Mặc Linh
Boss là Nữ Phụ

BOSS LÀ NỮ PHỤ

Mặc Linh

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Dị Giới, Huyền Huyễn, Xuyên Không

Mọi cuốn tiểu thuyết ngôn tình thì nữ chính luôn là người quan tâm chăm sóc tỉ mỉ, còn nữ phụ là người không được yêu thương, là cái nền cho nữ chính phát triển và nhận kết cục không may mắn.

Nhưng ở câu chuyện này tác giả lại đứng về phía nhân vật nữ phụ, bức tử nhân vật nữ chính.
Nhân vật nữ phụ trong đây đã xuyên qua mọi thời không, thay đổi số mệnh của vô số người, chứng minh một điều chính nghĩa luôn thắng âm mưu quỷ kế.

Mỗi thế giới đi qua, mỗi câu chuyện được kể lại đều khiến người ta nghiềm ngẫm...

Và nhân vật phụ đã phải xuyên qua bao nhiêu không gian mới tìm được tình yêu của mình?

Mục lục

Chương 1: Thiên kim hào môn (1)
Chương 2: Thiên kim hào môn (2)
Chương 3: Thiên kim hào môn (3)
Chương 4: Thiên kim hào môn (4)
Chương 5: Thiên kim hào môn (5)
Chương 6: Thiên kim hào môn (6)
Chương 7: Thiên kim hào môn (7)
Chương 8: Thiên kim hào môn (8)
Chương 9: Thiên kim hào môn (9)
Chương 10: Thiên kim hào môn (1)
Chương 11: Thiên kim hào môn (11)
Chương 12: Thiên kim hào môn (12)
Chương 13: Thiên kim hào môn (13)
Chương 14: Thiên kim hào môn (14)
Chương 15: Thiên kim hào môn (15)
Chương 16: Thiên kim hào môn (16)
Chương 17: Thiên kim hào môn (17)
Chương 18: Thiên kim hào môn (18)
Chương 19: Thiên kim hào môn (19)
Chương 20: Thiên kim hào môn (20)
Chương 21: Kim chủ, bao tôi đi! (1)
Chương 22: Kim chủ, bao tôi đi! (2)
Chương 23: Kim chủ, bao tôi đi! (3)
Chương 24: Kim chủ, bao tôi đi! (4)
Chương 25: Kim chủ, bao tôi đi! (5)
Chương 26: Kim chủ, bao tôi đi! (6)
Chương 27: Kim chủ, bao tôi đi! (7)
Chương 28: Kim chủ, bao tôi đi! (8)
Chương 29: Kim chủ, bao tôi đi! (9)
Chương 30: Kim chủ, bao tôi đi! (10)
Chương 31: Kim chủ, bao tôi đi! (11)

Chương 32: Kim chủ, bao tôi đi! (12)
Chương 33: Kim chủ, bao tôi đi! (13)
Chương 34: Kim chủ, bao tôi đi! (14)
Chương 35: Kim chủ, bao tôi đi! (15)
Chương 36: Kim chủ, bao tôi đi! (16)
Chương 37: Kim chủ, bao tôi đi! (17)
Chương 38: Kim chủ, bao tôi đi! (18)
Chương 39: Kim chủ, bao tôi đi! (19) đi! (18)
Chương 40: Kim chủ, bao tôi đi! (20)
Chương 41: Kim chủ, bao tôi đi! (21)
Chương 42: Kim chủ, bao tôi đi! (22)
Chương 43: Kim chủ, bao tôi đi! (23)
Chương 44: Kim chủ, bao tôi đi! (24)
Chương 45: Kim chủ, bao tôi đi! (25)
Chương 46: Kim chủ, bao tôi đi! (26)
Chương 47: Kim chủ, bao tôi đi! (27)
Chương 48: Kim chủ, bao tôi đi! (28)
Chương 49: Kim chủ, bao tôi đi! (29)
Chương 50: Kim chủ, bao tôi đi! (30)
Chương 51: Kim chủ, bao tôi đi! (kết thúc)
Chương 52: Thế giới tu chân (1)
Chương 53: Thế giới tu chân (2)
Chương 54: Thế giới tu chân (3)
Chương 55: Thế giới tu chân (4)
Chương 56: Thế giới tu chân (5)
Chương 57: Thế giới tu chân (6)
Chương 58: Thế giới tu chân (7)
Chương 59: Thế giới tu chân (8)
Chương 60: Thế giới tu chân (9)
Chương 61: Thế giới tu chân (10)
Chương 62: Thế giới tu chân (11)
Chương 63: Thế giới tu chân (12)
Chương 64: Thế giới tu chân (13)

Chương 65: Thế giới tu chân (14)
Chương 66: Thế giới tu chân (15)
Chương 67: Thế giới tu chân (16)
Chương 68: Thế giới tu chân (17)
Chương 69: Thế giới tu chân (18)
Chương 70: Thế giới tu chân (19)
Chương 71: Thế giới tu chân (20)
Chương 72: Thế giới tu chân (21)
Chương 73: Thế giới tu chân (22)
Chương 74: Thế giới tu chân (23)
Chương 75: Thế giới tu chân (24)
Chương 76: Thế giới tu chân (25)
Chương 77: Thế giới tu chân (26)
Chương 78: Thế giới tu chân (27)
Chương 79: Thế giới tu chân (28)
Chương 80: Thế giới tu chân (29)
Chương 81: Thế giới tu chân (30)
Chương 82: Thế giới tu chân (31)
Chương 83: Thế giới tu chân (32)
Chương 84: Thế giới tu chân (33)
Chương 85: Thế giới tu chân (34)
Chương 86: Phiên ngoại: ngọc tiêu (hoàn)
Chương 87: Đế quốc xác sống (1)
Chương 88: Đế quốc xác sống (2)
Chương 89: Đế quốc xác sống (3)
Chương 90: Đế quốc xác sống (4)
Chương 91: Đế quốc xác sống (5)
Chương 92: Đế quốc xác sống (6)
Chương 93: Đế quốc xác sống (7)
Chương 94: Đế quốc xác sống (8)
Chương 95: Đế quốc xác sống (9)
Chương 96: Đế quốc xác sống (10)
Chương 97: Đế quốc xác sống (11)

Chương 98: Đế quốc xác sống (12)
Chương 99: Đế quốc xác sống (13)
Chương 100: Đế quốc xác sống (14)
Chương 101: Đế quốc xác sống (15)
Chương 102: Đế quốc xác sống (16)
Chương 103: Đế quốc xác sống (17)
Chương 104: Đế quốc xác sống (18)
Chương 105: Đế quốc xác sống (19)
Chương 106: Đế quốc xác sống (20)
Chương 107: Đế quốc xác sống (21)
Chương 108: Đế quốc xác sống (22)
Chương 109: Đế quốc xác sống (23)
Chương 110: Đế quốc xác sống (24)
Chương 111: Đế quốc xác sống (25)
Chương 112: Đế quốc xác sống (26)
Chương 113: Đế quốc xác sống (27)
Chương 114: Đế quốc xác sống (28)
Chương 115: Đế quốc xác sống (29)
Chương 116: Đế quốc xác sống (30)
Chương 117: Đế quốc xác sống (31)
Chương 118: Đế quốc xác sống (32)
Chương 119: Đế quốc xác sống
Chương 120: Học sinh cá biệt (1)
Chương 121: Học sinh cá biệt (2)
Chương 122: Học sinh cá biệt (3)
Chương 123: Học sinh cá biệt (4)
Chương 124: Học sinh cá biệt (5)
Chương 125: Học sinh cá biệt (6)
Chương 126: Học sinh cá biệt (7)
Chương 127: Học sinh cá biệt (8)
Chương 128: Học sinh cá biệt (9)
Chương 129: Học sinh cá biệt (10)
Chương 130: Học sinh cá biệt (11)

Chương 131: Học sinh cá biệt (12)
Chương 132: Học sinh cá biệt (13)
Chương 133: Học sinh cá biệt (14)
Chương 134: Học sinh cá biệt (15)
Chương 135: Học sinh cá biệt (16)
Chương 136: Học sinh cá biệt (17)
Chương 137: Học sinh cá biệt (18)
Chương 138: Học sinh cá biệt (19)
Chương 139: Học sinh cá biệt (20)
Chương 140: Học sinh cá biệt (21)
Chương 141: Học sinh cá biệt (22)
Chương 142: Học sinh cá biệt (23)
Chương 143: Học sinh cá biệt (24)
Chương 144: Học sinh cá biệt (25)
Chương 145: Học sinh cá biệt (26)
Chương 146: Học sinh cá biệt (27)
Chương 147: Học sinh cá biệt (28)
Chương 148: Học sinh cá biệt (29)
Chương 149: Học sinh cá biệt (30)
Chương 150: Học sinh cá biệt (31)
Chương 151: Học sinh cá biệt (32)
Chương 152: Bắc trạch(ngoại truyện)
Chương 153: Chiến khắp sever không đối thủ (1)
Chương 154: Chiến khắp sever không đối thủ (2)
Chương 155: Chiến khắp sever không đối thủ (3)
Chương 156: Chiến khắp sever không đối thủ (4)
Chương 157: Chiến khắp sever không đối thủ (5)
Chương 158: Chiến khắp sever không đối thủ (6)
Chương 159: Chiến khắp sever không đối thủ (7)
Chương 160: Chiến khắp sever không đối thủ (8)
Chương 161: Chiến khắp sever không đối thủ (9)
Chương 162: Chiến khắp sever không đối thủ (10)
Chương 163: Chiến khắp sever không đối thủ (11)

Chương 164: Chiến khắp sever không đối thủ (12)
Chương 165: Chiến khắp sever không đối thủ (13)
Chương 166: Chiến khắp sever không đối thủ (14)
Chương 167: Chiến khắp sever không đối thủ (15)
Chương 168: Chiến khắp sever không đối thủ (16)
Chương 169: Chiến khắp sever không đối thủ (17)
Chương 170: Chiến khắp sever không đối thủ (18)
Chương 171: Chiến khắp sever không đối thủ (19)
Chương 172: Chiến khắp sever không đối thủ (20)
Chương 173: Chiến khắp sever không đối thủ (21)
Chương 174: Chiến khắp sever không đối thủ (22)
Chương 175: Chiến khắp sever không đối thủ (23)
Chương 176: Chiến khắp sever không đối thủ (24)
Chương 177: Chiến khắp sever không đối thủ (25)
Chương 178: Chiến khắp sever không đối thủ (26)
Chương 179: Chiến khắp sever không đối thủ (27)
Chương 180: Chiến khắp sever không đối thủ (28)
Chương 181: Chiến khắp sever không đối thủ (29)
Chương 182: Chiến khắp sever không đối thủ (30)
Chương 183: Chiến khắp sever không đối thủ (31)
Chương 184: Chiến khắp sever không đối thủ
Chương 185: A từ, hẹn gặp lại! (1)
Chương 186: A từ, hẹn gặp lại! (2)
Chương 187: A từ, hẹn gặp lại! (3)
Chương 188: A từ, hẹn gặp lại! (4)
Chương 189: A từ, hẹn gặp lại! (5)
Chương 190: A từ, hẹn gặp lại! (6)
Chương 191: A từ, hẹn gặp lại! (7)
Chương 192: A từ, hẹn gặp lại! (8)
Chương 193: A từ, hẹn gặp lại! (9)
Chương 194: A từ, hẹn gặp lại! (10)
Chương 195: A từ, hẹn gặp lại! (11)
Chương 196: A từ, hẹn gặp lại! (12)

Chương 197: A từ, hẹn gặp lại! (13)
Chương 198: A từ, hẹn gặp lại! (14)
Chương 199: A từ, hẹn gặp lại! (15)
Chương 200: A từ, hẹn gặp lại! (16)
Chương 201: A từ, hẹn gặp lại! (17)
Chương 202: A từ, hẹn gặp lại! (18)
Chương 203: A từ, hẹn gặp lại! (19)
Chương 204: A từ, hẹn gặp lại! (20)
Chương 205: A từ, hẹn gặp lại! (21)
Chương 206: A từ, hẹn gặp lại! (22)
Chương 207: A từ, hẹn gặp lại! (23)
Chương 208: A từ, hẹn gặp lại! (24)
Chương 209: A từ, hẹn gặp lại! (25)
Chương 210: A từ, hẹn gặp lại! (26)
Chương 211: A từ, hẹn gặp lại! (27)
Chương 212: A từ, hẹn gặp lại! (28)
Chương 213: A từ, hẹn gặp lại! (29)
Chương 214: A từ, hẹn gặp lại! (30)
Chương 215: A từ, hẹn gặp lại! (31)
Chương 216: A từ, hẹn gặp lại! (32)
Chương 217: A từ, hẹn gặp lại! (33)
Chương 218: A từ, hẹn gặp lại! (34)
Chương 219: Hôn ma nghich ngợm (1)
Chương 220: Hôn ma nghich ngợm (2)
Chương 221: Hôn ma nghich ngợm (3)
Chương 222: Hôn ma nghich ngợm (4)
Chương 223: Hôn ma nghich ngợm (5)
Chương 224: Hôn ma nghich ngợm (6)
Chương 225: Hôn ma nghich ngợm (7)
Chương 226: Hôn ma nghich ngợm (8)
Chương 227: Hôn ma nghich ngợm (9)
Chương 228: Hôn ma nghich ngợm (10)
Chương 229: Hôn ma nghich ngợm (11)

Chương 230: Hôn ma nghich ngợm (12)
Chương 231: Hôn ma nghich ngợm (13)
Chương 232: Hôn ma nghich ngợm (14)
Chương 233: Hôn ma nghich ngợm (15)
Chương 234: Hôn ma nghich ngợm (16)
Chương 235: Hôn ma nghich ngợm (17)
Chương 236: Hôn ma nghich ngợm (18)
Chương 237: Hôn ma nghich ngợm (9)
Chương 238: Hôn ma nghich ngợm (20)
Chương 239: Hôn ma nghich ngợm (21)
Chương 240: Hôn ma nghich ngợm (22)
Chương 241: Hôn ma nghich ngợm (23)
Chương 242: Hôn ma nghich ngợm (24)
Chương 243: Hôn ma nghich ngợm (25)
Chương 244: Hôn ma nghich ngợm (26)
Chương 245: Hôn ma nghich ngợm (27)
Chương 246: Hôn ma nghich ngợm (28)
Chương 247: Hôn ma nghich ngợm (29)
Chương 248: Hôn ma nghich ngợm (30)
Chương 249: Hồn ma nghịch ngợm (1)
Chương 250: Phong cấm ngoại truyện
Chương 251: Thương thần uy vũ (1)
Chương 252: Thương thần uy vũ (2)
Chương 253: Thương thần uy vũ (3)
Chương 254: Thương thần uy vũ (4)
Chương 255: Thượng thân uy vu (5)
Chương 256: Thương thần uy vũ (6)
Chương 257: Thương thần uy vũ (7)
Chương 258: Thương thần uy vũ (8)
Chương 259: Thượng thân uy vu (9)
Chương 260: Thượng thân uy vu (10)
Chương 261: Thương thần uy vũ (11)
Chương 262: Thượng thần uy vũ (12)

Chương 263: Thượng thần uy vũ (13)
Chương 264: Thượng thân uy vu (14)
Chương 265: Thượng thần uy vũ (15)
Chương 266: Thượng thân uy vu (16)
Chương 267: Thượng thân uy vủ c 17)
Chương 268: Thượng thân uy vu (18)
Chương 269: Thượng thân uy vu (19)
Chương 270: Thượng thần uy vũ (20)
Chương 271: Thượng thần uy vũ (21)
Chương 272: Thượng thân uy vu (22)
Chương 273: Thượng thân uy vu (23)
Chương 274: Thượng thần uy vũ (hoàn)
Chương 275: Tường vi máu
Chương 276: Tường vi máu (2)
Chương 277: Tường vi máu (3)
Chương 278: Tường vi máu (4)
Chương 279: Tường vi máu (5)
Chương 280: Tường vi máu (6)
Chương 281: Tường vi máu (7)
Chương 282: Tường vi máu (8)
Chương 283: Tường vi máu (9)
Chương 284: Tường vi máu (10)
Chương 285: Tường vi máu (11)
Chương 286: Tường vi máu (12)
Chương 287: Tường vi máu (13)
Chương 288: Tường vi máu (14)
Chương 289: Tường vi máu (15)
Chương 290: Tường vi máu (16)
Chương 291: Tường vi máu (17)
Chương 292: Tường vi máu (18)
Chương 293: Tường vi máu (19)
Chương 294: Tường vi máu (20)
Chương 295: Tường vi máu (21)

Chương 296: Tường vi máu (22)
Chương 297: Tường vi máu (23)
Chương 298: Tường vi máu (24)
Chương 299: Tường vi máu (25)
Chương 300: Tường vi máu (26)
Chương 301: Tường vi máu (27)
Chương 302: Tường vi máu (28)
Chương 303: Tường vi máu (29)
Chương 304: Tường vi máu (30)
Chương 305: Tường vi máu (31)
Chương 306: Tường vi máu (32)
Chương 307: Tường vi máu (33)
Chương 308: Tường vi máu (34)
Chương 309: Tường vi máu (35)
Chương 310: Tường vi máu (36)
Chương 311: Tường vi máu (37)
Chương 312: Tường vi máu (38)
Chương 313: Tường vi máu (39)
Chương 314: Tường vi máu (40)
Chương 315: Tường vi máu (41)
Chương 316: Phiên ngoại về Thụy Y
Chương 317: Thê chủ sủng quân (1)
Chương 318: Thê chủ sủng quân (2)
Chương 319: Thê chủ sủng quân (3)
Chương 320: Thê chủ sủng quân (4)
Chương 321: Thê chủ quân sủng (5)
Chương 322: Thê chủ sủng quân (6)
Chương 323: Thê chủ sủng quân (7)
Chương 324: Thê chủ sủng quân (8)
Chương 325: Thê chủ sủng quân (9)
Chương 326: Thê chủ sủng quân (10)
Chương 327: Thê chủ sủng quân (11)
Chương 328: Thê chủ sủng quân (12)

Chương 329: Thê chủ sủng quân (13)
Chương 330: Thê chủ sủng quân (14)
Chương 331: Thê chủ sủng quân (15)
Chương 332: Thê chủ sủng quân (16)
Chương 333: Thê chủ sủng quân (17)
Chương 334: Thê chủ sủng quân (18)
Chương 335: Thê chủ sủng quân (19)
Chương 336: Thê chủ sủng quân (20)
Chương 337: Thê chủ sủng quân (21)
Chương 338: Thê chủ sủng quân (22)
Chương 339: Thê chủ sủng quân (23)
Chương 340: Thê chủ sủng quân (24)
Chương 341: Thê chủ sủng quân (25)
Chương 342: Thê chủ sủng quân (26)
Chương 343: Thê chủ sủng quân (27)
Chương 344: Thê chủ sủng quân (28)
Chương 345: Thê chủ sủng quân (29)
Chương 346: Thê chủ sủng quân (30)
Chương 347: Thê chủ sủng quân (31)
Chương 348: Thê chủ sủng quân (32)
Chương 349: Thê chủ sủng quân (hoàn)
Chương 350: Tình triền thanh mai (1)
Chương 351: Tình triền thanh mai (2)
Chương 352: Tình triền thanh mai (3)
Chương 353: Tình triền thanh mai (4)
Chương 354: Tình triền thanh mai (5)
Chương 355: Tình triền thanh mai (6)
Chương 356: Tình triền thanh mai (7)
Chương 357: Tình triền thanh mai (8)
Chương 358: Tình triền thanh mai (9)
Chương 359: Tình triền thanh mai (10)
Chương 360: Tình triền thanh mai (11)
Chương 361: Tình triền thanh mai (12)

Chương 362: Tình triền thanh mai (13)
Chương 363: Tình triền thanh mai (14)
Chương 364: Tình triền thanh mai (15)
Chương 365: Tình triền thanh mai (16)
Chương 366: Tình triền thanh mai (17)
Chương 367: Tình triền thanh mai (18)
Chương 368: Tình triền thanh mai (19)
Chương 369: Tình triền thanh mai (20)
Chương 370: Tình triền thanh mai (21)
Chương 371: Tình triền thanh mai (22)
Chương 372: Tình triền thanh mai (23)
Chương 373: Tình triền thanh mai (24)
Chương 374: Tình triền thanh mai (25)
Chương 375: Tình triền thanh mai (26)
Chương 376: Tình triền thanh mai (27)
Chương 377: Tình triền thanh mai (28)
Chương 378: Tình triền thanh mai (29)
Chương 379: Tình triền thanh mai (30)
Chương 380: Tình triền thanh mai (31)
Chương 381: Tình triền thanh mai (32)
Chương 382: Tình triền thanh mai (33)
Chương 383: Tình triền thanh mai (34)
Chương 384: Tình triền thanh mai (35)
Chương 385: Tình triền thanh mai (36)
Chương 386: Tình triền thanh mai (37)
Chương 387: Tình triền thanh mai (38)
Chương 388: Tình triền thanh mai (39)
Chương 389: Tình triền thanh mai (40)
Chương 390: Cố ngôn ngoại truyện(hoàn)
Chương 391: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (1)
Chương 392: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (2)
Chương 393: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (3)
Chương 394: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (4)

Chương 395: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (5)
Chương 396: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (6)
Chương 397: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (7)
Chương 398: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (8)
Chương 399: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (9)
Chương 400: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (10)
Chương 401: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (11)
Chương 402: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (12)
Chương 403: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (13)
Chương 404: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (14)
Chương 405: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (15)
Chương 406: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (16)
Chương 407: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (17)
Chương 408: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (18)
Chương 409: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (19)
Chương 410: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (20)
Chương 411: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (21)
Chương 412: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (22)
Chương 413: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (23)
Chương 414: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (24)
Chương 415: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (25)
Chương 416: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (26)
Chương 417: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (27)
Chương 418: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (28)
Chương 419: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (29)
Chương 420: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (30)
Chương 421: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (31)
Chương 422: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (32)
Chương 423: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (33)
Chương 424: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (34)
Chương 425: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (35)
Chương 426: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (36)
Chương 427: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (hoàn)

Chương 428: Tần thời sơ ca (1)
Chương 429: Tần thời sơ ca (2)
Chương 430: Tần thời sơ ca (3)
Chương 431: Tần thời sơ ca (4)
Chương 432: Tần thời sơ ca (5)
Chương 433: Tần thời sơ ca (6)
Chương 434: Tần thời sơ ca (7)
Chương 435: Tần thời sơ ca (8)
Chương 436: Tần thời sơ ca (9)
Chương 437: Tần thời sơ ca (10)
Chương 438: Tần thời sơ ca (11)
Chương 439: Tần thời sơ ca (12)
Chương 440: Tần thời sơ ca (13)
Chương 441: Tần thời sơ ca (14)
Chương 442: Tần thời sơ ca (15)
Chương 443: Tần thời sơ ca (16)
Chương 444: Tần thời sơ ca (17)
Chương 445: Tần thời sơ ca (18)
Chương 446: Tần thời sơ ca (19)
Chương 447: Tần thời sơ ca (20)
Chương 448: Tần thời sơ ca (21)
Chương 449: Tần thời sơ ca (22)
Chương 450: Tần thời sơ ca (23)
Chương 451: Tần thời sơ ca (24)
Chương 452: Tần thời sơ ca (25)
Chương 453: Tần thời sơ ca (26)
Chương 454: Tần thời sơ ca (27)
Chương 455: Tần thời sơ ca (28)
Chương 456: Tần thời sơ ca (29)
Chương 457: Tần thời sơ ca (30)
Chương 458: Tần thời sơ ca (31)
Chương 459: Tần thời sơ ca (32)
Chương 460: Tần thời sơ ca (33)

Chương 461: Tần thời sơ ca (hoàn)
Chương 462: Trộm long tráo phượng (1)
Chương 463: Trộm long tráo phượng (2)
Chương 464: Trộm long tráo phượng (3)
Chương 465: Trộm long tráo phượng (4)
Chương 466: Trộm long tráo phượng (5)
Chương 467: Trộm long tráo phượng (6)
Chương 468: Trộm long tráo phượng (7)
Chương 469: Trộm long tráo phượng (8)
Chương 470: Trộm long tráo phượng (9)
Chương 471: Trộm long tráo phượng (10)
Chương 472: Trộm long tráo phượng (11)
Chương 473: Trộm long tráo phượng (12)
Chương 474: Trộm long tráo phượng (13)
Chương 475: Trộm long tráo phượng (14)
Chương 476: Trộm long tráo phượng (15)
Chương 477: Trộm long tráo phượng (16)
Chương 478: Trộm long tráo phượng (17)
Chương 479: Trộm long tráo phượng (18)
Chương 480: Trộm long tráo phượng (19)
Chương 481: Trộm long tráo phượng (20)
Chương 482: Trộm long tráo phượng (21)
Chương 483: Trộm long tráo phượng (22)
Chương 484: Trộm long tráo phượng (23)
Chương 485: Trộm long tráo phượng (24)
Chương 486: Trộm long tráo phượng (25)
Chương 487: Trộm long tráo phượng (26)
Chương 488: Trộm long tráo phượng (27)
Chương 489: Trộm long tráo phượng (28)
Chương 490: Trộm long tráo phượng (29)
Chương 491: Trộm long tráo phượng (hoàn)
Chương 492: Ảnh hậu hạng nhất (1)
Chương 493: Ảnh hậu hạng nhất (2)

Chương 494: Ảnh hậu hạng nhất (3)
Chương 495: Ảnh hậu hạng nhất (4)
Chương 496: Ảnh hậu hạng nhất (5)
Chương 497: Ảnh hậu hạng nhất (6)
Chương 498: Ảnh hậu hạng nhất (7)
Chương 499: Ảnh hậu hạng nhất (8)
Chương 500: Ảnh hậu hạng nhất (9)
Chương 501: Ảnh hậu hạng nhất (10)
Chương 502: Ảnh hậu hạng nhất (11)
Chương 503: Ảnh hậu hạng nhất (12)
Chương 504: Ảnh hậu hạng nhất (13)
Chương 505: Ảnh hậu hạng nhất (14)
Chương 506: Ảnh hậu hạng nhất (15)
Chương 507: Ảnh hậu hạng nhất (16)
Chương 508: Ảnh hậu hạng nhất (17)
Chương 509: Ảnh hậu hạng nhất (18)
Chương 510: Ảnh hậu hạng nhất (19)
Chương 511: Ảnh hậu hạng nhất (20)
Chương 512: Ảnh hậu hạng nhất (21)
Chương 513: Ảnh hậu hạng nhất (22)
Chương 514: Ảnh hậu hạng nhất (23)
Chương 515: Ảnh hậu hạng nhất (24)
Chương 516: Ảnh hậu hạng nhất (25)
Chương 517: Ảnh hậu hạng nhất (26)
Chương 518: Ảnh hậu hạng nhất (27)
Chương 519: Ảnh hậu hạng nhất (28)
Chương 520: Ảnh hậu hạng nhất (29)
Chương 521: Ảnh hậu hạng nhất (30)
Chương 522: Ảnh hậu hạng nhất (31)
Chương 523: Ảnh hậu hạng nhất (32)
Chương 524: Ảnh hậu hạng nhất (33)
Chương 525: Ảnh hậu hạng nhất (34)
Chương 526: Ảnh hậu hạng nhất (35)

Chương 527: Ảnh hậu hạng nhất (36)
Chương 528: Ảnh hậu hạng nhất (37)
Chương 529: Ảnh hậu hạng nhất (38)
Chương 530: Ảnh hậu hạng nhất (39)
Chương 531: Ảnh hậu hạng nhất (40)
Chương 532: Ảnh hậu hạng nhất (41)
Chương 533: Ảnh hậu hạng nhất (42)
Chương 534: Ảnh hậu hạng nhất (42)
Chương 535: Cố trì (ngoại truyện)
Chương 536: Nhân yêu thù đồ (1)
Chương 537: Nhân yêu thù đồ (2)
Chương 538: Nhân yêu thù đồ (3)
Chương 539: Nhân yêu thù đồ (4)
Chương 540: Nhân yêu thù đồ (5)
Chương 541: Nhân yêu thù đồ (6)
Chương 542: Nhân yêu thù đồ (7)
Chương 543: Nhân yêu thù đồ (8)
Chương 544: Nhân yêu thù đồ (9)
Chương 545: Nhân yêu thù đồ (10)
Chương 546: Nhân yêu thù đồ (11)
Chương 547: Nhân yêu thù đồ (12)
Chương 548: Nhân yêu thù đồ (13)
Chương 549: Nhân yêu thù đồ (15)
Chương 550: Nhân yêu thù đồ (15)
Chương 551: Nhân yêu thù đồ (16)
Chương 552: Nhân yêu thù đồ (17)
Chương 553: Nhân yêu thù đồ (18)
Chương 554: Nhân yêu thù đồ (19)
Chương 555: Nhân yêu thù đồ (20)
Chương 556: Nhân yêu thù đồ (21)
Chương 557: Nhân yêu thù đồ (22)
Chương 558: Nhân yêu thù đồ (23)
Chương 559: Nhân yêu thù đồ (24)

Chương 560: Nhân yêu thù đồ (25)
Chương 561: Nhân yêu thù đồ (26)
Chương 562: Nhân yêu thù đồ (27)
Chương 563: Nhân yêu thù đồ (28)
Chương 564: Nhân yêu thù đồ (29)
Chương 565: Nhân yêu thù đồ (30)
Chương 566: Nhân yêu thù đồ (31)
Chương 567: Nhân yêu thù đồ (hoàn)
Chương 568: Ranh giới (1)
Chương 569: Ranh giới (2)
Chương 570: Ranh giới (3)
Chương 571: Ranh giới (4)
Chương 572: Ranh giới (5)
Chương 573: Ranh giới (6)
Chương 574: Ranh giới (7)
Chương 575: Ranh giới (8)
Chương 576: Ranh giới (9)
Chương 577: Ranh giới (10)
Chương 578: Ranh giới (11)
Chương 579: Ranh giới (12)
Chương 580: Ranh giới (13)
Chương 581: Ranh giới (14)
Chương 582: Ranh giới (15)
Chương 583: Ranh giới (16)
Chương 584: Ranh giới (17)
Chương 585: Ranh giới (18)
Chương 586: Ranh giới (19)
Chương 587: Ranh giới (20)
Chương 588: Ranh giới (21)
Chương 589: Ranh giới (22)
Chương 590: Ranh giới (23)
Chương 591: Ranh giới (24)
Chương 592: Ranh giới (25)

Chương 593: Ranh giới (26)
Chương 594: Ranh giới (27)
Chương 595: Ranh giới (28)
Chương 596: Ranh giới (29)
Chương 597: Ranh giới (30)
Chương 598: Ranh giới (31)
Chương 599: Ranh giới (32)
Chương 600: Ranh giới (33)
Chương 601: Ranh giới (34)
Chương 602: Ranh giới (35)
Chương 603: Ranh giới (36)
Chương 604: Ranh giới (37)
Chương 605: Ranh giới (38)
Chương 606: Ranh giới (39)
Chương 607: Diệp nhiên (ngoại truyện)
Chương 608: Hạ thư (ngoại truyện)
Chương 609: Tổng tài phá sản (1)
Chương 610: Tổng tài phá sản (2)
Chương 611: Tổng tài phá sản (3)
Chương 612: Tổng tài phá sản (4)
Chương 613: Tổng tài phá sản (5)
Chương 614: Tổng tài phá sản (6)
Chương 615: Tổng tài phá sản (7)
Chương 616: Tổng tài phá sản (8)
Chương 617: Tổng tài phá sản (9)
Chương 618: Tổng tài phá sản (10)
Chương 619: Tổng tài phá sản (11)
Chương 620: Tổng tài phá sản (12)
Chương 621: Tổng tài phá sản (13)
Chương 622: Tổng tài phá sản (14)
Chương 623: Tổng tài phá sản (15)
Chương 624: Tổng tài phá sản (16)
Chương 625: Tổng tài phá sản (17)

Chương 626: Tổng tài phá sản (18)
Chương 627: Tổng tài phá sản (19)
Chương 628: Tổng tài phá sản (20)
Chương 629: Tổng tài phá sản (21)
Chương 630: Tổng tài phá sản (22)
Chương 631: Tổng tài phá sản (23)
Chương 632: Tổng tài phá sản (24)
Chương 633: Tổng tài phá sản (25)
Chương 634: Tổng tài phá sản (26)
Chương 635: Tổng tài phá sản (27)
Chương 636: Tổng tài phá sản (28)
Chương 637: Tổng tài phá sản (29)
Chương 638: Tổng tài phá sản (30)
Chương 639: Tổng tài phá sản (hoàn)
Chương 640: Phó bản có độc (1)
Chương 641: Phó bản có độc (2)
Chương 642: Phó bản có độc (3)
Chương 643: Phó bản có độc (4)
Chương 644: Phó bản có độc (5)
Chương 645: Phó bản có độc (6)
Chương 646: Phó bản có độc (7)
Chương 647: Phó bản có độc (8)
Chương 648: Phó bản có độc (9)
Chương 649: Phó bản có độc (10)
Chương 650: Phó bản có độc (11)
Chương 651: Phó bản có độc (12)
Chương 652: Phó bản có độc (13)
Chương 653: Phó bản có độc (14)
Chương 654: Phó bản có độc (15)
Chương 655: Phó bản có độc (16)
Chương 656: Phó bản có độc (17)
Chương 657: Phó bản có độc (18)
Chương 658: Phó bản có độc (19)

Chương 659: Phó bản có độc (20)
Chương 660: Phó bản có độc (21)
Chương 661: Phó bản có độc (22)
Chương 662: Phó bản có độc (23)
Chương 663: Phó bản có độc (24)
Chương 664: Phó bản có độc (25)
Chương 665: Phó bản có độc (26)
Chương 666: Phó bản có độc (27)
Chương 667: Phó bản có độc (28)
Chương 668: Phó bản có độc (29)
Chương 669: Phó bản có độc (30)
Chương 670: Phó bản có độc (31)
Chương 671: Phó bản có độc (32)
Chương 672: Phó bản có độc (33)
Chương 673: Phó bản có độc (34)
Chương 674: Phó bản có độc (35)
Chương 675: Phó bản có độc (36)
Chương 676: Phó bản có độc (37)
Chương 677: Phó bản có độc (38)
Chương 678: Phó bản có độc (39)
Chương 679: Thất nguyệt (ngoại truyện 1)
Chương 680: Thất nguyệt (ngoại truyện 2)
Chương 681: Nhạc cẩn (ngoại truyện)
Chương 682: Nữ hiệp thời hiện đại (1)
Chương 683: Nữ hiệp thời hiện đại (2)
Chương 684: Nữ hiệp thời hiện đại (3)
Chương 685: Nữ hiệp thời hiện đại (4)
Chương 686: Nữ hiệp thời hiện đại (5)
Chương 687: Nữ hiệp thời hiện đại (6)
Chương 688: Nữ hiệp thời hiện đại (7)
Chương 689: Nữ hiệp thời hiện đại (8)
Chương 690: Nữ hiệp thời hiện đại (9)
Chương 691: Nữ hiệp thời hiện đại (10)

Chương 692: Nữ hiệp thời hiện đại (11)
Chương 693: Nữ hiệp thời hiện đại (12)
Chương 694: Nữ hiệp thời hiện đại (13)
Chương 695: Nữ hiệp thời hiện đại (14)
Chương 696: Nữ hiệp thời hiện đại (15)
Chương 697: Nữ hiệp thời hiện đại (16)
Chương 698: Nữ hiệp thời hiện đại (17)
Chương 699: Nữ hiệp thời hiện đại (18)
Chương 700: Nữ hiệp thời hiện đại (19)
Chương 701: Nữ hiệp thời hiện đại (20)
Chương 702: Nữ hiệp thời hiện đại (21)
Chương 703: Nữ hiệp thời hiện đại (22)
Chương 704: Nữ hiệp thời hiện đại (23)
Chương 705: Nữ hiệp thời hiện đại (24)
Chương 706: Nữ hiệp thời hiện đại (25)
Chương 707: Nữ hiệp thời hiện đại (26)
Chương 708: Nữ hiệp thời hiện đại (27)
Chương 709: Nữ hiệp thời hiện đại (28)
Chương 710: Nữ hiệp thời hiện đại (29)
Chương 711: Nữ hiệp thời hiện đại (30)
Chương 712: Nữ hiệp thời hiện đại (31)
Chương 713: Nữ hiệp thời hiện đại (32)
Chương 714: Nữ hiệp thời hiện đại (33)
Chương 715: Nữ hiệp thời hiện đại (34)
Chương 716: Nữ hiệp thời hiện đại (35)
Chương 717: Nữ hiệp thời hiện đại (36)
Chương 718: Nữ hiệp thời hiện đại (37)
Chương 719: Nữ hiệp thời hiện đại (38)
Chương 720: Nữ hiệp thời hiện đại (39)
Chương 721: Nữ hiệp thời hiện đại (40)
Chương 722: Hứa thiểm thiểm (ngoại truyện 1)
Chương 723: Hứa thiểm thiểm (ngoại truyện 2)
Chương 724: Lăng dực (ngoại truyện)

Chương 725: Ta là địa chủ (1)
Chương 726: Ta là địa chủ (2)
Chương 727: Ta là địa chủ (3)
Chương 728: Ta là địa chủ (4)
Chương 729: Ta là địa chủ (5)
Chương 730: Ta là địa chủ (6)
Chương 731: Ta là địa chủ (7)
Chương 732: Ta là địa chủ (8)
Chương 733: Ta là địa chủ (9)
Chương 734: Ta là địa chủ (10)
Chương 735: Ta là địa chủ (11)
Chương 736: Ta là địa chủ (12)
Chương 737: Ta là địa chủ (13)
Chương 738: Ta là địa chủ (14)
Chương 739: Ta là địa chủ (15)
Chương 740: Ta là địa chủ (16)
Chương 741: Ta là địa chủ (17)
Chương 742: Ta là địa chủ (18)
Chương 743: Ta là địa chủ (19)
Chương 744: Ta là địa chủ (20)
Chương 745: Ta là địa chủ (21)
Chương 746: Ta là địa chủ (22)
Chương 747: Ta là địa chủ (23)
Chương 748: Ta là địa chủ (24)
Chương 749: Ta là địa chủ (25)
Chương 750: Ta là địa chủ (26)
Chương 751: Ta là địa chủ (27)
Chương 752: Ta là địa chủ (28)
Chương 753: Ta là địa chủ (29)
Chương 754: Tổng biên thích đào hố (1)
Chương 755: Tổng biên thích đào hố (2)
Chương 756: Tổng biên thích đào hố (3)
Chương 757: Tổng biên thích đào hố (4)

Chương 758: Tổng biên thích đào hố (5)
Chương 759: Tổng biên thích đào hố (6)
Chương 760: Tổng biên thích đào hố (7)
Chương 761: Tổng biên thích đào hố (8)
Chương 762: Tổng biên thích đào hố (9)
Chương 763: Tổng biên thích đào hố (10)
Chương 764: Tổng biên thích đào hố (11)
Chương 765: Tổng biên thích đào hố (12)
Chương 766: Tổng biên thích đào hố (13)
Chương 767: Tổng biên thích đào hố (14)
Chương 768: Tổng biên thích đào hố (15)
Chương 769: Tổng biên thích đào hố (16)
Chương 770: Tổng biên thích đào hố (17)
Chương 771: Tổng biên thích đào hố (18)
Chương 772: Tổng biên thích đào hố (19)
Chương 773: Tổng biên thích đào hố (20)
Chương 774: Tổng biên thích đào hố (21)
Chương 775: Tổng biên thích đào hố (22)
Chương 776: Tổng biên thích đào hố (23)
Chương 777: Tổng biên thích đào hố (24)
Chương 778: Tổng biên thích đào hố (25)
Chương 779: Tổng biên thích đào hố (26)
Chương 780: Tổng biên thích đào hố (27)
Chương 781: Tổng biên thích đào hố (28)
Chương 782: Tổng biên thích đào hố (29)
Chương 783: Tổng biên thích đào hố (30)
Chương 784: Tổng biên thích đào hố (31)
Chương 785: Tổng biên thích đào hố (32)
Chương 786: Tổng biên thích đào hố (33)
Chương 787: Tổng biên thích đào hố (34)
Chương 788: Quốc sư minh giám (1)
Chương 789: Quốc sư minh giám (2)
Chương 790: Quốc sư minh giám (3)

Chương 791: Quốc sư minh giám (4)
Chương 792: Quốc sư minh giám (5)
Chương 793: Quốc sư minh giám (6)
Chương 794: Quốc sư minh giám (7)
Chương 795: Quốc sư minh giám (8)
Chương 796: Quốc sư minh giám (9)
Chương 797: Quốc sư minh giám (10)
Chương 798: Quốc sư minh giám (11)
Chương 799: Quốc sư minh giám (12)
Chương 800: Quốc sư minh giám (13)
Chương 801: Quốc sư minh giám (14)
Chương 802: Quốc sư minh giám (15)
Chương 803: Quốc sư minh giám (16)
Chương 804: Quốc sư minh giám (17)
Chương 805: Quốc sư minh giám (18)
Chương 806: Quốc sư minh giám (19)
Chương 807: Quốc sư minh giám (20)
Chương 808: Quốc sư minh giám (21)
Chương 809: Quốc sư minh giám (22)
Chương 810: Quốc sư minh giám (23)
Chương 811: Quốc sư minh giám (24)
Chương 812: Quốc sư minh giám (25)
Chương 813: Quốc sư minh giám (26)
Chương 814: Quốc sư minh giám (27)
Chương 815: Quốc sư minh giám (28)
Chương 816: Quốc sư minh giám (29)
Chương 817: Quốc sư minh giám (30)
Chương 818: Quốc sư minh giám (31)
Chương 819: Quốc sư minh giám (32)
Chương 820: Quốc sư minh giám (33)
Chương 821: Quốc sư minh giám (34)
Chương 822: Quốc sư minh giám (35)
Chương 823: Quốc sư minh giám (36)

Chương 824: Quốc sư minh giám (37)
Chương 825: Quốc sư minh giám (38)
Chương 826: Quốc sư minh giám (39)
Chương 827: Quốc sư minh giám (40)
Chương 828: Quốc sư minh giám (41)
Chương 829: Quốc sư minh giám (42)
Chương 830: Quốc sư minh giám (43)
Chương 831: Quốc sư minh giám (44)
Chương 832: Ngân vi (ngoại truyện)
Chương 833: Cô nàng xui xẻo (1)
Chương 834: Cô nàng xui xẻo (2)
Chương 835: Cô nàng xui xẻo (3)
Chương 836: Cô nàng xui xẻo (4)
Chương 837: Cô nàng xui xẻo (5)
Chương 838: Cô nàng xui xẻo (6)
Chương 839: Cô nàng xui xẻo (7)
Chương 840: Cô nàng xui xẻo (8)
Chương 841: Cô nàng xui xẻo (9)
Chương 842: Cô nàng xui xẻo (10)
Chương 843: Cô nàng xui xẻo (11)
Chương 844: Cô nàng xui xẻo (12)
Chương 845: Cô nàng xui xẻo (13)
Chương 846: Cô nàng xui xẻo (14)
Chương 847: Cô nàng xui xẻo (15)
Chương 848: Cô nàng xui xẻo (16)
Chương 849: Cô nàng xui xẻo (17)
Chương 850: Cô nàng xui xẻo (18)
Chương 851: Cô nàng xui xẻo (19)
Chương 852: Cô nàng xui xẻo (20)
Chương 853: Cô nàng xui xẻo (21)
Chương 854: Cô nàng xui xẻo (22)
Chương 855: Cô nàng xui xẻo (23)
Chương 856: Cô nàng xui xẻo (24)

Chương 857: Cô nàng xui xẻo (25)
Chương 858: Cô nàng xui xẻo (26)
Chương 859: Cô nàng xui xẻo (27)
Chương 860: Cô nàng xui xẻo (28)
Chương 861: Cô nàng xui xẻo (29)
Chương 862: Cô nàng xui xẻo (30)
Chương 863: Cô nàng xui xẻo (31)
Chương 864: Cô nàng xui xẻo (32)
Chương 865: Cô nàng xui xẻo (33)
Chương 866: Cô nàng xui xẻo (34)
Chương 867: Cô nàng xui xẻo (hoàn)
Chương 868: Vô hạn trốn giết (1)
Chương 869: Vô hạn trốn giết (2)
Chương 870: Vô hạn trốn giết (3)
Chương 871: Vô hạn trốn giết (4)
Chương 872: Vô hạn trốn giết (5)
Chương 873: Vô hạn trốn giết (6)
Chương 874: Vô hạn trốn giết (7)
Chương 875: Vô hạn trốn giết (8)
Chương 876: Vô hạn trốn giết (9)
Chương 877: Vô hạn trốn giết (10)
Chương 878: Vô hạn trốn giết (11)
Chương 879: Vô hạn trốn giết (12)
Chương 880: Vô hạn trốn giết (13)
Chương 881: Vô hạn trốn giết (14)
Chương 882: Vô hạn trốn giết (15)
Chương 883: Vô hạn trốn giết (16)
Chương 884: Vô hạn trốn giết (17)
Chương 885: Vô hạn trốn giết (18)
Chương 886: Vô hạn trốn giết (19)
Chương 887: Vô hạn trốn giết (20)
Chương 888: Vô hạn trốn giết (21)
Chương 889: Vô hạn trốn giết (22)

Chương 890: Vô hạn trốn giết (23)
Chương 891: Vô hạn trốn giết (24)
Chương 892: Vô hạn trốn giết (25)
Chương 893: Vô hạn trốn giết (26)
Chương 894: Vô hạn trốn giết (27)
Chương 895: Vô hạn trốn giết (28)
Chương 896: Vô hạn trốn giết (29)
Chương 897: Vô hạn trốn giết (30)
Chương 898: Vô hạn trốn giết (31)
Chương 899: Vô hạn trốn giết (32)
Chương 900: Vô hạn trốn giết (33)
Chương 901: Vô hạn trốn giết (34)
Chương 902: Vô hạn trốn giết (35)
Chương 903: Vô hạn trốn giết (36)
Chương 904: Vô hạn trốn giết (37)
Chương 905: Vô hạn trốn giết (38)
Chương 906: Vô hạn trốn giết (39)
Chương 907: Vô hạn trốn giết (40)
Chương 908: Vô hạn trốn giết (Hoàn)
Chương 909: Ma vương vạn tuế (1)
Chương 910: Ma vương vạn tuế (2)
Chương 911: Ma vương vạn tuế (3)
Chương 912: Ma vương vạn tuế (4)
Chương 913: Ma vương vạn tuế (5)
Chương 914: Ma vương vạn tuế (6)
Chương 915: Ma vương vạn tuế (7)
Chương 916: Ma vương vạn tuế (8)
Chương 917: Ma vương vạn tuế (9)
Chương 918: Ma vương vạn tuế (10)
Chương 919: Ma vương vạn tuế (11)
Chương 920: Ma vương vạn tuế (12)
Chương 921: Ma vương vạn tuế (13)
Chương 922: Ma vương vạn tuế (14)

Chương 923: Ma vương vạn tuế (15)
Chương 924: Ma vương vạn tuế (16)
Chương 925: Ma vương vạn tuế (17)
Chương 926: Ma vương vạn tuế (18)
Chương 927: Ma vương vạn tuế (19)
Chương 928: Ma vương vạn tuế (20)
Chương 929: Ma vương vạn tuế (21)
Chương 930: Ma vương vạn tuế (22)
Chương 931: Ma vương vạn tuế (23)
Chương 932: Ma Vương vạn tuế (24)
Chương 933: Ma vương vạn tuế (25)
Chương 934: Ma vương vạn tuế (26)
Chương 935: Ma vương vạn tuế (27)
Chương 936: Ma vương vạn tuế (28)
Chương 937: Ma vương vạn tuế (29)
Chương 938: Ma vương vạn tuế (30)
Chương 939: Ma vương vạn tuế (31)
Chương 940: Ma vương vạn tuế (32)
Chương 941: Ma vương vạn tuế (33)
Chương 942: Ma Vương vạn tuế (34)
Chương 943: Ma Vương vạn tuế (35)
Chương 944: Ma vương vạn tuế (36)
Chương 945: Ma vương vạn tuế (37)
Chương 946: Ma vương vạn tuế (hoàn)
Chương 947: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (1)
Chương 948: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (2)
Chương 949: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (3)
Chương 950: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (4)
Chương 951: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (5)
Chương 952: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (6)
Chương 953: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (7)
Chương 954: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (8)
Chương 955: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (9)

Chương 956: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (10)
Chương 957: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (11)
Chương 958: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (12)
Chương 959: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (13)
Chương 960: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (14)
Chương 961: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (15)
Chương 962: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (16)
Chương 963: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (17)
Chương 964: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (18)
Chương 965: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (19)
Chương 966: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (20)
Chương 967: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (21)
Chương 968: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (22)
Chương 969: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (23)
Chương 970: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (24)
Chương 971: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (25)
Chương 972: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (26)
Chương 973: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (27)
Chương 974: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (28)
Chương 975: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (29)
Chương 976: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (30)
Chương 977: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (31)
Chương 978: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (32)
Chương 979: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (33)
Chương 980: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (34)
Chương 981: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (35)
Chương 982: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (36)
Chương 983: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (37)
Chương 984: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (38)
Chương 985: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (39)
Chương 986: Chiêu vũ (ngoại truyện)
Chương 987: Chuyên gia phá án (1)
Chương 988: Chuyên gia phá án (2)

Chương 989: Chuyên gia phá án (3)
Chương 990: Chuyên gia phá án (4)
Chương 991: Chuyên gia phá án (5)
Chương 992: Chuyên gia phá án (6)
Chương 993: Chuyên gia phá án (7)
Chương 994: Chuyên gia phá án (8)
Chương 995: Chuyên gia phá án (9)
Chương 996: Chuyên gia phá án (10)
Chương 997: Chuyên gia phá án (11)
Chương 998: Chuyên gia phá án (12)
Chương 999: Chuyên gia phá án (13)
Chương 1000: Chuyên gia phá án (14)
Chương 1001: Chuyên gia phá án (15)
Chương 1002: Chuyên gia phá án (16)
Chương 1003: Chuyên gia phá án (17)
Chương 1004: Chuyên gia phá án (18)
Chương 1005: Chuyên gia phá án (19)
Chương 1006: Chuyên gia phá án (20)
Chương 1007: Chuyên gia phá án (21)
Chương 1008: Chuyên gia phá án (22)
Chương 1009: Chuyên gia phá án (23)
Chương 1010: Chuyên gia phá án (24)
Chương 1011: Chuyên gia phá án (25)
Chương 1012: Chuyên gia phá án (26)
Chương 1013: Chuyên gia phá án (27)
Chương 1014: Chuyên gia phá án (28)
Chương 1015: Chuyên gia phá án (29)
Chương 1016: Chuyên gia phá án (30)
Chương 1017: Chuyên gia phá án (31)
Chương 1018: Chuyên gia phá án (32)
Chương 1019: Chuyên gia phá án (33)
Chương 1020: Chuyên gia phá án (34)
Chương 1021: Chuyên gia phá án (35)

Chương 1022: Chuyên gia phá án (36)
Chương 1023: Chuyên gia phá án (37)
Chương 1024: Chuyên gia phá án (38)
Chương 1025: Chuyên gia phá án (39)
Chương 1026: Chuyên gia phá án (40)
Chương 1027: Chuyên gia phá án (41)
Chương 1028: Chuyên gia phá án (42)
Chương 1029: Chuyên gia phá án (43)
Chương 1030: Chuyên gia phá án (44)
Chương 1031: Chuyên gia phá án (hoàn)
Chương 1032: Nộp lên quốc gia (1)
Chương 1033: Nộp lên quốc gia (2)
Chương 1034: Nộp lên quốc gia (3)
Chương 1035: Nộp lên quốc gia (4)
Chương 1036: Nộp lên quốc gia (5)
Chương 1037: Nộp lên quốc gia (6)
Chương 1038: Nộp lên quốc gia (7)
Chương 1039: Nộp lên quốc gia (8)
Chương 1040: Nộp lên quốc gia (9)
Chương 1041: Nộp lên quốc gia (10)
Chương 1042: Nộp lên quốc gia (11)
Chương 1043: Nộp lên quốc gia (12)
Chương 1044: Nộp lên quốc gia (13)
Chương 1045: Nộp lên quốc gia (14)
Chương 1046: Nộp lên quốc gia (15)
Chương 1047: Nộp lên quốc gia (16)
Chương 1048: Nộp lên quốc gia (17)
Chương 1049: Nộp lên quốc gia (18)
Chương 1050: Nộp lên quốc gia (19)
Chương 1051: Nộp lên quốc gia (20)
Chương 1052: Nộp lên quốc gia (21)
Chương 1053: Nộp lên quốc gia (22)
Chương 1054: Nộp lên quốc gia (23)

Chương 1055: Nộp lên quốc gia (24)
Chương 1056: Nộp lên quốc gia (25)
Chương 1057: Nộp lên quốc gia (26)
Chương 1058: Nộp lên quốc gia (27)
Chương 1059: Nộp lên quốc gia (28)
Chương 1060: Nộp lên quốc gia (29)
Chương 1061: Nộp lên quốc gia (30)
Chương 1062: Nộp lên quốc gia (31)
Chương 1063: Nộp lên quốc gia (32)
Chương 1064: Nộp lên quốc gia (33)
Chương 1065: Nộp lên quốc gia (34)
Chương 1066: Nộp lên quốc gia (335)
Chương 1067: Nộp lên quốc gia (36)
Chương 1068: Nộp lên quốc gia (37)
Chương 1069: Nộp lên quốc gia (38)
Chương 1070: Nộp lên quốc gia (39)
Chương 1071: Nộp lên quốc gia (40)
Chương 1072: Nộp lên quốc gia (41)
Chương 1073: Nộp lên quốc gia (42)
Chương 1074: Các chủ có lệnh (1)
Chương 1075: Các chủ có lệnh (2)
Chương 1076: Các chủ có lệnh (3)
Chương 1077: Các chủ có lệnh (4)
Chương 1078: Các chủ có lệnh (5)
Chương 1079: Các chủ có lệnh (6)
Chương 1080: Các chủ có lệnh (7)
Chương 1081: Các chủ có lệnh (8)
Chương 1082: Các chủ có lệnh (8)
Chương 1083: Các chủ có lệnh (10)
Chương 1084: Các chủ có lệnh (11)
Chương 1085: Các chủ có lệnh (12)
Chương 1086: Các chủ có lệnh (13)
Chương 1087: Các chủ có lệnh (14)

Chương 1088: Các chủ có lệnh (15)
Chương 1089: Các chủ có lệnh (16)
Chương 1090: Các chủ có lệnh (17)
Chương 1091: Các chủ có lệnh (18)
Chương 1092: Các chủ có lệnh (19)
Chương 1093: Các chủ có lệnh (20)
Chương 1094: Các chủ có lệnh (21)
Chương 1095: Các chủ có lệnh (22)
Chương 1096: Các chủ có lệnh (23)
Chương 1097: Các chủ có lệnh (24)
Chương 1098: Các chủ có lệnh (25)
Chương 1099: Các chủ có lệnh (26)
Chương 1100: Các chủ có lệnh (27)
Chương 1101: Các chủ có lệnh (28)
Chương 1102: Các chủ có lệnh (29)
Chương 1103: Các chủ có lệnh (30)
Chương 1104: Các chủ có lệnh (31)
Chương 1105: Các chủ có lệnh (32)
Chương 1106: Các chủ có lệnh (hoàn)
Chương 1107: Thanh xuân có em (1)
Chương 1108: Thanh xuân có em (2)
Chương 1109: Thanh xuân có em (3)
Chương 1110: Thanh xuân có em (4)
Chương 1111: Thanh xuân có em (5)
Chương 1112: Thanh xuân có em (6)
Chương 1113: Thanh xuân có em (7)
Chương 1114: Thanh xuân có em (8)
Chương 1115: Thanh xuân có em (9)
Chương 1116: Thanh xuân có em (10)
Chương 1117: Thanh xuân có em (11)
Chương 1118: Thanh xuân có em (12)
Chương 1119: Thanh xuân có em (13)
Chương 1120: Thanh xuân có em (14)

Chương 1121: Thanh xuân có em (15)
Chương 1122: Thanh xuân có em (16)
Chương 1123: Thanh xuân có em (17)
Chương 1124: Thanh xuân có em (18)
Chương 1125: Thanh xuân có em (19)
Chương 1126: Thanh xuân có em (20)
Chương 1127: Thanh xuân có em (21)
Chương 1128: Thanh xuân có em (22)
Chương 1129: Thanh xuân có em (23)
Chương 1130: Thanh xuân có em (24)
Chương 1131: Thanh xuân có em (25)
Chương 1132: Thanh xuân có em (26)
Chương 1133: Thanh xuân có em (27)
Chương 1134: Thanh xuân có em (28)
Chương 1135: Thanh xuân có em (29)
Chương 1136: Thanh xuân có em (30)
Chương 1137: Thanh xuân có em (31)
Chương 1138: Thanh xuân có em (32)
Chương 1139: Thanh xuân có em (33)
Chương 1140: Thanh xuân có em (34)
Chương 1141: Thanh xuân có em (35)
Chương 1142: Thanh xuân có em (36)
Chương 1143: Thanh xuân có em (37)
Chương 1144: Thanh xuân có em (38)
Chương 1145: Ngôn luật (ngoại truyện 1)
Chương 1146: Ngôn luật (ngoại truyện 2)
Chương 1147: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (1)
Chương 1148: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (2)
Chương 1149: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (3)
Chương 1150: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (4)
Chương 1151: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (5)
Chương 1152: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (6)
Chương 1153: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (7)

Chương 1154: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (8)
Chương 1155: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (9)
Chương 1156: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (10)
Chương 1157: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (11)
Chương 1158: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (12)
Chương 1159: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (13)
Chương 1160: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (14)
Chương 1161: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (15)
Chương 1162: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (16)
Chương 1163: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (17)
Chương 1164: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (18)
Chương 1165: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (19)
Chương 1166: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (20)
Chương 1167: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (21)
Chương 1168: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (22)
Chương 1169: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (23)
Chương 1170: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (24)
Chương 1171: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (25)
Chương 1172: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (26)
Chương 1173: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (27)
Chương 1174: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (28)
Chương 1175: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (29)
Chương 1176: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (30)
Chương 1177: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (31)
Chương 1178: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (32)
Chương 1179: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (33)
Chương 1180: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (34)
Chương 1181: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (hoàn)
Chương 1182: Phượng hoàng niết bàn (1)
Chương 1183: Phượng hoàng niết bàn (2)
Chương 1184: Phượng hoàng niết bàn (3)
Chương 1185: Phượng hoàng niết bàn (4)
Chương 1186: Phượng hoàng niết bàn (5)

Chương 1187: Phượng hoàng niết bàn (6)
Chương 1188: Phượng hoàng niết bàn (7)
Chương 1189: Phượng hoàng niết bàn (8)
Chương 1190: Phượng hoàng niết bàn (9)
Chương 1191: Phượng hoàng niết bàn (10)
Chương 1192: Phượng hoàng niết bàn (11)
Chương 1193: Phượng hoàng niết bàn (12)
Chương 1194: Phượng hoàng niết bàn (13)
Chương 1195: Phượng hoàng niết bàn (14)
Chương 1196: Phượng hoàng niết bàn (15)
Chương 1197: Phượng hoàng niết bàn (16)
Chương 1198: Phượng hoàng niết bàn (17)
Chương 1199: Phượng hoàng niết bàn (18)
Chương 1200: Phượng hoàng niết bàn (19)
Chương 1201: Phượng hoàng niết bàn (20)
Chương 1202: Phượng hoàng niết bàn (21)
Chương 1203: Phượng hoàng niết bàn (22)
Chương 1204: Phượng hoàng niết bàn (23)
Chương 1205: Phượng hoàng niết bàn (24)
Chương 1206: Phượng hoàng niết bàn (25)
Chương 1207: Phượng hoàng niết bàn (26)
Chương 1208: Phượng hoàng niết bàn (27)
Chương 1209: Phượng hoàng niết bàn (28)
Chương 1210: Phượng hoàng niết bàn (29)
Chương 1211: Phượng hoàng niết bàn (30)
Chương 1212: Phượng hoàng niết bàn (31)
Chương 1213: Phượng hoàng niết bàn (32)
Chương 1214: Phượng hoàng niết bàn (33)
Chương 1215: Phượng hoàng niết bàn (34)
Chương 1216: Phượng hoàng niết bàn (35)
Chương 1217: Phượng hoàng niết bàn (36)
Chương 1218: Phượng hoàng niết bàn (37)
Chương 1219: Phượng hoàng niết bàn (hoàn)

Chương 1220: Vương gia có tin mừng (1)
Chương 1221: Vương gia có tin mừng (2)
Chương 1222: Vương gia có tin mừng (3)
Chương 1223: Vương gia có tin mừng (4)
Chương 1224: Vương gia có tin mừng (5)
Chương 1225: Vương gia có tin mừng (6)
Chương 1226: Vương gia có tin mừng (7)
Chương 1227: Vương gia có tin mừng (8)
Chương 1228: Vương gia có tin mừng (9)
Chương 1229: Vương gia có tin mừng (10)
Chương 1230: Vương gia có tin mừng (11)
Chương 1231: Vương gia có tin mừng (12)
Chương 1232: Vương gia có tin mừng (13)
Chương 1233: Vương gia có tin mừng (14)
Chương 1234: Vương gia có tin mừng (15)
Chương 1235: Vương gia có tin mừng (16)
Chương 1236: Vương gia có tin mừng (17)
Chương 1237: Vương gia có tin mừng (18)
Chương 1238: Vương gia có tin mừng (19)
Chương 1239: Vương gia có tin mừng (20)
Chương 1240: Vương gia có tin mừng (21)
Chương 1241: Vương gia có tin mừng (22)
Chương 1242: Vương gia có tin mừng (23)
Chương 1243: Vương gia có tin mừng (24)
Chương 1244: Vương gia có tin mừng (25)
Chương 1245: Vương gia có tin mừng (26)
Chương 1246: Vương gia có tin mừng (27)
Chương 1247: Vương gia có tin mừng (28)
Chương 1248: Vương gia có tin mừng (29)
Chương 1249: Vương gia có tin mừng (30)
Chương 1250: Vương gia có tin mừng (31)
Chương 1251: Vương gia có tin mừng (32)
Chương 1252: Vương gia có tin mừng (33)

Chương 1253: Vương gia có tin mừng (34)
Chương 1254: Vương gia có tin mừng (35)
Chương 1255: Vương gia có tin mừng (36)
Chương 1256: Vương gia có tin mừng (37)
Chương 1257: Kỳ uyên (ngoại truyện)
Chương 1258: Thiếu tướng thích ngả ngớn (1)
Chương 1259: Thiếu tướng thích ngả ngớn (2)
Chương 1260: Thiếu tướng thích ngả ngớn (3)
Chương 1261: Thiếu tướng thích ngả ngớn (4)
Chương 1262: Thiếu tướng thích ngả ngớn (5)
Chương 1263: Thiếu tướng thích ngả ngớn (6)
Chương 1264: Thiếu tướng thích ngả ngớn (7)
Chương 1265: Thiếu tướng thích ngả ngớn (8)
Chương 1266: Thiếu tướng thích ngả ngớn (9)
Chương 1267: Thiếu tướng thích ngả ngớn (10)
Chương 1268: Thiếu tướng thích ngả ngớn (11)
Chương 1269: Thiếu tướng thích ngả ngớn (12)
Chương 1270: Thiếu tướng thích ngả ngớn (13)
Chương 1271: Thiếu tướng thích ngả ngớn (14)
Chương 1272: Thiếu tướng thích ngả ngớn (15)
Chương 1273: Thiếu tướng thích ngả ngớn (16)
Chương 1274: Thiếu tướng thích ngả ngớn (17)
Chương 1275: Thiếu tướng thích ngả ngớn (18)
Chương 1276: Thiếu tướng thích ngả ngớn (19)
Chương 1277: Thiếu tướng thích ngả ngớn (20)
Chương 1278: Thiếu tướng thích ngả ngớn (21)
Chương 1279: Thiếu tướng thích ngả ngớn (22)
Chương 1280: Thiếu tướng thích ngả ngớn (23)
Chương 1281: Thiếu tướng thích ngả ngớn (24)
Chương 1282: Thiếu tướng thích ngả ngớn (25)
Chương 1283: Thiếu tướng thích ngả ngớn (26)
Chương 1284: Thiếu tướng thích ngả ngớn (27)
Chương 1285: Thiếu tướng thích ngả ngớn (28)

Chương 1286: Thiếu tướng thích ngả ngớn (29)
Chương 1287: Thiếu tướng thích ngả ngớn (30)
Chương 1288: Thiếu tướng thích ngả ngớn (31)
Chương 1289: Thiếu tướng thích ngả ngớn (32)
Chương 1290: Thiếu tướng thích ngả ngớn (33)
Chương 1291: Thiếu tướng thích ngả ngớn (34)
Chương 1292: Thiếu tướng thích ngả ngớn (35)
Chương 1293: Thiếu tướng thích ngả ngớn (36)
Chương 1294: Thiếu tướng thích ngả ngớn (37)
Chương 1295: Thiếu tướng thích ngả ngớn (38)
Chương 1296: Pháp tắc của ác ma (1)
Chương 1297: Pháp tắc của ác ma (2)
Chương 1298: Pháp tắc của ác ma (3)
Chương 1299: Pháp tắc của ác ma (4)
Chương 1300: Pháp tắc của ác ma (5)
Chương 1301: Pháp tắc của ác ma (6)
Chương 1302: Pháp tắc của ác ma (7)
Chương 1303: Pháp tắc của ác ma (8)
Chương 1304: Pháp tắc của ác ma (9)
Chương 1305: Pháp tắc của ác ma (10)
Chương 1306: Pháp tắc của ác ma (11)
Chương 1307: Pháp tắc của ác ma (12)
Chương 1308: Pháp tắc của ác ma (13)
Chương 1309: Pháp tắc của ác ma (14)
Chương 1310: Pháp tắc của ác ma (15)
Chương 1311: Pháp tắc của ác ma (16)
Chương 1312: Pháp tắc của ác ma (17)
Chương 1313: Pháp tắc của ác ma (18)
Chương 1314: Pháp tắc của ác ma (19)
Chương 1315: Pháp tắc của ác ma (20)
Chương 1316: Pháp tắc của ác ma (21)
Chương 1317: Pháp tắc của ác ma (22)
Chương 1318: Pháp tắc của ác ma (23)

Chương 1319: Pháp tắc của ác ma (24)
Chương 1320: Pháp tắc của ác ma (25)
Chương 1321: Pháp tắc của ác ma (26)
Chương 1322: Pháp tắc của ác ma (27)
Chương 1323: Pháp tắc của ác ma (28)
Chương 1324: Pháp tắc của ác ma (29)
Chương 1325: Pháp tắc của ác ma (30)
Chương 1326: Pháp tắc của ác ma (31)
Chương 1327: Pháp tắc của ác ma (32)
Chương 1328: Pháp tắc của ác ma (33)
Chương 1329: Pháp tắc của ác ma (34)
Chương 1330: Pháp tắc của ác ma (35)
Chương 1331: Pháp tắc của ác ma (36)
Chương 1332: Pháp tắc của ác ma (37)
Chương 1333: Pháp tắc của ác ma (38)
Chương 1334: Pháp tắc của ác ma (39)
Chương 1335: Pháp tắc của ác ma (40)
Chương 1336: Pháp tắc của ác ma (41)
Chương 1337: Pháp tắc của ác ma (42)
Chương 1338: Pháp tắc của ác ma (43)
Chương 1339: Pháp tắc của ác ma (44)
Chương 1340: Pháp tắc của ác ma (45)
Chương 1341: Đại vương tuần núi (1)
Chương 1342: Đại vương tuần núi (2)
Chương 1343: Đại vương tuần núi (3)
Chương 1344: Đại vương tuần núi (4)
Chương 1345: Đại vương tuần núi (5)
Chương 1346: Đại vương tuần núi (6)
Chương 1347: Đại vương tuần núi (7)
Chương 1348: Đại vương tuần núi (8)
Chương 1349: Đại vương tuần núi (9)
Chương 1350: Đại vương tuần núi (10)
Chương 1351: Đại vương tuần núi (11)

Chương 1352: Đại vương tuần núi (12)
Chương 1353: Đại vương tuần núi (13)
Chương 1354: Đại vương tuần núi (14)
Chương 1355: Đại vương tuần núi (15)
Chương 1356: Đại vương tuần núi (16)
Chương 1357: Đại vương tuần núi (17)
Chương 1358: Đại vương tuần núi (18)
Chương 1359: Đại vương tuần núi (19)
Chương 1360: Đại vương tuần núi (20)
Chương 1361: Đại vương tuần núi (21)
Chương 1362: Đại vương tuần núi (22)
Chương 1363: Đại vương tuần núi (23)
Chương 1364: Đại vương tuần núi (24)
Chương 1365: Đại vương tuần núi (25)
Chương 1366: Đại vương tuần núi (26)
Chương 1367: Đại vương tuần núi (27)
Chương 1368: Đại vương tuần núi (28)
Chương 1369: Đại vương tuần núi (29)
Chương 1370: Đại vương tuần núi (30)
Chương 1371: Đại vương tuần núi (31)
Chương 1372: Đại vương tuần núi (32)
Chương 1373: Trăm sông đổ về một biển (1)
Chương 1374: Trăm sông đổ về một biển (2)
Chương 1375: Trăm sông đổ về một biển (3)
Chương 1376: Trăm sông đổ về một biển (4)
Chương 1377: Trăm sông đổ về một biển (5)
Chương 1378: Trăm sông đổ về một biển (6)
Chương 1379: Trăm sông đổ về một biển (7)
Chương 1380: Trăm sông đổ về một biển (8)
Chương 1381: Trăm sông đổ về một biển (9)
Chương 1382: Trăm sông đổ về một biển (10)
Chương 1383: Trăm sông đổ về một biển (11)
Chương 1384: Trăm sông đổ về một biển (12)

Chương 1385: Trăm sông đổ về một biển (13)
Chương 1386: Trăm sông đổ về một biển (14)
Chương 1387: Trăm sông đổ về một biển (15)
Chương 1388: Trăm sông đổ về một biển (16)
Chương 1389: Trăm sông đổ về một biển (17)
Chương 1390: Trăm sông đổ về một biển (18)
Chương 1391: Trăm sông đổ về một biển (19)
Chương 1392: Trăm sông đổ về một biển (20)
Chương 1393: Trăm sông đổ về một biển (21)
Chương 1394: Trăm sông đổ về một biển (22)
Chương 1395: Trăm sông đổ về một biển (23)
Chương 1396: Trăm sông đổ về một biển (24)
Chương 1397: Trăm sông đổ về một biển (25)
Chương 1398: Trăm sông đổ về một biển (26)
Chương 1399: Trăm sông đổ về một biển (27)
Chương 1400: Trăm sông đổ về một biển (28)
Chương 1401: Trăm sông đổ về một biển (29)
Chương 1402: Trăm sông đổ về một biển (30)
Chương 1403: Trăm sông đổ về một biển (31)
Chương 1404: Trăm sông đổ về một biển (hoàn)
Chương 1405: Thành phố giáp ranh (1)
Chương 1406: Thành phố giáp ranh (2)
Chương 1407: Thành phố giáp ranh (3)
Chương 1408: Thành phố giáp ranh (4)
Chương 1409: Thành phố giáp ranh (5)
Chương 1410: Thành phố giáp ranh (6)
Chương 1411: Thành phố giáp ranh (7)
Chương 1412: Thành phố giáp ranh (8)
Chương 1413: Thành phố giáp ranh (9)
Chương 1414: Thành phố giáp ranh (10)
Chương 1415: Thành phố giáp ranh (11)
Chương 1416: Thành phố giáp ranh (12)
Chương 1417: Thành phố giáp ranh (13)

Chương 1418: Thành phố giáp ranh (14)
Chương 1419: Thành phố giáp ranh (15)
Chương 1420: Thành phố giáp ranh (16)
Chương 1421: Thành phố giáp ranh (17)
Chương 1422: Thành phố giáp ranh (18)
Chương 1423: Thành phố giáp ranh (19)
Chương 1424: Thành phố giáp ranh (20)
Chương 1425: Thành phố giáp ranh (21)
Chương 1426: Thành phố giáp ranh (22)
Chương 1427: Thành phố giáp ranh (23)
Chương 1428: Thành phố giáp ranh (24)
Chương 1429: Thành phố giáp ranh (25)
Chương 1430: Thành phố giáp ranh (26)
Chương 1431: Thành phố giáp ranh (27)
Chương 1432: Thành phố giáp ranh (28)
Chương 1433: Ác bá của tinh tế (1)
Chương 1434: Ác bá của tinh tế (2)
Chương 1435: Ác bá của tinh tế (3)
Chương 1436: Ác bá của tinh tế (4)
Chương 1437: Ác bá của tinh tế (5)
Chương 1438: Ác bá của tinh tế (6)
Chương 1439: Ác bá của tinh tế (7)
Chương 1440: Ác bá của tinh tế (8)
Chương 1441: Ác bá của tinh tế (9)
Chương 1442: Ác bá của tinh tế (10)
Chương 1443: Ác bá của tinh tế (11)
Chương 1444: Ác bá của tinh tế (12)
Chương 1445: Ác bá của tinh tế (13)
Chương 1446: Ác bá của tinh tế (14)
Chương 1447: Ác bá của tinh tế (15)
Chương 1448: Ác bá của tinh tế (16)
Chương 1449: Ác bá của tinh tế (17)
Chương 1450: Ác bá của tinh tế (18)

Chương 1451: Ác bá của tinh tế (19)
Chương 1452: Ác bá của tinh tế (20)
Chương 1453: Ác bá của tinh tế (21)
Chương 1454: Ác bá của tinh tế (22)
Chương 1455: Ác bá của tinh tế (23)
Chương 1456: Ác bá của tinh tế (24)
Chương 1457: Ác bá của tinh tế (25)
Chương 1458: Ác bá của tinh tế (26)
Chương 1459: Ác bá của tinh tế (27)
Chương 1460: Ác bá của tinh tế (28)
Chương 1461: Ác bá của tinh tế (29)
Chương 1462: Ác bá của tinh tế (30)
Chương 1463: Ác bá của tinh tế (31)
Chương 1464: Ác bá của tinh tế (32)
Chương 1465: Ác bá của tinh tế (33)
Chương 1466: Ác bá của tinh tế (34)
Chương 1467: Ác bá của tinh tế (35)
Chương 1468: Ác bá của tinh tế (36)
Chương 1469: Ác bá của tinh tế (37)
Chương 1470: Ác bá của tinh tế (38)
Chương 1471: Ác bá của tinh tế (39)
Chương 1472: Ác bá của tinh tế (40)
Chương 1473: Ác bá của tinh tế (41)
Chương 1474: Ác bá của tinh tế (42)
Chương 1475: Ác bá của tinh tế (43)
Chương 1476: Ác bá của tinh tế (44)
Chương 1477: Ác bá của tinh tế (45)
Chương 1478: Ác bá của tinh tế (46)
Chương 1479: Ác bá của tinh tế (xong)
Chương 1480: Xin chào trợ lý (1)
Chương 1481: Xin chào trợ lý (2)
Chương 1482: Xin chào trợ lý (3)
Chương 1483: Xin chào trợ lý (4)

Chương 1484: Xin chào trợ lý (5)
Chương 1485: Trợ lý, chào anh (6)
Chương 1486: Trợ lý, chào anh (7)
Chương 1487: Trợ lý, chào anh (8)
Chương 1488: Trợ lý, chào anh (9)
Chương 1489: Trợ lý, chào anh (10)
Chương 1490: Trợ lý, chào anh (11)
Chương 1491: Trợ lý, chào anh (12)
Chương 1492: Trợ lý, chào anh (13)
Chương 1493: Trợ lý, chào anh (14)
Chương 1494: Trợ lý, chào anh (15)
Chương 1495: Trợ lý, chào anh (16)
Chương 1496: Trợ lý, chào anh (17)
Chương 1497: Trợ lý, chào anh (18)
Chương 1498: Trợ lý, chào anh (19)
Chương 1499: Trợ lý, chào anh (20)
Chương 1500: Trợ lý, chào anh (21)
Chương 1501: Trợ lý, chào anh (22)
Chương 1502: Trợ lý, chào anh (23)
Chương 1503: Trợ lý, chào anh (24)
Chương 1504: Trợ lý, chào anh (25)
Chương 1505: Trợ lý, chào anh (26)
Chương 1506: Trợ lý, chào anh (27)
Chương 1507: Trợ lý, chào anh (28)
Chương 1508: Trợ lý, chào anh (29)
Chương 1509: Trợ lý, chào anh (30)
Chương 1510: Trợ lý, chào anh (31)
Chương 1511: Trợ lý, chào anh (32)
Chương 1512: Trợ lý, chào anh (33)
Chương 1513: Nhược lạp (ngoại truyện 1)
Chương 1514: Nhược lạp (ngoại truyện 2)
Chương 1515: Cẩm lạc kinh thu (1)
Chương 1516: Cẩm lạc kinh thu (2)

Chương 1517: Cẩm lạc kinh thu (3)
Chương 1518: Cẩm lạc kinh thu (4)
Chương 1519: Cẩm lạc kinh thu (5)
Chương 1520: Cẩm lạc kinh thu (6)
Chương 1521: Cẩm lạc kinh thu (7)
Chương 1522: Cẩm lạc kinh thu (8)
Chương 1523: Cẩm lạc kinh thu (9)
Chương 1524: Cẩm lạc kinh thu (10)
Chương 1525: Cẩm lạc kinh thu (11)
Chương 1526: Cẩm lạc kinh thu (12)
Chương 1527: Cẩm lạc kinh thu (13)
Chương 1528: Cẩm lạc kinh thu (14)
Chương 1529: Cẩm lạc kinh thu (15)
Chương 1530: Cẩm lạc kinh thu (16)
Chương 1531: Cẩm lạc kinh thu (17)
Chương 1532: Cẩm lạc kinh thu (18)
Chương 1533: Cẩm lạc kinh thu (19)
Chương 1534: Cẩm lạc kinh thu (20)
Chương 1535: Cẩm lạc kinh thu (21)
Chương 1536: Cẩm lạc kinh thu (22)
Chương 1537: Cẩm lạc kinh thu (23)
Chương 1538: Cẩm lạc kinh thu (24)
Chương 1539: Cẩm lạc kinh thu (25)
Chương 1540: Cẩm lạc kinh thu (26)
Chương 1541: Cẩm lạc kinh thu (27)
Chương 1542: Cẩm lạc kinh thu (28)
Chương 1543: Cẩm lạc kinh thu (29)
Chương 1544: Cẩm lạc kinh thu (30)
Chương 1545: Cẩm lạc kinh thu (31)
Chương 1546: Cẩm lạc kinh thu (hoàn)
Chương 1547: Đại sư thông linh (1)
Chương 1548: Đại sư thông linh (2)
Chương 1549: Đại sư thông linh (3)

Chương 1550: Đại sư thông linh (4)
Chương 1551: Đại sư thông linh (5)
Chương 1552: Đại sư thông linh (6)
Chương 1553: Đại sư thông linh (7)
Chương 1554: Đại sư thông linh (8)
Chương 1555: Đại sư thông linh (9)
Chương 1556: Đại sư thông linh (10)
Chương 1557: Đại sư thông linh (11)
Chương 1558: Đại sư thông linh (12)
Chương 1559: Đại sư thông linh (13)
Chương 1560: Đại sư thông linh (14)
Chương 1561: Đại sư thông linh (15)
Chương 1562: Đại sư thông linh (16)
Chương 1563: Đại sư thông linh (17)
Chương 1564: Đại sư thông linh (18)
Chương 1565: Đại sư thông linh (19)
Chương 1566: Đại sư thông linh (20)
Chương 1567: Đại sư thông linh (21)
Chương 1568: Đại sư thông linh (22)
Chương 1569: Đại sư thông linh (23)
Chương 1570: Đại sư thông linh (24)
Chương 1571: Đại sư thông linh (25)
Chương 1572: Đại sư thông linh (26)
Chương 1573: Đại sư thông linh (27)
Chương 1574: Đại sư thông linh (28)
Chương 1575: Đại sư thông linh (29)
Chương 1576: Đại sư thông linh (30)
Chương 1577: Đại sư thông linh (31)
Chương 1578: Đại sư thông linh (32)
Chương 1579: Đại sư thông linh (33)
Chương 1580: Đại sư thông linh (34)
Chương 1581: Đại sư thông linh (35)
Chương 1582: Đại sư thông linh (36)

Chương 1583: Đại sư thông linh (37)
Chương 1584: Đại sư thông linh (38)
Chương 1585: Đại sư thông linh (39)
Chương 1586: Đại sư thông linh (40)
Chương 1587: Đại sư thông linh (41)
Chương 1588: Đại sư thông linh (42)
Chương 1589: Đại sư thông linh (43)
Chương 1590: Đại sư thông linh (hoàn)
Chương 1591: Pháp sư vong linh (1)
Chương 1592: Pháp sư vong linh (2)
Chương 1593: Pháp sư vong linh (3)
Chương 1594: Pháp sư vong linh (4)
Chương 1595: Pháp sư vong linh (5)
Chương 1596: Pháp sư vong linh (6)
Chương 1597: Pháp sư vong linh (7)
Chương 1598: Pháp sư vong linh (8)
Chương 1599: Pháp sư vong linh (9)
Chương 1600: Pháp sư vong linh (10)
Chương 1601: Pháp sư vong linh (11)
Chương 1602: Pháp sư vong linh (12)
Chương 1603: Pháp sư vong linh (13)
Chương 1604: Pháp sư vong linh (14)
Chương 1605: Pháp sư vong linh (15)
Chương 1606: Pháp sư vong linh (16)
Chương 1607: Pháp sư vong linh (17)
Chương 1608: Pháp sư vong linh (18)
Chương 1609: Pháp sư vong linh (19)
Chương 1610: Pháp sư vong linh (20)
Chương 1611: Pháp sư vong linh (21)
Chương 1612: Pháp sư vong linh (22)
Chương 1613: Pháp sư vong linh (23)
Chương 1614: Pháp sư vong linh (24)
Chương 1615: Pháp sư vong linh (25)

Chương 1616: Pháp sư vong linh (26)
Chương 1617: Pháp sư vong linh (27)
Chương 1618: Pháp sư vong linh (28)
Chương 1619: Pháp sư vong linh (29)
Chương 1620: Pháp sư vong linh (30)
Chương 1621: Pháp sư vong linh (31)
Chương 1622: Pháp sư vong linh (32)
Chương 1623: Pháp sư vong linh (33)
Chương 1624: Pháp sư vong linh (34)
Chương 1625: Pháp sư vong linh (35)
Chương 1626: Pháp sư vong linh (36)
Chương 1627: Pháp sư vong linh (37)
Chương 1628: Pháp sư vong linh (38)
Chương 1629: Pháp sư vong linh (39)
Chương 1630: Pháp sư vong linh (hoàn)
Chương 1631: Ôn cố tri tín (1)
Chương 1632: Ôn cố tri tín (2)
Chương 1633: Ôn cố tri tín (3)
Chương 1634: Ôn cố tri tín (4)
Chương 1635: Ôn cố tri tín (5)
Chương 1636: Ôn cố tri tín (6)
Chương 1637: Ôn cố tri tín (7)
Chương 1638: Ôn cố tri tín (8)
Chương 1639: Ôn cố tri tín (9)
Chương 1640: Ôn cố tri tín (10)
Chương 1641: Ôn cố tri tín (11)
Chương 1642: Ôn cố tri tín (12)
Chương 1643: Ôn cố tri tín (13)
Chương 1644: Ôn cố tri tín (14)
Chương 1645: Ôn cố tri tín (15)
Chương 1646: Ôn cố tri tín (16)
Chương 1647: Ôn cố tri tín (17)
Chương 1648: Ôn cố tri tín (18)

Chương 1649: Ôn cố tri tín (19)
Chương 1650: Ôn cố tri tín (20)
Chương 1651: Ôn cố tri tín (21)
Chương 1652: Ôn cố tri tín (22)
Chương 1653: Ôn cố tri tín (23)
Chương 1654: Ôn cố tri tín (24)
Chương 1655: Ôn cố tri tín (25)
Chương 1656: Ôn cố tri tín (26)
Chương 1657: Ôn cố tri tín (27)
Chương 1658: Ôn cố tri tín (28)
Chương 1659: Ôn cố tri tín (29)
Chương 1660: Ôn cố tri tín (30)
Chương 1661: Ôn cố tri tín (31)
Chương 1662: Ôn cố tri tín (32)
Chương 1663: Ôn cố tri tín (33)
Chương 1664: Ôn cố tri tín (34)
Chương 1665: Ôn cố tri tín (hoàn)
Chương 1666: Trẫm là thiên hạ (1)
Chương 1667: Trẫm là thiên hạ (2)
Chương 1668: Trẫm là thiên hạ (3)
Chương 1669: Trẫm là thiên hạ (4)
Chương 1670: Trẫm là thiên hạ (5)
Chương 1671: Trẫm là thiên hạ (6)
Chương 1672: Trẫm là thiên hạ (7)
Chương 1673: Trẫm là thiên hạ (8)
Chương 1674: Trẫm là thiên hạ (9)
Chương 1675: Trẫm là thiên hạ (10)
Chương 1676: Trẫm là thiên hạ (11)
Chương 1677: Trẫm là thiên hạ (12)
Chương 1678: Trẫm là thiên hạ (13)
Chương 1679: Trẫm là thiên hạ (14)
Chương 1680: Trẫm là thiên hạ (15)
Chương 1681: Trẫm là thiên hạ (16)

Chương 1682: Trẫm là thiên hạ (17)
Chương 1683: Trẫm là thiên hạ (18)
Chương 1684: Trẫm là thiên hạ (19)
Chương 1685: Trẫm là thiên hạ (20)
Chương 1686: Trẫm là thiên hạ (21)
Chương 1687: Trẫm là thiên hạ (22)
Chương 1688: Trẫm là thiên hạ (23)
Chương 1689: Trẫm là thiên hạ (24)
Chương 1690: Trẫm là thiên hạ (25)
Chương 1691: Trẫm là thiên hạ (26)
Chương 1692: Trẫm là thiên hạ (27)
Chương 1693: Trẫm là thiên hạ (28)
Chương 1694: Trẫm là thiên hạ (29)
Chương 1695: Trẫm là thiên hạ (30)
Chương 1696: Trẫm là thiên hạ (31)
Chương 1697: Trẫm là thiên hạ (32)
Chương 1698: Trẫm là thiên hạ (33)
Chương 1699: Trẫm là thiên hạ (34)
Chương 1700: Trẫm là thiên hạ (35)
Chương 1701: Trẫm là thiên hạ (36)
Chương 1702: Trẫm là thiên hạ (37)
Chương 1703: Trẫm là thiên hạ (38)
Chương 1704: Trẫm là thiên hạ (39)
Chương 1705: Trẫm là thiên hạ (40)
Chương 1706: Trẫm là thiên hạ (hoàn)
Chương 1707: Cơn giận của thần biển (1)
Chương 1708: Cơn giận của thần biển (2)
Chương 1709: Cơn giận của thần biển (3)
Chương 1710: Cơn giận của thần biển (4)
Chương 1711: Cơn giận của thần biển (5)
Chương 1712: Cơn giận của thần biển (6)
Chương 1713: Cơn giận của thần biển (7)
Chương 1714: Cơn giận của thần biển (8)

Chương 1715: Cơn giận của thần biển (9)
Chương 1716: Cơn giận của thần biển (10)
Chương 1717: Cơn giận của thần biển (11)
Chương 1718: Cơn giận của thần biển (12)
Chương 1719: Cơn giận của thần biển (13)
Chương 1720: Cơn giận của thần biển (14)
Chương 1721: Cơn giận của thần biển (15)
Chương 1722: Cơn giận của thần biển (16)
Chương 1723: Cơn giận của thần biển (17)
Chương 1724: Cơn giận của thần biển (18)
Chương 1725: Cơn giận của thần biển (19)
Chương 1726: Cơn giận của thần biển (20)
Chương 1727: Cơn giận của thần biển (21)
Chương 1728: Cơn giận của thần biển (22)
Chương 1729: Cơn giận của thần biển (23)
Chương 1730: Cơn giận của thần biển (24)
Chương 1731: Cơn giận của thần biển (25)
Chương 1732: Cơn giận của thần biển (26)
Chương 1733: Cơn giận của thần biển (27)
Chương 1734: Cơn giận của thần biển (28)
Chương 1735: Cơn giận của thần biển (29)
Chương 1736: Cơn giận của thần biển (30)
Chương 1737: Cơn giận của thần biển (31)
Chương 1738: Cơn giận của thần biển (32)
Chương 1739: Cơn giận của thần biển (33)
Chương 1740: Cơn giận của thần biển (34)
Chương 1741: Cơn giận của thần biển (35)
Chương 1742: Cơn giận của thần biển (36)
Chương 1743: Cơn giận của thần biển (hoàn)
Chương 1744: Đại thần nghiện game (1)
Chương 1745: Đại thần nghiện game (2)
Chương 1746: Đại thần nghiện game (3)
Chương 1747: Đại thần nghiện game (4)

Chương 1748: Đại thần nghiện game (5)
Chương 1749: Đại thần nghiện game (6)
Chương 1750: Đại thần nghiện game (7)
Chương 1751: Đại thần nghiện game (8)
Chương 1752: Đại thần nghiện game (9)
Chương 1753: Đại thần nghiện game (10)
Chương 1754: Đại thần nghiện game (11)
Chương 1755: Đại thần nghiện game (12)
Chương 1756: Đại thần nghiện game (13)
Chương 1757: Đại thần nghiện game (14)
Chương 1758: Đại thần nghiện game (15)
Chương 1759: Đại thần nghiện game (16)
Chương 1760: Đại thần nghiện game (17)
Chương 1761: Đại thần nghiện game (18)
Chương 1762: Đại thần nghiện game (19)
Chương 1763: Đại thần nghiện game (20)
Chương 1764: Đại thần nghiện game (21)
Chương 1765: Đại thần nghiện game (22)
Chương 1766: Đại thần nghiện game (23)
Chương 1767: Đại thần nghiện game (24)
Chương 1768: Đại thần nghiện game (25)
Chương 1769: Đại thần nghiện game (26)
Chương 1770: Đại thần nghiện game (27)
Chương 1771: Đại thần nghiện game (28)
Chương 1772: Đại thần nghiện game (29)
Chương 1773: Đại thần nghiện game (30)
Chương 1774: Đại thần nghiện game (31)
Chương 1775: Đại thần nghiện game (32)
Chương 1776: Đại thần nghiện game (33)
Chương 1777: Đại thần nghiện game (34)
Chương 1778: Đại thần nghiện game (35)
Chương 1779: Đại thần nghiện game (36)
Chương 1780: Đại thần nghiện game (37)

Chương 1781: Đại thần nghiện game (38)
Chương 1782: Đại thần nghiện game (39)
Chương 1783: Đại thần nghiện game (40)
Chương 1784: Đại thần nghiện game (hoàn)
Chương 1785: Sóng gió ở ngục giam (1)
Chương 1786: Sóng gió ở ngục giam (2)
Chương 1787: Sóng gió ở ngục giam (3)
Chương 1788: Sóng gió ở ngục giam (4)
Chương 1789: Sóng gió ở ngục giam (5)
Chương 1790: Sóng gió ở ngục giam (6)
Chương 1791: Sóng gió ở ngục giam (7)
Chương 1792: Sóng gió ở ngục giam (8)
Chương 1793: Sóng gió ở ngục giam (9)
Chương 1794: Sóng gió ở ngục giam (10)
Chương 1795: Sóng gió ở ngục giam (11)
Chương 1796: Sóng gió ở ngục giam (12)
Chương 1797: Sóng gió ở ngục giam (13)
Chương 1798: Sóng gió ở ngục giam (14)
Chương 1799: Sóng gió ở ngục giam (15)
Chương 1800: Sóng gió ở ngục giam (16)
Chương 1801: Sóng gió ở ngục giam (17)
Chương 1802: Sóng gió ở ngục giam (18)
Chương 1803: Sóng gió ở ngục giam (19)
Chương 1804: Sóng gió ở ngục giam (20)
Chương 1805: Sóng gió ở ngục giam (21)
Chương 1806: Sóng gió ở ngục giam (22)
Chương 1807: Sóng gió ở ngục giam (23)
Chương 1808: Sóng gió ở ngục giam (24)
Chương 1809: Sóng gió ở ngục giam (25)
Chương 1810: Sóng gió ở ngục giam (26)
Chương 1811: Sóng gió ở ngục giam (27)
Chương 1812: Sóng gió ở ngục giam (28)
Chương 1813: Sóng gió ở ngục giam (29)

Chương 1814: Sóng gió ở ngục giam (30)
Chương 1815: Sóng gió ở ngục giam (31)
Chương 1816: Sóng gió ở ngục giam (hoàn)
Chương 1817: Vua tinh linh (1)
Chương 1818: Vua tinh linh (2)
Chương 1819: Vua tinh linh (3)
Chương 1820: Vua tinh linh (4)
Chương 1821: Vua tinh linh (5)
Chương 1822: Vua tinh linh (6)
Chương 1823: Vua tinh linh (7)
Chương 1824: Vua tinh linh (8)
Chương 1825: Vua tinh linh (9)
Chương 1826: Vua tinh linh (10)
Chương 1827: Vua tinh linh (11)
Chương 1828: Vua tinh linh (12)
Chương 1829: Vua tinh linh (13)
Chương 1830: Vua tinh linh (14)
Chương 1831: Vua tinh linh (15)
Chương 1832: Vua tinh linh (16)
Chương 1833: Vua tinh linh (17)
Chương 1834: Vua tinh linh (18)
Chương 1835: Vua tinh linh (19)
Chương 1836: Vua tinh linh (20)
Chương 1837: Vua tinh linh (21)
Chương 1838: Vua tinh linh (22)
Chương 1839: Vua tinh linh (23)
Chương 1840: Vua tinh linh (24)
Chương 1841: Vua tinh linh (25)
Chương 1842: Vua tinh linh (26)
Chương 1843: Vua tinh linh (27)
Chương 1844: Vua tinh linh (28)
Chương 1845: Vua tinh linh (29)
Chương 1846: Vua tinh linh (hoàn)

Chương 1847: Ám dạ huyết chú (1)
Chương 1848: Ám dạ huyết chú (2)
Chương 1849: Ám dạ huyết chú (3)
Chương 1850: Ám dạ huyết chú (4)
Chương 1851: Ám dạ huyết chú (5)
Chương 1852: Ám dạ huyết chú (6)
Chương 1853: Ám dạ huyết chú (7)
Chương 1854: Ám dạ huyết chú (8)
Chương 1855: Ám dạ huyết chú (9)
Chương 1856: Ám dạ huyết chú (10)
Chương 1857: Ám dạ huyết chú (11)
Chương 1858: Ám dạ huyết chú (12)
Chương 1859: Ám dạ huyết chú (13)
Chương 1860: Ám dạ huyết chú (14)
Chương 1861: Ám dạ huyết chú (15)
Chương 1862: Ám dạ huyết chú (16)
Chương 1863: Ám dạ huyết chú (17)
Chương 1864: Ám dạ huyết chú (18)
Chương 1865: Ám dạ huyết chú (19)
Chương 1866: Ám dạ huyết chú (20)
Chương 1867: Ám dạ huyết chú (21)
Chương 1868: Ám dạ huyết chú (22)
Chương 1869: Ám dạ huyết chú (23)
Chương 1870: Ám dạ huyết chú (24)
Chương 1871: Ám dạ huyết chú (25)
Chương 1872: Ám dạ huyết chú (26)
Chương 1873: Ám dạ huyết chú (27)
Chương 1874: Ám dạ huyết chú (28)
Chương 1875: Ám dạ huyết chú (29)
Chương 1876: Ám dạ huyết chú (30)
Chương 1877: Ám dạ huyết chú (31)
Chương 1878: Ám dạ huyết chú (32)
Chương 1879: Ám dạ huyết chú (33)

Chương 1880: Ám dạ huyết chú (34)
Chương 1881: Ám dạ huyết chú (35)
Chương 1882: Ám dạ huyết chú (36)
Chương 1883: Ám dạ huyết chú (37)
Chương 1884: Ám dạ huyết chú (38)
Chương 1885: Ám dạ huyết chú (39)
Chương 1886: Ám dạ huyết chú (40)
Chương 1887: Tinh qua (ngoại truyện 1)
Chương 1888: Tinh qua (ngoại truyện 2)
Chương 1889: Hề mạn (ngoại truyện 1)
Chương 1890: Hề mạn (ngoại truyện 2)
Chương 1891: Đồng minh giang hồ (1)
Chương 1892: Đồng minh giang hồ (2)
Chương 1893: Đồng minh giang hồ (3)
Chương 1894: Đồng minh giang hồ (4)
Chương 1895: Đồng minh giang hồ (5)
Chương 1896: Đồng minh giang hồ (6)
Chương 1897: Đồng minh giang hồ (7)
Chương 1898: Đồng minh giang hồ (8)
Chương 1899: Đồng minh giang hồ (9)
Chương 1900: Đồng minh giang hồ (10)
Chương 1901: Đồng minh giang hồ (11)
Chương 1902: Đồng minh giang hồ (12)
Chương 1903: Đồng minh giang hồ (13)
Chương 1904: Đồng minh giang hồ (14)
Chương 1905: Đồng minh giang hồ (15)
Chương 1906: Đồng minh giang hồ (16)
Chương 1907: Đồng minh giang hồ (17)
Chương 1908: Đồng minh giang hồ (18)
Chương 1909: Đồng minh giang hồ (19)
Chương 1910: Đồng minh giang hồ (20)
Chương 1911: Đồng minh giang hồ (21)
Chương 1912: Đồng minh giang hồ (22)

Chương 1913: Đồng minh giang hồ (23)
Chương 1914: Đồng minh giang hồ (24)
Chương 1915: Đồng minh giang hồ (25)
Chương 1916: Đồng minh giang hồ (26)
Chương 1917: Đồng minh giang hồ (27)
Chương 1918: Đồng minh giang hồ (28)
Chương 1919: Đồng minh giang hồ (29)
Chương 1920: Đồng minh giang hồ (30)
Chương 1921: Đồng minh giang hồ (31)
Chương 1922: Đồng minh giang hồ (32)
Chương 1923: Sinh tồn trên sa mạc (1)
Chương 1924: Sinh tồn trên sa mạc (2)
Chương 1925: Sinh tồn trên sa mạc (3)
Chương 1926: Sinh tồn trên sa mạc (4)
Chương 1927: Sinh tồn trên sa mạc (5)
Chương 1928: Sinh tồn trên sa mạc (6)
Chương 1929: Sinh tồn trên sa mạc (7)
Chương 1930: Sinh tồn trên sa mạc (8)
Chương 1931: Sinh tồn trên sa mạc (9)
Chương 1932: Sinh tồn trên sa mạc (10)
Chương 1933: Sinh tồn trên sa mạc (11)
Chương 1934: Sinh tồn trên sa mạc (12)
Chương 1935: Sinh tồn trên sa mạc (13)
Chương 1936: Sinh tồn trên sa mạc (14)
Chương 1937: Sinh tồn trên sa mạc (15)
Chương 1938: Sinh tồn trên sa mạc (16)
Chương 1939: Sinh tồn trên sa mạc (17)
Chương 1940: Sinh tồn trên sa mạc (18)
Chương 1941: Sinh tồn trên sa mạc (19)
Chương 1942: Sinh tồn trên sa mạc (20)
Chương 1943: Sinh tồn trên sa mạc (21)
Chương 1944: Sinh tồn trên sa mạc (22)
Chương 1945: Sinh tồn trên sa mạc (23)

Chương 1946: Sinh tồn trên sa mạc (24)
Chương 1947: Sinh tồn trên sa mạc (25)
Chương 1948: Sinh tồn trên sa mạc (26)
Chương 1949: Sinh tồn trên sa mạc (27)
Chương 1950: Sinh tồn trên sa mạc (28)
Chương 1951: Sinh tồn trên sa mạc (29)
Chương 1952: Sinh tồn trên sa mạc (30)
Chương 1953: Sinh tồn trên sa mạc (31)
Chương 1954: Sinh tồn trên sa mạc (hoàn)
Chương 1955: Chúa tể của tinh tế (1)
Chương 1956: Chúa tể của tinh tế (2)
Chương 1957: Chúa tể của tinh tế (3)
Chương 1958: Chúa tể của tinh tế (4)
Chương 1959: Chúa tể của tinh tế (5)
Chương 1960: Chúa tể của tinh tế (6)
Chương 1961: Chúa tể của tinh tế (7)
Chương 1962: Chúa tể của tinh tế (8)
Chương 1963: Chúa tể của tinh tế (9)
Chương 1964: Chúa tể của tinh tế (10)
Chương 1965: Chúa tể của tinh tế (11)
Chương 1966: Chúa tể của tinh tế (12)
Chương 1967: Chúa tể của tinh tế (13)
Chương 1968: Chúa tể của tinh tế (14)
Chương 1969: Chúa tể của tinh tế (15)
Chương 1970: Chúa tể của tinh tế (16)
Chương 1971: Chúa tể của tinh tế (17)
Chương 1972: Chúa tể của tinh tế (18)
Chương 1973: Chúa tể của tinh tế (19)
Chương 1974: Chúa tể của tinh tế (20)
Chương 1975: Chúa tể của tinh tế (21)
Chương 1976: Chúa tể của tinh tế (22)
Chương 1977: Chúa tể của tinh tế (23)
Chương 1978: Chúa tể của tinh tế (24)

Chương 1979: Chúa tể của tinh tế (25)
Chương 1980: Chúa tể của tinh tế (26)
Chương 1981: Chúa tể của tinh tế (27)
Chương 1982: Chúa tể của tinh tế (28)
Chương 1983: Chúa tể của tinh tế (29)
Chương 1984: Chúa tể của tinh tế (30)
Chương 1985: Chúa tể của tinh tế (31)
Chương 1986: Chúa tể của tinh tế (32)
Chương 1987: Chúa tể của tinh tế (33)
Chương 1988: Chúa tể của tinh tế (34)
Chương 1989: Chúa tể của tinh tế (35)
Chương 1990: Chúa tể của tinh tế (36)
Chương 1991: Chúa tể của tinh tế (37)
Chương 1992: Chúa tể của tinh tế (38)
Chương 1993: Chúa tể của tinh tế (39)
Chương 1994: Chúa tể của tinh tế (40)
Chương 1995: Chúa tể của tinh tế (41)
Chương 1996: Chúa tể của tinh tế (42)
Chương 1997: Chúa tể của tinh tế (43)
Chương 1998: Chúa tể của tinh tế (44)
Chương 1999: Chúa tể của tinh tế 45)
Chương 2000: Sênh ca vạn dặm (1)
Chương 2001: Sênh ca vạn dặm (2)
Chương 2002: Sênh ca vạn dặm (3)
Chương 2003: Sênh ca vạn dặm (4)
Chương 2004: Sênh ca vạn dặm (5)
Chương 2005: Sênh ca vạn dặm (6)
Chương 2006: Sênh ca vạn dặm (7)
Chương 2007: Sênh ca vạn dặm (8)
Chương 2008: Sênh ca vạn dặm (9)
Chương 2009: Sênh ca vạn dặm (10)
Chương 2010: Sênh ca vạn dặm (11)
Chương 2011: Sênh ca vạn dặm (12)

Chương 2012: Sênh ca vạn dặm (13)
Chương 2013: Sênh ca vạn dặm (14)
Chương 2014: Sênh ca vạn dặm (15)
Chương 2015: Sênh ca vạn dặm (16)
Chương 2016: Sênh ca vạn dặm (17)
Chương 2017: Sênh ca vạn dặm (18)
Chương 2018: Sênh ca vạn dặm (19)
Chương 2019: Sênh ca vạn dặm (20)
Chương 2020: Sênh ca vạn dặm (21)
Chương 2021: Sênh ca vạn dặm (22)
Chương 2022: Sênh ca vạn dặm (23)
Chương 2023: Sênh ca vạn dặm (24)
Chương 2024: Sênh ca vạn dặm (25)
Chương 2025: Sênh ca vạn dặm (26)
Chương 2026: Sênh ca vạn dặm (27)
Chương 2027: Sênh ca vạn dặm (28)
Chương 2028: Sênh ca vạn dặm (29)
Chương 2029: Sênh ca vạn dặm (30)
Chương 2030: Sênh ca vạn dặm (31)
Chương 2031: Sênh ca vạn dặm (32)
Chương 2032: Sênh ca vạn dặm (33)
Chương 2033: Sênh ca vạn dặm (34)
Chương 2034: Sênh ca vạn dặm (35)
Chương 2035: Sênh ca vạn dặm (36)
Chương 2036: Sênh ca vạn dặm (37)
Chương 2037: Sênh ca vạn dặm (38)
Chương 2038: Sênh ca vạn dặm (39)

Chương 1: Thiên kim hào môn (1)

Chương 1 Thiên kim hào môn (1)

Thời Sênh là một tác giả chuyên đào hố không lấp, “thái giám”* vô số, là loại tác giả mẹ kế chuyên bức hại nam nữ chính điển hình, trong một ngày nắng ấm, mặt trời lên cao rực rỡ, cuối cùng đã hiểu ra một đạo lý…

Đào hố không lấp, sẽ gặp báo ứng.

**Thái giám: chơi chữ. Xuất phát từ tích cũ về Kỉ Hiểu Lam.*

Một hôm, một đám thái giám quấn quít lấy Kỉ Hiểu Lam, bảo ông kể chuyện xưa. Kỉ Hiểu Lam không muốn nói nhưng đám thái giám này cứ làm phiền không buông, không có cách nào khác, ông nói: "Được rồi, để tôi kể một câu chuyện vậy... Ngày xưa, có một thái giám…" Sau đó ông khoanh tay mà đứng, bọn thái giám đợi hơn nửa ngày cũng không thấy ông kể tiếp khúc sau, vì thế liền hỏi: "Phần dưới đâu?" Kỉ Hiểu Lam nhún vai, nói: "Phần dưới? Phần dưới đã không còn nữa!" Sau đó cười to mà đi…

Trong văn chương nếu viết tiểu thuyết mà bỏ dở không hoàn thành thì không khác gì thái giám “trên có, dưới không có”, vì thế nó hay được dùng để chơi chữ với các tác giả chuyên đào hố không lấp.

Hiện tại cô đang ngồi trước một quyển sách cao tầm nửa người, trong suốt lóng lánh như thủy tinh, tâm tình nhức nhối.

Rõ ràng một giây trước đây cô còn đang viết tới một tình tiết cực kỳ cẩu huyết là nhân vật nam chính bị nhân vật nam phụ bẻ cong, nữ chủ chuẩn bị đi mài thẳng lại nam phụ, để nam chính trở về thân FA, sao chớp mắt một cái lại ở đây rồi?

Bà đây phải về nhà!

[Điều kiện trở về tôi đã đề cập qua, cô có 5 giây để chuẩn bị, vượt quá thời hạn coi như bỏ qua.] Thanh âm cứng nhắc, lạnh lùng như băng, không chứa chút sức sống nào vang lên.

Thời Sênh: "…"

Quả nhiên là hệ thống, không động coi như bỏ qua.

Thật là quá tàn nhẫn.

Mà lúc này, quyển sách thủy tinh kia bắt đầu đếm ngược.

5…

4…

3…

"Làm làm làm làm!" Thời Sênh vì cái mạng nhỏ của mình lập tức buông vũ khí đầu hàng, không có một chút cốt khí nào.

Cô phải về đào hố nữa…

Cô phải về viết tiểu thuyết máu chó nữa…

Cô phải đi về hành nam, nữ chính nữa…

Hắc hắc hắc, ai bảo cô là mẹ kế chứ?

Làm một tác giả quá quen thuộc trên văn đàn, cô là người chuyên… khụ khụ… làm cho tác phẩm của mình trở thành “thái giám”.

Nhưng cô vẫn hiểu rất rõ quy trình.

Lúc này, trên màn hình không còn xuất hiện đếm ngược nữa mà là ba hàng số liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Chỉ số làm người: -100000

Tích lũy: 0

“Cái gì? Đơn giản thế à? Chỉ số trí lực, vũ lực, chỉ số tinh thần, chỉ số sắc đẹp đâu hết rồi? Rõ ràng cái này không đúng phong cách của văn chương rồi. Mà này, sao chỉ số làm người của tôi lại là -100000 vậy?”

Nhìn một dãy số kia, lòng Thời Sênh co rút, đau đớn cực kỳ, phải giết hết một đống trứng vịt kia cô mới có thể về sao???

Vậy thì khi nào cô mới có thể về chứ hả?

Ngẫm lại, cô đâu có làm chuyện giết người đốt nhà gì, sao lại bị ăn hành thế này?

[Tác giả là thần, bọn họ có thể sáng tạo nhân vật, cho nhân vật của mình sinh mệnh, phẩm chất, sáng tạo ra một thế giới mới, mà trong thế giới này, nhân vật chính luôn có số mệnh nghịch thiên. Nhưng

không phải tác giả nào cũng tạo ra được nhân vật chính có sứ mệnh tương xứng với nhân phẩm, kết quả làm cho vô số vai phụ chết trong oan uổng, oán khí làn, thế giới gần như sắp sụp đổ. Nhiệm vụ của Ký Chủ là tiến vào những thế giới khác nhau, hoàn thành nguyện vọng cũng như giải trừ oan khuất cho các nhân vật phụ, tiêu trừ oán khí.]

Nói trắng ra chính là người xây lại cốt truyện.

“Mi còn chưa trả lời vấn đề của ta, tại sao chỉ số làm người của ông đây lại là tận -100000 hả???” Đây mới là vấn đề quan trọng vì nó liên quan tới việc có thể về nhà hay không đó.

[Nếu giá trị làm người của Ký Chủ vượt quá -200000, Ký Chủ sẽ chết.]

Dựa vào? Còn có cả giá trị giới hạn cuối cùng nữa hả?

Quá con mẹ nó được đấy!

[Bắt đầu dịch chuyển…]

“Mẹ nó!” Sao hệ thống này lại không bình thường thế hả? Không nói cho cô phần thưởng của nhiệm vụ à? Không có quà tặng cho tân thủ à? Không có hướng dẫn tu luyện à? Không có Kim chủ dẫn dắt à?

Thời Sênh chỉ vừa kịp chửi một câu thô lỗ thì trước mắt đã tối sầm…

...

“Tiểu thư, tới rồi.” Một giọng nữ trong trẻo vang lên bên tai Thời Sênh.

Thời Sênh đột nhiên mở mắt ra, thấy mình đang ngồi trong xe, cửa

xe bên cạnh đã được mở ra, một cô gái đứng bên ngoài khom lưng nhìn cô.

Thời Sênh: "…"

Hệ thống chết tiệt kia chẳng thèm giải thích đã ném mình tới đây, thật đáng chết.

"Tiểu thư? Cô không khỏe sao?" Cô gái thấy sắc mặt Thời Sênh không tốt thì hơi lo lắng: "Nếu không cô cứ ở trong xe nghỉ ngơi một chút đi? Thời gian tổ chức tiệc cũng chưa bắt đầu đâu."

"Ừ." Bình tĩnh, bình tĩnh, bảo bảo ta giờ đang dùng thân thể người khác.

Trong khi cô gái kia nói, Thời Sênh đang chuẩn bị tiếp nhận cốt truyện và ký ức của thân thể này.

Cô gái đóng cửa xe lại, ngồi trên ghế phụ, Thời Sênh nhắm mắt tiếp thu nốt cốt truyện này.

[Có đồng ý tiếp nhận cốt truyện và ký ức nhân vật không? Có/Không?]

Thanh âm băng lạnh của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Thời Sênh, cô hít sâu một hơi, đáp lên trong đầu "Có."

[Đang chuyển cốt truyện…]

Đột nhiên, đầu Thời Sênh như bị người ta nhét vào một cục sắt, đau đớn vo cùng, vô số những đoạn nội dung ngắn hiện lên trong đầu cô.

Cô cắn răng để không phát ra âm thanh, miễn cho người trước mặt

lại chú ý.

Nguyên chủ tên là Hứa Thừa Nguyệt, phú nhị đại, rất được người nhà cưng chiều, vừa vào đại học đã đính hôn với Nam Cung Cảnh.

Tài sản của Hứa gia không bằng Nam Cung gia, cô và Nam Cung Cảnh đính hôn còn vì một phần ước định của thế hệ trước. Nhưng Nam Cung Cảnh không thích vị hôn thê này của mình nên vẫn luôn lạnh nhạt với Hứa Thừa Nguyệt.

Hứa Thừa Nguyệt lại rất thích Nam Cung Cảnh, mặc dù bị từ chối rất nhiều lần nhưng cô vẫn không nản lòng. Thân là tiểu thư nhà giàu, cô gạt bỏ hết kiêu ngạo trước mặt chàng trai đó, ghi nhớ tỉ mỉ mỗi thứ yêu thích của Nam Cung Cảnh trong đầu.

Hứa Thừa Nguyệt cho rằng một ngày nào đó Nam Cung Cảnh rồi sẽ động lòng với mình, nhưng đến tận khi Tô Y Y xuất hiện, Nam Cung Cảnh vẫn không thích cô.

Nam Cung Cảnh luôn trước mặt cô bày ra vẻ lãnh đạm lại vô cùng dịu dàng với Tô Y Y. Hứa Thừa Nguyệt không cam lòng, lấy địa vị vị hôn thê của Nam Cung Cảnh tới gặp Tô Y Y, cảnh cáo cô ta rời xa anh ta một chút.

Tô Y Y biết Nam Cung Cảnh có vị hôn thê nên đã thật sự giữ gìn khoảng cách với anh ta.

Nam Cung Cảnh biết Hứa Thừa Nguyệt tìm tới Tô Y Y mới khiến cho Tô Y Y xa cách mình, vì thế anh ta liền tuyên bố muốn giải trừ hôn ước với cô.

Hứa Thừa Nguyệt không chịu, làm náo loạn một trận nhưng vẫn không thay đổi được quyết tâm giải trừ hôn ước của Nam Cung

Cảnh.

Mà Tô Y Y cũng được Nam Cung Cảnh đón về, lại nối lại tình xưa. Đối với sự chất vấn của Hứa Thừa Nguyệt, Tô Y Y mãi mãi bày ra bộ dáng thiếu nữ yếu đuối phải chịu thiệt thòi, còn tỏ vẻ sẽ rời xa Nam Cung Cảnh.

Nhưng chỉ nói vậy thôi chứ cũng chẳng có kết quả gì, hai người càng ngày càng ân ái, thậm chí còn công khai với tất cả mọi người.

Hứa Thừa Nguyệt không thể nhịn được nữa bèn kéo Tô Y Y tới trước mặt cha mẹ Nam Cung Cảnh. Tô Y Y chỉ là con cái nhà bình thường, cha mẹ Nam Cung Cảnh tất nhiên sẽ không đồng ý.

Nam Cung Cảnh coi như không thể nhẫn nhịn Hứa Thừa Nguyệt thêm được nữa, càng bởi vì cô làm cho Tô Y Y bị cha mẹ anh ta biết được nên trực tiếp ra tay với Hứa gia.

Hứa gia phá sản, có sự đe dọa của Nam Cung Cảnh, không ai dám chi viện cho Hứa gia, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng.

Ông bà Hứa gặp tai nạn qua đời, cục diện rối rắm của Hứa gia đổ hết lên người Hứa Thừa Nguyệt. Cô chỉ là một tiểu thư được chiều chuộng, chưa từng trải qua trắc trở gì, trong thời gian ngắn muốn dựng lại gia tộc đã đổ này là thật sự không có cách nào.

Hứa Thừa Nguyệt đi cầu xin Nam Cung Cảnh giúp đỡ nhưng không gặp được, ngược lại còn gặp Tô Y Y. Hứa Thừa Nguyệt thương tâm khổ sở, trong lúc bối rối nên đứng không vững, đụng vào Tô Y Y khiến cho cô ta ngã từ trên cầu thang xuống. Ai biết Tô Y Y lại đang mang thai, vì bị cô đụng trúng nên sinh non.

Nam Cung Cảnh tức giận, chút tình cảm cuối cùng cũng coi như hết

sạch.

Hứa gia suy tàn, Hứa Thừa Nguyệt bị người ta tới cửa làm nhục tới chết.

Đến tận khi chết, Hứa Thừa Nguyệt mới nhận ra rằng mình đi tới kết cục này là vì quá coi trọng Nam Cung Cảnh. Nếu cô sớm bứt ra một chút thì Hứa gia đã không sụp đổ, cha mẹ sẽ không bị tai nạn mà chết, cô cũng sẽ không rơi vào kết cục kia.

Chương 2: Thiên kim hào môn (2)

Chương 2 Thiên kim hào môn (2)

Trong đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, âm nhạc du dương, tuấn nam mỹ nữ đứng thành từng tốp nhẹ nhàng nói chuyện với nhau.

Thời Sênh một trong góc, biểu tình tự nhiên, bình tĩnh, không có chút không khỏe nào.

Yến hội hôm nay được tổ chức để mừng sinh nhật Nam Cung phu nhân, cũng đúng là ngày mà nguyên chủ kéo Tô Y Y tới trước mặt cha mẹ Nam Cung Cảnh.

Di nguyện của nguyên chủ là rời xa gã đàn ông cặn bã kia, bảo vệ tốt Hứa gia, hiếu kính với cha mẹ, khiến cho bọn họ có thể an hưởng tuổi già.

“Thừa Nguyệt, sao cô lại ngồi đây? Sao lại không ở bên Cảnh thiếu vậy?” Một bóng người xinh đẹp ngồi xuống cạnh Thời Sênh, người này tóc uống quăn, gương mặt dễ thương, đáng yêu.

Thời Sênh lục tìm trong đầu mình tư liệu về người này.

Lam Tuyết, có quan hệ bạn bè tốt với nguyên chủ, đương nhiên, cái này cũng chỉ là do nguyên chủ nghĩ vậy.

Lúc trước khi Hứa gia phá sản, Hứa Thừa Nguyệt đi nhờ Lam Tuyết hỗ trợ, Lam Tuyết chẳng những không giúp mà còn châm chọc, mỉa

mai Hứa Thừa Nguyệt một trận.

Nguyên chủ biết chuyện Nam Cung Cảnh và Tô Y Y có quan hệ với nhau cũng là từ miệng người này nói ra.

“Không biết.” Thời Sênh vẻ mặt không cảm xúc trả lời.

Cách xa bọn kỹ nữ tâm cơ!

Cách xa bọn bạch liên hoa!

Lam Tuyết hồ nghi nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là tâm tình cô không tốt mà thôi. Rốt cuộc làm gì có cô gái nào có thể trơ mắt nhìn vị hôn phu của mình đi ôm ôm ấp ấp nữ nhân khác chứ?

“Thừa Nguyệt, vừa rồi tôi có gặp Tô Y Y.” Lam Tuyết nói với giọng tràn đầy lo lắng, nhưng biểu hiện trên mặt lại chẳng hề lo lắng chút nào. “Cảnh thiếu là vị hôn phu của cô, cô không thể để con khốn kia chiếm hết nổi bật được.”

Bởi vì cha của Nam Cung Cảnh vẫn còn sống nên mọi người vẫn thường vọi Nam Cung Cảnh là Cảnh thiếu.

Thời Sênh liếc nhìn cô ta một cái, Lam Tuyết luôn chưa từng che giấu sự giả dối, nguyên chủ này rốt cuộc ngây thơ tới mức nào mà lại không nhìn ra vẻ giả tạo của cô ta nhỉ?

Trong tiểu thuyết, chỉ số thông minh của nữ phụ luôn rất thấp, câu này nói quả nhiên không sai chút nào.

“Sao cô ta vào được?” Thời Sênh cũng không muốn lập tức xé rách da mặt với Lam Tuyết nên thuận tiện hỏi một câu.

Cô đương nhiên đã biết nữ chính vào đây bằng cách nào, trong mỗi cuốn tiểu thuyết, ngoại trừ nam chính còn có rất nhiều nam phụ đối với nữ chính luôn một bộ dạng tình tâm nghĩa trọng..

Tô Y Y là đi theo nam phụ số một - Lăng Hạo - vào đây.

“Tới cùng với tiểu thiếu gia của Lăng gia. Con khốn đó quyến rũ Cảnh thiếu mà còn chạy đi quyến rũ cả Lăng thiếu, cũng không biết học được cái thủ đoạn này ở đâu, thật không biết xấu hổ là gì.” Lam Tuyết tỏ vẻ giận dữ.

Thời Sênh đang định mở miệng nói chuyện thì bên tai lại vang lên một giọng nói đàn ông, cẩn thận nghe thì có thể thấy ngữ điệu của anh ta rất không kiên nhẫn.

“Cô ở đây làm gì?”

“Cảnh thiếu.” Lam Tuyết lập tức đứng lên, trong lòng thấp thỏm, không biết những lời cô ta vừa nói có bị Cảnh thiếu nghe thấy không nữa?

Nam Cung Cảnh lãnh đạm gật đầu với Lam Tuyết, Lam Tuyết làm mặt quỷ với Thời Sênh rồi xoay người rời đi, để không gian lại cho hai người.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, thân là nam chính, dù là dung mạo hay khí chất đều hơn hẳn những người khác.

Thời Sênh thầm gật gù trong lòng, sắc mặt bất động, cũng không định đứng dậy, đáp: “Không thoải mái, đang ngồi nghỉ.”

Vẫn là thanh âm mà anh ta đã quen thuộc nhưng lại không có kiểu nịnh nọt như trước kia nữa, chỉ có bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh.

Uống nhầm thuốc à?

“Mẹ tôi tìm cô.” Nam Cung Cảnh nhớ ra mục đích mình đi tìm cô.

Trước kia chẳng bao giờ anh ta phải đi tìm, anh ta ở đâu thì cô sẽ xuất hiện ở đó, vừa ngẩng đầu liền có thể thấy ngay lập tức.

Hôm nay chẳng thấy bóng dáng cô đâu, anh ta còn phải tự đi tìm, trong lòng Nam Cung Cảnh có chút tức giận.

Vừa rồi nhìn Tô Y Y xuất hiện cùng Lăng Hạo ở đây, tư thế của hai người họ còn cực kỳ thân mật, chỉ cần nghĩ lại thôi anh ta đã không nhịn được tức giận, ánh mắt nhìn Thời Sênh càng thêm sắc bén.

“Nhìn tôi như thế làm gì? Hôm nay tôi cũng không trêu vào anh mà!” Thời Sênh bị Nam Cung Cảnh nhìn chằm chằm tới mức gai ốc nổi đầy người, cực kỳ khó chịu.

Nam chính ghê gớm quá nha? Nam chính còn dám ở bên cô gái khác khi đã có hôn ước? Nếu không thích đối tượng đính hôn kia thì cứ giải trừ hôn ước trước đi rồi hãy cùng người mình thích ở bên nhau. Đây là trách nhiệm của anh ta đối với người mình thích, cũng là trách nhiệm đối với đối tượng đính hôn.

“Hôm nay cô an phận một chút.” Nam Cung Cảnh thấp giọng cảnh cáo.

“Ha ha…”

Bảo bảo tôi đây là người nhàm chán tới mức ấy sao? Ta cũng rất bận đấy.

Nam Cung Cảnh mang Thời Sênh đi lên lầu hai, dọc đường đi Thời Sênh rất an tĩnh, không cùng anh ta nói câu nào, cũng không động tay động chân với anh ta, quả thực cứ như một người khác vậy.

Nam Cung Cảnh nghĩ cô chỉ đang lạt mềm buộc chặt nên chẳng thèm để ở trong lòng, người anh ta thích vĩnh viễn không phải cô.

Lúc Thời Sênh đang nghĩ xem phải làm thế nào để giải trừ hôn ước này nên không để ý đằng trước, cho đến khi Nam Cung Cảnh đột nhiên dừng lại, cô không để ý nên đâm sầm vào anh ta, vội vàng lùi về sau hai bước mới đứng vững được.

“Sao anh…”

Nhìn về phía đối diện, Thời Sênh lập tức đem những lời định nói nuốt vào.

Cái này có thể gọi là oan gia ngõ hẹp không? Tô Y Y và Lăng Hạo đang đứng đối diện hai người, lại còn đang nắm tay nhau nữa kìa.

Nữ chính có thân hình nhỏ nhắn, mặc một bộ váy màu trắng được cắt may rất tinh xảo để lộ ra vòng eo mảnh khảnh, trang điểm nhẹ nhàng, khí chất thuần khiết không tì vết.

Nhìn thấy Nam Cung Cảnh, Tô Y Y ngẩn người, đôi mắt như con nai con vừa ngơ ngác vừa sợ hãi, nhưng thấy Thời Sênh đứng đằng sau anh ta thì lại lộ ra thần sắc đau khổ.

Thời Sênh mím môi, nhẹ nhàng bước qua người Nam Cung Cảnh: “Tôi tự đi gặp bác gái.”

“Hứa tiểu thư, cô đừng hiểu lầm.” Tô Y Y ủy khuất nói, vẻ mặt đầy bất lực như thể đang sợ người ta hiểu lầm vậy.

Thời Sênh hơi dừng lại, đứng ngay trước mặt Tô Y Y, nghiêng đầu hỏi: “Tô tiểu thư, cô nghĩ tôi hiểu lầm gì à?”

Bảo bảo ta đây còn chưa nói gì, nữ chính là cô sao lại tự đưa mình tới cửa vậy?

“Tôi…” Tô Y Y nghẹn lại, hiển nhiên bị thái độ của Thời Sênh làm cho không biết phải thế nào.

“Hứa Thừa Nguyệt, cô đừng có quá phận!” Nam Cung Cảnh quát lớn ở đằng sau.

Mẹ nhà anh, bà đây đã làm gì chứ hả?

Anh có ngu hay không mà sao không biết phân biệt thị phi thế?

Thời Sênh nhẫn nhịn: “Tôi đang vui, không so đo với các người.”

[Ký Chủ, mời bỏ ngay ý định giết chết nam chính.] Âm thanh lạnh băng của hệ thống lập tức dập tắt ý niệm vừa dâng lên trong lòng Thời Sênh.

Thời Sênh hừ một tiếng, đi về phía phòng Nam Cung phu nhân.

Nam Cung Cảnh nhìn theo bóng dáng của cô, trong lòng có chút cảm giác quái dị, hôm nay Hứa Thừa Nguyệt thật không bình thường.

“Giúp tôi chăm sóc cô ấy.” Nam Cung Cảnh nhìn Lăng Hạo.

“Không cần anh nói, thiếu gia tôi đây sẽ chăm sóc tốt cho tiểu bạch thỏ.”

Ánh mắt châm chọc của Lăng Hạo xua tan hoài nghi trong lòng Nam Cung Cảnh, anh ta trừng mắt với Lăng Hạo một cái rồi vỗ nhẹ đầu Tô Y Y: “Anh sẽ mau giải quyết vấn đề, đừng lo lắng.”

Tô Y Y cắn môi, gật đầu.

Hành lang lại khôi phục vẻ tĩnh lặng. Một cửa phòng bị người ta đẩy ra, hai bảo vệ cao lớn bước ra, cung kính đứng ở hai bên.

Vài giây sau, một người đàn ông bước ra. Trên người hắn không mặc đồ tây, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ tay áo hơi xắn lên để lộ ra chiếc đồng hồ sang trọng và tinh xảo, tư thái lười biếng. Hắn nhìn hành lang trống rỗng, khóe miệng cong lên rồi cất bước rời đi.

Chương 3: Thiên kim hào môn (3)

Chương 3 Thiên kim hào môn (3)

Thời Sênh và Nam Cung phu nhân đợi đến khi bữa tiệc bắt đầu mới cùng nhau đi xuống, Nam Cung Cảnh đã không thấy đâu, có lẽ anh ta không yên tâm về Tô Y Y.

Đối với loại sự tình xã giao này, Thời Sênh rất không thích, nhưng trong giới thượng lưu này, xã giao lại vô cùng cần thiết.

“Hứa tiểu thư càng lớn càng xinh đẹp, Cảnh thiếu đúng là có phúc lớn, không giống tiểu tử nhà chúng tôi, giờ vẫn chẳng thấy gì.” Một bà phu nhân hâm mộ nói với Nam Cung phu nhân, mấy vị bên cạnh cũng liên tục gật đầu đồng tình.

“Cho nên con dâu tốt là phải sớm tìm.”

“Aizz, cái đó cũng phải xem có phúc khí không mới được. Mọi người nhìn Lâm gia xem, cũng là con dâu tìm từ bé đấy, kết quả thế nào? Làm cả một nhà náo loạn không được yên bình. Aizz, tôi không nói Hứa tiểu thư đâu, Hứa tiểu thư đừng suy nghĩ nhiều.”

Có vài người cứ thích nói lòng vòng quanh co, tưởng người ta nghe không hiểu sao?

Thời Sênh cố gắng nhếch miệng cười, ánh mắt đầy vẻ không kiên nhẫn, nếu không phải khi tỉnh lại đã ở trên xe thì cô tuyệt đối sẽ không tới đây.

Ba người đàn bà là thành một sân khấu, từng này người đàn bà thì không biết sẽ diễn được bao nhiêu vở nữa?

“Bác gái, ba con tới rồi, con đi qua đó một chút.” Thời Sênh nhìn thấy ông Hứa liền lập tức lấy cớ trốn đi.

Những người này có tiền có thế, cái gì cũng có, ngoài thích buôn chuyện ra cũng chỉ thích so đo với nhau.

So cha, so chồng, so con, cứ như thể người nào hơn thì người ấy đẳng cấp hơn vậy.

“Ba.” Thời Sênh đi tới trước mặt ông Hứa, ôn hòa gọi một tiếng.

“Sao con bé này lại tới sớm như thế, sao không ở chung một chỗ với A Cảnh?” Ông Hứa nhìn một vòng không thấy Nam Cung Cảnh đâu thì hơi nghi hoặc.

“A, anh ấy bận rồi.” Nụ cười trên mặt Thời Sênh rất chân thành. “Sao mẹ không tới đây?”

“Công ty chi nhánh có việc nên mẹ qua đó rồi, sao hôm nay nha đầu con lại quan tâm tới ông bà già chúng ta thế? Ba còn tưởng trong mắt con chỉ có tình lang chứ?” Ông Hứa trêu ghẹo, vẻ mặt vui mừng, có thể thấy ông yêu nguyên chủ đến chừng nào.

“Con lớn rồi mà.” Thời Sênh chớp chớp mắt.

“Được được được, nha đầu nhà chúng ta lớn rồi.”

Trái tim cũng thay đổi rồi, không còn như xưa nữa.

Di nguyện lớn nhất của nguyên chủ chính là hiếu kính thật tốt với cha mẹ.

Ông Hứa mang theo Thời Sênh tới chúc mừng sinh nhật Nam Cung phu nhân, sau đó lại đem cô đi dạo một vòng chúc rượu bạn làm ăn, ai cần gặp đều gặp cả.

Ông Hứa rất vui mừng khi thấy con gái hôm nay ngoan ngoãn như thế, quả nhiên đã lớn rồi.

Thời Sênh uống một chút rượu nên đầu hơn chếnh choáng, cô nói với ông Hứa một câu rồi đi ra ngoài vườn hoa cho tỉnh táo.

Vườn hoa của nhà Nam Cung rất lớn, Thời Sênh tùy tiện tìm một chỗ ngồi, ban đêm gió lạnh làm cho đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều.

“Vừa rồi em và hắn đang làm gì?” Thanh âm có chút tức giận vang lên làm cho Thời Sênh đang hơi buồn ngủ phải bừng tỉnh.

Thời Sênh xoa xoa mặt, quay lưng nhìn lại phía sau, là một hàng cây, có hai thân ảnh đang đứng phía sau hàng cây đó, bóng dáng mơ hồ.

Giọng nói kia hình như là Nam Cung Cảnh?

“Em… Em không có…”

Thanh âm đánh chết cô cũng không nhận nhầm này là của Tô Y Y.

Hai người này đang làm gì vậy?

“Anh đã tận mắt thấy rồi!” Giọng Nam Cung Cảnh rất tức tối: “Tô Y Y, anh vì tương lai của chúng ta mà nỗ lực, còn em thì làm gì? Quyến rũ đàn ông khác à?”

“Cảnh… Sao anh lại nói em như thế?”

“Anh nói sai sao? Vừa rồi nếu không phải anh xuất hiện thì có phải các người còn tiếp tục nữa hay không? Hả?”

Mắt Thời Sênh lóe lóe sáng, Nam Cung Cảnh nhìn thấy nữ chính và Lăng Hạo làm gì nhỉ? Ôm hay là hôn? Có thể làm Nam Cung Cảnh tức tới hộc máu thế này, chắc là hôn môi rồi?

Trong truyện, nguyên bản Hứa Thừa Nguyệt vẫn luôn quấn lấy Nam Cung Cảnh khiến cho anh ta không thể chạy đi tìm Tô Y Y được.

Lúc đó, nguyên chủ đi kéo Tô Y Y tới trước mặt Nam Cung phu nhân thì cô ta đang ở cùng Lăng Hạo, hai người trốn trốn tránh tránh làm cái gì là rất có khả năng.

Lúc Thời Sênh còn đang chìm trong cốt truyện cũ thì hai người bên kia lại bắt đầu hôn hít nhau.

Đây là cái kiểu chuyển tình tiết gì vậy? Vừa rồi bọn họ nói gì thế? Bảo bảo không nghe được. Cầu xin hãy quay ngược thời gian!

Tiếng hôn môi kịch liệt giữa không gian yên ắng của vườn cây nghe cực kỳ rõ ràng.

Thời Sênh vuốt vuốt cằm, hai người này không phải muốn tiếp tục hành sự ở đây đấy chứ?

Cũng may, Nam Cung Cảnh vẫn còn chút lý trí, lập tức bế Tô Y Y đi, nhìn phương hướng hình như là về phòng anh ta.

Hiện tại nếu cô đi bắt gian thì nhất định sẽ có thể giải trừ hôn ước

thành công, trời giúp cô rồi.

Thời Sênh lập tức từ trên ghế nhảy phắt dậy.

“A!” Rồi cô đột nhiên lại ngã ngồi xuống khi thấy ở trước mặt mình xuất hiện một người. Cô vỗ vỗ ngực sợ hãi: “Có bệnh à? Sao đứng sau lưng tôi mà không nói gì hả? Muốn mưu sát bằng cách hù chết tôi đúng không?”

Người nọ cười khẽ một tiếng, thanh âm cực kỳ dễ nghe: “Cô không tức giận à? Cậu ta là vị hôn phu của cô cơ mà?”

Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen, hai tay đút trong túi quần, lười biếng đứng cách cô vài bước, trong ánh sáng mờ mờ, thân hình cao ráo đẹp đẽ của anh ta có chút mờ ảo, không chân thật.

Đôi mắt đó bình tĩnh nhìn cô như nhìn một món đồ quý giá, khóe môi treo một nụ cười nhạt nhẽo.

Cảm nhận đầu tiên của Thời Sênh không phải là anh ta đẹp trai, mà là trên người anh ta phát ra tà khí, anh ta dùng dung mạo của mình để kéo mọi người rơi vào trong tà khí đen tối đó.

Người này rất nguy hiểm.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Thời Sênh, cô không biểu tình thu lại tầm mắt, hỏi: “Anh là?”

Trong cốt truyện hình như chưa từng xuất hiện người này…

[Phát động nhiệm vụ ẩn dấu, cam chịu tiếp nhận.]

Cái gì? Nhiệm vụ ẩn dấu là cái quỷ gì? Cam chịu tiếp nhận là cái quỷ

gì?

Hệ thống sao nhà ngươi giống mấy kẻ hiếu thắng ép mua cường bán thế hả?

Nhà ngươi muốn làm trái pháp luật đúng không?

[Nhiệm vụ ẩn dấu: Chiếm được chân ái của Sở Đường.]

Sở Đường? Người này là Sở Đường? Ngươi có nói giỡn không thế?

Trong nguyên gốc, người có tên Sở Đường này cũng không lên sân khấu, nhưng tên của hắn cũng xuất hiện một chút, là người được coi là truyền kỳ của giới doanh nhân.

Sở Đường từng ra lệnh cho thủ hạ tiến hành chèn ép Nam Cung Cảnh, mặc dù không kéo dài nhưng lại liên tục, làm cho nhà Nam Cung tổn thất một chút. Nam Cung Cảnh không biết là ai động tay động chân, đến tận cuối truyện anh ta mới biết người đó là Sở Đường.

Chiếm được chân ái là cái quỷ gì? Làm cho truyền kỳ của giới doanh nhân này yêu cô á? Đùa cái này cũng hơi quá rồi!

[Đúng thế, nếu nhiệm vụ ẩn dấu thất bại, ký chủ trực tiếp bị mạt sát.]

Ngươi giỏi!

Sao không nói là phải chơi trò yêu đương luôn đi!

Hệ thống giả chết không để ý tới Thời Sênh, dù sao những gì cần nói nó cũng nói rồi.

Sở Đường vẻ mặt hứng thú nhìn cô gái ngồi trên ghế, thần sắc từ khiếp sợ biến thành tức giận, lại từ tức giận biến thành buồn bực, hắn còn chưa trả lời, sao cô lại có biểu tình như thế?

“Tôi đi bắt gian, anh có đi không?”

Thời Sênh bật dậy, nói ra lời mời với Sở Đường – đi-bắt-gian.

Sở Đường nhướng mày: “Cô biết tôi là ai?”

Vệ sĩ đang ẩn mình trong bóng tối cằm sắp rớt hết rồi, lại có người dám mời thiếu gia đi bắt gian, bội phục, bội phục.

Thời Sênh hơi hoảng.

A, đúng, anh ta còn chưa giới thiệu, cô không nên tỏ ra đã biết anh ta là ai mới đúng.

Cho nên, cô nghiêm túc lắc đầu, thành khẩn đáp: “Tôi cần một người làm chứng.”

“Được.”

Vệ sĩ lại sợ ngây người lần nữa, thế mà thiếu gia lại đáp ứng rồi! Đáp ứng rồi! Đáp ứng rồi! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!!!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Thiên kim hào môn (4)

Chương 4 Thiên kim hào môn (4)

Nguyên chủ rất quen thuộc đường đi lối lại ở nhà Nam Cung, mang theo Sở Đường đi tới phòng của Nam Cung Cảnh ở lầu ba.

“Thừa Nguyệt, a… vị này…” Lam Tuyết cũng vừa từ trên lầu ba xuống, nhìn thấy Sở Đường bên cạnh Thời Sênh thì đứng sững lại.

Người đàn ông này… đẹp trai quá, còn hơn Nam Cung Cảnh nhiều. Sao cô ta lại không phát hiện ra ở bữa tiệc này lại có một người đàn ông cực phẩm thế này nhỉ?

Nhìn ánh mắt si mê của Lam Tuyết, Sở Đường cười cười, nụ cười như một đóa hoa làm cho người ta vừa mê luyến lại vừa không nhịn được để mặc anh sa đọa.

Thời Sênh đứng ở trước Sở Đường nên không thể thấy được nụ cười của hắn, nếu không chắc chắn cô sẽ nói biến thái.

“Tôi không tìm được Nam Cung Cảnh nên muốn tới phòng anh ấy xem có ở đó không, cô có đi không?” Càng nhiều người chứng kiến thì càng nhiều nhân chứng.

Có một soái ca đẹp mắt như Sở Đường ở đây, Lam Tuyết đồng ý không hề do dự.

“Chào anh… Em, em là Lam Tuyết.”

Lúc này mà Thời Sênh lại không nhận ra ý đồ của Lam Tuyết thì đúng là quá ngu ngốc rồi.

Sau lưng cô cứng đờ, người đằng sau thật sự rất biến thái, Lam Tuyết thật sự là có dũng khí đấy!

Sở Đường nếu là biết Thời Sênh nhận định mình như thế thì sẽ kêu oan ngay, hắn chẳng làm gì mà sao đã bị gọi là biến thái rồi?

Thời Sênh không để ý tới hắn, nhanh chóng đi về phía phòng của Nam Cung Cảnh.

Đứng ở cửa, cô cũng không gõ cửa mà trực tiếp mở ra, đáng mừng nhất chính là cửa phòng cũng không khóa.

“A Cảnh, em…” Thanh âm của Thời Sênh lập tức im bặt.

Tiếng rên rỉ đang vang khắp căn phòng, sau một giây này lập tức im bặt, không gian trở nên tĩnh mịch dị thường.

Lam Tuyết đang muốn nói chuyện với Sở Đường, chợt nghe thấy thanh âm này liền dừng lại, nhìn về phía cửa mà Thời Sênh vừa mở ra, cảnh sắc bên trong thu gọn vào mắt cô ta.

Nam Cung Cảnh cứng đờ nằm trên người Tô Y Y, hoàn toàn không ngờ lúc này lại có người đi vào. Vài giây sau Tô Y Y mới phản ứng lại, hét chói tai, đẩy Nam Cung Cảnh ra.

“Ai cho cô tiến vào, không biết gõ cửa à?” Nam Cung Cảnh kéo chăn che cho Tô Y Y, trừng mắt tức giận nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh thong thả buông tay khỏi then cửa, đem toàn bộ cảm xúc

đang ấp ủ phóng ra, một bộ đau khổ muốn chết khi nhìn thấy vị hôn phu của mình đang mây mưa với người khác, cảm thấy trên đời này không còn gì để cô luyến tiếc sự sống nữa.

“Tôi chờ hai người ở bên ngoài.” Thời Sênh khép cửa lại. “Lam Tuyết, có thể giúp tôi đi gọi ba và hai bác được không?”

Lam Tuyết ngơ ngác gật đầu, chạy xuống lầu.

Sở Đường đứng dựa vào tường, khóe môi cong lên, bày ra bộ dáng chờ xem kịch vui.

“Lát nữa, phiền anh làm chứng giúp tôi.” Thời Sênh nhìn Sở Đường.

Sở Đường vuốt vuốt cằm, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Lúc Lam Tuyết gọi mọi người tới nơi thì đã trải qua năm, sáu phút, vài người vội vàng từ cầu thang lên, liếc mắt một cái đã thấy người đàn ông đang dựa vào tường và một cô gái gục đầu đứng ngoài cửa, dáng vẻ tràn ngập đau khổ.

“Ba.” Nhìn thấy ông Hứa, Thời Sênh lập tức bắt đầu kỹ thuật diễn xuất của mình, trực tiếp lao vào lòng ông khóc òa lên.

“Sở Tổng… Sao ngài lại tới đây?” Nam Cung Chính thấy Sở Đường thì tim gần như lạc mất nửa nhịp. Đối với một người ngang tuổi con mình mà ông ta lại gọi là “ngài”, có thể thấy lực uy hiếp của Sở Đường là rất lớn.

Vừa rồi Lam Tuyết không nói rõ chuyện gì xảy ra nhưng mọi người đều là người từng trải, chỉ qua ngôn ngữ cũng đoãn được chuyện gì đang xảy ra.

Mấu chốt là, sao Sở Đường cũng ở đây?

Sở Đường vẫn không trả lời, chỉ nhìn Thời Sênh. Nam Cung Chính thấp tha thấp thỏm di dời ánh mắt tới Thời Sênh đang khóc cực kỳ hăng hái.

“Thừa Nguyệt… Có chuyện gì thế?” Nam Cung phu nhân tuy đã đoán ra vài phần nhưng trong lòng vẫn đang cầu mong sự may mắn, hy vọng mọi chuyện không như bà nghĩ.

“Con gái bảo bối đừng khóc nữa, nói với ba xem có chuyện gì vậy? Ông Hứa an ủi Thời Sênh, vẻ mặt tràn đầy đau lòng.

Thời Sênh run rẩy chỉ vào cửa phòng đóng chặt, nức nở: “A Cảnh… A Cảnh anh ấy… có người phụ nữ khác… Bọn họ, bọn họ…”

Những từ phía sau không nói được nữa, chỉ còn âm thanh nức nở không ngừng.

Cửa phòng đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, nguyên Nam Cung phu nhân vừa rồi vẫn còn chờ mong một tia hy vọng, vừa thấy con trai nắm tay một đứa con gái khác đi ra thì hoàn toàn trở nên tuyệt vọng.

Tô Y Y thấy bên ngoài đứng nhiều người như thế thì sợ hãi nép vào sau lưng Nam Cung Cảnh, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Ông Hứa sắc mặt càng thêm âm trầm, giống như bão táp kéo đến: “Chuyện này tôi hy vọng các người có thể cho tôi một lời giải thích.”

Mới chỉ đính hôn thôi mà nhà trai đã ăn vụng rồi, vậy kết hôn rồi sẽ thế nào đây?

Ông Hứa rất yêu vợ, cả đời cũng chưa một lần tìm tới người đàn bà

khác, ngay cả chuyện ra ngoài xã giao cũng rất hạn chế, tuyệt đối không cho bất kì ai thừa nước đục thả câu, vì thế ông cũng rất muốn con gái mình được gả cho một người đàn ông được như mình.

“Nam Cung Cảnh, nó là ai?” Nam Cung Chính không rõ rang lắm quan hệ giữa Sở Đường và Thời Sênh nên chỉ còn nước rống lên với con trai.

Nam Cung Cảnh ôm Tô Y Y trong lòng, nói như tuyên thệ: “Người con thích là Y Y, ngoại trừ Y Y, con tuyệt đối sẽ không cưới người khác.”

“Thằng nhóc thối tha, mày hồ đồ rồi à?” Nam Cung phu nhân tiến lên muốn khuyên nhủ anh ta.

Nam Cung Cảnh ngắt lời Nam Cung phu nhân: “Mẹ, nếu ngay cả người con thích mà con cũng không được quyền lựa chọn, vậy thì sống có ý nghĩa gì nữa?”

“Cảnh…” Tô Y Y kéo cánh tay Nam Cung Cảnh, ra sức lắc đầu, mặt vô cùng điềm đạm, đáng yêu.

“Đừng sợ, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.” Anh ta càng ôm chặt hơn.

Ông Hứa trầm mặt không nói chuyện, việc này ông còn muốn nghe theo con gái mình, nhưng thằng nhóc Nam Cung Cảnh này đã được ông đưa vào sổ đen rồi.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn thấy một màn cảnh tượng kia thì khó khăn mở miệng: “Ba, bác trai bác gái, nếu A Cảnh đã có người mình thích thì chúng ta cứ giải trừ hôn ước đi thôi, như thế đều… đều tốt với tất cả mọi người.”

Ở đây, trừ Sở Đường từ đầu tới cuối nhìn cô diễn xuất, tất cả đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ biết thừa Hứa Thừa Nguyệt yêu Nam Cung Cảnh nhiều thế nào, sao có thể nói không thích là không thích được?

Nam Cung Cảnh càng ngạc nhiên hơn, không ngờ anh ta còn chưa kịp nói ra chuyện này thì cô đã nói rồi.

Nam Cung phu nhân lập tức phản ứng lại, an ủi Thời Sênh: “Thừa Nguyệt à, con đừng nói bậy, nác gái sẽ không cho thằng nhóc này làm bậy đâu.”

“Bác gái… Dưa xanh hái không ngọt, trong lòng A Cảnh không có con, về sau người khổ sẽ chỉ là con mà thôi. Con còn cho rằng mấy năm nay con có thể làm anh ấy động lòng, nhưng con sai rồi, một người trong long cứng rắn, mấy năm trời cũng không thể thay đổi tâm ý, vậy có nghĩa là anh ấy không yêu con.”

Nguyên chủ từ khi chưa đính hôn đã thích Nam Cung Cảnh rồi.

Nhưng Nam Cung Cảnh chưa từng cho nguyên chủ một sắc mặt tốt, đối xử với nguyên chủ không khác gì đối đãi với sủng vật cả.

Thanh xuân tươi đẹp cứ mãi lãng phí trên người một tên cặn bã thì thật không đáng giá.

“Nha đầu… con…” Ông Hứa cũng rất kinh ngạc, không ngờ con gái mình vẫn đủ dũng cảm để nói ra lời kia.

Nếu là sự thật thì tất nhiên ông sẽ rất ủng hộ, con gái ông muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn học thức có học thức, sao không thể tìm nổi

một thằng con trai tốt chứ?

“Ba, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi.” Thời Sênh dừng một chút, vẻ mặt đầy mỏi mệt. “Từ lần đầu tiên thấy họ ở bên nhau con đã nghĩ tới chuyện này, con mệt mỏi rồi.

“Thừa Nguyệt, thằng nhóc này cũng chỉ nhất thời hồ đồ thôi, con đừng tức giận mà nói những lời đó.” Nam Cung phu nhân thực sự thích đứa con dâu tương lai này, tuy rằng gia thế kém nhà bọn họ nhưng những mặt khác đều rất tốt.

Quan trọng nhất là gia thế cũng chỉ thấp hơn một bậc, cũng không cần đắn đo nhiều.

Chương 5: Thiên kim hào môn (5)

Chương 5 Thiên kim hào môn (5)

Lúc này, trên mặt Thời Sênh vẫn còn nước mắt, hốc mắt đỏ sọng, cắn cắn môi một bộ dáng quật cường làm cho người ta phải thương xót: “Bác gái, cám ơn bác mấy năm nay đã yêu thích con, thân là phụ nữ, chắc bác cũng rất hiểu đạo lý này, con…”

Những lời này làm cho lòng Nam Cung phu nhân càng thêm đau đớn.

Nam Cung Chính không chỉ có một mình bà, bên ngoài còn có vài người đàn bà khác. Vì Nam Cung Chính vẫn luôn quan tâm bà, cũng không cho đám đàn bà đó sinh con hay tới trước mặt bà làm loạn nên bà cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, đây là hào môn.

Nhưng lúc này nhìn thấy một cô gái còn trẻ như thế, còn là cô gái mà mình rất thích sắp đi vào vết xe đổ của mình, Nam Cung phu nhân thật sự không đành lòng.

Môi bà động đậy, cuối cùng chẳng nói được gì.

“Con bé này, con đã nghĩ kỹ thật chưa?” Ông Hứa trịnh trọng hỏi một lần.

Thời Sênh gật đầu: “Nghĩ kỹ rồi.”

Cô nhìn Nam Cung Cảnh, vẻ mặt bi thương tột độ, nhưng Nam Cung

Cảnh lại chỉ thấy ánh mắt cô rất bình tĩnh, mặc dù khóe mắt vẫn có nước mắt nhưng đáy mắt lại sóng yên biển lặng, trầm tĩnh vô cùng.

Nam Cung Cảnh cảm thấy có chút kỳ quái, nghĩ đáng ra cô không phải thế này mới đúng.

Nhưng nghĩ tới chuyện có thể giải trừ hôn ước, anh ta không bận tâm tới phần kỳ quái trong lòng kia nữa, lạnh lùng đối mắt với Thời Sênh.

“Thừa Nguyệt, việc này không nhỏ, liên quan tới lợi ích hai nhà, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, được không?” Nam Cung Chính đang nghĩ, nếu lão gia tử mà biết chuyện hai nhà giải trừ hôn ước, không biết sẽ mắng ông ta thành cái dạng gì. Ông ta sợ nhất là cha mình, cho nên cực kỳ không muốn Thời Sênh và Nam Cung Cảnh giải trừ hôn ước.

Dù là xuất phát từ lợi ích hai nhà hay là từ góc độ cá nhân thì việc giải trừ hôn ước thật sự không phải là chuyện sáng suốt.

Nếu không phải tại thằng nhóc kia… dám ăn vụng ngay trong chính căn nhà của mình, thật sự là tuổi trẻ nhiều tinh lực, ông ta phải dạy dỗ nó một trận mới được.

“Nam Cung tiên sinh.”

Sở Đường bỗng lên tiếng làm cho Nam Cung Chính giật mình một cái, vội vàng quay đầu, cung cung kính kính nhìn hắn.

Sở Đường nhoẻn miệng cười: “Cô nương nhà người ta đã nói là nghĩ kỹ rồi, Nam Cung tiên sinh cũng không cần phải trì hoãn hạnh phúc của người khác làm gì.”

Ánh mắt Nam Cung Chính nhìn lướt qua Thời Sênh, cô lại có thể nhờ Sở Đường lên tiếng nói chuyện giúp sao?

“Tôi biết rồi.” Cái tên Sở Đường này chỉ cần một lời không hợp liền có thể làm cho ông ta phá sản, ông ta làm sao dám đắc tội chứ.

Ở đây, ngoại trừ Thời Sênh và Nam Cung Chính, dường như không ai biết thân phận của Sở Đường, cho nên lúc này thấy Nam Cung Chính mang bộ bộ dáng cung cung kính kính thì ai nấy đều tò mò về người đàn ông này.

Nhưng không ai dám hỏi.

Chuyện giải trừ hôn ước cần phải mời phóng viên và mở họp báo, cho nên chuyện này được Nam Cung Chính tạm thời dời tới ba ngày sau.

Trong ba ngày này, nếu có thay đổi gì thì cũng đủ thời gian rồi.

Trước khi đi, Sở Đường đưa cho Thời Sênh một tấm danh thiếp màu đen, chữ và hoa văn màu ám bạc, nhìn vừa xa hoa lại vừa tôn quý.

Mặt trên chỉ có hai chữ “Sở Đường” và một chuỗi con số, hiển nhiên đây là số máy cá nhân của hắn.

Lúc lên xe, ông Hứa tò mò nhìn Thời Sênh mấy cái.

Cuối cùng, ông vẫn không nhịn được tò mò: “Con nhóc, người đàn ông kia là…”

Có thể khiến cho Nam Cung Chính cung kính như vậy, ông thật sự không đoán ra được đó là ai.

“Sở Đường.” Thời Sênh đem danh thiếp đưa cho ông Hứa, cái tên Sở Đường được viết theo lối chữ Khải đập thẳng vào mắt ông, cực kỳ rõ ràng.

Trong đầu ông Hứa xoay vòng vòng mấy bận, cuối cùng dừng lại ở một người thường xuyên xuất hiện trên tạp chí tài chính và kinh tế, lúc nào cũng chỉ chụp nghiêng mặt, là truyền kỳ của giới kinh doanh.

Sở Đường…

Người đó là Sở Đường?

Thời Sênh gật đầu, ba nghĩ không sai đâu, hắn chính là Sở Đường.

Sau đó Thời Sênh mặc kệ trong lòng ông Hứa đang sông cuộn biển gầm thế nào, bình tĩnh lưu số điện thoại trên danh thiếp vào máy. Ít nhất ấn tượng của mình với tên biến thái đó cũng khá tốt, khả năng tấn công hắn không quá khó!

Đến tận khi về tới nhà, ông Hứa mới lấy lại được tinh thần

“Con nhóc… Không phải con vì anh ta nên mới giải trừ hôn ước với thằng nhóc nhà Nam Cung đấy chứ?” Ông Hứa vô cùng tò mò.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật một chút, đây là cha đẻ của cô thật đấy à?”

Thấy sắc mặt Thời Sênh không tốt, ông Hứa cho rằng mình lại nói sai rồi: “Nhóc con, đừng khổ sở làm gì, là thằng nhóc của nhà Nam Cung kia không có phúc, Sở Đường là một người đàn ông tốt, chúng ta bắt lấy anh ta là được rồi!”

Ba à, ba thật trâu bò!

Nếu Sở Đường có thể dễ dàng nắm bắt như thế thì có lẽ vô số phụ nữ trên thế giới này sẽ đập đầu vào đậu hũ mà tự tử chết cho xong.

Thời Sênh lắc đầu, không muốn quản ông bố mạch não có vấn đề của mình nữa. Hiện tại giải trừ hôn ước được là coi như đã hoàn thành xong nhiệm vụ rời xa tên đàn ông cặn bã kia rồi.

Nhưng nếu có thể đứng trên mình anh ta mà đạp xuống mấy đạp, bảo bảo ta rất vui lòng cống hiến sức lực.

Không có chất xúc tác là Hứa Thừa Nguyệt, tình cảm của nam nữ chính liệu còn có thể kiên định như cũ không? Thật sự rất chờ mong nha!

“Con nhóc, con từ từ đã, nói cho ba nghe làm sao con quen Sở Đường được vậy? Anh ta còn cho con số máy cá nhân nữa, có phải anh ta thích con hay không? Con phải nỗ lực vào, nắm Sở Đường vào tay, khiến cho thằng nhóc là Nam Cung kia hối hận đến chết thì thôi…”

#ông bố của tôi mạch não có vấn đề rồi, tôi phải làm sao để thông não cho ông ấy đây, vấn đề rất cấp bách, cần chi viện#

#cha đẻ lại xúi giục con gái theo đuổi một người đàn ông khác để vả mặt thằng rể tương lai ngoại tình#

Ba ngày sau, cuộc họp báo được mở thành công.

Lúc trước chuyện đính hôn giữa Nam Cung gia và Hứa gia rất ồn ào, thanh mai trúc mã, kim đồng ngọc nữ, toàn là những lời hoa mỹ được tung hô.

Lúc này bỗng nhiên lại nghe nói hai nhà giải trừ hôn ước nên rất nhiều người chú ý và bàn tán sôi nổi.

Cuộc họp báo cũng không giải thích tại sao hai nhà giải trừ hôn ước làm cho người ngoài đưa ra rất nhiều phỏng đoán.

Mà lúc này, đương sự đang ngồi trong một nhà hàng xa hoa, cùng tên biến thái nào đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Cô cũng chỉ muốn thử nhắn tin cho Sở Đường một chút, không ngờ hắn hồi âm thật, thậm chí còn đồng ý cùng cô ăn cơm, quả thực làm cô bị hù gần chết.

Thời Sênh mở miệng: “Sở tiên sinh nhìn đủ chưa?”

Mẹ kiếp, nếu không phải lão tử muốn tán tỉnh anh thì đã sớm một quyền đấm chết rồi.

Bọn họ đã vào đây được nửa tiếng, Sở Đường cứ nhìn cô chằm chằm, nhìn tới mức là da đầu cô tê dại, cả người cứng đờ.

“Mới vừa cùng người ta giải trừ hôn ước mà Hứa tiểu thư đã hẹn hò với tôi, Hứa tiểu thư không sợ truyền thông sẽ viết bậy à?” Ánh mắt Sở Đường đầy tà tứ nhìn cô, mang theo mấy phần nghiền ngẫm và hài hước.

Tay trái của Thời Sênh đè tay phải xuống.

Nhịn đi! Không thể đánh! Đó là đối tượng tương lai của mày đó!

Thời Sênh nghiêm túc đáp: “Tôi chỉ muốn cảm ơn chuyện tối đó Sở tiên sinh đã đứng ra bênh vực lẽ phải.”

“Nhưng sao tôi lại cảm thấy…” Sở Đường dừng một chút, âm thanh hơi cao lên. “Hình như cô muốn đánh tôi.”

Tôi đánh anh làm gì? Bảo bảo tôi đây muốn tán tỉnh anh đấy!

“Sở tiên sinh thật biết nói đùa.” Thời Sênh cả người cứng ngắc, khó khăn lắm mới nở được nụ cười, vội vàng chuyển đề tài: “Sở tiên sinh có đói bụng không? Hay là chúng ta ăn gì trước đi?”

Ngồi đây đã được nửa tiếng, ánh mắt người phục vụ ở bên ngoài cũng thay đổi cảm xúc tới mấy lần rồi.

Quan trọng nhất là trưa nay cô không ăn gì nhiều, giờ đã 7 giờ tối, cô đói tới mức da bụng dính vào da lưng rồi.

“Không đói.”

Lật bàn, anh dù sao cũng là một người đàn ông, không nhìn thấy lão tử đói nhũn cả người rồi à?

Thanh âm của Sở Đường tiếp tục vang lên: “Trước khi tới đây đã ăn bữa chiều nhẹ!”

Anh đại gia! Đi hẹn hò với lão tử mà anh còn dám ăn bữa nhẹ trước à? Quả thực quá vô nhân tính!

Nhìn cô gái đang tức nghiến răng nghiến lợi ở phía đối diện, Sở Đường không hiểu sao lại rất thích, mặt mày cong cong, tà khí trên người bị thu liễm lại, lúc này nhìn hắn chẳng khác nào thiên sứ hạ phàm cả…

Thời Sênh cảm thấy rất buồn nôn, quyết định phải ăn một cái gì đó để đẩy nó vào bụng mới được.

Chương 6: Thiên kim hào môn (6)

Chương 6 Thiên kim hào môn (6)

Lúc dùng cơm, Sở Đường không hề nói chuyện, thư thế cao quý, động tác ưu nhã, nhìn hắn ăn cơm cũng là một loại hưởng thụ.

Người đẹp ở trước mặt nên Thời Sênh ăn ngon hơn nhiều, no tới mức bụng căng ra.

Sở Đường nhìn hành động xoa xoa bụng mình của Thời Sênh đầy mở ám thì khóe miệng càng cong hơn: “Tôi rất hiếu kỳ, chẳng lẽ Hứa gia bạc đãi Hứa tiểu thư sao?”

Động tác của Thời Sênh dừng lại, hắn đang chê cô ăn nhiều đúng không?

“Nhìn Sở tiên sinh ăn, khó tránh khỏi sẽ ăn được nhiều hơn một chút.” Thời Sênh cười nhạt.

Sở Đường sửng sốt, hắn… đang bị đùa bỡn à?

Hai tiếng trước, nha đầu này vẫn còn một bộ dáng sợ bị hắn ăn thịt, hai giờ sau đã dám đùa giỡn hắn, lá gan cũng không nhỏ.

Sau khi ăn uống no đủ, lá gan Thời Sênh đúng là lớn hơn rất nhiều.

A, không đúng, lá gan cô vẫn luôn lớn, chỉ là lúc đầu cô chưa thích ứng được việc ở chung với Sở Đường mà thôi. Giống như một ly

nước nóng đặt cạnh một ly nước lạnh, hai người muốn kết hợp lại thì cần phải có thời gian để giảm xóc.

“Buổi tối Sở tiên sinh có hẹn không?”

“Sao, Hứa tiểu thư muốn hẹn hò với tôi à?” Sở Đường cười nhẹ một tiếng: “Phí lên sân khấu của tôi cao lắm, Hứa tiểu thư trả nổi không?”

“Trả không nổi thì lấy thân báo đáp.”

Kỹ năng tán tỉnh của bổn bảo bảo đã sớm thành thục rồi, mẹ kiếp.

“Lấy thân báo đáp thì không cần, cho Hứa tiểu thư một cái giá ưu đãi là được, một trăm vạn.” Đầu ngón tay của Sở Đường nhịp nhè nhẹ trên mặt bàn vài cái, tỏ vẻ “trả xong tiền, đêm nay đại gia sẽ là người của cô”.

Hai người đều trầm mặc vài giây, sau đó Thời Sênh không xác định, hỏi lại: “Không phải anh muốn tôi trả tiền thật đấy chứ?”

Sở Đường hếch cằm gật đầu đầy tự phụ.

Thời Sênh: “…”

Ha ha, người đâu mau vào đây, kéo tên biến thái này ra ngoài cho bổn bảo bảo cái!

Thời Sênh suy tư một lát rồi lấy từ trong túi ra mấy chi phiếu mà ông Hứa cho, kí cho Sờ Đường đúng một ngàn vạn, đập bộp một cái xuống trước mặt hắn, vô cùng hào phóng, nói: “Tôi bao anh mười ngày!”

Những ngón tay thon dài của Sở Đường sờ sờ lên mặt chi phiếu,

nhìn chữ ký thanh mảnh trên đó, đáy mắt hiện lên một chút tà khí: “Hứa tiểu thư đã vì tôi mà vung tiền như rác, nếu cự tuyệt thì không phải với đạo lý rồi.”

Nói xong, Sở Đường cất chi phiếu vào trong túi quần, đứng dậy, nghiêng người vươn tay với Thời Sênh: “Hứa tiểu thư, mười ngày tới đây tôi thuộc về cô, bồi ăn, bồi uống… kể cả bồi ngủ cũng không thành vấn đề.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, không biết vì sao lại có cảm giác tức hộc máu.

Thế mà cô lại có thể bao dưỡng Sở Đường được… ngẫm lại vẫn cứ thấy kích thích trong lòng.

Thời Sênh đặt tay mình vào tay Sở Đường, tay hắn hơi lạnh, lại khô ráo, tay cô đặt lên rất vừa vặn.

Hai người đi ra cửa, vừa ra tới thì bị người ta ngăn lại.

“Tiên sinh, các ngài còn chưa thanh toán.” Người phục vụ nói với giọng dịu dàng, ánh mắt khó tránh khỏi nghi hoặc. Hai người này nhìn cũng không giống người không thể trả nổi tiền, chắc sẽ không ăn quỵt chứ?

Nhất định là họ đã quên rồi! Người phục vụ tự thôi miên mình.

Rốt cuộc cũng là tuấn nam và mỹ nữ, giá trị sắc đẹp của họ khiến cho người phục vụ cảm thấy rất tin tưởng những gì mình nghĩ.

Thời Sênh siết chặt tay Sở Đường.

Sở Đường đứng đó với vẻ mặt chuyện không liên quan tới mình, ánh

mắt nhếch nhếch lên rơi đúng lên người Thời Sênh.

Thời Sênh lấy thẻ ra đưa cho người phục vụ: “Xin lỗi, tôi quên mất.”

Người phụ vụ nhảy nhót trong lòng, biết ngay là họ quên mà, người đẹp như thế sao có thể quên thanh toán chứ?

Ra tới cửa, Thời Sênh giật tay ra, chỉ vào ngực hắn thở hổn hển mấy cái, cuối cùng tức tới nỗi chẳng nói được câu nào.

Tên này tuyệt đối cố ý, cố ý không muốn nhắc nhở cô thanh toán tiền.

Nể mặt bà đây đang tán tỉnh anh, bà đây không so đo nữa, tốt nhất đừng để chết trên tay bà.

Hai người đứng ở cổng lớn, Thời Sênh nhìn Sở Đường, Sở Đường nhìn lại cô, thật đúng là một khung cảnh lãng mạn, thâm tình.

Lãng mạn cái cầu ấy mà lãng mạn.

“Sở tiên sinh, xe của anh đâu?” Đứng đây để người ta ngắm à?

“Bởi vì Hứa tiểu thư đã bao tôi cho nên tôi đã bảo tài xế về rồi.” Sở Đường nói như một lẽ đương nhiên.

Thời Sênh: “…”

Thế giờ họ phải đi thế nào đây?

Lúc cô ra ngoài là tài xế của ông Hứa đưa đi, căn bản là sẽ không có xe đón về.

Vì sao mà đường đường là truyền kỳ của giới làm ăn lại có thể thích ứng và tiếp thu chuyện được người ta bao dưỡng tốt đẹp thế chứ?

Tác giả, có phải kịch bản này sai rồi không?

Thời Sênh không có tiền mặt, mà Sở Đường thì càng không cần phải nói, trên người căn bản không bao giờ mang theo tiền, đi taxi thì không thể quẹt thẻ, mà xung quanh đây lại không có nơi nào để rút tiền…

Thời Sênh nhìn vẻ mặt vui vẻ của Sở Đường: “Sở tiên sinh, có thể gọi tài xế của anh quay lại được không?”

“Không thể.” Sở Đường xòe tay. “Nhưng Hứa tiểu thư đã trả tiền lương rồi, tôi sẽ cống hiến chút sức mọn vậy…”

“Tôi rất muốn biết tại sao anh lại tham tiền như thế chứ.” Mẹ kiếp, đúng là gian thương.

Thời Sênh yên lặng nuốt vào một ngụm máu, quyết định dẫn Sở Đường về nhà bằng… giao thông công cộng.

Thể nghiệm một chút cái gì gọi là gian khổ của người thường.

Tiền? A, cô chuẩn bị dùng nhan sắc của mình…

Sự thật chứng minh, dùng mặt mình rất hữu dụng, soát vé xe là một gã thanh niên trẻ tuổi, Thời Sênh chém gió dăm ba câu

đã làm cho cậu ta vui vẻ tới mơ mơ màng màng, Thời Sênh liền kéo Sở Đường tới ngồi ở ghế sau.

Lúc này trên xe cũng không có nhiều người lắm, nhưng cũng không

có chỗ ngồi, Thời Sênh vừa mới đứng vững, đảo mắt liền thấy một cô gái ngồi gần chỗ Sở Đường đứng đỏ mặt đứng lên, nhường chỗ ngồi…

Sau đó, cô trơ mắt nhìn Sở Đường ngồi xuống với vẻ mặt đương nhiên.

Rõ ràng là ngồi xe bus nhưng hắn lại ngồi như thể đang ở trên siêu xe làm cho bốn phía vang lên những tiếng suýt xoa.

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp…

Sở Đường, mặt mũi anh để đi đâu rồi? Người ta là con gái đó. Con gái đó! Sao anh lại không biết xấu hổ mà ngồi vào đó hả?

Loại hành vi này mà chư vị không ai nói ra lời phê bình gì là sao?

Thời Sênh quay người nhìn bốn phía, mấy cô gái trẻ thấy một màn như vậy thì có chút tức giận, nhưng không phải vì tức giận chuyện cô gái kia nhường ghế cho một người đàn ông, mà là tại sao họ lại không có cơ hội nhường ghế cho người đó?

Nhìn cái xã hội này đi…

Ở sau xe bus có rất nhiều người, người chen chúc nhau. Một ít cô gái lá gan lớn nhìn Sở Đường đẹp trai lồng lộng thì vui vẻ bắt chuyện với ý đồ thu hút sự chú ý của hắn, thậm chí còn có người hỏi tài khoản wechat, số điện thoại, các kiểu phương thức liên lạc khác…

Sở Đường lúc đầu thì còn hơi tự nhiên, sau đó vẻ mặt dần trầm xuống, cuối cùng là không chịu nổi nữa.

Nhìn thấy một màn này, Thời Sênh rất hả giận, ai bảo đẹp trai quá

mức làm gì? Ha ha ha ha!

[Ký Chủ, nhắc nhở thân tình, Sở Đường là mục tiêu tấn công của cô.]

Lúc Thời Sênh còn đang cười trộm trong lòng tới cực kỳ hăng say liền bị thanh âm lạnh băng này làm cho bừng tỉnh. Cô xoa xoa mặt, sau đó đẩy mấy cô gái kia ra, trực tiếp đứng chắn trước mặt Sở Đường, chặn mấy ánh mắt như lang như hổ của đám người đó.

“Này, cô có hiểu thứ tự đến trước đến sau không hả, sau xếp hàng ra đằng sau đi, đừng chắn nam thần của tôi!” Có người bất mãn, vươn tay túm lấy Thời Sênh.

“Buông tay!” Thời Sênh nhìn cô gái đang kéo áo mình, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, cô gái kia không tự chủ được liền buông lỏng tay.

Thời Sênh vuốt vuốt lại áo cho phẳng, thanh âm không lớn không nhỏ, đủ để mấy cô gái xung quanh nghe thấy: “Người đàn ông này tôi đã bao rồi, các cô có thể nhìn nhưng không được khinh nhờn người ta, hiểu chưa?”

Người đi xe bus không phải là kẻ có tiền, trên người Thời Sênh toàn bộ là hàng hiệu, đồ mà người đàn ông kia mặc không nhìn ra là thương hiệu gì, nhưng vừa nhìn đã thấy không phải loại bình thường, hơn nữa vẻ đẹp dung hòa với khí chất nhìn thật sự rất giống công tử nhà giàu.

Điều này làm mấy cô gái rụt rè hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ là không động tay động chân gì thôi, ánh mắt vẫn cứ dán chặt lấy người.

Nếu ánh mắt có thể XO người, Sở Đường tuyệt đối đã bị XO không

biết bao nhiêu lần.

Thời Sênh đưa lưng về phía Sở Đường nên không nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn, nhưng từ khí thế trên người hắn thoát ra, có thể thấy tâm tình hắn rất không tệ.

Thời Sênh gục đầu xuống, mắt trợn trắng, theo đuổi đàn ông sao mà khó quá vậy???

Chương 7: Thiên kim hào môn (7)

Chương 7 Thiên kim hào môn (7)

Đây là lần đầu tiên trong đời Sở Đường nếm mùi vị ngồi xe bus công cộng, lúc xuống xe, hắn cực kỳ không thoải mái, nhưng vì duy trì hình tượng nên Sở thiếu gia vẫn kiên cường bày ra vẻ cool ngầu của mình.

Thời Sênh không thèm châm chọc hắn nhưng cũng cảm thấy đáng đời, ai bảo hắn kêu lái xe về chứ?

Bảo gọi lại còn đòi thêm tiền, sao không nhét tiền vào mắt luôn đi chứ?

Thời Sênh dẫn Sở Đường đi dạo trong công viên một vòng, cuối cùng về tới nhà mình. Thái độ hai người ở chung làm Hệ thống cảm thấy khó mà tin nổi.

Nhưng nó cũng không cảm thấy kỳ quái…

Hệ thống đã dự kiến tới trường hợp nhiệm vụ ẩn dấu này thất bại…

Thời Sênh về tới nhà, Sở Đường cũng không có ý gì sẽ rời đi. “Sở tiên sinh, anh không quay về à?”

Sở Đường đút tay trong túi quần, đi về phía biệt thự: “Hiện tại tôi là người của Hứa tiểu thư, tất nhiên phải theo Hứa tiểu thư về nhà rồi.”

Về… nhà?

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, đầu óc của tên Sở Đường này có phải bị lõm chỗ nào không?

Dù đầu óc Sở Đường có lõm hay không thì hắn vẫn cứ theo Thời Sênh về nhà. Về tới nhà, ông Hứa vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên sô pha vừa trông nhà vừa xem phim, thấy Thời Sênh và một người đàn ông xa lạ đi vào nhà.

Sau khi sửng sốt, ông nhảy dựng lên, rống to: “Con nhóc kia, con lại dám mang đàn ông về nhà à?”

Rống xong rồi mới nhìn thấy diện mạo người kia, a, đó không phải tên nhóc ngày hôm ấy sao?

Sở Đường!

Đôi mắt ông Hứa sáng lên, kích động đến mức chân tay luống cuống: “Sở tiên sinh?”

Sở Đường khẽ cười: “Hứa tổng, làm phiền rồi.”

“Không phiền, không phiền, Sở tiên sinh có thể tới hàn xá chơi, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này, mau ngồi, mau ngồi. Con nhóc kia, còn đứng đần ra đó làm gì? Mau đi pha trà!”

Thời Sênh: “…”

Vừa rồi còn quát bổn bảo bảo mang đàn ông về nhà đấy, chớp mắt đã làm phản rồi, đây là cha đẻ của cô thật à?

Chờ Thời Sênh pha trà mang ra, ông Hứa đã cùng Sở Đường tán

gẫu.

Đến khi Thời Sênh thay đồ trở xuống, ông Hứa đã không còn gọi hắn là Sở tiên sinh nữa, còn gọi là Tiểu Sở chứ, phi, thế mà Sở Đường còn đồng ý! Đồng ý cơ đấy!

Trong lúc cô thay đồ đã xảy ra chuyện gì vậy? Hữu nghị giữa hai người đàn ông này đã thăng hoa rồi sao?

Thời gian quá muộn, ông Hứa cũng không làm phiền Sở Đường quá nhiều, giục Thời Sênh mau chuẩn bị phòng cho hắn, chỉ hận không thể đóng gói hắn nhét vào ổ chăn của cô vậy…

Dù đùi hắn to nhưng cũng không cần phải bán con gái cầu vinh được không cha?

“Oắt con, cố lên, ba tin tưởng con.” Ông Hứa hướng về phía Thời Sênh làm thủ thế.

Thời Sênh: “…”

#não của cha có vấn đề không thể nào lý giải được#

Thời Sênh đưa Sở Đường vào phòng dành cho khách: “Nếu ba tôi nói chuyện có chỗ nào mạo phạm thì anh đừng để ý nhé, nếu ông ấy nói sai thì tôi thay mặt ông ấy xin lỗi anh.”

Cô không biết hai người này nói tới chuyện gì, nhưng cứ có cảm giác không phải chuyện gì tốt đẹp.

“Hứa tiểu thư không cần lo lắng.” Sở Đường bắt đầu cởi áo sơ mi, lại nghiêm trang hỏi: “Hứa tiểu thư vẫn không đi, chẳng lẽ muốn tôi bồi ngủ thật à?”

Bồi ngủ ông nội anh!

Thời Sênh rời khỏi phòng, đóng cửa lại nghe “rầm” một tiếng.

Khóe miệng Sở Đường nhếch lên một cái, đầu ngón tay thon dài bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, để lộ ra vòm ngực rắn chắc.

“Con gái, con gái…” Ông Hứa đứng ở góc rẽ hàng lang, thấy Thời Sênh đi ra thì vẫy vẫy tay với cô, còn lén la lén lút như ăn trộm vậy.

Thời Sênh đi tới: “Ba, sao ba chưa ngủ?”

“Ôi chao, con gái à, sao mà ba có thể ngủ nổi, con và Tiểu Sở có quan hệ thế nào vậy?” Ông Hứa kích động như có hàng trăm hàng ngàn con ngựa đang chạy trong lòng.

Sở Đường là ai chứ? Là truyền kỳ của giới làm ăn đấy.

Hắn ta chưa từng đáp ứng xuất hiện trước truyền thông, càng đừng nói là đi tới nhà riêng của người khác làm khách thế này.

Nhưng giờ Sở Đường lại đang ngủ ở nhà họ, ngẫm lại thấy thật kích động.

Thời Sênh thành khẩn đáp: “Quan hệ bao dưỡng và bị bao dưỡng.”

Một ngàn vạn cô bỏ ra không phải là con số nhỏ, vẫn nên báo cho ba một chút.

Ông Hứa cả kinh tới mức cầm như muốn rớt luôn xuống đất, sau một lúc mới tìm lại được giọng nói của mình, càng hưng phấn hơn trước đó: “Tiểu Sở bao dưỡng con à?”

Này này, ba, đây là thái độ mà ba nên có đấy à?

“Con bao dưỡng anh ta.” Thời Sênh vô lực xua xua tay, “Ba, ba ngủ đi, chuyện này rất dài, có thời gian con sẽ kể cho ba nghe. Ba yên tâm, con nhất định sẽ tóm được Sở Đường vào trong tay.”

Cuối cùng vẫn không quên trấn an ông Hứa một chút, miễn để ông cứ bám lấy cô không buông.

Thừa dịp ông Hứa còn chưa tiêu hóa hết vấn đề Sở Đường bị cô bao dưỡng, Thời Sênh lập tức quay về phòng của mình.

Kết quả chính là…

Hôm sau, lúc cô thức dậy, nhìn thấy ở khe cửa có một sấp chi phiếu.

Có một ông bố phá của cũng là một trải nghiệm thú vị.

Thời Sênh còn đang cầm chi phiếu đứng ở cửa thất thần thì cửa đối diện mở ra, Sở Đường đã mặc đồ chỉnh tề từ trong đi ra, nhín thấy chi phiếu trên tay Thời Sênh thì hơi nhướng mày: “Hứa tiểu thư muốn tục ước sao?”

Tục ước… Từ này có thể dùng như thế sao?

Sở Đường tiến lên nhìn thoáng qua kim ngạch trên chi phiếu, ngón trỏ và ngón giữa vươn ra rút chi phiếu ra khỏi tay cô. “Hứa tiểu thư nếu muốn bao tôi, tôi cũng không thể làm Hứa tiểu thư mất mặt được, chỉ có thể khách khí nhận lấy vậy, kỳ hạn tăng lên một tháng nhé!”

“Anh…” Ai nói muốn tục hẹn chứ?

“Tôi đói rồi.” Sở Đường nhanh chóng đút chi phiếu vào túi tiền.

Thời Sênh: “…” Mới chỉ gặp qua lưu manh vô sỉ chứ chưa từng gặp loại đàn ông vội vàng muốn trở thành người được bao dưỡng thế này!

Thời Sênh nghĩ xem có nên cướp chi phiếu kia về không, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ, cũng tốt, dù sao bao dưỡng sẽ có nhiều thời gian để tăng độ hảo cảm của đôi bên.

Lúc xuống lầu, Sở Đường và Thời Sênh một trước một sau, ông Hứa ngồi trên bàn ăn, ánh mắt đảo khắp người Thời Sênh và Sở Đường.

“Ba, sớm vậy?” Thời Sênh thuận thế ngồi xuống, Sở Đường đứng ở bên cạnh nhìn cô, miệng Thời Sênh giật giật, mông đành nhấc lên nhường ghế cho Sở Đường.

Mẹ nó, đây là bỏ tiền mua đại gia rồi.

Hệ thống, ngươi xác định có thể tấn công tên này đấy chứ?

[Ký Chủ phải thật lòng đối xử, cô không nhiệt tình thì sao người khác có thể nhiệt tình với cô.] Đối với việc giải đáp vấn đề này, Hệ thống hoàn toàn không làm bộ làm tịch.

Vô nghĩa, lão tử lấy đâu ra lắm nhiệt tình vậy chứ, đừng nói về sau sẽ còn xuất hiện kiểu nhiệm vụ này nữa nhé? Nếu lão tử lần nào cũng phải tìm cách quyến rũ một người đàn ông thì chẳng cần về nhà nữa, tinh thần sẽ hỏng mà chết trước rồi.

[… Ít nhất Ký Chủ cũng nên giả bộ chân thành một chút.]

Giả bộ ông nội mi ấy!

Thời Sênh khẽ cắn môi, giả bộ thì giả bộ đi! Dù sao cũng coi như… rèn luyện kỹ thuật diễn xuất, nói không chừng sau này về nhà rồi có thể dấn thân vào giải trí.

Sở Đường cực kỳ vừa lòng với hành động của Thời Sênh, thuận tay nhận lấy cốc sữa bò trong tay cô, lễ phép chào hỏi ông Hứa: “Hứa tổng, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, ha hả, ở công ty tôi có chút việc, nha đầu, chiêu đãi Tiểu Sở cho tốt vào nhé!” Ông Hứa nhanh chóng đứng dậy ra ngoài.

Trước khi đi còn không quên tặng cho Thời Sênh một ánh mắt cổ vũ: cố lên!

Ông Hứa vừa đi, Thời Sênh và Sở Đường đã bắt đầu đấu mắt với nhau, cuối cùng là Thời Sênh quá đói bụng nên lực chú ý mới di dời tới đồ ăn trên bàn.

Đầu ngón tay của Sở Đường nhẹ gõ trên mặt bàn, ánh mắt như có như không đặt trên người cô gái đối diện đang vùi đầu ăn. Nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, bao bọc lấy cô làm cho thân hình cô càng thêm lung linh, sáng rực, có chút cảm giác không nhiễm bụi trần, thuần khiết, tĩnh lặng.

Nhưng hắn biết đó chỉ là biểu hiện giả dối thôi, cô gái ngồi đối diện kia không thuần khiết như thế, trên người cô có hơi thở mà hắn quen thuộc, hơi ở của hắc ám và đen tối.

Có lẽ đây là cảm ứng đặc biệt của đồng loại, giống như Thời Sênh liếc mắt một cái có thể nhìn thấu hắn vậy.

Sở Đường cũng không ở lại lâu, sau khi ông Hứa đi, trợ lý của hắn cũng tới đón hắn đi luôn.

Trợ lý đi theo Sở Đường ra khỏi cổng biệt thự nhà họ Hứa, anh ta dò hỏi một cách có trách nhiệm, "Thiếu gia, có cần tư liệu về Hứa tiểu thư không?”

Trợ lý hỏi như vậy là vì trước đây những người xuất hiện bên cạnh Sở Đường đều bị điều tra tới tổ tông 18 đời.

“Không cần.”

Trợ lý kinh ngạc, quay đầu lại nhìn cửa lớn của Hứa gia, Hứa tiểu thư này ở trong lòng thiếu gia không giống những người kia sao?

Chương 8: Thiên kim hào môn (8)

Chương 8 Thiên kim hào môn (8)

Lúc đi, Sở Đường để lại hai tờ chi phiếu. Thời Sênh cầm chi phiếu mà ngẩn ngơ, cô bao dưỡng Sở Đường một ngày mà không mất đồng nào ư?

Rõ ràng là bổn bảo bảo kiếm lời rồi!

Thời Sênh cũng không thật sự là bao dưỡng Sở Đường, người ta có thân phận thế nào chứ, cô có táng gia bại sản cũng không bao dưỡng nổi.

Nhưng đối với sự lật lọng của Sở Đường, Thời Sênh vẫn tỏ vẻ kinh bỉ.

Vì để tỏ ra tình cảm chân thành nên Thời Sênh phải giả bộ để ý Sở Đường một chút, cứ đúng giờ là lại nhắn cho hắn ta một tin nhắn đầy vẻ quan tâm.

Đa số tin nhắn đều không được hồi âm, nhưng nếu thật sự không chịu nổi sự quấy rầy của Thời Sênh, hắn cũng sẽ đại từ đại bi mà hồi âm mấy chữ: đừng-tìm- chết.

Đúng thế, chỉ có ba chữ ngắn gọn như vậy.

Ông Hứa cắt đứt hợp tác cùng nhà Nam Cung, không biết có phải xuất phát từ tâm lý áy náy hay không mà nhà Nam Cung cũng không

nói gì, ngay cả tiền bồi thường thiệt hại cũng không cần.

Không có những hành động tìm đường chết của nguyên chủ nên Nam Cung Cảnh cũng không có lý do gì để động thủ với Hứa gia, vì thế Thời Sênh cũng không nóng nảy. Cô sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho tên Nam Cung Cảnh đó.

Bà Hứa giải quyết xong chuyện công ty ở chi nhánh liền vội vàng quay về.

Bà Hứa là người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt ông Hứa sẽ lập tức hóa thân thành vợ hiền mẹ đảm, không hề hiển lộ một chút cường thế nào.

Thời Sênh rất thích ở cùng hai ba mẹ, lúc này mới thực sự giống người một nhà.

Nhưng bà Hứa và ông Hứa đều duy trì một nhất trí chung, chính là ủng hộ Thời Sênh bao dưỡng Sở Đường.

Thời Sênh đau hết cả đầu, dù dùng toàn bộ gia sản nhà họ cũng không đủ bao dưỡng tên kia đâu.

Sau đó cô bắt đầu phát hiện ba mẹ lao vào kiếm tiền như điên, ông Hứa là một người có năng lực, chỉ là ông luôn nhắm tới gia đình êm ấm, bà Hứa và con gái mới là điều quan trọng nhất trong lòng, vì thế tâm tư ông luôn đặt hết ở nhà.

Hiện giờ con gái có thể bao dưỡng một người đàn ông, hai ông bà dở hơi này bắt đầu phát ra đại chiêu.

Lúc trước, nếu không phải vì nguyên chủ lúc nào cũng mang bộ dáng thương tâm muốn chết thì vợ chồng ông bà đã không bị phân tâm,

Hứa gia cũng không rơi vào kết cục kia.

Vì thế, rất nhiều người phát hiện tập đoàn Hứa thị như bị tiêm máu gà vậy, người trong công ty kiếm tiền hăng say, vui cười hớn hở.

…

Nguyên chủ vẫn đang học năm ba, đến ngày khai giảng, Thời Sênh xách theo đồ đạc tới trường học. Cũng may trước kia nguyên chủ ở trường học cũng rất thu mình, 90% sinh viên không biết cô là ai, cũng không tới mức làm cho cô bị người ta vây nhìn.

Nói thu mình cũng không đúng, cơ bản là vì cô ta không bao giờ xuất hiện ở trường học, những người biết cô ta đều là con em gia tộc giàu có.

Lớp học của cô ta còn không biết lớp mình có một người như thế.

“Hứa đại tiểu thư hóa ra còn biết đi học, tôi còn tưởng rằng Hứa đại tiểu thư ở nhà đòi sống đòi chết, không dám gặp người cơ đấy.”

Thời Sênh vừa mới tiến vào cổng trường đã bị người ta chặn lại, cô nhìn người đó, trong đầu lập tức hiện lên một cái tên: Tiếu Vi.

Cô gái này cũng là một nữ phụ nhưng còn thảm hơn nguyên chủ nhiều. Thời Sênh yên lặng mặc niệm cho cô ta, quyết định không so đo với cô ta, đàn bà tội gì phải làm khó đàn bà cơ chứ.

Bổn bảo bảo luôn vĩ đại như thế đấy!

Cái quỷ a!

Thời Sênh vòng qua Tiếu Vi muốn rời đi, Tiếu Vi lại đẩy vai cô một

chút làm cho cô lảo đảo lui về sau, cô ta châm chọc nói: “Sao không nói gì? Không phải ngày trước cô kiêu ngạo lắm à? Xem cô còn dám kiêu căng nữa không?”

Thời Sênh bị đẩy một chút, lửa giận trong lòng nhen lên: “Đầu óc cô có bệnh à? Thích Nam Cung Cảnh thì đi tìm anh ta mà bám lấy, tìm tôi làm gì? Muốn tìm cảm giác hơn người à? Đến một ngón tay của Nam Cung Cảnh cô cũng chưa động được

vào, cô lấy lập trường gì mà dám đứng trước mặt tôi khoe mẽ sự ưu việt của mìn hả? Tốt xấu gì bà đây cũng kẻ đá Nam Cung Cảnh nhé!”

“Cô dám mắng tôi?” Hứa Thừa Nguyệt lại dám mắng cô ta?

Từ từ, cô ấy vừa nói là cô ấy đá Nam Cung Cảnh sao?

Tiếu Vi tức khắc cười lạnh: “Hứa Thừa Nguyệt, có phải cô bị Cảnh thiếu đá nên bị chịu kích thích không? Trước kia cô bám dính Cảnh thiếu không bỏ, vậy mà còn nói mình đá Cảnh thiếu, không sợ người ta cười rụng răng à?”

Lúc hai nhà giải trừ hôn ước cũng không giải thích gì cho nên người ngoài không biết bên nào khơi mào trước, cũng không biết tại sao lại giải trừ hôn ước.

Nhưng nhiều người luôn đem kết quả mà họ muốn ra áp đặt người khác, giống như loại người không có não Tiếu Vi này, cô ta sẽ khẳng định tuyệt đối là Nam Cung Cảnh bỏ Thời Sênh chứ không phải ngược lại.

“Cô có tin hay không là chuyện của cô, đừng làm phiền tôi, tình địch hiện tại của cô là Tô Y Y.”

“Tô Y Y? Tô Y Y cùng khoa với cô?”

Tô Y Y thân là nữ chính, tất nhiên không phải hạng người vô danh, bừa bãi.

Thời Sênh trừng mắt với Tiêu Vi một cái, nếu không phải nhìn vận mệnh cô bi thảm hơn bà đây thì bà đây đã mặc xác cô rồi.

“Hôm nay khai giảng, cô không tin thì có thể tới thẳng phòng ngủ của Tô Y Y mà xem, xem có phải hôm nay Nam Cung Cảnh đưa cô ta tới hay không?” Bổn bảo bảo tâm tình tốt, cho cô một con đường sáng, không cần cảm tạ.

Vẻ mặt Tiếu Vi vẫn đầy nghi ngờ, cảm thấy Thời Sênh đang lừa mình. Dù sao Tô Y Y có nổi danh nhưng gia đình cô ta rất bình thường, làm gì có cơ hội tiếp xúc với Nam Cung Cảnh suốt ngày đi làm ở công ty được?

Thời Sênh nhún nhún vai, một bộ biểu tình “tin hay không tùy, dù sao tôi cũng đã nói với cô rồi, bỏ qua chân ái cũng đừng trách tôi”.

Đợi Thời Sênh đi rồi, Tiếu Vi vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Ở trường, Thời Sênh cũng có phòng kí túc xá, nguyên chủ ở lại đây số ngày tính không quá mười đầu ngón tay. Lần này, Thời Sênh tính toán sẽ ôn lại chút kỷ niệm đi học đại học, cũng tránh ba mẹ dở hơi suốt ngày giục cô đi bao nuôi Sở biến thái, vì thế, cô quyết định ở lại trường.

Trường đại học này có không ít con cái nhà giàu theo học, đám con nhà giàu đó tốt nghiệp xong đều trở thành những người có lực ảnh hưởng nhất định trong xã hội, vì thế sau khi

tốt nghiệp cũng không quên quyên góp tiền cho trường cũ, biểu thị mình là người không quên nguồn cội.

Cho nên, phòng ngủ ở kí túc xá rất tiện nghi, tuy rằng bốn người một phòng nhưng không gian lại rất lớn.

Lúc Thời Sênh tới thì trong phòng không có ai, dựa theo ký ức của nguyên chủ mà tìm về giường của mình, lấy đồ đạc ra sắp xếp một lần.

Cô vừa mới thu dọn xong thì cửa phòng bị đẩy ra, tiếng ồn ào từ ngoài truyền vào, rõ ràng là không ít người đang vui cười ầm ĩ.

Mở cửa là một nữ sinh tóc ngắn, nhìn thấy Thời Sênh thì sửng sốt, một hồi lâu mới đi vào, đánh giá Thời Sênh đã thu thập giường và tủ sách của mình xong. “Hứa Thừa Nguyệt, năm nay cô ở trong kí túc à?”

Người bạn cùng phòng của cô ta từ năm nhất này một năm ở đây không quá mười ngày, hiện tại đột nhiên xuất hiện, cô ta không kinh ngạc mới lạ.

Thời Sênh lục lọi trong kí ức, cuối cùng tìm được tên người này.

Hạ Ninh.

Nguyên chủ và bọn họ không có quan hệ tốt, Thời Sênh cũng không muốn kéo gần quan hệ với họ cho nên chỉ gật đầu chào một cái, sau đó lại tiếp tục lật xem tiểu thuyết.

Hạ Ninh xấu hổ đứng đó vài giây rồi mới bắt đầu thu thập hành lý của mình.

“Y Y, đừng khóc nữa, con mụ kia chẳng khác nào người điên, tự nhiên tới tát người ta. Tưởng có tiền là ghê gớm sao, chẳng ra thể thống gì.”

Thời Sênh vô lực đỡ trán, Tô Y Y, mẹ, tự nhiên quên mất em này.

Tô Y Y và cô ở chung một phòng kí túc xá.

Lúc trước nếu không phải nguyên chủ ở đây thì Tô Y Y chưa chắc đã quen được Nam Cung Cảnh.

Xem ra cô nên dọn ra ngoài mới được, cô không muốn ở chung với nữ chính kia, thật sự sẽ phiền não chết mất.

Ngoài cửa có hai người đi vào, Tô Y Y được một cô gái khác dìu đi, vẻ mặt cô gái kia rất tức giận, trong miệng mắng chửi không ngừng.

“Hứa…” Tô Y Y nhìn thấy Thời Sênh trong phòng thì chôn chân tại chỗ.

Trên má cô ta in dấu năm ngón tay rất rõ ràng, hiển nhiên là vừa bị người ta đánh.

“Y Y, cậu làm sao thế?” Hạ Ninh quan tâm tiến lên hỏi.

Nữ sinh đỡ Tô Y Y lập tức trả lời: “Không phải là Tiếu Vi kia sao, không biết tại sao lại tự nhiên chạy tới tát Y Y một cái…”

Rồi cô ta căm phẫn đem chuyện này kể lại một lần.

Chương 9: Thiên kim hào môn (9)

Chương 9 Thiên kim hào môn (9)

Tuy rằng Tiếu Vi không tin lời Thời Sênh nhưng vì con gái luôn là sinh vật vừa có bệnh đa nghi lại vừa tò mò, vì thế cô ta vẫn đi tới dưới sảnh kí túc xá đợi.

Vừa nhìn thấy Tô Y Y từ trên xe của Nam Cung Cảnh bước xuống, nữ phụ này liền bị lửa giận trong lòng suýt làm cho tức chết.

Chờ Nam Cung Cảnh đi rồi, Tiếu Vi trực tiếp chạy ra vả cho Tô Y Y một cái lệch cả mặt.

“Sao cô ta lại có thể làm thế chứ, cứ tưởng có tiền là ghê gớm à, có thể tùy tiện bắt nạt người khác à?” Hạ Ninh cũng tức giận theo.

Trong phòng này, ngoại trừ Thời Sênh, ba cô gái kia đều là con cái gia đình bình thường, mà Tiếu Vi lại là hoa khôi của khoa nghệ thuật, ai cũng biết nhà cô ta rất giàu có.

Tô Y Y không có tâm tình nghe hai người kia vì mình mà bênh vực kẻ yếu, lúc này cô ta chỉ muốn biết tại sao Hứa Thừa Nguyệt lại tới phòng kí túc. Nhìn dáng vẻ kia của cô, chẳng lẽ là muốn ở lại đây luôn sao?

Cô ấy muốn trả thù mình ư?

Lúc Tô Y Y còn đang miên man suy nghĩ, di động của Thời Sênh

vang lên.

Nhìn tới tên Sở Đường, mặt Thời Sênh đen lại.

Mỗi ngày cô đều gửi tin nhắn quan tâm, biểu đạt tình yêu rất đúng giờ, người ta cao hứng thì trả lời một chữ, không thích thì nửa chữ cũng không, giờ lại gọi điện cho cô làm gì?

Tiếng chuông vang lên hơn mười giây thì Thời Sênh mới bắt máy.

“Xuống lầu.” Chỉ nói đúng hai chữ với giọng lười nhác, sau đó không hề có thêm âm thanh nào nữa.

Thời Sênh: “…”

Ông nội nhà anh!

Cô đứng dậy, tới bên cửa sổ và nhìn ra ngoài, phía dưới có một chiếc Porsche đang đỗ, Thời Sênh nhận ra đó là xe của Sở Đường.

Vì cái nhiệm vụ ẩn dấu kia, Thời Sênh nhận mệnh đeo túi đi ra khỏi phòng.

“Không phải cô ta không thích ở đây sao, sao tự nhiên lại quay về đây ở thế?”

“Không biết, lúc tớ tới cô ta đã ở đây rồi.” Hạ Ninh nhún nhún vai.

Một nữ sinh khác khinh thường hừ một tiếng: “Cũng không biết bị ai bao dưỡng mà chẳng bao giờ về phòng ngủ, trên người còn mặc hàng hiệu, không phải là bị người ta đá nên giờ mới quay về phòng đấy chứ?”

“An An, sao cậu lại nói thế, Thừa Nguyệt…” Tô Y Y nhỏ giọng nói.

“Tớ có nói sai đâu, cậu nhìn xem cô ta cao ngạo thế nào kìa, khinh thường ai chứ?”

Hạ Ninh chạy tới bên cửa sổ nhìn xuống, vừa lúc thấy Thời Sênh đi tới bên cạnh một chiếc xe, gõ gõ cửa. “Các cậu nhìn đi, chiếc xe kia là Porsche đúng không?”

An An và Tô Y Y tới bên cửa sổ, liếc mắt có thể nhận ra chiếc xe hút mắt người khác kia.

Thời Sênh hình như đang nói với người trong xe cái gì đó, sao đó bèn kéo cửa xe ngồi lên.

“Các cậu xem, tớ nói có sai đâu, không phải bị người ta bao dưỡng thì là gì.” An An ngoài miệng nói khinh thường nhưng trong mắt lại đầy vẻ hâm mộ, xe Porsche đấy, người có thể lái chiếc xe này thân phận không thể nào thấp được.

Tô Y Y cười miễn cưỡng: “Chuyện của người khác, chúng ta cũng đừng quan tâm quá!”

Hứa Thừa Nguyệt thường không bao giờ về phòng nên ở đây, ngoại trừ Tô Y Y ra thì không còn ai biết Hứa Thừa Nguyệt là con nhà giàu cả.

Mà thường thì đám nữ sinh con nhà giàu không bao giờ phải vào trong này ở, dù có nghe người ta kể thì cũng chỉ biết có một Hứa đại tiểu thư, huống chi thời gian Hứa Thừa Nguyệt ở trường cũng không nhiều.

…

Thời Sênh bị Sở Đường lôi tới một bữa tiệc cao cấp dành cho những người thành danh trong lĩnh vực tài chính, kinh tế, cô thật sự không hiểu tại sao Sở Đường lại tìm cô làm bạn gái nữa.

Đến khi Sở Đường đưa cô về tới kí túc thì đã là 11 giờ đêm.

“Sở tiên sinh, phí lên sân khấu của tôi đâu?” Thời Sênh chìa tay ra trước mặt Sở Đường.

Những người nhìn cô trong yến hội kia đều dùng ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu hoặc nghi ngờ, làm cho cô có cảm giác cả người bị đâm lỗ chỗ, trái tim nhỏ đã phải chịu sợ hãi.

Sở Đường rũ mắt nhìn bàn tay nhỏ chìa ra, vươn tay nắm lấy.

“Làm gì thế, chơi trò lưu manh à?” Thời Sênh rụt tay lại, trừng mắt.

“Bắt tay với tôi quý lắm đó, Hứa tiểu thư coi như được lời đấy.” Sở Đường nhoẻn miệng cười nhạt, trong xe rất tối, dáng vẻ anh ngồi trong xe mờ ảo không cahan thật, như là một người chuyên đứng trong bóng tối dụ dỗ người khác.

Thời Sênh run rẩy, đồng tử co lại. Mẹ nó, thật biến thái!

Cô mở cửa nhanh chóng xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, dẫm lên giày cao gót đi vào ký túc.

Lúc Thời Sênh trở về, ba người bạn cùng phòng của cô vẫn chưa ngủ.

An An thấy cô trở về, lại nhìn chiếc váy lễ phục cô đang mặc thì trực tiếp cười nhạt một tiếng: “Cả buổi tối ra ngoài hẹn hò, còn trở về làm

gì?”

“An An.” Tô Y Y kêu một tiếng, nhìn Thời Sênh với vẻ mặt xin lỗi: “An An không có ác ý.”

Thời Sênh lãnh đạm nhìn cô ta, không nói hai lời, cầm lấy quần áo vào WC thay đồ.

“Cái thái độ gì thế?” Thanh âm của An An rất lớn, ở trong nhà vệ sinh vẫn có thể nghe thấy.

Chờ Thời Sênh ra, Tô Y Y vừa đúng lúc đi tới cửa phòng vệ sinh, thấy cô ra liền thấp giọng nói: “Sao cô lại tới ở phòng ký túc?”

“Sao tôi lại không thể tới? Trường học này nhà cô mở à?” Thời Sênh buồn cười hỏi lại.

“Không phải… Tôi không có ý đó, tôi chỉ…” Tô Y Y kéo vạt áo, mặt đầy tủi thân, “Tôi cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ phát sinh thành như thế, tôi thật sự không cố ý.”

Nhưng cẩn thận nhìn sẽ thấy đáy mắt cô ta có một tia đắc ý khó phát hiện.

“Tránh ra.”

Buổi tối uống một chút rượu, giờ rượu mới có tác dụng nên cô chỉ muốn đi ngủ, không muốn nhìn Tô Y Y đóng kịch trước mặt mình.

“Thực xin lỗi… Tôi không biết chuyện sẽ phát triển thành như thế, tôi cũng biết sẽ không đền bù nổi những tổn thương mà cô phải chịu…”

Thời Sênh day day trán, vươn tay đẩy cô ta ra, lực tay của cô không

lớn, nhiều lắm chỉ làm cô ta dịch sang một bên mà thôi. Nhưng Tô Y Y lại lập tức ngã xuống mặt đất, tiếng động rất lớn làm cho hai người còn lại phải chú ý.

Từ góc độ của bọn họ thì rõ ràng là Thời Sênh đẩy ngã Tô Y Y.

“Hứa Thừa Nguyệt, sao cô lại đẩy Y Y?” An An trực tiếp nhảy từ trên giường xuống, phẫn nộ hét lên với Thời Sênh.

Thời Sênh cắn môi, nữ chính đại nhân à, sao cô phải như thế chứ?

Thời Sênh quyết định chơi một trò mới – Chia uyên rẽ thúy.

Di nguyện của nguyên chủ cũng không có cái này, nhưng thấy Tô Y Y càng lúc càng lắm trò nên cô sẽ cố gắng làm chuyện tốt vậy.

“Cô ta chắn đường tôi.” Thời Sanh toét miệng cười với An An, châm chọc nói.

“Cô là cái đồ…”

“An An, tớ không sao, bạn ấy cũng không cố ý.” Tô Y Y lôi kéo An An đang tức sắp nổ tung lên, dịu dàng giải thích.

“Hứa Thừa Nguyệt, sao cô lại có thể đẩy Y Y chứ?” Hạ Ninh cũng đã tới, nhưng giọng cô ta vẫn mềm mỏng hơn một chút. “Nếu cô muốn tiếp tục ở lại phòng này thì vẫn nên chung sống hòa bình với mọi người. Tính tình của Y Y lương thiện, cô đừng bắt nạt cô ấy.”

“Ninh Ninh, mình thật sự không sao.” Tô Y Y đứng lên, vẻ mặt ủy khuất lắc đầu với Hạ Ninh.

Biểu tình này trong mắt Hạ Ninh liền trở thành Tô Y Y đang sợ Thời

Sênh, không dám nói thật nên càng thêm chán ghét Thời Sênh.

“Vai chính người ta đã nói không sao, các cô cũng đừng bắt chó đi cày, xen vào việc người khác nữa đi.” Thời Sênh vòng qua trước mặt Tô Y Y, đi được lại bước lại quay đầu, nói: “Dù tôi có bắt nạt cô ta thì cũng vì cô ta thiếu nợ tôi.”

Sắc mặt của Tô Y Y thay đổi, đáy lòng nghi hoặc, không rõ tại sao Hứa Thừa Nguyệt lại đột nhiên khó nắm bắt như thế. Trước kia, chỉ cần cô ta nói vài câu liền có thể lừa gạt được Hứa Thừa Nguyệt, hiện tại cứ có cảm giác nói gì cũng bị nhìn thấu.

Thời Sênh xoay người trở về giường ngủ của mình.

Tô Y Y, không phải cô muốn giả dạng như đang thiếu nợ bổn bảo bảo sao?

Đã thế tôi thành toàn cho cô.

Chương 10: Thiên kim hào môn (1)

Chương 10 Thiên kim hào môn (1)

Nguyên chủ học chuyên ngành tài chính, Hứa gia chỉ có mình cô là con, về sau phải kế thừa gia nghiệp nên học chuyên ngành này cũng không tính là nặng nề.

Có lẽ vì được di truyền thiên phú từ cha nên nguyên chủ mặc dù đa số thời gian đều bám theo Nam Cung Cảnh nhưng thành tích vẫn rất ổn định.

Vừa mới khai giảng nên cũng không có chương trình học gì nhiều, Thời Sênh bắt đầu đi tìm phòng trọ, có điều những phòng trọ quanh trường đều đã cho thuê cả, nếu ở quá xa thì thà về nhà còn hơn, không thích hợp lắm, cuối cùng Thời Sênh cũng chỉ có thể tạm gác lại kế hoạch này.

Vì thế không có chuyện gì, Thời Sênh chỉ biết cả ngày ôm sách đọc. Người nào quen biết cô đều cảm thấy có lẽ cô bị kích thích vì việc giải trừ hôn ước với Nam Cung Cảnh nên mới tức giận mà phấn đấu học tập.

Nhưng chỉ có mình Thời Sênh tự biết là cô đang đọc truyện đam mỹ.

Từ sau tối hôm đó, Hạ Ninh và An An càng bài xích Thời Sênh hơn, trước sự cố ý dẫn đường của Tô Y Y, Thời Sênh liền trở thành một đứa con gái hám của được người ta bao dưỡng.

…

“Y Y, tiệc cuối tuần cậu có đi không?” An An vừa từ bên ngoài trở về, thấy Thời Sênh cũng ở phòng thì không khỏi trợn trắng mắt.

“Có, Lăng học trưởng có mời mình.” Tô Y Y cười gật đầu.

Lăng Hạo tuy rằng đã đi làm nhưng vẫn chỉ là thực tập, đại đa số thời gian vẫn ở trường học. Rốt cuộc thì nữ chính cũng ở đây, thân là người ủng hộ số một của nữ chính, sao anh ta có thể rời xa nữ chính quá lâu được?

Mỗi năm đều có hai bữa tiệc mừng ngày khai giảng, một bữa tiệc ai cũng có thể tham gia, một bữa tiệc yêu cầu phải có thiệp mời mới được tham gia.

Nói trắng ra là một bữa tiệc chuẩn bị cho mấy sinh viên bình thường, giống như bữa tiệc chào đón tân sinh viên của các trường đại học khác.

Bữa tiệc còn lại dành cho đám sinh viên thượng lưu, phải có thiệp mời do Hội sinh viên phát mới được vào cửa, người được mời có thể mời một người khác đi cùng.

“Nói vậy thì cậu có thể tới lễ hội ở phía tây rồi, không đi cùng mình và Ninh Ninh?” Trong mắt An An đầy vẻ hâm mộ, thậm chí là ghen ghét, bởi cô ta và Hạ Ninh chỉ có thể tới lễ hội ở phía nam.

Tô Y Y cười ngượng ngùng: “Lăng học trưởng mời, mình không từ chối được…”

An An xua tay: “Lăng học trưởng là một người tốt, Y Y, cậu phải nắm chặt đấy, mình nghe nói điều kiện nhà anh ấy tốt lắm.”

Tô Y Y sắc mặt đỏ bừng, chỉ ư hừ một tiếng.

Nữ chính đại nhân, cô đỏ mặt cái quỷ gì chứ? Không nhớ người yêu của cô là nam chính đại nhân à?

Thời Sênh trầm mặc lật trang truyện.

“Y Y, chuyển phát nhanh của cậu này.” Hạ Ninh đẩy cửa đi vào, đặt cái hộp trên tay xuống giường Tô Y Y: “Cậu mua cái gì mà hộp đựng lớn như thế?”

Tô Y Y vội lắc đầu: “Mình không mua gì cả.”

“Mở ra xem đi.”

An An đẩy Tô Y Y đi qua, Tô Y Y đành phải mở chiếc hộp ra trước mặt bọn họ.

“Trời ạ, cái váy đẹp quá!” An An phát ra một tiếng hét kinh hãi, giành lấy lễ phục xem trước.

Màu trắng là chủ đạo, chít eo, trên làn váy có ren màu đỏ, cực kỳ nổi bật.

“Đây là Lăng học trưởng đưa tới phải không? Không hổ là đại gia, mình muốn gả cho nam thần quá, hu hu! Thật sự hâm mộ cậu lắm đó, Y Y à…”

Tô Y Y cười cười, đáy mắt đầy vẻ đắc ý, nhất là khi cô ta liếc mắt nhìn Thời Sênh.

Váy này tất nhiên không phải là Lăng Hạo đưa, đồ của Lăng Hạo

hôm qua cô ta đã nhận rồi.

“Hứa Thừa Nguyệt, không phải cả ngày cô có siêu xe tới rước sao? Cuối tuần không đi tham gia yến hội à?” An An hâm mộ Tô Y Y xong lại nhìn không được khiêu kích Thời Sênh.

An An thấy Thời Sênh không thèm để ý tới mình thì tiếp tục châm chọc: “Không phải là không có ai đưa cô đi cùng đấy chứ? Nhưng cô cũng đừng có ghen ghét với Y Y của chúng tôi,

người như cô làm gì có tư cách tới tham gia loại yến tiệc cao cấp đó chứ?”

“An An, chắc chắn Thừa Nguyệt có thể đi, cậu đừng nói bậy.”

Nguyên chủ hai năm trước chưa từng tham gia loại yến tiệc này, Tô Y Y cũng không biết trên tay Thời Sênh có thiệp mời hay không, thế nên mới ngăn An An lại.

“Xì, tốt nhất cũng đừng có sử dụng mấy thủ đoạn người ta nhận không ra…”

“Xin hỏi, đồng học Hứa Thừa Nguyệt ở đây sao?” Ngoài cửa, một nữ sinh viên gõ gõ cửa, nhìn vào trong phòng.

“Có việc gì?” Thời Sênh đứng dậy, đi tới trước mặt cô gái kia.

Cô gái đánh giá Thời Sênh một chút, phỏng chừng như đang xác nhận thân phận của cô.

Xác nhận xong, cô ta đưa túi xách trên tay cho Thời Sênh: “Đây là chị Vi đưa cho cô.”

Thời Sênh không nhận, cau mày hỏi: “Tiếu Vi?”

Cô gái gật đầu.

“Cô ta bị bệnh à?”

Cô gái: “…”

Cô ta cứng đờ, đáp: “Đồ tôi đã giao cho cô rồi, tôi đi đây.” Nhét túi vào tay Thời Sênh xong cô ta liền chạy đi luôn.

Thời Sênh xách túi lên, An An phẫn nộ vọt tới trước mặt cô, giật cái túi ra ném xuống đất: “Cô và Tiếu Vi là một đám sao?”

Túi rơi xuống đất, đồ bên trong cũng lộ ra.

Thấy một chiếc váy có kiểu dáng tương tự với cái Tô Y Y mới nhận được, An An trực tiếp cầm lên xem, trừ kích cỡ khác nhau, còn lại thực là giống như đúc.

“Hứa Thừa Nguyệt, Y Y rốt cuộc chọc cô cái gì mà cô lại dám cùng Tiếu Vi bắt tay đối phó với cậu ấy?”

“Thừa Nguyệt… Cô và Tiếu Vi…” Tô Y Y bộ dáng khiếp sợ, tựa hồ như đã biết được chuyện gì đó.

“Suy nghĩ phong phú thế, sao các cô không đi viết tiểu thuyết nhỉ?” Tiếu Vi có lẽ bằng cách nào đó đã biết Tô Y Y sẽ được tặng lễ phục kia cho nên mới cố ý đưa tới đây để chỉnh cô ta, cũng có lẽ là muốn đe dọa, muốn xem Tô Y Y rốt cuộc có thể nghĩ ra được cái gì.

“Hứa Thừa Nguyệt, rốt cuộc cô muốn làm gì? Hôm nay cô mà không nói rõ ràng thì đừng hòng ra khỏi cửa này.” An An lại quay đầu trấn

an Tô Y Y: “Y Y, cậu đừng sợ, mình bảo vệ cậu.”

Thời Sênh buồn cười nhìn hai người này, mẹ nó, đúng là thiểu năng trí tuệ.

“Cô cười cái gì mà cười? Đây là trường học, tôi nói cho cô biết, Hứa Thừa Nguyệt, đừng tưởng cô có chút sắc đẹp, được đám đại gia bao dưỡng là giỏi, không phải loại hạ tiện chuyên phục vụ đàn ông à?”

“Chát.”

An An bị một cái tát giáng xuống bất ngờ, cả người phát ngốc, một hồi lâu mới phản ứng lại.

“Cô đánh tôi?” Nhà cô ta cũng coi như gia đình khá giả, cha mẹ còn chưa đánh cô ta một cái, tiện nhân này lại dám ra tay?

“Miệng sạch sẽ chút. Tô Y Y, buộc người của cô cho chắc, đừng thả ra làm mất mặt, xấu hổ.” Thời Sênh lắc lắc tay.

Buộc chắc, gọi cô ta là chó sao?

“Hứa Thừa Nguyệt, tôi đánh chết tiện nhân cô!”

An An chửi bậy một câu rồi nhào tới Thời Sênh. Thời Sênh linh hoạt duỗi chân ngáng một cái, An An không đứng vững liền đẩy Tô Y Y đang định can ngăn ngã xuống đất làm trán Tô Y Y đụng phải chân bàn.

Tô Y Y hít sâu một hơi, đầu bị đụng đến choáng váng.

An An vội đỡ Tô Y Y ngồi dậy: “Y Y, Y Y, cậu có sao không?”

Hạ Ninh đang ở cách khá xa cũng chạy lại: “Trán bị xước rồi, mau nâng Y Y dậy đã.”

Vừa rồi bọn họ không đóng cửa, ầm ĩ như thế nên đã có người đi gọi giáo viên quản lý, lúc này giáo viên đang mang theo mấy sinh viên khác vào phòng, phòng vốn rộng mà giờ này lại có phần chật chội.

“Sao lại thế này?” Giáo viên quản lý sầm mặt, lạnh giọng hỏi: “Ban ngày ban mặt mà các cô dám đánh nhau ở ký túc xá à?”

“Cô ơi, bọn em không đánh nhau, là Hứa Thừa Nguyệt cố ý đẩy Y Y, làm Y Y bị thương.” An An lập tức lớn tiếng phản bác. “Cô xem đi, đầu Y Y bị rách một chỗ này.”

Chương 11: Thiên kim hào môn (11)

Chương 11 Thiên kim hào môn (11)

Giáo viên quản lý nhìn Tô Y Y, quả nhiên thấy trên trán cô ta có máu chảy ra, cau mày hỏi: “Tô Y Y, là ai đẩy em?”

Tô Y Y rụt cổ, dư quang liếc nhìn Thời Sênh, sau đó lắc đầu: “Không sao, em tự mình ngã thôi.”

Hành vi giấu đầu hở đuôi như thế sao giáo viên không nhận ra chứ. “Không được nói dối, có phải cô ấy đẩy em không?”

Huống chi, ngày thường cô ta cũng hay gặp Tô Y Y, là một sinh viên tốt, đối xử với mọi người rất hòa nhã.

Còn cô gái kia thì ngày thường độc lai độc vãng, rõ ràng có điểm không hòa thuận lắm. Có lần cô ta còn thấy cả siêu xe tới đón cô sinh viên này, lúc trở về quần áo cũng đã thay đổi, loại sinh viên nữ này cô ta đã gặp nhiều rồi.

Nghĩ tới đây, đáy lòng giáo viên đó không khỏi thiên vị cho Tô Y Y.

“Không phải…” Tô Y Y muốn giải thích.

“Y Y, cậu bao che cho cô ta làm gì. Cô giáo, chính là cô ta, em và Hạ Ninh có thể làm chứng.

Hạ Ninh chần chừ một chút, thấy Thời Sênh hồn nhiên không thèm

để ý tới thì đáy lòng cũng dâng lên oán khí, liền gật đầu phụ họa.

“Em tên là gì?” Giáo viên kia nhìn về phía Thời Sênh, rõ ràng đã tin An An và Tô Y Y nói.

“Hứa Thừa Nguyệt.” Thời Sênh cười như có như không, nhìn chằm chằm vào Tô Y Y.

Ánh mắt ấy là cho Tô Y Y cảm thấy rất không thoải mái, nhưng nghĩ tới chuyện chắc chắn cô không có chứng cớ nên nhanh chóng ổn định lại tâm tình.

“Sinh viên Hứa Thừa Nguyệt, tranh cãi với bạn học, còn làm bạn học bị thương, phạt em chạy một vòng sân thể dục, có ý kiến gì không?”

“Cô giáo thật sự chỉ tin vào một bên lời của bọn họ thôi sao?” Thời Sênh nhướng mày, chỉ hỏi đám người Tô Y Y mà đã định tội, cô giáo này rõ ràng là đang thiên vị.

Cô giáo kia sắc mặt đen sầm xuống, vốn dĩ bà ta chỉ muốn trừng phạt nhẹ nhàng, nhưng con bé này lại không biết cảm kích.

“Có hai bạn học tận mắt nhìn thấy, cô còn giảo biện cái gì? Thân là sinh viên thì nên có bộ dáng sinh viên, đừng cả ngày nghĩ những chuyện khác. Xã hội này rất phức tạp, cô cho rằng tiểu tâm tư của cô có thể thật sự làm cho cô chim sẻ hóa phượng hoàng hay sao?”

Thời Sênh trực tiếp lạnh mặt: “Cô giáo nói lời này là có ý gì?”

“Cô đã làm cái gì còn không biết sao, lại có mặt mũi đi hỏi nữa.” An An châm chọc nói tiếp.

Tô Y Y bày ra vẻ mặt đầy ủy khuất nhưng khóe mắt lại tràn đầy đắc

ý.

Dù không phải sự thật thì thế nào, người ở đây nhiều thế, ai còn quản cô ta nói thật hay không chứ?

Lúc này ngoài cửa đã có không ít người vây xem, nghe nói vậy thì thấp giọng bàn tán.

“Mấy hôm trước tôi có thấy cô ấy lên một chiếc xe Porsche, có đôi khi còn có xe chờ cô ấy ở trước cổng trường, không biết có phải được người ta bao dưỡng không nữa?”

“Ngày hôm ấy mình không ở đây nên không thấy, nhưng có nghe nhiều người nhắc tới rồi.”

“Chưa từng nghe nói cô ấy là con nhà có tiền.”

“Con gái nhà giàu ai đi ở ký túc xá, cậu có ngốc không thế, cậu nhìn xem mấy đứa nhà giàu có đứa nào không tự lái xe đâu cơ chứ?”

“… Không phải là thật sự bị người ta bao dưỡng đấy chứ?”

Cô giáo kia nghe được những tiếng bàn tán kia thì không những không ngăn lại mà còn thêm tự tin, nói: “Sinh viên Hứa Thừa Nguyệt, tác phong của cô rất có vấn đề, tôi sẽ phản ánh với nhà trường để có hình thức xử phạt hợp lý.”

“Nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm.” An An càng thêm đắc ý.

“Những lời này tôi cũng muốn ném lại cho cô đấy.” Thời Sênh xoay người trở lại bàn học, lấy từ trên bàn học ra một thứ đồ, cầm trong tay, nói: “Thật xin lỗi, đây là một món đồ chơi tôi mới có được, có thể

ghi hình trong một giờ. Bây giờ chúng ta đi gặp Chủ Nhiệm Giáo Dục nói chuyện đi, như thế sẽ công bằng hơn.”

Sắc mặt Tô Y Y lập tức trắng bệch, thế mà cô lại ghi hình?

Chuyện vừa rồi đúng là An An đẩy cô ta ngã, hoàn toàn không có liên quan gì tới Hứa Thừa Nguyệt, nhưng bọn họ lại nói là Hứa Thừa Nguyệt đẩy ngã cô ta.

Nếu nháo tới chỗ của Chủ Nhiệm Giáo Dục, chỉ sợ thanh danh của cô ta sẽ hỏng hết.

Không được… Không thể đi!

Thời Sênh hạ quyết tâm, dẫn đầu đi ra cửa: “Cô giáo cũng đi luôn đi, vừa rồi cô chửi bới danh dự của tôi, tôi tin rằng Chủ Nhiệm giáo dục sẽ cho tôi một câu trả lời vừa lòng.”

“Thừa Nguyệt, chỉ là chuyện nhỏ thôi, sao phải làm lớn như thế làm gì.” Tô Y Y ngăn Thời Sênh lại.

“Việc nhỏ? Các cô ba người mưu toan vu oan hãm hại tôi, cô giáo này mở miệng liền xúc phạm danh dự của tôi, đây là việc nhỏ à?”

“Thừa Nguyệt… mình…”

An An lúc này cũng đang chết lặng rồi, hiển nhiên không ngờ được là Thời Sênh lại ghi hình.

So với đánh nhau một trận, tội danh vu oan giá họa hãm hại người khác còn nghiêm trọng hơn, đây là vấn đề nhân phẩm đấy.

Cô giáo kia cũng hơi chột dạ, bà ta không chứng kiến chuyện cô thật

sự bị bao dưỡng, chuyện chửi bới danh dự học sinh này mà bị đưa ra thì bà ta sẽ bị đuổi khỏi ngành. Nghĩ tới đây, bà ta cũng muốn mở miệng cản lại.

“Sinh viên Hứa Thừa Nguyệt, việc này không cần kinh động tới Chủ Nhiệm Giáo Dục. Vốn dĩ là em đẩy bạn học Tô Y Y trước, chỉ cần nói lời xin lỗi thì coi như xong chuyện thôi.”

Thời Sênh không nói lời vô nghĩa, rút điện thoại ra bấm một dãy số: “Luật sư Uông, chú tới trường cháu học một chuyến đi. Phải, cháu ở phòng ký túc, chú cứ trực tiếp đi lên.”

Thời Sênh cúp máy, cũng không đi ra ngoài nữa mà xoay người ngồi trên ghế dựa.

Cô giáo kia tức giận tới mức mặt mũi xanh mét, thế mà Hứa Thừa Nguyệt lại gọi luật sư?

Người bên ngoài hai mặt nhìn nhau, chuyện phát triển tới mức này có vẻ không hợp lý nha.

Có thể nhẹ nhàng gọi luật sư tới, không phải kim chủ sau lung cô rất lớn thì người ta căn bản là chưa từng làm qua những chuyện kia.

Luật sư Uông tới rất nhanh, ông chen qua tầng tầng nữ sinh, đáy lòng không ngừng thấy xấu hổ, đây mới thật sự là chui giữa vạn hoa đấy.

Mất sức chin trâu hai hổ mới vào được trong phòng, đẩy đẩy mắt kính rồi ông đi tới trước mặt Thời Sênh: “Hứa tiểu thư.”

Người bên ngoài sợ ngây ra, thật sự là có luật sư tới rồi…

Thời Sênh gật đầu, đưa đồ vật trong tay cho ông, không nhanh không chậm kể lại mọi chuyện.

Luật sư Uông đẩy kính mắt, trong lòng ngẫm qua một lần, sau đó nói với vị giáo viên kia và ba người Tô Y Y: “Ba vị bạn học vu oan hãm hại đương sự của tôi đẩy vị bạn học này khiến cho cô ta bị thương, căn cứ theo bộ luật trị an của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa thì phải giam giữ từ ba tới mười ngày. Vị giáo viên này chửi bới, xúc phạm danh dự đương sự của tôi…”

Tình huống cũng không nghiêm trọng như luật sư Uông nói, nhưng ông cũng không ngại nâng tầm vấn đề lên mọt chút, rốt cuộc những cái đó là pháp luật, bọn họ không phục thì cứ đi mời luật sư đi.

Ba người Tô Y Y làm gì có đủ khả năng mời luật sư chứ, lúc này sắc mặt bọn họ trắng bệch, không biết phải làm sao.

Mà lúc bọn họ đang nghe luật sư Uông thao thao bất tuyệt thì Chủ Nhiệm giáo dục cũng nghe tin chạy tới.

Dù sao luật sư cũng ra tay rồi, ông có thể không tới sao?

“Được rồi, đừng đứng đây nữa, mau về phòng của mình hết đi.” Chủ Nhiệm Giáo Dục vừa tới, đám người vây bên ngoài đều tản đi.

Chủ Nhiệm Giáo Dục tới liền nghe kể lại sự việc xảy ra, sau đó răn dạy cô giáo kia một trận.

Chủ Nhiệm Giáo Dục xin lỗi Thời Sênh rất thành khẩn, chuyện này không phải bản thân cô sai, ông nhận lỗi cũng là đúng, chuyện này mà làm ầm ĩ lên thì thanh danh trường học sẽ bị ảnh hưởng.

Thậm chí ba người Tô Y Y cũng bị ông mang đi, nói nhất định sẽ cho

cô một sự công bằng.

Rời khỏi ký túc xá, Chủ Nhiệm Giáo Dục mắng người giáo viên báo tin tới máu chó phun đầy đầu: “Đã bảo các người nhớ kỹ đám phú nhị đại đang học trong trường, các người có nhớ không hả? Lần này chỉ là gặp Hứa Thừa Nguyệt, lần sau gặp phải Tiếu Vi có phải cái trường này sẽ sụp đổ luôn không?”

Giáo viên báo tin cảm thấy rất oan uổng, nếu giống với Tiếu Vi thì cần gì phải nhớ? Con bé đó đi tới đâu cũng như muốn gắn thêm cái biển phú nhị đại lên người ấy!

Chương 12: Thiên kim hào môn (12)

Chương 12 Thiên kim hào môn (12)

Xong việc, ba người Tô Y Y bị xử phạt phải xin lỗi trước toàn trường, lúc ấy năm học cũng vừa bắt đầu.

Tô Y Y tức giận cực kỳ, chẳng phải vì cô ta không dám đắc tội với Hứa Thừa Nguyệt sao? Chỉ bắt nạt bọn họ không quyền không tiền không thế mà thôi!

Ngày đó, chuyện bị rất nhiều người chứng kiến nên cũng có tin đồn truyền ra ngoài rằng Tô Y Y vu oan hãm hại người khác, thanh danh bị ảnh hưởng không nhỏ, lúc đi đường cũng có người chỉ chỉ trỏ trỏ với cô ta, Tô Y Y càng vì vậy mà hận Thời Sênh tới ngứa rang.

Vốn dĩ vì cô ta hay gần gũi với Lăng Hạo nên có rất nhiều sinh viên nữ ghen ghét, việc này vừa xảy ra, Tô Y Y ở trường học bị thiệt thòi không ít, lại đúng lúc Lăng Hạo không ở đây, còn Nam Cung Cảnh lại đi công tác nước ngoài.

Mấy ngày nay, Tô Y Y quả thật là sống rất mệt mỏi.

Còn về Thời Sênh, bởi vì trước đó đã có tin đồn cô bị bao dưỡng nên ai cũng cảm thấy kim chủ sau lưng cô có thế lực rất lớn.

An An và Hạ Ninh cũng vì bị phạt mà càng căm tức Thời Sênh hơn, nhưng cũng chỉ dám công kích bằng ngôn ngữ, bọn họ không muốn một lần nữa bị Thời Sênh gọi luật sư tới xử lý mình.

Thời Sênh gấp rút tìm phòng trọ nên cũng không có thời gian để ý những người này.

Cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục phải ở cùng Tô Y Y kia, cô sẽ bị ghê tởm mà chết.

Cũng không biết là do cô vận khí tốt hay thế nào mà đúng lúc có một sinh viên muốn ra nước ngoài du học nên có một chung cư trống cho thuê, ở rất gần trường, Thời Sênh không nói hai lời liền thuê lại, nhưng vì còn phải sửa chữa nên cô vẫn cần ở lại ký túc xá một thời gian.

…

Thời Sênh vừa nộp xong tiền phòng, từ chung cư đi xuống lại gặp hai người cô tuyệt đối không nghĩ tới.

Nam Cung Cảnh ôm Tô Y Y, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Thời Sênh đáy lòng bắt đầu cào tường, xác suất trong chuyện này thế nào mà ở đây cũng có thể gặp phải hai người này, có phải tác giả không dồn nữ phụ vào đường chết thì không thoải mái có đúng không?

“Hứa Thừa Nguyệt, cô cảm thấy cứ như âm hồn không tan thế này có ý tứ gì không hả?” Nam Cung Cảnh lạnh lùng chặn cô lại, cằm hếch lên, dùng tư thái bễ nghễ thiên hạ mà nhìn xuống.

Âm hồn không tan ông nội anh ấy, bà đây buồn nôn cái vẻ mặt của anh.

Thời Sênh quét mắt nhìn Tô Y Y, cô ta như con chim nhỏ dán chặt

vào người Nam Cung Cảnh, khóe mắt đầu mày đều đầy vẻ đắc ý.

Nhưng cô ta lại tỏ ra một vẻ nhu nhược, oan ức tới cực điểm nói với Thời Sênh: “Hứa tiểu thư, chuyện lần trước tôi thực xin lỗi. Không phải tôi cố ý đâu, lúc ấy tôi bị đẩy nên hơi choáng váng, không nghĩ sau đó họ lại đổ cho cô như vậy. Sau đó tôi đã xin lỗi cô trước mặt toàn trường rồi, cô hãy tha thứ cho tôi đi…”

Lời nói nghe thật hay nha, đem chính mình trở thành kẻ vô can luôn.

Vừa nghe Tô Y Y nhắc tới chuyện kia, Nam Cung Cảnh càng lạnh lùng hơn, cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Hứa Thừa Nguyệt, cô dọn ra khỏi ký túc xá đi.”

“Nam Cung Cảnh, có phải anh xem quá nhiều phim não tàn rồi không hả?”

Mẹ nó, trường học này nhà anh mở à mà muốn tôi dọn thì tôi phải dọn.

Nam Cung Cảnh ấn đường nhăn lại: “Đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.”

“Tôi không khiêu chiến sự nhẫn nại của anh, nhưng mà cô… bạn học Tô Y Y đây khẳng định sẽ khiêu chiến sự bao dung của anh.” Thời Sênh nhếch miệng cười đến ác liệt.

Tô Y Y ngay từ đầu không phản ứng kịp, chờ đến khi hiểu ra thì sắc mặt đã đỏ lên, không biết vì xấu hổ hay tức giận nữa.

“Hứa Thừa Nguyệt, sao cô có thể không biết xấu hổ như thế hả? Bác Hứa mấy năm nay dạy dỗ cô như thế sao?” Nam Cung Cảnh nổi điên, anh ta chưa bao giờ nghĩ cô gái luôn không ngừng theo đuổi

mình, sợ hãi mình lại có thể nói ra được những lời này.

“Tôi cảm thấy tôi còn tốt hơn anh nhiều.” Thời Sênh vẻ mặt vô tội: “Anh xem, tôi cũng không làm cái trò sau lưng vị hôn thê lại lên giường với con khác.”

Lúc ấy bà đây đáng ra phải kêu tất cả mọi người lên xem mới đúng.

Nam Cung Cảnh: “…”

“Hứa tiểu thư, cô thật quá đáng!” Tô Y Y hai mắt đẫm lệ ngẩng đầu: “Tôi biết tôi và Cảnh ở bên nhau sẽ làm lòng cô khó chịu, nhưng chuyện tình cảm sao có thể cưỡng ép được, rốt cuộc cô muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho tôi?”

“Quá đáng? Nếu cô chưa từng làm thì tôi có thể quá đáng với cô sao?”

Mẹ nó, rõ ràng là các người không chịu buông tha cho bà đây cơ mà.

Tô Y Y nghẹn lời, đôi mắt mịt mờ đầy nước ủy khuất nhìn Nam Cung Cảnh, ý thức bảo hộ trong cơ thể Nam Cung Cảnh lập tức bị kích thích.

“Đủ rồi!” Nam Cung Cảnh trầm giọng quát lên. “Hứa Thừa Nguyệt, lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, tôi không thích cô, cô nên thôi ngay cái trò tìm Y Y gây sự đi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.”

Thời Sênh cười nhạt, bảo cô đối diện với Nam Cung Cảnh thì cô thà đi đối mặt với Sở biến thái kia còn hơn.

Sở biến thái này còn tốt hơn so với Nam Cung Cảnh tự cao tự đại

này nhiều.

“Đừng tự mình đa tình, Nam Cung Cảnh.” Thời Sênh dừng một chút, ánh mắt khinh miệt dừng lại trên người Tô Y Y: “Ánh mắt của anh… thật sự chẳng ra sao. Trước kia tôi coi trọng anh cũng là vì mắt tôi bị mù. Yên tâm, tôi đã trị cho mắt hết mù rồi, tuyệt đối sẽ không liếc anh một cái nào nữa đâu, tôi sợ mắt bị bệnh lại lắm.”

Tô Y Y thầm hận, người này quanh co lòng vòng mắng cô ta chẳng ra gì.

Nam Cung Cảnh còn đang dừng sự chú ý ở bốn chữ “tự mình đa tình”, trước nay anh ta chưa từng nghĩ nó sẽ được dùng cho chính mình.

Lại còn được nói ra từ cô gái đã từng rất thích mình nữa…

Thời Sênh vòng qua hai người họ, vừa đi vừa phất tay.

“Chú ý Tiểu Bạch Hoa bò lên tường* nha!”

**ý chỉ hồng hạnh vượt tường*

Biết Nam Cung Cảnh và Tô Y Y có khả năng sẽ thuê phòng ở cùng nhau nên Thời Sênh bỏ luôn ý định ở tại đây luôn.

Nam Cung Cảnh đã bắt cô phải dọn ra khỏi ký túc xá thì cô càng không thể cho anh ta được như ý.

Thời Sênh trở về phòng, mỗi ngày đều nhìn ba người kia dù hận mình tới ngứa rang nhưng cũng không dám làm gì, tâm tình cô rất vui vẻ.

…

Tô Y Y đêm đó không về, hôm sau mặt mũi đầy ý xuân về phòng, bị An An và Hạ Ninh dò hỏi một phen, cô ta nói có người thân tới thăm nên ở ngoài khách sạn cùng người nhà.

Thời Sênh không cho cô ta chút mặt mũi nào, bật cười một tiếng.

Tô Y Y liền im bặt.

Buổi tối là dạ yến, ba người kia từ chiều đã bắt đầu trang điểm, Tô Y Y không mặc đồ bị đụng hàng với đồ Tiếu Vi đưa tới nữa mà mặc một chiếc váy khác.

Cũng là màu trắng nhưng làn váy dài hơn, nhìn qua có chút tiên khí.

“Y Y thật xinh đẹp, đáng tiếc không thể đi với cậu…” An An vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

“Thực xin lỗi, An An…” Tô Y Y vẻ mặt áy náy, nhưng cẩn thận nhìn có thể thấy trong mắt cô ta đầy vẻ kiêu căng, tự mãn.

An An cười lắc đầu: “Không sao, không sao, cậu với Lăng học trưởng đi chơi vui vẻ nhé!”

Đáy lòng cô ta lại đang ghen ghét tới muốn chết. Cô ta cũng muốn tới tây lễ đường, nói không chừng sẽ là quen được với một người giàu có nào đó.

Hạ Ninh cũng thay đồ xong, ba người giả vờ giả vịt khen nhau một hồi, cuối cùng ánh mắt Hạ Ninh dừng lại trên người Thời Sênh vẫn không hề có động tĩnh gì.

“Hứa Thừa Nguyệt, cô không đi tham gia dạ tiệc à?”

“Không thấy là cô ta không có thiệp mời sao? Không ai mời thì cô ta đi thế nào được?” An An cười nhạo.

“Có thể đi cùng bọn mình tới nam lễ đường mà.”

“Đừng nghĩ nữa, người ta có thân phận gì, sao có thể tới nam lễ đường với chúng mình chứ? Hứa Thừa Nguyệt, nếu không cô mau đi quyến rũ một người đi, nói không chừng có thể tới tây lễ đường đấy, loại sự tình này với cô mà nói dễ như trở bàn tay mà?”

Hạ Ninh và An An kẻ xướng người họa chèn ép Thời Sênh, Thời Sênh gập notebook lại, cười cười nhìn họ: “Đúng thế, đối

với tôi tới tây lễ đường chẳng có gì khó, nhưng đối với các cô mà nói… sợ là đến khi tốt nghiệp cũng chẳng có cơ hội nào.”

Vẻ mặt của An An và Hạ Ninh đều biến đổi, cuối cùng vẫn là An An mạnh miệng đáp: “Nhưng phải dựa vào đàn ông thì có gì đáng đắc ý đâu, còn tưởng mình là cái thứ gì chứ?”

“Còn tốt hơn so với mấy người muốn dựa vào đàn ông cũng không có mà dựa!”

“Không biết xấu hổ!”

“Biết xấu hổ thì sao có thể dựa vào đàn ông?”

…

Cuối cùng An An đành chịu thua, đối mặt với một người vô sỉ, nếu cô không thể vô sỉ hơn cô ta, vậy thì chỉ có thể yên lặng chịu đựng đi.

Chương 13: Thiên kim hào môn (13)

Chương 13 Thiên kim hào môn (13)

Tây lễ đường được xây dựng theo phong cách châu Âu, sảnh không lớn lắm, những người nhận được thiệp mời phải nằm trong danh sách một trăm sinh viên xuất sắc nhất trường, mà rất nhiều trong số đó không phải đang ngồi học ở trường mà được lựa chọn gửi đi du học.

Cho nên người tới cũng không nhiều, hơn nữa nhiều người mang bạn tới cũng đều là người của hội sinh viên, vì thế nhân số cũng không tới trăm người.

Thời Sênh không có bạn nam đi cùng nên đành đứng ở một góc nhìn những người ở giữa sảnh muôn hình vạn vẻ, ai cũng mang trên mặt một cái mặt nạ, chẳng ai biết sau lớp mặt nạ đó là một khuôn mặt như thế nào.

Nhưng người đứng nhìn liền có thể dễ dàng nhận ra, chỉ cần vào giây phút đối phương không chú ý, những người kia liền lập tức lộ ra vẻ chán ghét, khinh thường, ghen tị, hâm mộ, đủ các loại cảm xúc linh tinh.

“Cô nhìn cái gì mà vui vẻ thế?” Một giọng nữ thanh lệ vang lên bên tai Thời Sênh.

Tiếu Vi mặc một bộ lễ phục bó sát người làm những đường cong hoàn mỹ lộ ra, gương mặt trang điểm cẩn thận, tóc uốn xoăn, giơ tay

nhấc chân đều toát ra mị lực phong tình vô hạn, mười phần phong thái ngự tỷ.

Thời Sênh nhìn cô ta một cái, cảm thấy rất nhàm chán nên đành nói chuyện phiếm với Tiếu Vi: “Cô không thấy họ rất thú vị à?”

“Thú vị chỗ nào?”

“Cả ngày phải mang mặt nạ, cô nói họ có thấy mệt không?”

Tiếu Vi sửng sốt một chút, nhìn Thời Sênh như nhìn thấy quái vật, thấy cô vẫn hứng trí bừng bừng nhìn chằm chằm vào đám người đi lại trong sảnh, Tiếu Vi phát hiện ra bỗng nhiên mình không hiểu chút nào về cô gái trước mặt này.

Cô ta và Hứa Thừa Nguyệt tuy rằng không phải rất thân quen nhưng vì cô là vị hôn thê của Nam Cung Cảnh nên cô ta thu thập tư liệu về Hứa Thừa Nguyệt không ít, nhưng Hứa Thừa Nguyệt trong mấy bản điều tra đó khác xa với con người của hiện tại.

Hứa Thừa Nguyệt kiêu ngạo, được nuôi dạy như một công chúa, không khác nào các tiểu thư con nhà giàu khác.

Nhưng cô gái trước mặt này lại đem tới cho cô ta một cỗ cảm giác không nói nên lời, một vài lần làm cô ta cảm thấy đó hình như là… địch ý.

Địch ý đối với tất cả mọi người…

Cái này là muốn trả thù ư?

Tiếu Vi bị cái ý nghĩ này của mình dọa cho nhảy dựng, nhìn cô gái bên cạnh vẫn đang mỉm cười tủm tỉm như nhìn một món đồ chơi thú

vị, làm gì có chút nguy hiểm nào? Tiếu Vi cảm thấy chắc do cô ta suy nghĩ nhiều rồi, vội vàng gạt bỏ ý nghĩ đó đi.

“Chút nữa sẽ có trò hay, cô có đóng một vai nhỏ không?” Thời Sênh đột nhiên hướng Tiếu Vi phát ra lời mời.

Tiếu Vi áp cảm giác quỷ dị trong lòng xuống, khôi phục ánh mắt ngự tỷ phong tình vạn chủng, mắt đầy vẻ khinh thường: “Trò gì hay?”

Cô gái này đang định làm gì?

“Cam đoan không làm cô thất vọng.”

Thời Sênh thấy Tiếu Vi này là một nữ phụ rất xui xẻo, rất bi thảm cho nên mới mời cô ta.

Tiếu Vi suy nghĩ rồi gật gật đầu, cô ta rất muốn xem xem Hứa Thừa Nguyệt đang muốn làm gì.

Thời Sênh đã nhìn thấy Tô Y Y, cô ta đang ở chung một chỗ với Lăng Hạo. Không biết Lăng Hạo nói gì với cô ta mà thấy cô ta cười khẽ làm cho không ít nữ sinh viên gần đó hận tới ngứa răng, chỉ hận không thể dùng ánh mắt hình viên đạn bắn chết cô ta.

Chờ Tô Y Y và Lăng Hạo tách ra, Thời Sênh lôi Tiếu Vi đi lẫn vào giữa đám người, cô cùng không làm gì, chỉ đi lang thang không mục đích giữa đám người đó.

Một vài người biết cô đều chào hỏi rất lễ phép, Tiếu Vi càng nhìn càng tò mò.

“Tô Y Y, cô cố ý đúng không?”

“Xin lỗi, mình không nghĩ bạn lại tự nhiên xoay người lại.” Tô Y Y vội vàng xin lỗi.

“Hừ, nhặt đồ lên cho tôi.” Nữ sinh viên kia bày ra một bộ lười so đo với cô ta, chỉ vào cái găng tay rơi trên đất.

Tô Y Y đặt đồ uống của mình lên bàn, khom lưng xuống nhặt găng tay lên.

Lúc cô ta khom lưng xuống, cô gái kia lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, người nọ nhanh tay đổi ly nước của Tô Y Y, không ngờ Tô Y Y lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nữ sinh viên đó kinh hãi, đột nhiên thấy một người đứng chắn trước mặt mình, che mất tầm mắt của Tô Y Y.

“Hứa đại tiểu thư.” Nữ sinh viên kia vừa cung kính chào vừa hơi chột dạ.

Từ góc độ của cô, hẳn là đã thấy được rồi?

Thời Sênh hơi gật đầu, cười tủm tỉm: “Phiền toái cho tôi xin một ly nước trái cây.”

Nữ sinh viên vội vàng cầm lấy một ly đưa cho Thời Sênh, Thời Sênh không thèm nhìn tới Tô Y Y, lại xoay người đi vào giữa đám đông.

Nữ sinh viên kia xác định đồ uống đã bị tráo liền khom lưng, tự mình nhặt găng tay lên.

Tiếu Vi không nhìn thấy đồ uống của Tô Y Y bị đổi, cô ta không biết tại sao Thời Sênh lại qua bên đó lấy nước trái cây, đầu óc rất mờ mịt.

Tình tiết này cũng xuất hiện trong cốt truyện, có người đố kỵ Tô Y Y được Lăng Hạo chú ý nên muốn dạy dỗ Tô Y Y, bỏ thuốc vào trong đồ uống của cô ta.

Lúc đó, Tô Y Y đã phát hiện ra nhưng cô ta lại không nói gì, đem đồ uống của mình tráo với đồ uống của Hứa Thừa Nguyệt.

Hứa Thừa Nguyệt uống ly nước đó xong thì thấy choáng váng, Tô Y Y sai người đưa Hứa Thừa Nguyệt tới phòng nghỉ sau lễ đường. Cô ta hấp dẫn lực chú ý của mấy người bỏ thuốc nên không ai nhận ra Hứa Thừa Nguyệt bị người ta đem đi.

Sau đó, Tô Y Y cảm thấy cả người không khỏe, lấy cớ đi vào phòng nghỉ, còn cố ý làm cho đám người bỏ thuốc thấy là cô ta đã đã đi.

Tiến vào phòng nghỉ, cô ta lột đồ của Hứa Thừa Nguyệt ra, mặc lên người mình rồi đi ra ngoài.

Rồi cô ta vào WC mặc lại đồ của chính mình, người ngoài vẫn cho rằng người trong đó là Tô Y Y nên dẫn một người đàn ông đã uống say vào phòng nghỉ, Hứa Thừa Nguyệt vì thế mà bị người ta làm nhục.

Càng bất hạnh hơn là Tô Y Y còn gọi cả Nam Cung Cảnh tới tận mắt chứng kiến tràng cảnh đó.

Bởi vì chuyện này, Nam Cung Cảnh có lý do hợp tình hợp lý để giải trừ hôn ước với Hứa Thừa Nguyệt, Tô Y Y là người được lợi nhiều nhất.

Chuyện hiện tại Thời Sênh làm chỉ làm phân tán lực chú ý của Tô Y Y để cô ta không phát hiện ra đồ uống bị động tay động chân, như thế kết cục…

Tiếu Vi đứng bên cạnh Thời Sênh chỉ cảm thấy cô cười đến mức quá dọa người, không khỏi đứng cách xa thêm vài bước.

Thời Sênh đợi trong chốc lát, quả nhiên nhìn thấy Tô Y Y bị người ta đỡ đi, Lăng Hạo thì bị người khác quấn lấy không thể rời đi nên cũng không nhìn thấy Tô Y Y gặp chuyện.

“Cô có số điện thoại của Nam Cung Cảnh không?” Thời Sênh quay đầu hỏi Tiếu Vi.

Tiếu Vi gật đầu, đương nhiên là cô ta có rồi.

“Gọi điện cho anh ta, bảo là Tô Y Y uống say, bảo anh ta tới đón người về.”

“Sao cô không gọi?” Tiếu Vi cũng nhìn thấy Tô Y Y bị người ta mang đi, chắc chắn trong chuyện này có mờ ám.

Thời Sênh cười như có như không: “Cô có gọi hay không thì tùy, dù sao đối với tôi mà nói cũng chẳng tổn thất cái gì.”

Tiếu Vi nhíu mày, cô ta xoay người rời đi một lát, sau đó trở về, nhìn Thời Sênh biểu tình càng thêm cổ quái.

Cô ta hỏi: “Chuyện này là cô làm à?”

“Tiếu đại tiểu thư, cơm có thể ăn bừa nhưng lời không thể nói bậy được, cô vẫn luôn đứng cạnh tôi, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi làm?”

Tiếu Vi nhớ lại thì thấy đúng là như thế, suốt buổi tối Hứa Thừa Nguyệt làm gì cô ta đều chú ý, vừa rồi lúc đi qua chỗ Tô Y Y cũng chỉ

dừng lại trong chốc lát, làm gì có cơ hội bỏ thuốc chứ.

Nhưng rõ ràng là từ lúc bắt đầu cô ấy đã biết…

Chẳng lẽ là cô chỉ đạo người sau lưng? Tiếu Vi cảm thấy khả năng này là rất lớn, nhưng không hiểu tại sao vừa thấy nụ cười tủm tỉm rất vô hại của Thời Sênh, cô ta liền cảm thấy không thể nào như vậy được.

“Tôi đã lấy di động của Tô Y Y nhắn tin cho Cảnh thiếu.” Tiếu Vi hạ thấp giọng nói một câu.

“Chỉ số thông minh của cô cũng cao phết đấy…” Sao trong cốt truyện cô ta lại ngu ngốc thế chứ, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm nhất truyện.

Đúng là mẹ tác giả quá bất công!

Tiếu Vi trừng mắt với Thời Sênh, khẩu khí tiếc hận như thế là có ý gì?

Chương 14: Thiên kim hào môn (14)

Chương 14 Thiên kim hào môn (14)

Nam Cung Cảnh tới rất nhanh, Lăng Hạo cũng đồng thời thoát khỏi người ta, vội vàng đi tìm Tô Y Y.

Có người phục vụ chỉ hướng phòng nghỉ mà Tô Y Y vào, hai người cùng chạy về phía đó, Thời Sênh cũng nhấc chân đi theo, Tiếu Vi chần chờ một chút rồi cũng đi cùng luôn.

Tin nhắn là cô ta gửi, dù có tra ra thì cô ta cũng sẽ nói là vì cô ta lo lắng cho Tô Y Y, chuyện kia không liên quan gì.

Mà sau khi Thời Sênh và Tiếu Vi đi, nữ sinh viên bỏ thuốc cũng giả vờ sau, bảo người ta đỡ mình, một đám người cùng đi xem náo nhiệt.

Phòng nghỉ ở đây không chỉ có một, một vài người mệt mỏi hoặc say rượu sẽ được đưa tới đây.

Nam Cung Cảnh nhận được tin nhắn chỉ nói là phòng nghỉ chứ không nói rõ là phòng nào, vì thế anh ta chỉ có thể tìm ở từng phòng. Vẻ đẹp của Nam Cung Cảnh và Lăng Hạo làm cho không ít người chú ý.

Có lẽ do cố ý nên Tô Y Y bị đưa tới gian phòng cuối cùng, lúc này những người trong các phòng khác cũng bị gọi ra ngoài hết rồi.

Cửa phòng cuối cùng bị đẩy ra, thanh âm từ trong phòng truyền ra, Nam Cung Cảnh đứng sững ở cửa, ánh mắt khiếp sợ nhìn một màn bên trong.

Tô Y Y bị một nam sinh đè dưới thân, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly, bám chặt vào bả vai nam sinh kia, miệng phát ra những tiếng rên rỉ làm người ta phải đỏ mặt hồng tai.

Cửa phòng bị mở ra nhưng hai người đó vẫn chưa phát hiện thấy, vẫn đang đắm chìm trong cơn hoan lạc.

Lăng Hạo nghe thấy thanh âm nên vội từ một phòng khác chạy sang, thấy cảnh tượng kia thì lập tức nổi giận ngập trời, đẩy Nam Cung Cảnh ra, tiến lên kéo nam sinh kia ra.

“Y Y…” Chân tay Lăng Hạo luống cuống ôm Tô Y Y vào lòng, lấy xiêm y trên mặt đất miễn cưỡng che thân thể của cô ta lại.

Tác dụng của thuốc trong người Tô Y Y rất mạnh, bỗng nhiên bị người ta ngăn cản nên cô ta cực kỳ không thoải mái, vặn vẹo người, như nhận ra người trước mắt, cô ta rên rỉ: “Học

trưởng… Em khó chịu lắm. Học trưởng cho em… Em muốn… Y Y muốn.”

Nam Cung Cảnh tựa hồ bị những lời này làm cho bừng tỉnh, vội vàng vọt vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Bên trong vang lên những tiếng bịch bịch, phòng nghỉ này hiệu quả cách âm rất tốt, có thể truyền ra tiếng động lớn như thế chứng minh người bên trong dùng cực kỳ nhiều sức lực.

Thời Sênh dựa vào tưởng, suy tư, không phải ba người này sẽ 3P ở

trong luôn chứ?

Tiếu Vi không hiểu tại sao khi nhìn Nam Cung Cảnh vào phòng đem cửa đóng lại, cô ta có vài phần thất vọng về người đàn ông đó.

Có đôi khi, thích một người chỉ trong nháy mắt, mà thất vọng về một người cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Cô ta quay đầu nhìn Thời Sênh ở bên cạnh, lại thấy mắt cô sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào cửa phòng như thể có thể nhìn xuyên qua cánh cửa, thấy được cảnh tượng bên trong vậy.

“Trong đó là ai thế?”

“Không biết, nhưng người đàn ông vừa rồi hình như là Cảnh thiếu.”

“Cái gì mà hình như, rõ ràng là Cảnh thiếu, Lăng học trưởng cũng đi vào, cô gái trong đó là ai vậy?”

“Hứa đại tiểu thư cũng ở đây, đứng cạnh Tiếu nữ thần, trời ạ, tình huống này là như thế nào?”

“Càng nghĩ càng thấy kinh khủng.”

Đám sinh viên đều tò mò về thân phận của cô gái trong phòng kia nên chẳng ai muốn rời đi, đều sôi nổi đứng chờ bên ngoài cửa, mà một vài người nghe phong thanh tin này cũng chạy tới.

Cũng may, cửa phòng đóng không bao lâu liền mở ra, Nam Cung Cảnh ôm lấy Tô Y Y đã mặc lại váy áo chỉnh tề, che mặt cô ta để người khác không thấy đó là ai.

Lăng Hạo đi theo ngay đằng sau, trong tay còn kéo nam sinh kia chỉ

mặc một cái quần cộc, đã ngất xỉu, trên người và mặt đầy vết máu, nhìn cực kỳ thê thảm.

Ánh mắt Nam Cung Cảnh nhìn tới Thời Sênh, đồng tử co lại, khuôn mặt đẹp trai tràn đầy lạnh lẽo.

“Hứa Thừa Nguyệt, chuyện này tôi sẽ tuyệt đối không tha cho cô.”

Lăng Hạo cũng nhìn tới, con ngươi lạnh như băng làm người ta không rét mà run.

Mọi người vội vã lui về sau, hai người này thật đáng sợ.

Thời Sênh và Tiếu Vi hoàn toàn đứng trơ ra ở đó. Tiếu Vi muốn lùi về sau nhưng không hiểu sao nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của Nam Cung Cảnh, cô ta không muốn lùi lại nữa.

Thời Sênh đứng thẳng, bước vài bước tới trước mặt Nam Cung Cảnh: “Nam Cung Cảnh, anh đang muốn vu oan hãm hại tôi đấy à?”

“Cô dám nói không phải do cô làm?” Nếu không phải anh ta đang ôm Y Y, anh ta chỉ sợ mình sẽ xông lên bóp chết cô gái này, sao cô lại có thể độc ác như thế chứ?

“Tại sao tôi phải vì một đứa con gái chẳng liên quan mà hủy đi tương lai tốt đẹp của mình chứ?”

“Cũng chỉ có cô… có mâu thuẫn với cô ấy, ngoại trừ cô ra thì còn ai?” Anh ta đã quá nhân từ rồi, giờ anh ta chỉ muốn Hứa Thừa Nguyệt sống không bằng chết.

“Nghe ý của Cảnh thiếu thì hình như là Hứa đại tiểu thư làm, rốt cuộc Cảnh thiếu đang ôm ai thế, hoàn toàn không nhận ra.”

“Lễ phục kia… hình như là Tô Y Y, đó là chiếc váy mà Tô Y Y mặc hôm nay.” Trong đám người không biết ai nói ra câu đó, tức khắc làm cho tiếng xôn xao càng rõ hơn.

“Tô Y Y? Không thể nào…”

“Hứa đại tiểu thư, Cảnh thiếu, Tô Y Y, Lăng thiếu… Mối quan hệ thật loạn quá. A, bên cạnh Hứa đại tiểu thư còn có Tiếu nữ thần.” Tiếu Vi thích Cảnh thiếu cũng không phải chuyện gì bí mật cả.

Nhưng lúc này cô ta lại đứng cùng một chỗ với vị hôn thê tiền nhiệm của Cảnh thiếu, hai người này không phải kết bè kết phái làm gì chứ?

Đôi con ngươi sắc bén của Nam Cung Cảnh nhìn xung quanh: “Chuyện hôm nay nếu ai dám ra ngoài nói bậy thì đừng trách Nam Cung Cảnh tôi không khách khí.”

Tiếng bàn tán xung quanh lập tức im bặt, có thể đối nghịch với Nam Cung gia, ở đây chắc chỉ có… Tiếu gia và Lăng gia mà thôi.

“Hứa Thừa Nguyệt, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua.” Lo lắng cho thân thể của Tô Y Y nên Nam Cung Cảnh không dám đứng lại lâu. Muốn báo thù cho Y Y thì lúc nào mà chẳng được.

Ánh mắt Lăng Hạo cũng trừng lên như cảnh cáo Thời Sênh, xách theo người rời đi với Nam Cung Cảnh.

Thời Sênh yên lặng đứng đó giơ ngón tay thối lên.

Lũ ngu!

Tiếu Vi xấu hổ, tình địch cũ này hình như đã thay đổi phong cách rồi!

Đám người đứng xem cũng có suy nghĩ y như cô ta.

Thời Sênh tách ra khỏi Tiếu Vi, một mình quay về phòng của mình, Hạ Ninh và An An chưa về, Thời Sênh rửa mặt rồi leo lên giường ngủ, đêm nay sợ là có kẻ nào đó ngủ không ngon nha!

Nghĩ tới chuyện có người không ngủ được, cô ngủ đặc biệt vui vẻ và ngon lành.

…

Trong biệt thự của Lăng Hạo…

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào, còn mơ hồ truyền ra tiếng khóc tấm tức.

Nam Cung Cảnh và Lăng Hạo đứng ở ngoài cửa phòng tắm, mỗi người đứng một bên, thần sắc đều rất kém, nhưng cả hai vẫn nhìn chằm chằm vào cửa phòng tắm trong suốt đang đóng kín.

“Y Y, em đã tắm suốt một giờ rồi, em ra ngoài đi.” Lăng Hạo không nhịn được gõ cửa phòng tắm.

Dù anh ta có gõ thế nào thì Tô Y Y vẫn không chịu mở cửa.

Lăng Hạo liếc nhìn Nam Cung Cảnh, hai người đàn ông mắt đỏ bừng bừng, cơn giận giữ trong lòng không có chỗ phát tiết nên khuôn mặt hơi vặn vẹo.

“Hứa Thừa Nguyệt!” Nam Cung Cảnh cắn răng nện lên vách tường một cái, máu tươi tức khắc thấm đỏ bức tường màu trắng.

Lăng Hạo lại đi ra ngoài đánh nam sinh kia thêm một trận nữa, sau khi phát tiết hết lửa giận trong lòng mới quay lại tiếp tục gọi Tô Y Y, cuối cùng cũng gọi được cô ta ra ngoài.

Tô Y Y đứng ở cửa phòng tắm, làn da đỏ lên không chút bình thường nào, rõ ràng là đã dùng sức kỳ cọ rất mạnh. Tóc ướt sũng dính lên má, hốc mắt đỏ bừng, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Nam Cung Cảnh muốn ôm lấy Tô Y Y, nhưng anh ta vẫn chần chừ, bên tai không ngừng vang lên tiếng rên rỉ cầu hoan của Tô Y Y, mà đối tượng được cầu hoan lại là Lăng Hạo.

Không biết vì sao, đột nhiên anh ta nghĩ tới câu nói trước kia của Thời Sênh: Cẩn thận tiểu bạch hoa bò lên trên tường!

Câu nói ấy liên tục lặp đi lặp lại trong đầu anh ta.

Ngày thường anh ta không chú ý chi tiết, lúc này mới vô cớ nhớ lại, nhớ từng li từng tí, hình như đúng là Tô Y Y và Lăng Hạo rất mờ ám.

Tô Y Y thấy được sự chần chừ của Nam Cung Cảnh thì nước mắt lã chã rơi xuống, đáy lòng đau, vừa hận lại vừa bực.

Lăng Hạo lạnh lùng trừng mắt với anh ta một cái, sau đó ôm Tô Y Y quay về giường ngủ.

Chương 15: Thiên kim hào môn (15)

Chương 15 Thiên kim hào môn (15)

Tuy rằng Nam Cung Cảnh đã cảnh cáo những người chứng kiến cảnh ngày hôm đó nhưng vẫn có chút gió lọt ra ngoài. Lúc ấy có rất nhiều người chứng kiến, còn có nhân viên phục vụ được mời tới từ bên ngoài, làm sao mà tra nổi là ai tiết lộ chứ?

Tô Y Y trước đó đã có thanh danh không tốt, lần này lại xảy ra chuyện, danh dự của cô ta đã gần như bị hủy hoàn toàn.

Thời Sênh đã đoán trước được chuyện Nam Cung Cảnh sẽ tìm tới cửa, nhưng cô không ngờ anh ta lại bắt cóc mình.

“Nam Cung Cảnh, tôi nghĩ anh bị điên rồi.” Thời Sênh ngồi an tĩnh giữa hai người đàn ông vạm vỡ, thần sắc bình thản, khóe môi hơi cười, tựa hồ có vài phần châm chọc.

Nam Cung Cảnh ngồi đối diện cô, khuôn mặt tang thương như già đi vài tuổi, anh ta không thấy cô gái đối diện mình có chút nào sợ hãi, kinh hoảng, càng không còn thứ gọi là tình yêu dành cho anh ta.

Anh ta chỉ thấy cô rất bình tĩnh.

Nam Cung Cảnh trong lòng rất bực bội, Hứa Thừa Nguyệt không nên như thế này mới đúng.

“Y Y chịu tội bao nhiêu thì tôi sẽ bắt cô phải trả giá gấp ngàn lần như

thế.” Nam Cung Cảnh nói xong câu đó liền chật vật dời tầm mắt đi chỗ khác.

Anh ta chán ghét chuyện đối diện với vẻ mặt bình tĩnh của cô gái kia, bộ dạng không để anh ta vào trong mắt, anh ta muốn cô phải quỳ xuống đất cầu xin mình, quỳ xin lỗi Y Y.

“Làm gì liên quan tới tôi chứ?” Mẹ nó, đúng là thiểu năng trí tuệ!

“Cô dám nói không phải do cô sai khiến sao?” Anh ta đã tra được người bỏ thuốc, nhưng anh ta không tin chuyện này không liên quan gì tới Hứa Thừa Nguyệt. Nhất định là cô đứng ở sau lưng sai khiến đám người kia, chỉ có cô mới hận Y Y như thế, chỉ hận không thể hủy hoại Y Y.

Thời Sênh đẩy đẩy hai người bên cạnh ra để cho mình có nhiều không gian thở hơn, thay đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn: “Nếu tôi làm chuyện này thì Tô Y Y đâu chỉ có chịu tội nhẹ như thế.”

Nguyên chủ chưa từng làm sai chuyện gì, Tô Y Y biết rõ chuyện đồ uống bị động tay động chân mà còn để cho nguyên chủ uống, cuối cùng lại gọi cả Nam Cung Cảnh tới. Cô cũng chỉ đem những chuyện mà cô ta đã làm với nguyên chủ, cô còn chưa làm gì cả đâu đấy.

“Cô sao lại có thể ác độc như thế?” Nam Cung Cảnh đột nhiên quay đầu lại, người đầy âm lệ.

“Cảm ơn đã khích lệ, anh cũng không phải người đầu tiên nói tôi như thế.”

“Không biết lý lẽ.”

Không biết lý lẽ rốt cuộc là ai chứ? Nam chủ đại nhân, mạch não của

anh sao có thể hoạt động kỳ diệu như thế được?

Bà đây không thèm nói với anh nữa, có lúc rồi anh sẽ phải khóc thôi.

Cũng không biết có phải là vì cô không có lực phản kháng hay không mà Nam Cung Cảnh không trói cô lại, xe chạy một hồi lâu, đường càng đi càng xóc nảy, cuối cùng trực tiếp đi vào trong núi.

Xe ngừng ở trước một ngôi biệt thự sâu trong núi, Thời Sênh bị người ta thô lỗ kéo xuống, Nam Cung Cảnh cho nhốt cô lại ở một phòng trên lầu hai, lần này còn trói lại nữa.

[Ký Chủ, sao cô lại khiêu khích Nam Cung Cảnh?]

Thời Sanh giãy dụa để dây trói lỏng ra.

[…] Hình như nó còn chưa cung cấp kỹ năng này cho Ký Chủ mà?

“Bởi vì như thế tôi sẽ có ly do chính đáng để chỉnh chết anh ta.” Thời Sênh ném dây thừng xuống đất, xoa xoa cánh tay hơi đau vì bị trói của mình.

[… Cô không hề nhận được nhiệm vụ phản công lại nam nữ chính.] Bởi vì là thế giới đầu tiên nên nó cố ý chọn một nhiệm vụ đơn giản để Ký Chủ làm quen với nghiệp vụ.

“A, tôi ngứa mắt bọn họ.” Thời Sênh không biết lôi từ đâu ra một cái di động, đầu ngón tay bấm bấm mấy cái rồi lại cất vào túi.

Đối với Thời Sênh mà nói, mấy người này cũng chỉ như NPC ở trong game, cô là một người chơi, muốn chơi thế nào ấy là quyền của cô, vui là được.

Chờ Hệ thống ý thức xong vấn đề này thì đã chậm, đương nhiên đây là chuyện về sau.

Trong phòng có một cái cửa sổ, Thời Sênh đi tới nhìn thoáng quá, trong vườn có hai người canh gác, Thời Sênh cân nhắc một chút xem nên chạy trốn như thế nào mới đẹp mắt?

Lúc cô đang tự hỏi, cô liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc xuất hiện bên ngoài biệt thự.

Ôi mẹ nó, mẹ nó, sao Sở biến thái lại tới đây?

Sở Đường ngồi trong xe, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa xe, nhìn về phía cửa sổ lầu hai. Thời Sênh kinh dị, rõ ràng là cửa sổ xe đen ngòm, vậy mà cô lại có cảm giác Sở Đường đang nhìn mình.

Xe không dừng lại mà trực tiếp chạy qua.

Thời Sênh nhìn theo, có thể thấy một dãy biệt thự ở xa xa, đây hẳn là một khu nghỉ dưỡng ở trong núi. Loại địa phương này đôi khi còn dùng để đàm phán làm ăn, Sở Đường tới nơi này cũng không có gì khó hiểu cả.

Thấy vậy, Thời Sênh thầm thở phào nhẹ nhõm, an ủi mình trong lòng rằng chắc chỉ là trùng hợp mà thôi.

…

Xe của Sở Đường chạy vào một biệt thự màu trắng cách đó không xa. Hắn vừa vào, mấy vệ sĩ liền từ trong biệt thự chạy ra, cung kính đứng ở hai bên sườn xe.

Trợ lý bước xuống mở cửa cho Sở Đường.

Sở Đường từ trong xe bước ra, vẫn bộ dáng công tử cao quý, đôi tay đút trong túi quần, rõ ràng không phải động tác gì lịch sự cho lắm, vậy mà hắn lại làm tới vô cùng ưu nhã.

“Sở thiếu, đã điều tra xong vị trí của Hứa tiểu thư.” Trợ lý tiếp nhận từ trong tay vệ sĩ kia một chiếc Ipad, mặt trên là bản đồ 3D biệt thự của Nam Cung Cảnh, mà trong một phòng trên lầu hai có một điểm màu đỏ.

Sở Đường liếc mắt nhìn một cái, khóe miệng nhếch lên: “Không cần kinh động bọn họ, ở vòng ngoài đảm bảo an toàn cho cô ấy là được.”

Trợ lý cực kỳ nghi hoặc, không phải là bọn họ nên chạy vào đó cứu người ra ư?

Sau đó Sở tiểu thư sẽ cảm động rơi nước mắt mà lấy thân báo đáp?

Tác phong gần đây của Sở thiếu càng ngày càng khó đoán.

Không đoán được nên trợ lý chỉ có thể nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh của Sở Đường, sắp xếp người ở bên ngoài đảm bảo sự an toàn cho vị Hứa tiểu thư kia. Sở thiếu vất vả lắm mới có hứng thú với một cô gái, cũng không thể cứ như thế mất đi được.

Trợ lý sợ có chuyện không hay xảy ra nên tự mình đi theo dõi, đến khi chạng vạng, anh ta thấy một chiếc ô tô đi vào biệt thự

của Nam Cung Cảnh, một nam một nữ đi xuống. Anh ta nhận ra người nam là tiểu thiếu gia của Lăng gia.

Thật đáng tiếc là lại động vào đồ vật của Sở thiếu, Phi phi, động vào Sở thiếu, chỉ sợ tiểu thiếu gia Lăng gia này sẽ xong đời mất.

“Đi tra xem nữ nhân kia là ai?” Trợ lý lập tức phân phó cho một vệ sĩ bên cạnh mình.

Trợ lý bật định vị trên Ipad lên, lập tức thấy được rõ ràng hình ảnh căn phòng nơi Thời Sênh đang đứng. Hình như cô phát hiện ra, chính trực ngoắc ngoắc tay nhìn chằm chằm vào anh ta… Đúng thế, nhìn chằm chằm vào anh ta qua màn hình.

Nơi Thời Sênh nhìn là một điểm bên cạnh cửa sổ, sau đó cô liền thu lại tầm mắt.

Đúng lúc này, cửa phòng bị người ta mở ra.

Nhìn thấy Thời Sênh đang đứng khoanh tay trước ngực trong phòng, Nam Cung Cảnh đá gã đàn ông bên cạnh: “Bảo anh trói cô ta lại, làm việc thế nào đấy hả?”

Gã đàn ông kinh ngạc đồng thời cảm thấy rất oan uổng, hắn đã trói rồi cơ mà.

Tô Y Y đi ra từ sau lưng Nam Cung Cảnh, mặt âm trầm nhìn Thời Sênh chằm chằm, đều là do cô gái này hủy hoại cô ta.

Cô ta muốn Thời Sênh sống không bằng chết.

Có lẽ là sợ Nam Cung Cảnh và Lăng Hạo nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của mình nên cô ta cưỡng bách bản thân áp hết hận ý xuống.

“Trói lại.” Nam Cung Cảnh đá gã đàn ông kia.

Gã lập tức đi về phía Thời Sênh, đáy lòng vẫn đang nghĩ, rõ ràng là mình đã trói rồi mà?

Thời Sênh mặt không đổi sắc, tay đút trong túi quần liền rút ra, vừa thấy thứ cô cầm trong tay, cả người gã đàn ông liền đứng cứng lại tại chỗ.

Vì bị che khuất tầm mắt nên mấy người đứng sau không rõ tại sao hắn lại dừng lại.

Nam Cung Cảnh không kiên nhẫn giục vài tiếng, nhưng hắn vẫn không động đậy.

Nếu đi ra đằng trước hắn thì sẽ lập tức thấy trán hắn đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Chương 16: Thiên kim hào môn (16)

Chương 16 Thiên kim hào môn (16)

Những người đằng sau không biết Thời Sênh cầm gì trên tay, nhưng trợ lý đang giám sát bằng video lại thấy cực kỳ rõ ràng.

Trên tay cô là một quả lựu đạn, quy cách giống lựu đạn quân dụng nhưng lại có một chút khác biệt.

Trong lòng gã đàn ông kia lúc này chỉ có hai chữ: “Mẹ nó!”

Con nhỏ này lấy đâu ra thứ đồ chơi này thế?

“Còn đứng đấy làm gì, không mau trói cô ta lại?” Nam Cung Cảnh đã không kiên nhẫn nổi nữa.

Gã đàn ông mồ hôi lạnh ròng ròng, quyết đoán bước sang bên cạnh một bước, để Thời Sênh lộ ra. Người ta cầm lựu đạn thật trên tay đấy, hắn còn dám tiến lên trói người sao?

Nam Cung Cảnh ban đầu chưa nhận ra đó là vật gì, nhưng Lăng Hạo trong nháy mắt đã nhận ra, sắc mặt trắng bệch, vội vàng lôi kéo Tô Y Y tới cạnh cửa: “Hứa Thừa Nguyệt, cô điên rồi à?”

Thời Sênh tung tung đồ trên tay, mặt đầy khinh thường: “Nhìn cái dạng kia của các người là bị dọa rồi sao? Đây cũng chỉ là một món đồ chơi tôi đây mới tìm được trong phòng này thôi mà?”

Lăng Hạo nhìn chằm chằm lựu đạn trong tay Thời Sênh, nhìn đi nhìn lại cũng không nhìn ra thật giả gì, nhưng nghĩ cô chỉ là một tiểu thư nhà giàu, sao có thể có được lựu đạn trong tay được? Huống chi lúc trói cô tới đây đã lục soát qua rồi, khẳng định cô không hề giấu thứ như thế trong người.

Biệt thự này là của cậu anh ta, trong nhà cũng có trẻ con, chắc là đã bỏ lại thứ đồ chơi này lúc tới đây nghỉ lần trước rồi?

“Hứa Thừa Nguyệt, đã chết đến nơi mà còn có tâm tư dọa tôi sao? Trói cô ta lại, tôi muốn làm cô ta đẹp mặt.” Lăng Hạo âm trầm ra lệnh cho người đàn ông kia, quay đầu lại nói với Tô Y Y đầy vẻ nhu tình. “Y Y, em ra ngoài trước đi.”

Mấy chuyện tiếp theo sẽ quá máu me, không nên để cho Y Y nhìn thấy thì hơn.

Tô Y Y khẽ cắn môi, kéo kéo tay áo Nam Cung Cảnh, điềm đạm đáng yêu nhìn anh ta.

Con ngươi âm lệ của Nam Cung Cảnh đảo qua Thời Sênh rồi mang theo Tô Y Y ra khỏi phòng. Trước khi đi, Tô Y Y còn gửi cho Thời Sênh một ánh mắt trào phúng và tràn đầy đắc ý.

Dù cô ta mất đi sự trong sạch thì có sao, hai người đàn ông này vẫn cứ coi cô ta như trân bảo đấy thôi.

Gã đàn ông đã chạy tới tóm lấy Thời Sênh, giật lấy lựu đạn trên tay cô. Vừa cầm tới tay, hắn đã cảm thấy thứ này rất thật, trọng lượng và vỏ ngoài đều không giống với món đồ chơi, hắn không khỏi cúi đầu nhìn kỹ.

Thời Sênh thừa lúc gã ta còn đang dò xét thứ trên tay liền chạy về

phía cửa sổ. Cô đã mở cửa sổ sẵn từ trước, hiện tại chỉ chờ gã đàn ông phân tâm cô liền vọt tới rồi bật người nhảy ra khỏi cửa sổ.

“Thật đáng tiếc, vốn định giải quyết hết ba người các ngươi.” Thời Sênh nói câu đó xong liền phi thân ra ngoài.

Vừa nhảy ra ngoài, lựu đạn trong tay gã đàn ông “tạch” một tiếng, sau đó nổ mạnh một cái.

Cả tòa biệt thự đều run lên, cửa sổ trên lầu hai bị thổi bay, gạch vữa bắn tung lên.

Phía dưới là một mái bằng, Thời Sênh nhảy xuống cùng không gặp nguy hiểm gì, cú nổ kia có uy lực không lớn lắm, cũng không lan tới gần Thời Sênh.

Vệ sĩ ở trong sân nghe được tiếng nổ mạnh liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy Thời Sênh đứng ở trên cao liền trực tiếp vọt tới, muốn bắt cô lại.

Thời Sênh nhanh chóng nhảy vào vườn hoa, sau đó lại ném một thứ ở trong tay ra. Một tiếng nổ nữa lại vang lên, đám vệ sĩ bị chặn lại, Thời Sênh nhân cơ hội vòng qua bọn họ, chạy ra khỏi biệt thự.

Trợ lý thấy Thời Sênh chạy ra liền phân phó tài xế lái xe qua đón người.

Nhìn chiếc xe quen thuộc dừng ở trước mặt, Thời Sênh chần chờ một chút, ánh mắt biến hóa vài lần rồi kéo cửa xe ngồi lên.

Trong xe chỉ có tài xế và trợ lý, Thời Sênh đã gặp hai người này rồi nên cũng không có gì xa lạ cả.

“Hứa tiểu thư.” Vẻ mặt trợ lý cực kỳ đắc sắc, vừa khiếp sợ, vừa kinh

ngạc, nghi ngờ, lại có một cảm xúc khá kỳ quái.

Hứa tiểu thư này thế mà lại mang bom trên người.

Quá khủng bố đi mất!

Sở thiếu, tôi không nói ngài khủng bố nữa!

Thời Sênh vỗ vỗ tro bụi trên người mình, bình tĩnh nhìn anh ta. “Anh thấy hết rồi à?”

Trợ lý mặt cứng đờ, gật gật đầu.

“Tôi có nên giết anh diệt khẩu không?”

Trợ lý nuốt nuốt nước bọt, vì sao anh ta lại cảm thấy bộ dáng lúc này của Hứa tiểu thư và Sở thiếu rất giống nhau khi xử lý những người đắc tội mình thế nhỉ?

“Tôi có thấy gì đâu.” Trong nháy mắt, anh ta lập tức sửa lại lời nói.

…

Trợ lý đưa Thời Sênh tới biệt thự màu trắng kia rồi dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời mình biến mất khỏi tầm mắt của Thời Sênh, anh ta còn muốn sống thêm mấy ngày nữa.

Thời Sênh đẩy cửa đi vào, Sở Đường đang ngồi trên sô pha, hai chân vắt chéo đặt trên bàn trà, tư thế lười nhác, nghe được thanh âm liền ghé mắt nhìn lên, trên gương mặt yêu dã lộ ra một nét cười tà tứ: “Hứa tiểu thư thật sự làm tôi cảm thấy ngoài ý muốn.”

Một cô gái trên người còn có thể mang theo lựu đạn, không ngoài ý

muốn sao được.

Thời Sênh đi tới trước mặt Sở Đường: “Có thể làm cho Sở tiên sinh cảm thấy bất ngờ, tôi thật vinh hạnh đấy.”

Sở Đường hứng thú nhìn Thời Sênh vài giây, thân mình hơi cúi về đằng trước, chìa chiếc Notebook ra cho cô nhìn.

Trên Notebook là hình ảnh hiện trường sau vụ nổ, Lăng Hạo bị nổ tới hôn mê, đang được người ta nâng lên xe. Nam Cung Cảnh và Tô Y Y đứng bên cạnh, mắt Tô Y Y đỏ bừng, Nam Cung Cảnh đang nhẫn nại an ủi cô ta.

Thời Sênh nhìn thoáng qua rồi không có hứng thú nữa, trực tiếp khép Notebook lại.

Con ngươi của Sở Đường tối đi vài phần, thanh âm vẫn rất trong, hàm chứa nguy hiểm không dễ phát hiện: “Cô định cứ thế buông tha bọn họ à?”

“Anh sẽ bỏ qua cho người định giết anh à?” Thời Sênh không đáp mà hỏi lại.

Sở Đường như nghe được đáp án mà mình muốn nên thần sắc nguy hiểm trong mắt tán đi, cười một cái.

Thời Sênh âm thầm chửi mấy câu.

Tên biến thái này vừa rồi muốn giết mình!

Đừng nói là cô bị bệnh hoang tưởng về việc bị hại, trực giác của cô tuyệt đối không sai đâu.

“Sao anh lại ở đây?” Thời Sênh kéo suy nghĩ đang chạy xa dần của mình lại, trước đó cô còn cảm thấy có lẽ anh ta tới đây chỉ là trùng hợp, nhưng thấy trợ lý của anh ta ở bên ngoài đón mình, lại thấy những hình ảnh trực tiếp kia, cô đã không còn nghĩ đây là trùng hợp nữa.

“Hứa tiểu thư đoán xem?”

Đoán ông nội anh đấy!

“Không phải Sở tiên sinh thích tôi, thấy tôi và Nam Cung Cảnh đi nên anh ghen mà đuổi theo đấy chứ?” Anh bắt bà đây đoán, bà đây sẽ làm anh ghê tởm luôn.

Quả nhiên Sở Đường thu lại nụ cười một chút. “Hứa tiểu thư đã nghe qua thành ngữ này chưa nhỉ…”

“Thành ngữ gì?” Đáy lòng Thời Sênh bốc lên sự đề phòng.

“Họa từ trong miệng mà ra.” Đôi mắt xinh đẹp của Sở Đường hơi nheo lại, nụ cười chậm rãi bò trên gương mặt mang theo vô tận nguy hiểm, một cỗ áp bách từ trên người hắn phát ra làm cho người ta sợ nhũn cả người.

Thời Sênh lui về sau một chút, đôi mắt hơi đảo, biểu tình trên mặt nháy mắt biến thành chân chó nịnh nọt: “Vừa rồi Sở tiên sinh nghe thấy cái gì à? Vừa rồi là tôi quên uống thuốc đấy, Sở tiên sinh đừng có so đo với người bệnh là tôi đây nhé!”

“Không biết Hứa tiểu thư bị bệnh gì?”

Thời Sênh e lệ ngượng ngùng, “Là chứng bệnh được gọi là yêu Sở tiên sinh, Sở tiên sinh chính là thuốc của tôi.”

Sở Đường: “…”

Nếu không phải ánh mắt của hắn không quá thích hợp, Thời Sênh cũng coi như là tán trai thành công.

Mà trợ lý và vệ sĩ trốn trong góc đều tỏ vẻ bị kinh hãi cực kỳ.

Hứa tiểu thư lại dám đùa giỡn Sở thiếu. Hứa tiểu thư, tất cả chúng tôi cực lực tặng cô một lời khen. Không không không, phải là 365 lời khen mới đúng.

Chương 17: Thiên kim hào môn (17)

Chương 17 Thiên kim hào môn (17)

Lăng Hạo bị chấn động não một chút, chân bị thương do vụ nổ, vừa tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên anh ta muốn làm đó là trả thù Hứa gia.

Nhưng anh ta còn chưa bắt đầu hành động thì xí nghiệp của Lăng thị bị người ta báo cáo rửa tiền phi pháp, buôn lậu, chứng cứ rất nhiều.

Những chuyện này xảy ra quá nhanh làm cho người của Lăng thị còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị cơ quan chức năng tạm dừng mọi hoạt động.

Mà mấy công ty đối tác thường xuyên hợp tác với Lăng thị cũng cắt đứt làm ăn, mấy gia tộc ngày thường có mối quan hệ tốt cũng đều tránh không gặp, chủ nợ thì tới càng lúc càng nhiều.

Lăng thị tứ cố vô thân, lâm vào tuyệt cảnh.

“Không phải tôi không muốn giúp anh, mà là nếu tôi giúp anh thì tôi cũng coi như xong đời.”

Những lời này Lăng thị nghe được nhiều nhất, có người có giao tình thâm hậu thì tiết lộ rằng có người gửi vài thông tin đen tối của họ tới, đe dọa họ không được hỗ trợ, nếu không sẽ công khai vài những tài liệu này ra ngoài.

Trên thế giới này có ai mà không có nhược điểm cơ chứ?

Làm sụp đổ một xí nghiệp thì có chút khó, chứ làm một người thân bại danh liệt không khó chút nào.

Mà lúc này Nam Cung gia cũng không được tốt cho lắm…

Nam Cung Chính đột nhiên đưa một đứa con rơi từ bên ngoài về, tuổi tác cũng chỉ nhỏ hơn Nam Cung Cảnh một tuổi. Năm xưa, Nam Cung Chính và Nam Cung phu nhân kết hôn là do sự sắp xếp của hai gia tộc, mẹ của đứa con rơi kia mới là người mà Nam Cung Chính thực sự yêu thương.

Đứa con rơi đó đã sớm được Nam Cung Chính đưa vào làm việc ở công ty con, lần này đưa hắn về nhà rồi liền lập tức đưa vào tổng công ty, tuy rằng vị trí có kém Nam Cung Cảnh một chút nhưng vẫn là chức vụ rất quan trọng.

Nam Cung Cảnh lập tức trở mặt với cha mình.

Nhưng lúc này Nam Cung Cảnh vẫn chưa nắm giữ hoàn toàn công ty, một ít người vốn bất mãn từ trước với anh ta liền lập tức đứng về phe đứa con rơi kia, hai bên liền rơi vào cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi khốc liệt.

Nam Cung Cảnh tiêu dao khoái hoạt hơn hai mươi năm, trước nay chưa từng phải chịu một cục nghẹn lớn như thế. Đứa con rơi kia lúc ở công ty con đã lấy được lòng của không ít người, khi vào tổng công ty lại tiếp tục hoa ngôn xảo ngữ thuyết phục thêm một nhóm người vốn dĩ không ủng hộ anh ta.

“Anh trai, em thật cảm ơn anh đã cho em cơ hội trở thành người phụ trách hạng mục này, anh yên tâm, em sẽ làm tốt, sẽ không để anh thất vọng.” Người thanh niên mỉm cười, thanh âm ôn hòa cứ như thể

họ là hai anh em ruột vậy.

Nam Cung Cảnh siết chặt nắm đấm, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, thần sắc âm lệ.

Hạng mục này anh ta đã làm tương đối ổn, kết quả chỉ vì một quyết định sai lầm mà để cho đứa con rơi kia được lợi.

“Đừng có gọi tao là anh trai, ghê tởm.” Nam Cung Cảnh cố gắng làm mình bình tĩnh, anh ta không thể tỏ ra yếu thế trước mặt thằng con hoang này được.

Người thanh niên hơi mỉm cười: “Anh trai, chúng ta có quan hệ ruột thịt, chuyện này anh không thể phủ nhận được đâu.”

Nam Cung Cảnh tưởng tượng tới cảnh Nam Cung phu nhân đang bệnh nằm liệt giường ở nhà thì càng không nhịn được tức giận, lao thẳng tới trước mặt người thanh niên kia mà đánh. Ai cùng nó có quan hệ ruột thịt chứ, chỉ là một thằng con hoang mà cũng dám tới trước mặt anh ta kiêu ngạo?

Tin hai người đánh nhau nhanh chóng truyền khắp công ty, bởi vì người con rơi kia hoàn toàn không đánh trả, toàn bộ quá trình chỉ có một mình Nam Cung Cảnh đánh, thế nên dư luận bắt đầu bênh vực người con rơi đó.

Mà chuyện giải trừ hôn sự tưởng đã bị lấp đi rồi lại bị người ta đào lên.

Nam Cung Cảnh lên giường với người đàn bà khác, bị vị hôn thê tiền nhiệm là Hứa đại tiểu thư của Hứa gia bắt gặp, Hứa đại tiểu thư không chịu nổi mới đưa ra lời giải trừ hôn ước.

Nếu không có chuyện đánh nhau, chuyện này dù có bị đào ra nói thì cũng chẳng có gì, nhưng hiện tại được người có lòng thêm mắm dặm muối, tính chất sự kiện đã không còn giống như cũ nữa.

Đối tượng ngoại tình của Nam Cung Cảnh cũng bị đào ra. Cô ta có quan hệ thế nào với Nam Cung Cảnh và Hứa đại tiểu thư, cô ta có quan hệ ái muội với tiểu thiếu gia của Lăng gia, kể cả chuyện bị người ta cưỡng bức trong tiệc rượu cũng bị đào lên.

Ánh mắt mọi người nhìn Nam Cung Cảnh không khác gì nhìn một thằng ngốc, vậy mà anh ta còn coi một con đàn bà đã ngủ với thằng đàn ông khác là bảo bối?

Nam Cung Cảnh bị tức giận ở công ty suốt một ngày trời, lúc trở lại chung cư, thấy bộ dạng e lệ ngượng ngùng của Tô Y Y, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng cô ta rên rỉ dưới thân người khác, tức khắc máu lại sôi lên.

Anh ta tiến về phía Tô Y Y, một tay ấn giữ cô ta ở trên bàn, toàn bộ đồ trên bàn bị gạt bay xuống đất.

“Cảnh, anh làm em đau quá!” Tô Y Y không phát hiện ra sự khác thường của Nam Cung Cảnh, ngược lại còn cất giọng kiều mị làm nũng.

Con ác thú trong lòng Nam Cung Cảnh liền lập tức thức tỉnh, hai mắt đỏ ngầu, thô bạo xé rách quần áo trên người Tô Y Y xuống, không hề có màn dạo đầu hay cho Tô Y Y một cơ hội chuẩn bị nào, trực tiếp tiến vào thân thể cô ta.

Tô Y Y đau tới hít vào một hơi, cuối cùng phát hiện Nam Cung Cảnh có điều không ổn liền liều mạng giãy dụa.

“Cảnh… Cảnh… Anh làm sao thế… Anh mau dừng lại đi, a… Cảnh, anh buông em ra, buông em ra.” Tay Tô Y Y bị Nam Cung Cảnh giữ chặt, cả người nằm sấp trên bàn ăn, căn bản không thể nhúc nhích chút nào.

Khác hoàn toàn trong quá khứ, lần này chỉ có đau đớn và thô bạo, cô ta chưa từng bị Nam Cung Cảnh đối xử thế này, cô ta cực kỳ sợ hãi.

Nhưng mặc kệ cô ta xin tha thứ thế nào, Nam Cung Cảnh đều không đáp lại, hành động càng lúc càng thô bạo.

Chờ hai người kết thúc, trên người Tô Y Y đầy vết bầm, chỗ kín đau đớn như bị xé rách. Cô ta ôm thân mình, rúc một góc trên sô pha, nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt khỏ, cực kỳ sợ hãi.

Nam Cung Cảnh ngồi một bên xin lỗi cô ta, nói ra những gì mình gặp phải trên công ty, nói mình bị điên rồi, xin Tô Y Y tha thứ cho anh ta.

“Y Y, anh cam đoan về sau sẽ không đối xử với em như thế nữa. Anh sai rồi, em hãy tha thứ cho anh.” Nam Cung Cảnh hạ giọng xin lỗi.

Tô Y Y dù hơi sợ hãi nhưng nghĩ tới cảnh ngộ của anh ta lúc này thì lại có chút đau lòng, nức nở nói: “Anh làm em sợ quá!”

“Sau này sẽ không thế nữa.” Nam Cung Cảnh gắt gao ôm Tô Y Y vào trong lòng, không ngừng lặp lại những lời này.

Hai người ôm nhau trong chốc lát rồi lại bắt đầu cởi đồ, lần này Nam Cung Cảnh cực kỳ dịu dàng làm cho Tô Y Y hoàn toàn thả lỏng.

…

Kim Mãn Lâu là nơi tiêu tiền kinh khủng nhất ở thành phố này.

Từng lô ghế ngồi được trang hoàng xa hoa, ánh sáng mờ ảo, người tới nơi này đều là vì muốn thả lỏng tìm việc vui, nhưng người đàn ông ngồi ở lô ghế này lại đang cực kỳ bất an. Thỉnh thoảng, anh ta nhìn đông nhìn tây như thể có người nào đang thõi mình vậy.

Đúng lúc thần kinh anh ta căng nhất thì cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Ánh sáng hơi mờ nên anh ta chỉ có thể thấy người tới là phụ nữ, thân hình cao gầy, váy dài được cắt may tinh tế làm tôn đường cong hấp dẫn, dáng người quyến rũ.

“Tách.”

Ánh sáng trong phòng lập tức tăng lên, cô gái tiến vào phòng bèn đóng cửa lại, nhẹ nhàng đi tới trước mặt người đàn ông đó, gương mặt tinh xảo, khóe miệng mỉm cười. Đây là một cô gái còn rất trẻ.

Chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng lộ ra quý khí ưu nhã, đôi mắt tràn đầy bình thản, mặc dù nụ cười chưa từng khép lại nhưng đôi mắt lại không có nửa điểm gợn sóng nào.

Người tới đúng là Thời Sênh.

“Ngài tới rồi.” Người đàn ông nơm nớp lo sợ đứng bật dậy, rõ ràng có chút sợ hãi khi thấy cô.

“Chuyện đã làm tốt rồi chứ?” Thời Sênh ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, người đàn ông biểu hiện rất câu nệ, gương mặt đầy sợ hãi và khẩn trương.

“Đều làm tốt, đã dựa theo sự phân phó của ngài, sau này phiền toái của Lăng gia sẽ càng lúc càng nhiều hơn.”

Lúc trước nếu Lăng Hạo không tham dự vào chuyện bắt cóc cô, cô sẽ không ra tay đối phó với Lăng gia. Thời Sênh chưa bao giờ từ bi với những người muốn đối địch với mình.

Thời Sênh gật gật đầu, lấy từ trong túi xách ra một tập văn kiện, nói: “Đồ ở đây, nhớ kỹ, tôi có thể tìm được nhược điểm của anh một lần thì tự nhiên có thể tìm được lần thứ hai, nếu phản bội tôi thì nên nghĩ tới hậu quả trước.”

Chương 18: Thiên kim hào môn (18)

Chương 18 Thiên kim hào môn (18)

Người đàn ông không chờ nổi, lấy đồ từ trong túi văn kiện ra, kiểm tra một lần, xác định không có vấn đề gì mới cẩn thận lấy lòng, nói: “Hứa tiểu thư yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết.”

Thời Sênh gật đầu: “Đi đi.”

Người đàn ông như được ân xá, chỉ hận không thể một bước ra khỏi nơi này, đúng lúc anh ta kéo cửa ra thì từ phía sau lại truyền tới một câu.

“Làm ít những chuyện thiếu đạo đức đi.”

Thân hình anh ta hơi cứng lại một chút, mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng, anh ta quay đầu lại gật một cái rồi mới vội vàng rời đi như chạy trốn.

Người đàn ông vừa đi, hình tượng ban đầu của Thời Sênh lập tức tiêu tan, lại trở về yểu điệu như một con mèo nhỏ.

Lăng gia làm quá nhiều chuyện đen tối, đầu tiên cô hơi động tay động chân, ngay sau đó chẳng cần làm gì mà đã có rất nhiều người xuất hiện kéo Lăng gia sụp đổ.

[Ký Chủ, căn cứ theo số liệu ra quét, cô cũng không có bất kỳ kỹ năng nào của hacker, thân thể này cũng không có kỹ năng này, cô có

thể giải thích tại sao cô có kỹ năng này từ nơi nào không?] Những hồ sơ đen đó đều là Ký Chủ dùng kỹ thuật hack của mình để lấy về.

Lúc đó, Hệ thống thật sự bị dọa cho ngu người.

Tính năng thương thành còn chưa mở, sao Ký Chủ của nó có thể học được kỹ năng hack tài liệu chứ?

Cái này rõ ràng không hợp lẽ thường lắm.

“Trời sinh đã biết không được à?”

[… Vậy lựu đạn lần trước thì cô giải thích thế nào?]

“Tôi từ chối trả lời vấn đề này.” Thời Sênh hừ giọng: [Không phải mi biết đọc tâm sao, đọc đi, đọc đi!”

[…] Ký chủ gần đây càng ngày càng kín miệng.

Sau khi thành công làm Hệ thống phải câm miệng, Thời Sênh liền sửa sang lại quần áo, từ trong phòng đi ra ngoài, nơi này là do người đàn ông kia chọn, nghe nói tính tư mật rất cao.

Bên ngoài phòng là một hành lang gấp khúc, giống như thanh lâu ngày xưa, từ trên này có thể nhìn xuống cảnh tượng bên dưới. Bên dưới cũng không quá ồn ào, người chia thành những tốp năm, tốp ba ngồi trên ghế dài, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Mà ở những nơi tối tăm hơn, lại có vài cảnh quan hệ xác thịt.

Thời Sênh nhìn lướt qua những chỗ đó liền lập tức di dời tầm mắt, mấy cảnh đông cung sống thế này cô không có hứng thú xem.

Thời Sênh từ trên hành lang đi xuống, lúc đi ngang một gian phòng, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta mở ra, một bóng dáng cao lớn nhào ra ngoài, cả người toàn mùi rượu, Thời Sênh theo bản năng tránh sang một bên.

Người nọ ngã lên lan can, nằm bò ra trông cực kỳ chật vật.

“Cảnh thiếu, em đỡ anh.” Trong phòng liền có một cô gái trang điểm đậm chạy ra, ăn mặc cực kỳ hở hang.

“Cút ngay.” Nam Cung Cảnh đẩy cô ta ra, tự mình bám vào lan can đứng lên, sắc mặt đen như than chì.

Ánh mắt nhìn tới cô gái đứng cách mình vài bước, con ngươi của Nam Cung Cảnh càng như có bão, từ kẽ răng rít lên mấy chữ: “Hứa Thừa Nguyệt.”

Anh ta ở trong đó bồi đáp người kia uống chẳng khác nào con cháu, ra tới đây lại nhìn thấy người con gái này ăn mặt gọn gàng, thanh lệ, trong đáy lòng nổi hiểu tại sao lại trào dâng hận ý.

“Vị hôn phu cũ a!” Thời Sênh làm như giờ mới nhận người đứng trước mặt này, biểu tình cực kỳ khoa trương, “Thật có duyên, ở đây cũng có thể gặp gỡ.”

Nhìn gương mặt tươi cười đầy quen thuộc đó, hận ý trong lòng Nam Cung Cảnh càng cuồn cuộn dâng lên, cô dựa vào cái gì mà đắc ý như thế chứ?

“Cô còn dám xuất hiện trước mặt tôi?” Nam Cung Cảnh cắn răng, lần trước vậy mà để cô thoát được.

“Tại sao tôi lại không dám chứ? Kẻ bắt cóc cũng không phải tôi, tôi

còn chưa truy cứu trách nhiệm của anh đã xem như đại nhân đại lượng lắm rồi. Người không dám xuất hiện phải là anh mới đúng đấy.”

Cô không báo cảnh sát, nguyên nhân rất đơn giản, dù có báo thì với năng lực của nhà Nam Cung, chỉ dùng dăm ba câu liền có thể gạt phăng mọi chuyện đi. Cô không muốn lãng phí thời gian, làm cho anh ta phải lăn lộn ở bên ngoài cũng là một chuyện cực kỳ thống khổ rồi.

Nam Cung Cảnh thấy cô gái ở đối diện cười đến đáng giận cực kỳ, bị rượu kích thích, anh ta giơ tay định tát lên mặt Thời Sênh.

Thời Sênh theo bản năng lui lại đằng sau, sau đó liền đập vào một vòm ngực ấm áp, một cánh tay từ trên đỉnh đầu cô vươn ra, những ngón tay thon dài như trúc ngọc chuẩn xác bắt được tay của Nam Cung Cảnh.

“Rắc…”

Sắc mặt của Nam Cung Cảnh trong nháy mắt tái nhợt, cánh tay vô lực rũ xuống, người kia cũng buông tay ra, tiếp nhận khăn từ người bên cạnh, lau tay thật sạch với thái độ khinh bỉ.

“Nam Cung Cảnh, cậu còn có thời gian ở chỗ này bắt nạt con gái, xem ra chuyện nhà đã giải quyết ổn thỏa rồi đúng không?”

Thanh âm của Sở Đường không khác gì lúc bình thường, nhưng lọt vào tai người khác lại làm người ta vô cớ lạnh run lên.

“Anh…” Nam Cung Cảnh muốn đánh trả nhưng lập tức nhận ra người này là ai.

Sở Đường, chính là truyền thuyết của giới doanh nhân.

Hắn và Hứa Thừa Nguyệt lại biết nhau.

Lúc trước ở nhà anh ta, có lẽ hai người này đã thông đồng với nhau rồi!

Còn làm ra bộ dáng phải chịu thiệt thòi, oan ức, hóa ra cô gái này cũng diễn kịch để lừa gạt anh ta.

Nam Cung Cảnh độc ác trừng mắt với Thời Sênh một cái, để người phụ nữ vẫn luôn đứng bên cạnh mình đỡ đi vào phòng, không thể trêu vào người đó thì chẳng lẽ không biết trốn à?

Thời Sênh vô tâm nhìn theo Nam Cung Cảnh, thân mình dịch ra một bước để kéo giãn khoảng cách với Sở Đường. “Sao tới đâu cũng gặp được anh thế?”

Mẹ nó, đây mới đúng là âm hồn không tan.

“A… Không phải Hứa tiểu thư muốn theo đuổi tôi đấy chứ?” Sở Đường liếc xéo Thời Sênh, quan sát biểu tình trên mặt cô. Bộ dáng này của cô giống như là sủng vật bị nhét cho đồ ăn mình không thích, trên mặt đều viết rất rõ ràng: tôi không vui khi gặp anh.

Lúc trước ở biệt thự, chính mồm cô đã nói rất rõ ràng là muốn theo đuổi hắn cơ đấy.

“…” Thời Sênh nháy mắt biến sắc mặt. “Tôi với Sở tiên sinh là duyên phận trời định, tùy tiện tới đâu cũng có thể gặp nhau. Hay là Sở tiên sinh cứ đồng ý sự theo đuổi của tôi đi?”

Sở Đường cảm thấy rất buồn cười, dám cùng hắn cò kè mặc cả, cô tuyệt đối là chán sống rồi.

Cô gái này không biết định làm gì mà cứ phải bày ra bộ dáng thích hắn như thế, thật sự làm hắn rất tò mò.

“Hứa tiểu thư không thể lấy ra chút thành ý nào sao?” Có thể được một cô gái đồng loại theo đuổi, Sở Đường cảm thấy mình nên hưởng một chút cảm giác được người ta tán tỉnh đi.

Thời Sênh hận không thể một tát đánh chết Sở Đường, nhưng trên mặt vẫn phải giữ vẻ tươi cười. “Vậy Sở tiên sinh cảm thấy như thế nào mới coi là có thành ý?”

Đồ biến thái chết dẫm, bà đây không xuất ra thành ý thì anh không biết trời cao đất dày là gì đúng không?

“Cho Hứa tiểu thư một cơ hội, trong ba năm nếu giá trị con người của Hứa tiểu thư có thể đạt được bằng một phần mười tôi thì tôi liền đồng ý sự theo đuổi của cô, thế nào?”

“Đơn giản thế thôi à?”

Sở Đường cười nhạt không nói.

Vệ sĩ ở bên cạnh sắp không nhịn được cười.

Cô có biết giá trị con người của Sở thiếu nhà tôi là bao nhiêu không?

Biết một phần mười là nhiều hay ít không?

Trong ba năm, trừ phi bán Hứa gia đi, nếu không làm gì có ai có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?

Hứa tiểu thư, rốt cuộc cô lấy niềm tin ở đâu mà có thể dễ dàng nói to

câu đó thế?

“Được, thành giao!” Thời Sênh nhanh chóng tìm tòi ở trong đầu xem giá trị của Sở Đường này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền.

“Còn có một điều kiện đi kèm.”

“Anh đủ chưa?” Thời Sênh nổi điên.

“Có muốn theo đuổi không?”

“…” Mẹ nhà anh, Thời Sênh tự xoa dịu mình trong lòng, nói: “Mời Sở tiên sinh nói đi.”

“Trong ba năm này, Hứa tiểu thư phải theo đuổi tôi theo phương thức của những người bình thường.”

“… Tại sao????”

Hệ thống, mi xác định tên này không phải tới để quấy rối đấy chứ? Mẹ nó, loại biến thái như này bổn bảo bảo chết cũng không đuổi kịp đâu.

Hai vệ sĩ đã bị dọa sợ ngây người, tỏ vẻ đầu óc hoàn toàn không có cách nào thông được.

Chương 19: Thiên kim hào môn (19)

Chương 19 Thiên kim hào môn (19)

Một năm thời gian nói dài cũng không tính là dài, nói ngắn cũng không tính là ngắn.

Cha mẹ của Lăng Hạo vào cục cảnh sát, công ty rơi vào tay bác cả của Lăng Hạo, anh ta bị đuổi ra khỏi nhà.

Chân Lăng Hạo bị thương sau trận nổ mạnh, vì không có tiền trị liệu nên đi lại có chút vấn đề. Ban đầu, anh ta định đi tìm Tô Y Y, nhưng Nam Cung Cảnh không cho anh ta gặp người, chờ đến khi tiền trên người càng lúc càng ít, anh ta mới ý thức được mình không còn là công tử cao cao tại thượng năm xưa nữa, cũng không còn tâm tư đi tìm Tô Y Y.

Cuối cùng, Lăng Hạo biến mất không rõ tung tích.

Mà Nam Cung Cảnh và người con rơi kia cũng tiến vào giai đoạn tranh đoạt cuối cùng.

Có người con rơi đó ở đây, Nam Cung Cảnh sẽ không được yên ổn.

Nguyên trong cốt truyện, đứa con rơi kia xuất hiện khá muộn, lúc đó Nam Cung Cảnh đã hoàn toàn nắm giữ được công ty, dù người kia có chút năng lực nhưng cũng chỉ được một thời gian đã bị Nam Cung Cảnh giải quyết triệt để.

Nhưng hiện tại anh ta lên sân khấu từ rất sớm, Nam Cung Cảnh còn chưa thể nắm giữ toàn bộ công ty, đứa con rơi ấy lại còn được Nam Cung Chính âm thầm hỗ trợ nữa.

Hai người tranh chấp, thắng lợi cuối cùng nói không chừng cũng không thuộc về Nam Cung Cảnh.

Đương nhiên chuyện người con rơi kia xuất hiện cũng có vết tích của Thời Sênh. Công ty có nhiều người giúp đỡ anh ta như thế cũng là do Thời Sênh thúc đẩy ngầm bằng cách tìm nhược điểm của mấy người kia, lấy cái đó đe dọa họ, khiến họ không thể không giúp anh ta. Bằng không, chỉ dựa vào anh ta, làm gì có thể nhận được nhiều sự giúp đỡ như thế?

Còn về sau, anh ta có thể nắm giữ được những người đó hay không thì không còn liên quan gì tới Thời Sênh nữa.

Nam Cung Cảnh ở công ty càng ngày càng không được như ý, lúc về chung cư, đối với Tô Y Y nhẹ thì đánh chửi, nặng thì làm nhục.

Lúc đầu Nam Cung Cảnh đánh chửi xong sẽ xin lỗi, nhưng khi Tô Y Y có ý đồ bỏ đi, Nam Cung Cảnh bị chọc cho tức giận, lập tức giam giữ cô ta lại.

Tô Y Y thực không ngờ lại có ngày biến thành nô lệ tình dục, hoạt động mỗi ngày của cô ta cũng chỉ ở trong một căn phòng, Nam Cung Cảnh đã cố ý cải tạo lại phòng đó, bên trong còn bày đầy đạo cụ.

Trước kia cô ta còn trông ngóng Nam Cung Cảnh về nhà, hiện tại cô ta lại thấy sợ điều đó.

Mỗi lần nghe được thanh âm mở cửa, cô ta chỉ hận không thể nhét mình vào một chỗ nào đó mà anh ta không tìm được.

“Cạch…” Cửa khóa vân tay bị đẩy ra, ánh sáng từ bên ngoài tiến vào, xua tan bóng tối trong phòng.

Tô Y Y cuộn mình trong một góc, hoảng sợ nhìn người đàn ông như ác ma đi về phía mình, trên mặt anh ta vẫn là nụ cười quen thuộc nhưng lại làm cô ta thấy cực kỳ sợ hãi.

“Y Y, hôm nay chúng ta chơi một trò chơi rất thú vị nhé!” Nam Cung Cảnh từ trên cao nhìn xuống cô ta.

Tô Y Y càng rúc mình vào góc, âm thanh nức nở cầu xinh: “Không cần… Nam Cung Cảnh, anh buông tha cho tôi đi! Tôi cầu xin anh hãy tha cho tôi!”

“Buông tha em?” Nam Cung Cảnh nỉ non một tiếng, sau đó rống lên: “Anh buông tha cho em vậy ai sẽ buông tha cho anh? Thằng con hoang kia ở công ty đã một tay che trời, nó sẽ bỏ qua cho anh sao? Tô Y Y, có phải em muốn rời bỏ anh đúng không? Anh nói cho em biết, không thể được! Em là của anh, em không bao giờ được rời khỏi anh… Em vĩnh viễn phải là người của anh…”

Nam Cung Cảnh xách Tô Y Y ném lên giường, trực tiếp đè cô ta xuống, trong trong thân thể cô ta tàn phá bừa bãi, không một chút ôn nhu nào.

“Em là của anh… Y Y, đừng rời khỏi anh, hãy nói em yêu anh đi… Anh chỉ còn có em, em không thể rời khỏi anh…”

“Em nói yêu anh đi, nói đi, mau nói!”

“Y Y, hãy nói yêu anh đi!”

Tô Y Y cảm thấy bụng đau quặn lên, cô ta cố gắng đẩy Nam Cung Cảnh ra nhưng căn bản không đủ sức, phải chịu đựng sự tra tấn của Nam Cung Cảnh.

Chờ Nam Cung Cảnh phát tiết xong, hạ thân Tô Y Y đã bị máu tươi nhuộm đỏ, rơi trên khăn trải giường màu trắng giống hệt như những đóa hoa đào nở rộ.

Cô ta ôm bụng rên rỉ, đáy lòng nảy sinh oán hận, Nam Cung Cảnh là loại ác ma, không những hủy hoại cô ta mà còn giết

con của cô ta nữa…

“Y Y?” Nam Cung Cảnh nghe được thanh âm của Tô Y Y thì mê mang nhìn cô ta, khi thấy máu tươi dưới thân đang chảy ra thì đầu óc anh ta chợt trống rỗng.

Một lúc lâu sau, anh ta luống cuống ôm Tô Y Y lên: “Y Y, đừng sợ, đừng sợ, anh đưa em đi gặp bác sĩ.”

Anh ta ôm Tô Y Y ra tới cửa, Tô Y Y nhìn cửa phòng cách mình càng lúc càng gần, càng lúc càng gần hơn…

Nhưng lúc chuẩn bị bước ra khỏi nơi này, anh ta đột nhiên dừng lại, miệng lẩm bẩm.

“Không được, em không thể ra ngoài được, em ra ngoài sẽ rời khỏi anh ngay. Em không thể rời khỏi anh, em là của anh, anh…”

Nam Cung Cảnh lại ôm cô ta về giường, đặt cô ta xuống chỗ không có vết máu, dịu dàng nói: “Y Y, em chờ anh, anh tìm bác sĩ cho em, anh sẽ về sớm thôi.”

Căn phòng lại đóng lại, Tô Y Y nằm ở trên giường một hồi lâu cũng không động dậy, dưới thân, khăn trải giường dần dần bị máu nhuộm đỏ rực một mảng.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi.

Thật lâu sau, Tô Y Y đột nhiên động đậy, cô ta bò từ trên giường xuống, kéo một ngăn tủ ra, lấy từ trong đó ra một miếng sắt nhọn, hai mắt trống rỗng như một con rối không hồn.

Miếng sắt đặt lên cổ tay, chỉ cần cô ta hơi dùng sức là sẽ lập tức cắt đứt mạch máu của mình.

Một phút đồng hồ…

Hai phút…

Tô Y Y vẫn cứ duy trì tư thế đó mãi, sau năm phút đồng hồ, cô ta lại ném miếng sắt đi, ánh mắt trống rỗng quay về giường nằm.

…

Đến khi Thời Sênh tốt nghiệp mới nghe được tin Tô Y Y đã chết.

Cô ta đâm Nam Cung Cảnh bị thương rồi tự sát. Ai ngờ Nam Cung Cảnh mạng lớn nên thoát chết, nhưng tinh thần lại có vấn đề, nghe nói đã bị đưa tới bệnh viện tâm thần.

Nam Cung Cảnh và Tô Y Y rơi xuống một bước này hoàn toàn không nằm trong dự đoán của Thời Sênh.

Lúc trước, cô vốn dĩ chuẩn bị hồi báo một chút cho Tô Y Y. Cô phát hiện Tô Y Y vẫn luôn ở trong biệt thự của Nam Cung Cảnh nên còn

tưởng rằng Nam Cung Cảnh vì bảo vệ cô ta, không ngờ là lại đang cầm tù.

Đây chính là tận cùng của tình yêu sẽ trở nên đen tối.

Chụp xong ảnh kỷ yếu, Thời Sênh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Sở Đường đang đứng cách đó không xa, y như lần đầu gặp nhau.

Áo sơ mi trắng quần tây, tay đút túi quần, tà khí quấn quanh người nhưng vẫn vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

“Không phải mấy ngày nữa anh mới về nước à?” Thời Sênh đi tới trước mặt Sở Đường trong ánh mắt kinh ngạc, kinh diễm, hâm mộ, ghen tức của vô số người.

Sở Đường cong môi cười: “Rõ ràng là đang tán tỉnh nhưng năm ngày rồi em cũng không nhắn cho anh cái tin nào hay gọi một cuộc nào. Anh tưởng em gặp chuyện gì nên cố ý về thăm một chuyến.”

Thời Sênh toát mồ hôi, cô bận tốt nghiệp, còn phải lo việc công ty nữa đấy.

Giờ cô chỉ hận không thể chia mình làm ba phần để làm việc đây này.

“Hiện tại gặp rồi nhé, còn chưa chết.” Thời Sênh tức giận quay người đi về phía cổng trường.

Tên biến thái này căn bản là chỉ muốn lấy cô ra làm trò đùa.

“Bác trai và bác gái bảo chúng ta về nhà ăn cơm đấy…” Bước chân của Sở Đường rất dài, rất nhanh đã bắt kịp cô.

Thời Sênh: “…”

Mẹ nó, rốt cuộc là người thân của ai thế?

Từ nửa năm trước, Sở Đường lấy cớ tiện cho Thời Sênh theo đuổi nên cố tình vào ở trong nhà họ Hứa. Ông bà Hứa đều làm phản, làm cho cô như đứa con nhặt được đem về nuôi, còn tên biến thái kia mới là cond đẻ của họ.

Lúc tới cổng, Sở Đường đi lấy xe, Thời Sênh đứng chờ hắn.

“Hứa đại tiểu thư, không ngờ cô vẫn tới trường học, gặp được cô một lần còn khó hơn cả lên trời.” Một thanh niên ôm theo bạn gái từ trong trường đi ra, nhìn thấy Thời Sênh thì vui mừng chào hỏi.

“Lâm thiếu, ba ngày trước chúng ta đã gặp qua rồi.” Thời Sênh cùng cái tên họ Lâm này mới chỉ gặp nhau vài lần, lần làm ăn gần đây nhất cô cần phải gặp gỡ với người nhà họ Lâm, chính anh ta là người phụ trách hạng mục đó.

Thời Sênh quét mắt nhìn người anh ta đang ôm trong lòng, cô gái kia cũng nhìn chằm chằm cô đầy đề phòng, giống như đang phòng bị cô sẽ đoạt mất người đàn ông của cô ta vậy.

An An, bạn cùng phòng của cô.

Chương 20: Thiên kim hào môn (20)

Chương 20 Thiên kim hào môn (20)

Đã hơn một năm rồi, cô bận rộn kiếm tiền nên rất ít khi tới trường, cũng không về ở lại phòng ký túc xá nữa, càng không có thời gian quan tâm tới hai người bạn cùng phòng kia.

Cô chỉ nhớ lần trước quay về đó lấy đồ thì nghe thấy An An đang gọi điện thoại với ai đó, giọng điệu cực kỳ ái muội, đồ đạc trên người cũng tăng cấp bậc một chút.

An An trừng mắt với Thời Sênh, đôi tay ôm chặt lấy người Lâm thiếu như tuyên bố chủ quyền.

“Không biết Hứa đại tiểu thư khi nào có thời gian rảnh, tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm.”

“Lâm thiếu…” An An không thể tin tưởng kêu lên một tiếng, cô ta vất vả lắm mới câu được con cá to này, kết quả đảo mắt cái anh ta đã đi mời Hứa Thừa Nguyệt ăn cơm. “Hứa Thừa Nguyệt, Lâm thiếu là bạn trai của tôi, gặp người liền quyến rũ, cô không thấy mình rất đáng xấu hổ à?”

Cô ta không dám tỏ thái độ với Lâm thiếu nên chỉ có thể trút giận lên đầu Thời Sênh.

Em gái này đầu óc bị bệnh à?

Thời Sênh giám định xong một lượt liền thu hồi tầm mắt: “Chờ ký hợp đồng xong rồi hãy đi ăn.”

Lâm thiếu còn chưa kịp phải ứng với lời nói của bạn gái mới của mình thì một chiếc Porsche đã dừng trước mặt Thời Sênh, lên xe, rời đi, tất cả chỉ trong vài giây.

Chờ chiếc xe hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, anh ta mới đẩy An An ra, quát lên: “Cô bị bệnh à? Dám nói chuyện như thế với cô ấy?”

Vừa rồi nếu làm cô ấy mất hứng thì hạng mục kia coi như tiêu luôn.

“Em nói gì chứ?” An An không ngờ Lâm thiếu lại quát nạt mình, sắc mặt biến đổi. “Có phải anh để ý cô ta rồi không?”

Lâm thiếu cười lạnh một tiếng: “Thật ra tôi cũng rất muốn theo đuổi cô ấy, nhưng căn bản là người ta ngứa mắt tôi. Cô biết cô ấy là ai không hả? Là thiên kim của tập đoàn Vân Thượng đấy, hiện giờ giá trị con người lên tới cảm trăm triệu,

nếu cô ấy mà coi trọng tôi đây thì tôi cũng nguyện cho không mình.”

Lâm thiếu không thèm để ý tới phản ứng của An An, lập tức rời đi, anh ta không muốn vì một người đàn bà mà đánh mất cả một dự án, nếu không ông già sẽ đánh chết anh ta mất.

An An cũng đã lăn lộn một quãng thời gian trong giới thượng lưu, vì thế cũng đã nghe qua Hứa đại tiểu thư của tập đoàn Vân Thượng. Nhưng cô ta chưa từng nghĩ rằng Hứa đại tiểu thư ấy lại là bạn cùng phòng với mình.

Hứa đại tiểu thư = Hứa Thừa Nguyệt?

Sao có thể chứ?

An An lên mạng tìm kiếm ba chữ Hứa Thừa Nguyệt liền nhảy ra vô số kết quả tìm kiếm, nhưng đều không có ảnh chụp, nhưng cũng chỉ cần từ những dòng chữ đó cũng có thể suy đoán ra Hứa đại tiểu thư chính là Hứa Thừa Nguyệt mà cô ta biết.

Ngẫm lại những gì mình đã từng nói, cô ta chỉ hận không thể đập đầu mà chết.

Người ta đường đường là thiên kim của tập đoàn Vân Thượng, còn cần người ta bao dưỡng sao? Rõ ràng là từ rất nhiều điểm có thể thấy cô ấy không phải người thường, tại sao cô ta lại không phát hiện ra chứ?

Đúng rồi… Tô Y Y, cô ta luôn không ngừng ám chỉ rằng Hứa Thừa Nguyệt là bị người ta bao dưỡng…

Nghĩ đến Tô Y Y, mặt An An trở nên xanh mét.

…

Trong thời gian ba năm, Thời Sênh làm cho giá trị con người mình bằng một phần mười của Sở Đường, lần này Sở Đường không hề thoái thác, trước sự chứng kiến của ông bà Hứa, cầu hôn với Thời Sênh.

Đính hôn, kết hôn, hết thảy đều rất thuận lợi.

Tình cảm của hai người cực kỳ ổn định. Sở Đường chưa từng có nữ nhân nào bên ngoài, dù tham dự buổi tiệc nào cũng hai người cùng tới cùng về. Sở Đường cực kỳ săn sóc cho Thời Sênh, tới mức làm người ta ghen tị muốn chết.

Nhưng chỉ có vài người thân cận biết, hai người này mỗi lần ở chung đều luôn sặc mùi thuốc súng, dừng như có thể đánh nhau bất cứ lúc nào.

Ông bà Hứa lúc tuổi già hạnh phúc mỹ mãn, cảm giác tiếc nuối duy nhất chính là không có cháu ngoại.

Thời Sênh ở vị diện này chờ đến tận khi Sở Đường mất đi mới thành công rời khỏi, trở lại không gian hệ thống.

Khôi phục lại dáng vẻ tuổi trẻ mỹ mạo, Thời Sênh hét lên một tiếng vui vẻ, nhảy nhót một lúc mới an tĩnh lại được. Cô ngồi xếp bằng trước cuốn sách cao ngang người kia.

[Chúc mừng Ký Chủ trở về. Ký Chủ có cảm xúc gì không?] Thanh âm lạnh như băng của Hệ thống lập tức vang lên.

Cảm xúc? Cảm xúc gì chứ?

Thời Sênh nhìn màn hình, vẻ mặt mê mang.

[…]

Thời Sênh chống cằm, lập tức hỏi sang chuyện khác: “Nhiệm vụ ẩn dấu của tôi chắc là không hoàn thành đúng không?”

Sở Đường không yêu cô.

Cô có thể cảm giác được.

Sở Đường chưa bao giờ gần gũi cô, có lẽ Sở Đường coi cô là người thân nhưng trong đó tuyệt đối không có tình yêu nam nữ, muốn bao

nhiêu thuần khiết liền có bấy nhiêu thuần khiết.

[Đúng thế, nhiệm vụ ẩn dấu vẫn chưa hoàn thành.]

Thời Sênh nhìn màn hình trước mặt bắt đầu biến hóa.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -99000

Cấp nhiệm vụ: F

Cho điểm nhiệm vụ: 75

Tích lũy: 1000

Nhiệm vụ ẩn dấu: Chưa hoàn thành

[Nhiệm vụ ẩn dấu hoàn thành 60%, không tiến hành mạt sát nhưng khấu trừ 500 điểm tích phân coi như trừng phạt.]

Thanh âm của hệ thống vừa dứt, tích phân kia từ 1000 liền giảm còn 500.

Thời Sênh: "…"

[Kích hoạt hệ thống thương thành, có muốn mở ra hay không?]

Hệ thống thương thành? Ai yêu, thật sự có cái này nữa hả, mở mở mở!!!

Màn hình trước mặt Thời Sênh lập tức xuất hiện vô số vật phẩm.

Vật phẩm…

Mẹ nó, toàn là cái quỷ gì thế này?

Nhỏ từ củi, gạo, mắm, muối, búp bê Tây Dương, lớn có chiến hạm có dị năng, còn có giấy chứng nhận, mở khóa đủ kiểu… Muốn cái gì đều có thể mua cái đó.

Thời Sênh nhìn tới icon của cái chiến hạm, tích phân yêu cầu… số 0 quá nhiều, cô không đếm nổi.

Thời Sênh quyết đoán tắt thương thành đi, quá quý, không mua nổi.

[Ký Chủ, bởi vì trong nhiệm vụ xuất hiện BUG nên hiện tại cần phải kiểm tra rà soát cô một lần, cô không được chống cự lại.]

BUG… Nói thẳng ra chính là kỹ năng hack cùng với hai quả lựu đạn kia luôn đi, cái Hệ thống ngu ngốc này!

Cuối cùng hệ thống vẫn không quét ra được gì, số liệu ban đầu và số liệu hiện tại vẫn y như nhau, không có thông số nào biểu hiện ký chủ có khả năng hack máy tính cả.

Hệ thống mê mang, rõ ràng không đúng rồi…

[Có muốn tiến vào nhiệm vụ tiếp theo hay không?]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Này này, bà đây còn chưa trả lời mà?

Tuyệt đối là nó muốn trả thù cô rồi!

…

“Chát!” Thời Sênh vừa có tri giác thì trên mặt đã bị người ta giáng cho một cái tát, thân mình cô chao đảo rồi ngã luôn xuống đất.

“Này, ai cho cô ngồi xuống hả? Cô ngồi xuống làm gì? Cô đang là Lâm Đại Ngọc đó, nhìn xem cô vừa diễn cái gì đi?”

Thời Sênh bị một âm thanh phát qua loa cầm tay rống đến phát ngốc, quay quay đầu, lúc này mới nhận ra mình đang ở nơi nào.

Một gian nhà mang hương vị cổ trang, trước mặt còn có một mỹ nhân cổ điển, đương nhiên nếu mỹ nhân đừng nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ khinh thường như thế thì sẽ càng đẹp hơn.

Thời Sênh đảo mắt nhìn quanh, sự mờ mịt trong mắt dần dần biến mất.

Đóng phim, giới giải trí, minh tinh…

Mấy từ này nhanh chóng xuất hiện trong đầu Thời Sênh.

Cô hít sâu vào một hơi, đứng lên từ trên mặt đất, nhìn lướt qua cô gái đứng trước mặt mình, vừa rồi chính cô ta đã tát cô.

Sức lực lớn như thế, rõ ràng là cố ý.

Thời Sênh không biết thân thể này và người kia có ân oán gì, chỉ tạm thời áp cảm xúc xuống, nói với đạo diễn: “Xin lỗi đạo diễn, lần sau nhất định sẽ qua.”

Đạo diễn là một người đàn ông mập mạp, cơn tức còn chưa hết, nhưng vì Thời Sênh là một cô gái rter, lúc này lại còn xin lỗi rất thành

ý, đạo diễn nghĩ mình là đàn ông, quát nạt cũng không hay, vì thế bực bội xua xua tay. “Nghỉ ngơi, chút nữa quay tiếp.”

Đạo diễn lên tiếng, tổ quay phim bắt đầu tản ra.

Mà cô gái vẫn luôn đứng trước mặt Thời Sênh chỉ hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu, xách theo làn váy dài phết đất, đi ra ngoài kiêu ngạo như một nữ vương.

Thời Sênh sờ sờ khuôn mặt hơi đau, ánh mắt nhìn chằm chằm theo bóng dáng cô ta không rời.

Hết Quyển 1

Chương 21: Kim chủ, bao tôi đi! (1)

Chương 21 KIM CHỦ, BAO TÔI ĐI! (1)

Nguyên chủ tên là Giang Vãn, nhà ở một thành phố nhỏ cấp hai, thời điểm lên mười tuổi cha mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà cùng qua đời, sống nhờ ở nhà bác cả.

Bởi vì cha mẹ của nguyên chủ là qua đời ngoài ý muốn nên có không ít tiền bồi thường, khoản tiền kia vốn đủ để cho nguyên chủ học xong đại học. Thế nhưng một nhà bác cả đối xử với cô cũng không tốt, số tiền kia bị bác cả cầm đi không nói, cô ở nhà bác cả cũng bị bọn họ xem như người hầu, ngay cả học phí để cô thi lên cấp hai sơ trung cũng không cho.

Nguyên chủ vừa đi học vừa đi làm để muốn học xong cao trung, thế nhưng năm cô học cấp ba, bác cả kia của cô lại muốn cô gả cho một lão già hơn bốn mươi tuổi, nguyên chủ không muốn cả đời mình cứ như vậy bị hủy mất, liền trốn đi khỏi nhà bác cả.

Lại sợ bị một nhà bác cả tìm thấy mình, trong lòng nguyên chủ suy nghĩ một chút, liền từ cái thành phố nhỏ cấp hai kia, một đường đến một thành phố khác là Thanh thị.

Sau khi đến Thanh thị, nguyên chủ thần xui quỷ khiến bước chân vào giới giải trí, ban đầu chỉ là nhận một vài vai diễn viên quần chúng, về sau lại bởi vì dáng dấp của cô không tệ, và vận khí tốt có thể nhận được loại vai kha khá có thân phận là nha hoàn này.

Sau đó, lại ở trong một bộ phim nhận được một vai nữ phụ, nhân vật kia khá được yêu thích, hơn nữa lại là phim về tuổi thanh xuân, sau khi phim được công chiếu, nguyên chủ liền nổi tiếng hơn một chút, thành công được ký hợp đồng với công ty giải trí Đông Phương.

Cũng là bởi vì việc này, nguyên chủ liền gặp được bi kịch cả đời của cô - tổng tài của công ty giải trí Đông Phương, Tịch Mặc.

Vị này là nam chính.

Lại nói tiếp, nguyên chủ còn vô cùng thảm thương, cô chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn để cho nữ chính dùng.

Nữ chính tên là Hạ Mãn, Hạ Mãn và Tịch Mặc đã biết nhau từ nhỏ, sau khi tốt nghiệp trung học, Hạ Mãn bỗng dưng xuất ngoại, Tịch Mặc tưởng Hạ Mãn làm trái lời hứa của bọn họ, từ một người đàn ông ấm áp dịu dàng biến thành một người hỉ nộ vô thường, tổng tài bá đạo một tay che trời.

Nhưng đúng vào thời điểm này, Hạ Mãn lại trở về, cũng tiến vào giới giải trí.

Lần đầu tiên khi hai người gặp lại, nguyên chủ vừa vặn đi ngang qua bên cạnh hai người, Tịch Mặc thuận tay túm lấy cô, tuyên bố cô là bạn gái của anh ta, Hạ Mãn tức giận bỏ đi, Tịch Mặc cũng đẩy nguyên chủ ra một mình rời đi.

Ngày thứ hai, trợ lý của Tịch Mặc lại đến tìm cô, an bài người đại diện tốt nhất, tập thể trợ lý tốt nhất, có xu thế muốn đem cô nâng đỡ để trở nên nổi tiếng.

Tịch Mặc có một yêu cầu, thời điểm khi anh ta cần nguyên chủ lên sân khấu, gọi đến là phải đến.

Tịch Mặc là đại BOSS, còn nguyên chủ là một tiểu minh tinh mười tám tuổi nghèo túng chỉ có hai bàn tay trắng không hề có hậu trường, hơn nữa nguyên chủ quanh năm sống nhờ người khác, đã sớm tập được thói quen nhìn sắc mặt của người khác, dưỡng thành tính cách tự ti, hèn yếu, nào dám không theo.

Cô thận trọng lưu ở bên người Tịch Mặc, cũng không dám hy vọng xa vời là được thích Tịch Mặc.

Đúng vậy, ở dưới đáy lòng của nguyên chủ, Tịch Mặc chính là một vị thần cao không thể leo tới, sự yêu thích của cô hèn mọn như bụi bẩn, cho nên thích Tịch Mặc cũng là một loại hy vọng xa vời.

Được Tịch Mặc ngoài mặt "che chở", đoạn thời gian đó con đường trở thành ngôi sao của cô tuyệt đối là thuận lợi nhất, thế nhưng theo sát mà tới đó là bị làm khó dễ, xa lánh, trào phúng...

Ở nơi mà Tịch Mặc không nhìn thấy được, cô phải chịu đựng vô số sự dằn vặt.

Mục đích cuối cùng của Tịch Mặc là để cho nguyên chủ hấp dẫn sự chú ý của một số nữ phụ độc ác trong quyển tiểu thuyết này, mà nguyên chủ quả thật cũng đã làm được.

Tịch Mặc và Hạ Mãn dưới sự che chở của cô, đã sớm hòa thuận như lúc ban đầu, tầm mắt của mọi người đều đặt ở trên người của cô, chờ mọi người bình tĩnh trở lại, Hạ Mãn đã nổi tiếng toàn quốc.

Cùng với lúc Hạ Mãn nổi tiếng, nguyên chủ bị tuôn ra hình khiêu dâm, hít thuốc phiện, quan hệ cùng lúc với rất nhiều đàn ông.

Các loại tội danh không có thật bị đổ lên trên đầu cô, tin tức về thân

phận của cô bị bạn trên mạng công khai ở trên các trang web, vô số người kêu la muốn cô cút ra khỏi giới giải trí, cút đi khỏi Trái Đất.

Nguyên chủ trốn ở trong nhà đâu cũng không dám đi, thế nhưng cô không nghĩ tới một nhà bác cả sẽ tìm tới cửa, buộc cô đưa tiền.

Nguyên chủ căn bản là không có tiền để dành, đoạn thời gian được Tịch Mặc "che chở" trước đó, cô mặt ngoài phong quang vô hạn, nhưng mà hợp đồng mà cô ký với công ty là loại hợp đồng kém nhất, phần lớn tiền thù lao đều bị công ty cầm đi.

Cô còn phải dùng tiền của chính mình để nộp cho khóa học tập các loại biểu diễn, khóa hình thể, đồ trang điểm trang phục những thứ này đều cần chính cô bỏ tiền, cô đâu còn tiền để đưa ra.

Nguyên chủ không đưa tiền, một nhà bác cả liền ở trên mạng xã hội chửi bới cô càng nhiều hơn, đem một vài chuyện cô căn bản chưa từng làm qua đổ lên trên đầu của cô, đem nguyên chủ ép vào đường cùng.

Nguyên chủ chỉ nảy sinh ác độc vào một lần duy nhất, là ở thời điểm gần chết, cô ở ngay trước mặt truyền thông khàn giọng tuyên bố, chỉ để lại câu nói sau cùng.

"Trên thế giới này ác độc nhất chính là lòng người, trong chốc lát nó có thể đem ngươi nâng lên thiên đường, nhưng trong chốc lát nó cũng có thể đem ngươi đánh vào địa ngục."

Nguyên chủ có ba nguyện vọng.

Cái thứ nhất là một nhà bác cả phải chịu trừng phạt, thứ hai là làm cho những nữ phụ kia nếm thử những gì mà cô phải chịu đựng, còn nguyện vọng thứ ba, cô muốn đứng ở đỉnh cao trong giới giải trí.

Trong nguyện vọng của nguyên chủ, không có gì liên quan đến nam nữ chính.

Thời Sênh tiếp thu hết nội dung của tiểu thuyết, trong ngực có một hồi khó chịu, một lúc sau mới thích ứng được.

Thân thể này... có chút ngốc.

Đây là phản ứng đầu tiên sau khi Thời Sênh tiếp thu hết tất cả.

Sau đó là phản ứng thứ hai, thân thể này chắc là bị tác giả ghét bỏ.

Làm nữ phụ, thân thể này cũng không có bất kỳ một vết nhơ nào, cô chỉ là có chút tự ti nhu nhược, có đám thân thích cặn bã, trong lòng mang theo một ít mộng tưởng, loại này điển hình giống như là một cô gái chốn khuê phòng.

Con đường phát triển của loại nhân vật này phải là nữ chính giúp nữ phụ giải quyết đám thân thích cặn bã, thay đổi tính cách của cô, sau đó dẫn theo cô cùng nhau thay đổi cùng nhau bay lên trên cao.

Thế nhưng lại bị tác giả mạnh mẽ dùng để làm tôn lên nữ chính, nam chính đối với nữ chính là bảo vệ cưng chiều, xa cách và tình cảm quá mạnh mẽ!

Mẹ ruột này rất đáng sợ.

Sau khi Thời Sênh chỉnh sửa lại thật tốt, liền từ WC đi ra ngoài, nhân viên công tác đã bắt đầu lục tục trở lại cương vị của mình.

Thời điểm hiện tại khi cô đến đây, không tính là quá muộn, mới vừa được Tịch Mặc "che chở".

Ngày hôm nay quay bộ phim này, chính là do người đại diện mà Tịch Mặc bố trí cho cô phân phối, một vai diễn nữ phụ thứ hai.

Bộ phim này được cải biên từ một bộ tiểu thuyết, phản ứng của công chúng sau khi công chiếu phim rất bình thường, nội dung của bộ phim quá tầm thường, không có điểm sáng. Chính vì người của đoàn phim làm khó dễ nên biểu hiện ban đầu của nguyên chủ cũng không tốt, sau đó bộ phim này còn trở thành một vết nhơ của nguyên chủ, nói là bởi vì cô bộ phim này mới bị hủy.

Thời sênh không nhìn đạo diễn đang tức giận, để cho thợ trang điểm trang điểm lại cho mình, đắp lại vết sưng đỏ trên mặt.

"Tiện nhân chính là già mồm cãi láo."

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía người nói chuyện, là người phụ nữ trước đó đã đánh cô - Lâm San San.

Người phụ nữ này cũng coi như là một nhân vật quan trọng, một quyển tiểu thuyết trăm vạn chữ, con hàng này chiếm ít nhất năm mươi vạn, nữ phụ ác độc chính là do người này đảm nhiệm, vì bia đỡ đạn nhân vật phản diện làm ra cống hiến lớn lao.

Cô ta và nguyên chủ đều ký hợp đồng với công ty giải trí Đông Phương, Lâm San San là đối tượng mà công ty giải trí Đông Phương đang nỗ lực bồi dưỡng trong khoảng thời gian này, vai diễn nữ phụ thứ hai lần này ban đầu cô ta muốn đề cử một người, thế nhưng bị công ty an bài cho nguyên chủ, Lâm San San liền đem nguyên chủ nhớ kỹ.

"Lâm San San, một tát này của cô tôi nhớ kỹ." Thời Sênh chỉ chỉ bên mặt đã được che khuất của mình, trong con ngươi lóe âm lệ.

Chẳng biết tại sao, Lâm San San cảm thấy phía sau lưng có chút lạnh, cặp con ngươi trước kia chứa đựng đầy vẻ tự ti cùng hèn yếu, lúc này lại u ám giống như là loài sói, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chờ đến lúc Lâm San San lấy lại tinh thần, thì Thời Sênh đã đi mất rồi.

Lâm San San sờ sờ ngực, "Ánh mắt của tiểu tiện nhân này thế nào lại trở nên thâm trầm như vậy? Hừ, cho rằng một ánh mắt là có thể hù được tôi, coi Lâm San San tôi đây chỉ ngồi không à?"

Bên cạnh, thợ trang điểm chỉ coi như không nghe thấy Lâm San San nói cái gì, tự mình thu dọn đồ đạc, rời đi.

Chương 22: Kim chủ, bao tôi đi! (2)

<!--@content--> **Chương 22Kim chủ, bao tôi đi! (2)**

Thời điểm quay phim, Lâm San San cũng muốn động tay động chân rất nhiều lần, nhưng mà đều bị Thời Sênh tránh được, còn làm cho cô ta bị NG phải quay lại mấy lần, đạo diễn lại bắt đầu gầm thét, lần này không chỉ Thời Sênh bị mắng, ngay cả Lâm San San cũng đều bị mắng.

Thời Sênh ngược lại không sợ bị mắng chửi, cô coi như đạo diễn đang đánh rắm đi.

"Mấy người rốt cuộc có muốn quay nữa hay không, với cái trạng thái này thì quay tới ngày mai cũng không qua được!"

Trong lồng ngực của Lâm San San thiêu đốt một ngọn lửa hừng hực, Giang Vãn này, nhất định phải cho cô ta biết mùi lợi hại!

Thật vất vả mới qua, Lâm San San thấy Thời Sênh đi WC, cô ta cũng đi theo vào, từ phía sau dùng lực mạnh đẩy Thời Sênh một chút.

"Giang Vãn, vừa nãy có phải là cô cố ý hay không?"

Thời Sênh phải vịn vào bồn rửa tay mới không ngã sấp xuống, ánh mắt của cô trầm xuống, xoay người chính là quăng tới một cái tát.

"Một cái tát này là trả lại cho cô."

Lâm San San bị một cái tát kia làm cho bối rối, mấy giây sau mới phản ứng kịp, giương nanh múa vuốt muốn nắm tóc của Thời Sênh.

Thời Sênh đã sớm đề phòng, linh hoạt tránh được tay cô ta, đi vòng qua phía sau Lâm San San, đưa tay đẩy cô ta về phía trước một cái, liền nhanh chóng rời khỏi WC.

Lối ra bên ngoài của WC, có rất nhiều chỗ cũng đều có thể thấy được, Lâm San San không dám lấy cái hình tượng kia xuất hiện, Thời Sênh liền nghênh ngang rời đi.

Chờ đến lúc Lâm San San thu liễm thật tốt tâm tình của mình đi ra, ở trường quay đã không còn thân ảnh của Thời Sênh, Lâm San San tức giận đến muốn nổ phổi.

Nhưng mà chờ đến lúc cô tỉnh táo lại, cô liền phát hiện ra có điểm không thích hợp.

Giang Vãn nhát gan nhu nhược, trước kia cô ức hiếp cô ta, cô ta chưa dám lên tiếng một lần nào, lần này thế nào bỗng nhiên lại nổi bão?

...

Đem một cái tát kia đánh trả xong, Thời Sênh không có chào hỏi với bất kỳ người nào, trực tiếp thừa dịp thời điểm không có người nào chú ý liền chạy trốn, về phần đạo diễn có phẫn nộ hay không thì đi mà tìm cái người đại diện mà Tịch Mặc an bài cho cô kia là được rồi.

Bổn cô nương không muốn phụng bồi!

Nếu Tịch Mặc lợi dụng cô, cô cũng sẽ không học nguyên chủ, không biết lợi dụng ngược lại.

Thời Sênh từ trên người lục soát ra một cái thẻ, cô đi đến ngân hàng kiểm tra một chút, bên trong chỉ có ba vạn, ở trong cái giới này, chút tiền ấy, căn bản cũng không đủ nhìn.

Kiếm tiền đối với cô mà nói không khó, thế nhưng lấy ba vạn để khởi động tài chính, ừ... có hơi ít.

Trong khoảng thời gian ngắn muốn nhanh chóng quay tiền khẳng định là không được.

Ngay tại thời điểm Thời Sênh đang suy ngẫm cuộc đời, điện thoại trên người bỗng nhiên vang lên, Thời Sênh móc điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, là người đại diện kia, từ chối không tiếp!

Người đại diện gọi vài lần, sau khi bị cự tuyệt, liền đổi thành trợ lý.

Từ chối không tiếp, từ chối không tiếp!

Chờ chuông điện thoại di động vang lên lần nữa, Thời Sênh theo bản năng từ chối không tiếp, từ chối không tiếp xong mới nhìn rõ tên được biểu hiện trên điện thoại, Thời Sênh lườm cái loa điện thoại, cực kỳ hung tàn gửi một cái tin nhắn thoại đi – Bổn cô nương đang suy ngẫm cuộc đời, đừng con mẹ nó quấy rầy ông đây, bảo cả đám người của cô cũng đừng quấy rầy ông nữa!

Sau đó quả quyết tắt điện thoại.

Chờ đến lúc Thời Sênh nghĩ ra một chút manh mối, lúc này mới chậm rãi tiêu sái trở về nhà trọ.

Nhà trọ là do công ty chuẩn bị, trước kia ở cùng với nghệ sĩ khác, thế nhưng từ sau khi Tịch Mặc lấy cô làm bia đỡ đạn, liền cho cô ở

một mình một căn.

Mở cửa đi vào, nhìn thấy người ở bên trong, Thời Sênh không ngoài ý muốn một chút nào.

Người đại diện của cô - Mễ Lan.

Mặc trên người một bộ đồ công sở nghiêm túc, ngoài ba mươi tuổi, tóc ngắn, nhìn qua cảm thấy khôn khéo giỏi giang.

"Cô còn biết trở về?" Trong giọng nói của Mễ Lan mang theo một chút tức giận, "Cô có biết tôi gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại không?"

"A, sau đó thì sao?" Thời Sênh miễn cưỡng lên tiếng.

Người đại diện này rất có năng lực, nhưng mà cô ta cũng không phải thật tâm đi theo nguyên chủ, thậm chí là có chút khinh thường nguyên chủ, nếu không cũng sẽ không cho nguyên chủ nhận một bộ phim rách nát như thế.

Liền lấy hôm nay tới để nói, vốn nên ở một bên chờ để giúp đỡ cho cô, lại kéo trợ lý mà cô mang đến đi rồi nhờ một người khác đến hỗ trợ.

Mễ Lan bị Thời Sênh hỏi vặn lại một tiếng này, bị hỏi đến có chút ngỡ ngàng.

Nha đầu Giang Vãn kia có cái gì đó không đúng, đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Mễ Lan.

Cô ta tỉ mỉ quan sát Thời Sênh một phen, vùng xung quanh lông mày trực tiếp nhíu lại, thân là người đại diện, nhìn người là chương trình

học vô cùng thiết yếu.

Trước kia Giang Vãn tuy rằng dáng dấp không tệ, nhưng tính cách của cô quá mức tự ti nhu nhược, khắp nơi đều lộ ra một chút cẩn thận làm cho người ta cảm thấy có chút không phóng khoáng.

Thế nhưng lúc này, Giang Vãn đang vùi lấp ở trong ghế sô pha, dù chỉ là ngồi ở chỗ kia lại có một loại quý khí rất tự nhiên, đáy mắt không có tự ti, không có cẩn thận, chỉ có bình tĩnh.

Nếu như không phải vẫn là gương mặt đó, Mễ Lan sẽ nghĩ người này căn bản không phải là Giang Vãn.

"Tôi không quay “Khuynh thành” nữa, chị giải quyết hết mọi chuyện giúp tôi." Thời Sênh thấy Mễ Lan nhìn mình chằm chằm nửa ngày không lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là trước tiên nói ra.

“Khuynh thành” chính là tên của bộ phim cổ trang mà hiện tại cô đang quay.

Mễ Lan bị kéo suy nghĩ trở về, phản xạ có điều kiện hỏi: "Không quay? Vì sao?"

"Không thích."

So với quay phim, bổn cô nương càng thích kiếm tiền hơn.

Đáng tiếc nguyện vọng của nguyên chủ chính là lăn lộn đến đỉnh cao trong giới giải trí...

Mễ Lan như đang nghe được chuyện cười nào đó, cười nhạo nói, "Giang Vãn, cô cho rằng cô là ai, cô nói không quay thì sẽ không quay sao? Cô cho rằng đoàn làm phim là do nhà cô mở à?"

Trên cái thế giới này, cũng không phải chỉ với một câu không thích là có thể muốn làm gì thì làm!

Cô ta cũng không thích đi theo Giang Vãn, nhưng do người bên trên phân phó, cô ta không muốn cũng phải chấp hành.

"Dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng không quay."

"Giang Vãn!" Mễ Lan nổi giận, ban đầu để cho cô ta nhận một người nghệ sĩ như thế, cô ta nghĩ thôi cũng đủ bực bội, hiện tại nghệ sĩ này còn không biết phân biệt tốt xấu.

Thời Sênh ngoáy ngoáy lỗ tai, vô tội nói: "Chị Mễ Lan, chị có thời gian ở đây gào thét với tôi còn không bằng nghĩ làm thế nào để giải quyết chuyện này đi."

Mễ Lan ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại, thật tốt khuyên bảo nói: "Giang Vãn, “Khuynh thành” đã quay được một nửa, bây giờ em nói không quay, công ty phải bồi thường một khoản tiền rất lớn đấy em có biết không? Em bây giờ mới vừa vào công ty, đâu lấy ra được nhiều tiền như vậy, hơn nữa cái này đối với danh tiếng của em mà nói cũng không tốt, em phải vì chính mình mà tự suy nghĩ một chút, vì tiền đồ phía sau của em mà ngẫm lại."

"Tôi không quay."

"Giang Vãn, cô chẳng qua cũng chỉ là một người mới, nếu cô cứ tiếp tục tùy hứng như thế, cho dù công ty đang xem trọng cô, cô cũng sẽ bị chôn vùi dưới tuyết!"

"Tôi không quay."

Mặc kệ Mễ Lan đe dọa dụ dỗ như thế nào, Thời Sênh vẫn đều nói ra ba chữ này.

Cuối cùng Mễ Lan nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Mễ Lan đi không bao lâu, điện thoại của Tịch Mặc lại gọi tới.

Thời Sênh chờ tiếng chuông reo hơn ba mươi giây mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

"Vì sao không quay?" Giọng nói của Tịch Mặc có chút trầm thấp, mỗi một một âm tiết đều nhuốm vào một chút từ tính, làm cho người nghe liền mê say.

"Không thích." Thời Sênh giản lược trả lời.

Tịch Mặc bên kia trầm mặc một hồi, sau đó liền cúp điện thoại, truyền đến chút âm thanh lạnh lùng ngắn ngủi.

A... Vị đại ân nhân này còn có thể bớt chút thời gian để gọi điện thoại đến đây chứng minh vẫn còn là rất coi trọng cái bia đở đạn là cô này đi!

Thời Sênh cầm điện thoại di động ném quăng đi, từ đống hỗn tạp trong chăn tìm được chiếc máy tính xách tay của nguyên chủ.

Thời Sênh đầu tiên lục soát tên của nguyên chủ, không có tin tức gì lớn, cô lại đem bộ phim tình yêu tuổi thanh xuân mà nguyên chủ đóng vai chính ra xem tổng thể một lần, kỹ năng diễn xuất của nguyên chủ rất bình thường, không có gì nổi bật, nhưng bởi vì là phim về tuổi thanh xuân, diễn xuất cũng không phải là quan trọng lắm, lớn lên đẹp là được.

Sau đó lại tìm hiểu một chút tài liệu về công ty giải trí Đông Phương và Tịch Mặc, lúc này mới tắt mạng đi.

Nguyên chủ hình như có weibo, Thời Sênh lục tìm trong trí nhớ tài khoản weibo đó rồi đăng nhập, vừa đăng nhập đã có âm thanh liên tiếp nhắc nhở, ánh mắt của cô dừng lại vài giây ở trên trang bìa tạp chí mới chậm chạp đưa mắt trở về.

Bên trên có hơn một nghìn tag liên quan tới cô, hơn nữa số lượng còn đang không ngừng tăng lên.

Chương 23: Kim chủ, bao tôi đi! (3)

<!--@content--> **Chương 23Kim chủ, bao tôi đi! (3)**

Weibo có tên gọi là “Con mèo con ngủ không chịu tỉnh” đã phát một nội dung rất ngắn gọn, là một cảnh phim của bộ phim truyền hình.

Phối hợp với biểu tình kinh hoàng, sau đó chính là một màn quay phim ngắn trên màn hình nhỏ.

Nội dung trên màn hình chính là Thời Sênh đang ở trong nhà vệ sinh tát vào mặt Lâm San San, đoạn trước và đoạn sau đều bị cắt hết.

Có mấy kênh có sức ảnh hưởng không tồi truyền phát, mấy người bạn trên mạng bới ra hai người đang quay phim ở phim truyền hình, sau đó đối ứng tuyên bố ảnh trong phim, lại kết hợp với nguyên tác, rất nhanh đã có người tìm ra được chân tướng.

Phía dưới có vô số bạn bè trên mạng bắt đầu @ tên cô (tag) trên weibo, rồi chính nghĩa tiến hành lên tiếng phê phán, fans hâm mộ của Lâm San San sôi nổi hướng đến nguyên chủ trên weibo, mắng vô cùng khó nghe.

“Sao lại có nữ nhân ác độc đến như thế chứ, trước đây nhìn thấy cô ta diễn bộ phim tình cảm đã cảm thấy diễn xuất của cô ta rất thối nát rồi, bây giờ nhân phẩm cũng thối nát như thế, ức hiếp San San của chúng ta, Giang Vãn cút ra khỏi ngành giải trí đi.”

“Đánh vào mặt là tình tiết ở trong phim mới cần đến, nữ thần San

San cứ coi như là thật sự đánh cô cũng là vì tạo hiệu quả tốt hơn cho việc quay phim, cô dựa vào cái gì mà ở bên ngoài phim đi đánh lại? Đến trong phim hay ngoài đời cũng không phân biệt cho rõ ràng được, làm diễn viên cái gì chứ, Giang Vãn cút ra khỏi ngành giải trí đi."

"Bây giờ người mới quá là không biết tôn trọng tiền bối rồi, một chút tố chất cũng không có, đúng là bôi đen hết rồi."

"Giang Vãn xin lỗi đi, cút ra khỏi ngành giải trí đi."

Cái gì khó nghe cũng đều nói ra hết, hỏi thăm đến cả nhà còn nhẹ đấy.

Mấy người này nấp ở phía sau màn hình, chân tướng là thế nào bọn họ căn bản không thèm để ý, dựa vào một chút cho rằng là chân tướng đã bắt đầu ăn nói linh tinh, còn có thể giúp bạn sửa lại toàn bộ bối cảnh.

Trong nửa tiếng này, #Giang Vãn xin lỗi đi, cút ra khỏi ngành giải trí đi# chính là mấy từ nóng bỏng được đẩy lên trên đầu.

Càng lúc càng có nhiều người hướng về phía dưới weibo của cô.

Đầu óc của bạn bè trên mạng là vô cùng lớn.

Dùng câu của Giang Vãn đó là trên thế giới này đáng sợ nhất là lòng người, nó có thể đưa bạn lên thiên đường, cũng có thể lôi bạn xuống địa ngục.

Thời Sênh không trả lời chuyện trên mạng, cô biết bản thân mình càng trả lời thì mấy người này càng nhảy xổ lên vui mừng, huống hồ còn có công ty chống đỡ.

Quả nhiên, Mễ Lan gọi điện đến rất nhanh, ngữ khí cứng nhắc, vô cùng không vui nói ra yêu cầu, đại khái là bảo cô đừng có trả lời cái gì cả, bên phía công ty sẽ xử lý.

Thời Sênh đối với biểu thị này, vô dụng vẫn là vô dụng.

…

Chuyện của Lâm San San xử lý rất nhanh, thế nhưng cũng có thể nhìn thấy Mễ Lan đối với cô cũng không dùng tâm, chỉ là dùng độ hot của các nghệ sĩ khác của công ty để che phủ lên, căn bản không hề có ý giúp cô tẩy trắng.

Thời Sênh càng thêm kiên định muốn rời khỏi giải trí Đông Phương.

Kỳ hạn của hợp đồng là ba năm, đến nay cô mới ký được chưa đến nửa năm, vẫn còn thời gian hai năm rưỡi nữa, muốn rời khỏi chỗ này thì phải đền bù tiền hợp đồng, tiền bồi thường hợp đồng đó không phải là con số mà bây giờ cô có thể trả được.

Thật muốn làm một người có tiền mà.

Ngày thứ hai, Thời Sênh hẹn một người quản lý của công ty.

“Giang tiểu thư, cô là người của Mễ Lan, tài nguyên và nhân mạch trong tay cô ta là lớn nhất, tại sao lại muốn gọi đến một quản lý vừa mới vào công ty như tôi đây?”

Người đàn ông trẻ tuổi đẩy đẩy cái gọng kính trên sống mũi, lời nói thong thả ung dung.

“ Tôi cần chính là một người quản lý có trách nhiệm.”

Cô tạm thời không có cách nào rời khỏi giải trí Đông Phương được, chỉ có thể thay đổi nhiều nhất có thể lợi ích của bản thân mình.

Con người Mễ Lan kia cô tuyệt đối không dám dùng.

“Giang tiểu thư dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi có thể cướp người từ tay Mễ Lan?”

Giọng nói của người đàn ông trẻ không nhanh không chậm, còn mang theo mấy phần sắc bén.

Thời Sênh khẽ cười, khoé miệng khe khẽ nhếch lên, môi hơi mở ra, ngữ khí ung dung:

“Tôi tin tưởng anh, anh có thể làm được.”

Người đàn ông trẻ khe khẽ lắc đầu, xuyên qua mắt kính quan sát nữ tử đối diện, ánh mắt cô bình tĩnh, không có một tia sóng gợn nào, phối hợp với gương mặt khẽ cười của cô, kỳ lạ vô cùng.

Anh vào công ty còn chưa đến một tháng, cô dựa vào cái gì mà chắc chắn anh có thể giành lại cô từ trong tay người quản lý kim bài của công ty, đem cô qua đây?

Không ý thức được mà đẩy đẩy kính mắt, trong ngữ khí có mấy phần cẩn thận:

“Vậy Giang tiểu thư có con bài gì để tôi đưa cô đi chăng?”

“Cuối cùng sẽ có một ngày tôi đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp này, Đường Ẩn tiên sinh, tôi nghiêm túc mời anh một lần nữa, anh có thể đồng ý hay không?”

Đường Ẩn nhìn người con gái trước mặt đang nghiêm túc giơ tay ra, ánh mắt sau mắt kính âm u đi mấy phần, ngữ khí vẫn không nhanh không chậm như cũ:

“Xin lỗi, tôi không có cách nào đưa cô đi được.”

Thời Sênh:

“…”

Chà! Tên này quả nhiên là không dễ lay động như thế.

Cô muốn Đường Ẩn làm người quản lý của cô, điểm quan trọng nhất là người này sau này sẽ là người vượt qua hẳn sự tồn tại của Mễ Lan, khi đó cô sẽ là người đầu tiên đi cùng với Đường Ẩn, sau đó muốn có bao nhiêu phong quang liền có bấy nhiêu phong quang.

“Anh muốn thế nào mới có thể làm người quản lý của tôi, nói điều kiện đi.”

Giả vờ thất bại, khí chất của Thời Sênh đột nhiên thay đổi.

Nếu như nói Thời Sênh phút trước còn là một nữ thần cao quý thanh nhã, vậy thì bây giờ cô chính là một nữ lưu manh thuần chất du côn.

Đường Ẩn nhìn hai loại khí chất của Thời Sênh thay nhau hoán đổi như thế, ánh mắt dao động, đáy mắt từ từ sẫm lại.

“Nếu như Giang tiểu thư có thể làm cho công ty giao cô cho tôi phụ trách, tôi đương nhiên rất nguyện ý đưa cô đi.”

Thời Sênh:

“…”

Ông nội nhà anh, lại đem quả bóng này đá lại rồi, chút tình cảm lúc trước cô nói đều thành phí lời rồi.

“Được, anh đợi đi.”

Thời Sênh nghiến răng đồng ý, dù sao thì Đường Ẩn không làm người quản lý của mình, cô cũng chắc chắn muốn anh đi đường anh tôi đi đường tôi với Mễ Lan.

…

Đường Ẩn không ôm ấp quá nhiều hy vọng, Mễ Lan là người quản lý kim bài của công ty, nghệ sĩ đã đến tay cô ta thì không có khả năng cô ta bỗng dưng nhả ra được.

Thế nhưng buổi chiều ngày hôm đó, anh lại được gọi đến văn phòng của tổng giám đốc, tất cả tư liệu của Giang Vãn, còn có cả một đoàn đội khác được giao tới tay.

Người của công ty đều nghĩ gần đây Mễ Lan được phân phối cho một đoàn đội đều là vì những cống hiến của cô ta cho công ty, thế nhưng anh lại vạn vạn không ngờ là đoàn đội đó được đặc biệt chuẩn bị vì Giang Vãn.

Nếu đã nhận được rồi, Đường Ẩn cũng rất nhanh nhập vai, ngay lập tức xử lý chuyện của Lâm San San.

Bối cảnh của Lâm San San vốn dĩ không sạch sẽ, chỉ cần thao tác một chút là có thể rửa sạch cho Thời Sênh. Đối với nghệ sĩ có được cả một đoàn đội tốt nhất mà nói, đây căn bản không phải là vấn đề

lớn. Mễ Lan nắm lấy đoàn đội như thế nhưng lại không làm việc cho Giang Vãn, khó trách cô không đồng ý ở lại trong tay cô ta.

Công ty giao cho một đoàn đội như thế, cô ta lại dám dùng đoàn đội vào việc khác, dường như không thèm để Giang Vãn vào trong mắt, vậy thân phận của cô ta đáng phải cân nhắc rồi.

Không cần quan tâm, dù sao Giang Vãn bây giờ đã là nghệ sĩ của mình rồi.

“Nếu như đã làm nghệ sĩ của tôi, vậy thì quy tắc của tôi hy vọng cô có thể nghe lấy một chút.”

Đường Ẩn theo thói quen đẩy đẩy gọng kính.

Thời Sênh không có hình tượng gì mà ngồi lên ghế sô pha:

“Quy tắc gì thế?”

“Thứ nhất, bất cứ việc gì tôi đều có quyền biết đầu tiên. Thứ hai, tôi hy vọng cô có thể nói với tôi về kế hoạch tương lai của cô. Thứ ba, nhận bất cứ phim gì, hy vọng cô có thể nghe tôi.”

Trừ điều đầu tiên ra, hai điều khác Đường Ẩn đều không cứng rắn như thế, dễ nhận thấy là điều đầu tiên quan trọng nhất.

Làm người quản lý, nắm được động hướng của nghệ sĩ của mình đầu tiên là cần thiết.

Nếu không đợi đến lúc nghệ sĩ làm ra chuyện gì rồi, người quản lý còn không biết là đã xảy ra cái gì, anh phải làm sao mà ngăn chặn xử lý trước đây?

Nói nghiêm trọng một chút, có lúc người nghệ sĩ ngủ với người khác đôi khi cũng cần phải báo lại với quản lý.

Thời Sênh tùy tiện đồng ý, Đường Ẩn nhận ra cô không dùng tâm, thế nhưng cũng không nói gì cả.

Chương 24: Kim chủ, bao tôi đi! (4)

Chương 24Kim chủ, bao tôi đi! (4)

"Bên tổ làm phim “Khuynh Thành” công ty đã xử lý xong hết cả rồi, thế nhưng tiền bồi thường trừ vào tiền lương của cô.”

Đường Ẩn ngừng một chút, mang theo chút nghi hoặc:

“Bản chất của bộ phim này rất thối nát, lúc đó tại sao cô lại muốn nhận?”

Thời Sênh nhún nhún vai:

“Mễ Lan sắp xếp đó, một tiểu minh tinh hơn mười tám tuyến như tôi nào có tư cách gọi nhịp với người quản lý kim bài của công ty.”

Càng nghe Đường Ẩn càng thêm hiếu kỳ với biểu thị của người nghệ sĩ từ mình tiến cử này. Từ khi anh tiếp nhận cô, công ty trực tiếp đưa cho anh một phòng làm việc riêng, thậm chí là có tài nguyên gì tốt đều đưa đến, cái này đối với một người mới còn chưa dẫn dắt được nghệ sĩ mà nói đích thực là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Không biết là tại sao anh từ từ có một loại cảm giác bị gài bẫy.

Nén sự kỳ lạ trong lòng xuống, Đường Ẩn đưa ba kịch bản cho Thời Sênh:

“Đây là kịch bản tôi đã chọn qua, cô chọn một cái đi.”

Thời Sênh chỉ nhìn tên một cái, liền rút một bản từ trong đó ra:

“Bộ này đi.”

Đường Ẩn không phản đối, ba kịch bản này đều là do anh chọn lựa ra, dù cho cô có tuỳ tiện chọn thế nào cũng đều không quá tệ.

Bản Thời Sênh chọn là bộ phim điện ảnh Tiên hiệp, nói về tông môn tu chân Huyền Tông sau khi bị người khác diệt môn, còn lại một đệ tử Thanh Yến, được một cái cây đào tu luyện thành yêu giải cứu, một người một yêu cùng nhau đi tìm chân tướng câu chuyện Huyền Tông bị diệt.

Đây là bộ phim được chuyển thể lại từ tiểu thuyết, cũng tính là một bộ Tiên hiệp có tiếng tăm trong mấy năm gần đây.

Thời Sênh muốn thử vai chính là nữ vương yêu hoa đào, mà là nữ tam, xuất thân bất phàm, có điều kết cục thì không quá tốt.

“Có nắm được không?”

Đường Ẩn rất khẳng định hỏi.

Anh đã xem qua phim cô đóng rồi, diễn xuất cũng không quá tốt, thế nhưng trong bộ phim điện ảnh này nữ tam là một nhân vật vô cùng quan trọng, ngày trước nữ tam xinh đẹp hoạt bát, sau đó nữa tam hoá đen, biến thành lạnh nhạt vô tình, hai tính cách phân cực không dễ diễn chút nào.

Nhân vật anh nhìn trúng là nữ nhị, tuy rằng với tố chất của cô thì không nhất định nắm được…

Ai mà biết được cô lại đi chọn nữ tam.

Thời Sênh đóng kịch bản lại, lộ ra hàm răng trắng:

“Thử xem không phải là biết rồi sao.”

Đường Ẩn thâm trầm nhìn cô một cái, dẫn cô lên trên lầu, đến tầng gác thử vai. Thang máy vừa mở ra đã nhìn thấy Mễ Lan dẫn một nữ sinh trẻ trung xinh đẹp vui vẻ bước vào.

Mễ Lan nhìn thấy Thời Sênh, đáy mắt có chút chán ghét, càng nhiều hơn sự bất mãn và hận ý.

Cô gái này bỏ đi không cần người quản lý kim bài là cô đây, chạy đến chỗ người mới vào công ty, đây không phải là tát vào mặt cô ta hay sao?

Đương nhiên nguyên nhân nhiều nhất chính là đoàn đội kia.

“Chị Mễ Lan.”

Đường Ẩn không mặn không nhạt chào hỏi một tiếng, tầm mắt quét qua nữ sinh kia, ánh mắt thâm sâu xuống mấy phần.

Mễ Lan khe khẽ gật đầu, trưng ra nụ cười đúng mực, có vài lúc công phu thể hiện ngoài mặt vẫn là cần phải làm.

Mễ Lan vẫn chưa nói gì, nữ sinh đứng sau cô ta đã mở miệng trước, giọng điệu mang theo sự chế giễu:

“Giang Vãn cũng tới đây thử vai sao? Không biết là muốn diễn nhân vật nào đây? Có cần chị Mễ Lan suy nghĩ giúp cô một chút không, đừng để lỡ mất tiền đồ.”

Nói xong ý tứ liếc Đường Ẩn một cái.

“Không dám làm phiền chị Mễ Lan, tôi sợ tiền đồ trở thành tiền trần.”

Thời Sênh nhướn nhướn mi mắt trả lời, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe.

Còn tham khảo, tham khảo để cho ông đây đi diễn vai con ở sao?

Mễ Lan cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thời Sênh, ý tứ cảnh cáo vô cùng.

Nữ sinh hiển nhiên là cũng nghe hiểu ý tứ ở ngoài lời nói của Thời Sênh, có chút tức giận nói:

“Giang Vãn, cô đang có ý gì hả? Chị Mễ Lan tốt xấu gì cũng từng dẫn dắt cô… dù sao vẫn là từ một nơi nhỏ đến đây, một chút giáo dưỡng cũng không có, câu nói vật họp theo loài này quả là không sai.”

Nói đến cuối cùng lại biến thành ý châm biếm sâu sắc, đặc biệt là câu cuối cùng.

Thời Sênh không nói gì, nhìn ánh mắt Đường Ẩn, sắc mặt anh ta không có thay đổi gì thế nhưng cánh tay rũ xuống bên người kia đang nắm chặt lấy.

“Ừ, trước đây vẫn thật là may mắn mà có sự chiếu cố của chị Mễ Lan.”

Mễ Lan vừa nghe đến câu nói này của Thời Sênh, sắc mặt cũng dễ coi hơn một chút, thế nhưng một giây sau sắc mặt cô ta biến thành xanh xám đi.

“Trước đây là do tôi không hiểu chuyện, mắt cũng không quá tốt nên mới chọn đi theo chị Mễ Lan, có điều mấy người yên tâm đi, bây giờ tôi đã cải tà quy chính rồi, nhất định sẽ lau sạch mắt mà chọn người cho đúng.”

Rõ ràng là miệng nói áy náy thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy trào phúng vô cùng.

Cải tà quy chính… cái từ này có thể dùng ở đây sao? Nói như là bọn họ làm chuyện gì xấu xa vậy.

Bị hệ thống quấy rầy như thế, Thời Sênh cũng lười hỏi đến chuyện của Đường Ẩn.

Đường Ẩn không nhịn được mà thở phào một hơi, có điều nhìn ánh mắt có chút biến hoá của Giang Vãn lại cảm thấy cô với Giang Vãn trên tài liệu kia rất không giống nhau. Chí ít thì mấy ngày ở cùng nhau này, anh không thể nhìn thấy từ trên người cô chút tính cách tự ti nhát gan cả.

Trong phòng thử vai đã có không ít người rồi, Đường Ẩn lấy cho cô một số, ở bên ngoài cùng chờ đợi với cô.

Người đến thử vai không ít, có giọng nói khe khẽ nói chuyện của mấy người quản lý với nhau, không có người quản lý nào là không khẩn trương ngồi một bên vẻ mặt thấp thỏm đầy vẻ hy vọng được nhận.

Thế nhưng mỗi người bước vào trong, lúc bước ra không phải là vẻ mặt ủ rũ thì là trực tiếp khóc oà chạy đi.

Thời Sênh với tên đại gia kia ngồi ở chỗ này, không có chút khẩn trương và thấp thỏm nào cả, thậm chí đến cả kịch bản còn chưa

thèm xem, nhìn chằm chằm cô gái ở đối diện.

Cô gái đó bị Thời Sênh nhìn đến mức ngại ngùng, dịch dịch sang bên cạnh, cô ta lúc này mới phát hiện ra là người ta căn bản không phải là đang nhìn cô, chỉ là tuỳ ý đặt ánh mắt ở đó thôi, hiển nhiên là đang như đi vào cõi thần tiên.

Chương 25: Kim chủ, bao tôi đi! (5)

Chương 25 KIM CHỦ, BAO TÔI ĐI! (5)

Trong phòng có năm người ngồi, xem như là giám khảo của lần thử vai này, ngồi ở chính giữa là đạo diễn, một người đàn ông khoảng gần bốn mươi tuổi, vẻ mặt kiên cường, bộ dạng không quá dễ sống chung.

Đạo diễn tên là Tống Hàn, nổi tiếng là hay soi mói, nghe đâu là đã từng làm diễn viên, một bộ phim NG* dưới tay anh ta không ít hơn trăm lần, đương nhiên chỉa là tin đồn, thật hay giả thì vẫn chưa biết được.

**NG: Trong phim ảnh NG viết tắt của từ No Good, có nghĩa là những cảnh quay bị hỏng, không đạt chất lượng đối với bộ phim sẽ bị loại bỏ đi và quay lại phân khúc đó.*

Mà kết quả vạch lá tìm sâu của anh ta là thuận lợi nâng lên không ít nghệ sĩ. Có cách nói khoa trương thế này, lăn lộn một vòng trong tay Tống Hàn, địa vị biểu diễn kỹ xảo trực tiếp tăng lên.

“Xin chào các vị lão sư, em là Giang Vãn.”

Tiếng nói của Thời Sênh không nặng không nhẹ, vừa hay đủ để cho những người ngồi ở đây có thể nghe rõ, lại không gây ra sự chói tai.

Mấy vị giám khảo lật giở xem tư liệu của Giang Vãn, thì thầm với nhau một hồi, một người trong số đó lộ ra thần tình không dễ chịu.

“Tự do phát huy, bắt đầu.”

Tống Hàn giơ tấm bảng lên ngang mặt hô bắt đầu.

Thời Sênh gật gật đầu, cũng không quan tâm đến bốn người còn lại kia, háo hức chuẩn bị bước vào biển diễn.

Vai diễn là nữ tam Bạch Quán Hắc Hoa, vai diễn quan trọng nhất trong phim này.

Diễn xuất của nguyên chủ chẳng ra làm sao cả, Thời Sênh có thể lấy làm gương không nhiều, cô chỉ có thể tự mình tưởng tượng, đem mình nhập vào Bạch Quán, bị người khác hiểu sai, không có ai tin tưởng cô cả, thế giới của cô tràn đầy tuyệt vọng và bi thương, trong hoàn cảnh yêu mà không có được đó, triệt để chìm đắm dưới nanh vuốt của BOSS.

Những người có mặt ở đây nhìn chằm chằm vào cô gái này, bọn họ cơ hồ như nhìn thấy Bạch Quán tuyệt vọng đến vô cùng, rơi vào nơi tăm tối không ánh sáng kia.

Cho đến khi Thời Sênh kết thúc biểu diễn, cả căn phòng yên lặng như rơi vào cõi chết.

Ba giây sau, Tống Hàn mới hồi thần, nhìn vào Thời Sênh, nhấn rõ từng chữ nói:

“Diễn xuất của em rất tốt, quay về đợi thông báo đi.”

Bốn người khác từng người trao đổi ánh mắt với nhau, ý tứ này là đã định rồi sao?

Mấy vòng thử vai trước, vị này trừ việc hô bắt đầu ra, không nói thêm một từ thừa thãi nào cả.

Nhìn thấy bốn người khác ồn ào nói mấy câu ở đây, thái độ rõ ràng là tốt hơn lúc trước không ít.

Thời Sênh chiếu theo quy củ mà lui ra ngoài, Đường Ẩn lập tức bước đến, cũng không hỏi cô kết quả như thế nào, trực tiếp dẫn cô ra ngoài, đến tận khi rời xa tầm mắt của người khác rồi Đường Ẩn mới thong thả ung dung hỏi:

“Kết quả thế nào rồi?”

“Đợi thông báo.”

Thời Sênh nhún nhún vai, mặt chẳng có biểu cảm gì cả.

Cô biết Tống Hàn mở miệng thì vai diễn này mười phần đã nắm chắc tám chín rồi, thế nhưng vẫn chưa ký ước, cô cũng không vội nói cho Đường Ẩn, miễn cho có gì ngoài ý muốn.

Đường Ẩn vốn dĩ cũng không ôm ấp quá nhiều hy vọng, nghe đến đáp án này cũng không lộ ra thần sắc thất vọng gì.

Hai người lúc đi xuống lầu, Đường Ẩn nhận một cuộc điện thoại, ngắt điện thoại rồi sắc mặt của Đường Ẩn rất khó coi, nói với Thời Sênh:

“Tôi đưa cô về nhà trước, hôm nay không còn chuyện gì nữa, cô ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Anh có chuyện?”

Đường Ẩn nhếch nhếch khoé miệng, coi như ngầm thừa nhận câu

nói của Thời Sênh.

“Có việc thì đi làm đi, vừa hay nhân lúc tôi vẫn còn chưa hot, anh hãy hưởng thụ một chút cuộc sống bình thường đi.”

Em gái này có nhiều tự tin như thế, mới xác định bản thân mình nhất định có thể trở thành hot?

Đường Ẩn lắc đầu:

“Tôi vẫn là đưa cô về nhà trước đi.”

Thân làm người quản lý, anh nào dám vất nghệ sĩ nhà mình lên trên đường cơ chứ.

Thời Sênh vui vẻ cười nhìn anh một cái, cười như không cười nói:

“Tôi không quan tâm là anh có chuyện gì cần phải xử lý, thế nhưng tôi hy vọng anh có thể xử lý thật tốt, tôi không hy vọng sau này bởi vì chuyện của anh mà liên luỵ đến tôi, anh có hiểu không?”

Đáy lòng Đường Ẩn nhảy lên mấy cái, đối diện với đôi mắt bình tĩnh vô cùng kia, anh có một loại cảm giác bị người khác nhìn thấu, quẫn bách vô cùng, sau một lúc trầm mặc mới nói:

“Vậy cô cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

…

【Nhiệm vụ ẩn giấu: ném bỏ nghìn vàng】

Thời Sênh ngồi trong quán cà phê, tiếng của hệ thống ù ù cạc cạc vang lên.

Ông nội nhà mi! Bây giờ thậm chí là trình tự làm bộ làm tịch hỏi thăm cũng không có nữa à, trực tiếp cưỡng chế chấp hành sao?

【Nhiệm vụ ẩn giấu là nhiệm vụ không thể cự tuyệt】

Lật bàn, không thể cự tuyệt cái ông nội mi ấy!

Trong đầu Thời Sênh đem mười tám đời tổ tông của cái hệ thống bị hỏng mà nhóm đầu tư kia nghiên cứu hỏi thăm hết một lượt, đây mới là ở mức qua loa thôi đấy.

“Ném bỏ nghìn vàng là ý gì hả?”

Lại còn bắt đầu chơi chữ à?

【Ném bỏ nghìn vàng: làm cho Lục Thanh Vận tiêu tiền trên người ký chủ nhiều hơn một triệu đô la】

“Mi nói ai?”

【Lục Thanh Vận】

Thời Sênh: “...”

Đây cũng tính là nhiệm vụ ẩn giấu sao cái đồ nằm lỳ một chỗ?

Tại sao lại muốn để cô đi câu dẫn Lục Thanh Vận, sau đó tiêu tiền của hắn ta?

Lục Thanh Vận là ai? Trong quyển tiểu thuyết này là nhân vật phản diện trâu bò nhất, muốn tiền có tiền, muốn vẻ mặt có vẻ mặt, tuyệt đối thắng gia đây.

Thế nhưng... lại là một người vô cùng nguy hiểm.

Không giống như cái tên hắc xì dầu Sở Đường kia, Lục Thanh Vận cùng với Tịch Mặc chính diện đối đầu, đến thời kỳ sau, quấy nhiễu giới giải trí đến gió tanh mưa máu.

Kết cục, hắn bởi vì Hạ Mãn mà từ bỏ đối đầu với Tịch Mặc, bỏ ra nước ngoài, tác giả cũng không nói rõ là Lục Thanh Vận có thích Hạ Mãn hay không.

Còn về việc hắn tại sao lại đối đầu với Tịch Mặc, tình tiết bên trong không nói rõ tỉ mỉ, thế nhưng điều khó hiểu nhắc đến trong đó là có quan hệ đến một người khác, nam nhân nữ nhân còn chưa biết được.

Để cô đi câu dẫn một người như thế, hệ thống mi không phải là bị trúng độc rồi chứ?

【Nhân vật mục tiêu đang ở hướng chín giờ của ký chủ, mời ký chủ nắm chắc lấy cơ hội.】

Hệ thống ném cho một câu rồi im lặng không để lại dấu vết.

Nắm chắc cơ hội, muốn ông đây nắm chắc cái cơ hội gì chứ?

Ngươi có gì đặc biệt thì nói cho rõ ràng rồi cút đi!

Thời Sênh nhìn về hướng chín giờ một cái, là một căn phòng, lúc này cửa phòng đang đóng chặt, bên ngoài có hai nhân viên phục vị đang đứng.

Đúng vào lúc nội tâm Thời Sênh đang gào thét, “Ầm” một tiếng lớn.

“Rầm rầm...”

“A!”

Cửa sổ thuỷ tinh đột nhiên bị vỡ ra, người trong quán cà phê đều hét lên, người ngồi bên cạnh cửa sổ thuỷ tinh vội vã chạy đến nơi an toàn.

Trong ngân hàng đối diện, mấy người đàn ông ăn mặc kỳ dị chạy đến trên phố, trên đầu còn đội mũ trùm đầu màu đen, trong tay xách túi du lịch, còn có một người cầm súng ống.

Đoàn người hỗn loạn từ trên phố chạy qua, không phải là vội vàng chạy vào nhà hàng thì là hét lên chạy về hai phía, tiếng còi cảnh sát từ hai bên đường cấp tốc truyền tới, đỗ kín trước cửa ngân hàng.

Thời Sênh ngồi ở trong góc, nhìn thay đổi đột ngột ở bên ngoài, thần sắc âm u vô cùng.

“Đây chính là cơ hội?”

Đây mà cũng tính là cơ hội hả?

Đây là ăn cướp đó!

Tên cướp dường như đối với sự xuất hiện của xe cảnh sát không ngoài ý muốn, xoay đầu nhìn khắp bốn phía, trong đó có một người dùng động tác tay ra hiệu, sau đó nhìn thấy mấy người chạy như bay về phía quán cà phê, từ chỗ cửa sổ vỡ tan mà nhảy vào.

“Chạy mau!”

“A... giết người rồi!”

Có một số người muốn chạy khỏi quán cà phê.

Tên cướp lập tức bắn về phía cửa quán cà phê một phát, tiếng súng làm cho bốn xung quanh lặng lẽ như tờ, một tên cướp dùng súng chĩa về phía đoàn người, cổ họng ồm ồm quát:

“Tất cả không được động, hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống đất, dựa vào tường, không được phép kêu lên, kẻ nào kêu lên lão tử sẽ bắn chết kẻ đó. Không được thì thầm với nhau, dựa vào tường cho lão tử, động tác nhanh lên!”

Bà nội nó chứ, cũng quá có kỹ thuật rồi!

Quán cà phê này căn bản không phải là chỗ ẩn nấp tốt, tên cướp vẫn cứ chạy vào trong này, đám cướp ngân hàng này thật đúng là không có tí IQ nào, thật sự đến quỳ với tác giả đại thần!

Thời Sênh nhổ một cái xong đứng lên từ trên mặt đất, ôm đầu di chuyển theo bức tường, vừa hay dựa gần vào căn phòng ở hướng 9 giờ kia, lúc này người phục vụ kia đang run lẩy bẩy ngồi xổm trên mặt đất, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Quán cà phê là có hình hai hành lang, tên cướp bắt mọi người dựa hết vào tường, bên ngoài căn bản là không nhìn thể nhìn vào bên trong được, giống như đứng ở trước mắt người mù, người bên ngoài nhìn thấy bọn họ, thế nhưng bọn họ lại không thể nhìn thấy rõ ràng tình hình ở bên ngoài.

Chương 26: Kim chủ, bao tôi đi! (6)

Chương 26Kim chủ, bao tôi đi! (6)

Mấy tên cướp này vừa nhìn là biết lính mới, bọn họ phân công chi tiết, chia nhiệm vụ cho từng người, căn bản là không cần người khác chỉ huy.

Thời Sênh thầm mắng mấy câu xui xẻo, không những bị cưỡng ép nhận cái nhiệm vụ ẩn nấp này, lại còn đến cả tính mạng cũng bị đe doạ thế này.

Quan trọng nhất là hệ thống còn không giơ ngón tay vàng ra, đúng là táng tận lương tâm mà.

Trong tình tiết truyện thì nguyên chủ lúc này vẫn còn đang trong đội quay phim, đương nhiên sẽ không trải qua việc này, thế nhưng trong tình tiết vở kịch này lại viết tỉ mỉ vừa phải, bởi vì... nữ chủ đang ở đây.

Thời Sênh vừa mới quan sát một trận, rất đáng tiếc không nhìn thấy nữ chủ, cũng không biết có phải là đang ở trong gian phòng được bao kia hay không.

Hạ Mãn đúng là ở đây cứu được Lục Thanh Vận, Lục Thanh Vận phát hện Hạ Mãn và Tịch Mặc có quan hệ không bình thường, từ đó tiếp cận Hạ Mãn.

Bên ngoài đã bị cảnh sát bao vây trùng trùng rồi, mà tên cướp cũng

lôi người trong căn phòng bao kia ra ngoài.

Hạ Mãn bước ra sau cùng, mặc quần áo thể thao, gương mặt lạnh lùng, nhìn thấy rất bình tĩnh, chiếu theo sự chỉ huy của tên cướp, ngồi xổm bên cạnh tường, cách Thời Sênh hai người.

Biểu hiện của Hạ Mãn không khỏi làm cho Thời Sênh nhìn nhiều thêm một chút.

“Tránh ra!”

Tiếng quát lớn làm cắt đứt tầm nhìn của Thời Sênh, một tên cướp cao lớn đứng trước mặt cô, người phục vụ khóc lóc đã tránh ra rồi, tên cướp bước vào trong phòng bao.

Trong phòng bao truyền đến mấy tiếng tức giận, sau đó là hai bóng người bước ra từ trong phòng bao.

“Ngồi xổm xuống đây, dám làm loạn thì sẽ bắn chết mày! Mẹ nó, một tên đàn ông mà lại xinh đẹp như thế...”

Thời Sênh cảm thấy có người ngồi xổm xuống, cô khe khẽ nghiêng đầu, vừa hay nhìn thấy gương mặt tuấn tú trắng nõn của người đàn ông, môi khẽ nhếch lên, mặt mũi rũ xuống, thần sắc không có biến hoá gì.

Cho dù là đang ngồi xổm, dáng vẻ của hắn cũng vẫn vô cùng tao nhã, hỗn tạp xung quanh không thể xâm nhập đến hắn, khiến cho người ta có một loại ảo giác bản thân đang sống ở hai thế giới.

Không biết là có phải cảm giác được ánh nhìn của Thời Sênh hay không, hắn nghiêng đầu nhìn qua đây, cả khuôn mặt đều hiện lên trong tầm nhìn của Thời Sênh. Đó là một khuôn mặt không có cách

nào có thể dùng từ ngữ để mà hình dung được, hắn nhếch khoé môi khe khẽ cười, trong con ngươi đen kịt như mực giống như trăm nghìn loại hoa đang nở rộ.

Thời Sênh ngẩn ngơ ra một lát, cô có một loại ảo tưởng nhìn thấy Sở Đường.

Có điều cô lập tức phủ nhận, người đàn ông này và Sở Đường không giống nhau.

Trên người Sở Đường là im ắng mà dụ người ta rơi vào tà khí tối tăm. Còn người đàn ông này trên người là tràn ngập sự che đậy, ác ý đối chọi gay gắt.

Hệ thống, mi ra đây, bổn cô nương cần nói chuyện nhân sinh với mi.

Tại sao nhiệm vụ ẩn giấu lại là loại biến thái này hả?

Bổn cô nương cảm thấy tính mạng đang bị đe doạ, xin hãy plug-in ngón tay vàng ra, tốt xấu gì cũng phải cho bổn cô nương đây quà tặng tân thủ chứ.

#Ký chủ sao cứ không quên cái quà tân thủ này mãi thế, tình huống đang rất cấp bách#

Lục Thanh Vận hồ nghi nhìn cô gái đang ngồi xổm bên cạnh, vẫn là lần đầu tiên có người nhìn thẳng vào mặt hắn như thế, lộ ra biểu tình thâm cừu đại hận.

Sức hấp dẫn của hắn giảm bớt nhiều rồi sao?

Lục Thanh Vận quay đầu trưng ra bộ mặt tươi cười với cô gái khác ở bên cạnh, cô gái đó thần tình hoang mang sợ hãi vẫn còn sót lại trên

mặt, thế nhưng trong ánh mắt thì đã có mấy phần mê mẩn rồi, dường như quên mất cô lúc này đang bị mấy tên cướp uy hiếp, quên đi nguy hiểm.

Nhìn đi, đây mới là biểu tình nên có khi nhìn thấy hắn chứ.

Đúng vào lúc Lục Thanh Vận hài lòng quay đầu, chuẩn bị quan sát một chút sinh vật hiếm có kia, cánh tay của hắn bị người ta nắm lấy, sau đó bị người ta kéo lên.

Mà Hạ Mãn bên này cũng bị người ta kéo lên.

“Qua đây, đứng yên!”

Tên cướp chỉ cửa sổ đã không còn kính thuỷ tinh nữa, xô đẩy hai người đến chỗ mà bên ngoài có thể nhìn thấy.

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt kéo tên cướp kia lại, tên cướp quay đầu, họng súng đen ngòm chỉ vào Thời Sênh, cổ họng ồm ồm quát:

“Làm gì thế! Tìm chết à?”

Gương mặt Thời Sênh khe khẽ nhướn lên thành nụ cười, chỉ vào Lục Thanh Vận:

“Tôi cùng anh ta đi qua đó.”

Đáy mắt tên cướp tràn đầy sự ngạc nhiên, dường như chưa từng thấy con tin tranh đi đến chỗ chết thế này, lại còn là một em gái rất ưa nhìn nữa

Ngạc nhiên xong, tên cướp giật giật súng uy hiếp:

“Ít phí lời thôi, dàm làm loạn ông đây bắn chết ngươi.”

Trong tình hình mọi người đều đang sợ đến mức khóc cha gọi mẹ này, một tiểu cô nương lại cười mỉm chi xin đi làm bia đỡ đạn, đâu không phải là nói cho hắn biết có quỷ hay sao?

Đúng thật coi hắn là thằng ngốc sao?

Gương mặt của Thời Sênh sụp đổ, đáng thương nôn nóng nói:

“Nhưng mà... anh ấy là bạn trai của tôi a, chúng tôi đã nói là đồng sinh cộng tử với nhau rồi, làm sao tôi có thể để mặc cho anh ấy đối mặt với tình hình nguy hiểm một mình được? Anh hãy để cho tôi đi qua đó đi, anh xem tôi sức con gái trói gà cũng không chặt, đối với các anh thì có thể có cái gì mà uy hiếp chứ?”

Bạn trai mới thăng chức Lục Thanh Vận:

“...”

Mà Hạ Mãn luôn luôn nhìn Thời Sênh khoé miệng giật giật mấy cái, cô ta không phải là nữ nhân của Tịch Mặc sao? Sao lại trong chớp mắt biến thành bạn gái của người đàn ông này rồi?

Những con tin khác trong quán cà phê ồn ào hướng ánh mắt khen ngợi quý trọng về phía Thời Sênh, tình yêu của thanh niên trẻ tuổi đúng là cảm động lòng người mà!

Có điều vừa nhìn đến dung mạo của Lục Thanh Vận, có mấy cô nương trẻ tuổi đáy lòng lập tức thèm muốn, nam nhân cực phẩm như thế, bọn họ cũng nguyện ý đồng sinh cộng tử a.

Cảnh sát bên ngoài không ngừng kêu gào, tên cướp dường như

nhìn thấy nếu như nán lại đây lâu quá, hắn cũng lười chứng thực, hung bạo quát mắng:

“Đứng lên, đừng có giở trò bịp bợm, hai tay đặt ở chỗ ông đây có thể nhìn thấy được.”

Thời Sênh lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh Lục Thanh Vận, nhanh chóng bắt lấy cánh ta hắn, còn không quên cười cười với hắn ta.

Tên cướp muốn phía cảnh sát chuẩn bị xe, nếu như nửa tiếng mà không chuẩn bị xong sẽ giết con tin.

“Này, anh có sợ không?”

Thời Sênh nhỏ giọng hỏi Lục Thanh Vận.

Lục Thanh Vận tuỳ ý đứng lên, tư thế tao nhã, trong giọng nói trong suốt còn mang theo nụ cười ác ý:

“Có người cùng chết với tôi, tại sao lại phải sợ chứ?”

Ánh mắt của hắn liếc qua cánh tay bị Thời Sênh nắm lấy, đem theo mấy phần ý vị khó hiểu, nụ cười trên mặt thì lại càng lúc càng rực rỡ, cả thế giới dường như mất đi màu sắc.

Thời Sênh trong chốc lát cảm thấy da đầu tê dại, chuông báo động trong đầu vang lên, ngập ngừng mấy giây, rốt cuộc vẫn là không bỏ hắn ra.

“Anh đoán xem bọn họ mất bao lâu có thể cứu chúng ta ra ngoài?”

Ánh mắt Thời Sênh đặt lên trên người mấy cảnh sát bên ngoài, một đoàn người còn đang cầm lấy loa to, trao đổi với tên cướp.

“Có lẽ chúng ta không ra ngoài được.”

“Yên tâm, nhìn thấy em gái bên cạnh anh không?”

Lời nói tuy rằng là an ủi thế nhưng ngữ khí đến nửa phần ý tứ an ủi cũng không hề có.

“Theo cô ta tuyệt đội không thể chết được, có điểu có bị thương hay không thì còn không biết.”

Lục Thanh Vận quay sang nhìn Hạ Mãn đang đứng bên một phía khác một cái, ánh mắt Hạ Mãn trực quan hướng về phía trước, cái cằm nhăn nhó, sau lưng căng thẳng, lộ ra vẻ rất khẩn trương, nào có giống nữ nhân tự xưng là bạn gái của hắn đây, toàn thân đều thả lỏng, không có phòng bị gì hết.

“Làm sao cô biết theo cô ta thì không chết được?”

Ngớ ngẩn, đương nhiên là vì ánh sáng của nhân vật chính rồi!

Lời này chắc chắn là không thể nói, Thời Sênh chỉ nhếch nhếch khoé miệng, xúi giục:

“Anh thực hành một chút là biết ngay thôi.”

Hệ thống liền tan vỡ, nhiệm vụ là để cho cô đi trêu ghẹo đàn ông, không phải là để cho cô đi xúi giục nhân vật BOSS phản diện hướng về phía nữ chủ.

#Ký chủ nhà tôi luôn không theo kế hoạch mà đi#

Chỗ Hạ Mãn đứng có chút xa, không thể nghe rõ Thời Sênh và Lục

Thanh Vận đang nói cái gì, thế nhưng cô thấy hai người đó đều không có ý tốt gì mà nhìn qua đây, cả người đều cứng lại, loại cảm giác đó so với cảm giác cô bị tên cướp dùng súng chỉ vào đầu còn kỳ lạ hơn.

Mà cảnh sát ở bên ngoài cũng rất không có lời nào diễn tả được, làm sao mà cảm thấy hai con tin đó rất thoải mái như thế?

Lại còn nói chuyện phiếm nữa!

Mấy người có thể làm tròn bổn phận chút không, bây giờ là đang diễn phim đấu súng đó, không phải là phim tình cảm!

Chương 27: Kim chủ, bao tôi đi! (7)

<!--@content--> **Chương 27 Kim chủ, bao tôi đi! (7)**

Tên cướp và phía cảnh sát đã trao đổi xong rồi, thế nhưng đột ngột trong phút chốc, trong hai con tin, người đàn ông gầy yếu đột nhiên bổ nhào vào một tên cướp gần nhất, tên cướp nhất thời không phòng bị, người đàn ông há miệng cắn vào cổ tên cướp.

“A!”

Tên cướp kêu thảm một tiếng.

Văn giải trí lại biến thành văn zombie?

Còn có thể chơi như vậy sao?

Hiển nhiên là Thời Sênh nghĩ nhiều rồi, tên cướp đẩy người đàn ông ra, hung hăng đạp và chân hắn, người đàn ông va vào tường, đau đớn rên rỉ lên một tiếng.

Một giây sau lại từ mặt đất nhảy lên, bổ nhào về hướng tên cướp, điên cuồng hét lớn:

“Loại cặn bã như các ngươi nên đi chết đi, đi chết đi, tao phải thay chính nghĩa diệt trừ các ngươi, tao là anh hùng! Tao là anh hùng!”

“Mẹ kiếp cái thằng điên này, mau lôi nó ra đi.”

Tên cướp bị tấn công kia tức giận quát với người ở bên cạnh.

Người đàn ông đó giống như là được tiêm máu gà, tay chân đều dùng, nắm chặt lấy tóc, miệng cắn, chỉ cần tấn công hiệu quả, chiêu nào cánh đàn ông cũng sẽ làm được hết.

Mà nhân lúc tên cướp kia bước lên giúp đỡ, bên cạnh xuất hiện khoảng trống, lá gan của người đàn ông cũng to lên, mạnh mẽ xông qua đó, chạy ra khỏi cửa.

“Pằng!”

Tiếng súng mãnh liệt vang lên, ngươi đàn ông điên cuồng kia giống như bị ấn vào nút tạm dừng, mắt trợn trừng lên, toàn thân ngã gục về phía sau, máu tươi từ trên người chảy ra.

Trong không gian lập tức có một loại đình trệ,

“Ai bảo mày nổ súng hả?”

Một tên cướp đứng ở đầu khác tức giận hét lên.

“A, giết người rồi, cứu mạng a a!”

“Tôi không muốn chết. Tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, tha cho tôi đi, tha cho tôi đi...”

“Để tôi ra ngoài đi, để tôi ra ngoài đi!”

Những người vốn đang ngồi xổm trên mặt đất đột nhiên đều đứng hết cả lên, chen lấn lên trước để chạy ra ngoài, mấy tên cướp dường như cũng không thật sự muốn giết người, bọn chúng chỉ là dũng mãnh sử dụng vũ lực để bức người quay lại thôi.

Không biết có phải mọi người đã đoán ra điểm này rồi không, lá gan lập tức to lên, thậm chí có người còn bắt đầu cướp súng.

Trong lúc hỗn loạn, có người hướng về phía Thời Sênh bên này, cửa sổ trước mặt bọn họ có thể trực tiếp thoát ra ngoài, so với đi cửa chính nhanh hơn nhiều

Thời gian trước sau không đến mấy phút, Hạ Mãn đã phản ứng lại, lập tức chạy về phía cửa sổ, cũng không biết là có phải ban nãy quá khẩn trương hay không, cô vừa động hai chân lại nhũn ra, loạng choạng đổ về phía trước.

“Pằng!”

Lại là tiếng súng.

Bởi vì Thời Sênh luôn lôi lấy cánh tay của Lục Thanh Vận, nên lúc tên cướp đó bắt đầu nổ sung, Thời Sênh liền kéo Lục Thanh Vận nấp sang bên cạnh, thuận tay đẩy Hạ Mãn một cái, viên đạn xẹt qua bả vai Hạ Mãn, bắn xuống mặt đất.

“Ra ngoài.”

Thời Sênh chỉ chỉ cửa sổ.

Cho dù là trong tình hình hỗn loạn thế này, ý cười trên mặt Lục Thanh Vận vẫn rạng rỡ như cũ, nhìn đến mức da đầu người ta phát tê dại, mồ hôi lạnh chảy ra.

Thời Sênh vội vàng di chuyển tầm nhìn, kéo hắn chạy về phía cửa sổ, hai người một trước một sau trèo qua cửa sổ, đối diện mà tới là tiếng súng, cảnh sát đang xông lên, hai người nhanh chóng chạy về

phía sau.

“Ban nãy cô cứu cô ấy rồi.”

Lục Thanh Vận dáng vẻ tuỳ ý dựa vào xe cảnh sát, nhướng lông mày lên nhìn người con gái đang không có chút hình tượng nào ngồi trên mặt đất.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, thổi thổi đám tóc đang chắn trước tầm nhìn, ngôn từ nghĩa chính nói:

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp.”

Tình tiết trong truyện là Hạ Mãn sẽ chặn viên đạn cho Lục Thanh Vận, tuy rằng là ngoài ý muốn nhưng ơn cứu mạng vẫn cứ là thật.

Lục Thanh Vận bởi vì quen biết nữ chủ, tuy rằng là với mục đích xấu lợi dụng, thế nhưng không thể thừa nhận, Lục Thanh Vận luôn lo lắng của Hạ Mãn, cả chặng đường luôn là điểm tựa tinh thần vững chắc của cô.

Vừa rồi cô đẩy Hạ Mãn một cái khiến cho cô ta tránh được viên đạn chỉ là bởi vì nhìn Hạ Mãn coi như vẫn thuận mắt.

Lục Thanh Vận trong lòng đầy hoài nghi, hắn ta không quên được người con gái này trước đó còn xúi giục mình làm cái gì, một lúc sau lại nói ngôn từ chính nghĩa như thế, cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp?

Cái truyện cười này một chút cũng không buồn cười tí nào cả.

Hắn nhìn người con gái đang nghịch điện thoại di động, trong đôi mắt đen giống như điểm xuyết vô số trăm hoa đua nở, tầng tầng sóng

gợn theo từng cơn gió, khoé miệng từ từ nhướng lên thành một độ cong, phác hoạ thành một nụ cười.

Mấy cảnh sát ở xung quanh trực tiếp nhìn tới mức ngây ngẩn, làm sao có thể có một người có thể đẹp đến mức như thế này?

…

Bọn cướp rất nhanh liền bị bắt lấy, lúc này những người ở quán cà phê trừ những người bị thương ra đều bị gọi đến cục cảnh sát lấy khẩu cung.

Đợi đến sau khi ra khỏi cục cảnh sát, sắc trời đã tối đen rồi.

Đường Ẩn dựa vào bên cạnh xe hút thuốc, nhìn thấy Thời Sênh ra ngoài, hắn lập tức ngắt điếu thuốc, trên mặt không nói rõ ra là biểu tình gì cả, giọng nói vẫn không nhanh không chậm như cũ, thế nhưng rất âm điệu tăng thêm rất là rõ ràng:

“Chỉ có một buổi chiều thôi mà cô lại gây ra chuyện lớn như thế.”

“Giới truyền thông biết được rồi sao?”

Thời Sênh chớp chớp mắt.

Bổn cô nương cũng rất là vô tội đó biết không hả?

“Đều đã xử lý xong hết cả rồi.”

Đường Ẩn khẩu khí than thở, đoàn đội đứng đầu không phải là hạng vô dụng a!

Hai người đang chuẩn bị rời đi, Thời Sênh di chuyển tầm nhìn đến

Lục Thanh Vận vừa từ cục cảnh sát bước ra, cô khó khăn bước qua đó:

“Lục tiên sinh, có muốn tôi tiễn anh một đoạn không?”

Lục Thanh Vận nhìn nghiêng liếc Thời Sênh, nở ra một nụ cười, nhấn rõ từng chữ:

“Không cần đâu.”

Sau đó bước qua Thời Sênh mà đi rồi...

Đi rồi...

Bổn cô nương lại bị cự tuyệt rồi?

“Giang tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết người đàn ông ban nãy đó là ai hay không?”

Đường Ẩn không biết là từ lúc nào đứng bên cạnh Thời Sênh, mắt kính dưới ánh đèn đường lạnh lẽo phản chiếu.

Vừa nãy hai người đứng có chút xa, ánh sáng lại tối, Lục Thanh Vận lại rời đi một hướng khác, cho nên Đường Ẩn không nhận ra người đàn ông mà Thời Sênh chạy đến nói chuyện cùng là ai.

“Kim chủ a!”

Thời Sênh vô ý thức trả lời một câu.

“Cái gì?”

Kim chủ? Nghệ sĩ nhà hắn lại có kim chủ?

Thời Sênh dường như phản ứng lại được bản thân mình đã nói cái gì, lắc đầu phủ nhận.

Đường Ẩn thở phào một hơi, loại chuyện này ở trong phạm vi này rất hay gặp, thế nhưng đối với nghệ sĩ mà nói, rốt cuộc lại là không tốt, thế nhưng anh vẫn chưa thật sự yên tâm, thì đã nghe thấy nghệ sĩ nhà hắn rất nghiêm túc chữa lại:

“Kim chủ tương lai!”

Phù!

Đường Ẩn suýt nữa thì không hít thở nổi, cái cô nghệ sĩ này là đến để hãm hại anh ta hay sao vậy?

…

Kim chủ tương lai Lục Thanh Vận, lúc này đang ngồi trên ghế phụ của chiếc xe ô tô tới đón hắn, hai tay khoanh trước ngực, hai chân gác lên trên xe, gương mặt mỉm cười, dường như đang rất vui vẻ.

Người đàn ông lái xe liếc mắt nhìn hắn mấy lần, cuối cùng không nhịn được nữa:

“Lục Thanh Vận, cậu không có chuyện gì cười mãi làm gì thế, tối nay có bị thẩm vấn hay không?”

Trong xe ô tô chỉ có âm nhạc an tĩnh nhẹ nhàng, hắn đã sớm đã quen với sự tra hỏi của người này, người bên cạnh không quan tâm là tình hình gì, trực tiếp chuyển chủ đề nói:

“Cậu vừa mới về nước đã đến cục cảnh sát dạo chơi một ngày rồi,

tôi nói cậu không thể ít gây chuyện hơn được sao? Trong nước không như ở nước ngoài, tôi không có nhiều tinh lực như thế mà đi kéo cậu ra đâu, đừng có làm tôi giống như con thiêu thân nữa.”

“Hôm nay là cậu đến muộn, tôi mới nán lại ở đó lâu như thế.”

Người đàn ông nghẹn họng, anh ta nào biết hắn lại xui xẻo đến mức đi uống café cũng có thể gặp phải ăn cướp có súng, đúng là ngôi sao đen đủi mà.

“Cậu có biết cô gái hôm nay ở cùng với tôi là ai không?”

Lục Thanh Vận nghiêng đầu nhìn người đàn ông, đôi mắt đó giống như viên ngọc đen đẹp đẽ nhất của thế gian lắng đọng lại, lung linh rực rỡ, vạn phần sáng chói.

“Ai cơ?”

Người đàn ông hạ ý thức hỏi lại, ánh mắt kỳ lạ lập tức hướng lên người Lục Thanh Vận:

“Không phải chứ, cậu lại hỏi tôi về con gái? Ha, tôi còn cho rằng cậu đã vặn vẹo không thể uống cong được nữa, chuẩn bị qua mấy năm nữa gả ra ngoài, tôi sẽ miễn cưỡng mà thu nhận cậu, thế mà lúc này cậu lại thông suốt rồi.”

“Mấy lời vô ích này của cậu tỷ lệ nghịch với giá trị sản lượng của công ty.”

“Lục Thanh Vận, lúc cậu không nói gì thì mới giống con người.”

Người đàn ông nghiến răng ken két trừng hắn, lại có thể mặt dày như thế, đúng là tên phá của trời không tiếc tay mà.

“Lúc cậu nói chuyện giống một tên...”

Lục Thanh Vận ngừng lại:

“Bệnh thần kinh.”

Người đàn ông nén lại sự tức giận, tại sao anh ta lại phải đi đến cục cảnh sát đón cái tên này cơ chứ? Để cho hắn ở đó tự mình kiểm điểm không phải là rất tốt hay sao?

Hừ! Để mi biết tay!

Chương 28: Kim chủ, bao tôi đi! (8)

Chương 28Kim chủ, bao tôi đi! (8)

Bi kịch chính là việc thử vai phim tiên hiệp của Thời Sênh mãi mà chẳng có động tĩnh gì cả, Đường Ẩn gọi điện thoại qua hỏi mới biết vai diễn đó đã được định rồi.

Kết quả này khiến cho Thời Sênh có chút ngoài ý muốn, suy cho cùng lúc đó Tống Hàn đối với cô có lẽ đã rất hài lòng rồi.

“Trừ nữ tam ra vẫn còn vai diễn gì khác nữa không?”

Bộ phim Tiên hiệp này rất là hot, về tình về lý cô đều không nên bỏ qua cơ hội tốt thế này.

Đường Ẩn ban nãy đã hỏi qua bên nhân viên công tác rồi, trực tiếp lắc đầu:

“Không có, đã định hết rồi.”

Phim của Tống Hàn luôn luôn rất nhiều người tranh, nói không chừng người ta vừa mới chuẩn bị đầu mối cho phim mới đã có người âm thầm đi cửa sau điều động nội bộ rồi.

“Nữ tam là ai thế?”

Nữ tam trong tình tiết bộ phim là một người mới, sau đó dựa vào độ hot của bộ phim này mà trực tiếp nhảy lên ba tuyến.

“Lâm San San.”

“Tôi nhổ!”

Mấy ngày nay không phải là Lâm San San đang vướng vào scandal sao? Sao lại vẫn còn có thời gian đi tranh nhân vật nữ tam?

Đường Ẩn đẩy đẩy gọng kính, chậm rãi thong thả nói:

“Cô ta là đang nhắm vào cô, người sau lưng cô ta có chút lai lịch.”

“Lai lịch gì chứ?”

Thật sự tính ra Lâm San San và cô cũng không có thù gì lớn, điệu bộ ngày hôm nay là muốn cô sống tôi chết hay sao?

Đường Ẩn nhìn cô một cái:

“Lục Đại Bằng.”

Lục Đại Bằng, con cá sấu lớn của ngành bất động sản, nhà mẹ đẻ phu nhân của hắn còn có chút liên quan đến chính trị, có thể không có chút lai lịch nào sao.

“Cô cũng đừng nghĩ quá nhiều, tài nguyên gần đây không ít, ngày mai tôi sẽ xem cho cô. Đúng rồi, hôm nay có một tiệc rượu, công ty yêu cầu cô tham gia, còn đưa đến cả lễ phục rồi.”

Đường Ẩn đưa cái túi cho Thời Sênh.

Công ty bảo nghệ sĩ đi tham gia tiệc rượu còn đưa cả lễ phục đến? Trong mắt Thời Sênh hiển nhiên là lộ ra vẻ khó hiểu.

“Có lúc công ty sẽ chuẩn bị, thời gian bắt đầu tiệc rượu công ty sẽ có xe đến đón cô, người quản lý không thể đi cùng cô được, đến lúc đó cô tự mình lanh lợi chút, tôi sẽ ở bên ngoài chờ cô, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Đường Ẩn tận tâm giống như đối với người mới, những điều cần chú ý đều nói hết với cô một lượt, giọng nói của anh không nhanh không chậm, như cơn gió nhẹ khe khẽ lay động, sẽ không làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Thời Sênh cũng khó mà ngắt lời hắn, mấy chuyện này từ trước đến nay Mễ Lan đều không nói với nguyên chủ.

…

Đợi đến khi Thời Sênh nhìn thấy Hạ Mãn ở tiệc rượu, Thời Sênh mới mãnh liệt phản ứng lại, tiệc rượu này là sau khi nữ chủ về nước, lần thứ hai gặp mặt nam chủ.

Khó trách công ty lại đưa lễ phục cho cô, còn không sắp xếp bạn nam cho cô, là do Tịch Mặc đó chỉ huy sao?

Thời Sênh nhân lúc vẫn chưa có người phát hiện ra mình, vội vàng chuồn ra khỏi tiệc rượu, cô không muốn làm lá chắn cho con mực đó đâu.

Cô đi xuyên qua chỗ có ít người, mắt nhìn muốn ra khỏi cửa lớn, Lâm San San khoác tay một người đàn ông bước vào, va vào Thời Sênh một cái.

Lâm San San trong chốc lát nhìn thấy Thời Sênh, một tia hận ý xẹt qua đáy mắt cô ta, rất nhanh liền biến mất.

Cô ta khoác tay người đàn ông kia chắn đường Thời Sênh, gương mặt mỉm cười nói:

“A, đây không phải là Giang tiểu thư sao? Lúc này tiệc rượu vừa mới bắt đầu, Giang tiểu thư muốn đi đâu vậy?”

Thời Sênh khe khẽ nhíu mày, quét mắt nhìn người đàn ông mà cô ta khoác tay, nhìn cũng coi như là đàng hoàng, chỉ có điều so với người cùng tuổi có chút già hơn, đứng cùng với Lâm San San, nói là hai bố con cũng không quá.

“Tôi đi đâu có liên quan gì đến cô?”

Dù sao cũng bị mất mặt rồi, cô cũng không cần phải cho Lâm San San sắc mặt vui vẻ.

Sắc mặt Lâm San San khẽ biến, nhìn Thời Sênh có một mình, nhếch môi lên châm chọc:

“Giang tiểu thư không phải là không tìm thấy bạn nam để đi cùng chứ? Một mình lẻ loi trơ trọi rất đáng thương a, ông chủ Lục, nếu không thì anh tìm cho Giang tiểu thư một người đi?”

Nói đến cuối cùng, cả người Lâm San San đều dán vào người Lục Đại Bằng, Lục Đại Bằng bị hành động này của Lâm San San lấy lòng, tay đặt ở thắt lưng cô ta nhéo nhéo hai cái, cười híp mắt nói:

“Giang tiểu thư muốn một nửa đi cùng như thế nào? Lão Lục tôi không có bản lĩnh gì lớn, thế nhưng bạn bè thì vẫn có.”

Lão ta nhìn Giang Vãn này lớn lên cũng rất xinh đẹp, đáng tiếc là lão lại thích thành thục một chút, ở trên giường chơi sẽ vui hơn.

“A, không biết bạn bè của Lục tổng có đặc biệt đẹp trai không? Lục tổng, anh cũng biết những người trẻ như chúng tôi đây chỉ thích mấy người ưa nhìn thôi, nếu mà quá xấu thì tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến sự ngon miệng.”

Thời Sênh không nhìn sắc mặt Lục Đại Bằng đang sầm xuống, lộ hàm răng trắng ra cười híp mắt nói:

“Lục tổng nếu như quen kiểu người như thế thì có thể giới thiệu cho tôi một chút.”

Lục Đại Bằng cũng không phải là tên đần độn, đương nhiên nghe ra ý của Thời Sênh, nữ nhân này nói xa nói gần mắng lão vừa già vừa xấu.

“Giang tiểu thư, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Lục Đại Bằng đè lửa giận xuống:

“Ở Thanh Thị, Lục Đại Bằng tôi nói một câu thì cô đừng hòng lăn lộn ở trong cái giới này nữa.”

Lâm San San đứng ở bên cạnh, đắc ý châm chọc nhìn Thời Sênh, vốn dĩ còn cho rằng nữ nhân này sẽ không đối đầu trực tiếp với Lục Đại Bằng, chuẩn bị ở bên cạnh châm thêm dầu, cho thêm chút lửa.

Ai mà biết cô ta lại ngu ngốc như thế, trực tiếp một câu đắc tội với Lục Đại Bằng, ai không biết là Lục Đại Bằng ghét nhất kẻ nào nói lão già, nói lão xấu, cô ta muốn xem xem lần này Giang Vãn còn làm thế nào để có thể lăn lộn ở trong cái giới này nữa.

Dám đối nghịch với cô ta, cũng không biết tự lượng sức mình đi.

“Rượu mừng? Lục tổng lúc nào thì kính rượu tôi thế? Nếu như Lục tổng kính rượu tôi, tôi đương nhiên sẽ không cự tuyệt đâu.”

Ngữ khí của Thời Sênh thành khẩn mà chân thành:

“Có điều Lục tổng, ngài là rõ ràng chưa kính rượu tôi mà, ngài đây là đang nói oan cho tôi sao? Lục tổng, ngài không thể thấy tôi chỉ là một tiểu cô nương mà bắt nạt tôi a!”

“Giỏi cho một tiểu nha đầu mồm miệng lanh lợi như cô.”

Lục Đại Bằng tức giận cười, trực tiếp hung hăng nói:

“Sẽ có lúc cô cần phải cầu xin tôi, tới lúc đó chúng ta sẽ tính sổ.”

Lão không tin không trừng trị được một tiểu nha đầu, mấy người mới trẻ tuổi kiêu ngạo này, thật sự cho rằng cái giới này dễ lăn lộn như thế sao?

“Chú Lục muốn tính sổ với ai thế?”

Giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến từ sau lưng Lục Đại Bằng.

Cơ thể Lục Đại Bằng cứng lại một chút, biểu tình trên mặt thay đổi rất nhanh, sao mà hình như lão lại nghe thấy... tiếng nói của vị kia?

Không thể nào a, hắn không phải là đang ở nước ngoài sao? Thế nhưng, trừ hắn ra còn có ai có thể gọi chú Lục đầy sát khí như thế chứ?

Thời Sênh vốn dĩ là đứng đối diện với cửa lớn, vừa nhìn một cái là

đã thấy người bước vào phía sau lưng Lục Đại Bằng, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt của hắn giống như mạ thêm một tầng ánh sáng, dường như là tiên nhân bước ra từ trong bức hoạ vậy, đôi mắt đen láy như mực, chỉ một cái nhìn là đã khiến cho người ta mất phương hướng trong đó.

Hắn không mặc âu phục mà mặc quần áo giản dị, đứng trong đám âu phục giày da, lễ phục xa hoa này lại khiến cho người ta cảm thấy cao ngất.

Mỗi bước đi của hắn dường như là đang dẫm lên trái tim người ta, đứng lại khiến cho người ta ngưỡng vọng như trên ngai vàng.

Giống như một vật phát sáng, không cần một câu một từ nào đã có thể thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người rồi.

Lục Đại Bằng nhìn thấy người đến là ai, tia hy vọng cuối cùng liền bị dập tắt.

Chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, da đầu tê rần, sống lưng đã sớm bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm rồi, cuối cùng không thể không nhẫn nhục mà nói:

“Đại thiếu gia về lúc nào thế, sao lại không nói với chúng tôi một tiếng?”

Lục Thanh Vận đứng yên, vẻ mặt rạng rỡ, dường như nghìn hoa vạn hoa đang đua nhau nở:

“Tôi quay về lúc nào còn phải báo cáo với chú Lục sao?”

Chương 29: Kim chủ, bao tôi đi! (9)

<!--@content--> **Chương 29Kim chủ, bao tôi đi! (9)**

"Đại thiếu gia, tôi không có ý đó.”

Lục Đại Bằng bị doạ vội vàng phủ nhận:

“Tôi chỉ là muốn nói là nếu đại thiếu gia nói với tôi một tiếng thì tôi sẽ tiếp đón tẩy trần cho đại thiếu gia được tốt hơn.”

Lục Đại Bằng trong lòng tràn đầy sự lo lắng và khủng hoảng, tên sao chổi này không ngoan ngoãn ở nước ngoài cho tốt, quay về làm cái gì chứ?

Lục gia là vọng tộc trăm năm, gia quy nghiêm khắc, đừng có nhìn vào Lục Thanh Vận kêu một tiếng chú, lão chẳng qua chỉ là nhánh bên của Lục gia, mà vị trước mặt này lại là con cháu của chi chính Lục gia, mấy năm nay chi chính của Lục gia đã rời khỏi trong nước đi hết cả rồi, không biết hắn còn quay về làm cái gì nữa?

“Vậy thì không cần đâu.”

Ánh mắt Lục Thanh Vận rơi trên người Thời Sênh.

Thời Sênh lập tức nở ra một nụ cười, kim chủ a, đây chính là kim chủ tương lai đó, không thể đắc tội được.

Lâm San San sớm đã nhìn đến ngây ngốc rồi, trong phạm vi này có

lẽ không thể nào tìm được người nào đẹp trai hơn người ở trước mặt đây, nghe cách xưng hô của Lục Đại Bằng, thân phận so với hắn tôn quý hơn, nếu như có thể bám vào nhân vật như thế này...

Nghĩ đến điều này, Lâm San San lập tức xua tan suy nghĩ này đi, đáy mắt si mê cũng từ từ biến mất.

Người đàn ông này vừa nhìn là biết không phải người dễ sống chung rồi, có thể dựa vào nhân vật hạng ba như Lục Đại Bằng là tất cả những gì cô ta có thể làm, vẫn không bằng bám thật chắc Lục Đại Bằng, miễn cho lại được một mất mười.

Lâm San San chắc chắn có sự hiểu biết của mình, thế nhưng cô ta vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Thời Sênh đang cười vời người đàn ông kia, mà người đàn ông kia lại bước về phía cô ta.

Nhìn thấy thế, Lâm San San càng thêm hận Thời Sênh, cô ta dựa vào cái gì chứ?

“Kim... Lục tiên sinh, thật là trùng hợp!”

Thời Sênh nhướn nhướn mắt chào hỏi.

Lục Đại Bằng nhìn thấy Lục Thanh Vận gật gật đầu với Thời Sênh thì lập tức bị doạ tới mức hồn phách cũng bay lên, không phải nói Giang Vãn chỉ là một người bình thường thôi sao? Sao lại quen ngôi sao chổi này chứ?

“Chú Lục còn có chuyện gì sao?”

Lục Thanh Vận đứng bên cạnh Thời Sênh, ánh mắt quét lên nhìn Lục Đại Bằng đang không dám động đậy chút nào.

Toàn thân Lục Đại Bằng run rẩy, liên tục lắc đầu:

“Không có gì, không có gì, đại thiếu gia, tôi đi trước đây.”

Lục Đại Bằng lôi Lâm San San xoay người đi ra khỏi cửa, đến tiệc rượu cũng không tham gia nữa.

Mẹ nó, ngôi sao chổi kia ở đây, lão không muốn sống mới bước vào.

“Đợi đã.”

Bước chân Lục Đại Bằng ngừng lại, quay người kính cẩn thấp thỏm nói:

“Đại thiếu gia còn có gì dăn dò sao?”

“Xin lỗi.”

Xin lỗi? Cả người Lục Đại Bằng đều không tốt, Giang Vãn và tên này là quan hệ gì mà lại có thể khiến hắn phải mở miệng!

Lục Đại Bằng mồ hôi lạnh ròng ròng nhìn Giang Vãn một cái, trực tiếp khom người:

“Giang tiểu thư, vừa rồi là lỗi của tôi, cô đại nhân đại lượng đừng tính toán với tôi, tôi với cô không oán không hận, đều là Lâm San San xúi giục tôi, tôi đây mới bị mê mẩn trong lòng...”

Sắc mặt Lâm San San tái mét, cô ta không ngờ Lục Đại Bằng lại dễ dàng bán đứng mình như thế.

“Lục Đại Bằng, anh có ý gì hả?”

Vì lão sợ hãi người đàn ông kia cho nên mới muốn đem toàn bộ lỗi sai đổ lên trên người cô ta sao?

“Câm miệng.”

Lục Đại Bằng vẻ mặt hung dữ quát mắng Lâm San San một tiếng, nếu không phải là cô ta, lão sẽ không nhìn tới Giang Vãn, càng không vì thế mà đắc tội với tên ma vương này.

“Nên làm thế nào không cần tôi dạy chú rồi chứ?”

“Vâng vâng, đại thiếu gia yên tâm đi, tôi nhất định sẽ xử lý tốt.”

Đáy mắt Lục Đại Bằng vụt qua một tia hung dữ, Lâm San San hại lão suýt chút nữa thì đắc tội tên kia, lão không tìm được nơi trút giận nên chỉ có thể phát tiết lên trên người Lâm San San.

“Đừng có làm mất mặt mũi Lục gia ta.”

Lục Thanh Vận khua khua tay, Lục Đại Bằng dường như có được ân xá, lôi Lâm San San sắc mặt trắng bệch bước nhanh ra khỏi cửa lớn.

“Anh lại uy phong như thế sao?”

Thời Sênh làm ra một vẻ mặt biểu tình sùng bái:

“Lục tổng đó là nhân vật số hai của giới này, hắn ta luôn gọi anh là đại thiếu gia, anh thật sự là lợi hại nha.”

Ánh mắt Lục Thanh Vận nhìn vào con ngươi bình tĩnh của Thời Sênh, không có nửa điểm gợn sóng, nữ nhân này căn bản là không muốn khen hắn, diễn kịch đều không để tâm thế này, hoàn toàn là đang qua loa cho xong.

Lục thiếu gia không thể không lần nữa hoài nghi sức hấp dẫn của mình, sao đối với nữ nhân này lại không có hiệu quả gì thế?

“Cô không muốn khen tôi, khen tôi trái với lương tâm thế không khó chịu sao?”

Hắn nói cô đi trái với lương tâm khen người, chí ít cô cũng phải che đậy sự giả bộ một chút chứ, đừng có để người ta nhìn ra a!

Em gái này căn bản là không hề che đậy mấy cái ý tứ này.

“Không khó chịu.”

Bổn cô nương khen anh ngoài miệng là đã không tồi rồi, anh còn muốn bổn cô nương dùng cả trái tim mà khen anh sao, đừng có mơ!

Lục Thanh Vận: “…”

Lục thiếu gia lần đầu tiên phát hiện bản thân mình nghẹn lời rồi.

Thẳng thắn kiểu này có chút quá đáng rồi đó!

“Ồ, Lục Thanh Vận, cậu bắt được cô gái này ở đâu thế? Tôi chẳng qua là đi dừng xe một chút, khổ thân tôi vất vả đón cậu qua đây, cậu lại còn không có tính người như thế!”

Bắt? Từ này dùng cũng thật là...

Thời Sênh nhìn người vừa mới đến, ăn mặc rất nghiêm chỉnh, nhìn rất xinh đẹp.

Thế nhưng vẫn còn chưa kịp để Lục Thanh Vận trả lời, anh ta lập tức

nhảy ra thêm một câu nữa:

“Vừa nãy tôi nhìn thấy Lục Đại Bằng, ông ta làm sao mà giống như ăn phải thuốc nổ vậy, phát hoả với một cô gái, cậu làm gì với ông ta hả?”

Thời Sênh: “…”

Người này thật là hiểu Lục Thanh Vận, chỉ nhìn Lục Đại Bằng phát hoả đã đoán ra Lục Thanh Vận làm gì với lão ta.

Người như này, theo tình tiết trong truyện thì chỉ có một người, bạn thân và trợ thủ đắc lực của Lục Thanh Vận - Tô Nghi Tu.

“Cô gái này là?”

Tô Nghi Tu trong chớp mắt lại chuyển chủ đề lên người Thời Sênh, hiếu kỳ quan sát Thời Sênh:

“Có thể đứng chung một chỗ với cậu ta, trái tim của cô cũng thật là lớn đó.”

Đây không phải là em gái lần trước Lục đại thiếu hỏi kia sao, lại có thể mặt không đổi sắc đứng với Lục Thanh Vận, khó trách hắn lại hỏi cô.

“Trái tim ôm cả thiên hạ.”

Thời Sênh vẻ mặt chính phái.

“Phì...”

Tô Nghi Tu không nhịn được mà cười phì ra một tiếng.

Thời Sênh trừng hắn, cười gì mà cười!

“Tôi là Giang Vãn.”

Người của kim chủ tương lai, có thể không chú ý đến thì không chú ý đến là được rồi.

Tô Nghi Tu lộ ra vẻ kinh ngạc, âm sắc cũng nâng cao lên mấy phần:

“Hoá ra cô là tiểu thư Giang, tôi là Tô Nghi Tu, bạn chơi chung từ nhỏ kiêm vú em của Lục Thanh Vận.”

Khoé miệng Thời Sênh giật giật, bạn chơi chung từ nhỏ kiêm vú em, còn có thể chơi như thế sao?

Tư duy của nhân vật phản diện, bổn cô nương không thể hiểu nổi!

“Chuyện lần trước thật sự làm rất cám ơn cô, nếu không phải là cô, phỏng chừng Lục Thanh Vận xong đời ở đó rồi, hắn cái gì cũng tốt, chỉ là thể lực thì không tốt, hồi còn học trung học...”

“Cậu yên tĩnh ngay đi, còn là người đẹp trai nữa không hả?” Lục Thanh Vận ngắt lời Tô Nghi Tu.

“Tôi không yên tĩnh thì cũng vẫn đẹp trai lồng lộng.” Tô Nghi Tu hừ một tiếng, không nói tiếp chuyện ban nãy nữa.

Thời Sênh: “…”

Ha ha, vãi thật!

Phe cánh nhân vật phải diện lại là người ngốc ngếch như thế.

“Giang tiểu thư, tối nay đi có một mình sao?”

Nếu như Lục Thanh Vận đã có hứng thú đối với em gái này như thế, một người anh em vừa là bảo mẫu vừa là trợ thủ như anh ta đương nhiên phải giúp một tay.

“Tạm thời là thế.”

Tịch Mặc vẫn chưa đến, cũng không biết là đi làm gì rồi.

“Vậy thì tốt quá rồi, lát nữa tôi cũng có chút chuyện, phải rời đi trước. Lục Thanh Vận mới về nước, đối với việc trong nước vẫn chưa quá quen thuộc, có thể phiền Giang tiểu thư giúp tôi để ý hắn tối nay không?”

Người anh em, tôi chỉ có thể giúp anh đến đây thôi đấy.

Thời Sênh luôn cảm thấy Tô Nghi Tu dùng từ rất kỳ dị.

“Cứ chốt lại như thế nhé, Giang tiểu thư đúng là một người tốt, vậy tôi đi trước đây.”

Tô Nghi Tu tự biên tự diễn nói, vẫn còn có chút không yên tâm cảnh cáo Lục Thanh Vận:

“Lục Thanh Vận, tôi nói cho cậu biết, cậu bớt gây phiền phức cho tôi thôi nhé, tình bạn mỏng manh nói đổ là đổ đó.”

Nói rồi, Tô Nghi Tu như bị người ta đuổi theo phía sau, chuồn nhanh như khói bốc hơi ra khỏi cửa lớn.

Thời Sênh bị làm người tốt một cách bất đắc dĩ:

“…”

Tôi nhổ, ông đây vẫn còn chưa đồng ý mà anh đã chạy mất rồi?

Tuy rằng... ông đây cũng sẽ không từ chối.

Chương 30: Kim chủ, bao tôi đi! (10)

<!--@content--> **Chương 30 Kim chủ, bao tôi đi! (10)**

"Hạ Mãn, cô vẫn còn mặt mũi mà quay lại à, sao cô lại không cần mặt mũi đến như thế chứ? Tôi muốn cô cả đời này ở nước ngoài, đánh chết cũng sẽ không quay về, miễn cho quay về làm mất mặt, ô uế cho danh tiếng của Hạ gia.”

Thời Sênh đang chuẩn bị đi vào bên trong thì nghe thấy tên Hạ Mãn, cô ngừng lại quay đầu nhìn sang.

Một người phụ nữ trang điểm đẹp đẽ đang đứng chắn ở ngoài cửa, người phụ nữ đó đứng cách cô không xa lắm, chỉ có mấy bước chân, mà Hạ Mãn bị người phụ nữ đó chặn ở ngay cửa.

Ánh mắt Hạ Mãn khẽ sa sầm xuống, sắc mặt lạnh nhạt nói:

“Tôi chẳng có quan hệ gì với Hạ gia cả.”

Hạ Huyên sắc mặt nhuộm thêm mấy phần châm biếm:

“A, có khí phách quá ha, không phải là lại tìm được ngọn núi lớn nào để dựa vào rồi chứ? Cũng đúng, cô bây giờ thứ có thể dựa vào cũng chỉ là cơ thể đó thôi…”

“Bịch!”

Cơ thể Hạ Huyên khẽ nghiêng đi, vừa hay va trúng người Thời Sênh,

cơ thể Thời Sênh lảo đảo, va vào chậu hoa bên cạnh, chậu hoa này là loại hình vuông, có góc cạnh làm cho thắt lưng cô bị đau một trận.

Bà đây chỉ là xem kịch một tí, sao mà cũng có thể bị liên luỵ thế này a?

Lại còn có tên Lục Thanh Vận này nữa, đỡ cô một cái thì chết sao?

Lục Thanh Vận vừa rồi đứng bên cạnh cô, rõ ràng là chỉ cần thuận tay đỡ cô một cái thì có thể giúp cô đứng vững được rồi, thế nhưng hắn lại đứng khoanh tay, cười xán lạn như bông hoa vậy, trừng mắt nhìn cô bị đụng va vào chậu hoa.

“Không sao chứ?”

Một đôi tay dìu lấy cô, Thời Sênh khe khẽ cau mày, quay đầu nhìn chủ nhân của đôi tay này.

Tịch Mặc.

“A Mặc, anh lại để cho người khác đánh em? Em làm sai cái gì chứ?”

Hạ Huyên bưng lấy mặt, lộ ra vẻ đầy tủi thân nhìn Tịch Mặc, mà người vừa rồi động thủ vẫn còn đứng bên cạnh Hạ Huyên, là trợ lý của Tịch Mặc.

Tịch Mặc dìu Thời Sênh đứng lên, một tay ôm lấy eo cô, giọng nói hờ hững:

“Cô chặn bạn gái của tôi.”

Thời Sênh:

“…”

Lý do này cũng quá không để tâm vào rồi!

Ông nội nhà anh, người đàn ông Tịch Mặc này rõ ràng là đang không bằng lòng thay Hạ Mãn, thế mà lại đem hận thù này ném lên trên người cô.

Anh ta muốn bảo vệ hạt chu sa ở trong lòng, không vấn đề!

Thế nhưng lại trực tiếp đem hận thù này ném lên trên người cô, vậy thì đúng là cầm thú rồi!

Con ngươi Hạ Huyên mở lớn, trên mặt đầy vẻ không thể tin được, ánh mắt như con dao nhọn đâm thẳng vào Thời Sênh, chỉ vào cô chất vấn:

“Cô… Cô ta là ai?”

Bạn gái? A Mặc lấy đâu ra bạn gái chứ? Nhất định là nữ nhân này đã câu dẫn A Mặc rồi!

Thời Sênh phản cảm với việc Tịch Mặc động vào mình, giơ tay bắt lấy Lục Thanh Vận, mượn lực thoát ra khỏi vòng tay của Tịch Mặc, dựa vào cánh tay Lục Thanh Vận:

“Tịch tổng, ăn thì có thể ăn linh tinh chứ lời thì không thể nói bừa đâu, tôi với anh hoàn toàn trong sạch, anh đây là đang huỷ đi danh dự của tôi sao, như thế không tốt lắm đâu.”

Hôm nay ồn ào chống lại Tịch Mặc rồi.

Thôi đi, dù sao cô cũng ở giải trí Đông Phương đủ rồi, lúc nào cũng

chuẩn bị bị đẩy đi làm lá chắn cho ông chủ, quá là đáng sợ rồi.

Lục Thanh Vận nhìn người con gái đang dựa vào người mình, đáy mắt vụt qua một tia ác ý, hắn lùi về phía sau một bước, muốn để cho Thời Sênh ngã xuống đất.

Thời Sênh sớm đã đoán ra hắn sẽ làm gì rồi, nhìn thì có vẻ như mọi sức lực đều đè lên người hắn, trên thực tế thì không phải thế, hắn vừa động một cái Thời Sênh cũng động theo hắn.

Động tác của hai người không lớn, người ngoài mà nhìn vào chỉ thấy là Lục Thanh Vận đang đổi tư thế để đỡ Thời Sênh thôi, trên thực tế thì hai người là đang âm thầm phân cao thấp với nhau.

Cuối cùng Lục Thanh Vận hí mắt cười cười, đem Thời Sênh đẩy ra ngoài, thuận tay túm lấy cái eo của cô, ác ý nhéo nhéo ở thắt lưng cô một cái.

Cái tên hèn hạ Lục Thanh Vận này!

Đáy lòng Thời Sênh đang nghiến răng ken két, tốt lắm, Sở Đường trong danh sách đen có thể xếp xuống thứ hai rồi.

Thời gian trước sau chỉ khoảng mấy giây, Tịch Mặc vẫn chưa hồi thần lại được từ câu nói đó của Thời Sênh, hung hăng nhìn Lục Thanh Vận, lông mày cau lại, ánh mắt âm u tàn bạo quét đến phía Thời Sênh:

“Vãn Nhi, đừng có náo loạn nữa, qua đây đi.”

“Tịch tổng đây là có ý gì thế, tôi tuy rằng là nghệ sĩ của công ty anh, thế nhưng tôi không có bán thân cho công ty.”

Thời Sênh lạnh lùng nhìn Tịch Mặc.

Đứng sau lưng anh là nhân vật nữ phản diện với tiểu BOSS, lão tử có điên mới đi qua đó.

Tịch Mặc đè thấp giọng:

“Giang Vãn, đừng quên cô đã đồng ý với tôi cái gì?”

Thời Sênh giả ngốc:

“Tôi đồng ý với Tịch tổng cái gì chứ?”

Người đồng ý với Tịch Mặc là nguyên chủ, càng huống hồ Tịch Mặc lại vừa hô hào vừa uy hiếp như thế, cô không tin là anh ta dám nói ra trước mặt nhiều người thế này.

“Vãn Nhi, hôm nay anh đến muộn là vì ở công ty có việc, em đừng giận nữa.”

Tịch Mặc bất ngờ thả lỏng ngữ khí:

“Em qua đây trước đi, đừng vì giận dỗi mà để mất đi tiền đồ của mình.”

Tôi nhổ, lại dám uy hiếp bổn cô nương đây!

Con người Tịch Mặc này máu lạnh không phải bình thường, dường như trên thế giới này ai hắn cũng có thể lợi dụng được cả.

Không, hắn đến Hạ Mãn cũng có thể lợi dụng, chỉ có điều mức độ lợi dụng rất ít thôi.

Hít sâu một hơi, Thời Sênh cười nói:

“Tôi và Tịch tổng chẳng qua chỉ là quan hệ ông chủ và nghệ sĩ, Tịch tổng giải thích nguyên nhân đến muộn với tôi vẫn không bằng giải thích với vị hôn phu của ngài đi.”

Vị hôn phu của Tịch Mặc, chính là người con gái vừa mới bị đánh ban nãy - Hạ Huyên.

Con gái của vợ trước của ông Hạ, chị gái cùng cha khác mẹ với Hạ Mãn, càng là đối tượng mà nguyên chủ muốn trả thù.

Bởi vì có Hạ gia làm hậu thuẫn, Hạ Huyên ở trong giới giải trí này lăn lộn tới mức gió nước nổi lên, thuộc về tuyến minh tinh.

Tịch Mặc nghe thấy Thời Sênh nhắc đến Hạ Huyên, đáy lòng cười lạnh, chỉ có Thời Sênh biết được anh ta có vị hôn phu, cố ý phát cáu đây mà.

Vừa nghĩ đến đây, gương mặt lạnh lùng của Tịch Mặc cũng mềm mỏng hơn mấy phần:

“Anh với cô ta là do trưởng bối định cho, trong lòng anh chỉ có em thôi, Vãn Nhi, em qua đây trước đi.”

“Tịch tổng, tôi nghĩ lời nói của tôi đã đủ rõ ràng rồi, anh đường đường là một tổng tài, hà tất phải làm khó một nghệ sĩ nhỏ bé như tôi đây?”

Tịch Mặc suýt nữa thì cắn vỡ cái răng bạc, còn biết anh ta là Tổng tài, vậy mà còn dám làm trái lại lời anh ta ư? Trước đây anh ta còn cảm thấy người phụ nữ này rất biết điều, không ngờ là hôm nay xem ra cũng là kẻ lòng tham không đáy.

“Giang Vãn, tốt lắm.”

Sắc mặt Tịch Mặc sầm xuống, cũng không giả vờ nữa, vừa rồi anh ta đã cho cô đủ mặt mũi rồi, là cô không biết tốt xấu.

“Cám ơn lời khen của Tịch tổng.”

Hai tay Tịch Mặc nắm chặt lấy, ánh mắt sa sầm, Giang Vãn, tôi có thể nâng cô lên thì đương nhiên cũng có thể huỷ hoại cô, tôi muốn xem xem bộ dạng cô tới cầu xin tôi thế nào.

Bởi vì bọn họ đứng ở chỗ này, đã có người liên tục nhìn qua đây, Tịch Mặc biết đây không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện, hừ lạnh một cái rồi đi vào trong tiệc rượu, đến Hạ Mãn cũng quên luôn.

“A Mặc, đợi em với.”

Hạ Huyên xách váy đuổi theo, còn không quên trừng mắt với Thời Sênh một cái, cô ta nhớ kỹ người phụ nữ này rồi.

Thời Sênh không nói gì cả, người ta đã đánh cô như thế cô còn đuổi theo, mẹ nó, đúng là thích bị ngược* mà!

**Nguyên gốc 抖M: M được viết tắt từ Masochist – người thích bị ngược.*

Hạ Mãn luôn đứng ở đằng sau, từ lúc bắt đầu chua chát, đến lúc sau mê muội, cuối cùng trực tiếp lơ mơ.

Đây là tình hình gì thế?

Tịch Mặc bị ruồng bỏ?

Nhìn thấy gương mặt đó của Lục Thanh Vận, Hạ Mãn đột nhiên cảm thấy Tịch Mặc bị ruồng bỏ hình như cũng không phải là chuyện gì kỳ quái cả.

Thời Sênh nhướn mắt nhìn Hạ Mãn, nữ chủ này ngược lại rất bình thường.

Chương 31: Kim chủ, bao tôi đi! (11)

Chương 31Kim chủ, bao tôi đi! (11)

"Lục tiên sinh, anh có muốn bao nuôi tôi không?”

Thời Sênh vẫn còn dựa vào Lục Thanh Vận, thanh âm không nặng không nhẹ.

Lúc Hạ Mãn từ bên cạnh cô đi qua, vừa hay nghe thấy, cơ thể loạng choạng suýt chút thì ngã lăn ra.

Cô kỳ lạ nhìn người con gái dường như đang nằm bò trong lòng người đàn ông kia một cái, Giang Vãn này sao lại lạ lùng như vậy?

“Cô về nhà ăn nhiều đu đủ một chút, nói không chừng tôi sẽ suy nghĩ xem.”

Đu đủ?

Thời Sênh cúi đầu nhìn ngực một cái, sắc mặt lập tức khó coi vô cùng.

Tên bỉ ổi này lại dám chê bà đây ngực nhỏ?

Mình phải đánh chết hắn!

Lục Thanh Vận đẩy Thời Sênh ra, cười tươi uy hiếp:

“Đừng có mà đi theo tôi, nếu không tôi sẽ để cho cô chết rất khó coi đó.”

“Không được, Tô Nghi Tu giao anh cho tôi rồi, đồng ý với người ta thì tôi phải làm cho tốt.”

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt túm lấy hắn, hắn đi đến đâu cô đi đến đấy.

“Cô có làm như thế hắn cũng không thích cô đâu, hắn thích đàn ông cơ.”

Thích đàn ông? Không nhìn ra Tô Nghi Tu lại là loại người đó!

Không phải, làm gì mà phải cần anh ta thích chứ?

Đầu óc Thời Sênh ngây ngốc, đợi đến khi phản ứng lại thì Lục Thanh Vận đã vùng ra chạy đến chỗ đông người rồi.

Thời Sênh đen mặt lại, nhấc chân đuổi theo.

“Lục Thanh Vận, anh hãy suy nghĩ đi, anh xem tôi có nhiều công dụng như thế, giá cổ phần cao, mở công ty, kiếm được tiền, lừa được người. Anh bao nuôi tôi thì chính là trực tiếp cưới được một đời người thắng lợi rồi, người giống như tôi có đốt đèn cũng không tìm thấy đâu, qua nhà trọ này không còn thôn làng nào nữa đâu!”

#Ký chủ không cần cả mặt mũi, thiên hạ vô địch chiến bại#

Đối với việc Thời Sênh tự chào mời bản thân mình, Lục đại thiếu áp dụng phương pháp không đếm xỉa đến, có điều cũng không đuổi cô đi, trong đôi mắt kia tràn đầy ý cười, không biết là đang có cái chủ ý xấu xa gì nữa.

Thời Sênh có chút phòng bị, thế nhưng vì cái ném nghìn vàng đó cô cũng ương ngạnh hẳn lên.

Để cho Lục Thanh Vận tiêu tiền cho cô, cô cảm thấy so với việc mình kiếm tiền cho hắn tiêu còn khó hơn!

Hai người một trước một sau bước vào hành lang bày rượu, Lục Thanh Vận nghe thấy tiếng nói đằng sau, trong con mắt ý cười càng lúc càng sâu.

"… Lục Thanh Vận, ngực của tôi tuy rằng nhỏ thế nhưng nó sẽ lớn mà, cứ cho là nó không lớn nữa thì cũng không tồi rồi."

"Tôi nghèo, không bao nuôi nổi."

Lục Thanh Vận nhịn cười, nghiêm túc trả lời lại một câu.

Thời Sênh: "…"

Anh nghèo cái rắm ấy!

Làm nhân vật phản diện trâu bò nhất, hậu đài của anh chính là cứng tới nỗi không thể cứng hơn được nữa, anh làm sao có thể nói là không được? Tôi nhổ, nói nghèo!

Thời Sênh đang chuẩn bị tổ chức lại lời nói, lên án tên cường hào giả nghèo này, lúc hành vi đang hiền lành biết bao, Lục Thanh Vận lại bất ngờ dừng lại, hắn giơ tay ra lôi Thời Sênh một cái, quẹo vào trong một góc an toàn.

"Lục…"

“Cô còn nói một từ nữa, đánh chết Tô Nghi Tu thì tôi cũng không bao nuôi cô đâu.”

Tô Nghi Tu nằm giữa nòng súng:

“…”

Liên quan cái rắm đến anh à!

Thời Sênh cân nhắc một lúc, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thuận lợi từ chỗ an toàn nhìn ra bên ngoài.

Trước chỗ an toàn này có hai người đang đứng, chính là Tịch Mặc và Hạ Mãn, Hạ Mãn dường như muốn đi mà Tịch Mặc không cho cô đi, hai người nói chuyện cũng không lớn, lại cách một cái cửa nên đương nhiên nghe không được rõ.

Thế nhưng rất nhanh Hạ Mãn liền giằng khỏi hắn chạy đi, Tịch Mặc buồn phiền và căm phẫn đấm lên bức tường một cái, mang theo sự tức giận đầy người mà rời đi.

Thời Sênh lại quên mất vụ này, tối nay còn có màn kịch hay nữa.

“Anh có thù với Tịch Mặc?”

Thời Sênh rõ ràng là biết rồi mà còn cố ý đâm chọc Lục Thanh Vận.

Lục Thanh Vận kéo cửa ra, cười rạng rỡ:

“Hắn ta là ông chủ của cô, muốn giúp ông chủ thăm dò tình hình quân địch sao?”

“Tôi mới không dám có ông chủ như anh ta.”

Thời Sênh bĩu bĩu môi ghét bỏ, con ngươi đảo đảo mấy vòng:

“Hay là Lục tiên sinh đào tôi qua đi?”

“Đào qua làm cái gì? Bày làm bình hoa cũng không vừa con mắt.”

Thời Sênh: “…”

Cái con người này miệng lưỡi sao lại bỉ ổi như thế?

“Tôi không quan tâm, dù sao thì anh không đào tôi qua đây tôi sẽ nói với Tô Nghi Tu rằng anh ngủ với tôi mà không trả tiền.”

Nụ cười của Lục Thanh Vận lập tức đông cứng.

Thời Sênh lập tức đắc ý gãi gãi cằm, quả nhiên đối phó với người bỉ ổi thì càng phải bỉ ổi hơn mới được.

“Được, đào qua đây.”

Gương mặt Lục Thanh Vận lập tức tràn đầy ý cười, thế nhưng Thời Sênh lại cảm thấy hoảng sợ.

Có điều, nếu có thể rời khỏi giải trí Đông Phương rồi, cái tên Tịch Mặc đó tuyệt đối sẽ tấn công báo thù cô, với giải trí Hữu Gian trong tay Lục Thanh Vận, bảo vệ cô không phải là vấn đề, những chuyện sau đó có thể từ từ nói.

Đợi Thời Sênh lấy lại được tinh thần thì trước mặt nào còn bóng dáng của Lục Thanh Vận đâu nữa, cô tìm khắp nơi nửa ngày trời, đến một sợi tóc cũng không tìm thấy.

Ngày của chó a!

Với tên bỉ ổi Lục Thanh Vận này, loại chuyện không giữ lời hứa này tuyệt đối có khả năng.

…

Thời Sênh quay lại tiệc rượu, Tịch Mặc đang một mình ngồi một chỗ uống rượu, Hạ Mãn đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn Tịch Mặc một cái, mà Hạ Huyên thì không biết là đã đi đâu rồi.

Thời Sênh khẽ đảo con ngươi, đi về phía Hạ Mãn.

Hạ Mãn nhìn thấy Thời Sênh đi qua đây, khẽ ngẩn ra, không tự chủ được mà nghĩ đến tình cảnh lúc trước, cô gái này bảo người đàn ông kia bao nuôi cô ta.

“Hạ tiểu thư.”

Thời Sênh đứng lại cạnh Hạ Mãn, mặt lộ ra ý cười dịu dàng, trong đôi mắt vẫn là sự bình tĩnh như trước kia, nhìn lên thực sự là có mấy phần kỳ quái.

“Giang tiểu thư.”

Hạ Mãn hồi thần lại, lễ phép khẽ cười:

“Chuyện lần trước tôi vẫn còn chưa cảm ơn cô.”

Nếu như không phải cô ấy đẩy cô một cái, nói không chừng cô đã bị trúng đạn rồi, bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này hay không cũng là điều khó nói.

“Tôi không định cứu cô, có điều là bởi vì cô ngã về phía Lục Thanh Vận cho nên tôi mới đẩy cô một cái.”

Thời Sênh xấu xa nói:

“Chỉ có thể nói là vận khí của cô tốt, nếu không kết cục của cô cũng có chút khó nói.”

Hạ Mãn trực tiếp cứng người lại.

Con người này... sao lại kỳ quái như thế?

Cô đang cảm tạ đấy.

“Chúng ta làm một cái giao dịch được không?”

Thời Sênh như không nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của Hạ Mãn, quay người lại đứng song song với cô, vừa hay có thể nhìn thấy Tịch Mặc.

“Giao dịch gì thế?”

Hạ Mãn hồi thần lại, lần này mới là lần gặp mặt nhau thứ ba của hai người, có thể có giao dịch gì mà làm chứ?

“Hạ tiểu thư cảm thấy chỗ này là chỗ để nói chuyện sao?”

Thời Sênh chớp chớp mắt, mặt lộ ra vẻ vô tội.

Hạ Mãn hoài nghi nhìn Thời Sênh, đáy lòng rất hiếu kỳ, cô đang có chủ ý gì chứ?

Đợi Hạ Mãn và Thời Sênh lần nữa quay lại uống rượu, hai nữ nhân

cười cười như lòng đã hiểu lòng với nhau rồi.

Thời Sênh nhìn về phía Tịch Mặc một cái, chỗ đó đã có người rồi.

Rất tốt, để cho nam nữ chủ thành công tránh né.

Còn đạt được quan hệ hợp tác với nữ chủ, bổn cô nương hôm nay không phí công đến đây rồi.

Hạ Mãn có chút hiu quạnh, cô nói với Thời Sênh một tiếng rồi một mình bước ra bên ngoài.

Thời Sênh được Đường Ẩn đưa về chỗ ở tại công ty một cách an toàn, còn Lục Thanh Vận sớm đã bị cô quên đến tận Thái Bình Dương rồi.

Tắm xong, Thời Sênh nằm trên giường nhìn trần nhà, rất lâu sau cô nhấc người ngồi dậy, cầm lấy máy tính xách tay ở bên cạnh.

Hồi ức một chút lại tình tiết tiểu thuyết này, tìm thấy ở trên mạng một số điện thoại của studio, sau khi dùng máy tính mã hoá số điện thoại lại, liền gửi cho studio một tin nhắn.

Tin nhắn này là gửi cho Hồ Thạc, hắn ta là ông chủ của studio, nói là studio, kỳ thực cũng chỉ có một mình hắn ta.

Hắn là một tên chó săn, chuyên đi đào những chuyện xấu của minh tinh, người bị hắn ta nhìn trúng không ai có thể thoát được.

Hồ Thạc không thiếu tiền, cho nên hắn làm những chuyện này hoàn toàn là do hứng thú.

Hắn không quen nhìn những minh tinh ngoài miệng nói một kiểu, sau

lưng lại nói một kiểu khác.

Không làm việc gì áy náy tự nhiên sẽ không sợ hắn ta đào tới, những người đã từng làm qua mấy việc áy náy kia vô cùng sợ hắn.

“Hạ Huyên...”

Trong một căn phòng mờ tối, Hồ Thạc hít một hơi thuốc, dừng như đang suy nghĩ nhìn cái tin tức nặc danh gửi tới kia.

Rất lâu sau đó, hắn dập đầu mẩu thuốc lá đi, cầm lấy máy ảnh rời khỏi phòng.

Chương 32: Kim chủ, bao tôi đi! (12)

Chương 32Kim chủ, bao tôi đi! (12)

Đường Ẩn hoàn toàn không biết những gì phát sinh ở tiệc rượu, cho nên lúc hắn phát hiện ra thái độ của công ty thay đổi một trăm tám mươi độ, cả người đều ngây ngốc đi.

Cuối cùng từ chỗ Thời Sênh, Đường Ẩn mới biết được chân tướng, khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Vụ náo loạn scandal không có liên quan gì cả, chúng ta vẫn có thể lấy lại sự trong sạch.

Thế nhưng cô lại đắc tội ông chủ là ý gì hả?

Không muốn lăn lộn ở đây nữa sao?

Đường Ẩn nhìn bộ mặt vẫn dửng dưng như cũ của Thời Sênh ở đối diện, khoé miệng giật giật mấy cái, chỗ này sắp bị người ta làm cho đóng băng tên tuổi rồi mà cô vẫn còn không gấp không hoảng như thế.

“Bây giờ cô định làm như thế nào?”

Hợp đồng của cô và giải trí Đông Phương vẫn còn hai năm rưỡi nữa.

Giải trí Đông Phương bên này không cho chút tài nguyên nào, cứ cho là bọn họ tự mình đi tìm, ai dám làm trái ý bộ mặt của giải trí

Đông Phương?

“Chờ đợi thôi.”

“Chờ? Chờ làm cái gì? Chờ đến lúc hoa tàn ít bướm* sao?”

**Hoa tàn ít bướm: nguyên văn 人老珠黄, ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.*

Nghệ sĩ này chính là dùng thanh xuân để kiếm ăn, nếu như thật sự bị đóng băng tên tuổi một hai năm, còn muốn lăn lộn nữa thì rất khó.

Thời Sênh nhướn mày, cười vô cùng thành ý:

“Đúng rồi, chờ đi.”

Đường Ẩn lồng ngực tràn đầy sự tức giận, đây thật sự là nghệ sĩ nhà anh sao, không phải là người được phái tới để hành hạ anh ta đấy chứ?

Thời Sênh nói là chờ, cô thật sự là cả ngày không nhìn thấy nhân ảnh đâu, người quản lý Đường Ẩn này đương nhiên cũng phát hoảng.

Một tháng sau.

Thời Sênh vừa bước vào công ty đã nghe thấy không ít người đang bàn bạc về Đường Ẩn.

Cô bước lên, cũng nghe ra đại khái chuyện này.

Ai nha, cô lâu lắm không đến như thế, Đường Ẩn lại thành ra thảm như vậy.

“Không ngờ a, Đường Ẩn này lại là con riêng của Đường gia, lớn lên chẳng giống người nhà họ Đường chút nào cả...”

“Đường gia nào thế?”

“Còn có thể là Đường gia nào chứ...”

“Muốn nghe bát quái thì vào mà nghe đi, trốn ở bên ngoài nghe là có ý gì chứ.”

“Cô điên rồi, đại tiểu thư của Đường gia vẫn còn ở bên trong…”

Cái người đang trả lời đó nghi hoặc quay đầu, nhìn rõ người đang đứng sau cô ta, lập tức thẳng người, còn kéo mấy người bên dưới.

Thời Sênh cười xấu xa với bọn họ, giơ tay đẩy cửa bước vào.

“Kéo cái gì mà kéo, chẳng qua chỉ là một nghệ sĩ bị công ty đóng băng tên tuổi, hôm nay lại gặp phải một người quản lý như thế, sợ là cả đời cũng đừng mong trở mình được.”

“Đi đi, lát nữa vị đó nhìn thấy, chúng ta ăn không nổi đâu.”

Thời Sênh vừa bước vào phòng làm việc đã bị giọng nói sắc bén của một người con gái làm cho chấn động tại chỗ.

“Đường Ẩn, cả đời này anh đừng có mơ về Đường gia, Đường gia tuyệt đối không thừa nhận anh đâu, anh hãy chết cái tâm nguyện này đi!”

Giọng nói này có mấy phần quen thuộc, Thời Sênh nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Đường Ẩn ngồi sau bàn làm việc trong phòng, trước mặt hắn là một nữ tử trang điểm tinh tế đang đứng.

“Anh Đường, mọi người đây là đang mở tiệc sao? Hay là nhận người thân thế?”

Đường Ẩn nghe thấy giọng nói đáng ăn đòn của Thời Sênh, lập tức ngẩng đầu nhìn qua, mi tâm lập tức hung hăng nhảy lên một cái.

Sao cô lại tới đây?

Gần đây anh căn bản là không tìm thấy cô, giống y như bị mất tích vậy, lần này sao lại đột nhiên xuất hiện thế?

“Giang Vãn, cô có biết phép tắc không thế hả, vào mà không biết gõ cửa hay sao?”

Người con gái đó quay đầu lại mắng Thời Sênh.

Người con gái này chính là nữ nhân mà Thời Sênh gặp hôm thử vai đó - Đường Nghiên.

“Tôi vào phòng làm việc của người quản lý của tôi, gõ hay không gõ, hiểu hay không hiểu quy tắc có liên quan gì đến cô sao?”

Thời Sênh cười như không cười nhìn cô ta một cái:

“Đường Nghiên, cô gào lên cái gì với người quản lý của tôi?”

“Một đứa con riêng, tôi có thể nói chuyện với hắn đó là phúc tu được tám đời của hắn.”

Đường Nghiên coi thường hừ lạnh một tiếng.

Hai tay Đường Ẩn nắm chặt lấy, mắt kính thấp thoáng tia lạnh, xuất thân của anh là thứ anh không thể lựa chọn được, nếu như có thể, ai nguyện ý làm một đứa con riêng?

“Giang Vãn, bây giờ đến bản thân mình cô còn không lo nổi, còn có tâm tình mà đi quản chuyện khác sao?”

Đường Nghiên đắc ý nhếch khoé miệng.

“Tiểu Vãn...”

Đường Ẩn cũng mở miệng, hoàn cảnh của cô bây giờ vốn không tốt, nếu như bởi vì thế mà đắc tội Đường Nghiên...

Thời Sênh ngắt lời Đường Ẩn, nhướn nhướn mày, khẽ cười:

“Bởi vì tôi thích náo loạn a, sao có thể không có tâm tình mà quản chuyện náo nhiệt được?”

Đường Nghiên như đứa ngốc nhìn Thời Sênh mấy cái, người phụ nữ này không phải là bị điên chứ? Cô ta không tin Giang Vãn không biết thân phận của mình, lại còn dám vênh váo đến như thế, không sợ là bản thân mình không lăn lộn ở trng giới này được nữa hay sao?

“Đường Nghiên, cho dù cô có nhìn tôi, tôi cũng không chết được đâu, quan trọng nhất là bị một người xấu như thế nhìn thì tôi sẽ bị bóng ma tâm lý đó.”

Nhìn nhìn nhìn cái rắm, bổn cô nương rất đắt đó, biết không?

“Cô...”

Đường Nghiên bị làm cho tức giận tới mức sắc mặt đỏ phừng phừng, chỉ tay vào Thời Sênh nửa ngày cũng không nói được lời nào.

Cô ta xấu? Cô ta xấu chỗ nào hả?

Đường Nghiên từ trước đến nay chưa từng gặp qua người có thể khiến cho cô ta thù hận như thế, cảm thấy bản thân mình ở Đường gia học hơn hai mươi năm thủ đoạn, trước mặt người phụ nữ này căn bản chẳng là cái thá gì cả.

Cô ta không theo lý lẽ bình thường a!

Điện thoại di động trong tay Thời Sênh rung rung, Thời Sênh nhìn một cái, lại cười với Đường Nghiên, nụ cười như tam nguyệt xuân phong, dịu dàng tinh tế, thế nhưng trong đôi mắt kia lại là một mảnh bình tĩnh, không có nửa điểm sóng gợn.

“Đường tiểu thư, tôi và Đường Ẩn vẫn còn có chuyện phải làm, không thể nói chuyện với cô thêm được nữa.”

Lại ngừng một lát:

“Tôi biết có mấy bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ có kỹ thuật cực kỳ tốt, Đường tiểu thư nếu có nhu cầu, tôi có thể giúp cô.”

Cô mới xấu, cả nhà cô đều xấu hết!

Cô ta xấu ở chỗ nào hả? Cái con người bỉ ổi này!

Đường Nghiên khuôn mặt dữ tợn trừng Thời Sênh, viền mắt đỏ lên, trên trán nổi đầy gân xanh, vốn là một dung mạo đẹp đẽ lúc này thật

sự có mấy phần khó coi.

“Anh Đường, còn không đi, đợi tôi phải mời anh sao?”

Thời Sênh nhìn Đường Ẩn.

Đường Ẩn cũng đích thực là không muốn ở đây thêm nữa, lập tức đứng lên đi ra ngoài cùng với Thời Sênh.

Ra khỏi phòng làm việc, Thời Sênh dẫn anh đi lên lầu, ai gặp bọn họ cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, bao nhiêu điều khó nghe đều nói hết.

Sau lưng Đường Ẩn căng cứng lại, cố hết sức để chịu đựng.

Thời Sênh nhìn số tầng đang tăng lên, lúc lên đến tầng 30, cô đột nhiên quay đầu:

“Đường Ẩn, đừng vì những người không liên quan mà để ảnh hưởng đến mình, anh chỉ cần luôn đi về phía trước, lúc bọn họ vẫn còn đang phấn đấu ở tầng thấp nhất thì anh đã đứng ở vị trí mà bọn họ phải ngưỡng vọng, lúc đó anh mới là chúa tể.”

Số tầng nhảy đến số 32, ting một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Đường Ẩn nhìn thân ảnh kiều diễn nhỏ nhắn đang đi trước mặt mình, ánh mắt sau mắt kính rất nhanh biến đối mấy lần.

Anh đột nhiên có chút rõ ràng tại sao ngày đó mình lại nhận lời cô?

Sự tự tin nói toạc móng heo ra trên người cô, ai cũng không thể so sánh được.

Trong phòng làm việc của tổng tài, Hạ Mãn và mấy người đàn ông âu

phục giầy da đứng ở trước mặt Tịch Mặc, thần sắc của cô bình tĩnh, không bởi vì người phía đối diện là Tịch Mặc mà lộ ra chút chùn chân nào.

Cửa phòng làm việc bị người khác đẩy ra, một người phụ nữ dung mạo thanh tú từng bước từng bước từ bên ngoài bước vào, trên người cô mặc một bộ quần áo đơn giản, đi một đôi giày đế bằng, thần tình hờ hững thờ ơ, nhưng lại làm cho mọi người không thể nào không chú ý đến.

Rõ ràng là ăn mặc vô cùng bình thường nhưng lại khiến cho người ta có một loại ảo giác nhìn thấy một người đang đi trên thảm đỏ.

Chương 33: Kim chủ, bao tôi đi! (13)

Chương 33Kim chủ, bao tôi đi! (13)

Không ai biết bọn họ đang ở trong này nói chuyện gì, chỉ biết công ty và Thời Sênh huỷ bỏ hợp đồng, đến cả Đường Ẩn cũng từ chức.

Hạ Mãn lái xe, Thời Sênh ngồi ở bên ghế phụ, Đường Ẩn ngồi ở ghế sau.

Đến bây giờ anh ta vẫn còn có chút ngây ngốc, từ lúc bước vào đó anh không nói được một câu nào, toàn nghe thấy nghệ sĩ nhà mình với Hạ Mãn cô một câu tôi một câu, nhanh chóng giải quyết xong Tịch Mặc rồi.

Không chỉ là huỷ bỏ hợp đồng mà đến anh cũng bị “đào” đi rồi?

“Địa chỉ công ty tôi đã chọn xong rồi, tiền đã trả đúng hạn.”

Thời Sênh không có tâm tình mà đi quan tâm đến tâm tình của Đường Ẩn, cúi đầu nhanh chóng đánh máy trên máy tính xách tay:

“Tiếp theo đây, quan trọng nhất là nghệ sĩ.”

“Ừ, về phía nghệ sĩ chúng ta vẫn nên mời những người chuyên nghiệp một chút.”

Đáy lòng Hạ Mãn có chút than thở.

Chính là từ một tháng trước, cô đã bảo mẹ mình chuyển hết tài sản cho mình, tiền vốn mà mẹ cô đưa cho không ít, cộng thêm bất động sản và một ít vàng bạc, tổng cộng có tất cả năm nghìn vạn.

Năm nghìn vạn, không phải là năm trăm vạn.

Lúc đó cô không hiểu tại sao bản thân mình lại tin tưởng cô gái này, rõ ràng cô ấy nói khuếch đại lên như thế, không để tâm vào như thế.

Thế nhưng biểu tình của cô ấy lại quá mức chân thành… chân thành đến mức khiến cho người ta không tự chủ được mà tin tưởng.

Thế nhưng, một tháng sau, cô thấy tiền vốn của mình đổi thành gấp bội, trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc.

Tốc độ kiếm tiến này… đúng là phải lên đến trời a!

“Tiền vốn tôi giữ lại một phần, dù sao thì sau này những chỗ cần dùng tiền vẫn còn nhiều, tôi phải kiếm nhiều chút, tiền vốn ngày trước, năm nghìn vạn đã đủ rồi.”

Hạ Mãn không có ý kiến gì, tuy rằng tiền vốn lúc đầu là của cô, nhưng mà tiền vốn trong tay cô này muốn tăng lên gấp bội căn bản là không có khả năng.

“Đợi đã…”

Đường Ẩn nghe đến cả nửa ngày trời cũng coi như là phản ứng lại được.

“Hai người muốn mở công ty?”

“Đúng thế, công ty đã đăng ký xong rồi.”

Thời Sênh ngoảnh đầu nhìn Đường Ẩn:

“Về phía nghệ sĩ thì vẫn cần anh phụ trách, tôi muốn… loại xinh đẹp, đáng yêu, chỉ cần lên trên sân khấu đứng, không cần phải làm gì hết cả, cũng là loại mà khiến cho người ta có thể nhìn ngắm một hai tiếng đồng hồ.”

Hạ Mãn: “…”

Đây nào có phải nghệ sĩ chứ, đây là quốc bảo sao?

Đường Ẩn: “…”

Nghệ sĩ nhà anh trong một tháng này rốt cuộc đã làm ra cái gì thế? Hiện tại nghệ sĩ đều mặt dày* như thế sao?

*Nguyên văn: 套路 (Sáo lộ) nguyên bản đây là thuật ngữ trong võ thuật, nhưng được cư dân mạng đưa vào sử dụng, dùng để chỉ hành động mặt dày, không biết xấu hổ tìm mọi cách để làm quen, tiếp cận với đối phương, tiếng Việt mình có thể hiểu như câu "đẹp trai không bằng chai mặt".

Lúc trước, mấy lời mà cô ấy nói trong thang máy đó là đang ở đây đợi anh sao?

Đúng là bức bách mà!

Bởi vì Đường Ẩn tham gia vào, mấy vấn đề hai cô gái kia không lưu ý đều được Đường Ẩn nhắc đến, tránh việc đi sai đường.

Đường Ẩn nhận được sự giáo dục không như mấy tên phú nhị đại kém cỏi kia, rất nhiều vấn đề anh đều nhìn ra được rất thấu đáo.

Thế nhưng anh lại phát hiện nghệ sĩ nhà mình cũng không kém chút nào.

Làm người quản lý, đương nhiên anh sẽ tìm hiểu đến mười tám đời tổ tông của nghệ sĩ một lượt, thế nhưng trên tư liệu cô ấy đến cả đại học cũng không học, sao lại hiểu mấy cái này chứ?

Nghi hoặc vẫn là nghi hoặc, Thời Sênh hoàn toàn không nói suy nghĩ của mình cho anh biết, nếu anh hỏi, cô dùng thiên bẩm qua loa tắc trách của mình để đi đối phó với anh.

Đợi đến khi bận bù đầu anh cũng không còn thời gian mà đi truy cứu chuyện này nữa.

…

Gần đây, Thời Sênh bận đến mức không phân biệt nổi đông tây nam bắc, không dễ gì mới thoát ra được cái vòng luẩn quẩn đó, uống một ít rượu, cô chóng mặt đi từ trong phòng ra ngoài, vỗ vỗ hai má đi về phía nhà vệ sinh.

Đi đến nhà vệ sinh cần qua một chỗ rẽ lớn, Thời Sênh đang chuẩn bị rẽ vào thì mắt sắc nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Người đàn ông mặc một bộ đồ thoải mái màu đen, hai tay đút vào túi, bởi vì đứng quay lưng lại với Thời Sênh nên cô không nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn ta.

Trước mặt hắn có một người phụ nữ đang đứng, chiếc váy bó tinh xảo làm cho vóc dáng người phụ nữ đó được phác hoạ ra vô cùng nóng bỏng, cái gáy trắng nõn cùng bờ vai tràn lộ ra ngoài, cô ta ngẩng đầu nhìn người đàn ông, trên mặt toàn là vẻ ái mộ.

Thời Sênh không bước ra mà dựa vào tường nhìn hai người bên đó.

“Anh Thanh Vận, anh quay về đã lâu như thế rồi tại sao lại không về nhà? Ông nội rất nhớ anh… em… em cũng rất nhớ anh.”

Trong giọng nói của Đường Nghiên đầy sự thẹn thùng, nào có còn chút kiêu ngạo nào?

“Tại sao tôi lại phải về?”

Lục Thanh Vận tươi cười khiến cho khuôn mặt của hắn nhìn càng đẹp đẽ hơn, trong con ngươi đen như mực tô vẽ thêm ánh sáng, rõ ràng là hình tượng một quý công tử tao nhã, nhưng vẫn có một loại cảm giác ác ý chĩa vào.

“Chúng ta…”

Đường Nghiên có chút lúng túng, cuối cùng cắn cắn răng:

“Chúng ta có hôn ước a.”

“Hôn ước?”

Giọng nói trong trẻo của Lục Thanh Vận ở hành lang yên tĩnh này đặc biệt rõ ràng:

“Nếu như tôi nhớ không nhầm thì lúc đó là cô không thừa nhận mà, bây giờ sao lại muốn bám lấy tôi?”

Sắc mặt Đường Nghiên lập tức thay đổi, con ngươi co rút lại, thế nhưng rất nhanh cô ta liền bình tĩnh lại:

“Anh Thanh Vận, em có thể giải thích mà.”

“Không cần đâu.”

Lục Thanh Vận cười đến mức mặt nhướn hết lên, môi hắn hé ra:

“Không cần thiết.”

Đường Nghiên giống như là bị người ta ấn vào nút tạm dừng, cho dù có trang điểm nhưng sắc mặt nhìn vẫn cứ trắng bệch. Cô ta ngây ra nhìn Lục Thanh Vận, đáy mắt có hối hận, có không cam lòng, có si mê, các loại ưu tư phức tạp đan xen lẫn nhau.

Lục Thanh Vận nhìn cũng chẳng thèm nhìn cô ta, quay người bước về phía Thời Sênh.

Hắn nhìn thấy Thời Sênh thì một chút ngoài ý muốn cũng không có, dường như đã sớm biết cô ở chỗ này rồi.

Thời Sênh vẫn đang dựa vào tường, dáng vẻ có chút lười nhác tuỳ ý, nhìn thấy hắn trên mặt lập tức đầy ý cười lấy lệ:

“Kim… Lục tiên sinh, thật là trùng hợp, quả nhiên là có duyên nghìn dặm vẫn gặp được nhau, duyên phận giữa chúng ta đã được định trước rồi, Lục tiên sinh hay là hãy suy nghĩ bao nuôi tôi một chút đi?”

Lục Thanh Vận cười mỉm, hướng ánh mắt từ trên mặt cô từ từ di chuyển đến trước ngực, tầng tầng lớp sóng dập dềnh trong ánh mắt, nhưng mà lại có chút ghét bỏ.

Thời Sênh thuận theo ánh nhìn của Lục Thanh Vận, sắc mặt đen lại.

Tên khốn kiếp này lại dám ghét bỏ ngực của bổn cô nương?

Tốt xấu gì bộ ngực này cũng là cỡ B đó?

Ta nhổ, sắc lang, vừa đến đã nhìn ngực của bà đây.

“Anh Thanh Vận…”

Đường Nghiên từ phía sau đuổi đến, nhìn thấy Thời Sênh lập tức ngẩn người ra, sau đó trong mắt bật ra sự căm ghét:

“Giang Vãn, tại sao cô lại ở đây?”

Vừa rồi cô ta nói chuyện với anh Thanh Vận sao?

Anh Thanh Vận tại sao lại quen cô ta cơ chứ?

Chỉ có thời gian mấy giây mà trong não Đường Nghiên đã xoay chuyển mấy lần.

Thời Sênh nhìn cô ta một cái:

“Chân ở trên người tôi, tôi ở đâu là tự do của tôi.”

Nữ nhân này lại có quan hệ như thế với Lục Thanh Vận, nội dung vở kịch không có nhắc đến.

Không đúng, trong nội dung vở kịch, Đường Nghiên này căn bản là không xuất hiện quá mấy lần.

Bổn cô nương vừa mở ra thêm chi tiết cho cốt truyện sao?

Đường Nghiên dường như là đang muốn mắng Thời Sênh, thế nhưng do Lục Thanh Vận đang ở đây, chỉ đành hung dữ cảnh cáo:

“Giang Vãn, tôi nói cho cô biết, cô đừng có mà quấn lấy anh Thanh Vận, anh Thanh Vận không phải là người mà loại người như cô có thể mơ tưởng đến đâu.”

“A, tôi không mơ tưởng.”

Thời Sênh thành thật nói:

“Tôi chỉ muốn bảo anh ta bao nuôi tôi mà thôi.”

Bổn cô nương đâu có nông cạn như thế chứ!

Cái loại cặn bã như Lục Thanh Vận này…

Thời Sênh lập tức cảm thấy một trận lãnh lẽo, đánh tan bộ não của diễn viên phụ* như cô, cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt tươi cười của Lục Thanh Vận, trong ánh mắt có vẻ dịu dàng như nước đó tràn đầy ác ý nồng đậm.

** Nguyên văn:* 吐槽*nguồn gốc là từ “突っ込み” trong truyện tranh Nhật Bản, tiếng phổ thông tương đương nghĩa “diễn viên phụ” trong kịch tấu nói. Là từ phương ngữ phổ biến ở Đài Loan, bắt nguồn từ tiếng Đài, chữ Hán diễn đạt thành* 黜臭 *(loại bỏ mùi hôi), sau đó người đại lục bắt đầu dùng, từ gần nghĩa nhất là “cãi lộn”, “chọc gậy bánh xe”.*

Bổn cô nương vừa rồi… hình như không nói gì a?

“Cô…”

Đường Nghiên chỉ vào Thời Sênh, hai má đỏ rực lên, không biết là tức giận hay là xấu hổ:

“Sao cô lại không biết xấu hổ như thế hả?”

Đã bảo anh Thanh Vận bao nuôi cô ta rồi còn không phải là mơ tưởng hay sao?

Còn dám nhìn anh Thanh Vận, cái con người hèn hạ đáng ghét này, cô nhất định phải khiến cho cô ta phải trả giá.

Đáy mắt, Đường Nghiên rất nhanh truyền qua một tia điên cuồng, anh Thanh Vận là của cô ta, ai cũng không thể cướp đi được.

Chương 34: Kim chủ, bao tôi đi! (14)

Chương 34Kim chủ, bao tôi đi! (14)

Lục Thanh Vận căn bản là không quan tâm đến khói thuốc súng giữa hai người phụ nữ, nhấc chân rời đi.

“Lục tiên sinh, lúc nào cũng hoan nghênh anh đến bao nuôi tôi a!”

Thời Sênh lãnh đạm hướng về phía Lục Thanh Vận hét một câu.

Bước chân của Lục Thanh Vận ngừng lại mất nửa giây, sau đó lại bước đi như thường, đi mấy bước thì biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Không còn Lục Thanh Vận ở đây, Đường Nghiên cũng không đoan trang nữa:

“Có phải là cô nhìn vào tiền của anh Thanh Vận hay không? Tôi nói cho cô biết, anh Thanh Vận tuyệt đối sẽ không nhìn đến cô đâu, gia thế đó của cô đến gót giày của anh Thanh Vận cũng không so được.”

Không đợi Thời Sênh nói gì, Đường Nghiên hung hăng trừng mắt với cô một cái rồi quay đầu chạy đuổi theo Lục Thanh Vận.

Thời Sênh day day mi tâm, loại chuyện phải đeo bám để lấy hảo cảm của nhân vật phản diện thế này quả nhiên là phí lực mà không đạt được kết quả tốt.

Thời Sênh cảm thấy hôm nay cô không nên ra ngoài, cô từ nhà vệ

sinh quay lại, vẫn chưa đến ghế lô đã thấy quanh ghế lô đó có không ít người, tiếng nói ầm ầm ĩ ĩ rất lớn.

Không dễ gì mới chen được vào, đập vào mắt đã là một mảng bừa bãi, đồ sứ vỡ tung toé, bắn khắp nơi trên mặt đất.

Hạ Mãn ngồi trên mặt đất, một tay che đầu, giữa các kẽ tay có dòng máu chảy ra, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

“Tiểu Mãn, thật sự là xin lỗi, chị không cố ý đâu.”

Hạ Huyên giơ tay muốn đỡ Hạ Mãn đứng lên, trên mặt đầy vẻ áy áy:

“Chị không nghĩ là em đứng không vững, Tiểu Mãn em bị chảy máu rồi, chị đưa em đến bệnh viện nhé, đều tại chị không tốt.”

Hạ Mãn lạnh lùng giằng tay cô ta ra, thanh âm khan khàn u ám:

“Hạ Huyên, cô diễn đủ rồi thì cút đi.”

“A, người này sao lại không biết tốt xấu như thế? Ban nãy tôi thấy cô ta luôn đẩy cô gái này, ai biết là chính mình lại không đứng vững, tự mình bị ngã, bây giờ còn trách người ta.”

“Đó không phải là Hạ Huyên sao?”

“Hạ Huyên là ai?”

“Đến Hạ Huyên cô cũng không biết sao, nữ thần quốc dân đó!”

“Trời ơi, không nhìn ra lại là nữ thần quốc dân, nữ thần thật là dịu dàng. Cô gái kia là ai thế? Lại dám nói như thế với nữ thân, để cho nữ thần phải uỷ khuất rồi.”

Người khắp bốn phía chỉ chỉ chỏ chỏ vào Hạ Mãn, đồng thời biểu thị sự tức giận, lại bởi vì nhìn thấy nữ thần mà kích động.

May mà những người đến đây ăn cơm đều là người có thân phận, không làm ra chuyện khác người nào.

“Tiểu Mãn, đều là do chị sai rồi, em đừng tức giận nữa có được không, chúng ta đi đến bệnh viện trước đi, để lại sẹo thì không hay đâu.”

Hạ Huyên bày ra bộ dạng chị gái tốt, lo lắng và lúng túng nhìn Hạ Mãn.

Biểu tình trên mặt cực kỳ tốt đẹp, xứng đáng với người ở vị trí ảnh hậu.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị qua đó thì Đường Ẩn từ trong đám người tiến vào, một tay đỡ Hạ Mãn lên, chắn trước tầm nhìn của bên ngoài, trên mặt không có biểu tình gì cả, ánh mắt vô cùng lạnh lùng:

“Hạ tiểu thư, cô thân là nhân vật của công chúng, phải chăng là nên chú ý trường hợp một chút? Chỗ này là chốn tư nhân, cô thu hút sự chú ý của nhiều người như vậy là ý gì đây?”

Câu nói này của Đường Ẩn một chút cũng không khó hiểu, có thể ở đây ăn cơm, có ai mà không phải là tinh hoa chứ?

Lập tức, mấy người có tâm tư đó đều rẽ đi mấy ngả.

Hạ Huyên dễ dàng nhận thấy tầm nhìn bốn phía có chút thay đổi, đáy lòng thầm hận, trêm mặt vẫn không thể không làm ra thần sắc dịu dàng:

“Vị tiên sinh này… tôi là chị gái của Tiểu Mãn, chỉ là muốn dẫn Tiểu Mãn đến bệnh viện để khám vết thương thôi, không có ý gì khác, dù sao thì trên mặt con gái mà để lại sẹo thì không được tốt đâu.”

Hạ Mãn cười lạnh, người phụ nữ này hận cô ta đến chết, bây giờ lại bày ra cái diện mạo thế này, đúng là đồ độc ác.

Hạ Mãn nhìn thấy Thời Sênh ở trong đám người, cắn cắn răng không tiến lên cho Hạ Huyên hai cái tát mà nói với Đường Ẩn:

“Chúng ta đi thôi.”

Đường Ẩn dìu Hạ Mãn đi ra ngoài.

“Tiểu Mãn…”

Hạ Huyên kéo Hạ Mãn lại:

“Chị nghe nói em muốn làm diễn viên, trong tay chị có mấy kịch bản, nếu như em muốn…”

Hạ Mãn không chút khách khí đẩy cô ta ra, cười lạnh:

“Đây là đang bố thí cho tôi sao? Thật là để cho cô hao tổn tâm huyết rồi, đáng tiếc, tôi không cần.”

“Hạ Mãn, sao em lại nói với chị của mình như thế chứ?”

Một đạo âm thanh trầm thấp vang đến.

Thân hình cao lớn rắn rỏi của Tịch Mặc từ trong đám người bước vào, gương mặt tuấn tú u ám, đặc biệt là lúc nhìn thấy Hạ Mãn đang

được Đường Ẩn dìu, sát khí âm ỉ tràn ra khắp người, khiến cho người bốn xung quanh muốn chào hỏi cũng từ từ lui ra sau.

Hạ Mãn nhìn thấy Tịch Mặc, sắc mặt vốn có chút nhợt nhạt trực tiếp tái mét, nhưng vẫn ngoan cố nhìn thẳng vào Tịch Mặc, giống như ai di chuyển ánh mắt trước là người đó thua vậy.

“Xin lỗi chị gái em đi.”

Tịch Mặc sầm mặt nói.

“Xin lỗi? Dựa vào cái gì?”

Thanh âm của Hạ Mãn có chút vỡ vụn.

“A Mặc, không sao đâu, em ấy là em gái của em.”

Hạ Huyên bước lên trước kéo Tịch Mặc, vô cùng rộng lượng nói.

Nhưng câu này không phải là đang gián tiếp nói người sai là Hạ Mãn sao? Bởi vì cô ta là chị gái cho nên cô ta nhường nhịn em gái vô cớ gây rối của mình, xem cô ta là một người rộng lượng biết bao!

“Em dung túng cho cô ấy như thế, cô ấy đến trời cao đất dày cũng không biết đâu.”

Tịch Mặc ánh mắt lạnh lẽo quét đến phía Đường Ẩn, người đàn ông này anh ta thật sự là đã xem thường rồi, lại dám câu dẫn Hạ Mãn…

Kỳ thực là Đường Ẩn có chút lo lắng, công ty của bọn họ vẫn chưa mở, nếu như đắc tội Tịch Mặc, bọn họ làm sao có thể còn chỗ đứng ở Thanh Thị đây?

“A Mặc, em ấy là em gái duy nhất của em, em không nuông chiều nó thì còn có ai nuông chiều nó đây?”

Hạ Huyên uyển chuyển quở mắng một tiếng, đáy lòng lại đang vô cùng đắc ý, Hạ Mãn, cô bây giờ lấy cái gì ra để có thể tranh với tôi đây?

Chỉ cần lấy được cổ phần trên tay của Hạ Mãn, Hạ Huyên sẽ triệt để dẫm cô xuống dưới gót chân.

Tịch Mặc sao không hiểu được ý tứ của Hạ Huyên đối với Hạ Mãn chứ, thế nhưng Hạ Mãn lại làm anh ta tức giận rồi, bây giờ anh ta diễn kịch với Hạ Huyên, coi như là nghiêm phạt Hạ Mãn.

“Em tốt, người khác chưa chắc đã cảm kích đâu.”

Hạ Huyên tủi thân nhìn Hạ Mãn:

“Tiểu Mãn… em đi cùng chị đến bệnh viện nhé, em thân con gái một mình đi với người đàn ông xa lại này chị không yên tâm.”

Câu này rõ ràng là âm thầm ám chỉ Hạ Mãn và người đàn ông xa lạ này không rõ ràng.

Quả nhiên, Tịch Mặc nghe xong câu này ánh mắt nhìn Đường Ẩn càng thêm lạnh lẽo.

“Đường Ẩn, anh muốn nhìn thấy Hạ Mãn chảy máu đến chết sao?”

Thời Sênh bộ dạng đóng cửa xem kịch, hô lên với Đường Ẩn một câu.

Sự chú ý của mấy người lập tức bị Thời Sênh thu hút.

Hạ Huyên vẫn chưa quên chuyện lần trước, người phụ nữ này đúng là không biết tốt xấu, bây giờ lại cùng một đám với con Hạ Mãn đáng ghét này.

Sắc mặt Tịch Mặc đương nhiên cũng không đẹp đẽ gì, anh ta không biết cô dùng thủ đoạn gì để Hạ Mãn thay cô bồi thường hợp đồng, trong mắt anh ta, Thời Sênh chính là kẻ đã phản bội.

Đối với người phản bội mình, từ trước đến nay anh ta chưa từng nhẹ tay.

Vốn dĩ muốn giáo huấn cô một trận thật tử tế, ai mà biết sau khi cô huỷ bỏ hợp đồng xong liền không ở lại trong ngành giải

trí nữa, anh ta muốn giáo huấn cô cũng không có cách nào mà dùng được.

“Đi thôi, chuẩn bị đứng ở chỗ này làm bình hoa sao? Cứ cho là anh muốn làm, người ta cũng không trả tiền đâu!”

Thời Sênh nhìn hai người đứng yên bất động, thúc giục một tiếng.

Hạ Mãn biết được Thời Sênh không có ác ý gì, cũng không tính toán với cô, kéo kéo Đường Ẩn mấy cái. Hạ Huyên bước qua phía cô, vẫn muốn ngăn lại.

“Hạ tiểu thư, em gái cô bây giờ chảy máu sắp chết rồi, cô còn muốn ngăn cô ấy lại, tôi thấy cô là đang muốn cô ấy chết đúng không?”

Thời Sênh bước lên trước một bước nói.

Quần chúng xung quanh: “…”

Các người đúng là một bọn với nhau đúng không? Ngữ khí này sao lại gợi đòn như thế?

Lần này Hạ Huyên không dám ngăn Hạ Mãn nữa, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn ba người họ đi mất, trong lòng đầy sự thù hận, lại là người phụ nữ này, đáng ghét.

Tịch Mặc lặng lẽ nhìn, không biết là đang nghĩ cái gì.

Chương 35: Kim chủ, bao tôi đi! (15)

Chương 35Kim chủ, bao tôi đi! (15)

"Tịch tổng, tra được gần đây tiểu thư Hạ Mãn mở công ty, Đường Ẩn và Giang Vãn đó đều ở công ty này."

Trợ lý của Tịch Mặc đem chuyện tra được báo cáo lên cho Tịch Mặc.

“Công ty?”

Trong mắt Tịch Mặc lấp lánh tia lạnh lẽo:

“Cô ấy lấy tiền ở đâu ra?”

“Là mẹ của tiểu thư Hạ Mãn cho cô, còn có…”

“Hừ, lá gan của cô ấy cũng lớn thật đó.”

Bao nhiêu năm qua đi như thế, cô ấy vẫn liều lĩnh khờ khạo như vậy.

Cô ấy cho rằng mở công ty đơn giản như thế hay sao?

“Tôi không muốn nhìn thấy công ty của cô ấy, đã biết làm như thế nào chưa?”

Anh ta muốn cho Hạ Mãn hiểu rằng chỉ có anh ta mới có thể bảo vệ được cô.

Sắc mặt trợ lý kỳ quái một lúc, lúng túng mở miệng:

“Tịch tổng, công ty của Hạ Mãn tiểu thư địa chỉ đăng ký là ở Kinh Thành…”

Ánh mắt như lưỡi dao sắc bén của Tịch Mặc bắn về phía trợ lý, trợ lý lập tức rum cầm cập, sắc mặt xanh lét, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không ngờ tới là Hạ Mãn lại đến Kinh Thành mở công ty, Tịch gia ở Thanh Thị hô phong hoán vũ, thể nhưng ở Kinh Thành không có quá nhiều tiếng nói.

Kinh Thành, đó mới chính thực là nơi hào phú khắp nơi đều đến, ăn người không nhổ cả xương.

Lá gan Hạ Mãn lớn đến thế nào mà lại dám mở công ty ở Kinh Thành?

Lần này, không cần hắn ra tay, Hạ Mãn cũng sẽ ảo não quay lại thôi.

Trợ lý nhìn nụ cười u u ám ám của ông chủ nhà mình, chỉ cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi thẳng vào, lá gan nhỏ bé cũng theo đó mà run rẩy mấy lần.

…

Mở công ty ở Kinh Thành, chuyện này chỉ có Hạ Mãn và Thời Sênh biết, cho nên bọn họ mới không sợ đắc tội với Hạ Huyên và Tịch Mặc.

Hai người này chỉ có thể coi là hào phú ở Thanh Thị, đặt ở Kinh Thành cũng chỉ là một gia tộc hạng hai, hạng ba mà thôi.

Lúc đó, kỳ thực là Hạ Mãn không đồng ý, thế nhưng bị Thời Sênh làm cho lung lay, đợi đến khi cô phản ứng lại thì bản thân mình đã đồng ý mất rồi.

Bởi vị việc chọn địa điểm của công ty đều là do Thời Sênh làm, Hạ Mãn cũng không biết rốt cuộc là ở chỗ nào.

Thế cho nên đến tận lúc đứng ở văn phòng công ty ở Kinh Thành, Hạ Mãn và Đường Ẩn mới hồi thần lại.

Đường Ẩn: "…"

Công ty của bọn họ lại ở Kinh Thành?

Hạ Mãn: "…"

Công ty của bọn họ lại ở cái khu vực đắt đỏ như thế này?

Đại tiểu thư, cứ cho như là cô kiếm tiền dễ dàng thì cũng không cần phải lãng phí đến như thế này chứ?

Lại là một trận người ngã ngựa đổ, công ty cũng coi như chính thức thành lập.

Vốn dĩ định để cho Đường Ẩn làm tổng tài, thế nhưng Đường Ẩn lại thoái thác, chỉ làm một chức tổng giám nghệ sĩ, Thời Sênh và Hạ Mãn đều không muốn làm tổng tài, Thời Sênh đành dùng một số tiền lớn để thuê một người chuyên nghiệp ở nước ngoài về.

Cái gì mà khai thác nghệ sĩ, đều là do Đường Ẩn làm hết, Thời Sênh và Hạ Mãn tay nắm tay lang bạt trong giới giải trí, suy cho cùng Thời Sênh vẫn còn phải làm nữ vương giải trí nữa.

Mỗi lần mở cuộc họp, nhiệm vụ của Thời Sênh đều là đưa tiền, đưa tiền, đưa tiền.

Tổng tài chuyên nghiệp đại nhân kinh sợ ngây ngốc, làm thuê cho bà chủ như thế đích thực là chuyện hạnh phúc nhất đời người mà.

Đường Ẩn đã quen cả rồi, anh không biết hiện tại trong tay Thời Sênh đang có bao nhiêu tiền, thế nhưng công ty của bọn họ từ trước đến giờ chính là không hề thiếu tiền.

Muốn nhân vật nào? Cầm tiền đi đập a!

Muốn nữ chủ nào? Đầu tư đập vào a!

Tuy rằng công ty có tiền thế nhưng quy củ của công ty cũng rất nghiêm, nghệ sĩ nhất định phải tự hạn chế tự ái, không được đầu cơ mưu lợi, không được nảy sinh mâu thuẫn với nghệ sĩ khác của công ty, phải đoàn kết hữu ái, chỉ cần anh có thực lực, nâng anh lên thảm đỏ không phải là vấn đề.

Hợp đồng luôn để cho lợi ích của nghệ sĩ là lớn nhất, cho nên mấy nghệ sĩ này ở công ty được đối đãi công bằng như nhau, mâu thuẫn nội bộ cơ bản là không có.

Thời Sênh và Hạ Mãn cũng là nghệ sĩ mà xuất hiện ở trước mặt mấy người này.

Thời Sênh nhìn thì có vẻ rất dễ tiếp cận thế nhưng những người đã từng tiếp xúc qua với cô đều phát hiện em gái này không hề có mềm mỏng dễ chịu như biểu hiện, ngược lại toàn thân có chút châm biếm, cô mà không thoải mái rồi cũng sẽ khiến cho người khác không được thoải mái theo.

Thế nhưng bạn không động đến cô thì cô cũng sẽ không động đến bạn.

Bởi vì cô là người đầu tiên vào công ty, tên tuổi ngày hôm nay cũng xếp ở tuyến ba, chỉ thiếu một thời cơ là có thể leo lên tuyến hai rồi, bọn họ và cô không có xung đột gì về lợi ích cả

Có lúc thì công ty sẽ để cho cô đi dẫn người, tuy rằng mỗi lần vẻ mặt của cô đều rất không tình nguyện, gặp người nào ức hiếp bọn họ cô tuyệt đối sẽ tìm chỗ giúp đỡ, cho nên cơ bản là không có ai động đến cô.

Hạ Mãn thì không như vậy, cô ở công ty rất nhận được sự hoan nghênh, đích thực chính là biểu tượng của công ty.

“Chị Mãn, chị Mãn, sao hôm nay chị lại đến công ty thế? Phim của chị đã quay xong chưa?”

Hạ Mãn vừa bước vào công ty đã bị mấy em gái vây xung quanh, quan tâm hỏi han.

“Chị Mãn, lần trước em đi tham ban* nhưng chị lại không có ở đó...”

*Tham ban: Một đoàn làm phim đang quay phim, không phải là người của đoàn nhưng lại đến thăm đoàn, hoặc quan sát bọn họ diễn, chế tác (Theo Baike)

“Chị Mãn, gần đây em đã cố gắng luyện tập rồi, lúc nào thì chị có thời gian đến xem giúp em thế?”

Thời Sênh đi sau Hạ Mãn mấy phút, lúc đi vào đã thấy Hạ Mãn bị một đám người vây quanh rồi.

Cô vừa xuất hiện, mấy em gái kia lập tức im lặng.

Hạ Mãn quay đầu liền nhìn thấy Thời Sênh giống y như một đại tỷ hắc bang, một thân áo khoác gió màu đen, tóc ngắn đến tai chỉnh tề, kính đen che đi quá nửa khuôn mặt, nhìn có chút lạnh lùng, đặc biệt có khuôn mẫu, đang nghênh ngang đi về phía mình.

Mấy em gái đều nhìn đến ngẩn người, thật là có thần khí a!

Thế nhưng một giây sau, Thời Sênh kéo kính đen xuống, đột nhiên thay đổi một cái, vô cùng ghét bỏ hỏi:

“Sao cô cũng đến đây?”

Hạ Mãn đã quen với kiểu thay đổi từng giây của cô, thế nhưng mấy em gái kia vẫn không có cách nào mà thích ứng được.

Bạn có thể tưởng tượng một chút, một giây trước người bạn nhìn thấy là nữ thần, một giây sao bạn lại nhìn thấy nữ thần kinh, có biết bao nhiêu là chênh lệch?

“Anh Đường kêu tôi về đây.”

Hạ Mãn nhún nhún vai:

“Chúng ta đi lên đó trước đã, mọi người cố lên.”

Câu trước là nói với Thời Sênh, câu sau là nói với mấy em gái kia.

Mấy em gái kia liên tục gật đầu, ríu ra ríu rít, vẫn à chị Mãn tốt, chị Mãn dịu dàng lại xinh đẹp, chị Mãn còn khích lệ bọn họ, bọn họ nhất định phải cố gắng.

Đường Ẩn và tổng tài chuyên nghiệp đã đợi hai người bọn họ một lúc rồi, Thời Sênh vừa bước vào trong phòng làm việc liền chiếm đoạt máy tính của tổng tài, Hạ Mãn và Đường Ẩn nhìn cô một cái, có chút không biết làm thế nào.

Người này trừ đưa tiền ra, còn có thể làm được gì chứ?

Được thôi, đưa tiền đã là trâu bò nhất rồi.

Đợi Đường Ẩn và Hạ Mãn báo cáo sao, lại nói đến phương hướng phát triển gần đây của công ty, sau đó là hỏi ý kiến Thời Sênh.

“Tổ hợp mà công ty bồi dưỡng đã có thể đẩy ra ngoài rồi, Tiểu Vãn gần đây không phải là có một tiết show thực tế sao? Tiết mục theo tổ là có thể dẫn người đi cùng, Tiểu Vãn, hay là cô dẫn bọn họ đi đi?”

“Tại sao lại là tôi? Vả lại show thực tế đó hung bạo như thế, anh muốn mấy nụ hoa đó chưa kịp nở đã tàn sao?”

Đường Ẩn: “…”

Cô không thể nhìn tích cực chút sao?

Tổng tài chuyên nghiệp: “…”

Không hiểu nổi cách suy nghĩ của bà chủ nhà mình.

“Cũng không thể nói như thế được, Tiểu Vãn, cô đang rất hot trong show thực tế đó, mà bọn họ chỉ cần lộ mặt, cũng không phải là bắt bọn họ thu hình cùng cô trong cả quá trình.”

Hạ Mãn bình tĩnh nói.

Không thể chăm chỉ cùng cô ta, chăm chỉ bạn sẽ thua mất.

“Vậy thì quá không công bằng rồi.”

Thời Sênh xụ mặt nói:

“Dựa vào cái gì mà tôi mệt đến chết đi sống lại, bọn họ lại chỉ cần biểu diễn một cái là xong rồi? Không được, tôi nghe nói tổ tiết mục đó gần đây đang lôi kéo tài trợ...”

“Cái đó… Tiểu Mãn, phim điện ảnh đó của cô gần đây thế nào rồi?”

Đường Ẩn vội vàng chuyển chủ đề.

Đợi cô ấy mà nói xong chắc chắn là sẽ để công ty tài trợ rồi. Cuối cùng thuận tiện đem cái tổ hợp anh ta vẫn chưa kịp đẩy ra ngoài sửa sang đến chết đi sống lại, sau này tuyệt đối sẽ thành lịch sử đen tối a!

“Vẫn rất tốt, sắp đóng máy rồi...”

Hạ Mãn hiển nhiên là cũng biết tính tình gớm ghiếc của Thời Sênh, rất phối hợp với Đường Ẩn.

Tổng tài chuyên nghiệp ngây ngốc ở một bên, thật sự không quá hiểu được cách suy nghĩ của các lão bản nhà mình.

Chương 36: Kim chủ, bao tôi đi! (16)

<!--@content--> **Chương 36 Kim chủ, bao tôi đi! (16)**

Tổ hợp này tổng cộng có bốn người, hai nam hai nữ, tổ hợp như vậy rất ít gặp, chủ yếu là đường đi không rộng rãi, cho nên lúc quyết định tạo ra tổ chức này, công ty cũng đã phải suy nghĩ rất lâu.

May mà nền tảng của bốn người này rất tốt, chủ yếu là rất xinh đẹp.

Rèn luyện một khoảng thời gian, hiểu ngầm nhau cũng không tồi cho nên công ty cuối cùng vẫn là đồng ý với phương án này.

“Tiểu Vãn, cô đến đây. Aizz... Tiểu Vãn dẫn người mới đến à?

Đón Tiểu Vãn là đạo diễn Lâm của tổ tiết mục, nhìn thấy bốn thiếu niên thiếu nữ non mềm như nước sau lưng cô, mắt lập tức sáng lên.

Bốn ngườu này không phải là đẹp bình thường nha.

“Ừ, đưa bọn họ đi biểu diễn một chút.”

Thời Sênh gật gật đầu, giới thiệu hai bên một chút:

“Đây là đạo diễn Lâm, Hàn Linh, Phương Cẩn Du, Ngôn Trạch, Khương Minh.”

“Chào đạo diễn Lâm.”

Bốn người lanh trí chào hỏi.

“Tốt tốt, vừa hay, vừa hay.”

Đạo diễn Lâm cười ha ha, liên tục gật đầu.

Ban nãy ông ta còn đang ưu sầu đi đâu tìm được những thiếu niên xinh đẹp, không ngờ là lại dâng lên đến tận cửa, Giang Vãn đúng là phúc tinh của ông ta, buồn ngủ lại gặp chiếu manh.

Tiết mục này của bọn họ tên là “Giới hạn thế giới”, là loại nhiệm vụ tiết mục thiết lập khiêu chiến, mấy nhiệm vụ này không nói là có bao nhiêu khó khăn, thế nhưng tuyệt đối rất lạ lùng.

Kỳ thứ nhất xếp hạng không được tốt, đạo diễn cắn răng làm kỳ thứ hai, lại tốn nhiều tiền mời về mấy minh tinh ưa nhìn, kỳ thứ hai rất nhanh bị đuổi khỏi thảm đỏ.

Bây giờ là kỳ thứ ba, trước mắt đã thu được hai số rồi, đây là số thứ ba.

Tiết mục số này cần hai thiếu niên, thiếu niên còn cần phải đặc biệt xinh đẹp ưa nhìn.

Vốn dĩ là đã liên hệ xong rồi, ai biết là người bây giờ lại không tới, đã sắp xuất phát rồi, có một thời gian ngắn nữa bảo bọn họ đi đâu tìm người đây?

Cứ cho là sau đó vẫn còn thời gian, phải tìm người phù hợp với điều kiện cũng là một vấn đề khó.

Tuy rằng Thời Sênh dẫn đến bốn người, thế nhưng ông ta chỉ cần thay đổi kịch bản là được rồi, mà hai thiếu niên này cũng rất là xinh

đẹp a!

“Lần này điểm đích chúng tôi quay là ở Nam Sơn, đợi người đến đủ rồi chúng ta sẽ xuất phát.”

Đạo diễn Lâm cười tít mắt nhìn bốn người phía sau Thời Sênh, hài lòng đến mức râu cũng sắp vểnh lên.

Đạo diễn Lâm sắp xếp cho Thời Sênh và bốn người này một xe, rồi vội vã rời đi.

“Chị Vãn... tiết mục này chúng em xem rồi, có đặc biệt khó chơi hay không?”

Trong bốn người có Hàn Linh lá gan to nhất, dựa vào Thời Sênh đang ngồi, thấp thỏm hỏi một câu.

Ba người còn lại cũng khẩn trương nhìn Thời Sênh.

Trước đây bọn họ đều đã rèn luyện rồi, nhưng từ trước đến này vẫn chưa thử qua tiết mục.

“Đương nhiên là khó chơi.”

Thời Sênh gật đầu hiển nhiên.

Không khó chơi thì tổ tiết mục có cần nhìn vào xếp hạng thế không?

Bổn cô nương vì chơi hết lượt tiết mục này mà rất nghiêm túc, tiếc rằng cũng chưa cần dùng tới.

Bốn người lập tức sụp đổ, vậy bọn họ không phải là phải xấu mặt sao?

“Mấy người lo lắng làm cái gì? Mấy người nhiều nhất là nhân vật trong nhiệm vụ, lại không phải là bảo mấy người đi khiêu chiến, đừng có nghĩ nhiều quá.”

Bốn người: “…”

Luôn cảm thấy chị Vãn đang xem thường bọn họ là thế nào chứ?

Bốn người không dám nói nữa, yên tĩnh ngồi ở trong xe, ngoài mặt trì trệ không có động tác gì.

Thời Sênh đợi đến mức có chút không bình tĩnh nổi, gõ gõ vào cửa kính phòng lái xe trước mặt:

“Sao vẫn còn chưa đi, đợi thì có thể lấy tiền sao?”

Khoé miệng tài xế giật giật mấy cái, cầm lấy điện thoại gọi xe phía sau, cuối cùng mới trả lời Thời Sênh:

“Vẫn còn một nghệ sĩ nữa chưa đến, mấy cô vẫn phải đợi đi.”

“Không phải đã nói là mười giờ tập hợp sao?”

Bổn cô nương sáng sớm đã chạy đến đây rồi, kết quả là bây giờ còn có người vẫn chưa đến.

Thời gian tập hợp tổ tiết mục đã sớm định xong rồi, địa điểm tập hợp còn đặc biệt chọn đoạn đường không tắc, sao vẫn còn có người chưa đến chứ?

Người tài xế đó đành chịu:

“Người đó là ảnh hậu Hạ Huyên, tổ tiết mục chúng tôi phải tốn rất nhiều tiền mới mời được cô ta đến đây.”

Đến muộn một chút có là gì!

Hạ Huyên?

Ta nhổ, tổ tiết mục này đây là gây khó dễ cho bổn cô nương sao?

“Tiểu Minh, đồ ăn vặt của em đâu? Cống hiến một chút đi, chị muốn ăn cho đỡ sợ.”

Doạ chết bổn cô nương rồi.

Khương Minh đầu đầy vạch đen:

“Chị Vãn, có thể đừng gọi là là Tiểu Minh không?”

Tiểu Minh đó là nhân vật trong sách giáo khoa đến số đếm cũng không đếm được rõ ràng, rõ ràng là cậu thông minh như thế mà.

“Được thôi, Tiểu Minh.”

Khương Minh: “…”

Nhận được ánh mắt đồng tình của ba người bên cạnh, cả người Khương Minh đều không ổn nữa.

Đưa đồ ăn vặt cho Thời Sênh, Khương Minh im lặng lui sang bên cạnh, cậu vẫn là nên làm tấm nền đi.

Cả toa xe đều là tiếng Thời Sênh răng rắc răng rắc ăn khoai tây chiên, đợi đến một lúc sau, biến thành cả năm người quây thành một

vòng ăn khoai tây chiên, may mà Khương Minh là một cửa hàng thực phẩm, mang bao nhiêu là đồ ăn vặt.

Bọn họ và Thời Sênh cơ bản là chỉ gặp mặt qua có mấy lần, chỉ biết cô là nghệ sĩ mà Đường tổng giám đích thân dẫn dắt, địa vị trong công ty rất cao.

Công ty đồn đại cô có chút không dễ sống chung, thế nhưng lúc này sống chung rồi, bọn họ cảm thấy Thời Sênh trừ việc nói chuyện có chút làm cho người ta nghẹn họng, không lưu tình ra, kỳ thực còn dễ sống chung hơn nhiều nghệ sĩ khác.

Thời gian cùng nhau ăn đồ ăn vặt này, bốn người đã gần gũi với Thời Sênh không ít.

Đạo diễn Lâm qua đây một chuyến, nhìn thấy mấy người đang ăn đồ ăn vặt, tranh nhau vui vẻ, một bộ dạng không để ý như thế, ông ta liền vui vẻ yên tâm rời đi.

Phía sau đã có mấy người ầm ĩ lên rồi, vẫn là vị này làm cho mình bớt lo a!

Lúc Hạ Huyên đến đã gần giữa trưa rồi, Hạ Huyên lại thu hút một đoàn ký giả đến, dây dưa mãi, đợi đến khi xuất phát đã là hơn một giờ chiều.

#Ảnh hậu Hạ Huyên tham gia Giới hạn thế giới#

Tiêu đề này nhanh chóng được đẩy lên trên đầu weibo.

Cả tổ tiết mục cơ hồ như đều bắt đầu vây lấy Hạ Huyên, lúc Thời Sênh dẫn bốn người mới đó xuống xe, bên phía Hạ Huyên đã bị vây lấy chật như nêm cối rồi, cô bên này có chút thảm a.

Hàn Linh đi qua bên đó xem một cái, vì không nhịn được nói:

“Chị Vãn, Hạ Huyên đã đến muộn thì thôi đi, bây giờ còn khiến cho cả đoàn làm phim vây lấy cô ta, có phải là quá đáng quá rồi không?”

Phương Cẩn Du cũng gật đầu theo, Khương Minh và Ngôn Trạch nhìn nhau một cái, không phát biểu ý kiến.

“Làm người phải khiêm tốn.”

Thời Sênh uống một ngụm sữa bò mà Khương Minh cống hiến ra, mơ hồ không rõ nói:

“Mấy người lát nữa đi sau tổ tiết mục, lanh lợi chút.”

?? Lanh lợi chút làm cái gì cơ?

Thời Sênh thần bí cười cười, nhấc chân bước về phía chân núi.

Bởi vì nhận lỗi lúc trước phải đợi Hạ Huyên, Lâm đạo diễn đem nội dung quay phim ngày hôm nay nói hết cho Thời Sênh.

Quay phim ngày hôm nay, nghệ sĩ trèo từ chân núi phía nam lên đỉnh núi, ai trèo lên đỉnh núi trước tiên có thể ưu tiên chọn lựa chỗ ở và một bữa tối phong phú.

Cho nên, lúc các nghệ sĩ khác vẫn đang đang đợi Hạ Huyên bên đó, Thời Sênh đã bắt đầu đi lên núi rồi.

Người quay phim nhìn thấy có người qua đây liền lập tức bắt đầu công việc.

Lâm đạo diễn cũng không tính là làm trái quy tắc, bởi vì mấy thứ này đều viết trên sổ tay phát cho nghệ sĩ lúc bắt đầu, những người chỉ cần tỉ mỉ đọc qua đều biết một khi đến điểm này là đã bắt đầu quay phim rồi, mà người chiếm trước cơ hội có thể giành được tài nguyên tốt.

Sợ là không có ai nghiêm túc đi đọc cả.

“Tiểu ca, anh có mệt không?”

Thời Sênh đi trước người quay phim một chút, quay lại nhìn vào ống kính, cười cười hỏi người quay phim.

Người quay phim không thể nói chuyện, cho nên chỉ có thể lắc đầu.

“Không mệt thì tốt.”

Người quay phim ù ù cạc cạc nhìn Thời Sênh.

“Vậy thì tôi bắt đầu chạy đây, không bám theo được vậy thì đó không phải là trách nhiệm của tôi đâu ha.”

Người quay phim: “…”

Không phải cô lên đây chơi thôi sao, hắn còn vác một cái máy quay phim lớn như thế, cô bảo hắn chạy lên núi sao?

Người quay phim vẫn còn chưa kịp phản ứng,Thời Sênh đã bắt đầu chạy lên núi rồi, tốc độ của cô rất nhanh, cơ hồ như trong chớp mắt đã chạy đi rất xa rồi.

Oa oa, hoá ra mấy đồng sự này không phải là đang lừa hắn rồi.

Vị nghệ sĩ này sẽ dày vò người ta nhất rồi.

Hắn có thể xin trở lại hay không hả?

Chương 37: Kim chủ, bao tôi đi! (17)

<!--@content--> **Chương 37Kim chủ, bao tôi đi! (17)**

Thời Sênh thành công đá bay người quay phim đi, thong thả ung dung men theo con đường nhỏ đi lên trên núi.

Dù sao thì hậu kỳ sẽ biên tập lại, thu mấy cái lúc trước đó đã đủ rồi, đợi đến khi lên đỉnh núi quay thêm một chút nữa là được.

“Lục Thanh Vận, cậu đợi đã, đợi đã, tôi nói cậu không thể ít nói đi mấy câu, tốt xấu gì cũng là trưởng bối, aiz aiz… cậu chậm chút, hôm nay tôi bởi vì cậu… Giang tiểu thư!

Giọng nói oán trách của Tô Nghi Tu biến thành tiếng hò hét ngạc nhiên vui mừng:

“Giang tiểu thư, Giang tiểu thư, bên này.”

Thời Sênh thuận theo tiếng gọi đi qua, ở trên một con đường nhỏ khác, Tô Nghi Tu mặc âu phục, đang hướng về phía mình kích động khua tay, hình tượng đó rất là khôi hài.

Mà người anh ta đang kéo lấy chính là mục tiêu nhiệm vụ lâu rồi không gặp - Lục Thanh Vận.

Ôi chao, bổn cô nương sắp quên mất tiêu rồi đây.

Thời Sênh từ sườn dốc trực tiếp nhảy xuống làm cho Tô Nghi Tu

kinh ngạc tới mức cằm cũng suýt chút thì rớt xuống đất.

Em gái nhỏ này, tế bào vận động chớ nên tốt quá như thế chứ.

Ừ, vừa hay giống Lục Thanh Vận.

Một người vận động ngớ ngẩn, một người vận động tinh anh, hỗ trợ bổ sung cho nhau, phi thường hoàn mỹ.

Ánh mắt Tô Nghi Tu nhìn Giang Vãn không khác gì ánh mắt nhìn con dâu vậy, đến cả Thời Sênh không biết xấu hổ cũng bị nhìn tới mức có chút không dễ chịu.

“Tô tiên sinh, Lục tiên sinh, lâu rồi không gặp a.”

“Ha ha ha, nào có, tôi ngày ngày đều có thể nhìn thấy cô trên ti vi mà.”

Tô Nghi Tu vừa muốn bỏ Lục Thanh Vận ra nhưng lại vừa sợ hắn chạy mất, chỉ có thể kéo hắn đến trước mặt Thời Sênh:

“Giang tiểu thư sao lại đến đây thế?”

Tầm nhìn của Lục Thanh Vận quét về phía Thời Sênh một cái, trên gương mặt có một ý cười kỳ lạ, ánh sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá rơi khắp xung quanh người đàn ông này, càng làm nổi bật hơn sự kỳ lạ của hắn.

Đậu xanh rau má, công lực của tên này lại tăng thêm rồi.

“Ghi hình show thực tế.”

Thời Sênh chớp chớp mắt.

“Giới hạn thế giới sao? Tôi đã quên mất chuyện này rồi, tổ tiết mục Giới hạn thế giới hôm nay đến chỗ này, đều tại cậu đó Lục Thanh Vận, nếu không tôi còn có thể xuống núi đón Giang tiểu thư, cậu nói xem lúc nào cậu mới có thể để cho tôi bớt lo lắng một chút hả, tôi nuôi cậu giống như nuôi đại gia vậy bla bla…”

Thời Sênh: “…”

Mỗi lần nhìn thấy Tô Nghi Tu đều cảm thấy rất là mới lạ, hài hoà.

Mà cách anh ta dùng từ thì thật sự là vô cùng kỳ dị!

Bổn cô nương có chút không tiếp nhận nổi rồi.

Đợi Tô Nghi Tu giáo huấn Lục Thanh Vận xong, anh ta đẩy Lục Thanh Vận đến bên người Thời Sênh, hung tợn cảnh cáo:

“Lục Thanh Vận, giúp tôi đưa Giang tiểu thư lên trên, nếu như cậu dám giữa đường chạy mất, tôi bảo đảm cậu sẽ phải hối hận đó.”

Lục Thanh Vận trề môi ra dường như muốn cự tuyệt, thế nhưng một giây sau hắn lại nhếch môi lên, tròng mắt chuyển động, cười rực rỡ gật đầu.

Thời Sênh cả người nổi hết da gà, cái tên Lục Thanh Vận này hình như có chút không đúng.

Sau khi Tô Nghi Tu rời đi, Lục Thanh Vận đứng im không động đậy, chỉ cười tủm tỉm nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh không muốn bị lép vế, đương nhiên cũng trừng mắt nhìn lại.

Một phút sau, Lục Thanh Vận di chuyển ánh nhìn trước, quay người đi lên núi, ánh mắt Thời Sênh chớp chớp, bước theo sau đi lên.

“Lục tiên sinh, đề nghị của tôi anh thật sự là không suy nghĩ một chút sao?”

Lần này hệ thống lại dám giao cho bổn cô nương nhiệm vụ như thế này, bổn cô nương chết mất.

“Giang tiểu thư, tại sao lại phải chọn tôi?”

Lục Thanh Vận ngừng một lát, ánh mắt đầy ý cười nhìn Thời Sênh, dường như muốn nhìn rõ nội tâm sâu thẳm của cô.

Mấy lời lúc đầu cô tự tiến cử mà nói đó đích thực là khuếch đại ba hoa, tiền vốn trong tay cô có thể trong thời gian ngắn nhất mà tăng chồng chất lên, công ty tuy rằng không phải là do cô quản thế nhưng cô lại rất có mắt nhìn.

Một người như thế này đủ để lập thành sự nghiệp, hà cớ gì lại xin người khác bao nuôi?

Nếu như nói cô ấy thích mình, hắn có có thể lý giải được một chút, nhưng mà cô lại không thích hắn, ngược lại có lúc còn lộ ra vẻ ghét bỏ và sát khí với hắn.

Có nhiều lúc cô ta còn như muốn giết mình cơ.

Một người như thế này, hắn có điên mới đi đồng ý?

“Bởi vì anh đẹp trai a!”

Thời Sênh chớp chớp mắt, ngẩng mặt lên, vẻ mặt sùng bái:

“Lục tiên sinh đẹp trai tiền nhiều, có tiền có thế, tôi tại sao lại không chọn anh chứ?”

“Người có tiền có thế trên thế giới này có rất nhiều…”

Lục Thanh Vận bước một bước lại phía Thời Sênh, áp bức nhìn xuống cô:

“Vậy thì, Giang tiểu thư, tại sao cô lại cứ phải chọn tôi?”

Anh cho rằng bà đây bằng lòng sao?

Bà đây còn không phải là bị ép sao, anh có hiểu cảm giác có người nắm lấy tính mạng của anh ép anh đi trêu ghẹo đàn ông hay không?

Thời Sênh đột nhiên có chút suy yếu sự hào hứng.

Còn không bằng giết chết hắn ta cho xong…

Lục Thanh Vận híp híp mắt, lùi ra sau một bước, nữ tử này lại đầy sát ý rồi.

“Lục tiên sinh, nghe nói thể lực của anh không được tốt lắm.”

Thời Sênh không thu lại sát ý trên người mình, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Lục Thanh Vận, từng câu từng chữ nói ra vô cùng rõ ràng.

Lục Thanh Vận bất động thanh sắc chắp tay ra sau lưng.

Thời Sênh khẽ nhướn mặt, cơ thể nghiêng về phía trước, bắt lấy cổ

tay của Lục Thanh Vận, luồn đến phía sau hắn, tay nhỏ sờ vào thắt lưng hắn, cướp một thứ đen xì xì qua đây.

Tốc độc của Thời Sênh rất nhanh, Lục Thanh Vận căn bản là còn chưa kịp nhìn rõ.

“Lại mang theo vũ khí tuỳ thân nguy hiểm thế này, Lục tiên sinh, anh thế này sẽ doạ tôi đó.”

Trên miệng thì nói như thế, tay thì lại thuần thục thành thạo dỡ khẩu súng ra, tiện tay ném xuống đất.

Lục Thanh Vận: “…”

Cô lộ ra chút biểu tình bị doạ cho tôi xem nào?

Hít sâu một hơi:

“Cô rốt cuộc muốn đạt được thứ gì từ trên người tôi?”

Từ nhỏ tới lớn, hắn những điều nguy hiểm hắn gặp phải không thể nào đếm xuể, có người trực tiếp động thủ, cũng có người dùng đến mỹ nhân kế.

Thế nhưng mấy người đó hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn đến, ngoại trừ nữ nhân này.

Hắn hoàn toàn không thể nào hiểu được.

“Tôi chỉ đơn thuần là muốn anh bao nuôi tôi một chút, cho tôi tiền tiêu mà thôi, Lục tiên sinh anh đừng nghĩ nhiều quá có được không.”

Tôi muốn một triệu đô la, anh có thể cho không?

Nói ra như vậy, tên này có trực tiếp giết chết bổn cô nương không?

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Nếu không thì sao chứ?”

Thời Sênh hỏi ngược lại, ngừng một chút, cô cúi đầu cười xấu xa hai cái:

“Lục tiên sinh, anh sẽ không cảm thấy là có người phái tôi đi đối phó với anh chứ?”

Tên đàn ông này có phải là bị bệnh hoang tưởng không?

Hệ thống rất muốn nhắc nhở cô, cô đang tán trai thật đấy à? Cô làm thế mà tán được đàn ông thì nó sẽ lập tức ăn luôn cái bàn phím.

Lục Thanh Vận rũ lông mi xuống, mấy sợi tóc chắn mất tầm nhìn của hắn, rất lâu sau hắn ngẩng đầu lên:

“Nếu Giang tiểu thư đã muốn như thế vậy thì tôi sẽ đồng ý với cô.”

“Hả?”

Thời Sênh ngạc nhiên nhìn Lục Thanh Vận:

“Sao anh lại đột nhiên đồng ý thế? Lẽ nào không phải là có chết cũng không phục tùng sao?”

Sau đó bổn cô nương liền có thể ngược luyến sống chết một trận a!

Lại không cho cơ hội phát huy rồi, nhàm chán!

Lục Thanh Vận khẽ cười:

“Vậy tôi thu lại lời ban nãy đã nói.”

“Đừng mà.”

Không dễ gì mới đồng ý, sao lại có thể thu về được.

“Lục tiên sinh, thứ này xin hãy đặt xuống, ngàn vạn lần đừng cướp cò, doạ đến tôi thì không được tốt lắm đâu. Anh biết đấy, lá gan của con gái đều nhỏ mà.”

Cô ấy còn biết bản thân mình là con gái, bạn đã từng gặp qua cô gái nào có thể tháo dỡ súng ống như thế chưa?

Lục Thanh Vận khẽ cười một lát, thu mấy mảnh súng lại, rất nhanh lắp ráp lại như cũ, giắt vào thắt lưng.

“Thân làm bạn gái, ngủ cùng cũng là nghĩa vụ, Giang tiểu thư, không bằng bây giờ chúng ta thực hành đi.”

Lục Thanh Vận vẻ mặt tươi cười túm lấy cổ tay Thời Sênh đi lên trên núi.

“Cái gì? Ngủ chung? Bậy bạ, ai muốn ngủ chung chứ? Lục Thanh Vận, đợi đã đợi đã, lẽ nào chúng ta không nên bồi dưỡng tình cảm trước sao?”

“Ở trên giường bồi dưỡng càng nhanh.”

“Ăn nói linh tinh, không có tình yêu thì đều là giở trò lưu manh, Lục Thanh Vận, mẹ nó, anh đợi đã.”

Hắn còn cho rằng cô thật sự không có gì sợ hãi cơ.

Tốt lắm, vẫn còn có điều làm cho cô sợ a!

Chương 38: Kim chủ, bao tôi đi! (18)

<!--@content--> **Chương 38Kim chủ, bao tôi đi! (18)**

Lưng chừng núi, bốn người Hàn Linh đi sau tổ tiết mục, ì à ì ạch di chuyển lên trên.

Tham gia ghi hình tổng cộng có tám người, có thể tự do lựa chọn con đường cho mình, mỗi một người chỉ cần hai người ghi hình đi theo là được rồi.

Mà đại bộ phận tổ tiết mục đều là đi theo Hạ Huyên.

“Chị Huyên nói muốn nghỉ ngơi, đạo diễn, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Trợ lý của Hạ Huyên chạy đến trước mặt đạo diễn, thái độ rất kiêu căng nói một tiếng, không đợi đạo diễn nói gì đã chạy lại về bên cạnh Hạ Huyên.

Đạo diễn không còn cách nào khác đành để cho mọi người nghỉ ngơi.

Hàn Linh ôm lấy nước đá mà nhân viên công tác đưa cho mình, ừng ực ừng ực uống hai ngụm, không nói gì nhìn Hạ Huyên bị mấy người bận rộn hầu hạ trước sau

“Lần này là lần nghỉ ngơi thứ sáu rồi, mới trèo lên được một nửa, đợi lên đến nơi thì trời đã tối rồi, sớm biết như thế đã đi cùng với chị

Vãn.”

Ba người khác cảm thấy bị vây ở đây, Phương Cẩn Du cười gian trá:

“Bây giờ tớ đã biết chị Vãn muốn chúng ta đi cùng với tổ tiết mục rồi là vì cái gì rồi.”

“Vì sao thế?”

Phương Cẩn Du lắc lắc điện thoại di động, dường như đang làm một cái hẹn ngầm, không cần nói cũng lập tức hiểu được.

Bốn người vây lại một chỗ, thấp giọng thảo luận, đại bộ phận đều là Phương Cẩn Du và Hàn Linh nói, Ngôn Trạch và Khương Minh nghe.

“Này, mấy người xuống núi mua giúp chị Huyên chai nước suối.”

Trợ lý của Hạ Huyên không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh bốn người, vênh mặt hất hàm phân phó một câu.

Nhân viên công tác xung quanh lúc này đứng cách đó có vẻ xa, bốn người bọn họ lại đứng gần hơn, tuổi tác trung bình lại là những thiếu nam thiếu nữ chưa đến hai mươi tuổi, thế nên bị trợ lý của Hạ Huyên nhìn trúng.

Phương Cẩn Du ngẩng đầu nhìn trợ lý kia một cái:

“Tổ tiết mục không phải là có nước sao?”

“Chị Huyên không uống loại nhãn hiệu đó, bảo mấy người đi thì mấy người cứ đi, nói lắm lời thừa thãi thế để làm gì.”

“Xin lỗi, chúng tôi không phải là nhân viên công tác của tổ phim.”

Ngôn Trạch đứng lên, lễ phép cười với trợ lý đó:

“Chị có thể bảo nhân viên công tác đi mua giúp chị Huyên, chị xem… chúng tôi cũng rất mệt.”

Trợ lý cau mày, mỉa mai:

“Người trẻ nên rèn luyện nhiều một chút, chỉ là chạy mấy bước đi mua chai nước mấy người cũng không vui vẻ? Có còn muốn lăn lộn trọng giới này nữa hay không, xử thế với người khác là quan trọng nhất đấy.”

Hàn Linh kéo Ngôn Trạch, không để cho cô tiếp tục nói nữa:

“Xin hỏi chị Huyên muốn uống nước khoáng của nhãn hiệu nào? Bây giờ chúng tôi sẽ đi mua giúp chị Huyên.”

“Như thế mới hiểu quy tắc chứ.”

Trợ lý đem tên nhãn hiệu mà Hạ Huyên muốn uống nói cho bọn họ, bảo bọn họ đi mua sau đó dương dương vênh váo bước đi.

“Hàn Linh, cậu kéo tớ làm cái gì hả?”

Ngôn Trạch có chút tức giận, nữ nhân đó rõ ràng là đang ức hiếp bọn họ mà.

“Hạ Huyên là ảnh hậu, sức ảnh hưởng rất lớn, người bên cạnh cô ta tuy rằng làm việc không quá tốt, thế nhưng cậu nhìn cô ta đi, đối với ai cũng dịu dịu dàng dàng, đến cả đạo diễn cũng bị cô ta dỗ cho vui vẻ vô cùng, chúng ta đến cả dòng nước còn chưa bơi ra được, làm sao có thể đá chọi với đá cùng cô ta.”

Tuổi của Hàn Linh là lớn nhất, so với ba người khác cũng có cái nhìn thấu đáo hơn một chút.

“Vậy cứ mặc kệ như thế sao?”

Phương Cẩn Du cũng có chút không nhịn được.

“Làm sao có thể chứ?”

Hàn Linh cười cười.

“Mọi người quên rồi à, ai đang ở trên.”

Mắt ba người lập tức sáng lên, chị Vãn của bọn họ đang ở bên trên.

Hàn Linh nói với người của tổ tiết mục một tiếng, dẫn theo Ngôn Trạch xuống núi mua nước, vốn dĩ người của tổ tiết mục muốn giúp bọn họ đi mua nhưng Hàn Linh lại cự tuyệt.

Bộ dạng đáng thương đó lập tức giành được sự yêu thích của mấy nhân viên, đối với Hạ Huyên bên này cũng có chút phê bình kín đáo.

Đợi đại bộ phận tổ tiết mục đến vị trí dự tính thì đã sắp tới 6 giờ rồi.

Thời Sênh ngồi ở khu nghỉ ngơi của tổ tiết mục, nhìn thấy bốn người Hàn Linh hung hăng bước qua đây, cô khe khẽ nhướn mày:

“Làm sao thế? Có gì bi thảm hả?”

“Người của Hạ Huyên ức hiếp bọn em.”

Chính sách của công ty bọn họ vô cùng rõ ràng, cho nên tố cáo hết ra

áp lực ở trong lòng.

Không làm gì được? Không vấn đề, tìm công ty a!

Thời Sênh nhìn về phía Hạ Huyên bên đó, Hạ Huyên cũng đúng lúc nhìn qua bên này, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, đáy mắt Thời Sênh trời yên bể lặng, không có lấy nửa điểm sóng gợn, nhìn đến mức Hạ Huyên phát cáu.

Cô ta vì nhìn thấy bốn người đó từ lúc xuống xe của Giang Vãn nên mới dày vò bọn họ ở trên đường.

Không ngờ Giang Vãn lại không tức giận một chút nào cả.

“Trước hãy đi cùng nhân viên công tác đến phòng nghỉ ngơi một chút đi, tiếp theo đây không còn chuyện của các em nữa.”

Thời Sênh đứng lên vỗ vỗ vai Hàn Linh, đi về phía đạo diễn bên đó.

Đạo diễn đang hô tập hợp.

Trừ Thời Sênh ra còn lại bảy người, ít nhiều đều có chút nhếch nhác.

“Này, Tiểu Hoàn Tử, lại là cậu đến đầu tiên rồi.”

Một em gái từ bên cạnh đi qua, trong chốt lát ôm lấy cổ Thời Sênh.

Cô ta tên là Phương Lập Thu, là người vào cùng một kỳ với cô, minh tinh tuyến một, nhân khí rất không tồi, không biết là tại sao lại vừa ý cô.

Lại còn chọn cho cô một cái biệt danh: Tiểu Hoàn Tử.

Bạn nói xem, đây là cái biệt danh thối nát gì chứ?

“Lúc tớ xuống xe vốn dĩ muốn đi tìm cậu, ai mà biết lại bị... đợi lúc tớ đi tìm cậu thì đã không thấy cậu đâu nữa rồi, cậu có thể tưởng tượng tâm tình bơ vơ không nơi nương tựa của tớ lúc đó không?”

Phương Lập Thu nhìn về phía Hạ Huyên một cái, mặt đầy vẻ ấm ức.

Lúc đó xe của Hạ Huyên làm cho cả đoàn xe phía sau tắc lại, cô không kịp qua đây.

“Không thể.”

Thời Sênh toét miệng cười cười:

“Có điều nếu như cậu còn ôm lấy tớ, tớ bảo đảm lát nữa lúc ăn cơm cậu nhất định sẽ có thể lần nữa nhận thực được cái gì gọi là bơ vơ không nơi nương tựa.

Phương Lập Thu lập tức buông Thời Sênh ra:

“He he, Tiểu Hoàn Tử là tốt nhất.”

Người đến đầu tiên sẽ có bữa ăn tối vô cùng phong phú, lúc ghi hình sẽ không quay toàn bộ quá trình, thế nên nếu như Thời Sênh đồng ý cô cũng có thể đi ăn trực được.

Trong lúc Phương Lập Thu và Thời Sênh nói chuyện này, đạo diễn đã nói xong hết mấy lời thừa thãi, chuyển đến vấn đề chính:

“... Ha ha, bây giờ tôi phát thẻ nhiệm vụ, thẻ nhiệm vụ chỉ có từ gợi ý, mọi người cần phải trước 7 giờ sáng mai tìm thấy vật phẩm đối ứng với thẻ nhiệm vụ, không tìm thấy vật phẩm thì không có bữa sáng.”

Từ gợi ý của tổ tiết mục vô cùng giỡn mặt, bạn phải đem mười tám đời tổ tông của cái từ này suy nghĩ mới một lượt mới có thể tìm thấy vật phẩm đối ứng.

Phát thẻ nhiệm vụ xong, tiếp theo là đến bữa tối, trừ Phương Lập Thu ra, tất cả những người khác đều chỉ có thể nhìn bữa tối thịnh soạn trên bàn đó của Thời Sênh.

Hạ Huyên chọc chọc rau cải trắng trong bát, mặt sắp biến dạng rồi, nhưng lúc ống kính quay qua đây cô ta liền lập tức thay đổi thành vẻ dịu dàng tao nhã, ăn rau cải luộc cũng giống như ăn đồ ăn cao cấp vậy.

Kết thúc ghi hình, Phương Lập Thu bị trợ lý nhà mình lôi đi, Thời Sênh một mình ngồi ở trong phòng khách.

“Giang Vãn, lâu rồi không gặp.”

Thời Sênh ngước mắt lên, khoé miệng khe khẽ nhếch lên:

“Có chuyện gì?”

Bổn cô nương còn chưa đi tìm cô cô lại tự mình dâng đến tận cửa rồi.

“Cô không thấy hiếu kỳ vì sao tôi lại xuất hiện ở đây sao?”

Hạ Huyên ngồi xuống đối diện Thời Sênh, híp mắt nhìn cô.

Thời Sênh giả vờ suy nghĩ, sau đó cười híp mắt nói:

“Ảnh hậu tuỳ hứng?”

“Cô...”

Sắc mặt Hạ Huyên thay đổi, cô ta trả lời không giống như trong kịch bản a!

“Trời ơi, người đàn ông đó đẹp trai quá.”

“Đây là diễn viên phụ mà tổ tiết mục chúng ta mời đến sao? Nhưng mà chưa từng nhìn thấy minh tinh như thế này ở trong giới a... Ồ, anh ta bước về phía chị Huyên kìa...”

Chương 39: Kim chủ, bao tôi đi! (19) đi! (18)

<!--@content--> **Chương 39Kim chủ, bao tôi đi! (19)**

Lúc này đã không còn ai ghi hình nữa rồi, cho nên mấy nhân viên công tác cũng dùng bữa, nhìn thấy một người đàn ông từ cửa khách sạn bước vào, mấy tiểu cô nương trẻ tuổi đều nhốn nháo hết lên.

“A Mặc.”

Hạ Huyên nghe thấy tiếng nói liền quay đầu nhìn lại, trên mặt lập tức nở ra nụ cười kinh ngạc vui mừng xinh đẹp, cô ta đứng lên đón tiếp:

“Sao anh lại đến đây?”

“Ở đây có chút công chuyện, nghe nói em cũng đang ở đây nên thuận tiện đến thăm em.”

Tịch Mặc không lạnh không nóng nói một tiếng, ánh mắt rơi trên người Thời Sênh.

Người con gái đó trong ký ức của anh ta có chút sợ sệt, nhát gan, lúc này lại đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Không còn quần áo hoa lệ, không còn trang điểm đẹp đẽ, không còn đồ trang sức đắt tiền. Cô cả người mặc quần áo thể thao bình thường, yên tĩnh ngồi ở bên đó, khí chất cao quý vẫn tự nhiên nảy sinh như thường.

Thế nhưng trong khí chất cao quý đó dường như lại trộn lẫn chút khí chất côn đồ...

Thời Sênh nhìn thấy Tịch Mặc có chút chán ghét, đứng lên chuẩn bị rời đi, thế nhưng từ chỗ cô mà ra ngoài thì cần phải đi qua hai người đó, cân nhắc một lát, Thời Sênh lại ngồi xuống.

Ánh mắt Tịch Mặc sầm lại, nói mấy câu với Hạ Huyên liền rời đi.

Hạ Huyên ngồi lại xuống bàn của Thời Sênh, đè giọng nói:

“Giang Vãn, tôi nhất định phải làm cho cô cút khỏi ngành giải trí.”

“Thật là trùng hợp, mục tiêu của tôi giống ý như cô vậy.”

Thời Sênh ngửa mặt ra đằng sau:

“Chúng ta hãy xem xem ai làm cho ai cút ra khỏi ngành giải trí trước, thế nào?”

Hạ Huyên chế nhạo khinh thường một tiếng:

“Làm cho tôi cút ra khỏi ngành giải trí? Giang Vãn, cô thật sự cho rằng cùng với Hạ Mãn lập ra cái công ty nát đó thì có thể hơn được tôi sao? Bây giờ cô chẳng qua cũng chỉ là một minh tinh hạng ba, đến hạng một còn chưa trèo lên được, cô có năng lực gì mà có thể khiến cho tôi cút ra khỏi ngành giải trí?”

Thời Sênh chống cằm, cười nói:

“Nhưng mà bây giờ tôi có người đứng sau hậu đài a!”

Bổn cô nương bây giờ đã có ngọn núi có quan hệ trong giới giải trí

để dựa vào rồi nhé.

Có quan hệ trong giới giải trí ở Kinh Thành cũng là có địa vị, không giống như giải trí Đông Phương.

Nghe đâu giải trí Đông Phương gần đây phát triển ở Kinh Thành, Tịch Mặc lúc này xuất hiện ở đây e là cũng vì chuyện này.

“Hậu đài?”

Hạ Huyên cau mày, sau đó lại thả lỏng, ánh mắt đầy sự căm ghét:

“Ha, Giang Vãn, cô cảm thấy mấy người đàn ông đó vì một minh tinh mà sẽ đi chống đối với một ảnh hậu và hai gia tộc sao?”

Một tiểu minh tinh tuyến ba như cô ta dựa vào cơ thể có thể tìm được ngọn núi lớn nào chứ?

“Có phải hay không cứ thử không phải là sẽ biết hay sao?”

“Đây là cô tự tìm lấy đấy.”

…

“Nhiệm vụ ngày hôm nay đã gửi đến điện thoại di động của mọi người rồi, bây giờ tiến hành phân tổ, hai người một tổ, những người rút cùng một màu trong ống vào một tổ.”

Đạo diễn căng cổ họng ra mà gào.

Nhân viên công tác cầm lấy cái hộp bị đóng kín lần lượt đi qua.

Thời Sênh và Phương Lập Thu đứng cùng một chỗ, Phương Lập

Thu rút trúng màu xanh da trời, mà Thời Sênh lại rút trúng màu xanh lá cây.

“A, không phải là một tổ sao.”

Phương Lập Thu vẻ mặt sụp đổ.

“Tiểu Hoàn Tử, tại sao chúng ta không phải là cùng một tổ chứ?”

Đi theo Tiểu Hoàn Tử có thịt ăn có canh uống, vô cùng, vô cùng hạnh phúc, nhưng mà bây giờ lại không phải là cùng một tổ, hiu hiu, đau lòng quá đi.

“Bởi vì cậu quá ồn đó.”

“Tớ ồn sao? Đâu có a, Tiểu Hoàn Tử, sao cậu lại có thể nói tớ như thế chứ, tớ đau lòng quá đi, cậu làm tổn thương đến tâm hồn yếu đuối mỏng manh của tớ rồi.”

Bên phía đạo diễn để cho những người rút được cùng một màu đứng cùng nhau, Phương Lập Thu có gào khóc thế nào cũng không thay đổi được gì, đau khổ lết đến bên cạnh một nghệ sĩ nam.

Mà Thời Sênh nhìn Hạ Huyên rút được quả bóng màu xanh lá cây giống mình, khoé miệng giật giật mấy cái.

Cố ý phải không?

Nhất định là cố ý rồi!

Chủ đề chính của kỳ này là vương quốc yêu tinh.

Cho nên nhiệm vụ ngày hôm nay chính là đi tìm yêu tinh nước, lấy

được nước sinh mệnh.

Tám người phân thành bốn tổ, mỗi một tổ đều phải lấy được một gợi ý đầu mối, căn cứ vào gợi ý đó mà đi tìm một đầu mối, tổ nào tìm được yêu tinh nước đầu tiên thì có thể có được viên ngọc xinh đẹp, nghe đâu đồ vật này là đạo cụ phía sau.

Thời Sênh tìm thấy đầu mối ở một biệt thự sau núi.

Hai người một trước một sau cùng đi, ai cũng không nói gì cả làm cho anh quay phim rơi vào tình cảnh lúng túng khó xử.

Anh ta thà rằng Thời Sênh giống như mấy kỳ trước, làm ầm ĩ một chút, chí ít còn thu được tỷ lệ xếp hạng a.

Lúc sự cố phát sinh, anh quay phim vẫn còn đang lúng túng, đợi đến khi anh ta nhìn thấy Hạ Huyên lăn từ sườn dốc xuống thì cả người đều thấy không ổn nữa.

Hạ Huyên bị đưa đến bệnh viện, ký giả nghe tin liền lập tức hành động, lập tức phát tin sự cố ở nơi này.

“Giang đại tiểu thư, cô có thể nói xem rốt cuộc là cô đã làm cái gì rồi không?”

Đường Ẩn trong điện thoại tức giận đầy đầu, đè giọng gầm lên với Thời Sênh.

“Tôi chẳng làm gì cả.”

Thời Sênh vô tội:

“Cô ta là tự mình lăn xuống, tôi đến đầu ngón tay của cô ta còn chưa

động vào.”

Lúc đó cô đi sau Hạ Huyên một chút, ai biết là Hạ Huyên lại giơ tay ra kéo cô.

Thân làm kẻ địch, cô đương nhiên là phải hất Hạ Huyên ra ngay lập tức.

Ai mà biết được Hạ Huyên lại không sợ chết như thế, lại tự mình từ sườn dốc lăn xuống.

Hầy, sao cô ta lại không ngã chết đi chứ?

“Bây giờ bên phía Hạ Huyên tố cáo là do cô đẩy cô ta, bình luận trên mạng cũng đảo lộn lên như thế, những chuyện trước đây cô làm cũng bị người ta bới lên...”

Đường Ẩn ở bên này nóng nảy gào lên.

Thời Sênh không dễ gì mới cúp được điện thoại.

Thật là phiền chết đi được mà!

Nếu đã vội vàng tìm chết như thế, vậy thì đừng có trách cô không khách khí nhé.

…

Ngày thứ hai Hạ Huyên nằm viện, trên mạng đột nhiên xuất hiện một vài tấm ảnh nude, nữ sinh trong tấm ảnh rất non trẻ, tuy rằng không có chụp đến hình ảnh chiếc giường thế nhưng nụ hôn kích thích trong tấm ảnh thì lại có.

Những tấm ảnh này từ thiếu nữ non trẻ đến nữ nhân thành thục.

Càng về sau tiêu chuẩn càng lớn, mấy tấm ảnh sau cùng lại giống như đám đông hít ma tuý.

Mới bắt đầu còn có người chưa nhìn ra, thế nhưng mấy tấm sảnh sau đó truyền ra, nếu mà không nhìn ra nữa thì đúng là mắt mù rồi.

Trong phòng bệnh nhân VIP ở bệnh viện, Hạ Huyên điên cuồng lục lọi mấy tấm ảnh, trong miệng lầm bầm:

“Sao lại như thế chứ, sao lại như thế chứ... mấy thứ này không phải là đã sớm huỷ đi rồi sao? Tại sao lại vẫn còn xuất hiện? Làm sao có thể chứ?”

“Hiển nhiên là có người đã sắp đặt rồi.”

Người quản lý của Hạ Huyên cau mày nhìn cô, khuyên nhủ:

“Cô đừng gấp, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, nói mấy tấm ảnh này là giả là được rồi, mấy chuyện này đều đã qua rất lâu rồi, cứ cho là điều tra cũng cần phải có thời gian, đến lúc đó độ hot cũng đã giảm đi rồi.”

“Nhất định là Giang Vãn, là Giang Vãn!”

Hạ Huyên hung hăng đập máy tính xuống mặt đất:

“Là con tiện nhân đó, cô ta muốn hại tôi.”

Nhất định là cô ta, là cô ta nói sẽ khiến cho mình cút khỏi giới giải trí.

Thế nhưng cô ta lấy những thứ này ở đâu ra?

Những người năm đó rõ ràng đều đã...

Hạ Huyên rùng mình một cái, quay người ghìm chặt bả vai người quản lý, vẻ mặt gớm ghiếc nói:

“Tôi muốn khiến cho Giang Vãn thân bại danh liệt, ngay bây giờ, ngay lập tức.”

“Cô bình tĩnh chút đi.”

Chỉ là mấy tấm ảnh này mà thôi, người quản lý không hiểu tại sao lại doạ cho Hạ Huyên thành cái bộ dạng này.

Mấy tấm ảnh này đến ảnh giường còn không có, căn bản không tính là chuyện gì lớn cả, động tác qua loa một chút là không sao rồi.

“Tôi làm sao mà bình tĩnh được? Cô bảo tôi làm sao mà bình tĩnh được! Aaaaa…”

Hạ Huyên ôm lấy đầu rít lên, tại sao Giang Vãn lại có được những thứ này, chuyện đó có phải là cô ta cũng biết hay không?

Không được!

Cô ta tuyệt đối không thể để cho Giang Vãn bới được chuyện đó lên.

Nếu không cô ta sẽ xong đời.

Bình tĩnh, bình tĩnh, cô ta nhất định phải có cách đối phó với Giang Vãn.

Chương 40: Kim chủ, bao tôi đi! (20)

<!--@content--> **Chương 40Kim chủ, bao tôi đi! (20)**

#Ảnh hậu bị thương, nghi ngờ bị hại#

#Quá khứ không ai biết của Nữ thần#

#Ảnh nude Hạ Huyên hút ma tuý#

Top tìm kiếm trên weibo cơ hồ như là được Hạ Huyên bao trọng hết, cô ta là một ảnh hậu đầy danh tiếng, sau khi bị thương lại bị bới ra ảnh nude từ thời đi học, người xem kịch có thể ít được sao?

Bệnh viện nơi Hạ Huyên ở bị vây chặt lấy tới mức con kiến cũng không chui lọt, thỉnh thoảng lại có ký giả mau lẹ đi vào, làm cho bên đó người chết ngựa đổ, nhất thời độ hot của Thời Sênh bên này cũng bị đè xuống.

“Lần này vận khí của cô tốt, cũng không biết là do ai ra tay, nếu như không có chuyện này, cô có biết là bây giờ cô phải đối mặt với cái gì không? Cô rõ ràng biết là cô ta cố ý với cô, cô lại còn lượn lờ trước mặt cô ta? Cứ cho như là các cô bị tổ tiết mục yêu cầu ở cùng nhau thì cô cũng không thể cách xa cô ta một chút hay sao? Tổ tiết mục cũng không bảo các cô làm một cặp song sinh dính liền.”

Đường Ẩn tiếp tục gào thét trong điện thoại, sự bình tĩnh của anh ta sớm đã bị ăn mất tiêu rồi.

Đều là tuổi trẻ, một đi không trở lại được.

Khoé miệng Thời Sênh giật giật một trận, đầu đầy vạch đen.

“Lúc một người muốn hại anh thì sẽ có hàng trăm cách, anh cảm thấy phòng được hết hay sao?”

“Vậy cũng đúng.”

Đường Ẩn dường như mắng xong rồi, thở ra một hơi, lại khôi phục lại kiểu mẫu bình tĩnh:

“Tuy rằng Hạ Huyên bây giờ thành ra bộ dạng như thế, thế nhưng mấy tấm ảnh đó cũng không được coi là chuyện gì lớn, đợi qua mấy ngày thì sẽ bình phục trở lại thôi, nhưng chuyện này của cô thì không giống như thế, bọn họ bên đó khăng khăng luôn miệng nói là có chứng cứ, đến lúc đó...”

“Anh Đường, chuyện này anh không cần bận tâm, cô ta không có cơ hội đó đâu.”

Thời Sênh ngắt lời Đường Ẩn.

Nếu như cô đã động thủ rồi thì sẽ không để cho Hạ Huyên có cơ hội trở mình.

Đường Ẩn bên này trầm mặc một lúc, trong điện thoại yên tĩnh không một tiếng động, anh trầm giọng nói:

“Chuyện này là do cô làm sao?”

“Anh Đường, anh lúc nào nhìn thấy tôi mặc kệ quân địch ung dung tự tại mà lại không làm gì hết chưa?”

“Được, vậy tôi không quản cô nữa.”

Nữ nhân này làm việc, có thể báo thù thì sẽ báo thù ngay, nếu như không thể báo thù tại chỗ được thì cô sẽ nhịn xuống, sau đó để cho bạn trèo lên cao thật cao rồi sẽ lôi cổ bạn xuống.

Anh ta cảm thấy vui mừng vì mình và cô đứng trên cùng một chiến tuyến chứ không phải là phe đối diện với cô.

Ngắt điện thoại rồi, khoé miệng Thời Sênh cong lên thành một nụ cười, nụ cười đó lạnh lùng mà châm biếm.

Hạ Huyên, tiếp theo đây cứ từ từ mà thể nghiệm tất cả những gì mà Giang Vãn lúc đó phải chịu đi nhé.

…

Chuyện của Hạ Huyên tuy rằng ảnh hưởng đến tổ tiết mục, thế nhưng tổ tiết mục cũng không thể nào dừng quay, cho nên Thời Sênh vẫn quay phim ở tổ tiết mục như cũ.

Người của tổ tiết mục đối với chân tướng việc Hạ Huyên bị thương hiển nhiên là cũng rất hiếu kỳ, nhưng anh quay phim kia cũng không nói rõ ràng. Lúc đó, khi anh ta hồi thần lại thì Hạ Huyên đã lăn xuống dưới rồi, mà Thời Sênh đứng ở bên trên, nhìn bộ dạng thật sự giống như là cô đẩy Hạ Huyên xuống dưới.

Người thích Hạ Huyên ở tổ tiết mục tương đối nhiều, cho nên đối đãi với Thời Sênh có chút khó khăn.

Đến cả đạo diễn Lâm luôn có vẻ mặt ôn hoà cũng cách xa cô một chút, không phải là vấn đề cần thiết, tuyệt đối sẽ không chạy đến

trước mặt.

Thời Sênh cũng không để ý, nếu như cô có thời gian tranh luận mấy vấn đề này với người qua đường còn không bằng kiếm nhiều tiền hơn chút.

“Chị Vãn, chị ăn cơm trưa chưa thế?”

Kết thúc ghi hình, Hàn Linh dẫn ba con cá nhỏ thịt non mềm đến trước mặt Thời Sênh.

“Chưa ăn.”

Thời Sênh tuỳ ý buộc tóc lên, bây giờ trời đang là tháng 7, mặt trời chiếu xuống lúc quay phim vô cùng, vô cùng nóng bức, thế nhưng tổ tiết mục bởi vì hiệu quả mà bắt cô phải thả tóc ra.

“Em biết ngay mà.”

Hàn Linh giận dữ, đen đồ uống trong tay đưa cho Thời Sênh:

“Vừa nãy bọn em muốn giúp chị lấy cơm hộp, người của tổ tiết mục lại nói chị ăn rồi, bọn họ ức hiếp người quá đáng rồi.”

“Chị Vãn, ăn chút đồ ăn vặt trước đi, chúng em đi mua đồ ăn cho chị.”

Khương Minh đưa đồ ăn vặt ra trước mặt Thời Sênh.

Cửa hàng thực phẩm thật là tốt, khắp người đều là đồ ăn vặt.

Phương Cẩn Du có chút tức giận:

“Mấy ngày nay người của tổ tiết mục càng lúc càng quá đáng rồi, rõ ràng là bây giờ vụ scandal bê bối là của Hạ Huyên, bọn họ tại sao lại trút bực tức lên người chị Vãn?”

Ngôn Trạch không nói nhiều chỉ phụ hoạ một câu, thế nhưng trong ánh mắt đầy sự lo lắng.

“Được rồi.”

Thời Sênh thu dọn đồ đạc lại:

“Có chuyện gì to tát đâu, đi, chị dẫn mấy đứa đi ăn đồ ngon.”

Phía nam núi này có một biệt thự nghỉ dưỡng lớn như thế, còn sợ không có đồ ăn sao?

“Chị Vãn, chị không tức giận sao?”

Bốn người vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Thời Sênh, mấy nghệ sĩ khác gặp phải chuyện này nào có thể tâm bình khí hoà như thế?

“Tức giận với những người không chút liên quan gì, em thấy chị giống loại người vô vị như thế sao? Không quan tâm là ở chỗ nào, những việc như thế đều thường xuyên xảy ra, sau này các em sẽ gặp phải nhiều chuyện còn tối tăm hơn thế.”

Thời Sênh dẫn bọn họ đi về phía biệt thự:

“Nếu như mỗi người không có liên quan đều lãng phí tâm tư mà đi tính toán, vậy thì thành công của các em sẽ không quá lớn được đâu.”

Lúc này bốn người có chút không hiểu, thế nhưng rất nhiều năm sau

bọn họ vô cùng vui mừng vì lúc đó Thời Sênh đã nói những điều này với bọn họ.

…

Tô Nghi Tu đang nói cái gì với em gái ở trước sân khấu, liếc thấy Thời Sênh đi vào lập tức ném lại em gái đó, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Thời Sênh.

“Tiểu Vãn a, Tiểu Vãn, cô là tới tìm Lục Thanh Vận sao? Có cần tôi giúp cô đi gọi hắn không?”

Đối với cách gọi này của Tô Nghi Tu, Thời Sênh đã miễn dịch rồi, lần trước sau khi Lục Thanh Vận đồng ý với cô, Tô Nghi Tu liền không gọi cô là Giang tiểu thư nữa.

“Tôi đến ăn cơm.”

Thời Sênh không nói được gì trợn mắt lên:

“Tô tổng, dám hỏi vì sao anh lại rảnh rang như thế?”

Đã lượn lờ ở đây bao nhiêu ngày rồi hả? Công ty nhà anh không cần phải làm gì nữa à?

“Còn không phải là tên Lục Thanh Vận không bớt lo đi được kia hay sao.”

Tô Nghi Tu tức giận suýt nữa nhảy dựng lên:

“Cô không biết đâu, mấy ngày hôm nay tôi sống rất khổ sở, Tiểu Vãn a, cô có thể giúp tôi hay không, tôi cảm thấy tính mạng của bản thân và gia đình mình đang phải chịu sự uy hiếp rất nghiêm trọng bla

bla...”

Bốn người xung quanh nhìn một đại nam tử như Tô Nghi Tu lại đang ở đó một mình tự biên tự diễn như thế.

Đây thật sự là một người đàn ông sao?

Sao lại cảm thấy đây là chị Lập Thu nhập vào thế?

“A, Tiểu Hoàn Tử.”

Nói đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Phương Lập Thu đi từ bên ngoài khách sạn vào, nhìn thấy Thời Sênh, đôi mắt đó y như là nhìn thấy bảo bối, ánh mắt biến thành xanh lè, nhe nanh múa vuốt bổ nhào về phía Thời Sênh.

Cơ thể Thời Sênh né sang bên cạnh, Phương Lập Thu phanh lại không kịp trực tiếp đâm sầm vào người Tô Nghi Tu.

“Ai lại không biết xấu hổ mà nhào vào lòng bản thiếu thế hả?”

Tô Nghi Tu mau chóng đẩy Phương Lập Thu ra.

“Không biết xấu hổ? Anh mới là đồ không biết xấu hổ...”

Tiếng nói lập tức nghẹn lại, Phương Lập Thu nghi hoặc quan sát người đàn ông trước mặt, mấy giây sau, trên mặt cô đột nhiên đổi thành nụ cười lạnh âm hiểm:

“Tô Nghi Tu, đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng tốn công phu a!”

“Phương... Lập Thu?”

Tô Nghi Tu giọng điệu run rẩy đi mấy phần.

“Vừa nãy anh mắng tôi không biết xấu hổ, hử?”

Phương Lập Thu toàn thân ngang ngược tổng tài, tay nhỏ bắt lấy cổ áo Tô Nghi Tu, kéo anh ta xuống đối diện mặt mình:

“Nhìn tôi đi, vừa nãy là anh mắng tôi không biết xấu hổ?”

“Không...”

Tô Nghi Tu yếu ớt nói.

“Vậy là tôi nghe nhầm rồi? Ý của anh là nói thính lực của tôi có vấn đề?”

Tô Nghi Tu: “…”

Rõ ràng là anh chưa nói gì cả mà!

Lục Thanh Vận, cậu mau đến cứu tôi đi!

Chương 41: Kim chủ, bao tôi đi! (21)

<!--@content--> **Chương 41Kim chủ, bao tôi đi! (21)**

Cuối cùng số người ăn cơm biến thành tám người.

Thời Sênh cùng với bốn con cá nhỏ, Tô Nghi Tu và Phương Lập Thu, cùng với người quản lý của Phương Lập Thu.

Nguồn gốc quan hệ của Phương Lập Thu và Tô Nghi Tu có chút lâu đời, ngược dòng đến thời kỳ còn học trung học, từ trung học lên cao trung, hai người là bạn học của nhau. Chỉ là sau này Tô Nghi Tu ra nước ngoài trước, Phương Lập Thu sau đó không lâu cũng theo ra nước ngoài, đáng tiếc là hai người không ở cùng một quốc gia, đương nhiên là không gặp gỡ gì cả.

Thời Sênh cũng coi như là nhìn ra, hai người này quá nửa là thích nhau, nếu không với công lực của Tô Nghi Tu, làm gì có khả năng lúc Phương Lập Thu nói chuyện lại chỉ có thể yếu ớt phản kháng như thế chứ.

“Chị Vãn, chị Lập Thu và vị tiên sinh kia có gian tình.”

Giang Vãn nhìn nhìn hai người ngồi đối diện.

Hai người này thật là hợp a!

“Cần gì cậu phải nói, người có mắt đều nhìn ra được.”

Khương Minh liếc Phương Cẩn Du một cái.

Thời Sênh nhếch môi cười:

“Ăn cơm.”

Cảm thấy sau này có thể thoát khỏi hai cái gánh nặng này rồi, thật là thoải mái, bổn cô nương phải ăn nhiều một chút, ha ha ha ha!

Giữa bữa ăn cơm, Tô Nghi Tu nhận điện thoại, sau đó nhân lúc Phương Lập Thu quấn lấy Thời Sênh mà chuồn ra khỏi phòng.

Đợi đến lúc quay lại thì Lục Thanh Vận đã đi theo sau anh ta rồi.

“Tiểu Vãn à, Lục Thanh Vận tìm cô.”

Tô Nghi Tu đứng ở cửa vẫy tay với Thời Sênh.

Anh ta không muốn vào đó.

Một chút cũng không muốn!

“Oa, đẹp trai quá đi!”

Phương Cẩn Du nhìn thấy Lục Thanh Vận ngoài cửa đầu tiên, lập tức hai mắt nảy lên, sao lại có người đàn ông đẹp trai đến mức không giống người như thế cơ chứ?

“Tiểu Hoàn Tử, cậu lại dám sau lưng tớ tìm hoa đào dại?”

Phản ứng của Phương Lập Thu là lớn nhất, suýt nữa thì nhảy về phía Thời Sênh rồi.

“Lại còn tìm một tên đẹp trai đến như thế, đến cậu còn không bì được, không phải là hắn phụ trách xinh đẹp như hoa còn cậu phụ trách kiếm tiền nuôi hắn chứ? Đừng mà! Tiểu Hoàn Tử, cậu đừng có nghĩ không thông như thế chứ...”

Bổn cô nương cũng không muốn nghĩ không thông a!

Nói nhiều đến mức ngấn lệ.

Thời Sênh đứng lên cười rạng rỡ với Lục Thanh Vận:

“Có chuyện gì à?”

Lục Thanh Vận nhìn Tô Nghi Tu một cái, Tô Nghi Tu bị ép lui ra khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại, cắt đứt tuyệt đối tầm nhìn.

“Đi gặp một người với tôi.”

…

Có đánh chết Thời Sênh cô cũng không ngờ đến là người Lục Thanh Vận dẫn mình đi gặp lại là Lục lão gia tử.

Thời Sênh cả người không tự nhiên ngồi trên ghế sô pha, đối diện cô là một lão gia tử cả đầu tóc bạc phơ, mặc một bộ đường trang rộng rãi, nét mặt hoà nhã, thế nhưng đôi mắt đó lại sắc sảo, giống như có thể chọc thủng tất cả.

Lục Thanh Vận tuỳ ý ngồi xuống bên cạnh cô, khoé miệng cong lên thành một nụ cười, nửa điểm ý tứ mở miệng cũng không có.

Bà nội nó chứ, bổn cô nương đây là đang đi gặp phụ huynh sao?

Thế nhưng tại sao bản cô nương lại cảm thấy trước mặt là núi đao biển lửa đang chờ mình chứ?

Ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác.

“Giang tiểu thư là diễn viên?”

Lục lão gia tử mở miệng, thanh âm vang dội chín chắn, trong chớp mắt dường như có áp bức vô hình làm lay động Thời Sênh.

Mẹ kiếp lão hồ ly!

Thời Sênh âm thầm mắng một tiếng, đáy lòng càng không ưa Lục Thanh Vận, ngoài mặt thì vẫn là nụ cười:

“Diễn viên chỉ là nghề phụ thôi.”

“A? Giang tiểu thư vẫn còn nghề chính nữa?” Tiểu cô nương này đúng là không đơn giản, nếu như đổi sang người khác, lúc này sợ là đến nói cũng không nói được lưu loát nữa rồi.

Nghĩ đến điều này, Lục lão gia tử không tránh khỏi hài lòng một chút.

“Chính là đang tự mình lập nghiệp, có điều là cùng với người khác hùn vốn, so với Lục gia gia khẳng định là hạt cát trong sa mạc…”

Thời Sênh ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của Lục lão gia tử, càng về sau Lục lão gia tử lại càng cảm thấy hài lòng.

“Được rồi, Tiểu Vãn vẫn còn bận sao? Thằng nhóc con này, mau đưa Tiểu Vãn về đi.”

Vế trước thì ăn nói hoà nhã dễ gần, vế sau thì đã trừng mắt quắc

mày rồi.

Hơi người rời đi, một ông lão đi từ ngoài cửa vào.

Lục lão gia tử sờ sờ cằm:

“Ông cảm thấy cô gái nhỏ đó thế nào?”

Ông lão kia suy nghĩ một lát:

“Là một đứa trẻ rất thông minh, bối cảnh sạch sẽ, giải quyết công việc không kinh sợ, nói năng bất phàm, không giống như… một cô gái nhỏ.”

Càng giống như một người đã kinh qua gió to sóng lớn.

Thế nhưng một cô gái nhỏ trẻ tuổi như vậy, trải qua gió to sóng lớn ở đâu? Ông lão cảm thấy cách nghĩ này có chút vô lý, cho nên cũng không nói ra.

Thế nhưng Lục lão gia tử cả một đời ngang dọc thương trường này có thể không nhìn ra sao?

“Tư liệu về cô ta đã tra ra chưa?”

“Tra được một ít rồi, danh nghĩa của cô ta đích thực là một công ty giải trí, tiền vốn của một mình cô ta có lẽ không ít, có điều chúng tôi vẫn chưa tra được số tiền cụ thể.”

Số tiền vốn đó đều không phải là trực tiếp đứng dưới tên Giang Vãn, cứ cho là với năng lực của Lục gia cũng chỉ có thể tra đến số lượng đại khái tiền vốn mà thôi, chứ không có cách nào tra được số lượng chính xác.

Lục lão gia tử đối với điều này hình như không có chút kinh ngạc nào cả, cười nói:

“Chuyện của bọn trẻ thì cứ để chúng nó tự lo đi.”

Một cô nương có năng lực làm cho số tiền vốn tăng lên gấp bội, ông cảm thấy cô ấy không có mưu đồ gì với Lục gia cả, chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy liền có thể đem số tiền đó nhân lên không ngừng.

…

Ra khỏi nhà của Lục lão gia tử, Thời Sênh ngay lập tức túm Lục Thanh Vận đến chỗ khuất, hung ác trừng hắn:

“Lục Thanh Vận, anh dẫn tôi đi gặp ông nội của anh không nên nói trước với tôi một tiếng sao?”

Lục Thanh Vận giằng ra khỏi tay Thời Sênh, thong thả ung dung chỉnh lại nếp gấp trên quần áo do bị Thời Sênh túm lấy:

“Cô đối phó rất tốt, lão gia tử rất hài lòng với cô.”

“Nếu như tôi…”

Thời Sênh hừ một tiếng, phồng má lên:

“Không được, tôi phải chịu sự hoảng sợ như thế, anh phải đền bù cho tôi, tôi muốn mua quần áo, mua túi xách, mua xe sang, mua biệt thự.”

Nếu như tố chất tâm lý của bổn cô nương kém một chút thì đã sớm bị doạ chết rồi có biết hay không hả?

Với thần khí đó của Lục lão gia tử và cảm giác nói chuyện áp lực như núi lớn của ông ấy, cái tên chết tiệt này lại không nói tiếng nào đã dẫn cô qua đó.

Lục Thanh Vận đột nhiên giơ tay ra xoa xoa đầu cô, híp mắt cười:

“Nếu như cô có thể thành công lừa cho lão gia tử ra nước ngoài, không để ông ở đây nhúng tay vào chuyện của tôi nữa, cô muốn cái gì tôi đều mua cho cô hết.”

Đầu của bà đây là để cho anh sờ à?

Thời Sênh đang nghĩ thoát khỏi ma trảo của Lục Thanh Vận thì nghe thấy câu nói phía sau, lập tức hai mắt sáng rực lên:

“Thật không? Tôi tuỳ ý mua cái gì cũng được hết đúng không? Tuỳ ý tiêu bao nhiêu tiền cũng được đúng không?”

Mua mua mua mua mua.

Bây giờ trong đầu Thời Sênh chỉ còn sót lại mấy cái từ không giới hạn này thôi.

Lục Thanh Vận bất động thanh sắc thu tay lại, trong con ngươi đen nhánh như mực ánh lên gương mặt trắng nõn của người con gái này, hắn nhếch khoé miệng lên:

“Là thật.”

Rất lâu sau này, Lục Thanh Vận mới biết được quyết sách của ngày hôm nay là quyết sách đáng hối hận nhất trong cuộc đời này của hắn, không chỉ một lần.

Lục Thanh Vận đưa Thời Sênh đến chỗ quay phim của tổ tiết mục, ngay lập tức người của tổ tiết mục đều biết được Thời Sênh có kim chủ đẹp trai lên đến tận trời, đạo diễn Lâm tuy rằng không quen biết Lục Thanh Vận thế nhưng ông ta biết Tô Nghi Tu.

Tô Nghi Tu là người đưa bọn Phương Lập Thu họ về đây, thế nên đợi đến khi Lục Thanh Vận đưa Thời Sênh quay lại, mới rời đi cùng với hắn.

Người có thể để cho Tô Nghi Tu đi cùng chỉ là vị đó nhà họ Lục mà thôi.

Từ một năm trước đã có người đồn vị đó của nhà họ Lục quay về rồi, thế nhưng trong giới này chưa ai từng gặp qua cả, cho nên tin tức này là thật hay giả cũng không thể nào mà biết được, hôm nay xem ra tin đó là thực.

Đạo diễn Lâm vui mừng vì trước đây mình không giậu đổ bìm leo, đối đãi không tốt với Thời Sênh.

Chương 42: Kim chủ, bao tôi đi! (22)

<!--@content--> **Chương 42 Kim chủ, bao tôi đi! (22)**

Thời Sênh cứ có thời gian rảnh giữa lúc thu tiết mục liền đi tìm Lục lão gia tử, cô đã làm một cái khẩu hiệu quyết tâm giao lưu để làm cho Lục lão gia tử thập phần hài lòng

Đợi thu xong tiết mục, Lục lão gia tử cũng xuất ngoại, lúc gần đi còn tặng cho Thời Sênh một sợi dây chuyền.

Sợi dây chuyền đó chí ít cũng phải đến năm nghìn vạn, tuỳ tuỳ tiện tiện tặng đi mấy nghìn vạn như thế đúng là vô cùng vô cùng hào phóng a.

Bổn cô nương muốn đi ôm lấy chân Lục lão gia tử.

“Sợi dây chuyền này…”

Lục Thanh Vận nhìn nhìn sợi dây chuyền mà Thời Sênh đem ra chơi, ánh mắt lập tức ngưng trệ, ngừng một lúc.

“Đừng làm mất nhé…”

Thời Sênh cất sợi dây chuyền lại vào hộp, yêu kiều nói:

“Bạn trai đại nhân yên tâm, thiếp nhất định sẽ giữ thật tốt gia bảo mà ông nội truyền lại cho thiếp.”

“Thứ đồ đó…”

Lục Thanh Vận he hé cánh môi, thần sắc có chút quái lạ, có điều thanh âm của hắn rất là nhỏ, Thời Sênh không nghe rõ.

“Anh nói cái gì cơ?”

Khoé miệng Lục Thanh Vận cười rực rỡ:

“Không có gì.”

Thời Sênh nghi hoặc nhìn hắn ta mấy cái, đồ bệnh thần kinh!

Trong nháy mắt cô lại mặt mày hớn hở:

“Bây giờ chúng ta có phải là đi mua mua mua?”

Cuối cùng cũng có thể tiêu tiền của Lục Thanh Vận rồi, hưng phấn quá đi, bổn cô nương muốn tiêu hết tiền của Lục Thanh Vận, sau đó mua lại hắn để cho hắn làm đầy tớ, ha ha ha.

Đáy lòng Lục Thanh Vận vô thanh mà than thở, so với lão gia tử, nữ nhân này cũng khó đối phó y như thế.

Hài lòng tiêu hết mấy nghìn vạn của Lục Thanh Vận, Thời Sênh mới chịu quay về chỗ ở.

Chút tiền này vẫn chưa đủ số lẻ, đau tim quá!

Một triệu a! Lại còn là đô la nữa!

Bổn cô nương phải mua bao nhiêu thứ mới có thể hoàn thành cái thành tích này đây?

Vừa nghĩ đến đó, Thời Sênh lại phiền muộn, lên mạng xem cuộc đại chiến truyền thông mấy ngày nay, Thời Sênh bắt đầu làm việc chính. Mấy ngày nay, sự phẫn nộ của Hạ Huyên sợ là đã cao đến đỉnh điểm rồi, chính là thời cơ tốt.

Chủ yếu là tâm tình của cô không quá tốt nên khiến cho tâm tình của người bên cạnh cô cũng không tốt.

Có khổ thì cùng chịu a!

…

Hạ Huyên đã về nhà rồi, cô ta vốn dĩ cũng chẳng bị thương gì, có điều chỉ là một ít vết xước da, muốn đổ cho Thời Sênh nên mới cố ý giả vờ thành bộ dạng bị trọng thương, ai mà biết vừa mới vào viện lại phát sinh ra loại chuyện như thế, bệnh viện người đông mắt tinh, lúc nào ký giả cũng có thể trà trộn vào, cô ta nào có thể ở đó thêm được nữa.

Tập thể fan của Hạ Huyên rất lớn, thế nhưng thứ bọn họ thích là biểu hiện dịu dàng lương thiện, thuần khiết của Hạ Huyên, chứ không phải là người đầy vết nhơ trong mấy tấm ảnh đó.

Cho nên, lúc này, weibo của Hạ Huyên đã sớm tranh cãi ầm ĩ hết lên cả rồi.

“Bình thường Hạ Huyên giả vờ thanh cao như thế, không ngờ rằng sâu thẳm lại là loại người như thế, đúng là nhìn nhầm cô ta rồi, đã bỏ follw.”

“Đúng là mắt mù mà, loại nữ nhân như thế còn làm nữ thần, không biết là đã ngủ với bao nhiêu người đàn ông rồi.”

“Nói chuyện tích đức chút đi, Huyên Huyên của chúng tôi không phải là loại người đó, mấy tấm ảnh đó tuyệt đối là do photoshop, Huyên Huyên đừng sợ, chúng em ủng hộ chị.”

“Photoshop? Cô đã thấy mấy kênh lớn đều giám định qua hết chưa? Người tự lừa mình dối người chẳng qua trò cười mà thôi!”

“Cứ cho như là thật thì đã thế nào, ai mà không có quá khứ? Huyên Huyên cũng chẳng làm ra chuyện gì quá đáng cả, các người công kích chị ấy làm cái gì? Huyên Huyên chị đừng đau lòng, bọn em tuyệt đối sẽ không bỏ rơi chị đâu!”

Tranh cãi nhiều vô số, Hạ Huyên không muốn đọc mấy cái bình luận đó, thế nhưng cô ta không khống chế nổi.

Cô ta muốn tìm người xoá đi mấy tấm hình đó, nhưng cho dù là cô ta có tìm bao nhiêu người cũng không ai có thể xoá hết mấy tấm hình đó đi được.

Hạ Huyên cầm lấy con chuột, gân xanh trên mu bàn tay đều nổi hết lên, cô đột nhiên ném con chuột đi, đập lên tường “bốp” một tiếng vỡ thành mấy mảnh, rơi trên mặt đất.

Đúng vào lúc này máy tính đột nhiên đen xì lại.

Dòng chữ đỏ tươi từ từ hiện ra:

Chuộc tội cho các vong hồn đã chết.

Cô đã chuẩn bị xong chưa?

Vong hồn đã chết… chuộc tội…

“Aaaaa!”

Hạ Huyên gào lên, ném máy tính lên trên giường, máy tính rè rè hai tiếng rồi tắt hẳn.

“Bảo bối, làm sao thế, làm sao thế?”

Cửa phòng bị đẩy ra, bà Hạ nhanh chóng tiến vào, ôm lấy Hạ Huyên đang gào thét:

“Bảo bối, có phải là gặp ác mộng rồi không? Không sao đâu không sao đâu, mẹ ở đây rồi.”

“Mẹ…”

Hạ Huyên bắt lấy cánh tay người phụ nữ, thần sắc gớm ghiếc:

“Mẹ, chuyện đó bị người ta biết rồi, có người đến tìm con rồi… mẹ, không phải mẹ nói là đã xử lý xong hết rồi sao? Tại sao vẫn còn có người biết được?”

“Huyên Huyên con đang nói cái gì thế?”

Bà Hạ khẩn trương nhìn Hạ Huyên:

“Huyên Huyên, con bình tĩnh lại chút đi, nói với mẹ xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Thuận theo sự vỗ về của bà Hạ, Hạ Huyên từ từ bình tĩnh lại, có điều hai mắt vẫn tràn đầy tia máu, tay vì dùng lực nắm lấy tay bà Hạ mà trắng xanh, móng tay dài bấm vào da thịt bà Hạ.

Thế nhưng sợ mình kích động đến Hạ Huyên, bà Hạ chỉ có thể chịu đựng.

“Mẹ, chuyện năm đó đã có người biết được rồi, hắn muốn huỷ con.”

Hạ Huyên nghiến răng ken két, trừng mắt nhìn vào hư không.

Sắc mặt bà Hà thay đổi:

“Không thể nào, chuyện năm đó mẹ đã xử lý rất sạch sẽ rồi.”

“Không, mấy người đó vẫn chưa chết, năm đó có nhiều người như thế, bọn chúng đều biết cả, bọn chúng đều biết cả. Tại sao mẹ không giết bọn chúng đi, tại sao hả?”

Hạ Huyên đột nhiên đẩy bà Hạ ra:

“Nếu như năm đó mẹ giết bọn họ, bây giờ con có thể bị người khác uy hiếp sao? Tại sao mẹ lại không giết bọn họ đi, tại sao hả?”

Hạ Huyên vô lực nằm sấp xuống chăn khóc nức lên.

“Huyên Huyên, con yên tâm đi, chuyện này mẹ sẽ giúp con giải quyết cho tốt, con là con gái duy nhất của mẹ, mẹ sẽ không để cho con có chuyện gì đâu.”

Bà Hạ thay đổi bộ mặt, lộ ra vẻ hung ác.

Tuy rằng có sự bảo đảm của bà Hạ, thế nhưng Hạ Huyên vẫn cảm thấy không an toàn, suốt đêm ấy cô ta đi đến nhà Tịch Mặc.

Tịch Mặc nhìn thấy Hạ Huyên quấn kín kẽ, khe khẽ nhíu mày, đem theo vẻ bất mãn:

“Cô tới đây làm cái gì?”

Bây giờ khắp người đều là xì căng đan, còn dám đến chỗ anh ta, đây không phải là mang lại phiền phức cho anh ta sao?

“A Mặc, cứu em với.”

Hạ Huyên bổ nhào vào trong lòng Tịch Mặc, sống chết ôm lấy anh ta.

Lúc Hạ Huyên ra khỏi cửa đã trang điểm, lúc này nhìn đến ngược lại lại có mấy phần sạch sẽ đáng thương.

Cảm thấy kỹ thuật trang điểm thật vĩ đại.

“Cô tìm người xoá mấy bức ảnh đó đi là được rồi, tìm tôi làm cái gì?”

Giọng nói của Tịch Mặc có chút lạnh lùng, bởi vì anh ta là chồng chưa cưới của cô ta nên bây giờ giải trí Đông Phương cũng bị ảnh hưởng, anh ta không muốn gây thêm rắc rối.

“A Mặc, có người muốn huỷ em, mấy tấm ảnh đó căn bản là không xoá đi được.”

Hạ Huyên ôm lấy Tịch Mặc nhỏ giọng nức nở:

“Bọn họ không những muốn huỷ đi em mà còn muốn kéo giải trí Đông Phương xuống nước, A Mặc, giúp em cũng là đang giúp anh, anh giúp em đi mà.”

Ánh mắt Tịch Mặc sầm lại, đúng là anh ta phát hiện có người đang dồn hết tâm trí dẫn lửa lên giải trí Đông Phương, có điều anh ta đã phát hiện kịp thời, không để cho ngọn lửa đó bùng lên.

Lẽ nào thật sự có người muốn đối phó với giải trí Đông Phương? Trước tiên là khai đao với Hạ Huyên?

Hạ Huyên căn bản là không biết chuyện này, thuận miệng bịa đặt, cô ta chỉ muốn để cho Tịch Mặc giúp mình thôi.

Cũng không thể không nói là vận khí của cô ta tốt, thuận miệng bịa đặt cũng có thể nói trúng vào vấn đề.

Thế lực Hạ gia không đặt ở trong giới giải trí, lời nói không có trọng lượng, chỉ có thể gắng sức trên tài lực, những cái khác đều không có cách nào cả. Chỉ có Tịch Mặc, anh ta có giải trí Đông Phương, hắn mới có thể giúp mình.

“Đừng khóc nữa, vào rửa mặt trước đi đã.”

Tịch Mặc đẩy Hạ Huyên ra, chịu đựng mà mở miệng.

Lúc này Hạ Huyên cũng thông minh, không dính lấy Tịch Mặc nữa mà theo lời của anh ta đi tắm rửa.

Chương 43: Kim chủ, bao tôi đi! (23)

<!--@content--> **Chương 43Kim chủ, bao tôi đi! (23)**

Tịch Mặc vẫn chưa điều tra rõ ràng được ngọn nguồn của câu chuyện, studio lúc trước tung ra tư liệu giờ lại bắt đầu tung ra tiếp rồi.

Lần này là chứng cứ chuyện Hạ Huyên giở trò ở tổ phim, ức hiếp người khác, có ảnh, cũng có cả video.

Hạ Huyên xuất hiện trước mặt công chúng cùng với Hạ Huyên trong mấy tấm ảnh đó, dường như là hai người khác nhau. Có lớp nền phía trước, lúc này mấy thứ này bị tung ra, rất nhanh đã bị người khác tiếp nhận rồi.

Trên mạng lại nổi lên tầng tầng sóng gió, đẩy Hạ Huyên đến đầu sóng ngọn gió.

Lúc trước, mấy người bị cô ta ứng hiếp, đối mặt với thân phận ảnh hậu của cô ta nên chỉ có thể nhẫn nhịn, giờ có cơ hội tốt như thế này, mấy người đó làm sao mà có thể nhịn tiếp được, ào ào thuê thuỷ quân, tư thế nhất định phải lôi Hạ Huyên từ trên bàn thờ xuống.

“Tịch tổng, studio đó chỉ có một người, chúng tôi căn bản là không thể tìm được hắn.”

Trợ lý của Tịch Mặc khẩn trương nhìn BOSS nhà mình.

“Tra IP.”

“… Cũng không tra được.”

Hai chân trợ lý mềm nhũn, nói cũng không lưu loát được.

“Không tra được?”

Âm thanh của Tịch Mặc cao lên mất phần:

“Sao lại không tra được? Mấy người không tra được thì tìm người khác tra, chuyện đơn giản thế này còn cầm phải để tôi dạy hay sao?”

Trợ lý chân tay lúng túng lui ra ngoài, liên hệ tìm người tra IP.

Đáng tiếc IP đó đã bị Thời Sênh động tay động chân rồi, người của Tịch Mặc làm thế nào cũng không thể tra ra được.

So với Hạ Huyên bên này khóc không ngừng nghỉ, bộ phim của Thời Sênh bắt đầu phát sóng lại hot lên, nhân khí của Thời Sênh cũng cứ thế mà tăng lên, “Giới hạn thế giới” thu trước đây cũng bắt đầu chiếu, trên mạng lập tức hot vô cùng.

“Tiểu Hoàn Tử vừa mới xuất trận đã đùa giỡn như thế, cô ấy có nghĩ đến cảm nhận của người quay phim hay không? Làm cho người quay phim bị bóng đen tâm lý.”

“Thu nữ thần và Tiểu Hoàn Tử đứng cạnh nhau thật là hợp, chỉ có mình tôi cảm thấy như thế sao?”

“Người quay phim thật là vất vả, đi cùng với nghệ sĩ Tiểu Hoàn Tử không đáng tin của chúng ta, tôi đại diện cho hậu viện của Tiểu Hoàn Tử cúi mình với người quay phim.”

“Đồng ý với bạn bên trên +1”

“Phim mới của Tiểu Hoàn Tử đáng yêu đến mức mặt tôi đầy máu rồi, hu hu hu, tôi phải tiếp tục gạt đi đây.”

“Đáng yêu gì chứ, rõ ràng thô bạo mà, tôi cũng phải gạt đi đây!”

“Hu hu hu, yêu tinh kia thật là đẹpppppppppp!”

“Tôi cũng nhìn thấy rồi, đẹp quá cả giới hạn, đích thực là giống như thiên sứ, tôi muốn đổi chồng a!”

Bốn người Hàn Linh vừa lên sân khấu liền có không ít fans ào ào chạy tới Giới hạn thế giới hỏi người điều hành xem bốn người đó là người của công ty nào, có xuất đạo hay không?

Người điều hành Giới hạn thế giới rất cho bọn họ mặt mũi, phát ra mấy tấm ảnh lúc bốn người thu hình yêu tinh một mình, lại dùng hình chụp chung nâng lên chín tầng mây, sau cùng đều chỉ giải trí Man Thiên.

Ý tứ này hiển nhiên chính là, mấy người này là người của giải trí Man Thiên.

Giải trí Man Thiên không phải là công ty của Tiểu Hoàn Tử bọn họ sao? Hu hu hu, Tiểu Hoàn Tử và mấy yêu tinh là cùng một công ty, hạnh phúc biết bao a!

Đường Ẩn sớm đã chuẩn bị xong, công ty lập tức mở họp tuyên bố, tuyên bố nhóm King chính thức xuất đạo, sau đó đẩy ra MV đầu tay của bốn người.

Mà bọn họ cũng bị fans gọi là yêu tinh, không chỉ bởi vì bọn họ có

dung mạo như yêu tinh, mà lại càng vì có giọng hát như yêu tinh nữa.

Một bài hát khiến cho bốn người lập tức nổi tiếng.

…

Đường Ẩn bận rộn chuyện của bọn họ, cũng không có bao nhiêu thời gian đi quản Thời Sênh, Thời Sênh chỉ có thể tự mình chăm mình.

Nhận phim? Tự mình đi.

Thông cáo? Tự mình lấy.

Cô cảm thấy bản thân mình sau này kiêm chức người quản lý, nhất định sẽ làm được rất tốt.

Thời Sênh bàn xong hợp đồng phim mới, sau khi đưa người đi liền mệt muốn chết gọi điện thoại cho Lục Thanh Vận.

“Lục tiên sinh, bạn gái của anh đang ở khách sạn Lukalaier, xin hãy mau qua đón về.”

Lục Thanh Vận bên này cũng không biết đang làm gì, có tiếng thở nhưng rất nhanh liền yên tĩnh lại, tiếng cười trong suốt của hắn từ trong điện thoại truyền ra:

“Cứ gửi lại ở đó là được rồi.”

“Lục tiên sinh, tôi nghĩ là anh rất nhớ Lục gia gia.”

Nghé con, bổn cô nương sớm đem hảo cảm với Lục lão gia tử tăng lên tới đỉnh rồi.

Tục ngữ nói, muốn nắm được một người thì trước phải nắm được những người bên cạnh anh ta trước, câu này rất có triết lý!

“… Đợi tôi.”

So với việc ứng phó với Lục lão gia tử, Lục Thanh Vận thà rằng đi ứng phó với Thời Sênh còn hơn, chí ít cô cũng chỉ kêu hắn trả tiền, cũng không phải làm chuyện gì khác cả.

Lục Thanh Vận đi đến chỗ mà Thời Sênh chỉ định, nhìn thấy rất nhiều đồ ăn căn bản chưa hề đụng tới ở trên bàn, và người nào đó vẫn đang gọi đồ ăn không ngừng, khoé miệng không nhịn được mà kéo kéo lên, cô rất rảnh rỗi sao?

“Ồ, nhanh thế à, tôi mới gọi có một vòng.”

Thời Sênh khép thực đơn lại, người phục vụ nhìn thấy Lục Thanh Vận từ cửa bước vào, sau khi Thời Sênh không tiếp tục gọi đồ ăn nữa mới mau chóng đi ra khỏi phòng.

Cô ta cũng coi như là làm việc lâu năm rồi, thật sự chưa từng gặp vị khách nào như thế cả, một người lại chỉ gọi đồ ăn ra để chơi thôi.

Có lãng phí hay không chứ?

“Cô thích tiêu tiền của tôi đến như thế sao?”

Tuy rằng cô bảo hắn mua quần áo mua túi xách, thế nhưng sau đó hắn đều không nhìn thấy cô dùng qua mấy thứ đó.

Thời Sênh chớp chớp mắt vô tội:

“Tiêu tiền của bạn trai là lý lẽ chính đáng, có gì không đúng cơ chứ?”

Nụ cười của Lục Thanh Vận cứng ngắc lại, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt quét đến hợp đồng trên bàn:

“Nhận phim mới rồi à?”

“Không có cách nào a, vòng nguyệt quế ảnh hậu còn đang treo trước mặt a!”

Thời Sênh lập tức suy sụp mặt mũi:

“Kim chủ đại nhân, hay là anh dùng tiền mua ảnh hậu cho tôi đi?”

Lục Thanh Vận: “…”

Sao không bảo tôi mua cả địa cầu cho cô chơi đi hả?

Rõ ràng là không thích lại cứ đi làm, đây không phải là bị bệnh sao?

Giống như cô không thích mình sao còn cứ ở bên cạnh mình tiếp cận mình như thế…

Ánh mắt Lục Thanh Vận u ám, tiếp xúc với cô một thời gian, một điều duy nhất hắn rõ ràng chính là cô thật sự không phải là do người khác phái tới làm do thám.

Còn về mục đích, hắn bây giờ chỉ thấy có một: tiêu tiền của hắn.

Thời Sênh đem hết thức ăn trên bàn tặng cho nhân viên công tác của nhà hàng ăn, kéo Lục Thanh Vận ra khỏi cửa, lưu lại một đám nhân viên ngây ngốc ở đó.

Người có tiền thật là tuỳ hứng.

Không đúng, người đó ban nãy sao lại nhìn có chút quen mắt nhỉ?

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại người đó là ai thì đã sớm không còn nhìn thấy bóng dáng hai người họ đâu nữa rồi.

…

Sau khi Lục Thanh Vận đưa Thời Sênh quay về nhà không lâu thì một tin tức mới liền nhảy ra dày đặc không trung.

#Vén lên bức màn bí mật người đàn ông sau lưng tiểu hoa đán Giang Vãn#

Thời Sênh ngay lập tức nhìn thấy tin tức mới này, bức ảnh rất mờ nhạt, là Lục Thanh Vận đang mở cửa xe cho cô, cô cúi người bước lên xe, mà tấm ảnh này Lục Thanh Vận còn đang lườm nguýt.

Cũng không biết là có phải cố ý hay không, khuôn mặt Lục Thanh Vận có chút không rõ còn cô thì lại đặc biệt rõ ràng.

Khoảng thời gian ngắn này, tin tức mới về cô cũng không ít, lúc này tin mới này vừa phát ra liền thu hút được nhiều tranh luận.

Đường Ẩn gọi điện thoại đến, hỏi là cô tự mình xử lý hay để công ty xử lý, thuận tiện giáo huấn cô đi ra ngoài bị người ta chụp ảnh trộm mà cũng không biết gì cả.

Thời Sênh trực tiếp ngắt điện thoại, đăng nhập weibo, phát đi một tin trên weibo.

Giang Vãn V: Kim chủ đại nhân ngủ ngon @Lục Thanh Vận

Đợi đến khi fans phát hiện ra ngay lập tức vào weibo của Thời Sênh, sau đó sôi sùng sục lên, ào ào click vào trang của cái vị nhân chủ đó.

Weibo của Lục Thanh Vận không có chứng nhận, chỉ có một dòng weibo, còn là một dòng liên kết, đến một chữ cũng không có, nhìn đến chỗ này quần chúng liền thấy bao la mờ mịt hẳn.

Đến cả chứng nhận cũng không có, lại là kim chủ của Tiểu Hoàn Tử?

Dòng liên kết đó click vào còn là thứ na ná với giao diện web, có tài khoản và mật mã nhưng mà không có đăng ký! Tên miền thì nhìn hoàn toàn không có hiểu cái gì hết!

Lừa bịp người ta à?

Anti fans xắn tay áo lên, nóng lòng muốn thử, chuẩn bị đem Thời Sênh đánh chết không tha.

Thế nhưng, lúc bọn họ mở danh sách mà Lục Thanh Vận quan tâm ra, lập tức bị sốc luôn, không chỉ là có những người có quyền trong giới truyền thông, còn có những ông chủ lớn trong thương giới, thậm chí là một ít chính trị gia nữa.

Kéo xuống tiếp thì toàn là V* màu vàng và xanh lẫn lộn đủ cả.

Người này là ai a?

**V: Viết tắt của chữ VIP, chứng nhận các tài khoản VIP trên Weibo.*

Chương 44: Kim chủ, bao tôi đi! (24)

<!--@content--> **Chương 44 Kim chủ, bao tôi đi! (24)**

Các Hoàn Tử* bùng nổ, lập tức chèn ép những kẻ đang chờ chê cười Thời Sênh xuống.

**Cách gọi thân thiết của người hâm mộ của Giang Vãn*

Xem kìa, người ta dù không là VIP thì cũng cực kỳ trâu bò nha, Kim chủ của Tiểu Hoàn Tử nhà chúng ta chắc chắn phải là người như vậy mới đúng.

Phương Lập Thu V: Kim Chủ đại nhân xin hãy bao tôi! // @Giang Vãn: Kim chủ đại nhân ngủ ngon @Lục Thanh Vận

Tô Nghi Tu V: Ông chủ đại nhân xin hãy phát tiền lương! // @Giang Vãn: Kim chủ đại nhân ngủ ngon @Lục Thanh Vận

Hai dòng tin này vừa lên, trong nháy mắt đã khơi dậy hàng ngàn con sóng.

Fan của Phương Lập Thu cũng lớn vô cùng, cuối cùng nữ thần đã quang minh chính đại cầu bao dưỡng trên weibo, nữ thần à, tuy như vậy là rất tốt nhưng mong chị vẫn nên rụt rè một chút chứ.

Còn cả Tô Nghi Tu kia nữa, đó chẳng phải BOSS giả trí hay sao? Anh ta lại còn xin phát lương, vậy chẳng phải nói đây là BOSS của BOSS sao? Ôi trời đất, cái thế giới này rút cuộc là như thế nào?

Lục Thanh Vận kia là ai, người đâu, tới phổ cập kiến thức đi???

Một số người thử tìm kiếm nhưng thực sự không tra ra được, cái tên này thật là mơ hồ quá, đến số điện thoại cũng không có, thế thì tra kiểu gì?

Cứ coi như có thể tra được, cũng phải mất cả ngày may ra mới tra ra nổi.

Thế là cũng có người bắt đầu nói rằng cảm thấy như là đang tự biên tự diễn vậy, những người trong danh sách quan trọng này nhất định đều phải rà soát.

Phương pháp này vừa nói ra thì đã có người phản bác, ngươi rà soát nổi hết VIP trong danh sách này sao?

Đại chiến đã bắt đầu khởi phát, vậy mà bên Lục Thanh Vận kia lại chẳng có chút động tĩnh gì, có người làm bên công nghệ tra ra được thời gian đăng nhập cuối cùng của tài khoản đó rồi chính là thời gian vừa tạo tài khoản, sau đó cũng không thể đăng nhập lại lần nữa.

Mọi người trợ tròn mắt.

Kim Chủ đâu rồi?

Sao lại không thấy ai vậy?

…

Bên Thời Sênh cứ ồn ào náo nhiệt như vậy, Hạ Huyên bên kia cũng chẳng thể ngưng được, bởi vì trước đây studio kia nói chưa hết, vẫn còn tiếp nên không ít người vẫn cứ đợi công bố phía sau.

Sau khi Thời Sênh phát tin trên weibo không lâu, studio lập tức đẩy tin mới lên.

Nội dung lần này tương đối đặc biệt, là một tấm ảnh chụp chung, người trong tấm ảnh đó là một đám học sinh vô cùng trẻ trung xinh đẹp, bối cảnh là ở một trường đại học, Hạ Huyên đứng ở giữa, nhìn rất đáng yêu và năng động.

Nhìn có vẻ như là một tấm ảnh chụp chung thông thường, không có bất cứ điểm nào thu hút.

Nhưng khi Hạ Huyên nhìn thấy tấm ảnh này, lại kêu lên đầy sợ hãi, nếu như trước đây cô ta còn tồn tại một chút hy vọng vào sự may mắn thì bây giờ hy vọng đó đã tàn thành mây khói, chỉ còn lại sự sợ hãi tột cùng.

Tay Hạ Huyên run cầm cập, muốn gọi điện thoại cho bà Hạ, cầm điện thoại lên mấy lần mới có thể gọi đi được.

“Huyên Huyên, sao muộn thế này rồi mà vẫn chưa đi ngủ?” Giọng bà Hạ ấm áp truyền đến trong điện thoại.

“Mẹ, chuyện đó đã điều tra được những gì rồi?” Giọng Hạ Huyên run run, cảm giác lo sợ bất an, “Trên mạng có người… có người phát tán tấm ảnh chụp cung của con và đám người đó.. Người đứng phía sau chắc chắn biết được câu chuyện năm đó, mẹ, mẹ phải cứu con, con không muốn bị bắt đâu.”

Bên chỗ bà Hạ có âm thanh gì đó rất lạ, cô nghe thấy tiếng lải nhải không vui của ông Hạ và tiếng động viên của bà Hạ, sau đó thì lại thấy yên tĩnh trở lại, “Huyên Huyên, rốt cuộc là con đã đắc tội với ai? Con có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không hả?”

“Con không có...” Hạ Huyên phản bác lại một cách yếu ớt.

Nhưng trong đầu lại đang ẩn hiện hình ảnh khuôn mặt của Thời Sênh, là cô ta sao?

Cô ta có bản lĩnh lớn như vậy sao, có thể đào bới ra chuyện đã từ rất lâu rồi sao?

“Huyên Huyên, con hãy cố gắng nghĩ xem, con có đắc tội với ai không? Chuyện năm đó những người kia đều có phần, bọn họ chắc chắn sẽ không nói ra đâu.”

“Không phải là vẫn còn người nhà của những người đó sao, có khi nào là họ không?”

Bà Hạ im lặng hồi lâu, Hạ Huyên chỉ có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của mẹ mình. Hạ Huyên cảm thấy hoảng loạn vô cùng, rồi vừa khóa vừa cầu cứu, “Mẹ ạ, mẹ nói đi mà, con không muốn bị hủy diệt như vậy, mẹ hãy cứu con...”

“Huyên Huyên, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện nhé.” Bà Hạ gửi cho Hạ Huyên một địa chỉ, sau đó liền tắt điện thoại.

Hạ Huyên vừa gặp bà Hạ liền ôm lấy rồi khóc như mưa, mấy ngày nay cô ta cứ trong tâm trạng lo lắng, sợ hãi những chuyện mình làm trong quá khứ sẽ bị vạch trần ra cho cả thiên hạ biết. Tinh thần cô ta tụt dốc trầm trọng, cô ta lo sợ sẽ bị tất cả mọi người chửi rủa.

Khi cô ta còn đang thương lượng với bà Hạ, thì trên mạng đã sắp nổ tung lên.

Sau tấm ảnh chụp chung đó, có rất nhiều tấm ảnh khác cũng được

tung ra, là tấm ảnh Hạ Huyên chụp chung với một nhóm bạn nam nữ khác đang bạo hành hai cô gái rất trẻ.

Tiếp sau đó còn có cả video quay lại toàn bộ cảnh đánh đập của nhóm nam nữ đó với hai cô gái kia.

Bọn họ chọn nơi khá kín đáo để thực hiện, toàn đánh vào những nơi không để lại vết thương gì rõ ràng, sau khi tiến hành đánh đập còn tiến hành sơ cứu cho hai cô gái đó nhằm mục đích chuẩn bị cho lần đánh đập tiếp theo.

Đối tượng bị đánh ngoài hai cô gái đó ra còn có một thiếu niên khác, để bảo vệ người bị hại nên khuôn mặt của ba người này đã được che đi.

Quá trình bạo hành đó diễn ra rất dài, ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy kinh hãi, khiếp sợ, nhóm người trong tấm ảnh và trong video thoạt nhìn đều còn rất trẻ.

“Kẻ bạo hành trong video có cả Hạ Huyên sao? Hạ Huyên sao có thể là người như thế được, tôi đã từng rất yêu mến cô ấy, thật không ngờ cô ấy lại tàn nhẫn như vậy.”

“Những người trong tấm ảnh kia là những ai? Sự việc đã như vậy rồi sao những người này đều không bị sự trừng phạt của pháp luật, một lũ cầm thú!”

“Trường học trong tấm ảnh đó hình như là Đại học 211, tôi nhớ rằng từng có một bản tin rất chấn động phát sinh tại trường 211, một nam một nữ đã bị giết hại và phân thây tàn nhẫn, đến bây giờ vụ án này vẫn chưa được phá. “

“Tôi là sinh viên trường 211, tôi cũng chính là sinh viên tốt nghiệp

trong khóa đó, khi đó tôi còn đi xem hiện trường, tới giờ nghĩ lại vẫn thấy như một con ác mộng, thật quá kinh khủng.”

“Hạ Huyên không phải là hung thủ giết người chứ?”

“Tôi nhận ra người đứng bên cạnh Hạ Huyên, tên là Hồ Mộng, không lâu sau đó khi chuyện này xảy ra, Hồ Mộng đã chuyển trường, tôi còn nghe nói hình như là đã ra nước ngoài...”

“Các người không có chứng cứ thì đừng nói linh tinh, Huyên Huyên tuyệt đối không phải là người như vậy.”

“Đúng vậy, Huyên Huyên của chúng tôi rất lương thiện, làm sao có thể là hung thủ giết người được chứ?”

“Năm đó Hạ Huyên cũng ra nước ngoài, thời gian chính xác là một tháng sau vụ án giết người phân thân ở trường 211.”

“Thật ngu dốt khi bảo vệ một tên hung thủ giết người, có phải tâm lý các cô bị biến thái hay không mà đi yêu mến một tên hung thủ giết người? Đúng là là vật họp theo loài, người họp theo bầy.”

Càng lúc càng đông người trên mạng nhảy vào, những người trong tấm ảnh trong chốc lát đã bị bới móc ra, tất cả những người đó đều chuyển trường ngay sau đó một tháng sau khi xảy ra vụ giết người phân thây ở 211, hoàn cảnh gia đình của những người này đều rất tốt, đều là những cậu ấm cô chiêu, rất giàu có, thậm chí còn có quyền có chức.

Có thân phận như vậy nên sau vụ án giết người phân thây đó, dùng thế lực của gia đình để giải quyết sạch sẽ là một chuyện quá dễ dàng với họ.

Người trên mạng bắt đầu xoay quanh chủ để về trường 211 và những người có liên quan tới vụ án năm đó.

Trong chốc lát, cư dân mạng như đang dậy sóng với chủ đề này, vô số người đã chỉ trích Hạ Huyên và nhóm người bạo hành đó.

Năm đó bọn họ mới bao nhiêu tuổi? 18, 19 tuổi, độ tuổi đẹp nhất, hồn nhiên nhất của cuộc đời, nhưng họ đã làm gì vậy? Bọn họ đã bạo hành với chính bạn học của mình, đã thế lại còn giết người phân thây, đám người nguy hiểm như vậy tại sao vẫn còn tồn tại cho đến ngày hôm nay?

Trường 211 cũng nhanh chóng có phản hồi nhưng rất đại khái, đại ý là chỉ dựa vào mấy tấm ảnh và video này không thể kết luận Hạ Huyên là hung thủ giết người, mong mọi người không nên đồn đại thổi phồng chuyện này.

Phía cảnh sát thì không có phản hồi gì.

Chương 45: Kim chủ, bao tôi đi! (25)

<!--@content--> **Chương 45Kim chủ, bao tôi đi! (25)**

Tịch Mặc thật không ngờ lại có chuyện như thế này xảy ra, xem những tấm ảnh trên mạng rất lâu mà mãi không lấy lại được tinh thần.

Anh biết Hạ Huyên không phải như những gì mà cô ta biểu hiện ra bên ngoài, nhưng anh không bao giờ ngờ được rằng một thiên kim tiêu thư lá ngọc cành vàng, luôn kiêu ngạo tự đắc, chẳng coi ai ra gì đó lại từng là hung thủ giết người.

“Tịch tổng, có điện thoại của chủ tịch Tịch”. Trợ lý cầm điện thoại đi tới, nói chuyện cũng không dám nói to thở mạnh.

BOSS hiện tại còn đáng sợ hơn trước đây.

Tịch Mặc đập “phạch” vào cái máy tính rồi nhận lấy điện thoại từ tay trợ lý.

“Ba.”

“Triệu kiến cuộc họp gấp, hủy hôm ước với Hạ Huyên.” Giọng nói và hơi thở của người đàn ông trong điện thoại rất mạnh mẽ, “Ba không cần biết con muốn làm gì, bây giờ Hạ Huyên không còn là vị hôn thê của con nữa rồi, nhớ kỹ chưa?”

“Con biết rồi.”

Tịch Mặc cúp điện thoại, thần sắc trầm lặng, “Hãy sắp xếp buổi họp báo ngay.”

Tổng tài giải trí Phương Đông đơn phương tổ chức cuộc họp với báo chí, tuyên bố hủy hôn với Hạ Huyên, liệu đây có phải là minh chứng cho thấy Hạ Huyên đúng là tên hung thủ từng giết người đó không?

Bản tin vừa phát, điện thoại của Tịch Mặc đã rung lên, là Hạ Huyên gọi tới.

Tịch Mặc chẳng thèm để ý, với tay tắt điện thoại đi.

Chỉ có cách vứt bỏ Hạ Huyên, công ty giải trí Đông Phương đang trong giai đoạn then chốt, không thể vì Hạ Huyên mà làm hỏng cả kế hoạch được.

Hạ Huyên không dám ra khỏi cửa, bên ngoài đều là những phóng viên đang nhăm nhe chờ tin, thậm chí còn cả cư dân mạng đang vô cũng phẫn nộ, nếu không phải cô ta đang được bảo vệ trong một khu rất an toàn thì e rằng đám người kia đã xông vào tận nhà rồi.

Nhưng khu vực đó không phải chỉ có một mình Hạ Huyên, thậm chí còn có cả các minh tinh khác, nhiều phóng viên và người ở đây như thế, dù có muốn trốn ra ngoài cũng không trốn được.

Cuối cùng thì cảnh sát không thể không vào cuộc để điều tra.

“Reng reng!”

“Reng reng, reng reng!”

Chuông cửa không ngừng vang lên, mấy người mặc cảnh phục bên

ngoài không khỏi nhìn nhau mấy lần, sau đó liền gọi Ban quản lý tới phá cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, một mùi máu tanh bỗng xộc lên mặt. Trên chiếc sô pha ở phòng khách, Hạ Huyên chỉ mặc một chiếc váy ngủ 2 dây, một cánh tay buông thõng trong không trung, trên cánh tay chằng chéo đầy những vết thương, từng giọt máu đua nhau tí tách tí tách rơi đầy trên chiếc thảm lông trên sàn nhà, chiếc thảm màu trắng bỗng chốc biến thành màu đỏ thẫm.

“Cảnh sát, có phải Hạ Huyên tự sát trốn tội không?”Bác sĩ, y tá vừa ra thì đã bị đám phóng viên vây chặt.

“Hạ Huyên bị giết hay là tự sát? Cô ấy có đúng là hung thủ của vụ án giết người phân thây ở trường 211 không? Cảnh sát, anh hãy nói vài câu gì đi?”

“Xin lỗi, hiện tại chúng tôi chưa thể tiết lộ, xin hãy nhường đường.” Cảnh sát gạt nhóm phóng viên sang một bên để nhường đường đưa Hạ Huyên lên xe cấp cứu.

#Hạ Huyên tự sát trốn tội#

#Hung thủ vụ án giết người phân thân trường 211#

Tất cả các tin hot nhất trên mạng đều viết về vụ án giết người phân thân trường 211.

…

“Kẻ đắc tội với cô thật đáng thương.” Lục Thanh Vận lướt đọc các thông tin trên điện thoại của Thời Sênh, nụ cười ẩn hiện sự khó hiểu, dường như khuôn mặt của hắn ta tràn đầy ác ý.

“Con người đáng thương ắt hẳn sẽ có chỗ đáng ghét.”, Thời Sênh cầm chiếc điện thoại lên, rồi nhìn chằm chằm vào người đàn ông bên cạnh mình, “Lục tiên sinh, từ miệng của anh mà có thể nghe được hai chữ ĐÁNG THƯƠNG, đúng thật là…” Giọng mỉa mai, đả kích!

Lục Thanh Vận bỗng nhiên cười lớn, gương mặt sáng lạn, nụ cười rồi đôi mắt như những vì sao lấp lánh, “tôi chỉ là một người bình thường.”

“A…”

Người bình thường, một người bình thường mà đẹp đến như thế này sao?

Người bình thường, một người bình thường mà quỷ quyệt thành thần thế này sao?

Bỏ đi, hắn là Kim chủ, hắn nói sao thì là như vậy.

Bổn cô nương không so đo với hắn.

“Anh đưa tôi ra sân bay làm gì?” Thời Sênh nhìn kiến trúc bên ngoài, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc.

“Đón ông già.”

“Hả? Lục lão gia đến sao?” Thời Sênh tròn mắt nhìn hắn, rồi chyển sang giọng điệu nghiêm túc: “Công việc của tôi bận bịu là thế, mà một tháng chỉ nhận được một chút phí sinh hoạt của anh, tăng lương cho tôi đi!”

Lục Thanh Vận: “…” Hắn có tiền thật, nhưng cũng không thể ném đi

như thế được!

Số lần gặp nhau của họ và số lần tăng lương chắc cũng ngang nhau.

Nhìn thấy sân bay càng lúc càng gần, vì không muốn để ông nội làm phiền mình, Lục Thanh Vận liền dùng tiền để mua sự im lặng, mà thực ra hắn cũng nhiều tiền mà.

Nhưng mà…

Lục Thanh Vận đột nhiên ghé sát Thời Sênh, hơi thở ấm áp nam tính bao trùm lên cô, “Vậy làm bạn gái tôi, thì có nên cho tôi một chút quyền lợi gì chứ?”

Thời Sênh đang kỳ quái không biết Lục Thanh Vận ghé sát mình để làm gì thì nghe thấy hắn đòi quyền lợi, mặt Thời Sênh trầm xuống, “Lục tiên sinh, tôi bán nghệ chứ không bán thân.”

Lục Thanh Vận: “…” Cô bán nghệ của môn phái nào vậy?

Cả ngày chỉ biết – Tiêu tiền! Tiêu tiền! Tiêu tiền!

Dường như hiểu được Lục Thanh Vận đang nghĩ gì, Thời Sênh nghiêm nghị nói: “Tiêu tiền là một nghệ thuật, số tiền mà gần đây tôi tiêu đều là tiền do chính tôi kiếm ra.”

Lục Thanh Vận lặng lẽ ngồi ngay ngắn người lại.

Hắn đang bao nuôi một người phụ nữ có kỹ năng về tiêu tiền nhưng lại hoàn toàn không có điểm yếu nào! Đúng là đánh giá quá thấp cô rồi!

Sân bay người xuôi người ngược, Thời Sênh trở thành một nghệ sĩ

đã có danh tiếng nhưng lại hoàn toàn không có ý thức của một nghệ sĩ, quang minh chính đại kéo Lục Thanh Vận đi qua cổng VIP để đón Lục lão gia.

Có hai cố gái đứng bên cạnh Thời Sênh, cứ ngước mắt nhìn chằm chằm Thời Sênh.

“Hình như là Tiểu Hoàn Tử?”

“Sao có thể được chứ, Tiểu Hoàn Tử là nghệ nhân, sao có thể xuất hiện ở sân bay được…” Mặc dù là nói như thế, nhưng hai cô gái ấy rõ ràng đều cảm thấy rằng người đứng cạnh họ lúc này chính là Tiểu Hoàn Tử.

“Sao chúng ta không lại hỏi xem?”

“Nhưng… được!”

Hai cô gái ấy hít một hơi thật dài, rồi chầm chậm bước tới bên cạnh Thời Sênh và Lục Thanh Vận, một cô gái mặt mũi đỏ ửng ngước mắt nhìn Thởi Sênh và hỏi, “Xin hỏi, cô có phải Giang Vãn không?”

“Hả?”Thời Sênh nhất thời giật mình, sau đó mới gật đầu, “Đúng là tôi!”

Hai cô gái bỗng mắt sáng long lanh, kích động kéo tay bạn mình, cuối cùng bọn họ cũng được nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử ngoài đời thực, nên vô cùng hào hứng, vô cùng hạnh phúc!

Bình tĩnh, bình tĩnh, là một Hoàn Tử, bọn họ phải tỏ ra thật có tố chất.

Bình tâm lại sau sự kích động, hai cô gái vẻ mặt say mê của mình,

hai mắt long lanh chăm chú nhìn Thời Sênh.

“Tụi em… tụi em là fan của chị, Tiểu Hoàn Tử có thể cho tụi em xin chữ ký được không?”

“Có thể ký tặng fan dễ thương như thế này là vinh dụ của tôi mà.” Thời Sênh vừa cười vừa nói, rồi với tay lấy chiếc bút trên người của Lục Thanh Vận, “Cô muốn ký vào đâu?”

Cô gái choáng váng cả người, vội vàng lấy cuốn sổ từ trong chiếc balo nhẹ nhàng đưa qua rồi lại tiếp tục si mê nhìn chằm chằm vào mặt Thời Sênh.

Tiểu Hoàn Tử thật dễ thương, Tiểu Hoàn Tử thật đẹp!

Hi hi, bọn họ muốn cưới Tiểu Hoàn Tử.

Thời Sênh ký tên xong thì ân cần hỏi lại, “Nhìn hai em rất giống sinh viên? Đến đón ai sao? Gần đây thời tiết nóng nực, nhớ chú ý chống nắng đấy nhé.”

“Tiểu Hoàn Tử cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, đừng làm việc mệt quá, chúng em sẽ đau lòng lắm đấy.”

“Tiểu Hoàn Tử diễn nữ tướng quân trong “Đế Hoàng Thư” thật oai phong, sau này liệu có diễn những vai như vậy nữa không?”

“Đế Hoàng Thư” là bộ phim điện ảnh đang hot gần đây, Giang Vãn không phải diễn viên chính, chỉ là diễn viên phụ, là một vị nữ tướng quân vô cùng oai hùng.

Lúc lên phim oai phong tới mức làm người ta phải đỏ mặt, mỗi lần xuất hiện đều vô cùng kiêu hùng khiến người khác không thể rời mắt!

Còn đẹp và lẫm liệt hơn cả nam nhân vật chính và nữ nhân vật chính.

“Cũng có thể đấy chứ!” Thời Sênh cố tình nhếch nhếch đôi lông mày.

Hai cô gái rất muốn ôm Tiểu Hoàn Từ nhưng tự nghĩ rằng không thể làm vậy, làm như vậy sẽ thu hút nhiều fan của Tiểu Hoàn Tử đến, mà như vậy thì họ sẽ cướp mất Tiểu Hoàn Tử. Họ thực sự không ngốc, giống như fan của các minh tinh khác, đến gặp mặt cũng còn khó, huống chi là được tiếp xúc ở cự li gần như thế này thì quả là quá hạnh phúc rồi.

Hai cô gái cố ý chặn lấy thân hình của Thời Sênh, bên cạnh cón có cả Lục Thanh Vận đang đứng đó, phía trước thì lối ra nên nhất thời không ai thấy được Thời Sênh.

Diệu kế của fan thật thâm sâu! Thật đáng nể!

Chương 46: Kim chủ, bao tôi đi! (26)

<!--@content--> **Chương 46Kim chủ, bao tôi đi! (26)**

Thời Sênh và hai cô gái trò chuyện rất vui vẻ, thậm chí sau đó còn trao đổi số điện thoại với nhau.

Sau khi Lục Thanh Vận đón được lão gia tử, được mấy người vệ sĩ dẹp đường hộ tống, lúc ấy mọi người mới phát hiện raThời Sênh, lúc đó sây bay bỗng ồn áo náo nhiệt hẳn lên.

May mà đội vệ sĩ của Lục lão gia đủ mạnh mẽ, dàn một hàng người bảo vệ để đưa họ ra khỏi sân bay.

Không ít fan sôi nổi tỏ vẻ đau thương như bị vạn tiễn xuyên tâm vậy.

#Tiểu Hoàn Tử đã cùng đứng chung sân bay với tôi, vậy mà tôi lại không được nhìn thấy cô ấy#

#Tiểu Hoàn Tử và gia đình Kim chủ đại nhân thật tình cảm, thật khiến người ta ghen tị quá đi mà#

#Hoàn Hoàn tự tay ký tên, nhìn thật quá đẹp đi mà, tôi cảm muốn cong rồi#

Sau đó thì các fan ồ ạt tới càng đông, không chỉ có những tấm ảnh ở cự li gần, mà còn có cả ảnh chụp chung và ký tên. Các fan khác đều thể hiện vẻ ngưỡng mộ và ghen tị, sao bọn họ không phát hiện ra Hoàn Hoàn thế?

Khi mọi người đang bị tra tấn trên mạng thì Thời Sênh và Lục Thanh Vận lại đang ăn cơm cùng Lục lão gia.

“Tiểu Vãn à, con xem, con và thằng nhóc thối này quen nhau cũng đã lâu rồi, thế bao giờ thì định làm đám cưới đây?” Lục lão gia nhìn Thời Sênh một cách trìu mến và nói.

Tay Thời Sênh cầm chiếc thìa mà thấy run run, cô cười và nói: “ Lục gia gia... chúng con vẫn còn bé mà.”

Lâu? Lâu cái con khỉ!

Hơn nữa bổn cô nương đây chỉ muốn tiêu tiền của Lục Thanh Vận thôi chứ không nghĩ sẽ lấy hắn!

Lục lão gia, ngài đừng có ngồi đó mà mơ nữa!

“Còn bé gì nữa chứ, khi ông lớn bằng thằng nhóc thối tha này thì bố của nó đã lớn tướng rồi. Ông già rồi, chỉ mong rằng khi còn sống thì được nhìn thấy thằng chắt nội...”

Thời Sênh cố tình lấy chân đá cho Lục Thanh Vận một cái, Lục Thanh Vận lại chỉ chỉ nhẹ nhàng lướt qua mắt cô một cái, rồi quay đầu nói với Lục lão gia rằng: “Ông à, ông chọn lấy một ngày đi, cháu và Tiểu Vãn sẽ nghe theo lời ông.”

“Cái gì?”

Lục Thanh Vận và Lục lão gia cùng lúc ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, Thời Sênh liền vội vàng lau miệng, “Cái đó... cháu chỉ cảm thấy là quá gấp gáp, cháu thấy cháu và... Thanh Vận vẫn nên có chút thời gian để bồi đắp thêm tình cảm, đúng, phải bồi đắp thêm!”

Nói tới câu sau, Thời Sênh vừa nói vừa gật đầu.

“Ha ha ha ha, lấy nhau xong rồi bồi dưỡng tình cảm thì cũng như nhau mà, hơn nữa ông thấy tình cảm của các cháu cũng rất tốt!” Lục lão gia cười tươi như hoa, “Chuyện này cứ tính như thế đi, lát nữa về nhà ông sẽ xem ngày tốt.”

Chính là vì nhìn mấy tin tức trên mạng nên ông mới quay về đây.

“Không phải.”

“Tiểu Vãn, gia đình cháu còn có những ai nữa, nói cho ông biết, để ông còn sắp xếp.”

“Cháu...” không cưới mà!

“Thằng nhóc thối, hôn lễ cháu nên chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, không được để Tiểu Vãn tủi thân, nếu không thì ông không tha cho cháu đâu.”

“Ông cứ yên tâm.”

Thời Sênh: “...” Sao lại không để cho tôi nói chứ?

Bổn cô nương đây còn chưa đồng ý cơ mà?

Các người cứ tự hỏi tự trả lời thế là sao?

Thời Sênh cứ như vậy mà bị quyết định chung thân đại sự.

Đợi Lục lão gia đi rồi, Thời Sênh mới tính sổ với Lục Thanh Vận. Lục Thanh Vận cầm tờ chi phiếu đưa đi đưa lại trước mặt, bên trên là

một chuỗi các con số 0, trong tích tắc đã mua chuộc được Thời Sênh rồi.

“Chẳng phải là chỉ cưới nhau thôi sao, làm đi, làm đi. Nhưng mà... Lục tiên sinh, có nên thêm vài số 0 vào nữa không nhỉ? Một đại tiểu thư như tôi, chỉ có chút ít tiền thế này mà cũng đòi mua tôi về được sao, như thế thì quá rẻ rồi.” Nói rồi Thời Sênh ngồi xuống ra giá.

“Lấy tôi, của tôi sẽ chẳng phải cũng là của cô sao?”

Thời Sênh chớp chớp mắt, “Nói rất có lý, nhưng mà bây giờ tôi vẫn chưa lấy anh, anh đừng có chuyển đề tài đấy.”

Lục Thanh Vận: “...”đột nhiên có chút hối hận, giờ mà nói với ông hủy hôn thì có còn kịp nữa không đây?

...

Thờ Sênh gần đây bận cùng với Lục Thanh Vận giả vờ yêu thương ân ái trước mặt Lục lão gia, ngoài những lúc đóng phim thì hai người gần như luôn dính lấy nhau, các tin tức liên quan tới hai người cũng ngày càng nhiều trên mạng, mà thân phận của Lục Thanh Vận cũng dần dần bị bại lộ rồi.

Là BOSS lớn nhất làng giải trí, người thừa kế tập đoàn Lục Thị.

Thân phận của Kim chủ trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiểu Hoàn Tử đời trước đã cứu vớt cả dải ngân hàng đúng không?

Thời Sênh thực sự bận vô cùng, đến công ty của mình cũng sắp quên mất là ở chỗ nào rồi.

Mãi tới khi Hạ Mãn gọi điện thoại cho cô, cố mới nhớ ra rằng mình là bà chủ - phải phát lương rồi.

Khi quay lại công ty, gặp bốn con cá nhỏ, bốn con hàng này đang rất hot, đã ra album, lượng tiêu thụ cũng rất khả quan.

Thời Sênh ấn tượng nhất với Khương Minh, bởi vì lúc nào cũng có thể móc ra được đồ ăn từ trên người cậu ta.

“Tiểu Minh, có gì ăn không?”

Khương Minh: “...” Tại sao chị Vãn vừa gặp đã hỏi chuyện ăn uống rồi?

Mặt đen như đít nồi lấy ra một vốc kẹo đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh bày ra biểu tình quả nhiên là như thế, tên này còn đang mặc trang phục đi diễn đấy.

Nhỡ đâu khi đang diễn, kẹo rơi ra thì sao?

“Khương Minh!” Hàn Linh nhe răng trợn mắt trừng trừng nhìn Khương Minh, đã nói bao nhiêu lần rồi, không được giấu đồ ăn trong túi.

Khương Minh vuốt vuốt cổ mình, một mặt cầu cứu Thời Sênh, Thời Sênh cầm lấy gói kẹo, giơ tay vẫy vẫy bọn họ, “Cố lên, bầy cá nhỏ!”

Chị Vãn, chị như thế này, Kim chủ đại nhân nhà chị có biết không?

Khi tới văn phòng, chỉ có có mỗi vị tổng tài được thuê, không thấy Đường Ẩn và Hạ Mãn đâu, vị tổng tài đại nhân này có ấn tượng rất

sâu với bà chủ chỉ biết đưa tiền này của công ty.

Thời Sênh tỏ ý rằng anh đừng quan tâm tới tôi, sau đó tự mình tới chỗ sô pha ngồi xem yêu tinh đánh nhau.

Mãi tới khi Thời Sênh đợi đến mức phát chán, Ẩn Đường và Hạ Mãn mới đến, xem ra thần sắc của Hạ Mãn không tốt, còn Đường Ẩn thì bị thương rồi.

“Hai người... làm cái gì vậy?”

“Cô đang nghĩ linh tinh gì đó?” Đưởng Ẩn trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Tiểu Mãn gặp Tịch Mặc.”

“Hả, tôi đâu có nghĩ linh tinh gì.” Thời Sênh ôm lấy cái điện thoại rồi quay trở lại sô pha, “Chỉ là đã nghĩ hơi nhiều thôi.”

Chính mình nghĩ bậy còn đẩy lên đầu bổn công nương, bổn cô nương đành chịu vậy!

Hạ Mãn ngồi xuống cạnh Thời Sênh, đầu hơi cúi xuống, tinh thần có vẻ bấn loạn, lúng túng.

“Con cóc ba chân chẳng dễ kiếm, đàn ông hai chân thì trên đời này thiếu gì, cô Hạ, cô đang lo lắng cái gì?” Thời Sênh nhìn Đường Ẩn thở một hơi thật dài rồi nói.

Đường Ẩn gạt gạt cặp kính, không để ý đến sắc mặt của Thời Sênh.

Hạ Mãn cười một cách đau khổ, “Yêu một người bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể nói không yêu nữa là không yêu nữa được chứ.”

Nhưng hắn ta đã nói như thế nào với cô?

“Vậy thì ra nước ngoài dưỡng thương đi.”

Hạ Mãn nhìn Thời Sênh mà không giải thích gì cả.

“Đường Ẩn, không phải gần đây Hollywood có bộ phim cần chọn một gương mặt châu Á sao, cậu đưa Hạ Mãn đi thử xem sao.” Thời Sênh đập đập tay vào vai Hạ Mãn, rồi đột nhiên hỏi một cách nghiêm túc: “Cô có còn định làm hòa với Tịch Mặc không?”

Hạ Mãn hơi sửng sốt, rồi cuối cùng kiên định lắc đầu.

Tịch Mặc, sớm đã không còn là người trong ký ức của cô nữa rồi, bọn họ sớm đã biết không thể quay lại với nhau.

“Vậy thì đi đi, ít nhất trong nửa năm đừng có trở về, đừng có hỏi vì sao, hãy tin tôi.”

Rất tốt, phá cặp đôi nam nữ chính thành công.

Thành tựu của bổn công nương lại phải tăng thêm một lần rồi.

Hạ Mãn rời đi, cô đi cùng với Đường Ẩn.

Tổng giám sát nghệ sĩ sẽ do Thời Sênh phụ trách.

Sau khi Thời Sênh làm Tổng giám sát nghệ sĩ, công ty càng có thêm nhiều người mới dung mạo xinh đẹp hơn người. Trong công ty giải trí Mạn Thiên, bạn không xinh đẹp thì không cần góp mặt ở công ty, đến nhân viên lau dọn thôi cũng đều cần phải có nhan sắc.

Ở đâu cần nghệ sĩ có nhan sắc thì tìm giải trí Mạn Thiên!

Vị tổng tài được thuê về kia rất mệt mỏi, đây là công ty giải trí sao?

Sao có cảm giác như mở thanh lâu vậy? Mà anh ta chính là... má mì? Không đúng, bà chủ nhà anh ta mới là má mì, anh ta chỉ được coi như một tên sai vặt thôi. Nghĩ đến đây, thật mốn từ chức quá đi!

#Nhận thầu toàn bộ các công ty giải trí có nhan sắc, vui lòng hãy ghi nhớ thương hiệu – giải trí Mạn Thiên. Chỉ có ở đây, chưa từng có ở đâu cả.

Chương 47: Kim chủ, bao tôi đi! (27)

<!--@content--> **Chương 47Kim chủ, bao tôi đi! (27)**

Không phải Hạ Huyên tự sát mà là bị mưu sát.

Hung thủ là Chu Nghị, chính là cậu ấm con quan, những tấm ảnh và video mà Thời Sênh lấy được đều từ máy tính của người này.

Sau sự việc năm đó, Chu Nghị mang theo những thứ này ra nước ngoài, từ đó đến nay đều ở nước ngoài, nhưng trong xương cốt vẫn là con người như vậy, hắn không ngăn được mình nghĩ tới những ý tưởng tà ác đen tối. Mới đầu, hắn chỉ chăm chú xem lại những tấm ảnh và video đó, sau đó thì nung nấu dục vọng của mình.

Rồi theo thời gian, những đồ vật đó đã không mang lại khoái lạc cho hắn nữa, và hắn đã không nhịn được mà ra tay như vậy.

Sau lần thứ nhất ra tay thành công, hắn như bị nghiện, lại một lần nữa chìm vào vực thẳm vô tận.

Đã bao năm qua đi, nhưng chuyện kia vẫn không bị ai phát hiện, còn giúp cho hắn tìm tìm thêm một vài người bạn đồng chí đồng lòng.

Nhưng trước đây không lâu, hắn vô tình nhận được một vài thông tin trên mạng, sau đó hắn nhìn thấy cái tên Hạ Huyên, tìm kiếm trên mạng mới phát hiện chuyện lớn đã xảy ra.

Hắn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại phải giết Hạ Huyên nữa?

Dường như lúc đó có một âm thanh phát ra, âm thanh đó không ngừng vang lên trong đầu hắn, khiến hắn ra tay với Hạ Huyên.

Chu Nghị bị bắt, câu chuyện năm đó cũng được hắn khai ra, trong tay hắn thậm chí còn có cả video phân thây mấy người năm đó, thực sự vô cùng tàn nhẫn.

Hắn nói, năm đó tất cả những người tham gia đều đã chơi thuốc phiện, rồi bọn họ phát hiện một đôi nam nữ đang yêu nhau ở trên sân thượng của trường. Thực ra bọn họ chỉ muốn tổ chức cưỡng dâm, nhưng do hai người này phản kháng quá dữ dội, cô gái đó thì không biết bị ai xô đẩy khiến cho đầu bị đập vào vật sắc nhọn dưới đất và tử vong.

Còn cậu kia nhìn thấy người yêu như vậy thì càng phản kháng mạnh mẽ hơn, một đám người gào thét như điên như dại, về cơ bản chẳng ai ý thức được rằng đã có người chết, ngược lại còn tiến hành bạo hành cậu sinh viên kia, làm cho cậu sinh viên kia có sống cũng bị giày vò đến chết.

Khi nhắc đến chuyện phân thân, Chu Nghị cũng không nhớ nổi là ai đưa ra ý kiến này.

Có video, chứng cứ đầy đủ, Hạ Huyên bị bắt giam, tất cả những người tham gia năm đó đều bị cảnh sát bắt về quy án.

Làm theo sự dặn dò của gia đình, tất cả những người tham gia đều khai rằng do năm đó họ phê thuốc nên tinh thần không minh mẫn, mới dẫn đến giết người.

Nhưng từ đoạn video, cảnh sát xác nhận bọn họ hoàn toàn bình thường, thần trí minh mẫn, sau khi phân thây xong còn biết làm thế

nào để xóa chứng cứ, phía cảnh sát cho rằng đây là vụ án cố ý giết người.

Cảnh sát còn tìm ra được thêm vài người bị bạo hành năm đó và khuyên bọn họ nên ra tòa làm chứng, nhưng có lẽ họ sợ bị trả thù nên chỉ có một người dám đứng ra tố cáo.

Dù vậy, mấy người kia vẫn bị phán tội cố ý giết người và cố ý gây thương tích, do tình tiết vụ án nghiêm trọng nên hình phạt cũng sẽ tương đối nặng.

Nhưng sau khi tuyên án không lâu, Hạ Huyên và Chu Nghị lại được chuyển đến Bệnh viện tâm thần.

Thời Sênh xem xong bài báo thì cười thầm, nghĩ rằng cứ vào Bệnh viện tâm thần thì thoát được tội sao?

Ở bệnh viện đó, dù đi vào là không có bệnh thì cũng thành có bệnh.

Hạ Huyên đã xong đời, nhưng còn Chu Nghị nữa, nếu như không phải tại hắn thì Hạ Huyên đã không phải ở trong bệnh viện lâu như vậy, chắc chắn sẽ còn phải chịu đựng thêm một thời gian nữa.

Chỗ Hạ Huyên coi như xong rồi, Tịch Mặc thì giao cho Lục Thanh Vận là xong.

Tiếp theo chính là đi lên thời kỳ đỉnh cao của cuộc đời!

À, đúng rồi, vẫn còn mấy người họ hàng dây mơ rễ má kia nữa!

Lục Thanh Vận không làm Thời Sênh thất vọng, đã nhanh chóng động thủ với Tịch Mặc, công ty giải trí Phương Đông và Tịch Mặc thảm vô cùng, nhưng sản nghiệp khác của Tịch gia thì lại không có

vấn đề gì.

Dường như hắn chỉ muốn đối đầu với Tịch Mặc.

Công ty giải trí Phương Đông lại trở thành chủ đề chính, thay chủ đề hot về vụ án phân thây 211.

Lục Thanh Vận chuyển tay tặng giải trí Phương Đông cho Thời Sênh, coi như là món quà tân hôn.

Thời Sênh cũng đem giải trí Phương Đông bán luôn, do đó giải trí Phương Đông lại lên trang nhất.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mà đổi chủ liên tiếp.

...

Hôn lễ sẽ tiến hành vào ngày 9 tháng 9.

Thời Sênh diễn tiếp bộ phim đang diễn dở và không nhận thêm phim mới, bởi vì hôn lễ dự tính tổ chức ở nước ngoài, Thời Sênh cũng chẳng có gì bận rộn, hàng ngày ngoài việc lên công ty, còn lại ăn rồi ngủ, rồi đi mua sắm!

Tin tức về hôn lễ của Thời Sênh thực sự là một tin chẳng hay ho gì với các fan trên mạng.

Tiểu Hoàn Tử của bọn họ sắp lấy người khác rồi!

“Mặc dù Tiểu Hoàn Tử sắp cưới nhưng tôi vẫn mãi yêu cô ấy, giống như chuột yêu gạo vậy đó. Kim chủ đại nhân kia, ngài nhất định phải đối xử thật tốt với Tiểu Hoàn Tử của chúng tôi, phải đối xử thật tốt đấy!”

“Tiểu Hoàn Tử sắp gả cho người khác rồi, tôi phản đối điều này, Tiểu Hoàn Tử là của chúng tôi, sao lại có thể lấy người khác được chứ?”

“Hu hu hu hu, Tiểu Hoàn Tử không được lấy người khác, sao lại có thể bỏ rơi chúng tôi vậy chứ?”

Đương nhiên cũng có fan của Lục Thanh Vận, họ đều không đồng ý Lục Thanh Vận lấy Thời Sênh.

“Giang Vãn sao có thể xứng đôi với Kim chủ đại nhân chứ? Ngoài mấy bộ phim điện ảnh thì cô ta còn có gì? Kim Chủ đại nhân của chúng tôi mới chính là hào môn!”

“Giang Vãn hãy tự hiểu và chủ động rời xa Kim chủ đại nhân đi.”

“Giang Vãn không xứng với Kim chủ đại nhân +10086.”

“Tra một hồi thông tin về Tiểu Hoàn Tử mới phát hiện rằng cô ấy có hai công ty...”

“Công ty gì thế? Gửi ảnh lên đi.”

Người kia lập tức gửi lên 2 tấm ảnh, tấm ảnh thứ nhất là công ty giải trí Mạn Thiên, tên người đại diện có ghi rõ là Giang Vãn, tấm ảnh thứ hai là một công ty đầu tư, tên công ty chỉ viết có chữ cái S, người đại diện cũng là Giang Vãn.

Công ty đầu tư thì bọn họ không rõ, những công ty giải trí Mạn Thiên thì họ đều biết!

Đây chính là công ty Tiểu Hoàn Tử ký kết hợp đồng, còn là công ty ký hợp đồng với nhóm King, mấy nghệ sĩ nổi tiếng khác cũng đều ký

kết hợp đồng với công ty này.

Công ty này đúng thực là của Tiểu Hoàn Tử sao?

“Kẻ nào nói không xứng với Kim chủ đại nhân vậy, tự tát vào mặt mình đi? Có đau hay không? Công ty này chính xác là do Tiểu Hoàn Tử lập nhưng không có sự hậu thuẫn từ phía gia đình!”

“Còn công ty đầu tư kia thì chưa từng nghe tới, những cũng vẫn là tài sản của Tiểu Hoàn Tử, như vậy là quá xuất sắc rồi!”

Phía dưới các fan của Tiểu Hoàn Từ còn nói thêm rất nhiều, đối với họ mà nói, Tiểu Hoàn Tử làm gì cũng đều rất xuất sắc. Bọn họ chính là những fan cuồng của Tiểu Hoàn Tử.

Công ty đầu tư kia Thời Sênh dùng để che đậy dòng tài sản rất lớn của cô, nhưng công ty này thực sự có tồn tại, hơn nữa còn phát triển rất tốt.

...

“Tiểu Hoàn Tử, cuối cùng cậu cũng lấy người ta rồi, hu hu hu hu, liệu cậu có bỏ rơi mình không? Chẳng phải nói chúng ta sẽ yêu thương lẫn nhau sao?” Phương Lập Thu ôm chặt Thời Sênh rồi cao giọng nói.

“Yêu nhau khi nào vậy?” Thời Sênh bình tĩnh hỏi lại.

“Cậu... cậu... cậu” Phương Lập Thu ấp úng không lên lời, như chịu sự đả kích rất lớn, “Sao cậu lại không thừa nhận, thật không ngờ Tiểu Hoàn Tử lại chính là người như thế này.”

Thời Sênh vuốt ve trên đầu Phương Lập Thu, “Ngoan, đi tìm Tô Nghi

Tu nhà cậu đi.”

Phương Lập Thu bỗng nhiên không hét lên nữa, phong phạm vữ vương lập tức xuất hện, miệng nở nụi cười tươi rói, “Nếu như hắn còn dám xuất hiện trước mặt tớ, để xem tớ xử hắn như thế nào.”

Thời Sênh: “…” Tô Nghi Tu, anh đã làm gì vậy?

“Không cần biết, tớ sẽ phải làm phù dâu cho cậu.” Phương Lập Thu đảo mắt rồi lại hét lên, “Tớ cảm thấy nếu tớ được làm phù dâu cho cậu thì giá trị con người tớ sẽ càng được đề cao hơn, cơ hội tốt như thế này, cậu không được nhường cho người khác đâu.”

Bổn cô nương còn có kỹ năng trâu bò thế này sao?

Bổn cô nương sao không biết gì vậy?

Phương Lập Thu mặt dày tự sắp xếp làm phù dâu rồi, Thời Sênh cũng chẳng có bạn bè gì cả, nên phù dâu cô cũng chẳng để ý cho lắm.

Chương 48: Kim chủ, bao tôi đi! (28)

<!--@content--> **Chương 48Kim chủ, bao tôi đi! (28)**

Từ mấy người bạn học, Giang Chân Chân mới biết được thông tin Giang Vãn sắp kết hôn. Khoảng hơn một năm trước, cô ta có nhìn thấy Giang Vãn trên ti vi, nhưng có điều khi đó Giang Vãn cũng chỉ là một vai phụ, cô ta cảm thấy điều này vô cùng nực cười và nghĩ rằng Giang Vãn không phải dựa vào thực lực của chính mình.

Nếu như nó có thể nổi lên thì cái tên Giang Chân Chân của cô ta sẽ được viết ngược lại.

Nhưng mấy tháng nay, những tin tức nói về nó không ngừng phát sóng, rõ ràng là quá hot rồi còn gì.

Có những người thân quen vừa gặp đã hỏi về Giang Vãn, còn nói với rằng cô ta thật có phúc khi được làm chị gái của minh tinh.

Tận sâu trong đáy lòng, Giang Chân Chân cảm thấy đố kỵ vô cùng, cuối cùng thì nó cũng nổi tiếng thật rồi.

Giờ nó còn muốn kết hôn, mà đối tượng kết hôn lại rất giàu có, như vậy không đố kỵ sao được chứ? Được gả vào gia đình giàu có là nguyện vọng cả đời của cô ta, nhưng trong khi cô ta còn đang loay hoay không biết làm thế nào để được gả vào hào môn thì người mà cô ta luôn coi thường là Giang Vãn lại lấy được một người chồng giàu có.

Điều khiến cô ta thèm muốn nhất đó là Giang Vãn đã mở công ty.

Nếu như nó có tiền thì sao phải gả vào hào môn làm gì?

“Ba, ba xem Giang Vãn bây giờ đã nổi tiếng đến mức nào rồi, lại còn có cả công ty riêng. Con đã hỏi bạn con rồi, công ty giải trí của nó giá ước tính thấp nhất cũng khoảng hai triệu, nó còn có có cả một công ty đầu tư, rốt cuộc nó có bao nhiêu tiền đây?”

Giang Nguyên nhìn chằm chằm đứa con gái, nửa tin nửa ngờ, “Nó thực sự có nhiều tiền thế sao?”

“Ba, ba không biết rồi, ngành giải trí kiếm được rất nhiều tiền.” Giang Chân Chân gật đầu, “Một cái quảng cáo thôi cũng kiếm được cả vài trăm vạn đó ba.”

“Nhưng mà... khi đó chúng ta đối xử với nó như vậy, liệu nó còn chấp nhận chúng ta nữa không?” Bà Giang có chút lo lắng, nếu sớm biết được Giang Vãn giỏi giang như thế thì bà ta đâu có ép gả Giang Vãn cho một lão già chứ.

“Nó dám, chúng ta là những người thân duy nhất của nó, nó ăn ở ở gia đình ta bao nhiêu năm như vậy, về tình về lý đều phải hiếu kính với ba mẹ mới đúng chứ?”

“Đúng thế, chúng ta nuôi dạy nó bao nhiêu năm, có tiền là nghĩ tới việc không nhận chúng ta nữa sao, nghĩ hay lắm.” Giang Nguyên nói thêm vào với Giang Chân Chân.

Giang Chân Chân đang nghĩ thầm trong lòng, nghĩ tới việc sau khi có nhiều tiền, cô ta sẽ mua tất cả những thứ mình thích, tất cả những thứ dù ở rất xa cô cũng mua đem về nhà.

Thực ra, đây không phải lần đầu tiên Giang Chân Chân xúi giục bố mẹ tìm Giang Vãn quay về, nhưng Giang Nguyên và vợ đều thấy hổ thẹn vì việc trước đây ép cưới Giang Vãn.

Nhưng bây giờ lại lòi ra hai công ty, dục vọng về tiền tài đã khiến Giang Nguyên vứt quách cái hổ thẹn của mình sang một bên.

Giang Vãn cũng chỉ là một đứa con gái, đến khi lấy chồng rồi, tài sản đó chẳng phải sẽ thuộc về gia đình chồng sao? Đồ đạc, tài sản của nhà họ Giang, sao có thể giao cho người ngoài được chứ?

Bà Giang nghe chồng và con gái của mình nói vậy, trong lòng cũng có chút nghĩ ngợi tham lam, bà ta vốn là một người phụ nữ nghèo khổ, giờ đây Giang Vãn như một miếng thịt béo bở, làm sao bà ta có thể bỏ qua được chứ?

Cả gia đình tính toán chuẩn bị đi Bắc Kinh tìm Thời Sênh.

Bởi vì không có số điện thoại của Thời Sênh nên họ đã phải tốn bao nhiêu công sức mới tìm đến được cổng công ty giải trí Mạn Thiên.

Nhưng đến khi bọn họ tới thì lại thấy thông báo là công ty giải trí Mạn Thiên đã không còn ở chỗ này, Giang Chân Chân phải mất rất nhiều thời gian lên mạng mới tìm được địa chỉ mới của công ty Mạn Thiên.

Vừa di chuyển tới nơi thì trời đã tối, nhưng nhìn thấy ánh điện rực rỡ của những ngọn đèn phát ra từ tòa nhà cao tầng, có mệt, có đói đến mấy cũng cảm thấy không còn mệt mỏi gì nữa.

Nghe nói cả tòa nhà này là của công ty giải trí Mạn Thiên, thật đáng tiền quá đi mà!

Giang Chân Chân bị kích động đến mức nhảy cẫng lên, huyết mạch

như sục sôi, gương mặt tươi tắn rạng rỡ, dường như cô ta nhìn thấy rất nhiều tiền đang bay bổng trước mắt.

“Xin hỏi các người muốn tìm ai?” Vừa vào đến công ty, cả ba người đã bị chặn lại.

“Tôi tìm Giang Vãn.” Giang Nguyên không do dự trả lời, vẻ mặt đầy vẻ tự tin kiêu ngạo, “Tôi là bác của nó, hãy gọi nó ra gặp tôi.”

Cậu bảo vệ nhíu nhíu đôi lông mày, rồi nói với mấy người trong công ty: “Không nghe nói hôm nay Giang tiểu thư sẽ tiếp khách.” Nếu là người thân thì tại sao lại không thể gọi điện thoại được chứ? Làm bảo vệ lâu năm như hắn chẳng phải là uổng quá rồi sao?

“Nó không biết chúng tôi tới, người anh em, chúng tôi thực sự là người thân của Giang Vãn, nếu không tin cậu có thể gọi điện cho nó hỏi mà xem.” Bà Giang nói với ngữ khí ôn hòa.

“Rất xin lỗi, Giang tiểu thư hiện không có ở công ty, mọi người tới nhà để tìm Giang tiểu thư nhé!” Ai cũng tới nói muốn gặp Giang tiểu thư mà họ cứ thế báo lên thì ngày mai không cần tới đây luôn.

Bà Giang: “…” Nếu như nó biết thì liệu nó có đến công ty nữa không?

Bảo vệ cũng không đuổi họ đi, chỉ chặn không cho họ vào trong, thực ra mà nói thì bảo vệ cũng chỉ làm đúng trách nhiệm của mình, nếu như bọn họ đúng là người thân của Giang tiểu thư thật thì cô ấy cũng không thể làm khó bọn họ.

Ba người nói qua nói lại nhưng bảo vệ vẫn không cho vào, cuối cùng Giang Nguyên tức tối nên to tiếng chửi mắng, còn nói đợi gặp được Thời Sênh rồi nhất định sẽ đuổi việc họ.

Nghe tiếng mắng chửi, mấy mặt cậu bảo vệ cũng biến sắc, không ngờ lại cãi chửi ồn ào như thế, rồi làm kinh động đến những người bên ngoài. Nghe tới tên Giang Vãn, các fan liền vây kín lại.

Lúc đầu Giang Nguyên thấy hơi sợ, nhưng rồi ông ta nghĩ lại, nếu như đám nhà báo kia tung tin về quan hệ của ông ta với Giang Vãn thì Giang Vãn có thể không thừa nhận được sao?

Ông ta đã nghe rất nhiều chuyện trên mạng từ Giang Chân Chân.

Giang Chân Chân hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, rồi cứ cùng Giang Nguyên mỗi người một câu, nào là bọn họ đã vất vả cực khổ bao năm để nuôi dưỡng Giang Vãn khôn lớn, giờ nghe nói Giang Vãn sắp cưới nên họ đặc biết đến tham gia hôn lễ.

Họ chỉ nói muốn tham dự hôn lễ nhưng thực ra mỗi câu nói đều nhằm vào Thời Sênh, đều nói rằng Thời Sênh vong ơn phụ nghĩa.

Mấy người bảo vệ thấy chuyện ngày càng lớn liền nhanh chóng gọi đội trường đội bảo vệ, đội trưởng kéo ba người bọn họ vào bên trong, làm như vậy mới khiến họ ngừng ngay việc diễn sâu của họ lại.

Đội trưởng đội bảo vệ không có cách nào đành báo cáo lên cấp trên, ngộ nhỡ ngày mai có tin tức gì không hay, đến lúc đó thì toi mạng luôn.

Thời Sênh nhận được điện thoại của vị tổng tài làm thuê kia thì không thể không trả lời.

Cô đoán kiểu gì mấy người họ hàng thân thích này cũng tìm lên, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

“Người đâu?” Thời Sênh và Lục Thanh Vận người trước người sau bước vào công ty.

Bảo vệ chỉ tay về căn phòng ở bên cạnh đại sảnh, “Đội trưởng sợ họ làm lớn chuyện, nên đã cho họ vào công ty.”

Cả nhà Giang Nguyên vẫn đang gây sự với đội trưởng, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, căn phòng đang ồn ào bỗng trở lên im ắng.

Giang Chân Chân nhìn ngay thấy người đàn ông đứng sau Thời Sênh, mắt nhìn chằm chằm, từ trước đến nay cô ta chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào đẹp trai như vậy.

“Giang tiểu thư.” Đội trưởng đội bảo vệ cất giọng nhẹ nhàng, mấy người này thật quá khó đối phó, Giang tiểu thư sao lại có mấy người thân như thế này chứ, chẳng giống cũng chẳng xứng chút nào với Giang tiểu thư, họ còn nói Giang tiểu thư là do một tay bọn họ nuôi nấng, thực không thể tin nổi.

“Tiểu Vãn, con xem bọn chúng đi, một chút quy tắc lễ nghĩa cũng không hiểu là sao?” Giang Nguyên nói rất lớn, “Loại người như thế này mà cũng được làm việc tại công ty sao, mau đuổi hết bọn chúng đi.”

Đội trưởng đội bảo vệ thiếu chút nữa không nhịn được mà xông lên.

Ông thì hiểu quy tắc lễ nghĩa chắc?

Rốt cuộc là ai vô duyên vô cớ làm náo loạn ở đây chứ?

“Ra ngoài rồi nói chuyện, các người không sợ người ngoài cười vào mặt sao?” Giang Vãn nửa cười nửa khinh nhìn Giang Chân Chân, “Hôm nay mọi người vất vả rồi, lát nữa bên tài vụ sẽ chuyển tiền

thưởng cho các anh.”

Đội trưởng đội bảo vệ gương mặt bỗng tươi tắn hẳn lên, “Cảm ơn Giang tiểu thư.” Xem ra không nay vô sự rồi.

“Tiểu Vãn, sao con lại cho bọn họ tiền thưởng chứ? Là con không nhìn thấy thôi, con không biết bọn họ đối xử với chúng ta như thế nào đâu. Chúng ta từ xa đến đây, bọn họ không gọi điện cho con lại còn chặn chúng ta lại, đúng là bọn người không hiểu chuyện, mắc lỗi này với ta thì được chứ với người khác thì phải làm sao?” Bà Giang làm bộ mặt không tán đồng.

“Nơi này không phải ông bà nói gì cũng được, thưa ông Giang, bà Ngô.” Thời Sênh nhận mạnh từ chữ một, gương mặt lộ rõ ý cười khinh bỉ, nhưng hai con mắt lại giống như tảng băng đông cứng.

Ông gia Giang và bà Giang dường như cùng cảm nhận được một luồng khí lạnh từ sống lưng, da đầu giật giật, không dám tiếp tục lên tiếng.

Chương 49: Kim chủ, bao tôi đi! (29)

Chương 49Kim chủ, bao tôi đi! (29)

Ra khỏi công ty, Thời Sênh cũng không nói câu nào, để mặc ba người lên xe, còn Lục Thanh Vận lái xe.

Giang Chân Chân nãy giờ đều chưa rời mắt khỏi Lục Thanh Vận, bức ảnh trên mạng có chút mờ nhạt, tuy lúc đó cô cảm thấy rất đẹp trai nhưng bởi vì quan hệ với Thời Sênh mà Giang Chân

Chân không hề để ý đến Lục Thanh Vận. Nhưng đến giờ gặp mặt rồi, cô ta bỗng thấy người đàn ông này quả thật rất đẹp.

Giang Nguyên và vợ ngồi phía sau, hai người giao tiếp với nhau bằng ánh mắt mà chỉ hai người họ mới hiểu.

Cuối cùng bà Giang phá vỡ sự im lặng, dùng khẩu khí của người trên nói: “Tiểu Vãn, một mình con lăn lộn ngoài này lập nghiệp cực khổ lắm phải không? Mà sao cũng chẳng gọi về nhà lấy một cuôc điện thoại, để bác với bác trai còn biết đường giúp con.”

“Không muốn khiến bà Ngô phải bận tâm, tôi thật sự không dám làm phiền mọi người.” Thời Sênh không chút mảy may che đậy giọng điệu đầy mỉa mai.

“Đứa trẻ này, tại sao một tiếng bác gái cũng không thể gọi vậy chứ? Chúng ta đều là người nhà với nhau, cái gì mà phiền với không phiền. Năm đó bố mẹ con qua đời, chẳng phải đều là do một tay

chúng ta chăm sóc cho con ư? Sao còn coi bác như người ngoài vậy?”

Bà Giang giọng điệu vừa trách móc vừa thất vọng, cái dáng vẻ đó giống như đang thật lòng quan tâm cô vậy. Thế nhưng sự tham lam trong tận sâu đáy mắt lại vẫn bộc lộ một cách triệt để rõ ràng.

“Bà Ngô nói câu này thật không đúng rồi, bố mẹ tôi qua đời để lại gần một triệu tiền bồi thường, cộng thêm số tài sản họ thường ngày tích cóp cùng với nhà cửa, tất cả cộng lại cũng phải đến hai triệu, số tiền này chẳng phải đều bị các người lấy đi sao? Số tiền này coi như là chi phí trả các người chăm sóc tôi những năm đó, tôi không tính toán với các người nữa.”

Bà Giang bị chẹn họng đến nỗi không nói nên lời.

Năm đó nếu không vì số tiền đó sao bà có thể nhận nuôi một đứa cháu ghẻ này chứ.

“Được lắm, Giang Vãn, giờ mày đủ lông đủ cánh rồi đúng không?” Giang Nguyên lập tức thêm lời giúp Giang Mẫu, “Bọn tao nuôi mày lẽ nào không phải tiêu tiền sao? Có phải bây giờ mày nhiều tiền rồi, giàu có rồi liền trở mặt coi như không quen biết bọn tao đúng không? Ba mày còn phải gọi tao một tiếng anh trai, vậy mà mày còn không biết trên biết dưới, nếu ba mày còn sống chắc chắn sẽ bị mày làm cho tức mà chết.”

“ Ồ… Ông Giang, ông đã tiêu bao nhiêu tiền lên người tôi mọi người đều biết rất rõ. Nếu để bố tôi biết được ông đối xử với tôi ra sao, không chừng ban đêm ông ấy sẽ đến tìm ông đấy.”

Lời hù dọa người khác ai mà không biết nói?

Bị tôi dọa đến sợ hãi rồi sao?

Cả cái gia đình này đều là một từ, tham!

Năm đó bố mẹ nguyên chủ để lại nhiều tiền như thế, đủ để cô yên ổn học xong đại học, thậm chí là ngân sách lập nghiệp cũng có đủ rồi, nhưng người nhà đó đã dùng đủ mọi lý do dỗ ngon ngon dỗ ngọt lừa gạt cô đem hết mọi thứ cho bọn họ.

Như vậy còn không biết hài lòng mà vẫn còn muốn đem bán cô với cái giá cao.

Loại người này mà là họ hàng sao? Mẹ nó, là kẻ thù thì đúng hơn.

Trong tiểu thuyết, ngoài loại mặt sứa gan lim ra còn có một loại sinh vật kỳ lạ chính là thứ họ hàng cặn bã này.

“Mày... mày…” Giang Nguyên bị chọc tức đến không nói lên lời, hoặc cũng có thể là chột dạ, không biết làm sao phản bác lại Thời Sênh.

Thời Sênh lạnh lùng cười khẩy một tiếng, nghiêng đầu nói với Lục Thanh Vận: “Đến khách sạn Carlisle”

Nét cười trên mặt Lục Thanh Vận có chút lạnh, thậm chí Thời Sênh còn có thể cảm nhận được vài phần sát khí, cô lặng lẽ đốt một cây nến cho Giang Chân Chân.

Không biết cô ta nhìn ra cái gì hay ho ở tên biến thái này chứ?

Sắp xếp cho ba người họ vào khách sạn xong, trước khi rời đi, Thời Sênh cảnh cáo một câu: “Nếu muốn tham gia hôn lễ của tôi thì hãy ngoan ngoãn mà đợi ở đây đi.”

Tất nhiên cô không cảm thấy ba người này sẽ nghe lời cô, có điều cũng không quan trọng.

Cái mức độ tự tìm đường chết sẽ liên quan trực tiếp đến kết cục của họ.

Ra khỏi khách sạn, Thời Sênh kéo Lục Thanh Vận vẻ mặt sầu khổ, “Lục tiên sinh, anh cho tôi chút tiền an ủi đi.”

Lục Thanh Vận: “…” Họ hàng cặn bã vốn không phải là người nhà của hắn, tại sao lại bắt hắn phải cho tiền an ủi chứ? Từ chối!

Bị từ chối Thời Sênh rất buồn, “Lục tiên sinh, anh thật sự muốn từ chối tôi ư? Ông nội có thể vẫn đang đợi chúng ta đó, anh nói xem nếu như tôi nói với ông nội là anh bắt nạt tôi, có khi nào ông ấy đánh chết anh không? Sau đó để tôi kế tục nhà họ Lục? Ồ… ý tưởng này quả thật không tồi.”

“Cô nghĩ nhiều quá rồi đấy!” Lục Thanh Vận nhét Thời Sênh vào trong xe.

Hắn dễ bị đánh chết như vậy sao?

Hơn nữa đó còn là ông nội hắn, sao có thể đánh chết hắn được chứ?

…

Bởi vì Thời Sênh đã cho người xử lý ổn thỏa những lời của Giang Nguyên nói bên ngoài công ty trước đây nên tin tức trên mạng đến bây giờ vẫn sóng yên biển lặng.

Mà một nhà Giang Nguyên cứ ngồi chờ tin tức bùng phát trên mạng thì lại sốt ruột không chịu nổi.

Chẳng phải mấy tên nhà báo lá cải đó chỉ cần làm một chút chuyện cỏn con là có thể khiến cho cả dư luận xôn xao ư?

Hôm qua ông ta nói những lời đó cũng coi như đại khái thông tin rồi, tại sao đến bây giờ một chút động tĩnh cũng không có?

“Chân Chân, con xem tin tức đi.” Giang Nguyên bực bội thúc giục Giang Chân Chân.

Giang Chân Chân tìm kiếm một lần nữa, vẫn như cũ không hề có tin tức gì mới. Sau đó cô ta vô thức truy cập vào weibo của Thời Sênh, cập nhật trong chốc lát, một dòng weibo liền hiện ra.

Giang Vãn V: Kim chủ đại nhân nhìn thế nào cũng vẫn đẹp trai! [ảnh] [ảnh] [ảnh]

Hai bức ảnh đầu tiên là ảnh cưới.

Bức đầu là ảnh một cô gái mặc bộ váy cưới đỏ rực, đứng chân trần dưới một bầu trời sao, quầng sáng trong suốt ôm trọn lấy thân thể cô, giống như một nàng yêu nữ quyến rũ trong bóng tối sâu thẳm. Người đàn ông đối diện mặc y phục đuôi tôm màu đen, hòa hợp với trời đêm lung linh một cách vô hình khiến người khác không thể rời mắt.

Hai người cùng nhìn về phía xa xăm, tựa như dù cách xa cả một địa cầu thì chỉ cần một ánh nhìn là có thể thấy nhau.

Bức thứ hai là ảnh váy cưới trắng tinh khiết, cô gái tung tăng chạy nhanh xách làn váy, chàng trai đứng ở phía xa, cánh tay hơi mở đón lấy cô gái đang hướng về phí mình, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ cùng ánh mắt dịu dàng.

Bức cuối cùng là ảnh một tờ nhân dân tệ được gấp thành một hình trái tim.

“Tiểu Hoàn Tử lại đang khoe “chồng” ảo rồi, có điều ảnh cưới quả thực rất đẹp, cảm giác giống như phim điện ảnh vậy. Đã like!”

“ Cuồng ma khoe “chồng” Tiểu Hoàn Tử, cô có nghĩ cho cảm nhận của dân FA không vậy? Việc này có ảnh hưởng vô cùng lớn với dân FA chúng tôi đó. Chồng, mau đến cứu nhặt chúng em đi @Trên trời có một kẻ FA.”

“Váy cưới đẹp quá, váy cưới màu đỏ bình thường rất kén người mặc, nhưng mà Tiểu Hoàn Tử hoàn toàn không có vấn đề gì. Òa òa òa òa, Tiểu Hoàn Tử, em phát hiện em ngày càng yêu chị mất rồi làm thế nào bây giờ?”

“ Phát rồ mất thôi, chồng đâu mau đến cứu nhặt dân FA chúng em đi.”

“Hai bạn bên trên cứ như là sắp phát điên rồi, dân FA cần được an ủi, hu hu hu. Tiểu Hoàn Tử của tôi phải gả cho người ta rồi, buồn quá đi mất. PS: Váy cưới đẹp quá, đều là do Tiểu Hoàn Tử và Kim chủ đại nhân nhan sắc hơn người. Like!”

“Kim chủ đại nhân dịu dàng quá! Không thể không thừa nhận hai người rất xứng đôi, tôi xin rút lui, Tiểu Hoàn Tử, tôi giao Kim chủ đại nhân cho cô đấy, hu hu, tôi thất tình rồi.”

“Sao tôi lại cảm thấy bức ảnh cuối chụp tờ nhân dân tệ phải to thêm chút nữa nhỉ? Là ảo giác của tôi sao? Đúng không? Đúng không? Đúng không?”

“Không phải là ảo giác của cậu đâu, đích thực phải to thêm chút nữa,

cho nên Tiểu Hoàn Tử chỉ là đang khoe “giàu” tiện thể khoe “chồng”? Suy nghĩ của người giàu tôi thật không thể hiểu được.”

Giang Chân Chân lần lượt kéo xem những bình luận chúc phúc của mọi người, trong lòng đã sớm ngập chìm trong đố kị.

Giang Vãn chẳng qua chỉ là đứa mồ côi không cha không mẹ, dựa vào cái gì mà lại có thể có tất cả?

Người đàn ông hoàn mỹ như vậy mà lại thuộc về Giang Vãn, sao có thể chứ?

Chương 50: Kim chủ, bao tôi đi! (30)

Chương 50Kim chủ, bao tôi đi! (30)

Thời Sênh sớm đã đề phòng gia đình nhà Giang Nguyên nên khi họ đến tìm phía truyền thông cô là người đầu tiên biết, cô để Hồ Thạc đến gặp họ.

Hồ Thạc không nói lời thứ hai lập tức đồng ý.

Vì vụ việc của Hạ Huyên, studio của Hồ Thạc hiện tại rất nổi tiếng, tiếng tăm của anh ta cũng cứ thế mà lên như diều gặp gió, người bình thường anh ta chắc chắn không nhận, nhưng với Thời Sênh - cô gái đã mang đến cho anh ta một cơ hội lớn vô cùng như vậy, anh ta rất sẵn lòng giúp đỡ.

Hồ Thạc đã mua chuộc không ít những nhà báo lá cải, sau đó dẫn theo một đám người lũ lượt kéo đến tìm Giang Nguyên.

Giang Nguyên gặp được nhiều phương tiện truyền thông như vậy liền cho rằng nhất định có thể khiến Giang Vãn phải chịu thua. Nó dù lợi hại đến đâu suy cho cùng cũng chỉ là một người phụ nữ, trong một đất nước truyền thống như thế này, bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa là một điều kiêng kị, sau này sẽ bị người đời trách móc nguyền rủa.

Suy nghĩ của Giang Nguyên cũng thật ngu xuẩn, ông ta cũng không nghĩ tới cái nơi gọi là giới giải trí này sao có thể đơn giản giống như cái khu nhỏ bé nhà ông ta?

Giang Chân Chân trong lòng mơ hồ bất an, cảm thấy làm như vậy có chút không đúng, đáng tiếc cô ta không làm trái được Giang Nguyên.

Bọn họ chờ tin tức ngày mai, chờ đến ngày mai Thời Sênh phải nhận lỗi mong họ tha thứ.

Thế nhưng không hề có bất kì tin tức nào.

Ngày thứ hai cũng không có chuyện gì xảy ra.

À, cũng không hẳn là không có phát hiện gì mới, Thời Sênh vừa cập nhật ảnh cưới, bức cuối cùng vẫn là ảnh của tờ nhân dân tệ.

Vài ngày sau đó vẫn sóng yên biển lặng. Thời Sênh lại đúng thời điểm ấy thả thính. Bức ảnh cuối vẫn là những tờ nhân dân tệ được gấp thành các hình khác nhau.

Đối với hành động khoe “chồng” của Thời Sênh, các fan đều đã quen rồi, tất nhiên cũng có người mắng mỏ, có điều không tới mấy giây đã bị những bình luận khen ngợi, ngưỡng mộ làm trôi xuống phía dưới.

Chính đến khi Giang Nguyên không thể đợi được thêm nữa thì trên mạng cuối cùng cũng đã có tin tức, thế nhưng lại hoàn toàn khác với những gì ông ta đã tưởng tượng.

Thông tin trên đó là nói về một gia đình đã chiếm đoạt tài sản của người em trai như thế nào, đối xử nghiêm khắc với cháu gái như thế nào, cuối cùng đến sau khi đứa cháu gái đó dựa vào năng lực của bản thân tự mở công ty thì lại đến đòi chia tài sản.

Lời văn của Hồ Thạc không có gì phải nói, lại cộng thêm danh tiếng studio của anh ta, cư dân mạng chắc chắn sẽ tin tưởng, hơn nữa rất

nhanh sẽ có người đào bới ra thông tin của gia đình nhà Giang Nguyên.

Chỉ cần bài viết đề cập thêm vài điểm không rõ ràng, lập tức sẽ được lên top tìm kiếm.

Thành phố mà Giang Nguyên sinh sống bỗng có người yêu thích Thời Sênh, người xung quanh Giang Nguyên cũng không hề ít, nhưng họ chỉ biết rằng Giang gia có một minh tinh chứ không hề nghĩ bên trong còn có sự tình gì khác.

Một số người hiểu rõ một chút liền biết ngay rằng năm đó cuộc sống của Giang Vãn không hẳn là tốt đẹp.

Quần áo, đồ dùng đều là của Giang Chân Chân thải lại, cả năm từ đầu đến cuối cũng chưa hề thấy cô thay qua một bộ quần áo mới nào.

Gần như không cần đặc biệt đi đào bới, thói xấu của cả gia đình Giang Nguyên đều bị người khác phát tán ra ngoài.

Giang Nguyên muốn dùng sức mạnh của thông tin mạng để đối phó với cô, vậy thì cô cũng sẽ dùng cách đó đáp trả lại bọn họ.

Các fan trên mạng bắt đầu lên tiếng phê phán gia đình Giang Nguyên, khách sạn mà bọn họ đang ở bị Hồ Thạc dùng một tài khoản bí mật phát tán ra ngoài, chẳng mấy chốc gia đình Giang Nguyên gần như bị kẹt trong đó.

“Tiểu Hoàn Tử có chỗ nào đối xử tệ bạc với các người, một đêm ở phòng tổng thống trong khách sạn Carlise đã hơn mười nghìn tệ, các người còn mặt mũi nói Tiểu Hoàn Tử vong ân phụ nghĩa sao?”

“Đúng là rừng rộng thì chim nào cũng có, Tiểu Hoàn Tử với các người cũng chỉ là họ hàng, lại còn cách hẳn một chi, dựa vào đâu mà ham muốn đòi tài sản của Tiều Hoàn Tử chứ? Các người có cần mặt mũi nữa không vậy, không coi Tiểu Hoàn Tử nhà chúng tôi ra gì đúng không?”

“Tôi không phải là fan của Tiểu Hoàn Tử, nhưng nói một câu công bằng, Giang Vãn quả thực quá độ lượng. Nếu là tôi, với loại người nhà mà hám tiền thì tôi nhất định khiến bọn họ phải nôn ra không thiếu một đồng.”

Gia đình Giang Nguyên hoàn toàn không thể ra ngoài, còn bị kẹt ở đây nghe người ta chửi mắng.

“Được lắm, Giang Vãn, đồ ăn cháo đá bát, lại còn dám chơi lại tao à?” Giang Nguyên tức giận gào lên chửi.

“Ba, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Giang Chân Chân có chút sợ hãi, những người ngoài kia thật sự quá đáng sợ, bọn họ đều là lực lượng fan của Giang Vãn sao?

Nghĩ đến đây cô ta bỗng nhiên nảy sinh vài phần ngưỡng mộ và đố kị.

Giang Chân Chân hỏi như vậy, Giang Nguyên hoàn toàn nghẹn lời.

Nói cho cùng ông ta cũng chỉ là dân thành phố nhỏ, đã bao giờ va chạm với những chuyện như thế này, lúc này đầu óc ông ta đều hoàn toàn trống rỗng, không biết nên làm thế nào mới là tốt.

…

Thời Sênh không ngờ Giang Chân Chân còn dám đến tìm mình, cười

không ra tiếng, hướng về phía cô ta hất hàm: “Ngồi đi, tìm tôi có việc gì?”

“Tiểu Vãn, chúng ta dù thế nào cũng là chị em, bố chị cũng là bác của em, sao em có thể để người ta nói nhà chị như vậy?” Giang Chân Chân đôi mắt đỏ hoe, vừa khóc lóc vừa kể lể.

Cô ta không hề muốn đến cúi đầu trước Giang Vãn, nhưng Giang Nguyên nói, nếu cô ta không chịu cúi đầu thì những

thứ kia sao có thể lấy được.

Vì công ty, vì tiền…

“Tôi đã để người ta nói gì các người?” Thời Sênh chớp mắt một cách vô tội.

Giang Chân Chân sắc mặt đỏ ửng dường như từng mạch máu đều có thể chảy ra ngoài, không biết là vì giận hay là vì xấu hổ, đôi tay đang buông thõng dọc theo cơ thể dần xiết chặt dần, “ Em để người ta lên mạng nói nhà chị là…”

Câu sau, cô ta nói không thành lời.

“Ồ, lẽ nào các người chưa từng làm như vậy?”

Làm việc xấu còn muốn nhận được tiếng tăm tốt à, coi bổn cô nương đây giống với cô gái Giang Vãn ngốc nghếch, dễ dàng bị các người ức hiếp đó sao?

“Những thứ đó đều là em tự nguyện đưa cho nhà chị.” Giang Chân Chân đột nhiêu ngẩng đầu, lớn tiếng hét lên, trong đáy mắt hằn lên những tia hận thù không thể che đậy.

“Năm đó tôi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, là cả nhà các người dỗ ngon dỗ ngọt lừa gạt để tôi giao ra, là bản thân tôi nhìn người không thấu nên số tiền đó tôi không truy cứu nữa. Giờ các người còn muốn cả công ty của tôi, chị nghĩ tôi vẫn giống trước kia, là đứa ngu ngốc như vậy sao?”

Xét tài ăn nói, Giang Chân Chân dĩ nhiên không thể bằng Thời Sênh, huống hồ cô ta còn không chiếm lý.

Sau khi Giang Chân Chân rời đi, Giang Nguyên và bà Giang lại lần lượt đến tìm cô, mỗi lần đến lời nói đều như rập theo một khuôn, gì mà đều là người nhà, gì mà con giờ giàu có rồi sao có thể không giúp người nhà một tay?

Giúp cái ông nội nhà các người!

…

Ngày 9 tháng 9, hôn lễ được tổ chức tại một hòn đảo ở nước ngoài.

Gia đình nhà Giang Nguyên cũng coi như da mặt dày, bị nhiều người chửi rủa như vậy mà còn dẫn nhau đến, nhìn hội trường được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, tròng mắt họ như muốn rơi ra ngoài.

Cả cái nhà này không biết đang nghĩ cái gì mà lại không hề gây rắc rối, Thời Sênh cho người trông chừng bọn họ, nếu họ gây rối thì lập tức đuổi ra ngoài.

Toàn bộ hôn lễ đều được phát trực tiếp trên mạng, đây coi như món quà mà Thời Sênh muốn tặng đến các fan của mình.

Khung cảnh hôn lễ long trọng đó để các fan có thể mở mang tầm mắt

thế nào mới là giàu sang quyền thế thực sự.

Sau hôn lễ, Thời Sênh bắt đầu quay lại khuôn mẫu đóng phim, kiếm tiền và tiêu tiền.

Gia đình nhà Giang Nguyên như muốn đấu với Thời Sênh, cứ ở lỳ trong thành phố không chịu đi. Giang Chân Chân cũng trực tiếp bước vào giới giải trí.

Giới giải trí là một cái chảo nhuộm lớn, chẳng cần Thời Sênh phải ra tay, cứ để cho bản thân Giang Chân Chân tự nhuộm thật nhiều màu sắc đi.

Không biết cô ta đã dùng thủ đoạn gì, đóng được vài vai phụ, cuối cùng lại dựa thế của Lục Đại Bằng.

Lục Đại Bằng là ai?

Chính là kim chủ trước đây của Lâm San San, là họ hàng nhánh bên của Lục gia.

Lục Đại Bằng coi như là đen đủi, trong buổi hôn lễ hôm đó gặp được Giang Chân Chân, vì thấy người nhà đó cả nhà đều rất an phận nên Lục Đại Bằng không hề biết quan hệ giữa Giang Chân Chân và Thời Sênh. Lần thứ hai gặp lại Giang Chân Chân thì hai người bọn họ lập tức cặp kè với nhau.

Nhưng sau đó, Giang Chân Chân muốn lão ta đối phó với giải trí Mạn Thiên của Thời Sênh, lão bị dọa đến suýt không gượng dậy nổi.

Mẹ nó, lão đúng là gặp phải xui xẻo, tại sao cứ phải đắc tội với đại thiếu gia chứ?

Lục Đại Bằng cũng xem như thông minh, ngoài mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì nhưng quay đầu một cái là lập tức tìm Lục Thanh Vận báo cáo, người đó đến giờ đã là thiếu phu nhân của Lục gia, sau này sẽ chính là bà chủ của Lục Gia.

Lão nào dám đắc tội.

Lục Đại Bằng nhận được chỉ thị từ Lục Thanh Vận, đối phó với Giang Chân Chân không chút thương hoa tiếc ngọc.

Lão cũng không làm gì cả, chỉ là đưa Giang Chân Chân đi gặp nhiều đối tượng khác nhau, đối với tất cả yêu cầu của Giang Chân Chân lão đều không đáp ứng, Giang Chân Chân muốn có được thứ gì chỉ có cách bán rẻ xác thịt.

Trong cái vòng tròn đó, danh tiếng của Giang Chân Chân quả thật vô cùng kém.

Chương 51: Kim chủ, bao tôi đi! (kết thúc)

Chương 51Kim chủ, bao tôi đi! (kết thúc)

Giang Nguyên sống ở thành phố này cũng hề tốt đẹp gì, ông ta vốn là một con bạc, năm đó số tài sản của Giang Vãn sớm đã bị ông ta đánh thua gần hết, lần này lên thành phố cứ nghĩ rằng sẽ trở thành người có tiền, ai ngờ lại gặp phải một đống trắc trở.

Lúc buồn bực, ông ta lại bắt đầu đánh bạc. Số tài sản tích cóp được cũng đều bị ông ta mang đi đánh đến thua lỗ hết sạch, bà Giang tức giận tới nỗi suýt đánh nhau với ông ta.

Đúng lúc hai người đang giằng xé nhau, nhân viên trong khách sạn đột nhiên bắt họ thu dọn đồ đạc chuyển ra ngoài.

Hai người lập tức nắm tay nhau không chịu rời đi, bọn họ biết nơi mà họ đang ở một đêm giá mười nghìn tệ đó. Trước sau thêm vào, bọn họ cũng ở đây được một tháng, tính ra cũng đã là ba trăm nghìn tệ.

Nhân viên khách sạn không quản bọn họ kêu gào thế nào, trực tiếp gọi bảo vệ đến lôi họ ra ngoài.

Đối mặt với người bảo vệ cương quyết, Giang Nguyên chỉ có thể mang theo gương mặt xám xịt rời khỏi, miệng vẫn không ngừng chửi rủa Thời Sênh.

Khi Thời Sênh nhận được tin tức này, cô chỉ cười khẩy một cái, để bọn họ sống ở một nơi tốt như vậy không phải để ở không, tới đây

bọn họ còn không chịu quay về cái thành phố nhỏ đó sao?

Đáp án chắc chắn sẽ là không.

Giang Chân Chân trong tay có chút tiền liền thuê một căn nhà cho Giang Nguyên và bà Giang ở.

Giang Nguyên ngày nào cũng đến giải trí Mạn Thiên tìm Thời Sênh, đáng tiếc là không thể gặp được người, bệnh nghiện đánh bạc của Giang Nguyên ngày càng nặng, Giang Chân Chân mang chút tiền về đều bị ông ta mang đi đánh, cuối cùng thậm chí là còn bức ép Giang Chân Chân mang đi bán.

Bà Giang với Giang Nguyên đánh lẫn nhau, sau bị Giang Nguyên đánh vài lần, chịu không nổi đã thu dọn đồ đạc bỏ đi.

Không còn bà Giang, Giang Nguyên lại càng không kiêng nể, cuối cùng đánh bạc thua rồi liền mang Giang Chân Chân đi bán, còn bản thân thì chạy trốn.

…

Hai năm sau, Thời Sênh giành được giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc, sau đó tuyên bố rút khỏi giới giải trí, các Hoàn Tử sôi nổi biểu tình không đồng ý. Nhưng sau khi nhìn thấy Tiểu Hoàn Tử của họ vẫn phát rồ khoe “chồng”, họ liền lắng xuống, cho dù Tiều Hoàn Tử không còn tham gia vào giới giải trí nữa nhưng cô ấy vẫn là Tiểu Hoàn Tử của họ.

Năm năm sau, Thời Sênh đưa cho cụ ông Lục một mười triệu đô la, sau đó cụ ông Lục đưa cho Lục Thanh Vận và Lục Thanh Vận lại chuyển qua cho Thời Sênh.

Chớp mắt một cái, nhiệm vụ của Thời Sênh đã hoàn thành, đến đây đã đến lúc phải ly hôn với Lục Thanh Vận.

Lục Thanh Vận bị cô làm cho phát ngốc, hoàn toàn không hề hiểu kế hoạch của vợ mình, đây có phải là tự mình bỏ tiền mua tự do của bản thân không?

Có một người vợ có tiền quả thật áp lực rất lớn.

Nếu không vì cụ ông Lục cản trở thì có lẽ thật sự giống như lời nói trước kia của fan.

Được gả vào nhà giàu sang quyền thế nhiều, ly hôn với nhà giàu sang quyền thế cũng nhiều.

Tuy rằng ly hôn không thành nhưng Thời Sênh cũng không ở cùng Lục Thanh Vận nữa, bắt đầu những ngày tháng tung tăng chạy khắp thế giới.

Fan của Hoàn Tử phát hiện Tiểu Hoàn Tử nhà bọn họ không còn khoe “chồng” nữa mà lại bắt đầu đi đào hố (viết văn). Từ một ngôi sao đình đám trong giới giải trí chuyển nghề sang làm nhà văn, tiếng tăm lại không hề tồi, thu được một làn sóng fan của tiểu thuyết.

Duy có một điều, tiểu thuyết của Tiểu Hoàn Tử đều là kết thúc buồn cười, hoặc là chuyển biến thần kỳ hoặc trực tiếp thái giám luôn…

Nhưng họ vẫn cứ thích Tiểu Hoàn Tử!

Mỗi lần Tiểu Hoàn Tử vừa ra tác phẩm mới là họ đều xếp thành từng hàng từng hàng chờ đến lượt mình mua sách.

Đây là bệnh, phải trị!

Cụ ông Lục trước khi qua đời đã ép hai người bọn họ phải thề không được ly hôn, Thời Sênh nghĩ dù sao bản thân cũng không thích ai liền đồng ý.

Lục Thanh Vận thì cảm thấy Thời Sênh làm bà chủ của Lục gia cũng không tệ, anh cũng ngại phải đi tìm người phụ nữ khác, cũng nhân tiện đồng ý với ông cụ Lục.

Hai người sống cuộc sống của mỗi người, không quấy rầy lẫn nhau nhưng lại gắn bó chặt chẽ với nhau.

Thời Sênh rất lâu sau đó mới biết ân oán giữa Lục Thanh Vận và Tịch Mặc.

Đường Nghiên có một người anh trai là Đường Việt, có quan hệ rất tốt với Lục Thanh Vận. Năm đó bố mẹ hai nhà định hôn ước bằng lời cho anh và Đường Việt nhưng bởi vì cả hai đều là con trai nên hôn ước này mới rơi vào đứa trẻ sinh sau chính là Đường Nghiên.

Lục Thanh Vận có bệnh tim, năm đó được chuẩn đoán sống không còn bao lâu nữa, Đường Nghiên không chịu lấy một người sắp chết liền ầm ĩ nhất quyết đòi phá bỏ hôn ước.

Chưa đợi đến lúc Đường Nghiên phá bỏ hôn ước, Đường Việt đã bị xe tông mà qua đời, người gây ra tai nạn lại chính là Tịch Mặc.

Lục Thanh Vận vì muốn trả thù cho Đường Việt mới chĩa vào Tịch Mặc. Trong vài năm sau đó, Tịch Mặc chỉ cần tiếp nhận doanh nghiệp của Tịch gia nhất định sẽ nhận phải sự công kích của Lục Thanh Vận, không có thế lực chống đỡ, chẳng mấy chốc một Tịch gia to lớn như vậy cũng bị làm cho khổ sở đến chẳng còn lại là mấy.

Cuối cùng chỉ cầm cố được một công ty nhỏ để làm ăn.

Tịch Mặc vẫn rất không vừa lòng, lấy con gái của một vị quan chức cao về làm vợ, phần lớn kinh tế đều bị người phụ nữ đó nắm trong tay.

Nói đến Đường Nghiên, sau khi Đường Ẩn trở về Đường gia nắm vững quyền hành trong tay, vì hôn nhân gia tộc nên phải gả cho người khác, bị mẹ chồng làm khó dễ, chồng thì ghét bỏ, sống một cuộc sống không mấy tốt đẹp, cho đến sau khi sinh được một bé trai mới tốt lên đôi chút. Thế nhưng đến khi có vài cô gái xinh đẹp trẻ trung xuất hiện bên cạnh chồng cô ta thì cuộc sống của cô ta lại một lần nữa lại trở lên khó khăn, chật vật.

Hạ Mãn và Đường Ẩn ở bên nhau, thuận lợi phát triển trong làng giả trí và đi lên vị trí nữ hoàng giải trí.

Thời Sênh kiếp này chỉ sống đến bốn mươi hai tuổi, vì bệnh tật mà qua đời.

Sự ra đi của cô khiến những fan hâm mộ cô trong suốt hai mươi năm qua đều buồn bã vô cùng, họ cùng nhau cầu nguyện cho Thời Sênh. Cho dù cô không còn hoạt động trong giới giải trí nữa nhưng fan hâm mộ của cô không hề ít hơn bất kì một minh tinh giải trí nào, hơn nữa các giới đều có một lượng fan nguyện một lòng hâm mộ cô.

Cô để lại rất nhiều câu chuyện, bất kể là ở trong giới giải trí hay làng văn học mạng, ngay cả trong giới kinh doanh cũng đều có tiếng tăm của cô.

Cô hung hăng, kiêu ngạo.

Nhưng cô có giá trị của sự hung hăng kiêu ngạo.

Cô là Giang Vãn, là Tiều Hoàn Tử mà họ yêu thích nhất.

… …

Thời Sênh quay về hệ thống không gian, ngồi trước cuốn sách cao gần nửa người có đôi chút không vui.

[Ký chủ, cô không vui à?] Âm thanh điện tử lạnh lẽo bỗng vang lên từng đợt nhấp nhô không rõ ràng.

Thời Sênh chống cằm, viết lên mặt vài chữ to: “Ta không vui, mau đẽn dỗ ta đi.”

[Ký chủ sống ở hành tinh đó lâu như vậy, có phải cô đã có tình cảm với con người ở hành tinh đó rồi không?]

... Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

[Ký chủ, cô có thể kêu chít một tiếng chứng minh cô còn thở không?]

Thời Sênh di chuyển con ngươi, lạch tạch nôn ra một loạt chữ, “Tác phẩm mới của ta còn chưa ra, ta rất không vui, mi có thể đưa ta về để ta hoàn thành nốt không, ta đã có ý tưởng, ý tưởng từ rất lâu rồi, không viết thì thật là đáng tiếc.”

[…] Aa, với cái tính cách của ký chủ, sao có thể chỉ vì con người mà không vui, thật là …

Nó quyết định không để ý đến ký chủ đầu óc đang có vấn đề này nữa.

Trên màn hình hiện lên dòng dữ liệu:

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -100000

Cấp bậc nhiệm vụ: F

Cho điểm nhiệm vụ: 88

Tích lũy: 3500

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành (xét thấy ký chủ đầu cơ trục lợi, giảm một nửa phần thưởng.)

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: tích điểm 2000, đạo cụ đặc biệt "ngăn cách thời gian" (đạo cụ sử dụng một lần)

Thời Sênh: "…"

Đầu cơ trục lợi… mẹ nó, tiền cô kiếm được không phải là tiền sao? Còn nữa, tại sao nhân phẩm lại bị về âm như cũ vậy? Hệ thống, mi định không giải thích cho bổn tiểu thư sao?

[Ký chủ, cô ở hành tinh đó tổng đã viết hai mươi tám quyển tiểu thuyết, trong đó hai mươi hai quyển thái giám, mỗi quyển âm 100 nhân phẩm, làm tròn tổng cộng âm 2000 nhâm phẩm, mà lần này cô giành được 1000 nhân phẩm, sau khi trừ đi vẫn âm 1000 nhân phẩm. Kí chủ còn có thắc mắc gì không?]

Thời Sênh: "…" điên mất, mi đâu có nói thái giám sẽ bị trừ nhân phẩm đâu?

[Ký chủ có muốn xem được nội dung câu chuyện sau khi rời đi hay

không?]

“Xem cái đầu mi, không xem.”

Thời Sênh thô bạo trả lời, lườm nhìn con số bị trở về âm 10000 đó, tâm trạng vô cùng khó chịu.

[Có muốn tiến vào nhiệm vụ tiếp theo không?]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Khốn kiếp, Hệ thống, mi có cần mỗi lần đều tự đưa ra quyết định như vậy không, bổn tiểu thư đây sẽ nổi điên đó!

Chương 52: Thế giới tu chân (1)

Chương 52THẾ GIỚI TU CHÂN (1)

Thời Sênh vừa mở trừng mắt đã nhìn thấy ngọn lửa vô cùng vô tận, mà cô đang đứng trong lửa, da bỏng rát, miệng khô khốc, tóc sớm đã hóa thành tro bụi.

Quần áo trên người không biết làm bằng gì mà không hề tổn hại, nhưng vẫn không chống đỡ được nhiệt độ nóng rực đó.

“Mẹ kiếp, chọn thật đúng thời gian đó!” Đây là muốn thiêu chết bản cô nương đây mà!

Thời Sênh nhìn xung quanh, muốn tìm chỗ thoát ra.

Nhưng ở đây chỉ có lửa, vô cùng vô tận, không nhìn thấy điểm cuối, cũng không nhìn được bất cứ thứ gì.

Sóng khí nóng rực hết tầng nọ tới tầng kia cuộn tới, cô tỉnh lại lúc nàychỉ cảm thấy không thể chống đỡ được, thậm chí còn nghe thấy lớp da lộ trần ra bên ngoài của mình bị nướng kêu tanh tách.

Lật bàn! Đây là nơi quái quỷ gì vậy?

Chờ ra ngoài rồi, bà đâysẽ nói chuyện nhân sinh với mi.

“Sư thúc, sư thúc, người tỉnh lại đi. ”

“Sư thúc, tỉnh lại đi…”

Âm thanh cao vút vang lên khắp cả không gian.

Có người?

“Sư thúc, đây là ảo cảnh, người mau tỉnh lại đi!”

Thời Sênh ngây ra, cặp mày lá liễu hơi nhăn lại, ảo cảnh?

Cô đã vào tiểu thuyết huyền ảo rồi?

Mẹ nó chứ, cứ coi như là tiểu thuyết huyền ảo, sao vừa vào đã là ảo cảnh?Đây là kiểu logic gì vậy?

Cắn răng, Thời Sênh nhắm mắt, để mình trầm tư, tiếng lửa thiêu đốt xung quanh dần xa, nhiệt độ cũng dần hạ xuống, đau đớn toàn thân biến mất, cô cảm giác được một luồng hơi mát lạnh.

“Phù…” Thời Sênh mở to mắt, lồng ngực nhanh chóng phập phồng mấy lượt.

Người đầu tiên nhìn thấy là một thiếu nữ trông khá đáng yêu, đang lo lắng nhìn cô, thấy cô mở to mắt mới thở phào như trút được gánh nặng.

“Sư thúc, dọa chết con rồi. ” Trên mặt thiếu nữ là niềm vui sống sót sau kiếp nạn.

Thời Sênh tỉnh bơ như không, quan sát thiếu nữ mấy lượt, trên người nàng ta mặc là trường bào màu trắng, gần giống kiểu cách cô đang mặc trên người, chỉ khác màu sắc.

Màu của trường bào trên người cô có màu xanh đậm.

Đệ tử thân truyền.

Trong đầu tự động hiện mấy chữ như vậy.

Kịch bản và kí ức ào ào ập đến, đầu Thời Sênh choáng váng, mắt tối sầm lại, cô nghe được tiếng thiếu nữ đầy lo lắng gọi mình, nhưng ý thức càng ngày càng rời xa cô.

Đây là một cuốn tiểu thuyết tu chân.

Nữ chính Diệp Thanh Thu, là kiếp sau của một Nguyên Anh Đại Năng, là đứa con gái thứ không được Diệp Gia yêu thương ở phàm tục, tẩy kinh phá tủy, lại bước lên con đường tu tiên.

Diệp Thanh Thuvì có Thủy Linh Căn nên được Phiêu Miểu Tông ở dưới hạ giới nhận làm đệ tử. Thủy Linh Căn chính là một loại Lô Đỉnh trong Tu Chân Giới, nhưng nữ chính sẽ trở thành Lô Đỉnh sao?

Đáp án chắc chắn là không.

Nữ chính được Tông Chủ của Phiêu Miểu Tông thu làm đệ tử thân truyền, vị Tông Chủ này cũng là nam phụ thứ nhất. Có sự bảo vệ tháp tùng của nam phụ thứ nhất này, nữ chính ở Phiêu Miểu Tông tu luyện vô cùng thuận lợi.

Luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù lục, không có thứ nào không biết.

Lúc này, sao có thể để nữ chính một mình xuất chúng chứ, bia đỡ đạn nữ phụ đương lên cùng ra trận.

Mà nguyên chủ chính là một trong số đó.

Nguyên chủ tên là Thương Thù, đệ tử thân truyền của Phong Chủ Thiên Tận Phong là Ngọc Tiêu.

Thương Thù thích sư huynh của mình là Sở Dạ, nhưng Sở Dạ lại thích Diệp Thanh Thu, Thương Thù đương nhiên bắt đầu các loại khiêu khích, đây là chức trách của nữ phụ.

Mà trong sát hạch một năm một lần, Thương Thù vốn muốn dạy dỗnữ chính, không ngờ lại bịnữ chính dạy dỗ, tu vi trực tiếp lùi xuống luyện khí tầng 8.

Cấp tu tiên Tu Chân Giới, thời kì luyện khí chia làm 10 tầng, sau này mới là Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Đại Thừa, Độ Kiếp.

Thương Thù vốn sắp sửa Trúc Cơ, kết quả trong chốc lát bị lùi 2 tầng, việc này khiến nguyên chủ rất khó chịu, cũng càng hận nữ chính.

May mà sư phụ của Thương Thùrất thương yêu vị đồ đệ này, đã xin chưởng môn đan dược để Thương Thù hồi phục thực lực.

Từ sau lần đó, Thương Thù bắt đầu chuyên tâm tu luyện, một lòng muốn vượt qua nữ chính, thu hút sự chú ý của Sở Dạ.

Trong cuộc giao lưu các đại tông môn 50 năm một lần, khi Thương Thù và nữ chính giao đấuđã dùng thủ đoạn không đàng hoàng. Sau này nữ chính suýt chút nữa bị người ta làm nhục, người bị bắt đó lại nói là do Thương Thù xúi giục, nhưng chỉ Thương Thù biết, nàng ta căn bản chưa từnglàm.

Trong lúc tức giận,Tông Chủ muốn phế đi tu vi của Thương Thù, Thương Thù thanh minh nhưngkhông ai tin nàng, chỉ có sư phụ của nàng là Ngọc Tiêu đứng ra nói đỡ.

Ngọc Tiêu chặn tông chủ đang tức giận lại, gánh lửa giận của tông chủ thay nàng, dù không đến nỗi khiến Thương Thù phế tu vi nhưng nàngvẫn bị trừng phạt nặng.

Sở Dạ càng ghét bỏ Nguyên Chủ.

Là nữ phụ ác độc, đương nhiên sẽ không lặng lẽ kết thúc như vậy.

Trong một lần rèn luyện, Thương Thù lại lần nữa tìm đường chết, không ngờ nàng ta phá đi phong ấn Ma Tộc, Ngọc Tiêu vì cứu Thương Thù bị ma khí xâm chiếm, còn nữ chính vì cứu Sở Dạ đã đẩy Thương Thù vào trong ma khí của khu vực phong ấn.

Ngọc Tiêu mang chút sức lực cuối cùng đưa Thương Thù ra.

Đáng tiếc, Thương Thù vận khí không tốt, rơi vào Ma Giới, bị ma khí của Ma Giới xâm chiếm, dung nhan bị hủy, tu vi mất sạch, nàng còn tưởng rằng mình sẽ chết đi.

Nhưng không, sau khi trải qua khoảng thời gian đó, nàng phát hiện tu vi của mình dần dần hồi phục. Nàng cố gắng tu luyện, cuối cùng trốn thoát ra ngoài khi phong ấn Ma Tộc mở ra, sau đó liền muốn đi tìm nữ chính báo thù.

Nàng câu kết với một nam nhân rất có dã tâm của Ma Tộc, hai người nghĩ kế dẫn nữ chính tới một bí cảnh, nam nhân đó muốn cưỡng bức nữ chính, lại bị nam chính đuổi tới giết chết.

Còn Thương Thù dù chạy thoát nhưng cũng rất nhanh bị nam chính

tìm được.

Thương Thù chết rất thảm, bị nam chính dùng hình phạt nghìn đao cắt da giày vò tới chết, đau đớn đó tuyệt đối không phải thứ người thường có thể tưởng tượng được.

Thương Thù rất hận, hận Diệp Thanh Thu.

Nhưng càng hối hận nhiều hơn.

Di nguyện của nàng là không được để Ngọc Tiêu chết, nếu có thể, nàng muốn cả đời được ở bên cạnh Ngọc Tiêu.

Nàng muốn báo thù.

…

“Sư muội còn chưa tỉnh sao?”

“Bẩm sư phụ, chưa ạ. Sư tôn nói… tu vi của sư thúc đã lùi lại… rõ ràng sư thúc sắp Trúc Cơ rồi… Nếu sư thúc Trúc Cơ trong năm nay, vậy ngài ấy chính là đệ tử Trúc Cơ trẻ nhất của Phiêu Miểu Tông, giờ đều bị hủy hết rồi, nếu sư thúc biết nhất định rất buồn.”

“Haizz…”

Thời Sênh hồi phục ý thức, liền nghe được tiếng thở dài thườn thượt đó.

“Sư thúc, người tỉnh rồi?” Tiếng nói ngạc nhiên mừng rỡ của nữ tử vàng lên bên tai Thời Sênh, “Sư phụ, người mau đi gọi sư tôn. ”

Huyệt thái dương của Thời Sênh đột nhiên giật giật, sưng đau khó

chịu, một lúc lâu sau mới bình phục lại, thấy đứng bên cạnh giường chính là thiếu nữ trước đây mà cô từng nhìn thấy lần tỉnh lại đầu tiên.

Lâm Nhất Nhất, đệ tử của Thiên Tận Phong, xưa nay có quan hệ khá tốt với nguyên chủ.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Thời Sênh liếm liếm bờ môi khô khốc, tiếng rất khan, họng như lửa đốt, nuốt cũng thấy khó.

“Ba ngày rồi. Sư thúc, người uống miếng nước, sư tôn sắp tới rồi.” Lâm Nhất Nhất quay người rót một li nước, cẩn thận đem cho Thời Sênh uống.

Nước mát lạnh, nhuận họng, Thời Sênh mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Cô nhìn trang trí sơ sài xung quanh, ánh mắt rủ xuống, tia sáng u ám bị chặm dưới mí mắt.

Đây chính là bi kịch bị đẩy lùi tu vi của nguyên chủ rồi.

Chương 53: Thế giới tu chân (2)

Chương 53THẾ GIỚI TU CHÂN (2)

Ngọc Tiêu tới rất nhanh, trên mặt lạnh như băng, đáy mắt lại có chút lo lắng, y lướt qua Lâm Nhất Nhất, tới ngồi cạnh Thời Sênh, “Tiểu Thù, con tỉnh rồi… Có chỗ nào không thoải mái thì nói cho sư phụ?”

Tiếng như châu ngọc lăn rơi trên khay, vô cùng vui tai, trong ngữ khí lại có chút cứng nhắc lãnh đạm, hình như không biết nên dùng ngữ khí gì nói với cô.

Ngọc Tiêu nhìn rất trẻ, gương mặt tuấn mỹ, mắt mũi như tranh, toàn thân phát ra một khí tức băng lạnh cẩn trọng, cấm dục.

Thương Thù là đồ ngu à?

Mẹ kiếp, sư phụ đẹp như vậy không cần, lại đi tương tư cái tên Sở Dạ gì đó.

Đúng là giữa đống châu ngọc chọn một cục đá!

Thời Sênh rời ánh nhìn, hơi lắc đầu, “Không có chỗ nào không thoải mái. ”

“Không có thì tốt.” Vẻ mặt Ngọc Tiêu không có biểu cảm nà, “Việc lần này coi như con bị dạy dỗ, sau này đừng đi chọc giận Diệp Thanh Thu nữa.”

Là nữ phụ mà không đi chọc giận nữ chính, có thể sao?

“Đồ nhi nhớ rồi.” Cứ coi như cô muốn tìm nữ chính gây phiền phức, chắc chắn cũng không thể nói với Ngọc Tiêu.

Thấy đồ đệ xưa nay khá cứng đầu đột nhiên lại nghe lời như vậy, con ngươi Ngọc Tiêu lóe lên chút kì lạ, nhưng cũng chỉ nghĩ là nàng lần này được dạy dỗ nên ngoan ngoãn hơn, không nghĩ sâu xa gì.

“Sư tôn, việc này cứ vậy thôi sao?” Lâm Nhất Nhất bất bình lên tiếng, “Con tận mắt nhìn thấy là Diệp Thanh Thu động thủ…”

“Nhất Nhất!” Nam tử luôn đứng cạnh Lâm Nhất Nhất ngăn nàng ta nói tiếp.

“Sư phụ…” Vì sao không để nàng nói chứ? Rõ ràng chính vì Diệp Thanh Thu động thủ mới hại sư thúc thành thế này.

Chàng trai đó là sư huynh của Thương Thù, Bạch Lang.

Ngọc Tiêu là phong chủ của Thiên Tận Phong, có thể nhận hai đệ tử thân truyền, trước khi gặp Thương Thù, y đã nhận một đệ tử thân truyền là Bạch Lang, sau này nhặt Thương Thù về mới nhận thêm nàng.

Đúng thế, Thương Thù là được Ngọc Tiêu nhặt về.

Lâm Nhất Nhất là đồ đệ của Bạch Lang, nhỏ hơn nàng một bậc.

“Đừng làm phiền Tiểu Thù nghỉ ngơi nữa, đều lui xuống hết đi.” Thần sắc Ngọc Tiêu dửng dung, xua tay, “Việc này các ngươi cũng nhớ đừng nói ra bên ngoài. ”

“Vâng, sư tôn.” Lâm Nhất Nhất hơi ai oán nhìn sư phụ một cái, sau đó quay lại phía Thời Sênh, “Sư thúc, người chịu khó dưỡng thương.”

Sau khi sư đồ Lâm Nhất Nhất rời khỏi, Ngọc Tiêu nghiêng khuôn mặt đẹp đẽ không biểu cảm, nói với Thời Sênh vài câu cho có rồi mới đi.

Thời Sênh thở dài một hơi, hai vai trước đây, nguyên chủ đều là nữ phụ dạng bia đỡ đạn, còn giờ thì cô lại phải vào vai kiểu nữ phụ tự tìm đường chết.

Cho nên, có lẽ sau này sẽ càng ngày càng khó?

Ở vị diện này, Diệp Thanh Thu kiếp trước là Nguyên Anh Đại Năng, bị người ta phản bội mà chết, cho nên rất khó tin người.

Nhưng trong ngòi bút của tác giả, nữ chính vì mục đích của mình mà có thể trực tiếp khiến người vô tội đi chết.

Trước đây còn không rõ ràng, khi nguyên chủ chết mới bắt đầu có xu hướng này, đến sau này khi nữ chính rời khỏi Tu Chân Giới, phi thăng Tiên Giới thì Tam Quan1 của nàng ta cũng bị hủy luôn.

1Tam Quan: Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan

So với Bạch Liên Hoa, Lục Trà Biểu2 gì đó, loại nữ chính tâm địa độc ác nàymới là khó đối phó hơn.

2Lục Trà Biểu: Green Tea Bitch - là loại nữ nhân giả bộ trong sáng mà đi quyến rũ đàn ông của người khác.

Di nguyện của nguyên chủ là muốn ở cạnh Ngọc Tiêu, cả đời…

Mẹ kiếp, đây là tu chân! Tuổi thọ dài dài dài dài…

Lỡ đâu y không cẩn thận phi thăng rồi, vậy chẳng phải cô cũng phải nỗ lực phi thăng theo sao?

Nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ!

…

Giống với kịch bản, Ngọc Tiêu quả nhiên đem đan dược tới để Thời Sênh hồi phục, Thời Sênh vốn không muốn ăn, nhưng nghĩ lại, ngón tay vàng của nữ chính đó vừa thô vừa dài.

Nếu cô không hồi phục thực lực, lỡ đâu đánh nhau thật, cô không làm được gì thì thật xấu hổ.

Thế là Thời Sênh đành phải ăn đan dược vào, bế quan hồi phục.

Cứ vậy bế quan liền một năm.

Không chỉ khiến Thời Sênh hồi phục tu vi, còn thành công Trúc Cơ.

Nguyên chủ là biến dị Băng Linh Căn, Thời Sênhvừa lật tay vẩy ra một nắm nhũ băng, ai ngờ cửa phòng đột nhiên mở ra, nhũ băng vèo vèo bay ra ngoài cửa.

“Aaaa!” Tiếng kêu chói tai của Lâm Nhất Nhất cũng vang lên từ ngoài cửa.

Thời Sênh: “…” Lâm Nhất Nhất cũng luyện khí tầng bảy rồi mà nhỉ? Còn là Hỏa Linh Căn nữa, cái quái gì vậy!

Bên ngoài vang lên một hồi tiếng động kì lạ, sau đó cô thấy Lâm Nhất

Nhất bưng cái mặt nhỏ đi vào, trên người có ít nước đọng, trông hơi nhếch nhác.

“Sư thúc…” Vì sao vừa rồi lại dùng nhũ băng đâm nàng vậy?

“Khụ khụ… ta chỉ vừa thử xem có dễ dùng không.”

Lâm Nhất Nhất chớp chớp mất, sau đó ngạc nhiên hỏi: “Sư thúc, người Trúc Cơ rồi? Quá tốt rồi, con biết sư thúc là giỏi nhất mà!”

Này này, ngươi ở đó tự hỏi tự trả lời là ý gì?

Còn nữa, ngươi luyện khí tầng bảy, sao lại nhìn ra bản cô nương đây Trúc Cơ rồi?

Đợi Lâm Nhất Nhất hưng phấn xong, Thời Sênh mới biết hoá ra con nhóc này hoàn toàn đoán mò, dựa vào đoán cũng có thể tự mình hưng phấn, đúng là không có ai như thế.

“Đúng rồi, sư tôn nói người hôm nay sẽ xuất quan, bảo người đi tìm ông ấy.” Lâm Nhất Nhất nghĩ ra mình là tới chuyển lời.

Từ khi tới đây, cô chỉ gặp Ngọc Tiêu hai lần, lần đầu chính là khi cô tỉnh lại.

Lần thứ hai là khi Ngọc Tiêu mang đan dược cho cô.

Sau đó, cô liền bế quan.

Đây là lần thứ ba cô gặp Ngọc Tiêu.

Ngọc Tiêu vẫn là tấm gương nam thần cấm dục, ánh mắt mang vài phần lạnh lẽo, dường như sự lo lắng cô từng nhìn thấy trong mắt y

chỉ là ảo giác.

“Tiểu Thù… Trúc Cơ rồi?” Ngọc Tiêuvừa nhìn đã nhận ra tu vi của Thời Sênh.

Trong kí ức nguyên chủ, vị sư phụ này luôn lạnh như băng, đối với nàng ta mà nói không phải là nghiêm khắc, nhưng cũng tuyệt đối không phải cưng chiều, cho nên nguyên chủ cũng có vài phần sợ người này.

“Không cẩn thận liền đột phá rồi…” Đây thật sự là không cẩn thận, cô tu luyện theo kí ức của Thương Thù, có thể nói thiên phú của người này khá tốt, thuận lợi Trúc Cơ ngay lập tức.

“Xem ra thứ vi sư chuẩn bị không cần dùng tới rồi.” Ngọc Tiêu hơi hơi gật đầu, thu lại thứ đặt trên bàn, “Vài ngày nữa tông môn muốn tới thế giới phàm tục thu nhận đệ tử mới, sư huynh ngươi dẫn đội, nếu ngươi muốn đi thì nói với Bạch Lang một tiếng. ”

Thời Sênh nhìn động tác của Ngọc Tiêu, trong lòng không nhịn được cười nhạo.

Vị sư phụ này là người nội tâm nóng bỏng!

“Đồ nhi biết rồi. ”

Thế giới phàm tục, Diệp Thanh Thu hình như sẽ đi thì phải?

Còn sẽ gặp được nam chính ở đó.

Đúng thế, thật ra nam chính nữ chính sớm đã gặp nhau rồi, chỉ là nam chính lúc đó chỉ xuất hiện chưa đến một chương, hơn nữa khi xuất hiện vô cùng nhếch nhác, nếu không phải cô từng xem hết kịch

bản thì không thể cảm thấy người đó là nam chính.

Phù phù, bản cô nương không đi thì có lỗi với thân phận của nữ phụ ác độc này quá rồi!

Dù sao cũng phải gây chút phá hoại mới được!

Ngọc Tiêu nhìn Thời Sênh đầy hồ nghi, sao y lại cảm thấy bộ dạng vừa nãy của đồ nhi nhà mình có chút gian gian?

Nhìn kĩ lại, cảm giác đó lại không còn nữa.

Có thể do mấy ngày nay bế quan luyện đan, quá mệt nên xuất hiện ảo giác chăng?

“Đi xuống đi.”

Thời Sênh ra khỏi chỗ Ngọc Tiêu, quay đầu nhìn động phủ của y.

Ngọc Tiêu có thể hy sinh vì Thương Thù tới vậy, nhưng từ cốt truyện mà cô nhận được thì trong mắt Ngọc Tiêu xưa nay chưa từng lộ ra tình cảm nam nữ với Thương Thù, cho nên không phải Ngọc Tiêu che giấu quá giỏi, mà là y thật sự coi Thương Thù là con gái mà nuôi dưỡng.

Thương Thù chỉ nói ở bên cạnh Ngọc Tiêu cả đời, không nói dùng thân phận gì cả.

Không gian để hoạt động ở điểm này thật sự rất lớn…

Chương 54: Thế giới tu chân (3)

Chương 54THẾ GIỚI TU CHÂN (3)

Trong Tu Chân Giới, đệ tử có linh căn nếu không xuất phát từ các gia tộc tu chân thì các đại môn phái phải tự tìm người, muốn tăng đệ tử lên cũng chỉ có thể tới thế giới phàm tục mà tìm.

Phiêu Miểu Tông mỗi ba năm sẽ phái đệ tử tới phàm tục để tìm đệ tử có linh căn.

Mỗi năm đều có rất nhiều lượt người đi, nhưng mười người chưa chắc mang được về một người, từ đây có thể thấy, người có linh căn có thể tu tiên trong giới phàm tục rất ít.

Đã ít như vậy, vì sao những tôn môn này còn vui vẻ không mệt mỏi chạy tới thế giới phàm tục chứ?

Đó là vì rất nhiều Đại Năng giương danh Tu Chân Giới, thậm chí là phi thăng, phần lớn đều xuất thân từ thế giới phàm tục.

Không ai biết vì sao thế giới phàm tục linh khí không đủ lại trở thành cái nôi sinh ra thiên tài?

Cho nên, cứ coi như một lần không mò mẫm được gì nhưng các đại tông môn vẫn sẵn lòng chạy tới phàm tục, không chỉ có thể để đệ tử rèn luyện, nói không chừng còn có thể nhặt được một vị Đại Năng trong tương lai.

Là độc giả thâm niên từng đọc vô số tác phẩm người lớn… í lộn, tác phẩm tu chân, Thời Sênh chỉ muốn nói…

Đây đều là motip quen thuộc rồi.

Thân thế nhân vật chính phải thảm, cha chết, mẹ chết, cả nhà chết, bị họ hàng hãm hại, rơi vào vách núi, gặp được một ông già, nhận được kế thừa kì lạ, từ đây bước lên con đường tu tiên, đánh quái tăng cấp, chả có gì khác nhau cả.

Cho nên phàm tục xuất thiên tài…

Đều là vì nguyên nhân này!

Ông đây đến từ giới phàm tục cũng có thể đánh bại đám người khoe khoang xuất thân cao nhân, luôn tự cho mình ưu việt như các ngươi.

Có phải rất trâu bò không? Có phải rất phấn khích không?

Thời Sênh thoạt nhìn liền thấy Diệp Thanh Thu trong đám người. Mẹ kiếp, đứng cao như thế, không muốn thấy cũng khó.

Nàng ta đứng phía sau tông chủ, phong thái nữ thần lạnh lùng cao quý, tư thế kiêu ngạo đó giống như đứng bên dưới đều là một bầy kiến.

Thời Sênh: "…" Vì sao bản cô nương lại đọc ra thông tin kì dị như vậy?

Diệp Thanh Thu hình như phát giác thấy ánh nhìn của Thời Sênh, nhìn về phía cô, ánh mắt coi thường đó khiến Thời Sênh suýt chút nhảy dựng lên.

Bỏ đi, nữ chính này có chút không đúng!

Lúc này, nữ chính còn chưa biến chất mới đúng chứ?

“Thương Thù sư thúc.” Bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng nữ trong trẻo, gián đoạn ánh mắt quan sát Diệp Thanh Thu của Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu nhìn thiếu nữ đó vài giây, “Sở Ngưng?”

Bên cạnh Sở Ngưng còn có một người đàn ông, trên người mặc cũng là đạo bào màu xanh đậm, nhìn trông rất sáng sủa, ánh mắt nhìn cô có chút chán ghét.

Đây là Sở Dạ rồi? Ca ca của Sở Ngưng.

Người đàn ông nguyên chủ từng thích.

Phì phì…

So với Ngọc Tiêu, dường như là một người trên trời, một người dưới đất.

Cô em Thương Thù này quả nhiên là ngốc!

“Sư thúc cũng muốn đi sao?” Đáy mắt Sở Ngưng có chút địch ý và phòng bị.

“Ừm.” Thời Sênh gật gật đầu, nhìn về phía Bạch Lang, “Sư huynh gọi ta rồi, ta qua đó đã.”

Cô không muốn có chút dây mơ rễ má gì với hai người này.

Sở Dạ còn tốt, vì thích Diệp Thanh Thu, dù không được làm nam phụ, nhưng cũng được làm tiểu đệ.

Sở Ngưng thì thảm rồi, nàng ta thích anh trai mình, vì Sở Dạ thích Diệp Thanh Thucho nên không ít lần gây phiền phức cho Diệp Thanh Thu, còn bị cho out trước cả nữ phụ ác độc này.

Sở Dạ nhìn theo bóng dáng của Thời Sênh, hơi chau mày, cô gái này… đang giở trò gì?

Trước đây gặp hắn ta lần nào cũng hận không thể nhào vào, sao mới hai năm không gặp, ánh mắt nhìn hắn ta lại như người xa lạ vậy?

…

Từ Tu Chân Giới tới phàm tục cần vượt qua hải vực dài dằng dặc cho nên cần Pháp Khí phi hành.

Ở trong Tu Chân Giới thường thấy nhất là Linh Khí. Pháp Khí đều là tài sản chung của tông môn, dùng hết là phải trả lại.

Cho nên khi Diệp Thanh Thu lấy ra một chiếc Pháp Khí phi hành riêng, không ít người đố kị đỏ cả mắt, đến Pháp Khí phi hành cũng có, vì sao họ không tốt số vậy, được tông chủ nhận làm đệ tử thân truyền chứ?

Ha ha, ngươi cho rằng được tông chủ nhận làm đệ tử thân truyền thì có thể có sao? Đúng là nằm mơ, đây là của nữ chính người ta đấy!

Diệp Thanh Thu chỉ mang theo mấy người có chút quan hệ với nàng ta, người khác thì phải tập trung trên Pháp Khí phi hành chung của tông môn.

Thời Sênh nhìn Diệp Thanh Thu giả bộ này nọ rồicùng Bạch Lang lên một chiếc Pháp Khí phi hành giống như con thuyền.

Không gian này rất lớn, lại thêm để sẵn chỗ cho đệ tử có thể thêm khi trở về, rất rộng rãi, nằm lăn lộn mấy vòng không vấn đề gì.

Nhiều người vậy, nơi đi chắc chắn khác nhau, Pháp Khí phi hành chia làm 4 hướng, dọc đường để lại người ở các nơi, đợi khi về, phát tín hiệu ở nơi đặt mọi người, suốt đường đón về.

Vì Bạch Lang là người dẫn đầu, trạm của hắn chính là trạm cuối cùng, Thời Sênh bị cho xuống giữa đường rồi.

Bạch Lang có chút lo lắng, sư phụ đã dặn dò hắn phải trông coi tốt sư muội.

Thời Sênh hết lần này tới lần khác bảo đảm mình sẽ không làm bừa, Bạch Lang mới đồng ý để hai đệ tử đi cùng cô.

Thời Sênh vừa xuống liền bỏ mặc hai đệ tử đó, đi về hướng rừng rậm Tử Vong.

Tên này…

Bản cô nương không hề muốn cười nhạo chút nào đâu!

Quá miễn cưỡng rồi!

Địa điểm lần đầu tiên nam chính xuất hiện chính là ở đây.

Còn về nữ chính thì cách xa nơi đây vạn dặm, vì sao lại xuất hiện ở đây, chỉ có thể cảm thán tác giả mạnh mẽ, cứ coi như một người ở Bắc Cực, một người ở Nam Cực, hai người này cũng vẫn sẽ gặp

được nhau!

Đều là vì yêu!

“Cây màu đỏ…” Thời Sênh vừa đi vừa lảm nhảm.

Cây này là đến kì kinh nguyệt rồi sao?

Còn toàn thân đỏ như máu nữa chứ!

“Rống!”

Một sinh vật kì quái đột nhiên từ trong bụi cây rậm rạp nhảy ra, thân hình to lớn làm mặt đất khẽ rung lên, Thời Sênh đứng ở trước mặt nó liền cảm thấy như một mình đứng trước mặt một con voi.

Nói nó trông kì lạ cũng không sai chút nào, bạn từng thấy trên người hổ mọc vảy chưa?Bạn từng thấy trên đầu hổ mọc sừng chưa?

Đây là hổ sao?

Hoàn toàn không biết là cái quái gì.

Thế giới tu chân thật đáng sợ!

Thế giới tu chân mà tác giả cấu tạo ra càng đáng sợ!

“Rống! Grào grào!” Con hổ hai mắt đỏ rực, bộ dạng hung dữ như muốn ăn thịt Thời Sênh.

Gầm ông nội ngươi ấy! Phản diện đều chết vì nhiều lời, biết không?

Thời Sênh giơ tay bắn ra một mảnh nhũ băng, hai đầu nhọn, hình đa

giác, có chút giống con thoi, nhưng dài hơn con thoi.

Gần đây cô chơi giỏi nhất chính là kỹ năng này, chỉ là phạm vi công kích hơi lớn, sau này cô đã luyện tập mấy lần, có thể khống chếhướng rẽ của một vài nhũ băng, nhưng không khống chế được nhiều, cũng chỉ mấy cái.

Nhưng cũng đủ rồi.

Hổ kia muốn né những nhũ băng này nên hoàn toàn không chú ý tới có ba nhũ băng rẽ hướng bắn trở lại.

“Phốc…”

“Phốc…”

Liên tiếp bị hai vật cứng đâm xuyên cơ thể, con mắt như chuông đồng của hổ trừng lên rất to, loài người yếu ớt này… sao có thể làm nó bị thương…

Bụng dưới của hổ bị nhũ băng đâm xuyên, máu tươi đỏ thẫm theo nhũ băng chảy xuống đất như dòng nước nhỏ, thân hình to lớn rầm rầm ngã xuống đất, mở trừng mắt, thở dốc nhìn loài người đang đứng trước mặt mình.

Trên người nó dù che bằng vảy, nhưng bụng dưới lại không có, nhũ băng dễ dàng đâm xuyên qua.

“Thật đáng tiếc…” Thời Sênh lắc đầu, đầy mặt thất vọng, “Lại chỉ bắn trúng hai chiếc, xem ra còn phải luyện tập mới được.”

Hổ: “…”

Thân làm hổ bất hạnh, gặp phải biến thái.

20 năm sau lão tử lại là một con hổ tốt, lão tử sẽ trở lại báo thù!

Chương 55: Thế giới tu chân (4)

Chương 55THẾ GIỚI TU CHÂN (4)

Rừng Tử Vong có không ít linh thú, cấp không cao lắm, chỉ cần gặp phải Thời Sênh là coi như cầm chắc cái chết thảm.

Cứ thẳng đường mà đi, cuối cùng cũng tìm thấy cái cây đỏ kia.

Đúng là màu đỏ. Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới đều thấm một màu đỏ rực.

Vì sao cô biết bên trong là màu đỏ ư?

Vì cô chặt cái cây luôn rồi còn đâu nữa.

Theo thuỷ tính thì cái cây đó được coi như đạo cụ đặc biệt, nhưng mãi cho đến khi Thời Sênh xẻ nó ra rồi, vẫn chẳng thấy gì đặc biệt.

Chẳng lẽ vì bản cô nương đây không phải nữ chính nên mới không thể phát sinh chuyện gì?

Không lẽ giờ đạo cụ trong kịch bản cũng ẩn giấu sâu thế à? Thật là đáng sợ mà!

Cây: "…" Mẹ nó, cho ta một cơ hội được toả sáng coi nào, mới gặp đã chặt luôn rồi, phản ứng gì cho nổi?

Chặt cây xong, Thời Sênh ngồi thở trên thân cây, ngửa mặt nhìn trời

và chờ nam chính.

Cô biết, nữ chính sẽ gặp được nam chính ở tại thân cây này, nhưng hắn xuất hiện như thế nào thì chỉ có tác giả biết mà thôi.

Cô ngồi chờ đến nỗi sắp biến thành Hòn Vọng Phu cũng chẳng thấy hắn ta đâu.

Không lẽ khu rừng này không chỉ có mỗi cái cây đỏ này thôi sao?

Chắc phải đi vài vòng xem xét thử.

Thời Sênh đi vài vòng xung quanh, chẳng thấy có cái cây đỏ nào nữa, chỉ thấy vài con linh thú ngập ngừng. Sau khi "xử lý" xong vài con linh thú đó, cô quay lại chỗ thân cây cũ thì thấy có một người.

Ai da…

Thời Sênh sờ thanh trường kiếm mà Ngọc Tiêu đưa cho cô lúc chuẩn bị rời đi, bước vài bước lại gần kẻ kia, lấy kiếm đâm vào lưng y.

"Này…"

"Dừng tay!"

Hai âm thanh vang lên cùng lúc, vừa là tiếng kiếm đâm vào da thịt, vừa là tiếng quát thanh lãnh của một cô gái.

Thời Sênh giữ kiếm thủ thế, nghiêng đầu nhìn cô gái, nhăn mặt: "Ủa, đây chẳng phải Diệp sư muội sao?"

Diệp Thanh Thu đang khoác lên mình chiếc trường bào màu tím phủ

đầy bụi, đầu tóc rối bời, chỉ có mỗi khuôn mặt vẫn thanh tú sạch sẽ, đôi mắt vẫn tinh anh.

“Ngươi đang làm gì thế?” Diệp Thanh Thu hỏi.

“Giết người, mù à?” Thời Sênh đáp như đó là một chuyện thường tình.

“…” Thương Thù này bị làm sao thế? Khác hoàn toàn so với một năm trước. Diệp Thanh Thu chớp chớp mắt: “Y và ngươi không thù không oán, sao ngươi lại giết y, ngươi không sợ gặp quả báo sao?”

“Nhìn y thấy không hợp mắt thì ta giết thôi!” Thời Sênh chăm chú nhìn Diệp Thu Thanh, thu kiếm lại, chống xuống đất, thao tác nhanh gọn lẹ.

Vì y là hung thủ giết Thương Thù kiếp trước chứ cô đâu có vô cớ giết người đâu? Nếu có nhân quả báo ứng, y chính là nhân, còn cô mới là quả.

“Ngươi…” Diệp Thu Thanh không ngờ Thời Sênh lại có hành động này, chỉ biết giương mắt nhìn thân hình của người đàn ông mà mình chưa rõ dung mạo ấy, hằn lên một vết thương sâu.

Nàng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết rằng khi nhìn thấy con người ấy, có một trực giác mãnh liệt bảo rằng nàng ta phải cứu y.

Thấy Thời Sênh có vẻ muốn tiếp tục, Diệp Thu Thanh liền ra tay, một bức tường nước đột nhiên xuất hiện, Thời Sênh chỉ biết nhanh chóng chụp lấy người đàn ông đang nằm trên mặt đất, che trước mặt mình.

Bức tường nước không đổi thế được, lao qua hai người, Thời Sênh chỉ kịp thấy trong làn nước có hàng ngàn vòng xoáy, muốn xé toạc cơ thể mình, cô xoay người ép ra một vòng băng cứng, nước đụng vào băngphát ra những âm thanh răng rắc.

Chẳng hổ danh là nữ chính, Thuỷ linh căn cũng vận dụng hết sức linh hoạt được như thế.

Ở cái vị diện nguy hiểm trùng trùng thế này mà Hệ thống cũng không cho cô bàn tay vàng, thật là không chấp nhận được!

Khi Thời Sênh còn đang thầm trách mắng Hệ thống, tầng băng đá bị nước làm thủng một lỗ, Thời Sênh vung kiếm phá tan bức tường nước, thả nam nhân kia xuống, bay qua lỗ hổng, chui ra ngoài an toàn.

Nam nhân kia bị nước cứa toàn thân, bức tường nước hoà chung một màu đỏ.

Tường nước biến mất. Nam nhân kia nằm trên mặt đất, toàn thân đầy máu. Không biết có phải do đau quá hay không, nam nhân kia bò trên mặt đất, căm phẫn nhìn về phía Diệp Thanh Thu.

“Ủa, chưa chết à?” Thời Sênh hừ một tiếng, định tiến lên đâm thêm một đao.

Diệp Thanh Thu đi một đường nước, ôm lấy nam nhân kia, kéo về phía mình.

“… Diệp sư muội, muội làm như thế có phải phép không? Dù muội muốn giết y thì cũng phải xếp hàng chờ tới lượt chứ? Kiểu gì cũng phải để ta bắt đầu!”

Khoé mắt Thời Sênh loé lên một tia sát khí.

Nam chính sao khó giết thế chứ? Đâm y hai nhát rồi chứ đâu có ít, biết thế chém đầu y luôn cho rồi.

Diệp Thanh Thu: "…" Ta nói muốn giết y khi nào chứ?

Nam chính: "…" Có phải y gặp một kẻ tà tu rồi hay không?

"Thôi được, nếu Diệp sư muội muốn có y thì thôi ta nhường cho muội vậy. Nhưng Diệp sư muội… thói quen nuôi béo tốt rồi mới giết của muội không tốt tí nào, dễ bị kẻ muội nuôi quay lại cắn lắm, muội nhớ cẩn thận đó!" Thời Sênh nhắc nhở Diệp Thanh Thu.

"Thương Thù, ngươi đang nói nhảm cái gì đó?" Nàng ta có thói quen này từ khi nào thế?

"Làm gì hung dữ vậy? Ôi, làm người ta sợ quá đi!" Thời Sênh vỗ ngực, lùi ra sau. Miệng thì nói theo kiểu ra vẻ, nhưng mặt lạnh tanh, nhất là đôi mắt cực kì đáng sợ.

Bộ dạng ấy khiến Diệp Thanh Thu càng chắc chắn hơn, trong lòng đã khẳng định rằng Thương Thù đã bị kẻ khác đoạt xác trọng sinh.

Bản thân nàng ta có thể, thì người khác cũng có thể…

Có nên giết Thương Thù hay không?

Không được, nàng ta không biết người này có thân phận như thế nào, không được tuỳ tiện manh động…

Diệp Thanh Thu nghĩ đoạn liền vác lấy nam nhân đó quay đầu chạy, chờ về đến Phiêu Miểu Tông rồi quay lại đối phó người này sau vậy.

Thời Sênh cũng chẳng đuổi theo, cô tin chắc những lời cô vừa nói hồi nãy, nam chính cũng nghe thấy.

Nam chính cũng chẳng phải người tốt lành gì, nếu như lúc đầu không được nữ chính nhiệt tình chăm sóc, lại phải nghe những lời này, cộng thêm vết thương mà nữ chính gây ra…

Nghĩ đến cảnh tượng đó, lại thấy có một chút phấn khích.

…

Thời Sênh cảm thấy hình như tác giả không bắt nữ phụ tự tìm đường chết thì cô ta không vui hay sao ấy.

Ba ngày sau khi tạm biệt nữ chính, họ lại gặp nhau!

Trái đất tuy tròn, nhưng chỉ ba ngày mà cũng đi hết một vòng rồi sao?

Diệp Thanh Thu cũng bất ngờ khi gặp lại cô.

“Cái gì đuổi theo muội ở đằng sau đấy?” Thời Sênh hỏi Diệp Thanh Thu.

Đúng vậy, bọn Diệp Thanh Thu đang chạy thục mạng, phía sau có cái gì đó lớn lắm đang đuổi theo sau.

Lớn cỡ nào cơ?

Cô làm sao mà biết được chứ?

Nhìn vào rừng cây phía sau, cô tự hỏi, cái “thứ” ấy lớn cỡ nào?

“Rồng!”. Diệp Thanh Thu lời ít ý nhiều.

Cái trò gì thế?

Rồng á?

Thế giới tu chân thì còn có thể xuất hiện rồng, chứ thế giới phàm tục thì lấy đâu ra?

Thôi kệ, cho dù là có đi nữa thì sao nó lại đuổi theo nàng ta? Nữ chính à, cô có làm gì đắc tội thì tự hưởng đi, đừng có liên luỵ tới ta.

Chương 56: Thế giới tu chân (5)

Chương 56THẾ GIỚI TU CHÂN (5)

Thời Sênh chạy một quãng, mới cảm thấy sai sai.

Lúc nãy, trông thấy Diệp Thanh Thu mang theo nam chính tiến về hướng cô, cô chưa kịp nghĩ được gì đã hoảng hốt bỏ chạy.

Mình chạy làm quái gì chứ?

Đâu phải nhắm về mình, sao cứ nom thấy nữ chính là IQ biến mất luôn.

Đương lúc Thời Sênh định quay ngoắt bỏ đi, vật thể khổng lồ phía sau bỗng tăng tốc lao ra chặn trước mặt họ.

“Grừ grừ…”

Thời Sênh: “…” Rồng đâu?

Sao đổi thành rắn vậy?

Đây là một con rắn dài hơn năm mươi thước, thân rộng bằng ba người cộng lại, đầu nghểnh cao, trừng mắt nhìn họ, đuôi ve vẩy quật ngã cây cối xung quanh.

Diệp Thanh Thu sinh lòng nghi ngờ, rõ ràng lúc nãy nhìn thấy con rồng, sao giờ lại biến thành rắn rồi?

Chả lẽ…

Vận khí của nàng ta lại kém tới mức đó?

“Rầm rầm rầm!”

Như trả lời cho câu hỏi trong lòng Diệp Thanh Thu, bầu trời trong vắt bỗng chốc mây đen vần vũ, tựa như nghìn quân vạn mã đang kéo đến, tiếng động nổ vang đất trời.

“Bố khỉ!” Thời Sênh khẽ rên, xoay người bỏ chạy.

Mẹ nó, con rắn này sắp độ kiếp!

Trúc cơ yếu như cô làm sao chịu nổi lôi kiếp, còn không mau chuồn chả lẽ chờ chết à?

Trông thấy thế, Diệp Thanh Thu cũng chạy theo, tuy phải vác theo nam chính đang trong tình trạng hôn mê, nhưng tốc độ không hề thua Thời Sênh.

Điều quan trọng là…

Con rắn độ kiếp kia vẫn đang dí sát phía sau họ!

Theo cốt truyện, nhân vật chính tuy tham gia tìm kiếm người có linh căn cho tông môn, nhưng không hạ xuống ở đây nên không thể đụng phải những chuyện thế này. Theo quỹ đạo, nữ chính chỉ cứu nam chính tại đây, không hề bị con rắn kia đuổi như bây giờ!

Chẳng qua cô chỉ chém nam chính hai nhát, cốt truyện bị hỏng đến nỗi không còn cách cứu chữa nữa ư?

Thời Sênh quan sát con rắn phía sau, phát hiện mục tiêu của nó là Diệp Thanh Thu, dù cô có chậm một nhịp thì nó cũng không hề tấn công cô, chỉ canh chừng mỗi Diệp Thanh Thu.

"…" Nữ chính có lấy mất thứ gì của nó không?

Theo tính cách của nữ chính, chuyện đó rất có thể xảy ra…

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Quân Lâm Thiên Hạ]

Đồ Hệ thống chết tiệt, đang lúc nghìn cân treo sợi tóc, mi ban bố nhiệm vụ cái khỉ gì, có nhân tính không vậy!

[Ký chủ, Hệ thống không phải con người, dĩ nhiên không có nhân tính.] Hệ thống nghiêm túc trả lời than vãn của Thời Sênh.

Rốt cuộc, "Quân Lâm Thiên Hạ" là cái nhiệm vụ quái gì?

[Phò trợ Phượng Từ đăng quang Tiên Đế.]

Phượng Từ?

Bố khỉ!

Còn là một vai phản diện nữa chứ.

Có phải lúc nào Nhiệm vụ ẩn giấu cũng liên quan đến nhân vật phản diện hay không? Còn là loại Boss của vai phản diện nữa?

[Trong nhiệm vụ, ký chủ không thể lợi dụng kẽ hở, hoán đổi khái niệm, mong ký chủ nghiêm túc làm nhiệm vụ. Gợi ý: Nếu ký chủ trực tiếp khiến nam chính nữ chính tử vong, nhiệm vụ xem như thất bại,

khấu trừ một lượng giá trị sinh mệnh tương ứng, giá trị sinh mệnh bằng không, ký chủ sẽ tiêu vong.]

Thời Sênh: "…"

Quy tắc này… sao giống tùy hứng thêm vào vậy?

Không thể trực tiếp, vậy thì gián tiếp đi.

Không đúng!

Giá trị sinh mạng là cái quái gì? Sao lúc trước không có? Hệ thống, mi đừng lúc nào cũng thiết lập tùy hứng như vậy chứ?

[Gợi ý: Giá trị sinh mạng chỉ còn 10 điểm. Nếu nhiệm vụ lần này thất bại, giá trị sinh mạng bằng 0.]

Thời Sênh: "…"

Hệ thống, mi xằng bậy như thế cảm thấy rất thích không?

[… …]Tôi đây làm vậy cũng do bị cô ép buộc.

Trong lòng Thời Sênh nguyền rủa Hệ thống ngàn vạn lần.

Hệ thống ban bố nhiệm vụ ẩn giấu luôn theo một quy luật, chắc chắn Final Boss đang ở gần đây.

Vậy là, Phượng Từ đang ở đây?

…

Mây đen trên trời ngày càng chằng chịt, gần như che kín cả rừng Tử

Vong, muông thú trong rừng đều hối hả tìm chỗ trú an toàn, bỗng chốc khu rừng trở nên tĩnh lặng đầy vẻ chết chóc.

Giữa lúc khu rừng yên ắng thế này.

Một nam tử mặc sa y trắng đang chậm rãi rảo bước, hắn đi đến đâu, lửa vàng tung hoành đến đó, nhưng ngọn lửa lại không hề thiêu đốt cây cối xung quanh, kỳ lạ vô cùng.

Con đường lửa ấy dài đến mười mét.

Vượt quá mười mét, ngọn lửa sẽ tắt dần, rồi biến mất.

Nam tử khẽ ngước đầu, tròng mắt đỏ thẫm phản chiếu bầu trời đen ngòm. Ngũ quan của hắn không hề nổi bật, nhưng khi ghép lại với nhau lại toát lên một vẻ đẹp kinh hồn.

Tựa như hoa sen trắng nở rộ giữa nghiệp hỏa, thanh vận tuyệt trần.

Thánh thiện, bất khả xâm phạm.

“Bình!”

Nam tử khẽ nghiêng đầu, trông thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang xông về hướng hắn, sau lưng nàng là một con rắn.

Hóa ra là con rắn này độ kiếp.

Nam tử bước sang hướng khác, nhường đường cho họ.

Trông thấy ngọn lửa chập chờn trước mắt, Thời Sênh lập tức nhận ra nam tử trước mặt là Phượng Từ.

Gần như không do dự, cô xông đến bên hắn, mở miệng kêu: “Soái ca, cho mượn lửa.”

Phượng Từ không hề biến sắc, chỉ trầm lặng nhìn Thời Sênh xông đến, dừng bên ngọn lửa của hắn.

Con rắn kia cảm giác được ngọn lửa của hắn không hề tầm thường liền lập tức dừng lại, đuôi rắn quẹt qua Thời Sênh và Phượng Từ theo quán tính.

Phượng Từ khẽ nhấc tay, ngọn lửa không nhiệt độ lóe lên từ bàn tay hắn, gạt văng nó một cách dễ dàng.

Thời Sênh: “…” Wow, không hổ danh là Boss phản diện.

Với giá trị vũ lực này của hắn thì “đốn ngã” nữ chính dễ như trở bàn tay!

Lúc này, Diệp Thanh Thu xuất hiện từ hướng khác, trông thấy Phượng Từ bỗng ngẩn người, sau đó bình tĩnh đảo mắt sang nơi khác.

Quả nhiên, nữ chính không thích phản diện.

Con rắn không cam tâm khẽ gầm gừ hai tiếng, nhưng vẫn sợ lửa của Phượng Từ không dám đến gần, sau đó bèn chuyển hướng tấn công sang Diệp Thanh Thu mới xuất hiện.

“Ngươi không có cảm giác với ngọn lửa của ta?” Phượng Từ không hề đếm xỉa đến cuộc giao tranh của Diệp Thanh Thu và con rắn ấy, chỉ chăm chú nhìn Thời Sênh.

Mắt của hắn đỏ thẫm, dưới ánh lửa lập lòe, sắc đỏ không những

không bị lu mờ, mà còn sáng rỡ và trong vắt bội phần, tựa như đá ruby trong tủ kính, long lanh tuyệt trần.

Thời Sênh cúi đầu nhìn chân mình, ngọn lửa vẫn lặng lẽ cháy, nhưng cô không cảm thấy nóng lên một tẹo nào, cũng không hề cảm thấy thích thú.

Vì cô có linh căn hệ Băng.

Băng và hỏa không thể dung hòa.

Phượng Từ đưa tay, chạm vào má Thời Sênh một cách cẩn thận. Ngay lúc hắn tiếp xúc cô, ngọn lửa bỗng bùng lên, chắn cả tầm mắt của Thời Sênh.

Nhưng cô vẫn không hề cảm thấy nóng.

Dù ngọn lửa ở ngay gần, côcũng không bị tổn thương gì.

Ánh mắt Phượng Từ trở nên dịu dàng: “Ngươi rất đặc biệt, sau này hãy đi theo ta.”

Thời Sênh: “…”

Hở? Ta vẫn chưa nói câu nào mà?

Nhưng nhiệm vụ ẩn giấu này có vẻ mâu thuẫn với nguyện vọng của nhân vật quá nhỉ? Nếu cô đi theo Phượng Từ, vậy Ngọc Tiêu thì sao? Hệ thống chết tiệt kia từng nói, chỉ cần nhiệm vụ thất bại thì xem như cô tiêu tùng.

Gượm đã…

Trong nguyện vọng của nhân vật, ở bên cạnh bên Ngọc Tiêu chỉ là nếu có thể mà thôi.

Vậy có nghĩa là, chỉ cần đừng để Ngọc Tiêu chết thì cũng tính là hoàn thành nhiệm vụ chứ nhỉ?

Chương 57: Thế giới tu chân (6)

Chương 57THẾ GIỚI TU CHÂN (6)

Thời Sênh nhớ lại cốt truyện, vội nhảy ra khỏi vòng lửa: “Mẹ nó, quên béng mất…”

Phượng Từ nhìn cô, lông mi rung rung, cũng không biết là đang nghĩ gì, nhưng lại có vẻ chăm chú như nhìn một món bảo vật.

Phượng Từ…

Là cái gai lớn nhất của truyện này, là tảng đá ngăn đường, không cho nữ chính bước lên đỉnh vinh quang.

Hắn là kết tinh của dòng Phượng tộc và Long tộc, nhưng từ khi mới sinh ra, trên người đã có lửa cháy hừng hực. Lửa ấy không toả ra nhiệt, nhưng có thể biến mọi thứ có sinh mệnh thành tro bụi.

Chẳng ai dám lại gần hắn, cho dù là cha mẹ hắn cũng không dám tuỳ tiện tiếp cận, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là bị thương ngay.

Phượng tộc và Long tộc vốn dĩ không hợp, lại thêm Phượng Từ như thế nữa, nên cha hắn thấy không ổn, hối hận vì đã cưới mẹ hắn, còn mẹ hắn thì lại vì cha hắn mà từ mặt hắn.

Phượng Từ…

Lần đầu hắn xuất hiện là ở Tiên giới, nữ chính vừa phi thăng, nam

chính đi đón, Phượng Từ mới từ hạ giới lên, mọi người xung quanh lũ lượt tránh đi, cuối cùng thì chỉ còn nam chính và nữ chính đứng bất động mà thôi.

Nữ chính không quen biết Phượng Từ, nam chính thì chẳng thèm đoái hoài gì tới Phượng Từ.

Nam chính là thiếu chủ của Long tộc, đương nhiên nhìn không thuận mắt kẻ dị biệt do Long Phượng kết hợp sinh ra này, nhưng vì Phượng Từ đặc biệt, nên bình thường y chẳng thèm chủ động khiêu chiến với Phượng Từ làm gì, nhưng do lúc đó có nữ chính ở bên cạnh nên y chặn đường Phượng Từ lại.

Phượng Từ liền châm lửa đốt Phi Thăng Đài, ngọn lửa ấy cháy hừng hực liền ba ngày.

Lúc ấy, nữ chính bộc lộ biểu hiện lạ thường, có chút phòng bị, nhưng tác giả không giải thích gì cả. Hoá ra là họ đã gặp nhau rồi?

Thời Sênh sờ trên sờ dưới xong mới chắc chắn là bản thân an toàn.

May mà mình không dính phải lửa, nếu không chết chắc.

Sao vừa rồi cô lại chui vào trong ngọn lửa đó chứ? Chắc là bị con quái kia đuổi, cắm đầu chạy thục mạng đến rơi hết sạch trí khôn rồi.

Nhưng…

Tại sao cô lại không sao nhỉ?

Vừa rồi cô đứng mãi rất lâu ở bên trong ấy, nếu “lag” thì “lag” như thế là quá lâu rồi.

Hay là do bản cô nương da thịt quá dày?

[Do mục tiêu đặc biệt, hệ thống tặng bạn BUG bỏ qua ngọn lửa của Phượng Từ.]

Hoá ra là được đặc ân, vậy sao trước đó không cho từ sớm đi?

Quà tân thủ của ta đâu?

Làm ơn đi vào trọng điểm đi cô nương!

“Thương sư tỉ!” Diệp Thanh Thu xông về phía cô, theo sau chính là con rắn kia.

Mẹ mẹ mẹ…

Nữ chính định làm gì thế?

Diệp Thanh Thu dẫn con rắn về phía cô, sau khi tới gần liền vươn tay ra định đẩy Thời Sênh một cái.

Thời Sênh chụp lấy cánh tay Diệp Thanh Thu, “Diệp sư muội, ngươi định làm gì?”

Nhìn lại thấy con rắn sắp đuổi đến nơi, Diệp Thanh Thu la lớn: “Thương sư tỉ hãy giúp ta chặn đường chúng lại, Thương sư tỉ không phải thấy chết không cứu chứ?”

“Có!” Thời Sênh gật đầu chắc nịch, sau đó xô Diệp Thanh Thu ra, nhảy vào trong đám lửa của Phượng Từ.

Nữ chính quả nhiên là tàn nhẫn, độc ác!

Cứ gặp nhau là như muốn lấy mạng bản cô nương đây vậy!

Con rắn kia vừa lại gần Phượng Từ thì có hơi ngập ngừng, nó trừng mắt lên nhìn Diệp Thanh Thu.

Cũng chỉ tại vì con người này cướp đồ của nó thôi!

Cỏ Thăng Tiên nó đã canh giữ bao nhiêu năm, chỉ chờ đến khi được độ kiếp, ấy thế mà con người này lại đi cướp mất của nó!

Nhưng còn cái con người biết thổi ra lửa kia thì… thật chẳng dễ xơi.

“Soái ca, huynh có muốn giết ả không?” Thời Sênh hào hứng, “Ả dẫn rắn tới đây, đương nhiên là chẳng tốt lành gì!”

Đôi mắt trong veo của Phượng Từ long lanh, “Nếu nàng thích, ta giết ả!”

Thời Sênh: “… Này… này… ngươi thả thính ta hả?”

Bản cô nương dễ ăn thính lắm sao?

Dù sao thì cũng…

“Ta thích. Huynh giết ả đi! Giết ả xong, ta sẽ theo huynh!” Thôi thì để tới lượt ta thả nhé!

Diệp Thanh Thu: “…” Các người nói chuyện này trước mặt ta cảm thấy thích hợp lắm sao?

#Ký chủ lại xúi giục vai phản diện làm chuyện xấu#

Phượng Từ cất bước tiến về trước, hắn đi tới đâu, vô số những quả

cầu lửa nhảy tung tăng tới đó, phiêu bồng trong không trung. Khó có thể nào cảm nhận được sức nóng của những quả cầu lửa này, nhưng chúng lại khiến con người ta dâng lên một nỗi sợ.

Con rắn kia sớm ngửi thấy mùi bất ổn liền chuồn đi độ kiếp luôn, chắc là chờ "dậy thì thành công" xong sẽ quay lại báo thù.

Đương nhiên, phải độ kiếp thành công mới được!

Vậy là ở đây chỉ còn Diệp Thanh Thu và nam chính Long Quyết vẫn luôn theo nàng ta mà thôi.

"Thương Thù, ngươi muốn tàn sát đồng môn?" Diệp Thanh Thu sớm cảm thấy mùi sát khí của đám cầu lửa đó, vội vàng cất tiếng.

"Ủa, người ra tay có phải ta đâu, sao lại nói ta là tàn sát đồng môn? Soái ca à, đừng nghe ả nói lảm nhảm, ả đang câu giờ đó!" Khả năng đặc thù của nữ chính đó chính là câu giờ, mà câu giờ xong thì kiểu gì cũng có cơ hội thoát.

"Ta đường đường là đệ tử chân truyền của Tông chủ Phiêu Miểu Tông, vị các hạ này nên nhớ rõ nhé!" Diệp Thanh Thu vừa nói vừa lùi về sau.

Con nha đầu Thương Thù này hoá ra thực sự dám…

Phượng Từ vẫn tiến về trước, mắt không hề chớp, những quả cầu trong không trung vẫn nhảy nhảy về phía Diệp Thanh Thu.

Nguyên một dàn cầu lửa khiến Diệp Thanh Thu có muốn né cũng khó mà né.

"Á!" Cầu lửa đập trúng vai Diệp Thanh Thu, nàng ta la lên thất thanh.

Những quả cầu lửa này rốt cuộc là lửa gì? Sao lại đáng sợ như thế?

Cầu lửa tứ phía tập trung lại như muốn bao trọn lấy Diệp Thanh Thu, nhưng khi chúng mới bao vây được một nửa, một cơn cuồng phong nổi lên từ phía Diệp Thanh Thu, thổi dạt đám cầu lửa kia đi.

Ánh mắt Phượng Từ loé lên vẻ không vui, một luồng lửa phóng ra từ tay áo hắn, nhắm thẳng vào Diệp Thanh Thu. Theo bản năng, Diệp Thanh Thu vội vàng lấy nam chính ra đỡ.

“Phượng Từ, đây là phàm trần, ngươi định dẫn dụ thủ vệ giới diện tới sao?”. Một âm thanh yếu ớt khẽ vang lên.

Giọng nói đó hoá ra là của nam chính, Long Quyết.

Bị Diệp Thanh Thu lấy ra làm lá chắn nên y đã tỉnh lại. Nhìn y vẫn còn tàn tạ, tựa như chỉ cần dùng một ngón tay cũng đủ để chọc chết y, nhưng tiếc là y vẫn chưa tàn hơi.

Y mắt nhắm mắt mở nhìn Diệp Thanh Thu, Diệp Thanh Thu né tránh không dám nhìn y, nhưng cũng không buông Long Quyết ra.

Phượng Từ thu tay, đám cầu lửa bay gần đến chỗ Diệp Thanh Thu liền quay đầu, trở về với vòng lửa xung quanh người mình.

Diệp Thanh Thu mặt trắng toát, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Mém chút, chỉ mém một chút nữa thôi là toi đời rồi.

Thương Thù… Nhất định không thể bỏ qua cho con người này.

Thời Sênh: “…” Quả nhiên nữ chính không thể dễ chết như thế

được.

“Bắt cóc ả, mang về Tiên giới giết!”

Thời Sênh: “…” Để giết một con người thôi mà phí bao nhiêu chương tiết thế này, Boss đại nhân à, ngươi thật là trâu bò quá đi!

Ngay lúc Thời Sênh còn đang suy diễn, dưới chân Long Quyết đột nhiên xuất hiện luồng sáng. Luồng sáng ấy ôm trọn Long Quyết và Diệp Thanh Thu, rồi bỗng nhiên họ biến mất không một dấu vết.

Khốn thật, đúng là Long tộc thiếu chủ. Ngay cả thứ quý báu như Truyền Tống Phù cũng có.

“Đuổi theo không?” Phượng Từ ngơ ngác nhìn Thời Sênh.

“Khỏi đuổi, hết vui rồi!” Thời Sênh lắc đầu, nữ chính còn chưa phi thăng, giờ mà giết ả thì há chẳng phải quá dễ dàng cho ả rồi sao?

Chi bằng… giữ ả lại, cho ả và nam chính yêu nhau, rồi hận nhau…

“Huynh là Phượng Từ à? Ta là Thương Thù. Huynh là người trên Tiên Giới sao?” Thời Sênh chớp chớp mắt, giả bộ hỏi những thông tin mà thực ra cô đã biết hết cả rồi.

“Ừ, nàng có thể gọi ta là… A Từ. Nàng về Tiên Giới với ta!”

Lúc đầu, Phượng Từ nói có vẻ hơi ngập ngừng, nhưng sau đó thì lại dứt khoát, như kiểu mình thích thì mình làm thôi, cho dù Thời Sênh không đồng ý, hắn cũng bắt cóc cô đi luôn vậy.

Chương 58: Thế giới tu chân (7)

Chương 58THẾ GIỚI TU CHÂN (7)

“Ta không thể đến Tiên giới được.” Thời Sênh lắc đầu, khuôn mặt buồn bã, “Ta chẳng qua mới chỉ Trúc Cơ, còn xa lắm mới lên Tiên giới được.”

Phượng Từ nhíu mày.

“Nhưng huynh có thể lưu lại thế giới tu chân.” Thời Sênh mắt sáng bừng, “Huynh ở Tiên giới rất lâu rồi đúng không? Thử thay đổi môi trường xem sao, có lẽ cũng sẽ có cảm giác mới lạ.”

“Nếu ta ở lại đây, nàng sẽ ở cùng ta sao?”

“Đúng vậy!” Ta đây còn phải phò trợ ngươi đoạt được ngôi Tiên Đế, tất nhiên là ta phải ở bên cạnh ngươi rồi.

Trước tiên phải giành được thiện cảm và sự tin tưởng của hắn mới được.

“Được.”

Thời Sênh đành lặng lẽ thu dọn mớ ngôn ngữ game vừa mới triệu tập được, cô còn chưa kịp thể hiện tài ăn nói hắn đã đồng ý rồi, thật là nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Nhân vật phản diện dễ dỗ dành vậy à?

Phượng Từ xưa nay chưa từng gặp được người nào lại gần hắn được, vậy nên khi thấy Thời Sênh có thể lại gần mình, tất nhiên hắn thấy rất vui mừng, hơn nữa còn có ý định giam cầm nàng lại.

“Ta đi bắt con rắn kia làm thú cưỡi cho nàng.” Phượng Từ giơ tay nắm lấy tay Thời Sênh, đưa cô đi về phía lôi vân dầy đặc đằng xa.

Ừm, đúng vậy, người của hắn thì phải dùng thứ tốt nhất.

Tuy rắn không sánh được với rồng, nhưng cũng được coi là tốt nhất ở phàm trần và thế giới tu chân này rồi, đợi khi nào đi đến Tiên giới rồi bắt rồng cho nàng ấy sau vậy.

Thời Sênh hoàn toàn không biết dự định của Phượng Từ, khi nghe thấy Phượng Từ nói muốn đi bắt rắn thì kinh ngạc không thôi.

Nhân vật phản diện này hình như đối với cô hơi tốt quá thì phải?

Nhưng tại sao lần này không phải là nhiệm vụ chiến lược?

Hay Hệ thống đã biết hết sự tình rồi?

Ài, cái Hệ thống chết tiệt này….

Và thế là con rắn số khổ kia vừa độ kiếp xong, đang chuẩn bị phi thăng thì bị Phượng Từ bắt được, dùng vũ lực ép buộc kí kết khế ước với Thời Sênh.

Tất nhiên nó cự tuyệt, nhưng dưới sức ép của vũ lực tuyệt đối, nó không dám nói nửa chữ không.

Khó khăn lắm nó mới độ qua được kiếp này, cứ ngỡ những ngày

tháng tươi đẹp đang chờ đợi, ai biết rằng khi còn chưa kịp độ kiếp thì bị một kẻ phàm trần cướp Thăng Tiên Thảo, giờ độ kiếp xong lại bị kí kết khế ước làm tọa kỵ.

Nó đắc tội ai rồi chứ?

“Từ nay về sau ngươi tên là Pudding ” Thời Sênh vuốt vuốt đầu dận xà, à, giờ nó đã trở thành dận long rồi.

Dận xà phi thăng xong sẽ trở thành dận long, tuy vậy vẫn không sánh được với huyết thống thuần chủng của Long tộc.

Pudding?

Tên gì vậy chứ? Không có phong độ gì cả, đừng mà, đừng mà!

Ngọn lửa quanh thân Phượng Từ vừa rực lên, dận long liền run rẩy, haizzz, Pudding thì Pudding vậy!

…

“Ngọn lửa này của huynh không thể tạm thời thu lại được sao?” Thời Sênh nhìn ngọn lửa lớn đằng sau, cảm thấy đau đầu, như vậy thì sao cô đưa hắn về được đây?

“Được chứ.” Phượng Từ vừa dứt lời thì ngọn lửa cũng biến mất không còn tăm tích.

“… Vậy thì, tại sao khi trước huynh không thu nó lại chứ?” Tuy rằng cảnh tượng nhìn có vẻ rất hoành tráng, rất sang chảnh, nhưng mà cũng đáng sợ lắm chứ!

“Như vậy sẽ không có người gây chuyện với ta.” Phượng Từ nói

từng câu từng chữ rất nghiêm túc, từ tốn, trong đôi mắt màu đỏ sẫm thoáng qua sự thù địch, “Từ nay về sau nàng phải ở bên ta.”

Thời Sênh: “…”

Cái đồ bệnh hoạn này ở đâu chui ra vậy trời?

“Hôm nay nghỉ tạm ở đây, ngày mai chúng ta lại lên đường.” Thời Sênh thở dài, thả Pudding ra rồi dặn dò: “Đi bắt mấy con thỏ về đây.”

Pudding đã biết nói từ lâu, nhưng nó không muốn nói chuyện với loài người, đặc biệt là con người đã khế ước nó, vậy nên nó chỉ kiêu ngạo hất đầu một cái rồi đi thẳng về phía khu rừng trước mắt – đi bắt thỏ!

Vốn là dận xà vừa phi thăng lên dận long, vậy mà lại phải đi bắt thỏ! Bắt thỏ! Chuyện này mà truyền ra ngoài thì sau này nó phải sống sao đây?

Pudding ôm một bụng tràn ngập oán khí mang mấy con thỏ về, ném tới trước mặt Thời Sênh rồi đi thẳng, thoáng chốc đã không thấy đuôi đâu nữa.

Nó không gây được, không lẽ trốn cũng không được luôn sao?

Phượng Từ nhìn con thỏ trên tay Thời Sênh, ánh mắt sáng lên, dang tay ra đón lấy con thỏ, biến ra một ngọn lửa, con thỏ trong tay lập tức biến thành tro, rồi khẽ thổi một cái, đám tro ấy cũng bay biến mất luôn trong không trung.

Thời Sênh: “…”

Phượng Từ chớp chớp đôi lông mày, đôi mắt đỏ sẫm hoang mang

nhìn đôi bàn tay mình, khuôn mặt biểu cảm vô cùng đáng yêu.

Một giây sau, hắn cầm tay Thời Sênh, dùng lực rất mạnh, Thời Sênh cảm thấy như nghe thấy cả tiếng xương cốt đang kêu rắc rắc.

Hắn giống như đang muốn xác định điều gì, sự hoang mang dần bị thay thế bởi ý cười, nói rõ từng câu từng chữ: “Nàng là của ta.”

“… Buông ra!” Thời Sênh cắn chặt răng nhìn chằm chằm Phượng Từ.

Tay ta sắp đứt tới nơi rồi.

Nghe vậy, Phượng Từ không những không buông tay mà còn chau mày: “Nàng không bằng lòng ở bên ta sao?”

Ở bên cái đầu ngươi ấy!

Thời Sênh hít mạnh: “Tay ta sắp đứt rồi nè đại ca, huynh buông tay ta ra trước được không?”

“Nàng không muốn ở bên ta sao?” Phượng Từ không để ý đến lời Thời Sênh nói, cố chấp hỏi dồn.

Ngọn lửa quanh thân hắn bắt đầu nhảy múa, khuôn mặt bình tĩnh ẩn giấu một luồng sát khí hung dữ, dường như chỉ cần Thời Sênh nói một câu không bằng lòng, hắn sẽ bóp chết cô tại chỗ ngay lập tức.

“…” Ôi trời ơi, cô sắp điên lên mất, “Ta đồng ý, đồng ý, huynh buông tay tay ra trước đã!”

Khí phách gì gì đó cứ tạm thời bỏ qua đã, đợi đến khi xử lý được tên Phượng Từ này đã rồi hãy nói đi!

Khí thế trên thân Phượng Từ trở nên ôn hòa hơn, hắn cảm thấy thỏa mãn buông tay Thời Sênh ra, giơ tay cầm lấy con thỏ dưới đất, chớp mắt lại thiêu con thỏ đó thành tro không còn dấu vết gì, ngay cả một sợi lông cũng không chừa.

Thời Sênh xoa xoa cánh tay đỏ ửng, nhìn Phượng Từ đầy cổ quái.

“Huynh muốn làm gì?” Loài thỏ có thù hận gì với ngươi sao? Đó là bữa tối của bản cô nương đây, cơm tối đó ngươi hiểu không?

Phượng Từ nhìn Thời Sênh mờ mịt: “Ta muốn… quay thỏ cho nàng ăn.”

Quay thỏ…

Ngươi có biết ngọn lửa đó có sức mạnh lớn thế nào không?

Tiên nhân còn không chịu nổi, huống chi chỉ là một con thỏ!!!

“Để ta tự làm…” Thời Sênh nói yếu ớt, rốt cuộc là cô vướng phải chuyện gì thế này?

Mấy ngày sau, Thời Sênh mới biết cô đã vướng phải rắc rối lớn như thế nào.

Phượng Từ có ý thức chiếm hữu đối với cô vô cùng mạnh mẽ, cho dù cô nhìn một cái cây lâu một chút, chỉ một giây sau cái cây đó liền biến thành tro.

Như vậy mà muốn làm người thống trị tối cao của Tiên giới sao?

Tiên giới sẽ ra sao đây?

Chắc chắn là Hệ thống bị điên rồi!

…

Bởi vì có Phượng Từ, Thời Sênh đã bỏ lỡ lần bắt pháp khí phi hành trở về tông môn, cũng không biết Bạch Lang trở về và nói với sư phụ cô đã đi rồi thì liệu hắn có bị sư phụ đánh chết hay không nữa?

Cô có Pudding biết bay, muốn trở về tu chân giới cũng không khó khăn gì.

Trước khi phi thăng, Pudding không bay được, nhưng sau khi phi thăng đã mọc thêm một đôi cánh, nhìn thì có vẻ kỳ kỳ, có cảm giác trông chẳng giống ai.

Nhưng người của tu chân giới lại cảm thấy rất bá khí, rất chi là đẹp.

Thời Sênh nghĩ có lẽ là do quan điểm thẩm mỹ của cô khác biệt với bọn họ.

“Ta nói cho huynh biết, lát nữa khi tới tông môn, huynh không được phép động chút là thiêu người khác, sẽ gây rắc rối cho ta đó.” Thời Sênh nhìn Phượng Từ nói với vẻ nghiêm túc.

Trên đường đi, số người bị hắn thiêu chưa đến một trăm thì cũng đến tám mươi.

Cơ bản là chỉ một câu nói không hợp ý liền thiêu, đi tới đâu thiêu tới đó.

“Ừm.” Phượng Từ gật đầu thật đáng yêu, “Nàng không thích thì ta không thiêu.”

Thời Sênh: “…” Đừng có mà thả thính ta như vậy nữa đi!

Chương 59: Thế giới tu chân (8)

Chương 59THẾ GIỚI TU CHÂN (8)

Thời Sênh cưỡi trên lưng Pudding, đang định xông thẳng vào Phiêu Miểu Tông, nhưng không ngờ chưa kịp vào tông môn đã bị chặn lại.

“Ai đó? Ở Phiêu Miểu Tông không được phép phi hành.”

Mấy tên đệ tử mặc đạo bào Phiêu Miểu Tông đang cưỡi phi kiếm đứng trước mặt Thời Sênh, khi nhìn rõ người ở phía trước, mắc mặt liền biến đổi khác thường, vừa kinh ngạc lại vừa có ý dò xét, “Thương sư thúc…”

Họ nhìn thấy Phượng Từ đứng bên cạnh Thời Sênh, càng kinh sợ hơn, tức thì lùi lại về phía sau.

Thời Sênh nhìn họ đầy nghi hoặc.

Mới không gặp chưa được bao lâu đã không biết cô là ai rồi sao? Hay là sợ bị cô ăn thịt?

Khi Thời Sênh bước vào mới hiểu ra tại sao đám người ấy lại nhìn mình bằng ánh mắt đó.

Diệp Thanh Thu đã trở về tông môn, hơn nữa còn nói với Tông chủ rằng cô liên hợp với người ngoài giết nàng ta, hiện giờ cả Phiêu Miểu Tông đang truyền tai nhau cô là người lòng dạ độc ác ra sao, sát hại cả đồng môn như thế nào.

Bọn họ thuật lại toàn bộ câu chuyện sống động như thật vậy.

“Để ta giúp nàng giết chúng.” Đáy mắt Phượng Từ dần ánh lên một tia sát khí.

Người của hắn, ngoài hắn ra thì không ai được phép nói không được.

Thời Sênh nhanh chóng kéo Phượng Từ lại, “Nói đôi ba câu cũng không làm mất miếng thịt nào của ta được, cứ để họ nói cho thoải mái đi.” Ôi mẹ ơi, động chút là đòi giết người, bản cô nương đây không điều khiển nổi cỗ máy giết người hình người này nữa rồi!

Phượng Từ nhìn Thời Sênh mờ mịt, ánh mắt dừng lại trên cánh tay cô đang kéo tay hắn, sát khí nơi đáy mắt dần tắt đi.

“Chúng ta trở về Thiên Tận Phong trước đã…” Thời Sênh dần nhỏ tiếng, mắt cô nhìn về khu nhà bên cạnh, xa xa còn thấp thoáng vài bóng người.

“Sư thúc ta không phải loại người đó, Sở Ngưng, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có ở đó mà ăn nói hàm hồ, hạ thấp danh dự sư thúc ta!”

“Ta ăn nói hàm hồ sao? Nay khắp Phiêu Miểu Tông từ trên xuống dưới có ai lại không biết chứ, ngươi có bản lĩnh thì đi chặn họng họ lại đi? Ngươi xem giờ cả sư thúc ngươi cũng không dám trở về nữa rồi, nếu không phải do ả làm thì tại sao lại không dám trở về chứ?”

“Nói láo!”

“Lâm Nhất Nhất, ngươi muốn làm gì? … Lâm Nhất Nhất, là do ngươi

ra tay trước, đừng trách ta đấy!”

Ban đầu là Lâm Nhất Nhất ra tay trước, nhưng đám Sở Ngưng có đến mấy người, một mình Lâm Nhất Nhất vốn không thể thắng được, chưa được mấy chiêu đã thất thế.

Thời Sênh khẽ chau mày, “Đợi ta ở đây, không được qua đó, cũng không được phép động thủ.”

Phượng Từ không vui nhìn theo Thời Sênh, mở miệng định nói nhưng chưa kịp phản bác Thời Sênh đã nói tiếp: “Không phải huynh nói sẽ nghe lời ta sao?”

Phượng Từ mím môi, mấy giây sau mới buông tay Thời Sênh.

“Nếu chúng dám làm hại nàng, ta sẽ khiến chúng không còn cả xương cốt.”

Thời Sênh: “…” Tổng tài bá đạo phiên bản Tu Chân đã xuất hiện!

…

Lâm Nhất Nhất không cam lòng nhưng chỉ đành giương mắt nhìn phong nhận hình trăng lưỡi liềm lao về phía mình, sự phẫn nộ trong lòng đã bị sự sợ hãi thay thế.

Nhưng cứ nghĩ đến việc đám người này dám sỉ nhục sư thúc, Lâm Nhất Nhất liền không thấy sợ hãi gì nữa. Sư phụ và sư tôn nhất định sẽ chứng minh được sự trong sạch của sư thúc, họ nhất định sẽ báo thù cho cô.

Khi thấy phong nhận sắp chạm đến người mình, bỗng nhiên trước mặt nàng xuất hiện một tầng tường băng màu trắng. Phong nhận

chưa chạm đến tường băng đã rơi xuống.

“Cậy đông hiếp ít, lũ đệ tử Vô Yểm Phong kia, các ngươi giỏi lắm!”

Lâm Nhất Nhất nhìn về phía phát ra âm thanh, trong ánh sáng ngược ấy, thiếu nữ mặc đạo bào màu tím đang từ từ bay tới, trên thân nàng dường như còn có một tầng ánh sáng trắng thánh thiện, mỗi bước đi đều như đang dẫm đạp lên trái tim nàng ta, từng nhịp tim đang đập thình thịch thình thịch đầy hỗn loạn.

“Ngươi…” Sở Ngưng nhìn rõ người đang tiến tới liền lặng người đi, nhưng vẫn châm chọc, “Ngươi vẫn còn dám quay lại đây sao?”

Thời Sênh dìu Lâm Nhất Nhất dậy, khẽ phất tay khiến tầng tường băng tan đi, ngữ khí thản nhiên tùy tiện, “Có gì mà không dám quay lại chứ?”

“Còn dám già mồm, đợi xem đến lúc gặp tông chủ, ta xem ngươi còn dám già mồm nữa không?” Sở Ngưng khẽ hừ một cái, ả thấy Thời Sênh không thuận mắt cũng là có lý do của ả.

Một năm trước, nữ nhân này bám lấy ca ca của ả, mặt dày theo đuổi khắp nơi. Nay nàng ta gặp rắc rối, sao ả lại không hùa theo chứ.

“Vậy không phiền ngươi quan tâm nữa…” Thời Sênh cúi người, liếc nhìn Sở Ngưng, bỗng nhiên cô giương tay lên, tức thì mấy lưỡi băng đâm thẳng vào chân Sở Ngưng.

Sở Ngưng còn chưa nhìn rõ đó là gì, hai chân đã mềm nhũn, suýt ngã vật xuống đất. Đám người xung quanh ả nhanh tay nhanh mắt tiến tới đỡ mới giúp ả ta không bổ nhào xuống đất.

Sở Ngưng đầu óc trống rỗng, Thương Thù ra tay quá nhanh quá

nguy hiểm.

Tại sao tu vi của nàng ta lại cao như vậy?

“Thương Thù, ngươi làm trò gì vậy?” Một nữ đệ tử trong đó phản ứng lại, giận dữ hét lên.

“Ta chỉ trừng phạt tên đệ tử không biết tôn ti là gì mà thôi, sao nào, ngươi cũng muốn nếm thử mùi vị sao?” Thời Sênh nhìn nữ đệ tử đó, để lộ ra hàm răng trắng sáng, nụ cười có chút u ám, trong lòng bàn tay ngưng tụ mấy lưỡi băng, khi cần cô sẽ phóng ra rất nhiệt tình luôn.

Nữ đệ tử đó kinh sợ, vừa nãy ngay cả lưỡi băng đó xuất hiện như thế nào ả ta còn không nhìn rõ, biết chắc mình không phải là đối thủ của Thương Thù này, ngọn lửa giận dữ bỗng chốc tan biến. Sở Ngưng có ca ca là đệ tử thân truyền, Sở Ngưng có thể ngang ngược hống hách, nhưng họ thì không.

Hơn nữa cho dù Sở Dạ có đến đây cũng phải gọi nàng ta một tiếng sư thúc.

“Thương Thù, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Sở Ngưng đau đến co quắp cơ mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hãy đợi đấy, lần này cho dù sư tôn Ngọc Tiêu cũng không bảo vệ nổi ngươi đâu.”

“Được, ta đợi ngươi đó.” Thời Sênh hừ lạnh, dìu Lâm Nhất Nhất đi, “Lần sau còn dám hỗn xược trước mặt ta thì coi chừng đôi chân ngươi cũng không còn nữa đâu.”

Sở Ngưng tức run người, định nói mà không thốt được nên lời, đành giương mắt nhìn hai người đó đi khuất.

Lâm Nhất Nhất không dám lên tiếng, để mặc Thời Sênh đưa mình đi khỏi tầm mắt đám người đó.

“Sư thúc… có phải là con lại gây rắc rối rồi không?” Tại Phiêu Miểu Tông, ngoài tỷ võ trường ra thì đệ tử không được phép đánh lộn tại bất kỳ nơi nào khác, tất cả đều do nàng nên sư thúc mới ra tay với Sở Ngưng.

“Dù sao ta cũng đang có cả đống rắc rối, thêm một cái nữa cũng chẳng sao.” Thời Sênh nói vởi vẻ thờ ơ: “Ngươi đó, rõ ràng biết đánh không lại bọn chúng sao còn ra tay, đầu bị kẹp cửa rồi sao?”

Lâm Nhất Nhất cắn chặt môi không dám nói gì, trong lòng có chút ấm ức.

Vì nàng tức giận họ nói sư thúc như vậy nên mới ra tay mà.

“Khi biết rõ là đánh không lại được thì phải biết nhẫn nhục, để chúng châm chọc vài câu ngươi cũng không mất đi miếng thịt nào cả, đúng không? Cứ để mặc cho chúng đắc ý, đến khi thấy thời cơ, đúng lúc chúng đang đắc ý thì hạ bệ chúng, đó mới là sự trừng phạt đau khổ nhất.”

Lâm Nhất Nhất ngây người nhìn Thời Sênh, hoàn toàn không thể tin được sư thúc lại nói ra được những lời này.

“Nhìn gì chứ? Ngốc luôn rồi sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không kiềm chế được cơn giận thì sau này sẽ còn phải chịu thiệt thòi. Trên đời này, phàm là người làm thành đại sự đều là những người biết nhẫn.”

Lâm Nhất Nhất đã bảo vệ cô, vậy nên Thời Sênh mới nhắc nhở Lâm Nhất Nhất đôi câu.

Có lĩnh ngộ được hay không thì phải xem chính bản thân Lâm Nhất Nhất rồi.

“Con biết rồi thưa sư thúc.” Lâm Nhất Nhất vẫn biết tính cách mình nóng nảy, nhưng nàng không thể nhẫn nhịn được, sư phụ đã nói bao lần mà vẫn không nhớ được.

Chủ yếu vẫn là do mọi khi sư phụ đều nói thâm sâu uyên bác, động chút là đạo lý đao to búa lớn, sao nàng có thể nghe lọt tai, ghi nhớ được vào đầu chứ?

Giờ phút này đây, chỉ một câu nói đơn giản thô bạo của Thời Sênh, nàng đã lập tức lĩnh ngộ được.

Muốn thể hiện phải có thực lực, không có thực lực thì cứ để người khác thể hiện trước, nhân lúc hắn không chú ý tới, lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để hành sự.

Chương 60: Thế giới tu chân (9)

Chương 60THẾ GIỚI TU CHÂN (9)

Thời Sênh đưa Lâm Nhất Nhất đến trước mặt Phượng Từ, Lâm Nhất Nhất vẫn còn đang tiêu hóa lời răn dạy của Thời Sênh, không để ý trước mặt bỗng nhiên có thêm một người, cho đến khi nàng ta bị một luồng sức mạnh to lớn đẩy ra, mông chạm đất rồi mới sững sờ nhìn về phía trước.

Phượng Từ nắm lấy tay Thời Sênh, thần sắc khó chịu nhìn Lâm Nhất Nhất.

Ánh mắt đó nhìn Lâm Nhất Nhất đến mức làm cho nàng ta tê dại cả da đầu, luồng khí lạnh xuyên thẳng vào trán, toàn thân mềm nhũn, nỗi sợ như thủy triều dội thẳng vào lòng nhấn chìm nàng.

“Huynh làm gì vậy?” Thời Sênh trừng mắt, “Đây là sư điệt của ta, là sư điệt đó, huynh có hiểu không?”

“Cô ta không được phép chạm vào nàng!”

Âm sắc Phượng Từ khẽ lạnh, Lâm Nhất Nhất nghe vậy càng thấy run sợ hơn.

Sư phụ, cứu mạng, ở đây có tên biến thái.

Thời Sênh chau mày, nếu cô còn nói lý với hắn, chắc chắn là không có kết quả gì, không chừng còn khiến Lâm Nhất Nhất phải gặp họa,

chi bằng để Lâm Nhất Nhất chịu ấm ức một chút vậy.

Ấm ức một chút, ít ra còn giữ được mạng sống!

Nếu đổi lại là trước kia, e rằng Lâm Nhất Nhất đã sớm hóa thành tro bụi rồi.

…

Trở về Thiên Tận Phong, cả người Lâm Nhất Nhất bổ nhào vào trong lòng Bạch Lang, run lẩy bẩy, bộ dạng như bị dọa đến kinh hồn bạt vía, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng dụi dụi trong lòng Bạch Lang.

Thời Sênh bất lực vỗ vỗ lên trán, con bé háo sắc này.

Phượng Từ đang chăm chú nhìn Lâm Nhất Nhất, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thời Sênh chào hỏi qua rồi đi tìm Ngọc Tiêu, để Phượng Từ an phận đứng đó đợi, Phượng Từ dĩ nhiên đồng ý, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo Bạch Lang và Lâm Nhất Nhất.

Tên này không phải đang định nhân lúc cô rời đi thiêu trụi Lâm Nhất Nhất luôn đấy chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thời Sênh vẫn quyết định đưa Phượng Từ đi cùng, cỗ máy giết người hình người này phải luôn mang theo bên mình thì tốt hơn.

Ngọc Tiêu thấy Thời Sênh trở về thì không hề thấy bất ngờ, ngược lại còn rất hứng thú với Phượng Từ, hai người đàn ông nhìn nhau “thâm tình”, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Bản cô nương đây vào nhầm phim trường rồi sao?

Sư phụ nhà người ta thấy đồ nhi dẫn nam nhân về nhà chẳng phải là nên không nói một lời đã đánh luôn sao?

Hai người này không lẽ kết nhau rồi?

Thời Sênh kiên nhẫn chờ đợi đủ năm phút, Ngọc Tiêu mới thu lại ánh mắt, “Tiểu Thù, con nhặt nam nhân này ở đâu về vậy?”

Thời Sênh: “…” Hôm nay sư phụ uống nhầm thuốc rồi sao? Cái khí chất cao quý lạnh lùng đi đâu mất rồi? Sao người có thể dùng từ “nhặt” được chứ, thật là mất mặt!

“Sư phụ… có vấn đề gì sao?” Thời Sênh thấp thỏm, biểu hiện này của Ngọc Tiêu là sao chứ?

Ngọc Tiêu lại nhìn Phượng Từ, thần sắc vẫn lạnh lẽo như lúc đầu, “Ta có chuyện cần nói riêng với Tiểu Thù, vị công tử này, xin mời ra ngoài đợi một lát được không?”

Phượng Từ lập tức cảm thấy không vui, Thời Sênh nhanh chóng qua vỗ về mấy câu, hắn mới đi ra ngoài với vẻ mặt không hề thoải mái.

Ngọc Tiêu giơ tay tạo kết giới, “Tiểu Thù, người này tuy rằng mệnh cách cổ quái, nhưng lại là đạo lữ tốt nhất đối với con…”

Đợi chút đã…

Sư phụ, người đang nói gì vậy?

Cái gì mà đạo lữ tốt nhất? Còn sư đồ luyến thì sao? Kiểu ngữ khí như đang dặn dò con gái này là sao chứ?

Ngọc Tiêu chậm rãi nói rất lâu, Thời Sênh nghe xong thì cả người đều như mơ hồ.

Chỉ vừa mới gặp gỡ, vị sư phụ này đã đem cô đi bán rồi… bán… bán thật rồiiiiii…

“Tiểu Thù, mệnh cách con như vậy, nếu ở bên hắn ta, có lẽ còn có một con đường sống.” Ngọc Tiêu thở dài, “Sư phụ chỉ có thể giúp con được chừng đó, con cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Suy nghĩ gì chứ? Sư phụ vừa nói gì chứ? Ta không nghe rõ!

Thời Sênh bị Ngọc Tiêu đuổi ra ngoài trong mơ màng, trước khi đóng cửa còn không quên dặn dò, “Tiểu Thù, giờ ngọ ngày mai cùng vi sư lên chủ phong.”

Có lẽ là vì chuyện của Diệp Thanh Thu.

Nhìn Phượng Từ đang đứng ở cách đó không xa, Thời Sênh bỗng thấy bế tắc. Ý của sư phụ là, nếu cô không ở bên cạnh hắn thì cô sẽ chết, đây là logic kiểu gì không biết nữa?

“Đẹp không?” Phượng Từ bỗng nhiên lên tiếng.

“Không…” Thời Sênh kịp thời chặn miệng lại cười cười, cất lời khen ngợi: “Đẹp, huynh là đẹp nhất.”

“Sau này sẽ chỉ cho nàng xem thôi.”

Thời Sênh: “…” Không thả thính ta thì chết hay sao hả?

Chỉ cho ta xem thôi, không lẽ ngươi định dùng mạng che mặt lại sao?

Sặc!

Tất nhiên Phượng Từ sẽ không che mặt lại, nhưng từ chuyện của Lâm Nhất Nhất và Bạch Lang, cô mới biết rằng rõ ràng bọn họ đã nhìn rõ mặt Phượng Từ nhưng lại không nhớ rõ, cho dù vẫn đang nhìn hắn ta nhưng trong đầu vẫn không thể nhớ được hình dạng hắn ra sao.

Thời Sênh: "…" Quả nhiên tu vi cao siêu cũng thật khác người!

Bạch Lang được Ngọc Tiêu dặn dò đã chuẩn bị phòng cho Phượng Từ, nhưng Phượng Từ không nói không rằng mang thẳng đồ đến phòng Thời Sênh, không biết Bạch Lang đã nghe ngóng được tin tức gì từ chỗ Ngọc Tiêu, thấy vậy chỉ cười cổ quái rồi kéo tay Lâm Nhất Nhất còn đang hóng chuyện đi thẳng.

Buổi tối Thời Sênh còn phải tu luyện không ngủ nên cũng cứ để mặc Phượng Từ như thế.

…

Ngày thứ hai, Ngọc Tiêu còn chưa đưa Thời Sênh đến chủ phong, chủ phong đã phái người đến mời bọn họ rồi.

Chủ phong thực ra cũng có tên, gọi là Vân Thư Phong, nhưng mọi người vẫn quen gọi là chủ phong, cái tên Vân Thư Phong cũng không dùng đến nữa.

Người sống tại chủ phong tất nhiên chính là tông chủ và đồ đệ của hắn, vị tông chủ này chỉ thu nhận một đồ đệ là Diệp Thanh Thu. Do đó, cả chủ phong to lớn chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Hôm nay chủ phong náo nhiệt khác thường.

Đại diện các đại phong đều tề tựu đông đủ.

Thời Sênh theo Ngọc Tiêu đi vào chính điện, học theo điệu bộ của Ngọc Tiêu, bái qua quýt cho xong. Cũng may, sự chú ý của mấy người đó đều tập trung trên người Phượng Từ, không ai để tâm đến thái độ qua loa của Thời Sênh.

Phượng Từ đứng bên cạnh cô, không có biểu hiện gì, người bốn xung quanh đều đang bàn luận rôm rả.

“Kỳ lạ thật, sao ta không nhìn rõ hắn có bộ dạng gì nhỉ?”

“Ta cũng không nhìn rõ…”

“Yên lặng!”

Tức thì đám người đó cũng yên lặng trở lại, cung kính hướng về nam nhân đang ngồi trên ghế cao nhất.

Là nam phụ, tất nhiên sẽ không quá xấu, tông chủ quả thực là một trang nhân tài, phong lưu hào phóng.

Tông chủ nhìn Phượng Từ một hồi, trong lòng cũng có chút cảnh giác. Thanh Thu nói, Thương Thù liên hợp với một nam nhân khác đả thương nàng, xem ra đây chính là nam nhân đó. Chỉ có điều… tại sao ngay cả hắn cũng không thể nhìn rõ hình dạng của người này? Tu vi của hắn còn cao hơn cả mình sao?

Người Tu Chân tất nhiên cũng có chút bàng môn tả đạo, loại pháp thuật làm mơ hồ khuôn mặt này chỉ có tác dụng với người có tu vi thấp hơn mình.

Nếu tu vi của hắn còn cao hơn cả mình thì quả thực phiền phức lớn rồi đây.

“Thương Thù, ngươi đã biết tội chưa?” Không nhìn rõ được Phượng Từ, tông chủ đành chuyển sự chú ý lên người Thương Thù.

“Sư huynh, chuyện này còn chưa rõ nội tình ra sao, chưa chắc đã là lỗi của Tiểu Thù.” Ngọc Tiêu chắp tay, thanh âm vẫn không nhanh không chậm, “Xin sư huynh cho Tiểu Thù có cơ hội nói rõ mọi chuyện.”

Tông chủ có chút bất mãn nhìn chằm chằm Thương Thù, nhưng vẫn vẫy tay nói: “Thương Thù, ngươi nói xem, ngươi có ra tay với Thanh Thu không?”

“Không có.” Thời Sênh lắc đầu.

Bản cô nương đây chưa từng ra tay với Diệp Thanh Thu mà, chuyện ta chưa từng làm thì sống chết thế nào cũng không thể nhận được.

“Vậy không lẽ là do đồ nhi của bổn tôn nói nhăng nói cuội vu oan cho ngươi sao?” Tông chủ lạnh lùng nhìn Thời Sênh, một sức mạnh mãnh liệt như thủy triều dâng trào cuộn ép về phía Thời Sênh.

Ánh mắt Phượng Từ lạnh lẽo, cánh tay khẽ giơ lên, ngọn lửa thô bạo liền xuất hiện trong không trung, đầu rồng ngẩng cao ngạo nghễ, tiến thẳng về phía tông chủ.

Chương 61: Thế giới tu chân (10)

Chương 61THẾ GIỚI TU CHÂN (10)

Hỏa long vừa ra, uy áp của tông chủ như bị đánh tan, hắn ta không thể tin được lùi về sau một bước, khi hỏa long sắp lại gần, hắn vội vàng niệm chú bố trí kết giới xung quanh mình.

Nhưng kết giới không có tác dụng gì, thân hình hỏa long vờn sát quanh kết giới, kết giới liền bị lửa thiêu tạo thành một lỗ thủng.

“A Từ.” Thời Sênh gọi một tiếng.

Phượng Từ chần chừ một chút, vừa giơ tay gọi hỏa long về, vừa đánh ra mấy lưỡi đao do lửa ngưng tự thành, xuyên qua kẽ hở của kết giới, bắn vào bụng tông chủ.

“A…” Tông Chủ chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh thô bạo xuyên thẳng vào mình, đấu đá lung tung trong thân thể, dường như muốn xé toạc hắn ra.

Từ khi bắt đầu tới kết thúc, chẳng qua mấy giây, đợi mọi người phản ứng lại thì tông chủ đã ôm bụng, một gối quỳ trên đất rồi.

“Tông chủ!”

“To gan, ngươi là ai lại dám động thủ với tông chủ.” Mọi người phản ứng lại, ào ào xông lên trước, lấy ra vũ khí nhắm vào Thời Sênh và Phượng Từ.

“Mấy người nói đạo lí chút đi, rõ ràng là ông ta động thủ với ta trước.” Thời Sênh kéo Phượng Từ tới bên cạnh mình, hơi chế nhạo nói: “Lẽ nào các ngươi không biết ta chẳng qua chỉ là Trúc Cơ? Dưới uy áp của tông chủ, ta còn có thể sống sao? Cho phép quan lại phóng hỏa mà không cho dân đen thắp đèn à?”

Tên khốn kia căn bản không có ý muốn nghe cô giải thích, mặc kệ cô nói thế nào thì khẳng định vẫn phải gánh tội này.

Giống như lần bỏ thuốc trong nguyên tác kia đó, cứ coi như Thương Thù có nhân chứng, cuối cùng không phải vẫn cứ nhận định do nàng ta làm sao?

“Ngươi là đệ tử của Phiêu Miểu Tông, sao có thể ngỗ ngược phạm thượng? Cứ coi như tông chủ trừng phạt ngươi, đó cũng là vì ngươi động thủ với đồng môn trước.”

“Ngọc Tiêu, đệ xem xem đồ nhi tốt mà đệ dạy đi! Đầu tiên là tàn hại đồng môn, giờ còn động thủ với tông chủ, phải nghiêm trị!”

“Trục xuất sư môn cũng không coi là quá đáng. Năm đó sư phụ đã từng nói, nữ nhân này mệnh cách không rõ ràng, sẽ mang tới tai họa cho sư đệ, sư đệ lại cứ không tin. Giờ thì hay rồi, tàn sát đồng môn không nói, còn muốn ngỗ ngược phạm thượng.”

Ngọc Tiêu thần sắc không đổi, đối diện với sự chất vấn của nhiều người như thế, y vẫn đứng trước mặt Thời Sênh, “Tông chủ động thủ với Tiểu Thù trước, Tiểu Thù chẳng qua là bảo vệ bản thân.”

“Đệ… Đệ… sư đệ à, sao đệ lại hồ đồ như vậy?”

Thời Sênh nhìn về hướng Ngọc Tiêu có chút kì lạ, mệnh cách của cô

không rõ ràng sao?

Trong bản gốc, đúng là nguyên chủ thật sự mang tới cho Ngọc Tiêu tai họa.

Những người này…

Không biết Diệp Thanh Thu nói gì với họ mà đến cả giải thích cũng không nghe, liền vội vàng định tội cho cô.

Phượng Từ thấy Thời Sênh sắc mặc không tốt, trong con mắt đỏ rực lóe lên sự hung ác, từng chữ từng câu nói: “Giao Diệp Thanh Thu ra, không thì - hắn chết.”

“Hỗn xược!”

“Ngọc Tiêu, đệ cứ thế xem họ làm càn à?”

“Ngọc Tiêu…”

“Các ngươi gọi sư phụ ta làm gì? Người động thủ cũng không phải sư phụ ta.” Thời Sênh lạnh lùng giễu cợt một tiếng, “Ta, Thương Thù, hôm nay ở đây đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Ngọc Tiêu, từ đây không liên quan gì tới nhau nữa.”

Thời Sênh nhìn về hướng Ngọc Tiêu, “Sư phụ, xin lỗi, đồ nhi bất hiếu, sau này đồ nhi sẽ báo đáp ơn dưỡng dục của người.”

Chỉ cần cô không ở đây, Ngọc Tiêu có lẽ sẽ không chết, cho nên cách tốt nhất chính là đoạn tuyệt quan hệ với Ngọc Tiêu.

“Tiểu Thù…” Ngọc Tiêu chau mày nhìn cô.

“Sư phụ yên tâm, con có năng lực bảo vệ tốt cho mình.” Thời Sênh nháy mắt với Ngọc Tiêu, không đợi y nói gì đã lại chuyển hướng đối diện với một đám người đang nhìn chằm chằm vào mình như hổ đói, “Trục xuất sư môn thì không cần phiền rồi, ta tự đi.”

“Giết chúng.” Phượng Từ giơ tay muốn phóng hỏa.

Thời Sênh không ngăn cản. Khi hắnvừa phóng hỏa, cô liền gọi Pudding ra, kéo Phượng Từ nhảy lên Pudding, bay ra khỏi đại điện đang cháy mù mịt.

“Nói cho Diệp Thanh Thu, phải nắm bắt thời gian tu luyện, ta sẽ trở về tìm ả ta.”

Câu này vang vọng mãi ở Phiêu Miểu Tông.

Thời Sênh không hề lập tức rời khỏi Phiêu Miểu Tông mà đi tìm Lâm Nhất Nhất và Bạch Lang, bảo họ chăm sóc tốt Ngọc Tiêu, đừng để y đi đối đầu với Diệp Thanh Thu.

Lâm Nhất Nhất ôm lấy Thời Sênh khóc thút thít, cuối cùng bị Phượng Từ ném ra, đợi Bạch Lang nhặt đồ nhi của mình về thì Thời Sênh và Phượng Từ đã biến mất rồi.

…

Thời Sênh đọc được lệnh truy nã của cô và Phượng Từ mới biết tông chủ đã chết rồi.

Thời Sênh biết hắn ta chết thế nào, chỗ lửa mà Phượng Từ đánh vào trong cơ thể hắn ta hôm đó, nếu Phượng Từ không gọi chúng ra thì chúng sẽ từng chút từng chút một thiêu đốt đi linh lực trong cơ thể hắn.

Loại cảm giác đó, e là sống không bằng chết.

Mà hôm đó, Phượng Từ phóng lửa, có đến mấy vị Phong Chủ không thoát được, liên tiếp tổn thất nhiều chủ phong như vậy làm cho Phiêu Miểu Tông rơi vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

Phượng Từ nhìn chằm chằm vào bức họa trên lệnh truy nã, một lúc lâu sau mới nhả ra một chữ, “Xấu.”

Hắn liền giơ tay đốt tờ lệnh truy nã đó thành tro.

Thời Sênh nhìn trái nhìn phải, may mà xung quanh không có ai, không ai nhìn thấy động tác của hắn, không thì lại gây phiền phức rồi.

“Nàng đẹp.” Phượng Từ quay đầu nhìn Thời Sênh, “Vẽ xấu.”

Thời Sênh: “…” Không cần giải thích, bản cô nương hiểu!

“Ta có thể giúp nàng diệt Phiêu Miểu Tông.” Phượng Từ không hiểu, vì sao nàng lại ngăn cản mình, diệt một tông môn bé nhỏ dưới hạ giới chỉ là việc cỏn con với hắn mà thôi.

“Huynh không cảm thấy nhìn bọn họ sống đau khổ vùng vẫy sẽ hay hơn sao?”

Phượng Từ mơ màng nhìn Thời Sênh, sẽ hay hơn sao?

Ừm, nàng nói cái gì cũng đúng.

Chắc chắn sẽ hay hơn, vậy lần sau không để những người đó chết nhanh như thế.

Thời Sênh hoàn toàn không biết, vì một câu của mình, thủ đoạn giày vò người khác của Phượng Từ sau này nhiều không kể xiết.

…

Cách thi đấu tông môn 50 năm một lần còn có 10 năm, cho nên Thời Sênh vẫn còn thời gian tu luyện.

10 năm này, Phượng Từ vì để Thời Sênh nâng cao tu vi đã đi khắp cả Tu Chân Giới, chỉ cần là thứ tốt, hắn đều cướp về cho Thời Sênh.

Thế là, trong thời gian 10 năm, đại danh của hai người ở Tu Chân Giới như sấm đánh bên tai.

Kẻ thù của hai người đều có thể vây hết mấy vòng quanh Tu Chân Giới.

Người của Phiêu Miểu Tông cũng cố chấp, hễ nghe thấy tin tức của cô và Phượng Từ là xông đến như ong vỡ tổ.

“Yêu nữ, ngươi không được chết tử tế!”

“Sao lại là ta không được chết tử tế rồi? Các ngươi không phải vì Quy Thiên Kiếm trong tay ta mà tới sao?” Thời Sênh vung thanh trường kiếm đen sì trong tay, “Lấy danh nghĩa bảo vệ chính nghĩa, lại làm việc cướp bóc, những kẻ khoe khoang danh môn chính phái các ngươi chẳng qua cũng chỉ có vậy.”

“Ta nhổ vào, rõ ràng là ngươi cướp Quy Thiên Kiếm!” Nam nhân kia không phục bèn phản bác.

“Đúng thế, ta có bản lĩnh cho nên ta cướp được, ta chưa từng phản bác. Ngươi đã muốn Quy Thiên Kiếm như thế, vậy ta liền dùng nó

từng nhát một đưa ngươi lên đường nhé? Không cần cảm ơn ta.”

Tiếng dứt, Thời Sênh không chút do dự đem trường kiếm đâm vào ngực hắn ta.

Nam nhân mở trừng hai mắt, khóe miệng có máu đỏ thẫm trào ra, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt, toàn thân co giật, mất đi sinh cơ.

Phượng Từ lên trước kéo tay của cô lại lau lau, thần sắc nghiêm túc nói: “Loại việc này để ta làm là được rồi.”

Thời Sênh nhìn nam nhân giúp mình lau tay, động tác của hắn rất nhẹ, hình như sợ làm cô đau, nhưng vì cảm thấy bẩn nên cứ cố chấp lau mãi.

“Được rồi, đã rất sạch rồi.” Thời Sênh nắm lấy tay Phượng Từ, cười nhìn hắn.

Phượng Từ cuối cùng xoa xoa sau đó đặt tay cô vào tay hắn, “Nàng nên giữ sạch sẽ.”

Lại tới rồi, lại tới rồi.

Bản cô nương không phải thú cưng ngươi nuôi, có thú cưng nào biết giết người không hả?

Chương 62: Thế giới tu chân (11)

Chương 62THẾ GIỚI TU CHÂN (11)

Nói tới Quy Thiên Kiếm, thứ đồ chơi này cũng có chút lai lịch.

Quy Thiên Kiếm không phải thần khí mà là một thanh tà kiếm vô cùng nổi tiếng, lực sát thương không kém những thần khí kia.

Dù nói là tà kiếm, nhưng người muốn có được nó cũng là nhiều vô số kể, khi đó đã quấy đảo tu chân giới một phen gió tanh mưa máu.

Vì náo loạn quá lớn, kinh động Tiên giới, bị Tiên giới phái người xuống phong ấn nó. Khi đó, người của Tiên giới muốn hủy diệt nó, nhưng loại kiếm này sao có thể tùy tiện bị hủy diệt chứ, vì không có cách nào mới đành phong ấn nó lại.

Không lâu trước đây đột nhiên truyền ra tin Quy Thiên Kiếm xuất thế, Thời Sênh khi đó đang ở ngay gần, vốn là muốn đi vây xem những người đó bị Quy Thiên Kiếm ngược đãi, ai ngờ cuối cùng cô ấy lại lấy được Quy Thiên Kiếm.

Trong kịch bản, thanh kiếm này cũng sẽ xuất thế, hơn nữa người lấy được vẫn là kẻ tử thù của Diệp Thanh Thu, cho nên…

Tác giả rõ ràng vẫn là đang ép cô tự đi tìm chết.

Thật là mẹ kiếp!

…

Thi đấu tông môn sắp bắt đầu, người của tu chân giới ào ào tới Đồng Sơn Phái, lúc nào cũng có thể nhìn thấy một đám tu chân giả ngự kiếm bay qua đỉnh đầu.

Trong nguyên gốc, trận thi đấu này là tổ chức ở Phiêu Miểu Tông, nhưng Phiêu Miểu Tông giờ thực lực giảm sút, không có tư cách tổ chức thi đấu tông môn nên mới sửa thành ở Đồng Sơn Phái.

Thời Sênh và Phượng Từ không nhanh không chậm cùng đi bộ tới Đồng Sơn Phái, đến tham gia thi đấu tông môn đều là các môn phái, rất ít khi gặp đội chỉ có hai người như họ.

Cho nên, thỉnh thoảng sẽ có thần thức hiếu kì từ trên trời quét xuống, đến lúc nhìn rõ người, kẻ tản ra thần thức đó suýt chút nữa rơi từ trên phi kiếm xuống.

Má ơi, bên dưới là yêu nữ Thương Thù và đại ma đầu giết người không chớp mắt đó! Sao họ lại ở đây? Là muốn đợi các đại tông môn tập trung lại rồi giăng lưới quét sạch trong một mẻ sao?

Người của tu chân giới đều dùng từ đại ma đầu để gọi Phượng Từvì không ai biết tên của hắn. Còn người biết cũng sớm bị thiêu thành tro bụi rồi.

Cho nên, đợi khi Thời Sênh và Phượng Từ tới, cả Đồng Sơn Phái đã bày trận sẵn sàng, ba bước một trạm gác,năm bước một vọng gác, bố trí vô cùng hoành tráng.

“Yoo, nghênh đón ta long trọng như vậy sao?” Biểu cảm “Ta rất hài lòng, làm rất tốt” đó của Thời Sênh khiến dải người đang nhìn chằm chằm như hổ đói đều không nói nên lời.

Mẹ kiếp, ai nghênh đón ngươi chứ?

Phải tự trọng!

“Yêu nữ, ngươi muốn làm gì?” Chưởng môn của Đồng Sơn Phái đứng ra, căm phẫn trào dâng, “Hôm nay các đại môn phái đều ở đây, ngươi đừng hòng hỗn xược.”

“Lời này nói ra như thể ta là kẻ hung tàn thế sao?” Thời Sênh chớp mắt một cách vô tội.

Ngươi đúng là như thế đấy!

“Chúng ta nhiều người thế này còn sợ hai người các ngươi sao?” Người bên cạnh Đồng Sơn Phái hét lên một tiếng, “Yêu nữ, ngươi mau rời khỏi đây, chúng ta không muốn đôi co với ngươi.”

“Nhưng ta không muốn rời khỏi đó!” Thời Sênh làm khó, nhìn đám người này, “Nếu các ngươi nhìn không thuận mắt thì có thể rời đi, ta nhất định sẽ không cản các ngươi.”

Mọi người: “…” Đây là địa bàn của họ, dựa vào cái gì muốn họ rời khỏi chứ?

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!” Nếu chỉ có một mình Thời Sênh, bọn họ nhiều người vậy còn không sợ, nhưng có cả đại ma đầu kia, họ căn bản không có cơ hội thắng.

Từng có môn phái đắc tội hai người này, nghe nói là bị giết cả môn phái, bao nhiêu người đến một chiêu còn chưa có cơ hội thi triển.

Việc này bị đồn thổi ầm ầm, một vài người hiếu kì đến chỗ của môn

phái đó xem thì thấy cả môn phái đều biến mất rồi, chỉ còn lại một đống tro trắng, nghe nói là bị lửa thiêu sạch. Lửa của Đại Ma Đầu lợi hại thế nào mọi người đều biết, nhưng không ngờ có thể lợi hại tới như vậy, cả một môn phái đều bị thiêu thành tro.

Thời Sênh nhún nhún vai, “Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn vây xem một chút Thi đấu tông môn của các ngươi mà thôi, sao, không cho người ta xem à?”

“Ai biết ngươi có rắp tâm gì…”

Phượng Từ đột nhiên lên trước, lửa trong tay rừng rực, sắc mặt của chưởng môn Đồng Sơn Phái thay đổi, con ngươi hơi co lại, cắn cắn răng, nhẫn nhục hoàn thành trọng trách nói: “Mời hai vị vào trong!”

Ông ta không muốn Đồng Sơn Phái của mình biến thành tro giống như môn phái bị diệt kia.

Người khác cũng không dám nói chuyện, lửa đó thật sự nếu bén lên người họ thì không thể dập tắt được, chỉ có thể đợi bị thiêu chết.

Chưởng môn Đồng Sơn Phái dặn dò hai đệ tử dẫn Thời Sênh và Phượng Từ lên núi.

“Chưởng môn, thật sự để họ vào sao?” Thi đấu tông môn là việc lớn của tu chân giới, nếu xảy ra việc gì, Đồng Sơn Pháicủa họ sẽ phải chịu trách nhiệm.

“Không thì ngươi có cách gì?” Nếu có cách, ông ta có đến nỗi phải bấm bụng chịu như vậy sao?

“Cái này…”

Đệ tử đó liền tắt tiếng, thật ra hắn muốn nói, họ nhiều người vậy, liên thủ lại, không chắc không đánh lại hai người này, nhưng vừa nhìn sắc mặt chưởng môn đó, cuối cùng hắn vẫn không nói ra.

Sắc mặt những người khác cũng tái xanh.

Thi đấu tông môn lần này tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện!

Người dẫn đầu các phái dồn dập răn đe đệ tử trong môn mình đừng đi chọc giận họ, thấy họ là chạy.

Không chạy được? Không chạy được thì cầu xin.

Vẫn không được? Thì chỉ có thể trách mình số khổ rồi, đợi chết đi!

Đánh? Đừng đùa, đại ma đầu giơ đầu ngón tay một cái là có thể thiêu chết ngươi.

…

Thời Sênh đi vào Đồng Sơn Phái để xem thi đấu tông môn, người ngựa các nơi vừa kinh ngạc vừa tức giận nhưng lại không có cách nào.

Suốt đêm hôm đấy, chưởng môn Đồng Sơn Phái mở hội nghị khẩn cấp, cuối cùng xác định phương châm của đại hội.

Không được đi chọc ghẹo họ.

Căn cứ vào tin đồn mấy năm nay, nếu ngươi không chủ động đi khiêu khích họ, họ cũng sẽ không vô cớ làm hại ngươi. Cũng có nghĩa là, cứ coi như ngươi nhìn họ không vừa mắt, lấy ánh mắt nhìn chằm chằm họ, nhưng không nói gì, không làm gì thì họ cũng sẽ

không làm gì ngươi.

Một thời gian sau đó cũng tương đối bình an vô sự.

Cho đến khi…

Người của Phiêu Miểu Tông tới rồi.

Kẻ thù gặp mặt liền đỏ mắt, vừa nghe Thời Sênh và Phượng Từ ở Đồng Sơn Phái, đệ tử của Phiêu Miểu Tông liền giống như cắt tiết gà vậy, hét lên muốn báo thù, muốn thay trời hành đạo, trừ hại cho dân.

Chưởng môn của Đồng Sơn Phái không ngăn nổi.

Chưởng môn Đồng Sơn Phái muốn chết cho rồi, trước đây Phiêu Miểu Tông ỷ tông chủ và mấy vị phong chủ của mình cừ khôi, đảm nhiệm vị trí đệ nhất tông môn của tu chân giới, nhưng giờ tông chủ chết rồi, mấy vị phong chủ người thì chết, người thì bị thương, mấy năm nay bị một vài người cố ý chèn ép, đến môn phái bậc hai cũng không so được, lại còn dám huênh hoang như vậy.

“Thương Thù, cút ra chịu chết đi!”

Một hàng người hét khẩu hiệu, thanh thế cuồn cuộn vây lấy nơi Thời Sênh ở.

Thời Sênhcắn hạt dưa, rất hứng thú nhìn đám người hò hét bên ngoài, những người này tinh lực rất dồi dào mà!

Phượng Từ thốt ra có chút bất mãn, “Ta đi bảo chúng im mồm, ồn ào tới nàng rồi.”

Thời Sênh vứt vỏ hạt dưa trong tay, không quan tâm nói: “Để chúng

gào đi, huynh cứ lập một kết giới là được rồi.”

Cãi vã với những người này chi bằng bản cô nương đây đi tu luyện thêm.

Không có thực lực, làm sao giả bộ đây?

Phượng Từ không thể làm trái lời Thời Sênh, như vậy nàng sẽ không vui. Nhưng hắn cũng không hoàn toàn nghe lời, khi lập kết giới còn cố ý để lại trên kết giới ngọn lửa của mình, chỉ cần có người đụng vào, tuyệt đối đủ cho kẻ đó suốt đời khó quên.

Thế là người của Phiêu Miểu Tông phát hiện bất luận họ kêu gào thế nào, bên trong không hề có một chút động tĩnh nào. Nếu không phải hết lần này tới lần khác xác định hai người đó thật sự ở bên trong, không rời khỏi thì họ đều cho rằng người của Đồng Sơn Phái đang giở trò với mình.

Có người mất kiên nhẫn, đề nghị đánh vào.

Vừa đánh liền xảy ra chuyện.

Loạt đệ tử đầu tiên của Phiêu Miểu Tông gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chương 63: Thế giới tu chân (12)

Có những tấm gương của Phiêu Miểu Tông đó,một vài kẻ muốn gây phiền phức cũng từ bỏ ý định luôn, nơi Thời Sênh ở, trong chu vi vài dặm đều không nhìn thấy một người sống.

Đợi người của các đại môn phái gần như tới đủ rồi, thi đấu tông môn cũng sắp bắt đầu.

Ngày đầu tiên khi thi đấu, Diệp Thanh Thu mới mang theo người tới, mông còn chưa ngồi nóng, loạt đệ tử đầu tiên đã tới cáo trạng rồi.

“Tông chủ, Thương Thù làm chúng ta bị thương thành thế này, không thể cứ như vậy bỏ qua, người phải báo thù cho các đệ tử!”

“Đúng thế tông chủ, cô ta làm như vậy chính là đánh vào mặt Phiêu Miểu Tông, tông chủ, người nhất định phải báo thù cho chúng ta!”

Đệ tử lòng đầy căm phẫn vây lấy Diệp Thanh Thu, thi nhau tố tội.

Tổng kết lại, vẫn là chỉ có một câu, báo thù cho họ.

Diệp Thanh Thu nhậm chức tông chủ là việc không lâu trước đây, sau khi tông chủ tiền nhiệm chết, vị trí tông chủ của Phiêu Miểu Tông luôn để trống, người có năng lực tranh giành đều nằm xuống cả rồi, mà người khác cứ coi như có thực lực nhưng lại vì danh bất chính, ngôn bất thuận nên không thể lập tức kế nhiệm.

Thi đấu tông môn sắp bắt đầu, bọn họ đương nhiên không thể không

có tông chủ, thế là mấy vị phong chủ còn sống đột nhiên liên danh muốn Diệp Thanh Thu nhậm chức.

Diệp Thanh Thu giả bộ từ chối mãi, cuối cùng mới miễn cưỡng đồng ý.

Không có hỗ trợ của vị sư phụ tông chủ kia, mấy năm nay, Diệp Thanh Thu cũng chịu không ít khổ, cả người đều u ám, “Việc này ta sẽ làm chủ cho các ngươi, đều lui xuống dưỡng thương trước đi, không thể thua trong thi đấu tông môn được.”

Vỗ về những đệ tử đó xong, tiễn họ đi rồi, Diệp Thanh Thu đập bàn tay lên bàn, gương mặt gớm ghiếc, từ trong kẽ rang ken két phun ra hai tiếng, “Thương Thù!”

Nữ nhân này giết sư phụ của nàng ta, một mồi lửa hủy đi Phiêu Miểu Tông.

Nỗi khổ mấy năm nay của nàng ta đều là nhờ Thương Thù ban cho, thù này,nàng ta sẽ đòi lại.

“Cô gái nhỏ, ngươi không nén nhịn được rồi?” Thanh âm châm chọc đột vang lên.

Diệp Thanh Thu ngây ra, sắc mặt gớm ghiếc dần dần cởi bỏ, khôi phục lại phong thái một nữ thần lạnh lùng, “Lần này ngươi lại muốn gì?”

“Khặc khặc…” Thanh âm đó cười hai tiếng quái dị, “Ta ngửi thấy mùi rất thơm.”

“Hừ.” Đáy mắt Diệp Thanh Thu lóe lên tia nhìn hiểm ác, “Đây là thi đấu tông môn, thế lực của cả tu chân giới đều tập trung ở đây.”

“Cô gái nhỏ, cái này không thể theo ngươi được, nếu… khặc hặc… hậu quả đó ngươi có lẽ không muốn thử đâu.”

“Ngươi…” Diệp Thanh Thu cũng không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt trắng bệch, thân mình hơi run rẩy, đáy mắt đầy thù hận, cánh tay buông bên người nắm chắc lại thành nắm đấm, gân xanh nổi rõ.

…

Thi đấu tông môn thật ra chính là các môn phái phái người lên, tiến hành cọ sát, dùng nó để kiểm tra thực lực các phái. Nói trắng ra chính là thăm dò, xem xem mấy năm nay, nhà nào đó có phải lại có thêm đả thủ giỏi giang không?

Thời Sênh xem những người này đánh nhau rất hứng thú, cùng Phượng Từ bá chiếm chỗ ngồi có tầm nhìn tốt nhất, chỗ nàng sạch sẽ trống trơn như bị gió lốc quét qua vậy, không nhìn thấy một người sống nào.

Phượng Từ đã trực tiếp đốt sạch các chướng ngại đó rồi bê tới chiếc giường mềm, đồ ăn vặt, trà ngon, ô che nắng đều đủ cả.

Tư thế này còn nhàn nhã hơn xem kịch.

Mọi người vừa nghĩ tới khi mình đang cọ sát bên trên, bên dưới có yêu nữ và đại ma đầu xem, liền có chút run rẩy.

Vị trí của Phiêu Miểu Tông ở đối diện Thời Sênh, ánh mắt của Diệp Thanh Thu lúc nào cũng quét qua Thời Sênh. Mười năm nay, nàng ta nghe nói không ít tin đồn về Thương Thù, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hai người trực tiếp đụng mặt nhau.

So với mười năm trước, Thương Thù gần như không có gì thay đổi, chỉ là quần áo trên người đã đổi thành màu đen, vừa hay hình thành một sự đối lập một đen một trắng rất rõ rệt với nam nhân bên cạnh.

Nam nhân đó rốt cuộc là ai?

“Sao ta không nhìn thấu tu vi của Diệp Thanh Thu? A Từ, huynh có thể nhìn thấu không?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Phượng Từ.

Cô nhớ khi nữ chính đại nhân ở thi đấu tông môn cũng chẳng qua là trúc cơ hậu kì, mà giờ cô đã có tu vi trúc cơ đại viên mãn, vậy mà lại không nhìn thấu nàng ta. Lẽ nào không có sự che chở của tông chủ, nữ chính trái lại còn trưởng thành nhanh hơn rồi?

Phượng Từ chỉ nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Trúc cơ hậu kì.”

“Ồ…” Vậy sao bản cô nương không nhìn thấy được?

“Trên người ả ta có hạ cấm chế, cần ta giải khai không?” Thứ không đàng hoàng, hắn cũng lười ra tay.

Thời Sênh thấy trong mắt Phượng Từ có sự khinh thường, không tránh được lại nhìn về hướng Diệp Thanh Thu, ánh mắt này vừa hay đụng phải cái nhìn của Diệp Thanh Thu, hận ý trong mắt nàng ta không kịp che giấu, bị Thời Sênh nhìn thấy.

Thời Sênh môi cười cười, “Trên người ả ta có phải có chỗ nào không thích hợp đúng không?”

Sự khinh thường trong mắt Phượng Từ càng tăng, trong thanh âm thêm vài phần cứng rắn, “Không cần nhìn nữa, bẩn mắt nàng.”

Thời Sênh tối sầm mắt, đây là cái gì hả?

Thấy bộ dạng kiên trì đó của Phượng Từ, Thời Sênh không thể không thu lại ánh nhìn, nếu cô cứ đối chọi với hắn, người gặp tai ương không phải cô mà sẽ là người xung quanh đây, giờ cô còn chưa muốn bị người ta quần công.

Tỉ võ liên tục mấy ngày cũng không xảy ra bất ngờ gì, Thời Sênh mỗi ngày ngoài xem thi đấu thì đều ở tại chỗ của mình, không có làm việc gì quá giới hạn, việc này khiến một vài người nơm nớp lo sợ thở phào nhẹ nhõm.

…

Nửa đêm, Thời Sênh ngáp dài đi theo sau Phượng Từ trên đường núi vắng vẻ. Phượng Từ thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô một cái, xác định cô ấy vẫn đi theo, mới tiếp tục đi lên.

“Chúng ta phải đi đâu đây?” Thời Sênh đi mấy bước về phía Phượng Từ, đi song song với hắn,“Đêm đen gió mát thích hợp giết người, ai lại chọc huynh tức giận mà làm huynh nửa đêm còn muốn lần mò đi giết người thế?”

“Không giết người.” Phượng Từ lắc lắc đầu một cách vô tội, “Đưa nàng đi xem cái hay ho.”

“Hả?” Cái hay ho? Tác phẩm hành động tình yêu phiên bản sống sao? (Tác phẩm xxx)

#Trong đầu ký chủ chứa đựng cái gì vậy #

Nơi Phượng Từ đưa cô đến hình như là cấm địa của Đồng Sơn Phái, đừng hỏi vì sao cô lại biết, dưới sơn môn viết hai chữ to đùng

“cấm địa”, người không mù đều nhìn thấy được.

Cả quả núi đều là cấm địa, mẹ kiếp, bên trong có gì chứ?

Thời Sênh đột nhiên có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng, nửa đêm canh ba còn mò tới cấm địa nhà người ta, không phải hơi không ổn sao?

Đường lên núi âm u, Phượng Từ ngưng tụ hai quả cầu lửa đặt bên cạnh Thời Sênh, vừa hay để chiếu sáng cho cô. Khi sắp tới đỉnh núi, Phượng Từ thu lại cầu lửa, đột nhiên đưa tay ôm Thời Sênh vào trong lòng, thân mình nhún một cái, nhảy tới trên một tảng đá gồ ra bên trên.

Phượng Từ ôm cô đi lên trên mấy bước, sau đó thả cô xuống, “Đợi một chút là có thể thấy rồi.”

Thời Sênh nhìn chỗ tối đen phía trước, hai tay vỗ vỗ má, mẹ kiếp, mấy tên Boss phản diện đều khó hầu hạ!

Cứ đợi thế gần một giờ, Thời Sênh ngồi bên trên tảng đá buồn tẻ tới mức bắt đầu tu luyện rồi. Đến khi Phượng Từ gọi cô, cô mở to mắt ra, nhìn thấy ánh sáng lam yếu ớt khắp mặt đất, phác họa ra đường nét những đóa hoa, rất ảo mộng, rất đẹp.

Còn cô lúc này đang ngồi chính giữa vùng sáng xanh đó.

Cảnh tượng này giống như hiệu ứng điện ảnh vậy, trên bầu trời sao mênh mông, muôn sao lấp lánh, vô cùng rung động, những đốm sáng xanh theo gió lấp láy như đang hít thở.

“Thích không?” Phượng Từ nửa quỳ trước mặt Thời Sênh, hơi ngẩng đầu, trong con ngươi đỏ thẫm tràn đầy chờ đợi.

Thời Sênh: “…” Kỹ năng tán gái này học ở đâu?

Một ngày không thả thính bản cô nương thì không thoải mái có phải không?

“Không thích sao?” Phượng Từ thất vọng rủ mi mắt, trên tay nhảy ra ngọn lửa sáng màu vàng.

“Thích, thích.” Đại gia ơi, lời không hợp ngươi liền phóng hỏa, thật sự hay ho lắm sao? Đây là cấm địa của người khác, cấm địa đó biết không?

Chương 64: Thế giới tu chân (13)

Nghe thấy Thời Sênh nói thích, Phượng Từ lập tức dập tắt lửa, “Đây là Xiêm Huỳnh Hoa, rất hiếm thấy.”

Xiêm Huỳnh Hoa…

Chưa từng nghe qua.

Thứ có thể khiến Phượng Từ nói hiếm thấy, vậy khẳng định là rất hiếm thấy, nhưng cũng chỉ là hơi đẹp chút, có tác dụng gì chứ?

Xiêm Huỳnh Hoa không phải không có tác dụng, chỉ là tác dụng đó đối với Thời Sênh mà nói đã không còn lớn nữa. Nếu là đệ tử còn chưa trúc cơ, có thể trúc cơ ở đây thì trăm phần trăm có thể thành công, chả trách Đồng Sơn Phái liệt nơi này vào cấm địa.

Ngắm xong hoa, hai người theo đường cũ quay trở về, khoác ánh trăng màu trắng bạc, bóng hình hai người thỉnh thoảng chồng lên nhau, Thời Sênh có chút ngẩn ngơ.

Trong ấn tượng của cô ấy, hình như không có ai từng cùng cô thế này.

Sắc mặt Thời Sênh thoáng lạnh, chớp mắt lại khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm, không chút để ý đó, ánh mắt đảo đi đảo lại trên bóng người phía trước, rơi xuống nơi xa hơn, bóng tối che phủ tình cảm trong đáy mắt cô.

Khi lên núi, Thời Sênh đột nhiên kéo Phượng Từ nấp vào sau một bụi cây, ngay lúc cô ấn Phượng Từ ngồi xuống, một cái bóng đen xì xì từ chỗ không xa bay qua.

Ánh trăng hôm nay rất sáng, Thời Sênh nhìn rõ bóng người đó là ai.

Diệp Thanh Thu!

Đêm tối khuya khoắt, nàng ta lại ở đây làm gì? Lẽ nào cũng là chạy ra ngoài hẹn hò?

Kì quái, sao tự nhiên cô lại dùng từ “cũng” nhỉ?

Nhưng lúc thế này, đương nhiên là phải đi theo để xem rồi! Thuận tiện phá hỏng vài chuyện tốt của người ta thì tốt!

Tính cảnh giác của Diệp Thanh Thu rất cao nên Thời Sênh không dám đến quá gần.Phượng Từ mơ màng nhìn một lát liền ngộ ra Thời Sênh đang làm gì, hắn liền lập một kết giới trên người cô và mình, kéo cô nghênh ngang đi theo sau.

Haizz, sao lại quên mất đại boss phản diện này rồi!

Đối với kết giới của Phượng Từ, Thời Sênh vẫn rất có lòng tin, không thì cô cũng không thể mang Quy Thiên Kiếm đi mà không chút tổn hại gì dưới sự bảo vệ của nhiều người như thế chứ.

Nơi Diệp Thanh Thu tới lại là cấm địa họ vừa rời khỏi, nhìn bộ dạng như ngựa chạy đường quen đó của cô ta hoàn toàn không giống lần đầu tiên tới đây.

Thời Sênh đi theo cô ta tới một cái hang.

“Thả ta ra… xin ngươi thả ta ra…” Tiếng cầu xin truyền ra từ trong hang.

Thời Sênh nhíu mày kì lạ, mò tới cửa động nhìn vào bên trong, bên trong ánh sáng đầy đủ, hang này không lớn lắm, một thiếu nữ bị trói ngoặt cánh tay ra sau lưng bị vứt ở giữa, lúc này đang xoay người, dùng một tư thế quái dị cầu xin, còn Diệp Thanh Thu thì đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn thiếu nữ.

“Muốn trách thì trách ngươi bị hắn chọn trúng rồi.” Tiếng của Diệp Thanh Thu lộ ra sự căm ghét, “Ngươi nhanh lên một chút.”

Câu nói phía sau này rõ ràng không phải nói với thiếu nữ trên mặt đất, nhưng trong sơn động ngoài tiếng cầu xin sợ hãi của thiếu nữ cũng không có tiếng của ai khác, không hề có ai khác.

Nhưng thiếu nữ đó lại đột nhiên xảy ra thay đổi, tiếng cầu xin của nàng ta càng ngày càng yếu, bắt đầu thở dốc, sắc mặt đỏ hồng, giống như…

Trước mắt Thời Sênh đột nhiên tối sầm lại, mắt bị một bàn tay hơi lạnh che lại, thanh âm ẩn chứa sát khí vang lên bên tai cô, “Bẩn.”

Thời Sênh: “…” Bẩn cái đầu ngươi!

Hít thở sâu mấy cái, Thời Sênh mới nhịn được không động thủ với Phượng Từ, đưa tay muốn kéo tay của Phượng Từ xuống. Phượng Từ bất mãn vì hành vi này của Thời Sênh, cảnh tượng này, sao hắn có thể cho nàng xem.

Hắn không dám dùng lực quá mạnh, nhưng lại không muốn Thời Sênh nhìn cảnh tượng bên trong, thấy Thời Sênh sắp gỡ tay mình ra, hắn bèn ấn vai Thời Sênh, ôm cô vào trong lòng, thuận thế ấn đầu cô

ấy úp lên ngực mình.

Thật ra, Phượng Từ ra rất ít đụng chạm vào Thời Sênh, cũng chỉ lúc nào hắn cảm thấy bất an mới nắm tay cô không buông, nhiều lắm là giống như trước đây, hắn chỉ ôm ngang lưng cô, kiểu ôm nhau thân mật mặt đối mặt giống như thế này trước nay chưa từng có.

Thứ nhất là Thời Sênh không cho phép, thứ hai là hắn sợ mình sẽ vô ý làm cô bị thương cô.

Trong khoảnh khắc đó, Phượng Từ hình như nghe được tiếng đập thình thịch của trái tim mình, thân hình mềm mại đó bị hắn ôm chặt trong lòng, mặt dán vào ngực hắn, nhiệt độ cơ thể cô thấm qua lớp vải áo truyền đến hắn không phải là ấm áp, mà là nóng bỏng.

Đây là…

Người của hắn.

Thời Sênh chỉ cảm thấy Phượng Từ càng ôm càng chặt, hít thở cũng thấy khó khăn, trong đầu bắt đầu thấy thiếu ô xy, cô khó khăn lắm mới từ trong kẽ răng thốt ra được tên hắn, “A Từ…”

Thanh âm nhỏ mảnh như nước suối trong đổ vào tim Phượng Từ, hắn lập tức tỉnh lại, trong đôi mắt đỏ rực đầu tiên là một mảng mơ màng, sau đó vội vàngbuông lỏng tay, lúng túng nhìn Thời Sênh, “Có phải là làm đau nàng rồi không? Đau ở đâu? Nàng đừng giận… sau này ta không động vào nàng nữa.”

Nói tới sau này, thần tình Phượng Từ có chút suy sụp.

Thời Sênh mở lớn miệng thở dốc, không khí tươi mới ào vào phổi, cô mới cảm thấy dễ chịu một chút. Người cô ấy hơi mềm ra nhưng

cũng không dám lại gần Phượng Từ, đànhlui về phía sau, dựa vào tảng đá bên ngoài sơn động.

Mẹ kiếp, dọa chết bản cô nương rồi!

Nói phát bệnh là phát bệnh, xấu tốt gì cũng cho cái thông báo chứ?

Phượng Từ thấy động tác đó của Thời Sênh, đáy mắt tuôn ra trận trận lệ khí, nháy mắt lại bị hắn đè xuống, trong ngữ khí mang thêm vài phần van xin, “Nàng đừng sợ ta…”

Bộ dạng vô vọng đó bất cứ ai nhìn thấy cũng có cảm giác không chịu nổi.

Nhưng Thời Sênh vừa đi dạo một vòng biên giới địa ngục, cô chỉ cảm thấy mình không lấy Quy Thiên Kiếm chém hắn một nhát đã là rộng lượng lắm rồi.

Bình tĩnh lại nhịp tim đập loạn, Thời Sênh mới cảm thấy đầu óc tỉnh táo một chút, vừa nãy nếu không phải cô phản kháng Phượng Từ, hắn cũng sẽ không phát bệnh, cho nên đây đều là do cô tự làm tự chịu.

Lật bàn, sao đều là lỗi của bản cô nương đây chứ?

Nhiệm vụ này không có cách nào làm rồi, bản cô nương muốn bãi công!

“Sau này không có sự cho phép của ta, không cho huynh động vào ta.” Thời Sênh nhìn bộ dạng vô vọng lại ngây ngô đó của Phượng Từ, tới lời ác độc bên miệng cũng không nói ra được, chỉ có thể hậm hực đổi lời.

Phượng Từ có chút mơ màng, nghiêm túc nhìn chằm chằm Thời Sênh, một lát lâu sau mới gật đầu, “Không đụng vào nàng, đừng rời xa ta.”

Thời Sênh: “…”

Nói như thể họ có gì đó với nhau không bằng ấy.

Nếu cô không có cách nào lại gần hắn, có lẽ tên này một phút nào đó sẽ thiêu cô ấy thành tro mà mắt cũng không chớp ấy chứ.

Thế giới của Phượng Từ không có đúng sai phải trái, nhưng cũng không hề căn cứ theo tâm trạng của hắn, cô hoàn toàn không hiểu lí do ra tay của hắn, nói động thủ liền động thủ, không chút quy luật nào cả.

Đợi đến khi Thời Sênh quay đầu nhìn sơn động, thiếu nữ kia đã biến thành một cái xác khô, còn bên cạnh Diệp Thanh Thu không biết khi nào có thêm một nắm khói đen, một nửa đám khói đen đó còn đang che lên xác khô.

“Đó là… cái quỷ gì?” Trong nội dung gốc,hình như Diệp Thanh Thu không có bàn tay vàng nào như vậy mà? Sao lại thay đổi cốt truyện bừa bãi thế?

“Ma…” Phượng Từ thấp giọng nói: “Đó là tàn hồn của Ma Tộc.”

Ma Tộc?

Không phải chứ, Diệp Thanh Thu lấy đâu ra được tàn hồn của Ma Tộc?

Thời Sênh không có chút bất ngờ từ khi nghe ra sự khinh bỉ trong

ngữ khí của Phượng Từ. Trong thi đấu tông môn, lúc nhìn thấy Diệp Thanh Thu, hắn đã có biểu cảm khinh bỉ và ghét bỏ như vậy.

Hình như Diệp Thanh Thu chính là thứ bẩn thỉu, cứ như thể nhìn một cái sẽ thật sự bẩn mắt vậy.

Dù Phượng Từ là Boss phản diện nhưng hắn cũng là phản diện xuất thân tốt.

Cho nên đối với loại phản diện tinh anh của Ma Tộc này, hắn hoàn toàn không có chút tình cảm cách mạng của kẻ cùng là phản diện nào.

Chương 65: Thế giới tu chân (14)

Chương 65THẾ GIỚI TU CHÂN (14)

Diệp Thanh Thu xử lý thi thể, từ trong sơn động đi ra, mang theo thần sắc u ám đi xuống núi, hoàn toàn không chú ý tới hai người đứng ở ngoài cửa hang.

Nàng ta mà ma tộc này đã định khế ước từ năm năm trước, lúc đó nàng ta đắc tội với mấy người, bị truy sát tới một vách núi, buộc phải nhảy xuống. Trong tình huống không tỉnh táo, nàng ta đã kí khế ước với ma tộc này.

Đợi nàng ta tỉnh lại đã muộn rồi, muốn thoát khỏi ma tộc này thì phải giúp hắn hồi phục nhục thân.

Có điều, hắn muốn hồi phục nhục thân thì cần phải có nữ tu Thủy linh căn, người đầu tiên gặp tai ương chính là nàng ta, vì nàng ta và hắn có quan hệ khế ước nên mới may mắn không biến thành xác khô mà thôi.

Nhưng cảm giác đó Diệp Thanh Thu tuyệt đối không muốn trải qua lần thứ hai, cho nên nàng ta không thể không tìm nữ tu Thủy linh căn khác.

Nếu là trong nguyên bản, Diệp Thanh Thu có tông chủ che chở sẽ cực kỳ thuận buồm xuôi gió nàng ta cũng sẽ không rơi xuống vách núi, sẽ không gặp phải ma tộc này, đương nhiên sẽ không trải qua những chuyện như thế.

Thời Sênh đương nhiên không biết những cái này, cứ coi như cô biết cũng chỉ cảm thán một tiếng tạo hóa trêu ngươi, so với ban đầu nguyên chủ trải nghiệm ở ma tộc, đó mới là sống không bằng chết.

Chuyện này của Diệp Thanh Thucòn không tính là món khai vị.

…

Ngày thứ hai khi Thời Sênh tới hiện trường thi đấu, phát hiện những người đó kích động như ăn phải bả, nhìn thấy cô cũng không sợ hãi như trước nữa.

Thậm chí còn lộ ra biểu cảm cười trên nỗi đau của người khác, dường như đang đợi cô gặp đen đủi.

Trong một đêm, đã xảy ra chuyện gì?

Người làm việc xấu không phải Diệp Thanh Thu sao? Sao lại dùng ánh mắt này nhìn bản cô nương chứ?

“Yêu nữ, chưởng môn chúng ta mời ngươi qua đó!”

Vài đệ tử Đồng Sơn Phái đột nhiên chặn trước mặt Thời Sênh. Vừa nói dứt lời, mấy người này liền bị đánh bay đi, rơi vào trong khu rừng nhỏ phía xa, mấy con chim nháo nhác bay lên.

Cả vùng xung quanh tĩnh lặng.

Thời Sênh quay đầu nhìn Phượng Từ.

Đang yên lành, ngươi đánh người ta làm gì?

Phượng Từ ngây ngô chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: “Ta chưa giết bọn hắn.”

Thời Sênh: “…” Ngươi chưa giết bọn chúng, nhưng như vậy cũng phải nằm liệt giường nửa năm.

Bỏ đi, nói đạo lý với Boss phản diện làm gì?

Nhưng đang yên đang lành, chưởng môn Đồng Sơn Phái mời cô tới làm gì? Lẽ nào việc tối qua bị phát hiện rồi, Diệp Thanh Thu liền đẩy tội danh lên người cô?

Sự thật chứng minh đầu óc của Thời Sênh nghĩ quá nhiều rồi, chưởng môn mời cô tới không hề có một chút quan hệ nào với Diệp Thanh Thu, mà là… có liên quan tới nam chính.

Tiên giới phái người tới rồi!

Tiên giới phái người tới rồi!

Khác với sự nhếch nhác lần đầu tiên gặp mặt, Long Quyết lúc này trông vô cùng có dáng dấp nam thần, mũ áo chỉnh tề, tướng mạo đường đường, phong thần tuấn lãng, thuộc về dạng nam thần nhìn đâu cũng thấy đẹp.

Ánh mắt sâu và u tối của Long Quyết quét qua người Thời Sênh, chuyển tới trên người Phượng Từ.

Phượng Từ cúi thấp đầu, hoàn toàn không nhìn Long Quyết.

Không biết vì sao lúng túng.

“Tìm ta làm gì?” Thời Sênh nhìn chưởng môn Đồng Sơn Phái đứng

sau Long Quyết, không chuyên tâm hỏi một câu.

Bảo bản cô nương tới chiêm ngưỡng một chút tư thế uy võ bá khí của nam chính đại nhân sao?

Chà chà, nói ra, nam chính đại nhân tới rồi, không phải nên đi tìm nữ chính đại nhân trước sao?

Cũng không biết lần trước, sau khi Long Quyết mang Diệp Thanh Thu đi, hai người đã xảy ra chuyện gì, có đánh đấu lẫn nhau hay không?

“Khụ khụ, là thế này… về Quy Thiên Kiếm…” Chưởng môn Đồng Sơn Phái kiên trì nói hết lời.

Thời Sênh coi như nghe hiểu rồi.

Người của Tiên giới phát giác Quy Thiên Kiếm xuất thế, bảo Long Quyết xuống mang về phong ấn lại. Có lẽ là mấy ngày nay biểu hiện quá thái bình nên chưởng môn của Đồng Sơn Phái cảm thấy họ có thể đàm phán hòa bình, thế nên mới có sự xuất hiện như vậy.

Nếu giao ra, không phải là bản cô nương đã bị truy sát uổng bao lâu nay sao?

Buôn bán lỗ vốn kiên quyết không làm.

Càng huống hồ, cuối cùng, Long Quyết khiến nguyên chủ chết trong hình phạt bị cắt ngàn đao trên người…

“Không được, ta đã đem Quy Thiên Kiếm tặng cho Phượng Từ rồi.”

Phượng Từ chả biết gì ngẩng đầu, nàng tặng Quy Thiên Kiếm cho

hắn khi nào chứ?

Thời Sênh móc Quy Thiên Kiếm ra tại chỗ, thô lỗ nhét vào trong tay Phượng Từ, “Tặng huynh.”

Bản cô nương không giữ được, đại Boss phản diện Phượng Từ này còn không giữ được sao?

Mọi người: “…”

“Phượng Từ, Quy Thiên Kiếm là gì, có lẽ ngươi rõ hơn ta, đem nó giao cho ta.” Long Quyết nhìn thẳng Phượng Từ.

Phượng Từ liền giấu Quy Thiên Kiếm ra sau lưng, “Cái này là nàng tặng ta, không cho.”

Bộ dạng ngây ngô đó đâu có chỗ nào giống đại Boss phản diện, trái lại giống đứa trẻ bảo vệ đồ chơi của mình.

Thời Sênh đỡ trán, phản diện đại nhân à, lấy ra sự uy võ bá khí của ngươi, lên đi!

Bản cô nương tuyệt đối sẽ không cản ngươi!

“Phượng Từ, bên trên đều đã nghe nói việc mấy năm nay ngươi làm ở tu chân giới, ngươi ở đây hành sự bừa bãi như vậy nhất định sẽ gọi thiên kiếp tới. Nếu ngươi giao Quy Thiên Kiếm cho ta, cũng coi như một việc công đức.”

“Còn lâu.”

“Phượng Từ, ngươi muốn đối đầu với cả Tiên giới sao?”

Phượng Từ nháy nháy mắt, trên gương mặt bình tĩnh lộ ra một chút mỉa mai, “Không phải các ngươi muốn ta sớm chết đi luôn sao?”

Nhiều năm như vậy, những người này không giờ nào phút nào không muốn hắn chết.

Vì lửa của hắn sẽ gây sát thương cho họ, họ sợ, họ khiếp sợ.

Thân làm tiên nhân nhưng vẫn cứ sợ chết thôi.

…

Đàm phán thất bại, Long Quyết hình như không dám đối đầu chính diện với Phượng Từ, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn mang Quy Thiên Kiếm và Thời Sênh rời đi. Lấy lại Quy Thiên Kiếm về Tiên giới là nhiệm vụ của y, đương nhiên y sẽ không bỏ qua như vậy rồi.

Đã ở lại rồi, gặp gỡ nữ chính cũng là việc đương nhiên phải làm.

Thi đấu sắp kết thúc, việc Thời Sênh muốn đợi cũng trình diễn rồi.

Lần này cô đến đây không phải xem kịch, ai rảnh việc xem một vở kịch nhàm chán mà một đám người giết qua giết lại bên trên mà lại giết không chết chứ? Cô tới đây là vì tìm người trước đây đã bỏ thuốc cho Diệp Thanh Thu, cuối cùng lại vu tội lên người nguyên chủ.

Đương nhiên, Thời Sênhcũng không chắc việc này còn có thể xảy ra không, suy cho cùng cốt truyện đã thay đổi rất nhiều rồi.

Nhưng không khiến Thời Sênh thất vọng, người đó đã để cô tóm được rồi.

“Lại là ả ta.” Thời Sênh ngồi trên cành cây um tùm, rủ mắt xuống phía

dưới nhìn bóng ngươi đang vội vã đi qua.

Phượng Từ nhìn Thời Sênh khó hiểu, lại nhìn người bên dưới, “Có thù? Giết?”

Thời Sênh: “…” Giết giết giết, cả ngày chỉ biết giết, bản cô nương đây không phải người thích máu tanh như thế có được không?

Một đao là kết liễu, vậy có gì vui nữa?

Thời Sênh không ngăn sự việc tiến triển, cô muốn xem xem lần này Sở Ngưng lấy ai làm bia đỡ đạn… tiện thể đổ thêm dầu vào lửa là được rồi.

Thời Sênh cười cười đầy ác ý, tìm người đi truyền tin cho Sở Dạ, lại trói người mà Sở Ngưng tìm về vứt xuống núi.

Diệp Thanh Thu uống chén trà bị bỏ thuốc, trong kịch bản Diệp Thanh Thu không lên gường với ai, một là phát hiện kịp thời, hai là có Tông Chủ giúp, giờ không có linh lực của tông chủ trấn áp, việc đó khó nói rồi.

Sở Dạ rất nhanh liền tới phòng của Diệp Thanh Thu, sao khi vào, không bao lâu, bên trong liền truyền ra âm thanh kì quái, có lẽ là thuốc quá mạnh nên hai người lại ở trong phòng lăn lộn tới quá nửa đêm.

Trong lúc này có hai người tới, một là Sở Ngưng, một là Long Quyết.

Sở Ngưng chỉ nghe thấy bên trong có tiếng liền rời khỏi.

Long Quyết có lẽ là cố ý tới tìm Diệp Thanh Thu, nhưng vừa nghe được tiếng bên trong phòng, cả gương mặt đều tối sầm lại, khí áp

toàn thân thấp tới kinh người, y đứng bên ngoài rất lâu mới quay người rời khỏi.

Chương 66: Thế giới tu chân (15)

Chương 66THẾ GIỚI TU CHÂN (15)

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Sở Ngưng liền mang theo mấy đệ tử Phiêu Miểu Tông tới ngoài cửa phòng Diệp Thanh Thu, có lẽ là muốn bắt gian, ai ngờ người mở cửa lại là ca ca nhà mình.

“Ca… huynh…” Sở Ngưng chỉ chỉ bên trong, lại chỉ chỉ Sở Dạ, “Sao huynh lại ở đây?”

Sao ca ca lại ở đây?

Người mà ả gọi tới kia thì sao?

Không phải ca ca đã cùng…

Trong lòng Sở Ngưng khủng hoảng, nắm tay Sở Dạ, “Ca, huynh nói cho muội, có phải buổi sáng huynh mới tới đây thôi đúng không?”

Mang tai Sở Dạ đỏ lên, nghĩ lại việc tối qua, hắn liền thần hồn điên đảo, không thể kiềm chế nổi. Mùi vị tuyệt vời ấy cả đời hắn đều khó có thể quên. Hơn nữa, đó vẫn là người mà hắn luôn thích.

Mấy đệ tử theo Sở Ngưng tới liền nhìn ra ở đây có tình hình gì, Sở Dạ thích Diệp Thanh Thu cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, mọi người đều đã biết tỏng trong bụng, chỉ là trước đây Diệp Thanh Thu đều rất lạnh nhạt với Sở Dạ, không có chỗ nào đặc biệt, sao hôm nay đã ngủ cùng nhau rồi?

“Ngưng Nhi, sớm vậy có việc gì sao?” Sở Dạ cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Sở Ngưng vừa nhìn bộ dạng đó của Sở Dạ liền khẳng định tối qua hắn ở cùng với Diệp Thanh Thu, ả tức tới vành mắt đỏ rực, liều mạng cắn chặt môi dưới, cũng không biết dũng khí từ đâu tới, đẩy Sở Dạ xông vào trong.

“Diệp Thanh Thu, nữ nhân không biết tự trọng nhà ngươi lại dám dụ dỗ ca ca của ta.” Sở Ngưng ngang ngược xông vào phòng, vừa khóc lóc vừa mắng chửi, “Thật sự cho rằng ngươi làm tông chủ là giỏi lắm sao, ngươi có gì đắc ý chứ, không biết xấu hổ, cũng không biết dùng thủ đoạn gì mới làm được tông chủ này.”

Diệp Thanh Thu đã mặc xong y phục, gương mặt vốn đã u ám càng u ám hơn khi Sở Ngưng vào, “Cút ra!”

“Diệp Thanh Thu, con tiện nhân không biết xấu hổ, hôm nay ta sẽ giết ngươi.” Sở Ngưng như sư tử bị chọc giận, rút bội kiếm tùy thân ra, muốn xông lên, tư thế đó giống như hận không thể đem Diệp Thanh Thu ngũ mã phanh thây.

Sát ý trong mắt Diệp Thanh Thu cuộn trào, giơ tay vung một cái, Sở Ngưng liền bị sức mạnh vô hình hất bay, đập vào góc tường trong phòng.

“Ra ngoài.” Diệp Thanh Thu lạnh lùng quét mắt về phía mấy đệ tử theo vào, mấy người đó co rúm lại, nhanh chóng rút khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Yêu nữ…” Đệ tử đầu tiên đi ra nhìn thấy người đứng trên bậc thềm liền vô thức hét lên một tiếng.

“Sớm vậy, làm gì đó?” Thời Sênh hiếu kì nhìn về phía sau họ.

“Liên quan gì tới ngươi!” Một đệ tử trong số đó gân cổ lên gào.

“Hiếu kì mà.” Thời Sênh cười cười hư không có gì, trong nụ cười đó lại đầy ác ý, “Không phải tông chủ của các ngươi bị người ta đưa lên giường rồi đấy chứ?”

“Ngươi…”

Muốn ngủ cũng là tông chủ của họ ngủ với người khác, sao lại là tông chủ bị đưa lên giường rồi, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

“Yêu nữ, có phải ngươi giở trò không?” Tông chủ căn bản không thích tiểu tử Sở Dạ đó, sao lại cùng hắn ta… Khẳng định là yêu nữ này làm gì mới giúp cho tiểu tử Sở Dạ đó trèo lên được giường của tông chủ.

“Ngươi không có chứng cứ sao có thể tùy tiện vu tội cho người ta chứ?”

Chúng nhân buồn bực, có chứng cứ còn gọi là vu tội sao?

“Có muốn ta nói cho các ngươi là ai làm không?” Thời Sênh cười khoái trá, “Miễn phí, không thu thù lao của các ngươi.”

Chúng nhân không kiềm chế được run run người, tức giận quát: “Yêu nữ, đừng hòng ăn nói bừa bãi, ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin ngươi sao?”

“Không tin à, vậy thôi đi.” Thời Sênh bĩu bĩu môi, quay người đi về

hướng Phượng Từ đang đứng dưới gốc cây.

Yêu nữ này cứ thế mà đi sao?

Gây xích mích li gián người ta còn chưa bắt đầu, sao ngươi đã đi rồi, trở lại đi. Ta nhổ, trở lại làm gì? Chém chết bọn họ sao?

Thời Sênh không hề rời khỏi mà là cùng Phượng Từ đứng ở dưới gốc cây nhìn họ, mấy đệ tử kinh hồn bạt vía.

Họ rất muốn hỏi, thân là vai phản diện, không phải các ngươi nên rất bận sao? Vì sao còn có thời gian đứng ở đây nhìn họ chứ?

…

Trong phòng, Diệp Thanh Thu ngồi trên giường, nghiêng người nhìn Sở Ngưng đang bị ép quỳ trên mặt đất, Sở Dạ bị kẹt giữa hai bên, rất khó phân xử.

Một bên là muội muội của mình, một bên là mình yêu…

“Diệp Thanh Thu, ngươi chết không được tử tế, có bảnh lĩnh thì ngươi giết ta đi!” Tiếng Sở Ngưng mắng tới khan giọng rồi, “Ta làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi, tiện nhân, ngươi dám dụ dỗ ca ca của ta…”

“Ngưng Nhi, là ta thích tông chủ, cứ coi như dụ dỗ cũng là ta dụ dỗ tông chủ.” Sắc mặt Sở Dạ lạnh đi mấy phần.

“Ca…” Sở Ngưng ngẩng đầu, sững sờ nhìn Sở Dạ, “Muội là muội muội của huynh, huynh lại nói giúp người ngoài?”

“Ta…” Thanh Thu là người hắn thích, sao có thể là người ngoài chứ?

“Đủ rồi!” Diệp Thanh Thu từ trên giường đứng dậy, nhìn xuống Sở Ngưng, “Bản thân ngươi từng làm gì, ngươi tự biết rõ. Hôm nay, có cục diện này cũng là do một tay ngươi tạo thành. Sở Ngưng, ta cho ngươi một cơ hội, cút ra khỏi Phiêu Miểu Tông, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Hôm qua nàng ta chỉ uống trà ả đưa tới, lại còn vừa mới sáng sớm cô ta đã tới tìm mình. Hừ, nói không có vấn đề liệu ai có thể tin.

“Không, ta không đi, ca ca ta ở đâu ta liền ở đó.” Vừa nghe Diệp Thanh Thu muốn đuổi mình đi, Sở Ngưng liền hoảng rồi.

“Không do ngươi quyết định được, không đi thì chết.” Đáy mắt Diệp Thanh Thu lóe lên một tia lệ khí, nàng ta đương nhiên sẽ không tha cho Sở Ngưng, nhưng cũng không thể động thủ với ảở đây được.

Sở Dạ nghe xong cũng thấy hơi hồ đồ, hoàn toàn không biết họ đang nói gì, nhưng nhìn bộ dạng muội muội nhà mình như thế, trong lòng cũng có chút sáng tỏ.

Dục vọng chiếm hữu của Sở Ngưng với hắn cao thế nào không phải hắn không biết, chỉ là như vậy sẽ khiến cho hắn gặp rất nhiều phiền phức. Hắn có thể không để tâm muội muội mình làm gì người khác, nhưng Diệp Thanh Thu thì không giống, đây là người mà hắn thích.

“Đệ tử sẽ đưa Ngưng Nhi đi.” Sở Dạ chắp tay với Diệp Thanh Thu, ánh mắt si mê nhìn nàng ta mấy cái rồi mới kéo Sở Ngưng ra bên ngoài.

“Ca, huynh làm gì, muội không đi, huynh thả muội ra, thả ra. Ca… sao huynh có thể vì một người phụ nữ mà vứt bỏ muội? Những ngày tháng chúng ta dựa vào nhau mà sống, huynh đều quên hết rồi sao?

Ca… huynh thả muội ra, muội xin huynh đấy, huynh đừng đuổi muội đi, ca…”

Tiếng của Sở Ngưng dần nhỏ đi.

Sở Ngưng cuối cùng vẫn bị đưa đi, Diệp Thanh Thu đối diện với chất vấn của mấy đệ tử liền miễn cưỡng giải thích mấy câu.

Việc này cứ thế trôi qua.

…

“Là huynh.” Diệp Thanh Thu nhìn người đi đến trước mặt, đáy mắt nổi lên mộtchút vui mừng kinh ngạc.

“Ha…” Long Quyết mỉa mai nhẹ cườimột tiếng, “Diệp tông chủ đúng là khiến ta lau mắt mà nhìn.”

Diệp Thanh Thu hơi chau mày, trong lòng hơi hoảng, “Sao công tử lại nói ra lời này?”

Long Quyết nhếch miệng, bước lớn đi qua bên cạnh nàng ta.

Diệp Thanh Thu nhìn bóng người Long Quyết biến mất ở chỗ rẽ, trong lòng rất không dễ chịu, sao y lại dùng biểu cảm như thế nhìn mình?

Lần đó, sau khi y đưa mình rời khỏi rừng Tử Vong, bùa dịch chuyển xảy ra vấn đề, đưa họ tới một nơi kì lạ, nàng ta phải hao phí rất nhiều sức lực mới mang y đang bị trọng thương ra ngoài được.

Mấy ngày sống chung đó làm cho ngăn cách trước đây cũng tan đi khá nhiều, hơn nữa y bị trọng thương, tất cả mọi việc đều là nàng ta

làm, khi đó rõ ràng là y đã có thiện cảm với mình rồi mà.

Sao lần này gặp mặt…

Chương 67: Thế giới tu chân (16)

Ngày thứ hai, sau khi Sở Ngưng rời khỏi liền truyền tới tin ả bị giết. Sở Dạ vẫn là có chút tình cảm với Sở Ngưng nên nghe được tin muội muội bị người ta giết thì nổi giận đùng đùng.

Diệp Thanh Thu bảo người kéo Sở Dạ lui xuống, nhìn thi thể bị đậy lại, trong lòng đầy hoài nghi.

Rõ ràng nàng ta đã vứt thi thể đi rồi, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào có người nhìn thấy nàng ta giết Sở Ngưng, dùng cái này để cảnh cáo mình?

Có thể là ai…

Diệp Thanh Thu mang theo thần sắc nặng nề trở về phòng, Sở Dạ đã ngồi trong phòng. Hắn nhìn thấy Diệp Thanh Thu, vành mắt lờ mờ đỏ lên, Diệp Thanh Thu thót tim, đứng nguyên tại chỗ, không tiến về phía trước.

Sở Dạ lại chạy ngay tới, một tay ôm lấy Diệp Thanh Thu, “Tông chủ.”

Diệp Thanh Thu cứng đờ, xác định Sở Dạ không phải đã phát hiện ra điều gì mới vỗ lưng hắn ta, “Dù nàng ta đã làm một vài việc không tốt, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ báo thù cho nàng.”

Bề ngoài của Sở Dạ trông không tệ, hơn nữa công phu trên giường cũng không tồi, trước đây, cũng không phải Diệp Thanh Thu không

thích hắn, chỉ là cảm thấy thân phận hắn không xứng với mình, nhưng giờ ngủ cũng ngủ rồi, cũng không cảm thấy có gì khó chịu cả.

An ủi an ủi một hồi, hai người liền lăn lên trên giường luôn.

Đợi kết thúc một vòng, Sở Dạ nằm sấp trên giường, mệt tới mức mi mắt cũng không nhấc lên nổi.

Tinh thần Diệp Thanh Thu lại cực kỳ tốt, mặt mũi hồng hào, liếc nhìn Sở Dạ đã ngủ ngon một cái, thần sắc đột nhiên trở nên mỉa mai, nàng ta bấm quyết, trên giường đột nhiên xuất hiện một con Thủy Long.

Lô đỉnh…

Dùng xong rồi, còn không chắc ai là Lô đỉnh đâu.

Sau lần phát sinh với Sở Dạ lần trước, nàng ta phát hiện ra mình vốn còn thiếu một chút mới có thể vào trúc cơ đại viên mãn, nhưng sau khi ngủ với Sở Dạ liền trực tiếp vượt qua bức tường đó.

Thủy linh căn là lô đỉnh được tu chân giới công nhận, nhưng nàng ta sẽ không phải loại người dễ để bị giẫm đạp như thế.

Sau này,nàng ta có hỏi ma tộc kia, hắn giải thích rằng nhờ có sự tồn tại của hắn, cho nên cô nàng ta mới từ kẻ bị giẫm đạp đã trở thành kẻ giẫm đạp.

Vừa nãy nàng ta đã thí nghiệm, hắn nói quả nhiên không sai.

Ánh mắt Diệp Thanh Thu rơi trên người Sở Dạ, lại lần nữa đè người lên. Sở Dạ đang mơ mơ hồ hồ, nhưng vừa tiếp xúc thân thể của Diệp Thanh Thu, hắn bắt đầu đáp trả lại theo bản năng.

…

“Nghe nói lại có người mất tích rồi?” Mấy đệ tử của Đồng Sơn Phái vừa nói chuyện vừa xuống núi.

“Đây là người thứ mấy rồi? Sư tôn bảo chúng ta lén đi tìm, nhưng ở nơi người đông tin tức lắm này, chúng ta làm sao tìm đây? Ta thấy, không chừng chính là hai người bên đó làm.” Một nam đệ tử trong đó hất cằm hướng về đỉnh núi phía xa.

“Suỵt, không muốn sống à?” Người bên cạnh lập tức đánh nam đệ tử đó một cái, “Loại lời này tuyệt đối không được nói bừa, sư tôn nói rồi, việc này có lẽ không có quan hệ gì với họ.”

“Hả, tại sao?”

“Nghe sư tôn nói, khi có hai người mất tích, họ đều có chứng minh là có mặt.”

“Vậy ngộ nhỡ họ dùng thủ đoạn bỉ ổi gì đó thì sao?”

“… Có lí, dù sao kẻ hiềm nghi lớn nhất chính là họ.”

Đợi nhóm người đi ra rồi, một bóng đen từ sau gốc đại thụ đi ra, giống như có tâm sự nhìn chằm chằm vào bóng lưng mấy người đó.

Long Quyết tới nhà viếng thăm, Thời Sênh không chút bất ngờ, suy cho cùng Quy Thiên Kiếm vẫn ở trong tay cô, chỉ là… Diệp Thanh Thu đến làm gì? Ừm, chưởng môn Đồng Sơn Phái cũng lại có mặt, phía sau lưng là đám chưởng môn các phái mà cô không quen… Chà chà, mở đại hội sao?

Thi đấu tông môn không làm nữa, chạy tới đây để mở đại hội?

Đại hội phê phán sao?

Căn nhà mà Thời Sênh sống không lớn lắm, nhiều người như vậy cùng đứng, lập tức liền hơi tắc nghẽn, những người này lại còn xách vũ khí khiến cho nơi này càng trông chật hẹp, nhỏ bé hơn.

Thời Sênh đứng ở cửa, bực mình xua tay, “Mới sáng sớm đã đứng chật cửa nhà ta làm gì, đến thỉnh an tập thể sao, không cần đâu, chúng ta không thịnh hành những cái đó.”

Mọi người: “…”

Ai tới thỉnh an chứ?

Ngươi coi mình là hoàng đế à?

Nhìn khuôn mặt căm hận dâng trào của họ! Nhìn quyết tâm bảo vệ chính đạo của họ!

“Yêu nữ, giao người ra đây, không thì đừng trách chúng ta không khách sáo!” Chưởng môn hét lớn một tiếng, đem vũ khí nhắm vào Thời Sênh.

“Giao ai?” Thời Sênh mặt ngây ra, từ khi nào cô lại trở thành kẻ cướp người rồi?

“Mục Tinh của Sí Diệm Môn, Diệp Dao của Tử Thần Phái…” Liên tiếp tên của năm người và môn phái được đọc ra, “Yêu nữ, những người này không phải ngươi bắt sao? Mau giao người ra!”

Bất luận người đối diện nộ hỏa thao thiên thế nào, căm hận dâng trào

ra sao, Thời Sênh vẫn mặt mày bình tĩnh.

Đợi họ gào xong rồi, mới từ tốn nói: “Không quen.”

“Thương Thù, Phượng Từ không ở cạnh ngươi, ta khuyên ngươi vẫn nên giao người ra.” Long Quyết xua tay ra ý người khác im lặng, “Những người đó đều là nữ tử vô tội, họ có chỗ nào đắc tội với ngươi?”

Thời Sênh nhìn khắp xung quanh, Phượng Từ trước đây không hề rời xa cô một bước, hiện giờ đúng là không ở bên cạnh cô…

“Đừng tìm nữa, trong thời gian ngắn, hắn ta sẽ không trở lại đâu. Thương Thù, giao người ra đây!” Long Quyết lạnh giọng nói.

“Người không có, mạng có một, muốn không? Tới lấy đi!” Thời Sênh mặt mày đanh lại.

“Yêu nữ, hôm nay lão phu thay trời hành đạo, chịu chết đi!”

“Cùng lên, bắt sống yêu nữ!”

Trong cùng một thời gian, các loại pháp thuật đều trùm lên người Thời Sênh. Hắc bào trên người Thời Sênh tràn ra một tầng ánh sáng trắng, ngăn cản những pháp thuật đó ở bên ngoài.

“Là pháp bào!”

“Khốn kiếp, trên người cô ta mang toàn toàn pháp khí!”

Một loạt tiếng chửi mắng liên tiếp vang lên, trước đây không để ý cô đeo bao nhiên đồ, lúc này mới phát hiện, tất cả đồ trên người cô đều là thứ có tính phòng ngự, nhỏ thì là một cái nút áo, lớn thì là cả bộ

quần áo.

Những người này nhiều lắm là tu vi Kim Đan, cũng có mấy Nguyên Anh, nhưng lại không một ai có thể gây sát thương với Thời Sênh, có thể thấy những thứ cô mang trên người lợi hại như thế nào, nói không chừng không phải pháp khí…

Nếu không phải pháp khí, đó chính là tiên khí…

Thứ đồ này ở tu chân giới, một đại môn phái có một Tiên Khí cũng là rất hiếm gặp

Nghĩ tới đây, không ít người không tránh khỏi đỏ mắt.

Trang bị trên người Thời Sênh đương nhiên là Phượng Từ kiếm cho cô, mấy năm nay hắn đánh cướp nhiều nơi như thế, kiếm cho cô một bộ trang bị vũ trang từ đầu tới chân tới tận răng không có gì khó.

“Lại muốn cướp đồ của ta?” Thời Sênh né tránh mấy công kích, nhảy tới trên nóc nhà, thần sắc chế nhạo nhìn người bên dưới, “Các ngươi không phải không coi ta ra gì sao? Sao nào, còn muốn học ta làm loại việc cướp bóc này?”

Giết người đoạt bảo ở tu chân giới đó là chuyện cơm bữa thường ngày, những người không cướp được không những không phục mà còn luôn thiết kế bẫy để đoạt lại, mà số lần cô cướp thắng khá nhiều, cho nên liền có cái tên yêu nữ này.

“Đồ trên người ngươi có cái nào không phải ngươi cướp về?”

“Ồ, nói vậy, đồ trên người ngươi đều là tự mình luyện? Thì ra ngươi lợi hại vậy… Đúng là thất kính, thất kính.”

“Ngươi…” Ngữ khí chế nhạo đó khiến người đó không nói tiếp được nữa, chỉ có người nào của cải giàu có sung túc khiến người ta tức lộn ruột may ra mới chưa từng cướp qua đồ của người khác, người thường muốn một món vũ khí tốt, đan dược bảo mệnh, có cái nào không cần cướp chứ?

Ngay cả giữa những đại tông môn này, cũng sẽ có màn cướp đi cướp lại…

Chương 68: Thế giới tu chân (17)

“Bớt phí lời, mau giao người ra đây?” Đề tài này không hay lắm, thế là có người đem đề tài vòng lại vấn đề chính.

“Người không phải ta bắt, nhưng… nếu các ngươi muốn biết là ai, ta có thể nói cho các ngươi đó.” Thời Sênh kéo dài tiếng, cười tươi nói.

“Sao có thể không phải ngươi chứ…”

“Chính thế, ngoài ngươi ai còn có thể làm loại chuyện này?”

Những người này miệng thì nói vậy nhưng trên mặt đã có chút hồ nghi, việc này rốt cuộc là thế nàothật ra họ cũng không rõ, chỉ là nghe Long Quyết và chưởng môn Đồng Sơn Phái nói…

Trong lòng Diệp Thanh Thu trầm xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh đang nhìn nàng ta, nụ cười trên mặt sao nhìn thế nào cũng thấy mỉa mai, mà đôi mắt đó… lại bình tĩnh như đầm nước chết.

Nữ nhân này, phải chết!

“Thương Thù, ngươi còn muốn khiêu khích chúng ta sao?” Diệp Thanh Thu lên trước một bước, “Nàng ta đang kéo dài thời gian, mọi người đừng mắc lừa.”

Được Diệp Thanh Thu nhắc nhở như vậy, chúng nhân như tỉnh khỏi mộng, bất luận việc này rốt cuộc thế nào, loại bỏ được người này

chính là một việc đại công đức.

Nhưng nếu Phượng Từ trở về…

Cảnh đó họ không dám nghĩ.

“Ta giữ chân cô ta, các ngươi bố trận.” Long Quyết bay người lên, tấn công về phía Thời Sênh.

Tu vi của Long Quyết cao hơn Thời Sênh, cứ coi như Thời Sênh có đầy mình trang bị đỉnh cấp cũng chẳng qua chỉ là bảo vệ bản thân không bị thương, muốn làm Long Quyết bị thương lại là điều không thể.

Mà Long Quyết cũng không dùng hết sức, y chỉ ép Thời Sênh vào trung tâm viện.

Thời Sênh nhìn ra ý đồ của y, đâu dám đi vào viện, khi cô sắp rời khỏi thì đột nhiên Diệp Thanh Thu lại xuất hiện ở sau lưng, một chưởng đánh ra.

Thời Sênh lảo đảo, Long Quyết nhân cơ hội đánh ra một đạo kình phong hất Thời Sênh ngã xuống đất.

Trong lúc rơi xuống, Thời Sênh cảm thấy như chạm phải cái gì, ánh sáng chói lòa, chụp lấy người cô vào bên trong, bóng người bên ngoài lay động.

Mẹ kiếp!

Quả nhiên vẫn là tu vi quá thấp rồi.

Thời Sênh cúi đầu nhìn hoa văn rõ ràng dưới thân, trận pháp lưu

động từng vòng ánh sáng trắng khiến cô hơi khó chịu.

Cô cắn nát ngón tay, trong không khí vẽ một huyết phù, sắc mặt có chút trắng nhợt, nhưng trong con ngươi lại không có nửa điểm kinh hoàng, vẫn bình tĩnh như vậy.

Vẽ xong nét cuối cùng, ánh sáng đã biến mất, cô có thể nhìn thấy rõ ràng người bên ngoài, người bên ngoài cũng có thể nhìn thấy cô rõ ràng.

“Đó là gì?” Chưởng môn Đồng Sơn Phái kinh ngạc nhìn huyết phù trôi trước mặt Thời Sênh.

Nữ tử đứng trong trận pháp, tà áo đen tung bay, giữa vô vàn sát khí, nàng lại yên tĩnh tới mức giống như đang ở một thế giới khác. Sự bình tĩnh trong mắt nàng rất thản nhiên, dường như trong mắt nàng, những thứ họ đang làm chẳng qua chỉ là một trò hề.

Thời Sênh giơ ngón trỏ lên cao, người bên ngoài vô thức nín thở.

“Việc hôm nay, chư vị phải nhớ kĩ đó.” Tiếng của Thời Sênh lọt qua trận pháp truyền ra ngoài, có chút vỡ nát, họ lại nghe rõ mồn một.

Âm thanh dứt, ngón trỏ của cô chạm nhẹ huyết phù đó, trận pháp vốn màu trắng trong chớp mắt bị nhuộm thành màu đỏ của máu.

Cảnh vật xung quanh trong chớp mắt bị mờ nhạt, ảm đạm, mất đi ánh sáng, chỉ còn lại thiếu nữ áo đen yên lặng đứng trong ánh hồng quang, vạn vật thế gian trong khoảnh khắc đó tĩnh lặng không một âm thanh, giống như sợ làm phiền tới cô.

Hồng quang phủ lên từ dưới đáy, tất cả đều biến thành phim quay chậm, từ từ che lấy thân hình của cô.

Thời Sênh chậm rãi kéo ra một nụ cười mỉa mai, ngay khi tầm nhìn của cô sắp bị hồng quang che mất, một thân ảnh mạnh mẽ xông tới trước khi hồng quang bao phủ khắp người cô.

…

Thời Sênh chống người ngồi lên, huyết khí trong ngực cuồn cuộn, cô nôn ra mộtngụm máu tươi.

Lau lau máu ở khóe miệng, Thời Sênh cười lạnh một tiếng, “Nam nữ chính hợp lực, quả nhiên là thiên hạ vô địch.”

Lúc đó, rõ ràng cô có năng lực tránh né, nhưng trong khoảnh khắc đó, cô cảm giác được không khí căng thẳng, thân thể cứng đờ lại một giây, cũng chỉ là một giây đó, Long Quyết liền lật ngược lại tình thế rồi.

Còn có trận pháp kia… lại không tiếc dùng trận pháp cao cấp như thế để đối phó cô, đúng là cảm ơn họ đã xem trọng mình.

Thời Sênh thở nhè nhẹ, ngũ phủ lục tạng đau nứt như bị xé toạc ra, cô chậm rãi, bắt đầu quan sát xung quanh.

Đây là một đáy vực rất kì lạ, như một đường chỉ mỏng manh, rất sâu, xung quanh mọc đầy thực vật kì quái đang xòe thân hình về phía Thời Sênh một cách ác ý.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn một lát, tu vi hiện giờ của cô đã bị phế sạch.

Chiêu cuối cùng đó của cô kế thừa từ trong kí ức của nguyên chủ, huyết phù kia có thể đem sức mạnh của bất cứ trận pháp nào hóa

cho mình dùng để mở đường tới Ma giới… Nhưng cái giá chính là tu vi phế sạch.

Đúng thế, Ma giới.

Giờ cô đang ở Ma giới… rốt cuộc vẫn phải đi theo cốt truyện rồi.

Trọng điểm hiện giờ là, giờ bản cô nương phải làm sao để đi lên đây?

Đợi chút!

Có phải bản cô nương đã quên gì không?

Mẹ nó…

Phượng Từ!

Người cuối cùng nhào về phía cô không phải là Phượng Từ sao?

Theo lý mà nói, có lẽ hắn sẽ bị trận pháp cắn trả, nhưng Phượng Từ không phải người thường, nói không chừng hắn cũng theo tới đây rồi.

Trận pháp đó có phạm vi dịch chuyển, nếu thật sự tới đây rồi, có lẽ đang ở xung quanh đây.

Thời Sênh kéo lê thân mình bị thương tàn tạ, quay một vòng xung quanh, cuối cùng phát hiện Phượng Từ ở trên bông hoa lớn màu đỏ tía trên vách núi, hình như hắn đã hôn mê rồi, nằm bò trên bông hoa đó, hai tay thả rơi trong không trung.

Cho nên, người tàn tật như cô phải đi kéo tên đó từ chỗ cao mấy mét

kia xuống sao?

Bản cô nương không làm được đâu!

Hệ thống, bản cô nương cần bàn tay vàng! Lần này đúng là không được rồi! Thoát game thôi!

[Có muốn dùng hệ thống cửa hàng không?]

Thời Sênh: "…" Bà đây muốn bàn tay vàng!

[Ký chủ, cô có 3 giây suy nghĩ, có dùng hệ thống cửa hàng không, đếm ngược bắt đầu, 3… 2…]

"Dùng, dùng, mẹ kiếp!"

Giao diện trước đây cô từng thấy lại xuất hiện trước mắt, Thời Sênh lắc lư một cái, cuối cùng dừng ở sản phẩm tên là "Thảm Bay" - 2000 điểm.

Ông nội mi chứ, sao không đi cướp đi?

Đạo cụ dùng một lần lại đắt như vậy?

Không sợ cục vật giá sẽ mời ngươi uống trà sao? Chỗ nào có thể khiếu nại, bản cô nương muố n khiếu nại!

[Có đổi không?]

Đổi/Không đổi.

Điểm giữ lại để đổi chiến hạm vũ trụ.

Mơ ước của bản cô nương là muốn chinh phục vũ trụ!

Thời Sênh căm phẫn đóng cửa hàng lại, quay người, từ trong bụi cỏ bên cạnh kéo ra một cái thang.

[…] Cho nên, rốt cuộc ký chủ moi thang từ đâu ra vậy?

Thời Sênh đưa Phượng Từ xuống, cảm giác cả người đều sắp tê dại rồi, mẹ kiếp, cô đang là bệnh nhân đó!

Những thực vật này trông kì kì, Thời Sênh cũng không dám dừng ở gần, kéo Phượng Từ tìm chỗ không có thực vật, đây là phần dưới một tảng đá nhô ra, không gian cũng coi là lớn.

Thời Sênh đặt xong Phượng Từ, mông vừa chạm đất liền thở hổn hà hổn hển.

“Khụ khụ…” Thời Sênh che ngực ho gắt mấy cái, mùi máu tanh trong miệng tràn lan, cảm giác đó thật sự không dễ chịu.

[Ký chủ, sau việc lần này, hi vọng cô rút kinh nghiệm, nam nữ chính thân mang khí vận rất mạnh, cô không phải người ở vị diện này, nếu động thủ với họ sẽ bị trừng phạt rất nặng.] Tiếng nói lạnh như băng của Hệ thống vang lên trong đầu Thời Sênh.

“Thế thì tại sao lại có nhiệm vụ tìm nam chính nữ chính báo thù này?” Thời Sênh ánh mắt nhìn chằm chằm mặt bên của Phượng Từ, tiếng nói có chút trầm thấp.

[Đây là thứ Hệ thống không thể lựa chọn… Ký chủ,cô phải nhớ kĩ, không thể trực tiếp động thủ với nam chính, nữ chính.]

Đáy mắt Thời Sênh lóe lên một tia sáng lạnh lẽo cực nhanh.

Thiệt thòi một lần, cô sẽ nhớ rất lâu.

Chương 69: Thế giới tu chân (18)

Khi Phượng Từ tỉnh lại, Thời Sênh đang đứng ở bên ngoài tảng đá, ngẩng đầu nhìn lên trên.

“Tiểu Thù…” Phượng Từ nhìn rõ bóng dáng của cô, đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên, chớp mắt tới bên cạnh cô, ôm chặt lấy từ phía sau, “May mà nàng không sao.”

“Khụ khụ khụ…” Thời Sênh bị ôm trở tay không kịp liền ho kịch liệt, mùi máu tanh nhàn nhạt xuất hiện giữa hai người.

“Nàng sao rồi?” Phượng Từ thả Thời Sênh ra, chạy tới trước mặt cô, “Sắc mặt sao trắng vậy? Sao tu vi của nàng không còn nữa? Có phải những người đó… Đừng sợ, ta giúp nàng báo thù, nàng muốn chúng chết thế nào, chúng liền chết thế đó.”

Thời Sênh thở gấp một cái, dư quang quét lên phía trên, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhưng vẫn không nói nên lời, chỉ có thể chỉ chỉ lên trên.

Trong con ngươi tối đỏ của Phượng Từ đầy lo âu, động tác này của Thời Sênh khiến hắn rất khó hiểu, nhìn cô hơi chút mơ hồ.

Trong ngực Thời Sênh nhanh chóng phập phồng mấy cái, đột nhiên kéo tay hắn trốn tới bên cạnh, sau đó liền có tiếng một vật nặng rơi xuống đất. Thời Sênh dựa lưng vào tường, Phượng Từ theo quán tính áp sát trên người cô, cánh môi hơi lạnh vừa hay đập vào góc môi cô.

Phượng Từ mở trừng hai mắt, hàng lông mi dài khẽ run, khoảng cách giữa hai người cực gần, có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Phượng Từ đột nhiên nghiêng nghiêng đầu, nhẹ hôn lên môi Thời Sênh một cái, sau đó nhảy ra như bị chạm điện, ánh mắt đưa sang bên cạnh, tai hơi đỏ lên.

Thời Sênh ngây ra, sau đó kéo khóe miệng cười nhẹ, đụng tới nội thương nên đột nhiên mặt mày cô lại hiện lên vẻ đầy đau khổ.

Giày vò như vậy, vết thương này của bản cô nương không khỏi được rồi!

“Đỡ ta một chút.” Thời Sênh yếu ớt như sắp chết đưa tay ra với Phượng Từ.

Trên mặt Phượng Từ đỏ rực, cẩn thận đỡ Thời Sênh, ánh mắt không dám nhìn. Trong lòng Phượng Từ rất thấp thỏm, nàng có giận không? Nàng có rời xa mình không?

Mặc kệ, nàng chỉ có thể ở bên cạnh hắn, nếu nàng muốn rời khỏi mình, hắn sẽ…

Phượng Từ đột nhiên có chút mơ màng, nếu nàng thật sự muốn rời khỏi hắn, hắn nên làm thế nào đây? Nếu là trước đây, hắn sẽ không chút do dự nhốt nàng lại, nhưng…

Nhốt nàng lại, nàng nhất định sẽ giận, hắn không thích nàng giận, hắn thích nàng cười với mình.

Vài giây ngắn ngủi, Thời Sênh hoàn toàn không biết trong lòng Phượng Từ đã chuyển mấy bước ngoặt.

Thời Sênh đang nhìn nơi họ vừa đứng, ở đó có hai con rắn đang quấn lấy nhau, thỉnh thoảng phát ra thanh âm “xì xì”, hình như hoàn toàn không chú ý tới, cách chỗ chúng không xa có hai người đứng.

Phượng Từ nhìn thấy hai con rắn đó, đột nhiên tối sầm mặt, che mắt Thời Sênh lại, “Không được nhìn.”

Thời Sênh: “…”

Thứ nên nhìn cũng nhìn rồi, giờ che mắt có tác dụng gì chứ?

Cái cô vừa mới nhìn là hai con rắn, mẹ kiếp, treo trên một cái cây bên trên để ấp nhau, độ khó cao đấy!

Ai ngờ khi Phượng Từ tới, hai con rắn đột nhiên rơi xuống dưới rồi.

Thời Sênh nghe thấy thanh âm đì đùng, đợi mắt nhìn thấy ánh sáng lần nữa thì trên mặt đất chỉ còn lại một đống tro tàn.

Thời Sênh: “…” Khi người ta đang ấp nhau, huynh lại thiêu người ta, xấu tốt gì cũng phải để người ta sảng khoái xong một lần cuối cùng đã chứ?

“Bẩn.” Phượng Từ cố chấp chặn cái nhìn của Thời Sênh, “Nhìn ta là được rồi.”

Nhìn… nhìn huynh…

Lật bàn, dù huynh trông cũng rất đẹp mắt, nhưng nhìn lâu rồi cũng phải đổi khẩu vị chút chứ!

Hơn nữa hai con rắn mà thôi, có đến nỗi không, đến nỗi không?

Thời Sênh sợ Phượng Từ phát bệnh, tủi thân gật gật đầu.

…

Thời Sênh không biết mình có thể chịu được sức mạnh của Phượng Từ không, cho nên cô không dám để Phượng Từ trị thương cho mình, chỉ có thể tự mình từ từ điều tức.

Sau khi trúc cơ thì không cần ăn uống, hấp thụ linh khí trời đất là được rồi, nhưng Thời Sênh giờ không có cách nào hấp thụ linh khí trời đất, phải ăn.

Phượng Từ hoàn toàn không biết thứ gì có thể ăn, cái gì không thể ăn, thứ hắn lấy về quá nửa là không thể ăn, Thời Sênh đau khổ không nói nên lời.

Thời Sênh chọn chọn lựa lựa, cuối cùng cũng chỉ tìm được mấy quả có thể nuốt vào.

Mùi vị không ngon lắm, vừa chua vừa chát, Thời Sênh ăn tới sắp khóc rồi.

“Hay là nàng uống máu ta đi?” Phượng Từ ngồi xổm trước mặt Thời Sênh, cẩn thận đề nghị.

“Máu?” Thời Sênh cắn một quả xanh chát, chua tới cả khuôn mặt đều nhăn thành một nắm rồi, “Ta uống máu huynh làm gì?”

Bản cô nương không uống máu!

“Máu của ta có thể khiến vết thương của nàng hồi phục rất nhanh, hơn nữa…” Phượng Từ do dự một lát, nhìn vào mắt của Thời Sênh,

nói từng chữ từng chữ một: “Hơn nữa có thể khiến nàng hồi phục tu vi.”

Thời Sênh nghẹn quả chua rơi răng đó, há hốc mồm nói: “Máu huynh còn có công hiệu này? Sao ta không biết?”

Trong cốt truyện không hề nhắc tới điểm này?

Lẽ nào đó là lý do mà vừa nãy hắn biết tu vi của cô mất rồi nhưng vẫn không nói gì cả?

Trên mặt Phượng Từ lộ ra một ý cười, hướng về Thời Sênh nói, “Không thì Tiểu Thù cảm thấy vì sao những người của Tiên giới đó muốn ta chết như vậy? Thật sự chỉ là sợ ta sao?”

Động tác của Thời Sênh ngừng lại chút, cô cảm giác được sự bi thương trên người hắn, giống như là…

“Ồ.” Thời Sênh rủ mắt xuống, cầm lấy một quả tiếp tục cắn, hơi mang chút ghét bỏ nói: “Ta không thích uống máu.”

“Nhưng máu của ta có thể khiến nàng hồi phục tu vi đó.” Nàng không lộ ra sự tham lam khiến người ta ghét bỏ đó, hắn thấy rất vui, nhưng nếu nàng không hồi phục tu vi thì làm sao hắn đưa nàng đi báo thù được?

“Ngoan. Ta không thích máu.” Thời Sênh vỗ vỗ đầu Phượng Từ, “Không làm mà hưởng sẽ không có kết cục tốt, ta thích thứ dựa vào nỗ lực của mình có được hơn.” Dù thứ đó là do cô cướp.

Hơn nữa… chỉ dựa vào thông tin hắn vừa mới tiết lộ, nếu cô thật sự uống máu anh ấy, nói không chừng cô phải bỏ mạng tại đây luôn.

Không có đạo lý để nói với người bệnh tiểu công chúa.

Quan trọng nhất là thứ đồ như máu đó nhìn thôi còn được, bảo cô uống ư? Lấy mạng cô còn hơn!

Trong mắt Phượng Từ toàn là vui mừng, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Thù, nàng sẽ mãi mãi ở bên ta đúng không?”

“Khụ khụ…” Thời Sênh bị sặc nước chua đầy miệng.

Khốn kiếp, nói bày tỏ liền bày tỏ! Chủ đề chuyển đổi đừng nhanh quá có được không, vừa nãy không phải còn đang nói uống máu sao?

Phượng Từ thấy Thời Sênh ho rất dữ dội thì có chút bối rối nhìn cô, hắn nhếch nhếch môi, đột nhiên nâng mặt Thời Sênh, hướng về cô hôn một cái.

Thời Sênh bị gương mặt anh tuấn phóng to trước mắt làm kinh ngạc, đợi khi cô cảm thấy trên môi có thứ gì mềm mại lướt qua, tách răng và môi cô ra mới bừng tỉnh lại, vô thức muốn đẩy Phượng Từ, “Ưm…”

Phượng Từ thuận thế ôm lấy Thời Sênh, căn bản cô không còn chút sức lực nào, bị Phượng Từ giam chặt trong lòng. Nụ hôn của hắn có chút vụng về, vì sự phản kháng của Thời Sênh, hắn hơi có chút luống cuống nhưng động tác vẫn dịu dàng.

“Tiểu Thù, đừng động đậy, ta giao ta cho muội.” Tiếng của Phượng Từ đột nhiên vang lên trong đầu Thời Sênh.

Thời Sênh như bị sét đánh.

Cái gì gọi là giao hắn cho mình chứ?

Này này, bình thường ngươi ghẹo bản cô nương thì cũng thôi đi, giờ còn muốn dụ dỗ lên giường sao?

Bản cô nương mà ngủ rồi là không chịu trách nhiệm đâu!

Chương 70: Thế giới tu chân (19)

Không hề có các đoạn phim điện ảnh như trong đầu Thời Sênh lóe lên.

Chỉ cảm thấy có một thứ ấm nóng từ khoang miệng trượt vào trong cổ họng, thuận theo thực quản từ từ trượt xuống.

Cùng với sự ấm nóng đó, cô cảm thấy thân thể giống như bị một sức mạnh dịu dàng bao chặt lấy, Phượng Từ đã thả cô ra, khóe môi còn mang chút ánh nước lấp lánh, “Không cần sợ, thả lỏng.”

Thời Sênh không kịp nói gì, trước mắt liền tối đen.

Thời Sênh rơi vào trong bóng tối, trong chớp mắt, vô số con đường do lửa hình thành đan xen lẫn nhau hiện ra trước mắt cô, còn cô thì đứng trên một trong số những con đường đó.

Nơi quái quỷ gì đây?

Thời Sênh thử duỗi tay ra sờ vào những ngọn lửa đó, lửa xuyên thấu bàn tay cô, không có bất cứ cảm giác gì.

“Đánh chết hắn, hắn là quái vật!”

“Đừng chơi với hắn, hắn là quái vật.”

“… Hắn là quái vật.”

Thanh âm non nớt trẻ con từ phía trước mặt tầng tầng lớp lớp truyền tới.

Thời Sênh nhìn về phía trước, trên một con đường lửa nhỏ, mấy đứa trẻ đang vây quanh một đứa bé trai toàn thân bốc lửa, đứa bé đó đứng ở giữa, không hề động đậy, để mặc những vật thể sắc nhọn có góc cạnh đó đập lên người mình.

Trong nháy mắt trán và má liền bị thương.

Máu tươi đỏ thẫm theo má đứa bé trai chảy xuống, nhuộm đỏ cả nửa bên mặt, nhưng nó vẫn không cất tiếng nói nào.

Những đứa trẻ ném đồ đó hình như bị dọa sợ rồi, cùng hét lên rồi bỏ chạy.

Thời Sênh đi lại gần đứa bé, nó dường như có chút cảm giác, nhìn về phía cô, thân hình Thời Sênh bỗng dừng lại, trong lòng hồ nghi, nó có thể nhìn thấy mình?

“Về nhà.” Tiếng quát mắng gượng gạo vang lên từ sau người cô, Thời Sênh quay đầu thì nhìn thấy một người phụ nữ đẹp đứng cách đó không xa, gương mặt đầy vẻ chán ghét nhìn về phía này.

Đứa bé cúi đầu, lau lau vết máu trên trán, từng bước từng bước đi về phía người phụ nữ, quang cảnh bỗng nhiên trống rỗng, bóng dáng một lớn một nhỏ cứ như vậy biến mất rồi.

“Đến cha mẹ thân sinh của ngươi cũng không cần ngươi, ngươi là đồ quái vật!”

“Ha ha ha, ngươi xem bộ dạng của nó có giống thú cưng bị vứt bỏ không? Nếu ngươi không phải là quái vật toàn thân bốc lửa, nói

không chừng chúng ta còn có thể đại phát từ bi nhặt ngươi về nuôi đó.”

Thời Sênh quay đầu nhìn, trên một con đường lửa nhỏ khác, một đứa bé lớn hơn đứa vừa nãy một chút đang ôm đầu gối ngồi xổm trên đất, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào mặt đất.

Những người đó chế giễu một phen, lại bắt đầu dùng đồ vật ném cậu ta, có lẽ niềm vui của họ chính là như vậy, trên người sớm đã chuẩn bị sẵn đồ, đó là những viên đá được mài vô cùng nhọn, bất chấp tất cả ném lên mặt đứa bé trai.

“Đồ quái vật không ai cần…”

“Đồ quái vật không ai cần…”

Đứa bé trai luôn yên lặng, đột nhiên đứng lên, trong con ngươi trống rỗng toàn là hận ý đáng sợ, lửa trên người cậu ta bừng bừng, cuộn về phía mấy người đó, hai kẻ trong đó chạy chậm liền bị lửa dính vào, trong chớp mắt kêu lên thảm thiết, đám người còn lại đều bị biến cố này dọa sợ rồi, sợ hãi hoảng loạn chạy xa.

…

Tiếng mắng chửi giận giữ và tiếng kêu gào quẩn vào nhau, cậu bé hấp hối bò nhoài trên đất, lửa trên người rừng rực khiến cậu ta trông giống như là đang bị lửa thiêu bỏng.

Cảnh lại chuyển đổi lần nữa, cậu bé đã trở thành một thiếu niên, thiếu niên bị khóa sắt nhốt ở một phương tiểu thiên địa, thần sắc cậu ta không vui không buồn.

“Ngươi đúng là quái vật.” Trước mặt thiếu niên có một nam nhân

mặc đồ trắng đang đứng, trên mặt y toàn là vẻ mừng như điên, “Quả nhiên nguy hiểm và cơ ngộ đều là cùng tồn tại, ha ha ha, bản tôn sau này xưng bá Tiên giới, nhất thống các giới chỉ trong nay mai.”

Nam nhân khống chế một con dao găm cắt một đường máu trên cổ tay thiếu niên, dao găm còn chưa cắt được bao xa thì biến thành tro bụi, sắc mặt nam nhân thay đổi, “Năng lực của ngươi lại tăng trưởng rồi.”

Nam nhân bấm quyết, dây khóa loạt soạt vang lên, mặt thiếu niên lộ ra đau khổ nhăn thành một nhúm.

“Quái vật, lần sau còn dám dùng lửa, cho ngươi biết lễ độ.”

Nam nhân lấy máu, cười điên cuồng bỏ đi, y không nhìn thấy thiếu niên phía sau ngẩng đầu lên nhìn, sự lạnh lùng trong đôi mắt đó… giống như nước hồ tháng mười hai lạnh lẽo, có thể đóng băng người ta ba thước.

Thời Sênh theo những con đường nhỏ đó đi qua đó, nhìn thấy sự sinh ra, trưởng thành, bị chán ghét, bị vứt bỏ, bị giam cầm của cậu ta.

Cuối cùng…

Phá kén mà ra.

Hắn trở thành sự tồn tại đặc biệt nhất của Tiên giới, ai cũng muốn giết hắn nhưng không ai giết được.

Thời Sênh ngừng bước về phía trước, trong con mắt bình tĩnh gợn lên những cơn sóng không giống bình thường.

“Phượng Từ…”

Cô thấp giọng lẩm bẩm, giây tiếp theo lại chế nhạo thành tiếng, đáy mắt ánh lên ngọn lửa đang nhảy nhót, khóe miệng hơi vểnh lên, vòng ra cánh cung nhạt nhạt, nhưng nụ cười đó lại không tới tầm mắt.

Đường nhỏ xung quanh bỗng biến mất, cô đứng trong biển lửa vô biên vô tận, lửa cháy rừng rực khiến cô cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Giống như lúc cô mới đi tới thế giới này, lúc mở mắt ra cũng là một biển lửa mênh mông.

Chỉ là lúc này cô không cảm giác được nỗi đau đó, có chăng chỉ là một loại thân thiết rất dễ chịu.

Ngọn lửa như cá gặp nước, không ngừng đi vào trong thân thể cô, sửa chữa kinh mạch bị tổn hại của cô, chỗ đan điền bị lửa từng tầng từng tầng một bao lấy, lờ mờ có ánh sáng màu vàng tuôn ra từ bên trong.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu.

Trong đan điền, kim quang đột nhiên tuôn trào, một luồng sức mạnh trong chớp mắt tràn trề như nước lũ chảy chảy cuộn trào trong cơ thể cô.

Một viên châu màu vàng mượt mà treo trong đan điền, xung quanh vây quanh bởi một vòng lửa, trông giống như kim đan treo lơ lửng trong biển lửa, hai bên không liên quan tới nhau, nhưng cũng không hề bài xích nhau.

Kim đan.

Đây chính là cảnh giới kim đan.

…

Thời Sênh mở trừng mắt, nhìn người đang ngồi xổm bên cạnh mình, đột nhiên nhếch méo cười cười, thanh âm trong nhẹ từ từ lưu loát, “Phượng Từ… sau này, ta sẽ ở bên cạnh huynh cho đến khi sinh mệnh huynh kết thúc.”

Cho tới khi sinh mệnh huynh kết thúc.

Đây là lời cam kết duy nhất cô ấy có thể cho hắn.

Phượng Từ ngây ra một lát, mắt chớp chớp mấy cái, sau đó trong lòng tuôn ra hết tầng này tới tầng khác rung động rộn ràng, đây là lần đầu tiên cô trả lời hắnthẳng thắn như vậy.

“Ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng, bất luận bao lâu.” Phượng Từ nghiêm túc nói.

Thời Sênh cong cong mi mắt, nghiêng nghiêng đầu, “Cái huynh cho ta ăn là gì?”

Cô không chỉ hồi phục tu vi mà còn đột phá kim đan rồi, hơn nữa…

Thời Sênh giơ giơ tay, một vùng lửa nhỏ phần phật xuất hiện.

Cô còn có thể dùng ngọn lửa của Phượng Từ.

“Ta cũng không biết đó là gì…” Phượng Từ mơ màng lắc đầu,

“Nhưng nó rất có tác dụng, sau này dù nàng ở đâu, ta cũng có thể tìm được nàng, cũng không ai có thể sát thương nàng nữa.”

Thời Sênh sờ sờ vị trí trái tim, không biết vì sao, cô có cảm giác thứ mà Phượng Từ cho cô ăn đã… hòa tan vào trong trái tim mình.

“Tiểu Thù, sau này nàng không thể rời xa ta.” Phượng Từ đưa tay ôm Thời Sênh vào trong lòng.

Có thể là vì trong thân thể cô có một phần của hắn nên giờ hắn sẽ không xuất hiện tình hình mất khống chế như lần trước nữa, chỉ là có lúc vẫn không chịu được muốn giữ chặt cô, may mà hắn có thể khống chế đượcchút suy nghĩ đó.

Thời Sênh không vùng vẫy, để mặc hắn ôm, dù cô đã đột phá kim đan nhưng giờ vẫn không có chút sức lực nào, còn có cảm giác mệt mỏi vì tiêu hao quá độ.

Cũng không biết có phải vì thứ mà Phượng Từ cho cô ăn không nữa.

Chương 71: Thế giới tu chân (20)

Trong núi không rõ năm tháng.

Thời Sênh và Phượng Từ một mực ở dưới đáy vực để đợi đến khi cô đột phá cảnh giới Đại Thừa. Bởi vì có sự tồn tại của ngọn lửa của Phượng Từ trong người nên Thời Sênh tu luyện cũng không cảm thấy khó khăn lắm.

Sau Đại Thừa chính là độ kiếp, cái này còn phải dựa hoàn toàn vào vận may của chính bản thân mình.

Sau Đại Thừa, tu vi cũng sẽ không tăng lên rõ ràng, lúc nào độ kiếp đến, ngoại trừ đề kỳ (các cấp bậc tu luyện được tăng lên) sẽ có trước khi độ kiếp, còn lại không có một ai biết phía sau sẽ là cái gì? Có người sau khi tăng lên đến Đại Thừa, mấy trăm năm, mấy nghìn năm không được độ kiếp cũng không phải là không có.

Độ kiếp đúng là không thể đến ngay, Thời Sênh cũng chỉ có thể buông tha, cùng Phượng Từ ra khỏi nơi đáy vực mà chẳng biết cô đã ở lại bao lâu kia.

Bên ngoài là một mảnh hoang vu, Thời Sênh liền thả Pudding rất lâu không được lên sân khấu ra.

Pudding thở phì phì, mặc dù rất không cam tâm tình nguyện, nhưng bị Phượng Từ trừng một cái, nó liền ngậm ngùi biến lớn.

Phượng Từ ôm Thời Sênh đi tới, hoàn toàn không có ý tứ muốn

buông ra, hắn và Thời Sênh chờ ở dưới này lâu như vậy, nhưng mà 99% thời gian Thời Sênh đều dành cho việc tu luyện, ngoại trừ nhìn cô chằm chằm và đuổi đi một vài sinh vật chạy đến chỗ của bọn họ, hắn cũng không có chuyện gì khác để làm.

Lúc này có thể ôm Thời Sênh, hắn mới phát giác được nơi trống rỗng ở dưới đáy lòng được lấp đầy, làm sao có thể buông cô ra.

Ma giới lớn hơn so với trong tưởng tượng của Thời Sênh, lấy tốc độ bay của Pudding mà mất gần ba ngày mới bay ra khỏi vùng đất hoang vu này.

Bên ngoài và tu chân giới không có gì khác nhau, người của Ma tộc cũng không phải là lớn lên có ba đầu sáu tay, nếu như không phải là bọn họ sử dụng pháp thuật riêng biệt của ma tộc thì nhìn qua sẽ không có cách nào phân biệt được với con người.

Nghe được tin tức từ một vài người của Ma tộc, hiện tại phong ấn của Ma giới còn chưa có phá được, Diệp Thanh Thu chắc chắn là vẫn còn ở tu chân giới.

"Chúng ta phải làm như thế nào để đi ra ngoài?" Cằm của Phượng Từ đặt ở trên vai Thời Sênh, trong giọng nói mang theo nghi hoặc.

"Phá đi phong ấn của Ma giới thôi, nếu không chúng ta còn có thể đi ra ngoài như thế nào?" Thời Sênh tùy ý nói.

Bản cô nương không có năng lực của nữ chính, không thể dùng tay không đi xé rách không gian.

Dù sao thì cũng phải phá phong ấn của Ma giới, phá sớm hay phá muộn không phải cũng đều giống nhau hay sao?

Hơn nữa...

Phượng Từ nhíu nhíu mày nhưng không nói gì, nàng vui vẻ là tốt rồi, cho dù nàng muốn ở Ma giới xưng vương, hắn cũng sẽ đem vương vị nâng đến trước mặt nàng.

Ma giới bị phong ấn ở trong một hồ nước, trong trí nhớ của nguyên chủ có phương pháp mà trước đây Ma tộc phá vỡ phong ấn, chỉ là cô không nghĩ tới, thời điểm nà cô đến, người của Ma tộc đã đang bố trí, hơn nữa còn bố trí được gần như xong xuôi rồi...

...

"Ma quân, chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi." Đệ tử Ma tộc vừa cung kính vừa sợ sệt nhìn nam nhân đứng ở trước hồ nước.

Nam nhân mặc một bộ đồ màu đen, phía trên thêu hoa văn đại biểu cho thân phận Ma quân, một đầu tóc bạc theo gió tung bay, dáng người thon dài thẳng tắp, quanh thân quanh quẩn một loại hơi thở băng lãnh làm cho người ta sinh ra cảm giác áp bách.

Ma quân Ma giới - Quân Vô Kỳ.

Quân Vô Kỳ nhìn hồ nước không một chút gợn sóng, "Đã tìm được người chưa?"

Đệ tử Ma tộc trầm mặc ba giây, mới nghiêm giọng trả lời, "Chưa tìm thấy."

"Tiếp tục tìm, cho dù có lật tung toàn bộ Ma giới cũng phải tìm được người." Trong ánh mắt của Quân Vô Kỳ sinh ra một tia ánh sáng lạnh bén nhọn, một bước cuối cùng cũng là một bước quan trọng nhất.

"Vâng." Đệ tử Ma tộc vội vã rời đi.

Rất nhanh, bên cạnh hồ nước cũng chỉ còn lại có một mình Quân Vô Kỳ.

Hắn nhìn chằm chằm mặt hồ, đột nhiên giơ tay cuốn lên một thủy long, quăng về phía bên trong rừng.

Trong rừng vọt ra một cái hỏa long, cùng thủy long chạm vào nhau, “ầm” một tiếng nổ tung, nước trong hồ theo đó gợn lên, giống như nước sôi sôi trào.

Quân Vô Kỳ híp mắt nhìn hỏa diễm vẫn còn chưa tắt, thủy long của hắn đã tan biến, nhưng hỏa long kia cũng chỉ bị đánh tan hình thể...

Chỉ giao phong đơn giản như vậy cũng có thể thấy được sâu cạn của đối phương.

Ma giới lúc nào thì có người còn lợi hại hơn so với mình?

"Nếu đã tới thì có thể đi ra." Nếu đối phương không có xuất ra tử chiêu, chứng minh không muốn động thủ với hắn.

Người từ trong rừng đi ra là một nữ tử mặc áo bào màu đen, dung mạo diễm lệ. Quần áo màu đen được mặc ở trên người của nàng không xuất hiện vẻ ám trầm một chút nào, trái lại còn tôn lên được làn da ôn nhuận như ngọc của nàng, ánh mắt trong suốt, sáng lấp lánh.

Nàng thành thật đi tới, khóe miệng mỉm cười, nhưng cặp mắt kia cũng không có nửa phần rung động.

"Ma quân." Thời Sênh cười đem hỏa diễm vẫn còn lưu lại trong

không khí lấy lại, con ngươi của Quân Vô Kỳ càng híp lại nhiều hơn, dưới đáy lòng càng thêm kiêng kỵ đối với Thời Sênh.

Hắn vô cùng chắc chắn, Ma giới không có nhân vật mạnh mẽ số một như vậy.

Thời Sênh im ắng quan sát Quân Vô Kỳ một lượt, nam nhân này là Ma quân của Ma giới, đồng thời cũng là... nam phụ.

Sau khi Quân Vô Kỳ rời khỏi Ma giới liền gặp được nữ chính đến đây để kiểm tra phong ấn, hiển nhiên hai người thuận lý thành chương liền cặp kè với nhau.

Nữ chính có thể đem chuyện của Ma giới giải quyết xong nhanh như vậy, thành công phi thăng, chính là vì có Ma quân Quân Vô Kỳ này giúp đỡ. Mà lúc này chính là thời khắc mấu chốt mà Quân Vô Kỳ mở ra phong ấn của Ma giới, hắn cần phải có một người...

Rất không khéo, người kia chính là nữ chủ.

"Ta không thích nói lời vô ích, ta có thể giúp ngươi mở phong ấn ra, thế nhưng ngươi phải đồng ý với một điều kiện của ta." Muốn mở phong ấn này cần máu của nguyên chủ, về phần nguyên nhân là gì thì Thời Sênh cũng không rõ ràng lắm, đại khái đây chính là yêu cầu của cốt truyện đi?

Dù sao thì thế giới tiểu thuyết cũng không thể dùng lẽ thường để giải thích.

"Ngươi có thể giúp bản quân mở phong ấn?" Mỗi chữ mỗi câu đều được Quân Vô Kỳ nhấn rất mạnh.

Cái phong ấn này mạnh như vậy, cho dù là Ma quân cũng không mở

được, lại có một nữ tử nhìn qua tuổi không lớn lắm này hời hợt nói cho hắn biết, nàng có thể mở được phong ấn...

Tuy rằng hoàn toàn không thể tin, thế nhưng vừa nghĩ tới một chiêu mà nàng bộc lộ ra lúc trước, hắn lại có chút dao động, có lẽ nàng thật sự có thể thì sao?

Thời Sênh cười cười, "Ta biết ngươi không tin ta, nhưng không quan hệ, ta có thể giúp ngươi mở phong ấn ra trước, sau đó chúng ta sẽ nói điều kiện, được chứ?"

Quân Vô Kỳ không có ưu điểm nào khác, duy chỉ có trọng chữ tín.

Cho dù hắn không tuân thủ điều kiện, đối với Thời Sênh mà nói cũng không có tổn thất gì, dù sao cô cũng là vì muốn ra ngoài, hiện tại chỉ có cô chiếm được quyền chủ động.

"Được." Quân Vô Kỳ cũng không mạnh miệng nói ra cái gì, dù sao thực lực của nữ tử này còn bày ở trước mặt, khả năng thu phóng hỏa diễm như thường này làm cho hắn có loại linh cảm không tốt, linh cảm nói cho hắn biết rằng không nên đi trêu chọc nàng.

Thời Sênh lững thững đi tới sát mép hồ nước, quay đầu, "Ma quân, để cho người của ngươi đều chuẩn bị cho tốt."

"Sao?"

"Không phải các ngươi đều đang tìm ta sao?" Thời Sênh nhếch khóe miệng, cũng không quản phản ứng của Quân Vô Kỳ là gì, vén tay áo lên vạch ra một đạo vết máu, máu tươi nhỏ vào bên trong hồ nước, bắt đầu dung hợp...

Lúc này Quân Vô Kỳ mới phản ứng được, vội vàng để cho người của

Ma tộc ẩn núp trong bóng tối đi ra, vây quanh mặt hồ bắt đầu thi pháp.

Thời Sênh thấy không sai biệt lắm bèn che tay lại, nhanh chóng rời khỏi vòng vây của những người này.

Gần như cùng lúc, Phượng Từ xuất hiện ở bên người cô, nắm lấy cổ tay của cô, khẩn trương hỏi: "Có đau hay không?"

Thời Sênh tùy ý đem vết thương đè lại, "Không đau."

Vết thương nhỏ như thế này so với lần bị thương lúc trước chẳng khác nào sợi lông trên chín con trâu.

Phượng Từ ngăn động tác của cô lại, kéo cổ tay của cô đặt trên môi, đầu lưỡi khẽ liếm qua, một cảm giác lành lạnh từ trên miệng vết thương bắt đầu lan ra.

Chờ Phượng Từ đem vết máu trên cổ tay cô liếm sạch sẽ, trên cổ tay đã không nhìn thấy bất kỳ một vết thương nào, trắng nõn như ngọc.

"Không có lần sau." Phượng Từ đem ống tay áo của cô buông xuống, thần sắc âm trầm, "Ta không thích nàng bị thương, tự mình làm mình bị thương cũng không được."

Thời Sênh: "..."

Không cắt cổ tay thì bản cô nương làm thế nào đi ra ngoài chứ hả?

Bản cô nương cũng không phải nữ chính, không có kỹ năng tay không xé rách không gian này, ok?

Chương 72: Thế giới tu chân (21)

Chương 72THẾ GIỚI TU CHÂN (21)

Tử Trúc Sơn.

Nơi phong ấn Ma giới.

Nơi này cây trúc đều có màu tím, nghe nói đó là tiên trúc, cây trúc trong cả tòa núi này đều được trồng dựa theo trận pháp để mà phong ấn Ma giới.

Có không ít người của tu chân giới đều tụ tập ở chỗ này, trong đó, dẫn đầu là Phiêu Miểu Tông cùng Đồng Sơn Phái.

Từ sau khi Thời Sênh mất tích, đã qua bốn trăm năm, trong bốn trăm năm này, Diệp Thanh Thu đem Phiêu Miểu Tông một lần nữa phát triển trở thành đại phái tu chân đệ nhất trong tu chân giới, hơn nữa còn là loại khiến cho người khác chỉ có thể nhìn mà không bao giờ theo kịp được.

"Diệp tông chủ, lẽ nào chúng ta cứ như vậy trơ mắt nhìn Ma tộc đi ra?" Một nam nhân mặc đạo bào màu xanh nhìn về phía nữ tử được mọi người vây quanh.

Sắc mặt của Diệp Thanh Thu lạnh như băng, giống như một nữ thần đoan trang cao quý, dẫn đến không ít người liên tiếp nhìn qua phía nàng ta.

"Không phải, Lâm chưởng môn còn có cao kiến gì ư?" Đôi môi đỏ mọng của Diệp Thanh Thu khẽ mở, trong lúc giơ tay nhấc chân đều mang khí thế thượng giả, hiện tại nàng ta đã là cảnh giới đại thừa, tất nhiên không cần phải nhìn sắc mặt của bất kỳ kẻ nào.

Lâm chưởng môn lúng túng sờ sờ đầu, hắn mà có cao kiến thì còn phải đi hỏi nàng ta sao?

Thế nhưng người ta bây giờ đã là đại thừa đỉnh phong, lại còn là tông chủ của Phiêu Miểu Tông, hắn cũng chỉ có thể ngượng ngùng lùi qua một bên.

Diệp Thanh Thu hắng giọng một cái, ánh mắt đảo qua từng người ở chỗ này, "Chuyện này đã truyền cho Tiên giới, điều bây giờ chúng ta có thể làm chính là tận lực khống chế, đợi người của tiên giới xuống đây."

Bốn phía hai mặt nhìn nhau vài lần, cuối cùng mọi người tỏ vẻ đồng ý.

Ma tộc thích giết chóc, lại dũng mãnh thiện chiến, mấy năm nay tu chân giới cũng không còn giống như trước đây, bọn họ lấy đâu ra năng lực đi phong ấn Ma tộc.

"Rầm..."

Rung động kịch liệt từ phía trước truyền đến, biển trúc vang lên những tiếng sàn sạt, ngay sau đó chính là âm thanh “bùm bùm” liên tiếp, cây trúc rào rào rồi ngã gục. Dưới một vùng trời những cây trúc đang sụp đổ, đột nhiên xuất hiện một thứ giống như một cái động đen ngòm.

...

Thời Sênh mới vừa bước ra khỏi Ma giới liền thấy bên ngoài có rất nhiều người mặc các loại đạo bào khác nhau, cầm vũ khí, vừa đề phòng vừa khẩn trương, giữa rừng trúc tía lay động, nhìn qua có vài phần khí thế xơ xác, tiêu điều.

Trận thế này so với lúc cô tham gia thi đấu giữa các tông môn ở Đồng Sơn Phái còn phải long trọng hơn.

Thời Sênh và Phượng Từ đi ở phía trước, người của Ma tộc theo ở phía sau, nhìn xa xa, giống như là bọn họ mang theo Ma tộc đi ra.

"Thương Thù!"

Một tiếng quát lớn này làm cho Thời Sênh dừng lại, phía sau Ma tộc cũng không biết chuyện gì xảy ra, đồng loạt ngừng lại.

Thời Sênh theo âm thanh kia nhìn lại, chính là người mà bản thân mang theo hào quang lấp lánh, nữ chính đại nhân, lúc này nàng ta đang dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cô.

Thương Thù sao lại theo Ma tộc xuất hiện?

Những người trước đây từng tham gia vây công Thời Sênh, lúc này nhìn thấy cô, sắc mặt cũng đều thay đổi.

Một câu nói kia của nàng…

“Chuyện hôm nay, chư vị hãy nhớ kỹ.”

Không có một chút tức giận nào, chỉ là một câu nói vô cùng bình tĩnh, nhưng lại cắm rễ ở dưới đáy lòng của bọn họ, nảy mầm, làm cho bọn họ lo sợ, bất an.

Hôm nay thấy chính chủ, nỗi bất an kia lại càng bị phóng đại vô hạn.

Nàng đã trở về.

"Ai ui, đưa tới cửa để cho ta báo thù à?" Ánh mắt của Thời Sênh đảo qua trên người của từng người quen một, cười đến có chút ác liệt, "Đầu của người đã đưa tới cửa, làm gì có đạo lý không thu đâu."

"Nàng đứng nhìn đi, để ta." Phượng Từ hướng về phía Thời Sênh hơi cong khóe miệng, "Nàng nói, muốn người nào chết?"

Những người làm nàng bị thương, thù này, hắn vẫn còn nhớ kỹ.

Đầu ngón tay thon dài trắng nõn của Thời Sênh người xẹt qua vài người, giọng nói bị gió thổi đến trong tai của người bên kia, "Mấy người này."

Gần như là đầu ngón tay của nàng vừa mới xẹt qua, mấy người bị điểm trúng, trên người đều dấy lên hỏa diễm, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, đến tận lúc một người ngã xuống đất, những người này mới hoảng sợ lui về phía sau.

Trên gò đất cao trống trơn, bốn người lửa điên cuồng lăn lộn ở trên mặt đất, cổ họng phát ra tiếng kêu thống khổ, hướng về phía những người vẫn đứng thẳng vươn tay cầu cứu.

Nhưng mà không có một người nào vươn tay ra cứu viện.

"Còn nữa không?" Phượng Từ không hề nhìn mấy người sẽ chết cháy kia.

"Tạm thời không có." Thời Sênh lắc đầu, không phải là không có, chỉ

là nàng không thấy được mấy người còn dư lại kia, đoán chừng là không tới.

"Thương Thù, vậy mà ngươi lại sa đọa thành ma?" Diệp Thanh Thu nhìn chằm chằm Thời Sênh, căm thù đến tận xương tủy.

Thời Sênh bĩu môi không cho là đúng, "Dù sao cũng đều là do ngươi nói, ngươi vui vẻ là được rồi."

Diệp Thanh Thu: "..."

Sao nàng ta lại nhận? Nàng phản bác thì bản thân Diệp Thanh Thu còn có thể chính nghĩa lẫm nhiên chất vấn, vậy mà hết lần này tới lần khác nàng đều là một bộ biểu tình “Tùy ngươi nói như thế nào, các ngươi thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, ta không thèm quan tâm”.

"Các ngươi." Thời Sênh nghiêng đầu nhìn về Ma tộc ở phía sau lưng, "Còn đứng đó làm gì? Chờ bọn họ tự sát ở trước mặt các ngươi à? Bị phong ấn lâu nền đầu óc cũng đều bị phong ấn đến ngu luôn rồi hả?"

Mẹ nó chứ, cái này được lắm, bản cô nương đây thành đại quân sư của Ma tộc luôn rồi.

Không thu một chút lợi tức thì sao có thể xứng đáng với cái danh hiệu đại quân sư này.

Người Ma tộc như là được gọi tỉnh, gào lớn xông về phía những người đó, nhân mã hai phe hỗn loạn thành một đoàn. Thỉnh thoảng Thời Sênh lại chỉ huy Ma tộc một chút, Ma tộc này cũng không biết thế nào cứ thế nghe theo.

Nhìn qua tình cảnh này thật giống là như Thời Sênh đang lãnh đạo Ma tộc.

Mà Ma quân Ma giới nhận được tuyến báo, trên khuôn mặt tuấn tú co quắp vài cái.

Nữ nhân này là đang cáo mượn oai hùm, thật đúng là không khách khí a!

Ma quân là hắn vẫn còn ở đây này.

Người của Ma tộc lần đầu tiên giao chiến với Tu chân giới, dựa theo phương pháp chỉ huy vô sỉ của Thời Sênh mà thắng lợi, bức lui những người đó, Ma tộc chiếm lấy Tử Trúc Sơn, đem nơi này làm căn cứ địa của mình.

Thời Sênh thành công lui thân rời đi.

Rời khỏi Tử Trúc Sơn, Thời Sênh mang theo Phượng Từ đi càn quét các môn phái đã từng tham gia vây công cô trước đây, quậy đến đến mức làm cho toàn bộ lòng người trong Tu chân giới đều bàng hoàng.

Làm cho tiền viện thất thủ, nội bộ mâu thuẫn, chính là nói tình trạng bây giờ.

Ma tộc chuẩn bị trắng trợn tiến công, trận địa chỗ mình lại bị Thời Sênh quậy đến người ngã ngựa đổ.

...

Thời Sênh muốn đi thăm Ngọc Tiêu nên cuối cùng dừng lại ở Phiểu Miểu Tông.

Thời điểm cô đến, chẳng biết Phiêu Miểu Tông nhận được tin tức từ đâu mà đã võ trang đầy đủ chờ nàng.

Ừ, tốt, như thế này rất phù hợp để bản cô nương phô trương thanh thế.

"Sư thúc!"

Thời Sênh mới vừa định liệt kê các loại ưu điểm một cách thật là khí phách, còn chưa kịp nói lời thoại, đã bị một giọng nói cắt đứt. Một nữ tử toàn thân mặc đạo bào màu tím từ trên núi lao xuống, đem đệ tử đứng ở hàng phía trước đẩy ra, "Sư thúc, thật là người, hu hu hu, cuối cùng người cũng đã trở về rồi, ta rất nhớ người."

Lâm Nhất Nhất giang hai cánh tay, chạy như bay về phía Thời Sênh, mắt thấy sắp ôm được Thời Sênh, Phượng Từ hừ một tiếng liền nhấc chân muốn đạp.

Thời Sênh đen mặt kéo Phượng Từ lùi về phía sau một bước, Lâm Nhất Nhất nhào vào khoảng không, thân thể lảo đảo về phía Thời Sênh xê dịch, liền đến vị trí phía sau cô một chút.

Lâm Nhất Nhất quay đầu mang theo vẻ mặt ủy khuất, "Sư thúc, người không muốn ôm ta."

Thời Sênh: "..."

Nếu như bản cô nương ôm ngươi thì ngươi sẽ được thể nghiệm thế nào là “chàng là gió thiếp là hạt cát” ngay.

"Sư thúc, người trở về để thăm ta sao?" Lâm Nhất Nhất tự mình ủy khuất một chút, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện, "Sư thúc, nhiều năm như vậy, người đi đâu vậy? Sư thúc, nghe nói người đã

đạt cảnh giới đại thừa đỉnh phong? Sư thúc người thật là lợi hại! bla bla..."

Quá nhiều vấn đề, bản cô nương đây lựa chọn bỏ qua.

Theo như Lâm Nhất Nhất nói, ban đầu khi tổ chức tông môn thi đấu, Thiên Tẫn Phong bọn họ cũng cần phải đi, thế nhưng Diệp Thanh Thu lấy lý do trong tông môn không thể không có người trấn thủ nên để Ngọc Tiêu cùng bọn họ ở lại.

Cho nên y mới bỏ lỡ cơ hội cuối cùng gặp gỡ Thời Sênh.

Chương 73: Thế giới tu chân (22)

Bởi vì có người quen, vì vậy cái này đúng là chưa đánh đã thành, Thời Sênh được Lâm Nhất Nhất mời vào bên trong Phiêu Miểu Tông.

Một vài người cho dù trên mặt lộ vẻ phẫn nộ nhưng cũng không dám phát ra ngoài, Diệp Thanh Thu không có ở trong Phiêu Miểu Tông, Lâm Nhất Nhất bây giờ vừa là đệ tử thân truyền của phong chủ Thiên Tẫn Phong lại vừa kiêm chức Phong chủ phu nhân, bọn họ nào dám trêu chọc.

Quan trọng nhất là, bọn họ không thể ngăn cản được!

Được rồi, cho dù có can ngăn được, nhưng chỉ trong chớp mắt Lâm Nhất Nhất sẽ mang theo phong chủ Thiên Tẫn Phong đến tìm phiền toái, đơn giản là đem sự tinh hoa của không biết xấu hổ phát huy đến cực hạn.

"Vậy mà sư phụ lại đi rồi?" Đây là kết quả mà Thời Sênh hoàn toàn không ngờ tới.

Ngọc Tiêu rời khỏi Phiêu Miểu Tông, bây giờ phong chủ của Thiên Tẫn Phong là Bạch Lang.

"Vâng, lúc trước chuyện của người vừa truyền về, sư tôn liền rời đi. Ban đầu còn truyền về một vài tin tức, về sau thì không còn tin tức nữa. Sư thúc, năm đó ở Đồng Sơn Phái đã là xảy ra chuyện gì? Vì sao những người đó nói người luyện tà công?"

Luyện tà công?

Thời Sênh nhướn mày, "Nói cho ta biết, bọn họ nói ta như thế nào?"

Năm đó cô dùng cái phương pháp kia để rời đi, Long Quyết và Diệp Thanh Thu chẳng biết thế nào liền náo loạn lên, hai người còn đánh một trận, sau đó Long Quyết trở về Tiên giới, Diệp Thanh Thu cũng trở về Phiêu Miểu Tông.

Lời đồn đãi về Thời Sênh cũng truyền ra từ lúc đó.

Nói nàng bắt nữ đệ tử thủy linh căn để luyện một loại tà công nào đó, sau đó lại bị người khác phát hiện, hàng loạt các môn phái bao vây để tiêu diệt, cuối cùng lại để nàng chạy thoát.

Lúc đó cũng không thiếu người tìm nàng khắp nơi.

"Diệp Thanh Thu và Long Quyết đánh một trận?"

Nam nữ chính vậy mà lại đánh một trận, xem ra hy vọng trước đây của cô là muốn làm cho nam nữ chính hận nhau, giết nhau cũng không phải là mơ mộng hão huyền nha!

"Vâng..." Lâm Nhất Nhất gật đầu đầy mong đợi, "Ta cũng chỉ nghe mấy người trở về từ Đồng Sơn Phái nói vậy, hình như là vì Sở Ngưng... Nhưng cụ thể ra sao thì không rõ ràng lắm."

Ngay đến cả Long Quyết là ai, nàng cũng không biết.

Không đúng, sư thúc, trọng điểm của người không phải ở chỗ này a!

Sở Ngưng...

Trước đây cô đem cái thi thể mà Diệp Thanh Thu vứt bỏ mang trở về đúng là mất không ít khí lực. Cô cũng chỉ là muốn làm cho Diệp Thanh Thu thêm ngột ngạt mà thôi, chưa từng nghĩ lợi dụng Sở Ngưng để làm cái gì.

Sau này đã xảy ra chuyện gì mà làm cho Long Quyết và Diệp Thanh Thu đánh nhau vì Sở Ngưng?

Từ trong câu chuyện của Lâm Nhất Nhất, Thời Sênh liền biết không ít chuyện.

Ví dụ như mấy năm nay bên người của Diệp Thanh Thu có không ít nam tu, mà tất cả đều có loại quan hệ đó với nàng ta.

Hiện tại, nam đệ tử trong Phiêu Miểu Tông đều lấy việc bò lên giường của Diệp Thanh Thu làm mục tiêu.

Chỉ cần nam tu nào có quan hệ với Diệp Thanh Thu thì tu vi của bọn họ đều cao hơn so với đệ tử bình thường rất nhiều.

Lại ví dụ như, Bạch Lang cưới đồ đệ Lâm Nhất Nhất của mình...

"Sở Dạ đâu?"

"Sở Dạ?" Lâm Nhất Nhất nhíu nhíu mày, giống như đang hồi tưởng, được một lúc mới nói: "Ca ca của Sở Ngưng - Sở Dạ? Hắn cũng đã chết hơn ba trăm năm... Lại nói tiếp, hắn chết cũng rất thảm."

Người đàn ông đầu tiên của nữ chính đã chết như vậy?

Không khoa học!

"Lúc đó Diệp Thanh Thu cũng bởi vì chuyện này mà tiến hành một

cuộc thanh trừng lớn bên trong Phiêu Miểu Tông, ngoại trừ Thiên Tẫn Phong của chúng ta..." Lâm Nhất Nhất đột nhiên dừng lại, khiếp sợ nhìn về phía Thời Sênh, "Ban đầu nàng ta mượn chuyện này để loại bỏ những người khác muốn chống đối mình..."

Thảo nào lúc đó sư phụ không cho nàng đi ra ngoài, cũng không để cho nàng thăm dò nhiều về chuyện này.

Mấy năm nay, Lâm Nhất Nhất cũng đã trải qua không ít chuyện, suy nghĩ tất nhiên là khác biệt so với trước đây, nhìn mọi thứ cũng thấu triệt hơn.

Thời Sênh vỗ vỗ bả vai của Lâm Nhất Nhất, tay vừa mới hạ xuống liền cảm giác được một đạo ánh mắt lạnh như băng ở bên cạnh phóng tới, Thời Sênh liền ngừng lại, không dấu vết lấy tay về.

Hù chết bản cô nương rồi!

...

Ngọc Tiêu không ở đây, Thời Sênh gặp mặt Bạch Lang một lần, từ trong miệng của hắn biết được Ngọc Tiêu có thể đã đi lên Tiên giới, sau đó Thời Sênh cũng không ở lại đây lâu.

Thù cũng đã báo, tạm thời còn chưa phi thăng được, Thời Sênh chỉ có thể ngồi trên người Pudding đi xem Ma tộc và con người đánh nhau.

Loại đại chiến này rất khó có thể gặp được, nhưng mà nếu có thể phát triển thành Tiên Ma đại chiến, nhất định sẽ càng đẹp mắt hơn.

Thời Sênh âm thầm suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể làm cho đại quân của hai phe Tiên - Ma đánh nhau hay không, sau đó cô có

thể nhân cơ hội này giết chết tiên đế rồi đưa Phượng Từ thượng vị.

Lấy giá trị võ lực của Phượng Từ, một mình đấu với toàn bộ Tiên giới cũng không có vấn đề gì.

Nói đùa?

Hừ, bản cô nương sao lại nói đùa làm gì? Phượng Từ đã từng gây sự ở Tiên giới nhiều năm như vậy, những vị thần tiên ở Tiên giới này cũng không có cách nào có thể gây khó dễ cho hắn được? Cho nên có thể suy đoán với giá trị võ lực của hắn thì có thể một mình đấu cả Tiên giới.

"Bọn họ có cái gì đẹp mắt để xem?" Phượng Từ ngồi ở đối diện Thời Sênh, hai tay nâng gương mặt của cô lên, ép buộc cô đối diện với mình, "Ta không đẹp hơn hay sao? Nàng lại cứ muốn nhìn bọn hắn..."

Có phải hắn nên giết bọn họ hay không? Như vậy nàng cũng chỉ nhìn một mình hắn.

Thời Sênh: "..."

Bản cô nương đã quen, thực sự đã quen rồi!

"Ta không hấp dẫn sao?" Phượng Từ cố chấp hỏi, trên người mơ hồ có hỏa quang lúc ẩn lúc hiện nhảy lên, Thời Sênh cảm thấy đột nhiên mình lại sinh ra một loại cảm giác thân thiết đối với Phượng Từ, muốn tới gần hắn...

Mà cô thật sự cũng đã làm như vậy, trực tiếp nhào đến trên người Phượng Từ, động tác của cô quá đột ngột, đẩy Phượng Từ ngửa về phía sau, nếu như không phải là thân mình của Pudding khá lớn thì

lúc này hai người nhất định đã ngã xuống bên dưới rồi.

Phượng Từ luống cuống tay chân đỡ lấy hông của cô, để cho cô nằm ở trên người mình.

Thời Sênh bổ nhào về phía hắn xong giờ mới hoàn hồn, gương mặt dán vào trong ngực Phượng Từ, bên tai là tiếng tim đập mất trật tự của hắn.

Lạy hồn, vừa nãy bản cô nương bị làm sao vậy?

Thế nào đột nhiên lại bổ nhào vào Phượng Từ chứ?

Thời Sênh hận không thể tát cho mình hai phát, nhanh chóng chống đỡ ngực của hắn, xoay người ngồi vào chỗ bên cạnh, Phượng Từ mê man ngồi xuống, "Tiểu Thù không thích ta ôm nàng sao? Nhưng mà ta rất thích nàng ôm ta..."

Thời Sênh: "..." Đừng có mà thả thính ta nữa đi!

Bản cô nương cần yên lặng một chút.

Thời Sênh quay đầu, không nhìn Phượng Từ nữa.

Phượng Từ vô tội chớp chớp mắt, thấy Thời Sênh lại đưa mắt nhìn cảnh tượng phía dưới, đáy lòng nhất thời tuôn ra một luồng lệ khí, hỏa cầu phô ùn ùn kéo đến, liên tiếp đập xuống phía mặt đất bên dưới.

Người của Tu chân giới và Ma tộc đang giao chiến trên mặt đất, chẳng phân biệt được là thương thế của địch hay là tổn hại của ta, giá trị thương tổn tăng lên gấp bội. Những người đứng khá xa không có thương đều đồng thời nhìn lên phía bầu trời, chỉ thấy một đám

mây đen, còn lại cũng không nhìn thấy cái gì khác.

Tất cả mọi người đều đầy bụng nghi hoặc, hỏa cầu này là từ đâu tới? Thế nào mà địch ta cũng không phân?

"Huynh làm gì thế?" Thời Sênh quay đầu lại.

"Ngứa mắt bọn họ." Phượng Từ hừ một tiếng, "Lớn lên xấu, thực lực còn kém. Không thể bảo vệ Tiểu Thù, chỉ có ta là có thể."

"... Ta biết huynh đẹp mắt nhất, ta không nhìn có được hay không?" Thời Sênh im lặng đỡ trán, di chuyển ánh nhìn về phía của Phượng Từ, đáy lòng rất là bất đắc dĩ.

Thuận theo tự nhiên đi!

Phượng Từ hài lòng gật đầu, đem hỏa cầu đang chuẩn bị hất ra thu hồi lại.

Thời Sênh híp mắt nhìn động tác của hắn, thời điểm Phượng Từ sử dụng hỏa diễm này này, đáy lòng cô sẽ có một loại khát vọng rất mãnh liệt, hy vọng có thể sát lại gần hắn hơn một chút... gần hơn một chút nữa...

Loại cảm giác bị kiềm chế này, Thời Sênh chẳng qua là cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có không thích hay chán ghét gì.

Nếu như là trước đây, phản ứng đầu tiên của cô chắc chắn sẽ là giết chết Phượng Từ, chặt dứt tất cả hậu hoạn.

Cô không thích quyền chủ động nằm ở trong tay của người khác.

Nhưng là bây giờ, điều cô nghĩ lại là thuận theo tự nhiên...

Thời Sênh cười nhẹ một tiếng, chủ động tới gần Phượng Từ, tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, đưa lưng về phía Phượng Từ, hắn không thấy ánh mắt của cô, đương nhiên cũng sẽ không biết cô đang nhìn đến chỗ nào.

Chương 74: Thế giới tu chân (23)

"Chúng ta tới đây để làm cái gì? Quá bẩn, để ta ôm nàng đi." Phượng Từ không đợi Thời Sênh phản đối, trực tiếp ôm lấy cô.

Thời Sênh thở dài, ôm cổ hắn, chỉ huy hắn đi về phía trước.

Đây là một cánh rừng bên ngoài Tử Trúc Sơn, bên trong chướng khí mịt mờ, rất nhiều con muỗi bay xung quanh, dưới chân còn rải một tầng lá rụng rất dày, sau đó tản mát ra mùi mục nát gay mũi khó ngửi.

Thời Sênh đến nơi này tất nhiên là để xem nữ chính.

Diệp Thanh Thu ở chỗ này nhận được một truyền thừa, là một loại công pháp rất lợi hại, về sau có thể chính diện chống lại Phượng Từ. Cái vị tác giả tạo ra nữ chính có bàn tay vàng này chính là chuyên môn dùng để đối phó với Phượng Từ.

Làm một thành viên của liên minh nhân vật phản diện, tất nhiên Thời Sênh sẽ không để cho Diệp Thanh Thu nhận được truyền thừa kia.

Vị trí cụ thể thì Thời Sênh không biết, cho nên cô chỉ có thể tới tìm Diệp Thanh Thu trong khoảng thời gian này.

"Phía trước có người." Phượng Từ nhắc nhở Thời Sênh.

Phía trước là một vùng đất nhỏ của sườn núi, xung quanh mọc ra một ít cỏ dại.

Phượng Từ quăng ra một cái kết giới, ôm Thời Sênh đi lên chỗ đất nhỏ trên sườn núi.

Đứng ở trên chỗ đất nhỏ đó, cảnh tượng phía dưới có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Thế nhưng một giây kế tiếp, ánh mắt của Thời Sênh đã bị bưng kín, đầu còn bị ấn vào trong lòng của Phượng Từ.

Bên dưới chỗ đất nhỏ trên sườn núi đang diễn ra một cảnh tượng vô cùng hương diễm, hai người đàn ông đang hầu hạ một nữ nhân, trên mặt nữ nhân có thương tích, một vết sẹo dữ tợn kéo từ má trái nghiêng qua mũi, điểm cuối của vết thương dừng lại ở chỗ khóe miệng bên má phải, sắc mặt trắng bệch, nhìn qua giống như ác quỷ.

Thế nhưng, theo những lần rong ruổi của nam nhân ở trên người nữ nhân kia, vết thương trên mặt nữ nhân lại bắt đầu dần dần biến mất, trở nên rất nhạt, cuối cùng ngay cả dấu vết cũng không lưu lại.

"Tông chủ... Ta không được." Nam nhân ở trên người nữ nhân thở dốc gầm nhẹ, biên độ của động tác lại càng lúc càng lớn, cuối cùng phóng thích ở bên trong cơ thể của nữ nhân.

Nữ nhân đem nam nhân đẩy ra, xoay người đặt ở trên người của một nam nhân khác, chủ động giãy dụa vòng eo.

"Tông chủ, tông chủ..." Nam nhân ban đầu bị nữ nhân đẩy ra bò đến trước mặt của nữ nhân đó, trong ánh mắt còn mang theo vài phần khát vọng, đem phân thân của mình đưa đến trước mặt nữ nhân kia.

Vẻ mặt của nữ nhân kia tràn đây chán ghét, vung tay lên đánh ra một chiêu, nhìn qua không không có nhiều lực lắm, nhưng nam nhân kia lại trực tiếp bay thẳng ra ngoài, đập xuống đất, thân thể trơn bóng co

quắp một chút, không còn hơi thở.

Nam nhân bị nữ nhân đó đè lên thấy cảnh tượng như vậy, trong ánh mắt lộ ra một chút hoảng sợ, hạ thân thoáng cái liền mềm nhũn, ánh mắt của nữ nhân phát lạnh, "Phế vật!"

"Tông chủ không nên!" Nam nhân nắm lấy bàn tay chuẩn bị hạ xuống của nữ nhân kia, "Ta có thể, ta thực sự có thể."

Hắn cố gắng muốn làm cho mình cứng lên, hết lần này tới lần khác nơi đó vẫn mềm nhũn, nữ nhân đợi một hồi, thấy vẫn chưa có phản ứng, trong mắt lộ ra sát khí nhưng cuối cùng lại không nhịn được, nàng ta cúi người khiêu khích nam nhân kia, một lúc lâu sau nam nhân đó mới có phản ứng.

Không biết hai người ư ư a a bao lâu, chờ Thời Sênh được Phượng Từ buông ra, hai người phía dưới đều đã mặc quần áo xong, mà người nằm trên đất lúc trước lại không còn bóng dáng.

Thời Sênh nâng khuôn mặt lên, con ngươi đen nhánh nháy vài cái.

Vừa rồi cô mới nhìn thấy một vết thương rất dài trên mặt của Diệp Thanh Thu, nhìn qua cũng rất suy yếu.

Vậy mà nàng ta cùng nam nhân mây mưa một phen lại tốt rồi?

Ôi mẹ nó, không phải Diệp Thanh Thu tu luyện công pháp thải dương bổ âm trong truyền thuyết đấy chứ?

"Tông chủ..." Nam nhân thận trọng nhìn Diệp Thanh Thu, rất sợ chọc cho nàng mất hứng, dẫn đến kết quả giống như người kia.

Diệp Thanh Thu quét mắt nhìn hắn một cái, lấy ra một bình sứ ném

qua.

Nam nhân vui vẻ, "Cảm tạ tông chủ."

"Không có lần sau."

Sắc mặt của nam nhân trở nên cứng đờ, nghĩ đến chuyện lúc trước, nếu như không phải là tông chủ chỉ dẫn theo hai người bọn họ thì vừa rồi tông chủ liền giết hắn. Hắn nắm thật chặt bình sứ trong tay, vừa cung kính vừa khiêm tốn nói: "Tông chủ yên tâm, không có lần sau, đệ tử nhất định sẽ hầu hạ tông chủ thật tốt."

Diệp Thanh Thu không nói chuyện, nhấc chân hướng đến chỗ sâu bên trong cánh rừng đi vào.

Nàng ở bên kia phát hiện một cung điện, trực giác nói cho nàng biết bên trong nhất định có thứ tốt, thế nhưng nàng còn chưa có lấy được đồ vật trong đó đã bị thủ hộ thú bên trong làm cho bị thương nặng, đành phải lui ra ngoài.

Thời Sênh theo đuôi Diệp Thanh Thu đến địa cung kia, xem ra Diệp Thanh Thu nhận được truyền thừa kia ở chỗ này.

Nhưng mà...

Tình tiết này cùng với nội dung cốt truyện có chút khác biệt, trong cố truyện, Diệp Thanh Thu có được truyền thừa rất dễ dàng, nhưng bây giờ, nhìn bộ dáng của nàng ta, xem ra cũng không hề thoải mái gì.

...

Thời Sênh đối với truyền thừa và vân vân mây mây gì đó không có hứng thú, cho nên cô vẫn chờ Diệp Thanh Thu đi tới cuối cùng, thời

điểm tiếp nhận truyền thừa được một nửa, đột nhiên xuất thủ cắt đứt truyền thừa.

Trước mặt Diệp Thanh Thu xuất hiện hư ảnh qươ qua qươ lại, một giây kế tiếp liền bị một hỏa cầu làm cháy hết sạch.

"Phốc..."

Bị cắt đứt truyền thừa, Diệp Thanh Thu bị phản phệ, chật vật phun ra ngoài mấy búng máu.

"Thương Thù!" Trên khuôn mặt dữ tợn của Diệp Thanh Thu tràn đầy phẫn nộ.

Lại là nàng, nữ nhân này giống như là khắc tinh của nàng ta. Mỗi lần Thương Thù xuất hiện, nàng ta nhất định không chiếm được chỗ nào tốt.

"Diệp tông chủ." Thời Sênh mặt mày cong cong, cười híp mắt kêu tên của nàng ta, nhưng mà một giây kế tiếp liền nói, "A Từ, giết nàng."

Không cho bà đây động thủ đúng không?

Bà đây không động thủ là được!

Phượng Từ ở phía sau chợt vọt lên, đẩy ra cột hỏa diễm rất cao, một cái mũi tên lửa từ trong hỏa diễm bay ra ngoài, phóng thẳng đến chỗ Diệp Thanh Thu.

Diệp Thanh Thu không có năng lực né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn hỏa tiễn lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai phóng về phía mình, nàng ta không cam lòng trừng mắt nhìn chằm chằm Thời Sênh, nàng dựa vào cái gì mà có dáng vẻ như đang xem trò vui, dựa vào cái gì?

Nhìn Diệp Thanh Thu bị vô số hỏa tiễn bao phủ, trong lòng Thời Sênh lại không hề thả lỏng, không nhìn thấy thi thể của Diệp Thanh Thu, cô sẽ tuyệt đối không cho là nữ chính chết dễ dàng như vậy được.

Nhưng vào đúng lúc này, chỗ Diệp Thanh Thu đang đứng lộ ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng này hàm chứa lực lượng cực lớn khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

Phượng Từ hơi biến sắc mặt, đầu tiên đem Thời Sênh ôm lấy, phất tay áo đánh ra một mảnh hỏa tiễn, sau đó mang theo Thời Sênh cấp tốc lui về phía sau.

Địa cung lay động, đá vụn văng ra khắp nơi.

"Ầm… "

Thời Sênh cùng Phượng Từ đi ra khỏi địa cung, cửa vào của địa cung liền sụp xuống, nam nhân đứng ở bên ngoài chờ Diệp Thanh Thu bị khí lưu bên trong chấn động bay ra ngoài.

"Ùng ùng!"

Bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm, Thời Sênh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trên rừng rậm, mây đen rậm rạp giống như có thiên quân vạn mã phi nhanh mà đến, thanh thế mênh mông cuồn cuộn.

Cả người Thời Sênh cũng không tốt.

Cho nên nói, nữ chính cũng giống hệt tiểu cường (con gián) đánh mãi không chết, cuối cùng còn có thể nhận được chỗ tốt.

"Nàng muốn độ kiếp." Sắc mặt của Phượng Từ trầm xuống, "Không dễ giết."

Đương nhiên bà đây biết không dễ giết.

Hiện tại Thời Sênh có một loại xúc động muốn thổ huyết, nội dung tiểu thuyết này thật sự vô cùng thiên vị nữ chính!

Không có truyền thừa, nàng ta liền trực tiếp độ kiếp!

"Ta đem lôi kiếp dẫn cho nàng, nàng cũng độ kiếp." Phượng Từ đột nhiên kéo Thời Sênh phi lên không trung.

Đợi chút!

Cái gì gọi là đem lôi kiếp dẫn cho cô?

Đồ chơi này không phải là nghi thức một đối một sao? Còn có thể thay đổi đối tượng?

Thời Sênh kéo Phượng Từ, "Không cần, cứ để cho nàng ta độ kiếp."

Phượng Từ không giải thích được, đáy mắt tràn đầy mê man, "Vì sao?"

Vì sao? Bản cô nương phải giải thích thế nào đây?

Đây là lôi kiếp của nữ chính, ngươi đi lên cướp, không chết cũng phải mất một lớp da có được không?

Loại chuyện cướp giật lôi kiếp của người khác này cô nghe cũng chưa từng nghe qua, cho dù Phượng Từ có biện pháp, dù vậy nhất định cũng sẽ phải trả một cái giá vô cùng nặng nề.

Cái lương tâm bị chó gặm đi của cô vẫn còn chưa có mất đi tác dụng.

Chương 75: Thế giới tu chân (24)

Diệp Thanh Thu độ kiếp tuyệt đối sẽ vô cùng đồ sộ, xa xa nơi chiến trường cũng bị biến cố này làm cho ngưng lại tất cả động tác, tạm nghỉ giữa trận, không ít người bay đến chỗ lôi kiếp, muốn nhìn một chút là ai đang độ kiếp.

Đến chỗ đó lại chỉ thấy hai đạo thân ảnh một đen một trắng đứng ở trên ngọn cây, người được độ kiếp cũng không thấy đâu.

Nhưng mà có một tia sét màu tím to bằng cánh tay đánh xuống, chứng minh người độ kiếp đang ở chỗ này.

Người của Ma tộc từ từ đi tới, Ma quân cũng tới, hắn liếc mắt liền thấy hai người vô cùng nổi bật kia, ánh mắt lóe lóe, phi thân rơi xuống một tán cây bên cạnh Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn hắn một cái liền thu hồi tầm mắt, mà Phượng Từ lại có chút nóng lòng muốn phóng hỏa đốt Quân Vô Kỳ.

Thời Sênh chưa mở miệng, Phượng Từ cũng chỉ có thể nén lại ý nghĩ này ở dưới đáy lòng, hoặc là cân nhắc chờ thời điểm mà Thời Sênh không nhìn thấy được liền động thủ.

"Thương cô nương, chẳng biết có hứng thú gia nhập vào Ma giới của ta hay không?"

Thời Sênh lại đưa tầm mắt quay lại rơi vào trên người của Quân Vô Kỳ, như có điều suy nghĩ nói: "Ma quân coi trọng ta ở chỗ nào?"

Điều kiện trước đây của cô với Ma quân rất đơn giản, sau này nếu như hắn gặp được Diệp Thanh Thu, không được ra tay giúp đỡ.

Theo lý thuyết, bọn họ đã thanh toán xong tiền hàng, cho dù Quân Vô Kỳ có bội ước, đối với Thời Sênh cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm, chẳng qua là nhiều thêm một địch nhân nữa mà thôi.

Sao bỗng nhiên Quân Vô Kỳ này lại mời cô gia nhập vào Ma giới?

Não bị bổ ra rồi?

"Thương cô nương rất lợi hại." Quân Vô Kỳ lên tiếng tán thưởng không có bất kỳ một chút giả dối.

Hắn cố ý điều tra lai lịch của nàng, bốn trăm năm trước là đệ tử trong Thiên Tẫn Phong của Phiêu Miểu Tông, về sau lại rời khỏi Phiêu Miểu Tông, ở Tu chân giới mười năm, danh tiếng rất mạnh mẽ, người người đuổi giết, sau đó chẳng biết vì lý do gì mà mất tích, cuối cùng lại là xuất hiện ở Ma giới.

Mà quan trọng nhất là, tu vi của nàng ít nhất là Đại Thừa...

Một người như vậy, hắn có lý do gì mà không mời nàng gia nhập vào Ma giới?

"Ta cũng biết ta rất lợi hại, sau đó thì sao?"

"..." Ngươi không có một chút khiêm tốn nào sao, hoàn toàn không có cách nào để nói chuyện tiếp! Quân Vô Kỳ che giấu ho khan một tiếng, "Nếu Thương cô nương gia nhập vào Ma giới, ta sẽ để cho cô trở thành người đứng dưới một người trên vạn người, như thế nào?"

Dưới một người trên vạn người? Ha ha, vị Ma quân này cũng chịu chi ra tất cả vốn gốc a!

Đây là coi trọng chỗ nào của bản cô nương? Khuôn mặt đẹp? Năng lực?

Nhất định là khuôn mặt đẹp, dung mạo của nữ phụ cũng là nhất đẳng, chính là vì để làm nổi bật lên câu nói mỹ nhân rắn rết kia cho nên dung mạo của Thương Thù tuyệt đối là không tệ.

Không nghĩ tới Ma quân này lại như vậy a!

Sau khi Thời Sênh bổ não xong, điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt, nghiêm trang nói: "Ma quân, đa tạ ngươi đã cân nhắc ta, nhưng mà ta không có hứng thú đối với việc đứng dưới một người trên vạn người."

Cô dừng một chút, rồi bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười, "Mục tiêu của ta là vũ trụ mênh mông... Khụ... Là cái vị trí ở trên Tiên giới kia."

Quân Vô Kỳ nghe xong nửa câu đầu tưởng rằng nàng là loại người không thích bị trói buộc, ai biết một giây kế tiếp nàng liền quăng ra một câu như vậy, thân thể hắn nghiêng đi một cái, thiếu chút nữa thì ngã xuống từ trên tán cây.

Khẩu khí của nữ nhân này thật là lớn a!

Mở miệng chính là cái vị trí ở trên Tiên giới kia, so với hắn còn cuồng vọng hơn.

Nhưng mà...

Hắn thích!

"Nói vậy sau này chúng ta hẳn là sẽ có cơ hội hợp tác." Quân Vô Kỳ cười đến ý vị thâm trường.

Thời Sênh chớp chớp mắt, cùng hợp tác với Quân Vô Kỳ?

Nam nhân này bụng dạ vô cùng thâm sâu, bản cô nương không thèm cùng loại người cả ngày âm mưu dương mưu này ở cùng một chỗ, không chừng lúc nào đó liền bị ăn, còn là cái loại ăn không thèm nhả xương này.

Thời Sênh qua loa đáp một tiếng, Quân Vô Kỳ làm bộ không nhìn ra sự miễn cưỡng của nàng, lưu lại một câu nếu như nàng có việc có thể tới tìm hắn, sau đó trở về địa bàn của Ma tộc.

"Nàng muốn Tiên giới?" Quân Vô Kỳ vừa đi, Phượng Từ liền mở miệng, "Nàng thích vị trí Tiên đế?"

Thích cái lông mao a!

Là vì ngươi, vì ngươi mà tạo ra một vùng trời được không?

"Nếu như Tiểu Thù thích, ta sẽ đưa cho nàng." Phượng Từ nghiêm túc nói: "Cho dù nàng muốn làm người đứng đầu Ngũ giới, ta cũng đều có thể dâng đến trước mặt nàng, nàng chỉ cần đứng ở bên cạnh ta, nhìn ta như vậy đủ rồi."

Thời Sênh: "..." Đây là bộ sách võ thuật, đây là bộ sách võ thuật, đây là bộ sách võ thuật!

Bình tĩnh, không phải chỉ là bị thả thính một chút thôi sao? Tình cảnh nào mà bản cô nương chưa từng thấy qua, hôn thì cũng đã hôn qua rồi, thả thính một chút mà thôi, bình tĩnh!

Bình tĩnh cái cầu a!

Bây giờ hắn còn tán tỉnh thêm một chút nữa, bản cô nương đây sẽ không thể bảo trì được lý trí của mình luôn ấy.

Không đúng...

"Phải là Lục giới?" Còn một giới bị ăn mất rồi sao?

Phượng Từ nghi ngờ chớp chớp mắt, "Người, tiên, ma, yêu, quỷ... Chỉ có Ngũ giới mà." Hẳn là hắn không có nhớ lầm, đâu còn một giới nào nữa?

"Thần giới đâu?" Thần giới đi đâu rồi? Thần tiên, thần tiên, thần và tiên là hai loại khác nhau đó!

"Tiểu Thù... Nàng không biết sao?" Biểu tình của Phượng Từ có vài phần cổ quái, "Thần tộc đã bị hủy diệt ở thời kỳ thượng cổ, đã sớm không còn Thần giới nữa."

Ôi chao?

Bối cảnh được đặt ra là như vậy sao?

Thời Sênh cố gắng hồi tưởng một phen, phát hiện trong cốt truyện căn bản là không có đề cập qua Thần giới, hành trình của nữ chính đến Tiên giới liền ngừng hẳn.

Ta ngã, Thần tộc cũng không còn? Mà Ma tộc thì vẫn còn? Bối cảnh này được bố trí thật độc đáo!

Thần Ma mới chính là kẻ thù thật sự cùng tồn tại cơ mà!

...

Thời điểm Thời Sênh và Phượng Từ tham thảo về vấn đề lịch sử, Diệp Thanh Thu đã hoàn thành xong độ kiếp, kim quang xuyên thấu qua mây đen chiếu vào trên người nàng ta, hình như còn có tiên âm mờ ảo vang lên.

Diệp Thanh Thu theo tiên âm xuất hiện ở giữa không trung, trên người nàng ta có chút chật vật nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới khí chất quanh thân, nàng ta giống như là tiên nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu ngạo ở Tiên giới, giơ cao cằm, bễ nghễ thiên hạ.

"Tông chủ, là tông chủ! Tông chủ độ kiếp thành công!" Đệ tử của Phiêu Miểu Tông vô cùng kích động.

"A a a, tông chủ phi thăng, tông chủ thật là lợi hại, tông chủ muôn năm."

Những người còn lại tuy rằng cũng đoán được có thể là Diệp Thanh Thu, nhưng mà tận mắt thấy được vẫn còn có chút ghen tị cùng hoảng hốt, một nữ nhân dẫn một Phiêu Miểu Tông suy tàn đứng ở trên đầu bọn họ không nói, bây giờ còn phi thăng...

Những lão tổ tông của bọn họ ngóng sao ngóng trăng cũng đều không ngóng được độ kiếp.

Hết lần này tới lần khác, người ta mới tiến vào Đại Thừa Kỳ không bao lâu liền phi thăng, ngươi nói làm sao có thể không giận?

Diệp Thanh Thu đứng ở giữa không trung, tầm mắt đảo qua trên người của từng người phía dưới, cuối cùng rơi vào trên người Thời

Sênh, đáy mắt rất nhanh hiện lên một tia sát ý.

Bây giờ nàng ta là Tiên, nàng ta không tin nàng vẫn không giết được nữ nhân Thương Thù này.

"Cho nên nói, Thần giới cũng không hơn được Ma giới? Cũng quá yếu đi..."

"Nàng ta muốn động thủ." Đột nhiên Phượng Từ nói ra một câu, cắt đứt câu nói của Thời Sênh.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thanh Thu, ngay tại thời điểm cô ngẩng đầu, Diệp Thanh Thu liền động, thân ảnh của nàng ta đột nhiên biến mất giữa không trung, chờ đến lúc xuất hiện trở lại thì chỉ còn cách Thời Sênh nửa thước.

Hai đạo hồ quang từ phương hướng của Diệp Thanh Thu mạnh mẽ bắn tới, mang theo khí thế áp bách ngay lập tức tới gần.

Con mắt của Phượng Từ híp lại, phóng ra bức tường lửa đem Thời Sênh che ở phía sau. Hồ quang đánh lên bức tường lửa, bắn ngược trở về phía Diệp Thanh Thu, Diệp Thanh Thu điểm mũi chân một cái, thân hình bay lên cao, tránh được hai đạo hồ quang, thân hình hơi lóe lên, liền rơi xuống phía sau Thời Sênh.

Hồ quang lại lần thứ hai mạnh mẽ bắn ra, chỉ là lần này trong đó còn pha thêm một ít hắc khí...

"Ầm… "

Tiếng sấm đột ngột vang lên, hơn mười đạo lôi điện từ bầu trời hạ xuống, trong đó một nửa hướng về phía Diệp Thanh Thu phóng đi. Chỉ có hai đạo rơi vào trên bức tường lửa của Phượng Từ, mặc dù

bức tường lửa không bị bổ ra nhưng mà hỏa diễm bao phủ xung quanh giống như là bị áp chế, ngọn lửa uể oải không còn thịnh vượng như lúc ban đầu.

Thời Sênh không giải thích được nhìn lôi điện đang xông thẳng vào Diệp Thanh Thu.

Đây là gặp báo ứng?

Chỉ số thông minh của thiên đạo tăng lên?

Chương 76: Thế giới tu chân (25)

Chương 76THẾ GIỚI TU CHÂN (25)

[Ký chủ, có muốn mua đạo cụ "Cột thu lôi" hay không?]

Chơi cái gì cơ? Vô duyên vô cớ muốn cô mua "Cột thu lôi" để làm gì?

Người bị bổ vào không phải là Diệp Thanh Thu sao?

[Có mua đạo cụ "Cột thu lôi" hay không?]

Hệ thống tận chức tận trách hỏi lại lần thứ hai.

Lúc này tia sét đã biến mất, Thời Sênh ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vô cùng quang đãng, tia sét lúc nãy là từ đâu tới? Diệp Thanh Thu còn chưa độ kiếp xong sao?

Vậy cô mua một cái cột thu lôi tới để làm cái gì? Để cắm lên đầu à?

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Không phải đã hoàn thành xong độ kiếp sao? Thế nào vẫn còn sét?"

"Không biết, tình huống này ta mới thấy lần đầu tiên."

"Các ngươi có phát hiện ra tia sét lần này to hơn so với tia sét trước đó hay không? Hơn nữa... Ta cảm thấy uy lực kia hình như cũng lợi hại hơn, đứng xa như vậy mà ta cũng cảm thấy không thoải mái."

"Có mấy người ở đằng trước còn bị chấn đến mức đổ máu..."

"Cái gì? Lợi hại như vậy? Đây là cái loại sét gì? Chẳng lẽ Diệp tông chủ muốn thăng cấp thành Thần tộc?"

"Đùa gì thế, Thần giới đã không còn tồn tại, làm sao có thể thăng cấp thành Thần tộc?"

Người kia vừa nói xong liền dẫn tới không ít người cười nhạo.

Người vừa mới nói chuyện chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra, bây giời bị mọi người chế giễu cười nhạo như thế, nhất thời liền tức giận, cùng những người kia tranh cãi ầm ĩ lên, mắt thấy cãi nhau sắp biến thành đánh nhau.

Nhưng đúng vào lúc này…

Ánh sáng đột nhiên tối sầm lại, bầu trời quang đãng bị mây đen dày đặc bao trùm, từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ diễn ra trong nháy mắt, mây đen này giống như đột nhiên xuất hiện.

...

Thời Sênh trăm triệu lần cũng không nghĩ tới tia sét này lại xông đến chỗ mình, trong chớp mắt khi mây đen xuất hiện, Phượng Từ liền bị một cổ lực lượng vô hình đẩy bắn ra ngoài.

Mà ngay trong nháy mắt khi Phượng Từ bị bắn ra ngoài, hơn mười tia sét đồng thời từ trên bầu trời hạ xuống, không hề báo trước một tiếng nào.

Những tia sét này so với tia sét mà Diệp Thanh Thu độ kiếp lớn hơn một vòng không nói, Diệp Thanh Thu chỉ bị một đạo bổ xuống, mẹ

nó, còn cô là hơn mười đạo cùng nhau bổ xuống!

Cho dù có thiên vị thì cũng không nên thiên vị tới mức như thế này chứ?

Những tia sét này căn bản cũng không thể tránh thoát, chỉ có để chờ nó bổ xuống, nó mới dần biến mất.

Trước xuất hiện hơn mười đạo, rõ ràng lộ vẻ đến để làm sạch một trận!

Cuối cùng cô cũng biết công dụng của việc Hệ thống hỏi cô có muốn cột thu lôi hay không?

Thế nhưng, vì cái lông gì mà bây giờ Hệ thống lại không có phản ứng một chút nào vậy hả?

Bản cô nương muốn mua cột thu lôi.

Từ bên ngoài nhìn vào, khu vực ở chỗ của Thời Sênh, bị một mảnh ánh sáng tím bao phủ, căn bản là không nhìn thấy người ở bên trong.

Âm thanh không có lớn như thời điểm Diệp Thanh Thu độ kiếp, nhưng mà người ở chỗ này đều cảm thấy uy lực kia tuyệt đối lớn rất nhiều so với thời điểm mà Diệp Thanh Thu độ kiếp, tất cả đều rút lui về phía sau một đoạn xa.

...

Quân Vô Kỳ cùng người của Ma tộc cũng lui về phía sau một đoạn.

"Ma quân, lôi kiếp này có gì đó không đúng." Một người lớn tuổi trong Ma tộc có rất nhiều kiến thức nói: "Thương Thù cùng Diệp Thanh

Thu đều là cảnh giới Đại Thừa, thời điểm lúc Diệp Thanh Thu độ kiếp uy lực đã lớn hơn rất nhiều so với người bình thường rồi. Theo lý thuyết thì Thương Thù độ kiếp không thể lợi hại hơn so với Diệp Thanh Thu như vậy mới đúng. Nhưng mà bây giờ, uy lực này rõ ràng không giảm ngược lại còn tăng lên gấp bội, chẳng lẽ nàng là người có vận mệnh lớn gì?"

Phải biết, người mang đại vận là người được thiên đạo quan tâm, nhưng mà cũng bởi vì nhận được sự quan tâm của thiên đạo cho nên thời điểm người đó độ kiếp lại càng khó hơn so với người bình thường.

Cái này gọi là, ngươi biết được hơn một phần, tất nhiên cũng sẽ phải cố gắng thêm một phần.

Thiên đạo không thể nào vô duyên vô cớ cho ngươi đại khí vận được.

"..." Quân Vô Kỳ không có cách nào nói tiếp.

Thầm nghĩ nàng ta còn muốn đi cướp cái vị trí trên Tiên giới kia thì có thể có cái đại vận gì? Vận đen thì đúng hơn ấy!

Có rất nhiều người có ý nghĩ không khác biệt lắm so với người của Ma giới này.

Nhưng mà vừa nghĩ tới những chuyện Thời Sênh đã làm, sắc mặt của những người đó liền vô cùng đặc sắc.

Ông trời đây là bị mù mắt rồi sao?

Một người như thế mà lại có thể là người có được đại khí vận?

...

Diệp Thanh Thu trở lại nơi ở của mình tại Phiêu Miểu Tông thì chợt nghe được những người kia đang thảo luận về Thời Sênh, khuôn mặt vốn đã âm trầm lại càng âm trầm hơn, nàng ta mới vừa độ kiếp xong, nữ nhân kia liền độ kiếp theo, hơn nữa uy lực còn lớn hơn mình...

Một vài đệ tử nhìn thấy sắc mặt không tốt của Diệp Thanh Thu, ngay lập tức không dám lên tiếng, dáng vẻ phục tùng rũ mắt xuống lui về phía sau.

Ngay cả những nam tu bình thường đi theo sau nàng ta cũng không dám hé răng.

"Khặc khặc... Danh tiếng cũng đều bị cướp sạch."

"Câm miệng!" Diệp Thanh Thu tức giận rít gào ở trong đầu.

"Khặc khặc... Tiểu nha đầu, ngươi cũng thật là vong ân phụ nghĩa, vừa rồi nếu không phải là ta giúp ngươi, ngươi cho là ngươi có thể độ kiếp thành công sao?" Giọng nói âm dương quái khí vang lên.

Thời điểm mới vừa độ kiếp, Diệp Thanh Thu thiếu chút nữa liền chết, bởi vì nàng ta tu luyện vốn không theo chính đạo, sao thiên đạo có thể chấp nhận nàng ta chứ?

"Nếu như không phải do ngươi thì ta làm sao có thể biến thành như ngày hôm nay?" Diệp Thanh Thu tuôn ra một cỗ lửa giận vô danh.

"Tiểu nha đầu này thật không biết suy nghĩ, trước đây lúc ngươi rơi xuống vách núi, nếu như không phải là cùng ta khế ước, ngươi cho là bây giờ còn có thể sống được sao? Ta cho ngươi sinh mệnh tiếp

theo, ngươi cũng phải giúp ta. Con đường phía sau cũng là do chính ngươi lựa chọn, ta đâu có ép buộc ngươi?"

Diệp Thanh Thu nghẹn lời.

Nàng ta nắm tay lại thật chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía tia sét dày đặc trên bầu trời.

Tất cả những thứ này đều là lỗi của Thương Thù, bởi vì Thương Thù giết chết sư phụ, nếu không làm sao nàng ta phải trải qua những việc này.

"Tiểu nha đầu, nếu nàng ta độ kiếp thành công, ngươi muốn đối phó với nàng có thể sẽ càng trở nên khó hơn."

"Ngươi có biện pháp nào?" Diệp Thanh Thu có linh cảm, nếu như Thương Thù không chết thì cho dù mình có đi lên Tiên giới cũng sẽ không quá thuận lợi.

"Khặc khặc... Hiện tại, ngay cả thân thể ta cũng không có thì làm sao có thể có biện pháp nào."

Nếu như hắn có thân thể, nói không chừng còn có biện pháp, nhưng mà không có thân thể, như vậy là thật sự không có cách nào.

Diệp Thanh Thu cắn răng, chẳng lẽ thật sự chỉ có thể nhìn Thương Thù độ kiếp thành công sao?

Không!

Độ kiếp cũng có thể thất bại, không phải ư?

Lôi kiếp này có uy lực lớn như vậy, nói không chừng nàng sẽ chịu

không nổi đâu?

Diệp Thanh Thu âm thầm tự an ủi mình ở trong lòng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bầu trời. Đệ tử của Phiêu Miểu Tông chỉ cảm thấy áp suất bốn phía càng ngày càng thấp, đều lui về phía sau.

...

Trong những người ở chỗ này, chỉ có duy nhất một người lo lắng cho Thời Sênh chính là Phượng Từ, cho dù hắn cố gắng tiếp cận thì cũng không có cách nào đến gần được, chỉ có thể căng thẳng nhìn chằm chằm một mảnh khu vực đầy tia sét, hoàn toàn không thể nhìn thấy bóng người kia.

Những tia sét liên tiếp hạ xuống, vẫn chưa từng gián đoạn, chứng minh người ở bên trong còn sống.

Lôi kiếp này kéo dài tròn một ngày một đêm, cảnh tượng này tuyệt đối là chưa ai thấy qua.

Lôi kiếp dừng lại, Thời Sênh bị bổ thành cục than đen từ không trung rơi xuống, Phượng Từ tiến lên đầu tiên, tiếp được Thời Sênh.

"Tiểu Thù."

Giọng nói của Phượng Từ cũng đang hát run, sớm biết rằng độ kiếp khó như vậy thì hắn sẽ không để cho nàng độ kiếp, cho dù cùng nàng vẫn ở lại tại Tu chân giới hắn cũng đồng ý.

Cả người Thời Sênh đen thùi lùi, y phục trên người cũng bị bổ đến mức rách nát, tóc cháy đen còn lại một cây dựng thẳng đứng, khỏi phải nói tất cả hình tượng đều bị mất sạch.

"A Từ." Thời Sênh vô cùng yếu ớt mở mắt ra, "... Mau thay quần áo cho ta."

Bộ dạng của cô bây giờ chính cô cũng không muốn xem.

Làm một nhân vật phản diện, tuyệt đối không thể chật vật như vậy!

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng hình tượng thì không thể mất!

Phượng Từ nhìn nàng một lúc mới hạ đi xuống, còn có tâm tư lo lắng hình tượng của mình, chứng minh là không có việc gì.

Phượng Từ nhanh chóng thay đổi một thân xiêm y của Thời Sênh, lại dùng pháp thuật đem tóc trên đầu cô xử lý sạch sẽ.

Làm xong những chuyện này, bầu trời mới chậm chạp truyền đến tiên âm mờ ảo.

Chương 77: Thế giới tu chân (26)

Chương 77THẾ GIỚI TU CHÂN (26)

Ngay trong nháy mắt khi tiên âm vang lên, Thời Sênh liền cảm thấy mình thay máu sống lại.

Con mẹ nó, muốn nửa cái mạng của bản cô nương rồi.

Cô rất muốn đập cho cái tên tiểu Hệ thống kia, cũng không thèm nhắc nhở cô một câu để cho bản cô nương mua cái cột thu lôi không thú vị gì đó. Nó là đoán chắc là mình sẽ không mua đúng không?

Tuyệt đối là cố ý!

[Ký chủ, là cô không nghe lời của tôi.] Tại sao lại là lỗi của nó? Không có việc gì thì nó sẽ lên tiếng sao? Ký chủ này đơn giản là không biết phân biệt tốt xấu, nó muốn thay đổi ký chủ!

"Được, ta không nói với mi cái này. Mi nói một chút, lần độ kiếp này của a là muốn giết chết ta sao?" Diệp Thanh Thu độ kiếp cũng không có nghiêm trọng giống như cô, sao đến lượt cô, dường như sét bổ xuống không dừng lại một giây phút đồng hồ nào vậy?

Không nói đến việc uy lực của lôi kiếp này càng lớn thì phía sau sẽ là tiền đồ vô lượng.

Ở trong lòng của cô, cô còn không biết bao mình có nhiêu cân lượng sao? Trừ phi là thiên đạo muốn phá hủy cái thế giới này, nếu không

tuyệt đối sẽ không mở cho cô một cái cửa sau.

[Ký chủ cũng không phải là người của thế giới này, vốn là thiên đạo không muốn dung nạp cô, thiên đạo là đang xua đuổi cô. Tôi chỉ có thể ở lúc lôi kiếp còn chưa bắt đầu đến nhắc nhở cô, một khi lôi kiếp bắt đầu, tôi liền không có cách nào liên lạc được với cô, đây là lực lượng của thiên đạo].

Mỗi một thế giới đều có một quy tắc riêng của thế giới đó, nếu như nó tuỳ ý phá hỏng, như vậy thế giới này rất có thể sẽ bị sụp đổ.

Thời Sênh: "..." Ta đánh cả nhà mi!

[Ký chủ...] Hệ thống chần chờ một chút, [Cô có thể nói cho tôi biết, làm thế nào mà cô có thể gánh được lôi kiếp không?]

Lúc đó nó cũng cho rằng nhiệm vụ này của ký chủ sẽ thất bại nên đã chuẩn bị xong mọi thứ để nghênh đón ký chủ trở về.

Ai biết được, vậy mà ký chủ có thể gánh được lôi kiếp.

"Muốn biết?"

[... Muốn.]

"Ta không nói cho mi đấy."

[...] Nó cũng biết sẽ là như vậy mà, trở về nó sẽ kiểm tra toàn bộ 360 độ quanh người của ký chủ!

Nó cũng không tin nó không tra được trên người ký chủ rốt cuộc là có loại BUG gì?

Không chỉ hệ thống hiếu kỳ Thời Sênh làm thế nào để gánh qua lôi kiếp, ngay cả Phượng Từ cũng vô cùng tò mò. Ngay từ đầu hắn còn có thể cảm thấy được nàng cũng không tốt hơn được một chút nào, nhưng mà rất nhanh cảm giác kia kia liền biến mất...

Nhưng nếu Thời Sênh không nói, Phượng Từ cũng sẽ không hỏi, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn như vậy là đủ rồi.

...

Sau khi độ kiếp thành công, chỉ có thể dừng lại ở Tu chân giới một ngày một đêm, sau đó sẽ có ánh sáng tiếp dẫn xuất hiện, nếu như bỏ qua ánh sáng tiếp dẫn, như vậy thì cũng không có biện pháp đi đến Tiên giới.

Đương nhiên lúc đã đi lên Tiên giới rồi thì vẫn có thể xuống, cái này giống như là phải ở trong thời gian chỉ định đi lên Tiên giới, đem tin tức về thân phận của mình thông báo để cho Tiên giới ghi chép lại, như vậy sau đó mới có thể tự do ra vào Tiên giới.

Thời Sênh độ kếp xong, Diệp Thanh Thu đã đi rồi.

Cho nên, kế hoạch giết Diệp Thanh Thu lại tiếp tục thất bại.

Thời điểm nữ chính đánh nhân vật phản diện, cảm thấy nhân vật phản diện luôn luôn là tiểu cường đánh mãi không chết, nhưng mà thời điểm đánh nữ chính, đặc biệt không phải cũng cùng một cái đạo lý này hay sao, cũng đặc biệt là tiểu cường đánh mãi không chết.

"Thế nào không đem nàng đánh chết? Ông trời thật là đui mù!"

"Kỳ thực đây cũng không phải một chuyện xấu, ít nhất nàng đi gieo họa ở Tiên giới, sẽ không còn gieo họa cho chúng ta nữa. Người của

Tiên giới nhiều như vậy, còn sợ một người mới phi thăng như nàng tung hoành sao?"

"Ngươi nói như vậy cũng rất có đạo lý... Nhưng mà ngộ nhỡ nàng không muốn ở Tiên giới thì làm sao bây giờ?"

"..."

Cái miệng quạ đen!

Người phía dưới thảo luận kịch liệt, người của Ma giới lại nhân cơ hội bắt đầu đánh lén, rất nhanh tiếng thảo luận liền biến thành tiếng chửi rủa cùng tiếng đánh nhau.

Thời Sênh và Phượng Từ tìm một chỗ để đợi, đợi ánh sáng tiếp dẫn.

"Tiên giới có cái gì tốt để chơi đùa?" Thời Sênh câu được câu không hỏi.

"Không có gì tốt để chơi cả." Phượng Từ lắc đầu, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thời Sênh, "Nhưng chỗ nào có nàng ở đấy, đối với ta mà nói cũng đều thú vị."

Thời Sênh: "..." Có thể xin che giấu kỹ năng tán tỉnh con gái của Phượng Từ hay không?

"Ở Tiên giới, huynh có địch nhân là những người nào?" Nàng vẫn nên hỏi thăm tình hình quân địch trước đi! Những thứ liên quan đến chính sự vẫn quan trọng hơn!

Phượng Từ nghiêng đầu một chút, vô tội nháy mắt mấy cái, "Nhiều lắm, không nhớ được."

Nhiều lắm...

Không nhớ được...

Không được...

Dừng lại...

Theo sau âm thanh này dường như dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai Thời Sênh quanh quẩn một hồi.

"Huynh có bằng hữu ở Tiên giới hay không?" Thời Sênh uyển chuyển thay đổi một câu hỏi khác, "Hoặc là nói, người không có địch ý đối với huynh ấy."

Khuôn mặt Phượng Từ vẫn ngây ngô đáng yêu như trước, "Không có."

Tốt, đó chính là nói toàn bộ Tiên giới này đều là địch nhân của hắn!

Bản cô nương phải làm địch nhân của toàn bộ Tiên giới, ngẫm lại... vẫn cảm thấy rất hưng phấn!

Nhân - Ma đại chiến tiến hành đến hừng hực khí thế, thời điểm ánh sáng tiếp dẫn xuất hiện, Thời Sênh và Phượng Từ bắt đầu phi thăng. Người phía dưới ngoại trừ Ma quân cố tình ở đây xem cô phi thăng, những người còn lại đều bận rộn chém giết lẫn nhau, nhiều lắm là dùng dư quang lướt qua vài lần.

"Thương cô nương, cửa lớn Ma giới vẫn luôn rộng mở chờ ngươi."

Đáp lại Quân Vô Kỳ chính là hỏa diễm ùn ùn kéo đến, Quân Vô Kỳ có chút chật vật tránh né, nhưng mà mấy người Ma tộc ở bên cạnh hắn

cũng không thể có vận khí tốt như vậy, bị chết đến ngay cả đống cặn bã cũng không còn.

Trên bầu trời mơ hồ có âm thanh hạ xuống.

"A Từ, tại sao huynh lại phóng hỏa?"

"Hắn muốn cướp nàng."

"Vậy sao huynh không đem hắn đốt chết luôn đi?"

"Hắn lẩn tránh quá nhanh, để ta quay lại giết hắn..."

Thân thể Quân Vô Kỳ run rẩy, hắn chỉ nói một câu mà thôi, có đến mức phải hạ độc thủ đối với hắn như vậy sao?

Hắn ngửa đầu nhìn bầu trời, hai người kia được ánh sáng tiếp dẫn bao phủ, thân hình mông lung, bọn họ thẳng tắp bay lên, cũng không có thực sự trở lại muốn giết hắn.

Quân Vô Kỳ âm thầm thở phào một cái.

Nghĩ lại hắn đường đường là một Ma quân...

Quên đi, vẫn là đi đánh nhau thôi!

...

Phi Thăng Đài.

Lúc này, Tiên giới tụ tập không ít người, lần này người của nhân giới phi thăng, đối với Tiên giới mà nói chính là một đại sự.

Phải biết rằng Tiên giới thiếu nhất chính là Tiên.

Vậy mà lần này lôi kiếp lại đánh xuống hai lần, chứng minh có hai người phi thăng, đây quả thực là lần đầu tiên từ trước tới nay Tiên giới gặp phải chuyện như vậy.

"Tử Hoa tiên quân, có thể có tính ra là ai đến không?"

Không ít người vây quanh một nam tử dung mạo thanh tú, nam tử lúng túng nói: "Vẫn chỉ có thể tính ra một được một người như trước, người kia..."

"Tử Hoa tiên quân cũng coi không ra..." Tử Hoa tiên quân chính là người nổi danh ở Tiên giới có khả năng tính toán số mệnh, ngay cả chuyện của Tiên đế hắn cũng có thể tính ra vài phần, bây giờ vậy mà lại tính không ra một người mới được phi thăng?

"Việc này thật hiếm có, ta ngược lại muốn nhìn vị kia là người phương nào?"

"Tới, tới, Tiếp Dẫn trận có động tĩnh." Không biết là người nào rống lên tiếng đầu tiên, một đám người phần phật hướng về phía một vòng tròn trên đài ở xa xa, đi tới vây quanh nó.

Tốc độ cực nhanh, rất sợ trễ một bước sẽ không thể xem người phi thăng kia.

Trên Phi Thăng Đài, có ánh sáng chạy dọc theo văn lộ được điêu khắc ở trên mặt bàn đem toàn bộ Phi Thăng Đài thắp sáng, trận pháp từ trên Phi Thăng Đài hiện lên, ánh sáng tiếp dẫn từ đằng xa nhanh chóng bắn đến, ánh sáng tản ra, hai đạo thân ảnh xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Tiếng động ầm ĩ lớn trên hiện trường quỷ dị lặng im xuống.

Tất cả mọi người đều trợn to mắt, không thể tin nhìn người đứng ở trên Phi Thăng Đài.

Nhất định là bọn họ mở sai phương thức rồi.

Lại còn xuất hiện ảo giác, còn nhìn thấy Phượng Từ nữa chứ!

Làm lại.

Nhắm mắt.

Mở ra.

"Mẹ ơi, Phượng Từ! Chạy mau!"

Chương 78: Thế giới tu chân (27)

Chương 78THẾ GIỚI TU CHÂN (27)

Phi Thăng Đài vốn đang chật chội đến mức con kiến cũng chui không lọt, chỉ trong vài phút liền trống rỗng, ngay cả một bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Ở đây không có mây mù vờn quanh, cũng không có kiến trúc đại khí rộng lớn gì, chỉ có ngọc thạch để lát đất trống, Phi Thăng Đài ở ngay chính giữa không trung.

Xa xa là núi non trùng điệp, núi non trùng điệp, mơ hồ có thể thấy một vài kiến trúc.

Phượng Từ không hề cảm thấy có một chút khác thường nào, nắm tay Thời Sênh đi xuống khỏi Phi Thăng Đài.

"Vừa rồi những người đó tới để làm gì?" Thời Sênh không hiểu hỏi.

"Không biết." Phượng Từ mê man lắc đầu.

Thời Sênh: "..." Ngươi có đúng là người của Tiên giới hay không vậy?

Phi Thăng Đài đang yên tĩnh bỗng nhiên lại có động tĩnh, Thời Sênh nhíu nhìn sang, còn có người phi thăng?

Gần đây là ngày lành để phi thăng sao?

Nhưng mà xuất hiện ở trên Phi Thăng Đài cũng là một thân ảnh rất quen thuộc, Diệp Thanh Thu!

Ồ, không phải nàng ta đã sớm phi thăng lên trước cô rồi sao? Thế nào còn tới sau cả cô vậy?

Phi thăng mà cũng có thể chỉnh sửa lùi thời gian để tới sau một chút, nữ chính, ngươi cũng thật trâu quá đi!

Diệp Thanh Thu cũng nhìn thấy Thời Sênh, trong nháy mắt sắc mặt trở nên rất khó coi, ánh mắt âm trầm, vừa cảnh giác vừa căm hận nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Nhưng vào đúng lúc này, một vài bóng người vừa mới chạy trốn từ bốn phương tám hướng nhô ra, như ong vỡ tổ hướng về phía Diệp Thanh Thu, bao vây lấy nàng ta, cũng không để ý nàng có đồng ý hay không, ba chân bốn cẳng lôi người bỏ chạy, chớp mắt liền không thấy tung tích.

Thời Sênh: "..." Những người này là tới đón Diệp Thanh Thu?

Đãi ngộ của nữ chính đại nhân thật là tốt, cho dù không có nam chính mà vẫn còn có nhiều người tới đón nàng ta như vậy.

Thời Sênh không biết, thật ra đại đa số những người này là tới để vây xem cô, chỉ là bởi vì cô cùng Phượng Từ đứng cùng một chỗ nên bọn họ nào dám vây xem gì nữa.

"Nàng muốn nghỉ ngơi ở đâu?" Phượng Từ nghiêm túc hỏi.

"Còn có thể chọn?" Tiên giới có thể nhân tính hóa như thế sao?

Phượng Từ nở một nụ cười nhẹ, khí phách nói: "Nàng muốn nghỉ ngơi ở đâu, ta liền đoạt đến cho nàng."

Thời Sênh: "..."

Ta muốn ở Tiên cung của Tiên đế!

"Huynh nghỉ ngơi ở đâu?" Thời Sênh sợ nếu cô nói câu kia, Phượng Từ thật sự sẽ mang cô đi đoạt Tiên cung của Tiên đế mất, sau đó cô vừa phi thăng liền đặc biệt dương danh Tiên giới.

Ánh mắt của Phượng Từ lóe lóe, cẩn thận lại cẩn thận hỏi: "Tiểu Thù... muốn ở chỗ ở của ta?"

"Không được sao?" Câu hỏi này không giống như là phong cách của Phượng Từ, bình thường hắn hận không thể đem toàn thân cao thấp của cô đều dán lên người hắn, thế nào bây giờ...

Thời Sênh nghi hoặc nhìn về phía Phượng Từ, thân là đại Boss của nhân vật phản diện, không phải sẽ ở nơi đặc biệt kém đấy chứ?

Phượng Từ mím chặt khóe môi, đáy mắt có chút giãy dụa, cuối cùng hắn vẫn chậm rãi gật đầu.

Tới nơi, Thời Sênh mới biết được, nơi ở này là vô cùng kém a!

Căn bản là không có cách nào để ở được!

Mẹ nó, cỏ hoang cũng cao hơn cả một đầu người, phòng ở đâu? Đừng nói là bị cỏ hoang che mất?

Bây giờ bản cô nương nói muốn đi cướp Tiên cung của Tiên đế thì có còn kịp hay không?

"Tiểu Thù..." Phượng Từ thận trọng nhìn Thời Sênh, "Ngày mai ta sẽ đi bắt vài người qua đây để xây cho nàng một cung điện lớn nhất, xinh đẹp nhất."

Thời Sênh vô lực khoát khoát tay, "Trước đây huynh luôn ở đây một mình sao?"

Địa bàn rất lớn, nhưng mà ở đây căn bản cũng không giống như là nơi mà người bình thường có thể ở được, hoàn cảnh bên ngoài cũng vô cùng ác liệt.

Phượng Từ rũ mí mắt nhìn xuống, cúi đầu lên tiếng, "Ừ."

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, đúng lúc thấy đường cong hoàn mỹ nơi gò má của hắn, khóe môi của hắn khẽ mím, ánh mắt buông xuống, nhìn qua lộ ra một chút cô tịch.

Thời Sênh giẫm lên mặt đất đầy hoang vu, đi tới trước mặt hắn, nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói: "Sau này chúng ta liền ở nơi này."

...

Phượng Từ nói sẽ bắt người đến xây dựng cung điện, ngày thứ hai, Thời Sênh thật sự thấy một đám người có vẻ mặt vừa thấp thỏm vừa kinh hoảng đang làm việc, Tiên nhân xây cung điện đương nhiên không giống người phàm, căn bản là đều sử dụng phép thuật, một cung điện trong mấy canh giờ liền làm xong.

Phượng Từ cũng không biết cướp được ở nào, toàn bộ cung điện được bày biện nhìn qua vô cùng hoa lệ.

Chúng Tiên quân bị cướp: "..."

Cung điện cũng không lớn, phía trước là một đại điện, bên cạnh có trắc điện của hai người, phía sau chính là một phòng ngủ.

Dựa vào thói quen đi ngủ của Thời Sênh và Phượng Từ, một phòng ngủ cũng không có gì không đúng, nhưng mà cô luôn cảm thấy cái giường kia có cái gì đó không đúng lắm.

"Đây là cái gì?" Thời Sênh đưa tay sờ sờ, trong nháy mắt liền thu tay về.

Mẹ nó, lạnh quá!

"Huyền băng nghìn năm." Phượng Từ chớp mắt một cái, "Tiểu Thù là băng linh căn, ngủ ở trên đây có thể phụ trợ cho nàng tu luyện."

Là thế sao?

Nhưng mà vì sao luôn cảm thấy quái quái ở chỗ nào đấy!

Đến tối, cuối cùng thì Thời Sênh cũng biết quái ở chỗ nào, bây giờ cô căn bản không có cách nào chống lại được sự lạnh lẽo của chiếc giường này, còn Phượng Từ nằm ở bên cạnh lại giống như một cái hỏa lò, cô vô ý thức sẽ sát lại gần vào trong ngực của hắn.

Thời Sênh nắm chặt vạt áo của Phượng Từ, lạnh đến mức run run, "Huynh cố ý có đúng hay không?"

Lửa trong cơ thể cô là lửa không có độ ấm, nhưng mà từ trên người Phượng Từ lại có, trên người hắn cực kỳ ấm áp, làm cho cô vô cùng muốn gần gũi với hắn, đụng vào hắn...

Phượng Từ vô tội chớp mắt, "Ta không có."

Không có cả nhà ngươi ấy!

Thời Sênh cắn răng, trừng hắn một lúc lâu, cuối cùng không có cách nào đành rúc vào trong ngực hắn.

Phượng Từ hài lòng ôm Thời Sênh, hôn một cái ở trên trán cô, cuối cùng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, tìm kiếm đến khóe môi cô hôn một cái nữa.

Thời Sênh không kịp đề phòng, bất ngờ bị hôn, vốn còn có chút lạnh, bị Phượng Từ hôn như vậy, bỗng nhiên cũng không còn thấy lạnh nữa. Thời Sênh sững sờ trong chốc lát rồi để mặc Phượng Từ thâm nhập từng chút, từng chút một.

Đến tận khi cô cảm giác được có cái tay đang châm lửa ở trên người mình, cô mới hoàn hồn.

Chẳng biết từ lúc nào Phượng Từ đã ở trên người cô, cô sững sờ nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại của Phượng Từ. Ánh sáng cũng không phải rất sáng, nhưng đủ để thấy rõ biểu tình ở trên mặt của Phượng Từ, hắn khẽ khép hờ mắt, lông mi thật dài run rẩy, vẻ mặt thành kính giống như là một tín đồ.

Ở trong lòng hắn, hắn coi cô là gì?

Bỗng nhiên Thời Sênh có chút mê man, ánh mắt của cô càng ngày càng trống rỗng, cứ nằm như vậy, mặc kệ động tác của Phượng Từ.

"Tiểu Thù?" Phượng Từ ngẩng đầu, chống lại đôi con ngươi không có tiêu cự của Thời Sênh, có chút luống cuống, "Có phải ta lại chọc cho nàng tức giận hay không?"

Mà nàng một câu cũng không trả lời mình?

Con ngươi của Thời Sênh từ từ tập trung lại, cuối cùng rơi vào trên gương mặt của Phượng Từ, giọng nói của cô có chút khàn khàn, "Phượng Từ, ở trong lòng huynh, ta là gì của huynh?"

"Nàng là người quan trọng nhất của ta." Phượng Từ đáp không chần chờ chút nào, "Ta hy vọng có thể ở cùng một chỗ với nàng vĩnh viễn."

Nàng là người quan trọng nhất của ta...

Quan trọng nhất!

Ánh mắt Thời Sênh lại bắt đầu chạy vào khoảng không, trong con ngươi rõ ràng in rõ hình ảnh của Phượng Từ nhưng mà lại giống như là xuyên thấu qua hắn nhìn thấy một người khác.

Ở trong đó rất lạnh lẽo, Phượng Từ nhìn thấy có chút kinh hãi.

"Tiểu Thù, Tiểu Thù, nàng đừng như vậy." Phượng Từ từ trên người Thời Sênh lật qua một bên, ôm nàng thật chặt, "Nếu như nàng không thích thì ta sẽ không làm như vậy nữa là được, Tiểu Thù..."

Lời của Phượng Từ còn chưa nói hết, Thời Sênh đột nhiên xoay người đặt ở trên người hắn, ở trong tầm mắt hoang mang cùng nghi hoặc của hắn, chủ động hôn lên môi hắn, nụ hôn của nàng mang theo dục vọng xâm chiếm như mưa rền gió dữ.

Thân thể Phượng Từ cứng đờ, trong con ngươi màu đỏ sậm hiện lên một luồng tơ máu, bất chợt liền bị vẻ ôn nhu vô hạn che giấu, hô hấp của hắn có chút nặng nhọc.

Ngoài điện ánh trăng sáng rõ, bóng cây lắc lư, yên tĩnh không một tiếng động.

Trong điện cảnh xuân vô hạn, bóng người giao triền, một phòng ám hương.

Chương 79: Thế giới tu chân (28)

Chương 79THẾ GIỚI TU CHÂN (28)

Hậu quả đằng sau sự buông thả dục vọng chính là - ngày hôm sau, Thời Sênh không thể ra khỏi giường.

Cô không ngờ rằng khả năng kéo dài của Phượng Từ lại tốt như vậy, giống như là đại chiến ba tram hiệp gộp lại vậy.

Gần như lấy cái mạng già này của bản cô nương rồi.

Thời Sênh không ra khỏi giường nên đương nhiên Phượng Từ cũng không dám dậy, hắn mà dậy rồi thì Thời Sênh sẽ bị lạnh.

“Tiểu Thù, ta sẽ cưới nàng.” Phượng Từ nắm lấy tay Thời Sênh và nói rất chân thành.

“Ừ.” Thời Sênh lên tiếng phản hồi mà không có chút sức lực nào, nói xong rồi mới giật mình, “Cưới ta?”

Phượng Từ gật đầu, không nghĩ rằng Thời Sênh không nghe thấy, “Cưới nàng.”

Thời Sênh ê a một tiếng rồi chẳng nói gì nữa.

Cô ấy thích Phượng Từ không?

Đương nhiên là thích rồi, nếu không thì cô sẽ không làm chuyện đó

với hắn.

Nhưng mà tình cảm càng sâu đậm…

Cô hiểu rất rõ, mình không có cách nào để đặt Phượng Từ vào chỗ đó.

Thứ nhất, cô hiểu rõ đây chỉ là thế giới hư ảo, cô hoàn toàn không làm được việc nảy sinh tình cảm sâu sắc với một NPC1. Thứ hai, cô cũng không có cách nào để… đặt một người nào vào vị trí quan trọng nhất trong lòng mình.

1 NPC: Non-player character – nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hướng dẫn người chơi

Thế giới của cô không cho phép sự tồn tại của người như thế.

Hai người trước hắn, dù là Sở Đường hay là Lục Thanh Vận, cô và họ đã từng sống với nhau nhưng giữa cô và bọn họ đơn thuần chỉ thân mật hơn tình bạn một chút, không có bất kỳ tình cảm gì. Điều quan trọng nhất là bởi vì hai người bọn họ giống nhau, tính cách đều lạnh lùng, cô và họ cũng giống nhau, thế nên tuyệt đối không thể để mình có nhược điểm.

Nhưng Phượng Từ không giống vậy...

Đúng thế, Phượng Từ không giống.

Đối với cô mà nói, hắn không giống.

Thời Sênh trầm mặc rồi bò dậy từ trong ngực Phượng Từ, cô mặc quần áo, xuống giường, đi được hai bước, cô lại đứng lại, không quay đầu mà chỉ nói: “Ta muốn yên tĩnh, đừng tìm ta.”

Cô cần suy nghĩ một vài chuyện.

Phượng Từ nhìn theo Thời Sênh ra khỏi cửa, trong khoản khắc này, hắn nghĩ rằng nàng sẽ đi và không bao giờ trở lại.

Trong đầu hắn không biết có bao nhiêu ý nghĩ điên cuồng, giống như đám cỏ dại sinh sôi.

Nhưng những ý nghĩ điên cuồng đó đã bị lý trí chèn xuống, nếu như hắn thực sự làm như vậy, nàng thực sự sẽ không thuộc về hắn.

...

[Ký chủ, cô do dự gì sao?] Âm thanh của Hệ thống vang lên trong đầu Thời Sênh.

Thời Sênh cúi thấp đầu xuống, toàn thân tràn đấy oán giận, rồi chầm chậm đi về phía trước, và cũng chẳng thèm trả lời câu hỏi của Hệ thống.

[Ký chủ, con người là sinh vật bị tình cảm chi phối, cô quá thiếu thốn tình cảm, tất cả các phán đoán đều là lấy lợi ích được mất để làm tiêu chuẩn, lý trí của cô không giống con người. Ký chủ... cô… cần tình cảm.]

“Bị tình cảm chi phối...ha ha...” Thời Sênh cười thầm một tiếng, trong tiếng cười đó là cả sự châm biếm, oán khi toàn thân dường như càng lúc càng có thể tùy tiện hủy diệt cả thế giới này.

Đột nhiên Hệ thống nghĩ mình cần phải tra thông tin chi tiết hơn về Ký chủ.

Con người này quá kỳ lạ!

Cứ coi như nó là Hệ thống mà cũng có thể cảm nhận được sự coi thường và chán ghét của cô đối với tình cảm, thậm chí còn có chút hận... Nó tra xong chỗ thông tin đó, về cơ bản không có cách nào có thể liên kết được con người trong tài liệu với con người mà nó đã từng tiếp xúc.

]Ký chủ, dù như thế nào, Phượng Từ cũng không có ác ý gì với cô, cho dù ước nguyện ban đầu cũng không phải như vậy, nhưng mà hắn đã có gắng kìm nén những dục vọng đối với cô, cô cũng có thể cảm nhận được, hắn đã làm như vậy vì cô, điều đó đủ chứng minh hắn rất thật lòng.]

“Mi nói nhiều quá.” Thời Sênh đột nhiên hất mặt lên, như ngóng gió ngóng mây, so với người nghênh ngang bước ra từ cung điện hoàn toàn không có chút gì giống nhau, “Hệ thống của người khác chẳng phải là muốn ký chủ nhà mình không bị lạc vào tình cảm sao? Như vậy mới hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn chứ, tại sao mi cứ khuyên ta nên đầu tư vào chuyện tình cảm nhỉ?”

[...] Ký chủ sao đổi mặt nhanh vậy? Ký chủ, Hệ thống này dường như không theo kịp rồi đây! [Tôi là Hệ thống có tính cá nhân hóa, hơn nữa tôi tin rằng Ký chủ dù có tình cảm hay không thì cũng biết cách tính toán, sẽ không ảnh hưởng tới công việc nhiệm vụ.]

Thời Sênh cười ngất trời, vui vẻ nói: “Mi đánh giá ta quá cao rồi.”

[...]

Thời Sênh quên cả trời cả đất, hoàn toàn không biết mình đã đi đến đâu, cô thở dài một tiếng, rồi đang chuẩn bị quay lại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chấn động từ trên không trung truyền tới.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, cuối cùng nhìn thấy Diệp Thanh Thu, mà giao thủ với Diệp Thanh Thu lại là Long Quyết.....

Sau hai người này lại đánh nhau?

Thời Sênh chăm chú nhìn một hồi lâu, Long Quyết đang chiếm thế thượng phong, Diệp Thanh Thu không cẩn thận bị Long Quyết đánh từ trên không trung xuống, bị văng vào hồ nước không xa.

Long Quyết bay từ trên không trung xuống, thần sắc lạnh lùng nhìn kẻ ở trong hồ nước, “Diệp Thanh Thu, lần này cô còn muốn nói gì nữa không?”

“Hừ, có gì mà nói chứ, muốn giết muốn chém tùy ngươi.” Diệp Thanh Thu tức giậm gầm lên một tiếng.

Khi phi thăng, không biết có phải do quan hệ của nàng ta với ma tộc hay không mà cảm thấy trong ánh sáng tiếp dẫn có sát khí, tuy rằng cuối cùng cũng an toàn nhưng vẫn bị thương một chút.

Ở tiên giới, nàng ta chỉ là một con kiến nhỏ dưới tầng chót, hơn nữa còn có một kẻ địch như Thương Thù tồn tại, nàng ta không thể không nghĩ cách phục thù.

Nhưng cách nhanh nhất chính là thải âm bổ dương.

Nàng ta lợi dụng ưu thế của bản thân mình, dụ dỗ một nam tiên, vốn dĩ nàng ta không muốn làm nam tiên này chết, nhưng ai mà biết được khi mới làm được một nửa thì dường như hắn phát giác ra cái gì đó, rồi hắn chạy, Diệp Thanh Thu không thể không giết hắn, không ngờ rằng lại bị Long Quyết nhìn thấy...

Khi còn ở hạ giới, y phát hiện viết thương chí mạng trên người Sở Ngưng và chiêu thức của Diệp Thanh Thu rất giống nhau, và từ đó y đã nghi ngờ nàng ta. Vì chứng minh sự trong sạch của mình mà nàng ta đã phải giao chiến với y, cuối cùng mới giải tỏa được hiềm nghi, nhưng không ngờ lần này lại đụng phải y, lại còn phải đấu đá lẫn nhau.

Diệp Thanh Thu không can tâm, nàng ta luôn cảm thấy gã này không nên đối xử với mình như thế mới đúng.

“Không biết hối cải.” Trong mắt Long Quyết ẩn hiện một tia thất vọng, “Ta sẽ giao ngươi cho Tiên Đế xử lý.”

Diệp Thanh Thu đôi mắt lấp lánh, “Ngươi hãy để ta đi lên trước đã.”

Long Quyết không thèm trả lời.

Diệp Thanh Thu cười nhạt, “Sao, ngươi vẫn sợ ta chạy à? Ta thành ra như thế này rồi, liệu chạy được sao? Cứ coi như ta có chạy, ta cũng không đánh lại được ngươi.”

Long Quyết cuối cùng cũng đồng ý đỡ Diệp ThanhThu lên. Diệp ThanhThu nhắm chuẩn thời cơ, thân thể mềm nhũn dựa vào Long Quyết để đúng dậy, Long Quyết đang định buông tay thì bỗng ngửi thấy mùi hương, chưa kị định thần thì thân thể đã ngã gục xuống.

“Diệp! Thanh! Thu!” Long Quyết trừng mắt phẫn nộ nhìn người phụ nữ mà mình đã đỡ dậy, ả lại dám lừa y!

Diệp Thanh Thu vé tóc bị ướt trước ngực, do bị rơi xuống nước nên nửa người trên bị ướt trở nên trong suốt, nét xuân thì bên trong như ẩn hiện hết ra ngoài. Diệp Thanh Thu cười vũ mị “Long Quyết, đây là Thập Nhuyễn Hương nổi tiếng nhất của tiên giới các ngươi, một lúc

nữa ngươi sẽ phải cầu xin ta thôi.”

Mặt Long Quyết biến sắc, Thập Nhuyễn Hương...

Có thể áp chế tiên lực, lại là...loại thuốc đó.

Cái tên nam tiên nàng ta đã giết nổi tiếng là lăng nhăng, trên người gã đó có loại thuốc này cũng không có gì lạ, chỉ là y không ngờ, nàng ta lại có thể lấy được...

Long Quyết nhanh chóng cảm nhận được một ngọn lửa nóng bừng kỳ lạ đang sục sôi ở bụng dưới...

Diệp Thanh Thu ngồi xổm xuống, trong mắt ẩn hiện sự kích động, ngón tay di chuyển dần dần từ mặt xuống ngực Long Quyết, giật tung khuy áo, đai lưng của Long Quyết ra, để lộ vòm ngực cơ bắp màu nâu nhạt.

“Diệp Thanh Thu, đừng có động vào ta!” Long Quyết cắn răng phẫn nộ hét lên.

“Vậy thì không được.” Bàn tay Diệp Thanh Thu dần dần di chuyển tới phần dưới bụng y, nắm lấy nơi nóng bỏng như một cây gậy sắt nung của y, “Chàng xem, cơ thể chàng rất muốn ta đấy chứ.”

Chương 80: Thế giới tu chân (29)

Thời Sênh rối rắm, do dự nhìn hai người phía trước, rốt cuộc là có làm hay không làm đây? Nói nhiều thế làm gì chứ?

Một cảnh đông cung sống tuyệt như thế này, bản cô nương ta không dễ dàng gì thấy được một lần, đừng làm mất thời gian, mau lên đi!

Cảnh diễn cuối cùng cũng được bày ra, lúc đầu Long Quyết phẫn nộ, tức giận, cuối cùng lại biến thành rên rỉ nguyên thủy, từng động tác Diệp Thanh Thu rất rõ ràng, thành thục, độ khó của động tác cứ tiếp nối dần lên.

Thời Sênh vừa xem vừa tặc lưỡi, cảnh diễn này còn hay hơn cảnh diễn ở đảo quốc nào đó, đáng tiếc là động tác của nam nhân vật hơi ít.

Đợi khi cả hai sức cùng lực kiệt, Diệp Thanh Thu liền cho Long Quyết ăn thứ gì đó, sau đó mặc kệ Long Quyết tức giận, phẫn nộ, Diệp ThanhThu vẫn đưa y đi.

Đúng là có kịch hay để xem rồi, ha ha!

Thời Sênh chưa đã thèm trở về tìm Phượng Từ. Phượng Từ đang đứng trước thềm cung điện, nhìn thấy Thời Sênh liền nhanh chóng bước về trước vài bước, nhưng rồi hắn chợt dừng lại, hướng mắt nhìn bóng người đang bước về phía mình mà lòng thấp thỏm không yên.

“A Từ, ta mệt rồi.” Thời Sênh tiến đến gần Phượng Từ, nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, tối qua hành hạ nhau lâu như thế, hôm nay cô lại đi xa như vậy, thực sự là hơi mệt.

Phượng Từ tay chân lóng ngóng không biết làm gì, chỉ nhẹ nhàng nhìn Thời Sênh chăm chú, thấy thần sắc của cô không có gì thay đổi mới bế cô vào cung điện.

“A Từ, Diệp Thanh Thu sống ở đâu?” Thời Sênh dán mặt vào cổ Phượng Từ, khi nói, hơi ấm phả vào cổ hắn, nóng nóng ngứa ngứa, khiến hắn có chút cảm giác lâng lâng.

Hắn ổn định lại tâm lý, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tiểu tiên mới đến đều phải đến bái kiến Tiên đế, sau đó Tiên đế sẽ ban Tiên cung dinh phủ, nàng ta có lẽ vẫn chưa bái kiến Tiên đế, nên có thể bị sắp xếp ở chỗ Lục Chương.”

“Lục Chương?”

“Ừ.” Phượng Từ gật đầu, rồi giải thích: “Là Đại tổng quản của Tiên giới”

Haizz…

Đại tổng quản của Tiên Giới là cái gì?

Phượng Từ đặt Thời Sênh lên giường, rồi đè người mình xuống theo, mắt chăm chú nhìn khắp gương mặt cô, “Tiểu Thù, không được rời xa ta.”

“Được.” Thời Sênh cười rồi nói tiếp, “Huynh xuống đi, đè như thế ta không thoải mái.”

Phượng Từ chăm chú nhìn cô, dường như đang muốn xác nhận cô nói thật hay giả, cuối cùng đặt nụ hôn lên môi cô, sau đó lật người sang nằm bên cạnh, “Ngủ đi, tỉnh dậy ta sẽ đưa nàng đi thăm Tiên giới một.”

Thời Sênh thả lỏng, vòng tay ôm ngang eo hắn, đổi sang tư thế thật thoải mái rồi chìm vào giấc ngủ.

...

Gần đây Tiên giới có hai chuyện lớn, chuyện lớn thứ nhất là Phượng Từ mất tích gần ngàn năm giờ đã quay trở về, hơn nữa lại dẫn theo một nữ tử đi cùng, hơn nữa còn không tính ra được mệnh cách của nữ tử này.

Phượng Từ vừa quay về, hôm sau liền đi cướp ở các Đại tiên cung, còn bắt biết bao tiên quân đi tu sửa cung điện cho hắn, tu sửa xong thì lại vứt bỏ hết đám tiên quân đó, sau đó không thấy xuất hiện ở Tiên giới nữa.

Nghe nói Phượng Từ rất chiều chuộng nữ tử này!

Nghe nói, nữ tử này nói gì, Phượng Từ đều nghe theo...

Mà quan trọng nhất chính là, nữ tử này có thể tiếp xúc thân mật với Phượng Từ, hoàn toàn không sợ lửa trên người hắn.

Chuyện lớn thứ hai đó là, Ma tộc đã công hạ quá nửa giang sơn của Tu chân giới, nếu Tiên giới vẫn tiếp tục không xuất binh thì Tu chân giới sẽ bị ma tộc chiếm giữ.

Vì vậy người trong Tiên giới đều bận rộn đối phó với Ma tộc.

Trong cung điện của Tiên đế, một đám người đang tranh luận ồn ào mãi chưa dứt.

“Thiếu chủ Long tộc mới là lựa chọn tốt nhất, ta tiến cử thiếu chủ Long tộc.”

“Thiếu chủ Long tộc còn quá trẻ, hơn nữa trước nay chưa từng thống lĩnh Tiên binh Tiên tướng, ta thấy nên phái Chẩm Phong Tiên Quân, ông ấy thống lĩnh tiên binh đã hàng vạn năm nên rất thành thục, khi tác chiến sẽ phối hợp dễ dàng hơn.”

“Ta cũng tán đồng!”

“Long tộc và Tiên đế nhất mạch đồng nguyện, thiếu chủ Long tộc xuất chinh là danh chính ngôn thuận, ta ủng hộ thiếu chủ Long tộc.”

Ta một câu ngươi một câu, cứ thế nói qua nói lại.

Người đàn ông ngồi trên ghế cao nhất nghe bọn họ ồn ào mà không chịu được nên đã giơ tay gọi Lục Chương lại, “Ngươi thấy ai phù hợp?”

“Bẩm Tiên Đế, chi bằng cho bọn họ đánh nhau đi, ai thắng thì để người đó đi.” Lục Chương nào dám nói gì, nói tới ai thì cũng đều đắc tội với người đó.

Tiên đế suy nghĩ một hồi, cũng không có cách nào tốt hơn, liền nói: “Cách này cũng tốt, cứ theo cách của ngươi mà làm đi.”

Và rồi chuyện chọn người xung trận đã định như vậy.

Nhưng vẫn chưa bắt đầu, đột nhiên truyền ra tin Long Quyết và Chẩm Phong Tiên Quân đã giao đấu với nhau rồi, mà lý do chỉ vì một

tiểu tiên mới đến tên Diệp Thanh Thu.

Lúc mọi người đuổi tới nơi thì điều mọi người nhìn thấy đầu tiên không phải là Long Quyết và Chẩm Phong đang giao đấu kịch liệt, mà là Phượng Từ đang đứng bên ngoài chiến trường!

“Sao Phượng Từ lại ở đây?”

Ai cũng hết sức ngạc nhiên, có quỷ mới biết được tại sao Phượng Từ lại ở đây?

Từ khi hắn quay lại Tiên giới, ngoài hôm thứ hai lộ diện thì sau đó chẳng ai nhìn thấy hắn, ai mà biết được sao lúc này hắn lại xuất hiện ở đây? Nếu sớm biết hắn ở đây thì có đánh chết họ cũng không tới.

“Người đứng cạnh hắn là tiểu tiên mới phi thăng –Thương Thù?”

Người họ Thương rất hiếm gặp! Tu chân giới dường như không có người họ Thương?”

“Người ở trên Bắc Sơn không phải họ Thương sao?”

“Ngọc Tiêu Tiên Tôn? Y thượng vị cả ngàn năm nay cũng chưa từng rời khỏi Bắc Sơn rồi...” Người này vẫn chưa nói xong, phía trước bỗng vang lên một âm thanh, ông ta ngẩng đấu liền thấy nữ tử mặc áo bào màu đen vừa đứng cạnh Phượng Từ giờ đã đứng trước mặt ông ta, ông ta lắp bắp: “Ngươi... ngươi...”

“Ông vừa nói đến ai?”

“Ta...” Ông ta quay lại muốn tìm đồng đội của mình, nhưng vừa quay lại nhìn thì không thấy một ai hết, mấy người vừa mới đứng cạnh nói chuyệnđã rút lui hết từ bao giờ?

“Tiểu Thù, sao thế?” Phượng Từ không biết lúc nào đã đứng trước mặt Thời Sênh, chặn luôn cả tầm nhìn của cô.

“Vừa rồi hình như ta có nghe ai đó nhắc đến tên sư phụ của mình.” Thời Sênh chỉ vào người đứng phía sau, nói một cách không chắc chắn.

Bạch Lang nói sư phụ đã đến Tiên giới, cô muốn xác nhận có phải Ngọc Tiêu vẫn còn sống không, nếu đã chết thì nhiệm vụ của cô coi như công cốc.

“Nàng nghe nhầm rồi.” Phượng Từ vuốt ve mái tóc của Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn Phượng Từ một cách hoài nghi, “A Từ, khi mà huynh nói dối, mắt huynh sẽ không dám nhìn thẳng vào ta, huynh có biết không?”

Động tác của Phượng Từ bỗng trở nên ngượng ngùng, thiếu tự nhiên, ánh mắt lại càng không dám nhìn vào Thời Sênh, rồi giả vờ đưa ánh mắt ngó nghiêng những người xung quanh, “Ta chưa nói gì hết, ta chưa nói gì hết...”

“A Từ, huynh đang giấu ta chuyện gì?”

Phượng Từ nhíu mày nhăn nhó, ánh mắt do dự hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói, “Y không muốn ta cho nàng biết... nhưng mà ta không dám nói dối nàng.”

“Vậy thì mau nói với ta.”

“Y chết rồi.”

Y chết rồi.

Thời Sênh như không tin vào những gì Phượng Từ nói, “Sao ông ấy lại chết được chứ?” Chưa có một kịch bản nào phát triển theo hướng này cả, sao Ngọc Tiêu có thể chết được chứ?

“Mạng của y đã tận, hôm đó tại Thiên Tận Phong, y tìm gặp ta... và nói rằng ta là sinh cơ duy nhất của nàng, nên y giao nàng cho ta và yêu cầu ta không được nói chuyện này cho nàng biết...”

Thời Sênh: “...” Vì vậy mà lúc đó Ngọc Tiêu đã dễ dàng chấp nhận Phượng Từ, là vì điều này sao?

Cứ coi như không có cảnh này, Ngọc Tiêu vẫn sẽ chết ư?

Đây chính là cái gọi là số mạng?

Nghĩ cho cùng thì cũng phải, thực lực của Ngọc Tiêu không hề kém, cũng chính vì cốt truyện viết như vậy nên ông ấy phải chết thôi.

Phượng Từ thấy sắc mặt của Thời Sênh chuyển dần từ khiếp sợ sang thổn thức, cuối cùng lại yên tĩnh, hắn cứ mấp máy môi mãi mà không biết nên nói gì.

Chương 81: Thế giới tu chân (30)

Thời Sênh có chút đắn đo, Ngọc Tiêu chết rồi, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành hay thất bại vậy?

Ngọc Tiêu chết là sự thật, cô chẳng thể nào thay đổi được...

Thời Sênh và Hệ thống nói chuyện với nhau một lúc.

Hệ thống nói chuyện này không có liên quan gì tới cô, cô đã thay đổi được kết cục nguyên tác của Ngọc Tiêu rồi, nhiệm vụ coi như cũng đã hoàn thành.

Thời Sênh trầm mặc hồi lâu, cũng không rõ là đang nghĩ gì.

Khi Thời Sênh lấy lại tinh thần, Long Quyết và Chẩm Phong cũng giao đấu xong, và cuối cùng Long Quyết thắng.

Chẩm Phong thua trận, lẳng lặng bỏ đi, cũng không cần thi đấu Lôi đài nữa, quyết định luôn là Long Quyết chiến thắng.

Nhìn thấy Diệp Thanh Thu đứng cạnh Long Quyết, khóe miệng Thời Sênh lại giật giật.

Vì vậy mới nói, nhân vật nam chính nữ chính cuối cùng vẫn sẽ ở bên nhau? Mặc dù... cái cách họ ở cùng nhau có chút dị dị.

Đôi này có vẻ khó phá đây…

Thời gian xuất chinh đã định là ba ngày sau.

Nhưng Long Quyết vừa lĩnh đại quân ra khỏi Tiên giới thì đã bị Ma tộc phục kích, Ma tộc sớm đã có chuẩn bị, người của Long Quyết bị đánh tan tác, cuối cùng không có cách nào đành phải quay trở lại Tiên giới.

Ra cửa bất lợi!

Phái ủng hộ Chẩm Phong lập tức châm biếm dè bỉu, thậm chí còn ép đòi đổi người.

Sau đó người bên Long Quyết cũng đưa ra nghi vấn.

Người của Ma tộc tại sao lại biết thời gian họ xuất binh chứ?

Có nội gián!

Trong đầu mọi người đều hiện nên suy nghĩ này, chắc chắn là phải có nội gián, người của Ma tộc đã sắp xếp trà trộn vào Tiên giới?

Nhưng nội gián là ai thì hoàn toàn không ai biết, người biết được thời gian xuất binh thì quá nhiều, nếu tra xét thì phải xét đến bao giờ mới ra?

Long Quyết vì chuyện này mà thấy nhức đầu vô cùng, thảo luận với mọi người cả ngày mà không thu được kết quả.

“Thiếu chủ, Diệp cô nương cầu kiến.”

“Không gặp.” Long Quyết chau mày chau mũi, ánh mắt tràn đầy sự tức giận.

“Thiếu chủ...” Người hầu có chút ngập ngừng, “Diệp cô nương nói có chuyện rất quan trọng muốn nói với người, liên quan tới việc xuất binh bị mai phục.”

Long Quyết lạnh lùng đưa ánh mắt nhìn người hầu, “Cho cô ta vào, các ngươi ra ngoài cho ta.”

Sau khi tất cả mọi người đều đã ra ngoài, Diệp ThanhThu mới từ ngoài bước vào, vài ngày không gặp, khí sắc của nàng ta đã tốt hơn nhiều, giống như một bông hoa kiều diễm thoát tục, mỗi nụ cười mỗi ánh mắt đều có thể mê hoặc người khác.

Diệp ThanhThu tiến lại gần Long Quyết, ghé sát cổ hắn, thở một hơi thở ma mị, “Vài ngày không gặp ta, chàng có nhớ ta không?”

Long Quyết muốn đẩy nàng ta ra, nhưng khi nàng ta tiến lại gần mình, cơ thể y điên cuồng trỗi dậy dục vọng mãnh liệt, đáy mắt y ẩn hiện nét thù hận, ấn vào vai Diệp Thanh Thu, ép nàng ta ngồi xuống bàn bên cạnh.

Kéo quần của Diệp Thanh Thu xuống, cũng chẳng cần màn dạo đầu, cứ thế đi thẳng vào.

Đôi chân Diệp Thanh Thu vòng chặt quanh eo Long Quyết, để y có thể cho vào trong sâu hơn, những âm thanh tục tĩu của dục vọng không ngừng phát ra từ đôi môi của nàng ta.

Hai người làm việc đó xong xuôi thì cũng đã quá một canh giờ, y phục trên người của Diệp Thanh Thu đã bị Long Quyết xé nát, những chỗ cần che cũng không thể che đi được nữa rồi.

Long Quyết đứng dậy, chỉnh đốn y phục có chút nhàu nhĩ của mình, rồi quay lại nói với Diệp Thanh Thu, “Cô có gì muốn nói với ta?”

Diệp Thanh Thu cũng chẳng thèm chú ý đến bộ dạng của mình, “Chẳng phải chàng muốn biết kẻ nào là nội gián? Ta biết người đó.”

“Là ai?” Long Quyết nhìn nàng ta chằm chằm.

Vừa ra cửa đã gặpmai phục là một sự sỉ nhục tuyệt đối với y, nếu y biết kẻ đó là ai, y nhất định phân thây kẻ đó thành vạn mảnh.

“Ta có thể nói với chàng, nhưng mà...” Ánh mắt của Diệp Thanh Thu lướt qua lướt lại trên người Long Quyết vẻ như đang tính toán gì đó.

Long Quyết không che đậy sự chán ghét trong đáy mắt mình, “Cô muốn làm điều đó với với đàn ông lắm sao?”

“Không, ta chỉ muốn làm với chàng.” Diệp Thanh Thu cười lớn, nhưng trong ánh mắt của Long Quyết lại tràn đầy sự tức giận, vì chính y không thể khống chế nổi bản thân...

Nghĩ tới đó thôi, y đã muốn giết ả ta!

“Sẽ có một ngày cô phải hối hận.” Long Quyết nhấn mạnh từng câu từng chữ, rồi giơ tay cởi hết y phục trên người mình xuống, “Lại đây.”

Diệp Thanh Thu đi lại chỗ Long Quyết, cúi gập người xuống rồi ngẩng đầu nhìn hắn, “Hiện tại ta và chàng đều chung một cái mạng, ta chết, chàng cũng sẽ chết. Long Quyết, cả đời này chàng đừng hi vọng sẽ thoát được ta.”

Long Quyết lạnh lùng cười một tiếng, y sẽ tìm ra cách giải quyết.

Rồi sẽ có một ngày, y sẽ phanh thây nữ tử này thành vạn mảnh.

Hai người hì hục làm chuyện đó rất lâu, Diệp Thanh Thu thấy thỏa mãn rồi mới nói cho Long Quyết biết tên của kẻ nội gián đó.

...

Người mật báo đương nhiên là Thời Sênh, cơ hội tốt như vậy, sao cô có thể bỏ qua được chứ.

Vì vậy, cho dù Long Quyết biết được nội gián là ai thì cuối cùng y cũng chỉ có thể kìm nén rồi tìm gặp Tiên đế, Phượng Từ là một kẻ điên, y có tìm tới thì cũng chỉ là đi tìm ngược mà thôi.

Long Quyết vừa đi, Tiên đế đã để lộ vẻ mặt u ám, “Lục Chương, tình hình Nam Hải thế nào rồi?”

Lục Chương hơi cúi đầu rồi đi tới trước mặt Tiên đế, cung kích trả lời, “Gần đây có thông tin bọn họ muốn nhân cơ hội này để ép người thoái vị, Long Quyết xuất binh sẽ đem theo vô số binh lực của Tiên giới, thần e rằng chúng ta không phải đối thủ của bọn họ. Nhưng nếu như chúng ta không xuất binh, Tu chân giới sẽ không thể chống lại được...”

Tiên đế đột nhiên phẫn nộ, “Được lắm, Nam Hải! Được lắm, Long Quyết!”

Lục Chương sợ hãi đến mức thở cũng chẳng dám thở mạnh.

“Hôm nay Long Quyết đã rời khỏi Tiên giới?” Tiên đế lại hỏi.

“Đúng vậy.” Sự việc của Tu chân giới vô cùng cấp bách, đã hoãn đến lúc này rồi, nếu vẫn tiếp tục kéo dài thêm nữa thì Tu chân giới chính là thiên hạ của Ma tộc.

“Mời Phượng Từ và Thương Thù tới đây.”

“Tiên đế?” Mời họ đến làm gì vậy?

Tiên đế trừng mắt nhìn khiến Lục Chương lập tức không dám lên tiếng, nhanh chóng rời khỏi.

Mới sáng sớm thôi nhưng Thời Sênh đã chờ sẵn Tiên đế cử người đến mời, vì vậy khi Lục Chương đến, Thời Sênh đã ngăn Phượng Từ lại để hắn không làm phiền Lục Chương. Lục Chương cẩn thận, cung kính mời họ đến Tiên Cung.

Đây là lần đầu tiền Thời Sênh điến Tiên giới gặp Tiên đế, đó là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, uy vũ, chỉ cần giơ ngón tay lên thôi cũng đủ bá khí thiên hạ.

Tiên đế trầm mặc một hồi, thấy Thời Sênh cũng chẳng có ý định mở lời nên tự mình phải mở lời trước, “Ngươi nói cho ta biết động tĩnh của Nam Hải là nhằm mục đích gì?”

“Ngứa mắt với Long Quyết thì có được tính là lý do không?” Thời Sênh chau mày.

Ở cốt truyện, Diệp Thanh Thu sẽ không phi thăng sớm như vậy, Ma tộc đương nhiên cũng chẳng hung hãn đến thế, càng chẳng có chuyện Tiên giới xuất binh. Chuyện Nam Hải âm mưu tạo phản nhưng trước nay đều không tìm được thời cơ tốt, đến tận khi gần kết thúc tiểu thuyết, đám pháo hôi này mới nhảy ra kiến công lập nghiệp cho nhân vật chính.

Mà hiện giờ Ma tộc đang chiếm hơn một nửa giang sơn của Tu chân giới, ép Tiên giới không thể không xuất binh, Nam Hải đã đợi đến thời điểm này rồi, làm sao có họ có thể bỏ qua được?

Thời Sênh chỉ là đem chuyện này nói trước với Tiên đế mà thôi.

Điều mà cô muốn làm là ngồi ăn hạt dưa xem đánh nhau đó.

Rồi sau đó nhân cơ hội để lên ngôi!

Ánh mắt Tiên đế đánh giá Thời Sênh thêm vài lần nhưng thực ra lại đang thăm dò Phượng Từ, vì ánh mắt của Phượng Từ chưa lúc nào rời khỏi Thời Sênh nên ông ta biết những lời đồn đại đó là có thật.

Phượng Từ rất yêu chiều người này.

“Tiên Đế mời ta đến đây chắc không phải chỉ để hỏi chuyện này đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Mắt Tiên đế vụt lên tia sáng, “Nguy cơ lần này của Tiên giới, nếu các ngươi có thể ra tay giúp đỡ, ta hứa có thể đáp ứng một điều kiện của ngươi.”

Binh lực còn lại của Tiên giới đều trấn thủ ở các nơi hiểm yếu, không thể dễ dàng kinh động, nếu không thì sẽ xuất hiện đại loạn lớn hơn. Nhưng trong Tiên giới, thực lực chiến đấu tốt nhất là Phượng Từ, chỉ cần hắn đồng ý thì Nam Hải cũng không thể chống lại được.

“Hả? Vậy ta muốn cái ghế của Tiên đế, Tiên đế có thể nhường cho ta không?” Thời Sênh vừa cười vừa nhìn Tiên đế.

Tiên Đế: “...”

Điều này có gì khác so với âm mưu tạo phản của Nam Hải?

Chương 82: Thế giới tu chân (31)

“Đùa chút thôi mà, không cần phải căng thẳng” Thời Sênh cười lên vài tiếng, “Muốn chúng ta giúp ngài thì cũng không phải không thể, nhưng mà... ngài bắt buộc phải giết Long Quyết, tiếp theo đó nếu tiện thì giải quyết luôn Diệp Thanh Thu đi.”

Tiên Đế: “...”

Long Quyết là thiếu chủ của Long tộc, có giết cũng không vấn đề gì, nhưng còn Diệp Thanh Thu, cô ta là nhân vật quan trọng mấu chốt trong việc giải quyết Ma giới mà Tử Hoa Tiên Quân đã tính toán ra.

Chuyện giết Long Quyết, Tiên đế đã đồng ý, nhưng giết Diệp Thanh Thu thì chưa đồng ý.

Thời Sênh suy đi nghĩ lại mà vẫn không hiểu, dường như Diệp Thanh Thu và Tiên đế không có gì liên quan tới nhau mà?

Lẽ nào lại là do tác giả?

Có thể giết một thì giết một, Thời Sênh miễn cưỡng đồng ý, nếu Diệp Thanh Thu có thể giải quyết dễ dàng như thế thì nàng ta đã không phải nữ nhân vật chính.

Tiên Đế phái người đi xử lý chuyện này, người được phái đi không ai khác mà chính là Chẩm Phong.

Đương nhiên chuyện này cũng không hề đơn giản, Chẩm Phong thất

bại, Long Quyết đã được người khác cứu đi rồi.

Thời Sênh đau đầu vì chuyện này, người của Tu chân giới đều khó đối phó như thế sao? Trời ơi!

Sau khi Long Quyết được cứu đi cũng không được tốt cho lắm, lực chiến của Chẩm Phong cũng không tồi, y gần như mất đi một nửa tính mạng, nếu không phải nhờ Diệp Thanh Thu thì có lẽ y đã chết rồi.

“Tại sao Chẩm Phong lại muốn giết ta?” Long Quyết đằng đằng sát khí nhìn Diệp Thanh Thu.

“Không liên quan gì tới ta, mặc dù hắn thích ta, nhưng ta không thích hắn một chút nào cả.” Diệp Thanh Thu vuốt ve khuôn mặt Long Quyết, “Người ta thích nhất là chàng.”

Long Quyết thực sự tức giận, cứ coi như người phụ nữ này cứu y thì cũng không thể thay đổi được những chuyện ả đã làm với mình, y tuyệt đối không thể tha thứ cho ả.

Diệp Thanh Thu thu tay lại, bàn tay lật qua lật lại, “Chàng hiểu rõ con người Chẩm Phong hơn ta, chàng nghĩ hắn có thể nghe theo lời ai chứ?”

“Tiên đế?” Chẩm Phong là đại tướng đệ nhất của Tiên giới, hắn chỉ nghe theo mệnh lệnh của Tiên Đế, nếu có người nào khiến hắn phải nghe theo thì người đó chắc chắn là Tiên đế.

Nhưng tại sao Tiên đế lại muốn y phải chết?

Sắc mặc Long Quyết đột nhiên thay đổi, chắc chắn là Nam Hải có biến!

Không được, y phải quay lại!

...

Thời gian mà Nam Hải tiến đánh nhanh hơn những gì mà Thời Sênh tưởng tượng, hơn nữa trong Tiên giới đã có không ít người nghe theo sự xúi giục của Nam Hải.

Cả Tiên giới nhất thời mịt mù khói lửa, nghe chừng không cần phải dùng quá nhều binh lực cũng có thể xông thẳng tới Tiên cung của Tiên đế, dòng người chật như nêm cối dồn dập vây kín Tiên cung.

“Tiên Đế... phải làm thế nào đây?” Lục Chương run lên, mấy người bọn họ quanh năm chỉ biết ăn ngon mặc đẹp, nhàn rỗi thưởng lạc, đâu phải là đối thủ Long tộc chiến đấu quanh năm chứ?

Tiên đế ngồi vững trên ngai rồng, nhìn xuống hai người phía dưới.

“Hai ngươi...”

“Tiên đế, điều kiện của ta, người vẫn chưa hoàn thành, đừng trách ta không thể giúp người.” Thời Sênh ngắt lời Tiên đế.

“...” Tiên Đế thở ngắn thở dài.

Thời Sênh đá ánh mắt sang Phượng Từ, Phượng Từ gật đầu nhẹ nhẹ, vung tay làm hỏa diệm vây quanh người Lục Chương.

Tiên đế kinh hãi, lên đứng dậy khỏi ngai rồng, “Các ngươi định làm gì?”

Làm cái gì, đương nhiên là cướp ngôi Tiên đế rồi.

Hiện giờ tất cả mọi người đang chiến đấu ở bên ngoài, trong này chỉ có vài người bọn họ, lúc này mà không động thủ thì còn định đợi tới khi nào?

Bản cô nương đợi cơ hội này thật không hề dễ!

Phượng Từ không chớp mắt tiến đến công kích Tiên đế, Tiên đế kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn thì đã bị hỏa diệm vây trước mặt, ông ta định dùng Tiên pháp để phá hủy nhưng cũng bị cháy không ít râu tóc, nhìn bộ dạng vô cùng nhếch nhác.

Tiên pháp nội thể của Tiên đế không ít nhưng lại chẳng mấy khi dùng, giờ đem ra xài thì đâu phải đối thủ của Phượng Từ chứ.

Chỉ qua mấy chiêu đã bị Phượng Từ đánh bại, nằm gục trên đất.

Phượng Từ dùng hỏa diệm vây quanh người ông ta.

Thời Sênh tiến lại gần Tiên đế, mặt lộ rõ sự áy náy, nhưng ngữ khí thì chẳng có chút nào gọi là áy náy cả, “Rất xin lỗi, mượn ngai rồng của ngài chút vậy, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho ngài thôi.”

“Tiên đế: “...”

Ở đâu có cái kiểu mượn như ngươi chứ?

Hơn nữa, cái đó có thể cho mượn được sao?

Thời Sênh không giết Tiên đế mà nhốt ông ta với Lục Chương chung một chỗ, rồi lấy áo bào mới ở Tẩm cung của Tiên đế ra, “Nào, mặc vào.”

Phượng Từ chớp mắt, vẫn không hiểu được dụng ý, “Tiểu Thù, không phải nàng muốn ngôi vị trí Tiên đế sao?”

“Ta lấy làm cái khỉ mốc gì, mau mặc vào!” Thời Sênh đưa tay cởi y phục của Phượng Từ ra.

“Nhưng ta không muốn làm Tiên đế gì đó!” Phượng Từ giữ chặt tay Thời Sênh, ánh mắt vừa chân thành vừa ấm áp, “Ta chỉ muốn sống chung với nàng.”

Mẹ kiếp, giờ là lúc nào rồi mà còn đứng đó mà trêu ghẹo nhau được chứ!

“Vì vậy ta mới nói là mượn Tiên đế! Một lát nữa xong sẽ trả lại cho ông ta, ngoan, mặc vào đi!” Bản cô nương ta chỉ muốn nhiệm vụ này dễ dàng hơn chút!

Đừng có chống đối lại ta!

...

Thay xong y phục, Thời Sênh liền kéo Phượng Từ ra ngoài, “Một lúc nữa huynh đứng bên này, chỉ cần nói một câu, nói là...”

Thời Sênh suy nghĩ một hồi, “Nói là kẻ nào thuận ta thì sống, phản ta thì chết! Nếu như bọn chúng không nghe theo, huynh hãy phóng hỏa thiêu chết bọn chúng.”

Lời thoại bá khí này chỉ có trong tiểu thuyết, nói như vậy rất tốt!

Phượng Từ vẻ mặt ngây ngô gật đầu nghe theo, nhưng thực sự chỉ nhớ được đúng ba chữ, phóng-lửa-thiêu.

Do đó, Phượng Từ vừa xuất trận thì trước mặt đã bị lửa vây quanh, cảnh chém giết trước đột nhiên yên tĩnh trở lại, mọi ánh mắt đều dồn về xem lửa từ đâu rơi xuống.

Trên bậc thềm của Tiên cung không xa, có một người đàn ông mặc áo bào trông rất giống Tiên đế, nhưng người ngày không giống với Tiên đế mà họ từng biết, mà là...

“Phượng Từ! Hắn, hắn...” Sao hắn có thể mặc như thế được chứ?

“Tiên đế đâu?”

“Phượng Từ, ngươi đã làm gì Tiên đế?”

“Làm thế nào bây giờ? Phượng Từ cũng nhấn chân vào, chúng ta nên đánh hay rút lui?”

“Đánh với Phượng Từ? Đánh thắng được sao?”

Phượng Từ mặt không chút cảm xúc, vòng lửa trước mắt cũng cháy hết rồi, nhưng cũng chẳng ai dám lên tiếng…

Thời Sênh đứng sau mà mặt tối sầm.

Cô cảm giác những gì cô vừa nói đúng là uổng phí rồi!

Thôi bỏ đi, vũ lực tốt hơn so với lời nói.

Đám người cầm cự một hồi lâu, Phượng Từ đợi đến khi bọn họ không đủ kiên nhẫn nữa mới tiếp tục giơ tay tiếp tục phóng lửa, lửa vừa rơi xuống, đám người kia vô cùng tức giận – mẹ kiếp, mau chạy đi!

Còn những người bên phe Tiên đế thì phân tán lui về những chỗ an toàn, tất cả quỳ xuống, “Bái kiến Tiên đế.”

Tôn nghiêm? Tiết tháo?

Mạng cũng mất thì cần cái tiết tháo với tôn nghiêm làm khỉ gì?

Đây có lẽ là nghi thức đăng cơ kỳ lạ nhất của một vị Tiên đế.

Người bên Nam Hải gấp rút rút binh, quay trở về địa bàn của mình, cũng có người không sợ chết, bọn họ không tin rằng Phượng Từ thực sự lợi hại như vậy, tục ngữ có câu hai tay không đọ được bốn quyền.

Nhưng sau đó họ mới biết, bọn họ không thể tiếp cận tới thân thể của Phượng Từ, mà rất nhiều pháp thuật đều cần phải ở cự li nhất định mới thi triển được, còn lửa của Phượng Từ lại có thể phóng xa cả trăm mét, thậm chí có thể xa hơn, với kỹ năng tấn công như thế, thực sự là vô địch!

Đây rõ ràng là BUG rồi còn gì!

Có người nảy sinh chủ ý đánh lên người Thời Sênh, dù sao nhìn cô gái này cũng rất yếu ớt, không có lực tấn công gì cả, lại là điểm yếu của Phượng Từ, nếu có thể bắt được thì việc đối phó với Phượng Từ sẽ trở lên dễ dàng hơn.

Chỗ nào mà yếu đuối chứ?

Do Phượng Từ không cho phép Thời Sênh giết người, vì vậy cô rất ít khi động thủ, lần này Thời Sênh khó có được cơ hội rat ay như thế, nghẹn lâu vậy rồi, cũng coi như tìm chỗ để xả đi.

Chiêu thức giết người của Thời Sênh vô cùng hoa lệ, từ xa ngước mắt nhìn sẽ không thấy máu tươi, mà lại giống như đang diễn một cảnh giết người vô cùng tinh tế.

Và đương nhiên, chỉ có những người trải nghiệm thực tế mới có thể biết, những chiêu thức hoa lệ đó có lực lượng khiến người ta sợ hãi tới mức nào?

Chương 83: Thế giới tu chân (32)

Vậy là cuộc khủng hoảng của Tiên giới đã được giải trừ như vậy, một nhóm người không biết nên vui hay nên buồn.

Tiên đế tiền nhiệm của họ không biết đã đi đâu?

Đại tổng quản tiên giới đã đi đâu?

Thời Sênh cho người chuẩn bị một nghi thức đăng cơ đơn giản, sau đó đến ngày thứ hai mọi người mới phát hiện ngai vị Tiên đế lại đổi chủ…

Không đúng, phải nói là vật về chủ cũ mới đúng.

Tiên đế rất ấm ức, ông ta thực sự chưa từng gặp người kỳ lạ hiếm có như vậy.

“Tiên đế, không xong rồi, Ma tộc đã hoàn toàn chiếm lĩnh được tu chân giới rồi.”

Tiên đế: “…”

Bỗng nhiên muốn thoái vị quá!

Do không có người chỉ huy, các Tiên binh do Tiên giới phái xuống gần như đều đã bị ma tộc truy sát đuổi đánh, sau đó lại cho một nửa quay về Tiên giới chi viện, vốn dĩ chẳng có chút tác dụng gì.

Hai người đó chỉ muốn tranh thủ thời gian cho ma tộc thôi sao?

Tiên đế cảm thấy như mình đã phát hiện ra được sự thật gì, nhưng sự thật này thực sự quá rắc rối!

Ma tộc phái người tới đưa thiệp mời gửi đến Tiên đế, vì chuyện của Nam Hải, Tiên giới vẫn chưa hồi phục lại được, dù giao chiến với ma tộc cũng chưa nắm chắc phần thắng.

Tiên đế không thể không chấp nhận đàm phán.

Cũng không biết hai người đã nói chuyện gì, nhưng cuối cùng Tiên đế đã trao lại quyền quản lý tu chân giới cho Ma tộc, sau đó Ma tộc và Tiên giới liên thủ đánh Nam Hải.

Cuối cùng, Nam Hải bị tiêu diệt, Diệp Thanh Thu và Long Quyết ở cửa ải cuối cùng này lại biến mất không rõ tăm tích.

Sau đó Quân Vô Kỳ đã đến bái kiến Thời Sênh.

“Thương cô nương, cô mới làm Tiên đế được một ngày đã đủ rồi sao?” Quân Vô Kỳ tức cười nhìn Thời Sênh, khi hắn nghe được tin này đã suýt chút nữa cười ngất.

Nữ nhân này thật là vô vị.

Cướp ngôi Tiên đế chỉ để làm một ngày, hơn nữa còn là cướp vì một người đàn ông nữa.

Vừa nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Quân Vô Kỳ càng tức cười hơn, có lẽ hắn nên cảm tạ trời đất vì nàng đã không nhắm trúng ngôi vị Ma quân của hắn.

“Đến cả vị trí Tiên đế ta cũng cướp được thì sau này còn kẻ nào dám đến tìm ta gây rắc rối nữa chứ?” Thời Sênh nghiêm túc trả lời.

Quân Vô Kỳ: “…” Nàng ta nói cũng đúng lắm, thô nhưng thật!

“Khụ khụ… Ta đến để nói cho cô biết, Diệp Thanh Thu và Long Quyết đang ở Tu chân giới, có cần ta ra tay xử lý giúp cô không?” Đây cũng coi như giúp nàng ta một lần, tránh sau này nàng ta rảnh rỗi quá lại tới đối phó Ma giới thì thê thảm rồi.

Nữ nhân tên Thương Thù này nhìn thì có vẻ không nguy hại gì.

Nhưng trên thực tế lại độc ác hơn bất kỳ ai, tự tin, huênh hoang hơn bất cứ ai…

“Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo. Ngươi có điều gì muốn nói?”

Quân Vô Kỳ: “…”

…

Diệp Thanh Thu và Long Quyết bỏ trốn, lúc này đang ở một nơi nào đó ở Tu chân giới. Long Quyết đã già đi không ít, hoàn toàn không còn vẻ anh tuấn trước đây, thay vào đó là tinh thần suy sụp, rệu rã.

Y nằm im trên giường để mặc cho Diệp Thanh Thu vặn vẹo trên thân.

Y chưa từng nghĩ rằng, có một ngày y từ thiếu chủ Long tộc cao cao tại thượng lại biến thành tên tội phạm bị Tiên giới phát lệnh truy nã.

Diệp Thanh Thu không có gì thay đổi, có vẻ y phục vẫn đẹp đẽ như cũ, chỉ có điều trên mặt có vương hắc khí, nhưng dường như nàng ta vẫn không hề phát hiện ra điều này.

Bởi vì Long Quyết không hề động đậy, một mình Diệp Thanh Thu vận động rất nhanh chóng không còn hứng thú gì nữa, ngừng động tác vặn vẹo lại, nhìn xuống Long Quyết, đáy mắt có vẻ chán ghét.

Long Quyết như cảm nhận được sự chán ghét từ trong ánh mắt Diệp Thanh Thu, lồng ngực dâng lên lửa giận, quay người đè ả ta xuống dưới thân, bóp chặt lấy cổ ả, ánh mắt tàn ác: “Sao? Bây giờ ngươi chán ghét ta rồi đúng không? Trước đây không phải ngươi nói là thích ta sao?”

Tất cả đều do nữ nhân này!

Nếu không phải do ả, y sẽ không đi khuyên phụ thân, sẽ không để họ phát binh đánh Tiên giới, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh khốn cùng như hiện giờ.

Nữ nhân này uy hiếp y không nói, còn câu dẫn phụ thân y, thậm chí là những huynh đệ kia của y…

Long Quyết càng nghĩ càng giận, ngón tay siết chặt lại, bóp chặt lấy cổ Diệp Thanh Thu.

“Long Quyết…” Diệp Thanh Thu cũng bị thương, sức mạnh trên người Long Quyết đã bị ả lấy đi không ít nên giờ vốn không đủ để ả hồi phục, do đó lúc này ả hoàn toàn không thể phản kháng lại Long Quyết, “Chàng điên rồi! Nếu không phải… khụ khụ… nếu không phải là… ta, chàng… chàng đã chết từ lâu rồi…”

“Chết? Ta bây giờ sống không bằng chết, chúng ta cùng nhau chết đi! Đồ tiện nhân!” Long Quyết dùng lực càng mạnh hơn.

Trong đầu Diệp Thanh Thu xoay mòng mòng, tứ chi bắt đầu mềm

nhũn.

Bỗng nhiên ả có chút hối hận, ả không thể hiểu được tại sao bản thân lúc đó lại khát khao có được người đàn ông này đến vậy, còn buộc chặt sinh mệnh của mình với nam nhân này…

Ý thức của Diệp Thanh Thu càng lúc càng yếu, nhưng ý chí sống sót cuối cùng trong đầu ả lại càng lúc càng mạnh hơn, tay không ngừng tím kiếm lục lọi trên người mình, cuối cùng chạm vào một vật băng lạnh.

Diệp Thanh Thu đã không phân biệt được mình đang nắm vào thứ gì, bản năng sống sót thôi thúc ả dùng vật băng lạnh ấy đâm vào bụng Long Quyết. Cơ thể Long Quyết bỗng nhiên cứng ngắc, sau đó đôi tay dần buông lỏng ra rồi di chuyển hẳn ra khỏi cổ Diệp Thanh Thu.

Y cúi đầu nhìn bụng mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Thu, phút chốc sau lại cúi đầu, cứ liên tục như vậy mấy lần liền.

Con mắt đỏ rực tràn ngập vẻ khó tin.

Diệp Thanh Thu cũng nhìn rõ thứ đang cắm vào bụng Long Quyết, đó là một vật thể hình tròn có tạo hình rất đặc biệt, bên trên còn khắc họa đồ đằng rất kỳ quái, vô cùng quỷ dị.

Điều quỷ dị hơn nữa là, máu chảy ra từ cơ thể Long Quyết đều bị thứ đó hấp thụ.

Tốc độ hấp thụ càng lúc càng nhanh, Diệp Thanh Thu mở mắt trừng trừng nhìn thân thể Long Quyết ngày càng khô héo, hốc mắt lõm sâu xuống, con ngươi nhô ra, y mở miệng, lồng ngực bắt đầu phập phồng rất nhanh, cổ họng phát ra âm thanh ô ô, thanh âm ngày càng

yếu ớt, cuối cùng y gục mạnh đầu xuống, hô hấp cũng ngừng hẳn.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, một con người còn đang sống khỏe mạnh ngay trước mắt bỗng trở thành một cái xác chết.

Diệp Thanh Thu giống như đang bị ấn phím tạm dừng, ngây người nhìn Long Quyết, đến khi cơ thể khô héo của Long Quyết đổ gục lên người thì ả mới bừng tỉnh, hoảng hốt nhảy từ trên giường xuống.

Đầu ngón chân chạm đất, ngay tức khắc ả cảm nhận được một cơn đau từ tâm can đang dần trào lên, cơ thể co rút đến độ quỳ hẳn nửa người xuống đất.

Nguy rồi!

Sinh mệnh của ả và Long Quyết vốn được kết nối với nhau.

Long Quyết chết rồi, ả cũng sẽ phải chết!

Không!

Ả không thể chết! Ả còn phải báo thù con tiện nhân Thương Thù, ả không thể chết được!

Diệp Thanh Thu liên tục lôi ra vô vàn chai lọ từ trên người mình, đầu ngón tay run rẩy, cuối cùng không cần biết là gì, nhét tất cả vào miệng.

“Ta không thể chết được… Ta không thể chết được…”

Diệp Thanh Thu không hề chú ý đến sau lưng mình có một đám mây đen càng lúc càng dầy đặc, cuối cùng hình thành một hình người, nó lặng lẽ rút thứ đồ đang cắm vào bụng Long Quyết ra, sau đó dần dần

có được thực thể.

“Khặc khặc… Đã bao năm rồi, cuối cùng bổn tôn cũng có được cơ thể con người rồi.”

Diệp Thanh Thu cứng đờ người, quay đầu lại liền nhìn thấy một nam nhân đứng đằng sau, trên người có một tầng mây đen nhàn nhạt, ngũ quan rất mạnh mẽ, mang lại cho người đối diện cảm giác rất không thoải mái.

“Tại sao ngươi lại…” Ánh mắt Diệp Thanh Thu dừng lại trên vật thể hình tròn đang ở trên tay hắn ta, “Chính ngươi đã giết Long Quyết?”

“Sao lại là bổn tôn chứ, chính tay ngươi giết đó cô nương à.” Nam nhân kia khom lưng, nhấc cằm Diệp Thanh Thu, đáy mắt nhấp nháy dâm tà, “Thân thể này ngươi nuôi dưỡng đã bao năm nay, cuối cùng bổn tôn cũng được hưởng thụ rồi….”

“Không…” Diệp Thanh Thu hoảng sợ lùi về phía sau.

“Ở đây không đến lượt ngươi lên tiếng, bổn tôn dạy ngươi dùng thuật thải âm bổ dương không phải thực sự là để ngươi vui sướng đâu.” Nam nhân xách Diệp Thanh Thu lên, ném lên trên giường. Một lần nữa mặt đối mặt với Long Quyết đã chết khô, Diệp Thanh Thu sợ hãi kêu lên, cơ thể co về phía sau, nhưng lại chạm trúng một vòng tay băng lạnh.

“Lúc ngươi giết người đâu có như thế này, nhưng mà bộ dạng này của ngươi bổn tôn cũng thấy rất thích…”

“Xoẹt xoẹt…”

Chương 84: Thế giới tu chân (33)

Kể từ ngày đó, Diệp Thanh Thu đã biết thế nào là sống không bằng chết, ả không biết nam nhân đó đã dùng cách gì để bảo toàn tính mạng cho mình, nhưng ả thực sự mong muốn lúc đó được chết cùng với Long Quyết.

Ả không những phải tự mình hầu hạ hắn, còn phải đi khắp nơi tìm bắt các trinh nữ trẻ trung xinh đẹp cho hắn hưởng thụ, sau dần hắn cũng không cần đến các nữ tử xinh đẹp, chỉ cần là nữ tử chưa bị phá thân đều được cả.

Không phải ả chưa từng muốn bỏ trốn, nhưng mỗi lần bỏ trốn đều bị bắt lại, hình phạt khi bị bắt lại vô cùng thảm khốc, sau này ả cũng không dám chạy trốn nữa.

Do trước đây cơ thể ả được tẩm bổ rất tốt nên đối với hắn cũng giống như đồ bổ để tiêu hóa dần, chỉ cần ả ngoan ngoãn nghe lời ắt sẽ được sống yên ổn.

Thảm thương nhất vẫn là những thiếu nữ bị ả bắt về bị hắn hành hạ cho không còn nhìn ra hình người.

“Gần đây có rất nhiều nữ tử mất tích, chuyện này đã kinh động đến Quản sự bên trên, nghe nói đã phái người đi điều tra.”

“Hừ… Ai biết được có phải là do đám ma tộc đó hay không chứ…”

“Suỵt, ngươi không muốn sống nữa sao? Bây giờ Tu chân giới là địa

bàn của Ma tộc, sau này không được ăn nói như vậy nữa.”

Diệp Thanh Thu thản nhiên đi qua đám người ấy, chuyện này đã khiến người của Ma tộc chú ý rồi sao?

Trở về ngôi làng đang sinh sống, Diệp Thanh Thu cúi đầu, nói với nam nhân đang ngồi trên giường: “Ma tộc đã phát hiện có người mất tích, chúng ta có nên đổi địa điểm không?”

Không phải ả chưa từng nghĩ để người của Ma tộc đối phó với hắn, nhưng nam nhân này đang nắm trong tay sinh mạng của ả, hắn chết rồi, chắc chắn cái mạng nhỏ của ả cũng không giữ được nữa.

“Bị phát hiện sớm vậy sao?” Nam nhân hừ một tiếng, “Không sao, tạm thời bổn tôn chưa thể đối đầu với Quân Vô Kỳ, đợi đến khi bổn tôn khôi phục thực lực, ngôi vị Ma quân sớm muộn gì cũng là của bổn tôn mà thôi.”

Diệp Thanh Thu ngẩng đầu nhìn hắn, nam nhân kia đang nhìn trừng trừng ả, đáy mắt ẩn chứa vẻ rạng rỡ khác thường, Diệp Thanh Thu tim đập thình thịch, ngón tay bên thân bám chặt vào y phục.

Nam nhân kia lại kéo Diệp Thanh Thu lên giường.

Hai người ẩn náu tại Tu chân giới, khi người của ma tộc phát hiện ra vẻ không ổn, bọn họ liền lập tức đổi địa điểm.

Số người ở Tu chân giới mất tích càng lúc càng nhiều, chuyện này đã làm kinh động đến tận Quân Vô Kỳ.

Ma tộc vốn có rất ít nữ tử, do đó đa số đều là các nữ tu của Tu chân giới mất tích, chuyện này đã ảnh hưởng đến trật tự ở Tu chân giới, phải điều tra chân tướng rõ ràng.

…

Cuộc đọ sức giữa Quân Vô Kỳ và nam nhân đó kéo dài rất lâu, cuối cùng vẫn là Quân Vô Kỳ giành chiến thắng.

“Đừng giết ta… Đều là do hắn ép ta… Đừng giết ta, đừng giết ta…” Diệp Thanh Thu thoi thóp nằm dưới đất, dung mạo dường như cũng già đi đôi chút nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ta, giờ đây ả đang khóc lóc rất thảm thương.

“Diệp Thanh Thu, đây đều là do ngươi tự chuốc lấy, chính tay ngươi đã thả tên ác ma đó ra, tiêu tốn mấy trăm năm để hắn hồi phục thể lực.” Quân Vô Kỳ không hề đồng tình nói.

“Không phải ta… là do hắn chủ động kí kết khế ước với ta, là do hắn… không phải là lỗi của ta, tại sao lại đối xử với ta như vậy, rõ ràng là do hắn…” Diệp Thanh Thu bắt đầu nói năng lộn xộn.

Đều là do hắn, chính là do tên ác ma ấy. Chính hắn đã hủy hoại ả.

Cả Thương Thù nữa!

Con tiện nhân đó!

Ả phải giết con tiện nhân đó!

Quân Vô Kỳ lắc đầu, “Nguyên nhân ban đầu khiến ngươi kí kết khế ước với hắn là gì, ngươi quên rồi sao?”

Gương mặt gớm ghiếc của Diệp Thanh Thu bỗng nhiên bình tĩnh lại.

“Là do ngươi cướp đoạt đồ của người khác nên mới bị truy sát, cuối

cùng bị rơi xuống vách núi. Diệp Thanh Thu, tất cả đều do ngươi tự làm tự chịu, đừng nên trách người khác làm gì.”

Ả tự làm tự chịu?

Hahahaha, ả tự làm tự chịu sao…

Không, không phải vậy.

Chính do Thương Thù đã giết sư phụ nên ả mới rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay.

Tất cả đều do Thương Thù!

Nhìn ý hận trong mắt Diệp Thanh Thu, Quân Vô Kỳ cũng không nói gì thêm nữa, cho người kết liễu tính mạng ả.

…

Thời Sênh nhận được tin tức của Quân Vô Kỳ chính vào thời điểm một ngày trước hôn lễ.

Đúng vậy, Phượng Từ muốn lấy cô.

Tuy nhiên hôn lễ không có người tham dự.

Diệp Thanh Thu chết rồi, nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành, khoảng thời gian tiếp theo đều thuộc về riêng cô.

Thuộc về cô và Phượng Từ.

“Tiểu Thù, nàng thích náo nhiệt không?” Phượng Từ từ ngoài cửa bước vào, cười hỏi Thời Sênh, “Nếu nàng thích ta sẽ mời người tới

tham dự hôn lễ của đôi ta.”

Cho dù những người đó không tới, hắn cũng có cách khiến họ tới đây.

“Cũng không phải là kết hôn với họ, kêu họ tới đây chiếm không gian làm gì chứ?” Cho dù họ có tới đây cũng là vì sợ hãi, không phải thực lòng muốn chúc phúc, chẳng thú vị gì cả.

Phượng Từ cong môi cười, đôi mắt đỏ sẫm tràn ngập sự ấm áp.

Hắn không muốn cho người khác ngắm nhìn Tiểu Thù của hắn.

Tiểu Thù là của một mình hắn.

Ngày tổ chức hôn lễ, vẫn có vài vị khách không mời mà đến, người đầu tiên là Quân Vô Kỳ, sắc mặt Phượng Từ khi ấy mù mịt đến độ như có cả một đàn quạ đang bay ngang qua.

“Hôn lễ là phải náo nhiệt tưng bừng, hai người trốn ở đây là sao chứ?” Quân Vô Kỳ mặc kệ sắc mặt đen sì của Phượng Từ, đặt quà cưới xuống, “Này, đây là minh điệp nổi tiếng tại ma giới đó.”

Quân Vô Kỳ mở rương, từng con bướm đen mang theo vằn kim sắc nối đuôi nhau bay ra, quay vòng vòng quanh Thời Sênh và Phượng Từ.

“Tân lang tân nương được minh điệp chúc phúc sẽ bách niên giai lão.” Quân Vô Kỳ nghiêm chỉnh nói.

Phượng Từ đang chuẩn bị phóng hỏa thiêu hồ điệp, ngay lập tức thu lại ngọn lửa.

“Nhưng… minh điệp này có độc.” Quân Vô Kỳ nhìn Thời Sênh đầy ám muội rồi lập tức biến mất, “Ta không làm phiền hai người nữa, chúc mừng hạnh phúc.”

Cuối cùng bầy minh điệp vẫn không thoát khỏi số kiếp bị thiêu rụi.

Vị khách không mời thứ hai là Bạch Lang và Lâm Nhất Nhất.

Lâm Nhất Nhất vẫn bộ dạng nhắng nhít như xưa, dường như thời gian không hề lưu lại dấu vết gì trên người nàng.

“Sư muội, chúc mừng muội.” Bạch Lang chân thành chúc phúc, đưa quà mừng tân hôn đã chuẩn bị.

“Đa tạ sư huynh.” Thời Sênh cười giơ tay nhận quà.

“Sư thúc sư thúc, sư thúc đẹp quá, oa oa oa, ta cũng muốn lấy sư thúc luôn rồi nè.” Lâm Nhất Nhất kéo tay Thời Sênh quay liền mấy vòng, cho tới khi Bạch Lang nhìn thấy Phượng Từ đang bày ra bộ dạng chuẩn bị biến ra ngọn lửa thì mới giơ tay kéo phu nhân mình về.

“… Ta chỉ muốn hỏi, tại sao các ngươi lại tới đây?” Nơi đây là Tiên giới đó nha! Hai người vẫn chưa phi thăng, tại sao lại tới được nơi đây?

Lâm Nhất Nhất nháy mắt, “Sư thúc người không biết sao? Bây giờ Tu chân giới là địa bàn của Ma tộc, chúng ta cũng có thể tự do ra vào Ma giới, đến Ma giới là có thể đi lên Tiên giới được rồi.”

Thời Sênh: “…” Cô không hề biết lại có con đường này.

Bạch Lang và Lâm Nhất Nhất ở lại tham dự buổi lễ, vị khách không

mời mà đến thứ ba là Lục Chương.

Hắn đại diện cho toàn thể Tiên giới đến tham gia hôn lễ.

Lục Chương nước mắt lưng tròng, tại sao người bị thương luôn luôn là hắn chứ?

Toàn tiên giới: "…" Bởi vì ngươi là đại tổng quản của Tiên giới, hy sinh một mình người để tạo phúc cho toàn Tiên giới, Lục tổng quản, người có thể làm được mà!

Hôn lễ của Thời Sênh và Phượng Từ hết sức đơn giản, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ khoảng hơn mười phút, sau khi kết thúc nghi thức, hai người liền mất tích luôn.

Chỉ còn lại ba người Bạch Lang và Lâm Nhất Nhất, Lục Chương ngơ ngác nhìn nhau.

Cặp đôi này cũng thật lạ kỳ, chưa từng thấy ai kết hôn như vậy.

Khách khứa vẫn còn đây cơ mà!

Chương 85: Thế giới tu chân (34)

Đỉnh Bắc Sơn, hai bóng người mặc y phục màu đỏ sánh vai nhau bước đến.

Thời Sênh nhìn phần mộ được lập bia, bên cạnh phần mộ còn có một bộ y phục, đó chính là Ngọc Tiêu.

Chôn y phục của Ngọc Tiêu ở bên cạnh, sau khi lập xong bia đá, Thời Sênh mới nghiêm cẩn cúi người, thấy Phượng Từ không có phản ứng, cô quay sang lườm Phượng Từ.

Phượng Từ nhìn cô vô tội.

Tiểu Thù đang yên đang lành sao lại lườm hắn chứ? Hôm nay hắn không đẹp trai sao?

Thời Sênh tối sầm mặt, kéo mạnh, bắt hắn cúi người hành lễ.

Thời Sênh trầm mặc đứng đó một lúc, sau đó cùng Phượng Từ xuống núi.

Cô không thể hiểu được tình yêu sâu đậm ấy, nhưng cô rất tôn trọng Ngọc Tiêu, sư phụ của cô là một người tài giỏi, dám hy sinh tính mạng vì người mình yêu.

Trở về tiên cung của Phượng Từ, Lục Chương đã đi rồi, Lâm Nhất Nhất và Bạch Lang vẫn còn ở đó.

Thời Sênh nói với Bạch Lang chuyện của Ngọc Tiêu, Bạch Lang đề xuất muốn đi thăm Ngọc Tiêu, dẫn theo Lâm Nhất Nhất đi cùng.

“Tiểu Thù.” Phượng Từ đứng bên cạnh Thời Sênh, “Kể từ ngày hôm nay, nàng chính là thê tử của ta, là người ta dùng cả tính mạng để bảo vệ.”

Tim Thời Sênh đập thình thịch, đứng ngây ra tại đó nhìn Phượng Từ, cho đến khi cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ đôi môi kia, cô co người lại, động tác của Phượng Từ chợt ngừng lại, kiên nhẫn chờ đợi Thời Sênh thích ứng.

Một lát sau Thời Sênh mới bắt đầu hồi đáp lại hắn.

Đến ngày thứ hai Thời Sênh mới biết tại sao Quân Vô Kỳ nói minh điệp có độc, còn ném cho cô một ánh mắt ám muội.

Mẹ kiếp, đó chính là XUÂN – DƯỢC!

Hơn nữa vẫn còn có thời kỳ tiềm ẩn, trong một khoảng thời gian rất rất dài, Thời Sênh và Phượng Từ đều chìm đắm trong yêu và được yêu.

Đợi đến khi xuân dược hết tác dụng, Thời Sênh ngay lập tức truy sát đến ma giới, tìm Quân Vô Kỳ báo thù.

Thời Sênh phát hiện ra Quân Vô Kỳ rất biết tự tìm đường chết, vốn dĩ chỉ cần để cô báo thù là xong, chuyện này cũng chấm dứt luôn, nhưng hắn ta cứ muốn tự tìm đường chết báo thù lại.

Thế nên Ma giới dường như mỗi ngày đều có cảnh náo loạn gà bay chó sủa.

#Ma Quân vinh dự giành được huân chương tông sư phá hoại kiến trúc #

#Ma Quân lại bị truy sát#

#Sáng sớm ngủ dậy thấy Ma Quân bị treo trước cửa nhà#

#Đang chịch, Ma Quân từ trên trời giáng xuống, cảm thấy từ nay về sau đời sống tình dục không còn hạnh phúc nữa rồi#

#Quần chúng Tiên giới gửi điện chúc mừng#

#Quần chúng Tu chân giới gửi điện chúc mừng#

#Quần chúng Yêu giới gửi điện chúc mừng#

Yêu giới là cái quần què gì, ở đây không có cảnh của Yêu giới, ngươi thêm lộn rồi hả?

#Quần chúng Minh giới gửi điện chúc mừng#

#Quần chúng Ma giới khóc ngất#

…

Thời Sênh ở Tu chân giới gần vạn năm, trong thời gian vạn năm này, cô đã gây hại không biết bao nhiêu nơi, dường như không ai là không biết đến danh hiệu của cô, thậm chí cô còn nghĩ đến chuyện khiêu khích đại chiến các giới với nhau.

Nhưng vào thời khắc then chốt, người cầm quyền các giới hợp kế lại với nhau, quyết không mắc lừa, quần chúng Ngũ giới xuất hiện cảnh tượng đoàn kết xưa nay chưa từng có.

Đại chiến không xảy ra, cô lại đi trêu chọc cho các tộc nhân đánh chửi nhau, riêng cô cứ trêu chọc xong lại bỏ đi mất dạng không quan tâm gì nữa.

Tại sao lại có loại người như vậy chứ! Tiên cái shit!

Cầu thiên đạo hủy diệt!

Trước khi chết, Thời Sênh thả Pudding ra, nó vốn chẳng hề thích cô, rất ít khi ra ngoài, Thời Sênh thả nó đi, biểu cảm đầu tiên của nó còn khá ôn hòa nhã nhặn, sau đó liền biến mất tăm mất tích luôn.

Thời Sênh đành mắng một câu đồ vô lương tâm.

Phượng Từ dường như biết được điều gì, cả ngày ôm lấy cô không rời, dường như chỉ cần hắn buông ta cô sẽ biến mất ngay vậy.

“Tiểu Thù.”

“Tiểu Thù.”

Hắn liên tục gọi tên cô.

Thời Sênh gắng gượng ngồi dậy, tầm mắt nhìn vào con ngươi hắn, trịnh trọng nói: “Phượng Từ, ta rất cảm ơn chàng đã ở bên ta trong suốt thời gian qua, ta sẽ không bao giờ quên chàng.”

Trong suốt quãng thời gian vừa qua, Phượng Từ chưa từng phản bội cô, tự đáy lòng Thời Sênh biết rằng, cô đã sớm quen với việc có hắn ở bên cạnh, nhưng rốt cuộc thì…

Vẫn chỉ là thế giới ảo.

“Tiểu Thù…” Thanh âm của Phượng Từ có chút run rẩy.

“Đừng buồn, chàng đừng buồn vì ta, không đáng đâu.” Thời Sênh cười, vươn tay ra, đầu ngón tay còn bịn rịn lưu luyến dừng lại trên mặt Phượng Từ, nói từng câu từng chữ: “Thực ra ta rất muốn đưa chàng đi chết cùng.”

Thấy chưa, cô là một người phụ nữ ác độc như vậy đấy.

Phượng Từ nghe thấy cô nói vậy, bao u uất trên mặt bỗng tan biến, ánh mắt mang theo ý cười, “Được, vậy chúng ta cùng chết. Tiểu Thù ở đâu, ta sẽ ở đó.”

Thời Sênh lặng người đi nhìn hắn.

Bỗng nhiên cô nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, nhớ đến câu thứ hai hắn nói.

Hắn nói.

“Ngươi rất đặc biệt, sau này hãy đi theo ta.”

Thời Sênh nhắm mắt, yên lặng dựa vào hắn.

Phượng Từ, chàng sẽ mãi là sự tồn tại đặc biệt nhất trong lòng ta.

…

Trong sự chờ đợi của tất cả mọi người, cuối cùng Thời Sênh cũng chết.

Tiên vốn không thể trường sinh bất lão, nhưng thọ mệnh vạn năm

cũng coi là đoản mệnh rồi.

#Làm nhiều điều ác ắt sẽ gặp phải báo ứng#

#Quần chúng Ngũ giới gửi điện chúc mừng#

Nhưng ngay sau đó, Phượng Từ cũng theo cô rời khỏi trần thế, quần chúng khắp Ngũ giới sục sôi, hai kẻ gây họa đều chết rồi?

Hạnh phúc đến thật quá bất ngờ.

Trở về không gian hệ thống, Thời Sênh ngẩn ngơ đôi chút, nhìn lại cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc, một lúc sau cô mới phản ứng lại.

Thời Sênh đứng đó một lúc, lần đầu tiên cô yêu cầu xem cảnh tiếp theo.

Khi cô nhìn thấy Phượng Từ thực sự ôm xác cô đứng trên đỉnh Bắc Sơn nhảy xuống, thời khắc ấy trái tim cô bỗng nhiên như ngừng đập.

Đúng vào thời điểm thân ảnh Phượng Từ biến mất, nơi xa ấy chỉ còn lại tiếng long ngâm.

Phượng Từ, sao chàng lại ngốc vậy chứ?

Thời Sênh xem lại cảnh tượng ấy mấy lần rồi mới ngồi bệt xuống đất, đôi tay nhỏ nhắn bưng lấy khuôn mặt, ngẩn ngơ hồi lâu nhìn dòng phụ đề trên màn hình.

[Ký chủ, cô có buồn không?]

“Không buồn.” Thời Sênh lắc đầu.

Cô không buồn.

Cô không hề buồn gì hết! Đúng vậy, không buồn.

Chỉ là…

Không biết vì sao, cô có cảm giác bên cạnh trống trải, thấy chưa quen được.

Nhưng chắc chắn là cô không hề buồn, chỉ là có chút phiền muộn thôi.

Đó là người đã ở bên cô cả vạn năm cơ mà.

[…]

Hệ thống cũng không nói nhiều thêm, quét ra dữ liệu mới của cô trên màn hình.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -105000

Giá trị sinh mạng: 15

Tích điểm: 5000

Cấp độ nhiệm vụ: C

Đánh giá nhiệm vụ: 85

Nhiệm vụ che giấu: Hoàn thành

Thưởng che giấu nhiệm vụ: Tích điểm 500

Thời Sênh hơi chau mày, “Sao tích điểm chỉ có 5000? Lần trước không phải là đã có 2000 rồi sao? Còn nữa, tại sao cái điểm nhân phẩm kia lại âm chứ?”

Nếu còn âm nữa thì bà đây không về được luôn đúng không?

[Tôi đã từng nhắc nhở ký chủ, không được thừa cơ trục lợi. Trong nhiệm vụ che giấu, Phượng Từ tuy đã làm Tiên đế nhưng chỉ làm đúng một ngày, như vậy chỉ được nhận định là hoàn thành nhiệm vụ, 500 là điểm số thấp nhất. Còn về nhân phẩm, ký chủ thử nghĩ xem khi ở thế giới đó mình đã làm những gì, 5000 điểm vẫn còn là hời cho cô rồi đó.]

Thời Sênh: “…”

Nghĩ đến cảnh tượng đám người đó hoan hô vui sướng sau khi cô chết, trong lòng Thời Sênh bỗng thấy rất phức tạp.

Giờ thì hay rồi, lại nợ thêm 5000 nữa!

Bản cô nương thấy mình nên gắn với một hệ thống vai ác phản diện luôn cho rồi.

“Các ngươi có cho đổi Hệ thống không?” Đảm bảo một trăm phần trăm hoàn thành nhiệm vụ, đi lên đỉnh cao cuộc đời không còn là mơ nữa.

[Ký chủ đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.] Coi nó là gì chứ? Muốn đổi sao? Tưởng đổi được dễ lắm sao?

“Không đổi thì không đổi, sao mà hung dữ vậy chứ.” Thời Sênh cong môi, lại nhìn màn hình đến ngây người.

Hệ thống thực không thể hiểu nổi, tại sao ký chủ lại nghe ra được sự giận dữ từ trong những âm thanh điện tử của nó chứ?

[Bắt đầu truyền tống…]

“Oh shit! Bây giờ đến cả giả bộ chào hỏi mi cũng lược bỏ luôn rồi đúng không? Tiếp theo đây có phải là…”

Thanh âm của Thời Sênh biến mất trong không gian hệ thống.

Lúc này hệ thống mới nghĩ ra một chuyện chính, nó còn chưa làm một cuộc kiểm tra toàn diện 360 độ cho ký chủ.

Chương 86: Phiên ngoại: ngọc tiêu (hoàn)

Ngày ta thụ phong ngôi vương Bắc Sơn, cũng là khi nàng được gả cho người khác, lúc đó ta cho rằng ta và nàng đã thực sự dừng lại ở đó.

Chúng ta là đôi thanh mai trúc mã hồn nhiên vô tư, ban đầu ta cũng cho rằng ta sẽ lấy nàng làm thê tử.

Chúng ta sẽ có những đứa con đáng yêu, sẽ ở bên nhau một đời một kiếp, cho đến khi lìa đời mới thôi.

Đáng tiếc, hiện thực đã đâm cho ta một đòn độc ác, không biết bắt đầu từ bao giờ, ta và nàng bắt đầu xa cách hơn.

Không, nói cho chuẩn xác là nàng dần xa ta hơn.

Cho dù gặp mặt, miệng nàng lúc nào cũng chỉ nhắc đi nhắc lại một cái tên.

Một cái tên hoàn toàn xa lạ.

Khi nàng nhắc đến tên người đó, biểu cảm trên gương mặt nàng là vẻ trước nay ta chưa từng thấy, cẩn thận tỉ mỉ như vậy, ngọt ngào như vậy…

Ta đã từng muốn nói với nàng, nếu ta nói rằng ta thích nàng, liệu nàng ấy có quay đầu nhìn ta thêm một lần không?

Nhưng lý trí nói với ta rằng, ta không thể nói.

Nói rồi.

Có lẽ ngay cả mối quan hệ bạn bè cũng không giữ được.

Tình yêu của nàng nóng rực như thiêu thân lao đầu vào lửa không chút suy tư, một khi biết ta có tình cảm với nàng, nàng sẽ hoàn toàn cách xa ta.

Đó không phải là điều ta muốn nhìn thấy.

Do đó, ta không nói cho nàng biết.

Khi ta được phong vương Bắc Sơn, đứng trên đỉnh Bắc Sơn, mắt nhìn nàng được gả tới Bắc Hải, đứng tại nơi đó, ta có thể cứ nhìn mãi nhìn mãi về phương hướng nàng đã đến.

Như vậy, có lẽ ta sẽ gần nàng hơn một chút.

Ta chưa từng nghĩ rằng, có một ngày nàng toàn thân bê bết máu trèo lên Bắc Sơn, khi nhìn thấy nàng trong bộ dạng ấy, ta hận không thể giáng cho mình hai bạt tai, tại sao lại chọn Bắc Sơn, nơi đây là đỉnh núi cao nhất, dốc nhất Tiên giới.

Ta không thể tưởng tượng ra nổi, khi đã cạn kiệt tu vi toàn thân, thân mang trọng thương, nàng đã trèo lên đỉnh núi này như thế nào.

Long tộc Bắc Hải bị diệt, nàng có thể sống sót thoát ra toàn bộ là nhờ vào phu quân liều chết bảo vệ, mục đích là để bảo vệ giọt máu cuối cùng của họ.

Đó là một đứa bé rất nhỏ, khi nàng giao đứa bé nhỏ nhắn đó cho ta,

lúc ta vén tấm chăn nhuộm đẫm máu ra cũng là lúc nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn xanh xám.

Đứa bé đã chết rồi.

“Thương ca ca, huynh hãy cứu nó đi.”

Ta ôm lấy đứa bé đã lạnh băng từ lâu, không biết nên phản ứng thế nào.

“Thương ca ca… cầu xin huynh… nó là niềm hy vọng cuối cùng của muội, cầu xin huynh hãy cứu nó…”

Ta muốn cứu đứa bé nhưng nàng nói cho ta biết, nàng đã dùng thuật huyết tế, không thể chuyển thế, ta không thể cứu nàng, nàng chỉ năn nỉ cầu xin ta hãy cứu lấy đứa bé.

Ta giương mắt đứng nhìn nàng hóa thành tro bụi trước mặt ta, vào giờ khắc đó, dường như ta đã hiểu thế nào gọi là trong lòng nguội lạnh.

Nhưng ta không thể chết.

Ta phải cứu sống đứa bé này, bởi vì đó là thỉnh cầu cuối cùng của nàng đối với ta.

Ta chôn quần áo và đồ dùng hàng ngày của nàng trên đỉnh Bắc Sơn, ở đó, nàng cũng có thể nhìn thấy Bắc Hải, nơi phu quân nàng chôn thân.

Ta đến Minh giới, dùng hơn một nửa mệnh số để đổi lấy linh hồn một hài nhi, nhưng nó quá yếu, không thể trở về cơ thể ban đầu.

Ta không thể không thu thu thập các loại phương pháp dưỡng hồn, dần dần nuôi dưỡng đứa bé.

Trong quãng thời gian đó, ta vẫn luôn điều tra chân tướng Bắc Hải bị tiêu diệt, nhưng mãi về sau ta vẫn không biết được nguyên nhân vì sao Bắc Hải bị diệt, bị ai diệt…

Ta không hy vọng con của nàng sẽ đi báo thù, chuyện này ta chưa từng nhắc đến với nó.

Ta tạo lại thân thể cho nó, đưa nó về Tu chân giới, gia nhập Phiêu Miểu Tông.

Khi nhập tông, tông chủ nói nó mệnh cách xấu, không có kết cục tốt.

Ta biết, đó là do ta, do ta đã đổi mệnh của nó.

Do đó, kết cục của nó không vẹn toàn được.

Ta đặt tên cho nó là Thương Thù.

Hy vọng rằng nó là một sự tồn tại đặc biệt.

Ta dạy nó pháp thuật, dạy nó đạo làm người.

Nhưng ta không dám ở chung nhiều với Tiểu Thù, sợ rằng sẽ nhìn thấy bóng dáng mẫu thân đã mất trên người Tiểu Thù.

Rồi năm tháng trôi qua, Tiểu Thù ngày một trưởng thành, nhưng lại không hề giống với mẫu thân, có dạo ta còn từng nghi ngờ liệu có phải do ta khi tạo lại thân thể đã xảy ra sai sót gì không, nhưng như vậy cũng tốt, ít ra thì… ta sẽ không thấy khó xử khi đối mặt với Tiểu Thù.

Có một ngày, ta phát hiện Tiểu Thù không giống trước kia nữa, mệnh cách của nó đang thay đổi.

Mãi cho đến ngày Tiểu Thù dẫn một nam nhân về trước mặt ta.

Ta biết hắn.

Tiên giới xuất hiện một tên quái vật.

Hắn lại là cơ hội sống sót duy nhất của Tiểu Thù.

Khi đó ta không nói ra được là vui mừng hay lo lắng.

Ta không biết nhiều về con người Phượng Từ này, khi hắn sinh ra, ta đã không ra khỏi Bắc Sơn rất lâu rồi, sau này mới nghe ngóng được một số tin đồn trong khi đi tìm kiếm phương pháp dưỡng hồn.

Trưởng thành trong hoàn cảnh khó khăn trăm bề cho đến khi một trận thành danh, chấn động tiên giới, mọi chuyện ta đều được nghe qua.

Khi đó ta còn nghĩ, tên Phượng Từ này thực sự không phải là người bình thường.

Sau này khi gặp hắn một lần, ở đáy Bắc Hải, chính ngọn lửa không hề tắt đi trên người hắn đã khiến ta nhanh chóng xác nhận được thân phận của hắn.

Hắn chỉ nhìn ta một cái, sau khi xác nhận ta không có ý muốn tấn công thì hắn mới yên tĩnh đứng đó, hơi ngẩng đầu về phía bia đá cao chót vót đằng kia.

Trên tấm bia đá đó khắc lời giáo huấn gia tộc của Long tộc Bắc Hải.

“Ngươi đang nhìn gì vậy?” Ta hiếu kỳ hỏi.

Phượng Từ dường như rất lấy làm lạ khi ta nói chuyện với hắn, một lát sau mới chỉ lên tấm bia đá đó, biểu cảm vô cùng đáng yêu nói: “Ở trên kia… có gì đó”

Ta chau mày, nhìn hướng theo tấm bia đá, nhưng không nhìn thấy được gì.

Đột nhiên hắn phi thân lên, thân ảnh chìm vào trong lớp mây mù vấn vương, một lúc sau mới thấy hắn rơi xuống, một miếng thủy tinh trong suốt nằm yên trong tay hắn.

Đó là thủy tinh ký ức.

Giây phút đó, trái tim ta bỗng đập thình thịch, chỉ có long tộc mới có thể đặt thứ này trên bia đá đó, còn Phượng Từ… chính là Long Phượng hỗn huyết.

Ta muốn lấy miếng thủy tinh ký ức đó, nhưng hắn rất yên lặng đặt thủy tinh sang một bên, sau đó quay người rời đi.

Từ trong thủy tinh, ta biết được Long tộc Bắc Hải đã bị ai tiêu diệt, nhưng còn nguyên nhân vẫn chưa thể sáng tỏ.

Ta muốn báo thù cho nàng, nhưng lúc đó cũng là thời điểm quan trọng nhất của Tiểu Thù, ta không thể phân tâm được, chỉ đành tạm gác chuyện này sang một bên.

Ta không thể ngờ được rằng chúng ta lại có lần gặp gỡ thứ hai, cũng là trong tình huống như vậy.

Nhưng hắn là cơ hội sống duy nhất của Tiểu Thù, ta không thể không cầu xin hắn.

Không ngờ hắn đồng ý rất dễ dàng, khi đó ta còn hỏi hắn tại sao?

Hắn chỉ trả lời ta mấy chữ: “Nàng có thể đến gần ta, ta thích nàng.”

Có lẽ đây chính là ý trời.

Sau đó Tiểu Thù và ta đoạn tuyệt quan hệ sư đồ, tuy ta có chút lo lắng, nhưng ta biết rằng Tiểu Thù ở bên Phượng Từ mới là an toàn nhất, do đó ta không ngăn cản.

Sau này nghe nói Tiểu Thù mất tích, nhưng hồn phách chưa đứt, ta biết Tiểu Thù vẫn còn sống.

Còn ta, ta cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Ta phải làm chuyện cuối cùng.

Báo thù cho nàng.

Việc báo thù không hề thuận lợi, nhưng cuối cùng ta cũng hoàn thành, ta đã ép hỏi được lý do từ miệng chúng, thì ra chỉ bởi trong tộc chúng có vị thiếu chủ ngắm trúng cô ấy, cưỡng ép không thành nên bày kế tiêu diệt cả Long tộc Bắc Hải.

Báo thù xong, ta trở về Bắc Sơn, chờ đợi cái chết đang cận kề.

Ta giống như nàng, sẽ không có chuyển thế, luân hồi.

Khi cơ thể ta bắt đầu tiêu tán, ta có chút hoảng hốt, dường như ta

nhìn thấy nàng thân mặc trang phục tân nương, nét mặt tươi cười đang tiến về phía ta.

Khi còn sống ta không thể ở bên nàng.

Bây giờ, ta có thể cùng nàng hóa thành tro bụi.

Ta không hối hận.

Ngọc Tiêu.

Chương 87: Đế quốc xác sống (1)

"Cô ấy sốt rồi, chúng ta không thể mang cô ấy đi, trước đó người ta đã nói là khi có hiện tượng sốt sẽ biến thành xác sống. Nếu chúng ta đưa cô ấy đi, ngộ nhớ cố ất biến thành xác sống thì phải làm sao?”

“Nhưng nó là con gái của chúng ta…”

“Dì à, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, mau đi thôi.”

“Hả, được, mau đi thôi.”

Thời Sênh mơ mơ màng màng nghe được mấy câu nói đó, đầu óc nặng trịch rất khó chịu, cô muốn mở mắt ra nhưng lại thấy mọi thứ nhanh chóng biến thành màu tối đen.

Cũng không biết là đã bao lâu, âm thanh nặng nề vang lên bên tai cô, từ xa tới gần… rồi một mùi tanh tưởi, hôi thối từ đâu xộc tận lên mũi.

“Meo!”

Một tiếng mèo kêu chói tai làm Thời Sênh tỉnh dậy, đôi mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra, một bóng đen bỗng nhào về phía cô, những móng tay sắc nhọn đang bấu chặt vai cô. Lợi dụng ánh sáng yếu ớt, Thời Sênh nhìn thấy một khuôn mặt mặt xanh đen, một bên mặt đã bị hủy hoại, một con mắt bị lồi ra ngoài, cái miệng rộng với đầy máu me, những chiếc răng nhọn hoắt đang cố xông tới ngoạm vào cổ cô.

Mẹ nó, là xác sống chết tiệt!

Vừa đến đã hung hãn như thế rồi, hay ho lắm sao?

Bản tiểu thư sẽ bị bóng ma tâm lý mất!

Thời Sênh vớ lấy chiếc gối trên giường chèn vào miệng xác sống, cơ thể cô không có chút sức lực, miệng xác sống đã tiến đến sát trước mặt, có thứ gì đó như chất lỏng lạnh buốt rơi lên mặt cô, mùi vị cực kỳ kinh khủng.

Mẹ kiếp, đang muốn thử thách sự chịu đựng của bản cô nương sao?

“Ô ô!”

Ô ô ông nội nhà ngươi ấy!

Thời Sênh động đậy chân rồi đạp thẳng vào bụng xác sống, xác sống bị đạp ngã sang một bên, thứ nước lạnh như đá kia nhanh chóng rơi vào miệng Thời Sênh, cũng không có mùi vị gì kỳ lạ, nhưng rất lạnh, dường như muốn đóng băng cả người cô lại vậy.

Cảm giác này cũng rất nhanh, nhanh đến mức Thời Sênh cũng chẳng có thời gian để phản ứng lại.

Xác sống lại leo lên rồi giơ móng vuốt ra như không muốn bỏ phí một con mồi. Thời Sênh chẳng kịp nghĩ xem vừa rồi mình ăn phải thứ gì, vội lật người, lăn sang một bên khác, xác sống bổ nhào lên giường, dựa vào bản năng bò về phía Thời Sênh.

Mình mẩy Thời Sênh run lẩy bẩy, tốc độ trèo của nó nhanh quá, cô hướng mắt nhìn quét qua cả hai bên, bên trái có một ngăn tủ không quá to, có xông qua đó, xách nó lên rồi liên tục đập xuống đầu xác sống kia.

Cổ họng xác sống phát ra âm thanh “Ô, ô”, Thời Sênh cứ đập một cái nó lại kêu lên một tiếng “Ô”, như thể cổ vũ cho cô vậy.

Xác sống ngu ngốc này!

Thời Sênh vứt cái tủ xuống, thấy xác sống nằm trên giường không còn động tĩnh gì mới vung vung tay vì thấy hơi tê, cơ thể này quá yếu đuối!

Thở dài một tiếng, Thời Sênh xoa xoa cái bụng đói đang kêu sùng sục của mình, đến cốt truyện cũng không thèm đọc, lập tức phi sang phòng bên cạnh – tìm đồ ăn.

Không ăn gì, bản cô nương sẽ đói chết mất!

Vừa mở cửa lớn ra, trên đất lại là đám xác sống mang theo cả mùi máu tanh, đứng từ phía cô có thể nhìn thấy một xác sống đang muốn bò tới phía bên này, Thời Sênh vội vàng đóng cửa lại, âm thanh lớn làm đám xác sống bên ngoài lập tức vây chặt cánh cửa.

Thời Sênh lục qua lục lại cái tủ cũng chỉ tìm được hai túi bánh quy, sau khi miễn cưỡng ăn cho no cái bụng mới bắt đầu chỉnh sửa lại kịch bản và ký ức của thân thể này.

Đây là một quyển nữ phụ phản kháng trong truyện mạt thế.

**Mạt thế: thể loại truyện về thời kỳ tận thế*

Thích Minh Tuyết là nữ phụ trong truyện, không sống qua được 50 chương đã bị chết, nhưng Thích Minh Tuyết lại bị người khác xuyên vào, người xuyên vào là một đọc giả đọc truyện này, do đó nữ phụ liền trở thành nữ chính.

Mà thân thể hiện tại của cô chính là nguyên nữ chủ, Cố Nam.

Thích Minh Tuyết cậy mình đã xem qua toàn bộ nội dung truyện, nắm giữ vô số tiên cơ, trước khi mạt thế bắt đầu đã cướp đi bàn tay vàng của nữ chính, cướp tài nguyên của nữ chính, cướp người đàn ông của nữ chính, nói tóm lại là cướp hết mọi thứ không còn dấu tích.

Có lẽ vì tác giả muốn cho nữ chính trâu bò một chút nên cho cô ta những thứ tốt nhất, kết quả là nữ chính nhìn thấy đồ gì tốt cũng đều muốn có, cuối cùng liền biến chất.

Không có bàn tay vàng, nguyên chủ không còn hào quang của nữ chính nữa, trên đường đi tới khu an toàn ở thành phố B đã bị vài người cưỡng bức, mặc dù đến được khu an toàn nhưng sống ở đó cũng chẳng phải dễ.

Sau khi vào khu an toàn ở thành phố B, nguyên chủ lại chuyển đến căn cứ ở thủ đô, phải trải qua một cuộc sống vô cùng nhơ nhớp, khổ cực, chẳng bao lâu sau bị giày vò đến chết.

Thích Minh Tuyết tung hoành ngang dọc, hô mưa gọi gió, cuối cùng cũng tự kiến tạo được một căn cứ, trở thành bá chủ một phương, thống lĩnh loài người đánh bại xác sống, đi lên đỉnh cao cuộc đời.

Trước khi chết, nguyên chủ gặp được Thích Minh Tuyết, qua những gì Thích Minh Tuyết để nên đã biết được mọi chuyện.

Cô không can tâm!

Cô ta dựa vào cái gì mà cướp mọi thứ của cô chứ?

Cô ta chẳng qua chỉ là người ngoài đến, chỉ dựa vào những thông tin

biết trước mà cô ta thể cướp lấy mọi thứ của cô.

Cô phải báo thù, cô phải sống tốt hơn Thích Minh Tuyết trong thời mạt thế.

Thời Sênh tiếp nhận toàn bộ cốt truyện, ngay lập tức ngốc ra tại chỗ. Hiện tại cô đến thì đã hơi muộn, thời đại mạt thế đã bắt đầu được 3 ngày rồi.

Thích Minh Tuyết đã cướp tất cả những thứ muốn cướp rồi, bàn tay vàng là một hạt minh châu, là do bà nội của nguyên chủ cho cô, nghe nói là vật di truyền của tổ tiên truyền lại.

Bàn tay vàng đó chính là tiêu chuẩn trong truyện mạt thế, không gian, sủng vật, linh tuyền.

Thích Minh Tuyết còn là chị họ của nguyên chủ, là con gái của em gái của mẹ nguyên chủ, là con một. Tại nhà họ Cố, nguyên chủ còn không được chiều chuộng bằng một người đằng ngoại tới ở nhờ.

Trong Cố gia, Cố Nam giống như một người ngoài, đừng nói là yêu thương, bà Cố thậm chí còn nhìn cô như một kẻ thù. Ông Cố thì lại yếu đuối, mỗi lần như thế chỉ biết lắc đầu thở dài, chỉ làm bộ xin lỗi Cố Nam nhưng lại chẳng làm gì được.

Vì vậy, khi mạt thế bắt đầu, Thích Minh Tuyết đưa hai người luôn đối xử tốt với mình là ông bà Cố đi, để lại một mình Cố Nam đang trong quá trình thức tỉnh dị năng ở lại.

Lúc rời đi còn cố ý không đóng chặt cửa lại, chỉ cần xác sống ngửi thấy mùi người thì chắc chắn sẽ lần vào, mà quả thật là đã có xác sống mò vào thật.

Nghĩ tới những âm thanh mà trước đây mình nghe được một cách mơ hồ, cô nghĩ đó chính là lúc nhà họ Cố quyết định bỏ rơi nguyên chủ.

“Meo.”

Trên đùi truyền tới cảm giác như có lông xù cọ cọ vào, Thời Sênh cúi đầu nhìn thì thấy một con mèo trắng đang xổm bên chân cô, con mắt giống như bảo thạch phát sáng trong bóng đêm. Dường như cảm nhận được ánh nhìn của Thời Sênh, con mèo trắng kêu lên một tiếng như để lấy lòng, rồi dùng đầu cọ cọ vào chân của cô.

“Bạch Hổ?” Thời Sênh lục lọi ký ức của mình cái tên của con mèo, rồi thở dài một tiếng mệt mỏi.

Một con mèo lại lấy tên là Bạch Hổ, không hổ danh là nữ chính, đến sủng vật cũng rất đặc biệt.

“Meo.” Bạch Hổ vui vẻ cọ cọ đầu vào chân cô.

Thời Sênh bế nó lên, nhẹ nhàng vuốt bộ lông của nó, thực sự rất mượt mà, lúc trước chính tiếng của nó đã đánh thức cô, nếu không thì không biết cô có thể tỉnh dậy trước khi xác sống cắn mình không nữa.

Thời Sênh không ghét mèo, vì vậy cô quyết định nuôi còn mèo này.

Mạt thế đã bắt đầu được ba ngày, bàn tay vàng cũng bị Thích Minh Tuyết cướp đi, Thời Sênh rất buồn bực.

Haizz, bàn tay vàng mất rồi nhưng dị năng cũng đã thức tỉnh.

Khi cô tỉnh dậy, cảm giác bên trong cơ thể mình có một năng lượng

gì đó rất khác lạ, lúc này cô tĩnh tâm lại để cảm nhận thì càng phát hiện ra một cách rõ ràng, cô bắt đầu thử dùng năng lượng đó.

Đầu ngón tay chợt lạnh, một bông hoa nhỏ màu đen nở bung trên đầu ngón tay cô.

Đây là cái thể loại gì?

Chương 88: Đế quốc xác sống (2)

Tạo ra hoa là cái loại dị năng gì? Lại còn là màu đen rất đặc biệt nữa chứ? Chơi bà đây hả?

Trong cốt truyện, dị năng của nguyên chủ là hệ hỏa, lực sát thương rất mạnh, nhưng không có tinh hạch thăng cấp, cho nên đến lúc chết, dị năng của cô cũng chỉ dừng ở cấp hai, nhưng sao giờ đến lượt cô lại thành một loại dị năng chưa từng thấy qua như thế này?

Thời Sênh thử nhiều lần, mỗi lần nếu không phải là nở ra một bông hoa nhỏ màu đen thì chính là nở ra hai bông hoa nhỏ màu đen, chơi nhau à?

Dị năng hệ hỏa sao lại biến thành như vậy? Biến dị cũng không giống như vậy mà.

Thời Sênh suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nhớ tới thời điểm trước đó, lúc cô ở trong phòng cùng xác sống kia, hình đã nuốt vào cái gì đó, không biết có phải là do cái thứ ấy nên cô mới biến thành bộ dạng như hiện nay không?

Trời ơi, bản cô nương đã tạo cái nghiệt gì vậy?

Hệ thống, cầu bàn tay vàng, ta muốn loại kỹ năng vừa đặc biệt rực rỡ vừa tàn bạo!

...

"A!" Tiếng thét chói tai của một người phụ nữ vang lên trên đường cái.

Vài nam nữ trẻ tuổi từ góc đường lao ra, theo sau bọn họ chính là bảy tám xác sống, hưng phấn “ô ô” đuổi theo đồ ăn đang chạy.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trên con đường trước mặt bọn họ lại có mấy xác sống khác đang lung lay, lắc lư đi tới, nghe được âm thanh, lập tức đồng loạt nhìn về phía mấy người đang chạy trốn, sau đó hưng phấn chạy đến đối diện bao vây lấy bọn họ.

"Anh Dư, làm sao bây giờ?" Người hỏi là một tên mập, trong tay mang theo một cái rìu.

Trước có sói, sau có hổ, lẽ nào hôm nay bọn họ phải chết ở chỗ này?

"Phía trên có người." Một cô gái trong bọn họ đột nhiên chỉ vào lầu hai của khu nhà bên cạnh: "Anh Dư, nơi đó có người."

Người được gọi là anh Dư ngẩng đầu nhìn lại.

Chỗ đấy chính là một tiểu khu trong thành phố này, lầu hai có một sân thượng rất lớn theo kiến trúc kiểu xưa, còn là ở ngoài trời. Lúc này, trên sân thượng có một người đang đứng, đó là một thiếu nữ, nhìn qua tuổi tác cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, trên người mặc một bộ quần áo thể thao sạch sẽ, trong lòng ôm một con mèo màu trắng.

Dư Lương cảm thấy có chút quái dị, nhưng mà lúc này sống chết ở trước mắt, hắn cũng không rảnh để ngẫm nghĩ, nhìn về phía bên dưới lầu hai kia, nơi đó có một cái cửa sắt, nhìn qua rất là rắn chắc.

Cửa của các nhà gần đó nếu không phải đóng chặt thì cũng chính là

đã bị phá hỏng, Dư Lương chỉ có thể quay về phía lầu hai hô lên: "Cô gái, có thể mở cửa cho bọn tôi vào nhờ được hay không?"

Xác sống ở hai phía càng ngày càng đến gần.

“Mau mở cửa ra, để cho chúng tôi đi vào.” Cô gái lúc trước kêu lên cũng lên tiếng, nhưng mà giọng điệu lại không tốt một chút nào.

"Cô gái, mọi người cùng là đồng loại, có thể giúp một người thì giúp một người đi, trên người chúng tôi có thức ăn, có thể chia cho cô. Cô gái, cô hãy mở cửa giúp chúng tôi đi, xác sống sắp tới rồi."

"Có phải mày bị điếc rồi hay không, mau nói cái gì đi chứ?"

Mặc kệ bọn họ nói như thế nào, thiếu nữ đứng ở trên ban công cũng không có nửa điểm động tĩnh. Nếu như không phải là con mèo trong ngực cô vẫn đang không ngừng vẫy đuôi, bọn họ còn nghĩ thiếu nữ kia chỉ là một pho tượng, căn bản cũng không phải là một con người.

Mà xác sống đã đến.

"A…"

Ba cô gái bị những xác sống đáng sợ này dọa đến mức hét chói tai, hai người đàn ông vừa phải giết xác sống vừa phải bảo vệ các cô gái, hành động bị hạn chế rất nhiều.

Ánh mắt của Thời Sênh hạ xuống nhìn những người phía dưới, mãi cho đến khi bọn họ sắp không chống đỡ nổi nữa mới đi xuống mở cửa.

Cửa vừa mở ra, ba cô gái nhanh chóng chen vào bên trong, Dư Lương và mập mạp cũng đi ngay phía sau.

Khi cửa sắt được đóng lại, xác sống vây trước cửa sắt đập rầm rầm, âm thanh kia thật sự rất chói tai.

Thời Sênh chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không nói một lời nào liền xoay người đi lên trên lầu. Ba cô gái kia bị dọa không nhẹ, Dư Lương và mập mạp liếc mắt nhìn nhau rồi đỡ họ lên lầu.

Vừa mới lên lầu, bọn họ liền thấy một xác sống ở trong phòng khách, phần đầu cũng bị cắt mất, dịch thể màu đỏ đen rơi đầy đất, trong phòng khách còn có mùi rất khó ngửi.

"Ọe!"

Ba cô gái vừa thấy cảnh tượng này, lập tức nôn một trận, sắc mặt tái mét.

"Chào cô, tôi là Dư Lương, cảm ơn cô đã cứu bọn tôi." Dư Lương chủ động tiến lên.

Bàn tay Thời Sênh vuốt ve lưng của Bạch Hổ, hơi rũ mi mắt xuống như đang suy nghĩ gì đó, sắc mặt bình tĩnh.

Dư Lương có chút kinh hãi, thiếu nữ này quá mức bình tĩnh, bình tĩnh giống như một cái ao tù nước đọng, dù gặp phải chuyện kinh khủng nào cũng không dậy nổi nửa phần rung động.

Ba ngày rồi mà hắn nghĩ nó còn dài hơn so với một thế kỷ, lúc mới bắt đầu hắn còn không thể xuống tay, đến bây giờ vì sinh tồn chỉ đành chủ động đi giết xác sống.

Nhưng khi nhìn đến những xác sống này, hắn vẫn không nhịn được mà sợ hãi, ghê tởm như trước.

"Anh, anh cảm ơn nó làm cái gì? Ban nãy mãi một lúc lâu như vậy nó mới đi ra mở cửa cho chúng ta, không chừng là muốn nhìn chúng ta chết đấy." Một cô gái mặc bộ quần áo màu xanh lam, khuôn mặt vẫn còn tái nhợt đi tới bên người Dư Lương, vẻ mặt chán ghét nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái, đột nhiên nhếch miệng cười cười, mang theo vài phần ác ý.

Khuôn mặt của cô vốn đã rất đẹp, cười lên như thế làm cho gương mặt đó càng thêm sinh động, như là bông hoa nở rộ vào đầu xuân.

Nhưng trong đôi con ngươi trong suốt như hồ nước kia của cô lại không có nửa ý cười, vẫn là gió êm sóng lặng.

Dư Lương nghe thấy thiếu nữ kia dùng giọng nói nhẹ nhàng nói ra những câu tràn đầy ác ý: "Cô có thể nhặt về được một cái mạng này không phải là do tôi mở cửa cho cô vào sao, nói thế nào thì tôi cũng là ân nhân cứu mạng của cô, cô lại còn dùng cái giọng điệu như thế này để nói chuyện với ân nhân cứu mạng của mình à? Có tin tôi đem cô ném ra cho lũ xác sống ở bên ngoài kia hay không?"

"Ân nhân? Mày thì tính là cái loại ân nhân cứu mạng gì? Nếu như mày mở cửa cho bọn tao sớm một chút thì bọn tao có phải đến mức ở cùng những con quỷ kia lâu như vậy sao? Anh, anh xem nó kìa, thái độ đó của nó là như thế nào vậy?" Dư Tĩnh bị tức đến mức đỏ cả mặt.

Đứa con gái này lại dám uy hiếp cô ta?

"Tại sao tôi phải mở cửa cho cô?" Thời Sênh không để ý tới Dư Tĩnh đang tức giận, nghi ngờ hỏi ngược lại: "Tôi có nghĩa vụ gì phải đi mở

cửa cho cô à? Thầy giáo của mấy người không dạy cho cô biết, không nên mở cửa cho người xa lạ hay sao?"

Ngu ngốc, nếu không phải bản cô nương đây thấy mấy người thật đáng thương, có quỷ ngu ngốc mới đi mở cửa cho mấy người.

Bây giờ không biết ném bọn họ ra ngoài có còn kịp hay không nhỉ?

"Bây giờ là thời kỳ nào rồi..."

"Xin lỗi cô, là em gái của tôi không hiểu chuyện." Dư Lương nhanh chóng kéo Dư Tĩnh ra.

"Anh, anh đang làm cái gì, nó..."

"Dư Tĩnh, em đủ rồi đấy!" Dư Lương đột nhiên quát lên: "Từ khi thời mạt thế đến, em kiếm thêm phiền phức cho anh còn chưa đủ sao?"

Dư Tĩnh cắn môi, viền mắt ửng đỏ, dậm chân chạy về phía hai cô gái khác.

"Xin lỗi cô, em gái của tôi từ nhỏ đã bị người trong nhà nuông chiều thành hư, cô không cần tức giận. Hôm nay quả thật là cô đã cứu bọn tôi một mạng, bọn tôi cũng có một vài thứ, sẽ chia cho cô một ít thức ăn được không? Tất nhiên... Nếu như cô..."

"Không cần." Thời Sênh ôm mèo trắng đi ra sân thượng, không nể mặt một chút nào nói tiếp: "Chỉ cần không để cho em gái của anh phát rồ lên với tôi là được."

Dư Lương lúng túng nhìn bóng lưng của Thời Sênh, mập mạp đi lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, hai anh em đồng thời cười khổ.

Cái thời kỳ tận thế chết tiệt này.

...

Buổi tối, Thời Sênh vẫn ở bên ngoài sân thượng như trước, cô chỉ để một cái ghế nằm ở trên ban công, ôm mèo trắng ngủ ở bên trên. Đám người Dư Lương không đi quấy rối, Dư Tĩnh lớn tiếng mắng vài câu nhưng rất nhanh liền bị Dư Lương ngăn lại.

Dư Lương và mập mạp đều canh gác nửa đêm, sau khi mập mạp cùng Dư Lương giao ca, Dư Lương nhìn thoáng qua về hướng trên ban công, lại phát hiện người ở ghế nằm đã không thấy đâu.

Hắn lập tức chạy đến ban công, độ ấm ở trên ghế nằm vấn còn một chút, chứng minh cô gái ấy vừa mới rời đi.

Dư Lương nhìn về phía đường phố, một bóng đen đang biến mất ở góc đường.

Dư Lương không nói được cảm giác trong lòng mình là cái gì, hắn luôn cảm thấy thiếu nữ kia rất lạ.

Thời Sênh không đi xa, cô ra khỏi tiểu khu liền đi đến vùng phụ cận này, trong lúc vô ý, cô đã phát hiện cái dị năng quỷ dị kia của mình hình như có tác dụng đối với xác sống.

Cho nên lúc này, cô là đến để nghiệm chứng.

Chương 89: Đế quốc xác sống (3)

Chương 89ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (3)

Cô chọn một cái hẻm nhỏ, nơi này có hai xác sống đang lượn lờ.

Đặt Bạch Hổ vào ba lô trên lưng, cô đứng ở trong ngõ hẻm, sử dụng dị năng của mình.

Cô không có việc gì liền dùng dị năng tập biến ra các bông hoa. Bây giờ, một lần cô chỉ có thể biến ra được ba bông hoa, khi bông hoa nhỏ màu đen nở rộ ở trên đầu ngón tay của cô, hai xác sống như ngửi được cái gì đó, xoay người nhìn về phía Thời Sênh.

Nhưng bây giờ, biểu hiện của chúng nó rất khác so với biểu hiện hưng phấn khi nhìn thấy con người, lúc này chúng có chút uể oải, lại có chút mê man.

Thời Sênh thử đi về phía trước mặt mấy bước, hai xác sống không có bất cứ một chút động tĩnh gì, vẫn duy trì nguyên dạng đứng ở nơi đó như trước.

Mãi cho đến lúc Thời Sênh tới gần chúng chỉ còn cách hai mét, chúng vẫn cứ không có bất cứ một chút động tĩnh gì.

Ta ngất, dị năng này thật kinh khủng nha!

"Ô ô!" Hai xác sống bỗng nhiên di chuyển, nhe nanh múa vuốt nhào về phía Thời Sênh.

Thời Sênh cả kinh, xoay người bỏ chạy.

Mẹ nó, dị năng đã bị dùng hết rồi!

...

Dư Lương cho rằng thiếu nữ kia sẽ không quay trở về nữa, ai ngờ không bao lâu sau, hắn liền thấy thiếu nữ đó từ góc đường chạy tới như một trận gió, giẫm lên chiếc xe dưới lầu, rất lưu loát leo lên sân thượng.

"Anh ở chỗ này làm cái gì?" Thấy Dư Lương, Thời Sênh liền nhíu mày.

"Tôi... Tôi gác đêm."

"Sân thượng là của tôi, đừng có mà tới gần chỗ này."

Thời kỳ mạt thế, đáng sợ nhất là gì?

Chính là lòng người.

Cô cũng không có tâm tình đi ứng phó với những người này, giết người ở mạt thế không coi là phạm pháp, nếu như những người này tiếp xúc quá gần với cô, không chừng lúc nào đó sẽ “báo đáp” cô luôn đấy.

Sau khi Dư Lương rời đi, Thời Sênh liền ôm mèo nằm thẳng lên trên ghế dựa, từ từ chờ dị năng khôi phục lại.

Dị năng này có thể làm cho xác sống uể oải, thậm chí còn lơ cô đi. Ở thời kỳ mạt thế, dị năng này mới là cái cần thiết để giết người cướp

của.

Mấy người cứ thử suy nghĩ một chút, một đại quân có hơn mười vạn xác sống, vậy mà ngươi có thể tự do đi lại ở bên trong, tràng diện này vô cùng phong cách còn gì.

Ngẫm lại vẫn cảm thấy rất kích động.

Chỉ là khoảng cách và phạm vi hoạt động sau này còn phải thử nghiệm thêm mới biết được.

Thời Sênh thở dài, dựa vào việc cô là nữ chính bị đoạt mất bàn tay vàng, nếu muốn vùng dậy thì cũng khó đây.

Hôm sau, đám người Dư Lương đang thảo luận xem nên đi hướng nào, còn Thời Sênh vẫn nằm trên cái ghế ở ngoài ban công như trước, dáng vẻ nhàn nhã lười biếng làm cho Dư Tĩnh giận đến nghiến răng.

"Bọn tôi đang muốn thu thập một chút vật tư, sau đó ra khỏi thành phố này, cô có đi cùng không?" Dư Lương từ trong nhà đi ra, thái độ rất tốt hỏi cô.

"Không đi."

"Không biết tốt xấu." Giọng nói châm chọc của Dư Tĩnh từ phía sau truyền đến.

Thời Sênh nghiêng đầu, giọng nói bình tĩnh: "Tôi còn muốn sống thêm mấy ngày nữa, không muốn sớm như vậy liền biến thành xác sống."

Cũng chỉ biết hét chói tai để dẫn xác sống tới, đi cùng với bọn họ làm

cái gì? Đem thức ăn mang đến miệng cho lũ xác sống kia sao?

"Những lời này của mày là có ý gì?" Dư Tĩnh lớn tiếng kêu lên: "Bọn tao cho mày đi theo là vì thấy mày đáng thương, mày nghĩ rằng bọn tao muốn cho mày đi theo lắm chắc?"

"Cô kêu lên ở đây chúng nó sẽ tới đấy." Thời Sênh có chút hả hê chỉ chỉ phía dưới: "Cô cứ như vậy là muốn hợp làm một thể với xác sống sao? Sớm biết như vậy tôi đã không cứu cô."

"Mày..." Dư Tĩnh chỉ vào Thời Sênh, ngón tay run run, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Mập mạp cùng hai cô gái khác cũng đi ra, nghe thấy âm thanh “Ô ô” càng ngày càng lớn ở phía dưới, sắc mặt của hai cô gái đều trở nên trắng bệch.

"Anh Dư, đi nhanh thôi, chốc nữa nơi này bị bao vây thì lại không đi được." Mập mạp đi ra nhắc nhở Dư Lương.

Dư Lương bất đắc dĩ lắc đầu, lôi kéo Dư Tĩnh rời đi, Thời Sênh từ trên ban công nhìn bọn họ biến mất ở góc đường.

"Meo." Bạch Hổ cọ cọ vào cánh tay của Thời Sênh.

Thời Sênh sờ sờ đầu của nó, lầu bầu nói: "Chúng ta phải tìm được một dị năng giả hệ không gian và dị năng giả hệ thủy, nếu không cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn."

Lấy thói quen sinh hoạt xa xỉ của Thời Sênh, mặc kệ là tới chỗ nào, ý nghĩ đầu tiên cũng đều là làm sao để cho mình sống thoải mái hơn.

Bạc đãi người nào đi chăng nữa cũng không thể bạc đãi chính mình.

...

Mạt thế ngày thứ sáu, đã có người sử dụng dị năng xuất hiện, chẳng qua bởi vì ngày trước yếu ớt như một con gà, chưa tới hai ngày đã không thể sống, ngược lại cũng có những người có bộ phận trên thân thể xảy ra biến dị đã bắt đầu giết xác sống đến thuận buồm xuôi gió.

Thời Sênh đứng ở chỗ rẽ trong ngõ nhỏ, nhìn những người đang giết xác sống ở bên kia.

Kim mộc thủy hỏa thổ cô đều đã gặp, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hệ lôi, người kia phát ra lôi điện tuy rằng chỉ to bằng ngón út, nhưng so với người khác chỉ có thể phát ra một đốm lửa nhỏ thì vẫn mạnh hơn nhiều.

Bên kia tổng cộng có hơn mười người, dẫn đầu là người đàn ông có hệ lôi, bọn họ đang bảo vệ ba chiếc xe việt dã ở sau lưng.

Người mà Thời Sênh chú ý là thiếu nữ ở bên cạnh người đàn ông kia, tóc dài được buộc lên, trong tay không ngừng phát ra băng nhận, so với những người khác thì dị năng dị năng của cô ta mạnh mẽ hơn nhiều, liên tục sử dụng cũng không thấy xuất hiện hiện tượng dị năng bị khô kiệt.

Thích Minh Tuyết...

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Vậy thì người đàn ông có dị năng hệ lôi kia chính là CP của cô ta - Tống Thập.

Thời Sênh nở nụ cười xấu xa, có nên chia rẽ cặp này hay không nhỉ?

Xác sống bị hấp dẫn tới càng ngày càng nhiều, ngay cả ngõ nhỏ nơi Thời Sênh đứng cũng có mấy con tới. Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm trong tay, chờ xác sống đi vào liền vung kiếm chém. Rõ ràng là một kiếm nhẹ nhàng như gió nhưng lại trực tiếp chặt luôn đầu của xác sống, thân thể chúng ầm ầm đổ xuống đất.

Hệ thống không biết Thời Sênh móc thanh thiết kiếm kia từ trong đâu ra, nó đã hỏi qua nhưng ký chủ nhà nó nói nó tự mình đi mà tìm hiểu.

Nó tra ra được thì còn tới hỏi cô làm gì?

Trên thanh thiết kiếm kia có một chút năng lượng ba động, đáng tiếc là quá yếu, nó không cách nào phân tích được năng lượng đó rốt cuộc là cái gì.

#Sao trên người ký chủ luôn có thể lấy ra những vật kỳ quái#

Thời Sênh giải quyết xong mấy cái xác sống, người bên kia cũng đánh ra được một lỗ hổng, bắt đầu rút lui. Một chiếc xe việt dã dẫn đầu, đâm thủng lỗ hổng không có nhiều xác sống lắm, tất cả mọi người ở phía trước liền lên xe.

Chỉ để lại Tống Thập và Thích Minh Tuyết cản ở phía sau.

Thời điểm chiếc xe đi đến chỗ của Thời Sênh thì bỗng nhiên dừng lại.

"Lên xe." Cửa xe bị người khác đẩy ra, giọng nói mang theo lo lắng của một nam sinh có khuôn mặt trẻ con hướng về phía cô gào lên.

Con ngươi của Thời Sênh xoay chuyển, nhảy lên xe.

Thật muốn nhìn một chút nét mặt của Thích Minh Tuyết khi trông thấy cô, nhất định là sẽ rất đặc sắc cho mà xem.

Người trên xe việt dã không nhiều lắm, hơn nữa lái xe cũng chỉ có ba người, ngoại trừ lái xe, trên người của hai người khác đều có vết máu.

Thời Sênh vừa lên xe, ba người đó đều quan sát cô một phen. Quần áo trên người cô rất sạch sẽ, ba lô có chút cũ và không lớn, giống như loại túi mà học sinh hay mang đi học.

Đây đã là ngày tận thế thứ sáu rồi, sao cô gái này vẫn ăn mặc được sạch sẽ như vậy?

Xem ra chắc là từ khi bắt đầu mạt thế đã luôn không ra khỏi cửa.

Bây giờ còn chưa hết nước, bảo trì sạch sẽ cũng không phải cái chuyện gì lạ, cho nên bọn họ cũng không nghĩ nhiều.

"Anh ba, anh ba, phía trước có xác sống." Nam sinh có khuôn mặt trẻ con bỗng nhiên chỉ vào phía trước kêu lên.

Xác sống ở phía trước rậm rạp chằng chịt, nhìn qua đoán chắc phải có tới hai ba trăm con.

"Không xông qua được." Người đàn ông ngồi ở vị trí kế bên tài xế trầm mặt nói một câu.

Tầm mắt của hai người dò xét một vòng ở bốn phía, cuối cùng rơi vào một cái siêu thị, bên trong siêu thị rất loạn, đoán chừng là đã bị người khác vào lục lọi qua, nhưng mà cửa cũng tốt.

Nhanh chóng dừng xe lại: "Xuống xe, đi vào siêu thị, che chở cho người phía sau."

Thời Sênh bị người nam sinh có khuôn mặt trẻ mặt con kéo xuống xe, là người đầu tiên chạy vào siêu thị. Một vài người lục tục đi xuống từ các xe phía sau, nam nữ già trẻ đều có, Thời Sênh con thấy được cả ông Cố và bà Cố.

Thích Minh Tuyết ở chỗ này thì nhìn thấy bọn họ cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Toàn bộ người bên ngoài đều đã đi vào, mấy người hợp lực kịp thời chặn cửa lại, nghe thấy tiếng đập cửa của mấy cái xác sống bên ngoài, trong lòng một đám người cũng theo đó nhảy lên.

Sau khi xác định là chúng không thể vào được, những người này mới tự tìm chỗ để nghỉ ngơi, một số người lại bắt đầu tìm kiếm xem trong siêu thị có còn vật tư hay không.

Đoàn người tản ra, thân ảnh của Thời Sênh liền lộ ra ngoài.

"Tiểu Nam..." Ông Cố nhìn thấy Thời Sênh, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vẻ mặt xấu hổ và chột dạ.

Chương 90: Đế quốc xác sống (4)

Bà Cố đứng ở bên cạnh chồng, nghe ông ta gọi như thế thì cũng nhìn sang theo, vừa thấy con gái nhà mình thì trên mặt liền hiện lên một tia không được tự nhiên.

"A, cô biết chú Cố và dì Cố sao?" Nam sinh có khuôn mặt trẻ con kia kinh ngạc nhìn Thời Sênh, tùy tiện cứu được một người lại còn là người quen nữa?

Thời Sênh cười lạnh một tiếng: "Đương nhiên là biết, bọn họ chính là ba mẹ của tôi."

"Ba mẹ?" Nếu là cha mẹ làm gì phải dùng giọng nói cứng rắn và châm chọc như vậy để nói?

"Tiểu Nam, lúc đó con..."

Bà Cố cắt ngang lời nói của ông Cố, biểu tình trên mặt vừa lo lắng vừa phẫn nộ: "Con cái nha đầu chết tiệt này, suốt ngày chạy loạn, lúc mạt thế tới, con có biết ba mẹ không tìm được con đã lo lắng như thế nào không?"

Nói đến đây, bà Cố nghẹn ngào, khóc lóc kể lể: "Nếu đã trở về thì phải ngoan ngoãn ở cùng một chỗ với chúng ta, ba và mẹ sẽ bảo vệ con."

"Không nhận nổi, tôi cũng không có ba mẹ đem con gái ruột thịt nhà mình vứt bỏ rồi mang theo con gái của người khác đi." Muốn bản cô

nương cùng mấy người diễn kịch ư, nằm mơ đi!

Bà Cố là nghĩ Thời Sênh chỉ có một người, muốn sống sót ở cái thời kỳ mạt thế này thì nhất định sẽ phải nghe theo bọn họ.

Trong cốt truyện, nguyên chủ cũng gặp được bọn họ, nhưng mà là ở trên đường đi đến thành phố B.

Khi đó bà Cố cũng nói như vậy, nói cô không hiểu chuyện suốt ngày chạy loạn, bọn họ không tìm được cô nên đã thương tâm như thế nào. Lúc đó nguyên chủ vì để thoát khỏi mấy người bôi nhọ mình thành cầm thú, đành phải miễn cưỡng chịu đựng, bị người chung quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn xem.

Đáng tiếc, cô cũng không phải Cố Nam.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nam sinh có khuôn mặt trẻ con kia có chút mê man, người xung quanh cũng đều nhìn về hướng bên này.

Thời Sênh nhìn bà Cố ở trước mặt, mở miệng: "Lúc tận thế mới bắt đầu thì người tôi bị sốt, cho nên ba mẹ tôi liền vứt bỏ tôi, mang theo chị họ của tôi cùng nhau bỏ chạy."

"Cái gì? Vứt bỏ con gái của mình để chạy?"

"Loại chuyện như thế này bọn họ sao có thể làm được?"

Hiện tại mới chỉ là ngày thứ sáu của mạt thế, ngoại trừ một vài người vốn đã có tội ác chồng chất, đại bộ phận người ở đây vẫn còn giữ được nhân tính, lương tri.

"Mày là một đứa con gái bất hiếu, lúc trước tại sao tao lại sinh một con bạch nhãn lang* như mày? Trước đây, mày lêu lổng cùng người

bên ngoài, chúng tao cũng không quản được mày, bây giờ mày còn nói tao như vậy, tao đây đã tạo cái nghiệt gì chứ?"

**Bạch nhãn lang: sói mắt trắng – ý chỉ người vong ơn phụ nghĩa*

Bà Cố bắt đầu khóc lên, nói giống như mọi chuyện thật sự là như vậy.

Trong chốc lát mọi người cũng không biết nên tin ai.

"Được rồi, được rồi, hiện tại còn sống cũng không dễ dàng, mấy người đều là người một nhà, có thù gì thì qua một đêm cũng bỏ qua đi. Hiện tại sống mới là quan trọng yếu."

"Tất cả mọi người giải tán đi, nên nắm chắc thời gian để nghỉ ngơi."

Người đàn ông lái xe lúc trước làm cho mọi người tản ra, sau đó anh ta liếc mắt sang nhìn Thời Sênh: "Chuyện của cô, chờ lão đại và Thích tiểu thư trở về rồi nói, nghỉ ngơi trước đi."

Thời Sênh kéo khóe miệng nở nụ cười: "Không có gì đáng để nói, tôi không quen bọn họ."

"Tiểu Nam... Con đừng giận dỗi nữa, ở bên ngoài bây giờ như thế nào con cũng không phải không thấy được, đi cùng với chúng ta mới là an toàn nhất." Tính tình của ông Cố vẫn tương đối mềm yếu, luôn bị bà vợ chèn ép, cho nên ông ta nói chuyện cũng chậm rì rì.

"Vậy ông cứ coi như tôi đã chết rồi là được." Bản cô nương đây không hầu hạ cha mẹ như vậy: "Trong mắt hai người cũng chỉ có Thích Minh Tuyết, hai người đi mà làm ba mẹ của cô ta luôn đi, tôi không với cao nổi."

Dù sao trong nguyện vọng của nguyên chủ cũng không có chuyện gì liên quan đến bọn họ.

Trước đây, quả thật nguyên chủ cũng hận bọn họ, nhưng vì bọn họ là cha mẹ của cô, nói cho cùng thì vẫn là người sinh ra và nuôi cô lớn, cho dù bọn họ có đối đãi với mình như vậy, cuối cùng cô cũng không có ý muốn trả thù.

"Tốt tốt tốt! Tao và ba mày coi như nuôi không mày nhiều năm như vậy, sau này chúng tao cùng với mày không có bất cứ quan hệ gì nữa. Lão Cố, chúng ta đi."

"Ôi chao, Tiểu Nam..."

"Đi, ông còn muốn nói cái gì với nó, người ta cũng sẽ không nhận ông." Bà Cố lôi ông Cố qua một bên, trong miệng lớn tiếng ồn ào, "Nuôi con chó nó còn biết vẫy đuôi, chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy, ông xem đi, kết quả là được cái gì?"

Nam sinh có gương mặt trẻ con và người đàn ông lái xe kia đều mang vẻ mặt xấu hổ, đây là chuyện nhà của người ta, bọn họ không thể xen mồm vào.

Thời Sênh nhìn ông bà Cố và những người vây quanh bọn họ đang chửi bới cô, biểu tình trên mặt càng ngày càng lạnh.

Nguyên chủ có bao giờ nghi ngờ rằng mình rốt cuộc có phải là con gái của bọn bọ hay không?

Có cha mẹ nào sẽ đối đãi như thế với con gái của mình?

[Nhiệm vụ chi nhánh: Làm sáng tỏ thân phận. Cam chịu tiếp thu.]

Giọng nói của Hệ thống bỗng nhiên vang lên, dọa cho Thời Sênh giật mình.

Làm sáng tỏ thân phận là cái quỷ gì?

Lẽ nào nguyên chủ thật sự không phải là con gái của nhà họ Cố?

Trời ạ, bản cô nương đây chỉ tùy tiện tự hỏi thế thôi mà.

Hệ thống, mi cũng không nên tùy tiện quẳng nhiệm vụ ra như thế chứ?

Còn đặc biệt không để cho người ta có cơ hội từ chối, mi như vậy rất dễ làm bản cô nương đây mất đi điểm số đó.

Lần trước không phải là mi còn không ép buộc ta sao? Hệ thống, mi thay đổi...

[Ký chủ, phần thưởng của cái nhiệm vụ chi nhánh này rất dày.] Hệ thống rất thân thiết nhắc nhở.

Rất dày? Có thể đem đến cho cô điểm làm người tăng lên đến mức ổn định sao?

[Ký chủ, xin không cần có ý nghĩ viển vông.]

Mi mới có ý nghĩ viển vông đấy, đừng tưởng rằng bản cô nương đây không biết đó chẳng qua cũng chỉ là một chuỗi số liệu.

[...] Nó lựa chọn câm miệng.

Cố Nam không phải là con gái của nhà họ Cố, vậy cô là con gái của ai? Lẽ nào ông Cố ngoại tình cho nên bà Cố mới có thành kiến lớn

như vậy với cô?

Thời Sênh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, cô nên tìm một cơ hội đi hỏi ông Cố một chút.

...

Tống Thập và Thích Minh Tuyết sang tận ngày thứ hai mới trở về, vừa trở lại một cái thì ông bà Cố liền vây lại, dáng vẻ quan tâm, giống như cô ta mới đúng là con gái của bọn họ.

Thời Sênh dựa vào khung hàng nhìn cảnh tượng hoà thuận vui vẻ ở bên kia, vẻ mặt đạm mạc, ánh mắt bình tĩnh, không có nửa phần tức giận hay là đố kị.

Nam sinh có ương mặt trẻ con tên là Tô Tế Dạ quan sát hồi lâu, cậu ta luôn cảm thấy nữ sinh này có điểm gì đó không đúng.

Từ khi bọn họ để cho cô lên xe, đến lúc tranh luận cùng với ông bà Cố, mặc dù trên mặt cô có biểu cảm, nhưng đôi tròng mắt kia từ đầu đến cuối cũng đều là một mảnh yên tĩnh.

"Tiểu ngũ, cậu nhìn con gái nhà người ta làm gì? Coi trọng phải không? Tuổi còn nhỏ mà đã bắt đầu tư xuân, như vậy là không tốt." Người đàn ông có sắc mặt ngăm đen trêu ghẹo, vỗ đầu Tô Tế Dạ một chút, sau đó còn nghiêm túc nói: "Ngay cả Thích tiểu thư cũng không có khí thế mạnh mẽ như cô gái này đâu."

Người đàn ông lái xe tên là Triệu Cảnh nhìn thoáng qua về hướng của Thời Sênh: "Tôi cũng cảm thấy cô ấy không giống người bình thường, lúc trước tôi từng quan sát qua, ánh mắt của cô ấy khi nhìn những xác sống kia và hiện tại cũng không có gì khác biệt."

Không biết có phải là ảo giác hay không mà anh ta cảm thấy ánh mắt của cô khi nhìn con người còn lạnh lẽo hơn so khi nhìn xác sống.

"Tối hôm qua tôi gác đêm, tôi canh gác bao lâu, cô ấy liền nhìn chằm chằm vào tôi bấy lâu. Vậy mà sáng sớm hôm nay tôi thấy cô ấy hoàn toàn không giống như là không được nghỉ ngơi tốt."

"Này này, mấy người có xác định là đang nói về một nữ sinh chưa đến hai mươi tuổi, mà không phải là lão đại của chúng ta không thế?" Tô Tế Dạ đen mặt, người mà bọn họ nói là một nữ sinh sao?

Mấy người lắc đầu nhìn cậu giống như nhìn kẻ ngốc, Triệu Cảnh giảm thấp âm thanh nói: "Chú ý cô ấy nhiều một chút."

Bên kia, Thích Minh Tuyết cũng đã nói xong, cô ta nhìn thoáng qua phương hướng của Thời Sênh, sau đó cầm một lọ cháo Bát Bảo đi tới trước mặt Thời Sênh, giọng nói ôn nhu nói: "Em họ, ăn một chút gì đi."

Thời Sênh khẽ ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn cô gái đang đứng ở trước mặt mình.

Thích Minh Tuyết hoàn toàn khác so với ở trong trí nhớ của cô.

Bây giờ, Thích Minh Tuyết xinh đẹp chói mắt, gương mặt trơn mềm trắng nõn giống như là lòng trắng trứng vừa mới được bóc vỏ đi xong, con ngươi như một hồ nước thanh tuyền, ánh nước mênh mông, một cái nhăn mày, một tiếng cười cũng đều mang theo mị hoặc dụ người.

Thời Sênh kéo khóe miệng, cười cười, "Không có hứng thú, tôi bị mất trí nhớ nên không biết cô."

Nụ cười của Thích Minh Tuyết trở nên cứng đờ, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục lại, "Em họ, em đừng giận dỗi nữa, dì cả chỉ là bị tức giận đến hồ đồ mà thôi, chốc nữa em ra nói lời xin lỗi thật tốt là được."

Chương 91: Đế quốc xác sống (5)

Chương 91ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (5)

Thích Minh Tuyết ngoài mặt thì ôn nhu, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ, không hổ danh là nữ chính, lúc đi cô ta đã cố ý không đóng kỹ cửa lại, không nghĩ tới vận may của Cố Nam lại tốt như vậy, còn chạy được đến tận nơi này.

Nhưng mà cô ta đã đoạt đi bàn tay vàng của Cố Nam, cô ta muốn nhìn thử xem nữ chính không có bàn tay vàng còn có thể kiêu ngạo được giống như là ở trong sách nữa hay không?

"Minh Tuyết, con còn nói với nó cái gì nữa, nó chính là một con sói mắt trắng." Bà Cố nắm lấy Thích Minh Tuyết kéo đi.

"Dì cả, em họ chỉ có một mình..."

"Con quan tâm nó làm cái gì, con không biết hôm qua nó đã nói như thế nào đâu, sau này dì sẽ không có đứa con gái nào như nó nữa."

"Dì cả, nói như thế nào thì cũng đều là người một nhà, em họ vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, dì đừng nên tính toán với em ấy..."

Giọng nói của hai người dần dần đi xa, Thời Sênh cúi thấp đầu thưởng thức thiết kiếm trong tay, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào một đôi con ngươi lạnh lùng.

Là nam chính. Tống Thập rất đẹp trai, chỉ là đối với người đã nhìn

qua những người đàn ông có vẻ đẹp làm cả người và thần đều căm giận như Sở Đường hay Lục Thanh Vận thì nhiều lắm Tống Thập cũng chỉ làm cho cô cảm thấy đẹp hơn so với người bình thường một chút mà thôi.

"Đội ngũ của tôi không chào đón cô, bây giờ cô hãy rời khỏi chỗ này đi." Giọng nói của Tống Thập cũng giống như con người của hắn ta, lạnh như băng, không chứa một chút tình cảm nào.

Ôi ta ngã, Thích Minh Tuyết đã nói cái gì đó với Tống Thập, đây là muốn đuổi bản cô nương đi à?

"Lão đại, cô ấy vẫn chỉ là một cô gái nhỏ..." Lời của Tô Tế Dạ còn chưa nói hết, liền bị đôi mắt lạnh của Tống Thập đảo qua, Tô Tế Dạ cũng không dám nói tiếp.

Thời Sênh kéo khóe miệng nở nụ cười, cầm cái túi chứa Bạch Hổ từ dưới đất xách lên, nhẹ giọng nhắc đi nhắc lại tên của hắn ta: "Tống Thập, Tống thiếu gia, chậc..."

Tống Thập khẽ nhíu mày, cô nữ sinh này quả thật rất quái lạ, để cho cô ta rời khỏi đội ngũ chính là lựa chọn chính xác.

Thời điểm Thời Sênh đi ngang qua ông bà Cố liền dừng lại: "Cố tiên sinh, tôi có chuyện muốn nói với ông mấy câu, có thể chứ?"

Ông Cố nhìn về phía bà Cố như đang thầm hỏi ý kiến, bà Cố trực tiếp chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác, lúc này ông Cố mới cùng Thời Sênh đi ra khỏi siêu thị.

"Cố tiên sinh, ông có thể nói cho tôi biết cha mẹ ruột của tôi là ai không?" Thời Sênh liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Nghe vậy, sắc mặt của ông Cố trở nên tái nhợt "Tiểu Nam, con..." Từ nơi nào mà biết được chuyện này?

Mẹ ruột của nguyên chủ tên là Trình Tố, là mối tình đầu của ông Cố, còn cha cô là ai thì ông Cố cũng không biết. Lúc đó, Trình Tố đem cô mới vừa được sinh ra không bao lâu ôm đến gia đình ông, cầu xin ông và bà Cố nhận nuôi cô.

Lúc đó bà Cố rất không vui, nhưng mà Trình Tố còn cầm theo một khoản tiền rất lớn đến, lúc này bà Cố mới đồng ý.

Vài chục năm nay, Trình Tố giống như bị bốc hơi khỏi nhân gian, cũng chưa từng thấy bà thêm một lần nào nữa.

Trình Tố là người ở thủ đô, chẳng lẽ bà đã về thủ đô rồi?

Muốn đến thủ đô thì phải đi qua thành phố B, hơn nữa hiện tại cũng không có máy bay. Thời Sênh đành phải đè chuyện này xuống trước, nếu đã phát sinh nhiệm vụ chi nhánh thì khẳng định cũng không dễ làm như vậy.

Thời Sênh rời khỏi siêu thị, ở vùng phụ cận tìm được một chiếc xe, bên trong còn có một cái xác sống. Thời Sênh vứt nó ra ngoài, lái xe đi theo phía đội ngũ của Thích Minh Tuyết.

Thích Minh Tuyết và Tống Thập đều biết, nhưng mà đường lớn cũng không phải của bọn họ, nên bọn họ cũng không thể không cho cô đi cùng?

Từ thành phố A đi ra ngoài, người của Tống Thập tổn thất mất năm người, những người khác cũng đã chết đi từ trên đoạn đường lúc trước, cộng lại vốn có hơn ba mươi người, bây giờ cũng cũng chỉ còn lại có hơn mười người, bốn chiếc xe giảm mạnh chỉ còn hai

chiếc xe.

Thời điểm ra khỏi thành phố, gặp được Dư Lương và mập mạp, hai người đều đã thức tỉnh dị năng rồi, đáng tiếc Dư Tĩnh và hai cô gái kia đều đã chết.

Tống Thập để cho hai người gia nhập đội ngũ, khi thấy Thời Sênh đi theo phía sau cùng, hai người đều vô cùng ngạc nhiên. Cô gái này vẫn còn sống?

Mạt thế ngày thứ mười ba.

Đội ngũ đi ra khỏi thành phố A, tiến về phía thành phố B.

Mạt thế ngày thứ hai mươi.

Đội ngũ gặp được quân đội đang tìm cách cứu viện những người còn sống sót.

Mạt thế ngày thứ hai mươi lăm.

Mưa to, đội ngũ bị kẹt trong một cái thôn.

Thời Sênh đứng ở trước cửa sổ, nhìn mưa phía bên ngoài, ánh mắt có chút tối tăm.

Sau trận mưa lớn này, xác sống sẽ tiến hóa, sẽ không cử động một cách chậm chạp nữa, tốc độ của bọn họ cũng sẽ giống như con người bình thường.

Không ít xác sống còn xuất hiện dị năng.

Mà trong đầu xác sống cũng bắt đầu xuất hiện tinh hạch.

Trên đầu ngón tay của Thời Sênh chậm rãi nở ra bông hoa nhỏ màu đen, cô cũng nên đi giết xác sống. Có tinh hạch, dị năng này của cô sẽ thăng cấp nhanh hơn rất nhiều.

Bây giờ dị năng của cô có thể làm cho xác sống không nhìn thấy mình, nhưng chỉ hữu hiệu khi đuổi một hai con, nhiều hơn thì lại không được.

"A!"

"Cô ta biến thành xác sống rồi."

Căn phòng bên cạnh phòng của Thời Sênh bỗng nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, ngay sau đó chính là một trận hỗn loạn. Loại tình huống này khi ở trên đường gặp phải không dưới mười lần, không ít người bị bắt, bị cắn nhưng đều không muốn nói ra.

[Ký chủ, mưa này có thể phụ trợ dị năng của cô.]

Hả?

Hệ thống sao lại có lòng tốt nhắc nhở cô chứ? Nhất định là có âm mưu!

[...] Nó thật sự chỉ nhắc nhở đơn thuần mà thôi, có phải ký chủ bị mắc chứng vọng tưởng bị hại rồi không?

Tuy rằng cảm thấy hệ thống có âm mưu nhưng Thời Sênh vẫn thu dọn đạc của mình, nhét Bạch Hổ vào trong ba lô rồi đẩy cửa ra đi ra ngoài, thừa dịp lực chú ý của những người đó đều ở bên kia, cô cấp tốc chạy về phía một đầu khác của ngôi làng.

Cô không thấy được, ngay sau khi cô rời đi, Thích Minh Tuyết cũng theo đi cô.

Thời Sênh đi đến chỗ không có ai liền thả chậm tốc độ, mặc kệ nước mưa đánh vào trên người mình, những giọt nước mưa này mang theo hắc khí nhè nhẹ rơi xuống trên người cô, hắc khí này lập tức ẩn vào trong thân thể.

Sau khi hắc khí tiến vào thân thể, cô có thể cảm thấy dị năng trong cơ thể mình hiện giờ đã trở nên mạnh mẽ hơn, không ngừng ở di động trong thân thể.

"Rống!"

Một xác sống từ trong căn phòng bên cạnh xông ra, tấn công về phía Thời Sênh, Thời Sênh nghiêng người tránh đi, thiết kiếm đâm vào đầu của xác sống đó.

Trong bóng tối, càng ngày càng có nhiều xác sống xuất hiện.

Thời Sênh lại phát hiện dị năng của mình không thể sử dụng, dị năng ở trong thân thể cô vô cùng mạnh mẽ, nhưng cô lại hoàn toàn không có cách nào sử dụng được chúng.

Mẹ nó, Hệ thống cái này lại đào hố chôn cô nữa rồi.

Thời Sênh chỉ có thể mang theo thiết kiếm đi chém, một xác sống chết thì một con khác lại lên, giống như là xác sống của cả làng đều tập trung ở chỗ này.

"Bùng!"

Một tiếng nổ đột ngột vang lên, Thời Sênh chỉ cảm thấy ánh sáng

trước mắt đột nhiên chói lóa, trong chớp mắt bản thân liền bay ra ngoài, trong tai toàn là âm thanh vù vù, nước mưa rơi ở trên người cô đau rát như đang mài mòn người ta vậy.

Mẹ cả nhà nó!

Đứa mất dạy nào dám đánh lén bà?

Thời điểm Thời Sênh rơi xuống, ánh mắt quét về phía một bóng người đứng trên nóc nhà ở đằng xa, sau đó trước mắt cô liền tối sầm lại, hoàn toàn rơi vào bóng tối.

...

Thời Sênh bị lạnh mà tỉnh, cô vừa mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt trắng đến dọa người, một đôi con ngươi đen như mực đang chuyên chú theo dõi cô, trong con ngươi có chút đờ đẫn và mê man.

Ta khóc, xác sống à?

Sai, người này ngoại trừ sắc mặt tái nhợt giống như đang trát phấn, còn những chỗ khác hoàn toàn giống như con người, ngay cả quần áo mặc trên người cũng là quần áo rất bình thường.

Ánh sáng bốn phía phác họa bóng người trước mặt là một thiếu niên khoảng mười bảy mười, tám tuổi, khuôn mặt rất tinh xảo, giống như là búp bê trong tủ kính.

Hắn ta không có biểu hiện ra bất kỳ dấu hiệu nào của dục vọng muốn công kích, Thời Sênh cũng chỉ có thể cứng ngắc bất động.

"Anh..." là cái thứ gì vậy a?

"A a."

Thời Sênh: "..."

Mẹ nó, thật sự là xác sống rồi!

Hắn ta nằm ở trên người Thời Sênh, lúc này, thấy cô đã tỉnh liền vụng về đứng lên, còn vươn tay về phía cô, nghiêm mặt: "A a."

Thời Sênh suy nghĩ một hồi, thử đưa tay đặt vào trong tay của hắn, hắn lập tức cầm tay cô, cố gắng kéo cô lên.

Tay hắn rất lạnh, giống như là bị đông lạnh ở bên trong tủ đá nhưng mà không cứng ngắc, giống như tay của con người bình thường.

Xác sống ấy kéo tay cô đến gần bên miệng của mình, Thời Sênh cả kinh co rụt lại, nhưng mà hắn nắm rất chặt, ép buộc đưa tay của cô về phía miệng của mình.

Chương 92: Đế quốc xác sống (6)

Chết tiệt tiệt tiệt!!! Cái thứ khốn kiếp này muốn ăn cô à?

Kiếm của bà đâu rồi?

Bà phải chém chết hết lũ chúng nó đi!

Đúng lúc Thời Sênh đang tìm thanh kiếm của mình thì một thứ vừa lạnh toát vừa mềm mại lướt qua đầu ngón tay, toàn thân cô run rẩy, hướng ánh mắt kinh dị nhìn về phía tên xác sống đó.

Hắn ta đang liếm đầu ngón tay cô, đôi lông mày khẽ nhíu lại giống như đang cảm thấy không hề ngon chút nào.

“A a!”

“???” Không hiểu, nói tiếng người đi.

“A a!!!” Cái xác sống kéo cánh tay lên trước mặt cô, gầm lên như có đôi chút nôn nóng sốt ruột.

Thời Sênh nhìn cánh tay của mình.

Ừm… rất sạch sẽ, rất mịn màng, quả thật là rất đẹp.

“A a!”

Tên xác sống thò ngón tay ra, chọc chọc vào ngón tay cái của cô,

trong cặp đồng tử cứng đờ ấy lóe lên sự mong chờ và khao khát thứ gì đó.

Thời Sênh cũng thò ngón tay ra chọc chọc hắn.

Làm cái trò gì vậy?

Chọc một cái có thể chọc chết bản cô nương sao?

Bởi vì không biết phải biểu đạt như thế nào, tên xác sống sốt ruột đi quanh Thời Sênh hai vòng, cuối cùng nhanh như chớp mắt chạy vụt đi mất.

Thời Sênh: "…”

Đây là trò chơi mới à?

Thế giới của xác sống, bản cô nương đây quả thật không thể hiểu nổi!

Đến lúc này, Thời Sênh mới quan sát nơi mà mình đang đứng. Đây là một hang động không lớn, nhất định là không thể nào là cô bị rơi xuống dưới này bởi vì bên trên không hề có lỗ hổng nào cả.

Vậy nên là do cái tên xác sống kia đã đem cô vào đây?

Chỉ số thông minh của xác sống cao như vậy sao?

Đáng sợ quá đi mất!

Túi đeo và thiết kiếm của cô đều được để ở một góc không xa, có lẽ cũng là do tên xác sống đó nhặt về. Bạch Hổ đang nằm bò ra ngủ ở bên cạnh, cô gọi mấy lần cũng không chịu tỉnh, nhìn lên phía trên

cũng không có gì bất thường, không biết có phải sắp thức tỉnh dị năng không nữa?

Động vật cũng có thể thức tỉnh dị năng, chỉ có điều xác suất thấp hơn con người rất nhiều.

Đồ đạc trong túi vẫn còn nguyên nhưng thức ăn bị ngâm trong nước chắc chắc không thể ăn được nữa.

Thích Minh Tuyết!

Lại còn dám âm mưu chơi xấu cô…

Thời Sênh thu dọn đồ đạc, vừa bước ra khỏi hang động, cô lập tức trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Cái hang động này tại sao lại có ở trên vách núi cao cheo leo như thế này?

Tên xác sống đó chẳng lẽ biết bay à?

Xác sống biết bay hay không Thời Sênh không biết, nhưng rất nhanh sau đó cô liền biết được tên xác sống đó làm thế nào có thể lên được đến đây, hắn có thể thuấn di*.

**Thuấn di: kỹ năng xuyên không gian*

Hắn cứ như thế đột ngột xuất hiện bên cạnh cô, nếu không vì khả năng làm chủ tốt, cô chắc chắn đã sớm bị dọa đến rơi xuống vách núi thăm thẳm kia rồi.

“A a!” tên xác sống đưa bông hoa mà trắng đang cầm trong tay cho Thời Sênh, chỉ chỉ vào ngón tay của cô, rồi lại chỉ chỉ vào bông hoa.

Thời Sênh: "…” Hoàn toàn không hiểu gì cả!

Cô đưa tay cầm bông hoa nhỏ, hỏi một cách thăm dò: "Tặng ta hả?”

Tên xác sống lập tức lắc đầu: "A a!”

Không phải tặng cho bà đây, vậy ngươi đưa ta làm cái gì, chẳng lẽ để bà đây nhìn xem tại sao hoa lại có màu trắng như thế à?

Có tin là bà đây có thể cho ngươi biết tại sao hoa lại có này đỏ không?

Hoa?

Cái thứ này không phải đang muốn nói đến dị năng của cô đấy chứ?

Thời Sênh do dự một lúc, cô dùng dị năng làm ngưng tụ lại một bông hoa màu đen trên đầu ngón tay. Bông hoa vừa mới xuất hiện, Thời Sênh liền bị dọa cho một cú giật mình, cô còn chưa kịp nhìn rõ thì nó đã biến mất.

“A a!” Tên xác sống hồ hởi bắt lấy tay của Thời Sênh.

Thời Sênh: "…” Vừa nãy không phải là cô nhìn nhầm chứ? Cái tên này đã hấp thu dị năng của cô?

Mẹ nó, cái tên này muốn thăng thiên sao?

Thời Sênh lại ngưng tụ một bông hoa khác, tên xác sống liền há miệng "ao u” một tiếng liền nuốt trọn bông hoa, đầu lưỡi lạnh buốt vẫn còn liếm liếm đầu ngón tay của cô, Thời Sênh kinh hãi đến nỗi toàn thân đều nổi hết da gà.

“A a?” Hắn nghiêng đầu nhìn ngón tay của cô, rồi lại quay lên nhìn cô, "A a!”

Thời Sênh phát hiện tên này ăn dị năng của cô xong sắc mặt không còn trắng bệch, nhợt nhạt như trước nữa, tất nhiên so với người bình thường vẫn còn kém xa, đồng tử cũng không cứng đơ như trước.

Dị năng của cô đối với xác sống có tác dụng tẩm bổ sao?

Không phải chứ, nếu đúng là như vậy thì những tên xác sống kia cảm nhận được dị năng của cô, chúng còn không xé xác cô ra sao?

Thời Sênh ngẫm nghĩ, lúc trước nhìn bông hoa đó có gì đó không được đúng lắm, quay người vào trong hang động, cô lại ngưng tụ một bông hoa nữa trên đầu ngón tay, tên xác sống nhìn thấy thế liền bổ nhào đến cắn, Thời Sênh lập tức rút tay lại.

“A a!!!” Tên xác sống có chút tức giận, giọng nói đã sắc bén lên vài phần.

Thời Sênh sợ cái tên này sẽ nhào đến mà cắn mình, cô cầm kiếm chỉ về phía hắn ta, nhanh chóng quan sát bông hoa đó một lượt.

Bông hoa đó so với bông hoa cô tạo ra lần trước to gấp đôi, hơn nữa màu sắc cũng đậm hơn rất nhiều.

Thế này là tăng cấp sao?

“A a…” Tên xác sống giương mắt nhìn ngắm đầu ngón tay của Thời Sênh, cái dáng vẻ đó trông thật sự rất đáng thương.

Thời Sênh nét mặt trầm xuống, cô bỗng cảm thấy tên này có chút đáng thương.

Hơn nữa còn bị điên.

“A a…”

Thời Sênh: "…” Vậy nên ở cái thế giới này, cô phải tương thân tương ái với xác sống sao?

Thời Sênh lại ngưng tụ một bông hoa nữa cho tên này ăn, không còn cách nào khác, cô không biết bay mà!

Người còn đang trên vách núi, không thể không xuống nước được.

Tên xác sống giống như ăn chưa đủ no vậy, Thời Sênh dùng hết một nửa dị năng liền không dám tiếp tục sử dụng nữa,” A a cái ông nội ngươi, mau đưa bà đây xuống dưới, nếu không ngươi đừng hòng nghĩ đến việc ăn nữa!”

Tên xác sống như nghe hiểu những lời cô nói, thất vọng nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay cô, cuối cùng chỉ chỉ ra bên ngoài.

Tên xác sống này chỉ muốn ăn dị năng của mình, vậy nên cô cũng không lo lắng rằng mình sẽ bị hắn cắn.

Nhất là chỉ số của cái tên này khá cao so với các xác sống khác.

Khả năng thuấn di của tên này hình như cũng có chút không ổn định, Thời Sênh bảo hắn đi lên phía trên, hắn liền đưa cô xuống phía dưới vách núi.

Tất nhiên Thời Sênh thà tin rằng hắn nghe không hiểu những gì cô

nói còn hơn.

Dù sao cũng chỉ là xác sống, cô hoàn toàn có thể hiểu.

Hiểu cái mông ấy!

Bản cô nương không thèm cái kiểu tìm cách mưu sinh ở chỗ đồng không mông quạnh như thế này đấy, được không?

“Ngươi tên là gì?”

“A a!”

“Sao ngươi lại không giống những tên xác sống khác vậy?”

“A a!”

“Ngươi biết đây là đâu không?”

“A a!”

Bản cô nương xin thu hồi lại câu xác sống có chỉ số thông minh khá cao ban nãy, ngoài “a a” ra chẳng biết cái quái gì cả, bản cô nương không có hệ thống ngôn ngữ riêng của xác sống nhà các ngươi!

Thời Sênh mỗi hôm đều cho tên xác sống đó ăn một chút dị năng rồi dẫn hắn đi lang thang dạo quanh trong rừng. Ở đây không có xác sống khác, đến động vậy cũng không hề thấy bóng dáng một con nào, thức ăn trên người cô cũng đã sắp không đủ rồi.

Đợi đến lúc Thời Sênh thoát khỏi cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, tên xác sống kia đã hoàn toàn giống với người bình thường, thậm chí còn biết nói vài từ đơn âm tiết.

“Ăn…”

Thời Sênh: “…” Cái đồ chỉ có biết đòi ăn thôi! Đợi dị năng của bà đây lợi hại rồi, nhất định sẽ táng chết cái đồ háu đói nhà ngươi.

…

Thời Sênh đi ra khỏi vách núi, đi mãi một hồi lâu sau mới tìm thấy một ngôi làng nhỏ, trong làng không có nhiều xác sống. Thời Sênh dọn sách một căn nhà, trong này tìm thấy một chút thức ăn nhưng đồ có thể ăn được lại rất ít.

Bây giờ không có đồ vật để xem thời gian, Thời Sênh cũng không biết mình đã ở đây được bao lâu rồi, dù sao điện nước cũng không thể sử dụng, ít nhất cũng phải được hơn một tháng rồi.

Thời Sênh tiện tay tìm luôn vài bộ quần áo. Từ sau trận mưa to lần trước, thời tiết càng ngày càng lạnh, mấy ngày hôm nay cô đều phải cắn răng mà chịu đựng.

Đặt Bạch Hổ ngồi yên trên ghế sô pha, tên xác sống gương mặt cứng đờ nhìn chằm chằm Bạch Hổ, đầu ngón tay cào cấu khắp khoảng ghế sô pha mà Bạch Hổ đang ngồi như có chút nóng nảy, cáu kỉnh.

Thời Sênh lập tức cho hắn ăn một chút dị năng.

Cái tên xác sống chết tiệt này tuy rằng không tấn công cô, nhưng khi cáu kỉnh, hắn sẽ tấn công Bạch Hổ.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Đồng hành vạn dặm]

Mi thông báo nhiệm vụ tùy tiện quá đấy!

Đồng hành vạn dặm là cái quái gì vậy? Muốn cô đi cứu thế giới à?

[Mục tiêu của nhiệm vụ: Thiên Lê. Giúp hắn hồi phục kí ức, tránh để xảy ra kết cục giống như tình tiết của câu chuyện trước đó, đồng thời kiến lập lên trật tự thế giới mới, bảo vệ nền hòa bình của thế giới.]

Thiên Lê…

Được lắm, lại là một BOSS phản diện!

Bà đây lại phải cùng với vai BOSS phản diện giằng co rồi đúng không?

Lại còn bảo vệ nền hòa bình thế giới? Mi xem ta giống người có thể cứu thế giới lắm sao?

Chương 93: Đế quốc xác sống (7)

Thiên Lê.

Trong truyện này, nhân vật phản diện lớn nhất chỉ có vua xác sống, ngoại hình so với người bình thường không hề có chút khác biệt nào, nếu như không phải là hắn ta tự nói mình là xác sống thì tuyệt đối không ai nhận ra hắn là một xác sống cả.

Chỉ huy đoàn xác sống tấn công vào khu căn cứ mấy lần, ngoài căn cứ mà nữ chính đang ở ra, những căn cứ còn lại cơ bản đều bị hủy diệt hết.

Cho đến cuối cùng, tất cả loài người liên kết lại, dưới sự chỉ huy của nữ chính, cuối cùng cũng tóm sống thành công tên đó.

Để nghiên cứu sự khác nhau giữa vua xác sống và những tên xác sống khác, người ta đem nhốt hắn vào phòng thí nghiệm để tiến hành nghiên cứu. Nghiên cứu thế nào không ai biết nhưng quá trình đó chắc chắn chẳng hề tốt đẹp gì, cuối cùng hắn nổi điên lên, cả phòng thí nghiệm đều bị hắn điên cuồng phá nát chẳng còn một thứ gì.

Thời Sênh đọc lướt qua vài lần rồi lại nhìn chằm chằm vào tên xác sống cạnh mình.

Cái thứ nhà ngươi tương lai sẽ là vua xác sống sao?

Bản cô nương lại đi cho một tên vua xác sống ăn?

Lại còn phải dẫn dắt, chỉ huy hắn kiến lập trật tự thế giới mới, bảo vệ nền hòa bình thế giới… Đúng là vô vị! Bản cô nương từ chối!

Thời Sênh khẽ chuyển động mắt, từ sâu trong đáy lòng đã có quyết định.

“Thay đi, không được tấn công Bạch Hổ, nếu không ta táng chết nhà ngươi!” Thời Sênh ném một bộ quần áo sạch sẽ vào người Thiên Lê.

“A a!” Thiên Lê nhìn Bạch Hổ, rồi lại quay sang nhìn Thời Sênh, “A a!”

Thời Sênh thay xong quần áo, bước ra thấy Thiên Lê vẫn còn đang thay, cơ thể của thiếu niên vẫn còn rất non nớt chẳng có gì đáng xem cả, có điều trên lưng hắn là một loạt những vết sẹo đan chồng chéo lên nhau khiến Thời Sênh nhìn xong bỗng cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Những vết sẹo đó nhìn có vẻ đã có từ rất lâu rồi, chúng gớm ghiếc bá chiếm lấy toàn bộ phần lưng của hắn.

Trên vị trí bả vai của hắn còn có một hình xăm, cô đang kỳ quái, muốn nhìn kỹ thì Thiên Lê đã mặc áo lên và duỗi tay tụt quần xuống.

Thời Sênh chưa kịp di chuyển tầm mắt đã nhìn thấy toàn bộ khung cảnh lúc đó.

Thời Sênh: “…” Mù mắt rồi!

Bình thản di chuyển hướng nhìn, đợi lúc Thiên Lê mặc quần áo xong, Thời Sênh mới từ từ bước đến nói: “Hôm nay ngươi gác đêm, có người đến nhớ gọi ta dậy, nhớ là không được tấn công con người.”

Cô quả thực không dám chắn chắn cái tên này nếu nếm phải máu người liệu có giữ được bình tĩnh nữa không?

Thiên Lê hướng cái nhìn mịt mùng, mơ hồ về phía Thời Sênh một lúc rồi gật gật đầu.

Thời Sênh ngủ đến nửa đêm thì tỉnh giấc, ở trong cái thế giới nguy hiểm như thế này, cô tự nhiên sẽ không thể ngủ sâu đến mức không biết trời đất là gì được.

Thiên Lê đứng ngay bên cạnh, nhìn chằm chằm thẳng vào cô. Thời Sênh cuộn chăn lại rồi ngồi bật dậy, giọng gắt gỏng: “Ngươi đứng đây làm cái gì, muốn dọa chết ta à?”

“A a… ôm…” Thiên Lê dang rộng hai cánh tay.

Thời Sênh: “…”

Cô lặng lẽ đứng dậy, đưa tay ôm lấy Thiên Lê, móng tay dài vừa lạnh ngắt vừa thô cứng của hắn từ cổ cô lướt xuống, Thời Sênh suýt chú nữa đã xách kiếm lên mà chặt nó đi.

Thế nhưng Thiên Lê hình như biết Thời Sênh không thích mình dùng móng tay chạm vào người cô nên chỉ trong chốc lát, hắn liền di chuyển móng tay tay, không cho chúng chạm vào cơ thể của Thời Sênh nữa.

Hắn yên lặng ôm một lúc rồi như thỏa mãn buông lỏng Thời Sênh, lui về ngồi phía cạnh cửa sổ.

Thời Sênh cười ra nước mắt, đây là cái quái gì vậy?

Cái thói quen này cũng không biết làm thế nào mà hình thành, lúc

trước chỉ ôm một lát, sau này càng ôm thì càng lâu…

“Bịch…” Tiếng động cơ xe từ bên ngoài vọng lại, Thời Sênh đi đến trước cửa sổ hướng mắt ra bên ngoài.

Nơi cô chọn ở lại là một gian nhà khá cao gần cổng làng, lúc này đứng ở cửa sổ là có thể nhìn thấy toàn bộ phía ngoài cổng.

Có vài chiếc xe sử dụng trong quân đội đang tiến vào, bọn họ dừng xe ở đầu làng, sau đó một vài người xuống xe và đi vào bên trong.

Phía xe có chút ánh sáng, Thời Sênh vừa nhìn đã có thể nhìn thấy quân phục mà bọn họ đang mặc trên người.

Thời Sênh cúi thấp đầu nhìn Thiên Lê, “Lát nữa ngươi không được phát ra tiếng động, hiểu chưa?”

Nếu bây giờ mà Thiên Lê không cất lời thì hoàn toàn giống con người, điều này có liên quan đến dị năng của cô, thế nhưng nguyên nhân chủ yếu đều là do bản thân hắn, dù gì lúc cô gặp hắn lần đầu tiên, hình dạng của hắn cũng không khác người thường là mấy.

Đám người kia chẳng mấy chốc đã tiến đến kiểm tra khu vực gần căn nhà của Thời Sênh, cô lấy ra một cái đèn pin, hướng xuống phía dưới chiếu vài lần, ra hiệu bên trong này có người.

Người bên dưới dừng lại một lúc, không hề lên tiếng cũng không hề tiến lại gần, sau đó quay người về phía những căn nhà khác.

Bọn họ chưa dùng đến một nửa tiếng đồng hồ đã kiểm tra xong tất cả các khu vực trong ngôi làng, sau đó có vài người chạy đến gõ cửa nhà Thời Sênh.

Thời Sênh để Thiên Lê đợi ở trên tầng ba, còn mình thì một mình đi xuống dưới.

“Có chuyện gì vậy?” Thời Sênh không mở cửa mà đứng cách sau cánh cửa nói vọng ra.

“Là một cô gái à…” Người bên ngoài thì thầm một tiếng, “Không biết trong nhà cô có bao nhiêu người? Nếu không có nhiều người thì chúng tôi muốn để một vài người già và phụ nữ, trẻ em ở lại đây, những căn nhà khác khả năng sưởi ấm không tốt. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ dùng thực phẩm để trao đổi với cô.”

Thời Sênh kéo cửa ra, ánh sáng đèn pin chiếu vào người bên ngoài cửa, là hai quân nhân.

“Các anh từ đâu đến đây vậy?”

Người bên ngoài cơ chừng không ngờ đến người mở cửa lại là một cô gái trẻ như vậy, cả hai đều sững sờ mất một lúc, hồi lâu sao mới trả lời: “Chúng tôi được phái từ thành phố B đến để đón những người may mắn còn sống sót, giờ chuẩn bị ra về.”

Thành phố B…

“Tầng một và tầng hai có thể sử dụng, tầng ba thì các anh không được lên.” Thời Sênh kéo cửa ra, “Dùng tinh hạch để trao đổi.”

Ánh mắt hai người đó trở nên kì quặc.

Về vấn đề tinh hạch hiện tại chỉ có người trong quân đội mới biết, người bình thường căn bản là không thể biết được, cô gái này…

“Việc này… Chúng tôi phải báo cáo với đội trưởng mới được.”

“Được.” Thời Sênh “rầm” một tiếng, đóng cánh cửa lại.

Khóe miệng hai người khẽ giật giật, một người ở lại đây trông chừng, người còn lại quay ra gọi đội trưởng của bọn họ.

Đội trưởng kia đối với việc Thời Sênh biết đến tinh hạch thì không lấy gì làm quá kì lạ như hai người ban nãy, ngoài người trong quân đội ra, có rất nhiều người mang trong người dị năng cũng biết trong não của xác sống có chứa tinh hạch, điều này có thể làm cho họ nâng cao dị năng.

Cuối cùng dùng mười viên tinh hạch cấp một để đổi lấy tầng một và tầng hai.

Hiện tại tinh hạch mới vừa xuất hiện, vẫn còn rất nhiều tinh hạch mới đang trong quá trình hình thành trong não đám xác sống, vậy nên tinh hạch cấp một cũng rất hiếm có.

Tinh hạch cấp một đã không có nhiều thì cấp hai gần như là không hề có.

Thời Sênh lúc trước ra ngoài cũng giết rất nhiều xác sống nhưng một viên tinh hạch cũng không hề tìm thấy, đủ thấy tỷ lệ xuất hiện tinh hạch thảm thương đến mức độ nào.

Mười tinh hạch cũng không tính là ít rồi.

Thời Sênh cầm tinh hạch đi lên tầng ba, trên tầng ba có một cái cửa có thể đóng lại nên cô cũng không phải sợ có người sẽ lên được đây.

Nhìn vào đám người đó, cô liền biết được hiện tại đã là ngày thứ bốn

mươi chín từ sau khi thế giới bước vào mạt thế.

Thời Sênh hấp thu một lát, không thấy hiệu quả gì cả, cô liền không hấp thu nữa.

Dị năng của cô vốn dĩ đã rất kì lạ, không thể hấp thu tinh hạch cũng là điều bình thường.

Đợi đến lúc Bạch Hổ tỉnh dậy có thể cho nó hấp thu.

Chỉ có điều không biết khi nào Bạch Hổ mới tỉnh dậy, con mèo này đã ngủ mấy ngày rồi.

Trong cốt truyện không có đề cập đến việc động vật có thể thức tỉnh dị năng cho nên Thời Sênh cũng không chắc chắn thời gian động vật thức tỉnh dị năng có phải sẽ kéo dài hơn con người hay không?

Chương 94: Đế quốc xác sống (8)

Sau nửa đêm, bên dưới bỗng có người cãi nhau, có có tiếng người đập cửa rầm rầm, âm thanh rất ồn ào. Thời Sênh nhíu mày ngồi bật dậy, Thiên Lê vẫn đứng ở phía cửa sổ, trông thấy Thời Sênh động đậy, hắn lập tức lết tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay của Thời Sênh.

Mẹ nhà ngươi, lại đòi ăn rồi!

Thời Sênh đành cam chịu bất hạnh cho tên vua xác sống tương lai ăn, bực dọc gạt mấy sợi tóc vướng víu ra rồi cầm thiết kiếm bước về phía cửa.

Thiên Lê bước theo hai bước nhưng rồi không biết nghĩ ngợi gì, lại chầm chậm lui về phía cửa sổ.

Thời Sênh đứng ở cửa nghe ngóng một hồi, chỉ nghe thấy tiếng cãi vã ầm ĩ, không hề nghe thấy tiếng rít nào, có lẽ không phải có người bị biến thành xác sống, lúc đó cô mới mở cửa ra.

Cánh tay của người bên ngoài cửa đang đập hẫng vào trong không trung. Trong bóng tối, cô ta thấy bóng một người đứng ở phía trước thì hét một tiếng rồi sau đó đột ngột lùi về phía sau vài bước.

Âm thanh phát ra từ cô gái đó thu hút sự chú ý từ những người khác, có người dùng dị năng hỏa tạo ra một quả cầu lửa, ném vào vị trí Thời Sênh đang đứng.

Người đó có lẽ chỉ muốn dùng quả cầu lửa để chiếu sáng, cho nên quả cầu lửa rơi xuống cách Thời Sênh một mét thì dừng lại, vừa đủ để người bên dưới nhìn thấy rõ hình dáng của cô.

“Là người… dọa chết tôi mất, vẫn còn tưởng là một xác sống cơ chứ?”

“Ban nãy người ta đã nói trên tầng ba có người, vậy mà các người còn đi đập cửa nhà người ta, lần này thì hay rồi.”

“Chúng tôi vẫn không yên tâm…”

“Không yên tâm cái gì? Triệu Nghiên, đừng nghĩ rằng ở đây không ai biết cái ý đồ xấu xa của cô.”

Đám người lại một lầm nữa cãi cọ ầm ĩ, Thời Sênh đau đầu, day day trán, giọng điệu khó chịu nói: “Các người muốn làm gì vậy?”

Đêm hôm rồi không chịu nghỉ ngơi, vẫn còn sức mà cãi nhau, thật không thể hiểu nổi bọn họ rảnh quá kiếm chuyện giết thời gian hay là đầu óc có vẫn đề nữa?

“Cô ở bên trên có còn chỗ không, nếu còn thì cho tôi lên đó.” Cô gái ném cầu lửa ban nãy lên tiếng, giọng điệu vô cùng hung hăng.

Đám người trong này chia thành ba nhóm, trong đó một nhóm là do cô gái này đứng đầu, một nhóm khác là vài người đối đầu với người tên Triệu Nghiên, nhóm còn lại là những người không liên quan gì đến hai nhóm trước hoặc là những người đang thút thít khóc lóc vì tuyệt vọng, cũng có người phàn nàn bọn họ quá ồn ào, phiền phức nhưng lại không dám ra mặt nói điều gì.

Người tên Triệu Nghiên kia cũng được coi như là một nữ phụ quan

trọng, cô ta là người ở bên cạnh nam chính và trở thành cánh tay đắc lực của hắn ta. Cô ta là con gái của chú ruột Triệu Cảnh, chú ruột anh ta trước khi qua đời đã dặn dò Triệu Cảnh nhất định phải tìm được Triệu Nghiên, bảo vệ cô ta thật tốt.

Trước khi mạt thế bắt đầu, Triệu Cảnh vẫn luôn được chú của mình nuôi dưỡng, công dưỡng dục bao năm nay, tất nhiên anh ta phải báo đáp. Trên đường đến thành phố B, anh ta vô tình gặp được Triệu Nghiên, vậy nên quyết định sẽ bảo vệ cô ta đến cùng.

Thế nhưng cái cô gái tên Triệu Nghiên này luôn ham muốn có được Tống Thập bằng vẻ ngoài xinh đẹp, đối với việc nữ chính đại nhân và Tống Thập ở bên nhau, cô ta tất nhiên là không vừa mắt, kết cục cô ta bị biến thành xác sống, sau này bị chính tay Triệu Cảnh giết chết.

Cuối cùng, Triệu Cảnh cũng rơi vào một kết cục không đẹp đẽ gì.

Triệu Nghiên vẫn còn một mình đơn độc ở đây, e là cô ta và Triệu Cảnh vẫn chưa gặp được nhau.

Chí mất vài giây, Thời Sênh đã lọc xong tin tức, cô tựa người vào khung cửa, hai tay vòng trước ngực: “Tại sao tôi phải để cô lên trên?”

Nếu như không phải vì tinh hạch, cô sẽ không bao giờ để những người này bước vào đây.

Đám người này giờ lại còn được voi đòi tiên?

“Tại sao cái gì mà tại sao? Bây giờ chỗ này là nơi công cộng, một mình cô chiếm hẳn tầng ba là có ý gì? Cô có nhìn thấy bên dưới nay còn bao nhiêu người không?” Triệu Nghiên có đôi chút cáu kỉnh, trước mạt thế, cô ta cũng là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có, muốn mặc gì cũng được, muốn ăn gì cũng có.

Cho dù đến hiện tại khi bước vào mạt thế, bởi vì có dị năng nên cô ta cũng nhận được sự chiếu cố đặc biệt.

Đâu có giống bây giờ, phải chen chúc với một đống người như vậy, không nói đến việc phải ngửi mùi không khí khó chịu, đám người này vẫn khóc lóc từ nãy đến giờ, sớm biết trước thế này cô ta đã không giận dỗi cãi nhau với anh họ rồi.

Nghe mọi người nói trên tầng ba có người ở, không được lên đó, cô ta có nghe ngóng qua rồi, bên trên nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người, hơn nữa còn có một cô gái.

Lúc đầu, cô ta cũng không hề có ý định lên đó, nhưng đến nửa đêm cô ta thật sự không thể chịu nổi nữa, hơn nữa cũng không muốn quay về gặp con ả kia, đúng lúc không nghe thấy nhiều tiếng động lớn trên lầu trên nên cô ta mới lên đập cửa.

“Liên quan gì đến tôi?” Thời thế bây giờ, mọi người đều có thể vì một miếng bánh mì mà có thể giết lẫn nhau.

Triệu Nghiên bị thái độ của Thời Sênh làm cho tức điên, “Hôm nay tôi nhất định phải lên đó bằng được, đi!”

Vừa nói dứt lời, cô ta liền đi đến phía cầu thang dẫn lên tầng, ánh mắt Thời Sênh tối sầm lại, thiết kiếm vẫn được cô cầm trong tay đột nhiên chém về phía Triệu Nghiên.

Triệu Nghiên không chú ý đến trong tay Thời Sênh có kiếm, càng không ngờ được Thời Sênh nói chém là sẽ chém, không kịp đưa tay đỡ kiếm, thanh kiếm từ trên vai cô ta sượt xuống dưới, cắt đứt một sợ tóc.

Thời Sênh chuyển động tác, thanh kiếm liền ép sát vào cổ của Triệu Nghiên.

Cảm giác lạnh buốt trong chốc lát đã xâm nhập vào sâu trong xương cốt, trong lòng Triệu Nghiên bừng lên một nỗi hoang mang sợ hãi.

“Đừng có làm loạn nữa, thanh kiếm này của tôi rất sắc bén đó, tôi chỉ cần dùng thêm một chút lực nữa thì đầu cô không còn nằm yên trên cổ nữa đâu…” Không gian vốn dĩ đang ồn ào bỗng chốc lặng im như tờ, giọng điệu của cô gái trẻ rất nhẹ nhàng nhưng rõ ràng trong thâm tâm chứa đầy ác ý.

“Cộp cộp cộp…”

Cầu thang của tầng hai vang lên tiếng bước chân, vài bóng người bước lên cầu thang, trong số bọn họ có người cầm theo đèn pin, đầu tiên là chiếu một vòng quanh xung quanh, cuối cùng ánh sáng đèn pin tập trung vào cầu thang tầng ba nơi Thời Sênh đang đứng.

“Có chuyện gì vậy?” Người vừa nói là vị đội trưởng trước đó đã làm giao dịch với Thời Sênh, ánh mắt hắn ta lướt qua Thời Sênh một lượt trước, cuối cùng tập trung vào Triệu Nghiên đang bị đe dọa, nét mặt cực kì khó coi, “Triệu Nghiên, cô đang làm cái gì vậy? Không phải tôi đã cảnh cáo cô là không được lại gần tầng ba sao?”

Cô gái trẻ đó vừa nhìn đã thấy không phải người bình thường, hắn đã dặn dò đi dặn dò lại là không được lên tầng ba.

Cô gái đó lời nói lời ít mà ý nhiều, không giống người sẽ gây sự.

Đến tình hình này, không cần phải hỏi cũng có thể biết Triệu Nghiên là người gây sự trước.

“Đội trưởng Thường, anh xem, chẳng phải cô ta đang cầm kiếm uy hiếp tôi hay sao?” Triệu Nghiên cắn răng, ánh mắt chất chứa đầy căm phẫn nhưng cơ thể thì không dám tự ý động đậy.

“Tiểu Nam?”

Thời Sênh đưa mắt nhìn về phía sau lưng của Thường Tân, Thích Minh Tuyết trên người mặc toàn đồ da trông vô cùng ngầu, đứng cách phía sau Thường Tân vài bước chân bước ra ngoài, nét mặt lo lắng, “Sao em lại ở đây? Lần trước em không nói một lời từ biệt mà đã bỏ đi, bọn chị đều rất lo lắng cho em, em thả Triệu Nghiên ra trước đi, có hiểu lầm gì thì từ từ nói.”

Tôi thèm vào!

Lo lắng bản cô nương đây không chết đúng không?

Lần trước kẻ đánh lén cô chính là con ả này, bây giờ còn dám vờ vĩnh đến hỏi thăm cô, lại còn không làm vẻ chê bai, ghét bỏ gì.

“Thích tiểu thư quen biết cô gái này sao?” Đúng lúc không biết phải làm thế nào thì Thường Tân như mở thế cờ, cô cái trẻ này nhìn bề ngoài có vẻ tuổi tác còn rất trẻ nhưng lại tạo cho hắn ta cảm giác một chút cũng không hề giống một cô gái nhỏ.

“Đây là em họ tôi.” Thích Minh Tuyết thấp giọng nói: “Xin lỗi nhé đội trưởng Thường, em họ tôi tính cách có chút không tốt, nó cũng không phải cố ý gây sự đâu, tôi sẽ dần dần khuyên bảo nó, đã khiến anh phải gặp thêm phiền hà rồi.”

Chết tiệt!

Đứng trước bà đây mà còn dám bôi tro trát trấu vào mặt ta, dám trực

tiếp ném cả cái nồi lên người bà, nữ chủ đại nhân, da mặt nhà ngươi cũng dày thật đấy!

Thường Tân khẽ nhíu mày, ý của Thích Minh Tuyết là cô gái này gây chuyện trước sao?

Tính cách của cô quả thực không tốt đẹp gì cả, trước đây lúc nói chuyện với hắn, hắn đã cảm nhận được đôi chút.

Hắn quay sang nhìn Thời Sênh, Thời Sênh vẫn cầm kiếm dí sát vào cổ Triệu Nghiên, có điều nét mặt so với trước có phần… ưm… ôn hòa hơn một chút?

Là trực giác của hắn sai rồi đúng không?

“Thích Minh Tuyết, cô mau bảo em họ của cô thả tôi ra!” Triệu Nghiên vừa nghe những lời Thích Minh Tuyết nói, lập tức gào lên.

Thời Sênh có chút kinh ngạc, Triệu Nghiên quen biết với Thích Minh Tuyết? Nghĩa là bọn họ chắc hẳn đã gặp nhau rồi, vậy tại sao Triệu Nghiên vẫn còn ở đây?

Chương 95: Đế quốc xác sống (9)

"Em họ à, em bỏ Triệu Nghiên ra trước đi.” Thích Minh Tuyết dịu dàng lên tiếng.

Thích Minh Tuyết bên ngoài lúc nào cũng mang theo hình tượng dịu dàng lương thiện, vậy nên cho dù Triệu Nghiên có gào lên một cách không khách khí như vậy thì cô ta vẫn không hề bộc lộ ra bên ngoài một chút tức giận nào cả.

Thời Sênh khẽ đảo con ngươi, hướng ánh mắt vô tội nhìn về phía Thích Minh Tuyết: “Chị à, không phải chị nói là chị muốn dạy dỗ cô ta một chút sao? Em…”

Thích Minh Tuyết mặt mày biến sắc, “Em họ, em nói linh tinh cái gì vây, trước đó chị không hề biết em cũng có mặt ở đây…”

“Thích Minh Tuyết!” Tiếng hét chói tai của Triệu Nghiên làm đứt đoạn lời Thích Minh Tuyết đang nói, nét mặt tối sầm lại, “Cô còn gì để nói nữa hả? Tôi biết ngay cô là loại người không ra gì mà, trước mặt anh Tống thì làm bộ làm tịch, cô là cái đồ phụ nữ không có tự trọng…”

Triệu Nghiên vừa chửi bới vừa hô hét, tất cả những lời giải thích của Thích Minh Tuyết đều bị lấn át hết.

Triệu Nghiên ở đây là vì lúc trước bởi chuyện của Thích Minh Tuyết mà sinh ra mâu thuẫn với Triệu Cảnh, trong cơn tức, cô ta dẫn theo một số em gái có quan hệ khá tốt với mình chạy đến đây.

Vốn đã có mâu thuẫn với Thích Minh Tuyết, đến lúc ngày vừa nghe đến câu nói là Thời Sênh thuận miệng bịa đặt, cô ta đâu còn lý trí nào mà đi suy nghĩ kĩ càng chứ.

“Đồ ngu!”

Thời Sênh mắng lấy một câu, thế nhưng do Triệu Nghiên đang chửi bới quá hăng say nên cô ta không hề nghe thấy. Thời Sênh cảm thấy vô vị, thu thanh kiếm lại rồi lùi về phía cửa tầng ba. Cô hất cằm nói với Thường Tân: “Đội trưởng Thường, làm người cần phải giữ chữ tín, người của anh nếu còn lại gần đây thêm một lần nữa thì đừng trách tôi phải dùng kiếm mình khiến máu chảy thành sông.”

Thường Tân: “…” Lại còn máu chảy thành sông, có phải cô em gái này mắc bệnh hoang tưởng rồi không?

Thích Minh Tuyết mở to mắt nhìn theo Thời Sênh đóng cửa lại, Triệu Nghiên không bị trói buộc nữa tức khắc nhào về phía Thích Minh Tuyết đang đứng.

Khung cảnh bỗng chốc biến thành một mớ hỗn độn, người can ngăn thì vẫn can ngăn, người khuyên bảo thì vẫn khuyên bảo, nhưng đến cuối cùng vẫn là thành một cuộc chiến tranh giữa những người phụ nữ.

Thích Minh Tuyết bị người của Triệu Nghiên lôi léo, cào cấu khắp mặt và cổ, cuối cùng lúc rời đi, toàn thân Thích Minh Tuyết trông vô cùng thảm hại.

Vế đến nơi đóng quân, Tống Thập vẫn chưa đi ngủ, nhìn thấy bộ dạng thảm hại đó của Thích Minh Tuyết, vẻ mặt hắn khẽ biến đổi.

“Làm sao thế này?” Tống Thập đỡ lấy Thích Minh Tuyết, vừa nãy lúc

đi còn vẫn rất tốt mà, sao khi quay về đã bị làm cho thê thảm đến nỗi này?

Thích Minh Tuyết viền mắt hơi đỏ, “Không sao, chỉ là vừa nãy gặp phải em họ.”

“Cô ta vẫn còn sống sao?” Tống Thập có chút kinh ngạc, ngày hôm đó cô đột nhiên biến mất, hắn còn tưởng cô đã sớm chết từ lâu rồi, chẳng ngờ vẫn còn đang sống.

Nghĩ đến đứa con gái đó, hắn có chút không thoải mái.

“Ừm, em vốn là muốn con bé ở cùng chúng ta, nào ngờ nó lại vu oan cho em, ly gián em và Triệu Nghiên…” Âm điệu giọng nói của Thích Minh Tuyết rất thấp, để lộ sự uất ức vô hạn.

Không cần phải thêm râu thêm ria làm gì, câu chuyện lúc đó nói ra cũng đủ để Tống Thập càng thêm chán ghét Thời Sênh.

Thích Minh Tuyết nhìn thấy trong đáy mắt của Tống Thập là sự chán ghét, nhẹ nhàng thở phào một hơi, cô ta đã xem qua toàn bộ truyện nên biết được Cố Nam có thân phận là nữ chính nên có sức mê hoặc nhiều đến mức nào, người đàn ông tên Tống Thập này tuy rằng không xuất hiện trong câu truyện nhưng cũng không thể đảm bảo hắn sẽ không bị quầng sáng của nữ chính thu hút.

Thích Minh Tuyết cứ nghĩ rằng Thời Sênh là nữ chính, thế nhưng thực ra cô ta mới là nữ chính thật sự.

…

Thời Sênh quay lại tầng ba, ánh mắt có chút phát sáng, như cảm thấy có gì đó không đúng, cô hướng mắt về phía cửa sổ, vị vua xác

sống tương lai ban nãy còn ngồi chồm hỗm ở đó, giờ không thấy đâu nữa!

Không thấy đâu nữa!

Thời Sênh nhanh chóng tìm kiếm một lượt khắp tầng ba, thực sự không thấy đâu nữa.

Chết tiệt!

Cái đồ chết tiệt nhà ngươi tự dưng lại bỏ nhà ra đi, mẹ nó chứ, để cô tìm được cô tuyệt đối sẽ không cho hắn ăn cơm!

Tìm cái quái gì chứ?

Bên ngoài trời tối đen như mực, căn bản là không biết cái tên này biến đi đâu rồi?

Bây giờ ra ngoài tìm căn bản là việc không thể nào, cô với Thiên Lê cũng không có phương thức liên lạc nào đặc biệt, có ma quỷ mới biết hắn chạy đi đâu.

Thời Sênh ôm Bạch Hổ chờ ở trên tầng ba cho đến trời sáng nhưng tên chết tiệt kia vẫn chưa chịu quay về, trong lòng cô càng thêm sốt ruột.

Cô đã mất dấu nhân vật mục tiêu, trong cái thế giới mạt thế này, tìm một người đã khó như mò kim đáy bể, huống hồ là tìm một xác sống!

Đám người bên ngoài đã chuẩn bị rồi, theo cô phỏng đoán, có lẽ không lâu nữa sẽ xuất phát. Thời Sênh đứng bên cửa sổ quan sát, từ xa xa nhìn thấy Thích Minh Tuyết và Tống Thập đứng cùng một chỗ, Triệu Nghiên đứng cách xa một chút, đang nói chuyện cùng

Triệu Cảnh, cứ lúc lúc lại liếc một cái về phía Thích Minh Tuyết.

Đội ngũ của Tống Thập sớm đã đến thành phố B, lần này nhận nhiệm vụ đến đón những người may mắn còn sống sót.

Tác giả của tiểu thuyết này thật lợi hại.

Vội vàng đẩy cô tới trước mặt nữ chính như thế.

“Meo…”

Bạch Hổ đang được cô ôm trong lòng bỗng kêu lên một tiếng, Thời Sênh cúi đầu, vừa hay bắt gặp đôi mắt sáng lấp lánh của Bạch Hổ.

Cái thứ này hôn mê đã hơn hai mươi ngày, đã thức tỉnh dị năng gì rồi?

“Mày có năng lực gì vậy?” Thời Sênh vân vê chân của Bạch Hổ.

“Meo.”

Bạch Hổ đưa lưỡi liếm liếm mu bàn tay cô, đôi mắt lấp lánh của loài mèo được nhân cách hóa ánh lên niềm vui mừng, nhưng cho dù Thời Sênh có hỏi thế nào đi chăng nữa, Bạch Hổ cũng không hề biểu hiện bất kì dị năng nào.

Thời Sênh lăn lộn với nó một trận, Bạch Hồ ngoài kêu meo meo, ăn vài tinh hạch ra thì chẳng hề có chút biến đổi nào cả.

Có thể hấp thụ tinh hạch, nhất định là bản thân có dị năng…

Nhưng mà con mèo này hình như có chút đần độn?

Bạch Hổ đần độn quấn quanh chân của Thời Sênh, đi đi lại lại, kêu meo meo vài tiếng nịnh hót.

…

Đội ngũ quân đội bên dưới đã chỉnh trang gọn gàng chờ xuất phát, Thường Tân phái hai tiểu binh lên trên gọi Thời Sênh, Thời Sênh tất nhiên là từ chối.

Vua xác sống bỏ nhà đi vẫn còn chưa trở về, nếu cô mà đi nữa thì biết đi đâu mà tìm tên đó?

Dựa vào mức độ yêu thích dị năng của mình, có lẽ hắn ta sẽ quay về.

Thời Sênh đã ở đây chờ ba ngày, buổi tối ngày thứ ba, lúc Thời Sênh đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng cảm nhận thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, vừa mở mắt liền bắt gặp một cặp mắt tràn đầy tử khí, trong chốc lát khi nhìn vào mắt cô, sâu trong đôi mắt đó có thêm vài phần thần thái.

Cô còn chưa tỉnh ngủ hẳn đã bị ôm trọn.

“A a!!” Vua xác sống đại nhân hình như đang rất vui, ôm Thời Sênh quay một vòng, cổ họng không ngừng phát ra âm thanh “a a”.

“Meo!” Bạch Hổ bị làm cho giật mình tỉnh giấc, phát ra một tiếng kêu hung ác độc địa, cong người lại định tấn công Thiên Lê.

“Grừ…” Thiên Lê rất nhanh chóng gào lại một tiếng, còn dùng thuấn di nhảy đến phía khác của gian phòng.

Bạch Hổ lập tức đuổi theo, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ, toàn bộ

lông trên lưng đều dựng đứng lên, một con dao hình lưỡi liềm bỗng dưng ở đâu xuất hiện, phi về hướng Thiên Lê đang đứng.

Thiên Lê một lần nữa kéo Thời Sênh né tránh.

Rất nhanh sau đó, Thời Sênh nhìn thấy Bạch Hổ không ngừng ném đồ vật qua đây, mà những đồ vật này đều là tự dưng xuất hiện trong không trung, vô cùng kì lạ, thứ gì cũng có, thậm chí là thi thể của những tên xác sống.

Mấy ngày nay Bạch Hổ thường chạy ra ngoài chơi đùa, có lúc cô nghịch ngợm dị năng đến quên mất và cũng không để ý gì cả.

Chẳng ngờ được cái thứ này lại có dị năng không gian?

Trông thấy Bạch Hổ ngày càng ném nhiều xác sống qua, Thời Sênh lập tức quát dừng lại.

Mẹ nó, cái thứ này có thể lấy từ không gian của nó ra bao nhiêu thi thể xác sống đây?

Điều lạ lùng hơn là nó giữ thi thể xác sống làm cái gì? Giữ lại để thưởng thức hay là để làm thức ăn dự trữ? Bất luận là vì nguyên nhân nào, Thời Sênh đều tỏ ý không thể chấp nhận được!

Mẹ nó chứ, hoàn toàn không thể lý giải được tư duy của loại động vật biến dị!

“Grào…”

Tiếng gầm gừ từ phía góc phòng truyền tới rất khẽ, Thời Sênh chuyển hướng mắt đến đó, đám xác sống ban nãy vẫn còn nằm im trên đất bỗng đong đưa, lung lay đứng dậy, có lẽ bởi vì Thiên Lê

đang ở đây nên đám xác sống đó có chút sợ hãi rút lại phía góc phòng, thậm chí còn có mấy tên tập trung lại thành một đám.

Thời Sênh: “…”

Những tên xác sống này cũng đáng yêu quá đi!

Không đúng, những tên xác sống chết tiệt này vẫn còn đang sống!!!

Chương 96: Đế quốc xác sống (10)

Không gian của Bạch Hổ còn có thể chứa được cả xác sống vẫn còn hoạt động.

Trong cuốn truyện này, chỉ có không gian của Thích Minh Tuyết mới có thể mang theo những vật còn sống, dị năng không gian của những người khác đều không thể đem theo, xác sống cũng là một loài có sinh mệnh, trừ phi là thi thể, nếu không tuyệt đối không thể mang vào.

Còn bây giờ không gian của Bạch Hổ lại có thể mang theo loài vật còn sống…

Cô nên lấy làm vui mừng hay là nên đau buồn đây?

Cái thứ này lại có thể mang theo xác sống, mẹ nó, nghĩ đến sau này nơi cô cất trữ thức ăn ở nơi đã từng để qua xác sống…

Thật là hết mức đau lòng mà!

Thiên Lê đuổi hết những tên xác sống kia xuống bên dưới, sau đó mắt chằm chằm nhìn ngón tay của cô.

Thời Sênh nắm chặt tay lại rồi giấu sau lưng mình.

Đã bỏ nhà ra đi giờ quay về lại còn đòi ăn à?

Ăn cái đầu nhà ngươi!

“A a… muốn…” Thiên Lê vòng ra sau lưng của Thời Sênh, đưa tay kéo tay của cô ra, trực tiếp đút vào miệng, đầu lưỡi lạnh ngắt không ngừng đảo đi đảo lại đầu ngón tay cô.

Thời Sênh rút ta ra ngoài, không thèm để ý đến tên Thiên Lê đang có biểu cảm giống như một chú cún con làm ra vẻ đáng thương, “Mấy ngày hôm nay ngươi đã đi đâu? Không nói ra thì đừng hòng ăn cơm!”

Rõ ràng là vua xác sống đại nhân tương lai không hề hiểu ý nghĩa của những lời Thời Sênh vừa nói, lại quấn lấy Thời Sênh không ngừng chạy vòng quanh.

Thời Sênh: “…” Cô đang nói cái quái gì với tên vua xác sống tương lai không có chỉ số thông minh này vậy? Nói thẳng ra là không có não!

Khi trời sáng, Thời Sênh mới phát hiện sự thay đổi của Thiên Lê.

Sắc thái trên khuôn mặt hắn giờ đã hoàn toàn giống với người bình thường, chỉ có cặp đồng tử thì vẫn cứng đờ như vậy, lúc không nhìn Thời Sênh thì tử khí ùn ùn âm u, nhìn vào sẽ thấy vô cùng đáng sợ.

Thời Sênh phát hiện Thiên Lê và Bạch Hổ không có cách nào sống hòa bình với nhau được, chính là cái kiểu, anh nhìn tôi thấy không thuận mắt thì tôi nhìn anh cũng thấy chướng mắt.

Trong thôn này tìm thấy một chiếc xe cũ nát, Thời Sênh chao chao đảo đảo lái xe trên đường. Thiên Lê nghe cô nói chuyện cũng có thể nói được vài từ đơn giản, chỉ số thông minh rõ ràng là đã cao hơn rất nhiều so với trước đây.

Hắn mất tích mấy ngày hôm trước có lẽ là đi thăng cấp rồi.

Cũng không biết cái thứ này bây giờ đang ở cấp nào nữa?

Cô vẫn phải đi đến thành phố B, thành phố B là căn cứ lớn nhất khu vực gần đây, loại đồ vật như máy bay trực thăng có lẽ đã bị tập trung lại khi mạt thế bắt đầu, chỉ ở đó mới có thể tìm thấy máy bay trực thăng, sau đó đến thủ đô - tìm mẹ.

Nếu như là đi bộ trên đất liền, với tình hình như bây giờ, cô thật sự không biết phải đi mất bao nhiêu năm bao nhiêu tháng nữa?

…

Trên đường cái đầy vết rạn nứt trong thôn, những chiếc xe bị vứt bỏ lại càng ngày càng nhiều, trên mặt đất la liệt những cánh tay chân đứt đoạn, quyện chung với bùn nhão và máu tươi, trong làn không khí tỏa ra một mùi khiến người ta cảm thấy buồn nôn ghê sợ.

Thời Sênh lái xe đến đây thì không còn cách nào đi tiếp được nữa.

Thu dọn đồ đạc sắp xếp hết vào trong không gian của Bạch Hổ, Thời Sênh dẫn theo Thiên Lê xuống xe, tiếp tục đi về phía trước.

Đằng trước bị tắc thành một hàng dài rồng rắn, Thời Sênh mất một lúc mới đi qua được, nhưng mà…

Trời đất quỷ thần ơi, trước mặt cô toàn bộ đều là xác sống.

Phía đó còn có vài người đang ra sức giết lũ xác sống, bọn họ bị tắc nghẽn ở một chỗ, ngoài chém giết ra thì chỉ có thể đành chịu để xác sống phân thây mình.

Những người đó hình như đã để ý thấy Thời Sênh, âm thanh lờ mờ không rõ ràng vọng đến, họ liên tục gào lên thêm vài lần, Thời Sênh mới nghe ra bọn họ gào cái gì.

“Mau chạy đi…”

Cô còn tưởng bọn họ sẽ gọi cô đến để cứu họ chứ?

Có lẽ trông thấy Thời Sênh vẫn không hề động đậy, người bên đó lại gào lên vài lần, tiếng gào đã thu hút bọn xác sống, trái lại không hề có tên xác sống nào chú ý đến đồ ăn ở bên này.

Số lượng xác sống bên đó quá nhiều, trừ phi Thiên Lê ra mặt đuổi hết chúng đi, nếu không những người đó chắc chắn không thể chạy thoát nổi.

“Ở chỗ này đợi ta.” Thời Sênh đặt Bạch Hổ vào lòng của Thiên Lê, quay người bước về phía đám người kia.

Bị xác chết bao vây tấn công, dị năng của bọn họ đã sắp bị dùng cạn rồi, thứ đang chờ đợi bọn họ có lẽ chính là cái chết, lúc trông thấy có người xuất hiện, bọn họ ai nấy đều vô vùng vui sướng.

Nhưng đến khi nhìn kĩ lại, hóa ra người đang đi đến chỉ là một cô gái nhỏ và một thanh niên trẻ tuổi, hi vọng vừa mới trỗi dậy lại một lần nữa bị dập tắt, không ai có thể cứu nổi bọn họ nữa rồi.

“A!”

Một người vừa bị một tên xác sống chộp lấy, kéo vào trong đám xác sống, người đó hét lên hai tiếng chói tai sau đó không còn sống nữa. Trong lúc bị làm cho kinh sợ vì sự thay đổi bất ngờ này, lại có thêm hai người nữa bị léo vào trong đám xác sống đó.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bọn họ đã bị tổn thất mất ba người.

“Bùm!”

Một vòng sáng màu tím bỗng nổ tung trước mặt bọn họ, theo luồng không khí quét qua, đám xác sống trước mặt họ đều bị hất ngược lại thành một đống, còn vị trí phát nổ thì xuất hiện một cái hố lớn, những tên xác sống đứng ở mép hố đều một lượt lăn lông lốc rồi rơi lả tả xuống bên dưới, xung quanh hố vẫn còn vang lên tiếng nổ lép bép của sấm sét.

Đây là…

Dị năng hệ lôi?

Từ bao giờ mà dị năng hệ lôi lại lợi hại đến mức này vậy? Cái hố to như thế này phải dùng đến biết bao nhiêu dị năng mới có thể tạo ra được?

Trong lúc bọn họ vẫn còn đang ngờ vực không tin vào mắt mình, lại một quả cầu màu tím từ trên trời rơi xuống, đáp xuống vị trí cách bọn họ không xa, một tiếng “bùm” lại vang lên, đám xác sống vừa nãy còn đang đứng trước mặt họ đều bị làm cho nổ tung.

“Nằm xuống!”

Động tác của họ coi như khá nhanh, thế nhưng vẫn cảm nhận được một thứ nội lực mạnh mẽ làm cơ thể bọn họ rung chuyển, lục phủ ngũ tạng đều bị làm cho rung đến ngứa ran.

“Ồ, phản ứng cũng nhanh đấy!” Một giọng nói trong trẻo, dịu dàng phát ra từ phía trên đỉnh đầu họ.

Trong đám người đó có một người đàn ông ngẩng đầu lên, người anh ta nhìn thấy chính là cô gái nhỏ lúc nãy, trong tay cô là một quả cầu nhỏ màu tím, bên trong quả cầu nhỏ có tia chớp đang liên tục lóe lên tia sáng, trông như một quả cầu pha lên tím, vô cùng đẹp mắt.

Vụ nổ ban nãy chỉ là trò chơi?

“Cảm giác tiếp xúc thân mật với xác sống dễ chịu lắm phải không? Có cần cùng với xác sống yêu thương lẫn nhau? Tiện thể sinh em bé?”

Sinh em bé? Đùa cái kiểu gì vậy?

Ba người còn sống sót dìu nhau đứng dậy, “Thứ cô ném là gì vậy?”

Nhiều xác sống như vậy mà cũng lấp được hết sao?

“Thiên lôi.”

Ba người bọn họ nghệt mặt ra, thiên lôi? Đó là cái gì? Cô gái này đang mắc bệnh ảo tưởng phải không?

Hệ thống lúc này cũng hoàn toàn nghệt ra thẫn thờ, ở vị diện trước, lúc cô độ kiếp, nó hoàn toàn không hề biết làm thế nào mà cô có thể thành công được.

Cô ấy lại còn giữ lại số sấm sét này? Vật chất của quả cầu mang theo sấm sét đó hoàn toàn không thể nào phân tích ra là thứ gì.

Ký chủ muốn thăng thiên à?

Nhưng từ giây phút đó, nó đã khẳng định được một chuyện, ký chủ

có không gian, hơn nữa còn là cấp rất cao, chính là kiểu không gian ràng buộc với linh hồn.

[Ký chủ, cô đã mang về bao nhiêu vậy?]

“Không nhiều, cũng chỉ chừng vạn cái thôi.” Lần này, Thời Sênh trái lại không hề giấu giếm, cái Hệ thống đần độn đó e rằng đã đoán ra việc cô có không gian rồi cũng nên.

Nếu đến mức này rồi còn không đoán được ra, vậy thì cô chắc chắc sẽ nghi ngờ chỉ số thông minh của nó.

Một vạn…

Vẫn còn không nhiều?

Sao cô không đi phá cả dải ngân hà luôn đi?

[… Số sấm sét này là của thế giới khác, cô sử dụng bừa bãi như vậy sẽ phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc của vị diện này.] Hệ thống cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Số sấm sét này là dùng cho việc độ kiếp, độ kiếp đó. Nó bao hàm sức mạnh của thiên đạo, trong một hành tinh sẽ không cho phép sức mạnh thiên đạo của hành tinh khác tồn tại. Đây giống như cách phân chia địa bàn của loài sư tử, ngươi đột nhiên chạy vào địa bàn của người khác, bọn họ sẽ tha cho ngươi sao?

Dùng một hai lần có thể sẽ không có chuyện gì, nhưng khi nhiều lần sử dụng rồi thì sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, nặng thì bị giết bỏ, còn nhẹ thì bị đuổi khỏi vị diện này.

“Ồ, vậy ta sẽ không dùng nhiều nữa.” Thời Sênh chững chạc đàng

hoàng trả lời.

[…] Không phải là bảo cô dùng ít đi đâu.

Nhóm ba người kia không biết tại sao cô gái trẻ này cứ nói mãi nói mãi đến mức cảm thấy hồ đồ, ngơ ngác nhìn nhau mất mấy lần.

Cô gái này không chỉ bị mắc chứng hoang tưởng mà còn bị ngớ ngẩn sao?

Nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật về sức mạnh của cô ấy, cứ nhìn cái hố kia mà xem.

Chương 97: Đế quốc xác sống (11)

Chương 97ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (11)

Ba người mà Thời Sênh cứu đều là học sinh, bọn họ đang trên đường tới khu an toàn ở thành phố B, nhưng đang đi thì gặp phải xác sống, ai biết chạy tới đây thì bị chặn cả trước lẫn sau, bị hai bên vây lại tấn công, hoàn toàn không có cách nào để trốn được.

Trong ba người này, người dẫn đầu tên là Thanh Ngọc, nhìn rất đẹp trai, một người cao gầy khác tên Lâm Phong, ngoại hiệu "Kẻ Điên", tên cuối cùng rất béo, gọi là Tiểu Bàn.

"Ở đằng trước còn nhiều xác sống không?" Thời Sênh chỉ chọn những gì mình muốn nghe, còn lại lờ hết đi.

Thanh Ngọc gật đầu: "Nếu không sao bọn tôi lại phải quay về đây chứ?"

Không hiểu tại sao mà đường đi phía trước cực kỳ nhiều xác sống.

"Đây là hướng đi thành phố B à?" Không có hướng dẫn cũng không có bản đồ, cô còn đang nghi ngờ có phải mình đi nhầm đường rồi không, nếu không tại sao cứ đi mãi mà chẳng thấy tới nơi.

"Có lẽ thế." Thanh Ngọc đáp rất không chắc chắn.

Thời Sênh: "…" Cứu phải đúng lũ ăn hại.

Phải, cô cứu họ chỉ để hỏi đường.

#mạch não của Ký chủ thật sự quá kỳ diệu rồi#

Thanh Ngọc bị Thời Sênh nhìn bằng ánh mắt như nhìn phế vật thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Vừa rồi hắn nói gì sai sao? Trên người cô gái này có mấy quả cầu có thể so được với bom, hắn không dám trêu chọc cô đâu.

Thời Sênh xoay người đi luôn.

Thanh Ngọc và hai người còn lại đưa mắt nhìn nhau, gọi cô lại: “Cô gái, cô gái, chúng tôi cũng tới thành phố B, hay là chúng ta đi cùng nhau đi?”

Cô gái này ăn mặc rất sạch sẽ, còn có vũ khí có lực sát thương khủng khiếp như thế, đi cùng cô chắc chắn sẽ an toàn hơn rất nhiều.

“Tôi không làm bảo tiêu miễn phí cho người khác.” Thời Sênh đáp.

Tổ ba người: “…”

Cô gái này sao tự tin quá đáng thế?

Được rồi, người ta có bản lĩnh để tự tin mà.

Ba người hơi thất vọng nhưng cũng không lèo nhèo, họ quay lại đi thu thập thi thể của đồng bạn đã chết.

“Vốn còn tưởng có thể cùng nhau tới khu an toàn.” Thanh Ngọc nhìn nấm mồ sơ sài, biểu tình buồn bã. Những người này đều là bạn học của hắn, trước khi mạt thế tuy không thân lắm nhưng sang gian đoạn này rồi, đồng hành với nhau suốt chặng đường dài, tình cảm không

phải không có.

“Lão đại.” Lâm Phong vỗ vỗ bả vai Thanh Ngọc, an ủi: “Chúng ta còn phải tiếp tục đi, cậu đừng khổ sở nữa.”

“Mạt thế quá tàn nhẫn.” Tiểu Bàn khóc đến rối tinh rối mù. “Tớ rất thèm thịt kho tàu, vịt nướng…”

“Mẹ kiếp, lúc này mà cậu còn thèm ăn được, có tiền đồ tí đi.” Lâm Phong giơ tay đánh lên gáy Tiểu Bàn một cái.

“Đời này sợ là không còn cơ hội để ăn nữa…” Tiểu Bàn thật hiếm khi không cãi nhau với Lâm Phong, lúc này biểu tình ảm đạm, thất thần hẳn.

Thần sắc Lâm Phong cũng biến đổi, lẩm bẩm một tiếng: “Sẽ có cơ hội.”

Cũng không biết hắn đang nói cho mình hay hay nói cho Thanh Ngọc và Tiểu Bàn nghe nữa.

Ba người điều chỉnh tâm trạng, tạm biệt bạn học nằm lại nơi này, dù thế nào họ vẫn phải sống tiếp, vì chính mình, vì người nhà, cũng vì những người trên đường đã vì bảo hộ tính mạng cho họ mà chết đi.

…

Ba người tưởng Thời Sênh đã đi rồi, ai ngờ cô vẫn còn đang ở chỗ chiếc xe ở đằng xa, không biết đang nói cái gì, nhìn qua có vẻ rất bực dọc.

Trước mặt cô là một thiếu niên, trong tay hắn ôm một con mèo trắng, con mèo nhe răng trợn mắt kêu, không ngừng duỗi móng vuốt ra cào

hắn, nhưng hắn vẫn ôm nó rất chặt.

Thời Sênh vươn tay ra định ôm con mèo thì thiếu niên lại lùi về sau vài bước, sau đó ném con mèo ra, nhìn cô đầy vẻ vô tội.

Sau đó, bọn họ thấy Thời Sênh chỉ chỉ vào thiếu niên vài giây, hình như đang rất tức giận, nhưng cuối cùng vẫn căm giận đi nhặt con mèo kia về.

Thời Sênh tìm được ở gần đây một chiếc xe có thể đi, nhưng xăng không còn nhiều lắm. Cô nhìn chiếc xe đầy đất bùn mà có chút phát sầu, sao mấy lần trước đổi xe cô lại không nghĩ ra lấy xăng mang theo nhỉ?

#Ký chủ vạn năng cuối cùng cũng có thứ không có, bản Hệ thống rất vui mừng, xem ra cũng chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả#

Thời Sênh vòng quanh chiếc xe một vòng, cô nhìn nhìn Thiên Lê, hắn đang bận trừng mắt to mắt nhỏ với Bạch Hổ, hai bên đều đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Trông cậy vào một con mèo cùng với một xác sống thì đúng là dở người rồi.

Cô lại ngẩng đầu nhìn về phía xa, thấy ba người Thanh Ngọc thì con ngươi khẽ đảo, vẫy vẫy tay với họ.

Ba người tung ta tung tăng chạy tới.

“Tôi đưa các anh tới thành phố B.” Bọn họ còn chưa cất lời, Thời Sênh đã nói ngay. “Nhưng trên đường đi, các anh phải phụ trách sinh hoạt hằng ngày.”

Cô không thích ở gần người khác, nhưng sau này cô còn phải giữ gìn hòa bình thế giới, việc này không thể một mình hoàn thành được,

ba người này xem ra tâm tính cũng không tồi, không bởi vì mạt thế mà mất đi bản chất thiện lương của mình.

Ba người kia hoàn toàn không biết mình đã trở thành tiểu đệ dự bị, chỉ cảm thấy cực kỳ vui sướng, bắt đầu thi nhau làm việc.

Ba người bọn họ thế đơn lực mỏng, nếu gặp phải xác sống thì chỉ có thể chờ chết mà thôi. Trong mắt họ, Thời Sênh chính là kho đạn sống, lực sát thương của cô chính là đảm bảo tốt nhất cho họ.

Bởi vì nhiều người nên Thời Sênh từ bỏ chiếc xe đã chọn trước đó, đổi sang một chiếc xe việt dã.

Nhưng vì chiếc xe việt dã bị mấy cái xe khác ngăn chặn, trước tiên phải rửa xe thật sạch rồi mới đi được.

Đúng lúc bọn họ chuẩn bị rửa sạch xe thì chiếc xe việt dã đột nhiên biến mất, cả ba người bị dọa nhảy dựng, lộ ra biểu tình như nhìn thấy quỷ.

“Toe… toe…”

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng còi xe.

Ba người vừa ngẩng đầu liền thấy chiếc xe việt dã kia không biết xuất hiện ở đằng trước từ lúc nào, không thấy thiếu niên kia đâu, còn Thời Sênh đang đứng cạnh cửa sổ buồng lái, tay thò vào ấn còi.

“Lão đại… cô ấy có dị năng không gian?” Lâm Phong nuốt nuốt nước miếng.

“Vừa rồi cô ấy không ở đây mà.” Thanh Ngọc cau mày lắc đầu, trước khi xe biến mất hắn vẫn thấy cô ở bên kia, cô cũng chưa từng rời đi.

Mà thiếu niên kia cũng luôn đứng cạnh cô.

“Các người có đi hay không?” Thời Sênh không kiên nhẫn, bấm còi ầm ĩ, gào lên với họ.

Lúc này ba người mới lấy lại tinh thần, cất bước chạy tới trước mặt cô, nhanh nhẹn trèo lên xe.

Thiếu niên ngồi ở bên ghế phụ nhìn rất đẹp trai, bọn họ luôn cảm thấy lạ là tại sao thiếu niên này lại sạch sẽ một cách kỳ cục. Hiện tại trời đã lạnh nhưng hắn chỉ mặt một cái áo phông trắng ngắn tay và quần thể thao, đi giầy thể thao, đúng kiểu trang phục bình thường của học sinh.

“Này, cô có dị năng không gian à?” Xe vững vàng chuyển bánh, Lâm Phong không nhịn được hỏi.

“Không.”

Lâm Phong nhìn Thanh Ngọc, Thanh Ngọc khẽ lắc đầu, Lâm Phong liền câm miệng không hỏi nhiều nữa.

Thời Sênh quan sát họ vài lần qua kính chiếu hậu, bọn họ chỉ an tĩnh ngồi đó, không có giao lưu thừa thãi nào, biểu tình rất bình thản.

“Bạch Hổ mới có dị năng không gian, à, chính là con mèo này.” Thời Sênh nói.

Hiển nhiên, ba người này không ngờ Thời Sênh sẽ chủ động lên tiếng, sau khi kinh ngạc thì mới nhìn về phía con mèo trắng đang ghé vào bên cạnh Thời Sênh bằng ánh mắt quỷ dị.

WTF? Con mèo này có dị năng không gian thật á?

Một con vật mà lại có được dị năng quý hiếm như thế?

Thế giới quan của họ như được đổi mới hoàn toàn rồi.

Chương 98: Đế quốc xác sống (12)

Chương 98ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (12)

Dọc đường đi, ba người Thanh Ngọc hoàn toàn bị chấn động bởi Thời Sênh, ngoại trừ mấy quả cầu nhỏ màu tím kia, cô còn có một thanh thiết kiếm nữa.

Thiết kiếm kia chém xác sống chẳng khác nào thái củ cải cả.

Chấn động mãi rồi cũng chấn động thành thói quen luôn.

Điều duy nhất làm cho bọn họ khó hiểu chính là thiếu niên kia dường như chẳng làm gì cả, ăn gì cũng bày tỏ thái độ ghét bỏ như thể thứ hắn ăn không phải đồ trân quý gì mà là thứ làm người ta ghê tởm, buồn nôn vậy.

Mỗi lần nhìn cái biểu tình đó của hắn, ba người kia liền có loại xúc động muốn đánh hắn một trận.

Ở mạt thế, đồ ăn là quý giá nhất, bao nhiêu người bị đói chết, bao nhiêu người vì không có đồ ăn mà đi giết người, mất đi lương tri, nhân tính.

Nhưng bọn họ cũng phát hiện ra, người này chỉ số thông minh không cao, vậy nên bọn họ đành phải kiềm chế xúc động kia lại.

Cũng may, bọn họ đi cùng nhau không lâu lắm, thành phố B cách họ không quá xa, đi khoảng ba ngày thì đã thấy được cổng lớn của khu

an toàn ở thành phố B.

Lúc này, mạt thế đã bước sang ngày thứ 56, khu an toàn sớm đã có hệ thống quản lý rất trật tự.

“Các anh rời đi hay là đi theo tôi?”

Thời Sênh vừa cho Bạch Hổ thu đồ vật vào vừa hỏi ba người kia.

Mấy ngày nay cô đã quan sát qua, ba người này quả thật không tệ, ngay cả khi thấy cô có không ít đồ ăn, bọn họ ngoại trừ thèm nhỏ dãi ra thì cũng không có bất kỳ ý nghĩ nào không hay ho.

Nhưng có ở lại hay không thì phải để bọn họ tự mình lựa chọn.

“Cố tiểu thư nói vậy là có ý gì?” Thanh Ngọc nghe được Thời Sênh hỏi câu đó, trong lòng kinh hoảng không thôi.

“Tôi cần mọi người giúp tôi làm vài việc, nếu mọi người tự nguyện ở lại thì chúng ta sẽ là người một nhà, có lẽ sau này…” Thời Sênh dừng lại, không nói gì nữa.

Cô liếc nhìn Thiên Lê, hắn quay đầu lại nhệch miệng nói với cô: “Đói…”

Thời Sênh: “…”

Đói ông nội ngươi ấy mà đói, đại gia ngươi ngoại trừ ăn ăn ăn ra thì còn biết làm gì khác không hả?

Thanh Ngọc và hai người kia bàn bạc trong chốc lát rồi đều tỏ vẻ muốn ở lại. Mấy ngày nay ở chung, bọn họ thật sự tâm phục, khẩu phục cô.

Một cô gái trẻ mà khi gặp chuyện còn bình tĩnh hơn cả bọn họ.

Huống chi, bọn họ là do cô cứu về, nếu đòi báo đáp ơn cứu mạng, họ cũng sẽ không từ chối.

“Lão đại, nếu đã là người một nhà, vậy cô có thể nói cho chúng tôi biết thanh kiếm kia của cô rốt cuộc là gì không?” Lâm Phong lập tức sửa lại cách xưng hô, còn không biết xấu hổ mà hỏi vấn đề hắn luôn thắc mắc trong lòng.

Nói thanh thiết kiếm kia chém sắt như chém bùn cũng không phải nói quá.

“Kiếm Chính Nghĩa.” Thời Sênh trả lời với vẻ mặt nghiêm túc. “Muốn cứu thế giới thì phải dựa vào nó.”

Lâm Phong: “…” Còn nói đứng đắn như thế làm hắn suýt chút nữa thì tin rồi.

Cô như thế thật sự có thể làm nhân vật trung tâm sao?

Thời Sênh nói cho ba người họ vài quy củ, làm người của cô thì phải theo quy củ của cô.

Nhưng mấy quy củ này đối với bọn Thanh Ngọc thì quả thực quá dễ dàng rồi.

Có thể kết luận lại thành bốn chữ: Nghe-lời-cô-nói!

“Xuống xe.” Thời Sênh ôm Bạch Hổ xuống xe trước, Thiên Lê thấy cô xuống liền lập tức xuống theo.

Có rất nhiều người đang xếp hàng chờ tiến vào khu an toàn, đám người Thời Sênh ở tít đằng sau, nghển cổ mà nhìn về cửa khu an toàn.

Người nào người nấy ở đây đều lộ ra vẻ đề phòng hoặc dò xét một cách tham lam, nhiều nhất là những người với vẻ mặt tuyệt vọng.

Đây là loại người thường thấy nhất sau mạt thế, những người này dù có vào được khu an toàn cũng không sống được bao lâu.

“Thế này thì phải đợi tới bao giờ chứ?” Tiểu Bàn từ phía trước quay về. “Đội ngũ phía trước rất dài, đợi bốn năm ngày có khi cũng không vào được.”

“Không có đường chuẩn bị cho dị năng giả sao?” Thời Sênh khẽ nhíu mày, dù là khu an toàn nào cũng phải có lối đi riêng cho dị năng giả mới đúng chứ?

“A! Tôi quên xem cái đó, chờ một chút.” Tiểu Bàn nói xong lại chạy về phía khu an toàn.

Thời Sênh: “…” Cô giữ ba người này lại rốt cuộc có phải lựa chọn chính xác không thế?

Khu an toàn ở thành phố B rất lớn nên tất nhiên sẽ có lối đi riêng dành cho dị năng giả, ba đàn em cô mới thu nhận đều là dị năng giả, Thời Sênh không muốn bại lộ dị năng kỳ dị của mình, cho nên cô và Thiên Lê đồng ý cho người ta kiểm tra khắp người một lần, xác định không có vấn đề gì, sau khi chịu cách ly 24 giờ liền được thông qua.

Tới tận lúc này, ba người kia mới phát hiện lão đại nhà mình chưa dùng dị năng bao giờ.

Trước đó cô quá bạo lực, chém xác sống cũng không cần dùng dị năng, vì vậy bọn họ cũng quên tìm hiểu luôn.

Thế nên, ba người càng kiên định muốn đi theo Thời Sênh.

Lúc Thời Sênh ở trong phòng cách ly, ba đàn em của cô đã tìm được một chỗ tốt để ở, cũng thăm dò hết các ngóc ngách của khu an toàn này.

Hiện tại, giao dịch trong khu an toàn chủ yếu là dùng tinh hạch, dọc đường đi học đã chém được không ít xác sống, cho nên Thanh Ngọc cũng thuê được một căn nhà có ba phòng ngủ.

Thời Sênh phát hiện, ngoại trừ tên Tiểu Bàn tham ăn kia ra, Thanh Ngọc và Lâm Phong đều rất được việc.

…

“Lão đại, chúng ta có nên đi đăng kí lập một binh đoàn đánh thuê không?” Lâm Phong hỏi đầy vẻ hứng thú. “Nhiệm vụ mà binh đoàn đánh thuê nhận được thường cao cấp hơn nhiệm vụ mà dị năng giả bình thường hay nhận, với năng lực của lão đại, tôi nghĩ ngay cả nhiệm vụ cấp S cũng không thành vấn đề gì.”

“Chuyện tôi bảo anh thăm dò đã có kết quả chưa?” Thời Sênh không thèm để ý tới Lâm Phong, ngược lại nhìn Thanh Ngọc hỏi.

Thanh Ngọc gật đầu: “Đã hỏi rồi, Tích Minh Tuyết là dị năng giả hai hệ, là đội phó của binh đoàn Cơn Lốc, thanh danh của cô ta ở khu an toàn này rất tốt.”

“Hai hệ ư?” Thời Sênh cảm thấy có chút không đúng, trong cốt truyện, Thích Minh Tuyết chỉ có hệ băng thôi mà…

“Ừm, cô ta vốn có dị năng hệ băng, sau lại thức tỉnh thêm hệ trị liệu nữa. Dị năng này còn quý giá hơn cả hệ không gian, người thường nếu bị xác sống cắn, chỉ cần có dị năng giả hệ trị liệu cứu kịp thời thì sẽ không biến thành xác sống.” Nói tới chỗ này, trên gương mặt Thanh Ngọc hiện ra vài phần ngưỡng mộ.

Nếu có thể có nhiều dị năng giả hệ trị liệu thì sẽ không có nhiều người bị xác sống cắn rồi biến thành xác sống như thế.

Thời Sênh nhìn biểu tình trên mặt Thanh Ngọc thì thở dài một tiếng, thằng nhóc này cần phải tẩy não nữa mới được, miễn sau này khi làm việc cho cô lại nhân từ, nương tay.

Thời Sênh đã hiểu cái dị năng trị liệu kia của Thích Minh Tuyết là cái gì rồi.

Trong không gian của cô ta có một con suối nhỏ, nước suối đó có khả năng chữa khỏi thương thế.

Nhưng ở trong cốt truyện, cô ta không hề công khai vấn đề này, sao bây giờ lại…

“Lão đại, cô hỏi thăm cô ta làm gì vậy?” Lâm Phong khó hiểu. “Hiện tại cô ta là người có tiếng ở trong khu an toàn này, nghe nói di năng của cô ta đã lên tới cấp ba rồi.”

“A, tôi chuẩn bị cho cô ta chút chuyện vui ấy mà.” Thời Sênh híp mắt, cong môi cười.

Nụ cười thâm trầm làm cho ba người kia không khỏi lạnh hết cả sống lưng.

Thích Minh Tuyết kia sao lại chọc tới lão đại nhà họ rồi?

“Đói bụng.” Thiên Lê cọ cọ vào Thời Sênh, cầm tay cô đưa về phía miệng mình.

Đối với cảnh tượng này, lúc ba người kia thấy lần đầu tiên liền cảm thấy vỡ mộng.

Một thiếu niên xinh đẹp thế kia...

Kết quả…

Lại là một tên ngốc.

Thời Sênh mang Thiên Lê về phòng mình, gần như hao hết dị năng mới làm Thiên Lê ăn lưng lửng bụng, hắn ôm cô, cọ cọ vào gương mặt cô, sau đó buông cô ra và đi tới góc phòng chỗ có cửa sổ ngồi.

Thời Sênh thở dài, xách hắn lên giường. “Không cần phải gác đêm.”

“Ôm…”

Thời Sênh: “…”

Chương 99: Đế quốc xác sống (13)

Chương 99ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (13)

Rốt cuộc, Thời Sênh vẫn làm theo đề nghị của Lâm Phong, đăng kí thành lập một đội đánh thuê, lấy cái tên cực kỳ kiêu ngạo.

- Không-Phục-Tới-Chiến

Quả thật là ba người kia không đồng tình với cái tên này, nhưng mà bọn họ không đồng tình thì cũng chẳng thay đổi được gì.

Thời Sênh dùng một tháng để gây dựng thanh danh, đem cái tên Không-Phục-Tới-Chiến trở thành binh đoàn chỉ đứng sau Cơn Lốc.

Đương nhiên, mục tiêu của cô còn cao hơn nữa.

Mọi người ai cũng hiếu kỳ với cái binh đoàn có tên Không-Phục-Tới-Chiến này.

Tin tức về thành viên của các binh đoàn ngoại trừ chính phủ có được ra thì không được phép công khai.

Cho nên, ngoại trừ người của ban quản lý, căn bản không có ai biết nhóm Không-Phục-Tới-Chiến kia là người phương nào.

Đối với nhiệm vụ trên bảng nhiệm vụ, thời gian bọn họ nhận không phải nửa đêm thì cũng là sáng sớm, hoàn toàn không đụng độ một ai cả.

Đã ai gặp được một binh đoàn đánh thuê nào kỳ quái tới vậy chưa?

Chắc chắn chưa!

Huống chi, binh đoàn này chỉ trong thời gian một tháng đã đuổi kịp binh đoàn Cơn Lốc.

Sao không làm người ta tò mò chứ.

Nhưng chân tướng thật sự lại là…

Ba người bọn Thanh Ngọc vì sợ nếu công khai mình là người của binh đoàn có cái tên đầy khiêu khích này thì sẽ bị người ta vây lại đánh mất.

Vì tránh gặp phải những người tiếp nhận nhiệm vụ khác, bọn họ đã phải dùng hết mọi thủ đoạn.

Tưởng họ dễ sống lắm sao?

“Lão đại, có nhiệm vụ cấp SS, có nhận không?”

Trước kia, nhiệm vụ cao cấp nhất cũng chỉ là cấp S, đây là lần đầu tiên có nhiệm vụ cấp SS xuất hiện.

“Nhiệm vụ gì?”

“Không rõ lắm, nói là tới nơi rồi mới được công bố, nhiệm vụ này chỉ trực tiếp thông báo tới các binh đoàn hạng cao nhất chứ không treo ở sảnh nhiệm vụ.”

“Không nhận.” Thời Sênh lắc đầu.

Loại nhiệm vụ này, quá nửa là do chính phủ muốn làm gì đó bí mật.

“Nhưng khen thưởng rất phong phú đấy…” Lâm Phong hơi tiếc nuối.

“…” Nói cứ như cô bạc đãi họ lắm vậy. “Anh thiếu ăn hay thiếu tinh hạch hả?”

Lâm Phong lắc đầu, mấy thứ này hắn đâu có thiếu.

Bọn họ luôn tận dụng những lúc ra ngoài làm nhiệm vụ để góp mặt vật tư, không gian của Bạch Hổ không biết lớn thế nào, nhưng nhét bao nhiêu vào cũng không thành vấn đề.

Điều duy nhất không hay chính là…

Cái con mèo này luôn thích thu xác sống vào trong không gian của mình, dù lão đại có cấm thì nó vẫn cứ làm theo ý mình, thu tới vô cùng vui vẻ.

Cũng may, đồ vật được cất trong không gian của Bạch Hổ dường như không bị nó để vào cùng chỗ với đám xác sống kia.

“Anh đi thăm dò xem khi nào họ xuất phát?”

“A? Không phải chúng ta không nhận sao?”

“Không tiếp với không đi có quan hệ gì với nhau à?”

Lâm Phong: “…” Hắn đang có cảm giác có chuyện không hay sẽ xảy ra rồi.

Một tháng này, bọn họ học được từ Thời Sênh không ít thứ.

- không được mềm lòng

- không được xen vào việc của người khác

- không cần để ý tới cái nhìn của bất kỳ ai

Lâm Phong vẫn còn nhớ rõ biểu tình của Thời Sênh khi nói ra câu cuối cùng kia.

Khinh thường và châm chọc.

Nhưng càng nhiều chán ghét hơn.

Nói thật, hắn cũng không thể nào hình dung hết được cái loại cảm giác đó.

Chương 100: Đế quốc xác sống (14)

Thời Sênh không đi vào huyện D, tình huống này của Thiên Lê cũng không phải lần đầu tiên, trước đó đã từng xảy ra một lần rồi, cô biết là hắn muốn thăng cấp.

Thăng cấp xong sẽ quay lại tìm cô.

Cho nên cô hoàn toàn làm lơ vấn đề ba con hàng đang ríu rít thảo luận ở phía sau.

Làm chuyện đó với một xác sống?

Nói thật, nếu có thể, cô rất muốn ném ba con hàng này vào giữa bầy xác sống, không còn chủ đề gì để nói nữa à?

Bọn họ chẳng lẽ không nghĩ tới việc cô là một con người, sao có thể nói tới đề tài trâu bò kia với một xác sống được chứ?

Bản cô nương đây không lý giải nổi tư duy của đám thiên tài này.

Người của khu an toàn thành phố B tới khá muộn, bọn Thời Sênh đợi nửa ngày thì mấy chiếc xe tải quân dụng đó mới tới ranh giới huyện D.

Dẫn đầu là một người quen, Thường Tân.

Bọn họ phân đội rồi chia nhau tiến vào huyện D, Thời Sênh bám theo họ từ xa.

“Này Kẻ Điên, cậu có thấy đám xác sống kia hình như không tấn công chúng ta không?” Thanh Ngọc đẩy Lâm Phong.

Được Thanh Ngọc hỏi thế, Lâm Phong liền nhìn xung quanh, xác sống bốn xung quanh đều đi theo từ rất xa, không một con nào phát động tấn công cả.

Hai người đồng thời nhìn về cô gái đang đi bộ ở đằng trước như đi dạo trong vườn hoa nhà mình.

Cách giải thích duy nhất chính là cô ấy!

Hai người liếc nhau, lôi kéo Tiểu Bàn tới gần Thời Sênh hơn một chút.

Tiến vào huyện D, Thường Tân liền tách các nhóm ra, Thời Sênh liền đi theo Thích Minh Tuyết.

Thích Minh Tuyết biết được cốt truyện, lại có bàn tay vàng, chính là dị năng giả tiến vào cấp ba đầu tiên.

Nhưng Tống Thập cũng không kém, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, cùng nhau giết xác sống, một đường đi tới.

Rất nhanh, bọn họ liền đi tới một khu kiến trúc, nhìn qua thì thấy giống một viện nghiên cứu khoa học.

Bọn họ nhanh chóng tiến lên các tầng lầu, vì không có nhiều người cho nên không có ai thu dọn chiến trường đằng sau.

Mấy người Thời Sênh bám đằng sau liền tranh thủ dọn dẹp chiến trường, một viên tinh hạch cũng không bỏ qua.

Những người này sau khi chém giết sạch mục tiêu, quay lại tìm mới phát hiện không có viên tinh hạch nào cả, còn chưa biết tại sao lại thế thì những nơi vừa chém giết xong lại đầy ắp xác sống.

Giống như Boss tới giờ làm mới vậy.

“Sao lại nhiều xác sống thế này, không nhóm nào để lại người sao?” Tô Tế Dạ nhìn về một đám người đằng sau.

Những người đó đưa mắt nhìn người bên cạnh mình, hình như cũng đang muốn hỏi nhau, không lưu lại ai à?

Không có, tôi cho rằng anh đã để lại.

Các anh cũng không để ai lại à?

Tất cả đều cho rằng đối phương sẽ để người ở lại trông, kết quả không có một ai cả…

Thật đúng là…

“Mẹ!” Tô Tế Dạ giận dữ phun ra một câu chửi tục.

“Đừng nói nữa, mau giết đi.” Tống Thập lạnh lùng liếc mắt nhìn những người khác, lại dẫn đầu mọi người, thả ra vài tia sét.

Mắt thấy sắp giết ra được bên ngoài rồi, không biết từ đâu lại có một xác sống cấp bốn biết phun lửa nhảy ra.

Mà xác sống cấp bốn này còn dẫn theo không ít đàn em.

Tống Thập và Thích Minh Tuyết liên thủ xử lý nó, mọi người bị nhốt

trong khu căn cứ luôn.

…

Lúc Thời Sênh rời khỏi tòa nhà đó cũng gặp phải phiền toái.

Đầu tiên là bị một xác sống cấp bốn đuổi theo, cấp dị năng của cô còn chưa lên tới cấp bốn, cho nên không có hiệu quả nhiều với loại xác sống có cấp dị năng cao hơn, nhưng cũng may là có thể ảnh hưởng một phần.

Vậy nên cuối cùng cũng thoát được nó.

Thật ra Thời Sênh muốn ném nổ tung xác sống đó, nhưng nơi này quá gần với nam, nữ chính nên Hệ thống cực kỳ nghiêm túc ngăn cản cô.

Còn chưa chạy được bao xa, cô lại gặp một xác sống cấp bốn khác, còn có cả Thường Tân mang theo một đống người.

Cũng không biết Thường Tân đó bị chạm vào dây thần kinh nào mà lại mang người chạy về phía cô. Bọn họ có quá nhiều người, cô cũng không phải có một mình, vì vậy bị trộn lẫn vào đám người đó luôn.

Hiện tại, cô đã bị kéo về tòa nhà nơi Thích Minh Tuyết đang chém giết.

Trong đại sảnh có rất nhiều thi thể xác sống, chúng đang bị chồng chất lên nhau, một dị năng giả hệ hỏa đang thiêu cháy chúng.

Thích Minh Tuyết và Tống Thập không ở đây, chỉ có tên mặt mũi như trẻ con Tô Tế Dạ là ở cùng.

“A, là cô!” Sau khi Thời Sênh đi vào, Tô Tế Dạ liền nhận ngay ra cô.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn hắn một cái, Tô Tế Dạ đang định tiến lên bèn dừng lại, ánh mắt của cô quá lạnh làm cho người ta vừa nhìn đã dựng hết tóc gáy lên.

Ánh mắt đó còn lạnh hơn cả đội trưởng của bọn hắn.

Ba người Thanh Ngọc biết tâm tình của Thời Sênh đang rất kém cỏi nên không muốn bị xui xẻo.

Bọn họ làm bộ không thấy gì, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn đi nhìn đi…

Thường Tân kiểm kê người xong mới nhìn tới Thời Sênh.

“Đội trưởng Cố, hình như đội của cô không tiếp nhận nhiệm vụ này, sao lại ở đây?” Thường Tân là đầu sỏ gây tội, không những không xin lỗi mà còn hùng hổ hỏi tội.

Thời Sênh cực kỳ tức giận, đáp bằng giọng không mấy hòa hảo: “Sao, huyện D này bị nhận thầu rồi, chỉ có nhân tài đã tiếp nhận nhiệm vụ mới được tới à?”

“Tôi không có ý đó.” Thường Tân xấu hổ, sau đó lại nghiêm mặt nói. “Đội trưởng Cố, cô có thể giải thích tại sao mình lại có mặt ở đây không?”

Nhiệm vụ lần này cực kỳ tuyệt mật, huyện D cũng đã được xác định là huyện thành đã bị hoàn toàn hủy diệt, căn bản chẳng ai muốn tới đây cả.

Thường Tân là người của quân đội nên có quyền tiếp xúc với tư liệu của chính phủ, biết cô là đội trưởng của binh đoàn Không-Phục-Tới-

Chiến, hơn nữa bọn họ đã từng gặp nhau nên hắn rất nghi ngờ Thời Sênh.

“Tôi không nói thì sao?” Thời Sênh khiêu khích Thường Tân.

Lúc Thời Sênh tức giận sẽ càng ngang ngược hơn bất kỳ ai, cô sẽ không hề giữ cho người ta mặt mũi.

Theo cách nói của cô, mặt mũi là tự mình tránh, không cần phải cho người khác.

Thường Tân: “…”

“Bọn họ cũng là binh đoàn lính đánh thuê sao? Ngữ khí ngang ngược như thế, thật đúng là nghé con mới sinh không sợ cọp.” Nghe được cuộc đối thoại của hai người, có người bắt đầu thì thầm bàn tán.

“Tới được nơi này e là cũng có vài phần bản lĩnh, anh đã nghe thấy binh đoàn nào có một cô gái trẻ đẹp như thế này chưa? Vừa rồi đội trưởng Thường còn gọi cô ta là đội trưởng phải không?” Huyện D có bao nhiêu xác sống, bọn họ đã đi qua nên rất rõ ràng.

Tất cả đều sôi nổi bàn tán, nói là không có binh đoàn nào có cô gái trẻ kiêu ngạo thế này.

Người phía sau lưng cô họ cũng từng gặp qua, nhưng trước giờ mấy người này không mấy khi giao lưu với người khác nên không ai biết họ là người của binh đoàn nào.

“Đội trưởng Thường, cô ấy là người của binh đoàn nào thế?”

Những người tiếp nhận nhiệm vụ lần này dù không biết tên nhau nhưng cũng phải gặp nhau, thậm chí đã từng hợp tác với nhau vài

lần.

Lúc này đột nhiên lại xuất hiện một cô gái trẻ cùng với ba tên trẻ tuổi khác tới đây bình an vô sự như thế, trong lòng những người này đều tò mò muốn biết họ là ai.

“Không-Phục-Tới-Chiến.” Thường Tân cũng sắp nghẹn cháy trong lòng rồi, thanh âm cũng lớn hơn một chút.

Người hỏi chuyện lập tức sửng sốt.

Không phục tới chiến?

“Thường đội trưởng, có phải bọn tôi không phục đâu.”

Hắn chỉ hỏi mấy người này tới từ binh đoàn nào thôi mà.

Không phục tới chiến là ý gì?

Mẹ nó!

Không phải chứ?

Đây là binh đoàn lính đánh thuê Không-Phục-Tới-Chiến sao? Chính là binh đội thần bí trong vòng một tháng đã lập tức bám sát được binh đoàn Cơn Lốc đấy à?

“Cô ta là đội trưởng của Không-Phục-Tới-Chiến? Nhìn tuổi tác cô ta cũng chỉ khoảng mười bảy, mười tám, đùa cái gì vậy?”

“Đội trưởng thường… Không phải anh đang đùa chúng tôi đấy chứ?”

“Mặc kệ thế nào, tôi cũng không tin.” Cái tên Không-Phục-Tới-Chiến

tuy rằng có chút khiêu khích nhưng hiệu suất làm việc của người ta là một trăm phần trăm đấy, sao có thể là mấy người trẻ tuổi như vậy được, dẫn đầu còn là một cô gái nữ chứ…

Cũng có người nói: “Nhưng bọn họ tới đây bình yên vô sự còn gì…”

Chương 101: Đế quốc xác sống (15)

Binh đoàn Cơn Lốc từ lúc thành lập tới lúc thành danh là khoảng nửa tháng, sau đó liền liên tục bá chiếm vị trí đầu bảng xếp hạng.

Mà cái binh đoàn có tên nghe rất bệnh Không-Phục-Tới-Chiến này lúc nó nổi danh thì đã chễm chệ trên bảng xếp hạng rồi, không một ai biết binh đoàn này tới từ đâu hết.

Loại tình huống này chứng minh rằng bọn họ đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ một mình nên mới không có ai tiếp xúc qua với họ.

Nhưng loại nhiệm vụ kiểu đó từ trước tới giờ phần thưởng không nhiều, có rất ít binh đoàn tiếp nhận, chỉ có những dị năng giả tạm thời tổ đội đi chung hoặc đơn độc một người nhận mà thôi.

Tiếp nhận loại nhiệm vụ này mà vẫn không làm cho binh đoàn của mình đi xuống, có thể thấy được bản lĩnh của người ta lớn thế nào.

Mấy tháng sinh hoạt ở mạt thế đã dạy cho họ một bài học, không bao giờ được coi thường phụ nữ và trẻ con.

Thường Tân hít sâu một hơi, tiếp: “Đội trưởng Cố, nhiệm vụ lần này yêu cầu bảo mật tuyệt đối, tôi hy vọng cô có thể cho tôi một đáp án xác minh. Nếu cô từ chối trả lời, vậy tôi chỉ có thể đánh chết các người ở đây.”

Nói rồi hắn cho người bên cạnh một cái ra hiệu, lập tức có người vây lấy bọn Thời Sênh lại.

Những người còn lại lui về sau, dùng biểu tình chờ xem kịch vui, chuyện không liên quan tới mình.

“Đội trưởng Thường!” Thanh Ngọc vội vàng đứng ra nhưng câu nói kế tiếp còn chưa kịp thốt đã bị Thời Sênh kéo lại.

“Lão đại, bọn họ đông người, chúng ta nhường đi.” Thanh Ngọc biết Thời Sênh đang tức tối, nhưng nơi này đang nhiều dị năng giả như thế, bọn họ đang ở hoàn cảnh bất lợi hơn.

“Cúi đầu?” Thời Sênh hừ lạnh, vẻ mặt kiêu căng. “Trước giờ chỉ có người khác cúi đầu với tôi, khi nào tới lượt tôi cúi đầu trước người khác.”

Thanh Ngọc: “…” Làm ơn đi, lão đại, có kiêu ngạo cũng phải lựa chọn thời gian chứ.

Giọng của Thời Sênh không nhỏ, không chỉ Thường Tân nghe thấy mà những người ở bên ngoài cũng nghe thấy luôn.

Những người bên ngoài huýt sáo, hiển nhiên là đang tán thưởng hành động không sợ chết này của cô.

Nữ sinh kiểu này bọn họ gặp rất nhiều, cho rằng bây giờ vẫn như trước khi mạt thế, chỉ cần có tiền là có thể làm người khác vây quanh mình ư? Hiện tại là lúc nói chuyện bằng thực lực.

Cái binh đoàn thần thần bí bí Không-Phục-Tới-Chiến này cũng chỉ có như thế mà thôi!

Nhưng càng nhiều người vẫn tin rằng sau lưng mấy người trẻ tuổi này còn có người khác.

Tức thì, không khí liền lâm vào trạng thái giương cung bạt kiếm.

“A, chạy mau, xác sống vào được rồi.” Đột nhiên có thanh âm hét toáng lên xé rách không khí quỷ dị trong phòng.

Thanh âm từ lầu hai truyền tới, đội trưởng Thường từ bỏ nói chuyện với Thời Sênh, ngẩng đầu nhìn về phía đó. Có vài bóng người đang chạy như bay xuống dưới, Thích Minh Tuyết và Tống Thập cũng ở trong đó.

Quả nhiên nữ chính đi tới đâu, ở đó liền xảy ra chuyện.

Sau bọn họ có một xác sống phun lửa, Thời Sênh nhíu mày, xác sống này không phải cái mà bọn họ gặp ban nãy.

Mẹ kiếp, ở đây có mấy xác sống cấp bốn vậy?

“Tới hầm ngầm mau.”

“Mau mau, đi mau.”

Bọn họ không đủ sức đối đầu với xác sống cấp bốn, chỉ có thể bỏ của chạy lấy người mà thôi.

Tầng hầm này là do Thường Tân tìm được, cũng do người của hắn mở ra, Thời Sênh vẫn bị dồn vào đó như cũ.

“Đóng cửa!”

“Nhưng mọi người còn chưa vào hết!”

“Mẹ nó, đợi họ xuống tới đây thì chúng ta phải chết hết đấy.”

Binh sĩ đang giữ cửa quay đầu nhìn Thường Tân, Thường Tân nhìn những người bên ngoài còn chưa vào hết, gian nan gật đầu.

Cánh cửa kim loại nặng trịch dần khép lại, cách ly hoàn toàn với bên ngoài.

Nói đây là tầng hầm thì không bằng nói đây là phòng thí nghiệm dưới lòng đất còn chính xác hơn.

Nơi này vẫn còn có thể thắp đèn khẩn cấp, ánh sáng dù không mạnh nhưng mọi người đều có thể thấy rõ ràng.

“Sao lại thế này, sao xác sống cấp bốn có thể tiến vào đây được?”

“Chúng tôi đã kiểm tra qua, bên trên không hề có cửa để tiến vào.” Những người phía dưới đều nhìn về phía đám người từ tầng hai xuống.

Lúc này, những người ở trên lầu hai tiến vào thành công chỉ có bốn người, Thích Minh Tuyết và Tống Thập là một trong số đó.

Một người sắc mặt trắng bệch, nghĩ mà sợ, kể: “Là… Là Vương Đồ.”

“Mẹ, biết ngay là hắn vô tích sự mà, được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều.”

Hiển nhiên người có tên Vương Đồ kia danh tiếng rất kém, người kia vừa nói thế liền có một đám người lên tiếng chửi.

Thời Sênh vẫn bị đám người Thường Tân vây lấy, mục tiêu quá rõ ràng, Thích Minh Tuyết vừa liếc mắt đã nhìn thấy cô.

Thời Sênh nhìn về phía cô ta không hề sợ hãi, cuối cùng còn nhoẻn miệng cười đầy khiêu khích.

Nụ cười tươi rói mang đầy vẻ ác ý, trong đôi mắt lại là vẻ lạnh như băng, Thích Minh Tuyết chỉ cảm thấy da đầu tê dại, giống như đang bị một con mãnh thú nào đó nhìn chằm chằm.

Thời Sênh bèn chuyển hướng nhìn sang chỗ khác.

Trong nháy mắt khi cô chuyển tầm mắt, Thích Minh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô ta thật sự không thở nổi…

“Nơi này có an toàn không?”

“Đây là phòng thí nghiệm à? Đó là gì? Cơ thể con người à? Mọi người mau lại đây xem, mấy thứ này là gì vậy? Mẹ ơi…”

Thường Tân muốn ngăn cản nhưng đã không kịp rồi, tất cả mọi người đều đi về phía đó.

Nơi này rất lớn, có rất nhiều máy móc, có mấy bình pha lê, bên trên cắm rất nhiều ống, mà bên trong bình chứa đầy những chất lỏng màu vàng, trong chất lỏng còn có một người.

Nói là một người cũng không đúng lắm, một nửa mặt hắn đã hóa xác sống, một nửa mặt còn lại vẫn giống người thường.

Nhìn qua giống như là do xác sống và người thường ghép lại vậy.

“Đây là cái quái gì, tởm quá!”

“Nơi này khi mạt thế bắt đầu vẫn bị canh giữ nghiêm mật, vậy mấy thứ này chắc là có từ trước khi mạt thế rồi.”

“Trời ạ, không phải những người ở đây chính là kẻ nghịch ra bọn xác sống ghê tởm đó chứ?”

Thời Sênh đánh giá một vòng, ánh mắt nhìn Thường Tân cực kỳ vui sướng khi thấy người gặp họa. “Chậc chậc, đội trưởng Thường này, thế này thì anh phải làm sao cho tốt đây? Giết người diệt khẩu à? Ôi chao ôi, đáng tiếc, các anh đâu có nhiều người bằng họ, chắc chắn đánh không lại đâu…”

Tiếng của cô lập tức thu hút sự chú ý của người khác, vô số người vội vàng vây lấy Thường Tân.

“Đội trưởng Thường, anh có nên cho chúng tôi một câu giải thích về mấy thứ này không? Chúng tôi mạo hiểm tính mạng, tới đây để lấy thứ mà các anh gọi là văn kiện quan trọng, kết quả là anh lại cho chúng tôi thấy mấy thứ này sao?”

“Đội trưởng Thường, mong anh giải thích một chút đi. Mấy cái thứ bên ngoài kia thật là do phía chính phủ làm ra à?”

“Đội trưởng Thường…”

Thường Tân trừng mắt với Thời Sênh rồi mới đáp: “Tôi không biết đồ vật ở nơi này là gì, tôi chỉ phụng mệnh làm việc, mọi người đừng quan tâm mấy cái này, nên xem xem phải làm thế nào để ra ngoài.”

“Đội trưởng Thường, nếu anh không biết tới đây để tìm thứ gì, vậy sao anh biết ở đây có phòng thí nghiệm ngầm này?” Thời Sênh truy vấn không buông.

Thường Tân tiếp tục lườm cô, cắn răng trả lời: “Lúc tôi tới đây đã xem qua tư liệu, tôi có bản đồ chỗ này.”

“Anh đã có bản đồ nơi này, sao trước đó không đưa cho mọi người? Đội trưởng Thường, tôi thấy là anh đang muốn bọn họ làm tiên phong dọn đường cho anh. Nhiệm vụ mà anh cho họ cũng chỉ là che giấu tai mắt của người khác mà thôi.”

“Cố Nam, cô đừng ở đây suy đoán lung tung, tôi không biết gì cả.” Thường Tân tức giận vô cùng, quát lên với Thời Sênh.”

Hắn là quân nhân, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, hơn nữa chuyện này cũng là vì toàn nhân loại…

“Thẹn quá thành giận, vậy chứng minh tám, chín phần mười lời tôi nói là đúng. Mà anh tưởng bọn họ đều không có đầu óc ư? Tôi nói có đúng hay không chẳng lẽ họ không biết tự hỏi mình à? Anh cho bọn họ đều là lợn chắc?”

Chương 102: Đế quốc xác sống (16)

Chương 102ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (16)

Thời Sênh châm ngòi ly gián xong liền không nói gì nữa, mặc kệ mấy người đó tự xử với nhau.

Người của Thường Tân đều đi giúp hắn vì vậy cô liền được tự do.

“Lão đại, cô thật quá lợi hại…” Thanh Ngọc lặng lẽ ra dấu tay tán thưởng với Thời Sênh.

“Xác sống bên ngoài thật sự do ZF làm ra sao? Trời ạ, nghĩ lại vẫn thấy thật khủng khiếp. Lão đại, cho tôi ăn gì đi, tôi muốn lấy thức ăn đè sự sợ hãi này xuống.” Tiểu Bàn phi phò chìa tay ra trước mặt Thời Sênh.

“Bàn Tử, câu sau của cậu mới là trọng điểm đúng không?” Lâm Phong nhìn thấy người nào đó liền phá đám. “Nhưng nơi này nhìn đúng là rất quỷ dị.”

Thời Sênh ném ba lô cho Tiểu Bàn, bên trong không có gì, chỉ có mình Bạch Hổ.

“Lão đại, chúng ta cũng không ra được sao?” Lâm Phong bắt đầu buồn lo vô cớ.

“Có lão đại ở đây, chắc chắn có thể ra ngoài.” Thanh Ngọc sùng bái một cách mù quáng. “Cậu cứ yên tâm đi, Tiểu Bàn, cậu ăn một mình

không sợ no chết à, mang tới cho lão đại ăn nữa đi.”

Lâm Phong ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, hình như chưa có việc gì mà lão đại nhà hắn không làm được.

Hiển nhiên bọn họ đã quên, lúc bọn họ gặp nhau, lão đại không gì không làm được nhà họ lại không thể lấy ra xăng để đổ vào xe.

Thời Sênh ăn một chút rồi uống một hộp sữa.

Thừa dịp mọi người bên kia đang tranh cãi tối tăm mặt mũi, Thời Sênh liền đi dạo một vòng quanh phòng thí nghiệm.

Đồ đạc trong này không nhiều nhưng rất ngăn nắp, chứng minh rằng lúc rút lui, những người ở đây hoàn toàn không có chút kinh hoảng nào.

Thời Sênh dừng ở một cái bảng đen, trên bảng dán mấy tờ giấy A4, cô đang muốn đưa tay lên lấy thì một bàn tay đã vươn ra giật xuống trước.

Thời Sênh thu tay lại, nhíu mày, chủ nhân bàn tay ấy là Tống Thập.

“Cố Nam, cô châm ngòi ly gián bọn họ như thế thấy hay lắm sao?” Giọng Tống Thập lạnh như băng.

“Có chứ.” Thời Sênh cười gật đầu. “Dùng sự thật để chứng minh bọn họ ngu ngốc tới cỡ nào.”

Tống Thập. “…” Cô gái này rõ ràng có khuynh hướng phản xã hội.

“A Thập… Em họ, em, sao em cũng ở đây?” Thích Minh Tuyết từ xa đi tới, một bộ kinh ngạc khi thấy Thời Sênh.

Sau đó lại ủy khuất cúi đầu, giống như Thời Sênh bắt nạt cô ta vậy.

A Thập… Bà đây ị vào!

Thời Sênh trợn trắng mắt: “Đừng có gọi bậy bạ, muốn ôm đùi tôi thì cô cũng phải xếp hàng.”

“Phì…” Thanh Ngọc vừa bước tới, nghe thấy vậy liền bật cười rất không khiêm tốn.

Nói thật, hắn càng ngày càng cảm thấy lão đại nhà mình bị bệnh tự kỷ không nhẹ.

Vẻ mặt Thích Minh Tuyết cực kỳ khó coi, nhưng vẫn ra vẻ quật cường, nói: “Em họ, dù em không thích chị thì cũng không cần phải nhục nhã chị như thế.”

“Tôi nhục nhã cô khi nào vậy? Tai nào của cô nghe ra điều đó thế?”

Thanh Ngọc cực kỳ phối hợp lắc lắc đầu, rõ ràng lão đại nhà hắn không thích cô em này… mặc dù hắn cảm thấy cô em này cũng khá xinh đẹp.

Nhưng lão đại đã không thích thì hắn cũng không thể thích.

Đây chính là không nói đạo lý đấy!

“Em họ, em…”

Thời Sênh nhếch mép cười: “Thích Minh Tuyết, muốn chết không? Phần ăn xa hoa, chiết khấu tám phần, cơ hội khó có được lắm, có muốn thử một phen không?”

Thanh Ngọc: "…" Lão đại có thể bình thường chút được không? Đang nói chuyện lại hỏi người ta có muốn chết không, cô nhìn người ta bị dọa tới ngốc luôn rồi kìa.

"Cố Nam." Cuối cùng, Tống Thập không nhịn được quát lên, sát khí lan tràn bốn phía.

Lần đầu tiên gặp mặt hắn đã không thích Cố Nam này, lần thứ hai gặp lại hắn vẫn không thể thích nổi…

"Chỉ đùa một chút thôi mà, sao các người lại không có khiếu hài hước gì thế nhỉ?" Thời Sênh tươi cười. "Mà nói đi phải nói lại… Thích Minh Tuyết, cô có đồ gì thì nên giấu cho tốt, nếu tôi là cô thì tuyệt đối sẽ không lấy ra đâu, rốt cuộc đồ vật kia cũng có chỗ lợi với dị năng mà, đúng không?"

Ban đầu, Thích Minh Tuyết còn không hiểu ý của Thời Sênh là gì, nhưng đến đoạn cuối cùng, sao cô ta còn không hiểu nữa chứ.

Ý cô muốn nói tới dị năng không gian kia.

Cô đã biết.

Sao cô ấy lại biết chứ?

Rõ ràng cô ta đã cướp mất ngay từ đầu rồi mà…

Thích Minh Tuyết luống cuống cả người, dù cô ta đã xem qua toàn bộ tiểu thuyết nhưng cô ta vẫn phải thừa nhận là nữ chính cực kỳ lợi hại. Hơn nữa trước khi cô ta xuyên không thì cũng chỉ là một người thường mà thôi.

“… Em đang nói gì vậy chứ?” Thích Minh Tuyết trắng mặt nói một câu, sau đó liền kéo tay Tống Thập: “A Thập, em cảm thấy không thoải mái, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi.”

Tống Thập cũng không để tâm những lời nói của Thời Sênh, nhưng biểu hiện của Thích Minh Tuyết lại làm hắn chú ý.

Tiểu thuyết này rất dài, nam chính lại có bối cảnh cơ bản rất cao, vì vậy ở thời điểm này, hắn mới chỉ đánh giá Thích Minh Tuyết ở mức thưởng thức một chút.

Những lời này của Thời Sênh đã gieo vào lòng hắn một hạt giống nghi ngờ, hắn sẽ vô ý thức mà để ý Thích Minh Tuyết, cuối cùng phát hiện ra có gì đó không bình thường…

Thích Minh Tuyết rất sợ Thời Sênh nói ra cái gì, vì vậy vội vàng lôi kéo Tống Thập đi.

…

Thích Minh Tuyết đi rồi, Thanh Ngọc mới tiến lên.

“Lão đại, cô xem cái này đi.” Không biết từ đâu hắn moi ra được một quyển sổ, lật ra một trang, trang giấy rất cũ, chữ trên đó đã rất mờ.

“Năm 1995, ngày 25 tháng 7, mưa to

Đây đã là ngày thứ sáu mưa to liên tục, rất nhiều nơi đều xuất hiện thiên tai, thời gian gặp mặt của mình với anh cũng bị kéo dài thêm, thật sự hy vọng có thể gặp anh ấy.”

“Năm 1995, ngày 30 tháng 7, trời âm u

Hôm nay, lúc ở phòng nghiên cứu có nghe nói ở địa phương đó tìm được một thi thể rất kỳ quái, nhưng kỳ quái thế nào thì đồng nghiệp của mình không nói rõ.

Thi thể kia hình như đã tồn tại từ rất lâu, được bảo hộ nghiêm mật.

Thật sự là có chút tò mò."

"Năm 1996, ngày 27 tháng 8, trời âm u

Mình gia nhập tổ nghiên cứu mới.

Hạng mục nghiên cứu chính là thi thể thần bí được chuyển tới kia. Cấp trên đều bắt mọi người kí hiệp nghị bảo mật, không một ai được hé lộ ra với bên ngoài một chữ nào về việc trong phòng thí nghiệm."

"Năm 1996, ngày 11 tháng 10, trời quang.

Anh ấy tới."

…

"Năm 1997, ngày 22 tháng 10, trời âm u.

Mình đã nhìn thấy khối thi thể mà mọi người phải ký hiệp nghị bảo mật kia.

Mình không biết phải hình dung như thế nào, thật sự cổ quái, làm người ta cảm thấy rất không thoải mái, nhưng người trong phòng thí nghiệm lại vô cùng hưng phấn, mình nhìn thấy biểu tình trên mặt họ, chỉ có cảm giác không khỏe trong người."

…

Nhật ký bị đứt quãng, không có nhiều ghi chép liên quan tới khối thi thể cổ xưa kia, nhưng mỗi lần nhắc tới nó đều dùng mấy từ cổ quái, sau đó chủ nhân của nhật ký lại nói không thoải mái, hoặc không có từ nào để diễn tả hết cảm giác của mình.

Trong đó còn nhắc tới một người, có lẽ là người mà chủ nhân cuốn nhật ký này yêu, cũng không nói nhiều lắm, chỉ có mấy chữ, mà cũng chỉ dùng “anh ấy” để gọi thay tên.

Vài tờ sau đó còn có vết máu loang lổ.

“Năm 1998, ngày 6 tháng 7, trời mưa.

Mình có thai rồi, mình rất vui. Có lẽ không lâu sau mình sẽ có một đứa con trai rất đáng yêu… Ừ, cũng có thể là một đứa con gái. Dù là con trai hay con gái thì mình sẽ cho nó những thứ tốt đẹp nhất trên đời này.”

“Năm 1998, ngày 18 tháng 7, mưa to.

Mình cảm thấy bọn họ đều điên hết rồi.”

“Năm 1998, ngày 19 tháng 10, trời quang.

Mình muốn bỏ trốn.”

“Năm 1998, ngày 25 tháng 10, mưa to.

Anh ấy sẽ giúp mình, vì con.”

“Năm 1998, ngày 2 tháng 11, trời quang.

Mình đã chuẩn bị tốt mọi thứ, mình không thể để bản thân và con của anh ấy…”

Nhật ký tới đây liền dừng lại.

Nhưng cuối cùng lại có một cái tên làm Thời Sênh sửng sốt.

Trình Tố.

Mẹ của Cố Nam.

Thời Sênh bỗng có chút cảm thán, thân thể này rốt cuộc chính là nữ chính, vị diện tự động bổ sung bối cảnh thật phong phú…

Khó trách cô lại nhận được nhiệm vụ nhánh.

Chương 103: Đế quốc xác sống (17)

Chương 103ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (17)

Thời Sênh thu lại cuốn sổ, nhiệm vụ này không có trong cốt truyện, cô chỉ có thể tự mình mày mò thôi.

Trong sổ của Trình Tố có nhắc tới một cỗ thi thể, có lẽ chính là nguồn cơn của toàn bộ tai nạn ở đây.

Có lẽ là Trình Tố đã trốn ra ngoài, sau đó sinh đứa con ra, đưa tới nhà họ Cố. Dựa theo lời của ông Cố, gia thế của Trình Tố có lẽ cũng không kém.

Rốt cuộc lúc đó bà ấy đã đưa cho bà Cố một số tiền lớn, mà ở thời đó, một số tiền lớn chắc chắn là không ít rồi.

Nhưng cha của thân thể này là ai?

Hơn nữa Trình Tố là người ở thủ đô, sao lại xuất hiện ở viện nghiên cứu tại một huyện nhỏ này?

Thời Sênh giơ bàn tay lên nhìn một chút, ánh sáng mờ ảo xuyên qua kẽ tay, nhìn ra không có gì đặc biệt.

Có lẽ…

Thân thể này còn có bí mật gì đó.

Rốt cuộc đây là cốt truyện cũ.

…

Thích Minh Tuyết đứng ở trong góc, nhìn Thời Sênh bằng vẻ mặt khó coi, thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào bàn tay mình tới xuất thần, trong lòng cô ta có một loại xúc động khó lòng kiềm chế được.

Muốn giết cô.

Cô ta tưởng rằng mình đã đoạt đi bàn tay vàng của Cố Nam thì cô ấy nhất định sẽ trải qua một cuộc sống rất thảm, giống như nữ phụ xui xẻo mà cô ta đã xuyên không qua này.

Nhưng không, cô sống cực kỳ tốt, mỗi lần nhìn thấy cô, Thích Minh Tuyết đều cảm thấy mình rất nực cười, lúc nào cũng cảm thấy khí chất của mình không thể so sánh được với Cố Nam.

“Minh Tuyết, em đang nghĩ gì thế?” Tống Thập gọi vài câu, Thích Minh Tuyết cũng không có phản ứng, hắn không khỏi cao giọng gọi, đáy lòng càng thêm nghi hoặc.

“A… Không…” Thích Minh Tuyết hoảng loạn lắc đầu.

Tống Thập nhíu mày, môi mỏng mím chặt, ánh mắt sâu thẳm, trầm xuống.

Thích Minh Tuyết mỉm cười có chút miễn cưỡng. “Em không sao… Chỉ là thấy em họ căm thù em như thế nên cảm thấy hơi khổ sở.”

“Đừng nghĩ nhiều, là do cô ta không chịu nhận tình cảm của em.”

Thích Minh Tuyết thấy Tống Thập không hề có hứng thú gì với Thời

Sênh nên nụ cười càng thêm chân thật vài phần.

“Minh Tuyết, lại đây ăn một chút.”

“A Thập, anh ăn không?” Minh Tuyết cười cười với người bên kia, sau đó dịu dàng hỏi Tống Thập.

“Em đi ăn trước đi, anh chưa đói.”

Thích Minh Tuyết muốn nói cái gì, ánh mắt chuyển từ người hắn qua Thời Sênh một chút, cuối cùng không nói nữa, cô ta sợ càng nói nhiều lại sẽ càng làm hắn chú ý hơn.

Sau khi Thích Minh Tuyết rời đi, Tống Thập đứng đó không nhúc nhích.

“Lão đại, anh xem Cố Nam kia đang làm gì vậy?” Tô Tế Dạ không biết tới bên cạnh hắn từ lúc nào, bảo hắn nhìn về phía Thời Sênh.

Tống Thập cũng nhìn thoáng qua đó.

Cô đang nhún nhún chân nhảy lên, hình như muốn lấy bức tranh treo trên tường xuống.

Đó là một bức tranh rất kỳ quái, giống như được vẽ bởi một đứa trẻ con, xanh xanh đỏ đỏ lẫn lộn lung tung, treo ở một nơi nghiêm túc thế này đúng là rất kỳ quái.

Tống Thập bị người gọi một tiếng, đợi khi hắn quay đầu lại nhìn thì nơi đó đã không còn ai nữa.

Thời Sênh cầm lấy bức tranh đi về phía đám người Thanh Ngọc rồi ném cho hắn xem trước.

“Lão đại, cái gì đây? Báu vật quốc gia à?” Lâm Phong tiến lên nhìn thoáng qua, khóe miệng giật giật. “Lão đại, bức tranh xấu xí do trẻ con vẽ này cô tìm thấy ở đâu thế?”

Thời Sênh trợn trắng mắt với Lâm Phong, sau đó quay đầu hỏi Thanh Ngọc: “Anh tìm thấy quyển sổ kia ở đâu?”

“A, ở bên phòng chứa đồ… Trong đó có quá nhiều đồ vật, nhìn qua đều rất bụi bặm, không biết là do người ở đây lười lau dọn hay thế nào nữa.”

Thời Sênh đi về phía mà Thanh Ngọc chỉ, có một cánh cửa nhỏ đang nửa mở nửa đóng, ánh sáng không chiếu vào được nên thấy bên trong tối om.

Căn cứ vào nhật ký của Trình Tố có thể thấy người ở đây không được phép mang bất cứ thứ gì ra ngoài, căn phòng đó hẳn là nơi cất chứa đồ vật của những người từng làm việc ở đây.

Bên trong đúng là có rất nhiều đồ, nhưng toàn là vật dụng linh tinh, chén trà, đệm, vỏ bánh kẹo…

Thượng vàng hạ cám, cái gì cũng có.

Thời Sênh không tìm được đồ vật hữu dụng nào cả, chờ đến khi cô đi ra ngoài, đám người Thường Tân cũng diễn tuồng xong rồi.

Cũng không biết Thường Tân kia làm cách nào để trấn an mọi người, tình huống cơ bản đã ổn định xong.

Thường Tân tựa hồ muốn tới gây sự với cô nhưng lại bị người ta ngăn cản, không biết nói gì đó mà sắc mặt hắn cực kỳ kém, sau đó

liền đi về phía đám người Tống Thập ở một góc khác.

Thời Sênh nhìn về phía đó, vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Lão đại, cô đang cười cái gì thế?” Tiểu Bàn trừ bỏ tích cực với đồ ăn ra thì hoàn toàn là một tên đầu gỗ. Nhìn Thời Sênh cười, hắn không khỏi hỏi một câu rất chất phác.

“Thấy không, mấy người kia hình như bị xác sống cắn, có lẽ sắp hóa xác sống luôn rồi…”

Thời Sênh còn chưa nói dứt câu, Tiểu Bàn đã rú lên: “Thế không phải chúng ta chết chắc rồi sao? Lão đại, tôi còn chưa được ăn thịt kho tàu, tôi còn chưa muốn chết!!!”

“…” Thật muốn giết chết thằng béo này, bà đây còn chưa nói xong mà đã kêu cái con khỉ gì chứ. “Yên tâm, dù có bị xác sống cắn thì anh cũng là người cuối cùng bị nó cắn.”

“Vì sao?” Tiểu Bàn khó hiểu hỏi lại.

Thời Sênh cười có chút ác liệt. “Bởi vì anh nhiều thịt, để lại ăn dần được.”

Tiểu Bàn: “…” Hiện tại không phải lúc nói đùa đâu lão đại à, chết người thật đấy.

“Lão đại còn chưa hoảng, cậu hoảng cái gì? Không thấy ở bên kia có dị năng giả trị liệu à?” Lâm Phong rất thích bắt nạt Tiểu Bàn, lúc này tất nhiên không bỏ qua cơ hội trào phúng hắn.

“A…” Tiểu Bàn gãi gãi đầu, cười thẹn thùng: “Kỳ thật tớ chỉ muốn ăn một chút gì đó thôi mà.”

Lâm Phong: "…" Đối mặt với một tên tham ăn, hắn cảm thấy mình cạn lời rồi.

…

Thích Minh Tuyết bị Thường Tân nhờ cứu ba người bị cắn kia.

Ba người kia chỉ là người thường, nếu bị cắn thì chắc chắn sẽ biến thành xác sống.

Trong lòng Thích Minh Tuyết buồn bực, cô ta làm gì có dị năng trị liệu gì đó, đều là tác dụng của nước trong linh tuyền mà thôi, hơn nữa trước đây cô ta luôn tiến hành trị liệu một mình, lúc này nhiều người như thế, sao cô ta có thể lấy nước linh tuyền ra được?

Chuyện này của cô ta bị truyền ra cũng là bất đắc dĩ, trước kia cô ta có tham gia một nhiệm vụ, nếu lần đó cô không cứu những người kia thì tất cả mọi người đều sẽ chết.

Lúc ấy không có người của chính phủ nên tất nhiên không thể giấu được.

Trong cốt truyện, vì không bị quấy rối bởi binh đoàn Không-Phục-Tới-Chiến của Thời Sênh nên Thích Minh Tuyết không tham gia nhiệm vụ lần đó, mà cả nhiệm vụ lần này cũng không tham gia, vì vậy mới không bị bại lộ.

"Thích tiểu thư, phiền cô cứu bọn họ với."

Thích Minh Tuyết khó xử, đáp: "Đội trưởng Thường… Vừa rồi tôi đã bị tiêu hao nhiều dị năng, chỉ sợ…"

Có mấy lời Thời Sênh nói trước đó nên giờ Thích Minh Tuyết không muốn lộ linh tuyền của mình ra cho người khác thấy.

Nước của linh tuyền đúng là có tác dụng, nhưng chỉ hiệu quả ở lần đầu tiên, sau đó thì sẽ không có tác dụng mấy nữa.

Mà cô ta mỗi lần đều pha loãng rồi cho người khác uống cho nên chỉ có thể giúp bọn họ xua tan độc của xác sống ra, không còn tác dụng nào khác cả.

Nhưng giờ lòng người tham lam, cô ta không biết nếu mình để lộ ra thứ này sẽ làm bao nhiêu người thèm muốn…

“Thích tiểu thư, cô hãy cứu anh em của chúng tôi đi, cô muốn gì chúng tôi cũng cho cô được.”

Một dị năng giả cầu xin Thích Minh Tuyết.

“Đúng thế, Thích tiểu thư, cô lương thiện như thế, giờ ngoài cô ra không ai có thể cứu họ nữa…”

Mỗi người một câu làm cho vẻ mặt Thích Minh Tuyết trắng bệch, cô ta nhìn Tống Thập cầu cứu.

“Minh Tuyết cứu người đều luôn ở một mình, không thể bị người khác quấy rầy, nơi này có chút không thích hợp…”

“Vừa rồi tôi thấy ở bên kia có phòng chứa đồ, có thể dùng tạm.”

Quy củ này vẫn luôn là vậy, bọn họ cũng không gặp được dị năng giả trị liệu nào khác nên không biết bọn họ chữa bệnh cho người bị xác sống cắn thế nào. Bây giờ Thích Minh Tuyết đòi yêu cầu ở một mình cứu người nên không có ai thấy kỳ quái cả.

Chương 104: Đế quốc xác sống (18)

Chương 104ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (18)

Thời Sênh lập tức tiến vào chiếm phòng chứa đồ trước, chờ đám người kia khiêng người tới thì cô đã chắn ở cửa rồi.

“Cố Nam, cô muốn làm gì, tránh ra.” Thường Tân giận dữ quát lên, vươn tay định kéo Thời Sênh ra.

Mấy người Thanh Ngọc lập tức tiến lên che ở trước mặt cô.

“Mẹ nó, không thấy người ta đang muốn cứu người sao? Mau tránh ra.”

Thời Sênh liếc mắt nhìn ba người bị thương, mở miệng: “Tôi thấy dị năng giả trị liệu chỉ cần đánh ra một ít ánh sáng là có thể thanh trừ độc của xác sống, sao, dị năng trị liệu của Thích Minh Tuyết còn khác biệt tới mức phải cần ở một mình một chỗ mới có thể hoàn thành à?”

Sắc mặt Thích Minh Tuyết liền trắng bệch, cô ta đã xem qua toàn văn tiểu thuyết nên tất nhiên là biết.

Dị năng trị liệu xuất hiện vào giai đoạn cuối mạt thế, đúng như lời Thời Sênh nói, biểu hiện của người có dị năng trị liệu là ánh sáng, chỉ cần áp ánh sáng đó lên vết cắn là được, rất nhanh và tiện lợi.

“Cô đã gặp dị năng giả trị liệu rồi sao? Dị năng này quý hiếm như thế.”

“Đúng thế, tôi nói này đội trưởng Không-Phục-Tới-Chiến, bây giờ đang là lúc quan trọng, các người có ân oán gì thì chút nữa giải quyết sau đi. Đây là đang cứu người, không nói nói đùa.”

“Trên thế giới này còn nhiều người sống sót lắm, làm gì có chuyện chỉ một mình Thích Minh Tuyết có? Tại sao chứ? Hơn nữa…” Thời Sênh nhướng mày, thanh âm có thêm vài phần châm chọc. “Cô ta có hay không cũng chưa chắc lắm đâu.”

Dị năng hệ khác nhiều như thế, dị năng trị liệu dù trân quý nhưng cũng không thể nào chỉ một người có, những lời này của Thời Sênh làm cho bọn họ cảm thấy không phải không có lý, chỉ có thể hai mặt nhìn nhau.

Nhưng cũng có người là fan não tàn của Thích Minh Tuyết tức giận mắng.

Nữ thần của bọn họ là độc nhất vô nhị, là con cưng của ông trời.

Não tàn bất diệt, đánh mãi không chết.

“Em họ, chị đã xin lỗi em rồi, trước đây là em tự mình rời đi, hiện tại thế giới loạn như vậy, dù chị muốn đi tìm em cũng không có khả năng, sao em cứ một mực phải bôi nhọ chị như vậy?” Thích Minh Tuyết kết hợp giữa phẫn nộ và tủi hờn vô cùng tốt.

Bàntay rũ bên người lại nắm chặt, sâu trong mắt xuất hiện sát ý nhè nhẹ.

“A, bọn họ là chị em họ à?”

“Xem ra là có chuyện cũ, khẳng định là rất máu chó.”

“Thích tiểu thư làm gì có loại họ hàng này, đòi đứng một chỗ với Thích tiểu thư ư, xách giày còn không xứng.”

“…”

Thời Sênh đưa mắt nhìn mấy người chửi khó nghe nhất, chậm rãi nói: “Bôi nhọ không dám nhận, tôi đây chỉ nghi ngờ.”

Khóe miệng cô lại nở nụ cười, nụ cười trong ánh sáng mờ mờ hiện tại càng có thêm vẻ quỷ dị, làm cho người ta không khỏi hoảng hốt trong lòng.

Mấy người đang chửi không tự chủ được mà nhỏ giọng xuống.

Thời Sênh lại nói: “Nếu cô nói cô là dị năng giả hệ trị liệu, vậy được thôi, ở chỗ này, trước mặt nhiều người như thế, chứng minh cho chúng tôi xem đi.”

“Em họ, em có oán thán gì thì cứ trút lên người chị, đừng để dính dáng tới những người vô tội này…” Thích Minh Tuyết muốn nói lại thôi.

Một bộ biểu tình: “Chị đã xin lỗi rồi, sao em có thể làm tổn thương chị như thế. Chị rất khổ sở, chúng ta là thân thích, em bất nhân nhưng chị không thể bất nghĩ” cực kỳ khoa trương.

Thời Sênh trong lòng không khỏi chửi thầm.

Con mẹ nó, nữ chính đại nhân sao không đi làm nghệ sĩ luôn đi.

Kỹ thuật diễn xuất này nhất định là sẽ từ đen biến thành tím rồi thành hồng luôn.

Trong cốt truyện, nữ chính này tuy đã có được bàn tay vàng, rất không biết xấu hổ mà đoạt đi mọi thứ của nguyên nữ chính, nhưng người ta cũng không một bộ dáng Bạch Liên Hoa thế này đâu.

Cô còn muốn tiếp tục tha hóa nữa sao?

Bản cô nương sắp không khống chế được sức mạnh hồng hoang của mình rồi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, nữ chính không thể giết.

Nhưng loại chuyện phí đầu óc này thật sự là rất mệt mỏi.

Những người khác không xúc động như thế, nhưng đồng đội của ba người bị thương kia lại lập tức bị kích thích, có người trực tiếp ra tay.

Dị năng giả hệ kim ngưng tụ ra vũ khí kim loại sắc bén bay về phía Thời Sênh, Tiểu Bàn lập tức phát động dị năng, đúc ra một bức tường đất.

Kim loại bắn lên tường đất liền bị chậm lại, mà tường đất rất dày nên vũ khí liền bị giữ lại ở bên trong.

“Thật không biết tốt xấu.” Thời Sênh đè Thanh Ngọc đang định công kịch bọn họ xuống, dùng ngữ khí vui sướng khi người gặp họa, nói: “Đến lúc có vấn đề gì xảy ra thì đừng trách tôi không nhắc nhở các người. Đây, cho các người dùng.”

Mọi người thấy khó hiểu trước chuyển biến bất ngờ này của Thời Sênh, nói vậy là có ý gì?

Nhưng giờ đang lúc gấp gáp nên không ai nghĩ nhiều, nhanh chóng

đưa ba người kia vào phòng.

…

Thời Sênh ôm Bạch Hổ nhàn nhã không có việc gì làm, hình ảnh cô gái ôm mèo trắng nhìn hết sức an tĩnh và hài hòa, giống như người vừa rồi tự tìm phiền toái không phải cô vậy.

Một phen hành động này của Thời Sênh có thể nói là kiêu ngạo, cuồng vọng tới cực điểm, nhưng cô cũng rất có chừng mực, đúng lúc người ta sắp bùng nổ thì cô lại thu tay về.

Tuy rằng bọn họ có muốn đánh cô nhưng trong lòng có chuyện càng cần làm hơn nên cuối cùng lại không thể làm gì.

Mà những người không có lợi ích liên quan lại bắt đầu phân tích tình hình.

“Cô gái này vẫn có vài phần bản lĩnh, nãy các anh có thấy tên béo kia ra tay thế nào không?”

“Dị năng hệ thổ của hắn hình như còn cao hơn cấp bậc của chúng ta, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh, gần như thành hình trong chớp mắt.”

“Cấp bậc của hắn không phải cao hơn chúng ta ư? Hiện tại dị năng cao nhất của chúng ta chính là cấp ba, chẳng lẽ hắn là dị năng giả cấp bốn?”

Một đám người nhìn về bên này,trong lòng có vài phần kiêng kị.

Cấp bốn đấy…

Nhìn xác sống cấp bốn bên ngoài, bọn họ đông như thế mà không

thể nào đối phó nổi, chắc dị năng giả cấp bốn sẽ không kém xác sống cùng cấp đâu nhỉ?

Có người thổn thức một tiếng: “Cho nên người ta bò lên được hạng hai trên bảng xếp hạng cũng là đúng thôi… Nhưng mà cô gái trẻ kia quá kiêu ngạo, đến tôi còn muốn đánh.”

Những người khác sôi nổi đồng tình.

Phía bên Tống Thập cũng đang thảo luận, tất nhiên Tống Thập không tham gia, hắn đang cúi đầu nên không ai thấy rõ biểu tình của hắn.

Không biết tại sao, hắn lại cảm thấy lời của Thời Sênh là có thâm ý khác.

Dị năng trị liệu…

Cùng với câu nói sau cùng kia, nếu xảy ra chuyện gì đừng trách cô không nhắc nhở.

“Hẳn là cô ta có con át chủ bài nào đó, nếu không cũng không dám kiêu ngạo như vậy.” Triệu Cảnh nhận xét.

Ở thời kỳ mạt thế giết người không phạm pháp này, nếu không có át chủ bài thì chắc chắn sẽ không dám kiêu ngạo.

Nếu thật sự có kẻ như thế, vậy đó chính là kẻ ngốc.

Nhìn bộ dáng của cô gái kia thì thấy hoàn toàn không phải đồ ngốc rồi.

Vậy chỉ có thể nói là cô có con át chủ bài, hơn nữa con át chủ bài đó còn rất trâu bò, đủ để cho cô kiêu ngạo, cuồng vọng trước mặt bao

nhiêu người như thế.

Một người có tư cách bễ nghễ thiên hạ thì cần gì phải nhìn sắc mặt của ai, người đó chính là chúa tể rồi.

“Cho dù có át chủ bài cũng quá mức kiêu ngạo rồi…” Người da ngăm đen lắc đầu. “Ai biết khi nào sẽ có người lợi hại hơn mình xuất hiện chứ?”

“Nếu cô ta không sợ bất kỳ ai thì sao?”

“Làm gì có loại người đó, a, lão đại, vừa rồi là anh nói đấy à?” Tô Tế Dạ trả lời rồi mới lại có phản ứng.

Tống Thập hơi ngẩng đầu, thanh âm có chút già nua: “Có, là người không sợ cái chết.”

Một người khi đã không để ý mình sống hay chết thì sẽ không sợ hãi gì cả, cuộc sống cũng sẽ rất tùy ý, bừa bãi, đó mới là chúa tể.

Những lời này là cha hắn nói với hắn.

Không biết tại sao, hắn có cảm giác cô ấy chính là người như thế.

Cô không sợ hãi cái chết, cho nên cô không sợ bất kỳ ai.

Chương 105: Đế quốc xác sống (19)

Chương 105ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (19)

Người không sợ cái chết không phải là người muốn tìm chết, mất đi mục tiêu sống sót.

Bọn họ sẽ không tìm chết, ngược lại càng sống tốt hơn so với những người khác, càng sống bừa bãi hơn.

…

Lúc Thích Minh Tuyết trở ra nhìn có vẻ rất suy yếu, ba người đi theo sau lại vô cùng phấn chấn, nói lời cảm ơn cô ta rất chân thành.

Thời Sênh ôm con mèo trắng dựa vào một đài thực nghiệm, sắc mặt đạm mạc nhìn chằm chằm Thích Minh Tuyết.

Nước linh tuyền của Thích Minh Tuyết thực ra cũng không có vạn năng, nó không có hại với chủ nhân của mình, nhưng mà với người khác…

Ha hả, cứ chờ tới lúc bị xác sống cho vào tầm ngắm đi.

Hiện giờ Thích Minh Tuyết còn chưa cứu được nhiều người, hơn nữa cơ bản đều là người thường, những người đó bị xác sống bắt được thì sẽ không giữ được mạng nên không bao giờ rời khỏi khu an toàn nên tạm thời chưa phát hiện ra sự khác thường nào.

Giải quyết xong chuyện này, Thường Tân mới có tâm tình thương lượng với mọi người xem tiếp theo nên làm gì.

Không biết xác sống cấp bốn ở bên ngoài đã đi chưa, nếu đi rồi thì bọn họ còn có thể xông ra.

“Không phải binh đoàn Không-Phục-Tới-Chiến có dị năng giả hệ thổ cấp bốn sau? Bảo hắn ra ngoài xem một chút.” Có người đề nghị.

Thường Tân nhíu mày. “Cấp bốn? Hiện tại dị năng giả cao nhất mới có cấp ba, sao mọi người biết hắn đã cấp bốn?”

“A, chúng tôi cũng chỉ đoán thôi, dị năng của hắn nhìn mạnh hơn chúng tôi nhiều mà.”

“Hắn sẽ không đồng ý đâu…” Vừa rồi còn ra tay đánh người ta, hơn nữa trước đó bọn họ còn vây đòi đánh mấy người bên kia.

“Không phải giờ họ cũng bị nhốt ở đây sao, cái này cũng đâu phải chỉ vì chúng ta.”

Có được không thì cũng phải thử một chút, chúng ta không thể cứ bị nhốt mãi ở đây được. Dù chúng ta có muốn ở lại thì cũng không có đủ đồ ăn.”

Cuối cùng mọi người đều đồng ý để Tiểu Bàn của binh đoàn Không-Phục-Tới-Chiến ra ngoài xem xét.

Vì đề phòng bọn Thời Sênh không đồng ý, Thường Tân còn tập hợp tất cả mọi người lại, rất có ý huy hiếp.

Thời Sênh dựa vào đài thực nghiệm, nhìn một đám người vây mình lại, ba người Thanh Ngọc cũng đã đứng lên, thấy bọn họ ào ào xông

tới thì vô cùng cảnh giác.

“Đội trưởng cố, chuyện vừa rồi chúng ta coi như hòa, hai bên đều thối lui một bước, cùng bắt tay giảng hòa được chứ?” Thường Tân đại diện đứng ra nói chuyện.

“Không cần.” Thời Sênh không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái. “Bọn họ là người của tôi, dù có muốn họ chịu chết thì cũng phải là tôi bảo họ đi chết.”

Nhóm ba người: “…” Vì sao đáng lẽ nên cảm động thì bọn họ lại cảm thấy xấu hổ nhỉ?

Thường Tân nghe Thời Sênh nói vậy liền thay đổi sách lược: “Chẳng lẽ đội trưởng Cố vẫn luôn muốn bị nhốt ở đây?”

Thời Sênh vuốt ve sống lưng của Bạch Hổ, thần sắc đạm nhiên: “Tôi sẽ không bị nhốt ở đây, nếu các anh cầu xin tôi thì có khi tôi sẽ đại phát từ bi mà đưa các anh ra ngoài đấy, sao, có muốn suy xét một chút không?”

Thường Tân: “…”

Ai cho cô cái tự tin đó vậy?

“Đội trưởng Cố, cô đừng quá ngông cuồng. Ở đây có nhiều người như thế, dù binh đoành Không-Phục-Tới-Chiến có lợi hại thế nào thì cũng chỉ có bốn người mà thôi, còn có thể đánh hết được bọn tôi sao? Lúc này cô nên cân nhắc đoàn kết một chút, đừng vì ân oán cá nhân mà đẩy bao nhiêu người vào chỗ chết.”

Thời Sênh kinh ngạc, nhảy từ trên đài thực nghiệm xuống: “Ai bảo tôi đẩy các anh vào chỗ chết? Tôi không phải đã bảo các anh hãy cầu

xin tôi sao?”

“…”

Đến lúc này, Tống Thập và Thích Minh Tuyết mới biết Thời Sênh là đội trưởng của binh đoàn Không-Phục-Tới-Chiến, hơn nữa còn là đội trưởng.

Lúc trước khi Thường Tân công bố thân phận của Thời Sênh thì họ không ở đây, sau khi tiến vào lại phát sinh một đống chuyện, đến tận rồi khi Tô Tế Dạ nói họ mới biết chuyện này.

Không-Phục-Tới-Chiến hóa ra lại là của cô.

Ngẫm lại cũng đúng, cũng chỉ có cô mới nghĩ ra được cái tên kỳ dị đó.

Trong lòng Thích Minh Tuyết có một tư vị không nói thành lời. Cô ta đã đoạt nhiều kỳ ngộ của Cố Nam như thế, những cái tốt nhất đều đã chiếm được, vậy mà Cố Nam vẫn có thể thành lập một chiến đội nổi danh như thế.

Chẳng lẽ cô ta thật sự không đấu lại nữ chính ư?

Không…

Mạt thế giờ mới chỉ bắt đầu, về sau cô ta đoạt được nhiều thứ hơn, tất nhiên sẽ đấu được với Cố Nam thôi.

…

Đàm phán tan rã một cách không vui vẻ, thiếu chút nữa còn đánh nhau, cuối cùng vẫn là Thích Minh Tuyết đứng ra giảng hòa.

Mặt ngoài là bênh biểu muội kiêu ngạo vô pháp vô thiên của mình, nhưng trên thực tế là cô ta lại càng làm cho người khác bất mãn với Thời Sênh hơn.

Thời Sênh cũng chẳng thèm nói, tùy ý để mặc kệ Thích Minh Tuyết tự biên tự diễn.

Nhưng ba người Thanh Ngọc lại tức giận bất bình.

“Nếu các anh thích cô ta như thế thì để cô ta nghĩ cách đưa các anh ra ngoài, dù sao tôi đây… cũng chả vội.”

Nếu trước đó những người này cầu xin cô, dù cho là giả bộ cầu xin đi chăng nữa thì cô có thể đồng ý với họ tới 90%.

…

Thường Tân không dám mở cửa, tình hình bên ngoài thế nào không ai biết, cuối cùng phái một đội cảm tử bốn người.

Nhưng bốn người đó sau khi rời khỏi đây liền không có động tĩnh gì.

Tình huống này chứng minh bên ngoài cực kỳ không tốt, xác sống cấp bốn kia có lẽ vẫn ở bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, mặt mũi mọi người đều như có mây mù giăng kín.

Thời Sênh thì an nhàn hơn họ nhiều, nên cười thì cười, nên uống thì uống, không có việc gì làm liền nhìn chằm chằm vào bức tranh kia.

Ba người Thanh Ngọc cũng nhìn rất lâu nhưng chẳng thấy bức tranh

này có gì đặc biệt, nhưng không hiểu sao lão đại nhà họ lại rất thích nhìn nó.

Ba ngày sau, Thời Sênh vẫn cứ nhìn bức tranh.

Mà đám người kia vì đồ ăn mà đã phát sinh mâu thuẫn.

Bọn họ vốn dĩ chỉ có một người có dị năng không gian, nhưng sau đó hai bên đã tách ra, đồ ăn trên người họ cùng lắm cũng chỉ chống đỡ được một tuần, được ăn ít nên giờ ai cũng đói bụng.

“Rầm!”

Thời Sênh cuộn bức tranh lại, uống nốt hộp sữa mà Thanh Ngọc đưa cho, hút hai ngụm lại nhìn đám người trong căn phòng này.

“Đi thôi, Thiên Lê chắc cũng xong ồi.” Trước đây, mỗi lần Thiên Lê thăng cấp đều hết ba ngày, lần này chắc cũng như thế.

“Rốt cuộc cũng được ra ngoài rồi.” Lâm Phong than thở một tiếng, ở đây chả có gì để làm, ngoài ăn thì cũng chỉ biết ngủ, sau đó lại cùng đám người kia cãi nhau, chán chết đi được.

Ba người nhanh chóng thu dọn lại đồ vật.

Động tác của họ liền khiến người khác chú ý.

“Bọn họ định làm gì?”

“Anh nói liệu Cố Nam thật sự có thể mang chúng ta ra ngoài sao?”

“Nơi này đã bị phong kín rồi, không phải đội trưởng Thường đã nói rồi sao? Hơn nữa, dị năng giả hệ thổ của chúng ta cũng đã thử qua,

mặt đất này đã có hạn chế nên không thể từ dưới chui lên được được. Ngay cả cái tên béo kia có là dị năng giả cấp bốn đi chăng nữa thì cũng không thể chui ra được.”

Tống Thập là nam chính nên thông minh hơn đám người này, hắn đánh thức Tô Tế Dạ đang ngủ: “Chúng ta đi qua đó, không cần đến gần quá, cô ấy chắc không đuổi người đâu…”

Ba ngày này hắn đã quan sát, có đôi khi đồ ăn bọn họ vứt ra, người khác lấy đi họ cũng sẽ không nói gì.

Nhưng nếu ngươi muốn cướp, chúc mừng, chịu khó nằm lại dưới đất đi.

Cô gái Cố Nam này làm việc không theo tiêu chuẩn nào, nghĩ gì liền làm đó, nhưng trên thực tế sâu trong lòng cô ấy đã có tính toán.

Thời Sênh đứng ở trước vách tường trong cùng, bảo Thanh Ngọc mở bức tranh kia ra.

Lúc này khi so sánh lại phát hiện ra bức tranh này đã được khắc lên tường rồi.

Vách tường rất trắng, mà nét khắc cũng rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện ra.

“Lão đại… cái này…” Từ khi nào cô đã phát hiện ra vậy?

Có lẽ là ngay từ đầu khi lấy bức tranh về cô đã nhận ra rồi.

Trên bức họa này chứa đựng mật mã rời khỏi căn phòng, Thời Sênh không khỏi bội phục trí thông minh của nhân loại có đôi khi cao tới mức dọa người, nhưng đôi khi lại làm những việc ngu ngốc tới mức

cả hệ ngân hà cũng không cứu nổi.

Chương 106: Đế quốc xác sống (20)

Thời Sênh mở cửa không mất bao lâu thời gian, trong lúc ba người Thanh Ngọc còn đang nhìn lão đại nhà mình bằng ánh mắt sùng bái thì bức tường đã tách ra lại lập tức khép lại, tốc độ còn nhanh gấp đôi so với khi mở.

“Đi vào, nhanh.” Thời Sênh đẩy Thanh Ngọc và Lâm Phong vào trước rồi mới bước qua, còn thuận tay kéo theo Tiểu Bàn.

Đám người Tống Thập thấy vậy cũng lao qua nhưng đã chậm một bước, tường đã khép lại.

Những người đằng sau thì càng không cần nói.

“Cố Nam ích kỷ quá, lại chỉ mang theo người của mình rời đi. Hừ, tưởng ra ngoài có thể sống sót được sao? Sớm hay muộn cũng biến thành xác sống.”

“Cô ấy thật sự có biện pháp đi ra ngoài?”

“Hừ, không biết chỗ đó sẽ thông với nơi nào, cũng đừng vui mừng quá sớm, nói không chừng cũng có xác sống đấy.”

Đối với hành vi một mình bỏ chạy của Thời Sênh, đám người này tất nhiên sẽ rất tức giận, chửi bới xong liền bắt đầu nguyền rủa.

“Cô ta để lại bức tranh này.” Có người nhặt bức tranh cuộn tròn trên đất lên.

Mấy ngày nay cô ấy vẫn luôn nhìn vào bức tranh này, lúc đầu cũng có người tò mò xem xét, nhưng chỉ thấy trên tranh vẽ loạn lung tung, không hiểu ra sao hết.

“Đưa tôi xem được không?” Thích Minh Tuyết dịu dàng nói với người có được bức tranh kia.

Người nọ vội vã gật đầu, đưa bức tranh cho Thích Minh Tuyết.

Thích Minh Tuyết mở bức tranh ra trước mặt Tống Thập: “A Thập, anh có nhìn ra được gì không?”

…

“Trời ạ, lão đại, đồ vật ở đây còn nhiều hơn cả ở bên ngoài.” Thanh âm Tiểu Bàn run rẩy, vẻ mặt kinh hoàng nhìn những bình pha lê ở bốn xung quanh.

Nơi này có rất nhiều bình pha lê, có cái bên trong có thi thể nửa người nửa xác sống, cũng có cái trống không.

Mà tư liệu ở nơi này cũng nhiều hơn bên ngoài rất nhiều.

“Năm 1959, sau một trận mưa to, có người phát hiện ra một thi thể, đó là một thi thể không hề thối rữa.

Thi thể đó được đưa tới đây, thành lập một tổ nghiên cứu.

Trong khối thân thể đó có một loại gen thần kỳ, chính nó đã làm cho thân thể của hắn không bị phân hủy, vì thế phòng thí nghiệm bắt đầu làm các loại thực nghiệm quanh loại gen này, muốn xem xem loại gen mới này có tác dụng gì với con người không.

Mà những xác chết trong bình chính là kết quả thực nghiệm.

Cuối cùng, thực nghiệm bị dừng lại.

Sau đó, thực nghiệm lại được khởi động, thời gian khởi động chính là quãng thời gian được ghi trong nhật ký của Trình Tố.

Số liệu thực nghiệm đã biểu hiện rằng khối thân thể kia chẳng những không phân hủy, ngoại trừ không có nhịp thở, nhịp tim thì những thứ khác không giống người thường là bao.

Vì thế, có người lập ra một kế hoạch lớn mật.

Bọn họ muốn làm thi thể đó sống lại.

“Không phải chứ. Làm người chết sống lại… Chuyện này đúng là nghìn lẻ một đêm.” Thanh Ngọc ném tài liệu trong tay xuống.

Tiểu Bàn hỏi: “Vậy rốt cuộc bọn họ có làm cho thi thể đó sống lại được không?”

“Không biết, tài liệu chỉ có tới đây thôi, có lẽ là bị mang đi rồi… Lão đại đâu?” Thanh Ngọc nhìn quanh bốn phía, cuối cùng thấy Thời Sênh đang đứng ở phía sau đống bình thủy tinh.

Ba người nhìn nhau rồi vội vàng tiến lại.

Trước mặt Thời Sênh có một cái quan tài thủy tinh, trên quan tài có khắc hoa văn kỳ quái, nhìn như một dạng đồ đằng*.

**Đồ đằng: tiếng Anh totem – Theo "Từ điển tiếng Việt" của Trung tâm Khoa học Xã hội và Nhân văn Quốc gia do Nguyễn Kim Thản, Hồ Hải*

Thụy, Nguyễn Đức Dương biên soạn (Nxb Văn hóa Sài Gòn, 2005) giảng totem là "động vật, cây cỏ, đồ vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy coi là biểu tượng thiêng liêng của bộ tộc mình và tin rằng những thứ đó có mối liên hệ siêu tự nhiên và có sự gần gũi máu thịt".

"Lão đại, đây là quan tài sao? Sao ở đây lại có quan tài?"

Thời Sênh ngồi xổm xuống nhìn những đồ đằng kia một hồi, nhíu chặt mày, trong mắt có ánh sáng lạnh lập lòe.

Hình như cô đã gặp phải phiền toái rồi.

Thiên Lê hình như thật sự có địa vị.

Cô đã từng nhìn thấy trên vai Thiên Lê có hình xăm giống loại đồ đằng này, cô còn tưởng đó là hình xăm hắn đã xăm lên người lúc trước khi biến thành xác sống. Đồ đằng đó rất quái dị, cô chắc chắn mình không nhớ lầm.

"Hệ thống, mi không muốn giải thích gì à? Ta trúng số độc đắc rồi đúng không?" Thời Sênh liên hệ với Hệ thống qua suy nghĩ.

Đậu xanh rau má, cái nhật ký kia của Trình Tố đã cho cô một dự cảm rất không tốt, giờ thì tốt rồi, còn tìm ngay ra được ngọn nguồn của mạt thế.

Địa vị của Thiên Lê là gì?

Chính là thi thể đã chết kia sống lại sao?

Vị diện này tự động bổ sung một cái bối cảnh quái dị rất đáng chửi nha.

Mẹ nó, cô không muốn đuổi theo cốt truyện phức tạp dài dòng kia, lại phải động não rồi!

Cô an tĩnh suy nghĩ, làm một cái bình hoa thiểu năng trí tuệ không tốt sao? Thật sự không tốt sao?

[…] Đối với sở thích của ký chủ, Hệ thống cạn lời.

“Nhiệm vụ chi nhánh này đã thăng cấp rồi phải không, Hệ thống, mi tưởng mi không há mồm ra thì ta sẽ nghĩ mi không ở đây sao?” Thanh âm của Thời Sênh chuyển thành nghiến răng nghiến lợi.

Hệ thống không thể không lên tiếng. “Nhiệm vụ chí nhánh đều là một hình thức khác của cốt truyện, đa số thời điểm là có liên quan tới nhiệm vụ che giấu… Đương nhiên, khen thưởng cực kỳ phong phú, hơn nữa nhiệm vụ chi nhánh còn có cơ hội mở các đạo cụ đặc thù.]

“Được lắm, thế cho ta một cái bàn tay vàng trước đi.”

[… Không phải cô cũng có bàn tay vàng sao?] Đó chính là không gian riêng của ký chủ mà nó không tài nào khám phá được, bên trong còn không biết có bao nhiêu đồ vật nữa ấy.

“Đồ của ta mi còn muốn sung công à? Sao mi không nói vũ trụ này là của mi luôn đi? Có muốn vả mặt không hả?”

Hệ thống cảm thấy ký chủ nhà mình sắp nổi điên rồi.

[Không có bàn tay vàng… Giá trị làm người của cô quá thấp.] Hệ thống lại dừng một chút mới nói tiếp. [Nhưng nếu cô giao không gian kia ra đây, tôi sẽ cho cô bàn tay vàng.]

“Mi nghĩ bà đây là đồ ngu à?” Thời Sênh chửi Hệ thống một hồi, sau đó không thèm giao lưu với nó luôn.

Một cái bàn tay vàng mà muốn đổi lấy không gian của bản cô nương à?

Trình độ suy nghĩ viển vông này của Hệ thống mi còn nghiêm trọng hơn bản cô nương đây nhiều.

Hệ thống đương nhiên biết là không có khả năng, nó không nói như thế thì không biết ký chủ nhà nó còn dây dưa bao lâu nữa.

Chuyện ký chủ có không gian nó phải nhanh chóng tìm hiểu, bằng không cứ thế này, thế nào cũng có ngày ký chủ bị đào thải ra khỏi vị diện mất.

…

Thời Sênh nghẹn một bụng lửa giận, hiện tại chỉ muốn tìm nơi nào đó phát tiết.

Nén nhịn tức giận, để Bạch Hổ thu quan tài thủy tinh vào, cái này không chừng là một đạo cụ, cứ nên mang theo thì hơn.

Dù không thể làm gì thì cũng thấy nó rất đẹp mà.

Ba người Thanh Ngọc muốn hỏi nhưng thấy Thời Sênh như vậy thì không dám mở miệng nữa.

Bộ dạng lúc này của lão đại quá đáng sợ!

Từ đây bọn họ tìm được một lối thông ra bên ngoài, phỏng chừng chính là đường lui mà những người ở phòng thí nghiệm mở ra cho

mình.

Thời Sênh vừa đi ra, xác sống bên ngoài liền gặp xui xẻo.

Thời Sênh xách thiết kiếm chém giết điên cuồng một trận.

Tổ ba người Thanh Ngọc hoàn toàn không có đất dụng võ, "…" sao lại có cảm giác phong cách của lão đại thay đổi rồi.

Hình thức sát thần mở ra rồi sao?

Nhưng mà…

Sao trước đây họ không nhận ra, lão đại giết người lại soái khí như thế, chiêu nào chiêu nấy cực kỳ hoa lệ như đang múa vậy.

A a a!!!

Lão đại quá khí phách!

Hình như họ ái mộ lão đại rồi, làm sao đây?

Sau đó…

Lão đại nhà bọn họ đã chém chết gần nửa số xác sống ở huyện D.

Đúng là nửa huyện luôn.

Chỉ cần một cái bóng lắc lư xuất hiện trên phố liền bị cô chém chết.

Coi như bọn họ đã được biết đến thực lực của lão đại, thật sự giống sát khí hình người di động quá đi!

Chém xong xác sống, tức giận trong lòng Thời Sênh mới vơi đi một chút. Cô chỉ chém từ cấp hai trở xuống, còn cấp ba, bốn lại chẳng gặp con nào.

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, Thiên Lê sao vẫn chưa tìm cô vậy?

Chương 107: Đế quốc xác sống (21)

Chương 107ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (21)

"Bùm!”

Một tiếng nổ mạnh từ phía trước viện nghiên cứu truyền tới, khói đặc bay lên trời mù mịt.

Thời Sênh đứng ở trên một đống xác xác sống, ngửa đầu nhìn lên trời, thần sắc châm chọc, ánh mắt cực kỳ bình thản.

Cô giống như đứng trên núi xác biển máu, như một vị vương giả bễ nghễ thế gian.

Khí thế kinh người!

Rực rỡ lóa mắt!

Ba người Thanh Ngọc bị chấn động bởi cảnh tượng này trong một chớp mắt, nhưng rất nhanh bị tiếng nổ làm cho bừng tỉnh.

“Đó là máy bay trực thăng sao?”

“Mẹ ơi, những người đó đang cho nổ tòa nhà nghiên cứu.”

“Vậy những người trong đó…”

Máy bay trực thăng ném bom xong liền đi ngay, nếu bọn họ nhìn lên

phía trước một chút sẽ thấy một trường hợp cực kỳ chấn động.

Trong các phố lớn ngõ nhỏ chất đầy thi thể xác sống.

“Sợ là không sống được rồi.” Bắn phá như thế, nơi đó không san thành bình địa mới lạ.

Người của thành phố B cho bắn hủy nơi đó là vì bên trong có thứ mà họ tuyệt đối không cho phép rơi vào tay người khác, cũng không để cho những người nhìn thấy vật ở trong phòng thí nghiệm ra ngoài.

Thật là nhẫn tâm, ngay cả người một nhà cũng không tha.

Đương nhiên, mấy chuyện này cũng chẳng liên quan tới cô.

Hiện tại Thời Sênh phải tìm bạn trai của cô, à nhầm, tìm vua xác sống tương lai kia đã.

Cả huyện này cũng không tính là lớn, Thời Sênh không có lửa giận thì sẽ không thể nào ra tay được, vì vậy bèn nghênh ngang đi xuyên qua đám xác sống.

…

Đám người Thích Minh Tuyết và Tống Thập lúc này đang ở một căn phòng nhỏ, nơi này tương đối yên tĩnh, xác sống không nhiều, bọn họ ở trong này vẫn được coi là an toàn.

Lúc Tống Thập cuối cùng cũng mở được cánh cửa kia, nhưng vì lúc Thời Sênh rời đi không đóng cửa nên đã có xác sống vào được, xác sống cấp bốn kia cũng ở đây luôn.

Bọn họ còn chưa kịp chém giết thì đột nhiên có tiếng nổ mạnh.

Tuy rằng đã chạy thoát ra ngoài nhưng vẫn chết một người anh em, còn những người khác thì không biết đã chết hay vẫn còn sống nữa.

Hiện tại cũng chỉ còn lại hắn, Thích Minh Tuyết, Tô Tế Dạ và Triệu Cảnh.

Người da ngăm đen kia đã chết.

Mà hắn cũng bị thương.

Chỉ có Thích Minh Tuyết…

Tống Thập nhìn chăm chú vào Thích Minh Tuyết đang bận túi bụi, lúc nổ mạnh, hắn mơ hồ nhìn thấy hình như cô biến mất, chờ trận nổ qua đi mới lại xuất hiện lần nữa.

“A Thập, uống chút nước đi.” Thích Minh Tuyết đưa nước linh tuyền cho Tống Thập.

Tống Thập cúi đầu uống một ngụm, khẽ nhíu mày, nước này không giống nước lọc. Từ sau mạt thể, nước có thể uống ngoại trừ nước dự trữ ra thì cũng chỉ còn nước do dị năng giả hệ thủy tạo ra.

Nhưng hai loại nước kia đều không ngọt lành thế này.

Tống Thập không biểu tình uống sạch chỗ nước đó.

Thích Minh Tuyết hơi khẩn trương, trước đây cô ta chưa từng cho Tống Thập uống nước linh tuyền này.

Người này rất lợi hại, cô ta sợ hắn sẽ nhận ra sự khác thường trong loại nước này. Nhưng giờ bọn họ đều bị thương, nếu cô ta không

cho bọn họ uống nước linh tuyền thì không biết bao giờ họ mới có thể khôi phục lại thể lực.

Nước linh tuyền quả thực rất lợi hại, ngày hôm sau tất cả đã gần như khôi phục hoàn toàn, Tống Thập nhìn Thích Minh Tuyết càng ưu tư hơn.

Trên người cô ta hình như có rất nhiều điểm đáng ngờ…

“Lão đại, sao anh cứ nhìn chằm chằm chị Minh Tuyết thế?” Tô Tế Dạ ngồi bên cạnh Tống Thập, trêu ghẹo: “Có phải thích chị Minh Tuyết rồi không? He he, em nói thật, anh và chị Minh Tuyết rất xứng đôi. Chị Minh Tuyết vừa xinh đẹp vừa có thực lực, lại còn rất lương thiện… Nhưng cái này cũng không phải chuyện xấu, một đứa con gái tàn nhẫn thì ai mà dám tin chứ.”

“Câm miệng.” Tống Thập trừng mắt, lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

“Lão đại, không phải thẹn, thích thì cứ theo đuổi thôi. Anh không thấy có rất nhiều người trong khu an toàn thích chị Minh Tuyết à, nếu anh không nắm chặt cơ hội này thì đến lúc đó có hối cũng không kịp.”

Tống Thập lại trừng mắt lần nữa, Tô Tế Dạ tức khắc nín ngay, che miệng ngồi xuống bên cạnh Triệu Cảnh.

Thần sắc của Triệu Cảnh có chút quỷ quyệt, ánh mắt nhìn Thích Minh Tuyết rồi lại nhìn Tống Thập một hồi không buông.

…

Thời Sênh lục soát khắp huyện D cũng không thấy Thiên Lê, cô đành quay về khu an toàn của thành phố B.

Ba đàn em đều trăm miệng một lời hỏi cô không đi tìm bạn trai à?

Mặc kệ một xác sống như hắn ở bên ngoài có tốt lắm không?

Liệu hắn có vứt bỏ cô để tìm một nữ xác sống xinh đẹp khác không?

Nhai đi nhai lại một cái vấn đề chẳng có chút dinh dưỡng nào như thế.

Đã nói bao nhiêu lần rồi, con hàng đó không phải bạn trai của bà đây.

Bà đây còn chưa đến mức phải tìm bạn trai là một xác sống được chưa?

Hơn nữa tên kia tự mình chạy đi, thế giới rộng lớn như vậy, cô biết đi đâu tìm hắn chứ? Cô cũng không có dị năng định vị, có khi Thiên Lê đã sớm rời đi rồi, cô còn ngu ngốc đi tìm ở đây làm gì chứ?

Nếu là Boss vai ác thì sớm muộn gì cũng sẽ phải xuất hiện thôi.

Trên đường quay về, cô gặp lại đám người Thích Minh Tuyết, Tống Thập, là nam nữ chính, trước giờ cô chưa từng nghĩ bọn họ sẽ bị vụ nổ chôn vùi, nhìn thấy họ cũng không quá ngoài ý muốn.

Chỉ là không biết đã có chuyện gì xảy ra mà hình như Tống Thập có vẻ không hài lòng với Thích Minh Tuyết.

Trong đội ngũ đó, cũng chỉ còn lại một mình Tô Tế Dạ, hai người khác không thấy đâu nữa.

Lúc bọn họ chạy ra khỏi huyện D đã gặp một xác sống cấp bốn, Thích Minh Tuyết đẩy Triệu Cảnh về phía xác sống đó, vốn dĩ làm rất khéo nhưng cuối cùng lại bị Tống Thập – người vẫn luôn để ý tới

từng hành động của cô ta thấy được.

Hắn muốn cứu Triệu Cảnh nhưng không còn kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Cảnh chết trên tay thủ hạ của xác sống cấp bốn kia.

Sau đó Tống Thập chất vấn cô ta, Thích Minh Tuyết chỉ nói lúc đó mình bị dọa nên đâm hoảng loạn, dù sao đó cũng là xác sống cấp bốn.

Tống Thập hoàn toàn không tin, hai người cứ thế mà có ngăn cách.

Tại sao Thích Minh Tuyết lại đẩy Triệu Cảnh vào chỗ chết ư, đó là vì hắn đã phát hiện ra bí mật của cô ta, uy hiếp cô ta phải ở bên hắn, nếu không hắn sẽ nói cho Tống Thập biết.

Trong cốt truyện, Triệu Cảnh vì Triệu Nghiên mà bán đứng bọn Tống Thập, nhưng lúc đó tình cảm của nam nữ chính đã định ra rồi, Tống Thập cũng mơ hồ cảm thấy dị tâm của Triệu Cảnh nên cơ bản là không có tổn thất gì.

Nhưng hiện tại thì khác, Triệu Cảnh vẫn còn có phân lượng trong lòng Tống Thập, còn Thích Minh Tuyết lại chưa quan trọng tới mức đó.

…

Trở về tới khu an toàn, Thời Sênh chờ ở bên ngoài, cũng không vội vàng tiến vào.

Đám người Tống Thập đã bị mang đi.

Quả nhiên là khu an toàn muốn giết người diệt khẩu, cũng không biết lần này nam nữ chính sẽ chạy thế nào.

“Lão đại, quá sáng suốt rồi!” Ba người kia càng thêm sùng bái Thời Sênh.

Nếu vừa rồi bọn họ mà vào, phỏng chừng cũng sẽ gặp được đãi ngộ giống bọn Tống Thập vậy.

“Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đoán ra được chuyện này. Khu an toàn đã phái cả máy bay đi thả bom nên chắc chắn sẽ không để cho người nào sống sót trở về.” Trước đó, khu an toàn muốn cho người đi lấy cái gì, nhưng lại không ngờ vì xuất hiện xác sống cấp bốn nên mọi người mới phát hiện ra phòng thí nghiệm kia.

Hoặc có lẽ nhiệm vụ của Thường Tân chính là đồ vật trong phòng thí nghiệm, trước đó hắn dẫn theo một đám người đi thanh lý tòa nhà đó, sau đó hắn sẽ tranh thủ lúc mọi người tập hợp để đi lấy thứ cần lấy.

Nhưng vì gặp phải xác sống cấp bốn nên mọi chuyện không còn nằm trong tầm kiểm soát nữa, không thể không để mọi người tiến vào phòng thí nghiệm kia.

Thời Sênh động não rồi tự nhủ mình đúng là rất thông minh.

Đáng tiếc…

Cô thích bạo lực hơn.

Thời Sênh dùng tên của mình, giả dạng làm người sống sót một lần nữa tiến vào khu an toàn, vì đăng ký thân phận không cần ảnh chụp nên cũng dễ dàng lừa gạt người khác, lại còn có ba dị năng giả đi cùng nữa.

Nơi ở cũ không thể quay lại, họ đành phải tìm một nơi ở mới.

Chương 108: Đế quốc xác sống (22)

Chương 108ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (22)

Nghe nói đám người Tống Thập bị nhốt lại, toàn bộ người của binh đoàn Cơn Lốc đều bị mời đi uống trà.

Tin tức tỉ mỉ hơn thì Thời Sênh không nghe ngóng được.

Rốt cuộc đó là quân đội, Thời Sênh cũng không có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ, không có khả năng biết được tin tức tỉ mỉ hơn.

Lúc này cô đang lên kế hoạch đi cướp máy bay trực thăng.

Thời Sênh nói kế hoạch này với ba đàn em, ba con hàng này mặc dù có chút kỳ quái nhưng lão đại nói gì cũng luôn đúng, lão đại phân phó họ làm cái gì thì họ làm cái đó.

“Lão đại, chúng tôi đều đã quan sát kỹ rồi, bọn họ đổi trực ban một giờ một lần, sau khi thay ca bọn họ sẽ đi kiểm tra xung quanh một lần, đó là lúc dễ dàng nhất.”

Thời Sênh và ba con hàng đứng ở một chỗ tối, Lâm Phong đang phân tích cho cô nghe.

Thời Sênh dựa vào tường, nhẹ nhàng vỗ về lưng Bạch Hổ, cũng không biết có nghe Lâm Phong nói hay không.

Lúc giao ban, mấy người nhanh chóng chạy về phía đó, thừa dịp kẽ

hở trong lúc tuần tra, thành công chạy tới nơi đỗ máy bay trực thăng.

Sau khi ngồi lên máy bay, Thời Sênh mới nhớ tới một chuyện rất quan trọng: “Các anh có ai biết lái máy bay trực thăng không?”

Lâm Phong cả người cứng đờ, lắp bắp hỏi: “Lão đại… Cô cũng không biết à?” Không phải lão đại vạn năng sao? Chuyện nhỏ như lái máy bay sao lão đại lại không biết chứ?

Bọn họ căn bản chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Bảo tôi phá hủy cái phi cơ này thì tôi biết.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt rất thành khẩn.

“Mẹ ơi, vậy phải làm sao đây?” Trước đó bọn họ căn bản không nghĩ tới chuyện này.

“Bên kia hình như có người, đi qua nhìn xem.”

“Có người xâm nhập, cảnh báo.”

Ngay sau đó, tiếng còi báo động vang lên khắp sân bay.

Vô số binh lính mang theo súng ống đạn dược tiến vào, chĩa về phía máy bay trực thăng nơi bọn Thời Sênh đang ở.

“Người ở trên máy bay trực thăng bước ra, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng.”

“Chống cự liền bắn chết không cần luận tội.”

Liên tiếp những âm thanh kêu gọi, xuyên thấu qua loa vang khắp sân bay.

“Lão đại, cô thật sự không biết lái à? Nếu không cứ tùy tiện nổ máy đi, cô lợi hại như thế, sờ soạng một chút là lái được ngay ấy mà.”

Tùy tiện nổ máy, mi tưởng như ăn cơm chắc?

… Hơn nữa trực thăng này cũng không giống với mấy loại cô đã gặp.

Lâm Phong vẻ mặt như đưa đám. “Chúng ta mà xuống chắc chắn sẽ bị bắn thành cái sàng.”

Thời Sênh vươn tay ấn loạn một trận trên bàn điều khiển, tuy rằng không quá giống nhau nhưng các icon thì vẫn không khác là mấy.

“Bùm bùm bùm…”

Một loạn đạn bắn về phía đám người đối diện, người ngã xuống như ngả rạ.

“Lão đại…” Thanh Ngọc kêu lên, không phải cô đang muốn khiêu khích thêm đấy chứ?

Thời Sênh đâu biết mình vừa mở chế độ chiến đấu của máy bay trực thăng chứ.

“Thấy bọn chúng không vừa mắt, dám chĩa súng vào tôi.” Thời Sênh nhàn nhạt đáp một câu.

Tổ ba người: “…” Lão đại, cô cứ nói không biết thì chúng tôi cũng không chê cười cô đâu.

Đúng lúc này, người đối diện cũng đã có phản ứng, bắt đầu tấn công, Thời Sênh điên cuồng ấn các công tắc, cuối cùng cũng khởi động

được trực thăng.

Nhưng lại bay lên xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đạn bay tới tấp, đập vào kính và thân máy bay ầm ầm, ba người Thanh Ngọc vội vàng thắt đai an toàn, kỹ thuật của lão đại thật sự không dám khen tặng.

Cũng không dám ngồi máy bay trực thăng với lão đại nữa.

Viên đạn theo không kịp, bên kia lại phái ra dị năng giả tấn công trực thăng. Máy bay có thể chống đạn nhưng dị năng thì kinh khủng hơn nhiều, chỉ hai đợt tấn công đã phá nát kính chống đạn.

Ngọn lửa từ bên ngoài tiến vào, Tiểu Bàn vội lấy tường đất che lại, lúc này mới tránh được thảm họa Thanh Ngọc bị lửa nướng chín.

Máy bay trực thăng di động nhưng lại đi giật lùi, Thời Sênh thật sự không thể hiểu nổi cái trò này.

Mẹ nó, đám icon này hoàn toàn không giống với icon mà cô biết.

Làm sao để bay đây?

Thời Sênh liền nhanh chóng tháo đai an toàn, hô: “Các thiếu niên, mở ra lực lượng hồng hoang đi, hãy cùng tôi bước vào một chuyến lữ hành đến chết cũng không quên nào.”

Tổ ba người: “Lão đại, nói tiếng người đi.”

“A, tôi chuẩn bị chạy trốn.”

Thời Sênh nói câu đó cực kỳ bình tĩnh.

Rồi cô lấy ra đám cầu màu tím đưa cho bọn họ: “Đừng có ném vào mình, nếu không các anh sẽ chết rất khó nhìn đấy.”

Cuối cùng lại bỏ thêm một câu: “Tôi không phụ trách nhặt xác đâu.”

Bọn họ đã thấy qua uy lực của thứ này, một cái có thể làm nổ một đám xác sống, còn tạo ra được một cái hố to có đường kính tới mấy mét.

Hiện tại bọn họ lại được cầm trên tay thứ vũ khí trâu bò đó.

Không kích động, không thể kích động được.

Tay khôn được run, đừng có ném vào bản thân.

Nhưng mà…

“Lão đại, thứ này xài thế nào?”

“Ném thẳng ra là được, phạm vi nổ mạnh không giống nhau cho nên phải ném càng xa càng tốt, nếu không nó sẽ lan tới gần mình đấy.”

Phạm vi nổ mạnh không giống nhau là có ý gì?

Thứ này lại còn có thể nổ mạnh không có phạm vi xác định à?

Đám tiểu cầu này đều do Thời Sênh tự mình tạo thành nên tất nhiên không thể phân đều mười cái như một, cái nào năng lượng nhiều thì lúc nổ sẽ khủng khiếp hơn một chút.

Thời Sênh nói ra câu này xong liền đẩy cửa bước ra, ném một cái mở đầu, tiếng nổ kịch liệt át cả tiếng súng, sau đó ngoại trừ những tia

chớp lóe lên, bốn phía liền an tĩnh xuống.

Mà cái hố to lúc ẩn lúc hiện trong làn chớp chứng minh lời Thời Sênh nói không sai, phạm vi nổ đúng là không giống nhau.

Cái hố kia to ít nhất gấp hai lần cái hố bọn họ từng thấy.

Nó lập tức cắt ngang sân bay, kiến trúc xung quanh cũng sụp đổ một nửa.

Mẹ nó!

Ba người cũng xuống khỏi máy bay, Thời Sênh nhanh chóng chạy về một đầu sân bay, chiếm lấy một chiếc xe vận tải.

Quân đội phía sau vội vàng liên hệ với khu an toàn để chặn chiếc xe lại.

Lực phá hoại lớn như thế, không thể để cho họ chạy được, nếu họ phá sụp khu an toàn thì phải làm sao?

…

“Đây là loại bom gì?” Nhìn cái hố to, binh lính trông coi và đám người phụ trách hai mặt nhìn nhau.

Sau đó, người phụ trách ở đây dù nghĩ lại vẫn thấy sợ: “Không biết, nhưng lúc đó rất khủng bố, cảm tưởng như tôi bị thứ gì đó đè nặng lên người, hoàn toàn không dám nhìn về phía bên kia. Sau tiếng nổ mạnh còn có cả tia sét tím lóe lên.”

“Tia chớp?”

“Đúng thế, tia sét ấy phải to bằng cánh tay, nhưng lại không giống sét mà chúng ta vẫn thấy, màu cũng sậm hơn… Đúng rồi, có người đã ghi lại cảnh ấy, mau mở ra nhìn.”

Có người đem đoạn video ghi hình qua, trên đó chỉ thấy một cái hố to, trong hố có tia chớp lóe lên, nổ lép bép hơn mười phút mới biến mất.

“Kiểm tra chưa?” Trưởng khu an toàn ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào cái hố to nơi xa.

“Đã kiểm tra rồi, không có phóng xạ, nhưng mà… có điện.” Nhân viên công tác lập tức báo cáo, thần sắc kỳ dị, hắn còn chưa thấy loại bom nào có thể tạo ra một cái hố to như thế mà lại không chứa bất kỳ chất phóng xạ nào.

Còn chứa cả điện nữa, bọn họ vừa mới thực nghiệm xong, điện từ ở nơi đó rất nhiều, số lượng cụ thể thì phải tiến hành các bước kiểm nghiệm tiếp theo.

“Nhất định phải bắt được bọn họ.”

Mặc kệ mấy người đó là ai thì đều phải bắt lại. Loại bom như thế, nếu có thể để họ nói ra cách chế tác, nhân loại còn phải sợ xác sống nữa sao?

Người trong khu an toàn tìm mọi cách bắt Thời Sênh, nhưng dọc đường đi cô không ngừng ném tiểu cầu, chiếc xe nhanh chóng tới gần cổng khu an toàn.

Chương 109: Đế quốc xác sống (23)

Chương 109ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (23)

Lúc tới gần cổng khu an toàn, Thời Sênh bị người ta cản lại, dị năng giả đã phá hỏng đường đi, sau lưng còn có quân đội mang theo súng đuổi bắt, xe của Thời Sênh bị chặn lại ở giữa.

Có lẽ là kiêng kị giá trị vũ lực của họ nên đối phương cũng không công kích, hai bên hình thành thế giằng co.

“Lão đại, người thường ở đây quá nhiều, nếu chúng ta tiếp tục cho nổ thì sẽ làm bị thương nhiều người vô tội.” Thanh Ngọc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày nói.

“Chút nữa các anh hãy nhân lúc loạn mà chạy đi, tìm một chỗ xây dựng căn cứ, không cần tìm quá nhiều người. Nhưng phải chú ý một chút là những người mình nhận phải có năng lực tiếp thu mạnh, các anh hiểu ý tôi không?”

“Lão đại?” Sao lại thấy lời nói này không được thích hợp lắm.

“Cái này cầm lấy, nó gọi là trữ vật không gian, các anh lấy máu để nó nhận chủ, đồ bên trong đủ cho các anh xây dựng một cái căn cứ.”

Ba người trợn trừng mắt, trữ vật không gian, ngay cả cái này mà lão đại cũng có?

Mẹ nó, không phải trời cao phái lão đại xuống cứu vớt thế giới đấy

chứ?

“Căn cứ thành lập phải đàng hoàng một chút, như thế mới tiện tôi tìm kiếm các anh.”

Thời Sênh nhanh chóng giao phó trách nhiệm xong, sau đó hỏi lại: “Còn có chuyện gì nữa không?”

Ba người nghe xong sửng sốt, một hồi lâu sau Thanh Ngọc mới có phản ứng: “Lão đại, cô không ở cùng chúng tôi nữa à?”

Lão đại không ở đây, bọn họ thật sự có thể xây được căn cứ sao?

“Đưa các anh theo không tiện, tôi phải tới thủ đô làm vài việc, làm xong sẽ về. Tôi hy vọng có thể nghe được tin các anh xây dựng xong căn cứ khi còn ở thủ đô.”

Tiểu Bàn nhẹ nhẹ gãi đầu: “Căn cứ của chúng ta lấy tên là gì, lão đại?”

“Đương nhiên là dùng tên binh đoàn của chúng ta rồi.”

Khóe miệng Lâm Phong co giật một chút: “Lão đại, không thể chọn một cái tên bình thường khác sao?”

Nếu lấy cái tên này, hắn thật sự không dám ra ngoài tuyên truyền đâu!

Cuối cùng, Thời Sênh vẫn thắng.

Thời Sênh nhét Bạch Hổ vào ba lô, xách theo thiết kiếm nhảy khỏi xe, vặn vặn cổ một chút, sau đó xách theo thiết kiếm vọt vào trong đội ngũ dị năng giả.

Còn chưa nói được câu nào đã lập tức ra tay, ngay từ đầu, Thời Sênh liền chiếm thế thượng phong.

Chờ đám dị năng giả kịp phản ứng lại, một đám dùng dị năng công kích Thời Sênh. Thiết kiếm của Thời Sênh nhìn rất tầm thường, nhưng lúc tiếp xúc với nó, toàn bộ dị năng đều bị nó chém đứt.

Tình huống này làm cho trong lòng một đám dị năng giả bốc lên lửa nóng, ánh mắt nhìn thiết kiếm nóng rực.

“Cố Nam!”

“Dừng tay lại!”

Bên phía quân đội có mấy bóng dáng quen thuộc đi ra, Thời Sênh dừng lại, thu kiếm, nhìn về phía bọn họ.

Thường Tân dẫn đầu, bên cạnh hắn là ông bà Cố, nhìn dáng vẻ hình như là bị ép tới, trên mặt hai người vẫn còn kinh hoảng.

“Ha, thì ra đội trưởng Thường còn chưa chết.” Thời Sênh cười châm chọc. “Thật là uổng cho một gương mặt lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo.”

Nhìn Thường Tân hiện tại, ai cũng cho rằng hắn là một người tốt.

Nếu hắn chết, có lẽ Thời Sênh còn cảm thấy hắn thật sự không biết gì, nhưng giờ hắn vẫn sống, mà người thành phố B lại bắn phá sập nơi kia.

Vậy những người kia chắc chắn chết rồi.

Sắc mặt Thường Tân khẽ đổi nhưng rất nhanh liền trấn định lại. “Cố

Nam, mau giơ tay chịu trói, nếu không cha mẹ cô…”

Thời Sênh chọc chọc thiết kiếm xuống đất, một tay chống hông: “Cha mẹ? Tôi còn chưa tìm được cha mẹ mình? Anh tìm đâu ra cha mẹ này cho tôi thế?”

Thường Tân khẽ nhíu mày, hắn đã điều tra qua Cố Nam, đây chắc chắn chính là cha mẹ của cô.

“Cố Nam, ngay cả cha mẹ mình mà cô còn không nhận ư?” Thường Tân hét lớn.

“Anh không hiểu tiếng người à?” Thời Sênh trợn mắt nhìn Thường Tân. “Tôi chỉ là con gái nuôi của họ, bọn họ không phải cha mẹ tôi.”

Con nuôi?

Đáp án này quả thực ngoài ý muốn của Thường Tân, hắn vốn tưởng Cố Nam đang cố tình nói giỡn.

“Tiểu Nam, tuy chúng ta chỉ là ba mẹ nuôi của con, nhưng nhiều năm qua cũng không bạc đãi con, con đừng làm chuyện sai trái nữa.” Ông Cố ôm vợ đã bị dọa tới mềm người, thần sắc bi thống như thể Thời Sênh đã làm bao nhiêu chuyện bất hiếu.

“Làm sai ư? Tôi đã làm sai chuyện gì? Ông có biết bọn họ đang muốn giết tôi để bịt miệng không? Ông chắc cũng muốn biết tại sao họ lại muốn giết tôi để bịt miệng, đó là vì…”

“Cha mẹ nuôi cũng là cha mẹ, bọn họ cũng đã nuôi cô nhiều năm như thế, cô không có lòng cảm ơn sao?” Thường Tân ngắt lời cô.

Tuyệt đối không thể để cô nói ra chuyện kia.

“Cũng chỉ là giao dịch tiền tài, có cái gì mà ơn dưỡng dục chứ? Hơn nữa, lúc mạt thế bắt đầu, bọn họ còn bỏ lại tôi mà chạy trốn, còn cố tình không đóng cửa phòng của tôi lại. Nếu không phải tôi mạng lớn thì đã chết rồi, nếu là anh, anh sẽ cảm ơn họ sao?”

Cô vốn không phải Cố Nam, tất nhiên chẳng có cảm giác gì với ông bà Cố cả.

Thường Tân hoàn toàn không biết còn có chuyện này, vậy nên nhất thời lâm vào trạng thái không biết phải nói gì.

“Anh dùng bọn họ uy hiếp tôi cũng vô dụng thôi, sống chết của họ không liên quan gì tới tôi hết.”

Thời Sênh lấy ra quả cầu màu tím, mọi người vừa thấy thế thì sắc mặt đã biến đổi.

Thứ đồ chơi này đã làm nổ không ít chỗ, uy lực rất khủng khiếp.

“Không chơi cùng các người nữa, các người tự mình tránh ra hay vẫn để tôi phải ném cái này?” Thời Sênh tùy ý tung quả cầu trên tay. “Nơi này nhiều người như thế, chậc chậc… nếu có người chết, liệu quân đội có bị dìm trong biển nước bọt không nhỉ?”

“Cố Nam, đây là chuyện giữa chúng ta, không liên quan gì tới người thường.” Thường Tân vội vàng nói.

Nhiệm vụ lần trước, thứ nhất là muốn lấy một vài món đồ, thứ hai là muốn làm suy yếu thực lực của các binh đoàn đánh thuê. Người thường càng lúc càng không tín nhiệm quân đội và ZF, nếu cứ để các binh đoàn tùy ý phát triển như hiện nay thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

“A, không liên quan, vậy anh bắt họ tới đây làm gì? Để bọn họ vây xem tôi bị các anh bắt thế nào à? Làm ơn đi, nói chuyện thì cũng phải có não chút, anh nên ngẫm lại xem trước đó mình đã làm gì mới đúng chứ.”

Tưởng bản cô nương đây là người yêu nước thương dân à?

Thường Tân nghẹn lời.

“Tránh đường ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Thời Sênh làm bộ muốn ném cầu.

“Cố Nam, đừng xúc động. Mau tránh đường ra, mau!”

“Tiểu Nam…” Ông Cố nhìn Thời Sênh với ánh mắt khó tin.

“Mẹ tôi đưa tôi cho các người chăm sóc, còn cho các người nhiều tiền như thế, nhưng các người đã chăm sóc tôi thế nào? Có câu cầm tiền của người thì phải làm việc cho người. Tôi tin tưởng với năng lực của mẹ tôi, chắc chắn các người đã được không ít tiền, các người có thể không cho tôi cảm tình, nhưng các người cũng không nên keo kiệt về vật chất với tôi.”

Thời Sênh dừng một chút, nhả từng chữ từng chữ một: “Cố Nam của các người đã sớm chết từ lúc mạt thế mới bắt đầu rồi.”

Đúng thế, Cố Nam đã chết vào thời điểm khi mạt thế bắt đầu rồi.

Những lời này như âm thanh của ma quỷ quanh quẩn mãi bên tai ông Cố.

Thời Sênh không nhìn ông ta, trực tiếp ngồi vào xe, người bên trong

đã không thấy đâu, có lẽ đã tranh thủ trốn luôn rồi.

Thời Sênh lái xe tới cổng lớn, nhưng đúng lúc này, trên tường thành đột nhiên truyền tới tiếng hô hét, sau đó là một mảnh hỗn loạn.

Từ vị trí của Thời Sênh vừa vặn có thể nhìn thấy tình cảnh bên ngoài khu an toàn.

Chương 110: Đế quốc xác sống (24)

Ở phía đường chân trời, một mảnh đen kìn kịt đang tiến về khu an toàn với tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong nháy mắt đã có thể thấy thứ đang chuyển động đó là gì.

Xác sống!

Xác sống đông nghìn nghịt.

Toàn bộ khu an toàn đều vang lên tiếng còi cảnh báo chói tai.

Mấy người đang định mở cổng cho Thời Sênh, thấy cảnh tượng này thì sao còn dám mở nữa, trực tiếp đóng luôn cả mấy cánh cửa sắt thứ hai, thứ ba vào.

Hàng người đang xếp hàng để tiến vào khu an toàn thấy vậy thì bắt đầu gõ cửa ầm ĩ, nhân viên công tác không kịp chạy vào đã bị mọi người tóm lấy, muốn lấy họ ra để uy hiếp nhưng rõ ràng là người bên trong không thể vì mấy nhân viên đó mà mở cổng được.

Không những thế, vài cảnh cửa ở đằng sau cũng tự động đóng lại, Thời Sênh bị kẹt giữa cánh cổng thứ ba và thứ tư.

Khoảng cách giữa hai cửa cũng không xa lắm, cách nhau chỉ vài mét, nơi này vẫn còn có vài người chưa kịp tiến vào trong khu an toàn bị kẹt lại.

Nhưng những người này cũng không kích động như đám người bên ngoài kia, dù sao ở trong này vẫn khá an toàn.

Đám người Thường Tân cũng bị ngăn ở trong cánh cửa thứ tư, hắn mau chóng bị gọi đi, chỉ để lại vài người trông giữ Thời Sênh.

Thời Sênh bước ra từ trong xe, đứng ở trên nóc xe nhìn ra bên ngoài.

Đây là xác sống vây thành sao?

Không đúng lắm, trong cốt truyện, xác sống vây thành không xuất hiện sớm như thế.

Lúc này, xác sống vẫn đang ở trong giai đoạn chưa phát triển trí lực, bọn họ còn chưa tiến hóa tới mức có thể chỉ huy xác sống vây thành. Chờ đến lúc bọn họ có thể làm điều đó thì cũng đã là hơn một năm sau mạt thế rồi.

Vậy đám xác sống kia từ đâu chui ra?

Cổng sắt rất cao, Thời Sênh từ trên nóc xe nhảy lên cửa sắt, tay chân linh hoạt trèo lên tường thành.

Đám người trông chừng cô thì hô loạn lên, có người còn hô to ngăn cô lại.

Nhưng ai cũng đang bận rộn, tốc độ của Thời Sênh lại rất nhanh nên chỉ lắc mình mấy cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của họ.

Từ trên tường thành nhìn xuống thì càng thấy cảnh tượng ngoài kia chấn động hơn.

Giống như mây đen áp thành, người người hãi hùng khiếp vía. Người sống sót bên dưới rống lên một tiếng tê tâm liệt phế, bỗng nhiên làm cho lòng người thấy bi thương.

Rõ ràng bọn họ đã trải qua muôn vàn khó khăn, vất vả lắm mới tới được khu an toàn, cuối cùng lại bị nhốt bên ngoài.

“Chúng dừng lại rồi.”

“Kỳ quái, chúng đang làm gì thế?”

Người trên tường thành vốn đang rất lo lắng, nhưng thấy tình trạng xác sống đột nhiên dừng lại, còn tách ra hẳn một đường đi làm cho bọn họ cảm thấy rất khó hiểu.

Từ trong đại quân xác sống tách ra một con đường lớn, sau đó có xác sống hệ kim rải đầy ánh sáng vàng lấp lánh trên con đường đó, con đường kéo dài thẳng về phía tường thành.

Lần hành động này của xác sống làm cho người trên tường thành lại khẩn trương hơn, nhưng tổng chỉ huy bên kia không có hành động gì nên họ cũng không dám công kích.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn con đường ánh sáng dừng lại ở một nơi nào đó dưới chân tường thành.

Mà nơi đó, đúng là nơi Thời Sênh đang đứng bên trên.

Vừa rồi cô chỉ nghi ngờ, bây giờ thì chắc chắn luôn.

Là tên nhóc vua xác sống trốn nhà ra đi kia.

Chỉ có hắn mới có năng lực ra lệnh cho nhiều xác sống như thế,

cũng chỉ có hắn mới kéo được nhiều xác sống tới đây như thế mà không tấn công gì.

“Đây là muốn làm gì? Xác sống bên kia cũng không tấn công, có vẻ như bọn chúng được ai đó chỉ huy ấy.” Người bên này nhỏ giọng nói thầm, nhưng người nghe được lời này trong lòng lại nhảy dựng lên.

Có người chỉ huy…

Dị năng giả không ngừng mạnh lên, xác sống cũng không ngừng mạnh lên.

Hơn nữa, nếu so một dị năng giả với một xác sống cùng cấp thì xác sống lại lợi hại hơn.

Trước khi biến thành xác sống, bọn họ đều là con người, xác sống cấp cao chỉ huy cấp thấp hơn là điều hoàn toàn dễ hiểu.

Con đường màu vàng chạy tới chân tường thành xong, hai hàng xác sống ăn mặc sạch sẽ bước ra đứng trên con đường đó, như là đang xếp hàng nghênh đón người khác.

Có lẽ vì hành vi của xác sống quá quái dị nên người trong an toàn khu không biết phải làm gì, chỉ có thể trợn mắt nhìn hai hàng xác sống đó đi tới dưới chân tường thành.

Có vài dị năng giả chưa kịp chạy vào trong khu an toàn lập tức công kích nhưng chúng cũng không đánh trả, xác sống này ngã xuống lại có xác sống khác tiến lên xếp hàng thay thế.

Chúng như đang tiếp khác, đứng ở hai bên lối đi, đầu cúi xuống, không hề có một hành động tấn công nào, an tĩnh như điêu khắc.

Toàn bộ không gian đều tĩnh lặng không một tiếng động.

…

Thời Sênh không biết Thiên Lê ở đâu, cô không thấy hắn.

Nhưng cô rất thích trận thế tiếp đón này, cũng rất phô trương, rất chấn động.

Thời Sênh chống cằm, có chút buồn rầu nhìn xuống dưới, cô nên đi xuống như thế nào để có phong cách nhất đây?

Cô cũng không có dị năng gì trâu bò cả, cũng không thể mọc cánh bay xuống.

“Nam.” Một tiếng nói mát lạnh vang lên bên tai Thời Sênh.

Thiếu niên mặc một bộ đồ sạch sẽ, áo trắng quần đen, chân đi giày thể thao, tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt trắng nõn mang theo nụ cười ngây thơ, hồn nhiên, con ngươi trong sáng như hồ nước không một gợn sóng.

Thời Sênh bị vẻ thanh thuần của thiếu niên làm cho mù mắt tới nơi rồi, đây thật sự sẽ là vua xác sống tương lai à?

Sao cô lại có cảm giác là một tinh linh vậy?

Nhất định là sai sót ở đâu rồi.

Vua xác sống phải là kẻ điên cuồng, tàn khốc, máu me mới đúng chứ?

Thời Sênh chớp mắt vài cái, thiếu niên trước mặt chẳng có gì thay

đổi, vẫn là cái vẻ vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu như thế.

“Nam… tôi tới… đón em.” Vua xác sống đại nhân há miệng, ý cười trong đáy mắt như muốn tràn cả ra ngoài.

“Anh có thể nói? Khôi phục ký ức rồi?” Thời Sênh thò tay véo véo mặt Thiên Lê, thật mềm mại, như sờ lên tơ lụa vậy.

Thiên Lê để mặc Thời Sênh véo mặt mình, nụ cười trên mặt không hề giảm bớt.

“Đi nhé… không vui.”

“Hả?” Thời Sênh nghiêng đầu.

Thiên Lê cau mày suy tư trong chốc lát, sau mới chậm rãi phun ra mấy chữ: “Nơi này… không tốt.”

Hắn nói rất chậm, như là đánh vần từng chữ từng chữ một. Nhưng giọng của hắn rất êm tai, nghe réo rắt như tiếng nước suối chảy làm người ta cảm thấy rất thoải mái, cũng không cảm thấy quái dị khi hắn nói chậm như vậy.

Ý hắn nói là hắn không thích nơi này, bảo nàng đi cùng hắn.

Thời Sênh vốn dĩ cũng muốn rời khỏi đây, tất nhiên không có ý kiến gì.

Thiên Lê cười hồn nhiên, ôm Thời Sênh thuấn di xuống con đường ánh sáng màu vàng, người trên tường thành nhìn thấy có người đột nhiên xuất hiện trên đường thì cực kỳ kinh hãi.

Cô đi ở trên đường, đám xác sống kia cũng không tấn công, ngược

lại chờ cô đi qua còn chậm rãi bám ở phía sau, bảo vệ cô đi về phía đại quân xác sống ở phía xa.

“Bọn họ là ai? Sao xác sống lại không tấn công họ?”

“Là Cố Nam.” Thường Tân nhận ra người đầu tiên, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

“Cố Nam? Cô ta xuống dưới từ lúc nào vậy? Đám xác sống kia không phải do cô ta gọi tới đấy chứ?”

Cố Nam, cái tên này không xa lạ với một ít cán bộ cấp cao, là đội trưởng binh đoàn Không-Phục-Tới-Chiến, chỉ trong thời gian một tháng đã đưa binh đoàn của mình đứng ở vị trí thứ hai chỉ sau Cơn Lốc.

Quan trọng nhất chính là chuyện ở huyện D, trừ mấy người Tống Thập, đội của cô là đội duy nhất còn sống sót quay về.

Mà vừa rồi, cô gái này đã lấy ra một loại bom kỳ quái, làm cho khu an toàn gà bay chó sủa, giờ cô lại ở cùng với đám xác sống luôn.

“Giết cô ta, không thể để cô ta sống sót rời đi.”

Khu trưởng khu an toàn ra lệnh.

Chương 111: Đế quốc xác sống (25)

Tràng chiến dịch kia, khu an toàn của thành phố B mất rất nhiều dị năng giả cấp cao, mà các thứ khác tổn thất còn nhiều hơn.

Còn đại quân xác sống thì bình yên lùi về sau, một góc áo của loài người cũng không sờ tới.

Một thời gian sau đó, người trong khu an toàn của thành phố B luôn sống trong sợ hãi. Cô gái kia có thể điều khiển xác sống, lại có thù oán với khu an toàn, chỉ sợ cô sẽ mang xác sống quay lại.

Lo lắng, đề phòng hơn một tháng cũng không thấy xác sống vây thành nữa, bọn họ mới dần dần thả lỏng tâm trạng lo lắng của mình.

…

Mà lúc này, Thời Sênh đã tới ngoại ô thủ đô.

Ở cùng với một đám xác sống.

“Grừ!” Một xác sống cấp năm đem một cục thịt còn tươi nguyên, dính đầy máu tới trước mặt Thời Sênh, nhìn cô đầy cẩn trọng.

Thời Sênh: “…” Bản cô nương thật sự không ăn thịt người đâu.

Bên cạnh Thiên Lê có rất nhiều xác sống cấp cao, gần như những xác sống cao cấp lúc trước mất tích ở huyện D đều tụ tập ở đây. Dọc đường đi, Thiên Lê lại thu thêm không ít đàn em, trong đó còn có một

xác sống cấp năm, chính là kẻ mang thịt tới cho cô bây giờ.

Đám xác sống cấp thấp thấy Thời Sênh thì sẽ lơ cô đi, cấp ba cấp bốn nhìn thấy sẽ không làm lơ, rất muốn công kích nhưng lại có vẻ kiêng kị.

Duy chỉ có xác sống cấp năm này khi thấy cô liền lập tức muốn lấy lòng.

Có cái gì "ăn ngon" nó đều hiếu kính cô đầu tiên, sau đó mới tới lão đại Thiên Lê của nó.

Cô có hỏi qua Thiên Lê, Thiên Lê tỏ vẻ hắn không bảo xác sống cấp 5 này đi lấy lòng cô.

"Thiên Lê…" Thời Sênh hướng về phía xa gào một tiếng, thân ảnh của Thiên Lê lập tức xuất hiện bên người cô. Nhìn thấy miếng thịt đầm đìa máu trên mặt đấy, còn chưa cần Thời Sênh mở miệng, hắn lập tức thuấn di nó đến chỗ khác, sau đó lại rống lên một tiếng với xác sống cấp năm kia.

Trong đôi con ngươi cứng đờ của xác sống cấp năm hiện lên một tia hoang mang, tựa như đang nghi hoặc tại sao Thời Sênh không thích đồ ăn nó mang về. Rõ ràng còn tươi ngon như thế, để tìm được thức ăn tươi, nó đã phải chạy đi rất xa đấy.

Xác sống cấp năm nhìn thoáng qua Thời Sênh, lại nhìn lão đại nhà mình, cuối cùng lay động thân mình, ngồi xổm xuống bên cạnh chọc chọc tổ kiến như trẻ con làm sai chuyện gì vậy.

Chỉ số thông minh của xác sống cấp năm tương đương với trẻ con ba, bốn tuổi, hơn nữa cơ thể cũng đã khôi phục như bình thường, chỉ có làn da vẫn còn có màu xanh lá, nhìn rất kỳ quái.

“Sao nó lại thế này?” Thời Sênh chỉ vào nó hỏi.

“Nó thích hương vị trên người em.” Thiên Lê nói chuyện đã lưu loát hơn, nhưng tốc độ vẫn rất chậm.

“Hương vị trên người tôi?” Gần đây liên tục di chuyển, cô cũng không có thời gian tắm rửa, mùi trên người vừa hôi vừa thối, khẩu vị của xác sống kinh dị thế cơ à?

Thiên Lê hiểu Thời Sênh đã hiểu sai ý mình, kéo tay cô đưa về miệng hắn, đầu lưỡi liếm liếm quanh đầu ngón tay cô.

Thời Sênh theo bản năng lại dùng dị năng, Thiên Lê lập tức lộ ra biểu tình hưởng thụ và hạnh phúc.

Thì ra nó nói tới cái này.

Mẹ nó, dị năng của bản cô nương thật sự có tác dụng với xác sống ư?

Về sau chẳng lẽ sẽ có một đám xác sống đuổi theo bản công nương sao?

Đây là thịt Đường Tăng phiên bản xác sống đấy!

Bản cô nương từ chối.

Thời Sênh nghĩ tới xác sống cấp năm bên người, dùng dị năng trước mặt nó, trên đầu ngón tay trắng nõn nở ra một đóa hoa màu đen lớn bằng bàn tay người, tầng tầng lớp lớp cánh hoa dập dềnh xán lạn như một đóa mẫu đơn đang nở.

Xác sống cấp năm thấy Thời Sênh dùng dị năng thì trên gương mặt xanh lè lộ ra biểu tình khao khát.

Bộ dáng này giống y hệt bộ dáng của Thiên Lê lần đầu gặp cô.

Thời Sênh bắn đóa hoa đó tới miệng nó, xác sống cấp năm thận trọng nhìn lão đại nhà mình, nhận được ánh mắt uy hiếp của lão đại, nó rụt rụt cổ, không dám ăn, nhưng vẻ khát khao trong mắt lại càng lúc càng lớn.

Thời Sênh chú ý tới động tác của nó, quay đầu trừng mắt với Thiên Lê một cái, sau đó lập tức nhét đóa hoa vào miệng xác sống kia.

“Sau này đừng đem đồ ăn cho tôi nữa, tôi không thích mấy món đó.” Thời Sênh nhấn mạnh hai chữ đồ ăn, xác sống cấp năm kia đang bận tiêu hóa dị năng nên chẳng nghe lọt tai, chỉ nghe được đúng hai chữ “đồ ăn”.

Sau đó, vào hôm sau, Thời Sênh liền nhìn thấy “đồ ăn” tươi ngon còn nhiều gấp đôi hôm qua.

Bà đây thật sự không ăn được thịt người, mẹ nó!

Xác sống cấp năm chờ Thời Sênh khen nó, nhưng không những không được khen mà nó còn bị Thiên Lê đánh một trận. Cũng không biết Thiên Lê nói chuyện với nó thế nào, sau đó nó sẽ không mang đồ ăn cho cô nữa, nhưng sẽ lại kiếm ra vô số đồ chơi cổ quái khác.

…

Không thể nào mang theo xác sống tiến vào căn cứ ở thủ đô được, cho nên Thời Sênh chỉ dẫn theo Thiên Lê đi. Xác sống cấp năm kia bám sát không tha, đi theo một đoạn đường thật dài, cuối cùng bị

Thiên Lê rống vài tiếng, nó mới quay đầu trở về, chỉ chốc lát đã biến mất trong tầm mắt.

Thời Sênh khởi động một chiếc xe tàn tạ, tiến về phía căn cứ với tậm độ chậm rì rì.

Lúc này đã qua mạt thế được nửa năm nhưng người đi vào căn cứ mỗi ngày vẫn đều rất nhiều, lần này không có người có dị năng yểm hộ nên Thời Sênh chỉ có thể thành thành thật thật xếp hàng.

Nhưng cô còn chưa tiến vào căn cứ thì đã nghe thấy tin đồn về mình qua những người cùng xếp hàng, còn có lệnh truy nã cô nữa.

Cameras ghi hình có hơi mờ, không nhìn rõ mặt, để nhận ra cũng rất khó khăn, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn sẽ nhận ra.

Giữa căn cứ và khu an toàn của các thành phố chắc chắn có liên hệ với nhau, khu an toàn thành phố B đúng là đã đi một nước cờ hay.

Nhưng cái này cũng không làm khó Thời Sênh được, Thiên Lên gọi tới một ít xác sống ở xung quanh, tạo ra một chút hỗn loạn cho căn cứ, Thời Sênh nhân cơ hội đó trà trộn vào trong.

Vào trong, qua các trạm gác, Thời Sênh để Bạch Hổ ném xác sống từ trong không gian của nó ra.

Thời Sênh lần đầu tiên phải cảm thán, thì ra Bạch Hổ đã có kế hoạch từ trước.

Hiện tượng kỳ quái này tất nhiên làm cho người trong căn cứ để ý, nhưng lần này Thời Sênh cũng tránh thoát khỏi cameras, đám xác sống cứ như từ không trung thoát ra vậy.

Mà đúng là đám xác sống đó từ trong căn cứ thoát ra thật, trung tâm căn cứ căn bản không có tin tức gì về thân phận của Thời Sênh, vì vậy tình huống này lập tức khiến cho họ coi trọng, tuần tra trên đường tăng gấp đôi ngày thường.

…

Căn cứ ở thủ đô đang ở thế chân vạc.

Quân đội và ZF lần lượt chiếm hai chân, chân còn lại chính là các đại gia tộc ở thủ đô từ xưa tới nay.

Nội tình của các đại gia tộc này cực kỳ sâu, dù là nhân tài hay là vật tư.

Lúc mạt thế bắt đầu bùng nổ, bọn họ liền điều động toàn bộ lực lượng của mình thu thập vật tư, thành lập căn cứ, nhanh chóng chiếm một vị trí chủ đạo.

Mà trong các gia tộc này có Trình gia, hiện tại đang là gia tộc dẫn đầu trong liên minh các đại gia tộc ở thủ đô.

Thời Sênh cảm thấy những gia tộc này không phải là sau khi mạt thế mới chuẩn bị, có thể tạo thành thế chân vạc với quân đội và ZF, vậy vật tư mà họ có phải khổng lồ tới mức nào?

Không chừng, có thể bọn họ đã biết gì đó từ trước.

Trong cốt truyện, nữ chính trong quá trình phiêu lưu cũng có lướt qua Trình gia, nhưng không có miêu tả nhiều.

Thời Sênh kiên nhẫn quan sát khu nhà của Trình gia từ bên ngoài rất lâu, lại dò hỏi một ít người, cuối cùng chắc chắn đây là Trình gia mà

cô muốn tìm.

Mỗi ngày, người ra vào khu nhà này rất ít, thường thấy nhất chính là chủ của Trình gia hiện tại – Trình Tùng.

Là anh trai của Trình Tố.

Khi Trình Tùng đi vào thư phòng liền phát hiện ra điểm không đúng, ông nhanh chóng quay đầu lại nhìn, một thiếu niên đã đứng đó từ bao giờ, hắn đưa tay đẩy ông vào, sau đó liền đóng cửa.

Trình Tùng hoảng loạn trong giây lát rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nhìn từ đây thì thấy chỗ này không có ai, nhưng trên thực tế có rất nhiều người đang ẩn nấp trong bóng tối.

Chiếc ghế xoay đang đưa lưng về phía ông chậm rãi xoay lại, một khuôn mặt thiếu nữ rơi vào tầm mắt ông, hơi thở của ông đột nhiên như ngừng lại, đồng tử co chặt.

Chương 112: Đế quốc xác sống (26)

Chương 112ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (26)

Em gái…

Không phải!

Em gái ông sẽ không thể nào trẻ thế này, em gái cũng sẽ không có kiểu… bất cần đời và cuồng vọng thế này.

Ông nghe được thanh âm nhẹ nhàng của cô gái đó.

“Bác, lần đầu gặp mặt, cháu là Cố Nam, con gái của Trình Tố.”

Bác, lần đầu gặp mặt, cháu là Cố Nam, con gái của Trình Tố.

Câu này như bị người ta ấn replay liên tục, lặp đi lặp lại trong tai ông.

Trình Tùng ngơ ngác nhìn Thời Sênh.

Con bé gọi ông là bác.

Đây là…

Con gái của em gái ông?

Trình Tùng bỗng nhiên phát hiện ra mình bị mất khả năng nói chuyện, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng lời đã tới bên miệng mà không

thoát ra được.

Nhìn gương mặt này có thể chắc chắn đó là con gái của em gái ông rồi.

Quả thực là phiên bản khác của con bé.

“Cháu thật sự là con gái của Tiểu Tố?” Trình Tùng mất nửa ngày mới nghẹn ra được một câu, thanh âm run rẩy, ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

Thời Sênh nhún vai: “Bác không tin thì cháu cũng không có cách nào cả.”

Dù sao cô cũng chẳng có tín vật gì, càng không thể giám định người thân, cho nên Trình Tùng có tin hay không thì phải tùy vào ông ấy rồi.

Trình Tùng: “…” Không phải tới nhận người thân sao? Sao con bé lại bày ra cái vẻ chẳng thèm để tâm thế này?

Trình Tùng cũng không nghĩ ra cách nào, nhưng nếu đây thật sự là con gái của em gái ông, ông sẽ không mặc kệ được.

Hơn nữa ông cũng rất tin đây chính là con của con bé.

Có đôi khi, huyết thống là một thứ rất kỳ diệu, sẽ làm cho hai người xa lạ nảy sinh cảm giác thân thuộc.

“Cháu là Cố Nam?” Trình Tùng cảm thấy tên này hơi quen tai nhưng lại chưa nghĩ ra đã nghe ở đâu.

Tiểu Tố vậy mà đã lấy chồng, có con, điều đó có phải…

Đáy lòng Trình Tùng cực kỳ kích động nhìn Thời Sênh, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng.

“Vâng.” Thời Sênh tùy ý đá đá chân. “Bên ngoài căn cứ này vẫn còn treo ảnh chụp và tên của cháu đấy.”

Bị nhắc nhở như thế, Trình Tùng lập tức liền nghĩ ra.

Thành phố B truyền tới cảnh báo về một nhân vật rất nguy hiểm, không phải người đó có tên là Cố Nam sao?

An toàn của căn cứ do quân đội phụ trách, dù ông có tài liệu nhưng cũng chưa kịp xem.

Cái tên này cũng chỉ là nghe người dưới nhắc qua mà thôi.

Trình Tùng không ngờ, một cô gái trẻ như thế mà lại trở thành một nhân vật nguy hiểm.

“Bác không biết Tiểu Tố còn có con gái.” Trình Tùng như tự nói một mình.

Rồi ông hít sâu một hơi, nhìn Thời Sênh, giọng run run: “Cháu đã là con gái của Tiểu Tố, vậy cháu nhất định biết Tiểu Tố đang ở đâu?”

Thời Sênh nhíu mày, thế này nghĩ là Trình gia cũng không biết Trình Tố đi đâu ư?

Quả nhiên, Trình Tùng cũng không biết Trình Tố đã đi đâu. 17 năm trước, cô gửi cho gia đình một phong thư cuối cùng, sau đó không có tung tích nữa. Mấy năm nay Trình gia vẫn luôn cho người đi tìm nhưng vẫn không có manh mối gì.

“Cháu có thể đọc lá thư kia không?”

Trình Tùng chần chừ một chút rồi đi tới một chỗ trong thư phòng, kéo ra một cái ngăn ngầm trong tường, lấy lá thư kia đưa cho Thời Sênh.

Thư được bảo quản rất tốt, có thể thấy được Trình gia quan tâm tới Trình Tố thế nào.

Trong thư không nói gì đặc biệt, chỉ là một lá thư thăm hỏi bình thường, bà nói bà rất khỏe mạnh.

Nhưng trong thư lại nhắc tới hai từ…

“Huyện D” và “núi Kim Phượng”.

Vốn là thư nhà nhưng lại cố tình nói tới phong cảnh ở hai nơi kia rất đẹp, cái này không phải hơi quái dị sao?

“Núi Kim Phượng là chỗ nào?” Thời Sênh đưa thư lại cho Trình Tùng.

“Là một ngọn núi gần thành phố B.” Trình Tùng cười khổ một tiếng. “Bác cũng phát hiện hai nơi đó hơi khác thường, nhưng cho người đi điều tra lại không phát hiện ra bất kỳ cái gì.”

Thời Sênh và Trình Tùng nói chuyện rất lâu, cô cũng đưa quyển nhật ký kia cho Trình Tùng đọc.

Trình Tùng nói, Trình Tố học nghiên cứu gen, từ thời gian ghi lại trong nhất ký, rõ ràng cô về nước mà người của Trình gia không biết.

Bởi vì cách mỗi một đoạn thời gian sẽ có thư từ nước ngoài gửi về, vì vậy Trình gia vẫn luôn tin rằng cô đang ở nước ngoài.

Ông cũng hoàn toàn không biết gì về người đàn ông mà Trình Tố ghi trong nhật ký.

Trước khi mạt thế bắt đầu, Trình gia thu được thư nặc danh báo về việc nhân loại sắp bước vào tân thế.

Lúc đầu, Trình gia cũng nghĩ đó là trò đùa của ai đó, nhưng ngay sau đó liền được chứng thực ngay lập tức.

Trước giờ có nguyên tắc thà tin có còn hơn không, Trình gia liền điều động tài chính bắt đầu thu mua vật tư.

Các gia tộc khác cũng nhận được tin từ các nơi, động tác của Trình gia gần như đã chứng thực tin tức mà họ nhận được, vì vậy các gia tộc này cũng liền tích trữ lượng lớn vật tư trước khi mạt thế bắt đầu.

Thời Sênh từ chối lời giữ lại của Trình Tùng, mang Thiên Lê rời đi.

Sau khi Thời Sênh đi, Trình Tùng nhìn chằm chằm vào bức thư cuối cùng mà Trình Tố gửi về rất lâu.

Sau đó ông thở dài một hơi, cầm lấy điện thoại trên bàn gọi ra ngoài.

“Tra cho tôi tài liệu về núi Kim Phượng, thời gian? Càng sớm càng tốt… Ừm, mau chóng cho tôi một chút.”

…

Thời Sênh không rời khỏi căn cứ ngay mà còn ở lại một thời gian. Thiên Lê không biết cô muốn làm gì, thường xuyên tò mò hỏi đông hỏi tây.

Thời Sênh thỉnh thoảng sẽ nhẫn nại giải thích cho hắn vài câu, nhưng chủ yếu thời gian cô toàn lấy thiết kiếm đe dọa hắn không được hỏi nhiều.

Hiện tại internet ở căn cứ thủ đô rất dễ xâm nhập, Thời Sênh liền lấy hết toàn bộ tư liệu về viện nghiên cứu kia, chưa cần biết chúng có tác dụng gì không.

Sau đó, cô liền tìm một chỗ đọc những tư liệu đó.

Tư liệu rất nhiều, Thời Sênh đọc ngày đọc đêm, cuối cùng mới tìm được một chút tin tức có ích.

Đây là viện nghiên cứu trực thuộc viện nghiên cứu quốc gia, bên trong có vài tài liệu đã được mã hóa để lẫn lộn với một chút báo cáo bình thường, không biết là do vô tình hay cố ý nữa.

Trong tài liệu kia có rất nhiều ảnh chụp.

Đó là nơi khai quật được cái quan tài thủy tinh kỳ quái kia.

Quan tài thủy tinh nằm trong đất, có thể thấy một thân ảnh mơ hồ ở bên trong.

Thời Sênh quay đầu nhìn Thiên Lê.

Không phải chính là cái thứ này đấy chứ?

Ngoài ảnh chụp, bên trong còn có báo cáo, đều nói về quan tài thủy tinh kia.

Khiến Thời Sênh chú ý nhất chính là phần báo cáo về nghiên cứu gen.

Bên trong chẳng những nhắc tới tên của Trình Tố mà còn nhắc tới thi thể quỷ dị mà Trình Tố từng nhắc tới kia.

-Hắn như tinh linh đang ngủ say, xinh đẹp mà thánh khiết, mãi mãi không biến mất.

-Tinh linh sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh giấc, hắn mang tới cho thế giới mới một tia sáng, hắn là người sẽ kết thúc thế giới cũ.

-Chúng ta sắp được chào đón người sáng lập trật tự thế giới mới.

Bên trong lặp đi lặp lại mấy từ “tinh linh”, “thế giới mới”, “thế giới cũ”.

Thời Sênh cẩn thận đọc mấy lần, chọn lọc ra những tin tức có ích nhất.

Trình Tố nói rằng gen trong tế bào của thi thể kia rất đặc biệt, nó sẽ không bị lão hóa, thi thể kia không có sự sống nhưng đám tế bào này vẫn còn hoạt động.

Cho nên viện nghiên cứu bắt đầu nghiên cứu gen tế bào thừ thi thể đó.

Cũng có vài người điên cuồng muốn làm thi thể đó sống lại.

Kết quả là thực nghiệm bị buộc dừng lại, mọi tư liệu đều bị phong ấn.

-Nếu có người đọc được tư liệu này nghĩa là sự luân phiên giữa thế giới mới và thế giới cũ đã bắt đầu rồi. Nhân loại sẽ tiến hóa, trở thành tồn tại cấp cao nhất, những người tiến hóa thất bại sẽ bị thế giới mới vứt bỏ.

-Mọi người đã chuẩn bị tinh thần chưa?

Những lời này viết ở báo cáo cuối cùng, Thời Sênh còn đọc đi đọc lại mấy lần.

Sau đó cô quay đầu nhìn Thiên Lê, thiếu niên đang nghịch máy chơi game, nhìn chơi đến là vui vẻ.

Con BOSS này phải gọi là gì đây?

Vua xác sống ngàn năm?

Hay sinh vật ngoài hành tinh?

Nhiệm vụ chi nhánh này khó khăn quá đi nhiệm vụ ơi!

Bản cô nương làm không xong!

Chương 113: Đế quốc xác sống (27)

Chương 113ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (27)

Thời Sênh rời khỏi căn cứ ở thủ đô, mang theo một đám xác sống đuổi về thành phố B.

Cô cho rằng mình sẽ phải ở lại thủ đô rất lâu, không ngờ lại nhanh chóng kết thúc như thế.

Vốn tưởng rằng việc này rất đơn giản, ai biết lại phức tạp vậy, cho nên Thời Sênh quyết định trước tiên đi hoàn thành mục tiêu này trước.

Đế quốc xác sống!

Đợi cô chiếm được thế giới này xong sẽ từng bước từng bước điều tra, còn sợ không tìm ra chân tướng sao?

Cho nên cách làm của Thời Sênh từ trước tới giờ luôn dùng cách thô bạo đơn giản nhất.

Trở lại vùng lân cận thành phố B, ba đàn em của cô đã kiến thiết xong cơ bản căn cứ mới.

Lúc Thời Sênh trở về, bọn họ còn không dám tin vào mắt mình.

Sao lão đại về nhanh thế?

Lúc lão đại ra khỏi thành phố B, mặc dù họ không tận mắt chứng kến nhưng nghĩ thôi cũng thấy kích động.

Tưởng tượng như thế liền cảm thấy thực ra xác sống cũng không đáng sợ lắm.

Trong căn cứ đã có người nhưng cũng chỉ có hơn trăm, thật sự ít tới đáng thương.

Cho nên sau khi Thời Sênh nhét hết đại quân xác sống vào, đừng nói hơn trăm người phản đối, dù hắng giọng cũng không dám.

Có đại quân xác sống xây dựng căn cứ, chỉ trong mấy ngày, một căn cứ khổng lồ đã kiến thiết xong, hơn trăm người từ trong khiếp sợ chậm rãi chấp nhận.

Vì thế, hơn trăm người này trở thành những người đầu tiên của căn cứ Không-Phục-Tới-Chiến, sau này đương nhiên cũng thành một đám nhân loại duy nhất ở đây.

Thật lâu về sau, bọn họ vẫn cảm thấy lúc trước gia nhập căn cứ là một quyết định chính xác.

Thời Sênh không nhận con người vào căn cứ, chỉ nhận xác sống.

Bọn Thanh Ngọc không biết Thời Sênh muốn làm gì, chỉ biết làm theo phân phó của cô.

…

Bên phía thời Sênh đang hừng hực khí thế mở rộng căn cứ, thu nhận xác sống.

Bên phía thành phố B thì ngược lại, mấy người Thích Minh Tuyết trải qua những ngày tháng không tốt là mấy.

Đầu tiên bọn họ bị giam giữ, Tống Thập nghĩ cách chạy thoát được nhưng không kịp cứu Thích Minh Tuyết.

Mà có lẽ hắn cũng không muốn cứu cô ta.

Phải biết rằng, trước khi thích Thích Minh Tuyết, Tống Thập là người phi thường trọng tình trọng nghĩa.

Thích Minh Tuyết vì có khả năng trị liệu nên chỉ bị giam giữ mà thôi.

Nhưng mặc kệ bọn họ bức cung thế nào, Thích Minh Tuyết cũng không sử dụng dị năng trước mặt họ.

“Cô ta vẫn giữ dáng vẻ đó sao?” Khu trưởng khu an toàn hỏi Thường Tân.

Thường Tân gật đầu: “Không nói gì, cũng không sử dụng dị năng.”

Khu trưởng nhíu mày, trầm ngâm một lát, nói: “Các cậu hãy tìm mấy dị năng giả thị giác, sau đó đưa cô ta tới một căn phòng trống theo dõi.”

Thần sắc Thường Tân trở nên khó coi, khu trưởng ngẩng đầu nhìn hắn một cái: “Thường Tân, nếu đã vào được thì sẽ không thể ra được đâu, làm việc cho tốt, sẽ không bạc đãi người nhà của cậu.”

“Vâng.”

Thích Minh Tuyết bị chuyển tới một phòng trống để theo dõi, lúc đầu còn có người cho cô ta cơm, nhưng thức ăn rất ít, căn bản cô ta ăn

không đủ no.

Sau đó càng ngày càng ít.

Cuối cùng liền không cho ăn gì.

Thích Minh Tuyết kiểm tra thấy trong phòng không có theo dõi gì mới lấy đồ ăn từ trong không gian ra ăn ngấu nghiến.

Sau đó, Thích Minh Tuyết đều vượt qua như vậy, sau khi ăn uống no say cô ta liền bắt đầu nghĩ cách chạy trốn.

Phòng này, ngoại trừ cửa thì hoàn toàn kín mít, đưa cơm cũng chỉ qua một cái lỗ nhỏ, cho nên cô ta muốn ra ngoài cũng chỉ có thể đi từ cửa chính.

Thích Minh Tuyết cẩn thận tính từng bước trốn đi.

Nhưng kế hoạch còn chưa được thực hiện thì lại có một đám người xông vào.

Vừa vào liền lập tức tiêm thuốc tê cho cô ta.

Cô ta tỉnh lại lần nữa thì phát hiện ra mình bị trói trên một bàn giải phẫu, có vài người mặc áo blouse trắng đang đi tới đi lui trước mặt mình.

Cô ta đang ở đâu đây?

Thích Minh Tuyết chuyển đầu nhìn, đột nhiên thấy một đôi mắt đang tủm tỉm cười.

Đó là khu trưởng?

Khu trưởng đi tới trước mặt Thích Minh Tuyết, thanh âm ôn hòa, từ ái như cha đẻ vậy: “Cô gái trẻ, tỉnh rồi?”

“Ông muốn làm gì?” Trong lòng Thích Minh Tuyết dâng lên một tia kinh hoảng.

Trước đó cô ta luôn ỷ vào mình có không gian, không sợ những người này, nhưng nếu là khu trưởng thì thế nào đây?

Hơn nữa lão khu trưởng trong cốt truyện quả thật không phải một người tốt.

“Cô gái trẻ, đừng sợ.” Khu trưởng cười cực kỳ thân thiện. “Trên người cô có một không gian đúng không? Không gian kia lớn thế nào? Có thể nói cho tôi biết không? Yên tâm đi, tôi sẽ không làm tổn thương tới cô, cô phải biết rằng không gian của cô rất quan trọng với tất cả mọi người, về sau cô sẽ là anh hùng cứu vớt nhân loại…”

Thích Minh Tuyết càng nghe càng kinh hãi, sao ông ta lại biết?

“Tôi không hiểu ông đang nói gì, đây là địa phương nào? Các ông bắt tôi để làm gì?” Thích Minh Tuyết không thừa nhận.

Cô ta vẫn biết đạo lý mang ngọc có tội.

Ngay cả trong nguyên văn, nữ chủ Cố Nam cũng không dám tùy tiện công khai không gian của mình.

Khu trưởng phất tay, một người đàn ông mặc áo blouse trắng bưng lên một cái khay, trên khay có một lọ thủy tinh và vài vật phẩm nhỏ khác.

Thích Minh Tuyết nhìn tới mấy đồ vật đó thì đồng tử co rụt lại, trong lòng càng luống cuống.

Đó chính là đồ vật trong không gian của cô ta.

Sao lại ở ngoài này?

“Cô gái trẻ chắc không xa lạ cái này chứ? Mấy thứ này đều là cô tự mình lấy ra, có muốn xem video không?”

Lập tức có người đưa tới trước mặt Thích Minh Tuyết một đoạn video.

Trong đó, cô ta bị trói trên ghế, có người thôi miên cô ta, sau đó cô ta liền lấy đồ vật trong không gian của mình ra.

“Không…” Thích Minh Tuyết không ngừng lắc đầu.

Khu trưởng cười nhìn Thích Minh Tuyết, đáy mắt tràn đầy hung ác, nham hiểm, nếu không phải bọn họ nhìn trúng cái không gian kia thì hắn cần gì phải giữ lại đứa con gái này.

Thích Minh Tuyết ngay từ đầu làm ầm ĩ rất lớn, thậm chí còn muốn chạy trốn, nhưng nơi này rất lớn, cô ta căn bản không chạy thoát được.

Cô ta giống như bị tẩy não, khu trưởng nói gì liền nghe nấy.

Khu trưởng đã biết cô ta có không gian và cả linh tuyền kia nên cô ta cũng chẳng keo kiệt nữa, ông ta cần thì cô ta cho.

Đặc biệt là nước linh tuyền, khu trưởng muốn bao nhiêu cô ta cho bấy nhiêu.

Ngày đó, sau khi nghe Thời Sênh nói, cô ta đã cố ý hỏi qua khí linh không gian liền biết nước linh tuyền này chỉ có ích với cô ta, nhưng nếu người khác dùng sẽ lập tức hấp dẫn xác sống.

Không phải khu trưởng muốn ư?

Cô cho bọn hắn là được, chỉ cần bọn hắn có mạng để dùng.

Khu trưởng phát hiện ra người ra ngoài bị giết càng ngày càng nhiều, ngay từ đầu ông ta còn nghĩ do xác sống lợi hại lên.

Nhưng sau đó mới thấy không đúng, người chết nhiều nhất là những người bị ông ta cho uống nước linh tuyền.

“Thích Minh Tuyết.” Khu trưởng lửa giận ngập trời đã văng cửa phòng cô ta.

Thích Minh Tuyết đang thay quần áo, bờ ngực trắng nõn đập vào mắt ông ta, cô ta vội vàng túm lấy khăn trải giường quấn quanh người, trấn định hỏi: “Khu trưởng, ông có chuyện gì không?”

Ánh mắt của khu trưởng híp lại: “Có phải cô cho thêm cái gì vào nước cho tôi không?”

Xem ra những kẻ uống nước linh tuyền đã gặp tai ương rồi.

Đáy lòng Thích Minh Tuyết hơi kích động nhưng sắc mặt vẫn bình thản. “Mỗi lần cho ông nước tôi đều uống trước, sau đó ông mới mang đi, nếu tôi bỏ thêm thứ gì thì người xảy ra chuyện đầu tiên phải là tôi mới đúng chứ?”

Nước kia lấy ra từ trong không gian của Thích Minh Tuyết, tất nhiên

khu trưởng không thể nào cho người của mình uống ngay được.

Vì thế, mỗi lần đều bắt Thích Minh Tuyết uống trước, sau đó ông ta mới mang đi.

Khu trưởng cũng không dễ bị lừa, ông ta nói: “Ngày mai cô theo tôi ra ngoài khu an toàn.”

Chương 114: Đế quốc xác sống (28)

Chương 114ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (28)

Sáng sớm hôm sau, khu trưởng chuẩn bị một đội ngũ, mang Thích Minh Tuyết ra khỏi thành.

Trong đội ngũ có một nửa số người đã uống qua linh tuyền, một nửa thì không.

Lúc gặp xác sống, nhưng người uống qua linh tuyền càng hấp dẫn xác sống hơn những người chưa từng uống.

Khu trường quét mắt nhìn Thích Minh Tuyết, đáy lòng Thích Minh Tuyết trở nên luống cuống, nhưng dục vọng muốn trốn thoát chống đỡ cô ta, cô ta không thể lùi bước.

“Thích Minh Tuyết, cô có nên giải thích một chút không?”

Thích Minh Tuyết đánh bạo nói: “Tôi không biết tại sao lại ra thế này.”

“Chát!”

Khu trưởng tát lên mặt Thích Minh Tuyết, gầm lên: “Đồ của cô mà cô còn nói không biết tại sao lại thế này? Có phải cô cố ý không?”

Nói xong lời cuối cùng, khu trưởng túm lấy tóc cô ta, ấn cô ta lên kính xe, mặt dán chặt vào mặt kính, đè ép tới méo mó.

Thích Minh Tuyết bị đau, khó khăn nói: “Tôi thật sự không biết.”

Khu trưởng kéo Thích Minh Tuyết xuống xe, ném cô ta về phía xác sống.

Dị năng của Thích Minh Tuyết không tệ, khu trưởng cũng nghĩ cô ta sẽ không chết được, nhưng không ngờ Thích Minh Tuyết lại không phản kháng. Chỉ thấy mấy xác sống kia vây lấy cô ta, rất nhanh không thấy người đau nữa.

Khu trưởng vội vàng sai người giết chết xác sống nhưng nơi đó không còn tung tích của Thích Minh Tuyết nữa.

Thích Minh Tuyết đợi cơ hội này lâu như thế, không gian của cô ta cũng có thể đi vào được mà.

Trước đó ở trong khu an toàn cô ta không làm vậy là vì dù có đi vào không gian của mình nhưng phòng thí nghiệm bị canh giữ cẩn mật như thế, cô ta không chắc mình có thể ra ngoài được.

Ở bên ngoài thì khác, trong không gian của cô ta cỏ rất nhiều đồ, cô ta không tin những người này có thể chờ mãi ở đây. Chờ họ đi rồi, cô ta sẽ được tự do…

Thù này cô ta nhất định phải báo.

…

Căn cứ của Thời Sênh xây dựng rất khí thế, bởi vì không nhận loài người nên người biết tới cũng không nhiều.

Những người tới ban đầu đều được phân phó công việc, bởi vì hiện tại chỉ số thông minh của xác sống không cao, cho nên các chức vị

quan trọng đều do cả loài người và một xác sống cấp bốn cùng đảm nhiệm.

Mỗi lần nhìn tới một con người đi cùng một xác sống, mọi người đều cảm thấy thực hoang đường. Nhưng vừa quay đầu, thấy xác sống chất phác ở bên cạnh mình thì lại càng cảm thấy hoang đường hơn.

Bọn họ có thể giao lưu với xác sống cấp bốn, sau đó xác sống cấp bốn lại truyền mệnh lệnh xuống các xác sống cấp thấp hơn.

Xác sống thực ra quản lý tốt hơn con người, không có xác sống nào tỏ vẻ không phục hay mồm năm miệng mười ý kiến này nọ.

“Có thấy lão đại không?” Thanh Ngọc giữ lấy Lâm Phong đang chạy huỳnh huỵch lại hỏi, từ khi căn cứ được thành lập, bọn họ sắp bận tới điên rồi.

Mà lão đại nhà mình cả ngày chỉ ra lệnh một chút rồi lại mất tăm mất tích.

Lâm Phong lau mồ hôi: “Không thấy, có phải lại ở bên “chị dâu” rồi không? Bọn họ thích tới tòa tháp cao ở phương Bắc, cậu thử lên đó mà tìm. Tôi không nói với cậu nữa, đang vội chết đi được.”

Lâm Phong dẫn theo hai xác sống lại chạy đi.

Thanh Ngọc đành hướng về phía tháp cao tìm Thời Sênh.

Tòa tháp này là kiến trúc cao nhất của căn cứ.

Bò lên trên tháp cao, quả nhiên thấy được Thời Sênh và Thiên Lê.

Thiên Lê đang ngồi rất nghiêm chỉnh, tự mình đọc Tam Tự Kinh.

Nhân chi sơ

Tính bổn thiện

Tính tương cận

Tập tương viễn

.....

Tử bất học

Phi sở nghi

Ấu bất học

Lão hà vi?

Ngọc bất trác

.....

“Lão đại.” Thanh Ngọc đi vòng qua Thiên Lê, vừa gọi một tiếng, Thiên Lê vừa rồi còn đang ngồi lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Thanh Ngọc: “…”

Thanh Ngọc lặng lẽ lui về sau mấy bước. Thiên Lê không thích bọn họ đứng gần lão đại quá.

Thiên Lê chớp mắt lại không thấy, tiếp sau đó lại là tiếng đọc Tam Tự Kinh.

Viết xuân hạ

Viết thu đông

Thử tứ thì

Vận bất cùng

…

“Có chuyện gì?” Thời Sênh ngẩng đầu, thu dọn tư liệu trên mặt đất.

“A? Có có có, thành phố B xuất hiện thủy triều xác sống.” Thanh Ngọc vội vàng nói. “Chúng tôi đã tính toán một chút, thành phố B sợ là không giữ được, đã có người bắt đầu rời đi.”

“Thủy triều xác sống?” Xảy ra vào lúc này…

Vẫn còn sớm thì phải?

“Từ đâu tới đây?”

Thần sắc Thanh Ngọc có chút cổ quái: “Từ bốn phương tám hướng.”

Thời Sênh: “…” Bốn phương tám hướng là cái quần què gì vậy?

Đã vây bốn phương tám hướng thì sao người của thành phố B có thể chạy được?

Hiện tại đã xuất hiện cả xác sống động vật, bầu trời đầy chim xác sống, máy bay trực thăng cũng không dám lên trời.

Thời Sênh mang theo Thiên Lên ra ngoài xem thành phố B bị vây giết, thuận tiện thu vào đàn em xác sống.

“Nam, đói.” Thiên Lê đột nhiên nắm lấy tay Thời Sênh hướng về miệng mình.

“Cả ngày chỉ biết ăn.” Thời Sênh trừng mắt với hắn.

Thiên Lê tươi cười rất đơn thuần, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc đầu ngón tay cô, lạnh lạt mát mát, một cỗ thoải mái thấm vào tận ruột gan.

Xác sống cấp năm hiện tại đã tăng lên cấp sáu, làn da xanh lét đã chuyển sang xanh nhạt. Để dễ gọi, Thời Sênh gọi nó là Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ cũng tới trước mặt Thời Sênh, Thiên Lê giơ chân muốn đá, Tiểu Ngũ nhanh nhẹn nhảy tránh, nhảy sang bên kia Thời Sênh.

Từ sau khi được ăn dị năng, Tiểu Ngũ cũng chẳng thèm cái gì nữa, ngày nào cũng chờ mong Thời Sênh cho ăn.

Thời Sênh cho Tiểu Ngũ ăn một chút, nó liền cảm thấy thỏa mãn, vội vàng chạy đi khoe.

Xác sống cũng có cách giao lưu của xác sống, bọn nó cũng biết khoe khoang, biết buồn, biết vui, không phải chỉ biết ăn.

Nhìn Tiểu Ngũ bị một đám xác sống đuổi đánh, tâm tình Thời Sênh rất tốt, cho Thiên Lê ăn còn nhiều hơn trước đây.

“Grào grào grào!” Tiểu Ngũ đột nhiên giương nanh múa vuốt chạy về, không ngừng chỉ về phía sau gào lên.

Mà đám xác sống phía sau cũng lâm vào rối loạn.

Lần này cô mang tới toàn là xác sống cấp ba trở lên, số lượng không nhiều lắm, chỉ có hơn hai mươi, nếu phải đánh nhau thì tùy tiện cũng có thể triệu tới một đám đàn em.

Thời Sênh nghi hoặc nhìn Thiên Lê.

Thiên Lê liếm liếm cánh môi: “Nó nói bên kia có xác sống.”

Có xác sống thì có gì hiếm lạ đâu? Hiện tại có người mới được coi là hiếm lạ.

Từ từ, xác sống?

Có thể làm một đám xác sống xôn xao, sợ không phải là một xác sống bình thường.

“Cấp bảy.” Thiên Lê tiếp tục phun ra thêm hai chữ.

Cấp bảy…

Tiểu Ngũ ăn dị năng của cô còn chưa lên tới cấp bảy, vậy con cấp bảy kia ở đâu chui ra?

“Grừ!”

“Grừ!”

Đám xác sống đằng sau liên tục rống lên, theo đó là dị năng bay ra loạn xạ.

Thời Sênh đứng ở đằng sau, chỉ thấy phương hướng chúng nó công

kích, không thấy được đối tượng công kích.

Đến tận khi mấy cái xác sống ngã xuống, cô mới nhìn thấy đó là một xác sống nhỏ, bộ dáng bảy tám tuổi, da trên mặt không phải màu xanh lá mà là màu trắng.

Y hệt lúc đầu khi cô gặp Thiên Lê.

Dị năng của nó là hệ băng, tốc độ rất nhanh.

Xác sống nhỏ kia thấy Thời Sênh bèn xông thẳng về phía cô, Thời Sênh nhíu mày, xách kiếm lên đỡ.

Trong mắt xác sống nhỏ hiện lên một tia vui vẻ, băng trùy trong tay càng lúc càng nhiều, liên tiếp đâm về phía Thời Sênh.

Thiết kiếm chém lên băng trùy, vô số tiếng gãy giòn tan vang lên, lực đạo vao chạm là cho tay Thời Sênh tê đi.

Xác sống này thật sự là cấp bảy sao?

Mẹ nó, quả thực lực lướng lớn gấp hai cấp sáu luôn!

Chương 115: Đế quốc xác sống (29)

Xác sống nhỏ mặc kệ các luồng tấn công khác, chỉ nhắm vào cô mà tấn công, như là…

Muốn đoạt lấy…

Bản cô nương biết dị năng chết tiệt kia thế nào cũng có lúc gây chuyện.

Thời Sênh huy động thiết kiếm rất nhanh, ánh mắt nhìn xác sống kia càng ngày càng trở nên ác liệt.

Chờ giải quyết xong xác sống đó, tay Thời Sênh đều sắp bị cắt nát tới nơi.

Nếu gặp phải hai xác sống cấp bảy mà cứ đánh thế này, cô nghĩ mình chắc chắn sẽ bị treo lên làm bao tải đấm bốc.

Tinh hạch của xác sống kia bị Tiểu Ngũ đào ra, đưa cho cô.

Tinh hạch cấp sáu cô còn chưa thấy, mới chỉ thấy tới cấp năm, nhìn đẹp hơn cấp bốn rất nhiều.

Viên tinh hạch cấp bảy này nửa trong suốt, nhìn thực mông lung.

Cô có thể hấp thu tinh hạch nhưng không có hiệu quả, chỉ có thể không ngừng tiêu hao dị năng mới thăng cấp được.

Cô nghĩ nghĩ rồi đưa tinh hạch cho Bạch Hổ.

Tiểu Ngũ được ăn dị năng của cô nên cũng ngứa mắt với tinh hạch này.

“Meo!” Chủ nhân là tốt nhất.

Bạch Hổ thân mật cọ lên cổ Thời Sênh.

Thời Sênh ném nó cho Tiểu Ngũ ở đằng sau.

Tiểu Ngũ không bắt được, chỉ túm được cái đuôi, Bạch Hổ gào lên một tiếng rồi quay người cào vào tay Tiểu Ngũ.

Sau đó là một trận mèo gào và xác sống kêu loạn.

Mất mấy xác sống làm Thời Sênh có chút đau lòng, đó đều là xác sống cao cấp đấy.

…

Lúc Thời Sênh tới bên ngoài khu an toàn thành phố B thì thủy triều xác sống đã bắt đầu, đại quân xác sống đen nghìn nghịt ào ào tiến về phía cửa vào.

Người ở trên tường thành ra sức chống cự nhưng nhanh chóng liền bị xác sống dị năng giết chết.

Người bị xác sống giết lại nhanh chóng hóa thành xác sống.

Cho nên chờ những dị năng giả bị giết chết bắt đầu bò dậy thì đã biến thành xác sống, bèn quay ra tấn công đồng loại của mình.

“Grừ grừ!”

Xác sống sau lưng Thời Sênh đều ra vẻ nóng nảy, không ngừng hướng về phía khu an toàn gào lên.

“Bọn nó sao thế?”

“Bọn nó nói bên kia có hương vị rất dễ ngửi.”

Trong lòng Thời Sênh nhảy dựng.

Hương vị rất dễ ngửi?

Không phải là nước linh tuyền của nữ chính đại nhân đấy chứ?

Khu an toàn thành phố B nhanh chóng bị công phá, có thể trốn đều trốn được, không thể trốn đều hóa thành xác sống.

“Hiện tại anh có thể khống chế nhiều xác sống thế không?” Thời Sênh suy tư hỏi Thiên Lê.

“Có thể.”

“Làm việc đi, góp cho đế quốc của chúng ta một viên gạch, cuộc sống tươi đẹp đang chờ chúng ta.” Thời Sênh vỗ nhè nhẹ lên vai Thiên Lê. “Không hổ là vua xác sống đại nhân tương lai.”

Khu an toàn thành phố B bị công phá, mấy đại căn cứ khác đều chìm trong nguy cơ.

Cứ thế này, sớm muộn gì xác sống cũng chiếm lĩnh được trái đất.

Nhưng mà bọn họ không biết, Thời Sênh đã lên mục tiêu để xác sống

chiếm lĩnh địa cầu rồi.

Hiện giờ tin tức bế tắc, chờ bọn họ nhận được tin có con người dẫn dắt xác sống phá thành thì đã là một năm rưỡi sau mạt thế, lúc đó Thời Sênh đã đánh được quá nửa giang sơn.

Kế tiếp là mấy căn cứ lớn nhất.

Thời Sênh mang theo Thiên Lê từng bước đánh qua, mỗi lần diệt một căn cứ đều có người đứng ra chửi mắng cô.

Rõ ràng cô là con người, sao lại mang loại quái vật này đi tấn công con người?

Cô chính là sự sỉ nhục của loài người, bại hoại, cô không được chết tử tế.

Đối với những người như thế, Thời Sênh hoặc khinh thường trực tiếp giết chết, hoặc nếu tâm tình tốt sẽ cùng họ tâm sự về nhân sinh, lý tưởng sau đó mới giết.

Người nào cố tình nói chuyện chính nghĩa cô đều coi như đánh rắm.

…

“Cố Nam kia quả thực là người điên, vốn dĩ con người đã sinh tồn rất khó khăn, cô ta còn mang theo xác sống đi phá thành…” Nước bọt của gã đàn ông bay tứ tung.

Tống Thập ngồi bên cạnh gã, tay chống cằm, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống đất.

“Tống thiếu, cậu nói một câu gì đi, giờ chúng ta phải làm sao? Lấy

tốc độ của bọn họ, muộn nhất là ba ngày sau sẽ tới căn cứ của chúng ta.” Gã đàn ông lại đẩy Tống Thập.

Con ngươi không có tiêu cự của Tống Thập chậm rãi điều chỉnh tiêu điểm, bình tĩnh nói ra hai chữ: “Đầu hàng.”

“Cái gì? Đầu hàng? Cậu nói đùa à? Sao chúng ta có thể đầu hàng Cố Nam chứ?”

“Đúng thế, Cố Nam điên rồi nên mới bức con người vào tuyệt lộ, đến lúc đó còn nơi nào cho con người sinh tồn chứ?”

Tống Thập nhìn thoáng qua mọi người, châm chọc: “Các anh nghĩ có thể đánh thắng được đại quân của cô ta sao?”

Nếu là trước đây, hắn sẽ không bao giờ biết nói hai chữ “đầu hàng”.

Nhưng nghĩ tới thiếu nữ kiêu ngạo kia, hắn liền cảm thấy mình nói lời này không sai chút nào.

Mọi người đột nhiên im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề.

Đại quân xác sống của Cố Nam lớn tới mức nào thì không ai rõ.

“… Vậy sau khi đầu hàng thì sao?” Có người cẩn thận hỏi.

Bên chỗ Cố Nam toàn là xác sống, chẳng lẽ bọn họ phải sinh hoạt cùng một đám xác sống đó à?

“Có người nhìn thấy những nhân loại khác ở bên cạnh Cố Nam” Tống Thập lạnh lùng nói. “Chứng minh cô ta không phải không nhận con người, chỉ là xem các anh có đủ trung thành hay không mà thôi.”

…

Sẽ có người đầu hàng, cái này quá bình thường.

Trước đây cũng từng có, tuy rằng cô không đồng ý nhưng cũng không giết họ, chỉ đuổi họ đi thật xa khỏi địa bàn của mình.

Nhưng tới khi nhìn thấy người dẫn đầu là Tống Thập, cô vẫn có chút kinh ngạc.

Nam chính và nữ chính không ở bên nhau sao?

Nữ chính đi đâu rồi?

Tống Thập cũng không biết Thích Minh Tuyết ở đâu, từ sau khi rời khỏi thành phố B, bọn họ liền không gặp lại nhau nữa.

Thời Sênh vẫn đuổi người đi, cô không thể vì Tống Thập là nam chính là coi trọng hắn được, phải biết rằng hắn chính là một quả bom hẹn giờ.

Vẫn nên giữ khoảng cách một chút thì tốt hơn.

Sau khi hủy diệt xong mấy căn cứ lớn, Thời Sênh liền đón Trình gia về đại bản doanh, sau đó bắt đầu điều tra chuyện của Trình Tố.

Từ mấy căn cứ lớn, Thời Sênh cũng biết được không ít chuyện.

Ví dụ như thực nghiệm kia là được quốc gia cho phép.

Con người đã phát triển tới bình cảnh, nếu không tìm được đường ra, chỉ qua mấy trăm năm nữa, có lẽ con người sẽ rơi vào cảnh diệt vong.

Cỗ thi thể kia giống như một đạo Phúc Âm vậy.

Mà những người lớn từng tham gia thực nghiệm, khi thấy Thiên Lê thì không khỏi lộ ra kinh hãi.

Thiên Lê chính là cỗ thi thể mà bọn họ đã từng nghiên cứu qua.

Hắn thật sự đã sống lại.

Từ miệng những người kia, Thời Sênh biết cái thai trong bụng Trình Tố đã được cấy gen của Thiên Lê.

Đây là cái thai duy nhất thừa nhận gen của hắn, nhưng khi bọn họ còn đang chờ kết quả thực nghiệm thì Trình Tố lại bỏ trốn.

Sau đó, người đứng đầu dự án được khởi động lại này cũng biến mất cùng Thiên Lê luôn.

Không có Thiên Lê nhưng bọn họ vẫn giữ lại được một ít gen, đám gen đó cũng được họ cấy vào mấy thai nhi khác.

Đám thai nhi đó đều khỏe mạnh lớn lên, nhưng trước khi mạt thế bắt đầu không lâu liền xuất hiện tình trạng mất khống chế, vài người trong đó đã mất tích.

Sau đó mạt thế bùng nổ.

Bọn họ phát hiện là có lẽ có liên quan tới thực nghiệm kia, vì thế vội vàng rút lui, đem tư liệu có thể mang đi đều mang đi, không thể mang đi thì tiêu hủy hết.

Theo lời những người kia, người dẫn đầu đó có quan hệ không bình

thường với Trình Tố.

Người đó tên là Mạc Văn.

Mạc Văn…

Cô nhớ rõ ở cuối tư liệu mà mình từng đọc kia, có một cái chữ ký, là Mạc.

Chương 116: Đế quốc xác sống (30)

Tất cả đầu mối cô tìm hiểu được đều hướng tới núi Kim Phượng.

Mà Trình Tùng cũng tra được một ít chuyện ở núi Kim Phượng kia. Núi này đã bị người ta mua, nhưng là ai mua thì lại không tra được.

Có điều, khẳng định không phải nhà nước mua.

Thời Sênh xử lý tốt mọi chuyện của mình, mang theo một ít xác sống tới núi Kim Phượng.

Núi này vì có bề ngoài rất giống phượng hoàng nên được đặt tên là Kim Phượng.

Từ phía trên đi xuống, Thời Sênh cảm thấy nơi này rất quen mắt, cô bảo Thiên Lê cô mang mình tới mấy chỗ, cuối cùng Thiên Lê thuấn di tới một cái hang.

Từ cái hang này nhìn ra ngoài, Thời Sênh nhớ đây chính là nơi mà sau khi mình bị Thích Minh Tuyết đánh lén, lúc tỉnh lại gặp được Thiên Lê ở đây.

“Thiên Lê, anh biết gần đây có gì đó, đúng không?” Thiên Lê và Mạc Văn đồng thời mất tích, lại xuất hiện ở núi Kim Phượng mà Trình Tố từng nhắc tới, không chừng hắn vẫn luôn ở đây.

Thiên Lê cười cực kỳ đơn thuần, ánh mắt nhìn thẳng vào tay Thời Sênh.

Lại muốn ăn.

Thời Sênh. "…" Trong trường hợp nghiêm túc thế này mà còn nghĩ tới ăn.

Bản cô nương chỉ hận không thể…

Vậy ăn đi.

Vua xác sống đại nhân sau khi được ăn non đủ liền mang Thời Sênh thuấn di tới một nơi rất rộng rãi.

Đây là một cái sân thí nghiệm bỏ hoang, xung quanh còn không ít thiết bị thí nghiệm.

"Đây là nơi nào?" Phía bên trong núi Kim Phượng sao?

"Nơi tôi sinh hoạt." Thiên Lê chậm rãi nói, sau đó kéo tay cô tới một lối đi ở phía xa, giọng nói có chút nghi hoặc. "Nơi này có rất nhiều người… Không biết tại sao giờ đã không còn ai."

Thiên Lê rất quen thuộc với nơi này, rất nhanh đã dẫn cô đi hết một vòng căn cứ.

Nơi này nhìn qua đã phủi bụi rất lâu, rõ ràng là lâu lắm không có người ở.

Có nơi còn rất hỗn loạn, chứng minh lúc đi rất vội vàng.

Không…

Phải nói là như đang đào mệnh mới đúng.

Thời Sênh kiểm tra toàn bộ căn cứ một lần, cuối cùng tìm thấy một lá thư ở trong một căn phòng.

Trên bì thư viết tên cô.

“Thư gửi Cố Nam”

“Chào con, Cố Nam.

Ba là ba của con, Mạc Văn.

Nếu con đọc được lá thư này, chứng minh con và nó đã ở bên nhau.

Con quả nhiên là rất khác.

Mặc kệ con tìm hiểu chuyện này vì cái gì, nhưng con phải tin, thế giới mới đã tới rồi, đó mới chân chính là cứu rỗi…”

Trong thư còn giải thích rất rõ ràng, tỉ mỉ.

Ông nội của Cố Nam được xưng là kẻ điên cuồng ở phòng thí nghiệm kia, sau đó tới ba Cố Nam cũng kế thừa di nguyện của cha mình, sau khi học thành tài trở về liền khởi động lại hạng mục kia.

Cấy gen vào thai nhi trong bụng Trình Tố là ngoài ý muốn, nhưng cái ngoài ý muốn đó lại làm ông phát hiện ra rằng gen của Thiên Lê không bài xích với trẻ con.

Phát hiện này làm người trong phòng thí nghiệm cực kỳ vui mừng, sau đó lại có người từ trên xuống muốn nhận lại hạng mục này.

Mạc Văn yêu Trình Tố, ông biết nếu giao Trình Tố ra thì bà sẽ gặp

phải chuyện gì.

Vì vậy ông liền sắp xếp tất cả, trước khi người ở bên trên xuống ông đã đưa Trình Tố ra ngoài trước, sau đó lại lặng lẽ mang Thiên Lê đi.

Cha ông từ lâu đã bố trí một phòng thí nghiệm ở núi Kim Phượng, ông mang theo Trình Tố tới núi Kim Phượng và tiếp tục nghiên cứu.

Nhưng Trình Tố rất sợ con của mình sẽ chịu thương tổn gì đó, vậy nên đã tranh thủ lúc ông không chú ý mà đem đứa con mới sinh của mình tới nhà họ Cố, sau đó cũng không quay về phòng thí nghiệm nữa.

Mạc Văn tìm thấy Trình Tố sau vài năm, lúc đó Trình Tố đã phát điên rồi.

Ông tra xét hồi lâu mới phát hiện Trình Tố sau khi đem con đi gửi, trên đường trở về đã bị bắt, những người đó mang bà về phòng thí nghiệm, ép hỏi nơi ông và Thiên Lê đang ở.

Mạc Văn nói, ông ấy sẽ đưa Trình Tố đi, tới một nơi thật xa.

Ông ấy đã hoàn thành nhiệm vụ mà cha mình giao phó.

Tin cuối cùng ghi lại trong thư chính là về Thiên Lê.

Thời Sênh chú ý ngày mà hắn thức tỉnh chính là ngày Cố Nam được sinh ra.

Sau khi Thiên Lê tỉnh lại cũng không tấn công người, không cần ăn gì, chỉ ngồi đó ngốc nghếch nhìn về một hướng.

Dị năng cổ quái này của cô e là có liên quan tới Thiên Lê rồi.

Sau khi đội nghiên cứu của Mạc Văn phát hiện ra cái này liền bắt đầu từ cảnh giác chuyển thành mặc kệ hắn chơi một mình.

Từ thư này có thể thấy, thực nghiệm của Mạc Văn ở đây khác hoàn toàn với những thực nghiệm ở phòng thí nghiệm tại huyện D. Nơi này không có người nào bị lấy ra làm mẫu vật, tất cả thí nghiệm của họ đều vây quanh Thiên Lê, trên tiền đề không làm thương tổn tới hắn.

“Nhiệm vụ đã coi là hoàn thành chưa?” Thời Sênh hỏi Hệ thống.

[Hoàn thành.] Hệ thống đáp. [Còn có nhiệm vụ chi nhánh nữa, cô có muốn làm không?]

“… Không làm.” Một nhiệm vụ chi nhánh đã làm cho bà đây mệt muốn chết rồi, còn thêm một cái nữa thì bà đây chết hẳn luôn.

[Là về Thiên Lê.] Hệ thống vẫn không từ bỏ ý định.

“Về ông trời thì bà đây cũng không làm.” Cô không muốn theo đuổi bối cảnh của tên Thiên Lê này, bởi nếu làm sẽ lại tiếp tục phải động não và gặp phiền toái.

Chờ cô quay về không gian Hệ thống thì nhiệm vụ che giấu coi như hoàn thành.

Nhưng mà nhiệm vụ chính tuyến…

Giờ muốn tìm một người thì quá dễ mà!

…

Mùa thu mạt thế năm thứ hai, đế quốc xác sống chính thức thành lập.

Hơn phân nửa đất nước bị xác sống chiếm lĩnh, chúng bắt đầu trùng kiến lại các thành thị bị phá hủy.

Mà con người bị đuổi đến phía Tây, nơi này là cao nguyên, xác sống không thích nơi này nên để lại cho con người.

Hiện giờ, nhân loại chỉ còn hơn trăm vạn người, còn không bằng cái số lẻ của xác sống.

Ở thời điểm này, bọn họ vẫn phân hóa thành các đoàn thể nhỏ, phân hóa cực kỳ sâu sắc.

Cho nên số lượng trăm vạn vẫn đang không ngừng rút ngắn lại.

“Đám nhãi ranh kia còn tưởng đây là thiên hạ của bọn chúng, còn kiêu ngạo như thế, mẹ nó!”

“Ai bảo trên tay người ta có vật tư và vũ khí chứ.” Có người thở dài.

“Phi, tao đang chửi con tiện nhân Cố Nam kia. Đại quân xác sống của nó có cần ăn gì đâu mà vẫn cố tình cướp vật tư của chúng ta.”

“Đại ca, anh nói xem, làm sao Cố Nam có thể khống chế đám xác sống đó?” Chuyện khống chế xác sống là chuyện mà không một ai dám tưởng tượng tới.

“Ai biết liệu có phải vì tiện nhân đó đã ngủ với đám xác sống đó không?”

“Lão đại, làm chuyện đó với xác sống có cảm giác thế nào nhỉ?”

“Mày muốn biết thì tự mình đi thử là được rồi.” Người bên cạnh cười vang.

Một cô gái vẫn luôn ngồi ở một góc liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía người hỏi chuyện kia, thanh âm kiều mị. “Bên cạnh Cố Nam có một thiếu niên, thiếu niên đó là vua xác sống. Cố Nam chỉ cần khống chế được hắn thì đã coi như khống chế được tất cả xác sống rồi.”

Cô gái vừa nói xong, bốn phía liền an tĩnh lại, vô số ánh mắt nhìn về phía cô ta.

Trên người cô gái mặc rất ít, vô số da thịt lộ ra ngoài, hai quả tuyết lê trước ngực càng thêm sinh động làm cho người nhìn một trận miệng đắng lưỡi khô.

“Thích Minh Tuyết, cô nói thật chứ?” Ánh mắt Lão Đại kia sắc bén nhìn về phía cô gái.

Thích Minh Tuyết hơi mỉm cười, vẻ kiều mị trên mặt lại có thêm một chút khinh thường và chán ghét. “Cố Nam đi đâu cũng mang hắn theo, hơn nữa các ngươi không thấy đám xác sống còn sợ thiếu niên đó hơn Cố Nam à?”

Chương 117: Đế quốc xác sống (31)

Chương 117ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (31)

Nghe Thích Minh Tuyết nói vậy, đám người kia lập tức sôi trào.

Nếu bọn họ có thể bắt được vua xác sống kia, có phải bọn họ cũng có thể xưng vương xưng bá ở thế giới này không?

Thích Minh Tuyết cười lạnh nhìn đám đông đang kích động thảo luận. Bọn họ cũng không nghĩ bên cạnh Cố Nam có nhiều xác sống cao cấp như thế, muốn bắt một vua xác sống ở bên cạnh cô đi thật sự là người si nói mộng.

Nhưng những người này có có thể coi như là yểm trợ rất tốt cho cô ta.

Cô ta muốn giết Cố Nam.

Vô số người vốn không còn hi vọng gì vào ngày mai, nghe lão đại khuyên bảo đã hăng hái gia nhập đi bắt vua xác sống.

Hơn một ngàn người lập tức đua nhau từ trong căn cứ ra ngoài.

“Các anh đi đâu?” Người giữ cổng hỏi cho hết phận sự.

“Chúng tôi ra bên ngoài thu thập vật tư.” Đây là câu trả lời mà bọn họ đã thống nhất từ sáng sớm.

Quả nhiên, người kia không hỏi nhiều nữa, chỉ hỏi nhân số sau đó liền để họ đi.

Mới ra khỏi căn cứ liền gặp Tống Thập mang theo người mang vật tư quay về.

Đây không phải lần đầu Thích Minh Tuyết gặp Tống Thập, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta tránh không muốn gặp hắn.

Ngay từ đầu, Tống Thập suýt không nhận ra Thích Minh Tuyết. Cô ta thay đổi quá nhiều, xinh đẹp hơn trước kia, ăn mặc lố lăng hơn trước kia, nhìn từ xa chỉ thấy đó là một vưu vật.

Hắn luôn nghe nói bên cạnh lão đại có một người phụ nữ rất xinh đẹp, không ngờ lại là cô ta.

“Tống đại ca, sao thế, bạn của anh à?” Một nữ sinh đáng yêu bên cạnh Tống Thập tò mò hỏi.

Tống Thập quay đầu lại, hơi mỉm cười, giọng điệu ôn hòa: “Không, chỉ là giống một người bạn trước kia của anh.”

Cô gái “À” một tiếng rồi lại quay đầu cười khanh khách: “Tống đại ca, hôm nay em và anh có thể cùng nhau…”

Thích Minh Tuyết không nghe thấy câu kế tiếp, cô ta mang theo vẻ mặt không biểu tình đi lướt qua hai người họ, trong lòng ghen ghét tới phát cuồng.

Trước này Tống Thập chưa từng nói chuyện ôn hòa như thế với cô ta bao giờ.

Nhưng sau đó cô ta nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, hiện tại cô

ta chỉ muốn báo thù Cố Nam, chờ cô ta đứng ở nơi cao nhất rồi, loại đàn ông nào mà chẳng có, cần gì phải để ý tới một tên Tống Thập.

Tống Thập nhìn đám người kia, cảm thấy có chút quái dị, đi tới bên cạnh bảo vệ hỏi một câu.

“Bọn họ đi đâu thế?”

“Nói là ra ngoài thu thập vật tư.”

Tống Thập nhìn bộ dáng những người đó rõ ràng không giống đi tìm vật tư, ai nấy đều hăng hái như gà chọi vậy.

Phía tây này vốn là nơi cằn cỗi, lại bị đám xác sống của Cố Nam xây tường thành ngăn cách, không cho bọn họ tiến vào phạm vi đế quốc, vì thế nơi có thể thu thập vật tư rất có hạn.

Mỗi lần đi ra ngoài ai nấy đều mặt ủ mày ê, có chỗ nào giống bọn họ chứ?

Tống Thập quay về căn cứ hỏi mới biết hóa ra bọn họ muốn đi bắt vua xác sống.

Trước đó, Lộ lão đại vì mời chào cao thủ nên đã nói chuyện này với không ít người, người bên cạnh Tống Thập cũng được mời chào nên mới biết.

“Lão đại, không phải bọn họ đang đi tìm chết à? Bên cạnh Cố Nam có bao nhiêu xác sống cao cấp chứ, vua xác sống kia có thể bắt dễ vậy sao?”

“Bọn họ muốn đi tìm chết, chúng ta cũng không ngăn được. Các cậu chuẩn bị một chút, qua mấy ngày nữa chúng ta rời khỏi đây.” Tống

Thập nghĩ ngợi xong mới mở miệng.

“Vì sao vậy lão đại, giờ chúng ta có thể đi đâu được chứ?” Hiện tại nơi mà con người có thể ở cũng chỉ có nơi này.

Tống Thập đáp: “Chúng ta đi tìm Cố Nam.”

“A, nhưng trước đây chúng ta xin hàng mà cô ta có nhận đâu…”

“Tuy rằng cô ta không đuổi tận giết tuyệt con người…” Thần sắc Tống Thập ngưng trọng. “Nhưng lần này bọn họ đi khiêu khích cô ta, sợ là nơi này cũng sẽ không giữ được.”

Tống Thập phân tích câu chuyện cho mọi người nghe, cuối cùng ai nấy đều đồng ý theo quyết định của hắn.

Giờ đây, có lẽ chỉ có ở bên phía Cố Nam mới là đường sống.

…

Thích Minh Tuyết đi vào phạm vi đế quốc mới biết bọn họ đã nghĩ quá đơn giản rồi, nơi này xác sống tiến hóa rất nhanh, tùy tiện gặp đều có thể nhận ra đó là xác sống cấp năm trở lên.

Hiện tại xác sống cấp năm với con người không còn mới lạ nữa, nhưng nếu gặp một đám thì thế nào?

“Sợ là chúng ta chưa tìm được Cố Nam thì đã bị chúng biến thành thịt viên rồi, tôi nghĩ nên trở về thôi.” Có người bắt đầu sợ hãi muốn quay về.

Bọn họ mới tiến vào trong đế quốc hai ngày mà đã mất một nửa số người.

Thích Minh Tuyết ngồi ở bên cạnh, cảm thấy ảo não với tính toán sai lầm của mình.

Cô ta đã đọc hết tiểu thuyết, lúc này xác sống cấp cao nhất mới là cấp tám, xác sống bình thường đa số đều ở cấp bốn.

Nhưng sao giờ lại thấy cấp năm ở khắp mọi nơi?

Thích Minh Tuyết suy tư trong chốc lát, lại lấy nước linh tuyền ra phân cho mọi người.

“Tới đây, tới đây, đều tổn thất nhiều người như thế rồi, giờ chúng ta trở về chẳng phải là khiến bọn họ hy sinh vô ích sao? Nước linh tuyền này đủ để mọi người nâng cao dị năng lên một chút, chúng ta nhất định có thể tới nơi.”

Vừa nghe tới nước linh tuyền, mấy người nhụt chí liền sáng mắt lên, có người còn hiện vẻ tham lam trong mắt không hề che giấu.

Loại nước ngọt lành này còn ngon hơn mấy loại nước ngọt trước mạt thế, hơn nữa uống vào còn nhanh chóng khôi phục dị năng, tiêu trừ mệt nhọc.

Có người uống xong còn thăng cấp.

Thích Minh Tuyết làm bộ không thấy ánh mắt tham lam của những người đó, chờ cô ta giết Cố Nam rồi, những người này…

“Minh Tuyết, lại đây.” Lộ lão đại gọi Thích Minh Tuyết.

Thích Minh Tuyết khẽ nhíu mày, miễn cưỡng đi qua. “Lộ lão đại.”

“Tới đây, ngồi xuống. Minh Tuyết chưa ăn gì phải không? Đây, anh phần riêng cho em đấy, mau ăn đi!” Lộ lão đại đánh giá cô ta với ánh mắt dâm tà.

Cô em này hắn mơ ước đã lâu, đáng tiếc cô ta vẫn luôn rất cẩn trọng, thực lực cũng rất cao.

Cũng chỉ có thể nhìn mà thèm.

“Cảm ơn Lộ lão đại đã nâng đỡ, em còn chưa đói bụng. Chút nữa còn phải giết xác sống, Lộ lão đại mau ăn đi.” Trong lòng Thích Minh Tuyết chán ghét không thôi, nhưng ngoài miệng vẫn cười duyên đáp lại.

Hai người đẩy tới đẩy lui, Lộ lão đại chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Nói một hồi, Thích Minh Tuyết liền trở về chỗ ngồi ở bên kia.

“Phi, không biết đã quyến rũ bao nhiêu đàn ông rồi, còn dám làm bộ làm tịch trước mặt ông mày.”

“Lão đại đừng nóng giận, trên người cô ta có không ít đồ tốt, chúng ta cần cô ta.” Người bên cạnh lập tức trấn an hắn.

“Lão đại, việc này cũng đơn giản mà, chờ chúng ta tìm một cơ hội… đến lúc đó đồ của cô ta còn không phải của lão đại anh sao?” Người nọ nháy mắt một cái với Lộ lão đại.

Lộ lão đại lập tức hiểu ra, vỗ vỗ bờ vai hắn với vẻ tán thưởng.

Đoàn người vừa đi vừa nghỉ, mặc dù có không gian của Thích Minh Tuyết chống đỡ, nhưng đợi tới được căn cứ của Thời Sênh thì cũng chỉ còn lại hơn trăm người.

Mỗi lần bọn họ muốn lùi bước thì Thích Minh Tuyết lại tẩy não họ, nói đã tới đây rồi, nếu trở về thì còn mất nhiều hơn, vì vậy không ít người mơ mơ hồ hồ đi tới tận đây cùng cô ta.

Nhìn căn cứ này, cả đám đều hoảng hốt.

Đây mà là mạt thế ư?

Không phải bọn họ xuyên không rồi chứ?

Tường thành trước mặt bọn họ đại khí huy hoàng, không có hơi thở của hiện đại, lại giống như một lâu đài cổ thời trung cổ.

Trên tường thành có xác sống mặc chế phục đang đứng gác, nhìn giống hệt con người.

Dưới tường thành rất an tĩnh, không có bất kỳ ai ra vào.

Chương 118: Đế quốc xác sống (32)

Chương 118ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG (32)

Hiện tại một số xác sống bên cạnh Thời Sênh đã khôi phục lại ký ức của con người, nhìn bên ngoài vẫn có hơi khác con người, nhưng chỉ cần thăng cấp vài lần nữa là sẽ không nhìn thấy sự khác biệt nào.

Sau khi khôi phục ký ức con người, những xác sống này sẽ không ăn mặc lôi thôi nữa, mà sẽ vận những bộ quần áo rất sạch sẽ, đẹp đẽ.

Những xác sống đã khôi phục ký ức có cấp bậc rất cao, hiện tại đều thuộc sự quản lý của ba người Thanh Ngọc, cũng là một trong những thành viên của ban quản lý xác sống.

Hiện tại bọn họ đã xây dựng xong thủy điện và giao thông, phòng họp lúc nào cũng có người ngồi.

Lúc Thời Sênh đem theo Thiên Lê đi vào phòng họp, Thanh Ngọc cũng vừa kết thúc một hội nghị, vốn dĩ hắn là một tên rất đẹp trai, lăn qua lăn lại nhiều ngày giờ nhìn vừa lôi thôi vừa bẩn thỉu, như mấy ngày mấy đêm rồi chưa được ngủ vậy.

“Lão đại, Hoàng.” Nhìn thấy Thời Sênh, Thanh Ngọc chấn động tinh thần. “Lão đại về khi nào thế? Mọi chuyện xong xuôi rồi à?”

Thời Sênh nhìn lướt quanh bốn phía. “Ờ, cũng tạm ổn rồi, nơi này thế nào?”

“Nói thật, thật không tốt.” Thanh Ngọc xoa xoa ấn đường, “Xác sống khôi phục được ký ức vẫn còn ít, hiện tại đất nước này to như thế, cần phải có rất nhiều nhân viên quản lý. Nhóm quản lý hiện tại không tới hai trăm người, không xảy ra chuyện gì đã là tốt lắm rồi, tôi chỉ hận không thể phân thân ra được.”

Nếu không phải xác sống cao cấp bị Thiên Lê trấn áp, xác sống cấp thấp lại không biết mà tạo phản thì phỏng chừng mọi chuyện đã sớm lộn xộn.

Ngay cả tên Tiểu Bàn tham ăn giờ cũng gầy đi một vòng.

“Thế à, vậy tôi đi bộ sang bên phía tây mang người về là được.” Lúc trước cô cảm thấy loài người phiền toái, lại không nghĩ sau khi thành lập đế quốc cũng cần có người quản lý.

“Nói đến phía tây, có xác sống tới báo cáo với chúng ta là có hai nhóm người tiến vào, nhóm đầu tiên đã tới bên ngoài căn cứ, lão đại muốn xử lý họ thế nào?”

Thời Sênh nhướng mày: “Ai mà trâu thế?”

Đường sang phía tây được cô bố trí nhiều xác sống nhất, có thể xuyên qua tầng phòng tuyến dầy như thế cũng coi như có vài phần bản lĩnh.

“Hình như là Thích Minh Tuyết, nghe mấy xác sống giữ thành nói, trên người họ có một hương vị rất hấp dẫn.” Thanh Ngọc đáp.

Việc này Thời Sênh đã sớm nói qua với họ, nếu xác sống cảm giác được có thứ gì đó hấp dẫn họ thì nhất định là Thích Minh Tuyết.

“Đây là đưa tới miệng à?” Bản cô nương còn đang lo không tìm

được người đây.

…

Đám người Thích Minh Tuyết nhìn căn cứ được canh phòng nghiêm ngặt, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy phát sầu, tìm đâu ra cách vào đó đây?

Đúng lúc bọn họ đang cảm thấy không còn cách nào xoay sở thì trên tường thành lại xuất hiện hai bóng người.

Trong đó có một cô gái ôm một con mèo trắng, hình tượng đầy tiêu chí này lập tức khiến bọn họ nhận ra là ai.

“Cố Nam…” Trong đáy mắt Thích Minh Tuyết bộc phát ra hận ý cực lớn.

Lúc trước cô ta không nên nương tay, phải giết người này ngay khi mạt thế bắt đầu mới đúng.

Thời Sênh đứng trên tường thành một chút rồi rời đi, chỉ có Thiên Lê nhìn Thích Minh Tuyết thêm một chút, sau đó rống vài tiếng với xác sống bên cạnh.

Thời Sênh nghe được tiếng hô của Thiên Lê thì quay đầu lại nhìn, Thiên Lê thuấn di tới bên cạnh cô, nhìn chằm chằm vào tay cô.

Thời Sênh: “…”

Dù sao cũng là vua xác sống, sao vẫn không quên ăn thế này?

Ở trong mắt hắn, bản cô nương là bình sữa di động đấy à?

Lật bàn!

Thời Sênh che bàn tay lại, nhanh chóng rời đi.

…

Đám người Thích Minh Tuyết còn chưa tiến vào căn cứ đã bị xác sống phát hiện, hơn trăm người giảm mạnh chỉ còn hơn hai mươi người. Lúc nguy hiểm nhất, Thích Minh Tuyết lại trốn vào trong không gian của mình nên không bị vết thương nặng nào cả.

Nhưng giờ cô ta thật sự hối hận không thôi, cô ta đã quá lỗ mãng rồi, nhưng cô ta không thể tiếp tục giấu tài được nữa.

Chờ đế quốc này yên ổn, cô ta muốn đi giết Cố Nam thì còn khó hơn lên trời.

“Tiện nhân, là mày nói nhất định có thể giết cô ta.”

Thích Minh Tuyết đột nhiên bị người nắm lấy tóc, ấn đầu xuống đất.

Tuy rằng cô ta không bị nguy hiểm tới tính mạng nhưng dị năng đã cạn kiệt, còn chưa kịp khôi phục.

Lúc này lại bị một người đàn ông khỏe mạnh ấn xuống như thế, với sức lực hiện nay, cô ta làm sao có thể kháng cự nổi.

“Lô lão đại, tôi nói lời này lúc nào chứ?” Thích Minh Tuyết cố ngóc đầu dậy, khó khăn nói mấy tiếng.

Lúc trước cô ta cũng không hề nói thế thật.

Lộ lão đại lúc này đầu óc đã rối tung lên rồi, làm gì còn hơi đâu nghe

Thích Minh Tuyết giải thích, mặc dù cô ta là một người rất đẹp nhưng Lộ lão đại cũng không khách khí đấm xuống người cô ta.

Cuối cùng, Lộ lão đại bị người ta kéo ra nên cô ta mới không bị đánh chết. Cô ta nhìn hắn với ánh mắt đầy oán độc. Vừa lúc mọi người không phòng bị, đột nhiên cô ta lao về phía Lộ lão đại, một cây gậy gỗ cắm thẳng vào ngực hắn.

Những người đó vốn muốn kéo Lộ lão đại ra để can ngăn, ai biết lại thành cơ hội tốt nhất để Thích Minh Tuyết giết người.

Cô ta lui về sau hai bước, đáy mắt lập lòe tia máu điên cuồng.

Thích Minh Tuyết nhân lúc mọi người còn chưa phản ứng liền cất bước chạy.

Chờ người ta tỉnh lại, chuẩn bị đuổi theo thì lại có một đám xác sống xuất hiện trong tầm nhìn của họ…

Thích Minh Tuyết vẫn chạy không ngừng, chạy tới một căn cứ cách đó không xa.

Cô ta nhìn tường thành căn cứ bằng ánh mắt độc địa, nơi này đáng lẽ phải là của cô ta mới đúng.

Là của cô ta, là của Thích Minh Tuyết.

Không phải của tiện nhân Cố Nam kia.

Cô ta rõ ràng biết nhiều tiên cơ như thế, tại sao…

Đúng rồi, là Cố Nam, cô ta không hề giống như trong cốt truyện.

Biểu tình của Thích Minh Tuyết lúc cười lúc khóc, nhìn rất dữ tợn.

Rồi biểu tình dữ tợn đó chợt trở nên cứng đờ, nhìn chằm chằm về phía cổng căn cứ.

Nơi đó có một đám người đang từ trên xe xuống, dẫn đầu đúng là Tống Thập.

Sau khi Tống Thập xuống xe cũng không vội đi trước mà còn đi vòng sang bên kia, mở cửa xe, nắm tay một cô gái trẻ dắt xuống xe.

Động tác của hắn dịu dàng, ánh mắt nhìn cô gái đó cũng rất nhu tình.

Một loạt động tác đó rơi vào mắt Thích Minh Tuyết không khác gì hình ảnh thả chậm, từng bức ảnh một lần lượt hiện lên.

Cô ta bỗng nhiên vọt tới, đẩy cô gái kia ra.

“Đi chết đi, đi chết đi, đi chết hết đi, tiện nhân, dám đoạt người của tao, anh ấy là của tao… của tao…”

Cô gái bị đẩy lảo đảo cả người, Tống Thập nhanh tay đỡ lấy cô nên người mới không ngã xuống đất.

Cô nhìn về phía Thích Minh Tuyết đang bị người ta chế phục, trên mặt tràn đầy sự tức giận không thể hiểu nổi.

“Thích Minh Tuyết.” Tống Thập phẫn nộ quát lên. “Cô phát điên cái gì hả?”

“Anh là của em, của em!” Thích Minh Tuyết hét lên chói tai.

Thanh âm chói tai tới mức màng nhĩ mấy người đang giữ cô ta cũng

sắp bị chọc thủng luôn.

Những người này sau này mới đi theo Tống Thập, vì vậy họ không biết Thích Minh Tuyết và Tống Thập có quan hệ gì, lúc này chỉ cảm thấy cô ta đúng là một người điên.

Cái gì mà của cô ta, lão đại nhà họ sao lại là của cô ta được cơ chứ?

Con mụ điên này không biết chui từ đâu ra nữa.

Tống Thập thấy trạng thái tinh thần của Thích Minh Tuyết có chỗ không ổn, nhíu nhíu mày, không nói chuyện nữa mà quay sang hỏi cô gái bên cạnh.

“Buông tôi ra, các người biết tôi là ai không? Buông tôi ra. A Thập, là em đây, sao anh có thể đối xử với em thế này? Sao anh có thể đối xử với em như thế, cô ta là ai, sao anh cũng phản bội em?”

Thích Minh Tuyết gào rất lớn, xác sống xung quanh bị cô ta gào thét đến bực mình, ánh mắt nhìn cô ta hiện lên sắc máu.

Chương 119: Đế quốc xác sống

Chương 119ĐẾ QUỐC XÁC SỐNG

Thích Minh Tuyết điên rồi, cái này hơi nằm ngoài dự kiến của Thời Sênh, cô còn đang muốn chơi đùa một chút với Thích Minh Tuyết cơ đấy.

Kết quả cô ta lại xuống đài bằng cách này.

Thời Sênh bảo mấy xác sống đưa Thích Minh Tuyết về phía tây, lấy dung mạo của cô ta, phỏng chừng sẽ được hoan nghênh ở bên đó hơn.

Mà đám người Tống Thập cũng bị cô tống cổ tới quản lý ở một nơi khác.

Dùng ba năm thời gian, đế quốc xây dựng xong, một bộ phận nhỏ xác sống cũng đã khôi phục lại ký ức.

Những người này tất nhiên không phục Thời Sênh và Thiên Lê, rục rịch kéo những xác sống khác chuẩn bị tạo phản.

Nhưng mà còn chưa kịp đánh đã bị Thời Sênh trực tiếp dùng tiểu cầu ném cho nổ tung tóe, uy lực của thứ vũ khí này bọn họ không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Từ đây, rốt cuộc không còn ai dám sinh ra lòng làm phản nữa.

Loài người ở phía tây càng lúc càng ít, cuối cùng cũng đoàn kết lại, không muốn tranh đoạt gì nữa, sống sót mới là quan trọng nhất.

Mà phụ nữ vốn có số lượng không nhiều này liền thành công cụ sinh con.

Một người phụ nữ chỉ có sinh con mới được sống giống con người, được người ta chăm sóc cẩn thận. Những người không có con đều trở thành món hàng chuyền tay của đàn ông, có khi một buổi tối phải hầu hạ cùng lúc mấy người liền.

Thích Minh Tuyết mang thai một lần nhưng lại sinh non, sau đó cô ta lại bị khu trưởng thành phố B gặp được. Thích Minh Tuyết rơi vào tay hắn tất nhiên sẽ không được sống những ngày lành nữa.

…

Nghe nói con người ở nước ngoài đã đánh thắng xác sống, lại bắt đầu trùng kiến, bọn họ lái máy bay tới lục địa, chuẩn bị giao lưu một chút.

Nhưng đột nhiên bọn họ lại phát hiện ra ở đây toàn là xác sống, kiến trúc nhà cửa vẫn rất hoàn hảo, hoàn toàn không giống như đã trải qua mạt thế.

Không chỉ như vậy, giao thông cũng rất thông thoáng, ngay cả xác sống cũng biết tuân thủ luật lệ giao thông.

Cái này quả thực là…

Bọn họ có tới nhầm chỗ nào không vậy?

Vất vả lắm mới bay tới nơi có người, nhìn thấy thấy người tiếp đãi

mình là nhân loại thì không những bọn họ không thấy nhẹ nhàng mà càng ngưng trọng hơn.

Sao xung quanh đều là xác sống vậy?

Bọn họ chưa từng nghe nói xác sống lại biết nghe lời cả.

Người tiếp đãi họ là Thanh Ngọc. Thanh Ngọc đã chuẩn bị tốt tài liệu cho họ xem, lại tổ chức triển lãm xác sống sau khi tiến hóa còn thông minh hơn con người, giá trị vũ lực cao, sinh mệnh cũng kéo dài hơn, biểu tình của đám người kia liền cực kỳ đặc sắc.

Sao quốc gia của họ lại tiến hóa thất bại?

Thật sự cũng muốn tiến hóa thành công như nơi này.

Bọn họ vốn là muốn đất nước này cúi đầu xưng thần, kết quả chẳng những không đạt được mà còn bị kinh sợ một phen.

Bọn họ không có khả năng quay lại đây nữa, thời gian tiến hóa dài như thế, chờ họ tiến hóa xong thì đất nước này đã kéo dài khoảng cách với bọn họ tới mấy con phố rồi.

Đế quốc năm thứ sáu, nơi này trở thành đế quốc đứng đầu trên thế giới.

Đế quốc năm thứ bảy, xác sống đổi tên là nhân loại mới, tuyên bố hiến pháp mới.

Đế quốc năm thứ mười, đứa con đầu lòng đầu tiên của nhân loại mới được sinh ra, được đưa tới đế quốc, trở thành người kế thừa ngôi vị đời sau.

Đế quốc năm thứ mười bốn, toàn bộ nhân loại mới hoàn thành tiến hóa.

Đế quốc năm tứ ba mươi, tân hoàng lên ngôi.

Đế quốc năm thứ bốn mươi, Thời Sênh qua đời, cả nước để tang.

Cùng năm, Thiên Lê mất tích.

Thời Sênh trở thành người sáng lập ra đế quốc xác sống, tượng của cô ở đời sau vẫn luôn được truyền bá và tôn làm thần.

…

Thời Sênh trở về không gian Hệ thống, cả người hốt hoảng.

Đột nhiên cô vọt tới trước màn hình cao nửa người kia.

“Cuối cùng ta chết như thế nào, sao mi có thể tùy tiện kết thúc sinh mệnh của ta như thế hả? Đây là mưu sát, mưu sát đó mi biết không hả?”

…

Hệ thống ở trên mành hình nhấp nháy mấy cái.

“Mi có ý gì, có bản lĩnh thì mở mồm nói chuyện đi.”

[Ký chủ, cô không nhớ rõ cô đã trải qua cái gì trước khi chết sao?]

Trước khi chết…

Cô đang đọc sách, Thiên Lê ở bên cạnh đưa cho cô đồ ăn vặt, lúc đó

cô cảm thấy thứ đó đóng gói nhìn rất kỳ quái, nhưng vì đang đọc say sưa nên cũng không chú ý lắm…

“Tên tiểu tử đáng chết Thiên Lê lại dám cho bà đây ăn thực phẩm quá hạn sử dụng!” Thời Sênh giận dữ.

[…], nói thật, ký chủ chết vì ăn phải đồ ăn quá hạn sử dụng làm nó cũng thấy quá kinh ngạc.

Thiên Lê đúng là tên chết tiệt, bà đây nuôi mi cực khổ như nuôi con trai mình, thế mà mi lại lấy đồ ăn hết đát tới “báo hiếu” cho ta.

“Giờ tôi còn có thể quay lại không?” Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Bản cô nương phải quay về chém chết tên “bất hiếu” đó, muốn chết thì cả hai cùng chết.

[Không thể.] Hệ thống từ chối không một chút lưu tình.

Thời Sênh bực bội vò đầu.

[Có muốn xem cốt truyện sau đó không?]

“Không xem.”

Nhìn thấy tên khốn đó là thấy bực mình rồi.

Nuôi mấy chục năm mà sao vẫn giống một thằng thiểu năng trí tuệ, nhìn thấy cô là chỉ biết ăn.

Ăn ăn ăn cái rắm ấy mà ăn!

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -110000

Giá trị sinh mạng: 20

Tích phân: 9500

Cấp nhiệm vụ: C

Cho điểm nhiệm vụ: 78

Nhiệm vụ che giấu: hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ che giấu: Tích phân 500

Nhiệm vụ chi nhánh: hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ chi nhánh: tích phân 3000, đạo cụ “Vương miện nữ vương” (đạo cụ dùng một lần)

Vẻ mặt của Thời Sênh run run, sao giá trị làm người càng ngày càng tiến về phía chân trời thế này?

Một nhiệm vụ chi nhánh mà điểm tích phân đã cao như thế, chậc chậc, đúng là cái bẫy, lần sau không làm nữa, quá khó khăn.

[Ký chủ, cô còn chính vạn giá trị làm người để "chơi".]

“A, tên khốn nhà minh cũng học được từ “chơi” này rồi à?” Thời Sênh đột nhiên giơ tay đập bộp lên màn hình, âm thanh lớn tới dọa người.

Hệ thống bắt kịp thời đại: [Ký chủ, tôi muốn một lần nữa tiến hành

kiểm tra cô, mong cô không nên chống cự.]

Thời Sênh rời tay khỏi màn hình, nhẹ nhàng phẩy phẩy mấy cái: “Đừng phí sức nữa, gọi người sau lưng mi ra đây, nói không chừng tâm tình ta tốt sẽ nói cho mi biết.]

Hệ thống trầm mặc một trận.

Toàn bộ không gian đều yên lặng như đã chết.

[Bắt đầu dịch chuyển…]

“%#Y^&%.... Ông nội mi, sao mỗi lần đều lấy việc công trả thù riêng thế… Phải…”

Thân ảnh của Thời Sênh biến mất, tư liệu về Thời Sênh chợt hiện lên, sau đó là một thân ảnh mơ hồ xuất hiện trên màn hình.

[Chủ nhân.] Hệ thống kêu lên một tiếng.

“Đừng có tra xét điểm mấu chốt của cô ấy. Mi không phải đối thủ của cô ấy đâu, sau này cố gắng ít giao lưu với cô ấy, cô ấy đã biết được không ít tin tức từ mi rồi.”

[Chủ nhân, cô ấy thật sự có thể chứ?] Hệ thống chần chừ hỏi.

“Có thể.” Thanh âm cực kỳ kiên định. “Cũng chỉ cô ấy có thể.”

[Chủ nhân, ta không hiểu.] Thanh âm của Hệ thống hơi phập phồng, hình như đang hoang mang.

Đúng là nó đang rất hoang mang.

Nhìn cô lợi dụng sơ hở của mấy nhiệm vụ trước đó, còn đầu cơ trục lợi, thay đổi khái niệm…

Người như vậy thật sự là người mà chủ nhân nói tới ư?

Thanh âm kia cười nhẹ một tiếng: “Mi có biết vì sao cô ấy không kiêng nể gì không?”

[… Bởi vì cô ấy lãnh huyết vô tình.] Ngoại trừ lúc ở thế giới của Phượng Từ thấy cô có một chút tình cảm, còn ở các thế giới khác, cô chỉ như một kẻ dạo chơi, mắt lạnh nhìn, tâm tình không tốt liền muốn hủy diệt thế giới.

Hơn nữa từ sau khi kết thúc ở thế giới tu chân, nó chưa từng thấy cô ấy nhắc tới Phượng Từ một lần nào nữa, nói kết thúc là kết thúc.

Giống như một giấc mộng vậy.

Tỉnh mộng, hết thảy đều kết thúc.

Thanh âm kia không nói gì nữa, không gian Hệ thống lại khôi phục vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Chương 120: Học sinh cá biệt (1)

Chương 120HỌC SINH CÁ BIỆT (1)

"Trước đây lúc bắt đầu không phải là rất ghê gớm hay sao? Bây giờ sao lại không thấy ghê gớm như thế nữa rồi?”

“Fuck, giả chết cái gì hả, nếu như hôm nay mày không dọn dẹp chỗ này cho sạch sẽ thì tao sẽ cho mày biết tay.”

Trong nhà vệ sinh, mấy nữ sinh đang vây lấy một cô gái, quần áo trên người cô gái này đã bị ướt đẫm hết, chất vải mỏng manh hiện lên trong suốt, lộ ra đường cong dịu dàng của cơ thể đang trưởng thành.

Một trong các nữ sinh đó đạp cô gái một cái, cô gái không có phản ứng gì cả. “Đừng có giả chết, đứng lên, mau đứng ngay lên cho lão nương!”

Phía bụng dưới Thời Sênh bị đau, mí mắt xót xót hé ra, phải một lúc sau mới mở hẳn ra được.

Ánh sáng mạnh mẽ đâm vào khiến cho nước mắt của cô không khống chế được mà chảy ra ngoài, trong căn phòng lờ mờ không rõ nhìn thấy mấy nữ sinh, chóp mũi thấp thoáng ngửi thấy mùi nhà vệ sinh.

“Mau đứng dậy đi, nằm chờ bị hiếp à?... Lột quần áo của nó ra cho tao.”

Lột quần áo?

Đứa khỉ gió nào dám lột quần áo của cô?

Vào lúc cô còn đang mơ hồ đã có người bước lên ấn cánh tay cô xuống, có người cúi người xuống cởi quần áo của cô.

Trên người cô chỉ mặc một cái áo sơ mi, nội y ở trong đã lộ ra ngoài rồi.

Thời Sênh triệt để tỉnh táo hẳn, trước mắt cũng nhìn thấy rõ ràng hơn, trong đôi mắt trong suốt sáng ngời tràn đầy tia lạnh lùng và tức giận, mấy nữ sinh cởi quần áo của cô kia vừa hay nhìn thấy đôi mắt của cô, bị thần khí trong đôi mắt ấy làm cho chấn động một lát, động tác cũng không ý thức được mà dừng lại.

“Cởi đi, tại sao lại không cởi nữa?” Khoé miệng Thời Sênh nhếch lên thành một nụ cười.

Giọng nói thanh u, dường như đến từ âm ty địa ngục.

Mạc danh xuyên vào người ta, khiến cho da đầu người ta thấy râm ran.

Thời Sênh lôi cổ tay của nữ sinh đang đè mình xuống dễ như trở bàn tay, đôi tay đó rất lạnh, không có lấy nửa phần độ ấm áp, âm khí chạy tán loạn trên người cô.

Nhiệt độ bốn phía trong nháy mắt dường như bị hạ xuống mười độ.

Trong nhà vệ sinh trống không, bốn nữ sinh giống như là bị ấn vào nút tạm dừng, rất lâu sau đó vẫn không có lấy chút phản ứng nào cả.

Không biết từ chỗ nào thổi tới một cơn gió lạnh, bốn người đồng thời run lên cầm cập.

“Mày mày… mày là người hay là quỷ?” Một nữ sinh run run rẩy rẩy hỏi.

Thời Sênh khe khẽ nghiêng đầu, nhướn mặt lên, cười tươi như hoa: “Mày đoán xem?”

Sắc mặt của bốn nữ sinh tái mét, vừa rồi cô nằm trên mặt đất lâu như vậy mà không có động tĩnh gì cả, bọn họ cũng không xác định được là cô có còn thở hay không.

Không phải là cô thật sự chết rồi chứ?

Nữ sinh kia còn bị Thời Sênh kéo cho doạ đến mức hai chân nhũn ra, ánh mắt hoảng loạn nhìn Thời Sênh.

Cô không có nhiệt độ…

Cô là quỷ.

“Bắc Chỉ, đừng có mà giả thần giả quỷ, mày cho rằng tao sẽ sợ mày sao?” Nữ sinh có lá gan to nhất gào lên, thế nhưng người thì đã lùi ra sau mấy bước rồi.

“Giết người đền mạng, mấy người đều xuống đó cùng với tôi đi.” Thời Sênh đột nhiên lộ ra nụ cười u ám, giọng nói còn cố ý kéo dài ra: “Tôi ở dưới đó rất là cô đơn, mấy người không thích chơi cùng với tôi sao? Đi cùng với tôi đi mà…”

“Ầm!”

Một cánh cửa phòng đột nhiên bị lực lớn đóng chặt lại, đèn chân không trên đỉnh đầu không biết là có chuyện gì cũng bắt đầu chớp chớp tắt tắt, ánh sáng mờ mờ mờ ảo ảo.

Bốn phía dường như có tiếng yêu ma quỷ quái nức nở nghẹn ngào.

“A! Có quỷ!” Bốn nữ sinh đồng thời gào lên, chen lấn vượt lên chạy ra khỏi nhà vệ sinh trước.

Nữ sinh bị Thời Sênh bắt lấy tay muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể cầu xin mấy người khác: “Cầu xin mấy cậu, đừng để tớ ở lại đây một mình mà, hu hu, cứu tớ với…”

“Ai dám chạy bây giờ tao sẽ giết chết kẻ đó.” Thời Sênh buông nữ sinh kia ra, một con gao găm bay ra cắm thẳng lên cửa nhà vệ sinh, lực đạo kéo theo cánh cửa, “ầm” một tiếng, cánh cửa triệt để đóng chặt lại.

“Đừng mà, cho tôi ra ngoài đi.” Ba nữ sinh bổ nhào về hướng cửa, tay chân luống cuống vặn vặn cánh cửa, cũng không biết là có phải bị doạ rồi hay không mà đột nhiên không có ai vặn ra được.

“Không phải tôi, Bắc Chỉ, tôi không có động thủ, tôi xin thề, là bọn họ, tất cả đều là do bọn họ.” Không mở được cửa, một nữ sinh tóc ngắn đột nhiên quay người quỳ xuống, không ngừng dập đầu, còn nhân tiện đem bán đứng đám bạn kia đi luôn.

Ba người còn lại cũng giống như là bị cái gì làm cho tỉnh lại, ầm ĩ bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm, đều chỉ đối phương mới là chủ mưu, bọn họ đều là bị ép.

“Câm miệng, ồn chết đi được.”

Bốn nữ sinh đồng loạt ngậm miệng, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở.

Ép cái con mẹ nó, vừa đến liền muốn lột quần áo của bà đây, không dạy dỗ một chút liền cho rằng bà dễ bắt nạt hay sao?

Thế giới này có lẽ là thế giới hiện đại, mà lại còn là trường học nữa, nếu giết người thì không dễ ném xác cho lắm.

Thời Sênh đi đến phía cửa nhà vệ sinh, khoá trái cửa lại, nhổ con dao găm trên đó xuống: “Mấy người ai đi trước? Cô, hay là cô… không thì cô đi trước đi…”

“Đừng mà!” Nữ sinh bị điểm danh kia lắc đầu điên cuồng: “Không phải tôi, không phải tôi, là bọn họ, đều là do bọn họ chỉ huy, cô muốn tìm thì đi tìm bọn họ đi.”

Thời Sênh chép chép miệng vô vị, cũng quá là dễ doạ quá, không thú vị tí nào hết: “ Cởi hết quần áo ra, ra ngoài chạy một tiếng thì chuyện này coi như xong.”

Muốn cởi quần áo của bản cô nương có đúng không?

Bây giờ để cho mấy người cởi cho biết.

Bốn nữ nhân run run rẩy rẩy cởi quần áo, Thời Sênh cũng không tuyệt tình quá, để cho bọn họ lưu lại áo lót và quần lót.

Đương nhiên có em gái có vẻ đáng thương, cô ta không mặc quần lót.

Cái này không thể trách cô được a!

“Cút đi.” Thời Sênh khua khua tay: “Ai dám ăn bớt thời gian, cẩn thận tối nay tôi sẽ đến tìm mấy người.”

Bốn nữ nhân tranh nhau chạy ra khỏi nhà vệ sinh trước, bên ngoài trời âm u, lại đang đúng lúc có gió lớn.

Vừa ra ngoài đã bị gió to thổi đến, bốn người tức khắc tỉnh táo lại, phản ứng lại rằng mình đang bị trêu chọc, bọn họ vừa tức vừa thẹn chạy lại nhà vệ sinh, thế nhưng trong nhà vệ sinh lại trống không không còn ai ở đó cả, cả quần áo của bọn họ cũng không thấy đâu nữa.

Trên mặt đất vẫn còn lưu lại một cái điện thoại di động, màn hình điện thoại di động vẫn đang sáng, một tin nhắn đã soạn xong hiển thị ở trên đó.

“Đừng có tìm chết, lần sau dạy dỗ sẽ không đơn giản như thế này đâu, đương nhiên là mấy người không tin, hoan nghênh bất cứ lúc nào cũng có thể đến khiêu chiến, kẻ thành công sẽ khen thưởng thật hậu.”

…

Thời Sênh tiện tay ném đống quần áo vào thùng rác, sau đó tìm một chỗ ngồi tiếp nhận nội dung câu chuyện.

Đây là một quyển thanh xuân vườn trường.

Nữ chính Kỷ Tiểu Ngư, là một nữ sinh có tư chất được nuôi dưỡng tốt của học viện Alice, bởi vì thành tích nổi bật nên được nhà trường đặc cách tuyển vào, trở thành đứa con nhà nghèo duy nhất ở học viện Alice.

Đứa trẻ như thế này khẳng định là hiếm có a!

Motip cũ một, vừa vào trường học liền lọt vào tầm nhìn của vương tử vườn trường Bắc Trạch, thành công thu hút sự chú ý nam chính Bắc Trạch và nam phụ Thẩm Cẩn Ngôn.

Motip cũ hai, nữ chính đến nhà Bắc Trạch làm người giúp việc, thành công thâm nhập vào cuộc sống hàng ngày của nam chính.

Bắc Trạch từ lúc bắt đầu đã coi thường nữ chính, rồi dần dần bị sự phấn đấu không ngừng của nính chủ đánh động, từ đó thích nữ chính.

Motip cũ ba, luôn có nữ phụ tìm đường chết, luôn ném thêm một viên gạch vào tình cảm của nam chính, cuối cùng không phải chết thì là phế.

Thật bất hạnh, Thời Sênh lại trúng thầu rồi.

Nữ phụ tìm đường chết chính là cô.

Nguyên chủ tên là Bắc Chỉ, em gái của Bắc Trạch nhưng lại không phải là con gái của Bắc gia. Năm đó, Bắc Trạch được sinh ra không bao lâu thì bị một trận bệnh nặng, ông Bắc mời cao nhân đến, cao nhân nói phải nhận nuôi một đứa con gái thì Bắc Trạch mới có thể qua khỏi được.

Thế là ông Bắc liền nhận nuôi cô.

Ở Bắc gia, cô tuy rằng là em gái nhỏ thế nhưng thực tế thì không nhận được chút chăm sóc nào cả, lúc nhỏ cô không hiểu, cho rằng là do mình không làm cho ông bà Bắc không vui.

Thế là cái gì cô cũng dốc hết sức làm cho tốt nhất, chỉ là hy vọng nhận được sự khen ngợi của ba mẹ.

Thế nhưng lại không có, tất cả sự cưng chiều của bọn họ đều là dành cho Bắc Trạch.

Thời thơ ấu của Bắc Chỉ không có tình thương yêu của ba mẹ, chỉ có người anh trai được cưng chiều đó mới nhớ đến cô.

Thế nên Bắc Chỉ đem hết sự ấm áp này khắc ghi sâu ở trong lòng.

Chương 121: Học sinh cá biệt (2)

Chương 121HỌC SINH CÁ BIỆT (2)

Không có sự cưng chiều của ba mẹ, Bắc Chỉ trưởng thành rất sớm.

Cô thích Bắc Trạch, không biết là từ lúc nào niềm yêu thích của cô bị biến chất, đối với Bắc Trạch lại có một loại cảm tình không bình thường.

Cô rất sợ hãi, sợ hãi Bắc Trạch sẽ biết được đứa em gái của mình là một con quái vật, sợ hãi ba mẹ vốn đã không thích cô lại sẽ càng thêm không thích cô hơn, cho nên cô liều mạng kìm nén lại tình cảm của mình, cách ly mình ra khỏi thế giới của Bắc Trạch.

Bắc Trạch thử tiếp cận cô nhưng cô luôn đẩy Bắc Trạch ra xa, chỉ âm thầm thích hắn trong lòng.

Thậm chí là chuyển trường, ở lại trường học cũng không dùng đến tiền mà Bắc gia đưa cho, trừ ngày nghỉ lễ ra, cô dường như là không hề về nhà, cứ cho như là có về nhà cũng sẽ tránh né Bắc Trạch.

Hai người từ đó giống như là người lạ, không còn xuất hiện cùng một lúc với nhau.

Tình hình như thế duy trì đến lúc nữ chủ mười bảy tuổi, năm đó, cô vô tình biết được mình không phải là em gái ruột của Bắc Trạch.

Biết được mình không phải là em gái ruột của Bắc Trạch rồi, cô hưng

phấn mất mấy đêm không ngủ được. Cô muốn tiếp cận Bắc Trạch lần nữa, muốn để cho Bắc Trạch biết được mình thích hắn.

Thế nhưng, lúc này, cô phát hiện ra bên cạnh Bắc Trạch đã có một nữ sinh khác rồi.

Bắc Chỉ chuyển đến trường Alice, cô đối với Bắc Trạch có một loại ham muốn chiếm giữ, bắt đầu gây khó dễ cho nữ chính, thế nhưng mỗi lần đều rất trùng hợp bị Bắc Trạch nhìn thấy, Bắc Trạch càng lúc càng chán ghét cô.

Bắc Chỉ lại lần nữa bày tỏ với Bắc Trạch sau khi uống say, vừa hay bị ông bà Bắc nhìn thấy.

Ông bà Bắc yêu thương là đứa con trai ruột Bắc Trạch này, Bắc Chỉ không có tâm tư đó bọn họ còn có thể nuôi dưỡng cô, vì cô mà tìm một nhà chồng tốt, bảo đảm cho nửa đời sau này của cô bình yên.

Thế nhưng Bắc Chỉ lại có tâm tư như thế này tuyệt đối là điều bọn họ không thể nào khoan nhượng được.

Thế là bọn họ định cho cô một cái hôn ước, thành quân cờ trong quan hệ thông gia thương nghiệp.

Bắc Chỉ phản kháng, sau đó tận đáy lòng cô hiểu rõ, bản thân mình chẳng qua chỉ là một đứa con nuôi, có năng lực gì mà đi phản kháng?

Đối tượng quan hệ thông gia năm lần bảy lượt hẹn cô, lúc hẹn, nam sinh đó suýt chút nữa thì cưỡng hiếp cô, lúc phản kháng, Bắc Chỉ lỡ tay làm bị thương “tiểu đệ đệ” của hắn.

Quan hệ thông gia thất bại, Bắc gia tổn thất nặng nề, vì để lắng lại

lửa giận của đối phương, Bắc Chỉ bị đuổi ra khỏi cửa.

Bắc Chỉ bị đuổi ra khỏi Bắc gia, rất nhanh cũng bị trường học khai trừ.

Mà tên nam sinh lúc trước bị Bắc Chỉ làm bị thương kia triệt để mất đi khả năng đàn ông, trong lòng méo mó, vì để báo thù Bắc Chỉ mà bắt giam cô phi pháp, tra tấn cô.

Sau đó, hắn còn dẫn người khác đến, để mấy người đàn ông đó hoành hành ngang ngược trên người cô, mà hắn thì đứng ở một bên xem cô vùng vẫy, cầu cứu.

Lúc chết, Bắc Chỉ chưa đến hai mươi tuổi.

Tiếp nhận hết tình tiết câu chuyện, Thời Sênh chỉ muốn nói hai từ.

Mẹ kiếp!

Nguyên chủ muốn trả thù, đối tượng không phải là nam chủ nữ chính mà là tên nam sinh đó.

Thế nhưng bên trong đó lại có một ước nguyện liên quan đến Bắc Trạch.

Chia rẽ Bắc Trạch và Kỷ Tiểu Ngư.

Thời gian cô đến đây cũng coi như không tồi, nguyên chủ vẫn chưa chuyển đến trường Alice.

Mấy nữ sinh ban nãy là do buổi chiều hôm nay Bắc Chỉ thuận tay giúp một nữ sinh bị bọn họ bắt nạt nói mấy câu, sau đó lúc tan học liền bị bọn họ lôi vào trong này.

Bình thường Bắc Chỉ rất mờ nhạt, không có ai biết cô là con trong một gia đình có tiền, cho nên mấy người đó mới dám bắt nạt cô.

Rất tốt, xem ra trước khi ra về còn có thể giả vờ một chút.

…

Ngày thứ hai, diễn đàn và trong các lớp ở trường học lưu truyền tấm ảnh và video mấy nữ sinh cởi truồng đang chạy.

Trong đó còn có một nữ sinh không mặc quần lót.

Nhìn thấy thế, mấy học sinh đang tuổi trẻ vô cùng kích động.

Mấy nữ sinh vốn dĩ vẫn còn muốn tìm Thời Sênh gây phiền phức đã bị doạ đến mức đến cả phòng ngủ cũng không dám ra.

Mấy thứ này không phải là do Thời Sênh làm, cô vẫn không kịp làm a!

Hôm qua, tuy rằng tan học được một lúc rồi thế nhưng vẫn có học sinh nội trú, bị người khác nhìn thấy và ghi lại cũng là rất bình thường.

Bốn nữ sinh bị mời lên chỗ chủ nhiệm giáo dục, vừa hay nhìn thấy Thời Sênh đang đứng ở cửa, lập tức nổi giận: “Bắc Chỉ, là mày giở trò quỷ có đúng hay không, mày còn dám đi tố cáo?”

Cũng có lẽ là ở bên ngoài phòng làm việc của chủ nhiệm giáo dục nên mấy nữ sinh đó còn có chút kiêng dè: “Bắc Chỉ, mày chờ đó cho tao, sẽ cho mày đẹp mặt.”

“Sao lại muốn tôi đẹp mặt, bây giờ tôi đã rất xinh đẹp rồi, cô còn có thể làm cho tôi càng xinh đẹp hơn sao? Cô trâu bò như thế sao lại không đi mở thẩm mỹ viện đi, khẳng định là rất kiếm được tiền đó.” Thời Sênh vẻ mặt không đỏ, không thở mạnh, tự kỷ một trận.

Vào lúc bốn nữ sinh kia đang muốn phản kích lại thì cửa phòng làm việc mở ra.

“... Luật sư Nghiêm đi cẩn thận.” Một người đàn ông áo vest giày đen được chủ nhiệm khách khí tiễn ra ngoài.

“Làm phiền chủ nhiệm rồi.” Luật sư Nghiêm nở ra nụ cười nghề nghiệp.

“Không phiền không phiền.” Trên mặt chủ nhiệm là vẻ tươi cười như hoa, bốn nữ sinh đều biểu tình như nhìn thấy quỷ, chủ nhiệm giáo dục có tiếng là mặt liệt, từ lúc nào thầy ấy lại biết cười thế?

Luật sư Nghiêm gật gật đầu, quay người nhìn Thời Sênh cười: “Tiểu thư, đều đã làm xong cả rồi, bên phía Alice lúc tôi tới đều đã xử lý xong hết, cô muốn qua đó xem trước không hay là về nhà trước?”

“Về nhà trước đi.” Kỷ Tiểu Ngư bây giờ đang làm giúp việc ở Bắc gia rồi, cô phải quay về quan sát nữ chính một chút.

“Được thôi.”

Chủ nhiệm nhìn theo tiễn hai người đó rời đi, vẻ tươi cười trên mặt lập tức biến mất, quát bốn nữ sinh kia: “Còn đừng đó làm cái gì, cút vào trong.”

“Chủ nhiệm, là do Bắc Chỉ hãm hại chúng em, chúng em bị ép.” Một nữ sinh trong đó gào to lên.

Sắc mặt chủ nhiệm thay đổi: “Người ta hãm hại mấy cô làm cái gì, còn thật sự cho là mình đáng mấy cân mấy lượng, có biết người ta là người như thế nào không? Thôi đi, có nói mấy cô cũng không biết được đâu.”

Trường học này của bọn họ chỉ là một trường học bình thường, gia đình giàu nhất cũng chẳng qua chỉ là bá hộ trăm vạn.

Bốn nữ sinh này ngơ ngác nhìn nhau, sau đó mới nghe nói ngày đó có hai chiếc xe sang trọng đến đón Thời Sênh đi, chiếc xe sang đó bọn họ cũng chỉ mới nhìn thấy ở trên mạng thôi.

Thời Sênh ra đi thành công, lúc này đang ở biệt thự Bắc gia rồi.

Ông bà Bắc tuy rằng không để ý đến Bắc Chỉ, thế nhưng những thứ cô nên có cũng không hề bớt đi của cô chút nào, yêu cầu của cô cũng đều giúp cô đạt được.

Đây đại khái cũng là nguyên nhân mà đến cuối cùng nguyên chủ không muốn trả thù bọn họ.

Thời Sênh đã có chút hiểu rõ, làm thiên kim tiểu thư của Bắc gia, tất cả những hành vi của cô đều đại biểu cho hình tượng của Bắc gia.

Trong nhà, ngoài người giúp việc ra thì không có ai cả, Thời Sênh tìm hiểu biệt thự một vòng, sau đó đem một phần điểm tâm đến hoa viên trước biệt thự ngồi xuống.

…

“Nha đầu thối, cô nhanh lên chút đi, chưa ăn cơm à?”

“Đúng là tôi chưa ăn cơm mà, anh chân dài anh đi nhanh a!” Giọng nói trong trẻo của con gái mang theo sự tức giận, còn có mấy phần oán hận.

Thời Sênh ngẩng đầu liền nhìn thấy ở cổng vào hoa viên có một nữ sinh đáng yêu đang xách hai cái cặp sách, có chút trầy trật đi theo sau một nam sinh cao lớn.

Tiếng tranh cãi của hai người càng lúc càng gần.

Thời Sênh đứng lên từ ghế mây, lúc Bắc Trạch quay đầu vừa hay nhìn thấy cô, hắn khe khẽ cau mày, lãnh đạm nhìn cô một cái, sau đó di chuyển tầm nhìn.

“Cô đi nhanh lên chút.” Bắc Trạch quay đầu giục Kỷ Tiểu Ngư, nhìn thấy cô ta lề mà lề mề, xoay người kéo lấy cái cặp sách trên tay Kỷ Tiểu Ngư, bước nhanh vào trong biệt thự.

Kỷ Tiểu Ngư bị kéo lảo đảo một cái, có chút tức giận nói: “Anh làm gì thế hả?”

Cô ta vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy thiếu nữ đang đứng cạnh ghế mây, ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc hâm mộ.

Cô gái này đẹp quá đi!

Chương 122: Học sinh cá biệt (3)

Chương 122HỌC SINH CÁ BIỆT (3)

Thời Sênh cũng không đi qua chào hỏi, tiếp tục quay về phòng.

Dù sao thì ở chỗ này cũng chẳng có bao nhiêu người thích cô cả, thái độ đối với cô tiểu thư này là có thể bỏ qua thì bỏ qua luôn.

Kỷ Tiểu Ngư luôn muốn hỏi cô gái xinh đẹp có là ai, thế nhưng biểu tình của Bắc Trạch rất khó ngửi, cô ta cũng không dám nói gì cả, làm xong bài tập liền bắt đầu đi làm việc của mình.

Buổi tối, không nhìn thấy Thời Sênh xuống ăn cơm, Kỷ Tiểu Ngư càng thấy kỳ quái hơn.

Cô lén lút kéo quản gia Hà hỏi: “Chú Hà, chiều nay cháu nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp trong vườn, cô ấy là ai thế ạ?”

“A, đó là tiểu thư của chúng ta, hôm nay vừa mới quay về.”

“Tiểu thư?” Kỷ Tiểu Ngư nghi hoặc, cô luôn cho rằng Bắc gia chỉ có một vị thiếu gia là Bắc Trạch, sao lại vẫn còn có một vị tiểu thư?

“Chuyện này cháu hỏi ít thôi.” Chú Hà nhìn Kỷ Tiểu Ngư một cái, ông ta là người ở lâu trong nhà này, rất nhiều chuyện ông ta đều biết cả.

Ông ta tuy rằng có chút đồng tình với Bắc Chỉ, thế nhưng chuyện của nhà chủ nhân không phải là chuyện mà bọn họ có thể hỏi được.

Kỷ Tiểu Ngư “A” một tiếng, nghe thấy Bắc Trạch đang gọi mình ở bên ngoài, liền vội vàng chạy ra.

…

Thời Sênh ăn cơm ở trong phòng của mình, luật sư Nghiêm đã chuẩn bị xong hết những thứ cho cô chuyển đến trường Alice rồi, cô thấy vô vị lôi từng thứ từng thứ một ra xem.

Váy ngắn Scotland, giày da đế thấp, áo khoác ngoài màu xanh, áo sơ mi màu trắng, nơ cài cổ…

Đúng là phong cách nữ sinh a!

Thời Sênh đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động mở cửa đóng cửa.

Phòng của cô là ở tầng 3, phòng của Bắc Trạch là ở tầng 4.

Cả tầng ba này có lẽ là không có người, khả năng duy nhất là Kỷ Tiểu Ngư.

Cô vừa mới muốn đến chỗ này, sát vách đột nhiên liền truyền đến tiếng ồn ào.

Biệt thự này chỉ có thư phòng và mấy phòng đất trồng trọt để giải trí là có cách âm.

Tiếng động luôn không ngừng lại, Thời Sênh bị tiếng ồn làm cho có chút bực bội.

Kỷ Tiểu Ngư này đang làm cái gì thế, gây ra động tĩnh lớn như thế,

đập nhà à?

Thời Sênh đi dép lê ra khỏi cửa, giơ tay gõ gian phòng phát ra âm thanh, gõ ước chừng mấy phút bên trong mới mở ra, tiếng nhạc từ bên trong theo đó mà ra ngoài.

Kỷ Tiểu Ngư mặc một bộ đồ tập múa, thở hổn hà hổn hển, nhìn rõ người đang đứng bên ngoài, cô ta ngẩn ra một lát.

“Cô đang làm cái gì thế? Phá nhà à?” Thời Sênh rất không khách khí: “Cô không nghỉ ngơi nhưng tôi cần phải nghỉ ngơi.”

Kỷ Tiểu Ngư vội vàng chạy vào trong tắt nhạc đi, mặt đầy vẻ xin lỗi nói: “Xin lỗi tiểu thư, tôi quên mất là cô đang ở bên cạnh.”

Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là nhà của ai hả!

“Làm sao thế?” Tiếng của Bắc Trạch từ bên ngoài thang gác truyền đến, tiếng nói có chút lạnh lùng, dường như là bị làm ồn.

“Là do lúc tôi tập múa làm ồn đến tiểu thư.” Kỷ Tiểu Ngư nhẹ giọng nói.

Bắc Trạch nhìn Thời Sênh một cái: “Cô ấy tập múa ở đây là do anh cho phép, nếu như em bị làm ồn thì có thể chuyển phòng…”

“… Cô ta là người giúp việc hay em là người giúp việc, anh còn dành chỗ cho cô ta?”

Bắc Trạch cau mày lại, giọng nâng cao mấy phần: “Em đừng có mà gây sự vô lý.”

Bản cô nương gây sự vô lý?

Bản cô nương mà gây sự vô lý thì đã sớm chặt mấy người ra rồi.

“Em nói sai chỗ nào à?” Thời Sênh nhìn lên Bắc Trạch.

Ánh mắt của cô tối đen như mực, vô cùng lạnh lẽo, ánh sáng vỡ tung trong đáy mắt cô, giống như kim cương lấp lánh.

Bắc Trạch có chút hoảng loạn.

“Xin lỗi tiểu thư, thiếu gia, hai người đừng cãi nhau nữa, là do tôi không đúng, tôi không tập nữa.” Kỷ Tiểu Ngư nhìn thấy hai người cãi tới mức muốn đánh nhau, vội vàng lên tiếng.

“Cô cứ tập đi, đừng quan tâm đến nó.”

Ánh mắt của Bắc Trạch và Thời Sênh giao nhau, hắn bước mấy bước qua, đẩy Kỷ Tiểu Ngư vào phòng “rầm” một tiếng đóng cửa lại, tiếp theo đó là tiếng nhạc vang lên, so với lúc trước còn to hơn chứ không có nhỏ đi tí nào.

Thời Sênh: “…”

Ông nội nhà anh!

Bản cô nương còn không trị được một đám mấy đứa nhãi ranh hay sao?

Mấy biệt thự kiểu như này đều có lưới điện cung cấp riêng, Thời Sênh sờ được công tắc nguồn điện tổng, pa pa mấy tiếng kéo hết công tắc điện xuống.

Biệt thự mới vừa rồi còn đèn đuốc sáng choang, trong chớp mắt rơi

vào trong bóng tối, khôi phục lại sự yên tĩnh.

Để đề phòng có điện lại ngay, Thời Sênh còn lấy thiết kiếm ra cắt đứt luôn mấy đường dây chính.

Có đánh chết Bắc Trạch hắn cũng không ngờ được Thời Sênh biết làm loại chuyện này, hắn chỉ cho rằng là bởi vì đường điện bị trục trặc nên bảo quản gia đi xem xem.

Thế nhưng quản gia gọi điện lại nói đường dây điện bị hỏng rồi, trong chốc lát sẽ không thể sửa xong ngay được, nghi là do có người làm, bảo người giúp việc mau chóng đi điều tra biệt thự một lượt.

“Không có điện sao?” Kỷ Tiểu Ngư ngẩng đầu hỏi Bắc Trạch.

“Ừm…” Bắc Trạch cũng không biết đang nghĩ cái gì, đáp một tiếng rồi cũng không phản ứng gì nữa.

Kỷ Tiểu Ngư giống như không phát hiện ra điểm khác thường của Bắc Trạch: “Vậy tôi đi lấy mấy cây nến.”

Nến trong biệt thự không có nhiều, chỉ sót lại có vài cây, người giúp việc phải làm việc cho nên cũng chỉ còn thừa lại có hai cây, Kỷ Tiểu Ngư cầm lấy hai cây đi thắp hết lên.

Bắc Trạch đứng ở trước cửa sổ, không động đậy chút nào cả, cả người nhìn có chút không hợp lý.

“Này, anh làm sao thế?” Kỷ Tiểu Ngư cau mày đập vào sau lưng hắn ta: “Không phải là sợ bóng tối chứ?” Bắc Trạch không có chút phản ứng nào cả.

“Không phải là thật sự sợ bóng tối đó chứ?” Kỷ Tiểu Ngư nói thầm

một tiếng, đang chuẩn bị đi đến trước mặt hắn ta thì Bắc Trạch đột nhiên xoay người đi đến trước cây nến, cầm theo một cây đi ra khỏi cửa.

“Anh đi đâu thế? Này, anh đi nhanh như thế, nến sắp tắt rồi kìa.” Kỷ Tiểu Ngư chân nam đá chân xiêu đuổi theo Bắc Trạch.

Ngọn lửa trong tay Bắc Trạch đã bị ép xuống rất thấp rồi, nhìn như lúc nào cũng có thể tắt ngay được.

Nghe thấy lời Kỷ Tiểu Ngư, hắn dừng lại, sau khi đợi ngọn lửa cháy lên lại liền lần nữa đi về phía trước.

Cuối cùng dừng ở trước cửa phòng Thời Sênh.

Hắn giơ tay muốn gõ cửa, dừng tay ở giữa không trung, rất lâu không hạ tay xuống, cuối cùng quay người nhìn Kỷ Tiểu Ngư:

“Gõ cửa đưa cây nến này cho cô ấy.” Bắc Trạch đưa cây nến cho Kỷ Tiểu Ngư sau đó quay người đi lên trên lầu.

“Chỉ biết ra lệnh cho tôi.” Kỷ Tiểu Ngư lẩm bẩm một tiếng, gõ gõ cửa, thế nhưng tới nửa ngày mà bên trong cũng không có phản ứng gì, cô ta lại gõ một lúc nữa, vẫn không có phản ứng gì như cũ.

Vào lúc cô ta đang do dự không biết là có nên mở cửa phòng đi vào hay không thì Bắc Trạch vừa mới rời đi ban nãy không biết là đã quay lại lúc nào, giơ tay vặn cửa đẩy vào.

Mượn ánh trăng có thể nhìn thấy đống lộn xộn trên giường, thế nhưng rõ ràng là không có người.

Kỷ Tiểu Ngư nhìn thấy Bắc Trạch đang nhìn khắp phòng một lượt,

sau đó chạy ra khỏi phòng, vội vàng chạy xuống dưới tầng.

Chú Hà đang bảo người giúp việc đi kiểm tra biệt thự, Bắc Trạch đột nhiên chạy tới làm cho mấy người đều bị doạ cho nhảy dựng lên, còn cho rằng phía sau có người đang đuổi theo hắn. “Có nhìn thấy con bé đâu không?”

Chú Hà nghi hoặc: “Tiểu Ngư không phải ở cùng một chỗ với thiếu gia hay sao?” Vừa rồi Tiểu Ngư còn lấy nến đi, lẽ nào là bị du côn bắt đi mất rồi?

“Không phải là Kỷ Tiểu Ngư.”

Chú Hà lần này mới phản ứng lại: “Tiểu thư có lẽ là đang ở trong phòng, không nhìn thấy cô ấy đi xuống dưới này.”

“Nó không có ở đó.” Bắc Trạch vội vàng nói.

Không đợi chú Hà trả lời lại, hắn lại tiếp tục nói: “Nó sợ tối, phái người đi tìm mau lên.”

Chú Hà cũng nhớ ra chuyện tiểu thư nhà mình sợ tối, vội vàng dặn dò mọi người lập tức đi tìm trước.

Lo lắng nhất vẫn là sợ tiểu thư gặp phải người xấu.

Kỷ Tiểu Ngư cũng bị mọi người kéo đi, gia nhập vào đội quân tìm người.

Đáy lòng cô ta rất bất bình, mấy thiên kim đại tiểu thư này rất tuỳ hứng, nói mất tích liền mất tích, không biết là lúc này khiến cho rất nhiều người bị liên luỵ theo hay sao?

Nhà tư bản đại gian ác.

Chương 123: Học sinh cá biệt (4)

Chương 123HỌC SINH CÁ BIỆT (4)

Lúc mà cả biệt thự đang nhộn nhạo lên đi tìm cô, nhân vật chính được tìm kiếm đã mò mẫm về phòng rồi, hậu quả của việc này chính là ngày hôm sau Thời Sênh tỉnh dậy liền bị Bắc Trạch tức giận ngút trời mắng cho một trận.

Thời Sênh cảm thấy vô cùng coi thường.

Tối qua nếu như không phải là mấy người gây sự trước, bản cô nương sẽ làm ra chuyện đó sao?

Sắc mặt Bắc Trạch âm u, đóng rầm cửa bỏ đi, Kỷ Tiểu Ngư đứng ở cửa không biết phải làm sao.

Biệt thự Bắc gia này cách trường học rất xa, trước đây cô ta đều ngồi cùng xe Bắc Trạch để đi, hôm nay Bắc Trạch đi rồi, cô ta phải đến trường học thế nào đây?

Cô ta đảo đảo con ngươi, nhìn thấy Thời Sênh đang lên xe, vội vàng chạy đến, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, tôi cũng phải đi học, chúng ta cùng đi nhé? Chắc chắn là cô chưa quen thuộc trường học, tôi có thể làm người dẫn đường cho cô.”

“Không cần đâu.” Thời Sênh bình tĩnh trả lời một câu.

“Trường Alice rất lớn, lần đầu tiên tôi đến đã bị lạc đường, tiểu thư từ

nhỏ đến giờ chưa từng qua đó, làm sao mà có thể không cần chứ?” Kỷ Tiểu Ngư bộ dạng từ trước đến nay rất quen thuộc, giơ tay kéo cửa trước của xe.

Mẹ kiếp!

Nữ chính đại nhân, tôi và cô quen nhau đến thế sao?

Bản cô nương và cô đến hôm nay mới là lần thứ hai gặp mặt đó biết không?

Thật sự coi người trên khắp thế giới này đều là bạn của cô à?

Tôi cũng không muốn làm bạn với cô, suy cho cùng bản cô nương đây là nữ phụ nham hiểm, muốn phá hoại nhân duyên của cô đấy!

Thời Sênh đứng ở bên ngoài cửa xe không chịu lên, Kỷ Tiểu Ngư lại còn kéo cửa xe xuống: “Tiểu thư, mau lên xe đi, sắp muộn mất rồi.”

Thời Sênh đóng cửa xe lại, nói với người lái xe: “Anh đưa cô ta đến trường đi, hôm nay tôi không đi.”

“A? Vậy đâu có được chứ, không phải hôm nay tiểu thư phải đi báo danh sao?” Kỷ Tiểu Ngư phản ứng nhanh hơn cả người lái xe.

Thời Sênh nhìn Kỷ Tiểu Ngư một cái: “Ai nói với cô là hôm nay tôi phải đi báo danh?” Cô chỉ muốn đi ra ngoài mua ít đồ thôi, có điều nữ chủ đại nhân phải đi đến trường học, cô thế nào cũng nên giúp cô ta một tay.

Sau khi Kỷ Tiểu Ngư rời đi, Thời Sênh tìm lấy điện thoại di động, đăng nhập vào diễn đàn của trường Alice, biên soạn một cái tin.

Diễn đàn này của trường học có một phần giấu tên, thường xuyên đào ra mấy chuyện đen tối, cái phần này tồn tại đối với trường học cũng có lợi, xảy ra chuyện gì đều có thể ngay lập tức nhìn thấy ở đây.

Nội dung Thời Sênh biên soạn đại ý là tình bạn nam nữ hư hư thực thực giữa Kỷ Tiểu Ngư và Bắc Trạch, đi xe của Bắc gia đến trường.

Bản cô nương dứt khoát làm thần trợ giúp.

Nữ chính đại nhân không cần quá cảm tạ bản cô nương đâu.

…

Buổi tối, lúc Bắc Trạch về nhà vẫn đi một mình như cũ, Kỷ Tiểu Ngư đến đêm mới về biệt thự, nhìn khá là nhếch nhác.

Không khí giữa hai người có chút kỳ lạ.

Bây giờ Bắc Trạch đã có chút thích Kỷ Tiểu Ngư rồi, thế nhưng thích là thích, còn qua lại với nhau lại là chuyện khác.

Cái tin đó nhìn ra là do có người cố ý làm ra, người đầu tiên Bắc Trạch hoài nghi chính là người được lợi trong chuyện này, Kỷ Tiểu Ngư.

Bắc Trạch và Thời Sênh không nói chuyện gì với nhau cả, sau khi ăn cơm xong liền quay về phòng, ngược lại, Kỷ Tiểu Ngư trừng mắt với cô có chút tức giận.

“Cô nhìn tôi như thế làm cái gì?” Thời Sênh hiếu kỳ nhìn Kỷ Tiểu Ngư.

Xin lỗi nhé, cách suy nghĩ của nữ chính đại nhân không được bình thường, cô thực sự không đoán ra rốt cuộc nữ chính đại nhân đang nghĩ gì?

Kỷ Tiểu Ngư bước mấy bước qua đây, tức giận nói: “Cô cố ý để tôi một mình đến trường, để cho mọi người trong trường hiểu lầm tôi có đúng hay không?” Buổi sáng rõ ràng là cô muốn đi, thế nhưng rồi lại không đi nữa, không phải cố ý thì là cái gì?

“Hoá ra là cô nghĩ như thế.” Thời Sênh lẩm bẩm một tiếng.

Sáng nay là ai bức hiếp leo lên xe của tôi hả?

Bản cô nương liền đem luôn cả chiếc xe nhường lại cho cô, vẫn là bản cô nương sai à?

Cho nên, nữ chính đại nhân làm gì cũng đều đúng cả, nữ phụ làm gì cũng đều là sai hết.

“Tiểu Ngư, thiếu gia gọi cô.”

Kỷ Tiểu Ngư nhìn Thời Sênh một cái, tức giận đi lên lầu.

Thời Sênh chẳng thèm nói gì, lườm một cái.

Ngày thứ hai, cô đặc biệt dậy sớm một chút, đợi đến khi cô ngồi ở trong lớp rồi Kỷ Tiểu Ngư mới thong dong đến muộn.

“Bây giờ các em phải lấy sự nghiệp học hành làm trọng, học sinh nào không có nền tảng thì phải nghiêm túc mà học hành.” Giáo viên nói một câu với ngữ khí không vui.

Học sinh cả lớp đều thầm thì cười.

Kỷ Tiểu Ngư vừa thẹn vừa giận, cũng chỉ có thể đỏ mặt đi về chỗ ngồi, đáy lòng căm tức oán thầm.

Có tiền thì hay lắm sao?

Cũng không phải là của bố mẹ mấy người sao, một lũ sâu mọt, nếu như không có bọn họ thì các người cũng chẳng là cái thá gì cả.

Thời Sênh và Bắc Trạch cùng cấp, mà Kỷ Tiểu Ngư lại đang học năm nhất cao trung, cho nên Thời Sênh được phân vào lớp của Bắc Trạch.

Cô vừa vào liền gây ra sự náo động. Dung mạo của Bắc Chỉ tuyệt đối không kém, lúc Bắc Trạch nhìn thấy cô bị mọi người vây lấy, sắc mặt càng lúc càng xấu đi, sau đó trực tiếp đá cái bàn, tức giận đi ra khỏi lớp học.

Động tĩnh đó khiến cho cả lớp đều yên tĩnh lại, nhao nhao nhìn về phía Bắc Trạch rời đi.

“Bắc thiếu làm sao thế?”

“Không biết a, tự dưng thì phát cáu, có phải nguyên nhân là do chuyện của Kỷ Tiểu Ngư không? Tôi nghe nói chuyện này là do Kỷ Tiểu Ngư tự biên tự diễn đó.”

“Thật sự là không ngờ Kỷ Tiểu Ngư lại có tâm cơ như thế, trước đây nhìn thấy cô ta bị bắt nạt còn cảm thấy đáng thương, bây giờ xem ra cũng là đáng đời thôi.”

“Hao tâm tổn kế thi vào đây không phải chính là vì để tìm một kim chủ sao, nửa đời sau đều không cần lo lắng nữa rồi.”

Thời Sênh cũng chẳng có cái gì mà nói với cái đám nhãi ranh này cả, nói qua loa mấy câu, mấy người đó thấy Thời Sênh lạnh lùng, cao ngạo như thế, tự nhiên bẽ mặt mà tản ra.

Buổi trưa, Thời Sênh đến nhà ăn ăn cơm, từ xa đã nhìn thấy Kỷ Tiểu Ngư bị người ta cho một cái bạt tai, trên mặt đất vẫn còn đồ ăn.

“Cô nói linh tinh cái gì thế, tôi mới không câu dẫn anh ấy, là anh ấy...”

“Không phải cô muốn nói là Bắc thiếu câu dẫn cô chứ?” Nữ sinh đánh Kỷ Tiểu Ngư kia cười lạnh ngắt lời cô ta, mỉa mai: “Kỷ Tiểu Ngư, cô cho rằng mình là cái quái gì chứ?”

“Không phải... tôi và anh ấy không có quan hệ gì cả.” Kỷ Tiểu Ngư vội đến mức đỏ hết cả mắt: “Mấy người đừng có nói linh tinh.”

“Không có quan hệ thì tại sao Bắc thiếu lại để cho cô ngồi xe nhà anh ấy đến đây? Kỷ Tiểu Ngư, có phải là cô đã dùng thủ đoạn hèn hạ để câu dẫn Bắc thiếu không?’

“Tôi không có.” Kỷ Tiểu Ngư lắc đầu, cô đột nhiên nhìn thấy Thời Sênh đứng sau đám người, giống như nhìn thấy ngôi sao cứu mạng vậy, hướng về mấy người đó, chạy đến trước mặt Thời Sênh: “Cô mau giải thích cho bọn họ một chút đi, hôm qua là tôi đi xe của cô đến đây.”

“Đó là ai thế? Xinh quá đi!” Trong đám người không tự chủ mà phát ra mấy tiếng ca tụng.

“Em gái của Bắc thiếu, hôm nay mới chuyển đến đây.”

“Bắc thiếu vẫn còn có em gái sao? Không hổ là em gái của Bắc thiếu,

xinh quá đi, khí chất cũng cao quý nữa.”

“Cô mau nói với bọn họ đi, hôm qua tôi thật sự là không có ngồi xe của Bắc Trạch đến đây.” Thấy Thời Sênh không mở miệng, Kỷ Tiểu Ngư có chút gấp gáp.

Thời Sênh luôn luôn nghi hoặc, người sụp đổ trong truyện này là ai?

Bây giờ cô cũng coi như là hiểu ra rồi.

Trong những tình huống thế này, nữ chính hoặc là trầm mặc không nói, hoặc là đánh nhau với mấy người này, tuyệt đối sẽ không hạ mình đi cầu xin cô nói giúp.

Nhân vật là do tác giả định ra, thế nhưng mức độ biến chất lại không phải là thứ mà tác giả có thể khống chế được.

Chỉ cần tình tiết câu chuyện có một chút thay đổi thôi, vậy thì cái nhân vật đó sẽ xuất hiện hàng chục loại thay đổi khác nhau.

Có lúc, một sự lựa chọn sẽ có thể thay đổi rất nhiều người.

Nói nhiều lời thừa thãi như thế, điều Thời Sênh muốn bây giờ là…

Làm cho nữ chính hoá đen.

Chương 124: Học sinh cá biệt (5)

Chương 124HỌC SINH CÁ BIỆT (5)

"Tại sao tôi phải giải thích giúp cô?” Thời Sênh nghiêng đầu, thần tình lạnh nhạt.

Kỷ Tiểu Ngư bị giật mình, sắc mặt biến thành tái mét.

Cơ thể khẽ lay động lùi về sau một bước.

Chuyện này là do cô làm, sao cô lại có thể nói giúp mình cơ chứ?

Chẳng qua chỉ là lúc mình tập múa làm ồn đến cô ấy, cô ấy lại báo thù mình như thế.

Quả nhiên mấy thiên kim tiểu thư có tiền đều không phải là người tốt.

Ai ai cũng đều là ma quỷ, tâm tư độc ác khoác tấm da người cả.

“Này, Kỷ Tiểu Ngư, sao da mặt cô lại dày như thế hả? Câu dẫn Bắc thiếu thì cũng thôi đi, bây giờ còn muốn lấy lòng em gái nhà người ta, thật sự cho rằng người ta không biết cái tâm tư bẩn thỉu đó của cô hay sao?”

Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên quay đầu nhìn nữ sinh kia, còn đem theo khuôn mặt đẫm lệ đầy vẻ hung ác, nhìn hơi đáng sợ.

Nữ sinh kia bị doạ nhảy dựng lên, phản ứng lại lập tức gào lên: “Kỷ

Tiểu Ngư, cô trừng cái gì mà trừng?”

Kỷ Tiểu Ngư giống như là bị chọc tức, nhe răng giơ vuốt bổ nhào về phía nữ sinh kia: “Cô mới đi câu dẫn người khác, tôi không câu dẫn Bắc Trạch.”

Hai người vật lộn một vòng, khó khăn lắm mọi người mới tách ra được.

Thời Sênh đứng xem kịch hay, sau đó liền nhìn thấy nam chính.

Bắc Trạch ở chỗ khá xa nhìn về bên này, dường như không nghĩ đến sẽ đi qua đây, quay người đi một cái, lại không biết là nghĩ cái gì liền bước nhanh về phía bên này, lôi Kỷ Tiểu Ngư kéo vào trong lòng mình.

Đám đông náo loạn lập tức biến thành lặng ngắt như tờ.

Bao nhiêu người đều không dám thở mạnh nhìn Bắc Trạch.

Bắc Trạch lạch lùng quét ánh mắt qua bọn họ một cái, sau đó thô bạo kéo Kỷ Tiểu Ngư rời đi.

“Trời ơi, ánh mắt đó của Bắc thiếu như muốn giết người vậy!” Bắc Trạch vừa đi, đám người bị doạ mới từ từ thở phào.

“Kỷ Tiểu Ngư không phải là thật sự đang đi lại với Bắc thiếu chứ?” Cũng có người đưa ra chất vấn.

Đương nhiên chất vấn này làm cho rất nhiều nữ sinh tức giận trừng mắt nhìn.

Bắc thiếu của bọn họ tại sao lại chọn một con vịt xấu xí cơ chứ, tuyệt

đối sẽ không!

Bắc thiếu chỉ là nhất thời có hứng thú với Kỷ Tiểu Ngư một lúc thôi, đợi anh ấy chán rồi thì sẽ vứt bỏ Kỷ Tiểu Ngư ngay.

Thời Sênh luôn cảm thấy Bắc Trạch có chút quái lạ khó hiểu.

Hắn hình như lần nào nhìn thấy mình cũng vô cùng tức giận, thế nhưng lại muốn có sự tồn tại ở trước mặt mình.

Má nó chứ, nam chủ đúng là có bệnh mà.

…

Thời Sênh đi học, tan học, làm việc và nghỉ ngơi đều rất có quy luật, nam chính và nữ chính tiến triển hình như cũng rất thuận lợi.

Bắc Trạch tuy rằng không thừa nhận tin vịt, thế nhưng mỗi lần Kỷ Tiểu Ngư có khó khăn hắn đến đứng ra bảo vệ.

Thời Sênh kỳ thực rất bận rộn.

Mỗi lần đến thế giới hiện đại cô đều thích kiếm tiền

Ở trong thế giới giết người phạm pháp này, tiền là một thứ rất tốt!

Thời Sênh trừ việc đẩy mạnh tiến triển tình cảm của nam nữ chủ ra thì không làm gì nữa cả, bây giờ dường như cả trường học đều đã cho rằng Bắc Trạch và Kỷ Tiểu Ngư qua lại với nhau rồi.

Kỷ Tiểu Ngư lúc bắt đầu thì giải thích, sau đó thì trầm mặc, bây giờ thì ánh mắt nhìn Bắc Trạch hoàn toàn không bình thường nữa rồi.

Cứ cho là trước đó Kỷ Tiểu Ngư thật sự là không có gì với Bắc Trạch, hiện tại đáy lòng cũng chắc chắn là thích Bắc Trạch rồi.

“Bắc Chỉ, kỷ niệm ngày thành lập trường có hội diễn, cậu có tiết mục gì muốn tham gia không?” Lớp trưởng Lâm Nhân cầm lấy sổ ghi chép, vừa hỏi vừa ghi cái gì đó.

“Không.” Thời Sênh đầu cũng không thèm ngẩng lên trả lời một câu.

Cây bút trong tay Lâm Nhân dừng lại, kéo cái ghế trước mặt cô, ngồi xuống đối diện: “Bắc Chỉ, cậu như thế là không được đâu, chúng ta bây giờ sự nghiệp học hành là quan trọng nhất, tớ thấy cậu cả ngày không phải xem điện thoại di động thì là đọc sách, cần phải thả lỏng cho hài hoà một chút chứ...”

Thời Sênh khe khẽ ngẩng đầu, lật quyển sách trong tay lại đối diện Lâm Nhân.

Lâm Nhân chớp chớp mắt, nhìn quyển sách một cái, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Thời Sênh mặt không biểu tình gì thu quyển sách lại.

“Bắc... Bắc Chỉ... sao cậu lại đọc loại sách này chứ?” Lâm Nhân lắp ba lắp bắp đến mức không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Kết hợp làm việc và nghỉ ngơi.” Thời Sênh yên lặng lật sang trang tiếp theo.

Lâm Nhân: “...”

Cái này không có chút quan hệ nào với kết hợp làm việc và nghỉ ngơi cả!

Cái cậu xem là sách đồi truỵ a! Còn là loại mạnh như thế...

Có điều loại sách này không phải là sách cấm sao? Cô ấy mua ở đâu được, chất lượng nhìn ra còn có vẻ không tồi.

“Này này, tớ ở câu lạc bộ kịch nói, hay là cậu cũng đến đi, Bắc thiếu cũng đến đó.” Lúc nói đến Bắc Trạch, đáy mắt Lâm Nhân mờ mờ có chút si mê.

“Kỷ Tiểu Ngư cũng đến?”

“Ừ.” Vừa nghe đến ba chữ này, thần sắc Lâm Nhân ảm đạm đi một chút.

“Tớ không làm gì cả, cậu có cho tớ đi không?” Thời Sênh bộ mặt nghiêm túc hỏi.

“A?”

…

Cuối cùng, Thời Sênh vẫn gia nhập vào câu lạc bộ kịch nói, đương nhiên là là một người ăn không ngồi rồi, chuyện gì cũng không làm.

Hội trưởng là Lâm Nhân, Thời Sênh lại treo lên cái danh em gái của Bắc Trạch, tuy rằng hai người này cơ bản là không hề trao đổi gì với nhau.

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của trường quý tộc rất đặc sắc, các đoàn đội đều phải có tiết mục, câu lạc bộ kịch nói tập luyện tác phẩm Công chúa Bạch Tuyết.

Loại truyện cho trẻ con này, Thời Sênh thực sự là không thể có chút hứng thú nào tham gia cả.

Nếu mà để cho cô viết thì nhất định là sẽ biến truyện đồng thoại thành truyện hắc thoại mất.

Diễn tập trước ngày kỷ niệm thành lập trường.

“Bắc Chỉ, ngại quá, lát nữa tớ phải diễn tập, cậu có thể giúp tớ đi lấy quần áo không?” Lâm Nhân vẻ mặt ngại ngùng nói: “Ngày mai cần phải dùng đến quần áo rồi, chỗ đặt làm theo yêu cầu lại hơi xa nên có thể phiền cậu được không?”

Thời Sênh đặt chân từ trên thành ghế xuống, ngẩng mặt nhìn Lâm Nhân một cái: “Địa điểm?”

“Hội trưởng, hội trưởng.” Lâm Nhân đang định nói thì phía sau lại có một người chạy đến: “Kỷ Tiểu Ngư đi rồi, bảo cậu không cần tìm người nữa.”

“Kỷ Tiểu Ngư?” Lâm Nhân ngạc nhiên: “Chỗ đó xa như thế, cô ta đi bằng cách nào?”

“Vừa nãy chúng tớ đang nói thì Kỷ Tiểu Ngư chủ động yêu cầu đi.”

Khoé miệng Thời Sênh kéo lên thành một ý cười, nhân vật chính trong tình tiết câu chuyện quả nhiên mạnh mẽ.

Trong tình tiết câu chuyện, là Bắc Chỉ trù tính tự mình đi, điều quan trọng không phải là lúc đi lấy quần áo mà là lúc quay về thì trời mưa to, sau đó gặp nam chính ở đấy, hai người coi như cùng trải qua hoạn nạn.

Bây giờ cô không làm gì cả, Kỷ Tiểu Ngư lại tự mình yêu cầu đi.

Quả nhiên là trời nam đất bắc, nam nữ chính vẫn cứ gặp nhau.

…

Vùng ngoại thành.

Kỷ Tiểu Ngư ôm một cái túi lớn, bước thấp bước cao dẫm trong nước đi về phía trước, trong lòng đầy sự hối hận và tủi thân.

Sớm biết chỗ này xa như thế thì cô ta đã không đến rồi.

Mà lúc cô ta đến còn bị cảnh sắc của khu biệt thự làm cho chấn động, quên cả bảo tài xế taxi chờ mình.

Vừa cầm lấy quần áo đi ra khỏi biệt thự, cô ta mới nhớ ra, thế nhưng xe đã sớm không còn ở đó nữa, cô ta chỉ có thể đi bộ về phía trước xem có thể gặp được xe hay không?

Ai mà biết được, còn chưa đi được xa thì trời đã mưa như trút nước, không bắt được xe, đến cả chỗ trú mưa cũng không có.

“A!” Kỷ Tiểu Ngư trượt chân một cái, cả người bổ nhào vào hố nước, cái túi trong tay văng ra, quần áo tươi đẹp lập tức nhuộm đầy bùn đất.

Kỷ Tiểu Ngư vội vàng thu lại quần áo vào trong túi, nhưng mà càng nhặt cô ta lại càng cảm thấy tủi thân.

Cô ta đột nhiên ném hết quần áo xuống đất, còn phát tiết dẫm lên đó hai cái, bùn đất bắn tung toé: “Tất cả bọn họ đều đang cố ý, cố ý để mình chạy đến chỗ xa xôi như thế này, chính là không ưa mình,

không ưa mình! Người có tiền thì ghê gớm lắm sao, lại phải chạy đến chỗ xa như thế này may quần áo?” Kỷ Tiểu Ngư phát tiết xong, chân giơ lên hạ xuống, nước mưa lạnh giá dập tắt một chút oán hận của cô ta.

Nhìn lại đống quần áo đen xì xì trên mặt đất, cô ta mới từ từ khẩn trương và sợ hãi.

Lúc nãy khi lấy quần áo, cô ta nghe người trợ lý đó nói chỗ quần áo này mỗi bộ đều là trên một nghìn, quan trọng nhất là quần áo sáng mai phải dùng đến rồi.

Cô ta không thể nào mất mặt trước Bắc Trạch được.

Kỷ Tiểu Ngư nhặt hết quần áo lên, nhét vào trong túi, ôm lấy cái túi nặng gấp đôi lúc trước tiếp tục đi về phía trước.

Cô ta phải làm sạch hết chỗ quần áo này trước ngày mai.

Cô ta không thể để cho mấy người đó cười nhạo mình được.

Sẽ có một ngày, cô ta phải để cho mấy người coi thường mình kia phải đố kỵ với mình.

Chương 125: Học sinh cá biệt (6)

Chương 125HỌC SINH CÁ BIỆT (6)

Lúc mà nam nữ chủ cùng nhau chịu hoạn nạn, Thời Sênh đi làm một việc.

Mẹ của Kỷ Tiểu Ngư mất sớm, chỉ còn có một mình ba, ông Kỷ bận rộn công việc, thường xuyên không chú ý đến Kỷ Tiểu Ngư, mà Kỷ Tiểu Ngư bởi vì chuyện của mẹ mình cho nên đối với ba mình có chút xa cách, cảm tình giữa hai người cũng không sâu đậm gì cả.

Ông Kỷ thích mua vé số, tan làm, ông Kỷ theo thường lệ đi mua vé số trước, lúc ra khỏi cửa hàng va phải một nữ sinh, ông ta bị va phải, vé số chưa cầm chắc trực tiếp rơi thẳng xuống đất.

“Sao mà đi đường không chịu nhìn gì thế hả?” Ông Kỷ quát lên một tiếng.

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.” Nữ sinh kia vội vàng nhặt vé số dưới đất lên đưa cho ông Kỷ.

“Lần sau đi đường phải cẩn thận chút.” Ông Kỷ thô lỗ giật vé số lại: “Thanh niên bây giờ bộp chà bộp chộp.”

“Cháu xin lỗi, lần sau sẽ không thế đâu ạ!” Nữ sinh kia vội vàng xin lỗi, sau đó nhanh như chớp chạy đi.

Sau khi chạy đến góc phố, nữ sinh kia hướng đến một quán cà phê,

ngồi xuống đối diện với một thiếu nữ đang bất động.

Thiếu nữ này chính là Thời Sênh.

“Của cô.” Nữ sinh kia đẩy vé số đến trước mặt Thời Sênh: “Tiền đâu?”

Thời Sênh rút từ trong ví ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho cô ta, nữ sinh kia nhận được tiền rồi liền rời đi.

Thời Sênh nhìn vé số trên mặt bàn, cười có chút kỳ lạ.

Một đêm phất nhanh a!

…

Ngày kỷ niệm thành lập trường hôm đó…

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong hết rồi, ngoại trừ người đi lấy phục trang vẫn chưa thấy đến.

“Sao vẫn còn chưa quay lại chứ, gọi điện thoại cho cô ta đi! Bắc thiếu sao vẫn chưa đến nữa?”

“Bắc Chỉ, cậu có nhìn thấy Bắc thiếu đâu không?” Lâm Nhân thần sắc gấp gáp đi qua đây.

Thời Sênh bị hỏi đến ngẩng đầu lên, lắc đầu: “Không biết, tối qua cũng không nhìn thấy anh ấy.”

“Hội trưởng, hội trưởng, tiếp theo là đến chúng ta rồi.”

“Hội trưởng, cả điện thoại của Kỷ Tiểu Ngư và Bắc thiếu đều không

gọi được.”

Nam nữ chính người ta đi bồi dưỡng tình cảm rồi, làm sao có thể mở máy được chứ.

Cả đám người gấp gáp đi đi lại lại, thời gian lên sân khấu càng lúc càng ngắn rồi.

“Đến đây, đến đây, chúng tớ đến đây.”

Kỷ Tiểu Ngư và Bắc Trạch vừa vào đến hậu trường liền bị mọi người vây lấy.

“Kỷ Tiểu Ngư, phục trang đâu?”

“Bắc thiếu, mau hoá trang đi.”

Cả đám người ầm ầm tranh nhau nói, thế nhưng cả hai người đều bất động.

Đám đông ồn ào lập tức dừng lại, lúc này mọi người mới phát hiện nhìn hai người có vẻ nhếch nhác.

“Tớ xin lỗi...” Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên lên tiếng, phá tan sự trầm mặc: “Quần áo bị tớ làm mất rồi.”

…

“Kỷ Tiểu Ngư bây giờ không phải là lúc đùa đâu.” Có bạn học tiếp lời.

“Tớ không có nói đùa.” Kỷ Tiểu Ngư hình như không cách nào đối diện với ánh mắt của nhiều người như thế, không ý thức được mà lùi lại nấp sau lưng Bắc Trạch.

Bắc Trạch chắn cho Kỷ Tiểu Ngư ở sau lưng, hành động này đã biểu hiện rõ ràng là quần áo thật sự bị mất rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Vì để tập dượt cho vở kịch này, mọi người đã phải dành ra biết bao nhiêu thời gian.

Bây giờ một câu quần áo mất rồi…

Làm cho mọi nỗ lực đều là công toi.

“Tôi đã nói là không để cho cậu đi rồi cậu lại còn nằng nặc đòi đi, Kỷ Tiểu Ngư, cậu có thù với chúng tôi à?” Một nữ sinh không chịu được sụp xuống khóc oà lên.

Lâm Nhân hốc mắt cũng có chút đỏ, trong lòng khó chịu vô cùng, cô đã là cao trung năm ba rồi, lần này là lần cuối cùng cô sắp xếp vở kịch, vẽ nốt một dấu chấm tròn trong những năm tháng cao trung của cô.

Thế nhưng bây giờ tất cả đều đã bị huỷ rồi…

“Tớ xin lỗi.” Kỷ Tiểu Ngư nhỏ giọng xin lỗi.

“Xin lỗi thì có ích gì, bây giờ không có phục trang thì tất cả công sức của bọn tôi đều là lãng phí hết.”

“Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi.” Kỷ Tiểu Ngư chỉ có thế nói một câu xin lỗi.

“Mọi người còn không mau đi thay quần áo đi, sắp đến vở của chúng ta rồi đó.” Thời Sênh từ bên ngoài đi vào, giọng nói trong trẻo vang

lên.

“Thay quần áo gì chứ, phục trang đều không còn nữa rồi.”

“Hả?” Thời Sênh rõ ràng biết mà còn cố ý hỏi nhìn nữ sinh đang nói kia.

Nữ sinh kia vừa khóc vừa nói: “Kỷ Tiểu Ngư làm mất hết quần áo rồi, bây giờ không có quần áo, làm sao chúng ta mà lên được sân khấu đây?”

Thời Sênh nhìn Kỷ Tiểu Ngư, Kỷ Tiểu Ngư co lại sau lưng Bắc Trạch, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng hoảng sợ quá độ.

“Phục trang là do tôi làm mất.” Lúc Thời Sênh nhìn qua đây, Bắc Trạch trực tiếp mở miệng nói.

“Bắc Trạch...” Kỷ Tiểu Ngư vành mắt đỏ hồng nhìn Bắc Trạch, đáy mắt đầy sự cảm động.

Thời Sênh giễu cợt một tiếng: “Đã không có bản lĩnh thì đừng có ôm vào người.”

Rõ ràng không phải là chuyện của cô ta, cô ta lại giành lấy đi làm, lại còn làm không tốt.

Thế nhưng trong con mắt của nam chính thì hành vi đó lại là ngốc nghếch đáng yêu, lại còn nói thay cô ta.

Đây là chính là quyền lực của nữ chính.

“Bắc Chỉ.” Bắc Trạch thần sắc nghiêm nghị quát Thời Sênh một tiếng.

“Làm sao hả? Mắng em thì có thể đem quần áo quay lại sao?” Mẹ nó chứ, bà đây rốt cuộc là chẳng làm gì cả lại bị móc vào sợi len.

Bắc Trạch trợn trừng mắt nhìn, trong con mắt hình như tràn đầy sự lạnh lẽo.

“Bạn học câu lạc bộ kịch nói, tiếp theo là đến các bạn rồi.” Có người từ xa gào lên.

Lâm Nhân hít sâu một hơi “Tớ đi nói với thầy giáo huỷ tiết mục của chúng ta, mọi người đều...”

“Không thể nghĩ ra cách gì sao?” Có người không cam tâm, đây là tiết mục mà bọn họ đã nỗ lực biết bao lâu như thế.

Nói không diễn nữa là không diễn nữa sao?

Lâm Nhân vành mắt đỏ hồng lắc lắc đầu.

Bây giờ dù có đi thuê thì cũng không kịp nữa rồi.

Tiết mục lễ kỷ niệm ngày thành lập trường không bệnh mà chết, Kỷ Tiểu Ngư trở thành kẻ đầu sỏ tội ác, thế nhưng bởi vì có Bắc Trạch bảo vệ nên người của câu lạc bộ kịch nói đều không dám tìm Kỷ Tiểu Ngư gây phiền phức, chỉ là có không ít người rời khỏi câu lạc bộ kịch nói.

Bọn họ không làm gì được, chẳng lẽ không tránh đi được hay sao?

Sự bài trừ Kỷ Tiểu Ngư ở trường học cũng càng lúc càng rõ ràng, cặp sách không cánh mà bay, cố ý đưa sai thời gian hoạt động.

…

“Kỷ Tiểu Ngư, cổng trường có người tìm cô.” Bạn học truyền lời vẻ mặt khinh thường: “Cũng không biết là tên nhà giàu mới nổi từ đâu đến…”

Kỷ Tiểu Ngư không thể nào mà nghe không rõ, cúi đầu xuống đi qua người bạn học kia, thế nhưng bạn học kia đột nhiên giơ chân ngáng cô ta một cái.

Nhìn thấy cô ta ngã trên mặt đất liền cười lớn một trận rồi bỏ đi.

Kỷ Tiểu Ngư có chút căm hận trừng về phía người đó rồi mới sầm mặt đứng lên, đi về phía cổng trường.

Cổng trường học, từ rất xa, Kỷ Tiểu Ngư đã nhìn thấy một người đàn ông đứng ở đó mặc áo vest đi dày da, cổ đeo dây chuyền vàng to bằng ngón tay cái, trên tay còn đeo một cái đồng hồ vàng.

Nhìn ra thập phần kỳ quái, giống như là nhân viên trộm mặc đồ âu của ông chủ vậy.

“Tiểu Ngư.” Người đàn ông đó vẫy tay với Kỷ Tiểu Ngư.

Vừa rồi Kỷ Tiểu Ngư còn có chút không dám tin, theo tiếng gọi của người đàn ông đó cô mới dám chắc chắn đây đúng thực sự là ba của mình.

Kỷ Tiểu Ngư bước vội đến cổng trường, kéo ông ta sang bên cạnh: “Sao ba lại đến đây, còn mặc thành ra cái bộ dạng này nữa?”

Trách nào người đó nói là nhà giàu mới nổi, ăn mặc kiểu này không phải chính là nhà giàu mới nổi hay sao?

“Bây giờ ba có tiền rồi” Ông Kỷ rất kích động: “Xem đi, bây giờ ba cũng là người có tiền rồi, cho nên ba cũng không cần mải mê làm việc không chú ý đến con nữa, Tiểu Ngư, con muốn cái gì ba sẽ mua cho con cái đó.”

“Ba lấy đâu ra nhiều tiền như thế?” Phản ứng đầu tiên của Kỷ Tiểu Ngư là cau mày.

Người ba này của cô ta, cô ta còn không rõ nhất hay sao?

Vì công việc, đến cả sự sống chết của vợ mình còn không quan tâm, sau khi mẹ cô ta chết được hai ngày mới phát hiện ra.

Cũng chính là từ lúc đó, quan hệ của cô ta và ông Kỷ không được tốt nữa, cô ta luôn cảm thấy là do ông Kỷ hại chết mẹ mình.

Chương 126: Học sinh cá biệt (7)

Chương 126HỌC SINH CÁ BIỆT (7)

"Ba mua vé số, trúng được giải nhất…" Ông Kỷ nhìn nhìn bốn xung quanh, thấp giọng nói: "Bốn nghìn vạn đó, sau này chúng ta cũng là người có tiền rồi."

"Bốn nghìn vạn?" Kỷ Tiểu Ngư mở to mắt, con số này đối với cô ta mà nói chính là một con số ở trên trời.

Mua vé số lại có thể trúng được nhiều tiền như thế ư?

Cô ta có tiền rồi, có phải là cũng có thể không còn bị người khác bắt nạt nữa hay không?

Đáy lòng Kỷ Tiểu Ngư sinh ra mấy phần hưng phấn, cô ta lại nghĩ đến những tháng ngày bị người ta ức hiếp trước kia.

Mỗi người đều là bộ mặt âm u, nếu như Kỷ Tiểu Ngư chống đỡ qua đoạn thời gian này thì cô ta thật sự là một người chẳng quan tâm đến tiền bạc.

Thế nhưng, thời gian số tiền này xuất hiện chính là lúc tâm tính của cô ta đang dao động nhất.

…

"Hôm nay hình như là tớ nhìn thấy Trường Sinh, con gia hỏa đó doạ

chết tớ rồi, Phó thiếu quay về trường học à?” Bạn học A mặt đầy vẻ nghĩ lại mà sợ, thanh âm cũng phát run.

“Chưa đâu, không nhìn thấy vệ sĩ của Phó thiếu.” Bạn học B an ủi: “Không phải là cậu bị hoa mắt đấy chứ?”

“Làm sao có thể hoa mắt chứ, một con to như thế, trừ Trường Sinh ra thì còn có thể là ai? Trường học cũng thật là, lại để cho một con quái vật lớn như thế vào đây, mấy lần trước suýt chút thì đã lấy mạng người rồi...” Sắc mặt bạn học A nhợt nhạt.

“Vậy thì cũng có thể là Phó thiếu quay về trường rồi, sau này phải cẩn thận, gặp phải Trường Sinh thì chết chắc.” Hai người vừa nói chuyện vừa đi qua người Thời Sênh.

Thời Sênh kỳ quái nhìn bóng lưng bọn họ.

Trường Sinh gì chứ?

Lại trâu bò như thế, gặp phải là chết chắc?

Trường học lại còn mặc kệ một thứ nguy hiểm như thế ở trong trường sao?

Đúng lúc Thời Sênh đang thấy kỳ lạ thì ánh mắt đột nhiên thay đổi, nhìn về phía bụi hoa bên cạnh.

Một con vật kềnh càng khổng lồ nhảy từ trong bụi hoa ra, đối mặt với ánh nhìn của Thời Sênh.

Đôi mắt đó xanh biêng biếc, đầy vẻ hung ác.

Thời Sênh: “...”

Lật bàn, tên điên nào lại còn đặc biệt nuôi chó chăn cừu ở đây hả?

Chó chăn cừu là loài chó mà cô thích nhất, bởi vì bọn nó rất dũng mãnh và trung thành.

Thế nhưng...

Người nuôi thì cô không thể thích được một chút xíu nào, mẹ nó, sẽ làm ra mạng người đấy.

Tròng mắt Thời Sênh lạnh lùng, trừng mắt hung ác đáp trả, sát khí trên người dày đặc.

Mày cho rằng mày là chó thì bản cô nương sẽ sợ mày sao?

Cơ thể con chó lớn cong lên, dường như nhìn thấy kẻ xâm phạm lãnh thổ của nó, trong cổ họng phát ra mấy tiếng gầm gừ âm u.

Thời Sênh lặng lẽ dựng thẳng ngón giữa lên.

“Gâu...” Con chó lớn đối diện hình như bị chọc tức, hung thần ác nghiệt bổ nhào về phía Thời Sênh.

Thời Sênh không phòng bị kịp bị kinh sợ một lát, thế nhưng động tác vẫn nhanh nhạy né tránh, bên cạnh là lan can sắt chạm rỗng khắc hoa, lưng Thời Sênh va vào lan can, đỉnh sắc nhọn lồi ra, chọc vào lưng cô một trận đau đớn.

Con chó lớn vẫn không từ bỏ, quay đầu bổ nhào lại lần nữa, đôi mắt hung ác đó giống như muốn xé vụn Thời Sênh.

Thời Sênh lặng lẽ móc thiết kiếm ra, còn chưa kịp khua lên con chó

đã ư ư một tiếng, kẹp chặt lấy cái đuôi nằm rạp xuống mặt đất.

Thời Sênh: “...”

Vừa rồi không phải là rất hung ác sao?

Nhanh như vậy đã không ác nữa rồi à?

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, nhấc chân đi về phía con chó to.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Bụi cây có gai. Xin ký chủ lựa chọn kiểu mẫu, kiểu bình thường, kiểu liên hoàn.]

Tiếng của Hệ thống đột nhiên vang lên, ngăn cản bước chân tiến về phía trước của Thời Sênh.

Khoé miệng Thời Sênh giật giật.

Lại là nhiệm vụ ẩn giấu?

Tên nhiệm vụ lạ lùng thì cũng thôi đi, đến cả kiểu mẫu cũng có thể chọn sao? Kiểu mẫu liên hoàn là cái quỷ gì thế?

Hệ thống, mi có dám không làm lộn xộn mọi thứ lên không?

Mi tuỳ hứng như thế, ông chủ của mi có biết không?

Hệ thống không đáp lại Thời Sênh.

Thời Sênh đợi một lát, Hệ thống tiếp tục không hé răng.

“Kiểu liên hoàn.” Bản cô nương lại muốn xem xem công năng mới này của mi là cái quỷ gì?

[Kiểu mẫu đã chọn không thể thay đổi. Mục tiêu nhiệm vụ: Phó Khâm.]

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ nhất: Quen biết.]

Thời Sênh: “...”

Đây chính là nhiệm vụ liên hoàn?

Mẹ nói chứ, tất cả nhiệm vụ đều là mi tuyên bố ra từng cái từng cái đúng không?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn trời, sao cô lại cảm thấy cái Hệ thống này cao ngạo lạnh lùng hơn một chút rồi thế?

Thời Sênh nhìn con chó vẫn còn đang nằm rạp trên mặt đất, Trường Sinh...

Con bà nó, lại là một con chó.

Tên gia hoả Phó Khâm đó muốn để cho con chó này thành tinh sao?

Phó Khâm, bối cảnh không rõ ràng, dù sao ở trường học chính là một tên khác người, một năm ba trăm sáu mươi ngày bạn đều không thể nhìn thấy mặt hắn ta được.

Thế nhưng cả trường học đều biết đến hắn bằng một sự tồn tại khác.

Nguyên nhân rất đơn giản, tên này nuôi một con chó, chỉ cần tên gia hoả này xuất hiện thì chứng mình là Phó Khâm cũng đang ở gần đây.

Trong tình tiết câu chuyện, Phó Khâm là BOSS xuất trận cuối cùng,

thiết định có vẻ cẩu huyết.

Lúc nhỏ, Phó Khâm là hàng xóm của nữ chính. Lúc đó, Phó Khâm chỉ có một mình, chỉ có một người quản gia chăm sóc hắn.

Sau đó, nữ chính phát quang phát nhiệt, đem đến cho Phó Khâm một đoạn hồi ức thơ ấu khó quên.

Kể từ đó, Phó Khâm đối với nữ chính nhớ mãi không quên, cho nên sau khi gặp nữ chính, phát hiện nữ chính đã thích một người khác, Phó Khâm liền bắt đầu tìm cái chết.

Kết cục cuối cùng chính là tự sát.

Nhân vật phản diện đều đáng thương!

Thời Sênh lắc lắc đầu, nhìn con chó lớn đối diện, ánh mắt tối sầm.

Việc nào ra việc nấy, con quỷ này ban nãy suýt tí nữa thì biến cô thành tàn tật, cũng phải thu lại chút lãi đã.

Cô bước mấy bước đến trước mặt Trường Sinh, giơ tay xoa xoa, hạ xuống.

“Trường Sinh, tránh ra.” Tiếng nam sinh nhẹ nhàng từ bên cạnh vang lên.

Trường Sinh luôn nằm rạp trên mặt đất, sau khi tiếng của Phó Khâm vang lên mới phản ứng tránh đi, thế nhưng vẫn muộn mất một bước, bị thiết kiếm cắt vào một bên chân, máu tươi thuận theo lớp lông của nó mà chảy ra.

“U!” Trường Sinh đau đớn.

Cô không quan tâm là mục tiêu của nhiệm vụ gì, thứ đồ chơi này dám làm cô bị thương, cô không giết chết nó đã là nể lắm rồi.

Đợi hoàn thành nhiệm vụ xong...

Sẽ đem nó đi hầm mà ăn.

Có lẽ là ánh mắt của Thời Sênh quá mức lạnh giá, Trường Sinh trực tiếp nằm xuống mặt đất, u u kêu thảm, ánh mắt không còn dám lộ ra chút hung ác nào.

Phó Khâm từ bụi hoa bên cạnh đi ra, thiếu niên mặt mày sáng sủa, giống như ánh trăng lạnh lẽo trên trời, mang theo sự thanh quý không thể với tới được.

Hắn ngồi xổm xuống xem vết thương của Trường Sinh, sau đó rút điện thoại di động ra gọi điện, tất cả mọi thứ đều làm rất bình tĩnh.

Thời Sênh ngờ vực nhìn Phó Khâm.

Trên người hắn đầy tử khí.

Rất nhanh liền có người xuất hiện ở đầu đường nhỏ, đưa Trường Sinh rời đi.

Lúc này Phó Khâm mới đứng lên, ánh mắt bình tĩnh như suối nước sâu, làm cho người ta chú ý, lại cũng như bụi cây có gai, không dám đến gần.

“Lúc trước Trường Sinh sai, bây giờ hoà.” Phó Khâm nói xong câu này phóng khoáng xoay người, động tác như mây bay nước chảy, đẹp chết người.

Ai mà biết một giây sau, cơ thể Phó Khâm lay động, đột nhiên ngã thẳng vào bụi hoa bên cạnh.

Thời Sênh trợn trừng mắt nhìn Phó Khâm ngã vào trong bụi hoa, nửa người bị che kín trong đám lá xanh.

Đây là kế gì thế?

Mỹ nam kế cũng không sử dụng thế này được đâu! Tốt xấu gì anh cũng sai trước mà!

Cô đi qua đó, đầu tiên là quan sát cái người đang nằm chết này, lại dùng thiết kiếm chọc chọc vào mông hắn, thực sự không phải là xác chết vùng dậy mới khổ não ngẩng đầu nhìn trời.

Cái loại motip nam nữ chính gặp nhau này...

Kỳ cục quá đi!

Chương 127: Học sinh cá biệt (8)

Chương 127HỌC SINH CÁ BIỆT (8)

Thời Sênh quay người định đi, âm thanh của Hệ thống lại vang lên.

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ hai: Đưa Phó Khâm đến bệnh viện]

Thời Sênh: “...”

Mi xác định là nhiệm vụ này không phải là nhất thời đưa ra chứ?

Đột nhiên có chút hối hận, sao cô lại tìm đường chết đi chọn nhiệm vụ liên hoàn này chứ?

Sản phẩm của Hệ thống, tuyệt đối có bẫy.

Hệ thống không làm gì cũng trúng đạn: Nó cũng rất vô tội mà, ai bảo cô không chọn theo kịch bản cũ chứ?

…

Nói thật thì từ trước đến nay, Thời Sênh chưa từng nghĩ BOSS phản diện đại nhân lại yếu đuối như thế.

Đây là là BOSS phản diện sao?

Đây là nữ chính thì có!

Thời Sênh đứng ở bên giường bệnh, chống cằm nhìn Phó Khâm.

Phó Khâm vẫn còn là bộ dạng thiếu niên, đối với lão yêu quái Thời Sênh từng nhìn qua không ít mỹ nam mà nói, chút sắc đẹp này thật sự là có chút không đáng để mắt tới.

Thế nhưng cái luồng tử khí trên người hắn...

Rất thu hút người!

Lúc Phó Khâm tỉnh lại, Thời Sênh đang đứng bên cạnh cửa sổ nhận điện thoại, giọng nói trong vắt rất êm tai "... Vẫn chưa tỉnh, tôi cũng không rõ lắm. A? Không phải, tôi đi trên đường nhặt được hắn, sau đó học Lôi Phong* đưa hắn đến đây... Đừng khách khí, được rồi... bảo tôi chiếu cố? Cho tiền? Fuck..... được thôi không vấn đề gì cả, tôi nhất định sẽ chăm sóc hắn thật tốt."

*Lôi Phong: là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Là một công dân kiểu mẫu mà quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của anh.

Phó Khâm động đậy cái cổ, nỗ lực nhìn cho rõ thiếu nữ đứng bên cửa sổ.

Là thiếu nữ kỳ quái cầm thiết kiếm lúc trước.

Cô vừa xoay người, đôi mắt trong suốt sáng ngời giống như đầy ánh sáng lóng lánh của sao trời, thế nhưng đáy mắt đó lại không có nửa phần sóng gợn.

Tầm nhìn giao nhau, bộ mặt vốn bình tĩnh của Thời Sênh lập tức kéo thành nụ cười kỳ lạ “Mạng của anh hình như rất đáng giá, chăm sóc một chút là đã ra cho tôi cái giá trăm vạn rồi.”

Phó gia này có rất nhiều tiền.

Phó Khâm không trả lời, tầm mắt di chuyển đến tay cô.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn một cái, điện thoại di động cô cầm trong tay chính là của hắn, cô ném điện thoại lên trên giường, giải thích nói: “Đổ chuông rất nhiều lần, có chút phiền phức nên tôi mới nghe.”

Phó Khâm cầm lấy điện thoại di động, nhìn thấy số điện thoại trên màn hình liền kéo luôn vào danh sách đen, tắt máy.

Một mạch lưu loát.

Thời Sênh không nói gì, Phó Khâm cũng không nên tiếng, hắn nhắm hai mắt lại, hít thở khe khẽ.

Không khí ngưng đọng lại.

Cho đến khi một người đàn ông trung niên tự xưng là quản gia của Phó Khâm đến, mới phá vỡ cái không khí này được.

“Cám ơn cháu gái.” Người đàn ông rất khách khí cảm ơn Thời Sênh, nhìn ánh mắt cô rất kinh ngạc, giống như nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh: “Đây là chi phiếu một trăm vạn.”

Thời Sênh bị nhìn tới mức không tự nhiên, nhìn tờ chi phiếu kia một cái, thật sự là đưa cô ư?

Thế giới của người có tiền bản cô nương không hiểu được.

Thời Sênh yên lặng nhận lấy tờ chi phiếu.

“Vậy tôi đi trước đây.”

“Cháu gái, đợi đã.” Người đàn ông gọi Thời Sênh lại.

Thời Sênh quay đầu nhìn ông ta.

Người đàn ông cười rất ôn hoà với Thời Sênh, lại nhìn Phó Khâm đang nằm ngay đơ trên giường bệnh một cái, hạ thấp giọng nói: “Phiền cháu gái nhỏ hãy giúp chú để ý một chút, chú đi tìm bác sĩ nói chút chuyện.”

Người đàn ông nhìn thấy Thời Sênh thần sắc có chút khác lạ, ra hiệu cho cô đi ra bên ngoài nói chuyện. “Nói thật thì thiếu gia nhà chúng tôi tính khí rất không tốt, hôm nay cháu coi chừng nó lâu như thế mà nó không phát cáu gì, chú cảm thấy rất là thần kỳ. Cho nên có thể phiền cháu đợi thêm một lúc nữa không, tiền không phải là vấn đề.”

Phó Khâm tính khí không tốt?

Hoàn toàn là không nhìn ra được.

Lúc Thời Sênh đang muốn cự tuyệt, hệ thống lại nhảy ra:

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ ba: Đồng ý với ông ta]

Khoé miệng Thời Sênh giật giật, lời nói đến miệng đều bị nuốt hết vào trong.

Người đàn ông rời đi rất lâu rồi, Thời Sênh đứng trong phòng bệnh, đi đi lại lại, cả thời gian này Phó Khâm đều nhắm mắt, không có bất

cứ phản ứng gì.

Điện thoại di động động của cô đột nhiên rung lên, Thời Sênh cầm lấy điện thoại đi đến bên cạnh cửa sổ nghe máy.

Lúc cô xoay người đi, Phó Khâm mới từ từ mở mắt ra, ánh mắt khẽ rơi trên người cô.

“... Ừ, tiền vốn không phải là vấn đền, chỗ tôi bên này có thể cung cấp. Một lát nữa chuyển tư liệu cho tôi trước, tôi xem qua sau đó sẽ trả lời anh... Loại chuyện nhỏ này anh còn phải hỏi tôi sao, tôi mời anh về không phải là để anh cầm tiền làm bình hoa đâu.” Giọng nói của cô rất trong trẻo, mang theo sự ngọt ngào của thiếu nữ, thập phần ngắn gọn lưu loát.

Thời Sênh ngắt máy rồi lại cầm điện thoại lên xem giá cả thị trường cổ phiếu một lát, rồi mới xoay người nhìn về phía giường bệnh.

Phó Khâm vẫn yên tĩnh nằm trên giường như cũ.

Người đàn ông rất lâu không quay lại, Thời Sênh đợi đến mức có chút mất kiên nhẫn, đi ra cửa tìm người.

Thời Sênh đi từ trong phòng bệnh ra, khu phòng bệnh VIP rất yên tĩnh, tiếng nói chuyện từ phòng bên truyền đến.

“Sức khoẻ của cậu ấy đã rất kém rồi, cứ thế này sớm muộn gì cũng sụp đổ thôi...”

“Đúng đúng, thế nhưng thiếu gia không chịu uống thuốc, hoàn toàn cam chịu, chúng tôi cũng không có cách nào cả, cách nào cũng đều thử qua hết rồi.”

“... Mọi người vẫn phải nghĩ cách đi, theo tình hình hiện tại của cậu ấy thì nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được thêm nửa năm nữa thôi.”

“Ngài là bác sĩ phụ trách của thiếu gia, ngài cũng không phải là chưa từng nhìn thấy bộ dạng lăn lộn của thiếu gia...”

Thời Sênh nghe một lát, cau mày lại.

Phó Khâm có bệnh hiểm nghèo?

Loại motip này không phải là tình tiết của nữ chính sao?

Một nhân vật phản diện như hắn, sao lại bố trí cho cái bệnh hiểm nghèo rối rắm này?

Thời Sênh đừng bên ngoài phòng bệnh đợi người đàn ông quay lại, ước chừng nửa tiếng sau, ông ấy mới dẫn theo mấy vệ sĩ áo đen xuất hiện.

Trước tiên là khách khí xin lỗi Thời Sênh, sau đó là lại đưa cho Thời Sênh một tấm chi phiếu.

Nói thật thì tiền xin lỗi này cũng quá thoải mái rồi.

Thế nhưng cầm lấy số tiền này lại cảm thấy có chút âm mưu, cho nên hỏi han người đàn ông kia xong Thời Sênh liền lập tức rời đi.

…

Thứ tư, thời gian Phó Khâm nằm viện đã được ba ngày rồi.

Lúc Thời Sênh tan học, hệ thống đột nhiên nhảy ra.

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ tư: Đưa cơm.]

Cái trò gì thế hả?

Có bản lĩnh thì nói lại lần nữa xem?

[Đưa cơm.]

Âm thanh điện tử lạnh lùng của hệ thống rất nghe lời vang lên.

Đưa cái ông nội mi ấy!

Mấy nhiệm vụ nát trước đây bản cô nương đã nhịn rồi, những cái này bình thường cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ làm.

Tiếng của Hệ thống không vang lên nữa, Thời Sênh cũng không đi, cho đến buổi chiều tan học, Hệ thống lại nhắc lại một lần.

A, cô không đi thì thứ đồ chơi này sẽ luôn nhắc lại đúng không?

Cũng không khác cô nghĩ là bao, ngày thứ hai, Hệ thống lại không ngừng nhắc nhở như cũ, từ mấy tiếng, rút ngắn thành một tiếng, sau đó là nửa tiếng, cuối cùng là mấy phút lại nhắc một lần.

Buổi chiều, Thời Sênh tan học ra bên ngoài mua cơm, khí thế mạnh mẽ đánh đến bệnh viện.

Bên ngoài phòng bệnh, người đàn ông và bốn vệ sĩ áo đen đang đứng cùng nhau, thì thà thì thầm nói chuyện. “... Thiếu gia đã một ngày rưỡi không ăn cái gì rồi, cứ tiếp tục như thế này thì không được, chú Giản, chú mau mau nghĩ cách gì đi chứ?”

Quản gia Giản lắc đầu: “Tôi có thể có cách gì chứ… Bây giờ ai vào trong thì kẻ đó sẽ bị xui xẻo.”

“Cháu gái?” Mắt sắc của chú Giản nhìn thất Thời Sênh, mấy vệ sĩ liền ngừng nói chuyện, thẳng tắp đứng sang hai bên, ánh mắt không ngừng nhìn đến Thời Sênh.

“Cháu tới là để…?” Chú Giản nhìn thấy hộp cơm trong tay Thời Sênh, có chút kinh ngạc.

“Đưa cơm.” Thời Sênh có tức giận, giọng điệu nói chuyện vô cùng không tốt.

Chú Giản: “...”

Đây là đi đánh nhau chứ nào có phải là đi đưa cơm? Nói cô đến trả thù cũng không quá.

Chú Giản không dám để cho Thời Sênh vô duyên vô cớ mà đi vào, tại sao cô lại muốn đưa cơm cho thiếu gia nhà mình chứ?

“Cháu gái, tình hình của thiếu gia bây giờ có chút không ổn định, cho nên...” Uyển chuyển cự tuyệt.

“Không sao đâu, tôi không để ý.” Thời Sênh cứng rắn trả lời một câu.

Chú Giản: “...”

Cô gái này nhìn có vẻ rất thông minh, sao mà nghe lại không hiểu thế?

Thời Sênh loè ra vẻ hôm nay đến đây là để vào trong đánh nhau, mấy vệ sĩ bên cạnh đều khẩn trương hết cả lên, ào ào chắn trước

cửa phòng bệnh.

Chương 128: Học sinh cá biệt (9)

Chương 128HỌC SINH CÁ BIỆT (9)

"Mọi người vẫn chưa cho Phó thiếu ăn được gì à?" Bác sĩ không biết từ chỗ nào đi ra, không để ý đến không khí gươm súng sẵn sàng, lãnh đạm nói: "Hôm nay là ngày thứ ba rồi, mấy ngày nay cậu ấy không ăn cái gì cả, cứ tiếp tục như thế này thì chỉ có thể chuẩn bị hậu sự thôi."

Bác sĩ nói xong liền rời đi, cũng không quan tâm mấy người bên này có phản ứng gì.

Nhìn kỹ mới phát hiện, bác sĩ rời đi như đang chạy trốn.

Làm một bác sĩ cũng rất là khó, nhìn mấy người này xem, ai ai cũng đều như muốn giết người vậy, nếu không có khi hắn nên đi gọi bảo vệ trị an lên đây trước.

Chú Giản và Thời Sênh nhìn chằm chằm nhau mấy cái, mấy vệ sĩ cũng không biết đang nghĩ cái gì, đột nhiên bắt đầu khuyên chú Giản, cuối cùng chú Giản vẫn để cho Thời Sênh đi vào trong.

Bây giờ điều quan trọng là làm cho thiếu gia ăn cái gì đó.

…

Trong phòng bệnh là một mảnh hỗn loạn, dụng cụ bệnh viện đổ đầy trên mặt đất, chăn mền gối đầu bị ném hết ra bên ngoài giống như

vừa mới phát sinh một trận đánh nhau ở đây vậy, một mùi nồng nặc sặc mũi làm cho người ta khó chịu vô cùng.

Phó Khâm mặc quần áo bệnh nhân, nghiêng người dựa vào đầu giường, một chân cong lên đặt trên giường, tay đặt trên đầu gối, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ làm cho thân ảnh của hắn cũng lờ mờ mịt mù theo.

Một tay khác rủ xuống cạnh giường, máu tươi từ đầu ngón tay hắn từng giọt từng giọt chảy xuống mặt đất.

Hắn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt sương mù dày đặc che phủ, một mảnh tĩnh lặng.

Hình tượng suy sụp đẫm máu.

“Anh muốn chết hay không muốn chết vậy?” Thời Sênh vốn dĩ đang tức giận, nhìn thấy một màn này dường như không suy nghĩ gì hết, trực tiếp mở miệng châm chọc: “Muốn chết thì cứ từ chỗ này nhảy xuống là được rồi, việc gì phải phiền phức như thế?”

Nghe thấy tiếng nói, Phó Khâm động đậy cái cổ cứng ngắc, một lúc sau mới tập trung được nhìn rõ thiếu nữ đang đứng trước mặt mình.

Nhìn Thời Sênh ba giây, hắn đột nhiên đứng lên, chân trần đi ra mở cửa sổ, xoay người trèo lên trên.

“Thiếu gia.” Một đám người từ bên ngoài chạy vào: “Thiếu gia đừng kích động...”

“Cút ra ngoài.” Tiếng nói của Phó Khâm rất nhẹ, bị gió bên ngoài thổi một cái đã bị thổi bay không chịu nổi.

“Có bản lĩnh thì anh nhảy xuống đi!” Thời Sênh tiếp tục xúi giục hắn.

“Cháu gái...” Tiếng nói của chú Giản gọi cô một tiếng rất to, trong ánh mắt đầy sự tức giận, ông muốn để cho cô gái này vào khuyên nhủ thiếu gia chứ không phải là để cho cô vào xúi giục thiếu chủ đi tìm cái chết.

“Thiếu gia!” Chú Giản quay đầu nhìn, trên cửa sổ đã không thấy thân ảnh Phó Khâm đâu nữa, mấy vệ sĩ nhoài người về phía cửa sổ, thần sắc kinh hãi nhìn xuống phía dưới.

Thời Sênh có chút ngẩn người, hắn thật sự nhảy xuống sao...

Mẹ nó chứ, nhân vật phản diện này cũng dễ chết quá đi, bản cô nương có chút không tiếp nhận nổi rồi.

“Sử dụng đạo cụ, ngưng đọng thời gian.” Thời Sênh nghiến răng ken két nói một câu.

Không gian đột nhiên bất động lại, biểu tình của tất cả mọi người đều trong chớp mắt bị dừng hình, thế giới biến thành tĩnh lặng không tiếng động.

Thời Sênh dẫm lên đống bừa bãi trên mặt đất trèo lên một cửa sổ khác, đẩy cửa sổ nhìn xuống phía dưới, Phó Khâm vẫn đang duy trì tư thế nhảy xuống, cách mặt đất vẻn vẹn có mười mấy mét.

Thời Sênh từ trên cửa sổ nhảy xuống, rất nhanh đến bên cạnh Phó Khâm, vội vàng dừng lại bên người hắn, thứ chân cô vừa dẫm lên chính là cái kiếm sắt kia.

Cô mang theo Phó Khâm hạ thấp xuống mấy mét, cách mặt đất một mét mới dừng lại, sau đó đợi đạo cụ mất đi hiệu lực.

3…

2…

1…

Thành phố bất động trong chớp mắt sống lại, thế giới tĩnh lặng bị lấp đầy tiếng ồn ào.

Cuốn vào lực độ chấn động, Thời Sênh ôm lấy Phó Khâm, bị đập xuống mặt đất, tuy rằng đã hoà hoãn lại sức mạnh thế nhưng cô vẫn nghe thấy sau lưng mình răng rắc vang lên tiếng vỡ.

Fuck, cô làm cái chết tiệt gì đây?

Ai mà biết tên tâm thần này lại nhảy xuống chứ?

May mà chỗ này là khu nằm viện, không có ai cả, nếu không còn không biết người khác sẽ loan truyền như thế nào nữa.

“Anh muốn đè chết tôi à?” Thời Sênh nghiến răng ken két lên tiếng.

Phó Khâm không có phải ứng gì, hắn từ từ nhấc người lên, rất tiếc hận nói “Chết không thành công.”

Thời Sênh: “...”

Lẽ ra bản cô nương phải để cho anh chết mới đúng, cứu anh làm cái chó gì?

Mấy người bên trên phòng bệnh chỉ thấy Thời Sênh đột nhiên xuất hiện sau đó cô ôm lấy thiếu gia nhà mình đập xuống đất.

Một đám người vội vã chạy xuống dưới, kiểm tra Phó Khâm mấy lần, xác định là hắn ta không bị làm sao mới có người chú ý đến Thời Sênh đang nằm trên mặt đất.

Thời Sênh được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Tất cả đều là do tự mình làm ra a!

…

Lúc Thời Sênh nằm viện, Phó Khâm vẫn dùng cái chết để đe doạ như cũ, thế nhưng mỗi lần Phó Khâm tìm cái chết thì Hệ thống đều phát nhiệm vụ gửi cho cô.

Tất cả chỉ là chuyện nhỏ như cái hạt vừng, ví dụ…

Kể cho Phó Khâm nghe một câu chuyện cười.

Đưa nước hoa quả cho Phó Khâm.

Cùng Phó Khâm đi kiểm tra.

Thời Sênh cũng coi như là biết vì sao mà quản gia lại nói tính khí của Phó Khâm không tốt rồi.

Cái tên này chỗ nào lúc nào cũng muốn chết thì thôi đi, lại còn lạnh lùng bạo lực, một lời không hợp liền không hé răng.

Xét theo lần thứ hai gặp nhau chẳng vui vẻ gì, chú Giản kỳ thực có chút không ưa Thời Sênh, ấn tượng tốt lần đầu tiên gặp nhau đều biến mất hết.

Cộng thêm việc Thời Sênh xúi giục thiếu gia nhà ông nhảy lầu, cô kỳ lạ đột nhiên xuất hiện bên cạnh thiếu gia, chú Giản cảm thấy bản thân mình không kêu người lôi cô gái đầy điểm đáng nghi này ra bên ngoài đã là kỳ tích rồi.

Cho nên, mỗi lần Thời Sênh muốn gặp Phó Khâm thì quản gia đều đấu trí đấu dũng phòng cô như phòng trộm vậy.

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ mười bốn: Tặng hoa.]

Thời Sênh đang âm thầm nhai răng rắc răng rắc viên thuốc đắng tới mức muốn lấy mạng này.

Y tá nhỏ đến đưa thuốc cho Thời Sênh kia kêu lên một tiếng kinh hồn táng đảm.

Biểu tình của Bắc tiểu thư...

Là muốn giết người sao?

Còn nữa, thuốc không đắng à?

Y tá nhìn thấy Thời Sênh trút căm phẫn vào việc uống thuốc, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi bước vội ra khỏi phòng bệnh, hai người ở hai phòng bệnh này đều là người kỳ quái, một người thì không chịu uống thuốc, một người thì nhai thuốc như nhai kẹo.

Người có tiền bây giờ đúng là càng ngày càng kỳ lạ!

Thời Sênh cầm lấy điện thoại di động, lên trên mạng đặt một bó hoa.

Hoa gì bây giờ?

Tuỳ tiện đi, dù sao cũng không quan trọng.

Lúc Thời Sênh nhận hoa, cả mặt đều đen xì, mẹ nó chứ, sao lại quên mất không nói là không lấy hoa hồng!

Thôi đi, cái tên cả ngày muốn chết này chắc cũng chẳng thèm để ý đến đâu.

Thời Sênh ôm lấy bó hoa hồng lớn, khó khăn bước đến trước cửa phòng bệnh.

Mấy người vệ sĩ lúc đầu không nhìn thấy cô, đang định ngăn lại thì nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sau bó hoa.

“Bắc tiểu thư, cô đây là…?” Định làm gì thế hả? Tặng hoa hồng...

Thời Sênh đảo đảo mắt nhìn mấy người vệ sĩ, không có chú Giản, rồi mới trừng mắt lên với mấy người vệ sĩ kia: “Mở cửa ra, lưng tôi đau.”

Bản cô nương bị thương còn chưa khỏi đâu đó!

Vệ sĩ vội vàng đẩy cửa ra.

Bọn họ thực ra rất nguyện ý nhìn thấy Thời Sênh đến đây tìm thiếu gia nhà bọn họ, chí ít lúc này tuy rằng thiếu gia không nói chuyện nhưng cũng sẽ không nhân lúc bọn họ không chú ý mà chuẩn bị chạy mất hoặc là tìm cái chết.

Phó Khâm cúi đầu xem điện thoại di động, nghe thấy tiếng mở cửa liền vội vàng nằm lên giường, tung chăn trùm qua đỉnh đầu.

Nữ nhân này cả ngày lượn qua lượn lại trước mặt hắn, đúng là phiền

chết đi.

Thời Sênh nếu như biết được cách nghĩ của Phó Khâm, có lẽ sẽ đem cả bó hoa hồng này mà đập vào mặt hắn.

Cho rằng cô muốn lượn qua lượn lại trước mặt hắn hay sao? Tâm thần!

“Phó Khâm, đừng có giả chết.” Thời Sênh đem bó hoa ném lên trên chăn của Phó Khâm, không vui vẻ nói: “Đứng lên nhận hoa.”

Phó Khâm ở trong chăn ngửi thấy hương hoa rất nồng nặc, hắn kéo chăn ra, vừa hay nhìn thấy hoa hồng tươi đẹp.

Hắn ngẩn ra một lát, tầm nhìn từ từ di chuyển lên trên mặt Thời Sênh.

Chương 129: Học sinh cá biệt (10)

Chương 129HỌC SINH CÁ BIỆT (10)

Cô gái dung mạo xinh đẹp, không biết làm sao mà thần tình lại không được tốt, có thể thấy rõ sự bực bội, thế nhưng điều đó lại không ảnh hưởng gì đến vẻ xinh đẹp của cô.

Cô không cần làm gì cả, chỉ cần đứng ở đây thôi là đã toả ra khí chất không lời nào diễn tả được.

Thời Sênh thấy Phó Khâm nhìn tới, cũng không nói gì cả, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Mẹ nó chứ, lần sau sẽ không chơi cái nhiệm vụ liên hoàn này nữa, mệt chết đi được.

Ken két…

Cửa phòng bệnh đóng lại, cả căn phòng tiếp tục chìm vào yên tĩnh.

Phó Khâm từ từ kéo chăn ngồi lên, ôm bó hoa kia lại trước mặt, nhìn bó hoa một lúc.

Lúc chú Giản quay về phòng bệnh nhìn thấy hoa hồng rơi lả tả đầy phòng bệnh. Thiếu gia nhà mình thì dựa vào giường bệnh cúi đầu nghịch điện thoại di động, bên cạnh còn rơi mấy cánh hoa.

Ông ta chỉ ra ngoài mua cơm thôi mà, sao phòng bệnh lại biến thành

cái dáng vẻ này?

“Hoa ở trong phòng là ở đâu ra thế?” Hỏi thiếu gia nhà mình chắc chắn là không được, chú Giản chỉ có thể hỏi mấy vệ sĩ đứng ngoài cửa phòng.

“Bắc tiểu thư đem tới.” Vệ sĩ trả lời thật thà.

Sắc mặt chú Giản lập tức khó coi, tặng hoa hồng, cô ta đang có ý gì? Nhìn trúng thiếu gia hả?

Không được, thiếu gia tuyệt đối không thể ở cạnh nữ sinh này được, bọn họ không hợp nhau.

Ngày hôm đó, chú Giản liền làm thủ tục xuất viện cho Phó Khâm.

Cho nên, mấy ngày sau đó, Thời Sênh không phải nhận nhiệm vụ mục tiêu gì cả. Không có nhiệm vụ, cô hưng phấn vô cùng, lúc xuất viện mới biết Phó Khâm đã sớm xuất viện rồi.

…

Thời Sênh quay về biệt thự liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói cười.

Trong phòng khách, Kỷ Tiểu Ngư ngồi cùng với Bắc Trạch, đối diện là một đôi vợ chồng trung niên trẻ hơn tuổi thực khá nhiều.

Thời Sênh ngẩn ra một lát, từ kỳ ức mà đối chiếu lên hai người kia.

Ông Bắc, bà Bắc.

Bọn họ đã trở về?

Có điều Kỷ Tiểu Ngư...

Thay đổi này cũng thật lớn a!

Khoảng thời gian cô không có ở đây, chắc chắn là Kỷ Tiểu Ngư sống không tồi nhỉ?

Lúc này, trên người Kỷ Tiểu Ngư mặc toàn hàng hiệu, trên cổ trên tay còn đeo đồ trang sức mới, cũng không quên trang điểm nhẹ nhàng, hoá thành bộ dạng xinh đẹp, nụ cười trên mặt nhiều hơn mấy phần tự tin, bộ ngực khẽ ưỡn ra để làm nổi bật sự tồn tại của mình.

Tuy rằng mặc đồ hiệu thế nhưng là khí chất vẫn không theo kịp, nhìn có mấy phần kỳ lạ.

Bắc Trạch nhìn thấy Thời Sênh đầu tiên, hắn từ từ đứng lên, dường như muốn đi về phía Thời Sênh, thế nhưng một giây sau lại cúi người lấy chén nước ở trên bàn: “Uống chút nước đi.”

“Cám ơn.” Sắc mặt Kỷ Tiểu Ngư khẽ đỏ, không tự nhiên nói một câu.

“Đồ ngốc.” Bắc Trạch xoa xoa đầu Kỷ Tiểu Ngư: “Ba mẹ, con đưa Tiểu Ngư đi một vòng.”

“Được, đi đi, lát nữa là ăn cơm rồi.” Bà Bắc cười gật đầu, dường như rất yêu thích Kỷ Tiểu Ngư.

Đợi sau khi Bắc Trạch đi rồi, Thời Sênh mới tiến vào, ông bà Bắc đối với việc Thời Sênh quay về cũng chỉ hỏi đơn giản mấy câu, thái độ miễn cưỡng cho có.

Lúc cô nằm viện có gọi điện thoại về nhà, thế nhưng thái độ của bọn

họ qua loa như vậy đủ để cho Thời Sênh thể nghiệm được nguyên chủ đã sống ở đây như thế nào?

Bị xem nhẹ thế này, trong lòng còn có tình cảm không thể nói, nguyên chủ cứ cho là bị hoá đen thành BOSS cũng không kỳ quái.

Thời Sênh quay về phòng thay bộ quần áo khác, lúc ăn cơm, chú Hà đến gọi cô, vốn dĩ cô không muốn xuống, thế nhưng nghĩ lại một chút, nữ chủ đang ở đây, dù thế nào cũng phải xuống dưới xem chứ.

Bữa trưa chuẩn bị rất phong phú, lúc Thời Sênh xuống, tất cả mọi người đã bắt đầu ăn rồi.

“Tiểu Chỉ, cô ở nhà à?” Kỷ Tiểu Ngư nhìn thấy Thời Sênh thì lộ ra biểu tình kinh ngạc: “Xin lỗi nhé, Tiểu Chỉ, tôi không biết là cô ở nhà, không đợi cô xuống...”

Thời Sênh kéo ghế, quét ánh mắt nhìn Kỷ Tiểu Ngư, không nói lời nào, ngồi xuống, cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm.

Kỷ Tiểu Ngư nhìn Thời Sênh khó xử.

“Bắc Chỉ, sao lại không biết lễ phép thế hả?” Bà Bắc khẽ tức giận trừng mắt nhìn Thời Sênh một cái.

“Không sao đâu Tiểu Ngư, mau ăn đi.”

Kỷ Tiểu Ngư cười cười với bà Bắc, bắt đầu ăn cơm.

Thời Sênh chỉ là nhìn cô ta một cái, sau đó lại cúi đầu ăn đồ ăn của mình. Động tác của cô như mây bay nước chảy, khí chất tao nhã tự thành. Kỷ Tiểu Ngư lại có chút cứng nhắc, cô ta muốn học làm thiên kim quý tộc, thế nhưng cô ta lại chưa trải qua rèn luyện nên có vẻ vẽ

hổ không thành lại thành chó.

Bắc Trạch nhìn động tác của Kỷ Tiểu Ngư, khe khẽ nhíu mày. Kỷ Tiểu Ngư cũng có chút gấp, bọn họ làm nhìn có vẻ đơn giản mà tại sao mình làm lại khó như thế?

Ăn cơm xong, bà Bắc dẫn Kỷ Tiểu Ngư đi, ông Bắc cũng có việc phải làm, chỉ còn lại Bắc Trạch và Thời Sênh.

Thời Sênh uống trà, ánh mắt luôn nhìn vào điện thoại di động, đối với việc Bắc Trạch luôn ngồi đối diện không chịu đi, đáy lòng cũng có chút nghi hoặc.

“Bắc Chỉ.” Hắn đột nhiên gọi cô một tiếng.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu ra sao cả.

Nam chủ đại nhân muốn làm gì thế?

Bắc Trạch nhìn Thời Sênh nửa ngày mới không nhịn được mà hỏi một câu: “Em không có gì muốn nói à?”

“Nói cái gì?” Bản cô nương lẽ nào phải nói chúc mừng? Quan hệ của bọn họ không tốt như thế, nói cái này làm cái gì?

Bắc Trạch đột nhiên tức giận, sắc mặt âm u bỏ đi.

Thời Sênh: “...”

Không phải là nam chủ đại nhân mặt rất dày sao?

Ông bà Bắc chỉ ở nhà có hai ngày, thời gian này Kỷ Tiểu Ngư cũng ở Bắc gia, lúc nào cũng lóng nga lóng ngóng nhưng ông bà Bắc lại coi

như không thấy, lúc đi còn bảo Kỷ Tiểu Ngư ở lại Bắc gia.

Kỷ Tiểu Ngư đương nhiên là nửa phần từ chối, nửa phần đồng ý đầy khó xử rồi.

Lần nữa tiến vào Bắc gia, Kỷ Tiểu Ngư lại không muốn ở tầng ba mà muốn lên tầng bốn của Bắc Trạch ở.

Ai mà biết được Bắc Trạch lại cự tuyệt làm cho Kỷ Tiểu Ngư vừa khó xử vừa tủi thân, sau cùng vẫn phải về căn phòng cũ.

…

Hôm sau, sáng sớm…

“Tiểu Chỉ, đợi tôi với.” Kỷ Tiểu Ngư chạy từ biệt thự ra: “Tiểu Chỉ, cùng nhau đi học nhé?”

“Đi xe của Bắc Trạch đi.” Thời Sênh liếc Kỷ Tiểu Ngư một cái.

Nữ chủ không có chuyện gì chạy đến đây trêu chọc bản cô nương làm cái gì?

“Trạch nói hôm nay có việc, bảo tôi đi xe của cô.” Kỷ Tiểu Ngư khí thế vừa đủ, lúc nói chuyện cái cằm cũng khe khẽ hếch lên.

Bây giờ cô ta cũng là người có tiền rồi, không cần phải thấp hèn hạ khí thế nữa.

“ A, vậy tôi cự tuyệt.” Thời Sênh kéo cửa xe vào, “rầm” một tiếng đóng cửa xe lại, tài xế lập tức khởi động xe chạy đi.

Mặt Kỷ Tiểu Ngư vô cùng khó ngửi, sắc mặt khó chịu nhìn chằm

chằm về phía chiếc xe.

Trước đây coi thường thì cũng thôi đi, bây giờ cô ta cũng là người có tiền rồi lại vẫn dám coi thường cô ta như thế.

Kỷ Tiểu Ngư nắm chặt tay lại, quay người đi tìm quản gia bảo chuẩn bị cho mình một chiếc xe.

Trước đây cô ta là người giúp việc, nhưng bây giờ cô ta lại là khách ở đây.

Lúc Kỷ Tiểu Ngư đến trường, vừa hay nhìn thấy Thời Sênh đi cùng với một thiếu niên vào trường, thiếu niên đó...

Nói thế nào nhỉ?

Cảm thấy vô cùng đẹp trai.

So với Bắc Trạch còn đẹp trai hơn.

Sau lưng hắn còn có mấy vệ sĩ áo đen đi theo, duy trì cự ly nhất định với hai người họ, bên cạnh thiếu niên còn có một con chó rất to đi cùng.

Người xung quanh ào ào cách xa bọn họ ra, thế nên bọn họ đặc biệt nổi bật, khiến người khác chú ý.

Kỷ Tiểu Ngư từ đám nói chuyện bên cạnh nghe thấy tên của thiếu niên đó.

Phó Khâm.

Chính là Phó Khâm vô cùng thần bí mà trong trường đồn đại đó.

Chương 130: Học sinh cá biệt (11)

Chương 130HỌC SINH CÁ BIỆT (11)

"Phó Khâm, anh nói một tiếng thì chết à?" Nước bọt Thời Sênh sắp khô cả rồi mà Phó Khâm vẫn không hé răng nửa lời, cô lập tức tức giận.

Vừa mới sáng sớm đã đến hành hạ bản cô nương rồi.

Bước chân Phó Khâm khẽ dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, giữa trán xẹt qua một tia không kiên nhẫn, tay đút trong túi quần giơ đến trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh vội vàng đưa đồ ăn sáng vào trong tay hắn.

Hắn nhìn nhìn đồ ăn sáng, lúc Thời Sênh đang nhìn chăm chú, vẻ mặt bình tĩnh ném xuống mặt đất: "Không thích."

Thời Sênh: "..."

Hệ thống, mi đừng có ngăn bà đây, bà phải chém chết hắn.

Trước nay chưa từng gặp qua BOSS phản diện nào có tính cách tồi tệ thế này.

Sáng sớm phải chạy nửa thành phố để mua đồ ăn sáng, lại bị lãng phí như vậy, từ trước đến nay chưa từng có ai được cô hầu hạ như thế cả.

Mấy vệ sĩ đều cảm nhận được sát khí, vội vàng đi lên an ủi Thời Sênh: “Bắc tiểu thư, bình tĩnh, hôm nay tâm tình thiếu gia không được tốt lắm, tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi cô, cô ngàn vạn lần đừng tức giận, bình tĩnh, phải bình tĩnh.”

Bình tĩnh.

Bình tĩnh cái rắm!

Hôm nay bà đây phải giết chết hắn, vì dân trừ hại mới được.

“Mau đưa thiếu gia đi!”

“Bắc tiểu thư, đừng kích động.”

Thời Sênh bị người ngăn lại, Phó Khâm thì được người ta lôi đi.

“Bắc tiểu thư, cô đừng tính toán với thiếu gia, thiếu gia cậu ấy... Aizz, thiếu gia cũng không dễ dàng gì.” Vệ sĩ đứng chắn Thời Sênh vẻ mặt không biết làm sao.

“Vậy tôi thì dễ dàng lắm sao?” Có thể được bà đây hầu hạ là phúc tu mấy đời, lại còn không biết quý trọng.

Vệ sĩ vội vàng thuận theo: “Bắc tiểu thư cũng không dễ dàng gì, thế nhưng bây giờ cũng chỉ có cô mới có thể khiến cho thiếu gia ăn chút gì đó, chúng tôi cho dù là lấy cái chết ra ép thì thiếu gia cũng chẳng thèm nhìn đến.”

“Hắn muốn chết thì cứ để cho hắn chết đi, sống làm cái gì, lãng phí không khí.”

Vệ sĩ: “...”

Nếu đã muốn thiếu gia chết như thế, cô còn ở bên cạnh thiếu gia làm cái gì?

…

Thời Sênh bị Phó Khâm làm cho tức giận không nhẹ, cả ngày đều nóng nảy bực bội, mấy lần Lâm Nhân tìm cô nói chuyện đều bị cô một từ chặn lại hoàn toàn không nói được nữa.

“Hôm nay học đến chỗ này thôi, tuần sau đến núi Thiếu Dương tiến hành hoạt động ngoài trời.” Lời của giáo viên vừa nói ra, cả lớp học đều ầm ầm lên như cái chợ vỡ.

“Lại là núi Thiếu Dương, chẳng có chút mới mẻ nào cả.”

“Thầy giáo, có thể đổi chỗ khác hay không, chúng em đã đi ba năm liền rồi, núi Thiếu Dương có bao nhiêu cái cây em đều biết hết.” Thầy giáo trừng mắt nhìn học sinh kia một cái: “Núi Thiếu Dương có bao nhiêu cây em nói thử xem, nói không đúng lần này sẽ cho em đi đếm cây.”

Bạn học kia oán hận không dám hé răng nữa.

Thầy giáo hắng hắng cuống họng: “Năm nay các em là năm ba cao trung rồi, học trưởng nên dẫn dắt mấy em học sinh năm nhất nữa, lát nữa ban cán bộ lớp đến phòng của tôi để họp. Được rồi, tan học.”

Thời Sênh dường như đang suy nghĩ điều gì, nhìn mọi người thảo luận trên lớp.

Núi Thiếu Dương, trong cốt truyện, có một sự cố phát sinh ở đây.

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ mười bảy: Làm cho Phó Khâm tới núi Thiếu Dương]

Thời Sênh: “...”

Đưa hắn ta đi làm cái gì? Tự sát à?

Ở chỗ đó giết người ném xác có lẽ là không bị phát hiện đâu nhỉ?

Núi Thiếu Dương không phải là một ngọn núi mà là mấy ngọn núi nối thành một vùng.

Thế nhưng chỉ có hai ngọn núi được khai thác thôi, mấy ngọn núi phía sau vẫn chưa bị khai phá, mà ở đó có hai đỉnh núi hình thành lên khe rãnh rất sâu, đúng là một chỗ tốt để ném xác.

…

Bởi vì nhà trường tổ chức đi núi Thiếu Dương cho nên mấy ngày sau tiết học đều không nhiều, học sinh cũng có thể tự do ra vào trường học, đi mua những thứ đồ cần thiết.

Trước khi Thời Sênh đi mua đồ thì còn phải đi thu phục cái tên tính khí thất thường lạnh lùng Phó Khâm kia.

Thông qua vệ sĩ, Thời Sênh tìm được Phó Khâm mà không tốn chút sức lực nào.

Hắn ngồi bên cạnh cái hồ nhân tạo của trường học, Trường Sinh nằm bên chân hắn, cảm nhận được có người qua đây liền gầm gừ phát ra tiếng cảnh cáo trong cổ họng.

Phó Khâm sờ sờ đầu Trường Sinh, không cần nhìn cũng biết là ai đến.

Trừ cô ra, làm gì có ai biết hắn đang ở chỗ này?

Thời Sênh không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Phó Khâm: “Tuần sau cùng tôi đi đến núi Thiếu Dương.”

“Không...”

“Tôi dẫn anh đi chết.” Trước khi Phó Khâm cự tuyệt, Thời Sênh đã đánh trả trước.

Không phải là muốn chết sao? Bà đây dẫn mi đi chết.

Phó Khâm trầm mặc một lát, ánh mắt hắn luôn nhìn Thời Sênh.

Trước đây hắn cảm thấy cô gái này rất phiền phức, cứ lượn đi lượn lại trước mặt mình suốt, không cho cô lượn lờ thì cô sẽ dùng bạo lực uy hiếp, hoàn toàn không giống con gái chút nào.

Thế nhưng mấy lần sau đó, dù hắn làm khó dễ như thế nào, cho dù cô rất tức giận cũng sẽ đạt được mục đích rồi sau đó mới rời đi.

Hắn rất hoài nghi cô là do chú Giản dùng tiền mua chuộc, nếu không vì sao mấy người chú Giản lại để mặc cho cô lượn đi lượn lại trước mặt mình như thế? Cho nên, sau đó hắn càng thêm gây khó dễ cho cô, muốn xem xem cô rốt cuộc cô vì tiền mà kiên trì được bao nhiêu lâu, thế nhưng hắn đã xem nhẹ cô gái này rồi...

Nếu như chú Giản biết được cách nghĩ của Phó Khâm nhất định là sẽ gào to kêu oan, ông ta ngàn phòng vạn phòng, thế nhưng không phòng được nội bộ có kẻ phản bội a!

“Được.” Lúc Thời Sênh đợi đến mức không kiên trì nổi nữa thì Phó Khâm mở miệng ngọc.

Lấy được đáp án rồi, Thời Sênh lập tức rời đi, cô một khắc cũng không muốn lưu lại thêm với cái người này, cô sợ mình không nhịn được mà bẻ hắn răng rắc.

Tử khí trên người hắn quá nhiều khiến cho người ta muốn bóp chết hắn.

…

Thực ra Thời Sênh không có bao nhiêu thứ cần mua, thế nhưng em gái Lâm Nhân đó lại kéo Thời Sênh đi ra cửa hàng, nói là kết hợp làm việc và nghỉ ngơi.

Kiểu kết hợp làm việc và nghỉ ngơi kỳ lạ kia của Thời Sênh, em gái Lâm Nhân không dám khen tặng.

“Cái này đẹp không?”

“Đẹp.”

“Cái này thì sao?”

“Đẹp.”

Lâm Nhân nhụt chí đem đống quần áo ném lên ghế sô pha: “Sao mà cậu giống hệt như ba tớ thế, cùng ba đi dạo phố, hỏi ông cái gì cũng đều nói đẹp. Bắc Chỉ, cậu là con gái đó, có thể giống con gái chút hay không?”

Thời Sênh ngẩng đầu, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ quái, giơ tay kéo Lâm Nhân đến bên cạnh mình, tay phải ôm lấy hông cô, ta kia đặt lên cằm cô, khe khẽ cao giọng: “Cậu lớn lên xinh đẹp như thế này, mặc cái gì cũng đều đẹp hết.”

Lâm Nhân từ từ không có phản ứng.

Cô đang bị chọc ghẹo sao?

Sao lại đột nhiên cảm thấy Bắc Chỉ lớn lên có chút khí phách thế?

Tốc độ tim đập càng lúc càng nhanh.

Sắc mặt Lâm Nhân đột nhiên đỏ bừng, giãy ra khỏi lòng Thời Sênh, ôm lấy quần áo chân nam đá chân xiêu đi về phía tính tiền: “Cái này... chỗ này, đều lấy hết.”

Thanh toán xong rồi, sắc mặt Lâm Nhân vẫn có chút đỏ như cũ, Thời Sênh thì như chẳng có việc gì, đi sau cô, tâm tư cũng vô cùng bình thường. Lâm Nhân rất ít khi nhìn thấy cô bạn tươi tắn giao lưu với người khác thế này.

Rất nhiều lúc đều là bộ dạng lạnh nhạt hờ hững, thỉnh thoảng lộ ra biểu tình, hoặc là châm biếm hoặc là khinh bỉ, toàn thân đều mang theo gai nhọn khiến cho người ta nhìn mà khiếp sợ.

Mình có thể nhìn thấy bộ mặt này của cô ấy, có phải là biểu đạt trong lòng cô ấy đã coi mình là bạn rồi hay không?

“Ây, còn phải mua lều bạt nữa. Tiểu Chỉ, cậu có lều không? Cái của tớ năm ngoái bị hỏng mất rồi, phải mua mới một cái khác.” Xưng hô của Lâm Nhân đã từ Bắc Chỉ biến thành Tiểu Chỉ.

“Không có.” Thời Sênh thuận miệng đáp một tiếng, ánh mắt rơi vào cửa hàng đối diện.

“Vậy chúng ta đi mua đi.” Lâm Nhân nhìn xung quanh: “Ở trước mặt, chúng ta từ bên đó đi lên... Tiểu Chỉ, cậu nhìn cái gì thế?” Lâm Nhân thuận theo tầm mắt của Thời Sênh nhìn qua, vừa hay nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc trong một cửa hàng thể thao.

Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, hỗn loạn di chuyển tầm nhìn.

Chương 131: Học sinh cá biệt (12)

Chương 131HỌC SINH CÁ BIỆT (12)

Kỷ Tiểu Ngư và Bắc Trạch đang mua quần áo thể thao. Kỷ Tiểu Ngư chọn hai bộ quần áo tình nhân, hai người thay xong rồi mới ra ngoài, Kỷ Tiểu Ngư khoác tay Bắc Trạch, nhìn vô cùng vui vẻ.

“Tiểu Chỉ.” Ánh mắt sắc bén của Kỷ Tiểu Ngư nhì thấy Thời Sênh đang đứng dưới mái hiên, cô ta lập tức kéo Bắc Trạch qua đó. “Tiểu Chỉ, cô cũng đi dạo cửa hàng sao? Hôm nay vốn dĩ muốn gọi cô đi cùng, nhưng mà Trạch nói...” Kỷ Tiểu Ngư ngại ngùng nhả ra mấy chữ, lộ ra vẻ xinh đẹp đáng yêu: “Không ngờ là bọn tôi lại gặp cô ở đây, không bằng cùng nhau ăn cơm đi?”

“Tiểu Chỉ... chúng ta vẫn còn nhiều thứ phải mua lắm, đi, không thể cùng Bắc thiếu ăn cơm được.” Lâm Nhân kéo kéo tay Thời Sênh, nhỏ giọng nói.

“Không sao đâu, đến lúc đó có thể để Trạch giúp mọi người.” Kỷ Tiểu Ngư cười nói, đáy mắt có một tia khoe khoang.

Lúc trước, người trong trường học đều ghép Bắc Trạch và Lâm Nhân thành một đôi, cảm thấy bọn họ mới là một đôi trời đất tạo nên, bây giờ người Bắc Trạch thích lại là cô ta rồi.

“Không muốn ăn cơm cùng người mình không thích.” Thời Sênh nhàn nhạt nói.

Kỷ Tiểu Ngư há miệng nhỏ ra, dường như là bị doạ đến, một lúc sau mới mang bộ mặt buồn rầu hỏi: “Tiểu Chỉ... cô không thích tôi sao? Nếu có chỗ nào làm chưa tốt, tôi có thể thay đổi.”

Bắc Trạch cũng nhìn về phía Thời Sênh, cơ hồ như rất để ý đến đáp án này.

“Chỗ nào cũng không thích hết...” Thời Sênh đang định nói thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

“Bắc tiểu thư, Bắc tiểu thư, có phải là cô không, tốt quá rồi… Tôi ở tầng năm, cô ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy tôi, thiếu gia đang làm loạn ở đây, có thể phiền cô lên đây một chút không?”

“Tôi đâu phải là bảo mẫu của hắn.” Thời Sênh nghĩ cũng không thèm nghĩ liền ngắt điện thoại.

Bên kia không chết tâm, lại gọi tiếp.

Thời Sênh liền tắt máy.

“Đi thôi...” Thời Sênh nhìn về Lâm Nhân, cô cũng không muốn đợi lát nữa mấy tên vệ sĩ đó chạy xuống đây bắt người.

“Tiểu Chỉ...” Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên bắt lấy Thời Sênh: “Tôi biết tôi có thể có rất nhiều chỗ làm chưa được tốt, thế nhưng tôi sẽ học mà, sau này còn cần cô chỉ giáo nhiều nhiều hơn nữa.”

“Buông tay.”

“Tiểu Chỉ, tôi...”

Ánh mắt Thời Sênh đã nhìn thấy mấy vệ sĩ từ thang máy chạy như

bay xuống, cô thuận thế đấy Kỷ Tiểu Ngư ra, vì hơi dùng sức nên làm cho Kỷ Tiểu Ngư ngã xuống mặt đất.

“A!” Kỷ Tiểu Ngư đau đớn kêu lên.

“Bắc Chỉ.” Bắc Trạch quát lên, mau chóng đỡ Kỷ Tiểu Ngư từ trên mặt đất đứng lên: “Có bị đau chỗ nào không?”

Kỷ Tiểu Ngư nhìn mắt cá chân, trên trán đầy mồ hôi lạnh: “Có thể là bị trật chân rồi, không trở ngại gì, anh đừng trách Tiểu Chỉ.”

“Bắc Chỉ, em đứng lại cho anh.” Nhìn thấy Thời Sênh muốn đi, Bắc Trạch lại lần nữa quát lên, thanh âm rất lớn, người xung quanh đều nhìn qua bên này.

Một vệ sĩ khác cũng chạy đến, chặn lấy đường rút lui của Thời Sênh.

“Bắc tiểu thư, cô giúp tôi đi mà, cùng chúng tôi đi lên trên một chuyến.” Vệ sĩ không kìm được mà vây lấy Thời Sênh phân trần.

Lâm Nhân kỳ lạ nhìn mấy vệ sĩ kia một cái, đây không phải là mấy vệ sĩ của Phó Khâm sao?

Thời Sênh buồn bực cau mày, lại thấy Bắc Trạch và Kỷ Tiểu Ngư nhìn qua bên này, liền quyết định đi xem tên BOSS phản diện muốn chết kia thế nào.

Kỷ Tiểu Ngư đã thay đổi tới mức khiến cho cô có chút không thích ứng.

…

Tầng năm, mấy nhân viên bán hàng đang co lại vào một góc, mặt đất

bừa bãi, các loại quần áo đều bị ném hết ra ngoài, mà trong cái đống lộn xộn này có một thiếu niên đang ngồi.

Bên cạnh thiếu niên còn có hai vệ sĩ mặc áo đen đang đứng, đang dùng lời lẽ ngon ngọt để khuyên nhủ, thế nhưng thiếu niên kia vẫn không động đậy gì, cúi đầu, tầm mắt nhìn xuống mặt đất.

Hai vệ sĩ kia không biết làm thế nào cả, thiếu gia đi đến chỗ này đột nhiên tức giận, doạ cho nhân viên cửa tiệm người ta suýt nữa thì báo cảnh sát.

Gần đây tính khí của thiếu gia càng lúc càng không ổn định, nói phát là phát, không có dấu hiệu gì hết, mà lại còn không ăn gì cả, nếu không phải là quản gia cho người ấn thiếu gia xuống cho uống thuốc dinh dưỡng, sợ là thiếu gia đã sớm không còn nữa rồi.

“Bắc tiểu thư.” Hai vệ sĩ đang vắt óc suy nghĩ khuyên nhủ Phó Khâm, liếc thấy Thời Sênh đi vào, mặt mày liền vui vẻ, nhường đường cho cô.

“Hắn làm sao thế?” Đang yên đang lành chạy tới cửa tiệm nhà người ta mà phát hoả, bệnh tình nguy kịch vô phương cứu chữa rồi à?

Vệ sĩ nói qua sự tình một lượt.

Chính là đi tới đi lui, Phó Khâm đột nhiên không đi nữa, sau đó tiếp tục đi vào đây ngồi, có khuyên thế nào cũng không chịu đi. Bọn họ muốn cưỡng ép đưa đi, hắn liền bắt đầu đập đồ, mớ hỗn độn trong cửa hàng này đều là do hắn làm ra.

Thời Sênh bước mấy bước qua, Phó Khâm từ từ quay đầu qua nhìn, ánh mắt có thứ gì đảo qua, tiếp đó là cổ của hắn bị đau, trước mắt rơi vào một mảnh tối tăm.

Mấy vệ sĩ giương mắt đờ đẫn: “...”

Như thế này cũng quá là đơn giản và thô bạo rồi!

“Cần mấy người để làm gì chứ?” Thời Sênh đỡ Phó Khâm: “Nhìn tôi làm cái gì, không cần thiếu gia nhà mấy người nữa sao? Không cần là tôi ném đi đó.”

Mấy vệ sĩ đang sốc bị câu này của Thời Sênh làm cho giật mình, tất cả xông lên bảo vệ lấy thiếu gia nhà họ.

Bắc tiểu thư nói ném thì thật sự là có khả năng ném thật.

“Cám ơn Bắc tiểu thư.”

Vệ sĩ đại diện rất khách khí cám ơn Thời Sênh. Bọn họ không phải Bắc tiểu thư, nào có dám động thủ với Phó Khâm, hôm nay nếu như không có Bắc tiểu thư ở đây, có lẽ bọn họ phải đợi chú Giản đến, mà chú Giản có đến cũng chưa chắc đã có cách gì.

Nếu như bọn họ dùng bạo lực, thiếu gia tỉnh lại rồi thì chỉ có chờ chết thôi!

“Không có việc gì thì đừng có thả ra ngoài.” Thả ra ngoài chính là hại người đó.

Mấy vệ sĩ: “...”

Đây nào có phải là vấn đề bọn họ thả ra ngoài chứ.

Giải quyết xong Phó Khâm, lúc Thời Sênh ra ngoài,trong đám người vây lấy xem có cả Bắc Trạch và Kỷ Tiểu Ngư.

Sắc mặt Bắc Trạch không quá tốt, cũng không biết là có phải vừa rồi bị tức giận hay không, Kỷ Tiểu Ngư hiếu kỳ đi vào bên trong xem.

“Tiểu Chỉ... cậu quen Phó thiếu hả?” Vẻ mặt Lâm Nhân hiếu kỳ, cũng không còn sự sa sút ban nãy, ngược lại vô cùng lo lắng: “Ban nãy cậu lại đánh ngất Phó thiếu, đợi hắn tỉnh lại nói không chừng sẽ tìm cậu gây phiền phức đó.”

“Hắn dám.” Thời Sênh nghiến răng ken két.

Lâm San bị bộ dạng hung dữ của Thời Sênh doạ đến, mãi mà không nói được lời nào.

…

Quay về biệt thự, Thời Sênh bị Bắc Trạch chặn lại. “Sao em và Phó Khâm lại quen nhau?” Bắc Trạch trực tiếp hỏi.

Thời Sênh vẻ mặt ù ù cạc cạc: “Liên quan gì đến anh?”

“Anh vẫn là anh trai của em đó.” Bắc Trạch đặc biệt nhấn mạnh hai chữ anh trai này, giống như đang nhắc nhở Thời Sênh, lại giống như đang nhắc nhở chính mình.

“Như thế thì đã sao, cứ cho là anh trai của em cũng quản cả việc em qua lại với ai, em quen biết ai sao?” Thời Sênh bất động thanh sắc quan sát Bắc Trạch.

Đây là nam chính, không phải là người mà nguyên chủ thích sao?

Thời Sênh đảo đảo mắt, đột nhiên bước lên phía trước một bước, giơ tay ấn vào ngực Bắc Trạch, âm thanh du dương trong vắt: “Anh

trai, anh đang nghĩ gì thế?”

Ngăn cách một lớp vải, cô có thể cảm nhận được trái tim kia của Bắc Trạch đột nhiên đập nhanh không ít, cả người đều cứng ngắc lại, cái cằm bạnh ra.

Thời Sênh thu tay lại, trên mặt nhuộm một tầng ưu tư không thể nói ra được: “Đáng tiếc a, muộn rồi.”

Người con gái tên là Bắc Chỉ kia, chết rồi.

Cũng sẽ không biết được, người mà cô thích cũng đã từng thích cô.

“Vẫn chưa muộn.” Bắc Trạch ma xui quỷ khiến thế nào lại mở miệng.

Thời Sênh nhìn hắn một cái, khe khẽ lắc đầu, mặt lộ ra tia cười: “Muộn rồi.”

Chương 132: Học sinh cá biệt (13)

Chương 132HỌC SINH CÁ BIỆT (13)

Thời Sênh đứng bên ngoài xe gọi điện thoại cho Phó Khâm, vừa đổ chuông liền bị Phó Khâm tắt máy, sau đó hắn còn tắt luôn cả điện thoại.

Thời Sênh giơ điện thoại di động lên, biểu tình trên mặt biến đổi rất nhanh.

Chết thật là quá dễ dàng cho hắn rồi.

Cô phải khiến cho hắn sống không bằng chết.

Thời Sênh đổi số điện thoại khác, gọi cho vệ sĩ của Phó Khâm.

Lần này rất nhanh đã kết nối.

“Phó Khâm đâu? Không phải là hắn muốn chết sao? Vé xe đã đặt xong rồi còn muốn hối hận à? Nói với hắn, không tiếp nhận trả vé, bảo hắn mau chóng qua đây chết.”

“Bắc tiểu thư, cô muốn đưa thiếu gia đi đến chỗ nào?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của chú Giản.

Thời Sênh ngẩn ra một lát, nhìn nhìn ghi chú trên màn hình, không sai, là số điện thoại của vệ sĩ mà, sao lão quản gia này lại bắt máy chứ?

“Đi núi Thiếu Dương.” Thời Sênh thật thà trả lời.

“Đi làm gì?”

“Ngắm sao, ngắm trăng, nói chuyện nhân sinh.” Thời Sênh thuận miệng đáp bừa.

Chú Giản vẫn chưa trả lời, bên đó đã truyền đến một trận tạp âm, tiếp theo đó cô nghe thấy tiếng Phó Khâm truyền đến trong điện thoại, rất đơn giản ngắn gọn, hai chữ: “cổng trường”.

Fuck!

Thời Sênh đen mặt nhét điện thoại di động vào trong túi, nói với thầy giáo quản lớp dừng lại ở cổng trường đợi một lát.

Kiểm tra số người xong, xe bus từ từ chạy đến cổng trường. Thời Sênh ngồi trong xe, lúc dừng lại ở cổng trường, mọi người có chút không hiểu, lại nhìn thấy Thời Sênh ngồi ở hàng ghế trước đứng lên xuống xe.

“Hình như là Phó thiếu?”

“Ở đâu hả?”

Người trên xe lập tức kích động, ào ào nhìn về một bên xe.

Một mình Phó Khâm đứng dưới một gốc cây lớn ngoài cổng trường.

Thiếu niên mặc áo trắng, vẻ mặt phong thần tuấn lãng. Gió hơi se lạnh, ánh mặt trời loang lổ, tháng năm trong nháy mắt như ngừng lại, thiếu niên đứng đó như một bức tranh đẹp tuyệt vời.

“Thật sự là Phó thiếu, Phó thiếu cũng muốn đi sao? Trường Sinh không ở đây à?”

“Không nhìn thấy, chỉ thấy một mình Phó thiếu thôi... Quan hệ giữa Bắc Chỉ và Phó thiếu từ lúc nào lại tốt như thế?”

Bắc Chỉ dẫn Phó Khâm lên xe, trên xe lập tức lặng ngắt như tờ, không ít người nhìn quanh sau lưng Phó Khâm, xác định là không nhìn thấy dáng người to lớn của Trường Sinh đâu, cả tập thể mới thở phào nhẹ nhõm.

Con gia hoả Trường Sinh đó nhìn thôi là đã thấy sợ rồi.

Phó Khâm cũng là học sinh năm ba cao trung, thầy giáo đương nhiên là biết, nhìn thấy hắn lên xe cũng không nói gì cả, để cho xe khởi động lại.

Đợi đến núi Thiếu Dương rồi, người trong mấy xe khác cũng nhìn thấy Phó Khâm, rào rào nhìn về phía bên này.

Bắc Trạch nhìn thấy Phó Khâm và Bắc Chỉ đứng cạnh nhau, cả người đều âm u đi.

“Bây giờ tiến hành phân tổ, các bạn học khối lớn phải chiếu cố đến các bạn học khối thấp hơn, những bạn học phân thành một tổ thì tự động xếp thành hàng.” Thầy giáo cầm lấy cái loa hô to một tiếng.

Sau đó các lớp bắt đầu phân tổ.

Vì đơn vị là lớp dẫn đến nhiều bạn cùng lớp ở cùng một tổ.

Số người của một lớp cũng không nhiều, lớp nhiều nhất cũng chỉ có

ba mươi người, cho nên một hàng ngũ kỳ thực cũng chỉ có năm sáu mươi người.

Bởi vì để tăng thêm chỗ tình cảm cho nam nữ chính, lớp của nam nữ chính đương nhiên sẽ được phân vào một chỗ.

Bây giờ Thời Sênh nhìn Bắc Trạch lại thấy có chút đồng tình rồi.

Trước đây, cô luôn cảm thấy Bắc Trạch không hiểu gì cả mà mắng cô, não có bệnh, hoá ra là vì thích nguyên chủ.

Trong tình tiết câu chuyện không hề nhắc đến điểm này, thế nhưng tỉ mỉ nhìn vào tình tiết câu chuyện sẽ phát hiện ra tác giả miêu tả không rõ ràng về ánh mắt phức tạp mà Bắc Trạch nhìn Bắc Chỉ.

Tác giả đại khái là muốn đến sau đó mới viết kỳ thực là Bắc Trạch cũng thích Bắc Chỉ, nhưng mà lại lạm dụng nam nữ chính quá đà nên là viết hỏng mất rồi, đầu mối đó không còn kịp dùng đến nữa.

Mà không có việc tìm cái chết của nguyên chủ cũng sẽ không mò ra được việc trong lòng Bắc Trạch thích Bắc Chỉ. Cho nên, bây giờ hình như cô không cần phải làm gì cả, việc này sẽ làm cho CP kia nhanh chóng sụp đổ thôi.

Phân tổ xong, nhiệm vụ đầu tiên chính là leo núi, đội nào leo lên núi đầu tiên sẽ có được bữa tối phong phú.

Núi Thiếu Dương có mấy con đường đều có thể lên núi, con đường đi thì mỗi đội có thể tự mình lựa chọn, địa điểm tập hợp cuối cùng là villa nghỉ dưỡng trên đỉnh núi.

Lớp của Thời Sênh chọn con đường không dễ đi chút nào, thế nhưng lộ trình có vẻ ngắn nhất.

Vừa bắt đầu mấy người này còn có thể kiên trì được, thế nhưng rất nhanh liền khóc cha gọi mẹ, náo hết cả lên.

Thời Sênh và Phó Khâm rớt lại sau cùng, thể lực của Phó Khâm dường như có chút không chống đỡ nổi, sắc mặt trắng bệch, đi vô cùng chậm.

Thời Sênh vì phối hợp với hắn cũng chỉ có thể phanh lại tốc độ.

Bắc Trạch và Kỷ Tiểu Ngư cũng không biết là rớt lại phía sau từ lúc nào, chỉ cách bọn họ có mấy mét.

Thời Sênh có thể nghe thấy tiếng nói chuyện làm nũng của Kỷ Tiểu Ngư: “Trạch, chúng ta nghỉ một lát đi.” Kỷ Tiểu Ngư thở gấp, dùng tay quạt gió.

Bắc Trạch quay đầu nhìn Thời Sênh một cái, khe khẽ gật đầu.

Kỷ Tiểu Ngư lập tức lấy chai nước từ ba lô sau lưng ra, mở ra rồi đưa cho Bắc Trạch: “Trạch, uống nước đi.”

Phó Khâm ngẩng đầu nhìn về phía Kỷ Tiểu Ngư, Kỷ Tiểu Ngư cũng vừa hay nhìn thấy Phó Khâm nhìn mình, cô ta lập tức cười rộ lên: “Phó Khâm học trưởng uống nước không?”

Phó Khâm cau mày lại, quay đầu đi không quan tâm đến Kỷ Tiểu Ngư.

Kỷ Tiểu Ngư khó xử sờ sờ tai, có chút vô tội nhìn Bắc Trạch: “Tiểu Chỉ không mang theo gì cả, chúng ta phải ở lại trên đỉnh núi mấy ngày, cô ấy phải làm sao đây?”

“Tôi mang hay không mang gì thì liên quan gì đến cô?” Thời Sênh nghe thấy lập tức trả lời lại một câu: “Kỷ Tiểu Ngư, cô tự quản mình là được rồi, đừng có mà không có chuyện gì kéo tôi vào được không?”

Cô không đi về phía bọn họ, chủ đề này còn có thể kéo lên trên người cô.

“Tôi không có ý gì khác cả, chỉ là quan tâm cô thôi.” Biểu tình của Kỷ Tiểu Ngư rất vô tội.

“Quan tâm tôi làm cái gì? Người ở bên cạnh cô lại không phải là tôi, biết tôi không thích cô, cô còn tiến về phía bên này, Kỷ Tiểu Ngư tôi thấy cô là đang muốn chết đó!” Nói đến cuối cùng, ngữ khí của Thời Sênh biến thành u ám.

“Tiểu Chỉ, sao cô lại nói như thế, chúng ta là bạn học mà, cô còn là em gái của Trạch nữa, tôi quan tâm cô cũng là điều nên làm thôi.”

“Đừng có quan tâm tôi, tôi sợ không nhịn được mà bẻ cô ra đấy.” Thời Sênh cười xấu xa: “Nơi hoang vu dã ngoại này tốt nhất là đừng có động đến tôi, nếu không...”

Sắc mặt Kỷ Tiểu Ngư trắng bệch, cầu cứu nhìn về phía Bắc Trạch.

Ánh mắt Bắc Trạch thâm trầm, cũng không biết là đang nghĩ cái gì, nhất thời không quan tâm đến Kỷ Tiểu Ngư.

Không khí lập tức có chút ngưng đọng lại.

Kỷ Tiểu Ngư cắn cắn môi, tức giận nhìn Thời Sênh lần nữa, thế nhưng cô ta đối diện với tầm nhìn của Thời Sênh liền lập tức thấy lạnh cả người, cảm giác như mình bị cái gì đó nhìn chằm chằm, lúc

nào cũng có thể chuẩn mạng của cô ta.

“Nước.” Phó Khâm nhìn Thời Sênh, phá vỡ không khí khác lạ này.

Thời Sênh thu ánh mắt lại, dẫn Phó Khâm tiếp tục đi về phía trước

Cho đến tận khi hai người phía sau không còn nhìn thấy bọn họ nữa, Thời Sênh mới từ trong không trung lấy ra một bình nước đưa cho Phó Khâm.

Phó Khâm bình tĩnh nhận lấy, đối với hành vi Thời Sênh lấy đồ từ trong không trung này ra không hề có chút hiếu kỳ nào.

Hai người vừa đi vừa nghỉ, rất nhanh đã đuổi kịp mọi người đến đỉnh núi.

Sau khi đến đỉnh núi, đội nào đến trước có thể đến chỗ thầy giáo nhận thẻ phòng.

Bởi vì số người quá đông, villa nghỉ dưỡng không có đủ phòng cho nên mỗi phòng cơ bản đều có hai học sinh.

Vì để đề phòng bị phân vào một phòng với nữ chính, Thời Sênh đặc biệt xin ở cùng phòng với Lâm Nhân.

Chương 133: Học sinh cá biệt (14)

Chương 133HỌC SINH CÁ BIỆT (14)

Bởi vì là không có ai ở dám ở cùng với Phó Khâm nên hắn ở một mình một phòng.

Đều là nhân vật phản diện, điểm khác nhau sai lại cách biệt nhiều như thế chứ?

Ăn cơm xong, Thời Sênh quay về phòng trước, Lâm Nhân cùng với mấy bạn nữ khác chơi một lúc rồi mới về.

Quay về không được bao lâu thì nghe thấy bên ngoài hành lang vang lên một tiếng rất lớn.

Lâm Nhân hiếu kỳ mở cửa nhìn ra ngoài.

Phòng đối diện, Kỷ Tiểu Ngư bị một nữ sinh đẩy ra khỏi phòng: "... Đồ nhà quê, thật sự cho rằng bản thân mình là thiên kim tiểu thư sao? Cứ cho là có tiền cũng chẳng qua là nhà giàu mới nổi thôi, tôi không thèm ở cùng với cô, cút ra ngoài."

"Tưởng Na Na, cô nói ai là nhà giàu mới nổi hả?" Kỷ Tiểu Ngư nghe thấy liền tức giận.

Tưởng Na Na khoanh hai tay trước ngực, thần tình xem thường: "Ai hỏi thì chính là kẻ đó."

Mấy cửa phòng trên hành lang đều bị mở hết ra, hiếu kỳ nhìn Kỷ Tiểu Ngư và Tưởng Na Na.

Nữ sinh Tưởng Na Na ở cùng phòng với Kỷ Tiểu Ngư này luôn không ưa Kỷ Tiểu Ngư, bình thường cũng không ít lần tìm cô ta gây phiền phức, lần này bọn bị phân vào cùng một phòng, làm sao có thể thái bình chứ.

Thời Sênh vì sự lanh trí của mình mà phải khen ngợi.

Ở cùng với nữ chính không có chuyện cũng biến thành có chuyện.

“Tưởng Na Na, cô đừng có mà ức hiếp người quá đáng.” Kỷ Tiểu Ngư chỉ mặc một chiếc áo ngủ, bên dưới vẫn còn chưa kịp mặc quần ngủ, chỉ mặc một cái quần lót dễ thương.

Chỗ này tuy là toàn con gái ở, nhưng mà bị người khác nhìn thấy thế này, Kỷ Tiểu Ngư vẫn không khỏi bị quẫn bách.

“Ai nha, nói gì thế, ai mà dám ức hiếp cô chứ?” Tưởng Na Na đứng chặn trước cửa, thần sắc mỉa mai: “Cô là bạn gái có tiền của Bắc thiếu mà.”

“Cô biết thế thì tốt.” Kỷ Tiểu Ngư ý thức ưỡn ưỡn ngực.

“Phốc, một người lớn như thế rồi mà lại còn mặc quần lót dễ thương như thế.”

“Chưa từng thấy ai ấu trĩ như vậy.”

“Có tiền rồi cũng không thay đổi được nội tại.”

Từ lúc ông Kỷ trúng vé số xong, Kỷ Tiểu Ngư ở khắp mọi nơi tỏ ra

mình là người có tiền, lúc bắt đầu có người nói cô ta được bao nuôi, cô ta bị chọc tức nên đã đem chuyện ông Kỷ trúng vé số nói ra ngoài.

Sau đó mọi người đều biết Kỷ Tiểu Ngư là nhà giàu mới nổi.

Mấy nghìn vạn này đối với gia tộc của mấy người trong trường học chỉ là một chuyện đơn giản, căn bản chẳng phải là con số lớn lao gì.

Một chút giá trị này của Kỷ Tiểu Ngư, bọn họ nào có thèm nhìn đến, bình thường vẫn không ít mỉa mai chế giễu cô ta.

Cho rằng có mấy nghìn vạn là ghê gớm lắm sao?

Mấy nghìn vạn này tiêu hết rồi cô ta vẫn còn có mấy nghìn vạn sao?

Trúng sổ số có thể trúng cả đời sao?

“Tưởng Na Na, để cho tôi vào trong.” Kỷ Tiểu Ngư bị nói đến mức mặt mũi đỏ bừng, cô ta chỉ quen mặc mấy kiểu quần lót áo lót này, nào có ngờ đến có một ngày sẽ bị người khác nhìn thấy chứ.

“Không phải là cô có tiền sao? Đi thuê một cái phòng khác đi!”

“Đúng thế, Kỷ Tiểu Ngư, bây giờ cô đã là người có tiền rồi, hà tất phải ở cùng với Na Na của chúng tôi chứ?”

“Với giá trị của Kỷ Tiểu Ngư cô thì nên thuê một mình một gian mà ở đi.”

Người xem kịch hay không sợ lớn chuyện, ồn ào nói lời mỉa mai.

Kỷ Tiểu Ngư căm phẫn trừng mắt nhìn đám người này, bọn họ dựa vào cái gì mà chế giễu cô ta?

Bây giờ bọn họ đều là loại người như nhau cả.

Tại sao chứ?

“Mấy trò đang náo cái gì thế?” Giáo viên bị làm ồn đi qua đây, nhìn thấy Kỷ Tiểu Ngư mặc quần lót đứng trên đường, sắc mặt vô cùng khó coi: “Kỷ Tiểu Ngư, em mặc thành cái bộ dạng này đứng ở đây làm cái gì hả?”

“Cô giáo, là Kỷ Tiểu Ngư nói không muốn ở cùng với em.” Tưởng Na Na người xấu cáo trạng trước.

“Em không có, cô giáo, là bạn ấy nói không ở cùng với em, muốn đuổi em ra ngoài.” Trong lòng Kỷ Tiểu Ngư đầy sự tủi thân.

Cô ta vốn cho rằng bản thân mình có tiền rồi thì mấy người này không bài xích mình nữa.

Thế nhưng không ngờ rằng bọn họ lại càng thêm bài xích cô ta hơn, còn lấy việc mỉa mai cô ta làm trò vui.

Cô ta không hiểu rốt cuộc là vì sao?

“Vây hết ở đây làm cái gì, quay về ngủ đi.” Giáo viên mắng cho mấy người đang vây lại xem này về phòng, rồi mới bắt đầu hoà giải.

Kết quả, cuối cùng là Tưởng Na Na chuyển đến phòng bên này của Lâm Nhân, Lâm Nhân làm lớp trưởng, chỉ có thể chuyển sang ở cùng với Kỷ Tiểu Ngư.

Tưởng Na Na là học sinh năm nhất cao trung, không quen biết Thời Sênh, thế nhưng cũng biết cô là em gái của Bắc Trạch cho nên vẫn

rất khách khí, hai người bình yên vô sự.

…

Nửa đêm, Thời Sênh xác định Tưởng Na Na ngủ rồi, mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài. Cửa vẫn chưa mở ra hẳn thì nhìn thấy cửa phòng đối diện cũng bị mở ra, Thời Sênh vội vàng đóng cửa lại.

Nửa đêm, nữ chính đại nhân còn đi đâu chứ?

Kỷ Tiểu Ngư nhìn trái, nhìn phải, không có ai ở sau mới lén lút đi thang máy xuống dưới.

Thời Sênh nhìn thấy thang máy của cô ta dừng lại ở tầng ba.

Hình như Bắc Trạch ở tầng ba?

Thời Sênh đi đến tầng ba, tầng ba vô cùng yên tĩnh, tia sáng ngoài hành lang hơi lờ mờ, cô xoay một vòng cũng không biết Kỷ Tiểu Ngư đi đâu, đành đến phòng 3066 tìm Phó Khâm.

Phó Khâm chưa ngủ, cô gõ cửa một lát. Phó Khâm liền mở cửa ra.

“Đi, dẫn anh đi ngắm sao.” Giọng nói của Thời Sênh rất khẽ, thế nhưng ở trong hành lang trống trải này vẫn có chút vang.

Phó Khâm cau mày nhìn cô, Thời Sênh biết tên này phản ứng có vẻ chậm, cô đành đứng đợi hắn suy nghĩ.

“Ken két.”

Thời Sênh nhìn qua bên đó một cái, giơ tay đẩy Phó Khâm, người cũng thuận thế tiến vào trong phòng, dễ dàng đóng cửa lại, mấy động

tác liền mạch này cũng không quá một hai giây.

Bên ngoài, cửa của một căn phòng ở phía xa bị đẩy ra, Kỷ Tiểu Ngư từ bên trong đi ra ngoài, cảnh giác nhìn xung quanh rồi mới rời đi.

“Căn phòng đó là ai ở?” Thời Sênh hỏi một câu.

“Không biết.”

Thời Sênh: “...”

Cô thật sự là tâm thần mới đi hỏi hắn.

Đợi một lát sau, Thời Sênh mới kéo cửa ra: “Đi thôi.”

…

Thời Sênh dẫn Phó Khâm ra khỏi villa nghỉ dưỡng, xác định xung quanh không có camera và người, cô mới lôi thiết kiếm ra, thiết kiếm vù một cái biến thành lớn, vắt ngang trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh kéo Phó Khâm lên thiết kiếm, khống chế kiếm bay vào sâu trong dãy núi.

Đôi mắt Phó Khâm luôn bình tĩnh, lúc thiết kiếm biến lớn thì thần tình mới coi như có chút kinh ngạc.

“Cô là người Tu tiên?” Phó Khâm nhìn xuống bóng mờ phía dưới xẹt qua, lãnh đạm nói một câu.

“Xem ti vi nhiều rồi đấy.” Cái vị diện này đến linh khí còn không có, Tu tiên cái rắm!

“Cái kiếm này...” Sao lại biến thành to được? Lại còn biết bay?

Phó Khâm giơ tay sờ sờ mặt kiếm dưới người, rất nhiều vết lõm, dường như khắc cái gì, lúc trước hắn nhìn cây kiếm này của cô thì lại không thấy có vết lõm nào cả.

“Kiếm Chính Nghĩa.” Thời Sênh quay người lại ngồi đối diện với Phó Khâm: “Truyền thuyết nói cây kiếm này có thể nhất thống thiên hạ, thế nào hả, có muốn nhất thống thiên hạ không?”

Phó Khâm: “...” Cứ cho là kiếm này của cô có thể biến thành lớn, có thể bay, cũng không thể ghê gớm như thế đi?

Còn nhất thống thiên hạ…

Thời Sênh để cho thiết kiếm bay cao hơn một chút, bay qua đám mây mù vừa dày vừa nặng.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời giống như là một tấm rèm che sâu thẳm, trăng tròn và sáng như đĩa ngọc trong sáng treo trước mặt, ánh trăng sáng ngời, tịch mịch, lành lạnh.

Phó Khâm đang ngắm ánh trăng thì đột nhiên cảm thấy toàn thân mất trọng lượng, không biết là thiết kiếm đã biến nhỏ lại từ lúc nào, còn hắn đang không ngừng rơi xuống.

Không khí dồn nén khoang ngực rất khó chịu, so với lúc hắn nhảy từ trên lầu xuống còn khó chịu hơn cả mấy chục lần.

Trong não đột nhiên mất đi năng lực suy nghĩ, một mảnh trống không.

Lần này…

Có lẽ là sẽ chết chứ?

Chương 134: Học sinh cá biệt (15)

Chương 134HỌC SINH CÁ BIỆT (15)

Lúc Phó Khâm tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt là một mặt trăng tròn trĩnh.

Chết rồi sao?

Địa ngục cũng có ánh trăng sao?

“Đừng nằm mơ nữa, không chết nổi đâu.” Giọng nói trong trẻo từ bên cạnh truyền đến, tâm tư tản đi bốn phía của Phó Khâm lập tức hồi tụ lại.

Hắn chống người ngồi dậy, phía đối diện có một thiếu nữ đang ngồi, sau lưng là vầng trăng rất to làm cho thân ảnh của cô có thêm mấy phần thanh lãnh, khuôn mặt lại càng xinh đẹp hơn, mang theo một tầng ánh sáng nhàn nhạt, hư ảo như mộng cảnh.

Dường như cô vốn nên thế này, bầu bạn với ánh trăng, sát cánh cùng gió lạnh, tĩnh lặng như tiên.

Thế nhưng, lời nói của cô lại khiến cho người ta sởn cả tóc gáy, đem theo mấy phần máu lạnh và trào phúng, hình tượng dựng lên ầm ầm sụp đổ, cô càng giống như một ác ma tự tin nói toạc móng heo, muốn làm gì thì làm, nơi nào, lúc nào cũng chuẩn bị cho bạn một đòn trí mạng vậy.

“Có muốn thể nghiệm lần nữa không?” Đôi mắt Thời Sênh phủ lên Phó Khâm, từng từ từng câu nói: “Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là… tôi không muốn để anh chết.”

Phó Khâm an tĩnh nhìn cô.

"Anh có biết, thứ tra tấn người ta nhất là cái gì không?" Thời Sênh ngồi thẳng người.

Phó Khâm lắc đầu.

"Là cái chết ở rất gần anh nhưng anh lại không thể chạm tay vào được, không thể không tiếp tục bước đi trong cái thế giới toàn cạm bẫy sắc nhọn này, mình đầy vết thương cũng không thể nào dừng lại, sống mà không vì chính mình." Thanh âm của Thời Sênh hơi mơ hồ. "Nghe nói anh đã tìm tới cái chết rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ thành công, anh để tay lên ngực và tự hỏi xem là có thật anh rất muốn chết không? Một người đã muốn chết thì không ai có thể ngăn được."

Thời Sênh quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười kỳ lạ: “Anh muốn chết tôi có thể thành toàn cho anh, từ chỗ này nhảy xuống bảo đảm anh chết cũng không thể chết tiếp được nữa. Anh yên tâm đi, không có ai biết được là anh chết ở chỗ này đâu.”

“Cô thật sự là… không kiêng nể gì cả.” Phó Khâm ra sức vắt óc mới thốt ra được một câu này.

“Anh đừng nói mấy lời vô nghĩa đó, tôi dám không kiêng nể gì đương nhiên là vì tôi có bản lĩnh để làm việc không kiêng nể gì.” Khẩu khí của Thời Sênh vô cùng kiêu ngạo.

Một nhiệm vụ mà thôi, chết rồi thì trò chơi sẽ kết thúc, đối với cô mà

nói chẳng có bất cứ ảnh hưởng gì cả.

Còn về phần bị “mạt sát” mà Hệ thống từng nói…

Vậy vẫn còn phải xem xem Hệ thống có bản lĩnh đó không đã.

Đại khái là từ trước đến nay, Phó Khâm chưa từng gặp qua người nào kiêu ngạo như thế, thế giới này luôn có kẻ thù, cô lại không sợ hãi gì như thế sao?

Đây có lẽ không phải là kiêu ngạo, là tự đại nhỉ?

Thời Sênh tự đại đang nghĩ có cần đạp Phó Khâm xuống một lần nữa hay không, tên gia hoả này trước đây chọc tức cô không hề nhẹ.

“Tôi muốn quay về.” Phó Khâm lên tiếng.

“Không muốn chết nữa à?”

“Không muốn chết như thế này.” Hắn không muốn chết ở nơi hoang vu như thế này.

Thời Sênh khe khẽ nhíu mày, không muốn chết như thế này? Vậy muốn chết như thế nào?

Trong đầu Thời Sênh nghĩ tới mấy cách chết khác, trong đầu toàn là những hình ảnh đẫm máu, cô bị kích động nên lại một lần nữa đạp Phó Khâm xuống dưới.

Ông nội nhà anh chứ, chết còn phiền phức như vậy!

Phó Khâm một lần nữa được thể nghiệm cảm giác rơi từ trên cao xuống, không có khó chịu như lần trước, lúc được thiết kiếm đón lấy

cũng không bị ngất đi.

Thời Sênh đưa Phó Khâm về phòng, đến cái phòng lúc trước Kỷ Tiểu Ngư rời đi bèn loanh quanh một vòng.

Ngày thứ hai, Thời Sênh hỏi mấy bạn học dậy sớm, cũng không ai biết là ai ở bên trong đó cả.

Cô xâm nhập vào hệ thống quản lý của khách sạn mới biết là ai ở bên trong đó.

Cao An Lãng.

Là kẻ bị nguyên chủ làm bị thương tiểu đệ đệ.

Là đối tượng cần báo thù.

Bởi vì tài nguyên cô có thể dùng quá ít, trên tay tuy rằng có tư liệu về Cao An Lãng, thế nhưng cô luôn không động thủ, bây giờ cô chưa thể động vào Cao gia được.

Tại sao hắn lại quen biết Kỷ Tiểu Ngư?

Hệ thống, thế này không phù hợp a!

[Tình tiết câu chuyện chỉ có thể tham khảo, những việc phát triển bên trong không nhất định là sẽ đi theo tình tiết câu chuyện. Ký chủ, có lẽ cô cũng phát hiện rồi, mỗi một thế giới đều không phải là thế giới chết, những người này đều là người sống, có tư tưởng tự chủ.]

NPC có trí tuệ và năng lực?

Còn là NPC có trí tuệ và năng lực không nghe quản giáo?

Cho nên, tình tiết câu chuyện chính là manh mối đưa ra nhiệm vụ, tác dụng còn lại đều không đáng kể?

[…]

Ký chủ này nó thật sự không chăm sóc, dạy bảo được, chủ nhân, có thể bãi công không?

Trong mắt ký chủ, tình tiết câu chuyện cũng chỉ là bài trí cho có mà thôi.

Nếu Cao An Lãng và Kỷ Tiểu Ngư đã quen biết, không quan tâm tình tiết câu chuyện như thế nào, tình hình hiện tại khẳng định là không quá tốt rồi.

Cao An Lãng còn trẻ tuổi mà đã đầy một bụng tâm địa gian trá, ăn chơi đàng điếm, và đặc biệt là thích mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Bởi vì Cao gia quyền lớn thế lớn nên hắn thực sự là muốn làm gì thì làm.

“Tiểu Chỉ.” Lâm Nhân từ xa gọi Thời Sênh một tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Sao cậu lại dậy sớm như thế? Các giáo viên vẫn còn chưa dậy.”

“Cậu không ngủ được à?” Hai vành mắt Lâm Nhân đen sì, cho dù là có trang điểm vẫn có thể nhìn ra được.

Gương mặt Lâm Nhân sụp đổ: “Đêm qua Kỷ Tiểu Ngư ngủ cứ ngáy khò khò, lại còn chảy nước miếng, cả phòng chỉ có mỗi một cái giường, tớ nằm ở sô pha cả một đêm.”

Nghĩ đến những việc tối qua, Lâm Nhân thật sự không dám nhớ lại, đó tuyệt đối là sự dày vò.

“Cậu nghỉ ngơi trước một lát đi, tớ lấy bữa sáng cho cậu, người đẹp thời thời khắc khắc đều phải duy trì trạng thái đẹp nhất.” Thời Sênh trêu ghẹo Lâm Nhân, quay người đi về chỗ cung cấp đồ ăn sáng của khách sạn.

Lấy đồ ăn sáng quay lại, Lâm Nhân đã nằm bẹp trên bàn ngủ rồi.

Thời Sênh ăn trước một mình, đợi người tới nhiều hơn rồi, Lâm Nhân bị tiếng ồn làm tỉnh giấc, ăn tươi nuốt sống hết cả bữa sáng.

…

Ăn sáng xong, tập thể tập hợp, hôm nay phải đi vào trong núi, ở trong núi tiến hành hoạt động dã ngoại thám hiểm mấy ngày.

Giáo viên nhắc đến mấy điểm cần phải chú ý, mấy học sinh khối lớn nhất đương nhiên là chẳng nghe được chữ nào, cũng chỉ là nói cho mấy học sinh mới năm nhất nghe mà thôi.

Lúc Thời Sênh quay về phòng thu dọn đồ đạc thì gặp phải chú Giản và vệ sĩ của Phó Khâm.

Chú Giản trừng khẽ Thời Sênh một cái, sau đó không tình không nguyện đưa cho Thời Sênh một cái va li.

“Bên trong này có thuốc mà thiếu gia thường dùng…” Chú Giản đùng đùng nói hết những điều cần phải chú ý.

“Cháu…”

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ mười tám: Ở bên Phó Khâm suốt thời gian dã ngoại.]

Hệ thống đi trước một bước phát ra nhiệm vụ.

… Chỉ phụ trách dẫn hắn theo, không có trách nhiệm về việc ăn uống sau đó của hắn.

Hệ thống, mi đang ép bản cô nương phải chửi mi đúng không?

Cô nhìn cái va li trong tay chú Giản một cái, cũng không tình không nguyện y như thế mà nhận lấy.

“Bắc tiểu thư, thiếu gia đành phải phiền cô rồi.” Chú Giản đột nhiên nghiêm túc nói một câu.

Thời Sênh: “…”

…

“Trạch, anh đang nhìn cái gì thế, chúng ta phải đi rồi.”

Kỷ Tiểu Ngư thuận theo hướng nhìn của Bắc Trạch mà nhìn qua, bên đó chỉ có mấy vệ sĩ mặc áo đen, chẳng thấy cái gì cả.

Có điều…

Đó là vệ sĩ của học trưởng Phó Khâm sao?

“Không có gì, đi thôi.” Bắc Trạch nhận lấy thứ trong tay Kỷ Tiểu Ngư, đi ra ngoài.

Kỷ Tiểu Ngư lại nhìn về bên đó mấy cái rồi ngoảnh đầu nhìn theo thân ảnh của Bắc Trạch, cuối cùng chạy đuổi theo Bắc Trạch.

Các đội lớn lại lần nữa phân thành mấy đội nhỏ, mỗi đội phối hợp với ba giáo viên, từng tốp đi vào trong núi.

Đường đi vào núi so với đường lên núi lúc trước còn khó đi hơn, Kỷ Tiểu Ngư vốn là con nhà nghèo, lúc này liền thể hiện được ưu thế hơn, lúc đa phần các nữ sinh đang khóc cha gọi mẹ, nâng đỡ giúp nhau thì Kỷ Tiểu Ngư tinh thần vẫn phấn chấn như cũ.

Đến lúc sau, nam sinh cũng có chút không chịu nổi nữa.

“Nghỉ ngơi một lát trước đã.” Giáo viên dẫn đội thông báo.

Cả đoàn người cũng chẳng quan tâm đến hình ảnh nữa, trên mặt đất đầy đất sét vẫn ào ào ngồi xuống.

Chương 135: Học sinh cá biệt (16)

Chương 135HỌC SINH CÁ BIỆT (16)

Bảo mẫu tạm thời Thời Sênh lúc này đang hận không thể một phát đạp chết tên đại thiếu gia này đi.

Uống nước thì nước lạnh không uống, nước nóng không uống, đi đường thì chỗ nhiều cỏ không chịu đi, chỗ không có cỏ cũng không chịu đi.

Sao anh không chết luôn đi hả?

“Tiểu Chỉ, cậu có muốn uống chút nước không?” Lâm Nhân từ trong đội quay lại, đưa cho Thời Sênh một bình nước, ánh mắt lại nhìn về phía thiếu niên đang dựa vào thân cây, thấp giọng hỏi: “Sao cậu lại đi cùng với Phó thiếu? Vị này… có tiếng là khó chiều đó.”

Thời Sênh câm nín nhìn lên trời, đều là mệnh a!

Lúc trước đều là cô đi trêu trọc người khác, bây giờ cũng coi như có người đến trêu trọc cô rồi.

Cho nên đây chính là cái gọi là phong thuỷ luân chuyển* sao?

*Phong thuỷ luân lưu chuyển: Căn cứ vào cách tính lịch cổ đại của Trung Quốc, một hoa giáp sáu mươi năm gọi là một nguyên, ba hoa giáp một trăm tám mươi năm gọi là tam nguyên, cứ mỗi hai mươi năm là một vận, tổng cộng có chín vận. Các nhà chiêm tinh cổ đại

cho rằng, tinh vận của mỗi hai mươi năm là khác nhau, thế nên tất cả người lẫn vật đều luân phiên nhau. Cho nên tuyệt đối không có phong thủy bảo địa nào là vĩnh viễn. Thành ngữ tương tự của Việt Nam: Sông có khúc, người có lúc hoặc Lên voi xuống chó, Không ai giàu ba họ không ai khó ba đời.

Buổi tối ngày hôm qua, có lẽ cô nên phớt lờ sự kêu gào của Hệ thống, để cho hắn chết ở chỗ đó cho rồi.

Lâm Nhân có hơi sợ hãi Phó Khâm. Lúc cô vừa nói xong, Phó Khâm ngẩng đầu nhìn qua đây, Lâm Nhân theo phản xạ có điều kiện co lại nấp sau lưng Thời Sênh.

Phó Khâm cũng chẳng thèm nhìn cô, chỉ nhìn Thời Sênh một cái rồi lại cụp mắt xuống.

“Tiểu Chỉ” Lâm Nhân khẩn trương kéo kéo Thời Sênh, “Thật sự cậu sẽ đi cùng anh ta cả đoạn đường này sao?”

Phó thiếu giống như như một quả bom hẹn giờ vậy, đổi lại là cô sẽ tuyệt đối không đồng ý đứng gần Phó thiếu một mét.

“Ừ”. Đường là do tự mình chọn, có nguy hiểm cũng phải đi cho hết!

Sau đó…

Giết cái tên này để trút căm phẫn.

Lâm Nhân ném cho Thời Sênh một ánh mắt tự cầu phúc, sau đó mau chóng rời khỏi phạm vi của hai người.

Cả đội vừa đi vừa dừng, lúc trời sắp tối mới tìm được một chỗ đất bằng phẳng để cắm trại.

Trừ những đồ ăn đủ cho bản thân ra, những thứ khác đều phải lên trên núi tìm.

Bởi vì mỗi năm đều có học sinh đến đây, để bảo đảm cho học sinh không chết đói cho nên trên núi có không ít đồ có thể ăn được.

Tổ đội phân công nam nữ, con gái nấu ăn, con trai thì một nửa đi tìm đồ ăn, một nửa xây dựng lều trại.

Đồ của Thời Sênh đều được mấy nam sinh cầm hộ, cho nên lúc mấy nam sinh đó đem đồ lại cho cô, một số người liền bất bình, chua chua bắt đầu châm chọc.

“Mấy bạn nam này làm sao lại như thế? Lúc nãy bảo giúp thì bọn họ đều không làm, lại còn tranh đi giúp Bắc Chỉ?”

“Ai bảo người ta vừa xinh đẹp lại vừa có tiền chứ.”

“Ra vẻ xun xoe nịnh nọt thì đã thế nào, nhìn dáng vẻ người ta lạnh lùng như thế, không thể nào mà cưới được đâu.”

Mấy nam sinh đó và Thời Sênh đều nghe thấy, có điều sắc mặt Thời Sênh vẫn y như thường, không có gì khác lạ cả, mấy nam sinh kia cũng không tiện nói gì, lắp đồ xong liền quay về chỗ của mình.

Lều của Thời Sênh có vẻ to, cái của Phó Khâm thì nhỏ hơn chút, Phó Khâm đứng cạnh hai cái lều nhìn một chút, đột nhiên khom người chui vào lều của Thời Sênh.

Thời Sênh giơ tay muốn lôi hắn ra ngoài.

Cái tên này muốn mưu quyền đoạt vị sao? Tức chết bản cô nương

rồi.

Phó Khâm nắm lấy cái giá đỡ của lều, nhàn nhạt nói: “Hay là tất cả mọi người đều không cần phải ngủ nữa?”

Thời Sênh nghiến răng ken két trừng Phó Khâm: “Anh có tin tôi giết chết anh không?”

“Nếu chết thì mọi người cùng chết.” Phó Khâm đóng cái cửa lều lại trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Cái lời thoại này a a a a a!

Là của lão tử mà?

Anh lại dám cướp mất lời giễu cợt của bà đây à?

Thời Sênh bị Phó đại thiếu gia làm cho tức giận đến đau cả tâm can.

…

Ăn cơm xong, Thời Sênh giơ điện thoại di động ra ngoài bắt tín hiệu, đợi không dễ dàng gì mới gọi được điện thoại, Thời Sênh phát hiện bản thân mình đang ở một chỗ hoàn toàn xa lạ.

Không nhìn thấy một chút ánh lửa nào từ chỗ cắm trại cả.

Cô rút thiết kiếm ra chuẩn bị bay lên trên thì không xa vang lên một âm thanh nhẹ nhàng.

Âm thanh đó giống như tiếng bước chân hỗn tạp đang kéo một vật nặng.

Nơi hoang vu dã ngoại… giết người vứt xác?

Trong đầu Thời Sênh rất nhanh truyền qua mấy suy nghĩ, ánh mắt cô sáng lên như ngọn lửa, lập tức đi về nơi phát ra âm thanh.

Lách qua một đám cỏ dại, phía trước có ánh đèn pin lấp lánh, Thời Sênh nhìn thấy phía trước có một người, ánh sáng đó phát ra từ phía thắt lưng hắn, mà trong tay hắn còn đang kéo một người khác.

Trong rừng núi âm u, tình cảnh này kỳ thực có chút doạ người.

Thế nhưng người đàn ông đó Thời Sênh không thấy xa lạ.

Cao An Lãng.

Người mà hắn kéo cũng không phải là người lạ mà là Tưởng Na Na.

Cao An Lãng dừng lại một lúc, dùng đèn pin soi soi khắp bốn xung quanh, cảm thấy phía sau an toàn mới cố định đèn pin lại, sau đó lại lấy máy quay phim ra lắp ráp.

Đợi làm xong mấy thứ đó, Cao An Lãng liền đi về phía Tưởng Na Na đang hôn mê.

Hắn không trực tiếp hành động mà trước tiên làm cho Tưởng An An tỉnh lại, thưởng thức vẻ kinh hoàng và sợ hãi trên mặt Tưởng Na Na.

Ai lăn lộn trong xã hội này đều ít nhiều đều biết một chút, tên Cao An Lãng này chính là trọng điểm cần đề phòng với các thiên kim tiểu thư.

Cao gia tuyệt đối là đỉnh cao trong xã hội nhà giàu, một câu nói của người ta có thể khiến cho gia tộc của bạn phá sản.

Tưởng Na Na không ngờ tới bản thân mình lại rơi vào trong tay tên ác ma này.

Cô ta rõ ràng là…

Đúng rồi, Kỷ Tiểu Ngư, là cô ta.

Là cô ta chọc giận mình, còn để mình đến nơi không có ai chú ý đến, sau đó mình liền mất đi tri giác.

“Ư ư ư…” Miệng của Tưởng Na Na bị bịt chặt, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ú ớ, đáy mắt đầy sự căm hận.

Nếu như có thể, Cao An Lãng càng muốn để cho Tưởng Na Na kêu ra tiếng, như thế càng kích thích, thế nhưng chỗ này cách chỗ cắm trại không bao xa, bị người khác phát hiện thì không hay.

“Đừng kêu, lát nữa sẽ có lúc cho cô kêu.” Cao An Lãng vỗ vỗ hai má Tưởng Na Na, sau đó kéo người về phía máy quay phim, thô lỗ xé rách quần áo của cô ta.

“Ha ha ha, mấy thiên kim tiểu thư các cô da thịt đều được chăm sóc tốt thế này, mùi vị so với mấy con điếm ngon hơn nhiều.”

“Ư ư ư ư…” Đừng mà, đừng mà, Tưởng Na Na không ngừng lắc đầu, ánh mắt thù hận biến thành kinh hoàng khẩn cầu.

Tâm lý của Cao An Lãng vốn méo mó, thấy Tưởng Na Na như thế hắn càng hưng phấn hơn.

Hắn hoàn toàn không chú ý đến có người đang tiến lại gần hắn, thuận tay tắt máy quay phim, thiết kiếm dưới tia sáng của đèn pin hắt

ra một tia lạnh lẽo, xẹt qua trong núi rừng đen kịt.

Vật thể lạnh lẽo dí vào cổ Cao An Lãng, hắn giật mình một cái, khí lạnh dâng lên từ gan bàn chân, đem sự hưng phấn trong lòng hắn ép xuống tận đáy.

“Kẻ… kẻ nào?”

Phía sau cả ngày cũng không có động tĩnh gì, chỉ có cái vật thể lạnh lẽo ấn vào cổ hắn.

Cao An Lãng bất an vô cùng, không phải là hắn gặp phải tà vật rồi chứ?

Sẽ không đâu, sẽ không đâu, trên người hắn có bùa hộ thân mà cao nhân cho, mấy thứ đồ đó không thể nào mà đến gần hắn được, chắc chắn là người.

Vừa nghĩ đến là người, đáy lòng Cao An Lãng liền không sợ hãi như thế nữa, trong lòng ngược lại lại nảy sinh ra sự tức giận. Cao An Lãng hắn là ai mà lại có kẻ dám chọc đến hắn, muốn chết à?

Hắn muốn quay đầu lại nhìn.

Cái cổ truyền đến một trận đau mãnh liệt, hắn ngửi thấy mùi máu tanh…

Tiếp đó, mắt hắn tối sầm lại, ý thức rời rạc, mất đi tri giác.

Thời Sênh đá Cao An Lãng đã bị ngất qua một bên, thấp giọng mắng, súc vật.

Dùng cái tên cặn bã này để miêu tả hắn đã là đề cao hắn rồi.

Tưởng Na Na ban nãy bị doạ cho ngây dại, lúc này vẫn còn đang ú ớ lắc đầu, Thời Sênh đi lên phía trước đánh cho cô ta hai nhát.

Tưởng Na Na bị đánh cho ngây ngốc, trong tầm nhìn mờ mịt dường như nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, sau đó đầu nghiêng đi, cũng ngất luôn theo.

Thời Sênh nhìn tay mình, bản cô nương cũng không dùng lực lớn lắm mà?

Chương 136: Học sinh cá biệt (17)

Chương 136HỌC SINH CÁ BIỆT (17)

Thời Sênh không cởi trói cho Tưởng Na Na, lát nữa cô ta tỉnh rồi kêu loạn lên thì phiền phức.

Cô để cho Cao An Lãng nằm ra, trước ngực và sau lưng hắn đều khắc lên bốn chữ “Tôi là súc vật”, dùng máy quay phim ba trăm sáu mươi độ quay lại mấy góc chết.

Kiếm sắt khoa lên trên bộ phận quan trọng của Cao An Lãng một chút, bây giờ cắt đi có phải là quá dễ dàng cho hắn rồi không?

Thời Sênh thu kiếm sắt lại, lôi ra một cái bình sứ, đổ cái viên thuốc đen xì xì ra cho Cao An Lãng nuốt xuống.

Không phải là thích con gái sao? Sau này đừng có mà mơ hoa lạc với con gái nữa nhé!

Thời Sênh nhìn bình sứ môt cái, sắc mặt cổ quái, lẩm bẩm: “Quá hạn rồi, không biết là có tác dụng phụ hay không nữa?”

Tác dụng thì cũng không sợ, cùng lắm là chết thôi.

Thời Sênh lại lôi Cao An Lãng ném xuống khe của hai ngọn núi đằng xa.

Cao An Lãng, đừng có mà chết như thế nhé, nếu không những gì

bản cô nương vừa làm thành ra công toi rồi.

Ngày tháng của chúng ta còn dài, cứ từ từ mà chơi nha.

…

Lúc Tưởng Na Na tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai rồi, màu xanh của lều bạt trên đỉnh đầu làm cho cô ta có chút ngẩn ngơ, cô ta đang nằm mơ sao?

Tưởng Na Na mau chóng sờ khắp người một lượt, không cảm thấy có gì không thích hợp, thế nhưng vết trói ở cánh tay chứng minh hôm qua cô ta thật sự bị tên súc vật Cao An Lãng kia trói mà thành.

Làm sao mà mình quay lại đây được?

Tưởng Na Na nỗ lực nghĩ lại chuyện đêm qua.

Bắc Chỉ…

Người cuối cùng cô ta nhìn thấy là Bắc Chỉ.

Tưởng Na Na vội vàng bò ra khỏi lều, lúc này sắc trời mờ sáng, mới có số ít mấy học sinh tỉnh dậy, đang vệ sinh cá nhân.

Lều của Thời Sênh và Phó Khâm bốn phía đều không có vải bạt, rất dễ nhận ra.

Cô ta dường như dùng tốc độ nhanh nhất của đời mình để chạy qua đó, khóc nức nở gọi tên cô: “Học tỷ Bắc Chỉ, học tỷ Bắc Chỉ…”

Nơi cắm trại rất yên tĩnh, tiếng của Tưởng Na Na không tính là lớn thế nhưng khiến cho không ít người nghe thấy.

Mấy người đang ngủ cũng bị làm ồn mà tỉnh, ồn ào nhìn về phía lều bên này.

“Na Na, cậu làm sao thế?” Mấy nữ sinh có quan hệ tốt với Tưởng Na Na phản ứng lại đầu tiên.

“Na Na, sao cậu lại khóc? Cậu đừng khóc mà, có chuyện gì thế? Cậu tìm học tỷ Bắc Chỉ làm gì thế?”

“ Na Na, cậu nói gì đi!”

Mấy nữ sinh gấp vô cùng, thế nhưng Tưởng Na Na chỉ khẽ gọi tên Bắc Chỉ.

Kỷ Tiểu Ngư đứng ở đằng xa, đáy lòng âm thầm có chút đắc ý, có lẽ là hắn đã ra tay rồi nhỉ? Để cho cô ta tự không chấp nhận được chính mình, đáng đời!

Có điều tại sao cô ta lại đi gọi Bắc Chỉ?

Thời Sênh ngồi ở trong lều, đau đầu xoa xoa mi tâm, tối qua có lẽ cô nên ném cô ta ở đó rồi.

Đúng lúc cô đang định đi ra ngoài thì đột nhiên bên ngoài biến thành yên lặng như tờ.

Thời Sênh khe khẽ cau mày, khoác áo khoác đi ra ngoài.

Phó Khâm ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước lều của cô, sắc mặt không lương thiện nhìn vòng người đang đứng xung quanh lều.

Tưởng Na Na bị người khác bịt miệng lại kéo cách xa chỗ đó một

mét, vừa nhìn thấy Thời Sênh qua đây, cô cũng không biết lấy đâu ra sức lực, vùng khỏi kiềm hãm chạy qua đó, thậm chí là không đếm xỉa gì đến Phó Khâm, chạy thẳng đến chỗ Thời Sênh.

“Học tỷ Bắc Chỉ, tối qua…”

“Cô muốn để cho mọi người đều biết hết sao?” Thời Sênh ngắt lời Tưởng Na Na, “Vào trong nói.”

Tưởng Na Na ngẩn ra gật đầu, bước vào lều của Thời Sênh.

Phó Khâm cau mày lại, sau đó quay người đi về lều của mình.

Bạn học xung quanh hiếu kỳ xem có chuyện gì xảy ra thế nhưng không dám lại gần, chỉ có thể đứng từ xa nhìn về phía lều của Thời Sênh.

Bên trong lều, Thời Sênh ôm lấy cái chăn, mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Tưởng Na Na khẩn trương vò vò gấu áo, vành mắt khẽ đỏ, trên mặt vẫn còn nước mắt: “Học tỷ… hôm qua… em…”

“Đưa điện thoại cho tôi.”

“A?” Tưởng Na Na ngẩn ra nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh có chút không kiên nhẫn: “Điện thoại.”

Tưởng Na Na vội vàng tìm khắp trên người một lượt thế nhưng không sờ thấy đâu, nói lắp: “Ở trong lều, không… không cầm đi”

Nhìn sắc mặt Thời Sênh càng lúc càng không tốt, cô ta khẩn trương: “Em đi về lấy ngay”

Tưởng Na Na vội vàng quay về lều lấy điện thoại di động.

Thời Sênh lấy điện thoại di động của mình ra, mân mê một lúc rồi đưa trả cho cô ta.

Tưởng Na Na có chút không hiểu gì cả, cúi đầu nhìn điện thoại di động một cái, trên màn hình điện thoại còn đang dừng lại ở một video, hiển nhiên là ban nãy Thời Sênh gửi cho côta, cô ta bèn mở ra.

Video rất rõ nét, đập vào mắt chính là cơ thể trần trụi của một người, sắc mặt cô ta đỏ lên, di chuyển ánh nhìn, thế nhưng vừa nhìn thấy gương mặt của cái thân thể đó, cô lại nhìn lại.

Màn hình không lớn, nhìn rõ nhất là mấy cái chữ trên người hắn và dung mạo của hắn.

Sau cùng còn đặc biệt nổi bật hơn.

“Đây…” Tưởng Na Na lúng túng nhìn Thời Sênh, video này là do cô quay lại sao?

“Nếu không muốn chết thì hãy quay về nói cho bố mẹ cô biết cô đã trải qua những gì, đem video này đưa cho bọn họ, bọn họ sẽ biết phải xử lý thế nào.” Thời Sênh nhắc nhở một câu.

“Chuyện tối hôm qua tôi không nhìn thấy gì cả, cũng hy vọng là cô không nhìn thấy gì cả, tôi giúp cô một tay nhưng không hy vọng cô quay ngược lại cắn tôi một miếng.”

Sắc mặt Tưởng Na Na thay đổi, nắm chặt tay lại: “Học tỷ, em hiểu rồi.”

“Nguồn gốc của video biết phải giải thích thế nào chưa?”

“Biết rồi ạ!” Tưởng Na Na gật đầu.

…

Hôm đó Tưởng Na Na xin nghỉ, xuống núi quay về thành phố.

Ông bà Tưởng bị thúc giục quay về nhà, đây thực sự là thúc giục, một khi Cao An Lãng tìm đến nhà bọn họ gây phiền phức thì đúng là chết chắc.

“Na Na, làm sao thế?” Bà Tưởng vừa vào đến nhà đã nhìn thấy con gái của mình co lại trên sô pha, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng sợ hãi quá độ.

“Mẹ!” Tưởng Na Na nghe thấy tiếng của bà Tưởng, “oà” một cái khóc nấc lên.

Ông bà Tưởng gấp gáp vây quanh, thế nhưng Tưởng Na Na vẫn khóc không ngừng.

Đợi cô khóc xong mới đem chuyện đó nói rõ ràng ngọn nguồn một lần, đến chi tiết nhỏ cũng không dám che giấu, chỉ có đoạn có Thời Sênh là cô bịa chuyện cho qua.

“Cao An Lãng, thằng súc sinh đó!” Ông Tưởng nghe xong hầm hầm giận dữ, sau đó lại quan tâm nhìn Tưởng Na Na: “Na Na, con có xảy ra chuyện gì không?”

Bà Tưởng cũng căng thẳng quan tâm, nhìn Tưởng Na Na.

Tưởng Na Na lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không ạ.”

“Bảo bối đừng sợ, có ba mẹ ở đây, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con.” Bà Tưởng ôm lấy Tưởng Na Na, trên mặt một mảnh u ám.

“Mẹ con nói đúng lắm, ba nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con.” Ông Tưởng cũng hùa theo, lại kéo bà Tưởng sang bên cạnh, “Bà dẫn con gái đến bệnh viện kiểm tra một chút xem, thuận tiện làm cái tư vấn tâm lý, tôi lo con gái sẽ bị bóng đen tâm lý, ngoài ra nhớ chú ý an toàn một chút.”

“Tôi biết rồi.” Bà Tưởng gật gật đầu.

Tưởng Na Na không trực tiếp đưa video cho ba mẹ mà dùng chuyển phát nhanh, như thế cô ta không cần giải thích về nguồn gốc của cái video này.

Tuy rằng nguồn gốc của video không rõ ràng, thế nhưng hiện tại cô ta xảy ra chuyện như thế này, bọn họ cứ coi như là có băn khoăn cũng sẽ vẫn dùng video đó.

Tiếp đó, cô ta sẽ vạch trần Kỷ Tiểu Ngư. Ngày đó không thể nào trùng hợp như vậy được, đêm hôm trước mình mới cãi nhau với Kỷ Tiểu Ngư, đêm hôm sau cũng là bị cô ta dụ dỗ rời đi, nói Kỷ Tiểu Ngư không có quan hệ gì với chuyện này thì cái tên của Tưởng Na Na cô ta sẽ viết ngược lại.

Chương 137: Học sinh cá biệt (18)

Chương 137HỌC SINH CÁ BIỆT (18)

Bên này núi Thiếu Dương, kịch lớn cũng vừa mới bắt đầu diễn.

Một đám người gặp phải mưa lớn, vốn dĩ là muốn đợi mưa tạnh rồi mới đi, ai mà biết được cơn mưa này lại cứ như vậy kéo dài đến đêm cũng chưa dứt, mọi người bị vây lại ở trên núi.

Không gọi được điện thoại, không cầu cứu được, chỉ có thể đợi người của villa phái người đến đón bọn họ.

“Thế này cũng xui xẻo quá đi, sớm bảo trường học đổi chỗ khác rồi, lại cứ đi chọn nơi này, bây giờ thì bị giam lại ở đây rồi sao?”

“Bớt nói mấy câu đi, vẫn là nghĩ cách làm sao mà rời đi được?”

“Làm sao mà rời đi được, mưa lớn như thế này, lại tối như hũ nút, bây giờ xuống núi là tìm chết đó.”

“Đúng thế, mà đâu phải là xuống núi, phải lên núi mới đến được villa, vẫn là đợi người của villa đến tìm chúng ta đi!”

Giáo viên tổ chức và học sinh tập hợp lại một chỗ, lều cũng vứt đi mấy cái rồi, mỗi cái lều đều là hai hoặc ba người.

Thời Sênh dựa vào lều, nghe tiếng mưa và tiếng người lờ mờ bên ngoài, thần sắc bình tĩnh, Phó Khâm dựa vào một chỗ nhỏ xíu bên

trong, dường như đang suy nghĩ gì đó quan sát một bên mặt của Thời Sênh.

Bộp bộp bộp…

Tiếng mưa càng lúc càng to.

Tiếng mưa trộn lẫn với tiếng khóc, ư ư a a, nghe đến mức da đầu phát tê.

Cũng không biết là qua bao lâu, trong thế giới tối đen đột nhiên truyền đến một tiếng chói tai, tiếp theo đó là cả chỗ cắm trại đều hỗn loạn lên, rải rác tiếng gào khóc và hoảng sợ.

Đôi mắt khẽ nhắm của Thời Sênh mở ra, cầm lấy đèn pin bên cạnh, soi Phó Khâm một lát, hai mắt Phó Khâm mở ra, hiển nhiên là chưa ngủ, ánh mắt lay động, mí mắt không hề chớp xuống, hoàn cảnh như thế này đúng là hơi dọa người.

“Chúng ta phải rời khỏi chỗ này.” Thời Sênh soi đèn pin ra ngoài.

Phó Khâm không nói lời nào đứng lên, thế nhưng lúc hắn đứng lên đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, người cũng theo đó ngã xuống.

Lều vốn không rộng, Thời Sênh bị đè xuống.

Cơ thể thiếu niên gầy yếu đổ lên trên người cô, Thời Sênh bị đè lên bất ngờ không kịp phòng bị, lực tính đẩy cô ra khỏi lều, trận mưa khí thế lập tức dội lên người cô lạnh đến tận tim.

Fuck!

Thời Sênh bò từ trên mặt đất dậy, Phó Khâm ngã cách đó không xa, đèn pin lăn đến chỗ xa hơn.

Thời Sênh đưa Phó Khâm vào trong lều, lại đi nhặt đèn pin lại.

Sắc mặt Phó Khâm rất khó coi, thậm chí là có nét đau đớn, âm thanh rên rỉ nhỏ xíu phát ra từ cổ họng hắn.

Thời Sênh nhíu mày, đóng cửa lều lại, từ không gian lấy ra cái vali mà chú Giản đưa cho cô.

Thuốc bên trong không ít, Thời Sênh nhìn mấy cái, lấy ra một viên thuốc được đánh dấu đặc biệt.

Thuốc hiệu quả nhanh.

Thời Sênh vừa nhét viên thuốc vào miệng Phó Khâm, hắn liền nôn ra.

Thời Sênh: "…"

Cô lại nhét một lần nữa, vẫn nôn ra như cũ.

Lật bàn, cố ý đúng không hả?

Dùng miệng đút?

Kể chuyện cười gì đấy?

Thời Sênh thô bạo bóp cằm Phó Khâm ra, ép hắn phải mở to miệng, đem viên thuốc ép hắn nuốt xuống, cầm lấy nước bên cạnh đổ vào, sau khi xác định hắn đã nuốt xuống khỏi cổ họng mới thả hắn ra.

“Khụ khụ…” Phó Khâm ho một trận, sắc mặt so với lúc chưa uống thuốc còn kém hơn.

Lúc nhận thức của hắn còn chưa rõ, không biết là bản thân mình bị đối đãi thô bạo như thế.

“Học tỷ Bắc Chỉ, phía trước đã bắt đầu sạt lở rồi, chúng ta phải rời khỏi chỗ này.”

Bên ngoài vang lên tiếng nói vội vã của một nam sinh.

Thời Sênh kéo cửa lều xuống, ánh đèn pin lập tức chiếu vào.

Học sinh đó nhìn thấy bộ dạng cái chăn và Phó Khâm nhếch nhác lộn xộn ở trong lều, biểu tình thay đổi thành rất kỳ lạ, vội vàng di chuyển tầm nhìn: “Cái đó… học tỷ, tập hợp ở bên kia, em đi thông báo cho những người khác.

Em học sinh đó dẫm lên nước mưa, bì bà bì bõm chạy đi.

Thời Sênh đưa Phó Khâm ra khỏi lều, đi về phía tập hợp bên kia.

Lúc giáo viên điểm danh số lượng, phát hiện ra không thấy Kỷ Tiểu Ngư và Bắc Trạch đâu cả, lúc trước chưa điểm danh cho nên không phát hiện ra.

Bây giờ cứ coi như là phát hiện ra cũng không thể phái người đi tìm được, giáo viên cho mọi người đi lên núi.

Thời Sênh nhân lúc mọi người không chú ý, rời khỏi tổ đội, dẫn theo Phó Khâm đi đến cánh rừng phía xa.

Sau khi rời xa mấy người này, Thời Sênh rút thiết kiếm, đem theo

Phó Khâm trực tiếp bay về phía villa nghỉ dưỡng, hạ xuống chỗ không có người ở villa.

Phó Khâm không nặng, cũng không biết là cao thế này mà trọng lượng đi đâu hết rồi?

Vì để cho người khác không phát hiện ra sự khác thường, Thời Sênh tuỳ tiện tìm một gian phòng dẫn Phó Khâm vào đó, ngày hôm sau mới đưa hắn xuất hiện ở quảng trường villa nghỉ dưỡng.

Lúc này, có không ít người tập hợp ở quảng trường, đội cứu viện và phụ huynh suốt đêm đi đến đây, cùng với người phụ trách của villa nghỉ dưỡng, mấy người này nhìn thấy Thời Sênh và Phó Khâm xuất hiện, kích động như nhìn thấy chủ tịch nước.

“Con trai tôi đâu? Con trai tôi ở đâu, sao lại chỉ có hai người thôi?”

“Có nhìn thấy con trai tôi đâu không?”

“Bạn học, cháu có nhìn thấy con gái cô đâu không? Nó là học sinh lớp 3 năm hai, mặc áo khoác màu hồng.”

Tiếng líu ra líu ríu ồn tới mức đầu Thời Sênh phát đau, không chỉ như thế, bọn họ còn vây lấy mình chật tới mức con kiến chui cũng không lọt qua được.

Mẹ nó chứ, không thấy trên lưng cô vẫn còn đang cõng một người hay sao?

“Người này sắp chết rồi, mọi người muốn biến thành hung thủ giết người hay sao?” Thời Sênh hắng giọng gào lên một tiếng.

“Con trai tôi ở đâu?” Mấy người này không những không tránh ra,

ngược lại còn ngày một thậm tệ hơn, giơ tay ra kéo Thời Sênh: “Có nhìn thấy con trai tôi đâu không?”

Thời Sênh bị kéo loạng choạng một cái, Phó Khâm ngã từ trên lưng cô xuống, cả đám người nhìn thấy liền muốn vây lấy cô.

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ mười chín: Bảo đảm cho Phó Khâm không bị thương.]

Thời Sênh dễ dàng kéo người Phó Khâm lên, thiết kiếm thình lình xuất hiện trong tay, thấy một màn này, mấy người vây xung quanh cô lập tức lùi ra đằng sau.

Thiết kiếm xoay một vòng, trong chớp mắt tạo ra một khoảng trống.

“Bà đây không phải là bảo mẫu của con trai mấy người, làm sao mà biết được bọn họ đang ở chỗ nào, có bản lĩnh thì tự đi vào núi mà tìm đi, vây lấy bà đây làm cái gì hả?” Thời Sênh tức giận không vừa, nếu như đây không phải là vị diện hiện đại, cô đã sớm muốn chẻ mấy người này ra rồi.

Lo lắng cho con trai là việc của bọn họ, liên quan cái rắm gì đến cô chứ?

“Bạn học nữ này sao lại như thế, cháu và bọn họ đi cùng với nhau, hỏi cháu một chút sao cháu lại hung dữ như thế. Mở miệng ngậm miệng là bà đây, không có gia giáo gì cả.”

“A, đây là thái độ hỏi han của mấy người sao? Là muốn giết người sao?” Thời Sênh mỉa mai cười, “Cho dù thật sự là biết bọn họ đang ở chỗ nào, tôi cũng không nói cho mấy người biết đâu, vẫn là câu nói đó, có bản lĩnh thì tự đi vào trong núi mà tìm.”

Câu nói này lập tức kích lên hàng ngàn lớp sóng, một đoàn phụ huynh chửi rủa Thời Sênh.

Thế nhưng do hung khí trong tay cô nên không có ai dám bước lên trên cả.

“Tránh ra, tránh ra.” Một đám vệ sĩ mặc đồ đen đi xuyên qua đám người, nhìn thấy Thời Sênh và Phó Khâm, ai ai cũng đều kích động lên.

“Thiếu gia, Bắc tiểu thư.”

“Chú Giản, thiếu gia và Bắc tiểu thư quay về rồi.”

Có người đón lấy Phó Khâm từ trong tay Thời Sênh, sau đó bảo vệ cho Thời Sênh dời đi.

“Thiếu gia không sao thì mấy người sẽ không sao, nếu như thiếu gia có chuyện bất trắc gì, tất cả những người ở đây đừng hòng mà chạy thoát được.” Có một vệ sĩ trong số đó trước khi đi còn ném lại một câu.

Bọn họ lúc nãy đứng hơi xa, lúc Thời Sênh xuất hiện bọn họ vẫn chưa nhìn rõ liền bị mấy người này chắn mất, thế nhưng lời nói của Thời Sênh bọn họ đều nghe thấy hết.

Đừng có giảng đạo lý với nhân vật phản diện, không có đạo lý gì có thể nói với nhân vật phản diện hết.

Chương 138: Học sinh cá biệt (19)

Chương 138HỌC SINH CÁ BIỆT (19)

Một đám người đưa mắt nhìn nhau, mấy người đó là người của Phó gia, bọn họ đương nhiên là biết.

Biết được Phó thiếu cũng ở trong núi, bọn họ kỳ thực là có chút yên tâm, Phó gia tuyệt đối sẽ trong thời gian ngắn nhất tìm thấy Phó thiếu.

Ví dụ như lúc nãy, bọn họ đã phái trực thăng bay vào trong núi tìm kiếm.

Thời gian ngắn như thế, đến cả trực thăng của đội cứu viện còn chưa thấy mà trực thăng của Phó gia đã đến rồi, đủ để thấy được thế lực của Phó gia lớn thế nào.

Thế nhưng...

Bọn họ lại chắn Phó thiếu lại?

Bây giờ chẳng có ai đi nghĩ xem cô gái cuồng vọng ban nãy kia là ai, người có thể ở bên cạnh Phó gia sẽ là người bình thường sao?

…

Phó Khâm được máy bay đưa về thành phố, Thời Sênh nhìn cũng có chút nhếch nhác, trên người không bị thương gì cả, ở bệnh viện tắm

rửa thay quần áo liền sôi nổi lại như cũ rồi.

Vốn dĩ cô định đi, kết quả là Hệ thống lại bắt đầu phát ra nhiệm vụ.

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ hai mươi: Chăm bệnh.]

Fuck, sao mi không bảo ta cưới hắn luôn đi?

Nhiệm vụ này làm cho bản cô nương muốn giết người đó!

Lúc Thời Sênh đi đến phòng bệnh của Phó Khâm, bác sĩ đang đứng nói chuyện với chú Giản ở bên ngoài.

“Phó thiếu sử dụng thuốc kịp thời, không có gì đáng ngại cả, ngấm mưa cho nên có chút sốt, hạ sốt là sẽ khoẻ thôi.”

“Thân thể của thiếu gia thế nào?”

Bác sĩ trầm mặc một lúc, ngữ khí nghiêm trọng đi không ít, “Lão Giản, chúng ta cũng là bạn nhiều năm rồi, nói thật thì… cơ thể này của Phó thiếu... cứ cho là có dùng thuốc cũng sẽ không kiên trì được bao lâu đâu.”

“Anh cho tôi một khoảng thời gian đại khái đi.” Trong phút chốc, chú Giản dường như già đi mười mấy tuổi.

“Aizz... Phó thiếu nếu như chịu uống thuốc đúng giờ, đại khái là vẫn còn nửa năm nữa. Thế nhưng nếu như cậu ấy không uống thuốc cũng chỉ còn khoảng trên dưới hai tháng thôi.”

Bác sĩ lắc đầu than thở rời đi, chú Giản đứng ở đó rất lâu vẫn không phản ứng lại.

Cho đến tận lúc Thời Sênh đi qua đó, ông ta mới ngẩng đầu nhìn Thời Sênh một cái, động động môi nhưng lại chẳng nói ra được từ nào cả, mở cửa phòng bệnh để Thời Sênh đi vào.

Phó Khâm vẫn đang hôn mê, nằm trên giường bệnh trắng xanh, càng lúc càng gầy yếu.

“Bắc tiểu thư.” Chú Giản vén vén chăn giúp Phó Khâm, quay người lại nghiêm túc nói: “Tôi có chuyện muốn cầu xin.”

“Đừng gởi gắm, tôi cự tuyệt.”

Bản cô nương không muốn chiếu cố cái tên nhi đồng tâm thần này.

Chú Giản: “...”

Cô bé này sao lại không đi như bình thường thế?

“Cũng đừng nói cái gì mà cảnh đời bi thảm, tôi không nghe đâu.” Thời Sênh lại nhanh chóng bổ sung một câu.

Chú Giản: “...” Cô là con giun trong bụng mình sao?

Ông ta trừng mắt với Thời Sênh một cái, triệt để dập tắt cái suy nghĩ này. Với tính cách của cô gái này, thiếu gia ở trong tay cô mà có thể sống qua được một tháng mới là kỳ tích đấy.

…

Đám người bị vây trên núi Thiếu Dương cuối cùng cũng được cứu thoát ra ngoài, thắt lưng Bắc Trạch bị thương, Kỷ Tiểu Ngư chỉ bị một chút phong hàn, mấy người khác đều không sao.

Ông bà Bắc đều vội vàng từ nước ngoài trở về, nhìn thấy con trai nằm trên giường bệnh, suýt chút nữa thì bị doạ đến mất cả hồn phách.

“Bắc Chỉ đâu?” Bắc Trạch tỉnh lại người đầu tiên hỏi không phải là Kỷ Tiểu Ngư mà là Bắc Chỉ.

Sắc mặt Kỷ Tiểu Ngư khẽ biến, “Cô ấy không sao, đang ở tầng trên với học trưởng Phó Khâm.”

Thần sắc Bắc Trạch sầm xuống.

Phó Khâm...

“A Trạch, em nghe nói là Tiểu Chỉ đưa học trưởng Phó Khâm xuống núi.” Kỷ Tiểu Ngư nhỏ giọng nói, “Tiểu Chỉ và học trưởng Phó Khâm đang qua lại với nhau à?”

“Cút ra ngoài.” Bắc Trạch không có dấu hiệu báo trước gì mà tức giận đùng đùng lên.

Ông bà Bắc bước vào trong phòng bệnh cũng bị tiếng nói này làm cho cứng người lại ở cửa phòng.

“Sao lại như thế này?” Bà Bắc cười cười phá vỡ sự cứng ngắc, “Hai đứa cãi nhau sao? Tiểu Ngư là con gái, con trai, con nhường Tiểu Ngư đi.”

“Ra ngoài.” Bắc Trạch nắm lấy cái gối bên cạnh ném về phía cửa. “Cút hết ra ngoài đi.”

Kỷ Tiểu Ngư vành mắt đỏ hồng, khóc lóc chạy ra ngoài.

Ông bà Bắc ngơ ngác nhìn nhau, nhìn thấy bộ dạng này của con trai mình cũng chỉ đành đi ra ngoài.

Kỷ Tiểu Ngư ở dưới lầu bình tĩnh lại một chút sau đó lại đi lên lầu, nhưng chỉ đứng ở bên ngoài phòng bệnh nghe ông bà Bắc nói chuyện.

“Bắc Chỉ không thể ở lại trong nhà này nữa.”

“Lúc đó giữ nó lại tôi đã không đồng ý rồi, vẫn là tại ông đòi để nó lại.” Bà Bắc nhỏ giọng khóc nức nở, đầy sự tức giận.

Ông Bắc vỗ vỗ lưng bà Bắc, “Lúc đó tôi cũng không phải là vì con trai của chúng ta hay sao?”

“Một đứa cô nhi như nó chúng ta nuôi nó bao nhiêu năm như thế, nó không biết cảm ơn thì cũng thôi đi, lại còn quyến rũ con trai của chúng ta, là tôi đã tạo ra cái tội nghiệt gì đây hả? Ông mau đuổi nó đi đi, còn ở đây thêm nữa, A Trạch sớm muộn cũng bị nó huỷ mất.”

“Được được, tôi sẽ nghĩ cách, bà đừng khóc nữa.”

Bên ngoài chỗ rẽ, Kỷ Tiểu Ngư kéo kéo vạt áo, trong ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Bắc Chỉ không phải là em gái của Bắc Trạch.

Bắc Trạch thích Bắc Chỉ.

Chẳng trách, Bắc Trạch luôn vô tình vô ý mà nhìn Bắc Chỉ.

Chẳng trách, lần đó nhìn thấy Bắc Chỉ và Phó Khâm ở cạnh nhau, biểu tình của hắn lại khó coi như vậy.

Tỉ mỉ hồi tưởng lại một chút lúc trước bọn họ sống chung với nhau, chỉ cần có Bắc Chỉ ở đó, bộ dạng của Bắc Trạch luôn như đang suy nghĩ cái gì đó, nếu không sẽ là tức giận...

Hoá ra...

Hoá ra đều là vì người mà hắn thích là Bắc Chỉ.

Bắc Chỉ, Bắc Chỉ, tại sao cái gì cũng là cô ta?

Sự đố kỵ tận đáy lòng Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên dâng lên, đem bao nhiêu tình cảm kiềm chế bấy lâu nay bộc phát ra ngoài.

Bắc Trạch là của cô ta.

Cô ta tuyệt đối sẽ không nhường Bắc Trạch cho người khác.

Đúng lúc cô ta đang thu xếp lại tâm tình, chuẩn bị quay lại thì điện thoại di động trong tay vang lên.

Cô ta nhìn cái tên bên trên một cái, trái tim nhảy lên, vội vàng đi đến chỗ không người nghe máy.

…

Phòng bệnh đặc biệt.

Kỷ Tiểu Ngư nhìn người đang nằm trên giường bệnh, có chút không dám tin, “Anh... sao anh lại thành ra cái bộ dạng này?”

Trên người Cao An Lãng quấn đầy băng vải, cũng chỉ có mặt là không làm sao mà băng được, giống như một cái xác ướp.

“Kỷ Tiểu Ngư.” Giọng nói của Cao An Lãng rất khàn, “Cô dám chơi tôi.”

“Tôi không có...” Kỷ Tiểu Ngư lắc đầu, “Sao anh lại thành cái bộ dạng này... Tưởng Na Na, cô ta...”

“Cô còn dám nhắc đến cô ta.” Giọng của Cao An Lãng cao thêm mấy phần.

“Không phải cô ta...” Tưởng Na Na ngày đó khóc đến ghê gớm như thế, lẽ nào là hắn chưa ra tay được, ngược lại còn bị Tưởng Na Na làm thành cái bộ dạng này?

“Kỷ Tiểu Ngư, tôi đã coi thường cô rồi, cô lại dám chơi tôi như vậy, lá gan cũng thật lớn.”

“Tôi không có, Cao An Lãng, anh đang nói cái gì thế, sao tôi nghe mà không hiểu gì cả?”

Kỷ Tiểu Ngư mờ mịt nhìn Cao An Lãng,

Quan hệ của cô ta và Cao An Lãng không phải là sâu đậm, cũng chỉ gặp qua một lần mấy năm trước, sau đó ngày đó ở villa nghỉ dưỡng mới gặp lại hắn.

Cô ta là vô ý nghe ngóng được hắn và bạn đồng hành thảo luận về Tưởng Na Na, cộng thêm tối đó Tưởng Na Na làm nhục cô ta như vậy, cô ta liền lớn gan đi tìm hắn.

“Nghe không hiểu phải không, dạy dỗ con tiện nhân này cho tao.”

Phòng bệnh không biết là từ lúc nào có thêm hai người đàn ông, Kỷ

Tiểu Ngư cảm thấy không thích hợp, muốn chạy, thế nhưng vẫn chưa chạy đến cửa phòng đã bị một người đàn ông nắm lấy tóc, lôi lại phía sau.

“A!” Kỷ Tiểu Ngư bị đau, hai tay giữ lấy tóc, dễ dàng bị lôi lại đối diện Cao An Lãng ở trên giường.

Kỷ Tiểu Ngư bị ném mạnh xuống mặt đất, tiếp đến, bên cạnh có người bắt đầu dựng máy quay phim, sau đó khoá cửa phòng lại.

Đáy mắt Kỷ Tiểu Ngư đầy sự hoảng sợ.

“Cao An Lãng, anh nhất định là đã hiểu lầm cái gì rồi, tôi có thể giải thích mà, thật đó, tôi có thể giải thích mà…”

“Cao An Lãng... đừng qua đây, mấy người muốn làm cái gì hả?”

“A...”

Chương 139: Học sinh cá biệt (20)

Chương 139HỌC SINH CÁ BIỆT (20)

Lúc Kỷ Tiểu Ngư rời khỏi phòng bệnh, cả người đều vô tri vô giác, cũng không dám đi gặp Bắc Trạch, trực tiếp quay về nhà.

Bây giờ bọn họ đã đổi sang một ngôi nhà khác rồi, tuy không phải là biệt thự nhưng cũng là tiểu khu giá cao.

Lúc Kỷ Tiểu Ngư quay về, phát hiện bên trong phòng khách lại có một bộ quần áo của nữ nhân, trong phòng ngủ của ông Kỷ còn phát ra âm thanh kỳ quái.

Cô ta đỏ mắt đẩy cửa phòng ra, “Hai người đang làm gì thế hả?”

Ông Kỷ bị Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên quay về doạ cho nhảy dựng, nữ nhân dưới người hét lên kéo cái chăn quấn lấy người, ông Kỷ liền khó xử, thằng em dưới thân vẫn còn đang ngóc cao đầu hùng dũng.

Ông ta vội vàng cầm lấy cái gối che đi bên dưới, lúng túng chột dạ nói: “Tiểu Ngư, sao con lại quay về rồi?”

Hôm nay không phải là thứ tư sao?

Kỷ Tiểu Ngư không nói với ông Kỷ là cô ta phải tham gia hoạt động ngoài trời, trường học đương nhiên cũng không thông báo cho phụ huynh của dạng học sinh không quan trọng như Kỷ Tiểu Ngư.

“Ba đã nói là ngoài mẹ con ra sẽ không có nữ nhân nào khác, mấy lời đó ba coi là cái gì?” Kỷ Tiểu Ngư dường như sụp đổ, gào to lên.

Lúc tang lễ của mẹ cô ta, người đàn ông này thề son sắt nói cả đời này tuyệt đối sẽ không có người phụ nữ nào khác ở bên ngoài.

Bây giờ thì sao?

Thứ cô ta nhìn thấy là cái gì đây?

“Tiểu Ngư…”

Ánh mắt Kỷ Tiểu Ngư thù hận trừng nữ nhân ở trên giường, đột nhiên tiến lên túm lấy tóc nữ nhân kia mà đánh, “Tiện nhân, cho mày quyến rũ ba tao này, có phải nhìn trúng tiền của ba tao không? Cho mày quyến rũ ba tao này, cho mày ra ngoài quyến rũ người khác này…”

Cô gái đó lúc đầu bị đánh đến phát ngốc, thế nhưng rất nhanh liền bắt đầu đánh trả.

Cô ta hiển nhiên là tay thiện nghệ trong chiến đấu, cho dù là không có lấy mảnh vải che đậy cũng phải đánh cho Kỷ Tiểu Ngư không có sức mà đánh lại.

Ông Kỷ ở bên cạnh lúc thì kéo người này một chút, lúc thì kéo người kia một chút nhưng không ngăn cản được ai cả.

Cô gái kia cưỡi trên người Kỷ Tiểu Ngư, sống chết đè cô ta xuống, tát cho cô ta hai bạt tai vào hai má, “Dám đánh lão nương, mày cho là lão nương ăn chay à?”

Đánh Kỷ Tiểu Ngư xong, cô gái kia đứng lên, sảng khoái không che

dấu mặc quần áo vào, nhìn hạ bộ của ông Kỷ ở bên cạnh một cái, nhổ một bãi nước bọt, “Với cái năng lực này lão nương còn không thèm nhìn đến.”

Sắc mặt ông Kỷ xanh đen lại, danh dự của người đàn ông chịu phải sự sỉ nhục nghiêm trọng, “Cút ra ngoài.”

Cô gái kia hừ lạnh một tiếng, “Sao nào, muốn chơi gái mà không trả tiền cho lão nương à? Trước đây đã nói xong rồi, có điều con gái ông đánh tôi, tiền viện phí này ông cũng phải trả thêm cho lão nương, ba nghìn.”

Mặt ông Kỷ xanh đen lại rút ra từ ngăn kéo bên cạnh một xấp tiền, cũng không đếm, trực tiếp đưa cho cô ta, “Cầm lấy tiền rồi cút đi.”

Cô gái đếm đếm tiền, “Nhiều hơn lão nương đây không thèm.” Nói rồi cô ta ném tiền thừa xuống đất, dẫm lên giầy cao gót cộp cộp đi mất.

Kỷ Tiểu Ngư nằm trên giường đau khổ khóc, sự tủi thân ban nãy với sự tủi thân bây giờ đều phát tiết hết ra ngoài.

Tại sao chứ?

Tại sao người chịu tội luôn là cô ta?

Cô ta đã làm sai cái gì chứ?

“Tiểu Ngư…”

Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên vùng dậy đứng lên, tóc tai trên đầu rối bù, căm hận trừng ông Kỷ một cái, sau đó chạy về phòng của mình.

Ông Kỷ cũng có chút sầu não, bao nhiêu năm nay ông ta đều luôn

bận rộn làm ăn, không có thời gian làm mấy việc đó, thế nhưng bây giờ ông ta có tiền rồi, sao lại còn không để cho ông ta thư giãn một chút?

Vừa nghĩ như thế, ông ta liền cảm thấy Kỷ Tiểu Ngư thực sự là đang gây sự vô lý.

Mấy năm nay ông ta liều sống liều chết mà kiếm tiền, là vì ai chứ?

Còn không phải là vì nó hay sao?

Một đứa con gái như nó, còn muốn trèo cả lên đầu ông đây hay sao?

Ông Kỷ càng nghĩ càng tức, mặc quần áo vào, cũng không hỏi xem Kỷ Tiểu Ngư thế nào mà trực tiếp đi ra khỏi nhà.

…

Chuyện giữa Kỷ gia và Cao An Lãng, Thời Sênh không hề biết, bây giờ cô chẳng khác gì người ở cả, đang đi theo hầu hạ phục dịch Phó Khâm.

Tần suất hệ thống đưa ra nhiệm vụ càng ngày càng cao.

Nói thật, có những lúc cô thật sự muốn chém chết cái tên Phó Khâm - mục tiêu nhiệm vụ này cho rồi.

Đây tuyệt đối là người được phái đến để dày vò cô mà.

“Bắc tiểu thư, đây là thuốc ngày hôm nay của thiếu gia.” Vệ sĩ đưa thuốc cho Thời Sênh.

Phó Khâm nằm trên giường bệnh vừa nghe thấp lập tức chui vào

trong chăn, sống chết ấn chặp mép chăn.

Thời Sênh thích nhất chính là cho hắn uống thuốc.

Có thể quang minh chính đại thô bạo với Phó Khâm.

Thời Sênh nhận lấy thuốc, đi đến bên cạnh giường bệnh của Phó Khâm, giơ tay kéo cái chăn trước mặt xuống đất, trên mặt còn treo lên nụ cười âm hiểm, “Đây là chính phủ giao quyền, anh dù có kêu rách cuống họng cũng vô dụng thôi, lại đây, ngoan ngoãn uống thuốc đi.

Phó Khâm cuộn thành một đống, đè cái gối lên trên đầu lắc đầu nguầy nguậy.

Không uống thuốc.

Không uống? Không uống mà được à, bà đây không đập chết ngươi mà ngươi đã chết trước, vậy không phải là lãng phí nhiệm vụ liên hoàn mà bà đây đã làm bao nhiêu lâu nay sao?

Thời Sênh giơ tay kéo lấy cánh tay của Phó Khâm, kéo hắn lật lại, Phó Khâm phản kháng muốn xuống giường, Thời Sênh lập tức xoay người đè lên người hắn, giơ tay giữ chặt lấy cằm hắn.

Đám vệ sĩ bên cạnh nhìn hết ra ngoài cửa sổ.

Tình cảnh này sao lại không đúng như thế nhỉ?

Bọn họ chẳng nhìn thấy gì cả.

Ừ, chẳng nhìn thấy gì cả.

Thời Sênh nhét viên thuốc vào, vỗ vỗ khuôn mặt hắn, “Anh ngoan ngoãn uống thuốc thì mọi chuyện đều tốt đẹp, nếu không bà đây mà phải đánh thì da mềm thịt non này sẽ bị thương mất, bà đây sẽ không đền tiền đâu.”

“Khụ khụ…” Phó Khâm bị sặc, trên người lại còn bị một người đè lên, ho cũng vô cùng khó khăn, cả mặt đỏ rực lên.

“Già mồm”. Thời Sênh lật người ngồi sang bên cạnh, giơ tay nhặt cái chăn dưới đất lên phủ lên người Phó Khâm.

Cả người Phó Khâm đều bị phủ kín trong chăn, đến cả một sợi tóc cũng không nhìn thấy.

Thời Sênh vẫn còn ngồi trên giường, từ dưới chăn có thể nhìn thấy bàn tay dưới cái chăn mà cô phủ lên, trắng nõn thon dài.

Phó Khâm đột hiên giơ tay nắm chặt lấy tay cô.

Thời Sênh ý thức muốn giật ra, thế nhưng một giây sau cô liền cảm thấy Phó Khâm đang run rẩy.

Cả người đều run rẩy.

Hắn sống chết nắm lấy tay cô giống như nắm chặt lấy sợi rơm cứu mạng cuối cùng.

Thời Sênh lôi chăn ra, mái tóc mượt mà của hắn lộ ra, cô dùng một tay kéo mặt hắn quay về phía mình.

Trên mặt Phó Khâm không có biểu tình gì cả, thế nhưng đôi mi run rẩy như cánh bướm, tròng mắt đen thẫm như mực, tràn đầy tử khí.

Hắn nhìn Thời Sênh, đột nhiên giơ tay ra ôm chặt lấy cổ cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Thời Sênh hoàn toàn không ngờ được hắn lại có hành động như thế này, ngẩn ra một lát mới phản ứng lại.

Người bên dưới không ngừng run rẩy.

Cơ thể ấm áp của cô bao phủ lấy thân thể hắn, mới khiến cho thân thể run rẩy của hắn từ từ bình phục lại.

Cánh tay ôm Thời Sênh càng lúc càng xiết chặt, vùi đầu vào cổ cô, hô hấp ấm nóng ẩm ướt phải vào cổ Thời Sênh.

Trước đây cho uống thuốc xong, cô đều trược tiếp rời đi, từ trước đến nay không hề biết hắn sau khi uống thuốc xong sẽ thành ra cái bộ dạng này.

Yếu đuối khiến cho người ta…

Muốn đánh chết hắn.

Khụ khụ, không phải là bản cô nương không hiểu thương hoa tiếc ngọc là gì.

Do hơi thở phát ra từ người hắn quá là thu hút người mà…

Thời Sênh sợ đè chết tên này, muốn trở mình sang bên cạnh nhưng Phó Khâm lại không buông tay, chân cũng gác lên trên người cô, sống chết giữ cô lại trong lòng.

Thời Sênh hung hăng cạy hắn ra, cơ thể hắn liến run rẩy mãnh liệt hơn.

Fuck, ông nội anh chứ!

Thời Sênh nằm ở bên cạnh, túm hắn vào trong lòng, Phó Khâm có lẽ cũng biết là Thời Sênh sẽ không rời đi, thuận thế ôm lấy eo cô, chân vắt ngang lên chân cô, cả người đều dán lên trên người cô.

Điều Thời Sênh hối hận nhất là vừa nãy cho hắn uống thuốc xong không trực tiếp rời đi.

Ở lại đây làm cái khỉ khô gì chứ?

Chương 140: Học sinh cá biệt (21)

Chương 140HỌC SINH CÁ BIỆT (21)

"Mấy người đứng ở bên ngoài làm cái gì hả?”. Chú Giản nhìn thấy một đám vệ sĩ đứng bên ngoài phòng bệnh, vẻ mặt kỳ quái, “Thiếu gia xảy ra chuyện gì thì ai lo hả?”

“Bắc tiểu thư đang ở bên trong.”

Vệ sĩ yếu ớt đáp.

“Cô ta? Cô ta mà ở đây mấy người lại càng phải canh gác hơn.” Chú Giản nói rồi đẩy cửa ra.

Thiếu gia một từ không hợp sẽ không hé răng, cô gái đó thì một lời không hợp liền muốn động thủ.

Vệ sĩ vội vàng ngăn chú Giản lại, để cho ông ta nhìn qua khe cửa.

Bên trong phòng, trên giường bệnh, thiếu nữ dựa vào đầu giường, thần sắc an tĩnh yên ổn, cánh tay của thiếu niên vắt ngang bụng cô, đầu gối lên ngực cô, hình tượng đẹp đẽ dị thường.

“Tình hình gì thế này?” Chú Giản bị kinh hãi.

“Ban nãy thiếu gia uống thuốc, Bắc tiểu thư chưa đi, thiếu gia liền lôi Bắc tiểu thư lại.” Vệ sĩ mồm năm miệng mười đem hết những chuyện ban nãy kể lại một lượt.

Biểu tình của chú Giản rất nhanh biến đổi mấy lần, cuối cùng là than thở một tiếng.

“Chú Giản, chú nói Bắc tiểu thư có thể làm cho thiếu gia khoẻ hơn không?” Một vệ sĩ cẩn thận, nghiêm túc mở miệng.

Chú Giản mặt đầy vẻ lo lắng lắc đầu, “Bác sĩ đã nói rồi, cơ thể của thiếu gia cho dù là có dùng thuốc cũng chỉ có thể chống đỡ được thêm nửa năm nữa, cứ cho là cô ta có thể làm cho thiếu gia uống thuốc được cũng không thể nào là bàn tay thần diệu được. Thiếu gia không ra nước ngoài… chuyện này… aizzz…”

“Tôi luôn cảm thấy Bắc tiểu thư không phải là người bình thường.”

Những vệ sĩ khác đếu liếc về vệ sĩ đó.

Cái này còn cần anh phải nói sao?

Bắc tiểu thư là tiểu thư của Bắc gia đó, có thể là người bình thường sao?

“Ý tôi không phải là như thế.” Vệ sĩ kia vò vò đầu, “Trước đây, tôi nghe thấy Bắc tiểu thư gọi điện thoại, nghe cô ấy nói mấy câu, hình như là đang nói về mấy chuyện đầu tư và cổ phiếu gì đó.”

“Con cháu nhà hào phú bây giờ không phải đều là để cho bọn họ va chạm trước sao, cái này cũng bình thường.”

Vệ sĩ anh một câu tôi một câu mà thảo luận chuyện này.

“Thế nhưng Bắc tiểu thư ở Bắc gia không nhận được sự quan tâm gì hết, cứ cho là cô ấy có một ít tiền tiêu vặt, chơi cổ phiếu còn được,

còn đầu tư thì…”

“Đi điều tra một chút tài sản đứng tên cô ta.” Chú Giản lên tiếng.

“Chú Giản, cái này trước đây bọn tôi đã điều điều tra qua rồi, tài sản đứng tên của Bắc tiểu thư không có bao nhiêu cả.”

“Bắc tiểu thư không phải là còn chưa đến mười tám tuổi sao? Cô ấy nếu như thật sự làm mấy thứ đó, chắc chắn cũng là đứng dưới tên của người khác.”

“Có đạo lý, lát nữa tôi sẽ đi điều tra xem ai thường qua lại mật thiết với cô ấy nhất.”

“Đừng có mà làm quá lộ liễu, cô gái đó không dễ động vào đâu.”

“Biết rồi biết rồi, chúng là chính là hiếu kỳ.” Các vệ sĩ gật đầu.

Chú Giản là đang nhắc nhở bọn họ, đừng để cho Thời Sênh phát giác ra bọn họ đang điều tra cô ấy.

…

Lúc Phó Khâm tỉnh lại, phát hiện mình đang ôm một người, hắn khe khẽ ngẩng đầu, rơi vào tầm mắt của hắn là cái cằm trơn bóng của một thiếu nữ xinh đẹp.

Dường như cô đang ngủ, hơi thở rất nhẹ, cơ hồ như không thể nghe thấy được.

Thế nhưng, hắn dán lên trên ngực cô, có thể nghe thấy tiếng trái tim cô đang đập nhẹ nhàng ổn định, vô cùng sống động.

Kèm theo tiếng tim đập, ánh sáng bốn phía dường như đều biến thành ánh trăng, cũng không phải là bộ dạng u tối không chút sức sống đen xì mà hắn nhìn thấy.

Từ trước đến nay, hắn chưa từng giống như bây giờ, cảm thấy thế giới này thật sinh động.

Hắn hạ mi mắt xuống, bảo trì tư thế yên lặng, nghe tiếng tim đập ổn định của thiếu nữ, cánh tay đang ôm ngang bụng cô càng ôm chặt hơn mấy phần.

Phó Khâm vừa động Thời Sênh liền tỉnh lại, cô mở mắt, có chút vô thần nhìn vào hư không, mấy giây sau mới cúi đầu nhìn Phó Khâm.

Mái tóc loà xoà che đi khuôn mặt của hắn, Thời Sênh vén tóc của hắn sang một bên, năm ngón tay khoa khoa ở trên cổ một lát, cuối cùng hạ tay xuống kéo kéo cái chăn, đổi một tư thế khác thoải mái hơn.

Ngáp một cái, nghiêng người cầm lấy điện thoại ở bên cạnh xem, bên trên có mấy cuộc gọi nhỡ.

Đa phần là của ông Bắc.

Vài cuộc gọi khác là của Lâm Nhân và công ty của cô.

Thời Sênh gọi điện thoại lại cho công ty, bên đó không có chuyện gì, chỉ là báo cáo cho cô một ít.

Phía Lâm Nhân thì là lo lắng cho cô, hai người nói mấy câu rồi ngắt máy.

Còn về ông Bắc, Thời Sênh hoàn toàn không có ý gọi lại.

Không có chuyện gì mà tự dưng đối xử tốt, không phải kẻ gian cũng là trộm.

Sau khi uống thuốc xong, Phó Khâm ngược lại rất phối hợp, thế nhưng mỗi lần uống thuốc xong hắn đều kéo Thời Sênh không chịu buông ra.

Một tuần sau, Phó Khâm xuất viện, Thời Sênh cũng coi như là được giải thoát.

Chú Giản cũng lấy được kết quả điều tra của vệ sĩ.

Bọn họ không điều tra ra được bất cứ thứ gì hữu dụng cả.

“Chuyện này không được nhắc đến, thiếu gia… có thể làm cho thiếu gia sống được thêm mấy ngày đều là công thần, sau này đối với cô ta khách khí một chút.” Cứ coi như cô ta có mưu đồ gì, muốn ra tay trên người thiếu gia thì cũng tuyệt đối không thể thành công được.

Đám vệ sĩ gật đầu ý đã hiểu rõ.

Thế là Thời Sênh liền phát hiện đám vệ sĩ trước đây có vẻ khách khí với cô, bây giờ không những càng khách khí hơn mà còn nhiệt tình hơn không ít.

“Tôi đi đây.” Thời Sênh đứng bên ngoài xe nói với Phó Khâm đang ngồi trong xe mấy tiếng, ánh mắt lại nhìn đến vệ sĩ đứng bên cạnh đang cười với cô, chỉ cảm thất toàn thân nổi hết cả da gà lên.

Có quỷ, phải đi mau!

“Ngày mai tôi muốn ăn bánh Tô Dung.”

Phó Khâm đột nhiên mở miệng nói một câu.

“Ăn anh…”

Thời Sênh kịp thời nuốt mấy lời phía sau xuống.

Phó Khâm cau mày, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói, “Tôi không ngon.”

Thời Sênh: “…” Ai mà thèm ăn anh hả?

Thời Sênh trừng mắt nhìn Phó Khâm một cái, giơ tay vẫy một chiếc xe rời đi.

Vết thương của Bắc Trạch không nghiêm trọng, lúc này đã có thể xuống giường đi lại rồi, lúc Thời Sênh quay lại, Kỷ Tiểu Ngư đang dìu Bắc Trạch đi lại trong hoa viên.

“Tiểu Chỉ, cô về rồi?”

Thời Sênh vốn muốn phớt lờ bọn họ mà đi vào, ai mà biết Kỷ Tiểu Ngư lại đột nhiên hô lên một câu, làm cho Bắc Trạch không chú ý ở bên này cũng nhìn qua.

Nữ chính đại nhân, cô cố ý phải không?

Bắc Trạch đẩy Kỷ Tiểu Ngư ra, bước thấp bước cao đi đến trước mặt Thời Sênh, nắm lấy cổ tay cô, ngữ khí chất vấn, “Thật sự là em đang ở cùng hắn sao?”

Lực đạo của Bắc Trạch có chút lớn, cũng không tính là đau nhưng rất không thoải mái, Thời Sênh giằng khỏi sự trói buộc của hắn, bước lùi về sau một bước, “Em ở cùng một chỗ với ai thì có liên

quan gì đến anh?”

“Anh…” Bắc Trạch ngừng lại, thần sắc lập tức trở nên u ám, “Anh là anh trai của em, sao lại không có liên quan đến em? Phó Khâm không phải là người mà em có thể động vào, đừng qua lại với hắn ta.”

Thời Sênh nhìn ra phía sau, Kỷ Tiểu Ngư mặt đang đầy căm hận trừng cô, biểu tình gớm ghiếc không hề che dấu.

Được rồi, nữ chủ hoá đen hẳn rồi.

Rất tốt!

“Anh trai, anh quản quá nhiều rồi đấy.” Thời Sênh kéo khoé miệng lên thành một nụ cười.

Con người, chính là phức tạp như thế.

Nếu như cô cứ đi theo con đường của nguyên chủ, Bắc Trạch vẫn sẽ chán ghét cô, không thích cô như cũ.

“Trạch, vết thương của anh vẫn chưa khỏi, chúng ta đi vào trong nói đi.” Kỷ Tiểu Ngư thu lại biểu tình ban nãy, đi đến bên cạnh Bắc Trạch, giơ tay ra muốn đỡ lấy hắn, thế nhưng Bắc Trạch lại né đi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thời Sênh.

“Bắc Chỉ…”

Thời Sênh coi thường vẻ gây hấn của Kỷ Tiểu Ngư, đi qua người Bắc Trạch tiến vào trong biệt thự.

“Bắc Chỉ!” Tiếng nói của Bắc Trạch truyền đến, dường như bao hàm

trăm nghìn tình cảm ngổn ngang ở bên trong.

Nhịp chân của Thời Sênh không hề dừng lại mà rời đi.

“Bắc Chỉ, con còn biết quay về à?” Vừa bước vào trong liền bị một một tiếng quát giận dữ làm dừng lại.

Ông Bắc đứng ở cầu thang tầng hai, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Là hoạ không tránh được.

“Theo ba đi vào trong thư phòng.” Ông Bắc nhìn thấy Thời Sênh không hé răng, trong đầu liền bốc lên ngọn lửa giận không tên.

Vốn dĩ vẫn còn có chút chuyện do dự, bây giờ cũng hạ quyết tâm rồi.

Chương 141: Học sinh cá biệt (22)

Chương 141HỌC SINH CÁ BIỆT (22)

Trong thư phòng, Thời Sênh đứng ở giữa phòng, ông Bắc ngồi ở sau bàn làm việc, giải quyết việc chung nói.

“Bây giờ con cũng lớn rồi, ba mẹ không quản được con nữa rồi, thế nhưng thân là con cái của Bắc gia, Bắc gia cho con cuộc sống đãi ngộ, sự giáo dục tốt đẹp, bây giờ con phải vì Bắc gia mà dốc một phần lực thôi…”

Thời Sênh yên lặng nghe ông Bắc thao thao bất tuyệt.

“… Cao gia có ý liên hôn với nhà chúng ta, con là con gái của Bắc gia, sau khi tốt nghiệp cao trung xong sẽ đính hôn với cậu ba nhà Cao gia.” Cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính.

Cậu ba nhà Cao gia chính là Cao An Lãng.

“Cao An Lãng là người như thế nào ba còn không rõ hay sao? Đây là đang đẩy con vào hố lửa à?”

Cao An Lãng chưa chết, đúng là mạng lớn mà!

Tai hoạ lưu lại ngàn năm, cổ nhân đúng là không gạt cô.

Thời Sênh bình tĩnh hỏi ngược lại nằm ngoài dự đoán của ông Bắc, ông cho rằng cô sẽ đại náo, ai mà biết được cô chỉ bình tĩnh hỏi

ngược lại như thế.

“Bắc gia bây giờ đang ở giây phút sống chết, con thân là con gái đương nhiên là phải chia sẻ một phần trách nhiệm với ba mẹ. Bắc Chỉ à, đứa trẻ Cao An Lãng này tuy rằng có chơi bời một chút, thế nhưng rốt cuộc vẫn là thanh niên, sau này sẽ tốt thôi.”

Chơi bời?

Cái đó là chơi bời sao?

Đó là đang chơi trên mạng sống đó!

“Nếu như con cự tuyệt thì sao?”

“Bắc Chỉ, con có quyền gì mà cự tuyệt?” Ông Bắc tức giận, “Bắc gia cho con ăn mặc, cho con cuộc sống mà người khác không có được, con có quyền gì mà cự tuyệt?”

“Dựa vào… tôi không phải là con gái của ông.” Thời Sênh cười như không cười nhìn ông Bắc.

Sắc mặt ông Bắc thay đổi, “Con… Con nói linh tinh cái gì thế? Bắc Chỉ, ba thấy con bây giờ càng lúc càng không giống đang nói chuyện nữa rồi, lời này mà con cũng nói ra được hay sao?”

“Tôi nói linh tinh? Vậy các người vì sao một chút cũng không thèm quan tâm đến đứa con gái này, các người cho tôi cuộc sống đãi ngộ, thế nhưng trừ những thứ đó ra các người còn cho tôi được cái gì nữa?”

Ông Bắc há há miệng ra, dường như muốn nói cái gì, thế nhưng lại cảm thấy có nói cái gì cũng lộ ra vẻ cứng nhắc.

Những năm nay, bọn họ đích thực là chỉ cho cô vật chất.

Nhưng đây không phải là con của bọn họ, bọn họ cho cô vật chất lẽ nào còn không đủ hay sao?

“Không còn gì để nói nữa đúng không?”

“Cứ coi như con không phải là con ruột của ba mẹ, ba mẹ cũng đã nuôi con bao nhiêu năm như thế, lẽ nào con không nên báo ơn sao?” Ông Bắc vò đã mẻ lại còn sứt nói.

“Báo ơn?” Thời Sênh chớp chớp mắt, thong thả chậm rãi nói: “Mười bảy năm, mỗi năm các người cho tôi một vạn tiền tiêu vặt, cũng chính là 204 vạn, những thứ khác tôi cũng không tính rõ lắm, tổng cộng là 300 vạn, cộng thêm phí dưỡng dục tôi, tính tổng là một nghìn vạn, đã đủ chưa?”

Ông Bắc cau mày nhìn Thời Sênh, không hiểu cô nói thế là ý gì.

Thời Sênh lấy chi phiếu từ trong túi ra, soàn soạt viết lên trên, sau đó thô bạo đập xuống trước mặt ông Bắc.

“Đây là một nghìn vạn, từ nay về sau chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa.”

“Con lấy đâu ra nhiều tiền thế này?” Phản ứng đầu tiên của ông Bắc chính là Thời Sênh không thể nào mà có được nhiều tiền như thế.

Những thứ cô tính lúc trước đầu không sai mà còn nhiều hơn, những thứ đó cộng lại cũng chưa đến một nghìn vạn…

“Đây không phải là những thứ mà Bắc tiên sinh nên quan tâm.” Thời

Sênh thu tay lại, khoan thai mở miệng, “Năm đó mấy người nhận nuôi tôi là bởi vì con trai của mấy người, bây giờ con trai mấy người đã sống rất tốt rồi, tôi cũng coi như là công thành thân thoái. Bắc tiên sinh không muốn mọi người bị mất mặt, loạn đến mức khó coi thì đưa sổ hộ khẩu cho tôi đi.”

Đáy lòng ông Bắc cuộn lên đầy sóng to gió lớn, rốt cuộc tại sao cô lại biết được những chuyện này chứ?

Đến mục đích nhận nuôi mà cô cũng biết.

Ông Trạch lần đầu tiên dùng ánh mắt quan sát để quan sát đứa con gái nuôi mà mình chưa từng quan tâm đến bao giờ này.

Cô đứng ở đó, không có khí thế lớn mạnh gì thế nhưng trên người lại mang theo tranh phong sắc bén đối lập, khiến cho người khác không cách nào mà xem thường được, độ cong nhếch lên của khoé miệng mỉa mai vô cùng.

Thế nhưng đôi mắt kia lại trong veo như ánh trăng, bình tĩnh không chút gợn sóng, nhìn khiến cho người khác phải kinh sợ.

Ông Bắc hít sâu một hơi, “Có nói thế nào thì con cũng là thiên kim của Bắc gia ta, sao có thể nói đoạn tuyệt quan hệ là đoạn tuyệt quan hệ được.”

“Vậy Bắc tiên sinh muốn như thế nào?”

“Liên hôn với Cao gia, sau đó con và Bắc gia không còn quan hệ gì nữa.”

Thời Sênh: “…”

Người đàn ông này bị bệnh rồi đúng không?

Thời Sênh liền dùng ánh mắt nhìn người bị bệnh thần kinh nhìn ông Bắc, “Bắc tiên sinh, ông cho là tất cả mọi người trên thế giới này đều là lợn, chỉ có mình ông là người thông minh tuyệt đỉnh đúng không? Tại sao tôi phải đi nhảy xuống cái nơi biết rõ là hố lửa này?”

“Con muốn rời khỏi Bắc gia thì chỉ có một cách đó thôi.” Ông Bắc cũng cương ngạnh, dù sao thì cô cũng biết hết rồi, cũng không sợ mất mặt nữa.

Có thể vì Bắc gia mà đổi lấy một cái lợi ích cuối cùng này, cũng coi như là bọn họ không phí công nuôi cô nhiều năm như thế.

Thời Sênh cười chế nhạo một tiếng, lấy lại tờ chi phiếu trên mặt bàn, “Nếu đã nói chuyện không được, vậy tôi sẽ tự dùng cách của mình là được rồi.”

“Bắc Chỉ, con đừng có mà quá tự đại, cứ cho là bám được vào Phó gia, người ta sẽ vì con mà đắc tội Cao gia hay sao? Rời khỏi Bắc gia rồi thì con chẳng là gì cả.”

Bản cô nương và Phó gia hìn như là nửa xu tiền cũng không có liên quan, đừng có mà vấy bẩn bản cô nương.

“Tôi chính là tự đại, không phục thì ông đập chết tôi đi!” Thời Sênh giơ giơ tờ chi phiếu trong tay, “Bắc tiên sinh, lần sau lúc gặp lại, hy vọng là ông vẫn… anh minh thần võ như thế này.”

Ông Bắc bị dáng vẻ hung hăng càn quấy của Thời Sênh làm cho tức điên lên, nắm lấy đồ trên bàn đập xuống, “Sói mắt trắng, lúc đó nếu không phải là có chúng tao thì mày đã sớm chết rồi.”

“Đúng thế, nếu không phải là có tôi thì con trai của các người cũng sớm chết rồi.” Thời Sênh nhẹ nhàng đáp trả lại một câu.

Ông Bắc lập tức yên lặng.

Lúc đó Bắc Trạch bị bệnh nặng như thế, cách nào cũng đều thử qua mà không có hiệu quả gì, thế nhưng chỉ sau mấy ngày ôm cô về đây thì bắt đầu chuyển biến tốt, đến thuốc cũng không cần phải dùng nữa.

…

Thời Sênh thu dọn đồ đạc rời khỏi biệt thự của Bắc gia, đồ của nguyên chủ cô đều không động đến, chỉ đem theo mấy bộ quần áo và đồ đạc của mình, tất cả mọi thứ đều không nhiều.

Đứng bên ngoài biệt thự của Bắc gia, Thời Sênh quay đầu lại nhìn một cái.

Cô vốn không muốn đối phó với Bắc gia suy cho cùng là do cô lười.

Thế nhưng ngàn vạn lần ông Bắc vẫn muốn cô liên hôn với Cao An Lãng như cũ…

Rời khỏi khu biệt thự, Thời Sênh đi đến một tiểu khu gần trường học, nhà ở đây là trước kia cô mua, cô từ đầu đã tính đến việc rời khỏi Bắc gia, chỉ là không tìm được cơ hội tốt mà thôi.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều đã lắp đặt xong hết, chỉ cần xách đồ vào là ở được.

Ngày thứ hai, Thời Sênh đi mua bánh Tô Dung cho Phó Khâm rồi mới chậm rãi bắt xe đi đến trường, vì chuyện ở núi Thiếu Dương lúc

trước nên trường học dừng dạy một tuần, hôm nay mới bắt đầu học lại.

“Tiểu Chỉ, Tiểu Chỉ, ở đây.” Lâm Nhân đứng ngoài cổng trường, vẫy tay với Thời Sênh.

Thời Sênh đi qua đó, chọt chọt cằm Lâm Nhân, cười xấu xa nói: “Mỹ nhân hôm nay lại xinh đẹp rồi, nhìn tới mức tớ phơi phới xuân tình hết lên.”

Động tác của cô như mây bay nước chảy, điệu bộ xinh đẹp, mang theo khí chất hoàn toàn tự nhiên, nhìn vô cùng vui tai vui mắt.

Sắc mặt Lâm Nhân đỏ lên, đầy vẻ không tự nhiên, “Tiểu Chỉ, cậu có thể đừng trêu ghẹo tớ được không?”

Mỗi lần Thời Sênh trêu chọc cô cô đều cảm thấy Thời Sênh vô cùng khí phác, khí phách đến mức khiến người ta muốn sinh con cho cô ấy.

Nhìn mấy nữ sinh xung quanh đều hô hấp thấp, chứng mình là không phải chỉ mình cô có loại cảm giác này.

Thời Sênh đẹp trai khẽ khẽ cười: “Ai bảo cậu lớn lên lại xinh đẹp như thế, tớ không khống chế được sức hồng hoang trong cơ thể.”

Lâm Nhân bất ngờ.

Chương 142: Học sinh cá biệt (23)

Chương 142HỌC SINH CÁ BIỆT (23)

"Đúng rồi, Tiểu Chỉ…” Lâm Nhân đột nhiên nhớ ra cái gì, kéo Thời Sênh đến một chỗ ít người, “Trong trường học đang đồn đại cậu với Phó thiếu đang qua lại với nhau, là thật sao?”

“Hở?” Cái tin này từ đâu chui ra vậy?

Chuyện cô ở bệnh viện chăm Phó Khâm không có ai biết chứ?

“Chính là… ngày đó ở núi Thiếu Dương, có người nhìn thấy cậu và Phó thiếu…”

Lâm Nhân nói đến chỗ này âm thanh nhỏ như muỗi kêu, mà sắc mặt còn đỏ bừng lên.

Thời Sênh không nói gì liếc liếc mắt, tình cảnh ngày hôm đó căn bản là không phải như bọn họ nghĩ mà.

“Tính khí của Phó thiếu không được tốt, ở cùng một chỗ với anh ấy khẳng định là rất vất vả, Tiểu Chỉ, cậu phải nghĩ cho kỹ càng.”

Thời Sênh: “…” Ai thèm ở cùng một chỗ với hắn chứ?

Thời Sênh vào trong trường học mới biết dường như là chuyện này đã truyền đi khắp trường rồi, lại còn không đúng chừng mực nói cô Bá vương ngạnh thượng cung* với Phó Khâm.

Cô bá vương ngạnh thượng cung với Phó Khâm?

*Nguyên văn 霸王硬上弓: Bá vương ngạnh thượng cung (Theo điển cố Tây Sở Bá vương Hạng Vũ, ngày xưa khi muốn giương cung thì phải cầm dây một đầu cung, dùng hai chân giữ lấy cánh cung rồi mới kéo căng dây cung làm cánh cung cong lại tạo lực đòn bẩy; nhưng Hạng Vũ thì chỉ cần dùng hai tay là có thể kéo cong chiếc cung, dùng lực mạnh để có thể giương cung). Cụm từ mang ý nghĩa mạnh mẽ, cưỡng chế khi làm một việc nào đó. Bên cạnh đó, theo điển cố, mũi tên được bắn ra mạnh như vậy gọi là “cường tiễn”, đồng âm với “cưỡng gian” (cưỡng bức) nên cụm từ này còn là một kiểu “tên húy” dùng thay thế.)

Mấy cái này mà người ta cũng nghĩ ra được à?

Trí tưởng tượng lớn như thế sao không đi làm nhà văn đi?

Bây giờ Thời Sênh đi đến chỗ nào cũng có người bình phẩm cô từ đầu đến chân.

Nhân vật nam chính không trả lời, trực tiếp ngắt điện thoại.

Mẹ kiếp!

Muốn chết à?

Lúc Thời Sênh chuẩn bị dùng chiêu gọi điện liên hoàn đoạt mệnh với hắn thì nhận được một tin nhắn.

Vừa mở tin nhắn ra nhìn, thì hoá ra lại là một tin nhắn ảnh.

Nội dung là một bức ảnh, bầu trời xanh thẳm không nhìn thấy một xíu

kiến trúc nào.

Nhìn tranh đoán địa điểm?

Phó Khâm, anh muốn chơi tôi à?

…

Thời Sênh tìm thấy Phó Khâm, hắn có chút ngoài ý muốn, “Sao cô lại biết được?”

Tấm ảnh đó của hắn không có bất cứ thứ gì làm ký hiệu cả, hắn không ngờ là cô thật sự lại tìm được đến đây.

Thời Sênh đặt hộp bánh Tô Dung xuống bên cạnh hắn, hình tượng cao lớn đoan chính, “Tôi vào vệ tinh giám sát của Cục quốc phòng.”

Phó Khâm: “...” Bịa đặt có tâm chút đi.

Vì hắn mà vào Cục quốc phòng, chẳng buồn cười chút nào cả.

Thời Sênh đương nhiên là không vào Cục quốc phòng rồi, cô chỉ là gọi điện thoại hỏi vệ sĩ thôi.

Phó Khâm nghĩ lại cũng hiểu ra, mở hộp bánh, trước tiên ngửi ngửi thử, sau đó dùng ngữ khí ghét bỏ nói: “Tôi không thích mùi vị này, tôi muốn...”

Xoẹt…

Lời nói sau đó của Phó Khâm bị một thanh thiết kiếm chỉ vào yết hầu chặn lại.

Hắn nhìn Thời Sênh, ngừng lại ba giây, sau đó cầm lấy bánh Tô Dung im lặng ăn.

Thời Sênh thu kiếm lại, không đánh thì vẫn muốn leo lên đầu lên cổ hay sao?

Ăn xong bánh Tô Dung, Thời Sênh đưa thuốc cho Phó Khâm.

Phó Khâm không nhận lấy, chỉ giương mắt nhìn Thời Sênh, Thời Sênh nghiến răng ken két trừng hắn mấy cái, ngồi xuống bên cạnh hắn, đích thân cho hắn uống thuốc.

Sau đó là Thời Sênh lại biến thành cái gối ôm, Phó Khâm ôm cứng lấy cô, đầu dụi vào gáy cô.

Sau đó tấm ảnh hai người ôm ôm ấp ấp bị truyền ra ngoài.

Dưới bầu trời xanh ngắt, thiếu niên ôm chặt lấy thiếu nữ, gió nhẹ hất lên vạt áo của hai người, lá cây từ không trung lượn vòng rơi xuống dưới, hình ảnh đẹp đẽ mà lại rực rỡ.

Thời Sênh nhìn ảnh nghệ thuật bậc thầy này, tay cầm lấy điện thoại nổi đầy gân xanh, trường học này đúng là rất nhiều cao nhân không lộ diện a!

…

“Học tỷ Bắc Chỉ và Phó thiếu thật là hợp a, hoàn toàn là nam nữ chính của tiểu thuyết trong lòng tôi, hình ảnh thật là đẹp quá mức mà.”

“Học tỷ Bắc Chỉ đẹp quá đi, trước đây nhìn thấy chị ấy và học tỷ Lâm Nhân ở cạnh nhau, còn chăm sóc rất tốt cho học tỷ Lâm Nhân nữa.”

“Tôi cũng nhìn thấy rồi, học tỷ Lâm Nhân và học tỷ Bắc Chỉ mới là một đôi a, Thiếu phó chen chân vào làm cái gì cơ chứ?”

Kỷ Tiểu Ngư nghe mấy học sinh đằng sau thảo luận, gương mặt cúi thấp tràn đầy sự ghen ghét. Bắc Chỉ, một đứa cô nhi không biết bố mẹ mình là ai, dựa vào cái gì mà có thể có được những thứ này?

“Nghe nói Bắc thiếu vẫn chưa khỏi, đều là tại Kỷ Tiểu Ngư, nếu không phải là do cô ta thì Bắc thiếu làm sao mà bị thương được chứ?”

“Cũng không biết là dùng cái thủ đoạn gì lại khiến cho Bắc thiếu yêu thích cô ta như thế?”

“Nhìn đồ cô ta mặc mà xem, chẳng giống ai cả, cho dù là có tiền rồi cũng chẳng qua là thôn xóm miền núi thôi, nào có giống như học tỷ Lâm Nhân và học tỷ Bắc Chỉ chứ, cho dù là có mặc đồng phục thì khí chất cũng không ai bì được.”

“Ha ha ha, vịt con xấu xí thì cuối cùng vẫn là vịt con xấu xí thôi, còn thật sự cho rằng mình có thể biến thành thiên nga sao? Cũng không lấy gương ra mà tự soi lại xem mình là cái bộ dạng gì đi?”

Tiếng mỉa mai từ đằng sau vang lên, đáy mắt Kỷ Tiểu Ngư từ ghen ghét đã biến thành căm hận.

Bắc Chỉ, đây đều là do cô ép tôi.

Trên diễn đàn của trường học đột nhiên xuất hiện một bản tin, nội dung của bản tin nhắc đến chính là: Vạch trần bí mật mà không ai biết của Bắc Chỉ.

Nội dung của bản tin viết Thời Sênh không phải là thiên kim của Bắc gia mà chỉ là cô nhi được Bắc gia nuôi dưỡng.

Còn viết Thời Sênh không biết liêm sỉ mà câu dẫn Bắc Trạch, bị ông bà Bắc phát hiện, muốn đuổi cô ta ra khỏi nhà, bức ảnh cuối cùng là ảnh cô đang thu dọn đồ đạc rời khỏi biệt thự.

Tin tức này vừa xuất hiện liền giống như một ngọn lửa.

Bên dưới là vô số bình luận.

Giấu tên: Bắc Chỉ lại không phải là thiên kim của Bắc gia sao? Thế giới này huyền ảo vậy sao? Dù sao thì tôi cũng không tin.

Giấu tên: Chủ thớt ghen tức à, thấy không được như người ta liền viết loại tin tức bôi nhọ này, có bản lĩnh thì cũng giàu như thế đi?

Giấu tên: Đồng ý với bạn ở trên, không có bất cứ chứng cứ gì mà lại đi nói Bắc Chỉ học tỷ không phải là thiên kim của Bắc gia, còn nói Bắc Chỉ học tỷ câu dẫn Bắc thiếu, đúng là ăn nói linh tinh. Bây giờ Bắc Chỉ học tỷ và Phó thiếu không phải là một đôi sao?

Giấu tên: Tôi đứng về phía Bắc-Khâm.

Giấu tên: Đồng ý với bạn ở trên +1, Bắc-Khâm chứng đạo [ảnh] Chỉ của tôi thật đẹp trai.

Giấu tên: Mẹ kiếp, cái bạn ở trên chính là người chụp ảnh đó đúng không, có còn ảnh không, cho tôi một cái nào?

Giấu tên: Đã truyền file.

Giấu tên: Nhiều ảnh quá đi, trời ơi! Ánh mắt học tỷ Bắc Chỉ nhìn Phó

thiếu thật là dịu dàng, nhìn đến mức trái tim thiếu nữ của tôi nổ tung rồi! Mắt lấp lánh!

Lúc Thời Sênh nhìn thấy tin tức này, đã có đến cả mười vạn tám ngàn bình luận rồi.

Bản cô nương lúc nào nhìn Phó Khâm với ánh mắt dịu dàng hả?

Bọn tiểu yêu tinh mấy người truyền bá linh tinh cái gì thế?

Mẹ kiếp, lấy đâu ra nhiều ảnh thế hả?

Thời Sênh lật qua từng tấm từng tấm ảnh, tất cả đều là cảnh cô và Phó Khâm ở cùng với nhau, người chụp ảnh hiển nhiên là rất biết chọn góc độ, mấy tấm ảnh được chụp nhìn đều rất hài hoà.

Vốn dĩ là một cái tin bôi xấu Thời Sênh, cuối cùng lại biến thành đại chiến tranh ảnh.

Bao nhiêu người đều bắt đầu lưu truyền những bức ảnh chụp hàng ngày, nhiều nhất là về Thời Sênh và Lâm Nhân, Phó thiếu rất ít khi ở trường học, cứ cho là có đến thì cũng chưa chắc bọn họ đã gặp được.

Không ít người hô lớn, Thời Sênh và Lâm Nhân mới là quan phối, chi nhân, tri âm, đây mới là một CP* chân chính.

*CP: viết tắt của couple, cặp đôi.

Mà những người đứng về CP Bắc-Khâm đương nhiên là không phục.

Vậy là liền bắt đầu các loại tranh ảnh.

Cuối cùng, do kỹ thuật chụp hình cao siêu của người chụp ảnh, CP Bắc-Khâm chiến thắng.

Kỷ Tiểu Ngư hoàn toàn không ngờ kết quả lại thành ra như thế, nếu như chuyện này xảy ra trên người cô ta thì mấy người này sẽ như thế nào?

Đều công khai mà lên án.

Đây chính là sự khác biệt về thân phận sao?

Kỷ Tiểu Ngư càng kiên định việc phải kéo Thời Sênh xuống.

Một đứa cô nhi như cô ta, dựa vào cái gì mà lại được sống tốt hơn mình?

Kỷ Tiểu Ngư cầm lấy điện thoại di động, lướt đến một số điện thoại, do dự một lúc rồi ấn gọi đi: “Tôi là Kỷ Tiểu Ngư, tôi muốn gặp Cao An Lãng.”

Bên đó cũng không biết là nói cái gì, sắc mặt Kỷ Tiểu Ngư rất khó coi thế nhưng vẫn đáp lại.

“Được, tôi sẽ đến.”

Ngắt điện thoại xong, đáy mắt Kỷ Tiểu Ngư bắn ra tia lạnh lẽo cừu hận không gì so sánh được.

Chương 143: Học sinh cá biệt (24)

Chương 143HỌC SINH CÁ BIỆT (24)

Gần đây Thời Sênh rất bận.

Bận gây phiền phức cho Bắc gia.

“Bắc tiểu thư, gia tộc họ Bắc vô cùng thịnh vượng, chúng ta là đang lấy trứng chọi đá, điều này rất không sáng suốt.” Thời Sênh mời tổng tài danh nghĩa, vẻ mặt hắn ta kích động nói.

Thời Sênh bắt chéo hai chân, ngồi không có chút hình tượng gì, trong tay vẫn còn cầm một cốc kem, liếm một cái rồi mới nói: “Cái sảy nảy cái ung, con đê nghìn dặm sạt vì ổ mối, chỉ cần bền lòng thì không có chuyện gì là không làm được.”

“Vậy thì cũng phải có con mối nữa. Bắc tiểu thư, bây giờ chúng ta quang can tư lệnh, trừ tôi ra, cả công ty cộng lại mới có mười mấy người, chúng ta làm sao mà gặm nhấm được cả một Bắc thị to lớn như thế?”

Thời Sênh liếc tổng tài danh nghĩa này một cái, “Ai muốn anh lên, anh cho rằng bản thân mình là Na Tra sao?”

Tổng tài danh nghĩa: “…”

Thời Sênh mấy miếng ăn hết cốc kem, rồi mới từ từ thong thả nói: “Trên thế giới này có người muốn lật đổ Bắc thị, việc chúng ta phải

làm chính là tìm ra mấy người đó, rồi cung cấp thông tin cho bọn họ là được rồi.”

Tổng tài danh nghĩa tỉnh ngộ.

Đáy lòng lặng lẽ bật lên lên ngón tay cái với bà chủ của mình.

Đương nhiên, ngoài mặt hắn không hề biểu lộ ra điều gì cả, sợ cô kiêu ngạo.

“Người mà tôi bảo anh tìm anh đã tìm được chưa?”

“Tìm thấy rồi, có điều tiền lương…”

“Hắn muốn bao nhiêu thì trả bấy nhiêu, đương nhiên hắn phải đạt đến năng lực đó mới được, làm tốt thì còn có thưởng thêm nữa.”

“Vậy thì không vấn đề rồi.”

“Đi làm đi, không cần phải kiêng nể cái gì hết, chúng ta không có thân gia gì, không sợ mấy người đó điều tra.”

Tổng tài danh nghĩa: “…” Là không có thân gia gì nên cô mới làm lao thiên môn*, tiền vốn đều đang quay vòng ở thị trường chứng khoán.

*Lao thiên môn: chỉ những ngành nghề như mại dâm, tiền giả, cờ bạc… phi pháp nhưng kiếm được lợi nhuận lớn.

“Anh tìm thêm mấy tên hacker nữa, chúng ta tổ chức một đội nhỏ chuyên môn mua đi bán lại thông tin.” Thời Sênh lại nói: “Phải lợi hại một chút, tốt nhất là có thể đầu cơ trục lợi từ tin tức của quốc gia.”

Tổng tài danh nghĩa: “…” Bà chủ, cô muốn làm cái gì thế hả? Khơi

mào chiến tranh thế giới à?

Còn nữa, cô nghĩ hacker là rau cải trắng ngoài đường sao, tuỳ tiện là có thể nhặt được?

Loại nhân tài như thế, nếu không vì quốc gia mà phụng sự thì chính là đối tượng trọng điểm mà quốc gia quan tâm, có thể tuỳ tiện mà đào về sao?

“Làm cho tốt, lương tháng nghìn vạn, bước lên đỉnh cao của đời người, lấy vợ giàu có xinh đẹp không còn là giấc mộng.” Thời Sênh không nhìn tổng tài danh nghĩa, vỗ vỗ vai hắn rồi chậm rãi rời đi.

Bây giờ tổng tài danh nghĩa chỉ muốn ôm tiền mà chạy luôn, số tiền lưu động trên tài khoản của hắn bây giờ đã trên một trăm triệu rồi, cũng không biết là bà chủ nhỏ này sao lại yên tâm đối với hắn như thế?

Rất nhiều năm sau này, tổng tài danh nghĩa hồi tưởng lại tại sao lúc đó mình lại không chạy đi, hắn nghĩ đại khái là lúc đó bản thân hắn biết đi theo bà chủ này, tiền thật sự không phải là một con số.

…

Xí nghiệp Bắc thị liên tiếp để mất hai hạng mục lớn, tổn thất vô cùng nghiêm trọng nhưng vẫn chưa đến mức dao động đến nền móng.

Thế nhưng, thời gian tiếp theo đó, các loại tình hình bất ổn liên tiếp xảy ra, mất hạng mục, mất tờ khai, hình như là tất cả những người đối đầu với Bắc thị đều tới cùng lúc vậy.

Vậy mà bọn họ lại chẳng tra ra được cái gì cả, đường đi của người ta đều vô cùng nề nếp, tất cả thủ tục đều hợp pháp.

“Có nội gián, tuyệt đối là có nội gián!” Một đổng sự của Hội đồng quản trị đập xuống mặt bàn tức giận quát: “Mắt đã nhìn thấy sắp ký kết được rồi, tại sao gần đến lúc đó lại ký với người của Thiên Thần?”

Ông Bắc ngồi ở chỗ của mình, sắc mặt nghiêm trọng, “Tất cả các cấp cao của công ty đều đã thẩm tra hết rồi, không có gì khác thường cả.”

“Những việc gần đây rất là kỳ lạ, rõ ràng là đang chĩa vào chúng ta, gần đây chúng ta có đắc tội ai không?” Đổng sự kia lý trí đưa ra nghi hoặc.

“Hai hại mục đó khẳng định là có đắc tội người khác, thế nhưng với bản lĩnh của mấy người đó thì…”

Hai hạng mục lớn bị mất trước đó có không ít xí nghiệp nhìn vào, thế nhưng thật sự so về thực lực, Bắc gia lại càng cao hơn.

Một đám người ngồi trong phòng hội nghĩ, thế nhưng chẳng thảo luận ra được nửa điểm manh mối.

Ông Bắc lúc bắt đầu không hề nghĩ đến Thời Sênh, trong mắt ông ta Thời Sênh chính là bám víu vào Phó gia, nhưng nếu nghĩ như thế thì dường như có thể giải thích được.

Phó gia…

Đó là cao tộc không phân cao thấp với Cao gia.

Cao gia chính đạo, Phó gia hắc đạo.

Hai gia tộc này, chiếm cứ hai đạo một đen một trắng.

Nếu như là Phó gia đối đầu với Bắc gia, vậy thì tất cả những chuyện kỳ lạ gần đây đều có thể giải thích được.

Sau khi hội nghị kết thúc, việc đầu tiên ông Bắc làm là gọi điện thoại cho Thời Sênh, thế nhưng Thời Sênh sớm đã cho số điện thoại của ông ta vào trong danh sách đen rồi, đương nhiên là không thể nào gọi được.

Ông Bắc suy nghĩ một lúc, quyết định đi đến Phó gia.

Nghe đâu Phó gia là gia tộc đã tồn tại từ thời triều Thanh, nơi ở cũ vẫn là kiểu kiến trúc xưa rất cổ kính, từng gốc cây, từng nhành hoa đều có điển tích thanh nhã.

“Bắc tiên sinh xin đợi cho, tiên sinh nhà chúng tôi sắp đến rồi.” Người làm mời ông Bắc vào trong phòng khách.

Lần đợi này gần đến nửa tiếng, thế nhưng ông Bắc vẫn không thể lộ ra nửa phần khó chịu.

Phó Nhiêu được người khác đẩy vào, ông Bắc khe khẽ ngạc nhiên một lát, ông ta chỉ nghe nói qua về vị đứng đầu trong gia đình này, chứ từ trước đến nay không hề biết vị đứng đầu trong gia đình của Phó gia là một người tàn tật.

Thần sắc Phó Nhiêu bình thường hỏi han ông Bắc một lúc, sau đó trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Không biết Bắc tiên sinh đến đây là có việc gì?”

“Là liên quan đến tiểu nữ và lệnh công tử.” Ông Bắc ngồi thẳng

người.

Phó Nhiêu khe khẽ nhướng mày, “Tiểu Khâm và Bắc tiểu thư làm sao?”

“Phó tiên sinh không biết sao?” Ông Bắc nhìn Phó Nhiêu, muốn nhìn ra cái gì đó từ trên mặt ông ta, thế nhưng Phó Nhiêu chỉ nguyên một bộ dạng mù tịt.

“Quan hệ giữa Tiểu Khâm và tôi không quá tốt, chuyện của nó cũng không được truyền đến chỗ tôi, nó làm ra cái gì à?”

Đáy lòng ông Bắc hoài nghi, không biết có nên tin Phó Nhiêu không.

Dường như ông ta thật sự không biết việc này, vậy thì không phải là do Phó gia làm rồi, thế thì là do ai làm đây?

“Cũng không có chuyện gì to tát, chính là gần đây tiểu nữ với lệnh công tử đi lại gần gũi, có mấy cái lời đồn, một người làm cha như tôi đây đương nhiên phải qua đây hỏi han một chút.” Ông Bắc điều hoà lại một lát.

Nếu như không phải là do Phó gia làm, Bắc Chỉ lại gần gũi với Phó Khâm, nói không chừng ông ta cũng có thể móc nối vào Phó gia.

Toàn bộ quá trình, biểu hiện của Phó Nhiêu đều là mơ mơ hồ hồ, thành công lừa gạt ông Bắc.

Đợi ông Bắc đi rồi, Phó Nhiêu mới thu lại nụ cười giả tạo của mình, hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh: “Gần đây Tiểu Khâm thế nào rồi?”

Những lời lúc trước ông ta nói đều là sự thật, quan hệ của Phó Khâm

và ông ta không quá tốt, cũng không cho người bên cạnh báo tin về nhà, thế nhưng một người làm cha như ông ta đây, thế nào cũng nghĩ được cách.

“Thiếu gia ở cùng một chỗ với Bắc Chỉ tiểu thư đã có thể uống thuốc đúng giờ rồi. Nhìn dáng vẻ thiếu gia thì có lẽ là đã tiếp nhận Bắc Chỉ tiểu thư, có điều bên phía bệnh viện đó vẫn nói thiếu gia chỉ còn thời gian nửa năm nữa thôi.”

“Bên phía nước ngoài đã liên hệ xong chưa?”

“Liên hệ xong rồi, thế nhưng sợ là thiếu gia sẽ không đồng ý…”

Phó Nhiêu do dự nói một tiếng, “Tôi chỉ có một đứa con trai này, không thể nào nhìn nó chết được, không quan tâm là dùng cách gì tôi cũng đều phải thử xem. Anh đi mời cô gái đó qua đây đi.”

“Cái đó…” Người đàn ông trung niên có chút do dự, “Bắc Chỉ tiểu thư không dễ mời lắm.”

“Sao lại nói thế?” Phó Nhiêu nhướn mày, một cô gái nhỏ có thể khó mời thế nào chứ?

“Gần đây Bắc thị bị khủng hoảng, tiên sinh có nghe nói đến không? Ở sau lưng, chính là do người của cô gái đó gây ra, hoặc là nói, tất cả đều là do cô ấy khống chế. Một người như thế, tiên sinh cảm thấy sẽ dễ mời đến sao?”

Phó Nhiêu cười thấp một tiếng nói, “Trách nào ép đến cả người đứng đầu của Bắc thị phải tìm đến tận cửa, sợ là cho rằng chúng ta thao túng sau lưng? Tôi còn cho rằng ông ta đến là để thăm dò thái độ của chúng ta đối với cô gái kia.”

Chương 144: Học sinh cá biệt (25)

Chương 144HỌC SINH CÁ BIỆT (25)

Sự thật đúng là y như dự liệu, Thời Sênh không hề dễ mời.

Đầu tiên là bọn họ chính thức mời, kết quả người ta nhìn cũng không thèm nhìn, sau đó lại mời thêm mấy lần nữa, kết quả là đều bị cự tuyệt, mà lý do cự tuyệt cũng vô cùng lạ lùng.

Cái gì mà hôm nay bà dì đến thăm, tâm tình không tốt, không muốn đi.

Phó Khâm muốn ăn bánh Hải Đường, bản cô nương phải ngồi tên lửa đi mua cho đại thiếu gia nhà các người, không rảnh.

Hôm nay có một người bới móc, không vui, không đi.

Nói một cách có đạo lý, người ta kiếm chuyện với cô, liên quan gì đến bọn họ chứ?

Sau khi Thời Sênh cự tuyệt đến lần thứ 7, Phó Nhiêu cũng coi như tức giận, kêu người lái xe giết đến trường học, Thời Sênh vừa ra khỏi trường học liền bị trói ném lên trên xe.

…

Thời Sênh và Phó Nhiêu mắt to trừng mắt nhỏ.

Tên này là ba của Phó Khâm à? Nhìn chả giống nhau chút nào hết, một người cao lớn thô kệch thế này sao lại đẻ ra một đứa con trai xinh đẹp như thế? Là do đột biến gen à?

Phó Nhiêu cũng có chút kinh ngạc, dù là mấy người có địa vị cao nhìn thấy mình cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, cô gái này lại bừa bãi không kiêng nể gì mà nhìn ông ta.

Quả nhiên là thú vị!

“Bắt tôi tới đây làm gì?” Thời Sênh dựa ra đằng sau, vô cùng thoải mái hỏi.

“Cháu gái nhỏ không thể nói như thế được, tôi mời cháu bao nhiêu lần như thế, cháu đều không cho tôi mặt mũi, đây không phải là tôi đích thân đến gặp cháu sao?” Phó Nhiêu nhìn thì cao lớn thô kệch nhưng lời nói thì lại rất hoà nhã làm cho người khác có chút cảm giác… đáng yêu.

Đừng đùa nữa.

Khó chịu chết đi được, giống như ở thời cổ trang nhìn thấy người hiện đại ấy.

“Nói chuyện bình thường được không? Đừng nói với tôi bình thường ông đều như thế này nhé? Nếu thật sự là như thế này, không có ai soán vị thì đúng là kỳ tích.”

Phó Nhiêu: “…” Tôi không phải là sợ sẽ doạ cô sao?

Không phải là nói các cô gái bây giờ đều thích các ông chú ôn hoà ư?

Rất hiển nhiên, Thời Sênh không phải là một cô gái bình thường.

“Khụ khụ...” Phó Nhiêu khôi phục lại phong cách nói chuyện bình thường, “Cháu tên là Bắc Chỉ?”

“Biết rõ rồi còn hỏi, tư liệu của tôi trong tay ông không phải là mười bản thì cũng bảy tám cái. Đừng phí lời nữa, có chuyện gì thì nói đi, muốn giết người diệt khẩu thì mau động thủ đi, tôi rất bận đó.” Thời Sênh không kiên nhẫn nổi.

Ghét nhất những người biết rõ còn cố tình hỏi.

Đến mười tám đời tổ tông cũng điều tra rõ ràng hết rồi, còn hỏi cái rắm ấy!

Giống như là một nữ chính bánh bèo vô dụng, bộ mặt kinh ngạc và sợ hãi hỏi “Tại sao ông lại biết được?”

Ngốc không vậy, cho rằng đang đóng phim sao?

Nói thật thì Phó Nhiêu đại khái lúc còn trẻ cũng bị người khác đối đãi như thế, từ khi ông ta trở thành người đứng đầu, ai còn dám dùng thái độ này, dùng khẩu khí này mà nói chuyện với ông ta?

Cô gái này đúng là hung hăng ngạo mạn vô cùng rồi.

“Cô không sợ hãi?”

“Sợ hãi có thể ăn được sao, có thể khiến cho ông không phí lời nữa sao?” Thời Sênh lãnh đạm hỏi ngược lại.

Phó Nhiêu: “...” đúng là không có cách nào mà nói chuyện với cô gái này được, cô ta nói chuyện luôn đâm chọc, còn có cảm giác đặc biệt

coi thường bạn, mỗi phút đều có thể làm cho bạn bốc hoả, hận không thể một phát đánh chết cô ta.

Sao cô gái này có thể sống tới lúc lớn thế này cơ chứ?

“Con trai ông còn nửa tiếng nữa là đến giờ uống thuốc, ông xác định là không nói?” Thời Sênh nhìn điện thoại di động.

Khoé miệng Phó Nhiêu giật giật, “Tôi muốn nhờ Bắc tiểu thư giúp đỡ một việc.”

“Giúp đỡ? Chết hay là sống? Thù lao chín con số trở lên, ít hơn thì miễn bàn, quá phiền phức thì cũng không cần nói nữa.”

Phó Nhiêu: “...” Có chút không theo được cách tư duy của cô gái này, chết hay là sống là ý gì, giúp đỡ lại còn có thể phân ra như thế à?

Mở miệng là chín con số, đến cả tỷ đồng...

Tuy rằng con trai của ông ta rất có giá trị, thế nhưng không thể ra cái giá trên trời như thế được.

Phó Nhiêu cân nhắc một chút, từng câu từng chữ mở miệng: “Tôi muốn mời cô cùng với Tiểu Khâm đi ra nước ngoài chữa bệnh, tiền không phải là vấn đề.”

“Hắn ta còn có thể cứu sao? Không phải là bệnh hiểm nghèo sao?”

Mẹ kiếp, biểu tình kinh ngạc và tiếc hận kia của cô là sao hả?

Con trai của ông ta đương nhiên là vẫn có thể cứu rồi.

Chỉ là con trai ông ta không muốn trị liệu mà thôi.

“Tôi không rảnh.” Trong nước vẫn còn một đống khỉ gió đang chờ bản cô nương thu xếp nữa, sao lại có thể vì cái tên dở hơi Phó Khâm này mà bỏ lại đám khỉ gió đó được?

Không thoả đáng.

Buôn bán lỗ vốn không làm.

“Tiền không phải là vấn đề.” Phó Nhiêu cho rằng Thời Sênh đang để ý đến tiền.

“Đây không phải là vấn đề về tiền.” Thời Sênh nghiêm túc nói.

“Vậy thì là vấn đề gì?” Trước chuyện của con trai hắn,chuyện gì cũng đều không phải là vấn đề.

“Vấn đề đạo đức.”

Phó Nhiêu: “...” Người đâu, lôi cô gái này ra ngoài ném xuống biển cho ông, ông không nói chuyện nữa.

Vừa bắt đầu thì cô đã nhắc đến tiền, sao một giây sau lại biến lên thành vấn đề đạo đức cao cả thế hả?

[Nhiệm vụ liên hoàn thứ hai mươi: Cùng Phó Khâm xuất ngoại.]

Thời Sênh: “...”

Hệ thống, nhiệm vụ này của mi phát ra đúng là tuỳ tiện theo ý thích đó.

“Kỳ thực cũng không phải là không thể.” Thời Sênh hắng hắng cổ

họng, “Mười con số thì nói chuyện.”

Phó Nhiêu: “...” Đạo đức vừa nói đâu rồi?

Mười tỷ đối với Phó gia mà nói không phải là con số gì lớn, vì đứa con trai nối dõi duy nhất này, Phó Nhiêu không thể không đưa ra.

Thế nhưng phải thêm một điều kiện.

Nhất định phải thuyết phục được Phó Khâm đi làm giải phẫu.

Giải phẫu này nhất định phải có được sự đồng ý của người mắc bệnh, nếu như người mắc bệnh không đồng ý, làm giải phẫu xong rồi, người mắc bệnh ưu tư không vui, nói không chừng còn nhanh chết hơn.

Cho nên bọn họ mới không dám ép bức Phó Khâm đi.

Làm xong mà Phó Khâm nghĩ không thông, trực tiếp vướng mắc nội tâm.

Vậy thì còn không bằng cả bây giờ.

…

Ra nước ngoài không phải nói đi là đi được, chuyện của cô bên này còn chưa xử lý xong, mà Phó Khâm cũng không dễ thuyết phục như thế.

Thế nên Thời Sênh vẫn bận bịu y như cũ.

Bây giờ không động được đến Bắc gia và Cao gia, thế nhưng cô cũng không dám không làm gì cả, cô phải sắp xếp cho xong một số

chuyện.

“Bắc Chỉ, tôi có lời muốn nói với cô.” Gần đây, muốn gặp được Thời Sênh thì chỉ có thể đứng chờ lúc tan học, trước đây Kỷ Tiểu Ngư không biết, lần nào cũng không thành công, lần này coi như bắt được rồi.

“Không rảnh.” Thời Sênh không thèm ngước mắt lên, bước qua cô ta muốn rời đi.

“Bắc Chỉ, là liên quan đến Bắc Trạch.” Kỷ Tiểu Ngư kéo Thời Sênh lại.

“Tôi nói là không rảnh, OK? Bắc Trạch và tôi không có bất cứ quan hệ nào cả, buông tay, nếu không đừng có trách tôi không khách khí.” Ánh mắt Thời Sênh có chút lạnh lẽo, nhìn tới mức tim Kỷ Tiểu Ngư nhảy lên. Kỷ Tiểu Ngư vô thức buông tay ra.

Sau khi Thời Sênh rời đi, Kỷ Tiểu Ngư mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, “Bắc Trạch vì cô mà ở lỳ trong phòng không chịu ra ngoài, đã tuyệt thực hai ngày nay rồi, cô đi thăm anh ấy đi.”

“Bắc tiên sinh và Bắc thái thái sẽ không để cho anh ta chết đâu, tôi có đi cũng vô dụng thôi. Kỷ Tiểu Ngư, cô còn chặn tôi nữa, có tin là tôi đẩy cô từ đây xuống không hả?”

Lúc này bọn họ đang đứng ở ngoài cầu thang, Kỷ Tiểu Ngư đang chặn trước mặt cô.

Các bạn học xung quanh nghe thấy lời nói của Thời Sênh đều nhao nhao cười thầm, “Kỷ Tiểu Ngư, Bắc Chỉ có việc phải làm, cô không có việc gì chắn người ta làm cái gì, còn không mau tránh ra, lỡ mất thời gian của Bắc Chỉ”.

“Cô ta cho là ai cũng nhàn nhã như cô ta, những thứ mà mấy người chúng ta phải học, một kẻ nhà giàu mới nổi như cô ta nào có thể hiểu được.”

“Ai da lại còn tức giận nữa, có tiền rồi tính cách cũng phình ra không ít nhỉ?”

“Bắc Chỉ, cậu đi trước đi, chúng tớ chặn cô ta lại cho cậu.” Có người tách Thời Sênh và Kỷ Tiểu Ngư ra.

“Cám ơn nhé!” Thời Sênh cười với mấy người đó, lui về sau mấy bước rồi từ bên cạnh bước qua.

Chương 145: Học sinh cá biệt (26)

Chương 145HỌC SINH CÁ BIỆT (26)

Cô sắp xếp ổn thỏa bên này, mới yên tâm đi khuyên nhủ Phó Khâm.

Đương nhiên, người bên chỗ Phó gia cũng đã nói trước với hắn, khi cô đi tìm Phó Khâm, tất cả mọi người trong biệt thự đều nơm nớp lo sợ, không dám tiến đến gần phòng Phó Khâm nửa bước.

Chú Giản và một đám bảo vệ đang đứng trên cầu thang, dáng vẻ rất nhăn nhó khó chịu.

Nhìn thấy Thời Sênh như nhìn thấy vị cứu tinh, họ chẳng cần phải nói lời nào mà dẫn luôn Thời Sênh lên phòng Phó Khâm.

Phòng Phó Khâm tối đen như mực, những tấm rèm màu đen chắn hết ánh sáng từ bên ngoài lọt vào.

Chỉ có một ánh sáng duy nhất được phát ra, đó chính là từ chiếc máy tính từ trên giường, máy tính còn đang mở một video không có tiếng.

Phó Khâm ngồi dưới đất, hơi hơi nghiêng đầu xem video.

Thần sắc, nét mặt dịu dàng hiện tại của hắn, trước nay Thời Sênh chưa từng nhìn thấy.

Thời Sênh đóng cửa lại rồi bước chậm rãi, nhẹ nhàng tới chỗ Phó Khâm.

Video trên máy tính xách tay của hắn cũng đã lọt vào tầm mắt của cô.

Trong video là một đứa trẻ vô dùng đáng yêu, nó khoảng 5, 6 tuổi, bị trói chặt vào một chiếc ghế, nó đang khóc lóc như sắp hết hơi.

Trên chiếc ghế bên cạnh còn trói một người phụ nữ khác, cô ta không ngừng nói một điều gì đó, hình như là để an ủi đứa bé kia.

Màn hình rung lắc một chút, và xuất hiện một người đàn ông chỉ thấy một nửa người.

Không nhìn rõ nét mặt của ông ta, nhưng từ sự phẫn nộ, tức giận trên gương mặt của người phụ nữ thì có thể thấy ông ta đang nói chuyện.

“Bộp!”

Máy tính xách tay đột biên bị gấp lại.

Căn phòng bỗng rơi vào trạng thái tối đen như mực.

“Soạt!”

Ánh sáng ấm áp của mặt trời đã chiếu rọi căn phòng, Phó Khâm quay đầu lại một cách máy móc, biểu cảm trên khuôn mặt vẫn trầm lặng khó tả.

Ngay chỗ ánh nắng chiếu vào, cô gái đứng ngược chiều sáng khiến cô như trở thành một chùm sáng đột nhiên rơi vào thế giới u ấm, đen tối này.

Xông vào thế giới của hắn.

Phó Khâm đột nhiên đứng dậy, đi tới chỗ Thời Sênh, rồi đứng vững trước mặt cô cách chừng khoảng hai bước chân, ánh mắt tối thui u ám, cứ nhìn chằm chằm vào cô.

Thời Sênh nhăn mặt, nhíu mày.

Tên này muốn làm gì vậy?

Phó Khâm dần dần cúi người xuồng, gương mặt đẹp đẽ, tuấn tú trong đôi mắt của Thời Sênh cũng dần dần to lên.

Hắn đưa tay ra, dần dần tiếp cận Thời Sênh, lông mày Thời Sênh càng lúc càng nhíu xuống, cô đang nghĩ xem có nên đánh ngã tên này hay không?

Khi bàn tay Phó Khâm sắp chạm tới mặt Thời Sênh, thì lại đột nhiên chuyển hướng.

“Soạt!”

Căn phòng lại rơi vào trạng thái tối đen.

Thời Sênh cảm nhận có thứ gì đó bổ nhào về phía mình, cô tránh đi theo bản năng, nhưng lại không ngờ bên cạnh có chiếc giường, cô luống cuống một chút rồi ngã xuống chiếc giường mềm mại.

Cả cơ thể bị đè ép bởi một thứ gì đó khá nặng.

“Phó Khâm!” Tên này muốn chết sao?

Phó Khâm không lên tiếng, lật người cô lại rồi ôm chặt vào ngực, tay miết chặt éo cô, dường như hắn không có một chút cảm giác an toàn

nào cả…

Thời Sênh: “…”

Hắn định làm gì với cô vậy?

Mặt hắn đang dụi vào chỗ nào thế?

Tên này chưa uống thuốc nên bệnh lại tái phát sao?

Thời Sênh cố gắng thoát ra khỏi móng vuốt của tên đại thiếu gia này, nhưng hắn dùng lực quá mạnh nên Thời Sênh cố gắng một hồi mà vẫn không thể kéo tay hắn ra được.

Ngược lại, do cố gắng giằng co mãi nên tư thế của hai người càng lúc càng gần sát lại hơn.

Thời Sênh không dám nhúc nhích nữa, ở độ tuổi này của Phó Khâm, vào thời điểm dễ kích động này thì tốt nhất là không nên khiêu khích hắn.

Không biết là duy trì tư thế như vậy bao lâu, Phó Khâm bỗng lên tiếng, “Đi nước ngoài, em đi không?”

“Được.” Nhiệm vụ hiện tại không thể không đi.

Dù là núi đao biển lửa, bản cô nương ta cũng phải đi.

“Tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật chỉ là 50%, có thể tôi sẽ chết trên bàn phẫu thuật…” Phó Khâm ngừng chút rồi nói tiếp, “Trông sẽ rất kinh khủng.”

Điều mà anh chú ý chỉ là chết trên bàn phẫu thuật trông sẽ rất xấu

sao?

Thời Sênh trầm mặt hồi lâu, “Anh nghĩ rằng anh sống như bây giờ thì trông không tồi tệ sao?”

Phó Khâm cũng lại trầm mặc hồi lâu.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy hơi thở của hai con người.

Rất lâu sau đó Phó Khâm mới nới lỏng vòng tay buông Thời Sênh ra, hắn lật người cô lại, rồi kéo mở rèm cửa, ánh nắng ấm áp chiếu sáng cả căn phòng.

Phó Khâm lặng yên trong ánh nắng ấm áp đó, hắn đưa đôi bàn tay ra đón lấy ánh nắng, ngón tay trắng nõn bị những tia sáng xuyên qua bỗng trở nên như trong suốt.

Hắn bất ngờ quay người lại, đôi mắt đen lánh bỗng như phóng qua kim quang, hắn nói từng từ từng chữ một, “Tôi muốn tiếp tục sống.”

Không phải vì thứ gì khác, mà vì hắn muốn nhìn thấy gương mặt của cô gái này.

…

Thời Sênh mở cửa, bắt gặp mấy đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình khiến cô sợ hãi lùi về sau một bước.

Chú Giản và mấy người bảo vệ cũng một phen hú hồn, rồi lần lượt dùng vẻ mặt nghi hoặc và lo lắng nhìn vào trong phòng.

“Bắc tiểu thư, không phải cô định khiến thiếu gia nhà chúng tôi…” Định xử lý thiếu gia đấy chứ?

Thời Sênh thấy thần sắc của mấy người này có chỗ không thích hợp nhưng cô lại không biết là không thích hợp ở đâu.

Theo quán tính, trên khóe miệng lộ rõ ý cười nham hiểm, “Ta đã giết hắn rồi, vào mà dọn xác hắn đi.”

Chú Giản và mấy người bảo vệ, “…” Chuyện này chẳng có chút nào đáng đùa được cả.

Bọn họ đều nhìn thấy thiếu gia đang đứng trong phòng!

“Bắc tiểu thư, không phải cô muốn quỵt nợ đó chứ?” Cũng không biết là tên bảo vệ nào nói câu này.

Thời Sênh cố tình nhìn thẳng vào hắn, “Cái gì mà quỵt nợ?”

Tên bảo vệ đó chỉ tay về phía cô, rồi lại chỉ tay vào phía trong, cuối cùng tất cả mọi người đều hiểu ý của hắn.

Thời Sênh đen mặt.

Mấy người này cho rằng cô vào đây để cưỡng bức Phó Khâm à?

Làm ơn…

Thời Sênh cúi nhìn quần áo trên người mình, đúng thế, nó dễ làm cho người khác hiểu lầm.

Thần sắc Thời Sênh không thay đổi, chỉnh lại trang phục một cách rất tự nhiên.

Nhưng trong lòng thì như đang gầm gừ tức giận.

Bản cô nương hoàn toàn trong sạch đó, OK?

Cho dù có bụng đói vơ quàng thì ta cũng không bao giờ làm thế với người chưa thành niên, OK?

Sao các người phải làm bộ mặt sửng sốt như thế chứ?

Hít một hơi thật sâu, Thời Sênh xông ra khỏi vòng vây đó.

Vẫn chẳng thể nào giải thích rõ được, càng giải thích thì càng phiền phức.

Thời Sênh không biết, chính bởi vì cô không giải thích, nên khi chú Giản to gan dám hỏi trực tiếp Phó Khâm.

Phó Khâm lại thừa nhận.

Thừa nhận rồi!

Vì vậy mà Thời Sênh trở thành “Kẻ phụ tình.”

…

Lúc phải làm thủ tục xin visa, Thời Sênh mới phát hiện một chuyện rất quan trọng, không có hộ khẩu, mẹ kiếp!

Qủa nhiên vẫn phải hủy diệt Bắc gia rồi mới đi sao?

Nhưng mà thời gian quá gấp gáp, cô không kịp bố trí…

Trừ khi cô làm cho Bắc thị nổ tung.

Thời Sênh cân nhắc hơn thua, cuối cùng quyết định vẫn đi theo cách thông thường.

Trước tiên phải gọi điện thoại cho Phó gia, xác nhận sự sắp xếp của họ rồi mới bắt đầu sắp xếp lịch trình của mình.

Cách thông thường chính là trói ông bà Bắc lại.

Đây mà là cách bình thường sao?

“Bắc Chỉ, mày là một con sói mắt trắng, chúng tao đã nuôi dưỡng mày bao nhiêu năm, cuối cùng mày lại đối xử với chúng tao như vậy.” Bà Bắc bị trói lại, miệng cứ la mắng không ngừng.

Lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy câu tương tự như vậy, nghe mà chẳng có ý nghĩa quái gì.

Thời Sênh nghe tai bên phải thì cho ra tai bên trái, đang bận nhắn tin cho Bắc Trạch.

“Đem Sổ hộ khẩu tới đổi tên bố mẹ anh.”

Nói thật, đây tuyệt đối là vụ bắt cóc kỳ quái nhất.

Đánh trống khua chiêng bắt cóc người chỉ vì một quyển sổ hộ khẩu?

Gửi xong tin nhắn, Thởi Sênh mới ngước mắt lên nhìn bà Bắc, “Bà Bắc, tôi muốn bà im miệng lại ngay, bây giờ mạng sống của các người nằm cả trong tay tôi.”

“Phi, mày là sói mắt trắng, tiểu tiện nhân. Mày cứ đợi đấy, tao tuyệt đối không tha cho mày.”

“Bắc Chỉ, rốt cuộc cô muốn muốn làm gì?” Ông Bắc bình tĩnh hơn bà Bắc rất nhiều.

“Chẳng làm gì cả, mời các người tới đây ngoan ngoãn nói chuyện chút thôi.” Thời Sênh làm bộ mặt vô tội.

Chương 146: Học sinh cá biệt (27)

Chương 146HỌC SINH CÁ BIỆT (27)

Nói chuyện?

Nói chuyện mà trói chặt như thế này thì nói thế nào?

“Cô có gì muốn nói với chúng tôi thì chỉ cần trực tiếp gọi điện đến nhà tôi là được, hà tất phải làm thế này?” Ông Bắc trấn tĩnh nói.

“Tôi trói các người cũng chỉ là hạ sách cuối cùng.” Thời Sênh làm mặt vô tội, “Bây giờ tôi là một cô nhi, thứ nhất không có thế lực, thứ hai không có hậu thuẫn, làm sao có thể mời các người được chứ, vì vậy chỉ có hạ sách này thôi.”

Ông Bắc: “...”

Chẳng phải bây giờ Phó gia là hậu thuẫn của cô hay sao?

Không có sự giúp đỡ của Phó gia, làm sao cô có thể dễ dàng bắt trói họ như thế được chứ?

“Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hai người đâu.” Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Hai người cũng là những nhân vật có máu mặt, tôi nào dám tùy tiện tìm chỗ để xử lý như vậy được chứ?”

Nghe Thời Sênh nói như vậy, ông Bắc thở dài một tiếng, chỉ cần cô không có ý đồ gì khác là được.

Sự nhẹ nhõm còn chưa kịp lắng xuống đã lại nghe cô gái đối diện nói như tự lẩm bẩm: “Làm thế nào để phát sóng trực tiếp tất cả các mạng, như vậy mới xứng đáng với giá trị của các người được.”

Ông Bắc suýt chút nữa thì hộc máu ra ngoài.

Đúng là nuôi ong tay áo.

Thời gian mười năm, cứ cho là nuôi một con chó thì nó cũng nể mặt chủ.

“Tiện nhân, cô cho rằng cô chạy thoát được sao? Chúng tôi mất tích là chuyện lớn, cảnh sát sẽ nhanh chóng tìm được đến đây, lúc đo cho cô ngồi tù suốt đời! Điều tôi hối hận nhất là khi đó đã nhận cô về nuôi.”

“Ha ha, Bắc tiên sinh, ông hãy quản cái miệng của vợ ông cho cẩn thận, nếu như làm tôi tức giận, tôi thực sự không dám chắc chắn hôm nay có phải là ngày chết của các người không đấy.” Thời Sênh cười mà như sắp có đại họa xảy ra, “Hơn nữa, tôi cũng không muốn ông ngăn cản tôi, chi bằng để tôi dùng máu của vợ ông để tế đao. Bắc tiên sinh, ý ông thế nào?”

“Bắc Chỉ, cô dám?” Ông Bắc gầm lên một tiếng, “Cô muố cái gì cứ nói thẳng ra đi.”

Thời Sênh đi lòng vòng tại chỗ, miệng cười cười một cách nham hiểm, “Thứ mà tôi muốn đã có người mang đến rồi, đợi chờ thật là vô vị, chi bằng chúng ta cùng chơi một trò chơi đi?”

“Bắc Chỉ, cô đừng lại ngay. Cô muốn cái gì, chỉ cần Bắc thị có, tôi nhất định sẽ cho cô cả.” Bọn họ bị trói cũng sắp được hai giờ rồi?

Cảnh sát có lẽ cũng đã biết tin, nếu như vẫn còn kéo dài thời gian thì nhất định bọn họ sẽ được cứu.

Ông Bắc cố gắng nhắc nhở bà Bắc đừng nói thêm gì, cứ để ông ta vòng vo với Thời Sênh.

Thời Sênh dương như không nghe thất những gì ông Bắc nói, “Yên tâm, chỉ là một trò chơi thôi.”

“Quy tắc của trò chơi rất đơn giản, trên phim các người cũng xem qua rồi. Hai chọn một, ông chết thì bà ta sống, ông sống thì bà ta chết.”

Thời Sênh rút điện thoại ra, loay hoay sắp xếp một lúc, rồi để cho hai người cách nhau một khoảng cách nhất định, làm sao cho cả hai người không nhìn thấy được đối phương, sau đó mới đặt điện thoại trước mặt ông Bắc.

“Được rồi, lady first, Bắc tiên sinh chọn trước nhé?” Trên màn hình điện thoại là tấm ảnh của ông ta và vợ, phía bên trên có đánh thêm số, “Chọn ai, ai phải chết, chỉ cần đọc ra con số là được.”

Ưu tiên phụ nữ, vậy tại sao ông ta lại chọn đầu tiên?

“Bắc Chỉ, tại sao cô không nói cho tôi biết cô muốn thứ gì?” Bắc phụ nhìn tấm ảnh trên màn hình điện thoại rồi ngước lên hỏi Thời Sênh.

Loại câu hỏi lựa chọn này, ông ta có điên mới chọn.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Thứ mà tôi cần có người đang mang đến rồi, giờ có thời gian rảnh nên chúng ta chơi một trò chơi thôi.” Thời Sênh kiên nhẫn giải thích, nhưng sau đó một giây cô đã rút ra một thiết kiếm, đặt ngang vào cổ của bà Bắc, “Tôi cho ông thời gian

là 3 giây, ông không chọn thì tôi sẽ chọn thay ông.”

Bắc mẫu cảm thấy trên cổ của mình đúng là kiếm thật, gương mặt trở lên trắng bệch, có muốn mắng cô ta thì giờ cũng chẳng thể dám.

Trong không khí như truyền đến một luồng khí có sức nén cực mạnh.

“Ba…”

“Hai...”

Hơi thở của ông Bắc càng lúc càng gấp gáp, ông ta không tin Thời Sênh sẽ ra tay thật, hành động đó là giết người!

“Một...”

Theo giọng đếm đó, thì lực trên tay của Thời Sênh cũng bắt đâu mạnh hơn, trên cổ trắng ngần của bà Bắc bất ngờ xuất hiện vệt máu.

“Đừng! Tôi chọn 1, chọn 1!” Ông Bắc kinh sợ, giọng lạc đi.

“Chọn sớm có phải tốt hơn không, thì đã không phải ép tôi làm như thế, làm mất hình tượng của tôi.” Thời Sênh rút kiếm khỏi cổ của bà Bắc rồi lại đặt vào cổ của ông Bắc, “Như vậy, bà Bắc, bà được sống rồi.”

Bà Bắc bị cú vừa rồi dọa cho tái mặt, nhìn vào tấm ảnh trên điện thoại, lại nhìn thấy ông Bắc, vẻ mặt bà ta dường như có chút gì đó không dám tin, bà ta hét to, “2, tôi chọn 2.”

“Thục Dung, bà đang làm cái gì vậy?” Ông Bắc có chút gấp gáp.

Bà Bắc không biết mình gây ra họa gì, “Tôi làm gì? Tôi còn muốn hỏi

ông, ông muốn làm cái gì?”

“Thục Dung?”

Bà Bắc đột nhiên nhìn ông Bắc bằng ánh mắt thù hận, “Xem như tôi nhìn lầm ông rồi.”

“Thục Dung, bà nói gì thế, tôi vừa mới...”

Thời Sênh cười tít mắt, lắc lắc chiếc điện thoại, rồi cắt ngang lời ông Bắc, “Trò chơi kết thúc. Tôi sẽ chẳng làm gì các người, không cần phải vội vàng thế đâu, chỉ là một trò chơi giết thời gian rảnh thôi mà.”

Ông Bắc, bà Bắc: “...” Dáng vẻ của cô vừa rồi không giống chơi một trò chơi chút nào cả.

Vừa rồi, Thời Sênh đưa cho ông Bắc xem, tấm một là ông Bắc, tấm 2 là bà Bắc. Ông Bắc chọn một, có nghĩa là chính mình.

Nhưng khi đưa cho bà Bắc xem, thì tấm một lại là bà Bắc, tấm hai là ông Bắc. Bà Bắc cho rằng ông Bắc đã chọn bà ta, vì vậy mới chọn hình hai là ông Bắc.

Loại trò chơi này, nếu một người thông minh và tin đối phương một chút thì sẽ dễ dàng nhận ra được, rõ ràng giữa vợ chồng ông bà Bắc lại không có thứ này.

Lòng tin giữa hai người thật quá mong manh.

Thời Sênh nói trò chơi kết thúc, đương nhiên là kết thúc thật, cô còn dán miệng của hai người họ lại, sau đó Thời Sênh đi khỏi, chỉ còn lại mấy người cao lớn canh chừng họ.

Thời Sênh đi xuống tầng ba, xe của Bắc Trạch cũng vừa đến, phía sau không thấy có cảnh sát đi theo, Thời Sênh nhìn anh ta với ánh mắt hài lòng.

“Bắc Chỉ.” Bắc Trạch nhìn thất Thời Sênh, đáy mắt như có lửa, tham lam nhìn chằm chằm vào Thời Sênh không rời.

Nhìn hắn gầy hơn trước khá nhiều, cả người trông rất suy sụp, nhưng vẻ điển trai vẫn không hề kém đi chút nào.

Đương nhiên, nam chính dù thế nào chăng nữa cũng vẫn đẹp trai.

“Đem đồ đến chưa?” Thời Sênh chau mày nhìn Bắc Trạch.

Bắc Trạch bị nhắc nhở, vội vàng nói: “Bắc Chỉ, đồ mà em muốn anh mang đến rồi, em đừng làm hại họ, suy cho cùng... họ cũng đã từng nuôi dưỡng em.”

Thời Sênh đưa tay ra có ý bảo hắn đưa cho cô.

Bắc Trạch do dự một lúc sau đó mới đưa đồ ra.

Thời Sênh xem quyền sổ hộ khẩu, sau khi xác nhận chính xác, cô bước sang bên cạnh vài bước nhường đường, “Bọn họ ở trên tầng.”

Bắc Trạch muốn nói chuyện với Thời Sênh, nhưng lo lắng cho ông bà Bắc nên đành chạy lên cứu ba mẹ mình.

Sau khi đã cứu được bố mẹ, quay trở lại phía dưới thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Thời Sênh đâu nữa.

Ánh mắt Bắc Trạch hiện lên sự thất vọng, nhưng hắn không có thời gian thất vọng quá lâu, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng ba mẹ tranh

cãi.

“Thục Dung, bà phải nghe tôi giải thích, lúc đó thực sự tôi đã chọn chính tôi.”

“Bây giờ không sao nữa tôi, đương nhiên là ông sẽ nói thế. Tôi nói cho ông biết, chuyện này chưa xong đâu, chúng ta li hôn.” Bà Bắc nói mà như hét lên.

“Thục Dung, đây là âm mưu của Bắc Chỉ, cô ta chắc chắn đã giở trò, bà phải tin tôi, tôi thực sự đã chọn chính mình.”

Bà Bắc cười nhạt, “Bây giờ con tiện nhân Bắc Chỉ không còn ở đây, đương nhiên ông sẽ nhận là ông.”

Bà ta thấy rõ ràng, con tiện nhân Bắc Chỉ lúc cầm điện thoại không hề chạm vào màn hình thì làm sao cô ta có thể giở trò được chứ?

Chương 147: Học sinh cá biệt (28)

Chương 147HỌC SINH CÁ BIỆT (28)

Ông bà Bắc muốn ly hôn, chuyện này nháo đến vô cùng ầm ĩ.

Thời Sênh nhân lúc cháy nhà đi hôi của, à không, phải nói là thừa nước đục thả câu, đẩy Bắc thị lên đầu sóng gió. Bây giờ những kẻ không muốn chú ý tới Bắc thị cũng bắt đầu xuống tay từ những chỗ không quan trọng.

Tường nghiêng thì cả đám người đẩy, bây giờ không tranh thủ mà cắn một miếng, đợi thêm một hồi nữa e rằng cơm thừa canh cặn cũng chẳng có mà ăn.

Chỗ Thời Sênh chỉ phụ trách cung cấp các tài liệu về Bắc thị, cũng không hề động thủ trực tiếp. Không có chút xung đột về lợi ích, đám người kia đương nhiên càng dễ dàng tin tưởng.

“Bà chủ, cách này của cô có chút hiểm độc.” Tổng tài đã nhận xét như vậy

Đây là cạnh tranh thương nghiệp rất không chính đáng.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, cách này hiệu quả vô cùng.

Một miếng thịt béo, đám chim ưng trên trời ai mà chẳng thèm khát một miếng. Trước đây không hạ thủ là bởi vì bên cạnh thịt béo còn có sư tử hung mãnh, nhưng bây giờ sư tử hung mãnh đã bị dụ đi rồi,

chim ưng không hạ cánh thì có mà bị điên.

“Chỉ cần đạt được mục đích thì quá trình như thế nào cũng không quan trọng đối với tôi, kết quả như tôi mong muốn là được.”

Pháp luật, trò vui này, nói thì cao sang, nhưng thực tế chỉ để đối phó với người thường. Còn đám người thuộc tầng lớp thượng lưu này, ai mà chẳng lách luật chứ?

“Khi nào bà chủ ra nước ngoài?”

“Vài ngày tới, anh dứt điểm Bắc thị và để mắt Cao An Lãng là được.”

Giao xong xuôi công việc, quả nhiên, vài ngày sau, Thời Sênh ra nước ngoài thật.

...

Kỷ Tiểu Ngư luôn luôn tìm mọi cơ hội để có thể tiếp cận Thời Sênh, nhưng cô ta không nghĩ rằng Thời Sênh lại ra nước ngoài.

Trước đây khi còn ở trường, cô luôn tỏ ra rất bình thường, hoàn toàn không có ý định muốn ra nước ngoài, sao có thể nói đi là đi luôn được chứ?

Lúc Cao An Lãng gọi Kỷ Tiểu Ngư tới, Kỷ Tiểu Ngư còn đang hốt hoảng.

“Kỷ Tiểu Ngư, người đâu?” Băng bó trên người Cao An Lãng còn chưa tháo xuống hết, trên cánh tay và chân vẫn còn.

“Đi nước ngoài rồi.” Kỷ Tiểu Ngư ấp úng trả lời.

“Nước ngoài? Kỷ Tiểu Ngư, tôi thấy từ đấu đến cuối là cô đang nói dối đúng không?” Cao An Lãng tức giận hét lớn.

Kỷ Tiểu Ngư nói hắn trở thành như vậy là do Bắc Chỉ, cho nên hắn yêu cầu Kỷ Tiểu Ngư lừa Bắc Chỉ tới.

Nhưng giờ thì sao?

Mấy ngày trôi qua rồi, Kỷ Tiểu Ngư không đem được người đến, mà ngược lại người ta lại ra nước ngoài rồi.

Thêm nữa, hắn còn tìm Tưởng Na Na, kết quả là bị video của Tưởng Na Na dọa cho sợ hãi suýt ngất, lúc này Cao An Lãng như đang ở bên bờ vực của bạo nộ.

“Tôi không có, thực sự là cô ta, Tưởng Na Na vừa quay về đã tìm cô ta, lúc đó cũng có rất nhiều người nhìn thấy.” Kỷ Tiểu Ngư vội vàng giải thích tất cả.

Cao An Lãng vẫy vẫy tay, “Không cần nói nữa, giờ cô ta cũng ra nước ngoài rồi, hơn nữa cô cũng nói rồi, cô ta có quan hệ với Phó Khâm. Đừng nói không có chứng cứ, dù có chứng cứ thì tôi cũng không chắc sẽ có thể làm gì cô ta.”

Kỷ Tiểu Ngư nghe mấy câu này cảm giác có gì đó không đúng, quả nhiên một giây sau.

“Nếu đã không tìm thấy người, vậy thì Kỷ Tiểu Ngư, tôi sẽ chỉ đành trút tức giận lên cô thôi.”

Người đứng bên cạnh lập tức tiến lên trước giữ chặt Kỷ Tiểu Ngư.

“Cao An Lãng, anh định làm gì?”

“Làm gì á?” Cao An Lãng cười vô cùng gian manh, xảo quyệt, “Đương nhiên là để cô nếm thử thứ gọi là sống không bằng chết.”

“Đừng mà.” Kỷ Tiểu Ngư nghĩ tới chuyện lần trước, mặt mũi trắng bệch, “Anh An Lãng, đừng làm như vậy, cái gì em cũng nghe theo anh.”

“Vài phần sắc đẹp quyến rũ của cô, bản thiếu gia đây không thèm.” Cao An Lãng cười chế nhạo, ý nói mấy người kia cứ tiếp tục.

Kỷ Tiểu Ngư bị đám người của Cao An Lãng giày vò một hồi lâu, lúc xong việc, trên người dường như không còn chỗ da nào nguyên vẹn, không chỉ có vậy, cô ta còn bị đám người này quay phim chụp ảnh.

“Kỷ Tiểu Ngư, sau này lúc nào tôi gọi thì phải đến ngay, hiểu rõ chưa? Nếu như cô dám phản kháng... thì những video này sẽ được đăng tải lên mạng, trong một giờ đồng hồ để có thể khiến cô nổi danh nam bắc.”

Giọng uy hiếp của Cao An Lãng văng vẳng bên tai Kỷ Tiểu Ngư, cô ta cũng không biết mình về nhà như thế nào.

Lúc trở về nhà, cô ta giam mình trong phòng tắm rất lâu, cô ta chà xát cơ thể đến mức chảy cả máu nhưng vẫn không dừng lại.

Gần đây ông Kỷ đều không về nhà, mà cho dù có về thì trên người cũng nồng nặc mùi rượu và phụ nữ.

Đâu có thời gian, tâm tư mà quan tâm đến Kỷ Tiểu Ngư.

Kỷ Tiểu Ngư ôm gối cúi đầu khóc một mình trong phòng tắm.

Tại sao vậy?

Tại sao lại như vậy?

Cô ta không can tâm...

...

Ba năm sau…

Một cô gái kéo theo chiếc va li, đứng giữa sân bay đông đúc người qua người lại, ánh mắt nhắm tới người thiếu niên đứng sau một đám người.

“Anh chưa ăn gì hả?” Cô gái dường như có chút không kiên nhẫn, quát lên một câu.

Chàng trai mỉm cười gật đầu, rồi vội vàng bước vài bước tới trước mặt người con gái ấy, nhẹ nhàng nói: “Anh chưa, buổi sáng em chưa chuẩn bị bữa sáng cho anh.”

Môi cô gái hơi run lên, rồi mím chặt môi: “Anh coi tôi là bảo mẫu của anh đúng không, Phó Khâm?”

Phó Khâm lắc đầu, và nói một cách rất chân thanh, “Chúng ta đã đính hôn rồi, em là vị hôn thê của anh.”

Thời Sênh đau dạ dày.

Đây là cô bị Hệ thống bức có được không?

Ra nước ngoài 3 năm, cô bị Hệ thống bức làm tới nhiệm vụ tuần hoàn thứ 99.

Đến nhiệm vụ thứ 99 thì là đính hôn với Phó Khâm.

Nhiệm vụ này không hoàn thành không được, không biết phía sau có phải sinh em bé với Phó Khâm không nữa?

“Nếu Ký chủ muốn, Hệ thống sẽ thêm nhiệm vụ này cho ký chủ.” Hệ thống lâu lắm rồi không xuất hiện đột nhiên chứng minh sự tồn tại của mình.

Cút!

Ai muốn sinh con với tên tâm thần Phó Khâm này chứ?

“Người đón chúng ta đâu?” Thời Sênh kéo hành lý rời khỏi sân bay, nhìn thấy dòng xe tấp nập đên ngoài nhưng lại không nhìn thấy đám vệ sĩ đã về nước trước hai người.

Phó Khâm làm vẻ vô tội, ngây thơ con gà mái tơ nhắc nhở, “Em không gọi điện thoại à?”

“Không phải tôi bảo anh gọi rồi sao?” Trước khi xuất phát, cô có nói đi nói lại với hắn mấy lần rồi.

“Anh không nhớ số.” Phó Khâm tiếp tục giữ vẻ mặt vô tội.

Thời Sênh, “...”

Giỏi lắm!

Tên khốn Phó Khâm này.

Gọi xe ở sân bay thì không khó, nhưng Phó Khâm do dự cái này do

dự cái kia, tài xế xấu quá không đi, xe cũ quá cũng không đi, mùi xe không ổn cũng không đi, bày biện trên xe không đẹp cũng không đi.

Sang cái xe thứ 10.

Thời Sênh tự mình leo lên xe và vứt lại một câu: “Anh thích lên thì lên, không lên thì đứng đó mà đợi.”

Phó Khâm nhíu mày khó chịu, không quá xấu, cũng tạm được, cuối cùng cũng phải chầm chậm ngồi lên xe.

“Ngự Cảnh Học Phủ.” Thời Sênh nói tên một địa điểm.

Ngự Cảnh Học Phủ chính là khu đất mà Thời Sênh mua lúc trước, trước khi cô về đã nhờ mấy người ở công ty quét dọn, bây giờ có thể đến đó ở luôn rồi.

Phó Khâm xách va li vào trong, nhìn thấy căn nhà, miệng không ngớt đả kích, “Màu sắc căn phòng hơi tối, phải đổi. Nội thất quá tệ, đổi. Thảm không đẹp không thích, đổi. Bộ đồ trà không đẹp...”

“Phó Khâm, anh đang vạch lá tìm sâu đấy à? Anh có tin tôi tống cổ ra khỏi nhà không?” Thời Sênh lớn giọng uy hiếp.

Phó Khâm vội bịt miệng, “Vậy anh ở tạm vậy.”

“Không khiến anh phải ở tạm ở đây, tôi đã gửi tin cho quản gia nhà anh rồi, một lát nữa họ sẽ đến đón anh.”

Ở cùng với tên tiểu tử này ba năm, cô chịu đựng đủ lắm rồi.

Cái con người mà ăn cơm cũng phải chọn bát thì ai mà phục vụ nổi chứ.

Phó Khâm vừa nghe vậy lập tức đi vào trong và đóng cửa lại, còn ngoan ngoãn chuyển hành lý vào trong phòng ngủ, rồi lần lượt lấy từng cái áo cái quần của Thời Sênh treo vào trong tủ đồ.

Nhân tiện treo cả quần áo của mình chung vào đó.

Chương 148: Học sinh cá biệt (29)

Chương 148HỌC SINH CÁ BIỆT (29)

Lúc Thời Sênh bước vào phòng ngủ, thì Phó Khâm đã trải giường xong, đang ngồi bắt chéo chân chơi điện tử.

Cô nhìn tủ quần áo mà mặt biến sắc.

Tên tiểu tử này định ở đây thật sao?

Thật đáng ghét.

Một lúc nữa nhất định phải đuổi hắn đi.

Thởi Sênh thay một bộ quần áo rồi nói với Phó Khâm, “Tôi muốn ra ngoài mua ít đồ.”

Phó Khâm đặt chiếc máy tính xuống, từ trên giường trượt xuống, đi theo sau Thời Sênh.

“Anh định làm gì thế?” Thỏi Sênh chau mày, “Ở nhà đợi tôi về.”

Phó Khâm không nói câu nào, nhắm mắt đi theo, rõ ràng là không muốn nghe theo lời của Thời Sênh.

Thời Sênh không kiên nhẫn trợn mắt, sau đó quay lại phòng ngủ, cầm lấy một cái áo khoác ném cho hắn: “Mặc vào, thời tiết bên ngoài thay đổi.”

Phó Khâm ngoan ngoãn mặc đồ rồi cùng Thời Sênh đi siêu thị ở bên ngoài tiểu khu đó.

…

“Cái này không cần.”

“Cái này không cần.”

“Cái này cũng không cần.”

Thời Sênh giật giật khóe miệng, tên tiểu tử này đi siêu thị chẳng phải chỉ để chỉ trích, soi mói sao?

Thời Sênh lấy một loạt những thứ mà Phó Khâm nói không cần đặt vào xe hàng.

Anh không cần đúng không?

Nhưng bản cô nương lại cần?

Phó Khâm nhìn theo động tác của Thời Sênh, sau đó nhân lúc cô không chú ý liền lấy mấy đồ đó đặt lại chỗ cũ.

Rồi lại nhẹ nhàng lấy những thứ mình cần bỏ vào giỏ hàng.

Lúc thanh toán, nhìn thấy một xe hàng toàn mấy thứ đồ lạ hoắc, Thời Sênh tức nhận trừng mắt lườm Phó Khâm.

Phó Khâm ánh mắt ngơ ngác vô tội.

Nhân viên thu ngân nhìn chằm chằm Phó Khâm, làm ở siêu thị này

lâu như thế rồi, từ trước đến này chưa từng nhìn thấy chàng trai nào đẹp trai như vậy, anh ấy ở tiểu khu đối diện kia sao?

Trời ơi, đẹp trai quá!

Cô gái thần sắc ngơ ngác.

Tim cô ta như tan chảy rồi.

“Cô gái, đừng mê trai như vậy được không?” Thời Sênh gõ tay vào quầy thu ngân, rồi chuyển mắt sang nhìnPhó Khâm, “Hồng nhan họa thủy.”

Cô nhân viên thu ngân ngại ngùng cúi mặt, nhưng lúc quẹt thẻ thì lại quẹt rất rất chậm, rồi cứ liếc nhìn trộm Phó Khâm.

Thời Sênh: “…”

Cô rất muốn tự mình quẹt cho nhanh.

Thật không dễ dàng gì, cuối cùng cũng thanh toán xong thì lại bị một đám nữ sinh vây kín, dáng vẻ họ nhiệt tình làm Thời Sênh khiếp sợ phải lẩn sang một bên.

Sau ba năm sau trở về nước, nữ sinh trong nước đều trở lên điên cuồng vậy sao?

Dọa chết bản cô nương rồi.

Phó Khâm chỉ ngoại trừ những lúc đối diện với Thời Sênh thì nói vài câu, chứ bình thường thì cạy răng cũng không nói, vì vậy đứng trước đám nữ sinh náo nhiệt này, hắn ỷ thế thân hình cao lớn nên nhắm thẳng đến chỗ Thời Sênh.

Sau đó cầu cứu.

“Vợ à, họ sờ soạng anh.”

Ai là vợ anh?

Đừng có gọi bừa thế chứ?

Thời Sênh làm mặt lạnh vô tình quay người bỏ đi.

Tôi không quen anh ta.

Vốn dĩ mấy cô gái kia đã nhìn qua, vừa thấy Thời Sênh quay người đi thì lập tức phấn khích vây chặt lấy Phó Khâm.

Thời Sênh đứng đợi ngoài siêu thị khoảng 2 phút, Phó Khâm đi từ bên trong ra, quần áo trên người bị lôi kéo hơi xộc xệch, may là khuôn mặt vẫn còn sạch sẽ, không bị phi lễ.

Hắn bước nhanh về phía Thời Sênh.

Mẹ kiếp!

Tên này vẫn còn tỏ vẻ tức giận.

Bảo đừng đi thì cứ nhằng nhẵng theo, giờ bị người ta vây lại còn trách ai chứ?

Nói lý có được không?

Phó Khâm lên tầng trước một bước, Thời Sênh chậm chân hơn, chỉ có thể chờ chuyến thang máy sau.

Lúc đợi thang máy, có một cô gái trang điểm khá đậm đi từ ngoài vào, đứng ở bên cạnh cô, nói chuyện điện thoại bằng giọng điệu rất dịu dàng, ngọt ngào.

“Vương thiếu gia nói gì vậy chứ, người ta nào dám lừa anh. Nỡm ạ, chỉ biết ức hiếp người ta. Ôi trời, đừng như vậy mà, người ta bây giờ rất mệt, muốn về nhà để nghỉ ngơi… Vương thiếu gia, anh tha cho người ta đi mà. Được được, tối nay, tối nay em nhất định sẽ đến.”

Tắt điện thoại, cô gái đó chửi thầm một tiếng.

Cô ta ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, thấy một cô gái đang xách không ít đồ.

Cả cơ thể nhàn rỗi, tóc tai thì buộc lên một cách tùy ý, trên tay có đeo một chiếc vòng màu trắng bạc, kiểu cách thì chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng thoạt nhìn đã biết không phải hàng nhái.

“Bắc Chỉ?” Cô gái đó đột nhiên kêu một tiếng, kèm theo đó là sự thù hận mãnh liệt và không thể tin được.

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, nhìn cô gái này một chút, khóe miệng cười giễu cợt, “Kỷ Tiểu Ngư sao, lâu lắm không gặp, thay đổi nhiều đó nhỉ?”

Lúc này, Kỷ Tiểu Ngư trang điểm hoàn toàn giống như những cô gái phong trần, không biết là do trang điểm hay là phẫu thuật thẩm mỹ nhưng xinh hơn so với trước đây rất nhiều.

“Sao cô lại ở đây?” Ba năm rồi, cô ta cho rằng cô sẽ không xuất hiện trước mặt cô ta nữa, thật không ngờ cuối cùng lại gặp nhau ở đây mà chẳng báo trước.

“Nhìn cô kìa...” Thời Sênh bắt đầu trừng mắt rồi lảm nhảm, “Cũng từng là bạn học với nhau, đừng xúc động quá như vậy, haizz, xem tôi lương thiện thế này cơ mà.”

Lương thiện?

Cô cuối cùng cũng dám nói rằng mình lương thiện, Kỷ Tiểu Ngư cảm giác mình sắp bị điên rồi.

“Ai cần cô xem.” Kỷ Tiểu Ngư hét lên mộ tiếng, ánh mắt oán.

Cô đến để cười mình sao?

Cô đi ba năm, còn mình thì vùng vẫy trong lớp bùn nhơ nhớp 3 năm.

Cô dựa vào cái gì mà cười mình chứ?

“Ting…”

Cửa thang máy mở ra, Thời Sênh xách đồ đi vào, ấn số tầng, rồi mới quay nhìn Kỷ Tiểu Ngư bằng ánh mắt tức giận, “Cô thực sự cho rằng tôi đến để gặp cô sao? Ngu ngốc.”

Rồi sau đó ấn đóng cửa thang máy lại.

“Bắc Chỉ, cô là tiện nhân.” Kỷ Tiểu Ngư đột nhiên phản ứng lại, bổ nhào về thang máy, nhưng cửa thang máy đã đóng lại, cô ta chỉ kịp nhìn được vẻ mặt châm biếm, chế giễu của Thời Sênh.

Cũng giống như năm đó.

Khi cô ta cho rằng mình đến lúc gió xuân đắc ý thì cô cũng mỉa mai,

châm biếm như vậy.

Trong mắt cô, mình giống như một trò đùa từ đầu đến cuối.

...

Thời Sênh biết được một vài chuyện của Kỷ Tiểu Ngư, sau khi cô đi không lâu thì Bắc Trạch cũng chia tay với cô ta.

Lúc đó, sản nghiệp nhà họ Bắc đang trên bờ vực thẳm, Kỷ Tiểu Ngư cũng chẳng níu kéo nhiều, và hai người bọn họ chia tay như vậy.

Sau đó, Kỷ Tiểu Ngư thi đại học nhưng không đỗ cao, cô không thể tiếp tục học đại học Alice, mà chỉ học trường đại học thường.

Bởi vì vài trăm vạn kia của ông Kỷ, nên khi mới bắt đầu, Kỷ Tiểu Ngư đã nhận được không ít sự theo đuổi.

Kỷ Tiểu Ngư cũng cảm nhận được cảm giác này, bắt đầu có bạn trai, cứ một tháng thay một lần.

Nghe nói còn từng phá thai.

Nhưng không được bao lâu, không biết có ai đó đã đăng lên mạng vài tấm ảnh khỏa thân của cô ta, lại đúng lúc trường học siết chặt kỷ luật và tác phong nên Kỷ Tiểu Ngư đã bị đuổi học.

Sau đó, Kỷ Tiểu Ngư càng ngày càng sa đọa.

Kỷ Tiểu Ngư trở về nhà, một căn nhà vốn luôn bừa bãi, lộn xộn cuối cùng cũng được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ, cô ta vẫn chưa hết ngạc nhiên thì đã nghe thấy tiếng nói ấm áp của người phụ nữ vọng đến.

“Con là Tiểu Ngư? Đứng ở cửa làm gì vậy, mau vào nhà đi!”

Kỷ Tiểu Ngư ngẩng đầu ngước nhìn, đứng trước mặt cô ta là một gười phụ nữ còn rất trẻ, lớn hơn cô ta không mấy tuổi, gương mặt hiền dịu đang cười.

“Cô là ai?” Kỷ Tiểu Ngư hoài nghi đưa mắt nhìn cô ta.

“ Tiểu Ngư về rồi sao?” Ông Kỷ bước từ trong phòng ra, gương mặt có vẻ rất vui.

So với ba năm trước đây, ông Kỷ trẻ ra rất nhiều, ông ta mặc đồ tây, cũng có chút hương vị của một người đàn ông thành công.

“Cô ta là ai?” Kỷ Tiểu Ngư chỉ vào người phụ nữ đó và cất giọng lạnh lùng hỏi.

“Đây là Bạch Vi, bạn gái của bố. Tiểu Ngư, sau này Bạch Vi sẽ ở đây.” Ông Kỷ vừa cười vừa nói, không để ý nét mặt đang chuyển dần sang vẻ khó coi của Kỷ Tiểu Ngư.

Đợi ông ta nói xong, Kỷ Tiểu Ngư giơ tay tát một cái rất mạnh.

Bạch Vi bị tát đến mức người lảo đảo, đáng chết thì không chết, vừa hay ngã đúng vào lòng ông Kỷ.

Ông Kỷ đột nhiên tức giận, “Kỷ Tiểu Ngư, mày làm cái gì vậy?”

Chương 149: Học sinh cá biệt (30)

"Con làm cái gì ư?” Kỷ Tiểu Như cười nhạt, “Cô ta lớn hơn con bao nhiêu tuổi mà lại muốn làm mẹ kế của con, cũng không xem lại xem mình có đức hạnh gì, định tìm một chỗ dựa để ăn bám dài hạn sao?”

“Chát!”

Kỷ Tiểu Ngư không dám tin, mở to mắt nhìn ông Kỷ.

“Ba đánh con, ba đánh con vì cô ta?”

Ông Kỷ đánh xong bỗng cảm thấy hối hận, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt oán hận của Kỷ Tiểu Ngư, sự hối hận trong lòng ông ta liền bị đè nén xuống.

Từ sau khi mẹ nó qua đời, nó đều tỏ ra như vậy, dường như ông ta nợ nó rất nhiều ấy.

Khi đó ông ta đi công tác xa nhà, sao có thể biết được mẹ nó ở nhà lại xảy ra chuyện chứ?

“Chuyện của người lớn từ khi nào đến lượt con can dự, đi về phòng cho ba!” Ông Kỷ nghiêm mặt quát lên.

“Được rồi, các người đều ức hiếp tôi, ba cứ sống với cô ta đi!” Kỷ Tiểu Ngư điên cuồng hét lớn, rồi quay người chạy nhanh ra khỏi cửa.

“Tiểu Ngư... Sao anh phải tranh đua thiệt hơn với trẻ con làm gì

chứ?” Bạch Vi giọng điệu không tán đồng.

“Nó cũng đã 20 tuổi rồi, đầu còn là trẻ con nữa, mặc kệ nó.” Ông Kỷ thực sự bị Kỷ Tiểu Ngư làm cho tức giận.

...

Khi Phó Khâm được đám vệ sĩ của nhà mình đến đón, hắn trực tiếp đuổi họ ra ngoài.

Tiên tiểu tử này từ khi phát hiện Thời Sênh thích động tay động chân, đã tự biết mình nên tránh va chạm với cô.

Vì vậy, Thời Sênh thất bại trong việc đóng gói hắn trả về nơi sản xuất, mà ngược lại chú Giản còn chuyển đến rất nhiều đồ đạc.

Nhân tiện mang cả con chó chăn cừu kia tới.

Mấy năm nay Trường Sinh vẫn được nuôi trong nước, nhưng rõ ràng nó vẫn không quên chủ nhân của mình.

Vốn dĩ đây chẳng phải căn phòng rộng rãi gì, giờ thì chật lại càng thêm chật.

Thời Sênh và Phó Khâm vẫn đang học đại học, nên khi về nước đương nhiên vẫn tiếp tục học tại trường đại học Alice.

Trường học quý tộc này bao gồm từ trường mầm non đến đại học, có thể nói nó như một con rồng.

Ở nước ngoài, Thời Sênh mới biết Phó Khâm là một học sinh cá biệt, thành tích học tập không thể tệ hơn.

Vì vậy, phụ đạo gần như trở thành cơm bữa trong nhà.

“Bài tập ngày hôm nay, nếu không làm hết thì đừng có ăn cơm.” Thời Sênh đặt quyển sách bài tập trước mặt Phó Khâm.

Phó Khâm liếc nhìn qua quyển sách luyện tập, thần sắc khó coi, “Nhiều thế này…”

“Nhiều? Có cần thêm chút nữa không?”

Phó Khâm đặt quyển sách sang một bên, nói giọng điệu có chút oán giận, “Đây là hình phạt về thể xác.”

Thời Sênh uống ngụm trà, vẻ mặt thanh thản nhàn rỗi, “Làm sai một câu thì chạy một vòng, làm sai hai câu thì chạy bốn vòng, làm sai ba câu thì chạy chín vòng.”

Mặt Phó Khâm càng lúc càng khó coi, rồi cúi đầu viết viết lách lách.

Trong căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe được tiếng bút cọ xát trên giấy.

Vẻ mặt đưa đám của Phó Khâm dần dần nở nụ cười, ánh mắt, lông mày để lộ ý cười rõ rệt.

“Tút tút tút... tút tút...” Chiếc điện thoại Thời Sênh đặt trên bàn của Phó Khâm bỗng nhiên rung lên.

Phó Khâm ngẩng đầu nhìn, sau đó lại cúi đầu tiếp tục viết.

“Alo… Alo?... Anh tới đây rồi nói.”

Thời Sênh từ trong phòng bước ra, cửa không đóng nên từ chỗ của Phó Khâm có thể dễ dàng nhìn ra phòng khách.

Khoảng chừng 30 phút thì có người đến, người này Phó Khâm đã gặp lúc ở nước ngoài, hắn ta từng tới gặp Thời Sênh mấy lần.

Nhưng họ gặp nhau cũng đều nói chuyện công, vì vậy Phó Khâm mới an tâm tiếp tục làm bài tập.

“... Tình hình phát triển của công ty hiện nay là như vậy, khi đó cô yêu cầu thành lập một đội hacker, bây giờ đã có chút thành tựu rồi. Tuy nhiên số lượng người vẫn hơi ít.”

Khi đó bà chủ này tự nhiên ra nước ngoài, ngoài những vấn đề liên quan đến số tiền lớn thì cần phải hỏi ý kiến của cô, còn lại những chuyện khác hắn được tự quyết.

Vậy nên cho đến hôm nay, nhân viên trong công ty đều nghĩ hắn là ông chủ, cơ bản đều không biết hắn chỉ là một tên làm công ăn lương.

“Cao An Lãng thế nào rồi?”

Nghe Thời Sênh hỏi, tổng tài danh nghĩa liền vội vàng lấy lại mạch suy nghĩ của mình, “Cao lão gia sắp không xong nên bây giờ là lúc nhà họ Cao cướp quyền, các chi tranh đấu quyết liệt theo kiểu một là anh chết hai là tôi sống. Cao An Lãng thân là con thứ ba của chi chính nên bị chi thứ ba coi như nhược điểm lớn nhất.

Họ Cao là một gia tộc lớn, chi trưởng là con của Cao lão gia, thực ra hai phòng còn lại cũng là anh em của Cao lão gia, nhưng trước nay những người nhà họ Cao đều luôn chi nào mạnh thì chi đó đứng đầu.

Chi thứ hai liên quan đến chính phủ, không thể làm thương mại, vì vậy tranh đoạt hung hãn nhất vẫn là chi lớn và chi thứ ba.

“Bây giờ trong nhà họ Cao, Cao An Lãng sống cũng chẳng dễ dàng gì, nghe nói gần đây hắn đang mê muội một người mẫu trẻ.”

“Người mẫu trẻ? Nam hay nữ?” Thời Sênh hơi chau mày.

Khi đó cô cho Cao An Lãng uống loại thuốc kia để khi đối diện với phụ nữ, hắn tuyệt đối sẽ không thể phản ứng.

Chí có khi đối diện với đàn ông thì mới có thể phản ứng.

“Là nam.”

Thời Sênh suy nghĩ một hồi, “Mở cửa sau cho chi thứ ba kia.”

Nếu mất đi hậu thuẫn của nhà họ Cao thì chẳng mất bao lâu, Cao An Lãng sẽ phải tự tìm đến cái chết.

Tổng tài danh nghĩa hiểu Thời Sênh nói mở cửa sau là có ý gì, liền lập tức bắt tay vào làm.

Quả nhiên, không lâu sau đó, các mặt tin đều tràn ngập thông tin về việc chi thứ ba nhà họ Cao lên nắm quyền.

Chi lớn chỉ nhận được một chút cổ phiếu danh nghĩa và bất động sản.

Chi thứ ba và chi lớn trước nay đều không hòa hợp, chỉ cần Cao lão gia mất đi thì người của chi thứ ba sẽ đuổi cùng giết tận toàn bộ người của chi chính.

Sau đó, không đợi người của chi thứ ba ra tay, trên mạng đã lan truyền vô số các video.

Trong đó, video làm mọi người chú ý nhiều nhất đó chính là video Cao An Lãng khỏa thân ở một khu hoang dã, video có in đậm bốn chữ rất lớn “Tôi là súc sinh.”

Chi thứ ba nghe tin liền hành động, lập tức vứt đi hết những manh mối từ bao nhiêu năm nay, khí thế phải cho Cao An Lãng phải chết mới thôi.

...

Lần nữa gặp Bắc Trạch, là do Phó Khâm làm loạn đòi đi xem phim, nên gặp anh ta ở cửa rạp chiếu phim.

Bắc Trạch không còn vẻ non nớt, nho nhã, mà trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

Hắn đứng ở đó giống như một vật phát sáng, khiến phụ nữ xung quanh phải rối rít tán dương.

Hắn nhìn đồng hồ nhưng gương mặt không để lộ sự mất kiên nhẫn, có thể hắn thấy những người xung quanh quá ồn ào nên cầm điện thoại lên gọi, sau đó đi tới chỗ của Thời Sênh đang đứng.

Sau đó đột nhiên dừng lại.

Quang cảnh ồn ào huyên náo bỗng trở nên tĩnh lặng không một âm thanh.

Thế giới, như chỉ còn lại có ba người bọn họ.

Thần sắc của Bắc Trạch lộ vẻ phức tạp, nhưng rất nhanh chóng lấy lại nụ cười thoải mái, “Tiểu Chỉ, em về rồi à?”

“Ừ.” Thời Sênh gật đầu.

Khung cảnh lại lần nữa rơi vào trạng thái trầm mặc, ngại ngùng.

Cuối cùng, Bắc Trạch đề nghị sang quán cà phê bên cạnh ngồi một lúc.

Thời Sênh chẳng để tâm, cô nhìn Phó Khâm, không biết Phó Khâm đang nghĩ gì, mặt cúi thấp xuống. Thời Sênh hỏi hắn, hắn cũng chẳng tập trung mà chỉ gật gật đầu.

Sau khi Thời Sênh đi, Bắc thị sụp đổ. Sau khi Bắc thị sụp đổ, ông Bắc sinh bệnh phải nằm viện, bà Bắc cũng bỏ đi, còn mang theo khoản tiền cuối cùng của họ.

Do không có tiền chữa bệnh nên không lâu sau ông Bắc qua đời.

Khi đó, Bắc Trạch tiếp nhận sản nghiệp suy sụp của Bắc thị, chịu trách nhiệm trả một khoản nợ khổng lồ.

Tất cả mọi người đều chế nhạo hắn, nhưng sau 3 năm, hắn khiến Bắc thị cải tử hoàn sinh, trở thành một kỳ tích.

Người ngoài không biết, nhưng Thời Sênh biết vì sao Bắc Trạch lại có thể cải tử hoàn sinh Bắc thị trong thời gian ngắn như vậy.

Bởi vì có sự trợ giúp của thế lực vô cùng to lớn - Lâm Nhân.

Lâm Nhân lấy cái chết để uy hiếp, để Lâm gia bơm tiền cho Bắc thị, Lâm gia chỉ có một đứa con gái đó, sau này người thừ kế cũng là cô.

Cũng chính thời gian đó, Thời Sênh quyết định buông tha cho Bắc

Trạch.

Sau đó, Tưởng gia cũng đóng góp một phần sức lực, công lao này thuộc về Tưởng Na Na.

Khi đó Tưởng Na Na chỉ biết cô ra nước ngoài, chứ không biết cô đã rời khỏi Bắc gia, vì vậy Tưởng gia giúp đỡ thực tế là giúp đỡ Thời Sênh.

Thời Sênh đã buông tha cho Bắc Trạch, đương nhiên cũng không ngăn cản Tưởng gia.

Chương 150: Học sinh cá biệt (31)

Bắc Trạch hình như đã cảm thấy thực sự thoải mái rồi, đến chuyện từng thích cô cũng đã có thể thẳng thắn đối diện.

“Tiểu Chỉ, chuyện trước đây, anh muốn thay mặt ba mẹ nói lời xin lỗi với em.”

Thời Sênh ngước mắt nhìn hắn, khóe miệng hơi cười, không lên tiếng trả lời.

Tha thứ cho ông Bắc, bà Bắc?

Trước nay cô chưa từng để tâm đến họ, hơn nữa, người thực sự muốn tha thứ cho họ cũng không phải là cô.

Không khí cuộc nói chuyện có chút ngại ngùng.

May thay, điện thoại Bắc Trạch bỗng vang lên.

“Anh ra ngoài đón em, có một người mà chắc chắn em muốn gặp.” Bắc Trạch nói xong liền tắt điện thoại, rồi quay sang nói với Thời Sênh, “Nhân Nhân đến rồi, Tiểu Chỉ có muốn gặp không?”

Thời Sênh gật đầu nhẹ.

Lâm Nhân nhìn thấy Thời Sênh quả nhiên rất vui mừng, kéo Thời Sênh ra nói chuyện một lúc lâu.

“Cậu bây giờ được toại nguyện rồi?Thấy vui không?” Thời Sênh vừa cười vừa hỏi.

Lâm Nhân cười vui vẻ, sau đó quay sang nhìn Thời Sênh nói rõ ràng từng câu từng chữ một: “Tớ dùng cả đời mình để đặt cược, để đổi lấy một tương lai mù mịt chông gai. Khi đó cậu chỉ nói với tớ: “Muốn làm gì thì cứ làm cái đó, cứ coi như thua rồi thì tớ cũng có cách đưa cậu quay lại điểm xuất phát.” Tiểu Chỉ… khi tất cả mọi người đều không cho tớ liều lĩnh làm càn thì chỉ có cậu vẫn sát cánh bên tớ, nếu như không phải tớ gặp Bắc Trạch trước thì có lẽ tớ sẽ yêu cậu đó.”

“Không sao cả, bây giờ cậu bỏ Bắc Trạch rồi chui vào lòng tớ cũng được mà, tớ sẽ không chê cậu trước đây đã từng có người đàn ông khác đâu.” Thời Sênh giang đôi tay ra tự sướng.

Lâm Nhân cười hì hì pha trò, rồi ôm chầm lấy Thời Sênh, “Tiểu Chỉ, cả đời này, có thể gặp được cậu đúng là thật may mắn.”

Nếu như không có cô, có lẽ mình sẽ thỏa hiệp, có lẽ sẽ không kiên định đứng về phía Bắc Trạch như vậy.

“Hai cô định bỏ chúng tôi để đến với nhau đó hả?” Bắc Trạch và Phó Khâm từ hướng khác đi đến, nhìn thấy hai người bọn họ ôm nhau mà khóe miệng rung lên vì tức giận.

Phó Khâm rất đơn giản, trực tiếp kéo tay Lâm Nhân ra khỏi Thời Sênh, sau đó kéo Thời Sênh vào trong lòng mình, khẳng định chủ quyền.

Lâm Nhân cười trộm rồi quay trở lại đứng cạnh Bắc Trạch, nhẹ nhàng nói với Thời Sênh: “Cậu vẫn còn ở bên Phó thiếu gia, chuyện này thực sự ngoài sức tưởng tượng của tớ.”

Khi đó ở trường học, mặc dù có rất nhiều người chúc phúc, nhưng những người thực sự ưa bọn họ thì không nhiều.

Phó thiếu gia là người thế nào?

Phó Khâm trừng mắt nhìn Lâm Nhân, Lâm Nhân vội im bặt.

Tạm biệt Lâm Nhân, Thời Sênh dẫn Phó Khâm vào rạp chiếu phim.

“Xem cái gì?” Thời Sênh đảo một vòng các tờ quảng cáo, gần đây cũng không có phim gì hay lắm.

Phó Khâm liền nói, “Không xem phim tình cảm, không xem phim kinh dị, không xem phim khoa học viễn tưởng, không xem phim ma... không xem hài kịch, không xem bi kịch.”

Vậy ngươi thích xem cái gì, mẹ kiếp!

Hay là phim thực hành những cách tiếp xúc thân mật, dạy cho nhau những điều ngọt ngào thông qua cự li cực ngắn?

Thời Sênh lén lút bỏ ra rất nhiều tiền, cuối cùng mới có thể làm cho rạp chiếu phim chiế cho cô xem một bộ phim về thế giới động vật.

Cuộc sống thời nguyên thủy sơ khai nhất của loài người, nó đáng để bạn xem.

Người phụ trách rạp chiếu phim: “...” Bây giờ những người có tiền, đầu óc hình như đều có vấn đề.

Người-có-tiền-đầu-óc-có-vấn-đề lúc này đang ngồi trong rạp chiếu phim rộng lớn, để xem thế giới động vật vô vị.

Còn người bên cạnh…

Lại xem một cách rất hào hứng, thú vị.

Thế giới động vật thì có gì hay ho chứ?

Ai dô, mẹ kiếp, vậy mà còn thân mật nhau trước mặt khán giả nữa, còn nhanh như vậy đã xong việc rồi sao? Được không vậy? Không thấy ánh mắt của con rùa ở cách vách đang nhìn các người à?

Ôi trời, lại còn tranh cướp lúc người ta đang thương mến thương nhau nữa.

Cái này thật sự là hủy hoại đi tam quan của thế giới động vật rồi.

Xem xong thế giới động vật, Thời Sênh cảm giác trong đầu mình toàn là những phân đoạn giao lưu tiêu hồn.

Thật đáng sợ.

Lúc quay về, còn mua cho Trường Sinh một ít thức ăn cho chó, con chó này ăn giỏi lắm, vài hôm trước cô có mua thức ăn cho nó, nhưng hôm nay xem thì đã hết rồi.

Xách túi thức ăn cho chó về nhà, khi vào thang máy, mấy người cảnh sát cũng xông vào.

Thời Sênh: “...” Có chuyện gì vậy?

Cảnh sát dừng ở tầng bên dưới của Thời Sênh, lúc Thời Sênh đóng cửa thang máy lại thì hình như nhìn thấy Kỷ Tiểu Ngư.

Cô lại ấn mở cửa thang máy ra.

Quả nhiên là không sai, người mà đám cảnh sát bao vây chính là Kỷ Tiểu Ngư.

Ngày hôm sau Thời Sênh mới biết Kỷ Tiểu Ngư đã giết người.

Người mà cô ta giết chính là bà mẹ kế. Hôm qua là ngày ông Kỷ và Bạch Vi đi đăng ký kết hôn. Không hiểu Kỷ Tiêu Ngư đã gặp phải sự đả kích nào, lúc trở về nhà cô ta thấy trong nhà tràn ngập chữ hỷ, nên đã vớ lấy chiếc dao gọt hoa quả và đâm Bạch Vi mấy nhát liền.

Ông Kỷ không kịp ngăn lại.

Điều làm cho người khác cảm thấy buồn cười chính là chuyện này còn dây dưa đến một nhóm tội phạm khác.

Nhóm tội phạm này chuyên tìm những người có tiền để ra tay, trước tiên là lừa gạt để đối phương kết hôn với mình, sau đó dụ đối phương đầu tư, và nói là kiếm tiền tuyệt đối.

Đợi khi lừa gạt được tương đối rồi, người nữ sẽ bỏ đi và tiếp tục lừa một người khác.

Bạch Vi may mắn thoát chết, nhát dao không đâm trúng chỗ nguy hiểm nhưng Kỷ Tiểu Ngư không thể thoát được ngồi tù.

Ông Kỷ vô cùng hối hận, ông ta dùng rất nhiều tiền để nhờ vả các mối quan hệ, chỉ mong rằng có thể cứu Kỷ Tiểu Ngư ra.

“Tiểu Ngư, là do ba không đúng, ba không nên tin người phụ nữ đó.” Ông Kỷ day dứt nhìn Kỷ Tiểu Ngư.

Kỷ Tiểu Ngư đã cắt tóc ngắn, nhìn có chút tiều tụy, hốc hác, cô ta nhìn qua ông Kỷ, liếm qua đôi môi khô nứt, “Ba còn bao nhiêu tiền?”

“Hả?” Ông Kỷ hơi sững người rồi vội vàng nói: “Vẫn còn hai trăm vạn, lần này vì muốn cứu con ra khỏi tù, ba đã chi không biết bao tiền...”

Không đợi ông Kỷ nói xong, Kỷ Tiểu Ngư liền đưa tay ra, “Cho con.”

Có lẽ ông Kỷ hực sự cảm thấy mình nợ Kỷ Tiểu Ngư nên cuống quýt lấy thẻ ngân hàng đưa cho cô ta.

Kỷ Tiểu Ngư cầm hai trăm vạn rồi đi biệt tích, bất luận là ông Kỷ tìm thế nào cũng không thể tìm thấy.

Ông Kỷ tức giận suýt chút nữa đập nát ngôi nhà.

Trên người ông ta không có tiền, làm việc gì cũng trở lên túng quẫn, đã quen với cuộc sống xa xỉ trước đây, bây giờ làm sao có thể chịu đựng được, và rồi ông ta muốn mua xổ số để trúng thưởng tiếp.

Kỷ phụ đã bán căn nhà đó đi, nghĩ rằng khi trúng thưởng thì sẽ chuộc căn nhà lại sau.

Thế nhưng lần này khồng có sự can thiệp của Thời Sênh, thì làm sao ông ta có thể trúng được.

Tất cả tiền cũng đã tiêu tán hết mà vẫn không trúng.

...

Kỷ Tiểu Ngư cầm tiền và tới một thành phố khác, cô ta biết cô ta không thể đấu lại được Thời Sênh, cô ta muốn ẩn nấp.

Nhưng không lâu sau đó thì bị Cao An Lãng bắt gặp, chi trưởng nhà họ Cao vì muốn bảo vệ cổ phần nên đã nhanh chóng đẩy Cao An Lãng ra.

Cao An Lãng dùng video để uy hiếp Kỷ Tiểu Ngư, ép cô ta đưa tiền cho hắn tiêu xài. Kỷ Tiểu Ngư sợ hãi vì video trong tay hắn nên không dám trở mặt với Cao An Lãng.

Nhưng cô ta luôn luôn cố tìm cơ hội để lấy lại video từ tay hắn.

Sau lần Cao An Lãng uống say, Kỷ Tiểu Ngư đã to gan tìm lấy đoạn video, nhưng vẫn chưa tìm thấy thì Cao An Lãng đột nhiên tỉnh dậy, hắn vồ lấy Kỷ Tiểu Ngư và hành hạ rất bạo lực.

Lúc Kỷ Tiểu Ngư phản kháng đã dùng một nhát dao giết chết Cao An Lãng, Kỷ Tiểu Ngư chạy trốn suốt trong đêm hôm đó.

Cô ta không dám đến thành phố lớn, chỉ dám tới một thị trấn nhỏ ở khá xa, nhưng không ngờ trên đường lại gặp phải kẻ buôn người, hắn đã bán cô ta vào trong núi.

Cuộc sống trong núi đó vô cùng khổ cực, một người phụ nữ bị mấy người đàn ông dùng chung.

Kỷ Tiểu Ngư bị nhốt vào một căn phòng, gã đàn ông nào muốn thì có thể tới căn phòng này.

Bởi vì trước đây Kỷ Tiểu Ngư từng nạo phá thai, tử cung bị thương nên không thể có con.

Vì không thể có con, nên đám đàn ông đã đã chuyền tay bán cô ta đi.

Khi cô ta liều mạng tìm cơ hội để chạy trốn thì chẳng may bị ngã xuống sườn núi rồi chết.

Chương 151: Học sinh cá biệt (32)

Khi Bắc Trạch và Lâm Nhân kết hôn, Thời Sênh đã làm phù dâu cho Lâm Nhân.

Lâm Nhân mặc một chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết, đứng trước mặt cô, và nở nụ cười tươi như hoa.

“Tiểu Chỉ, tớ xinh không?”

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn Lâm Nhân, và nở nụ cười thật rạng rỡ, tiếng cười như hàm cứ sự dịu dàng vô hạn, “Đẹp lắm, sao cậu lại đẹp thế chứ?”

Gương mặt Lâm Nhân hơi ửng đỏ.

Rồi lại tròn mắt nhìn cô và hỏi, “Cậu với Phó Khâm định khi nào mới cưới?”

“Cưới á?” Thời Sênh chớp chớp mắt, “Cưới cái gì mà cưới, tớ đang hận là không thể bỏ được hắn đây.”

Ngày nào cũng tức giận vì một đối tượng chẳng hợp với mình, cậu vĩnh viễn không biết được rằng khó chịu thế nào đâu.

Lâm Nhân: “...”

Đây là giai điệu của chia tay sao?

“Hôn lễ bắt đầu rồi, đi thôi.” Thời Sênh liền đứng dậy, cài voan trùm đầu lên cho Lâm Nhân rồi xúc động nói: “Thời gian trôi qua nhanh quá, cậu cũng lấy chồng rồi.”

Che chiếc khăn voan trùm đầu lên, Lâm Nhân không nhìn thấy hết được vẻ mặt biểu cảm của Thời Sênh, nhưng thông qua ngữ khí có thể thấy được một chút xúc động và sụt sịt.

“Cậu cũng sắp kết hôn rồi mà.” Lâm Nhân vỗ vỗ tay Thời Sênh.

Kết hôn?

Cô không muốn sống suốt đời với một đứa trẻ mắc bệnh tâm thần.

Sau đó, khi Thời Sênh về nhà, cô chợt nhìn thấy hai quyển sổ màu đỏ trên giường.

Thời Sênh nghi ngờ cầm lên xem, ngay lập lức cô bị sởn da gà.

“Phó Khâm, anh hãy giải thích cho rõ, đây là cái gì?” Thời Sênh xông vào thư phòng rồi ném quyển sổ màu đỏ lên trước mặt Phó Khâm.

“Giấy chứng nhận kết hôn.” Phó Khâm chỉ tay vào từng chứ trên quyển sổ màu đỏ, rồi phát âm rõ ràng từng chữ.

Mẹ!

Bà mày đương nhiên là biết nó là Giấy chứng nhận kết hôn.

“Tôi muốn hỏi anh rằng sao lại có Giấy chứng nhận kết hôn này?”

Bây giờ Cục dân chính chính hỗ trợ kết hôn đơn thân sao?

“Có người.” Phó Khâm ném vào mặt Thời Sênh hai chữ đó.

Thời Sênh: “....”

Cái xã hội chỉ vì đồng tiền mà mất trí này…

Thời Sênh lẩm bẩm rồi đi ra ngoài.

Có người phải không?

Làm cứ như bản cô nương không biết cách ấy.

Ngày hôm sau, Thời Sênh ném hai quyển sổ màu xanh vào mặt Phó Khâm, dùng thiết kiếm chỉ vào đầu hắn, “Anh dám tự ý đưa ra chủ kiến, tôi sẽ chém chết anh.”

Phó Khâm ngó nhìn quyển sổ màu xanh, lại quay lại nhìn cây thiết kiếm của Thời Sênh, lẫn trong tiếng Trường Sinh kêu sợ hãi “ẳng ẳng ẳng ẳng”, hắn gật đầu biểu hiện sự đồng ý.

Thời Sênh thu lại toàn bộ những giấy tờ như chứng minh thư.

Cô không tin rằng tên tiểu tử này dám làm lại chuyện như vậy.

Thực tế chứng minh, Phó Khâm thực sự vẫn còn cách khác, không lâu sau đó Thời Sênh lại nhìn thấy quyển sổ màu đỏ.

Hôm đó, Thời Sênh đã đánh Phó Khâm một trận, nhưng Phó Khâm - tên tiểu tử đó vẫn không chịu hối cải, Thời Sênh ly hôn một lần thì hắn lại kết hôn một lần.

Cục dân chính sắp bị hai người bọn họ biến thành trò đùa rồi.

Cuối cùng, người ở Cục dân chính từ chối đi cửa sau thì chuyện này mới coi như dừng lại.

Nhưng mà...

Khi từ chối, Thời Sênh và Phó Khâm đang ở trạng thái kết hôn.

Thời Sênh nhìn mấy quyển sổ đỏ đỏ xanh xanh thì tức giận cho Trường Sinh một trận.

Sau khi tốt nghiệp, Thời Sênh tự thu dọn đồ và rời đi.

Nếu không thể ly hôn thì bà đây sẽ đi, OK?

Nhưng mà!

Tên này sao lại con mẹ nó cứ như âm hồn không tan vậy?

Hai người người chạy kẻ đuổi, gần như chạy qua hết cả tấm bản đồ thế giới.

Lần đáng sợ nhất là Phó Khâm bị một đám dân địa phương bắt giữ, Thời Sênh phải quay lại để cứu hắn.

Đám dân địa phương này là dã nhân, cứ nói bô bô mãi không ngừng, mà có nghe thì cũng không hiểu họ đang nói gì.

Cuối cùng Thời Sênh rút cây kiếm ra, lia qua lia lại chém chết vài người, đám thổ dân đó lập tức kinh sợ liền kính dâng “đồ ăn” của họ cho Thời Sênh.

Đừng hỏi tại sạo lại dùng hai từ kính dâng.

Bởi vì cô nhìn thấy tư thế mà họ kính dâng trời đất giống y như lúc kính dâng Phó Khâm cho cô vậy.

Từ sau lần đó, Thời Sênh không chạy nữa, cả ngày dắt chó đi dạo hoặc dẫn Phó Khâm đi chơi, cuộc sống hàng này coi như cũng tạm ổn.

Phó Khâm có lẽ biết là sự cự tuyệt của Thời Sênh nên ngoài việc nằm chung trên một chiếc giường ra thì không làm gì cô hết.

Thời Sênh rất tò mò, thứ này nếu có ham muốn thì sẽ làm gì nhỉ? Dùng tay à?

Có một lần, Thời Sênh vô ý nhìn thấy, biểu tình của hắn lúc ấy cực kỳ vô tội nhìn cô, “Bà xã, em làm anh nghẹn tới hỏng rồi.”

Thời Sênh mắt tối sầm đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Tiên tiểu tử này chắc chắn là cố ý không đóng cửa.

Vài lần sau đó, Phó Khâm lúc vô tình lúc cố tình để Thời Sênh thấy, cuối cùng hắn vẫn phải tự xử.

Thời Sênh lấy thanh kiếm để uy hiếp không cho hắn làm bừa, sau khi đuổi Phó Khâm ra, hắn mới chịu dừng lại.

Cuối cùng, hai người họ nhận nuôi một đứa trẻ, công ty của cô cần người thừa kế, gia đình họ Phó cũng cần người kế thừa.

Vì đứa bé này không phải con đẻ của con mình nên Phó Nhiêu vẫn còn chút oán giận, khó chịu với nó, nhưng sau khi phát hiện đứa bé đó rất thông minh, lại còn hay chơi đùa với mình hơn cả Phó Khâm thì ông ta không còn oán giận nữa, trực tiếp bế đứa bé về nuôi.

Nhiệm vụ liên hoàn vẫn đang tiến hành, đến khi cô rời đi, cũng đã tích lũy đến 999.

Thời Sênh sống trong thế giới này tương đối dài, sau khi đứa con kết hôn mới chết, sau khi Thời Sênh qua đời thì Phó Khâm cũng qua đời.

...

Quay trở lại không gian của hệ thống, Thời Sênh hít một hơi thật sâu, quả nhiên được là thân thể của mình vẫn thoải mái nhất.

[Ký chủ có muốn theo dõi diễn biến tiếp theo không?]

Thời Sênh ngồi trước màn hình, rồi vỗ tay mấy cái lên mặt trên, “Có gì hay ho đâu, cái cần biết thì cũng biết rồi.”

[...] chẳng muốn nói chuyện với Ký chủ chút nào, [Ký chủ có muốn tiến hành khai thông ký ức đúng không?]

“Khai thông ký ức cái gì?” Thời Sênh ấn qua ấn lại trên màn hình.

[Ký chủ đã từng trải qua rất nhiều thế giới, ký ức rất dễ dàng bị xáo trộn, khai thông ký ức sẽ tiến hành niêm phong tất cả các ký ức của những người trước đây.]

“À, ta hiểu rồi, chính là nhanh chóng xóa sạch ký ức trong truyền thuyết.”

[Cũng có thể hiểu như vậy.]

“Không cần, ta nhanh quên lắm.”

[...] Đối với vị Ký chủ này, nó không thể dùng lý luận thông thường để xem được.

Nó hoàn toàn không thấy cô dễ quên ở chỗ nào.

Một người có thể tự xử lý bao nhiêu ký ức như vậy được sao?

Thời Sênh tiếp tục ấn vào màn hình, “Ta hỏi ngươi một chuyện nhé.”

Dường như hệ thống biết được Thời Sênh định hỏi gì nên trên màn hình trực tiếp hiển thị ra tài liệu, chặn ngang lời nói của cô.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -112000

Giá trị sinh mạng: 25

Tích phân: 12500

Cấp nhiệm vụ: F

Đánh giá nhiệm vụ: 90

Nhiệm vụ ẩn giấu: hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: tích lũy 2000 điểm

Đạo cụ: “Vương miện nữ vương.”

Thời Sênh nhìn điểm nhân phẩm là con số âm, trong lòng bỗng cảm thấy phức tạp không gì bằng.

Đặc biệt là âm hơn 2000

Cô cũng lười chẳng thèm hỏi tại sao lại âm 2000

Mà có hỏi thì vẫn là số âm thôi.

“Ta có thể chọn vị diện được không?” Thời Sênh ấn ẩn màn mình, “Không phải Hệ thống nhà người khác đều cho chọn vị diện sao?”

[Đó là Hệ thống nhà người khác.]

[Có muốn tiến vào thế giới tiếp theo không?]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Chương 152: Bắc trạch(ngoại truyện)

T

ừ những gì tôi nhớ, sau người tôi luôn có một chiếc đuôi nhỏ.

Cô ấy tên Bắc Chỉ.

Em gái của tôi.

Cô ấy nhìn trông rất rụt rè, nhút nhát, khi không có ba mẹ, cô ấy mới tiến lên trước, nhẹ nhàng gọi tôi là anh trai.

Lúc đó, tôi không hiểu tại sao mọi người lại không thích cô ấy.

Rõ ràng là cô ấy rất đáng yêu.

Tôi cũng không rõ, tại sao ba mẹ tôi lại không thích tôi chơi cùng với cô ấy.

Vì không muốn làm ba mẹ tức giận, tôi chỉ có thể lén đi tìm cô ấy và đưa đồ ăn ngon cho cô ấy.

Mỗi lần thấy nụ cười ngọt ngào của cô tấy, tôi đều cảm thấy không có thứ gì tuyệt với hơn nụ cười ấy.

Tôi dõi theo cô ấy từ khi cô ấy còn là một đứa bé đến khi cô ấy trở thành một cô gái.

Cuộc sống của cô ấy rất đơn điệu.

Đi học, tan học, về nhà.

Sau đó đóng cửa không ra ngoài, ngay cả đến ăn cơm cũng phải có người mang vào phòng cho cô ấy.

Sau đó, ba mẹ càng ngày càng bận, tôi không cần lo lắng rằng ba mẹ không vui, mà đến phòng cùng cô ấy ăn cơm.

Nhưng có một lần bị mẹ bắt gặp, lần đó mẹ đã vô cùng tức giận, còn bắt nhốt cô ấy lại.

Từ đó trở đi, dường như cô ấy sợ tiếp xúc với tôi.

Tôi đã thử rất nhiều cách mới có thể dần dần khiến cô ấy chấp nhận mình, tôi rất cẩn thận, chỉ sau khi chắc chắn ba mẹ không quay lại thì mới đi tìm cô ấy.

Năm tôi 13 tuổi, tôi nghe thấy cuộc nói chuyện của bố mẹ.

Họ nói họ muốn cho cô ấy đi, bởi vì cô ấy không phải con gái của họ.

Tôi rất lo sợ, sợ cô ấy bị đưa đi.

Như vậy tôi sẽ không thể tiếp tục nhìn thấy cô ấy nữa.

Tôi biết ba mẹ muốn cho cô ấy đi là do quan hệ với tôi.

Bởi vì sự quan tâm của tôi đối với cô ấy quá nhiều.

Buổi tối hôm đó, tôi suy đi tính lại, suy nghĩ rất nhiều.

Tôi nghĩ, tôi đã thích cô ấy.

Không phải là tình cảm của anh trai đối với em gái.

Nhưng không đợi đến khi tôi hiểu rõ được thứ tình cảm phức tạp ấy thì Bắc Chỉ phải đi rồi.

Không phải bố mẹ cho cô ấy đi, mà là cô ấy muốn đi.

Kể từ đó, tôi rất ít khi gặp cô ấy.

Mỗi lần tôi tìm cô ấy, cô ấy đều tránh mặt không gặp, hoặc có cũng chỉ là cực kỳ miễn cưỡng.

Tôi rất khó chịu, không biết là vì sao, nhưng cũng chẳng dám nói gì nhiều, chỉ có thể nhìn theo cô ấy.

Tôi biết, mỗi lần về nhà cô ấy đều tránh tôi, vì vậy tôi cố ý không gặp cô ấy.

Tôi biết cô ấy không thích ba mẹ, vì vậy sau khi cô ấy quay về gặp ba mẹ, tôi luôn kiếm cớ đưa ba mẹ ra ngoài.

Tôi biết...

Tới khi cô ấy chuyển trường quay lại trường Alice.

Khi tôi biết được thông tin này, từ trong đáy lòng tôi vui sướng vô cùng, đến lúc đó tôi mới hiểu rõ được rất nhiều điều.

Ví dụ tại sao ba mẹ lại không thích cô ấy, ví dụ tại sao tôi tiếp cận cô ấy, bố mẹ phát hiện lại càng ghét cô ấy.

Vì vậy, lúc đó tôi chỉ có thể kìm nén sự vui sướng đang nhảy nhót trong lòng.

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ cái ngày mà cô ấy quay lại nhà họ Bắc.

Cô ấy đứng lặng lẽ dưới dàn dây leo, cơn gió nhẹ thổi qua làn tóc đen của cô ấy, dàn dây leo rủ xuống giống như tấm màn che, phía sau cô ấy như một bức họa tuyệt đẹp.

Giống như người thiếu nữ trong trí nhớ của tôi, vẫn hoàn mỹ như vậy.

Tôi rất muốn tiến đến nói chuyện với cô ấy.

Nhưng tôi biết tôi không thể.

Sẽ làm cô ấy sợ.

Sẽ khiến bố mẹ lại lần nữa đưa cô ấy đi.

Tôi vẫn chưa đủ mạnh mẽ để bảo vệ cô ấy, vì vậy tôi không thể lại gần cô ấy.

Tôi cho rằng tôi cần đủ thời gian để trưởng thành, trưởng thành rồi mới có thể bảo vệ cô ấy.

Đáng tiếc tôi sai rồi.

Bên cạnh cô ấy bỗng xuất hiện một người.

Người đó tên là Phó Khâm.

Tôi và Phó Khâm tiếp xúc không nhiều, chỉ biết anh ta là người thừa

kế duy nhất của nhà họ Phó, nhưng tính tình rất quái đản.

Nhìn thấy cô ấy và Phó Khâm đi cùng nhau, tim tôi như có cả ngàn mũi kim xuyên vào, nhưng tôi chỉ có thể lặng lẽ nhìn theo.

Nhìn theo cô ấy, từng bước từng bước đi theo người khác.

Có những lúc tôi nghĩ, tôi không cần phải băn khoăn nhiều như vậy, tôi chỉ cần đứng trước mặt cô ấy và nói thật to với cô ấy rằng, tôi thích cô ấy.

Nhưng ngay cả đến chuyện này tôi cũng không làm được.

Hôm đó, trên núi, trời mua rất lớn, tôi bị nhốt ở trên núi, nhưng vì lo lắng cho cô cấy nên mới chẳng thèm để ý đến sự ngăn cản của Kỷ Tiểu Ngư mà cố chấp xuống núi.

Kết quả là, do đường quá trơn và trời tối, tôi đã bị thương.

Biết cô ấy và Phó Khâm ở tầng trên, từ Kỷ Tiểu Ngư tôi còn biết cô ấy đã cứu Phó Khâm trở về.

Tôi thừa nhận, lúc đó, tôi đã đố kỵ.

Bọn họ mới quen biết vài ngày…

Sao cố ấy lại liều mạng cứu Phó Khâm?

Sau đó không lâu cô ấy ra nước ngoài.

Khoảng thời gian cô ấy ở nước ngoài là khoảng thời gian tối tăm nhất của tôi.

Bắc thị bên bờ sụp đổ.

Xung quanh bao nhiêu kẻ địch.

Khi đó, có một nữ sinh đã không ngần ngại đứng bên cạnh tôi.

Tôi vẫn nhớ người này, bởi vì cô thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô ấy.

Cô ấy tên là Lâm Nhân.

Nhưng tôi không cần cô ấy, vì vậy tôi dùng mọi cách để từ chối cô.

Nhưng cô ấy cắn môi kiên trì, bất luận tôi làm gì, cô ấy đều im lặng chịu đựng.

Cô ấy cùng tôi đi qua con đường gian khổ nhất, cùng tôi thấy được lòng người tàn khốc nhất, cùng tôi ăn những món ăn khó ăn nhất, cùng tôi chịu đựng người khác đánh đập...

Những cảnh nhếch nhác, thảm hại nhất trong cuộc đời tôi, cô ấy đều tham dự.

Khi tôi biết cô ấy đã dùng cái chết của mình để bức ép nhà họ Lâm, trong lòng tôi đau đớn tột cùng.

Khi đó, tôi nghĩ, tôi không thể buông tay cô ấy ra được.

Trong cuộc đời tôi đã xuất hiện người con gái tôi cần phải bảo vệ.

Tôi đã thề độc với nhà họ Lâm, trong vòng 5 năm chắc chắn sẽ thành công và xin cưới Lâm Nhân.

Nhà họ Lâm cho tôi tiền bạc, cho tôi vốn để đứng dậy thêm một lần nữa.

Tất cả những thứ này đều là vì cô ấy, Lâm Nhân.

Tôi thật không ngờ, ba năm sau lại gặp lại Bắc Chỉ, tôi đã nghĩ rằng cả đời này sẽ không gặp lại nhau.

Cô ấy của hiện tại của của ba năm trước đây dường như không có chút thay đổi, cô ấy đứng cạnh Phó Khâm vô cùng xứng đôi.

Ngay lúc đó, tôi bỗng thấy thật thoải mái.

Cô ấy sống tốt, tôi còn lo lắng gì nữa?

Trái tim của một người không thể chứa đựng hai người.

Người tôi yêu bây giờ là Lâm Nhân, người con gái đã cho tôi sống lại một lần nữa.

Vì vậy tình yêu của quá khứ chỉ có thể cất giữ trong lòng, và khóa chặt nó lại, có lẽ chỉ đến khi chết mới có thể lại thấy được ánh sáng của ngày hôm đó.

Trước đây, tôi cũng từng thích Bắc Chỉ.

Sau đó, trong đêm tân hôn, Lâm Nhân nói với tôi, khi đó cô ấy có thể không ngần ngại đứng bên cạnh tôi là bởi vì Bắc Chí đã nói với cô ấy rằng.

Muốn làm gì thì hãy làm cái đó, dù có thua thì cô ấy cũng sẽ có thể giúp vợ tôi quay lại vị trí xuất phát ban đầu.

Vợ tôi nói, cô ấy tin Bắc Chỉ.

Vì vậy, cô ấy đã đặt cược mọi thứ vào tôi.

Tôi không biết mình nên nói điều gì.

Vốn dĩ tất cả mọi thứ của tôi đều là do Bắc Chỉ giành tặng.

Nếu không có câu nói đó của cô ấy, Lâm Nhân sẽ vì áp lực gia đinh mà từ bỏ tôi.

Nếu không có câu nói đó của cô ấy, Lâm Nhân sẽ không lấy cái chết để ép Lâm thị giúp đỡ tôi.

Nếu không có câu nói đó của cô ấy, tôi sẽ không cưới được Lâm Nhân, không có được một người vợ yêu tôi gấp nhiều lần so với tình yêu tôi giành cho cô ấy.

Sau đó, mọi thông tin tôi biết được về cô ấy đều là từ Lâm Nhân, dường như Lâm Nhân rất thích nhắc đến cô ấy, mỗi lần nhắc đến cô ấy, em đều vui vẻ hơn cả việc gặp tôi.

Mỗi lần đều khiến tôi dở khóc dở cười.

Tôi thực sự nghi ngờ, cô gái nói lời yêu thương, thề son sắt khi đó có phải là cô ấy không?

Tại sao lại có cảm giác cô ấy vì Bắc Chỉ nên mới gả cho tôi vậy?

Nói thật lòng, có những lúc tôi thấy đố kỵ với Bắc Chỉ, mặc dù hai người mấy năm không gặp, nhưng vợ tôi vẫn đối xử với cô ấy như lúc ban đầu.

Bắc Chí.

Cảm ơn em.

Cảm ơn em đã lưu lại nét bút rất đậm trong thế giới của anh.

Khi anh thích em, anh đã không có đủ dũng khí để theo đuổi em, đó là điều mà anh tiếc nuối nhất.

---Bắc Trạch---

Chương 153: Chiến khắp sever không đối thủ (1)

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, cô có bị điên không? Chuyện Thành chiến mà cũng mang ra nói bậy được hả?

Thời Sênh vừa mở mắt đã bị dòng thông báo đó làm chói loà cả mắt.

Game?

Mắt cô đảo qua một lượt toàn bộ nhân vật trên màn hình, trên đầu cô hiển hiện hai chữ Thanh Tây.

Ớ đậu…

Cái quần gì thế?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Chiến tranh nội bộ rồi! Đáng đời! Đã thua Thành chiến còn bày đặt la lớn trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Thiên Lam: Nguyệt Hạ, đừng có kiếm chuyện, chuyện này có liên quan gì tới ngươi đâu. Cẩm Tú nữa, lão đại nhường ngươi kênh thế giới đó.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Đã thua thành chiến rồi mà cũng không tìm nổi một cái cớ biện minh nữa, Tuý Hoa Gian các ngươi thật là tệ quá mà.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Chuyện gì đang xảy ra thế?

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Sắp khẩu chiến trên kênh thế giới rồi, bà con mau mau vô coi!

[Thế giới] Thu Sương: Vừa online là thấy Tuý Hoa Gian thua Thành chiến, cái nồi gì thế?

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Nó phá rồi còn không cho người ta nói nữa kìa!

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Mua Thiên Huyền Tinh, ai có pm!

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Mua Thiên Huyền Tinh, ai có pm!

**pm: thuật ngữ game, viết tắt của từ private message – tin nhắn mật, tin nhắn riêng tư*

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: He he, xin chào mọi người, sau đây tôi xin tường thuật trực tiếp cho mọi người. Trong trận Thành chiến lúc 8 giờ tối nay, Tuý Hoa Gian đã mất quyền kiểm soát thành Lạc Dương, nghe nói là có người tiết lộ thông tin mật nội bộ. Tình hình sau này ra sao, mời mọi người theo dõi kênh tường thuật trực tiếp của chúng tôi.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Thanh Tây, đừng giả chết nữa, trả lời đi!

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Bây giờ mà vẫn còn rao, đúng là gian thương, ha ha…

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỉ, tỉ nói gì đi! Bọn họ đều nói tỉ bán đứng Tuý Hoa Gian, muội tin tỉ, nhất định là không phải tỉ, tỉ hãy giải thích cho họ nghe đi.

[Mật] Thiên Lam: Thanh Tây, rốt cuộc là chuyện gì vậy, mau giải thích cho mọi người đi!

Thời Sênh nhấn mấy chục lần lên màn hình, toàn là chat mật, hoặc là chửi cô, hoặc là chất vấn cô về chuyện đó, cũng có người tin cô giống như Chuông Gỗ.

Thời Sênh đưa tay sờ cằm, mặt nghệt ra.

Thôi kệ, cứ đọc cốt truyện đã rồi tính tiếp. Cô đảo mắt xung quanh, căn phòng khá ấm áp, có lẽ là phòng của cô gái mà mình đang hoá vai, thấy an toàn rồi, cô mới đi soi cốt truyện.

Đây là một câu chuyện võng du.

Nữ chính tên Tang Du.

Phần mở đầu khá là cẩu huyết như những webgame khác: Nữ chính lận đận tình duyên, hoặc bị làm nhục, hoặc bị ruồng bỏ, để người ta có cảm giác cuộc đời đen như mực vậy.

Vào thời khắc quan trọng ấy, nam chính sẽ đứng ra cứu lấy nữ chính.

Rồi sau đó cả hai sẽ cùng đánh quái, tăng cấp; cùng ngắm trăng, ngắm sao bàn chuyện đời, cùng nhau sát cánh chiến khắp server.

Đây là một sủng văn, nhưng nữ chính được nam chính sủng quá, tới mức không biết trời cao đất dày là gì.

Có một lần Thành Chiến, cô ta vì đã quá tin tưởng người khác mà vô tình tiết lộ thông tin nội bộ của Tuý Hoa Gian, kết quả là Sở Vân Tây bị vu oan phải chịu cái tội mà cô ta đã gây ra.

Và Sở Vân Tây chính là nhân vật mà cô đang nhập vào.

Mười tám tuổi, vừa lên đại học.

Trước khi nữ chính xuất hiện, Sở Vân Tây vẫn là nhân vật chủ chốt của hàng ngũ Đại Thần, cũng coi như là được ái mộ.

Nhưng khi nữ chính xuất hiện thì nữ phụ phải nhường ngôi thôi. Nào là đi tìm cái chết, nào là bị nữ chính đàn áp.

Vì cô luôn luôn mâu thuẫn với nữ chính nên khi xảy ra chuyện Thành chiến bị tiết lộ thông tin, mọi người thì ngờ vực, nữ chính thì câm như hến, nên mọi sự nghi ngờ đều đổ hết lên đầu Sở Vân Tây, dù cô có giải thích ra sao đi chăng nữa cũng vô dụng, người ta vẫn mặc định cho rằng, cô là người tiết lộ thông tin ấy.

Hậu quả của chuyện này là Sở Tây Vân bị nam chính truy sát, bị thiên hạ dèm pha chửi rủa, và cuối cùng cô bị loại khỏi cuộc chơi. Vốn dĩ Sở Vân Tây bị bệnh tim, nên chuyện kia khiến cô lên cơn đau tim mà chết. Một cái chết oan uổng lắm thay!

Nguyên chủ chỉ có một di nguyện.

Đó là không chết.

Chỉ cần chết thì mọi nhiệm vụ đều chỉ cần thở một cái cũng có thể xử lí xong. Dù gì cũng nên giao cho mấy nhiệm vụ hằng ngày kiểu như phá hủy cặp đôi chứ?

Nhận cốt truyện xong, Thời Sênh nhìn lại toàn cảnh kênh thế giới, người người vẫn đang sôi sục bàn chuyện này, duy chỉ có người của Tuý Hoa Gian là rút đi hết. Tuý Hoa Gian là bang phái của nam chính.

Cho đến thời điểm này, tất cả mọi người, ai cũng tin rằng người tiết lộ thông tin Thành chiến chính là Sở Tây Vân.

Trò chơi này có tên “Thần Ma Đại Lục”, là webgame hot nhất hiện nay, nhờ đồ hoạ sắc nét, tinh tế mà được nhiều người yêu thích.

Game này có tổng cộng 6 chức nghiệp (Chủng tộc), Nhân – Thần – Phật – Yêu – Ma – Quỷ.

Do lại chia thêm giới tính nam và nữ, nên tổng cộng có 12 loại nhân vật.

Thanh Tây là người theo Thần Tộc, áo trắng thướt tha.

Thời Sênh lướt ngón tay trên bàn phím, gõ vài câu thoại:

[Thế giới] Thanh Tây: Các người nói hay lắm, vậy bằng chứng đâu?

Kênh Thế giới im lặng 3 giây.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Xuất hiện rồi kìa, bà con coi kìa!

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Thanh Tây nói với khẩu khí như vậy, coi bộ vụ này căng à!

[Thế giới] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỉ, muội tin tỉ.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Tôi đã nhìn thấy Thanh Tây ở Đào Hoa Viên. Á đù, người của Tuý Hoa Gian cũng đang qua đó.

[Thế giới] Sao Không Hỏi Giời: Thanh Tây nói đúng đó, sao không có bằng chứng gì mà đã rần rần lên rồi?

[Thế giới] Long Trung Đối: Show bằng chứng +1.

[Thế giới] Thanh Mai Cmn Mã: +10086.

Thời Sênh tắt kênh thế giới, nhìn đám người đang hừng hực khí thế từ xa xông về phía cô.

Cầm đầu chính là người mà Thời Sênh thấy đầu tiên ở thế giới này: Hoa Ngữ Cẩm Tú.

Hoa Ngữ Cẩm Tú là người thuộc Nhân tộc, nữ.

[Cận] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, sao cô bán đứng chúng tôi?

Vừa mới đến đã chất vấn!

[Cận] Thanh Tây: Chứng cứ đâu? Không có chứng cứ mà hô hào cái gì vậy?

Lúc đầu, ai cũng bảo nguyên chủ bán đứng Tuý Hoa Gian, nhưng có ai đưa ra được bằng chứng nào đâu?

Đương nhiên là bọn họ chẳng có bằng chứng gì cả, trừ khi chúng bịa đại một cái lí do vớ vẩn nào đấy.

[Cận] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, cô đừng nói chuyện vô lý như vậy.

[Cận] Thanh Tây: Cô đối xử với ta ra sao, ta đối xử với cô như vậy. Không lẽ cứ phải khom mình với cô miết? Cô bé à, bây giờ là tối rồi, cô đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa!

[Cận] Tiểu Yêu Gỗ: Trước đây muội không tin là tỉ làm, nhưng giờ xem ra thực sự là tỉ làm rồi.

Bên ngoài cũng có thêm vài tên nữa nhao nhao vào. Thời Sênh chẳng thèm bận tâm, mò mò một hồi, nhấn chọn Thoát khỏi Bang.

Hệ thống thông báo: Không có buổi tiệc nào không tàn, cao thủ Thanh Tây rời Tuý Hoa Gian, từ đây hành tẩu giang hồ, gặp nhau như xa lạ!

Những người chơi thuộc top đầu của bảng xếp hạng luôn được Hệ thống đăng thông báo khi họ có động thái gì đó, tài khoản Thanh Tây vừa vặn xếp hạng 10.

Hệ thống thông báo: Người chơi Ly Tác treo Huyền Thưởng Lệnh 1000 Vàng đối với Thanh Tây, thời hạn 24 tiếng.

Á đệt!

Thời Sênh chăm chú nhìn cái tên, cảm thấy hơi bất ngờ.

Đó là tên của nam chính.

Mẹ, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho mà trực tiếp ra lệnh hạ sát luôn mới ghê chứ!

Hệ thống thông báo: Người chơi Hoa Ngữ Cẩm Tú treo Huyền Thưởng Lệnh 500 Vàng đối với Thanh Tây, thời hạn 24 tiếng.

Hệ thống thông báo…

Liên tiếp năm, sáu cái thông báo treo thưởng hiện ra liên tiếp…

Thời Sênh lập tức phù về thành, sau đó chui đại vào một phó bản nào đó.

Chương 154: Chiến khắp sever không đối thủ (2)

Khi có Huyền Thưởng Lệnh, chỉ trừ phó bản ra thì ở bất cứ đâu cũng có thể giết.

Trong phó bản, ngoài chat mật và chat đội ra thì chẳng thấy gì nữa, nên Thời Sênh an tâm thoải mái mà tìm hiểu kĩ năng nhân vật, dạo qua diễn đàn một chút, đến khi rành rẽ mọi thứ rồi mới thoát ra.

Vừa rời phó bản thì liền bị một số người nhìn thấy, chẳng nói chẳng rằng, nhảy bổ vào thi triển kĩ năng.

Mấy người đó có cấp không cao bằng Thời Sênh, cũng không phải đồng bọn của nhau, nên chỉ trong tích tắc, Thời Sênh đã hạ xong hết!

Thời Sênh chạy đến nơi không có ai, nhấn mở giao diện nạp thẻ.

Tiền trong game dùng có tỉ lệ 1:1 tương ứng với tiền thực ở ngoài đời.

Mấy cái Huyền Thưởng Lệnh hồi nãy nếu gom lại chắc cũng được vài ngàn. Chỉ để hạ sát cô mà nam chính cũng “chịu khó tiêu xài” ghê gớm!

Gia cảnh của nguyên chủ không tệ, có thể nói là giàu có nên Thời Sênh cứ thoải mái mà nạp thôi.

Rồi cô kéo xem giao diện Huyền Thưởng Lệnh.

Và… bắt đầu nhấp liên tục, treo Huyền Thưởng Lệnh cho những người hồi nãy treo Huyền Thưởng Lệnh với cô:

Hệ thống thông báo: Người chơi Thanh Tây treo Huyền Thưởng Lệnh 1 Vàng với Ly Tác, thời hạn 10 phút.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thanh Tây treo Huyền Thưởng Lệnh 1 Vàng với Ly Tác, thời hạn 10 phút.

…

Hệ thống thông báo: Người chơi Thanh Tây treo Huyền Thưởng Lệnh 1 Vàng với Hoa Ngữ Cẩm Tú, thời hạn 10 phút.

…

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Nam thần hoá ra chỉ đáng 1 Vàng thôi à, rẻ quá nhỉ?

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Mua Thiên Huyền Tinh, ai có pm!

[Thế giới] Chó Chẳng Ăn Bánh Bao: Thanh Tây đang chơi trò gì thế nhỉ? Ai mà thèm nhận cái Huyền Lệnh đó?

[Thế giới] Chi Mạn Yêu Nhiêu: Đồ ngu, không nhìn thấy cô ta đang sỉ nhục nam thần à? Chờ đó coi, chút nữa tới lượt Thanh Tây bị treo thưởng thôi.

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: 100 Vàng cho ai chỉ ra vị trí của Thanh Tây!

Hệ thống thông báo: Người chơi Thanh Tây treo Huyền Thưởng Lệnh 500 Đồng với Hoa Ngữ Cẩm Tú, thời hạn 10 phút.

[Thế giới] Hari-Zalo: Bỗng nhiên cảm thấy cô nàng này dễ thương quá!

[Thế giới] Thanh Tây: Đừng nói chị dễ thương, hãy nói chị soái khí. Vị trí của ta nè: Hoa Sơn [310, 78]*. Đến đây, chị tiếp! Nhớ mang theo 100 Vàng nhé.

**[310, 78]: cách xác định tọa độ trong game*

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, cô chờ đó!

[Thế giới] Thiên Lam: Thanh Tây, chuyện này do cô làm thật à?

[Thế giới] Thiên Lam: Thanh Tây, hãy trả lời ta!

Thời Sênh đóng kênh Thế giới, tiếp tục nhấn treo Huyền Thưởng Lệnh.

Hệ thống thông báo: Người chơi Tang Du Vị Vãn treo Huyền Thưởng Lệnh 2000 Vàng với Thanh Tây, thời hạn một tiếng.

Ôi, nữ chính xuất hiện rồi…

Thời Sênh ngưng bấm treo Huyền Thưởng Lệnh, nhắn riêng cho Chuông Gỗ.

[Mật] Thanh Tây: Chuông Gỗ, về thôn Hồi Tuyết nhanh.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỉ? Về Tân Thủ Thôn làm gì? Chẳng phải tỉ ở Hoa Sơn sao? Muội đang qua đó nè.

[Mật] Thanh Tây: …

Cô nói chơi thôi mà không ngờ con bé này cũng tin nữa…

Ai mà ngốc vậy chứ, nói ra vị trí của chính mình làm gì không biết nữa…

[Mật] Thanh Tây: Ta ở thôn Hồi Tuyết, muội qua đây giết ta!

[Mật] Chuông Gỗ: Cái gì? Sao muội lại đi giết tỉ? Tỉ cứ an tâm, muội mãi ủng hộ tỉ! Muội không bao giờ tin lời họ nói đâu, muội tin là tỉ trong sạch.

[Mật] Thanh Tây: … Tang Du Vị Vãn treo thưởng ta 2000 vàng, muội giết ta rồi nhận, chúng ta chia đôi 50-50.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỉ… Số tiền thưởng đó mà tỉ cũng muốn lấy cơ à?

[Mật] Thanh Tây: Mỡ dâng miệng mèo sao lại không lấy? Thôi, nhanh nhanh qua đây đi!

Ngay lúc Hoa Ngữ Cẩm Tú lao đến chỗ mà Thanh Tây chỉ mà không thấy ai, đang buông lời chửi rủa khắp kênh Thế giới, thì một loạt thông báo hiện ra…

Hệ thống thông báo: Người chơi Thanh Tây bị Chuông Gỗ hạ sát, nhận thưởng 2000 Vàng.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thanh Tây bị Chuông Gỗ hạ sát, nhận thưởng 2000 Vàng.

…

[Loa] Ly Tác: Toàn bộ thành viên Tuý Hoa Gian gặp Thanh Tây ở đâu giết ngay ở đó!

Nào là loa, nào là thông báo hệ thống, lại còn thêm hiệu ứng chữ nhấp nháy, như vậy thì Thời Sênh có muốn không chú ý cũng khó.

Mẹ nó, cứ làm như bản cô nương cướp mất vợ ngươi không bằng ấy.

Chuông Gỗ cũng nhìn thấy, bất giác nhắn cho Thời Sênh.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỉ, giờ làm sao?

[Mật] Thanh Tây: Đừng sợ, tỉ bảo kê cho!

[Mật] Chuông Gỗ: Dạ, muội tin tưởng tỉ!

… Con bé này sùng bái mù quáng cô tới cỡ nào đây?

Chia thưởng với Chuông Gỗ xong, Thời Sênh nhanh chóng bảo cô bé offline, còn mình dùng số tiền thưởng đó mua một Thẻ Đổi Tên.

Đạo cụ này khá đắt, những hơn hai ngàn đồng vàng một tấm.

Mua xong thì số tiền thưởng kia chẳng còn bao nhiêu, cô mang hết đi treo Huyền Thưởng Lệnh tiếp.

Treo một lượt, cô lại xoá hết bạn bè trong danh sách hảo hữu, chỉ giữ lại một người là Chuông Gỗ, rồi dùng Thẻ Đổi Tên. Như vậy thì sau này, khi có người tìm thông tin về Thanh Tây đều sẽ không có thông tin gì.

[Thế giới] Đoá Mây Trắng: Thanh Tây xoá tài khoản rồi à? Sao không

tìm thấy nữa rồi?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mới đó mà xoá tài khoản rồi á? Hết zui. Còn đang hóng bọn chúng tàn sát nhau chớ.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Ngu thì chết chứ tội tình gì…

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Phong Hành ca ca hung dữ quá! Người ta dù sao cũng là con gái, mà huynh nặng lời quá à~

[Thế giới] Nguyệt Hạ Hải Đường: Phiêu Tuyết,… Bớt điên đi giùm con cái má, mau về uống thuốc đi coi!

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Đồ điên! Nghe mà mắc ói!

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Phong Hành ca ca sao lại mắc ói khi nghe muội nói chuyện vậy, người ta thích huynh mà…

[Thế giới] Nguyệt Hạ Độc Chước: …

[Thế giới] Nguyệt Hạ Hải Đường: …

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: …

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Phiêu Tuyết lại quên uống thuốc à?

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết cực thích chọc cho Phong Hành Thiên Hạ nổi điên lên, cũng chẳng biết hai người này có thù oán gì với nhau cả…

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Lái thớt rồi à, sao nãy ai bảo Thanh Tây xoá tài khoản rồi mà? Mà xoá tài khoản thật hay đổi tên đấy?

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Ai có kết bạn với Thanh Tây, xem thử cô ta có đổi tên không coi nào!

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Theo thông tin mới nhất của chúng tôi, Thanh Tây đã xoá tất cả bạn bè rồi!

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Đổi tên rồi!

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Gian Thương có tin gì, nói ra nghe thử coi.

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Chốt giá: Hai mươi vàng, khỏi trả giá!

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Gian Thương không đi mua hàng nữa à?

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Vẫn đang rao đây!

Một số người bu lại chửi Ta Là Gian Thương, rồi lại lảng đi những chuyện khác. Cuối cùng chỉ còn người của Tuý Hoa Gian mua tin của Ta Là Gian Thương.

Chuyện là Ta Là Gian Thương đi làm nhiệm vụ ở tân thủ thôn, vô tình nhìn thấy Thanh Tây và Chuông Gỗ bàn chuyện làm ăn với nhau hồi nãy, một lúc sau thì thấy tên trên đầu Thời Sênh thay đổi, nên y nắm lấy tin này.

Nhưng Thời Sênh đổi tên thành gì chứ?

Một trăm vàng, không trả giá!

Người của Thuý Hoa Gian đành phải cắn răng trả cho y một trăm vàng thật.

Thực ra cái giá như thế đối với Ta Là Gian Thương đã là rẻ lắm rồi, chứ nếu muốn tra lịch sử đổi trên thì phải vào tiệm mua đạo cụ với giá những hai trăm vàng lận cơ.

Người của Thuý Hoa Gian cũng biết điều này, nên không kì kèo trả giá với y.

Thời Sênh đổi tên chỉ để bản thân được thoải mái một chút, chứ cũng không hẳn trốn tránh đám người kia, vì cô đâu có sợ họ tìm ra tên hiện giờ của cô.

Chương 155: Chiến khắp sever không đối thủ (3)

Thời Sênh bị mắc kẹt ở tân thủ thôn. Một đám người có danh hiệu Tuý Hoa Gian trên đầu đang bao vây kín cô. Kín đến mức con ruồi cũng không thể bay qua nổi.

Họ liên tiếp phát ngôn, mỗi người một câu:

[Cận] Đào Hoa Hương: Thanh Tây, cô tưởng cô đổi tên là có thể bỏ qua chuyện này sao?

[Cận] Cô Lương: Thanh Tây, cô nói gì đi chứ? Đừng có giả chết! Sao cô lại bán đứng chúng tôi?

[Cận] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Còn vì sao được nữa, tại vì nhìn thấy tẩu tẩu và bang chủ quấn quýt nhau nên đem lòng đố kị chứ gì nữa.

Lời của Hoa Ngữ Cẩm Tú có phần hơi cay nghiệt.

Ngày trước, khi Tang Du Vị Vãn chưa vào bang, Thanh Tây là một trong nhóm Đại Thần cố định của bang, nhưng từ khi Tang Du Vị Vãn vào bang thì Thanh Tây bị dạt ra một góc.

Bất luận đám người xung quanh nói gì, Thời Sênh cũng dửng dưng mặc kệ.

[Cận] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, đừng nói bọn tôi không cho cô cơ hội giải thích, mà tại cô không giải thích, bao vây lấy cô ta, đừng để cô ta chạy!

Lời của Hoa Ngữ Cẩm Tú vừa dứt, người vẫn không phản ứng nãy giờ đột nhiên động.

Một chiêu đánh về phía Hoa Ngữ Cẩm Tú, sau đó người nhảy lên và biến mất.

Ngay khi bọn họ còn đang ngó nghiêng khắp bản đồ thì Thời Sênh đột nhiên xuất hiện ở giữa, phóng tuyệt chiêu ra ngoài.

[Cận] Người Qua Đường A: Ối đệt, một người mà cân cả đám như thế này mà còn phóng tuyệt chiêu được cơ á? GM*, ở đây có BUG nè!

*GM: Game Master – quản lý game

Tuyệt chiêu sau khi phóng ra cần có thời gian CD*, còn tuyệt chiêu của Thời Sênh thì phóng ra liên tiếp, cùng lắm chỉ phải dừng lại một vài giây. Lại thêm máu của Thời Sênh không thay đổi gì, nếu có bị tụt xuống cũng nhanh chóng hồi lại như cũ.

**CD: cooldown – thời gian chờ để sử dụng skill*

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Thông tin mới nhất chúng tôi nhận được, hiện tại Thanh Tây đang đơn độc khiêu chiến với người của Tuý Hoa Gian ở tân thủ thôn.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Khiêu chiến? Giỡn mặt nhau à? Thanh Tây này toàn chỉ biết auto, lại có thể một mình khiêu chiến Tuý Hoa Gian à?

[Thế giới] Thu Sương: Chỗ nào Tân thủ thôn?

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Muốn biết không? Đưa đây 5 Vàng, ta cho biết vị trí.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Bây giờ thì người của Tuý Hoa Gian đã gục mất một nửa, Thanh Tây vẫn đang phóng tuyệt chiêu… Hình như là BUG hay sao ấy…

[Thế giới] Bạch Vân Đoá Đoá: GM đâu, ra đây giải thích coi! Sao Thanh Tây có thể phóng tuyệt chiêu liên tiếp vậy? Có phải BUG không?

[Hệ Thống] GM66: Hiện không có BUG.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Không có BUG sao cô ta phóng tuyệt chiêu liên tiếp vậy?

[Loa] Thần Hào: Ngu ngốc, các người không nhìn thấy trong tiệm có đạo cụ Vô Địch à?

Kênh thế giới yên lặng một lúc, rồi lại nhốn nháo lên.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Ta muốn dùng cái áo lót bỏ đi này để nói hộ lòng mình. Má ơi, đạo cụ Vô Địch, đạo cụ Tím. Mười ngàn Vàng một cái. Thời hạn mười phút. Có thể bỏ qua thời gian CD tuyệt chiêu.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Thớt trên nói hộ lòng tôi! Má ơi, một vạn vàng đó! Mà chỉ có mười phút, mười phút thôi!

[Thế giới] Tôi Là Tôi: Thần Hào ca xuất hiện rồi mà chẳng ai quan tâm à?

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Ôm đùi Thần Hào ca!

[Thế giới] HoThế giớiirl Thầm Lặng: Thần Hào ca hình như đang thiếu chân dài à? Chân muội dài, trắng trẻo nè…

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Bây giờ có tiền thì quả là gái tự tìm tới, chả cần làm gì cho mệt… Ai trả đĩa bay cho tôi về với hành tinh của tôi đi!!!

[Thế giới] Nguyệt Hạ Độc Chước: Phong Hành ca ca của mi vẫn đang chờ mi, đừng có đi thả thính tùm lum!

[Thế giới] Thần Hào: Phiêu Tuyết, tới Đỉnh Tử Cấm!

[Thế giới] Heo Con: Thần Hào ca, chụp với em một tấm nào!

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Qua đó làm gì Thần Hào ca, em hông có bán thân đâu à!

[Thế giới] Thần Hào: Chúng ta cùng nhảy xuống!

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Huynh đệ tỉ muội Tuý Hoa Gian, các vị có thể treo thưởng ta bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu, hôm nay ta không chơi với các ngươi nữa. P/S: Nhớ hô tìm đúng người, đừng tìm nhầm nhé!

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Xin thông báo kết quả trận chiến giữa Thanh Tây và người của Tuý Hoa Gian: Thanh Tây giành chiến thắng! Ô, ô, không phải, bây giờ thì người chiến thắng là Thập Lý Sênh Ca mới đúng! Đúng vậy, Thanh Tây đã đổi tên là Thập Lý Sênh Ca, chính là người vừa mới phát ngôn đó!

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, ngươi dùng đạo cụ thì tính gì anh hùng, có giỏi thì tới đơn đấu với ta!

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Có tiền nên thích chơi đấy, hơn nữa ta không phải là anh hùng, hãy gọi ta là tiểu nhân.

Đứa nào ngu mới đi đơn đấu. Thừa nước đục thả câu mới là lựa chọn tốt nhất.

Thời Sênh tốn cả vạn vàng để mua đạo cụ, thảm sát cả đám, trong lòng cảm thấy lâng lâng.

Nhưng ác cái là đạo cụ này cứ ba tháng mới được dùng một lần, nếu không cô đã truy cùng giết tận đến trụ sở của bọn Tuý Hoa Gian rồi.

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Thanh Tây, cô đúng là đồ bỉ ổi!

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca treo Huyền Thưởng Lệnh 50 Vàng với Hoa Ngữ Cẩm Tú, thời hạn ba tiếng đồng hồ.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Cứ người ta nói gì đụng chạm là treo Huyền Thưởng Lệnh, đúng là đồ nhà giàu làm phách, nhưng không ngờ Hoa Ngữ Cẩm Tú lại có giá hơn cả nam thần Ly Tác cơ.

[Thế giới] Hari-Zalo: Nói thật, ta cứ cảm thấy Thanh Tây dễ thương, nhưng hình như chỉ có mình ta là thấy như vậy thôi à?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Chẳng phải mình ngươi đâu Hari à. Ai cũng thấy cô ấy dễ thương vãi ra ấy, còn dám gọi người của Tuý Hoa Gian là huynh đệ tỉ muội cơ…

[Thế giới] Thần Hào: Ai báo vị trí của Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, tặng 200 Vàng.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: Lộ Hoa Sơn [29, 345].

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ối đệt, sao các người lại bán đứng ta? Hào ca, muội bận việc nha. Độc Chước, cứu ta!

Thời Sênh đóng kênh thế giới rồi kiểm tra kĩ tài khoản hiện đang log.

Cấp 68, còn 2 cấp nữa là đầy cấp.

Hiện tại game đã cập nhật lên cấp 70, sáu người đứng đầu bảng xếp hạng đã đầy cấp, cô phải nhanh chóng đuổi kịp mới được.

Thời Sênh lại nghía qua mấy bảng xếp hạng một lượt: Ly Tác đứng đầu bảng Đại Thần, Ta Là Gian Thương đứng đầu bảng Phú Hào.

Nữ chính cũng có trong bảng xếp hạng phú hào, hạng 6, như vậy có nghĩa cô ta cũng khá là có tiền, nhưng chủ yếu tiền đó là kiếm từ trong game mà có.

Có vài bảng xếp hạng kĩ năng sống thì nữ chính đã ôm trọn hơn một nửa số đó rồi.

Hèn chi… toàn treo thưởng cô trên 2000 vàng.

He he…

Bây giờ chắc Ly Tác và Tang Du Vị Vãn đang ở bên cạnh nhau, Ly Tác bị cô sỉ nhục thì hẳn Tang Du Vị Vãn khó lòng chịu yên, hoặc cũng có thể sợ cô nói ra điều gì bất lợi nên tiên hạ thủ vi cường.

Thời Sênh đưa tay vuốt cằm, mắt dõi theo màn hình.

Đây là game, vậy thì kiếm tiền trong game chắc chắn sẽ rất thú vị! Nhưng kiếm bằng cách nào là nhanh nhất?

Thời Sênh đắn đo, đột nhiên phát hiện màn hình của mình chỉ còn lại hai màu trắng đen, nhân vật của mình cũng nằm bất động trên đất. Thời Sênh chỉ kịp la lên một tiếng, rồi ngay lập tức nhấn hồi sinh.

Nhưng khi cô vừa đứng lên, màn hình lại tối đen ngay lập tức.

Thời Sênh: "… Tên khốn nào đánh lén ta nhỉ?"

Kéo màn hình xem chung quanh, cô chẳng thấy có ai cả. Xem bảng kẻ thù, cũng chẳng có ai. Ơ, vậy thì ai nhỉ? Thời Sênh hơi lăn tăn, rồi lại nhấn hồi sinh. Màn hình lại tối thui. Thời Sênh bực đến mức mém chút vứt hết tất cả những gì có trong tay.

Trong game Thần Ma Đại Lục có một chủng tộc có khả năng đặc biệt là giết người nhưng không hiển thị.

Đó là Quỷ Tộc.

Nhưng chủng tộc này máu yếu, thường thì chỉ cho một chiêu là đi đời, ít người chơi loại chủng tộc này, nếu có thì cũng coi như account phụ, dùng khi ám sát khi đánh phó bản.

Như lúc này, cô không nhìn thấy ai xung quanh, bảng kẻ thù cũng không có, thì chỉ có thể là gặp trúng Quỷ Tộc thôi.

Thời Sênh cũng chẳng nóng lòng, vì vài phút sau, cô cũng sẽ tự động được hồi sinh thôi.

Và rồi, lại nằm xuống.

Chương 156: Chiến khắp sever không đối thủ (4)

Chương 156CHIẾN KHẮP SEVER KHÔNG ĐỐI THỦ (4)

Có ba cách để hồi sinh, một cách là chết về điểm hồi sinh, một cách là buff hồi sinh, còn một cách khác chính là cưỡng chế hồi sinh.

Cưỡng chế hồi sinh cần Đan Hồi Sinh, thứ đồ này ở Shop bán 50 vàng một viên, người thường không dùng nổi.

Có thể tiêu sài nhiều như thế, chỉ có nam chính và nữ chính.

Còn trong cốt truyện, bên cạnh nam chính đúng là có một gã chơi ID Quỷ Tộc.

Rất hay!

Nam chính nữ chính này bại hoại tới mức dường như quá không biết xấu hổ rồi.

Thời Sênh trước lần thứ hai đối phương cưỡng chế hồi sinh mình, tự dùng Đan Hồi Sinh hồi sinh, sau đó nhảy tới phía sau, trực tiếp phát động đại chiêu quần công.

Quần công của Thần Tộc nổi tiếng phạm vi lớn, sát thương cao.

Cứ coi như Quỷ Tộc có Ẩn Sát, nếu không tránh được cũng chỉ có thể bị ép cho hiện hình.

Quả nhiên, ở phía trước, bên phải cô xuất hiện một người, ID Quỷ Tộc giống người mà cô từng quen biết.

Phong Hành Thiên Hạ.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, tọa độ của Phong Hành Thiên Hạ, Lạc Hồi Cốc [66, 79].

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Phong Hành ca ca đợi người ta với, người ta lập tức sẽ tới yêu thương huynh. Thanh Tây muội tử kiên trì, người ta đưa người tới chi viện cho muội.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Các con hàng đang online, mau cùng bổn cung đi chinh phục Phong Hành ca ca.

Phong Hành Thiên Hạ đâu có ngờ được Thời Sênh lại lên trên kênh Thế giới kêu gào.

Gã nhìn thấy Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết ở trên thế giới gọi người thì đã cảm thấy không ổn rồi.

Gã không muốn dính vào tên Nhân yêu* đó chút nào.

**Nhân yêu: chỉ những người con trai chơi acc nữ trong game*

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết dùng bùa định vị, đạo cụ RMB*, trực tiếp dịch chuyển tới gần Phong Hành Thiên Hạ.

**RMB: Nhân dân tệ*

Thời Sênh chỉ nhìn thấy một muội tử ăn mặc hoa lệ phi phàm đột nhiên xuất hiện, sau đó lao thẳng tới Phong Hành Thiên Hạ.

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt vứt cho Phong Hành Thiên Hạ định thân chú, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết lao tới, cột máu trên đỉnh đầu Phong Hành Thiên Hạ liền không ngừng tụt xuống.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đánh ngã Phong Hành Thiên Hạ, còn tiện tay quất xác, Nguyệt Hạ Độc Chước và Nguyệt Hạ Phong Ngâm đứng ở bên cạnh Thời Sênh, mỗi người một câu bắt đầu nói chuyện.

[Cận] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: Độc Chước, sao ta cảm thấy Phiêu Tuyết hôm nay hình như vô cùng uy mãnh, một mình đã đánh ngã được Phong Hành rồi, là ảo giác của ta sao?

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: Thanh Tây vứt cho Phong Hành định thân chú. Nếu Phiêu Tuyết có thể một mình lên đánh với Phong Hành thì đó mới thật sự là Phiêu Tuyết.

[Cận] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: Ấy, thì ra Thanh Tây thao tác tốt như vậy, bên ngoài sao lại nói cô ấy thao tác rác rưởi không ra gì, hôm nay đăng nhập để luyện tay à?

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: Khả năng các ngươi nói không phải không có, hôm nay phong cách của cô ấy có chút không giống với ngày thường.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Các ngươi đang đứng trước mặt ta, lẽ nào không nên kín đáo một chút sao?

Coi bản tiểu thư như chết rồi sao?

Bắt đầu với từ “Nguyệt Hạ” có tổng cộng bốn người, Nguyệt Hạ Hải Đường, Nguyệt Hạ Độc Chước, Nguyệt Hạ Phong Ngâm, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, nghe nói bốn người này là ở cùng một kí túc xá.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết là acc nữ cho nên bị mọi người gọi là Nhân yêu.

Bốn người này có thể nói là bốn tai họa lớn nhất của server này, nếu là gây chuyện thị phi thì tuyệt đối không thể thiếu họ.

Lấy chuyện trước đây mà nói, dù không có một chút quan hệ nào với họ, họ cũng có thể nhúng chân vào bên trong.

[Cận] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: Thanh Tây cô nương, ta thấy cô nương cốt cách thanh kì, có hứng thú gia nhập bang phái chúng ta không?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Bang phái bốn người các ngươi có thể dung nạp nổi Đại Phật như ta sao?

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: …

[Cận] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: …

Trước đây cảm thấy lão đại đã đủ tự luyến rồi, không ngờ ở đây còn có kẻ càng tự luyến hơn.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đã quất xong xác, chạy tới vài bước.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mau đi, mau đi, lát nữa Phong Hành ca ca gọi người tới là không chạy được nữa đâu.

Sau đó trước mặt Thời Sênh nhảy ra 1 lời mời.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết mời bạn ba nhập đội Bỏ Mạng Thiên Nhai, có đồng ý không?

Bỏ Mạng Thiên Nhai……

Thời Sênh lặng lẽ nhấp đồng ý.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Ta nhấp đi theo rồi.

[Đội] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: Ta cũng nhấp đi theo rồi, việc này là do Phiêu Tuyết gây ra, đội trưởng cũng là ngươi, ngươi chạy đi.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ta không chạy, vừa nãy lăn lộn vui vẻ với Phong Hành ca ca không còn sức nữa rồi.

Sau đó đội đột nhiên liền giải tán rồi.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: …

Cái đám này thật buồn cười.

Nguyệt Hạ Độc Chước mời bạn gia nhập Đội nhỏ của đội Bỏ trốn, có đồng ý không?

Thời Sênh nhấp đồng ý, kết quả giây tiếp theo, băng đội trưởng liền rơi vào đầu cô.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Sênh Ca cô nương, phiền cô chạy rồi.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Để một tiểu cô nương đem các ngươi bỏ chạy, thật mất mặt.

[Đội] Nguyệt Hạ Phong Ngâm: Vậy ngươi nhấp đi theo cái gì? Coi chúng ta như mù sao?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: … Ta chưa nói gì nhé.

Thời Sênh không nói gì đưa họ ra khỏi Lạc Hồi Cốc, chạy tới bản đồ cấp 60 – 70.

Phong Hành Thiên Hạ gọi người, lên kênh Thế giới xin tọa độ của họ.

Thời Sênh cực kỳ thân thiệt up tọa độ của mình lên.

Tọa độ lần này là thật, nhưng đợi khi họ đuổi tới, Thời Sênh đã chạy rồi.

Làm cho đám người Phong Hành Thiên Hạ tức điên, mắng chửi ầm ĩ trên kênh thế giới.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Thì ra còn có cách đi dạo này.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết thở dài, hôm nay coi như là tăng thêm kiến thức rồi.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Hôm nay chỉ chơi tới đây thôi, ta thoát đây.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đợi đợi đã, muội tử kết bạn đi, ta cảm thấy ta và muội là tỉ muội thất tán nhiều năm.

Thời Sênh đen mặt đành thêm ba người làm hảo hữu, sau đó offline.

…

Việc Thanh Tây bán đứng Túy Hoa Gian bị chuyện Thời Sênh làm loạn lên mà chuyển hướng chú ý của mọi người.

Giờ thì… người của Túy Hoa Gian đều đi truy sát cô luôn.

Ngày thứ 2 online, Thời Sênh liền nhìn thấy tràn ngập thư hệ thống.

Một loạt thư dạng “Bạn bị người chơi XX treo thưởng XX vàng.”

Sau khi Thời Sênh xóa nhanh liền ngồi mân mê tài khoản của mình, nhiệm vụ hôm nay là đi tăng cấp.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Sênh Ca lên rồi.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Chuyện gì? Có chuyện thì nói, không có chuyện gì thì té ngay.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đừng xa lạ như vậy chứ, chúng ta là đồng bọn cùng nhau bỏ mạng thiên nhai mà.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Nói tiếng người.

Rõ ràng là bản cô nương đem các người bỏ trốn, lại dám nói là cùng bỏ mạng thiên nhai.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ngươi bị bao nhiêu người treo thưởng rồi?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Quá nhiều, không đếm.

Hòm thư đều đầy rồi, cô làm gì có tâm tư nào đi đếm.

Dù sao bị truy sát một chút cũng không chết được, cô chạy là được rồi, không chạy nổi thì đánh, đánh không lại…

Vậy thì offline là xong.

Hôm sau lại đánh.

Làm người phải biết co biết duỗi.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Muội tử, tổ đội đi phó bản 60, đi không?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Không đi, ta muốn đi đẩy tháp.

Đẩy tháp là cách gọi tắt hoạt động Tháp Linh Lung của game. Tháp Linh Lung có tổng cộng 70 tầng, cũng chính là số cấp hiện tại, sau này số tầng còn có thể tăng thêm.

Tháp Linh Lung là hoạt động tuần, Tháp Linh Lung có thể đi cá nhân, cũng có thể đi tổ đội. Trong một tuần, chỉ cần không treo máy trong Tháp Linh Lung, giữa đường thoát ra, ngày thứ hai vẫn có thể tiếp tục đi.

Nhưng qua một tuần còn chưa vượt ải thì chỉ có thể leo lại từ đầu mà thôi.

Ừm… Hình như đến giờ còn chưa có ai vượt được ải.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mới sáng sớm này ra mà muội tử đã đi đẩy tháp một mình?

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết hãi rồi, thứ đồ chơi đó mấy đại bang phái liên thủ cũng chưa vượt ải được.

Có thể thấy mức độ hung tàn của nó là như thế nào.

Chương 157: Chiến khắp sever không đối thủ (5)

Thời Sênh cho Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đáp án khẳng định.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết lập tức tổ chức một tiểu đội vây xem cô đẩy tháp, cũng kéo cả Nguyệt Hạ Phong Ngâm đang online tới.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Các ngươi cũng muốn đẩy tháp?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Không không không, chúng ta chỉ là đến xem thôi.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Ta là bị ép tới xem thôi.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Vậy các ngươi muốn ăn không kinh nghiệm của ta sao? Bàn tính này tính rất được đấy nhỉ?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: …

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: …

Bạn đã rời khỏi Tiểu Đội Vây Xem Đẩy Tháp.

Cô đi đẩy tháp vì để tăng cấp, không phải đi chơi với quái nhỏ, tinh anh hay BOSS lớn bên trong.

Mua hết các thứ cần thiết trong Shop, Thời Sênh tìm được NPC ở cửa vào Tháp Linh Lung rồi dịch chuyển vào trong.

Cảnh trong Tháp Linh Lung rất đẹp, 30 tầng phía trước tương đối dễ vượt, nhưng từ tầng 30 trở lên thì không dễ đánh như thế nữa rồi.

Thời Sênh mình leo một mình tới tầng 20, mất hơn nửa ngày mới lấy lại được số kinh nghiệm không qua mất đi.

Khi ra ngoài, tin nhắn của Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết liền truyền sang.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Muội tử, xem Thế giới.

Thời Sênh chau mày, mở Thế giới.

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Tang Du Vị Vãn, tôi còn chưa xong với cô.

[Thế giới] Tang Du Vị Vãn: Đồ là đại thần chia, cô có ý kiến gì thì tìm đại thần đi.

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Mua Thiên Huyền Tinh, có pm!!!

[Thế giới] Bạch Vân Đóa Đóa: Gian Thương ngươi đã rao mấy ngày nay rồi, thứ đồ đó có tác dụng gì?

Thiên Huyền Tinh rơi ở trong phó bản cấp 30, tỉ lệ rơi không cao, nhưng không ai biết Thiên Huyền Tinh này có tác dụng gì.

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Đại thần đã nói đấu giá công bằng, cô lại đột nhiên nói cô cần, đại thần liền đưa cho cô. Cô cần, lẽ nào chúng tôi không cần sao?

Thời Sênh đổi về giao diện chat riêng.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Chuyện gì?

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Vừa nãy Ly Tác đưa người đi đánh phó bản, kết quả có được vũ khí mà Tang Du Vị Vãn và Hoa Ngữ Cẩm Tú đều có thể dùng. Vốn dĩ Ly Tác nói đấu giá công bằng. Kết quả Tang Du Vị Vãn nói cần nên Ly Tác liền đưa cho cô ta. Hoa Ngữ Cẩm Tú liền lên thế giới làm loạn. Lúc muội đang đẩy tháp cô ta đã gây rối một trận rồi, chà chà, đúng là ngày ngày đều có kịch xem.

Thời Sênh lập tức đổi về thế giới, đánh chữ bùm bụp.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Đại thần nguyện ý sủng ái người ta, cô và người ta tranh cái gì, muốn bị ngược đãi à?

[Thế giới] Hoa Ngữ Cẩm Tú: Tiện nhân, cô chen mồm vào làm cái gì?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Chen mồm cô à?

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca phát Huyền Thưởng Lệnh 50 vàng với Hoa Ngữ Cẩm Tú, thời hạn 1 giờ.

[Thế giới] Harry-Zalo: Phù, Tiểu Sênh Ca một lời không hợp liền treo Huyền Thưởng Lệnh.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Bẩn con mắt.

[Thế giới] Ta Biết 72 Biến: ID đó của ngươi không có tư cách nói 3 chữ này.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Trên lầu biến cho ta một quả dưa chuột 18+.

[Thế giới] Bạch Vân Đóa Đóa: Ô nhiễm quá

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Ô nhiễm quá

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mông Đít Ngứa dùng dưa chuột không được, phải dùng sầu riêng.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Độc Chước: Ngại quá, hôm nay Phiêu Tuyết lại chưa uống thuốc, ta kéo hắn về ngay. P/S. Sầu riêng không được, phải dùng ớt chỉ thiên.

[Thế giới] …

Ô nhiễm quá thể đáng.

Hoa Ngữ Cẩm Tú cũng không biết là bị Tang Du Vị Vãn chọc giận hay là bị Thời Sênh làm cho đen mặt mà lát lâu sau cũng không nói chuyện.

Thời Sênh chán nản đóng kênh thế giới.

Đem acc tới chỗ không người của Lạc Hồi Cốc, ăn cơm xong vào lại liền phát hiện mình đã bị giết rồi.

Thời Sênh tức giận rồi.

Bên cạnh còn có một đám người tên đỏ lòe lòe đang đánh nhau.

Lạc Hồi Cốc là khu hòa bình, không mở đồ sát là không thể giết người, những người này lại mở đồ sát!

Người mở đồ sát tên sẽ chuyển thành đỏ, giết người càng nhiều thì điểm tội ác càng cao.

Không những người chơi tên đỏ tiêu diệt người chơi tên đỏ sẽ nhận được lượng lớn điểm kinh nghiệm mà còn có xác suất 50% rơi trang bị, vũ khí, còn sướng hơn đánh quái.

Trong những người này có vài người ở bang phái Túy Hoa Gian.

Thù mới hận cũ, quả quyết bán đầu người.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Lạc Hồi Cốc có acc đỏ, muốn nhân lúc cháy nhà hôi của thì mau tới, đừng quá cảm ơn ta.

[Thế giới] Thu Sương: Luôn cảm thấy Thanh Tây đổi tên xong phong cách khác hẳn, đây là bán đầu người đó! Cẩn thận bị cướp…

Sau khi Thời Sênh hồi sinh, cầm vũ khí lên liền xông tới một acc đỏ gần nhất.

Thấy acc đỏ mà không giết thì đúng là ngu ngốc.

Đám người này phần đông đều ở cấp 50－60, người của Túy Hoa Gian rõ ràng muốn chiếm ưu thế, một đám người khác là ở bang phái Nổi Danh Thiên Hạ, 2 bên đánh giết nhau long trời lở đất, khí thế sục sôi.

Thời Sênh cứ chọn người của Túy Hoa Gian mà giết.

Bản cô nương là người ân oán phân minh.

Rất nhanh liền có người lên kênh thế giới chửi rủa.

[Thế giới] Vô Hạn Giang Sơn: Thập Lý Sênh Ca, trước đây ta chưa từng đắc tội với ngươi, ngươi giết lão tử làm gì?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ai bảo acc ngươi đỏ.

Acc đỏ không phải là để cho người ta giết sao?

Ngu xuẩn.

[Thế giới] Vô Hạn Giang Sơn: …

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là vì ngươi là người của Túy Hoa Gian.

[Thế giới] Vô Hạn Giang Sơn: Ngươi tự bán đứng Túy Hoa Gian, giờ còn dám nói lý?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta bán đứng Túy Hoa Gian? Có chứng cứ không? Không có chứng cứ thì chính là vu oan đó biết chưa? Tốt nghiệp tiểu học chưa?

[Thế giới] Vô Hạn Giang Sơn: Không phải ngươi, ngươi rút khỏi bang phái làm gì? Đây không phải chột dạ thì là gì?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Cái bang nát đó của các ngươi ai chịu nổi chứ.

[Thế giới] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca nói rất hay, bang phái nát đó của Túy Hoa Gian có gì để mong đợi chứ, đến Nổi Danh Thiên Hạ của ta, sau này sẽ ca ca che chở muội.

Tứ Hải Bát Hoang, bang chủ của Nổi Danh Thiên Hạ.

Luôn luôn bị Ly Tác chèn ép ở vị trí thứ hai bảng xế phạng nhưng bang phái của hắn lại là đệ nhất đại bang, là bang phái đối địch với Túy Hoa Gian, gặp mặt liền đấm đá nhau.

Cho nên việc mở đồ sát ở khu hòa bình này.

Ừm…

Cũng là dễ hiểu thôi.

Quan trọng nhất là hôm qua Thành Chiến, Túy Hoa Gián đã thua Nổi Danh Thiên Hạ.

Thời Sênh nhìn Tứ Hải Bát Hoang trong nhóm người một cái, điềm tĩnh đánh ra mấy chữ.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi treo đấy à?

[Thế giới] Tứ Hải Bát Hoang: Mẹ kiếp, dám động vào ông đây, xem ra ông không để các ngươi quỳ khóc thì không được rồi.

Người tới Lạc Hồi Cốc giết acc đỏ ngày càng nhiều, bản đồ hơi lag.

Rất nhanh liền biến thành hỗn chiến, giết và giết, không biết là ai giết ai nữa rồi.

Thời Sênh giết một lát liền cảm thấy hết sức, tiếp tục chạy đi đẩy tháp.

Nhưng ở chỗ cửa vào NPC liền nhìn thấy nhóm người Ly Tác và Tang Du Vị Vãn.

Họ mang theo không ít người, có lẽ cũng muốn đẩy tháp, đang nói chuyện với NPC.

Bang phái của mình đang đánh nhau, bang chủ lại ở đây đẩy tháp?

Đợi chút…

Theo như cô biết.

Tứ Hải Bát Hoang luôn cạnh tranh với Ly Tác tiến độ đẩy tháp, muốn giành được vượt ải đầu tiên.

Cho nên họ chỉ đang muốn trì hoãn Tứ Hải Bát Hoang?

Khốn kiếp!

Lắm mưu mẹo mà!

Thời Sênh mở danh sách hảo hữu, chọc chọc Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết.

Chương 158: Chiến khắp sever không đối thủ (6)

Chương 158CHIẾN KHẮP SEVER KHÔNG ĐỐI THỦ (6)

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Đến Tháp Linh Lung.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết gần như lập tức trả lời.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đẩy tháp? Không phải Tiểu Sênh Ca ở Lạc Hồi Cốc xem người ta đánh nhau sao?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Xem kịch, Ly Tác đang ở đây.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết không biết đang làm gì mà một phút cũng chưa trở lại. Nhưng rất nhanh, cô liền nhìn thấy một em gái phong tao và Thần Hào ca kim quang lấp lánh dịch chuyển tới.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết kéo Thần Hào tìm được Thời Sênh trong đám người một cách chính xác.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết mời bạn gia nhập đội với tư thế rất sảng khoái, có đồng ý không?

Thời Sênh suýt chút trượt tay nhấp từ chối.

Tên này…

[Đội] Thần Hào: Muội không phải chủ acc đúng không?

Thời Sênh vừa vào đã nhìn thấy một câu như vậy.

Thời Sênh hơi hơi chau mày, hình như nguyên chủ không có bất cứ giao du gì với tên phú hộ nổi tiếng này thì phải?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Vì sao nói vậy?

[Đội] Thần Hào: Hôm qua khi muội một mình khiêu chiến ta xem rồi, khác với cách pk của Thanh Tây trước đây.

**PK: personal killing – hành động ra tay sát hại một người chơi khác ở trong game*

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Trước đây luôn thuê người luyện.

Dù sao họ đều nói nguyên chủ luôn thuê người luyện, vậy cô nói như vậy cũng không tính là có sơ hở chứ?

[Đội] Thần Hào: Kỹ thuật của muội không tồi, vì sao phải thuê người khác?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Liên quan gì tới huynh, có tiền buông thả không được sao? Huynh hỏi nhiều như vậy là yêu ta rồi phải không?

Mẹ kiếp, hỏi hết câu này tới câu khác.

Đồng đội của bạn Thần Hào bị đội trưởng Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết trục xuất khỏi đội.

Thời Sênh: "…"

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Lải nha lải nhải mãi không thôi, đã dọa Tiểu Sênh Ca của ta sợ rồi đấy.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca đừng nghe tên khốn đó ba hoa, muội tới tìm ta làm gì vậy?

Thần Hào gia nhập đội.

[Đội] Thần Hào: Phiêu Tuyết, tối nay tới nhà ta

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Không được, Hào ca, chúng ta không hẹn hò!!

[Đội] Thần Hào: Em chắc không?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: … Không chắc lắm. Tiểu Sênh Ca, cứu mạng với aaaa!!

Thời Sênh im lặng nhìn cuộc đối thoại này, hai người này có tình cảm à?

[Đội] Thần Hào: Tiểu Sênh Ca đừng để ý, vừa nãy có chỗ đắc tội, xin muội lượng thứ, ta chỉ sợ tên Phiêu Tuyết này bị người ta lừa.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ngu như vậy… lừa anh ta thì thật lãng phí trí thông minh của ta.

[Đội] Thần Hào: Nói có lí.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Được rồi, các ngươi đều bắt nạt ta!

Nguyệt Hạ Ngâm Phong gia nhập đội.

Nguyệt Hạ Độc Chước gia nhập đội.

Nguyệt Hạ Hải Đường gia nhập đội.

Liên tiếp thông tin mấy người gia nhập, đội lập tức trở nên náo nhiệt.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Yoo, vợ chồng son hẹn hò đấy!

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Mối tình tay ba, Tiểu Sênh Ca cũng có mặt. Khả năng rất lớn Phiêu Tuyết leo tường bị Hào ca bắt được.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Tiểu Sênh Ca ở đây, các ngươi kín đáo chút.

Hôm qua ở trên thế giới, cô chỉ nhìn thấy Nguyệt Hạ Hải Đường nói một câu, nói với cái giọng hiển nhiên đó là có ý gì?

Bản cô nương không quen thân ngươi, được chưa?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Các ngươi có phải huynh đệ không, ta kéo các ngươi tới là để các ngươi đối phó Hào ca!

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Hào ca ca là Kim Chủ của chúng ta, chúng ta không dám đắc tội với anh ấy, đúng không Độc Chước lão đại?

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Phong Ngâm nói rất đúng.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Ừa.

[Đội] Thần Hào: Tối nay tự mình lăn tới.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đừng mà! Ta không đi ta không đi, ta rớt mạng rồi. Các ngươi đã mất ta rồi, 10000 vàng cũng không tìm lại được ta.

Kiểu pha trò gây cười như vậy đã qua được hơn một phút, Thời Sênh nhìn về phía Tháp Linh Lung, đám người Ly Tác đã không thấy nữa rồi.

Cô vội vàng ra kênh Thế giới.

[Loa] Thập Lý Sênh Ca: Tứ Hải Bát Hoang, Ly Tác vào Tháp Linh Lung rồi.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mẹ kiếp, tên khốn Ly Tác đó lại giậu đổ bìm leo.

Vì trước đây Thời Sênh ở trên thế giới gào tới rát cổ họng, nên giờ những người đang online đều biết nhóm Nổi Danh Thiên Hạ và nhóm Túy Hoa Gian đang đánh nhau ở Lạc Hồi Cốc.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Gọi ta làm gì?

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Thanh Tây muội tử đã đặt trên người những người này máy giám sát sao? Sao họ làm gì cô ấy cũng đều có thể phát sóng trực tiếp vậy? Giờ lại tới trò cười gì thế?

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Ta cảm giác sắp thất nghiệp rồi, sao ta lại không biết có việc lớn như vậy? Nói đi lại nói lại, lần này Ly Tác Đại Thần dùng kế sách này là vì đã thua thành chiến sao? Muốn lấy việc vượt ải Tháp Linh Lung đầu tiên để chèn ép Nổi Danh Thiên Hạ sao?

[Thế giới] Thiên Thanh Sắc: Đại thần sẽ không vô liêm sỉ như vậy chứ? Có lẽ là Thập Lý Sênh Ca đó đang nói bừa chăng? Hôm qua không phải cô ấy mới bán đứng Túy Hoa Gian sao.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Bà đây đã nói bao nhiêu lần rồi, nói ta bán đứng Túy Hoa Gian thì lấy chứng cứ ra được không? Không có chứng cứ đừng ở đó ăn nói nhảm nhí.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca phát lệnh treo thưởng 50 vàng với Thiên Thanh Sắc, thời hạn 24 giờ.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thần Hào phát lệnh treo thưởng 250 vàng với Thiên Thanh Sắc, thời hạn 24 giờ.

[Thế giới] Thiên Thanh Sắc: Tiện nhân Thập Lý Sênh Ca, ta mới nói một câu mà thôi, ngươi con mẹ nó liền phát lệnh treo thưởng lão tử, có phải bị bệnh không?

Thiên Thanh Sắc chỉ mắng Thời Sênh, lệnh treo thưởng với Thần Hào lại như không hề nhìn thấy.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Thần Hào ca lại giúp Thập Lý Sênh Ca phát lệnh treo thưởng rồi, một buổi tối thôi đã xảy ra gian tình gì mà ta không biết?

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Ta cũng không hiểu lắm. Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, Thần Hào ca có mới nới cũ rồi sao?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ta phát Huyền Thưởng Lệnh của ta, ngươi nói lời của ngươi, ta không nhảy vào mồm ngươi, ngươi còn muốn ngăn ta phát Huyền Thưởng Lệnh à? Giỏi giang như vậy thì đi mua đứt công ty game đi.

[Thế giới] Hari-Zalo: Ha ha ha, Tiểu Sênh Ca, ta muốn trở thành fan cuồng của muội.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca V587*.

**V587: tỏ ý đồng tình*

Chương 159: Chiến khắp sever không đối thủ (7)

Chương 159CHIẾN KHẮP SEVER KHÔNG ĐỐI THỦ (7)

Tứ Hải Bát Hoang muốn kéo Thời Sênh vào đội nhưng phát hiện cô đã có đội, lập tức giải tán đội của mình rồi xin vào đội của Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết.

Tứ Hải Bát Hoang gia nhập đội.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Muội tử, Ly Tác đã vào rồi sao?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ừm.

Chỗ Tứ Hải Bát Hoang rất lâu vẫn chưa phản ứng lại, có lẽ là đang chat riêng với người ta.

[Bang phái] Tứ Hải Bát Hoang: Còn có bao nhiêu người chưa tên đỏ?

[Bang phái] Tân Đông Phương: Đều là nick clone*, những người khác đều không online. Lão Quách vừa offline đi gọi điện thoại rồi, nhưng người có thể lên mạng có lẽ cũng không nhiều.

**Nick clone: tài khoản phụ của một tài khoản chính nào đó*

[Bang phái] Bánh Trung Thu Năm Vị: Không ngờ sau khi thua Thành Chiến, Ly muốn lấy được Vượt ải đầu chèn ép chúng ta.

[Bang phái] Công Tử Ngọc: Đừng nói những thứ vô dụng này, tìm hết những người có thể tìm được tới đây, giúp cả những người acc đỏ ban nãy tẩy điểm tội ác đi.

[Bang phái] Tân Đông Phương: Không được, đám con cháu kia bám quá chặt.

[Bang phái] Tứ Hải Bát Hoang: Tìm chi viện ngoài đi.

[Bang phái] Bánh Trung Thu Năm Vị: Vừa nãy ta hỏi rồi, người có thể rút qua đây không nhiều. Từ tầng 60 trở lên, những người như vậy căn bản không đi nổi.

Tứ Hải Bát Hoang đột nhiên đưa ánh mắt nhìn về hướng Thời Sênh, lúc nãy hắn nhìn thấy Thần Hào đứng ở bên cạnh.

Suy cho cùng, trang bị kim quang lấp lánh đó không muốn để người ta chú ý cũng khó.

Thần Hào không chỉ là người chơi RMB mà còn xếp hạng top 3 trên Bảng Đại Thần.

Còn bốn tên Nguyệt Hạ đó, cũng chiếm bốn vị trí trên Bảng xếp hạng.

Còn về muội tử Thập Lý Sênh Ca này, trước đây khi cô ở Lạc Hồi Cốc chém giết, hắn đã từng nhìn thấy cô thao tác, có thể nói là rất giỏi.

Hắn suy nghĩ một lát.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Muội tử, muội có thể dẫn người giúp ta đẩy tháp không? Vàng trả cho việc gia nhập giữa chừng ta sẽ lo.

Tháp Linh Lung có một quy định, đó là người đẩy tháp phải là một đội cố định.

Nhưng cái này cũng không phải cố định, nếu có người muốn gia nhập giữa chừng thì sẽ phải nộp thêm vàng.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Vì sao ta phải giúp ngươi?

Cô ấy đẩy tháp hoàn toàn là vì tăng cấp chứ không phải vì vượt ải đầu gì gì đó.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Chúng ta chỉ cần vượt đầu, cái khác các người chia nhau.

Giờ còn chưa có ai vượt đầu cho nên thưởng vượt ải đầu tiên vẫn còn, có một bộ thời trang phiên bản duy nhất, nhưng server bên cạnh còn có một thanh Thần Khí.

Hắn chẳng tiếc gì, khẳng định là có tiếc thì cũng không vơ vét được. Giờ hắn chấp nhận bỏ đi những thứ này, nói không chừng còn có thể lấy được vượt ải đầu.

Suy cho cùng mấy người này đều chiếm quá nửa bảng xếp hạng.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Nghe nói vượt đầu Tháp Linh Lung là thời trang phiên bản duy nhất Lung Nguyệt, và vượt đầu Tháp Linh Lung ở server Phù Sinh Mộng bên cạnh là thời trang bản duy nhất Kinh Thiên, đây là hai bộ thời trang tình nhân.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Hôm qua ta xem diễn đàn, server bên cạnh đã có vượt đầu rồi, nghe nói còn kiếm được một thanh Thần Khí.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Vượt đầu là một người tên Tầm Mặc đúng không?

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Chính là anh ta, một mình vượt qua, tuyệt vời phải không?

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Các vị, đừng chuyển chủ đề, ta đang nói với các vị việc rất nghiêm túc.

Tứ Hải Bát Hoang luôn biết bản lĩnh đánh trống lảng của bốn tên Nguyệt Hạ đó là vô tiền khoáng hậu, không ai bì kịp.

Nhưng giờ không phải lúc đánh trống lảng!

[Đội] Thần Hào: Tiểu Sênh Ca, muội quyết định đi.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ta nghe theo Tiểu Sênh Ca.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Tán thành

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Tán thành

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Ừa

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Lão đại phá hoại đội hình

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Tán thành

Thời Sênh đổ mồ hôi, đám này khéo đùa.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Dù sao nhìn đám Túy Hoa Gian cũng không thoải mái, vậy thì tới đi.

Vượt đầu trong kịch bản thật sự là do đội của Ly Tác lấy được.

Côkhông có hứng thú với thời trang và Thần Khí đó, nhưng có thể phá hoại nam chính và nữ chính chinh chiến toàn server, cô rất vui vẻ.

Suy cho cùng cô là một cô gái có lí tưởng vĩ đại.

——Xưng bá toàn server.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Muội tử, dù có vượt qua hay không, sau này muội đều là muội tử của Tứ Hải Bát Hoang ta, nếu ai dám động vào muội, ca ca giúp muội giải quyết.

Tứ Hải Bát Hoang nói xong quay đầu triệu tập người của mình tới.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết giải tán đội rồi vào đội của ta.

Đội của Tứ Hải Bát Hoang tổng cộng có 4 người, Thời Sênh chỉ biết mỗi Công Tử Ngọc.

Đại Thần top 4 bảng xếp hạng.

[Đội] Bánh Trung Thu Năm Vị: Mẹ kiếp, Bang Chủ, huynh còn đem cả Thần Hào ca đến rồi sao?

[Đội] Tân Đông Phương: Ta nhìn thấy bốn tên Nguyệt Hạ.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Để xem kỹ thuật nhà nào mạnh, Nổi Danh Thiên Hạ Tân Đông Phương.

[Đội] Tân Đông Phương: Bang Chủ, ta cảm thấy lần này có chút thấp

thỏm.

Bốn tên điên này dù lực chiến không tồi nhưng hắn đã từng nhìn thấy bốn tên này đánh BOSS.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đắc ý vì rơi máu ít, sau đó Nguyệt Hạ Hải Đường liền đá Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết ra khỏi đội, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết nằm chết luôn tại chỗ.

Cuối cùng cả đội bị diệt.

Cái này vẫn chưa lạ lùng nhất.

Lạ lùng nhất là, hắn đã từng ở phó bản 30 nhìn thấy bốn tên này chỉ vì chưa qua phó bản mà đánh lộn với NPC, cuối cùng bị nhốt ở trong ngục giam.

Cài đặt của Thần Ma Đại Lục là có thể động thủ với NPC, nhưng hậu quả rất nghiêm trọng.

Nói thật, loại đồng đội lúc nào cũng tính kế nhau này thường làm những chuyện khác người, thật sự họ có có thể dẫn bọn hắn vượt đầu sao?

Tứ Hải Bát Hoang không muốn nói chuyện.

Hắn chỉ hy vọng bốn người này lát nữa phát huy bình thường, không cần tác oai tác quái là được rồi.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Còn có ai nữa không? Không còn thì vào tháp thôi.

[Đội] Tân Đông Phương: Lão Quách sắp tới.

Đợi được Lão Quách mà Tân Đông Phương nói, một nhóm người liền giết vào Linh Lung Tháp.

Vừa dịch chuyển vào, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đã bắt đầu dở chứng.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mẹ kiếp, đám cặn bã các ngươi lại mới chỉ tới được ải 50.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Kém cỏi, chúng ta đều quét tới 59 rồi.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Hay là chúng ta thoát ra rồi mở lại? Như vậy còn có thể nhanh một chút, đợi họ quét tới, có lẽ Túy Hoa Gian đã vượt đầu rồi.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: …

[Đội] Công Tử Ngọc: …

[Đội] Bánh Trung Thu Năm Vị: …

[Đội] Tân Đông Phương: …

[Đội] Lão Quách: …

Nếu không phải Tứ Hải Bát Hoang ở trong bang phái làm họ bình tĩnh, có lẽ đầu tiên chính là quần ẩu với bốn tên này rồi nói.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đừng phí lời, Tứ Hải Bát Hoang muốn vượt đầu, các ngươi thoát ra rồi vào lại, vượt đầu chính là của các ngươi rồi.

Linh Lung Tháp là ai dẫn đội, vượt đầu chính là của người đó.

Nhưng sao bản cô nương lại luôn có cảm giác bị người khác đoạt mất diễn xuất rồi.

Cảm giác tồn tại của bốn tên Nguyệt Hạ quá mạnh rồi.

Tứ Hải Bát Hoang cảm kích gửi chat riêng cho Thời Sênh.

Bảo hắn đi uy hiếp bốn tên này, thật sự hắn không làm được.

Nhưng tiếp theo…

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đừng đánh ở đó, sẽ phun độc. Nhìn đi, không nghe ta nói.

Người ta đã đánh rồi, hắn mới nói.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Phiêu Tuyết, mau buff cho ta một cái, sắp chết rồi, sắp chết rồi.

Tên này còn hơn một nửa máu đã bắt đầu gào lên rồi.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Phiêu Tuyết, quái phía trước quá xấu, ta không muốn đánh, ngươi tới đi.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Người ta cũng không muốn đánh, Ngâm Phong ngươi đi đi.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Ta sợ, lão đại người đi đi.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Xấu quá, từ chối

[Đội] …

Phong thái bình thường cũng chỉ có Thần Hào và Thời Sênh thôi, Tứ Hải Bát Hoang đau khổ không nói nên lời.

Hắn thật sự có thể đuổi kịp người của Túy Hoa Gian không?

Chương 160: Chiến khắp sever không đối thủ (8)

Sự thật chứng minh Tứ Hải Bát Hoang nghĩ nhiều rồi, bốn tên Nguyệt Hạ dù có đùa giỡn một chút, nhưng nghiêm túc lên cũng giống như cắm thêm plug-in vậy.

Từ sau cấp 59, có Thần Hào và Thời Sênh ở phía sau hỗ trợ cho họ, cơ bản là Tứ Hải Bát Hoang chỉ đem người đi theo sau ngắm cảnh.

Thời Sênh cũng là lần đầu chính thức thấy bốn tên này ra tay.

Chủng tộc của họ đều là lựa chọn theo sự hợp tác tốt nhất, chả trách Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết chọn tài khoản nữ.

Có thể là tổ chế tác đã đặc biệt cân nhắc khi đưa ra tỉ lệ nam nữ, chủng tộc có thể thêm máu, máu mà tài khoản nữ thêm nhiều hơn tài khoản nam.

Bốn người bọn họ đều đã lên bảng xếp hạng, lại quét Tháp Linh Lung tới tầng 59, không có chút bản lĩnh làm sao có thể.

[Loa] Phong Tín Tử: Tin tức mới nhất, Đại thần Ly Tác đã đánh tới tầng 68, còn có 2 tầng nữa là vượt ải rồi.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Chúng ta bị chậm hơn 1 tầng.

Giờ họ mới quét tới tầng 67.

[Đội] Thần Hào: BOSS cuối cùng không dễ đánh, nắm bắt thời gian,

còn cơ hội.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Người ta không muốn đánh BOSS cuối cùng, khủng khiếp quá!

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Hào ca, mau dẫn Phiêu Tuyết nhà huynh về đi, nổi hết da gà lên rồi.

[Đội] Thần Hào: Tối nay ta thu thập hắn.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Hào ca, chúng ta không hẹn hò đâu! Các ngươi như vậy là ta offline đó, thật sự sẽ offline đó, thật sự sẽ…

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca, tiếp tục.

Hắn không muốn nói chuyện không bình thường với mấy người đó.

Mấy tầng cuối cùng của Tháp Linh Lung đều khá khó đánh, khi tới tầng 69, bọn Thời Sênh mất nửa giờ mới tiến vào được tầng cuối cùng.

Mấy phút trước, Phong Tín Tử đã cập nhật tiến độ của bọn Ly Tác, cũng vừa vào tầng cuối cùng.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: BOSS này còn 20% máu sẽ có một đại chiêu, mặt đất sẽ xuất hiện vòng sáng, đừng dẫm phải vòng sáng là không sao. Lúc còn 5% máu sẽ có một kỹ năng hồi máu, thi triển thành công sẽ hồi phục 50% máu, cách duy nhất chính là gián đoạn kỹ năng của nó.

Có cốt truyện để tham khảo, Thời Sênh nói một lượt các vấn đề cần chú ý.

Không ai vượt ải không có nghĩa là không có ai đánh tới tầng này.

Rất nhiều đại bang phái đều chết trong tay BOSS cuối cùng này, ngay cả khi họ cũng không phải là lần đầu tiên đánh.

Chính là vì kỹ năng hồi máu đó mà toàn quân bị diệt.

Khi đánh tới tầng 65 thì không cho phép thoát ra nữa, một khi thoát ra thì chỉ có thể vào lại từ đầu.

Cho nên khi đội đã tiêu hao kha khá, BOSS lại có kỹ năng hồi máu, không chết thì đi đâu được?

[Đội] Công Tử Ngọc: Trên diễn đàn đã từng nói tới vấn đề này rồi, nhưng kỹ năng đó không có cách nào gián đoạn.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Cốt truyện của Tháp Linh Lung các người chưa xem qua sao?

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Chưa.

Một tên đại quê mùa như hắn làm sao có thể hiểu nổi cốt truyện viết kiểu nửa hiện đại nửa cổ điển đó chứ.

Thời Sênh toát mồ hồi.

Chơi game quả nhiên đều không thèm đọc cốt truyện.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Tháp Linh Lung là dùng để trấn áp Ma Tộc, BOSS là Ma Tộc, đến lúc đó Ma Tộc không cần phát động kỹ năng, đứng xa chút, Thần Tộc dùng Vân Vụ Quyết là có thể gián đoạn kỹ năng hồi máu của BOSS.

Cách đánh này này là này sau khi nam chính và nữ chính vượt ải sẽ bị tiết lộ ra.

Nếu dùng kỹ năng của Ma Tộc ở đây không những không gây sát thương với BOSS, trái lại còn có tác dụng hỗ trợ.

Thần Tộc Nhân Yêu là tổ hợp tốt nhất để đánh phụ bản hiện giờ, đánh Tháp Linh Lung nhất định sẽ có Ma Tộc.

Vừa bắt đầu, những người này không biết còn không biết có loại cài đặt này, vì vậy nhìn thấy BOSS cuối cùng đương nhiên sẽ dùng tấn công hết mình, cuối cùng cả đoàn bị diệt.

Theo như Thời Sênh nói, khi BOSS hồi máu lần cuối cùng, Ma Tộc lùi lại, Thần Tộc lên.

Quả nhiên kỹ năng hồi máu của BOSS bị gián đoạn.

5% máu bị một nhóm người mài mòn hết rất nhanh.

Hệ thống thông báo: Chúc mừng đội do Tứ Hải Bát Hoang dẫn dắt vượt qua Linh Lung Tháp đầu tiên.

Hệ thống thông báo: Thần Khí Phệ Huyết hiện thế, đại chiến Thần Ma sắp bắt đầu, loạn thế xuất anh hùng, ai mới là vương giả thật sự?

Hệ thống thông báo: Sau 30 phút sẽ tiến hành cập nhật hệ thống, mời người chơi kịp thời offline, cập nhật xong sẽ mở trận doanh Thần Ma, chi tiết xin xem trên website chính thức.

Trên thế giới liên tục bắn ra ba thông báo, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thông báo đầu tiên, thông báo thứ hai và thứ ba đã tiếp tục khiến họ kinh hãi.

Trận doanh Thần Ma luôn là trọng điểm tuyên truyền và hâm mộ của Thần Ma Đại Lục, nhưng từ khi mở server tới giờ vẫn chưa mở chức năng này.

Không ngờ là phải vượt ải Linh Lung Tháp xong mới có thể mở.

[Thế giới] Làm To Chuyện: Không đúng, hôm qua bên sever Phù Sinh Mộng cũng vượt ải Linh Lung Tháp rồi, sao không nghe nói việc mở Trận doanh Thần Ma?

[Thế giới] Bé Tí Tị Tì Ti: Xem diễn đàn, bên Phù Sinh Mộng vừa nãy cũng ra thông báo rồi.

Người trên thế giới ào ào chạy ra diễn đàn đọc tin.

Còn bọn Thời Sênh đã bị đẩy ra khỏi Tháp Linh Lung, đang đứng ở bên ngoài tháp, vừa hay gặp phải đám người của Ly Tác cũng bị ném ra.

[Cận] Bánh Trung Thu Năm Vị: Bỉ ổi!

[Cận] Phong Hành Thiên Hạ: Ngươi nói ai bỉ ổi?

Phong Hành Thiên Hạ nổi tiếng nóng tính.

[Cận] Lão Quách: Ở Lạc Hồi Cốc mở đồ sát chặn nhiều người chúng ta như thế, loại thủ đoạn này người của Túy Hoa Gian các ngươi không phải là đáng khinh thường nhất sao?

[Cận] Hoa Nở Không Tàn: Việc của Lạc Hồi Cốc là do bang phái của các ngươi khiêu khích trước, liên quan gì tới chúng ta?

Vừa nhìn thấy đã cãi nhau, Đại thần Ly Tác luôn không có động tĩnh gì đột nhiên phát ra một câu.

[Cận] Ly Sách: Chúc mừng

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Cảm ơn

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Bọn khốn của Túy Hoa Gian lần này vượt đầu không lấy được có phải là rất không vui không? Ha ha ha, hễ nghĩ tới các ngươi không vui, người ta liền rất vui.

[Cận] Phong Hành Thiên Hạ: Nhân yêu chết tiệt, ở đây không có việc của ngươi, câm mồm.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Phong Hành ca ca xấu quá, khi thích người ta gọi người ta bảo bối, đưa người ta đi xem trăng xem sao, giờ lại đối xử với người ta như vậy, quá đau lòng rồi!

Mọi người chỉ cảm thấy rất lạnh, toàn thân đều sởn gai ốc.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca phát lệnh treo thưởng 380 vàng với Phong Hành Thiên Hạ, thời hạn 24 giờ.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Việc hôm qua suýt chút nữa thì quên rồi, giờ bổ sung.

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: Tiểu Sênh Ca, muội phản ứng hơi bị chậm đấy…

Đã là việc hôm qua rồi mà giờ cô mới nghĩ tới.

[Cận] Phong Hành Thiên Hạ: Tiện nhân Thanh Tây nhà ngươi, ngươi còn nói ngươi không bán đứng chúng ta, giờ ngươi đã đứng cùng Tứ Hải Bát Hoang rồi, ngươi còn gì để nói?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Nói thế mà cũng nói được? Giờ ngươi đang đứng cạnh Tang Du Vị Vãn, ta liền nói hai người các ngươi có quan hệ bất chính đó.

[Cận] Tam Du Vị Vãn: Thanh Tây, cô nói nhảm gì vậy?

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Theo logic của Phong Hành Thiên Hạ, Tiểu Sênh Ca nói không hề sai.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Hôm qua Thành chiến, Sênh Ca muội tử không hề bán đứng các ngươi, ta ở đây chứng minh cho nàng ấy.

[Cận] Phong Hành Thiên Hạ: Các ngươi là một bọn, đương nhiên là nói giúp cô ta.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Ta là ai, Ly Tác rõ ràng nhất.

Chương 161: Chiến khắp sever không đối thủ (9)

Con người Tứ Hải Bát Hoang này làm việc có chút không bị hạn chế bởi một kiểu cách nào, nhưng cũng có nguyên tắc của mình.

Ví dụ Thành chiến ngày hôm qua, hắn thắng nhưng hắn cũng không giấu diếm hoặc phủ nhận mình nhận được thông tin nên mới thắng.

Hắn nói làm là làm, mà chưa làm thì chắc chắn là chưa làm.

Hắn nói không phải Thời Sênh làm, Ly Tác đã tin tám chín phần.

Nhưng…

Ly Tác liền chat riêng với Tứ Hải Bát Hoang.

[Mật] Ly Tác: Thời trang Lung Nguyệt có thể bán cho ta không?

[Mật] Tứ Hải Bát Hoang: Ta chỉ có một cái danh vượt đầu, thứ khác không thuộc về ta.

Tứ Hải Bát Hoang nói xong liền giao dịch toàn bộ thứ vừa rơi khi nãy cho Thời Sênh.

Thời Sênh nhận được giao dịch của Tứ Hải Bát Hoang.

Bên trên là một bộ thời trang và món Thần Khí tên là Phệ Huyết, còn có một vài thứ linh tinh nữa.

Cái khiến Thời Sênh để ý là một chiếc lệnh bài phát ra ánh tím.

Trận Doanh Lệnh.

Thứ đồ chơi này hóa ra xuất hiện trong Tháp Linh Lung.

Sau khi mở Trận doanh Thần Ma, đây là vật phẩm cần thiết để xây dựng liên minh trận doanh.

Liên minh trận doanh là gì?

Chính là mấy bang phái liên minh lại với nhau, chỉ cần liên minh trận doanh vượt quá một nghìn người, sau này mới có thể tham gia Thần Ma Đại Chiến.

Thứ đồ chơi này sau này rất đáng tiền.

Cô còn chưa xem xong, trên kênh gần đó liền quét ra thông tin của Ly Tác.

[Cận] Ly Sách: Thời trang Lung Nguyệt, ta mua với giá 2 vạn vàng.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tên khốn Túy Hoa Gian lại có tiền như vậy.

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Phiêu Tuyết muội gửi nhầm kênh rồi

[Cận] Thần Hào: Ta cũng có tiền, mua mấy đời ngươi cũng đủ

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Hào ca, cứ coi như huynh có tiền thì chúng ta cũng không hẹn hò, ta là người có nguyên tắc!

[Cận] Thần Hào: Vậy sao?

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: Ta đã nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Phiêu Tuyết ngày mai, đúng là…

Thời Sênh rất muốn che đi mấy tên khốn cướp sân khấu này.

Mẹ nó chứ, cô mới là nhân vật chính được không?

Các ngươi ở đây ăn nói lung tung cái quỷ gì?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Không bán cho kỹ nữ và chó.

Nam chính lấy bộ thời trang này để cầu hôn nữ chính, là người chấp hành phá CP, sao cô có thể tặng đạo cụ cho nam chính được?

Kiên quyết không!

[Cận] Ly Tác: 3 vạn

Mẹ kiếp, nam chính quả nhiên có tiền!

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: 100 vạn, không có giá thứ hai, có lấy hay không?

Có tiền phải không?

Đến đây, mua đi!

[Cận] Thần Hào: …

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: …

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: …

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: …

[Cận] Nguyệt Hạ Hải Đường: Còn 15 phút nữa bảo trì server

[Cận] Tang Du Vị Vãn: 100 vạn, sao cô không đi cướp đi?

Phục trang phiên bản duy nhất cao lắm cũng chỉ có 3 vạn, cô lại đòi đến 100 vạn?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Đang cướp

Phụt.

Một đám người phía sau bao gồm cả người của Nổi Danh Thiên Hạ đều cười phun ra rồi.

Muội tử này… sao trước đây họ lại không phát hiện ra là người thú vị như vậy chứ?

[Cận] Ly Tác: Cô muốn thế nào mới chịu bán?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: 100 vạn đấy, ta không phải nói rồi sao? Đại thần mắt mù à? Mắt mù phải mau mau chữa, còn có thể cứu vãn được một chút, tuyệt đối đừng vứt bỏ trị liệu.

Từ góc nhìn trên, cốt truyện mà Hệ thống cho cô càng ngày càng lạ lùng, loại văn chương này tác giả chỉ viết mở đầu, phía sau thái giám rồi ư?

Làm cho thay đổi hoàn toàn rồi sao?

[Cận] Phong Hành Thiên Hạ: Lão đại, cô ta căn bản không muốn bán.

Ly Tác đương nhiên biết ý của Thời Sênh, chỉ là bộ thời trang đó…

[Cận] Ly Sách: Cô thật sự không bán?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Bán mà, sao không bán, là chính ngươi không mua, trách ta sao?

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đại thần Ly Tác, không phải chỉ là một bộ thời trang sao? Có đến nỗi thế không? Cũng không thể làm cơm ăn. Tiểu Sênh Ca, đem Lung Nguyệt tặng cho người ta được không, người ta thích lắm, ta có thể dùng Hào ca để đổi với muội.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: …

Nói nữa là không có ăn cơm đâu đấy.

Tên bỉ ổi này…

Chẳng biết dè dặt gì cả.

Một thằng con trai mà lại nhiệt tình với một bộ đồ nữ như vậy, cô không dám nhìn thẳng nữa.

Thời Sênh giao dịch Lung Nguyệt cho Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết liền mặc nó lên người mình.

Áo trắng bay bay, nhẹ nhàng thướt tha, giống như Cửu Thiên Tiên Tử.

Thời trang thường không có thuộc tính, nhưng thời trang bản duy nhất lại có.

Phiên bản duy nhất là gì? Phiên bản duy nhất đó là trong tất cả server, đều chỉ có duy nhất một chiếc như thế.

Không phải mỗi server, là toàn bộ server, chỉ có một chiếc như thế.

Nghe nói Thần Ma Đại Lục đã hao phí không ít tâm tư về vụ thời trang phiên bản duy nhất này.

Tháp Linh Lung là nơi đầu tiên rơi ra thời trang phiên bản duy nhất của Thần Ma Đại Lục.

Sau khi Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết mặc lên, cố ý tới trước mặt Ly Tác quay một vòng.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Có đẹp không? Ngươi xem là được rồi, bộ thời trang bản duy nhất này khóa vĩnh viễn, Đại Thần cứ coi như giết người ta cũng không cướp được đâu, đúng là đáng tiếc! Ai yoo, sao ta càng nhìn càng thấy đẹp vậy? Đại thần nhìn thêm vài cái, sau này ngươi muốn nhìn thì chỉ có thể chạy đuổi theo người ta thôi.

Phong Hành Thiên Hạ tức giận chửi mắng, Ly Tác không có phản ứng gì, cuối cùng đành dẫn người đi.

Khi Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đang đắc ý, Thần Hào không hề hàm hồ đưa cho Thời Sênh 3 vạn vàng.

Thời Sênh nghĩ đi nghĩ lại, giao dịch Thần Khí cho Thần Hào.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: 3 vạn, không trả giá.

Thần Hào còn cho rằng cô ấy tặng cho mình, kết quả người ta mở miệng liền đòi 3 vạn.

Nói thật, Thần Khí bán 3 vạn là giá rất thấp rồi.

Nếu đặt trên thế giới bán, với giá 15 vạn tới 20 vạn đều có thể bán được.

Đừng nghi ngờ, đại gia tiêu tiền vì game nhiều vô số kể.

[Mật] Thần Hào: Được

Giao dịch xong, còn 7 phút tới dừng bảo trì, Thời Sênh đang chuẩn bị offline thì Tứ Hải Bát Hoang luôn đứng xem kịch đột nhiên nói ra một câu.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Cập nhật lần này, mọi người có cách nhìn gì không?

Nguyệt Hạ Độc Chước vừa vây xem đàn bà cãi nhau, vừa xem diễn đàn lập tức phát biểu kiến giải của mình.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Chỗ chúng ta vừa vượt ải, bên server Phù Sinh Mộng cũng đưa ra thông báo cập nhật. Hai bộ duy nhất của Tháp Linh Lung cũng là tương ứng, Thần Khí là gì tạm thời không rõ, như vậy xem ra, theo tuyên truyền của Thần Ma Đại Lục trước đó, ta nghi ngờ sẽ có gộp server.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Thời gian cập nhật phải tới 3 giờ chiều ngày mai, nhìn thời gian, khả năng gộp server rất lớn.

[Đội] Tứ Hải Bát Hoang: Website chính thức ra thông tin về trận doanh đang hăng say tuyên truyền, thật ra thông tin có thể dùng không nhiều, làm cho thần thần bí bí, cũng không biết luẩn quẩn cái gì? Nếu thật sự là gộp server, có lẽ không thể không có một chút tin tức gì, đúng không?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Nhiễm chỉ Phù Sinh Mộng, nhất tiếu Phó Đông Lưu.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mẹ kiếp, trước đây chưa phát hiện ra cái này.

Phó Đông Lưu là tên server này của họ.

Nhìn kĩ các server khác, đều có thể thấy từng cặp từng cặp một có thể kết nối thành 2 câu thơ.

Cho nên từ khi vừa bắt đầu đã có kế hoạch gộp server.

Chương 162: Chiến khắp sever không đối thủ (10)

Trong thời gian bảo trì server, trên diễn đàn luôn suy đoán nội dung cập nhật lần này.

Đợi khi thời gian vừa tới, người chơi đua nhau đăng nhập, khi Thời Sênh lên mạng bị văng tới mấy lần.

Đợi lên rồi, nhìn thấy đã có thêm rất nhiều bang phái xa lạ.

Thời Sênh mở bản đồ xem, phát hiện bản đồ thế giới lớn hơn rồi, hơn nữa chia thành hai phe rõ rệt.

Thần, Ma.

Chủng tộc cũng phân chia phe rõ ràng, Nhân Thần Phật là phe Thần Tộc.

Yêu Ma Quỷ là phe Ma Tộc.

Hai phe lớn đối địch nhau.

Lần này không chỉ cập nhật bản đồ, còn cập nhật cấp và nhiệm vụ chủ tuyến.

Cấp cao nhất đã đạt tới cấp 120.

Thời Sênh chưa từng tới server Phù Sinh Mộng, nhưng có người từng qua, trên diễn đàn đã có bài viết phân tích chi tiết.

Bản đồ của hai server gộp lại mới là một bản đồ hoàn chỉnh, không thể không cảm thán tổ chế tác biết thiết kế.

Hai server cùng vượt ải Tháp Linh Lung mới có thể kích hoạt điều kiện mở trận doanh.

Ở đây giải thích vì sao bộ trang phục tình nhân duy nhất sẽ tách ra ở hai server, nếu gộp server rồi thì sao?

Phiên bản mới vừa ra, người của server khác lập tức tổ chức nhân thủ đi quét Linh Lung Tháp.

Thời Sênh lật lật trang, phát hiện có thêm một icon phe.

Cô là Thần Tộc, đương nhiên là phe Thần Tộc.

Còn lúc này, trang phe phái vẫn trắng tinh.

Mọi người cũng bày tỏ nghi hoặc với việc này trên kênh Thế giới, hỏi GM, GM chỉ trả lời do người chơi tự mò mẫm.

Trang này sau này là dùng để hiển thị liên minh phe, chỉ cần nhấp Trận Doanh Lệnh là sẽ thành lập được liên minh.

Hôm qua cô đã vượt ải Tháp Linh Lung, điểm kinh nghiệm thưởng cho cô đủ để nâng lên 6 cấp.

Cô nhấp mấy lần sau đó xem bảng xếp hạng.

Phát hiện bên trên quá nửa đều là tên lạ.

Người đầu tiên cũng không phải Ly Tác, mà là Tầm Mặc, Ma Tộc,

cấp 80.

Người thứ 2 là Tứ Hải Bát Hoang, cấp 78.

Người thứ 3 là cô, cấp 76.

Người thứ 4 tới thứ 7 đều là ID lạ.

Người thứ 8 là Ly Tác.

Người thứ 9 là Thần Hào.

Người thứ 10 là Công Tử Ngọc.

Bốn tên Nguyệt Hạ đều không nhìn thấy nữa, bị đẩy ra khỏi bảng xếp hạng.

Cập nhật cấp, giờ đa số mọi người đều đang vượt cấp, xếp hạng này có lẽ tối hôm nay sẽ xảy ra thay đổi.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, đến tăng cấp, người ta đã không ở trên bảng xếp hạng nữa rồi, không thể được gọi là Đại thần nữa, đau lòng quá đi. Tiểu Sênh Cam mau tới đây, người ta muốn leo lên trên ngồi.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Tọa độ

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Núi Nhạn Quy.

Núi Nhạn Quy là bản đồ mới cập nhật, bản đồ dã ngoại cấp 70－90, họ mới cấp 70 thì phải?

Bản đồ dã ngoại của Thần Ma Đại Lục có chút kì lạ, nếu không giết

được BOSS thì không thể dịch chuyển, chỉ có thể tự bỏ chạy.

Giờ bản đồ vừa cập nhật, khẳng định không có ai giành được giết đầu BOSS dã ngoại cấp 90, Thời Sênh chỉ có thể chạy qua đó bằng 2 chân.

Ngay khi Thời Sênh tới Nhạn Quy Sơn, một bóng đen đột nhiên lướt qua người, cô vẫn chưa nhìn rõ, bóng đen liền biến mất rồi.

Tiếp theo một nhóm người từ phía xa chạy tới, đỉnh đầu không ngừng đội bong bóng, bên trong toàn là tiếng chửi mắng.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Hỉ kết lương duyên]

Mẹ nó.

Nhiệm vụ ẩn giấu tới rồi.

[Mục tiêu nhiệm vụ: Tầm Mặc. Trở thành tình duyên của Tầm Mặc]

Tầm Mặc?

Đây không phải là người giành được vượt đầu Linh Lung Tháp của Phù Sinh Mộng, top 1 bảng xếp hạng sao?

Không đúng…

ID này sao quen mắt như thế chứ?

Thời Sênh trực tiếp tìm đọc thông tin về BOSS phản diện này trong cốt truyện.

Tầm Mặc, tên thật là Quý Yến.

BOSS to nhất trong áng văn này, sau khi gộp server luôn tranh đoạt vị trí hạng 1 với Ly Tác.

Dù sao vẫn là các loại tự tìm cái chết, cuối cùng cũng trở thành bia đỡ đạn.

[Thế giới] Thiên Sơn Vạn Thủy: Báo tọa độ Tầm Mặc, 100 vàng.

[Thế giới] Thiên Hồi Bách Chuyển: Báo tọa độ Tầm Mặc, 100 vàng.

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Đại thần Tầm Mặc lại lên truyền hình rồi, lần này lại làm gì?

Phiên Phiên Khởi Vũ liên tục dùng 2 chữ lại.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Dùng mắt kiểm tra là cướp giết đầu BOSS dã ngoại của Thiên Thu Vạn Đại.

Thiên Thu Vạn Đại là đệ nhất đại bang của server Phù Sinh Mộng.

[Thế giới] Vĩnh Ngộ Trường An: Đại thần Tầm Mặc và Thiên Thu Vạn Đại bát tự không hợp! Mỗi lần đều bị Tầm Mặc Đại Thần cướp BOSS, ha ha ha ha.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Nhìn thấy ID của server bên cạnh ta không dám nói chuyện nữa rồi. P/S: Tầm Mặc là ai?

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Từ lúc online tới giờ ta đều không dám nói chuyện, phong cách của server bên cạnh quả thực là... PS: Tầm Mặc, Đại thần top 1 bảng xếp hạng hiện tại, kẻ địch chung của server bên cạnh.

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Mua Thiên Huyền Tinh, ai bán pm.

Thời Sênh vừa xem kênh thế giới vừa đi tới chỗ Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết.

Cô cho rằng đám người này đang đánh quái, nhưng khi cô tới, nhìn thấy mấy người đang đứng ở chỗ quái không đánh tới, làm dáng POSE hình tự sướng.

Cô tới rồi, họ mới bắt đầu tổ đội đánh quái.

Đánh quái còn phải đợi cô…

Mới gộp server, mọi người đều bận bịu tăng cấp, người của 2 server còn phải dần thích nghi, trong thời gian ngắn không hề có mâu thuẫn lớn gì.

Ngay đến cả Ly Tác và Tang Du Vị Vãn dường như cũng mất tăm mất tích.

Nhưng mỗi ngày nhất định phải có một con hàng này lên sóng.

Đại thần Tầm Mặc.

Nghe nói tên này khi ở Phù Sinh Mộng gây thù chuốc oán vô số, trong mười người có đến bảy người là kẻ địch của hắn.

Ba người còn lại, một người không online, hai người khác đến xem kịch để phóng đại mọi chuyện.

Nhưng tên này thao tác tốt, chỉ giết không nói chuyện, bất luận ngươi khiêu khích thế nào, người ta đều không phản ứng lại.

Ngày nào hắn cũng lên kênh thế giới, kênh thế giới cũng sẽ không vì hắn mà chửi rủa, gần như hài hòa ngọt ngào.

Nhiều nhất vẫn chỉ là xin tọa độ của hắn.

Cô lại phải đi làm vợ một tên như vậy…

Nghĩ tới vẫn rất hưng phấn.

Kẻ địch chung của toàn server!

[Thế giới] Thiên Sơn Vạn Thủy: Tầm Mặc, ngươi có phản đàn ông không, ******

Lời lẽ tục tĩu phía sau bị hệ thống che rồi.

Thời Sênh đóng kênh thế giới lại, đột nhiên cảm thấy rất yên tĩnh, nhiệm vụ hiện giờ của cô ấy là tăng cấp, không phải tán trai.

Việc dụ dỗ Đại thần vẫn là để sau khi max cấp rồi nói.

Suy cho cùng, không max cấp không dễ giả bộ!

Treo tài khoản ở dã ngoại, offline đi ngủ.

Họ giờ đều bận tăng cấp, Thần Hào ca còn thuê người luyện thay cho mấy người kia.

Thời Sênh thì không cần, tự cô tự biên tập plug-in, còn hữu dụng hơn luyện thay nhiều, khi offline trực tiếp treo tài khoản lên là được rồi.

…

Ngày thứ hai, khi Thời Sênh online, phát hiện acc của mình bị người ta giết rồi.

Không phải chứ, cô đã cài tự động hồi sinh rồi mà…

Mẹ nó chứ!

Đan Hồi Sinh trong túi cô sao đã không còn nữa rồi?

Hôm qua cô mới mua 100 viên đó!

Trước đây mới dùng hai viên, mới hai viên! Còn lại 98 viên, một buổi tối chết 99 lần, mẹ kiếp, trêu bà đây sao?

Thời Sênh nhấp về thành hồi sinh, vừa nhấp xuống liền xuất hiện một khung thoại.

Chúc mừng nhân vật của bạn tử vong liên tục 99 lần, kích hoạt nhiệm vụ ẩn giấu “Ngàn năm mộng hồi”.

Thời Sênh: “…”

Tiểu thuyết này có chút không đúng.

Chết 99 lần còn có thể kích hoạt nhiệm vụ ẩn giấu?

Trêu bà sao?

Không đúng! Trọng điểm là, sao bà đây lại chết 99 lần?

Chương 163: Chiến khắp sever không đối thủ (11)

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Sáng sớm hôm nay, ta nhìn thấy Đại thần Tầm Mặc ở núi Nhạn Quy giết một tài khoản.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Sau đó thì sao?

Giờ đảng buôn chuyện thường xuyên lăn lộn trên kênh thế giới đều đã quen mặt rồi, hai server đều có thể vui vẻ nói chuyện với nhau.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Sau đó…

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Sau đó tài khoản đó liên tục hồi sinh, ha ha ha, chưa từng thấy kẻ nào ngu như thế.

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Sao ngươi xác định không phải Đại thần Tầm Mặc cưỡng chế hồi sinh hắn?

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Trên người Đại thần Tầm Mặc không có nhiều Đan Hồi Sinh như thế, anh ta nghèo ha ha ha ha.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Trò cười này là sao?

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Vì khi Đại Thần tầm Mặc treo chưa từng hồi sinh tại chỗ, đều là tự chạy về điểm hồi sinh, cho nên anh ta nghèo.

[Thế giới] …

Thời Sênh vừa nhìn thông tin trên kênh thế giới vừa mở xem bảng kẻ thù của mình, lập tức trở nên tức giận.

Tên ngu trong miệng Ỷ Lan Thính Phong kia chính là cô.

Thời Sênh cắn răng cắn lợi thêm Tầm Mặc làm hảo hữu, kết quả tên đó lại cài từ chối thêm.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Báo tọa độ của Tầm Mặc, 222 vàng.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Ấy, ngươi không phải chính là muội tử tối qua bị Đại thần Tầm Mặc giết đó sao? Ha ha ha muội tử ngươi đã làm gì khiến Đại thần Tầm Mặc giết muội liên tục thế?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, muội bị người ta giết à?

[Thế giới] Thần Hào: Tiểu Sênh Ca rớt bảng xếp hạng rồi.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mẹ kiếp.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Sau khi gộp, đại chiến thế giới lần đầu tiên sắp bắt đầu rồi, các vị anh hùng đã chuẩn bị xong rồi chứ? Hạt dưa băng ghế nào, bắt đầu vây xem thôi.

Trên kênh thế giới lại là một trận nói leo chọc cười.

Thời Sênh còn thật sự nhận được chat riêng của một người.

Tọa độ ở ngay núi Nhạn Quy.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết mời bạn gia nhập đội Cán Chết Đám Khốn Đó, có đồng ý không?

Thời Sênh: “…”

Vì sao tên đội của Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đều kì cục như vậy?

Đội chỉ có hai người, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết và Thần Hào.

Có lẽ lại đang làm việc gì đó đáng hổ thẹn.

Nghe được cô bị người ta giết nên mới vội tới.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca rớt bao nhiêu cấp? Top 50 cũng không nhìn thấy muội nữa, tên khốn Tầm Mặc đó dám giết muội, đi, đi, để Hào ca lấy tiền đập chết hắn.

Giờ Thời Sênh mới nghĩ ra việc cấp độ, vội lật lật.

Mẹ nó…

Rớt gần 45 cấp.

Trước đây cô ấy sắp tới cấp 100 rồi, giờ…

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: 55

Đội tĩnh lặng một trận, lát lâu sau, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết mới nhấp vài cái.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, muội bị giết bao nhiêu lần?

[Đội] Thần Hào: 90 lần

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: 99

Thời Sênh nói xong câu này liền đóng đội lại, bay thẳng tới tọa độ của Tầm Mặc.

Cô muốn chém chết hắn!

Khi tìm được Tầm Mặc, hắn đang đánh nhau với một nhóm người.

Phục trang của Ma Tộc phần lớn là màu đen, thứ hắn mặc chính là bộ đồ lục mà phó bản thường rơi, vũ khí sử dụng cũng là đồ rơi trong phó bản.

Nếu không phải nhìn thấy cái ID Tầm Mặc đỏ sậm kia, Thời Sênh tuyệt đối sẽ không tin tên này có thể là Đại thần.

Đại thần mà lại ăn mặc nghèo nàn như vậy?

Đùa bà đây à?

Thời Sênh liền ngẩn ngơ một lúc, Tầm Mặc đã tiêu diệt xong nhóm người, chuẩn bị lên đường.

Thời Sênh lập tức vứt cho hắn chú định thân, đại khái là không ngờ bên ngoài vẫn có người, Tầm Mặc lập tức đứng yên.

Trên kênh xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết dẫn Thần Hào hỏa tốc tới, dường như không cần Thời Sênh mở miệng, Thần Hào liền thêm cho Tầm Mặc mấy cái bùa định thân.

Chú định thân và bùa định thân khác nhau.

Chú định thân là kỹ năng tự mang của Thần Tộc, bùa định thân lại là ĐẠO CỤ RMB của shop.

Chú định thân không thể cộng dồn, bùa định thân lại có thể.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Hào ca cho tên này thêm mấy cái bùa định thân để Tiểu Sênh Ca báo thù bị hắn giết liên tục.

[Cận] Thần Hào: Bồi thường bằng xác thịt?

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: …

Thời Sênh cũng tự mua bùa định thân, bất chấp tất cả ném lên người Tầm Mặc.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Tầm Mặc, tối qua ngươi liên tục giết bà đây mấy lần là có ý gì?

Mẹ nó, nửa đêm không ngủ, chạy tới trong đống quái vật liên tục giết cô giống như là có bệnh vậy.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca phí lời với hắn ta làm gì, trực tiếp lên, đè chết hắn.

Tầm Mặc mãi không có phản ứng, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết luôn ở bên cạnh kích động Thời Sênh giết Tầm Mặc.

Thần Hào thì sau khi thông đồng với Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết xong lại điềm tĩnh vứt cho Tầm Mặc bùa định thân.

[Cận] Tầm Mặc: Ta muốn xem xem trên người ngươi có bao nhiêu đan hồi sinh.

Trò gì vậy?

Trên người cô có bao nhiêu đan hồi sinh thì liên quan quái gì tới hắn chứ?

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, tối qua muội treo máy đã cài đặt tự động hồi sinh à?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Không thì ngươi cho rằng làm sao ta lại bị giết nhiều lần như thế?

Nếu cô online thì sẽ bị tên này giết nhiều lần như thế sao?

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Muội không có việc gì thì cõng theo nhiều đan hồi sinh trên người như thế làm gì?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Chuẩn bị cho người khác.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đột nhiên im lặng, Tiểu Sênh Ca quả thật chẳng kém Thần Hào ca chút nào, nếu là ai chọc vào cô, cô thật sự có thể cưỡng ép hồi sinh kẻ đó, liên tục tiêu diệt mấy lần để xả giận.

Sau đó…

Đúng thế, còn có sau đó.

Sau đó cô sẽ phát lệnh truy nã.

Phát huy tới cùng cực bốn chữ “có tiền nên thích”.

Thời Sênh khống chế nhân vật chém trực tiếp lên người Tầm Mặc. Cấp hiện giờ của Tầm Mặc so với cô gần như chênh gấp đôi, chút

điểm sát thương của cô dường như…

Được thôi, đã không thể một đao giết, vậy thì…

Từng đao từng đao đâm chết?

Đừng đùa nữa, cô không phải nữ chính, không cần phải chơi trò vô vị như thế.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Người có thù với Tầm Mặc mau tới núi Nhạn Quy.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Đại thần Tầm Mặc sao lại đối đầu với Thập Lý Sênh Ca rồi?

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Tin nóng, tin nóng, Đại thần Tầm Mặc bị Thập Lý Sênh Ca định thân ở núi Nhạn Quy, cấp của Thập Lý Sênh Ca rớt quá nhiều, chém Tầm Mặc Đại Thần không hiệu quả gì, có lẽ là muốn để mọi người liên tục giết Đại thần Tầm Mặc.

[Thế giới] Thiên Sơn Vạn Thủy: Tầm Mặc cũng có hôm nay, người của Thiên Thu Vạn Đại ai đang online đều tới núi Nhạn Quy.

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Đại thần Tầm Mặc lại sắp bị đẩy ngã rồi, mau mau tới xem đi.

[Thế giới] Làm To Chuyện: Đại thần Tầm Mặc và Thập Lý Sênh Ca? Gần đây người bị Thập Lý Sênh Ca muội tử truy nã đã có thể vòng quanh trái đất một vòng rồi thì phải? Người muốn giết Đại thần Tầm Mặc cũng có thể vòng quay quanh trái đất một vòng, cái này gọi là đôi lứa xứng đôi sao?

[Thế giới] Tứ Hải Bát Hoang: Muội tử đừng vội, ca ca đưa người tới

giúp muội.

[Thế giới] Tứ Hải Bát Hoang: Người của Nổi Danh Thiên Hạ ai đang online, tới núi Nhạn Quy tập hợp.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Độc Chước: Vừa online liền nhìn thấy tập hợp, tình hình gì vậy, Phiêu Tuyết, ngươi ở đâu?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Người ta ở núi Nhạn Quy vây xem Đại thần Tầm Mặc bị đẩy ngã, ôi ngượng quá.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Hôm nay Phiêu Tuyết chưa uống thuốc à? Lão đại, sao ngươi thả hắn ta ra vậy?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Hải Đường: Thần Hào nộp tiền phạt rồi.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Phiêu Tuyết, tổ đội, ngươi từ chối cái mẹ gì?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đừng, ngươi muốn dùng đội dịch chuyển tới ư, có bản lĩnh thì tự mình chạy.

Trong Thần Ma Đại Lục, khi tổ đội, đồng đội có thể dùng bùa dịch chuyển trực tiếp dịch chuyển tới chỗ đội trưởng đang đứng.

Chương 164: Chiến khắp sever không đối thủ (12)

[Thế giới] Nguyệt Hạ Độc Chước: … Phiêu Tuyết, tắm rửa sạch sẽ rồi chờ đi.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Vào đội Tứ Hải Bát Hoang, hắn tới rồi.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Hải Đường: Ta tới rồi

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Lão đại, ngươi đi kiểu gì? Sao không mang theo chúng ta?

[Thế giới] Tứ Hải Bát Hoang: Mấy người các ngươi sao chưa lười chết đi hả?

Chạy mỗi cái bản đồ thôi mà có thể ở trên thế giới lôi thôi chuyện phiếm nửa ngày.

Tứ Hải Bát Hoang chủ động đem hai tên Nguyệt Hạ còn lại tổ vào đội, kênh thế giới mới yên tĩnh lại.

Lúc này ở núi Nhạn Quy đang sôi nổi náo nhiệt chưa từng có.

Tầm Mặc bị mọi người vây ở giữa, từng người từng người một lên chém hắn, Thời Sênh chỉ phụ trách hồi sinh hắn là đủ rồi.

Sau khi nhân vật tử vong, bùa định thân cũng sẽ không biến mất, cho nên Tầm Mặc bị hồi sinh vẫn cứ ở trạng thái đứng yên.

Ngoài câu nói ban nãy ra, sau đó hắn cũng không nói thêm một tiếng nào nữa.

Thù của bang chủ Thiên Thu Vạn Đại - Thiên Sơn Vạn Thủy và Tầm Mặc có lẽ là không đội trời chung, hắn chat riêng với Thời Sênh, lấy được quyền khống chế từ trong tay cô, Thời Sênh đến hồi sinh cũng không cần nữa, trực tiếp đứng ở bên cạnh xem kịch.

Tầm Mặc thỉnh cầu thêm bạn làm hảo hữu, có đồng ý không?

Thời Sênh cười lạnh nhấp từ chối.

Tầm Mặc thỉnh cầu thêm bạn làm hảo hữu, có đồng ý không?

Từ chối!

Tầm Mặc thỉnh cầu thêm bạn làm hảo hữu, có đồng ý không?

Đồng ý!

A, mẹ kiếp, trượt tay ấn nhầm rồi…

Thời Sênh lập tức mở giao diện hảo hữu rồi xóa đi.

Tầm Mặc vừa nhập xong chat, kết quả phát hiện không gửi đi được, làm mới, danh sách đã không còn ai nữa rồi.

Quý Yến ngồi trước máy tính vò vò mái tóc hơi xoăn, như có tâm tư nhìn chằm chằm vào nhân vật trên màn hình máy tính.

Hắn kéo máy tính bên cạnh, ngón tay nhanh chóng gõ lên bàn phím.

…

[Mật] Tầm Mặc: Chơi vui không?

Thời Sênh bị chat riêng nhảy ra dọa cho một cái, cô rất xác định mình không nhấp vào cái gì, là nó tự nhảy ra.

Haizz mẹ kiếp!

BOSS phản diện đại nhân còn có kỹ năng hack sao?

Thời Sênh thử xóa đi, nhưng bất luận cô nhấp thế nào đều không xóa được, chỉ mỗi chỗ khung chat là có thể dùng.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi tự tiện xâm nhập hệ thống trò chơi như vậy sẽ bị mời tới phòng tối uống trà đó.

[Mật] Tầm Mặc: Hôm qua cô cũng cắm plug-in.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Chó chê mèo lắm lông, đều giống nhau thôi.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta rớt 45 cấp, ta cũng không đòi ngươi đền tiền, ngươi đền ta rớt trở lại cùng cấp của ta là được rồi.

Có khổ cùng chịu, đó mới là tình yêu thật sự.

[Mật] Tầm Mặc: Ai bảo cô không có việc gì, mang nhiều đan hồi sinh trên người thế làm gì?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta đặt bao nhiêu đan hồi sinh trên người thì liên quan quái gì tới ngươi chứ?

Lật bàn, rốt cuộc vẫn là lỗi của cô sao?

[Mật] Tầm Mặc: Ghét bọn giàu có.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Lí do này, cô không có gì để phản bác cả.

Thời Sênh im lặng nhấp mở xem thông tin của Thiên Sơn Vạn Thủy.

Rất tốt, xem trang bị thì chính là người chơi RMB.

Chả trách tên này luôn đối đầu với Thiên Sơn Vạn Thủy.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta có thể bao nuôi ngươi.

Phụt——

Hắn không thể tưởng tượng được nhân vật Thập Lý Sênh Ca này tư duy thế nào nữa.

Giây trước còn vô cùng tức giận, giây sau lại chuyển hướng tinh thần rồi.

Quý Yến xem đi xem lại câu này mấy lần, đắn đo một lát mới gõ xuống một câu.

[Mật] Tầm Mặc: Kẻ thù của ta rất nhiều.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Không hề gì, chúng ta có thể phát triển kẻ thù tới toàn server.

[Mật] Tầm Mặc: …

[Mật] Tầm Mặc: Ta ghét bọn nhà giàu.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Có tiền không phải lỗi của ta, sống tốt cũng trách ta sao?

Boss phản diện đại nhân lại ghét nhà giàu!

Cái truyện này rốt cuộc do ai viết vậy?

Boss phản diện không phải là có gương mặt đẹp trai, sau lưng có quan hệ sao?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Cân nhắc một chút đi, ta bao nuôi ngươi, sau đó ngươi cùng theo ta đi giết khắp sever này.

[Mật] Tầm Mặc: Cô giết ta đi!

Câu này vừa phát tới, giao diện chat liền biến mất, Thời Sênh lật danh sách hảo hữu, không có Tầm Mặc.

Cô lại thử thêm Tầm Mặc.

Vẫn là từ chối thêm.

Thời Sênh nắm bàn tay vỗ vào mu bàn tay của mình, “Để Boss đại nhân anh phải hối hận vì đã từ chối tôi, được lắm, nhiều ngày rồi còn chưa hack cái gì đấy?”

Thời Sênh đi xem thông tin của Tầm Mặc, trong thời gian họ nói chuyện, tên này lại đã rớt mười mấy cấp.

Khi cô nhấp vào nhân vật Tầm Mặc, Tầm Mặc đột nhiên động đậy, vừa động một cái liền ra đại chiêu, kỹ năng ánh sáng lóa mắt hiện lên, lượng máu của người đứng một vòng phía trước liên tục giảm xuống.

Thời Sênh nhanh chóng trốn ra phía ngoài, nhưng bản đồ quá lag, chậm một bước, màn hình trong chớp mắt xám xịt.

Nhân vật của bạn đã tử vong.

Hắn đã bảo cô ấy giết hắn đi mà?

Đồ lừa đảo!

Đợi Thời Sênh hồi sinh, Tầm Mặc đã không thấy nữa, chỉ còn lại một nhóm người đang mắng chửi trên kênh xung quanh và kênh thế giới.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tên khốn Tầm Mặc này lại dám động tay giải bùa định thân, không phải hắn rất nghèo sao?

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Đúng là động tay.

Thời Sênh nhìn câu nói đó của Nguyệt Hạ Hải Đường, cảm thấy câu này của anh ta còn có ý khác.

Tầm Mặc khẳng định là đã hack hệ thống để giải trừ bùa định thân bằng tay, kỹ thuật đúng là rất nhanh.

Nhưng cô ấy càng hiếu kì bốn tên Nguyệt Hạ này là ai?

Họ gần như ngày ngày cũng online, hơn nữa sống cùng nhau, cả ngày ngoài chơi game ra hình như không có hoạt động khác, cũng rất hiểu biết về game…

Còn có thể nhìn ra Tầm Mặc giải trừ bùa định thân bằng tay.

Sao khả năng này giống với các nam chính đại nhân trong tiểu thuyết võng du thế?

Không phải Ly Tác mới là nam chính sao?

Bản cô nương hơi khó hiểu.

Đợi Thời Sênh hoàn hồn, xung quanh chỉ còn lại mấy tên Nguyệt Hạ và Tứ Hải Bát Hoang.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca, không sao, ca ca đưa muội đi luyện lại.

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Cấp của Tiểu Sênh Ca rớt quá nhiều rồi, chúng ta lần lượt đưa cô ấy đi luyện đi.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Không vấn đề gì, nhưng ta còn chưa hiểu, vì sao Tầm Mặc muốn giết Tiểu Sênh Ca?

Tầm Mặc nổi tiếng là kẻ lấy được danh hiệu người giết BOSS đầu tiên, người vượt phụ bản đầu tiên.

Còn phạm vi hoạt động của Thời Sênh không phải núi Nhạn Quy thì là Lang Nha Lĩnh, đến phụ bản cũng rất ít vào, hai người này nhìn thế nào cũng cảm thấy là không biết nhau mới đúng?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Có lẽ là nhìn ta đẹp nên hắn đố kị.

Thực tế là vì hắn đố kị nhà giàu, mẹ kiếp!

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: …

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca lại tự luyến rồi, lão đại, xin bảo vệ ta.

[Cận] Nguyệt Hạ Hải Đường: Ta đẹp trai là được rồi.

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: …

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: …

Không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ rồi.

Thời Sênh nhấp mở túi đồ, đem Trận Doanh Lệnh giao dịch cho Tứ Hải Bát Hoang.

Cô vốn còn định để lại thứ đồ chơi này bán lấy tiền, nhưng thấy Tứ Hải Bát Hoang trượng nghĩa như vậy, cô cũng không thể keo kiệt.

[Mật] Tứ Hải Bát Hoang: Đây là gì?

Tứ Hải Bát Hoang chưa từng nhìn thấy thứ này, vô cùng nghi vấn.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Trận Doanh Lệnh, theo ta biết, gần đây Ly Tác cũng đang tìm món đồ chơi này.

Ly Tác và Tang Du Vị Vãn gần đây đều không có động tĩnh, cô cảm thấy rất kì lạ, cố ý chạy tới xem.

Phát hiện họ đều đang hoạt động xung quanh Lang Nha Lĩnh, trong cố truyện, Lang Nha Lĩnh thật sự sẽ rơi ra một miếng Trận Doanh Lệnh, nhưng đó đều là sau này.

Ban đầu, là Ly Tác dẫn đội vượt qua Tháp Linh Lung, đương nhiên cũng có được Trận Doanh Lệnh này, cho nên sau khi gộp server, nam chính liền thành lập liên minh.

Trở thành liên minh đầu tiên được thành lập của 2 server, tạo cho họ không ít thời cơ.

Chương 165: Chiến khắp sever không đối thủ (13)

Nghe xong Thời Sênh giải thích, Tứ Hải Bát Hoang liền kích động.

Mấy ngày nay, không ít người đang nghiên cứu giao diện phe đó nhưng không ai nghiên cứu ra thứ gì.

Thì ra là cần Trận Doanh Lệnh.

[Mật] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca, muội đúng là phúc tinh của ca ca. Trận Doanh Lệnh này ta cũng không lấy không, muội ra giá, ta mua.

Nếu không có cô, hắn cũng sẽ không thể vượt đầu Linh Lung Tháp, hôm nay càng không thể nhận Trận Doanh Lệnh miễn phí thế này được.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: 1 vạn đi.

[Mật] Tứ Hải Bát Hoang: Cái này có phải hơi ít không? Tiểu Sênh Ca, thứ đồ này muội cầm ra ngoài bán khẳng định có thể được không ít tiền, ca ca không muốn chiếm lợi của muội.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: 1 vạn, có lấy hay không, không lấy thì trả cho ta.

Còn chưa từng thấy người nào vội vã tặng tiền cho người ta, tiền nhiều cũng không phải tiêu như thế.

[Mật] Tứ Hải Bát Hoang: Lấy, lấy, lấy.

Tứ Hải Bát Hoang tương đối quen với tính tình của Thời Sênh, cũng biết đôi điều về cô, nói 1 vạn là 1 vạn, sẽ không đổi nữa.

Sau này, dùng cái khác bù đắp cho cô em gái này được rồi.

[Mật] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca, server của chúng ta đã rơi ra một mảnh, server bên cạnh có phải cũng rơi ra rồi không?

Đồ của Linh Lung Tháp là tương ứng, không lẽ chỉ có chỗ họ rơi ra, Phù Sinh Mộng lại không có?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Có lẽ đang trên người Tầm Mặc.

Tên này sau này cũng sẽ thành lập liên minh, có lẽ là dùng Trận Doanh Lệnh đó.

Tứ Hải Bát Hoang và Thời Sênh tán gẫu một lúc, sau khi về tới bang phái mới dùng Trận Doanh Lệnh.

[Loa] Hệ thống thông báo: Chúc mừng Tứ Hải Bát Hoang thành lập Liên Minh Thiên Hạ, cung kích mời anh hùng hào kiệt các nơi gia nhập.

[Loa] Hệ thống thông báo: Chúc mừng Tứ Hải Bát Hoang thành lập Liên Minh Thiên Hạ, cung kích mời anh hùng hào kiệt các nơi gia nhập.

[Loa] Hệ thống thông báo: Chúc mừng Tứ Hải Bát Hoang thành lập Liên minh Thiên Hạ, cung kích mời anh hùng hào kiệt các nơi gia nhập.

Hệ thống liên tục phát loa ba lần, chạy trên đỉnh đầu các người chơi.

Thế giới lập tức bùng nổ rồi.

[Thế giới] Cưỡi Lợn Ngắm Sao: Liên minh là thứ gì?

[Thế giới] Nhà Có Tam Bao: Phát ba dòng thông báo thế giới th&igr

Chương 166: Chiến khắp sever không đối thủ (14)

Giải quyết xong trên kênh Thế giới, Thời Sênh lại nhìn về màn hình chính.

Người của Thiên Thu Vạn Đại đã tới, Tầm Mặc đang bị người ta vây đánh.

Trước đó Tầm Mặc bị thụt hơn mười cấp, mấy ngày nay còn bị Thời Sênh đuổi theo đánh nên giờ đang dừng ở cấp 78.

[Mật] Tầm Mặc: Cô muốn thế nào?

[Mật] Mười Dặm Sênh Ca: Anh đánh tôi tụt xuống tận cấp 55, thế nào thì anh cũng phải về lại mốc này bồi tôi mới đúng chứ.

Bản cô nương đây đang thù anh đấy.

Có thù không báo không phải tiểu nhân!

[Mật] Tầm Mặc: Cô có thời gian đuổi theo tôi thì không bằng đi luyện cấp đi.

Với thao tác của cô thì sẽ rất nhanh sẽ thăng lại cấp như cũ, nhưng cô lại không thèm làm, ngày nào cũng đuổi đánh hắn.

[Mật] Mười Dặm Sênh Ca: Thăng cấp không quan trọng bằng anh.

[Mật] Tầm Mặc: …

Quý Yến tắt khung trò chuyện riêng, một lần nữa động tay giải phù định thân, sau khi đạp tất cả những người kia ngã xuống liền nghênh ngang rời đi.

Sau đó, hai người càng nháo loạn kinh khủng hơn, cấp bậc của Tầm Mặc cũng bị hạ xuống, toàn thế giới biết hai người này yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Muốn tìm Tầm Mặc.

Hỏi Thập Lý Sênh Ca.

Muốn tìm Thập Lý Sênh Ca.

Tự lên kênh thế giới mà hỏi.

Nhưng về sau, cô em này lại còn đòi thêm tiền.

Hỏi một lần mất 20 vàng.

…

Hôm nay, Thời Sênh vừa online liền nhậ được một tin nhắn riêng của Chuông Gỗ.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ, gần đây em không vào game được, sao trò chơi này lại biết dạng đến mức này, em vẫn đang chơi Thần Ma Đại Lục đấy chứ?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Vẫn là nó thôi, vẫn hương vị cũ mà. Chuẩn rồi, muội đang chơi Thần Ma Đại Lục.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ, vừa rồi em đã lên diễn đàn đọc, cấp bậc của em kém nhiều quá, hu hu, giờ đã trở thành một acc nhỏ rồi.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Không sao, muội không thấy ta cũng là acc nhỏ rồi à?

Bên kia, mất một lúc lâu mà Chuông Gỗ vẫn chưa phản ứng, dường như là bị cấp bậc của Thời Sênh dọa cho sợ rồi.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ… Cấp bậc của tỷ…

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Mang muội đi thăng cấp, đi không?

Cũng phải cày lại cấp thôi, nếu không lũ khốn trên bảng xếp hạng cứ vênh váo mãi.

Đợi bà đây quay lại sẽ thu thập hết lũ các người.

[Mật] Chuông Gỗ: Vâng, vâng.

Thời Sênh xin gia nhập đội của Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, bên kia đồng ý rất nhanh, sau đó Thời Sênh lại kéo Chuông Gỗ vào.

Chuông Gỗ nhìn thấy tên một đám Đại thần thì lập tức lắp bắp.

[Đội] Chuông Gỗ: Thật… thật… nhiều… Đại thần…

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, muội tìm ở đâu ra em gái nhỏ này thế, sao trước kia ta chưa gặp bao giờ?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Người có gia đình không được hỏi.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Ha ha ha ha, Phiêu Tuyết bị ghét rồi,

Tiểu Sênh Ca, ca còn chưa có ai, có muốn suy xét ca một chút không?

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Mẹ kiếp, Phiêu Tuyết, mi muốn tìm đường chết phải không?

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Toàn quân bị diệt.

Trong lúc mải nói chuyện, bọn họ đã bị quái vật chết.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Tiểu Sênh Ca muốn đi thăng cấp à? Tới Lang Gia Lĩnh đi, bọn ta kéo muội.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Được, Chuông Nhỏ, mau truyền tống tới đây.

[Đội] Chuông Gỗ: Vâng, Thanh Tây tỷ.

Khi nói chuyện với đội ngũ này, Chuông Gỗ luôn lắp ba lắp bắp không nói thành lời, bọn họ còn nghĩ rằng em gái này đang ngượng.

Kết quả, em gái ấy lại tỏ ra sùng bái Thời Sênh vô cùng, làm cho cả bọn đều lâm vào xấu hổ.

Một đám đàn ông mà còn không được hoan nghênh bằng một muội tử.

Thời Sênh mua đan dược tăng kinh nghiệm sau đó lại lôi nhiệm vụ che giấu ra nghiên cứu.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Các người đã ai gặp qua một NPC tên là Hề Lễ chưa?

Lúc cô đuổi giết Tầm Mặc cũng đã thuận tiện tìm NPC này nhưng

ngay cả một cái lông cũng không nhìn thấy.

NPC này ở trên trời à?

[Đội] Chuông Gỗ: Chưa, Thanh Tây tỷ, tỷ có nhiệm vụ cần tìm NPC này à? Muội sẽ hỏi giúp tỷ xem.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Hề gì cơ?

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Li

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Thất học

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Người vừa rồi bị quái đánh chết không có tư cách nói tới hai chữ “thất học”.

[Đội] Chuông Gỗ: Các đại thần… em treo rồi.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Mẹ kiếp Phiêu Tuyết, không để ý máu của ông mày à?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ta thất học, đọc không hiểu.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Ha ha ha, báo ứng.

…

[Đội] Chuông Gỗ: Chị Thanh Tây, những người em quen cũng không biết NPC này là ai.

Thần Hào gia nhập đội ngũ.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca nhận được nhiệm vụ gì

à?

[Đội] Thần Hào:?

[Đội] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ, hình như em nhìn thấy Thần Hào ca.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ừ, muội không hoa mắt đâu.

[Đội] Chuông Gỗ: Trời ạ, em thấy Thần Hào ca bằng xương bằng thịt rồi, hưng phấn quá!

Thời Sênh vừa trấn an Chuông Gỗ vừa dánh nhiệm vụ kia lên kênh tổ đội.

[Đội] Thần Hào: Ai dụ dỗ em gái này?

Mấy người trong đội đột nhiên lại cảm giác được sát khí.

Nguyệt Hạ Độc Chước vội vàng giải thích.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Tiểu Sênh Ca dẫn tới.

[Đội] Thần Hào: …

Từ khi hắn biết cô, ngoại trừ mấy người bọn họ, hắn chưa từng thấy cô có thể bình tĩnh nói chuyện với ai cả.

Với người ngoài luôn dùng lời lẽ sắc bén để đâm chết người ta.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Nhiệm vụ che giấu? Vận may của Tiểu Sênh Ca không tồi nhỉ?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi bị giết 99 lần đi rồi cũng sẽ thấy vận

may không tồi.

[Đội] Chuông Gỗ: Vận may của Thanh Tây tỷ luôn tốt nhất.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: … đã ai gặp NPC này chưa?

Chết 99 lần mới được nhiệm vụ ẩn giấu này, có quỳ cũng phải làm cho xong.

Mọi người trong đội đều nói chưa gặp qua, nhưng Nguyệt Hạ Hải Đường n

Chương 167: Chiến khắp sever không đối thủ (15)

Thần Hào vừa nói câu kia, Vô Tâm lập tức câm miệng.

Hiện tại ai mà chẳng biết Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết và Thần Hào đang có gian tình.

Kênh thế giới bị Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết phá bĩnh, mất vài phút sau mới trở lại đề tài chính.

[Thế giới] Ly Tác: Rời khỏi kênh thế giới đi.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Ly ca ca, sao huynh lại không tin muội?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Cô phải có chứng cớ, em gái ạ!

Không có chứng cớ, hết thảy đều vô dụng.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Ai cần cô lo?

Mẹ kiếp, bà đây có lòng tốt nhắc nhở mà còn dám hung hăng à?

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca treo Huyền Thưởng Lệnh 1 vàng với Ly Tác, thời hạn 10 phút.

Nam chính cái nồi này…

[Thế giới] …

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Muội muội Thập Lý Sênh Ca lại chơi trò gì thế? Không cùng đại thần Tầm Mặc chơi trò yêu đương đuổi giết nhau nữa à?

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Thập Lý Sênh Ca, sao cô lại treo Huyền Thưởng Lệnh với Ly ca ca, cô bị bệnh à?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ta treo Huyền Thưởng Lệnh Ly ca ca vì ta thích hắn đấy, đang muốn dụ dỗ một tẹo, như thế may ra có thể làm cho Ly ca ca liếc mắt nhìn ta một chút.

Phì…

Dùng Huyền Thưởng Lệnh để thu hút sự chú ý của người ta, đúng là ý tưởng độc đáo!

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Thập Lý Sênh Ca thật sự muốn bỏ đại thần Tầm Mặc à? Đừng thế chứ, hai người rất xứng đôi, không có hai người làm cho thế giới gà bay chó sủa thì chẳng còn gì vui nữa cả.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Không biết xấu hổ.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ha ha, em gái, lời này em nói sai rồi, Ly ca ca cũng không phải của em, chẳng lẽ em theo đuổi được mà ta thì không à?

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Không được chính là không được.

Thời Sênh đỡ trán, Hoa Ngữ Cẩm Tú vừa xuống đài thì lại nhảy lên một cô công chúa khác.

[Thế giới] Hari-Zalo: Tiểu Sênh Ca sẽ phát Huyền Thưởng Lệnh.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca treo Huyền Thưởng Lệnh 2 vàng với Ly Tác, thời hạn 10 phút.

Thông báo của hệ thống và lời của Hari-Zalo gần như ra cùng một lúc.

[Thế giới] Hari-Zalo: Ha ha ha, ta biết ngay mà.

Hệ thống thông báo: Người chơi Ly Tác treo Huyền Thưởng Lệnh 1000 vàng với Thập Lý Sênh Ca, thời hạn 24 giờ.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Kịch bản cũ của kẻ có tiền, ta không hiểu.

[Thế giới] Thu Sương: Từ sau trận thành chiến kia đã thay đổi toàn bộ phong cách rồi.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Ta có một tin tức khẩn muốn thông báo, đại thần Tầm Mặc đang đi về phía Thập Lý Sênh Ca, địa điểm là núi Quy Nhạn, ai muốn xem diễn thì mau tới xếp hàng.

Acc của Thời Sênh đứng ở núi Quy Nhạn, lúc Tầm Mặc tới thì vừa hay Thời Sênh nhìn thấy cái tin do Tường Thuật Trực Tiếp phát lên, lập tức lâm vào trạng thái chiến đấu.

Thần Ma đối lập, kỹ năng của Thần Tộc và Ma Tộc cũng là tương sinh tương khắp, Thần Ma đánh nhau thì phải xem kỹ năng của ai tốt hơn.

Tầm Mặc vừa đến đã lập tức ra tay.

Kỹ năng của nhân vật bắn ra tóe loe, người tới xem không thể nhìn rõ bọn họ PK với nhau thế nào, xung quanh đều phủ vô số ánh sáng của kỹ năng.

[Cận] Tự Sát Không Đẹp: Mẹ ơi, thao tác của Thập Lý Sênh Ca này thật sự nghịch thiên, rõ ràng không phân cao thấp với đại thần Tầm Mặc.

[Cận] Loạn Một Tấc Vuông: Thập Lý Sênh Ca thao tác vẫn luôn tốt mà, ngoại trừ mấy người của Nổi Danh Thiên Hạ, còn lại nàng ấy đã giết vô số người khắp sever này rồi.

[Cận] Bánh Trung Thu Năm Vị: Đột nhiên có cảm giác thật vinh hạnh.

[Cận] Lão Quách: Đồng cảm.

Người của Nổi Danh Thiên Hạ mỗi người đều góp thêm một tiếng phụ họa.

Thời Sênh đúng là đã giết rất nhiều người, số người treo Huyền Thưởng Lệnh với cô cũng không ít hơn so với Tầm Mặc.

Có vài Huyền Thương Lệnh có giá trị thì Thời Sênh sẽ lén bảo Chuông Gỗ giết mình rồi đi lĩnh thưởng.

Mấy cái thưởng nhỏ nhỏ thì cô chẳng thèm bận tâm, lập tức tung ra vài giải thưởng khác áp xuống.

Hơn nữa, bình thường nếu không phải luyện cấp cùng đám Nguyệt Hạ thì cô cũng sẽ đi chung với bọn Tứ Hải Bát hoang, ai dám tìm cô tìm chết chứ?

Cho nên một vài người không biết cô thực ra là một trong những

người bị treo Huyền Thưởng Lệnh nhiều nhất sever.

Gây chuyện thị phi, gây loạn khắp chốn mới là phương thức hành động của Thời Sênh.

[Cận] Công Tử Ngọc: Tầm Mặc sẽ thua.

Công Tử Ngọc vừa nói xong, Tầm Mặc liền ngã vật xuống.

[Cận] Bánh Trung Thu Năm Vị: Mẹ kiếp, em gái Thập Lý Sênh Ca này thật dữ dội.

Ngay cả Tầm Mặc cũng có thể vật đổ được.

Quý Yến nhìn nhân vật của mình ngã xuống, đúng vào thời khắc cuối cùng, hắn mở ra một khung trò chuyện, đen mặt gõ mấy chữ.

[Mật] Tầm Mặc: Cô gian lận.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Binh bất yếm trá.

Quý Yến cạn lời.

Một cô gái có thể phân tài cao thấp với hắn về khả năng hack hệ thống thì có bao nhiêu đạo đức chứ?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta cho ngươi 2000, ngươi giết Ly Tác cho ta, ok?

[Mật] Tầm Mặc: Cô không thích hắn?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta thích nhìn hắn chết, nhìn hắn tụt cấp, nhìn hắn bị ăn hành.

[Mật] Tầm Mặc: …

[Mật] Tầm Mặc: Thao tác của cô hoàn toàn có thể giết Ly Tác.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà chắc, ta không thèm ra tay với hắn, ta chỉ muốn đi chinh phục hết mỹ nữ trong thiên hạ, sao có thể làm bẩn tay mình vì một thằng ngu được.

[Mật] Tầm Mặc: …

Em gái có bệnh này ở đâu chui ra thế?

[Mật] Tầm Mặc: Năm ngàn.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi nhân lúc cháy nhà đi hôi của đấy à?

[Mật] Tầm Mặc: Ghét bọn nhà giàu.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Thôi ta tự làm bẩn tay mình đi, tạm biệt Đại thần.

Nói xong, Thời Sênh liền đóng kênh trò chuyện, Quý Yến nhìn giao diện trò chơi, khóe miệng giật giật.

Hắn về thành hồi sinh, lập tức lại PM Thời Sênh.

[Mật] Tầm Mặc: Chúng ta nói chuyện.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Kẻ thù ngươi gọi không online, hãy dùng 100 vàng triệu hoán nàng.

[Mật] Tầm Mặc: Tới Lạc Hồi Cốc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Kẻ thù ngươi gọi không online, hãy dùng 500 vàng triệu hoán nàng.

[Mật] Tầm Mặc: …

Hắn tới Lạc Hồi Cốc đợi hồi lâu, sau đó “xa xỉ” dùng phù định vị tìm kiếm vị trí của Thời Sênh, phát hiện cô vẫn đang ở núi Quy Nhạn.

[Mật] Tầm Mặc: Ta có chuyện quan trọng.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Kẻ thù ngươi gọi không online, hãy dùng 1000 vàng triệu hoán nàng.

Quý Yến khẽ cắn môi, cô không tới chứ gì, vậy ta tới chỗ cô là được!

Hắn tìm thấy cô ở trên một vách núi, cô đứng cạnh một cô nàng Nhân tộc xinh xắn lanh lợi.

[Cận] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ, chúng ta đứng ở đây làm gì thế?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Chờ một tên ngốc.

[Mật] Chuông Gỗ: A?

Kết quả, tên ngốc kia vừa nhảy ra trước mặt Thời Sênh, Chuông Gỗ bị người đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình, trượt tay tung một chưởng, sau đó…

Tên ngốc liền ngã vật xuống.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Đại thần, cho dù huynh có bị vẻ đẹp của ta

chinh phục thì cũng không cần kích động thế đâu, ta cho phép huynh nhìn thoải mái, không thu tiền.

[Cận] Tầm Mặc: …

Tầm Mặc từ phía dưới nhảy lên, lập tức một chiêu giết chết Chuông Gỗ.

Chuông Gỗ nằm đó cảm thấy rất vô tội, thật sự là cô không muốn ra tay đánh Đại thần mà…

[Mật] Tầm Mặc: Tháng sau sẽ mở Trận Doanh chiến, chúng ta liên thủ được chứ?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Huynh đài hack công ty game đấy à?

Hiện tại phía công ty phát hành vẫn chưa chịu nhả ra bất kỳ tiếng gió nào về Trận Doanh chiến.

[Mật] Tầm Mặc: …

Đây có phải trọng điểm không?

Trọng điểm là câu sau cơ mà!

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta không thích chơi Trận Doanh Chiến, bị hạn chế giết người.

Trận Doanh Chiến chỉ có thể giết người ở trận doanh của địch, người bên mình không thể giết.

[Mật] Tầm Mặc: …

Chương 168: Chiến khắp sever không đối thủ (16)

Chương 168CHIẾN KHẮP SEVER KHÔNG ĐỐI THỦ (16)

[Mật] Tầm Mặc: Ta không nói Trận Doanh chiến mà là tháp Linh Lung.

Tháp Linh Lung?

Nói đến cái này, Thời Sênh cảm thấy hơi kỳ quái, lúc đổi mới trận doanh Thần Ma nhưng tháp Linh Lung vẫn không có thay đổi gì, vẫn chỉ có 70 tầng.

Trong cốt truyện, sau đó cũng không nhắc gì tới tháp Linh Lung này nữa, chết thảm luôn ở tầng 70.

Cho nên Thời Sênh cũng không biết khi nào thì tháp Linh Lung đổi mới, sau khi đổi mới thì có thứ gì?

[Mật] Tầm Mặc: Tháng sau sẽ làm mới tháp Linh Lung, mở tới tầng 120.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Sẽ rơi thứ gì? Đáng giá để ngươi tìm ta liên thủ vậy sao?

Thần Khí cũng rơi ra rồi, phía nhà phát hành còn có thể phát ra thứ gì nữa chứ?

[Mật] Tầm Mặc: Không biết.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Không biết thì đánh cái con khỉ khô gì?

Không đánh!

Thời Sênh từ chối không chút lưu tình.

Sau đó lập tức offline.

Để lại Tầm Mặc vẻ mặt mờ mịt.

Trong căn phòng tối, Quý Yến dựa người ra sau, nhìn chằm chằm vào màn hình suy tư trong chốc lát, sau đó cầm lấy một chiếc điện thoại gọi đi.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Quý Yến lại một lần nữa nhìn về phía màn hình, mở giao diện bạn tốt ra tìm Ta Là Gian Thương.

[Mật] Tầm Mặc: Trận Doanh Lệnh, 4w.

[Mật] Ta Là Gian Thương: Đại thần, 3w là giá mà ta quy định.

[Mật] Tầm Mặc: Bên phía Ma tộc còn chưa có Trận Doanh lệnh, ta bán ra ngoài ngươi cảm thấy có được 4w không?

[Mật] Ta Là Gian Thương: Nhưng mà Đại thần à, huynh muốn bán cũng không thể nhanh như thế, hơn nữa chưa chắc người ta đã tin huynh.

Đầu ngón tay Quý Yến rời khỏi bàn phím, nhẹ nhàng gõ bàn phím bên cạnh.

Một hồi lâu, hắn mới tiếp tục đánh chữ.

[Mật] Tầm Mặc: 3w5.

[Mật] Ta Là Gian Thương: … Coi như nể mặt Đại thần ngày ngày bị đuổi giết, ba vạn rưỡi thì ba vạn rưỡi đi, giao dịch ở đâu?

Cái gì mà gọi là nể mặt hắn bị đuổi giết chứ?

Có thể nói chuyện hay không đây?

Quý Yến đột nhiên nghĩ tới Thời Sênh, nếu cô mà gặp loại người này sẽ trực tiếp lật lọng không bán.

Quý Yến lắc lắc đầu, không có việc gì thì nghĩ tới cô nàng đó làm quái gì.

[Mật] Tầm Mặc: Núi Quy Nhạn.

[Mật] Ta Là Gian Thương: Đại thần chờ xíu.

Hai người giao dịch xong, Ta Là Gian Thương liền bán Trận Doanh lệnh cho Ma tộc.

Hiện tại Thần tộc đã có hai trận doanh nên khẳng định giá bán cho Ma tộc là cực kỳ cao.

Vì thế, đến khi Thời Sênh online liền thấy Ma tộc cũng đã có trận doanh.

Trận Doanh chiến rất nhanh sẽ bắt đầu.

Thời Sênh vừa đi phó bản xong thì phát hiện kênh Thế giới lại ồn ào, tức khắc bừng bừng hứng thú mở lên xem.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Tang Du Vị Vãn, cô là đồ đàn bà không biết xấu hổ, quyến rũ Ly ca ca, giờ còn có gian tình với cả Phong Hành Thiên Hạ.

[Thế giới] Ảo Mộng: Khuynh Tâm tỷ tỷ đừng nóng giận, Đại thần nhất định sẽ nhìn ra bộ mặt thật của ả ta.

[Thế giới] Hari-Zalo: Tiểu Sênh Ca không ở đây, cãi nhau cũng chả thấy vui gì.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Mộ Ly Khuynh Tâm, cô nghĩ kỹ rồi hãy mở miệng.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Tôi nói rất rõ ràng, anh và Tang Du Vị Vãn có quan hệ mờ ám với nhau. Anh dám nói đêm qua anh và cô ta không ở bên nhau không, tôi và Ảo Mộng đều nhìn thấy đấy.

[Thế giới] Ảo Mộng: Đúng, đúng, ở núi Mộng Hồi, tôi còn chụp hình, muốn xem thì lên diễn đàn đi.

Có câu đã chụp được hình, người trên kênh thế giới liền sôi nổi kéo nhau ra diễn đàn.

Thời Sênh cũng mở diễn đàn ra nhìn thoáng qua, Tang Du Vị Vãn và Phong Hành Thiên Hạ đứng cạnh nhau dưới gốc cây hoa đào rợp trời trên núi Mộng Hồi, cánh hoa bay khắp trời, hai người như đang nhìn nhau, quả thật có vài phần ý cảnh.

Thời gian là khoảng rạng sáng, lúc đó ngoại trừ mấy tên cuồng thăng cấp ra thì gần như chẳng có ai online cả.

Thời Sênh tiếp tục kéo xuống, bức ảnh thứ hai lại là cảnh Phong Hành Thiên Hạ ôm Tang Du Vị Vãn.

Đầu ngón tay Thời Sênh run run…

Nữ chính đang làm cái khỉ gì vậy?

Cô còn chưa làm gì nam chính, sao nữ chính đã nhào vào lòng người khác rồi?

Trên kênh thế giới liền xuất hiện vô số lời chửi bậy, Tang Du Vị Vãn bị đám fan não tàn của Đại thần mắng chửi không thương tiếc.

Tang Du Vị Vãn và Phong Hành Thiên Hạ không nói gì, mà Ly Tác cũng không online.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ, ngày mai muội phải khai giảng rồi, không thể online trò chơi, phải chờ tới cuối tuần được nghỉ muội mới online chơi cùng với Thanh Tây tỷ được.

Thời Sênh dời tầm mắt tới khung trò chuyện riêng.

Khai giảng?

Đúng rồi, thân thể này hình như cũng phải học đại học mà…

Hôm nay là ngày bao nhiêu ấy nhỉ?

Thời Sênh nhìn lịch ngày trên màn hình máy tính, ngày ba mươi tháng 8…

Mẹ nó, đã khai giảng rồi!

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ừ, ta cũng phải đi khai giảng.

[Mật] Chuông Gỗ: Thanh Tây tỷ khai giảng đại học phải không? Hu hu, chờ muội vào được đại học rồi thì Thanh Tây tỷ lại tốt nghiệp, không thể cùng học đại học với tỷ rồi.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Sau này còn nhiều thời gian, học tập cho tốt vào.

Nói chuyện phiếm với Chuông Gỗ một hồi, sau đó cô bé liền offline.

Thời Sênh thao tác để acc chạy lung tung, đột nhiên ở kênh phụ cận lại nhảy ra mấy chữ.

[Cận] Tang Du Vị Vãn: Huynh tin tưởng Mộ Ly Khuynh Tâm sao?

[Cận] Tang Du Vị Vãn: Muội biết huynh online, hãy nói chuyện đi! Có chuyện gì thì chúng ta nói cho rõ ràng.

[Cận] Tang Du Vị Vãn: Muội và Phong Hành Thiên Hạ thực sự không có gì.

[Cận] Tang Du Vị Vãn: Cũng đúng, huynh và Mộ Ly Khuynh Tâm là thanh mai trúc mã, đương nhiên huynh phải tin tưởng cô ta rồi.

Tang Du Vị Vãn nói xong mấy câu này liền im lặng, Thời Sênh nhìn bốn phía, vòng qua một tảng đá, quả nhiên nhìn thấy acc Ly Tác đang ở đó.

Rừng trúc lay động, gió nhẹ thướt tha, Tang Du Vị Vãn đứng ngay bên cạnh, khoảng cách của hai người rất gần, nếu nhìn ở một góc độ tốt thì còn cảm thấy như hai người này đang hôn môi vậy.

Thời Sênh giật giật ngón tay, đột nhiên phát động tấn công.

Ly Tác không đánh trả, trực tiếp ngã xuống, Tang Du Vị Vãn có phản kháng nhưng vì phản ứng chậm nên cũng nằm xuống luôn.

[Cận] Tang Du Vị Vãn: Thập Lý Sênh Ca, cô làm cái gì thế?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Giết các ngươi, bị ngẫn à?

Chuyện rõ ràng thế mà còn không nhìn ra sao?

Tang Du Vị Vãn hồi sinh tại chỗ, trực tiếp phát động tấn công.

Ngón tay của Thời Sênh còn chưa rời khỏi bàn phím, Tang Du Vị Vãn còn chưa hoàn thành một đòn cô đã phản kích rồi.

Thao tác của Tang Du Vị Vãn chẳng ra gì, trong hoàn cảnh này mà còn đối đầu với Thời Sênh thì chẳng khác nào tự tìm hành ăn.

Một lần nữa nằm xuống, Tang Du Vị Vãn cũng không đứng dậy nữa mà gọi người trong bang tới giúp.

Thời Sênh dường như biết Tang Du Vị Vãn muốn làm gì liền chạy luôn.

Hệ thống thông báo: Người chơi Tang Du Vị Vãn treo Huyền Thưởng Lệnh 100 Vàng đối với Thập Lý Sênh Ca, thời hạn 24 tiếng.

Hệ thống thông báo: Người chơi Tang Du Vị Vãn treo Huyền Thưởng Lệnh 100 Vàng đối với Thập Lý Sênh Ca, thời hạn 24 tiếng.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Thập Lý Sênh Ca sao lại chọc phải Tang Du Vị

Vãn rồi?

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Hai con đàn bà không biết xấu hổ.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Tin tức mới nhất mà bổn đài vừa nhận được, vừa rồi Thập Lý Sênh Ca đã giết chết đại thần Ly Tác và Tang Du Vị Vãn.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Với kỹ thuật PK của Thập Lý Sênh Ca thì giết đại thần Ly Tác là hoàn toàn có thể mà.

[Thế giới] Hari-Zalo: Hiện tại Tiểu Sênh Ca đang đứng thứ 5 trên bảng xếp hạng, tại sao các người không gọi nàng ấy là Đại thần? Các người có thành kiến gì à?

[Thế giới] Vĩnh Ngộ Trường An: Ta không dám tưởng tượng nếu gọi Thập Lý Sênh Ca là Đại thần thì sẽ ra bộ dáng gì nữa.

Đã có một đại thần Tầm Mặc bị cả thế giới đuổ giết, giờ lại có thêm một người nữa, hình ảnh đó quá đẹp, không thể tin được.

Đại thần sever nhà người ta đều để tôn thờ, sao đại thần nhà họ lại để đuổi giết vậy?

Chương 169: Chiến khắp sever không đối thủ (17)

Chương 169CHIẾN KHẮP SEVER KHÔNG ĐỐI THỦ (17)

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca phát Truy Sát Lệnh 100 vàng với Tang Du Vị Vãn, chư vị anh hùng hào kiệt hãy hăng hái nhận nhiệm vụ.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Tang Du Vị Vãn muốn bị luân bạch* à? Lệnh truy sát lần trước treo cho Hoa Ngữ Cẩm Tú hình như còn chưa rút lại.

**Luân bạch: tẩy trắng – một hình thức sát hại liên tục cho đến khi cấp của tài khoản về 0 hoặc về mức thấp nhất có thể.*

[Thế giới] Cô Lương: Đồ tiện nhân không biết xấu hổ Thập Lý Sênh Ca, cô tưởng mình là ai, người chơi ở Thần Ma Đại Lục này cũng không phải một mình cô mới có tiền.

Hệ thống thông báo: Người chơi Cô Lương phát Truy Sát Lệnh 250 vàng với Thập Lý Sênh Ca, chư vị anh hùng hào kiệt hãy hăng hái nhận nhiệm vụ.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Mẹ kiếp! Vòng tròn thật loạn.

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Mẹ kiếp! Vòng tròn thật loạn +1

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Mẹ kiếp! Vòng tròn thật loạn +2

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Mẹ kiếp! Vòng tròn thật loạn +10086

[Thế giới] …

Spam liên tiếp.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Khi nào ta nói ở Thần Ma Đại Lục này chỉ mình ta có tiền vậy, ngươi vứt Thần Hào ca với Ta Là Gian Thương đi đâu rồi? Đồ ngu ngốc!

Dù có hợp severt thì Ta Là Gian Thương vẫn đứng top 1 bảng tài phú.

Còn Thần Hào ca lại là một người tiêu tiền như nước, dù trên bảng tài phú không có tên của hắn nhưng tên hắn lại chễm chệ đứng hạng 1 trong bảng tiêu phí.

[Thế giới] Ta Là Gian Thương: Bị điểm danh, đăng cái để người ta biết mình vẫn sống, thu mua Thiên Huyền Tinh, ai bán PM.

Thần Hào hình như không online.

Thời Sênh mở danh sách bạn tốt, chẳng những Thần Hào không online mà ngay cả mấy tên Hạ Nguyệt cũng không thấy, toàn bộ danh sách đen sì sì.

Thời Sênh thở dài, là Vương giả thì phải một mình chiến đấu hăng hái thôi.

Tang Du Vị Vãn mang theo người của Túy Hoa Gian nhanh chóng giết tới, Thời Sênh đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng thì

chạy, thật sự là khiến cho thế giới một phen gà bay chó sủa.

[Thế giới] Cô Lương: Thập Lý Sênh Ca, cô là đồ rùa đen rút đầu, có bản lĩnh thì tới đỉnh Tử Cấm một mình quyết đấu với ta.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi muốn đấu 1vs1 với ta sao?

Hệ thống thông báo: Người chơi Cô Lương mời Thập Lý Sênh Ca quyết chiến tại đỉnh Tử Cấm. Người chơi có 5 phút đưa ra lựa chọn, sau 5 phút, cam chịu tiếp thu.

Đỉnh Tử Cấm là võ trường luận võ của trò chơi, tỷ thí ở chỗ này, nếu chết liền rớt ba cấp nên nếu không phải có thâm cừu đại hận gì thì người chơi vẫn thích lựa chọn giải quyết ân oán ở các bản đồ dã ngoại hơn.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca từ chối lời mời của Cô Lương.

[Thế giới] Vĩnh Ngộ Trường An: Vậy mà Thập Lý Sênh Ca lại từ chối rồi.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Trợn mắt há mồm.jpg

Trong trò chơi, loại lời mời chính thức này nếu bên được mời từ chối thì sẽ bị cho là sợ đối phương.

Cho nên người bình thường dù phần thắng không lớn cũng đều cắn răng mà tiếp nhận.

[Thế giới] Hari-Zalo: Ha ha ha, thế này mới đúng là Tiểu Sênh Ca nhà chúng ta.

[Thế giới] Cô Lương: Thập Lý Sênh Ca, cô không có gan à, ngay cả mời cũng không dám nhận?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Thứ nhất, ta đây là con gái, ta không có giống*, nếu ta có thì chắc chắn đã bị đóng khung treo lên tường triển lãm rồi. Thứ hai, nhà ngươi còn chưa lọt nổi vào bảng xếp hạng, ta nhận lời mời của ngươi chẳng phải tự làm giảm giá trị bản thân sao? Nếu ta thắng, ngươi sẽ nói cấp bậc của ta cao hơn ngươi, nói ta bắt nạt ngươi, dù thế nào thì cũng chỉ có ta mệt. Cho nên với chỉ số thông minh bình thường của một mĩ nữ mà nói, ta từ chối hoàn toàn mới giống lựa chọn bình thường của một con người.

[Thế giới] Ta chỉ xem kịch: Tuy rằng nói rất có lý, nhưng sao ta lại cảm giác được một sự khinh bỉ nồng đậm thế này? Ta bị ảo giác à?

[Thế giới] Vĩnh Ngộ Trường An: Ngươi không ảo giác đâu.

Rõ ràng là từ chối khiêu chiến, đáng lẽ phải bị người ta cười nhạo, nhưng sao cô lại có thể thốt ra mấy câu như lẽ đương nhiên thế?

Còn dùng khẩu khí khinh bỉ người ta như thế, dù bọn họ có đang ngồi xem kịch cũng rất muốn đánh cô một trận.

[Thế giới] Hari-Zalo: Tiểu Sênh Ca thật phí khách, lũ cặn bã các ngươi có chơi đẹp với người ta đâu mà đòi ý kiến.

Thời Sênh nhìn cái ID của Hari-Zalo, khóe miệng giật giật, đây chính là fan não tàn số 2 của cô.

Fan não tàn số 1 chính là Chuông Gỗ.

Thời Sênh là kiểu người nếu anh khen cô thì cái đuôi của cô sẽ vểnh lên tận trời cao, nhưng nếu anh làm tổn hại tới cô thì cô sẽ trả lại gấp

bội.

Nếu anh muốn đánh cô ấy ư? Cô ấy sẽ đánh chết cả nhà anh cũng không chừng.

Tổng kết một câu…

Không động thủ còn dễ nói, đã động thủ nếu không chết thì sẽ tuyệt đối không thu tay lại.

Thời Sênh ở trên kênh thế giới rải Huyền Lệnh khắp nơi, thỉnh thoảng còn phun ra vài câu không biết xáu hổ, kéo giá trị cừu hận của mình một cách vui vẻ, đội ngũ kẻ thù của cô không ngừng mở rộng.

Một đoàn thể sắp đuổi giết tới nơi…

…

Gần đây Quý Yến bị Thời Sênh đoạt mất hào quang, vất vả lắm mới an an tĩnh tĩnh ngồi đánh BOSS, kết quả…

Đúng thời khắc quan trọng thì lăn ra chết.

Hắn đập bàn nhìn khung trò chuyện riêng vừa sổ ra.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Kẻ thù của ta đã trải rộng khắp thế giới rồi, Đại thần có muốn tổ chức một đội đi kiếm đầu người không?

Đây không phải người còn có nhiều kẻ thù hơn hắn sao?

Mà không phải cô đang bị người ta đuổi giết à?

Quý Yến hít sâu hai hơi, click mở tăng bạn tốt, click vào tên cô rồi mời thêm bạn.

Đối phương từ chối thêm bạn làm bạn tốt.

Quý Yến càng điên máu.

Hắn đập bàn phím rầm rầm mấy cái.

[Mật] Tầm Mặc: Thêm

Cứ bị cô khủng bố thế này, hắn sớm bị tâm thần phân liệt mà chết mất.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta cảm thấy chúng ta động tay nói chuyện phiếm thế này khá tốt mà, như thế trong đầu Đại thần sẽ nhớ ta lâu hơn…

Quý Yến tức giận tới đau cả tâm can, túm lấy máy tính bên cạnh gõ bùm bụp.

Chờ hắn gõ xong dòng chữ cuối cùng, quay đầu nhìn một máy tính khác…

Thì nhân vật của Thập Lý Sênh Ca đã không thấy đâu cả/

Thời Sênh nhìn máy tính đen ngòm cùng với một dãy chữ Khải vừa xuất hiện, đầu ngón tay run lên vài cái.

—— Muốn chơi đúng không? Ta chơi cùng cô.

Thời Sênh xoa xoa mặt, nghiêng đầu nhìn thiếu nữ trên màn hình màu đen.

Mày liễu cong cong, mi dài và dầy, đôi mắt sáng ngời như làn thu thủy, mũi nhỏ và cao…

Ừ, nhìn cũng rất xinh đẹp!

Thực hợp với khí chất của bản tiểu thư!

Hất hất tóc máy, cầm lấy túi tiền đi ra tiệm net.

Hack lại ư?

Phiền phức, không cần.

Hiện tại game Thần Ma Đại Lục đang rất hot, ở các tiệm net đều có cài đặt sẵn, Thời Sênh thuần thục đăng nhập lại.

Tìm vị trí của Tầm Mặc rồi bay tới.

Tầm Mặc đang đánh quái, Thời Sênh không suy nghĩ liền ra tay đoạt quái.

Quý Yến kinh ngạc, cô có thể giải khai nhanh như thế sao?

Hắn quay đầu nhìn máy tính bên cạnh, khóe miệng giật giật, cô gái này thay đổi máy tính rồi.

Đúng là rất đơn giản và thô bạo…

[Cận] Tầm Mặc: Rốt cuộc cô muốn gì?

Lần trước nhắn tin tìm cô liên thủ thì cô lại từ chối với vẻ khinh thường, giờ lại tìm hắn làm gì?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Làm ngươi.

[Cận] Tầm Mặc: …

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Ta nói ta trượt tay, liệu Đại thần có tin ta không?

[Cận] Tầm Mặc: …

[Cận] Thiên Nhai Khải Giác Nhất Khởi Hải: Thập Lý Sênh Ca ở cùng Tầm Mặc, mẹ kiếp, gian phu dâm phụ, lên, giết bọn họ.

Không biết từ đâu nhảy xổ ra một đám người, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, tất cả cùng xông lên.

Các loại kỹ năng đồng loạt ném về phía Tầm Mặc và Thập Lý Sênh Ca, kỹ năng nổ tung như pháo hoa rực rỡ.

Chương 170: Chiến khắp sever không đối thủ (18)

Người tuy nhiều nhưng vì biết đều là đối địch nên Thời Sênh cũng chẳng cố kỵ gì, nhìn thấy người liền đánh chết mới dừng.

Đại khái cũng tiêu diệt được hết đám người này ở đây.

Sau đó, không biết tên khốn nào hô trên kênh Thế giới, sau đó càng ngày càng có nhiều người chạy tới, không nói hai lời liền xông lên hỗn chiến.

Đầu ngón tay Thời Sênh như múa trên bàn phím, hiệu ứng kỹ năng quá nhiều nên nhân vật của cô gần như bị chôn vùi trong các chùm sáng, nhìn màn hình cũng chẳng nhận ra ai vào với ai.

Bối cảnh âm nhạc càng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Trên bản đồ, người không ngừng ngã xuống, có người biến mất, trở về điểm hồi sinh, có người lại trực tiếp đứng lên gia nhập cuộc chiến.

Nhiều người như vậy mà không đánh chết được hai người này, nói thật, có rất nhiều người đang nghi ngờ có BUG gì ở đây.

Thời Sênh không biết Tầm Mặc duy trì bất tử bằng cách nào, dù sao cô cũng phải dùng không ít đạo cụ mới để mình không bị chết.

Đối mặt với chiến thuật biển người, dù thao tác trâu bò tới cỡ nào cũng bị luống cuống chân tay.

Nhưng vào lúc này, bối cảnh âm nhạc đột nhiên trở nên trầm lắng, hình ảnh chợt tối sầm, âm nhạc biến mất, tất cả lâm vào tĩnh mịch.

Thời Sênh chớp chớp mắt, xác định mình không nhìn nhầm, gõ gõ phím vài cái cũng không có phản ứng gì.

Mẹ kiếp, sao tự nhiên màn hình lại đen thế này?

Thời Sênh đang định gọi chủ quán thì trên màn hình lại xuất hiện một hàng chữ.

“Ta từng cho rằng hắn là trời của ta, cuối cùng ta mới biết ta nghĩ sai hết thảy rồi.”

Trong lòng Thời Sênh khẽ động, đây là phát động cốt truyện che giấu ư?

Chữ xuất hiện trên màn hình khoảng mười giây, sau đó lại chậm rãi mờ đi như sương mù dày đặc tan dần.

Cô thấy mình đứng trong một sơn cốc, Tầm Mặc đứng ở bên cạnh.

Thời Sênh đi dạo khắp bản đồ một vòng, cảnh sắc nơi này rất đẹp nhưng bầu trời bên trên lại vô cùng u ám làm cho lòng người cảm thấy rất không thoải mái.

Cô chắc chắc mình chưa từng đi qua bản đồ này.

Bản đồ ẩn ư?

Trên giao diện có rất nhiều chức năng đều bị mờ đi, icon mờ này biểu thị không thể dùng được ở trong bản đồ này.

Kênh tương tác cũng chỉ có thể dùng kênh trò chuyện riêng mà thôi.

Mẹ kiếp…

Đây là nhiệm vụ quỷ gì thế? Lại đối đãi với người chơi hung tàn tới mức này?

Cô nhìn bốn xung quanh màn hình, phát hiện cũng không có chỗ thoát khỏi game, nói cách khác, trừ phi khởi động lại máy tính, nếu không sẽ không có biện pháp nào thoát ra ngoài.

Hơn nữa, có khi khởi động lại máy rồi cũng chẳng ra được.

Quá dữ dội rồi!!!

Thời Sênh mở giao diện nhiệm vụ, thấy tất cả các nhiệm vụ cũng đều trở thành màu nâu, chỉ có nhiệm vụ ẩn giấu kia…

Nhiệm vụ ẩn giấu…

Tầm Mặc xin làm bạn tốt, có đồng ý hay không?

Lần này Thời Sênh chỉ có thể đồng ý.

Ở nơi này cái gì cũng không thể dùng, cô cũng không ở nhà, nếu không đồng ý thì chắc bọn họ chỉ có thể dùng thần giao cách cảm mất.

[Mật] Tầm Mặc: Ta nhận được một cái nhiệm vụ ẩn giấu.

Tầm Mặc không nói lời vô nghĩa, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ngàn năm mộng hồi? Giờ mới xuất hiện?

[Mật] Tầm Mặc: Ừ.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta nói cho mà biết, lúc huynh giết ta lần thứ 99, ta đã nhận được nhiệm vụ ẩn giấu này đấy.

[Mật] Tầm Mặc: …

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Đại thần, có phải huynh biết có nhiệm vụ ẩn giấu này nên mới giết ta 99 lần không?

[Mật] Tầm Mặc: Không phải.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Nhiệm vụ của ta là tìm Hề Lễ, của huynh là gì?

[Mật] Tầm Mặc: Không có nhiệm vụ gì.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Không có nhiệm vụ là cái của nợ gì?

Đúng là bên phía Tầm Mặc không hề có nhiệm vụ gì cả, chỉ nhảy ra một khung báo nhiệm vụ ẩn giấu là Ngàn năm mộng hồi mà thôi.

Còn lại chẳng có gì hết.

Thời Sênh trầm mặc trong chốc lát, nhiệm vụ ẩn giấu nhận được khi cô bị giết lần thứ 99, còn Tầm Mặc vì giết cô 99 lần…

Nhưng cô lại nhận được nhiệm vụ ẩn giấu này trước, nói cách khác, cô chính là chủ đạo.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Trước tiên tìm xem thế nào, nhiệm vụ của ta là tìm một NPC là Hề Lễ.

Sao lại có cái của nợ này chứ, da đầu không căng ra chắc làm không xong mất.

Sơn cốc không lớn, hai người nhanh chóng đi hết một vòng, đừng nói là NPC, ngay cả một thứ có mạng sống cũng chẳng gặp được.

Bên ngoài sơn cốc đen kịt, Thời Sênh thử đi ra ngoài, nhưng chân chưa bước ra khỏi thì đã không đi được nữa.

[Mật] Tầm Mặc: [467,120]

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Tìm thấy rồi?

Tầm Mặc không trả lời, cô chỉ có thể tự mình chạy tới tọa độ đó. Đây là một chỗ bên trên sơn cốc, vừa rồi cô di chuyển ở bên dưới, không nhảy lên, sau khi lên liền thấy một hang núi bị cây cối che dấu.

Tọa độ chính là trước cửa hang núi đó.

Thời Sênh khom lưng tiến vào, Tầm Mặc đang đứng đối diện với một mỹ nhân.

Trên đầu mỹ nhân ấy có một câu:

Ngươi là người hắn phái tới?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Tình huống thế nào đấy?

[Mật] Tầm Mặc: Không biết, nhưng có thể trò chuyện riêng, ta trả lời là phải, sau đó là không phải nhưng nàng ta vẫn không có phản ứng

gì, cô tới thử xem.

Thời Sênh click vào mỹ nhân, màn hình nhảy ra giao diện trò chuyện riêng.

[Mật] Hề Lễ: Ngươi là người hắn phái tới?

Cái quỷ gì đây?

NPC chạy đến sơn động tàn tã này đợi.

Đầu tiên Thời Sênh chọn “phải”, Hề Lễ lại hỏi lại câu kia, chọn “không phải” cũng vẫn quay về câu hỏi kia.

Hai đáp án duy nhất đều không đúng…

Đội phát triển game có phải đang đùa bà đây đúng không?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Không được.

[Mật] Tầm Mặc: …

Hai người câm nín nhìn mỹ nhân Hề Lễ này, đây đúng là NPC mà cô phải tìm mà.

Nhưng sao cả hai đáp án đều đã lựa chọn rồi mà nàng ta vẫn không có phản ứng gì?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Huynh đã đọc qua cốt truyện của Thần Ma Đại Lục chưa?

[Mật] Tầm Mặc: Tìm trên mạng là có.

Mẹ kiếp, nói vậy ý là chưa đọc đúng không?

Ông nội nhà anh.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Nhiệm vụ này khả năng phải làm lâu đấy, ta đi trả thêm tiền, huynh đọc qua cốt truyện của Thần Ma Đại Lục đi.

[Mật] Tầm Mặc: …

Thời Sênh ra ngoài mua thêm giờ, tiện thể thuê luôn máy bên cạnh, may là vừa rồi cô thuê một phòng riêng có hai máy.

Lúc Chuông Gỗ offline đã đưa tài khoản cho Thời Sênh, Thời Sênh liền đăng nhập vào tài khoản của cô bé.

Bạn tốt của em gái này cũng chỉ có mấy người, mà trong mấy người đó thì đa số đều là người cô không quen.

Thời Sênh nhìn tới trạng thái của mình, không ngờ lại là offline.

Mà lúc này, trên kênh Thế giới cũng sắp nổ tung rồi.

Lúc cô và Tầm Mặc bị vây công, hai người đột nhiên offline, có không ít người nói họ sợ.

Sợ ông nội các người ấy!

Các ngươi là một đám khốn kiếp, chờ bản cô nương quay về thì đừng hòng huênh hoang nữa.

Thời Sênh tắt kênh Thế giới sau đó liền chọc chọc Thần Hào đã online.

[Mật] Chuông Gỗ: Sao bốn con hàng Nguyệt Hạ không online thế?

[Mật] Thần Hào:?

[Mật] Chuông Gỗ: Ta là Thập Lý Sênh Ca.

[Mật] Thần Hào: … Trên kênh Thế giới người ta nói muội bị vây đánh nên phải offline.

[Mật] Chuông Gỗ: Nghe đám ngu ngốc đó nói làm gì, ông đây mà phải offline vì bị họ vây công à?

[Mật] Thần Hào: Vậy sao muội lại dùng acc người khác thế?

Thần Hào nhìn qua danh sách bạn tốt, quả nhiên Thập Lý Sênh Ca đang offline.

[Mật] Chuông Gỗ: Ta bị truyền tống tới một bản đồ ẩn, chính là nhiệm vụ ẩn giấu mà lần trước đã nói với các huynh đấy, huynh có thể liên hệ với bọn Nguyệt Hạ không? Nhiệm vụ này có hơi phiền phức.

Chương 171: Chiến khắp sever không đối thủ (19)

[Mật] Thần Hào: Muội và Thần Hào ở cùng với nhau à?

Thần Hào, huynh nói vào trọng điểm có được không?

[Mật] Chuông Gỗ: … Không phải bọn họ nói ta và hắn cùng bị vây đánh rồi offline sao? Đương nhiên là ta và hắn ở chung một chỗ với nhau rồi.

[Mật] Thần Hào: … Để ta gọi điện thoại cho bọn họ, muội đợi tẹo.

[Mật] Chuông Gỗ: Ca, đại ca à, nhanh lên nhé!

Thần Hào không trả lời, có lẽ là đang đi gọi cho mấy con hàng Nguyệt Hạ.

Thời Sênh liền mở tìm kiếm bối cảnh Thần Ma Đại Lục.

Chuyện xưa rất đơn giản, toàn bộ trò chơi được bắt đầu sau một ngàn năm cuộc chiến giữa thần và ma.

Trận doanh Thần tộc chủ yếu tìm kiếm Thần Quân, Trận doanh Ma tộc lại chủ yếu nghĩ cách cứu viện Ma Quân bị trấn áp.

Chẳng có tin tức có ích nào…

Thần Hào mời bạn gia nhập đội ngũ Hôm nay không kiếm tiền, có đồng ý không?

Thời Sênh vội vàng đồng ý.

Nguyệt Hạ Độc Chước và Nguyệt Hạ Ngâm Phong đã online.

Sau khi cô vào đội, Nguyệt Hạ Hải Đường cũng vào đội, mà Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết trước giờ luôn tích cực nhất lại chưa thấy đâu cả.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: A, sao Phiêu Tuyết còn chưa lên? Hào ca, tối hôm qua hai người lăn lộn bao lâu mà Phiêu Tuyết còn không xuống giường nổi thế?

[Đội] Thần Hào: Hắn còn đang ngủ.

[Đội] Chuông Gỗ: …

Quả thực không còn gì đen tối hơn.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Hắn ở đây cũng vô dụng, Tiểu Sênh Ca gọi chúng ta tới là phải dùng tới IQ.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Nói cũng đúng, khụ khụ, vào vấn đề chính đi.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Tiểu Sênh Ca tiến vào bản đồ ẩn à?

[Đội] Chuông Gỗ: Ừ, nhưng mà NPC kia dù có trả lời thế nào cũng không có phản ứng gì.

[Mật] Nguyệt Hạ Hải Đường: NPC nói gì?

[Đội] Chuông Gỗ: Nàng ta hỏi: Ngươi là người hắn phái tới? Chỉ có hai đáp án phải và không phải, nhưng chọn cái nào cũng không

đúng, tổ game muốn chơi đùa chết người ta à?

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Ta đã xem qua nội dung, hiện tại nội dung mới mở ra tới đây, còn rất nhiều thứ chưa mở, nhưng chúng ta cũng có một thứ để tham chiếu.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Nguyên tác của Thần Ma Đại Lục.

Nguyên tác?

Trò chơi này được cải biên từ tiểu thuyết?

Trong trí nhớ của nguyên chủ không có cái này, trong cốt truyện cũng không có…

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Game Thần Ma Đại Lục này được phỏng theo tiểu thuyết, gần đây bọn ta đã đọc qua cuốn tiểu thuyết đó rồi. Nói thật… trừ bối cảnh chung vẫn giữ nguyên, còn lại tiểu thuyết chính là Jack Sue.

*Jack Sue: ý chỉ một nhân vật nam chính bá đạo hoàn hảo không tỳ vết, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở - được cư dân mạng Trung Quốc cải biên từ Mary Sue.

[Đội] Chuông Gỗ: …

Tác giả mà nghe thấy là ngươi ăn đòn đấy…

Dùng có là Jack Sue thì cũng là tâm huyết của người ta, huống chi từ tiểu thuyết còn có thể cải biên thành trò chơi thành công thế này.

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Tiểu Sênh Ca, NPC mà muội nói là một nhân vật phụ cực kỳ bi kịch. Nàng ta là công chúa của Thần tộc

nhưng lại đi yêu đại tướng quân Ma tộc Tiêu Cảnh. Ma tộc lợi dụng nàng ta sau đó tấn công Thần tộc, Tiêu Cảnh cũng vì một vài nguyên nhân dẫn đến mất trí nhớ. Hai người hiểu lầm càng lúc càng saau, cuối cùng khi đại chiến Thần Ma bùng nổ, hai người gặp lại nhau trên chiến trường, chĩa mũi kiếm vào nhau. Kết cục, Tiêu Cảnh khôi phục ký ức, nhưng cuộc chiến Thần Ma đã đến hồi kết cục nên hắn không có cách nào lùi bước cả, hắn đành dùng kế nhốt Công chúa lại. Cuối cùng, Tiêu Cảnh chết, nơi giam giữ công chúa cũng bị phong ấn. Nơi mà muội tới hẳn là nơi công chúa bị giam giữ.

[Đội] Chuông Gỗ: Ta biết rồi.

Nếu phải không được mà không phải cũng không được, vậy khẳng định là Hề Lễ muốn tên của hắn.

Người của tổ game cũng là rảnh rỗi, nếu gặp phải một tên ngu ngốc thì có phải cả đời này cũng không làm xong cái nhiệm vụ ẩn giấu này không?

Thời Sênh chuyển sang máy bên kia.

Đối thoại của Tầm Mặc cũng đúng lúc truyền tới.

[Mật] Tầm Mặc: Tiêu Cảnh.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Mẹ kiếp, hắn cũng tìm được đúng lúc quá đấy!

Thời Sênh buồn bực click vào Hề Lễ, đánh tên Tiêu Cảnh.

Có khả năng là vì Tầm Mặc cũng là Ma tộc nên Hề Lễ không quan tâm tới hắn, chỉ có Thời Sênh gõ đáp án mới được.

[Mật] Hề Lễ: Ngươi và hắn là một bọn, đi chết đi!

Kết quả, Hề Lễ liền nổi trận, đánh cho Thời Sênh và Tầm Mặc trở tay không kịp.

Nói lật mặt liền lật mặt, dù ngươi có là NPC thì cũng không cần tự nhiên nói đánh là đánh thế chứ?

Thời Sênh và Tầm Mặc liên thủ đánh cho Hề Lễ cạn máu, đang chuẩn bị giết chết nàng ta thì Hề Lễ lại lập tức khôi phục lại nguyên trạng, nằm trên mặt đất thở thoi thóp.

Hiện tại đánh cũng vô dụng, người ta đã hết máu rồi.

NPC thực là trâu bò, nói tụt máu liền tụt, nói cạn máu liền cạn, nói nổi giận liền đánh, quả thực là không thèm nhìn người ta vào trong mắt, xấu tính!

[Mật] Hề Lễ: Ta yêu hắn nhiều năm như thế, sao hắn lại đối xử với ta thế này? Ta muốn báo thù, ta không cam lòng.

Nhiệm vụ ẩn giấu: Oán hận của Hề Lễ

Sau đó, chẳng có sau đó nữa…

Cô và Tầm Mặc bị truyền tống ra khỏi sơn động.

Ông nội mi!

Không thể nào hiểu nổi, đánh một trận, phát ra một nhiệm vụ không hề có tí giảng giải nào đã coi như xong việc rồi?

[Mật] Tầm Mặc: Nhiệm vụ gì?

Bên kia, Tầm Mặc vẫn không nhận được nhiệm vụ.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Oán hận của Hề Lễ, không có giải thích gì thêm.

Thời Sênh lại sờ tới máy tính ở bên cạnh.

[Đội] Chuông Gỗ: Hề Lễ nổi giận một cách khó hiểu, sau đó đánh một trận, đánh xong tuyên bố nhiệm vụ Oán hận của Hề Lễ, không có giải thích gì thêm.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: …

[Đội] Thần Hào: Tiểu Sênh Ca, sao muội lại nhận được nhiệm vụ biến thái này thế, đừng làm nữa.

Nghe khẩu khí liền biết con hàng này là ai.

Nói thật, lúc Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết không ở đây, ba con hàng Nguyệt Hạ còn lại sẽ có phong cách rất bình thường, nhưng chỉ cần hắn xuất hiện liền lập tức trở thành bất bình thường.

[Đội] Chuông Gỗ: Hiện tại không phải vấn đề ta có làm hay không, mà là vấn đề hệ thống có tha cho ta hay không.

Ngẫm lại, điều kiện tiên quyết để kích phát nhiệm vụ này chính là một người giết một người khác 99 lần, điều kiện hà khắc như thế sao sau đó có thể bỏ qua cho người chơi dễ dàng thế này được.

Cả đội ngũ lâm vào trầm mặc, hơn mười giây sau, Nguyệt Hạ Hải Đường lên tiếng:

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Hề Lễ hiểu lầm Tiêu Cảnh, nàng không cam lòng bỏ qua Tiêu Cảnh, muội phải tìm được Tiêu Cảnh.

[Đội] Chuông Gỗ: Để ta xem thế nào.

Thời Sênh thao tác Thập Lý Sênh Ca nhìn bốn phía, bóng đêm bên ngoài sơn cốc đã lui đi, hiện tại cũng đã có thể ra ngoài rồi.

Thời Sênh và Tầm Mặc đi ra ngoài, quả nhiên không còn thấy giống như trước nữa.

Đúng lúc bọn họ đang tiến lên thì Tầm Mặc lại biến mất.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Mẹ kiếp, ngươi làm gì thế hả?

Thực xin lỗi, bạn tốt của bạn đã offline.

Offline?

Đồng đội heo không đáng tin cậy.

Quả nhiên dựa vào người không bằng dựa vào chính mình.

Thời Sênh điều khiển nhân vật tiếp tục đi về phía trước, đi được chừng hơn mười mét thì lại không đi được nữa.

Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tầm Mặc đang ở trạng thái offline, bạn không thể tiếp tục đi.

Cái vẹo gì thế? Hắn offline, bà đây liền không thể đi về phía trước hả?

Cô thử thao tác nhân vật đi tới đi lui, Hệ thống liên tục bắn ra nhắc nhở.

Cô thử đi khắp xung quanh.

Đại khái chỉ có thể di chuyển trong phạm vi khoảng 20 bước.

Vượt qua liền bị ngăn lại.

Thời Sênh buồn bực.

Cái nhiệm vụ quỷ gì thế này không biết nữa?

Tên ngốc Tầm Mặc kia sao tự nhiên lại offline vậy chứ?

Chương 172: Chiến khắp sever không đối thủ (20)

Thời Sênh đợi khoảng nửa tiếng nhưng Tầm Mặc vẫn mất hút, cuối cùng cô chỉ có thể dùng acc Chuông Gỗ để nghịch.

Một bên chạy nhiệm vụ ngày, một bên bàn tán về nhiệm vụ ẩn giấu.

[Loa] Ly Tác: Thứ bảy tuần này, ta và Tang Du Vị Vãn tổ chức hôn lễ lúc 8 giờ, mọi người online hãy tới miếu Nguyệt Lão nhận lì xì.

Loa đột nhiên phát ra, Thời Sênh nhìn hai lần, chắc chắn là mình không nhìn nhầm.

Hai người này không phải vừa rồi còn cãi nhau sao?

Sao tự nhiên đã kết hôn rồi?

Quả nhiên cãi nhau sẽ càng làm cho tình cảm tiến thêm một bước à?

[Thế giới] Cô Lương: Chúc mừng Đại thần và Tang Du, bách niên hòa hợp.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Ly ca ca, huynh thật sự muốn cưới cô ta ư? Cô ta lừa anh đấy, Ly ca ca, huynh phải tin muội.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Chúc mừng đại thần.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Chúc mừng lão đại.

[Thế giới] Tang Du Vị Vãn: Hoan nghênh đại gia tới tham dự hôn lễ.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Chúc mừng Đại thần.

[Thế giới] …

Trên Thế giới liên tiếp là những câu chúc mừng, khen tặng, câu nói của Mộ Ly Khuynh Tâm nhanh chóng bị che lấp.

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết lại bắt đầu ở trong đội ngũ nói nhảm.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mấy tên nhãi Túy Hoa Gian muốn cử hành hôn lễ kìa, Ngâm Phong, tối thứ bảy chúng ta đi cướp hôn không?

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Đoạt nam hay nữ?

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đương nhiên là nữ, đoạt nữ tốt hơn.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Thành công thì ai cưới cô ta?

Hệ thống đoạt hôn trong Thần Ma Đại Lục quy định nếu cướp đoạt thành công thì sẽ cùng người bị cướp trở thành vợ chồng hợp pháp.

Đây là một tính năng hố người chơi nhất nhưng cũng là tính năng hấp dẫn người chơi nhất của game này.

Lúc hệ thống kết hôn mới ra, có rất nhiều đại chiến xảy ra chỉ vì trò đoạt hôn này.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Đương nhiên là Ngâm Phong rồi, ta là một em gái, ta không Bách Hợp.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Mi chỉ chơi acc nữ mà thật sự cho mình là đàn bà thật hả?

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: …

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: …

[Đội] Chuông Gỗ: Mi kết hôn với Thần Hào không phải tốt rồi ư?

Mấy tên Nguyệt Hạ này chẳng ra gì, nhưng thổ hào Thần Hào thì mặt mũi lại rất lớn.

Một câu của Thần Hào cũng có thể đoạt hết nổi bật của Ly Tác và Tang Du Vị Vãn.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Tiểu Sênh Ca nói có lý lắm.

[Đội] Thần Hào: Ta không có ý kiến.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Không được, ta không đồng ý.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Hào ca đưa tiền, tiểu đệ sẽ đi chuẩn bị hôn lễ.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ta không cần, ta đã bảo không cần mà, các người đừng có mà tự quyết định như thế!

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Thời gian kết hôn là 8 giờ.

[Đội] Chuông Gỗ: Mua nhiều pháo và hoa hồng nhé, chờ tới hôn lễ của Ly Tác thì cùng tung.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Tiểu Sênh Ca thật dữ dội, nhưng mà

ca thích, ha ha.

Pháo hoa bách niên hòa hợp và hoa hồng một đời một kiếp khi tung lên sẽ tràn ngập màn hình bản đồ miếu Nguyệt Lão, trừ bỏ hoa và pháo thì sẽ chẳng nhìn thấy cái gì nữa.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Này này, các ngươi phải tôn trọng ý kiến của ta chứ, ta không muốn gả được không hả?

[Đội] Thần Hào: Ý kiến của cưng không quan trọng.

Vì thế, Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết cứ thế bị gả cho người ta.

Thời Sênh và mấy con hàng này đùa giỡn một hồi mà Tầm Mặc vẫn không online, cô đành offline quay về nhà.

Phí chút thời gian mới cài lại được máy tính, chờ online trở lại đã là 12 giờ đêm, cô phát hiện mình vẫn đang đứng ở nơi mình offline lúc trước.

Quả nhiên là vậy.

Không làm xong nhiệm vụ thì đừng mơ đi ra ngoài.

Cô thấy nhàm chán, đang chuẩn bị thoát thì đột nhiên bên cạnh lại xuất hiện ánh sáng báo một nhân vật vừa onl.

Thân ảnh của Tầm Mặc chậm rãi xuất hiện.

[Mật] Tầm Mặc: Mất điện, vẫn còn đang trong nhiệm vụ sao?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ừ, offline cũng vẫn ở đây, hôm nay muộn rồi, mai lại làm tiếp đi.

Bên kia chần chừ vài giây.

[Mật] Tầm Mặc: Ừ.

Thời Sênh thô bạo đóng sập laptop lại, lên giường đi ngủ.

Hôm sau, cô còn chưa kịp online thì đã được người giúp việc trong nhà báo rằng hôm nay là khai giảng…

Cô phải chuẩn bị đồ tới trường học một chuyến.

Vì là tân sinh viên nên khi vừa tới trường, Thời Sênh liền trông thấy rất nhiều anh chị khóa trên đang hỗ trợ chỉ đường cho sinh viên mới.

Nguyên chủ có bệnh tim, người trong nhà sợ cô xảy ra chuyện nên lúc nào ra cửa cũng có chuyên gia đi theo, tất nhiên sẽ không có ai tiến lên giúp cô.

“Tiểu thư chờ chút, tôi đi lấy đồ cho cô.”

Thời Sênh khẽ gật đầu.

Cô tùy ý quay người ngắm nhìn trường học, hoàn cảnh ở đây cũng rất được.

Trên đường trở về, có hai em gái đi ở sau lưng cô, trong đó một cô vừa kích động, vừa hưng phấn lên tiếng:

“Nghe nói năm nay học trưởng Đông Phương sẽ nói chuyện trong lễ nhập học của tân sinh viên, không chừng chúng ta cũng có thể nhìn thấy anh ấy đấy.”

“Học trưởng Đông Phương là ai?”

“Nói cậu cả ngày chỉ biết chơi game chẳng sai, ngay cả học trưởng Đông Phương là ai cũng không biết luôn. Đông Phương Ly đó, Đông Phương Ly của khoa công nghệ, người tình trong mộng của vô số nữ sinh, cậu có thể bình dân một chút được hay không?”

“Được rồi, sao cậu biết anh ta sẽ tới đây?”

“Vừa rồi tớ tới văn phòng khoa, nghe thầy giáo nói với chủ nhiệm như thế. A, cứ nghĩ tới việc có thể thấy học trưởng Đông Phương là tớ vui muốn chết.”

“Đúng là đồ háo sắc.”

“Háo sắc thì sao chứ, nếu đối tượng là học trưởng Đông Phương thì tớ nguyện ý háo sắc cả đời. Nếu tớ có bạn trai như anh ấy thì chết cũng không tiếc.”

“Phì… Cậu thực tế tí đi, người ta sao có thể để mắt tới loại như cậu chứ.”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nhỡ đâu học trưởng Đông Phương để mắt tới tớ thì sao? Đúng không, đúng không?”

Thời Sênh bước chậm lại một chút, hơi nghiêng đầu nhìn về phía hai cô gái đang nói chuyện.

Nữ sinh vừa rồi nói chuyện rất kích động tóc ngắn, nhìn rất đáng yêu.

Mà nữ sinh bên cạnh cô ta thì có khuôn mặt nhỏ nhắn, sạch sẽ, gương mặt không tinh xảo nhưng ưa nhìn, mi thanh mục tú, tóc đuôi ngựa, váy cao bồi, khí chất thanh thuần.

Nguyên chủ chưa từng gặp nữ chính, nhưng biết người vừa được cô gái tóc ngắn nhắc tới – Đông Phương Ly.

Đông Phương Ly chính là nam chính.

Theo tính cách của nữ chính thì nhất định là không hề biết nam chính, không hâm mộ nam chính, như thế mới càng làm cho nam chính chú ý.

Hơn nữa, cô em này thực sự hợp với miêu tả về nữ chính ở trong cốt truyện thanh thuần, thanh thuần, thanh thuần.

Đại khái là ánh mắt của Thời Sênh quá chăm chú nên nữ sinh kia ngẩng đầu nhìn về phía cô, hé môi cười cười.

Cười cười cười cười cái cằn cỗi ấy mà cười.

Bản cô nương đây chẳng có kẹo mà cho cô đâu.

Thời Sênh đối với loại sinh vật gọi là nữ chính này chẳng bao giờ có nổi hảo cảm, đạm mạc rời tầm mắt đi chỗ khác.

Rơi vào tình cảnh xấu hổ đó, nữ sinh kia chỉ hơi sửng sốt một chút rồi di chuyển tầm mắt, tiếp tục nói chuyện với nữ sinh tóc ngắn, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Tang Du, lại đây một chút.”

Nơi xa có người vẫy tay hướng về phía bên này, nữ sinh mà Thời Sênh đoán là nữ chính ngẩng đầu nhìn sang bên đó, đáp lời rồi cùng cô bạn của mình đi qua.

Đây chắc chắn là nữ chính luôn rồi.

Thời Sênh đứng tại đó một lát, ánh mắt bình thản nhìn Tang Du đi xa dần.

Cô hơi ngoài ý muốn khi phát hiện mình và Tang Du kia học cùng trường.

Rốt cuộc cũng bởi trong cốt truyện, nguyên chủ còn không sống được tới lúc miêu tả đời thực.

Chương 173: Chiến khắp sever không đối thủ (21)

Thời Sênh về tới nhà liền đăng nhập trò chơi.

Tầm Mặc đã online, đứng yên ở đó không nhúc nhích, không biết đã đợi bao lâu.

[Mật] Tầm Mặc: Tiếp tục?

Cô vừa lên, Tầm Mặc đã nhắn tin sang.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ừ.

Cũng không biết Tầm Mặc mò ở đâu ra thông tin mà dường như cái gì cũng biết.

Thời Sênh hoàn toàn không cần phải lo lắng về nhiệm vụ, chỉ cần làm theo những gì Tầm Mặc nói là tới nơi.

Nhưng nhiệm vụ này quá rườm rà, cũng chẳng có tình cảm gì mãnh liệt, Thời Sênh làm một lát thì mất hứng thú, đứng luôn tại chỗ.

Tầm Mặc đi được một đoạn thì đột nhiên không đi tiếp được, quay đầu lại nhìn thì thấy thiếu nữ áo trắng đã ngồi xếp bằng xuống từ bao giờ.

Hắn không thể nào không quay lại.

[Mật] Tầm Mặc:?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Nhàm chán, không muốn làm.

[Mật] Tầm Mặc: …

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta offline trước đây.

Thời Sênh out một cách quyết đoán, Tầm Mặc không hề có một chút cơ hội phản ứng nào.

Quý Yến nhìn bản đồ trống rỗng, bực bội đập lên bàn phím một cái.

Cái con bé mưa nắng thất thường này!

Tức chết hắn rồi.

Hắn bực bội đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, kéo mạnh rèm ra.

Ánh nắng bên ngoài lập tức ùa vào, trùm khắp người hắn.

Quý Yến không vui nhíu nhíu mày, sau đó lại kéo rèm lại, đi tới đi lui trong căn phòng tối, thỉnh thoảng lại liếc nhìn màn hình máy tính một chút.

…

Sau khi offline, Thời Sênh log acc Chuông Gỗ tán phét với mấy con hàng Nguyệt Hạ một lúc, cô và Tầm Mặc bị nhốt trong bản đồ ẩn, toàn bộ thế giới cũng vì thế an tĩnh hẳn.

Thời Sênh nhàm chán tới mức muốn chết, không bao lâu lại thành buồn bực, không được phóng hỏa giết người làm cô chẳng còn tí hứng thú nào, quyết đoán tắt máy đi ngủ.

Hôm sau đi học nên không có thời gian online, chờ vào game lần nữa đã là ngày thứ ba.

Nhưng lúc mà cô log vào acc thì lại thấy acc mình không hề đứng ở chỗ offline lần trước mà lại ở trên một bản đồ cô chưa từng thấy.

Nhiệm vụ ẩn giấu cũng thay đổi.

Thời Sênh im lặng, mắt nhìn người đang đứng bên cạnh.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta chưa đồng ý mà ngươi đã hack acc của ta rồi, đây gọi là thiếu đạo đức.

[Mật] Tầm Mặc: Được cô đồng ý thì còn gọi gì là hack acc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: …

Chẳng biết nói cái gì.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Thế thì tự làm đi.

Bà đây chẳng chơi cùng ngươi được.

Thời Sênh lập tức offline luôn.

Vì thế cô không nhìn thấy tin nhắn Tầm Mặc gửi tới.

[Mật] Tầm Mặc: Từ từ.

Quý Yến thật sự không hiểu nổi cô gái này, hắn hack acc của cô mà cô lại bình tĩnh như thế, không sợ hắn bán acc cô luôn à?

Kỳ cục.

Năm học mới rất bận rộn cho nên hai ngày gần đây Thời Sênh đều không online, dù có log acc thì cũng chỉ nhìn qua một chút, nhiệm vụ ẩn vẫn chưa hoàn thành, cô lại lập tức offline trước khi Tầm Mặc nhắn tin tới.

Làm cho Tầm Mặc tức tới mức mấy lần thật sự muốn đem acc cô bán đi.

Chờ cho hết bận bịu, lúc online cũng là vào thứ bảy, chính là ngày mà Ly Tác và Tang Du Vị Vãn tổ chức hôn lễ.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Sao ngươi còn chưa làm xong nhiệm vụ thế hả?

[Mật] Tầm Mặc: …

Cái giọng trách cứ và không vui này là ý gì đây hả?

Một mình hắn làm mà cô còn không vừa lòng à?

Thời Sênh mở nhiệm vụ che giấu ra, nhiệm vụ lại trở lại thành Ngàn năm mộng hồi.

Đây có lẽ là nhiệm vụ cuối cùng.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Cuối cùng?

[Mật] Tầm Mặc: Ừ.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Vậy mau làm đi, chút còn có trò hay để xem.

Thời Sênh bắt đầu lo lắng làm nhiệm vụ, acc của cô đã lặn một tuần rồi, không đi ra để chứng minh sự tồn tại, sợ là đám khốn ngoài kia sẽ quên cô luôn mất.

Làm một vai ác đủ tư cách thì chuyện này không thể chịu đựng được.

Năng lực suy luận của Thời Sênh rất mạnh, Tầm Mặc vừa nói cô liền lập tức hiểu ra.

Nhiệm vụ cuối cùng là quay lại sơn cốc kia, đối thoại với Hề Lễ là xong.

…

Lúc này, trên kênh Thế giới đã vô cùng náo nhiệt, sắp tới 8 giờ rồi.

Hôn lễ của Đại thần Ly Tác và Tang Du Vị Vãn sắp bắt đầu.

Tang Du Vị Vãn bị một đám bạn bè vây quanh, thân mặc hỉ phục, cùng Ly Tác cũng đang mặc hỉ phục đứng trước mặt Nguyệt Lão.

Hỉ phục là bộ đắt đỏ nhất trong shop, mang theo hiệu ứng ánh sáng làm cho hai người trở nên càng phong hoa tuyệt đại.

Trên màn hình là vô số lời chúc mừng.

Tang Du Vị Vãn hơi hồi hộp.

Cô ta thật sự phải gả cho Đại thần rồi ư?

Thời gian trên màn hình nhích lên từng chút, từng chút một.

19:59:45

19:59:55

…

Ba giây cuối cùng, trước mặt Tang Du Vị Vãn nảy ra một khung thoại, hỏi cô ta có đồng ý kết duyên vợ chồng với Ly Tác hay không?

Tang Du Vị Vãn hồi hộp nhấn đồng ý.

Giây tiếp theo.

Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Thập Lý Sênh Ca và người chơi Tầm Mặc cùng nhau vượt qua bí cảnh Ngàn năm mộng hồi, nhận thưởng danh hiệu “Đến chết không phai”, nhận trang phục tình lữ “Tam sinh tam thế” không có bản thứ hai.

Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Thập Lý Sênh Ca và người chơi Tầm Mặc hỉ kết lương duyên, bách niên hòa hợp.

Hệ thống thông báo: Bí cảnh Ngàn năm mộng hồi sắp mở, kính mời đón chờ.

Hệ thống bắn ra liên tiếp ba cái thông báo, đồng thời pháo hoa và hoa hồng cũng được tung lên.

Tên của Thập Lý Sênh Ca và Tầm Mặc còn được hệ thống cho thêm hiệu ứng, dù cho pháo hoa hay hoa hồng cũng không che đậy được.

Một đám người vừa tung pháo hoa và hoa hồng xong rồi mới phản ứng lại được.

Tên này không đúng mà?

Mấy con hàng Nguyệt Hạ cũng đang chuẩn bị phá đám Ly Tác và Tang Du Vị Vãn cũng lập tức ngẩn ra.

Vừa rồi bọn họ còn tưởng Thời Sênh không online, kết quả vừa chớp mắt một cái đã nhận được liên tiếp ba cái thông báo của hệ thống.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: …

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: …

[Thế giới] Mẹ Kiếp: …

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: …

Thế giới lâm vào trạng thái im ắng quỷ dị.

Thời Sênh nhìn ba dòng thông báo kia cũng sắp ngu người rồi.

Vừa rồi, cô và Tầm Mặc cùng quay về cái hang kia.

[Mật] Hề Lễ: Ngươi nguyện ý chết vì hắn sao?

Chết vì ai?

Tầm Mặc?

Chết cái rắm, bà đây không thèm.

Động tác của Thời Sênh quá lanh lẹ, ý niệm vừa mới xuất hiện thì tay đã định nhấp vào không muốn.

Từ từ!

Mẹ nó, tay nhấp sai chỗ rồi!

Trong tình huống này, khẳng định câu trả lời phải là đồng ý mới đúng.

Khi Thời Sênh còn đang hối hận, toàn bộ màn hình như rung lên, dường như thế giới trong game đang sụp đổ.

[Mật] Hề Lễ: Trên thế giới này quả nhiên không có chân tình, một khi đã vậy thì cứ hủy diệt đi thôi.

Hình ảnh như bị vô số đao kiếm cắt vỡ, vỡ thành từng mảnh, từng mảnh.

Không có kỹ năng nào phát động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân vật đứng trong sự sụp đổ, như một con thuyền lá dập dềnh trên sóng biển, phiêu diêu không nơi nương tựa.

Đúng lúc Thời Sênh nghĩ hẳn là nhân vật phải chết không thể nghi ngờ thì sụp đổ lại dừng lại.

Sau đó ba dòng thông báo kia bắn ra, tiếp theo là pháo hoa rồi hoa hồng.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, cái tát này của muội đánh đau quá đấy, ha ha ha, nhưng mà thật sảng khoái. P/s: Hào ca, chúng ta có thể không hẹn hò được không?

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết liền phá vỡ không khí im ắng.

Thế giới lập tức sôi trào theo.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Thập Lý Sênh Ca và đại thần Tầm Mặc biến mất lâu như thế, vừa lên là đã tạo ra động tĩnh lớn như vậy, định quậy kiểu gì thế?

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Thập Lý Sênh Ca và đại thần Tầm Mặc kết hôn…

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Không phải Thập Lý Sênh Ca và đại thần Tầm Mặc cố ý đấy chứ?

Chương 174: Chiến khắp sever không đối thủ (22)

Thời Sênh nhìn danh hiệu trên đỉnh đầu “Nương tử của Tầm Mặc”, khóe miệng không khỏi giật giật.

Mẹ kiếp, làm nhiệm vụ lâu như thế mà chỉ khen thưởng cái này thôi à?

Keo kiệt!

Kém tắm!

Chỉ có bộ trang phục kia là còn đáng giá một chút, nhưng trang phục đó là cố định, không thể giao dịch được.

Đúng là đen như chó cắn.

Thời Sênh nhìn trang phục trong túi đồ, chậc chậc mấy cái.

Xem như đã hoàn thành xong nhiệm vụ ẩn giấu này đi?

Không phải đơn giản quá rồi chứ?

Hệ thống, mi xác định là không trúng độc đấy chứ?

[Từ các vị diện sau, khó khăn bắt đầu tăng lên, vị diện này coi như là nơi cho ký chủ nghỉ ngơi.]

Thanh âm lạnh lẽo của Hệ thống vang lên.

Thời Sênh tắt tiếng.

Khó trách nhiệm vụ lại đơn giản như thế.

Nói cách khác…

Hiện tại cô có thể tùy tiện chơi bời rồi?

[Mong ký chủ đừng có tùy tiện phá hỏng, nếu không ta sẽ mạnh mẽ kéo cô ra khỏi vị diện này.]

Thật là bậy bạ, không có việc gì thì sao phải đẩy cô nàng tới hẳn một thế giới để nghỉ ngơi chứ, loại người như ký chủ nhà nó cứ trực tiếp tăng đòn cũng không thành vấn đề.

Không được tùy tiện phá hỏng thì không được tùy tiện phá hỏng, bản cô nương nghiêm túc phá phách là được.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Đúng thế, ta cố ý đấy, không phục à? Không phục tới chiến!

Lời này của Thời Sênh vừa tung ra, thế giới lại nổ tung lần nữa.

[Thế giới] Bạch Y Vị Ương: Thập Lý Sênh Ca, ngươi đừng có sinh sự.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Ai báo tọa độ của Thập Lý Sênh Ca thưởng 200 vàng.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ta gây sự đó, tới đánh đi!

[Thế giới] Ly Tác: Thập Lý Sênh Ca, hôm nay là ngày ta kết hôn, ta

không muốn thấy đổ máu.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Nhưng mà ta muốn! Đại thần, huynh sẽ thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của ta đúng không?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Mẹ kiếp nhà các người, đám chó con của Túy Hoa Gian đại khai sát giới ở trước miếu Nguyệt Lão, Tiểu Sênh Ca muội ở đâu, mau tới bảo vệ ta.

Cái này là ác ý của tổ làm game toàn cầu độc thân, tại miếu Nguyệt Lão có thể triển khai đồ sát.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Con mẹ ngươi ấy, ai tấn công trước hả?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Phong Hành ca ca, chính là huynh, chính huynh ra tay trước, huynh bắt nạt người ta, người ta không muốn thế này, người ta muốn huynh đối với người ta như đối với Tang Du Vị Vãn ấy, người ta muốn ôm một cái, người ta muốn hôn một cái.

[Thế giới] Thần Hào: Phiêu Tuyết.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Phiêu Tuyết chết chắc rồi, ha ha ha ha.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Đại thần Tầm Mặc, mau kéo nương tử nhà huynh về đi, nếu không sẽ gây ra đại chiến thế giới đấy.

[Thế giới] Tầm Mặc: …

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Lần đầu tiên thấy đại thần Tầm Mặc lên kênh thế giới, chụp ảnh lưu niệm mới được.

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Ta sẽ không nói cho các ngươi biết đâu, đây cũng là lần đầu chúng ta thấy đại thần Tầm Mặc phát biểu trên kênh thế giới, chụp ảnh chung mới được.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Hắn nghèo.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Lý do này ta không thể nào phản bác được.

Nói chuyện trên kênh thế giới là mất tiền, một lần một khối tiền.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Cho nên thật sự là Thập Lý Sênh Ca với đại thần Tầm Mặc ở bên nhau sao?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Dù ta thật sự trâu bò thì cũng không tới mức động tay làm cho hệ thống phát ra thông báo được. Tóm lại đây là sự thật.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Độ thân mật của đại thần Tầm Mặc và Thập Lý Sênh Ca là 0…

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Nên đây là BUG à?

Trong trò chơi, muốn kết hôn thì độ thân mật phải tăng lên tới 1314, nếu không thì không có cách nào kết hôn cả.

Mà người đã kết hôn thì trên phần nhân vật sẽ hiện ra chồng hoặc vợ của người đó, còn có cả độ thân mật nữa.

Sau tên của Thời Sênh và Tầm Mặc đều là một dãy trứng vịt.

Một đám ngu ngốc, vừa rồi bọn họ không đọc thông báo của hệ

thống à?

Cô bị cưỡng bức kết hôn không được à?

Thời Sênh tới miếu Nguyệt Lão thì toàn thấy acc đỏ và acc đỏ, mấy con hàng Nguyệt Hạ và Thần Hào cũng ở trong số đó.

Muốn động thủ ở đây thì chỉ có thể mở chế độ tàn sát, Thời Sênh mở tàn sát lao thẳng về phía Ly Tác và Tang Du Vị Vãn.

Không có cách nào cả, cô chỉ muốn giết bọn họ mà thôi.

Tang Du Vị Vãn bị Thời Sênh đập chết đầu tiên.

[Cận] Tang Du Vị Vãn: Thập Lý Sênh Ca, cô bị bệnh à?

Thời Sênh tranh thủ đáp lại một câu:

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi chính là thuốc của ta.

Giết cô, bản cô nương đây tâm tình sẽ rất vui vẻ.

Tang Du Vị Vãn ngẩn ra trước lời giải thích này, sao cô gái này lại khó hiểu thế hả?

[Cận] Ly Tác: Tang Du đừng lên.

Tang Du vốn dĩ định xông lên, nghe Ly Tác nói vậy liền từ bỏ. Sức chiến đấu của cô ta quá yếu, lên cũng không đánh lại nổi Thập Lý Sênh Ca.

Thập Lý Sênh Ca có khác nào người điên đâu.

Thao tác của Ly Tác không tệ, Thời Sênh đối đầu với hắn cũng phải cố hết sức, mắt thấy máu sắp cạn tới đáy, đột nhiên có một kỹ năng sáng lên ở bên cạnh đánh gãy đòn của Ly Tác.

Thời Sênh lập tức lui về bên cạnh Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết, để bắn buff máu cho mình.

[Cận] Tầm Mặc: 5000 vàng.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Phu quân, người một nhà mà chàng lại đòi thiếp tiền sao, sao khách khí thế?

[Cận] Tầm Mặc: Vậy ta đi.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Đừng đừng, phu quân, ta có tiền, chàng lên đi, muốn bao nhiêu ta cho chàng bấy nhiêu, giết hết lũ khốn này đi.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, muội định bao dưỡng Tầm Mặc đấy à?

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Phiêu Tuyết đừng có lắm lời linh tinh nữa, để ý máu đi.

Người ở miếu Nguyệt Lão đều ngừng đánh nhau, nhường chỗ cho Ly Tác và Tầm Mặc giao thủ.

Trang bị của Tầm Mặc kém hơn Ly Tác, hơn nữa vì bị nhiệm vụ ẩn giấu giữ chân lâu như thế nên cấp bậc cũng kém hơn Ly Tác.

Người như thế, đối đầu với Ly Tác quả thật không có phần thắng, nhưng Thời Sênh cũng chẳng quan tâm có phải hắn dùng plug-in hay không, nhưng kết quả cuối cùng hắn thắng là được rồi.

[Mật] Tầm Mặc: Đưa tiền.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Có thể nợ không?

[Mật] Tầm Mặc: Không thể.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Chả đáng yêu tí nào hết.

Sau đó cô giao dịch tiền cho Tầm Mặc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Phu quân, chàng giết chết hết đám người kia, ta cho chàng tiếp 5000 nữa được không?

[Mật] Tầm Mặc: Sao cô không tự ra tay đi?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Ta sợ bọn họ bị giảm thọ.

[Mật] Tầm Mặc: …

Lời này mà cũng nói được.

Thật nghĩ mình là lão tổ tông thật đấy à?

Tầm Mặc đại khai sát giới, giết hết toàn bộ người đang đứng trước miếu Nguyệt Lão.

Giờ thì Thời Sênh xác định đúng là hắn dùng plug-in. Acc của hắn cũng chẳng có gì trâu bò, sao có thể một mình đập chết nhiều người như thế được, rất không khoa học.

Trên kênh thế giới toàn là lời chửi bậy của đám người Túy Hoa Gian, nhưng Thời Sênh và Tầm Mặc không thèm đáp lại, dù sao người nào dám lên thì cứ giết là được.

Bởi vì Thời Sênh giữa đường nhảy ra nên hôn lễ của Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết và Thần Hào cũng không cử hành ngay mà hoãn tới tận 9 giờ.

Chờ tới 9 giờ, cử hành hôn lễ xong, Thời Sênh liền offline, không thèm quan tâm cái lũ người đang hận tới mức không thể luân bạch cô kia.

Mặt mũi của đám người Túy Hoa Gian đều đem đi quét rác, hôn lễ bị người ta phá đám, còn bị người ta giết tới mức không có khả năng đánh trả, hôn lễ này đâu chỉ có thể gọi là máu me không đâu chứ.

Mà bí cảnh Ngàn năm mộng hồi sắp mở cũng được người ta đem ra bàn tán, nghiên cứu.

Ngay hôm sau, bí cảnh Ngàn năm mộng hồi liền xuất hiện.

Phó bản cấp 120, vượt ải sẽ rơi ra tài liệu cao cấp và trang bị.

Sau đó, mỗi ngày Thời Sênh online cũng chỉ có một việc là khiêu khích đám người Túy Hoa Gian, cùng Tầm Mặc giết người khắp nơi, sau đó thì chạy vòng quanh thế giới khi bị đuổi giết.

Qua diễn đàn, những sever khác đều biết sever này có hai nhân vật kỳ dị như thế bèn sôi nổi tạo acc vào xem đôi vợ chồng này diễn trò.

Cũng có người từ bỏ acc chính ở sever cũ, sang bên này làm lại từ đầu.

Rốt cuộc, cũng có sever buôn chuyện nói rằng, ở sever đó chẳng thể nào chơi yên ổn được.

Chương 175: Chiến khắp sever không đối thủ (23)

Sau khi lên lớp, Thời Sênh cầm di động đọc tin tức trên diễn đàn, hôm qua Thần Ma Đại Lục tiến hành bảo trì, sau lần đổi mới này thì trận doanh chiến Thần – Ma sẽ được mở.

Nhưng trên diễn đàn lại đang có một tin nóng hổi khác.

Đó là có một acc nhỏ tạo một bài viết.

Tên của bài viết đó là: “818 Tang Du Vị Vãn và những chuyện xấu hổ đã làm năm xưa.”

Sau đó, chủ topic liệt kê vài sự kiện.

Ví như trước khi nổi tiếng, Tang Du Vị Vãn đã từng hợp tác với Ta Là Gian Thương, cô ta cung cấp đồ, Ta Là Gian Thương bán, coi Ta Là Gian Thương là trung gian.

Nhưng sau đó cô ta đã quen với người mua nên trực tiếp lờ Ta Là Gian Thương Đi, giao dịch thẳng với người chơi.

Đó là một hành vi rất bỉ ổi, coi như đã đoạt mất sinh ý của Ta Là Gian Thương.

Ví như lúc Tang Du Vị Vãn đi phó bản, chỉ cần Đại thần đi cùng thì cô ta sẽ nói là mình muốn cái gì, sau đó Đại Thần sẽ phân luôn cho cô ta cái đó.

Lại ví như, cô ta lấy đồ trên kho bang phái nhưng lại chưa từng nộp đồ vật khác lên kho.

Chủ topic liệt kê từng cái một.

Tang Du Vị Vãn nhanh chóng trở thành một Green Tea Bitch.

Mà chủ topic này cũng nói hơi quá, dù nữ chính có biến chất thì cũng không tới mức không biết xấu hổ thế này chứ?

“Ai da…” Thời Sênh cúi đầu, đột nhiên bị người ta đụng một cái, cô lui về sau mấy bước, còn chưa lên tiếng thì người đâm vào cô đã lên tiếng trước.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía nữ sinh kia, là nữ sinh lần trước đi cùng Tang Du.

Phiền toái tới rồi!

Trong đầu Thời Sênh lập tức hiện lên mấy chữ này.

Nữ sinh đụng phải cô kia ngã xuống, một đống tài liệu rơi lung tung.

“Mạc Mạc, cậu không sao chứ?” Tang Du từ xa chạy tới, đỡ nữ sinh kia lên, “Đã bảo cậu đi đường phải chú ý chút, đây là ở trường học chứ nếu như ở trên đường thì có khi cậu bị xe đâm chết rồi ấy.”

Nữ sinh Mạc Mạc kia vuốt vuốt lại tóc, tức giận nói: “Tớ ôm nhiều đồ như thế, sao có thể nhìn đằng trước được, cô ta cũng không biết nhìn, còn đụng phải tớ.”

Thời Sênh: “…” Con mẹ nó cô đụng vào người ta trước mà giờ còn mắng người ta à?

Bản cô nương đây còn chưa điêu ngoa tùy hứng như thế đâu nhé!

Tang Du nhìn qua hướng Mạc Mạc chỉ, thấy khuôn mặt của Thời Sênh thì hơi kinh ngạc.

Là cô ấy!

Là nữ sinh lần trước cô ta đã gặp.

“Học muội, em đụng vào người ta, chẳng lẽ không xin lỗi một câu sao?” Tang Du nhẹ nhàng nhắc nhở.

Thời Sênh xoay xoay điện thoại di động trong tay, cười ác liệt: “Không muốn xin lỗi đấy.”

Đừng nói là cô không đụng phải, dù cô có đụng phải thì cô cũng sẽ không xin lỗi.

Mạc Mạc đánh giá Thời Sênh vài lần rồi mới nói với giọng đầy khinh thường: “Nhìn cô ăn mặc cũng gọn gàng đẹp đẽ, sao lại vô giáo dục thế hả?”

“Người nói người vô giáo dục đương nhiên là vô giáo dục.”

“Cô có ý gì hả?” Mạc Mạc trợn mắt giận dữ.

“Nói chị vô giáo dục đó!” Thời Sênh chớp mắt, biểu tình cực kỳ vô tội, đôi con ngươi trong trẻo lại tràn đầy ác ý không hề che giấu. “Xem ra học tỷ chẳng những không hề có giáo dục mà còn thất học nhỉ?”

Bên cạnh nữ chính lúc nào cũng có một cô bạn thân nóng nảy, Mạc Mạc bị Thời Sênh chọc giận liền mắng: “Hừ, hiện tại sinh viên mới

đều kiêu ngạo thế này sao, cô là sinh viên khoa nào?”

“Tôi học khoa nào liên quan gì tới chị? Chị còn định đi mách lẻo như học sinh tiểu học đấy à?”

“Cô…” Cũng không biết có phải bị nói trúng hay không mà sắc mặt Mạc Mạc cực kỳ khó nhìn.

“Mạc Mạc, đừng nói nữa, chủ nhiệm còn đang chờ chúng ta đem đồ qua!” Tang Du đứng bên cạnh liền lên tiếng.

Thời Sênh liếc nhìn Tang Du một cái, đáy mắt lạnh lẽo như một cây đao đột nhiên xuyên thẳng vào trong lòng Tang Du, làm cho cô ta có một cảm giác cực kỳ khong thoải mái.

“Không được, dù thế nào thì hôm nay cô ta cũng phải xin lỗi tớ.” Mạc Mạc bướng bỉnh đáp.

“Tôi không xin lỗi đấy, cô còn định đánh tôi ư?” Biểu tình của Thời Sênh rất kiêu ngạo, ngữ khí cực kỳ gợi đòn.

Tang Du nhìn thiếu nữ trước mặt, đột nhiên có một loại ảo giác.

Cô ta nghĩ tới Thập Lý Sênh Ca trong trò chơi kia.

Cũng kiêu ngạo làm người ta chán ghét như thế.

“Tôi sẽ đánh cô…” Mạc Mạc xắn tay áo, bước lên hai bước, giơ tay hướng tới khuôn mặt của Thời Sênh định đánh một cái.

Thời Sênh nhanh chóng bước sang một bên, sau khi Mạc Mạc đánh trượt qua mặt cô, Thời Sênh liền vung tay vả một cái vào mặt Mạc Mạc.

“Chát”, một tiếng giòn giã vang lên, vô số sinh viên đang đi trên đường cùng nhìn về phía này.

Thời Sênh cũng không dùng nhiều lực lắm, thân thể này vốn dĩ rất yếu, chẳng qua là vì thanh âm vang rất to mà thôi, cùng lắm Mạc Mạc cảm thấy da mặt tê đi chứ cũng không đau lắm.

Nhưng bị đánh trước mặt nhiều người thế này, sau này mặt mũi cô ta biết để vào đâu?

“A, học trưởng Đông Phương.”

“Trời ạ, đúng là nam thần rồi, anh ấy quay lại trường rồi sao?”

“Hôm nay tân sinh viên làm lễ nhập học, học trưởng Đông Phương sẽ phát biểu đấy, cậu không biết à?”

“Sao không ai nói với tớ chuyện quan trọng này thế? May mà thấy nam thần ở đây, nếu không thì đã bỏ lỡ cơ hội gặp nam thần rồi. A, nam thần đẹp trai quá!”

Nữ sinh bốn phía dấy lên một trận bàn tán xôn xao.

Trong lòng Thời Sênh thầm phỉ nhổ một tiếng, biết ngay là cốt truyện sẽ phát triển thế này mà.

Nữ chính gặp nữ phụ, tất nhiên nam chính phải lên sàn rồi.

Thanh niên bước xuống từ cây cầu bắc qua hồ nhân tạo, ánh mắt như có như không nhìn về phía Tang Du đang đứng.

Hắn dừng bước một chút, sau đó nhấc chân đi về phía bên này, tới

bên cạnh Thời Sênh.

“Học muội Sở.”

Thời Sênh chớp chớp mắt vô tội, nam chính biết nguyên chủ ư?

Đột nhiên qua đây chào hỏi cô là có ý gì?

Thời Sênh nỗ lực lục tìm trong trí nhớ của nguyên chủ, cuối cùng đào từ trong góc ra một chút điểm quan hệ.

Nhà họ Sở và nhà Đông Phương có quan hệ hợp tác làm ăn, thỉnh thoảng ông Sở sẽ đưa nguyên chủ tới tham dự các yến hội nhẹ nhàng, Đông Phương Ly gặp nguyên chủ ở yến hội cũng là bình thường.

Chỉ là…

Thứ này đột nhiên tới chào hỏi cô là vì nữ chính đúng không?

Ở thời điểm này, nam chính đã biết thân phận của nữ chính nên mới quay về trường học.

Nhưng nếu hắn tùy tiện bắt chuyện với nữ chính thì e là sẽ dọa nữ chính, vậy nên cô mới trở thành cái ván cầu cho hắn đi qua.

Mẹ!

Tưởng tượng như thế đột nhiên thấy thật khó chịu!

“Anh là?” Thời Sênh lấy ra vẻ mơ hồ cười.

Đông Phương Ly nhíu mày: “Học muội Sở không nhớ anh ư?”

Ngươi tưởng ngươi là vầng mặt trời nhỏ tỏa ánh sáng rực rỡ nên ai cũng phải biết ngươi chắc?

“Em phải nhớ rõ anh là ai ư?”

Đông Phương Ly nghẹn lời.

Hắn cũng chỉ gặp qua Sở Vân Tây một lần, mặc dù cũng đã lâu rồi nhưng trước giờ hắn không nghĩ có người sẽ không nhớ rõ hắn là ai.

Ánh mắt nhìn về phía Tang Du đang nhặt tư liệu của Mạc Mạc, Đông Phương Ly rất tự nhiên chuyển sang đề tài khác: “Em là học muội đưa tài liệu đúng không?”

Mạc Mạc ngơ ngác gật đầu.

“Anh cũng phải tới lễ đường, cùng nhau đi thôi.”

“A?” Người đẹp đứng ngay trước mắt, Mạc Mạc đâu còn để ý tới chuyện bị ăn tát nữa, trên mặt đỏ bừng, nói chuyện cũng lắp bắp: “Được… được ạ!”

“Học muội Sở có đi cùng không?”

“Không rảnh.” Bản công nương không thèm đi nhìn nam nữ chính tán nhau, chỉ sợ sức mạnh hồng hoang sẽ bộc phát bất cứ lúc nào, như tế rất không tốt.

#ác ý đến từ chó độc thân#

Đông Phương Ly cũng chỉ thuận miệng hỏi như thế, như vậy cũng sẽ

không giống như là hắn đang cố tình, cho nên khi Thời Sênh từ chối, hắn cực kỳ vừa lòng.

Một em gái khóa dưới hiểu chuyện như thế, dù cô ấy không nhớ ra hắn là ai thì hắn cũng sẽ tha thứ cho cô.

Chương 176: Chiến khắp sever không đối thủ (24)

Thời Sênh không tới dự lễ nhập học của tân sinh viên, cô nhìn thấy nam nữ chính là đã dị ứng rồi, chỉ muốn chém chết hai người họ.

Đại khái, cô chính là một nữ tác giả mẹ kế điển hình.

Một ngày không ngược nữ chính cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Buổi tối, Thời Sênh về nhà, trò chơi đã đổi mới xong, trận chiến đầu tiên của Trận Doanh chiến được định vào cuối tháng.

Thời Sênh xem xét tin tức gần đây nhất, trên Thế giới đều nói tới trận doanh chiến.

Tháp Linh Lung cũng đổi mới tới tầng 120.

Cô lại lên diễn đàn, topic nói xấu Tang Du đã biến mất.

Không thú vị, có nói xấu thôi mà cũng làm không xong.

Thời Sênh quay vào trò chơi chọc chọc Tầm Mặc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Phu quân, đi tăng cấp độ thân mật nào!

[Mật] Tầm Mặc: Nói chuyện tử tế đi.

Hừ, bản côn nương đây còn chưa nói tử tế ư?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Tên khốn kia, mau đi tăng độ thân mật, bà đây còn phải dùng kỹ năng phu thê.

Kỹ năng phu thê yêu cầu phải có điểm thân mật nhất định mới học được.

[Mật] Tầm Mặc: Lạc Hồi Cốc [331,465]

Lúc Thời Sênh truyền tống tới thì thấy bên cạnh Tầm Mặc còn có một người khác, có tên là Acc nhỏ Ta Là Gian Thương.

Hai người hình như là trò chuyện riêng nên không có lịch sử trò chuyện lân cận.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Cúng bái đại thần Sênh Ca.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Đột nhiên được người ta gọi là đại thần, cảm thấy rất thấp thỏm nha.

Những tên khốn ngoài kia chưa từng gọi cô là đại thần, toàn là Thập Lý Sênh Ca tới đây, Thập Lý Sênh Ca qua kia…

Không hề tôn trọng một đại thần như cô tí nào.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Đại thần Sênh Ca, có thể bán bộ Tam Sinh Tam Thế duy nhất cho tôi không?

Bán?

Bán thế nào? Đây là đồ khóa vĩnh viễn mà?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Trang phục khóa không bán được.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: … Đại thần Tầm Mặc, huynh chơi tôi có vui không?

[Cận] Tầm Mặc: Giao dịch.

Hai người này nửa ngày không nói gì, xem ra là đang giao dịch.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Đại thần Sênh Ca, coi như cô nể mặt tôi gọi cô là Đại thần, hãy bán nó cho tôi đi.

Thời Sênh đen mặt, trực tiếp pm cho Tầm Mặc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh lại hack Hệ thống à?

[Mật] Tầm Mặc: Ừ.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh thiếu tiền thế à?

Hệ thống khóa rồi mà hắn còn cố tình hack để bán đi.

[Mật] Tầm Mặc: Giữ lại vô dụng.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Có thể mặc mà.

Thứ đồ đó không hề có bộ thứ hai đâu đấy!

Bản duy nhất!

Mặc đi ra ngoài cho người ta ghen ghét không được à?

[Mật] Tầm Mặc: …

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Đại thần Sênh Ca, cô nói một câu

đi, có bán hay không vậy?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Không bán.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Vì sao? Đại thần Tầm Mặc đã bán rồi, cô mặc một mình cũng đâu có gì vui, không phải có câu phu xướng phụ tùy sao?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Vì những lời này của mi…

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Đại thần muốn bán ư?

Gian Thương kích động một trận.

Bộ tình lữ không sản xuất nữa đấy, cực kỳ đáng giá, chỉ cần mua được là sẽ có rất nhiều tiền.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Bà đây sẽ không bán.

Cái gì mà phu xướng phụ tùy?

Phu xướng phụ tùy ông nội mi ấy! Nhìn bọn ta giống phu xướng phụ tùy lắm sao?

Có thể nói chuyện hay không đây?

Ngu ngốc!

[Cận] Tầm Mặc: …

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: …

Hắn nói sai ở đâu rồi ư?

Sao nói chuyện lại có vẻ căng thẳng thế này?

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: dù ta có đem phân giải lấy đồ cũng không cho mi.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: … Đại thần Sênh Ca, đừng thế, tôi nói sai chỗ nào tôi xin thu lại không được ư? Chỉ cần cô bán Tam sinh tam thế cho tôi…

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Đồ ăn mi nhổ ra còn có thể ăn lại không?

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: …

Gian Thương đã trúng một vạn điểm thương tổn vì Thời Sênh.

Tung hoành thương trường mấy năm liền, chưa từng sợ âm mưu quỷ kế gì của đối phương, chỉ sợ kẻ ăn nói không biết xấu hổ và không để tâm tới tiền.

Loại người này căn bản không thể tìm thấy nhược điểm, không thể công phá.

[Cận] Acc nhỏ Ta Là Gian Thương: Nếu Đại thần Sên Ca đổi ý, tùy thời có thể tới tìm ta, ta luôn hoan nghênh cô, giá cả tốt nhất.

Giang Thương nói xong mấy câu này liền lặn mất, như thể sợ Thời Sênh tìm hắn gây sự vậy.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Đi, phu quân, đi tăng điểm thân mật nào.

[Cận] Tầm Mặc: …

Tầm Mặc cho rằng Thời Sênh nói đi tăng điểm thân mật là làm nhiệm vụ phu thê, nhưng hắn lại quên mất nương tử mới cưới này của mình là một người cực kỳ cuồng vọng, một người như thế sao có thể theo quy củ thường là đi phó bản tăng điểm thân mật được.

Thời Sênh đưa Tầm Mặc tới núi Mộng Hồi, nơi này chính là nơi có phong cảnh đẹp nhất Thần Ma Đại Lục.

Cửa vào bí cảnh Ngàn năm mộng hồi cũng là ở đây.

Dưới chân núi Mộng Hồi trồng đầy hoa anh đào, trên đỉnh núi có một gốc cây anh đào lớn cực đẹp, cảnh tượng bay đầy cánh hoa, toàn bộ ngọn núi nhìn qua đều có màu hồng hồng, cực kỳ ảo.

Thời Sênh bò lên trên đỉnh núi, vào shop mua pháo hoa, sau đó giao dịch cho Tầm Mặc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Bắn đi.

[Mật] Tầm Mặc: …

Ngoại trừ kết hôn có thể dùng pháo hoa thì còn một trường hợp khác là dùng nó để tăng điểm thân mật. Tầm Mặc phát hiện pháo hoa mà Thời Sênh mua là loại đắt nhất.

Đúng là phá của!

Cô mua loại pháo hoa giá 999 vàng một tổ, một tổ có 99 cây, một cây tăng 1314 thân mật, mà cô giao dịch cho hắn hẳn… 20 tổ.

Phá của!

Nếu độ thân mật max 5201314 thì có thể học được một kỹ năng phu

thê cực kỳ trâu và có được danh hiệu. Nhưng bây giờ chưa từng có đôi vợ chồng nào đạt tới mốc này ở trong game.

Cô đưa cho hắn nhiều pháo hoa như thế là muốn tăng độ thân mật tới max sao?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh phóng trước đi, tôi ăn đã.

[Mật] Tầm Mặc: Tại sao lại là tôi phóng?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Chẳng lẽ muốn tôi phóng? Anh không biết xấu hổ à? Bà đây mua còn bắt bà đây tự phóng à?

Thời Sênh nổi điên.

Tầm Mặc yên lặng bắt đầu phóng pháo hoa, con gái thật sớm nắng chiều mưa.

…

Thời Sênh ăn cơm xong, quay lại, trên kênh thế giới toàn là tin tức cô và Tầm Mặc ở núi Mộng Hồi bắn pháo hoa.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Đại thần Tầm Mặc gần đây phát tài rồi hay lại quên uống thuốc thế? Đã phóng nhiều lắm rồi đấy? Hết bao nhiêu tiền rồi thế?

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Đây là tất cả của nả của Đại thần Tầm Mặc đúng không? Sau này đại thần định ăn đất mà sống à?

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Em gái đại gia Thập Lý Sênh Ca đâu rồi, sao không lên tiếng thế?

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Lòe thiên hạ, có bảnh lĩnh thì mua cẩm tú sơn hà đi.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Căn cứ vào tin tức mới nhất mà bổn đại nhận được, đại thần Tầm Mặc đã bắn ba tổ pháo hoa.

[Thế giới] Cẩm Tú Sơn Hà: Ta không bán.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Phì, năm ngàn hai một lần mà ngươi không bán á? Giá cả này ở nơi như thủ đô cũng không nhất định có đâu nhé!

[Thế giới] Cẩm Tú Sơn Hà: Kỳ thực có thể suy xét một chút.

Cẩm tú sơn hà cũng là một đạo cụ tăng thân mật, giá 5200 vàng một cái. Đúng thế, một cái, không phải một tổ, đắt tới mức làm người ta giận sôi.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi bảo ta dùng thì ta phải dùng sao, ta chẳng mất mặt như thế. Nhưng ngươi cầu xin ta một chút, ta sẽ dùng cho ngươi xem, thế nào?

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Phi, cô là cái thá gì mà bản tiểu thư phải cầu xin cô.

[Thế giới] Acc nhỏ 863: Sao sever này lắm đại gia thế?

Chương 177: Chiến khắp sever không đối thủ (25)

Hệ thống thông báo: Người chơi Ly Tác vì phu nhân Tang Du Vị Vãn đốt lên Cẩm tú sơn hà, cùng nắm tay dạo khắp giang sơn.

Hình ảnh đột nhiên tối sầm lại, từng cụm ánh lửa từ dưới chân núi bốc lên, một bực họa cuộn tròn từ từ mở ra.

Chấn động mà đẹp đẽ.

Hình ảnh kéo dài liên tục một phút đồng hồ, mười giây cuối cùng, ánh lửa hội tụ thành tên của Tang Du Vị Vãn.

Thời Sênh chống cằm, vẻ mặt như suy tư gì, quả thật cái gì dùng tiền để tiêu cũng đẹp hết.

Nhưng bảo cô bỏ tiền cho tên khốn Tầm Mặc này phóng chỉ để tạo không khí lãng mạn ư?

Nằm mơ!

Nằm mơ cũng không được!

[Thế giới] Tang Du Vị Vãn: Cảm ơn đại thần.

[Thế giới] Ly Tác: Gọi phu quân.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Ta thân là một nam tử cô độc nhưng cũng bị lãng mạn này làm cho xiêu lòng rồi, muốn có vợ…

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Mẹ Kiếp, ta thích ngươi, làm gay đi.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Cút, ông đây chỉ thích em gái.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Phu quân!

[Thế giới] Tang Du Vị Vãn: Phu quân.

Hai dòng của Thời Sênh và Tang Du Vị Vãn cùng xuất hiện, thế giới lâm vào im lặng quỷ dị ba giây, sau đó đầy up các dòng bình luận được đẩy lên.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Thập Lý Sênh Ca quả nhiên có thù oán với vợ chồng đại thần Ly Tác, vào lúc này mà cũng muốn cắm một chân.

[Thế giới] Mộ Ly Khuynh Tâm: Thập Lý Sênh Ca không biết xấu hổ, Ly ca ca không bảo cô, cô gọi làm gì.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Đây là tình tay ba? Tứ giác tình yêu? Ngũ giác tình yêu? Thế giới này khó hiểu quá, cho tôi về hành tinh của tôi đi.

[Thế giới] Ảo Mộng: Thập Lý Sênh Ca không biết xấu hổ.

[Thế giới] Tầm Mặc: Cô ấy gọi ta.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ngu cmn ngốc vừa chứ. Tất cả nữ ở sever này đều là vợ của Ly ca ca nhà các người chắc? Thế thì hắn sẽ bệnh tới mức hỏng thận mà chết.

[Thế giới] Hari-Zalo: Phì, vừa online đã thấy Tiểu Sênh Ca nhà ta khủng bố như thế, ha ha ha ha, Tiểu Sênh Ca trước sau như một

V587.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Mẹ ơi, ở đây có người “ngược cẩu”.

Hệ thống thông báo: Người chơi Thần Hào vì phu nhân Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết đốt lên Cẩm tú sơn hà, cùng nắm tay dạo khắp giang sơn.

Cảnh tượng Cẩm tú sơn hà lại xuất hiện lần thứ hai.

Thời Sênh cạn lời trợn trắng mắt, sau đó chọc chọc Tầm Mặc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh thất thần cái giề, tiếp tục phóng pháo hoa đi chứ.

[Mật] Tầm Mặc: Tôi đang đợi Cẩm tú sơn hà của cô.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh hoang tưởng rồi, mau phóng pháo hoa đi.

Bản cô nương sẽ không nói vì muốn chỉnh hắn nên mới mua nhiều pháo hoa như thế.

[Mật] Tầm Mặc: …

Nhìn một rương đồ đầy pháo hoa, Tầm Mặc yên lặng bắn pháo, cứ bắn thế này không biết đến khi nào mới xong nữa?

Hiện tại chơi game không phải điểm quan trọng nhất, mà là mỗi ngày online xem Thập Lý Sênh Ca mặc đồ Tam sinh tam thế rồi bị người ta đuổi giết mới là quan trọng nhất.

Công ty game phát hiện sever này đặc biệt đông, thường xuyên có

người gọi điện lên tổng đài khiếu nại không vào được.

Ngay từ đầu bọn họ cũng không rõ, các sever khác tín hiệu đều màu xanh, nhưng vì sao mấy cái tên nghiện game này lại cứ bám lấy sever này không bỏ?

Có mờ ám!

Sau đó bọn họ liền phát hiện đôi vợ chồng ngày nào cũng chọc cho cả sever gà bay chó sủa kia.

Ngay cả GM cũng thích sever này, trò chơi là phải gà bay chó sủa mới đúng.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một thư khiếu nại nặc danh được gửi tới.

Nói hai acc kia đều dùng plug-in.

Plug-in vẫn luôn được tra xét nghiêm ngặt trong game, nhìn ảnh và lời lẽ trong thư nặc danh kia, công ty game bắt đầu điều tra.

Tầm Mặc có dùng plug-in không?

Tất nhiên có.

Tài khoản kia của hắn tuy rằng cấp bậc cao nhưng trang bị quá kém, không dùng plug-in sao có thể thắng nổi.

Công bằng?

Đó là cái gì, Tầm Mặc giả ngu không biết.

Thời Sênh có dùng plug-in không?

Tất nhiên cũng có.

Còn tưởng cô thật sự là tiền nhiều như nước chảy, cuồn cuộn không ngừng ư?

Phạm pháp?

Thế thì cũng phải đợi họ bắt được mình rồi hãy nói.

Nói thật, công ty game gặp được hai người chơi không đem chính nghĩa và pháp luật để vào mắt, lại còn là người không biết sợ là gì, quả thật không biết xử lý như thế nào.

Bọn họ tra hai tài khoản này nhưng không phát hiện ra bất cứ cái gì dị thường.

Nhưng từ hành vi của hai người này thì có thể thấy đúng là có điểm quái dị, hơn nữa còn rất rõ ràng.

Vì thế, hai người bị GM “bảo hộ” sát bên người.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đi giết người.

[Đội] Tầm Mặc: Giết ai?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: 66

Đệch, tên khốn nào dám tố cáo bà đây, đừng trách tại sao bà đây lại biết.

[Đội] GM66: Hai vị đại thần, ta vẫn ở đây, đừng làm trò âm mưu giết

ta ngay trước mặt ta như thế.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Vậy ngươi lại đây, đứng yên cho ta giết.

[Đội] GM66: Giết ta sẽ bị nhốt vào ngục tối đó.

[Đội] Tầm Mặc: Không đâu.

[Đội] GM66:?

Tuy hắn là GM, nhưng ở trong trò chơi này nhân vật cũng tương đương với NPC, động thủ với NPC thì sẽ bị nhốt trong ngục.

GM66 lập tức bị kéo vào trong phó bản.

Bọn họ không đánh BOSS mà đánh hắn.

Đánh chết rồi lại dùng đan dược cứu sống, quả thực vô cùng tàn ác, chính là thảm kịch nhân gian.

Phó bản này có nhiệm vụ đặc thù nên có thể ra tay tàn sát đồng đội được.

[Đội] GM66: Đại thần, xin tha cho tôi!

Có đại thần nhà nào không rụt rè, quá táo bạo, khó trách những người kia chẳng hề tôn kính họ chút nào, còn suốt ngày rượt đuổi khắp các bản đồ.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Được thôi, nói cho ta biết đứa nào đã tố cáo bọn ta?

[Đội] GM66: Tôi không biết.

[Đội] Tầm Mặc: Hồi sinh.

Thời Sênh lập tức ném cho GM66 một cái Hồi Sinh đan, ngay một giây sau, hắn lại bị đánh ngã sấp xuống.

GM66 cắn răng nói không biết, hai người liền thay phiên nhau chơi trò giết hắn.

[Loa] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, muội ở trong phó bản chơi nửa ngày rồi, tốt xấu gì cũng ra hít thở chút không khí đi.

Thời Sênh liền ngừng đánh đập GM66, ra khỏi phó bản.

GM cho rằng cô sẽ không tới nữa, ai biết cô lại kéo một đám người tới.

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Giết NPC sẽ không bị nhốt trong ngục tối, chơi vui như thế không thể thiếu phần ta được.

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Đánh thôi.

Một đám người vây lấy GM66, một GM đủ cho họ chơi cả một ngày.

Đây tuyệt đối là ngày đen tối nhất trong cuộc đời GM66.

Hắn muốn nghỉ việc.

[Đội] GM66: Đại thần, tôi thật sự không biết, tôi chỉ là người làm công ăn lương, cô đừng làm tôi khó xử nữa.

Thời Sênh quăng một kỹ năng ra, GM66 lại nằm chết thẳng cẳng.

[Đội] GM66: Đại thần, ta thật sự không biết.

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Lúc này mà miệng còn cứng như thế.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Chẳng sao cả, dù sao gần đây cũng chẳng có gì vui, chúng ta cứ từ từ chơi đi.

[Đội] GM66: Sắp trận doanh chiến rồi, đại thần định không tham gia sao? Còn có tháp Linh Lung nữa, còn chưa có ai vượt ải đầu, đại thần, vượt ải 70 đầu tiên chính là cô, lần này cô cũng sẽ làm được thôi, xin cô hãy tha cho tôi đi.

Một đám người lại một lần nữa xúm vào thay phiên nhau giết chóc, nhưng đánh mãi cũng thấy chán, tên này giết vừa không rớt kinh nghiệm cũng không rơi trang bị.

Thời Sênh mở hệ thống Thương thành ra nhìn, trò chơi này đúng là thiết kế rất có tâm, đạo cụ hành hạ người ta cũng nhiều như thế.

Chương 178: Chiến khắp sever không đối thủ (26)

Một ngày nào đó, người chơi Thần Ma Đại Lục sẽ được kiến thức toàn bộ các đạo cụ hành hạ con người.

Mà GM66 sau khi được trải qua những tư hình đó thì ngậm nước mắt viết đơn xin thôi việc.

Mấy tên điên này chẳng những tàn phá thân thể hắn mà còn hủy hoại cả tâm hồn hắn, hắn muốn thôi việc.

[Đội] GM66: Các vị đại thần, các ngài không mệt à?

Sao có thể chơi hắn cả ngày không chán thế?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Không mệt.

[Đội] GM66: Xin tha đi mà.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca, muội chơi cái gì ở chỗ này thế?

Tứ Hải Bát Hoang không biết từ đâu chui ra, mang theo một đám người, nhìn thấy mấy người bên này đang vây lấy một người thì cực kỳ tò mò.

[Cận] Tân Đông Phương: Lão đại, huynh không thấy kênh thế giới à? Tiểu Sênh Ca đang chơi với GM đấy.

Đúng là Tứ Hải Bát Hoang đã đóng kênh thế giới, vì cuối tháng là trận doanh chiến, hắn là minh chủ, ngày đêm kéo người đi thăng cấp, làm gì có thời gian xem đại chiến nước bọt trên kênh thế giới chứ.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: …Tiểu Sênh Ca đúng là chơi thật rồi.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Sao các ngươi lại tới đây?

Đây là bản đồ hòa bình, người thăng cấp sẽ không tới nơi này.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Ở gần đây có một phó bản ẩn giấu cấp 110, ta dẫn người đi khai hoang.

Phó bản ẩn giấu cũng giống như bí cảnh Ngàn năm mộng hồi mà Thời Sênh đã làm, chẳng qua nhiệm vụ mà Thời Sênh nhận chỉ có hai người được làm.

Hẳn là loại phó bản ẩn giấu đặc thù.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: A, xin chào manh chủ, tạm biệt manh chủ.

**Manh chủ: nguyên tác萌主 – phiên âm méng zhǔ: từ ngữ mới trên internet, cách gọi một người mà họ cho là đáng yêu.*

[Cận] Tân Đông Phương: Tiểu Sênh Ca đánh sai chính tả rồi.

[Cận] Gm66: Rõ ràng đại thần cố ý.

Sao có thể đánh chữ sai chứ?

Tứ Hải Bát Hoang coi như không thấy những gì GM66 nói.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Tiểu Sênh Ca có muốn gia nhập bang bọn

ta không? Trận doanh chiến sắp tới chắc chắn đánh sẽ rất tưng bừng.

Nghìn người tham gia đại chiến đó! Có thể nói là hoành tráng hơn thành chiến nhiều.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Không đi, không có hứng thú.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Muội muội thử suy xét một chút đi, trận doanh chiến một tháng mới đánh một lần đấy.

Tứ Hải Bát Hoang rất coi trọng thao tác của Thời Sênh, đương nhiên là cũng có một phần tình cảm bạn bè trong đó. Em gái này không giống đám con gái khác trong game này, sạch sẽ, nhanh nhẹn, nói một là một, hai là hai, hắn thích những em gái hào sảng như thế này.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Túy Hoa Gian cũng ở trận doanh Thần Tộc, đến lúc đó khi các ngươi tham gia trận doanh chiến, khẳng định sẽ cùng ở phe các ngươi. Ta không muốn chơi cùng bọn khốn Túy Hoa Gian đó, tốt nhất là thôi đi.

Thần tộc có hai trận doanh, công ti Game không thể để chỉ một trận doanh tham gia, vậy nên sẽ hợp hai trận doanh này lại, Túy Hoa Gian trộn lẫn với Liên Minh Thiên Hạ, người tới chắc chắn rất nhiều.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: …

Đã quên em gái này cực kỳ phản cảm với người của Túy Hoa Gian.

[Cận] Tứ Hải Bát Hoang: Vậy thôi được, Tiểu Sênh Ca nếu muốn chơi thì cứ tới tìm huynh bất cứ lúc nào.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Ừm.

Tứ Hải Bát Hoang vì chuyện phó bản nên vội vã dẫn người rời đi.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: 66, ta nhớ là Thần tộc có thể sa đọa thành ma đúng không?

[Đội] GM66: Cái này… sao cô biết?

Thần tộc sa đọa thành Ma tộc là nội dung của phiên bản sau, sao cô lại biết?

[Đội] Nguyệt Hạ Hải Đường: Thần Ma Đại Lục dựa theo tiểu thuyết mà xây dựng, Thần tộc sa đọa thành Ma tộc cũng là một điểm hay trong truyện, sao công ty game các người có thể bỏ qua chứ?

[Đội] Nguyệt Hạ Độc Chước: Vài lần đổi mới gần đây các chủng tộc đều chẳng có gì mới, đoán được cũng quá dễ.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ta hack công ty của các người nên đọc được.

Hai câu trả lời phía trên rất đường hoàng, chỉ có câu sau cùng…

[Đội] Tầm Mặc: …

[Đội] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: …

[Đội] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: …

[Đội] …

[Đội] GM66: Đại thần, cô thừa nhận mình dùng plug-in ư?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Dù tôi có thừa nhận thì các người cũng không có chứng cứ, có thể làm gì tôi chứ? Hiện tại là xã hội pháp trị, chú ý là cần phải có nhân chứng vật chứng đầy đủ. Hiện tại tôi nói tôi là chủ tịch nước, các anh có thể buộc tôi tội gì chứ?

[Đội] GM66: …

Quá kiêu ngạo!

Ông chủ, một mình tôi đối phó không nổi đâu!

[Đội] GM66: Tôi nói, tôi nói, xin đại thần hãy tha cho tôi. Tố cáo hai người là thư nặc danh, nhưng công ty có thể thấy IP.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Cho nên công ty các người muốn lừa gạt người chơi đúng không? Nói nặc danh cái gì chứ, không phải là các người đều biết cả sao?

[Đội] GM66: Chúng ta không có việc gì sẽ không đi tra xét IP của người ta… Hơn nữa, người chơi nhiều như thế, muốn kiểm tra cũng cần phải có thời gian, tình huống của các người tương đối đặc biệt nên công ty mới đi tra IP.

[Đội] Tầm Mặc: Ai?

[Đội] GM66: Tôi nói thì các người sẽ tha cho tôi chứ?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi cho là ta cả ngày nhàn rỗi tới mức không có việc gì nên bám lấy ngươi sao?

[Đội] GM66: …

Câu này là có ý gì? Có thể nói chuyện vui vẻ chút được không?

[Đội] GM66: ID người chơi là Tang Du Vị Vãn.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Bà đây biết ngay là con khốn đó mà.

Đấu không lại liền ném đá giấu tay.

Bản cô nương muốn mở ra hình thức tra tấn người khác.

Thời Sênh thật sự không nhằm vào GM66 nữa, cả ngày đều xuất quỷ nhập thần, GM66 giám thị cô nhưng rất nhiều lúc đều không tìm thấy cô ở đâu.

[Đội] GM66: Đại thần Tầm Mặc, gần đây đại thần Sênh Ca đang làm gì thế? Lần nào tôi vào cũng không gặp được?

GM66 cảm thấy Tầm Mặc ngoan hơn Thời Sênh nhiều, mỗi ngày ngoài đánh BOSS ra thì chỉ bị người của Thiên Thu Vạn Đại đuổi giết, so với vị đại thần từ ngày biết được tên người tố cáo mình liền xuất quỷ nhập thần thì khá hơn nhiều.

[Đội] Tầm Mặc: Đại khái là nghĩ làm thế nào để phá đổ công ty của các người.

[Đội] GM66: Đại thần đừng làm tôi sợ.

Phá đổ một công ty game? Cái này dù nói đùa cũng chẳng thấy buồn cười chút nào đâu.

Công ty sản xuất Game Thần Ma Đại Lục là Thịnh Phong, là một công ty dẫn đầu ngành công nghiệp game trong nước.

[Đội] Tầm Mặc: Tin hay không tùy.

Tầm Mặc không để ý tới GM nữa, tiếp tục đánh BOSS.

GM66 rối rắm một lúc, có lẽ đại thần Tầm Mặc nói đùa thôi đúng không?

Loại chuyện lật đổ một công ty game thì dù có plug-in cũng không làm nổi.

Nhất định là đại thần Tầm Mặc chỉ dọa mình thôi.

GM66 tự an ủi mình trong lòng như thế.

…

Buổi sáng, mọi người vừa online liền phát hiện một chuyện không bình thường.

Trên bảng xếp hạng không nhìn thấy tên đại thần Ly Tác nữa.

Tìm kiếm theo tên.

Không tìm ra.

Mẹ kiếp!

Đã xảy ra chuyện gì?

Đại thần Ly Tác xóa acc rồi?

Không khoa học lắm.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Sao đại thần Ly Tác lại nghĩ quẩn như thế?

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Hôm qua ta còn thấy đại thần Ly Tác và Tang Du Vị Vãn đi phó bản cùng nhau mà, sao hôm nay đã xóa rồi?

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Hỏi người Túy Hoa Gian xem.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Người của Túy Hoa Gian đâu rồi, sao đại thần Ly Tác lại xóa acc vậy?

Chương 179: Chiến khắp sever không đối thủ (27)

Người của Túy Hoa Gian vẻ mặt cũng ngẩn ra, bọn họ thấy người ta nói chuyện trên kênh thế giới mới biết bang chủ nhà mình biến mất.

Có người có số của Ly Tác, lập tức gọi điện cho hắn.

Rất nhanh có người đáp lại trên kênh thế giới.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Lão đại bị hack tài khoản.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Hack acc? Thù lớn tới mức nào mà cả acc cũng xóa đi?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Gặp báo ứng rồi, đáng đời.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Thập Lý Sênh Ca, muốn chết à?

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Đại thần Tầm Mặc, phu nhân nhà huynh lại tìm đường chết.

[Thế giới] Sóng Biển: Cả nhà đứa hack acc là chó.

[Thế giới] Tầm Mặc: Không quản nổi.

[Thế giới] Hari-Zalo: Ý của đại thần Tầm Mặc là huynh bị vợ quản nghiêm sao? Sao ta lại cảm thấy đại thần cũng rất đáng yêu nhỉ?

[Thế giới] Ảo Mộng: Hari-Zalo, ngươi không thấy tởm à, loại người

này mà cũng nói là đáng yêu được.

[Thế giới] Hari-Zalo: Anh bạn nhỏ, tôi nói ai đáng yêu là chuyện của tôi, anh bạn chõ mõm vào làm gì.

…

Thời Sênh đóng kênh thế giới, click mở trò chuyện riêng, đọc tin do Tầm Mặc gửi tới.

[Mật] Tầm Mặc: Cô làm?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh đoán xem.

[Mật] Tầm Mặc: Mấy hôm trước cô vẫn theo dõi Ly Tác, cô muốn nắm bắt được lịch làm việc và nghỉ ngơi của hắn.

Thời Sênh vặn vẹo cần cổ một chút rồi mới gõ tiếp.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh biết rồi còn hỏi làm gì.

[Mật] Tầm Mặc: Cho chắc ăn.

[Mật] Tầm Mặc: Cô định làm gì?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Tôi chuẩn bị đi tán tỉnh em Tang Du Vị Vãn.

[Mật] Tầm Mặc: …

Dù công ty game có thừa nhận việc acc của Ly Tác bị hack thì cũng phải mất ít nhất nửa tháng mới khôi phục lại được.

Trong lúc này, dù hắn có dùng acc nhỏ hay mượn tài khoản của

người khác thì cũng không thích bằng chơi chính acc của mình.

Cho nên…

Thời Sênh nói tán tỉnh là thật sự tán tỉnh.

Cô mua một acc Thần tộc, thay đổi toàn bộ diện mạo từ trong ra ngoài cho acc đó rồi xin vào Túy Hoa Gian.

Cô biến mình thành một vị đại thần cao lãnh.

Mỗi ngày chăm chỉ mang các acc nhỏ hơn đi phó bản.

[Bang] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: phó bản 110, ai đi vào đội.

[Bang] Vũ Lạc Y Nhân: Ta ta ta, đại thần, ta muốn đi.

[Bang] Hắc Tử: Kéo ta nữa.

[Bang] Ảo Mộng: Ta cũng phải đi.

[Bang] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Full.

Thời Sênh nhìn ID của Tang Du Vị Vãn ở trong đội, âm trầm cười một cái.

Đúng thế, ID acc mới của cô là Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ, xếp thứ 20 trên bảng xếp hạng.

[Đội] Ảo Mộng: Tang Du Vị Vãn, sao ngươi lại ở đây?

[Đội] Tang Du Vị Vãn: Vì sao ta không thể ở đây?

[Đội] Ảo Mộng: Đại thần không có ở đây nên ngươi muốn quyến rũ người khác chứ gì?

[Đội] Tang Du Vị Vãn: Ảo Mộng, ngươi nói chuyện cẩn thận chút.

[Đội] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Còn cãi nhau nữa thì cút hết ra ngoài.

Ảo Mộng lập tức ngậm mồm, những người khác cũng không dám nói nhiều.

Thời Sênh cực kỳ vừa lòng với chuyện này, xem ra cô đắp nặn hình tượng đại thần rất thành công.

Lúc đi phó bản, Thời Sênh luôn vô tình mà như cố ý giúp đỡ Tang Du Vị Vãn.

[Đội] Vũ Lạc Nhân Y: Đại thần, có đồ gì rơi ra vậy?

BOSS ngã xuống, Thời Sênh nhặt đồ, một em gái trong đội không nhịn được tò mò hỏi.

Thời Sênh vứt tất cả đồ dán lên khung chat.

[Quang Minh thần trượng]

[Đăng Thiên ngoa]

[Như Ý bội]

…

[Đội] Ảo Mộng: Quang Minh thần trượng, vận khí của đại thần thật tốt! Ngưỡng mộ quá!

Ai đi phó bản này cũng đều mong nhặt được Quang Minh thần trượng, đây là vũ khí tốt nhất rơi ra trong phó bản hiện tại.

Nhưng toàn bộ sever này, người chơi có thể nhặt được Quang Minh thần trượng chỉ đếm ở trên đầu ngón tay, thứ đồ này xác suất rơi ít tới thảm hại.

Thời Sênh dùng acc Thập Lý Sênh Ca đi cùng bọn Nguyệt Hạ không dưới ba mươi lần cũng chỉ rớt được một cái.

[Đội] Vũ Lạc Y Nhân: Thần trượng đẹp quá, ta cũng muốn, nhưng ta là nhân tộc, không dùng được.

[Đội] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Những đồ khác đều cho mọi người, tôi sẽ giữ Quang Minh thần trượng.

[Đội] Hắc Tử: Được, dù sao cũng là đại thần kéo cả đội, nhưng đại thần có thể đi thêm lần nữa được không?

Phó bản này là do cô dẫn đội, những người này không có lý do gì bắt cô phải nhả ra Quang Minh thần trượng cả.

Tang Du Vị Vãn ngoan ngoãn nhận đồ của mình, không làm ra chuyện gì xấu cả.

Thời Sênh giải tán đội ngũ, lại gọi Tang Du Vị Vãn lại.

[Mật] Tang Du Vị Vãn:?

Thời Sênh liền gửi Quang Minh thần trượng qua thư cho cô ta.

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Đại thần?

Bạn tốt của bạn đã offline, không thể gửi tin nhắn.

Tang Du Vị Vãn nhìn hệ thống nhảy ra tin tức này, ánh mắt mê mang.

Sau đó, Thời Sênh luôn lấy cớ gọi người đi phó bản, ra sức kéo Tang Du Vị Vãn vào đội.

Dù sao thứ tốt luôn rơi vào túi cô, cô lại gửi hết cho Tang Du Vị Vãn.

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Đại thần, sao huynh cho ta nhiều đồ như thế?

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Muốn cho muội.

[Mật] Tang Du Vị Vãn:?

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Đại thần… rốt cuộc huynh muốn làm gì?

Thời Sênh không trả lời cô ta, có đôi khi không trả lời sẽ càng hiệu quả hơn.

Đi phó bản cùng Tang Du Vị Vãn gần như đã trở thành thói quen hằng ngày của Thời Sênh.

Ngay từ đầu, Tang Du Vị Vãn vẫn giữ vẻ xa cách, nhưng sau đó càng ngày càng quen thuộc hơn, cô ta sẽ tâm sự với Thời Sênh chuyện học hành hoặc chuyện liên quan tới game.

Toàn bộ quá trình, Thời Sênh luôn an tĩnh nghe, ngẫu nhiên đáp lại một tiếng, mười phần mang phong phạm đại thần.

Hôm nay Thời Sênh vừa online, Tang Du Vị Vãn đã nhắn tin qua.

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Đại thần, muội buồn quá!

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ:?

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Hôm nay muội thấy hắn và Mộ Ly Khuynh Tâm đi phó bản, rõ ràng hôm qua hắn nói hôm nay không rảnh online.

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Ly Tác?

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Vâng.

Ly Tác thật đúng là thần trợ công rồi!

Thời Sênh mở shop, mua mấy tổ pháo hoa.

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Ta đưa muội tới một nơi.

[Mật] Tang Du Vị Vãn:?

Thời Sênh mang theo Tang Du Vị Vãn tới núi Mộng Hồi, mở plug-in tự động bắn pháo hoa.

Sau đó cô lại dùng notebook đăng nhập tài khoản Thập Lý Sênh Ca, vừa online đã láo liên không ngừng nhảy ra các tin nhắn mật.

[Mật] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, gần đây muội bận gì thế? Cả ngày chẳng thấy người đâu?

[Mật] Ta Là Gian Thương: Đại thần, thật sự không bán Tam sinh tam thế sao? Cầu cô rủ lòng thương…

[Mật] GM66: Đại thần, cô mất tích đâu rồi? Tôi nên báo công ty thế nào đây?

[Mật] Tầm Mặc: Có đi tháp Linh Lung không?

Thời Sênh đóng tất cả các tin nhắn mật, chỉ để lại tin nhắn của Tầm Mặc.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh đang ở đoạn nào rồi?

[Mật] Tầm Mặc: 105.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Lâu thế rồi mà mới tới 105, Đại thần, anh kém quá đấy!

[Mật] Tầm Mặc: Có đi không?

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Đi chứ, sao lại không đi. Chờ một lát, ta tán xong em gái này đã.

[Mật] Tầm Mặc: …

Đối với sở thích của cô gái kỳ quái này, hắn không có cách nào nói cả. Trước kia thì thích đuổi theo người ta giết với cái bộ dạng như huyết hải thâm thù, không đội trời chung, giờ lại đổi acc đi tán tỉnh người ta.

Cô thật đúng là…

Co được mà cũng giãn được!

Chương 180: Chiến khắp sever không đối thủ (28)

Bên kia, Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ đã phóng hết pháo hoa.

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Tâm tình đã khá hơn chút nào chưa?

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Ừm, cám ơn đại thần, khiến huynh phải tốn kém rồi.

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Vì muội cũng thấy đáng, ta có chút việc, offline trước đây, muội đừng suy nghĩ nhiều.

Tang Du Vị Vãn còn chưa kịp nói gì, Thời Sênh đã offline, log lại acc Thập Lý Sênh Ca.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đi một chút đi, nhưng mà nhóm chúng ta chỉ có hai người, ai đánh quái đây Đại thần?

[Đội] Tầm Mặc: … Cô đang làm gì?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ta đang đi tham quan tầng trên tháp Linh Lung xem có bộ dáng gì?

Bạn bị đội trưởng đá ra khỏi đội ngũ.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, bấm xin gia nhập.

Bạn đã gia nhập đội ngũ.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đại thần, anh một lời không hợp liền đá người ta ra ngoài là học ai hả, như thế không tốt đâu.

[Đội] Tầm Mặc: Lắm lời.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Nói nhiều rất có lợi cho tinh thần và thể xác. Đúng rồi, 66 đâu? Hắn không giám thị chúng ta nữa à?

[Đội] Tầm Mặc: Hôm nay trận doanh chiến.

Trận doanh chiến?

Vừa rồi, trên đường tới đây, cô thắc mắc sao đám người kia chạy nhanh như thế, hóa ra là đi tham gia trận doanh chiến.

Trận doanh chiến lần đầu thế nào cũng xuất hiện BUG, GM66 không rảnh giám sát họ cũng là bình thường.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Vậy thì chúng ta hack thôi, đạp đổ tháp Linh Lung này mới được.

[Đội] Tầm Mặc: …

Lực chú ý của mọi người đều ở trận doanh chiến, cô lại tính toán chơi trò động tay mờ ám vượt hết 120 ải tháp Linh Lung.

Chơi trò chơi như thế mà được ư?

Nhưng mà chủ ý này nghe cũng không tệ lắm nhỉ?

Vì thế, hai người vui vẻ đi hack tháp Linh Lung.

Sau khi truyền tống vào trong tháp Linh Lung, Thời Sênh bị quái đầy

đất dọa cho nhảy dựng.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Sao lại nhiều quái thế? Người chơi nào bị hội chứng sợ chỗ đông người sẽ kiện bọn họ chết.

[Đội] Tầm Mặc: Từ tầng 105 trở lên, độ khó khăn sẽ tăng rất cao.

Bởi vì hắn có danh hiệu vượt ải lần đầu nên có thể trực tiếp bắt đầu từ tầng 70, nhưng suốt một tuần cũng chỉ đánh được tới tầng 105, không có cách nào đi lên nữa.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đây là muốn đùa chết người ta à?

[Đội] Tầm Mặc: Xem ra trong khoảng thời gian ngắn tới đây sẽ không làm mới tháp Linh Lung.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Công ty game mà cũng lười như thế, kém tắm.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đại thần có muốn thi đấu không?

[Đội] Tầm Mặc: Đấu thế nào?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Còn 15 tầng, xem chúng ta ai đánh tới BOSS chung cực trước?

[Đội] Tầm Mặc: Thắng có tiền không?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Vợ chồng già nói chuyện tiền nong mất tình cảm lắm.

Mẹ kiếp, trong mắt thứ này chỉ có tiền à?

Há miệng, mở miệng toàn là tiền.

Phải biết rằng giao dịch đồng vàng toàn là cô bỏ tiền ra nạp, hàng thật giá thật, cái đó nếu tùy tiện sửa sẽ rất dễ bị lộ.

[Đội] Tầm Mặc: Không chơi.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Rồi rồi rồi, anh thắng tôi cho anh 2000, tôi thắng anh cho tôi 5000.

[Đội] Tầm Mặc: Vì sao?

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ta là con gái.

[Đội] Tầm Mặc: Thế thì sao?

Thế thì sao…

Thế thì sao…

Bà đây là con gái, mi lên nhường ta chứ sao, mẹ kiếp!

Không biết phong tình như thế, độc thân là đáng đời.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Tôi là vợ của anh.

[Đội] Tầm Mặc: …

[Đội] Tầm Mặc: Bắt đầu đi.

Thời Sênh phát hiện khi cô nói cô là “vợ” của hắn, tên này đặc biệt trở nên ngoan ngoãn, dễ bảo.

Thời Sênh vặn vặn cổ, vặn vặn khớp tay, hít sâu một hơi, chuyên chú nhìn chằm chằm vào màn hình, ngón tay thon dài trắng nõn bắt đầu nhảy múa trên bàn phím, nhanh tới mức là người ta nhìn không rõ.

106…

107…

110…

115…

119…

Dùng plug-in nên đánh liên tục như thế cũng không thấy mệt lắm.

Trước đó Tầm Mặc không dùng plug-in là vì cảm thấy như thế chẳng vui gì, nhưng Thời Sênh muốn so với hắn, vậy hắn cũng chẳng ngại nữa.

Đến tầng cuối cùng, Thời Sênh tới chậm hơn Tầm Mặc một bước, BOSS cuối cùng này chắc chắn đánh không dễ dàng.

Cho nên Thời Sênh cố ý để Tầm Mặc đánh, chờ đến thời điểm thích hợp liền nhảy ra tăng giá trị cừu hận, đoạt quái.

Tầm Mặc đại khái cũng đoán được cô sẽ làm như thế nhưng cũng không làm gì, cứ để mặc cô giết BOSS.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Phu quân, 5000, hãy gửi cho ta đi.

[Mật] Tầm Mặc: Không có tiền, chỉ có người.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: … Đại thần, anh bị hack tài khoản đấy à?

Sao lại biết thả thính thế này?

Cái này không đúng lắm!

[Mật] Tầm Mặc: Không.

Thời Sênh và Tầm Mặc bị truyền tống khỏi tháp Linh Lung, trên đỉnh đầu xuất hiện vài dòng thông báo.

Hệ thống thông báo: Liên minh Thiên Thu của Ma tộc thắng Liên minh Thiên Hạ, Liên minh Tiêu Dao của Thần tộc, giành được chiến thắng đầu tiên của trận doanh chiến.

Thông báo này vừa hiện lên, người trên thế giới còn chưa kịp phun ra mấy lời chửi bới thì lại có thêm một thông báo khác choán hết tầm nhìn của mọi người.

[Loa] Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tầm Mặc dẫn dắt đội ngũ vượt qua tháp Linh Lung 120 tầng, khen thưởng danh hiệu Thiên Hạ Vô Song.

Thời Sênh nhìn thấy thông báo thì phản ứng duy nhất chính là:

Keo kiệt!

Vậy mà chỉ có một danh hiệu.

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Ta hoa mắt ư? Hình như vừa rồi mới thấy tên của đại thần Tầm Mặc được hệ thống treo lên.

[Thế giới] Gió Thổi Đũng Quần Mông Đít Ngứa: Tháp Linh Lung…

120 tầng… đại thần Tầm Mặc muốn lên trời ư?

[Thế giới] Phiên Phiên Khởi Vũ: Các người không thấy rất châm chọc à? Túy Hoa Gian có chuyện gì thì lập tức Thập Lý Sênh Ca liền nhậndđược thông báo của hệ thống ngay. Thiên Thu Vạn Đại vừa thắng trận doanh chiến thì lại bị Tầm Mặc vả mặt… Đôi vợ chồng này thật sự không phải là nhân viên công ty game chơi đấy chứ?

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Phiên Phiên nói có lý đấy, lên sàn rất đúng lúc luôn.

[Thế giới] Lăn Con Bê: Công ty game có gian lận, người nhà thì cũng không chơi được như thế chứ?

[Thế giới] Vụ Phi Không: Tang Du Vị Vãn, ngươi giả chết cái gì hả? Thua thành chiến ngươi đổ cho Thập Lý Sênh Ca, thua trận doanh chiến ngươi lại đổ lỗi cho chúng ta. Ngươi nghĩ mình là minh chủ thì có quyền ghê gớm à? Nếu không phải vì bang chủ, khi nào tới phiên ngươi làm Minh chủ chứ?

Kênh thế giới đột nhiên xuất hiện một cái tin đột ngột làm cho mấy người đang bàn luận về Thời Sênh và Tầm Mặc lập tức yên lặng.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Ra khỏi kênh thế giới đi.

[Thế giới] Vụ Phi Không: Phong Hành, nếu mi thích cô ta thì cứ việc nói thẳng, đừng có quanh co lòng vòng giúp đỡ cô ta, cô ta sẽ cảm kích mi à?

[Thế giới] Vụ Phi Không: Trước khi vào trận doanh chiến cô ta còn cùng Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ ngồi bắn pháo hoa ở núi Mộng Hồi. Bang chủ không ở đây, cô ta là Minh chủ không bố trí chiến lược còn chạy đi cùng người ta hẹn hò yêu đương. Giờ thua rồi lại trách bọn

ta, cô ta lấy đâu ra cái tự tin này thế hả?

[Thế giới] Vụ Phi Không: Cái khác ta không thèm nói, lúc bang chủ ở đây, bang chủ chiều chuộng cô ta, cô ta làm cái gì chứ, tưởng mình ghê gớm lắm sao, không phải vì có bang chủ đi đằng sau chùi đít cho cô ta ư? Không có bản lĩnh, ngu ngốc còn không nghe ý kiến của mọi người, thích làm theo ý mình, cô ta là cái thá gì chứ?

Vụ Phi Không là nguyên lão Túy Hoa Gian. Trước kia Thời Sênh đã từng giao thủ với hắn, là một người cực kỳ trung thành và nghe lời Ly Tác.

Lần này hắn tức giận như thế, có thể thấy chuyện Tang Du Vị Vãn làm khiến người ta điên máu đến thế nào.

Nói rõ một chút, lúc cô đem Tang Du Vị Vãn đi bắn pháo hoa, hoàn toàn không nhớ ra sau đó có trận doanh chiến.

Nếu cô mà nhớ…

Nhất định sẽ đưa cô ta đi phóng nhiều hơn một chút nữa.

Chương 181: Chiến khắp sever không đối thủ (29)

[Thế giới] Nguyệ Hạ Phiêu Tuyết: Thì ra Phong Hành ca ca thật sự thích Tang Du Vị Vãn, người ta đau lòng quá!

[Thế giới] Mẹ Kiếp: Vụ Phi Không bình tĩnh đi, sao lại thế này, từ từ giải thích xem nào.

Trong trận doanh chiến, phe nào thua thì dù có tham chiến hay không tham chiến đều sẽ bị trừng phạt, vì thế bên phía trận doanh Thần tộc đều muốn biết đã có chuyện gì xảy ra.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Thần Hào ca, mau đem cô vợ nhà huynh về nhà uống đi.

[Thế giới] Thần Hào: Hết thuốc rồi, để dẫn hắn ra ngoài mua vậy.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Ta không bị bệnh, ta không uống thuốc.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Người bệnh nào mà chẳng nói mình không có bệnh, tiểu công “trúa” Phiêu Tuyết, tỷ thấy muội bệnh không nhẹ đâu.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Nguyệt Hạ đừng làm loạn nữa, đại thần Tầm Mặc xích phu nhân nhà huynh lại ngay đi, có được không?

Hiện tại đang là thời điểm quan trọng, sao nhóm người này vẫn còn tâm tư quấy rối thế không biết?

Có một chút tự giác nào của phe Thần tộc không vậy?

Hệ thống thông báo: Thập Lý Sênh Ca treo Huyền Thưởng Lệnh 100 vàng với Ta Chỉ Xem Kịch Thôi, thời hạn 24 giờ.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Uốn lưỡi bảy lần trước khi nói.

Cái gì mà xích bản cô nương lại cho tốt?

Coi bản cô nương đây là chó à? Mẹ kiếp.

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: …

Trước kia hắn nói nhưng chưa từng chọc giận cô lần nào.

[Thế giới] Vụ Phi Không: Hôm nay đến tận cuối trận doanh chiến rồi, Tang Du Vị Vãn mới tới, chúng ta đã bố trí xong hết thảy rồi, kết quả cô ta nói phải nghe lời cô ta, mọi bố trí của chúng ta đều bị gạt đi. Cô ta là minh chủ, không có cô ta thì sao có thể đánh trận doanh chiến, trước kia cô ta cũng từng chỉ huy rồi nên mọi người đều tin tưởng cô ta, nghe theo sự sắp xếp của cô ta, còn lời của mấy nguyên lão chúng ta đều bị cô ta ép xuống.

[Thế giới] Vụ Phi Không: Kết quả thì sao? Trận doanh chiến thua, cô ta còn lật lọng, đẩy trách nhiệm lên người chúng ta, nói chúng ta biết rõ như thế không ổn mà cũng không ngăn trở. Buồn cười, mẹ nhà nó, ông đây không ngăn trở ư? Có phải muốn ông đây cầm đao chém cô ta mới là ngăn trở đúng không?

[Thế giới] Thanh Minh Lộ: Không phải ta nói xấu Tang Du Vị Vãn đâu, trước kia cảm thấy cô ta khá tốt, một cô gái thoải mái, hào phóng, nhưng từ sau khi ở bên bang chủ, cô ta đã hoàn toàn thay

đổi.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Con gái sáng nắng chiều mưa.

[Thế giới] Thuý Hoa Thượng Toan Thái: Thập Lý Sênh Ca đang nói chính mình ư?

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Thuý Hoa Thượng Toan Thái cũng muốn thưởng thức cảnh bị người người đuổi giết chia phần sao?

[Thế giới] Ta Chỉ Xem Kịch Thôi: Thúy Hoa, còn chưa sáng mắt ra à, nhìn kết cục của ta đi…

Em gái này một lời không hợp sẽ treo Huyền Thưởng Lệnh.

Mà nhiều lời không hợp chính là truy sát lệnh đó.

Kẻ có tiền trên thế giới luôn đơn giản và thô bạo như thế!

[Thế giới] Vụ Phi Không: Tang Du Vị Vãn, cô đừng có giả chết, có bản lĩnh thì lên kênh thế giới nói cho rõ ràng đi, hay chờ bang chủ trở về rồi chứng kiến một thể?

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Vụ Phi Không, hà tất phải làm loạn tới khó coi thế sao?

[Thế giới] Vụ Phi Không: Phong Hành, không phải ta làm loạn tới khó coi, vừa rồi mi cũng ở đó, cô ta đã nói thế nào hả? Hừ, nói với mi cũng vô ích mà thôi.

[Thế giới] Tường Thuật Trực Tiếp: Sao chỉ có người của Túy Hoa Gian thế, người của Liên minh Thiên Hạ đâu? Nói xem sao lại thế này?

[Thế giới] Thiên Thu Vạn Đại: Ta còn tưởng Tứ Hải Bát Hoang và Ly Tác chỉ có nhiêu đó bản lĩnh, không ngờ là do một con đàn bà gây rối. Trận doanh chiến hôm nay liên minh Thiên Thu cũng không chiếm tiện nghi của các người nữa, lần sau phân thắng bại.

[Thế giới] Tầm Mặc: Ngu ngốc.

[Thế giới] Thiên Thu Vạn Đại: Ngu ngốc ông nội mày ấy. Tầm Mặc, mày chờ đó cho ông.

[Thế giới] Tứ Hải Bát Hoang: Bọn ta sẽ cố hết sức.

Người của liên minh Thiên Hạ tuy rằng rất ấm ức nhưng cũng không hề lên kênh thế giới gây sự, có thể thấy được thủ đoạn quản lý người của Tứ Hải Bát Hoang không tầm thường.

[Thế giới] Ỷ Lan Thính Phong: Đại thần Tầm Mặc học hư theo Thập Lý Sênh Ca rồi, cũng bắt đầu biết gây rối rồi.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ta vô tội, đừng nhìn tới cái nồi của ta, không có thức ăn đâu.

Sau đó lại đổi chủ đề, ngoại trừ vài người cực kỳ oán giận ra thì hầu như không có ai nói về trận doanh chiến trên kênh thế giới nữa.

Phỏng chừng bọn họ đều lén nói sau lưng rồi.

Rốt cuộc chuyện này cũng không phải chuyện lớn.

Thời Sênh log acc Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ.

Tìm vị trí của Tang Du Vị Vãn, cô ta đang ở Lang Gia Lĩnh.

[Thế giới] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Vừa mới online, muội không sao chứ?

[Thế giới] Tang Du Vị Vãn: Không sao.

Thời Sênh cũng không trả lời, đợi được khoảng một phút, Tang Du Vị Vãn lại gửi tin tới.

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Có phải huynh cũng cảm thấy vì ta nên Thần tộc mới thua trận doanh chiến?

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Ta tin muội.

[Mật] Tang Du Vị Vãn: Cảm ơn.

[Mật] Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ: Ta kéo muội đi phó bản… Mắt không thấy, tâm không phiền.

Tang Du Vị Vãn chần chừ một chút rồi đồng ý.

Thời Sênh mang theo Tang Du Vị Vãn đi phó bản, vừa đánh quái vừa cùng Tầm Mặc chia đồ vật vượt ải tháp Linh Lung.

Tuy rằng chỉ có một danh hiệu nhưng đồ vật rơi ra lại không ít.

Hai người liền gọi Gian Thương tới.

[Đội] Ta Là Gian Thương: Đại thần Tầm Mặc, đại thần Sênh Ca… Vận khí của hai vị sao lại cao như thế, mấy thứ này toàn là hàng cực phẩm đó.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Đừng nói lời vô nghĩa, đưa tiền là được.

[Đội] Ta Là Gian Thương: …

Còn thô bạo hơn cả đại thần Tầm Mặc nữa.

[Đội] Ta Là Gian Thương: Hiện giờ ta không có nhiều tiền như thế, đợi chút, ta mở acc nhỏ.

Thời gian chờ Gian Thương mở acc nhỏ có chút nhàm chán, vì thế Thời Sênh liền tùy tiện hỏi một câu.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Gian thương, ngươi thu mua Thiên Huyền Tinh làm gì thế?

Từ khi cô tới vị diện này, con hàng này vẫn luôn thu mua thứ này, đến giờ vẫn còn rao mua, chẳng qua không còn rao nhiều như trước mà thôi.

[Đội] Ta Là Gian Thương: Tin tức này coi như tặng cho hai người đi, đợi đến cấp 150 thì Thiên Huyền Tinh sẽ có tác dụng cực lớn.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Sao ngươi biết? Ngươi có chân chó với lão tổng công ty game à?

[Đội] Ta Là Gian Thương: … Ta có đường của ta, đại thần đừng hỏi nữa, dù sao thứ này sẽ có tác dụng lớn về sau, ta chỉ có thể nói thế thôi. Về sau, thứ này dù có tiền cũng không mua nổi.

Có tiền cũng không mua được, trâu bò đến thế sao?

Tỷ lệ rớt Thiên Huyền Tinh không cao, hơn nữa cũng không có tác dụng, thuộc tính gì nên hầu như bị người chơi tiêu hủy hoặc vứt đi, số thiên huyền tinh trong toàn bộ trò chơi còn lưu lại phỏng chừng

không quá một ngàn.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Ngươi cứ thế nói cho ta biết, không sợ ta đoạt sinh ý của ngươi à?

[Đội] Ta Là Gian Thương: Đại thần Sênh Ca lại nói đùa rồi, cô ra tay luôn là nghìn vàng, sao có thể coi trọng chút tiền lẻ này chứ?

Hắn dám nói cũng là vì Thời Sênh không để tiền vào mắt. Vừa rồi, cô bán mấy thứ đồ kia cũng chưa từng mặc cả, hắn ra giá thế nào cũng được, nếu không phải có đại thần Tầm Mặc ở đây, hắn còn ép giá xuống một chút nữa.

[Đội] Thập Lý Sênh Ca: Không phải ngươi muốn Tam sinh tam thế ư? Còn muốn nữa không?

[Đội] Ta Là Gian Thương:?

Mặt Gian Thương nghệt ra, không phải trước đây đánh chết cô cũng không bán ư, sao giờ lại đổi ý rồi?

Gian Thương kéo lịch sử trò chuyện lên nhìn lần nữa.

Bên trên chính là lịch sử trò chuyện lúc hắn đắc tội với Thời Sênh.

Chương 182: Chiến khắp sever không đối thủ (30)

Thời Sênh đồng ý bán Tam sinh tam thế cho hắn nhưng không phải lúc này, còn phải đợi một thời gian.

Loại trang phục không xuất bản này vĩnh viễn không thiếu người mua, vì thế Gian Thương cũng không vội vàng.

Giao dịch xong, Thời Sênh đưa tiền cho Tầm Mặc.

[Mật] Tầm Mặc: Cưa đôi.

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Không cần, anh đổi tiền này ra tiền thật đi.

[Mật] Tầm Mặc: … Cô định làm gì?

Khẩu khí này có hơi là lạ nha!

[Mật] Thập Lý Sênh Ca: Anh đoán đi.

Sau đó, Thời Sênh càng bận rộn hơn, mỗi ngày đi học, chơi game, cơ hồ tất cả thời gian đều có lịch hết.

Acc Ly Tác đã trở về, chuyện trận doanh chiến làm cho hắn và đám anh em có một khoảng cách, ngay cả hắn và Tang Du Vị Vãn cũng xảy ra vấn đề.

Thời Sênh thì luôn xuất hiện bên cạnh Tang Du Vị Vãn những lúc cô ta cần nhất, cũng không nói gì nhiều, đúng kiểu nếu em cần anh thì

anh sẽ luôn ở bên em.

Giờ Tầm Mặc muốn nói chuyện với Thời Sênh cũng phải hẹn trước, nhưng đến một ngày, đột nhiên Thời Sênh online hỏi hắn một cách liên hệ khác, hắn càng cảm thấy cô đang có âm mưu gì đó.

GM66 bị phái tới giám thị đã nhàm chán tới mốc meo cả người, một người bị giám thị thì cả ngày không online, một người khác nếu không phải đánh BOSS thì lại đi tìm đám người Thiên Thu Vạn Đại sinh sự đánh nhau.

Qua mấy ngày tiếp theo, tin tức Tang Du Vị Vãn ngoại tình, Ly Tác bị bỏ rơi.

Đối tượng ngoại tình không phải Rảnh Rỗi Gõ Quân Cờ mà là Phong Hành Thiên Hạ.

Thời Sênh cũng ngẩn ra, cô cực cực khổ khổ thả thính lâu như thế, mắt thấy cá đã sắp cắn câu, kết quả…

Thời Sênh bị người ta “cắm sừng” trở nên cực kỳ nóng nảy, lập tức đuổi giết Phong Hành Thiên Hạ khắp thế giới.

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Thập Lý Sênh Ca, con mẹ ngươi có khác nào chó cái điên cắn loạn không hả, chó…

[Thế giới] Phong Hành Thiên Hạ: Chó…

Hệ thống thông báo: Người chơi Thập Lý Sênh Ca treo Huyền Thưởng Lệnh 250 vàng với Phong Hành Thiên Hạ, thời hạn 24 giờ.

[Thế giới] Hari-Zalo: Phong Hành Thiên Hạ, ngươi chân chó với đàn bà đã có chồng, còn chiếm bang phái của người ta, xứng đáng bị

Tiểu Sênh Ca đuổi giết.

[Thế giới] Hari-Zalo: Nhưng Tiểu Sênh Ca, không phải muội không thích Ly Tác ở bên Tang Du Vị Vãn ư? Lúc này muội nên rải hoa chúc mừng mới đúng chứ, sao lại đuổi giết Phong Hành Thiên Hạ thế?

Phong Hành Thiên Hạ không những ở bên Tang Du Vị Vãn mà còn xúi giục không ít người ở Túy Hoa Gian, Ly Tác bị hack tài khoản có nữa tháng, nhưng khi trở về thì tất cả đều hoàn toàn thay đổi.

Lúc đó, bạn bè thân của Ly Tác lên kênh thế giới chửi mắng, hỏi vì sao Tang Du Vị Vãn lại tới bên Phong Hành Thiên Hạ, cũng có vài sự thật lại bị phơi bày ra.

Lúc trước Ly Tác dẫn người đi cày trận doanh lệnh, bởi vì trước đó đội ngũ có thói quen luôn để Tang Du Vị Vãn đi nhặt đồ cho nên chính cô ta nhặt được trận doanh lệnh.

Sau khi nhặt được trận doanh lệnh, Tang Du vị Vãn còn cố ý mở ra, rồi nói với Ly Tác là cô ta lỡ tay mở rồi, nếu không tạo Liên minh ngay thì trận doanh lệnh đó sẽ trở thành đồ bỏ đi.

Lúc ấy Ly Tác mới bảo Tang Du Vị Vãn lập ra Liên minh, sau khi lập được một tháng sẽ nhường chức minh chủ.

Lần trước trận doanh chiến bị thua, Ly Tác dù có bất mãn với Tang Du Vị Vãn nhưng cũng không hề trách cứ cô ta, chỉ bảo cô ta đưa chức minh chủ cho hắn.

Vốn dĩ trận doanh lệnh là do Ly Tác dẫn người đánh ra, chuyển chức cho hắn cũng là bình thường.

Nhưng Tang Du Vị Vãn lại không chịu. Cô ta cảm thấy Ly Tác thay lòng đổi dạ, lại nói đi nói lại việc có vài lần thấy hắn và Mộ Ly Khuynh Tâm đi cùng nhau, cuối cùng tan rã không hề vui vẻ.

Không bao lâu sau, Tang Du Vị Vãn và Phong Hành Thiên Hạ liền ở bên nhau, Phong Hành Thiên Hạ mang theo đám người phản bội của Túy Hoa Gian ra lập bang mới.

Ly Tác và Tang Du Vị Vãn hoàn toàn quyết liệt.

Điều này hoàn toàn vượt xa kịch bảm mà Thời Sênh đã vẽ ra.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Thích giết thì giết, cần gì lý do chứ.

Trong trò chơi, giết người còn phải cần lý do sao, ăn no rửng mỡ à?

[Thế giới] Hari-Zalo: Ha ha ha, Tiểu Sênh Ca muội muội đến lý do cũng không thèm luôn, như thế có ổn không đấy.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, gần đây muội không còn chơi cùng chúng ta nữa, không vui, muốn ôm một cái.

[Thế giới] Thập Lý Sênh Ca: Ta rất bận.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: Bận giết người hả?

[Thế giới] Nguyệt Hạ Độc Chước: Núi Quy Nhạn, [566,87], Tiểu Sênh Ca tới đây, ta đã định thân Phong Hành Thiên Hạ rồi.

[Thế giới] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Phong Hành Ca Ca thân ái, người ta đã chuẩn bị roi da sẵn đây rồi, người ta tới đây.

Lúc Thời Sênh tới, Phong Hành Thiên Hạ đang bị Nguyệt Hạ Phiêu

Tuyết đùa bỡn. Đại khái là quá ấn tượng với việc lần trước Thời Sênh hành hạ GM nên lần này Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết cầm đạo cụ do Thần Hào tài trợ, chơi trò này cực kỳ vui vẻ.

Có loại đạo cụ có thể cởi quần áo trên người nhân vật, chỉ còn lại quần cộc, sau đó còn có thể sai người chơi bày ra đủ loại tư thế.

Phong Hành Thiên Hạ tức giận tới mức lên kênh thế giới chửi ầm ầm, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì.

[Cận] Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết: Tiểu Sênh Ca, muội đuổi theo hắn làm gì?

Nguyệt Hạ Phiêu Tuyết giành thời gian hỏi một câu.

[Cận] Thập Lý Sênh Ca: Dám đoạt nữ nhân của ta.

[Cận] Nguyệt Hạ Ngâm Phong: …

[Cận] Tầm Mặc: …

[Cận] GM66: …

[Cận] Nguyệt Hạ Độc Chước: …

[Cận] Nguyệt Hạ Hải Đường: …

Gần đây, nữ nhân có lằng nhằng với Phong Hành Thiên Hạ không phải chỉ có mỗi Tang Du Vị Vãn hay sao? Không phải trước đây cô ghét nhất Tang Du Vị Vãn sao? Sao giờ lại thành nữ nhân của cô rồi?

Cuối cùng, Phong Hành Thiên Hạ bị luân mấy lần, GM66 thật sự

không nỡ nhìn.

Lúc trước hắn cũng từng bị đối xử như thế, may mắn là hắn không bị rớt cấp.

…

Luân Phong Hành Thiên Hạ xong, Thời Sênh liền an tĩnh rất nhiều, mỗi ngày ngoại trừ đi phó bản thì cũng chỉ tìm Tầm Mặc cùng nhau đánh quái. GM thật sự hoài nghi có phải acc Thập Lý Sênh Ca này đổi chủ hay không?

Cô an tĩnh quá mức rồi!

Nhưng mà thật sự Thời Sênh sẽ ngoan ngoãn như thế sao?

Nghĩ nhiều rồi.

Ở lần trận doanh chiến thứ hai, GM66 nhìn thông báo hệ thống không ngừng tuôn ra, trái tim cứ thế lạnh dần, lạnh dần.

Hắn biết cô chẳng tốt thế đâu.

Cô đem toàn bộ nhiệm vụ ẩn giấu của game này bạo hết ra ngoài, mẹ kiếp, thế thì trò này còn có gì mà chơi nữa?

Nhân viên điều hành game khóc ngập nhà vệ sinh, chờ bọn hắn có phản ứng đi ngăn Thời Sênh lại thì Thời Sênh đã xóa acc, không có khả năng khôi phục nữa.

Dựa theo tin tức đăng kí, tìm được người đó…

Phát hiện người ta là người môi giới việc làm, cả ngày làm thuê mệt

sắp thành chó tới nơi rồi, làm gì có thời gian mà chơi game chứ?

Mà mấy con hàng Nguyệt Hạ vốn chơi thân với Thời Sênh cũng bị tiếp nhận kiểm tra nhưng chẳng có kết quả gì.

Bọn họ hoàn toàn không biết Thời Sênh sẽ làm ra loại sự tình này, hơn nữa làm xong còn chạy, cái này thật không phù hợp với tính cách con người cô.

Không chạy á? Không chạy thì bà đây sẽ bị bắt, tuy rằng bị bắt cũng chẳng sao nhưng sẽ bị ảnh hưởng tới hình tượng, tuyệt đối không thể được. Quan trọng nhất là trò chơi này chẳng có gì thú vị, giữ lại làm gì?

Ngay cả phu quân Tầm Mặc của Thời Sênh…

Ngượng quá, cũng xóa acc rồi.

Tin tức đăng ký tất nhiên cũng không phải thông tin của hắn.

Hành vi ác ôn như thế làm cho công ty game tức giận tới mức đi báo cảnh sát.

Nhưng mà, một đám chuyên nghiệp còn làm không xong, nói gì tới một đám nghiệp dư chứ?

Chương 183: Chiến khắp sever không đối thủ (31)

Thời Sênh gỡ game Thần Ma Đại Lục khỏi máy tính, nhàm chán dạo web.

Ting, ting…

Di động đột nhiên sáng lên, mặt trên là một dãy số xa lạ.

Thời Sênh cầm lấy di động, bấm nghe.

“Không có tiền, có bảo hiểm, người trong nhà đều còn sống.”

Sau đó lập tức cúp máy.

Năm giây sau, điện thoại lại đổ chuông.

“Có việc gì không hả? Mi là đứa nào, có tin bà đây tới vặn cổ không hả?”

Bên đầu kia truyền tới một thanh âm trong trẻo: “Là tôi… Tầm Mặc.”

Thời Sênh đưa điện thoại ra trước mặt,nhìn nhìn, dãy số kia đúng là hơi quen, sau đó cô lại áp máy vào tai.

“Làm gì? Tôi không hẹn anh mà.”

“… Cô phá hủy hoàn toàn trò chơi, giờ tôi cũng bị xóa acc rồi, cô không nên bồi thường cho tôi sao?”

“Mấy thứ bán sau cùng đó, anh không được mười vạn cũng được mấy vạn, còn chưa đủ à?” Vài thứ đồ đó, ngoại trừ cho mấy con hàng Nguyệt Hạ thì tất cả đều đưa cho hắn.

“Không xóa acc, tôi còn kiếm được nhiều hơn.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh cúp máy luôn, nói chuyện cái con khỉ ấy mà nói.

Quý Yến tiếp tục gọi, gọi tới mức làm Thời Sênh tức điên lên, tắt máy luôn, thế giới liền yên tĩnh lại.

…

Thời Sênh gặp Tang Du ở trường học, nhìn rất tiều tụy, hoàn toàn không còn bộ dáng thanh thuần như trước kia nữa.

Dù cô xóa trò chơi nhưng chuyện trong trò chơi cô vẫn theo dõi được qua diễn đàn.

Đầu tiên công ty game liền đổi mới phiên bản game, vốn dĩ những thứ phải một, hai năm sau mới ra mắt đều bị đẩy ra hết, trong trò chơi toàn là lời mắng chửi.

Phong Hành Thiên Hạ bá chiếm liên minh của Tang Du Vị Vãn, lúc đầu hai người rất êm đẹp, nghe nói còn gặp nhau ngoài đời nữa.

Nhưng sau đó, con gái xuất hiện bên cạnh Phong Hành Thiên Hạ càng lúc càng nhiều, Tang Du Vị Vãn trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Lúc sau, có người phát hiện ra cô ta suốt ngày đi theo Ly Tác với bộ

dạng sám hối, chọc cho Mộ Ly Khuynh Tâm tức tối treo Huyền Thưởng Lệnh giết cô ta, giết tới mức cô ta phải rời khỏi trò chơi luôn.

Mà trong hiện thực, tất nhiên Đông Phương Ly cũng phải nhìn Tang Du bằng con mắt khác. Trước đó, ngoài hiện thực, hai người cũng coi như quen thuộc, nhưng Đông Phương Ly đột nhiên không thèm để ý tới cô ta nữa, thậm chí còn có vẻ lạnh nhạt, xa lánh.

Trong lòng Tang Du sao có thể không nhìn ra chứ, lại bắt đầu dây dưa không rõ với Đông Phương Ly, cả ngày trong trạng thái tâm thần không yên, thành tích học tập cũng xuống dốc không phanh.

“Sở mỹ nhân, học trưởng viện nghiên cứu tìm bạn đấy.” Một nữ sinh vỗ vỗ bả vai Thời Sênh, chỉ ra ngoài cửa.

Thời Sênh nhìn ra, ở đó có một nam sinh mặc đồ thể thao màu đen, tóc hơi rủ, nhìn không rõ gương mặt, nhưng nhìn dáng vẻ có vài phần suy nhược.

Cô quen người này sao?

Đáy lòng Thời Sênh lộp bộp một trận, thầm kêu không xong, sau đó đứng dậy phi ra cửa trước.

Nhưng cô vừa bước ra cửa, nam sinh kia đã chặn ở đó từ lúc nào.

“Nương tử, em muốn đi đâu?” Giọng của nam sinh đó cực kỳ dễ nghe nhưng lại ẩn ẩn một chút âm trầm khó diễn tả.

Cô đã nói rồi, một người bình thường sao có thể trở thành BOSS được chứ?

“Học trưởng, em buồn tè.” Thời Sênh ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ

nhắn tràn đầy nét tươi cười.

“Để anh dẫn em đi WC.” Quý Yến không hề phân trần, kéo Thời Sênh vào trong ngực mình, ngón tay thon dài giữ chặt lấy eo cô, hắn hơi nghiêng đầu, gằn từng chữ một bên tai cô: “Đừng trêu chọc tôi, cũng đừng nghĩ chạy trốn, nếu không… Tôi không ngại đánh gãy chân em đâu.”

Ông nội nhà anh!

Bệnh viện tâm thần nào thả ra cái giếng băng sâu hút thế này?

Thời Sênh nghĩ tới tỷ lệ có thể thành công nếu rút kiếm chém Quý Yến. Ở đây quá đông người, có theo dõi, dù có thành công cũng sẽ gặp phiền toái, không có lời.

Quý Yến thật sự đưa Thời Sênh tới WC.

“Tôi ở bên ngoài chờ em, đừng có nghĩ tới việc chạy trốn.”

Thời Sênh ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nhếch nhếch khóe miệng.

Cô có ngu đâu mà không chạy chứ?

WC có một cửa thông gió, Thời Sênh trèo từ đó ra ngoài, nhưng đây là lầu hai, cô không thể từ trên nhảy xuống được.

Lúc rơi xuống, có cảm thấy có hơi hoa mắt, sau đó được người đứng bên dưới đón lấy.

Ở đây không có ai, Thời Sênh liền giơ chân đá Quý Yến, thừa dịp Quý Yến nghiêng đầu đi, cô lật tay, thiết kiếm xuất hiện, mũi kiếm

lạnh băng kề trên cổ hắn.

“Mẹ kiếp ông nội nhà anh, bà đây không phát uy thì anh còn tưởng mình là ông trời hả?”

Mắt Quý Yến híp lại, hắn rất chắc chắn trên người cô vừa nãy không có hung khí gì, thanh kiếm này từ đâu chui ra vậy?

“Đừng đi theo tôi, tôi sẽ chém anh.” Tay Thời Sênh vung lên, cắt đứt một sợi tóc của Quý Yến.

Cô oán hận trừng mắt với hắn thêm một cái rồi mới thu lại kiếm, rời đi.

Quả nhiên là trường học thật đáng ghét, phi tang xác chết cũng phiền toái.

Quý Yến như suy tư cái gì, nhìn theo bóng dáng của Thời Sênh, con ngươi lập lòe có thể thấy một điểm u quang.

…

Lần nữa găp lại Quý Yến là ở ngay nhà cô.

Đúng thế, nhà cô.

Được quản gia dẫn tới tận phòng cô.

Với thân phận là vệ sĩ của cô do ông Sở mời về.

Vệ sĩ cái con khỉ!

Thứ này rõ ràng là có thù tất báo mà.

Đây là chuyện mà cha đẻ có thể làm sao?

“Tiểu thư, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Quý Yến cười đầy ẩn ý.

Toàn thân Thời Sênh nổi da gà, trong một giây liền có xúc động muốn giết chết hắn.

Thời Sênh đứng dậy, kéo làn váy hơn nhắn của mình xuống, đóng sầm cửa sau lưng Quý Yến đang làm trò.

“Tiểu thư muốn làm gì tôi thế?” Quý Yến nghiêng đầu, khuôn mặt trắng nõn, đẹp trai hơi ửng hồng.

“Làm chuyện anh muốn làm.” Thời Sênh nhếch miệng cười để lộ ra hàm răng trắng tinh, sau đó lập tức trợn trừng mắt. “Giết chết anh đó.”

Đây là nhà cô, giết chết một người rồi phi tang xác thì dễ dàng hơn nhiều.

Thời Sênh túm lấy thiết kiếm đang đặt trên bàn ở bên cạnh, chém về phía Quý Yến.

Có thể nhận lời trở thành vệ sĩ của cô, thân thủ của Quý Yến tất nhiên không kém, dễ dàng tránh khỏi thiết kiếm, thiết kiếm chém lên mặt bàn sau lưng hắn, cái bàn bị chẻ làm hai.

Khóe mắt Quý Yến hơi giật, tay chống lên sô pha nhảy vọt tới sau lưng Thời Sênh, ôm lấy cô từ đằng sau, một tay giữ chặt thiết kiếm trong tay cô, thổi khí ở bên tai cô đầy ái muội: “Con gái chơi vũ khí nguy hiểm thế này không hay đâu.”

Thời Sênh tức giận không chịu nổi, chỉ tiếc tố chất thân thể này quá kém, căn bản là không làm gì được Quý Yến, còn bị hắn ấn ngã xuống sô pha.

“Tương lai của chúng ta còn dài.”

Tương lai còn dài ông nội nhà anh ấy.

Rất nhanh, Quý Yến liền thả Thời Sênh ra, còn chưa đợi cô kịp tức giận, hắn đã làm ra một cái lễ nghi theo kiểu quý tộc rồi ra khỏi phòng.

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, ném thiết kiếm xuống đất, thanh âm loảng xoảng giòn tan vang lên.

Tưởng bà đây sợ anh sao?

Tới đây, xem ai làm ai bị thương?

Thế là sau đó, Thời Sênh luôn tìm cách muốn giết chết Quý Yến, nhưng Quý Yến lại như dùng plug-in vậy, mỗi lần đều thoát ra bình an vô sự, sau đó lại còn đùa bỡn ngược lại cô.

Thời Sênh càng không thích hắn, hắn lại càng như keo da chó dán chặt lấy cô.

“Quý Yến, anh thừa hơi sao, suốt ngày đi theo tôi làm gì hả?”

“Bởi vì tôi thích tiểu thư mà.” Quý Yến bày ra vẻ mặt đương nhiên. “Hơn nữa bảo vệ cho tiểu thư là trách nhiệm của tôi.”

“Thích?” Thời Sênh cười lạnh. “Anh thích tôi ở điểm nào?”

Cô và hắn đã quen biết nhau ngoài đời được bao lâu mà hắn có thể nói thích được chứ, có gian trá.

“Thích em vô cớ gây rối, thích… bộ dáng muốn giết chết người khác của em.”

Thời Sênh: “…”

Chương 184: Chiến khắp sever không đối thủ

Thời Sênh túm thiết kiếm chém luôn, đừng tưởng hắn nói vậy thì cô sẽ tin hắn.

Quý Yến lại tránh đi, sau đó làm một cái hôn gió với cô rồi từ trên cầu thang nhảy xuống.

Bị Quý Yến chọc giận, Thời Sênh lại bắt đầu vào game gây rối.

Quý Yến biết cô chơi game cũng vào theo, mỗi ngày đi theo cô gây họa khắp nơi, làm cho cả game gà bay chó sủa.

Chơi tới sập game lại đổi một trò khác.

Rất nhanh, trong giới kinh doanh game liền truyền ra danh tiếng của hai người, còn tặng cho họ danh hiệu “Để lại họa ngàn năm”.

Bọn họ chơi game nào, game đó nhất định sẽ sập.

Đại khái là vì Quý Yến chơi game theo Thời Sênh nên Thời Sênh cũng không còn thành kiến với Quý Yến nữa.

Nhưng không thích vẫn là không thích.

…

“Tiểu thư, hôm nay có yến hội, tiên sinh bảo cô tới dự một lát.” Quản gia đưa thiệp mời cho Thời Sênh.

Quý Yến ở bên cạnh lập tức giật lấy thiệp mời.

Thời Sênh trừng mắt với hắn một cái, cướp lại tấm thiệp.

“Tiệc đính hôn? Đông Phương Ly? Tang Du?”

Thời Sênh đặt liên tiếp ba câu hỏi.

Hai người này… Sao lại ở bên nhau rồi?

Tác giả cũng kỳ diệu quá đi, đến mức này mà vẫn kéo hai kẻ đó lại bên nhau được.

“Đúng thế, ý của tiên sinh là muốn tiểu thư ra ngoài hít thở không khí, bầu không khí của loại yến hội này cũng khá nhẹ nhàng.” Quản gia trả lời một cách tận tụy.

“Cháu biết rồi.” Thời Sênh thu lấy tấm thiệp cất đi.

Nam nữ chính lại ở bên nhau, dù thế nào cô cũng phải đi xem trò vui một chút.

Ngày tổ chức yến hội, Quý Yến mặt dày mày dạn theo Thời Sênh đi dự, không sợ bị cô chém.

Tiệc đính hôn này khá lớn, lúc Thời Sênh tới thì ông Sở đã chờ sẵn.

“Con gái yêu, có mệt lắm không?” Ông bà nhà họ Sở tuy rằng rất bận nhưng tuần nào cũng về nhà thăm con gái một lần, cho nên Thời Sênh không hề xa lạ ông bố này, ngoan ngoãn lắc đầu.

“Chào bác trai.”

“Tiểu Yến cũng tới à? Tốt tốt tốt, tôi giao con gái yêu của tôi cho cậu, cậu đưa nó đi lòng vòng xung quanh, nếu mệt thì cứ về trước.” Ông Sở tươi cười dặn dò Quý Yến.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, hồ nghi liếc nhìn Quý Yến một cái.

Quý Yến hình như rất quen với ông Sở?

Nghĩ lại cũng đúng, một người cha sao có thể giao con gái mình cho một người đàn ông không quen biết được chứ?

Trước kia, con hàng này nói ghét bọn nhà giàu, nhưng nhìn hành vi của hắn thì rõ ràng là nhận được giáo dục rất tốt, hơn nữa hắn cũng không thiếu tiền…

Các gia tộc có quan hệ tốt với nhà họ Sở hình như không có nhà nào họ Yến mà nhỉ?

Ông Sở cười ha hả nói thêm với Quý Yến vài câu, sau đó yên tâm rời đi.

Thời Sênh đen mặt nhìn Quý Yến. “Thân phận của anh là gì thế?”

“Hả?” Quý Yến nghiêng đầu. “Không phải là phu quân của em à?”

Thời Sênh: “…”

Quý Yến nắm lấy tay Thời Sênh rất tự nhiên, sau đó bỏ tay cô vào khuỷu tay hắn, nói: “Tiểu thư, tôi đã nói rồi, nếu đã trêu chọc tôi thì cũng đừng nghĩ tới chạy nữa.”

Thời Sênh ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, thanh âm

còn có chút lạnh lùng: “Chạy? Dù có muốn chạy cũng phải giết chết được anh rồi mới nói tiếp.”

“Không hổ là người mà tôi thích.”

Thời Sênh: “…” Nổi da gà.

Lúc Thời Sênh và Quý Yến đi vào, người đã tới rất đông, đồ tây giày da, nói nói cười cười, vô cùng vui vẻ.

Tầm mắt Thời Sênh quét một vòng, toàn là người cô không quen.

Cô đi vào làm không ít người nhìn tới, có nam sinh còn có ý định tiến lên làm quen.

Nhưng sau khi ánh mắt Quý Yến đảo qua người họ, đám người đó lập tức bỏ luôn tâm tư này.

“Tôi đi toilet.” Thời Sênh đưa đồ trong tay cho Quý Yến, xách làn váy đi về phía toilet.

Quý Yến giữ một khoảng cách, theo cô ở đằng sau.

Cửa toilet khép hờ, Thời Sênh đưa tay định đẩy cửa ra thì bên trong lại có một âm thanh vỡ loảng xoảng khiến cho cô phải khựng lại.

Ông nội nó, ở những nơi tổ chức yến hội thế này, WC là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Thời Sênh thu tay lại, quay đầu nhìn Quý Yến đang đứng cách đó không xa.

Quý Yến tiến lên vài bước, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Đúng lúc Quý Yến vừa dứt lời thì bên trong lại có thanh âm vang lên.

“Tang Du, tôi nói cho cô biết, dù cô có mang thai con của tôi thì tôi cũng sẽ không thích cô. Thu lại cái tâm tư vụn vặt đó của cô đi, nếu không đừng có trách tôi không lưu tình.”

Mẹ kiếp, có con ư?

Tròng mắt của Thời Sênh đảo tròn, nữ chính lại có con với nam chính, quá trâu bò rồi! Đây là chuyển sang thể loại văn tổng tài rồi à?

Quý Yến nhìn thoáng qua cánh cửa khép hờ, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Tôi đưa em lên lầu trên.” Hắn vươn tay ôm lấy eo Thời Sênh, mặc kệ ánh mắt không hài lòng của cô, dìu cô đi về phía thang máy.

Sau lưng còn truyền tới thanh âm mơ hồ.

“Em biết… Đứa con…”

Sau đó, Thời Sênh mới biết, một lần Đông Phương Ly uống sau trong một bữa tiệc xã giao, không biết tại sao lại gặp phải Tang Du, hai người bèn lên giường với nhau.

Một lần như vậy mà Tang Du đã mang thai con của Đông Phương Ly luôn.

Nhà Đông Phương rất coi trọng đứa bé này, vì thế để Tang Du và Đông Phương Ly đính hôn.

Đông Phương Ly cũng không phải người không biết chịu trách

nhiệm, con cũng có rồi, hắn chỉ có thể nhận.

Sau đính hôn, ngày nào Tang Du cũng làm phiền tới hắn.

Bởi vì đang mang thai, nhà Đông Phương bắt cô ta ở nhà tĩnh dưỡng, không cho cô ta đi học, thế nên Tang Du rất nhàn nhã.

Mà Đông Phương Ly thì đi cả ngày không về, Tang Du sao có thể không suy nghĩ nhiều cho được, ngày nào cũng gọi cho hắn tới mười mấy cuộc để kiểm tra hắn.

Lần nghe được tin tức tiếp theo về Tang Du là một năm sau, đứa con trong bụng Tang Du không phải con của Đông Phương Ly. Đông Phương Ly cứ thế phải mang nón xanh nên căm ghét Tang Du tới cực điểm.

Tang Du bị đuổi khỏi nhà Đông Phương, mà nhà họ Tang cũng cực kỳ ghét đứa con gái làm xấu mặt gia đình này.

Một cô gái hai mươi tuổi mang theo đứa con lăn lộn ngoài cuộc sống, có thể nói là gian khổ vô cùng.

Không bao lâu sau, Tang Du ném đứa trẻ vào cô nhi viện, còn mình thì mất tăm tích từ đó.

Nhưng vào đúng hôn lễ của Đông Phương Ly, cô ta đột nhiên xuất hiện, đâm cô dâu trọng thương.

Tang Du bị ra tòa, nhà mẹ đẻ của cô dâu là quan chức nên cô ta bị phán án chung thân.

…

Mỗi ngày, Thời Sênh và Quý Yến đấu trí đấu dũng với nhau, còn phải phòng bị cha mẹ nhìn thấy, cực kỳ mệt mỏi.

Nhưng may mắn là đời này của cô cũng không sống được lâu, rốt cuộc nguyên chủ là người bị bệnh.

Hai mươi lăm tuổi đã qua đời.

Trở lại không gian hệ thống, mặt Thời Sênh xám xịt.

Con bệnh tâm thần Quý Yến kia còn chưa bị cô chém chết, thật quá lời cho hắn rồi.

Hệ thống không nói nhiều, lập tức phát ra tư liệu trên màn hình.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -122000

Giá trị sinh mạng: 30

Tích phân: 12500

Cấp nhiệm vụ: F

Cho điểm nhiệm vụ: 86

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Điểm khen thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: 0

Đạo cụ: Vương miện của nữ hoàng

Thời Sênh: “…”

Lật bàn!

Trừ giá trị làm người tới tận một vạn?

Tích phân cũng không tăng…

Ở thế giới này, cô cũng chỉ làm sập mấy game thôi mà, đến nông nỗi ấy sao?

[Có xem tiếp phần sau không?]

Xem!” Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô muốn xem xem kết cục của tên khốn Quý Yến đó thế nào.

Sau khi cô chết, Quý Yến nhốt mình trong phòng suốt một tháng trời. Vào một ngày trời mưa dầm rả rích, hắn đi ra nghĩa địa.

Cơ thể gầy yếu trong cơn mưa bụi càng trở nên mong manh hơn, dường như cả thế giới đều bị hắn vứt bỏ, trong mắt hắn chỉ còn lại thân ảnh được in trên tấm bia mộ lạnh lẽo kia.

Trong ánh mắt còn mang theo một tia cố chấp và điên cuồng, hắn dựa vào bia mộ ngồi xuống.

Bỗng nhiên mưa lớn hơn, tầm nhìn càng mơ hồ hơn, Thời Sênh chỉ nhìn thấy hắn hơi giơ tay lên, không nhìn rõ hắn đã làm gì, đợi đến khi mưa tạnh, cô chỉ nhìn thấy vẻ tĩnh lặng và khuôn mặt nhìn nghiêng của người đàn ông ấy.

Cảnh tượng dừng lại tại đó.

[Cuối cùng hắn đã chết vì cô, ký chủ có cảm giác gì không?]

Thời Sênh thẫn thờ nhìn hình ảnh người đàn ông đang dừng lại trong khung hình kia...

Chương 185: A từ, hẹn gặp lại! (1)

Chương 185A TỪ, HẸN GẶP LẠI! (1)

[Có xem tiếp phần sau không?]

"Xem!” Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô muốn xem xem kết cục của tên khốn Quý Yến đó thế nào.

Sau khi cô chết, Quý Yến nhốt mình trong phòng suốt một tháng trời. Vào một ngày trời mưa dầm rả rích, hắn đi ra nghĩa địa.

Cơ thể gầy yếu trong cơn mưa bụi càng trở nên mong manh hơn, dường như cả thế giới đều bị hắn vứt bỏ, trong mắt hắn chỉ còn lại thân ảnh được in trên tấm bia mộ lạnh lẽo kia.

Trong ánh mắt còn mang theo một tia cố chấp và điên cuồng, hắn dựa vào bia mộ ngồi xuống.

Bỗng nhiên mưa lớn hơn, tầm nhìn càng mơ hồ hơn, Thời Sênh chỉ nhìn thấy hắn hơi giơ tay lên, không nhìn rõ hắn đã làm gì, đợi đến khi mưa tạnh, cô chỉ nhìn thấy vẻ tĩnh lặng và khuôn mặt nhìn nghiêng của người đàn ông ấy.

Cảnh tượng dừng lại tại đó.

[Cuối cùng hắn đã chết vì cô, ký chủ có cảm giác gì không?]

Thời Sênh thẫn thờ nhìn hình ảnh người đàn ông đang dừng lại trong khung hình kia...

Một lát sau, cô mới nói có chút mịt mờ: “Có phải hắn bị ngốc rồi không?”

[…] Cảnh tượng cảm động như vậy, tại sao ký chủ lại phản ứng không ăn nhập gì hết vậy? Cảm thấy như mình không có ngày xuất đầu lộ diện được.

“Tôi không hiểu.” Thời Sênh ngồi xếp bằng, đầu ngón tay chỉ chỉ vào màn hình, “Tại sao anh lại cho rằng anh thích tôi?”

[Hắn ta đã chết vì cô, như vậy còn không đủ để chứng minh sao? Cô có thể chấp nhận Phượng Từ, vậy tại sao lại không thể chấp nhận Quý Yến?]

Đầu ngón tay Thời Sênh khẽ run, ánh mắt khẽ thay đổi, chầm chậm thu tay về, mười đầu ngón tay đan vào nhau, từ tốn nói: “Phượng Từ thì khác.”

Đối với cô, Phượng Từ rất khác biệt.

[Khác ở chỗ nào?]

“Không liên quan đến mi.” Thời Sênh đập mạnh một cái vào màn hình, hung dữ nói: “Ta cảnh cáo mi, đừng cố khiêu chiến giới hạn của ta, nếu không hậu quả mi không tưởng tượng nổi đâu.”

[...] Ký chủ đáng sợ quá, Hệ thống trực tiếp đi vào chủ đề chính, [Tiếp theo đây độ khó sẽ được tăng lên, ký chủ xin hãy chuẩn bị tư tưởng. Nhắc nhở: Ký chủ không được ra tay với nhân vật chính.]

“Ờ.” Thời Sênh lơ đễnh đáp.

Dù sao thì cô cũng không ra tay với nam nữ chính, để tự bọn họ ra tay là được rồi.

Hệ thống không muốn nói gì, quả thực nó không thể chịu đựng nổi vị ký chủ này.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cứ để kẻ ác giày vò cô đi.

[Có tiến vào thế giới tiếp theo không...]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

…

Khi Thời Sênh mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một cỗ xe ngựa, cỗ xe rất sang trọng, vừa nhìn đã biết là người có tiền.

Tốt lắm, rất hợp với khí chất của cô.

Thời Sênh vén bức rèm nhìn ra bên ngoài, đường phố cổ kính, một con độc giác thú* trắng như tuyết đang kéo xe.

*độc giác thú: thú một sừng

Độc giác thú!

Đệch!

Tiểu thuyết huyền huyễn!

Thời Sênh thả rèm xuống, nhanh chóng tiếp nhận cốt truyện.

Đây là một câu chuyện về nữ cường xuyên không huyền huyễn.

Nữ chính Tần Lang Nguyệt, sát thủ hàng đầu của thế kỷ 21, bị người khác phản bội nên chết thảm.

Nhưng chưa từng nghĩ mình đã chết, hồn xuyên đến nhập vào Tần Lang Nguyệt, tiểu thư ngu si phế vật của Tần gia ở đại lục Cửu Châu.

Người trong tộc lăng nhục, vị hôn phu từ hôn, người đời chửi bới.

Không sao, "plug-in" của nữ chính đã lên sàn, ngay lập tức vả mặt tất cả.

Sau đó gặp nam chính Quân Hàn Lâm, liên thủ mạnh mẽ, hoành tảo Cửu Châu, cuối cùng thành công bước lên đỉnh cao, trở thành một truyền thuyết mới.

Đó chính là tiêu chuẩn của truyện huyền huyễn.

Nguyên chủ Thẩm Dao Quang, thiên tài của học viện Cửu Châu, viên minh châu của Thẩm gia.

Bố cục này hoàn toàn là đem ra để vả vào mặt nữ chính đây mà!

Hai người gặp gỡ lần đầu tiên là khi báo danh ở học viện, người đi dẹp đường của nguyên chủ nảy sinh xung đột với nữ chính.

Cuối cùng tất nhiên là nữ chính thắng, dù sao cũng phải cho nữ chính một cơ hội thị uy chứ.

Sau này, nữ chính từ chỗ thần thú khế ước của cô ta biết được tin

trên người Thẩm Dao Quang có Dược Vương Đỉnh mà cô ta đang cần, nữ chính liền bắt đầu có ý đồ nhằm vào Thẩm Dao Quang.

Nữ chính muốn có được Dược Vương Đỉnh, nhưng Thẩm Dao Quang cũng không phải kẻ ngốc, Dược Vương Đỉnh là một thần khí, sao có thể giao cho nữ chính được?

Mềm không được, nữ chính liền dùng biện pháp mạnh, trước tiên là khiêu chiến Thẩm Dao Quang. Tính cách Thẩm Dao Quang nóng như lửa, động chút là bùng nổ, mỗi lần đều khiến mọi người cho rằng đó là lỗi của Thẩm Dao Quang, người vô tội là nữ chính.

Dưới sự áp chế của nữ chính, vầng hào quang thiên tài của Thẩm Dao Quang ngày càng suy yếu, trong lòng mọi người chính là kẻ chuyên đi bắt nạt người khác, là kẻ gây sự còn có người chống lưng.

Nữ chính dần dần áp chế Thẩm Dao Quang, sau đó thành công có được Dược Vương Đỉnh, còn Thẩm Dao Quang mất hết mặt mũi, Thẩm gia cũng vì thế mà bị thiệt hại nghiêm trọng, còn phải đối mặt với ngu cơ diệt tộc.

Các gia tộc lớn đều bạc bẽo vô tình, khi Thẩm Dao Quang còn có tác dụng đối với Thẩm gia thì họ nâng niu cô, nhưng khi cô đã mất đi vầng hào quang của thiên tài, làm sao còn có chuyện được Thẩm gia chống lưng cho nữa, họ chỉ hận không thể dẫm đạp lên cô.

Thẩm gia tặng cô cho Bộ Kinh Vân, điện chủ Cửu U Điện có thế lực phân bố khắp Cửu Châu, hòng mong Cửu U Điện che chở cho Thẩm gia.

Bộ Kinh Vân là ai?

Bộ Kinh Vân là nhân vật phản diện lớn nhất của truyện này.

Một tên thần kinh mưu đồ nhất thống đại lục Cửu Châu.

Đúng vậy, Bộ Kinh Vân là một tên thần kinh.

Tên thần kinh này còn có một sở thích nữa, thích mỹ nhân.

Thẩm gia cũng vì vậy nên mới tặng Thẩm Dao Quang cho Bộ Kinh Vân, rõ ràng biết phía trước là biển lửa nhưng vẫn đẩy Thẩm Dao Quang xuống.

Nhưng Bộ Kinh Vân có thích mỹ nhân thật hay không?

Không hề.

Hắn chỉ thích nhìn ngắm mỹ nhân trong bộ dạng máu tươi đầm đìa, giãy dụa vùng vẫy, tuyệt vọng không nơi nương tựa trước khi chết.

Đó không phải là thần kinh thì là gì nữa?

Thẩm Dao Quang bị đưa đến Cửu U Điện, Bộ Kinh Vân không xếp cô vào hàng ngũ mỹ nhân được sủng hạnh mà cho cô làm thị nữ, hầu hạ cuộc sống hàng ngày của hắn.

Sau đó, Thẩm Dao Quang lại dần dần thích Bộ Kinh Vân, cuối cùng khi nữ chính và Bộ Kinh Vân giao đấu còn đỡ một đao thay Bộ Kinh Vân, trở thành vong hồn dưới kiếm của nữ chính.

Bộ Kinh Vân tất nhiên cũng không chạy thoát, trở thành tấm bia đỡ đạn thành công.

Từ đó, nữ chính và nam chính sống hạnh phúc bên nhau.

Đọc xong kịch bản, Thời Sênh không biết nói gì nữa, nữ chính này được "buff" hơi bị quá đà rồi đó!

Nguyên chủ có ba nguyện vọng.

1. Giết chết nữ chính.

2. Lật đổ Thẩm gia.

3. Ở bên Bộ Kinh Vân.

Thời Sênh im lặng, nguyên chủ này bị mắc hội chứng Stockholm* sao?

*Hội chứng Stockholm (Stockholm syndrome) là thuật ngữ mô tả mộ trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hại và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Lại đi thích cái tên thần kinh Bộ Kinh Vân ấy?

Thời Sênh kết nối kịch bản và ký ức của nguyên chủ, nhận thấy thời gian mình đến vẫn còn sớm.

Nữ chính còn chưa vào Học viện.

Hôm nay là ngày khai giảng của Cửu Châu đại lục, nguyên chủ đưa những đệ tử đến tuổi đi học của Thẩm gia đến báo danh nhập học.

Hiện tại cô vẫn còn là thiên chi kiều nữ của Thẩm gia, được Thẩm gia cưng chiều như viên minh châu, tất nhiên là khí thế ngút trời, nhìn con độc giác thú đó là thấy rồi.

Cửu Châu đại lục, thế nhân tu luyện linh lực, trong đó tất nhiên sẽ có

linh thú, độc giác thú chính là linh thú.

Tuy cũng hơi hiếm có một chút nhưng còn chưa đến mức khoa trương như trong những cuốn tiểu thuyết khác, chỉ có một nữ chính mới được tiêu chuẩn như vậy.

Khi đến học viện, một đám tiểu bối Thẩm gia cung kính đúng bên cạnh xe, đợi Thời Sênh đi xuống.

“Độc giác thú, xe ngựa của Thẩm gia… Bên trong là tiểu thư Thẩm Dao Quang sao?”

“Có lẽ vậy, tiểu thư Thẩm Dao Quang không chỉ xinh đẹp mà tố chất cũng tốt như vậy nữa.”

"Nghe nói Thẩm tiểu thư đã là linh vương bậc ba rồi, cô ấy chính là linh vương bậc ba nhỏ tuổi nhất trong vòng một trăm năm nay, ngay cả tam hoàng tử cũng không sánh bằng.”

Chương 186: A từ, hẹn gặp lại! (2)

So với Tu Chân Giới, tu luyện linh lực ở đại lục Cửu Châu cũng không khác là bao, điều khác biệt là cách gọi và phân chia đẳng cấp.

Cấp thấp nhất là Linh Thị, trên có Linh Vương, Linh Hoàng, Linh Tôn, Linh Thánh, Linh Đế.

Mỗi cấp độ lớn lại chia thành bảy bậc nhỏ.

Thẩm Dao Quang còn nhỏ tuổi đã là Linh Vương bậc ba, có thể thấy có tố chất tốt thế nào. Phải biết rằng, người thường nếu không gặp được tạo hóa gì thì cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở Linh Vương, còn Thẩm Dao Quang mới có mười bốn tuổi, tiền đồ rộng mở thênh thang.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không gặp phải nữ chính.

Nếu gặp phải nữ chính cũng chỉ đành ngậm ngùi thua cuộc, cho dù thiên phú có tốt đến đâu cũng không tốt bằng nữ chính được.

Thời Sênh kéo rèm lên, đám đông vây quanh bên ngoài khẽ hô lên.

Thời Sênh có chút khó hiểu, cơ thể này mới chỉ mười bốn tuổi, còn chưa dậy thì xong, có thể đẹp đến mức nào chứ? Đám người này muốn tăng thêm độ thù hận cho cô đây mà! Bình luận kém!

“Đại tiểu thư.” Có một tiểu thiếu niên môi đỏ răng trắng thành thục bước lên, “Nhiều người quá, tiểu thư có cần ta dẹp đường đi

không?”

Thời Sênh nhìn thiếu niên ấy, Thẩm Cẩm, người của chi thứ, thiên phú cũng khá, bình thường luôn đi theo Thẩm Dao Quang, chuyên môn diễu võ giương oai.

Vừa mới tới đã muốn dẹp đường, thật biết cách kéo thêm điểm thù hận!

Thời Sênh còn chưa trả lời, Thẩm Cẩm đã coi như cô đồng ý, vẫy tay chỉ vào những người bên cạnh.

Các đệ tử Thẩm gia vây quanh cô lập tức tản ra, bắt đầu dẹp đường.

Quả nhiên, khi dẹp đến phía trước, bỗng nhiên bắt đầu tranh cãi inh ỏi.

Thời Sênh thuận theo con đường đã dẹp sẵn, mang theo tư thế sang chảnh đi qua đó.

“Xin lỗi cô ấy.”

“Xin lỗi? Đùa gì vậy chứ, ngươi biết bọn ta là ai không hả? Cô ta chỉ là một nha đầu quê mùa có đáng để chúng ta xin lỗi không?”

“Đúng vậy, không biết là đồ nhà quê chui ở đâu ra, ăn mặc quê như vậy thì thôi đi, tai còn không tốt, bọn ta ở đằng sau hét lớn bao lâu vậy rồi còn không nghe ra.”

“Nơi đây là học viện Cửu Châu, là nơi lũ quê mùa như các ngươi có thể đến sao?”

Một thiếu nữ có gương mặt dịu dàng đang nhìn chằm chằm vào đám

đệ tử Thẩm gia hung hăng hống hách, có lẽ đây chính là nữ chính Tần Lang Nguyệt.

Phía sau cô ta còn có một thiếu nữ, trông có vẻ yếu đuối, đang kéo Tần Lang Nguyệt, lắc lắc đầu.

“Các ngươi có là ông trời cũng không được, ta nói lại lần cuối, mau xin lỗi cô ấy.” Thái độ Tần Lang Nguyệt rất cứng rắn. Ánh mắt nghiêm nghị, toàn thân tỏa ra một luồng sát khí lẫm liệt.

Quả không hổ là người từng làm sát thủ.

Người bốn xung quanh đều cảm thấy rõ luồng sát khí này, không khỏi thấy e ngại trong lòng, tất cả đều có ý rút lui.

Một lát sau, Thẩm Cẩm mới hoàn hồn lại, thần sắc giận dữ, “Nói chuyện tử tế với ngươi mà ngươi còn định được đằng chân lân đằng đầu hả? Mau xử lý cô ta cút sang một bên, đại tiểu thư còn đang đợi!”

Những người còn lại bị lời nói của Thẩm Cẩm làm cho sợ hãi, lập tức tiến lên xua đuổi Tần Lang Nguyệt.

Người đúng đầu tiên đột nhiên á một tiếng rồi quỳ xuống, tiếp sau đó là người thứ hai, người thứ ba.

Biến cố bất ngờ này khiến mọi người đều không thể ngờ tới.

“Xin lỗi.” Thanh âm Tần Lang Nguyệt vang lên mạnh mẽ, sống lưng thẳng tắp.

Thẩm Cẩm bắt đầu thấy có một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, lùi lại phía sau mấy bước.

Khí thế của nữ nhân này thật đáng sợ.

Thời Sênh đứng ở phía sau, không hề có ý muốn tiến lên phía trước.

Đám người này, sau khi nguyên chủ xảy ra chuyện, có tên nào lại không tránh ra xa, chỉ sợ có liên quan đến cô rồi gây nên họa chứ?

“Ngươi có biết ta là ai không?” Bởi vì hắn khá thân cận với Thẩm Dao Quang, bình thường những người khác gặp hắn ai nấy đều cung kính sợ sệt, cho nên lúc này Thẩm Cẩm lôi thân phận của hắn ra cũng chẳng có gì là lạ.

Chỉ có điều, nữ chính lại không biết chịu thua.

“Ta không cần biết ngươi là ai, đụng phải người khác thì phải xin lỗi.”

“Nằm mơ.” Thẩm Cẩm cắn răng, một đạo linh lực màu đỏ sẫm từ tay hắn phóng ra, bay thẳng về phía Tần Lang Nguyệt.

Linh Thị bậc bảy!

Tần Lang Nguyệt sầm mặt, giữ chắc lấy thiếu nữ phía sau cô ta rồi tránh sang bên cạnh, đạo linh lực của Thẩm Cẩm đánh vào trong nhóm người đứng đó, khiến họ một phen hỗn loạn.

Tần Lang Nguyệt đặt thiếu nữ xuống, cũng không biết từ đâu rút ra một con dao găm, thân hình nhanh chóng hướng về phía Thẩm Cẩm.

Thẩm Cẩm còn chưa kịp nhìn rõ động tác của đối phương đã bị cô ta khắc chế.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, cái tên thiểu năng này, không có

bản lĩnh thì đừng có khiêu khích nữ chính người ta chứ.

Một trong ba nguyện vọng của nguyên chủ là lật đổ Thẩm gia, do đó, Thẩm Cẩm bị bắt, cô cũng sẽ không ra tay cứu giúp.

Cuối cùng, Thẩm Cẩm bị buộc phải xin lỗi thiếu nữ đứng sau nữ chính.

Thời Sênh đã quay trở lại xe ngựa, Thẩm Cẩm nén giận quay lại, đứng bên ngoài xe ngựa, hắn đang không thể hiểu nổi tại sao hôm nay tiểu thư lại không xuất hiện cứu bọn hắn.

Trước đây, nếu có kẻ nào dám làm vậy, đại tiểu thư đã sớm xuất đầu lộ diện rồi…

Nếu đại tiểu thư ra tay, nữ nhân đó còn dám kiêu căng hống hách như vậy sao?

“Hôm nay đại tiểu thư sao vậy?” Thẩm Cẩm khẽ liếc nhìn xe ngựa, thấp giọng hỏi người bên cạnh.

“Ta không biết, vừa nãy tiểu thư ra xem một lát rồi quay về xe ngồi…”

“Có vẻ tâm trạng đại tiểu thư không được tốt lắm thì phải?” Thẩm Cẩm còn chưa chịu thôi, tiếp tục hỏi.

Người đó lắc đầu, “Không có, ta còn thấy tiểu thư cười mà.”

Thẩm Cẩm mờ mịt nhìn lên xe ngựa, lại nhìn theo hướng Tần Lang Nguyệt vừa đi, nặng nề hừ mạnh một tiếng.

…

Học viện Cửu Châu là học viện duy nhất của đại lục, những người đến báo danh tất nhiên nhiều vô số kể, có tài năng, có tiền, có quyền đều được nhận hết.

Do đó, thời gian báo danh phải kéo dài năm sáu ngày.

Tần Lang Nguyệt là một trong những người xếp hàng ở phía trước. Không có Thời Sênh làm chỗ dựa, Thẩm Cẩm không dám đi lên khiêu khích.

Chỉ đành xếp hàng phía sau Tần Lang Nguyệt.

Thời Sênh không cần báo danh, Thẩm Dao Quang mới mười hai tuổi đã được học viện Cửu Châu nhận rồi.

Cô vừa làm quen với hệ thống tu luyện mới, vừa chú ý đến tình hình bên ngoài.

Đến khi kiểm tra nữ chính, Thời Sênh vén rèm, vắt rèm cửa sổ xe lên, nhìn theo hướng Tần Lang Nguyệt.

Theo cốt truyện, lúc này Tần Lang Nguyệt đã có thực lực của Linh Vương bậc hai, nhưng cô ta cố ý ép thực lực xuống Linh Thị.

Nếu không có biến cố đánh bại Thẩm Dao Quang thì cô ta vẫn được danh là che giấu được thực lực.

Trong khi người người đều biết Thẩm Dao Quang là Linh Vương bậc ba, cô ta lại ép thực lực xuống Linh Thị khiến không ít người đánh giá cao hơn về cô ta.

Nhưng lần này, Thời Sênh không động thủ, cho dù cô ta có ép thực lực xuống thành Linh Thị thì cũng không ai đánh giá cô ta cao hơn.

Sau đó, sự thật đã chứng minh, nữ chính rất thông minh, không có ai cho cô ta khoe khoang, cô ta cũng không ép thực lực xuống làm gì.

“Linh Vương bậc một, trời, cô ta là Linh Vương bậc một, chẳng trách vừa nãy dễ dàng khắc chế được cái tên Thẩm…”

Những lời tiếp theo người đó không nói ra tiếp, nhưng Thẩm Cẩm vẫn tối sầm mặt lại.

“Đại tiểu thư, có cần điều tra xem cô ta có lai lịch ra sao không?” Thẩm Cẩm hỏi Thời Sênh.

Hắn không có quyền lợi dụng sức mạnh gia tộc để đi điều tra một người, nhưng đại tiểu thư thì có.

“Ngươi muốn biết thì trực tiếp ra đó hỏi cô ta được rồi.” Thời Sênh ngờ vực nhìn hắn, “Sau này đừng có lấy danh nghĩa của ta ra gây chuyện, nếu còn có lần sau, đừng trách ta không khách khí.”

Thẩm Cẩm ngẩn người nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nặng nề thả rèm xuống, dặn dò người ở bên ngoài, xe ngựa liền quay đầu, chầm chậm đi ra khỏi dòng người.

Thẩm Cẩm hồi lâu còn chưa hoàn hồn lại.

Đại tiểu thư làm sao vậy chứ?

Chương 187: A từ, hẹn gặp lại! (3)

Chương 187A TỪ, HẸN GẶP LẠI! (3)

Thái độ khác thường của Thời Sênh khiến đám người bình thường vẫn lợi dụng tên tuổi của cô để giương oai diễu võ phải gãi đầu gãi tai.

Đám người đó có mấy phần thật lòng với Thẩm Dao Quang?

Một người đứng càng cao, càng vinh quang hiển hách, số người có thể tin tưởng được ở bên cạnh càng ít.

Đó chính là trạng thái bình thường của con người.

Khi bạn ngang bằng với người khác, người đó có thể dễ dàng xem bạn là bạn bè, là tri kỷ.

Nhưng khi bạn cao hơn người khác, trong lòng người đó tất nhiên sẽ nảy sinh sự bất bình, đố kỵ, ngưỡng mộ.

Đến cuối cùng khi bị đuổi ra khỏi Thẩm gia, Thẩm Dao Quang mới hiểu được.

Thời Sênh nhìn chiếc lò trong tay chợt thấy rầu rĩ, cái thứ đồ chơi này chính là Dược Vương Đỉnh sao?

Trông đen sì sì, xấu chết đi được.

Phải xử lý sao đây?

Đưa cho nữ chính thì chắc chắn là không được rồi, nhưng cô lại không dùng đến nó…

Tự luyện đan?

Đừng đùa chứ, việc mệt mỏi như vậy còn lâu cô mới làm.

Cửu Châu Đại Lục không thiếu đan dược cấp thấp, nhưng đan dược cấp cao thì có giá trên trời.

Chính vì nữ chính có được Dược Vương Đỉnh nên sau này chế được đan dược cao cấp, nhờ đó cô ta đã lôi kéo được không ít người.

Thời Sênh suy nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa nghĩ được xem phải xử lý Dược Đỉnh Vương như thế nào, cuối cùng đành tạm gác sang một bên, đợi nghĩ ra cách rồi tính tiếp.

…

Thực lực của nữ chính là Linh Vương bậc hai, tuổi cũng chưa lớn lắm, tất nhiên cũng thu hút nhiều người chú ý.

Còn chưa vào học viện đã khiến mấy vị đạo sư tranh giành.

Cuối cùng nghe nói nữ chính đã chọn Chung Thập Nhất.

Trong cốt truyện, nữ chính đã chọn như vậy, vị đạo sư này thân phận cũng không hề đơn giản, là Hội phó Hiệp Hội Luyện Đan.

Đạo sư của Thời Sênh là Diệp Thiên Nam, một ông chú phóng

khoáng nhưng rất tài giỏi, nếu cốt truyện không có gì thay đổi thì chính là một đại hán cao lớn vạm vỡ, phóng khoáng.

Cũng may còn có điểm này, nhưng loại hàng này không bằng được với Chung Thập Nhất, sau này còn bị nữ chính chỉnh cho rất thảm.

“A a, Dao Quang đến rồi, đúng lúc lắm, một lát nữa phải thuyết giảng cho tân sinh, con đi cùng ta.”

Thời Sênh vừa bước vào địa bàn của ông chú phóng khoáng Diệp Thiên Nam liền nghe thấy âm thanh gian trá ấy vang lên.

“Con đi đến đó làm gì? Ngược chúng sao?” Thời Sênh rất không muốn trả lời, nhưng vừa nghĩ đến việc loại người này ngươi càng không để ý đến hắn thì hắn càng thấy thú vị, Thời Sênh liền đáp một câu.

“Dao Quang đáng yêu như vậy, tại sao lại ngược chúng chứ?” Diệp Thiên Nam không tán đồng liền sửa chữa lại, “Chúng ta đi dạy dỗ chúng.”

Cuối cùng lại hào hứng nói: “Nghe nói đệ tử Chung Thập Nhất mới thu nhận cũng ở đó, ta phải dạy dỗ tử tế mới được.”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, phong cách này là không bình thường đâu nha ông chú phóng khoáng, đáng đời ngươi là tấm bia đỡ đạn, nữ chính mà ngươi cũng dám dạy dỗ sao, không biết người ta mang theo hệ thống cảnh báo của hệ thống sao?

Cuối cùng Thời Sênh vẫn bị Diệp Thiên Nam lôi đến quảng trường.

Tân sinh nhập học đều có đạo sư lần lượt truyền thụ những điều cần chú ý tại học viện.

Hôm nay vừa khéo đến lượt Diệp Thiên Nam.

Ngoài việc hình tượng có chút lôi tha lôi thôi ra, nếu cắt tóc, cạo râu thực ra cũng vẫn được coi là một ông chú đẹp trai, nhưng đáng tiếc….

Bây giờ hắn ta chính là một ông chú phóng khoáng và thô lỗ.

Diệp Thiên Nam nhanh chóng nói hết những việc cần chú ý rồi lập tức tổ chức người bắt đầu giao đấu đọ sức.

“Tần Lang Nguyệt, ngươi và Dao Quang của chúng ta đọ sức so tài thử xem?” Không bao lâu sau, ông chú phóng khoáng lập tức lộ rõ mục đích, nhằm vào Tần Lang Nguyệt không hề có thiện chí.

Đáy mắt Tần Lang Nguyệt thoáng qua một tia chán ghét, đại khái là cảm thấy ông chú phóng khoáng thấy cô ta xinh đẹp nên sinh lòng yêu mến.

Tất nhiên là Tần Lang Nguyệt tưởng bở rồi, ông chú phóng khoáng nhà người ta lúc này đang muốn học trò của mình ngược chết học trò của đối thủ mà thôi.

Tần Lang Nguyệt nhìn Thời Sênh, chau mày, “Đạo sư, Dao Quang sư tỷ đã là Linh Vương bậc ba, con mới là Linh Vương bậc một, chắc chắn không phải là đối thủ của Dao Quang sư tỷ rồi.”

cô ta biết Thẩm Dao Quang này, một thiên tài được học viện này đồn đại nhiều nhất.

Hai người tuổi tác ngang nhau nhưng Thẩm Dao Quang mới đạt đến Linh Vương bậc ba. Phải biết là, từ lúc cô ta bắt đầu tu luyện đến bây

giờ chẳng qua chỉ mới ba tháng.

Cũng tức là, chỉ trong ba tháng, cô ta đã từ Linh Thị thăng cấp lên thành Linh Vương.

“Không sao, không sao, chỉ là đọ sức chút thôi, gọi là hảo hữu giao lưu.” Ông chú phóng khoáng hoàn toàn không chịu thua, “Dao Quang, con giao đấu với sư muội cho cẩn thận đó.”

Thời Sênh tối sầm mặt, cô không muốn đánh nhau với nữ chính đâu ạ!

Vừa không thể giết chết cô ta, lại còn có thể bị đám quy tắc vớ vẩn đó áp chế…

Ông chú phóng khoáng đứng một bên khuyến khích, Tần Lang Nguyệt không thể không ứng chiến.

Thời Sênh cố gắng hết sức khống chế sát khí của mình, đặt mình ở vị trí một người giao đấu đọ sức.

Thời Sênh ở Tu Chân Giới lâu như vậy, dùng linh lực thuần thục hơn Tần Lang Nguyệt nhiều, hơn nữa cô còn kết hợp với một số pháp thuật ở Tu Chân Giới, sáng tạo nên một số chiêu thức, Tần Lang Nguyệt chưa qua được mười chiêu đã bại rồi.

Trong lòng Tần Lang Nguyệt biết rõ mình đã cố hết sức rồi, thiếu nữ này quá mạnh.

Hiện tại cô ta chưa phải là đối thủ của Thẩm Dao Quang.

Thời Sênh nhìn ông chú phóng khoáng nhún nhún vai, “Đạo sư, con có thể đi được chưa?”

Cũng may nữ chính chưa nảy ý định giết người, nếu không không biết hôm nay cô phải thu dọn cục diện thế nào?

Ông chú phóng khoáng đang chuẩn bị gật đầu thì có một đạo linh lực từ trên trời giáng xuống, rơi trúng chân ông chú phóng khoáng.

Thời Sênh bị luồng khí ấy tác động, lùi ra đằng sau mấy bước.

“Diệp Thiên Nam, ngươi thân là đạo sư lại đi ức hiếp tân sinh?” Một thanh âm hùng hồn từ trên trời cao truyền tới.

Thanh âm vừa xuống đến nơi, một thân ảnh từ trên không đạp xuống, thân ảnh nhanh đến độ chỉ lưu lại tàn ảnh trên không trung, chỉ mấy bước đã bước tới trước mặt Tần Lang Nguyệt.

“Tiểu nha đầu, không sao chứ?”

“Cái tên chết tiệt nhà ngươi nói lung tung gì vậy? Lão tử ta ức hiếp tân sinh khi nào hả?” Ông chú phóng khoáng liền dựng lên, “Dao Quang, vừa nãy con có ức hiếp tân sinh sao?”

Thời Sênh bị gọi tên: “…” Liên quan khỉ gì đến ta chứ?

Hít sâu một hơi, Thời Sênh mới bình tĩnh lại nói: “Chỉ là đọ sức thôi…”

Thời Sênh còn chưa nói hết câu, Chung Thập Nhất đã ngắt lời cô, “Hừ, ai biết các ngươi tranh thủ trút giận. Tiểu cô nương Thẩm gia, làm người đừng quá phô trương, nên khiêm tốn một chút thì hơn.”

Thời Sênh lại một lần nữa bị gọi tên: “…”

Bản cô nương đây còn chưa bắt đầu lên mặt, tại sao đã bắt đầu chụp mũ đổ tội cho bản cô nương rồi?

Thời Sênh cười lạnh, khí thế toàn thân bỗng nhiên xoay chuyển, trở nên nghiêm khắc mà thẳng thắn, “Ta khoe khoang đó thì sao, ta có tư cách để khoe khoang thì tại sao lại phải khiêm tốn chứ?”

Thần sắc cô kiêu ngạo, đôi mắt bình tĩnh như nước, nhưng lại vô cớ khiến người khác cảm thấy trong đó mang theo vài phần miệt thị và coi thường.

“Dao Quang nói đúng lắm.” Ông chú phóng khoáng giống như vẫn chưa cảm nhận thấy sự chuyển biến trong thái độ của Thời Sênh, còn nhiệt tình cổ vũ cho Thời Sênh.

Chung Thập Nhất bị sự thay đổi đột ngột của Thời Sênh làm cho giật mình, ở khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy đứng trước mặt hắn không phải là một tiểu cô nương chưa đầy hai mươi tuổi, mà là một cao thủ đã kinh qua hàng ngàn trận thắng.

Một tiểu cô nương, tại sao lại có được khí thế này?

Cảm nhận một lần nữa nhưng lại không còn cảm giác đó, chỉ có sự cuồng vọng kiêu căng của cô.

Quả nhiên là cảm giác sai lầm.

“Tiểu cô nương Thẩm gia, đúng là ngươi có thực lực, nhưng còn có rất nhiều người có thực lực mạnh hơn ngươi, ta khuyên ngươi một câu, làm người đừng quá ngông cuồng, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.”

“Ồ.” Thời Sênh bỗng ngẩn ra, cô bỗng mím môi cười nhạt, mở lời

đầy ác ý, “Vậy thì ta phải làm thiên ngoại thiên, nhân ngoại nhân đó.”

Chương 188: A từ, hẹn gặp lại! (4)

Chương 188A TỪ, HẸN GẶP LẠI! (4)

Thiên ngoại thiên?

Nhân ngoại nhân?

Chung Thập Nhất đã hoàn toàn không còn nhẫn nại với tiểu cô nương ngông cuồng đến vô biên trước mặt này. cô cho rằng làm thiên ngoại thiên, nhân ngoại nhân chỉ cần nói là được sao?

Cửu Châu đại lục vô số kẻ mạnh, chưa từng có ai dám nói mình có thể làm thiên ngoại thiên, nhân ngoại nhân.

“Dao Quang có lý tưởng rất vĩ đại.” Ông chú phóng khoáng lại vui vẻ thản nhiên nhìn Thời Sênh, “Tin vào bản thân, nhất định có thể làm được.”

Thời Sênh: “…”

Cô không muốn nhìn thấy ông chú phóng khoáng này nữa.

“Diệp Thiên Nam, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ làm hỏng học trò.” Chung Thập Nhất rất không tán đồng phương pháp giáo dục của Diệp Thiên Nam.

Cho dù không làm hỏng, học trò do hắn dạy dỗ cũng là kẻ không biết trước biết sau, sinh tồn ở đại lục Cửu Châu này, kẻ không biết trước

biết sau đều không sống nổi.

“Lão bất tử ngươi hãy lo liệu bản thân mình cho tốt đi, ta dạy dỗ học trò thế nào là chuyện của ta.” Ông chú phóng khoáng hừ một tiếng.

“Không biết tốt xấu.” Chung Thập Nhất hừ lạnh, quay đầu nói với Tần Lang Nguyệt: “Tiểu nha đầu, vừa rồi con không sao chứ? Có phải hắn ức hiếp con không? Nếu hắn ức hiếp con thì cứ nói với ta, bây giờ con là đệ tử của ta, ta sẽ đòi lại công đạo cho con.”

Tần Lang Nguyệt nhìn Thời Sênh, rồi lại nhìn ông chú phóng khoáng, một lát sau mới lắc đầu, “Không có.”

“Con đừng sợ, học viện này không phải là của Diệp Thiên Nam hắn.” Chung Thập Nhất lại tưởng rằng Tần Lang Nguyệt sợ hãi, thanh âm càng trầm trọng thêm vài phần.

“Vị đạo sư này nghe ta nói này.” Thời Sênh lên tiếng, thần sắc đầy châm biếm, “Tiểu sư muội đã nói là không có rồi, tại sao ông cứ muốn sư muội phải sửa lại là chúng tôi ức hiếp cô ta vậy? Lẽ nào ông cho rằng ở đây bao nhiêu người đều mù cả rồi sao, dù có vu cáo hãm hại cũng không phải làm vậy đâu nha!”

Sắc mặt Chung Thập Nhất hơi thay đổi, những lời vừa nãy của hắn vốn không có ý đó, làm sao đã bị bẻ cong thành như vậy rồi?

Tân sinh bị gọi tên nhất thời không biết nên làm chứng cho Thời Sênh hay nên im lặng không nói.

Hơn nữa, có vẻ như đây cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Được lắm cái lão già kia, tại sao lòng dạ ngươi lại độc địa vậy chứ?” Ông chú phóng khoáng bỗng nhiên đầu óc chuyển ngoặt, nổi giận

đùng đùng, “Đến đây, hôm nay ta nhất định phải đánh cho ngươi không phân biệt nổi đông nam tây bắc.”

Chung Thập Nhất có tìm thấy được đông nam tây bắc hay không Thời Sênh không biết, nhưng ông chú nhà mình đã không phân biệt được đông nam tây bắc nữa rồi.

“Dao Quang, con phải cố gắng lên! Sau này… Xì, Dao Quang, nhẹ chút, đau quá. Sau này con nhất định phải đánh chết cái tên lão bất tử ấy cho ta, tức chết đi được.”

Thời Sênh đành coi như không nghe thấy, nhanh chóng xoa thuốc cho Diệp Thiên Nam.

Rõ ràng biết là không thắng được mà vẫn còn đánh, cái đồ thiểu năng này!

Có một vị đạo sư thích đâm đầu vào chỗ chết như vậy, Thẩm Dao Quang tự tìm đường chết cũng là chuyện đương nhiên rồi.

“Dao Quang, con là hy vọng của ta, nhất định đừng khiến ta thất vọng.” Mặt ông chú đầy hy vọng nhìn Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật giật, “Đạo sư, chắc chắn con sẽ không khiến người phải thất vọng, nhưng… trước tiên người phải sống được đến lúc đó đấy.” Đừng có tự tìm đường chết đó!

“Nha đầu này ăn nói kiểu gì vậy? Sao ta lại chết trước cái tên lão bất tử đó được?” Ông chú nghiêm mặt.

“Khó nói lắm.” Nữ chính đại nhân có người nâng đỡ đó.

Loại như ông còn khiêu khích thêm mấy lần nữa thì thời điểm hết

cảnh phim đi lĩnh cơm hộp không còn xa nữa đâu.

“Haizzz, nha đầu chết tiệt này.” Ông chú ném cốc trà trên bàn, “Con không thể mong chờ vào vi sư được sao?”

Thời Sênh nghiêng đầu tránh đi, bình tĩnh nhìn Diệp Thiên Nam, dựa vào tính cách vừa gặp Chung Thập Nhất đã gây lộn này của ông ta thì tất nhiên là không nổi rồi.

Thời Sênh nhìn bộ dạng của ông ta, nuốt nước bọt, nuốt luôn cả những lời châm biếm xuống bụng.

…

Nữ chính đi đến đâu, nơi đó liền có chuyện.

Thời Sênh vừa mới từ chỗ Diệp Thiên Nam đi ra liền nghe tin Tần Lang Nguyệt và Tam hoàng tử đụng độ với nhau.

Các thế lực trên đại lục Cửu Châu phức tạp, các môn các phái chiếm đất xưng vương, mấy đại gia tộc hoành hành, người vốn là chúa tể hoàng thất lại giảm dần.

Gần trăm năm nay, hoàng thất không có lấy một hoàng tử có thiên phú tốt ra đời, địa vị của hoàng thất tràn ngập nguy cơ.

Chính vào thời điểm hoàng thất lòng người hoang mang thì Tam hoàng tử ra đời.

Tam hoàng tử và Thẩm Dao Quang thiên phú ngang sức ngang tài, vẫn luôn được gọi là kim đồng ngọc nữ. Nhưng Tam hoàng tử đã có hôn ước, đối tượng hôn ước chính là Tần Lang Nguyệt.

Hắn là một thiên tài, tại sao lại đi lấy đồ phế vật ngu si?

Hôm nay ở học viện, nhìn thấy Tần Lang Nguyệt, làm sao hắn nuốt được cục tức đó xuống chứ?

Đúng vậy, hiện hôn ước giữa bọn họ vẫn chưa được hủy bỏ, Tần Lang Nguyệt là Linh Vương bậc một nhưng tin tức này bị Chung Thập Nhất dùng thủ đoạn áp chế nên tạm thời còn chưa truyền đến tai Tam hoàng tử.

Thời Sênh đến nơi xảy ra sự việc, đã có không ít người đang vây khắp trong ngoài.

Đứng phía trước cô có mấy em gái đang thảo luận hăng say với vẻ mặt đầy khinh bỉ và đố kỵ.

“Cô ta chính là Tần Lang Nguyệt sao? Dám mơ mộng hão huyền lấy Tam hoàng tử, cũng không tự xem xem bản thân mình như thế nào, nghe nói còn là đồ phế vật, không hiểu tại sao học viện lại nhận cô ta nữa?”

“Ai biết cô ta đã dùng thủ đoạn gì để được vào đây học chứ?” Nữ sinh đó ngừng lại, “Cho dù có vào được đây thì Tam hoàng tử cũng sẽ không thích cô ta đâu, Tam hoàng tử là trăng sáng trên trời cao, còn Tần Lang Nguyệt chỉ là một thứ đồ bỏ đi, còn không đáng xách dép cho Tam hoàng tử nữa kìa.”

“Tam hoàng tử…”

Thời Sênh nhìn vào phía trong, quá đông người không thể vào được.

Cô nhìn bốn xung quanh, đi đến nơi có ít người, nhảy qua nóc nhà, bước vào khu trung tâm nơi xảy ra sự việc.

Nhưng cô mới đi được một nửa đường thì bỗng nhiên dừng lại.

Trên nóc nhà phía trước đã có người rồi.

Hắn ăn mặc có chút bẩn thỉu nhưng thần sắc có vẻ vô cùng độc ác, có lẽ hắn cũng phát giác ra được có người đến nên vẻ mặt tà ác bất chợt thay đổi, con ngươi bỗng nhiên ảm đạm lạnh lẽo, khuôn mặt đần độn ngốc ngếch nhìn tới.

Thời Sênh dụi dụi mắt.

Quân Hàn Lâm.

Hiện là thất hoàng tử, nam chính đại nhân còn đang giấu kín tài năng.

Bà đây đã nhìn thấy hết rồi, ngươi còn che giấu làm gì nữa chứ?

Quân Hàn Lâm có quen biết Thẩm Dao Quang, nhưng hiện tại hắn là một tên ngốc có IQ không được cao cho lắm, tất nhiên không thể gọi tên cô được, chỉ đành vô tội gọi, “Tỷ tỷ, ta không xuống được.”

Tỷ tỷ ông nội ngươi!

Bản cô nương đây nhỏ tuổi hơn ngươi đó biết không hả? Đồ ngớ ngẩn!

“Ủa? Vậy tại sao ngươi lên đây được vậy?” Thời Sênh mỉm cười, đôi mắt đen nháy, điểm xuyết thêm ánh sáng nho nhỏ, nhưng khi nhìn vào lại không thể cảm nhận được một chút ấm áp và gợn sóng nào.

Trong lòng Quân Hàn Lâm bỗng thấy kỳ lạ, Thẩm Dao Quang này

hoàn toàn không giống với Thẩm Dao Quang hắn quen biết…

Nhưng Quân Hàn Lâm rất nhanh chóng không do dự gì.

Hắn vốn sinh ra trong hoàng thất, tất nhiên hiểu được đám con cháu đệ tử những gia tộc lớn đó đều mang mặt nạ, biểu hiện ra một mặt, nhưng rất có thể đó không phải là mặt chân thực của họ.

“Là bọn họ ném đệ lên đây.” Quân Hàn Lâm tủi thân nói.

Quả đúng là Quân Hàn Lâm bị người ta ném lên đây, ngoài việc mang trên mình danh hiệu là một hoàng tử, trên thực tế có lúc hắn còn không bằng một người bình thường.

“Vậy ngươi có muốn xuống đó không?” Thời Sênh tiến gần Quân Hàn Lâm, cười dịu dàng.

“Muốn.” Quân Hàn Lâm gật đầu, “Tỷ tỷ có thể đưa ta xuống dưới được không?”

“Tất nhiên là được.” Thời Sênh gật đầu.

Quân Hàn Lâm dần cảm thấy bất an trong lòng, hắn nhìn Thời Sênh đang tiến gần lại hắn, khom mình nắm lấy cánh tay hắn, dùng lực trực tiếp đá tung hắn từ trên nóc nhà xuống dưới.

Trong đồng tử hắn còn phản chiếu cảnh tượng nóc nhà.

Thiếu nữ vẻ mặt lãnh đạm, tay áo phấp phới, mái tóc đen óng tung bay, tựa như vị thần, phía sau là ánh sáng trắng xóa chói chang khiến người ta không mở nổi mắt.

Chương 189: A từ, hẹn gặp lại! (5)

Chương 189A TỪ, HẸN GẶP LẠI! (5)

[ký chủ, cô hà tất phải tăng thêm thù hận làm gì?] Hệ thống không nhịn được lên tiếng.

Cô không thể yên ổn làm nhiệm vụ được sao?

“Đời người không thể quá sóng yên biển lặng được.”

[…] Bởi vậy cô không thể giả bộ tử tế được đúng không?

Hệ thống nghĩ tốt nhất nên đừng nói gì nữa thì hơn, làm một hệ thống cao ngạo lạnh lùng vẫn tốt hơn so với sớm muộn gì cũng bị ký chủ làm cho tức chết.

…

“Phịch!”

Quân Hàn Lâm rơi vào trong đám người, đúng trước mặt nữ chính, bao nhiêu người trước mặt, hắn không thể ngẩng đầu lên nhìn trên nóc nhà, chỉ đành giả bộ lảm nhảm kêu đau.

“Thất đệ… Sao đệ lại…” Tam hoàng tử chỉ lên trên, vẻ mặt không nhịn được cười, “Sao đệ lại từ trên trời rơi xuống vậy? Lẽ nào đây chính là mối lương duyên trời ban sao? Đừng có nói gì, đệ và Tần đại tiểu thư quả thật xứng đôi.”

Tam hoàng tử vừa dứt lời, tức thì đám đông cười rộ lên, vô số ánh mắt thiếu thiện chí giành cho Tần Lang Nguyệt và Quân Hàn Lâm.

Không có ai quan tâm tại sao Quân Hàn Lâm lại rơi từ trên trời xuống.

“Cô ngốc đi với thằng đần, quả là xứng đôi vô cùng, mọi người nói xem có phải không?”

Tần Lang Nguyệt lạnh lùng nhìn đám người đó, sát khi trong mắt ngày càng mờ mịt. Chính vào lúc này, vạt áo bỗng nhiên thấy nặng, có người ôm lấy hai chân cô ta.

“Đau, hu hu, đau quá, đừng đánh ta mà.” Quân Hàn Lâm sống chết ôm chặt lấy Tần Lang Nguyệt.

“Thất đệ không đợi được nữa rồi, ha ha ha, không sao, bổn hoàng tử sẽ tác thành cho Thất đệ, ta sẽ tiến cung thỉnh cầu phụ hoàng hủy bỏ hôn ước giữa ta và Tần đại tiểu thư.”

Vừa hay Tam hoàng tử đang âu sầu không tìm được cớ gì, hôn ước này là do tiên hoàng định ra, do đó hắn không có đủ lý do, cũng không dám đi tìm phụ hoàng, nhưng bây giờ…

Thất hoàng tử và Tần Lang Nguyệt có tư tình?

Tần Lang Nguyệt nghe Tam hoàng tử nói vậy, trong lòng thấy không thoải mái chút nào, cô ta muốn hủy bỏ hôn ước, nhưng phải do cô ta nói.

Nhưng Tam hoàng tử không cho Tần Lang Nguyệt có cơ hội nói chuyện, dẫn người tức tốc đi mất.

Phông nền quần chúng lại một lần nữa giậu đổ bìm leo, lập tức tản ra, Quân Hàn Lâm vẫn sống chết ôm lấy Tần Lang Nguyệt.

Thời Sênh chắt lưỡi hai tiếng.

Chỉ cảm thán tác giả đại nhân quá trâu bò, chỉ một cơ hội duy nhất đã buộc chặt nam nữ chính lại với nhau.

Cũng không biết Tam hoàng tử đã dùng cách gì, hôn ước giữa hai người thực sự bị hủy bỏ, hơn nữa còn chuyển hôn ước đó cho Quân Hàn Lâm.

Quân Hàn Lâm đã nhẫn nhục chịu đựng bao năm nay, lúc này tất nhiên sẽ không phản đối, sau khi người khác nói với hắn rằng Tần Lang Nguyệt là nương tử tương lai của hắn, cả ngày hắn đều bám đuôi cô ta nhằng nhẵng.

Phải biết rằng, trong cốt truyện, khi họ gặp gỡ thì nam chính không phải là một tên ngốc, do đó, nữ chính liệu có thể yêu nam chính nếu hiện tại nam chính vẫn còn là một kẻ rất tầm thường hay không?

…

“Đừng mà, buông ra, lũ cầm thú các ngươi, các ngươi sẽ không được chết yên thân! A! Tránh ra, buông ta ra! Buông ta ra…”

Thanh âm nữ tử đang la hét xuyên qua khu rừng tĩnh mịch, rơi vào tai Thời Sênh.

Cô nghiêng đầu, từ trên cây nhìn xuống theo hướng âm thanh truyền đến.

Không xa dưới gốc cây, hai ba thiếu niên đang áp chế một thiếu nữ, cười cợt cởi bỏ quần áo trên người cô gái.

Nhìn thiếu nữ ấy khá quen mắt, Thời Sênh nghĩ một lát mới nhận ra đó chính là cô gái được Tần Lang Nguyệt bảo vệ vào ngày đến trường học báo danh.

Hình như tên Tần Quỳ, là một nhánh của Tần gia, bởi vì bình thường đối xử với Tần Lang Nguyệt rất tốt nên được Tần Lang Nguyệt giữ bên cạnh.

À…

Cảnh tượng này hình như là tình tiết Tần Quỳ bị làm nhục đến chết, Tần Lang Nguyệt phát điên, trừng trị đám công tử ăn chơi đó.

Thời Sênh thay đổi tư thế, chống cằm nhìn cảnh bạo hành phía dưới, sâu trong đôi mắt đen nháy không hề có đồng tình, cũng không có vẻ vui sướng trên nỗi đau của người khác, chỉ có sự bình tĩnh như như nước.

Tiếng kêu của thiếu nữ ngày càng nhỏ, sau đó không còn âm thanh gì nữa.

Mấy tên công tử đó nhận thấy có gì không ổn, kiểm tra thấy thiếu nữ đã chết rồi, nhưng còn chưa hết ý đồ với nữ thi thể, xong xuôi mới ném thi thể thiếu nữ đầy vết bẩn và bầm tím xuống đất, nghênh ngang rời đi.

Thời Sênh nhảy từ trên cây xuống, đúng lúc Tần Lang Nguyệt đang chạy tới từ phía bên kia, hai người giáp mặt nhau, cô ta vừa đến đã nhìn thấy ngay thiếu nữ nằm trên đất, mặt liền biến sắc.

“Tần Quỳ!”

Còn có một thiếu niên nữa đến cùng Tần Lang Nguyệt, toàn thân bao phủ một luồng lãnh khí, giống như một thanh bảo kiếm đang trổ hết tài năng.

Giang Mộ, đệ nhất tùy tùng của nữ chính.

Thời Sênh chỉ nhìn hắn một chút rồi di chuyển tầm nhìn, quay người rời đi, thiếu niên đó bỗng nhiên chặn trước mặt cô.

“Thẩm Dao Quang!” Tần Lang Nguyệt che cơ thể trần trụi của cô gái lại, toàn thân tràn đầy sát khí xông tới, “Là ai làm?”

Đệch!

Nữ chính đại nhân, cô giỏi quá đấy!

Dám gọi chính tên của bản cô nương luôn sao?

Thời Sênh lùi lại một bước, thần sắc có chút châm biếm, “Làm sao ta biết được là do ai làm?”

Tần Lang Nguyệt lớn tiếng chất vấn, “Ngươi ở đây tại sao lại không biết? Có phải do ngươi chỉ thị chúng làm hay không?”

“Ta đi ngang qua.” Trên mặt Thời Sênh bỗng nhiên lộ ra nụ cười ác ý, “Nếu là do ta chỉ thị, ta nhất định sẽ khiến cô không thể nhìn thấy thi thể luôn.”

Đồng tử Tần Lang Nguyệt co rút mạnh, Thẩm Dao Quang này làm sao vậy chứ? Thật tà ác…

Tần Lang Nguyệt nhìn Tần Quỳ, rồi lại nhìn Thời Sênh, bỗng nhiên nghiêm giọng hỏi, “Ngươi nhìn thấy hết rồi?”

“Nhìn thấy rồi!” Quá trình không đẹp mắt cho lắm, làm bẩn mắt ta.

“Vậy tại sao không cứu cô ấy?” Tần Lang Nguyệt bỗng bắt đầu không kiểm soát được tâm trạng, “Ngươi đã nhìn thấy hết rồi tại sao lại không cứu cô ấy. Cô ấy vẫn còn nhỏ như vậy, còn cả một quãng đường dài phải đi. Rõ ràng ngươi chỉ cần nói một câu là có thể cứu được cô ấy, tại sao chứ?”

Ở học viện này, Thẩm Dao Quang có thân phận gì chứ? Lời nói của cô có ai dám không nghe?

Nhưng cô lại thấy chết mà không cứu…

Từ khi cô ta đến với thế giới này, Tần Quỳ là người đầu tiên không hề câu nệ gì đối xử với cô ta. Cô ta đã coi Tần Quỳ như người thân, nhưng nay cô bé bị làm nhục đến chết, người đứng trước mắt cô ta lúc này lại thấy chết mà không cứu, còn bày ra thái độ lẽ tất nhiên phải thế.

Khóe miệng Thời Sênh hơi hếch lên, cong lên thành một độ cong tuyệt đẹp, “Tại sao ta phải cứu cô ta? Dựa vào cái gì mà ta phải cứu cô ta?”

Tần Quỳ là ai? Đó là một người xa lạ, tại sao cô phải cứu cô ta?

Người khác cứu đó là ân tình, không cứu là bản năng, không cứu là sai sao? Đối với Thời Sênh, đạo đức chẳng là cái gì hết.

Đừng nói là bản cô nương đây không quen biết Tần Quỳ, chỉ cần cô ta là người của nữ chính thì bản cô nương đây cũng sẽ không cứu.

“Thẩm Dao Quang, tại sao ngươi lại độc ác như vậy?” Tần Lang Nguyệt cuộn chặt nắm đấm, ánh mắt dán chặt vào Thời Sênh, trong mắt là ý hận điên cuồng.

Chính bởi vì cô ta thấy chết không cứu nên Tần Quỳ mới chết.

“Vậy thì sao chứ?” Ngươi không ác, sẽ có người khác ác hơn ngươi, khi đó người chết chính là ngươi.

“Người như ngươi cũng xứng được gọi là thiên tài sao?” Tần Lang Nguyệt cười lạnh, đám người xuất thân từ gia tộc lớn quả thực không có một ai tốt đẹp.

Thời Sênh tựa như không hiểu nhìn Tần Lang Nguyệt, cô ta là một sát thủ, đã gặp phải không ít chuyện bẩn thỉu đê hèn rồi, cho dù đến thế giới này không thích ứng kịp thì cũng nên hiểu rằng thế giới này kẻ thắng là vua chứ?

Cô ta giết người là đạo lý hiển nhiên, người khác giết người thì thiên địa bất dung sao? Tại sao chứ? Chẳng phải đều là để đạt được mục đích sao?

“Mặc kệ ta có xứng hay không, ta đều là thiên tài.” Thời Sênh mặt dày tự khen mình.

Tần Lang Nguyệt bị nghẹn đến không nói được lời nào.

Chương 190: A từ, hẹn gặp lại! (6)

Chương 190A TỪ, HẸN GẶP LẠI! (6)

Cuối cùng Tần Lang Nguyệt vẫn biết được mấy tên đã làm nhục Tần Quỳ, và giết hết mấy tên đó giống như kịch bản, nhưng cũng vì thế đã khiến gia tộc chúng báo thù.

Tuy mỗi lần đều tránh được, nhưng mỗi lần đều là thập tử nhất sinh.

Nam chính thỉnh thoảng còn đổ thêm dầu vào lửa, mỗi ngày trôi qua đều rất mệt mỏi.

Thời Sênh nhìn thấy thế cảm thấy thật gian nan, không có năng lực thu dọn tàn cục, tại sao còn ra tay? Đồ ngu ngốc!

“Ngươi đi theo ta làm gì? Cút!” Tần Lang Nguyệt đẩy mạnh Quân Hàn Lâm, hôm nay cô ta bị người khiêu chiến, suýt chút nữa thì chết, cái tên ngốc này còn thêm rắc rối cho cô ta.

Quân Hàn Lâm bị đẩy đến choáng váng mặt mày, trong khoảnh khắc hắn cúi đầu còn thoáng qua một tia sát khí, ngẩng đầu lên lại là bộ dạng ngốc nghếch đó.

Hắn từ dưới đất trèo lên, “Nương tử đừng giận, ta sẽ giúp nương tử đánh người xấu.”

Tần Lang Nguyệt phì cười, “Một tên ngốc như ngươi mà đánh được người xấu sao? Đừng đi theo ta nữa!”

Tần Lang Nguyệt sải bước rời đi, Quân Hàn Lâm cô độc đứng nguyên tại chỗ, đợi đến khi không còn nhìn thấy hình bóng thân ảnh Tần Lang Nguyệt nữa, hắn thu lại vẻ mặt ngốc nghếch, ánh mắt nghiêm nghị lại lạnh lẽo nhìn theo hướng Tần Lang Nguyệt vừa rời đi.

“Yooo, không giả ngốc nữa sao?”

Quân Hàn Lâm giật mình, quay phắt người lại.

Đứng cách khóm hoa mấy bước, thiếu nữ đứng khoanh tay trước ngực, đôi môi màu hồng khẽ nhướng lên, trong mắt toàn là sự hờ hững.

Hoa làm nền cho người, người làm nền cho hoa.

Người còn kiêu ngạo hơn hoa.

Là cô!

Lần trước cô đá hắn từ trên nóc nhà xuống, hắn còn chưa tìm người tính sổ, nay lại tự dẫn xác đến.

“Quả nhiên cô đã biết rồi.” Quân Hàn Lâm cũng không giả ngốc nữa, tà ác nhìn Thời Sênh đánh giá, “Thật không ngờ, Thẩm gia đại tiểu thư cũng là người không để lộ tài năng.”

“Thẩm Dao Quang có để lộ tài năng hay không, con át chủ bài của Thẩm Dao Quang chẳng phải vẫn luôn được danh chính ngôn thuận đặt ở đó sao?”

Tại sao Thẩm Dao Quang lại được nịnh hót như vậy?

Thứ nhất là tài năng thiên phú của bản thân cô, thứ hai là có Thẩm gia ở phía sau thuận nước đẩy thuyền, nhưng cái thứ hai mới là trọng điểm.

Theo như Thời Sênh nói, nếu không có Thẩm gia, cho dù Thẩm Dao Quang thiên phú có tốt đến đâu cũng chỉ có phận bị xâu xé.

Quả thực, Thẩm gia đã cho Thẩm Dao Quang vốn liếng, nhưng xưa nay Thẩm gia đều chỉ coi Thẩm Dao Quang như một món hàng, mỗi giờ mỗi phút đều đang tính toán giá trị của cô, xem cô có thể mang lại bao nhiêu lợi ích cho gia tộc.

“Cô rất hiểu rõ bản thân.” Quân Hàn Lâm tán thưởng từ tận đáy lòng, hắn thích nữ tử nhìn thấu được địa vị của mình.

“Hiểu rõ bản thân? Xin lỗi, nhưng ta không có.” Thời Sênh cười, “Vừa nãy ta nói đến Thẩm Dao Quang của trước kia, còn ta không phải là Thẩm Dao Quang có thể để bất cứ người nào tùy ý sắp xếp của trước kia nữa.”

Ánh mắt Quân Hàn Lâm bỗng trở nên sắc bén, nhiệt độ xung quanh dần hạ xuống.

“Ngươi nói xem …..” Lông mi Thời Sênh cũng chấn động, thanh âm trong suốt uyển chuyển, “Nếu người của hoàng thất biết được ngươi đang giả ngốc thì họ sẽ có cách gì nhỉ? Hiện giờ ngươi vẫn chưa có năng lực để phản lại hoàng thất đúng không?”

Tim Quân Hàn Lâm đang đập hỗn loạn nhưng mặt vẫn không biến sắc.

“Ngươi không sợ ta giết người diệt khẩu sao?”

“Hoan nghênh ngươi tới giết ta diệt khẩu.” Thời Sênh chưng ra bộ mặt kiêu căng ngạo mạn không xem ai ra gì.

Quân Hàn Lâm đã có sát ý, nữ nhân này không thể giữ lại được.

Đúng vào lúc hắn chuẩn bị hành động, xa xa truyền đến một âm thanh, Quân Hàn Lâm cân nhắc, “Thẩm Dao Quang, tốt nhất ngươi câm miệng lại cho ta.”

“Miệng mọc trên đầu ta, ngươi có khâu lại được cho ta không?” Thời Sênh tiếp tục khiêu khích, tiếng người ở xa càng lúc càng gần.

Quân Hàn Lâm chỉ đành lạnh lùng trừng mắt lên cảnh cáo Thời Sênh, nhanh chóng chạy về phía xa ấy, biến mất khỏi tầm nhìn của Thời Sênh.

Quân Hàn Lâm muốn giết Thời Sênh diệt khẩu nhưng Thời Sênh vừa quay người đã đem chuyện Quân Hàn Lâm không phải là tên ngốc nói ra ngoài.

Điểm thù hận MAX.

Quân Hàn Lâm ngay lập tức muốn đến Thẩm gia giết Thời Sênh trút giận.

Nữ nhân này lại dám nói ra thật!

Điều khiến hắn hối hận nhất là hôm đó không giết chết nữ nhân này, cho dù có người tới thì cùng lắm cũng giết luôn.

Tất nhiên Tam hoàng tử và những người khác trong hoàng thất rất quan tâm đến chuyện hắn có ngốc thật hay không, Quân Hàn Lâm lại

tự hủy hình tượng bản thân thêm mấy lần mới chống đỡ được. Nhưng hắn biết rằng, chắc chắn đám người đó không buông lỏng như trước kia nữa, hắn hành động càng khó khăn hơn.

“Chủ tử, gần đây Thẩm Dao Quang đều ở tại Thẩm gia, không hề ra ngoài…”

“Cô ta cho rằng trốn ở Thẩm gia thì có thể bình an vô sự sao?” Quân Hàn Lâm hừ lạnh, quay người, nói với người đang quỳ dưới đất: “Thẩm gia quá kiêu căng rồi.”

Thẩm Dao Quang, ngươi dám lấy Thẩm gia làm gậy chống lưng, vậy thì ta sẽ nhổ mất cây gậy chống lưng đó của ngươi.

Người đó ngẩn ra, sau đó chắp tay: “Thuộc hạ đã hiểu.”

…

Quân Hàn Lâm âm thầm lên kế hoạch lật đổ Thẩm gia, giết chết Thời Sênh, nhưng Thời Sênh lại không coi là gì, vẫn rong chơi cả ngày trong học viện.

Có lẽ cũng do quá nhàm chán, vậy nên hễ một lời không hợp liền gây sự đánh nhau, với tư cách là đạo sư của Thời Sênh, ông chú phóng khoáng Diệp Thiên Nam thể hiện ông rất đau lòng.

Mỗi ngày đều phải đến Hình Pháp Đường chuộc người thật là một trải nghiệm phong phú.

“Dao Quang, gần đây con an phận một chút, đừng gây thêm rắc rối cho ta nữa có được không?” Ông chú phóng khoáng giọng điệu thành khẩn nói, “Mấy ngày nữa có một đám thần kinh sắp đến, chúng ta phải khiêm tốn chút.”

“Đồ thần kinh? Đồ thần kinh gì chứ?” Thời Sênh trực tiếp bỏ qua những lời trước đó của Diệp Thiên Nam.

"Con từng nghe qua Cửu U Điện chưa? Haizzz, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng đến, chắc chắn là con biết rồi."

Thời Sênh: “…” Đó chẳng phải là thế lực của đại nhân phe phản diện sao?

Người trên đại lục có thể không biết quân chủ của Cửu Châu Đại Lục là ai, nhưng tuyệt đối không thể không biết Bộ Kinh Vân của Cửu U Điện.

“Mấy ngày tới người của Cửu U Điện sẽ tới học viện, nói là để giao đấu cọ sát, nhưng thực chất là để giết người. Con giữ mình một chút, mấy ngày này đừng có xuất đầu lộ diện, nếu không lão bất tử Chung Thập Nhất đó thế nào cũng gây khó dễ cho con, ta cũng không cứu nổi con.”

Sau khi Cửu U Điện thành danh, cứ cách ba năm lại đến học viện Cửu Châu một lần để giao đấu.

Khi mới bắt đầu đúng là giao đấu cọ sát, nhưng sau đó Cửu U Điện thực lực ngày càng mạnh lên, người của học viện Cửu Châu đều bị đánh cho tơi bời.

Sau đó sự kiện này đã biến thành hoạt động phó bản dã ngoại được tổ chức ba năm một lần của Cửu U Điện, số đầu người rơi xN, số mỹ nhân xN.

Học viện Cửu Châu chỉ đành nín nhịn, ai bảo thực lực không bằng được nhà người ta? Không nhịn? He he, vậy thì chấp nhận bị tiêu

diệt tập thể đi?

Thời Sênh nhớ lại cốt truyện, hình như là như là quả đúng như vậy.

Nhưng lần này có nữ chính, nữ chính đánh thắng Cửu U Điện, cũng vì thế kết nên thù hận với Cửu U Điện.

“Bộ Kinh Vân có đến không?”

“Hắn? Cái tên thần kinh đó trăm năm rồi không ra khỏi Cửu U Điện, sao lại đến chứ? Chỉ có hộ pháp Cửu U Điện đến thôi… Một tên thần kinh nuôi một lũ thần kinh, dù sao thì cũng không phải lũ tốt đẹp gì.”

Một tên thần kinh nuôi một lũ thần kinh…

Diệp Thiên Nam nói vậy sẽ bị một đám thần kinh đập đó!

“Dao Quang ta nói cho con nghe, người của Cửu U Điện không dễ gây đâu, mấy ngày này con hãy làm một mỹ nữ yên lặng cho ta.”

Thời Sênh: “….” Ông chú phóng khoáng cũng biết đu theo trào lưu đấy! Câu nói này trước đây cô đã từng nói một lần trước mặt ông ta, giờ ông ta đã biết vận dụng linh hoạt rồi.

Từ chỗ Diệp Thiên Nam, Thời Sênh biết được không ít điều không có trong cốt truyện.

Khi Bộ Kinh Vân thành danh chỉ có hai mươi lăm tuổi, đến nay đã một trăm năm qua đi.

Người tu luyện đột phá Linh Hoàng có thể tăng thọ mệnh, độ tuổi bình quân trên đại lục là hai trăm tuổi, hơn một trăm tuổi… Hơi già một chút.

Bộ Kinh Vân còn là một tên trạch nam, cả ngày ru rú trong nhà, trừ khi lửa cháy đến Cửu U Điện, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi Cửu U Điện nửa bước.

Chương 191: A từ, hẹn gặp lại! (7)

Người của Cửu U Điện đến làm mất danh dự là chuyện đại sự, phía học viện thể hiện vô cùng quan tâm.

Thời Sênh thực sự không gây họa nữa, nhưng cô vẫn bị người khác gây khó dễ.

Khi nhận được thông báo, ông chú phóng khoáng đã đi tìm Chung Thập Nhất đánh nhau, kết quả là bị ngược tơi tả quay về.

“Dao Quang, ta xin lỗi con.” Ông chú phóng khoáng khuôn mặt bi thảm như thể sắp tiễn Thời Sênh vào chỗ chết.

Được thôi, trong mắt họ chính là đi vào chỗ chết.

Điểm võ lực của Cửu U Điện, học viện Cửu Châu không thể bì được, đánh không lại người ta thì do dù bạn có là cường hào ác bá thì cũng phải nín nhịn.

“Thầy cũng bỏ cho Tần Lang Nguyệt một cái phiếu là được rồi.” Khóc cái quỷ gì!

Mỗi vị đạo sư đều có một phiếu bầu, người bị chọn, he he, coi như xui xẻo, yên tâm đi chết đi!

Còn lại là tập thể bỏ phiếu, bị bỏ phiếu sao?

Vậy chỉ có thể là do ngươi ăn ở không tốt.

“Nhưng…” Đại hán thô lỗ trưng ra bộ mặt ngứa đòn, “Ta đã dùng hết rồi.”

Thời Sênh: “...” Cái đồ thiếu não này!

Tuy không có phiếu của đại hán thô lỗ nhưng Tần Lang Nguyệt vẫn bị bỏ phiếu tập thể, trở thành một thành viên của đội quân đi vào chỗ chết.

…

Vào ngày người của Cửu U Điện đến, toàn bộ học viện đều chìm đắm trong tâm trạng bị kìm nén.

Đối phương đến để làm mất mặt học viện, chỉ nghĩ đến đã thấy chẳng vui vẻ gì, bầu không khí không thể không u ám.

Thời Sênh không tới xem náo nhiệt, cô đang giết người.

Giết ai?

Không biết là do ai phái tới, dù sao cũng là người dâng đến tận cửa, không giết thì quá phí.

Thời Sênh giơ thiết kiếm lên nhẹ nhàng ra tay giết người, thanh kiếm đó uống máu xong toàn thân kiếm lóe lên ánh sáng màu đỏ quỷ dị, khi vẫy vẫy, ánh sáng màu đỏ thoáng ẩn thoáng hiện trong không khí.

Sau khi Thời Sênh chém xong người cuối cùng, một cước đá bay tên đó đi, tên đó trợn mắt nhìn không thể tin được, dường như không thể ngờ mình lại chết như vậy.

Thời Sênh nhìn thanh thiết kiếm, khẽ khom người xuống lau sạch lưỡi kiếm, màu máu trên thiết kiếm mất đi, khôi phục lại bộ dạng thanh thiết kiếm bình thường.

Chỉ có hai kẻ đến giết cô, giết xong ném xác cũng rất tiện lợi, Thời Sênh một tay lôi một người đi về phía rừng sâu.

Học viện Cửu Châu vốn rộng lớn, chỉ mảnh rừng này đã đủ để con người ta hoa mày chóng mặt, Thời Sênh ném người vào trong rừng sâu, vỗ vỗ tay, chuẩn bị rời khỏi.

Vừa quay đầu cô liền bắt gặp một đôi mắt đen kịt đang ánh lên ánh sáng u ám, chủ nhân của đôi mắt ấy đang đứng sau lưng cô, không hề lên tiếng, một thân áo đỏ vô cùng chói mắt.

Đệch, đi mà không phát ra tiếng động gì, ngay cả chút hơi thở cũng không có, là quỷ chắc?

Theo phản xạ có điều kiện, Thời Sênh rút kiếm ra chém về phía đó, người kia lại giống như u linh bay sang một bên khác, là bay thật đó nha, hơi nữa tốc độ còn rất nhanh, áo choàng màu đỏ rát ra tiếng rít khe khẽ trong không khí.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Bên nhau trọn đời]

Thời Sênh rút kiếm, chém vào một cái cây ở bên cạnh.

“Rắc rắc… rắc…. cạch cạch …..” Cái cây cũng đổ xuống kèm theo âm thanh làm lũ chim đang đậu trên cành sợ hãi vội vã vỗ cánh bay đi mất.

[Mục tiêu nhiệm vụ: Bộ Kinh Vân. Bên nhau trọn đời - nghĩa trên mặt chữ.]

Thời Sênh không có phản ứng gì, cũng không thèm thầm chửi rủa trong lòng, Hệ thống có lấy làm lạ liền hỏi một câu siêu ngớ ngẩn.

[Ký chủ? Cô không chửi thề nữa à?]

“Hôm nay không muốn chửi thề.” Thời Sênh thu kiếm, ánh mắt dõi theo thân ảnh màu đỏ ở nơi xa kia, hắn đang bay lơ lửng trên hai thi thể cô vừa ném.

Sau đó, cô thấy hắn giơ tay, từ trong hai bộ thi thể bay một đoàn sương trắng rồi nhanh chóng bị hắn hút vào lòng bàn tay.

Thời Sênh: “…” Hắn không những là một tên thần kinh, mà còn là một tên thần kinh luyện tà công.

Đã nói hắn là kẻ chỉ thích ru rú ở nhà cơ mà?

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây hả "chời"?

Không lẽ sau này cô phải nuôi một tên thần kinh như này sao?

Sau khi Bộ Kinh Vân thu tay lại, hai bộ thi thể trên mặt đất nhanh chóng biến thành bột, chỉ còn lại hai bộ y phục.

Hắn quay đầu nhìn Thời Sênh.

Khuôn mặt của Bộ Kinh Vân có thể nói là điên đảo chúng sinh, còn mặc một thân áo đỏ, nếu không nhìn kỹ còn cho rằng là một đại mĩ nhân.

“Làm gì vậy?...” Thời Sênh lùi về sau một bước, con mẹ nó, sao ánh mắt hắn nhìn cô như thể đang nhìn đồ ăn vậy hả?

Thời Sênh nắm chặt lấy thanh thiết kiếm, nếu hắn còn dám động, cô sẽ chém hắn ngay lập tức!

“Điện chủ? Điện chủ ở đây!” Mấy bóng người không biết từ đâu chui ra, như một bầy ong lao về phía Bộ Kinh Vân.

“Điện chủ tại sao lại ăn uống tùy tiện rồi?”

“Điện chủ, người mau nôn ra đi.”

Thời Sênh ngơ ngác nhìn đám người đó hoa chân múa tay ấn Bộ Kinh Vân xuống, sau đó hai đám mây trắng từ trong lòng bàn tay hắn lại rơi ra.

Loại hành vi đại nghịch bất đạo này đáng ra phải lôi ra trảm mới đúng!

Nhưng Bộ Kinh Vân lại không có phản ứng gì, để mặc cho đám người đó chỉnh lý lại áo quần cho hắn.

“Bắt về.” Bỗng nhiên, Bộ Kinh Vân giơ tay chỉ về phía Thời Sênh.

Mấy người đó xếp hàng chỉnh tề nhìn về phía Thời Sênh, lần lượt lộ ra ánh mắt thương cảm, hai người trong số đó nhìn cô rồi tiến lại gần.

“Cô nương, được Điện chủ để mắt đến là phúc phận của cô, xin cô nương yên tâm, chúng tôi sẽ bồi thường thỏa đáng cho người nhà cô.”

Thời Sênh: “…”

Ta đây không cần thứ phúc phận ấy.

Cảm ơn toàn thể gia đình ngươi!

Thời Sênh cầm thiết kiếm xông thẳng qua đó.

Bắt về! Bắt ông nội nhà ngươi! Xem cô là con chuột bạch chắc?

Thời Sênh ra tay rất dứt khoát, không chút nương tay, hơn nữa còn tấn công rất gian trá, hai người đó còn chưa kịp nhìn rõ Thời Sênh ra tay thế nào đã nằm trên mặt đất rồi.

Khi điểm vũ lực không ngang bằng thì phải đấu bằng tốc độ.

Thời Sênh sầm mặt nhìn Bộ Kinh Vân, đột nhiên nhằm vào người bên cạnh hắn.

Những người còn lại kinh ngạc: “Bảo vệ điện chủ!”

Nhưng có khá nhiều người, điểm võ lực của Thời Sênh không sánh được, cô lấy ra quả cầu nhỏ màu tím chứa sấm sét, dẫn dụ mấy người đó sang bên cạnh, trực tiếp dẫm đạp mấy người bọn họ xuống chân.

“Bùm!”

“Bùm!”

Mặt đất rung mạnh khiến bầy chim sợ hãi bay mất, Thời Sênh nhân cơ hội đó tiến đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, giải quyết người đứng bên cạnh hắn rồi túm hắn lên thiết kiếm, bay ra ngoài bìa rừng.

Bộ Kinh Vân định phản kháng, nhưng còn chưa phản kháng được

bao lâu đã bị Thời Sênh áp xuống dưới thân, “Bị thương rồi thì đừng động đậy lung tung, cẩn thận ta giết chết ngươi.”

Vừa nãy, khi đám người đó ấn Bộ Kinh Vân xuống, cô nhìn thấy Bộ Kinh Vân muốn phản kháng nhưng dường như không có lực.

Nhưng hắn lại có thể bay lên, chứng tỏ không phải không có tu vi mà chỉ có thể là bị thương.

Bộ Kinh Vân trợn trừng mắt nổi giận, “Ngươi có biết bản tôn là ai không?”

“Ta không quan tâm ngươi là ai, chỉ biết bây giờ ta muốn cướp ngươi về làm áp trại phu quân của ta, ngoan nào, nếu không ta sẽ giết chết ngươi.” Thời Sênh vỗ vỗ mặt Bộ Kinh Vân, “Khi nào về ta phải cho ngươi uống thuốc mới được, nếu không ngươi lại chạy lung tung.”

Ừm, chủ ý này tuyệt lắm!

Quả nhiên rất thích xã hội không có pháp luật này!

[…] Hệ thống đã khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Từ sau khi thành danh, Bộ Kinh Vân chưa từng bị sỉ nhục như thế. Nữ nhân này lại dám nói muốn hắn làm áp trại phu quân của cô, sau đó động chút là đòi giết hắn, còn đối xử với hắn thô bạo như vậy nữa…

Người đâu, hắn muốn xử trảm nữ nhân này.

Chương 192: A từ, hẹn gặp lại! (8)

Người của Cửu U Điện lúc này vẫn còn đang đứng ở cổng học viện hàn huyên cùng đại diện chính thức.

Hai bên gặp gỡ thành công, không xảy ra vụ huyết án nào, đúng vào lúc này, một bóng người đen kịt chạy từ xa đến.

“Hộ pháp, không xong rồi, Điện chủ bị người ta cướp đi rồi.” Cái bóng đen kịt đó lăn một vòng rồi chạy đến trước mặt một người đàn ông cao lớn, “Hộ pháp, Điện chủ bị người ta cướp đi rồi.”

Người của học viện Cửu Châu nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Điện chủ? Bộ Kinh Vân?

Hắn đến đây rồi sao, lại còn bị người khác cướp đi mất rồi, là vị tiền bối nào lợi hại như vậy chứ?

“Bị ai cướp?” Hộ pháp nắm lấy tên đó, “Các ngươi bảo vệ Điện chủ thế nào vậy? Điện chủ…”

Hắn nén chặt lại lời định nói ra, nhìn một lượt những người của học viện Cửu Châu, áp chế lại nỗi lo lắng trong lòng, gật gật đầu với mấy người của học viện Cửu Châu, “Ta có chút chuyện riêng cần xử lý, ba ngày sau chúng ta sẽ đến đúng giờ.”

“Có chuyện gì cần chúng ta giúp đỡ không?” Viện trưởng giả bộ hỏi một câu, nhưng nét cười vui trên nỗi đau khổ của người khác đã bán

đứng ông ta.

Cái tên thần kinh Bộ Kinh Vân đó rốt cục cũng có ngày hôm nay, thật hả lòng hả dạ.

“Đa tạ viện trưởng quan tâm, chúng tôi tự xử lý được.” Hộ pháp lãnh đạm nói: “Chúng ta đi thôi.”

Dẫn người của Cửu U Điện ra khỏi địa bàn học viện Cửu Châu, Hộ pháp lập tức bùng nổ, “Những người khác đâu? Tại sao lại để Điện chủ bị người khác cướp mất? Các ngươi bảo vệ Điện chủ kiểu gì thế hả?”

“Ta…” Hắn bị hỏi một loạt câu hỏi như vậy cũng thấy hơi choáng váng.

“Ta cái gì mà ta, Điện chủ bị ai cướp đi? Đi về phía nào rồi?” Hộ pháp nổi giận lôi đình muốn đánh người, nhưng vừa nhìn thấy màu đen sì sì trên người hắn, bàn tay đã thu ra lại thu về.

“Không biết…” Hắn yếu ớt nói.

Khi phát nổ, hắn không đứng đầu hàng nên mới tránh được kiếp nạn ấy, tiểu cô nương kia đã ở đó từ khi họ đến, ai biết được cô ta là ai chứ?

“Không biết…” Lồng ngực Hộ pháp phập phồng, lần này là một cái tát dừng lại trên đầu người đó, “Nếu không tìm được điện chủ thì xách đầu đến đây gặp ta.”

…

Lúc này Bộ Kinh Vân đã bị Thời Sênh đưa đến một căn nhà không

lớn lắm, căn nhà này được Thời Sênh mua gần đây, vốn dĩ định giành để ở sau khi lật đổ Thẩm gia, không ngờ lại nhanh có việc dùng đến như vậy.

Thời Sênh trói Bộ Kinh Vân trên ghế, vây một vòng tròn, đột nhiên giơ tay ra bới quần áo hắn.

“Ngươi làm gì hả?” Sắc mặt Bộ Kinh Vân đỏ gay, người co lại phía sau, “Bản tôn thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Thời Sênh nắm lấy đai áo của hắn, trừng mắt nhìn, “Ngồi im.”

Bộ Kinh Vân: “…”

Người đâu! Bản tôn phải chém chết nữ nhân đáng ghét này!

Thời Sênh thành thục cởi bỏ quần áo ngoài của Bộ Kinh Vân, xong mới hài lòng sờ sờ cằm, “Đường đường là một người đàn ông, sao lại mặc quần áo màu đỏ chứ, xấu chết đi được.”

Bộ Kinh Vân: “…..” Hắn mặc y phục màu đỏ thì sao chứ? Hắn thích đấy! Mau trả y phục lại cho hắn!

Thời Sênh lôi ra mấy chai lọ, đẩy đến trước mặt Bộ Kinh Vân, “Nào, ngươi chọn đi, thích cái nào thì chúng ta uống cái đó.”

Bộ Kinh Vân nhìn qua mấy cái lọ đó.

Đoạn Hồn Tán…

Quỷ Khấp Đan…

Bích Lạc Hoàng Tuyền…

Cốc Hỏa Trùng Sinh…

Vạn Tượng Luân Hồi…

Mấy cái tên này vừa nhìn đã biết là thuốc độc… nữ nhân này còn muốn hắn chọn sao?

“Yên tâm đi, mấy loại thuốc này không chết người đâu, chỉ cần uống thuốc giải định kỳ đều đặn sẽ giữ được mạng. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, thuốc giải không thành vấn đề.” Thời Sênh lại một lần nữa đẩy đống chai lọ đó đến trước mặt Bộ Kinh Vân, “Chọn đi.”

Bộ Kinh Vân hít sâu một hơi, mạnh mẽ lắc đầu, “Không chọn.”

“Không chọn thật không?”

“Không chọn!” Đợi đến khi đại quân của bản tôn đến rồi, hắn sẽ bắt nữ nhân này về, nhất định không để cô ta đắc ý!

“Vậy thì uống hết đi.” Thời Sênh tiện tay lấy một bình sứ, mở nắp bình, miết cằm Bộ Kinh Vân đổ thuốc vào miệng hắn.

Bộ Kinh Vân hoảng sợ.

Nữ nhân này tại sao không hành sự theo cách bình thường vậy?

Nếu phải uống hết chỗ thuốc này, liệu hắn còn giữ được mạng không? Chắc chắn là không!

“Ê ê…” Bộ Kinh Vân lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp đã nhuộm nét đỏ ửng bất thường, đôi mắt như ngọc cũng nhuốm nét hàn sương,

“Ta… chọn!”

“Muộn rồi.” Thời Sênh trực tiếp đổ dung dịch trong bình gốm vào miệng Bộ Kinh Vân, sau khi chắc chắn hắn đã nuốt xuống lại tiếp tục lấy chiếc bình tiếp theo trên bàn đổ vào miệng hắn.

Bà đây kêu ngươi chọn ngươi không chọn, giờ lại muốn chọn sao, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

Chỗ thuốc độc này tuy nhìn tên có vẻ hung tàn nhưng thực ra cũng không đến nỗi chết người, có uống hết cũng không sao.

Thời Sênh thả Bộ Kinh Vân ra, nới lỏng dây trói cho hắn.

Bộ Kinh Vân ôm ngực ho khan kịch liệt, “Khụ khụ…”

Hắn muốn nôn hết những gì vừa nuốt phải ra, nhưng chỉ nôn ra được một chút nước bọt, ngoài ra không thấy gì hết.

Hắn ngẩng đầu lên, giơ tay bóp cổ Thời Sênh.

Thời Sênh không hề né tránh, thần sắc kiêu căng, “Nếu không muốn sống nữa thì giết ta đi.”

Bộ Kinh Vân thắt chặt tay hơn, Thời Sênh cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, thiết kiếm được rút ra, chạm vào tay hắn, ép chặt vào cổ hắn, ấn hắn ngồi lên trên ghế.

Bộ Kinh Vân: “…” Chẳng phải cô ta nói không cần mạng nữa thì giết cô ta sao?

“Dựa vào võ lực hiện tại của ngươi mà muốn giết ta sao? Đừng có nằm mơ!” Thời Sênh thu lại kiếm, sờ sờ đầu hắn, “Nếu ngươi ngoan

ngoãn nghe lời, cho dù ngươi muốn cả đại lục này, ta cũng sẽ tặng cho ngươi.”

Lời thoại này… đáng ra phải là do hắn nói chứ?

Tại sao lại được thốt ra từ miệng một cô nương chứ?

Bộ Kinh Vân nhìn Thời Sênh rồi cúi đầu, không phản kháng nữa.

Trong nhà không còn ai khác, Thời Sênh lại không muốn nấu cơm, đành ra ngoài mua đồ, Bộ Kinh Vân không rõ muốn ăn no rồi chạy hay đang mưu đồ kế hoạch khác, Thời Sênh kêu hắn làm gì hắn liền làm cái đó.

Buổi tối, Thời Sênh nhường Bộ Kinh Vân ngủ trên giường, còn mình ngủ trên chiếc sạp nhỏ bên cạnh.

Thời Sênh ôm Dược Vương Đỉnh ngắm nhìn, ánh mắt dừng lại trên người Bộ Kinh Vân, nhảy xuống sạp nhỏ rồi trèo lên giường hắn đang nằm.

Bộ Kinh Vân cảm thấy có người lên giường, lập tức lăn một vòng vào trong, cảnh giác nhìn Thời Sênh, “Ngươi định làm gì?”

Thời Sênh nửa quỳ trên giường, trợn trừng mắt rất không ưu nhã, “Bộ Kinh Vân công tử, cho dù ta đây muốn làm gì ngươi thật, ngươi thấy ngươi có thể phản kháng không?”

Nếu bản cô nương đây muốn làm gì ngươi, thì ngươi còn phản kháng được sao?

Đồ ngớ ngẩn!

Bộ Kinh Vân cau mày, gập chân ngồi dậy, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn nuôi ngươi, cho đến bách niên giai lão” Thời Sênh nói.

“Ngươi thích ta sao?” Bộ Kinh Vân càng chau mày sâu hơn.

“Không thích.”

“Không thích tại sao lại muốn nuôi ta bách niên giai lão?” Bộ Kinh Vân bỗng thấy nghi hoặc trong lòng, nữ nhân này bị bệnh à?

“Thì tại vì muốn nuôi ngươi thôi.” Thời Sênh bày ra bộ mặt thành thật, “Ngươi đẹp trai.”

Bộ Kinh Vân: “…” Là vì bề ngoài của hắn sao? Nhưng người phụ nữ này không giống người nông cạn như vậy, Bộ Kinh Vân cảm thấy không nắm bắt được Thời Sênh, mím chặt môi không nói chuyện.

Đợi đến khi đại quân của bản tôn đến đây, bản tôn nhất định phải bắt nữ nhân này về, cho cô ta biết mùi bị nuôi dưỡng thực sự.

Chương 193: A từ, hẹn gặp lại! (9)

Thời Sênh đặt Dược Vương Đỉnh trước mặt Bộ Kinh Vân, “Tặng ngươi.”

Bộ Kinh Vân nhìn chiếc lò đen thui xấu ma chê quỷ hờn trước mặt, con mắt khẽ nheo lại, hắn cầm chiếc lò xem qua, “Đây là Dược Vương Đỉnh?”

“Đúng vậy, có thích không?” Thời Sênh đổi tư thế ngồi khác, cười nham hiểm như đang chọc ghẹo con gái nhà lành.

“Đây là thần khí.” Đừng có nói là cô ta không biết Dược Vương Đỉnh là cái gì, vừa nãy cô ta còn nói tặng cho hắn, như vậy là cái quần què gì không biết?

Không lẽ bà đây không biết đây là thần khí sao?

Còn cần ngươi nói nữa à?

Đồ ngớ ngẩn!

Thời Sênh hít sâu một hơi, trưng ra bộ mặt trọc phú sáng choang, nói: “Thích thì cầm lấy, không thích thì vứt đi.”

Bộ Kinh Vân: “…”

Thần khí nói vứt là vứt sao?

Ngươi hoang phí như vậy, người nhà ngươi có biết không?

Thời Sênh xoay người xuống giường, nằm lên chiếc sạp nhỏ, tầm nhìn của Bộ Kinh Vân dừng lại trên người cô. Thời Sênh có chút mất bình tĩnh, “Nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa coi chừng ta móc mắt ngươi ra đấy.”

Bộ Kinh Vân: “...”

Không hề dịu dàng còn thô lỗ như vây, chẳng trách chi có thể đi cướp đàn ông.

Hắn quay người nằm xuống, ai muốn nhìn cô ta chứ? Hừ!

Chiếc lò lạnh lẽo trong tay bị hắn nắm đến nóng lên, Bộ Kinh Vân không biết mình ngủ mất từ lúc nào, khi tỉnh lại, căn phòng vẫn tối thui, hắn vô thức quay người nhìn lên chiếc sạp nhỏ.

Trên chiếc sạp nhỏ trống không không có người, hắn lập tức tỉnh táo, nhảy từ trên giường xuống, nhìn xung quanh, đều không cảm thấy có người.

Nữ nhân đó chạy đâu mất rồi?

“Phịch!”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh vật nặng chạm đất, tiếp đó là sự im lặng đến đáng sợ.

Bộ Kinh Vân mở cửa đi ra ngoài, vừa nhìn đã thấy một bóng đen đứng trong sân, tay cô cầm thanh thiết kiếm, bên trên dường như nhuộm thứ gì đó, đen sì, dưới chân cô là mấy thi thể, mùi máu tanh nồng xộc đến.

Cô chầm chậm quay đầu lại, biểu cảm trên mặt có chút khác thường, dường như là sự lạnh lùng đan xen giữa cái chết và hắc ám, lại giống như sự hưng phấn đan xen giữa chết chóc và máu tanh.

Nhưng ngay sau đó một giây, thần sắc cô trở nên dịu dàng giống như một vũng nước tù đột nhiên được dẫn thêm dòng nước ấm áp, từ từ chuyển động.

“Đến đúng lúc lắm, mau giúp ta tiêu hủy dấu vết đống thi thể này.”

Bản cô nương đang rầu rĩ không biết ném xác ở đâu, ngươi lại dẫn xác tới, Boss phe phản diện đúng là đồ dùng cần thiết của mọi nhà mà!!!

Bộ Kinh Vân: “…”

Hắn được dùng để tiêu hủy xác chết à?

Bộ Kinh Vân giận dữ đóng sầm cửa lại, hắn không thèm giúp nữ nhân này tiêu hủy xác chết, hừ!

Thời Sênh: “…”

Giận dữ vậy cơ à?

Thời Sênh băn khoăn nhìn đống thi thể dưới đất.

AAAAA, phiền quá đi!

Thôi bỏ đi, cứ vứt đi trươc đã!

Thế là ngày thứ hai, khi Bộ Kinh Vân đi ra liền nhìn thấy thi thể vẫn

còn nguyên xi ở chỗ cũ, hắn miết chặt tay nắm cửa, biểu cảm trên mặt vô cùng sống động.

Nữ nhân này...

Lại dám vứt xác ở đây?

Bộ Kinh Vân đóng sầm cửa lại một lần nữa.

Lũ ngu ngốc ăn hại kia sao còn chưa tìm thấy bản tôn, tức chết đi được!

Đúng lúc Thời Sênh từ ngoài đi về, trên tay còn cầm bữa sáng, nhìn thấy Bộ Kinh Vân sắc mặt khó coi đóng sầm cửa lại liền ngơ ngác.

Mới sáng sớm, cái đồ thần kinh này giận dữ cái gì chứ?

Nhưng đúng lúc ấy, cửa phòng lại mở ra một lần nữa, ánh mắt của Bộ Kinh Vân và Thời Sênh tình cờ chạm nhau, hắn đứng ngây ra tại chỗ, mấy giây sau lại đóng cửa cái "phịch" trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh: "…" Bị bệnh rồi sao?

Hất những xác chết ngáng chân trên mặt đất sang một bên, Thời Sênh mở cửa bước vào, Bộ Kinh Vân ngồi trên giường, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên lườm Thời Sênh.

"Ăn cơm." Thời Sênh đặt cơm sáng lên bàn, "Đừng có lườm ta như vậy, có lườm cũng không lườm chết ta được, ta còn không chê ngươi già thì thôi, không lẽ ngươi chê ta xinh đẹp như hoa sao?"

Già…

Cô ta còn dám chê ta già nữa sao?

Tức… tức chết đi được!

“Khụ khụ…” Bộ Kinh Vân bắt đầu ho kịch liệt, cả người ngã xuống giường, cơ thể hơi co giật.

Thời Sênh nhìn hắn đầy nghi hoặc, sau đó chạy mấy bước đến, nhưng cũng chỉ đứng bên cạnh giường, đứng trên cao nhìn xuống Bộ Kinh Vân

“Không đúng, thời gian phát độc đâu có nhanh như vậy?”

Bộ Kinh Vân giận dữ cắn răng, không phải bản tôn đang bị phát độc!

Không biết hắn lấy sức lực từ đâu, đột nhiên nắm lấy tay Thời Sênh, ghì chặt cô lên giường, lật người áp chặt lấy người cô, ra sức cắn vào cổ.

“Ái…” Thời Sênh đau đến co rút, giáng một cái tát thật mạnh lên mặt Bộ Kinh Vân, giơ chân đá Bộ Kinh Vân, bưng lấy cổ lăn vào bên trong.

Bộ Kinh Vân vẫn không dừng, lại tiếp tục nắm lấy Thời Sênh, trong mắt hắn là ánh sáng đỏ ngầu, khủng khiếp giống như dã thú.

Đệch!

Chắc chắn là có độc!

Còn uống máu người!

Thời Sênh dễ dàng ngăn cản Bộ Kinh Vân, nắm lấy tay hắn, áp hắn

xuống đầu giường, không biết lôi từ đâu ra một sợi dây thừng, nhanh chóng cột chặt hắn vào đầu giường.

Tư thế này cũng vô cùng… ừm… hết hồn.

“Mẹ kiếp, còn dám cắn bà đây hả?” Thời Sênh bưng chặt lấy cổ xuống giường, đầu ngón tay lau lau vết thương trên cô, cảm giác vô cùng ẩm ướt.

Thằng cha này cầm tinh con chó à? Cắn một cái là chảy máu! Dọa ta sợ chết khiếp đi được!

Thời Sênh băng bó qua loa rồi cầm theo thanh thiết kiếm đến bên giường, ánh mắt có chút âm u, lúc này Bộ Kinh Vân dường như đã mất đi lý trí, vẫn dùng ánh mắt đỏ ngầu đó nhìn cô.

Ngọn lửa trong lòng Thời Sênh bỗng dâng lên ngùn ngụt.

Nhìn cái cmn!

…

Đến tối, Bộ Kinh Vân mới khôi phục lại bình thường, ánh mắt đã không còn sắc đỏ nữa.

Dây thừng trên tay khiến hắn động đậy không hề thoải mái, đến khi nhìn kỹ, hắn mới đen sì mặt lại, hắn đang bị trói!

Hơn nữa còn là…

Tư thế rất đáng xấu hổ!

Nữ nhân kia đang ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn hắn.

“Thả ta ra!” Giọng Bộ Kinh Vân hơi khàn, đợi đến khi vết thương của hắn lành lại, hắn nhất định sẽ trói nữ nhân này lại, nhất định thế! Hừ, nhất định không tha cho cô ta!

“Thả ngươi? Ngươi còn cắn ta nữa thì ta phải làm sao?” Thời Sênh duỗi duỗi cổ, chỉ vào vết thương trên cổ, “Ngươi xem đi, ngươi cắn ta vết thương to đùng thế này, hủy hoại dung nhan ta rồi có biết không hả?”

Bộ Kinh Vân: “…” Ta cắn vào cổ ngươi thì hủy hoại dung nhan cái con mẹ gì?

Hắn ợ một cái, trong miệng dường như vẫn còn mùi vị của máu, dạ dày cuộn lên một hồi khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

“Cái đệch, ngươi dám nôn ra không?” Thời Sênh nắm chặt cằm Bộ Kinh Vân, bắt hắn ngẩng đầu lên, “Nôn ra bẩn ngươi có rửa sạch được không?”

Và thế là khi người của Cửu U Điện phá cửa xông vào liền nhìn thấy một cảnh tượng… ừm, cảnh tượng rất đáng xấu hổ ấy.

“Điện chủ!” Hộ pháp hét thất thanh, vẻ mặt không thể tin được.

Điện chủ lại bị người ta đối xử như vậy…

Thời Sênh chau mày nhìn đám người phá cửa xông vào, tâm tình rất không thoải mái, “Sao các ngươi bất lịch sự vậy hả, đi vào không biết gõ cửa à?”

Hộ pháp: “…” Bắt nhân vật phe phản diện lịch sự ư? Cô em bị ngốc à?。

Nhưng chỉ một giây sau, Hộ pháp đã kinh sợ.

“Đi ra ngoài, gõ cửa.” Thời Sênh bóp chặt cổ Bộ Kinh Vân, “Nếu không ta sẽ giết chết hắn.”

Bộ Kinh Vân: “…” Cái đồ thần kinh!

Bản tôn muốn trở về Cửu U Điện, không muốn ra ngoài nữa, đại lục quả thật đáng sợ!

Chương 194: A từ, hẹn gặp lại! (10)

Sau khi Hộ pháp đi ra ngoài rồi gõ cửa vào lại liền nhìn thấy nữ tử mạnh mẽ kia nới lỏng dây trói cho Điện chủ nhà mình, còn đắp chăn cho Điện chủ một cách vô cùng quan tâm.

Hộ pháp ngơ ngác: "…" Cảm thấy không thể hiểu được Điện chủ và vị... nữ tử kỳ lạ này đã xảy ra chuyện gì?

Bộ Kinh Vân sức cùng lực kiệt dựa vào đầu giường, giờ phút này, trong lòng hắn, Hộ pháp chưa từng cao lớn đến vậy.

"Bắt sống cho ta!" Bộ Kinh Vân ra lệnh cho Hộ pháp đầy "bá khí".

Khóe miệng Hộ phép khẽ giật, Điện chủ đại nhân, người có nhìn thấy thanh kiếm trong tay cô ta hay không? Chỉ cần nó khẽ động là người liền mất mạng rồi đó.

Còn bắt sống… bắt sống cái khỉ ấy!

"Cô nương…." Hộ pháp hít thở sâu, không ngừng nhắc nhở bản thân mình phải trấn tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, Điện chủ vẫn còn ở trong tay cô ta, "Cô nương có yêu cầu gì xin cứ nói, chỉ cần cô nương chịu thả Điện chủ chúng ta thì đều được hết."

"Ô." Thời Sênh thu kiếm, đứng dậy bước sang bên cạnh hai bước, "Trả lại cho các ngươi nè."

Hộ pháp: "…" Dễ dàng vậy sao? Có âm mưu gì không?

Hắn nhanh chóng nhìn bốn xung quanh nhưng vẫn không phát hiện được điểm nào bất thường, bên tai lại truyền đến thanh âm yếu ớt của nữ tử đó, “Dù sao thì ta cũng đã hạ độc hắn, không có thuốc giải của ta, sớm muộn gì hắn cũng sẽ chết, các ngươi không sợ hắn chết thì cứ đưa hắn về đi.”

Hộ pháp nhanh chóng nhìn về phía Bộ Kinh Vân, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Điện chủ, lời cô ta nói có phải là sự thật không?

Bộ Kinh Vân có chút phẫn nộ xoay đầu.

Hộ pháp: “….” Biểu hiện này của Điện chủ là thẹn quá hóa giận, vậy tức là thật rồi.

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh cái con mẹ nó ấy!

Điện chủ đã bị hạ độc? Nỗi nhục này to lớn đến mức nào? Nhất định phải giết chết nữ nhân này!

Linh lực màu vàng sẫm trong tay Hộ pháp hiện lên, thân hình tiến về phía Thời Sênh cực nhanh, linh lực mạnh mẽ ào đến như sóng biển, đồ đạc trong nhà nứt vỡ lách ta lách tách.

Cường giả Linh Hoàng đỉnh cao!

Đệch, đánh quái vượt quá cấp chẳng phải là chuyên mục độc quyền

của nữ chính sao?

Tại sao bản cô nương đây cũng có hả?

“Dừng tay!”

Đúng vào lúc Thời Sênh sắp bị đánh đến cha mẹ không nhận ra được, Bộ Kinh Vân bỗng nhiên lên tiếng.

Hộ pháp quả là thuộc hạ trung thành, Bộ Kinh Vân vừa lên tiếng, hắn lập tức phanh lại, luồng linh lực ngang tàng như gió bão trong phòng đột nhiên biến mất.

“Điện chủ?” Hộ pháp khó hiểu nhìn Bộ Kinh Vân, tại sao lại không giết chết nữ nhân này?

“Bắt cô ta về.” Bộ Kinh Vân nói ngắn gọn.

Nữ nhân này dám đối xử với hắn như vậy, làm sao hắn tha cho cô chết dễ dàng như vậy được?

Trong lòng Thời Sênh có mấy phần hồ nghi, tại sao tên Hộ pháp này lại không hề lo lắng chuyện Bộ Kinh Vân trúng độc chứ?

Hơn nữa, dường như tên Bộ Kinh Vân này cũng không hề để tâm đến…

[Nhiệm vụ chi nhánh: Thân thế của Bộ Kinh Vân. Cam chịu tiếp nhận]

Thời Sênh: “…”

Đúng lúc này lại chen ngang nhiệm vụ phụ tuyến vào đây à?

Có bệnh phải không?

Thời Sênh hận không thể ngay lập tức đập chết Hệ thống.

Ánh mắt Hộ pháp và Bộ Kinh Vân giao lưu mấy giây, cũng không biết đã nói gì, cuối cùng Hộ pháp đồng ý với Bộ Kinh Vân, bắt sống Thời Sênh trở về.

Rất tốt!

Việc cô nuôi hắn quả là chính xác!

Nếu không cô mới là người bị “nuôi”.

Thời Sênh biến ra một quả cầu nhỏ, giơ tay ném đến bên cạnh Hộ pháp.

“Bùm”

Lần này uy lực phát nổ không lớn lắm, Thời Sênh nhân cơ hội Hộ pháp chưa kịp phản ứng lại, nhanh chóng đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, túm lấy hắn chạy đi mất.

“Đuổi theo! Cướp Điện chủ lại!”

Phía sau truyền đến tiếng hét đầy phẫn nộ của Hộ pháp.

Thời Sênh có thiết kiếm làm thần khí phi hành, tốc độ tất nhiên nhanh hơn đôi chân, bỏ xa người của Cửu U Điện, họ rời thành rồi hạ xuống một mảnh rừng nhỏ.

Bộ Kinh Vân vô cùng bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng hắn đang giận dữ như có từng đợt dung nham đang sôi trào.

Hắn tức giận nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh không hề để tâm cười cười, “Ta nuôi ngươi thì có gì không tốt? Ngươi cần thứ gì ta đều cho ngươi, người khác có tu cả đời cũng không có được phúc phận này đâu.”

Bộ Kinh Vân: “…” Lời nói này quả không ổn cho lắm.

“Ta muốn trở về Cửu U Điện.”

“Được thôi.” Thời Sênh gật đầu.

Bộ Kinh Vân ánh mắt trầm mặc, nhìn cô đầy nghi hoặc, càng ngày hắn càng cảm thấy không thể hiểu được cô gái này.

Thời Sênh nhìn hắn khẽ cười, “Nhưng phải đợi ta đập chết một lũ rác rưởi đã.”

Bộ Kinh Vân: “…”

Bộ Kinh Vân quyết định dùng chính sách lung lạc. Là nhân vật phe phản diện, hắn phải nhịn nhục chịu đựng!

Hắn đã không còn hy vọng gì vào lũ ngu ngốc kia nữa, chờ người chi bằng tự dựa vào bản thân.

Khôi phục tu vi, ngay lập tức đập chết cô nàng!

…

Hai ngày sau, Thời Sênh dẫn theo Bộ Kinh Vân trở về học viện, người của Cửu U Điện nhìn thấy Bộ Kinh Vân vẫn bình an vô sự

không vấn đề gì thì vô cùng kích động, nhưng vẫn không có ai đi lên trước nhận, cũng không có lấy một người đi lên hành lễ.

Thời Sênh phát hiện không chỉ có người của Cửu U Điện đang âm thầm kích động, ngay cả người của học viện khi nhìn thấy Bộ Kinh Vân cũng chỉ chú ý đến dung mạo tuyệt sắc của hắn mà không hề có biểu hiện nên có khi gặp điện chủ Cửu U Điện.

“Này, tại sao bọn họ lại tỏ ra như không quen biết ngươi thế?” Thời Sênh chọc chọc Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân giận dữ trừng mắt nhìn cô, chầm chậm mở miệng, “Họ chưa từng gặp bản tôn, tất nhiên là không quen biết rồi.”

“Hả?” Chưa từng gặp sao?

Bộ Kinh Vân khinh miệt hừ lạnh một tiếng, “Ở đây, người có tu vi cao nhất cũng chưa đến 100 tuổi.”

Thời Sênh ngộ ra, “Thì ra là do quá già.”

Thời gian Bộ Kinh Vân thành danh quá dài, sau này những người này cũng chỉ nghe tới danh hiệu của hắn, chưa từng gặp hắn, vậy nên không quen biết là chuyện hết sức bình thường.

“Thẩm Dao Quang, ngươi còn dám nói bản tôn già một lần nữa, có tin bản tôn tự sát cho ngươi xem không?”

Thời Sênh: “…”

Bộ Kinh Vân thấy Thời Sênh không nói gì, lúc này mới thỏa mãn hừ một tiếng, dường như cô nàng rất sợ hắn chết, chỉ cần hắn nói vậy, cô sẽ không nói ra mấy lời nói khó nghe đó nữa.

Thời Sênh chửi thầm trong lòng, cái đồ Hệ thống chết tiệt!

Rảnh rỗi cả ngày liền thích thêm quy tắc nọ kia!

Tức chết đi được!

“Dao Quang, hai ngày nay con đi đâu? Ta còn tưởng con sợ tội chạy trốn rồi?” Ông chú phóng khoáng không biết từ đâu chui ra, nắm lấy Thời Sênh, nói liên mồm, “Haizzz, con kiếm đâu ra mỹ nhân này vậy? Có phải là người của học viện chúng ta không? Sao ta chưa từng gặp.”

Sợ tội chạy trốn cái đầu ông!

Ông có biết dùng thành ngữ không vậy?

Mù văn hóa!

Ánh mắt lạnh lẽo của mỹ nhân Bộ Kinh Vân dừng lại trên người ông chú phóng khoáng.

Ông chú phóng khoáng bị nhìn đến dựng cả tóc gáy, dịch sang bên cạnh Thời Sênh, nhỏ tiếng nói: “Dao Quang, mỹ nhân này lạnh lùng quá!”

Thời Sênh đồng cảm nhìn ông chú phóng khoáng.

Còn gọi là mỹ nhân?

Muốn tìm đường chết à?

Thể loại như hắn thù dai nhớ lâu lắm đấy!

“Sắp bắt đầu rồi, thầy còn không mau qua đó?” Thời Sênh nhìn lên hướng bục cao đằng xa, dịch chuyển thành công sự chú ý của Diệp Thiên Nam.

“Đúng đúng, ta đến để đưa đồ cho con. Mau cầm lấy, đây là pháp bảo trấn viện của học viện chúng ta. Dao Quang, con hãy nhớ lấy, nếu không đánh lại được thì đừng miễn cưỡng, phải giữ được tính mạng.”

Ông chú phóng khoáng nhét thứ đồ chơi đen sì vào trong tay Thời Sênh, còn làm bộ nhìn trái ngó phải, “Nhất định không được nói là ta đưa nó cho con. Được rồi, ta chỉ có thể giúp con chừng đó thôi.”

Vậy nên báu vật trấn viện này ở đâu ra?

Trộm về sao?

Đừng có nói ông chú phóng khoáng này làm thật đấy nhé!

Sặc, ông ta đang hại cô hay giúp cô thế? Có đúng ông ta không phải là gián điệp do nữ chính phái đến không vậy?

Chương 195: A từ, hẹn gặp lại! (11)

Bộ Kinh Vân vô cùng ghét bỏ thứ đồ trên tay Thời Sênh, “Học viện Cửu Châu nghèo nàn đến mức đó sao?”

Thời Sênh cúi đầu nhìn thứ đồ trong tay, chỉ bằng nắm tay, hình tròn, màu đen, bên trên có khắc rất nhiều đường nét, có lẽ là một loại phù trận nào đó.

Bộ Kinh Vân làm như không hề coi trọng thứ đồ ấy, có lẽ cũng không phải là thứ đồ tốt đẹp gì, Thời Sênh thuận tay nhét vào tay hắn.

Bộ Kinh Vân: “…” Hắn là cái thùng rác sao? Cái gì cũng nhét cho hắn vậy?

Thời Sênh gặp Tần Lang Nguyệt ở chỗ lên đài.

“Nha đầu, con cẩn thận đấy.” Chung Thập Nhất đang dặn dò Tần Lang Nguyệt, “Người của Cửu U Điện xưa nay nham hiểm, đề phòng chúng giở thủ đoạn hạ lưu.”

“Ăn nói hàm hồ.” Bộ Kinh Vân bất ngờ xông ra nói.

Chung Thập Nhất và Tần Lang Nguyệt đều nhìn về phía Bộ Kinh Vân. Tần Lang Nguyệt nhìn thấy Thời Sênh, trên người bỗng nhiên phóng ra một luồng sát khí.

Bộ Kinh Vân liếc nhìn cô ta một cái, sát khí trên người Tần Lang Nguyệt như nước triều rút đi, trong đôi mắt cô ta thoáng qua một tia

kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng bị sự nghi hoặc áp xuống, nhìn chằm chằm vào Bộ Kinh Vân.

“Tiểu cô nương Thẩm gia, tại sao ngươi lại tùy tiện dẫn theo người ngoài vào học viện?” Chung Thập Nhất đánh giá Bộ Kinh Vân, sau đó trầm giọng nói, “Tuy ngươi là đối tượng được đào tạo trọng điểm của học viện nhưng cũng không thể coi thường quy định của học viện được.”

Thời Sênh lắc lắc vai, “Bây giờ ta đã dẫn vào mất rồi, chi bằng ông ném hắn ra ngoài đi?”

Ngươi dám ném, đám người đối diện kia sẽ xé xác ngươi ra.

“Hừ, sau khi chuyện này kết thúc, nếu ngươi mạng lớn ta sẽ tìm ngươi tính sổ.” Thứ do Diệp Thiên Nam dạy dỗ quả nhiên chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

“Ừm, từ trước đến nay ta vẫn luôn lớn mạng.” Thời Sênh tán đồng gật đầu.

Chung Thập Nhất: “…” Cô nương này tại sao lại mặt dày như vậy chứ?

Tần Lang Nguyệt không biết đang nghĩ gì, lúc này chợt cúi đầu xuống, không ai nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cô ta.

Chung Thập Nhất da mặt không dầy như Thời Sênh, không nói lại được với cô, chỉ đành hừ giọng rồi không thèm để ý đến cô nữa.

Dù sao thì một khi đã bước lên đài, tỷ lệ xuống được là vô cùng thấp.

“Lát nữa ngươi nhớ nói với chúng nương tay chút với Điện chủ phu

nhân tương lai, kêu chúng giả bộ chút được không?” Thời Sênh bắt đầu thương lượng với Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng liếc nhìn cô, “Ai nói ngươi là Điện chủ phu nhân tương lai của ta?”

Đồ mặt dày!

“Ta nói chứ ai!” Thời Sênh thể hiện đó như lẽ đương nhiên, “Nếu ngươi không kêu chúng nhường ta thì ta chỉ có thể nhẫn tâm ra tay rồi. Ngươi muốn nhìn thấy chúng chết hay là muốn thấy ta và chúng phối hợp với nhau đóng kịch, ngươi tự chọn đi.”

Bộ Kinh Vân: “…” Nữ nhân đáng ghét này!

Lũ ngốc đó tuy hơi ngốc nghếch nhưng cũng coi như trung thành với hắn, để chúng chết như vậy quả thật đáng tiếc.

Bộ Kinh Vân cân nhắc một hồi, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hộ pháp.

Hộ pháp ngay lập tức tiếp nhận ánh mắt ra hiệu của Điện chủ, cũng không biết hai người giao lưu thế nào, dù sao thì cuối cùng Hộ pháp cũng nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt cổ quái, rồi nghiêng đầu căn dặn người đứng bên cạnh.

Thời Sênh hài lòng vỗ vỗ lồng ngực Bộ Kinh Vân: “Làm tốt lắm.”

“Hừ!”

Thời Sênh: “…”

Muốn lật bàn!

Đã nói là tên thần kinh cơ mà? Sao bây giờ lại biến thành kẻ kiêu ngạo rồi?

Cốt truyện đúng là lừa người mà!

…

Với tư cách là nữ chính, tất nhiên Tần Lang Nguyệt là người cuối cùng lên sàn đấu, như vậy mới thể hiện được cô ta giành được chiến thắng không hề dễ dàng, mới có thể trở thành vị anh hùng phản kích chuyển bại thành thắng.

Nhưng lần này có Thời Sênh, chuyện đóng kịch giả bộ, xin lỗi nhé, một mình cô bao trọn rồi.

Cô vừa bước lên sàn đấu, đám đệ tử Cửu U Điện đã run cầm cập một cách đầy khoa trương, cuối cùng chỉ vừa lắc đầu đã đi xuống khỏi đài tỷ võ.

Trừ đám người của Cửu U Điện, tất cả mọi người đều đờ mặt ra.

Cái quỷ gì vậy?

Sư tỷ Dao Quang vừa lên, người của Cửu U Điện đều không dám đánh nữa?

Người tiếp theo lên, có người giả bộ công kích đôi ba chiêu, nhưng đều nhượng bộ quá rõ ràng, những người không mù đều nhìn ra được.

Có người trực tiếp nhận thua.

Màn kịch này bản cô nương cho 1001 điểm, thêm một điểm cũng

không sợ bản thân kiêu ngạo.

Người của Cửu U Điện cũng không giải thích gì, sau khi toàn bộ mọi người lên sàn đấu hết, cuối cùng Hộ pháp lên nói một câu, năm nay cam chịu nhận thua, sang năm lại tới khiêu chiến, nói xong dẫn người rời đi.

Trên sàn đấu chỉ còn lại Thời Sênh độc chiếm uy phong, dưới sàn đấu là vẻ im ắng đến đáng sợ.

Trận thắng này cũng quá không hợp lý…

“Thẩm Dao Quang, ngươi câu kết với Cửu U Điện.”

Trong đám đông bỗng có người hét lớn, trong khung cảnh yên tĩnh lúc này, tiếng hét vô cùng chói tai.

Thẩm Dao Quang nhìn về hướng phát ra âm thanh, không ngờ đó lại là người của Thẩm gia.

“Cấu kết với Cửu U Điện? Không phải chứ, sư tỷ Dao Quang tại sao lại cấu kết với Cửu U Điện?”

“Mấy người chớ có ăn nói hàm hồ, sao Dao Quang sư tỷ lại cấu kết với Cửu U Điện chứ, bây giờ là học viện chúng ta chiến thắng đó.”

“Thắng sao? Thẩm Dao Quang vừa lên sàn đấu, người của Cửu U Điện đều không ra tay, như vậy mà coi là thắng sao?”

“Nhưng tại sao Dao Quang sư tỷ lại cấu kết với Cửu U Điện? Có lẽ là vì người của Cửu U Điện đều không đánh lại được Dao Quang sư tỷ đó? Dao Quang sư tỷ lợi hại như vậy cơ mà…”

Dưới sàn đấu, mọi người bàn tán xôn xao, Thời Sênh lại không có phản ứng gì, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng lướt qua một lượt đám đông, dừng lại trên người Quân Hàn Lâm. Quân Hàn Lâm nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng tà ác.

Thời Sênh khẽ cong miệng, lông mày cong cong nhìn Quân Hàn Lâm cười.

Nam chính đại nhân lại mượn đao giết người, muốn dùng chiêu này để đối phó cô sao? Hay là muốn để Thẩm gia chịu áp lực, bắt buộc phải cô lập cô?

Quân Hàn Lâm bị Thời Sênh cười đến độ cũng thấy hoảng sợ, nhưng ngay lập tức não bộ thanh lọc thông tin, nhận thấy không có bất kỳ sơ hở nào, trong lòng mới yên tâm đi phần nào.

“Yên lặng!” Giọng nói của Chung Thập Nhất lập tức vang vọng toàn bộ không gian, “Thẩm Dao Quang, ngươi có cấu kết với Cửu U Điện không?”

“Câu kết thì sao mà không câu kết thì sao?” Thời Sênh nhếch đôi lông mày, “Không lẽ các ngươi vẫn có thể đánh được Cửu U Điện sao?”

Đám người này căm ghét, thù hận Cửu U Điện, nhưng khi người của Cửu U Điện đến lại không dám làm gì. Không những không dám làm gì mà còn dâng lên đồ ăn món ngon vật lạ cho người ta nữa!

Điển hình của việc miệng nói không cần, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

“Thẩm Dao Quang, ngươi là thiên tài do học viện bồi dưỡng, sao có thể câu kết với người của Cửu U Điện, ngươi có mưu đồ gì?” Người

dưới sàn đấu không nhịn được lại một lần nữa lên tiếng.

“Ta có thừa nhận là ta câu kết với Cửu U Điện rồi sao?” Thời Sênh nhìn người vừa lên tiếng, thần sắc thoáng nét châm chọc.

Người đó nghẹn lại, nhưng rất nhanh chóng lại phát đợt tấn công mới, “Vừa nãy đám người của Cửu U Điện không tấn công ngươi! Nếu ngươi không câu kết với Cửu U Điện thì tại sao chúng lại nhân nhượng cho ngươi?”

“Chắc là do họ thấy ta đẹp nên không nỡ ra tay chăng? Họ nhân nhượng cho ta chỉ vì nhan sắc xinh đẹp của ta, lẽ nào ta cản được họ sao?” Thời Sênh tự sướng sờ sờ lên gương mặt mình, cảm thán, “Không lẽ xinh đẹp quá cũng là một cái tội sao?”

“…”

Đám đông một lần nữa rơi vào im lặng.

Đã từng thấy người khác tự sướng, nhưng chưa từng thấy ai tự sướng đến độ như vậy.

“Sư tỷ Dao Quang nói đúng lắm, người của Cửu U Điện chịu nhân nhượng, tại sao có thể trách Dao Quang sư tỷ được.”

Đám fan não tàn của Thẩm Dao Quang bắt đầu lên tiếng làm dịu tình hình.

“Sư tỷ Dao Quang đẹp nhất!”

“Sư tỷ Dao Quang, chúng ta tin tưởng tỷ!”

Chương 196: A từ, hẹn gặp lại! (12)

Bộ Kinh Vân cũng đã có một chút ít sức đề kháng với độ mặt dầy của Thời Sênh, khuôn mặt đó của cô cũng được coi là khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng nếu nói Cửu U Điện nhượng bộ vì nhan sắc mĩ miều của cô thì hắn cực kỳ không đồng tình.

Cửu U Điện của hắn là một nơi chỉ nhìn bề ngoài như vậy sao? Ha ha!

Tiếng hô của đám đông dưới sàn đấu đã liền thành một khối, Thời Sênh còn làm bộ như một minh tinh vẫy vẫy tay với mọi người, có không ít người thấy vậy chỉ muốn xông lên ấn cô xuống đập cho một trận.

Bộ Kinh Vân vê vê ngón tay, ánh mắt u ám.

Nếu không phải do hắn đang bị thương thì hắn sẽ là người đầu tiên xông lên đánh chết nữ nhân này!

Chỉ nhìn đã thấy giận sôi người!

“Thẩm Dao Quang, ngươi chớ có làm càn, chuyện này ngươi nhất định phải giải thích rõ ràng!” Chung Thập Nhất quyết làm căng với Thời Sênh.

“Cái tên già không nên nết nhà ngươi, ngứa đòn rồi sao?” Ông chú

phóng khoáng nãy giờ vẫn không hề lên tiếng đột nhiên nhảy ra, “Dao Quang nhà chúng ta đã nói rồi, người của Cửu U Điện nhượng bộ thì liên quan gì đến Dao Quang? Có bản lĩnh thì ngươi đối chất với người của Cửu U Điện, ở đây chất vấn Dao Quang có tác dụng gì chứ!”

Sắc mặt Chung Thập Nhất càng trở nên khó coi hơn, “Nếu cô ta trong sạch thì tại sao không nói rõ ràng mọi chuyện?”

“Dao Quang đã nói rõ ràng như vậy rồi, ngươi còn muốn tìm Dao Quang gây chuyện đúng không?” Ông chú phóng khoáng xắn tay áo, vẻ mặt kích động, “Ta biết ngay ngươi không phải là kẻ tốt đẹp gì mà, ân oán giữa chúng ta, ngươi cứ việc tìm ta tính sổ.”

Hai người nhìn nhau như sắp đánh nhau tới nơi, viện trưởng vẫn đứng sau nãy giờ cuối cùng cũng chịu đứng ra.

Viện trưởng người tròn xoe, nếu ở thời hiện đại thì có lẽ quần áo cũng không có size cho ông ta mặc, mặt vô cùng vô cùng tròn, cũng may rất trơn láng, cũng không khiến người ta quá mức phản cảm. Ông ta cười một cái đã không thấy mắt đâu nữa.

“Trước mặt bao nhiêu học sinh, gây nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa!” Viện trưởng trách mắng.

Chung Thập Nhất khóe miệng khẽ động, nhưng vẫn không nói gì.

Còn ông chú phóng khoáng vẫn khoa chân múa tay muốn ra tay với Chung Thập Nhất, viện trưởng chen vào giữa hai người, cặp mắt nhỏ xíu trừng lên, “Diệp Thiên Nam, còn dám làm xằng?”

Lúc này ông chú mới chịu yên lặng trở lại.

Giải quyết xong một cái gai, viện trưởng buồn bã quay sang nhìn cái gai còn lại.

Khi xưa tại sao ông lại giao một tài năng nhỏ đáng yêu như vậy vào tay Diệp Thiên Nam chứ? Não úng nước rồi sao?

Một cô nương vốn dĩ ngoan ngoãn, sao lại giáo dục thành như thế này?

“Thẩm Dao Quang, ngươi nói cho rõ ràng, chuyện hôm nay là sao?” Ngữ khí của viện trưởng ôn hòa hơn rất nhiều, khẩu khí như đang thương lượng, dù sao cô ta vẫn còn đang mang cái danh là đại tiểu thư Thẩm gia, lại thêm vầng hào quang của một thiên tài.

“Thì chuyện là vậy đó.” Thời Sênh vẫn dùng ngữ khí ngứa đòn đó, “Có người bám riết không rời, không lẽ lại từ chối?”

Đầu ngón tay Bộ Kinh Vân đã miết đến đỏ ửng, sát khí trong đôi mắt lúc ẩn lúc hiện.

Bám riết không rời? Không phải là cô uy hiếp hắn sao? Cô còn dám nói như vậy à?

Viện trưởng tức giận vểnh râu, “Thẩm Dao Quang, nói chuyện tử tế.”

“Tại sao ta lại không nói chuyện tử tế?” Thời Sênh chớp mắt, “Có câu nào viện trưởng nghe không hiểu à? Ta sẽ giải thích miễn phí cho viện trưởng!”

Viện trưởng: “….” Ông ta khuyên cái rắm ấy!

Ông ta quay đầu giận dữ nhìn ông chú, ngươi đã dạy dỗ kiểu gì thế nào? Tôn sư kính lão bị ăn mất rồi sao?

Ông chú trưng ra vẻ mặt mơ màng, lườm hắn làm gì cơ chứ?

“Nếu ta thực sự câu kết với Cửu U Điện thì ngươi thấy hiện giờ các người còn có thể yên ổn đứng ở đây không?” Thời Sênh lạnh lùng buông ra một câu, “Tốt xấu gì cũng đã cứu lại thể diện cho viện trưởng, các người không cảm tạ ta còn muốn đổ tội ác cho ta, thật khiến ta đau lòng.”

Ngừng lại một chút, cô lại nói tiếp, “Nếu đã như vậy thì gọi người của Cửu U Điện quay lại đấu lại là được rồi, dù sao thì ta cũng không mất mặt nữa.”

Phía dưới lập tức xôn xao.

Đúng vậy, cho dù thế nào thì lần này học việc Cửu Châu cũng đã chiến thắng, quá trình tuy có hơi kỳ lạ nhưng kết cục vẫn là tốt.

Hơn nữa nếu Thẩm Dao Quang thực sự câu kết với Cửu U Điện, thì tại sao lại để người của Cửu U Điện nhân nhượng cho học viện Cửu Châu chiến thắng chứ?

Thời Sênh nhảy từ trên đài xuống, đi đến trước mặt Bộ Kinh Vân, mọi người xung quanh như ngừng thở, vô số ánh mắt đang quét khắp người mỹ nữ Bộ Kinh Vân từ trên xuống dưới như chiếc máy quét.

“Gọi đám thuộc hạ đó của ngươi quay lại đây, ngược chết bọn chúng.” Thời Sênh thấp giọng, chỉ đủ để hai người họ nghe thấy.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng đáp, “Tại sao chứ?”

“Vì ta là phu nhân tương lai của ngươi đó!” Thời Sênh vỗ vỗ mặt,

tươi cười, “Ngươi muốn thấy bọn họ ức hiếp ta sao?”

Rốt cuộc là ai ức hiếp ai chứ?

Xem xem đám đông bao nhiêu người như vậy, có ai giống người có thể ức hiếp cô ta không?

Bộ Kinh Vân nhịn đến đau lòng, lòng bàn tay nắm chặt rồi buông, buông rồi lại nắm.

“Cầu xin ngươi đó!” Thời Sênh đột nhiên bắt đầu bán manh, cảnh tượng trở nên quá sức bất ngờ.

Cô nương đây biết co biết duỗi, không chỉ là bán manh thôi đâu, bán nghệ bổn cô nương còn làm được, chỉ có bán thân là không được! Đó là vấn đề nguyên tắc!

Tai Bộ Kinh Vân ửng đỏ, hắn quyết không chịu thừa nhận bản thân đã bị lay động, tuyệt đối không!

“Hừ!” Hắn nhanh chóng di chuyển tầm mắt.

Miệng tuy hừ, nhưng tay đã thò vào túi áo, lấy ra một viên bảo thạch bóng mịn.

Hắn hơi dùng lực, viên bảo thạch không có phản ứng gì.

Dùng lực mạnh hơn, vẫn không có phản ứng.

Vành tai Bộ Kinh Vân đỏ rực, nheo mắt nhìn Thời Sênh, chuyển viên bảo thạch đến trước mặt Thời Sênh, lạnh lùng nói: “Bóp vụn.”

Thời Sênh: “…” Vậy nên khi nãy là do ngươi không bóp vụn được?

Chứ không phải là kỹ xảo giao tiếp đặc biệt gì sao? Đã không được ngươi còn giả bộ cái gì chứ? Quá kém!

Thời Sênh nhận lấy viên bảo thạch, dùng linh lực nhập vào bảo thạch, viên bảo thạch lập tức vỡ làm đôi.

“Thẩm Dao Quang, ngươi làm gì vậy?”

Tiếng rống giận vang lên, sau đó là tiếng viên bảo thạch nứt vỡ.

Thời Sênh ném viên bảo thạch trong tay, quay người nhìn Chung Thập Nhất cười cười, “Chẳng phải các người muốn đấu lại một trận sao? Ta đa giúp các ngươi gọi người tới đấu!”

“Ngươi còn nói không câu kết với Cửu U Điện nữa không?” Chung Thập Nhất đột nhiên giận dữ hét lớn, “Nếu không câu kết với Cửu U Điện thì sao lại có được phương thức liên lạc với Cửu U Điện?”

“Ngươi nói là có thì có đi, chỉ cần ngươi vui là được.” Thời Sênh nhún vai tỏ vẻ không bận tâm.

“Thẩm Dao Quang!”

“Hét lớn như vậy làm gì chứ, ta đâu có điếc.” Thời Sênh ngoáy ngoáy tai, “Nếu còn hung dữ với ta nữa, có tin ta cho người của Cửu U Điện đến tiêu diệt các ngươi không?”

Khuôn mặt Chung Thập Nhất như chiếc bảng đôi màu, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trông rất khó coi.

Người ở xung quanh đều bị câu nói này của Thời Sênh dọa cho sợ hãi, lần lượt lùi lại phía sau, để lại một khoảng không vô cùng lớn.

“Sư tỷ Dao Quang thực sự có quan hệ với Cửu U Điện sao?”

“Không liên quan gì thì cô ta cũng không nói như vậy, vừa nãy cô ta làm vỡ ngọc truyền âm, cô ta sẽ không gọi đám người Cửu U Điện quay lại thật chứ?”

“A…”

Âm thanh bàn tán xôn xao của đám đông xung quanh truyền đến tai Bộ Kinh Vân, hắn khẽ liếc nhìn thiếu nữ đứng bên cạnh, khuôn mặt mỉm cười nhìn lên trên đài, dường như không hề bận tâm đến những lời bàn tán của đám đông.

Dường như cô đang đứng ở một thế giới khác, có một tầng trong suốt khiến cô tách rời với thế giới này, khiến cô không hề hòa nhập nhưng lại vô cùng chướng mắt.

Chương 197: A từ, hẹn gặp lại! (13)

Chính vào lúc đám đông đang thảo luận nhiệt tình, đám người Cửu U Điện vừa rời đi khi nãy quả nhiên hùng hổ quay lại.

Bộ Kinh Vân còn ở đây, tất nhiên họ sẽ không đi xa.

Ánh mắt của Hộ pháp quét nhanh một vòng, nhìn thấy Bộ Kinh Vân đang đứng nghiêm chỉnh ở đó, lúc này mới yên tâm thả lỏng.

Bộ Kinh Vân bí mật truyền âm cho Hộ pháp, Hộ pháp nghe xong liền cảm thấy không ổn.

Điện chủ, người mới ra ngoài một chuyến, tại sao tính cách lại thay đổi rồi?

Viện trưởng toát mồ hôi, bọn họ quay lại thật sao?

Hộ pháp nhìn viện trưởng, hắng giọng, “Nếu các ngươi không phục, vậy thì chúng ta đấu lại đi!”

Viện trưởng: “…” Không, ta từ chối!

Lần này đối tượng để viện trưởng trừng mắt nhìn là Chung Thập Nhất, họa do ngươi gây ra, ngươi giải quyết đi!

“Dám hỏi Hộ pháp, ngươi và Thẩm Dao Quang có quan hệ gì?” Chung Thập Nhất là người không sợ chết, tiếp nhận ánh mắt cảnh cáo của viện trưởng, tiến lên một bước, nghiêm giọng chất vấn.

Hộ pháp chau mày.

Quan hệ gì? Câu hỏi này phải trả lời thế nào? Là nữ nhân cướp Điện chủ của họ? Kẻ thù?

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết? Ngươi có đánh không?” Hộ pháp không trả lời được, bỗng nhiên nổi giận, “Không đánh thì đừng lãng phí thời gian của ta. Ngươi tưởng ai cũng rảnh rỗi như các ngươi sao?”

“Đánh chứ. Viện trưởng, đừng để mất mặt.” Thời Sênh kêu lên, “Nhưng đừng để thua đó, nếu không người ta lại nói các người trước đó không đánh mà thắng.”

Viện trưởng đang định từ chối nghe vậy cơ thể khẽ run lên, suýt nữa thì không đứng vững được.

“Một lũ nhát gan, ngay cả nghênh chiến cũng không dám, mấy người các ngươi chẳng qua chỉ là lũ sâu mọt, không được tích sự gì.” Người của Cửu U Điện rất phối hợp bắt đầu khiêu khích.

Người của học viện Cửu Châu qua nhiên nổi giận, “Ngươi nói ai là đồ nhát gán, ngươi tưởng bọn ta sợ các ngươi sao?”

“Hừ, đến đây, ông nội đánh cho các ngươi quên đường về quê mẹ luôn!”

“Viện trưởng, đánh chúng đi, không thể chịu nhịn được!”

“Viện trưởng, đánh!”

Nhìn đám người bên dưới kích động phẫn nộ, Chung Thập Nhất

dường như cũng bị kích động theo, “Viện trưởng, người của Cửu U Điện quá phô trương rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này, học viện Cửu Châu chúng ta sớm muộn gì cũng trở thành trò cười, không thể không đánh.”

“Đánh cái gì mà đánh, có đánh lại nổi không? Không thể đánh!” Ông chú phóng khoáng cũng chen vào một câu.

Chung Thập Nhất phẫn nộ chỉ trích, “Diệp Thiên Nam, ngươi đừng có làm mọi người nhụt chí, hủy hoại uy phong của học viện chúng ta.”

“Ta làm vậy là vì mọi người thôi.” Ông chú phóng khoáng hùng hồn khẳng định, “Thực lực của Cửu U Điện ra sao, ta và ngươi đều hiểu rõ, vốn dĩ không thể đánh thắng được.”

“Được rồi!” Thịt mỡ trên người viện trưởng như đang run rẩy, “Hôm nay không thể không ứng chiến được nữa rồi.”

Hãy nhìn đám người phẫn nộ ở dưới xem, nếu thực sự không ứng chiến, sau này còn bị người ta đem ra làm trò cười.

Đều là do đám người hay gây họa!

Hừ, tội đồ lớn nhất vẫn là Thẩm Dao Quang!

Viện trưởng tức giận tuyên bố tiếp tục thi đấu, bắt đầu từ người phía sau Thời Sênh, ván đấu của Thời Sênh được xem như Thời Sênh thắng.

Kiểu thi đấu này rất nhàm chán, chưa nói đến chuyện lãng phí thời gian, đánh đi đánh lại không ngoài một mục đích, xúc phạm đối phương.

Thời Sênh xưa nay chưa từng quan tâm đến quá trình, cái gì mà công bằng chính nghĩa đối với cô đều là nhảm nhí, đã xúc phạm đối phương vốn dĩ đã là không công bằng chính nghĩa gì rồi.

Khi đến lượt nữ chính, Thời Sênh mới phấn chấn lại.

Lúc này Tần Lang Nguyệt đã là Linh vương bậc ba, tốc độ thăng cấp này quả thật là ngồi phi thuyền hỏa tốc mà đi.

Vừa ra tay đã đánh bay người của Cửu U Điện.

Trước đó, người của Cửu U Điện chiến thắng có chút đắc ý vênh váo, bị Tần Lang Nguyệt tìm ra sơ hở, vừa đánh đã trúng.

Nhưng sau đó không dễ dàng như vậy nữa, người của Cửu U Điện dám tung hoành bá đạo trên đại lục cũng không phải chỉ có danh hão, thế hệ trẻ ai nấy đều là người tài năng.

Có mấy lần Tần Lang Nguyệt tưởng như sắp thua, nhưng cuối cùng đều phản bại thành thắng, chiến thắng nhưng cũng vô cùng vất vả.

Kiểu tỷ thí này giống như thi đấu lôi đài, hai bên có số người như nhau, cuối cùng ai thủ lôi đài thành công giành chiến thắng.

Lúc này học viện Cửu Châu chỉ còn lại Tần Lang Nguyệt, còn Cửu U Điện còn hai người.

“Tần Lang Nguyệt có đánh được không vậy?”

“Nhưng mong cô ta đánh được, vừa nãy không phải đều cầm cự được đó sao?”

“Trước đây không biết cô ta lại lợi hại đến vậy, cũng may lúc đầu ta không giậu đổ bìm leo với bọn chúng.”

Nữ chính đúng là nữ chính, mạnh mẽ quật cường đánh cũng không chết, đến ải cuối cùng vẫn luôn có thể hóa nguy thành an.

Khi đến người cuối cùng, Thời Sênh bỗng đập đập Bộ Kinh Vân, “Ngươi gọi người của ngươi qua đây một lát.”

Bộ Kinh Vân khó hiểu nhìn cô.

“Nhìn gì mà nhìn, sau này còn nhiều thời gian để nhìn, ta kêu ngươi gọi người qua đây, nghe không hiểu à?”

“Hừ!”

Thời Sênh: “…”

Bộ Kinh Vân truyền âm ra lệnh cho Hộ pháp phái người tới, Thời Sênh lấy ra mấy quả cầu nhỏ màu tím đưa cho người đó.

Người đó chưa từng nhìn thấy quả cầu nhỏ này, vừa ném là nổ, uy lực kinh người, còn buff thêm sấm sét, đáng sợ hơn nhiều so với linh lực phát nổ.

Hắn cầm lấy quả cầu liền run rẩy, phải làm sao với thứ đồ chơi này đây?

“Lát nữa nếu đánh không thắng được thì ném nó.”

“Liệu…” người đó run rẩy, liệu có được không đó? Hơn nữa hình như là người phe địch thì phải, tại sao lại giúp họ? Lẽ nào là do đã thích Điện chủ rồi sao?

Điện chủ lại bán sắc sao…

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn hắn, hắn lập tức dừng suy nghĩ lại, tuyệt đối không thể bất kính với Điện chủ!

“Nếu ngươi không dùng, cô ta sẽ dùng, dù sao thì ta cũng chỉ có thể giúp ngươi chừng đó.”

Tuy không nói không thể sử dụng đạo cụ, nhưng bao năm nay dường như cũng không có ai sử dụng đạo cụ cả.

Cho nên, cuối cùng nữ chính sử dụng đạo cụ, đánh cho người của Cửu U Điện trở tay không kịp, thất bại thảm bại.

“Điện chủ?” Lời cô nương này nói có tin được không vậy? Cô ta đã cướp Điện chủ, còn dọa nạt Hộ pháp…

Bộ Kinh Vân không lên tiếng, cũng không biết hắn nhìn ra Bộ Kinh Vân ra hiệu thế nào, cuối cùng quay về vị trí, nó này nói nọ với Hộ pháp, thể hiện rằng điện chủ đã đồng ý.

Cuối cùng, khi Tần Lang Nguyệt chuẩn bị dùng đạo cụ, người của Cửu U Điện ném quả cầu nhỏ ra trước, phát nổ liên tiếp mấy lần, đẩy Tần Lang Nguyệt ra khỏi phạm vi lôi đài, thân mang trọng thương, sống chết không rõ.

Người của Cửu U Điện nổi dậy hoan hô, người của học viện Cửu Châu lại thất vọng và phẫn nộ.

Suýt chút nữa thì thắng rồi!

Tần Lang Nguyệt lại thua ở cửa ải cuối cùng.

Đã cho bọn họ hy vọng nhưng rồi cuối cùng lại đổi lại tuyệt vọng, sự khác biệt ấy càng khiến một số người thấy chướng mắt với Tần Lang Nguyệt.。

Ngươi chiến thắng vạn người nhìn vào.

Ngươi thua cuộc người đời chỉ trích.

Đó chính là hiện thực!

Cho nên, tuyệt đối đừng có thua!

“Hèn hạ, sử dụng đạo cụ!” Có người phẫn nộ lên tiếng thể hiện sự khinh miệt và coi thường đối với người của Cửu U Điện.

“Có gì hèn hạ chứ? Người của các ngươi chẳng phải cũng đang chuẩn bị sử dụng đạo cụ sao? Chúng ta chỉ là giành trước thời cơ, hơn nữa trên quy tắc cũng đâu có quy định không được sử dụng đạo cụ, nói gì hèn hạ không hèn hạ gì chứ!”

“Thua thì thua rồi, còn kiếm cớ gì nữa?” Thời Sênh chế giễu, thanh âm lanh lảnh lập tức lấn át những thanh âm khác!

Cảnh tượng một lần nữa trở nên im lặng một cách khác thường.

Hộ pháp bỗng thấy Thời Sênh vừa mắt hơn, tất nhiên vẫn không thể quên đi sự thật cô đã cướp Điện chủ của bọn hắn.

“Thẩm Dao Quang, rốt cuộc ngươi là người của bên nào?” Đôi mắt Chung Thập Nhất như sắp nổ tung đến nơi.

Thời Sênh nhún vai, “Không phải của bên nào hết.”

Bản cô nương đây chỉ muốn đứng một bên xem, nhân tiện khiến hai bên càng thù oán nhau hơn thôi, thì sao nào?

Chương 198: A từ, hẹn gặp lại! (14)

Cảnh tượng khẩn trương đến khác thường, nếu ánh mắt có thực thể thì Thời Sênh không biết đã bị ánh mắt sắc như đao của Chung Thập Nhất chém chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Viện trưởng không biết nên thương lượng thế nào với Hộ pháp. Cuối cùng, Hộ pháp không khiêu khích nữa, quay sang nhìn Thời Sênh có dụng ý khác, một lần nữa dẫn người chuồn êm.

Sau khi Hộ pháp rời đi, viện trưởng phất tay áo rồi đi luôn, dường như rất tức giận.

Chung Thập Nhất lo lắng cho Tần Lang Nguyệt, không có thời gian dây dưa thêm nữa, nhưng chuyện này chắc chắn hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Ông chú đến bên cạnh Thời Sênh, vuốt vuốt bộ râu vẻ mặt tán thưởng, “Dao Quang, làm tốt lắm, ta chưa từng thấy tên đó phải chịu nhịn như vậy bao giờ, thật hả hê!”

Thời Sênh: “…” Ông chú này suy nghĩ cũng thật khác người ta!

Lúc này, người bình thường không phải là nên hỏi cô có quan hệ gì với Cửu U Điện sao?

Ông ta còn bày ra vẻ mặt với biểu cảm kiểu “Học trò ta dạy dỗ lợi hại như vậy, ta sung sướng quá, ta hạnh phúc quá!” là muốn gây chuyện thế nào đây?

“Nhưng sau này chắc chắn họ sẽ không chịu để yên đâu. Con yên tâm đi, với tư cách là đạo sư của con, ta tuyệt đối sẽ không để họ muốn làm gì thì làm.” Diệp Thiên Nam thần sắc nghiêm túc.

“Đa tạ đạo sư.” Thời Sênh lễ phép cảm ơn.

Bộ Kinh Vân thấy vậy thì lấy làm ngạc nhiên, nữ nhân này còn lễ phép như vậy sao?

Ông chú vẫy vẫy tay, “Cảm ơn gì chứ, con đã vào cửa của ta thì khi ở học viện đây là trách nhiệm của kẻ làm thầy là ta.”

Ông chú dặn dò mấy câu rồi mới lo lắng không yên rời đi.

Đám đông vây quanh cũng dần tản đi, nhưng vẫn còn không ít người nhìn Thời Sênh và Bộ Kinh Vân chỉ trỏ, dù sao thì Bộ Kinh Vân cũng rất giống một mỹ nhân xinh đẹp, không thu hút mọi người mới là lạ.

Thời Sênh đảo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên kéo Bộ Kinh Vân đi, “Đi nào. Ta dẫn ngươi đi đánh người.”

Bộ Kinh Vân còn chưa có cơ hội phát biểu ý kiến đã bị Thời Sênh lôi đi xềnh xệch, một cô nương nhỏ nhắn như vậy lấy đâu ra sức lực lớn vậy chứ, hoàn toàn không thích hợp ở tại đại lục này!

…

Quân Hàn Lâm đã rời đi khi đám đông còn chưa giải tán, hắn vốn muốn để đám người này hiểu lầm Thời Sênh cấu kết với Cửu U Điện, nhưng không ngờ kế hoạch hoàn toàn không phù hợp với cô ta, hoặc có thể nói là cô ta không sợ gì cả.

Nói thật, nữ nhân lạ lùng như cô ta, đây là lần đầu tiên trong đời Quân Hàn Lâm gặp phải.

Dù có nhiều âm mưu tới đâu, đối với một người không hành động theo lẽ thường mà nói thì hoàn toàn vô dụng.

Quân Hàn Lâm thấy không cam tâm, hắn không tin lại không lật đổ được nữ nhân này.

Nếu cô ta không còn chỗ dựa thì liệu còn hống hách được như vậy nữa không?

Đúng lúc hắn đang hạ quyết tâm thì trước mắt bỗng là một màu đen kịt, hắn bị nhét vào trong một cái bao, toàn thân tê liệt, hoàn toàn không cử động được.

Đến khi hắn mở mắt ra nhìn được ánh sáng, cảnh tượng xung quanh đã chuyển thành một rừng cây nhỏ, đứng trước mặt hắn không phải là đám người bình thường vẫn hay trêu chọc hắn, mà là người khi nãy hắn nghĩ đến.

Thẩm Dao Quang.

“Thất hoàng tử, giả làm heo ăn thịt hổ có vui không? Muốn lật thuyền chưa? Ngươi nghĩ rằng Thời… Thẩm Dao Quang ta dễ ăn hiếp lắm sao? Ngươi dám thao túng dư luận, muốn giở trò hả?”

Quân Hàn Lâm: “…” Hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ cô lại trực tiếp đến bắt mình.

Quân Hàn Lâm cảm thấy cơ thể đang dần dần khôi phục tri giác, hắn tỉnh bơ nhìn Thời Sênh: “Thẩm gia đại tiểu thư quả không giống người phàm.”

“Chuyện đó còn cần ngươi nói sao.” Thời Sênh nâng nâng cằm, “Được rồi, không phí lời nữa, một lát nữa thuốc hết công hiệu rồi.”

Trong lòng Quân Hàn Lâm nổi điên: “…” Ông đây đang định kéo dài thời gian đến khi thuốc hết công hiệu, ngươi nói ra làm gì chứ!

Thời Sênh quay đầu nhìn Bộ Kinh Vân: “Người của ngươi đâu? Gọi hai tên ra đây đập hắn đi!”

Quân Hàn Lâm nhìn theo ánh mắt Thời Sênh, Bộ Kinh Vân đứng bên cạnh hắn, tuy chỉ thấy được một nửa bên người nhưng hắn cũng nhìn ra được đây là một nam tử phong hoa tuyệt đại thế nào…

“… Tại sao ngươi không tự ra tay?”

“Có chút chuyện cỏn con, còn cần ta ra tay sao, vậy thì đám người được ngươi nuôi làm gì hả?” Nếu bà đây đánh được thì đã sớm đập chết hắn rồi, được chưa?

“Người ta nuôi thì liên quan gì đến ngươi?” Bộ Kinh Vân vẫn lạnh lùng như cũ, đôi mắt cũng không chút cảm xúc.

“Ngươi đã là của ta rồi, của ngươi tất nhiên cũng là của ta chứ sao nữa.” Thời Sênh trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi còn lằng nhằng không chịu gọi người, muốn chết đúng không?”

Bộ Kinh Vân: “…” Chỉ biết dọa nạt hắn, hừ!

Bộ Kinh Vân giơ tay lên cao vẫy vẫy, hai đệ tử mặc đồng phục Cửu U Điện nhảy từ trên cây xuống, “Điện chủ.”

“Thẩm Dao Quang có chuyện gì thì từ từ nói!” Quân Hàn Lâm tỉnh

táo lại thì hai người đó đã đi đến trước mặt hắn, không hề phát ra âm thanh gì.

“Chẳng có gì để nói cả.” Thời Sênh bĩu môi, “Chuyện trước đây ngươi phái người giết ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi, nay ngươi lại dám tính kế hãm hại ta. Quân Hàn Lâm, ta thấy ngươi đúng là chán sống rồi đấy. Đánh chết hắn cho ta, nếu không chết là do hắn mạng lớn, chết rồi là do hắn xui xẻo thôi.”

“Thẩm… hự…”

Quân Hàn Lâm hừ một tiếng, gập người xuống, cơ thể do bị đau quá mức nên co lại, hắn còn chưa hồi phục, một quyền khác lại hạ trúng bụng.

Bị đánh dường như đã trở thành nhiệm vụ hàng ngày của Quân Hàn Lâm, cho nên Quân Hàn Lâm dường như đã quá quen với việc này, Thời Sênh đang suy nghĩ xem có nên cho hắn một kiếm không, cuối cùng vẫn quyết định thôi.

Cứ để nữ chính giày vò hắn, bản cô nương đây ngồi xem kịch hay là được rồi.

Thời Sênh cúi người nhìn Quân Hàn Lâm sắp bị đánh thành đầu heo, đôi mắt như phát sáng, “Quân Hàn Lâm, đừng có phái người giết ta nữa biết không hả? Ngươi cũng không giết được ta đâu, hà tất phải tốn công sức thế, giữ lại chút tài nguyên đi, bồi dưỡng nhân lực không dễ dàng đâu.”

“Thẩm Dao Quang, hôm nay ngươi không giết ta thì sớm muộn gì cũng có ngày ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta.” Nữ nhân đáng ghét này.

“Ồ? Vậy tức là ý ngươi là muốn ta giết chết ngươi ngay bây giờ đúng không? Nếu đó là nguyện vọng của ngươi thì chắc chắn ta sẽ đáp ứng.” Thời Sênh ra vẻ nghiêm chỉnh gật đầu, đột nhiên rút kiếm ra, đứng thẳng dậy.

Thiết kiếm khẽ chuyện động trong không trung, kéo theo một luồng khí lưu.

Quân Hàn Lâm cắn răng trừng mắt nhìn Thời Sênh, hôm nay là do hắn sai, hắn đã coi thường nữ nhân này, không tính toán đến tính cách của ả, cùng lắm hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán.

Nhưng nam chính liệu có chết dễ dàng như vậy không?

Thời Sênh sẽ dùng sự thật nói cho bạn biết: chắc–chắc–là–không–thể!

Thời Sênh đang giơ kiếm lên, khi sắp chém Quân Hàn Lâm, trên người hắn bỗng xuất hiện một luồng sáng trắng chói mắt, Thời Sênh bị ánh sáng quét qua, cơ thể lùi mạnh lại phía sau.

Bộ Kinh Vân vô thức đỡ lấy cô, nhưng vì lúc này hắn đang bị thương, còn bị Thời Sênh hành hạ nên sức lực không lớn, hai người cùng ngã xuống đất.

Thời Sênh đẩy Bộ Kinh Vân một cái, biến mình thành chiếc đệm lưng cho Bộ Kinh Vân, để Bộ Kinh Vân đè trên người mình, bốn mắt nhìn nhau.

Bộ Kinh Vân đờ người, sau đó trên mặt thoáng đỏ, tai cũng đỏ bừng, nhưng chỉ một giây sau đó đã tối sầm mặt lại.

Gần gũi cũng chẳng theo lẽ thường thế này, chỉ có Thời Sênh mồm

mép lanh lợi chau mày lại lẩm bẩm, “Bình thường ngươi ăn cái gì vậy hả, nặng chết đi được!”

Nữ nhân này không những chê hắn già, mà còn chê hắn nặng nữa!

Tức chết bản tôn rồi!

Bản tôn già như vậy sao? Rõ ràng là không già chút nào mà! Hừ!

Chương 199: A từ, hẹn gặp lại! (15)

"Điện chủ, Điện chủ, người có sao không?” Đệ tử Cửu U Điện đỡ Bộ Kinh Vân và Thời Sênh dậy.

Bộ Kinh Vân mặt lạnh hừ một tiếng.

Hai người đờ ra, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Điện chủ bị sao vậy?

Thời Sênh cầm thanh thiết kiếm đứng dậy, ánh mắt chuyển sang vị trí Quân Hàn Lâm khi nãy, nơi đó trống không không một bóng người.

Thời Sênh xoa xoa lồng ngực vừa bị Bộ Kinh Vân đè lên, cẩn trọng suy nghĩ, Quân Hàn Lâm làm thế nào để trốn thoát?

Đúng rồi, chính là phượng hoàng.

Cùng với thần thú rồng của nữ chính, vô cùng xứng đôi.

Trước tiên không miêu tả thần thú của nam chính, sau này khi xuất hiện, thần thú phượng hoàng đó đã đủ hoành tráng lắm rồi.

Ánh sáng trắng khi nãy tuy cảm thấy rất mạnh nhưng không gây ra sát thương gì nghiêm trọng cho họ, vậy là do con phượng hoàng đó đang bị thương sao?

Phượng hoàng bị thương còn không bằng gà!

“Đệch, các ngươi làm gì đó?” Thời Sênh quay đầu liền nhìn thấy đám đệ tử Cửu U Điện định đưa Bộ Kinh Vân đi, lập tức hét lớn, “Thả hắn ra.”

“Nằm mơ, Điện chủ là của chúng ta.” Hai tên đệ tử bị phát hiện cũng không âm thầm lén lút nữa, mỗi người giữ một bên, đưa Bộ Kinh Vân chạy đi.

Thời Sênh tung người, dẫm lên cành cây, chặn trước mặt chúng, thiết kiếm đã chặn đường đi của chúng.

“Ta nói lại lần nữa, thả hắn ra.”

“Không thả! Đây là Điện chủ của chúng ta, tên yêu nữ nhà ngươi, chúng ta sẽ không để ngươi nhúng chàm Điện chủ đâu!”

Thời Sênh: “…..”

Yêu nữ là cái qué gì? Nhúng chàm cái gì? Bản cô nương đây là người như vậy sao?

“Được thôi, vậy thì các ngươi hãy bỏ mạng tại đây đi!”

Hai người mặt biến sắc, đồng thời bỏ Bộ Kinh Vân ra, lần lượt đi sang hai bên, “Điện chủ, chúng thần sẽ gọi Hộ pháp đến cứu người, người nhất định phải giữ gìn trinh tiết!”

Đệch! Đã nói sẽ không để bản cô nương đây nhúng chàm Điện chủ nhà các ngươi cơ mà? Xì, ta đây không thèm nhúng chàm hắn!

Sức mạnh hồng hoang của bản cô nương vẫn còn chưa sạc đầy, sao đã đi mất rồi? Vừa nãy các người ăn nói hùng hồn chỉ là nói cho hay thôi sao?

“Đây là người của ngươi sao?” Đến để gây cười thôi à?

“Hừ!” Nếu không có bản tôn, liệu chúng có đi không? Bản tôn không thèm nói cho ngươi biết!

Thời Sênh: “…” Cái đồ kiêu căng!

…

Ở một góc khuất trong học viện, bóng dáng Quân Hàn Lâm xuất hiện cùng với một luồng sáng trắng, toàn thân hắn nhếch nhác, khuôn mặt sưng đỏ, ánh mắt u ám.

“Thẩm Dao Quang!” Hắn nghiến răng nghiến lợi đọc tên Thẩm Dao Quang.

“Chủ nhân…” Âm thanh yếu ớt bỗng vang lên trong đầu Quân Hàn Lâm.

Ánh mắt hắn thay đổi, “Tiểu Thất, ngươi sao rồi?”

“Tiêu hao quá nhiều năng lượng, chủ nhân, có lẽ ta sắp rơi vào trạng thái ngủ say, không thể bảo vệ chủ nhân được nữa rồi.”

“Ngươi hãy tu dưỡng cho tốt.”

“Chủ nhân hãy cẩn thận.” Tiểu Thất nói xong thì không còn lên tiếng nữa.

Quân Hàn Lâm kéo quần áo nhàu nát, khuôn mặt đau rát, chỉ khẽ động liền cảm thấy vết cắt trên mặt.

Vừa nghĩ đến hung thủ gây ra vết thương này, trong lòng Quân Hàn Lâm lửa giận tích tụ, trong đầu không nhịn được thoáng qua hình bóng nam nhân phong hoa tuyệt đại kia.

Nam nhân đó là ai? Hắn có quan hệ gì với Thẩm Dao Quang?

Quân Hàn Lâm xử lý qua vết thương trên mặt nhưng vẫn không hoàn toàn xóa bỏ được mọi vết tích, vẫn còn thấy màu xanh tím, khi trở về, gặp mấy kẻ ác ý cho hắn biết Tần Lang Nguyệt đang bị trọng thương, hắn liền lảo đảo chạy về hướng Tần Lang Nguyệt.

Tần Lang Nguyệt đã được đắp thuốc, hơn nữa có đan dược do cô ta đích thân chế luyện, thương thế cũng không có gì đáng ngại, nhưng trước mặt Chung Thập Nhất, cô ta không thể thể hiện quá rõ ràng, đành nằm trên giường nghe Chung Thập Nhất nói.

“Thẩm Dao Quang đó thật không coi ai ra gì, lại dám câu kết với Cửu U Điện, còn đánh con trọng thương đến mức này, ta sẽ không tha cho nó.”

Ánh mắt Tần Lang Nguyệt thoáng qua một tia lạnh lẽo, chầm chậm mở miệng, “Nhưng cô ta có Thẩm gia chống đỡ.”

“Thẩm gia là cái thá gì.” Chung Thập Nhất hừ lạnh một tiếng, nói xong, có lẽ thấy bản thân quá kích động, hít sâu một hơi nói, “Con cũng xuất thân từ đại gia tộc, con nên hiểu rằng, trong những gia tộc như vậy không có tình thân, chỉ có con cờ và đồ bỏ đi.”

Ánh mắt Tần Lang Nguyệt dường như tối tăm hơn, cười khổ nói: “Tình thân, trái tim con người đứng trước lợi ích và tiền bạc đều không là gì cả.”

“Tần gia có mắt không tròng, rồi sẽ có ngày họ phải hối hận.” Chung

Thập Nhất cho rằng Tần Lang Nguyệt đang nghĩ đến chuyện của Tần gia, liền an ủi cô ta.

“Nương tử, nương tử có sao không?” Quân Hàn Lâm bỗng nhiên chạy từ ngoài vào, đẩy Chung Thập Nhất ra ngồi xuống trước mặt Tần Lang Nguyệt, “Nương tử, nàng đau ở đâu, để ta thổi cho nàng, thổi một cái là hết đau ngay.”

Tần Lang Nguyệt nhìn Quân Hàn Lâm quần áo lôi thôi nhếch nhác, trên mặt còn có vết xanh tím, trong lòng bỗng thấy phiền muộn, tức giận nói: “Ta không sao.”

“Không sao là tốt, không sao là tốt.” Quân Hàn Lâm vỗ vỗ ngực.

“Ta muốn nghỉ ngơi.” Hôm nay Tần Lang Nguyệt thất bại, tâm trạng vốn không tốt, nhìn thấy Quân Hàn Lâm thấy rất khó chịu, tại sao cô ta lại phải chăm sóc một tên ngốc như chăm sóc con trai chứ?

“Thất hoàng tử, hôm nay Lang Nguyệt bị thương, người hãy để trò ấy nghỉ ngơi đi.” Chung Thập Nhất nói, thái độ không xấu nhưng cũng không tốt.

“Ồ.” Quân Hàn Lâm nhìn Tần Lang Nguyệt cười cười, “Vậy nương tử mau nghỉ ngơi đi, lát nữa ta sẽ đến thăm nàng.”

Tần Lang Nguyệt khẽ gật đầu.

Quân Hàn Lâm và Chung Thập Nhất cùng đi ra ngoài, Chung Thập Nhất muốn đi tìm viện trưởng, vừa ra ngoài đã tách khỏi Quân Hàn Lâm.

Quân Hàn Lâm đứng trong góc tối, sắc mặt băn khoăn nhìn về phía Tần Lang Nguyệt.

Đúng vào lúc hắn chuẩn bị quay người, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Giang Mộ?

Tại sao hắn lại ở đây?

Giang Mộ vào đó rất lâu còn chưa ra ngoài, ánh mắt Quân Hàn Lâm lóe sáng, đứng đó thêm một lát rồi rời đi.

…

Gần đây, học viện có rất nhiều lời đồn đại.

Toàn bộ đều xoay quanh hai người Thẩm Dao Quang và Tần Lang Nguyệt, những lời đồn về họ đủ để viết thành một cuốn tiểu thuyết dài hàng triệu chương.

Nhưng tầng lớp lãnh đạo cấp cao vẫn chưa phát ngôn gì, dư luận chỉ có thể đồn đại, không thể làm gì Thời Sênh. Tần Lang Nguyệt thì không giống thế, cho dù cô ta hiện đã là Linh vương bậc ba nhưng cũng có không ít người nhằm vào cô ta.

Mỗi khi như vậy, Giang Mộ lại xuất hiện, đánh cho mấy người đó một trận tơi bời.

Thế là đám người rảnh rỗi đó lại được dịp tung tin Tần Lang Nguyệt và Giang Mộ có gì đó mờ ám, nói Quân Hàn Lâm bị cắm sừng, có thể nói là hết đợt này đến đợt khác nổi lên.

Còn về Thời Sênh.

Ai dám nói xấu cô? Đánh!

Muốn tìm cô gây rắc rối? Đánh!

Dám chê cười cô? Đánh!

Chỉ cần dám nói gì về cô đều bị đánh cả, không có ngoại lệ.

Chứng kiến sự mạnh mẽ của Thời Sênh, không có ai dám khiêu khích quyền uy của cô nữa, tất cả đều chạy đi tìm viện trưởng nói lý.

Viện trưởng…

Nói lý gì chứ? Thẩm Dao Quang chính là heo chết không sợ nước nóng, nói gì cũng chặn họng người ta lại ngay được.

Phía Thẩm gia tuy không có động tĩnh gì, nhưng học viện dù có chứng cớ xác thực và ra tay với Thẩm Dao Quang thì Thẩm gia sẽ tiếp tục yên lặng ư?

Chương 200: A từ, hẹn gặp lại! (16)

Thời Sênh đổi một căn nhà tương đối yên tĩnh, Bộ Kinh Vân ở đó cũng yên ổn hơn, Thời Sênh nghi ngờ không biết liệu có phải Bộ Kinh Vân đã bị đổi chip rồi không, tại sao lại không ồn ào không gây sự gì thế này?

“Thuốc giải.” Thời Sênh đưa một viên thuốc đến trước mặt hắn, “Nhưng trong một tháng này, tốt nhất là ngươi đừng có chạy đi đâu hết.”

Bộ Kinh Vân hừ một tiếng, cầm lấy viên thuốc rồi nuốt xuống.

Mẹ kiếp, kiêu căng quá rồi nha.

“Ngươi muốn… nuôi ta đến khi nào?” Uống xong thuốc, đột nhiên Bộ Kinh Vân hỏi.

Thời Sênh không ngẩng đầu, thanh âm nhẹ nhàng, “Cả đời.”

Cả đời.

Hai chữ không nặng không nhẹ, đập mạnh vào trái tim Bộ Kinh Vân, dường như có thứ gì đó đang âm thầm bén rễ trong lòng hắn.

Hắn mím môi, vành tai khẽ hồng, một lúc sau mới thốt ra được mấy chữ, “Đồ mặt dày.”

“Tại sao ta lại là đồ mặt dày?” Thời Sênh ngẩng đầu, hai tay chống

lên trên mặt bàn, nghiêng về phía hắn, “Ta không làm gì ngươi cả, ngươi nói có lý một chút được không hả?”

Dường như Bộ Kinh Vân đã bị dọa cho sợ, hắn ngã từ trên ghế xuống, đôi mắt bỗng chốc trở nên trầm lắng hơn.

Hắn nhanh chóng cúi đầu xuống, nén lại cơn đau đang dâng lên trong cơ thể, thốt ra hai chữ từ kẽ răng, “Ra ngoài.”

Thời Sênh đang định giơ tay kéo hắn, đột nhiên nghe thấy hai chữ này, đôi tay khựng lại giữa không trung, sau đó thu lại, bước ra khỏi phòng, không thèm quay đầu lại, còn tiện tay đóng luôn cửa lại.

Bộ Kinh Vân nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại mới hơi ngẩng đầu, con ngươi đỏ sẫm, nhìn vào cũng thấy toát mồ hôi lạnh, da đầu tê dại.

Cô ấy đi rồi.

Nhưng trong lòng hắn lại có chút thất vọng.

Bộ Kinh Vân cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn đang dâng lên từng đợt trong cơ thể, khi hắn cảm thấy bản thân sắp không chống cự được nữa thì bỗng có người dựng hắn lên từ phía sau.

Tiếp theo đổ dịch thể ấm áp vào trong cổ họng hắn, trôi vào thực đạo, dịch thể ấy tràn ngập mùi vị khiến hắn thấy buồn nôn, dạ dày như cuộn lên chỉ chực nôn ra ngoài.

Nhưng chỉ một giây sau, có dịch thể mát lạnh được rót vào, mang theo vị ngọt và hương thơm thanh mát.

Thời Sênh rót xong nước, dìu Bộ Kinh Vân đặt lên giường, hai tên đệ

tử Cửu U Điện đứng sau cô, một tên trên tay vẫn còn bưng một bát dịch thể màu đỏ tươi.

“Phịch!” Hộ pháp hùng hổ xông từ ngoài vào, suýt chút nữa thì đạp hỏng luôn cánh cửa, “Điện chủ!”

“Không được qua đây.” Thời Sênh chau mày cảnh cáo hơn, kìm Hộ pháp đang hung hăng tiến vào lại.

Hắn cắn răng trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Rốt cuộc thì ngươi muốn gì hả?” Nữ nhân này bám quá dai, chưa kể Điện chủ lại còn…

Thời Sênh đắp chăn cho Bộ Kinh Vân, không trả lời còn hỏi ngược lại: “Hắn bị sao vậy?”

Hộ pháp trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Chuyện này không liên quan đến Thẩm cô nương.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, thiết kiếm xuất hiện, lưỡi kiếm chĩa thẳng vào Bộ Kinh Vân, “Hắn sống hay chết do ngươi quyết định ngay lúc này.”

Hộ pháp: “…”

Ngươi hở ra là động chân động tay, hay ho lắm sao?

Thực ra, Hộ pháp không tin Thời Sênh sẽ ra tay với Bộ Kinh Vân, dù sao thì mấy ngày nay cô ta đã nuôi dưỡng Điện chủ rất tốt.

Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Tính tình cô nương này cổ quái khó lường, nói không chừng chỉ một giây sau đó đã ra tay với Điện chủ thì sao?

Cuối cùng Hộ pháp cũng chịu khuất phục trước sự uy hiếp của Thời Sênh.

“Điện chủ có lời nguyền trên người, sẽ phát tác không cố định thời gian, khi phát tác phải uống máu tươi của nữ tử mới có thể thuyên giảm.”

Uống máu?

Mẹ kiếp, tình tiết cẩu huyết thế này, bản cô nương đây cho 100 cái unlike.

“Lời nguyền gì?” Boss phe phản diện quả nhiên đều bi thảm y như nhân vật chính.

Ánh mắt Hộ pháp lóe lên, thanh âm trầm đi vài phần, “Chuyện này ta cũng không rõ, khi ta bắt đầu đi theo Điện chủ… thì Điện chủ đã như vậy rồi. Chính Điện chủ đã nói với ta đó là lời nguyền. Vì vậy nên Cửu U Điện thỉnh thoảng mới bắt nữ tử bên ngoài về, nhưng không hề đáng sợ như bên ngoài đồn đại, chúng ta chỉ lấy máu, không lấy mạng bọn họ.”

“Ngoài cách này không còn cách nào khác sao?” Cho dù thế nào cũng sẽ có cách để giải, chỉ là cái giá phải trả khác nhau thôi.

Hộ pháp lắc đầu, “Bao năm nay Điện chủ vẫn luôn tìm cách, nhưng… không có kết quả gì.”

Thời Sênh ngồi xuống cạnh giường, cũng không biết đang nghĩ gì, Hộ pháp thấy cô hồi lâu không lên tiếng, trong lòng thấp thỏm không yên, “Thẩm cô nương, Điện chủ không chịu nổi sự giày vò đâu của cô, mong cô rộng lòng tha thứ, tha cho Điện chủ đi.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng ấy như đã bị nhiễm màu nước tù đen kịt, u ám, Hộ pháp cảm thấy như có một luồng khí lạnh từ dưới chân xộc lên, đi lên thẳng lồng ngực.

Hắn đã từng gặp người vô cùng tàn ác, cũng đã từng thấy người tuyệt vọng đau khổ, nhưng chưa từng thấy ai như thiếu nữ này.

“Ta không có ý đồ xấu với hắn.” Thời Sênh chậm rãi nói, thanh âm cũng ôn hòa, “Ngươi không cần phải lo ta sẽ làm hại hắn, dù sao… Nếu ta muốn giết hắn thì đã sớm ra tay từ lâu.”

Hộ pháp ngẩn người, tuy cảm thấy cô nương này lời nói có chút ngông cuồng, nhưng tự đáy lòng hắn cũng nhận thấy cô đang nói thật.

Nếu cô thực sự muốn giết Điện chủ thì đã sớm ra tay từ lâu, cũng không phải đợi đến lúc Điện chủ phát bệnh rồi ép chúng ra mặt.

Hộ pháp mở miệng định nói gì đó, nhưng lời nói đã đến miệng cuối cùng lại bị nuốt ngược vào trong.

Thời Sênh đuổi Hộ pháp ra ngoài.

Hộ pháp có chút ẩn nhẫn, đó là Điện chủ của hắn được không hả? Điện chủ của hắn bị cô độc chiếm rồi, hắn cũng không thể cướp lại được, hắn đau lòng lắm có biết không hả?

Thời Sênh nhìn người đang nằm trên giường, cảm thấy vô vị liền lôi một cuốn sách ra đọc.

…

Khi Bộ Kinh Vân tỉnh lại đã là tối muộn rồi, ánh sáng mờ mịt, thanh âm ào ào vang bên tai, hắn phải thích ứng một lúc mới nhìn rõ được.

Thời Sênh đang ngồi bên cạnh giường lật sách ào ào.

Thực sự là lật sách ào ào, tốc độ vô cùng nhanh, cô vốn không hề đọc sách.

Nhìn thấy hắn đã tỉnh, cô lập tức ném sách sang một bên, “Ngươi cứ như một cô nương ấy, sau này có lẽ chỉ có ta cần ngươi rồi.”

Bộ Kinh Vân: “...” Vừa tỉnh lại đã bị trêu chọc như vậy rồi?

Hắn đẹp trai như vậy, có bao nhiêu người muốn có hắn, tại sao lại không ai cần chứ, hừ!

“Đợi đó, ta đi làm thứ gì đó cho ngươi ăn.” Thời Sênh nhảy xuống giường, đi ra bên ngoài.

Bộ Kinh Vân nhìn lướt qua cuốn sách cô vừa ném xuống, sắc mặt thoáng đỏ, đôi má cũng đỏ rực đầy kích thích.

Nữ nhân này đúng là vô liêm sỉ!

Không biết xấu hổ!

Cô vừa đi, Hộ pháp liền bước vào, thấy Điện chủ nhà mình đỏ mặt ngây ngây, trong lòng cà tưng một cái, Điện chủ đang hoài xuân sao?

Hắn cẩn thận tỉ mỉ quan sát thần sắc Điện chủ một lát, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Điện chủ… chúng ta không về nữa thật sao?”

Nữ nhân này rõ ràng là đang mưu đồ gì đó, tại sao Điện chủ vẫn còn muốn ở lại? Bây giờ không chạy, còn định đợi đến khi nào nữa!

Bộ Kinh Vân thản nhiên dùng chăn đè lên cuốn sách đó, lắc lắc, không biết tại sao, hắn cảm thấy hắn không thể đi được.

Tuy rằng… Hắn hay bị cô chọc tức mà không có chỗ phát tiết.

Nữ nhân này còn vô liêm sỉ không biết xấu hổ nữa.

“Điện chủ …”

“Tháng này... đây là lần thứ mấy ta phát tác rồi?” Bộ Kinh Vân cắt lời hộ pháp.

Hộ pháp cắn răng, nhẹ giọng nói: “Lần thứ năm rồi.” Mấy năm nay, thời gian phát tác của Điện chủ càng lúc càng ngắn.

Bộ Kinh Vân trầm mặc, không khí xung quanh cũng trở nên áp lực hơn.

Chương 201: A từ, hẹn gặp lại! (17)

Thời Sênh trở về học viện, bởi vì sợ Bộ Kinh Vân chạy mất nên lúc nào Thời Sênh cũng dẫn hắn theo, thế là Thời Sênh vốn đã nổi tiếng, nay càng nổi tiếng hơn.

Nhưng cô vẫn hay gây chuyện thị phi như trước, phía trường học hận không thể trực tiếp khai trừ cô. Dù sao cô vẫn còn có Thẩm gia chống lưng phía sau, Thẩm gia còn chưa nói gì, cô vẫn là đại tiểu thư của Thẩm gia, học viện dám khai trừ không chừng còn đắc tội Thẩm gia.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư.” Thời Sênh và Bộ Kinh Vân đang đi trên con đường nhỏ trong học việc, bỗng đằng sau có người đuổi theo.

Thời Sênh thấy giọng nói này cũng hơi quen tai, quay đầu lại xem sao.

Đúng là rất quen, đó chẳng phải là Thẩm Cẩm sao!

“Có chuyện gì?” Giọng điệu Thời Sênh không hề vui vẻ.

Thẩm Cẩm chạy đến gần, bắt đầu thở dốc, “Đại tiểu thư, ba ngày sau có yến hội, tiểu thư bắt buộc phải trở về.”

Từ sau chuyện lần trước, Thẩm Cẩm rất ít khi nhìn thấy Thời Sênh, cô không trở về Thẩm gia, có về cũng không thấy người đâu, hoàn toàn khác trước kia.

Hắn đứng trước mặt cô, thậm chí còn cảm thấy sợ hãi, nói chuyện cũng có vài phần cung kính.

“Yến hội? Yến hội gì chứ?”

Không phải là cái yến hội bản cô nương nghĩ tới đó chứ?

“Bách tộc yến, năm nay do Thẩm gia chúng ta cử hành, đại tiểu thư thân là trưởng nữ dòng chính của Thẩm gia, tất nhiên phải có mặt rồi.”

Bách tộc yến.

Không phải có một trăm gia tộc tham gia yến tiệc, mà tất cả các thế lực có tiếng tăm trên Cửu Châu đại lục đều tham gia, tuy không biết có tác dụng gì nhưng nó vẫn luôn tồn tại bao năm nay.

Chẳng trách trước đây khi cô trở về Thẩm gia, phát hiện đám người đó đều vô cùng bận rộn, thì ra là để chuẩn bị yến tiệc.

Yến hội cái gì đều là trò vớ vẩn hết, Thời Sênh tham dự yến hội chỉ để gặp nữ chính, nhân tiện làm loạn cái chơi.

Vào ngày diễn ra yến hội, Thời Sênh dẫn theo Bộ Kinh Vân cùng đi.

Những chuyện cô làm gần đây ít nhiều cũng khiến người của Thẩm gia thất vọng, không có một ai nhìn thẳng vào cô, ngay cả phụ mẫu thân sinh của cơ thể này cũng có biểu cảm hận không thể rèn sắt thành thép vậy vậy.

“Tại sao Dao Quang còn lại dẫn nam nhân đến?” Bà Thẩm trông có vẻ còn trẻ, có đến năm sáu phần giống cơ thể này, đứng cạnh nhau có lẽ không ai nghĩ là mẹ con.

Bà ta vừa nhìn Bộ Kinh Vân đứng bên cạnh Thời Sênh, sắc mặt liền trầm xuống, gọi Thời Sênh đến một chỗ không người, “Con là đích nữ của Thẩm gia, tại sao lại tùy tiện qua lại với nam nhân? Con đại diện cho thể diện và danh dự của Thẩm gia, con có biết có bao nhiêu người nhìn vào con không… Con mau đuổi tên nam nhân đó ra ngoài đi.”

Bà Thẩm chỉ có một người con gái là Thẩm Dao Quang, tuy là đích nữ nhưng sau này không thể kế thừa gia tộc, nếu không phải Thẩm Dao Quang tư chất tốt thì e rằng bà ta cũng khó sống yên ở Thẩm gia.

Tất nhiên bà ta không thể giương mắt nhìn tấm bùa hộ thân này dần thoát khỏi tầm khống chế của mình được.

Thời Sênh không nói gì.

Bà Thẩm tiếp tục nói: “Nam nhân đó đúng là cũng đẹp trai, nhưng ngoài cái đẹp trai ra thì còn có gì nữa?”

Bà ta chưa từng nghe nói có nhà nào có một vị công tử dung mạo như hoa, nếu đã không nổi tiếng thì chắc chắn không phải là con của gia tộc lớn, cũng không có lợi ích gì đối với Thẩm gia, bà ta nhất định sẽ không cho con gái qua lại với hắn.

Hắn có Cửu U Điện đó! Các người sau này còn ôm đùi đại gia, tặng không con gái cho người ta đó!

Thời Sênh nói trong lòng.

“Con là đích nữ của Thẩm gia, phải gả cho người là con cháu danh môn thế gia. Dao Quang, con nghe lời ta, vì Thẩm gia, con không thể

tùy tiện được. Con phải biết rằng, trên lưng con là cả gánh nặng Thẩm gia.” Bà Thẩm tận tình khuyên bảo.

Thời Sênh nghe đến trợn tròn mắt.

Đem trọng trách của cả Thẩm gia đặt lên vai một cô gái, bà có phải là mẹ ruột không vậy? Còn lũ đàn ông của Thẩm gia đi đâu hết rồi?

“Dao Quang, con nhanh chóng tống hắn ra ngoài đi, chuyện hôm nay ta sẽ xem như không thấy gì, ta sẽ không nói cho cha con biết, nếu không hậu quả con biết rồi đấy.” Bà Thẩm bắt đầu đe dọa.

Lúc này Thời Sênh mới khẽ nhếch miệng, châm chọc nói, “Nói dễ nghe như vậy làm gì chứ, còn không phải vì lợi ích của mẫu thân thôi sao? Cái danh đích nữ Thẩm gia này các người muốn giao cho ai thì giao đi, con không thèm.”

Bà Thẩm trợn mắt há mồm, “Thẩm Dao Quang, con đang nói năng linh tinh gì đó? Con điên rồi sao? Cái danh đích nữ con nói không cần là không cần nữa sao?”

“Đúng vậy, con nói không cần tức là không cần.” Thời Sênh gật đầu nghiêm túc.

Bà Thẩm tức giận đến độ lồng ngực phập phồng, bỗng nhiên giơ tay định tát Thời Sênh, thật khiến bà ta tức chết mà.

Người khác vì cái danh đích nữ này tranh giành sống chết, nó thì hay rồi, nói không cần là không cần.

Thời Sênh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay bà Thẩm, thần sắc lạnh lùng, “Mẫu thân có công sinh thành dưỡng dục, con cũng không tính toán so đo chuyện khác nữa, nhưng nếu mẫu thân đánh con thì đừng

trách con không để tình đó.”

“Thẩm Dao Quang, con điên rồi!” Thanh âm bà Thẩm đột nhiên cao vút lên, khuôn mặt xanh mét: “Ta là mẫu thân của con, con dám đánh trả sao, bao nhiêu năm nay ta nuôi dưỡng con uổng phí rồi sao?”

Trước đây Dao Quang của bà ta ngoan ngoãn nghe lời như vậy, chắc chắn đây là do bị nam nhân kia dạy hư rồi.

Bà Thẩm càng không thích Bộ Kinh Vân hơn, có một bộ mặt hồ ly tinh thì được đi dụ dỗ con gái nhà lành sao?

Thời Sênh cười bí hiểm, đùa giỡn bà Thẩm: “Mẫu thân dùng con để đổi lấy địa vị ở Thẩm gia, người nuôi dưỡng con cũng không phải là mẫu thân. Nếu tính toán chi li thì mẫu thân cũng chỉ có công sinh con ra mà thôi.”

Bà Thẩm khi còn trẻ chỉ biết tranh sủng trước mặt ông chồng, già rồi lại nghĩ đủ mọi cách để nắm được quyền lợi chủ mẫu ở Thẩm gia.

Ngoài cái danh hiệu là mẹ ruột của Thẩm Dao Quang ra thì đâu có làm tròn chức trách của một người mẹ?

Bao nhiêu năm nay, những lời Thẩm Dao Quang phải nghe nhiều nhất chính là những lời bà ta vừa nói, cái gì mà con là đích nữ Thẩm gia, con đại diện cho bộ mặt của Thẩm gia, con phải cố gắng blah blah ……

“Được lắm! Bây giờ con đủ lông đủ cánh rồi, không nghe lời ta nữa đúng không?”

“Đúng vậy, đủ lông đủ cánh rồi.” Thời Sênh gật đầu.

Bản cô nương có thể lên tận trời luôn rồi.

Bà Thẩm mẫu tức giận đến độ khí huyết xông lên, hận không thể dùng một bạt tai đánh chết đứa con gái bất hiếu này, chẳng những thế tay bà ta còn bị Thời Sênh nắm lấy, chỉ có thể phẫn nộ chửi mắng, “Thẩm Dao Quang, nếu ngươi không có Thẩm gia thì ngươi tưởng mình là ai? Chút bản lĩnh cỏn con đó của ngươi nếu đặt ở đại lục này có là gì? Lần trước lời đồn đại nói ngươi câu kết với Cửu U Điện, nếu không có Thẩm gia, liệu ngươi còn có thể bình yên đứng đây được không?”

“Ta có thể đánh được cả đại lục này luôn.” Đánh không lại, bà đây cho nổ cả lũ luôn mà không thắng được sao? Ta tích trữ nhiều bom đạn như vậy, có phát nổ cả đại lục này cũng không thành vấn đề.

Bà Thẩm bị dọa đến rất lâu sau đó vẫn chưa hoàn hồn lại.

Kẻ nói năng ngông cuồng này có đúng là con gái của bà ta không?

“Được được được, để ta xem xem không có Thẩm gia, ngươi sẽ sống như thế nào, đến lúc đó chớ có quay về khóc lóc cầu xin ta.”

Thời Sênh buông bà Thẩm ra, lùi lại phía sau một bước, chán ghét phủi phủi tay, “Vậy thì bà hãy tuyên bố trong yến hội hôm nay đi, tránh rắc rối về sau.”

Thẩm mẫu bị chọc giận đến chóng mặt, ngay lập tức đồng ý, “Thẩm Dao Quang, ngươi chớ có hối hận đấy.”

“Hối hận? Ta không biết hai chữ đó.” Thời Sênh bật cười, quay người đi ra ngoài cửa.

Đến khi Thời Sênh rời đi, bà Thẩm mới tỉnh táo lại sau cơn phẫn nộ,

vừa rồi Thẩm Dao Quang đã nói những gì?

Chỗ dựa duy nhất của bà ta ở Thẩm gia là Thẩm Dao Quang, nếu không có Thẩm Dao Quang…

Bà Thẩm không dám nghĩ tiếp nữa, nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng bên ngoài đâu còn bóng dáng Thời Sênh, bà Thẩm tức giận đau hết tâm can, trước mắt tối sầm lại, cuối cùng ngất đi.

Chương 202: A từ, hẹn gặp lại! (18)

Khi Thời Sênh đi ra, Bộ Kinh Vân không có ở bên ngoài, cô tìm hết một vòng, cuối cùng cũng thấy hắn đang ở bên hồ.

Nhưng mà …

Cần lời giải thích? Sao nữ chính cũng có mặt ở đây?

Mẹ kiếp!

Hai người họ thông đồng với nhau rồi sao?

“Công tử, đa tạ công tử chuyện khi nãy.” Tần Lang Nguyệt toàn thân ướt sũng, lúc này gió lạnh khẽ thổi qua đã khiến cô ta không chịu được, thân thể mềm mại khẽ run lên, thanh âm cũng có chút run rẩy, “Dám hỏi đại danh công tử, sau này tiểu nữ nhất định sẽ báo đáp.”

Đáy mắt Bộ Kinh Vân thoáng qua một nét thiếu kiên nhẫn, nhấc chân định đi, nhưng cơ thể Tần Lang Nguyệt nghiêng ngả, sau đó ngã vào lòng Bộ Kinh Vân.

Mẹ kiếp!

Thời Sênh xem kịch đến đờ đẫn luôn.

Nữ chính đại nhân ngươi đơ luôn rồi sao?

Nam chính đại nhân còn đang đợi ngươi sủng hạnh, ngươi chạy đến

đây giày vò Boss phản diện của ta làm gì?

Thời Sênh tiến bước xông lên, chen vào giữa, giữ lấy Tần Lang Nguyệt, “Nam nữ thụ thụ bất thân. Tần Lang Nguyệt, ngươi sà vào lòng phu quân tương lai của ta làm gì?”

Phu quân tương lai Bộ Kinh Vân: “…” Hắn không muốn nói mình quen biết cô ta, đúng là vô liêm sỉ! Hừ!

Đáy mắt Tần Lang Nguyệt rất nhanh lướt qua một tia sát khí, cô ta thu lại cánh tay Thời Sênh đang nắm, “Chỉ là do ta đứng không vững thôi, ngoài ra không có dụng ý gì khác.”

Tưởng rằng cô ta ngắm trúng một phế vật sao? Chẳng qua chỉ là có cái bản mặt đẹp trai thôi mà đã được Thẩm Dao Quang xem như báu vật.

Thời Sênh không bỏ sót thái độ khinh miệt và xem thường trong đáy mắt cô ta, vỗ vỗ ngực đầy phô trương: “Làm ta sợ chết khiếp đi được, ta còn cho rằng ngươi định tranh giành người đàn ông của ta chứ.”

Tần Lang Nguyệt nhìn Bộ Kinh Vân có chút đáng tiếc, rồi gật đầu lịch sự, “Khi nãy đa tạ công tử ra tay cứu giúp.”

Bộ Kinh Vân trực tiếp quay đầu đi.

Tần Lang Nguyệt nhăn mày, sự xem thường trong đôi mắt càng hiện rõ hơn, “Dao Quang sư tỷ, ta xin cáo lui.”

Cô ta cũng không đợi Thời Sênh trả lời, quay người đi thẳng.

“Tại sao vừa nãy cô ta lại cảm ơn ngươi?” Thời Sênh tò mò nhìn Bộ

Kinh Vân, nữ chính cũng không giống như đã ngắm trúng hắn.

“Hừ!” Bộ Kinh Vân lạnh lùng quay đầu sang bên khác.

Thời Sênh: “…” Hừ ông nội mi ấy!

Thông qua sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Thời Sênh, cuối cùng cũng moi được mọi chuyện từ chỗ Bộ Kinh Vân.

Nữ chính bị ức hiếp, đúng lúc Bộ Kinh Vân xuất hiện, đám người đó đại khái là sợ xảy ra chuyện gì nên chạy mất tiêu.

Thời Sênh ngơ ngác, đây là cách thức cứu người gì vậy?

Não của nữ chính bị úng nước rồi sao? Cô ta mà cũng có thể bị người ta ức hiếp sao? Không hợp lý tí nào!

Nữ chính hoành tráng bá đạo lắm cơ mà? Tại sao có mấy tên nhãi nhép lại không xử lý nổi, ngươi đang troll bản cô nương đấy à?

“Cái thứ đồ chơi rách nát lần trước ta đưa cho ngươi, ngươi có mang theo không?” Thời Sênh đột nhiên hỏi.

Bộ Kinh Vân mờ mịt.

Cái gì mà đồ chơi rách nát? Là thứ đưa hắn ở học viện sao? Vứt đi từ lâu rồi.

Thứ đồ đó chỉ có thể chống cự được một lần công kích, dùng xong là phế, không có tác dụng gì nữa.

“Dược Vương Đỉnh.” Thời Sênh bonus thêm một câu.

Bộ Kinh Vân: "…" Dược Vương Đỉnh là thứ đồ chơi rách nát, ngươi thử gom lại tất cả những người muốn có được Dược Vương Đỉnh trên đại lục này lại một chỗ, mỗi người một bãi nước miếng cũng đủ để dìm chết ngươi.

"Có mang." Bộ Kinh Vân hừ giọng.

"Chẳng trách..." Thời Sênh sờ cằm, nét mặt đúng kiểu "ta đã nhìn thấu chân tướng rồi".

Nữ chính đang nhằm vào Dược Vương Đỉnh.

Muốn có được nó thì phải nạp mạng vô mới được chứ!

Thời Sênh lộ ra nụ cười nham hiểm, Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy giờ phút này người ở bên cạnh hắn chính là một ác ma, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành đó hoàn toàn là để lừa người.

…

Yến hội bắt đầu, ông Thẩm với tư cách chủ nhà tất nhiên phải phát biểu đôi câu.

Lãnh đạo phát biểu giống như tấm vải bó chân của bà già, vừa thối lại vừa dài, Thời Sênh ngáp đến mấy lần, nghe đến ong cả đầu.

"Hôm nay nhân cơ hội này, Thẩm mỗ còn muốn tuyên bố một chuyện." Ông Thẩm tạm ngừng giây lát, "Tiểu nữ Dao Quang và Tam hoàng tử hôm nay chính thức định hôn sự tại bách tộc yến hội."

Vãi, cái quỷ gì vậy? Đính hôn? Với Tam hoàng tử?

Não úng nước rồi à?

Thời Sênh bỗng tỉnh táo trở lại, nhìn về phía ông Thẩm, đúng lúc ông ta cũng đang nhìn cô, còn vẫy tay ra hiệu, “Dao Quang, lại đây con.”

Tam hoàng tử đã bước ra, đứng bên cạnh ông Thẩm, vẻ mặt thâm tình nhìn cô.

Thời Sênh: “…"

Mẹ nó chứ, tình tiết này có độc.

Ánh mắt của mọi người đều đang hướng vào cô và nam nhân tuấn mĩ bên cạnh, nửa người Thời Sênh đều đang dựa vào nam nhân ấy, còn khoác tay nam nhân, tư thế vô cùng thân thiết, vừa nhìn đã biết không phải là quan hệ bình thường, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên mờ mịt, có kịch hay để xem rồi.

Thời Sênh không hề nhúc nhích, chỉ nhếch miệng nói, “Ta không đồng ý chuyện hôn sự này, các người muốn đính hôn cũng đừng có tìm ta.”

Cô hoàn toàn không biết có màn này, người của Thẩm gia vốn không hề để tâm đến ý kiến của cô, chỉ muốn đổi cô lấy lợi ích là được.

Ha…

Nguyên chủ muốn lật đổ Thẩm gia cũng không phải không có lý.

Một gia đình như vậy chi bằng hủy đi cho xong.

Tam hoàng tử, tên khốn nạn ruồng bỏ nữ chính, nhưng sau đó hồi tâm chuyển ý, yêu nữ chính yêu đến chết đi sống lại, có biết là tranh giành nam nhân với nữ chính sẽ chết rất thảm không hả?

“Dao Quang.” Ông Thẩm trầm mặt, “Con đang nói nhăng nói cuội gì vậy, mau qua đây.”

“Nghe không hiểu sao? Vậy thì ta cũng hết cách. Ta cũng không bán thuốc tăng IQ.” Thời Sênh nhún vai bất lực.

“Thẩm Dao Quang!”

“Dao Quang, cô không thích ta sao?” Tam hoàng tử ngăn ông Thẩm lại, vẻ mặt thâm tình hỏi.

“Đúng vậy, không thích.” Ngươi cho rằng ngươi là Nhân Dân Tệ, mọi người thích ngươi, ngươi thích mọi người sao? Đồ não phẳng!

Tam hoàng tử mặt cứng đờ, câu trả lời quá thẳng thắn, kế hoạch đã lên nòng sẵn sàng cũng không biết phải hành động tiếp như thế nào.

Hắn anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, lại có người không thích hắn sao?

Thẩm Dao Quang này thật không biết tốt xấu, tuổi vẫn còn nhỏ mà đã đi lại thân thiết với nam nhân khác như vậy, nếu không phải nể mặt cô ta cũng có chút nhan sắc, hơn nữa hoàng thất đang cần đến Thẩm gia thì hắn nhất định không đồng ý đính hôn với cô ta, vậy mà cô ta còn không biết tốt xấu gì.

“Vừa đúng lúc.” Thời Sênh đứng thẳng người dậy, đi đến trung tâm, “Hôm nay ở đây có nhiều người như vậy, ta cũng muốn mọi người làm chứng giúp ta.”

Quần chúng ngơ ngác: “…” Tình tiết phát triển hình như có gì đó sai sai.

“Hôm nay, tại đây, Thẩm Dao Quang ta đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm gia, từ nay trở đi không qua lại với nhau nữa.” Thanh âm của Thời Sênh truyền đi trong đại sảnh, tất cả mọi thanh âm dường như đều biến mất trong khoảnh khắc này.

“Ngươi nói cái gì?” Ông Thẩm nghi ngờ mình nghe nhầm, không nhịn được hỏi lại.

Thời Sênh vô cùng chu đáo lặp lại một lượt, “Ta nói, hôm nay, tại đây, Thẩm Dao Quang ta đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm gia, từ nay trở đi không qua lại với nhau nữa.”

“Ngươi…” ông Thẩm tức đến độ tay run lẩy bẩy, chỉ vào cô, lửa giận trong lồng ngực dần dâng lên trên tận đỉnh đầu.

Gia tộc tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên để bồi dưỡng cô, chỉ một câu đoạn tuyệt quan hệ liền muốn gạt sạch tất cả sao?

Ông ta hít sâu một hơi, bỗng nhiên thu lại lửa giận trong lòng, bày ra bộ mặt hiền từ của một người cha, “Dao Quang, con đừng quậy nữa, hôm nay khách khứa đến đông, con có đùa giỡn cũng phải biết chọn địa điểm, có phải do bình thường ta quá cưng chiều con nên con không biết trời cao đất dày gì rồi không?”

ông Thẩm nói hay lắm, trước tiên nói cô đừng đùa giỡn linh tinh, lại nói bình thường ông ta quá cưng chiều cô, khiến mọi người biết Thẩm gia đại tiểu thư được yêu chiều thế nào, đến ngay cả bữa tiệc long trọng như vậy cũng được phép làm loạn.

Nếu cô còn quyết đoạn tuyệt quan hệ thì chính là lòng lang dạ sói.

Chương 203: A từ, hẹn gặp lại! (19)

"Nói ta là kẻ vong ân phụ nghĩa cũng được, là đứa con gái bất hiếu cũng được, dù sao thì ta cũng sẽ không trở về đây nữa, chuyện của các người không liên quan gì đến ta.” Thời Sênh không để tâm nhún vai.

“Người đâu, đưa đứa con gái ngỗ ngược này về phòng cho ta.” Ông Thẩm xanh mặt ra lệnh.

Nha đầu chết tiệt này hôm nay như bị trúng tà vậy, xem ra bình thường ông ta không quản giáo nghiêm ngặt, nha đầu này còn không biết ai mới là chủ gia đình này.

Mấy đệ tử Thẩm gia từ trong đám đông xông ra.

“Đại tiểu thư, đắc tội rồi.” Thẩm Cẩm khó xử nhìn Thời Sênh.

“Liều mạng sống chết thì có hay ho gì.” Thời Sênh như cười như không nhìn ông Thẩm, “Hôm nay là bữa tiệc quan trọng như vậy, ông chắc chắn là muốn mất hết thể diện sao?”

Mắt ông Thẩm như thể sắp phun lửa giận ra.

Ngươi vẫn còn nhớ hôm nay là bữa tiệc quan trọng cơ đấy?

Ngươi còn biết mất thể diện nữa sao?

“Dẫn đi.” Đợi xem ông ta xử lý đứa cón ngỗ ngược này thế nào.

Thẩm Cẩm nghe lời tiến đến bắt Thời Sênh, tay của hắn còn chưa chạm đến người, mu bàn tay bỗng nhiên đau nhói, vội thu tay lại thì nhìn thấy bàn tay đã sưng phù lên.

Trên tay thiếu nữ trước mặt không biết đã có thêm cây thiết kiếm từ lúc nào, khi hắn nhìn qua đó, lưỡi kiếm lạnh lẽo đang lao về phía hắn.

“Thẩm Dao Quang!” Ông Thẩm giận dữ hét lớn vang cả đại sảnh.

Thời Sênh vẫn không hề dừng tay lại, thiết kiếm lao đi với tốc độ không phải mắt thường có thể nhìn được.

Cơn gió quét qua phía sau Thời Sênh, cô khẽ nhíu mày, thiết kiếm bị lệch sang một bên, quét ngang sau người cô.

Người tập kích Thời Sênh là một đệ tử Thẩm gia, thiết kiếm quét qua, hắn liền ngã nhào xuống đất.

Có một người đã chết, mọi người bất ngờ, hôm nay lớn chuyện rồi đây.

Ông Thẩm tức giận thở hồng hộc, dặn dò thuộc hạ dẫn khách khứa đi.

Đám người này tuy muốn xem trò hay, nhưng rõ ràng không phải là do bọn họ quyết định, liền lần lượt rời khỏi đại sảnh.

Rất nhanh, sau đó chỉ còn lại Thời Sênh và người của Thẩm gia ở đại sảnh.

“Thẩm Dao Quang, Thẩm gia ta nuôi dưỡng ngươi bao năm nay, cho

ngươi đồ ăn cái mặc, cho ngươi sống vẻ vang, ngươi lại báo đáp Thẩm gia ta thế này sao?” ông Thẩm trầm mặt, trong đôi mắt ông ta tràn ngập sự thất vọng và sát ý.

Một đích nữ không thể khống chế, không cần thì thôi.

“Ngoài cái này ra ông còn nói được gì khác nữa không?” Thời Sênh nghiêng đầu cười nhạt, nhưng nụ cười đó không đến đáy mắt, đôi mắt đen kịt giống như vũng nước đọng đen ngòm, chỉ khiến người ta cảm thấy âm u.

Giống hệt như ác ma trèo ra từ trong vực sâu u tối.

Ông Thẩm hốt hoảng, con người này có còn là con gái của ông ta nữa không?

Con gái ông ta sẽ không cười giống như ác ma thế này.

“Ngươi là ai? Ngươi làm gì Dao Quang nhà chúng ta rồi?”

ông Thẩm bỗng nhiên hét lớn, người bốn xung quanh đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Đây không phải là đại tiểu thư của họ sao?

Lẽ nào gia chủ bị chọc tức đến hồ đồ rồi?

“Ông cảm thấy ta là ai thì ta chính là người đó.” Thời Sênh bộ mặt không sợ chết tiếp tục khiêu khích.

Ông Thẩm suýt chút nữa thì thổ huyết, ông cảm thấy cô là ai thì chính là người đó, ông ta nào biết cô là ai chứ?

“Bắt con yêu nữ này lại cho ta, bắt nó lại.” Cho dù cô là ai, hôm nay ông ta đều sẽ không tha cho cô.

Đệ tử Thẩm gia ngơ ngác nhìn nhau.

“Còn đứng ngẩn ra đấy làm gì, bắt nó lại cho ta!”

Lúc này, đám đệ tử Thẩm gia mới nhất tề xông lên, định bắt Thời Sênh lại.

Đám người này đều là thế hệ trẻ, đâu phải là đối thủ của Thời Sênh, không bao lâu sau đã lần lượt ngã xuống, có kẻ thông minh còn giả chết nằm dưới đất, kẻ không thông minh thì liều mạng xông lên, tất nhiên chỉ có đường chết.

Ông Thẩm thấy Thời Sênh giết người không nương tay, đôi mắt bùng cháy hừng hực như muốn thiêu chết cô.

Ánh mắt ông ta khẽ ngưng lại, đột nhiên lao đến chỗ Bộ Kinh Vân đang đứng đằng xa.

“Thẩm Dao Quang, dừng tay, nếu không ta giết chết hắn.”

Thời Sênh liếc mắt nhìn qua, ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Ông Thẩm biết mình đã cược đúng rồi, tên nam nhân trắng trẻo này quả nhiên vô cùng quan trọng với cô.

Nhưng Thời Sênh không hề dừng tay, vung vung kiếm một cách đẹp mắt, hoa máu bắn lên, đám người đứng xung quanh lần lượt ngã xuống đất.

Không gian như bước vào một vĩ độ khác, tịch mịch vô thanh.

Thời Sênh động não một chút, đôi môi hồng khẽ mở, “Uy hiếp ta sao?”

“Ngươi không muốn hắn chết thì ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, nếu không ta sẽ giết chết hắn.” Con dao trong tay ông Thẩm áp lên cổ Bộ Kinh Vân.

“Được thôi, ông giết đi!” Thời Sênh đột nhiên thu kiếm, “Ông dám giết hắn không?”

“Chỉ là một tên nam nhân trắng trẻo, có gì không dám. Ta không tin ngươi thực sự không để ý đến hắn.” Cô dẫn theo một người không có tu vi bên người, có thể thấy hắn quan trọng với cô như thế nào, sao cô có thể không để ý đến chứ.

“Nam nhân trắng trẻo? Phụt!” Thời Sênh đột nhiên cười lớn, nụ cười đó vô cùng sinh động, trong đôi mắt cô tuy vẫn bình tĩnh như cũ nhưng đã không còn cảm giác âm u như trước nữa, “Bộ Kinh Vân, ngươi xem đi, bọn họ nói ngươi là nam nhân trắng trẻo được ta nuôi nè.”

“Hừ.” Hắn không cần cô nuôi, thân là nam tử hán đại trượng phu, tuyệt đối không được.

Bộ Kinh Vân kiêu ngạo quay đầu đi, vì thế trên cổ xuất hiện vết máu.

Thời Sênh liếc mắt, nhắc nhở ông Thẩm, “Ngươi còn không buông ra, Thẩm gia sẽ bị diệt vong đấy.”

“Một mình ngươi mà muốn tiêu diệt Thẩm gia ta sao?” Ông Thẩm cười lạnh, “Ngươi coi Thẩm gia ta là nơi nào chứ?”

“Ai nói ta chỉ có một mình chứ?” Thời Sênh dùng ánh mắt ngờ nghệch nhìn ông ta, “Vừa nãy ông không nghe thấy ta gọi hắn là gì sao?”

“Là gì?” Ông Thẩm nhất thời chưa phản ứng lại kịp.

Vừa nãy cô ta gọi cái gì?

Bộ… Bộ Kinh Vân?

Ông Thẩm biến đổi sắc mặt, cái tên Bộ Kinh Vân này khắp đại lục có ai không biết.

Ông ta nhìn lại nam tử yếu ớt đang bị mình khống chế, lại nhìn Thời Sênh cười xấu xa trước mặt.

Không đúng, không đúng.

Tại sao Bộ Kinh Vân lại trẻ thế này, hơn nữa không có chút tu vi nào?

Bộ Kinh Vân thành danh đã trăm năm nay, cho dù hắn lợi hại ra sao cũng không thể duy trì được dung nhan trẻ trung thế này, đây nhất định không phải là Bộ Kinh Vân.

Nữ nhân này đang gạt hắn.

“Đường đường là chủ nhân Thẩm gia lại đi dùng một nam nhân để uy hiếp một nữ lưu yếu đuối, chuyện này đủ để người bên ngoài chê cười suốt mấy năm trời luôn đó.”

Nữ lưu yếu đuối…

Dựa vào mức độ sát thương đó mà cô mà cũng dám lấy cái danh đó

đặt lên người mình, đúng là vô liêm sỉ.

“Đừng phí lời, đặt vũ khí xuống.” Trong lòng ông Thẩm vẫn kiên trì nghĩ rằng nữ nhân này đang lừa gạt hắn, càng ghì chặt Bộ Kinh Vân hơn.

Bộ Kinh Vân ngửi thấy mùi máu, cánh mũi khẽ động, dạ dày có chút khó chịu.

Thời Sênh chau mày, nhoáng cái đã biến mất dạng, ông ông Thẩm hốt hoảng nhìn bốn xung quanh, trước mắt chỉ một màu đen, còn chưa nhìn rõ là gì, cánh tay đã thấy nhói đau, cổ tay bị môt thứ gì đó sắc nhọn đập vào, lồng ngực bị ai đó đạp cho một cướp, buộc phải thả Bộ Kinh Vân ra.

Bộ Kinh Vân được Thời Sênh kéo về bên cạnh, mùi máu của hắn hòa cùng mùi máu của những người ngã dưới đất khiến hắn buồn nôn.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có người nhét vào miệng hắn một thứ đồ gì đó, thứ ấy man mát lành lạnh, còn mang theo vị ngọt và hương thơm, vừa vào đến miệng đã tan ra, làm nhạt đi mùi máu hắn vừa ngửi thấy.

Hắn ngẩng đầu nhìn thiếu nữ bên cạnh, trên gương mặt trơn bóng còn mang theo cả sự lạnh lùng nói không thành lời, cô xé y phục, băng bó vết thương trên cổ hắn, cầm lại dòng máu tươi đang chảy.

Nữ nhân khẩu thị tâm phi này vừa nãy còn bày ra bộ mặt như không hề để tâm, rõ ràng cô rất quan tâm đến hắn mà?

Hừ!

Chương 204: A từ, hẹn gặp lại! (20)

Thời Sênh băng bó cho Bộ Kinh Vân xong, lúc này mới nhìn sang ông Thẩm vừa bị cô đá sang một bên.

Cô rất hiếu kỳ, tại sao khi nãy ông Thẩm không ra tay trực tiếp với cô mà lại lấy Bộ Kinh Vân ra uy hiếp?

Nhưng bây giờ cô dã biết rồi.

Ông Thẩm đã bị thương, hơn nữa còn bị thương rất nặng.

Chẳng trách ông ta lại lấy cô ra để làm thông gia với hoàng thất.

Hoàng thất cần sự hỗ trợ của Thẩm gia, ông Thẩm có chủ ý gì tạm thời chưa cần biết đến, nhưng chắc chắn không phải là chủ ý tốt đẹp gì.

Thời Sênh chuyển động não bộ một hồi liền hiểu ra mấu chốt trong đó.

E rằng Quân Hàn Lâm đã ra tay với Thẩm gia rồi.

Nam chính đại nhân quả thật mạnh mẽ!

Nếu Quân Hàn Lâm biết bản thân đang tự làm đồ cưới cho chính mình, không biết hắn có tức giận nhảy ngược lên không nữa?

Nghĩ xem nam chính nhảy ngược lên thì sẽ thế nào, thật thú vị!

Thời Sênh ngẩn ngơ một hồi, ông Thẩm nhân cơ hội này gọi người đến, đợi đến khi Thời Sênh hoàn hồn lại, đại sảnh đang trống không bỗng chốc đã lại đầy chật người.

Lần này người đến quả nhiên không phải hạng một kiếm đâm chết tươi như vừa nãy, tu vi thấp nhất cũng là Linh vương bậc 7.

“Giết chết nó cho ta.” Ông Thẩm vô cùng tức giận, cũng không cần biết nữ nhân này rốt cuộc là ai, tại sao lại mạo xưng là con gái ông ta.

Thời Sênh chẹp chẹp miệng, kéo cổ tay Bộ Kinh Vân, tay còn lại lấy ra quả cầu nhỏ màu tím rồi ném.

“Ầm!”

Thời Sênh nhảy lên thiết kiếm bay ra khỏi đại sảnh, đại sảnh nhanh chóng sụp đổ bằng tốc độ mắt thường không thể nhìn được, ánh sáng sấm sét màu tím dần dần tan đi.

Luồng khí phát nổ lan rộng, ngay cả người bên ngoài cũng cảm nhận được uy lực khủng khiếp, nhanh chóng chạy khỏi Thẩm gia.

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm bay lên bên trên, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Sau khi thấy người đã tản đi gần hết, Thời Sênh mới lấy ra quả cầu nhỏ khác ném tiếp xuống phía dưới theo hướng vừa ném quả cầu khi nãy.

Toàn bộ kiến trúc Thẩm gia tiếp tục đổ sập, bụi bay mù mịt, ánh sét nhấp nháy.

“Đùng đùng đùng…”

Trên trời cao bỗng truyền đến tiếng sét chói tai, một khoảng lớn mây đen ngưng tụ lại, đôi tay đang ném cầu của Thời Sênh bỗng ngừng lại.

Nguy rồi, ném hăng quá, quên mất lời nhắc nhở của Hệ thống rồi.

Thời Sênh nhanh chóng thu cầu lại, điều khiển thiết kiếm bay về nơi không có mây đen ở đằng xa kia.

Bộ Kinh Vân nhìn về phía sấm sét đang chuẩn bị giáng xuống kia, “Sấm sét đó đánh vào ngươi à?”

“Không lẽ chúng ngưng tụ lại để ngắm cảnh thôi sao?”

“Nhưng… chúng đang di chuyển theo ngươi kìa.”

Cái gì?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, quả nhiên cả đám mây đen đang đuổi theo cô với tốc độ kinh người.

Sặc, tốc độ của các ngươi không thể nhanh như vậy được!

Không phù hợp với logic khí tượng học!

Không thể bởi vì các ngươi là thiên đạo thì có thể tùy tiện giả mạo.

Sẽ bị tố cáo đấy!

Thời Sênh tìm một nơi tương đối bằng phẳng, ném Bộ Kinh Vân

xuống, còn mình dẫn dụ đám sấm sét kia bay xa ra chỗ khác.

Bộ Kinh Vân nhìn theo đám sấm sét đang không ngừng giáng xuống kia, trong lòng bỗng thấy khó chịu, hắn muốn lên đó xem sao nhưng lại phát hiện bản thân mình ngoài đôi chân ra để đi ra không còn gì khác.

Cho nên đến khi hắn đi đến nơi đám mây giông kia tụ tập dầy đặc nhất, nhìn thấy Thời Sênh nằm trên đất, không biết sống chết.

Trong lòng hắn bỗng trào dâng một cảm giác khó tả, bước lên mấy bước.

“Thẩm Dao Quang?”

“Ừm?” Đôi mắt Thời Sênh hơi nheo lại, nghe thấy âm thanh, lông mi khẽ run, nhè nhẹ ừm một tiếng.

Lúc này, Bộ Kinh Vân mới thả lỏng, nữ nhân này chính là một tai họa, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được.

“Chỉ biết mang sét tới đánh để bắt nạt ta.” Thời Sênh thì thầm vô lực, sau đó dựng ngón giữa về phía trên trời.

Thế giới tu chân cho sét đánh bản cô nương.

Thế giới huyền huyễn lại cho sét đánh bản cô nương.

Kết quả chẳng phải là vẫn không đánh chết được bản cô nương sao?

Não phẳng!

A, đau quá!

Thời Sênh co lại nằm trong lòng Bộ Kinh Vân, cả khuôn mặt nhỏ nhắn chau lại thành một nhúm.

Bộ Kinh Vân cũng không biết mình nghĩ thế nào, ma xui quỷ khiến lại đi ôm chặt lấy Thời Sênh.

Trên người cô mặc một chiếc áo vô cùng cổ quái, nhưng lúc này đã rách nát te tua, hắn thử mấy lần vẫn không thể cởi nó xuống, chỉ đành ôm cô rời khỏi đó.

…

Thời Sênh tỉnh dậy, sắc mặt trắng bệch, lồng ngực phập phồng.

Lại là một giấc mơ.

“Cô tỉnh rồi à?” Thanh âm trong veo đưa cô trở về thực tại.

Cô ngẩng đầu lên, nam nhân y phục đỏ đang đứng ngược ánh sáng, thần sắc điềm đạm.

Thời Sênh đảo đảo mắt, tỉnh táo lại, cô quay người đánh giá xung quanh.

“Đây là đâu?” Không phải cô bị sét đánh sao? Tại sao lại đến đây?

Bộ Kinh Vân tiến lên hai bước, gương mặt tuấn mỹ che đi ánh sáng, nhưng vẫn đẹp kinh tâm động phách như cũ.

Đôi mắt hắn nhìn cô, “Cửu U Điện.”

Cửu U Điện?

“Ngươi đưa ta đến đây làm gì?”

“Để nuôi.” Hừ, chỉ cô được quyền nuôi hắn, không cho hắn được nuôi cô chắc?

Nuôi… nuôi cái ông nội ngươi ấy!

Ngươi nuôi nổi bản cô nương đây sao?

“Sao ngươi lại mặc đồ màu đỏ rồi?” Thời Sênh chau mày nhìn quần áo trên người hắn, chói mắt, còn đẹp trai như vậy, thật quá đau mắt.

“Đây là địa bàn của ta, ta mặc gì do ta quyết định.” Hừ, ta thích mặc màu đỏ đấy thì sao?

“Không lẽ ngươi muốn thành thân với ta sao? Ờ được, vậy thì đợi ta khỏe rồi chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ.”Thời Sênh nheo mắt cười, đôi lông mi cong cong vô cùng đẹp đẽ.

Bộ Kinh Vân: “…” Vô liêm sỉ.

Bộ Kinh Vân phất tay áo rời đi.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy vành tai hắn phiếm đỏ, cực kỳ đáng yêu.

Thời Sênh bĩu môi, thử cử động cánh tay, thấy vô cùng đau nhức, trên người cô vẫn mặc bộ pháp bào lúc cô bị sét đánh.

Cũng may có thể dùng linh lực, nếu không có lẽ cô đã bị sét đánh chết thật, trò chơi kết thúc.

Thời Sênh cởi bỏ pháp bào đã rách nát, sờ hết một lượt trên dưới, cũng may không có vấn đề gì lớn.

Thời Sênh tu dưỡng mấy ngày, những vết đau nhức trên cơ thể mới đỡ hơn, nhưng vẫn có thể cảm giác được.

Muốn lột đồ của Bộ Kinh Vân cũng không được.

Thời Sênh hoạt động chân tay, liền thấy một nữ tử đang bê khay đi tới, đặt những thứ trên khay xuống bàn.

“Cô nương, mời dùng cơm.”

Mấy hôm nay cô gái này là người hầu hạ cô, tên Tiểu Hà, là một cô bé rất đáng yêu.

“Sao lại là cháo nữa vậy?” Thời Sênh nhìn một lượt đồ ăn trên bàn, vẻ mặt rất không thoải mái.

Tiểu Hà che miệng cười, “Cô nương thân thể không được khỏe, Điện chủ đặc biệt dặn dò chúng nô tỳ phải làm đồ ăn thanh đạm.”

Hết câu, cô ta lại nói, “Cô nương thật có phúc, Điện chủ chúng tôi trước nay chưa từng đối tốt như vậy với ai bao giờ.”

“Vậy sao?” Tốt cái con khỉ. “Vậy bên cạnh hắn không có nữ nhân nào nữa sao?” Hơn một trăm tuổi rồi, làm sao như vậy được, e hèm… cái chuyện ấy ấy.

“Không có.” Tiểu Hà lắc đầu, “Tất cả đều do Hộ pháp đích thân hầu hạ Điện chủ, chúng tôi rất ít khi được gặp Điện chủ.”

Thời Sênh: “…” Sao lại có mùi truyện đam mĩ ở đây thế này?

Điện chủ và Hộ pháp.

Cặp đôi xưa nay chưa từng có trong sách vở.

Nhìn Hộ pháp lo lắng cho Bộ Kinh Vân như vậy, chuyện này cũng có khả năng lắm chứ.

Não bộ lập tức hiện lên cảnh tượng hai người lăn qua lăn lại, cơ thể Hộ pháp cường tráng, chắc chắn là công.

Con mắt của quần chúng quả là anh minh, điện chủ quả nhiên là nam nhân mặt mũi trắng trẻo.

Không được, không được, bình tĩnh lại, còn nghĩ thêm nữa bổn cô nương đây sắp kích động tới nơi rồi.

Thời Sênh bỗng thấy có chút buồn lòng, không phải là cô đã chen ngang vào bọn họ chứ?

Đừng mà, bản cô nương đây chỉ có hứng phá đám tình yêu nam nữ chính thôi nha.

Chương 205: A từ, hẹn gặp lại! (21)

Tiểu Hà nhìn Thời Sênh lúc gật đầu lúc lắc đầu, cả người mờ mịt.

Cô nương này bị sao vậy?

Thời Sênh ăn cháo xong, kêu Tiểu Hà dìu cô ra ngoài đi lại.

Bộ Kinh Vân nói nuôi cô liền đưa cô về nuôi thật, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong căn phòng này và khoảng sân bên ngoài.

Đừng đợi đến lúc bản cô nương khỏe lại.

Đến khi Thời Sênh dưỡng thương khỏe lại đã là mười mấy ngày sau.

Thương tích vừa lành, Thời Sênh đã lôi thiết kiếm, hung hăng đi tìm Bộ Kinh Vân.

“Cô nương, cô…” Tiểu Hà bị dáng vẻ hung hăng đó của Thời Sênh dọa cho sợ hãi.

Muốn đi giết người sao?

“Điện chủ nhà các ngươi đâu?” Thời Sênh vốn dĩ đã tẩu thoát ra ngoài được rồi, nhưng lại nhanh chóng trốn lại vào trong.

“Điện chủ… Điện chủ đang ở cùng Hộ pháp.” Tiểu Hà lắp bắp trả lời, khuôn mặt đỏ bừng.

Thời Sênh ngẩn đi, biểu cảm trên mặt bỗng nhiên ôn hòa trở lại, “Ta làm ngươi sợ à?”

“Không không…” Tiểu Hà đỏ mặt lắc đầu, dáng vẻ vừa nãy của cô nương này quả thật rất đáng sợ.

“Ngươi có thể đưa ta đi gặp Điện chủ các ngươi không?” Thời Sênh khẽ cong môi, độ cong vừa phải, đủ để làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của cô.

Tiểu Hà càng đỏ mặt hơn, “Dạ… dạ được.”

Thẩm cô nương tại sao lại xinh đẹp như vậy chứ, Tiểu Hà tim đập thình thịch dẫn cô đi đến chỗ ở của Bộ Kinh Vân.

Khi tìm thấy Bộ Kinh Vân, Thời Sênh còn vô cùng quan tâm kêu Tiểu Hà đứng ra xa.

Tiểu Hà không hiểu lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Bộ Kinh Vân từ xa đã cảm thấy được một luồng sát khí, quả nhiên vừa quay đầu lại đã thấy Thời Sênh tay cầm thiết kiếm hùng hổ đi tới.

“Thẩm Dao Quang, cô muốn làm gì?” Hộ pháp lên tiếng, đây là Cửu U Điện, không phải bên ngoài, không cho phép cô ta tự tung tự tác như trước.

“Chẳng làm gì cả.” Thời Sênh thần sắc bình tĩnh đáp lại một câu.

Chẳng làm gì cả thì cô mang kiếm đến đây làm gì?

Để gõ nhạc cho vui tai thôi sao?

Tức chết đi được.

“Ngươi lui xuống trước đi.” Bộ Kinh Vân ngăn Hộ pháp lại.

“Điện chủ?”

“Lui đi.” Thần sắc Bộ Kinh Vân lạnh đi vài phần.

Hộ pháp không dám nói nữa, nhìn Thời Sênh cảnh cáo, lui xuống bên cạnh Tiểu Hà, đứng bên đó vừa hay có thể nhìn được toàn cảnh bên này.

“Có chuyện gì?” Bộ Kinh Vân thấy Thời Sênh hồi lâu vẫn không động đậy, cũng không nói gì, bèn quay sang nhìn.

“Nhìn cái gì?” Thời Sênh lập tức trừng mắt nhìn lại, sau đó giở giọng, “Cảm ơn huynh trước đây đã nhặt ta về.”

Bộ Kinh Vân: “…” Dùng từ kiểu quái quỷ gì thế?

Cô ấy cảm ơn hắn, điều này mới càng kỳ dị hơn nữa.

Kiểu người như cô chẳng phải nên nói “Ngươi nhặt ta về đây, đó là vinh hạnh của ngươi, là phúc phận ngươi tu mấy kiếp mới có, ngươi nên thấy biết ơn” mới đúng chứ?

Mấy ngày nay, có nhiều khi Thời Sênh lơ đãng, cũng không biết có phải là đã bị sét đánh cho ngốc luôn rồi không, nhưng cô nhìn Bộ Kinh Vân thấy thuận mắt hơn trước kia nhiều, hơn nữa có lúc…

Thời Sênh mím môi, phá vỡ sự im lặng, nhân tiện chuyển luôn chủ đề, “Bên ngoài sao rồi?”

Bộ Kinh Vân hồ nghi nhìn cô, thấy cô không giống như trước, liền nói.

“Thẩm gia chết gần hết, cô cũng bị không ít người ghi hận, đại lục không còn chỗ cho ngươi dung thân nữa rồi.”

Thời Sênh bĩu môi, chậc lưỡi đầy tiếc nuối, “Vậy mà còn chưa chết hết.”

Uy lực lớn như vậy mà Thẩm gia vẫn còn có người sống sót được.

Cô quay đầu, toét miệng cười xán lạn, “Bộ Kinh Vân, ta dùng cả đại lục này làm của hồi môn, huynh cưới ta có được không?”

“Không được.” Bộ Kinh Vân thẳng thừng từ chối.

Loại chuyện này, sao để cho một nữ nhân như cô nói ra chứ, hừ!

“Haizzz, sao huynh lại không biết tốt xấu vậy chứ, chẳng phải huynh vẫn luôn muốn thống nhất đại lục sao? Ta lấy…”

Bộ Kinh Vân hừ hai tiếng rồi phất tay áo đi thẳng.

Thời Sênh xách theo thiết kiếm đuổi theo Bộ Kinh Vân, “Bộ Kinh Vân, huynh đừng ép ta phải ra tay, cưới ta cũng không chết được người, cho dù huynh có thích Hộ pháp, ta cũng không ngăn cản… Mẹ kiếp… sao đang đi huynh lại dừng lại hả…”

Giọng Thời Sênh bỗng im bặt.

Cô ngẩn người nhìn khuôn mặt to lớn trước mặt, nhiệt độ trên bờ môi nóng bỏng.

Bộ Kinh Vân nhân cơ hội Thời Sênh còn chưa kịp phản ứng lại, ấn cô vào trong lòng, lòng bàn tay nâng gáy cô lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi cô ra, trượt vào trong khoang miệng, bám lấy đầu lưỡi triền miên quấn quýt.

Bộ Kinh Vân đang hôn cô?

Mẹ!

Mẹ mẹ mẹ!

Thời Sênh hoàn hồn lại, lập tức dùng sức cắn mạnh, Bộ Kinh Vân đau nhói, mùi máu tươi dần lan ra miệng hai người.

Bộ Kinh Vân lập tức thả cô ra, nín nhịn cảm giác buồn nôn đang dâng lên trong dạ dày, ánh mắt di chuyển không dám nhìn Thời Sênh, vành tai đỏ bừng, nóng bỏng, cuối cùng dứt khoát đi ra xa.

Mãi cho đến khi hình bóng hắn sắp biến mất, Thời Sênh mới hoàn hồn lại.

“Bộ Kinh Vân, ngươi được lắm, dám ăn đậu hũ của bà đây.” Thời Sênh hung hăng cầm thiết kiếm đuổi theo.

Hộ pháp và Tiểu Hà đang đứng phía xa đều ngẩn ngơ.

Điện chủ hôn Thẩm Dao Quang, còn là do Điện chủ chủ động, Hộ pháp cảm thấy cả người hắn bỗng trở nên u ám.

Không phải Điện chủ đã thích nữ nhân ấy thật rồi chứ?

Nữ nhân đó thì có gì tốt, không dịu dàng, không hiền thục, thân hình cũng không bốc lửa. Nói chuyện nghe rất ngứa tai, không châm chọc

người khác thì không chịu được, gặp ai cũng như gặp kẻ thù, trừ cái xinh đẹp ra thì chẳng còn ưu điểm gì cả.

Điện chủ, rốt cuộc người thích điểm nào của cô ta vậy?

…

Bộ Kinh Vân hôn cô xong cũng thấy hối hận rồi, tuy hắn không muốn thừa nhận rằng mùi vị của cô rất ngọt ngào, khiến hắn có cảm giác rung động xưa nay chưa từng có.

Nhưng hắn vẫn hối hận.

Bởi vì nữ nhân này vẫn luôn lấy cớ đó để ép hắn cưới cô.

Hắn trốn cô, nhưng cô lại càng như âm hồn bất tán.

Hắn ăn cơm có thể nhìn thấy cô, ngủ cũng nhìn thấy cô.

Giải quyết chuyện trọng đại của đời người cũng nhìn thấy cô.

Hắn hận không thể quay ngược thời gian, giáng cho bản thân mình hai cái tát.

Tự nhiên lại hôn cô.

Tại sao lúc đó hắn lại không kiểm soát được mình như vậy chứ?

Ừm, nhất định là do cô dụ dỗ hắn, tất cả đều là lỗi của cô, còn dám ép hắn cưới cô nữa chứ.

Kiên quyết không cưới.

“Cả hôn huynh cũng hôn rồi, bây giờ định trở mặt đúng không? Bộ Kinh Vân, ta nói cho huynh biết, huynh đừng hòng, hôm nay huynh nhất định phải cưới ta.” Thời Sênh dí thiết kiếm trước mặt Bộ Kinh Vân, bắt đầu mặt dày bức hôn.

“Không cưới.” Bộ Kinh Vân mặt không biểu cảm trả lời.

Lồng ngực Thời Sênh phập phồng lên xuống, gương mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên thay đổi, “Đại ca, Điện chủ, tổ tông, rốt cuộc phải làm thế nào thì huynh mới chịu cưới ta hả?”

Ánh mắt Bộ Kinh Vân u ám đi vài phần, lắc đầu, “Ta sẽ không lấy cô.”

“Được thôi, huynh không chịu lấy ta đúng không, vậy thì ta lấy huynh.” Thời Sênh đập tay lên mặt bàn hét lớn.

Ngươi không lấy bổn cô nương thì bổn cô nương hết cách luôn sao? Đúng là quá ngây thơ!

Bộ Kinh Vân: “…"

Bản tôn đây ngươi tưởng muốn lấy là lấy được sao? Còn lâu hắn mới thèm lấy!

Thời Sênh giận dữ đi từ chỗ Bộ Kinh Vân đi ra, Bộ Kinh Vân cũng không kêu người ngăn cô lại, dù sao giữ cô ở lại đây…

Mắt không thấy lòng không phiền!

Bản tôn không muốn nhìn thấy nàng, hừ!

Nhưng mỗi ngày đều có tin tức của Thời Sênh truyền đến cho hắn.

“Điện chủ, Thẩm cô nương bị người ta truy sát, Thẩm cô nương đã giết hết toàn bộ đám người ấy.”

“Điện chủ, Thẩm cô nương bị người ta trêu ghẹo, Thẩm cô nương đã trói hắn ném vào kỹ viện, cuối cùng tên đó đã chết trên giường.”

“Điện chủ, Thẩm cô nương…”

Vô số tin tức tấu thành một bức họa, dường như có thể tái hiện cô một cách sống động trước mặt hắn.

“Điện chủ, Thẩm cô nương đã giết thành chủ thành Tứ Phương rồi…”

Chương 206: A từ, hẹn gặp lại! (22)

Thành Tứ Phương cũng giống như cái tên của nó, là một thành trì ngay ngắn vuông vắn.

Bởi vì nó ở ngay sát rừng sâu, nơi ma thú sinh sống, nên nơi đây dường như là thành trì ba không quản, toàn bộ thành trì vô cùng hỗn loạn.

Nhưng thành Tứ Phương cũng có chủ nhân, thành chủ Hách gia quyền uy lớn nhất, sinh sống tại thành Tứ Phương, không ai chưa từng bị Hách gia ức hiếp.

Khi Thời Sênh đến đây cũng không có ý muốn chiếm đất xưng vương.

Nhưng Hách gia có tên không sợ chết, lại dám cướp kiếm chính nghĩa của cô.

Thế thì còn gì nữa, đó là đạo cụ để cô chém người đó nha.

Kết quả tên khốn nạn đó không những không cướp được mà còn bị Thời Sênh phế luôn một cái chân, tên khốn nạn đó còn đưa người nhà ra làm ô dù.

Trong lòng Thời Sênh đang tức giận sẵn, trong một phút không kiềm chế được đã xử lý gọn cả Hách gia.

Nhưng Thời Sênh cũng bị thương, hiện giờ cô chỉ là người trần mắt

thịt, không thể dùng tiểu cầu trên quy mô lớn, chỉ có thể dùng tay.

Nếu không phải ỷ vào không gian của cô có không ít đồ, nếu phải đấu solo thật, sao cô có thể xử lý hết được lũ đó chứ.

Người của thành Tứ Phương đều vác đao tắm máu mà sống qua ngày, không ai còn giữ được lương thiện, chỉ có sự cướp bóc vô tận.

Một nơi như vậy mới là nơi Thời Sênh thích nhất.

Không cần bận tâm đến nhân tính, lương tri, đạo đức, tình cảm.

Thắng làm vua thua làm giặc.

Quy tắc của thành Tứ Phương, ai giết được thành chủ, người đó sẽ là thành chủ mới.

Thời Sênh diệt được Hách gia, cô chính là thành chủ mới.

Nhưng vẫn luôn có người lợi dụng sơ hở chiếm hời.

Có người muốn nhân cơ hội này giết Thời Sênh, chỉ tốn chút công sức để đạt ngôi thành chủ.

“Khụ khụ…” Thời Sênh nắm lấy thiết kiếm, sắc mặt trắng bệch ho hai tiếng, máu tươi từ khóe miệng cô chảy ra.

Cô đứng trước mặt hai người, bốn bề đều là máu tươi và xác chết, nơi đây giống như địa ngục Tu La.

“Tiểu cô nương, đừng cố khổ sở chống cự nữa, đúng là cô rất lợi hại, nhưng bây giờ cô có khác gì ngọn đèn cạn dầu đâu?” Nam nhân A nhìn Thời Sênh đầy ác ý, “Thấy ngươi cũng xinh đẹp, mau ngoan

ngoãn gọi ta một tiếng ca ca, để chúng ta vui vẻ sung sướng, hai anh đây không chừng sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Từ khi bắt đầu làm nhiệm vụ, cô chưa bao giờ nhếch nhác như thế này.

Xa luân chiến quả nhiên đáng ghét nhất.

“Phì.” Thời Sênh nhổ ra một bụm máu, cô tùy tiện lau qua, “Các ngươi thấy mình nhan sắc khuynh quốc khuynh thành hay tu vi thiên hạ vô song hay sao mà dám huênh hoang chạy đến ba hoa khoác lác trước mặt bà nội đây hả?”

Nam nhân A phẫn nộ, đang định nói tiếp thì nam nhân B đã kéo lại, “Tiểu cô nương, cứng miệng quá cũng không hay ho gì đâu.”

“Ồ.” Thời Sênh nhếch mép cười, trong đôi mắt bình tĩnh đã âm thầm nổi lên từng đợt sóng, âm u đến khác thường, “Vậy thì ta… sẽ dạy các ngươi làm người lại từ đầu.”

Thời Sênh lắc mạnh, vung thiết kiếm xông tới.

Hai nam nhân kia đều không ngờ được Thời Sênh vẫn còn sức lực như vậy, ngẩn ra một chút rồi nhanh chóng nghênh chiến.

Trong lòng chúng đang nghĩ, cho dù cô vẫn còn sức thì chắc chắc cũng là chút sức cùng lực kiệt rồi.

Nhưng rất nhanh sau đó chúng đã nhận ra sự thật không phải vậy.

Ngoài sắc mặt trắng bệch ra, cô vốn không hề có dáng vẻ của người kiệt sức hay tiêu hao linh lực quá độ.

Hai người lại dần dần không chống đỡ được nữa, nữ nhân này thật quá tà môn.

Nam nhân B đã có ý rút lui, nếu cứ tiếp tục đánh như thế này sớm muộn gì cũng chết.

Thiết kiếm trong tay Thời Sênh đã đến trước mặt, hắn đột nhiên giữ chặt lấy nam nhân A ở bên cạnh đẩy về phía thiết kiếm của Thời Sênh, còn mình thì điên cuồng chạy ra ngoài.

Nam nhân A bị thiết kiếm đâm trúng, có lẽ hắn nằm mơ cũng không nghĩ được rằng mình lại chết vì chính bạn đồng hành của mình.

Thiếu nữ với gương mặt tinh xảo thoáng hiện sự lãnh đạm và châm chọc là cảnh tượng cuối cùng hắn nhìn thấy.

“Nhìn đi, ta đã nói ta dạy lại các ngươi làm người như thế nào rồi mà. Yên tâm đi, hắn sẽ xuống đó cùng với ngươi rất nhanh thôi.” Thời Sênh rút thiết kiếm ra, nhanh chóng đuổi theo.

Nam nhân B chớp mắt đã chạy ra khỏi phủ thành chủ, sau lưng bỗng có một thứ gì đó lạnh lẽo, trước ngực có một vật cứng trồi lên.

Cơ thể hắn nhanh chóng đổ về phía trước rồi gục trên cửa lớn phủ thành chủ, lưỡi kiếm sắc nhọn ma sát trên khoang ngực hắn, chà sát qua xương ngực, chói tai đến dị thường.

Âm thanh đó lại giống như khúc nhạc mở màn của cái chết, tất cả trước mắt hắn bắt đầu trở nên hư vô.

Đằng sau có tiếng bước chân, rất nhẹ giống như đang đạp lên trái tim hắn.

Hắn nghe thấy thiếu nữ đằng sau cất giọng nhẹ nhàng, “Kiếp sau đừng có làm người, mệt mỏi lắm.”

Thời Sênh rút thiết kiếm ra từ thi thể đã không còn hơi thở nữa, từ từ ngồi xuống không còn giữ hình tượng gì nữa.

Cô thở hổn hển.

Lục phủ ngũ tạng giống như bị lửa châm, đau như thiêu như đốt.

Gương mặt nhỏ nhắn co lại thành một nhúm, một lúc sau mới bình thường lại được, ngẩng đầu liền nằm xuống.

Nếu còn có thêm một người nữa đến, bản cô nương sẽ chết mất.

Giết người cũng là một công việc cần có thể lực, nếu có thể chỉ cần nghĩ đến đối phương là hắn mất mạng thì sung sướng biết mấy.

[ký chủ, đừng có hao phí trí lực quá nhiều.]

Hệ thống lạnh lùng nhả một câu.

Thời Sênh không trả lời, Hệ thống cũng không nói gì nữa.

Dưới đất toàn là máu, thi thể nằm ngang dọc khắp nơi, Thời Sênh nằm trong một đống thi thể, mới nhìn qua còn tưởng đã chết.

Sắc trời dần tối, mặt trăng đã lên đến ngọn cây, ánh trăng lành lạnh chiếu xuống mặt đất, đưa cả phủ thành chủ chìm vào trong bóng đêm tịch mịch.

Một đêm yên tĩnh.

Đánh cũng đánh rồi, tất nhiên Thời Sênh không có lý gì lại không chiếm đất.

Thế là cô chiếm đất xưng vương.

Bao nhiêu người truy sát nhưng vẫn không giết được cô, thực lực của cô mọi người đều đã chứng kiến, người của thành Tứ Phương cũng xem như đã ngầm thừa nhận thân phận thành chủ của cô.

Từ khi Thời Sênh làm thành chủ, thành Tứ Phương càng loạn hơn, phủ thành chủ mới cũng chỉ có một mình tư lệnh là cô, cô cũng không quản lý công việc.

Người bên ngoài một số lúc thấy thành chủ của họ thảnh thơi đi dạo trên phố ra thì thời gian còn lại đều không thấy tăm hơi đâu.

Không có người quản lý, thành Tứ Phương đương nhiên đã loạn nay càng thêm loạn.

Người đi trên phố đều có thể bị chặn cướp.

Nhưng những ngày này, thành Tứ Phương vô cùng náo nhiệt, số người qua lại tăng lên không ít, tăng thêm không ít thu nhập cho lũ thanh niên không nghề ngỗng gì không làm mà hưởng.

…

Tần Lang Nguyệt và Giang Mộ đi đến thành Tứ Phương thì bị chặn lại.

Những ngày không có Thời Sênh, Tần Lang Nguyệt cũng không sống dễ dàng gì, người của học viện làm khó cô ta, còn có một tên ngốc tối ngày ở bên cạnh, cả ngày chỉ gây thêm rắc rối cho cô ta.

Lần này cô ta đến thành Tứ Phương là vì dị bảo sắp xuất thế.

Tin tức này là do Chung Thập Nhất nói cho cô ta biết, học viện cũng đã phái người tới đây, nhưng cô ta đã nhanh chân hơn một bước.

“Mới đến sao? Muốn vào thành phải nộp tiền bảo kê, mau giao nộp hết những thứ đáng tiền trên người ngươi ra đây.” Thanh niên ăn mặc cẩu thả mồm huýt sáo đọc câu thoại kinh điển của chúng.

Mấy ngày nay, tuy nhiều người tới nhưng chúng không dám ra tay nhiều, đa số đều là kết bạn đồng hành, còn có người của một số đại gia tộc.

Đám người đó chúng không dám động đến.

Lúc này, thấy một cô nương và một thiếu niên, sao chúng có thể bỏ qua được.

“Tránh ra.” Tần Lang Nguyệt lạnh mặt cảnh cáo.

“Yo, nha đầu này cũng gớm đấy.” Đám thanh niên cùng cười lớn, “Đây là thành Tứ Phương, người ngoài đến không nộp phí bảo kê đừng hòng đòi vào thành.”

“Tự tìm đường chết.” Giang Mộ nổi giận, nhưng chưa đợi hắn ra tay thì từ xa có một người chạy tới, miệng hét lớn.

“Thành chủ có lệnh, đóng kín cửa thành, kể từ hôm nay không cho phép bất cứ ai vào thành Tứ Phương.”

“Thành chủ có lệnh, đóng kín cửa thành, kể từ hôm nay không cho phép bất cứ ai vào thành Tứ Phương.”

Chương 207: A từ, hẹn gặp lại! (23)

"Thành chủ đang ở trong thành sao?” Người bốn xung quanh bắt đầu tập hợp lại thì thàm to nhỏ.

“Lần trước ta thấy cô ta ra khỏi thành, còn chưa thấy quay trở về…”

“Thành chủ nhà chúng ta xuất quỷ nhập thần, muốn tìm người còn khó hơn lên trời.”

“Đóng cửa thành đúng vào lúc này… Thành chủ muốn làm gì vậy?”

“Bây giờ những người đến đây đều là những người có máu mặt trên đại lục, thành chủ cũng không sợ đắc tội người ta. Nhưng như vậy nghĩ cũng thấy sung sướng, đám người đó chỉ biết xem thường chúng ta, bây giờ thành chủ đóng cửa thành nhốt chúng ở bên ngoài, ha ha ha, thật hả dạ.”

Người của thành Tứ Phương ít nhiều đều có ân oán với người của đại lục, hoặc là giết người trên đại lục bị truy đuổi, hoặc là trốn tránh kẻ thù.

Cho nên tất nhiên bọn họ sẽ không thích thú gì khi nhìn thấy đám người trên đại lục.

Những người trước đó vào thành đã xảy ra bao cuộc ẩu đả với cư dân trong thành.

Thành chủ không ra mặt nói chuyện, bọn họ chỉ đành oán hận trong

lòng.

Mấy kẻ đang chặn Tần Lang Nguyệt nháy mắt nhìn nhau, “Tiểu cô nương, thành chủ chúng ta đã có lệnh rồi, sắp đóng cổng thành rồi, bây giờ nếu còn không giao phí bảo kê thì bọn này chỉ có thể đá mấy người ra ngoài thôi. thành Tứ Phương này ban đêm rất không an toàn, ma thú trong rừng rậm Lạc Nhật thỉnh thoảng vẫn ra ngoài đi dạo khắp nơi đó.”

Rừng rậm Lạc nhật là mảnh rừng bên ngoài thành Tứ Phương, diện tích cực lớn, không ai có thể đi hết rừng rậm Lạc Nhật đó, bên trong ma thú vô số, rất nhiều người lịch luyện đều chọn nơi này.

Tần Lang Nguyệt chau mày, “Bây giờ vẫn còn là ban ngày, tại sao thành chủ của các người lại đóng cửa thành?”

Lúc này mới vừa qua chính ngọ, còn lâu nữa mới tới trời tối, ban ngày ban mặt bỗng nhiên đóng cửa thành, chắc chắn là có chuyện gì nhiêu khê.

“Thành chủ làm việc sao chúng ta biết được.” Thanh niên cười cười, mệnh lệnh này là mệnh lệnh đầu tiên thành chủ đưa ra kể từ khi nhậm chức đến nay, “Tiểu cô nương, ngươi có vào không đây? Yo, người đóng cửa thành đến rồi kìa.”

Quả nhiên bên đó có mấy người cao lớn vạm vỡ đi đến, không nói hai lời đuổi những người đứng ở cổng thành ra ngoài.

Cổng thành thành Tứ Phương xưa nay có người chuyên môn quản lý, do đó cho dù đổi thành chủ, phủ thành chủ hiện không có ai thì cửa thành bên này vẫn luôn có người giữ.

“Ra ngoài hết đi, thành chủ đã nói không cho phép ai vào thành, các

ngươi đứng đây làm gì, đi ra, nhanh lên.”

“Các người làm vậy là sao chứ, có còn coi vương pháp ra gì không?”

Người cao lớn đó cười nhìn người vừa nói: “Vương pháp? Ở thành Tứ Phương này, thành chủ chính là vương pháp.”

“Chẳng phải thành này để người ta ở sao, tại sao các người lại độc chiếm không cho ai vào, sao vậy được?”

“Đúng đấy, tại sao lại không cho chúng ta vào đó, bên ngoài ban đêm nguy hiểm như vậy, để chúng ta vào.”

“Cho chúng ta vào, cho chúng ta vào.”

Từ sau khi người đầu tiên lên tiếng, cửa thành đã bị chặn lại, lúc này người ở bên ngoài thành và người bị đuổi ra ngoài thành đều làm loạn lên.

“Ồn ã cái gì chứ, nếu còn cãi nhau nữa ông đây sẽ không khách khí đâu.” Một người to lớn trong số đó đột nhiên ném ra một luồng linh lực màu xanh lục.

Cảnh tượng bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

Linh tôn…

Người đàn ông vạm vỡ này có tu vi Linh Tôn.

Trên đại lục, một Linh Tôn có thể tùy tiện lập nên một đại gia tộc hoặc làm trưởng lão một đại môn phái.

Ở thành Tứ Phương, Linh Tôn chỉ được làm nhiệm vụ đóng cửa

thành thôi sao?

Người ở thành Tứ Phương đều có tu vi cao hơn người bên ngoài rất nhiều, người bên trong không những mỗi ngày đều phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm rình rập, mà còn phải đối mặt với nguy hiểm từ rừng rậm Lạc Nhật, nếu không cố gắng thì đã chết từ lâu, những người ở lại được tất nhiên đều là có thực lực, có thủ đoạn cả.

Nhưng cũng không phải là đi khắp nơi đều gặp, số Linh Tôn ở thành Tứ Phương đếm đi đếm lại cũng chỉ có khoảng mười người.

“Dám hỏi vị đại ca này, vì nguyên nhân gì thành chủ lại quyết định đóng cửa thành?” Tần Lang Nguyệt đứng khá gần, lúc này không có người ồn ào, thanh âm của cô ta càng cao chót vót.

“Đúng vậy, không cho chúng ta vào thì ngươi cũng phải nói ra lý do chứ?”

Người đàn ông to lớn nghiêm mặt, “Chúng ta chỉ hành sự theo những gì thành chủ căn dặn, vì nguyên nhân gì ta đâu có biết.”

“Vậy ngươi gọi thành chủ ra đây, chỉ một thành chủ nhỏ nhoi như hắn lại muốn đẩy bao nhiêu người ra ngoài, hắn có biết như vậy đắc tội bao nhiêu người không?”

Ông ta nghiêm mặt nhìn người đó, đến cả bọn ta còn không được gặp thành chủ, các ngươi đòi gặp thành chủ sao, nằm mơ!

“Đắc tội bao nhiêu người, nói thử ta nghe coi?” Một thanh âm trong trẻo chen vào.

Mấy người kích động đó dường như còn chưa phát hiện ra người trả lời đã thay đổi rồi, lớn giọng nói tiếp: “Không nói đến chúng ta, thế

lực các đại gia tộc trên đại lục, thậm chí là hoàng thất…”

Người đó còn chưa nói xong, có người trong đám đông hét lớn, cắt ngang lời hắn.

“Thẩm Dao Quang!”

Thẩm Dao Quang.

Không cần bất kỳ ai nói thêm, chỉ cần ba chữ đã có thể khiến ánh mắt của tất cả mọi người đang có mặt ở đó dừng lại trên người thiếu nữ không biết đã đứng đằng sau tự lúc nào.

Cô mặc một chiếc váy dài màu tím, ăn mặc hoàn toàn không giống như những cô nương khác ở đại lục, nhìn có vẻ như thuận tiện khi đánh nhau, nhưng kiểu dáng vẫn cô cùng hoa lệ, phần eo có tua rủ xuống, chiếc váy thiết kế rất phóng khoáng, gió nhẹ khẽ thổi là góc váy bay bay rất thích mắt.

Thiếu nữ dung mạo đẹp đẽ, da trắng như ngọc, khóe miệng cong cong, dường như đang cười, lại giống như đang châm chọc khinh miệt.

Đó chính là người đã hủy hoại Thẩm gia chỉ trong một đêm, nổ chết quả nửa số người Thẩm gia, Thẩm Dao Quang.

Tần Lang Nguyệt đánh giá Thời Sênh một lượt, dường như cô không hề hấn gì.

Hình như tu vi còn tăng lên nữa.

“Thẩm Dao Quang, tại sao ngươi lại ở đây?” Cô làm nổ cả Thẩm gia, bây giờ trên đại lục có gia tộc nào lại không khinh miệt và coi thường

cô, vậy mà cô lại xuất hiện ở đây.

“Ta ở đâu thì liên quan qué gì đến ngươi?” Thời Sênh trừng mắt.

Tần Lang Nguyệt tối sầm mặt, Giang Mộ trực tiếp giải phóng sát khí, chuẩn bị tư thế giết chết Thời Sênh.

“Đuổi hết chúng ra ngoài cho ta, kẻ nào lọt được vào thành cũng phải tìm ra rồi ném ra ngoài.” Thời Sênh coi thường sát khí của Giang Mộ, quay đầu dặn dò mấy người đàn ông to lớn vạm vỡ.

Người đàn ông còn đang trong trạng thái mơ hồ, ông ta được gặp thành chủ rồi.

Còn biết tên của thành chủ nữa…

Thẩm Dao Quang, tên của thành chủ sao mà hay đến thế?

Nghe thấy lời của Thời Sênh, ông ta mới hoàn hồn lại, “Vâng thưa thành chủ, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt.”

Thành chủ không những có thực lực mà còn xinh đẹp như vậy, sau này ai lấy được thành chủ đó là phúc phận lớn đến nhường nào.

Người đàn ông vẫn còn đang sùng bái mù quáng từ tận đáy lòng.

“Cái gì? Cô ta là thành chủ?” Trong đám đông có người hét lớn, “Các ngươi có biết cô ta là ai không? Cô ta là kẻ đồ sát cả gia tộc mình, các người còn dám coi cô ta là thành chủ?”

“Quy tắc của thành Tứ Phương, kẻ thắng làm vua.” Thanh âm cao vút của người đàn ông cao lớn kia truyền đến tai tất cả mọi người.

Người của thành Tứ Phương này, có ai tay chưa từng nhuốm máu, giết hết toàn bộ gia tộc có là gì đáng sợ?

Rất nhiều đệ tử chưa bao giờ ra ngoài lịch luyện còn chưa biết, nhưng những người biết chuyện cũng chỉ biết rằng người của thành Tứ Phương không dễ dây vào, từng điều luật ở đây cũng không có mấy người hiểu được.

Ông ta đã nói vậy, mọi người cũng không còn cách nào phản bác.

Nhưng hiện nay, đối tượng bị người người trên đại lục ghét bỏ lại dám nhốt họ ở ngoài thành.

Nghĩ thế nào cũng thấy mất mặt.

Thế là có người âm thầm muốn động thủ.

Chương 208: A từ, hẹn gặp lại! (24)

Có một người động thủ, tất nhiên sẽ có người thứ hai, cổng thành lập tức trở nên hỗn loạn, các loại linh lực đan xen đấu nhau, Thời Sênh ở bên trong, hờ hững đứng nhìn.

Đại khái là vì Thời Sênh làm thành chủ không tham gia quản sự, bọn họ hành sự thuận tiện, cô lại còn là một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, người của thành Tứ Phương tất nhiên sẽ đứng lên bảo vệ thành chủ.

Người có thực lực, có thân phận đều đứng bên ngoài, hiện nay đến thành Tứ Phương đều phải hoặc là đánh một trận, hoặc là có chút thế lực, căn bản không đủ làm căn cứ, người của thành Tứ Phương rất nhanh chóng áp chế những người gây chuyện, đuổi tất cả ra ngoài thành Tứ Phương.

“Thành chủ, chúng ta đuổi chúng ra ngoài để làm gì?” Sau khi đóng cửa thành, ông chú Linh Tôn khi nãy mới hỏi Thời Sênh.

Tuy đánh rất đã nhưng đợi đến khi đội quân của họ đến e là không dễ đối phó.

Thời Sênh cong môi cười, khi người đàn ông ấy tưởng cô sắp nói ra bí mật kinh thiên động địa gì thì cô chỉ nhẹ nhàng buông một câu, “Nhìn chúng không vừa mắt.”

Nhìn chúng không vừa mắt…

Vậy nên mới đuổi chúng ra khỏi thành?

Tân thành chủ cũng thật là tùy tiện.

“Gần đây tại sao lại có nhiều người vào thành vậy?” Gần đây cô không có ở thành Tứ Phương, vừa trở về liền phát hiện thành Tứ Phương toàn là những gương mặt xa lạ.

Tổ chức đội ngũ đến bao vây thành Tứ Phương sao?

Người đàn ông lấy làm lạ, “Thành chủ không biết sao?”

“Biết chuyện gì?” Khi bản cô nương không ở đây, đã có bao nhiêu chuyện lớn xảy ra rồi hả?

Khóe miệng người đàn ông khẽ giật, chuyện lớn như vậy mà thành chủ lại không biết, cô có đúng là thành chủ không vậy?

Sau khi sắp xếp mớ ngôn từ, người đàn ông mới trả lời: “Rừng rậm Lạc Nhật có điều bất thường, bên ngoài đều nói sắp có dị bảo xuất thế, đám người đó đều đến vì dị bảo.”

“Dị bảo? Dị bảo gì chứ?” Thế giới huyền huyễn, khi một thứ đồ lợi hại xuất hiện, ngay lập tức sẽ thu hút bốn phương tám hướng đến tụ tập.

Sau đó nam nữ chính nhân cơ hội kiếm hời, cuối cùng phát triển tình cảm, đó là chi tiết quan trọng nhất trong chiêu trò tiểu thuyết huyền huyễn.

Ông ta ngượng ngùng, lắc đầu, “Chuyện này sao ta biết được, phải đợi đến khi dị bảo xuất hiện, hoặc vào trong đó mới biết. Nhưng lần này có nhiều người đến như vậy, e rằng không phải là thứ đồ gì đơn giản, thành chủ, chúng ta có nên cũng…”

Ông ta còn chưa nói hết vế sau, nhưng Thời Sênh hiểu được.

Có nên cũng góp một chân vào...

“Các ngươi muốn thì đi đi, hỏi ta làm gì, ta không quan tâm.” Thời Sênh xua tay, “Canh cổng thành cẩn thận cho ta, người trong thành cũng trói lại rồi ném hết ra ngoài.”

Nói xong, Thời Sênh quay người đi thẳng.

Người đàn ông ấy tối sầm mặt lại, vị thành chủ này quả thật khác người.

Người khác làm thành chủ có ai không giương oai giễu võ, cô thì ngược lại, chẳng quản chuyện gì, còn không thấy tăm hơi đâu.

Thành chủ đại nhân, người cứ như vậy sớm muộn gì cũng bị cướp ngôi!

…

Quả nhiên, từ sau khi Thời Sênh hạ lệnh đóng cổng thành, ngày càng có nhiều người đến, người đến truy tìm căn nguyên sự việc cứ từng lớp từng lớp một.

Nhưng muốn vào thành cũng không dễ dàng như vậy.

Thành Tứ Phương xây dựng bên ngoài rừng rậm Lạc Nhật, tất nhiên sẽ có trận pháp phòng ngự, đám người này có muốn nhảy vào cũng không dễ dàng như vậy.

Có lẽ do có quá nhiều người tụ tập nên một số ma thú trong rừng

rậm Lạc Nhật chạy ra ngoài, cứ đến tối, bên ngoài thành ma khóc sói tru, nghe vô cùng rùng rợn.

“Thành chủ, thành chủ, người có ở trong đó không?” Bên ngoài phủ thành chủ, người đàn ông cao lớn vạm vỡ trước kia đang hét lớn, thần sắc vô cùng lo lắng.

Nhưng gào hét hồi lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

“Có khi nào thành chủ không có ở đó?”

“Không đúng, khi mở trận pháp thành chủ vẫn ở trong thành, nếu cô ấy ra ngoài chúng ta không thể nào không biết được.”

“Nhưng tại sao cô ấy không ra chứ? Hay là chúng ta vào trong xem sao…”

Tuy người đó đề nghị có hơi mạo phạm, nhưng người đàn ông kia vẫn đồng ý.

Phủ thành chủ tuy nói là một phủ, nhưng thực ra chỉ là một tứ hợp viện, nhảy cái là vào được.

Trong sân trống không, không nhìn thấy gì hết, chỉ có một căn phòng có ánh sáng.

Người đàn ông gõ cửa nhưng vẫn không có người đáp lại, sau khi nhìn sang mấy người khác, ông ta quyết định đẩy cửa.

Thấy cửa phòng không khóa, ông ta liền nhè nhẹ đẩy cửa.

Nhìn hết một lượt cảnh tượng trong phòng, ông ta có cảm giác đã đi nhầm cửa.

Dưới đất toàn là sách, tùy tiện ném trên mặt đất, toàn bộ căn phòng ngoài một chiếc giường, một bộ bàn ghế ra thì toàn bộ chỉ có sách.

Ngay cả chỗ để vào phòng cũng không có.

Ông ta cúi đầu nhìn, khóe miệng lại co rút.

Đây là cái quỷ gì?

Xuân cung bí tịch! Hoa phòng bí sử!

Thành chủ toàn xem mấy thứ cổ quái nhức mắt gì vậy?

Còn nữa, thành chủ lấy đâu ra nhiều sách như vậy?

“Các ngươi đang làm gì vậy?”

Ông ta giật mình, vội quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng đen đứng trên tường, bóng đen nhảy từ trên tường xuống, sau khi đi vào khu vực có ánh sáng, mọi người mới nhìn rõ người.

Ông ta cam thấy tam quan của mình liên tục được làm mới, “Thành chủ… tại sao người lại trèo tường?” Cửa chỉ là vật trang trí thôi sao?

“Lười mở cửa.” Thời Sênh đáp, ánh mắt chuyển sang cánh cửa phòng đã bị đẩy ra, “Các ngươi đang làm gì?”

Lười mở cửa, cho nên trèo tường?

Như vậy chẳng phải còn tốn sức hơn sao?

“Chuyện này… chúng tôi thấy trong phòng có ánh sáng, cho rằng

thành chủ đang ở trong phòng, nhưng gọi hồi lâu không thấy có người trả lời, cho nên mới…” Ông ta giải thích.

Thời Sênh nhìn ông ta thêm mấy giây, ánh mắt đó khiến ông ta chỉ muốn tìm một lỗ nứt dưới mặt đất để chui xuống.

“Tìm ta có chuyện gì?” Thời Sênh đi vào phòng, thẳng chân đá những cuốn sách chặn đường sang một bên, đi thẳng vào bên trong.

Ông ta và những người khác thấy xấu hổ, không dám bước vào trong, chỉ đứng ngoài cửa nói: “Người ở bên ngoài đang hợp lực phá trận pháp, bọn họ rất đông, không biết trận phòng ngự có thể chống đỡ được bao lâu, cho nên…”

Bây giờ đã có những người của đại gia tộc đến tham gia rồi, nếu những người đó liên kết lại để phá trận, trận phòng ngự có lẽ không chống đỡ thêm được bao lâu nữa.

“Bọn chúng không vào được đâu.” Thời Sênh khua tay, “Về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, không quản chuyện linh tinh.”

Người đàn ông: “…” Đây không phải chuyện linh tinh đâu thành chủ, chuyện này liên quan đến sự sống chết của cả thành Tứ Phương.

Nếu đám người đó vào được thành, chẳng lẽ không tính sổ?

Nhưng Thời Sênh vẫn như không hề gì, dù ông ta có nói thế nào cô cũng hoặc là không đáp lại, hoặc là kêu ông ta đi về, cuối cùng đành đi ra đóng chặt cửa lại.

Thành chủ tùy hứng nhất trong lịch sử thành Tứ Phương đã xuất hiện!

Thời Sênh ngồi trên ghế, trong tay cầm một cuốn sách lật đi lật lại, tên sách rất bình thường – Thượng cổ.

Chữ trong sách rất nhỏ, chủ nhân viết cuốn sách này có lẽ là một cô nương, chữ viết mềm mại thanh tú, thỉnh thoảng còn có thêm hình vẽ.

Nhưng những thứ được vẽ đều là một số loại ma thú, dường như tất cả tổ tông các loại ma thú đều có thể tìm thấy ở đây.

Nửa đầu cuốn sách ghi chép lại đều là các loại ma thú, bửa sau lại ghi chép một số dược liệu và cấm thuật xưa nay chưa từng nghe tên.

Thời Sênh lật sách đến trang cuối cùng, có một vết rách rõ ràng, ở mép bên trái phía trên còn ghi chép một loại cấm thuật có tên “Hồng tụ dẫn”.

Một cái tên rất hay.

Nhưng cấm thuật này được dùng trên người nam nhân.

Cấm thuật chỉ ghi chép được một nửa, phần còn lại đã bị xé mất.

Căn cứ vào phương thức ghi chép phần trước đó, phần sau có lẽ là cách giải cấm thuật này.

Nhưng bây giờ đã bị xé đi mất.

Chương 209: A từ, hẹn gặp lại! (25)

Lai lịch Hồng tụ dẫn rất cẩu huyết, có thể tổng kết trong một câu, một vụ huyết án do một nam nhân gây ra.

Trước kia có một đôi vợ chồng, có một ngày người chồng ngoại tình, người vợ không cứu vãn được tình cảm, còn bị người chồng và tiểu tam hành hạ đến sống dở chết dở.

Người vợ không cam lòng, mày mò tự nghiên cứu bao năm, cuối cùng cũng sáng chế ra được một loại cấm thuật.

Cấm thuật đó chính là Hồng tụ dẫn.

Đàn ông nếu trúng phải cấm thuật này sẽ phải uống máu nữ tử mới có thể thuyên giảm.

Mà bắt buộc phải là máu của nữ tử thi triển cấm thuật, người khác không được.

Cho nên, cuối cùng người chồng đó đã hút cạn máu của tiểu tam kia, nhưng sau đó vẫn phải chết.

Từ đó, Hồng tụ dẫn đã được lưu truyền, chuyên dùng để đối phó với những tên đàn ông vong ân phụ nghĩa.

Nhưng mà…

Tại sao Bộ Kinh Vân lại trúng hồng tụ dẫn?

Hắn đã phụ ai?

Hắn cũng không cần phải uống máu tươi của một nữ tử đặc chỉ nào, chỉ cần là nữ, hắn uống vào đều có thể thuyên giảm.

Thời Sênh chỉ cảm thấy từng xô máu chó đang hất vào cô.

Thời Sênh gập sách lại, cô tìm kiếm đã bao lâu nay cũng chỉ tìm được một cuốn sách hữu dụng này, nhưng đúng phần quan trọng nhất lại bị xé mất.

…

Bởi vì thành chủ không quan tâm, nên đại hán vô cùng sầu não.

Nhưng rất nhanh sau đó, ông ta đã phát hiện nỗi lo lắng là dư thừa, đám người công kích bên ngoài tường thành không lâu sau đã từ bỏ.

Bởi vì bên ngoài có ma thú tập kích.

Bọn họ sử dụng linh lực trên phạm vi lớn như vậy, đám ma thú ở rừng rậm Lạc Nhật đã ngửi thấy mùi, chúng liền tức tốc chạy đi tìm thức ăn.

Còn chưa vào đến rừng rậm Lạc Nhật đã bị tổn thất không ít người, đám người đó hận thành Tứ Phương và Thẩm Dao Quang đến tận xương tủy.

Đợi đến khi đủ người đi vào rừng rậm Lạc Nhật, người trong đội ngũ ấy, trừ những người đến sau, dường như tất cả mọi người đều giống như bị hủy diệt quá độ vậy.

Tần Lang Nguyệt gặp được nam phụ thứ N, là thiếu chủ của một binh đoàn nào đó. Do đó, những ngày này, cô ta sống yên ổn hơn những người khác.

Đội quân chia nhau ra đi vào rừng rậm Lạc Nhật, bởi vì không có vị trí chính xác của dị bảo nên những người này đi theo những phương hướng khác nhau.

Khi mới bắt đầu, Tần Lang Nguyệt còn đi theo binh đoàn đó, nhưng sau khi gặp phải bầy sói thì bị mất dấu binh đoàn, ngay cả Giang Mộ cũng không có ở bên cạnh cô ta.

Người ở bên cạnh cô ta chính là – Thời Sênh.

Đừng hỏi Thời Sênh tại sao lại ở cùng nữ chính.

Đó là “tình yêu đích thực” giữa nữ phụ và nữ chính, nếu không ở bên nhau sẽ bị sét đánh.

Cho dù cô đã tách khỏi Tần Lang Nguyệt, nhưng sau đủ mọi sự cố bất ngờ, cuối cùng vẫn gặp phải cô ta.

Tặng thêm một like cho tác giả đại nhân.

Lúc này, Thời Sênh có vẻ khá ung dung, nhưng Tần Lang Nguyệt lại có chút nhếch nhác, giữa hai người có một con suối nhỏ, nước suối chảy tí tách hướng đến phía xa.

Thời Sênh đứng im, Tần Lang Nguyệt cũng không động đậy, chỉ cảnh giác nhìn cô.

Thời Sênh bị nhìn đến mức thấy hơi cay mắt, chớp động hàng mi một hồi, bỗng nhiên lùi lại phía sau rừng cây.

Tần Lang Nguyệt nhìn thấy bóng cô ẩn sau bụi cây, lúc này mới thả lỏng.

Từ khi vào rừng rậm, dường như cô ta đều bôn ba suốt đường đi, không có cơ hội hít thở, gặp Thẩm Dao Quang ở đây là chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Nữ nhân này mang lại cho cô ta cảm giác không tốt đẹp gì, cho nên khi gặp cô, phản ứng đầu tiên của cô ta là phòng bị.

Tần Lang Nguyệt đợi một lúc sau, xác định Thời Sênh đi rồi, lúc này mới đến bên dòng suối chỉnh trang lại.

Nước suối rất thanh mát, nhìn thấy nước, cô ta mới nghĩ ra mình đã nhiều ngày liền không tắm rửa.

Đi lên trên thêm một đoạn nữa, xác định bốn phía đều không có ai, cô ta mới yên tâm cởi bỏ y phục xuống suối tắm.

Sau đó, đúng vào lúc cô ta đang tắm rửa thoải mái, mảnh rừng phía trước bỗng nhiên có tiếng vang, có thứ gì đó đang ma sát vào lá cây tạo ra tiếng sát sát.

Cô ta bỗng hoảng hốt, giơ tay lấy y phục, nhưng tay vừa chạm đến y phục thì trong rừng đã có một con sói lao ra như một trận cuồng phong, uy phong lẫm liệt, ánh mắt hung ác, hàm răng sắc nhọn.

Sau khi con sói đầu tiên đi ra, phía sau còn có con thứ hai, con thứ ba…

Tần Lang Nguyệt cứng đờ người, uy lực của sói cuồng phong trước đó cô đã được lĩnh ngộ.

Đó là một loại ma thú sống theo bầy, tốc độ vô cùng nhanh, rất đoàn kết, rất thông minh.

Tần Lang Nguyệt đứng im bất động, bầy sói cũng bất động.

Con sói đi ra đầu tiên rõ ràng là có uy hơn những con còn lại rất nhiều, những con sói khác cũng có tư thế cung kính rõ ràng với nó, đó là vua của bầy sói cuồng phong này.

Đôi mắt xanh lục của vua sói khẽ động, dường như nó đang không hiểu được tại sao người nó đang đuổi theo sao lại thay đổi rồi.

Nhưng loài người đều là sinh vật vô liêm sỉ, đáy mắt vua sói thoáng qua một tia hung ác, nó tru lên một tiếng, bầy sói xung quanh lập tức nhào về phía Tần Lang Nguyệt.

Trái tim Tần Lang Nguyệt như đã vọt lên tận hốc mắt, bầy sói vừa chuyển động, cô ta liền khoác y phục lên người, nhảy lên bờ rồi chạy về phía rừng rậm ở phía xa xa.

Vua sói phẫn nộ tru lên một tiếng, tất cả sói đều nhanh như chớp đuổi theo cô ta.

Rừng rậm Lạc Nhật về cơ bản không có đường, cho nên con người như Tần Lang Nguyệt chạy trong rừng vốn rất yếu thế, không bao lâu sau liền bị bầy sói bao vây.

Thân dưới Tần Lang Nguyệt đang trống không, gió lạnh lùa thẳng vào trong cơ thể cô ta khiến toàn thân nổi da gà, lại thêm có bao nhiêu con sói đang nhìn cô ta làm cô ta không tránh khỏi run rẩy.

Lẽ nào hôm nay phải chịu thiệt ở đây sao?

Khế ước thú trước đây vì giúp cô ta đã rơi vào trạng thái ngủ say, bây giờ cô ta có gọi cũng vô dụng.

Bầy sói càng lúc càng đông, Tần Lang Nguyệt cắn răng, lấy vũ khí bắt đầu tấn công.

Cô ta không thể chết ở đây được.

Người ta xuyên không đều sống vẻ vang huy hoàng, tại sao cô ta không được như vậy, cô ta tuyệt đối không thể chết ở đây được.

Nhưng Tần Lang Nguyệt đã xem nhẹ uy lực của sói cuồng phong, bao nhiêu con sói vây quanh, cô ta chỉ có thể giết từng con từng con một, cũng có lúc rủn tay.

Thể lực Tần Lang Nguyệt dần yếu đi, đan dược khôi phục linh lực cô ta cũng có nhưng lại không có đan dược khôi phục thể lực.

Vua sói nhắm trúng thời cơ, chỉ phút chốc đã bắt được con mồi, miệng sói ngoạm trúng vào cánh tay cô ta.

Tần Lang Nguyệt ngã xuống đất, y phục trên người rách nát, lộ ra thân thể trắng nõn.

Vua sói cắn mạnh cô ta thêm một cái, cô ta còn chưa kịp phản kích đã ngất đi.

Đến khi cô ta tỉnh dậy, đã thấy mình nằm trên một chiếc giường đá, những vết bầm tím trên cánh tay và trên người khiến Tần Lang Nguyệt cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Cô ta…

Thất thân rồi sao?

Hơn nữa còn rất có khả năng là một con sói?

Tần Lang Nguyệt càng nghĩ càng thấy buồn nôn, bò ra cạnh giường nôn.

Cô lại bị một con sói… Tần Lang Nguyệt cảm thấy trên cơ thể mình toàn là dấu vết bẩn thỉu, hận không thể lập tức một đao chém chết con vua sói đó.

…

Sau khi Thời Sênh dẫn dụ bầy sói, còn đi theo sau bầy sói xem kịch hay.

Nhìn thấy vua sói định giết Tần Lang Nguyệt, nhưng khi cơ thể trắng nõn của Tần Lang Nguyệt lộ ra, nó lại thay đổi chủ ý, chỉ đánh ngất Tần Lang Nguyệt rồi đưa về.

Khoảnh khắc đó, Thời Sênh bỗng thót tim, tức giận cực độ.

Bà đây muốn ngươi giết cô ta, không phải là tìm vợ cho ngươi.

Ngươi đưa cô ta về là có ý gì hả?

Ngươi là một con sói đó có biết không hả? Cho dù ngươi có thể biến hình thành vua sói, nhưng cũng vẫn chỉ là một con sói, người và thú sẽ không có kết quả tốt đẹp, biết chưa hả?

Thời Sênh suýt nữa không nhịn được ném quả cầu sét cho đám sói ngu xuẩn đó nổ tung luôn.

Chương 210: A từ, hẹn gặp lại! (26)

Cuối cùng chắc chắn không nổ, nhưng cô lại đi tìm bầy rắn rắn, dẫn dụ bầy rắn đấu với bầy sói.

Hai chủng tộc đánh nhau, cảnh tượng này cũng rất vui mắt.

Hai loại ma thú đều sống theo bầy đàn, còn đều là động vật ăn thịt, lại gần nhau như vậy, bình thường chắc chắn cũng xung đột không ít lần để tranh giành địa bàn.

Lần đánh nhau này như là thiên lôi câu động địa hỏa, vô cùng tráng lệ.

Vua sói và vua rắn đã không ưa nhau từ lâu, nhưng vua rắn thực lực nhỉnh hơn chút nên giành được chiến thắng chung cuộc.

Vua sói có lẽ không muốn chết, nên đem Tần Lang Nguyệt tặng cho vua rắn.

Rắn vốn là loài động vật giao phối “hỗn loạn”, chúng ở trong rừng rậm Lạc Nhật rất ít khi nhìn thấy các cô gái, cho nên khi vua sói đưa ra yêu cầu này, vua rắn giả bộ như suy tư một lúc, sau đó mới miễn cưỡng đồng ý.

Thế là Tần Lang Nguyệt lại bị chuyển sang tay vua rắn.

Đại khái là vì Thời Sênh thay đổi cốt truyện quá nhanh, bàn tay vàng của Tần Lang Nguyệt không phát huy kịp tác dụng nên ngay cả cơ

hội phản kháng cô ta cũng không có, bị vua rắn đưa về hang ổ xxx một trận.

Chuyện này Thời Sênh không hề hay biết, cô dẫn dụ rắn đến xong rồi đi mất.

Dù sao thì nữ chính cũng không chết được đâu, ở đó xem cũng không có gì hay.

…

Dị bảo tại rừng rậm Lạc Nhật xuất thổ… à, xuất thế, cuối cùng bị người của hoàng thất tìm thấy trước.

Trên người bọn họ có ngọc truyền âm, gần như đúng vào lúc hoàng thất tìm thấy, tin tức này đã truyền đến khắp các đại thế lực và đại gia tộc.

Tất cả mọi người đều đang chạy về hướng dị bảo đó, rừng rậm Lạc Nhật sôi sục đã lâu ngày càng xôn xao hơn.

Thời Sênh đi theo đội quân đến được “nơi xảy ra sự việc”, cô phát hiện không chỉ loài người, còn cả các ma thú cũng có mặt.

Hai đội quân lớn cách nhau một hồ nước.

Giữa hồ có một thứ trông giống như hoa sen, nhưng cánh hoa của nó có bảy màu.

Đúng vậy, không hề nhìn lầm đâu, có bảy màu.

Đó chính là hoa bảy màu trong truyền thuyết.

Không biết mỗi cánh hoa có thể hoàn thành một nguyện vọng được không.

Lúc này có vẻ đóa hoa bảy màu đó còn chưa nở, nhưng trong không khí đã có linh khí nồng đượm, đó là điều mọi người đều cảm nhận được.

Thời Sênh lục lại trong ký ức của nguyên chủ, không tìm ra được thứ đồ chơi này, lại tìm trong cốt truyện cũng thấy được cái tên của thứ đồ này.

Thất Sắc Liên Hoa.

Nói trắng ra chính là hoa sen.

Đổi một màu, đẳng cấp sẽ cao hơn hoa sen thông thường gấp trăm lần, Thất Sắc Liên Hoa nghìn năm mới nở hoa, nghìn năm mới kết đài.

Ăn đài sen đó nghe nói có thể khởi từ hồi sinh.

Cánh hoa cũng có tác dụng tăng tu vi, một cánh hoa có thể khiến Linh Tôn đột phá lên thành Linh Thánh.

Linh Thánh, trên Cửu Châu Đại Lục chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nghe nói cường giả Linh thánh có thể hủy diệt cả một thành trì chỉ trong tích tắc.

Chỉ hai chữ thôi, siêu mạnh.

Nhà nào có được Linh Thánh này, địa vị của gia tộc đó sẽ tăng lên địa vị đầu bảng chỉ trong phút chốc.

Với sức hấp dẫn như vậy, lúc này người muốn có được Thất Sắc Liên Hoa tuyệt đối phải đi mấy vòng quanh Cửu Châu.

Thời Sênh tìm thấy một nơi lý tưởng bao quát tất cả để xem kịch hay, ngồi đợi một đám cầm thú và một nhóm người đánh nhau tranh giành.

Đợi đến thời gian Thất Sắc Liên Hoa nở hoa, loài người dường như đã kết thành liên minh, tôn hoàng thất và mấy đại gia tộc làm thủ lĩnh.

Những thế lực còn lại cũng tự tìm liên minh cho mình.

“Người của Cửu U Điện tới rồi.”

“Cửu U Điện… tại sao họ cũng tới đây?”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy Hộ pháp hung hăng dẫn người tới, trong đám người ấy không có Bộ Kinh Vân.

Thời Sênh không nhìn thấy người liền thu lại ánh mắt.

Vết thương lần trước của Bộ Kinh Vân có lẽ còn chưa khỏi, không đi cùng bọn họ cũng đúng.

Người của Cửu U Điện bá đạo chiếm lấy vị trí tốt nhất.

Không phục?

Đến đây, đánh nhau đi!

Nắm đấm cứng mới là lẽ phải.

Đến tối, Thời Sênh cảm thấy vô vị lắc lắc chân, bao nhiêu người cùng trông chừng một đóa hoa sen, nó còn quyết giữ mình không chịu nở, Thời Sênh hận không thể lên tách luôn cánh hoa ra.

Đúng vào lúc cô đang âm thầm suy nghĩ có nên xông lên tách cánh hoa ra không thì nhánh cây đằng sau cô bỗng nhiên nặng trĩu xuống.

Mặt Thời Sênh hơi biến sắc, cánh tay quay ngược lại, thiết kiếm dũng mãnh xuất hiện, lướt qua phía đằng sau.

Lá cây vang lên soàn soạt, nhưng đằng sau không có người.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, thu lại thiết kiếm "Đến rồi còn trốn tránh làm gì, Bộ Kinh Vân."

Bóng người từ trên cây rơi xuống, vừa khéo rơi xuống trước mặt Thời Sênh, "Hừ!"

Đừng cho rằng ngươi biết là bản tôn rồi thì bản tôn chơi không vui nữa.

Thời Sênh: "…" Đồ kiêu căng.

Thời Sênh cầm chặt thiết kiếm, một lúc sau mới buông lỏng ra, quay người ngồi lên.

Bộ Kinh Vân không vui hừ một cái, thấy Thời Sênh không để ý đến mình, hắn trực tiếp nhảy lên ngồi trên nhánh cây bên cạnh Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn không để ý đến hắn.

Bộ Kinh Vân thấy lo lắng trong lòng, mở miệng định nói nhưng hồi lâu

sau vẫn không thốt nên được một chữ.

Hừ!

Nữ nhân này cố ý không nói chuyện với hắn, hắn cũng không thèm nói chuyện với cô.

Nhưng rất nhanh sau đó, Bộ Kinh Vân lại ngồi không yên nữa, ở bên cạnh lắc qua lắc lại.

Thời Sênh chán nản chau mày, giơ tay đẩy Bộ Kinh Vân xuống dưới, phía dưới là thảm cỏ, hắn có ngã xuống đó cũng không chết đâu.

Nam nhân mặc y phục màu đó nằm trên bãi cỏ màu xanh lục, ngơ ngác nhìn người đang ngồi trên cây, biểu cảm có thể nói là vô cùng mờ mịt.

Thời Sênh thấy y phục đỏ có hơi chói mắt, liền nhảy từ trên cây xuống, giơ tay cởi y phục của hắn.

Bộ Kinh Vân nắm lấy tay Thời Sênh, “Cô muốn làm gì?”

“Cởi y phục.” Thời Sênh nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của Bộ Kinh Vân, móng vuốt giơ đến thắt lưng.

Bộ Kinh Vân giận đến đỏ bừng mặt, sống chết giữ chặt lấy thắt lưng, “Không được.”

Thời Sênh cười lạnh: “Ai kêu huynh mặc y phục đỏ lượn qua lượn lại trước mặt ta? Bỏ tay ra, nếu không đừng trách ta thô lỗ.”

“Thô lỗ cũng không được.” Bộ Kinh Vân lầm bầm, đây là y phục của hắn, của hắn!

Nữ nhân này tại sao lại thích cởi đồ của hắn đến vậy, vô liêm sỉ.

“Có thật huynh không buông ra không?”

“Không.” Bộ Kinh Vân kiên định bảo vệ y phục của mình, “Thẩm Dao Quang, cô đừng có lung tung, có tin ta chết cho cô xem không?”

Thời Sênh: “…” Huynh uy hiếp ta riết thành nghiện luôn rồi sao?

Hôm nay bà đây không cởi của ngươi…

Ánh mắt Bộ Kinh Vân long lanh, nhanh chóng chụp lấy cổ của Thời Sênh, trực tiếp hôn lên đó, lật người áp chế Thời Sênh xuống dưới thân.

Y phục đỏ được tách ra, che mất cơ thể nhỏ bé của cô, Bộ Kinh Vân giam cả người cô trong lòng, triền miên quấn quýt hôn lấy cô.

Thời Sênh bị hôn đến mức ngẩn ngơ.

Ngươi nói không lại ta liền hôn là có ý gì hả?

Mẹ kiếp!

Thời Sênh lại giở trò cũ, định cắn Bộ Kinh Vân, nhưng lần này hắn thông minh hơn rồi, nhanh chóng đưa lưỡi lùi lại phía sau, chỉ dùng bờ môi dán lên môi cô, nhẹ nhàng chà sát.

Hắn không hề muốn thừa nhận rằng mình nhớ hương vị của cô đến thế nào.

Nhưng cơ thể hắn vẫn thành thật hơn lý trí của hắn.

Hừ! Đều là do cô câu dẫn hắn.

Bộ Kinh Vân nghĩ vậy liền cắn mạnh vào bờ môi Thời Sênh, đầu lưỡi vô tình hữu ý liếm lấy đôi môi cô, mang theo cảm giác tê tê dại dại.

Cơ thể Thời Sênh khẽ run lên, không phải là phản ứng khi bị hôn, mà là tức giận.

Ánh mắt cô trở nên u ám hơn, Bộ Kinh Vân cảm giác Thời Sênh có gì đó không đúng, định buông cô ra, nữ nhân này không dễ gây.

Bản tôn phải ăn xong rồi chạy.

Chương 211: A từ, hẹn gặp lại! (27)

Bộ Kinh Vân chưa kịp buông Thời Sênh ra đã bị cô nắm lấy cánh tay, lực tay bỗng nhiên tăng mạnh, chỉ một cái xoay vòng, hắn đã bị đè xuống dưới.

Ngón tay Thời Sênh bóp chặt lấy cổ hắn, hơi cúi người xuống, cúi đầu nhìn hắn, từ trong đôi mắt cô hắn có thể nhìn thấy hình ảnh của mình.

“Bộ Kinh Vân, ngươi to gan đấy. Ngươi có biết hành vi vừa rồi của ngươi là gì không? Ngươi giở trò lưu manh, ngươi có tin bà đây giết chết ngươi không?”

Bộ Kinh Vân: “…” Hừm, bản tôn không hề giở trò lưu manh với người khác, chỉ giở trò với một mình cô thôi đấy.

Thật không biết lãng mạn là gì.

“Nhìn thấy ta, ngươi mất tự tin cái gì?” Thời Sênh muốn cưỡng ép Bộ Kinh Vân chuyển ánh mắt sang nhìn mình.

Bộ Kinh Vân không vui lẩm bẩm, còn lâu bản tôn mới mất tự tin.

Thời Sênh cố nén lại suy nghĩ muốn một kiếm chém chết hắn, buông hắn ra, nhưng vẫn ngồi trên người hắn, “Tại sao huynh lại đến đây?”

“Đại lục này có nơi nào bổn tôn không đi được chứ?” Bộ Kinh Vân lạnh nhạt đáp, ánh mắt vẫn không ngừng đảo đi đảo lại trên người

Thời Sênh.

Cô quả nhiên vẫn quan tâm đến hắn, đúng là nữ nhân khẩu thị tâm phi.

Thời Sênh lườm hắn một cái, “Địa ngục huynh có đi không?”

Chẳng phải hắn thích ru rú ở trong nhà sao? Tại sao cứ dăm ba ngày lại chạy ra ngoài một lần thế này, chạy ông nội nhà ngươi ấy! Ngoan ngoãn ở nhà đợi bản cô nương đến cưới ngươi đi được không?

Bộ Kinh Vân: “…”

Thời Sênh đột nhiên giơ tay nắm lấy tà áo Bộ Kinh Vân, tay kia sờ vào thắt lưng hắn, nhanh chóng tháo đai lưng ra, Thời Sênh nhanh chóng cởi bỏ y phục màu đỏ khoác ngoài của hắn.

Bộ Kinh Vân có muốn cứu vãn cũng đã muộn.

Chỉ đành giương mắt nhìn y phục đỏ yêu thích của mình bị Thời Sênh bạo lực cắt thành mảnh vụn.

“Thẩm Dao Quang! Ngươi làm gì Điện chủ vậy?” Thanh âm của Hộ pháp bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Hắn nhìn y phục rách tả tơi trên mặt đất, lại nhìn Điện chủ không chút cảm xúc nằm trên mặt đất, trong đầu đang hiện lên hình ảnh điện chủ nhà mình bị Thời Sênh cưỡng ép chiếm đoạt.

Lửa giận trong lồng ngực bỗng chốc vọt lên tận đỉnh đầu.

Con yêu nữ này lại dám đối xử với Điện chủ như vậy.

Thực sự là…

Không thể chịu được.

“Ta có thể làm gì hắn chứ?” Thời Sênh nhìn Hộ pháp đầy khó hiểu.

Cô một không đánh hắn, hai không mắng hắn, chỉ cởi bỏ y phục của hắn thôi, có cần phải kích động như vậy không?

Cô còn bị giở trò lưu manh đấy, nói gì đi?

Kỳ kỳ quái quái.

“Thẩm Dao Quang…”

“Về đi.” Bộ Kinh Vân đứng dậy, lạnh lùng nhìn Hộ pháp.

Hộ pháp: “…” Điện chủ, người không thể phân biệt đối xử!

Tại sao mỗi lần nhìn hắn đều cao ngạo lạnh lùng như vậy?

Hắn không phục.

Hắn còn không bằng cả một nữ như vừa mới quen biết mấy tháng ư?

Dưới sức ép của Điện chủ, Hộ pháp chỉ đành ngậm ngùi quay về đội, khuôn mặt vẫn hiện rõ dòng chữ “Điện chủ nhà ta đã bị nhúng chàm rồi. Điện chủ để khuỷa tay xoay ra ngoài, không suy nghĩ cho người mình, ta thấy ta bị thất sủng rồi.”

Thời Sênh lại nhảy lên cây.

Bộ Kinh Vân cũng đi lên theo, Thời Sênh không đẩy hắn, chuyện vừa xảy ra cô không hề nhắc đến nửa lời.

Hình như đối với cô, đây chỉ là một chuyện rất bình thường.

Bộ Kinh Vân suy nghĩ vẩn vơ, sắc trời đã tối tự lúc nào.

Trời tối, nhìn đóa hoa sen đó tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vô cùng đẹp đẽ.

Khi mặt trăng lên đến đỉnh, Thất Sắc Liên Hoa đột nhiên nở rộ bằng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy được.

“Ồ!”

“Nở rồi, nở rồi.”

Thanh âm của loài người và ma thú đồng thời vang lên, từng bóng người màu đen từ trong hồ nước đồng thời bay vào trung tâm để giật.

Thời gian nở của Thất Sắc Liên Hoa rất ngắn, chỉ có năm phút.

Sau năm phút không hái, cánh hoa sẽ rụng xuống, bắt đầu thời kỳ kết đài.

Năm phút thì làm được gì?

Năm phút có thể ăn được một cốc mì gói, có thể chơi một ván game, cũng thể tiếp xúc một lần với Ngũ Chỉ cô nương*.

*Ngũ Chỉ cô nương: 5 ngón tay - thủ dâm

Thời gian xem ra rất dài, rất đủ.

Nhưng với tình hình lúc này, chút thời gian ấy vốn không thể đủ.

Loài người không muốn ma thú giành được, ma thú tất nhiên cũng không muốn loài người có được.

Huống hồ, đại quân ma thú còn có cánh, có thể bay lên trời.

Loài người, tuy Linh hoàng có thể bay trên không nhưng cũng cần tiêu hao linh lực, đâu có được ưu thế như người ta.

Hai móng vuốt cùng kéo ngươi xuống.

“Huynh muốn có Thất Sắc Liên Hoa?” Thời Sênh đang xem kịch hưng phấn, bỗng nhiên quay đầu hỏi Bộ Kinh Vân.

Cô thấy người của Cửu U Điện cũng mượn gió bẻ măng, đi cướp Thất Sắc Liên Hoa rồi.

“Không…” Bộ Kinh Vân vô thức lắc đầu, nhưng lời còn chưa nói hết đã lập tức đảo lại: “Ừm.”

“Thứ đồ chơi ấy thì có gì hay chứ?” Thời Sênh chau mày lẩm bẩm, rút thiết kiếm ra, “Vậy thì huynh đợi ở đây, ta đi cướp về cho huynh.”

Bộ Kinh Vân: “…” Không đúng nha, lời thoại này đáng ra phải do hắn nói mới đúng chứ?

“Đợi…”

Thời Sênh căn bản không nghe thấy ý tứ trong lời hắn nói, lập tức xông ra.

Tốc độ của Thời Sênh rất nhanh, nhân cơ hội đám người đó còn đang đối phó với ma thú, đi đến bên cạnh Thất Sắc Liên Hoa.

Đúng lúc cô giơ tay ra hái, bên cạnh bỗng nhiên có thêm bộ móng vuốt túm lấy Thất Sắc Liên Hoa, nhổ bật cả rễ, tiếng nước rơi xuống lách tách, sự chú ý của tất cả người và ma thú đều bị chuyển sang bên này.

Thời Sênh nhìn theo móng vuốt ấy, huyệt thái dương bỗng nhiên giật giật không ngừng.

Nữ chính đại nhân, cô đúng là không lỗ nào không chui vào được!

Tần Lang Nguyệt nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt đắc ý, sau đó phi thẳng về phía bờ.

Sau đó, run rẩy khác thường.

Mặt nước còn bình lặng khi nãy đột nhiên xuất hiện một xúc tu mấy chân màu bạc cuốn lấy đôi chân Tần Lang Nguyệt, kéo cô ta quay lại.

Bên cạnh loại dị bảo này nhất định có thứ bảo vệ nó, hoặc là ma thú hung ác, hoặc là một loại thực vật nào đó.

Lúc này, xúc tu màu bạc giang rộng ra càng giống như một loại thực vật hơn.

Thời Sênh chém đứt xúc tu đang hướng về phía cô, sau đó bay đến chỗ Tần Lang Nguyệt, định nhân cơ hội đoạt lạiThất Sắc Liên Hoa trên tay cô ta, Tần Lang Nguyệt cười lạnh, Thất Sắc Liên Hoa liền biến mất.

Dưới nước lại có mấy xúc tu nữa xuất hiện, nhanh như chớp hướng về phía Thời Sênh, Thời Sênh bị buộc phải kéo giãn khoảng cách với Tần Lang Nguyệt.

Lúc này, trên mặt nước, cơ hồ đều là loại xúc tu màu bạc đó, ma thú nhanh chóng rút khỏi phạm vi tấn công của xúc tu, một số người chạy chậm không may mắn như vậy, trực tiếp bị kéo rơi tõm xuống nước, từng bóng đen lan tràn dưới nước, mùi máu tanh ngòm bắt đầu lan rộng.

Tần Lang Nguyệt bị xúc tu cuốn lấy, đến khi sắp bị nhấn chìm xuống nước thì một con rắn lớn từ trên bờ bay đến, cắn chặt lấy chiếc xúc tu đó, xúc tu bị đau liền thu lại xuống nước.

Con rắn dùng đuôi quấn lấy Tần Lang Nguyệt, hung hăng đánh vào một chiếc xúc tu khác đang vươn ra, nhanh chóng đưa cô ta vào bờ an toàn.

Thời Sênh chém đứt mấy chiếc xúc tu, chậm hơn Tần Lang Nguyệt một bước.

Kết quả ….

Cô vừa đi tới đã nghe thây tiếng Tần Lang Nguyệt nói.

“Bị Thẩm Dao Quang cướp đi rồi.”

Những chiếc xúc tu đang lắc qua lắc lại trên mặt hồ, những người bị cuốn vào đó gầm gào kêu cứu, nhưng chỉ một giây sau đã bị nhấn chìm vào trong hồ.

Vốn không có ai cứu được họ.

Xúc tu dày đặc, vốn dĩ không thể nhìn rõ trong đó xảy ra chuyện gì, vừa nãy người đến gần Thất Sắc Liên Hoa nhất chỉ có Thời Sênh và Tần Lang Nguyệt, bây giờ Thất Sắc Liên Hoa không còn nữa, chỉ có hai khả năng.

Nếu không phải ở trên người Tần Lang Nguyệt thì ở trên người Thời Sênh.

Tần Lang Nguyệt vu oan hãm hại cô, nỗi oan này chắc chắn cô phải gánh rồi.

Ai kêu bổn cô nương đây là nhân vật phản diện chuyên nghiệp chứ, không gánh oan thì làm gì?

Nữ chính đại nhân, cô được lắm!

Chương 212: A từ, hẹn gặp lại! (28)

Cho nên, khi Thời Sênh chạm đất, một nhóm người nhanh chóng bao vây cô lại.

“Thẩm Dao Quang ngươi mau giao sen bảy màu ra đây.”

Thời Sênh vung thiết kiếm, nhìn về phía đám người đó đang đứng, Tần Lang Nguyệt bị một nam tử tuấn mĩ có vẻ tàn bạo ôm lấy, trong lòng tức giận đùng đùng.

Vua rắn lại bại dưới váy nữ chính sao, thật là… nỗi sỉ nhục của giới ma thú.

Thời Sênh không muốn giải thích chút nào.

Những người này đều đang mở trạng thái “Ta không nghe, ta không nghe ngươi nói nhăng nói cuội, ngươi đang gạt ta” của tổng tài nữ chính, giải thích có con mẹ nó tác dụng ấy.

Cho nên cô nhìn nữ chính đầy ngụ ý, sau đó nhìn những người xung quanh, kéo dài âm điệu, hỏi đầy quái gở: “Muốn có Thất Sắc Liên Hoa không?”

“Phí lời, mau giao Thất Sắc Liên Hoa ra đây.”

“Cũng không phải là không được.” Thời Sênh không thèm nhìn mấy người đó, đôi lông mày cong cong, “Dùng Tần Lang Nguyệt để đổi có được không?”

Tần Lang Nguyệt còn đang thầm đắc ý, lúc này nghe thấy lời Thời Sênh nói, bỗng giật mình, trong lòng nảy lên dự cảm chẳng lành.

“Tần Lang Nguyệt? Ngươi cần cô ta làm gì?” Có người nghi hoặc hỏi.

Hai người họ hình như chẳng có thù hận gì cả?

“Ta làm gì ngươi quản được sao? Các ngươi có thời gian suy nghĩ dùng Tần Lang Nguyệt để đổi lấy Thất Sắc Liên Hoa, nếu không ta sẽ hủy Thất Sắc Liên Hoa.” Thời Sênh nói hùng hồn thẳng thắn, y như Thất Sắc Liên Hoa đang ở trong tay cô thật vậy.

“Đừng hòng ra tay, tốc độ ta tiêu hủy còn nhanh hơn tốc độ các ngươi động thủ đấy!”

Thời Sênh nói câu đó liền đập tan suy nghĩ muốn cướp đoạt của những người ở đó.

Thẩm Dao Quang vẫn là người có thực lực, nếu cô thực sự hủy đi Thất Sắc Liên Hoa, chắc chắn bọn họ không thể ngăn cản được.

“Tại sao chúng ta biết được Thất Sắc Liên Hoa thực sự đang ở trên người ngươi? Mau đưa ra cho chúng ta xem thử.” Không biết tên não phẳng nào tự dưng lại đề ra chủ ý này.

Thời Sênh cười cười, “Các ngươi đến làm trò cười thôi đúng không? Người nói Thất Sắc Liên Hoa đang ở trên người ta là các ngươi. Các ngươi đùa ta hay đùa chính mình vậy?”

IQ bị chó ăn mất rồi à?

Dứt lời, Thời Sênh như cười như không nói: “Nếu các ngươi đã nghi ngờ trên người ta không có Thất Sắc Liên Hoa, vậy thì để cho ta đi đi.”

“Thẩm Dao Quang, ngươi đừng có ăn nói linh tinh, chắc chắn Thất Sắc Liên Hoa đang ở trên người nàng ta.”

Câu đầu là nói với Thời Sênh, câu sau lại là nói với một người khác.

Người hỏi câu hỏi ngu ngốc đó bị người bên cạnh đánh cho mấy cái, người đó không dám lên tiếng nữa.

Cảnh tượng yên tĩnh trở lại, chỉ có mặt hồ xa xa không ngừng vang lên tiếng nước chảy, những chiếc xúc tu đó dường như không thể rời khỏi nước, xúc tu cũng có độ dài, chỉ có thể vươn xa cự ly hai mét đến bờ.

Do đó, lúc này, những chiếc xúc tu đó như mái tóc dài, đang nhảy nhót khiêu vũ trên mặt hồ, trông có vẻ vô cùng quỷ dị.

Ma thú trước mặt dường như có chút sợ hãi những chiếc xúc tu này, không dám đến gần, chỉ đứng từ xa nhìn.

Người bên này nhìn nhau mấy giây, rồi lại nhanh chóng thảo luận với nhau, nhưng Tần Lang Nguyệt đã bị người khác trông chừng, kết quả thế nào cũng đã hai năm rõ mười.

Thất Sắc Liên Hoa, mỗi cánh hoa chính là một Linh Thánh, dùng một người phụ nữ để đổi, thật quá hời!

Đám người đó giả bộ như đang thảo luận, cuối cùng nhìn về phía Tần Lang Nguyệt.

Tần Lang Nguyệt cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng sự phẫn nộ nơi đáy mắt đã hiện rõ.

Cô ta muốn tính kế hãm hại Thẩm Dao Quang, nhưng không ngờ cô ta lại bị gài bẫy ngược lại.

Nhưng cô ta cũng không thể nói trên người cô ta có Thất Sắc Liên Hoa, bây giờ trừ cách liều chết chạy thoát ra, còn lại đều là đường cùng.

“Ai dám động vào nữ nhân của ta?” Khi người đến gần, vua rắn bỗng nhiên đẩy Tần Lang Nguyệt ra đằng sau thân mình, ngữ khí vô cùng bá đạo.

Vua rắn có thể biến hình, tu vi ít nhất cũng ngang bằng với Linh Tôn của loài người, uy phong trên người hắn hoành tảo chung quanh, một số người tu vi thấp chỉ cảm thấy thái sơn áp đỉnh, đôi chân mềm nhũn như sắp quỳ xuống.

Nhưng ở đây Linh Tôn không ít, nếu thực sự phải đánh, vua rắn thực sự không phải là đối thủ của họ.

Cho nên, những người này không hề bị hắn dọa cho sợ hãi, ngược lại có người còn chán ghét nhìn Tần Lang Nguyệt.

“Người và ma thú ở bên nhau, ta không nhìn ra đó, khẩu vị của Tần Lang Nguyệt cũng nặng thật.”

“Cho dù có thể biến hình, hắn cũng chỉ là ma thú…”

Tần Lang Nguyệt nghe đám người đó càng nói càng quá đáng, trong lòng sát khí dâng trào.

Cô ta và vua rắn ở bên nhau, đó chẳng phải là do ép buộc sao?

Đúng, tất cả là do Thẩm Dao Quang.

Cô đã hỏi qua vua rắn, hắn nói có người dẫn dụ hắn ra ngoài nên hắn mới đánh nhau với vua sói ở đó.

Lại thêm chuyện trước đó cô ta gặp phải vua sói, rõ ràng là có người gài bẫy cô ta.

Ánh mắt cô ta lạnh lẽo nhìn Thời Sênh, Thời Sênh cong miệng đáp lại cô bằng một nụ cười gợi đòn.

Nụ cười đó rơi vào mắt Tần Lang Nguyệt trở nên vô cùng kích thích, giống như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô ta.

“Các ngươi nói hết chưa hả?” Ép ông nội các ngươi, nhân vật phản diện thường chết vì nhiều lời đó hiểu chưa? Hãy nhìn ánh mắt của nữ chính kìa, chỉ một lát nữa thôi bàn tay vàng sẽ lên sóng, đánh cho các ngươi bầm dập tả tơi luôn đó tin không hả, một lũ thiểu năng.

Đám người đó sắc mặt thay đổi, nhưng không có ai oán ghét Thời Sênh.

Có người bắt đầu ra tay với vua rắn, dẫn dụ hắn sang bên cạnh, Tần Lang Nguyệt bị mấy người bao vây, bàn tay vàng của cô ta không ở đây, ngoài thực lực của bản thân ra căn bản không có gì đáng sợ cả.

Đây chính là sự tai hại trong quá trình trưởng thành của nữ chính.

Nếu gặp phải một nhân vật phản diện không dùng chiêu trò thì chắc chắn ngay lập tức sẽ bị đập chết, làm gì có chuyện cho ngươi được phô trương đến cuối cùng.

Vua rắn và Tần Lang Nguyệt một trước một sau bị bắt, đưa đến trước mặt Thời Sênh.

“Phế tu vi của cô ta.” Thời Sênh tùy tiện chỉ một người.

“Thẩm Dao Quang, vừa nãy cô không nói vậy.”

Thời Sênh không để tâm nhún vai, “Vậy thì bây giờ ta thêm vào có được không, có muốn Thất Sắc Liên Hoa không hả?”

Người đó trừng mắt nhìn Thời Sênh, cho người phế tu vi của Tần Lang Nguyệt.

“Thẩm Dao Quang, ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Lúc này, Tần Lang Nguyệt đã thực sự sợ hãi rồi.

Cô ta biết sau khi bị phế đi tu vi thì cô ta sẽ phải đối mặt với cái gì.

Cho nên cô ta muốn kéo dài thời gian…

Đợi đến khi thần thú khế ước tỉnh lại.

Mí mắt Thời Sênh nhếch lên, ngón tay chỉ chỉ trong không trung, bắt đầu thúc giục, “Nhanh lên, sao cứ lề mà lề mề thế?”

Người đó có chút phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh, nhưng vẫn bước nhanh đến bên Tần Lang Nguyệt.

“Thẩm Dao Quang, có chết cũng phải chết cho rõ ràng, tại sao ngươi lại nhằm vào ta như vậy?” Tần Lang Nguyệt sốt sắng lên tiếng.

“Ta đâu có khiến ngươi chết, cái gì mà chết rõ ràng với không rõ ràng, ngươi đừng có nói nghiêm trọng như vậy chứ.” Thời Sênh cười, sau đó quay đầu, lại là bộ mặt hung ác, “Còn không ra tay, không biết phế tu vi con người thế nào sao?”

Đừng có nói nghiêm trọng như vậy…

Bị phế đi tu vi, đó là chuyện còn nghiêm trọng hơn cả cái chết!

Nữ nhân này lại dám nói không nghiêm trọng.

Tần Lang Nguyệt còn muốn nói gì đó nhưng người kia đã đặt bàn tay lên đỉnh đầu cô ta, một luồng linh lực từ huyệt bách hội đi xuống.

Linh lực bên ngoài đột nhiên tiến vào chạy loạn trong cơ thể cô ta, hủy hoại kinh mạch của cô ta.

Bên tai cô ta dường như còn nghe thấy tiếng kinh mạch đứt vỡ, nỗi đau đớn trào lên.

“A!” Tần Lang Nguyệt không chịu đựng được nỗi đau ấy, thảm thiết kêu gào, âm thanh đó vô cùng thảm thương, người ngoài nghe được cũng thấy nổi cả da gà.

Chương 213: A từ, hẹn gặp lại! (29)

"Được rồi, Thẩm Dao Quang, mau giao Thất Sắc Liên Hoa ra đây.”

Người vừa phế tu vi Tần Lang Nguyệt vừa thu tay, đã có ngay người gào lên với Thời Sênh.

Tu vi của Tần Lang Nguyệt đã bị phế, một nhóm người muốn có Thất Sắc Liên Hoa lập tức trở nên hưng phấn, ánh mắt nhìn Thời Sênh càng trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Linh Thánh đó, thật quá mê hoặc.

Thời Sênh khóe miệng khẽ nhếch, ngữ khí châm chọc, “Ta không có Thất Sắc Liên Hoa gì hết.”

Vừa nãy cô không hề thừa nhận Thất Sắc Liên Hoa đang ở trên người cô.

Mấy người này có phải não bị heo gặm rồi không? Tần Lang Nguyệt nói nó ở trên người cô thì tức là ở trên người cô sao?

Não phẳng!

“Thẩm Dao Quang, ngươi có ý gì? Mau giao Thất Sắc Liên Hoa ra đây.”

“Ngươi đừng cố kéo dài thời gian, chúng ta có nhiều người như vậy, ngươi muốn nuốt lời cũng không có bản lĩnh ấy đâu.”

“Có nghe hiểu tiếng người không vậy? Ta nói ta không có Thất Sắc Liên Hoa.” Thời Sênh giảm tốc độ nói xuống mức vô cùng chậm, khiến tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ.

“Bọn ta đã làm được yêu cầu của ngươi, Thẩm Dao Quang, ngươi đừng có nuốt lời, giao Thất Sắc Liên Hoa ra đây, nếu không kết cục của cô ta chính là kết cục của ngươi.” Một nười đàn ông cao lớn chỉ vào Tần Lang Nguyệt, khuôn mặt hung dữ nói.

“Thẩm Dao Quang, đừng cố khiêu khích tính nhẫn nại của bọn ta, mau giao Thất Sắc Liên Hoa ra đây.”

“Mau giao ra đây…”

“Nhanh lên…”

Mỗi người một câu hét lên vô cùng hứng khởi.

Thời Sênh mặc kệ bọn chúng, đi đến bên Tần Lang Nguyệt, người bên đó khẩn trương nhìn cô ta như thể đang chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Thời Sênh cũng không để ý, cúi người xuống, cầm lấy cổ tay Tần Lang Nguyệt.

“Thẩm… Dao Quang…” Tần Lang Nguyệt ngẩng đầu lên đầy khó khăn, trong mắt đầy những tia máu, dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi ghê tởm, y hệt lệ quỷ.

Cô ta đã thực sự bị phế tu vi.

Cô ta thực sự…

Cô ta muốn giết chết Thẩm Dao Quang.

“Hử?” Đầu ngón tay Thời Sênh lần mò trên tay cô ta, nghe thấy Tần Lang Nguyệt đang gọi mình, liền liếc mắt nhìn cô ta.

“Ta… sẽ không… tha cho ngươi.” Tần Lang Nguyệt nghiến răng nghiến lợi thốt ra mấy chữ đó.

“Ồ.” Thời Sênh thu lại ánh mắt, ngón tay hơi dùng lực, mặt Tần Lang Nguyệt đột nhiên biến sắc.

“Ngươi… Thẩm… Dao Quang, ngươi ngươi ngươi… muốn… muốn làm gì hả?” Tần Lang Nguyệt muốn giãy dụa nhưng bây giờ cô ta không có lực đạo, đâu phải là đối thủ của Thời Sênh.

“Lấy chút lợi tức.” Dám vu oan cho bản cô nương, ngươi nghĩ bản cô nương đây là thánh mẫu không tính toán với ngươi sao?

“Đừng mà.” Đáy mắt Tần Lang Nguyệt có một tia sợ hãi, Thẩm Dao Quang sờ sờ cổ tay cô ta rõ ràng là đang tìm chiếc vòng tay không gian.

Tại sao cô lại biết được chuyện này?

Từ trước đến nay cô ta chưa bao giờ từng sử dụng trước mặt người khác, cũng chưa từng nói cho bất cứ ai biết, tại sao Thẩm Dao Quang lại biết được chứ?

“Thẩm Dao Quang, ngươi đang giở trò gì vậy, mau giao Thất Sắc Liên Hoa ra đây.” Người đứng bên đó đã sốt ruột.

Thời Sênh không trả lời hắn, đầu ngón tay chạm vào một vật cứng vô

hình, chú nhập linh lực vào đó.

Tần Lang Nguyệt hiện đang mang trọng thương, cơ thể vô cùng yếu ớt, cô muốn xóa đi khế ước giữa chiếc vòng tay này và Tần Lang Nguyệt là chuyện quá dễ dàng.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, trên cổ tay Tần Lang Nguyệt liền có một chiếc vòng trông có vẻ vô cùng kỳ quái.

“Đừng mà…”

Thời Sênh tháo chiếc vòng xuống, trên thế giới này đã định sẵn chiếc vòng vô chủ thì ai cũng có thể vào được, Thời Sênh tìm thấy Thất Sắc Liên Hoa, trả lại chiếc vòng cho Tần Lang Nguyệt.

Tần Lang Nguyệt tìm được một chiếc hộp cho Thất Sắc Liên Hoa, cũng đỡ công Thời Sênh phải tìm đồ bảo hộ nó nữa, lấy được Thất Sắc Liên Hoa, cô liền bay ra xa.

Động tác của cô bỗng nhiên tăng tốc, người bên này đều chưa kịp phản ứng lại.

“Thẩm Dao Quang!”

Đám người đằng sau đang gào thét đuổi theo nhưng chưa phát hiện ra Thời Sênh đang dẫn họ đi vào chỗ đám ma thú.

Đến khi họ phát hiện ra thì đã không kịp nữa rồi, ma thú vốn không có hảo cảm gì với loài người, bọn họ bỗng nhiên xông vào, không khác gì với hành vi khiêu chiến, ma thú đâu có cho họ cơ hội…

…

Thời Sênh xử lý được đám người đó, lại quay về chỗ Bộ Kinh Vân đang đứng.

Bộ Kinh Vân và người của Cửu U Điện đều đang ở đó, nhìn thấy Thời Sênh quay lại, ai nấy đều đề cao cảnh giác.

Thời Sênh ném chiếc hộp đựng Thất Sắc Liên Hoa cho Bộ Kinh Vân, bộ mặt ghét bỏ, “Xì. Không biết ngươi định dùng cái Mary Sue này làm gì vậy?”

Bộ Kinh Vân cầm lấy chiếc hộp, khóe miệng co rút, cô thực sự cướp được nó từ tay nhiều người như vậy sao?

Bộ mặt chán ghét đó của cô khiến đám người đứng bên ngoài như muốn phát điên.

Mary Sue là gì?

Không hiểu lắm, nhưng hình như là một thứ gì đó rất cao sang hoàn hảo.

Hơn nữa…

Trước đây hắn cho người đi cướp Thất Sắc Liên Hoa là vì thấy cô đứng ở đây, hắn tưởng rằng cô muốn có nó, nên định cướp về tặng cho cô.

Kết quả cô đứng ở đây vốn không phải vì hoa sen bảy màu.

Vậy nên bây giờ kêu hắn phải tặng thế nào đây?

Bộ Kinh Vân chỉ đành âm thầm thu nhận thứ đồ ấy.

Hộ pháp cũng ngơ ngác, yêu nữ này hình như đối xử với Điện chủ cũng không xấu xa lắm.

Thứ đồ như vậy cô cũng có thể cướp về tặng cho điện hạ.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Bộ Kinh Vân đưa Thất Sắc Liên Hoa cho Hộ pháp cất giữ, quay đầu hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh phẩy phẩy vạt áo có mấy vết nhăn, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía rừng rậm.

“Đi đánh nhau.”

Bộ Kinh Vân: “…” Ngoài đánh nhau ra cô còn biết làm gì khác không hả?

Bạo lực như vậy, chẳng trách không ai cần cô nên mới bức hôn, hừ!

Cũng chỉ có bản tôn lương thiện nên để cho cô bức hôn, nếu đổi lại là người khác thì đã đánh chết cô từ lâu rồi.

Thời Sênh quậy một trận hỗn loạn, nhưng chính bản thân mình lại bình tĩnh thoát ra, bắt đầu tiến về phía rừng rậm.

Bộ Kinh Vân không dẫn theo đội quân, chỉ đưa Hộ pháp đi theo.

Càng đi vào trong, ma thú gặp phải càng có cấp độ cao.

Hộ pháp có chút lo lắng.

“Điện chủ, chúng ta cứ tiếp tục đi thế này không an toàn lắm.”

Mấy ngày nay, hắn thấy nữ nhân này cứ đi về phía trước không rõ

mục đích, mỗi khi gặp phải ma thú, tuy không cần hắn ra tay nhưng từ ma thú hôm nay gặp phải có thể thấy, cứ đi tiếp về phía trước cũng không đơn giản như vậy.

Hắn không biết Điện chủ làm sao nữa, cứ khăng khăng muốn đi theo cô ta.

“Nàng sẽ không để ta xảy ra chuyện gì đâu.” Bộ Kinh Vân nhìn bóng lưng nhỏ bé phía trước, khóe miệng cong lên một đường cong rất nhỏ.

Câu nói này là lời một cô nương nói, vốn không có vấn đề gì cả, nhưng bây giờ nó đang được một nam nhân nói ra, hơn nữa đó còn là Điện chủ anh minh thần võ trong lòng hắn.

Hộ pháp thấy như hình tượng uy phong lẫm liệt của Điện chủ ẩn sâu trong lòng hắn đang sụp đổ.

Điện chủ, cảnh tượng này không ổn!

“Ngươi quay về đi.”

“Hả?” Vừa rồi bọn họ đang nói chủ đề này à?

“Như vậy sao được.” Khi phản ứng lại, Hộ pháp lập tức lắc đầu, “Ta phải ở bên Điện chủ.”

Thân là hộ pháp, chính là phải bảo vệ Điện chủ.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn hắn, “Ta không muốn nói đến lần thứ ba, về đi.”

Hộ pháp: “…” Sao ta có thể yên tâm giao Điện chủ vào tay ả yêu nữ

đó chứ?

Ánh mắt Bộ Kinh Vân càng lạnh lẽo hơn, Hộ pháp lập tức sợ hãi, vô cùng nín nhịn nói: “Vâng.”

Lúc này, Bộ Kinh Vân mới tiến lên mấy bước đuổi kịp Thời Sênh, hình bóng hai người dần dần biến mất.

Hộ pháp lắc đầu, sự an toàn của Điện chủ phải làm sao đây?

Thật lo lắng!

Cuối cùng, Hộ pháp vẫn âm thầm bám theo, dù sao thì hắn cũng không thể yên tâm để Điện chủ và yêu nữ đó đi riêng với nhau như vậy.

Thẩm Dao Quang chỉ biết ức hiếp Điện chủ.

Chương 214: A từ, hẹn gặp lại! (30)

Thời Sênh không tiếp tục đi về phía trước mà đi loanh quanh vài vòng đến một vách đá.

Đối diện vách đá có một loài cây đỏ tươi, rễ cây vô cùng nhỏ bé và yếu ớt, chỉ có hai lá cây, phía trên lại nở ra một đóa hoa rất lớn, lung lay lắc lư, khiến người ta hoài nghi rễ cây nhỏ bé yếu ớt kia liệu có thể chịu nổi trọng lượng của nó không.

Bộ Kinh Vân nhìn thấy loài cây đó, sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn Thời Sênh càng trở nên thâm sâu hơn.

Có lẽ Thời Sênh muốn đi qua đó, Bộ Kinh Vân lại kéo cô lại, bàn tay dán chặt vào hông cô, thuận thế kéo cô vào trong lòng mình, hai người đang ở rất gần nhau, gần đến mức nghe được cả tiếng tim đập.

“Có bệnh à?” Thời Sênh trừng mắt nhìn hắn, “Buông ra.”

Bộ Kinh Vân mím môi, thanh âm ép xuống trầm thấp, “Cô… tại sao cô lại biết được?”

“Cái gì mà tại sao lại biết?” Thời Sênh trợn mắt.

“Yết Vân Hoa.”

“Mắc mớ gì đến huynh?” Thời Sênh chau mày.

“Thẩm Dao Quang.” Bộ Kinh Vân thấp giọng gọi cô, ánh mắt phức tạp, "Cô biết là ta đang nói gì.”

Cô không thể nói một câu thật lòng được sao?

Yết Vân Hoa là một trong những loại thuốc dẫn để giải Hồng Tụ Dẫn, hắn không tin cô chỉ tình cờ gặp được Yết Vân Hoa.

Thời Sênh khoanh tay để trước ngực, cơ thể hơi ngửa ra sau, “Đã bao năm nay huynh không tìm ra được cách giải cấm thuật trên người chỉ là vì ngươi không tìm được thứ cần để giải cấm thuật. Dược Vương Đỉnh ta đã đưa cho huynh rồi, những thứ còn lại ta đều sẽ tìm cho huynh, huynh chỉ cần đợi đến khi cấm thuật được giải rồi cưới ta là được.”

Nam tử trúng Hồng Tụ Dẫn, tuy có thể dùng máu tươi để áp chế nhưng cũng không sống được bao lâu.

Cô không rõ tại sao Bộ Kinh Vân lại sống lâu như vậy, nhưng cái giá phải trả chắc chắn không đơn giản.

Bộ Kinh Vân ngẩn người nhìn thiếu nữ trong lòng.

Cô nói như thể đó là lẽ tất nhiên, đã có định liệu từ trước.

Cô dựa vào cái gì chứ?

Nhưng đáng chết thay hắn lại thích bộ dạng này của cô.

Trong lòng Bộ Kinh Vân xao động, bỗng nhiên cúi đầu, bờ môi ấm áp đặt xuống bờ môi Thời Sênh.

Phản ứng đầu tiên của Thời Sênh là tách ra, thế nhưng lực đạo của

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên mạnh lên như thủy thủ được ăn rau chân vịt, bỗng chốc trở nên vô cùng mạnh mẽ khiến cô không thể thoát ra được.

Hắn gần như áp chế được Thời Sênh, hôn cô một hồi.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị rút thiết kiếm ra chém hắn, hắn liền buông Thời Sênh ra, Thời Sênh giáng thẳng một cái tát xuống đầu hắn.

“Bộ Kinh Vân, ngươi giở trò lưu manh đến nghiện luôn rồi đúng không?” Mẹ kiếp, không nói không rằng hôn con gái nhà người ta.

Hôn cái rắm ấy!

“Hừ.”

“Này, ngươi dám hôn bà đây, bà đây còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi còn kiêu căng ngạo mạn cái gì? Ngươi đưa cái mặt quay lại đây cho ta xem, mẹ kiếp, ngươi còn muốn chạy à…”

Hai người ầm ĩ một hồi, Thời Sênh mới đi hái Yết Vân Hoa kia.

Bộ Kinh Vân vốn không muốn Thời Sênh đi, nhưng Thời Sênh chỉ một cái tát đã khiến hắn nằm rạp dưới đất.

Yết Vân Hoa cũng không phải thứ gì trân quý, nhưng nó rất hiếm gặp, sinh trưởng trên vách núi cao, sở dĩ trên đại lục không mua được là vì nó không hề có tác dụng gì đối với người bình thường.

Không trân quý cũng có nghĩa là nó không có ma thú canh giữ, Thời Sênh ung dung lấy được Yết Vân Hoa.

Nhưng ngay tại lúc cô chuẩn bị quay lại, phía dưới vách núi đột nhiên có mấy bóng đen lao tới.

Thân hình khổng lồ, phủ lông vũ màu đen, đôi cánh vẫy mang theo uy lực mạnh mẽ, suýt chút nữa quạt bay Thời Sênh xuống dưới.

Thời Sênh ổn định thân thể, lúc này mới nhìn rõ mấy thứ đó, đó là hắc ưng.

Hắc ưng cũng là một loại ma thú, một loại chim ưng, nhưng hình thể rất lớn, đôi cánh giang rộng ra dài đến mười mấy mét, đủ để che khuất bầu trời.

Bốn con hắc ưng bay vòng quanh Thời Sênh hót vang, hai con trong đó hung dữ xông về phía Thời Sênh, hai con kia lao về phía Bộ Kinh Vân.

Hắc ưng da thô thịt dày, lại còn biết bay, khó đối phó hơn nhiều so với những sinh vật trên mặt đất.

Hộ pháp vẫn đang dõi theo phía sau, thấy hắc ưng xông tới lập tức nhảy ra bảo vệ Bộ Kinh Vân.

Hắc ưng dùng đôi cánh quạt ra luồng gió cực mạnh, sau đó nhân cơ hội tấn công, hai con còn biết phối hợp với nhau, thông minh đến mức khiến người ta giận sôi máu.

Thời Sênh bị chúng làm cho luống cuống chân tay, nhất thời chỉ biết né tránh, không thể tấn công.

Hộ pháp bảo vệ cho Bộ Kinh Vân, trên người nhanh chóng có đầy vết thương.

Hắn bị một con hắc ưng quạt bay, con hắc ưng còn lại bỗng nhiên lao về phía Bộ Kinh Vân, móng vuốt sắc bén chộp lên vai Bộ Kinh Vân, đôi cánh vỗ một cái, rồi bay lên không trung.

“Điện chủ!”

Hộ pháp hoảng sợ gọi khiến Thời Sênh liếc sang nhìn.

Trên vách núi, Bộ Kinh Vân bị một con hắc ưng cắp lấy, ném lên không trung.

Thời Sênh chau mày, cái tên đó thật vô dụng, ngay cả bây giờ cũng không hề phản công.

Hộ pháp đuổi một con hắc ưng vẫn đang bám lấy hắn, bay thẳng về phía con hắc ưng đang cắp Bộ Kinh Vân cứu hắn xuống.

“Điện chủ.” Hộ pháp vẻ mặt khẩn trương.

Sắc mặt Bộ Kinh Vân trắng bệch, lung lay sắp đổ.

Hộ pháp sợ hãi, ánh mắt hắn dừng lại trên lưng Bộ Kinh Vân, một mảng máu thịt mơ hồ.

“Điện chủ…” Tại sao lại bị thương nặng như vậy.

Hộ pháp chưa kịp suy nghĩ nhiều, hắc ưng trên trời lại bắt đầu tấn công, hắn ôm lấy Bộ Kinh Vân chạy về cánh rừng phía trước.

Nơi này địa thế trống trải, thích hợp để hắc ưng tấn công, vào rừng rồi sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Thời Sênh theo sát phía sau, giống hắc ưng này bay quá nhanh, cô

ném quả cầu vào chúng cũng không được, hoàn toàn không nổ được.

Thật tức chết đi được!

Vào rừng, hắc ưng bay đi bay lại kêu hót ầm ĩ, nhưng quá rậm rạp, chúng không nhìn thấy được mục tiêu, tìm đi tìm lại một hồi rồi yên tĩnh trở lại.

Hộ pháp đưa Bộ Kinh Vân trốn dưới một gốc cây, Thời Sênh đứng ở một chỗ cách xa bọn họ.

“Đi rồi.” Thời Sênh nhìn thấy hắc ưng trên trời bay đi, lúc này mới tiến lên mấy bước đến trước mặt Bộ Kinh Vân, “Hắn sao rồi?”

Hộ pháp trừng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, “Ngươi còn mặt mũi hỏi sao, nếu không phải tại ngươi thì Điện chủ sẽ không bị thương như vậy.”

Thời Sênh: “…” Ai mà biết được hắn lại vô dụng như vậy chứ? Hắn là nhân vật phản diện cơ mà? Trước đây chẳng phải hắn bị thương sao? Lẽ nào bây giờ vẫn chưa lành sao?

“Dù sao cũng là lỗi của ngươi.” Hộ pháp vẫn còn nói, “Từ khi gặp ngươi, Điện chủ gặp phải các loại xui xẻo. Thẩm Dao Quang, ngươi chính là đồ sao chổi.”

Hộ pháp vô cùng tức giận, trước đây Điện chủ không ra khỏi Cửu U Điện thì đâu có gặp phải những chuyện này.

Cho dù Điện chủ của bọn họ là phế vật nhưng cũng là điện chủ cao cao tại thượng, tôn quý vô song của họ, là Điện chủ mà bọn họ cam tâm tình nguyện hầu hạ.

Sau này Thời Sênh mới biết, Bộ Kinh Vân không hút tinh hồn của người thì cơ bản chính là chính là một phế vật, chính trong lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã hút tinh hồn người từ hai thi thể đó.

Nhưng mỗi lần hút tinh hồn đều khiến hắn phải chịu hậu quả trầm trọng hơn, do đó người của Cửu U Điện đều đề phòng không cho Bộ Kinh Vân hút tinh hồn.

Trước đây hắn bị thương cũng là hậu quả của việc hấp thụ tinh hồn.

Đối với thiết lập quái quỷ này.

Thời Sênh chỉ có thể ha ha hai tiếng, sau đó thăm hỏi một lượt toàn gia phả nhà tác giả.

Hắn là Boss phản diện đấy nhé!

Thiết lập một kỹ năng quái quỷ như vậy là có ý đồ gì chứ?

Cái tên nhân vật phản diện yếu đuối mềm mại này.

Shit!

Chương 215: A từ, hẹn gặp lại! (31)

Bộ Kinh Vân thực sự là một người yếu đuối mềm mại, chỉ bị cặp mấy móng vuốt liền hôn mê hơn nửa ngày trời.

Hộ pháp tuy miệng nói lời cay độc với Thời Sênh nhưng không có hành động gì hạn chế cô.

Tuy hắn không nghe được hai người đang nói gì, nhưng hắn đã nhìn thấy Yết Vân Hoa.

Đó là thứ Điện chủ vẫn luôn sai thuộc hạ đi tìm kiếm.

Nữ nhân này chỉ ăn nói khó nghe mà thôi.

Hai người cùng đưa Bộ Kinh Vân đi, cuối cùng cũng ra khỏi rừng rậm Lạc Nhật, đến khi tới thành Tứ Phương, vết thương của Bộ Kinh Vân đã khá hơn nhiều.

Sau khi đám người đó rút đi, thành Tứ Phương bị tấn công trả thù, cũng may trận phòng ngự đủ vững chắc, đám người đó cũng không đoàn kết, cuối cùng cũng tự tan rã.

Nguyên nhân khiến đám người đó không đoàn kết chính là Tần Lang Nguyệt.

Thời Sênh cưỡng chế để lộ ra vòng tay không gian của cô ta, chỉ cần là thứ đồ nữ chính có thì đó tất phải là thứ hiếm có.

Vật phẩm không gian trên đại lục Cửu Châu có thể nói là hiếm có trong hàng hiếm có, những kẻ đó chắc chắn sẽ không bỏ qua vòng tay không gian.

Hoa sen bảy màu đã không còn nữa, ngay cả vòng tay không gian cũng không kiếm được thì chẳng phải họ đã tốn công vô ích rồi sao?

Vì chiếc vòng tay không gian đó, một trận tàn sát lại nổi lên.

Nhưng khế ước thú của Tần Lang Nguyệt đã tỉnh dậy, dẫn theo Tần Lang Nguyệt chạy trốn, nhân tiện mang đi cả tên Giang Mộ, dù biết tu vi của cô ta đã bị phế nhưng vẫn trung thành bảo vệ chủ nhân.

“Lang Nguyệt, ăn gì đó đi.” Giang Mộ đặt một ít trái cây bên cạnh Tần Lang Nguyệt, sắc mặt lãnh đạm nhưng có chút lo lắng.

Ánh mắt Tần Lang Nguyệt đang đặt dưới mặt đất, máy móc trả lời, “Không ăn.”

“Cô không ăn thì cơ thể sao chịu nổi được.”

Tần Lang Nguyệt đột nhiên ngồi bật dậy, gào lên điên loạn, “Ta nói là ta không ăn, không ăn, ngươi có hiểu không hả? Cút đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi.”

Giang Mộ ngẩn người, một lúc sau mới nói: “Nhưng…”

“Cút, cút đi cho ta.” Tần Lang Nguyệt giơ tay đẩy Giang Mộ, “Cút ra ngoài, cút.”

Ánh mắt Giang Mộ càng lo lắng hơn, nhưng vì không muốn kích thích Tần Lang Nguyệt, hắn chỉ có thể tạm lui ra ngoài.

Giang Mộ vừa đi, Tần Lang Nguyệt liền bưng mặt khóc thút thít.

Bây giờ cô ta không còn tu vi nữa, cơ bản chỉ như một phế nhân, tâm trạng hỷ nộ bất thường, từ tận đáy lòng, cô ta biết rõ Giang Mộ đối xử rất tốt với mình, nhưng cô ta không chịu được phát tiết cơn giận dữ.

“Chủ nhân, vẫn còn có một cách để khôi phục thực lực.” Thanh âm của khế ước thú chậm rãi vang lên trong đầu cô.

Tần Lang Nguyệt chợt ngẩng đầu, con ngươi đỏ lòm dữ tợn: “Cách gì?”

Nếu cô ta khôi phục được tu vi, cô ta phải tìm Thẩm Dao Quang báo thù.

Kiếp trước Tần Lang Nguyệt là một sát thủ, tâm tính vốn đã kiên định hơn người bình thường, nhưng một người có kiên định như thế nào đi chăng nữa một khi gặp phải đả kích liên tiếp như vậy cũng sẽ trở nên yếu ớt.

Khế ước thú trầm mặc một hồi, Tần Lang Nguyệt ánh mắt thâm độc thúc giục, “Ngươi nói đi, có cách gì? Ta không muốn làm một phế nhân.”

“Chủ nhân có thực sự muốn khôi phục không? Cho dù phải mất đi một số thứ?” Khế ước thú không trả lời mà hỏi lại, thanh âm hơi hạ thấp.

Khi nó và cô ta khế ước với nhau, rõ ràng cô ta không phải là người như vậy, lúc này chủ nhân khiến nó có chút sợ hãi.

“Đúng vậy, ta muốn khôi phục, cho dù mất đi thứ gì ta cũng không

quan tâm.” Tần Lang Nguyệt nhanh chóng trả lời, cô ta chỉ muốn tìm Thẩm Dao Quang trả thù.

Một lúc lâu sau, khế ước thú mới đáp, “Ừm, ta nhất định sẽ khiến chủ nhân hồi phục.”

Tần Lang Nguyệt nóng ruột, lại tiếp tục truy hỏi, nhưng khế ước thú vẫn không nói gì, chỉ bảo cô ta yên tâm chờ đợi.

Đêm đó, Tần Lang Nguyệt nằm mơ, trong mơ có một nam đồng vẻ mặt bi thương nhìn cô ta, ánh mắt đó khiến cô ta vô cùng khó chịu giống như mình đã làm gì có lỗi với hắn.

Cô ta giật mình tỉnh giấc, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, cô ta giơ tay che mặt, nhưng làn da thô ráp khiến cô ta cả kinh, sợ hãi sờ thử lên mặt.

Làn da trơn bóng trước kia đã không còn, thay vào đó là vô vàn khe rãnh nếp nhăn.

Cô ta giơ tay ra trước mặt, ngón tay trắng nõn trơn nhẵn lúc này khô như cành cây, bên trên toàn là nếp nhăn như vỏ cây.

Tại sao lại như vậy?

Không, không, nhất định là cô ta đang nằm mơ.

Tần Lang Nguyệt an ủi bản thân, sau đó nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhất định là đang nằm mơ.

Nằm mơ.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên trong đêm tối, Giang Mộ đang đứng trấn thủ bên ngoài nhanh chóng chạy vào, “Lang Nguyệt, cô làm sao vậy?”

Tần Lang Nguyệt ôm đầu, trong miệng phát ra những âm thanh mơ hồ, “Đừng qua đây, đi ra, đi ra đi…”

“Lang Nguyệt.” Giang Mộ làm sao yên tâm nổi, đi tới nắm lấy Tần Lang Nguyệt, muốn nâng đầu cô ta lên nhìn, “Lang Nguyệt đừng sợ, sau này ta sẽ bảo vệ cô, cô vẫn còn có ta.”

“Đừng mà, ngươi đi đi, đừng có chạm vào ta, đừng mà…” Cô ta đã biến thành bộ dạng này, sẽ không có ai thích cô ta nữa, tất cả đều là lừa gạt.

“Cô nghe ta nói, ta thực sự…” Thanh âm của Giang Mộ đột nhiên dừng lại, cơ thể hắn cứng đờ, vẻ mặt không thể tin được bị bóng tối che giấu.

Cơ thể hắn từ từ ngã xuống đất, cổ họng phát ra âm thanh khô khốc, nhưng không nói được một lời nào.

Tần Lang Nguyệt cũng bị khiếp sợ, hồi lâu hắn mới giơ đôi tay mình lên, cô ta…

Tu vi của cô ta đã hồi phục rồi sao?

Hơn nữa hình như còn lợi hại hơn cả trước kia.

“Tu vi của ta khôi phục lại rồi, khôi phục rồi, ha ha ha, khôi phục rồi.” Tần Lang Nguyệt giống như kẻ điên, căn bản không nhìn thấy Giang

Mộ nằm dưới đất đang dần dần không còn hơi thở.

Nhưng rất nhanh chóng, Tần Lang Nguyệt đã phát hiện ra tuy cô ta đã khôi phục lại tu vi nhưng da mặt và tay cô ta trở nên như vậy chẳng khác nào một bà lão.

Cô ta sống chết cào cào mấy nếp nhăn đó ra, máu tươi giàn giụa.

Tại sao lại như vậy, rõ ràng cô ta đã khôi phục lại tu vi rồi, tại sao lại vẫn như thế này?

Đúng rồi!

Khế ước thú.

Chính nó giúp cô ta khôi phục tu vi của mình, chắc chắn nó biết đã có chuyện gì xảy ra.

Tần Lang Nguyệt gọi khế ước thú, nhưng dù gọi thế nào cũng không có người trả lời.

Thậm chí, cô ta còn không cảm giác được mối quan hệ giữa mình và khế ước thú.

Trước đây, dù khế ước thú ngủ say nhưng cô ta vẫn luôn cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và nó.

Tuy trong lòng cô ta đầy nghi hoặc nhưng rất nhanh đã bị thù hận áp đảo.

Trước đây, Tần Lang Nguyệt từng chung chạ với vua rắn, trong bụng còn đang có đứa con của hắn, sau khi tu vi bị phế đi, đứa trẻ không có linh lực để nuôi dưỡng, chỉ có thể hấp thụ chất dinh dưỡng từ cơ

thể cô ta.

Khế ước thú đã ngưng tụ tất cả sức mạnh của mình giúp Tần Lang Nguyệt khôi phục tu vi, sức mạnh quá đỗi thuần chính, đứa trẻ không thể chịu đựng được nên đã liều mạng hấp thụ dưỡng chất từ cơ thể Tần Lang Nguyệt để bảo vệ bản thân và cung cấp dinh dưỡng nó cần sau này.

Do đó, Tần Lang Nguyệt tuy khôi phục được tu vi nhưng không thể khôi phục được dung mạo.

Tần Lang Nguyệt đã thử rất nhiều cách đều không thể khôi phục được dung mạo, cuối cùng chỉ có thể mặc một thân hắc bào, che thật kỹ cơ thể mình.

Bên ngoài có bao ánh mắt hiếu kỳ và những lời xì xào bàn tán khiến Tần Lang Nguyệt vô cùng khó chịu, có lúc thậm chí còn muốn ra tay giết chết đám người đó.

Cô ta không đi tìm Thời Sênh báo thù ngay lập tức, mà lại trở về học viện Cửu Châu tìm Chung Thập Nhất.

Cô ta phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Nếu như… Nếu như có thể có được Dược Vương Đỉnh thì sẽ càng tốt hơn nữa.

Đáng tiếc nam nhân kia từ sau lần gặp gỡ ở Thẩm gia thì không gặp lại nữa, cũng không biết hắn ta là ai…

Chương 216: A từ, hẹn gặp lại! (32)

Chuyện của Tần Lang Nguyệt, tất nhiên Thời Sênh không biết, hiện giờ cô vẫn còn đang không ngớt phiền phức.

Người trên đại lục biết cô về thành, vẫn không hết hy vọng, muốn cướp lại Thất Sắc Liên Hoa.

Thành Tứ Phương cũng không thể cứ đóng mãi, cho nên cứ cách một khoảng thời gian lại có người đến gặp cô tìm cái chết.

“Cho cô.” Bộ Kinh Vân lại mặc y phục đỏ, đưa chiếc hộp đựng Thất Sắc Liên Hoa cho cô.

“Cho ta làm gì?” Cô lại không cần đến thứ đồ Mary Sue này.

"Bản tôn cho cô thì cô cứ cầm lấy.”

Thời Sênh: “…” Đây là do bản cô nương đưa cho ngươi, nhớ không hả? Bây giờ lại đưa lại cho ta là sao chứ?

Bộ Kinh Vân hừ một tiếng, đặt chiếc hộp bên cạnh Thời Sênh rồi quay người đi thẳng.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, tên này càng ngày càng kiêu căng.

Hồi trước tại sao hắc ưng lại không quắp chết hắn luôn đi chứ?

Thời Sênh nhìn Thất Sắc Liên Hoa, mi mắt cong cong, lộ ra nụ cười

âm hiểm quỷ dị.

Chẳng phải các ngươi muốn có được Thất Sắc Liên Hoa sao?

Bản cô nương sẽ cho các ngươi.

…

Gần đây thành Tứ Phương rất bận rộn, bọn họ không biết thành chủ đang giở trò gì, tự dưng lại muốn thiết yến chiêu đãi các đại thế lực trên đại lục.

Trước tiên chưa nói đến những người đó có đến không, chỉ tính những người bị nhốt ngoài thành Tứ Phương lần trước, cho dù bọn họ có đến không lẽ còn không mượn việc công báo thù riêng, cùng tính sổ một lượt sao?

Hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của thành chủ.

Đừng nói đến những người bình thường, ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không hiểu nổi.

Cô không có việc gì làm lại đi trêu chọc đám người đó làm gì?

Sau đó, Bộ Kinh Vân nhìn thấy thiệp mời do cô phát ra.

Trên thiệp, ngoài tên người được mời ra chỉ có một hàng chữ.

Muốn có Thất Sắc Liên Hoa, đến thành Tứ Phương.

Hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của cô.

Những người nhận được thiệp mời cũng không hiểu, nhưng dưới sự

hấp dẫn của Thất Sắc Liên Hoa, dù đám người này rõ ràng biết đây là một cái bẫy cũng cam tâm tình nguyên chui vào đó.

Đạo lý nguy hiểm và lợi ích cùng đồng hành ai cũng hiểu, trên đời không có miếng bánh nào rơi không xuống cả.

Cách mấy tháng sau, thành Tứ Phương một lần nữa lại náo nhiệt.

Phố lớn ngõ nhỏ người người nhốn nháo, vô cùng đông đúc, đánh nhau ẩu đả liên tục xảy ra.

Tần Lang Nguyệt mặc hắc bào, thân hình có hơi chút mập mập đi cùng Chung Thập Nhất vào thành, đeo mạng che mặt màu đen, khuôn mặt tràn ngập hận ý.

“Đừng lo lắng, đến khi lấy được Thất Sắc Liên Hoa, con sẽ khôi phục lại thôi.” Chung Thập Nhất vỗ vỗ vai Tần Lang Nguyệt, an ủi.

“Đa tạ đạo sư.” Tần Lang Nguyệt thấp giọng.

Chung Thập Nhất thở dài, đệ tử hắn coi trọng nhất lại bị người ta làm ra thế này.

Ánh mắt Tần Lang Nguyệt dừng lại tại nơi chiếc bụng nhỏ hơi nhô ra, đáy mắt là hận ý dữ tợn.

Nếu không phải Chung Thập Nhất nói đừng bỏ đứa bé này đi, thì cô ta thực sự muốn giết chết nó.

Cô ta không biết đứa con mình đang mang trong bụng là con của vua rắn hay vua sói, nhưng dù là của ai cũng là một nỗi sỉ nhục với cô ta, cô ta biến thành bộ dạng này cũng vì sự ô nhục này.

Sao có thể không hận?

Cũng may, cô ta còn có cơ hội.

Chỉ cần lấy được Thất Sắc Liên Hoa, cô ta sẽ có thể khôi phục lại dung nhan trẻ trung xinh đẹp.

“Thành chủ đến rồi…” Đám đông bỗng nhiên xôn xao, Tần Lang Nguyệt bị dồn sang một bên, nếu không phải có Chung Thập Nhất giơ tay giữ lấy thì suýt chút nữa cô ta đã bị đụng ngã xuống dưới đất.

Đám đông nhường đường một con phố, thiếu nữ áo tím và nam nhân áo đỏ từ cửa thành đi ra, trông thật xứng đôi.

Khi Tần Lang Nguyệt nhìn thấy Thời Sênh, một luồng sát khí nồng nặc dâng lên trong người, cũng may lúc này trong thành có rất nhiều người muốn giết Thời Sênh, các loại sát khí cùng hội tụ lại, biểu cảm của cô ta cũng không đến mức quá lộ liễu.

Chung Thập Nhất kéo Tần Lang Nguyệt, nhìn cô ta lắc đầu, ý bảo cô ta đừng quá kích động.

Tần Lang Nguyệt hít sâu một hơi.

Thẩm Dao Quang, ta sẽ cho ngươi sống lâu hơn một chút.

Ánh mắt cô ta dừng lại trên người nam nhân đang sánh vai đi cùng Thời Sênh, con ngươi co rút lại.

Là hắn.

Đó chính là nam nhân có Dược Vương Đỉnh.

…

Đến ngày trên thiệp mời, tất cả mọi người đều đến đông đủ, ngồi vào vị trí.

Tương đối đặc biệt đó là Tần Lang Nguyệt thân mặc hắc bào, và mang theo một nam nhân đeo mặt nạ.

Nam nhân đó khí thế cường đại, ánh mắt sắc bén, xung quanh hắn đều trống rỗng, không có một ai.

Đây là một Hồi Hình Lâu, tất cả mọi người đều tập trung ở phía dưới, khi Thời Sênh mang chiếc hộp xuất hiện ở lầu hai, vẻ mặt thỏa mãn chào hỏi, “Hi, xin chào mọi người, đã lâu không gặp.”

Phía dưới im lặng khác thường.

Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng là một người đàn ông râu quai nón cao to vạm vỡ, “Thẩm Dao Quang, ngươi đang giở trò gì vậy?”

Âm thanh dõng dạc mạnh mẽ, toàn bộ ngôi lầu dường như cũng bị run rẩy.

Thời Sênh dựa vào lan can lầu hai, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông mang râu quai nón ấy, “Dù sao ta cũng là chủ một thành, ngươi cứ gọi Thẩm Dao Quang này Thẩm Dao Quang nọ, ngươi coi ta là cái gì hả?”

“Ông đây gọi ngươi là Thẩm Dao Quang là còn nể mặt ngươi đấy, ngươi có biết người bên ngoài gọi ngươi là gì không?” Ông râu quai nón bỗng nổi giận.

Một nam tử gầy gò bên cạnh lập tức kéo hắn lại, vẻ mặt hiện rõ sự

khôn khéo.

Hai từ hầu tinh thích hợp nhất để hình dung hắn.

Hắn trấn an người đàn ông râu quai nón mấy câu, sau đó chắp tay quay sang Thời Sênh gật đầu, “Thẩm thành chủ, chớ so đo tính toán với một kẻ thô lỗ, chúng ta được thành chủ mời đến, người là chủ, chúng ta là khách, mong người tha thứ.”

“Ý của ngươi là nói hắn mắng ta nhưng ta cũng không được cãi lại, hắn đánh ta ta cũng không được trả đòn sao?” Thời Sênh nhíu mày nói.

Cô là chủ thì sao chứ?

Cô ép họ tới đây sao?

Hầu tinh nam nhất thời nghẹn lời, rõ ràng là hắn không có ý đó ….

“Thẩm thành chủ, chúng ta người ngay không nói lời gian dối, cũng đừng bẻ cong lời nói, mọi người đến đây đều là vì Thất Sắc Liên Hoa, người nói xem, phải làm thế nào mới chịu đưa Thất Sắc Liên Hoa cho chúng ta, người bán đấu giá hay là thế nào?”

Đã có người không nhịn được lên tiếng.

Thời Sênh đặt chiếc hộp lên lan can, ánh mắt của những người ở dưới đang dán chặt vào chiếc hộp trong tay Thời Sênh.

Toàn bộ không gian đều như bị đè nén.

Thời Sênh mở chiếc hộp ra, linh khí bàng bạc tỏa ra, khiến người ta thoải mái.

Những ánh mắt tham lam thèm thuồng hướng về đó như thiêu đốt không khí.

Dòng người phía dưới rục rịch xôn xao.

“Ta gọi các ngươi tới đây…” Thời Sênh kéo dài âm, mang Thất Sắc Liên Hoa ra khỏi hộp, sắc hoa bỗng nhiên ảm đạm đi mấy phần.

“Đừng lấy ra khỏi hộp." Phía dưới lập tức có người bắt đầu hét lớn, “Nếu lấy ra khỏi hộp, hoa sen sẽ mất đi công hiệu.”

Thất Sắc Liên Hoa vẫn còn có một nửa thân ở trong hộp, một nửa lộ ra ngoài không khí, Thời Sênh liếc mắt nhìn nam nhân, tiếp tục chầm chậm thốt ra từng chữ: “Ta gọi các ngươi đến đây là để các ngươi quan sát toàn bộ quá trình hủy diệt Thất Sắc Liên Hoa, tránh để các ngươi cứ nhớ nhung ta mãi.”

Cái gì?

Đám đông mở to mắt, dường như bọn họ nghe mà không hiểu, vừa rồi cô có nói tiếng người sao?

Quan sát quá trình hủy diệt Thất Sắc Liên Hoa?

Sau đó bọn họ liền trơ mắt nhìn Thời Sênh lấy Thất Sắc Liên Hoa ra khỏi hộp, lộ hoàn toàn trong không khí.

“Thẩm Dao Quang!” Tần Lang Nguyệt thê lương rống lên giận dữ kéo mọi người trở lại thực tế, họ thi nhau sử dụng linh lực, bay lên trời, tranh cướp Thất Sắc Liên Hoa.

Nhưng Thời Sênh không hề sợ hãi, vẫn đứng nguyên ở đó, khó

miệng cong lên tươi cười châm chọc.

Khi những người đó vừa lên đến lầu hai, đột nhiên bị rớt xuống như chiếc bánh chẻo.

Sau đó một mảng phía dưới sụp xuống, miễn cưỡng mới đứng vững được, nhưng cũng có khí vô lực, không dám động đậy.

“Đừng lãng phí sức lực nữa, từ khi các ngươi bước vào đây đã bị trúng độc rồi.” Phía dưới vừa nghe thấy lập tức muốn dùng linh lực ép độc ra ngoài, “Nhắc nhở thân thiện, nếu dùng linh lực sẽ chết nhanh hơn.”

Chương 217: A từ, hẹn gặp lại! (33)

Thời Sênh vừa dứt lời, mấy người sử dụng linh lực đầu tiên đã bắt đầu sùi bọt mép, ngã dưới đất co quắp, hơn mười giây sau liền ngừng hơi thở.

Thay đổi nhanh chóng đó khiến mọi người có mặt đều biến sắc.

“Thẩm Dao Quang, người của chúng ta còn chưa vào hết, cho dù ngươi có hạ độc thì khi họ phát hiện sớm muộn gì cũng sẽ cứu chúng ta ra, ngươi làm như vậy là đối đầu lại cả đại lục này.”

“Ngươi nói cứ như thể ta sắp làm gì ngươi vậy.” Thời Sênh bĩu môi, “Ta mời các ngươi đến đây để ngắm Thất Sắc Liên Hoa bị hủy diệt, nhân tiện làm chứng giúp ta, đừng có cả ngày chuyện gì cũng đổ lên đầu ta.”

Thời Sênh vứt Thất Sắc Liên Hoa khô héo đã hoàn toàn mất đi vẻ rực rỡ xuống dưới đất, hả hê nói: “Thất Sắc Liên Hoa các ngươi muốn đây, cứ nhìn đi, nói không chừng có khi kiếp sau có thể có được nó.”

Đám người phía dưới bị chọc tức đến thổ huyết.

Thẩm Dao Quang này thật quá điên cuồng.

Mời bao nhiêu người đến đây, kết quả chỉ là để bọn họ giương mắt nhìn Thất Sắc Liên Hoa trở thành phế phẩm.

Trái tim đang rỉ máu.

Vô số người đều đang âm thầm lôi Thẩm Dao Quang vào danh sách đen, nữ nhân này đã chơi bọn họ một vố, nay lại dám đùa giỡn thêm một lần nữa.

Đáng hận.

Quân Hàn Lâm đứng dưới, sắc mặt dưới mặt nạ cũng đen sì lại, nữ nhân này đúng là khiến hắn không thể ngờ được.

Thất Sắc Liên Hoa nói hủy là hủy luôn sao.

Nguyên nhân chỉ vì người trong đại lục nhung nhớ gọi tên cô?

Lần trước hắn cho rằng mình đã lật đổ được ô dù chống đỡ cho cô, nhưng kết quả là đến cuối cùng, hắn ta chẳng qua chỉ tự mình làm việc giúp cô.

Hắn rất nghi ngờ, ban đầu khi cô khiêu khích hắn có phải là đã chắc chắn muốn ra tay với Thẩm gia rồi không?

Thời Sênh giống như đã phát giác ra ánh mắt của hắn, liếc mắt quét qua hắn, ánh mắt đó vẫn bình tĩnh như cũ.

Không biết thế nào, Quân Hàn Lâm đột nhiên cảm thấy cô đã nhận ra hắn.

Thời Sênh chỉ nhìn mấy giây đã thu lại ánh mắt, “Khi xuất thành sẽ có người đưa thuốc giải cho các ngươi, nếu các ngươi là người có cốt khí thì đừng nhận, không có cốt khí thì nhận lấy.”

Dừng lại một lát, cô lại nói tiếp, “Độc này ngoài việc khiến các ngươi

toàn thân mềm nhũn, không thể sử dụng linh lực ra thì cũng không có tác dụng phụ gì nữa, ta tin các ngươi sẽ không cúi đầu trước các thế lực hung ác đúng không nào, ta coi trọng các ngươi.”

Phốc.

Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn.

Đánh không được, mắng chửi cũng không có tác dụng, đám đông uất ức không thôi.

Khi rời thành, còn băn khoăn không biết có nên nhận thuốc giải không.

…

Tần Lang Nguyệt không ngờ kết quả lại như vậy, rõ ràng cô ta có cơ hội để hồi phục, nhưng hy vọng nhỏ nhoi ấy lại bị Thẩm Dao Quang một tay bóp nát.

Cô ta hận.

Ánh mắt cô ta bỗng nhiên liếc về một nam nhân đeo mặt nạ đi ngang qua, phần eo của hắn còn đeo một tấm ngọc bội.

Miếng ngọc bội đó rất quen mắt.

“Quân Hàn Lâm.” Tần Lang Nguyệt bỗng tiến lên trước, nắm lấy tay nam nhân đó, “Quân Hàn Lâm, tại sao ngươi lại ở đây.”

Miếng ngọc bội đó cô ta đã từng thấy trên người hắn, chỉ không ngờ lúc đó hắn không đeo ngọc bội, cô ta cũng vô tình nhìn thấy, khi nãy nhìn tới suýt nữa thì không nghĩ ra.

Tại sao một tên ngốc như Quân Hàn Lâm lại xuất hiện ở đây?

Không đúng… khí thế trên người hắn hoàn toàn không đúng.

“Buông ra.” Quân Hàn Lâm cau mày quát lớn một tiếng, nếu không phải trên người hắn hiện không có khí lực thì hắn đã đẩy người phụ nữ này ra rồi.

Tuy hắn không nhìn thấy gương mặt dưới tấm mạng che mặt kia, nhưng thanh âm ấy hắn không thể nhận lầm được, Tần Lang Nguyệt, vị hôn thê của hắn.

Lần trước khi trở về từ rừng rậm Lạc Nhật, cô ta vẫn luôn nhốt mình trong phòng, hơn nữa thái độ đối với hắn cũng vô cùng ác liệt, thậm chí có mấy lần còn ra tay với hắn.

Lúc này, sao Quân Hàn Lâm có thể để cô ta đẹp mặt được.

“Nha đầu, ngươi nhận nhầm người rồi, Thất hoàng tử sao có thể xuất hiện ở đây được.” Chung Thập Nhất nhanh chóng kéo lấy Tần Lang Nguyệt.

“Con không nhận lầm, hắn chính là Quân Hàn Lâm.” Tần Lang Nguyệt lắc đầu, lớn tiếng chất vấn, “Quân Hàn Lâm ngươi không phải tên ngốc, ngươi gạt ta.”

“Tên ngốc? Ha… Khiến cô thất vọng rồi, ta không phải kẻ ngốc.” Thanh âm Quân Hàn Lâm mang theo mấy phần châm chọc.

Lần này trở về, hắn sắp ra tay rồi, cũng không cần phải che che đậy đậy nữa.

“Tại sao lại gạt ta?” Tần Lang Nguyệt dùng hết sức mạnh toàn thân nắm chặt lấy Quân Hàn Lâm, cô ta cũng không muốn biết tại sao, đáy lòng chỉ có một loại trực giác, hình như cô ta phải nắm chặt lấy hắn.

Ánh mắt sắc bén của Quân Hàn Lâm dừng lại trên người Tần Lang Nguyệt, “Tại sao ư? Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ, ta làm cái gì còn phải giải thích với ngươi sao?”

“Ta…” Đáy mắt Tần Lang Nguyệt thoáng qua một tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại được, giống như nắm được nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, “Ta là vị hôn thê của ngươi.”

“Vậy thì từ bây giờ ngươi không còn là vị hôn thê của ta nữa rồi.” Quân Hàn Lâm hất tay Tần Lang Nguyệt ra khỏi tay mình, trong lòng cười lạnh, “Tần Lang Nguyệt, ngươi khiến ta thấy buồn nôn.”

Tần Lang Nguyệt, ngươi khiến ta thấy buồn nôn.

Ngươi khiến ta thấy buồn nôn.

Buồn nôn.

Câu nói này không ngừng vang lên trong đầu cô ta.

Tại sao hắn lại gạt cô ta?

Rõ ràng hắn không phải là tên ngốc, tại sao lại gạt cô ta, tại sao?

Sự tuyệt vọng và oán hận trong mắt cô ta dần dần bị sự thù địch thay thế.

Khi Chung Thập Nhất phát hiện Tần Lang Nguyệt có gì đó không ổn thì đã không kịp ngăn cản nữa, Tần Lang Nguyệt đã nhập ma rồi.

Chung Thập Nhất là người đầu tiên gặp họa.

Người nhập ma sẽ mất toàn bộ tâm trí, đại khai sát giới, hơn nữa còn cố chấp tâm ma của mình.

Tâm ma của Tần Lang Nguyệt là Thời Sênh.

Tin tức có người đại khai sát giới ở thành Tứ Phương nhanh chóng truyền đến tai Thời Sênh.

Thành chủ Thời Sênh tất nhiên phải đi xem sao.

Lúc này, đại đa số người còn chưa rời thành, dù sao họ cũng không có bao nhiêu sức lực, có thể đi đến đó đã là tốt lắm rồi.

Tần Lang Nguyệt bỗng nhiên đại khai sát giớ là điều họ không ngờ đến, rất nhiều người đều gặp họa như vậy, chết rất tức tưởi.

Tại sao Tần Lang Nguyệt lại đại khai sát giới?

Ha hâ, người nhập ma ngươi có thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích được không?

Người nhập ma trong tiểu thuyết cho dù còn lại một hơi thở cũng có thể cuồng hóa cho ngươi xem.

Khi Thời Sênh đến, người của thành Tứ Phương đã vây Tần Lang Nguyệt lại, đang khua chân múa tay tấn công.

Cô vừa xuất hiện, Tần Lang Nguyệt như mãnh thú ngửi thấy mùi thức ăn, đôi mắt đen sì nhìn chăm chú vào cô, chỉ loáng một cái, cô ta đã đến bên Thời Sênh.

Những chỗ đi qua, máu thịt bay ngang trời.

Gió làm mạng che mặt của cô ta bay phất phới, để lộ ra làn da như vỏ cây khô, người bốn xung quanh hét lên kinh hãi.

Nữ nhân này trông có vẻ giống như một nữ tử nhỏ nhắn, tại sao khuôn mặt dưới bức mạng che kia lại khủng khiếp đến vậy?

“Thẩm Dao Quang… Chết đi.” Thanh âm Tần Lang Nguyệt rất cứng nhắc nhưng vẫn có thể nghe ra được hận ý từ trong lời nói của cô ta.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, vốn định giả bộ ngăn cản Tần Lang Nguyệt, kết quả sức mạnh của đao đó vượt quá sức tưởng tượng của cô, thân hình loạng choạng chao đảo.

Mẹ kiếp.

Nhập ma quả thực lợi hại, điểm chiến đấu bỗng tăng vọt.

Tần Lang Nguyệt ra chiêu đầu tiên thuận lợi, liền ra ngay chiêu thứ hai.

Thời Sênh lấy lại tinh thần chiến đấu với Tần Lang Nguyệt, người bên cạnh chốc chốc lại tấn công Tần Lang Nguyệt, khiến cô ta không thể tập trung tinh lực, ngược lại đã tạo cho Thời Sênh không ít cơ hội.

Tần Lang Nguyệt bị đánh đến gấp rút, bỗng nhiên cô ta không phòng ngự nữa, trực tiếp chạy thẳng về hướng Thời Sênh, làn sương mù đen kịt dưới đáy mắt điên cuồng trào dâng.

“Thẩm Dao Quang!”

Thanh âm của Bộ Kinh Vân bỗng nhiên vang lên phía sau khiến màng nhĩ Thời Sênh rung chuyển, sau đó một bóng đỏ chắn trước mặt cô, mạnh mẽ đẩy cô về phía sau.

“Phịch!”

Chương 218: A từ, hẹn gặp lại! (34)

Thời Sênh bị khí thổi bay ra xa, đụng vào bức tường thành đằng sau, trong lỗ tai là tiếng kêu ong ong, một lúc sau mới khôi phục lại bình thường.

Tâm can Thời Sênh nhảy nhót loạn lên, giống như từ trong lồng ngực cô nhảy ra.

Đùng! Đùng! Đùng!

Giống như nổi trống.

Ánh mắt của cô hơi ngẩn đi, nhìn về trung tâm phát nổ.

Nơi đó trống không, chỉ có khói bụi màu đen từ trên trời bay xuống.

Số người bị nổ khi nãy không hề ít, nhất thời tiếng kêu rên vang lên khắp nơi.

Cảnh tượng xung quanh giống như một ống kính quay chậm, từng cảnh từng cảnh hiện ra trước mắt Thời Sênh.

Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, dường như cô đang nghe thấy có tiếng người đang gọi Điện chủ.

Thanh âm đó kinh hoàng mà khàn khàn.

Xuyên qua màng nhĩ cô, đến thẳng nơi sâu nhất trong linh hồn.

Thời Sênh khó khăn giật giật con ngươi, thứ lọt vào mắt cũng chỉ có một màu xám xịt.

“Điện chủ ở đây, Điện chủ…”

Thời Sênh bỗng nhiên đứng dậy lao đến hướng đó, đẩy tất cả đám người đứng chắn ra, liền nhìn thấy bóng người màu đỏ đang được người ta nâng đầu lên.

Toàn thân hắn nhếch nhác, lồng ngực phập phồng, chứng tỏ hắn vẫn còn sống.

“Bộ Kinh Vân.” Thanh âm Thời Sênh đã hơi run rẩy, cô cúi người xuống, người hắn toàn là máu tươi, cô bỗng thấy mình không nơi nương tựa, tất cả sự bình tĩnh giờ hoàn toàn sụp đổ chỉ trong phút chốc.

Cô không cần bất kỳ ai thay cô đứng chắn trước mặt cô.

Không cần…

Bộ Kinh Vân mở mắt, đôi mắt tràn đầy ánh sáng dường như lại sáng rực lên, vô cùng chói mắt.

Hộ pháp ở bên cạnh đổ các loại đan dược vào trong miệng hắn, nhưng không có tác dụng gì.

“Điện chủ…” Hộ pháp dường như sắp khóc đến nơi, đây đều là những đan dược trị thương tốt nhất, tại sao lại không có tác dụng?

“Dao…” Hắn bỗng giơ tay lên, hướng về phía Thời Sênh, Thời Sênh vội vàng nắm lấy tay hắn.

“Đừng nói gì cả, ta sẽ không để huynh chết đâu.” Cô vừa nói vừa lấy đồ từ không gian ra.

Nhưng cho dù cô dùng thứ gì, Bộ Kinh Vân cũng không chuyển biến tốt hơn, những đồ đó đều là vô dụng với hắn.

Thời Sênh ngẩn người nhìn hắn, tại sao lại như vậy chứ?

Có lẽ đây là lần Bộ Kinh Vân nhìn thấy cô thất thần nhất từ trước đến giờ, nhưng cô ấy thất thần như vậy là vì hắn, chỉ cần nghĩ vậy, hắn đã thấy rất hạnh phúc.

Hắn nở nụ cười, thanh âm nhẹ đến mức tưởng như sắp không nghe rõ, “Có… có thể hôn ta một lần không?”

Thời Sênh ngẩn người, giống như vừa nghĩ ra điều gì, sau đó cúi người hôn hắn, linh lực từ cơ thể cô cuồn cuộn chảy vào người Bộ Kinh Vân.

Khi linh lực của cô chuyển vào trong cơ thể Bộ Kinh Vân, một nỗi sợ hãi chầm chậm dâng lên trong tâm can cô, hơi thở quen thuộc lại đập vào mặt cô.

Cô trợn tròn mắt không thể tin nổi.

Sau đó, người được cô hôn đã dừng hô hấp, yên lặng nằm trong lòng cô, khóe miệng vẫn còn ý cười hiện rõ, giống như chỉ đang say ngủ.

Thật lâu sau khóe miệng cô mới giật giật, khó khăn thốt ra một cái tên.

“Phượng… Phượng Từ…”

Thời Sênh không cho phép bất kỳ ai động vào Bộ Kinh Vân, bộ dạng hung tàn đó, ngay cả Hộ pháp cũng không dám cưỡng ép.

Cô biến mất, mang theo Bộ Kinh Vân đi.

…

Trên vách đá, thiếu nữ đứng im, để mặc cuồng phong thổi táp vào má cô.

Trên hòn đá bên cạnh, nam tử y phục đỏ nằm trên đó, đầu hơi nghiêng, gió thổi hồng bào của hắn bay phất phới.

Nếu không biết hắn đã chết rồi, ai đó nhìn thấy đều sẽ cảm thấy hắn vẫn còn sống.

Thân thể Thời Sênh lạnh lẽo, con ngươi trống rỗng nhìn về phía thành trấn phía xa xa, một cảm giác kỳ lạ như dòng điện đập mạnh trong cơ thể cô, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

[ký chủ?]

“Phượng Từ…” Bờ môi Thời Sênh khẽ động, từng chữ nhả ra cũng rất khó khăn, “Là chàng sao?”

[…] Hệ thống trầm mặc một lát, [Ký chủ, làm sao người biết được?]

Thời Sênh hô hấp cứng đờ, trong đầu giống như có thứ gì đó đang nứt toác, lồng ngực buồn bã đến khó chịu.

Từ đâu biết được?

Vừa nãy khi cô chuyển linh lực vào trong cơ thể Bộ Kinh Vân, lại xuất hiện một loại cộng hưởng.

Loại cộng hưởng đó, cô chỉ cảm nhận được trên người một người duy nhất.

Phượng Từ.

Bởi vì hắn đã cho cô nuốt thứ đồ kỳ lạ đó, linh lực của cô và linh lực của Phượng Từ có thể sản sinh sự cộng hưởng, loại cảm giác đó rất thoải mái, khi Phượng Từ rảnh rỗi vẫn thích chuyển linh lực của hắn vào cơ thể cô cho nên cô rất quen với cảm giác này, quyết không thể quên.

Thế nhưng, hôm nay cô lại cảm nhận được nó trên người Bộ Kinh Vân.

“Chàng… Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Thời Sênh cố gắng hết sức khống chế tâm trạng của mình, nhưng thanh âm vẫn có chút run rẩy.

Cô cho rằng có thể coi Phượng Từ như một nhân vật ảo, giống như những người cùng trải qua cốt truyện do hệ thống mang lại, đều là những người xa lạ không hề liên quan.

Nhưng cô phát hiện, không được, cô không làm được.

Cứ đến đêm dài yên tĩnh, trong những giấc mơ, hắn vẫn âm thầm xuất hiện.

Cảnh tượng hắn ôm cô nhảy xuống đỉnh Bắc Sơn giống như một giấc mộng ma quái hành hạ cô, thậm chí cô còn có ý niệm điên cuồng, trở về thế giới đó.

Nhưng cuối cùng, lý trí vẫn chiến thắng sự điên cuồng ấy.

[Xin lỗi ký chủ, ta không có quyền trả lời cô, tất cả đều dựa vào bản thân cô]. Hệ thống an ủi cô, cũng may ký chủ không thực sự vô tình đến thế, chỉ là do cô giấu quá kỹ tình cảm của mình, ngay cả nó cũng không cảm nhận được.

Nhưng nó vẫn không hiểu, tại sao đối với cô mà nói, Phượng Từ lại khác biệt như thế?

Tại sao cô lại biết được, rõ ràng là trước đó…

Thời Sênh không nói gì, cô im lặng nhìn về nơi xa, tình cảm dâng trào trong đôi mắt đã bị cô ép xuống, khôi phục lại sự bình tĩnh vạn năm không đổi khác.

Dường như người mất kiểm soát khi nãy không phải là cô.

Bầu trời tối mịt, giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên trời rơi xuống, chớp mắt đã biến thành cơn mưa nặng hạt, khiến hình ảnh thiếu nữa trong màn mưa trở nên mông lung.

Cô bỗng nhiên cúi người xuống, vùi đầu trong khuỷu tay, tiếng mưa đã áp chế mọi âm thanh, cô cứ yên tĩnh quỳ ở đó.

Cũng không biết bao lâu sau, trời vẫn mưa lớn như vậy, thiếu nữ đứng dậy, đi đến bên nam tử y phục đỏ, ôm hắn dậy.

Cô chầm chậm xoay người, đi xuống theo hướng vách đá.

Đi thẳng về hướng hư không, cơ thể mạnh mẽ rơi xuống.

[…] Ký chủ đang tự tử sao?

Thời Sênh tất nhiên không tự tử, khi cô rơi xuống đến nửa đường, thiết kiếm bỗng dưng xuất hiện, đỡ lấy cô.

Thời Sênh đưa Bộ Kinh Vân trở về Cửu U Điện, tổ chức tang lễ cho hắn, sau đó mang theo thiết kiếm rời khỏi Cửu U Điện.

Không bao lâu sau, đại lục liên tục truyền đi tin tức của cô.

Cô đã từng nói sẽ tặng cả đại lục này cho hắn.

Cho dù hắn không còn nữa.

Nhưng lời hứa này vẫn còn hiệu lực.

Tất cả những người từng gặp Thời Sênh đều cảm thấy cô là một kẻ điên, cô vốn không quan tâm mình có chết hay không.

Bị thương, đổ máu, nguy hiểm đến tín mạng, cô vẫn đều giữ nguyên bộ dạng không hề sợ hãi đó.

Dường như trong mắt cô tất cả mọi người đều là người chết, không có sinh mạng, cô không nghe thấy tiếng mắng chửi của mọi người, không nhìn thấy sự phẫn nộ của họ, không cảm nhận được sự căm hận của họ.

Quân Hàn Lâm vừa đăng cơ thì cô đã đánh tới làm cho hắn tức giận hộc máu.

Cô dùng thời gian ba năm để thống nhất Cửu Châu.

Khi người trên đại lục nhìn thấy cô đặt một chiếc linh vị lên ngôi báu,

tất cả mọi người đều phát điên.

Nữ nhân này đúng là điên khùng, bao giày vò khổ sở, cuối cùng chỉ để đổi lại một linh vị làm chủ đại lục.

Cái tên đó cũng khiến họ chấn động.

Bộ Kinh Vân.

(boss và nữ phụ sẽ có vào thứ 4 hàng tuần)

Chương 219: Hôn ma nghich ngợm (1)

hời Sênh trở lại không gian Hệ thống, T cả người đều có gì đó không đúng. Đứng tại chỗ rất lâu cũng không nói chuyện, Hệ thống im lặng một lúc lâu cũng không nói ra một câu, bây giờ mà chọc vào ký chủ thì không được tốt lắm.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cô mới chậm rãi đi về phía màn hình bên này, đầu hơi rũ xuống, nhìn không rõ thần sắc của cô, áp suất quanh thân bị ép tới cực thấp.

Ngay tại thời điểm Hệ thống kinh hồn bạt vía, cô chợt vô lên trên màn hình.

"Mi có nên giải thích cho ta một chút không?" Giọng nói của cô như rít qua kẽ răng.

[Ký chủ.] Nó chỉ là một Hệ thống thôi, đừng làm khó nó mà!

Đầu ngón tay của Thời Sênh cọ lên màn hình vài cái, ánh sáng của màn hình hắt lên mặt cô, nhìn thế nào cũng có cảm giác âm trầm.

"Không giải thích được? Vậy ta sẽ hủy mi." [Ký chủ!]Hủy nó đi, như vậy sao được. "Nói."

Nếu Hệ thống là con người, lúc này nhất định là đang run run, một lúc lâu sau nó mới nói: [Ký chủ, ta chỉ có thể nói cho cô biết, Phượng Từ sẽ xuất hiện trong nhiệm vụ, những thứ khác ta không thể nói.]

Đây là ranh giới cuối cùng của nó.

"Mỗi nhiệm vụ đều sẽ xuất hiện?" Ánh mắt của Thời Sênh lóe lên.

[... Không thể trả lời]

"A." Thời Sênh thu tay lại, "Người đứng phía sau lưng mi đang tính toán gì ta? Hả?"

[...]Ký chủ mắc chứng vọng tưởng bị hại à? Quên đi, nó vẫn nên câm miệng thì hơn.

Mặt Thời Sênh không chút thay đổi nhìn lên dòng dữ liệu hiện lên trên màn hình.

Họ tên: Thời Sênh Giá trị làm người: -125000 Giá trị sinh mệnh: 20

Tích lũy: 13500

Cấp bậc nhiệm vụ: C Cho điểm nhiệm vụ:76 Nhiệm vụ ẩn dấu: Chưa hoàn thành Phần thưởng nhiệm vụ ẩn dấu: Tích điểm 0 Nhiệm vụ ngẫu nhiên: Chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ngẫu nhiên: Tích diêm 0

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương"

Không chỉ trừ đi 3000 giá trị làm người, ngay cả giá trị sinh mệnh cũng bị trừ đi mất 10 điêm.

Thời Sênh nhẫn nhịn xúc động muốn hủy Hệ thống, nhưng vừa nghĩ tới mình có thể gặp lại Phượng Từ trong nhiệm vụ, cô lại nhịn xuống.

"Tại sao Bộ Kinh Vân lại trúng Hồng Tụ Dân?"

[Có muốn xem nội dung ẩn giấu của tiểu thuyết không?]

"Xer."

Bộ Kinh Vân sinh ra trong một gia tộc tuy rằng cũng không phải là danh môn vọng tộc nhưng cũng coi như có chút danh tiếng, năm Bộ Kinh Vân ra đời, phụ thân của hắn bị mất tích.

Đại bá ham muốn mỹ sắc của Bộ mẫu, Bộ mẫu chỉ là một nữ tử yếu đuối, không có cách nào tự bảo vệ được mình, vì Bộ Kinh Vận, Bộ mẫu bị ép tái giá gả cho đại bá của hăn.

Nhưng trước đó đại bá đã có thê tử và hài tử của mình, khi Bộ mẫu tái giá, thê tử của đại bá vẫn nhằm vào Bộ mẫu.

Nhưng nàng ta càng như vậy, Bộ mẫu lại càng được đại bá sủng ái.

Thê tử của đại bá đổ kị đến mức tâm lý trở nên vặn vẹo, chiếm được phương thuốc Hồng Tụ Dẫn từ chỗ của một tán tu. Vì vậy nàng hạ Hồng Tụ Dẫn cho đại bá.

Nhưng không ngờ đại bá không chỉ sủng ái Bộ mẫu, ngay cả Bộ Kinh Vân hắn cũng coi như con của mình, chắn gà mà bên trong bị thê tử đại bá hạ thuốc dẫn của Hồng Tụ Dẫn đưa cho ông ấy lại bị Bộ Kinh Vân uống mất.

Nhưng mà bên dưới cũng chưa hoàn thành toàn bộ cấm thuật, cho nên Hồng Tụ Dẫn trong cơ thể Bộ Kinh Vân chỉ là bán thành phẩm, đây cũng là lý do vì sao hắn không cần uống máu của nữ tử.

Hồng Tụ Dẫn bán thành phẩm sẽ không phát tác nhanh như vậy, mãi

cho đến thời điểm khi Bộ Kinh Vân mười sáu tuổi, hắn mới bị phát tác lần đầu tiên.

Sau khi thê tử của đại bá phát hiện ra, lập tức tản ra lời đồn hắn là yêu quái.

Khi đó, Bộ gia đã bị thê tử đại bánắm quyền, đại bá lực bất tòng tâm, Bộ mẫu vì bảo vệ cho Bộ Kinh Vân nên bị chết oan chếtuổng.

Bộ Kinh Vân suốt đêm trốn đi.

Sau đó hắn ẩn nhẫn tu luyện, cuối cùng vào năm hai mươi lăm tuổi, bằng sức của chính mình diệt hết Bộ gia, đánh một trận thành danh.

Bộ Kinh Vân chính là nam chính điển hình thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết huyền ảo, đương nhiên là với điều kiện sau đó hắn không bị phát triển lệch lạc.

Phượng Từ. Nếu đã đến, liền lưu lại đi!

[...] Dù sao vẫn cảm giác ký chủ đang dần biến đen, huhu hu, chủ nhân, ký chủ càng ngày càng đáng sợ, cầu bảo vệ.

[Có muốn tiến vào nhiệm vụ tiếp theo không...]

[Bắt đầu dịch chuyển.]

Sau khi Thời Sênh tỉnh lại phát hiện mình đang bay, đúng vậy là đang bay. << Thông cảm bị lỗi vài chữ>>

Trên người mặc một cái áo choàng màu trắng rất dài, một đầu tóc đen phủ trước mặt, cực kỳ giông ma nữ trong ti Vi.

Thời Sênh mờ mịt một hồi. Cách xuất hiện này không đúng lắm nhỉ?

"Cái gì? Được được, tớ đến ngay." Bên cạnh có giọng nói truyền đến, sau đó tiếng đóng cửa lách cách vang lên, một cô gái mặc áo ngủ từ cửa chạy ầm ầm vào.

Cuống cuồng thay quần áo, thay xong, lại giống như một trận gió chạy ra ngoài, "Rầm!" một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Toàn bộ quá trình, Thời Sênh đều ngơ ngác. Cô ấy không thấy mình sao?

Cúi đầu kéo kéo áo choàng màu trắng trên người mình.

Ma à? Truyện ma?

Thời Sênh toát mồ hôi, đoán chừng cô gái kia tạm thời sẽ không trở về, dứt khoát tìm một chỗ bí mật để bắt đầu tiếp thu nội dung câu chuyện.

Đây là một bộ truyện ma.

Nữ chính tên An Tố, là sinh viên đại học, bởi vì đi thám hiểm ngôi nhà ma với bạn học, còn tình một đêm đầy máu chó với Ma Vương.

Ủ, bây giờ truyện ma cũng phải có thịt.

Sau khi ngủ với Ma Vương, nữ chính liền có khả năng ngoại cảm, có thể nhìn thấy ma.

Vì vậy bên người cô bắt đầu xảy ra các loại chuyện kỳ dị cô quái ly kỳ.

Câu chuyện bên dưới chính là nữ chính nắm tay nam chính cùng nhau phá án, tiết lộ thân thể của nam nữ chính, nhân vật phản diện phái ra vô số thuộc hạ tới gây sự với nam nữ chính.

Sau khi ngược rồi lại ngược, cuối cùng làm nam chính sông lại, sau đó hai người sông một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Nguyên chủ tên Ninh Oanh, là một hồn ma, một hôn ma không có ký ức.

Cô không nhớ rõ mình chết như thế nào, chỉ nhớ rõ mình gọi là Ninh Oanh.

Cô là hồn ma nhỏ được nhân vật phản diện Phong Cẩm trong bộ tiểu thuyết này nuôi, được phái đến nằm vùng bên người nam chính, kết quả cô nàng này lại thích nam chính.

Ban đầu nam chính để cho Ninh Oanh đi hù dọa nữ chính, sau đó hắn đến làm hắn hùng cứu mỹ nhân.

Ban đầu Ninh Oanh còn rất phối hợp, nhưng mà sau mấy lần, cô liền phát hiện nam chính thích nữ chính.

Nhìn con mà mình yêu lại đi thích người khác, như vậy sao được?

Vì vậy Ninh Oanh bắt đầu tìm đường chết, làm đủ loại chuyện nhằm vào nữ chính, nào là ra ngoài thì bị đụng xe, đứng ở dưới lầu cũng có thể bị chậu hoa đập trúng, đủ các loại ngoài ý muốn.

Sau khi nam chính cãi nhau. Với nữ chính, kết quả là nam chính liền cố ý gần gũi với Ninh Oanh, làm cho nữ chính hiểu lầm rồi ghen tuông.

Cuối cùng hiểu lầm được giải trừ, nữ chính cùng nam chính lại hòa thuận như lúc ban đầu, Ninh Oanh liền bị vỡ tan mộng đẹp.

Vì vậy Ninh Oanh càng ngày càng bị biến đen hơn, cũng có nhiều lần thiếu chút nữa lấy mạng của nữ chính.

Về sau, nam chính phát hiện là do Ninh Oanh làm, lập tức đánh cho Ninh Oanh thiếu chút nữa thì hồn phi phách tán, trước giây phút cuối cùng, là Phong Cẩm kéo cô về, thoát được một kiếp.

Nữ phụ biển hóa kinh điển nhất, chính là không chiếm được ai, liền hủy diệt kẻ đó.

Cô bắt đầu giúp đỡ Phong Cẩm đối phó nam chính, nhưng mà mỗi lần đến giây phút quan trọng nhất, cô lại không xuống tay được.

Phong Cẩm không thích nói chuyện, nhưng nội tâm lại âm ngoan độc ác, sau mỗi lần Ninh Oanh không hạ thủ được, Phong Cẩm cũng không nghiêm khắc trừng phạt cô, chỉ là mang cô đến nhìn nam chính cùng nữ chính ân ái.

Chắc không có chuyện gì so được với việc trơ mắt nhìn người mình yêu cùng người phụ nữ khác tình chàng ý thiếp, loại trừng phạt này mới là tàn nhẫn nhất, độc nhất.

Lần quyết đấu cuối cùng, Phong Cẩm bắt cóc nữ chính uy hiếp nam chính, Ninh Oanh chắn giữ nữ chính, lúc nam chính tới cứu nữ chính, thời điểm bước vào cạm bẫy, nguyên chủ phỏng chừng là thần kinh bị rối loạn, lại đi cứu nữ chính. Nam chính lại cho là cô muốn hại nữ chính, nhìn người mình yêu muốn giết mình, Ninh Oanh bỗng hối hận.

Kết quả cuối cùng tất nhiên là Ninh Oanh bị nam chính giết chết.

Nguyện vọng của nguyên chủ có hai cái.

Cái đầu tiên là làm cho nam chính nếm thử mùi vị yêu mà không có được.

Thứ hai là chuyển thể đầu thai.

Chương 220: Hôn ma nghich ngợm (2)

hời điểm hiện tại khi cô tới đây, chính T là thời điểm nam chính bảo cô đi hù

dọa nữ chính. Tối hôm qua cô đã dọa nữ chính một lần, chỗ của cô hiện tại là ở trên lầu phòng nữ chính, đêm nay cô còn phải đi dọa nữ chính, để cho nam chính làm hắn hùng cứu mỹ nhân, thuận tiện lăn lên giường.

Thời Sênh có một chút thẹn thùng, nam chính này là ma háo sắc sao?

Trong đầu toàn là làm tình, thấy nữ chínhăn hắn muốn làm tình, thấy nữ chính uống sữa tươi hắn cũng muốn làm tình, nói chung đây là một quyển truyện ma bất cứ lúc nào chỗ nào cũng đều có thể động dục.

Đặt tên cho quyển sách này có thể gọi là - Chồng ma à, đừng dừng lại!

Nam chính của quyển sách này háo sắc đến mức thiên hạ Vô địch, làm gì có nam chính nào cả ngày chỉ nghĩ đến làm tình? Còn cố ý để cho ma đi hù dọa nữ chính người ta chứ.

Để được làm tình, nam chính cũng quá liều lmạng.

Về sau còn vì để cho nữ chính ghen, lại gần gũi Ninh Oanh, làm cho Ninh Oanh hiểu lầm, rồi lại tại thời điểm mà cô hạnh phúc nhất, cho

cô một kích trí mạng, cuối cùng làm cho cô rơi vào cái kết cục kia.

Sai.

Ninh Oanh cũng đã tan thành mây khói, còn có thể có cơ hội để hối hận sao?

Hệ thống, mi lại có BUG rồi!

[...] Chủ nhân đã từng nói qua, không thể trả lời mấy vấn đề này của cô ấy, nếu không sẽ bị lộ tẩy hết, nó làm bộ như mình không nghe thấy, nó không nói lời nào.

Làm ma có một điểm vô cùng không tốt đó chính là ánh mặt trời quá gắt thì không thể đi ra ngoài.

Thời Sênh nhìn ánh sáng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, dù cô trốn ở khoảng cách rất xa cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng cháy.

Cô dạo qua một vòng quanh ngôi nhà này, kết quả phát hiện trong góc của phòng khách có một con ma nhỏ ngồi chồm hổm ở phía trước, đang mở to mắt nhìn cô.

Nếu như là dáng vẻ của ma lúc bình thường, thật ra cũng không quá đáng sợ, gần giống người bình thường, đặc biệt là ma trẻ con, nhìn còn đáng yêu hơn đứa bé bình thường.

"Nhóc cũng là ma à?" Thời Sênh nhàm chán bay tới bên cạnh nó: "Nhỏ như vậy đã phải chết, chết như thế nào?"

Con ma nhỏ không hé răng nói câu nào, tại thời điểm Thời Sênh xoay qua chỗ khác, trên mặt mi đột nhiên bắt đầu thất khiếu” chảy

máu, tròng mắt lõm vào bên trong, trở nên trống rỗng, da thịt thối rữa, dường như bên trong còn có những con trùng nhỏ màu trắng bò tới bò lui.

*Thất khiếu: Bao gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Thời Sênh: "..." Một câu không hợp liền trở mặt?

Giống như là đừng có nói chuyện với bản cô nương Vậy.

Thời Sệnh nhớ lại nguyên chủ làm như thế nào để hù dọa nữ chính, lập tức thay đôi thành một dáng vẻ còn đáng sợ hơn.

Cậu nhóc ma kia oa một tiếng khôi phục lại dáng vẻ trắng nõn, lui đến bên trong góc tường đau lòng khóc râm rứt.

Mẹ ơi, con ma này đáng sợ quá. Thời Sênh lườn một cái, đúng là trẻ con.

Thời Sênh không ở để ý đến con ma nhỏ đó nữa, một mình chạy đến cửa phòng chơi trò đi xuyên tường.

Đợi đến khi mặt trời xuống núi, Thời Sênh lập tức bay ra ngoài, bên ngoài là một tiểu khu, nhìn rất cũ kỹ, cô bay tới cửa tiểu khu, đúng lúc nhìn thấy nữ chính trở về.

Mặc trên người một bộ quần áo thể thao nhẹ nhàng thoải mái, gương mặt đáng yêu, lúc cười có hai cái má lúm đồng tiền, đặc biệt ngọt ngào.

Nhưng mà nụ cười của cô có chút miễn cưỡng, rõ ràng là tình trạng không tôt.

Theo ngay phía sau cô chính là nam chính Nạp Lan Anh.

Nhưng hình như nữ chính không biết nam chính đi theo cô, chào hỏi người trong tiếu khu như thường lệ, lên lầu.

Nạp Lan. Ảnh không đi cùng nữ chính, ngược lại đi tới trước mặt Thời Sênh, mặt lạnh phân phó.

"Hôm nay cô lại tiếp tục đi hù dọa cô ấy."

Ma khí trên người hắn rất nặng, thời điểm hắn đến gần, cho dù bây giờ Thời Sênh không cảm giác được nhiệt độ, cũng cảm thấy lạnh.

"ờ." Thời Sênh lên tiếng.

Nạp Lan. Ảnh vuốt lại tóc giương cao cằm lên, đi về phía nữ chính.

Thời Sênh vuốt cằm nhìn bóng lưng Nạp Lan Ảnh, bị một con ma háo sắc như thế nhìn trúng, nữ chính cũng rất đáng thương.

Buổi tối, Thời Sênh đi đến nhà An Tố, An Tố đang tăm, cô trực tiếp tắt điện đi.

Gần đây An Tổ gặp phải không ít chuyện kỳ lạ, lúc này đột nhiên bị cúp điện, đáy lòng An Tổ hơi sợ hãi, đi chầm chậm trong phòng tắm một lúc lâu mới cầm điện thoại di động chiếu ra ngoài.

Ánh sáng yếu ớt đảo qua ban phía, An Tố không nghe thấy động tĩnh gì, mới trùm khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Sau một hồi thích nghi với bóng tối, trước mắt cô không tối đen như vậy nữa, thận trọng quan sát hêt ban phía.

"Két két."

"A!"An Tổ kinh hãi kêu lên một tiếng, bịt tai chui vào một bên.

"A. A, ừ a..." Âm thanh đứt quãng truyền vào trong tai cô.

Âm thanh kia cô không xa lạ gì.

Cô buông lỗ tai ra, âm thanh kia lại càng trở nên lớn tiếng rõ ràng hơn, quay đầu nhìn về phía TV của nhà mình.

Trên màn ảnh truyền hình, thân thể trắng nõn của hai người đang làm một loại vận động hài hòa.

Nữ thì cô không biết, nhưng mà nam thì có hóa thành tro cô cũng biêt.

Là con ma cướp đi lần đầu tiên của cô, tối hôm qua còn cưỡng bức.

Cấp độ trên tivi càng lúc càng cao, An Tố xem đến mặt đỏ tới mang tai, hắn chiếm đoạt mình đã đành, lại còn cho cô xem mấy thứ không biết xấu hổ thế này.

"Nạp Lan. Ảnh, lăn ra đây."Bỗng nhiên An Tổ kêu to một tiếng, mặt đầy vẻ giận dữ.

Ngay khi tiếng nói của cô vang lên căn phòng lại khôi phục bóng tối, Thời Sênh lập tức bay ra khỏi phòng.

Hiện tại thực lực của Nạp Lan. Ảnh mạnh hơn cô, Thời Sênh cũng không dám nấp bên ngoài nghe trộm, bị phát hiện chơi sẽ không Vui nữa.

Thời Sênh bay lơ lửng ra khỏi tiểu khu, bên ngoài quảng trường đông nghìn nghịt, Vô vàn ánh sáng lung linh nhiều màu sắc, cô lại có cảm giác vô cùng lạc lõng.

Ủ, ai bảo bây giờ cô là ma chứ. Ma có thể làm gì?

Những con ma nhỏ bình thường cũng có thể hù dọa một vài người, khiến người ta phóng ra một vài mảnh bùa trừ tà gì đó, làm ra chút chuyện ngoài ý muốn, pháp lực thấp đến đáng sợ.

Trừ phi là ma ác, mới có khả năng tăng cường pháp lực.

Nhưng mà nếu trở thành ma ác thì không thể chuyển thể đầu thai, nguyện vọng của nguyên chủ sẽ không có cách nào hoàn thành được.

Hơn nữa...

Nếu Phượng Từ có thể xuất hiện trong nhiệm vụ, cô còn muốn đi tìm hắn.

Người của cô, đương nhiên phải ở bên cô.

Muốn xác nhận được Phượng Từ cũng hơi phiền phức, phải dùng linh lực, ở không gian này.

Hả? Thời Sênh cảm nhận một chút, nơi này lại có linh khí sao?

Tuy không quá nồng đậm, nhưng nếu tu luyện thì không thành vấn đề.

Thời Sênh nghĩ thiết lập của không gian này là pháp thuật cũng cần linh khí chống đỡ, nhưng người có thể tu luyện không nhiều lắm, cho

nên, linh khí cũng trở nên yếu đi.

Cái này giống như kích cỡ của bạn là bao nhiêu thì cho bạn mặc quần áo cỡ đó vậy. Lớn quá sẽ có vẻ rộng rãi không vừa vặn, nhỏ thì lại quá chật chội.

Có linh khí thì dễ hơn nhiều, dựa theo công pháp quỷ tu của Tu Chân Giới để tu luyện là được rồi.

Thời Sênh tìm một nơi có linh khí nồng đậm hơn một chút, trực tiếp bắt đầu hấp thu linh khí tu luyện.

Lần này tu luyện mất hơn mười ngày, cũng may nơi cô chọn là chỗ không một bóng

người.

Chờ đến lúc Thời Sênh cảm giác được trong cơ thểmình có chút linh khí được tích trữ, có thể lên mặt được một chút, mới nhẹ nhàng thảnh thơi bay trở về.

Đầu tiên đi vào trong nhà An Tổ nhìn qua một cái, không có ai, chắc đang ở trường học.

Vì vậy Thời Sênh lại bay đến trường học.

Nhưng mà vừa mới bay xuống dưới lầu, cô liền bị người. Nhầm, ma cản lại.

Là cậu nhóc ma mà lúc trước cô nhìn thấy.

"Đừng đi ra ngoài, bên ngoài có người xấu." Nhóc ma trốn ở phía sau một cây đại thụ, rụt rè nói.

"Người xấu? Người xấu nào?" Lúc cô trở về có phát hiện ra cái gì không bình thường đâu!

Chắc là từ ngữ trong đầu của nhóc ma rất ít, sau một lúc lâu mới mở to mắt nói,"Rất đẹp trai. Nhưng mà rất độc ác, hai con ma nhà sát vách đều bị hắn bắt đi, rất đáng sợ."

Chương 221: Hôn ma nghich ngợm (3)

R ất đẹp trai, lại còn rấthung ác. Sẽ không phải là Phong Cẩm chứ?

A...

Con ngươi của Thời Sênh đảo một vòng, trong đầu suy nghĩ thật nhanh.

Phong Cẩm là nhân vật phản diện sau cùng của bộ truyện này.

Ngẫm lại Phượng Từ và Bộ Kinh Vân cũng đều là nhân vật phản diện cuối cùng, chưa biết chừng ở trong thế giới nhiệm vụ hắn đều là vai nhân vật phản diện cuối cùng.

Xem ra cô phải đi xem vị chủ nhân này một chút.

Nếu là Phượng Từ. Ủ, vậy thì nuôi dưỡng đi.

Nhóc ma bị dáng vẻ tươi cười âm trầm của Thời Sênh làm cho kinh hãi, cơ thể nhỏ bé bất giác run lên, thế nào cậu lại cảm thấy con ma này còn đáng sợ hơn người bên ngoài kia vậy?

Hu hu, mẹ ơi, con ma này thực sự rất đáng sợ, nó muôn về nhà.

Thời Sênh đưa tay xoa nhẹ đầu nhóc ma: "Mau về đi, chị đi đuổi người xấu cho em."

Trong lòng nhóc ma cũng không tin, người xấu kia rất lợi hại, con ma

ác ở nhà sát vách cũng bị hắn bắt đi rồi.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ tươi cười âm trầm của Thời Sênh, nó liền biết điều ngậm miệng, bay vào trong nhà.

Thời Sênh nhẹ nhàng bay ra ngoàitiểu khu.

Bên ngoài tiểu khu có một hàng rào sắt, Thời Sênh nhẹ nhàng lượn quanh một vòng, cũng không nhìn thấy Phong Cấm đâu.

Chẳng lẽ không phải Phong Cẩm?

Ngay khi cô đạng nghi ngờ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

[Nhiệm vụ ẩn dấu: Thu nguyệthàn giang) Thời Sênh: "..." CMN! Bắt nạt cô ít đọc sách à?

Thành ngữ này được dùng càng ngày càng có hàm nghĩa.

Thu nguyệt hàn giang, là để nói người có là đức hạnh cao thượng tấm lòng thuần khiết.

[Mục tiêu nhiệm vụ: Phong Cẩm. Cải thiện tam quan” của Phong Cẩm, để cho hắn trở thành một Thầy trừ ma đức cao vọng trọng)

*Tam quan: Bao gồm nhân sinh quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Thời Sênh: "..." Cô có thể từ chối không? Đức cao Vọng trọng là cái quỷ gì?

Cô cũng không cảm thấy tam quan của Phong Cẩm có cái gì bất chính.

[...]Tam quan của ký chủ đã bất chính rồi, để cho cô ấy đi cứu vớt một người có tam quan bất chính, hình ảnh này quả thật không dám tưởng tượng, nó muốn đóng máy tĩnh tâm.

Hệ thống đã thông báo nhiệm vụ, nhất định Phong Cẩm đang ở gần đây, Thời Sênh lại dạo quanh một vòng, cuối cùng vẫn không tìm được.

Cô buồn bực xoa Xoa đầu, Phong Cẩm chui Xuông đât rồi hay sao vậy?

Phong Cẩm không chui xuống đất, mà hắn ở trên trời, hắn từ trên trời hạ xuông, rơi xuống trước mặt Thời Sênh.

Mặc một bộ áo nam dài màu xanh đậm của thời kỳ dân quôc, thêu hoa văn tối màu, nhìn rất cao quý xa hoa.

Lá cây bay bay rơi xuống, trong khoảnh khắc, thời gian như kéo dài vô tận.

Hắn hơi hơi nghiêng đầu, ngũ quan thâm thúy tinh xảo tuyệt luân được tia sáng phác họa nên có chút không thật, con ngươi buông xuống, lông mi vừa dài vừa cong tạo thành bóng râm phủ trên khuôn mặt trắng nõn, cánh môi mỏng khẽ mím lại, vẻ mặt nhìn không ra vui buồn.

Chiếc áo dài liền thân này rõ ràng không hợp với thời đại bây giờ, nhưng khi mặc ở trên người hắn, lại vô cùng thích hợp, cứ như hắn chính là công tử nhà giàu bước ra từ thời đại kia vậy.

Hắn liếc mắt một cái, một đôi con ngươi tối tăm nhìn lại, giọng nói chậm rãi mà trầm thấp, "Nhiều ngày như vậy, cô đi đâu thế?"

Thời Sênh chớp chớp mắt.

Đúng vậy, cô bây giờ là người... à không, là ma của Phong Cấm...

"Bị Nạp Lan. Ảnh bắt lại, khó khăn lắm mới thoát được." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sênh lập tức suy sụp, há mồm liền bắt đầu bôi đen nam chủ, nhẹ nhàng bay về phía Phong Cẩm, đưa tay ra muốn nắm cổ tay của hăn.

Kết quả còn chưa chạm tới, đầu ngón tay bị đốt đau nhói, Thời Sênh rụt tay về theo phản Xa.

CMN!

Không thể chạm vào Phong Cẩm? Vậy bản cô nương làm sao xác định được hắn có đúng là Phượng Từ hay không?

Thất vọng.

Trong con ngươi tăm tối của Phong Cẩm hiện lên một tia sáng kỳ lạ, nhưng không chú ý tới động tác vừa rồi của cô: "Nạp Lan Ảnh bắt cô? Vì sao?"

"Hả, làm sao tôi biết được, bỗng nhiên hắn bắt tôi lại." Thời Sênh vuốt ngón tay gật đầu, thường xuyên không quên bôi đen nam chính: "Tôi không muốn ở lại bên cạnh hắn nữa, quá háo sắc."

"Háo sắc?" Lúc đọc chữ này, giọng điệu Phong Cẩm đặc biệt chậm, dường như có chút không giải thích được Thời Sênh sẽ hình dung về Nạp Lan. Ảnh như thế.

"Đúng vậy, cực kỳ háo sắc, luôn muốn làm tình với nữ... à An Tố, tôi

còn là một người thuần khiết, làm sao nhìn chuyện dơ bẩn như vậy được." Thời Sênh vừa nghiêm túc gật đầu, vừa vươn tay muốn sờ Phong Cẩm, sau đó giống như bị điện giật mà rụt về.

Phong Cẩm nhìn hành động ngu xuẩn của cô, không có phản ứng gì, chỉ rất bình tĩnh nhắc nhở cô: "Bây giờ cô là ma."

Dừng một chút: "Vậy quay về cùng tôi đi."

"Được." Thời Sênh nhẹ nhàng bay vòng quPhong tiên sinh Cẩm hai vòng, liền có chút khó hiểu hỏi: "Anh tới đây làm gì? Anh không báo thù cho tôi sao?"

"Bắt ma." Phong Cẩm nhìn cô một cái, rất thẳng thắn nói: "Thực lực của Nạp Lan. Ảnh quá mạnh, tôi không phải là đối thủ của hắn ta."

Nhân vật phản diện dĩ nhiên không thể quá mạnh mẽ để có thế chèn ép nam nữ chính được.

Mặt Thời Sênh đầy vẻ thất vọng, "Vậy tôi vẫn nên dựa vào mình là tốt nhất."

Nhân vật phản diện cũng quá không có năng lực.

Trừ điểm. Trừ hết điểm luôn.

"Hả?" Phong Cẩm không nghe rõ cô bỉu môi nói cái gì.

Thời Sênh mang vẻ mặt chán nản nhìn trời, căn bản không có trả lời Phong Cấm.

Phong Cẩm: "..." Con ma hắn nuôi sao có vẻ khác khác nhỉ?

Phong Cẩm mang theo Thời Sênh trở về, dọc theo đường đi Thời Sênh cũng không yên tĩnh chút nào.

Một lát bay qua nơi này một chút, một lát lại bay qua nơi đó một chút, nhân tiện còn hù. dọa một vài con ma qua đường, làm cho đủ loại ma chạy tán loạn.

Phong Cẩm nhìn mà bực bội, trước đây sao hắn lại không phát hiện cô còn có tính cách ân chứ?

Phong Cẩm là truyền nhân của Phong gia trong giới trừ ma, sau khi tròn mười tám tuổi liền rời khỏi Phong gia, chỗ ở hiện tại chỉ là một khu chung cư bình thường.

Có hai phòng ngủ, một thư phòng, bên cạnh thư phòng còn có một gian phòng, cho tới bây giờ nguyên chủ cũng chưa từng tiến vào gian phòng kia, không biết là cái gì.

Phong Cẩm mang Thời Sênh về, liền vào gian phòng bên cạnh thư phòng, cũng không dặn dò gì cô.

Thời Sênh không thể làm gì khác hơn là di chuyển lòng vòng trong phòng khách, nơi này được dọn dẹp rất chỉnh tề, chờ đến khi cô đi hết mọi ngóc ngách rồi, Phong Cẩm mới ra ngoài.

Thời Sênh lập tức sán tới, đưa tay định sờ hắn.

Kết quả tất nhiên là bị bắn trở về.

"Tại sao tôi không thể chạm vào anh?" Thời Sênh vuôt ngón tay, gương mặt co quắp.

Ông đây muốn sờ hắn mà!

"Người và ma khác biệt." Con ngươi âm u của Phong Cẩm quét về phía cô.

Thời Sênh: "..." Chém gió, tại sao nam nữ chính có thể sờ? Còn có thể làm tình kia kìa!

Phong Cẩm thắp một nén hương cho cô, Thời Sênh bay ở giữa không trung, vẻ mặt ghét bỏ: "Tôi muốn ăn thịt."

Lại lấy đồ chơi này ra chiêu đãi bản cô nương, trừ điểm trừ điểm, cho dù hắn là Phượng Từ, cũng trừ điểm.

Phong Cẩm nhíu mày, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn, "Không phải cô nói với tôi là cô không thích ăn thịt sao?"

"Tôi nói lúc nào? Trước đây anh chỉ cho tôi ăn món đồ chơi này, tôi ăn đến xanh cả mặt rồi, anh xem." Thời Sênh đưa mặt đến trước mặt Phong Cẩm: "Xấu cả đi đây này, anh đang ngược đãi công nhân đấy? Tôi có thể tố cáo anh."

Lông mày Phong Cẩm nhíu lại, đến chỗ nào để tố cáo, cô nghĩ cô đang đi làm ở công ty Sao?

Chẳng lẽ lần này bị Nạp Lan. Ảnh kích thích nên bật ra tính cách ấn?

Con người sau khi trải qua một số chuyện sẽ thay đổi tính tình, ma tất nhiên cũng giống Vậy.

Chương 222: Hôn ma nghich ngợm (4)

Cuối cùng Thời Sênh vẫn được ăn thịt, C à không, là ngửi... Phong Cẩm nhìn bóng người màu trắng cứ bay vòng vòng quanh bàn ăn, muốn thò tay cầm thức ăn, lại thấy đầy vạch đen, giờ không chỉ tính cách thay đổi, ngay cả chỉ số thông minh cũng bị hạ xuống sao?

Thời Sênh bày tỏ, không phải là chỉ số thông minh bị hạ xuông, là do cô không quen làm ma thôi.

Không ăn được thịt. Trừ điểm! Làm ma chẳng có gì hay cả.

Thời Sênh bay tới trước mặt Phong Cẩm: "Có cách gì có thể làm cho tôi hoàn dương không?"

Cuối cùng nam chính cũng hoàn dương, nhất định cô cũng có thể hoàn dương.

Phong Cẩm ngẩng đầu nhìn cô, lúc này đôi con ngươi tối tăm kia có âm khí lượn quanh, độ ấm ban phía thoáng như đều bị đọng lại, mang theo trọng lượng nặng trịch đè ép Thời Sênh.

Thời Sênh nhíu mày, đang nói chuyện, bỗng cảm giác thân thể mình không thể nhúc nhích được, giống như có sợi dây thừng vô hình trói chặt tứ chi của cô, thân thể hoàn toàn không thể động đậy.

CMN, đây là tình huống gì vậy?

Phong Cẩm đứng dậy, ngón tay tái nhợt của hắn nắm lấy cằm Thời

Sênh, hơi nâng lên.

Trong nháy mắt được tiếp xúc với Phong Cẩm, Thời Sênh cảm thấy cằm mình bị tê dại, cái cảm giác khó tả này, quả thật là muốn chết.

"Ninh Oanh, Nạp Lan. Ảnh cho cô lợi ích gì, để cô về thăm dò tôi, hả?"

CMN, ai muốn thăm dò hắn, điên à!

Thời Sênh đau đến nhe răng trợn mắt, gọi thiết kiếm ra chém về phía Phong Cẩm.

Hắn tưởng bản cô nương dễ bắt nạtà?

Tại thời điểm thiết kiếm xuất hiện, Phong Cẩm thoáng nhíu mày, thanh kiếm này.

Nhưng thiết kiếm cũng không cho Phong Cẩm cơ hội suy tính, chém thẳng về phía đầu hắn.

Phong Cẩm muốn tránh thiết kiếm, nhất định phải buông Thời Sênh ra, tay hắn buông lỏng, thiết kiếm lập tức thu thế, bay về bên người Thời Sênh, cắt đi sợi dây vô hình trên người cô.

Trói buộc được cởi ra, Thời Sênh liền ôm căm, đau đên giơ chân, gào lên với Phong Cẩm: "Phong Cẩm, anh bị điên à!"

Ôi cằm của ông. Mẹ nó chứ, liệu có gẫy không?

Phong Cẩm đứng ở trên ghế sô pha đổi diện, dùng ánh mắt thâm trầm âm u nhìn thiết kiểm bên cạnh cô.

Một lúc lâu sau Thời Sênh mới cảm thấy loại cảm giác bị bỏng này giảm bớt vài phần, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt Phong Cẩm đang quan sát thiết kiếm.

"Nạp Lan. Ảnh muốn cô hỏi gì từ chỗ tôi?" Phong Cẩm dời tầm mắt đi, trong giọng nói sinh ra vài phần kiêng kỵ

Chỉ mới một tháng không gặp cô, vậy mà cô lại có thêm một thanh kiếm không rõ nguồn gốc, còn phản bội hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Phong Cẩm liền tuôn ra một luồng khí tàn ác, kẻ phản bội hắn đều đáng chết.

Trong đáy mắt như nổi cơn giông bão, muốn Xé nát Thời Sênh.

"Này này, anh đừng biến đen chứ." Thấy vẻ mặt của Phong Cẩm có gì đó bất thường, Thời Sênh vội vàng lên tiếng: "Tôi và Nạp Lan. Ảnh không có quan hệ gì cả, một con ma háo sắc như vậy, ông đây làm sao có thể để ý được... anh nhìn tôi như vậy làm gì? Không tin? Vậy tôi cũng đành chịu."

Thời Sênh nhún vai, vẻ mặt như thể"hắn tin hay không tùy hắn, dù sao thì ông đây vẫn sẽ nói như vậy.

Thoáng cái đã biến đen.

Không đáng yêu như thế, nhất định không phải Phượng Từ của cô.

Thời Sênh cầm thiết kiếm, đánh giá thực lực của hai bên địch ta, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Cô rất muốn làm sờ một chút, nếu như tên này khộng phải Phượng Từ, cô sẽ lập tức chém hăn.

Mà bây giờ còn chưa xác định được, cô không dám chém.

Phong Cẩm nhìn cô chằm chằm, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Toàn bộ không gian đều an tĩnh lại, ma thì không có hô hập, nhưng Thời Sênh gần như không nghe thấy hô hấp của Phong Cấm.

Nếu như không phải ngực của hắn còn đang phập phồng, cô cũng hoài nghi tên này cũng là một con ma.

"Đêm nay, làm cho tôi xem."

Phong Cẩm ném lại những lời này rồi xoay người đi vào thư phòng.

Làm cho hắn xem? Làm cái gì cho hắn xem? Thật đúng là! Tức chết bản cô nương.

Thời Sênh cầm thiết kiếm đâm đâm vào ghế sô pha trong nhà Phong Cẩm, cuối cùng cảm thấy vẫn chưa hết giận, liền dùng kiếm chặt bỏ đi, cái ghế sô pha vô tội cứ như vậy bị phân thây.

Nửa giờ trước khi đến mười hai giờ, Phong Cẩm đi từ căn phòng kia ra, thấy một đống hỗn độn khắp nhà mình, nhất thời lặng im không nói gì.

Hắn nhìn về phía ma nữ mặc áo trắng đang ngồi ở trên một đống phế phẩm, vắt chéo chân, lúc lắc đầu, ngâm nga một ca khúc không biết tên.

Nếu như không phải mình có khế ước ma với cô ta, hắn thật sự sẽ hoài nghi, cô ta là do người khác giả mạo.

Trước đây, dù Ninh Oanh hơi nóng nảy, nhưng cô rất nghe lời, nào dám làm càn như vậy trước mặt hắn.

Hủy hết nhà hắn rồi còn gì.

Ngón tay Phong Cẩm nắm lại phát ra tiếng kêu răng rắc răng rắc, muốn bóp chết cô ta, làm sao bây giờ.

Thời Sênh kéo thiết kiếm bay. tói trước mặt Phong Câm, ngang ngược phât phât tay: "Đi trước dẫn đường."

Ủ, càng muốn bóp chết cô ta.

Ánh sáng trong căn phòng này có chút tối, khuôn mặt Phong Cẩm ẩn trong bóng đêm, nhìn không rõ lắm, nhưng mà đôi con ngươi kia tản ra ánh sáng lạnh âm u.

Thời Sênh cảnh giác nhẹ nhàng lùi về phía sau một khoảng cách: "Bán thân không bán nghệ, mặc dù tôi là ma được anh nuôi, nhưng nếu anh muốn tình người duyên ma thì tôi kiên quyết không đồng ý đâu."

Không bán nghệ? Kỹ năng giường chiếu à?

Phong Cẩm nhẫn nhịn cái xúc động muốn bóp chết Thời Sênh, mở cửa đi ra ngoài.

Tại thời điểm Thời Sênh còn không có theo sau, "phịch" một tiếng đóng cửa lại.

Thời Sênh bỗng nhiên bị phanh lại, biểu cảm trên mặt cực kỳ phong phú.

Không đúng, cô có thể trực tiếp xuyên tường, dừng lại ở đây làm gì?

Thời Sênh kéo thiết kiếm xuyên qua cửa, đúng là cô đã đi ra, nhưng thiết kiếm thì bị kẹt ở trong.

Thiết kiếm là thực thể, tất nhiên không thể xuyên qua cửa.

Phong Cẩm yên lặng nhìn Thời Sênh phạm sai lầm ngu xuẩn.

Kết quả.

Cửa nhà hắn hi sinh anh dũng, chết không có chỗ chôn.

Bị chém thành hai nửa! Phong Cẩm: "..." Cái con ma cuồng bạo lực này!

Thời Sênh hài lòng kéo thiết kiếm đi ra khỏi cửa chính, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó được cô.

Món đồ chơi thiết kiểm này không thể thu vào được, tên Phong Cấm này có sát khí Với cô, bảo vệ tính mạnh quan trọng hơn.

"Cất kiếm đi." Phong Cẩm dời mắt khỏi thi thế của cái cửa đã hoàn thành xong sứ mạng kia, nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh giấu thiết kiếm ra phía sau: "Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng vũ khí không thể rơi xuống, đây là vũ khí chế tạo từ linh hồn của tôi, không cất."

Phong Cẩm: "..."Kẻ ngốc này ở đâu ra vậy?

hắn hít thở sâu một hơi, "Nó không ẩn thân được, sẽ gây chú ý."

"Anh đùa tôià, giờ này rồi có ai không sợ chết lượn lờ bên ngoài, không sợ gặp ma sao?"

Thời Sênh làm ra vẻ tôi không cất đấy, hắn làm gì được tôi.

Phong Cẩm lần nữa liếc nhìn cửa bảo vệ bị phá hủy kia, yên lặng xoay người đi về phía thang máy.

Tuy nơi hắn ở là một khu chung cư bình thường, nhưng tầng này không có người, cho dù có người đến, cũng vào không được, cho nên cửa phòng có để mở cũng không sao.

Thời Sênh lắc lư đi vào theo, chưa từ bỏ ý định tiếp tục thử sờ hắn.

Phong Cẩm mắt nhìn thẳng, không thèm để ý tới cô. Chờ đến lúc lên xe, Thời Sênh mới yên tĩnh lại.

Cô phải nghĩ biện pháp áp chế khế ước ma của cô với Phong Cẩm, không phải thật sự muốn nhổ lông của Phong Cẩm, hắn muốn giết chết mình, đoán chừng mình thật sự sẽ không chạy thoát.

Loại vật như khế ước này có rất nhiều tính ràng buộc.

Ví dụ như khế ước ma mà cô ký kết với Phong Cẩm, là một loại khểước chủtớ.

Phong Cẩm muốn cô chết, cô căn bản không có năng lực phản kháng.

Vì mạng nhỏ, Thời Sênh quyết định - tạm thời sẽ không trêu chọc Phong Cấm.

Đợi đến khi tìm được biện pháp, lại đi trêu chọc hắn.

Chương 223: Hôn ma nghich ngợm (5)

vực nhà An Tổ, Thời Sênh muốn bay

thẳng từ trong xe ra ngoài, nhưng nghĩ đến kiếm của mình không thể xuyên qua cánh cửa nên đành phải bước xuống từ bên Phong Cẩm.

Phong Cẩm dẫn Thời Sênh đến khu

Tự mình mở cửa á?

Xin lỗi nhé, ma nếu muốn sờ được vào đồ vật cần phải tiêu hao pháp lực, sao có thể lãng phí pháp lực vì chút chuyện cỏn con này được chứ.

Pháp lực phải để dành để đánh nhau.

Xe của Phong Cẩm đỗ bên ngoài đường quốc lộ của khu nhà, ban phía đều yên ắng tĩnh mịch, xa xa thỉnh thoảng có tiếng còi rú của Xe cộ Vọng lại.

Thời Sênh cầm thiết kiếm đi theo Phong Câm.

Nếu bây giờ có người, họ sẽ phát hiện có một thanh kiếm đang tự bay trong không trung.

Tiểu khu này đã cũ, hệ thống an ninh cũng không ra sao, Phong Cẩm dễ dàng bước vào bên trong, thấp thoáng có vài ánh đèn sáng ở mấy tòa nhà không cao lắm, y như những ngọn đuốc sáng trắng chỉ

đường trong đêm đen sâu thăm thẳm.

Phong Cẩm dừng chân ở một tầng lầu yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn một lúc sau đó mới quay đầu về phía Thời Sênh giọng nói nhẹ nhàng chậm dãi: “Đi dụ Nạp Lan. Ảnh ra đây.

Thời Sênh chỉ vào chính mình, “Một mình tôi sao?” Ả, một con ma.

“Cô muốn tôi tin tưởng cô còn gì? Mau chứng minh cho tôi xem đi, dụ hắn ra đây”. Từng câu từng chữ trong lời nói của Phong Cẩm đều rất chậm rãi, giống như muốn để Thời Sênh nghe cho hiểu, nghe cho rõ.

“Sao anh biết hắn ta đang ở đây?”Phong Cẩm lại có thể chắc chắn Nạp Lan. Ảnh đang ở đây sao? Tuy rằng hắn rất thích làm tình với nữ chính, nhưng cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ?

“Không muốn đi ꕥ?” Âm điệu trong lời nói của Phong Cẩm bỗng nhiên biến đổi trở nên uám.

Thời Sênh: “...” Đi thì đi, tôi sợ hắn chắc?

Bản cô nương treo hắn lên đánh, xem có dọa chết hắn không.

Thời Sênh cầm thiết kiếm bay lên phía tầng trên.

Phong Cẩm rất muốn nhắc nhở Thời Sênh rằng thanh kiếm đó rất dễ thu hút sự chú ý. Nhưng cứ nghĩ đến việc cô ấy đã dùng thanh kiếm đó hủy hoại cả nhà hắn, hắn liền tỏ ra không hề liên quan đến mình, chuyển mắt đi nơi khác.

Thời Sênh bay đến phía ngoài cửa sổ căn hộ của An Tố, cửa sổ phòng cô ấy cũng thuộc loại cửa đẩy cũ kĩ lỗi thời, không đóng, rèm cửa bị gió thổi tung lên đang bay loạn xạ, trên nền nhà hiện lên ảnh

ngược của một bóng mờ gớm ghiếc.

Thời Sênh bay từ cửa sổ vào, phía phòng ngủ thấp thoáng, lờ mờ tiếng âm thanh truyền lại, là loại âm thanh ưm ưm a a Vô cùng kì kiệu đó.

Thời Sênh bay đến trước cửa phòng ngủ, tay nắm chặt thiết kiếm, hít một hơi thật sâu rồi chém một nhát kiểm xuống.

“Nạp Lan Ảnh, cái tên bạc tình bạc nghĩa, lại còn ở đây tằng tịu với người khác à.” Thời Sênh vừa bay vào liền hét ầm lên sau đó chém về phía bóng người đang nằm trên giuong.

“A!” An Tổ bị tiếng hét đột ngột làm cho sợ hãi đên latoáng lên.

Nạp Lan. Ảnh đang quấn lấy An Tố, bị rơi xuống nền nhà, trên người cả hai đều không một mảnh vải che thân, chỗ nào đó còn đang dính chặt lấy nhau.

Thời Sênh không để cho Nạp Lan. Ảnh có cơ hội phản ứng, cầm thanh kiếm lên chém xuống thêm vài phát nữa, “Anh là cái đồ đàn ông cặn bã thối tha, đùa giỡn với tình cảm của bà rồi còn ở đây mây mưa với người phụ nữ khác, có phải anh lại đi lừa gạt con gái nhà người ta rồi không? Anh hút dương khí của người ta chính là đang hại người ta, sao ghê tởm thế, trước đây tôi đúng là bị mù mà.”

An Tổ không hề nhìn thấy Thời Sênh, cô ấy chỉ thấy một thanh kiếm sắt không ngừng tấn công bọn họ, còn có một âm thanh lảnh lót căm phẫn đang gào thét bên tai.

Thời Sênh thấy đủ rồi, lập tức thu kiếm lại bay ra ngoài.

Nạp Lan. Ảnh buông An Tổ ra, trên người lập tức xuất hiện một bộ

quần áo, ngồi bật dậy đuổi theo Thời Sênh ra bên ngoài.

Lại dám đến làm gián đoạn hắn lúc này, muôn chêt sao?

Tốc độ của Nạp Lan. Ảnh nhanh hơn Thời Sênh tưởng tượng, cô còn chưa kịp chuồn khỏi tầng lầu đã bị Nạp Lan Ánh cản lại.

Ánh mắt hắn ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thời Sênh rồi đột nhiên giơ tay lên, Thời Sênh chỉ cảm nhận thấy một luồng sức hút khiến cô bị kéo lê về phía hắn.

Bóng đèn cũ kĩ dùng để chiếu sáng hành lang bắt đầu có tiếng sẹt sẹt, lập lòe không ngừng, hình dáng của cả hai người đều biến hóa thành một thứ kỳ quái.

Chết tiệt, đây là chiêu hấp tinh đại pháp à!

Thời Sênh dùng thiết kiếm cắm sâu vào bức tường bên cạnh, giữ cơ thể lại, ánh mắt lướt qua cửa sổ không có bất kì vật cản nào của lối thoát an toàn bên cạnh.

Thời Sênh di chuyển đến phía cửa sổ, cắn răng lại rồi lật người qua đó, vừa đến đó lực hút ban nãy đã bị biến mất.

Thế nhưng Nạp Lan. Ảnh nhanh chóng đuổi kịp, hai người họ cùng bị rơi xuống vành đai trồng cây xanh phía bên ngoài khu nhà.

Nạp Lan. Ảnh lại giở mánh cũ ra. Mẹ nhà nó, hắn có thôi đi không? Thời Sênh lặng lẽ mò tìm quả cầu nhỏ.

Có quả cầu trong tay là có cả thế giới, đừng nói là nam chính, đến thượng đế cũng phải nằm bò trước ông đây.

Thời Sênh ném quả cầu về phía hắn, nam chính chắc hẳn đã nhận ra thứ đồ chơi đó rất nguy hiểm, hắn nghiêng mình né tránh, thế nhưng vẫn là bị trận nổ làm cho ảnh hưởng, bị bắn tung ra theo luồng khí.

Tiếng nổ rất lớn, mấy tầng lầu đều lần lượt bật sáng đèn, Thời Sênh cầm theo thanh kiểm chạy ra phía ngoài khu nhà.

Người dân trong khu nhà này chỉ nhìn thấy vành đai trồng cây xanh vô duyên vô cớ xuất hiện một cái hố lớn, bên trong hố còn có những tia chớp lập lòe ánh sáng, trong đêm khuya sâu thẳm hiện rõ sự bí hiểm vô cùng.

Thời Sênh cầm thiết kiếm rời khỏi khu nhà, bay thẳng đến bên cạnh xe của Phong Cẩm, Phong Cẩm vẫn chưa quay lại, cô đợi mất một hồi lâu Phong Cẩm mới chậm chạp bước 1a.

Ánh mắt kì quặc của hắn liếc nhìn Thời Sênh mấy lần, theo sau đó mở cửa xe.

Thời Sênh nhân lúc trước khi hắn lên xe liền bay vào trong.

Phong Cẩm dừng lại một lúc sau đó mới bước lên xe.

Phong Cẩm lên xe nhưng không hề cho xe chạy, trong xe cũng không bật đèn, ánh sáng vô cùng mờ ảo, Thời Sênh cũng không thể nhìn rõ sắc mặthiện giờ của Phong Cẩm.

“Thứ cô vừa ném...” Con ma mà hắn nuôi này, chỉ mới có một tháng không gặp mà cứ như vừa có thêm bàn tay vàng vậy?

“Không bán.” Thời Sênh cảnh giác dựa người về phía sau.

Phong Cẩm trầm mặc vài giây sau đó bắt đầu khởi động xe, “Đừng

có phá nhà tôi.”

“Lãng phí.” Thời Sênh biu môi, lại kiêu ngạo nói thêm một câu: “Cái chô rách nật ấy, tôi chỉ cần tiện tay quơ một cái là có thế phá nát

Ā: py

IO1.

Phong Cẩm đột nhiên nhấn mạnh ga xe, Thời Sênh suýt chút nữa bị dán vào cửa xe.

Phong Cẩm dường như đã tin rằng Thời Sênh và Nạp Lan Anh không có quan hệ gì, nhưng cũng không nhắc đến chuyện hoàn dương.

Ngày hôm sau, Thời Sênh đọc được một tin tức Vô cùng chân động trên mạng.

Một tiểu khu nào đó xuất hiện một cái hố sâu rất huyền bí, tia chớp điện đã sáng rất lâu rồi mà không hề bị tắt, nghi ngờ rằng người ngoài hành tinh đã đến thăm trái đất.

Tin tức này lập tức trở thành tin hot được lên trang nhất của các trang mạng, tiểu khu nơi An Tố đang ở phen này nổi tiếng rồi, hàng loạt các đội ngũ nghiên cứu đều đổ xô đến, báo chí phương tiện truyền thông đều nườm nượp vây quanh lấy khu vực này đến nỗi một con kiến cũng không chui qua được.

Thời Sênh vừa ngửi hương thơm của thịt, vừa lầm bầm nói.

“Bọn họ muốn gặp người ngoài hành tinh là có thể gặp được sao? Đúng là mơ mộng hão huyên!”

Phong Cẩm ngẩng đầu nhìn cô một lúc, thò tay kéo máy tính về phía mình, rồi đóng rụp lại.

“Anh làm cái gì vậy?” Thời Sênh trừng mắt lườm hắn.

“Ản không được nói, ngủ cũng không được nói.”

“Tôi đâu có ăn cơm.” Bản cô nương ngửi đấy chứ? Miệng sắp khô cả rồi đây, ngửi mùi thức ăn lại càng thây đói.

“Sao ma lại không thể ăn được thức ăn? Ma trong tiểu thuyết chẳng phải đều có thể ăn uống thoải mái sao?” Thời Sênh chống cằm, phiền muộn nhìn lên Phong Cẩm.

Làm ma không hề tốt một tẹo nào.

Phong Cẩm như không hề nghe thấy gì, động tác nho nhã uống nốt ngụm sữa cuối cùng rồi đứng dậy thu dọn bát đĩa đem vào trong bếp, bật nước róc rách cọ rửa sạch sẽ chúng.

Hừ, vẫn không thèm để ý đến bản cô nương. Giận gì mà dai thế!

Thời Sênh bay đến phía sau lưng hắn, dùng tay sờ vào người hắn, đầu ngón tay nhanh chóng truyền tới cảm giác bỏng rát, cô lập tức rụt cánh tay lại, tâm trạng vô cùng phiền muộn.

“Tôi phải làm thế nào mới có thể chạm được vào người anh?” Cứ tiếp tục thế này bản cô nương sao có thể khẳng định được hắn có phải là Phượng Từ hay không?

Phong Cẩm lau khô bát đĩa rồi xếp lên tủ bát, quay người nhìn cô, “Cô chịu đi.”

“Hử?” Chịu cái gì?

Phong Cẩm nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Cố gắng chịu đau”

Thời Sênh: “...”

Chương 224: Hôn ma nghich ngợm (6)

Phong Cẩm phát hiện mấy ngày hôm nay con ma nhà mình có gì rất bất thường, cũng không biết đang làm

trò gì. Thời Sênh đang làm gì?

Cô đang tìm hiểu có phương pháp nào có thể giải trừ quỷ khế, hoặc là làm đảo ngược quỷ khế.

Tât nhiên thực tế đang chứng minh rằng cô đang mơ mộng hão huyền, cho đến hôm nay cô vẫn chưa tìm ra được phương pháp khả thi nào.

Cách duy nhất chính là giải trừ quỷ khế.

Phong Cẩm từ phòng mình đi ra liền trông thấy Thời Sênh đang bay đi bay lại trong phòng khách, toàn thân một màu trắng toát, lại còn đang giữa đêm khuya, nếu đổi lại là một người bình thường trông thấy chắc chắn sẽ bị dọa cho tè cảra quần rồi.

Thời Sênh trông thấy Phong Cẩm đi ra, lập tức bay qua đó, “Đốt giúp tôi thêm mấy bộ quần áo đi, ngày nào cũng mặc mỗi bộ này, trông khó coi chết đi được.”

Phong Cẩm: “...” Cô ấy đúng là không coi mình là người ngoài.

Ủm, ma ngoài!

“Tốt xấu gì tôi cũng là đại diện cho bộ mặt của anh đúng không, sao lại có thể mặc đồ khó coi thế này được, ra bên ngoài sẽ làm anh mất...” Thời Sênh bla bla bla một hồi lâu vẫn chưa nói hết, Phong Cẩm thật sự rất muốn lấy kim khâu chặt miệng cô lại.

Cứ yên lặng mà làm một A Phiêu có phải tốt hơn không?

Thời Sênh thấy Phong Cẩm không nói gì, mặt sa sầm xuống, liền liều lĩnh đưa tay ra sờ hắn.

Vẫn phương thức như trước, cùng một mùi vi.

Thời Sênh ôm lấy cánh tay rồi bay ra bên ngoài cửa sổ.

Tức chết bản cô nương.

Quần áo thì không cho mặc, thịt thì không cho ăn, người thì không cho chạm, bản cô nương muốn bỏ nhà ra đi!

Phong Cẩm nhìn theo bóng dáng của Thời Sênh dần biến mất trong đêm tối, huyệt thái dương thình thịch giật mạnh mấy cái, hắn đi đến cửa chính rồi đi ra ngoài.

Sau khi xuống lầu, Phong Cẩm từ xa xa đã nhìn thấy Thời Sênh đang đứng cùng một cái bóng màu đỏ, hắn còn chưa nhìn rõ, thanh thiết kiếm đó đã đột nhiên xuất hiện trong tay cô ấy, chém một nhát về phía cái bóng đỏ đối diện.

Tốc độ vô cùng nhanh, bóng đỏ còn không có cơ hội phản kháng đã bị tiêu diệt thành khói bui.

Phong Cẩm cảm thấy trước đây bản thân đã đánh giá quá thấp con ma nhà mình, con ma lúc nãy tuy rằng vẫn chưa phải là ma ác thực

sự, nhưng cũng thuộc dạng bắt đầu trở thành ác ma, mà chỉ trong giây lát cô đã tiêu diệt con ma....

Định cướp miếng cơm của người trừ ma à? Có điều...

Phong Cẩm nheo mắt, ở đây sao có thể xuất hiện ác ma chứ?

Thời Sênh đâm thiết kiếm xuống nền đất, vẻ mặt hiện lên vài phần u ám.

Mẹ nó, mặc cả cây màu đỏ, còn định ăn ông, sao ngươi không thăng thiên luôn đi!

Cô vừa quay người liền trông thấy Phong Cẩm đang đứng dưới đèn đường, vẻ mặt không rõ đang nhìn về phía mình, ánh sáng đèn lờ mờ làm bóng người hắn bị kéo thành một cái bóng vừa dài vừa cao lớn.

Trông thấy cô quay người, hắn nhấc chân bước lại gần, “Đi theo tôi.”

“Đi đâu?” Đêm hôm khuya khoắt còn chạy loạn ngoài đường làm gì?

Phong Cẩm liếc mắt nhìn cô một cái, không nói lời nào.

Thời Sênh bỉu bĩu môi, cầm thiết kiếm bay Vào trong Xe.

Phong Cẩm thở dài một hơi, thanh kiếm đó sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện.

Lên xe xong, Thời Sênh mân mê sờ vào thiết kiếm, Phong Cẩm phụ trách lái xe, ánh mắt liên tục quét nhìn cô.

Trong xe đang phát một ca khúc gì đó rất cổ quái, nhưng nghe cũng

dễ chịu nên Thời Sênh cũng không ý kiên gì.

“Thanh kiếm này của cô có tên không?” Phong Cẩm lên tiếng phá vỡ không khí im lặng.

Hắn lại càng muốn hỏi thanh kiếm này của cô ở đâu mà có.

Không nói đến việc kiểm chém sắt như chém bùn, đến chém ma mà cũng dũng mãnh như Vậy.

Thời Sênh nghiêng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, “Anh đã nghe truyền thuyết bao giờ chưa?”

Phong Cẩm trầm mặc.

Truyền thuyết nhiều như vậy, hắn làm sao biết được là chuyện nào?

Thời Sênh cũng không đợi hắn trả lời, nói bằng một giọng nhẹ nhàng, “Trước đây có một vị hoàng đế muốn có một thần binh lợi khí để giúp ông ấy thống nhất thiên hạ. Do vậy có một người đã hiến lên một thanh kiếm và nói với vị hoàng đế này rằng chỉ cần dùng linh hồn để hiển tế thì có thể đúc thành một thanh kiếm của linh hồn, khi thanh kiếm đã trở thành kiếm của linh hồn ông ấy thì bất cứ ai cũng không thể cướp khỏi tay ông ấy và có thể giúp ông ấy thống nhất thiên hạ”

Thời Sênh dừng lại một lúc, áp sát về phía Phong Cẩm rồi cười một cách xấu xa: “Anh nói xem vị hoàng đến đó có hiến tế không?”

“Không hiến” Phong Cẩm khẽ động đôi môi mỏng, phun ra hai từ.

Thời Sênh bỉu môi, ngồi thẳng người lên, “Người hiến tặng kiểm còn nói với ông ấy, nếu không dùng linh hồn của chính ông ấy hiến tế thì có thể sử dụng chín mươi chín linh hồn của trẻ sơ sinh làm đồ hiến

tế, vậy nên hoàng đế đã sai người đi bắt đủ chín mươi chín đứa trẻ sơ sinh, dùng chúng để làm đồ tế. Ông ấy dùng thanh kiếm đó thống nhất thiên hạ, nhưng đến ngày đăng cơ, ông ấy bị chết một cách kỳ lạ, thanh kiếm cũng từ đó mà không còn tung tích. Sau đó có người nhìn thấy thanh kiếm đó đang chém giết yêu ma quỷ quái, cho nên người đời sau gọi thanh kiếm đó là -Kiếm Giết Ma."

Phong Cẩm: "..." Trong lịch sử vốn dĩ không hề có vị hoàng đế nào như cô ậy nói, càng không hề có cái gì gọi là Kiếm Giết Ma cả.

Con ma này đang nói dối.

"Anh không tin à?" Thời Sênh nhìn Phong Cẩm, cười một cách đầy ác ý, "Thật ra tôi cũng không tin, đám trẻ sơ sinh đó bị bắt ép làm đồ hiến tế, sao có thể có khả năng giết ma chứ, chúng nó chính là đang báo thù. Cho nên anh có thể gọi thanh kiếm này Kiếm Khát Ma."

Phong Cẩm: "..."

#Đầu óc của con ma nhà tôi không bình thường, phải làm sao đây, online chờ, rất gấp #

[...]Kiểm của ký chủ lại đổi tên gọi, phát điên mât.

Xe của Phong Cẩm dừng trước một căn biệt thự tại khu ngoại thành hoang Vu.

Đó là một căn biệt thự màu trắng, trong màu đen thăm thẳm của đêm tối hiện lên rất rõ ràng, xung quanh đều là cây cối, gió đêm thổi khiến đám lá cây xào xạc đung đưa, ánh trăng sáng trên trời không biết từ lúc nào đã bị mây đen che khuất, lúc này nhìn vào căn biệt thự đó chỉ cảm thấy vô cùng rợn người.

Thời Sênh víu vào cửa xe nhìn ra ngoài, "Ở đây có ma không?”

“Không biết.” Phong Cẩm đẩy cửa xera, nhìn Thời Sênh một cái, Thời Sênh lập tức bay qua đó, từ vị trí của hắn mà xuống Xe.

Không biết đến đây làm cái quái gì nữa?

Đứng từ bên ngoài nhìn vào lại càng cảm nhận được cái cảm giác âm u đáng sợ của căn biệt thự đó, đại khái là xuất phát từ cùng một kiểu uy hiếp, cảm giác của Thời Sênh lại càng thêm rõ ràng, cơ thể không thể kìm chế nổi mà run lên bần bật.

“Chúng ta đến để bắt ma à?” Phong Cẩm cũng không giống người có lòng tốt như vậy, trong những ngày này cô có thể biết được cái tên này tâm địa đen tối đến mức nào, hắn còn có thể mở mắt trừng trừng nhìn một người bị magiết chết ngay trước mặt mình.

Tuy cô cũng cảm thấy không có gì là sai, dù gì người ta thứ nhất cũng không cầu xin hắn cứu, thứ hai cũng không bỏ tiền ra để mời hắn.

Thế nhưng là một pháp sư giết ma, trông thây ma liên muốn bắt lại lẽ nào không phải là bệnh nghề nghiệp hay sao?

“Xem tình hình đã?” Xem tình hình gì?

Phong Cẩm nhấc chân bước về hướng biệt thự, hắn vẫn mặc cái áo dài như cũ, màu sắc rất đậm, dường như hòa nhập làm một cùng với màu của đêm tối.

Thời Sênh chán nản ngước mắt lên nhìn trời, tất cả những chuyện này là sao vậy?

Ngoài cửa biệt thự có người đang đứng chờ, là một ông cụ đã ngoài năm mươi tuổi, một nửa người bị che kín bởi bóng tối chỉ để lộ ra một khuôn mặt đầy vết nhăn nheo và một nửa người còn lại, kỳ dị không tảnổi

“Phong. Phong tiên sinh?” Giọng nói khàn khàn của ông cụ làm người nghe cảm thấy hơi chói tai, chứa đầy sự nghi ngờ, dường như đang không dám tin rằng một người trẻ tuổi như thế này lại có thể là một pháp sư diệt ma.

Phong Cẩm khẽ gật đầu nhưng cũng không trả lời ông cụ.

Ông cụ không nói gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn về phía sau của hắn, trông thấy một thanh kiếm đang bập bềnh bay trong không trung, cặp đồng tử đục ngầu như cháy rực lên ánh sáng, thái độ cũng chuyển sang cung kính vài phần, “Phong tiên sinh, xin mời vào trong.”

Có thể làm cho thanh kiểm nổi bềnh trong không trung như vậy, vị pháp sư trẻ tuổi này nghe chừng cũng có vài phần bản lĩnh đấy chứ?

Ông chủ của ông được cứu rồi

Phong Cẩm hình như đã biết được ông cụ trong thâm tâm đang nghĩ điều gì nhưng cũng không vạch trần.

Hắn làm sao có thể nói là bên cạnh mình có một con ma đang cầm kiếm được?

Thời Sênh vô tình đã giúp Phong Cẩm khoe mẽ một phen: “...”
Những người này đều không ai nhìn thấy cô, trừ điểm!

Thời Sênh cầm thiết kiểm múa loạn xạ bay khắp tứ phía, nhìn trông giống như thiết kiếm đang bị mất khổng chế, ông cụ kinh hồn bạt vía

đi theo đằng sau.

Sao bây giờ lại cảm thấy không đáng tin nữa 术· Y612

Chương 225: Hôn ma nghich ngợm (7)

Phong Cẩm nhân lúc ông cụ đang ở phía trước dẫn đường, hạ thấp giọng xuống nói với Thời Sênh: “Đừng có làm loạn nữa.”

Thời Sênh xoay thiết kiếm giống như quạt điện vậy, cả khuôn mặt lộ rõ một biểu cảm “tôi không nghe thấy gì, tôi cứ thích làm loạn đấy, có bản lĩnh thì hắn giết chết tôi đi"

Phong Cẩm cảm thấy bản thân dẫn cô ấy đến đây đúng là một sai lầm vô cùng lớn.

Bây giờ mà nhét cô ấy lại thì không kịp nữa 术· Ol.

Hắn định sử dụng quỷ khế, ép buộc khống chế cô ấy.

“Anh dám, anh có tin là tôi với anh chết cùng chết không?” Lời nói uy hiếp của Thời Sênh một lần nữa lại vừa xuất hiện trong suy nghĩ của hắn, liền nói hắt lại, “Dù sao tôi cũng không sợ chết.”

Thời Sênh: “...”

Thỏ con bị ép đến đường cùng còn phải quay ra cắn người, huống hồ là một con ma.

Cho dù giữa bọn họ là khế ước chủ tớ, nhưng nếu như cô ấy chết cùng chết với hắn thì tỉ lệ thành công vẫn rất lớn, vả lại trong tay cô ấycòn đang có thanh kiếm đó.

“Đừng có làm liều.” Phong Cẩm có chút không biết làm sao, chỉ thấp giọng cảnh cáo.

“Anh đồng ý mua cho tôi quần áo mới, tôi sẽ không làm loạn nữa.”. Làm một con ma, muốn có quần áo mới lại còn phải động não, đúng là đen đủi.

Lông mày Phong Cẩm giật giật, “Được.”

Thời Sênh lập tức mặt mày rạng rỡ, vui vẻ thu kiếm về.

Phong Cẩm: “...” Lúc này ông cụ đã Vào trong biệt thự, Phong Cẩm cũng bước nhanh thêm vài bước, đi vào bên trong.

Vừa bước vào biệt thự Thời Sênh liền cảm thấy đặc biệt không thoải mái, giông như có thứ gì đó trong bóng tôi đang nhìn trộm cô.

Ánh sáng trong căn biệt thự này không không đủ sáng, nhìn thứ gì cũng giống như đang bị che phủ bởi một lớp sương mù.

Ông cụ dẫn bọn họ đi hướng lên tầng trên, càng lên đến gần tầng hai, cái cảm giác bị nhìn trộm đó lại càng mãnh liệt.

Cái cảm giác này thực sự không thoải mái một chút nào.

Trong lòng Thời Sênh có chút nóng nảy bừng lên, muốn lật tung chỗ này, lôi cái thứ đồ vật đang nhìn trộm cô ra.

Có lẽ sự nóng nảy của cô phát ra quá nồng nặc nên Phong Cấm cũng cảm nhận được.

“Nó không dám đến gần tôi đâu, thả lỏng đi.” Giọng nói của Phong Cấm lọt vào tai của Thời Sênh.

Cô nghiêng đầu một cái, cười nhạt, “Anh nghĩ tôi sợ nó sao?”

Cô cứ thế bay lên không trung, khóe miệng cong lên để lộ rõ sự mỉa mai, ánh mắt ngược lại là một sự bình thản,nhưng nếu nhìn sâu vào trong lại cảm nhận được sát khí và sự lạnh lùng ẩn sau sự bình thản đó.

Phong Cẩm nhanh chóng di chuyển tầm mắt, nhịp tim đập không theo quy luật khiến hơi thở của hắn có phần gấp gáp.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy một sự tĩnh mịch vây quanh như thế này.

Lúc nhìn vào cặp đồng tử của cô, hắn dường như không thể nào hô hấp, trong khoảnh khắc đó hắn cảm thấy như mình đang rơi trong không gian tràn ngập sát khí.

“Phong tiên sinh?” Giọng nói của ông cụ từ phía trước truyền lại, Phong Cẩm lập tức điều chỉnh lại trạng thái, tiếp tục đi về hướng ông cụ.

Thời Sênh đứng ở chỗ cũ một lát rồi mới đi theo hainguòikia.

Bước vào phòng, một mùi thuốc đông y nồng nặc phả thẳng vào mặt, bên trong còn kèm theo một mùi rất kì dị.

Trên giường là một người đàn ông trung niên, sắc mặt xám xịt, trên mặt chẳng có chút thịt nào mà chỉ có da bọc xương, đôi môi khô nứt, hô hấp cũng rất yếu ớt.

“Phong tiên sinh, mời ngài xem cho ông ấy.” Ông cụ vừa nhìn vào người đàn ông trung niên đang nằm trên giường liền không kìm

được nước mắt, “Ông chủ không biết làm sao bỗng dưng lâm bệnh như vậy, ngày một yếu đi, đến cuối cùng thì biến thành thế này, cách nào cũng đã thử qua rồi nhưng thật sự là không có cách nào có thể chữa trị mới cho người đến tìm ngài.”

Phong Cẩm hỏi ông cụ vài câu hỏi đơn giản.

Thời Sênh bay trong căn phòng, tư tưởng có chút không tập trung, mùi trong phòng này không nồng nặc như ở ngoài kia.

Thời Sênh bay lên phía trên người đàn ông trung niên, xem Phong Cẩm làm kiêm tra cho người đàn ông đó.

Động tác của Phong Cẩm rất chậm, nhưng lại không hề có tình trạng dừng lại hay ngưng trệ, các động tác cứ thế đều đều được hoàn thành một lượt, nhìn rất vuitai vui mắt.

Thời Sênh tay nâng cằm nhìn hắn, trong đầu lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Phải nhanh chóng tìm cách xác nhận hắn có phải là Phượng Từ hay không.

“Quản gia, quản gia, bên ngoài có một cô gái nói muốn ở lại đây xin tá túc” Một người giúp việc không biết từ đâu chạy đến, nói liến thoắng.

Ông cụ hơi ngạc nhiên, “Xin tá túc?”

“Vâng ạ, cô ấy nói đến đây để leo núi, kết quả là bị lạc mất đoàn người đi cùng, nhìn thấy trong này có ánh đèn sáng liền đi đến đây, muốn xin tá túc ở chỗ chúng ta.”

Căn biệt thự được xây dựng ở đây, chắc chắn cũng không phải khu vực không có người, bên cạnh chính là một quả núi mà những người yêu thích môn leo núi thường đến để chinh phục, trước đây thỉnh thoảng cũng có người đến đây.

Nếu là ngày bình thường tá túc lại đây không có vấn đề gì, nhưng hôm nay.....

“Dẫn tôi đi xem xem.” Ông cụ cúi người trước Phong Cầm hành đại lê. “Phong tiên sinh, làm phiền anh.”

“Vâng!”

Ông cụ loạng choạng bước ra ngoài cùng người giúp việc đó, căn phòng rất nhanh liền rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

“Anh nhìn thấy những gì rồi?” Thời Sênh ngồi ở đầu giường, lên tiếng hỏi Phong Cẩm.

Dáng vẻ của cô lúc này khắc hẳn một trời một vực với ban nãy, im im lặng lặng, nếu không nhìn thì chắc sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của cô.

“Cô phát hiện được những gì rồi?" Phong Cẩm ánh mắt mập mờ, không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tôi không nói cho anh biết.” Khóe môi Thời Sênh hếch lên.

Phong Cẩm: “...” Nếu ở nhà người khác chắc chắn cô đã sớm bị giết chết rồi.

Phong Cẩm cảm thấy bản thân mình đúng là quá nuông chiều cô ấy, trước kia cô ấy khôn ngoan, mình chiều cô ấy một chút cũng không

có vấn đề gì, nhưng mà bây giờ...

Xem ra lần này trở về nhất định phải dạy dỗ cho cô ấy thế nào là quy tắc.

“A!” Tiếng hét chói tai bỗng nhiên vang lện, cả căn biệt thự có lẽ cũng đều nghe thấy hết.

Thời Sênh nhanh như chớp bay ra bên ngoài, Phong Cẩm chần chừ một lát rồi cũng theo ra ngoài.

Con ma suốt ngày gây chuyện của nhà mình, nếu hắn không đi theo không biết sẽ gây ra chuyện lớn như thế nào nữa.

Âm thanh được truyền đến từ nhà bếp tầng một, tốc độ bay của Thời Sênh chắc chắn nhanh hơn người thường đi, cho nên cô là người đầu tiên đến.

Phòng bếp có mùi nồng nặc của máu thắn, Thời Sênh vừa nhìn đã trông thấy miếng thịt đang nằm trên thớt, sau đó mới nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi bất động trên nền nhà.

Người phụ nữ vừa ôm đầu vừa hét lớn.

Trên người chỉ mặc một chiếc váy hai dây, để lộ cả phần da thịt.

Rất nhanh sau đó người đầu tiên đã kịp đến, là một người đàn ông mặc bộ quần áo của người giúp việc, hắn bước vài bước đến bên cạnh người phụ nữ đó rồi đỡ cô ấy đứng dậy, “Bà chủ, bà sao vậy?”

“Có ma, có ma...” Người phụ nữ run cầm cập, lắp bắp mở miệng, âm thanh không thành câu.

Ông cụ cũng nhanh chóng chạy đến, đến cùng ông ấy còn có một cô gái, Thời Sênh vừa nhìn thấy cô ấy, vẻ mặt liền sa sầm lại.

An Tố, sao cô ấy lại đến đây?

Trong truyện hoàn toàn không hề có tình tiết này.

An Tổ hình như cũng nhìn thấy Thời Sênh, sắc mặt biến đổi, trước đây Thời Sênh đều dùng bộ dạng máu chảy đầm đìa xuất hiện trước mặt cô ấy cho nên lần này cô ấy không nhận ra Thời Sênh mà chỉ là phản ứng sợ hãi cô ấykhi nhìn thấy ma mà thôi.

“Có ma có ma... có ma...” Người phụ nữ được gọi là bà chủ vẫn còn đang liên tục lấm bấm.

“Mau đưa bà chủ về phòng” Ông cụ nhanh chóng sai người đưa người phụ nữ đó về phòng.

Hai người giúp Việc cùng đỡ người phụ nữ đó đưa cô ấy ra phía bên ngoài, lúc đi đến cửa, người phụ nữ đó đột nhiên giằng thoát khỏi hai người bọn họ, chạy về phía trước, lao thẳng vào lòng một người.

Phong Cẩm đột nhiên bị đâm sầm vào người, quá bất ngờ nên không kịp chống cự, cả người lùi về phía sau một bước.

Người phụ nữ đó giống như đang vô cùng sợ hãi, cứ khư khư ôm lấy eo Phong Cẩm, bộ ngực mềm mại dán chặt lấy ngực của hắn.

Thời Sênh bay đến bên cạnh Phong Cầm, chằm chằm nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu.

Ánh mắt đó rất bình thản, nhưng cũng có chút gì đó không đúng lắm.

Phong Cẩm bị ánh mắt đó nhìn đến nỗi tê cả da đầu, nhanh chóng đẩy người phụ nữ đó a.

“Có ma... có ma...” Người phụ nữ đó cứ một mực khư khư quấn lấy hắn không chịu buông.

Ánh mắt Phong Cầm sa sầm xuống, giơ tay đấy cô ấy ra, sức lực rất mạnh khiến cô ấy bị đẩy vào tường.

Người phụ nữ đó vẫn muốn bổ nhào đến.

Nhưng đúng lúc này, An Tổ bang nhiên tiến lên phía trước chắn giữa người phụ nữ đó và Phong Câm.

Chương 226: Hôn ma nghich ngợm (8)

Cô đừng đến đây.” Câu nói này là An Tổ nói Với Thời Sênh. Vừa nãy khi Thời Sênh bay đến bên cạnh Phong Cẩm cũng là lúc người phụ nữ kia đang ở trong lòng Phong Cẩm, cô ấy cho rằng Thời Sênh muốn hại người phụ nữ đó cũng là điều rất bình thường.

Thời Sênh trợn trừng mắt nhìn về phía cô ấy.

An Tố bị hành động vừa rồi của Thời Sênh làm cho sững sờ, con ma nữ này hình như có chút không bình thường lắm.

Trước đây cô nhìn thấy ma không phải mất cánh tay thì sẽ là mất chân, chính là kiểu hung thần ác liệt, căm ghét thế tục, làm gì có con ma nào giống như con manữ này.

Ưm... lại còn thản nhiên lườm mắt cô nữa.

Trong lòng An Tố đột nhiên cảm thấy con ma nữ này có chút đáng yêu.

Đúng lúc cô đang không tập trung thì sau lưng đột nhiên bị ai đó đẩy một cái, loạng choạng va vào cái bồn cây cảnh được đặt ở bên cạnh hành lang.

Người phụ nữ kia hét lớn rồi bỏ chạy, một đám người luôn miệng gọi bà chủ, rầm rập đuổi theo ra ngoài.

Rất nhanh sau đó cả một hành lang chỉ còn sót lại mấy người là ông

cụ quản gia, Phong Cẩm, Thời Sênh và An Tố.

Ông cụ vẫn đứng trong phòng bếp, vẻ mặt đau khổ và bất lực, trong cặp đồng tử đục ngầu ngân ngấn nước mắt.

Phong Cẩm vuốt vuốt chỗ quần áo bị người phụ nữ ban nãy làm nhăn nhúm, nhâc chân đi về phía phòng bêp.

“Phong tiên sinh” Ông cụ lập tức lau nước mắt, “Đụng chạm đến ngài rồi, tôi thay mặt bà chủ xin lỗi ngài.”

“Không sao.” Phong Cẩm nhìn lướt qua một lượt phòng bếp, “Tôi có thế vào xem một lát không?”

“Được chứ, được chứ!” Ông cụ gật đầu lia lịa, “Nói thật, đây không phải lần đầu tiên bà chủ bị như thế này, bà ấy luôn miệng nói là nhìn thấy ma, cũng không biết có phải trúng tà không...”

Giọng nói của hai người dần dần nhỏ đi, Thời Sênh vẫn đứng ở chỗ cũ, con ngươi mắt chăm chú nhìn nữ chính đại nhân đang nằm trên bồn cây cảnh, môi khẽ động đậy, “Ngu xuẩn”

An Tổ khóc không ra nước mắt, tại sao ai cũng nói cô ngu.

Cô bò dậy từ bồn cây cảnh, “Ban nãy... là cô dọa bà ấy sao?”

“Tôi không thèm chơi cái trò vô vị đó.” Thời Sênh bay về phía phòng bếp.

An Tố có chút ngơ ngẩn, sao cô lại cảm thấy giọng nói này quen thuộc đến thế? Hình như đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng nhất thời cô không thể nhớ ra.

“Chờ chút, vậy cô có biết ai là người dọa bà ấy không? Ở đây thật sự có ma sao?" An Tố đuổi theo Thời Sênh, có lẽ biết trong bếp đang có người nên hạ âm thanh giọng nói xuống rất thấp.

“Tôi chính là ma đây.” Thời Sênh lại thưởng cho nữ chính thêm một cái lườm nữa.

An Tố: “...” nói cũng đúng.

Cô ấy đi vào cùng Thời Sênh, phòng bếp rất yên tĩnh, người đàn ông ăn mặc kì dị lúc nãy đã đứng ở khu vực cắt thức ăn trong bếp, trên thớt còn có vài miếng thịt, vẫn còn thẩm đầy máu tươi giống như vừa được cắt a.

An Tổ không nhịn được cơn buồn nôn, cố gắng đè xuông mới không nôn ra.

Cô nhìn Thời Sênh bay đến bên cạnh người đàn ông đó, hắn hình như ngẩng đầu lên nhìn cô ấy một cái sau đó tiếp tục cúi đầu kiểm tra mấy miếng thịt đó.

Người đàn ông đó cũng có thể nhìn thấy cô ấy?

Bộ não không được sử dụng thường xuyên của An Tố đã biết suy nghĩ, lúc trước cô chỉ nhìn thấy cô ấy bay về phía người phụ nữ đó cho nên mới cho rằng là cô ấy dọa người phụ nükia.

Thế nhưng lúc đó ở trong kia không phải chỉ có duy nhất một người mà còn có thêm một người đàn ông nữa.

“Ây ya, cô gái trẻ, sao cô lại vào đây, ngại quá đã làm cô sợ hãi rồi đúng không? Tôi sẽ đi chuẩn bị phòng cho cô.” Ông cụ trông thấy An Tố đi vào lập tức mời lên trên, cản tầm nhìn của cô ấy.

“Không sao ạ, bác quản gia.” An Tổ lắc đầu, “Bác có thể cho cháu tá túc nhờ ở đây, cháu đã vô cùng cảm kích rồi ạ!”

Ông cụ cố nở một nụ cười gượng gạo, “Chuyện nhỏ thôi mà, để tôi dân cô lên phòng!”

An Tổ nhìn ra quản gia không muốn nói nhiều nên cũng im lặng không hỏi thêm gì nữa, trước khi rời đi cô còn quay lại nhìn về phía Thời Sênh một cái.

Phong Cẩm nói với ông cụ là sẽ ở đây thêm hai ngày để quan sát và nhờ ông chuẩn bị giúp phòng nghỉ.

Ở nhà của Phong Cẩm, Thời Sênh luôn phải ở phòng bên cạnh phòng ngủ của hắn, hắn không cho phép cô vào phòng.

Nhưng lần này rõ ràng hắn không cho phép cô vào cũng không được.

Thời Sênh vừa vào phòng đã bá chiếm luôn cái giường duy nhất, “Tôi ngủ trên giường.”

Phong Cẩm: “...” một con ma thì ngủ trên giường làm cái gì chứ?

Hắn vốn định ném cô ấy ra ngoài, nhưng nghĩ đến căn biệt thự này đangẩn chứa nguy hiểm nên đành ngầm đồng ý hành động bá chiếm cả cái giường của cô ấy, bản thân thì ôm chăn ra sô pha nằm.

Thời Sênh nằm bò ra giường, đưa tay ra chống cằm, “Ông cụ đó lúc nãy gọi người phụ nữ kia là bà chủ.”

Phong Cầm bị câu nói đột ngột phát ra từ Thời Sênh làm cho sững

sờ một lúc rồi nghiêng đầu nhìn cô.

Thời Sênh lật người một cái, nằm ngửa lên, "Trong phòng người đàn ông đó có một tâm di ảnh, giống người phụ nữ kia như đúc.”

Phong Cẩm ngồi dậy đi đến bên giường, đứng nhìn cô từ phía trên xuống, “Ý cô là người phụ nữ đó có vấn đề?”

Thời Sênh chớp chớp mắt, “Đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở phòng bếp, lại còn có mấy miếng thịt người nữa, anh cho rằng cô ấy không có vấn đề gì sao?”

“Sao cô biết đó là thịt người?” Lúc nãy hình như hắn đâu có nói cho cô ấy biết nhỉ?

Thời Sênh khóe miệng cong lên một đường cong rất đẹp kèm theo vài phần kì quái, “Mùi tanh của máu người với mùi của máu động vật có sự khác biệt.”

Hai tay Phong Cẩm rơi xuống hai bên đầu của cô, trong cặp đồng tử tối tăm xuất hiện vẻ lạnh lẽo đến tê người, “Ninh Oanh, có phải cô đã hồi phục trí nhớ rồi không?”

Thời Sênh có chút không thích ứng kịp tư thể áp bức như vậy, từ trên giường bò dậy, nửa quỳ gối nhìn hắn, “Đâu có đâu”

“Vậy cô giải thích thế nào về sự biến đổi tính tình trong giây lát của cô?”Phong Cấm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Ninh Oanh, đừng có gạt tôi.”

"Gạt anh thì anh cũng có cho tôi sờ vào

người đâu, tôi gạt anh làm gì chứ.” Thời Sênh lườm một cái.

Phong Cẩm: "..." Suốt ngày muốn sờ vào người hắn là thế nào?

"Hơn nữa, tính tình là thứ vốn không dễ gì có thể suy xét được, người thay đổi tính tình trong chớp mắt nhiều như thế, anh đều đi hỏi tại sao bọn họ lại biến đổi tính tình như vậy sao?"

Nếu không phải vì cô đã bán thân cho tên Phong Cẩm này thì còn lâu cô mới chịu nói lung tung nhiều như thế.

Phong Cẩm vẫn tiếp tục giữ tư thế đó mười giây mới từ từ đứng dậy quay trở lại sô pha, mãi đến khi hắn nằm xuống Thời Sênh mới nghe thấy giọng nói của hắn.

"Những miếng thịt người đó vừa mới cắt ra, vẫn còn độ ấm"

Đêm đầu tiên không có chuyện gì xảy ra, nhưng đến sáng sớm ngày hôm sau, trời đã mưa một trận như trút nước, An Tổ không còn cách nào khác đành phải ở lại đây.

Lúc ông cụ mang đồ ăn sáng đến, Phong Cẩm liền hỏi dò về người phụ nữ đêm qua.

Ông cụ ậm ừ vài câu, lời nói cũng không rõ ràng, cuối cùng mượn cớ rồi đi ra ngoài.

Như vậy dù không có gì thì cũng sẽ khiến người khác cảm thấy có gì đó không ổn.

Ản sáng xong Phong Cẩm lại đi xem người đàn ông trung niên đó.

Người đàn ông đó tên Tề Mặc, là chủ một doanh nghiệp có tiếng, nhưng một tháng trước ông ta bỗng xuất hiện tình trạng tức ngực

đầu óc choáng váng, đến bệnh viện kiểm tra bác sĩ chẩn đoán là ông ta chỉ bị kiệt sức do làm việc nhiều quá mức.

Vậy nên Tề Mặc liền đưa vợ đến đây để an dưỡng.

Thế nhưng tình trạng bệnh của ông vẫn không hề có chuyển biến tốt mà ngược lại còn càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Bệnh viện lớn, bác sĩ riêng của gia đình đều lần lượt đến chữa trị, không kiểm tra ra đó là bệnh gì, Tề Mặc cũng không thấy chuyển biến tốt mà cơ thể lại ngày càng yếu ớt, cuối cùng Tề Mặc không thể tự mình xuống giường được nữa, cho đến hiện tại vẫn như vậy không hề có chút phản ứng nào, giống người thực vật vậy.

Quản gia từng nghe ba của Tề Mặc có nhắc đến Phong gia - một thế gia chuyên diệt ma, cho nên mới trăn trở cho người đến tìm người nhà Phong gia.

Phong Cẩm không ở nhà chính, theo như thông thường mà nói cõ lẽ sẽ không biết chuyện này nhưng không biết vì sao cuối cùng hắn lại đến đây.

Phong Cẩm kiểm tra xong Tề Mặc liền đi dạo một vòng quanh biệt thự, cái dáng vẻ nhàn nhã, thong dong đó khiến người làm trong biệt thự không ngừng bàn bạc xôn xao.

Những xảy ra chuyện gần đây khiến bọn họ ai nấy đều rất sợ hãi, bà chủ thì luôn miệng nói gặp phải ma, biệt thự thì cứ đến tối là thấy âm u đáng sợ, nếu không phải vì công việc ở đây lương cao thì bọn họ đã không ở lại đây nữa rồi.

Chương 227: Hôn ma nghich ngợm (9)

bên ngoài đang mưa to nên Phong Cấm không đi ra ngoài mà chỉ đi một Vòng trong biệt thự.

“Phong tiên sinh, có chỗ nào không bình thường sao?” Ông cụ trông thấy dáng vẻ phiền muộn của Phong Cẩm, trong lòng không ngừng bồn chồn lo lắng.

Tối qua do ánh sáng không rõ nên ông chưa nhìn rõ người thanh niên này, chỉ cảm thấy hắn là một người rất đẹp trai, tính cách khá lạnh lùng.

Thế nhưng đến sáng hôm nay ông mới ngạc nhiên nhận ra rằng, người thanh niên này không phải là người hiền lành gì, cũng không biết bản thân tìm hắn đến đây liệu có đúng hay không.

“Gần đây chỗ ông có ai bị mất tích không?” Phong Cẩm trừng mắt cảnh cáo Thời Sênh đang đứng sau lưng ông cụ, không biết muốn làm gì.

“Không có.” Ông cụ trả lời rất nhanh, «Từ giờ truyện sẽ bị lỗi chữ do tách pic»“Biệt thự chỉ có mấy người đây thôi, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu sẽ thấy, không có ai mất tích cả, Phong tiên sinh hỏi chuyện này àm gì?

Ông cụ có chút kì quặc nhìn Phong Cẩm, bệnh của tiên sinh với việc có người mất tích hay không thì có liên quan gì đến nhau?

“Anh hỏi ông ấy, có người nào đã rời đi rồi không?” Thời Sênh ở phía sau nhắc nhở Phong Câm.

Phong Cẩm kín đáo lườm cô, “Sau khi Tề Mặc lâm bệnh, có người nào rời khỏi biệt thự không?”

Ông cụ thở một hơi dài, “Sao lại không chứ, xảy ra chuyện như thế này mọi người ai nấy đều sợ hãi, tống cộng có ban người bỏ đi rồi.”

Cuối cùng, ông cụ lại bổ sung thêm một câu, “Người cuối cùng bỏ đi chính là vào buối sáng ngày hôm qua.”

Phong Cẩm gật gật đầu, “Tối nay không được để người giúp Việc ra ngoài, bât luận là có nghe thấy thứ gì”

Mấy từ đằng sau Phong Cẩm nhấn mạnh thêm âm lượng.

Ông cụ gật gật đầu như hiểu như không, rồi lại hỏi tình trạng của Tề Mặc sau đó mới rời đi sắp xếp sự việc.

“Tề Mặc còn có thể cứu được không?" Cô thấy người đàn ông đó có vẻ không sống được lâu nữa.

Phong Cẩm trầm mặc một lúc mới nói: “Có” Thời Sênh nhướng mày.

“Này... anh cũng có thể nhìn thấy cô ấy sao?” An Tố đứng sau cột nhà, chỉ để lộ ra một nửa cơ thê.

Phong Cẩm biết An Tố, tất cả những người có quan hệ với Nạp Lan Cảnh hắn đều biết.

Hắn không để ý đến cô ấy mà cứ thế đi thẳng lên tầng trên, Thời Sênh cũng bay lên theo hắn, An Tổ đứng ở chỗ cũ ngại ngùng sờ sờ

lên mũi.

Không biết vì sao cô luôn cảm thấy con ma nữ đó có chút đáng yêu...

Không phải là ngoại hình trông đáng yêu mà là tính cách đáng yêu, tất nhiên bề ngoài của cô ấy cũng rất xinh đẹp.

Người đàn ông kia không nhìn thấy nhưng cô thì đã nhìn thấy rồi, lúc nãy cô ấy đứng sau quản gia vẽ một con rùa lên lưng ông ấy.

Đến buổi trưa, Thời Sênh nhìn thấy người phụ nữ đêm qua.

Cô ấy trang điểm rất đoan trang, ngồi bên bàn ăn ăn cơm, An Tổ ngồi bên tay phải cô ấy, nói chuyện với cô ấy.

Giọng nói của người phụ nữ đó rất thanh thoát nhẹ nhàng, rất nho nhã, hoàn toàn không hề giống với người phụ nữ tối qua bị dọa đến la hét ầm ĩ.

Thời Sênh bay đến trước mặt bọn họ, An Tố nhìn thấy cô, sắc mặt có chút biến đổi.

“Dạo này luôn ở đây, cũng không có ai nói chuyện cùng tôi, may mắn nhờ trận mưa này mà cô An có thểở lại đây cùng tôi nói chuyện giải sầu... Cô An? Sao sắc mặt lại khó coi thế này? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

An Tố định thần lại, hoang mang lắc đầu, “Không sao, có thể là do tôi hơi lạnh một chút.”

Người phụ nữ đó ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài, gật đầu đồng ý, “Đúng là hơi lạnh, tôi

a M M 1 m a. سب 1 ممبر Vân còn vài bộ quân áo mới chưa mặc lân nào, nêu cô An không chê có thể mặc cho đỡ lạnh.”

“Sao có thể chê được chứ.” An Tổ vừa nói chuyện với người phụ nữ đó, vừa liếc nhìn Thời Sênh.

Cô nhìn thấy Thời Sênh đang thò tay dựng đứng cái dĩa đang đặt ở trên bàn.

Cô ra sức nháy mắt với cô ta nhưng Thời Sênh, vẫn coi như không nhìn thấy, di chuyển cái dĩa hướng về phía người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đó vừa thu lại tầm nhìn liền trông thấy cái dĩa trên bàn đang tự chuyển động về phía mình.

“A!” Người phụ nữ đó lập tức bật mạnh dậy, cái ghế bị lật xuống nền nhà, bà ta hoảng sợ lùi về phía sau, “Đừng đến tìm tôi, không phải tôi... không phải tôi...”

“Bà Tề.” An Tổ gọi bà ấy một tiếng.

Người phụ nữ đó ngược lại giống như bị kinh hãi, quay đầu chạy lên tầng trên, những người giúp việc vừa đến liền vội vàng đuổi theo.

“Cô An, xảy ra chuyện gì vậy?” Ông cụ hỏi An Tổ bằng thái độ rất lịch sự nhưng trong đáy mắt lại hiện lên nỗi hoài nghi lo lắng.

An Tố vô thức nhìn lên Thời Sênh, Thời Sênh vân ngôi trên vị trí ban nãy, có điều đã để cái dia xuông bàn.

“Cô An?” Ông cụ cũng nhìn theo hướng nhìn của An Tố, chỗ đó hoàn toàn trống trơn chẳng có gì cả.

“Lúc nãy... tôi với bà Tề đang nói chuyện với nhau, không biết Tề phu nhân nhìn thấy cái gì, đột nhiên hét lớn lên.”

An Tổ giấu việc Thời Sênh hù dọa bà Tề đi, tuy không biết vì sao cô ấy lại làm như vậy, nhưng cô có cảm giác rằng cô ấy không hề muốn làm hại bà Tề.

Chờ ông cụ nói vài câu trấn an An Tố rồi đuổi theo lên tầng trên, Thời Sênh mới đứng dậy, lúc đi qua An Tổ cô để lại một câu, “Không làm Việc trái. Với lương tâm, không sợ ma gõ cửa.”

An Tố rất muốn đáp trả lại cô ấy một câu, không phải cô ấy cũng chính là ma đó sao?

Bà Tề cũng không làm gì đắc tội với cô ấy, hù dọa người ta làm gì?

Nhưng An Tố lại không có gan đểhỏi.

Một mình cô đi lên tầng trên, trong đầu không ngừng suy nghĩ về câu nói ban nãy của Thời Sênh.

Vào đến phòng, cô bỗng nhiên thấy sau lưng mình lạnh toát, cái lạnh toát này từ sau lưng chạy dọc sống lưng rồi lên đến tận da đầu khiến lông tơ đều dựng đứng lên, cô bất giác rùng mình một cái.

Xung quanh đều yên lặng đến đáng sợ, cô giống như bị nhốt trong một không gian ngăn cách tuyệt đối với bên ngoài.

Sau lưng dường như có một đôi bàn tay lạnh buốt đang từ từ di chuyển lên phía trên, sống lưng, bả vai, cổ...

“Nạp Lan. Ảnh, đừng đùa nữa.” An Tổ cứnghĩ đó là Nạp Lan Anh.

Không ai trả lời cô, cổ của cô bị đôi bàn tay lạnh buốt đó bóp chặt.

Không phải Nạp Lan. Ảnh!

Trong đầu cô vụt lên năm từ này, thế nhưng đã không kịp nữa rồi, cổ cô bị bóp càng mạnh hơn, chặn đứng dòng không khí không cho chúng chạy vào phổi, sau lưng chống vào một vật thểcứng nhắc lạnh toát như đá.

“Ư ư.” An Tổ bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, nhưng người phía sau bóp cổ cô rất khỏe, cô căn bản không thể thoát khỏi đôi bàn tay đó.

An Tố lạnh toát đến cực điểm, cảm giác nghẹt thở dần đến cái đau đớn vô cùng, đôi mắtứmáu, tầm nhìn dần dần mơ hồ đi.

“Phong Cẩm... tôi không muốn ăn cái này...”

An Tổ mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói của Thời Sênh, sau đó cô ngất lịm đi.

Đến lúc cô tỉnh dậy, không chỉ có Thời Sênh ở cạnh, mà đến quản gia và người đàn ông tên Phong Cẩm cũng có mặt.

“Cô An tỉnh rồi?” Ông cụ nhanh mắt nhanhy đưa cho cô một cốc nước, hơi nghi hoặc hỏi: “Cô An đang khỏe mạnh như thế, sao tự dưng lại bị ngất trong phòng?”

“Tôi.” An Tổ mấp máy miệng, nhìn Thời Sênh đang bay ở cuối giường của mình, ấp úng trả lời: “Có lẽ tôi vừa gặp ma.”

Cái thứ đã dùng tay bóp cổ cô đó, chắc chắn là một con ma.

Nhưng cô dám chắc đó không phải là ma nữ lúc này đang bay trước

mặt cô, trên người con ma lúc nãy... có một mùi gì đó rất kì dị.

Sắc mặt ông cụ chợt biến đổi, ngữ khí cũng nghiêm khắc hơn, “Cô An, cô đừng nói linh tinh, ở chỗ chúng tôi lấy đâu ra ma quỷ chứ?”

“Bác quản gia, thật sự không giấu bác nữa, cháu có mắt âm dương, có thể nhìn thấy ma.” An Tổ cười khổ, nếu như được lựa chọn thì cô không bao giờ muốn có thứ năng lực nay.

Năng lực càng mạnh thì trách nhiệm cũng càng lớn, nếu như cô không nhìn thấy gì, thì đâu như bây giờ, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ, chỉ lo quay người một cái là nhìn thấy một con ma đang đứng ở sau lưng mình.

Không biết ông cụ là bị tin này làm cho chấn động hay là vì lý do nào khác mà cứng đờ đứng nhìn An Tố, mãi một lúc lâu cũng không hề có phản ứng gì.

Chương 228: Hôn ma nghich ngợm (10)

An Tố nói với bọn họ, cô ấy đến đây thực chất là do nhận được ủy thác của người khác.

Mà người đó không ai khác lại là con gái của Tề Mặc, thông qua xác thực của ông cụ, Tề Mặc đúng là có một người con gái, cùng học chung một trường với An Tố, mười ngày trước có về đây một lần nhưng sau đó thì không hề có tin tức gì nữa.

Nhưng An Tố tiếp tục nói với bọn họ, Tề Niệm đã chết rồi, chính là vào bảy ngày trước.

Vì cô có mắt âm dương nên có thể nhìn thấy Tề Niệm, là Tề Niệm đã nhờ cô về đây để cứu lấy ba cô ấy.

Tề Niệm hơi khép kín, quan hệ với người trong nhà cũng không tốt, phương thức liên lạc mà cô khai ở trường đều bị sai, hỏi bạn bè xung quanh đều không biết rõ tình hình cụ thể gia đình nhà Tề Niệm.

Đi tìm theo thông tin trong sổ hộ khẩu được điền lúc Tề Niệm nhập học, kết quả là nơi đó đang được xây dựng lại, căn bản là không thể tìm thấy người.

Vậy nên Tề Niệm đã chết được bảy ngày, mọi người bên này đều không ai biết.

Cô biết đến chỗ này cũng là do Tề Niệm nói Với cô, nhưng vì không biết đường nên đến tận lúc nửa đêm cô mới tìm được đến đây.

Ông cụ lập tức gọi điện đến trường học, thông tin mà trường học phản hồi lại với những gì An Tố nói đa phần đều giống nhau.

Ông cụ như bị hút hết năng lượng, cả người ngồi bất động dưới nền nhà.

Ông chủ đã biến thành thế này rồi, giờ cô chủ cũng lại không còn nữa.

An Tổ áy náy nhìn ông cụ, “Cháu xin lỗi bác quản gia, cháu sợ nếu cháu trực tiếp nói bác sẽ không tin... cho nên cháu mới tìm một cái C6.”

Hốc mắt đục ngầu của ông cụ đọng đầy nước mắt, đột nhiên òa khóc, ông là người đã nhìn cô chủ trưởng thành, sao giờ cô chủ lại không còn nữa?

An Tố nhìn thấy cảnh quản gia khóc lúng túng không biết làm thế nào, đứng dậy đi tới đỡ ông lên, “Bác quản gia, xin bác đừng như vậy, ba của Từ Niệm vẫn cần đến bác, cháu đã hứa với cô ấy là nhất định sẽ cứu ba cô ấy.”

“Cô có nhìn rõ ai đã tấn công cô không?” Phong Cẩm coi như không thấy ông cụ đang khóc như một đứa trẻ kia, ánh mắt âm u nhìn An Tố.

An Tố đỡ ông cụ ngồi lên ghế, thở gấp trả lời Phong Cẩm, “Không biết, tôi không nhìn rõ...”

Cô hiện giờ ngoài khả năng nhìn thấy ma ra thì cũng chỉ có vài phép thuật đơn giản, cô biết là mình quá phô trương, nhưng cái dáng vẻ thỉnh cầu cô lần cuối của Tề Niệm khiến cô thực sự không có cách

nào từ chối.

“Tôi đói rồi.” Thời Sênh đột nhiên lên tiếng, từ nãy đến giờ cô đều cảm thấy đói.

Ma mà đói thì sẽ rất đáng sợ, biết không hả, lải nhải lải nhải không dừng được đâu.

Phong Cẩm lướt nhìn cô một cái, mí mắt rũ.V v • □□ □□ Xuông rôi quay người đi ra ngoài cứa.

“Theoanhthấy thì là do người làm hay là do ma làm?” Thời Sênh bắt kịp theo Phong Cẩm, cũng không chờ Phong Cẩm trả lời, cô xoa xoa cằm mình rồi bình luận, “Nhà họ Tề này nhiều thứ hay ho thật”

“Nạp Lan. Ảnh sắp đến rồi.” Phong Cẩm bật ra một câu.

Thời Sênh vô thức tiếp lời, “An Tố đang ở đây, hắn ta nhất định sẽ phải đến thôi.”

Không thì làm sao có thể vào sinh ra tử với nữ chính, sao có thể làm tình với nữ chính đây?

Cái phản ứng như là người cuối cùng biết mọi chuyện của Phong Cẩm lại càng khiến cô cười vui vẻ nói thêm, “Nạp Lan. Ảnh đến đây thì càng vui.”

Phong Cẩm im lặng nhìn theo Thời Sênh, cô ấy quả nhiên là đã biết gì đó.

Nhưng từ khi vào biệt thự, cô ấy vẫn luôn trong tầm mắt của mình, chỉ có thời gian buổi trưa là có đi dạo một vòng quanh biệt thự thôi.

Thế nhưng từ tối hôm qua, cô ấy lại như đã biết được chuyện gì vậy.

Sớm biết thế này chi bằng không đưa cô ấy đến đây.

Đại khái vì An Tổ và Tề Niệm là bạn học cùng trường, lại có sự giao phó của Tề Niệm nên quản gia biết gì là nói hết với cô ấy.

Lần này An Tổ có thể quang minh chính đại quan sát Xung quanh căn biệt thự này.

Đến khi cô đi đến phòng của bà Tề cũng đúng lúc nhìn thấy Thời Sênh đang bay từ cửa phòng bà Tề vào trong.

Tiếp sau đó là tiếng thét chói tai vang lên.

Tiếng thét đó lớn đến nỗi khiến màng nhĩ của An Tố cũng như đang rung lên, cô nhanh chóng chạy đến cửa phòng rồi đẩy cửa vào trong.

Bà Tề bị ngã trước tấm gương trang điểm, trên gương còn có vài vết máu đang chảy Xuông.

Cô chạy vào phòng, Thời Sênh cũng vẫn bình thản, không chút hoang mang lo sợ lau vết máu, thản nhiên bay ra khỏi phòng.

“Sao cô lại dọa bà ấy?” An Tố đột nhiên đưa tay lên kéo Thời Sênh lại.

Thời Sênh hướng ánh mắt kỳ quái nhìn vào chỗ bị An Tổ dùng tay kéo lại, chỉ thấy nóng nóng, ngoài ra chẳng có cảm giác gì khác.

“Vui mà.” Thời Sênh rụt tay mình lại, như suy tư gì đó sờ vào vị trí An Tổ vừa động vào.

Khóe miệng An Tố cũng co lại. Hù dọa bà ấy chỉ vì cảm thấy vui thôi sao?

Đúng lúc An Tố định nói thêm vài câu nữa thì nghe thấy tiếng động của đám người làm vội vã chạy đến, Thời Sênh nhân cơ hội này bay ra khỏi phòng.

Cô trực tiếp quay về phòng, Phong Cẩm vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc trước khi cô rời đi.

Thời Sênh đung đưa trước của phòng vài giây, như hạ quyêt tâm, bay đền chô Phong Câm.

Phong Cẩm ngẩng đầu, trước mắt một bóng trắng lướt qua, bàn tay truyền đến cảm giác lạnh buốt.

Thời Sênh cố chịu đựng nỗi đau bị bỏng cháy, nhanh chóng tập trung linh lực còn lại không nhiêu vào đầu ngón tay.

Thế nhưng chưa đợi được đến lúc cô đưa vào trong cơ thể của Phong Cẩm đã bị một lực rất mạnh làm bật tung ra ngoài.

Sắc mặt Phong Cẩm u ám nhìn cô. Cô ấy vừa làm gì vậy? Giết hắn ư?

Thời Sênh ôm cánh tay đang sắp mất đi cảm giác bò dậy, ngọn lửa tức giận vẫn còn đang phập phồng trong lồng ngực, cuối cùng vẫn là bị cô nuốt lại.

Đổi lại là cô, nếu như người khác không nói không rằng mà tự ý động vào người mình thì bản thân cũng sẽ lấy kiếm ra mà chém người dó.

Cô trừng Phong Cẩm một cái, “Tôi mà muốn giết anh có cần phải

phiền phức vậy không, hơn nữa giữa chúng ta còn có khế ước, anh chết tôi cũng phải chết, tôi vẫn còn chưa nhược não như thế.”

Cơ thể đang căng lên của Phong Cầm từ từ thả lỏng theo câu nói của Thời Sênh, “Vì sao cô cứ nhất định đòi sờ vào người tôi?”

Thậm chí là dù bản thân có bị thương cũng không thèm đếý...

“Tại sao không thể sờ?” Sờ một cái thì vỡ hay hỏng chắc?

“Cô là ma.”

“Tôi là ma thì đã sao, ma thì không có quyền của ma sao? Anh phân biệt đối xử với tôi?” Thời Sênh tức giận.

Phong Cẩm trầm mặc một lúc, yết hầu chuyển động lên xuống mất mấy lần mới nói ra được mấy chữ, “Người và ma không thể ở bên nhau được.”

Thời Sênh: “...”

Bản cô nương chỉ đơn thuần muốn xác định xem hắn có phải là Phượng Từ không mà thôi.

Đầu óc có vấn đề.

Phong Cẩm nhìn thấy Thời Sênh ném vài cái trừng mắt về phía mình, trong đó chứa đầy sự chán ghét và khinh thường,sau đó ôm tay bay ra khỏi phòng.

Phong Cẩm: "...” Không phải cô ấy có ý này Sao?

Không phải ý này vậy suốt ngày cô ấy đòi sờ vào người mình làm cái

gì chứ? Sau đó thì Phong Cẩm không nhìn thấy cô

nữa, hắn chỉ có thể sử dụng ma khể để cảm nhận vị trí của cô, vẫn còn trong biệt thự.

Kết quả là Phong Cẩm còn chưa tìm được cô thì An Tố đã mất tích rồi, đồng thời mất tích còn có cả bà Tề.

Không ai biết bọn họ mất tích từ khi nào, đi mời hai người đó xuống ăn tối kết quả là phòng cả hai người đều trống trơn.

Tìm một lượt xung quanh biệt thự cũng đều không tìm thấy.

Lúc ấy bên ngoài còn đang mưa to, mưa to như thể này bọn họ không thể nào ra ngoài được.

Lúc này, tại tầng hầm.

An Tổ bị trói vào ghế dựa, Thời Sênh bay ở bên cạnh cô, Vẻ mặt như cười trên nôi đau của người khác, “Cảm thấy thế nào?”

An Tổ không nói được lời nào, “Sao tôi lại ở đây?”

Cô vốn là đang ở cùng bà Tề, kết quả là không biết tại sao lại bị ngất lịm đi, vừa tỉnh dậy đã trông thấy ma nữ Thời Sênh mang vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác, đang bay bên cạnh mình.

Không biết là vì sao, nhìn thấy cô ấy ở đây An Tổ lại không hề thấy sợ hãi.

“Bị người ta trói chứ sao, còn vì sao lại ở đây, tôi cũng không thể biến cô đến đây được.” Nụ cười của Thời Sênh cực kỳ gợi đòn. Mặt An Tổ đầy vạch đen, cô bị như thế này, cô còn nghi ngờ là chính

mình đã tự trói mình đến đây chứ không hề nghi ngờ cô ấy.

Chính An Tố cũng cảm thấy kì quặc.

Chương 229: Hôn ma nghich ngợm (11)

lờ mờ nhưng cũng đủ để cô nhìn rõ

A n Tổ quan sát xung quanh, ánh sáng cảnh tượng Xung quanh mình.

Rất nhiều loại xích sắt kì dị được treo xung quanh ban vách tường, cô bị trói trên một cái ghế tựa, dưới nền đất còn loang lổ những vết máu đen sì, mùi máu thắn tưởi và mùi ẩm mốc thối rữa thoang thoảng khắp không glan.

Rất giống với kiểu nhà lao giam giữ phạm nhân thời cổ đại.

Đây là nơi nào...

Bây giờ mà vẫn còn có môt nơi như thế này Sao?

“Bà Tề đâu?” Không phải bà ấy ở cùng mình sao? Sao không thây bàây đâu?

Thời Sênh mỉa mai lên tiếng, “Cô cho rằng ai là người đã trói cô ở đây?”

An Tố mở to mắt không thể tin nổi, sao có thê thê được.

Bà Tề dịu dàng như thế, sao có thể trói cô lại được?

Cô với bà ấy cũng không oán không thù.

Thời Sênh bay trong không gian, cô bay đến phía tường cầm xích sắt lên khiến sợi xích va đập vào nhau tạo thành tiếng choang choang, trong một không gian yên tĩnh như thể này từng tiếng từng tiếng như va vào tận sâu trong não của An Tố, rung chuyển khiến trong tai cô đều kêu u u không ngừng.

“Aiya.”

Đúng lúc này, cửa tầng hầm bị ai đó từ bên ngoài kéo ra, một người phụ nữ trang điêm rất tinh tế đi vào, trong tay bê một cái khay y tế.

An Tổ nhìn rõ người vừa đến, niềm hy vọng cuối cùng trong đáy lòng cũng tan biến, đúng là bàây.

Thời Sênh đứng ở một góc, hình như bà Tề không nhìn thấy cô, đi thẳng đến chỗ của An Tố.

Bà ta đặt chiếc khay lên cái bàn bên cạnh, An Tổ cũng nhìn được rõ các món đồ trên khay.

Dao, kìm, kẹp rất nhiều loại dụng cụ dùng trong bệnh viện.

Dưới ánh sáng lờ mờ chúng hắt lên tia sáng lạnh buốt.

An Tổ bắt đầu nổi da gà khắp toàn thân, “Bà Tê, bà muôn làm gì vậy? Tôi với bà không thù không oán, sao bà lại nhốt tôi vào đây?”

Bà Tề biến đổi khác hẳn với dáng vẻ dịu dàng, nho nhã lúc trước,tàn bạo bóp cằm của An Tố, sắc mặt hung ác nói: “Tại sao à? Chẳng phải mấy con hồ ly tinh chúng mày đều muốn quyến rũ hắn sao? Ý vào bản thân mình có chút dáng dấp liền muốn trèo lên giường của đàn ông, sao chúng mày lại đê tiện như vậy?”

An Tố nghe mà ngớ người, rõ ràng không hiểu bàTề đang nói gì.

“Nhìn gương mặt nhỏ bé này xem, mềm mịn đến nỗi khiến người ta phải ghen tị.” Bà Tề đưa tay ra, đầu ngón tay trượt dần dần từ thái dương xuống khóe mắt rồi đến gò má đến môi của An Tổ, trong mắt bà ta hiện rõ vẻ điên cuồng, “Cô nghĩ nếu tôi lột lớp da này đi, cô còn có mặt mũi để đi quyến rũ người khác nữa không?”

Lột da? Quyến rũ người khác? Quyến rũ ai? Bà Tề... quyến rũ ông Tề sao?

Trong lòng An Tố vô cùng hoảng sợ, đầu óc quay cuồng không ngừng lại được để nắm bắt được chút thông tin có ích nào.

“Bà Tề.” Vì cằm đang bị bóp mạnh, An Tố nói chuyện khó khăn, nên cũng không thể nào nói rõ ràng được, “Bà... hiểu lầm rồi, tôi... tôi không... không quyến rũ ông Tề.”

Nghe đến câu nói này, bà Tề đột nhiên mất kiềm chế, tát một cái vào mặt An Tố, “Tiện nhân, còn dám nói không có, tao đều nhìn thấy hết cảrồi!”

An Tố bị đánh đến đầu óc quay cuồng, vô thức nhìn về phía Thời Sênh.

“Mày làm cái ánh mắt đó cho ai xem? Bây giờ hắn cũng không thể nhìn thấy được, mày ỷ vào được hắn yêu chiều mà đắc ý có phải không? Không còn cái gương mặt xinh đẹp như hoa này, hắn còn để ý đến mày sao?” Bà Tề cười dữ tợn.

Bà ta buông An Tổ ra, quay người đi lấy những đồ dùng y tế đó.

An Tổ kinh hãi nhìn theo từng động tác của bà ta, người đàn bà này điên rồi sao?

Ánh sáng lạnh buốt của con dao dán vào má cô, giống như một con rắn độc đang trườn đi trườn lại.

“Ha ha ha, lũ tiện nhân các người đều phải chết, đều phải chết.” Ánh mắt bà Tề đột nhiên trở nên vô cùng tàn bạo, bàn tay lại tăng thêm sức mạnh.

Đúng lúc này đèn trong căn hầm đột nhiên vụt tắt, cả căn hầm tối đen như mực.

An Tố cảm nhận được một thứ đồ vật lạnh toát đang cứa đứt sợi dây thừng đang buộc trên người cô, không có gì ràng buộc nữa, cô lập tức chạy về phía bà Tề đẩy mạnh bà ta một cái, dựa vào vị trí trong trí nhớ, cô chạy hướng về phía cửa.

Cô sờ vào cửa sắt nhưng không tài nào mở được.

Da đầu bị đau dữ dội, cô bị một người túm tóc lôi mạnh về phía sau, cả người va vào sợi xích sắt ở bên cạnh, toàn thân đau ê ẩm.

“Đồ tiện nhân, còn dám chạy à?” Bà Tề thật sự rất khỏe, bà ta ấn An Tố vào tường rồi kéo sợi xích sắt quấn quanh người cô.

Thời Sênh đứng ở góc phòng, nhìn An Tố một lần nữa bị trói lại, chỉ biết ôm trán thở dài.

Khả năng chiến đấu của nữ chính thật đúng là...

Quả nhiên là trong truyện ma, khả năng chiến đấu đều thuộc về nam chính.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, quét một cái vào sườn bên cạnh dây xích sắt, một loạt những âm thanh rầm rầm như nước dội vào tai của bà Tề đang điên dại.

Người bà ta bỗng cứng đờlại, “Ai?”

Chỉ có những tiếng xích sắt va vào nhau leng keng loảng xoảng đáp lại bà ta mà thôi.

“Đừng có giả ma giả quỷ, mau lăn ra đây.” Bà Tề đưa mắt nhìn khắp một lượt trong bóng tối, nhưng ở đây không hề có một chút ánh sáng nào, đưa tay ra còn không nhìn thấy ngón, bà ta căn bản không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, cơ thể không kìm được mà bắt đầu run lên cầm cập.

“Còn không mau chạy đi, định đợi tôi cho kiệu tám người khiêng đến cứu cô hay sao?” Giọng nói của Thời Sênh truyền vào tai của An Tổ.

Tuy rằng trong tình huống này cô không muốn nói vặn lại, nhưng mà cho kiệu tám người khiêng chẳng phải là để đi đón dâu hay sao?

An Tổ hít một hơi thật sâu, đạp mạnh một cái vào bụng bà Tề rồi nhanh chóng chạy về phía cửa.

Lần này cô dễ dàng kéo cánh cửa ra thế nhưng cảnh tượng bên ngoài cửa khiến cô sững sờ, lập tức đứng chôn chân tại chô.

Đó là... chó sao?

Hai con chó cao đến nửa người đang nằm vắt ngang giữa lối đi, nghe thấy tiếng động, cả hai con cùng ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy người liền lập tức đứng dậy, nhe răng phát ra tiếng gầm gừ từ trong

cổ họng, ánh mắt dữ dằn chăm chăm nhìn khiến An Tốtê da đầu.

Phía trước thì có chó, phía sau thì có một mụ điên.

Cô biết chạy làm sao?

Thời Sênh không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt cô, gương mặt nhìn cô hiện rõ vẻ không còn gì để nói.

“Chị ma nữ, cứu em với!”An Tổ không thèm quan tâm đến khí phách gì nữa mà nhìn Thời Sênh gọi to một tiêng.

Chị ma nữ lợi hại như vậy, phải ôn thật chặt lấy chân chị manữ mới được.

Thời Sênh kéo thanh thiết kiếm về, lũ chó nhận biết được nguy hiểm lập tức quay đầu lại hướng về phíathanh kiếm sủa ầm ĩ không ngừng.

Đúng lúc này bà Tề cũng đuổi kịp ra ngoài, cả khuôn mặt dữ tợn nhìn về phía An Tổ, “Tiện nhân!”

An Tổ cắn chặtrăng. Phải liều thôi!

Cùng lắm là chết, hai mươi năm sau ta lại là một cô gái xinh đẹp!

Cô hướng về phía Thời Sênh nhanh chóng xông ra ngoài, đại khái cũng giống như khi đối mặt với cái chết, con người ta sẽ tự bùng phát một sức mạnh phi thường, cô bỗng tránh được lũ chó, an toàn đứng ở phía đối diện chúng.

Cũng không đợi Thời Sênh kịp mắng cô, cô đã biết thân biết phận cắm đầu cắm cổ chạy ra bên ngoài.

Thời Sênh chỉ dùng thanh kiếm để thu hút hai con chó to kia, chứ không hề chém chúng, An Tổ vừa chạy qua, cô liền thu kiếm lại và bay ra ngoài, tốc độ nhanh hơn An Tố rất nhiều.

“Chị ma nữ, chờ em với” An Tổ chạy với tốc độ nhanh nhất trong đời mình.

Chạy ra khỏi tầng hầm, An Tổ đóng cánh cửa bên ngoài lại, còn lấy một tảng đá ở cạnh đó chèn trước cửa.

Lúc này mới ngồi thụp xuống đất thở hổn hển.

Cô suýt nữa chết dưới kia rồi. Thật đáng sợ.

“Chị ma nữ, cảm ơn chị”An Tổ chảy cả nước mắt nước mũi, “Nếu không có chị thì có lẽ em đã chết rồi, chị manữ, chị thật tốt bụng”

Thời Sênh được tặng cho cái mác người tốt lên tiếng: “Cô nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ muốn xem xem cô đần đến mức nào thôi.” Bản cô nương làm gì có thời gian mà đi làm từ thiện, đều chỉ là vì muốn nam chính yêu mà không có được, nên tất nhiên không thể chờ nam chính đển cứu cô, để cô yêu nam chính được.

“Hả?" An Tốngẩn ra nhìn Thời Sênh.

“Thiểu năng”. Thời Sênh kiêu ngạo, lạnh lùng ném lại hai từ rồi bỏ đi.

An Tố thiểu năng: “...” Cô thực sự đần như vậy sao?

Chương 230: Hôn ma nghich ngợm (12)

à Tề bị nhốt dưới hầm, sau khi trở lại B trạng thái bình thường An Tổ mới đi

đến phía trước gọi người. Căn hầm được thiết kế phía sau hòn non bộ của biệt thự, cửa ra vào được che phủ bởi một lớp cây cối, người bình thường đều không thể nhận ra có điều gì khác biệt ở đây cho nên những người đang đi tìm người ở phía trước căn bản không thể tìm thấy chỗ nay.

Khi quản gia nhìn thấy cửa vào của căn hầm, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, biểu cảm như từ trước đên giờ ông không hề hay biết ở đây còn có một căn hầm.

Thời Sênh đứng trong bóng tối, Phong Cẩm liếc mắt nhìn cô, cô hất hất cằm vẻ mặt như có chút tùy tiện lại thêm vài phần khiêu khích, sau đó liền biến mất không còn tung tích.

Quản gia đi xuống dưới tầng hầm, phát hiện bà Tề đã chết, bà ta bị hai con chó mà An Tố nhìn thấy cắn chết, máu thịt lẫn lộn, hai con chó còn đang gặm rỉa thân thể của bà Tề.

Chó mà ăn thịt người thì chỉ có thể là thường Xuyên được cho ăn thịt người, thì chúng mới ăn...

Quản gia bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ, sao bà chủ có thế giết người được chứ?

Phải mất rất nhiều sức lực mới có thể chế ngự được hai con chó to đó.

Bọn họ còn tìm thấy trong tầng hầm này có rất nhiều xương người, trong đó còn có một người chính là người làm mà quản gia nói đã bỏ đi từ mấy ngày trước.

Người này đã không còn thở nữa, nhưng cơ thể vẫn còn độ ấm, có lẽ vừa chết cách đây không lâu.

Thời Sênh rời khỏi chỗ này, bay lên tầng ban của biệt thự.

Cả tầng hai của căn biệt thự là chủ nhà ở, tầng ba là tầng để nghỉ ngơi giải trí, thế nhưng tầng ban lại bị niêm phong.

Thời Sênh dễ dàng vào trong tầng ban, tầng ban này chỉ có duy nhất một phòng, vừa bước vào căn phòng này cô lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh, nhưng cảm giác này lại không hề giống với cảm giác khi cô vừa bước vào căn biệt thự lúc trước.

Tất cả các cửa sổ trong phòng đều được phủ kín bởi những tấm rèm cửa màu đen, một tia sáng cũng không thể lọt được vào.

Cô lượn một vòng quanh căn phòng, chỉ nhìn thấy ở giữa phòng có một tấm di ảnh thờ cúng, người trong ảnh có dung mạo giống hệt với bà Tề.

Không, không giống.

“Tôi và nó rất giống nhau phải không?” Sau lưng cô đột nhiên vang lên một giọng nói.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn, bên cạnh tấm rèm màu đen không biết

xuất hiện một người phụ nữ mặc quần áo đỏ từ lúc nào, dung mạo không khác gì người trong ảnh.

Một đỏ, một trắng, ở trong một không gian thiếu ánh sáng như thế này hình thành một Sự so sánh càng rõ ràng.

Người phụ nữ cười với Thời Sênh, “Cô chết như thế nào?”

“Không nhớ nữa.”

“Không nhớ gì cũng tốt, suốt ngày nghĩ về bản thân mình ngày trước, buồn phiền nhiều lắm.” Người phụ nữ nói như than thở.

Có lẽ vì cả hai đều là ma, người phụ nữ này không hề để lộ một chút ác ý nào với Thời Sênh, bà ta từ từ di chuyển đến trước linh vị.

Thời Sênh nhìn bà ta, ngoài mặt không có chút biểu cảm nào nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, chém thể nào cho tôt.

Người phụ nữ đó lại tiếp tục nói một mình.

“Năm tôi chết, vừa đúng vào ngày sinh nhật hai mươi lăm tuổi, tôi vừa mới sinh Niệm Niệm, vẫn còn chưa nhìn thấy nó trưởng thành thì đã chết rồi.”

Người phụ nữ này tên Tô Vân, là người yêu từ thời Đại học của Tề Mặc, hai gia đình lại thân thiết với nhau nên hai người họ kết hôn là lẽ đương nhiên.

Sau khi kết hôn, tình cảm hai người lại càng sâu đậm, tốt đẹp, dưới sự cố gắng không ngừng của hai người mà sự nghiệp của gia tộc ngày càng phát triển.

Tô Vân lại sinh được một bé gái, vốn dĩ đã là hạnh phúc mỹ mãn rồi.

Thế nhưng đúng vào năm Tô Vân hai mươi lăm tuổi, bà bị người ta hại chết.

Người hại chết bà không phải ai khác chính là người em song sinh của bà- Tô Hân.

Có lẽ là do sự cảm ứng kì diệu giữa các cặp song sinh nên Tô hân cũng thích Tề Mặc, khi nhìn thấy Tô Vân càng ngày càng hạnh phúc, trong lòng bà ta đố kị đến vặn vẹo.

Tô Hân lên kế hoạch giết Tô Vân, ban đầu Tô Vân cũng không hề biết Tề Hân đã giết mình.

Bà không đi đầu thai ngay chỉ vì còn vương vấn không thểbỏ mặc Tề Mặc và Tề Niệm.

Sau đó, bà liền trông thấy sau khi bà chết, Tô Hân vô cùng ân cần với Tề Mặc, bày mưu bò lên giường của Tề Mặc.

Lúc đó, Tề Mặc vô cùng đau lòng vì cái chết của Tô Vân, vẫn luôn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nhìn thấy khuôn mặt giống hệt Tô Vân của Tô Hân, ông ta cũng không phân biệt được người đang ở bên mình là ai.

Lúc ấy, tuy Tô Vân phẫn nộ vì hành vi của Tô Hân, nhưng sau khi đau lòng tổn thương cũng chỉ có thể chấp nhận, dù sao bà cũng chết rồi, không thể nào chăm sóc Tề Mặc và Niệm Niệm nữa.

Dù ông ấy không ở bên Tô Hân thì cũng sẽ ở bên người khác.

Nhưng có một lần, bà vô tình nghe thấy Tô Hân đang gọi điện thoại

cho người nào đó, nghe được những lời nói tàn nhẫn, táng tận lương tâm của bà ta, lúc đó bà mới biết mình đã bị chính cô em gái của mình hại chết.

Vì muốn có được Tề Mặc mà bà ta điên cuồng giết chết chị gái ruột của mình, chiếm đoạt anh rê.

Nỗi oán hận trong lòng Tô Vân lại được nhen nhóm lên, hóa thân thành ác quỷ suốt ngày quây rầy Tô Hân.

Thời gian đó, Tô Hân vô cùng sợ hãi, nhưng không được bao lâu bà ta tìm được một đạo sĩ, tên đạo sĩ đó làm phép thuật nhốt bà trong căn biệt thự này.

Từ đó trở đi, bà không nhìn thấy Tô Hân nữa.

Một tháng trước, Tô Vân đột nhiên đưa Tề Mặc trở lại biệt thự, bà nghe ngóng từ miệng bọn họ, loáng thoáng biết được những chuyện đã xảy ra.

Bà vẫn luôn muốn tiếp cận Tô Hân, nhưng trên người bà ta có bùa bảo vệ của tên đạo sĩ năm đó đưa cho nên bà hoàn toàn bất lực không dám lại gần.

“Nói vậy, là từ trước đến giờ bà đều không lại gần Tô Hân?” Thời Sênh khẽ nhướng mày.

Tô Vân lắc đầu, “Không có, tôi đứng gần nó mười mét đã thấy khó chịu rồi!”

Bà ấy nhìn có vẻ rất bình thản, nếu như không phải là mặc cả một bộ đồ đỏ thì chính Thời Sênh cũng nghĩ bà ấy căn bản không phải là ma ác.

“Vậy người hù dọa bà ta là ai?” Tô Vân lắc đầu. Đúng lúc Thời Sênh định hỏi thêm vài câu

nữa thì cửa ngoài tầng ban đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Cơ thể Tô Vân nhoáng một cái rồi biến mất trước mặt Thời Sênh, cửa tầng ban bị ai đó mở ra.

Hình bóng của Phong Cẩm và An Tố xuất hiện trong đồng tử của Thời Sênh. Không làm được việc gì tử tế, chỉ giỏi phá hoại. Thời Sênh lườm hai người kia một cái, rồi lóe người bỏ đi.

Phong Cẩm: "...” Lại làm sao vậy?

.” Hình như chị ma nữ lại chê mình

Phong Cẩm trở về phòng, nhìn thấy Thời Sênh đang nằm dài trên giường, hắn nhanh chóng đóng cửa rồi đi đến bên cạnh giường, cúi đầu xuống nhìn cô.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

Thời Sênh đưa tay lên đặt ngang với khuôn mặt của Phong Cấm, nhỏ nhẹ nói: “Sức mạnh yêu quá rồi.”

Sức mạnh yếu quá rồi? Là sao?

Phong Cẩm bỗng cảm thấy khả năng thấu hiểu của bản thân có chút kém cỏi, nghe hoàn toàn không hiểu cô ấy đang nói gì.

Thời Sênh lật người ngồi dậy, chống cằm nói: “Tôi vốn định ăn linh hồn của Tô Vân để tăng thêm sức mạnh.”

Yếu quá, đến một sợi tóc của Phong Cẩm cô còn không thể chạm vào, đúng là một sự sỉ nhục.

Phong Cẩm nhất thời không nói được câu nào, một lát sau mới di chuyển đồng tử, khô khan lên tiếng, “Ai dạy cô phương pháp đó?”

Từ trước đến giờ hắn không hề nói cho cô ấy biết, hấp thụ sức mạnh của ma ác có thể làm tăng sức mạnh của bản thân.

“Việc đơn giản như thế, cần gì phải ai nói cho mới biết?” Thời Sênh trừng mắt nhìn hắn, “Không phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao.”

Phong Cẩm: “...” Đọc tiểu thuyết nhiều quá nên mụ mị cả đầu óc à?

hắn hít một hơi dài, nghiêm gương mặt, “Cô dừng có làm linh tinh, cô muốn tăng cường sức mạnh phải nhờ đến sự giúp đỡ của tôi, hấp thụ bừa bãi cô sẽ không thể chịu đựng được.”

Thời Sênh chớp chớp mắt hất cằm, “Được thôi, vậy bây giờ anh đi bắt Tô Vân về đây cho tôi, cái cơ thể tồi tàn này cũng chẳng dễ điều khiển một chút nào cả.”

Câu sau Thời Sênh cằn nhằn rất bé, Phong Cẩm không hề nghe thấy, bởi vì hắn còn đang mải tức giận với câu nói trước đó của cô.

Cô muốn bắt là bắt được à?

Cô tưởng người ta là gà mái à? Chỉ cần thờ hai tay là người ta tự quỳ xuống đất sao?

#Con ma tôi nuôi càng ngày càng không bình thường, cứ như muốn thăng thiên ấy.#

Chương 231: Hôn ma nghich ngợm (13)

Phong Cẩm biết việc của Tô Vân, là nghe được từ chỗ quản gia.

Hắn cũng cho rằng Tô Vân hại Tô Hân,

nhưng hiến nhiên, không phải như thế.

Trong bóng tối, còn có một sức mạnh khác.

“Tô Vân cũng không biết chúng là gì,anh nghĩ nếu tôi ăn chúng, có phải thực lực sẽ tăng nhanh như tên lửa không!” Mặt Thời Sênh đầy vẻ kích động.

Chưa biết là thứ gì mà đã nghĩ đến ăn, ăn bậy thì phải làm sao?

Phong Cẩm cảm thấy định lực bao nhiêu năm nay của mình đều sắp vỡ vụn trước mặt côây.

Hắn trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Không cho phép rời khỏi phạm vi tầm mắt của tôi.”

“Vì sao chứ?” Có khế ước giỏi lắm sao? “Lẽ nàoanhđi vệ sinh, tôi cũng phải đi theoanh? Tôi thì không sao cả, nếuanhkhông để ý...”

“Immồm”Phong Cẩm hơi tức giận quát cô. Vừa nghĩ tới cô ấy vào nhà vệ sinh nam.

“Anhnổi cáu với tôi làm gì, có tin ông đây chém chếtanhkhông?” Thời

Sênh từ trên giường nhảy lên, ngông cuồng nói, “Nói chuyện khách sáo chút, ép tôi nổi nóng thì chuyện gì tôi cũng làm được đấy.”

Phong Cẩm: "...” Tức đến đau bụng, đau gan, chô nào cũng đau.

Hắn hít thở sâu mấy cái, mới nén được ngọn lửa giận xuống, cảnh cáo: “Đừng nhòm ngó thứ đó.”

“Vậyanhcho tôi sờ một chút.” Thời Sênh lập tức thuận thế bò lên.

Mặt hắn sa sầm xuống quay đi, không để ý tới Thời Sênh nữa.

“Có đến nỗi vậy không, tôi chỉ sờ một chút, có phải muốn ngủ vớianhđâu, mặt anh như phòng trộm thế làm gì? Sờ mộtmột chút thì chết người à? Mang thai được chắc?”

Phong Cẩm đang quay lưng với Thời Sênh, sắc mặt càng u ám hơn, trong con mắt âm u. đầy vẻ tàn bạo.

Con maphát ngôn ngông cuồng này, đúng là do hắn nuôi, đúng là... muôn bóp chêt cô ây làm sao đây.

“Cốc cốc."

Đột nhiên có người gõ cửa phòng, cắt ngang tiếng càu nhàu bất mãn của Thời Sênh.

Phong Cẩm như được giải thoát đi ra mở cửa phòng.

“Phong tiên sinh...” Ngoài cửa là An Tố, sắc mặt cô ấy hơi trăng, người hơi run rẩy, “Chị ma nữ có đây không?”

Phong Cẩm nhíu mày, “Tìm cô ấy có chuyện gì?”

“Tôi...” An Tố nhìn trái nhìn phải như đi ăn trộm, “Tôi không xác định được thứ tôi nhìn thấy là gì, muốn hỏianh.và chị ma nữ”

“Run tới mức này, cô dám chắc là không phải sợ hãi chứ?” Tiếng chế nhạo của Thời Sênh Vang lên sau lưng Phong Câm.

Gương mặt tái mét của An Tố thoáng ửng hồng, ánh mắt có chút khẩn cầu nhìn về phía Thời Sênh, chắp hai tay trước trước ngực, “Chị ma nữ, chị cho em vào trong đi, ở đây kỳ quái quá.”

Cô ấy chỉlà một nữ sinh viên bình thường, từ khi có thể nhìn thây ma, đến giờ cũng mới có một tháng, sợ hãi là bình thường.

Từ khi tới biệt thự này, bị ma bóp cổ, bị người ta bắt cóc... mà còn chưa sụp đổ, là cô ấy đã tự bái phục mình lắm rồi.

“Tôi cũng là ma, cô không sợ tôi ăn cô à?” Thời Sênh bay tới cửa, làm ra vẻ mặt thất khiếu chảy máu.

Quả nhiên An Tổ lùi về phía sau một bước, thở dốc liền mấy cái, ba giây sau mới trắng mặt nói: “Chị... chị sẽ không ăn em.”

Nếu chị ấy muốn ăn cô ấy, thì ở dưới tầng hầm đã không cứu cô ấy.

Chị manữ đúng là khẩu xà tâm phật.

Thời Sênh khôi phục gương mặt, bay về trên giường, Phong Cẩm kéo cửa phòng ra, An Tổ cảm kích cúi người với hắn, sau đó chạy vào trong như một làn khói, dựa vào tường, Sức mạnh toàn thân cạn sạch trong chớp mắt, há hốc mồm hít mấy hơi thật sâu.

Đợi khi cô ấy trở lại bình thường, mới quan sát căn phòng một lượt.

Thời Sênh nằm dài trên giường xem điện thoại, Phong Cấm nghiêng người dựa vào sô pha, trong tay cầm mây tâm hình xem.

An Tổ hơi sợ người đàn ông này, ăn mặc kỳ quái đã đành, cả người cứ u u ám ám, khi nhìn người khác, ánh mắt âm u đó khiến người ta chỉ muốn lập tức tự sát trước mặt hắn, cho nên cô ấy vô thức nghiêng về phía Thời Sênh hơn.

“Chị ma nữ...”

“Làm sao?” Nữ chính đại nhân muốn ôm đùi cô sao?

Dù nữ chính này hơi ngu một chút, may mà chưa hết thuốc chữa, nếu cô ấy nịnh bản cô nương thêm mấy câu, vậy thì để cô ấy ôm cũng được.

An Tổ ngồi xổm bên cạnh giường, ánh mắt liếc tới màn hình điện thoại, hình ảnh bên trên khiến hai má cô ấy đỏ ửng lên.

Cô ấy vô thức nhìn về phía Phong Cẩm, sao hắn lại để chị manữxem thứ này?

Có lẽ Phong Cẩm phát giác được ánh mắt của An Tố, ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy một cái, thấy sắc mặt An Tổ không đúng, liền nhìn sang chiếc điện thoại.

Ánh mắt hắn trầm xuống, đứng dậy đi tới bên giường, cầm lấy điện thoại, nhìn thấy ảnh nóng bỏng bên trên, cả người đều không thoải mái.

“Còn xem mấy thứ này thì đừng mơ đến quân áo nữa.”

“Hả?” Món ăn tinh thần và quần áo, khó chọn quá, cô muốn cả hai cơ! Phong Cẩm trừng mắt nhìn cô ấy một cái,

đóng trang web lại, sau đó mở game Pikachu đặt trước mặt cô ấy.

Thời Sênh: “...” Ai muốn chơi cái trò thiểu năng này chứ?

Sao điện thoại tên này lại có trò chơi thiểu năng thế này?

5 phút sau.

Hai cô thiểu năng chơi Pikachu đến quên hết cả trời đất.

“Cô vừa nói cô nhìn thấy gì?” Thời Sênh vừa nhấp điên cuồng trên màn hình, vừa bỏ thời gian hỏi An Tố.

Lúc này An Tổ mới nghĩ tới chính sự, vội vàng dời mắt khỏi màn hình, “Vừa nãy em ở dưới tầng một, nghe thấy trong phòng chứa đồ có tiếng động, em tưởng là người làm nên không để ý, nhưng khi em quay lại, em nhìn thấy một đống đen sì sì, chui vào bên trong qua khe cửa phòng chứa đồ giống như... giống như... Sương mù dày đặc”

“Suơng mù?”

“Là Oán Linh.” Phong Cẩm tiếp lời, sau đó lại cảnh cáo Thời Sênh, “Thứ này không ăn được.”

Thời Sênh: “...” Cô ấy người không có kiến thức thông thường như thế sao?

Thứ Oán Linh này, một khi hình thành sẽ không ngừng hấp thụ oán khí để lớn mạnh hơn, lúc đầu hơi yếu ớt, nhưng sau này tuyệt đối là vô địch.

Hơn nữa nhìn đã thấy ngán, cô không thèm ăn thứ kinh tởm như thế.

“Sao Tô Hân lại chọc tới Oán Linh?” An Tố nghe xong lại run lên, “Hơn nữa bà ta đã chêt rồi... sao oán linh còn chưa đi?”

Từ sau khi có thể nhìn thấy ma, cô ấy cũng đã bổ sung thêm kiến thức về phương diện này, ít nhiều cũng biết một chút.

“Ở đây còn có nhiều đồ ăn như vậy, sao phải đi, nếu là tôi, tôi cũng không đi.” Thời Sênh không hề ngâng đâu nói, “Haiz, mẹ kiếp, hết giờ rồi, chết rồi.” “A? Vậy nó sẽ không...” Tới đây phải không? An Tổnhìn khắp Xung quanh, căn phòng này không an toàn! Lẽ nào cô còn chưa giúp được gì đã bỏ mình luôn ở đây sao? “Cô nghĩ... Phong Cẩm là cái bình hoa để bày cho đẹp à?” Thời Sênh lườm An Tố một cái, “Bản lĩnh chút được không?” Dù gì cô cũng là nữ chính mà!

Cứ coi như trước đây bàn tay vàng của cô là nam chính, nhưng dù thế nào cũng đừng nhát gan thê chứ!

“Chị manữ."An Tố sắp khóc đến nơi, “Chị là ma, đương nhiên chị không sợ, em là người mà!”

“Vậy sao lúc đầu cô còn muốn tới đây?”

An Tố khóc lóc thảm thiết, “Có lẽ là... bất chợt nóng đầu nên mới nhận lời Tề Niệm.”

Giờ cô ấy hối hận cũng không kịp nữa! Thời Sênh im lặng. Còn không phải sao, rất nhiều nữ chính cứ hễ nóng đầu lên là nhận lời, kết quả làm cho

bản thân mình thảm hại, còn liên lụy người khác.

Điển hình của việc hại người không lợi mình.

Trước khi xác định bản thân có năng lực hay không, cô ấy tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra quyết định.

Chương 232: Hôn ma nghich ngợm (14)

xấu đi, từ khi biết ở đậy có Oán Linh, thái độ của Phong Cấm nghiêm túc hơn nhiều.

T ình trạng của Tề Mặc không ngừng

Đây là lần đầu tiên Thời Sênh thấy hắn dánbùa lên phòng Tề Mặc.

“Thứ đồ chơi này sẽ không làm tôi bị thương chứ?” Thời Sênh không có gan đi vào, không sợ sơ sảy, chỉ sợ lỡ như.

Phong Cẩm dán xong tấm bùa cuối cùng, đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, “Không có tác dụng với cô.”

“Vì SaO?”

“Cái này là để đối phó với Oán Linh, tuy cô là ma, nhưng tôi và cô có khế ước, trừ khi là bùa đặc chế, còn bùa thường đều không làm cô bị thương được.”

"Trâu thế cơ à, vậy chẳng phải là tôi không cần sợ những tên đạo sĩ bắt ma đó sao?” Chẳng trách Tô Vân nói trên người Tô Hân có Bùa Hộ Thân, nhưng khi cô lại gần, lại không hề có bất cứ phản ứng gì.

Phong Cẩm nhíu mày, luôn cảm thấy lời này của Thời Sênh có ý khác.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không tìm ra được lý do khác, cuối cùng

chỉ có thể gật đầu.

Sau cùng lại thêm một câu, “Nhưng nếu gặp phải người có bản lĩnh thật sự, thì cô chỉ có nước chạy thôi.”

“Anh Phong, có người tới...” An Tố ở phía xa nhắc nhở họ, nếu để người khác nhìn thấy Phong Cẩm đang nói chuyện với không khí, người ta sẽ nghi ngờ Phong Cẩmbị điên mất.

Quả nhiên, một người giúp việc bước từ trên /\ محمدبر *? • câu thang Xuông, có Vé đang quét dọn, nhìn thấy Phong Cẩm và An Tố, lễ phép gật đầu, rồi nhanh chóng đi xuống.

“Giờ chúng ta làm gì?” Thời Sênh buồn chán bay qua bay lại.

“ĐCi.”

Phong Cẩm nói đợi, thì đúng là đợi, Thời Sênh và An Tổ chụm đầu chơi Pikachu, Phong Cẩm thỉnh thoảng sẽ ra ngoài, nhưng sẽ nhanh chóng quay trở lại.

Vào buổi sáng ngày thứ hai sau khi Phong Cấm dán bùa, biệt thự có người mất tích.

Mấy ngày tiếp theo đều có người mất tích, người của biệt thự càng ngày càng ít, cũng có người vì sợ mà xin nghỉ việc rời khỏi đó.

Tới cuối cùng biệt thự chỉ còn lại ông quản gia và hai người giúp việc đã có tuổi.

Theo lời ông cụ thì họ đã ở Tề gia mấy chục năm, đã sớm coi Tề gia là nhà của mình, biết đi đâu được?

Phong Cẩm không nghe không hỏi việc này, An Tố lại hơi sốt ruột, đại khái là vì mất tích nhiều người như vậy, trong lòng cô ấy không dễ chịu, suy cho cùng đó cũng đều là những sinh mệnh sống.

Có thể do bị Thời Sênh động một cái là mỉa mai, rồi bị đả kích vì bộ dạng u ám "đừng có nói chuyện với tôi” của Phong Cẩm, nên ngoài sốt ruột, cô ấy cũng không gây ra chuyện gì được.

Điều khiến Thời Sênh khá hiếu kỳ là Nạp Lan Anh.

Không phải Phong Cẩm đã nói hắn ta sắp tới rôi sao?

Nữ chính đã ở đây năm sáu hôm rồi, sao hắn ta còn chưa xuất hiện?

Chuyện này rất vô lý!

Nam chính không xuất hiện, cô ngược đãi ai đây.

Buổi tối ngày thứ tư sau khi dán bùa, Thời Sênh đột nhiên ngẩng đầu lên khỏi màn hình, “Tới rồi.”

An Tổ bỗng nhiên run rẩy, “Ở... ở đâu?”

Vì thuận tiện, căn phòng của họ ở đối diện Tề Mặc.

Phong Cẩm đứng lên đi ra cửa, đứng bên cửa im lặng nghe động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài có tiếng người đi lại, từ hướng cầu thang truyền tới, rất chậm, cuối cùng dừng trước căn phòng của Tề Mặc.

Yên tĩnh một lát, Phong Cẩm mới nghe được tiếng vặn cửa, nhưng không phải từ phía đối diện, mà là ở phòng bên cạnh.

“Cạch...” Tiếng cửa phòng đóng lại.

Phong Cẩm nhíu mày, chần chừ một lát, muốn mở cửa phòng đi ra.

Thời Sênh lại bay tới trước mặt hắn, “Còn ở bên ngoài.”

Ngay khi cô vừa dứt lời, một luồng sức mạnh đập vào cửa phòng, cửa phòng bị đập ra một kẽ nứt, có thể loáng thoáng nhìn thấy người bên ngoài.

Là một trong hai người giúp việc ở lại trước đó.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, đáy mắt đầy hưng phấn, “Còn chưa từng chém Oán Linh, không biết cảm giác tay có tốt không? Chắn trước mặt tôi làm gì, tránh ra, đứng sau lưng

tÕi.

Phong Cẩm: “...” Hắn cầm nhầm kịch bản rồi Sao?

Lời thoại này dù thế nào cũng nên đểhắn nói mới đúng.

“Rầm!” “Loảng xoảng!”

Cửa phòng bị xô đổ, toàn thân lão giúp việc bên ngoài toàn thân đều bị một luồng sương mù màu đen vây lấy, sắc mặt trắng bệch, mắt như mắt cá chết nhìn trừng trừng về bên này, tứ chi cương cứng, rõ ràng đã chết rồi.

Thời Sênh xách thiết kiếm bay ra, giơ tay chém về phía lão giúp việc.

Tứ chi lão giúp việc cứng ngắc, tốc độ lại không hề chậm, nhẹ nhàng

tránh được thiết kiếm.

“Cút!” Lão giúp việc mở miệng nhả ra một chữ, âm thanh đó giông như tiêng kim loại cào trên đồ gốm, sắc nhọn chói tai.

Ánh mắt Thời Sênh lóe lên, mỉa mai cong khóe môi, “Tôi chưa học được cách lăn, ông lăn một cái cho tôi xem xem, lăn xong rồi tôi sẽ để ông chết thoải mái một chút.”

(*) Trong tiếng Trung từ fể vừa có nghĩa là cút, vừa có nghĩa là lăn.

Cổ họng lão giúp việc phát ra một tiêng gâm trầm thấp như dã thú, phẫn nộ lao về phía Thời Sênh.

Phong Cẩm đứng ở trên cánh cửa phòng bị đập vỡ nhìn Thời Sênh và lão giúp việc đánh nhau.

Cô gần như không dùng sức mạnh gì, đều là múa thanh thiết kiếm đó chém tới, lão giúp Việc bị chém trúng cánh tay và vai, hành động lại không hề bị chút trở ngại nào.

An Tố nấp ở phía sau, mắt sáng lấp lánh, chị ma nữ lợi hại quá!

Có lẽ là biết mình không đánh lại được Thời Sênh, Oán Linh vứt bỏ lão giúp việc, sương mù đen tuôn ra khỏi thân thể của lão giúp việc, nhanh chóng luồn vào trong căn phòng của Tề Mặc.

Căn phòng rất nhanh vang lên tiếng gào thét chóitai.

Nhưng cũng rất nhanh không có động tĩnh gì nữa, mặt Phong Cẩm biến sắc, lao nhanh Vào phòng.

Căn phòng hỗn loạn, bùa mà Phong Cẩm dán đã bị đốt chỉ còn lại

một nửa.

Bên giường Tề Mặc, Oán Linh và Tô Vân mỗi người chiếm một bên, hình như Oán Linh muốn vào thân thể của Tề Mặc, trong tay Tô Vân có sức mạnh vô hình lôi kéo Oán Linh, hình thành thế đối kháng.

“Hắn đáng chết.” Oán Linh đột nhiên lên tiếng, thanh âm không còn chói tai nữa, mà là tiếng hỗn hợp của những cô gái khác nhau.

“Không...” Tô Vân lắc đầu. “Hắn đáng chết.” Oán Linh lặp lại ba chữ này.

Tô Vân vẫn lắc đầu, “Anh ấy vô tội, tha cho anh ấy, Tô Hân đã chết rồi, tội ác cô ta làm, cô ta tự trả, không liên quan đến Tề Mặc.”

“Ha ha ha vô tội... cô lại nói hắn vô tội... cô không biết gì cả!” Oán Linh như bị chọc giận, “Tô Vân, cô chết sớm, không trải qua cảnh ngộ của chúng tôi, cô không hiểu... cô không hiểu, chúng tôi muốn giết hắn!”

Oán Linh đột nhiên phát lực, Tô Vân bị bắn ra, Oán Linh ào vào trong thân thể Tề Mặc như thủy triều.

“Đừng...” Tô Vân gào tới điên loạn, muốn lại gần Oán Linh, nhưng mấy lần đều bị bắn ra.

Tứ chi của Tề Mặc đột nhiên co rúm lại, mặt đỏ rực, như bị người ta bóp chặt cổ họng, không thể hít thở, ông ta mở miệng, muốn thở, nhưng không khí không thể vào trong phổi của ông ta.

“Cứuanhấy, xin hai người cứuanhấy.”

Tô Vân đột nhiên bay về phía cửa, cầu xin Thời Sênh và Phong Cấm.

Thời Sênh vung thiết kiếm, căm giận nói: “Một tên đàn ông cặn bã, có gì đáng cứu.”

Phọng Cẩm hoàn toàn không nhìn Tô Vân, hiển nhiên không định ra tay.

Hôm qua An Tố cũng nhìn thấy những tài liệu đó, trong lòng rất đồng cảm với những cô gái kia, cho nên cô ấy cũng không lên tiếng, nhưng lời cầu xin của Tề Niệm vang lên trong đầu cô ấy, cô ấy lại có chút không nhẫn tâm.

“Cô có ý gì?” Tô Vân ngây người nhìn Thời Sênh.

“Cái chết của những nữ tử này thật ra đều là do Tề Mặc gây nên”An Tổ lên tiếng một cách yếu ớt, “Dù Tô Hân là hung thủ giết họ, nhưng Tề Mặc biết hết, thậm chí có 2 người còn là đích thân ông ta...”

An Tổ không nói tiếp được, cô ấy không thể hiểu, vì sao rõ ràng là một người đàn ông yêu Tô Vân sâu đậm, cuối cùng lại biến thành một gã đàn ông có nội tâm tràn đầy giết chóc.

Nếu Tề Mặc không đi trêu ghẹo những cô gái đó, Tô Hân sẽ không ra tay với họ, mà Tề Mặc lại ở trong bóng tối nhìn bộ dạng vặn vẹo đó của Tô Hân.

Cô ấy cảm thấy Tề Mặc như vậy, còn biến thái hon.

Chương 233: Hôn ma nghich ngợm (15)

Nói bậy. Tề Mặc không phải N người như thế.” Tô Vân lắc đầu không tin.

Tề Mặc của bà sao lại có thể là hạng đàn ông cặn bã trêu đùa tình cảm của phụ nữ, còn nhìn Tô Hân giết họ được chứ, không thể nào... không thể nào...

“Con người rồi sẽ thay đổi.” Thời Sênh nhìn Tô Vân, “Từ sau khi bà chết, Tề Mặc đã thay đ6i r6i.”

Đúng là Tề Mặc yêu Tô Vân, không thì cũng sẽ không treo di ảnh của bà ấy ở trong phòng, nhưng tình yêu này bị âm dương cách trở, quá nặng nề, ông ta không thể nói ra, vì kiềm nén nhiều năm, khiến cho tâm lí ông ta trở nên vặn vẹo.

Nhưng vì sao cuối cùng ông ta lại trở thành như thế, Thời Sênh cũng không đoán ra được, người duy nhất có thể giải thích thì một đã chết, một sắp chết.

Tề Mặc đang vùng vẫy trên giường dần dần ngừng ngọ nguậy.

Đầu ông ta lệch sang một bên, tắt thở.

“Ha ha ha chết rồi... chết rồi... chết hết rồi... Tô Vân... đến đây, hợp thể với chúng tôi, bà cũng là một thành viên trong số chúng tôi, bà nên ở cùng chúng tôi.” Oán Linh đột nhiên hướng mục tiêu về phía Tô Vân.

“Không... tôi không phải.” Tô Vân lắc đầu, vẻ mặt hơi ngây dại, có lẽ còn chưa tỉnh táo lại sau chuyện vừa rồi.

“Bà cũng thể mà... con gái bà đang đợi bà, tới đây... như vậy bà sẽ có thế ở cùng con gái mình...”

“Niệm Niệm?” Ánh mắt vô thần của Tô Vân đột nhiên sáng lên, “Niệm Niệm ở đâu? Niệm Niệm của tôi...”

“Cô ấy ở đây, cô ấy đang đợi bà... tới đây Tô Vân...”

“Là các người giết Tề Niệm.” An Tố đột nhiên lên tiếng, mặt đầy vẻ phẫn nộ, “Cậu ấy không làm sai bất cứ điều gì, vì sao các người lại giết cậu ấy?”

Thời Sênh đỡ trán, tên ngu ngốc này, lát nữa chọc giận Oán Linh, xem ai bảo vệ cô.

Oán Linh đột nhiên kích động, giọng nói đan xen vào nhau, “Vậy chúng tôi có lỗi sao? Bố nợ con trả, có gì không đúng sao? Đáng đời cô ta là con gái của Tề Mặc... con gái... con...”

“Các người đã giết Niệm Niệm?” Tô Vân như tỉnh táo lại, sắc mặt trở nên hung dữ, “Các người đã giết Niệm Niệm?”

“Đó cũng là đáng đời cô ta... ai bảo cô ta muốn tìm người tiêu diệt chúng tôi!” Giọng nói của Oán Linh vút cao.

Họ cũng không muốn giết Tề Niệm, nhưng lần trước cô ấy trở về, lại nói tìm cao nhân tới, thù của họ còn chưa báo, sao có thể bị người ta tiêu diệt?

Oán Linh đột ngột lao về phía Tô Vân, “Tới đây Tô Vân, hòa cùng chúng tôi là bà có thể gặp được con gái của mình rồi!”

Trên người Tô Vân bùng lên tia sáng đỏ.

Oán Linh muốn nuốt Tô Vân, Tô Vân thì muôn báo thù cho Tề Niệm, luôn có một bên phải thua.

Tô Vân quanh năm bị nhốt ở đây, sức mạnh không bằng Oán Linh từng giết không ít người, nhanh chóng rơi vào thế yếu.

Thời Sênh lập tức mất vui, đây là lương thực của cô mà.

Vừa nãy cho chúng cơ hội báo thù, đã là rất khoan dung rồi, giờ còn muốn cướp lương thực của cô, không thể nhẫn nhịn được.

Thời Sênh xách thiết kiếm xông lên, chém lung tung về phía Oán Linh.

Uy lực của thiết kiếm Oán Linh đã từng nếm thử một lần, đương nhiên không dám lấy trứng chọi đá, tránh ra phía sau.

Sau khi nó né được thiết kiếm, đột nhiên lao Về phía An Tô, “Linh thế ngon quá...”

An Tố sợ hãi lùi về sau một bước, chân mềm nhũn ra té nhào trên đất, Phong Cẩm đứng bên cạnh, lại chỉ lạnh lùng nhìn, Thời Sênh cách đó hơi xa, đương nhiên không kịp tới.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nạp Lan Ảnh xuất hiện, chỉ là lạnh lùng nhìn quét qua Oán Linh một cái, Oán Linh liền run cầm cập lùi về sau.

Hàn quang Xuyên qua từ trong màn sương đen, còn không kịp kệu thảm thiết đã nhanh chóng tan đi, biên mất trong không khí.

An Tố đã được Nạp Lan. Ảnh đỡlên, nhưng vẻ mặt An Tố khi nhìn thấy Nạp Lan. Ảnh hơi khó chịu, giẫy giụa đẩy hắn ta ra, chạy mấy bước về hướng Phong Cẩm.

Nạp Lan. Ảnh nhìn về phía Phong Cẩm, Phong Cẩm thìnhìn về phía Thời Sênh, trong tay đột nhiên xuất hiện thêm một tấm bùa, giơ tay ném ra, lá bùa mỏng manh bị kéo căng ra, giống như lưỡi đao sắc bắn về phía Tô Vân, vừa tiếp xúc với Tô Vân, lá bùa phát ra ánh sáng nhàn nhạt, không vào trong cơ thểTô Vân.

Hắn nhấc chân đi đến trước mặt Tô Vân, từ trên cao nhìn xuông bà ấy, “Tự nguyện hay để tôi ra tay?”

Biểu cảm lúc này của Tô Vân vừa vui vừa giận, nghe được câu hỏi của Phong Cấm, bà ngẩng đầu nhìn hắn.

Sau đủ 3 giây, lại nhìn về phía Thời Sênh đang bay tới, trên mặt lộ ra nụ cười giải thoát, “Nhiều năm như vậy, tôi cũng mệt rồi, giờ tất cả đều đã chết... tôi không còn gì lưu luyến nữa.”

Ngừng một lát, “Để tôi tự đi.”

Đối thoại của hai người này thật kỳ quặc, An Tố nghe không hiểu, Nạp Lan. Ảnh là nhìn thấy động tác Tô Vân làm ra sau khi nói xong mới biết bà ấy muốn làm gì.

Tô Vân hóa thành mấy tia sáng đỏ, chầm chậm lại gần Thời Sênh.

Hắn ta đột nhiên ra tay, tấn công về phía mấy tia sáng đỏ đó, dường như muốn đánh tan chúng.

Phong Cẩm gần như không ngẩng đầu, mấy tấm bùa vô cớ xuất hiện, chặn sự công kích của Nạp Lan Ánh.

“Phong Cẩm!” Nạp Lan. Ảnh cắn răng, thực lực của người đàn ông này lại tăng lên rồi.

Còn có Ninh Oanh kia nữa, tối hôm đó lại dám... còn là phản đồ Phong Cẩm phái tới bên cạnh hắn ta.

Phong Cẩm quay sang nhìn Thời Sênh, cho cô ấy ánh mắt trấn an, “Yên tâm hấp thụ sức mạnh của bà ấy đi.”

Thời Sênh cũng không khách sáo, chuyên tâm đem sức mạnh của Tô Vân hóa cho mình dùng.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng động, may mà Phong Cẩm bảo vệ cô nghiêm ngặt tới mức một giọt nước không lọt, Nạp Lan Ảnh căn bản không tiếp cận được cô.

Đợi cô hấp thụ xong, Nạp Lan Ảnh vẫn đang tiếp tục, sức mạnh trong cơ thể yếu ớt trở nên tràn trề, Thời Sênh xách thiết kiếm chạy tới, chặn trước mặt Phong Cẩm.

“Nạp Lan. Ảnh, đến nộp mạng sao?” Thời Sênh cười hơi u ám, “Tôi còn cho rằnganhkhông tới đấy.”

“Ninh Oanh.” Sao trước đây lại không phát hiện ra cô gái này đáng ghét như thế chứ?

“Gọi tôi tôi cũng không nểnang gì đâu!” Thời Sênh hô một tiêng, trực tiếp tân công lên.

Vừa rồi Nạp Lan. Ảnh đã đấu với Phong Cẩm, tiêu hao kha khá, Thời Sênh lúc này lại là trạng thái đỉnh cao, nhân lúc ma gặp nguy, đương nhiên phải tháo của hắn ta một cánh tay.

Thời Sênh phát hiện một việc, chỉ cần cô không có ý đồ giết chết nam chính nữ chính, thì sẽ không có hạn chếgì.

Giờ họ chỉ là giao đấu bình thường thôi.

Đao kiếm không có mắt, có lỡ bị thương ở đâu cũng không liên quan tới cô.

Nạp Lan. Ảnh mất sức, hành động chậm hơn bình thường, bị thiết kiểm quét tới, bị thương ở cánh tay.

Vừa rồi hắn ta từng nhìn thấy thanh kiếm đó có thể làm bị thương Oán Linh, lúc này chém lên người mình, cảm giác đau đớn đó, đúng là đau đến tận Xương cốt.

Trong lòng hắn ta cân nhắc một chút, nhanh chóng rút về góc phòng, kéo An Tố ôm vào trong lòng, nhảy thẳng từ cửa sổ bên cạnh ra ngoài.

“Phong Cẩm, Ninh Oanh, đợi đẩy cho bản Vương.”

“Anhbảo đợi thì tôi phải đợià,anh nghĩ hắn là ai.” Thời Sênh nhanh chóng tiếp một câu, cũng không biết Nạp Lan. Ảnh có nghe thấy không.

cả căn phòng cái nào có thể hủy thì đều bị hủy rồi, cái không thể hủy cũng bị hủy khá nhiều. Người của Tề gia cũng chết hết rồi, chỉ còn lại quản gia và một người giúp việc già. Phong Cẩm nói chuyện riêng với quản gia,

khi đi ra, trong tay lại có thêm một cái hộp.

“Đây là gì?” Thời Sênh nhìn chiếc hộp trong tay hắn, tò mò hỏi một câu.

Phong Cẩm dùng bùa phong ấn ba tầng ngoài ba tầng trong cái hộp, con mắt âm u chăm chú nhìn cô ấy, “Không được tôi cho phép thì không được động vào.”

“Ai thèm.” Thời Sênh kéo kiếm lên xe, “Mau về đi, tôi muốn thay quần áo.”

Phong Cẩm thở dài.

Chương 234: Hôn ma nghich ngợm (16)

Xe của Phong Cẩm còn chưa vào tiểu khu, sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, nhiệt độ xung quanh liên tục giảm thấp, giống như mưa bão sắp tới.

Trở về khu chung cư của Phong Cẩm,

Thời Sênh không biết ra làm sao nhìn hắn, đang yên đang lành sao nói biến sắc là biến sắc thế?

Lên đến trên nhà, Thời Sênh mới biết vì sao bộ dạng của hắn lại như muốn giết người như thế.

Cửa nhà Phong Cẩm mở rộng, bên trong bị lật tung lộn xộn, rõ ràng bị trộm rồi.

Phong Cẩm không nhìn những thứ đó, đi thẳng về căn phòng bên cạnh phòng sách.

Cửa phòng của căn phòng đó cũng mở tung, Phong Cẩm không ngăn cản cô vào, nhưng Thời Sênh vừa vào trong đã cảm thấy có một luồng sức mạnh rất khó chịu, cô tự động lùi ra cửa, ngó đầu nhìn vào bên trong.

Căn phòng rất đủ sáng, bốn bức tường đều đặt giá treo, bên trên bày rất nhiều món đồ kỳ quái.

Gì mà kiếm gỗ đào, tiền đồng... Ở chính giữa còn đặt một chiếc đỉnh.

Phong Cẩm mở một ô tủ bí mật trên tường ra, bên trong là một cái két, hắn mở tủ mật mã nhìn một cái, Thời Sênh còn chưa nhìn rõ bên trong có gì, hắn đã đặt chiếc hộp vừa rồi vào, sau đó đóng tủ, khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Thời Sênh đẩy đẩy khung cửa, “Kẻ đột nhập muôn tìm cái gì?”

Phong Cẩm ngước mắt lạnh lùng nhìn cô, “Đi thu dọn sạch sẽ bên ngoài đi.”

“Tôi có phải ô sin củaanhđâu...” Thời Sênh tiếp tục đẩy đẩy khung cửa, “Tôi không đi, sao tôi có thể làm loại công việc này được Chứ?”

“Không muốn quần áo?”

“Đã nói là về sẽ cho tôi quần áo”Thời Sênh giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Phong Cẩm không đểý tới cô ấy, tự mình dọn dẹp phòng.

Thời Sênh đứng một lát, gãi gãi đầu, sau đó quay người đi về hướng phòng khách.

Quần áo ma mặc đều là dùng giấy đặc biệt để làm, Phong Cấm tự mình làm hai bộ, đợi hắn ta lây quần áo ra.

Nhìn phòng khách trống không, có cảm giác đi nhầm chỗ.

Đồ đạc nhà hắn đâu?

Vừa nãy dù hơi loạn một chút, nhưng vẫn không phải như bây giờ... nhà chỉ có 4 bức tường?

Thời Sênh bay từ ngoài cửa vào, nhìn hơi không vui.

“Cô đem đồ đạc trong phòng đi đâu rồi?” Phong Cầm nén cơn giận.

“Vứt đi rồi.” Thời Sênh trả lời một cách đương nhiên.

Vứt... vứt rồi?

Phong Cẩm hít thở sâu, “Tôi bảo cô thu dọn sạch sẽ, không bảo cô vứt sạch sẽ.”

“Giờ không đủ sạch sao?” Mặt Thời Sênh đầy vẻ chán ghét "sao mà hắn khó chiều thế, sao hắn không lên trời luôn đi".

Phong Cẩm: “...” Đủ sạch, sạch tới mức giống như hắn vừa dọn tới nhà mới vậy.

May mà hắn chỉ là bảo cô dọn dẹp phòng khách, không thì chỗ hắn cũng không ở được nữa.

Đốt quần áo cho cô ấy xong, Phong Cẩm chỉ có thể tự mình đi dọn dẹp phòng sách và phòng ngủ.

Cho nên rốt cuộc hẳn nuôi một con ma để làm gì?

Tự làm mình thêm ấm ức à?

Thời Sênh hơi bất mãn với quần áo mới, màu sắc rất đẹp, nhưng kiêu cách rât khó coi, không đẹp chút nào.

Kháng án mấy lần cũng bị bác bỏ.

Thời Sênh tức giận bỏ nhà ra đi.

Nhà của An Tố.

Trên giường phát ra tiếng cót ca cót két, tiếng kêu cứu và tiếng rên rỉ của con gái xen lân vào nhau.

An Tốbị Nạp Lan. Ảnh giam cầm trên giường, ra sức vận động trên người cô ấy.

“Nạp Lan Ảnh... đừng mà, thảtôira... thảtôi ra... a... đừng, thả ra...” Mắt An Tố đỏ rực, gương mặt nhỏ đỏ ửng lên vì dục vọng xen lẫn sự phẫn nộ.

Từ lần đầu tiên hắn ta cưỡng hiếp mình, cuộc sống của cô liền thay đổi đến chóng mặt.

Cô không hiểu vì sao mình lại đen đủi như vậy, lại gặp phải con ma Nạp Lan. Ảnh này, trên thế giới có nhiều phụ nữ như thế, vì sao hắn ta cứ nhất định muốn mình?

Hiện giờ, An Tổ còn chưa cùng Nạp Lan. Ảnh trải qua sóng to gió lớn gì nên đối với Nạp Lan Anh ngoài sợ hãi ra, trong đáy lòng cô còn cảm thấy mâu thuẫn nhiều hơn.

Lần này, An Tố và Nạp Lan Ảnh tách ra lâu như vậy, kết quả vừa gặp lại, hắn ta liền bất chấp ý nguyện của cô, đè mình xuống pằng păng.

An Tố thực sự không chấp nhận nổi. “Đừng...” An Tổ khóc đến khàn cả giọng.

Nạp Lan. Ảnh nắm lấy cằm An Tố, bá đạo nói, “Cô gái, em sống là người của tôi, chết là ma của tôi, cả đời này đều đừng hòng thoát

khỏi

A)

tol.

“Đừng...”An Tổ buộc phải chịu đựng, âm khí trong cơ thể hắn ta không ngừng len lỏi vào thân thể cô, phía dưới người càng giống như bị một cột băng chọc vào rút ra, hơi lạnh đi sâu vào tận cốt tuỷ.

Trong đầu cô ấy đột nhiên nghĩ tới câu mà người xông vào phòng hôm đó nói.

Hắn ta đang hút dương khí của cô, là đang hại cô.

Còn có câu nói đó của Oán Linh. Linh thể ngon quá.

Linh thể... Hình như cô từng nghe thấy từ này ở đâu đó.

An Tổ hơi mơ màng, hình như không cảm nhận được từng luồng khí lạnh trong cơ thể và khoái cảm kì dị, ý thức dần bay xa, trở về Tứ Hợp Viện cô ấy sống lúc nhỏ.

Bà ngoại ngồi dưới gốc cây hoè, buộc một miếng ngọc bội rất kì lạ lên cô cô.

“An Tố, nhớ kĩ, không được tháo ngọc bội xuống, cũng không thể đến nơi ít người âm khí nặng, nhất định phải nhớ kỉ lời của ngoại, biết chưa?”

Tiểu An Tổ giơ miếng ngọc bội trước ngực, hiếu kì hỏi: “Vì sao vậy ạ? Nó nặng quá, cháu không thoải mái.”

“Cháu linh thể trời sinh, rất dễ chọc vào vật âm...”

“Mẹ, mẹ lại đang nói lung tung gì với An Tố thể ạ?” Bà ngoại còn chưa nói xong, đã bị mẹ của An Tổ từ trong nhà đi ra cắt ngang, "Giờ dã là thời đại nào rồi, sao vẫn những tư tưởng phong kiến đó vậy. Mẹ, con cũng không có ý gì khác, nhưng An Tố nhỏ như vậy, doạ con bé sợ thì sao?”

Lời phía sau An Tổ không nhớ nữa, cô chỉ nhớ, từ sau lần đó, cô cũng chưa từng trở lại, cũng không gặp lại bà ngoại nữa.

Nhưng miếng ngọc bội đó cô lại luôn mang theo, chưa từng tháo ra.

Linh thể... ngọc bội...

Giấc mơ của An Tố vô cùng hỗn loạn, có cảnh lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy con ma toàn thân là máu, sợ hãi thét chói tai.

Có cuộc sống bình thường hồi đại học...

Cũng có hình ảnh chung sống hạnh phúc với người nhà...

Qàng có tình hình lần đầu cô ấy gặp Nạp Lan Ảnh, trên chiếc giường khắc hoa cũ kĩ bị hắn ta cuönghiêp.

Phút cuối cùng, hình như cô nghe thấy hắn ta đang thì thầm bên tai cô ấy, “Mùi vị của linh thế quả nhiên khác biệt.”

An Tố đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, trong phòng hoang vắng, cô ấy cứ trần trụi cơ thể nằm trên giường như thế, trong không khí dường như còn sót lại hơi thở sau cuộc tình ái.

Những việc trong mơ đó xâu chuỗi lại với nhau, An Tố kinh hãi toát

mồ hôi lạnh.

Sau khi Nạp Lan. Ảnh cưỡng hiếp cô lần đầu tiên, câu nói đó không phải ảo giác của cô, hắn ta thật sự từng nói như vậy.

Cho nên, từ khi vừa mới bắt đầu, hắn ta đã tính toán hết?

An Tổ càng nghĩ càng sợ hãi, cả người hoảng loạn, cuống cuồng mặc quần áo, cầm lấy túi tiền và điện thoại bước thấp bước cao chạy ra khỏi nhà. Cho tới khi chạy khỏi nhà rất xa, cô mới hơi hơi thở phào, lúc cô ấy mới nghĩ tới việc sờ lên ngực, ở đó trống trơn, không có gì cả.

Cô không nhớ được mình không thấy miếng ngọc bội từ lúc nào nữa. An Tố đi trên đường, thân thể lạnh như băng, tứ chi tê dại, đột nhiên không biết nên làm thế nào.

Lục hết danh bạ điện thoại, lại không biết nên gọi cho ai.

Ai có thể nghe cô ấy nói việc li kì như vậy? Ai lại có thể nói cho cô ấy đây là chuyện gì? Trong đầu An Tố đột nhiên hiện lên một bóng người.

Chị ma nữ...

Đúng! Có thể tìm chị ấy. Đầu ngón tay cô nhanh chóng trượt trên màn hình, lật tới cuối cùng cô ấy mới nghĩ ra, chị ma nữ không có điện thoại, cô làm sao tìm được chị ấy?

Chương 235: Hôn ma nghich ngợm (17)

trên đường một hồi, gần như cách

S au khi Thời Sênh bỏ nhà ra đi, bay mỗi một đoạn lại nhìn thấy ma.

Thế giới quá bẩn thỉu, khiến vô số người chết oan lưu lại nhân gian.

Chấp niệm, không cam lòng, oán hận, nhớ nhung...

Bất luận là loại nào, những người này sau khi chết đều ở lại thế gian.

Thời Sênh mỉa mai lướt qua trong những đám người mũ áo chỉnh tề này, đừng thấy họ ăn mặc đồ tây giày da, sáng sủa đẹp đẽ, nội tâm sớm đã mục nát rồi.

Bất luận họ dùng bao nhiêu nước hoa, cũng không thể che đậy mùi thôi phát ra từ trong xương cốt của mình.

Sự tà ác sinh ra trong bóng tối, đang ăn mòn tâm linh con người, cho đên khi mục rũa.

Thời Sênh bay bay, cũng không biết mình bay tới đâu, nhà cửa xung quanh đều trở nên lùn đi không ít.

Cô ấy bay tới ngồi trên nóc nhà, hơi ngửa người, chống tay ra sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm không thấy nổi một tia sáng trên đỉnh đầu.

Gió đên lướt qua, thổi chiếc váy màu xanh nước biển hơi hơi lay động, mái tóc đen sau lưng cô bay bay.

Thời gian trôi đi như nước chảy.

Cho đến khi cả thành phố đều yên tĩnh trở lại.

Thời Sênh lắc lắc cổ, nhảy từ trên sân thượng ٨ سہ 1 بر
سبر ۔ ’بر M 1 سہ ممبر

Xuông, rơi xuông một con phô cũ kĩ, chậm

rãi đi không mục đích về phía trước.

“Cứu. Với...” “Đi đi, đừng lại đây, aa...”

Thời Sênh dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía con hẻm nhỏ bên đó.

Dưới ngọn đèn đường leo lét, mấy bóng đen vây lấy một nữ sinh, hung tợn giương nhắn múa vuốt.

“Cút di!”

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào bên đó đúng một phút, nhìn những bóng đen đó đè cô gái xuống đất, nghe tiếng gào thét tuyệt vọng của cô gái.

Cô thở dài, móc thiết kiếm ra xông tới, thiết kiếm vừa quét qua, mấy bóng đen liền bị chém tan thành khói bụi.

Trên người không có cảm giác lạnh băng bám dính đó, lí trí gần như sụp đổ đó của An Tổ dần dần quay lại.

Cô ấy nhìn thấy cô gái mặc váy dài màu xanh nước biển đang cầm một thanh thiết kiếm đứng trước mắt mình, sắc mặt không vui không buồn, ánh mắt giống như ánh sáng đã trải qua nghìn năm, bình tĩnh tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Cô ấy giống như đứng trên mây, người ta chỉ có thể cung kính, không thể khinh nhờn.

Nhưng cô ấy vừa mở miệng, bầu không khí đêu biên đôi hăn.

“Cô mà cứ thế này thì tôi thật sự không hiểu cô làm thế nào để sống tới kết thúc nữa?” Thời Sênh mỉa mai chọc thiết kiếm trước mắt An Tố.

Trên mặt An Tố còn đọng nước mắt, chị ma nữ không thể nói chuyện mà không châm chọc sao?

Cô ấy tự mình bò từ dưới đất lên, lau nước mắt trên mặt, “Chị ma nữ, sao chị lại ở đây?”

Không biết vì sao, chỉ cần chị ma nữ có mặt, cô liền cảm thấy cực kỳ yên tâm.

“Việc của cô à?” Thời Sênh thu thiết kiếm về. An Tố: it.” Thôi được, cô ấy không hỏi nữa.

“Chị ma nữ, vừa nãy cảm ơn chị, đây là lần thứ ba chị cứu em rồi.” An Tố chuyến chủ đề.

“Ba lần? Lấy đâu ra ba lần, tôi từng cứu cô trong mơ một lần sao?” Sao cô chỉ nhớ hai lần, lẽ nào cô còn có thể mộng du cứu cô ây à?

An Tổ bấm ngón tay bắt đầu đếm, “Lần đầu tiên là ở căn phòng ngầm dưới đất, lần thứ hai là ở phòng của Tề Mặc, lần thứ ba chính là vừa nãy, em không có gì báo đáp, hay là em lấy thân báo đáp được không?”

Trò gì vậy, lấy thân báo đáp?

Bản cô nương có phải nam chính đâu, cô lấy thân báo đáp làm cái méo gì?

Bản cô nương không les.

Còn nữa, “Lần thứ hai là Nạp Lan. Ảnh cứu cô, không liên quan gì tới tôi.”

Mặt An Tổ trắng nhợt, vẫn cố chấp, “Cuối cùng là chị giết Oán Linh.”

Thời Sênh: “...” Không thể hiểu nổi.

Thời Sênh quay người rời khỏi, An Tố thấy vậy, vội vã chạy theo, “Chị ma nữ, chị và anh Phong sống cùng nhau à?”

Thời Sênh: “...” Cô sống chung với ai thì liên quan gì tới cô ấy.

“Chị manữ, em có thể đi theo chị không? Chị manữ... chị đừng bay nhanh thế...”

Ngay sau khi họ rời khỏi không lâu, bóng Nạp Lan. Ảnh đột nhiên xuất hiện, nhíu mày nhìn quanh bốn phía, cuối cùng lại lập tức biến mất.

Cuối cùng Thời Sênh vẫn là không đuổi nữ chính đi, cô gái này y như là máy hấp dẫn vật âm, đi đâu cũng đều có thể gặp được.

Trở về chỗ ở của Phong Cẩm, An Tổ vừa đặt chân vào cửa phòng liền bị cảnh tượng trống không đó làm cho kinh ngạc một chút.

Anh Phong vừa chuyển nhà sao? Sạch sẽ quá...

“Ai cho cô tuỳ tiện nhặt người về?” Mặt Phong Cẩn sa sâm xuống ngay trước mặt An T6.

Nhặtai không nhặt, còn nhặt người tình của Nạp Lan Anh.

“Tôi có nhặt đâu...” Thời Sênh nghiêm túc trả lời.

“Vậy sao cô ấy theo cô về?” Sắc mặt Phong Cẩm càng u ám hơn.

Hắn không tin cô gái này còn có thể tự tìm được chỗ ở của hắn.

“Không biết, có thể là vì hâm mộ vẻ đẹp của tôi.” Thời Sênh bắt đầu nói linh tinh, “Anh cũng biết mà, xinh đẹp như tôi thế này, già trẻ gái trai đều thích cả...”

Phong Cẩm: “...” Sắp tức phát điên rồi.

An Tổ không có tâm trạng phỉ nhổ sự tự kỷ của Thời Sênh, sợ hãi co về phía sau Thời Sênh, “Chị ma nữ, nhìn anh Phong có vẻ tức giận quá.” Hắn sẽ không đuổi mình ra ngoài chứ?

Sự thực chứng minh, An Tổ không nghĩ sai, Phong Cẩm thật sự đuổi An Tổ ra ngoài

Coi nhà hắn là nơi nào, muốn vào thì vào à, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Đối với việc này, Thời Sênh chỉ cho An Tố một vẻ mặt muốn mà không thể giúp, giờ cô cũng đang sống nhờ nhà người khác, cô không muốn bị đuổi ra ngoài

Cho nên đểbản thân không bị đuổi ra ngoài, Thời Sênh liền để mặc An Tổ đợi ở hành lang.

“Cô ấy là linh thể trời sinh, rất dễ thu hút ma quỷ, cô bớt giao du với cô ấy đi.” Phong Cẩm trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Cô an phận một chút được không?”

“Tôi là một thiếu nữ xinh đẹp yên lặng” Thời Sênh mặt không đỏ, tim không đập trả lời.

Phong Cẩm: "...”

Hắn đi tới ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, hơi lo lắng không biết làm sao, "Mấy ngày này cô chịu khó một chút, tôi phải đi vắng một thời gian.”

“Hả? Đi đâu?”

Phong Cẩm nhìn cô ấy một cái, lại cụp mí mắt, hai tay đan vào nhau, nhíu mày.

“Cô ở nhà đợi tôi về.” Cuối cùng hắn cũng chỉ nói một câu như vậy, sau đó đứng lên đi vào phòng sách.

Thời Sênh nhíu màu nhìn chằm chằm vào sách trong phòng sách, lăn hai vòng trên ghế sô pha, cuối cùng ngồi bật dậy, Xuyên thẳng qua cửa vào phòng sách.

Phong Cẩm đứng ở bên cạnh cửa sổ phòng sách, không bật đèn,

bên ngoài ánh đèn neon sặc sỡ muôn màu chiếu vào in bóng hắn trên đất, kéo ra chiếc bóng rất dài, lộ ra mấy phần tĩnh lặng hoang vắng.

Bàn tay Thời Sênh tay vặn đi vặn lại.

Lần này vẫn không được, bản cô nương sẽ không chơi nữa!

Phong Cẩm đứng lâu hơi cứng người, lắc lắc cô, quay lại...

Sau đó hắn bất ngờ bị đẩy ngã.

Cửa sổ phía sau không đóng, nửa người trên của hắn bị đè tới bên ngoài, cảm giác va chạm lạnh băng quen thuộc trên người, khiến hắn từ bỏ công kích.

Cổ tay bị một đội bàn tay nhỏ lạnh như băng bắt lấy, một lụồng sức mạnh không tính là ôn hòa đi từ cổ tay hắn vào trong thân thể.

Sức mạnh đó hoành hành khắp các ngóc ngách trong cơ thể hắn, lại không hề làm hắn bị thương, trái lại còn khiến hắn có cảm giác rất kì lạ.

Trong sự quen thuộc có mang theo sự rung động...

Người hắn vẫn hơi cứng, chỉ có thể nửa đỡ người trong lòng, trong bóng tối, bộ dạng cắn răng chịu đau của cô ấy, không biết sao lại khiến hắn thấy hơi xót xa.

Chương 236: Hôn ma nghich ngợm (18)

Phong Cẩm loại bỏ cấm chếtrên người,

giang tay vòng lây Thời Sênh, khẽ

mắng, “Cô điên rồi à?” Cô ấy cưỡng ép đụng chạm mình như thế, không cân thận sẽ tan thành mây khói.

Cảm giác thiêu đốt trên người Thời Sênh khi được Phong Cẩm ôm lấy liền đã giảm xuống, biến thành một cảm giác thoải mái mát mẻ.

Thời Sênh nửa tựa vào ngực hắn, tay vẫn nắm lấy cổ tay hắn, linh lực không ngừng tuôn vào trong cơ thể hắn, cảm giác quen thuộc đó khiến cô kích động tới mức suýt chút nữa nhảy lên.

Nhưng cô cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm dựa vào hắn, thật sự không động đậy được.

Phong Cẩm nhíu mày, cảm giác quen thuộc trong lòng đó càng ngày càng mãnh liệt, hắn Vô thức ôm chặt cô.

Trong lòng lại giống như bị ngọn lửa tức giận thiêu đốt, rốt cuộc cô có biết vừa rồi nguy hiểm thê nào không.

Làm hắn tức chết mất.

“Bỏ tay.” Phong Cẩm vẫn có thể cảm giác được sức mạnh đó truyền vào qua cổ tay, nhưng không nhiều như trước nữa.

Thời Sênh lại càng nắm càng chặt, chặt đến mức hắn cảm giác cổ tay của mình sắp biến hình rồi.

Hắn đổi tư thế ôm lấy cô, đưa tay ra gỡ tay cô.

“Làm gì thế?” Thời Sênh hung dữ lên tiếng, nhưng vì việc trước đó, giọng cô hơi khàn. khàn.

Phong Cẩm: “...” Không thể hiểu nổi cô gái này!

Cô ấy muốn bóp gãy tay mình sao? Để cô ấy sờ một chút mà như sắp mất mạng.

Phong Cẩm không cưỡng chế tách cô ra, “Đừng nắm chặt thế, đau...”

“Anhlà đàn ông đàn ang mà sao yếu đuối thế?” Thời Sênh vẫn hung dữ, nhưng tay lại thả lỏng, dừng việc truyền linh lực lại.

Nghỉ ngơi một lúc, cảm giác thân thể có chút sức lực, cô mới đưa tay nắm lấy vai Phong Cẩm, quay người, sờ soạng hôn hắn.

Đầu óc Phong Cẩm chợt như trống rỗng, bên tai cũng không nghe thấy bất cứ thanh âm nào nữa, mắt mở to trừng trừng nhìn vào gương mặt phóng đại phía trước.

Cô ấy... cô ấy cô ấy cô ấy đang làm gì?

Cảm giác lạnh như băng mềm mại trên môi khiến tim hắn đập nhanh hơn, cảm giác quen thuộc kì dị đó trước đây giống như sóng biển hết lớp này tới lớp khác cuốn lấy thần kinh của hắn.

Hắn không nói rõ được đó là cảm giác gì... nhưng hắn không ghét, trái lại có chút muốn thân mật.

Thời Sênh chỉ dừng lại trên môi hắn một lát, cô không dám hôn sâu, ngộ nhỡ hút đi dương khí của hắn thì làm sao?

Cô lùi lại một bước, dựa vào giá sách bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc mà nặng nề, “Phong Cẩm, sau này em bảo vệanh, ai dám động tớianh, em sẽ lập tức đưa hắn về chầu trời..”

Phong Cẩm: “...” Có chút mơ hồ, hắn phải từ từ tiêu hóa.

Hắn vừa bị sàm sỡ đúng không? Không chỉ bị sàm sỡ, mà còn được bảo vệ à?

“Em muốn nghỉ ngơi.” Thời Sênh lại lần nữa lại gần Phong Cẩm, khi cách hắn còn một bước, cô chợt dừng lại, “Thôi, em tự đi.”

Hiện giờ hắn không có kí ức, lỡ cô doạ hắn sợ chạy mất thì hỏng cả.

Sau này lại ngủ cũng được.

Thời Sênh vui vẻ tự mình quyết định, bay ra khỏi phòng sách, về phòng ngủ bổ sung linh lực.

Linh lực tiêu hao quá nhiều, cô hơi suy yếu.

Phong Cẩm đứng một mình yên lặng trong phòng sách, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh vừa nãy.

Rất lâu sau, Phong Cẩm mới nặng nề thở một hơi, nhìn về phía phòng ngủ của Thời Sênh, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Ngày hôm sau, Thời Sênh từ phòng ngủ bước ra, Phong Cẩm ngồi ở phòng sách vẽ bùa, Thời Sênh lướt tới sờ lên mặt hắn.

Phong Cẩm tay khẽ run, kéo dài một nét, ngay khi tay của Thời Sênh sờ tới hắn, hắn liền bỏ đi cấm chế trên người.

Nhìn lá bùa đã không thể dùng, hắn không biết làm sao quay sang nhìn cô, “Trước khi sờ tôi, em có thể lên tiếng trước không?”

Nếu hắn không kịp bỏ đi, thì cô lại bị thiêu đốt một lần nữa.

Thời Sênh sờ đi sờ lại, lườm hắn một cái, “Sờ người yêu của mình sao phải lên tiếng, C... sao không đau nữa rồi?”

Phong Cẩm: “...”

Người yêu của mình! Người yêu của mình! Người yêu của mình!

Từ bao giờ mà hắn đã thành người yêu của Cô rôi?

Tự trọng chút đi...

Phong Cẩm nhìn gương mặt như đương nhiên của Thời Sênh, lặng lẽ nuốt xuống lời nói bảo cô ấy tự trọng.

Nắm lấy bàn tay đang làm loạn của cô, hắn trừng cô một cái, “Đừng nghịch, tôi còn có việc.”

“Có phải lúc trướcanhcài cái gì trên người không?” Thời Sênh lật ngược tay hắn, đột nhiên sắc mặt hơi u ám.

Khi An Tổ chạm vào cô, cô hoàn toàn không có cảm giác đó.

Tên này còn nói Với cô cái gì người ma khác biêt.

Người ma có khác biệt cái ông nội hắn!

Đột nhiên Phong Cẩm có dự cảm xấu, hắn nhìn Thời Sênh chằm chằm, ngồi nghiêm chỉnh xong, nghiêm túc giải thích một cách chính thức, “Tất cả thầy trừ ma đều sẽ thiết lập cấm chế trên người mình để bảo vệ bản thân.”

“Vậy sao?” “Ủm”Phong Cẩm nghiêm túc gật đầu.

Ánh mắt Thời Sênh quay quay, không hỏi nữa, chuyến chủ đề, “Tối quaanhnóianhsắp đi đâu?”

Phong Cẩm hơi nhíu mày, “Em không thể đi.”

“Vì sao em không thể đi? Em không biết,anhđi đâu em sẽ đi đó, không thì chúng ta cùng nhau cùng chết đi.”

Không dễ dàng gì mới tìm được, sao cô có thể để hắn rời khỏi phạm vi tầm mắt của mình được, bị người ta đánh chết thì sao?

Phong Cẩm: "...

Hắn đưa tay lấy tờ giấy mời trên bàn, đặt ở trước mặt. Thời Sênh, “Tôi đi tham gia trận tranh tài của thầy trừ ma, không thế đưa em di.”

Đến lúc đó người tới đều là Thầy Trừ Ma, hắn không xác định được mình có thể khiến những người đó không phát hiện cô không.

Vốn dĩ Thầy Trừ Ma nuôi ma là phạm quy tắc, bị phát hiện, không chỉ hắn bị trừng phạt, mà cô càng không thể thoát được.

Không biết vì sao, từ tối hôm qua, hắn liền cảm thấy cảm giác cô ấy cho mình giống như Vượt qua thời gian, có một môi liên hệ không tên.

Loại liên hệ đó rất kỳ diệu, khi nhìn cô ấy, bản thân sẽ hồi hộp, sẽ đau lòng, sẽ không chịu được thương xót cô ấy.

“Giả thần giả quỷ, đừng sợ, em đưaanhtới ngược đãi họ.” Thời Sênh vỗ vỗ vai Phong Cẩm, mặt hiện rõ vẻ bá đạo, “Người đàn ông của em nên có cái tốt nhất, người đời đều phải sợ hãi, cung kính.” Phong Cẩm: “...” Hắn không muốn xưng bá thế giới.

Ma nhà mình nuôi không chỉ phạm thượng vô lễ xâm hại chủ nhân, còn là mắc bệnh tự tin thái quá làm sao giờ, online đợi, rất gấp

Phong Cẩm bị Thời Sênh gây rối không có cách nào chỉ có thể đồng ý với cô.

Nhưng đến, Thời Sênh vừa ngủ dậy liền phát hiện Phong Cẩm biến mất, cả phòng dán đầy bùa, rõ ràng những lá bùa này là để đôi phó với cô, thử mấy lần cũng không thoát ra được. Thời Sênh tức tới mức suýt dỡ cả ngôi nhà. Phong Cẩm được đấy!

Cô bay tới cửa, “Nữ chính... à An Tố, cô có đó không?” Không biết những tấm bùa này có hiệu quả cách âm hay không, nếu là có hiệu quả cách âm, cô chỉ có thế...

Cho nổtan căn nhà!

“... Chị ma nữ?” Tiếng của An Tổ mơ hồ truyền vào, “Em ở đây, em ở đây.”

“Cô nghĩ cách đi vào đây.” Phong Cẩm, đừng đểbà đây bắt

đượcanh.

“A? Sao... làm sao vào được?”An Tố ngây ra ở bên ngoài.

Đây là cửa chống trộm...

“Gọi điện thoại kêu thợ mở khoá.” Thời Sênh nhắc nhở cô ấy.

“Vâng, Vâng...” Vì là buổi tối, người mở khoá tới hơi chậm.

An Tố không chứng minh được thân phận, thợ mở khoá không chịu mở, đòi kêu chủ tài sản tới mới được, nhưng ánh mắt lại vô tình nhắm vào túi tiền trên tay An Tố.

An Tổ tối sầm mặt đưa tất cả tiền trên người cho thợ mở khoá, hắn ta mới đồng ý mở cửa.

Nhưng mở xong liền đi, hoàn toàn không có ý nhìn bên trong.

Vừa nhìn đã biết là thợ chuyên nghiệp

Chương 237: Hôn ma nghich ngợm (9)

An Tổ đẩy cửa vào, bị bùa chằng chịt bên trong doạ cho sợ hãi.

“Chị ma nữ... đây đây... anh Phong làm thế này làm gì?” Làm nhiều bùa thê vây chị.

Xε di.

“Ả, vâng” An Tố đóng cửa lại, rồi mới đi xé bùa dán Xung quanh.

Nhưng tay của cô ấy vừa tiếp xúc vào giấy bùa, liền đau bỏng rát, cô ấy co rúm lại, cảm giác mình có thể chịu đựng được, lại chịu đau nhanh chóng xé hết bùa.

Đợi cô ấy xé hết, tay đã máu thịt lẫn lộn.

“Được rồi chị ma nữ” An Tố đưa tay ra sau lung.

“Đồ ngốc.” Thời Sênh bay tới trước mặt cô ấy, “Đưa tay ra đây.”

“Aa... không sao ạ!” An Tố đỏ mặt lui về phía S3Ul.

“Mau lên.” Thời gian của bản cô nương đều tính bằng giây đó biết không?

Lúc này An, Tổ mới chịu đưa tay ra, Thời Sênh nắm lấy tay cô ấy, một cảm giác mát lạnh che phủ lên trên.

Vết thương bị giấy bùa làm bỏng trên tay, dùng mắt thường có thể thấy đã nhanh chóng lành lại.

“Tạm thời thế này đã, linh lực của tôi phải giữ lại chút, không thì lát nữa đánh nhau không thắng được.” Thời Sênh buông An Tố ra, tay cô ấy đã thành sẹo, dù hơi khó nhìn, nhưng cũng không đau chút nào.

An Tổ kinh ngạc, ma còn có năng lực này à?

Thời Sênh lười giải thích sự khác nhau giữa ma và ma tu cho cô ấy, bay thẳng ra bên ngoài.

“Chị ma nữ, chị đi đâu thế?”. An Tố vội đuổi theo.

Thời Sênh dừng lại, hơi nhíu mày, hình như cô không biết Phong Cẩm đi đâu.

Trên tấm giấy mời đó cũng không viết địa điểm, chẳng trách hắn không sợ gì đưa cho cô xem như thế.

“Chị manữ?" An Tổ không hiểu nhìn cô, sao lúc thì vô cùng gâp gáp, lúc lại đột ngột dừng lại.

Thời Sênh bực bội gãi đầu, có bệnh vái tứ phương hỏi An Tố, “Cô có biết Đại hội trừ ma ở đâu không?”

Đại hội trừ ma? An Tổ lắc đầu không biết.

Cô ấy chỉ từng nghe tới Thầy Trừ Ma, còn chưa từng tiếp xúc, càng chưa từng nghe thấy Đại hội bao giờ.

Thiên Đô Sơn. Ở đây có mấy đạo quán nổi tiếng nhất.

Trận nổ dữ dội khiến người ngủ dưới Thiên Đô Sơn đều tỉnh dậy, đến quần áo cũng không kịp mặc chạy về phía dưới núi.

“Chuyện gì vậy?”

“Nổ gì vậy... tôi cảm thấy cả ngọn núi đều đang chân động, động đât sao?”

“Không thấy ánh lửa, không biết là thứ gì, mau xuống xem xem.”

Một nhóm người hùng hục chạy tới chân núi, một hố lớn đen sì sì dưới chân núi, chặn đứng đường lên núi.

Trong hố lớn còn loé lên chớp điện không ngừng.

Người chạy xuống không ít, như Nguỵ Tấn phân minh, hình thành 2 đội.

“Cái này... cái này là gì?”

“Hổ lớn như vậy, sao nổ được?” Họ không nhìn thấy một đốm lửa nào, chỉ nghe thấy tiêng nô.

“Mọi người có nhớ tin tức trước đó không lâu không ạ?” Một thiếu niên gương mặt búp bê tuổi tác không lớn yếu ớt lên tiếng.

“Tiểu Bạch nói là tin tức tiểu khu xuất hiện hô trờiá?” Người trung niên bên cạnh lập tức tiếp lời.

Thiếu niên bị gọi là Tiểu Bạch gật gật đầu, “Mọi người không cảm thấy cái bên này rất giống bên trong tin tức miêu tả sao? Đột nhiên nổ lớn, không có bất cứ đốm lửa nào, xuất hiện một hố lớn, trong hố

có chớp điện...”

“Tiểu Bạch nói có lý, lẽ nào người ngoài hành tinh rơi xuông núi Thiên Đô chúng ta?”

Nhóm người đứng đối diện lập tức giễu cợt, “Thường ngày nói người của Bạch Vân Quan các ngươi không có tri thức, không có văn hoá, các người còn trưng ra bộ dạng không tri thức không văn hoá còn đặc biệt kiêu ngạo không biết xấu hổ. Có xem khoa học chưa, thế giới này làm gì có người ngoài hành tinh...”

“Trường Xuân Quan các ngươi giỏi như thế, sao tiền hương hoả không bằng Bạch Vân Quan chúng ta?”

“Muốn đánh nhau phải không?”

“Tới đây, đánh đi, sợ Trường Xuân Quan các ngươi chắc.”

Balabala.

Thấy người 2 bên sắp đánh nhau, có người đột nhiên nhìn thấy đối diện hố lớn xuất hiện một bóng người, hét to lên một tiếng, “Mau. Xem bên đó.”

Chớp điện xèn xẹt loé lên, chiếu vào bóng người đối diện lúcẩn lúc hiện, vô cùng kì dị.

“Đó là người hay là ma? Hay là người ngoài hành tinh?”

“Là ma.” Thiếu niên Tiểu Bạch nói một tiếng, nhưng giọng cậu ấy quá nhỏ, bị người hai bên át hết rồi.

Thời Sênh suýt thì quỳ với đám người này, đây mà là người của đạo

quan sao? Hoàn toàn không nhìn ra, chẳng khác gì dân chợ búa.

Quá huỷ hình tượng đạo sĩ trong lòng cô.

Bóng người họ nhìn thấy là An Tố, Thời Sênh bay bên cạnh An Tố, ngoài thiếu niên Tiểu Bạch đó, không ai nhìn thấy cô.

“Qua đó hỏi họ xem, đại hội Trừ Matổ chức ở chỗ nào?” Thời Sênh đã không ôm bao nhiêu hi vọng, đám người này rõ là đồ bỏ đi mà.

Có lẽ cũng chỉ là những người bình thường dựa vào danh tiếng của đạo quan khoác lác.

Đến nhìn cô ấy cũng không nhìn thấy, kém cỏi.

Họ mà biết được Đại hội trừ ma toàn nhân tài thực sự thì mới là lạ.

An Tố đi theo cô suốt dọc đường, đều là ngẩn ngơ cả người.

Chị ấy lại nổ ra cái hố lớn như vậy ở trước cửa núi Thiên Đô, còn bảo cô đi hỏi đám người đối diện đó, Đại hội Trừ Ma ở đâu.

Đây chẳng phảiphá hoại bối cảnh sao? Người ta lại nói cho chị chắc. Hơn nữa cái hổ này... Hình như giống y hệt với tiểu khu của cô ấy.

Đúng rồi, cô ấy luôn cảm thấy giọng chi ma nữ hơi quen thuộc, lần đó cô ấy và Nạp Lan Ảnh... giọng nói đột nhiên xuất hiện đó không phải chính là chị ấy sao?

Trước đây vì sao cô không chú ý thanh kiếm đó Chứ?

Nghĩ đến những lời ban đầu cô nói, An Tố lại ấm áp trong lòng, lúc đó chị ấy đã nhắc nhở bản thân, Nạp Lan. Ảnh không có ý tốt gì,

nhưng bản thân lại không đặt trong lòng.

Mặt An Tổ đỏ như cắt ra máu, nóng như lửa cháy, lại bị chị ma nữ nhìn thấy cô ấy và Nạp Lan. Ảnh gì gì đó, không biết Chị ma nữ nhìn thấy bao nhiêu, cảm giác không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

An Tổ chạy về phía đối diện.

Đối diện là đám người, không phải yêu ma quỷ quái, cô ấy không sợ lắm, chỉ là vừa nghĩ tới hố lớn bên cạnh, cô ấy liền cảm thấy hơi hoang mang.

“Hắntatới rồi... hắntamuốn làm gì?” “Haiz, là con gái.”

Vô số ánh đèn quét lên gương mặt cô khiến cô suýt mù cả mắt, rơi vào trong hố bên cạnh.

An Tổ căng thẳng đi tới trước mặt một đám người ánh mắt kì lạ, tim đập thình thịch, họ có thể phát công kích với cô ấy không?

“Cô gái... cô là... cô... cô... là người hay là người ngoài hành tinh?” một nam nhân mặc đồ có in hình gấu con run rẩy lên tiếng.

“Tôi là người.” An Tổ tối tối sầm mặt, cô ấy có chô nào giông người ngoài hành tinh?

“Là ngườià, là người thì tốt.” Chàng trai gấu con vỗ ngực thở phào, thở được một nửa, “Ả mà không phải, nửa đêm cô chạy tới đây làm gì? Còn cái hố này, là cô làm ra sao?”

“Không phải.” An Tố thành thực lắc đầu, hổ là chị ma nữ làm ra, cũng không coi là nói dối.

“Không biết vị tiểu thư này nửa đêm chắn ba tới núi Thiên Đô ta có việc gì?” “A... cái đó..."An Tổ lúng túng gải đầu, “Tôi muốn hỏi cuộc thi Đại hội Trừ Ma của các chú tổ chức ở đâu, có ai biết không ạ?” “Đại hội Trừ Ma?” Chàng trai gấu con hỏi lại.

An Tổ gật đầu như gà con mổ thóc, trông chờ nhìn người đó.

Chàng trai gấu con mặt mày mơ màng, “Đó là gì?”

An Tố: “...” Vì sao thân là đạo sĩ của núi Thiên Đô, mà

hắn lại có thể không biết Thầy Trừ Ma là gì? Đùa cô ấy sao?

Chương 238: Hôn ma nghich ngợm (20)

ở đây phần lớn đều không biết, cái từ Thầy Trừ Ma này, họ cũng chỉ từng thấy trong tiểu thuyết.

H iển nhiên người không biết không ít,

Thế giới hiện thực thật sự có Thầy Trừ Ma Sao?

Sao có thể?

Khuôn mặt Thời Sênh biểu cảm như quả nhiên là vậy bay tới bên cạnh An Tố, ánh mắt tuần tra một vòng quanh đám người.

Cuối cùng rơi tới trên người thiếu niên Tiểu Bạch mặt như búp bê đó.

Tiểu Bạch đang mở trừng trừng đôi con ngươi trắng đen rõ ràng, ngây ngô nhìn cô.

Đúng thế, là đang nhìn cô, không phải nhìn Aη Tó.

Cậu ta có thể nhìn thấy mình?

“Không ai biết Đại hội Trừ Ma tổ chức ở đâu sao?” An Tổ lại hỏi một lượt.

“Cô gái này không phải là ở trại tâm thần nào chạy trốn ra đấy chứ?”

“Tôi thấy giống... lại còn Đại hội Trừ Ma, xem nhiều tiểu thuyết quá

đấy mà?”

Thời Sênh bay tới trướt mặt thiếu niên, Tiểu Bạch nấp về sau một chút, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cô, quả nhiên cậu ta nhìn thấy mình, hay là biết mình là ma.

Vừa nãy khi An Tố nói cuộc thi Thầy Trừ Ma, ro ràng sắc mặt cậu ta không đúng lắm.

“Cậu biết Đại hội Trừ Ma?”

Con ngươi đen trắng rõ ràng đó của Tiểu Bạch đột nhiên trào ra làn sương, không hề báo trước ôm lấy người bên cạnh khóc ầm lên.

“Có ma!”

Thời Sênh: “...” Mẹ kiếp, bộ dạng bình tĩnh vừa nãy củacậu đều là giả vờ sao?

Người bị Tiểu Bạch ôm lấy bên cạnh, mặt mày đau khổ kéo cậu ta xuống, “Tiểu Bạch lại phát bệnh, sư huynh không có ở đây, làm sao bây giờ?”

“Thật sự có ma.” Tiểu Bạch ôm lấy cánh tay người đàn ông, “Anh tin em đi.”

“Được được, anh tin em, anh tin em, sư thúc phái người bảo vệ ngươi có được không? Hai người các cậu mau đưa Tiêu Bạch đi.”

Thời Sênh không nói được lời nào.

Người duy nhất có thể nhìn thấy, lại vẫn là kẻ bệnh hoạn trong đám người này.

Rót cộc núi Thiên Đô này lấy đâu ra danh tiêng lớn như vậy chứ?

Thời Sênh bảo An Tổ tìm cơ hội rút lui, cô đi theo thiếu niên lên núi.

Đi được một nửa, Thời Sênh liền cảm thấy bên trên không đúng lắm.

Không thể đi lên rồi.

Cô im lặng, từ trong không gian móc ra một viên đạn khói, vứt về phía hai người trước mặt.

Khói tan, gần như ngay trong giây phút tiếp xúc, 3 người phía trước liền ngã ra đất rồi.

“Hiệu quả này tốt như vậy, thời gian bảo hành rất dài nữa!”Thời Sênh thì thầm mấy câu, muốn trực tiếp nhập vào người Tiểu Bạch, không biết làm sao cô vừa lại gần cậu ta liền cảm giác được khí tức thuần khiết giống như trên núi.

Cô ấy chỉ có thể bỏ cách này, dùng thiết kiếm chở cậu ta xuống núi.

Ở chỗ chỉ định nhìn thấy An Tố, Thời Sênh còn hơi thấy kì lạ, trí thông minh của cô ấy đã tăng lên rồi sao, nhanh như vậy đã thoát thân rồi.

“Chị ma nữ... sao chị lại... trói cậu ta lại?” Đây là bắt cóc, phạm pháp đó!

“Không trói về thì hỏi kiểu gì?” Thời Sênh trợn mắt nhìn An Tố, “Đừng nói pháp luật gì Với tôi, tôi là ma, pháp luật không quản được

A yy

t61.

An Tố: “...” Được thôi, thật sự không có pháp luật nhắm vào ma.

Tiểu Bạch bị người ta vỗ cho tỉnh, người vỗlà cô gái cậu ta từng gặp trước đó, khi cậu nhìn nghiêng lên trên thì thấy có một bóng ma bay tới.

“Aa...

An Tố nhanh tay nhanh mắt chặn Tiểu Bạch lại, “Đừng kêu, đừng kêu, chúng tôi sẽ không làm cậu bị thương.”

Trước giờ An Tổ chưa từng nghĩ có một ngày bản thân sẽ làm được loại việc này, nói ra loại từ ngữ này, trong lòng Vân hơi căng thăng.

“Hu hu...” Tiểu Bạch dùng lực lắc đầu, nhân lúc An Tổ chặn anh ta, cắn lên tay cô ấy một miêng.

“Aa!” An Tổ bị đau, thả cậu ta ra.

“Cứu mạng... cứu mạng...” Tiểu Bạch lập tức kéo cổ họng gào lên.

Tên ngu này, giữngười cũng không giữnổi

Thời Sênh tối sầm mặt móc ra thiết kiếm, đẩy một cái về phía trước mặt Tiểu Bạch, hung thần ác sát uy hiếp, “Còn kêu nữa ta giết chết ngươi”

Tiểu Bạch nghẹn ngào một chút, có chút khó khăn thu lại tiếng.

“Cuộc thi Thầy Trừ Ma ở đâu?" Hai mắt Tiểu Bạchrưng rưng nhìn

côây.

Nói thật, khi hắn không gào thét, hoàn toàn không nhìn ra hắn đang sợ hãi.

“Tôi... tôi không biết.”

Thời Sênh có cảm giác đang bắt nạt trẻ con, nhưng vì trò hại não đó của Phong Cấm, cô ấy chỉ có thể tiếp tục bắt nạt.

Thiết kiếm ép thẳng lên cổ Tiểu Bạch, “Hoặc là nói, hoặc là chết, sống hay chết, cậu tự chọn đi.”

“Tôi thật sự không biết.” Tiểu Bạch sắp lắc gẫy cả đầu rồi, nước mắt lưng tròng, đáng thương làm sao.

Trái tim thánh mẫu đó của An Tố lại bắt đầu phát tác, nhưng nhìn thấy sắc mặt Thời Sênh không tốt lắm, cô ấy chỉ có thể đè nén trái tim thánh mẫu xuống.

Chị manữ mới là đại ca, không thể đắc tội.

Thời Sênh cười lạnh, không nói có cách khiên ngươi nói.

Thời Sênh kéo Tiểu Bạch tới một bờ sông nhỏ cách đó không xa, vứt cậu ta xuông.

Nhìn Tiểu Bạch ngụp lặn trong sông, không được bao lâu liền chìm xuống, cô ấy mới chỉ huy thiết kiếm đưa cậu lên.

Bên này Tiểu Bạch trợn trừng mắt, cả người run rẩy, chủ động giao phó, “Tôi... tôi không biết vị trí cụ thể, tôi chỉ biết vị trí đại khái!”

Phố Thất Loan.

Các công trình cổ xưa nhất của thành phố này đều tập trung ở đây, là con phố cổ nổi tiêng.

Con phố này nhìn từ trên hông, giống như con rắn cong cong uốn khúc, tổng cộng có 7 khúc cong, cho nên mới được gọi là Phố Thất Loan.

Địa danh mà Tiểu Bạch nói chính là ở đây, nhưng Vị trí cụ thể cậu ta không biêt.

“Tôi thật sự không biết vị trí cụ thể” Tiểu Bạch khóc lóc, “Cô là ma... đi tham gia cuộc thi Thầy Trừ Ma làm gì?”

Thời Sênh nhìn lướt Tiểu Bạch lắm lời một cái, cậu lập tức ấm ức im miệng, lại gần An Tố.

Đây xấu tốt gì cũng là con người, cảm giác gây cho cậu phải an toàn chút.

Phố Thất Loan lúc này đang chìm trong một vùng bóng tối, giống như mãnh thú to lớn đang mai phục trong bóng đêm, chuẩn bị nuốt chửng những kẻ xâm lược có ý định xông vào đó bất cứ lúc nào.

An Tố từ khi tới đây, thần sắc liền có chút không ổn, trong mắt đầy tình cảm phức tạp, Thời Sênh chau mày nhìn cô ấy.

“Chị ma nữ... chúng ta phải vào sao?”. Phát giác được cái nhìn của Thời Sênh, An Tố nuốt nuốt nước bọt, hỏi một cách khó khăn.

“Không thì sao?” Tới đây ngắm cảnh du lịch Xem cảnh đêm?

“Em..."An Tổ bắt đầu thở gấp, thân hình run lên như lá rụng trong gió thu.

Trong mắt Thời Sênh loé lên một tia nhìn hồ nghi, lát sau nghĩ tới nơi này là nơi nữ chính và nam chính lần đầu gặp mặt.

Chả trách cô ấy có bộ dạng sợ sệt như vậy. Lúc này cô ấy thà đi theo mình cũng không trở về ở cùng Nạp Lan. Ánh, có lẽ sự sợ hãi trong lòng Với Nạp Lan Anh còn nhiều hơn là yêu thích.

Xem ra Nạp Lan. Ảnh cách tình yêu còn rất xa rồi. Nữ chính càng là không đếm xỉa tới hắn, hắn càng thích nữ chính sao? Định luật của tiếu thuyết không thể sai.

“Vậy cô đợi ở bên ngoài.” Thời Sênh kéo thiết kiếm bay vào bên trong.

Bảo cô ấy đợi ở đây? An Tố nhìn xung quanh, trống vắng không có bóng người, trong bóng tôi lúc nào chổ nào cũng có thể nhảy ra một thứ kì lạ.

Cô ấy nhấc giò đuổi theo, “Em... em vẫn là đi theo chị ma nữ thì hơn.”

Cô không muốn một mình đợi ở đây, quá đáng sợ.

Tiểu Bạch không biết làm sao đứng ở chỗ cũ. Họ mặc kệmình rồi sao? Làm sao cậu ta trở về đây?

Tiểu Bạch nhìn xung quanh, thấy người phía trước sắp biên mât rồi, cậu ta cũng vội vã đi

theo.

Cậu ta cảm giác ở đây không tốt lắm, vẫn là nên đi theo họ.

Chương 239: Hôn ma nghich ngợm (21)

động, Thời Sênh quay một vòng cũng

X ung quanh tĩnh lặng không tiếng không tìm được chỗ nào có ánh đèn.

Cuối cùng vẫn là An Tổ đột nhiên thông minh, đưa cô rẽ trái quẹo phải đi vào một con hẻm, lại rẽ ngoặt mộthồi lâu mới nhìn thấy một căn nhà cổ.

Trước căn nhà cổ tập trung không ít người, ăn mặc li kì cổ quái, có người mặc áo đạo sĩ, có người mặc Vest đi giày da như người thành đạt, có người lại là mặc đồ học sinh, nhẹ nhàng thoát tục.

Tất cả mọi người đều thấp giọng nói chuyện, đứng cách xa gần như không nghe được tiếng bên đó.

Thời Sênh vừa nhìn là thấy Phong Cẩm đứng một chỗ độc lập trong đám người.

Có lẽ là quan hệ khế ước, khi Thời Sênh tới, Phong Cẩm liền nhìn về phía này, ánh mắt nhắm chuẩn xác vào cô.

Khi Phong Cẩm nhìn thấy Thời Sênh, chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một chút rồi nổ tung.

Cô ấy vẫn tới được.

Hắn nhìn xung quanh một lượt, thấy không có ai chú ý tới mình, thoát khỏi đám người không đểlại dấu vết, đi bước lớn về phía Thời Sênh.

“Sao em không nghe lời như vậy?” Hắn nắm tay Thời Sênh, đè cô lên tường, ép thấp giọng gào lên với cô.

Thời Sênh chớp chớp mắt, bỉu miệng, “Nào,

muốn hôn thì hôn, em không để ý, cũng không cần anh chịu trách nhiệm.”

An Tố: “...” Chị ma nữ mất hết tiết tháo rồi! Nhưng Chị ma nữ và Phong tiên sinh vân rất xứng đôi.

Tiểu Bạch: “...” Đây là ma sao? Đó là người Sao?

Khoé miệng Phong Cẩm giật giật, cánh tay nắm lấy vai Thời Sênh càng chặt hơn, cuối cùng thả lỏng cô ra, khuôn mặt u ám móc ra một tấm bùa dán trước ngực cô.

Thời Sênh đưa tay xé ném xuống, “Làm gì thế, em không phải cương thi.”

Lại còn dán lên ngực cô nữa.

“Có muốn theo tôi không?” Phong Cẩm lạnh lùng nhìn cô.

Thời Sênh khó chịu, “Không có cách nào khác à?”

“Không có.”

Thời Sênh cầm lấy lá bùa, nhìn Phong Cẩm mặt mày u ám, lại nhìn ngôi nhà cố đám người bên đó đang tụ tập.

Nếu cô không đi, nếu Phong Cẩm đánh không lại những người này thì làm sao?

Cô phải chống đỡ cho người đàn ông của mình.

Bỏ đi, khó coi thì kệ khó coi thôi.

Thời Sênh đưa giấy bùa cho Phong Cẩm, “Anh hôn em một cái, em sẽ đế anh dán.”

“Không đi thì về” Còn nói điều kiện với hắn?

“Vậy em cứ thế này qua đó được rồi, dù sao anh cũng không ngăn được em.” Thời Sênh đắc ý lắc lắc cái đầu.

Thích bộ dạng hắn nhìn cô gai mắt nhưng lại không thể không nghe lời cô.

Phong Cẩm nhẫn nhịn không thò tay ra, cô đã theo tới, còn muốn hắn hôn cô, làm như hắn xin cô qua đó vậy.

Hắn quay ngoắt đầu nhìn chằm chằm vào An Tổ và Tiểu Bạch, “Nhìn gì, quay qua kia”

An Tổ bị hét tới rụn người, nhanh chóng quay người, hôn một cái thôi mà, có gì xấu h6?

Phong Cẩm lại trừng mắt nhìn Tiểu Bạch, Tiếu Bạch bị nhìn trừng trừng tới mức toàn thân toát hơi lạnh, cũng quay người đi.

Phong Cẩm lúc này mới cúi thấp đầu, yết hầu cuộn lên mấy cái, “Chỉ một cái.”

“Ủm” Thời Sênh ngẩng đầu nhắm mắt, “Tới đi.”

Phong Cẩm mím mím môi, chậm rãi cúi đầu hôn lên.

Cảm giác khác hoàn toàn so với lần trước cô ấy hôn mình, giống như có dòng điện tê tê chạy khắp toàn thân.

Thời Sênh sợ mình không chịu được, không cẩn thận hút đi dương khí của Phong Cẩm, chỉ đưa đầu lưỡi khẽ quét lên môi hắn, sau đó liền đẩy ra, hôn chụt một cái lên má hắn.

Trong lòng Phong Cẩm lại có chút thất vọng, nhưng hắn rất nhanh đã điều chỉnh XOng tâm thế, lạnh lùng hỏi cô, “Được rồi chứ?”

“Được rồi.” Thời Sênh vui vẻ gật đầu.

Trong mắt Phong Cẩm loé qua tia nhìn bất lực, sự u sầu sâu đậm như không thể tan được trước đây cũng bị xua tan một chút

Hắndángiấy bùa lên ngực Thời Sênh, “Không được lấy xuống.”

Nghĩ rồi hắn đưa tay qua dắt tay cô, như vậy khá bảo đảm, tránh để cô làm bậy.

Hiển nhiên quyết định của Phong Cẩm là chính xác, vừa tới bên đó, Thời Sênh liền muốn đi nghịch cái này, nghịch cái kia, nếu không phải Phong Cẩm lôi cô, đại chiến thể giới có khi sẽ khơi lên cũng không chừng.

Tiểu Bạch và An Tố là con người, họ trực tiếp theo sau Phong Cẩm cũng không có vấn đề gì, dù sao khi Thầy Trừ Ma không lộ bản lĩnh cũng sẽ không biết đối phương có mấy cân mấy lạng.

“Tên mặt trắng phía sau kia là em nhặt ở đâu?" Phong Cẩm khá để ý cái này, nhân lúc người bên cạnh cách xa, nghiêng đầu thấp giọng hỏi Thời Sênh.

Nhặt phụ nữ về thì thôi, giờ lại còn nhặt cả đàn ông.

Cô có coi chủ nhân là hắn ra gì không? “Không phải nhặt, em bắt cóc.” Bắt... bắt cóc?

Cánh tay nắm lấy tay Thời Sênh của Phong Cẩm Vô thức bóp chặt lại.

“Em bắt hắn làm gì?”

“Đám ngốc Thiên Đô Sơn đó đều không nhìn thấy em, chỉ có hắn nhìn thấy, em không bắt hắn thì bắt ai? Đạo sĩ của Thiên Đô Sơn lừa gạt người tiêu dùng, nên tố cáo chúng”

Thiên Đô Sơn...

Phong Cẩm đột nhiên hiểu ra, trên thiệp mời mình đưa cho cô xem không có địa chỉ.

Cô không biết mình ở đâu, trên Thiên Đô Sơn đều là đạo quan, đoán là có người sẽ biết, cho nên liên đến Thiên Đô Sơn bắt cóc người, hỏi ra địa điểm...

Phong Cẩm cảm thấy mình phải đánh giá con ma nhà mình khác chút.

Cô còn việc gì không làm ra được? Cũng dám đến Thiên Đô Sơn bắt người?

“Người có tài năng thực sự của Thiên Đô Sơn đều tới rồi, nhìn thấy mấy người mặc áo đạo sĩ bên đó không?”

Phong Cẩm cảm giác trên tay có lực kéo, hắn quay đầu nhìn, Thời Sênh đang xoay người, thổi khí lạnh với một nam nhân mặc đồ tây phía xa.

Chàng trai mặc đồ tây cảm giác có gió lạnh xông thẳng lên mặt mình, lạnh mới mức hắn muốn run rẩy, nhưng người bên cạnh đều không ai cảm giác được, hắn đâu dám làm động tác gì kì lạ khiến người ta coi thường mình, chỉ có thể gắng sức chống đỡ.

Phong Cẩm tối sầm mặt kéo cô ấy về, “Em làm gì vậy?”

“Em thử xem hắn có phải là tài năng thực sự không.” Thời Sênh nhún vai, “Sự thực chứng minh, hắn cũng không có bản lĩnh lớn lắm.”

“Người tới đây không nhất định đều lợi hại, còn có thế gia trừ ma, người đó là người đi đường, họ chỉ là theo tới mở mang tầm mắt, còn chưa tới lúc có thể làm việc độc lập.” Phong Cẩm nhẫn nại giải thích.

“Ô, Phong gia cũng có người khác tới sao?”

Phong Cẩm trầm mặc lại, khoé môi mím chặt.

“Không có, chỉ có một mình tôi.” Tiếng của Phong Câm hơi thâp, giông như đang kiêm chê gì đó.

Những kẻ tham sống sợ chết đó của Phong Gia sao có thể tới chứ?

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn mặt bên của Phong Cẩm, trong đầu nhanh chóng sàng lọc kịch bản.

Tạo thành tính tình này của Phong Cẩm, phần lớn đều là do lỗi của Phong gia.

Môi trường thể nào tạo ra người như thế, Phong Cấm không phải sinh ra đã vậy.

Cô đột nhiên ôm chặt hắn, má chà chà lên ngực hắn, nửa vỗ về nửa cao ngạo nói: “Sau này em cướp Phong gia về cho anh,anhmuốn chơi thế nào thì chơi thế đó, muốn chúng chết thì để chúng đi chết. Chúng ta có thù báo thù, không có thù thì kết thù trước rồi báo thù.”

Phong Cẩm bị ôm không kịp trở tay, tay cứng đơ hai bên, ngây ra tại chô.

Hắn không biết vì sao khẩu khí của cô ấy lại ngông cuồng như vậy, hình như có được một gia tộc đối với cô ấy mà nói đơn giản như ăn COn.

Nhưng... Trong lòng hắn lại rất thích cô ấy như thế. Hắn khộng thểômlại cô ấy, vì tư thế như vậy trông rất kì quái, khiến người bên cạnh nghi ngờ.

Mắthắn hướng về ngôi nhà cổhắc ám.

Xem ra tối nay nhất định phải vào.

Chương 240: Hôn ma nghich ngợm (22)

trung niên mặc áo đạo sĩ

trong đám người đột nhiên bước bước lớn đi về phía Thời Sênh, mặt đầy giận giữ, “Sao con lại ở đây? Ai đưa con tới?”

f T iểu Bạch!” Một người đàn ông

Tiểu Bạch đầu tiên là chớp mắt một cách vô tội, sau đó nhìn về phía Thời Sênh.

Là cậu bị bắt trói tới.

Thời Sênh giơ giơ nắm đấm về phía cậu,cậulập tức cúi đầu xuống, yếu ớt gọi người đàn ông trung niên đó một tiếng, “Sư phụ...”

Khi Tiểu Bạch nhìn Thời Sênh, người đàn ông trung niên hình như phát hiện được nhìn về hướng Phong Cấm một cái.

Nhìn thấy Phong Cẩm, con ngươi của người đàn ông trung niên co lại, người đàn ông này...

Là người của Phong gia đó? Hắn điềm tĩnh gật gật đầu một cách lịch sự.

Ánh mắt nhẹ nhàng lướt một vòng bên cạnh

Phong Cẩm, không nhìn thây bất cứ thứ gì kì

lạ, lòng nghĩ có thể là mình cảm giác nhầm心·

O1.

Tiểu tử Phong gia này khí trường quá mạnh, người đàn ông trung niên nhanh chóng rời mắt đi.

Ông ấy dùng bàn tay vỗ lên đầu Tiểu Bạch một cái, tức giận nói: “Ai đưa con tới?”

Ông ấy không tin tên đồ nhi phản ứng chậm chạp, lại còn đặc biệt đần độn này của nhà mình có thể tự mình tìm tới đây.

Tiểu Bạch rất ấm ức! Không phảicậutự mình muốn tới mà.

Sư phụ, người còn tự khoe khoang đệ nhất thiên hạ, sao không nhìn thấy con ma thần sắc huênh hoang bên cạnh đó chứ?

Đương nhiên, những lời này Tiểu Bạch không dám nói ra, con ngươi cậu đảo một vòng, mặt mày vô tội chỉ về hướng An Tố, “Là chị ta.”

Đột nhiên bị gọi tên, An Tổ vô cùng kinh ngạc, đưa tay ra dùng ngón trỏ chỉ chỉ về mình, lại nhìn Thời Sênh.

Lặng lẽ nuốt về lời giải thích.

An Tố hướng về sư phụ Tiểu Bạch lúng túng cười cười, “Cái đó... tôi thật sự là tới tìm người, vì không tìm được chỗ, cho nên... Nhưng là Tiểu Bạch tự mình nói muốn đưa tôi tới, tôi không ép cậu ấy.”

Thời Sênh dựng ngón cái lên với An Tố.

Nữ chính đại nhân được đấy, giờ nói dối cũng không đỏ mặt, không hồi hộp, tùy ý buông lời rồi.

“Tiểu Bạch!” Sư phụ Tiểu Bạch giận rồi, ông ây đã nói gì. Với cậu chứ, không được Xuông núi, không được xuống núi!

Coi lời của ông ấy như gió thoảng bên tai Sao?

“Con đâu có...” Tiểu Bạch bị ánh mắt hung dữ của Thời Sênh nhìn chằm chằm vào, lẩy bẩy một chút, lời phía sau cũng không làm sao nói ra được, “Sư phụ... con cũng hiếu kì. cho nên...”

Sư phụ Tiểu Bạch xách Tiểu Bạch tới bên cạnh dạy dỗ, tên ngốc Tiểu Bạch này lập tức bán đứng Thời Sênh luôn.

Nhưng sư phụ của Tiểu Bạch lại chỉ là ra lệnh chocậukhông được nói năng lung tung, hoàn toàn không có ý muốn báo thù cho đồ nhi nhà mình.

Tiểu Bạch buồn bực, rốt cuộc cậu có phải là đồ nhi ruột không?

Tiểu Bạch không biết Phong gia, ông ấy còn không biết sao?

Phong gia từng là thế gia trừ ma liên tục mấy đời xuất hiện Tông sư trừ ma.

Phong hiệu Tông sư là phong hiệu Thầy Trừ Ma cả đời theo đuổi, nhưng một tông một mạch, có thể có một Tông sư thì đã quá giỏi rồi.

Phong gia lại tới mấy đời có Tông Sư, vinh dự tối cao của Thầy Trừ Ma, cứ coi như giờ Phong gia không còn phong quang như trước đây, nhưng nội tình cũng không phải người thường có thể so sánh được.

Giờ đụng vào hắn rõ ràng không phải là việc làm của kẻ thông minh...

Tiểu Bạch bị sư phụ dẫn đi, An Tố liền chỉ còn lại một mình cô đơn đứng phía sau Phong Cẩm.

Vì cô và Phong Cẩm đứng quá gần, ánh mắt của không ít người chăm chú hướng lên người cô, tò mò không biết cô gái này là ai mà lại có thể đứng gần người của Phong Gia như vậy?

An Tố phải nói là quẫn bách, vì sao những người này không nhìn thấy chị ma nữ, không phải nói là Thầy Trừ Ma đều có trình độ sao?

Người của Thời Sênh dán lên lưng Phong Cẩm, bò nhoài trên vai hắn, buồn chán hỏi: “Họ tập trung ở đây làm gì?”

Cuộc thi Thầy Trừ Ma lẽ nào chỉ là ở đây nói chuyện? Vậy cũng quá vô vị rồi.

“Đợi 12 giờ,”Phong Cẩm nhẹ giọng vỗ về cô, “Còn 10 phút nữa, em kiên nhân đợi đi.”

“Chúng ta phải vào ngôi nhà cổ kia?” Thời Sênh chú ý tới vừa nãy có không ít người đang chỉ chỉ điểm điểm vào ngôi nhà cổ, đoán là họ có thểmuốn vào ngôi nhà này.

“Ngôi nhà cổ này là ngôi nhà ma nổi tiếng” An Tổ hơi sợ sệt tiếp lời, thấy Phong Cẩm không ngăn cản cô ấy, mới to gan nói: “Nghe nói người nhà này từng là phú thương có tiếng triều Thanh, sau đó trong một đêm toàn gia đều chết rồi, chết cực kì thảm.”

[Kích hoạt nhiệm vụ phụ: Mảnh ký ức

Khi đang nghe câu chuyện một cách hăng say, đột nhiên bị tiếng nhắc nhở của Hệ thống gián đoạn.

Cái gì? Mảnhkýức gì?

lTìmkýức của Ninh Oanh]Nhắc nhở rất thân thiết của Hệ thống.

Ký ức của Ninh Oanh... Mẹkiếp!

Làm sao tìm,kýức còn có thể rải rác sao, cứ như là lừa đảo.

#Luôn bị hệ thống lừa hàng loạt #

Thời Sênh lắc lắc cái đầu không làm sao hữu dụng của mình, nhanh chóng xâu chuỗi một vài đầu mối trước đó lại.

Điều kiện kích hoạt nhiệm vụ ẩn là mục tiêu ô gân.

Còn điều kiện kích hoạt nhiệm vụ phụ là xuất hiện thông tin có liên quan.

Vừa nãy họ đang nói tới ngôi nhà cổ...

Lẽ nào Ninh Oanh có liên quan tới ngôi nhà cõo

Vậy phải chết bao lâu rồi? Triều Thanh, hơn trăm năm rồi?

“Đang nghĩ gì?” Phong Cẩm đưa tay ấn vào đầu Thời Sênh một cái, nửa ngày không nghe thây cô ấy nói chuyện cũng không quen chút nào.

“Anh nhặt được em ở đâu?” Trongkýức của Ninh Oanh không có đoạn này.

Hình như... từ khi cô ấy cókýức, cô ấy đã theo bên cạnh Phong Cấm.

Lúc đó, Phong Cẩm vừa hay 18 tuổi, từ Phong gia dọn ra ngoài.

Phong Cẩm có lúc một tháng cũng không mở miệng nói chuyện, cả ngày mang vẻ mặt u sầu, không phải nhốt mình trong phòng thì là đưa cô ra ngoài bắt ma.

Phong Cẩm chau mày, “Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Muốn biết chúng ta làm sao gặp nhau.” Thời Sênh cường điệu gương mặt thâm tình.

“Chúng ta...”

Phong Cẩm đang muốn nói, trong đám người liền vang lên một giọng nói rất to, “Thời gian tới rồi, quy tắc vẫn như năm xưa, không có ý kiến thì đi vào đi.”

Người Xung quanh lập tức dừng nói chuyện, aiai cũng cúi đầu kiểm tra, đeo lên một chiếc huy hiệu ngực kì lạ, sau đó lần lượt đi vào ngôi nhà cổ.

Phong Cẩm Xoa Xoa đầu cô, “Vào trước đã”

An Tổ thấy còn có người ở lại bên ngoài, không hề vào trong, lập tức giơ tay, “Cái đó, chị... chị ma nữ, em không vào đâu."

Cô không muốn vào trong trải nghiệm nữa.

Phong Cẩm Vốn cũng không muốn mang theo cô, cô không đi, vừa hay đúng ý Phong Cẩm.

Ngôi nhà cổ còn u ám hơn so với Thời Sênh tưởng tượng, cửa sổ cũ nát, phủ đầy bụi và mạng nhện.

Bên trong gần như giơ tay ra không thấy năm ngón, Thời Sênh vừa vào liền xé tấm bùa trên ngực ra.

Hơn nữa còn không theo chuẩn mực nào, ít nhất có ba mươi người vào đây, vậy mà họ lại không gặp một ai cả.

“Chúng ta phải tìm cái gì ở trong ngôi nhà này? Cuộc thi Thầy Trừ Ma này rốt cuộc là làm gì?” Thời Sênh bày tỏ sự nghi hoặc của mình.

Phong Cẩm nghe Thời Sênh nói chúng ta, trong lòng run lên một cái, cô nói tự nhiên như thê...

“Cuộc thi Thầy Trừ Ma mỗi ba năm một lần...” Phong Cẩm cảm thấy nếu mình dùng lời quá thâm sâu giải thích thì Thời Sênh chắc chắn không có kiên nhẫn để nghe, liền nói, “Dùng lời của em để giải thích, chính là một nhóm người ăn no không có việc gì làm, muốn tỉthí một chút xem ai lợi hại hơn.”

“Thật sự là ăn no không có việc gì làm." Thời Sênh gật đầu.

Phong Cẩm không biết làm sao, đây cũng là để những Thầy Trừ Ma này biết, trên địa bàn nào có người mình không thể dây vào, người trên địa bàn nào có thể bắt nạp cướp đoạt việc làm ăn.

Thầy Trừ Ma cũng là người, họ ngoài năng lực bắt ma được phú cho cũng có dục vọng, nếu không phải những dục Vọng này chống đỡ, có lẽ không có mấy người chịu làm cái nghề Thầy Trừ Manguy hiểm này.

“Cho nên, vào đây là làm gì?” Đánh nhau thì tại sao phải vào ngôi nhà cũ này?

Chương 241: Hôn ma nghich ngợm (23)

ngôi nhà ma là địa điểm mỗi N lần thi đấu phải chọn, ngôi nhà ma năm nay chính là ở đây, ai có thể tiêu diệt thứ trong ngôi nhà ma này trước, người đó chính là người đứng đầu cuộc thi năm nay, cũng coi như là một loại vinh dự.”

Thanh âm trầm thấp của Phong Cẩm chậm rãi truyền ra trong bóng tối.

“Ở bên trong này còn gặp phải sự công kích của Thầy Trừ Ma khác, bị cướp đi huy hiệu, thì không thể tiếp tục tham gia cuộc thi lần này nữa.”

“Vậy nếu cướp đoạt tất cả huy hiệu của mọi người thì sao?” Thời Sênh đột nhiên lên tiêng.

Phong Cẩm ngây ra một lúc, sau đó mới trả lời, “Sẽ được trao danh hiệu Tông Sư”

“Danh hiệu Tông sư rất tuyệt vời sao?” “Coi là vậy đi.”

Người quan sát học tập đều ở bên ngoài, người thật sự vào trong đều là người dày dặn kinh nghiệm. Có thể cướp đoạt huy hiệu của tất cả mọi người ở đây, đủ để chứng minh thực lực, cho nên sẽ được trao danh hiệu Tông sư, vinh dự tối cao trong Thầy Trừ Ma.

Người có danh hiệu tông sư, bất luận đi tới đâu cũng sẽ được người ta tôn kính.

“Được, vậy chúng ta cướp sạch của họ.” Thời Sênh vừa xắn ống tay áo liền nhảy vào cuộc.

Phong Cẩm đắn đo một chút, ngăn cản cô ấy chi bằng giúp cô ấy thì dễ hơn.

Cướp đồ đối với cô ấy mà nói dường như quá đơn giản rồi.

Hơn nữa là một BOSS phản diện, khẳng định là phải đánh lén.

Người ta còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị cướp huy hiệu, thậm chí bị ai cướp đi cũng không biết.

Người đợi bên ngoài thấy hết người này tới người kia đi ra, ào ào vây tới.

“Chuyện gì vậy? Sao các ngươi lại ra hết rồi?” Trước đây dù có người bị cướp huy hiệu nhưng cũng không phải một lúc liền ra nhiều người như vậy.

“Đừng nhắc nữa.” Một người đàn ông lùn đen sì Sì nhô một bãi nước bọt, “Cũng không biết tên thất đức nào giở thủ đoạn.”

“Đúng thế, lát nữa những người này ra ngoài, ta phải xem xem là ai thất đức như vậy? Cứ coi như hắn cướp được huy hiệu của tất cả mọi người, ta cũng sẽ không công nhận hắn, dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, ta nhổ vào!”

Người bên ngoài đều nhìn nhau, trong lòng không ngừng hồi hộp, lẽ nào năm nay sẽ có Tông sư?

An Tố không biết vì sao luôn cảm thấy việc này không thoát khỏi

quan hệ với chị ma nữ nhà mình.

Trong ngôi nhà cổ, sau khi Thời Sênh lại lần nữa hack huy hiệu của một người, quay về bên cạnh Phong Cẩm.

“Còn thiếu bao nhiêu cái?”

“Ba” Phong Cẩm dừng một chút, “Ba người này có lẽ là Quách Thành của Bạch Vân Quan, Tống Giang của Trường Xuân Quan, và Ngụy Lập.”

Quách Thành chính là sư phụ của Tiểu Bạch.

“Chính là đạo quan của Thiên Đô Sơn đó?” Thời Sênh nháy mắt, hơ hơ khinh thường, “Dạy ra một đám ngu ngốc, có thể có bản lĩnh lớn thế nào?”

“Họ là người có bản lĩnh thật sự.” Phong Cẩm nhắc nhở Thời Sênh, “Em đừng xem thường họ.”

“Ô"Thời Sênh không để ý đáp lại một tiếng.

Phong Cẩm thấy bộ dạng không chút để tâm của cô, chỉ đành đề cao cảnh giác trong lòng.

Gặp phải Ngụy Lập, là ở trong sân bên cạnh ngôi nhà cổ, hai bên vừa hay đụng độ nhau.

Ngụy Lập đã từ chỗ mọi người biết có người đang cướp huy hiệu, hơn nữa còn cướp được không ít, lúc này gặp phải người, phản ứng đầu tiên của hắn chính là công kích.

Nhưng Thời Sênh chỉ là móc đạn khói vứt ra, Ngụy Lập xông tới quá

nhanh, chân đã đặt Vào khu khói mùi, không thu lại được.

Bình... Tiếng vật nặng rơi trên đất.

Ngươi có nhiều bản lĩnh hơn thì đã sao, không dùng ra được, nhiều nữa cũng chỉ là nói khoác.

Phong Cẩm: “...” Thủ pháp càng ngày càng

thô bạo.

Trước đây cô còn dùng thanh thiết kiếm đó, giờ đến thiết kiếm cũng không cần.

“Thứ này lấy ở đâu ra?” Trên người ma còn có loại vật này? Hắn cảm thấy kiến thức mình học trước đây đều là uống phí cả.

Thời Sênh lập tức đi tới, “Hôn em một cái, em nói cho anh.”

Phong Cẩm: “...” Có thể từ từ nói chuyện không?

Cuối cùng hắn vẫn là cúi người hôn một cái, má hơi hơi nóng lên, may mà lúc này người đang ở trong tối, Thời Sênh không nhìn thấy biểu cảm của hắn.

"Em có một không gian, biết trữ vật không gian chứ, chính là loại có thể đựng rât nhiêu đồ trong tiểu thuyết.”

Khóe miệng Phong Cẩm giật giật, bệnh tự tin thái quá lại tái phát rồi?

Thời Sênh dừng một lát, ngữ khí u ám, “Ủm, anh có Vì đố kị với em, muôn cướp không gian của em, sau đó giết em không?”

Phong Cẩm khóc cười không được, “Vậy em phải nói cho tôi trữ vật không gian của em là gì trước, không thì làm sao mà tôi cướp được?”

Không gian dù hắn không có nhưng cũng từng thấy trong ghi chép của gia tộc, không gian thông thường đều có trữ vật, mà có vài trữ vật sau khi nhận chủ sẽ cùng chủ nhân hòa vào làm một thể, chủ nhân tử vong không gian cũng liền biến mất, không thể cướp được.

Không gian nghe thì hấp dẫn, nhưng lúc này, đối với hắn mà nói, sức hấp dẫn không lớn bằng người con gái này.

“Có lý" Thời Sênh gật gật đầu, “Vậy đợi sau này anh bị em ngủ rồi, em sẽ nói cho anh.”

Bị cô ấy ngủ... Người con gái nói toàn lời gây kinh ngạc này.

Tâm hồnPhong Cẩm quanh năm không nổi sóng, lúc này đang khơi lên từng trận sóng lăn tăn, hơn nữa đang phát triển theo hướng cuồng phong vũ bão.

Hắn hơi hơi thở dài.

Cuối cùng, hai người còn lại cũng bị Thời Sênh dùng cách giống nhau làm đổ ngã.

“Xong rồi.” Thời Sênh vứt huy hiệu cho Phong Cẩm, “Khen em đi, có phải em rất lợi hại không?”

Phong Cẩm không biết làm sao, “Ủm, rất lợi hại.”

Đều chưa động thủ, lợi hại chỗ nào đây? Dùng mánh lới, thủ đoạn lợi hại sao?

Phong Cẩm nghĩ tới việc ra ngoài, những người bên ngoài đó...

Bỏ đi, cứ coi như những người đó cùng nhau xông vào đánh, hắn cũng phải bảo vệ tốt cho cô ấy.

Chỉ cướp được huy hiệu vẫn chưa được, phải tiêu diệt được thứ trong ngôi nhà ma.

Thời Sênh suốt đường tới đây, ngoài không khí có chút u ám, môi trường hơi bừa bộn bẩn thỉu, cũng không nhìn thấy thứ gì kì lạ.

“Đến phía sau xem xem”Phong Cẩm kéo cô đi vào chiêc sân phía sau ngôi nhà.

Ánh sáng trong sân không tối lắm, nhưng cũng chỉ nhìn rõ bóng đen sì sì.

Phù phù.

Không biết gió lạnh từ đâu thổi tới, một vài tạp vật trong sân Vang lên cót ca cót két.

Thời Sênh hơi chau mày, móc thiết kiếm ra chém về phía đám tạp vật đó.

“A!” Trong đống tạp vật có một bóng trắng nhảy ra.

Thời Sênh xoay thiết kiếm, quét qua chiếc bóng đó.

“Tỉtỉ, tỉ tỉ, cứu mạng, cứu mạng!” Thanh âm non nớt vang lên trong sân.

Rất nhanh liền có một bóng đen bay ra từ căn phòng bên cạnh nhào lên người bóng trắng, chặn trước người hắn.

“Ninh Oanh, muội... về rồi?” Thanh âm hơi mang chút ngập ngừng và căng thẳng khiến thiết kiếm của Thời Sênh đột ngột dừng lại, lưỡi kiếm sắc nhọn chỉ thiếu 1milimet nữa là chạm tới người đó.

Thời Sênh quan sát nữ tử đó mấy cái, cô ấy mặc một chiếchỉ bào lớn màu đỏ.

Đúng thế, chính là loại hỉ bào dùng khi kết hôn thời cổ đại.

Gương mặt ẩn trong bóng tối, Thời Sênh có chút nhìn không rõ, “Cô quen tôi?”

“Nhị tỉ...” Bóng trắng phía sau lưng nữ tử cũng ló đầu ra, hình như có chút không xác định kêu lên một tiếng, “Tỉ tỉ, là nhị tỉ phải không?”

Nữ tử xoa xoa đầu hắn, thanh âm không căng thẳng như trước, trái lại thêm vài phân nghi hoặc, “Là tỉ ấy.”

Đứa bé đó lập tức từ sau người nữ tử ló ra, “Nhị tỉ, nhị tỉ, đệ là Tiểu Ngôn, đệ rất nhớ tỉ”

Tiểu Ngôn...

Trong đầu Thời Sênh lóe lên một vài hình ảnh cực nhanh, không đợi cô bắt được đã biến mất không thấy nữa.

Thời Sênh thu thiết kiểm về, “Các ngươi thật sự quen ta?”

“Nhị tỉ... tỉ sao vậy?” Tiểu Ngôn rụt rè bước về phía trước hai bước, lại bị nữ tử kéo lại, “Tỉ tỉ, tỉấy là nhị tỉ, tỉ kéo đệ làm gì?”

“Muội còn nhớ được bao nhiêu việc?” Nữ tử

không thả Tiểu Ngôn ra, nhìn Thời Sênh đặt câu hỏi.

Chương 242: Hôn ma nghich ngợm (24)

ảnh ký ức chính là chỉ những con ma MS Sao? Cô thật sự có quan hệ với ngôi nhà cổ ở đây, mẹ kiếp!

Cốt truyện bổ sung này khiến bản cô nương đau trứng quá!

Không thể đơn giản một chút sao?

Ví dụ cái gì đó như bị cướp giết người vứt xác, đơn giản thuận tiện biết bao, vì sao lại cứ phải ân oán gia tộc 100 năm như vậy.

“Ta muốn xem xem cánh tay của muội có được không?” Nữ tử lại đưa ra một yêu cầu.

Thời Sênh trầm ngâm một lát rồi vén tay áo cho nàng ta xem, những con ma này là NPC quan trọng để tìm được ký ức, vẫn là đừng đắc tội thì hơn.

Phải biết NPC mà tùy hứng cũng là có thểlên trời xuống đất.

Vị trí đầu vai cánh tay Thời Sênh có một vết đỏ rất nhỏ, trông hơi giống như kết quả lúc nhỏ bị thương tạo nên.

Nữ tử tên Ninh Nhàn, đứa trẻ choai choai đó tên Ninh Ngôn.

Thời Sênh và Phong Cẩm bị họ đưa tới một căng phòng ngâm.

Bên trong rất yên tĩnh, nhưng có mùi rất kì lạ, Thời Sênh hơi chau

mày, lại gần Phong Câm.

Ninh Nhàn thấy vậy có chút ái ngại cười cười, “Tiếu Ngôn hơi nghịch ngợm, luôn mang vài thứ kì lạ về.”

“Ở đây chỉ có hai người các cô?” Thời Sênh bất động thanh sắc quan sát căn phòng ngầm một lượt.

Có chút cũ kĩ nhưng không sơ sài, còn có giá sách, án sách chế tác tinh xảo, rõ ràng là làm từ rất lâu rồi.

“Ừm, chỉ có ta và Tiểu Ngôn, các ngươi ngồi đi...” Ninh Nhàn hơi rụt rè nhìn Phong Cấm.

“Không cần đâu, cô có thể nói cho ta chuyện vê ta không?”

Ninh Nhàn gật đầu, “Được. Tiểu Ngôn, đệ ra ngoài chơi một lát, tỉ tỉ và nhị tỉ nói chút chuyện.”

“Vậy đệ về có thể chơi với nhị tỉkhông?”

Ninh Nhàn nhìn Thời Sênh một cái, “Tiểu Ngôn nghe lời, nhị tỉsẽ chơi với đệ.”

“Tiểu Ngôn nghe lời.” Tiểu Ngôn vỗ ngực thề thốt, nhìn Thời Sênh lộ ra một nụ cười, “Nhị tỉ, lát nữa đệ lại chơi với tỉ.”

Thời Sênh kéo khóe miệng cười một cái, ánh mắt lại không có bao nhiêu gợn sóng.

“Muội tên là Ninh Oanh, là con thứ hai của Ninh gia...”

Ninh Gia là thế gia buôn bán, ở thời đại đó vốn nên tam thê tứ thiếp,

nhưng đương gia của Ninh gia cũng chính là Ninh phụ lại chỉ có một người Vợ.

Sức khỏe Ninh mẫu không tốt, sinh liền hai đứa đều là con gái, Ninh mẫu vì vậy rất tự trách, cảm thấy bản thân không thể nối dõi cho Ninh gia.

Ninh phụ lại không để tâm, rất thương yêu hai người con gái này.

Ninh phụ càng như vậy, trong lòng Ninh mâu càng khó chịu, sức khỏe càng ngày càng kém đi, thấy đã sắp không được rồi.

Không biết Ninh phụ từ đâu tìm về một người, người đó nói cho Ninh phụ, Ninh mẫu là vì tâm kết mới như vậy.

Để giải ra tâm kết của Ninh mẫu, Ninh phụ từ chỗ người đó biết được một cách, cùng Ma Vương định khế ước, đồng ý sau khi Ninh Oanh trưởng thành sẽ gả cho hắn ta kết minh hôn.

Ma Vương sẽ giúp Ninh mẫu mang thai một bé trai.

Quả nhiên, không lâu sau, Ninh mẫu hoài thai, tám tháng sau sinh ra một bé trai, chính là Ninh Ngôn.

Có lẽ là vì cảm thấy mắc nợ Ninh Oanh, Ninh phụ và Ninh mẫu đặc biệt sủng ái Ninh Oanh, hai đứa trẻ kia lại không được yêu thương như thế.

Ninh Ngôn ngày một trưởng thành, lễ trưởng thành của Ninh Oanh cũng sắp tới.

Nhưng trước đó Ninh Oanh đã nghe thấy Ninh phụ, Ninh mẫu nói chuyện, biết họ sắp gả mình cho một con ma, chỉ cảm thấy họ hoang

đường buồn cười, trên thế giới này làm gì có ma, nên không hề để tâm.

Cho đến khi trong phủ bắt đầu mua sắm đồ dùng trong ngày đại hỉ, người trong phủ rõ ràng giảm bớt rất nhiều, người ở lại đều là lão bộc từng làm nhiều năm, hiểu rõ gốc rễ ở Ninh gia.

Lúc này, Ninh Oanh mới bắt đầu sợ hãi, Ninh phụ cấm nàng ấy ra khỏi cửa, mỗi ngày chỉ có thể hoạt động trong Ninh phủ, bên cạnh đi theo hai nữ hầu, một khắc cũng không thể rời khỏi tầm nhìn của họ.

Ninh Oanh cực kì sợ hãi, nàng không muốn gả cho ma, cũng không muốn chết, cho nên nàng muốn bỏ trốn.

Ninh phụ sớm đã có chuẩn bị, Ninh Oanh không trốn được, bị nhốt lại, một bước cũng không được phép bước ra khỏi phòng.

Nàng từng nghĩ qua các cách, gào thét ầm ĩ, tuyệt thực uy hiếp, nhưng kết quả nhận được là bị trói lại, mỗi ngày ăn cơm đề bị người ta cưỡng chế cho ăn.

Đến ngày lễ trưởng thành đó của nàng, nàng bị ép thay hỉ phục, đợi tới đón dâu.

Ngay khi nàng đang tuyệt vọng thì Ninh Nhàn xuất hiện.

Nàng là tỉ tỉ của Ninh Oanh, đương nhiên có thểvào phòng, lấy lí do muốn nói chuyện với Ninh Oanh, đuôi người khác ra ngoài.

Ninh Nhàn giúp Ninh Oanh cởi trói, đổi quần áo với muội muội, thay Ninh Oanh xuất giá. Lúc đó Ninh Oanh bị dọa sợ rồi, chỉ muốn bỏ chạy, cho nên khi Ninh Nhàn đưa ra yêu cầu này, dù nàng từng do dự nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Ninh Oanh và Ninh Nhàn vốn có bảy phần giống nhau, thân hình cũng tương tự, nàng cầm lấy khăn tay che mặt, khóc lóc chạy ra ngoài, người bên ngoài căn bản không phát hiện ra.

Sau đó Ninh Nhàn xuất giá, nhưng Ma Vương phát hiện người mình lấy không phải Ninh Oanh, thế là Ninh gia trong một đêm máu chảy thành sông, không ai trốn thoát.

“Ninh Oanh, tỉ rất hối hận, lúc đầu nếu tỉ không đôi. Với muội, phụ thân mâu thân sẽ không chết.” Ninh Nhàn khóc nói câu này.

“Vậy sao?” Biểu hiện của Thời Sênh lại rất lạnh nhạt.

Có lẽ Ninh Nhàn bị phản ứng này của Thời Sênh làm cho có chút luống cuống.

Trong dự liệu của nàng ta, cứ coi như muội muội mất trí nhớ rồi, nghe được thân thế như vậy của mình, dù thế nào cũng nên lộ ra một chút tình cảm chứ?

Nhưng không có, muội muội cứ bình tĩnh nhìn nàng ta như thế.

Hình như điều nàng ta nói thật sự là một câu chuyện,mộtcâu chuyện hoàn toàn không có liên quan tới Ninh Oanh.

Ngay lúc này, Thời Sênh đột nhiên nhếch mép lộ ramộtnụ cười kì dị, móc thiết kiếm ra, chém về phía Ninh Nhàn đối diện.

Trong mắt Ninh Nhàn lộ ra sự kinh hãi và bàng hoàng, bay người nhảy tới bên cạnh, giận giữ chất vân: “Ninh Oanh, muội làm gì?”

“Giết ngươi đấy, còn có thể làm gì?” Thời Sênh nhìn Ninh Nhàn đang

dại ra.

“Vì sao?” Trên mặt Ninh Nhàn nhuốm màu bi thương, “Vì sao muốn giết tỉ?”

“Vì sao? Vì cô mặc áo đỏ có được không?” Thời Sênh như cười mà như không cười nhìn Ninh Nhàn.

Ninh Nhàn hồi hộp một lát, trên mặt lóe lên Sự hoảng loạn.

Không đợi Ninh Nhàn áp chế hoảng loạn xuống, thiết kiếm của Thời Sênh liền theo tới, hướng vào mặt của nàng ta chém xuống.

“Tỉtỉ!” Ninh Ngôn đột nhiên xuất hiện, chặn trước mặt Ninh Nhàn, trong thanh âm đều là sự kinh hoàng, “Đừng sát hại tỉtỉ”

“Tránh ra.” Thời Sênh lạnh lùng nhìn Ninh Ngôn.

“Đệ không, nhị tỉ, tỉ tỉ đã làm sai chuyện gì mà tỉ phải giết tỉấy.”

“Ninh Oanh...” Thân hình Ninh Nhàn hơi run rẩy, gương mặt vốn trắng nhợt càng ngày càng trắng nhợt, “Ngươi không có mất đi kí ức có đúng không?”

“Vì sao nói như vậy?” Khóe môi Thời Sênh cong lên như đang chê nhạo Ninh Nhàn, "Là nói lời gì lừa gạt ta sao?”

Ninh Nhàn không phân rõ được người đối diện rốt cuộc có mất trí nhớ không, một hồi lâu cũng không tiếp lời.

“Nhị tỉ, tỉ trở về đi, chúng ta sẽ sống tốt bên nhau, chuyện trước đây đều là quá khứ không quan trọng nữa, chúng ta là ngườimộtnhà, vì sao phải làm thành như vậy?” Gương mặt nhỏ của Ninh Ngôn nhăn

thành 1 nắm.

“Ngươi đã cảm thấy tỉ tỉ ngươi quan tâm ngươi như vậy, vậy vì sao nàng ta không để ngươi đi chuyển thể đầu thai?” Ninh Ngôn chỉ là một con ma thông thường, có thể chuyển thể đầu thai.

Chất vấn của Thời Sênh khiến Ninh Ngôn ngây ramộtlát, sau đó lớn tiếng giải thích, “Là đệ muốn ở cùng tỉtỉ”

Chương 243: Hôn ma nghich ngợm (25)

Thời Sênh cười cườimộtcách kì dị, “Đã T là lựa chọn của ngươi, ta không nói

nữa. Nhưng... Ninh Nhàn, lời Vừa nãy của ngươi có hàng trăm lỗ hổng, sự thực hoàn toàn không giống với những gì ngươi nói đúng không?”

Con ngươi Ninh Nhàn co lại, trong đầu nhanh chóng nghĩ lại những lời nàng ta nói trước đó, nhưng vì căng thẳng nên không nghĩ được trước đây mình đã nói những gì.

Nàng ta đã nói sai ở đâu rồi?

Hay là, Ninh Oanh căn bản không hề mất trí nhớ, chỉ là đang đùa giỡn mình?

Thanh âm mỉa mai của Thời Sênh từ từ vang lên.

“Ta không hề khôi phục ký ức. Theo lời ngươi nói, ta ở Ninh gia cực kì được sủng ái, vậy thì ngươi và Ninh Ngôn nhất định sẽ bị lạnh nhạt, so sánh như vậy, ngươi còn có thể vì ta tự nguyện gả cho Ma Vương gì gì đósao?”

“Đừng nói Với ta là tình tỉ muội gì đó, thật sự nếu là có tỉ muội tình sâu gì đó, ngươi sẽ không vừa mở miệng liền gọi tên của ta. Khi lần đầu tiên ngươi gọi ta rõ ràng rất căng thẳng, hoặc có thể nói là... sợ hãi... nhưng khi ta hỏi ngươi quen ta không, rõ ràng ngươi lại thả

lỏng ra. Ninh Nhàn, ngươi không giải thích một chút, vì sao khi thân nhân gặp nhau, phản ứng đầu tiên không phải kích động, mà là căng thẳng? Ngươi đang căng thẳng cái gì?”

Ninh Nhàn kéo chặt tay áo, giải thích nói: “Chúng ta lâu ngày như vậy không gặp... muội đột nhiên xuất hiện, ta căng thẳng cũng là đương nhiên.”

“Xem ra là ngươi không định tự nói ra rồi.” Phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy Ninh Nhàn lại là căm ghét.

Đối với một con ma lạ, cô ấy không thể nào nảy sinh căm ghét.

Cho nên tình cảm này là thuộc về phản ứng bản năng của nguyên chủ.

Cô đã xuyên vào nhiều nhân vật như thế, gần như đã không cảm giác được phản ứng bản năng của kí thế.

Ninh Oanh căm ghét Ninh Nhàn mới có thể khiến cô cảm ứng được.

Sự thật tuyệt đối không thể như Ninh Nhàn nói.

“Tỉtỉ, nhị tỉ, các tỉ đang nói gì?” Ninh Ngôn có chút không hiểu, mơ màng nhìn quanh quẩn giữa họ, nhưng ánh mắt nhìn Thời Sênh rõ ràng có chút bất mãn.

Một người là tỉ tỉ vừa trở về, một người là tỉtỉ chăm sóc hắn nhiều năm như thế, trong lòng Ninh Ngôn kì thực đã nghiêng về phía Ninh Nhàn.

Thời Sênh thấy vậy cũng không nói gì, né người liền công kích lên, Ninh Nhàn bảo vệ Ninh Ngôn phía sau người, giao đấu với Thời

Sênh.

Ninh Nhàn không có vũ khí, vốn đã ở vào thế yếu, sau 10 chiêu liền bị Thời Sênh đạp ra đất, mũi kiểm chỉ vào cổ nàng ta.

“Tiểu Ngôn mau đi.” Ninh Nhàn xoay đầu nói với Ninh Ngôn.

“Nhị tỉ, tỉ thả tỉ tỉ, tỉ tỉ không làm sai gì cả.” Ninh Ngôn khóc lóc lắc đầu, “Tỉtỉ, nhị tỉ mau thả tỉ tỉ ra, xin tỉ đấy, Tiếu Ngôn cầu xin tỉ đấy.”

“Ninh Ngôn, mau đi đi!” Ninh Nhàn lo lắng gào lên, “Đi tìm hắn, cứ nói Ninh Oanh trở về rồi, mau đi.”

Ninh Ngôn giống như nghĩ ra gì đó, lập tức đứng lên chạy ra bên ngoài.

Thời Sênh đưạ mắt ra hiệu cho Phong Cẩm, Phong Cầm lây ra một tâm bùa vứt về phía Ninh Ngôn, trực tiêp định thân hắn tại chô.

“Muốn đi tìm Ma Vương đó sao?” Thời Sênh thấy Ninh Ngôn bị định chặt, mới quay đầu ngẩng nhìn Ninh Nhàn.

Thấy hi vọng bị phá vỡ, Ninh Nhàn không giữ được biểu cảm trên khuôn mặt, đột nhiên nhăn nhó oán hận nhìn Thời Sênh, “Ninh Oanh, Vì sao ngươi còn chưa tan thành tro bụi?”

Ban đầu, rõ ràng người đó từng nói...

“ồ?" Thời Sênh kéo dài âm điệu, “Vậy đúng là khiên người thất Vọng, ta chưa tan thành tro bụi, nhưng ngươi rất nhanh sẽ vậy rôi.”

“Ha ha ha, Ninh Oanh, ngươi cho rằng hắn còn có thể tin ngươi sao? Nếu hắn biết ngươi trở về rồi, hắn sẽ là người đầu tiên chính tay giết

chết ngươi”

Thời Sênh sắp nổi điên rồi. Ngươi có bản lĩnh thì nói hết kịch bản đi!

Nói một đoạn rồi bảo lão tử đi đoán, đoán cái đầu ngươi!

Cô có đạo cụ khiến người ta nói sự thật, nhưng không có đạo cụ khiên ma nói sự thật...

“Hệ thống, Shop hệ thống có đạo cụ gì không, có thể khiến cô ta đừng nói nhảm nữa, nói thẳng vào vấn đề chính.” Thời Sênh đang gọi hệ thống trong lòng.

[Xin ký chủ đừng nhắc vấn đề bôi nhọ Shop hệ thống này nữa!

Được thôi, vậy là có rồi.

Thời Sênh trong đầu mở ra Shop hệ thống, sản phẩm bên trên làm cô ấy nhìn tới hoa cả mắt, may mà hệ thống giúp cô rút gọn phạm vi lại rồi.

Chân Tâm Hoàn

Đạo cụ cấp D

Điểm 1000 Dùng xong lời nói ra tuyệt đối chân thật.

Thích hợp dùng với gián điệp nằm vùng, tra tấn bức cung.

Tất cả chủng tộc đều có thể dùng.

Một nghìn điểm, nói đắt không đắt, nói không đắt lại đắt, cuối cùng Thời Sênh vẫn cắn răng đối.

Lằng nhằng với nữ nhân này chi bằng đểbản cô nương đi trêu ghẹo Phong Câm.

Thời Sênh đút Chân Tâm Hoàn cho Ninh Nhàn ăn.

Cách nói của Ninh Nhàn chỗ không khớp là thái độ của Ninh Oanh đối với sự việc này.

Con của Ninh gia, đều có lá bùa mà lúc đầu người đó giúp Ninh phụ và Ma Vương định khế ước tặng cho, có thể khiến họ nhìn thấy Ma Vương đó.

Ninh Oanh không hề ghét Ma Vương, Ma Vương cùng nàng lớn lên, có thế nói là thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư.

Ninh Oanh rất thích Ma Vương, trong lòng luôn mong ngóng lễ trưởng thành, trở thành tân nương của hắn, cùng hắn đế kết minh hôn, mãi mãi ở bên nhau.

Nhưng Ninh Nhàn cũng thích Ma Vương, càng vì Ninh phụ và Ninh mẫu thiên vị sủng ái Ninh Oanh nên nàng ta đố kị Ninh Oanh.

Cho nên, nàng ta lén tìm được người trước đó, ra giá cao mời ông ta giết chết Ninh Oanh đúng lễ trưởng thành của nàng, người đó trấp áp hồn phách của Ninh Oanh đem đi.

Ninh Nhàn thì thay thế Ninh Oanh gả cho Ma Vương.

Ma Vương phát hiện người mình lấy không phải Ninh Oanh, trong lúc đại nộ muốn giết Ninh Nhàn, Ninh Nhàn chỉ từng thấy bộ dạngMa Vươngyên lặng ở bên cạnh Ninh Oanh, hoặc là cười nhạt Với Ninh Oanh, chưa từng thấy bộ dạng hắn tức giận như vậy.

Nàng ta không cam lòng, thể là nàng ta liền lừaMa Vương, nói Ninh Oanh căn bản không thích hắn, người nàng thích là một người khác nên đã cùng người đó bỏ trốn rồi.

Ma Vương không tin.

Ninh Nhàn lại nói nhiều năm như thế Ninh Oanh chỉ là giả bộ mà thôi, nàng biết bản thân và hắn có khế ước, sợ hắn sẽ sát hại người nhà của mình cho nên mới đối xử ôn hòa nhã nhặn làm hắn lơ là.

Cũng vì câu nói này của Ninh Nhàn, Ma Vươngthịnh nộ, tắm máu Ninh gia, muốn ép Ninh Oanh xuất hiện.

Nhưng lúc đó Ninh Oanh đã chết rồi, đến hồn phách cũng bị trân áp, làm sao có thê xuất hiện?

Đây mới là chân tướng của năm đó.

Ninh Nhàn đố kị Ninh Oanh, nghĩ kế hại chết Ninh Oanh, thay Ninh Oanh gả choMa Vương, còn lừa gạtMa Vương, khiếnMa Vươngtrong lúc thịnh nộ đồ sát cả Ninh gia.

Nhưng kí ức sau đó thì sao?

Ninh Oanh sau khi bị người ta đưa đi đã xảy ra chuyện gì?

Phong Cẩm đột nhiên đưa tay nắm lấy tay của Thời Sênh, thanh ấm trầm thấp xin lỗi, “Xin 16i.”

“Hử?” Đang yên đang lành nói xin lỗi gì, có bệnh à?

Phong Cẩm Xoa Xoa đầu cô, “Việc phía sau tôi có thế nói cho em,

nhưng... chúng ta phải giải quyết xong việc ở đây trước đãi.”

“Ma Vươngđó còn ở đây?” Người Thời Sênh hỏi là Ninh Nhàn.

Ánh mắt Ninh Nhàn ngây dại gật gật đầu.

“Ninh Nhàn, ngươi lại dám lừa ta.” Tiếng thét giận giữ nổ tung bình địa.

Một bóng đen sì từ trong không khí hiện ra, hắn một tay tóm chặt lấy cổ của Ninh Nhàn, dù gương mặc gớm ghiếc nhưng vẫn không mất đi vẻ tuẩn mỹ.

Con ngươi ngây dại của Ninh Nhàn đầy máu, cảm xúc lạnh băng băng trên cổ khiến nàng ta dần hồi phục ý thức.

Chân Tâm Hoàn không thể khiến người ta mất đi ký ức, cho nên vừa nãy mình nói gì, nàng ta đều nhớ rõ mồn một.

Chương 244: Hôn ma nghich ngợm (26)

Ma Vương ném Ninh Nhàn lên trên M của căng phòng ngầm, đợi sau

khi nàng ta lăn lên đất, một chân đạp trước ngực nàng ta.

“Không phải, đây là kế sách chúng dùng,Ma Vương, ngài không thể tin nàng ta.” Ninh Nhàn đưa tay ôm lấy chânMa Vương, lắc đầu sợ hãi.

“Ta đều chính tai nghe được rồi, ngươi còn muôn lừa ta?” Dưới chânMa Vươngdùng lực rất mạnh.

“A.”

Ninh Ngôn bị định chặt không thể nói chuyện, chỉ có thể trừng mắt nhìn Ninh Nhàn đau khổ.

“Ngài nhìn nàng ta xem, nàngta đem theo nam nhân khác, ngài tỉnh lại đi, nàngta sẽ không thích ngài, trước đây không thích, giờ cũng không thích” Ninh Nhàn không biết lấy đâu sức lực, đột nhiên thoát khỏi tay Ma Vương, chỉ vào Thời Sênh và Phong Cẩm gào thét như lên cơn tâm thần.

“Ngươi nói bừa.” Ma Vương trút một bạt tai từ trên không trung lên mặt Ninh Nhàn.

Ninh Nhàn bị đánh tới lảo đảo, nửa quỳ trên đất, thần tình như điên dại như chế giễu, “Ta nói bậy ư, ngài quay người xem đi, vì sao ngài

không dám nhìn chúng? Cứ coi như lúc đầu ta lừa ngài, nhưng giờ ta không lừa ngài.” Ma Vương phẫn nộ quật Ninh Nhàn, trong miệng Ninh Nhàn không ngừng phát ra tiếng cười cuồng dại.

Nàng ta giữ hắn trăm năm lại không bằng được Ninh Oanh mười mấy năm.

“Ngài chính là kẻ hèn nhát.” Ninh Nhàn hét lớn.

“Ta là kẻ hèn nhát?” Ma Vương giống như bị câu nói này chân động, ngữ điệu cô quái lặp lại một lượt.

“Ngài không phải kẻ hèn nhát thì là gì? Ban đầu ta nói cho ngài Ninh Oanh đã bỏ trốn với người khác, nếu ngài truy hỏi, nói không chừng liền sẽ phát hiện chân tướng, nhưng ngài không hỏi, ngài chỉ biết tắm máu Ninh gia xả hận, ngài không phải kẻ hèn nhát thì là gì?”

Thanh âm Ninh Nhàn khàn khàn lại từng chữ từng chữ đâm vào tim.

Ma Vương trừng mắt nhìn Ninh Nhàn, Ninh Nhàn sai càng thêm sai, khuôn mặt quyết tuyệt.

Nếu hắn không nghe được lời mình nói đó, mình có lẽ còn có cơ hội, nhưng giờ...

Từ lúc nàng ta nhìn thấy Ninh Oanh, nàng ta liền biết mình chỉ có hai cục diện, hoặc là Ninh Oanhn thành tro bụi, hoặc là mình tan thành tro bụi.

Hung quang trong mắt Ninh Nhàn ngùn ngụt, hai kết cục này đều không phải cái nàng ta muốn nhìn thấy nhất, cho nên, tốt nhất là nàng ta và Ninh Oanh đều biến thành tro bụi, ai cũng đừng hòng có được hăn.

Ninh Nhàn đột nhiên bắn nhanh về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: "..." Thật sự cho rằng đây là đóng phim truyền, hình, ngươi muôn cùng ta tận diện là có thê cùng tận diệt sao?

Thời Sênh khua thiết kiếm về phía trước một cái, khí lưu vô hình tuôn trào tới phía Ninh Nhàn, thân hình của Ninh Nhàn không chịu khống chế lui về sau, đập lên tường một cái.

Cả khuôn mặt Ninh Nhàn không thể tin nổi, sao Ninh Oanh lại lợi hại như vậy?

Mình đến người nàng còn không lại gần được?

Lúc này Ninh Nhàn mới tuyệt vọng thật sự.

Việc xảy ra trước sau cũng chỉ mới vài giây, Ma Vương phản ứng được thì Ninh Nhàn đã bị đập lên tường rồi.

"Tìm cái chết." Trước mặt hắn còn dám động thủ Với Ninh Oanh.

Thế là Ma Vương lại bồi thêm một cước.

Như thế Ninh Nhàn đến bò cũng không bò lên nối nữa.

Nàng ta bò nhoài trên đất, thần tình đau khổ, lại nhếch mép, lộ ra nụ cười kì dị.

"Ninh Oanh, ta thua ngươi, chỉ là lúc đầu cha chọn ngươi chứ không phải là ta." Nếu lúc đầu cha chọn nàng ta, người hắn thích sẽ là mình.

“Vậy ngươi trở về bảo ông ấy chọn lại lần nữa được rồi.” Thời Sênh đáp trả bằng cái cười nhạt, mày cong cong, rõ ràng là bộ dạng tượng nữ thần, lại cứ khiến người ta cảm thấy cực kì muốn đánh.

Ninh Nhàn bị tức tới khẩu khí cuối cùng cũng chưa kịp lên, bị tức chêtrôi.

Thân hình dần dần tiêu tan trong không khí.

Ma Vương lúc này mới nhìn về phía Thời Sênh, thần tình rất phức tạp, có áy náy, hối hận, nghi ngờ, đố kị... cùng với tình yêu thâm trầm.

“Oanh Oanh...”

Phong Cẩm lên trước một bước, ôm Thời Sênh vào trong lòng, có ý tuyên thệ chủ quyền, cũng có ý bảo vệ Thời Sênh.

Hắn là một người đàn ông, luôn đứng phía sau phụ nữ thì coi là chuyện gì?

Thời Sênh lại xoay đầu cười cười với hắn, “Yên tâm, cứ coi như phía trước đứng một Thiên Tiên, trong lòng em cũng chỉ có anh.”

Phong Cẩm tối sầm mặt không nhìn cô, vừa mở miệng đã là những lời ngọt ngào, cũng không biêt từng nói cho bao nhiêu người.

Nhưng tay hắn lại nắm chặt hơn mấy phần.

Thời Sênh trợn trừng mắt, tiểu yêu tinh giày Vò người ta này, thân thể còn thành thực hơn miệng nhiều mà!

Ma Vương nhìn hai người lãng mạn Sướt mướt thì rất muôn xông

lên giết Phong Câm, nhưng hắn lại rụt rè.

Giống như năm đó, hắn không dám đi tìm nàng, cho nên mới bỏ lỡ nhiều chân tướng như thế.

Hôm nay nếu hắn không tới đây, nói không chừng...

Vừa nghĩ tới mình có thể sẽ vì hiểu nhầm mà

động thủ với nàng, trong lòng hắn liền cảm

thây Ninh Nhàn chết như vậy quá dê dàng /\·

IO1.

Hắn nhìn Thời Sênh một cách phức tạp, giống như có nghìn lời vạn ý muốn nói, nhưng cuối cùng lại cũng chỉ có thể tóm lại thành một câu.

“Oanh Oanh, ta sẽ tới tìm nàng”

Ma Vương vứt lại câu nói này rồi đem Ninh Ngôn đi.

Thời Sênh ngây ra, cứ thế mà đi à? Không đánh nhau nữa?

“Hắn còn lợi hại hơn Nạp Lan. Ảnh” Phong Cấm nhận xét.

Thời Sênh thu lại thiết kiếm không nói chuyện, Ma Vương thật sự thích nguyên chủ không, Thời Sênh không nhận xét, cô không có hứng thú lắm với loại người không có trong kịch bản này.

Người cô có hứng thú chỉ có nam chính nữ chính.

Liên minh mẹ kế chính là dùng để phản đối nam chính nữ chính.

Xin hãy gọi cô là tiểu công chúa gàn dở.

Nam chính, nữ chính: "...” Thân là nam chính, nữ chính là lỗi của họ sao?

Thời Sênh và Phong Cẩm ra ngoài, màu trời bên ngoài đã hơi sáng lên, một đám người đang vây kín lấy cửa lớn của ngôi nhà cổ, nhìn chằm chằm chằm vào cửa như xem đấu ga.

Họ đã kiểm kê hết số người, lúc này còn chưa ra ngoài cũng chỉ có bốn người.

Lúc này nhìn thấy có người đi ra, chỉ cảm thấy kẻ cuối cùng chính là đối tượng hoài nghi.

Nhưng, ngay khi họ còn đang nghĩ ba người còn lại rốt cuộc ai là kẻ bỉ ổi hạ lưu đó, Phong Cẩm đem huy hiệu thu được trước đó liền đổ thẳng ra đất.

Một đám người chết lặng nhìn đống huy hiệu đó.

Là... là tiểu tử Phong gia này? Năm nay thật sự xuất hiện một Tông sư?

Nhưng cách làm này cũng quá đê tiện, họ không châp nhận nôi.

Thời Sênh lộ ra nụ cười ngọt ngào mỉa mai, ba người đó có lẽ còn đang nằm trong nhà.

An Tố và Tiểu Bạch không biết lúc nào tụ lại cùng một chỗ đang nhìn nhau, từ trong mắt mỗi người nhìn thấy bốn chữ "Quả nhiên như vậy".

“Phong Cẩm, cậu lại giở trò, Ngụy Lập, Tống Giang, Quách Thành đâu? Cậu đã làm gì họ róip”

Họ cầm huy hiệu đi ra, chứng minh đã lấy được tất cả huy hiệu...

Nhưng ba người kia đến giờ cũng chưa ra, không phải là bị giết rồi chứ? “Bên trong” Lời của Phong Cẩm ngắn gọn có lực.

Bên trong? Làý gì?

Tiểu Bạch lúc này mới nghĩ tới sư phụ mình còn chưa ra, nhanh chóng kéo An Tổ lên, "... Sư phụ tôi đâu?”

Cái cậu nhìn là hướng của Thời Sênh, cho nên người hỏi cũng là Thời Sênh.

Khi Thời Sênh ra ngoài không hề dán bùa, Tiểu Bạch hỏi vậy, những người vừa nãy bị huy hiệu chấn động đột nhiên đặt ánh nhìn lên người cô gái mặc váy màu xanh lam bên cạnh Phong Cẩm.

Lúc này thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng cô lại mặc loại váy liền áo mùa hè dài 5 phân đó.

Đây... Là ma.

“Phong Cẩm, ngươi nuôi ma?” Có người a một tiêng lớn, “Đây là phạm quy tắc.”

Chương 245: Hôn ma nghich ngợm (27)

Phạm quy tắc thì sao?” Thời

Sênh bước về phía trước một

bước, chặn Phong Cẩm ở sau lưng, “Không phục thì tới đánh nhau đi, đánh thắng rồi nói chuyện.”

Tiểu Bạch bị khí thể đó dọa cho run rẩy, trực tiếp dịch chuyển tới bên cạnh...

An Tố cũng đi theo, di chuyển về phía sau Phong Cẩm, dáng điệu này không đúng, vẫn là đứng phía sau Phong tiên sinh bảo đảm.

s

Cả đám Thầy Trừ Ma ngây ra: “...” Con ma

này huênh hoang quá! Không đánh là có lỗi với bản thân họ.

“Từng người từng người tới, hay là cùng lên?” Thời Sênh thong thả ung dung móc thiết kiếm ra.

Tư thế đó thái độ đó, khiến người ta nhìn muốn đánh cô ấy nhét vào trong kẽ đất.

Khuôn mặt dễ nhìn trắng dài như vậy.

“Ta tới trước.” Tên lùn đen đúa đi ra đầu tiên đó đứng ra trước, trong tạy hắn cũng làmộtthanh kiêm, nhưng là kiếm gỗ đào.

Hắn đi tới đối diện Thời Sênh, dùng đào mộc kiếm chỉ vào Thời Sênh, “Yêu nghiệt, hôm nay ta thay trời hành đạo...”

Thời Sênh trợn trừng mắt, xách thiết kiếm bay tới chỗ tên lùn, giơ tay lên chém xuống đào mộc kiếm của hắn.

Đào mộc kiểm không chút bất ngờ bị chém thành hai đoạn, rơi xuống đất.

Không gian tĩnh mịch mộtcách kì dị.

Biểu cảm của tên lùn phong phú nhất, hắn còn chưa nói xong thì người đã xông lên chém, có hiếu quy tắc không?

“Ngươi chơi xấu”. Tên lùn đen đúa nén ramộtcâu.

“Ta chơi xấu chỗ nào?” Thời Sênh nháy mắt nhìn hắn.

“Ta còn chưa hô bắt đầu, ngươi không phải chơi xấu thì là gì?”

Thời Sênh giễu cợt, biểu cảm cực kì mỉa mai, “Ngươi biết đứng trước mặt ngươi là thứ gì không?”

Bản cô nương là ma, ma biết không?

Sao phải đợi ngươi hô bắt đầu, từ lúc ngươi đứng ra liền đã bắt đầu rồi, ngươi muốn nói nhảm, bản cô nương còn phải đợi ngươi nói nhám sao? Bai não!

Tên lùn đen đúa đang định phản ứng lại, nhưng giây sau hắn liền bị

đạp bay đi.

“Vô liêm sỉ, bỉ ổi.” Tên lùn đen đúa bị mọi người đỡ từ dưới đất đứng lên, hướng về Thời Sênh chính là một loạt từ ngữ hỏi thăm.

“Cảm ơn quá khen.”Thời Sênh đợi hắn ta nói Xong, bình tĩnh nói một câu.

PhùCon ma này là muốn lên trời!

Da mặt này cũng có thể sánh ngang với tường thành, còn là loại cực kì cố chấp.

“Còn ai nữa?” Thời Sênh huênh hoang dùng thiết kiếm quét qua đổi diện, “Các ngươi từng người từng người một quá phiền phức, cùng lên đi.”

Phong Cẩm ở phía sau chống cằm, rốt cuộc hăn đã nuôimộtcon ma bạo lực làm sao.

Trước đây vẫn chỉ là phá cửa nhà, giờ đã bắt đầu phá người rồi sao?

“Phong Cẩm, cậu thật sự muốn dung túng cô ta?” Có người đột nhiên kéo sự chú ý lên người Phong Cấm.

Đây mới là mục tiêu chủ yếu ngày hôm nay của họ, họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận Phong Cấm là Tông sư.

“Ngươi thân là Thầy Trừ Ma lại giao du với yêu tà quỷ vật, ngươi có mặt mũi gì đối diện với tổ sư gia?”

“Hôm nay ngươi phải cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng.”

Thời Sệnh bực bội dùng thiết kiếm chọc lên mặt đất, trong đầu đã diễn các loại đoạn phim máu me.

“Phong Cẩm, ngươi đích thân kết thúc con ma này, chúng ta có thể tha cho ngươi một lần, không thì chúng ta chỉ có thể tước đoạt đi thân phận Thầy Trừ Ma của ngươi...”

Thời Sênh nhìn về phía Phong Cẩm, biểu cảm của Phong Cẩm như lần đầu tiên gặp cô ấy, không nhìn ra đượchỉ nộ.

Hắn hơi hơi ngẩng đầu, bắt gặp cái nhìn của cô, sầu muộn trong mắt tan đi, khoé miệng chầm chậm vểnh lên, ánh mặt trời chậm rãi nhô lên, chiếu lên người hắn, giống như mạ cho hắnmộttầng kim quang mông lung.

Người nhìn có chút không mở nổimắt.

Đến cả đám người trừ ma đó cũng không thể không thừa nhận, tiểu tử Phong gia này trông rất đẹp.

Cười lên càng giống như có thể câu hồn nhiếp phách.

“Ta nguyện ý dung túng cô ấy.” Ánh mắt Phong Cẩm hơi bay bay lướt qua đám người đó, thanh âm không nhẹ không nặng.

“Phong Cẩm, ngươi muốn đối địch với tất cả Thầy Trừ Ma sao? Cứ coi như ngươi là người của Phong gia, việc này họ cũng không thể bảo vệ được ngươi”

Hành vi nuôi ma như vậy của Thầy Trừ Ma sẽ phá hoại sự ổn định cả cả ngành nghề, cho nên đây là việc cấm nghiêm minh.

“Có ta là đủ rồi, muốn Phong gia gì đó làm gì?”Thời Sênh huênh hoang tiếp lời, không cần sự che chở của người khác.

“Yêu nghiệt đừng ở đâu đưa lời cuồng ngôn, ngươi thật sự cho rằng có mấy phần bản lĩnh sao? Ngươi chẳng qua lảỷ vào dùng thủ đoạn đê tiện.” Tên lùn đen đúa phẫn nộ nhất.

“Giở thủ đoạn đê tiện?”Ai yoo, ta nhổ vào, bản cô nương sao lại dùng thủ đoạn đê tiện rồi?

Thời Sênh tức giận rồi, u ám nói: “Được thôi, các ngươi đã nói vậy rồi, vậy ta không làm há không phải có lỗi với các ngươi sao? Hôm nay tông sư này các ngươi không nhận cũng phải nhận.”

“Ta nhổ vào... aa! " Lời của tên lùn đột nhiên chuyển thành tiếng kêu thảm thiết, người hắn gập lại, mặt bổ xuống đất, thành tư thế quỳ bái.

Tất cả mọi người đều không hiểu đây là chuyện gì, quay sang nhìn nhau, lại không ai dám đi đỡ tên lùn đen đúa.

Nhưng, họ không đi đỡ, người đứng trước mặt cũng không thể may mắn thoát khỏi, đập thăng mặt Xuông đât.

Người phía sau nhanh chóng lùi về sau, cảnh giác nhìn tứ phía.

Phong Cẩm và con ma đó đứng trước mặt họ, tập kích họ là thứ gì?

Lẽ nào còn có một con ma nữa? “Aa! ”

Cứ coi như sợi dây cảnh giác toàn thân kéo tới giá trị tối đa, người phía sau vẫn là theo đó tiếp tục bổ nhào xuông.

Cho tới khi tất cả mọi người đều bổ nhào trên đất, họ cũng không

hiểu, sao lại đột nhiên bổ nhào xuống đất rồi? Hoàn toàn không đứng lên nổi là chuyện gì, đầu gối giống như là bị phế đi vậy.

Thân hình Thời Sênh hơi lắc lư nhưng vẫn miễn cưỡng dùng thiết kiếm chống đứng vững, "Hành lễ lớn như vậy, không đểlại ảnh kỉ niệmmộtchút làm sao được. An Tố, chụp ảnh cho họ, loại 360 độ toàn phương vị không góc chết đó."

"A?" An Tố ngây ngô nhìn Thời Sênh, chụp ảnh họ làm gì?

Thời Sênh lạnh lùng nhìn lướt qua, An Tổlập tức moi ra điện thoại từ trong túi, bắt đầu cháp cháp chụp ảnh, không chỉ có ảnh tập thể, còn có ảnh cá nhân.

Khi An Tổ chụp ảnh, Phong Cẩm lên trước đỡ Thời Sênh, "Một danh hiệu thôi mà, tôi không để tâm, em không cần phải đem bản thân..."

"Em từng nói, anh nên có cái tốt nhất." Thời Sênh gián đoạn lời của hắn, thân thể lại thả lỏng tựa vào hắn, giải thíchmộtcâu, "Nhưng linh lực tiêu hao có chút quá độ, không đáng ngại, em sẽ không lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa."

Phong Cẩm nắm chặt lấy vai Thời Sênh, hắn cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lòng, trong ánh mắt nhiều thêm mộttia dịu dàng.

Như vậy... Cũng không tồi.

"Chị ma nữ, chụp xong rồi." An Tổ cầm máy ảnh trở về.

Thời Sênh gật gật đầu, "Bắt đầu từ hôm nay, ai dám không tôn trọng Phong Cẩm, ta không biết những bức ảnh này sẽ xuất hiện ở đâu đâu..."

Dừngmộtlát, Thời Sênh lại nói: “Ô, đúng, trước khi gửi ta nhất định sẽ photoshopmộtchút, tới lúc đó xuất hiện là khoảthân, hay là ảnh giường chiếu, đều phải xem tâm trạng của ta rồi. Có ai không phục, hoan nghênh tới chiến bất cứ lúc nào.”

“Yêu nghiệt, ngươi không được chết tốt đẹp.” Thời Sênh nhún vai, “Ta đã chết rồi!”

“Phì...”An Tổ thật sự là không nhịn được, vô Sô ánh nhìn sắc nhọn rơi trên người cô, An Tổ vội mím chặt môi.

“Cuối cùng ta miễn phí tặng các ngươi bữa ăn sang trọng của đồn cảnh sát.”

Đám người đó còn chưa kịp phản ứng lại câu nói này là ý gì, Phong Cẩm và An Tổ đột nhiên biến mất trước mắt họ, tiếp theo ngôi nhà cổphía trước họ vang lên tiếng nổ.

Một ngôi nhà cổ cứ như vậy hoá thành đống đổ nát trước mặthọ...

Đây là khu bảo vệ kiến trúc văn hoá trọng điêm, trọng điêm, trọng điêm...

Chương 246: Hôn ma nghich ngợm (28)

Thời Sênh dùng loại bom thông thường, từ rất xa có thể nhìn thấy khói dày đặc bay lên ở đây.

Phong Cẩm ngồi trên thiết kiếm, nhìn đống đổ nát phía dưới, ánh mắt lấp lánh.

Tiểu Bạch không biết đi vào lúc nào, đang kéo sư phụ nhà mình ra ngoài, khi Thời Sênh tung bom đã tránh họ ra, chỗ hai người khác cũng không ném, nhưng khẳng định sẽ bị bên cạnh ảnh hưởng tới, bị chút vết thương cũng là điều không tránh khỏi.

“Chị ma nữ...” An Tổ bị Thời Sênh xách lên, lúc này cả người như con tôm bò nhoài trên thiết kiếm, thân hình run rẩy, lời không thành tiếng, “Em em... em sợ độ cao.”

Vì sao thanh kiểm này có thể biến to như trong cổ tích bay như thế?

Cái này không khoa học.

Nghe nói người ở hiện trường hôm đó đều bị đưa về sở cảnh sát, khi nhìn thấy một tập thể người ăn mặc loè loẹt đủ kiểu bổ nhào xuống đất, cảnh sát thụ lý cũng có chút ngây người.

Đây là gặp phải tà giáo gì rồi sao?

Đám người đó nói hết lời mới thoát được hiềm nghi tà giáo, nhưng việc huỷ hoại kiến trúc bảo vệ văn hoá trọng điểm là quá đủ cho họ

rồi.

Ngôi nhà cổ nổ tung huỷ đi cả giám sát, cảnh sát chỉ nhìn thấy họ tập thể nằm bò bên ngoài, hiềm nghi này làm thế nào cũng không rửa được.

Họ không thể nói việc này là một con ma làm, như vậy có lẽ họ phải vào bệnh viện tâm thần tập thể, việc này thật sự là phải gánh vác.

Dù bên trong có người quen biết lãnh đạo cấp cao, đi quan hệ, tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát, bồi thường là việc phải làm.

Nghe nói có người bồi thường tới khuynh gia bại sản.

Vận khí khá tốt chính là ba người trong ngôi nhà đó chỉ phải đền tiền, không bị chụp ảnh, cũng không bị cảnh sát nhốt.

Khi Tiểu Bạch kéo sư phụ nhà mình ra, vừa hay nhìn thấy cảnh sát.

Đứa trẻ này từ nhỏ đã sợ cảnh sát, phản ứng đầu tiên chính là kéo sư phụ về, nấp đi.

Còn sư phụ của cậu ta cũng tỉnh lại lúc này, hai người hợp lực đưa hai người khác từ bên cạnh ra ngoài, vốn cho rằng thoát được kiếp nạn này.

Nhưng có nạn cùng chịu là truyền thống tốt đẹp, ba người bị người ta bán đứng rồi.

Thêm ba người, khoản tiền bồi thường chia đều lại ít đi một chút, không phải sao?

Từ đây Thiên Đô Sơn cắt đứt với các đại gia tộc trừ ma.

Sự thật chứng minh, có nạn là không thể cùng chịu.

Thời Sênh tu dưỡng mấy ngày liền mới hồi phục lại được, An Tổ đến trường rồi, trong nhà chỉ có Thời Sênh và Phong Cẩm.

Thời Sênh bay tới phòng của Phong Cẩm, hắn đang xem một cuốn thư tayố vàng.

Thấy Thời Sênh vào, cũng không biết tại sao có chút hoảng hốt đem thư tay nhét vào dưới chăn.

Hắn đứng lên kéo rèm cửa lên, ánh sáng trong phòng đột nhiên tối lại, Thời Sênh lúc này mới từ cửa bay tới bên giường.

“Anh đang xem gì vậy?”

Phong Cẩm ngập ngừng nhìn cô ấy, băn khoăn một lát rồi lấy thư tay từ trong chăn ra đưa cho cô.

“Việc xảy ra sau khi em chết đều ghi chép ở đây.”

Thời Sênh nhận lấy, trang giấy của thư tay đó rất thô ráp, hơn nữa hình như niên đại cũng rất lâu.

Lúc đầu, người đó đáp ứng Ninh Nhàn là vì gia tộc của hắn đang lúc nguy nan, cần một món tiền lớn.

Cho nên khi Ninh Nhàn tìm được hắn, hắn bí quá hoá liều.

Nhưng sau khi đem Ninh Oanh đi, hắn không hề làm theo lời Ninh Nhàn nói, khiến nàng tan thành mây khói mà chỉ là phong ấn nàng lại.

Sau này gia tộc Vượt qua nguy nan, hắn rất áy náy việc này, liền nuôi dưỡng Ninh Oanh, sau khi chết cũng giao phó cho con cháu gia tộc, phải nuôi dưỡng tốt Ninh Oanh.

Người đó tên Phong Tín. Cụ của Phong Cẩm.

Vốn tới lượt Phong Cẩm, không nên để hắn làm việc này, nhưng lúc đó phong ấn của Ninh Oanh xảy ra vấn đề, người khác của Phong gia đều không chịu đi, chỉ trông chờ vào hắn.

Phong ấn vì niên đại rất lâu đã mất hiệu lực, khi hắn tới, vừa hay nhìn thấy Ninh Oanh từ trong phong ấn thoát ra, thoát khỏi phong ấn khiến nàng bị trọng thương, đến kí ức cũng mất.

“Vậy vì sao anh nhặt em về?” Thời Sênh gập lá thư lại.

Sắc mặt Phong Cẩm đột nhiên hơi đỏ, ánh mắt né tránh, “... Lúc đó em... không mặc gì cả. Tôi nhìn thấy cơ thểem... phải chịu trách nhiệm.”

Thời Sênh: “...” Người hắn nhìn thấy là Ninh Oanh, không phải là cô.

Nếu cô không tới, vậy không phải hắn sẽ chịu trách nhiệm với Ninh Oanh sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Thời Sênh liền có chút không thoải mái.

Trừng mắt nhìn Phong Cẩm một cái, bay ra khỏi phòng.

Phong Cẩm hoàn toàn sững sờ: “...” Cô lại làm sao rồi?

Liền mấy ngày Thời Sênh không thèm đếm xỉa gì tới Phong Cẩm, An

Tổ trở về cũng cảm giác được không khí trong nhà không thoải mái.

Ừm.

An Tổ giờ sống ở đây, định vị có lẽ là bảo mẫu miễn phí?

“Phong tiên sinh...”An Tổ cẩn thận đi tới bên cạnh Phong Cầm, “Chị ma nữ mây ngày nay làm sao vậy?”

Biểm cảm đó nhìn đã thấy dọa người.

Trong lòng Phong Cẩm khó chịu như bị mèo cào, An Tổ hỏi như vậy, hắn chần chừ một chút rồi đứng lên, bước bước lớn vào phòng Thời Sênh.

An Tổ nhìn lên trần nhà một cách vô tội.

Trong phòng, Thời Sênh khoanh chân ngồi trên giường, nội dung chiếu trên màn hình máy tính bàn khiến người ta đỏ mắt tía tai, nhưng mà xem mãi cũng không chán.

Phong Cẩm đẩy cửa liền nghe thấy thanh âm kì dị đó, hắn vội vã đi vào, đóng cửa phòng lại.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Phong Cẩm lưng tựa vào cửa phòng, một lúc lâu, không khí có chút lúng túng, chỉ có thanh âm kì dị đó vẫn đang không ngừng tuôn ra.

Một lát lâu sau, Phong Cẩm tối sầm mặt đi tắt trang mạng trên máy tính bàn.

Rốt cuộc là cô làm thế nào tìm được những trang web này?

Vứt máy tính sang bên cạnh, Phong Cẩm đột nhiên có chút không biết ứng phó làm sao, hắn ngồi xuống, hơi ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Tôi...”

Thời Sênh chống cằm, “Anh làm sao?”

Phong Cẩm hít thở sâu một hơi, “Tôi... tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“Người ma khác nhau”. Thời Sênh nhảy xuống giường, nghiêng đầu nhìn hắn, “Đây không phải là cái anh đã nói sao?”

Lúc đầu là tên này nói lời nghiêm túc như thế.

Phong Cẩm: “...”

“Tôi có thể giúp em hoàn dương”. Phong Cấm năm chặt lây tay Thời Sênh, nghiêm túc nhìn cô.

Hoàn dương?

Lúc đầu cô chỉ là tùy tiện nói thôi, cô không thể hoàn dương.

Cô còn phải đi chuyển thế đầu thai. “Em không hoàn dương.”

Phong Cẩm nắm chặt lấy tay Thời Sênh, “Vì sao? Hoàn dương rồi em có thể ở bên cạnh tôi rồi.” Thời Sênh tự luyến sờ sờ mặt mình, “Vì thế này thì em có thể luôn xinh đẹp như hoa vậy.” Phong Cẩm: “...” Lí do này hắn thật sự không phản bác được.

“Anh thích Ninh Oanh trước đây hay là thích em hiện giờ?” Thời Sênh bỗng nhiên đưa ra một câu.

“Em hiện giờ.” Phong Cẩm không hề chần chừ trả lời.

Ninh Oanh trước đây rất ngoan ngoãn, nhưng hắn không thích cô ấy, hắn đem cô ấy về cũng thật sự là vì mình đã nhìn thấy cơ thể của cô ấy, vì chịu trách nhiệm mới nuôi cô ấy.

Hắn không biết nói gì, chỉ biết người hắn thích là cô ấy của hiện tại.

Có lẽ là thích...

Sự gây rối vô cớ của cô? Thời Sênh đột nhiên lại gần Phong Cẩm, đè

hắn xuống giường, từ trên nhìn xuống hắn.

Dung mạo xinh đẹp đổ bóng trên người Phong Cẩm, tim tăng tốc đập thình thịch thình thịch, nhanh tới mức trở nên căng thẳng.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên ấm áp mập mờ, nhiệt độ từng tí một nâng lên.

Thời Sênh chầm chậm lại gần hắn, đột nhiên

lên tiếng, “Không hoàn dương em có phải không thể cùng làm với anh không?”

Phong Cẩm: “...”

Câu hỏi thẳng thắng như vậy thật sự có thể Sao?

Chương 247: Hôn ma nghich ngợm (29)

Phong Cẩm nói cho Thời Sênh, cũng không phải không được, chỉ cần cô khống chế được bản thân thì sẽ không gây sát thương quá lớn với hắn.

Mất đi một ít dương khí đối với hắn cũng không đáng ngại, hơn nữa đổi với cô cũng có chô lợi.

Thời Sênh thẳng thừng từ chối rồi, “Bất cứ rủi ro nào cũng không được, em không dám đánh cược.”

Vai này có thể tìm đượchắn, vai tiếp theo thì sao đây?

Hắn là ai?

Vì sao hắn xuất hiện trong thế giới ảo, cô hoàn toàn không thểbiết được.

Cũng không biết khi nào hắn sẽ biến mất. Thời gian của họ đều có đếm ngược. Cho nên, cô không dám đánh cược. Một chút rủi ro cũng không được.

Trái tim Phong Cẩm đau như bị kim châm một hồi lâu, hắn ôm lấy Thời Sênh, “Không sao hêt...”

Thời Sênh dùng biểu cảm bất lực với tiểu yêu tinh, xoa Xoa đầu Phong Cẩm như Xoa chó con, “Vậy để em nghĩ cách xem.”

Phong Cẩm: “...” Hắn không phảiý này.

“Chúng ta giờ coi như là quan hệ gì?”Phong Cẩm nhìn Thời Sênh.

“Ủy ban nhân dân phường không cho người ma giấy đăng kí kết hôn, anh còn muốn quan hệ gì?” Một câu nói của Thời Sênh liền khiến Phong Cẩm oán giận trở lại.

Phong Cẩm: “...” Hắn muốn yên tĩnh.

Buổi tối, Phong Cẩm nhận cuộc điện thoại đi ra ngoài, An Tổ khóc lóc chạy về, giống như có thứ gì đó đuổi theo sau vậy, quần áo trên người bị xé toạc rối bời.

Thời Sênh chau mày, từ trên sô pha bay tới, “Cô sao rồi?”

An Tổ lao mạnh tới phía Thời Sênh, ôm lấy cô cứ thế khóc rống lên một trận.

Trên người cô có khí tức sau khi ân ái nhè nhẹ, Thời Sênh vốn muốn đẩy cô ấy ra, sau khi ngửi được mùi này thì chỉ đặt tay ra sau lưng cô vỗ vỗ.

Đợi An Tổ khóc xong rồi, cô ấy mới nghẹn ngào nói chuyện xảy ra.

Bùa Phong Cẩm cho cô bị bạn học không cẩn thận làm hỏng rồi, cô nghĩ trở về có bạn học đi cùng, sẽ không xảy ra chuyện gì nên không gọi điện cho Phong Cẩm.

Ai ngờ cô ấy còn chưa ra khỏi trường đã bị Nạp Lan Ánh bắt đi...

“Chị ma nữ, hu hu... làm sao đây, hắn nói sẽ không tha cho em” Thanh âm của An Tố nghẹn ngào, nắm chặt lấy tay của Thời Sênh,

“Có phải cả đời này em đều không thoát được khỏi hắn không?”

“Đâu có nghiêm trọng như thế.” Thời Sênh đẩy cô vào phòng tắm, “Từ từ tắm rửa, đừng nghĩ nhiều.”

Có lẽ là vì ở nhà Phong Cẩm, An Tổ không sợ hãi lắm, nghe lời đi vào phòng tắm.

Đợi Phong Cẩm về, An Tố đã ngủ say rồi.

"Em sợ cô ấy có thai với Nạp Lan. Ảnh, có cách nào có thể ngăn được ma thai không?” Thời Sênh đứng ở cửa, nhỏ tiếng hỏi Phong Cẩm.

Phong Cẩm đóng cửa phòng lại, lạnh nhạt nói: “Nạp Lan Ánh không thế có đời sau.”

Không thể có đời sau sao?

Trong cốt truyện hình như thật sự là tới kết cục An Tổ cũng không hề mang thai.

“Vì Sao?”

“Hắn từng uống Nước Không Nguồn” Phong Cẩm đi về phía nhà bếp, “Muốn ăn gì?”

“Anh làm gì em cũng thích.”

Trên khóe miệng Phong Cẩm vểnh lên mấy phân, “Vậy tôi nay ăn màn thâu.”

“A? Đừng mà, em muốn ăn thịt.” Thời Sênh vội vã la lên, treo trên

lưng Phong Cẩm, “Nước Không Nguồn là gì? Uống rồi thì không có đời sau?”

Đây chính là thuốc tránh thai vạn năm trong truyền thuyết?

“Không phải, tác dụng chủ yếu là ức chế sức mạnh của hắn, tác dụng phụ là không có đời sau "Phong Cẩm kéo tay áo lên, nhìn nhìn đồ trong tủ lạnh, lấy từng món thực phẩm ra, động tác nấu nướng thuần thục.

Thời Sênh nghiêng đầu.

Cô treo trên người hắn cũng không nặng, Phong Cầm cũng để mặc cô.

Vì là buổi tối, Phong Cẩm làm cũng không nhiều, nhưng mỗi loại thức ăn đều có hương có sắc, bề ngoài không ra sao, mùi vị tuyệt đổi ngon số một.

Đương nhiên, Thời Sênh cũng chỉ có thể ngửi mùi thơm, ăn cũng không ăn được.

Cô u buồn nằm bò lên bàn, quả nhiên vẫn là phải biến thành người mới được?

“Sao rồi?" Phong Cẩm nhìn món sườn kho trước mặt, “Không thích sao? Sáng hôm nay không phải nói muốn ăn sao?”

Thời Sênh kéo món sườn kho tới trước người, “Thích.”

“Không thích thì không ăn nữa, ngày mai tôi làm cái khác cho em”Phong Câm bưng khay về.

Thời Sênh nhìn Phong Cẩm, gương mặt nhỏ suy sụp, “Em muốn ăn anh.”

Động tác của Phong Cẩm khẽ dừng lại, vành tai vọt lên đỏ ửng, ù ù cạc cạc nói, “... Ản cơm, lát nữa...”

Thời Sênh chống cằm, mắt không chuyển động nhìn chằm chằm Phong Cẩm, như cười như khong cười hỏi: “Lát nữa làm gì?”

Phong Cẩm hoảng loạn đứng dậy, dọn đồ trên bàn vào nhà bếp, thanh âm có chút quái dịtruyền tới, “Lát nữa đưa em ra ngoài chơi.”

“Em lại không muốn đi.” Thời Sênh nói nhỏ một câu, quay người bay ra ngoài cửa sổ.

Khi Phong Cẩm quay đầu nhìn thì đã không thấy bóng dáng ở phòng khách nữa.

Phong Cẩm mím mím môi, sao vừa rồi hắn phải nói như thế?

Mấy ngày nay, dù cô ấy đã động chân động tay với mình, nhưng ở phương diện khác, cô ấy sẽ không vượt quá nửa bước.

Phong Cẩm luôn có cảm giác không chân thực lắm, luôn cảm thấy cô cách mình quá xa rồi.

Thu dọn xong đồ đạc, Phong Cẩm tắm rửa sạch sẽ lên giường, lăn qua lăn lại trên giường cũng không ngủ được.

Cô ấy đi đâu rồi?

Mấy ngày nay, buổi tối cô ấy luôn chạy ra ngoài, rất muộn mới về, hắn từng thử dùng quan hệ khế ước cảm ứng, cô ấy luôn đang di

chuyển, vị trí biến đổi rất nhanh, với tốc độ của hắn căn bản không đuổi kịp.

3 giờ sáng, Phong Cẩm mơ mơ hồ hồ cảm thây bên cạnh có thêm một luồng băng lạnh.

Hắn hơi hơi mở to mắt, liền nhìn thấy gương mặt phóng đại.

“Làm anh tỉnh rồi sao, còn muốn hôn trộm anh một cái.” Thời Sênh kéo khoảng cách, co về bên cạnh, còn tiện tay giúp hắn kéo chăn, “Ngủ di.”

Thời Sênh sợ hắn lạnh, tối dù ngủ cạnh hắn, lại một mình đắp một chăn.

Được thôi, thật ra cô có đắp hay không cũng không sao cả.

Phong Cẩm động đậy người, đột nhiên đứng lên vứt chiếc chăn đó xuống đất, đem chiếc chăn trên người mình đắp lên người cô, ôm thẳng cô vào trong lòng.

Mặc kệ sự giãy giụa của Thời Sênh, chuẩn xác tìm tới môi cô mà hôn lên, lưỡi tách răng cô a.

Sự giao hòa giữa lửa và băng khiến đầu óc Thời Sênh choáng váng, loại cảm giác dễ chịu đó khiến cô vô thức cướp lại quyền chủ đạo.

Nhưng giây tiếp theo, cô liền mạnh mẽ đẩy Phong Cẩm ra, trong miệng còn sót lại nhiệt độ, thân thể lạnh như băng gần như đã trở nên nóng lên.

Cô nửa chống người, lùi tới bên cạnh, “Phong Cấm, đừng dụ dỗ em.”

“Rõ ràng em...” Trong bóng tối, thần sắc của Phong Cẩm ảm đạm, hắn có thể cho cô, bớt một chút dương khí hắn cũng không chết được.

“Đợi chút đã, rất nhanh thôi.” Tiếng của Thời Sênh khàn khàn, đứng lên bay ra ngoài cửa, “Em đến phòng sách."

“Tôi không chạm vào em nữa, em đừng đi.” Phong Cầm nhẹ giọng nói.

Thời Sênh dừng lại, “Anh còn chạm vào em, em sẽ đánh anh.”

“Ủm.” Thời Sênh do dự giây lát, vẫn là bay về. “Tôi ôm em ngủ được không?”

“Anh sẽ lạnh đó.” Thời Sênh xách tấm chăn trên đất lên giường, “Anh sinh bệnh, em sẽ muốn giết người”

“Một chút lạnh đó anh có thể chịu được.” Thân thể cô không lạnh lắm, quen rồi cũng không có gì, là cô nghĩ hắn quá yếu ớt rồi.

Một đại nam nhân như hắn có yếu ớt như thế không?

“Không...”

“Vậy anh không đắp chăn, cứ như vậy được rồi, cùng lạnh với em” Chăn trên người Phong Cẩm bị đá ra, nằm giang chân trên giuong.

Thời Sênh: “...” Đã học được uy hiếp rồi. Phong Cẩm: “...” Còn không phải học em sao?

“Được được, ôm đi, nhưng ngày mai nếu em phát hiện anh có chỗ nào không ổn thì đừng trách em ra tay độc ác đó. Cứ coi như em

thích anh thì đánh ngươi cũng tuyệt đối không mềm tay đâu”

Thời Sênh đắp cả hai tấm chăn lên người hắn rồi mới co vào trong lòng hắn.

Phong Cẩm vừa lòng thỏa ý ôm Thời Sênh, “Không đâu, tôi không yếu như em nghĩ thế đâu...”

Chương 248: Hôn ma nghich ngợm (30)

Thầy Trừ Ma dù trong lòng không đồng ý thừa nhận Phong Câm, nhưng trong tay Thời Sênh nắm ảnh của họ.

Bức ảnh nhục nhã như thế nếu thật sự lấy ra, khách hàng nhìn họ thể nào, làm sao còn tin họ nữa?

Thể là nghi thức thụ phong Tông Sư của Phong Cẩm Vân là được xác định.

Thời gian định vào ngày 5 tháng 12, địa điểm ở nhà họ Phong.

Thật ra Phong Cẩm thấy rất kì lạ, vì sao không có ai tới gây phiền phức, cứ coi như lúc đó họ bị uy hiếp, đợi sau khi họ trở về cũng khẳng định không nuốt nổi cục tức nay.

Nhưng họ không chỉnuốt được, còn muốn tổ chức nghi thức thụ phong Tông sư cho hắn, có ma.

Thời gian Thời Sênh ra ngoài càng ngày càng dài, có lúc ban ngày cũng không thấy cô.

Bất luận Phong Cẩm hỏi thế nào, Thời Sênh hoặc là né tránh không trả lời, hoặc là trực tiếp hôn hắn để chuyển sự chú ý.

“A? Giờ sao?”An Tổ bịt chặt điện thoại, nhận điện thoại như đi ăn trộm.

Phong Cẩm dừng bước, lùi về phòng, ngay khi hắn đóng hờ cửa phòng, An Tố liền nhìn về phía hắn.

“Được, em lập tức tới. Ủm, em sẽ cẩn thận.” An Tổ ngắt điện thoại, về phòng lấy túi, nhẹ tay nhẹ chân ra ngoài.

Phong Cẩm lấy áo khoác, đi theo sau An Tố.

Vì việc lần trước, khi hắn không dùng xe, Thời Sênh liền đem xe của hắn cho An Tố dùng, cho nên lúc này An Tổ lái xe của hắn ra khỏi tiểu khu.

Phong Cẩm chỉ đành gọi xe đi theo sau.

An Tổ càng lái càng tới chỗ hoang vu, bác tài xế đã không không dám lái về phía trước nữa, Phong Cẩm chỉ đành không ngừng thêm tiền, cho tới khi chiếc xe trước mặt dừng trước một nghĩa trang, tài xế xe để Phong Cẩm lại rồi chạy đi nhanh như chớp.

Nửa đêm nửa hôm tới nghĩa trang bỏ hoang như là bị bệnh.

Phong Cẩm biết nghĩa trang này, đây là nghĩa trang thời kì dân quốc, đã bỏ hoang mấy chục năm rồi.

An Tố đã đạp lên cỏ dại cạo bằng nửạ người, sắp biến mất khỏi tầm mắt Phong Cấm, hắn Vội vã đi theo.

Nghĩa trang này hình bậc thang, cỏ tạp che kín lối đi, An Tố té lên té xuống, cũng không biết đi đường hay là mộ.

Gần đây cô làm không ít việc, gan cũng luyện to hơn chút, nhìn thẳng phía trước đi lên, trong lằng mặc niệm, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cho tới khi tới đỉnh núi, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cô mới thở phào, bước mấy bước nhỏ tới, “Chị ma nữ.”

Sắc mặt Thời Sênh hơi trắng đang tựa vào một mảnh bia mộ, thân hình mỏng manh.

“Chị ma nữ... sắc mặt chị sao khó coi như vậy, lần này gặp phải người rất lợi hại sao?” An Tổ nhìn rõ sắc mặt cô, lập tức lên trước đỡ, sốt ruột hỏi thăm.

Thời Sênh hơi hơi lắc đầu.

“Vì sao chị muốn giấu Phong tiên sinh, anh ấy lợi hại như thế, anh ấy có thể giúp chị”

“Anh ấy là người, rất yếu ớt.”

“Nhưng chị cũng không phải là vạn năng An Tổ thật sự nghĩ không hiểu, vì sao cô phải một mình gánh lấy.

“Ai nói ta không phải, hôm nay chỉ là không cẩn thận, muốn mạng của ta thì còn phải tu luyện mây nghìn năm.”

An Tố: “...” Đã là bộ dạng này rồi còn không biết ngượng tự luyến.

“Chị ma nữ, chị mau hồi phục đi, không thì buổi sáng em sẽ trở về một mình, ánh mắt đó của Phong tiên sinh...” Đã sắp chém chết ta.

Aaaa, Phong tiên sinh giờ có thể dùng ánh mắt chém chết cô ấy.

An Tố đột nhiên không nói chuyện, trái lại kinh hoàng nhìn phía sau cô, Thời Sênh quay đầu nhìn sang.

Phong Cẩm yên lặng đứng ở bên đó, gió núi thổi đám cỏ dại xung quanh hắn lay động, toàn thân hắn giống như có một dòng chảy ngầm, tuôn trào cuồn cuộn.

Thời Sênh trừng mắt nhìn An Tổ một cái, sao cô đưa hắn tới?

An Tố vô tội, côkhông biết Phong tiên sinh đi theo phía sau!

Khi cô ấy ra khỏi cửa rõ ràng xác định, khi tới cũng đặc biệt cẩn thận, rốt cuộc làm thê nào mà Phong tiên sinh lại theo tới tận đây?

Phong Cẩm một chữ cũng không nói, đưa Thời Sênh về nhà, An Tố vô cùng thông minh cút về phòng của mình, khóa chặt cửa lại.

Phong tiên sinh quá đáng sợ. “Phong Cẩm...”

Phong Cẩm ôm Thời Sênh vào phòng ngủ, đặt cô lên giường, đưa tay cởi quần áo trên người mình.

“Phong Cẩm, anh định làm gì?”

Phong Cẩm căn bản không cho Thời Sênh cơ hội giải thích, lúc này cô đang bị thương, gần như để mặc Phong Cẩm chi phối.

Đợi cô tỉnh lại đã là buổi chiều ngày thứ hai, bên cạnh trống trơn không có ai, mùi của căn phòng cũng rất sạch sẽ, tình hình tối qua cứ giống như một giấc mơ của cô vậy.

Thời Sênh động đậy người, vết thương đã khỏi bảy tám phần, nhưng cảm giác phía dưới người rõ ràng nói cho cô...

Tối qua không phải mơ. Phong Cẩm thật sự làm việc đó với cô rồi.

Thời Sênh sắc mặt không tốt đi xuống giường, bên cạnh đặt một bộ quần áo mới, Thời Sênh cầm mặc vào.

Bên ngoài không có ai, Thời Sênh nén giận, nhất thời không thểphát ra ngoài.

Cho tới khi trời tối, An Tổ mới nhếch nhác vào phòng, nhìn thấy Thời Sênh thì ngây ra, sắc mặt hơi đỏ, “Chị ma nữ, chị vẫn khỏe Chứ?”

“Rất khỏe, Phong Cẩm đâu?” Ánh mắt Thời Sênh đảo một vòng trên người cô, “Cô lại gặp phải Nạp Lan Ánh rồi?”

“Ừm, nhưng không sao, bùa Phong tiên sinh cho em rất hữu dụng.” Trước đây nếu không phải cô làm hỏng bùa thì cũng sẽ không xảy ra chuyện, “Đúng rồi, hôm nay có thể Phong tiên sinh sẽ về rất muộn, bảo em làm cơm tối cho chị, chị ma nữ muốn ăn gì?”

Thời Sênh tức tới no rồi, đâu có ăn được nữa, “Phong Cẩm đi đâu rồi?”

Ản rồi liền chạy, được đấy!

“Không biết.." An Tổ lắc đầu, Phong Cẩm chỉ bảo cô làm đồ ăn cho Thời Sênh, không nói cho cô biết hắn đi đâu.

Thời Sênh chau mày, “Hôm nay mùng mấy.”

“Mùng 4 tháng 12...” An Tổ hơi không xác định trả lời, lại sờ điện thoại xem màn hình, “Mùng 5, hôm nay mùng 5.”

Mẹ kiếp, mùng 5 rồi? Nghi thức thụ phong của Phong Cẩm.

Tên thiểu năng này, cô không đi, những người đó sẽ tha cho hắn sao? Hai lần, hai lần đều là như vậy.

Làm bản cô nương tức chết rồi!

Thời Sênh vô cùng lo lắng vội tới Phong gia, nơi này có loại đồ như kết giới, Thời Sênh một đường chém tới.

Lập tức kinh động người bên trong. Phong Cẩm nghe thấy Thời Sênh tới rồi, trên mặt đầy khó xử. Cô không thểyên tĩnh làm một cô gái sao? Phong Cẩm đích thân đi đón Thời Sênh, Thời Sênh nhìn thây hắn liền đánh dữ dội một trận.

Không có bất cứ lời nào, chỉ đánh. Đương nhiên đánh đều là chỗ nhiều thịt.

“Phong Cẩm, anh được đấy!” Thời Sênh tức tới tay run lên.

Phong Cẩm lại gần Thời Sênh, “Anh có được hay không, tối qua không phải em đã thử qua rồi sao?”

Thời Sênh: “...” Quả nhiên sau khi ngủ, cách thức nói chuyện cũng khác nhau rồi.

Cốt truyện quảnhiên không lừata.

Nghi thức thụ phong tiến hành rất thuận lợi, vốn dĩ trước đó có người thấy Thời Sênh không tới, ngấm ngầm còn muốn gây chút chuyện, Thời Sênh đứng ở đó, những người này lập tức ngoan ngoãn rồi

Đừng hỏi vì sao. Họ không muốn lại bị đánh nữa, càng không muôn bị cướp làm ăn. Không có làm ăn, họ uống gió tây bắc sao?

Mấy ngày nay, Thời Sênh đã dạy dỗ đám người này một lượt, còn tiện đường hấp thụ không ít sức mạnh củalệ quỷ, cộng thêm tối qua Phong Cẩm... giờ cô cảm thấy mình lên trời xuống đất cũng không vấn đề gì.

Những người này ngoan ngoãn không gây chuyện vậy, cô còn có chút thương xót.

Không tìm được lí do đánh họ, đúng là quá đáng tiêc rồi.

Chương 249: Hồn ma nghịch ngợm (1)

Nghi thức thụ phong kết thúc, người khác bị người của Phong gia tiễn đi, chỉ còn lại người của Phong gia.

Đương gia của Phong gia là tiểu thúc của Phong Cẩm, mày rậm mắt to, mặt chữ quốc, trông có vẻ là một người rất nghiên khắc.

“Phong Cẩm, danh hiệu Tông sư này làm sao cháu có được chúng ta không nói nữa, nhưng việc cháu nuôi ma, có phải cháu cần có giao phó không?”

Ánh mắt của Phong Toàn đặt trên người Thời Sênh, mày chau lại.

“Phải giao phó điều gì?” Thời Sênh không chút sợ hãi trừng mắt lại.

Phong Cẩm kéo Thời Sênh, hơi hơi gục mặt trước Phong Toàn, “Chú, đây là lần cuối cùng cháu gọi người như vậy, điều cháu làm vì mọi người đã có thể báo đáp lại ân tình năm đó người cứu cháu, ơn dưỡng dục mấy năm nay, từ nay về sau, Phong Cẩm và các người không còn dây mơ rễ má gì nữa.”

“Phong Cẩm, cháu nói bậy gì vậy?” Phong Toàn đứng phắt dậy, có lẽ là cảm thấy mình quá dữ, thần sắc giãn ra một chút, “Chú cũng không có ý khác, giờ cháu có phong hiệu Tông sư, cháu làm việc không ai dám chất vấn, chú chỉ là muốn nhắc nhở cháu một chút, chú cũng là quan tâm cháu mà thôi.”

“Thật sự muốn quan tâm, phiền ông biểu cảm thành khấn một chút.”

Thời Sênh ở bên cạnh phá đám.

“Đây là nơi cô có thể tùy tiện nói chuyện sao?” Đều tại yêu nghiệt này dụ dỗ Phong Cẩm, không thì hắn cũng không muốn rời khỏi Phong gia.

Giờ hắn có phong hiệu Tông sư, dù cách đạt được có chút không được đường hoàng, nhưng mọi người đề thừa nhận rồi, cái này vô hình sẽ mang tới cho Phong gia lợi ích rất lớn.

Càng huống hồ, Phong Cẩm vẫn là người có thiên phú tốt nhất trong đám trẻ Phong gia...

“Vậy thì cướp lại chỗ này, như vậy ta có thể tùy ý nói rồi.” Thời Sênh lộ ra một nụ cười ác ý, “Phong Cẩm, anh muốn ông ta sống đau khổ hay là muốn ông ta chết đau khổ?”

Phong Cẩm kéo Thời Sênh đang muốn xộng lên, thanh âm trầm thấp, “Nơi như vậy, bẩn.”

Hắn đã đợi ở đây 18 năm, đủ rồi.

Nếu danh hiệu Tông sư này không phải Thời Sênh cướp về cho hắn, hắn một bước cũng không muốn bước vào nơi đầy tính toán và bẩn thỉu này.

“Vậy cũng không thể dễ dàng cho chúng” Dám tính toán Phong Cẩm như vậy, coi cô ấy như chết rồi sao?

Thời Sênh thẳng tay cho nổ tan Phong gia, đã không cần vậy thì hủy đi là được.

Phong Cẩm ngoài không biết làm sao vẫn là không biết làm sao.

Vợ của mình quá bạo lực, làm thế nào cản nổi chứ.

Thời Sênh không ngừng hấp thụ sức mạnh của lệ quỷ, đợi khi cô đạt tới cấp Ma Vương, cô ấy có thể khống chế kích thích hút dương khí của mình.

Đây là cách cô ấy lật không biết bao nhiêu sách mới biết.

Lệ quỷ quanh đây gần như đều bị Thời Sênh bắt hết một lượt, một thời gian rất lâu, Thầy Trừ Ma ở đây đều không có việc làm ăn, bị ép rời khỏi.

Trước đây, ở ngôi nhà cổ, Ma Vương kia sau khi như rùa rụt đầu mấy tháng trời đã lại lộ diện, bắt đầu quanh quẩn bên cạnh Thời Sênh.

Thời Sênh thấy một lần đánh một lần, Phong Cẩm ở bên cạnh xem kịch.

An Tố cứ ngồi cảm thán, tình địch cũng không cần mình tự lên, sư phụ gảrất tốt.

Ủm, quan trọng là chị manữ uy võ bá khí.

Sau này An Tố bái Phong Cẩm làm thầy, không thểkhông nói vòng sáng nữ chính của cô vẫn còn tồn tại, đến Phong Cẩm cũng khen cô mấy câu.

Nạp Lan. Ảnh thường xuyên quấy rầy An Tố, nhưng thực lực của An Tổ càng ngày càng mạnh, mới bắt đầu còn phải dựa vào bùa của Phong Cẩm, sau này tự cô ấy có thể giải quyết một mình.

Có lẽ thứ không có được là thứ tốt nhất, càng huống hồ vẫn là nữ chính, Nạp Lan Ánh đối với An Tổ có thể nói là cố chấp.

Thời Sênh vẫn hơi sợ Nạp Lan. Ảnh quấy rầy như vậy, An Tổ đột nhiên đầu óc không tỉnh táo, lại nhắm trúng Nạp Lan Ánh.

Cho đến khi An Tổ và Tiểu Bạch của Thiên Đô Sơn đó tay nắm tay đi tới trước mặt cô, cô ngoài không dám nhìn thẳng cũng bỏ qua hết.

Thời Sênh hoàn toàn không biết vì sao Tiểu Bạch có thể ở cùng An Tố, khi cô ấy đang nỗ lực tăng cấp, hai người này lại đang bồi dưỡng tình cảm, nghĩ tới vẫn là rất không thoải mái.

May mà Tiểu Bạch không phải nam chính, Thời Sênh không có ý muốn chia rẽ họ.

Đứa trẻ Tiểu Bạch này thiên phú rất không tồi, chỉ là phản ứng có hơi chậm chạp, còn có gương mặt búp bê, hoàn toàn không nhìn ra đượchắn cùng tuổi với An Tố.

Mỗi lần An Tổ và Tiểu Bạch ra ngoài, người bên cạnh đều cho rằng Tiểu Bạch là em trai của cô ấy.

Sau này An Tổ và Tiểu Bạch hợp lực phong ấn Nạp Lan Ảnh, việc lần đó, An Tổ bị thương rất nặng, khi tất cả mọi người đều bó tay hết cách, Thời Sênh vào phòng bệnh đợi một lúc, lúc đi ra, An Tổ liền thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Đến nay, sự sùng bái của An Tổ với Thời Sênh đã đạt tới một tầng cao mới, lúc nào cũng muốn đưa Tiểu Bạch ghé thăm nhà Phong Cẩm, làm phiền thế giới của hai người.

Phong Cẩm ghét cay ghét đắng việc này.

Hắn cũng không có cách nào, ai bảo nhà họ là bà xã quyết định.

Chỉ có thể lúc buổi tối lại thi triển uy phong đàn ông.

Phong Cẩm luôn muốn hoàn dương cho Thời Sênh, thứ trước đây hắn lấy ra từ trong biệt thự của Tề Mặc cùng với phần thưởng đứng đầu cuộc thi Thầy Trừ Ma đó đều là đạo cụ phải dùng đểhoàn dương.

“Lúc đó anh đã chuẩn bị cho em rồi? Thì ra anh thầm thích em lâu như thế?” Thời Sênh mặt này cảm thán.

“Không phải.” Phong Cẩm lắc đầu, “Vừa bắt đầu anh đã thu thập thứ này, là vì Nạp Lan Ảnh muốn hoàn dương, anh không muốn hắn đạt được ý nguyện mà thôi.”

Lật bàn, dù gì anh cũng cứ giả bộ một chút đi! Thành thực như vậy làm gì?

Nói tới Nạp Lan Ảnh, Thời Sênh có chút kì quái hỏi hắn, “Anh và hắn có thù gì?”

Lại khổtâm lớn như vậy đi ngăn cảnhắn.

Phong Cẩm chau mày, trong mắt có chút mơ màng, lát sau lắc đầu, “Không biết, lần đầu tiên nhìn thấy hắn liền cảm thấy không thoải mái, hơn nữa anh thân là Thầy Trừ Ma, bắt ma là việc rất bình thường”

“... Lời này em không tin.” Thời Sênh trợn trừng mắt.

Dỗ dành đám An Tố và Tiểu Bạch đó còn được, dỗ cô ấy?

Trên mặt Phong Cẩm lộ ra một nụ cười, ôm Thời Sênh đi vào phòng ngủ, “Vậy anh bắt cho emXem.”

“Mẹ kiếp, Phong Cẩm anh đủ rồi, ban ngày ban mặt... ông nội nhà anh, thả em ra... em đến tháng rồi...”

“Ma làm gì có đến tháng” Phong Cẩm lạnh lùng tiêp một câu.

Thời sênh: "...” Vẫn là làm người đi, một tháng ít nhất còn có bảy ngày.

Thời Sênh tới cuối cùng cũng không hoàn dương, cô vô cùng trân trọng khoảng thời gian ở cùng với Phong Cẩm, dù sống cảnh gà bay chó chạy, nhưng cô cưng chiều Phong Cẩm như tiểu công chúa.

Bắt ma đánh nhau, cô lên. Việc nặng trong nhà, cô làm.

Phong Cẩm rất nghi ngờ, mình có phải đầu thai nhầm không?

Chưa được người ta cưng chiều, sẽ không hiếu loại cảm giác đó.

Nếu không phải có người tìm cái chết khiêu khích, Thời Sênh ở bên ngoài cũng sẽ rất nể mặt Phong Cẩm, gần như đều là để hắn làm chủ, không đểhắn lúng túng.

Nhưng chỉ cần có người dám tìm cái chết, xin lôi, Thời Sênh một chút là cho nổ tung.

Vì cô là người hắn thích, cho nên hắn rất sẵn lòng để cô chiều chuộng, cũng đồng ý cưng chiều cô.

Khi tử vong sắp tới, Phong Cẩm nắm tay Thời Sênh, “Chúng ta có thể gặp lại nhau không?”

Hắn luôn có loại cảm giác, một loại quen thuộc và giao ước ngầm đến từ linh hồn.

“Có thể” Khóe miệng Thời Sênh hơi hơi vểnh lên, lộ ra nụi cười hoàn mỹ nhất, "Em sẽ đi tìm anh, anh chỉ cần đợi em là được.”

Phong Cẩm cố gắng kéo khóe miệng, muốn lộ ra một nụ cười, nhưng hắn không còn sức nữa. Hắn sắp phải rời khỏi cô gái mình yêu nhất. Còn cô gái của hắn sẽ đợi hắn ở tương lai. Thời Sênh nhìn Phong Cẩm nhắm mắt, từ từ

đứng dậy, đóng dấu một nụ hôn trên trán hắn.

"Em sẽ tìm được anh, còn nữa, em tên Thời Sênh.”

Chương 250: Phong cấm ngoại truyện

Lần đầu tiên ta gặp Ninh Oanh, là ở 1 căn phòng phía sau nhà thờ tổ, ở đây thường ngày là cân địa, ai cũng không thể vào.

Nhưng hôm nay, họ đột nhiên bảo ta tới đây, nói từ nay về sau ở đây do ông ấy quản lý, phải chịu khó cúng tế đồ bên trong.

Đúng thế, thứ họ nói.

Lúc đó ta liền hiểu ra, thứ trong đây, là thứ họ không thích lại không thế loại bỏ.

Cho nên, họ bảo ta đi.

Đẩy chiếc cửa cũ nát đó, thanh âm cót két kéo dài nhọn hoắt.

Căn phòng cũng coi như rộng rãi, bên trong có 1 chiếc bàn thờ, trên bàn bày hương án và 1 chiếc bình.

Trên chiếc bình dán giấy niêm phong.

Giấy niêm phong rất cũ, ta đi lại gần xem kĩ, từ trên tờ giấy niêm phong đã nhạt màu lờ mờ nhận ra, đó là nét bút của cụ cố.

Cụ cố, trọng năm tháng binh hoạng mã loạn đó, ông ấy dẫn dắt gia tộc bình ổn vượt qua, là hắn hùng gần đây nhất trong tộc.

Ngay khi ta nhìn giấy niêm phong, chiếc bình đột nhiên lắc lư, trên

thân bình xuất hiện vết nứt, trước mắt ta vỡ vụn thành vô số mảnh.

Khói tuôn ra từ trong bình, đợi khói tan đi, 1 cô gái không mặc gì cả đứng trước mặt ta.

Thần sắc cô ấy rất gớm giếc, vừa nhìn thấy ta liền lao tới phía ta, bộ dạng như muốn giết ta.

Bị uy hiếp, ta đương nhiên phải phản kích, nhưng không đợi ta lấy bùa ra, cô ấy đột nhiên ngã nhào ra đất.

Ta giơ bùạlên, đứng tại chỗ, lúc đó ta có lẽ là không biết ứng phó thể nào.

Cô ấy dù là ma, lại là manữ.

Vì trong tộc có quy tắc, ma vật có thể được nuôi dưỡng trong tộc, hoặc là có ơn với tộc, hoặc là có hổ thẹn với nó, không thể giết được.

Nhưng ta lại nhìn thấy cơ thể của cô ấy, chỉ đành đưa cô ấy về chỗ ở.

Ta không dám nói cho người khác, sợ họ lấy Việc này làm khó ta.

Lúc đó nghĩ là phong ấn cô ấy lại, cô ấy luôn ngủ say, coi bộ rất yếu ớt, ta đã thử mấy lần, đều không có cách nào phong ấn cô ấy.

Không có cách nào, ta chỉ có thể nuôi cô ấy.

Cho đến 3 năm sau, cô ấy mới tỉnh lại, mà lúc đó ta vừa hay 18 tuổi, dọn khỏi nhà cũ.

Ta không ngờ cô ấy lại mất đi kí ức, ngoài việc nhớ mình tên Ninh Oanh, việc khác hoàn toàn không nhớ được.

Ta đưa cô ấy rời khỏi, lại không ngờ bị người khác tính kế, lần đó ta và cô ấy không cẩn thận kí kết 1 quỷ ước, nhưng nghĩ lại, dù sao cũng nuôi nhiều năm như vậy, có quỷ ước này hay không cũng giống nhau.

Cô ấy rất ngoan ngoãn, ta nói gì, cô ấy liền làm đó, thỉnh thoảng cũng sẽ hỏi 1 vài câu.

Nhưng mỗi lần đều bị thái độ lạnh như băng củạ ta ngăn lại, thời gian lâu rồi, cô ấy nhìn thây ta ngoài cung kính, Vân là cung kính.

sau này ta phái cô ấy tới bên cạnh Nạp Lan Ánh, bảo cô ấy tìm nhược điếm của Nạp Lan Anh.

Nhưng ta không ngờ, nhược điểm khộng tìm được, đợi khi ta gặp lại cô ấy, cô ây giông như đã biến thành 1 con người khác vậy.

Hôm đó ta rất lâu không cảm ứng được cooa áy, mới đến tiếu khu cô ấy từng ở lại lâu nhất XEIY1 XEIY1.

Ta nhìn thấy cô ấy vây quanh tiểu khu lượn mấy vòng liền, ta không biết cô ấy đang tìm gì, nhưng biểu cảm trên mặt cô ấy là thứ ta trước đây chưa từng thấy.

Rất sinh động, hỉnộ đều có.

Nhưng ta lại không hiểu tình cảm thật sự trong mắt cô ấy.

Ta nhìn cô ấy 1 lát, mới xuất hiện trước mặt cô ấy.

Vốn cho rằng cô ấy sẽ giống như trước đây, đối với ta cung kính có thừa, thái độ xa cách.

Nhưng lần này cô ấy không có, vừa mở miệng cô ấy liền oán hận, trong ngữ điệu mang theo chút khinh thường và chán ghét.

Cô ấy nói cô ấy không muốn ở bên cạnh Nạp Lan. Ảnh, còn nói Nạp Lan. Ảnh háo sắc, lúc đó ta không biết làm sao mở miệng bảo cô ấy trở về cùng mình.

Ta có chút không quen sự thay đổi của cô ấy, cô ây quá ônào rôi.

Cô ấy không giống Ninh Oanh trước đây, nhưng quỷ ước lại rõ ràng rành mạch nói cho ta, cô ấy chính là Ninh Oanh.

Ta cũng không hiểu mình làm sao, trước đây Ninh Oanh quanh quẩn trước mặt ta, ta đều cảm thấy khó chịu, nhưng cô ấy hiện giờ, cứ coi như la hét ầm ĩ dỡ nhà ta, ta cũng chỉ cảm thấy cô ấy quá ồn, không thể ghét cô ấy.

Thái độ của cô ấy đối với ta cũng có chút kì lạ, luôn là muốn sờ ta.

Nói thật, lúc đó, ta cho rằng cô ấy bị Nạp Lan Anh xúi giục, muôn giêt ta.

Nhưng cô ấy nói đúng, với năng lực lúc đó của cô ấy, dựa vào thanh thiết kiếm cổ quái đó, cô ấy muốn giết ta, căn bản không cần hao phí tâm tư lại gần ta.

Vậy thì cô ấy muốn gì?

Cho đến buổi tối hôm đó, cô ấy đè ta, đem 1 luồng sức mạnh kì quái đưa vào thân thểta.

Sức mạnh đó tung hoành ngang dọc trong thân thể ta, cuối cùng tập trung tới xung quanh tâm tạng, giống như bị thuần phục trở nên cực kì dịu dàng.

Sâu trong nội tâm ta dâng lên từng trận từng trận cảm giác thân thuộc và kích động.

Ta dường như cũng từng ôm cô ấy như vậy.

Loại động tác vô thức đó nhanh chóng lướt qua đầu ta.

Sau đó ta liền phẫn nộ, cô ấy lỗ mạng chạm vào hắn như vậy, hễ không cẩn thận sẽ tan thành tro bụi, nhưng ta lại không nỡ trách cứ cô ấy.

Không nỡ

Khi 2 chữ này xuất hiện trong đầu ta, bản thân ta có chút đờ đân.

Talại không nỡ cô ấy. Cô ấy thần sắc huênh hoang nói Với ta.

–Phong Cẩm, sau này ta bảo vệ ngươi, ai dám động tới ngươi, ta sẽ lập tức đưa hắn lên trời.

Lúc đó ta có lẽ khóc cười không được, cô ấy rốt cuộc lây đâu ra tự tin như vậy?

Huênh hoang như vậy?

Nhưng ta lại không thể không thừa nhận, có lẽ ta đã thích cô ấy rồi.

Loại cảm giác thân thuộc đến từ linh hồn, khiến ta không thế phủ

nhận, cô ấy đang từ từ chiếm cứ lấy trái tim ta.

Việc sau này, khiến ta càng tin chắc, mình đã thích cô ấy rồi.

Chúng ta ai cũng không nói, hình như ở bên nhau là việc đương nhiên như thế.

Cô ấy sợ bản thân sẽ hút đi dương khí của mình, đụng chạm với ta chỉ giới hạn tới việc hôn, vẫn chỉ là vô cùng nhạt, loại môi chạm môi mà thôi.

Nhưng cô ấy lại có thể tàn nhẫn với bản thân, ta không thể hình dung cảm giác nhìn thấy cô ấy nhếch nhác như thế ở nghĩa trang khi đó.

Trong tim đau tới sắp tê liệt. Cho nên tối hôm đó ta bất chấp sự phản đối của cô ấy, cưỡng hiếp cô ấy.

Cảm giác dương khí mất đi thật sự rất không tốt, giống như thân thể bị moi trống trơn, yếu ớt, mệt mỏi, theo nhau lũ lượt tới.

Chả trách cô ấy phản đối như thế.

Nhưng cô ấy có thể làm được cho ta như vậy, ta đến chút việc này cũng không chịu nổi, ta còn coi là đàn ông gì nữa.

Ta muốn hoàn dương cho cô ấy, nhưng cô ấy lại không đồng ý, cố gắng nâng cao thực lực của mình.

Ta rất lâu sau cũng không hiểu, vì sao cô ấy từ chối, cho đến khi ta nghĩ tới 1 câu cô ấy từng nói.

- hắn là người, hắn rất yếu ớt.

Cô ấy biết ta giúp cô ấy hoàn dương, bản thân cũng phải trả giá rất đắt.

Cô ấy không muốn để ta mạo hiểm, cho nên thà rằng tự mình nỗ lực.

Cô ấy thật sự rất cưng chiềuta, loại cảm giác muốn cưng chiều như ông giời đó, mỗi lần đều làm ta không thế cười nối.

Lúc đầu những người bị ép thừa nhận ta đó, sau này không ai không ngưỡng mộ ta.

Tarất may mắn, lúc đầu ta đưa cô ấy về.

Nhưng trong lòng ta rất rõ, nếu cô ấy vẫn là Ninh Oanh trước đây, ta sẽ không thích cô ây.

Cô ấy không như thế.

Cô ấy là Ninh Oanh, nhưng cô ấy lại không phải.

Chương 251: Thương thần uy vũ (1)

Hệ thống nhìn thần sắc

của cô rất bình tĩnh, không có hành động gì kỳ lạ mới cấn thận đưa tư liệu a.

Thời Sênh quay về không gian hệ

Nó sợ cô một lời không hợp liền lần nữa quay về thế giới đó làm lại từ đầu.

Họ tên: Thời Sênh Giá trị làm người: -128000 Giá trị sinh mạng: 25 Tích phân: 17000 Cấp nhiệm vụ: C Cho điểm nhiệm vụ:91 Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: tích điểm 2OOO

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: tích điểm 1500, thưởng đạo cụ “trái tim Ma vương"

Đạo cụ: “Vương miện nữ vương"

Thời Sênh đọc tư liệu trên màn hình, mặt không chút cảm xúc.

Một lúc sau cô mới nói: “Tiếp tục nhiệm vụ tiếp theo đi.”

[...] Ký chủ có gì thì nói ra đi, đừng kìm nén lại ở trong lòng như thế, người ta sợ lắm.

#Luôn có cảm giác ký chủ đang âm thầm lập mưu đồ đen tối gì đó, là nó cảm nhận sai rồi Sao?#

[Bắt đầu dịch chuyển...]

“Điện hạ, chúng ta đã tiến vào trong thành Trường An rồi!”

Trong trạng thái lắc lư, Thời Sênh mơ hồ nghe thấy câu nói này, cô khe khẽ mở mắt ra, không ngờ thấy mình đang ngồi trong xe ngựa. Bên cạnh cô còn có một tỳ nữ ăn mặc xinh đẹp, ước chừng khoảng mười ba mười bốn tuổi, đang vén mành xe hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài.

“Điện hạ, thành Trường An này thật là náo nhiệt.”

“Ủ.” Thời Sênh đáp một câu, cúi đầu nhìn lại cách ăn mặc trên người mình.

Mẹ nó... là hỷ phục à! Đây là xuất giá sao?

Được gọi là điện hạ... có lẽ là công chúa, thân phận không thâp.

Tiểu cô nương kia nói mãi không ngừng, có lẽ ở bên nguyên chủ cũng là một mối phiền phức.

Thời Sênh đáp lại mấy câu đơn giản, sau đó bắt đầu tiếp nhận tình tiết câu chuyện.

Đây là một quyển truyện tiên hiệp.

Nữ chính Nguyệt Dao ở thần giới chuyên quản lý nhân duyên, cũng

chính là Nguyệt Lão mà mọi người thường hay nói đên.

Thế nhưng vị nữ chính này có chút mơ hồ, chuyên nối nhầm dây tơ hồng. Trước đây cô ta thường mắc phải những lỗi sai nhỏ, nhưng kịp thời sửa chữa lại nên không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Thế nhưng sau yến hội Giao Trì, nữ chính mê uống rượu, uống quá mấy chén quỳnh nhưỡng ngọc dịch của Vương Mẫu, say tuý luý quay về cung Nguyệt Lão.

Cô ta chợt nhớ tới nhiệm vụ nổi dây tơ hồng cho thượng thần Thương Lan xuống phàm trần lịch kiếp mà Ngọc Đê giao cho.

Trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, thoáng chốc Nguyệt Dao đã nối cho thượng thần Thương Lan mười mấy dây tơ hồng, thậm chí còn nối luôn cả mình vào đó.

Đợi đến hôm sau cô ta phát hiện ra, tất cả dây tơ hồng đều đã rối thành một cuộn rồi, không thể nào gỡ ra được.

Ngọc Đế biết được chân tướng, tức giận đá cô ta xuống trần gian, để cô ta tự mà đi gỡ nhân duyên của thượng thần Thương Lan.

Gỡ mãi gỡ mãi, cũng không biết tại sao hai người này lại vừa mắt nhau.

Mấy cô gái bị nữ chính nối loạn dây tơ hồng kia đều không có kết cục tốt đẹp gì, mà nữ chính thì sau khi thượng thần Thương Lan lịch kiếp thành công, liền quay về thần giới cùng hắn, trở thành một đôi thần tiên quyến lữ khiến cho người khác vô cùng ao ước.

Nguyên chủ Thanh Hoan, chính là nạn nhân bị nữ chính nối loạn dây tơ hồng.

Mà Thanh Hoan cũng là người của thần giới, cô và Thương Lan cùng xuông phàm trần lịch kiếp.

Thương Lan lịch kiếp là tình kiếp, nhưng Thanh Hoan thì khác, cô lịch kiếp công đức đểphi thăng lên thành thượng thần.

Vì nữ chính nổi loạn dây tơ hồng mà Thanh Hoan bị ép phải thích Thương Lan, cuối cùng dẫn đến nước mất nhà tan, oan hồn vô số, lịch kiếp thất bại.

Kiếp Công đức chỉ có cơ hội một lần, thất bại cũng có nghĩa là không còn cơ hội đế phi thăng lên thành thượng thần nữa.

Quay về thần giới, Thanh Hoan tức giận đi tìm nữ chính, muôn nói chuyện cho ra lẽ với cô ta.

Thượng thần Thương Lan lại cho rằng vì Thanh Hoan thích mình nên mới gây chuyện với nữ chính, liền cẩn thận bảo vệ cho nữ chính.

Lịch kiếp thất bại vốn đã là một chuyện tổn thương lớn đối với Thanh Hoan, sau khi quay về trong lòng luôn bùng lửa giận, không tu dưỡng tử tế được, cuối cùng Thanh Hoan bị tức giận đến mức tẩu hoả nhập ma, cả quãng đời còn lại đều bị giam trong tháp Trấn Yêu.

Cô vốn phải phi thăng thành thượng thần, kiêu ngạo nhìn thiên hạ, nhưng lại vì nữ chính mà rơi vào kết cục thế này.

Nữ chính có hào quang của nữ chính, dù có làm sai thì vẫn có cơ hội làm lại lần nữa.

Nhưng cô thì sao? Bởi vì sai lầm của nữ chính mà tất cả đều bị huỷ trong chốc lát.

Thanh Hoan có hai nguyện Vọng.

Thứ nhất là phi thăng lên thành thượng thần, thứ hai là khiến cho nữ chính biết được làm sai thì phải trả giá.

Thời gian cô qua đây cũng coi như còn sớm.

Nguyên chủ vẫn chưa gặp thượng thần Thương Lan.

Thế nhưng... rõ ràng nữ chính đã nổi dây tơ hồng rồi, lần này cô tới Trường An là để hòa thân.

Thiên hạ phàm trần lúc này phân làm ba: Thần quốc, Sở Dương quộc và Nam Tân quốc. Cô là công chúa Nam Tân.

Thượng thần Thương Lan là tướng quân của Thần quốc.

Nếu nữ chính không nối loạn dây tơ hồng, Thanh Hoan cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Thời Sênh day daymi tâm, bây giờ tình tiết câu chuyện đã tiến triển tới chỗ này rồi, không thể quay lại được.

Binh lực của Nam Tấn vừa vặn ở giữa hai nước, không hơn không kém, là một địa vị rất khó xử.

Một đoàn người được an bài đến đón rước Thời Sênh đưa về dịch quán. Ba ngày sau hôn lễ sẽ được cử hành tại đây.

Mà người cô phải gả cho kia, không phải ai khác, chính là Thương Lan.

“Nghe nói tướng quân Thương Lan anh dũng thần võ, ở trên chiến trường chưa từng đánh thua một trận nào cả, con người cũng rất tuấn mĩ. Điện hạ, người cũng rất muốn nhanh gặp được đại tướng quân đúng không?

Tiểu cô nương này tên là Bích Hỷ, từ nhỏ đã theo hầu bên cạnh Thanh Hoan, quan hệ với Thanh Hoan rất tốt, sau này còn vì Thanh Hoan mà chết.

“Lần hoà thân này là do Phụ hoàng đề nghị, ta chưa từng đồng ý.” Thời Sênh thô lỗ giật mấy đồ trang sức trên đầu xuống, "Em đừng nói mấy chuyện này nữa, ta sẽ không thích Thương Lan gì gì đó.”

“C.” Bích Hỷ lè lưỡi, trước đây Điện hạ có vẻ rất mong đợi mà, “Điện hạ không thích thì Bích Hỷ không nói nữa. Điện hạ, người đừng giật ra như thế, để Bích Hỷ gỡ ra cho người!”

Tính cách của nguyên chủ khá thoải mái, giống như một nam hài tử, Hoàng đế Nam Tấn thường xuyên cảm thán về thân phận nữ nhi của nguyên chủ.

Cho nên Thời Sênh giật đồ trang sức xuống như thế, Bích Hỷ cũng không cảm thấy có gì không ôn.

Đợi Bích Hỷ gỡ hết trang sức xuống, Thời Sênh mới cảm thấy trên cổ nhẹ đi không ít.

Nhiều thứ đồ chơi đè trên đầu như thế, cổ sắp gãy mất rồi.

“Điện hạ, ngài nghỉ ngơi trước đi, Bích Hỷ ra ngoài chuẩn bị cho ngài chút đồ ăn. A. Điện hạ đi đường vất vả, ăn đồ gì thanh đạm chút nhé." Bích Hỷ khom người hành lễ, lùi ra khỏi phòng.

Thời Sênh nhân cơ hội đọc lại tình tiết câu chuyện một lần.

Cố tình để ý tới thông tin của nhân vật phản diện trong truyện này.

Thế nhưng hiện tại người này vẫn còn cách cô quá xa, đại khái là phải quay về thần giới mới có thể gặp được hắn.

Đừng vội, hắn cũng đâu có chạy được.

Thời Sênh tự an ủi mình trong lòng.

Sẩm tối, có một thái giám dẫn một đoàn người đến thăm hỏi Thời Sênh, Thời Sênh lười ứng phó với bọn họ, trực tiếp không gặp.

Lúc thái giám quay về bẩm báo, thái độ của Thời Sênh khiến cả Thần hoàng và Thương Lan đều bất mãn trong lòng.

Thế nhưng hiện tại tên đã lên dây, làm sao không bắn được.

"Ái khanh, lần này sợ là ủy khuất cho khanh rồi.” Thần hoàng tuổi đã cao, áy náy nhìn người nam nhân anh tuân phía dưới.

Thương Lan nhíu mày, giữa lông mày mang theo ý lạnh, bộ áo giáp cứng rắn lạnh buốt, càng tôn lên vẻ tuấn mỹ của hắn, “Dốc sức vì bệ hạ, là trách nhiệm của vi thần.”

Đáy mắt Thần hoàng lóe lên vẻ hài lòng, “Ái khanh có yêu cầu gì thì cứ nói hết ra, trẫm có thể đáp ứng thì nhất định sẽ đáp ứng cho khanh.” “Vi thần không có mong muốn gì cả.” “Đứa trẻ này.” Trên mặt Thần hoàng đầy sự yêu thương của bậc trưởng bối, “Vậy cứ coi như trẫm nợ khanh một điều kiện, sau này

có mong muốn gì thì nói cho trẫm biết.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Chương 252: Thương thần uy vũ (2)

Thương Lan từ hoàng cung đi ra liền nhìn thấy một thiếu nữ đang đứng ngoài hoàng thành.

Thiếu nữ vội vàng chạy mấy bước đến chỗ hắn hỏi: “Chàng thật sự phải lấy công chúa Thanh Hoan gì kia sao?”

“Nhưng mà.” Thiếu nữ lúng túng không biết nói thế nào, sốt ruột giậm chân tại chỗ.

Thanh Hoan này không phải là nguyên phối của thượng thần Thương Lan! Có điều. Cái tên Thanh Hoan này sao nghe quen thế nhỉ, hình như mình đã nghe thấy ở đâu rồi... Thế nhưng là nghe thấy ở đâu?

Thương Lan bước qua cô ta, NguyệtDao thấy thế, liền kìm nén nghi vấn này xuống, đuổi theo hắn ta.

Xem ra cô ta vẫn phải tự ra tay thôi.

Buổi tối ngày hôm sau Thời Sênh gặp được nữ chính.

Không biết là dùng cách gì mà đánh ngã được người bên cạnh cô, mặc đồ dạ hành, nhảy qua cửa sổ vào.

Thời Sênh mặc trung y, ngồi xếp bằng trên giường, dáng vẻ như “đang chờ ngươi đến đây”.

Nguyệt Dao vừa vào phòng liền đối diện với một đôi mắt đen trắng phân minh, bình tĩnh không một gợn sóng, nhìn thấy cô ta cũng chẳng có biến hoá gì cả.

Cô ta sờ sờ người, mình có dùng thuật ẩn thân đâu! Công chúa Thanh Hoan này làm sao vậy? Nếu là người bình thường khác, nhìn thấy người lạ vào phòng, phản ứng đầu tiên phải là gọi người chứ nhỉ?

Cô ta đã tính hết rồi, nếu như cô ấy kêu lên thì mình nên làm gì khiến cô ấy không kêu nữa, kết quả là người ta căn bản chẳng có phản ứng gì cả.

Lẽ nào cô ấy bị mù?

Nguyệt Dao thử di chuyển, đôi mắt đang nhìn cô ta cũng di chuyển theo.

Không phải mù.

Trong lòng Nguyệt Dao càng thấy kỳ quặc, sao cô gái này không phản ứng như người bình thường thế.

“Cô tới đây làm gì.” Thời Sênh lạnh lùng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ chủ quan của Nguyệt Dao.

Thời Sênh hoàn toàn không muốn biết trong đầu nữ chính đang tưởng tượng cái gì.

Bản cô nương chỉ là đang đợi nữ chính nói chuyện, kết quả là cô ta đứng ở đây cả nửa ngày trời mà chăng nói được từ nào.

Là đến xem bản cô nương có xinh đẹp không à?

“A?” Bây giờ nữ chính mới phản ứng lại, kỳ quái hỏi: “Cô biết ta?”

Thân thể mà cô đang sử dụng này hẳn là không cùng Xuât hiện. Với nữ nhân kia, làm sao cô ta lại biết mình được?

“Bản cung hỏi cô tới đây làm gì.” Thời Sênh nhắc lại một lần, ngữ khí có chút không kiên nhẫn, khí thể quanh người cũng mạnh mẽ không ít.

“Ta...” Nguyệt Dao bị khí thế đó của Thời Sênh làm cho chấn động lùi về sau một bước, cứng đầu nói: “Ta muốn nói với cô về Tướng quân Thương Lan.”

Vẻ mặt cô ta thẹn thùng, không biết là do bị doạ hay do lúng túng.

“A, không muốn nghe” Thời Sênh vô cùng lạnh nhạt đáp một câu.

Nữ chính đại nhân có thể nói với cô cái gì?

Chắc chắn là nói xấu Thương Lan, muốn cô chủ động thoái hôn.

Mấy người trước đó quấy rầy Thương Lan, không phải nữ chính đều dùng cách này sao.

Cách này không dùng được, cô ta liền nghĩ cách doạ nạt người ta.

Kịch bản mà Nguyệt Dao nghĩ ra lúc này lại chẳng có tác dụng gì, cô ta nhìn Thời Sênh, nhất thời không biết nói gì cả.

Thế nhưng vừa nghĩ đến nhiệm vụ của mình, cô ta lại cắn răng làm tới, “Công chúa Thanh Hoan, cô nhìn cô kìa, xinh đẹp thế kia, thân thế lại cao quý. Ở Nam Tấn quốc muốn thanh niên tuấn tú tài giỏi

như thế nào mà chẳng có, hà cớ gì phải gả đi xa như vậy, Xa rời quê hương, chưa biết chừng cả đời này đều không quay về Nam Tấn được nữa, cũng không thể gặp lại người nhà”

“Nửa đêm cô trèo cửa sổ vào phòng bản cung, là để khen bản cung sao? Lẽ nào cô thích bản cung?” Mặt Thời Sênh đầy vẻ châm biếm.

Cô ta cũng không nghĩ xem, nếu như thật sự quay về như thế, người của Nam Tấn và Thần quốc sẽ nhìn cô như thế nào? Là nói cô không Xứng với Thương Lan, hay là suy đoán bản thân cô có vấn đề gì mới bị Thương Lan ghét bỏ?

Thời đại này, danh dự quan trọng hơn cả, mà người nhiều chuyện cũng không hề ít hơn hiện đại, nữ chính đại nhân muốn để cho bản cô nương bị huỷ thanh danh sao?

()

Nguyệt Dao: “...” vấn đề chính là ở vế sau mà!!!

Nguyệt Dao cảm thấy bản thân mình không có cách nào trao đổi được với cô công chúa này.

“Công chúa Thanh Hoan, thật ra Thương Lan... tướng quân hơi quái gở, ngài ấy thường xuyên không rửa mặt không rửa chân, còn thích đánh phụ nữ nữa. Ta đều là vì muốn tốt cho cô, nếu như cô thật sự gả cho ngài ấy, vậy thì người phải chịu khổ chính là cô...” Nguyệt Dao không ngừng cố gắng, trước đó có bao nhiêu người cô ta đều xử lý được, một người này cô ta không tin không xử được.

“Cô biết rõ như thế, cô là gì của hắn?” Thời Sênh liếc Nguyệt Dao.

Vì phá bỏ nhân duyên của nam chính, nữ chính đại nhân cũng dã

man thật.

Thế nhưng... điều cô muốn làm là hủy couple của nữ chính đại nhân và nam chính đại nhân.

“Tôi chỉ là một người tốt không muốn nhìn thây mây người bị lừa thôi.” Nguyệt Dao trưng ra nụ cười hữu hảo.

“Có thể làm thế này vì một người xa lạ, cô không cảm thấy rất nực cười sao? Cô có biết bị bắt sẽ là tội gì không? Bản cung có thể trực tiếp giết chết cô vì lý do ám sát, dù ngày mai có người biết được thì bản cung cũng là công chúa của Nam Tấn, cũng không có ai dám gây chuyện với bản cung”

Nữ chính làm việc lỗ mãng như thế này, mà nguyên chủ có hậu đài tốt như thế, thật không biết vì sao trong nguyên tác lại bị cô ta làm ra nông nỗi đó nữa.

Nguyệt Dao hơi lạnh sống lưng, sợ hãi nhìn cô gái đang ngồi xếp bằng chân trên giường, khoé miệng cô khe khẽ nhếch lên, nụ cười trào phúng và ác ý đan xen vào nhau nở ra trên khuôn mặt xinh đẹp, khiến cho da đầu cô ta tê dại.

“Ta... Ta chỉ có ý tốt thôi, sao cô lại không biết điều như thế chứ.” Nguyệt Dao cắn cắn răng, căng thăng nhìn Thời Sênh.

“Nửa đêm cô nhảy vào cửa sổ phòng bản cung, còn muốn bản cung biết điều?” Thời Sênh nhảy xuống giường, cổ tay xoay một cái lấy thanh kiếm sắt ra, “Hôm nay ta sẽ để cho cô nhìn xem thế nào là không biết điều.”

Thời Sênh vung thanh kiếm sắt về phía nữ chính.

“A!” Nữ chính đại nhân kinh hãi phát ra một tiếng hô nhỏ, ôm đầu tránh cây kiếm sắt.

Thời Sênh đại khái là thực sự bị chọc tức, thanh kiếm sắt không hề khách khí vung ra chào hỏi cô ta.

Mẹ nó chứ, nửa đêm nửa hôn không ngủ, chạy đến đây định tẩy não lão tử, tẩy não không được liền nói lão tử không biết điều!

Rốt cuộc là không biết điều chỗ nào hả?

Chắc chắn là ban nãy lão tử quá dịu dàng khiến cho nữ chính đại nhân cảm thấy bản thân mình dễ bắt nạtrồi phải không.

Nguyệt Dao căn bản không ngờ Thời Sênh nói động thủ là động thủ, cô ta phản ứng lại lập tức muốn sử dụng pháp thuật.

Thế nhưng mỗi lần cô ta bấm tay niệm thần chú đều bị Thời Sênh cắt ngang chính xác. Trên người Nguyệt Dao bị chém mấy đao, trong phòng phảng phất mùi máu tanh.

“Công chúa Thanh Hoan, ta là tiểu thư của phủ thừa tướng... cô không thể giết ta.” Không thể sử dụng pháp thuật, sức chiến đấu của Nguyệt Dao gần như bằng không, làm sao có thể so với Thời Sênh được.

"Ai nói bản cung muốn giết cô, bản cung chỉ muốn giáo huấn thích khách thôi.” Bản cô nương đâu có ngốc, cô ta có hào quang của nữ chính, có giết cô ta được đâu, nhưng nếu không có ý định giết người mà chỉ làm cho cô ta thành nửa tàn phế thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Thời Sênh ra tay rất có chừng mực, sẽ không chết người, nhưng sẽ

chảy rất nhiều máu, nhìn vô cùng đáng sợ.

Đợi xử lý xong Nguyệt Dao, Thời Sênh ra ngoài đánh thức Bích Hỷ dậy.

Bích Hỷ bị từng vũng từng vũng máu trong phòng dọa cho biến sắc.

“Điện hạ người không sao chứ?” Bích Hỷ căng thẳng nhìn Thời Sênh một lượt từ đầu đến chân, không nhìn thấy vết máu nào trên người cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó lại thấy nghi hoặc, vừa nãy sao cô lại ngủ quên nhỉ? May mà điện hạ không có chuyện gì, nếu như điện hạ xảy ra chuyện gì, cô biết ăn nói thế nào với bệ hạ đây.

“Không sao, em đi gọi mấy người đó dậy đi.”

Bích Hỷ nhìn Nguyệt Dao nằm trên mặt đất, không biết là còn sống hay đã chết, nhắc nhở: “Điện hạ đứng ở bên ngoài đi, trong này mùi máu tanh nồng quá.”

Bích Hỷ tuy còn trẻ như vậy nhưng cũng từng trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, nếu không cũng sẽ không được phái đi theo nguyên chủ cùng đến Thần quốc.

Chương 253: Thương thần uy vũ (3)

Đêm đó, Thương Lan bị triệu kiến khẩn cấp.

Thời Sênh ngồi thẳng ở trên ghế ngự tứ, sắc mặt hơi trắng bệch, Bích Hỷ đứng ở đằng sau cô, tức giận nhìn.

Mà ở giữa có một thiếu nữ đang quỳ, vết thương trên người đã xử lý rồi, thân hình hơi run rẩy, cắn chặt môi mới không thốt ra thanh âm.

Bên cạnh cô ta vẫn còn một người đang quỳ, mặc y phục thừa tướng, chính là phụ thân của Nguyệt Dao.

Lúc Thương Lan đến thì đã nhìn thấy tình cảnh này rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp Thanh Hoan, chiếc áo lông cáo trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, dung mạo xinh đẹp như bước ra từ trong tranh vẽ, mí mắt rủ xuống, khe khẽ run rẩy, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là do quá hoảng sợ mà thành.

Thương Lan chỉ nhìn cô một cái rồi thu mắt lại, tầm nhìn rơi xuống người Nguyệt Dao đang quỳ trên mặt đất.

Nhìn cô ta lại càng đáng thương hơn, trên người chỉ mặc một bộ áo mỏng, thời tiết này lại phải quỳ trên mặt đất, chắc chắn là rất lạnh.

Đáy lòng Thương Lan bất giác thấy lo lắng đến khó hiểu, thể nhưng trước mặt Hoàng thượng hắn không thể biểu hiện ra quá nhiều, chỉ có thể nén chặt cảm giác lo lắng mà bản thân hắn cũng chẳng thể

nào hiểu rõ kia xuống.

Hắn điềm tĩnh tiến lại gần, hành lễ, “Bệ hạ.”

Mặt Thần hoàng đầy vẻ tức giận, “Ái khanh, chuyện này do khanh mà ra, khanh nói xem nên xử lý như thế nào.”

Thương Lan không tỏ vẻ gì, giọng nói thản nhiên: “Vi thần nhận được lệnh truyền liền tiến cung, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.”

Nghe Thương Lan nói như thế, Nguyệt Dao lập tức lên tiếng, “Dân nữ không ám sát công chúa Thanh Hoan, nàng ây vu oan cho dân nữ.”

“Hỗn xược!” Thần hoàng trầm giọng quát, vẻ giận dữ trên mặt càng nặng hơn.

Thừa tướng quỳ bên cạnh vội vàng dùng ánh mắt ngăn cản Nguyệt Dao, khấu đầu nói: “Bệ hạ tha tội, đều là do vi thần thường ngày quản giáo không nghiêm.”

Thần hoàng cầm ly trà trên bàn ném xuống, “Thế này là quản giáo không nghiêm sao? Hôm nay nếu như công chúa Thanh Hoan có một chút chuyện nhỏ gì, cả An gia nhà các ngươi cũng không đủ bồi thường”

Ly trà bị ném lên người thừa tướng, nước trà nóng bỏng trong ly đều đổ hết lên lưng ông ta, may mà lúc này thời tiết mát mẻ, ngấm vào trong cũng không quá nóng.

“Vâng vâng, vi thần biết sai rồi, bệ hạ bớt giận.” Thừa tướng dập đầu cồm cộp xuống.

Thời Sênh cúi thấp đầu, làm như không thấy màn kịch của Thần hoàng và thừa tướng.

Mà Thương Lan cũng biết được việc gì đã xảy 3.

“Bệ hạ, vi thần có mấy vấn đề chưa rõ muốn hỏi công chúa Thanh Hoan.”

Thần hoàng nhìn về phía Thời Sênh, Thời Sênh hơi ngẩng đầu, tròng mắt nhìn thẳng vào Thương Lan.

Đôi mắt này không như Thương Lan nghĩ, không hề có chút sợ hãi nào, hoàn toàn bình tĩnh, giống như hồ nước lạnh lẽo tháng Chạp, không chút gợn sóng, nhưng lại làm cho người ta đông cứng dị thường.

Hắn nghe thấy cô bình tĩnh nói, “Tướng quân Thương Lan muốn hỏi bản cung cái gì?”

Thanh âm trong trẻo, nhưng vẫn mang theo uy nghi.

“Công chúa Thanh Hoan nói An tiểu thư xông vào dịch quán hành thích người, thân thể của An tiểu thư từ nhỏ đã không tốt, lực tay không nâng được tấc sắt, dịch quán thủ vệ nghiêm ngặt, nàng ấy đã xông vào dịch quán như thế nào?”

Thời Sênh nhướng mày, “Ý ngươi là ta đổ oan Cho Cô ta?”

“Thần chỉ thấy kỳ quái, không có ý này.”

Thời Sênh nhìn mấy người phía dưới một lượt, Hoàng thượng và thừa tướng diễn kịch, thể hiện ra là mình phẫn nộ biết bao, trên thực tế chẳng qua chỉ là làm cho cô xem mà thôi.

Thương Lan dến đây là muốn diễn kịch cùng Với nữ chính sao?

“Ngươi muốn nói là bản cung mời cô ta đến dịch quán sau đó vu oan giá hoạ cho cô ta đúng không?”

Thương Lan nhíu mày, hiển nhiên là không nghĩ đến Thời Sênh lại nói thẳng ra như thế.

Thời Sênh hừlạnh, “Bản cung và cô ta trước không thù nay không oán, tại sao lại phải vu oan giá hoạ cho cô ta? Muốn làm cho một người chết đối với bản cung mà nói dễ như trở bàn tay, tại sao bản cung phải chọn một cách phiền phức như thế?

“Cô đố kỵ với ta.” Nguyệt Dao đột nhiên lên tiếng, cô ta không thể để cho cô gái này đổ tội danh ám sát lên đầu cô ta được, lòng như lửa đốt, câu này liền bật ra khỏi miệng.

Nói xong cô ta cũng hối hận, nhưng bây giờ không có cơ hội cho cô ta hối hận nữa, chỉ có thế cô chông đỡ mà thôi.

“Ta đố kỵ với cô cái gì?” Thời Sênh nheo mắt lại.

“Ta và tướng quân Thương Lan qua lại gần gũi với nhau, nhưng ta với ngài ấy chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, cô không cần phải nhắm vào ta như thế.” Nguyệt Dao nói xong tự đáy lòng mình cũng khen ngợi mình một chút.

Nói như thế, có lẽ không sao nhỉ?

“A, bản cung tại sao lại phải vì tướng quân Thương Lan mà nhắm vào cô.” Giọng điệu của Thời Sênh vẫn bình tĩnh như cũ.

Nguyệt Dao há hốc mồm, sao mãi mà cô gái này không chịu đi theo kịch bản như thế?

“Cô... sắp gả cho Tướng quân Thương Lan, lẽ nào không nên...”

“Nhưng bản cung không hề quen biết cô, làm sao nói đến chuyện nhắm vào cô?”

“Điện hạ của chúng ta mới đến thành Trường An, căn bản không hề quen biết An tiểu thư, sao lại đi nhằm vào An tiểu thư. Ngược lại là An tiểu thư, canh ba nửa đêm chạy đến ám sát điện hạ nhà chúng ta, cũng may mà điện hạ có luyện chút công phu, nếu không thì không chừng bây giờ...”

Bích Hỷ nói rồiòa lên khóc nức nở.

Thời Sênh tặng cho Bích Hỷ một ánh mắt khen thưởng, đây mới là đồng đội như thần.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn Nguyệt Dao, "Phụ hoàng đưa bản cung đến Thần quốc không phải là để cho người khác đối đãi như thế này, nếu đã vậy, không hòa thân thì thôi, chắc phụ hoàng cũng sẽ không trách bản cung”

Thời Sênh chỉ nói hai câu đã lôi chuyện hoà thân vào.

Sắc mặt Thần hoàng thay đổi, “Thanh Hoan công chúa, chuyện này trâm nhât định sẽ cho ngươi một câu trả lời.”

“Không cần đâu, trước giờ bản cung chưa từng phải chịu sự tức giận thế này.” Thời Sênh đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Thương Lan, “Nếu như Tướng quân Thương Lan và An tiểu thư đã ý hợp tâm đầu, bản cung cũng không làm người xấu, miễn cho người ngoài nói bản

cung không biết liêm

3?

Sl.

“Ta không có...” Nguyệt Dao lắc đầu, bây giờ cô ta có lý cũng không nói rõ được.

“An tiểu thư, nếu đã thích thì cứ to gan mà theo đuổi, hà tất phải dùng loại thủ đoạn này.” Thời Sênh nhìn Nguyệt Dao, ngữ điệu bình tĩnh, nhưng đáy mắt của cô đầy ác ý, “Cô không hạ thủ, sớm muộn gì cũng biến thành của người khác thôi.”

Nguyệt Dao muốn bóp chết Thời Sênh, cô gái này cố ý đúng không?

Thời Sênh xoay lại, cúi người với Thần hoàng, “Thấy An tiểu thư một lòng si mê như vậy, xin Thần hoàng hãy tác thành cho tướng quân Thương Lan và An tiểu thư điạ”

“Thanh Hoan công chúa.

“Thần hoàng yên tâm, ta sẽ thuyết phục phụ hoàng” Cô ngừng lại, “Vốn dĩ chuyện này bản cung cũng không đồng ý, nếu đã có thể giải quyết như thế, cũng coi như mọi người đều vui, dưa hái xanh không ngọt.”

Thần hoàng nhìn Thời Sênh, cuối cùng cũng thở dài một tiếng.

Điều ông ta lo lắng chính là hai nước Nam Tấn và Sở Dương liên thủ với nhau.

Nếu cô đã nói không vì chuyện này mà trở mặt với Thần quốc, vậy

thì ông ta cũng không cần lo lắng gì nữa.

“Thanh Hoan công chúa khoan hồng độ lượng như thế thực sự là hiếm có...” Thần hoàng vui vẻ khen ngợi, cứ như đây là con gái ruột của mình vậy.

Mặt Thời Sênh không đổi sắc tiếp nhận lời khen, nhưng vẫn không muốn bỏ qua cho nam chính và nữ chính, “Thần hoàng nhất định phải thành toàn cho bọn họ. Vì tướng quân Thương Lan, An tiểu thư có thể làm chuyện như vậy, ta tự thấy không bằng được.”

“Cái này...” Thần hoàng chần chừ nhìn tướng quân Thương Lan, thần sắc Thương Lan lãnh đạm, không nhìn ra cảm xúc gì.

Nguyệt Dao đại khái là muón giải thích, thế nhưng mội mấp máy mấy lần, cũng không phát ra tiêng nào.

Thời Sênh bày ra bộ dạng, hôm nay ông không hạ chỉ thì chuyện này không xong đầu.

Thần hoàng không đoán ra được rốt cuộc nha đầu này đang nghĩ gì.

Ám sát rốt cuộc là thật hay giả, trong lòng bọn họ hiểu rõ, thế nhưng bây giờ ép ông ta hạ chỉ làm mối cho Thương Lan và Nguyệt Dao là ý gì?

Chương 254: Thương thần uy vũ (4)

Ngày hôm sau, khắp phố phường truyền tai nhau chuyện nhân tình của tướng quân Thương Lan, đổ kỵ với công chúa Thanh Hoan được gả cho tướng quân, nửa đêm ám sát công chúa Thanh Hoan.

Công chúa Thanh Hoan thông cảm cho chân tình, không những không chia rẽ bọn họ mà còn cố tình xin Thần hoàng tác thành cho hai người, tự nguyện rút lui.

Trong thời gian ngắn Thời Sênh giành được không ít sự khen ngợi.

“Điện hạ, hoá ra người ép Thần hoàng hạ chỉ như vậy, là có ý này.” Bích Hỷ sùng bái nhìn Thời Sênh.

Cứ như thế thì dù Điện hạ không hoà thân quay về Nam Tân, người khác cũng sẽ chỉ nói Điện hạ hiêu biêt lý lẽ, có tình có nghĩa.

“Nghĩ quá nhiều.” Thời Sênh liếc Bích Hỷ một cái.

Còn lâu cô mới lãng phí tâm sức chỉ vì danh tiếng gì gì đó kia.

Cô là vì khiến cho nữ chính danh chính ngôn thuận hủy hoa đào của nam chính thôi.

Ngươi hủy âm thầm như thế có thể nam chính sẽ cảm thấy “ôi chao em gái này dê thương làm sao”.

Thế nhưng nếu ngươi hủy quang minh chính đại, thì lại khác.

Đây chính là ghen tuông. Đàn ông kiêng kỵ nhất là điều này.

“A?" Cái gì mà nghĩ quá nhiều? Lẽ nào không phải là như vậy sao?

“Chúng ta không quay về Nam Tấn vội, em viết một phong thư gửi về, nói với người trong cung là bản cung muốn ở thành Trường An chơi một thời gian.” Thời Sênh dặn dò Bích Hỷ, “Ngoài ra đi mua một ngôi nhà.”

Nữ chính ở đây, cô đương nhiên là không thể đi được.

Nguyệt Dao được thừa tướng đưa về phủ, thừa tướng từ trước đến nay cưng chiều NguyệtDao hiếm khi tức giận, lần này không quan tâm cô ta đang bị thương, bắt cô ta quỳ trong sân.

“An Nguyệt Dao, có phải con muốn lôi cả phủ thừa tướng tuẫn táng theo hay không?” Thừa tướng chỉ vào trán Nguyệt Dao, “Con nhìn việc con làm đi, đó là công chúa Thanh Hoan, công chúa được yêu thương nhất của nước Nam Tấn, nửa đêm canh ba con chạy đến chỗ cô ta làm cái gì.”

“Cha.” Nguyệt Dao tủi thân, “Con thật sự không muôn ám sát cô ta, là cô ta vu oan cho con.”

“Hừ, ta còn không biết cái lá gan nhỏ xíu đó của con hay sao.” Thừa tướng nặng nề hừ một tiếng, sau đó giọng điệu cũng mềm mỏng đi, “Thế nhưng canh ba nửa đêm đúng là con xuất hiện ở chỗ của cô ta, đây là sự thực không thể chối cãi, nếu như cô ta muốn bệ hạ chém đầu con, vì sự hoà bình giữa hai nước, vì bách tính, chắc chắn bệ hạ sẽ hy sinh con, ta cũng không bảo vệ nổi con đâu."

Một hai năm gần đây Thần quốc thiên tai không dứt, cho nên bệ hạ

mới muốn hoà thân.

Quan trọng nhất là phòng ngừa hai nước Nam Tấn và Sở Dương liên thủ với nhau.

Công chúa được yêu thương nhất của Nam Tấn chịu uất ức gì ở đây, Nam Tấn sẽ bỏ qua cho Thần quốc sao?

“Cha.” Nguyệt Dao nhìn thừa tướng, tuy đây không phải cha ruột của cô ta, nhưng từ lúc cô ta đến cơ thể này đã hưởng thụ được tình yêu thương của người cha mà thừa tướng dành cho cô.

Trong lòng cô đang rất kích động, lúc này nhìn vẻ mặt không biết làm sao đó của thừa tướng, đáy lòng không tránh khỏi cũng đau lòng theo.

Đều do công chúa Thanh Hoan kia, động thủ Với cô ta đã đành, còn Vu oan cho cô ta.

“Nguyệt Dao, con nói thật cho cha biết, có phải là con đắc tội gì với cô ta hay không?

Nguyệt Dao ngơ ngác lắc đầu, “Cô ta mới đến Trường An một ngày, con đắc tội. Với cô ta làm sao được chứ...”

“Vậy canh ba nửa đêm con chạy đến chỗ cô ta làm cái gì?” Vừa nói đến đây, thừa tướng lại tức giận, con gái con đứa nửa đêm canh ba chạy ra ngoài còn giống cái gì chứ.

“Con...”. Lời này Nguyệt Dao làm sao dám nói ra khỏi miệng, cắn cắn môi cúi đầu không nói.

Thừa tướng cau mày, trong đầu rất nhanh truyền qua mấy suy nghĩ,

“Nguyệt Dao, lẽ nào con thật sự thích Thương Lan?”

"Ai thích hắn chứ!” Nguyệt Dao buột miệng nóira.

Thừa tướng sống đến nửa đời người, làm sao không nhìn ra được, biểu hiện lúc này của Nguyệt Dao rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Còn là là kiểu không tự nhận ra nữa.

Thừa tướng lắc đầu, bây giờ đã thế này rồi, cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

Thừa tướng không đoán được công chúa Thanh Hoan kia đang có ý định gì.

Thương Lan và Thần hoàng cũng không đoán ra được.

Mà vị công chúa này vẫn ở lại Thần quốc, đến cả nhà cũng mua rồi, có vẻ sẽ ở lâu tại đây.

Việc công chúa Thanh Hoan và Tướng quân Thương Lan huỷ bỏ hôn ước trở thành chủ đề nóng bỏng trong lúc uống trà uống rượu của dân chúng.

Phía Nam Tấn đưa thư giải ước đến rất nhanh, đáy lòng Thân hoàng tuy có chút không thoải mái, rốt cuộc vẫn đóng ngọc ấn lên.

Hôn ước đã hủy bỏ, nhưng công chúa Thanh Hoan vẫn lưu lại Trường An, không ai biết cô ở lại đây làm gì.

Hôn lễ của Thương Lan và Nguyệt Dao được tổ chức vào ngày mười tháng hai.

Ngày tuyết rơi nhiều.

Thời Sênh choàng chiếc áo lông cáo, nhìn đoàn đón dâu náo nhiệt bên dưới đạp qua tuyết trắng, vui vẻ vô cùng.

“Điện hạ, chúng ta còn phải ở đây đến bao giờ?" Bích Hỷ cẩn thận lên tiêng.

Hầu như mỗi ngày phía bệ hạ lại gửi đến đây một bức thư.

“Vẫn sớm mà” Thời Sênh dựa vào cửa sổ, nhẹ nhàng lên tiêng.

“Điện hạ, lần này đón năm mới mà không quay về, bệ hạ sẽ giận mât.”

“Vậy thì càng không thể quay về.” Thời Sênh ngoảnh đầu nhìn Bích Hỷ, chững chạc đàng hoàng nói, “Đợi phụ hoàng hết giận thì về.”

Bích Hỷ: “...” Điện hạ người tuỳ hứng như thê, Bệ hạ sẽ giết qua đây đó.

Làm thế nào Thời Sênh cũng ở lại không chịu đi, Bích Hỷ cũng không còn cách nào khác, Thần hoàng trừ đúng giờ phái người đến hỏi thăm thì cũng không có động tĩnh gì khác nữa.

Sau khi Thương Lan và Nguyệt Dao thành hôn, trải qua một đoạn tháng ngày yên tĩnh.

Thế nhưng hoa đào của Thương Lan vẫn còn rất nhiều, cứ cho là thành hôn rồi, thì mấy cô nương bị dây tơ hồng dẫn dắt kia vẫn người trước ngã xuống người sau tiến lên đến bên Thương Lan như cũ.

Xuân về hoa nở, đang tiết Thanh Minh, Thời Sênh làm tổ trong nhà đến mốc cả người, bị Bích Hỷ cưỡng ép lôi ra ngoài đi chơi Thanh Minh.

Mấy cô gái ăn mặc xinh đẹp ở đằng xa nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa đẹp đẽ chạy về phía bên này.

Bên ngoài xe ngựa treo một lớp vải mỏng, trên vải có treo lục lạc, lúc ngựa chạy vang lên những tiêng đinh đang rất vuitai.

Một cô nương trong số đó hiếu kỳ chỉ về xe ngựa hỏi: “Đây là xe ngựa của công chúa Thanh Hoan đúng không?”

“Sao cô ấy cũng đến đây thế?”

“Suỵt, nói nhỏ thôi, nghe nói vị công chúa này không những lòng dạ hẹp hòi mà còn thù dai nữa.”

Những người khác đều hiếu kỳ nhìn cô nương mặc váy xanh đang nói, “Cô nghe ai nói thế?”

Cô nương mặc váy xanh nhỏ giọng nói, “Chính mắt ta nhìn thấy, lần trước vị công tử nhà Lại bộ thượng thư đó uống nhiều rượu chút, nhìn thấy công chúa Thanh Hoan, muốn trêu ghẹo cô ấy, kết quả...”

“Kết quả như thế nào?” “Cô mau nói đi, đừng úp úp mở mở thế.”

Cô nương váy xanh kia càng nhỏ giọng hơn nữa, “Kết quả là bị cô ấy phế luôn. Ta nghe nói Lại bộ thượng thư đến đòi cô ấy trả lời cho ra lẽ, cô ấy trực tiếp kêu người đánh Lại bộ thượng thư.”

“Không phải chứ.” Mấy vị cô nương che miệng, mặt đầy vẻ kinh

ngạc.

“Ở đây là Thần quốc, không phải là Nam Tấn, cô ấy dựa vào cái gì mà hung hăng càn quấy như thế, bệ hạ không quản cô ấy sao?”

Cô nương mặc váy xanh lắc đầu, “Quản thế nào được? Lúc đó nhiều người nhìn thấy công chúa Thanh Hoan bị trêu ghẹo như thế, nếu thực sự làm to chuyện, có khi vị kia còn mất cả mạng ấy chứ!”

“Sao mà cô ấy quý giá thế cơ chứ!” Có người chua chua nói một câu, “Bị trêu ghẹo một chút thôi mà có thể muốn mạng của người ta, thì độc ác quá.”

“Đúng thế, mấy vị công chúa của chúng ta cũng đầu giông cô ấy!”

“Ai bảo cô ta là công chúa Nam Tấn cơ chứ, còn là công chúa được yêu thương nhất của Nam Tấn. Nếu xảy ra chuyện gì ở Thần quốc chúng ta, thì không phải là Việc của một quốc gia đâu... Suỵt suyt, đừng nói nữa, qua đây rồi!” Cô nương mặc váy xanh vội vàng ra hiệu cho mấy người khác trật tự.

Mấy người khác vội vàng ngậm miệng lại, đứng sang bên cạnh, thần sắc khác nhau nhìn chiếc xe ngựa đang kêu đinh đang kia tiến lại gần.

Chương 255: Thượng thân uy vu (5)

Xe ngựa dừng cách chỗ bọn họ. không xa, thế nhưng lại không có ai xuống xe cả, bọn họ đợi một lát,

vẫn không thấy có ai xuống xe, nhìn nhau mấy cái, cũng chỉ đành tản hết đi chổ khác.

Thời Sênh dựa vào xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, Bích Hỷ pha trà ở bên cạnh.

Tuy rằng rất muốn phàn nàn, đến chỗ này pha trà với ở nhà pha trà căn bản là chẳng có điểm gì khác nhau cả.

Thế nhưng vừa thấy vẻ nhàn nhã đó của Thời Sênh, cô vân nhịn xuông không nói gì nữa.

Thời Sênh nán lại ở trong xe ngựa, người bên ngoài tụ họp càng lúc càng đông, nhưng không có ai tiến đến quấy rầy cô, trái lại chỉ chỉ chỉ trỏ trỏ xe ngựa buôn chuyện linh tinh.

Bích Hỷ lén lút kéo mành xe lên nhìn ra ngoài, nghe thấy mấy lời bàn luận thi thoảng lại truyền đến, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bích Hỷ tức giận hất mành xe xuống, nói: “Điện hạ, rõ ràng là cái tên công tử của Lại bộ thượng thư đó xúc phạm đến người trước, mấy người này tại sao lại ăn nói huyên thuyên như thể chứ!”

Thật ra nếu là bọn họ bị trêu chọc, chưa biết chừng còn muốn tự

sátấy chứ.

“Không được, bọn họ càng nói càng quá đáng...” Bích Hỷ nói xong liền muốn xuống Xe ngựa.

“Để kệ cho bọn họ nói đi.” Thời Sênh thờ ơ nói, “Người ghen ghét bản cung nhiều lắm, không cần phải vì bọn họ mà lãng phí tâm sức.”

Bích Hỷ đang trong cơn thịnh nộ đột nhiên như quả bóng bị xì hơi.

Điện hạngười còn có thể tự kỷ hơn được nữa không?

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh sợ.

Bích Hỷ lập tức kéo mành nhìn ra bên ngoài thì thấy nước trong hồ nước phía xa bắn tung toé lên, kinh ngạc nói: “Ôi, có người rơi xuống nước rồi!”

“Đi xuống xem xem.”

Nghe thấy lời này, Bích Hỷ lập tức đỡ Thời Sénh xuông xe.

Mấy người lúc trước vẫn còn đứng đây chỉ chỉ trỏ trỏ xe ngựa, lúc này đều tập trung lại bên cái hồ nhỏ, dài cố ngóng xuống dưới hồ.

Thời Sênh nhờ vào thân phận công chúa, rất dê dàng đi được vào bên trong.

Người Xung quanh tự giác cách xa Thời Sênh, nên ngay sau đó bốn phía quanh cô hình thành một khoảng trống lớn.

Thời Sênh vô cùng vui vẻ, chẳng ai ghét chỗ rộng lớn cả.

Lúc này có hai người đang vùng vẫy trong hồ, một người là nữ chính, một người là cô nương váy xanh lúc trước vừa nói chuyện kia.

Hai người giãy giụa vùng vẫy ở trong hồ, người trên bờ luông cuống đi cứu bọn họ.

Cuối cùng vẫn là mấy vị công tử ở đằng xa nhìn thấy bên này có chuyện, chạy qua đây mới cứu được hai người lên.

NguyệtDao tóc tai bù xù, y phục ướt đẫm thế nhưng dáng Vóc chăng ra sao, nên không nhìn ra cái gì cả.

Cô nương váy xanh kia thì thê thảm, dáng người quá chuẩn, lúc này thời tiết không quá nóng thế nhưng y phục khá mỏng, bị nước làm ướt hết, lập tức cả thân hình quyến rũ gợi cảm đều bị lộ hết ra ngoài.

Không ít công tử chạy qua đây xem đều nhìn chằm chằm vào cơ thể cô nương váy xanh đó với ánh mắt không tốt đẹp gì.

Sắc mặt cô nương váy xanh trắng bệch, thẹn quá hoá giận trừng mây người đó.

Mấy cô nương có quan hệ tốt với cô nương váy xanh vội vàng chạy lên trên, dùng cơ thể để chắn cho nàng ta, còn có người cởi áo khoác ngoài trùm cho cô nương váy xanh.

Mấy người khác chỉ đành ngượng ngùng mà di chuyển tầm nhìn, mọi người đều quen biết nhau cả, quá đáng quá thì mất thân phận.

“Đang yên đang lành sao lại rơi xuống nước?” Mọi người bên cạnh cô nương Váy xanh bắt đầu hỏi.

“Còn không phải là do cô ta sao, đồ xúi quẩy. ” Cô nương váy xanh trừng Nguyệt Dao, “Đến đi đường cũng không nên hồn còn ra ngoài làm cái gì?”

“Ta không cố ý.” Nguyệt Dao không chịu tỏ ra yếu thế trừng lại, “Không phải ta cũng bị rơi xuống cùng cô đó hay sao?”

“Cô còn có lý lẽ không hả?” Cô nương váy xanh nhướng mày lên, “Ta thấy cô cố tình thì Có.”

“Ta không có” Vừa rồi cô thật sự không cố ý, ai mà biêt cô ta bị ngã, mà cô nương kia lại đúng lúc đứng ngay bên cạnh chứ.

“Đường bên đó rộng như vậy sao cô không đi lại muốn đi bên cạnh ta, cô không phải là cố ý thì là cái gì?” Cô nương váy xanh khá thông minh, nói chuyện đâu ra đấy.

Nữ chính lớn tiếng giải thích thế nhưng không ai nói giúp cô ta cả, mặt hơi tái đi.

Bởi vì cô ta gả cho Thương Lan, là bạch mã vương tử của tất cả các cô gái trẻ trong thành Trường An này, bọn họ không nhắm vào cô ta thì còn nhắm vào ai?

Hai người nói đi nói lại rồi thành động thủ, đáy lòng Thời Sênh lặng lẽ đếm.

Nữ chính và nữ phụ rơi xuống nước, nam chính nhất định sẽ xuất hiện.

Hoặc là giúp nữ chính, hoặc là giúp nữ phụ.

“Bốp!!” Trong lúc lôi kéo, Nguyệt Dao tát vào mặt cô nương váy xanh

một cái.

Trong lòng Thời Sênh cũng vừa đếm đến con sô cuối cùng.

“Tướng quân Thương.....J)

Có người hô khẽ một tiếng, tự động nhường đường.

Một bóng người cao lớn anh tuấn từ đằng xa bước nhanh qua đây, không nhìn Nguyệt Dao mà trực tiếp ôm cô nương váy xanh kia lên.

“Thương Lan...” Nguyệt Dao hoang mang, giơ bàn tay ra, “Thiếp...”

“Đưa phu nhân về phủ” Thương Lan chỉ lãnh đạm phân phó một câu rồi bế cô nương váy xanh kia đi mất.

Cô nương váy xanh ôm vào cổ Thương Lan, trong lúc Thương Lan không nhìn thấy, đắc ý nhướng mày với Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao tức giận sắc mặt hết xanh lại trắng, kết quả là vừa quay đầu liền nhìn thấy nụ cười châm biểm của Thời Sênh.

Đáy lòng cô ta đột nhiên dâng lên cảm giác tức giận.

“Thương phu nhân, cô nhìn điện hạ nhà chúng tôi như thế làm gì? Nhìn thấy điện hạ còn không hành lễ, đây là cách giáo dục của Thần quốc các người hay sao?” Bích Hỷ nghiêm túc lên tiếng, vế trước là chĩa mũi nhọn vào Nguyệt Dao, vế sau là nhắm vào những người khác.

Đột nhiên bị kéo vào, mấy người kia đều có chút tức giận trừng về phía Nguyệt Dao, sau đó không tình không nguyện hành lễ với Thời Sênh.

“Bái kiến công chúa Thanh Hoan.”

Công chúa Thanh Hoan là công chúa Nam Tấn, bọn họ là con cháu đại gia tộc của Thần quốc, nếu như bây giờ bị nắm nhược điểm thì sau này truyền ra ngoài, người mất mặt chính là bọn họ.

Thời Sênh không đáp lời, bọn họ cũng không dám đứng lên.

Nguyệt Dao cứng đơ đứng ở chỗ cũ, đại khái là không muốn hành lễ, thế nhưng những người bên cạnh không ngừng trừng mắt về phía cô ta.

Nguyệt Dao cảm thấy bản thân mình rất oan ức, rốt cuộc vì sao cô ta phải chịu sỉ nhục ở chỗ này cơ chứ?

Cô ta là thần tiên, đám người phàm ngu Xuân này.

“Nếu đã như thế, mấy người đều đứng đây cùng Thương phu nhân đi.” Thời Sênh lộ ra nụ cười ác ý, “Bất kính với bản cung, không đánh các ngươi đã coi như khai ân lắm rồi, không cần cảm tạbản cung”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, lúc họ nghe đồn công chúa Thanh Hoan hung hăng ngang ngược, chỉ cần có lý là nhất định không chịu nhượng bộ, họ còn cho là nói quá lên thôi, hôm nay tận mắt mới thấy quả nhiên đúng là như vậy.

Chỉ vì An NguyệtDao không chịu hành lễ mà cả đám người đều phải chịu tội cùng.

Công chúa Thanh Hoan bọn họ không đắc tội nổi, thế nên thù hận chỉ có thể đổ lên người Nguyệt Dao.

Thời Sênh cũng không cho Nguyệt Dao cơ hội nuốt lời, trực tiếp quay người lên xe ngựa, kéo mành xe ra nói với mấy người ở bên ngoài: “Đứng hai canh giờ là được rồi, kẻ nào đi trước bản cung sẽ ở điện Kim Loan đợi kẻ đó.”

Có cơ hội giày vò mấy kẻ ăn nói huyên thuyên này, bản cô nương đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Bản cô nương thù rất dai.

Đáng tiếc, cô không phải là công chúa Thần quốc, nếu không bắt bọn họ quỳ xuống sẽ càng sảng khoái hơn.

Quần chúng vô tội: “...” Bọn họ chỉ là người Xem thôi mà, tại sao cũng phải chịu tội như thế?

Đứng bên cái hồ này hai canh giờ, đối với mấy công tử tiếu thư này đúng là tra tấn.

Nghe nói mấy người cơ thể yếu ớt quay về liền bị bệnh, phát sốt, cảm mạo. Thời Sênh còn đặc biệt phái người đi tặng quà, dặn bọn họ bình thường luyện tập nhiều hơn, mới thể mà đã sinh bệnh, cũng quá không chịu được gian khổ.

Đúng thế, đó chính là lời nói gốc, không trau chuốt gì hết.

Nghe xong mấy người đó vừa nhục nhã hổ thẹn vừa tức giận mà còn không phát được ra ngoài.

Sức khoẻ mình kém, lẽ nào còn có thể trách người khác sao?

Có điều cái danh xấu hung hăng càn quấy của Thời Sênh cũng từ từ lan đi khắp thành Trường An.

Chương 256: Thương thần uy vũ (6)

Sau khi NguyệtDao quay về cũng bị phong hàn, nhưng Thương Lan với cô nương Váy Xanh đó càng ngày càng gần gũi, trong lòng Nguyệt Dao vô cùng khó chịu.

Trên người bọn họ bị dây tơ hồng dẫn dắt, sẽ thu hút lẫn nhau, nếu như cô ta không đi chia rẽ bọn họ, đoán chừng Thương Lan sẽ nhanh chóng cưới nàng ta về.

Nguyệt Dao nghe nói Thương Lan đưa cô nương váy xanh tên Vệ Linh kia đến Phong Nguyệt Các ăn cơm, không màng thân thể còn chưa khoẻ đã vội đi tìm bọn họ.

Lúc Nguyệt Dao bước vào cửa, vừa hay va phải người Thời Sênh.

“Điện hạ.” Bích Hỷ vội vàng đỡ lấy Thời Sênh.

Thời Sênh cảm thán, số mệnh của nữ chính và nữ phụ quả nhiên là bị ràng buộc, tùy tiện ở đâu cũng có thể gặp được nhau.

Trong lòng Nguyệt Dao đang nôn nóng, còn không thèm nhìn xem mình va phải ai, đi thẳng lên trên lầu.

Bích Hỷ cau mày, kêu mấy thị vệ phía sau ngăn cô ta lại.

“Mấy người làm gì thế hả?” Nguyệt Dao ngẩng đầu tức giận nhìn.

“Va phải điện hạ nhà chúng ta, cô muốn đi như thế sao?” Bích Hỷ

quay người đi đến trước mặt Nguyệt Dao.

Nhìn rõ Bích Hỷ, trong lòng Nguyệt Dao thoáng giật thột, sao đi đến đâu cũng có thể gặp phải cô ta thế, âm hồn bất tán.

“Ta khộng có cố ý mà” Nguyệt Dao càu nhàu một tiêng.

“Không phải cố ý thì có thể xí xoá đi chuyện cô va vào điện hạ nhà chúng ta à?” Bích Hỷ tức giận, An Nguyệt Dao này tại sao cứ suốt ngày nói cô ta không cố ý thế.

Nguyệt Dao cau mày trừng lại, “Ngươi hung dữ như thế làm cái gì, chủ nhân của mấy người đã nói gì đâu? Hơn nữa bị đụng có một chút thôi, cũng chẳng xảy ra chuyện gì cả, thân làm công chúa thì mong manh dễ vỡ lắm sao?

Công chúa thì làm sao chứ, công chúa thì giỏi lắm à?

Cô ta còn là thần tiên đó, cô ta còn chẳng thèm nói gì đây này.

Thời Sênh toát mồ hôi, nữ chính này sụp đổ cũng quá đáng Sợ đi.

Bích Hỷ giận quá hóa cười, “Nếu điện hạ nhà chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì thì cô còn có thế đứng ở đây hay sao?”

“Ta...” Giọng nói của Nguyệt Dao đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm lên trên lầu.

Thương Lan và Vệ Linh đứng cạnh nhau trên hành lang, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta.

Thương Lan bước từ tầng hai xuống, cũng không thèm nhìn đến Nguyệt Dao, chắp tay nói với Thời Sênh, “Phu nhân đã xúc phạm

nhiều, mong công chúa Thanh Hoan tha thứ, thần nhất định sẽ dạy dỗ lại quy củ cho nàng ta.”

“Tướng quân Thương Lan quả nhiên là thâm tình,” Thời Sênh cười như không cười nhìn Thương Lan, “Có điều quy củ này không thể bỏ được, va vào bản cung thì không sao, chẳng qua chỉ là bản cung dỡ đi một cánh tay của cô ta, vẫn có thể lưu lại mạng, nếu đây mà là va vào Thần hoàng hoặc là quý nhân khác... thì khó nói rồi!”

Thương Lan: “...” Muốn dỡ đi cả cánh tay mà còn không sao à.

Thương Lan hít sâu một hơi, thái độ càng chân thành thêm mấy phần, “Công chúa Thanh Hoan đại nhân đại lượng, vẫn là xin tha cho phu nhân một lần này.”

Thời Sênh nhẹ nhàng nói: “Bản cung không phải đại nhân, bản cung mới mười sáu tuổi thôi.”

Thời Sênh cố tình bắt bẻ.

“Công chúa Thanh Hoan như thế nào mới có thể tha thứ cho phu nhân.” Rõ ràng cô gái đối diện đang bới lông tìm vết, mà còn là lý do quang minh chính đại, hắn cũng không thể nhắm mắthùa theo được đúng không?

Thời Sênh cười cong hai mắt, vẻ mặt rộng lượng: “Cánh tay thì bản cung không cần nữa, hôm nay không hợp nhìn thấy máu, bảo cô ta xin lỗi là được rồi.”

Yêu cầu này đích thực là không quá đáng.

Thương Lan nhìn về phía Nguyệt Dao, trầm giọng nói: “Xin lôi công chúa Thanh Hoan di.”

Đại khái là nữ chính luôn có một loại tâm lý phản nghịch đối với nam chính, nam chính càng nói như thế thì nữ chính lại càng không bằng lòng.

Cộng thêm việc Thương Lan cùng Vệ Linh ở cùng nhau, trong lòng Nguyệt Dao càng không đồng ý nghe theo lời Thương Lan.

“Dựa vào cái gì.” Ngụyệt Dao nghểnh cổ lên, tự cảm thấy mình rất có lý, “Cô ta đi ra ngoài không nhìn người khác, lại còn trách thiếp?”

Trong lòng Thời Sênh thầm khen ngợi nữ chính đại nhân.

Ngươi cứ làm như thế này, thì bản cô nương không cần đích thân động thủ phá couple nữa.

Trong lòng Thương Lan vô cùng thất vọng, từ khi cưới cô ta, phủ tướng quân không được yên tĩnh ngày nào.

Trước đây hắn cũng cảm thấy cô nương đó đáng yêu. Chút hảo cảm đó hiện tại dường như đã từ từ tan biến hết rồi.

“Thương Lan thay phu nhân xin lỗi công chúa Thanh Hoan.” Thương Lan đột nhiên hành đại lê.

Thời Sênh chớp chớp mắt, “Bản cung không nhận nối.”

Ngoài miệng nói không nhận nổi, nét mặt lại vô cùng thoải mái.

“Nếu như Tướng quân Thương Lan đã nói như thế rồi, lần này bản cung cũng không tính toán nữa, thế nhưng lần sau... không dễ nói chuyện như thế đâu”. Thời Sênh nhìn Nguyệt Dao cười cười, “Cô chẳng qua chỉ là con gái của thừa tướng, trên còn có hoàng thượng,

hoàng tử công chúa, đừng có mà tự tìm đường chết.”

Cứ cho là bây giờ cô ta gả cho Thương Lan, cũng chẳng qua chỉ là phu nhân của tướng quân, địa vị có thể cao được đên đâu?

Thời Sênh gật gật đầu với Thương Lan, tư thế hung hăng càn quấy dân người rời khỏi Phong Nguyệt Các.

Nguyệt Dao bị Thương Lan đem về phủ, Thương Lan lạnh lùng phân phó người mời ma ma về dạy quy củ cho cô ta, còn không cho phép cô ta đi ra ngoài.

Không có Nguyệt Dao cản trở, Thương Lan và Vệ Linh “nước chảy thành sông”, rất nhanh liền được cưới vào trong phủ tướng quân.

Mà tin tức Nguyệt Dao thất sủng cũng truyền đi khắp nơi.

Lúc mới thành hôn, hai người gắn bó như keo sơn, người bên cạnh đô kỵ ao ước, làm cho người khác ghen tỵ

Kết quả là chẳng được bao lâu, Thương Lan liền cưới người khác.

Nguyệt Dao tức giận phát khóc, càng thêm căm hận Thời Sênh, nếu như không phải cô ta soi mói, bản thân đã sớm chia rẽ được Thương Lan và Vệ Linh rồi, sao có thể để cho bọn họ ở bên cạnh nhau cơ chứ.

Vệ Linh gả vào trong phủ, khôn ngoan hiểu biết, đối với Thương Lan lại tôn kính vô cùng, so với Nguyệt Dao gây sự vô lý, Thương Lan đương nhiên sẽ hướng về phía Vệ Linh.

Nguyệt Dao nghìn phương Vạn kếmuốn chia rẽ bọn họ làm cho sự kiên nhẫn trong lòng Thương Lan bị bào mòn từng chút từng chút

một.

Lần tiếp theo Thời Sênh gặp Nguyệt Dao là ở bữa tiệc trong cung, Nguyệt Dao ngồi bên cạnh Thương Lan, sắc mặt nhìn có chút không tốt, gương mặt không còn vẻ yêu kiều đáng yêu trước đây, mà lúc này nhìn đúng là một bà vợ ghen tuông.

Thấy Thời Sênh nhìn sang, cô ta hung hăng trừng mắt với cô một cái.

Thời Sênh bình tĩnh di chuyển tầm nhìn. NguyệtDao tức giận đến ngứa răng.

Trọng bữa tiệc, Thần hoàng hỏi Thời Sênh mây câu, đại khái là đang thăm dò Việc lúc nào cô sẽ rời đi.

Từ lúc vị này ở lại Trường An, mấy kẻ con nhà giàu sang quyền quý trong thành Trường An đều ở trong nhà đến mức dài cả tóc ra rồi.

Thần hoàng rất căm phẫn mấy kẻ loan truyền công chúa Thanh Hoan là một tài nữ thấu tình đạt lý, hiền thục thanh nhã. Mắt mù hết rồi hay sao?

Đây căn bản là một công chúa được nuông chiều cực kỳ không biết điều mà.

Vốn cho rằng cô sẽ không đi, ai mà biết được cô lại cho Thần hoàng một đáp án rõ ràng.

Một tháng sau sẽ đi.

Còn một tháng nữa sẽ có loạn lạc, cô còn nhiệm vụ phi thăng lên thành thượng thần phải làm, đương nhiên không thể ở lại nữa.

Với lại bây giờ nữ chính cũng không cần cô làm gì cả, đợi đến lúc quay về thần giới thì mới có kịch hay mà xem.

Vừa nghe Thời Sênh nói muốn đi, mấy kẻ

con cháu thế gia quyền quý tham gia bữa tiệc đều reo lên phấn khích.

Tai hoạ này cuối cùng cũng chịu đi rồi, nghĩ lại tình cảnh ngày đó cảtập thể đứng chịu tội bên hồ, trong lòng bọn họ lệ tuôn thành dòng.

Bữa tiệc kết thúc, đoàn người lần lượt tản đi. “Điện hạ, chúng ta không đi sao?” Bích Hỷ nhìn thấy người rời đi cũng không ít rồi bèn nhắc nhở Thời Sênh. “Đợi chút sẽ có kịch để xem." Thời Sênh nhìn Bích Hỷ thần bíchớp chớp mắt.

Kịch? Điện hạ, có lần nào người xem kịch mà kết quả không là lôi kéo thù hận về phía mình đâu.

Cô không muốn xem kịch.

Đương nhiên ý kiến của cô không quan trọng, điện hạ nói mới tính.

Đợi mọi người đi gần hết rồi, Thời Sênh mới đứng lên đi ra bên ngoài.

Bên ngoài có cung nhân xách đèn đi trước dân đường.

Hoàng cung to lớn như thế, thực ra là đều chìm trong bóng tối, ánh sáng có thể nhìn thấy không nhiều, không nguy nga lộng lẫy, lấp lánh lung linh như ở trong phim.

Chỉ có bóng tối và sự quạnh quẽ.

Bốn phía trừ tiếng bước chân của họ ra thì chẳng còn âm thanh nào nữa.

Chương 257: Thương thần uy vũ (7)

Muội biết là hơi đường đột, nhưng mà... muội có thể không cần.”

Âm thanh từ đằng trước thỉnh thoảng lại truyền đến, bước chân

của cung nhân dẫn đường cũng chậm lại một chút, đại khái là không biết nên tiếp tục đi về phía trước hay là dừng lại.

Ở nơi này, có những thứ không thể nghe.

Bước chân của Thời Sênh không dừng lại, người phía trước cũng chỉ có thế tiếp tục đi về phía trước.

Âm thanh dần dần rõ ràng hơn.

“Công chúa, điện hạ cần gì phải cố chấp hướng về thần.”

“...Chúng ta quen biết nhau từ nhỏ. Thương Lan ca ca, muội còn cho rằng huynh hiểu muội, thế nhưng... huynh lại cưới An Nguyệt Dao.” Cô gái nhỏ giọng khóc nức nở.

Người bị nổi dây tơ hồng đều không tự chủ được mà yêu thương đối phương, tuy trong lòng Thương Lan hơi mâu thuẫn, nhưng rốt cuộc cũng không chống đỡ được sức mạnh của dây tơ hồng.

“Công chúa đừng khóc... là thần đã phụ công chúa.”

“Thương Lan ca ca, huynh cưới muội đi, muội không để ý địa vị, chỉ

cần huynh cưới muội, dù làm thiếp muội cũng bằng lòng”

Bước chân Thời Sênh dừng lại, lắng nghe tiếng nói chuyện bên đó, cung nhân dẫn đường bị bức dừng lại, giả vờ như mình là một người điếc không nghe thấy gì cả.

Người đang bày tỏ với Thương Lan lúc này là cửu công chúa, công chúa nhỏ nhất của Thần quốc, cũng là một người có kết cục khá thảm.

Trong nguyên tác, nữ chính Vì chia rẽ vị công chúa này, tính kế gả công chúa đến nước Sở Dương xa xôi.

Sau đó loạn lạc xảy ra, nàng ở bên đó có thể nói là thê thảm.

Cửu công chúa khóc lóc ôn lại hết chuyện hồi nhỏ, cuối cùng lại tỏ tình một cách rất nồng nàn, Thương Lan đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn đồng ý.

Thời Sênh có một loại cảm giác đi sai tình tiết câu chuyện.

Đây là dạng phát triển hậu cung của nam chính ngựa giông sao?!

“Các người đang làm gì thế hả?"Tiếng nói của NguyệtDao đột nhiên vang lên, tiếp theo đó chính là tiếng tát tai giòn giã, kèm theo tiếng kêu kinh sợ của Cửu công chúa.

"An Nguyệt Dao!”. Thương Lan gằn giọng quát lên.

Bây giờ cô ta còn dám đánh cả công chúa.

Nguyệt Dao đánh xong mới phát hiện ra bản thân mình kích động, ban nãy nhìn thấy bọn họ ôm ấp nhau ở chỗ này, bản thân liền không

khống chế nổi.

“Thiếp...”

Chuyện này rất nhanh được báo đến chỗ Thần hoàng. T

hanh Hoan là công chúa được yêu thương nhất của Nam Tấn, còn Cửu công chúa đó chính là công chúa được yêu thương nhất của Thần quốc. on gái bảo bối nhà mình bị người khác ánh, Thần hoàng làm sao có thể làm ngơ, ho truyền người đến điện Kim Loan.

Thời Sênh là người ngoài, đương nhiên không thể đi xem được. Có điều nghe nói NguyệtDao bị phạt trượng, Thần hoàng còn hạ lệnh gả Cửu công chúa cho Thương Lan, tuy không tước đi địa vị chính thê của An Nguyệt Dao, nhưng địa vị của Cửu công chúa cũng ngang hàng với Nguyệt Dao.

Ngày Thời Sênh rời khỏi thành Trường An, chính là ngày Cửu công chúa xuất giá.

Lửa chiến tranh giữa ba nước nhanh chóng nổ ra, Thời Sênh dẫn binh ra trận.

Ở trên chiến trường, cô gặp Thương Lan một lần, có điều bản thân còn chưa kịp đánh nhau với hắn thì đã không còn nhìn thấy hắn ở trên chiến trường nữa.

Đợi đến lúc cô dẫn đại quân xông vào thành Trường An mới biết Thương Lan đã chết rồi.

Chết vì bệnh dịch.

Lần lịch kiếp này của Thương Lan đã thất bại.

Thời Sênh chỉ huy Nam Tấn, dùng ba năm thống nhất thiên hạ.

Ngày hoàng thượng Nam Tấn ngồi lên ngai vàng, trời ban điềm lành, kim quang chiếu rọi khắp hoàng cung Nam Tấn.

Ngày hôm sau, công chúa Thanh Hoan qua đời, cung nữ Bích Hỷ tuẫn táng theo.

Ấn tượng sâu sắc mà công chúa Thanh Hoan để lại trong lòng đại đa số mọi người, đại khái chính là... nói chuyện khó nghe, thái độ hung hăng càn quấy, tính cách ngạo mạn, tính khí nóng nảy, khó mà sống chung.

Thế nhưng bọn họ không có cách nào phủ nhận, cô thực sự có bản lĩnh.

Thân thế bối cảnh, dung mạo tài hoa, võ công mưu lược, cô đều không thiếu.

Vị công chúa như vậy mà lại qua đời sớm, không ít người đều tiếc nuối than thở.

Thời Sênh công đức viên mãn quay về thần giới.

Nguyên chủ là thần nhị đại, phụ mẫu đều là thân thượng cổ, có điều đã qua đời rồi, chỉ còn mình cô sống ở cung Thanh Linh.

Ngày cô quay về thần giới đã có người đến cửa chúc mừng.

Vị thượng thần thứ tư của thần giới, đây là việc vui lớn, đương nhiên phải nịnh hót lây chút không khí vui mừng rồi.

Ý chỉ của Ngọc đế cũng rất nhanh được truyền đến, trước là chúc mừng cô phi thăng lên thành thượng thần, cuối cùng là nói cho cô biết ba ngày sau cử hành nghi lễ mừng công cho cô.

Đây đều là quy trình của thần giới, dù Thời Sênh không thích cũng không thoái thác được.

Sau đó Thời Sênh lười ứng phó với mấy người đến cửa, trực tiếp đóng luôn cửa cung Thanh Linh lại.

Mấy người đó bị từ chối không cho vào nhà, chỉ đành ngượng ngùng mà rời đi.

Người ta bây giờ là thượng thần, bọn họ nào dám đắc tội chứ!

Ba ngày sau Thời Sênh đi đến nơi cử hành nghi lễ.

Nguyên chủ bình thường cũng rất ít khi ra khỏi cung Thanh Linh, đa phần thời gian đều bế quan, cho nên hầu hết người trên thần giới đều chỉ nghe nói qua đến tên của CO.

Cô không mặc bạchy tiên phong đạo cốt như

ay V! thân tiên hay dùng, mà mặc váy dài màu Xanh Sâm.

Vừa bước vào liền giống như nét mực đen trên nền giấy trắng, vô cùng bắt mắt.

Cô vẫn còn chưa đến gần đã nghe thấy không ít tiếng mọi người đang nhỏ giọng bàn tán.

“Đây chính là Thanh Hoan thượng quân sao? Ngài ấy xinh đẹp như vậy, mà trước đây mọi người cứ nói Thanh Hoan thượng quân bởi vì

xấu xí nên mới không chịu ra khỏi cung Thanh Linh, ta còn tin là thật chứ!”

“Cái gì mà thượng quân, người ta bây giờ đã là thượng thần rồi, ngang vai ngang vế với Ngọc để đấy.” Người bên cạnh lập tức sửa lại, “Mẫu thân của thượng thần Thanh Hoan từng là đệ nhất mỹ nhân của thần giới, phụ thân càng là nhân trung long phượng, tuấn mỹ phi phàm, thượng thần Thanh Hoan sao có thểxấu xí được.”

“Thì bên ngoài đều nói như thế... Thượng thần Thanh Hoan lại không ra khỏi cung Thanh Linh, ai mà biết trông ngàiấy như thể nào.”

“Nghe nói thượng thần Thanh Hoan mới ba vạn tuổi thôi. Đây là vị thượng thần nhỏ tuổi nhất ấy nhỉ? Người ta ở trong cung Thanh Linh, vậy chắc chắn là đang tu luyện rồi, nào có giống chúng ta, cả ngày mù mờ ở bên ngoài, có thể phi thăng lên thành tiên quân đã là ông trời ưu ái rồi!” “Nói cứ như là ngươi nghiêm túc tu luyện lắm ấy.”

“Thượng thần Thanh Hoan còn chưa có đạo lữ nhỉ? Nếu ai có thể kết thành đạo lữ với ngàiây...”

Người đó nói một nửa giữ lại một nữa, để lại không gian cho những người khác tự mình tưởng tượng.

Thế nhưng không có ai tiếp lời hắn cả, ngược lại đều nhìn hắn với vẻ mặt kỳ dị.

Còn có người nháy mắt ra hiệu với hắn.

“Làm sao? Có gì mà ngại chứ, tuy thượng thần Thanh Hoan lợi hại một chút, thế nhưng ngài ấy lại ximh đẹp như thế, khoe ra thì oai phải biết...”

Người bên cạnh nhéo hắn một cái, hắn bị đau kêu lên thành tiếng.

“Muốn lọt được vào mắt của ta, tướng mạo như ngươi không đủ.”

Hắn nghe thấy giọng nói trong trẻo của nữ tử vang lên sau lưng mình, giọng nói rất lạnh nhạt.

Người đó vừa quay đầu liền nhìn thấy thượng thần Thanh Hoan ban nãy còn đứng cách xa đây, không biết là từ lúc nào đã đứng cách hắn có mấy bước chân, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Vạt váy xanh sẫm bay bay trong làn mây mù, như ẩn như hiện.

Nhìn kỹ còn có thể phát hiện ra hoa văn kỳ quái thêu trên đó, cô vừa động, mấy hoa văn đó dường như cũng chuyển động theo, kim quang từ đó mà phát ra.

“Thượng thần Thanh Hoan...” Hắn kinh ngạc hô lên, sau đó cúi thấp đầu xuống, sợ hãi nói: “Tiểu tiên mạo phạm thượng thần, thượng thần thứ tội”

“Lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, có gì mà mạo phạm.” Thời Sênh giả bộ tỉa tót câu chữ, “Có điều tầm dung mạo như ngươi đích thực không xứng với ta, không cần mơ tưởng nữa.”

Người đó toát mồ hôi, sao không ai nói với hắn là thượng thần tự kỷ như vậy chứ?

Mấy người khác cũng giật giật khoé miệng, phong cách của vị thượng thần này lại là như vậy sao.

Người đó càng khom lưng thấp hơn, vô cùng thành khẩn, “Thượng thần nói rất đúngạ.”

Thời Sênh không thèm nhìn hắn ta, đi thẳng về phía trước.

Ngọc đế và Vương mẫu mặc Long bào kim tuyến ngồi ở phía trên.

Thời Sênh vừa nhìn liền thấy Thương Lan ngồi bên tay phải Ngọc đế, đổi sang bạch y không nhuốm bụi trần, Thương Lan lập tức tăng thêm mấy phần khí chất lạnh lùng phóng khoáng, hoàn toàn là dáng vẻ của một nam thần cấm dục.

Thời Sênh kéo khoé miệng lên cười nhẹ.

Chương 258: Thương thần uy vũ (8)

Thế nhưng Thương Lan lại thản nhiên gật đầu với cô, cứ như không quen cô vậy.

Không phải chứ!

Dung mạo của thân thể cô dùng ở trần gian Với dung mạo bây giờ không khác nhau nhiều lắm, tên cũng tương đồng, dù Thương Lan có là một tên ngốc cũng phải đoán ra được mới đúng chứ.

Hắn làm cái vẻ mặt “Ta không quen biết cô, chỉ lễ phép chào hỏi cô thôi” là ý gì hả?

Đột nhiên bản cô nương có chút không hiểu mô típ kịch bản này rồi.

“Thượng thần Thanh Hoan, mời ngồi.” Hai tiểu đồng xuất hiện trước mặt Thời Sênh, cung kính mời cô.

Bên cạnh Vương mẫu vẫn còn một chỗ trống, tiểu đồng dẫn cô đến chính là vị trí đó.

Thần giới có thêm cô là tổng cộng có bốn vị thượng thần, còn có hai vị nữa không ở đây, chắc không phải đang bế quan thì là đang không có mặt ở thần giới.

Ngọc đế và Vương mẫu không phải là thượng thần, thế nên lúc đối diện với thượng thần, bọn họ mới phải cẩn thận từng ly từng tí một.

Thượng thần không có quyền lực, nhưng có thực lực.

Ngọc đế và Vương mẫu không có thực lực, nhưng có quyền lực.

Dạng như hai bên kiềm chế lẫn nhau vậy.

“Chúc mừng Thượng thần Thanh Hoan.” Ngọc để lên tiếng trước tiên.

“Phải vậy thôi.” Nguyên chủ nỗ lực bao nhiêu lâu như thế, chức vị thượng thần này là lẽ đương nhiên, cho nên Thời Sênh mới không xấu hổ mà đáp lại.

Ngọc để lập tức lúng túng.

Ngài nói như thế thì bảo ta biết nói tiếp thế nào đây?

Vương mẫu cười phá vỡ sự im lặng, “Thượng thần Thanh Hoan vẫn tinh nghịch y như hồi nhỏ.”

“Đúng thế, lúc đó ngài vẫn còn nhỏ xíu...” Ngọc để thuận theo Vương mẫu tiếp lời, “Hôm nay ngài đã là thượng thần rồi, thời gian trôi qua thật nhanh.”

"Ba vạn tuổi mà thôi, bể quan mấy lần là qua rồi, có cái gì mà nhanh chứ.” Thời Sênh tiếp tục vênh váo.

Ngọc đế: “...” Thật không có cách nào nói chuyện được.

Vương mẫu: “...” Đây là khoe khoang ngài ấy mới ba vạn tuổi đã phi thăng lên thành thượng thần sao.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên là không có cách nào nói

chuyện được.

Vậy thì đi thẳng vào vấn đề chính đi!

Nghi lễ cứ thế chiếu theo quy trình mà làm, phức tạp vặt vãnh, trừ mấy người bên dưới thảo luận vui vẻ, trừ Thương Lan bên trên không biết đang nghĩ gì ra, mấy người khác đều vô cùng khó xử.

Vị thượng thần này khó chiều quá.

Nói chuyện với ngài ấy mấy câu, thật sự có thể tức chết người được.

Không dễ gì mới đợi được đến lúc nghi lễ kết thúc, Ngọc đề và Vương mâu lập tức tránh đi.

Hoàn toàn không muốn nói chuyện giao lưu tình cảm với vị thượng thần này chút nào.

Mấy kẻ gan to một chút tiến lên nói chuyện, kết quả là nói được hai câu liền bị nghẹn đến không thôt ra lời được nữa.

Ngươi chúc mừng ngài ấy, ngài ấy lại thẳng thắn nhận luôn, còn không quên khoe khoang thêm.

Ngươi hỏi ngài ấy hạ giới có vui không? Ngàiấy bảo ngươi tự đi mà thử.

Cả những người bình thường hay nói chuyện cũng lúng túng, rất ít người có thể nói chuyện với ngàiây quá năm câu.

“Thượng thần Thương Lan, xin lỗi nhé, ban nãy bỏ lỡ mất một chút, nghi lễ kết thúc rồi sao?” Một thiếu nữ mặc y phục màu đỏ từ ngoài điện đi vào, đi thẳng đến chỗ Thương Lan, gương mặt nhỏ nhắn ửng

hồng, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Ủ.” Thương Lan khẽ gật đầu, “Về thôi!”

Mặt thiếu nữáo đỏ đầy vẻ tiếc nuối, cô ta vẫn muốn nhìn thấy vị thượng thần Thanh Hoan xấu đến nỗi không dám gặp ai trong truyền thuyết kia xem có phải thật sự xấu đến mức không dám gặp người hay không.

“Nguyệt Dao nha đầu này không biết là có vận khí gì, lại có thể lọt vào mắt thượng thần Thương Lan.”

“Sao thượng thần Thương Lan lại nhìn trúng cô ta chứ, cần dáng không có dáng, cần dung mạo không có dung mạo, sao Nguyệt Dao lại may mắn thế chứ!”

“Ngọc đế cũng vậy, mấy lần trước sơ suất lớn như thê lại đều không cách chức cô ta.”

“Ai bảo cô ta may mắn như thế chứ...”

Thời Sênh thuận theo phía mấy tiên nữ đang thảo luận kia mà nhìn sang.

Thiếu nữáo đỏ hoạt bát lanh lợi đi bên cạnh Thương Lan, một đỏ một trắng chầm chậm từ phía trước đi đến.

Thời Sênh nghe thêm một lúc nữa mới có thể hiểu ra đại khái.

Thương Lan cẩu huyết mất trí nhớ rồi.

Thế nhưng hắn lại nhớ NguyệtDao, mà lại có sự khác biệt với hồi ức thật sự, sau khi quay về thần giới, nhân vật thượng thần Thương Lan

trước nay khó gần lại cho phép Nguyệt Dao xuất hiện bên cạnh hắn.

Thời Sênh đỡ trán, tác giả đại nhân, ngài làm thế này là gợi đòn lắm đó, có biết không?

Như thế này mà cũng có thể khiến cho nam nữ chính ở bên nhau, đúng là quá đủ rồi!

Vừa rồi lúc Nguyệt Dao bước vào, không nhìn thấy Thời Sênh đang bị chắn mất, lúc này đi ra lại vừa hay có thể nhìn thây cô.

Nguyệt Dao nhìn thấy Thời Sênh, trong chốc lát liên ngân ra.

“Là Cô.”

Cô ta đã nghĩ cái tên Thanh Hoan này rất quen tai mà, hoá ra là Thanh Hoan thượng quân từng bị thần giới đồn đại là xấu đến mức không dám gặp người.

Cô ta cũng vì tin đồn này mới không nghĩ đền Thanh Hoan thượng quân.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh, vô số ánh mắt hướng về phía ba người, trên mặt chỉ còn thiếu nước viết mấy chữ “Có tin hot, mau lại đây xem đi” thôi.

Nguyệt Dao càng nghĩ càng thấy không đúng, lúc đó cô ấy nhắm vào mình như vậy, có phải là đã sớm biết được thân phận của cô ta rồi không?

“Lúc đó cô cố ý đúng không hả?” Nguyệt Dao là một người tính tình kích động, nghĩ đến cái gì liền nói luôn ra khỏi miệng.

“C, Nguyệt Dao này quen biết với thượng thần Thanh Hoan sao?” Mấy bà tám xung quanh xôn xao hắn lên.

“Hẳn là không quen chứ? Thượng thần Thanh Hoan đến cung Thanh Linh cũng không chịu ra, sao có thể quen biết với Nguyệt Dao được.”

Một đám người đợi xem kịch, ở đây khẳng định có vấn đề.

Khoé miệng Thời Sênh cong lên, cái kẻ ngu đần này, không có nam chính giúp cô, cho dù là thân phận nữ chính cũng không cứu được trí thông minh của cô đâu.

“Lúc đó ta làm gì ngươi?”

Lời bàn luận bốn phía khiến cho Nguyệt Dao bình tĩnh hơn, thế nhưng lời đã nói ra rồi làm sao có thể thu lại được.

“Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện.” Nguyệt Dao nén giọng nói.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai?” Âm lượng của Thời Sênh đột nhiên nâng cao, “Dựa vào cái gì mà muốn ta đổi chỗ khác nói chuyện.”

Sắc mặt Nguyệt Dao thoáng lóe lên vẻ hoảng loạn, sao cô gái này lại đáng hận như vậy chứ.

“Thượng thần Thương Lan.” Nguyệt Dao đột nhiên nấp ra phía sau Thương Lan.

Thời Sênh như nghe thấy có tiếng nói vang lên trong đầu.

Chúc mừng nữ chính đạt được kỹ năng bạch liên hoa.

Thời Sênh có chút buồn bực nhìn Thương Lan, nam chính đại nhân,

ngươi phải tuyệt đối vững vàng nhé, nếu như ngươi cũng gây sự vô lý như cô ta thì bản cô nương không chắc mình có đại khai sát giới hay không đâu.

Hiển nhiên là nam chính không nghe thấy nội tâm đang kêu gào của Thời Sênh, trực tiếp bảo vệ cho Nguyệt Dao ở đằng sau, “Nguyệt Dao chỉ muốn nói mấy câu với cô, việc gì cô phải gây khó dễ như thế.”

Thời Sênh chế nhạo, “Cô ta muốn nói chuyện với ta, nói với ta cái gì? Nói lúc đó cô ta nối sai dây tơ hồng không phải là cố ý sao? Hại ta suýt chút nữa lịch kiếp thất bại cũng không phải là cố ý sao?”

“Không phải cô cũng không lịch kiếp thất bại hay sao?” Nguyệt Dao không phục ló đầu ra ngoài.

“Không lịch kiếp thất bại cũng là lỗi của ta ā?”

Cô không ăn cơm bị đói chết còn trách cơm nhà người ta không chín à?

Nữ chính đại nhân cô có cái ý nghĩ như này là rất nguy hiểm!

Sắc mặt Nguyệt Dao trắng bệch, “Ta không có ý này.”

“Ta vẫn còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi lại tự mình dâng lên đến tận cửa, hôm nay chúng ta sẽ tính cho bằng hết.”

Lúc này Nguyệt Dao mới thật sự sợ hãi, đáy lòng hối hận về sự kích động ban nãy.

Thương Lan tuy rằng mất đi trí nhớ thế nhưng chỉ số thông minh thì vẫn còn, nhìn Nguyệt Dao ngược lại thấy có chút không thích hợp,

“Nguyệt Dao, có chuyện gì thế?”

“Ta...” Bản thân cô ta cũng không biết vì sao dây tơ hồng của thượng thần Thanh Hoan lại bị cô ta kéo vào Với Thương Lan nữa.

Thời Sênh cười lạnh, “Ngươi nói không rõ ràng, ta sẽ nói giúp ngươi. Thân làm Nguyệt lão, chưởng quản nhân duyên tam giới, thế nhưng ngươi lại không hề cẩn thận, uống rượu làm hỏng chuyện. Bởi vì sai lầm này mà ta suýt nữa không thểphi thăng!”

Chương 259: Thượng thân uy vu (9)

Thời Sênh ăn nói mạnh mẽ khiến cho những người ở đó đều nghe thấy rõ ràng. Cô giải thích sự việc đơn giản một lần, Nguyệt Dao say rượu làm hỏng chuyện, buộc dây tơ hồng của cô với Thương Lan lại, hại cô suýt nữa thì không thểphi thăng.

Nguyệt Dao vốn mơ hồ, trước đây làm sai không ít chuyện, thế nhưng bởi vì tính cách mơ hồ đó rất đáng yêu, thái độ nhận sai cũng thành khẩn nên mọi người kỳ thực cũng không phản cảm với cô ta.

Chỉ là lần này cô ta đột nhiên lại gần gũi với Thương Lan, mấy tiên nữ mới nhìn cô ta không thuận mắt.

Thế nhưng không ngờ cô ta lại làm ra chuyện sơ suất hơn cảtrước đây.

Chuyện này không phải tuỳ tiện nói mấy câu là có thể xong được.

Ánh mắt chúng thần nhìn Nguyệt Dao cũng trở nên kỳ lạ.

“Ta có cố ý đâu...” Nguyệt Dao nhỏ giọng giải thích.

“Vậy ta giết ngươi, sau đó nói ta không cố ý, ngươi có thể sống lại mà tha thứ cho ta không?

“Nhưng mà không phải cô vẫn đang yên ổn đứng ở đây sao?” Nguyệt Dao vẫn kiên trì lý luận.

Thời Sênh nhướng mày, “Vậy nếu như ta lịch kiếp thất bại thì sao? Ngươi sẽ nói như thế nào? Nói ta không xứng trở thành thượng thần, cho nên mới lịch kiếp thất bại chứ không phải là lỗi sai của ngươi à?”

Không chịu nổi nữa, lão tử muốn chém chết nữ chính này.

Thời Sênh vừa nghĩ vậy, thiết kiếm đã xuất hiện trong tay.

“Thanh Hoan, cô muốn làm gì?” Thương Lan lập tức chắn trước mặt NguyệtDao.

Thời Sênh xoay xoay cổ tay, khoé miệng nhếch lên nụ cười ác ý, “Ta thử giết chết cô ta, xem cô ta có thể tha thứ cho ta hay không”

NguyệtDao sợ hãi run cầm cập.

Cô ta chẳng qua chỉ là tiểu tiên, nào phải là đối thủ của thượng thần.

Nếu như Thanh Hoan thật sự giết cô ta, cô ta còn không có đường mà phản kháng.

Tròng mắt Nguyệt Dao đảo mấy vòng, giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên.

“Tất cả dây tơ hồng của thượng quân trên thần giới đều do bản thân mình tự bảo quản, lúc nào cần đến mới lấy ra đưa cho ta, tại sao cái của cô lại xuất hiện ở chỗta chứ?”

“Thiểu năng”

Thời Sênh chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ, thân hình xẹt một cái đánh về phía nữ chính.

Thương Lan chặn Thời Sênh lại, “Tại sao cô không giải thích dây tơ hồng của cô cớ gì lại xuất hiện ở chỗ NguyệtDao?”

“Đầu óc là một thứ đồ tốt, ta hy vọng ngươi có thể có nó.” Thiết kiếm của Thời Sênh quét qua, ép lui Thương Lan, thân hình nhảy vọt một cái đáp xuống trước mặt Nguyệt Dao.

“Có phải cô chột dạ không, dây tơ hồng là do cô tự đặt ở chổ ta, sao cô còn trách ta chứ!” Nguyệt Dao vội lên tiêng.

Thiết kiếm của Thời Sênh hạ xuống không chút chần chừ, Nguyệt Dao đã từng nếm vị đắng của thanh kiếm này, lúc này nhìn thấy tia sáng lạnh của thiết kiếm, cơ thể nhũn ra, ngã phịch xuống đất, ánh mắt kinh hoàng nhìn thiết kiếm hạ xuống.

“A.” Tiếng kêu trầm thấp vang lên bên tai cô ta.

Cô ta bị người khác ôm vào trong lòng, hoàn toàn chăn mất tâm nhìn.

“Thượng thần Thương Lan...” Giọng Nguyệt Dao có chút run rẩy, ngài ấy lại chắn đao cho mình.

Thời Sênh cũng không ngờ Thương Lan sẽ trực tiếp dùng cơ thể để chắn lại.

Ngẩn ra một lát, thế nhưng vẫn rút ra tiếp tục đâm xuống.

Đóng cửa lại giết cho bản cô nương, lòng từ bi nương tay cái gì chứ, đó là chuyện không thể.

Bộ dạng hung tàn đó của Thời Sênh khiến cho chúng thần xung quanh giương mắt há hốc mồm.

Ôi mẹ ơi, thượng thần Thanh Hoan này tàn bạo quá đi.

Sao thượng thần Thương Lan còn không đánh trả chứ?

Hai vị thượng thần đánh nhau bọn họ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Thượng thần Thương Lan ngài đừng bất động nữa!

Đứng lên đi! Đánh trả đi!

Dù trong lòng mọi người Xung quanh gào thét thế nào, Thương Lan vẫn không phản kháng.

Y phục của Thương Lan nhuộm đầy máu tươi, hắn lại chỉ ôm lấy Nguyệt Dao, bảo vệ cho cô ta không bị Thời Sênh đâm trúng.

Thời Sênh ngược lại muốn làm cho hắn nửa tàn phế, nhưng thực lực của thượng thần Thương Lan đâu phải chỉ đểbày cho đẹp, hắn bảo vệ những vị trí quan trọng trên cơ thể, căn bản bị thương không nặng.

Thời Sênh đột nhiên cau mày, dừng tay lại.

Thương Lan quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, “Hết tức rồi?”

“Chưa.” Thời Sênh thành thật lắc đầu, thần tình chế giễu lại ngang ngược, “Ngươi cho rằng như thế là có thể xong chuyện sao? Ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu. Người làm sai là cô ta, cô ta phải trả giá, dù ngươi chết rồi thì ta cũng không bỏ qua cho cô ta đâu...”

Làm sai chuyện, không trả giá sẽ không nhớ lâu được.

Nếu nữ chính không chịu đủ giáo huấn thì sẽ không nhớ lâu được, sẽ coi việc người khác tha thứ cho cô ta thành lẽ đương nhiên.

Làm sai việc liền một câu tôi không cố ý, không có chuyện đó đâu.

Nếu câu nói này có tác dụng thì còn cần cảnh sát đến làm gì?

Hút ma tuý giết người rồi nói một câu tôi không cố ý, là cảnh sát có thể tha cho ngươi Sao?

Thiểu năng!

“Cô đừng có quá đáng quá.” Thương Lan gằn giọng.

“Được được được, ta quá đáng, ngươi vui là được. Thế nhưng ta cứ không muốn bỏ qua cho cô ta đấy, ngươi làm gì được ta?” Thời Sênh kéo khoé miệng lên cười ngang ngược.

“Thanh Hoan, cô đừng có quên ta cũng là thượng thân.” Giọng điệu của Thương Lan đầy vẻ uy hiếp.

Thời Sênh như không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thương Lan, vẻ mặt vô tội nói, “Vậy thì sao chứ!”

Anh là thượng thần thì anh trâu bò sao! Anh cho rằng được người ta gọi thượng thần nhiều hơn mấy năm thì anh có thể lộng hành ngang ngược, thiên hạ Vô Song sao.

Thiểu năng!

Bộ dạng Thời Sênh không sợ trời không sợ đât khiên cho Thương Lan tức đến nôi có chút nói không nên lời.

“Ngọc đế, Vương mẫu đến...”

Người bên ngoài điện dài cổ kêu một tiếng, người xem bốn phía lập tức chấn chỉnh lại thái độ, cúi thấp đầu, cung nghênh Ngọc để Vương mẫu.

Ngọc để vừa vào đã thấy Thương Lan nửa quỳ trên mặt đất, trên lưng còn đầy máu đỏ, ôm Nguyệt Dao trong lòng, mà kiếm của Thời Sênh cầm vẫn còn nhỏ máu, vẻ mặt tuỳ tiện, đầy thân tà khí.

Vương Mẫu bị doạ đến thất sắc, “Chuyện gì thể này?”

Vừa rồi đi vẫn còn tốt đẹp như thế, sao nói đánh là đánh rồi?

Thượng thần Thương Lan lại còn bị ức hiếp thành bộ dạng này nữa.

“Thượng thần Thanh Hoan, các người đang làm gì thế hải.” Ngọc đế tức giận nghiêm mặt lại, trong lòng đang sụp đổ.

Hai người này đều là thượng thần mà! Ai cũng không dễ đắc tội.

“Giải quyết ân oán cá nhân.” Thời Sênh lạnh lùng nói, tà khí quanh người giảm đi, khôi phục lại sự bình tĩnh.

Ân oán cá nhân... Ngọc đếnghẹn họng. Aira đây nói cho ông ta biết là chuyện gì đi!

Ngọc để nhìn về phía một vị thần tiên đứng gần nhất, người đó bị Ngọc để trừng. Ngọc đế không đắc tội được với hai vị thượng thần đó, hắn cũng không thể đắc tội với cả ba người! Không đúng, bốn người!

Bị Ngọc để trừng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể nghiến

răng kể hết mọi chuyện một lần.

Nói xong liền quay lại đám đông kia, chỉ lo ai sẽ gây phiền phức cho hắn.

Ngọc để nghe xong liền đen mặt, ông ta không biết là lúc đó những người bị kéo loạn dây tơ hồng còn có cả Thanh Hoan.

“Ngọc để, cô ta vu tội cho thần, dây tơ hồng của cô ta căn bản không nên xuất hiện ở chỗ thần.” Nguyệt Dao đại khái là cảm thấy chỗ dựa đến rồi, sức mạnh cũng tăng lên nhiều.

Vương mẫu lại cau mày, “Trước khi thượng thần Thanh Hoan hạ phàm đã để cho tiên đồng đem dây tơ hồng giao cho ngươi, ta và Ngọc để tận mắt nhìn thấy, Nguyệt Dao, tại sao đến cả cái này ngươi cũng không nhớ.”

Ngọc để muốn nói gì cũng đều đã muộn rồi, mà Việc này cũng là sự thật.

Lúc đó Thanh Hoan phái người đem dây tơ hồng giao cho Nguyệt Dao, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy.

Đây cũng là một quy tắc, tuy thượng quân tự mình bảo quản dây tơ hồng, nhưng không thể đem theo dây tơ hồng của mình xuống hạ giới được.

Thạnh Hoạn hạ phàm lịch kiếp, đương nhiên không thể mang theo dây tơ hồng xuống cùng được.

Thế nên mới giao cho nguyệt lão Nguyệt Dao này bảo quản, ai mà biết cô ta lại không cẩn thận mà gây ra chuyện nhầm lẫn như thế.

Chương 260: Thượng thân uy vu (10)

Nguyệt Dao tỉ mỉ nhớ lại, hình như có chuyện như thế thật...

Tại sao cô ta lại quên mất chuyện quan trọng như thế cơ chứ?

Nguyệt Dao nhất thời hoang mang, không biết nên làm thể nào.

“Thượng thần Thương Lan...” Cô ta theo bản năng bám chặt lấy Thương Lan.

Thương Lan vỗ vỗ đầu làmyên lòng cô ta.

“Thượng thần Thanh Hoan, hôm nay là ngày vui của ngài, chi bằng chuyện này để sau hãy nói đi?” Ngọc để đưa ra ý kiến như muốn thăm dò.

Thời Sênh lướt nhẹ ánh mắt qua đây, lạnh lẽo như băng khiến cho da đầu Ngọc để tê dại, ánh mắt đó thực sự như đang nhìn vật chết vậy.

Đáy lòng Ngọc để đột nhiên nảy ra mấy phần dự cảm không hay.

Quả nhiên, Thời Sênh vừa mở miệng liền châm biếm, “Ngọc đế, ông năm lần bảy lượt giúp cô ta, cô ta có quan hệ gì với Ngọc để thế?”

Ngọc để giúp cô ta một lần thì cũng thôi đi, thế nhưng Nguyệt Dao làm nhiều việc sai như vậy, Ngọc đế đều qua loa sơ sài mà cho qua.

Đến cả chuyện lần này lớn như vậy, ông ta cũng chi để cho Nguyệt Dao âm thầm xuống trần thể, không nói cho người khác biết.

Bây giờ thần tiên ở chỗ này đều không biết Nguyệt Dao từng hạ phàm, ở phàm giới làm cái gì.

Ánh mắt Vương mẫu sầm xuống, giận dữ nhìn về phía Ngọc đê.

Bà ta cảm thấy Ngọc đế luôn hơi quá khoan dung với Nguyệt Dao này, tuy đáy lòng hoài nghi, nhưng luôn không dám nói ra ngoài.

Lúc này Thời Sênh nhắc đến, bà ta làm sao có thế không thừa cơ làm cho rõ ràng rốt cuộc có chuyện mờ ám gì ở đây chứ.

Ngọc để chảy đầy mồ hôi lạnh, thượng thần Thanh Hoan này, sao cứ từ chuyện nọ Xọ chuyện kia vậy.

“Thượng thần Thanh Hoan, cô đừng cho rằng cô là thượng thần thì có thể ăn nói linh tinh, ta Với Ngọc đê không có quan hệ gì hết.”

Đây là vu tội quan hệ giữa cô ta và Ngọc để không rõ ràng, cô ta làm sao có thể nhịn được cục tức này.

“Có quan hệ hay không, ngươi nói đâu có tính.” Ngọc đế với Vương mẫu người ta còn chưa mở miệng, cô vội vàng làm như không có quan hệ, không phải là càng khiến người khác hoài nghi sao? Thiểu năng!

“Tại sao ta nói lại không tính?” Cô ta cũng là người trong cuộc, tại sao cô ta nói lại không tính.

Thời Sênh chế nhạo, “Lời ngươi nói lẽ nào có trọng lượng hơn Ngọc đế? Thần giới này do ngươi làm chủ, hay do Ngọc để làm chủ?”

Nữ chính mơ hồ thì mơ hồ, nhưng vẫn có chỉ số thông minh, lúc này nghĩ lại liền hiểu rõ ý tứ của Thời Sênh, sắc mặt thay đổi, tức giận trừng Thời Sênh, “Ta không có ý đó, thượng thần Thanh Hoan ngươi đừng xuyên tạc ý ta.”

“Lời nói ban nãy của ngươi không phải ý là lời ta nói cũng được tính sao?”

“Ta...”

Thần tiên xung quanh đến thở mạnh cũng không dám, kịch lớn xảy ra ngày hôm nay... không cẩn thận sẽ lấy mạng ngườiấy chứ.

Có điều càng nhiều người hoài nghi trong lòng rốt cuộc quan hệ của Ngọc đế và Nguyệt Dao là gì.

Nguyệt Dao ở thần giới chẳng qua chỉ là một tiểu tiên, lúc trước đều không có ai hỏi han đến, thể nhưng một ngày nọ cô ta đột nhiên được Ngọc để thăng cấp cho lên làm Nguyệt lão.

Sau khi gây ra tai vạ, Ngọc đế cũng chỉ phạt cô ta tượng trưng một chút, rõ ràng là thiên vị.

“Ngọc đế” Vương mẫu lạnh mặt lại, “Ngài không giải thích một chút sao?”

Ngọc để lau lau mồ hôi lại, hạ thấp thanh âm, “Vương mẫu, chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng ta quay về rồi hãy nói, bây giờ phải làm yên lòng thượng thần Thanh Hoan dã.”

Hậu quả khi đắc tội một thượng thần, quan trọng hơn một Nguyệt Dao nhiều.

Đáy lòng Vương mẫu rõ ràng, không truy hỏi nữa.

Vương mẫu không truy hỏi, những người khác chắc chắn không dám hỏi.

Ngọc để thở phào một hơi, vội vàng đưa mắt ra hiệu với Thương Lan, bảo hắn chặn lấy Nguyệt Dao, đừng để cho nàng ta nói linh tinh nữa.

“Thượng thần Thanh Hoan, chuyện này là do Nguyệt Dao làm việc bất lợi, ta cách chức Nguyệt lão của cô ta, phạt cô ta đến Tư Bích Nhai đểhối lỗi, ngài thấy thế nào?”

“Sau đó thì sao?” Thời Sênh nhướng mày.

Ngọc để ngớ người, như thế này vẫn chưa đủ sao?

Vẫn muốn sau đó.

Nguyệt Dao tức giận trừng Thời Sênh, tại sao Thương Lan lại không cho cô ta nói.

Không phải chỉ nổi sai dây tơ hồng thôi sao? Rõ ràng cô ấy không chịu ảnh hưởng gì của dây tơ hồng cả, còn muốn truy cứu như thế.

Không phải chỉ là thượng thần thôi sao? Thượng thần thì ngon lắm sao!

Còn không phải là vì có cha mẹ tốt, sinh ra đã là thượng quân, nếu như cô ấy giống như bọn họ, làm gì có chuyện vẻ vang như vậy.

“Thượng thần Thanh Hoan, chuyện này. mọi người đều là chỗ quen

biết, cần gì phải làm nghiêm trọng như thế, đi Tư Bích Nhai một chuyến, Nguyệt Dao cũng đã nhận được giáo huấn rồi.” Ngọc để nhấn mạnh ba chữ Tư Bích Nhai.

Nơi đó là chốn nghiêm phạt những thần tiên phạm sai lầm, ở chỗ đó pháp lực trong người hoàn toàn vô dụng, cảm giác băng lạnh đến thấu trời, thần tiên chỉ có thể nghiến răng mà chịu đựng.

Thần tiên đã vào Tư Bích Nhai, sau khi ra ngoài, nghe thấy ba chữ Tư Bích Nhai đều sẽ sinh ra một loại bóng đen tâm lý.

Thời Sênh dùng thiết kiếm chọc chọc mặt đất, nếu giờ làm họ chết luôn, cũng không thú vị gì, Thời Sênh miễn cưỡng đồng ý với đề nghị của Ngọc đế.

Nguyệt Dao bị tước đi chức Nguyệt lão, đưa đên Tư Bích Nhai chịu phạt.

Thương Lan trước khi đi còn hung hăng trừng Thời Sênh một cái.

Thời Sênh nhếch nhếch khoé miệng, nở nụ cười khiêu khích.

Bản cô nương sợ ngươi chắc!

Sau chuyện này, thần giới liền đồn đại Nguyệt Dao là con riêng của Ngọc đế.

Có người thì nói là Ngọc để nhìn trúng Nguyệt Dao.

Thế nhưng người trong cuộc thì một người ở Tư Bích Nhai, một người không trả lời, chuyện này để mặc cho chúng thần tiên đoán tới đoán lui.

Sinh mệnh của thần tiên dài đằng đẳng, trừ buôn chuyện ra cũng chẳng có gì giải trí, có thể có một tư liệu sống thế này, bọn họ há lại bỏ qua.

Thế là các loại phiên bản đồn đại liền bắt đầu lan tràn.

Mà Thời Sênh lúc này đã rời khỏi thần giới,

đến Vùng hoang Vu sát biên giới thần giới • □ □

IO1.

Nhân vật phản diện lớn nhất của nguyên tác tên là Đông Kính, là một sát thần ở Vực Vạn Hoang.

Vực Vạn Hoang là một vùng trời riêng, bên trong cái gì cũng có, người, yêu thú, ma... thân.

Mà Đông Kính chính là thần, suýt nữa có thể phi thăng lên thượng thần, nhưng ở cửa ải sau cùng, hắn từ bỏ, sau khi đại náo thần giới liền đến Vực Vạn Hoang.

Không ai biết rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Thời Sênh quanh quẩn ở cửa vào Vực Vạn Hoang mấy ngày mới tìm thấy đường vào.

Vực Vạn Hoang thật sự là một vùng đất hoang vu, không nhìn thấy một chút sắc xanh, chỉ có đá và cát, càng đừng nói là dân cư gì cả.

Ở đây bốn phương tám hướng đều na ná nhau, Thời Sênh chỉ có thể tuỳ tiện chọn một hướng mà đi.

“Cứu mạng... cứu mạng...” “Cứu mạng...”

Tiếng kêu cứu từ trên ngọn núi bên cạnh Thời Sênh truyền đến, Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn. Bên trên dường như có thứ gì kỳ quái đang nằm ở đó, tiếng kêu cứu chính là từ đó truyền ra.

Thời Sênh nhảy lên ngọn núi, nhìn rõ đó là thứ đồ vật gì.

Trên người rải rác gai nhọn sắc bén, bên trên còn có móc.

Hóa ra là một con nhím, mà còn là một con nhím có thân hình rất to lớn...

Thứ này cũng có thể tu luyện thành tinh? Thật là thần kỳ.

“Cứu mạng...” Con nhím nhìn thấy Thời Sênh đi lên, ánh mắt nhỏ bé lập tức dâng lên ánh sáng mong mỏi.

Thế nhưng Thời Sênh chỉ đứng cách đó xa xa, hoàn toàn không có ý tiên lại gần, “Ngươi có biết Đông Kính đang ở chỗ nào không?”

“Đông... Đông Kính... ngươi... ngươi, ngươi tìm hắn làm gì?” Con nhím hiển nhiên rất sợ hãi, cả người đều run lên theo.

“Tìm hắn ăn cơm...” Thời Sênh thản nhiên nói.

Con nhím: “...” Điên à, tìm sát thần đó ăn COm.

Tròng mắt con nhím đảo đảo một vòng, “Ta biết hắn đang ở đâu, nhưng ta không động đậy được, ngươi phải giúp ta một tay.”

Khoé mắt Thời Sênh khe khẽ cong lên, “Được thôi.”

Cô rút thiết kiếm ra trực tiếp chém qua, sự tham lam trong đáy mắt con nhím còn chưa hoàn toàn để lộ ra, ánh mắt đã vĩnh viễn dừng hình lại.

“Giúp ngươi lên trời, không cần cảm ơn” Mẹ nó chứ, đến một con nhím cũng muốn

tính kế với lão tử, nhìn lão tử thật sự dễ bắt nạt như thế sao?

Chương 261: Thương thần uy vũ (11)

Chém con nhím xong, bên cạnh lập tức lại nhảy ra mấy con.

Vốn dĩ bọn chúng đợi cô mắc bẫy, kết quả là Thời Sênh trực tiếp chém mất mồi nhử, mấy con nhím này liền không nhịn được nữa, trực tiếp nhảy ra ngoài, hung hãn trừng Thời Sênh.

Thời Sênh vẩy vẩy thiết kiếm, ánh mắt bình tĩnh quét qua người mây con nhím đang bao Vây lấy cô.

Chỉ mấy kẻ này, à không, mấy con nhím này, mà còn muốn giở mánh khoé cướp đoạt, nằm mơ đi!

Cách nhím tấn công hơi lạ lùng, gai trên người bọn chúng lại có thể phân ra làm gai độc, thế nhưng chút tấn công nhỏ nhoi này đối với Thời Sênh mà nói cơ bản là không có tác dụng gì, Thời Sênh nhanh chóng chém hết những con nhím còn lại.

Sau đó Thời Sênh lại gặp mấy động vật, đều là một kiểu mẫu như thế.

Trước là mê hoặc, mê hoặc không thành thì xông lên, nhưng lực tấn công thực sự quá thấp. Đến sau đó Thời Sênh nhìn thấy loại này, trực tiếp bỏ qua đi thẳng.

Chém bọn chúng đau cả tay.

Thời Sênh cũng không biết đi bao lâu, cũng coi như gặp được một

người.

Ủm... một kẻ nửa sống nửa chết.

Còn là một cô nương, tuổi tác không lớn, cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, mặt đầy vẻ ngây thơ, chỉ còn lại một hơi thở, là kiểu bất cứ lúc nào cũng có thểmất mạng.

Thời Sênh ngồi xổm xuống bên cạnh tiểu cô nương, lật lật thứ đồ trên người cô ta, chỉ có một phong thư, nét bút trên bức thư viết ngoáy đến mức Thời Sênh không buồn đọc.

Thời Sênh không mở thư, lại cất lại cho cô ấy, nghĩ nghĩ, mới xách tiêu cô nương đi đên chô cách xa ngọn núi.

Tiểu cô nương là bị đau mà tỉnh.

Cô ấy vừa mở mắt liền nhìn thấy tia sáng lạnh của thanh kiếm sắc bén, từ trên lưỡi kiếm cô ấy nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt cắt không còn giọt máu của mình.

Mũi kiếm đó đang đặt trên cổ cô ấy, cô ấy cảm thấy có chất lỏng ấm nóng dính dính trượt trên cố mình.

Người này muốn giết cô sao??

“Tỉnh cũng nhanh đấy.” Thời Sênh di chuyển thiết kiêm ra, vừa rồi nếu như cô ấy không tỉnh thì lúc này đã thành một xác chết rồi.

Tiểu cô nương bị doạ tái mét mặt, môi run cầm cập, ánh mắt sợ hãi mà tuyệt vọng.

Thời Sênh: “...” Nhìn lão tử đáng sợ thế sao?

Hoàn toàn không hiểu được người và thú ở đây.

“Cô có biết Đông Kính đang ở chỗ nào không? Thời Sênh tiến lại gần tiểu cô nương.

Tiểu cô nương như con chim sợ cành cong, sợ hãi co rụt lại phía sau.

Sau đó dù Thời Sênh có hỏi thế nào, tiểu cô nương cũng chỉ biết sợ hãi, đến một âm thanh cũng không phát ra được.

Sau đó Thời Sênh mới phát hiện ra tiểu cô nương này không biết nói chuyện. Thật đúng là... Chơi nhau à!

May mà tiểu cô nương biết viết, sau khi Thời Sênh nhiều lần biểu thị mình không có hứng thú với việc giết cô ta, tiểu cô nương mới xiêu xiêu vẹo vẹo viết lên mặt đất đáp án mà Thời Sênh muốn.

Thành Vạn Hoang.

Thành Vạn Hoang, lấy một cái tên thế này, chắc hẳn là thành trì quan trọng trong vực Vạn Hoang, với thân phận to lớn của Đông Kính, ở tại chỗ này.

Ủm, bình thường.

Tiểu cô nương bị kẻ thù truy sát, cả nhà đều chết hết, chỉ còn lại một mình cô ấy, cô ấy mang theo bức thư này là muốn đi nhờ vả bằng hữu của phụ mẫu, vừa hay cũng ở thành Vạn Hoang.

Vì để cảm ơn tiểu cô nương nói cho mình biết vị trí của Đông Kính, Thời Sênh dẫn theo tiểu cô nương cùng đi.

Thế nhưng đến thành Vạn Hoang thì lại thấy khắp thành toàn là xác chết, máu chảy thành sông, mùi thối nát khiến cho người ta không thở nổi.

Một số yêu thú ăn thịt đang ở trong thành ăn mấy xác chết đó, tình cảnh vô cùng đẫm máu.

Thời Sênh: "..."

Mô típ này có chút không đúng, để bản cô nương bình tĩnh chút.

[Xuất hiện nhiệm vụ phụ tuyến, ngăn cản Đông Kính. Ngầm chấp nhận]

Cái gì? Nhiệm vụ phụ tuyến? Không phải là nhiệm vụ ẩn sao?

Ngăn cản Đông Kính là thế nào?

Hệ thống, mi càng ngày càng biết chơi đấy nhỉ!

[Ký chủ, cô thay đổi tình tiết câu chuyện, dẫn đến việc Đông Kính không gặp được nữ chính ở trần gian, lúc này Đông Kính đã tiến vào hành vi điên cuồng ở giai đoạn cuối cùng rồi]

Thời Sênh: "..." Cho nên vẫn là lỗi của cô.

Đông Kính luôn muốn thống nhất tam giới, đúng thế, mỗi một nhân vật phản diện đều có một giấc mộng bá chủ, Đông Kính cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng lúc nữ chính ở trần thế, gặp được Đông Kính vẫn chưa hoá đen nghiêm trọng như thế. Đông Kính cảm nhận được ở nữ

chính ánh sáng của thánh mẫu, chắc là cảm thấy bản thân mình vẫn còn có thể cứu được, nên mới gác cái kế hoạch bá chủ thống nhất tam giới lại một thời gian.

Đợi nữ chính quay về thần giới, Đông Kính lại cảm thấy nữ chính vứt bỏ mình, thế là thống nhất tam giới, loại tư tưởng phản diện cướp nữ chính lại bốc lên.

Cho nên Đông Kính cướp lấy tu vi của kẻ khác, mau chóng nâng cao thực lực của mình, sau đó đánh lên thần giới.

Cuối cùng bị nữ chính và nam chính hợp lực đánh chết.

Thế nhưng hiện tại, bởi vì cô ở hạ giới thay đổi tình tiết câu chuyện quá nhiều, nữ chính căn bản không gặp được Đông Kính, cho nên Đông Kính lúc này đã hoá đen vô cùng rồi.

Được thôi, lỗi của cô.

Thời Sênh nhìn tiểu cô nương, “Chắc hẳn người cô muốn tìm cũng chết rồi, sau này chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.”

Tiểu cô nương đáng thương nhìn Thời Sênh, nước mắt lóng lánh dâng lên mi mắt, làm cho người ta đau lòng.

“..." Đừng cho rằng như thế bản cô nương sẽ mềm lòng nhé, “Thấy cô dân đường cho ta như thế, ta cho cô một vật bảo mệnh.”

Thời Sệnh từ trong không gian chọn ra một cái nhân, thô bạo cắt ngón tay của tiểu cô nương ra, nhỏ máu nhận chủ.

“Cái này có công năng phòng ngự... có thể chống đối mức độ tấn công gì thì ta cũng không rõ, nhưng chỉ cần cô không chủ động xung

đột mạnh với người khác, có lẽ sẽ không sao đâu.”

Thời Sênh ngừng lại rồi nói thêm: “Còn nữa, nếu có người bắt nạt cô, cô phải dùng công năng phòng ngự này, nhớ là không được sợ sệt, phải giả vờ là cao thủ. Cô mà giả vờ, người khác không rõ thực lực của cô sẽ không dám tuỳ tiện ra tay, nhưng nếu cô nhát gan, người khác sẽ biết cô dễ bắt nạt.”

Thời Sênh vỗ vỗ cái đầu có chút mơ hồ của tiểu cô nương, “Sống cho tốt nhé.”

Sống cho tốt nhé.

Tiểu cô nương nhìn bóng người màu xanh đen dần dần đi xa, hốc mắt ướt đẫm.

Cô nắm chặt bàn tay, trong lòng kiên định.

Cô nhất định sẽ sống tốt, sống tốt để gặp lại cô ấy lần nữa.

Thời Sênh rời khỏi thành Vạn Hoang, lại gặp mấy người, mấy người này đều là người chạy nạn.

Từ trong miệng bọn họ biết được, Đông Kính lúc này đang đi về phía thành Vạn Hoa, thành chính của Vực Vạn Hoang.

Đó là thành trì duy nhất ở Vực Vạn Hoang có thể nhìn thấy sắc xanh, người sống trong đó đều là nhân vật có máu mặt của Vực Vạn Hoang.

Động Kính muốn thực lực lớn mạnh hơn, đi đến đó cũng là bình thường.

[Ký chủ, xin cô đừng chơi bời lêu lổng nữa, đợi cô đến đó Đông Kính đã tàn sát sạch cả thành Vạn Hoa rồi]

Cái gì mà chơi bời lêu lổng, thành ngữ này dùng như thế sao? Không biết dùng thành ngữ thì đừng có mà dùng linh tinh có được không hả?

Cậu nghĩ cậu dùng thành ngữ này thì có thể che đậy sự ngu xuấn thật sự của cậu sao?

[...] Ký chủ đang tiến hành công kích Hệ thống, thỉnh cầu tiến hành xoá bỏ ký chủ.

“Tôi đánh không lại hắn, không đi tự sát đâu.” Thời Sênh sỉ vả xong mới làm ra vẻ nghiêm trang trả lời hệ thống.

Hệ thống không nói được gì, nam chính trâu bò đến sắp lên trời rồi cũng không thấy cô sợ, không phải cô vẫn rất vui sướng với trò tự sát sao?

Lần này lại nói mình không đánh thắng được, không muôn đi tự sát, câu chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào cả.

Cô không muốn lên chính là không muốn lên, kiếm cớ cái gì chứ! Xin lấy ra sự nhiệt tình mà cô dùng để đối xử với nam nữ chính, đừng có qua quýt như thế. Tức chết bản hệ thống rồi. Hệ thống tức giận muốn tắt máy.

Dù hệ thống giục như thế nào, Thời Sênh hoàn toàn không nghe, vẫn chuyện ta ta làm, chậm như rùa bò đi về phía thành Vạn Hoa.

Phòng ngự quân sự của thành Vạn Hoa rõ ràng là cao hơn mấy bậc.

Thời Sênh đi đến với tốc độ rùa bò, Đông Kính vân chưa vào thành, đang đánh nhau Với một đám người ở cống thành.

Chương 262: Thượng thần uy vũ (12)

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, từ giữa không trung nhìn xuống trận đánh bên dưới.

Đông Kính mặc một bộ y phục màu đen, đeo mặt nạ, không nhìn được vẻ mặt, trong tay cầm một thanh kiếm đen xì xì.

Dù sao cũng chỉ có một từ, đen.

Đối diện với nhiều người như thế, biểu hiện của Đông Kính rất bình tĩnh, lúc nên thủ thì thủ, lúc nên đánh thì đánh.

Chọ dù đối phương muốn quấy nhiễu hắn, cuối cùng cũng chỉ chuốc thiệt vào thân.

Thời Sênh sờ sờ cằm, bình luận một cách rất cao thâm, “Loại người này, không làm bá chủ thế giới thật đáng tiếc.”

Lỡ là Phượng Từ nhà cô thì sao? Hay là giúp hắn một tay?

[Ký chủ, cô muốn làm gì?] Tiếng Hệ thống Vang lên.

“Có làm gì cậu đâu, căng thẳng cái gì" Thời Sênh khinh thường trong lòng thầm lườm Hệ thống một cái.

[...] Ký chủ, cô cứ không hợp tác thế này, có tin bản Hệ thống xoá bỏ cô không.

Không được, phải mau chóng tăng thêm điều kiện hạn chế, nhưng mà lần này tăng cái gì mới được?

Không thể giết người?

Không được, dưới kia không chỉ có người, còn có yêu ma quỷ quái.

Không thểđộng thủ?

Cũng không được, không động thủ thì làm sao mà ngăn chặn được Đông Kính.

Hệ thống hơi hỗn loạn, hình như lần này tăng thêm điều kiện hạn chế gì cũng không được.

Chủ nhân không hay rồi, ký chủ thật sự muốn chơi sụp đổ không gian này luôn, ngài mau ra cứu mạng đi.

Đúng lúc Hệ thống đang xoắn hết cả lên để nghĩ nên thêm cho cô điều kiện hạn chế gì, Thời Sênh đã lấy quả cầu nhỏ ra.

Bay đến vùng trời thành Vạn Hoa, trực tiếp ném nó ra phá kết giới bên trên.

“Âm!”

Hệ thống lựa chọn tắt máy Offline, nó không muốn nhìn thảm kịch nhân gian.

Ký chủ này căn bản là không còn thuốc chữa nữa đúng không?

Thời Sênh chỉ phá kết giới ra, không làm gì hết.

Đông Kính nhìn thấy kết giới bị phá, lập tức chạy vào trong thành.

Hắn khẽ ngẩng đầu nhìn lên không trung một cái, tầng mây vừa dày vừa nặng chắn mất tầm nhìn, không nhìn ra thứ gì cả.

Thời Sênh chống cằm, nhìn Đông Kính đang đại sát tứ phương ở trong thành.

Hắn lại không hề giết người già, trẻ nhỏ, phụ nữ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là mấy người đó không tấn công hắn.

Ngược lại có mấy người, nhân lúc hỗn loạn làm xằng làm bậy, cưỡng hiếp cướp bóc.

Hiển nhiên Đông Kính có mục tiêu rõ ràng chứ không phải sức mạnh của ai hắn cũng muốn, hơn nữa hắn cũng đều nắm chắc nhược điểm và tuyệt kỹ của đối phương rồi.

Thời Sênh càng nhìn càng hài lòng, loại người này nếu không bị hào quang của nhân vật chính chắn mất, thì xưng bá thế giới là đúng rồi.

Đông Kính đi từ trong thành ra, y phục màu đen bị thấm đẫm máu, máu tươi nhỏ xuống mặt đất uốn lượn thành một con đường máu.

Thế giới lúc này im ẳng không một tiếng động, sinh linh trên thế giới dường như đều đã bị huỷ diệthết rồi

Bước chân Đông Kính đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước.

Động tác này như một cảnh phim quay chậm, bị kéo thành dài vô tận.

Trên con đường lớn phía xa, cô gái mặc trường bào màu xanh đậm ngồi trên một trường kiểm lơ lửng trên không trung, cong cong khóe

mắt nhìn hắn.

"Ban nãy là cô giúp ta.” Giọng Đông Kính hơi khàn, giống như rất lâu không nói gì rồi.

Hắn dùng câu khẳng định chứ không phải là câu nghi vấn.

“Đúng thế.” Thời Sênh nhảy từ trên thiết kiếm xuống, “Coi như thù lao, huynh phải để cho ta sờ một tí”

“Tại sao" Sờ một tí? Sờ chỗ nào? Một cô nương sao lại không chút dè dặt như thể chứ.....

“Ta đang tìm một người, ta muốn xác định xem huynh có phải chàng hay không”. Nói chuyện với loại người này, nói gần nói xa không thích hợp, còn không bằng nói thật còn đơn giản hơn.

Đông Kính trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi bước tới, “Xác định thế nào.”

Hắn không thích mắc nợ người khác cái gì.

Nếu như cô ấy muốn thừa cơ hại mình... vậy thì hắn sẽ để cho cô ấy xuống dưới bầu bạn cùng với mấy kẻ kia.

“Giơ tay ra là được rồi.” Phản ứng này của Đông Kính nằm trong dự liệu của Thời Sênh, không chút do dự nói.

Làm một người mạnh mẽ có thể ngạo mạn xưng hùng xưng bá, cho dù ngươi có làm gì, trong mắt của hắn đều là trò hề mà thôi.

Đông Kính ngập ngừng một khắc, cuối cùng vẫn giơ tay ra.

Để đề phòng Đông Kính bất ngờ hạ thủ, Thời Sệnh không sờ vào cánh tay của hắn mà là nắm chặt tay hắn.

Có một luồng lực không tính là ôn hòa từ bàn tay truyền vào cơ thể Đông Kính, phản ứng đầu tiên của hắn là chống cự lại.

Sát khí quanh người đột ngột ngưng tụ thành tầng, thế nhưng sắc mặt của cô gái đối diện hắn từ đầu đến cuối đều không thay đổi gì cả, hình như không cảm nhận được sát khí của hắn.

Thời Sênh nhíu mày trừng hắn, “Huynh chống cự làm cái gì?”

"Cô muốn làm gì.” Đông Kính hỏi ngược lại.

Truyền sức mạnh của mình vào người người khác, đậy là điều mà người tu luyện kiêng kị nhất, hẳn có điên mới không chông cự.

“Xác nhận một chút thôi.” Thời Sênh ghét bỏ nói: “Không phải là ai cũng muốn giết huynh, giết huynh bẩn cả kiếm của ta, tốt nhất là huynh đừng chống cự nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí”

Bẩn kiểm của cô ấy. Cô gái này thật đáng ghét!

Toàn thân Đông Kính đột nhiên dao động, con ngươi dưới lớp mặt nạ cuộn lên một lớp sóng to gió lớn, huyết khí ở đáy lòng cuồn cuộn, nửa ngày mới thốt ra được mấy từ, “Cô là thượng thần.”

Thời Sênh nhướn mặt lên, “Đã bảo huynh đừng chống cự, hậu quả của Việc không nghe 1öi”

Hô hấp của Đông Kính nặng nề thêm mấy phần.

Hắn không nhớ thần giới lúc nào lại có một thượng thần thế này.

Thế nhưng sức mạnh của cô ta đích thực là uy của thượng thần.

Đông Kính không cảm thấy sức mạnh kia làm gì trong người mình, chỉ tuỳ ý đi lại.

Hắn dứt khoát từ bỏ chống cự, nếu cô gái này thật sự là thượng thần, tình trạng của hắn lúc này chắc chắn là không đánh thắng được.

Sức mạnh trong cơ thể hắn rất to lớn, thế nhưng chưa luyện hoá, căn bản không thể làm gì cho hắn.

“Cô tên là gì.” “Thanh Hoan”

“Thanh Hoan...” Cái tên này thật quen tai, nhất định là hắn đã nghe qua ở đâu rồi.

Thời Sênh khẽ cau mày lại, có chút thất Vọng, không phải Phượng Từ.

Cô thu tay lại, sức lực trong cơ thểĐông Kính lập tức tiêu tan, giống như chưa từng xuất hiện.

Đông Kính nhìn thần sắc của cô liền biết được đáp án, có điều cô thật sự chỉ là đang tìm người, điều này khiến cho hắn hơi bất ngờ.

Thanh Hoan... Đúng rồi.

“Cô là Thanh Hoan của cung Thanh Linh sao?" Lần này Đông Kính sử dụng ngữ khí nghi Vân.

"A, huynh còn biết đại danh của ta à, xem ra ta cũng nổi tiếng nhỉ!”

Nhân vật phản diện đại nhân lại biết nguyên chủ, tình tiết này là sao? Bản cô nương tỏ vẻ hơimơ hồ. Có điều cũng có thể chỉ là nghe qua, dẫu sao

nhân vật phản diện đại nhân cũng từng là người của thần giới. Vừa nghĩ như thế, Thời Sênh liền không truy đến cùng nữa. Đáng tiếc nguyên chủ chết quá sớm, trong tình tiết câu chuyện căn bản không có gì liên quan đến cô ấy và Đông Kính.

Đông Kính

Thật sựlà tiểu nha đầu của cung Thanh Linh đó sao.

A, đã lớn thế này rồi.

Tình cách còn... kỳ quặc như thế.

Không tìm thấy Phượng Từ, Thời Sênh chuẩn bị dẹp đường quay về thần giới tìm nữ chính chơi đùa.

Thế nhưng không biết Đông Kính bị chạm sợi dây thần kinh nào, cứ đi theo sau cô.

Trong lúc đó vẫn không quên giết người, Thời Sênh không quen thuộc Vực Vạn Hoang, bốn phương tám hướng đều cảm thấy y như nhau, làm sao tránh được Đông Kính.

Thời Sênh dừng lại, tức giận trừng người phía sau, “Huynh không đi tiên hành nghiệp lớn giết người của huynh đi, đi theo ta làm gì?"

Cái tên này bám theo suốt cả chặng đường, lẽ nào nhìn trúng thực

lực thượng thần của cô rồi chứ, định lén lút thủ tiêu cô sao? Không ngờ nhân vật phản diện lại là nhân vật phản diện kiểu này, ta khinh.

Đông Kính trước nay không biết hành vi của

bản thân còn được cho là nghiệp lớn, "... Cô ấy nhìn mình như thế là có ý gì?

“Ta nói cho huynh biết, huynh đừng có hòng ngấp nghé sức mạnh của ta, bây giờ ta vẫn chưa muôn chêt.”

“Ta sẽ không giết cô.”

“Không giết ta thì đi theo ta làm gì?” Thời Sênh nối khùng, bao nhiêu đường không đi, cứ phải đi sau lưng cô, nói hắn không có mưu đồ, ai tin.

“Thuận đường.”

"Thuận.” Thuận đường cái ông nội nhà anh ây! Thời Sênh xách thiết kiểm ra đâm về phía trước.

Chương 263: Thượng thần uy vũ (13)

kiểu công kích của Thời Sênh gọi là thô bạo, chỗ nào đánh được là đánh, không có bố cục gì hết.

Người phản ứng hơi chậm căn bản không có cánh nào giao thủ với cô được.

Đông Kính vốn cũng không muốn động thủ với Thời Sênh, từ lúc bắt đầu đã miễn cưỡng ứng đối rồi.

Thế nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, nha đầu này đánh thật.

Căn bản không chừa lối thoát. Hắn không thể không nghiêm túc lên.

Thanh kiếm đó trong tay cô nhìn có vẻ bình thường, thế nhưng mỗi một chiêu, sức mạnh đều vô cùng to lớn.

Đấu với thanh kiếm đen xì xì của hắn lại không hề thua kém.

Thời Sênh thắng một chiêu, Đông Kính lùi ra xa, kêu ngừng.

Thời Sênh vốn cũng không muốn lấy mạng của Đông Kính, Đông Kính vừa kêu ngừng cô liền thu thiết kiếm lại.

“Thanh kiếm đó của cô...” Đông Kính nhìn chòng chọc thiết kiếm trong tay Thời Sênh.

Hắn chưa từng nghe qua trong tam giới lại có một thanh kiếm lợi hại

như thế.

“Kiếm Trảm Thần.” Thời Sênh lạnh lùng ném ra ba chữ.

Thiết kiếm lại được đổi tên khác, “...” Chủ nhân, rốt cuộc ta có bao nhiêu cái tên?

Đông Kính ngớ người. Kiếm Trảm Thần là kiếm gì?

Cái tên kiểu này, làm sao đám người ở thần giới đó có thể để cho cô dùng chứ.

Chém gió cũng có lương tâm tí đi.

Đánh nhau cũng đánh rồi, Đông Kính vẫn cứ đi theo Thời Sênh. Thời Sênh mấy lần nổi giận. Đông Kính phát hiện cô nàng này không những tính tình không tốt mà tính cách cũng vô cùng không tốt, khó chịu một cái là lập tức động thủ.

Hắn rất hoài nghi, có phải là cô không ở lại được trên thần giới, bị ép đến vực Vạn Hoang không.

Thời Sênh không biết Đông Kính đi theo mình muốn làm cái gì, cũng không để ý đến hắn nữa, tự mình lặng lẽ lên đường.

Thế nhưng có câu này nói rất đúng, ngươi không tìm phiền phức, tự có phiền phức đến tìm ngươi.

Đương nhiên, cô lại không phải là nhân vật chính, người đến tìm phiền phức chắc chắn sẽ không đến tìm cô.

Là đến tìm Đông Kính đi sau cô kìa.

Có điều cô ở phía trước, Đông Kính ở phía sau, người đến tìm phiền phức là từ đằng trước đến, Thời Sênh bất hạnh bị liên luỵ

“Động Kính lại còn có đồng bọn... xinh đẹp thế này, là thần tộc sao?”

“Không phải chứ, thần tộc không phải là thích ăn mặc kiểu tiên phong đạo cốt sao? Tiểu nha đầu này nhìn không giống, ngược lại thấy giống Minh giới hơn.”

“Sao người của Minh giới lại xuất hiện ở chỗ này chứ... dù sao ở cùng một chỗ với Đông Kính chắc chắn không phải thứ tốt đẹp gì rồi, có khi lại là nhân tình của Đông Kính, giết hết đi.”

Nhân tình cái ông nội ngươiấy! Có biết nói chuyện không hả.

Thời Sênh không chịu được đám người trước mặt chỉ nói mà không lên, rút thiết kiếm ra xông về phía trước.

Muốn đánh thì đánh, phí nhiều lời như thế làm gì, tìm chết.

Thời Sênh quét kiếm qua đến đâu, máu tươi bắn tung toé ra đến đó, thế nhưng thân ảnh tao nhã, hấp dẫn hoa lệ, lại kiến cho người ta không rời được mắt.

Đông Kính ở phía sau nhìn có điểm không nói lên lời, nghĩ lại phương thức giết người của mình có phải là quá khó coirồi không.

Giết người cũng là một loại nghệ thuật.

Ủm, lần sau giết người phải hoa lệ hơn một chút.

“Đây là sát thần ở đâu ra thế, còn dã man hơn Đông Kính nhiều, rút mau!”

“Rút rút...”

Những kẻ còn sống bắt đầu rút lui, bọn chúng vốn cho rằng chỉ có một mình Đông Kính, ai ngờ còn có một người nữa.

Mà còn dũng mãnh như thế, lúc đánh xuống chính là muốn tiêu diệt hết toàn quân.

Đây không phải là dự tính ban đầu của bọn chúng.

Đợi người rút hết rồi, Thời Sênh mới vẩy sạch vết máu dính trên thiết kiếm đi.

Đông Kính từ đẳng sau bước lên trên, trên mặt nạ dính mây Vêt máu, khiên cho cái mặt nạ vốn đã gớm ghiếc đó càng gớm ghiếc hơn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, ngăn cách giữa hai người là mây cái xác chết, bầu không khí nhất thời có chút nặng nề.

Đương nhiên, là Đông Kính tự cho là nặng nề.

Thời Sênh cũng không thèm nhìn hắn, ném thiết kiếm vào không trung, kích thước của thiết kiếm tăng nhiều lên, Thời Sênh nhảy lên đó, bay mất hút về phía xa.

Lần này Đông Kính lại không đụổi theo, chi là nhìn theo bóng Thời Sênh biến mất trong tầng mây.

Hắn quay người nhìn về phía mấy kẻ vừa mới chạy đi, mấy kẻ đó lại dám đến đây truy sát hắn, rất có dũng khía!

Hắn không thành toàn cho bọn họ làm sao mà Xứng với cái danh sát thân mà bọn họ gọi hắn được.

Thời Sênh muốn rời khỏi vực Vạn Hoang, không biết làm sao cô đột nhiên phát hiện ra hình như mình không biết lối ra của vực Vạn Hoang nằm ở chỗ nào.

Lối vào vực Vạn Hoang và lối ra không giống nhau, cô chỉ biết lối vào.

Vì để tìm lối ra, Thời Sênh không thể không đi đến nơi có người.

Thế nhưng vực Vạn Hoang đột nhiên truyền đầy chân dung cô, nói cô và Đông Kính là một hội, mấy kẻ đó vừa nhìn thấy cô liền Xông lên đánh.

Thời Sênh buồn bực. Cô làm cái gì hả?

Lần trước rõ ràng mấy kẻ đó muốn giết cô, cô chỉ tự vệ thôi.

Tự vệ thôi có hiểu không hả? Thôi, chắc đám nguyên thuỷ đó không hiếu đâu.

Sau lần thứN bị công kích, Thời Sênh có chút nối giận.

Cô chỉ là muốn hỏi đường thôi, hỏi đường. Mấy kẻ ở vực Vạn Hoang này điên hếtrồi à?

Rõ ràng biết là đánh không lại, còn muốn lao tới chọc tức cô.

Yêu thú của Vực Vạn Hoang chiếm đa số, vốn đã khá kích động rồi, tăng thêm nhiệt huyết sục sôi nữa, đương nhiên phải đánh.

Ban đầu Thời Sênh không muốn để ý đến bọn chúng, là do bọn chúng chạy khắp đường đuổi theo Thời Sênh, sau đó Thời Sênh bị chọc giận, liền biến thành Thời Sênh đuổi bọn chúng chạy đầy đường.

Yêu thú là một loại đầu óc khá đơn giản, hơn nữa nhân loại và yêu thú sống cùng nhau lâu rồi, có thể là bị đồng hoá, đầu óc cũng biến thành đơn giản đi.

Vẫn là một câu nói, quả đấm đứa nào to, đứa đó được quyên quyêt.

Sau khi nhận thức được sự anh dũng của Thời Sênh, một đámyêu thúliền phản chiến, giúp Thời Sênh giết người đã đành.

Còn nhất nhất vô cùng vui vẻ gọi cô là lão đại.

“Lão đại lão đại, hôm nay chúng ta đi giết ai!” Mấy yêu thú biến thành hình người vây lấy Thời Sênh, vẻ mặt hưng phấn.

Thời Sênh nhìn hán tử cao to lực lưỡng vừa nói một cái, “...” Không muốn giết người.

Cũng không muốn giết yêu thú.

Bản cô nương muốn yên tĩnh làm một thiếu nữ xinh đẹp.

“Lão đại chúng ta đi giết tên sát thần Đông Kính đó đi, lão đại lợi hại như thế, nhất định có thể giết chết hẳn, hú hú.”

Hú hú cái ông nội nhà ngươi!

Thời Sênh trầm mặc, “Đông Kính cũng rất lợi hại, tại sao các ngươi không đi theo hắn, ngược lại còn muốn giết hắn?”

Đám gia họả này vừa nhắc đến Đông Kính liên giết giết giết.

Cô cũng giết chết không ít đồng loại của bọn chúng, sao lại không thấy bọn chúng “giết giết giết” mình?

Chuyện này thật vô lý.

Đều là nhân vật phản diện, đối đãi khác biệt nhỉ!

“Lão đại lười hơn, chúng ta không động thủ ngài sẽ không động thủ, Đông Kính thì không giống như thế. Chúng ta không động đến hắn cũng muốn động thủ, đương nhiên phải giết.” Một tên xinh xắn trong số đó nói như lẽ vô cùng đương nhiên.

Thời Sênh: “...” Cô lười cũng là sai sao, sao cái gì cũng là lôi của cô thế hả.

Bản cô nương cự tuyệt!

“Có biết nói chuyện không hả, có biết nói chuyện không hả, sao lại nói lão đại lười hả?” Hán tử cao to lực lưỡng một nhát tát bay hán tử xinh xắn kia, quay đầu liền một bộ dạng nịnh nọt, “Tay của lão đại cao quý như thế, nào có thể dùng để giết chúng ta, phải dùng để giết kẻ như Đông Kính”

Thời Sênh phiền muộn nhìn một đám tiểu đệ tự xưng kia, bây giờ giết chết bọn chúng có lẽ vẫn còn kịp

Vừa nghĩ như thế, Thời Sênh liền lôi thiết kiêm ra.

Đám người vây quay cô nhìn thấy thiết kiếm, lập tức tản ra bốn phía, "Ngao ngao ngao, lão đại muôn giết thú rồi, chạy mau!”

Khoé miệng Thời Sênh giật giật, yêu thú của Vực Vạn Hoang quá là không có khí phách.

Như thế này vẫn còn muốn bám váy cô, hoàn toàn không nghĩ đến.

Đánh không thắng được lại còn giở trò nanh nọc, tiếu đệ mất mặt như thế, thu cả một tập thể không mât mặt sao?

Sau đó Thời Sênh hễ nhìn thấy đám yêu thú đó liền rút kiếm ra, sau đó đám yêu thú liền chạy tán loạn, ngao ngao kêu khóc không ngừng.

Kết quả là không lâu sau, bọn chúng lại chạy lại, lại lần nữa lặp lại quy trình y như lần trước.

Làm không biết chán, thật sự là chơi vui quên trời đất.

Thời Sênh càng phiền muộn hơn, đám ngu ngốc này ngu đến mức cô không muốn giết bọn chúng.

Chương 264: Thượng thân uy vu (14)

Đông Kính vẫn đại khai sát giới như thế, đợi Thời Sênh hỏi ra được lối

ra của vực Vạn Hoang từ trong miệng đám thú ngu ngốc kia, Đông Kính gần như đều giết hết những gì có thể giết trong vực Vạn Hoang rồi.

Hệ thống nhắc nhở Thời Sênh mấy lần, Thời Sênh nhắm mắt bịt tai.

Người ta muốn giết, thì cậu cứ để người ta giết đi! Xông lên ngăn cản là hành vi của người vô nhân đạo. Vì thếThời Sênh để mặc Đông Kính giết chóc ởvực Vạn Hoang, cô quay về thần giới.

Thế nhưng. Cái đám đi theo sau cô là cái quý gì?! "Lão đại đợi chúng ta Với, ngao ngao ngao.”

"Aa đừng có đẩy ta, ta sắp không đuổi kịp lão đại rồi, lão đại đợi chúng ta với”

"Ngao ngao ngao, ta sắp không đuổi kịp lão đại rồi, lão đại xem ta này, ta biết bay”

Thời Sênh im lặng tăng thêm tốc độ, bỏ rơi đám ngu ngốc đó.

Thần giới.

“Thượng thần Thanh Hoan.” Có tiểu tiên nhìn thấy Thời Sênh, lập tức

khom người hành lễ.

Có điều ánh mắt nhìn cô có chút cổ quái.

Thời Sênh cũng không để ý, nhưng mà một kẻ như thế đã đành, dường như tất cả những thần tiên nhìn thấy cô đều có vẻ mặt cố quái.

Đáy lòng Thời Sênh hoài nghi. Trong lúc cô vắng mặt đã xảy ra chuyện gì sao?

Có liên quan đến cô... vậy chắc chắn là có liên quan đên nam nữ chính.

Thời Sênh giơ tay túm một tiểu tiên đi qua bên cạnh lại.

“Lúc ta rời đi đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu tiên bị bắt lại đó, sắc mặt chợt biến đổi, cả người run lên không khống chế được, “Thượng... Thượng thần... ta, ta.”

“Nói chuyện cũng không biết nói, còn cần ngươi làm gì hải.” Thời Sênh làm ra vẻ muốn bóp cốtiếu tiên kia.

“Nguyệt Dao được thần cổ Tử Hoàn thu làm đệ tử, đã thành công phi thăng lên thượng quân... khôi phục lại chức Nguyệt lão như cũ." Đối diện với sinh tử, tiểu tiên một lời đem tất vả mọi chuyện từ đầu đến cuối nói hết một lượt.

Thời Sênh: “...” Không có máu chó nhất, chỉ có máu chó hơn.

Đường đời của nữ chính đúng là có niềm vui bất ngờ ở khắp nơi.

Vào Tư Bích Nhai mà cũng có thể lọt vào mắt của thần cổ, còn phi thăng lên thượng quân.

Sự tình đại khái là như thế.

Nguyệt Dao bị phạt ở Tư Bích Nhai, thế nhưng ở Tư Bích Nhai, Nguyệt Dao gặp phải thần cổ Tử Hoàn không biết là bị ai giam trong đó.

Vị thần cổnày trâu bò nhỉ! Còn trâu bò hơn cô và Thương Lan.

Nghe danh hiệu của người ta là biết rồi, thần cổ... bọn họ đều được gọi là thượng thần, danh xưng đầy đủ của vị này là thần thượng cổ, nhiều hơn một chữ.

Trâu bò hơn bao nhiêu?

Hắn ta là vị thần thượng cổ duy nhất hiện nay.

Cùng thời với chạ mẹ của Thanh Hoan, các thần thượng cổ đều chết hết rồi, ngươi nói có trâu bò hay không.

Trong tình tiết câu chuyện không có chuyện gì của vị này, hắn ta là lúc cuối cùng vạch trần ra thân thế của nữ chính mới xuất hiện.

Cho nên bản cô nương phá nát bàn tay Vàng của nữ chính, nên lão tác giả lại lập tức tăng thêm bàn tay vàng cho nữ chính như thế Sao?

Lão tác giả, ngươi tuỳ hứng như thế, ta sẽ dùng sấm sét nói chuyện với ngươi.

“Vậy ánh mắt kỳ quái các ngươi nhìn ta là thế nào.” Cứ cho là nữ chính không có chuyện gì rồi, cũng không cần dùng loại ánh mắt kỳ

lạnhưthể nhìn cô chứ?

Tiểu tiên đó khóc không ra nước mắt, tại sao chỗ này bao nhiêu người như thế mà lại chỉ bắt mỗi hắn chứ.

Sao hắn lại xui xẻo như thế chứ!

“Thượng thần, chuyện này ngài... vẫn nên tự đi xem đá tam sinh thì hơn.”

Đá tam sinh? Lại có chuyện gì liên quan đến đá tam sinh.

Đầu óc Thời Sênh xoay vòng, đột nhiên hiểu Ia.

Lúc cô rời đi quên không lấy dây tơ hồng lại, vẫn còn ở chỗ NguyệtDao.

Đá tam sinh có thể tra xem mình đã bị buộc nhân duyên. Với ai, cho nên Nguyệt Dao lây việc công trả thù riêng, định nhân duyên cho oδo

Thời Sênh tức giận đùng đùng đi đến bên đá tam sinh, tiên đồng canh giữ đá tam sinh nhìn thấy Thời Sênh mặt đầy sát khí, sợ đến mức quỳ xuống đất run lẩy bẩy.

Thời Sênh đặt tay trên đá tam sinh, đá tam sinh lấp lánh mấy cái.

Rất nhanh liền hiện ra một cái tên. Đông Kính.

Thời Sênh nhìn chòng chọc cái tên đó đủ mười giây, trên mặt không nhìn ra ưu tư gì cả, ánh mắt bình tĩnh như nước đọng vạn năm, không chút gợn sóng.

Nữ chính đại nhân giỏi thật.

Lại dám buộc loạn nhân duyên cho bản cô nương.

Còn là cái tên thiểu năng chỉ biết giết chóc Đông Kính kia.

Cô thu tay lại, sau đó rút thiết kiếm ra, mặt không đổi sắc chém xuống đá tam sinh.

“Thượng thần, không thể được!” Tiên đồng quỳ trên mặt đấthô lên một tiếng.

“Chát_”

Một kiếm hạ xuống, đá tam sinh vỡ làm hai nửa.

Tiên đồng sợ hãi nhìn đá tam sinh bị vỡ làm hai nửa

Tiêu rồi tiêu rồi, chết chắc rồi. Đátam sinh vỡ rồi... Có bị đánh chết không? Nhất định là có rồi.

Thượng thần ngài tuỳ hứng thì không sao, bọn họ sẽ có chuyện đó!!!

Thời Sênh chém đá tam sinh xong, còn cảm thấy chưa hết tức, xách thiết kiếm đi về phía điện Nguyệt lão.

Ngay lập tức tin tức thượng thần Thanh Hoan quay về thần giới, tức giận chém đá tam sinh, lúc này đang giận dữ đùng đùng đi về hướng điện Nguyệt lão đã lan khắp thần giới.

Giận giữ đùng đùng thì hơi quá.

Thời Sênh đi rất bình tĩnh mà.

“Thượng quân không hay rồi.” Tiên đồng ở bên ngoài điện Nguyệt lão nghe thấy tin tức, vội vàng chạy về bẩm báo, “Thượng thần Thanh Hoan quay về rồi, đang đi về chỗ chúng ta. Bái kiến thần cổ Tử Hoàn.”

Tiên đồng đại khái là không ngờ thần cổ Tử Hoàn đang ở đây, lúc tiến vào hấp ta hấp tấp nói hết rồi mới nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh thượng quân nhà mình, lập tức cúi đầu hành lễ.

Thần cổTử Hoàn lạnh nhạt đáp một tiếng.

“Sư phụ, thượng thần Thanh Hoan là đến gây chuyện với con.” Nguyệt Dao bắt lấy cánh tay Tử Hoàn, luống cuống nói: “Con thật sự không cố ý”

Tử Hoàn xoa xoa đầu Nguyệt Dao, “Đừng Sợ, có vi sư ở đây không ai dám động đến con."

“Cám ơn sư phụ.” Nguyệt Dao cúi đầu như ngại ngùng, vừa hay che đi vẻ đắc ý thoáng lóe lên trên mặt.

Thời Sênh còn chưa đến gần điện Nguyệt lão đã cảm thấy chỗ đó phát ra uy nghi to lớn ép Xuông.

Mẹ nó chứ, thần cổghênhỉ, còn biết dùnguy nghi áp chế cảnh cáo bản cô nương.

Thời Sênh trực tiếp ném mấy quả cầu nhỏ về phía điện Nguyệt lão, đốt điện Nguyệt lão thành một đống hoang tàn.

Tử Hoàn dẫn NguyệtDao ra ngoài, Thời Sênh đang đứng trên quảng trường Bạch Ngọc bên ngoài điện Nguyệt lão.

Trường bào màu xanh sẫm tung bay, ở nơi toàn sắc trắng như thế khiến cho người ta vừa nhìn liền có thể trông thấy cô.

“Thượng thần Thanh Hoan, tại sao cô lại huỷ điện Nguyệt lão” Tử Hoàn trưng ra cái mác thần thượng cổ, uy nghi áp chế trên người từng đợt từng đợt đè lên người Thời Sênh bên này.

Thời Sênh cau mày, chịu đựng cảm giác kích động muốn quỳ xuống ở bắp đùi, sắc mặt ngang ngược, “Muốn huỷ thì huỷ, cần gì lý do."

“Thần giới có quy tắc của thần giới, há lại để cho cô muốn huỷ thì huỷ.” Giọng nói của Tử Hoàn cao thêm mấy phần, uy nghi áp chế cũng theo đó mà tăng thêm.

Thời Sênh cảm thấy có nghìn vàng đang đè trên đỉnh đầu mình, không khí khắp bốn phía không ngừng dồn nén lên cô.

Cô nhẫn nhịn, cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa lôi một quả bóng nhỏ ném qua.

“Âm!"

Tiéng nổ lập tức vang lên, Thời Sênh cảm thấy thứ đang áp chế lên mình như thuỷ triêu rút Xuông.

Cônặng nề thở phào một hơi.

Thần thượng cổ quả nhiên không phải là khoác lác.

Uy nghiáp chế như thế có thể ép chết người.

Tử Hoàn bảo vệ Nguyệt Dao, tránh đi vụ nổ đó, cái thứ phát nổ đó lại có cả sức mạnh của thiên đạo.

Tuy rằng sức mạnh này có chút không giống những thứ hắn quen thuộc có, nhưng nguyên lý như nhau, cũng không khác biệt nhiều lắm.

“Ngài cũng nói là thần giới có quy tắc của thần giới, vậy thì... NguyệtDao tuỳ tiện định nhân duyên của ta, ngài định phân tích thế nào cho ta nghe?” Giọng nói trong trẻo của cô gái từ phía trước truyền đến.

Tử Hoàn dẫn Nguyệt Dao từ trong chỗ sấm sét an toàn đáp xuống chỗ trống, “Chuyện này không trách được Nguyệt Dao, nếu dây tơ hồng của cô và Đông Kính đã nối với nhau, vậy thì đó chính là thiên định.”

“Thiên định?" Thời Sênh giễu cợt, châm chọc

nói: “Có phải ngài lại muốn nói Nguyệt Dao không phải là cố ý không?”

Tử Hoàn tiếp lời, “Đúng là NguyệtDao không cố ý”

Chương 265: Thượng thần uy vũ (15)

"Không phải là cố ý”

Nữ chính đại nhân có phải cô định đem câu nói này thành châm ngôn cuộc sông không!

“Mấy ngày trước, điện Nguyệt lão bị cháy, dây tơ hồng của cô tự động nối liền với Đông Kính, đây là ý trời” Tử Hoàn lãnh đạm lên tiêng.

Cháy.....

Vớ vẩn, kiếm cớ có tâm chút đi. Thần giới phải cần lửa gì mới có thể cháy được, ít nhất phải là Tam muội chân hoả trong truyền thuyết chứ?

Thế nhưng cái tên thiểu năng nào dám chơi Tammuội chân hoảở thần giới?

“Ta không quan tâm là ngươi có cố ý hay không, hậu quả đó các ngươi phải gánh vác”

Nguyệt Dao thò đầu ra từ đằng sau Tử Hoàn, nhỏ tiếng nói: “Sao cô có thể trách ta chứ!”

Ha! Em gái này!

Thời Sênh lạnh lùng quét mắt qua, Nguyệt Dao bị doạ lập tức rụt đầu

lại, trái tim “bịch bịch bịch” như sắp nhảy ra ngoài.

Ánh mắt của cô gái này thật đáng sợ.

“Ngươi là Nguyệt lão, không trách ngươi lẽ nào phải trách ta.” Thời Sênh châm biếm một tiếng, “Được rồi ta không phí lời nữa, nói chuyện với các ngươi hạ thấp chỉ số thông minh của ta, giao sách nhân duyên ra đây.”

“Sao có thể đưa sách nhân duyên cho cô được.” Tử Hoàn cau mày, “Thanh Hoan cô đừng ỷ vào thân phận thượng thần mà muốn làm gì thì làm”

“...” Hôm nay ông cứỷ vào thân phận thượng thần mà muốn làm gì thì làm đấy, “Vậy ngài có bản lĩnh thì đừng cóỷ vào thân phận thần thượng cổ mà ức hiếp ta!”

Mẹ nó chứ, tự mình lấy thân phận để ép người, còn không cho người khác dùng. Đúng là não tàn.

Thời Sênh còn chưa từng gặp qua ai không biết xấu hổ như thế, cô cảm thấy nếu mình còn không động thủ, thì đúng là có lỗi với bản thân.

Thời Sênh xoay xoay cổ tay, khoé miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười kỳ lạ.

Nụ cười đó khiến cho trong lòng Tử Hoàn nhảy lên một cái, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Cô ấy chỉ là một thượng thần, còn có thể tạo phản trước mặt mình sao?

“Thanh Hoan, đây là thần giới, cô chú ý thân phận của cô đi.”

"A" Thời Sênh thản nhiên đáp một tiếng.

Trái tim Tử Hoàn đập càng lợi hại hơn, phản ứng này sao lại bình tĩnh như thế.

“Thượng thần Thanh Hoan!”

“Gọi gì mà gọi.” Thời Sênh hung dữ trừng mắt.

Tử Hoàn: “...” Hắn làm thần cổ bao nhiêu năm như thế, từ trước đến nay chưa từng thấy ai hung hăng càn quây thế này.

Cho dù là ở thời của hắn, cũng không có ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

Thời Sênh nheo mắt lại, trước khi Tử Hoàn động thủ, xách thiết kiếm xông lên trước.

Khí tức của thiết kiếm toả ra khiến cho Tử Hoàn cứng đờ, đó là thần khí...

Từ khi thần thượng cổ lần lượt ngã xuống, thần khí cũng theo đó mà tan biến, thanh thần kiếm này hắn chưa từng gặp qua, cô ta từ đâu mà có được nó?

Lúc mấy suy nghĩ này truyền qua đầu hắn, thiết kiếm của Thời Sênh đã phi đến trước mặt rồi.

Tử Hoàn bảo vệ Nguyệt Dao, hành động có chút chậm, thể nhưng thực lực của thần thượng cổ cũng không phải để trang trí, Thời Sênh căn bản không chạm được đến hắn.

Phải nghĩ cách mới được.

Thời Sênh nhanh chóng lọc mấy thứ mình có.

Cuối cùng từ trong không gian lấy ra một thứ như cái lưới đánh cá, ném vào không trung, lưới đánh cá bình thường lập tức tỏa ánh vàng, không ngừng mở rộng, phủ lên Tử Hoàn và Nguyệt Dao.

Tử Hoàn dùng pháp thuật đánh lên lưới đánh cá, lưới đánh cá dễ dàng bị đánh thành một cái lỗ, phấn vàng bay khắp không trung.

Cái lỗ bị pháp thuật đánh ra như bị ăn mòn càng lúc càng to thêm, cuối cùng toàn bộ đều biến thành phấn vàng bay khắp không trung.

Tử Hoàn đang lấy làm lạ, vì sao thứ này lại không chịu được lực đánh như vậy, thì liền nhìn thấy cô gái đối diện ngang ngược nhìn hắn, phấn vàng như bức màn ngăn cách giữa bọn họ, tầm nhìn bị ảnh hưởng, nhân ảnh phía trước hơi mờ nhạt.

Hắn đột nhiên nảy sinh ra mấy phần dự cảm không hay.

Hắn cúi đầu nhìn lên người mình, trên người rơi không ít phấn vàng, thế nhưng mấy cái phấn vàng đó lúc này đang từ từ thâm nhập vào cơ thể hắn.

Mấy thứ này.

Hắn muốn phủi phấn vàng đó đi, thế nhưng hắn càng phủi, tốc độ phấn vàng đó thâm nhập vào càng nhanh hơn.

“Đừng có phí công phủi nữa, mấy tên tiểu gia hoảnày là vật sống.” Sắc mặt Thời Sênh càng lộ vẻ hung hăng hơn, “Bọn chúng sẽ ở

trong cơ thể của ngài sinh hạ vô số đời sau, coi thân thể của ngài thành lớp vỏ bằng thịt, đương nhiên, ngài sẽ không chết, dù sao thì ngài cũng là thần thể.

“Thanh Hoan!” Tử Hoàn tức giận.

Hắn có thể cảm thấy có thứ gì đang di chuyển trong mạch máu của mình, thế nhưng thần lực của hắn lại không cách nào trục xuất ra được.

Những thứ này là gì? Đến thần thượng cổ cũng không thể đối phó.

Thời Sênh khoanh tay trước ngực hừ lạnh, “Ngài thu ai làm đệ tử không thu, lại thu nhận cô ta, đáng đời.”

Còn muốn động thủ với lão tử, tưởng lão tử không đối phó được ngươi chắc?

Có biết núi cao còn có núi cao hơn không.

“Sư phụ.” Nguyệt Dao sợ hãi nắm lấy tay Tử Hoàn, trên người cô ta cũng có phấn Vàng, lúc này đang thâm nhập vào cơ thể cô ta.

Thân thể như có ngàn vạn con kiến đang bò loạn, khó chịu ngứa ngáy vô cùng.

“Tốt nhất là đừng dùng thần lực, mấy tên tiểu gia hoả kia thích nhất là mấy thứ đó.” Thời Sênh vừa đi về phía trước vừa nhắc nhở. Thân thể Tử Hoàn đông cứng lại, đích thực như lời cô nói, hắn vừa dùng thần lực, thần lực liền tan biển không dấu vết. Thời Sênh lách người vào điện Nguyệt lão, tìm được sách nhân duyên trong tiếng kêu kinh hãi của tiên đồng.

Ảo ào lật đến trang cuối cùng, thế nhưng không tìm thấy tên của mình và Đông Kính.

Thời Sênh cau mày lại lật lại một lần, thế hưng Vân không cóy như cũ.

11. Không phải chứ!

Nếu như đá tam sinh đã có, tại sao trên sách nhân duyên lại không có?

Tiểu tiện nhân Nguyệt Dao này lại làm cái gì 心· rÖi?

Phải làm cho cô ta tiêu đời!

Thời Sênh vẻ mặt u ám đi ra ngoài, lúc này bên ngoài có không ít thần tiên đang vây XΘIY1.

Ngọc để và Vương mẫu cũng đều ở đây.

Ngọc để nghiêm mặt lại, tức giận không nhẹ, Thượng thần Thanh Hoan, ngài đang làm gì thế hải.”

Lại dám động thủ với thần cổ Tử Hoàn, lá gan của cô ta lớn thế nào chứ.

Từ lúc cô ta phi thăng lên thành thượng thần, thần giới không có ngày nào yên ổn.

Lúc trước đúng là Nguyệt Dao có sai, ông ta không nói nữa.

Thế nhưng lần này cô lại huỷ đá tam sinh, huỷ điện Nguyệt lão, còn động thủ với thần cổ Tử Hoàn, mấy tội danh này đủ để hủy tư cách

thần của cô ta.

Thời Sênh không đếm xỉa tới giơ tay của mình lên nhìn một khắc, “Con người ấy mà, không tìm đường chết thì sẽ không chết, ngài nói có đúng không, Ngọc đế?”

Ngọc đế: “... Nghe khônghiểu cô đang nói cái gì.

Thời Sênh buông tay xuống, vẫy gọi thiết kiếm ra, trên mặt từ từ nở ra một nụ cười khẽ, “Nhìn bộ dạng của các ngươi là muốn hạ thủ với ta đúng không, vậy ta đành... tiên hạ thủ vi cường thôi.”

Vừa dứt lời, thiết kiếm của cô vung lên, mọi người lập tức biến sắc. “Đây... đây là thần khí...” “Trời ơi, Thượng thần Thanh Hoan lại có

thần khí... chẳng trách ngài ấy có chỗ dựa nên không sợ gìnhư thế.”

Từ khi thần thượng cổ vẫn lạc", các loại thần khí cũng biến mất không dấu vết, đến cả thượng thần Tử Hoàn cũng không có lấy một thanh thần khí nào.

* Vẫn lạc: qua đời, chết.

Có thể làm cho trời đất biến sắc, trừ thần khí ra, bọn họ không thể nghĩ ra thứ gì khác.

“Ngài... ngài ngài muốn làm gì...” Bây giờ mới quan tâm sao?

Nghe đồn thời kỳ thượng cổ, một thanh thần khí có thểhuỷ thiên diệt địa. Lúc này nhìn tư thế của Thượng thần Thanh Hoan, đây là muốn tiêu huỷ thần giới sao?

“Ngọc để không hay rồi_”

Ngọc để lúc này cảm thấy mình đang rơi vào trung tâm dòng nước Xoáy, không khí tứ phía bị nén xuống không còn lại mảy may chút gì.

Tiếng hô đột nhiên vang lên khiến cho trái tim ông ta nhảy thót lên.

Ông ta không nhìn thấy cái gì không hay Sao?

“Ngọc đế, Ngọc để, có yêu thú từ vực Vạn Hoang đánh đến đây rồi!” Kẻ báo tin đó lăn lông lốc vào, đại khái là vì quá khiếp sợ, không chú ý tới cô gái quấy nhiêu phong vân phía trước.

“Ngươi nói cái gì?” Ngọc để cảm thấy bản thân mình nghe nhầm rồi.

“Yêu thú từ vực Vạn Họang đánh đến đây rồi.” Người báo tin lớn tiếng nhắc lại một lần.

Yêu thú từ vực Vạn Hoang đánh đến đây rồi.

Chương 266: Thượng thân uy vu (16)

Vực Vạn Hoang là nơi nào chứ? Đó là nơi mà thần giới đều không dễ gì mà dám phái người đến đó.

Bên trong đó vàng thau lẫn lộn, cái gì cũng có, nhưng nhiều nhất vẫn là yêu thú, đủ loại yêu thú. Thậm chí là có cả hung thú thời kỳ thượng cổ.

Thế nhưng hiện tại lại có người nói với ông ta, yêu thú từ Vực Vạn Hoang đánh đến đây rδío

Lúc này không phải là lúc đùa đâu.

Thời gian trước sau không đến mấy giây, Thời Sênh không nghe thấy đối thoại của bọn họ, đã tuỳ hứng khua thiết kiếm.

Vô số sấm sét đột ngột từ trên không trung roiXuông.

[Ký chủ, chúc cô may mắn] Tiếng của Hệ thông kèm theo tiêng nô đùng đoàng của sấm sét vang lên trong đầu óc Thời Sênh.

Thời Sênh vừa nghe là biết sắp hỏng việc rồi, chắc chắn là thiên đạo lại làm ra cái trò gì đó.

Quả nhiên là có sấm sét bắt đầu tụ về phía cô.

"Fuck” Thời Sênh mắng một tiếng, phóng về phía Nguyệt Dao.

Sấm sét không ngừng nhắm theo sau cô, tuy mỗi lần đều tránh được nhưng uy lực của sấm sét thực sự rất lớn, không tiếp xúc đã có thể cảm thấy ý đồ hủy diệt đó rồi.

Lúc này Tử Hoàn không thể sử dụng thần lực, chỉ có thể dẫn Nguyệt Dao dựa vào sức mạnh của mình mà nấp đi, may mà chỗ này sấm sét đánh xuống không nhiều.

“Thượng thần Thanh Hoan, ngài còn không mau dừng tay đi, ngài muốn huỷ cảthần giới này hay sao?”

Phía xa có người gân cổ lên hét lớn.

Thời Sênh đã tiến đến gần Nguyệt Dao, đá thẳng Tử Hoàn vướng víu ra ngoài.

Tử Hoàn lảo đảo một cái, không kịp tránh sâm sét đánh Xuông, liên bị đánh trúng.

“Cô... cô muốn làm cái gì hả?” Nguyệt Dao nhìn thấy Thời Sênh tiến lại gần chỗ mình, vẻ mặt khủng hoảng, hướng về phía Tử Hoàn gào to, “Sư phụ...”

“Bản thân hắn còn khó bảo toàn, còn muốn hắn cứu ngươi à, đừng có mơ”. Thời Sênh tóm lấy Nguyệt Dao, dẫn cô ta đến chỗ tập trung sấm sét.

Cô ngược lại muốn xem xem thiên đạo có đánh hay không.

Nhìn sấm sét tứ phía không ngừng rơi xuống, Nguyệt Dao bị dọa đến nhũn cả người. Chuyện ngày hôm nay sao lại biến thành như thế này chứ.

Trong dự liệu của cô ta, là Thanh Hoan bị sư phụ giáo huấn, sao lại biến thành cái bộ dạng này.

Âm thanh đùng đoàng trên trời không ngừng vang lên bên tại, lòng người đều bắt đầu chấn động đến phát run.

Thời Sênh ném Nguyệt Dao lên mặt đất, sấm sét từ trong không trung đánh xuống, có cái đánh xuống bên cạnh Nguyệt Dao, có cái đánh lên người cô ta.

“A.”

Nguyệt Dao bị đánh đến mức tóc tai dựng ngược, thảm thiết kêu gào.

Thời Sênh nhìn chòng chọc cô ta một khắc, tròng mắt híp híp lại.

Trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ, u ám mà tuỳ tiên.

Hoá ra là như thế.

Cô dùng thiết kiểm vung lên gạt đi sấm sét muôn nhắm vào cô, bay lên trên cao.

Nếu như ngươi đã muốn nhắm vào lão tử, lão tử sẽ cho ngươi chịu đủ.

Giống như ăn phải Stride* không thể nào ngừng lại được.

*Stride: Một loại kẹo cao su.

Khu vực tập trung sấm sét, nữ tử váy xanh sẫm đột nhiên xuất hiện giữa không trung, giơ thiết kiếm lạnh lẽo chỉ thẳng lên trời.

Sấm sét to như cánh tay như bị thu hút, tới tấp hướng về thiết kiếm.

Nhưng cũng có sấm sét vẫn phân tán đánh xuống như cũ, đánh xuống kiến trúc xung quanh.

Vô số thần tiên bay loạn trong sấm sét, tình っ -. 1 & - * 1 * – a 穴 cảnh có thê nói là Vô cùng hôn loạn.

Tử Hoàn được người ta dìu lên.

“Thần cổ Tử Hoàn, ngài mau ngăn chặn ngài ấy đi, ngài ấy thực sự phát điên rồi, muốn huỷ cảthần giới.”

Ánh mắt thần cổ Tử Hoàn âm u, hiện giờ nói gì với hắn cũng vô dụng, đến thần lực hắn còn không dùng được.

Ngọc đế cũng được người ta bảo vệ đi qua đây, ánh mắt nhìn Tử Hoàn như vị cứu tinh, “Tử Hoàn cổ thần ngài mau ngăn chặn ngài ấy lại đi!”

Thần cổ Tử Hoàn: “...”

Nếu hắn có thể làm thì còn đứng ở đây mà nhìn sao.

Quần chúng nhìn thấy Tử Hoàn không nói gì, trong lòng lập tức hoảng hốt, chuyện gì thế này?

“Âmầm...”

Tiếng sấm sét này vang dội trời đất, tất cả mọi người đều cảm thấy mặt đất đang nổ tung.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thời Sênh.

Thế nhưng, bọn họ không nhìn thấy người, chỉ có tiếng sấm sét ầm ầm không ngừng cùng với... một khối bị đánh cháy đen trên mặt đất không nhìn ra hình người.

“Thần cổ Tử Hoàn. Nguyệt Dao...” Ngọc để hơi khẩn trương, sao đứa trẻ này lại khộng hợp với thượng thần Thanh Hoan như thế.

Tử Hoàn nhìn về phía Nguyệt Dao, cau mày lại, lúc hắn thu nhận cô ta làm đệ tử chẳng qua là nhìn thấy cô ta giống người xưa, lại Vừa hay cô ta cứu mình.

Thế nhưng lần này vì cô ta mà gây ra phiền phức lớn như thế.

“Ngọc đế, không hay rồi, không hay rồi, yêu thú đên... A!”

Người đó đột nhiên ngã xuống, máu tươi bắn lên người Ngọc đế.

Hàng ngũ đông nghìn nghịt phía xa đang kéo về phía bên này, không ít thần tiên bịyêu thú thô bạo dẫm chết hoặc đánh bay.

“Lão đại, lão đại, ngao ngao ngao, chúng ta đến rồi, lão đại nhìn ta đi! Nhìn ta đi!”

“Lão đại, ngao ngao, lão đại uy vũ, giết đám thần tiên ra vẻ đạo mạo này đi, giết giết giết!!!”

"Giết giết giết, xông lên!” “Lão đại, lão đại...”

Thời Sênh đứng ở trên lôi vân, bên cạnh rải rác tập trung sấm sét, nhưng không hề đánh Xuông người cô.

Cô cúi đầu nhìn đám yêu thú gia nhập cuộc chiến, khoé miệng giật giật, mấy tên gia hoả này đến thậtà.

Mà nhìn hàng ngũ đó. Hình như là còn tăng thêm không ít.

Thời Sênh lắc lắc đầu, dời lực chú ý lên thiết kiếm.

Sấm sét mà cô dẫn xuống không chịu sự khống chế của thiên đạo, mà sấm sét thiên đạo đánh xuống đại khái là đều chịu ảnh hưởng của sấm sét mà cô đã dẫn ra, uy lực lại không phải là rất lớn.

Hoàn toàn không có uy lực như ở không gian của Bộ Kinh Vân kia.

Nếu như...

Lợi dụng quan hệ ngang bằng và áp chế của hai bên, nói không chừng có thể huỷ diệt cả trời đất này.

Nghĩ thôi đã thấy vô cùng hưng phấn rồi.

[...] Chủ nhân người còn không ra đây, ký chủ thật sự muốn phá nát không gian này đấy.

Thời Sênh đang âm thầm tính toán huỷ diệt không gian này, đám yêu thú và thần tiên phía dưới đã giết chóc lẫn nhau.

Lúc Đông Kính đến, nhìn thấy chính là cái tình cảnh hỗn loạn này.

Hắn còn chưa bắt đầu... sao đã đánh rồi? Sao mấy con yêu thú này lại ở đây? Thôi đi, dù sao cũng đều phải giết cả.

Thế là trong đám hỗn loạn lại tăng thêm một tên sát thân.

“A a a, lão đại cứu mạng, cái tên khốn nạn Đông Kính đó đến rồi!” Bọn yêu thú nhìn thấy Đông Kính, nhao nhao từ bỏ địch thủ, điên cuồng hướng về phía Thời Sênh.

“Lão đại cứu mạng, lão đại mau đến giết tên khốn nạn này đi, ngao ngao, giết thú rồi, chạy mau, chạy mau...”

Đông Kính vẫn đeo mặt nạ như cũ, hắn không quan tâm ngươi là thần hay là yêu thú, chắn đường đều giết hết.

Thế nhưng mấy lời kêu gào của yêu thú đó vẫn khiến cho Đông Kính có chút câm nín, đám ngu đần này, lại còn ngu đần đên như thế.

“Am âm...” "Āmām.”

Hai âm thanh to lớn liên tiếp vang lên, tất cả sấm sét đều ngừng đánh xuống, mây đen trên trời xuất hiện, đen ngòm ép cho người ta không thở nổi.

Bóng đám yêu thú lao điên cuồng lập tức

ngừng lại. Không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bóng người màu xanh sẫm từ trên không trung từ từ hạ xuống, trường bào lộng gió, phần phật bay lên. Tia chớp chạy tán loạn trên thiết kiếm. “Chúc mừng mọi người sắp ngênh đón thời kỳ mới.” Giọng nói của cô gái bị gió thổi đi xa, càng tăng thêm hiệu quả, tuần hoàn không tan, vang khắp thiên địa.

Bọn họ nhìn cô nâng kiếm trong tay lên, động tác đó dường như là bị phát chậm.

Trong thiết kiếm hung hăng phát ra một tia sấm sét, đánh vỡ mây đen trên đỉnh đầu.

"Āmām.” Sau khi âm thanh to lớn này Vang lên.

Mặt đất bắt đầu xuất hiện vết nứt, vết nứt nhanh chóng lan rộng ra xa.

Kiến trúc bốn phía bắt đầu sụp đổ, tất cả mọi người lắc lư lảo đảo đứng không vững, thần sắc kinh hoàng vô cùng.

Chương 267: Thượng thân uy vủ c 17)

Tốc độ sụp đổ quá nhanh, đám thần tiên này căn bản không kịp cấp cứu, chỉ có thể trơ mắt nhìn thần giới sụp đổ tan tành.

Mà tên đầu sỏ đang đầy vẻ hài lòng ngắm nhìn kiệt tác của mình.

Kẻ điên này!

Thời Sênh cúi đầu, nhìn thiết kiếm trong tay mình như nhìn bảo bối.

“Ngươi thật đúng là cái gì cũng có thể hấp thu được, không phí công năm đó ta liều chết lôi ngươi ra ngoài, còn lãng phí bao nhiêu đồ tốt của ta nữa.” Thời Sênh lẩm bẩm một tiếng.

Cuối cùng có chút tiếc xót, “Đáng tiếc a, không thể sinh ra kiểm linh...”

Thiết kiếm khẽ run lên một chút, như đang kháng nghị, lại giống như đang trả lời Thời Sênh.

Thời Sênh vỗ vỗ thân kiếm, thiết kiếm ngừng run rẩy, khôi phục lại nguyên trạng.

Thời Sênh xách thiết kiếm, hạ xuống mặt đất.

Lúc này cả thần giới đều đã đổ nát, một đám thần tiên thân mình còn chưa lo xong, không ai quan tâm đến Nguyệt Dao bị sét đánh.

“Thanh Hoan!” Nguyệt Dao bò trên mặt đất, thoi thóp chút hơi tàn, nhìn thấy Thời Sênh, đáy mắt lập tức trào lên thù hận.

“Ôi chao, vẫn chưa chết.” Thời Sênh giễu cợt một tiếng, vầng sáng của nữ chính này thật là nghịch thiên.

Bản cô nương vì chống đỡ thiên lôi, lãng phí bao nhiêu bảo bối, nữ chính người ta trực tiếp chống cự qua được, đây đúng là sự khác biệt!

“Thanh Hoan cô huỷ đi thần giới, cô là tội nhân của thần giới, cô sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Nguyệt Dao nghiến răng nói ra một đoạn thoại, sắc mặthung dữ, không còn vẻ xinh đẹp đáng yêu trước đây.

“A, ta cũng không muốn kết cục tốt đẹp gì cả!” Nhân vật phản diện thì muốn kết cục tốt đẹp gì chứ.

Thắng làm vua thua làm giặc.

Hiện tại hiển nhiên nhân vật phản diện là cô thắng rồi, không phục thì bọn họ qua đây đi!

Bản cô nương đâu có ngăn cản bọn họ.

Nguyệt Dao tức giận phun ra một ngụm máu, trong lòng căm phân.

Cô ấy dựa vào cái gì. Dựa vào cái gì.

Rõ ràng cô ta đã là thượng quân, lại có thần cổ làm sư phụ, nhưng cuối cùng vẫn không đấu lại được cô ấy.

Tại sao chứ!

Thời Sênh ngồi xổm xuống, lạnh lùng hỏi: “Ngươi đã động tay động chân gì Với nhân duyên của ta và Đông Kính?”

Nguyệt Dao thoáng ngẩn ra, sau đó "phì một tiếng, “Không phải là ngươi lợi hại như thế sao, hỏi ta làm cái gì.”

Thời Sênh cau mày, một tay bóp lấy cổ Nguyệt Dao, “Đừng thử thách sự nhân nại của ta, ta hỏi lại một lần nữa, ngươi đã làm gì.”

“Ta! Không! Nói! Cho! Ngươi! Biết!” Nguyệt Dao từ trong kẽ răng thốt ra mấy chữ.

Thời Sênh híp mắt lại, “Giỏi lắm.”

Cô mạnh mẽ buông Nguyệt Dao ra, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô ta, “Hy Vọng cuôi cùng ngươi sẽ chết không quá thảm.”

Nguyệt Dao vẫn còn chưa hiểu câu nói đó của Thời Sênh là có ý gì, đã nghe thấy cô hướng về phía yêu thú đang đuổi thần tiên chạy ở phía xa kêu lên một tiếng, “Ai ở đằng kia qua đây một chút.”

“Ngao ngao ngao, lão đại gọi ta rồi, gọi ta ồi!” Một con yêu thú dáng người to lớn giẫm chết một thần tiên, hưng phấn nhảy một vòng tại chỗ, sau đó mới chạy như bay về phía Thời Sênh.

“Lão đại lão đại, có gì cần ta cống hiến sức lực thế.”

Thời Sênh nắm lấy cái cằm nhô ra của bóng người đen xì xì trên mặt đất, “Đem cô ta đi, muốn chơi thể nào cũng không vấn đề gì, chơi đến chết cũng được.”

“Ta chết rồi cô vĩnh viễn sẽ không biết được.” Tròng mắt Nguyệt Dao

thù hận như rắn độc nhìn chòng chọc Thời Sênh.

“Vậy thì không cần biết nữa, ta giết chết Đông Kính là Xong.”

Một sợi dây tơ hồng mà muốn ảnh hưởng đến trái tim của cô, nói chuyện viển vông.

“Cô. A! Buông ta ra.” Nguyệt Dao bị con yêu thú đó ngậm lây, sau đó ném vào không trung.

Yêu thú ở xa nhìn thấy thế, lập tức lao qua, một nhát cắn lấy Nguyệt Dao, ném cô ta lên CaO

Cảnh tượng sau đó càng đẫm máu hơn, yêu thú chơi như chơi bóng cao su, ném qua ném lại Nguyệt Dao trong không trung.

Nói thật, nữ chính mãi không chết như thế, bản cô nương rất muốn lao lên bồi thêm cho nhát kiếm nữa.

Thời Sênh vẫn còn chưa kịp lên trên bồi thêm nhát kiếm thì nữ chính đã được người khác cứu đi mất rồi.

Nam chính đại nhân áo trắng như tuyết từ trên trời hạ xuống, thô bạo nghiêng người từ trong miệng yêu thú cứu nữ chính đại nhân dơ bẩn như ở trong hổ phân ra ngoài, rơi xuống trận doanh thần tộc.

Yêu thú bị cướp mất “đồ chơi” lập tức kêu lên thảm thiết.

“Ngao ngao ngao lão đại, có tên tiểu bạch kiểm cướp mất đồ chơi rồi!”

“Lão đại tên tiểu bạch kiểm đó lợi hại lắm, chúng ta không dám đi cướp lại. Lão đại, ngài giỏi ngài lên đi.”

Thời Sênh: “...”

Quên mất tên nam chính bị mất trí nhớ, lỗi của cô.

Lật bàn, có thể thủ tiêu cái buff “nữ chính không bao giờ chết” này đi được không?.

Bản cô nương không phục. Hệ thống, cậu cũng cho tôi vài cái buffđi!

Để cho bản cô nương đi đại sát tứ phương, chém chết nữ chính.

[...] Ha ha, không cho buff mà cô đã muốn phá nát cái không gian này rồi, còn cho cô chức năng bổ sung nữa, cô muốn phá hết vũ trụ luôn đúng không?

Bản Hệ thống cự tuyệt.

Tầm nhìn của Thời Sênh quét đến Đông Kính Vân đang thu hoạch sô người và sô yêu thú, tròng mắt đảo hai vòng.

Cô bay đến trước mắt Đông Kính, giơ chân đá bay đám thần tiên đối diện.

Đông Kính dừng động tác lại, nhìn cô gái váy xanh sẫm đối diện.

Hắn vẫn đeo mặt nạ như cũ, tròng mắt dưới mặt nạ, bình tĩnh lý trí, không hề giết đến đỏ mắt.

“Này phản diện đại nhân, lập một đội quét người không?”

Đông Kính: “...” Tuy rằng lời nói có điểm quái lạ, thế nhưng ý tứ đại khái thìhắn hiểu được.

“Lý do.” Trước đây hắn hoài nghi là cô không ở được thần tộc mới đến vực Vạn Hoang, bây giờ xem ra, thật sự là không ở được thật!

“...” Lý do, muốn lý do gì, “Nhìn bọn họ không thoải mái.”

Cái này có lẽ cũng tính là lý do nhỉ?

Vốn dĩ đã sớm nhìn bọn họ không thoải mái rồi.

Mặc cả một thân đồ trắng, còn cả ngày trưng ra bộ mặt liệt, mặt không cảm xúc không phải là cơ mặt liệt à?

Không biết thì đừng có ra vẻ. “Được.”

“Ngươi giết hai kẻ đó.” Thời Sênh chỉ nam nữ chính, “Ta giết những người khác”

[...] Ký chủ lại xúi giục nhân vật phản diện giết người, mệt tim quá.

#Có cách gì có thể khiến cho ký chủ yên tĩnh hoàn thành nhiệm vụ không, online chờ câu trả lời, rất gấp#

“Ta không giết nữ nhân.” Nào ngờ Đông Kính lại phun ra một câu.

Thời Sênh: “...” Điên.

Nữ nhân thì làm sao, nữ nhân không phải là người à?

Nữ nhân độc ác còn đáng sợ hơn nam nhân nhiều, ngươi vậy mà còn không giết nữ nhân.

Ngươi có biết bao nhiêu nam nhân chết trong tay nữ nhân rồi không.

Tuyệt đối đừng coi thường nữ nhân. Thiểu năng!

“Thôi, ngươi tự đi đi.” Thời Sênh đột nhiên thích thú xua xua tay.

Đông Kính: “...” Nữ nhân đúng là sinh vật dễ thay đổi.

Vừa rồi người đề nghị là cô, bây giờ người thay đổi ý định cũng là cô.

Đông Kính không quan tâm đến Thời Sênh, cô gái dễ thay đổi này, tiếp tục đi giết bên thần tộc.

Thời Sênh ôm lấy cánh tay, lùi ra đằng sau, thoát ra khỏi chiến trường.

Phản diện đại nhân cô đơn lẻ loi, nếu như thống nhất thiên hạ thành công, vậy thì tuyệt đối phải lưu danh sử sách, được các kiểu nhân vật phản diện đời sau lấy làm chuẩn mực.

Tâm tư của Thời Sênh bay hơi xa, cuối cùng không biết làm sao lại nghĩ đến Phượng Từ.

Lần này Phượng Từ không ở không gian này Sao?

Tại sao không phải là Đông Kính.

Hệ thống đã nói Phượng Từ sẽ xuất hiện trong các không gian có sự tồn tại của cô, nhưng không nói không gian nào cũng sẽ xuất hiện.

Cho nên. Không gian này, Phượng Từ không có ở đây Sao? Hừ hừ, cái tên tiểu yêu tinh này, thật biết chơi đùa, khiến cho bản cô nương đi khắp thế giới tìm anh. Lần sau mà gặp nhất định phải đánh cho

một trận mới được.

[Ký chủ, nhiệm vụ phụ tuyến của cô có làm nữa không hả]. Hệ thống lên tiếng nhắc nhở Thời Sênh.

Còn không ngăn cản Đông Kính, hắn sẽ giết hêt đó.

Chương 268: Thượng thân uy vu (18)

Thảm hoạ này đại khái có thể so với hông hoang.

Sát thần nhập xác Đông Kính, giết đến mức

đám thần tiên đó khóc cha gọi mẹ.

Thượng thần Tử Hoàn có thực lực nhất lại không thể dùng được thần lực, căn bản không có cách nào ngăn cản được.

Thương Lan tuy rằng có thực lực, nhưng hắn phải bảo vệ cho số đông thần tiên, không thể dùng toàn lực.

Bên cạnh còn có yêu thú nhìn chằm chằm như hổ đói, lúc nào cũng âm thầm chuẩn bị lượm lấy đầu người.

Trận này căn bản không có cách nào để đánh.

Cuối cùng bọn họ bị ép lui đến núi Không Ngô.

Thần giới vốn là ở trên trời nhưng đống đổ nát lúc trước Thời Sênh tạo ra vẫn không dừng lại khiến ranh giới của thần giới trực tiếp rơi thẳng xuống nhân gian.

Phong vân đổi sắc, thiên tai không ngừng. Nhân gian cũng theo đó mà hỗn loạn.

Thời kỳ mới mà Thời Sênh nói, đã không thể tránh được nữa.

Tại núi Không Ngô

Nguyệt Dao đã tắm rửa sạch sẽ, uống đan dược, có điều mặt vẫn tái nhợt, đại khái là lúc trước bị mấy yêu thú doạ cho quá thảm.

“Sư phụ.” Nguyệt Dao đáng thương nhìn Tử Hoàn, “Trong cơ thể của con dường như có thứ gì đang bò, rất khó chịu.”

Loại cảm giác đó Tử Hoàn không lạ, lúc này hắn cũng có thể cảm thấy như thế.

“Đừng sợ, vi sư sẽ nghĩ cách.” Tử Hoàn xoa xoa đầu Nguyệt Dao.

“Sư phụ.” Trong mắt Nguyệt Dao tràn đầy nước, khiến cho khuôn mặt của cô ta càng đáng thương hơn.

Tử Hoàn có chút ngẩn ngơ, bàn tay xoa đầu Nguyệt Dao của hắn, vô ý thức mà trượt đi mấy phân, trượt lên má của Nguyệt Dao.

Ánh mắt thâm sâu dường như có thứ gì nảy sinh.

Nguyệt Dao trước là ngẩn ra, sau đó đáy lòng hung hăng nảy lên, mấy suy nghĩ không hợp với thực tế vọt ra.

Nhưng trong chốc lát suy nghĩ này liền bị Nguyệt Dao phủ nhận, ngài ấy là sư phụ của mình, sao có thể nghĩ như thế chứ.

Người như sư phụ đây, đại khái là ai cũng không xứng được.

“Sư phụ?” Sắc mặt Nguyệt Dao khẽ đỏ, nhỏ giọng kêu một tiếng.

Tử Hoàn hồi thần, tròng mắt rời khỏi người Nguyệt Dao, “Nghỉ ngơi

cho tốt đi, sư phụ sẽ nghĩ cách.”

“Vângạ.” NguyệtDao ngoan ngoãn gật đầu.

Tử Hoàn gật gật đầu, xoay người rời đi, lúc ra đến cửa phòng thì gặp Thương Lan.

Hai người đàn ông gặp nhau, bầu không khí khó tảlưu chuyển giữa hai người, thế nhưng không ai trong số họ có ý phá vỡ sự trầm mặc.

Cho đến khi bên trong phòng vang lên tiếng ho của Nguyệt Dao, Thương Lan mới đi qua Tử Hoàn, bước vào trong phòng.

Ở núi Không Ngô, đám thần tiên này cũng không làm cách nào được.

Thần giới đã bị huỷ hết rồi, Thời Sênh thì không thấy bóng dáng đâu, Đông Kính lại dẫn vực Vạn Hoang đi xưng vương xưng tướng.

Bọn họ bên này chỉ có một vị thần thượng cổ duy nhất, nhưng lại trúng kế của Thời Sênh, không thể sử dụng thần lực.

Thế là một đám người bắt đầu thảo luận chuyện này, mục đích là phải khiến cho Tử Hoàn hồi phục lại.

Chỉ có Tử Hoàn hồi phục lại, bọn họ mới có cơ hội phản kích lại.

“Chúng ta đã thử bao nhiêu cách rồi, thế nhưng mấy thứ đó như tan vào xương máu, căn bản là không có cách nào mà ép được ra ngoài.

“Thần cổ Tử Hoàn trừ việc cảm thấy có chút ngứa ngáy khó chịu ra, còn có cảm giác gì không?” Ngọc đế lo lắng nhìn Tử Hoàn.

Tử Hoàn cụp mắt, “Mấy ngày nay càng cảm thây rõ ràng hơn.”

“Vậy không phải là nghiêm trọng rồi sao.” “Vậy phải làm thế nào đây, Thanh Hoan cũng không nói đây là cái gì.”

“Chuyện này là thế nào chứ...”

Một đám thần tiên lại sôi nổi thảo luận, trong lúc đó cũng không ngừng hỏi thăm mười tám đời tố tông của Thời Sênh.

“Cái đó. Có thể thần biết cái đó là cái gì, không biết có nên nói ra không!” Một tiểu tiên bên cạnh đột nhiên giơ tay, hơi rụt rè nói.

Tình cảnh hỗn loạn lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt đồng loạt quét qua nhìn tiểu tiên đó.

Ngọc để trầm giọng trách mắng, “Bây giờ là thời điểm quan trọng, cái gì mà nên nói với không nên nói, ngươi biết cái gì thì mau nói hết ra, mọi người cũng dễ mà tham khảo.”

Tiểu tiên lau mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: “Thần từng thấy qua trong một cuốn cổ tịch, có một loại tiểu trùng, rất giống với loại mà thần cổ Tử Hoàn miêu tả.

Mắt Ngọc để sáng lên, “Tiểu trùng gì, có cách gì giải quyết không?”

“Tên gọi là gì thì thần không biết, ở thời kỳ hồng hoang, loại tiểu trùng này đã sớm bị diệt hết rồi, thế nhưng đúng là nó có thể khiến cho người ta không cách nào sử dụng thần lực, không chỉ thần lực, yêu lực... đều sẽ bị ức chế.” Tiểu tiên cố gắng nói thật tỉ mỉ.

“Vậy có cách giải quyết gì không?” Ngọc đế hiện tại quan tâm nhất là cái này.

Tiểu tiên nhìn Tử Hoàn, khó khăn nuốt nuốt nước bọt, “Có thì có... nhưng mà...”

“Nói đi, ấp a ấp úng làm cái gì.” Không cần Ngọc để lên tiếng, bên cạnh đã bắt đầu thúc giục rồi.

Hiện giờ thần cổ Tử Hoàn là hy vọng duy nhất của bọn họ.

“Phải cùng với phụ nữ. ấy ấy." Mặt tiểu tiên nóng ran.

“Ấy cái gì?” “Chính là, chính là.” Tiểu tiên ấp a ấp úng.

Có người không đợi được, tiếp lời nói thẳng ra: “Lên giường có phải không?”

Tiểu tiên gật đầu.

Trong chốc lát ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Tử Hoàn.

Tử Hoàn mặt không đổi sắc, ánh mắt khẽ động, “Cách này có thể giải trừ?”

“Trên sách là ghi lại như thế, nhưng trong người cô gái kia cũng phải có loại tiếu trùng này...”

Nguyệt Dao ở bên ngoài nghe trộm đỏ bừng mặt chạy về phòng của mình, trái tim mãnh liệt nhảy lên.

Lời nói ban nãy của tiểu tiên đó cô ta đều nghe thấy cả, muốn giải thứ kỳ quái trong người cô ta và sư phụ, bọn họ phải làm chuyện đó...

Loại chuyện này cô ta không lạ gì, lúc ở phàm giới cô ta gả cho Thương Lan cũng đã từng làm qua với Thương Lan.

Thế nhưng lúc đó dù sao cũng không phải cơ thế của cô ta.

Nguyệt Dao đứng ngồi không yên trong phòng.

Đợi đến buổi tối, quả nhiên Tử Hoàn đến.

Hắn nhìn Nguyệt Dao chằm chằm một khắc, “Nguyệt Dao...”

Nguyệt Dao luống cuống túm lấy vạt áo, mặt đỏ bừng lên, làm ra vẻ bình tĩnh nhìn Tử Hoàn, “Sư phụ?”

Tử Hoàn nửa ngày không nói lời nào. Bầu không khí trong phòng hơi gượng gạo.

Nguyệt Dao cắn cắn răng, cuối cùng tiếp thêm dũng khí, “Sư phụ... con nguyện ý”

Tử Hoàn ngạc nhiên nhìn cô ta.

“Chỉ cần sư phụ có thể hồi phục lại, Nguyệt Dao bằng lòng” Nguyệt Dao nhanh chóng nói xong, sau đó cúi đầu xuông.

“Nguyệt Dao, nàng phải biết là...”.

Nguyệt Dao cắt đứt lời Tử Hoàn, “Sư phụ vì con mới thành ra thế này, con có thể làm cho sư phụ cũng chỉ có bấy nhiêu đây thôi.”

Cô ta hít sâu một hơi, giơ tay cởi thắt lưng quanh eo ra.

Cô ta mang tâm trạng thấp thỏm, cởi y phục từng chiếc từng chiếc

một, cuối cùng lõa lồ đứng trước mặt Tử Hoàn, “Chỉ cần sư phụ không chê là được rồi!”

Tử Hoàn sầm mắt lại, “NguyệtDao, xin lỗi.”

Nguyệt Dao vẫn chưa kịp nói gì đã rơi vào một vòng tay lạnh giá, ánh sáng trong phòng đột nhiên tắt hết, rơi vào tối đen.

Sau một khắc trong phòng vang lên tiếng thở gấp của nam và nữ, cuối cùng biến thành tiếng rên rỉ đau đớn của cô gái.

Lúc Thương Lan đến thì đã muộn rồi.

Tử Hoàn mặc y phục lên, bước từ trong phòng ra, căn phòng phía sau tối đen, không nhìn ra là tình cảnh gì.

Nắm tay của Thương Lan đánh về phía Tử Hoàn, không biết từ đâu nhảy ra một đám người, nhanh chóng lôi Thương Lan ra.

“Thượng thần Thương Lan, chuyện này cũng là bất khả kháng, ai bảo trong chúng ta chỉ có Nguyệt Dao là có thứ đó trong cơ thể.”

“Đúng thế, thần cổ Tử Hoàn không khôi phục được, thần giới của chúng ta sẽ xong đời.”

“Thượng thần Thương Lan, ngài bình tĩnh

một chút.”

Thương Lan vùng ra khỏi đám người đó, căm hận trừng bọn họ mấy cái, sau đó đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Một đám người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng sờ sờ mũi nhìn lên trời.

Chương 269: Thượng thân uy vu (19)

Nguyệt Dao ngu ngốc. Đây chính là hậu quả.

Bởi vì mấy con trùng đó càng thích nữ giới hơn, cho nên giao hợp với nữ giới có thể khiến cho mấy con trùng đó thâm nhập hết vào cơ thể nữ giới.

Thế nhưng số lượng trùng trong cơ thể Tử Hoàn rất lớn, cộng thêm trong người Nguyệt Dao cũng có, cô ta không chết đã là kỳ tích rồi.

Nguyệt Dao biến thành thế này, Thương Lan cũng không nói ra được bản thân mình cảm thấy thế nào, không cảm thấy đau lòng, chỉ là... muốn làm gì đó cho cô ta theo bản năng.

“Thương Lan ca ca.” Nguyệt Dao lắc lắc cánh tay của Thương Lan, “Nguyệt Dao muốn hôm...”

“Rửa tay sạch sẽ đã” Thương Lan dắt Nguyệt Dao đứng lên.

Nguyệt Dao lại ngồi phịch xuống đất, khuôn mặt dơ bẩn lập tức đầy lệ, “Không, người ta muốn hôn cơ, Thương Lan ca ca trước đây vẫn thường hôn người ta.”

Thương Lan cau mày, hắn hôn cô ta lúc nào chứ?

“Ta đi tìm sư phụ, sư phụ sẽ hôn ta.” Nguyệt Dao đột nhiên bò từ mặt đất lên, kéo vạt váy chạy ra ngoài.

Thương Lan nhìn theo bóng Nguyệt Dao, cũng không đuối theo, chỉ nhìn vào hư không như đang suy nghĩ gì.

Nguyệt Dao chạy đi tìm Tử Hoàn, Tử Hoàn đang thương lượng cùng với người khác làm sao đổi chiến với Đông Kính, kết quả là Nguyệt Dao đột ngột xông đến.

Một đám người bị ép phải ngừng lại. Đây không phải là lần đầu tiên.

Nếu như không phải thấy Nguyệt Dao vì đại cuộc mà thành ra thế này, cộng thêm Ngọc để có vẻ dung túng cô ta, thì họ đã sớm nhốt cô ta lại rồi.

Nguyệt Dao lao thẳng vào người Tử Hoàn, bàn tay dơ bẩn nắm lấy y phục của Tử Hoàn, lập tức để lại dấu tay đen xì xì trên đó.

“Sư phụ hôn hôn.”

Tử Hoàn cau mày lại, bây giờ đứng trước đại địch, đương nhiên không có ai chăm sóc Nguyệt Dao, trên người cô ta có một mùi chua rất khó ngửi.

Cách xa khả năng là không ngửi được, thế nhưng ở gần thế này, cái mùi đó lập tức bay vào mũi hắn.

“Sư phụ đang làm việc, con ra ngoài trước đi.” Tử Hoàn không chịu nổi cái mùi đó, cố găng dịu giọng.

“Không muốn, muốn hôn hôn.” Nguyệt Dao chu môi ra, tiến lại gần miệng Tử Hoàn.

Tử Hoàn đen mặt.

“Hồ nháo”.” Hắn đẩy Nguyệt Dao ra, ánh mắt quét lên những người khác một cái.

* Hồ nháo: hồ đồ.

Mấy người kia lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn qua bên này.

“Hu hu hu, sư phụ hung dữ với người ta.” Nguyệt Dao khóc lớn lên, không ngừng tiến lại gần cơ thể Tử Hoàn Tử Hoàn đau đầu, lại không thể trực tiếp đánh cô ta.

“Các ngươi quay về trước đi, sau này sẽ bàn tiếp.” Tử Hoàn cho mấy người kia rời đi.

Đợi trong phòng không còn ai, Tử Hoàn mới dẫn Nguyệt Dao đang làm ầm ĩ đi về phía sau phòng, cởi sạch đồ trên người cô ta rồi ném vào trong bồn tắm tắm mấy lần.

Trong người hắn vẫn còn một ít tiểu trùng, cần phải xử lý triệt để mới được.

Đứng trước quyền lực và lợi ích, đối với đàn ông mà nói, thì phụ nữ chỉ là vật lệ thuộc.

Lúc có điều kiện có thể sủng ái ngươi đến tận trời nhưng lúc cần ngươi trả giá, cho dù có phải lấy mạng của ngươi bọn họ cũng không chớp mắt lấy một cái.

Gần đây Thời Sênh cùng một đám yêu thú chơi bời dưới nhân gian.

ừm, không phải cô dẫn đám yêu thú này đi chơi bời, là đám yêu thú này dẫn cô đi chơi bời.

Cô thực sự không hiểu, bọn chúng tại sao lại thích mình như thế?

Cô cũng không để lộ ra vầng sáng kỳ quái nào a!

Cùng một đám cầm thú chơi bời lày gì.

“Lão đại, lão đại, phía trước có thành trì, chúng ta có đi giết không.”

Thời Sênh nằm trên một cái ghế mây, chán ghét nói: “Giết cái gì mà giết, cả ngày chỉ biết giết, có chút mục tiêu đi được không hả”

“Chúng ta có mục tiêu mà” Yêu thú đó không phục, “Chúng ta dốc lòng muốn bá chiếm tam giới”

Mẹ kiếp, đám yêu thú này còn có mục tiêu trâu bò như thê sao?

Hoàn toàn không nhìn ra.

Thời Sênh ngước mắt lên nhìn yêu thú đó một cái, sau đó không nói gì lắc đầu.

Bộ dạng kinh sợ thể này còn muốn xưng bá thế giới, ngươi đểĐông Kính ở chỗ nào hả.

Người ta mới là nhân tài có thể xưng bá thế giới đó.

“Lão đại, lão đại, ngài tin chúng ta đi, chúng ta nhất định có thể mà” Mặt chúng yêu thú đầy vẻ kiên định.

“Lên đi, Pikachu!” Thời Sênh chân thành gật đầu.

“Lão đại, ngài đi mở đường cho chúng ta nhé!” Bọn yêu thú vẻ mặt thành khấn.

Thời Sênh: “...” Cho nên tác dụng của cô rốt cuộc là cái gì?

Thời Sênh kiên quyết không đi.

Đám yêu thú đó không có cách nào khác, chỉ có thể tự mình đi phóng túng.

Đối diện với người phàm, bọn chúng gần như Vô địch không gì sánh được.

Dường như Yêu thú trời sinh đã có thái độ thu địch đối với giống loài hai chân đó, nhốt hết người trong thành lại.

Làm lương thực dự trữ.

Thời Sênh không nói gì nhìn hành vi của đám yêu thú này, còn biết dự trữ lương thực.

Mẹ nó chứ, các ngươi đều không ăn thịt người, tích trữ lương thực làm cái gì!

Đúng rồi, đám lạ lùng này từ trước đến nay đều không ăn thịt người, nói cái gì mà ăn thịt người rồi sau này sẽ dê có tâm ma.

Tâm ma cái của khỉ!

Các ngươi đã muốn xưng bá thế giới rồi còn lo lắng tâmma, đúng thật là... Thiếu năng!

Muốn thành đại sự thì phải không để ý đến mạng sống.

Đáng đời đám yêu thú này từ thời kỳ hồng hoang đã muốn xưng bá

thế giới, đến hiện tại vẫn chưa xưng bá thế giới được.

Thời Sênh cùng đám yêu thú đó đi ngao du đến không ít nơi, bất tri bất giác, đám yêu thú dường như đã chiếm đóng cả nhân gian này rồi.

Nhân loại đổ hết thù hận lên đầu Thời Sênh. Thời Sênh thề, cô thật sự không làm gì cả.

Chỉ là lúc đám yêu thú đánh nhau, cô bê băng ghế ra cắn hạt dưa ngồi xem thôi mà.

Sau đó đám ngu ngốc kia đánh xong rồi, hưng phấn chạy qua bên này mong được khen.

Kết quả là cô liền bị toàn nhân loại nhớ đến, Vinh dự leo lên ngôi số một trong danh sách đen của nhân loại.

Thời Sênh tỏ vẻ: bản cô nương bị oan!

Sao các người lại vô lý như thế hả, rõ ràng kẻ động thủ với các ngươi là đám cầm thú kia mà.

Dựa vào cái gì mà hận một mình bản cô nương.

“Lão đại, lão đại, ngài xem mấy tên tiểu bạch kiểm này nhìn không tồi, có cần giữ lại để làm ấm giường cho lão đại không!” Mấy con yêu thú hoá thành hình người đẩy một người đàn ông đến trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh bắt chéo hai chân lên không chút hình tượng, tròng mắt híp lại một nửa, ánh mắt bình tĩnh quét qua mấy con yêu thú hình người.

Để dễ phân biệt, Thời Sênh đặt tên cho mấy con yêu thú đó, phân theo dáng người từ cao đến thấp, xếp từ Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ Lục trở đi.

Ban nãy nói chuyện là con yêu thú có thân ảnh lớn nhất, Nhất Nhất.

Ủ, là tên kép, không sai, chính là dễ thương như thế đấy.

Một đám hán tử cao to lực lưỡng được gọi tên kép, hình ảnh không quá đẹp.

“Yêu nữ, chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục, cho dù ngươi đạt được thân thể của chúng ta cũng không có được trái tim của chúng ta đâu...”

“Yêu nữ, đừng cho là chúng ta sợ ngươi, có bản lĩnh thì ngươi thả ta ra, chúng ta đánh tay đôi.”

Thời Sênh chỉ tay vào gã muốn đánh tay đôi kia, “Tam Tam, lôi hắn xuống ra sức đánh.”

“Dạ? Nhưng mà tên tiểu bạch kiểm này đẹp trai nhất mà” Tam Tam gãi đầu.

Không phải nhân loại đều thích người có bộ mặt Xinh đẹp sao?

Tên tiểu bạch kiểm này là người đẹp nhất trong miệng mấy người đó, sao lão đại vẫn kêu hắn đánh thế.

“Ngươi có thể không đánh vào mặt của hắn." Thời Sênh cười nhẹ mê hoặc.

Tam Tam tỉnh ngộ, “Đúng dúng, có thể không đánh vào mặt” Hắn túm lấy gã đàn ông kia lôi ra ngoài.

“Yêu nữ, có bản lĩnh thì ngươi thả tara.”

Thời Sênh chống cằm, khoé môi khe khẽ cong lên, nhẹ phun ra mấy chữ, “Không có bản lĩnh.”

“Yêu nữ, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu, con tiện nhân ngươi, đồ rắn độc.”

“Mẹ kiếp, dám mắng lão đại của chúng ta, đừng để ý đến mặthẳn nữa, đánh thật mạnh cho ta, chúng ta lại tìm cho lão đại một tên tiểu bạch kiểm khác”

Thời Sênh: “...” Không muốn tiểu bạch kiểm mà.

Còn nữa, cái từ tiểu bạch kiểm này không phải là dùng như thế đâu!!

Chương 270: Thượng thần uy vũ (20)

Cuối cùng một đám tiểu bạch kiểm đó bị Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ Lục đưa trả lại. Bọn chúng rất không hiểu, tại sao lão đại lại không thích chứ?

Không phải nói, con người yêu quyền yêu sắc, lẽ nào mấy kẻ này chưa đủ đẹp?

Nhất định là như thế rồi, nếu không tại sao lão đại lại không thích.

Phải tìm cho lão đại người càng đẹp hơn mới được.

Đám yêu thú tìm trong nhân loại một tiểu bạch kiêm xinh đẹp nhất.

Thần tộc và Đông Kính bên này đánh đến mức không thể chấm dứt.

Mặt trận cuối cùng còn kéo đến tận nhân gian.

Mỗi ngày đều nghe đám yêu thú đến báo cáo, nói hai tên tiểu bạch kiểm đó lại đánh đến chỗ nào chỗ nào rồi, chỗ nào lại gặp tai ương rồi, lương thực dự trữ bị huỷ bao nhiêu bao nhiêu rồi.

Trong lòng Thời Sênh rất khó chịu.

Một đám ngu ngốc, đánh qua đây rồi, không biết đánh lại sao?

Cuối cùng không chịu được đám líu ra líu ríu bên tai đó, Thời Sênh dẫn yêu thú ra tiền tuyên.

Hai bên đang đứng đối đầu, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Thời Sênh dẫn một đám người, phì, một đám yêu thú khí thế ồn ào kéo qua, hai bên đồng thời nhìn về phía bọn họ.

Thời Sênh quan sát Tử Hoàn từ trên xuống dưới một hồi, khôi phục rồi sao?

Cô còn cho rằng Tử Hoàn quan tâm đến nữ chính thế nào, đứng trước thực lực của mình chăng bao lâu sẽ chọn hy sinh nữ chính sao?

Đáng tiếc, không nói chắc được.

“Thanh Hoan, ngươi còn dám đến đây.” Người bên cạnh Tử Hoàn chỉ vào Thời Sênh giận dữ mắng, đều do cái ngôi sao chổi kia mới gây ra cục diện như bây giờ.

“Ta có cái gì mà không dám đến” Thời Sênh nhướng mày.

Dù bản cô nương không làm sụp đổ thần giới, Đông Kính sớm muộn gì cũng đánh lên.

Các ngươi cho rằng có thể thoát được ải này Sao?

“Thanh Hoan ngươi đừng quá càn quấy, ngươi dùng thủ đoạn bỉ ổi hãm hại thần cổ Tử Hoàn, mới để cho ngươi càn rỡ như thế ở thần giới. Hôm nay thần cổ Tử Hoàn đã không sao nữa rồi, ngươi còn có bản lĩnh gì chứ!”

“A, không sao rồi.” Thời Sênh lạnh nhạt đáp một tiếng, chốc lát trên mặt lộ ra nụ cười ác ý, “Nguyệt Dao vẫn còn sống chứ? Các ngươi vì

để cho hắn khôi phục liền để cho hắn làm nhục Nguyệt Dao sao? Đây là chính nghĩa của các ngươi đấy à?”

Sắc mặt các thần tiên trước mặt khó coi vô cùng.

Cô ấy đã liệu trước rồi?

“Chúng ta là vì đại cuộc.” Nửa ngày mới có người thốt ra một câu.

“Đừng nói cho hay như thế, không phải là hy sinh người khác để tốt cho bản thân mình sao, làm thì cũng làm rồi, thừa nhận ta cũng không cười các ngươi đâu...” Thời Sênh châm biếm.

Làm rồi còn kiếm cho mình cái cớ đại nghĩa như thế, có mệt không hả?

Tổng kết lại một câu, thực lực yếu kém.

Ngươi nếu như có thực lực đối địch với toàn thế giới, căn bản không cần phải kiếm cớ gì cả.

Tử Hoàn lạnh lùng nói: “Thanh Hoan ngươi đừng có đánh trống lảng, hôm nay ngươi đến đây làm gì.”

“Ngươi cho rằng ngươi đã thật sự hồi phục rồi sao?” Thời Sênh nhướng mày lên, thanh âm vô cùng trong trẻo, thế nhưng bên trong bao hàm đầy ác ý.

Loại ác ý đó quá rõ ràng, những người ở hiện trường đều nghe thấy cả.

“Có ý gì?” Tử Hoàn nhìn chòng chọc Thời Sênh, cau mày lại, hắn có thể tự do sử dụng thần lực rồi.

Thời Sênh cười càng xán lạn hơn, tròng mắt bình tĩnh đó dường như nhuộm thêm mấy phần ý cười, “Các ngươi có thể gọi mấy tên tiểu gia hoả đó là âm dương cổ, âm dương hợp, cổ thành.”

Nam nữ trúng loại cổ trùng này, sẽ không khống chế được mà muốn gần gũi đối phương.

Đợi sau khi bọn chúng giao phối, lúc đó mới là âm dương cô thật sự.

Đương nhiên nếu như một người có ý chí đủ kiên định, không giao phối, không lâu sau âm dương cổ sẽ tự chết, loại cổ trùng này trước khi chưa giao phối thì rất dễ giải.

Cái khó là bọn họ không có cách nào khống chế được sự sợ hãi và khát khao trong nội tâm.

Thứ đồ chơi này là lúc cô ở không gian của Phượng Từ, phát hiện ra ở ma thế.

Thứ hiếm lạ cổ quái, cô đương nhiên phải thu lấy giấu đi một ít rồi.

Cơ thểTử Hoàn đột nhiên phát ra hơi lạnh. Âm dương hợp, cổthành.

Năm từ này không ngừng vang lên trong đầu Tử Hoàn.

“Thanh Hoan, ngươi đừng có ở đó nói hươu nói vượn đe doạ, thần cổ Tử Hoàn đã không sao nữa rồi.” Người bên cạnh tự lừa dối mình quát lớn.

“Ngươi vui là được rồi!” Thời Sênh nhún vai, “Dù sao thì người cuối cùng chết cũng không phải là ta.”

Người bên cạnh dó không nói gì nữa, nhốn nháo nhìn về phía Tử Hoàn.

Những điều Thanh Hoan này nói rốt cuộc là thật hay giả, ước chừng là chỉ có thần cổ Tử Hoàn mới có thể phân biệt được.

Tử Hoàn không cảm thấy trong cơ thể có gì khác thường, sử dụng thần lực cũng rất bình thường.

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

“Thời gian suy nghĩ kết thúc, vậy thì tiếp theo đây...” Thời Sênh lôi thiết kiếm ra, vẽ ra một đường kiểm trong không gian đẹp mắt, nụ cười kỳ lạ nở ra trên khuôn mặt xinh xắn của cô, môi đỏ khẽ hé ra, “Thời gian sát hại bắt đầu”

Giọt mưa lạnh lẽo to như hạt đậu đột nhiên rơi từ trên không trung xuông, trong chớp mắt biến thành mưa to như trút nước.

Màn mưa khiến cho bóng hình nổi bật của Thời Sênh mơ hồ đi, quần chúng chỉ nhìn thấy một cái bóng hung dữ xẹt qua.

“A!" Tiếng kêu thảm chói tai vang lên.

Máu tươi từ trong không trung bắn xuống, hoà lân vào cùng nước mưa, xói mòn Xuông mặt đất.

Một cái bóng màu trắng từ trong không trung rơi xuồng, tõm một cái đập xuống mặt đất.

Máu tươi như dòng suối nhỏ ngoằn ngoèo bò ra, bị nước mưa làm nhoè đi, rất nhanh đỏ hết một vùng lớn.

“Xông lên!”

Đông Kính bên này liên tục quạn sát, trong khoảnh khắc người kia rơi xuống đất, hắn liền xông về phía thần tộc.

Chúng yêu thú hưng phấn đi sau bọn họ, âm mưu nhặt đầu người.

Một trận này, thần tộc thất bại, nguyên nhân là do Tử Hoàn không ra tay.

Đợi thần tộc rút lui, Thời Sênh đứng dưới cái lá cây lớn mà yêu thú Tam Tam che cho, ngẩng đầu nhìn Đông Kính trên không trung.

Đông Kính chần chừ chốc lát, từ trên không trung hạ xuống, đứng trong màn mưa. Nước mưa chảy từ trên mặt nạ của hắn xuống dưới, thân người lộ ra vẻ cô độc.

“Tại sao cô lại nhắm vào thần tộc như thế.”

“Ngươi có mềm lòng nhẹ tay với kẻ muốn giết ngươi không?” Thời Sênh không đáp mà hỏi ngược lại.

Nếu như người của thần tộc đã đứng về phía nữ chính, việc động thủ với cô chỉ là sớm hay muộn thôi. Đừng nói cái gì mà bọn họ vẫn chưa làm, bọn họ Vô tội.

Trên thế giới này không có ai là vô tội hết, chẳng qua đều là vì để sông tiếp được thôi.

Đông Kính im lặng, phải một lúc sau hắn mới lên tiếng: “Người cô muốn tìm đã tìm thấy chưa?”

Thời Sênh phiền muộn, “Vẫn chưa, đại khái là một đời này không tìm

được.”

“Một đời này?” Ngữ điệu của Đông Kính cổ quái đi mấy phần, cô được sinh ra ở cung Thanh Linh, theo những gì hắn biết thì không trải qua tình kiếp, lấy đâu ra mà nói một đời này?

“Có nói với ngươi, ngươi cũng không hiểu đâu!” Ánh mắt Thời Sênh quét qua người Đông Kính một cái, hỏi hắn: “Ngươi có cảm giác gì kỳ lạ với ta không? Bị dây tơ hồng trói buộc, chíít sẽ có mấy phần cảm giác chứ? “Không muốn giết cô có tính không?” Đông Kính nghiêm túc trả lời. Thời Sênh: “...” Tức là ngươi nhìn thấy ai cũng đều muốn giết luôn hả? Đối với Đông Kính mà nói có lẽ thật sự là như vậy, chỉ cần còn sống, hắn đều muốn giết. Thế nhưng nhìn thấy cô gái này, hắn lại không có cảm giác kích động đó. Thời Sênh suy xét một lát, nghĩ không ra rốt cuộc nữ chính tiêu tiện nhân kia đã làm gì với dây tơ hồng của mình và Đông Kính. Hai người đều trầm mặc, Thời Sênh là không có gì để nói, Đông Kính là không biết nói cái gì.

Chương 271: Thượng thần uy vũ (21)

Tử Hoàn quay về núi Không Ngô, NguyệtDao lập tức quấn lấy hắn.

Tử Hoàn luôn nghĩ xem câu nói đó của Thời Sênh là có ý gì, bị Nguyệt Dao quân lây có chút bực bội, giơ tay đấy cô ta ra.

“Hulhu hu, sư phụ, đau quá.” Nguyệt Dao ngã trên mặt đất, lập tức oa oa khóc lên.

Tử Hoàn cau mày một cái, thế nhưng trong cơ thế lại dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, đáy lòng càng lúc càng bực bội.

Hắn giơ tay kéo Nguyệt Dao lên giường, thô bạo lột hếty phục Vướng víu trên người cô ta xuống.

Đến khúc dạo đầu cũng không có, trực tiếp đi vào, chọ đến khi tiếp xúc với cô ta, hắn mới cảm thấy sự bực bội trong lòng mình lui đi.

Tử Hoàn làm xong, mặc y phục vào đứng bên cạnh cửa sổ, gió lạnh thổi nhẹ vào trong cửa số, đem theo mùi ẩm ướt bên ngoài vào.

Ánh mắt của hắn nặng nề nhìn về rặng núi mờ mờ trong màn mưa bụi phía xa.

Hắn biết chỗ nào không đúng rồi.

Mỗi lần nhìn thấy Nguyệt Dao, đáy lòng liền rất bực bội, nhất định phải ở cùng một chỗ với cô ta mới có thể rũ bỏ sự bực bội đó.

“Sư phụ.” Phía sau truyền đến âm thanh nhỏ xíu. Thanh âm đó lọt vào tai của Tử Hoàn, đáy lòng như bị mèo cào, loại khó chịu đó lại lần nữa dâng lên.

Hắn muốn nén loại khó chịu đó xuống, thế nhưng càng áp chê, đáy lòng càng khó chịu.

“Sư phụ...”

Hắn đột nhiên quay người lại, bước mấy bước đền bên giường, lật người đè lên người Nguyệt Dao.

Nguyệt Dao đại khái chỉ là vô ý thức mà gọi hắn, lúc này vẫn ngủ say như cũ.

Đem thứ to lớn của mình thâm nhập vào cơ thể Nguyệt Dao, cảm giác khó chịu như thuỷ triều rút xuống, hắn không động, cứ duy trì động tác như thế.

Lông mày cau lại, nhìn chòng chọc cô gái má hồng dưới thân, ánh mắt dần dần biến thành nguy hiêm.

Gần đây chúng thần tiên ở núi Không Ngô phát hiện đã mấy ngày thần cổ Tử Hoàn không ra khỏi phòng Nguyệt Dao.

Có lúc còn có thể nghe thấy âm thanh kỳ quái từ trong phòng Nguyệt Dao, âm thanh đó bọn họ đương nhiên đều hiếu là gì.

Chỉ là đại địch trước mắt, thần cổ Tử Hoàn đột nhiên lại không lo làm chính sự, bọn họ sao có thể không lo lắng được.

Tử Hoàn đương nhiên không phải là không lo chính sự, mà hiện giờ

hắn căn bản không có cách nào rời xa được Nguyệt Dao.

Vừa rời xa cô ta, tim của hắn liền ngứa ngáy khó chịu vô cùng, bực bội đến muốn giết người.

Thế nhưng sự ngây ngốc của Nguyệt Dao dường như đỡ dần rồi, trước đây chỉ nhận ra hắn và Thương Lan.

Bây giờ cơ bản tất cả mọi người cô ta đều có thê gọira.

Tử Hoàn có dự cảm không tốt, nhưng hắn càng ngày càng ỷ lại vào Nguyệt Dao, loại cảm giác đó gặm nhấm xương tuỷ thiêu đốt trái tim.

“Sư phụ.” Nguyệt Dao từ đằng sau ôm lấy Tử Hoàn, đôi tay nhỏ trơn nhẵn tiến vào y phục của Tử Hoàn.

Cơ thể Tử Hoàn run rẩy, hô hấp biến thành nặng nề hơn theo cánh tay nhỏ đang di chuyên trên người mình.

Đáy mắt Nguyệt Dao truyền qua một tia lạnh, thế nhưng trong miệng gọi lại càng lúc càng ngọt ngào, cơ thể cọ tới cọ lui trên lưng Tử Hoàn, “Sư phụ.”

Đáy lòng Tử Hoàn có một âm thanh nói Với hắn, không thể tiếp tục như thế nữa.

Thế nhưng hắn không khống chế được bản thân mình.

Hai người trực tiếp lăn trên mặt đất.

Thần tộc và Đông Kính chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, Thời Sênh thỉnh thoảng sẽ nhúng chân vào.

Đông Kính và Thời Sênh cũng bất tri bất giác thân quen hơn.

Hai người thỉnh thoảng sẽ hợp tác, thế nhưng vì tính cách hai người đều ngang ngược, hợp tác lại căn bản không hiểu ý nhau.

Hợp tác được hai lần Thời Sênh liền không làm nữa, còn không bằng tự mình lên.

“Lão đại, lão đại, người của thần tộc đến rồi!” Tam Tam đột nhiên từ bên ngoài xông vào, làm Thời Sênh giật mình run cả tay, trà trong tay đổ một ít xuống mặt bàn.

“...” Nói chuyện lễ nghi với thú vật rõ ràng không hợp lý, cho nên Thời Sênh chỉ thản nhiên đặt chén trà xuống, “Người của thần tộc đến thì đến, có cái gì mà ngạc nhiên chứ!”

Đội ngũ của thần tộc không ngừng co lại, bên Đông Kính lại không ngừng lớn mạnh lên.

Hiện tại núi Không Ngô sắp không giữ được nữa, phái người đến tìm cô cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

“Không phải, lão đại, người đến là nữ nhân mà ngài ghét nhất cơ.” Tam Tam vô tội gãi đầu.

Người nàng ghét nhất kia? Nguyệt Dao?

“Cô ta đến làm cái gì”Xem ra cuộc đọ sức với Tử Hoàn, cô ta thắng rồi.

Sau khi âm dương cổ giao phối, cổ trùng từ cơ thể nam giới sẽ không tiến vào cơ thể nữ giới, mà là tiến vào thời kỳ ngủ say tiến hoá, lúc này cần đến nữ tử cung cấp năng lượng cho hắn.

Đợi mấy con cổ trùng đó tiến hoá thành công, người đàn ông kia phải giết chết người phụ nữ, nếu không sau này sẽ chịu ảnh hưởng của người phụ nữ.

Trái lại, phụ nữ nắm chắc chủ quyền trước khi cố trùng tiến hoá, sẽ cần phải giết chết người đàn ông.

Tóm lại, loại cổ trùng này, chỉ có một người có thể sống.

Mà người sống được tiếp thời kỳ đầu sẽ cảm thấy bản thân biến thành lớn mạnh, thế nhưng đến thời kỳ sau... mỗi lần sử dụng sức mạnh, sẽ chịu sự cắn trả, cho đến khi cổ trùng gặm cắn sạch sẽ trong cơ thể.

“Không biết nữa, có điều nhìn có vẻ rất đắc ý” Tam Tam vê vê ngón tay, giọng the thé bắt chước cách nói chuyện của Nguyệt Dao, “Đi gọi Thanh Hoan ra đây, ta muốn gặp cô ta. Hừ, lão đại là người cô ta muốn gặp thì gặp hay sao."

Thời Sênh nhìn Tam Tam một cái, Tam Tam lập tức thu ngón tay kiêu hoa lan lại.

“Cứ nói ta không ở đây.”

Nữ chính đại nhân đến cửa chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt đẹp, bản cô nương thiếu năng mới đi gặp cô ta.

“Được ạ.” Tam Tam lập tức chạy ra khỏi phòng,

Hắn vừa đi ra thì Đông Kính tiến vào, “Vừa rồi ở bên ngoài ta nhìn thấy người của thần

tộc.

“ờ” Thời Sênh thờ ơ đáp một tiếng, “Hôm nay đánh xong chưa?”

“Vẫn chưa, thần tộc đột nhiện thu bịnh.” Đông Kính không khách khí cầm lấy cốc trà trên bàn rót trà cho mình.

“Đột nhiên thu binh, sau đó nữ... Nguyệt Dao liền đến chỗ ta, có vấn đề!" Thời Sênh cười lạnh một tiếng.

Đột nhiên có chúthiếu kỳ không biết có phải đầu óc của nữ chính đại nhân lớn lên rồi nên muốn đấu mưu với cô không.

Đông Kính thô lỗ uống hết cốc trà, ung dung nói: “Trên tay cô ta có lẽ có con át chủ bài.”

“Không phải chỉ là nắm được dây tơ hồng của ta và huynh thôi sao, có cái gì mà át chủ bài” Thời Sênh lạnh lùng giễu cợt một tiếng.

Dây tơ hồng có thể khiến cho hai người ở cùng một chỗ, hấp dẫn lẫn nhau, nhưng cũng không chỉ có như thế, còn có nhân tố bên ngoài khiến cho hai người ở bên nhau nữa.

Nếu không cũng sẽ không có nhiều nam nữ si tình như thế.

“Dây tơ hồng?” Đông Kính lộ vẻ kỳ lạ, “Dây tơ hồng gì?”

“Cô ta buộc dây tơ hồng của ta và huynh với nhau, nhưng còn giở thủ đoạn gì đó nữa, đại khái cô ta cảm thấy dùng cái đó có thể khiến cho ta chịu thua.” Tốt xấu gì Đông Kính cũng là người trong cuộc, Thời Sênh cảm thấy vẫn là nên nói cho hắn biết một chút. Đông Kính híp mắt lại, nửa ngày mới nhổ ra một câu, “Thảo nào ta không muốn giết cô.” Thời Sênh: “...” Huynh phản ứng như thế à? “Sao dây tơ

hồng của huynh lại ở chỗ cô ta?” Thời Sênh có chút hiếu kỳ với cái này.

Hắn tốt xấu gì cũng từng là thượng quân, sau đó rời khỏi thần giới, dây tơ hồng lẽ ra phải ở trên người hắn mới đúng chứ. Đông Kính đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Thời Sênh, ánh mắt lạnh lùng thâm sâu đi mấy phần, “Năm đó cha mẹ cô vẫn lạc, không nói gì với cô à?”

Thời Sênh lục lại ký ức của nguyên chủ một lần, lắc đầu.

Lúc đó Thanh Hoan đâu có lớn, vừa mới tròn trăm tuôi...

Không phải, đây là nói dây tơ hồng, sao lại kéo sang người cha mẹ của nguyên chủ rồi.

“Vậy chuyện ta từng thiếu một bước nữa thì phi thăng lên thành thượng thần, cô có biết không?”

“Có.” Cái này cảthần giới đều biết. Có điều nguyên nhân thì không ai nói rõ được, đều là các loại suy đoán, không có băng chứng chính xác.

Đông Kính cúi đầu, thanh âm trầm thấp, "Là vì Nguyệt Ngưng”

Nguyệt Ngưng? Không quen, cũng chưa từng nghe qua.

Thế nhựng họ Nguyệt, tám phần là có liên quan đên nữ chính.

Chương 272: Thượng thân uy vu (22)

Ngụyệt Ngưng, cũng là một vị thần cổ, quản lý nhân duyên thiên hạ.

Lúc đó có hai vị thần cổ đều thích Nguyệt Ngưng.

Để có được tình cảm của Nguyệt Ngưng, có thể nói là hai vị thần cổ đó xuất ra toàn bộ khả năng của bản thân, nhưng đều không thể đạt được trái tim của Nguyệt Ngưng.

Hai vị thần cổ này một vị là Tử Hoàn, một vị chính là phụ thân của Thanh Hoan.

Sau đó phụ thân của Thanh Hoan từ bỏ trước, lấy Thanh mẫu lúc đó luôn theo đuổi ông ta.

Tử Hoàn vẫn không từ bỏ, nhưng Nguyệt Ngưng vẫn không thích hắn như cũ.

Nguyệt Ngưng thích là một người bình thường phi thăng lên từ người phàm.

Thế nhưng người đó đã có đạo lữ rồi, và cùng nhau phi thăng lên, tình cảm của hai người Vô cùng tốt.

Nguyệt Ngưng lợi dụng quyền lực Nguyệt lão của bà ta, cố tình chia cắt hai người, cô gái bị đưa đến vực Vạn Hoang mà lúc đó đang nhìn chòng chọc vào thần giới.

Vực Vạn Hoang lúc đó là do yêu thú làm chủ. Cô gái bị đưa đến Vạn Hoang, không bao lâu thì không chịu nổi sự vũ nhục, cùng quyết tử với vua của vực Vạn Hoang lúc đó.

Đông Kính nói đến đây liền ngừng lại.

Thời Sênh tiếp lời, “Cho nên người đó chính là huynh?”

Đông Kính không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hắn nói tiếp: “Sau khi người đàn ông kia biết được, đại náo thần giới, nhưng lúc đó vẫn còn mấy vị thần cổ chưa vẫn lạc, Nguyệt Ngưng lại được Tử Hoàn bảo vệ, hắn căn bản là không có cách nào để báo thù”

Ngừng lại một chút, “Lúc đó mẫu thân của cô có giúp ta một tay. Tuy chỉ là không nói nơi ta trốn cho mấy kẻ truy đuổi ta, nhưng nếu không phải bà ấy lựa chọn che giấu, ta cũng không rời khỏi được thần giới.”

Thời Sênh chớp mắt, phải một lúc mới lên tiếng, “Cho nên đó mới là nguyên nhân lúc đó huynh đi theo ta.”

Thật sự là mỗi không gian đều có tình tiết đầy bất ngờ.

Bản cô nương có chút mệt mỏi rồi đấy.

Hệ thống cậu đừng có thêm loạn mấy cái tình tiết phức tạp này được không hả?

Bản cô nương chỉ muốn yên tĩnh ra vẻ, làm một thiếu nữ xinh đẹp được người quỳ lễ thôi.

Đông Kính trước là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Có một nửa là

nguyên nhân đó.”

Được thôi, cái này không quan trọng.

“Cho nên dây tơ hồng của huynh được Nguyệt Ngưng bảo quản, sau đó đến tay Nguyệt Dao, là như thể sao?”

Đông Kính gật đầu, lúc đó hắn rời khỏi thần giới đột ngột, loại đồ vật như dây tơ hồng sớm đã bị hắn quên mất rồi.

Nếu như cô ta đã tìm thấy dây tơ hồng của Đông Kính, nói không chừng còn tìm thấy một số thứ Nguyệt Ngưng để lại, từ đó biết được cái gì.

Tiểu tiện nhân Nguyệt Dao đó lại dám buộc dây tơ hồng lên người mà mẹ cô ta thích.

Cũng không sợ mẹ cô ta bật dậy đánh chết đứa con gái bất hiếu này sao.

Không phải, vậy thì phụ thân của Nguyệt Dao là ai? Tình tiết câu chuyện cuối cùng cũng không nhắn nhủ rõ ràng, để lại tình nghi.

“Không phải ta.” Đông Kính như biết Thời Sênh đang nghĩ gì, vội vàng phủ nhận.

Thời Sênh lườm một cái, bản cô nương cũng chưa nói là ngươi, vội vàng phủ nhận làm gì chứ.

Lẽ nào là Tử Hoàn? Không thể nào, Tử Hoàn không đến nỗi đến con gái ruột của mình cũng không nhận ra được chứ.

Vậy thì là ai?

Ngọc để sao? Ông ta ngược lại rất dung túng cho Nguyệt Dao, thế nhưng cũng không giống phụ thân đối với con gái, càng giống như kiêng dè cái gì.

Buff của nữ chính này đúng là lấy không hết dùng không cạn!

“Có câu này nhắc nhở cô, phụ thân của cô lúc đó rất gần gũi với Nguyệt Ngưng, cái này đại khái cũng là nguyên nhân vì sao năm đó mẫu thân của cô nhìn thấy ta liền chọn che giâu chota."

“Ý của huynh là, Nguyệt Dao có khả năng là tỷ muội với ta.” Đừng có máu chó như thể chứ!

Bản cô nương không tiếp nhận nổi biết không?

Đông Kính không nói gì nữa. Móng tay Thời Sênh cào cót két trên mặt bàn.

Quả nhiên không có máu chó nhất, chỉ có máu chó hơn.

“Lão đại lão đại, cô ả đó nhất định muốn gặp ngài, đánh bị thương mấy nhóm chúng ta rồi.” Nhị Nhị và Tứ Tứ đỡ Tam Tam bị đánh chạy vào tố cáo.

Ngón tay cào mặt bàn của Thời Sênh ngừng lại, lấy thiết kiếm bên cạnh đứng lên đi ra ngoài, “Lão tử cũng muốn xem xem cô ta muốn làm cái gì.”

Bên ngoài cổng thành, Nguyệt Dao mặc áo đỏ, vẫn là bộ mặt đó, thế nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống. Trước đây, Nguyệt Dao khiến cho người ta cảm giác có chút yêu kiều, rất đáng yêu.

Thế nhưng lúc này cô ta lại tràn đầy vẻ gợi cảm, giơ tay nhấc chân đều có ý quyến rũ

người.

“Tiểu tiện nhân này lại còn muốn dụ dỗ chúng ta, mặt tiền khó coi như thế, nhìn rồi liền không nuốt được cái gì, lão đại ngài nói có đúng không.” Nhị Nhị chân chó biểu thị Sự trung thành.

“Lão đại là đẹp nhất, lão đại là đẹp nhất”

“Không sai, lão đại xinh đẹp hơn con tiện nhân đó gấp cả chục lần, cô ta có xách dép cho lão đại cũng không Xứng.”

Mấy con yêu thú lần lượt khen ngợi, cuối cùng đồng loạt lên tiếng: “Lão đại báo thù cho chúng ta.”

Thời Sênh: “...” Cho nên câu cuối cùng này mới là trọng điếm đúng không?

Nguyệt Dao đứng cách đó không xa, đương nhiên nghe thấy lời của mấy con yêu thú kia, mặt lập tức đen lại.

“Thanh Hoan, ta còn cho rằng ngươi không dám ra đây.” Nguyệt Dao lớn tiêng nói.

Thời Sênh đạp lên tường thành, vọt lên không trung, đối diện với Nguyệt Dao.

“Đến tìm ta làm cái gì? Nhận người thân? Nguyệt Dao cau mày lại, “Ngươi đã biết rồi?” Thời Sênh: “...”

Bản cô nương chỉ là thuận miệng nói thôi, không phải là thật chứ?

Mẹ kiếp, phụ thân của nguyên chủ lại là loại thần thượng cổ như thế.

“Biết ngươi là con riêng à?”

“Thanh Hoan!” Nguyệt Dao như bị giẫm vào nỗi đau, the thé kêu lên, “Ngươi mới là đồ con riêng”

“Đúng là thật à.” Thời Sênh than thở một câu, đáy lòng thăm hỏi Hệ thống một lượt, lại thuận tiện thăm hỏi tác giả viết cái cuốn này một lượt nữa.

Tác giả nhất định là viết đầu voi đuôi chuột! Cốt truyện này căn bản là chưa viết xong mà.

“Ngươi đến tìm ta làm gì, khoe khoang bây giờ ngươi cũng là con riêng có cha sao?” Thời Sênh ngẩng đầu, thốt ra giọng điệu châm biếm, “Đáng tiếc, lão nhân gia đã vẫn lạc bao nhiêu năm như thế rồi, không nhìn thấy ngươi, cũng không che chở được cho ngươi”

Nguyệt Dao đột nhiên bình tĩnh lại, khẩu khí khoe khoang thêm vài phần, “Thanh Hoan, ngươi nhất định không biết người để lại kiếm Thanh Linh cho ta nhỉ?”

“Đó là cái gì?” Kiếm Thanh Linh rất trâu bò Sao?

Nguyệt Dao bị nghẹn, phản ứng của cô ấy sao không giống như mình dự liệu thế.

“Đến kiếm Thanh Linh cũng không biết. Đó là thân khí thượng cổ. Ngươi cũng không xứng làm con gái của người.”

Chắc chắn cô ta đang làm ra vẻ không để ý.

Biết được phụ thân của mình còn có một đứa con gái nữa, còn để lại thần khí cho cô ta, thì làm sao có thể bình tĩnh như hiện tại được.

Nguyệt Dao tự an ủi trong lòng.

“Ô, thần khí thượng cổ à, lấy ra đây xem nào.” Thời Sênh cười như không cười, nhìn chòng chọc Nguyệt Dao.

Trong lòng Nguyệt Dao bức bách muốn khoe khoang, lập tức triệu hồi Thanh Linh kiếm. Đó là một thanh kiếm xanh biếc, rất xinh đẹp thanh tú, phù hợp cho con gái dùng.

Nguyệt Dao đắc ý vênh cằm lên, “Thanh Hoan, dù ngươi được sinh ra ở cung Thanh Linh, ngươi cũng không thể có được kiểm Thanh Linh. Người ông ấy thích nhất vẫn là mẫu thân của ta, nên đã để lại kiếm Thanh Linh cho ta.”

Thanh Hoan sinh ra ở cung Thanh Linh, từ khi sinh ra đã định trước là thân phận thượng quân rồi.

Cô ấy dựa vào cái gì mà hưởng thụ tất cả.

Cô ta cũng là con gái của ông ấy, vì sao cô ta phải sống cấn thận từng li từng tí một như thế.

Thời Sênh đặt ngang kiếm ra trước mặt, “Biết đây là kiêm gì không?” Nguyệt Dao ngẩn ra, trong lòng hoài nghi, không rõ Thời Sênh đang giở trò gì.

Trước đây cô ta đã nhìn thấy uy lực của thanh thiết kiểm đó rồi, mấy người đó đều nói là thần khí, thế nhưng lại không ai biết thanh thiết

kiếm đó là thần khí gì.

“Kiểm gì.”

Khoé miệng Thời Sênh nhếch lên, “Ma kiếm Thượng cổ, kiếm Trảm Thần.”

Chương 273: Thượng thân uy vu (23)

Kiếm Trảm Thần? Ma kiếm Thượng cổ?

Nguyệt Dao bị hai đáp án này làm cho chấn

động có chút không hồi thần lại được.

Sao cô ta lại chưa từng nghe qua có ma kiếm Thượng cố gì chứ.

Thế nhưng Thời Sênh không cho Nguyệt Dao có cơ hội phản ứng lại, hung mãnh xông về phía Nguyệt Dao, thiết kiếm trong không trung mang theo từng luồng khí rung động.

Sức mạnh như có thể huỷ thiên diệt địa trong chốc lát vây quanh lây người cô ta.

Thời Sênh vung thiết kiểm chém về phía Nguyệt Dao, đáy lòng Nguyệt Dao kinh hãi, theo bản năng dùng kiếm Thanh Linh chống cự lại.

Lưỡi kiếm va chạm, tạo thành tia hoa lửa chói măt.

Động tác của Thời Sênh nhanh chóng chém xuống, vừa chém vừa mắng, “Dám đến trước mặt lão tử khoe khoang ra vẻ à? Ngươi cũng không xem xem đứng trước mặt ngươi là ai, lúc lão tử khoe khoang, ngươi còn chưa biết đang chơi ở đống bùn nào. Kiếm Thanh Linh ghê gớm sao, thần khí thượng cổ thì ghê gớm sao!”

Có lẽ kiếm Thanh Linh thật sự lợi hại, Thời Sênh chém lâu như thế mà không gãy.

Thế nhưng có thể vì ở trong tay Nguyệt Dao nên không phát ra được một phần mười uy lực.

Thời Sênh nhắm trúng cổ tay Nguyệt Dao, mũi kiếm hất qua, cổ tay Nguyệt Dao bị đau.

“A!” Cổ tay đột nhiên không còn sức lực, kiếm Thanh Linh rơi từ trên không trung Xuông.

Không có kiếm, Thời Sênh mấy nhát liền đạp Nguyệt Dao từ trên không trung xuống, “Thiên đường có lối ngươi không đi, chạy đến địa ngục mà khai hoang, cho là lão tử chết rồià! Giết chết cô ta đi!”

Thời Sênh đá kiếm Thanh Linh rơi bên cạnh cho yêu thú trong thành chạy ra.

“Được ạ lão đại, muốn chém thành lát hay là chém thành miếng?” Nhị Nhị giành lấy kiếm, trên bộ mặt hán tử râu ria xồm xoàm tràn đầy ý cười.

Nguyệt Dao bị những yêu thú khác ép quỳ trên mặt đất, trên cổ tay giàn giụa máu tươi.

“Thanh Hoan ngươi không thể đối xử với ta như thế được!” NguyệtDao sợ hãi gào lớn.

Thời Sênh mắt điếc tai ngơ, “Động thủ”

Cô đến một giây cũng không muốn nhìn thấy cô ta làm trò hề nữa.

“Vâng, lão đại.”

“Thanh Hoan ngươi sẽ hối hận, ngươi đừng quên dây tơ hồng của ngươi và Đông Kính vẫn còn trên người ta.” Nguyệt Dao nhìn thấy đại hán đang tiến lại gần mình, chỉ đành giơ ra con át chủ bài của mình.

“Động thủ” Hậu quả lớn nhất không phải là cô chết sao, dù sao thì chết rồi trò chơi sẽ sắp xếp cho sống lại, có cái gì mà sợ.

“Thanh Hoan con tiện nhân này!”

“Dám mắng lão đại của chúng ta, cắt lưỡi cô ta đi, còn dám trừng lão đại, mắt cô ta cũng móc luôn đi.”

"A."

Thời Sênh không đi xem xem bọn họ hành chết Nguyệt Dao thế nào, trực tiếp xoay người đi vào trong thành. Đông Kính đứng ở cổng thành, ánh mắt rơi trên đám đất trống ngoài cổng thành.

“Cô thật sự giết cô ta sao.” Đông Kính lên tiêng.

Cô dường như không có chút ngập ngừng gì cả, nói giết là giết.

Nữ hài tử này, hoàn toàn không giống đời sau được thần tộc sinh hạra.

Trên người cô ta mang theo một luồng tà khí.

Thế nhưng tà khí trên người cô ấy, với tà khí trên người những kẻ hắn đã từng gặp qua lại không giống như nhau.

Nói trắng ra là cuồng vọng, ngông nghênh, thể nhưng không chứa ý định giết người.

Cô ấy có ác ý với người khác, thế nhưng không có sátý.

Cô ấy sẽ suy đoán con người ngươi, có thể không tử tế gì, nhưng cũng không vì thế mà hạ thủ với ngươi. Nếu xác thực là ác ý của ngươi nhắm vào cô ta, cô ta mới hạ thủ không chút lưu tình, một đòn lấy mạng, tuyệt không lưu lại đường sống.

“Dù sao thì cuối cùng cũng phải chết, chết sớm siêu sinh sớm.” Thời Sênh lúc này đang bực mình, ngữ khí không quá tốt, “Đi cẩn thận, không tiễn”

Đông Kính: “...”

Đông Kính nghĩ một lát, đuổi theo, “Thanh kiếm đó của cô thật sự gọi là kiếm Trảm Thần sao?”

Kiếm Thanh Linh thì hắn biết, cũng từng nhìn thấy uy lực của kiếm Thanh Linh.

Thế nhưng đối mặt với thanh kiếm đó của cô, hoàn toàn nằm ở thế yếu.

Cho dù là vì người sử dụng không đúng, nhưng cũng không đến mức bị áp chế lợi hại như thế được?

“Làm sao, muốn có?” Thời Sênh nghiêng đầu, đôi tròng mắt tĩnh mịch như nước đọng, nhìn đến mức da đầu người ta phát tê.

Lại là loại ác ý này, hắn chỉ thuận miệng hỏi một câu, không có ý gì khác mà.

“Ta có rồi!”

Ý tứ của Đông Kính rất rõ ràng, hắn có binh khí thuận tay rồi, không cần.

“Vậy ngươi hỏi làm gì.” Thời Sênh thu thiết kiếm vào không gian, “Gọi là cái gì đều vô nghĩa, dùng tốt là được.”

Đông Kính: “...” Câu này nói rất có lý, hắn đột nhiên không thế nào phản bác lại được.

Tin tức Nguyệt Dao bỏ mạng vẫn chưa truyền đến thần giới, thần cổ Tử Hoàn đã vẫn lạc rồi.

Nguyệt Dao hiện tại là người chủ đạo của âm dương cổ, cô ta chết, Tử Hoàn cũng phải chêt.

Người của thần tộc kể từ đó đại loạn, trực tiêp mât đi hy vọng.

Thương Lan sau khi Nguyệt Dao chết thì khôi phục trí nhớ, sau khi lý giải rõ tiền căn hậu quả, nói không hận Nguyệt Dao là không thể.

Cô ta lại động tay động chân trên người mình, cuối cùng lại quấn lấy Tử Hoàn.

Thế nhưng người đã chết rồi, hắn cũng chỉ có thểbuông xuống.

Sau đó Thương Lan mất tích.

Không còn thượng thần Thương Lan, thần tộc sa sút càng lúc càng nhanh.

Đông Kính thành công thống nhất tam giới.

Đáy lòng Thời Sênh luôn nhớ đến dây tơ hồng của cô và Đông Kính.

Đông Kính hiển nhiên dùng thân phận trưởng bối để đối xử với cô, căn bản không có vẻ gì là thích cô.

Dây tơ hồng đó rốt cuộc dùng để làm gì? Cho đến khi...

Đông Kính vô tình gặp được cô gái mà hắn yêu thương chuyển thế.

Mỗi lần Đông Kính động lòng với cô gái kia, Thời Sênh liền phải trải qua một lần đau đớn đục khoét xương cốt thiêu huỷ trái tim.

Fuck ông nội ngươi! Con tiện nhân Nguyệt Dao lại đợi cô ở chỗ này.

Thời Sênh lôi thiết kiếm ra, khí thế bừng bừng đi đến tấm cung của Đông Kính.

Không nhịn được sự đau đớn cuồn cuộn trong cơ thể, nghĩ đến ở đây vẫn còn một em gái, cô nhịn lại kích động muốn giết người đi vào, khí hạ xuống đan điền, giận giữ gào, “Đông Kính.”

Đông Kính bị chấn động từ bên cạnh nữ tử lăn ra, đầu đầy nghi hoặc, cô ấy tới đây làm gì.

“Đợi ta một chút.” Đông Kính đeo lại mặt nạ lên mặt, đứng lên đi ra ngoài.

Bên ngoài cửa phòng, Thời Sênh dùng thiết kiếm chống đỡ cơ thể, sắc mặt tái mét.

“Cô làm sao thế.” Đông Kính ngạc nhiên, từ lúc hắn quen cô, hắn

chưa từng thấy cô thảm hại như thế này bao giờ.

Thời Sênh thở hổn hển, run tay muốn bóp chết Đông Kính, “Huynh tán gái, có biết là ta phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn không? Fuck ông nội huynh, mau nghĩ cách giải cái dây tơ hồng nát này đi.”

“Cái gì?” Đông Kính nghe không quá hiểu.

Thời Sênh nghiến răng, “Chúng ta vẫn bị dây tơ hồng trói buộc, không phải huynh quên rồi chứ?”

Đông Kính: “...”

Lúc trước hắn không để ý, là vì cảm thấy bản thân mình sẽ không thích ai nữa cả.

Thế nhưng hắn không ngờ được mình lại lần nữa gặp được nàng ấy.

Đông Kính vội vàng giơ tay dìu Thời Sênh vào phòng.

“Thiên Thiên, qua đây giúp một chút đi.” Đông Kính gọi cô gái trong phòng một tiếng.

Thiếu nữ được gọi là Thiên Thiên từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Thời Sênh, trước là ngẩn ra, sau đó tròng mắt phát sáng, “Là tỷ”

"Hai người quen nhau sao?” Đông Kính nghi hoặc, hắn làm sao lại không nhớ là bọn họ đã từng gặp nhỉ.

Thời Sênh bò lên mặt bàn, nhấc mí mắt nhìn cô gái một cái, “Là cô à. Hai người đứng xa ra một chút, muốn đau chết ta có phải không. Huynh đi ra, đi ra!”

Cuối cùng Thời Sênh gắt gỏng chỉ vào Đông Kính.

Đông Kính câm nín, đây là phòng của hắn mà.

“Thiên Thiên, nàng chăm sóc cô ấy một lát, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.”

“Vâng!” Nữ tử ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vui vẻ nhìn Thời Sênh, “Tỷ tỷ, tỷ vẫn còn nhớ ta sao, thật là quá tốt rồi!”

Cô còn cho rằng mình sẽ không gặp lại tỷ ấy nữa.

“Ủ, cô vẫn còn sốngà.” Thời Sênh mệt mỏi bò ra kéo lấy chén trà trên mặt bàn, dáng vẻ vô cùng mềm mại yêu ớt.

Thiên Thiên lập tức rót nước cho Thời Sênh, “May mà có tỷ tỷ, nếu không ta cũng không sống được đến bây giờ.”

Chương 274: Thượng thần uy vũ (hoàn)

Thiên Thiên chính là em gái nhỏ ngày đó Thời Sênh gặp ở vực Vạn Hoang.

Thời Sênh chậm chạp phản ứng, “Không phải cô không biết nói à?”

Thiên Thiên lè lưỡi, “Ở vực Vạn Hoang gặp phải một người kỳ quái, ta cho hắn ăn, xem như thù lao, hắn chữa khỏi cho ta.”

Thời Sênh thở dài một hơi, trái tim cũng không còn khó chịu nữa, “May mắn nhỉ!”

Ở cái nơi như vực Vạn Hoang còn có thể gặp gỡ bất ngờ như thế, đúng là vận may ngập tràn.

Thiên Thiên có chút không tự nhiên cúi đầu, nhỏ giọng hỏi, “Tỷ tỷ có đói không, tỷ muốn ăn cái gì, ta đi làm cho tỷ”

Cô thật sự rất biết ơn vị tỷ tỷ này, nếu như không có tỷ ấy, cô đã sớm chết ở vực Vạn Hoang rồi.

Thời Sênh xua xua tay, “Bây giờ ta chỉ muốn yên tĩnh làm một cái bóng đèn thôi, cô để ta ngủ một lát.”

Chỗ cô và Đông Kính ở cách nhau Nam Bắc, vì để đi qua đây, cô đã rất lâu chưa được nghỉ ngơi tử tế rồi. “Vâng ạ, ta đỡ tỷ vào trong nhé.” Thiên Thiên khéo léo đáp. Đợi Thời Sênh nằm trên giường rồi, cô lại bồi thêm một câu, “Không được gặp Đông Kính, nêu không ta

sẽ chết.”

“Dạ?” Thiên Thiên lúc này mới phản ứng lại, thái độ của tỷ tỷ hình như có chút không đúng.

Thế nhưng đợi cô nhìn qua, người trên giường đã ngủ mất rồi.

Không chút phòng bị.

Cô giơ tay đắp chăn giúp tỷ ấy. Người trên giường cau mày lại, sau khi tay cô rời đi mới giãn ra.

Thiên Thiên cẩn thận lui ra ngoài. Đứng ở ngoài cửa nhìn Xung quanh.

Đông Kính bê mấy món đồ ăn vào, “Cô ấy đâu?”

“Ngủ rồi!” Lúc Thiên Thiên đối diện với Đông Kính không có vẻ ngoan ngoãn dịu hiền như thế nữa, ngược lại có chút cao ngạo lạnh lùng.

“Vậy nàng ăn chút gì đi.”

“Đông Kính, có phải là huynh muốn mưu sát ta không hả!” Trong phòng lập tức truyền đến thanh âm yếu ớt, “Tốt xấu gì ta cũng coi như là người giúp huynh, huynh không cần phải đối xử với ta như thế đâu. Sao lúc đó ta không bổ một đao chém chết huynh đi.”

Đông Kính ấn Thiên Thiên ngồi lên ghế, rồi mới xoay người đi vào trong phòng.

Hắn nhìn Thời Sênh đang chống đỡ thân thể, che lấy ngực, bộ mặt hung dữ, không biết

làm sao nói: “Có vài chuyện cô biết là không thểkhống chế được mà”

“Ta xin huynh khống chế lại có được không hả, ở đây có mạng người đó.” Thời Sênh tức giận. “Tỷ tỷ làm sao thế.” Thiên Thiên cũng bước vào theo, vừa nhìn thấy Thời Sênh ánh mắt liên sáng lên, giọng điệu cũng Vô cùng mêm mỏng, “Có phải bị thương ở đâu rồi không” Đông Kính: “...” Sao lại có ảo giác nàng dâu nhỏ muốn chạy theo người khác nhỉ.

“Không có, cô bảo hắn đừng động lòng với cô là ta sẽ không sao.” Thời Sênh có chút vô lực nằm trên giường.

“Hả?” Ý gì thế? Tỷ tỷ thích Đông Kính?

Nếu như tỷ tỷ thích... cô cũng có thể nhường lại Đông Kính cho tỷ tỷ.

“Ta mới không thèm thích cái tên cuồng giết người này.” Thời Sênh lập tức gầm lên một tiếng, “Thôi đi, huynh tự giải thích với cô ấy đi, tóm lại là em gái nhỏ, em nhớ lấy, ta không thích hắn, không thích, quá già” Đông Kính: “...” Tuổi thọ của bọn họ đều dài dằng dặc, nói cứ như cô không giàấy. Đông Kính giải thích đơn giản cho Thiên Thiên, Thiên Thiên lập tức đuối Đông Kính ra ngoài. Thời Sênh giơ ngón tay cái lên với Thiên Thiên, “Làm đẹp lắm.” Thiên Thiên có chút không tự nhiên cười, “Vậy dây tơ hồng đó không thể giải sao?” “Không biết.” Thời Sênh lắc đầu, “Nếu như không thể giải, cả đời này cô đều không thể ở cạnh Đông Kính.” “Mạng của ta là của tỷ tỷ, nếu như có thể khiến cho tỷ tỷ không phải đau đớn, Thiên Thiên làm gì cũng đều sẵn lòng hết.” Thiên Thiên vẻ mặt nghiêm túc. Thời Sênh: “...” Mẹ nó chứ, lời hung hăng phía Sau ngại nói ra.

Đông Kính không những bị chiếm đoạt tẩm cụng, còn bị chiếm đoạt nàng dâu nhỏ, hắn rất là phiên muộn.

Kết quả là ngày hôm sau, lại có yêu thú đến cửa tìm lão đại nhà bọn chúng.

Trước giờ Đông Kính chưa từng thấy tức ngực như thế.

Vì để sớm ngày tiễn ôn thần đi, giải cứu nàng dâu bị chiếm đoạt của mình, hắn không thể không cấp tốc tìm cách giải quyết.

Mỗi lần muốn nhìn nàng dâu nhà mình một cái, liền bị một đám yêu thú đuổi đi.

Thật sự là... mệt lòng Vô cùng. Đó là nàng dâu của hắn mà!

Nàng dâu à nàng đừng có dùng bộ mặt thẹn thùng nhìn một người phụ nữ khác có được không hả?

“Tỷ tỷ, uống chút đi.” Thiên Thiên đặt một bát canh xuông trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh dùng tay chống thái dương, dáng vẻ vô cùng ngông cuồng, ngẩng mặt lên, “Thiên Thiên cho ta uống thế này, ta đã bị nuôi thành béo úrồi!”

“Tỷ tỷ nào có béo chứ, đây là canh dưỡng nhan, tỷ tỷ uống nhiều sẽ càng đẹp hơn.”

Thời Sênh than thở một tiếng, vẻ mặt không còn cách nào khác, “Đông Kính đâu? Hắn có ốn không, vân chưa tìm thấy cách à.”

Thiên Thiên lắc đầu. Thời Sênh uống xong canh, đi ra cửa tìm Đông Kính, đặc biệt dặn dò Thiên Thiên không được đi cùng cô.

Đông Kính vừa nhìn em gái này, cô xác định là bị xui xẻo.

Vì sự an toàn của bản thân mình, chỉ có thể để người khác chịu thiệt thôi. Không tìm thấy Đông Kính, Thời Sênh chỉ có thể tìm mấy con yêu thú đang chơi quên trời đât. Mấy ngày sau đó Thời Sênh đều không nhìn thấy Đông Kính, cơ thể của cô rất khoẻ, chứng tỏ Thiên Thiên cũng không nhìn thấy Đông Kính.

Cho nên, Đông Kính mất tích rồi?

Thiên Thiên hoàn toàn không lo lắng, cả ngày ở đằng sau chăm sóc Thời Sênh.

Dốc lòng muốn chăm Thời Sênh thành một nàng béo ú.

Buổi tối ngày thứ tư, Đông Kính mới nhếch nhác quay vê.

Vì nàng dâu của mình hắn cũng quá liều 111ạng.

Thế nhưng vẫn không có thu hoạch gì cả.

Thời Sênh cảm thấy cả thế giới đều tràn ngập ácý.

Đây là ép cô chết sao! Cô vẫn chưa chơi đủ mà. Sao lại phải từ bỏ như thế.

Thời Sênh không vui vẻ, thế là đám thần tộc nhăm nhăm âm mưu báo thù đó gặp hoạ.

Thời Sênh như bắt tất cả những thần tiên có thểbắt được về để thẩm vấn một lượt.

Kết quả là mấy thần tiên cũng không biết đó là cách gì. Cuối cùng Thời Sênh chọn từ bỏ, thế giới này đã chơi thành cái bộ dạng này,

giá trị nhân phẩm của cô khẳng định đã âm đến tận chân trời rồi.

Vẫn nên tích chút điểm đạo đức đi. Chọn một ngày có gió và nắng tuyệt đẹp, Thời Sênh không từ mà biệt, chỉ để lại cho Thiên Thiên mấy thứ.

Quay về không gian hệ thống, Thời Sênh cự tuyệt trả lời cô đã từ bỏ như thế nào.

Đây là vết đen trong cuộc đời của cô! Ô danh!

Lúc đó không nên để cho Nguyệt Dao chết dễ dàng như thế.

[...]Tại sao nó cảm thấy thật ra ký chủ luôn rất khoan dung với mấy em gái nhỉ?

Ngươi xem mấy con yêu thú đó đi theo cô ấy lâu như thế, đều chẳng kiếm được chút lợi ích gì, thế mà em gái Thiên Thiên này mới theo cô ấy được bao lâu?

Cuối cùng lúc cô ấy đi còn để lại cho Thiên Thiên bao nhiêu là đồ như thế.

Hệ thống ghi chép mấy cái số liệu này lại, sau đó quét tư liệu cho Thời Sênh.

Họ tên: Thời Sênh. Giá trịnhân phẩm:-139000 Giá trị sinh mệnh: 25

Tích điểm: 18000

Cấp nhiệm vụ: B Cho điểm nhiệm vụ: 80 Nhiệm vụ phụ tuyến: Chưa hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Tích điêm 0

Đạo cụ: “Vương miện của nữ vương”, “Trái tim của quỷ vương"

Rất tốt!

Lại trừ của ông hơn một vạn điểm giá trị nhân phẩm!

[Nhắc nhở hữu nghị: Ký chủ vẫn còn 6 vạn 1 nghìn tích điểm có thể chơi bời]

Thời Sênh: “...” Vẫn còn rất nhiều, không sợ!

Vẫn đủ cho lão tử chơi bời một khoảng thời gian nữa.

[...] Ký chủ, suy nghĩ này của cô rất nguy hiêm!

(Tiến vào không gian tiếp theo.....]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Chương 275: Tường vi máu

Tối, lạnh, đói.

Đó là tất cả cảm nhận của Thời Sênh sau khi cô có lại ý thức.

Cô nhận ra mình đang ở trong không gian vô cùng chật hẹp, hẹp đến mức không thể duỗi được cả 5 ngón tay ra.

Cả không gian không đủ để cô xoay người qua lại.

Thời Sênh hơi ngớ người.

Đây là nơi quái quỷ nào vậy.

Thời Sênh dùng tay lần mò xung quanh, phía dưới cơ thể hình như được kê lót bằng vải lụa rất mềm mại, sờ hai bên và trên đỉnh đầu hình như là gỗ.

Thời Sênh: "….

Hình dạng này, sao lại giống quan tài thế chứ.

Vẫn chưa bắt đầu làm nhiệm vụ, mà đã chôn mình rồi sao.

Tên thiểu năng nào thiếu đạo đức thế, tôi vẫn chưa chết mà.

Thời Sênh đạp chân vào tấm ván, đến một âm thanh nhỏ nhất cũng không thấy phát ra, nhưng cái thứ này có vẻ rất chắc chắn.

Thời Sênh mò mẫm trong không gian lấy ra một viên Dạ Minh Châu, xung quanh lập tức sáng bừng lên.

Mẹ kiếp đây mà không phải quan tài, bản cô nương sẽ nuốt luôn Dạ Minh Châu.

Thời Sênh cố gắng nhịn, trước tiên phải nhận kịch bản đã.

Bên trong quan tài, có lẽ không có tên thiểu năng nào dám đến làm phiền cô.

...

Đây là truyện về học viện ma cà rồng.

Nữ chính là Ngải Duy, 18 tuổi, là sinh viên năm nhất của học viện Tường Vi.

Học viện Tường Vi là trường học quý tộc có tiếng trong cả nước, những người trong đó không phải người giàu thì cũng là người có địa vị cao.

Hơn nữa không phải tất cả họ đều là người, trong đó còn có cả - Ma cà rồng.

Nữ chính do tự học về muộn, bị Tả Liệt bị thương đang cần máu gấp bắt lấy hút máu.

Như tất cả các tiểu thuyết ma cà rồng khác, máu của nữ chính sẽ rất đặc biệt, Tả Liệt vừa hút đã lập tức bị nghiện, từ đó bám riết bên cạnh nữ chính.

Nhưng trong lòng nữ chính lại yêu thầm Tư Không Táp, hơn nữa lại

vì Tư Không Táp mà cố gắng để thi đỗ học viện Tường Vi.

Ban đầu, nam chính chỉ vì máu của nữ chính nên mới ở bên cạnh cô ta, khi biết cô ta thích Tư Không Táp, nam chính đã tốt bụng nhắc nhở nữ chính, Tư Không Táp thực ra không tốt như những gì cô ta thấy.

Đương nhiên nữ chính không tin, cô ta cảm thấy nam chính cố ý nói xấu Tư Không Táp, vì vậy nên không ưa nam chính.

Sau đó vẫn lấy điều kiện là máu tươi, để nam chính giúp đỡ nữ chính theo đuổi Tư Không Táp.

Nam Chính thực sự làm cho Tư Không Táp và nữ chính đến với nhau, nhưng đúng lúc này, nam chính mới phát hiện dường như mình thích nữ chính rồi.

Do đó kịch bản chuyển sang mối tình tay ba.

Đến cuối câu chuyện, nữ chính mới nhìn rõ bộ mặt thật của Tư Không Táp, nam chính không rời bỏ mà vẫn đồng hành cùng cô ta, cuối cùng nữ chính đến với nam chính, một cái kết có hậu.

Mà nguyên chủ Di Nại, là một con ma cà rồng có huyết thống thuần khiết, tính cách cô ấy rất ngạo mạn, ít giao lưu qua lại với loài người, ngay đến đồng loại cô ấy cũng không thích.

Thế nhưng cô ấy lại rất xinh đẹp, thuộc dạng nữ thần lạnh lùng trong trường, cũng coi như rất được hoan nghênh.

Một Huyết Tộc cao quý như vậy, vốn dĩ chẳng có quan hệ gì với nữ chính.

Nhưng người mà Di Nại thích lại là Tư Không Táp, sau khi nữ chính và Tư Không Táp đến với nhau, nữ phụ Di Nại bắt đầu xuất hiện, tìm mọi cách để gây rắc rối với nữ chính.

Sau một lần nữ chính lại bị ma cà rồng tập kích, đột nhiên chỉ ra và xác nhận chính nguyên chủ sai ma cà rồng làm.

Mặc dù nguyên chủ không ưa nữ chính, nhưng cũng chỉ làm một chút thủ đoạn nhỏ để gây ra phiền phức cho nữ chính, chứ không đến mức lấy mạng.

Đột nhiên bị chỉ ra, lại bởi vì thường ngày cô ấy luôn nhằm vào nữ chính, nên dường như chẳng ai tin cô ấy cả.

Ma cà rồng và thợ săn ma cà rồng, vì muốn chung sống hòa bình, nên tổ chức một đồng minh Huyết Liệp, đưa ra khế ước, chuyên dùng để ràng buộc ma cà rồng, và nhân loại muốn giết chết những ma cà rồng không vi phạm hiệp ước một cách không chính đáng.

Học viện Tường Vi là trường học quý tộc có tiếng trong cả nước, những người trong đó không phải người giàu thì cũng là người có địa vị cao.

Hơn nữa không phải tất cả họ đều là người, trong đó còn có cả - Ma cà rồng.

Nữ chính do tự học về muộn, bị Tả Liệt bị thương đang cần máu gấp bắt lấy hút máu.

Như tất cả các tiểu thuyết ma cà rồng khác, máu của nữ chính sẽ rất đặc biệt, Tả Liệt vừa hút đã lập tức bị nghiện, từ đó bám riết bên cạnh nữ chính.

Nhưng trong lòng nữ chính lại yêu thầm Tư Không Táp, hơn nữa lại vì Tư Không Táp mà cố gắng để thi đỗ học viện Tường Vi.

Ban đầu, nam chính chỉ vì máu của nữ chính nên mới ở bên cạnh cô ta, khi biết cô ta thích Tư Không Táp, nam chính đã tốt bụng nhắc nhở nữ chính, Tư Không Táp thực ra không tốt như những gì cô ta thấy.

Đương nhiên nữ chính không tin, cô ta cảm thấy nam chính cố ý nói xấu Tư Không Táp, vì vậy nên không ưa nam chính.

Sau đó vẫn lấy điều kiện là máu tươi, để nam chính giúp đỡ nữ chính theo đuổi Tư Không Táp.

Nam Chính thực sự làm cho Tư Không Táp và nữ chính đến với nhau, nhưng đúng lúc này, nam chính mới phát hiện dường như mình thích nữ chính rồi.

Do đó kịch bản chuyển sang mối tình tay ba.

Đến cuối câu chuyện, nữ chính mới nhìn rõ bộ mặt thật của Tư Không Táp, nam chính không rời bỏ mà vẫn đồng hành cùng cô ta, cuối cùng nữ chính đến với nam chính, một cái kết có hậu.

Mà nguyên chủ Di Nại, là một con ma cà rồng có huyết thống thuần khiết, tính cách cô ấy rất ngạo mạn, ít giao lưu qua lại với loài người, ngay đến đồng loại cô ấy cũng không thích.

Thế nhưng cô ấy lại rất xinh đẹp, thuộc dạng nữ thần lạnh lùng trong trường, cũng coi như rất được hoan nghênh.

Một Huyết Tộc cao quý như vậy, vốn dĩ chẳng có quan hệ gì với nữ chính.

Nhưng người mà Di Nại thích lại là Tư Không Táp, sau khi nữ chính và Tư Không Táp đến với nhau, nữ phụ Di Nại bắt đầu xuất hiện, tìm mọi cách để gây rắc rối với nữ chính.

Sau một lần nữ chính lại bị ma cà rồng tập kích, đột nhiên chỉ ra và xác nhận chính nguyên chủ sai ma cà rồng làm.

Mặc dù nguyên chủ không ưa nữ chính, nhưng cũng chỉ làm một chút thủ đoạn nhỏ để gây ra phiền phức cho nữ chính, chứ không đến mức lấy mạng.

Đột nhiên bị chỉ ra, lại bởi vì thường ngày cô ấy luôn nhằm vào nữ chính, nên dường như chẳng ai tin cô ấy cả.

Ma cà rồng và thợ săn ma cà rồng, vì muốn chung sống hòa bình, nên tổ chức một đồng minh Huyết Liệp, đưa ra khế ước, chuyên dùng để ràng buộc ma cà rồng, và nhân loại muốn giết chết những ma cà rồng không vi phạm hiệp ước một cách không chính đáng.

Hành vi của nguyên chủ đã phá vỡ điều kiện của khế ước, đồng minh Huyết Liệp muốn đưa nguyên chủ tới Tổng bộ đồng minh Huyết Liệp để phán xử.

Đương nhiên nguyên chủ không đồng ý, vốn dĩ cô ấy không làm.

Do đó nguyên chủ bỏ trốn, nhưng cô ấy không thể trốn thoát, mà còn bị Đồng minh Huyết Liệp bắt và đưa về Tổng bộ.

Ở đó, nguyên chủ nhìn thấy vô số cảnh tượng đẫm máu, đồng loại của mình bị giải phẫu nhằm mục đích nghiên cứu.

Đám người kia muốn trường sinh, nhưng lại không muốn biến thành

ma cà rồng, vì vậy họ nghiên cứu bí quyết trường sinh của ma cà rồng.

Nguyên chủ là Huyết Tộc thuần chủng, rất có giá trị nghiên cứu.

Đám người đó không ngừng tiến hành thực nghiệm trên người cô ấy.

Nguyên chủ bị giày vò đến chết.

Nguyên chủ chỉ có một nguyện vọng, báo thù.

Dù là Đồng minh Huyết Liệp, hay là nữ chính, cô ấy đều muốn báo thù.

Nếu không phải nữ chính đột nhiên chỉ ra cô ấy, thì cô ấy sẽ không bị Đồng minh Huyết Liệp chú ý đến, cũng không rơi vào tình trạng này.

Làm họ mất mặt mà thôi, bản cô nương giỏi nhất, chớp mắt sẽ làm cho chúng phải khóc cha gọi mẹ.

Mẹ kiếp, bây giờ thì phải cho tôi ra ngoài.

Cái quan tài này phải mở như thế nào, đạp cũng không mở ra được.

Kẻ ngủ trong quan tài là cương thi.

Ma cà rồng mà ngủ trong quan tài làm cái gì, có chút giác ngộ của một ma cà rồng quý tộc đi được không.

Thời Sênh lần mò rất lâu mà không thể mở được quan tài, cuối cùng bực bội quá nên đã móc thiết kiếm chém vỡ để chui ra.

Nắp quan tài bị chém thành hai mảnh rơi trên mặt đất, phát ra âm

thanh nặng nề.

Bên ngoài cũng tối đen, quan tài đối diện với cửa sổ, có ánh trăng chiếu qua cửa sổ vào trong, cả căn phòng như được phủ lên một lớp voan mỏng.

Thời Sênh dựa vào trí nhớ của mình tìm tới chỗ công tắc để bật điện, căn phòng lập tức bừng sáng.

Căn phòng thiên về phong cách Châu u cổ điển, màu sắc hơi âm u, bày biện rất đơn giản, không giống phòng của một cô gái… à, của ma cà rồng nữ cho lắm.

Thời Sênh quay đầu nhìn chiếc quan tài mà mình vừa nằm trong đó, thứ này xem ra còn cao cấp hơn tất cả mọi thứ đồ trong phòng.

Thời Sênh dời mắt đến một tấm áp phích ở trên đầu chiếc quan tài.

Không phải áp phích, là một bức tranh sinh động như thật.

Bức tranh vẽ hoa tường vi, Tường Vi đỏ như máu như muốn lan ra che phủ khắp đất trời, nhưng khuất sau Tường Vi trong bức tranh này, lại thấp thoáng thấy bóng dáng của một đứa trẻ, thứ duy nhất có thể nhìn rõ đó chính là sợi dây màu đỏ đeo trên cổ tay của đứa bé, bên trên là mặt dây chuyền hình bán nguyệt.

Nguyên chủ rất trân trọng bức tranh này, nhưng tại sao, Thời Sênh không tìm ra được đáp án trong ký ức.

...

Nguyên chủ một mình sống tại nơi này, vì vậy trong nhà không có ai khác.

Thời Sênh nghĩ tới một chuyện rất xấu.

Ma cà rồng uống máu.

Cô không thích trò hút máu đó.

Vừa nghĩ đến máu, Thời Sênh bỗng nhiên cảm thấy rất đói.

Xong rồi.

Không khéo ở không gian này cô sẽ đói chết mất.

Sau này cô có thể viết một quyển sách, gọi là – 101 cách chết trong những năm tôi xuyên không.

Nhất định sẽ bán rất chạy.

Nghĩ tới tiểu thuyết, Thời Sênh lại cảm thấy hơi buồn bực.

Lâu lắm rồi không đào hố.

Đói quá...

Thời Sênh xoa xoa bụng của mình rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Trong tủ lạnh chỉ có mấy chai dung dịch màu đỏ tươi.

Rõ ràng là đã đậy chặt, nhưng cô lại cảm thấy mình ngửi được mùi máu tanh.

Vô cùng mê hoặc.

Nuốt nước bọt xuống, Thời Sênh thò tay lấy vài chai dung dịch đó, sau đó đóng cửa tủ lạnh đến 'rầm' một tiếng.

Thời Sênh ném chỗ dung dịch máu tươi đó vào sọt rác, rồi xoay người đi về phòng.

Ma cà rồng ngoài hút máu ra thì còn ăn gì nữa.

Thời Sênh đau khổ phát hiện ra.

Thức ăn của loài người đối với ma cà rồng chẳng có ý nghĩa gì, ăn nhiều rồi không khéo làm mình yếu đi.

Vì vậy, ngoài hút máu ra, cũng chỉ có hút máu.

Ma cà rồng muốn tới thế giới loài người, bắt buộc phải thông qua sự cho phép của Đồng minh Huyết Liệp, và nhận tất cả dịch máu cần thiết tại Đồng minh Huyết Liệp đó.

Ví dụ thứ vừa rồi cô vứt đi, chính là dịch máu có được từ kênh chính quy.

Nhưng dựa theo chuyện trải qua cuối cùng của nguyên chủ, hơn một nửa số máu mà Đồng minh Huyết Liệp cung cấp đều đã bị động tay động chân.

Đừng nói cô ta không hút máu, cứ coi như cô ta hút máu đi nữa, cũng tuyệt đối không hút loại mà không rõ lai lịch.

Thời Sênh nghĩ ngợi, rồi ngồi bắt chéo chân trên sô pha.

Vừa rồi có cảm nhận thấy thế giới này có linh khí, mặc dù không nhiều, nhưng khiến cô ấy hấp thụ được một chút linh khí, chế ngự

cơn đói hẳn cũng không thành vấn đề đâu nhỉ.

Chương 276: Tường vi máu (2)

Ma cà rồng thuần chủng không sợ ánh sáng, nhưng ghét ánh sáng vẫn được coi là bản năng.

Thời Sênh đi trên con đường nhỏ trong học viện, cố gắng tránh ánh nắng mặt trời.

Trên chiếc váy dài màu đen trải đầy tường vi màu máu đỏ, đung đưa theo mỗi bước chân cô, sống động như thật, khiến thị giác người xem chấn động mạnh mẽ.

Nhưng hình như ngày nào Di Nại cũng mặc như vậy, người trong trường đã quen nên coi như là chuyện thường ngày, họ chỉ dùng ánh mắt ngưỡng mộ hoặc thưởng thức để dõi theo cô.

Thời Sênh cúi đầu nhìn điện thoại, hôm nay là 17 tháng 8, ngày nữ chính sẽ bị tấn công, sau đó tố cáo cô.

Thời Sênh cất điện thoại đi, ánh mắt quét qua xung quanh, nhìn đám học sinh hoạt bát này, cô dường như có thể nghe thấy được tiếng máu chảy trong cơ thể họ.

Không ngừng mê hoặc cô.

Sự trải nghiệm vô cùng kích thích này trước đây chưa từng có.

Thời Sênh cắn chặt môi rồi nhanh chóng tăng tốc, sau khi đi xa khỏi đám người đó mới nhẹ nhàng hít thở.

"Chị Di Nại"

Thời Sênh vừa bước vào tháng máy để lên tầng, liền quay đầu nhìn người vừa gọi mình.

Áo sơ mi trắng, quần bò, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, là một em gái dịu dàng nhìn trẻ trung, đầy sức sống.

Em gái dịu dàng này đỏ mặt chạy vào, đầu tiên là cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi, ngữ khí vô cùng kính cẩn, "Chị Di Nại, xin lỗi, chuyện bên hội học sinh làm em bị muộn. Đây là thứ chị kêu em tìm."

Cô gái lấy một tập tài liệu từ trong ba lô đưa cho Thời Sênh.

Trong ký ức của nguyên chủ, có cô gái này.

Lương Cách.

Phó hội trưởng Hội học sinh.

Từng thấy nguyên chủ hút máu, nhưng cô có ấn tượng tốt với ma cà rồng, luôn muốn trở thành ma cà rồng, vì vậy rất quan tâm bảo vệ nguyên chủ.

Hình như nguyên chủ nhờ cô ta tìm hiểu thông tin về nữ chính Ngải Duy.

"Chị Di Nại, tài liệu về cô ta đều nằm trong này." Hai mắt của Lương Cách sáng lấp lánh, cứ như là con thú cưng đang đợi khen ngợi.

Thời Sênh lặng lẽ nhận lấy, không hề lên tiếng.

Nguyên chủ cũng là người ít nói, Lương Cách sớm đã quen rồi, nên chỉ yên lặng nhìn Thời Sênh đọc tài liệu.

Những thứ ghi chép trên đó đều là những thông tin khi nữ chính nhập học, về cơ bản chẳng có tác dụng gì.

"Sắp vào học rồi, em về trước đi." Thời Sênh gấp tập tài liệu lại, rồi quay ra nói với Lương Cách.

"Vâng, nếu chị còn chuyện gì cần sai bảo, em lúc nào cũng sẵn sàng dốc sức vì chị."

Sau khi Lương Cách đi khỏi, Thời Sênh mới tiêu hủy chỗ tài liệu đó, rồi trở lại lớp học.

Bởi vì đây là học viện quý tộc, nên một lớp cũng chỉ có khoảng hơn 20 người, nguyên chủ và bọn họ đều không phải rất thân quen, hơn nữa cô như một nữ thần lạnh lùng, nên cơ bản chẳng ai làm phiền đến cô.

Lên lớp nghiêm túc đến trưa, đợi người trong lớp đều đã đi hết, Thời Sênh mới cố gắng nhấc cái thân hình cứng đờ đứng dậy.

Bạn có thể tưởng tượng cái cảm giác khi bạn đang đói, bên cạnh bầy ra biết bao nhiêu đồ ăn ngon nhưng bạn lại không thể ăn được nó thế nào không?

Đơn giản, đó chính là thảm kịch nhân gian.

Đói quá.

Thời Sênh lê tấm thân như tàn phế một nửa của mình ra khỏi lớp học, kết quả là chưa đi được hai bước thì bị một người khác đụng

trúng đến nỗi hoa mắt chóng mặt.

Mẹ kiếp! Có nhìn đường không đấy, mắt sinh ra chỉ để trang trí à?

Lù lù một người to như ông mà ngươi còn đụng trúng.

"Ôi, xin lỗi xin lỗi, chị Di Nại không sao chứ?" Đụng phải cô là một tên học sinh nam, nhìn mặt rất lạ.

Thời Sênh túm lấy cổ tên học sinh đó, nuốt nước bọt, đôi mắt cô nhìn tên đó trông rất đáng sợ.

Đói quá đi!

"Xin lỗi chị Di Nại..." Tên đó bị dọa đến mức chỉ biết luôn miệng xin lỗi.

Thời Sênh buông hắn ra, trầm giọng quát, "Cút"

Tên đó bị dọa chết khiếp, vừa chạy vừa bò lên trên tầng.

Ánh mắt của chị Di Nại rất đáng sợ.

Thời Sênh cố gắng nén cái cảm giác đói khát trong cơ thể mình lại, đi tới chỗ có ít người.

Chỉ cần nhìn thấy đám người này, cô liền cảm thấy mình có thể bổ nhào vào đó bất cứ lúc nào.

Cảm giác kích động này không giống như những thứ khác, đây chính là bản năng của ma cà rồng, rất khó có thể kiềm chế.

Ma cà rồng thuần chủng không hút máu thực ra cũng không vấn đề

gì.

Nhưng nguyên chủ trước nay quen hút máu, lúc này cứ như lên cơn nghiện, ma cà rồng chính là loài yêu kiều như vậy, cái gì cũng không thể ăn.

"Ui da, anh nhẹ nhàng một chút, đừng cắn mạnh như vậy..." Tiếng cô gái giận dỗi từ giàn Tường Vi bên cạnh Thời Sênh truyền đến.

Bước chân Thời Sênh hơi sững lại, chóp mũi động nhẹ.

Mùi máu tươi...

Còn là mùi máu tươi rất thơm ngon.

Đừng hỏi cô tại sao biết nó vô cùng thơm ngon, hơn nữa trong đầu đột nhiên xuất hiện hai chữ này.

Muốn hút.

Muốn hút.

Trong mắt Thời Sênh lúc này tràn ngập hai chữ này.

"Ai?" Dưới giàn Tường Vi bỗng xuất hiện một bóng người, mùi máu tươi ngon được hắn mang ra.

Bóng người lao thẳng tới chỗ Thời Sênh, rồi thò tay định túm lấy cổ Thời Sênh.

Thời Sênh hơi nheo mắt, đưa tay ra giữ chặt tay hắn, nhấc chân đạp vào thân dưới của người đó.

Tốc độ của cô quá nhanh, người kia không kịp đề phòng, nên thân dưới bị trúng đòn.

"Hừ..." Tả Liệt hít một hơi lạnh, rồi ôm lấy thân dưới, cả người gập xuống, trên trán còn lấm tấm mồ hôi lạnh toát ra.

Chỉ có những người bị đạp vào ‘trứng’ mới hiểu được nỗi đau không nói nên lời đó.

"Tả Liệt, anh không sao chứ?" Cô gái mặc bộ quần áo thể thao đến dìu Tả Liệt đứng dậy, sau đó tức giận trừng mắt nhìn Thời Sênh, "Chị Di Nại, có chuyện gì thì chị cứ tính với tôi, Tả Liệt đắc tội gì với chị chứ?"

Ánh mắt Thời Sênh di chuyển tới cổ của Ngải Duy, ở đó có một vết cắn, thứ dịch màu đỏ tươi kia dần dần xuất hiện theo từng động tác của Ngải Duy.

Cô thấy mình hơi choáng váng.

Muốn bổ nhào lên.

Sắp không kiềm chế được mình nữa rồi.

"Di Nại, cô dám!" Tả Liệt đẩy Ngải Duy ra sau lưng mình, dáng vẻ như bảo vệ đồ ăn của mình.

Thời Sênh liếm qua liếm lại bờ môi khô nứt, ánh mắt yên tĩnh lóe lên một tia ác ý, "Tả Liệt, ngươi vi phạm khế ước."

Ma cà rồng không được tùy tiện hút máu tươi của loài người, kể cả không làm hại đến tính mạng của con người cũng không được.

Tả Liệt biến nữ chính thành kho máu di động, chính là vi phạm khế ước.

"Đừng xía mũi vào chuyện người khác." Phái dưới Tả Liệt vẫn còn hơi đau, nhưng trước mặt Di Nại, hắn không thể không đứng thẳng người.

Cô gái này cũng là Huyết Tộc thuần chủng, không dễ đối phó.

"Tả Liệt?" Ngải Duy nghi hoặc gọi một tiếng, bọn họ quen nhau từ khi nào vậy?

Lúc này, Ngải Duy vẫn chưa biết Di Nại là ma cà rồng.

Tả Liệt vẫn kiên quyết đẩy Ngải Duy ra sau lưng để bảo vệ, ánh mắt hung dữ nhìn Thời Sênh chằm chằm.

Thời Sênh nghịch lọn tóc rủ trước ngực, cười một cách thoải mái, "Đương nhiên tôi không xen vào chuyện người khác, nhưng... Ngải Duy này, chẳng phải cô là bạn gái của Tư Không Táp sao? Lúc này lại ở cùng với Tả Liệt làm gì vậy? Lẽ nào hai người các ngươi có bí mật gì không thể để người khác biết?"

Ngải Duy chợt căng thẳng, nhưng cố trấn tĩnh nói: "Tôi và Tả Liệt làm gì cùng nhau thì liên quan gì tới cô."

Không được cho cô gái này biết Tả Liệt là ma cà rồng.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Ngải Duy.

"Vậy đúng là hai người có bí mật không muốn cho người khác biết rồi?"

"Không có." Ngải Duy lớn tiếng phản bác, ngữ khí nghiêm túc, "Tôi chỉ vô tình gặp Tả Liệt mà thôi, chị Di Nại, xin chị đừng có suy đoán ác ý cho người khác."

Chương 277: Tường vi máu (3)

"Suy đoán ác ý?" Thời Sênh chau mày, "Tôi đã tận mắt nhìn thấy, mà còn là suy đoán ác ý sao, vừa rồi các người ở trong đó làm gì?"

Ngải Duy định giải thích, nhưng Tả Liệt ngăn lại, "Di Nại, cô muốn đánh nhau à?"

Rõ ràng cô ta biết, nhưng lại giả bộ như chẳng biết gì, cô ta đang có ý đồ gì chứ?

"Không có sức, chi bằng cậu chia thức ăn cho tôi, tôi ăn no rồi chúng ta đánh nhau." Thời Sênh nghiêng đầu, trên mặt là nụ cười có vài phần không thiện ý.

Nụ cười đó khiến trong lòng Ngải Duy cảm thấy khó chịu.

Tả Liệt không chút nhăn nhó, tiếng nói bỗng mạnh mẽ trở lại, "Di Nại, cô định đối đầu với tôi?"

Đến người của hắn cũng dám ngấp nghé, thật là quá to gan.

Thời Sênh bĩu môi, lạnh lùng nói, "Chúng ta có khi nào không phải là kẻ địch của nhau?"

Quan hệ giữa nguyên chủ và Tả Liệt cũng không quá gay gắt, nhưng cũng không phải là tốt.

Vì vậy Thời Sênh nói như vậy, cũng coi như không sai.

Thời Sênh liếm khóe môi, "Đồ ngon thì nên chia sẻ cho mọi người cùng hưởng, cậu ăn một mình như thế thật không hay cho lắm."

Ngải Duy vô cùng kinh ngạc ngước nhìn Thời Sênh, đang định nói thì Tả Liệt lại cầm tay cô rất chặt.

"Đừng động vào người của tôi, nếu không cô tự chịu hậu quả." Tả Liệt nắm lấy tay Ngải Duy, rồi đi ra khỏi vườn tường vi.

Thời Sênh không đuổi theo, chỉ chăm chú nhìn theo bóng Tả Liệt như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tả Liệt nắm tay Ngải Duy ra khỏi vườn tường vi khá xa mới dừng lại.

"Nếu sau này gặp phải cô gái ấy thì nên tránh cô ta ra, nghe rõ chứ?"

Trước đây, hắn cũng hiểu được vài phần về cô gái này, nhưng hành vi hiện tại của cô ta, hắn hoàn toàn không thể hiểu.

Ngải Duy ngưng một lúc rồi hỏi, "Cô ta là ma cà rồng?"

Tả Liệt nhìn cô ta, gật đầu, "Hãy nhớ lời tôi nói, đừng đối đầu với cô ta."

Ngải Duy vô cùng kinh ngạc, trong trường rốt cuộc có bao nhiêu ma cà rồng?

Dưới ánh nắng mặt trời, chiếc cổ trắng trẻo nhỏ xinh của cô như phát ra ánh sáng lóng lánh.

Ánh mắt Tả Liệt tối sầm, đột nhiên hắn nhào tới Ngải Duy, rồi đẩy cô ta vào trong bụi cỏ, và cắn một phát vào cổ cô ta.

"Á... Tả Liệt, anh không thể nhẹ nhàng chút sao?" Ngải Duy đau đến mức tức giận quát lên.

Đáp lại Ngải Duy chỉ có tiếng nuốt.

...

Gia đình Ngải Duy kinh tế cũng thuộc hạng trung, nhưng gia phong, nề nếp khá tốt, luôn luôn dạy dỗ cô tự lực cánh sinh, vì vậy những lúc Ngải Duy có thời gian rảnh cô đều ra ngoài kiếm tiền.

Nơi cô làm thêm là một quán bar, những người tới đây đa phần là học sinh, chơi đùa vô cùng điên cuồng.

"Tiểu Duy, vị khách bàn bên kia gọi rượu, bụng tôi hơi đau, cậu giúp tôi mang rượu lại đó nhé." Nhân viên cùng làm với Ngải Duy đưa cho Ngải Duy một cái khay, rồi dùng bộ mặt van nài nhờ vả nhìn cô.

"Được, cậu không sao chứ? Có cần tôi xin phép giám đốc cho cậu không?" Ngải Duy vui vẻ nhận lấy, sau đó còn không quên quan tâm tới đồng nghiệp.

Người đồng nghiệp kia vẫy tay, "Không sao, không sao, tớ đi toilet là ổn ngay thôi, làm phiền cậu nhé."

"Vậy cậu đi đi."

Người đồng nghiệp chạy qua con đường nhỏ ở chỗ làm việc, Ngải Duy thở dài một tiếng, rồi bê rượu qua bàn vị khách mà đồng nghiệp chỉ.

Xem ra có chút giống thanh niên hư hỏng, Ngải Duy hơi cúi đầu, rồi

đặt rượu xuống bàn, "Rượu của các vị đây ạ, mời các vị dùng."

Một thanh niên tóc vàng đứng gần Ngải Duy nhất tùy tiện liếc mắt nghìn Ngải Duy, ánh đèn vừa vặn quét qua chỗ này, khiến gương mặt của Ngải Duy hiện lên rõ ràng trong mắt hắn.

Mắt hắn bỗng sáng lên, nắm chặt lấy bàn tay chưa kịp rút lại của Ngải Duy, trêu chọc, "Ôi, cô em này xinh gớm nhỉ!"

Ngải Duy giật mình, bắt đầu vung vẩy quyết liệt, "Anh làm cái gì thế."

Sức của tên tóc vàng này rất khỏe, không những không để Ngải Duy có thể thoát ra, mà còn kéo Ngải Duy vào trong lòng mình, hắn cười dâm đãng, đưa tay lên vuốt khuôn mặt trái xoan của Ngải Duy, "Ở đây mà còn giả bộ sao, để anh đây sờ một chút, sẽ có tiền cho cô em."

Mấy tên thanh niên khác cũng bắt đầu cười cợt nhả, lời lẽ cũng bắt đầu trở lên dung tục.

Ngải Duy vừa xấu hổ vừa tức giận, "Buông tôi ra, đồ lưu manh."

"Em gái này cũng ghê gớm nhỉ, anh thích, để anh đây thơm cái nào." Tên tóc vàng đó nói rồi liền ghé vào mặt Ngải Duy.

Ngải Duy nhìn thấy khuôn mặt đầy mầm tình nổi loạn đang ghé sát vào mặt mình, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ghê tởm, cô dùng chân dẫm lên mu bàn chân của tên tóc vàng đó.

Nhân lúc tên tóc vàng đó bị đau, cô liền đẩy hắn ra và chạy nhanh về hướng quầy rượu.

Tuy nhiên chưa chạy được hai bước, thì bị người từ phía sau túm

lấy tóc.

"Á!"

"Chó…, cho sướng mà không muốn sướng, còn dám đánh trả…"

Tiếng động ở bên này đã thu hút sự chú ý của những người khác, nên nhanh chóng kéo cả giám đốc đến.

Tên tóc vàng này hình như là khách quen, rất thân thiết với giám đốc, tay giám đốc thậm chí còn có chút kiêng nể tên tóc vàng đó, đầu cúi rạp xuống tận dưới eo kính cẩn xin lỗi.

Cuối cùng, Ngải Duy không chỉ bị ép uống rượu để xin lỗi, mà còn bị đuổi việc.

Thời Sênh ngồi ở một góc khuất, bóng tối che đi thân hình của cô, ánh mắt cô rũ xuống, không nhìn cảnh ồn ào bên kia nữa.

"Nhiệm vụ ẩn: gả hoa tường vi"

Âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

Thời Sênh ngẩn người, một lúc sau mới ngẩng đầu lên.

Nhiệm vụ ẩn?

Thế giới trước không hề có Nhiệm vụ ẩn …

"Mục tiêu nhiệm vụ: Tây Ẩn. Cùng Tây Ẩn hoàn thành Huyết Khế"

Thời Sênh: "..." Chưa từng nghe tên người này!

Nhiệm vụ ẩn không phải là nhân vật phản diện sao?

Sao lại đổi thành người đi đường rồi?

Fuck, hệ thống, cậu càng ngày càng biết chơi đấy!

[Nhằm tăng độ khó của nhiệm vụ, kịch bản của phần nhiệm vụ ẩn cũng bị xóa bớt] Hệ thống nhắc nhở.

Xóa bớt...

Mẹ kiếp! Gửi lời hỏi thăm tới toàn bộ nhà sản xuất các cậu!

Vậy là, bây giờ cô bắt đầu hình thức không kịch bản đúng không?

Huyết khế lại là cái quái gì vậy?

"Khế ước cấp cao nhất của Huyết Tộc là bạn đời, sống chết cùng nhau."

Thời Sênh: "..."

[Nhắc nhở thân tình: Nhiệm vụ mục tiêu cách ký chủ 5 mét... 4 mét... 3 mét... 2 mét... 1 mét...]

Thời Sênh đưa mắt nhìn lối đi bên cạnh, trong ánh sáng lập lòe, bóng dáng gầy gò của một thiếu niên đang đi qua cô.

Dưới ánh đèn nhấp nháy nhiều màu sắc, Thời Sênh nhìn thấy gương mặt hoàn mĩ của hắn, khóe môi hơi nhếch lên, thậm chí cô còn nhìn thấy lông mi của hắn rất dài, đôi mắt sáng phản chiếu ánh đèn màu vàng.

Hắn ta là Huyết Tộc.

Thời Sinh dường như lập tức đoán được.

Thời Sênh nhìn về phía nữ chính, rồi lại nhìn bóng người thiếu niên đi ra khỏi quán bar.

Nữ chính vẫn ở đó không chạy được.

Nhưng nếu tên này chạy đi rồi, thì cô phải tốn rất nhiều thời gian để tìm hắn.

Nhiệm vụ ẩn... Nói không chừng lại là Phượng Từ.

Thời Sênh nhân cơ hội này lập tức đứng dậy chạy ra ngoài đuổi theo Tây Ẩn.

Không biết bên ngoài bắt đầu mưa nhỏ từ lúc nào.

Tây Ẩn đi dưới ánh đèn đường mờ ảo, mưa mù giăng kín, phía xa xa ánh đèn neon sáng rực, nhưng bóng lưng hắn lại lộ ra vài phần cô quạnh.

Hắn đi chầm chậm như không có mục tiêu, xung quanh càng lúc càng hoang vu, hẻo lánh.

Đợi đến khi không nghe thấy tiếng còi xe, người phía trước mới đột nhiên dừng lại, vừa đúng vào chỗ tối nơi đèn đường giao nhau, bóng hắn như ẩn vào trong bóng đêm.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt lơ đãng dừng lại trên bóng người phía sau.

Thời Sênh đứng dưới ánh đèn đường màu hoàng hôn, không hề có ý định lẩn tránh, trước mặt là khoảng không vô cùng yên lặng.

Khóe môi Tây Ẩn hơi cong lên, giọng nói có vài phần lười biếng và coi thường, "Thuần chủng à, cô theo tôi làm gì? Hả?"

"Lỡ thích anh thôi."

Chương 278: Tường vi máu (4)

Lỡ thích anh thôi.

Bốn chữ, trong không gian tĩnh mịch này, càng trở nên rõ ràng hơn.

"Thích tôi." Tây Ẩn cao giọng nhắc lại, rồi cười nói, "Vậy cô đã chuẩn bị xong xuôi để hiến tế cho tôi rồi?"

Thời Sênh: "..." Hiến tế cái quỷ gì chứ?

Tây Ẩn chậm rãi đi từ bóng tối ra ngoài, tiến đến gần Thời Sênh, quan sát cô một hồi, "Với dung mạo này, tôi chấp nhận để cô hiến tế cho tôi."

Thời Sênh: "..." Điên à.

Tây Ẩn đột nhiên thò tay giữ chặt vai Thời Sênh, đồng tử của hắn như phủ ánh sáng vàng, răng nanh từ trong miệng dần dần lộ ra.

Mẹ kiếp!

Thời Sênh trong lòng cảnh giác cao độ, cô rút kiếm đâm về phía Tây Ẩn.

Tây Ẩn phản xạ rất nhanh, khi cây kiếm sắt vừa đâm tới, cơ thể hắn nhoáng một cái, lùi lại xa mấy mét.

Tên này lại đi hút máu đồng loại!

Đồng loại!

Huyết Tộc sẽ hút máu đồng loại trong hai trường hợp.

Thứ nhất là ký khế ước.

Thứ hai là vì muốn cướp đoạt sức mạnh.

Ký khế ước với một Huyết Tộc không quen biết thì chắc chắn là điều không thể.

Vì vậy hắn vừa rồi muốn cướp sức mạnh của cô?

"Ha..." Tây Ẩn phát ra âm thanh trầm thấp, hắn thu lại răng nanh, rồi quay người tiếp tục bước về phía trước, "Nếu đã không bằng lòng hiến tế cho tôi, thì đừng có theo tôi."

Mẹ nó chứ, tên này chắc chắn bị bệnh, mà còn là một loại bệnh không hề nhẹ.

Nếu bắt cóc hắn mang đi thì khả năng chiến thắng là bao nhiêu?

Xem bộ dạng này của hắn, có lẽ đẳng cấp cũng cao hơn mình không ít.

Phần thắng tối thiểu cũng phải năm phần.

Được, vậy thì bắt cóc rồi mang về nuôi.

Có chuyện gì, tương lai của chúng ta còn dài.

Thời Sênh lẳng lặng đi theo, chuẩn bị ra đòn phía sau lưng hắn.

Kết quả là, Tây Ẩn mấy lần nhoáng người lên, thoáng cái Thời Sênh đã không tìm được hắn rồi.

Mẹ kiếp, ma cà rồng biết di chuyển trong chớp mắt thì hay lắm à!

Thời Sênh quay đi quay lại vài vòng, quả nhiên vẫn không thấy Tây Ẩn, đúng lúc cô định bỏ cuộc, thì đột nhiên có một bóng người lao từ ngõ nhỏ bên cạnh ra, đụng thẳng vào người cô.

Chân Thời Sênh hơi động đậy nhẹ, để tránh gặp phải bi kịch bị đụng trúng.

Kết quả là bóng người đó vẫn ngã nhào trên đết, kêu "phịch" một tiếng, Thời Sênh cũng vì hắn mà bị đau.

Con hẻm phía sau lại liên tiếp xuất hiện mấy cái bóng khác bay tới, đèn đường ở góc giao nhau làm dung mạo của bọn họ hiện rõ trước mặt Thời Sênh.

Tướng mạo rất xấu, quần áo mặc trên người cũng rách nát tả tơi, mái tóc lưa thưa bốc mùi.

Đây là ma cà rồng cấp thấp nhất, cuộc sống của chúng quanh năm đều ở cống ngầm, trí tuệ không cao, chỉ biết hút máu.

Trực tiếp giết chết loại ma cà rồng này cũng không có vấn đề.

Nhìn thấy Thời Sênh chúng đều khựng lại, dài cổ ra hít hít ngửi ngửi.

Có lẽ là ngửi thấy mùi trên cơ thể của cô, đám ma xà rồng này sợ hãi liền lùi lại đằng sau, nhưng chúng lại không can tâm nhìn người dưới đất.

Thời Sênh nghi ngờ nhìn xuống người dưới đất.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

"Là cô." Ngải Duy lên tiếng trước, khuôn mặt tràn đầy sự kinh sợ, "Cô định làm gì?"

"Nếu tôi nói tôi chỉ qua đường thôi thì cô tin không?" Thời Sênh hơi cười.

"Cô muốn giết tôi?" Ngải Duy coi như không nghe thấy Thời Sênh nói gì.

Thời Sênh: "..." Con mắt nào của cô nhìn thấy ông đây muốn giết cô, ông chỉ đứng ở đây, mà thôi!

Hoang tưởng bị hại là bệnh, phải trị.

Không biết một con gió lạnh từ đâu thổi tới, chiếc váy dài màu đen bị gió thổi tung lên, thiếu nữ thần sắc trầm lặng tay cầm thanh kiếm, dưới màn mưa bụi mờ ảo, tư thế của người thiếu nữ ấy lại càng đẹp đẽ.

"Tôi không có quan hệ gì với đám thấp kém này." Thời Sênh lạnh lùng lên tiếng.

Ngải Duy nhìn người thiếu nữ xoay người, thanh kiếm sắt vẫn kéo rê trên đất, phát ra thứ âm thanh vô cùng chói tai.

Mấy con ma cà rồng kia cũng bị âm thanh đó làm cho khiếp sợ, phải lùi về phía sau.

Ngải Duy thấy đám ma cà rồng chỉ chờ Thời Sênh đi khỏi liền vội vàng lao tới, liền cắn răng bò từ dưới đất lên, đuổi theo Thời Sênh.

Bây giờ chỉ có đi theo cô ta mới an toàn.

Đối với hành vi này của nữ chính, Thời Sệnh nhíu mày, cô liền nhảy lên một mái nhà hơi thấp ở bên cạnh, rồi khuất dần, biến mất trong bóng đêm.

Ngải Duy ngẩn ngơ nhìn vào trong hư không, cô ta thấy chết mà không cứu.

Hay là, đây vốn là chỉ thị của cô ta?

Bóng đen ở phía sau dần dần tiến lại gần...

...

Thời Sênh bỏ mặc Ngải Duy, cô từ trên cao nhảy xuống dưới đất, rồi thu lại thanh kiếm, sau đó chầm chậm quay lại.

Nơi cô ở cách trường học không xa lắm, là một khu biệt thự nhỏ tách biệt.

Trong bóng tối, dường như có thứ gì đó đang tiếp cận cô.

Thời Sênh quay đầu nhìn một vòng, nhưng không nhìn thấy thứ gì kỳ quái.

Cô sờ sờ cằm, mình bị nhiễm chứng hoang tưởng bị hại của nữ chính rồi sao?

Cô đứng lại một lúc, rồi mới đưa tay đẩy cánh cửa sắt của căn biệt

thự.

Đúng lúc tay cô chạm vào cánh cửa sắt, có một cánh tay từ phía sau sượt qua vai cô, ngón tay lạnh cóng giữ chặt lấy cổ cô.

Nhưng chủ nhân của cánh tay vẫn chưa kịp dùng lực, thì cổ tay đã bị giữ chặt, người thiếu nữ xoay người thoát khỏi sự kìm hãm của hắn.

Đã nói bản cô nương không mắc chứng hoang tưởng bị hại mà!

Tên thiểu năng nào dám đánh lén ông đấy!

Thời Sênh chăm chú nhìn hắn, đột nhiên mặt tối sầm lại.

Nhân vật phản diện đại nhân, anh làm cái chó gì vậy!

Vừa rồi không giết được bản cô nương, giờ lại còn bám đuôi à.

Anh là nhân vật phản diện, chú ý đến thân phận của mình một chút được không?

Chết tiệt, muốn chém chết hắn.

Bình tĩnh bình tĩnh, đây rất có thể là đối tượng của mình, chém chết rồi thì mình sẽ một mình, không thể ngược đãi chó FA, phát đồ ăn cho chó nữa.

Thời Sênh ngầm an ủi bản thân mình, nhưng tay lại càng dùng lực, còn nhân tiện đạp thêm một cái.

"Ui..." Tây Ẩn trầm giọng hừ một tiếng, người chao đảo, rồi ngã rạp xuống đất.

Sau đó không thể động đậy gì nữa.

Thời Sênh: "..." Ăn vạ cũng không phải làm thế này đâu.

Cú đá đó của bản cô nương căn bản không dùng lực mà.

Thế mà anh đã ngã rồi!!

Chả thú vị gì cả!!

Thời Sênh rút kiếm ra chọc chọc, người trên đất không có phản ứng gì.

Nhìn nhân vật phản diện ngã sõng xoài dưới đất, Thời Sênh lại ngẩng đầu nhìn trời.

Đặc tính kiểu gì đây?

Đạp một cái đã ngã hôn mê à?

Nhân vật phản diện cực ngầu trước đây chỉ là tưởng tượng của bản cô nương sao?

Nhưng mà cũng tốt, vừa vặn cô đang lười ra tay.

Mang về nuôi cũng được.

Đem về nuôi! Đem về nuôi! Đem về nuôi!

Thời Sênh lặp lại vài vần, sau khi xác nhận Tây Ẩn không thể đột nhiên vùng dậy, cô mới xách Tây Ẩn về ném lên giường.

Thời Sênh khó nhọc kéo chiếc giá sách trong căn phòng.

Đói quá đi!

A A A!

Cô cảm giác như sắp đói phát điên rồi.

Rốt cuộc tại sao nguyên chủ muốn giữ lại bản năng hút máu chứ!

Thời Sênh nuốt nước bọt, cố nhịn đói, rồi cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Đến lúc đi ra, cô mới chợt nghĩ ra chắc người nằm trên giường cũng đã bị ướt.

Thời Sênh lục lọi tủ quần áo của nguyên chủ, nhưng không tìm thấy đồ nam, cô đành lấy đại một chiếc váy.

Cô nhảy lên giường lật người Tây Ẩn, lúc này cô mới phát hiện ra trên lưng Tây Ẩn bị thương, không có mùi máu, vết thương màu đen, máu và thịt bi lộ ra ngoài, nhìn hơi đáng sợ.

Hình như là bị thứ gì đó cào vào.

Cô thò tay sờ sờ, một cảm giác ấm nóng từ ngón tay truyền tới, Thời Sênh giật bắn lên như điện giật.

Cô nhìn đầu ngón tay mình, đầu ngón tay hình như bị lây nhiễm rồi, dần dần chuyển sang màu đen.

Đây là nước thánh đối phó với ma cà rồng?

Đầu ngón tay hơi tê tê, sau đó là cảm giác đau nhói.

Chương 279: Tường vi máu (5)

Tây Ẩn bị độ nóng của mặt trời chiếu rọi làm thức giấc, phải mất một lúc sau đó hắn mới thích nghi, nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Đây là nơi nào vậy?

Tối qua...

Hắn nhớ là đã gặp cô gái nói là thích hắn.

Tây Ẩn từ trên giường ngồi dậy, chất vải mềm mại trên người khiến hắn cúi đầu nhìn xuống.

Kiểu cách rất đơn giản, nhưng mà, đây là váy ngủ của phụ nữ mà, lại còn là loại váy hai dây.

Tây Ẩn: "..."

Ai đã thay quần áo cho hắn?

Là cô gái tối hôm qua?

Hắn sờ soạng quanh eo, quần lót vẫn còn.

Mặt hắn tối sầm nhìn xung quanh, đây rõ ràng là phòng của con gái, ở góc phòng còn đặt một chiếc quan tài, nắp quan tài bị chém thành hai mảnh vứt trên đất.

Hắn gần như có thể xác định chính là ma cà rồng nữ tối hôm qua, vì mùi rất giống nhau.

Không những không được hắn cho phép đã tự ý cởi đồ của hắn, mà còn mặc cho hắn loại váy này.

Quần áo của hắn đâu?

Ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại ở bức tranh treo trong căn phòng.

Tường Vi phủ kín trời đất giống như bị nhiễm một màu máu đỏ.

Đứa bé dường như bị nhốt trong Tường Vi, chạy trốn không được, thoát cũng không xong.

Hắn nhìn chăm chú hồi lâu, nhắm mắt lại rồi dời ánh mắt đi hướng khác.

Cảm giác nóng cháy ở sau lưng khiến hắn hơi khó chịu, nhưng cái váy mặc trên người càng làm hắn khó chịu hơn.

Tây Ẩn bước xuống giường, lôi chiếc ga trải giường quấn lên người, mở cửa phòng đi ra.

Bên ngoài là một hành lang, tất cả các phòng đều đóng chặt cửa.

Tây Ẩn ngẩng đầu nhìn, một cô gái đang thở hồng hộc chạy lên.

Không phải cô ấy.

Khi ánh mắt của Lương Cách và Tây Ẩn chạm nhau, trong mắt cô ta thoáng có vẻ kinh ngạc.

Thanh niên này đẹp quá.

Nhưng mà...

Sao anh ta lại quấn ga giường?

Nghĩ tới chị Di Nại và chuyện chị ấy đã giao phó cho cô, gương mặt của Lương Cách bỗng nhiên ửng đỏ, cô có chút ngại ngùng khi nhìn Tây Ẩn. "Đây là… quần áo chị Di Nại nhờ tôi mua tới."

Tây Ẩn nhìn xuống, quả nhiên thấy một cái túi trên tay cô ta.

Di Nại mà cô ta vừa nói chính là cái tên của cô gái ấy?

Lương Cách cẩn thận di chuyển tới trước mặt Tây Ẩn, đưa chiếc túi cho hắn, "Cái này, tôi còn phải đi học, anh nói với chị Di Nại một tiếng giúp tôi, tôi đi trước đây. À, tôi sẽ xin nghỉ giúp chị ấy."

Lương Cách nói xong liền đỏ mặt chạy xuống tầng dưới.

Tây Ẩn lật qua lật lại chiếc túi trong tay, đều cùng một nhãn hiệu.

Hắn quay lại phòng, liền thấy một bóng người nhảy từ cửa sổ vào.

Cô chỉ nhìn qua hắn, rồi bình tĩnh nói, "Anh tỉnh rồi, quần áo đã được đem đến chưa?"

"Cô đã thay quần áo cho tôi?" Tây Ẩn cầm chặt chiếc túi trong tay.

"Nếu không thì anh có thể tự thay được sao?" Thời Sênh lườm hắn ta một cái.

"Cô đã làm gì với tôi?" Cô ấy thay quần áo cho mình, thì chắc chắn

đã nhìn thấy hết của mình.

Ánh mắt Thời Sênh di chuyển xuống vùng eo của hắn, "Tôi muốn làm gì với anh, thì anh chắc chắn phải có phản ứng chứ."

Tây Ẩn nhất thời không phản ứng lại, đợi lấy lại được tinh thần, lập tức dùng chiếc túi che trước cơ thể.

"Hành vi của cô, đáng để cô phải chết vài lần." Hắn trừng mắt nhìn Thời Sênh, nói rõ ràng từng chữ từng câu.

Thời Sênh bật cười, "Tôi nói cho anh biết, trước khi nói mấy câu độc ác, thì phiền anh nghĩ đến tình cảnh của mình đã, bây giờ một tay tôi cũng có thể xử lý được anh đấy."

Này thiếu niên, có biết là đang ở dưới mái hiên nhà người ta thì phải biết cúi đầu không.

Tây Ẩn: "..."

Thời Sênh đặt vài thứ đồ lên bàn, ngữ khí tùy ý, "Anh xem xem cái nào dùng được."

Tây Ẩn nhìn lên bàn, mắt hơi nheo lại, trong lòng hơi xúc động.

Mấy thứ đồ này không dễ gì có được, sao cô ấy có thể lấy được?

Một lúc sau mới nói: "Không dùng được, thứ tôi cần không đơn giản."

"Ồ." Thời Sênh nhấc tay, ném mấy thứ đồ đó vào trong thùng rác ở bên cạnh.

Khóe mắt Tây Ẩn hơi giật giật, đúng là cô gái rất tùy ý.

Giống như tối qua, nói thích hắn trên đường cái vậy.

"Tại sao cô lại đưa tôi về đây."

Thời Sênh kéo kéo lại quần áo, không chút bận tâm đáp, "Anh đã tự dâng lên tận cửa rồi thì tôi đương nhiên phải nhặt anh về nuôi."

Dâng tận cửa?

Nhặt về nuôi?

Nuôi sao?

Cô gái này...

Giỏi thật!

"Cô có biết tôi là ai không?" Lại dám đòi nuôi hắn à, gan cũng to thật.

Thời Sênh ngẩng đầu, đôi mắt mở to, nghiêm trang nói, "Bất luận anh là ai, anh đã bị tôi nhin thấy hết rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm, anh yên tâm, tôi không phải dạng lưu manh, mặc váy lên rồi thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra đâu."

Tây Ẩn: "..."

Họ ngủ với nhau bao giờ!

Cô đừng có mà nói bừa.

Khóe miệng Tây Ẩn đột nhiên cong lên, đáy mắt ẩn hiện tà khí, "Tây Ẩn, tên của tôi."

"Di Nại". Thời Sênh cười đáp lại, "Không có chuyện gì xảy ra, cái tên này sẽ theo anh đến già."

Cô có dự cảm, nhiệm vụ ẩn này đến 90% có thể sẽ là Phượng Từ.

Tây Ẩn hắng giọng nhẹ một tiếng, rồi kéo cánh cửa phòng tắm ở bên cạnh, ngăn chặn ánh mắt của Thời Sênh.

Tây Ẩn thay quần áo trong phòng tắm, hoàn toàn vừa vặn kích cỡ của hắn.

Mặt hắn lại tối sầm lại, không phải tối qua cô ta đã sờ soạng khắp người hắn rồi chứ?

Một cô gái mà nói ra được những lời đó, lại còn...

Hắn thay xong quần áo đi ra ngoài, căn phòng đã không còn ai, hắn đi ra, rồi xuống tầng.

Hắn nhìn thấy cô đứng trước tủ lạnh ở phòng bếp.

Ánh mắt cô cúi xuống nhìn vào thùng rác ở bên cạnh tủ lạnh.

Tây Ẩn tiến lại gần mới nhìn thấy đồ ở trong thùng rác, là dung dịch máu.

"Đói quá." Thời Sênh quay đầu, biểu hiện trên khuôn mặt có chút đáng thương, "Ông anh, có cách nào để không đói không?"

Vị này là nhân vật phản diện, chắc chắn sẽ có cách đặc biệt.

Tây Ẩn cúi nhặt dung dịch máu trong thùng rác rồi đưa cho cô, trên

gương mặt còn lộ ý cười nhạt, "Uống rồi sẽ hết đói."

Thời Sênh chán ghét lùi về sau một bước, hai tay chống vào bàn đá phía sau, "Tôi không thích máu."

"Chúng ta sinh ra đã làm bạn với máu, sao cô có thể ghét nó chứ?" Tây Ẩn tiến đến gần Thời Sênh, dùng một tay mở nắp chai dung dịch máu, màu máu tanh bỗng chốc xộc lên.

"Anh muốn làm gì?" Thời Sênh nhăn mặt.

Ánh mắt Tây Ẩn ẩn hiện ánh sáng màu vàng, "Không phải cô hỏi có cách nào để không đói không? Uống nó đi, sẽ không đói nữa."

"Lui ra." Thời Sênh lạnh lùng lên tiếng, rồi nhìn hắn với ánh mắt bình tĩnh.

Đôi mắt đen lánh như mực, xung quanh tròng mắt có một vòng sáng màu lam, bên trong toát lên sự lạnh lùng, không có một chút ấm áp nào.

Đôi mắt lạnh lùng như vậy, không nên xuất hiện trên gương mặt của một cô gái.

Tây Ẩn hơi run tay, hắn đóng nắp túi lại, rồi vứt vào thùng rác.

Hắn di chuyển ánh mắt, nhếch môi, "Cô muốn cai máu chỉ có một cách, nhịn."

Thời Sênh xoay người, mở vòi nước, tạt nước lạnh lên mặt, "Phải nhịn bao lâu."

"Một tháng, vài tháng, cũng có thể là một năm, còn phải xem độ phụ

thuộc vào dịch máu của cô." Giọng nói của Tây Ẩn mang theo nụ cười.

"Ngoài cách này ra thì không còn cách khác?"

"Có"

Thời Sênh quay lại nhìn hắn, "Cách nào."

Tây Ẩn đứng đối diện với Thời Sênh, Thời Sênh thấy khóe miệng hắn cong lên, chậm rãi phun ra một từ, "Chết."

Thời Sênh: "..."

Mẹ kiếp, đừng có ngăn bà đây, bà đây sẽ chém chết tên tiểu tử này.

Chết tiệt, vừa rồi đã muốn đánh hắn rồi.

Chương 280: Tường vi máu (6)

Thời Sênh đói đến mức không muốn ra khỏi cửa, trước đó Lương Cách gửi cho cô một tin nhắn, nói là đã xin phép nghỉ học cho cô, cô cũng không cần phải đến trường.

"Sao anh lại bị thương?" Thời Sênh nhìn Tây Ẩn thoải mái ung dung ngồi trên ghế sô pha, hoàn toàn không có khái niệm đang ở nhà người khác.

Rõ ràng hắn thích nghi tương đối nhanh.

Tây Ẩn ngẩng đầu, trên lông mày như kèm theo cả ý cười, "Cô muốn giúp tôi báo thù để lấy lòng tôi à?"

"Nếu như vậy có thể lấy lòng anh được, thì tôi không ngần ngại." Thời Sênh trả lời hắn một cách chắc chắn.

Giết một người thôi mà, có gì khó đâu.

Khóe mắt Tây Ẩn đột nhiên hiện lên tia coi thường, làm Thời Sênh tức giận, hắn biểu hiện như vậy là có ý gì.

Không tin cô hay là không tin tưởng cô.

"Anh nói đi, là ai làm, ông đây sẽ giết chết hắn ngay lập tức." Thời Sênh đi lại bên hắn, một tay đặt lên chiếc ghế sô pha, khí thế hừng hực nói với hắn.

"Cô không phải là đối thủ của hắn." Tây Ẩn cụp mắt xuống, lãnh đạm nói.

"Nực cười, không có người nào mà tôi không thể giết được." Thời Sênh ngông cuồng hừ lạnh.

Đến đám thần kinh đó bản cô nương cũng xử đẹp được, chứ đừng nói đến người thường.

Hắn còn có thể lợi hại hơn cả trời chăng?

Tây Ẩn: "..." Cô gái này có khuynh hướng bạo lực?

Mở miệng ra là giết chết, không có chút khí chất nào của con gái cả.

Tây Ẩn đứng dậy, chuyển đề tài khác, "Tôi phải ở đây tĩnh dưỡng vài ngày."

"Anh vẫn muốn đi?" Thời Sênh nhíu mày

Đã vào cửa của bà đây, mà vẫn muốn đi, anh định coi nơi đây của bà là khách sạn sao?

"Tôi khỏi rồi đương nhiên sẽ đi khỏi đây," Hắn không đi thì ở đây làm gì?

"Đừng có mơ." Mặt Thời Sênh cười tà khí, giọng mềm mỏng nhẹ nhàng, "Anh dám đi thử xem."

Tây Ẩn: "..." Có phải hắn gặp phải biến thái rồi không.

Bây giờ hắn đi còn kịp không.

"Đừng có nghĩ làm như thế thì tôi sẽ để ý đến cô." Tây Ẩn ngước mắt nhìn Thời Sênh

Định dùng thủ đoạn này để thu hút sự chú ý của hắn, hắn không thể không công nhận là thủ đoạn này rất đặc biệt.

"Ai cần anh để ý." Thời Sênh lườm anh, "Tôi để ý anh là được rồi."

Lông mày Tây Ẩn hơi chau lại, hắn đột nhiên đổ người áp sát Thời Sênh, tròng mắt pha lẫn ánh sáng màu vàng kim xông thẳng vào đáy mắt của Thời Sênh.

Thời Sênh không ngại ngùng nhìn hắn.

Tây Ẩn đưa tay nâng cằm Thời Sênh, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, "Cô to gan lắm, nếu đã không sợ chết, thì lại gần đây với tôi nào."

Thời Sênh gạt tay hắn ra, lùi về phía sau một khoảng cách an toàn, trước khi chưa xác nhận chính xác hắn là Phượng Từ, thì cô không muốn có bất kỳ sự tiếp xúc thân mật nào với hắn.

Dám động tay động chân với cô, đợi sau khi cô xác nhận xong sẽ tính sổ với hắn.

Không phải Phượng Từ thì đánh cho chết luôn.

Còn là Phượng Từ?

Vậy thì lên giường rồi đánh.

Tây Ẩn không biết đào đâu ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau đầu ngón tay, cứ như vừa rồi hắn đụng phải thứ gì đó rất bẩn.

Thời Sênh: "..."

Chúc mừng Tây Ẩn tiểu công tử, ngươi đã dụ sự chú ý của bản thiếu thành công.

...

Thời Sênh lên tầng trên, cô sợ rằng ngồi với tên tiểu tử này một lúc nữa, cô không nhịn được lại chém chết hắn.

Thời Sênh chuyển chiếc quan tài ra khỏi phòng, rồi vứt vào nhà kho.

Các bài trí khác trong căn phòng cũng đưa bớt ra ngoài một chút, vốn dĩ là một không gian chật hẹp, bây giờ lại lập tức rộng rãi hơn hẳn.

Ánh sáng chiếu vào bức tranh trên tường, khi nhìn bức tranh đó Thời Sênh luôn luôn cảm thấy không thoải mái.

Nghĩ ngợi một lúc, cô liền tháo bức tranh xuống, đang định cất đi, thì phía sau truyền đến một âm thanh nhỏ.

"Bức tranh đó cô lấy từ đâu về vậy."

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn người đang đứng ngoài cửa, Tây Ẩn đứng chắn ở khung cửa, trang phục đơn giản, nhưng không không giấu được vẻ nho nhã cao quý trên người hắn.

Thời Sênh cuộn bức tranh lại, rồi cất vào hộp tranh ở bên cạnh, "Không biết, từ khi tôi nhớ được mọi chuyện, thì nó đã ở đây."

Trong trí nhớ của nguyên chủ, không có xuất xứ của bức tranh này, trong trí nhớ của cô, dường như bức tranh này luôn ở đây.

"Vậy tại sao bây giờ cô lại cất nó đi."

"Anh không thấy nó quá bức bối sao?" Thời Sênh ngẩng đầu, đôi mắt trầm tĩnh.

Tây Ẩn yên lặng một hồi, đột nhiên cười nói: "Tôi rất thích."

Thời Sênh nhíu mày.

Tây Ẩn lại nói: "Tôi muốn nhìn thấy nói."

"Muốn tôi theo ý anh?"Thời Sênh nhếch miệng cười như không cười.

"Đến chuyện này cô cũng không làm được, thì cô dựa vào gì để nói rằng thích tôi?" Tây Ẩn nói như lẽ đương nhiên, ánh mắt lại có vẻ coi thường.

"Bởi vì anh đẹp trai." Định lầy lội à? Bản cô nương đây mà giở trò lầy lội ra, thì chính mình còn thấy sợ.

Tây Ẩn: "..."

Ha, quả nhiên là vì dung mạo này của hắn.

Cô nàng nông cạn.

Hắn thu lại ý cười, đặt một tờ giấy lên chiếc tủ ở bên cạnh, "Đây là thứ tôi cần."

Thời Sênh tiến đến, cầm tờ giấy lên xem một lượt.

Sau đó nhìn Tây Ẩn một cách khó hiểu.

Khóe môi Tây Ẩn cong lên, "Muốn lấy lòng tôi, thì hãy làm theo những gì tôi nói."

Thời Sênh liền ném tờ giấy vào thẳng mặt Tây Ẩn, cười lạnh nói: "Đừng có ngang ngược với tôi, tôi mà ngang lên, đến bản thân tôi cũng phải thấy sợ đó."

Tờ giấy bay là là trên mặt đất.

Tây Ẩn: "..." Chính cô nói thích hắn cơ mà?

Đồ giả dối.

Thời Sênh cầm bức tranh đi ra ngoài, đi được hai bước thì ngoảnh đầu lại, chỉ vào căn phòng đối diện, "Anh ngủ ở căn phòng đó."

Tây Ẩn nhíu mày, cửa phòng của căn phòng đó đang mở, bên trong chẳng có đồ đạc gì cả.

Hắn nhìn quanh căn phòng của Thời Sênh, "Tôi muốn ngủ ở đây."

"Nếu không sợ buổi tối tôi đè anh ra thì cứ tới đi." Lông mày Thời Sênh cong lên, vừa cười vừa nói.

Tây Ẩn: "..." Cô nàng không biết xấu hổ.

Hắn giơ chân đạp lên tờ giấy, có chút tức giận bước vào căn phòng đối diện.

Thời Sênh nhìn chằm chằm hồi lâu vào tờ giấy trên đất.

...

Thỏi Sênh thấy vụ ma cà rồng này không những yếu ớt, mà còn rất phí tiền.

Cái gì cũng phải đặt làm thủ công, lại còn bắt buộc phải là hàng ngoại quốc.

Đợi Thời Sênh gọi điện thoại xong, xác nhận có tất cả những thứ đồ này, tiền trong thẻ của nguyên chủ cũng giảm đi không ít.

Ma cà rồng kiếm tiền như thế nào?

Có ai nói với cô đâu!

Hình như ma cà rồng không cần kiếm tiền, ngược lại còn rất rất giàu có.

Thời Sênh mở máy tính, trước tiên tìm kiếm vài thông tin về thế giới này.

Sau khi xem qua, mới mở phần mềm chứng khoán thần kỳ.

Tiểu công tử nhà giàu online!

Đầu tư số tiền cuối cùng trong thẻ vào thị trường chứng khoán, Thời Sênh nghèo đến mức phải ăn đất rồi đây.

Đói quá.

Xoa xoa bụng, Thời Sênh đứng dậy ra khỏi phòng, phòng đối diện vẫn đóng chặt cửa, cũng không biết hắn đang làm gì trong đó.

Trong lúc cô đang nhgi ngờ, thì cánh cửa phòng đột nhiên bị kéo ra.

"Ra ngoài ăn cơm." Tây Ẩn nhìn cô.

Thời Sênh chau mày, "Anh muốn uống máu?"

Thức ăn của ma cà rồng không phải là máu sau? Không ngờ nhân vật phản diện đại nhân lại là nhân vật phản diện đại nhân như thế này.

"Ăn cơm." Giọng Tây Ẩn nặng trịch

Hắn nhấn mạnh như vậy, Thời Sênh đột nhiên phản ứng lại.

"Anh là ma cà rồng thì ăn cơm cái gì chứ?" Thời Sênh không còn gì để nói.

Ăn xong không sợ không tiêu hóa được à.

Ánh mắt Tây Ẩn như muốn thiêu đốt Thời Sênh.

Thời Sênh xòe hai bàn tay ra, "Không có tiền, chúng ta ăn đất thôi."

Tên tiểu tử này nhất định muốn đi tới chỗ ăn một bữa cơm mất cả vạn tệ, bây giờ cô làm gì có tiền cho hắn tiêu chứ.

Tây Ẩn: "..."

Hắn quay người trở lại phòng, rồi lập tức lại quay ra, đưa cho cô một cái thẻ.

Cái thẻ trông rất bình thường, không phải là thẻ đen không hạn mức gì đó.

Thời Sênh: "..." Hay lắm, phản diện đại nhân cực kỳ bình dân.

Chương 281: Tường vi máu (7)

Quả nhiên đúng như Thời Sênh dự liệu, nơi tên tiểu tử này ăn cơm có vẻ là nơi sang trọng bậc nhất của thành phố.

Một bát cơm trắng cũng trên một nghìn.

"Gạo nhà anh làm từ kim cương à?" Thời Sênh nhìn thực đơn, nét mặt hơi giật giật.

Cô cũng thuộc dạng phá gia chi tử vung tiền như đất, nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng ăn loại cơm nào đắt như thế.

Bồi bàn chỉ mỉm cười rồi nhìn về phía Tây Ẩn.

Thời Sênh cảm giác nhất định cô ta đang khinh bỉ mình.

"Như cũ." Tây Ẩn thậm chí còn không thèm nhìn thực đơn.

"Dạ được, anh Tây Ẩn vui lòng đợi một chút." Người phục vụ cầm bút ghi chép, sau đó lại quay sang nhìn Thời Sênh, "Cô đây cũng dùng giống anh Tây Ẩn sao?"

"Tôi không ăn." Thời Sênh ném thực đơn xuống.

Mấy thứ đồ này ăn rồi cô còn có thể sống sao?

Người phục vụ cười hiền, kính cẩn lui xuống.

"Anh là khách quen ở đây sao?" Thời Sênh nhìn Tây Ẩn.

Vừa rồi rõ ràng bồi bàn kia nhận ra hắn, thái độ còn kính cẩn như vậy...

Lẽ nào trong thế giới loài người, hắn còn có thân phận là Tổng tài bá đạo sao?

Tây Ẩn ngẩng đầu nhìn cô, không đáp lời.

Đợi người phục vụ mang đồ ăn lên hết, còn đưa lên một thứ đồ uống màu đỏ tươi.

Thời Sênh bịt mũi lại, có một mùi hoa tường vi rất nồng.

Tây Ẩn dùng bữa rất nho nhã, nhưng tốc độ không hề chậm, hắn rất nhanh đã giải quyết sạch sẽ chỗ đồ ăn đó, ly đồ uống kia hắn không động vào.

Thời Sênh đói đến mức muốn gục xuống bàn, hắn ăn nhiều như vậy, thực sự không sợ tiêu hóa không nổi sao?

Tây Ẩn lau miệng, rồi đưa thẻ cho Thời Sênh, "Đi thanh toán đi."

"Tôi tưởng anh chỉ cần quẹt mặt là được rồi." Thời Sênh lạ lẫm nhướng mày nhìn hắn.

Nhân vật phản diện đại nhân cũng vẫn cần đến thiết bị thanh toán này, hoàn toàn không khoa học.

Cô đi được hai bước liền dừng lại, "Mật khẩu."

"Không cần"

Không cần mật khẩu hả?

Thời Sênh dùng tay xoa xoa lên chiếc thẻ trên tay, trước đây cô không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện, chiếc thẻ này không giống với những chiếc thẻ ngân hàng khác phát hành.

Nhãn hiệu bên trên giống với nhãn hiệu nhà hàng...

Khi nhìn thấy hóa đơn có cả một chuỗi số không, Thời Sênh chợt cảm thấy toàn thân đều khó chịu.

Lúc trước cô nói trên một vạn có lẽ vẫn quá thấp so với mức tiêu tiền ở đây, chỉ có mấy thứ đồ như vậy, mẹ kiếp mà trên trăm vạn.

Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của Thời Sênh, nhưng tên phục vụ vẫn không có bất kỳ sự coi thường nào cả, hết mực cung kính đưa hóa đơn đến trước mặt Thời Sênh, "Mời cô vui lòng ký tên vào đây, ký chữ Tây Ẩn là được."

"Quán này của các cậu là quán đen sao." Thời Sênh cầm lấy chiếc bút, ký tên của Tây Ẩn.

"Cô thật biết đùa." Người phục vụ thu lại hóa đơn, rồi lại đưa cho cô một tờ khác.

Mẹ kiếp, ai đùa với nhà anh!

Bây giờ bản cô nương nghèo, không dám tiêu, không hiểu tư duy của đám nhà giàu các ngươi.

Thời Sênh cầm hóa đơn quay lại, cốc đồ uống kia không thấy trên bàn nữa rồi.

Tây Ẩn cũng không thấy đâu cả, cô thu chiếc thẻ lại, rồi nhấc chân bước ra khỏi quán.

Chỉ đến khi bước ra đến cửa quán, Thời Sênh mới lấy lại được tinh thần.

Tại sao cô lại đi thanh toán cho hắn?

Thiểu năng rồi sao?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn biển hiệu với ánh sáng rực rỡ.

Tên phá gia chi tử này.

Sau này làm sao cô nuôi nổi chứ?

Đến khi hai người quay về đến biệt thự, thì cũng sắp bình minh rồi.

Thời Sênh về thẳng phòng, nhưng sau đó làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô đói không chịu được, muốn uống máu, sắp không khống chế được bản thân mình rồi.

Thời Sênh nghiến răng, rồi nhìn cánh tay của mình.

"Kẹt kẹt..." Cánh cửa bỗng phát ra tiếng động nhẹ.

Tây Ẩn đứng ở của phòng, ngón tay đặt trên mép cửa, trong bóng tối, hắn chỉ nhìn thấy một bóng người trên giường.

Hắn chầm chậm tiến đến gần cô.

"Nửa đêm rồi không ngủ, chạy sang chỗ tôi làm gì?" Giọng Thời Sênh như không có chút sức lực, "Muốn tôi đè anh ra thế cơ à."

Tây Ẩn đứng bên cạnh giường, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào làm gương mặt hắn ánh lên, đẹp đến mức không thật.

Cô có thể nhìn thấy huyết quản đang động đậy trên cổ của hắn, trong đầu Thời Sênh dường như mất đi lý trí.

Thò tay đưa về phía Tây Ẩn, cô lật người và nằm đè lên trên người hắn, để lộ ra chiếc răng nanh, và cắn thẳng vào chiếc cổ của hắn.

Chiếc răng đụng vào làn da lạnh ngắt của hắn, Thời Sênh đột nhiên bừng tỉnh, lập tức dừng lại, rời khỏi cơ thể hắn, cô dứt khoát bước xuống giường, sau đó đứng bên cạnh giường cất giọng trầm thấp, "Cút ra ngoài."

Tây Ẩn ôm vòng nửa người, "Nếu đã muốn uống, thì tại sao cứ phải dồn nén mình thế?"

Giọng nói của hắn kèm theo sự mê hoặc, ám ảnh tận tâm can Thời Sênh, như đả kích vào tuyến phòng ngự tâm lý của cô.

"Cút" Thời Sênh nắm lấy đồ vật ở bên cạnh, giọng nói rất nhỏ.

Tây Ẩn đứng dậy, hắn không những không đi, ngược lại tiến đến gần Thời Sênh, dồn cô vào góc tường.

Hắn kéo cổ áo của mình, để lộ chiếc cổ dài và trắng muốt, "Không cần phải kiềm chế bản thân, cái này thuộc về bản năng của cô, cần gì phải làm khổ mình?"

"Tây Ẩn." Thời Sênh nghiến răng thốt ra mấy câu, "Anh mà không cút ra ngoài, có tin tôi sẽ lập tức xử lý anh không."

Sắc mặt Tây Ẩn tái đi, hắn kéo cổ áo lên, không biết hắn lấy được cái cốc từ đâu, đưa cho cô nói, "Uống đi."

Thời Sênh lại ngửi thấy mùi hoa tường vi rất nồng.

"Đây là cái gì?"

"Thuốc độc, cô dám uống không?"

Trong bóng tối, Thời Sênh vẫn cảm nhận được hắn đang cười.

Mùi hoa tường vi nồng nặc ấy, dường như làm giảm đi cơn đói của cô.

Cô nhận lấy chiếc cốc, trong sự chú ý của Tây Ẩn, cô uống cạn.

Mùi vị đó rất ngọt ngào, trong miệng toàn mùi hoa tường vi, chất lỏng đi vào trong cơ thể.

Giống như mảnh đất khô cằn được tưới mát bằng dòng nước mưa.

Cảm giác đói bỗng nguôi đi rất nhiều.

"Còn nữa không?" Thời Sênh liếm đôi môi, mùi vị tuy hơi ngấy, nhưng lại có thể ngăn được cơn đói, miễn cưỡng chấp nhận được.

"Cô cho rằng đây là cái gì?" Tây Ẩn hắng giọng nhẹ một tiếng, ánh trăng chiếu vào làm bóng người hắn thêm dài.

Hắn đột nhiên đổ người, một tay chống vào tường, rút ngắn khoảng

cách giữa hai người, Thời Sênh hơi ngẩng đầu, nhìn đối diện hắn.

Khóe môi hắn hơi cong lên, "Cô thực sự vẫn không sợ chết."

Lúc Thời Sênh đang chuẩn bị lên tiếng, hắn đột nhiên cúi đầu, ngậm chặt đôi môi cô.

Chiếc lưỡi lành lạnh nhẹ nhàng liếm chất lỏng ngọt ngào trên khóe môi cô, hắn nghiêng nghiêng đầu, đôi môi lướt qua cọ xát gương mặt cô, rồi tiến đến tai cô, "Di Nại, hi vọng cô luôn luôn không sợ chết, nói không chừng tôi lại chấp nhận cô."

Thời Sênh hận là không thể thẳng tay tát vào mặt hắn một cái.

Sau đó, cơ thể cô như không còn một chút sức lực nào.

Tây Ẩn đỡ phía sau cơ thể mềm nhũn của cô, cười nói: "Quên mất không nói với cô, mặc dù thứ đồ này có thể làm cô không đói, nhưng cơ thể sẽ mềm nhũn, mất đi sức lực trong 1 giờ."

"Tây Ẩn! Anh hãy đợi đấy."

"Con gái đừng quá lỗ mãng, tôi không thích như vậy." Tây Ẩn ôm lấy eo cô bế cô lên, rồi đặt cô lên giường, "Nhưng cô như thế này cũng không quá tệ."

Hắn lấy chăn đắp lên người cô, lúc quay người thì đúng lúc nhìn thấy bức tranh được ánh trăng chiếu rọi.

Trong bóng đêm, bức tranh đó càng trở lên sống động, chúng đua nhau nở rộ, như muốn từ bức tranh lan ra bên ngoài, chiếm lĩnh lấy thế giới này.

Ánh mắt hắn hơi động đậy, khóe miệng cũng hơi cong lên, rồi đi ra khỏi phòng không thèm để ý đến ánh mắt như muốn giết người ở sau lưng.

Chương 282: Tường vi máu (8)

Thời Sênh vốn định đợi sau khi cử động lại được sẽ tìm Tây Ẩn tính sổ, kết quả là cô đợi rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Đây có lẽ chính là... Ăn no mặc ấm rồi chỉ nghĩ đến dục vọng?

Kết quả là đến ngày hôm sau cô đi tìm Tây Ẩn tính sổ, thì tên tiểu tử này đã bỏ đi rồi.

Thời Sênh tức giận nghiến răng kèn kẹt.

Lại dám chạy.

Đừng để bà đây bắt được.

Thời Sênh xoa bụng, hình như đúng là không đói nữa.

Thứ đồ hôm qua hắn cho mình uống, chính là cốc đồ uống ở quán ăn hôm qua sao?

Nhưng hắn mang về từ lúc nào?

Quán đó...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của Thời Sênh, cô quay người nghe điện thoại.

"Chị, chị đừng đến trường nữa, tuyệt đối đừng đến trường." Trong

giọng nói của Lương Cách tràn đầy sự hoảng loạn, còn có cả tiếng khóc thút thít.

"Sao thế?" Thời Sênh nhíu mày.

"Có người muốn bắt chị, nói chị... hu hu...Chị đừng... hu hu... chị? Chị nghe thấy em nói không? Đừng..."

Giọng nói của Lương Cách ngắt quãng rồi ngừng hẳn, điện thoại chỉ còn lại sự im lặng.

Sau đó một lúc, cô nghe thấy giọng của một người đàn ông vang lên, "Di Nại, nếu không muốn người bạn duy nhất của cô xảy ra chuyện, thì hãy tới ngọn núi phía sau trường học, tôi cho cô một giờ."

Đầu bên kia nói xong liên tắt điện thoại luôn.

Thời Sênh cầm chiếc điện thoại mà gương mặt như không có chút cảm xúc gì.

Như vậy nữ chính vẫn xác nhận là cô?

Lại còn dám lấy người khác ra để uy hiếp cô.

Một lúc sau, cô mới từ từ thay quần áo, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh thẫm, trên váy là vài bông hoa tường vi khoe sắc rực rỡ.

Chờ cô đi tới ngọn núi phía sau trường, cũng đã qua hai tiếng rưỡi.

Trên núi có một thảm cỏ, lúc này có không ít người đang đứng trên thảm cỏ đó.

Lương Cách bị trói vào một chiếc ghế, nhìn bộ dạng của cô ta có lẽ là

bị ngất rồi, nhưng trên người không có vết thương nào.

Đứng bên cạnh Lương Cách là một nam thanh niên còn rất trẻ, hắn đeo một cặp kính, nhìn rất tri thức, "Cô đến muộn rồi."

Thời Sênh biết người đàn ông này, Đỗ Tuyệt.

Trong nguyên tác, hắn chính là người cầm đầu trong vụ nghiên cứu thực nghiệm nguyên chủ.

"Tôi chịu đến là phúc của anh. Anh còn quan tâm đến muộn hay sớm sao, để tâm quá nhiều chuyện vặt vãnh, rồi sẽ chết sớm thôi chàng trai." Thời Sênh nói, khóe miệng cười nhếch lên.

Đỗ Tuyệt bắt buộc phải chết!

Khi đó, những thực nghiệm mà hắn làm trên người nguyên chủ, thực sự không thể dùng từ tàn nhẫn để hình dung.

Đỗ Tuyệt hơi nheo mắt, ánh mắt dưới cặp kính bỗng hiện lên tia sáng vô cùng nguy hiểm, "Cô không sợ tôi sẽ làm hại cô ấy?"

"Ngươi và đám ma cà rồng nói gì đến nhân nghĩa đạo đức, đầu óc có vấn đề sao? Nếu có bệnh thì phải uống thuốc, nhìn bộ dạng của ngươi có lẽ không phải không nhìn ra bệnh. Mà nếu thực sự không có tiền, dựa vào tướng mạo của ngươi, tùy tiện ngoắc ngón tay, tự nhiên sẽ có người đem tiền đến cho ngươi thôi."

Bắt trói đồng loại để uy hiếp cô, đám bọn chúng có gì cao thượng hơn người khác chứ.

Lại còn làm ra vẻ chính nghĩa, không thấy tởm lợm sao.

Mặt Đỗ Tuyệt tối sầm lại, chẳng phải nói Di Nại này không biết ăn nói sao?

Nhìn cô lúc này, cái gì cần nói không cần nói cũng đều biết, có chỗ nào giống người không biết ăn nói chứ?

"Di Nại, cô vi phạm quy ước của Đồng minh Huyết Liệp, hôm nay còn nói năng lỗ mãng, tội sẽ nặng hơn một bậc." Một người trung niên bên cạnh Đỗ Tuyệt liền đứng dậy, "Ngoan ngoãn cùng chúng tôi quay về tổng bộ, có thể sẽ giảm tội cho ngươi."

"Tôi vi phạm quy ước nào, nói nghe xem." Thời Sênh nhìn người đàn ông trung niên đó.

Người đàn ông trung niên lập tức trả lời, "Điều thứ nhất, ra tay với loài người."

"Tôi ra tay với ai?"

"Đương sự muốn giữ bí mật, nên không thể nói ra."

"Vậy làm sao tôi có thể biết các người có vu oan cho tôi không?" Mặt Thời Sênh không biến sắc, "Tự ý nghĩ ra một lý do để bắt tôi, ngươi cho rằng Đồng minh chỉ có loài người các ngươi sao?"

Giọng người đàn ông trung niên trầm xuống, "Chúng tôi đã điều tra, chứng cứ có đủ, cô có tranh cãi cũng vô dụng."

"Tôi mà muốn giết người, thì tuyệt đối không để cô ta còn hơi mà nói." Thời Sênh ngừng một lúc, "Bỏ đi, giải thích nhiều như vậy cũng vô dụng, dù sao các người cũng đã chủ định muốn bắt tôi."

Thời Sênh rút cây kiếm sắt ra, gương mặt để lộ ý cười nham hiểm,

"Muốn bắt tôi, vậy phải xem các người có bản lĩnh không đã. Nếu có ai phải chết, thì chỉ có thể trách ra đường mà không xem lịch hoàng đạo thôi."

Nhìn thấy thanh kiếm sắt xuất hiện trên không trung, đám người kia, ngay cả Đỗ Tuyệt cũng sợ xanh mặt.

Từ trước tới nay chưa từng nghe, ma cà rồng lại biết sử dụng vũ khí như cây kiếm kia, bọn họ đều dựa vào móng vuốt sắc nhọn để bắt người.

Hơn nữa, thanh kiếm sắt kia lại còn xuất hiện từ trên không trung, chắc chắn không phải là thanh kiếm thông thường.

"Di Nại, cô đừng hung hăng làm càn." Một người đàn ông trung niên tức giận lên tiếng.

"Không phục sao? Không phục thì ông cũng hung hăng lại cho tôi xem." Thời Sênh hừ lạnh, cô cầm thanh kiếm sắt xông về phía người đàn ông trung niên đó, "Nói qua nói lại mãi không xong, chi bằng lấy mạng ngươi tế kiếm trước."

Người đàn ông trung niên bị kích động tức giận, ông ta liền lấy nỏ từ sau lưng ra, chiếc nỏ kia rất nhỏ xinh, mũi tên ở phía trước nỏ cũng không giống với mũi tên thông thường.

Rõ ràng là dùng để đối phó với Huyết Tộc.

Thời Sênh lấy một ít linh khí trong cơ thể nhập vào thanh kiếm, cô giơ tay lên khua khua, luồng khí như sóng quét qua mặt đất.

Khiến người người khiếp sợ là, cỏ cây trên mặt đất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại mặt đất sạch bóng.

"Á!" Người đầu tiên bị sóng khí quét qua, mặc dù không bị tiêu hủy như cỏ cậy, nhưng hai chân đã bị cắt đứt.

Uy lực này...

Từ khi nào mà ma cà rồng có được thực lực mạnh mẽ như vậy?

Đám Đỗ Tuyệt lùi về phía sau, nhưng phạm vi của sóng khí rất rộng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, rất nhiều người không kịp lui về sau, bị sóng khí quét qua, trong nháy mắt bị thương đầy đất.

Nhưng ở khu vực của Lương Cách, sóng khí không quét qua một chút nào cả.

Trong lòng Đỗ Tuyệt bị chấn động mạnh, hắn đã tính toán sai thực lực của con ma cà rồng này.

Đây là năng lực của ma cà rồng thuần chủng sao?

Quả nhiên rất mạnh mẽ.

Thời Sênh hoàn toàn không biết Đỗ Tuyệt quy chụp toàn bộ công lao của thanh kiếm về cô, lúc này cô đang chém người đàn ông trung niên đó.

Cô nói lấy hắn để tế kiếm, vậy chắc chắn sẽ giết hắn để tế kiếm!

Nỏ trong tay người đàn ông trung niên đã bị Thời Sênh chém thành hai, rơi xuống một vị trí khá xa, và bị sóng khí quét qua, bỗng hóa thành cát bụi.

"Di Nại, dừng tay."

Đỗ Tuyệt đứng từ xa hét lớn, "Tội danh trước đây của cô không lớn, nhưng nếu như cô giết người, thì chỉ có một con đường chết mà thôi."

Thanh kiếm của Thời Sênh không vì câu nói đó của Đỗ Tuyệt mà dừng lại, thanh kiếm đâm trúng ngực của người đàn ông trung niên.

"Cô..." Gương mặt người đàn ông trung niên lộ rõ vẻ không dám tin, cô thực sự dám ra tay.

Thời Sênh cười rút kiếm ra, người đàn ông trung niên cả người run cầm cập, ánh mắt tràn đầy sự oán hận, dường như muốn trừng mắt rút sạch máu của Thời Sênh, cuối cùng đầu lệch đi, chết không nhắm mắt.

Thời Sênh lau vệt máu trên thanh kiếm, đầu ngẩng lên nhìn Đỗ Tuyệt, đôi môi đỏ mọng, "Vậy thì giết để tìm đường sống thôi."

Rõ ràng là cô đang cười, nhưng lại khiến người khác cảm thấy chẳng có một chút ấm áp nào cả, nụ cười đó quá lạnh lùng.

Đỗ Tuyệt lại một lần nữa hối hận, lần này thực sự là phán đoán sai, con ma cà rồng này căn bản không phải là đối thủ mà họ có thể đối phó lúc này.

Rốt cuộc là tài liệu do ai thu thập.

Thân hình Thời Sênh ẩn hiện, chiếc váy màu lam đậm bay bay trong không trung trông rất đẹp mắt, tốc độ của cô cực nhanh, lại lần nữa xông tới đám người đang phân tán.

Đỗ Tuyệt nhân cô hội này lập tức rời khỏi, hắn dẫn theo thành viên

quan trọng của mình chạy đi.

Thời Sênh vốn muốn giết Đỗ Tuyệt, nhưng Đỗ Tuyệt lại bỏ rơi đám người kia, để có được thời gian chạy trốn.

Đám người bị Đỗ Tuyệt đẩy ra, đến chết cũng không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Giết người xong, Thời Sênh mới có chút chán nản.

Đám thi thể này phải xử lý thế nào?

Xử lý thì thế rất rắc rối

Chương 283: Tường vi máu (9)

Khi Lương Cách tỉnh lại, đúng lúc cô nhìn thấy một thi thể nằm cách mình không xa, trên người toàn là máu, đang trừng mắt nhìn cô.

Bên trong dường như vẫn còn vương vấn sự kinh hoàng và không cam tâm.

Bầu không khí nồng nặc mùi máu tanh.

Thiếu chút nữa cô hét lên.

Có thể là bởi vì sợ hãi quá độ, cô đột nhiên mất giọng, không phát ra được âm thanh gì.

Tay chân lạnh cóng, máu toàn thân như bị đông cứng lại.

Cô nhớ hình như mình có nghe người nào đó nói tên của chị Di Nại, sau đó nghe chúng nói là muốn bắt chị ấy.

Cô gọi điện cho chị ấy, sau đó cô bị đám người đó bắt đi, bời vì cô la hét ồn ào, nên bọn chúng đã đánh cô ngất đi...

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Người bắt cô sao lại chết hết ở đây?

Chị Di Nại đâu!!

Lương Cách không biết phải làm thế nào để đứng dậy, nước mắt không ngăn được cứ thi nhau rơi xuống, trong lòng bị khủng hoảng đến tột độ, cô cố gắng nhúc nhích lấy điện thoại ra.

Phải gọi điện thoại, đôi tay đang run cầm cập ấn trên điện thoại.

Lương Cách lẩm bẩm một lúc, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, vẫn còn có người, cô cũng phải chết sao?

Tiếp theo cô bị ôm chặt bởi một cái ôm lạnh như băng.

"Cứ coi nó như là một cơn ác mộng, quên nó đi là tốt nhất." Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô.

Chị Di Nại…

Cảm giác mất trọng lượng đột nhiên kéo đến, âm thanh vừa rồi gào thét bên tai.

"Ầm!"

Thân thể Lương Cách lại run lẩy bẩy.

Tiếp tục rơi vào hôn mê.

...

Ngọn núi sau học viện Tường Vi đột nhiên bị cháy nổ, nghe nói vụ cháy nổ này khá lớn, nên chuyện này đã thu hút sự chú ý của phía nhà trường.

Nhà trường cử người đi điều tra, nhưng không điều tra được gì cả.

Chuyện này trong chốc lát đã trở thành trọng điểm bàn luận của học viện.

Một tuần sau khi chuyện này phát sinh Lương Cách mới đi học.

Thực ra, cô có chút sợ hãi, mặc dù cô vô cùng cuồng nhiệt, yêu thích ma cà rồng, nhưng chuyện giết người này, trong chốc lát cô tạm thời không thể chấp nhận.

Nhưng nếu chị ấy không giết bọn chúng, thì chắc chắn bọn chúng cũng sẽ giở trò gì đó với chị ấy.

Vì vậy sau khi Lương Cách nghĩ thông suốt, bức ngăn trong lòng mới dần dần nhỏ xuống.

"Lương Cách." Có người từ đằng sau vỗ vào người Lương Cách.

"Á!" Lương Cách giật mình, nhìn rõ người đập mình, rồi mới thở phào, "Ngải Duy, cậu định dọa chết mình đấy à?"

Ngải Duy thăm dò Lương Cách, "Một tuần liền cậu không đi học, không sao chứ?"

Ngải Duy là bạn cùng lớp với Lương Cách, quan hệ trước đây rất tốt.

Nhưng do Di Nại ghét Ngải Duy, vì vậy Lương Cách ngày càng xa lánh Ngải Duy.

"Không sao, tớ chỉ bị cảm thôi." Lương Cách vỗ nhẹ trái tim đang đập liên hồi trong lồng ngực.

"Gần đây ở trường không an toàn lắm, cậu phải cẩn thận nhé." Ngải Duy cũng không hỏi thêm, chỉ nhắc nhở Lương Cách.

Trong lòng Lương Cách hơi hoảng loạn, gương mặt trắng bệch, cô liền gật đầu nói với Ngải Duy, "Cảm ơn"

Sau đó đi nhanh về phía trước.

Sau khi Lương Cách đi, một cậu học sinh to cao từ sau chiếc cột ở bên cạnh bước ra.

Cậu thanh niên rất đẹp trai, nhưng hơi hiền lành, không giống Tả Liệt, đẹp trai kiểu lạnh lùng bá khí.

Nhìn thấy cậu thanh niên, Ngải Duy lập tức nở nụ cười sáng lạn, "Tư Không."

Tư Không Táp cũng nở nụ cười với Ngải Duy, "Sao vậy?"

Ngải Duy bước tới ôm chặt cách tay của Tư không Táp, "Cô ta có vẻ hơi sợ hãi, em còn chưa hỏi xong thì cô ta đã chạy rồi. Nhưng tại sao Tư Không lại cho rằng cô ta nhất định biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

Tư Không Táp nhéo nhẹ mũi của Ngải Duy, "Trên người cô ta có mùi của Di Nại, rất nồng đậm, mấy ngày nay chắc chắc cô ta ở cùng với Di Nại."

"Thật không ngờ chị Di Nại lại là ma cà rồng..." Sắc mặt Ngải Duy trở lên trắng bệch, "Tư Không, ma cà rồng không có ai tốt sao?"

Tư Không Táp xoa đầu Ngải Duy, "Bọn họ sinh ra là làm bạn với máu tươi, làm sao có thể tốt được chứ?"

"Ngải Duy, em không giống thế, đám ma cà rồng kia đều muốn có

được em, vì vậy sau này nhất định không được cách anh quá xa, nếu không anh sẽ không thể cứu được em đúng lúc như lần trước đâu."

Ngải Duy gật đầu, chuyện lần trước đúng là làm cô sợ chết khiếp.

Tư Không Táp nói, ma cà rồng đều là sinh vật ích kỷ, xảo quyệt, bọn chúng có thể không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Xảy ra chuyện đó, gần đây cô cũng rất ít khi liên lạc với Tả Liệt, phần lớn thời gian đều ở cạnh Tư Không Táp.

"Đừng sợ hãi, anh sẽ bảo vệ em." Tư Không Táp nhẹ nhàng ôm Ngải Duy vào lòng.

Được người mình thích ôm vào lòng, trong lòng Ngải Duy cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Sau này, cô nên gặp mặt Tả Liệt ít đi, vì nói cho cùng hắn cũng là ma cà rồng.

...

Ngải Duy và Tư Không Táp tạm biệt nhau, chuẩn bị quay lại lớp học, kết quả là trên đường nhìn thấy Thời Sênh đang nghênh ngang đi trên đường, nhìn vô cùng ngông cuồng, bước đi như gió.

Trong ánh mắt cô lóe lên tia quái dị và hoảng loạn, cô ta còn dám tới trường.

Thời Sênh cũng nhìn Ngải Duy, xung quanh không có nhiều người, nhưng người chú ý tới cô ta thì không ít.

Thời Sênh chỉ còn cách bỏ ý định rút kiếm, liền nhấc chân đi qua Ngải Duy.

Mặt Ngải Duy trắng bệch, phản ứng đầu tiên là chạy.

Mẹ nhà nó.

Thời Sênh nhìn nữ chính nhanh như chớp đã không nhìn thấy đâu.

Tất cả nữ chính đại nhân nhất định đều có một kỹ năng nổi bật.

Kỹ năng chạy trốn MAX.

Thời Sênh không có hứng thú chơi trò chơi ma cà rồng săn bắt ở trường, cô quay người đi về phía lớp học.

Cỗ vẫn chưa vào đến lớp học đã nghe thấy có người bàn luận về vụ cháy nổ sau núi.

"Tại sao đã lâu vậy rồi mà phía nhà trường cẫn chưa có câu trả lời chính xác, vụ cháy nổ lớn như vậy, không biết bao nhiêu thuốc nổ mới nổ lớn thế, chúng ta ở đây liệu có an toàn không?

"Nghĩ tới việc có người mang theo nhiều thuốc nổ như vậy trà trộn vào trường, tôi thấy thật lo sợ, bây giờ ngày nào cũng phải để tài xế tới đón tôi."

"Về cơ bản là phía nhà trường không điều tra ra được gì, thì sao họ có thể kết luận được."

Thời Sênh đi ngang qua bọn họ, miệng hơi nhếch nhếch lên, làm việc không lưu danh.

Cô chỉ vì muốn xử lý đám thi thể kia mà thôi.

"Thôi đừng nói chuyện đó nữa, tôi vừa nhận được một tin tốt."

Sự chú ý của mọi người lạp tức bị dẫn dắt đi, "Tin gì vậy?"

"Vừa rồi tôi đưa tài liệu cho hiệu trưởng giúp thầy chủ nhiệm, tôi thấy trong phòng làm việc của hiệu trưởng có nam sinh, nhìn rất đẹp trai, nghe họ nói chuyện, có vẻ nam sinh đó muốn đến trường chúng ta học."

"Đẹp trai lắm sao?" Vừa nói đến trai đẹp, đám nữ sinh thể hiện vô cùng kích động.

Cô nữ sinh khởi xướng lên chủ đề này đắc ý giơ điện thoại ra, "Tôi chụp lén một bức, đây là bức ảnh đầu tiên đấy nhé, các cậu có phúc lắm đấy."

"Mau lên, cho tôi xem với."

"Tôi cũng muốn xem."

Đám nữ sinh lọ mọ trên màn hình điện thoại một hồi, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh.

Bởi vì tấm ảnh là chụp trộm, nên hình ảnh hơi mờ.

Nam sinh mặc chiếc áo sơ mi trắng ngồi trên ghế sô pha trong phòng của hiệu trưởng, đầu hơi cúi xuống, những sợi tóc ngắn che ngang đôi mắt của hắn.

Nhưng không làm ảnh hưởng tới khuôn mặt vô cùng điển trai của hắn.

Miệng hắn hơi nhếch lên, dường như là đang cười.

"Quá đẹp..."

"Ha ha ha, không thua gì Tư Không, Tả Liệt, tới đây học đúng là lựa chọn thông minh nhất đời này."

"Anh ta thực sự sẽ tới trường chúng ta học sao?"

"Không biết." Cô nữ sinh lấy lại chiếc điện thoại, gương mặt hơi mê mẩn, "Nếu như anh ấy tới trường này học, thì tôi sẽ đổi ông xã."

"Cậu ngày nào cũng đổi ông xã, không xấu hổ sao?" Cô nữ sinh bên cạnh cười nhạo một tiếng.

Cô nữ sinh kia cũng không chịu: "Cậu còn có mấy ông xã nữa, ít ra tớ cũng chung thủy."

Thôi đi cô, chung thủy được mấy ngày, củ cải lăng nhăng

Chương 284: Tường vi máu (10)

Thời Sênh đứng cách đó không xa, lúc cô gái kia lấy lại điện thoại, cô cũng nhìn lướt qua được người trên bức ảnh đó.

Cái bộ dạng gợi đòn ấy, ngoài tên khốn nạn Tây Ẩn ra thì còn ai vào đây nữa.

Đầu ngón tay của Thời Sênh hơi động đậy, gương mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ.

Đến đây cũng tốt.

Thời Sênh từ cửa sau đi ra, tìm đến phòng hiệu trưởng.

Cô đứng ở tầng dưới đợi một lúc, quả nhiên nhìn thấy một bóng người từ tầng trên đi xuống.

Khi hắn đi qua một khóm hoa, Thời Sênh đã túm hắn rồi lôi vào khóm hoa, ấn hắn vào bức tường ở bên cạnh.

Bàn tay cô nắm chính xác khuỷu tay của Tây Ẩn.

Nhưng cô vẫn chưa kịp dùng linh lực, Tây Ẩn đã lật tay giữ chặt lấy khuỷu tay của cô, một tay còn lại thì giữ chặt eo của cô, chân hắn di chuyển ngược lại, tư thế của hai người lập tức đảo ngược.

"Mới có mấy ngày không gặp, cô đã vội vàng lao vào vòng tay tôi thế sao, hửm?" Tây Ẩn ghé sát Thời Sênh, đôi mắt dường như tràn ngập

ý cười.

Thời Sênh hoàn toàn không nghĩ rằng võ lực của tên tiêu tử này lại lợi hại đến vậy.

Được rồi, không phải võ lực của Tây Ẩn tốt, mà là mấy nhân vật phản diện cô gặp lúc trước đều đầy vấn đề.

Đây mới chính là dáng vẻ mà nhân vật phản diện nên có.

Thời Sênh cũng không vùng vẫy, chỉ dùng một tay vẫn có thể cử động để giữ chặt cánh tay Tây Ẩn.

Linh khí từ từ xâm nhập vào trong cơ thể Tây Ẩn.

Lông mày hắn nhíu lại, có lẽ hắn không hiểu linh khí này là gì, hắn muốn chống đối lại, nhưng nhất thời không tìm ra cách.

Chỉ có thể để linh khí kia xâm nhập vào cơ thể, lúc hắn chuẩn bị buông Thời Sênh ra, hắn đột nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ.

Đó là một sự cộng hưởng từ sâu thẳm trong con người hắn.

Cùng với cô gái trước mặt hắn.

Khóe môi Thời Sênh từ từ nhếch lên.

Cô biết mà.

Tây Ẩn nhìn gương mặt của cô dịu đi, đôi mắt của hắn chưa từng thấy gợn chút cảm xúc nào kia, lúc này đây cũng dần dần gợn sóng.

Thời Sênh buông Tây Ẩn ra, lông mày cong lên nói: "Anh đẹp trai

như vậy, tôi muốn ôm anh thì có gì kỳ lạ đâu? Lòng ái mộ sắc đẹp ai chẳng có, anh đẹp trai, hẹn hò không?"

Khi cô ấy buông hắn ra, cảm giác kỳ lạ kia vẫn không biến mất, ngược lại...

Càng lúc càng rõ ràng hơn.

Thái độ của Thời Sênh chuyển biến quá nhanh, Tây Ẩn không phản ứng lại kịp.

Hắn buông Thời Sênh ra, rồi nhìn chằm chằm vào khuỷu tay mình mấy giây.

Hắn rất chắc chắn là cô không làm gì với hắn, nhưng cái cảm giác kỳ lạ kia là như thế nào?

Tây Ẩn chau mày nhìn cô.

"Tôi thích anh, lần này là thật." Mặt Thời Sênh rất nghiêm túc.

Tây Ẩn: "..." Nếu vậy thì lần trước là đùa à?

Hừ!

Tây Ẩn quay người bước đi.

"Anh đi đâu chứ, dù sao thì tôi cũng nhìn thấy hết thân thể anh rồi, anh nên để tôi chịu trách nhiệm chứ, tôi thực sự sẽ chịu trách nhiệm." Thời Sênh đuổi theo.

Tây Ẩn tăng tốc độ, cô ấy còn dám nhắc tới chuyện này.

Đúng là không biết xấu hổ.

Trong lòng Tây Ẩn vô cùng tức giận, hắn muốn giết chết cô gái này, nhưng hắn lại không thể ra tay.

Cảm giác vô cùng quen thuộc ấy khiến hắn không thể nào ra tay nổi.

Hắn không thích cái cảm giác đó, một kẻ mạnh, thì tuyệt đối không thể có điểm yếu.

Tây Ẩn ẩn thân mấy lần, nhanh chóng rời khỏi phạm vi tầm nhìn của Thời Sênh.

Mặt Thời Sênh vô cùng phẫn nộ, cô đứng tại chỗ nhìn theo anh.

Đường cướp rể còn dài lắm.

Xem ra cứ trực tiếp bắt anh về ngủ sẽ nhanh hơn.

Dựa theo tất cả những tài liệu hiện tại của cô, phân tích tính cách của Phượng Từ.

Kiêu ngạo, xấu hổ...

Còn những tính khác khác, đa phần là do ảnh hưởng từ tính cách của thân thể mà hắn đang sử dụng.

Nhưng dù cho hắn hồi ức vào tính cách của thân xác đó, thì tính cách của bản thân hắn cũng sẽ vô thức lộ ra một chút.

...

Cả buổi chiều không nhìn thấy Tây Ẩn, Thời Sênh cũng không nóng

vội, nếu là của cô thì sớm muộn cũng đều là của cô.

Không phải là của cô, thì cướp về nhà, cuối cùng cũng là của cô.

Lúc Thời Sênh tan học, cô nhìn thấy Ngải Duy tay trong tay với một nam sinh cao to đẹp trai đi qua, lông mày cô nhếch lên.

Đây không phải là tên Tư Không Táp mà nguyên chủ thích đấy chứ?

Xem ra cũng khá đẹp trai.

Nhưng vẫn không đẹp trai bằng Phượng Từ của cô, nhìn thế nào cũng thấy rất đẹp.

Hai người nói nói cười cười, một cảnh tượng rất hài hòa, nhẹ nhàng.

Nhưng sau khi Ngải Duy nhìn thấy Thời Sênh, nụ cười trên gương mặt cô ta dường như bị cứng lại.

"Sao thế? Tư Không Táp thấy Ngải Duy đột nhiên không nói gì, nên quan tâm hỏi.

Hắn ta nhìn theo hướng mắt của Ngải Duy, trên bồn hoa ở phía dưới lớp học, có một cô gái mặc váy đen dài đang cười cười nhìn bên này.

Di Nại.

Tư Không Táp ôm Ngải Duy vào lòng, "Không sao, cô ta không dám ra tay đâu."

Đây là trường học, cô ta sẽ không trắng trợn không kiêng nể như vậy.

Ba người căng thẳng.

Thời gian cũng như ngừng lại.

Cuối cùng Thời Sênh làm động tác cắt cổ với Ngải Duy.

Ngải Duy bị dọa đến mức toàn thân run cầm cập, cô vội nép sát vào lòng Tư Không.

Thời Sênh nhìn ra phía sau bọn họ, Tả Liệt đứng cách đó không xa, và đang nhìn sang bên này.

Nhưng bên chỗ cô lại có một chiếc bảng thông báo chặn ngang bóng người cô, Tả Liệt không nhìn thấy cô, chỉ nhìn thấy Ngải Duy và Tư Không đang ôm nhau.

Cô ngồi xem nam chính là nam phụ đấu nhau vì một người phụ nữ.

...

Sáng ngày hôm sau Thời Sênh mới nhìn thấy Tây Ẩn.

Hắn ngồi ở vị trí cuối cùng gần cửa sổ, chống tay nghiêng đầu xem lá cây đung đưa bên ngoài.

Những cô gái đến sớm đã tụ tập lại với nhau, nhỏ to bàn luận về hắn.

Thậm chí có những cô gái mạnh dạn tiến đến bắt chuyện, nhưng hắn dường như chẳng nghe thấy gì, tư thế vẫn vậy, không có bất cứ sự thay đổi nào.

"Này cậu, cậu tên là gì?"

Tây Ẩn không trả lời câu hỏi của cô gái.

Cô gái vẫn không bỏ cuộc, "Sau này chúng ta là bạn học cùng lớp rồi, tôi tên Triệu Nhã, là lớp trưởng, có vấn đề gì cậu cứ tìm tôi nhé."

Tây Ẩn vẫn không trả lời cô gái.

Cô gái khẽ cắn môi, có chút không cam tâm quay trở lại với nhóm bạn kia.

"Thế nào rồi, thế nào rồi?"

Triệu Nhã lắc đầu.

Các cô gái khác cũng lộ rõ vẻ mặt thất vọng.

"Ôi ôi, xem đi mau xem đi, Di Nại qua đó rồi."

"Trời đất, đến Di Nại cũng phải gục trước gấu quần anh ấy, ha ha ha, ông xã đẹp trai quá."

"Di Nại lúc nào cũng làm ra vẻ cao giá, đám nam sinh kia cứ bám lấy cô ta, lần này tự tát vào mặt rồi."

Mấy cô nữ sinh kia đều hơi đố kỵ và ngưỡng mộ, nghe nói gia thế Di Nại rất tốt.

Người thì xinh xắn, gia thế lại tốt, cứ cho là tính cách có lạnh lùng một chút, cũng sẽ có người đeo bám cô.

Thời Sênh kéo chiếc ghế trước mặt Tây Ẩn, rồi ngồi xuống, "Anh đẹp trai, trùng hợp quá, chúng ta học chung một lớp."

Cổ Tây Ẩn hơi động đậy, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Không phải trùng hợp, tôi cố ý chọn lớp này.

Hắn rất muốn đáp lại câu này.

Nhưng nếu hắn trả lời như vậy, nói không chừng cô ấy lại lên mặt.

Do đó Tây Ẩn không lên tiếng, rồi di chuyển ánh mắt tiếp tục nhìn ra ngoài.

"Bên ngoài có cái gì đẹp chứ, có đẹp hơn tôi được không?" Thời Sênh chống cằm, "Anh nhìn tôi đi, đảm bảo anh sẽ không cưỡng lại được."

Tây Ẩn: "..." Muốn bóp chết cô ấy.

Thời Sênh nói ngon nói ngọt một lúc lâu, Tây Ẩn vẫn không lên tiếng, Thời Sênh bực mình.

Bà đây dịu dàng một chút, mà tên tiểu tử này dám lên mặt muốn tạo phản.

Hãy đợi đấy, tối này bà sẽ bắt cóc anh về.

Thời Sênh đứng vụt dậy, làm đám người đang xem kịch trong lớp tròn mắt khiếp sợ, nín thở.

Nữ thần băng giá nổi giận rồi.

Nhưng không phải vậy, họ chỉ nhìn thấy nữ thần bằng giá đứng lên, khí thế hừng hực ra khỏi lớp học.

Vậy là xong rồi?

Nữ thần băng giá đã thất bại dưới tay tên nam thần mới, vừa rồi bọn họ bắt chuyện không thành công, hình như cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ lắm.

Quả nhiên có so sánh, trong lòng lập tức cân bằng lại rất nhiều.

Chương 285: Tường vi máu (11)

Tây Ẩn, chàng nam thần này đã thổi bùng lên một cơn cuồng phong rất lớn.

Không ít người vây xung quanh nhìn hắn.

Cả ngày Thời Sênh không tới lớp học, trong lòng Tây Ẩn có dự cảm không tốt.

Buổi chiều chỉ có hai tiết học, Tây Ẩn ra khỏi cổng trường trong những tiếng gọi chói tai của vô số nữ sinh.

Bởi vì đám người đó quá ồn ào, Tây Ẩn liền chọn một còn đường nhỏ có ít người.

Tây Ẩn càng đi càng thấy có gì đó sai sai, con đường này mặc dù hơi hoang vu hẻo lánh, nhưng cũng không thể nào mà một người đi đường cũng không có.

Hắn dừng lại, nhìn trước nhìn sau, vẫn có thể nhìn thấy ở xa, phía cổng trường có người đi ra, thậm chí có người muốn đi tới bên này, nhưng đi được mấy bước, hình như nhìn thấy thứ gì đó, nên đã chạy quay lại.

Đúng lúc hắn đang nghi ngờ, thì trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể không có chút sức lực, ngã gục xuống đất.

Ai có âm mưu gì với hắn.

Hắn không hề cảm giác được.

Đây là hai ý nghĩ cuối cùng trước khi Tây Ẩn mất đi ý thức.

...

Bóng đêm chập chờn.

Ánh trăng sáng dịu từ ngoài cửa sổ soi vào bên trong, căn phòng tối om được khoác lên một lớp ánh trăng màu bạc.

Tây Ẩn động đậy ngón tay, đột nhiên sờ phải thứ đồ gì đó mềm mềm lành lạnh.

Khoảnh khắc tỉnh táo hắn vẫn có ý thức mơ hồ, hắn cố gắng mở mắt.

Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là cái bóng đen, nửa người dựa vào đầu giường, nhưng thứ mà hắn sờ được là đôi tay.

Hắn không cần nhìn cũng biết cái bóng đen đó là ai, cái mùi hương này, ngoài Di Nại ra thì còn có thể là ai.

Ngay khi hắn mở mắt, đôi tay ấy đột nhiên giữ chặt lấy hắn.

"Tây Ẩn, anh không được." Giọng nói dí dỏm từ bên cạnh vang lên.

Không được?

Không được cái gì?

Cô gái này... lại dám trói hắn.

Hắn ngồi bật dậy, chiếc chăn trượt xuống phần bụng, trên người hắn không mặc gì hết...

Không mặc gì hết!!!

Cả người đều trần như nhộng.

Thời Sênh cúi người về phía trước, nói với vẻ rất lưu manh: "Có cần làm thêm lần nữa không, để cảm nhận cho rõ rệt."

"Di Nại, Cô..." Tây Ẩn tức giận không nói lên lời, thực sự cô ta dám.

Thực sự dám...

Hắn sống lâu thế rồi, những người phụ nữ hắn từng gặp cũng không phải ít, nhưng trước nay chưa từng gặp một người phụ nữ nào to gan như cô, lại dám...

Rồi còn nói anh không được!

Tây Ẩn cảm giác phổi của mình như căng phồng lên, muốn giết chết cô gái này.

"Tức giận sao?" Thời Sênh lăn người trên giường, nửa quỳ trước mặt hắn, "Đàn ông đàn ang, bị ngủ thôi mà, tôi không tin anh chưa từng ngủ với người phụ nữ nào."

Tây Ẩn túm lấy chiếc chăn, biểu cảm của hắn mờ ẩn trong bóng tối, nên Thời Sênh không thấy.

Thời Sênh chớp chớp mắt, thực ra cô chỉ cởi quần áo của hắn ra mà thôi, cô cũng có vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, nhưng không làm chuyện gì cả được chưa.

Hắn làm ra vẻ bị hãm hiếp thế này là sao?

Lẽ nào tự hắn không cảm nhận được sao?

Đương nhiên Thời Sênh sẽ không nói với hắn.

Thời Sênh đợi một lúc, Tây Ẩn không nói gì cả, cô nhún nhún vai, rồi lật người xuống giường.

Đến lúc cô chuẩn bị đi, giọng nói của Tây Ẩn ở phía sau mới vang lên.

"Không có."

Giọng nói của hắn rất nhỏ, có chút kìm nén, "Cô... là đầu tiên."

Thời Sênh sững người một chút, cô quay người, hai tay ôm chặt hai vai hắn, cô nhìn hắn, "Ừ, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Tây Ẩn vẫn cúi đầu, chiếc chăn bị siết càng lúc càng chặt.

Thời Sênh sỗ sàng nâng cằm hắn lên, cố tình ép hắn phải ngẩng đầu, rồi trực tiếp hôn hắn.

Mạch máu của Tây Ẩn trong nháy mắt dường như sôi sục, hắn ngắm nhìn dung nhan gần trong gang tấc, sinh ra một loại cảm xúc tên là căng thẳng.

Chỉ là một nụ hôn rất ngắn, như chuồn chuồn đạp nước, Thời Sênh buông hắn ra, giọng nói nhẹ nhàng: "Sau này anh ngủ ở đây đi, để chấp nhận em có lẽ cần một thời gian, không sao cả, em có thể đợi anh."

Cô đứng dậy rồi rời khỏi phòng.

Cô không quay lại, Tây Ẩn nhìn chằm chằm vào khoảng không nửa sáng nửa tối.

Đáy mắt có chút mơ màng.

Vừa rồi, phản ứng của hắn... không giống hắn chút nào.

Tây Ẩn cứ ngồi như vậy cho đến khi trời sáng, ánh mặt trời xuyên vào trong phòng, làm cả căn phòng đều bừng sáng.

Cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Tây Ẩn hơi giật mình, hắn chợt nhớ ra trên người mình không mặc gì cả, hắn kéo chiếc chăn che từ cổ xuống dưới, mắt nhìn người đi vào có chút tức giận.

"Em chưa nhìn gì hết, được chưa." Thời Sinh nhìn hành động đó của Tây Ẩn, rất không khách khí lườm hắn một cái.

Tối qua, lúc cởi quần áo của hắn, chỗ nào mà cô chả nhìn hết rồi.

Tây Ẩn mím chặt môi, nhìn Thời Sênh mà không lên tiếng.

"Có cần em mặc quần áo giúp anh không?" Thời Sênh vung vung bộ quần áo trên tay, rồi cười đen tối.

"Không cần, cô ra ngoài." Con gái con đứa không biết xấu hổ.

"Em nói..."

"Cô ra ngoài." Giọng nói của Tây Ẩn rất khó chịu.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, vành tai hắn đã đỏ bừng lên.

Thời Sênh nhún vai, "Vậy được thôi."

Một người đàn ông mà còn mắc cỡ vậy sao, nhưng mà rất đáng yêu! Trái tim thiếu nữ của bản cô nương như sắp nổ tung rồi.

Đợi Thời Sênh ra ngoài, Tây Ẩn mới lật lật bộ quần áo Thời Sênh để trên giường.

Hắn sững người, quần áo này...

Đều là thứ mà lần trước hắn viết cho cô.

Không phải cô không mua cho hắn sao? Cô nàng này, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhìn thấy chiếc quần lót ở dưới cùng, mặt Tây Ẩn bỗng đỏ ửng.

Tây Ẩn mặc xong quần áo, ngượng ngùng một hồi rồi mới đi xuống tầng dưới, vừa xuống đã phát hiện bên dưới có rất nhiều người, họ đang ra ra vào vào để khuân chuyển đồ đạc.

Đồ đạc đều được niêm phong kín, nhưng xem ký hiệu trên bao bì, hắn biết trong đó là những gì.

Tây Ẩn nắm chặt lan can, nhìn đám người bận rộn bên dưới, cảm xúc trong lòng hắn rất phức tạp.

Cô ấy thực sự muốn nuôi hắn sao?

"Anh đứng đây làm gì, xuống dưới xem có thích không? Đợt này em hơi nghèo, đợi có tiền thì sẽ thay phòng ngủ." Không biết Thời Sênh đứng sau hắn từ lúc nào, giọng nói trong veo, mấy câu nói này đều rất tự nhiên, dường như đã từng nói vô số lần rồi.

"Cô đối xử với đàn ông đều tốt vậy sao?" Nét mặt Tây Ẩn để lộ nụ cười châm biếm.

"Chỉ tốt với anh thôi." Người khác cô chẳng cần quan tâm.

Tim Tây Ẩn như đập lỡ nhịp, hắn buông tay khỏi lan can, nhấc chân bước xuống tầng dưới, không đáp lại câu nói của Thời Sênh.

Đám người làm ở bên dưới đang bắt đầu tháo dỡ bao bì, bên trong toàn là vật dụng trong nhà mới tinh, hơn nữa đều là đồ thủ công.

Căn cứ theo thời gian, dù gấp thế nào, ít nhất cũng phải đặt trước một tuần.

Khi đó cô đã đặt làm rồi sao...

Người làm dựa theo dặn dò của Thời Sênh, bày biện xong tất cả đồ đạc trong nhà.

Đợi sau khi tất cả mọi người đi, Tây Ẩn ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, nõi rõ từng từ từng chữ: "Dù cô lấy lòng tôi như vậy, tôi cũng sẽ không thích cô."

Hắn ở cùng cô, là bởi vì họ...

Đây là quy định của gia tộc họ, cả đời chỉ có một người bạn đời.

Chỉ có thể phát sinh quan hệ với người bạn đời.

Nhưng mà, cô dùng thủ đoạn này với hắn, hắn tuyệt đối không thể thích cô.

"Chờ đến ngày tự tát vào mặt đi." Thời Sênh đáp một câu như thật như giả.

Chỉ cần hắn là Phượng Từ, hắn không thể không thích cô.

Điểm tự tin này thì cô có.

Tây Ẩn nghe có vẻ không hiểu, nhưng thấy Thời Sênh không định nói thêm, hắn cũng không hỏi lại, mà đi luôn lên tầng.

Bây giờ hắn không muốn nhìn thấy cô gái này.

Trở lại căn phòng, Tây Ẩn khóa trái cửa lại, ánh nắng rọi thẳng vào người hắn, hắn chau mày chán ngán, rồi di chuyển tới chỗ hơi tối.

Ánh nắng quét qua bức tranh trên tường.

Bóng Tây Ẩn sững lại một lúc, rồi nhẹ nhàng lên tiếng, "Quả thực là số mệnh sao?"

Trốn chẳng được.

Thoát chẳng xong.

Ánh nắng rủ xuống trên cổ tay của Tây Ẩn, sợi dây màu đỏ lúc ẩn lúc hiện, mặt dây chuyền hình bán nguyệt tản ra sắc màu tươi sáng đẹp đẽ.

Nhưng nhìn kỹ, cổ tay hắn không có thứ gì cả.

Chương 286: Tường vi máu (12)

Tây Ẩn cứ ở trong căn biệt thự của Thời Sênh như vậy.

Nhưng trước nay hắn không chịu cùng Thời Sênh đi học.

Cho dù Thời Sênh mặt dày đi theo hắn, hắn cũng tự biến mất.

Sau đó, Thời Sênh bắt đầu quang minh chính đại theo đuổi hắn.

Nào là tặng hoa, tỏ tình v.v…, trò gì có thể chơi được cô đều chơi hết.

Mọi người trong trường đều biết, nữ thần băng giá của họ đang điên cuồng theo đuổi Tây Ẩn, vì vậy có không ít nam sinh trong trường không ưa Tây Ẩn.

Nhân lúc không có mặt Thời Sênh, mấy nam sinh đã nhốt Tây Ẩn trong phòng học.

Nam sinh dẫn đầu là fan hâm mộ số một của Di Nại, hắn đẩy cái bàn trước mặt Tây Ẩn ra, sách vở trên bàn đều rơi hết xuống đất.

"Nữ thần của chúng tao đã theo đuổi mày như vậy, mà mày vẫn còn làm cao, giỏi thật đấy!"

Tây Ẩn không động đậy nhìn hắn, "Tránh ra."

"Tránh ra?" Nam sinh cười lạnh lùng, "Hôm nay mà mày không nói

cho rõ ràng, thì đừng mong đi được."

Tẩy Ẩn nheo nheo mắt, kim quang bỗng hiện qua, tay hắn dần dần thu lại thành nắm đấm.

Tên nam sinh vẫn không cảm nhận được gì, "Nữ thần có chỗ nào không xứng với mày, mày còn dám làm mất mặt nữ thần..."

"Đó là chuyện của cô ta." Tây Ẩn lạnh lùng lên tiếng.

"Mẹ!" Nam sinh bị kích động bởi thái độ bình thản lạnh lùng của Tây Ẩn, đám người đứng sau vung tay vung chân, "Để tao dạy cho nó một bài học."

...

Thời Sênh bước vội vào lớp, nhìn thấy nam sinh ngã rạp xuống đất như đã ngừng thở, đám lâu la kia thì co rúm lại một góc, người run lẩy bẩy.

Tây Ẩn nhìn về phía cô, ánh mắt khó hiểu.

Thời Sênh bước vào trong mấy bước, vội vàng kéo tay hắn, nhìn lên nhìn xuống, "Anh không sao chứ?"

Tây Ẩn mím môi lắc đâu.

"Hắn chết rồi."

Thời Sênh nhìn người trên đất, hắn nằm xõng xoài trên đất, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ lừ.

Cô nhớ người này, thường xuyên gắn cái mác là fan ruột của cô, rồi

dẫn đám đàn em đi ức hiếp những nam sinh thích cô trong trường.

Thậm chí còn suýt khiến người khác mất mạng, nhưng nhà hắn có tiền lại có thế lực, nên người trong trường đều sợ hắn.

"Anh không sao là tốt rồi." Thời Sênh thu lại ánh nhìn, giúp hắn chỉnh đốn lại trang phục.

Tây Ẩn cụp mắt nhìn cô.

Dường như cô chẳng để tâm đến thứ gì.

Ngoài hắn.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng coi báo động của cảnh sát, ánh mắt Thời Sênh dừng lại, nhìn về phía người ở góc tường.

Đám người đó vô cùng kinh sợ, lúc ánh mắt Thời Sênh quét qua một lượt, chúng lập tức run rẩy giải thích, "Không phải chúng tôi báo cảnh sát."

"Không phải tôi, tôi cũng không báo."

"Không phải tôi."

Cả đám đều nói không báo cảnh sát, nhưng bây giờ cảnh sát đã đến rồi.

Thời Sênh ghé mắt nhìn qua cửa sổ, được lắm, đã bao vậy trường học.

Người báo cảnh sát nói ở đây có người muốn làm nổ tung trường học?

Còi cảnh sát không ngừng vang lên, trong trường học vẫn còn vài học sinh, nghe thấy tiếng động liên ồ ạt chạy ra ngoài.

"Người bên trong nghe rõ, anh đã bị bao vậy."

"Không được làm hại con tin, có yêu cầu gì anh có thể nói với chúng tôi."

"Chúng tôi có thể giúp anh, nhất định không được làm hại con tin."

Một loạt những câu nói trên truyền khắp trong trường.

Sắc mặt Thời Sênh không hề thay đổi, ung dung chậm rãi chỉnh đốn lại quần áo cho Tây Ẩn.

Tây Ẩn nắm lấy tay cô, "Chuyện này không liên quan tới cô, cô đi đi."

Cảnh sát đã đến, mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh, cô nhoẻn miệng cười, "Anh đang quan tâm em sao?"

Tây Ẩn bỏ cô ra, "Tôi chỉ nói sự thật thôi."

Hăn không quan tâm cô.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan tới cô, không nhất thiết phải lôi cô vào.

"Nếu đã không quan tâm đến em, thì em đi hay không cũng không có gì khác biệt đối với anh." Thời Sênh vênh mặt.

"Di Nại." Ngữ khí của Tây Ẩn như nặng hơn.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên có chút mờ ám là lạ.

Không cần biết những tiếng ồn ào bên ngoài.

Cả thế giới bỗng như tĩnh lặng lại.

...

Đỗ Tuyệt nhanh chóng dẫn theo người tới, trước tiên là nói chuyện với cảnh sát, cảnh sát mặc dù thấy lạ, nhưng là mệnh lệnh của cấp trên, nên chỉ có thể để họ vào.

Đỗ Tuyệt đi nhanh vào phòng học, nhìn thấy người trong phòng, đồng tử hắn như co rút lại.

"Tây Ẩn..." Sao hắn lại ở đây.

Lúc này chẳng phải hắn đang ngủ say sao?

Hắn chưa từng gặp Tây Ẩn, nhưng trong bút ký còn lưu giữ lại của Đỗ gia có ảnh của hắn, dựa theo trí nhớ, hắn ít nhất còn 100 năm nữa mới tỉnh.

Tại sao bây giờ lại ở đây?

Tây Ẩn di chuyển ánh mắt từ Thời Sênh sang nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa, ánh mắt long lanh sắc vàng.

"Người nhà họ Tuyệt?"

"Đúng." Đỗ Tuyệt cứng đầu trả lời.

Đỗ Tuyệt nhìn Thời Sênh đứng cạnh Tây Ẩn, tim đập thình thịch, cô ta và Tây Ẩn quen nhau sao?

Vốn dĩ, một con ma cà rồng thuần chủng đã rất khó đối phó, giờ còn thêm Tây Ẩn...

Tổ tiên từng nói, Tây Ẩn là một con ma cà rồng rất quái lạ, hắn không phải thuần chủng, nhưng sức mạnh của hắn mạnh hơn bất kỳ con mà cà rồng thuần chủng nào.

Hơn nữa, dường như hắn sống rất lâu.

Từ khi bút ký ghi lại, có thể là từ nghìn năm trước.

"Hừ..." Tây Ẩn hừ lên một tiếng không rõ thái độ.

Kẻ đến là loài người còn có chút phiền phức, nhưng kẻ đến lại là Đồng minh Huyết Liệp, vậy thì dễ xử lý rồi.

Đỗ Tuyệt nghiến răng, không thể đắc tội Tây Ẩn, ngữ khí chuyển sang mềm hơn một chút, "Tại sao Tây Ẩn đại nhận lại ở đây?"

"Học." Không biết Tây Ẩn nể mặt ai mà cất giọng trả lời.

Đỗ Tuyệt: "..." Tên già nhà người sống lâu như thế rồi, còn học gì chứ?

Được rồi, hắn là lão già, không thể đắc tội với hắn.

"Tôi nhận được tin, nói là ma cà rồng tập kích loài người..." Đỗ Tuyệt cố gắng để giọng nói của mình nhún nhường hơn, ánh mắt nhìn vào thi thể đã tắt thở trên đất, "Tây Ẩn đại nhân có thể giải thích không?"

Tây Ẩn nheo mắt, trong giọng nói chứa đựng sự giễu cợt, "Người nhà họ Đỗ đều chết hết rồi hay sao, không ai dạy cậu quy tắc à?"

Đỗ Tuyệt định thần lại, sau lưng lập tức toát mồ hôi lạnh.

Dù là ông nội hắn ở đây, có lẽ cũng không dám bắt Tây Ẩn giải thích.

"Là Đỗ Tuyệt nói năng không phải." Trong lòng Đỗ Tuyệt bùng lửa giận, nhưng cũng chỉ có thể kìm nén lại, người đàn ông trước mặt này, hắn tuyệt đối không được đắc tội.

Thái độ khiêm nhường của Đỗ Tuyệt là những kẻ đứng sau ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Người đàn ông này là ai?

Đỗ Tuyệt hít một hơi thật sâu, "Vậy có thể để chúng tôi xem thi thể được không?"

Ánh mắt Đỗ Tuyệt lơ đãng nhìn về phía Thời Sênh, như muốn xác nhận cô và Tây Ẩn không hề có quan hệ gì với nhau.

Nếu như vậy...

Không chừng có thể mượn tay Tây Ẩn để bắt cô ta.

Lần trước cô ta đã giết bao nhiêu người của hắn, hắn và cô ta đã là kẻ thù.

Sau đó ánh mắt Đỗ Tuyệt trở lên thất vọng, hắn nhìn thấy Thời Sênh lùi về sau một bước, rồi tự nhiên kéo cánh tay Tây Ẩn, người sau chỉ hơi chau mày, nhưng không buông ra.

Đỗ Tuyệt: "!!?" Hai người bọn họ quen nhau từ khi nào.

Quá vô lý!

Thời Sênh kéo tay Tây Ẩn, ngón tay đan chặt vào đầu ngón tay của hắn, gương mặt hơi hướng lên, "Không ngờ anh lại là cây đại thụ đấy, cho em ôm cái đi!"

Đến một kẻ điên như Đỗ Tuyệt cũng phải kiêng nể hắn, không hổ là nhân vật phản diện.

Tây Ẩn nắm chặt bàn tay đang nghịch ngợm trong lòng bàn tay mình của cô, mím môi, chỉ đáp lại Thời Sênh bằng sắc mặt cao ngạo.

"Tây Ẩn đại nhân..." Đỗ Tuyệt càng lúc càng cẩn thận.

Quan hệ của Di Nại và Tây Ẩn thân mật như vậy, chuyện lần trước, chỉ e sống chết mặc bay.

"Thi thể thôi mà, muốn xem thì xem đi, nếu không đủ tôi sẽ cho thêm vài thi thể mới nữa." Thời Sênh cướp lời Tây Ẩn.

Ánh mắt Đỗ Tuyệt hơi lóe lên, nhớ tới lời nhắc nhở của tiền bối, Tây Ẩn không thích người khác tự tiện quyết định thay hắn, Di Nại không biết nặng nhẹ, không chừng sẽ bị Tây Ẩn ghét.

Chương 287: Tường vi máu (13)

Đỗ Tuyệt nhìn Tây Ẩn ánh mắt chờ đợi.

Tây Ẩn không có bất cứ biểu hiện gì, dường như chấp nhận lời của cô.

Đỗ Tuyệt: "..." Cái thế giới này là ảo tưởng sao?

Nhẫn nhịn sự nghi hoặc trong lòng, sai người mang thi thể trong phòng ra ngoài, hai người đi theo Đỗ Tuyệt tiến về trước kiểm tra thi thể.

"Đội trưởng... nguyên nhân là do mất máu quá nhiều, trên cổ có vết cắn."

Người lên tiếng đó lật cổ áo ra, trên cổ đúng là có vết cắn, nhưng đã bị đen lại, rõ ràng là đã bị cắn được một khoảng thời gian.

"Bị cắn bao lâu rồi."

Người đó lại cúi đầu kiểm tra, thận trọng trả lời, "khoảng 18 giờ."

Đỗ Tuyệt dường như thấy hơi kỳ lạ, cho người mang thêm vài đạo cụ đến, rồi mân mê trên thi thể một lúc, "Chỉ có thể tạm thời trấn áp, trong 4 giờ phải đưa về tổng bộ."

"Vâng."

Mấy người nhanh chóng bọc thi thể lại rồi đem đi.

Đỗ Tuyệt nhìn Thời Sênh, chắp tay và nói với Tây Ẩn: "Tây Ẩn đại nhân, đây đã là vụ thứ 3 trong tháng, đều là bị cắn rồi bị cho uống máu, không biết Tây Ẩn đại nhận có suy nghĩ gì không?"

Ma cà rồng cho loài người uống máu, có người sẽ trở thành ma cà rồng cấp thấp, có người sẽ chết.

"Câu hỏi này rất thú vị." Thời Sênh cười chế nhạo, "Anh đang nghi ngờ tôi hay nghi ngờ anh ấy."

Đỗ Tuyệt nhìn Thời Sênh với ánh mắt căm phẫn, lần trước cô ta giết hại bao nhiêu người mà vẫn chưa bắt được cô ta, lần này cô ta còn bám vào Tây Ẩn.

Nhưng cuối cùng hắn không thể không cúi đầu, "Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi Tây Ẩn đại nhân có manh mối gì không?"

Thời Sênh muốn chửi Đỗ Tuyệt, nhưng bị Tây Ẩn ngăn lại, rồi kéo vào trong lòng, để mặt cô áp vào lồng ngực của mình.

"Ngoại ô Thành Bắc."

Giọng nói vừa dứt, hai người trước mặt liên biến mất.

Người bên ngoài lập tức xông vào, "Tổ trưởng, hắn là ai?"

Bọn họ chưa từng thấy thái độ của đội trưởng lại khiêm nhường như vậy với ai bao giờ.

Đỗ Tuyệt không trả lời, ngược lại còn cảnh cáo bọn họ, "Sau này mà gặp phải hắn thì hãy tránh xa, hiểu chưa?"

"Vậy còn cô gái Di Nại kia xử lý thế nào?"

Đỗ Tuyệt trầm mặc một hồi, rồi lên tiếng: "Bỏ đi, chọn mục tiêu khác."

Có người không phục, "Nhưng cô ta đã giết bao nhiêu người của chúng ta."

Ánh măt ác liệt của Đỗ Tuyệt quét qua, người kia lập tức cúi đầu.

"Người đàn ông kia không phải là người chúng ta có thể động vào." Ánh mắt Đỗ Tuyệt đầy vẻ u ám, "Chí ít là không phải bây giờ."

Rồi sẽ có một ngày, hắn nhất định sẽ tìm ra cách đối phó với Tây Ẩn.

Gương mặt mấy người kia đều ngơ ngác không hiểu, trong lòng thì càng thấy kỳ lạ, nhưng không ai dám lên tiếng hỏi.

"Cử người đi ngoại ô Thành Bắc điều tra."

"Vâng."

...

Thời Sênh bị Tây Ẩn đưa đi, đáp xuống một nơi không có ai trong trường học.

Thời Sênh vẫn nằm trong lòng Tây Ẩn, cơ thể hắn hình như lạnh hơn cơ thể cô một chút.

"Bỏ ra." Tây Ẩn kéo tay Thời Sênh.

Thời Sênh không chịu, càng ôm chặt hơn.

Tây Ẩn: "..."

Hắn cố gắng kéo mấy lần, nhưng đều không kéo ra được, hắn đành bỏ cuộc, ngữ khí lại có chút chế giễu: "Cô thích ôm đàn ông như vậy sao?"

Người phụ nữ này không biết có bao nhiêu đàn ông rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Tây Ẩn liền cảm thấy hơi bức bối.

"Em chỉ thích ôm anh thôi."

Ánh mắt Tây Ẩn càng lộ rõ sự chế giễu, "Câu nói này cô nói với bao nhiêu người rồi?"

"Hứ." Thời Sênh ngẩng đầu, "Anh đang ghen đấy à?"

Tây Ẩn: "..." Ghen cái con khỉ.

Vừa rồi hắn không ghen.

Tuyệt đối không phải!

Tây Ẩn đột nhiên thô lỗ kéo tay Thời Sênh ra, thần sắc u ám, trầm mặc nhấc chân bước đi.

Thời Sênh mỉm cười chạy theo, rồi chân thành giải thích: "Em chỉ nói như vậy với một mình anh, thật đấy, em thề."

Tốc độ của Tây Ẩn không giảm.

"Đừng đi nhanh như vậy." Thời Sênh gần như phải chạy mới có thể

theo kịp, "Anh phải tin rằng em thật lòng với anh, không phải ai cũng lọt vào mắt em."

Thật lòng...

Làm quái gì có cái gì thật lòng.

Nếu như hắn xấu xí, liệu cô có còn đến gần hắn nữa không?

Thái độ của Tây Ẩn đối với Thời Sênh vẫn còn ác ý như ban đầu, Thời Sênh vẫn khăng khăng đuổi theo hắn.

Một thời gian sau, người của Đồng minh Huyết Liệp bất cứ lúc nào cũng xuất hiện xung quanh họ, có lẽ là giám sát họ.

Liên quan đến người chết đó, Đồng minh Huyết Liệp cũng không biết dùng thủ đoạn gì, mà người nhà hắn hoàn toàn không lên tiếng.

Chuyện nhân loại bị cắn không có manh mối, người của Đồng minh Huyết Liệp vấn đang gấp rút điều tra.

Bên phía nam nữ chính dường như rơi vào thời kỳ chiến tranh lạnh, tình cảm giữa Tư Không Táp và nữ chính có vẻ rất thuận lợi.

Lúc nào Thời Sênh nhìn thấy họ cũng thấy họ tình tứ với nhau.

Đương nhiên, vẫn có thể nhìn thấy nam chính đứng ở đằng xa, gương mặt cực khó chịu xem hai người họ tình cảm.

Cô và nữ chính không học cùng lớp, chỉ cần không cố ý, bọn họ thực ra cũng chẳng thể đụng nhau.

Gần đây Thời Sênh bận rộn chuyện Tây Ẩn, để tránh phiền phức, cô

cứ nhìn thấy nữ chính là đi đường vòng.

...

Ban đêm Tây Ẩn tỉnh dậy, nghe thấy âm thanh bên ngoài cửa.

Hắn chau mày, đang đêm mà cô ấy làm gì vậy chứ.

Hắn vén chăn rồi ra khỏi giường, đi đến cửa, hắn đột nhiên dừng lại.

Hơi thở của cô rất nồng nặc.

Tây Ẩn kéo cửa bước ra, cả dãy hành lang đều có hơi thở của cô, phòng ngủ của cô đã mở toang.

Hơi thở là từ tầng dưới truyền đến.

Tây Ẩn tìm ở tầng dưới, đèn phòng khách không bật, có thể nhìn thấy bóng người đang cuộn tròn trên ghế sô pha.

Tây Ẩn tim đập thình thịch, lần trước cô ta đi ăn cũng đã gần hai tháng rồi.

"Tây Ẩn?"

"Ừ." Tây Ẩn nhẹ nhàng lên tiếng, đi vòng về phía chiếc sô pha, tiến đến gần chỗ cô.

"Em đói lắm." Thời Sênh từ chiếc ghế sô pha ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, ánh mắt lóe lên tia sáng xanh yếu ớt.

Từ sau khi uống cốc đồ uống mà Tây Ẩn đưa, cô không cảm thấy đói

nữa.

Nhưng hôm nay cảm giác đói lại kéo đến, hơn nữa còn hơn rất nhiều so với trước.

Tây Ẩn im lặng vén cổ áo, rồi ghé sát miệng Thời Sênh, "Uống đi."

Thời Sênh há miệng muốn cắn, nhưng không được.

Cô rụt người về sau, "Thứ lần trước..."

"Muộn quá rồi, không lấy được." Tây Ẩn ngắt lời cô, im lặng một lúc rồi nói tiếp, "Uống nhiều sẽ không tốt."

Lần trước chỉ là hắn muốn thăm dò cô.

Thật không ngờ cô lại uống thật.

Bây giờ cô ấy và mình có quan hệ, hắn đương nhiên không muốn cô uống thứ đó nữa.

"Em vẫn nhịn được." Hút máu gì chứ, không thể chấp nhận được.

"Anh về phòng đi." Thời Sênh thu người trên chiếc sô pha.

Tây Ẩn không hiểu lúc này cô còn ngại cái gì, đến chuyện đó còn dám làm, hút máu thôi mà, làm mình làm mẩy cái gì chứ.

Thôi bỏ đi, cô ta không hút là chuyện của cô ta.

Tây Ẩn thu tay lại, quay người đi lên tầng.

Phòng khách nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Thời Sênh cuộn người trên sô pha, mẹ kiếp thiết lập cái kiểu chó gì đây.

Đói quá!

Đói quá!

Thời Sênh cảm nhận bụng mình đang co thắt lại, trong lòng chỉ còn chừa lại mỗi máu.

Mùi vị thơm quá.

Từ bên ngoài bay vào.

Muốn uống...

Thời Sênh từ sô pha đứng dậy, đi ra phía ngoài cửa.

Đúng lúc cô chuẩn bị mở cửa, đột nhiên bị người từ phía sau kéo lại, cô bị ép quay người lại, rồi đè vào cửa.

"Cô thà giày vò bản thân chứ không chịu hút máu của tôi, hả?" Giọng nói trầm thấp văng vẳng bên tai, khiến lý trí sắp mất khống chế của cô lại quay trở lại.

Cô lắc lắc đầu, trả lời một cách yếu ớt: "Tôi không thích máu."

Uống thứ đồ đó vào... cô không chịu được.

"Hừ..."

Làm gì có ma cà rồng không hút máu.

"Cho cô thêm một cơ hội nữa, cô thật không muốn hút?" Tây Ẩn đưa tay đến khóe môi Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu đi.

Có đánh chết cô, cô cũng không hút.

Chương 288: Tường vi máu (14)

Bộ dạng cự tuyệt của Thời Sênh, không biết đã chạm tới chỗ nào trong lòng Tây Ẩn, hắn đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Hắn bế Thời Sênh quay về phòng, đề phòng Thời Sênh vùng vẫy, hắn trực tiếp đè lên người cô, dùng chân kẹp chặt một cánh tay cô.

"Anh làm gì?" Thời Sênh nhìu mày nhìn hắn, cô đã đói vậy rồi, tên này còn định giày vò cô.

Muốn chết phải không.

Tây Ẩn nắm chặt tay còn lại của cô, ấn sang bên cạnh, từ từ đổ người xuống, kèm theo ý cười, "Tôi muốn xem cô uống xong sẽ như thế nào."

Cái gì?

Thời Sênh nhìn thấy Tây Ẩn lấy cánh tay của mình để vào miệng, chiếc răng nanh sắc nhọn lộ ra, chầm chậm cắn vào tay hắn.

Tây Ẩn hút một hơi, dưới ánh mắt kỳ lạ của Thời Sênh, hắn đổ người hôn cô.

Kèm theo cả chất lỏng mát rượi từ trong miệng hắn mớm cho cô, không có mùi máu tanh nồng.

Là một mùi vị rất kỳ lạ.

Thời Sênh cũng không thể nói ra đó là mùi vị gì, nhưng vừa nghĩ đây là máu, cô đã muốn nôn ra.

Đầu lưỡi Tây Ẩn tách răng cô ra, ép chặp đầu lưỡi cô, chất lỏng đó dần dần chảy vào thực quản cô.

Không được!

Thời Sênh đột nhiên giãy giụa kịch liệt.

Sức của Tây Ẩn rất khỏe, cô hoàn toàn không thể giãy giụa ra được.

Chỉ có thể để chất lỏng kia tự chảy vào trong thực quản của mình.

Sau khi xác nhận cô đã nuốt vào, Tây Ẩn tiếp tục hút hai hơi nữa.

"Đừng mà, thả tôi ra." Giọng điệu của Thời Sênh có chút biến chuyển.

Tây Ẩn ngậm máu, cúi đầu nhìn cô, biểu hiện hơi sững lại.

Trong mắt cô có chút hoảng loạn.

Trước nay hắn chưa từng nhìn thấy cảm xúc này trong mắt cô.

Hoặc là nói, trước nay hắn chưa từng nhìn thấy quá nhiều cảm xúc trong mắt cô.

Uống máu thôi mà, cô lại đến mức này...

Tây Ẩn không hiểu sao đành thả lỏng tay, rồi tự nuốt máu trong miệng mình.

Tây Ẩn đưa tay ra, Thời Sênh vội vàng co người về sau, trong mắt tràn đầy sự phòng bị.

Trong lòng Tây Ẩn đột nhiên thấy nhói đau, dường như có bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt trái tim hắn, hắn thấy hơi khó thở.

"Không cho cô uống nữa." Tây Ẩn không nhận ra giọng nói của mình trở nên dịu dàng hơn.

Thời Sênh nhìn hắn một lúc lâu, có vẻ như đang nghĩ ngợi phân biệt gì đó, một lúc lâu sau, sự phòng bị trong ánh mắt cô mới dần dần lắng xuống.

Tây Ẩn ôm cô vào lòng, rồi xoay người nằm xuống giường.

Thời Sênh ghé sát vào ngực hắn, hơi thở rất nhẹ, nhẹ gần như không nghe thấy.

Tây Ẩn để tay vào mũi cô, để xác nhận cô vẫn đang thở.

Lúc này, trong đầu Thời Sênh rất rối loạn, nội tâm tràn đấy sát khí.

Nhưng cô không nỡ ra tay với hắn.

Cô lặng lẽ vì hắn mà tiếp tục kìm nén.

Tay Thời Sênh nắm vạt áo Tây Ẩn chặt hơn.

Một lần cuối cùng.

Tuyệt đối không có lần sau.

Có những thứ, hắn tuyệt đối không nên đụng vào.

"Xin lỗi." Hắn không biết phản ứng của cô lại kịch liệt như vậy.

Thời Sênh thả lỏng tay, không tiếp lời.

Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, Tây Ẩn không biết cô có đang tỉnh không, nhưng hắn vẫn bất động giữ nguyên tư thế đó, cho đến khi trời sáng hẳn.

Chiếc chăn đơn sắc nhuốm đầy chất lỏng màu đỏ, vết thương trên tay hắn đã không thấy nữa.

Thời Sênh cả đêm không nhúc nhích đang bò từ ngực hắn dậy, xuống giường, ra khỏi phòng.

Cô không nói một câu nào.

Tây Ẩn hơi nhíu mày, đi theo cô ra khỏi phòng, nhưng sau đó hắn chỉ nhìn thấy cánh cửa phòng cô đóng lại trước mặt hắn.

Vài ngày sau, Thời Sênh cũng không để ý đến hắn, nhưng cô vẫn đợi hắn tan học, chỉ là không nói chuyện với hắn nữa.

Hắn đã quen với việc cô hơi một chút lại cưa cẩm mình, bây giờ đột nhiên lại trở nên im lặng như vậy, trong lòng Tây Ẩn thấy hơi khó chịu.

Nhưng đêm đó thực sự hắn cũng hơi quá đáng, hắn không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cô nguôi giận.

Thời Sênh không giận Tây Ẩn, mà là cô không vượt qua được cửa ải của chính mình.

Có những thứ, dù cô có cố gắng như thế nào, cũng không thể quên được hay giải tỏa được.

Thời Sênh lê tấm thân mệt mỏi trở về phòng, nhưng lại nhìn thấy Tây Ẩn trong phòng.

Hắn ngồi bên giường, nhìn thấy cô đi vào, hắn lập tức đứng dậy.

"Cô về rồi sao?"

Thời Sênh nhìn hắn, "Có chuyện gì?"

"Tôi..."

"Nếu vì chuyện tối hôm đó thì không cần xin lỗi, tôi không trách anh." Đây là vấn đề của cô, sao có thể trách hắn được chứ? Hắn cũng chỉ là vì cô...

Thời Sênh quay đầu, "Tôi muốn nghỉ ngơi, anh về phòng đi."

"Cô…" Tây Ẩn mở miệng, có lẽ không biết nên nói gì, gương mặt do dự một lúc, rồi đưa tay cởi quần áo.

"Anh định làm gì?" Thời Sênh giữ tay hắn, ngữ điệu có chút không vui.

Mặt Tây Ẩn ửng đỏ, nói chuyện cũng không lưu loát, "Nếu như vậy... có thể làm tâm trạng cô tốt hơn... thì tôi… dù gì chúng ta cũng đã, cả đời này, tôi chỉ có thể có một người bạn đời..."

Dù cô chết đi rồi, anh cũng không thể có thêm người bạn đời mới.

Thời Sênh nhìn hắn một cách kỳ lạ, hắn định dùng thân xác để xin lỗi sao?

"Vậy anh thích em không?"

Tây Ẩn mím môi không nói.

Nhìn thấy tâm trạng cô không tốt, hắn cũng chẳng hơn, như vậy có phải là thích không?

Từ hôm trong lòng hắn xuất hiện cảm giác thân quen kỳ lạ kia, là hắn đã muốn thân cận với cô.

Nhưng mà...

Thời Sênh thu tay lại, "Đợi đến khi anh thích em rồi nói tiếp."

Tây Ẩn ngẩng đầu nhìn cô, đầu ngón tay vân vê khuy áo, Thời Sênh thở dài, cô tiến lên trước cài lại khuy áo cho hắn, rồi kiễng chân hôn lên mặt hắn, "Mấy ngày nay đều là vấn đề của em, em cần thời gian để điều hòa lại. Em thích anh, muốn có được anh, nhưng em không thể vì điều này mà chà đạp anh, lần trước... chúng ta chưa xảy ra chuyện gì cả."

Tây Ẩn vô cùng kinh ngạc.

"Về phòng ngủ đi." Thời Sênh nhoẻn miệng cười.

Tây Ẩn hơi cúi đầu, trước đây hắn luôn vì chuyện này mà trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Cô dùng thủ đoạn bỉ ổi đó để có được hắn.

Nhưng bây giờ cô lại nói với hắn, thực ra họ chưa từng phát sinh chuyện gì.

Đột nhiên hắn lại có chút thất vọng.

Nhưng thất vọng vì điều gì, chính bản thân hắn cũng không rõ.

Tây Ẩn lại mất tích.

Đó là điều mà ngày hôm sau Thời Sênh phát hiện ra.

Không có trong biệt thự, cũng không có ở trường.

Tây Ẩn không dùng điện thoại, vì vậy Thời Sênh không thể tìm thấy hắn.

Thời Sênh rất đau đầu.

Thuộc tính của tên này là bực mình một cái là sẽ tự biến mất sao?

Mẹ nó chứ, sao bản cô nương toàn vớ phải thứ trời ơi đất hỡi gì vậy.

...

Tâm trạng Thời Sênh vốn không vui, Tây Ẩn mất tích, tâm trạng lại càng không vui.

Đến trường học còn bị người khác chặn lại.

Người chặn cô lại không ai khác, chính là nữ chính.

Có lẽ gần đây cô không gây chuyện gì, kịch bản đại nhân cũng không vui, là nữ phụ, cô không gây chuyện thì sao được.

"Di Nại, là cô làm sao?"

Ngải Duy nói một câu không đầu không cuối, làm Thời Sênh thực sự không hiểu.

Bản cô nương làm gì chứ?

Nữ chính đại nhân, cô đừng có gây chuyện một cách vô lý như thế nữa được không.

"Tại sao cô không nói? Không thể nói đúng không." Mặt Ngải Duy đầy vẻ chính nghĩa.

Thời Sênh: "..."

Bản cô nương không hiểu cô đang nói cái gì, thì bản cô nương nói cái gì được.

Nói là bản cô nương xinh đẹp như hoa à?

Thời Sênh không nhịn nổi liền lườm nữ chính một cái, rồi đi thẳng vào trong.

Nói lý gì với nữ chính chứ, đừng có làm phiền nữa đi.

Lý của nữ chính mới là có lý, cô nói nhiều làm gì, cũng chỉ như đánh rắm mà thôi.

"Di Nại, cô đứng lại." Ngải Duy tiếp tục đưa tay chặn đường Thời Sênh.

Hừ! Gan nữ chính to hơn rồi đấy!

Không phải trước đây nhìn thấy cô đều quay người chạy mất sao?

Phía sau có ai chống lưng vậy?

Nói không chừng lại cho cô ta...

Nhân tâm hiểm ác.

Ta vẫn là bé con.

Không cần quan tâm là được rồi.

Thời Sênh né người bước đi, nữ chính là người trần mặt thịt, đương nhiên là không đuổi kịp.

Thời Sênh sợ cô và nữ chính cãi nhau, sẽ không khống chế được sức lực hồng hoang của mình.

Chương 289: Tường vi máu (15)

Ngải Duy có lẽ không ngờ rằng Thời Sênh sẽ phản ứng như vậy, cô đừng yên tại chỗ sững sờ.

Mãi đến khi người phía sau vỗ vai cô, cô mới tỉnh lại.

Cô quay đầu xem người vỗ vai mình là ai, rồi nhẹ nhàng lên tiếng: "Tư Không, cô ta..."

"Không sao, em đã cố gắng rồi, phần còn lại hãy giao cho họ." Tư Không Táp cười rồi xoa xoa đầu cô.

Ngải Duy cắn môi, "Những chuyện đó, đúng thật là cô ta làm sao?"

"Không phải đã có người quay lại video sao." Tư Không Táp nhíu mắt nhìn về hướng mà Thời Sênh vừa đi.

Nghe xong, ánh mắt Ngải Duy kiên định hơn.

...

Thời Sênh vào trường, đi không xa lại gặp Tả Liệt.

Bổn cô nương hôm nay ra đường mà không xem lịch hoàng đạo sao?

Hết nữ chính rồi lại nam chính đưa đến cổng.

"Bọn họ đặt bẫy phía trước, cô nên cẩn thận." Tả Liệt lạnh lùng ném cho cô câu nói này, hoàn toàn không có ý gây sự, nói rồi hắn quay người biến mất ngay trước mặt Thời Sênh.

Quái quỷ gì thế này?

Nói gì thì nói cho rõ ràng đi chứ!

Còn nữa, tại sao nam chính lại đột nhiên đổi chiến tuyến vậy?

Trận liên hoàn?

Nhắc nhở cô phía trước có cạm bẫy... Trong tình hình địch ta phân minh, cô tuyệt đối không thể tin, vì vậy cô sẽ đi điều tra, sau đó phía trước đúng là có cạm bẫy...

Thời Sênh thấy mình lại bị lý thuyết âm mưu quá rồi.

Có lẽ nam chính chỉ đơn thuần là nhắc nhở cô?

Dù gì họ cũng là ma cà rồng thuần chủng.

Trên thế giới này, ma cả rồng thuần chủng tồn tại cũng không nhiều.

Đều là ma cà rồng, việc gì phải đấu đá nhau quá gay gắt làm gì.

Bất luận có phải thật hay không, Thời Sênh cũng chọn cách rời khỏi trường học.

Cây đại thụ không có đây, yên phận làm một mỹ nữ vẫn tốt hơn.

Gần đây không thích hợp sát sinh.

Vì thế một đám người núp trong tối đợi, từ sáng sớm cho đến khi trời đầy sao, nhưng vẫn không thấy người đâu.

Con đường này chúng mai phục là con đường mà cô nhất định phải tới trường.

Tại sao cô vẫn chưa tới?

Những người mai phục ở phía ngoài trường cũng không thấy cô đi ra.

Vậy cô đi đâu?

Ngải Duy biết được thông tin này từ Tư Không Táp, cũng có chút không hiểu.

Vốn dĩ cô ta muốn dụ Thời Sênh tới chỗ mai phục, nhưng cô ta còn chưa nói được mấy câu, Thời Sênh đã bỏ đi, nên kế hoạch này thất bại.

Nhưng đúng là cô ta đã đi vào trường, và cũng chưa nhìn thấy cô ta đi ra.

"Tư Không, liệu cô ta có giết người nữa không?" Ngải Duy hơi sợ hãi, chuyện phát sinh gần đây quá tàn nhẫn.

Trong trường, thường xuyên có người bị ma cà rồng hút máu, mà đều là những người thân quen với cô, nhìn thấy những người vừa mới hôm qua thôi vẫn còn cười đùa với mình, vậy mà ngày hôm sau đã năm im, gương mặt trắng bệch trên đất, Ngải Duy sợ hãi tột cùng.

Đây như âm mưu nhằm vào cô, người phía sau đang hù dọa cô. Mà sau đó lại có người quay được, người kia chính là Di Nại.

Cô sớm đã nghi ngờ cô ta, có thể tự do ra vào trường học, lại còn có mâu thuẫn với cô, chỉ có thể là cô ta.

Tư Không Táp ôm chặt Ngải Duy, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng cô, "Đừng sợ, có anh đây, cô ta sẽ không làm hại em được đâu."

Ngải Duy vùi đầu vào lòng Tư Không Táp, "Cảm ơn anh, Tư Không."

"Đồ ngốc, em là bạn gái của anh, bảo vệ bạn gái không phải là trách nhiệm của anh sao?"

Ngải Duy nín khóc mỉm cười.

…

Mấy ngày tiếp theo cũng không đến trường, chỉ quanh quẩn một lúc ở phía ngoài trường.

Đám người canh gác giám sát ở gần đây cũng không ít.

Nhưng trước đây cô luôn vùi mình trong thế giới của mình, xảy ra chuyện gì cũng hoàn toàn không biết.

Lương Cách thấy điện thoại của Thời Sênh khi đang ăn cơm tối, cô thấy số điện thoại trên màn hình nhưng không lập tức bắt máy.

"Cách Cách, sao không nghe điện thoại?" Bà Lương nhìn con gái, mặt đầy vẻ thắc mắc.

Lương Cách tắt chuông điện thoại, cười trấn tĩnh, "Số lạ, có lẽ là tiếp thị ạ."

Nghe thế, bà Lương hơi chán ghét, "Đám người đó bây giờ đúng thật phiền phức chết đi được."

Hiển nhiên là bị những cuộc gọi tiếp thị làm phiền, bực bội.

Ăn cơm xong, Lương Cách cầm điện thoại quay về phòng, cô tháo chiếc điện thoại mới mua, rồi lắm sim mới, ấn số bấm gọi đi.

Lương Cách đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, bên đó cũng có tiếng nhận cuộc gọi.

"Chị, có người giám sát em, nói ngắn gọn là, gần đây ở trường phát sinh rất nhiều vụ hút máu, có người quay được video chị đang hút máu, bây giờ Đồng minh gì gì đó muốn tới trường bắt chị."

"Nhà em ở đâu?" Cuộc điện thoại không hỏi vấn để khác, mà lại hỏi một câu chẳng liên quan gì.

"Số 37, Đường Thiên Minh." Mặc dù Lương Cách thấy lạ, nhưng vẫn nói địa chỉ với cô.

Gia cảnh Lương Cách cũng không tệ, họ ở trong một căn biệt thự độc lập.

Lúc Thời Sênh đến bên ngoài căn biệt thự, quả nhiên cô phát hiện bên ngoài đang có người giám sát.

Thời Sênh gửi tin nhắn hỏi vị trí phòng của Lương Cách.

Sau đó cô từ cửa sổ nhảy vào.

"Chị..." Lương Cách thấy Thời Sênh từ cửa sổ đi vào, nên giật mình.

Ngay sau đó cô vội bịt chặt miệng, rồi chỉ chỉ vào căn phòng.

Thời Sênh lấy một chiếc máy nhiễu âm trong không gian ra rồi ném lên trên bàn, "Không sao rồi."

"Chị Di Nại, sao chị lại đến đây?" Vừa nghe Thời Sênh nói không sao rồi, Lương Cách lập tức buông tay, gương mặt lo lắng.

"Bọn chúng giám sát em bao lâu rồi?"

"Chiều nay mới bắt đầu, em tan học quay về thì phái hiện bên ngoài cửa dang có người đứng đợi, chúng nói là muốn kiểm tra đường dây."

Khu vực căn biệt thự Lương Cách ở an ninh rất tốt, cứ nửa năm lại tiến hành kiểm tra các nguy cơ tiềm ẩn một lần.

Nhưng lần trước kiểm tra là mới cách đây hai tháng, rõ ràng là không thể kiểm tra lại sớm như thế được.

Lương Cách chỉ là một cô bé, không dám lời qua tiếng lại với bọn họ, nên đã để bọn họ vào, kết quả đúng là bọn họ giả vờ giả vịt kiểm tra qua một lần, cuối cùng còn viết một biên bản cho cô.

Lương Cách là cô gái cẩn thận, đợi đám người kia đi hết, cô mới xem kỹ một lượt những chỗ mà họ vừa kiểm tra xong.

Kết quả là, cô phát hiện được vài thứ đồ kỳ lạ, cô đem xuống hỏi bố cô, bố cô là người làm về thiết bị điện tử, vừa nhìn ông đã nhận ra là máy nghe lén.

Gia đình cô trước nay không gây thù hằn với ai, cô cũng không nghe nói gần đây bố cô có cạnh tranh kinh doanh gì cả.

Vì vậy cô nghĩ ngay đến chuyện ở trường gần đây, cô đoán chắc chắn là có liên quan tới Thời Sênh, nhưng cô không nói với bố.

"Thông minh lắm cô gái." Thời Sênh vỗ nhẹ vào đầu Lương Cách.

Lương Cách xoa xoa đầu, rồi cười ngại ngùng, nhưng cũng có chút tự hào, "Ở trường chỉ có em hay lại gần chị, nên nếu bọn chúng không tìm thấy chị, thì nhất định sẽ tìm em."

"Em hãy dán mấy lá bùa này ở xung quanh căn biệt thự." Thời Sênh rút ra mấy lá bùa kỳ quái, "Sắp tới hãy xin nghỉ đừng đến trường, ở nhà đợi đi."

"Hả? Làm như vậy không phải bọn họ sẽ càng nghi ngờ sao."

"Chị chỉ muốn đảm bảo sự an toàn của em, bọn chúng hoài nghi hay không cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của chị." Cô không sợ bọn chúng.

"Ồ." Lương Cách nhận mấy lá bùa, rồi tò mò lật qua lật lại, "Đây là bùa gì vậy?"

"Dùng để phòng ngự."

Phòng ngự? Vậy tức là cô sẽ không thể ra khỏi căn biệt thự, còn bố mẹ cô thì thế nào?

Thời Sênh lại lấy ra một sợi dây chuyền, đeo vào cổ Lương Cách.

Lương Cách được Thời Sênh đeo cho, cô ta vội lén lút nhìn khuôn mặt của cô, tim bỗng nhiên như đập nhanh hơn.

Sư tỷ đẹp thật đấy!

"Đừng làm rơi." Ngón tay Thời Sênh lướt qua chiếc dây chuyền trên cổ cô ta, rồi đặt mặt dây chuyền vào trong lớp áo của cô ta.

"Vâng vâng." Đồ chị Di Nại tặng cho cô, cô nhất định không làm mất.

"Nhà em có mấy người?" Thời Sênh hỏi.

Lương Cách hơi đỏ mặt: "Có bố và mẹ em nữa."

Thời Sênh gật đầu, rồi lấy thêm hai chiếc dây chuyền như vậy đưa cho cô ta, "Đưa cho bố mẹ em đeo, đừng làm hỏng, sau này sẽ phải trả lại chị."

"Hả?" Phải trả lại sao?

Nhìn bộ mặt nhận phải sự đả kích của Lương Cách, tâm trạng của Thời Sênh đột nhiên tốt hơn nhiều, "Cái của em không cần trả lại, cái của bố mẹ em thì phải trả lại tôi."

Nghe nói chiếc của mình không cần trả lại, Lương Cách lập tức cười rạng rỡ.

Đồ chị Di Nại tặng, thật vui quá.

Chương 290: Tường vi máu (16)

Sau khi xác nhận Lương Cách đã dán bùa xung quanh biệt thự, Thời Sênh mới rời khỏi căn biệt thự này.

Cô lướt nhanh trong đêm tối, gió thổi làm váy cô bay tạo thành tiếng phần phật.

Tốt lắm!

Bây giờ thì tới xem xem, là tên nhãi ranh nào lập mưu phía sau lưng ông đây.

Thời Sênh quay về trường, trường học tối om không có ánh đèn, nhìn như con thú lớn đang nằm rạp trong bóng tối.

Người của Đồng minh Huyết Liệp vẫn chưa dời đi, Thời Sênh thấy mấy chỗ đều có người đang mai phục.

Thời Sênh tránh mấy người đó, rồi đi quanh trường một vòng.

Yên tĩnh...

Trường học yên tĩnh một cách đáng sợ

Thời Sênh đã xem qua tất cả mọi chỗ trong trường, không phát hiện thấy chỗ nào kỳ lạ.

Cô nhảy lên phòng cao nhất của trường, thật không ngờ bên trên đã

có người.

Thời Sênh nhíu mày, ánh mắt ẩn hiện ánh sáng màu lam.

Nam chính đại nhân, hắn làm cái gì ở đây?

Tả Liệt quay đầu lại, lãnh đạm nhìn cô, "Cô vẫn còn dám quay lại trường."

Thời Sênh tiến lên trước mấy bước, "Bọn chúng lại không bắt được tôi, có gì đáng sợ đâu chứ."

Tả Liệt: "..." Giọng điệu ngông nghênh thế kia, nghe chỉ muốn đánh.

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, hơi kỳ lạ, "Tại sao anh lại nhắc nhở tôi?"

Nam chính có gì đó không đúng lắm.

"Xem ra cô chẳng biết gì cả." Một lúc lâu sau Tả Liệt mới nói một câu.

Thời Sênh hơi mông lung.

Biết cái gì?

Tả Liệt quay người, nhìn cô, trong tay còn có thêm một tấm thiệp mời hắc kim.

Hắn đưa tấm thiệp mời hắc kim cho Thời Sênh, "Yến tiệc của Huyết Tộc, sắp bắt đầu."

Yến tiệc của Huyết Tộc? Đó không phải...

Yến tiệc của cả Huyết Tộc và Huyết Liệp, phía tổ chức giải thích là để tăng tính giao lưu giữa Huyết Tộc và Huyết Liệp.

Nhưng mỗi lần Yến tiệc của Huyết Tộc đều không có kết cục gì tốt, cuối cùng đã hủy bỏ, bây giờ tại sao lại bắt đầu lại?

"Huyết Tộc có người tâm tư không thuần khiết, tình hình chúng ta hiện nay đang rất nguy hiểm, cô phải tự cẩn thận." Tả Liệt nhìn Thời Sênh không nhận thiệp mời, nên hắn liền vứt tấm thiệp lên chiếc bàn bỏ đi ở bên cạnh, "Huyết Tộc thuần chủng là đối tượng ghen ghét căm hận của bọn chúng, tôi không muốn trở thành kẻ địch của cô."

Quan niệm của Huyết Tộc thuần chủng và các Huyết Tộc khác không giống nhau, chính kiến cũng không hòa hợp, nhưng Huyết Tộc thuần chủng lại vì muốn nâng cao sức mạnh, chiếm vị trí quan trọng trong Huyết Tộc.

Vì vậy, thực ra trong Huyết Tộc, tuy Huyết Tộc thuần chủng ở vị trí cao quý, nhưng không được chào đón cho lắm.

Thời Sênh di chuyển đôi mắt, "Ý của anh là nói, người của Huyết Tộc đang đối phó với tôi."

Thần sắc Tả Liệt hơi u ám, "Không chắc."

Không chắc?

Không chắc là Huyết Tộc sao?

Thời Sênh hơi nhíu mắt, "Đây cũng không phải là trọng điểm anh muốn nhắc nhở tôi, Tả Liệt, đừng có nói vòng vo tam quốc, rốt cuộc là anh muốn làm gì?"

Giữa Huyết Tộc thuần chủng cũng tồn tại cạnh tranh, huống hồ cô và Tả Liệt cũng còn có chút mâu thuẫn, Tả Liệt không thể nào tốt bụng mà nhắc nhở cô như vậy.

"Đúng là có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ." Thời Sênh đã nói rồi, thì Tả Liệt cũng không giấu giếm nữa, "Yến tiệc của Huyết Tộc lần này, còn có một mục đích rất quan trọng, là chọn ra vua mới của Huyết Tộc, tôi cần sự ủng hộ của cô."

Thời Sênh cười lạnh, "Cả trăm năm không có Vua, tại sao lần này lại muốn chọn Vua chứ?"

Từ khi Huyết Tộc và loài người ký kết khế ước Đồng minh, sau khi Vua tiền nhiệm chết, Vua của Huyết Tộc cũng mặc định là không chọn lựa nữa.

Trước nay đều do mấy vị Thân Vương tiếp quản Huyết Tộc, quyền lực phân tán, hình thành cục diện cân bằng ổn định.

"Tôi cũng vừa mới nhận được tin này." Nếu không phải đột nhiên nhận được tin tức, hắn cũng không mạo hiểm chọn cô gái Di Nại này.

Mấy năm nay, hắn luôn bị những người bên kia bài xích, mặc dù cũng ngấm ngầm bồi dưỡng một chút, nhưng rốt cuộc cũng không thể bằng có sự ủng hộ của Huyết Tộc thuần chủng.

Thời Sênh xoa xoa cằm, nghĩ ngợi một lúc mới nói, "Tôi không có hứng tham gia chuyện này, nhưng bọn chúng đắc tội với tôi, thì tôi sẽ không ngần ngại tiêu hủy đám rác rưởi đó."

Tả Liệt hơi suy tư một chút là hiểu ý nghĩa trong lời nói của Thời Sênh.

Cô không giúp hắn, nhưng cũng không làm khó hắn, điều kiện tiên quyết là, đừng nên đắc tội với cô.

Ngữ khí ngạo mạn này, nếu để đám người kia nghe thấy, chúng sẽ liều mạng nhảy lên đánh chết cô.

Tả Liệt hơi thất vọng, nhưng hắn cũng hiểu, muốn cô ta giúp mình có thể gần như là không, suy cho cùng, gia tộc sau lưng cô...

Biết là không thể nên Tả Liệt cũng không ở lại lâu, cuối cùng hắn nhắc nhở Thời Sênh cẩn thận rồi đi mất.

Thời Sênh cầm lấy tấm thiệp mời, nhưng không mở ra xem, ngón tay chuyển một cái rồi thu vào không gian.

Gió mưa ập đến.

Đứng trên tầng thượng một lúc, Thời Sênh nhảy xuống tầng cao, rồi mất tích trong bóng tối.

...

Thời Sênh không lộ mặt, người của Huyết Liệp có vẻ rất vội, rồi cuối cùng từ trường tản đi.

Nhưng bọn chúng vừa đi, thì trong trường lại xảy ra một vụ hút máu.

Lần này không phải ai khác, là bạn cũng phòng của Ngải Duy.

Trường học vẫn chưa yên tĩnh trở lại thì lại có đại họa ập đến, rất nhiều người yêu cầu nhà trường giải thích.

Còn có nhiều phụ huynh trực tiếp đến trường đón con về nhà, còn có

cả chuyển trường.

Phía nhà trường thì vô cùng lo lắng.

Phòng hiệu trưởng.

"Anh Đỗ, các anh đã từng cam kết tuyệt đối không để chuyện này xảy ra thêm lần nữa, bây giờ các anh giải thích thế nào?" Hiệu trưởng chất vấn Đỗ Tuyệt.

Sắc mặt Đỗ Tuyệt đầy vẻ không ngờ, nhóm người hắn sắn xếp là giả vờ tản đi, trong chỗ tối mai phục vẫn còn có người, nhưng trong tình hình như vậy, vẫn có người chết.

Hắn cảm giác mình đang bị khiêu khích.

"Đỗ tiên sinh, anh không có năng lực, tôi đề nghị phái người từng trải hơn đến." Hiệu trưởng hiển nhiên hiểu về Đồng minh Huyết Liệp, nói chuyện cũng rất mạnh mẽ, dứt khoát.

"Hiệu trưởng, những chuyện này tôi sẽ giải quyết." Đỗ Tuyệt ngẩng đầu nhìn thẳng hiệu trưởng, ánh mắt hắn ẩn hiện tinh quang và lạnh lùng.

Hiệu trưởng bị ánh mắt đó nhìn đến mức sững người, khí thế đột nhiên giảm đi mất nửa phần.

"Cậu hãy nói thời gian chính xác." Hiệu trưởng lùi một bước.

"Ba ngày." Đỗ Tuyệt nói, "Nếu trong ba ngày tôi không bắt được, thì tùy Đồng minh xử lý."

"Được, vậy tôi cho cậu ba ngày."

Đỗ Tuyệt từ phòng hiệu trưởng đi ra, hắn mệt mỏi day day huyệt thái dương.

Mấy ngày nay hắn đâu nghỉ ngơi nổi.

Quay lại chỗ tập kết tạm thời, người của Đỗ Tuyệt lập tức vậy quanh.

"Đội trưởng, sao rồi?"

"Tranh thủ được thêm ba ngày, ba ngày mà vẫn không bắt được Di Nại, thì chúng ta phải quay về Đông minh chịu phạt."

Cả đám người đều nhìn nhau.

Bọn họ canh giữ lâu như vậy, đến cái bóng của Di Nại họ cũng không nhìn thấy.

"Bên cạnh cô ta không phải có cả tên Tây Ẩn kia sao..." Mộ người lên tiếng giọng nhỏ nhẹ, lần trước thấy đội trưởng vì nể người đàn ông đó mà bỏ qua cho Di Nại.

"Chuyện lần trước chưa có đủ chứng cứ, lần này chứng cứ đã đầy đủ, chúng ta chỉ là theo việc mà làm." Huống hồ, Tây Ẩn cũng không còn bên cạnh cô ta nữa.

Đỗ Tuyệt đẩy chiếc mắt kính, thu lại sự lạnh lùng trong ánh mắt, sau đó lạnh lùng lên tiếng, "Thời gian không nhiều, cô ta nhất định còn trong trường, đêm nay sắp xếp dụ cô ta ra."

"Đội trưởng, có điện thoại."

Những người xung quanh hắn lần lượt tản ra làm việc, Đỗ Tuyệt đi

nghe điện thoại.

"Đội trưởng, chúng tôi phát hiện thấy một ngôi mộ ở ngoại ô Thành Bắc, có lẽ cần anh tới xem."

"Mộ gì?" Bây giờ hặn bận ngập đầu, đâu có thời gian mà đi xem mộ gì.

"Chúng tôi cũng không chắc chắn... Niên đại đã rất lâu rồi, hơn nữa bên trong... Tôi không thể nói rõ ràng qua điện thoại được, đội trưởng anh đích thân đến đây một chuyến sẽ tốt hơn."

Đỗ Tuyệt bóp hai đầu lông màu, ba giây sau mới trả lời, "Được, chiều tôi sẽ qua."

Bên kia còn nói thêm vài câu nữa, sau đó Đỗ Tuyệt mới tắt máy.

Ngoại ô Thành Bắc.

Mộ...

Tây Ẩn muốn nói gì với hắn? Hay là nói đây là một cái bẫy?

Chương 291: Tường vi máu (17)

Thời Sênh đương nhiên vẫn chưa rời khỏi trường, lúc này cô vẫn đang đứng xem nam chính và nữ chính.

Nhưng cô không hề cố ý đứng xem.

Cô chỉ đứng trên tầng thượng hóng gió, ai mà biết được nam chính và nữ chính lại lên đó.

Là một tiểu công chúa có khả năng ẩn mình đạt đến trình độ tông sư, không muốn để Tả Liệt và Ngải Duy phát hiện ra, nên chỉ có thể tiếp tục trốn.

Ngải Duy có vẻ như có chút không bằng lòng, cô ta đi rất chậm, thậm chí mỗi bước đi đều run lên.

Thời Sênh chống cằm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Thử nói xem, nữ chính bị dọa đến mức thế, sao cô ta không về nhà luôn đi!

Cô ta như vậy không phải muốn bị ngược đãi à?

"Cô sợ tôi đến mức đó sao?" Mặt Tả Liệt có vẻ bị tổn thương.

Ngải Duy mím chặt môi, "Anh tìm tôi có chuyện gì thì mau nói đi, lúc nữa Tư Không không tìm thấy tôi, anh ấy sẽ rất lo lắng."

Tả Liệt bước về trước vài bước, Ngải Duy liền lùi về phía sau, sự kháng cự và sợ hãi trong đáy mắt đều hiện rõ ràng.

Nếu phát triển theo kịch bản, Di Nại phá rối bên chỗ Tư Không Táp, Ngải Duy vì ghen sẽ qua lại với Tả Liệt, rồi dần dần thích Tả Liệt.

Nhưng Thời Sênh hoàn toàn không quấy rối tình cảm của cô ta và Tư Không Táp, Ngải Duy và Tả Liệt cũng chẳng tiến triển thêm gì.

Ngược lại là vì những chuyện xảy ra ở trường, mà đâm ra kháng cự Tả Liệt.

Trong lòng khó chịu, nhưng Tả Liệt vẫn nói ra hết những gì muốn nói, "Em hãy đi cùng anh đi, em ở cùng Tư Không Táp sẽ chịu thiệt thòi đó."

"Em và Tư Không rất ổn, Tả Liệt, sau này chúng ta đừng liên lạc với nhau nữa." Ngải Duy nhỏ nhẹ lên tiếng, "Anh hãy mau rời khỏi trường đi, nếu bọn họ phát hiện ra anh sẽ…"

"Ngải Duy em vẫn còn quan tâm anh, hãy đi cùng với anh, anh sẽ bảo vệ cho em." Tả Liệt hơi thất vọng nắm chặt lấy tay Ngải Duy.

"Tả Liệt, anh làm tôi đau đấy." Ngải Duy vung tay ra.

Tả Liệt vờ như không nghe thấy gì, vẫn nắm thật chặt tay của Ngải Duy, sắc mặt có chút hung hãn, "Tư Không Táp không phải người tốt, em phải tin anh."

"Tả Liệt." Ngải Duy không vùng vẫy ra được, chỉ có thể nhịn đau, gương mặt nhăn nhó, "Con người của Tư Không rất tốt, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, lúc đầu không phải là anh giúp tôi theo đuổi anh ấy sao? Sao bây giờ anh lại nói những lời này?"

Tả Liệt đột nhiên buông tay Ngải Duy, hắn như bị đả kích liền lùi về sau mấy bước.

Đúng vậy, là hắn đã đưa cô vào tay Tư Không Táp.

Ngải Duy ôm lấy cánh tay, mím chặt môi, rồi lùi người về sau, "Anh hãy bảo trọng."

Lúc cô ta quay người đi thì đột nhiên bị ai đó kéo lại, bị ấn vào một lồng ngực lạnh như băng, rồi tiếp theo, môi cô bị phủ kín.

Ngải Duy trợn trừng mắt, tay nhanh hơn não, cô giơ tay tát một cái vào mặt Tả Liệt, Tả Liệt sững người, buông tay ra khỏi người cô.

"Tả Liệt, anh điên rồi." Ngải Duy dùng sức lau miệng mình, nước mắt không ngăn được cứ thi nhau rơi xuống.

Tả Liệt nhìn cô ta không nói gì, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi, đau khổ, hối hận…

Ngải Duy bị ánh mắt đó nhìn đến mức đầu óc bối rối, cô ta quay người chạy xuống tầng dưới.

Người cô thích là Tư Không Táp.

Tả Liệt là ma cà rồng.

Ngải Duy không ngừng lặp đi lặp lại trong lòng, lảo đảo chạy xuống tầng dưới.

Lúc xuống tầng cô ta đạp hụt chân, cơ thể cô ta mất cân bằng, cả người như muốn ngã nhào xuống, đúng lúc đó bên cạnh đột nhiên

xuất hiện một bóng người, đỡ cô đứng vững.

Ngải Duy kinh hồn vẫn chưa ổn định lại, một lúc sau mới chuyển mắt, nhìn rõ người đỡ mình.

Nỗi sợ hãi và tủi thân vừa rồi lập tức bộc phát, cô nhỏ giọng khóc nấc lên, "Tư Không..."

"Cô bé ngốc, có chuyện gì, ai ức hiếp em?" Tư Không ôm lấy khuôn mặt trái xoan của Ngải Duy, để cô ấy nhìn mình.

"Không có gì..." Ngải Duy lúng túng lên tiếng, nếu như Tư Không biết cô đi gặp Tả Liệt, anh ta nhất định sẽ nổi giận, "Em nghĩ tới chuyện tối qua, nên thấy hơi sợ."

"Có anh ở đây, đừng sợ." Tư Khong Táp nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô ta, "Khóc nhiều quá xấu lắm, đừng khóc nữa."

Ngải Duy nhỏ giọng đáp một tiếng.

Tư Không Táp ôm Ngải Duy vào lòng, ánh mắt như có như không quét lên tầng trên.

...

Tả Liệt cúi đầu, hắn đứng ở đó, nhìn hắn có chút đáng thương.

Thời Sênh nhảy từ trong tối ra, "Nếu đã muốn có cô ta như vậy, thì bắt cô ta về đi."

Tả Liệt ngẩng đầu, hai đầu lông mày nhíu lại, "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi vẫn luôn ở đây."

Thời Sênh thả lỏng tay, "Chỉ là anh không phát hiện ra mà thôi, lời đề nghị vừa rồi của tôi anh cũng nên cân nhắc, chàng trai, hãy chú ý nhé."

Thực ra Thời Sênh rất muốn nói để hắn thay đổi đi hái bông hoa khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi, chuyện này có liên quan đến cô đâu?

Vị kia nhà cô còn chưa thấy tung tích kìa.

Trong nguyên tác, nữ chính đứng núi này trông núi nọ, biến nam chính thành kẻ dự bị, sau khi chia tay với Tư Không liên lập tức ngả vào lòng nam chính.

Mắt Tả Liệt trĩu xuống, không phải hắn chưa nghĩ đến việc cướp cô ấy đi.

Nhưng làm như vậy có tác dụng gì.

Cô ấy không thích hắn!

...

Tả Liệt rời khỏi trường học quay về Huyết Tộc, Thời Sênh không còn kịch hay để xem, nên đành tiếp tục tìm tiểu tiện nhân hãm hại mình.

Có thù không báo phi tiểu nhân.

Dám hãm hại bản cô nương, chán sống à.

Trời tối, Thời Sênh nhìn thấy tên ngu dốt Đỗ Tuyệt đang đặt bẫy ở phía dưới.

Đến giữa đêm cũng không thấy động tĩnh gì.

Thời Sênh dựa vào thân cây, đợi lâu đến mức phán chán, đúng lúc đang chuẩn bị rời đi, tán cây trên đầu đột nhiên đổ xuống một bóng đen.

Thời Sênh: "!!!"

Thanh kiếm sắt đột nhiên xuất hiện, xoẹt qua một cái rồi chém thẳng tới bóng đen.

Bóng đen thu mình về phía tán cây, kèm theo tiếng là cây xào xạc, sau đó biến mất không tung tích.

Làm bản cô nương sợ chết được.

Thực sự Thời Sênh bị dọa đến chết khiếp, cô cũng là người, đột nhiên có thứ gì đó xông ra, đây được coi là phản ứng rất bình thường.

Nhưng mà đó là thứ gì, mà lại im hơi lặng tiếng tiếp cận cô…

Thời Sênh nổi hết da gà, rồi ngước lên nhìn tán cây.

Bên trên tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, thứ đồ đó nếu như có ở đây trước khi cô đến, thì có lẽ kỹ năng ẩn náu còn cao hơn so với cô.

Lúc Thời Sênh đang nghi hoặc, từ phía xa bỗng vang lên tiếng hét chói tai.

Đó.

Tiếng nói đó chứa đựng sự kinh sợ tột bậc.

Thời Sênh xách kiếm lao vội đến, nhìn thấy một đám người vây quanh một cái bóng đen. Toàn thân hắn bọc một màu đen tuyền, đến đầu cũng bị bọc lại, nếu đổi thành màu trắng, thì nhất định là xác ướp.

Trong tay bóng đen vẫn đang ôm một nữ sinh, tiếng hét thất thanh đó được phát ra từ miệng cô nữ sinh này.

"Di Nại, hôm nay cô không còn đường chạy trốn nữa rồi." Người vây quanh bóng đen lập tức hét lớn.

"Cứu tôi, cứu tôi..." Cô nữ sinh bị bóng đen ôm chặt, gương mặt sợ hãi cầu cứu.

Bóng đen đột nhiên áp lại gần cô gái, cắn một cái vào cổ cô gái trong tiếng kêu thất thanh của cô ấy, tiếng nuốt lập tức vang lên rõ rệt đến lạ lùng.

Trong lòng Thời Sênh hơi ghê tởm, vô duyên vô cớ nghĩ đến cảnh Tây Ẩn ép mình uống máu.

Nếu chỉ cho cô nhìn thấy máu hoặc ngửi thấy mùi máu tanh, thì cô sẽ không có ác cảm gì.

Nhưng thứ chất lỏng dinh dính ấy chảy vào cổ họng cô, dần dần đi vào thực quản...

Thời Sênh hít một hơi thật dài, kìm nén cảm xúc bùng nổ trong lòng.

Đợi khi cô ngẩng đầu nhìn qua bên kia, thì bên đó đã đang đánh

nhau rồi.

Bóng đen bị bao vây tấn công, một người tiếp cận bóng đen, đột nhiên nhảy lên đầu hắn rồi kéo mảnh vải đen xuống, mảnh vải đen bị kéo xuống, để lộ dung mạo bị mảnh vải che đi đó.

Đồng tử của Thời Sênh đột nhiên co lại.

Chương 292: Tường vi máu (18)

Cô ta là ai?

Lúc này mặt Thời Sênh ngây ra.

Thế quái nào lại có người giống Di Nại y hệt như vậy?

Hệ thống cậu ra đây, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện tử tế với nhau.

Chắc chắn là kịch bản do hệ thống ngu dốt kia thêm vào.

[Ký chủ, trước đây tôi đã nhắc nhở cô, độ khó của kịch bản sẽ ngày càng tăng, xuất hiện thứ gì cũng đều là bình thường.]

Bình thường cái con khỉ.

Độ khó của kịch bản tăng là cậu có thể tùy ý thêm tình tiết được sao?

Con khốn này là ai?

Cậu nói đi!

"[Ký chủ, tôi không có thêm bừa tình tiết.] Tình tiết này đều đã được thiết lập sẵn, nó đâu dám tùy tiện sửa đổi, ký chủ đề cao nó quá rồi.

Vậy cậu nói xem con khốn này là ai...

Cô ta nhớ rất rõ ràng, nguyên chủ cài đặt là cô độc không có người nhà.

Cô độc không có người nhà, hiểu không?

Không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào.

Con khốn giống như chị em sinh đôi này chẳng lẽ từ đá chui ra sao?

[….] Ký chủ thật đáng sợ, hệ thống này xin chọn tắt máy offline

Thời Sênh không nhận được phản hồi của hệ thống, cả người rơi vào trạng thái nóng nảy, bực bội.

Vung thanh kiếm trong tay, Thời Sênh trực tiếp xông ra.

Đột nhiên có người xông ra, đám người bên kia cũng giật thót mình.

Kết quả là, họ nhìn thấy người xông ra lại tấn công người mà họ đang bao vây, trong lòng ai cũng thấy nghi ngờ.

Sau khi họ nhìn thấy chính diện, đám người mới không khỏi kinh ngạc.

Đây….

Sao lại có hai Di Nại.

Tổ trưởng, mau quay lại đây, có yêu quái.

Di Nại số 2 có lẽ không ngờ Thời Sênh lại đột nhiên xông ra, nhất thời không phòng ngự, nên bị Thời Sênh đánh úp.

"Giả mạo tôi có vui không?"

"Dám mượn mặt bà đây để làm chuyện xấu, mẹ kiếp, bà đây còn chưa bao giờ làm…"

"Mày trốn cái gì, có bản lĩnh giả danh bà đây, thì đừng có trốn!"

Có lẽ Thời Sênh thực sự nóng vội, ra tay một cách đáng sợ.

Di Nại số 2 thấy mình không đánh lại được, liền bỏ chạy.

Nhưng chưa chạy được hai bước thì bị Thời Sênh chặn lại, "Mày chạy đi đâu?"

Di Nại số 2: "…" Không chạy thì đứng đợi chém thành trăm mảnh sao?

Cô ta không hề biết lực chiến đấu của cô mạnh như vậy.

Còn cả thanh kiếm đó….

Vừa rồi dọa được cô, thật đúng là gặp may.

"Chị." Di Nại số 2 nhanh chóng trấn tĩnh lại, gương mặt lộ rõ ý cười, "Chị định mói chuyện này trước mặt bao nhiêu người vậy sao?"

Chị cái đầu mày.

Sao bản cô nương lại không biết có em gái lớn như thế chứ.

"Có chuyện gì mà không thể nói ở đây?" Thời Sênh thô bạo trả lời lại, gương mặt lộ rõ sát khí.

Di Nại số 2: "…" Cô ta không tò mò mình gọi cô ta là chị, không tò mò sao mình lại giống cô ta sao?

Phản ứng này không giống với những gì cô ta dự liệu!

Nhìn đám người đang bao vây xung quanh, Di Nại số 2 có chút vội vàng, "Chị, bọn chúng là người của Đồng minh Huyết Liệp, chúng ta nên đi khỏi đây trước rồi nói tiếp."

Thời Sênh cười lạnh, "Đám thiểu năng cũng khiến mày sợ hãi đến như vậy, mà còn mặt mũi gọi bà là chị à."

Khóe miệng Di Nại số 2 run lên, tại sao trước đây cô không biết Di Nại lại là một người tự cao tự đại như vậy.

Còn dám nói người của Đồng minh Huyết Liệp là một đám thiểu năng.

Nếu bọn họ thiểu năng thật, thì 100 năm trước, tại sao Huyết Tộc lại ký khế ước đồng minh với họ?

Sắc mặc Di Nại số 2 lạnh đi, xông tới tấn công Thời Sênh, nhưng đây chỉ là động tác giả, đúng lúc Thời Sênh dùng chiêu phản kích lại, thì cô ta liên bay thẳng lên đỉnh tòa nhà.

Thời Sênh tay lăm lăm thanh kiếm, nhìn theo bóng dáng cô ta biến mất trên đỉnh tòa nhà.

Cả đầu đều là…

Con thiểu năng đấy từ đâu chạy tới vậy!

Tâm trạng Thời Sênh không tốt, không muốn phản ứng lại với đám

người muốn chết, nhân lúc đám người kia vẫn chưa sắp xếp thành thế tấn công, cô cũng nhảy lên đỉnh tòa nhà, rồi chỉ nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Đám Đồng minh Huyết Liệp hoàn toàn bị coi thường: "…" Sức bật tốt thì giỏi lắm à! Có bản lĩnh thì xuống đây một đánh một.

...

Thời Sênh đuổi theo Di Nại số 2, nhưng hơi thở của cô ta biến mất tăm mất tích ở phía tòa nhà nhỏ gần đó.

Thời Sênh đứng trước tòa nhà nhỏ, một tay chống cằm ngước nhìn tòa nhà.

Tòa nhà nhỏ chỉ có 4 tầng, nhìn rất cũ kỹ, cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, đứng cạnh tòa cao ốc lớn, trông nó thật kỳ quái.

Thời Sênh đứng nhìn một lúc, cô rút thanh kiếm rồi xông vào trong, bên trong như bị bỏ hoang, nhưng phía trong thoáng có mùi máu tươi bay ra.

Càng đi sâu vào trong, mùi máu tươi càng nồng nặc.

Thời Sênh cầm thanh kiếm gõ gõ vào đống kim loại phế liệu bên trong, âm thanh truyền đi rất xa.

Thời Sênh đưa mắt nhìn ngó xung quanh, nơi đây khá giống phòng thí nghiệm cũ nát.

Cô cứ đi một đoạn rồi lại dừng một lúc, cuối cùng dừng lại ở cỗ cánh cửa sắt đã bị han gỉ.

Cô dùng thanh kiếm chặt đứt dây xích khóa trên cánh cửa, cánh cửa sắt phát ra âm thanh két két.

Mùi hôi thối, mùi máu tươi nồng nặc từ bên trong ập vào mặt.

Cảnh tượng bên trong và bên ngoài cánh cửa sắt hoàn toàn khác nhau.

Thiết bị bên trong cánh cửa sắt đều là mới tính, mùi hôi thối bốc ra đó chính là từ thi thể bên trên chiến bàn phẫu thuật.

Thời Sênh chau mày bước gần tới quan sát.

Là ma cà rồng.

Có người tự ý nghiên cứu ma cà rồng?

Hả….

Thời Sênh không tìm thấy người trong căn phòng cũ nát này, nhưng căn phòng sạch sẽ dùng để làm phòng thực nghiệm này lại nhìn thấy mấy phòng liền.

Di Nại số 2 kia muốn dụ cô đến đây để làm gì?

"Cùm cụp…"

"Cùm cụp…"

Âm thanh cứ nối tiếp nhau vọng đến từ xung quanh Thời Sênh.

Sắc mặt Thời Sênh không chút phản ứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm phía ngoài tòa nhà.

Bóng đen đột nhiên hiện tới.

Cô gái mạo danh cô cười tươi rói giơ tay vẫy vẫy cô, đôi môi mấp máy.

Thời Sênh không nghe thấy cô ta nói gì, hình như cô ta cũng chợt nghĩ ra, rồi lách mình rời khỏi, một lúc sau lại quay lại, cầm theo một tờ giấy trắng.

Trên giấy có vài chữ rất to được dùng một chất lỏng màu đỏ tươi viết lại.

TỰ LO CHO TỐT.

Có bốn chữ ý nghĩa rất sâu xa.

Thời Sênh nghiêng cổ sang trái nghiêng cổ sang phải, khóe miệng dần dần cong lên.

Như chế giễu, như coi thường.

Mặt Di Nại số 2 bên ngoài biến sắc, cô ta cầm tờ giấy rồi nhanh chóng biến mất.

Thới Sênh bước đến trước khung cửa kính sắp vỡ, cầm thanh kiếm gõ gõ vào không trung.

"Kẹt kẹt…"

Một nguồn lực cản từ thanh kiếm truyền đến.

Bọn chúng muốn làm gì?

Thời Sênh nhấc thanh kiếm, gương mặt suy nghĩ đăm chiêu.

Phía xa tòa nhà nhỏ, một bóng người đứng dưới tán cây, bóng râm che mất diện mạo của hắn, nhưng từ thân hình có thể nhận biết đây là một người đàn ông, trong tay hắn cầm một chiếc ống nhòm, đang nhắm về vị trí hiện tại của Thời Sênh.

"Chủ nhân, đã nhốt cô ta kỹ càng rồi." Di Nại số 2 không biết từ đâu xông ra, vừa cung kính vừa cẩn thận đứng phía sau người đàn ông kia.

"Ừ."

"Tại sao chúng ta không giết cô ta?" Di Nại số 2 không hiểu hỏi lại, đã bắt được cô ta rồi, muốn giết cô ta, thì quá dễ dàng đối với chủ nhân.

"Cô ta vẫn còn công dụng." Giọng người đàn ông kia có vẻ u ám, không nghe ra được là vui hay là giận, "Đây không phải là chuyện cô nên hỏi."

Mặt Di Nại số 2 biến sắc, cô ta hơi hoảng sợ cúi đầu, "Là Lăng Hương quá lời, xin Chủ nhân thứ lỗi."

"Đi đi." Người đàn ông thu lại ống nhòm, rồi quay người rời đi.

Lăng Hương đứng phía dưới tòa nhà ngước nhìn lên, nhắm mắt theo đuôi người đàn ông đó, rồi dần biến mất trong bóng đêm.

Chương 293: Tường vi máu (19)

Ngũ hành trận...

Thời Sênh thật không ngờ ở nơi đây mà cũng có thể nhìn thấy thứ này.

Uy lực còn không tệ.

Nghĩ lại cũng thấy bình thường, không gian này có linh khí, chứng tỏ rằng đám người có chút đặc biệt nơi đây cần linh khí.

Khởi động Ngũ hành trận thì cần mượn linh khí của trời đất.

Nhưng tại sao bọn chúng chỉ nhốt cô, mà không giết cô?

Lẽ nào chúng thấy bản cô nương quá đẹp, nên không lỡ ra tay?

Phù...

Thời Sênh dùng thanh kiếm chống vào dụng cụ cũ nát bên cạnh, âm thanh yếu ớt từ trong bóng tối vọng đến, "Có thể sống thêm được vài ngày, lựa chọn của các ngươi cũng không tệ."

"Đi phá trận." Thời Sênh bỏ kiếm ra.

"U u u..." Thanh kiếm dường như không sẵn lòng lắm.

"Lẽ nào ngươi còn muốn ta đi?" Thời Sênh nhíu mày hỏi lại.

"U u..."

"Đi hay không thì tùy, không đi thì chúng ta nhốt ở đây cả đời đi." Thời Sênh ngồi lên chiếc bàn ở bên cạnh.

Thanh kiếm: "..."

Chủ nhân tùy hứng như vậy, thực sự được sao? Người bên ngoài đang tính kế với người, người không đi chém bọn chúng sao?

Sao có thể để đám khốn kia hung hằng làm càn như vậy.

#Tính cách của chủ nhân nhà tôi đột nhiên trở lên ngoan cố như vậy, không hiểu, online đợi, rất gấp#.

Cuối cùng thanh kiếm vẫn không cam tâm tình nguyện đi phá trận.

Rõ ràng chỉ cần chủ nhân giơ tay là có thể giải quyết được chuyện vặt vãnh này, tại sao lại cần nó đi.

Thanh kiếm rất tủi thân.

Vì vậy lúc phá trận rất thô bạo.

Đợi sau khi nó phá trận rồi, cả tòa nhà nhỏ này cũng sụp luôn, làm Thời Sênh dính bụi đầy mặt. Kiếm sắt thản nhiên đứng trước mặt Thời Sênh. Tại căn nhà cũ nát này không chịu nổi nhiệt, chứ không phải lỗi của nó.

Thời Sênh lau mặt, phủi bụi trên váy, mặt không chút cảm xúc cầm thanh kiếm bước ra ngoài.

Thời Sênh như người rảnh rỗi, quay về biệt thự tắm gội, thay quần áo.

Thậm chí còn nhàn rỗi đến mức tới chỗ Lương Cách xem qua.

Hệ thống và thanh kiếm đều ngẩn ngơ không hiểu.

Tại sao ký chủ lại bình tĩnh như vậy?

Không khoa học.

Lúc này đáng lẽ cô phải điên cuồng chạy đi hủy diệt toàn thế giới mới đúng.

Là cách mở máy của nó hôm nay không đúng sao?

Nhất định là như vậy.

Tắt máy.

Khởi động lại.

Ký chủ vẫn thảnh thơi xem phim...

Ký chủ, cô như vậy làm hệ thống tôi rất sợ hãi.

Chủ nhân, người mau tới đây, não của ký chủ bị ngấm nước rồi.

...

Sau khi Thời Sênh bình tĩnh một cách lạ thường như vậy được ba ngày, cuối cùng cũng đến lúc bắt đầu cuộc hành trình về Huyết Tộc.

Giữa Huyết Tộc và loài người có kết giới, yến tiệc của Huyết Tộc bắt đầu, trong lâu đài chỗ kết giới có người chỉ dẫn của Huyết Tộc.

Loài người đại đa số đi theo đoàn, Huyết Tộc thì cứ một mình một bóng.

Thời Sênh cầm thiệp mời, đưa cho người chỉ dẫn Huyết Tộc đứng canh ở chỗ kết giới.

Người chỉ dẫn Huyết Tộc đặt thiệp mời lên một chiếc bục, màn hình máy tính bên cạnh lập tức xuất hiện một khung màu đỏ.

Người chỉ dẫn ngẩng đầu, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Thời Sênh.

Ở đây bọn họ chỉ có thể xem được cấp bậc của thiệp mời, không thể xem được thiệp mời là của ai.

Thiệp mời này là hạng S, là tấm thiệp mời cao cấp, người nắm giữ tấm thiệp mời cấp S không phải là Huyết Tộc thuần chủng, thì cũng là nhân vật lớn có chức vị tương đối cao trong một gia tộc có địa vị lớn nào đó.

Vì vậy, người chỉ dẫn hơi kinh ngạc, nên đặt tấm thiệp thêm một lần nữa, kết quả vẫn như vậy.

Hắn trả lại tấm thiệp cho Thời Sênh, rồi thầm đề cao cảnh giác, "Rất xin lỗi quý cô, thiệp mời của cô không dùng được."

"Tại sao?" Thời Sênh bình tĩnh hỏi hắn.

"Như màn hình hiển thị, tấm thiệp của cô đã được sử dụng rồi." Lời nói của người chỉ dẫn rất khéo léo.

Hắn không nói trực tiếp là cô cầm tấm thiệp giả.

Đã bị sử dụng...

Sắc mặt Thời Sênh để lộ nụ cười chế giễu.

Dám nhốt cô lại, rồi còn mạo danh cô đến tham gia yến tiệc của Huyết Tộc.

Động cơ này đúng là làm người khác rất tò mò...

Khi người chỉ dẫn nghĩ rằng cô gái đối diện sẽ chất vấn, gây rối, thì cô lại lấy tấm thiệp lại rồi vừa cười vừa nói, "Có thể giúp tôi liên lạc với Khắc Nhĩ không?"

Người chỉ dẫn hơi ngạc nhiên, người phụ nữ này có quen biết với Thân Vương Khắc Nhĩ?

"Đương nhiên có thể, xin quý cô đợi một chút."

Trong Huyết Tộc có một vài người địa vị cao quý, không có nghĩa là tất cả mọi người trong Huyết Tộc đều biết, vì vậy khi gặp phải tình huống này, người chỉ dẫn sẽ tìm cách chứng thực cẩn thận.

Hắn quay người gọi tới mạng nội bộ của bên Khắc Nhĩ.

"Chào ngài, xin hỏi Thân Vương Khắc Nhĩ có đó không? Là thế này, thiệp mời của một quý cô có chút vấn đề, cô ấy hình như có quen với Thân Vương Khắc Nhĩ, nên chúng tôi muốn xác thực với Thân Vương Khắc Nhĩ..."

Người chỉ dẫn quay đầu lại nhìn Thời Sênh, "Xin hỏi họ tên của quý cô."

"Di Nại."

Suýt chút nữa người chỉ dẫn làm rơi điện thoại trong tay.

Di Nại...

Con gái nuôi của Thân Vương Khắc Nhĩ?

Giờ còn chứng thực cái con khỉ gì nữa!

Cả Huyết Tộc đều biết, Di Nại là nghĩa nữ mà Thân Vương Khắc Nhĩ vô cùng sủng ái. Nhưng rất ít Huyết Tộc từng gặp vị này.

Người chỉ dẫn run run tắt điện thoại, thái độ lúc trước của hắn chỉ ở mức đúng mực, còn bây giờ thì cung kính tôn trọng, "Bên Thân Vương sẽ cử người tới đón cô, mong cô vui lòng đợi một chút."

Thời Sênh được đưa đến phòng nghỉ ngơi riêng ở bên cạnh.

Tim người chỉ dẫn đập thình thịnh, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

May mà tính cánh của vị này khá tốt, nếu đổi thành người khác, có lẽ sớm đã gây chuyện với hắn.

Hắn ngẩng đầu lại thấy người đi vào, liền lập tức giấu đi cảm xúc của mình, mỉm cười nhìn người đi tới.

30 phút sau.

Một nam một nữa đi vào chỗ này.

Người đàn ông kia có vẻ đứng tuổi, nhưng cô gái đi cùng thì lại rất

trẻ, ăn mặc kiểu học sinh, ánh mắt dò xét cẩn thận quan sát xung quanh.

"Vui lòng xuất trình thiệp mời."

Người đàn ông đưa thiệp mời ra, người chỉ dẫn nhanh chóng biết được cấp của tấm thiệp, là hạng A.

Trong loài người, người Huyết Liệp có uy vọng, có thực lực, mới có thể nhận được thiệp mời hạng A.

Hắn không nói không rằng đưa lại tấm thiệp mời, "Mời hai vị vào phía trong, sẽ có người tới đưa hai vị vào Huyết Tộc, hãy vui lòng mang theo thiệp mời bên mình, tránh để mất."

"Chú Hai..." Cô gái hơi sợ sệt gọi một tiếng.

"Đi theo chú là được." Người đàn ông nghiêm mặt, "Không phải sợ."

Cô gái gật đầu, cùng người đàn ông đi vào trong, kết quả là chưa đi được hai bước lại dừng lại.

Một đám người từ lâu đài đột nhiên đi ra, người thanh niên đầu tiên trẻ trung, tuấn tú, tóc bạc nhìn rất phong lưu, trên người mặc một chiếc áo đuôi tôm, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ quý phái, thanh nhã.

Người đàn ông kéo cô gái lùi về sau mấy bước, người thanh niên chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, ánh mắt không chút cảm xúc, như không coi họ ra gì vậy.

Trên người hắn có mang theo sự áp bức của kẻ bề trên, khiến người khác không dám nhìn trực diện.

"Điện hạ Thụy Y." Người chỉ dẫn không biết đứng cạnh họ từ lúc nào, một tay đặt lên lồng ngực, cúi người hành lễ.

Thụy Y hơi nhướng mày, ngữ khí có vài phần thân thiện, "Tiểu công chúa đâu?"

"Đang ở phòng nghỉ ngơi, mời Điện hạ qua bên này." Người chỉ dẫn đi trước dẫn đường, rồi nhanh chóng biến mất khỏi đại sảnh.

Sau khi Thụy Y đi rồi, cô gái mới dám thở mạnh, "Chú Hai, người đó là ai?'

"Con trưởng của Thân Vương Khắc Nhĩ." Người đàn ông trả lời rất nhỏ.

"Rất lợi hại sao?" Cô gái nhíu mày nhìn qua bên đó.

Thân Vương Khắc Nhĩ... Thân Vương chắc là rất lợi hại nhỉ?

Người đàn ông ấn tay vào đầu cô gái, thấp giọng dặn, "Đi vào rồi đừng có hỏi linh tinh, cũng đừng ngó nghiêng, càng không được đi lại lung tung, chỉ cần nghe thôi hiểu chưa?"

Cô gái gật đầu, "Vâng, thưa chú Hai."

Chương 294: Tường vi máu (20)

Một trăm năm trước, gia tộc Di Nại đã bị tiêu diệt toàn bộ trong trận đại chiến trước khi Huyết Tộc và Huyết Liệp ký kết khế ước, chỉ còn lại duy nhất Di Nại chưa thành niên.

Sau đó Khắc Nhĩ đã nhận nuôi cô, cả gia đình Khắc Nhĩ đối xử với nguyên chủ rất tốt, nguyên chủ cũng vô cùng cảm kích họ, nhưng cô cảm thấy bản thân mình hơi lạc lõng trong gia đình Khắc Nhĩ, nên sau đó cô đã rời khỏi Huyết Tộc, tự mình sinh sống ở thế giới loài người.

Chuyện nguyên chủ bị Đồng minh Huyết Liệp bắt giữ, có lẽ Khắc Nhĩ cũng không biết, nếu như ông ta biết, nhất định sẽ không bỏ mặc nguyên chủ chết như vậy.

Thời Sênh chống cằm hồi tưởng lại cảnh tượng về cuộc sống của nguyên chủ và gia đình Khắc Nhĩ trước đây.

Cánh cửa nặng nề đột nhiên bị ai đó đẩy ra, mội bóng người cao to phủ xuống chỗ cô.

"Tiểu công chúa, tới đây anh ôm nào."

Thời Sênh lập tức tránh ra, Thụy Y nhào đến khoảng không, rồi ngã xuống chiếc ghế sô pha.

Thụy Y nhẹ nhàng rút mặt từ ghế sô pha mềm mại ra, hơi ấm ức nhìn Thời Sênh, "Tiểu công chúa, đã lâu như vậy không gặp, em

không nhớ anh sao? Buồn quá, buồn đến mức không thể thở được, tiểu công chúa phải hôn anh thì mới khỏi được."

Thời Sênh không nói gì, chỉ nhìn Thụy Y giả bộ.

Người đàn ông này.

Thụy Y.

Con trai cả của Khắc Nhĩ, có thể nói là nhìn theo sự trưởng thành của Di Nại, từ nhỏ đã vô cùng thích trang điểm cho cô, khi chưa được nhận nuôi còn đỡ, dù sao cô ở nhà mình, Thụy Y muốn chưng diện cho cô cũng có chút vất vả.

Nhưng từ khi Khắc Nhĩ nhận nuôi cô, Thụy Y tự biến Di Nại thành búp bê của mình, một ngày thay đến mười mấy bộ lễ phục là còn nhẹ.

Thời Sênh rất nghi ngờ, nguyên chủ đi khỏi nhà, phần lớn nguyên nhân chính là do hắn.

Thời Sênh mau chóng đứng dậy, cô cũng không muốn trải nghiệm sự giảy vò đó của nguyên chủ.

Nhưng rõ ràng Thụy Y không có ý định bỏ qua cho cô, không hôn hắn cũng từ sô pha đứng dậy, "Tiểu công chúa tại sao lại mặc như vậy, may mà ta đã sớm chuẩn bị, mang đồ vào đây."

Người hầu từ ngoài cửa lập tức mang đồ vào, họ vô cùng thành thục đứng chắn ngang cánh cửa.

Thời Sênh: "..."

Bây giờ thì cô chắc chắn một trăm phần trăm, Di Nại rời khỏi nhà là do bị tên này o ép.

Thụy Y đã chọn vài bộ váy đến trước mặt Thời Sênh, "Tiểu công chúa thích bộ nào? Anh thấy màu hồng hợp với da em, nhưng lại hơi đơn điệu, màu lam thì hơi đâm, hơi già... Màu trắng nhé, bộ này rất đẹp."

Thời Sênh nhìn bộ đồ trong tay hắn.

Khóe miệng run run.

Hắn muốn hóa trang cho cô thành Công chúa Bạch Tuyết hạy Bạch Liên Hoa?

Bất luận là thành ai, bản cô nương ta cũng từ chối.

Thời Sênh hít một hơi thật sâu, "Em muốn gặp cha nuôi trước."

"Ông ấy có gì đáng xem đâu chứ, chỉ là một ông già thôi mà." Thụy Y không vui, "Chúng ta nên trang điểm thật xinh đẹp, em sẽ là công chúa nổi bật nhất trong yến tiệc của Huyết Tộc."

Thời Sênh: "..."

Ông già kia là cha đẻ của anh đó.

"Nào, tiểu công chúa mau thay ra." Thụy Y cầm bộ lễ phục màu trắng tiến đến gần Thời Sênh, gương mặt hắn lộ ra vẻ kỳ dị như một gã đàn ông háo sắc đang nhìn một tiểu loli vậy.

Cuối cùng Thời Sênh không nhịn được, liền cho Thụy Y một trận.

Trước đây khi nguyên chủ bị Thụy Y làm phiền, cô cũng sẽ đánh hắn, Thời Sênh cũng đánh như vậy, hoàn toàn phù hợp với hành vi của nguyên chủ.

"Tiểu công chúa, sao em càng ngày càng bạo lực thế." Thụy Y không còn chút hình tượng nào nằm bò trên thảm, rồi gào lên đầy vẻ đau lòng, "Em cứ như vậy thì sao có thể lấy chồng, con gái phải thục nữ, thục nữ... anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi."

Thời Sênh nhẫn nhịn cảm giác kích động muốn đánh cho hắn thêm một trận nữa, đẩy đám người đứng chặn ở cửa ra, đi thẳng ra ngoài.

Thụy Y nhanh chóng đứng dậy, chỉnh lại tóc tai của mình, rồi ra khỏi phòng, lại là một vị Điện hạ Thụy Y quý phái, thanh nhã.

Người đi theo sau hắn, lần lượt cúi đầu, mỗi lần Điện hạ gặp Di Nại Điện hạ đều biến thành tâm thần phân liệt, nên bọn họ quen rồi. Thực sự quen rồi.

"Tiểu công chúa, thế giới loài người có gì vui không?" Thụy Y đi bên cạnh Thời Sênh.

"Vui hay không thì anh cũng không đi được." Thời Sênh cười cười.

Thân là con trai trưởng của Thân Vương, Thụy Y tuyệt đối không thể rời Huyết Tộc.

Vị trí của Thân Vương, chỉ có con trưởng mới có thể kế thừa.

"Tiểu công chúa..." Thụy Y vẻ mặt uất hận.

Tiểu công chúa ở thế giới nhân loại bị làm hư rồi.

Thời Sênh không thèm để ý tới tên thần kinh này, sau khi vào phạm vi của thế lực Thân Vương Khắc Nhĩ, cô trực tiếp bỏ mặc hắn, rồi bay vào lâu đài.

Di Nại sống ở chỗ Khắc Nhĩ gần trăm năm, người ở đâu hầu như đều biết cô.

"Di Nại Điện hạ... Cô về rồi sao?" Người hầu trong lâu đài nhìn thấy Thời Sênh, đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Di Nại Điện hạ."

"Di Nại Điện hạ."

Thời Sênh mỉm cười gật đầu với bọn họ, "Cha nuôi ta có đây không?"

Trước đây, đám người hầu này đối xử với nguyên chủ đều rất tốt.

Hơn nữa diện mạo xinh xắn, đáng yêu, Thời Sênh cũng sẵn lòng dịu dàng đáp lại.

"Dạ? Có, có ạ. Nhưng bây giờ Thân Vương đang tiếp khách, hay là Điện hạ quay về phòng nghỉ ngơi một chút nhé." Một cô người hầu vội vàng trả lời, "Phòng của Điện hạ đã được dọn dẹp..."

"Điện hạ Thụy Y."

Phía sau lại là tiếng hành lễ liên tiếp.

Thời Sênh vội vàng chạy lên lầu, còn không quên dặn dò người hầu, "Chặn anh ấy lại."

Đám người hầu cười hì hì, rồi lần lượt đi ra phía trước ngăn chặn Thụy Y đang tiến đến ở phía sau, hỗn loạn đến gà bay chó sủa.

Di Nại Điện hạ quay lại, khiến tòa lâu đài yên tĩnh bống chốc náo nhiệt hẳn.

Thời Sênh dựa theo ký ức tìm được phòng của Di Nại.

Không ngoài dự kiến, chiếc quan tài trong căn phòng, có thể nói là vô cùng tinh xảo xa hoa.

Thời Sênh đợi trong phòng một lúc, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, nói là Khắc Nhĩ mời cô qua đó.

Thời Sênh không muốn gặp Thụy Y, nên đặc biệt hỏi người hầu dẫn đường.

Người hầu vừa cười vừa đáp, "Điện hạ yên tâm, Thụy Y Điện hạ đã qua chỗ yến tiệc rồi, tạm thời sẽ không quay lại đâu."

Lúc này Thời Sênh mới yên tâm gật đầu, cô thực sự không thể chịu đựng được, sự "nhiệt tình" của hắn giày vò cô.

Lúc lên lầu, Thời Sênh nhìn thấy có chiếc xe trong sân rời đi, nhất thời cô nhíu nhíu mày.

"Người ngồi trong chiếc xe kia là ai?" Rời đi vào lúc này, hẳn là người khách vừa gặp Khắc Nhĩ.

Người hầu cũng nhìn theo, "Điện hạ, cái này tôi không biết."

Thời Sênh không hỏi nữa, đi theo người hầu tới thư phòng của Khắc Nhĩ.

Cửa thư phòng Khắc Nhĩ đang mở, người hầu gõ cửa, sau đó để Thời Sênh đi vào.

Ánh đèn trong thư phòng rất ấm áp, một bóng người cao lớn đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

"Cha nuôi." Thời Sênh ngoan ngoãn lên tiếng, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy chiếc xe vừa rồi rẽ đi mất.

Khắc Nhĩ quay người lại, một người đàn ông vô cùng anh tuấn, có vài phần giống với Thụy Y, nếu không nói rằng họ là cha con, mà đứng cùng nhau, thì chắc chắn là anh em.

Ánh mắt sắc nhọn bỗng trở nên ấm áp, dịu dàng khi nhìn Thời Sênh.

"Tiểu nha đầu chịu về rồi à." Ngữ điệu của Khắc Nhĩ mang vẻ thân mật, nhưng trong đó cũng có vài phần đành chịu, "Lần này quay lại còn bị đám người kia chặn lại ở ngoài, nói ra thật khiến ông già này không biết giấu mặt đi đâu."

Mặt Thời Sênh để lộ ý cười, như thu lại tất cả những mũi nhọn sắc bén, "Chuyện đó là do con sai, tiếng tăm quá thấp kém, nên người của Huyết Tộc đều sắp không biết con nữa rồi."

"Tiểu nha đầu này." Khắc Nhĩ cười cười rồi mắng một câu, "Sống ở ngoài có thấy quen không?"

"Rất tốt ạ."

"Nhìn khí sắc của con tệ như vậy, lại còn nói rất tốt, nói dối không chớp mắt."

Thời Sênh: "..."

Khí sắc bản cô nương có chỗ nào không tốt chứ?

Bản cô nương đây chẳng phải chói sáng rực rỡ sao?

Chương 295: Tường vi máu (21)

Nói chuyện với Khắc Nhĩ một hồi, Thời Sênh xác định Khắc Nhĩ quả thực coi Di Nại là con mình, điều đó khiến thái độ của cô cũng lễ phép, nhu thuận hơn.

"Có kẻ mạo danh con?" Nghe thấy nguyên nhân Thời Sênh bị chặn lại ở phía ngoài, khuôn mặt Khắc Nhĩ bỗng trở nên khó coi. "Kẻ nào to gan vậy? Dám mạo danh con! Cha sẽ phái người đi điều tra!"

"Cha nuôi không cần lo lắng, con tự xử lý được!"

"Sao thế được!" Khắc Nhĩ có vẻ bực bội.

"Cha nuôi, cha phải tin con." Thời Sênh nhìn Khắc Nhĩ, "Con lớn rồi mà!"

Khắc Nhĩ thoáng ngẩn người, sau đó bật cười to: "Được, tùy con, có chuyện gì đã có cha nuôi chống lưng."

Thời Sênh cười, vài giây sau mới nói: "Dạo này cha nuôi nên cẩn thận chút."

"Hả?"

"Con cũng không chắc, nhưng con nghĩ có kẻ ngầm động chân động tay, cẩn tắc vô áy náy thôi ạ."

Khắc Nhĩ khẽ gật đầu, thần sắc hơi trầm xuống, "Chuyện bầu chọn

vua mới, con cũng nghe qua rồi sao?"

Thấy Thời Sênh gật đầu, Khắc Nhĩ nói tiếp: "Những người đã xế tuổi như ta không tham gia nữa, vua mới dành cho thế hệ trẻ. Con là Huyết Tộc thuần chủng, trong tay cũng nắm phiếu bầu quan trọng, nếu có kẻ biết con quay về, nhất định sẽ tìm đến, cho nên những ngày này con hãy cứ ở trong thành cổ, nếu có chuyện gì thì nói Thụy Y đi làm cho con!"

Ánh mắt Khắc Nhĩ nhìn Thời Sênh hơi tiếc nuối, nếu cha mẹ cô còn sống, chắc hẳn cô sẽ có cơ hội tham dự lần tuyển chọn vua mới này.

Nhưng một khi không có người thân, thì dù có lên ngôi, cũng sẽ không cai trị được bao lâu.

"Thụy Y có tham gia không ạ?" Thời Sênh không chú ý đến Khắc Nhĩ, kín đáo chuyển chủ đề.

"Không." Khắc Nhĩ bước ra sau chiếc bàn làm việc, cảm thán: "Vương vị đâu dễ mà ngồi được!"

Đương nhiên là không dễ để ngồi vào vương vị rồi. Thời Sênh và Khắc Nhĩ tiếp tục nói với nhau vài câu việc nhà rồi ra khỏi thư phòng, trở về phòng mình. Thời Sênh vừa bước vào phòng đã hết hồn với mớ quần áo hỗn độn trong phòng.

Cái gì thế này?

"Điện hạ, người về rồi à?" Người hầu đang dọn lại quần áo, thấy cô đi vào liền ngẩng đầu chào Thời Sênh.

"Những thứ này…" Thời Sênh thắc mắc.

Người hầu cười, đáp: "Số quần áo đó là Thụy Y Điện hạ sai chúng thần mang qua. Khi Điện hạ không ở đây, tháng nào Thụy Y Điện hạ cũng chuẩn bị quần áo cho người, loại nào cũng có."

Thời Sênh: "…" Cái tên cuồng thay quần áo này.

Phòng của cô giờ gần như chẳng còn chỗ đặt chân nữa rồi. "Đừng xếp nữa, mang hết ra ngoài, chuẩn bị cho ta vài bộ giống như bộ ta đang mặc trên người là được!"

Cô thèm vào mặc cái kiểu váy công chúa viền ren hồng phấn đó, đánh nhau vướng víu lắm. Người hầu ấy cũng chẳng hỏi nhiều, sai người mang đống quần áo đó ra ngoài nhưng chỉ để phòng kế bên chứ cũng không mang đi.

Thời Sênh ngoái cổ ngó vào, lập tức rụt lại ngay. Bạn có thể tưởng tượng ra cả một căn phòng ngập tràn quần áo không? Số quần áo này mà để bán online, chắc bán cả mấy năm mới hết quá!

...

Thịnh yến của Huyết Tộc là vào một tháng sau, những ngày này là thời gian để Huyết Liệp và Huyết Tộc ở các nơi hội tụ về.

Thụy Y vốn là con trai trưởng của Thân Vương, phụ trách sự an toàn của thịnh yến nên thời gian ở trong thành cổ rất ít. Điều này lại khiến Thời Sênh thấy nhẹ nhõm đi ít nhiều, vì nếu tên ấy mà ở lại thành cổ, chắc hẳn cô sẽ bị tra tấn tới chết mất.

Thời Sênh trốn trong thành cổ mấy ngày liền, chẳng đi đâu cả. Hôm nay, vừa thức dậy, cô đã phát hiện người hầu trong thành cổ đột nhiên ai cũng tất bật hơn hẳn.

"Các người đang làm gì thế?" Thời Sênh đi xuống cầu thang, thuận miệng hỏi.

"Hôm nay có khách tới thăm, Thân Vương sai chúng thần chuẩn bị."

"Khách? Ai thế?"

"Không biết nữa." Người hầu lắc đầu.

Thời Sênh dạo bước ra bên ngoài thành cổ, đúng lúc Khắc Nhĩ từ bên ngoài đi vào.

"Cha nuôi, người có khách tới thăm!" Thời Sênh ngoan ngoãn chào ông.

Mặt Khắc Nhĩ hơi lạnh lùng, nhìn thấy Thời Sênh cũng không khá hơn chút nào, hừ lạnh nói: "Con nói có người mạo nhận con, hôm nay có người tới rồi."

Thời Sênh chớp mắt, lập tức hiểu ý Khắc Nhĩ muốn nói gì.

Cô gái mạo nhận cô sắp đến, chỉ là…

"Cha nuôi đừng giận, để xem cô ta tính làm gì."

Khắc Nhĩ xoa đầu Thời Sênh. Cô con gái cưng mà ông nuôi bao nhiêu năm nay, không lẽ không nhận ra đâu là thật, đâu là giả…

Đến trưa, quả nhiên có xe chạy vào. Do Khắc Nhĩ có dặn người hầu không được xuất hiện nhiều trong thành cổ, chỉ giữ lại một vài người khá bình tĩnh, thận trọng, cho nên tất cả những cô người hầu đáng yêu, tính cách có vẻ hoạt bát đều tập trung vào phòng của Thời Sênh.

"Wa, quả thật nhìn giống y Điện hạ luôn!"

"Điện hạ, người nghĩ cô ta định làm gì?"

"Điện hạ là Huyết Tộc thuần chủng, trên tay có chiếc nhẫn đại diện cho thân phận, chiếc nhẫn đó không thể nào sao chép, chút nữa để xem cô ta nói sao."

Người nào người nấy bình luận sôi nổi, mỗi người một câu.

Thời Sênh đứng tựa vào cửa sổ, người dưới kia đã bước vào trong thành cổ.

Cô gái đó ăn mặc tựa tựa Thời Sênh, người bình thường nhìn cũng khó mà phân biệt được.

"Điện hạ, nhanh lên! Chúng ta nhìn lén một chút!" Đám hầu nữ mở cửa, giơ tay gọi Thời Sênh.

"Có gì hay mà nhìn? Ta đứng ngay đây, các em nhìn chưa đủ sao?" Thời Sênh nhướng mày, khóe môi nở nụ cười đầy tà khí.

Đám hầu gái lấy tay che miệng, cười khúc khích: "Điện hạ, bệnh tự sướng của ngài cũng cao gần bằng Thụy Y Điện hạ rồi đó!"

"Không lẽ ta không đẹp à?"

"Đẹp! Đẹp! Điện hạ là đẹp nhất!" Đám hầu nữ đồng thanh. Thực ra, đối với họ, Điện hạ của họ quả thực là đẹp nhất!

Thời Sênh cuối cùng cũng không từ chối được đám hầu gái sống mấy trăm tuổi mà còn tò mò hơn cả con nít mới sinh đó, bị cả đám lôi

kéo ra ngắm "hàng giả" với họ.

Khắc Nhĩ đang đứng đón khách ở phòng khách thành cổ, bọn Thời Sênh chỉ cần đứng ở góc trên lầu hai là có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên dưới.

Khắc Nhĩ ngồi ở chiếc ghế dành cho chủ nhà, mặt lạnh tanh nhìn cô gái đang đứng đối diện.

Đôi tay đặt trên đùi của Lăng Hương hơi siết chặt lại, thận trọng lên tiếng: "Cha nuôi…"

"Rầm!" Khắc Nhĩ đập mạnh lên mặt bàn, nổi giận: "Con còn biết đường quay về?"

Lăng Hương khẽ rùng mình, không phải nói Khắc Nhĩ Thân Vương rất yêu thương Di Nại sao? Tình huống này là sao?

Không lẽ ông ấy nổi giận vì Di Nại rời Huyết Tộc?

Lăng Hương trấn tĩnh lại, cúi đầu, áy náy nói: "Cha nuôi, con gái bất hiếu, xin cha đừng giận!"

Khắc Nhĩ làm mặt lạnh lùng, nói: "Con biết con đào hôn, đã làm cho nhà chúng ta chịu tổn thất ra sao không?"

"Đào hôn?"

Là sao? Hoàn toàn không hiểu gì cả? Chủ nhân chưa từng nói đến chuyện này.

Nhưng Khắc Nhĩ không thể nào nói xàm được? Không lẽ chuyện này được xử lý ngầm, nên người ngoài không biết được?

Cũng có thể, Di Nại dù gì cũng là con nuôi, chứ không phải do Khắc Nhĩ sinh ra.

Lăng Hương tự trấn tĩnh mình, cho rằng mình đã biết được chân tướng…

Mục đích cô ta đến đây là để lấy sự tín nhiệm của Khắc Nhĩ, nếu không trả lời, ắt sẽ khiến Khắc Nhĩ nghi ngờ, nên Lăng Hương chỉ có thể cắn răng đáp bừa: "Cha nuôi, con biết con có lỗi với người, nhưng chuyện này ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của con, dù gì đi nữa, con cũng phải cố…"

Mặt Khắc Nhĩ càng trở nên lạnh hơn. Đám người ở trên lầu thì phải cố nhịn cười. Thân Vương đúng là biết cách bẫy người ta! Điện hạ làm gì có hôn ước nào.

Theo ý của Thân Vương và Thụy Y Điện hạ, họ chỉ mong cả đời Điện hạ ở trong thành cổ này mà thôi.

Chương 296: Tường vi máu (22)

Mặc Lăng Hương bên dưới cứ khóc hu hu, Khắc Nhĩ từ đầu đến cuối vẫn nghiêm mặt như thể là ông bố này đã phải chịu tổn thất nặng nề vì con gái đào hôn vậy.

Thời Sênh dựa người vào lan can, sắc mặt hơi uể oải, tuy cô gái này khá rõ thói quen của Di Nại, nhưng những động tác nhỏ thì lại không biết.

Nếu như Khắc Nhĩ không thật lòng quan tâm nguyên chủ, có lẽ ông cũng đã bị lừa thật rồi.

"Ủa, còn khách nữa à?" Một người hầu gái không biết xuất hiện ở cạnh Thời Sênh từ khi nào, vén màn nhìn ra ngoài cửa.

Thời Sênh quay người lại, đảo mắt một vòng.

"Đây không phải là xe của vị khách mấy ngày trước sao?"

"Thân Vương, có khách quý!" Đúng lúc này, người quản gia của thành cổ chạy từ ngoài vào, ánh mắt có chút không thiện cảm, đảo qua Lăng Hương một cái. Ngay khi quản gia vừa dứt lời, ngoài cửa cũng đã có người đang bước vào rồi.

Hắn đứng ngược sáng, ánh sáng lung linh giống như một vị thánh vừa bước từ thần điện xuống vậy. Lăng Hương chợt biến sắc… Sao lại là hắn…

"Tây Ẩn đại nhân!" Khắc Nhĩ đứng dậy, chào đón hắn với vẻ cẩn trọng, "Sao ngài tới mà không báo trước một tiếng?"

Ánh mắt Tây Ẩn nhìn về phía Lăng Hương, thần sắc vẫn không đổi, chỉ khẽ nhếch mép cười "Đi ngang, tiện đường ghé!"

Khắc Nhĩ nghi hoặc, nơi hắn ở lại có thể ghé ngang nơi này sao? Dù nghi hoặc, Khắc Nhĩ vẫn mời hắn ngồi lên ghế trên. Thái độ cẩn thận đó khiến Lăng Hương càng cảm thấy lo lắng trong lòng. Rốt cuộc người này có thân phận như thế nào?

Lúc còn đi học, hắn và Di Nại thân với nhau nhất, nhưng đột nhiên hắn biến mất. Hoàn toàn không ai biết được giữa họ có chuyện gì. Bây giờ… cô ta nên ứng xử như thế nào mới là bình thường?

Trước đây, Lăng Hương còn thấy nhiệm vụ này rất đơn giản, nhưng từ khi bước vào trong thành cổ này, chưa có chuyện nào thuận lợi cả.

Tây Ẩn như cười như không nhìn Lăng Hương, "Di Nại, không nhận ra tôi nữa sao?"

Sau lưng Lăng Hương chợt toát mồ hôi lạnh, sao cô ta cứ cảm thấy người đàn ông này cười đáng sợ thế nhỉ. Ánh mắt ấy, như nhìn xuyên qua cô ta vậy.

Không lẽ Di Nại đắc tội với hắn?

"Tây Ẩn đại nhân biết con gái ta sao?" Khắc Nhĩ cảm thấy hoài nghi, chưa bao giờ nghe Di Nại nói gì về hắn cả.

"Biết, đương nhiên là biết." Tây Ẩn cười nhẹ, mắt liếc Lăng Hương, rồi đưa tay lên vẫy: "Qua đây!"

Lăng Hương nhìn Khắc Nhĩ.

Nhưng đó đâu phải là con ông, nên ông hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ chuyên tâm nghĩ, rốt cuộc con bé Di Nại quen biết như thế nào với Tây Ẩn.

Lăng Hương cắn răng, cẩn thận bước lại gần Tây Ẩn.

Tây Ẩn đang ngồi, còn Lăng Hương thì lại đứng, nên hắn có vẻ không hài lòng, nhíu mày. "Quỳ xuống!"

Lăng Hương lại ngước nhìn Khắc Nhĩ, Khắc Nhĩ vẫn chẳng có phản ứng gì.

Cô ta vén váy, quỳ xuống, hơi ngẩng đầu nhìn Tây Ẩn.

Người đàn ông này quả thực rất đẹp, nhưng hắn lại cho cô ta cảm giác rất khó chịu. Bây giờ, cô ta chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Tây Ẩn chìa ngón tay hơi nâng cằm Lăng Hương lên, nhìn trái, nhìn phải, rồi nói: "Được lắm!"

Rồi hắn nhìn Khắc Nhĩ, "Không biết Thân Vương có thể tặng cô ấy cho ta không?"

Thời Sênh suýt nhảy từ lầu hai xuống, chém tên khốn bỏ nhà đi này vài kiếm rồi!

Hắn dám không nói tiếng nào chạy về Huyết Tộc tác oai tác quái. Bây giờ lại còn đòi tặng "hàng giả" cho hắn nữa! Thật là khốn nạn mà!

Đám hầu gái bỗng cảm thấy một luồng hơi lạnh bốc lên bốn phía nên đều lùi lại một bước đưa mắt nhìn nhau.

Điện hạ bị làm sao vậy?

Lăng Hương không ngờ kẻ này vừa mở miệng đã muốn mình, đôi mắt bất giác co lại.

"Thân Vương tiếc sao?" Tây Ẩn thấy Khắc Nhĩ không nói gì, khóe môi lại cong thêm vài phần.

"Đại nhân, không biết con gái ta đã đắc tội gì với ngài?" Khắc Nhĩ định thần lại, hỏi Tây Ẩn.

Giọng Tây Ẩn âm u vang lên: "Tội to đấy!"

Khắc Nhĩ thầm giật thột, đưa mắt nhìn Lăng Hương.

Tặng "hàng giả" này cho hắn, nếu hắn không phát hiện thì không sao, còn nếu hắn phát hiện thì… người gặp rắc rối vẫn là Di Nại.

"Con gái ta trẻ người non dạ, có chỗ nào không hiểu chuyện, xin đại nhân rộng lượng tha thứ!" Khắc Nhĩ khẩn nài.

Lăng Hương nghe ông nói câu này, bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm.

Không biết Tây Ẩn nghĩ gì mà mãi một lúc không nói gì.

Không khí hơi nặng nề, bức bối nghẹt thở.

Khá lâu sau, Tây Ẩn mới xua tay, "Thôi được, ta cũng không muốn nhìn cô ta nữa!"

Khắc Nhĩ nháy mắt với quản gia, quản gia lập tức đưa Lăng Hương xuống. Chờ Lăng Hương đi rồi, Tây Ẩn đột nhiên nhìn lên góc lầu trên, "Em nhịn cũng giỏi đấy!"

"Hả?" Khắc Nhĩ giật mình, không hiểu hắn đang nói gì.

Rồi ông thấy con gái mình nhảy từ trên lầu xuống, hừng hực khí thế bước về phía Tây Ẩn. Ngay khi Khắc Nhĩ còn chưa kịp phản ứng gì, Thời Sênh đã túm lấy hắn, lôi xềnh xệch ra ngoài cửa: "Cha nuôi, con đi một chút rồi về!"

Khắc Nhĩ: "…"

Nhìn người đàn ông bị Thời Sênh lôi đi, Khắc Nhĩ thầm lau những giọt mồ hôi tưởng tượng.

Không ngờ, Tây Ẩn đại nhân không hề phản kháng. Con gái mình trở nên hung hãn như thế này từ bao giờ? Về phải hỏi kĩ mới được.

…

Thời Sênh ném Tây Ẩn vào trong xe, đánh xe rời khỏi thành cổ.

Tây Ẩn ngồi ghế phụ lái, quay sang nhìn nghiêng mặt Thời Sênh, trong lòng thầm tự hỏi, liệu có phải cô ấy đang giận không?

Hoa tường vi trong Huyết Tộc bốn mùa tươi tốt, chiếc xe đâm xuyên qua từng cánh đồng hoa, tạo thành những bóng xanh đỏ đan xe. Cuối cùng, chiếc xe dừng hẳn ở giữa một đồng hoa tường vi cực lớn.

Thời Sênh không nói gì, cũng không xuống xe, im lặng nhìn về phía trước.

Lúc đầu, Tây Ẩn còn chịu ngồi im, nhưng khoảng một lúc sau, hắn bắt đầu hơi bồn chồn.

Bộ dạng cô khi không nói gì còn đáng sợ hơn cả khi cô tỏ ra hung dữ.

Tây Ẩn cân nhắc một chút, phá tan bầu không khí im lặng.

"Khi đó tôi thấy tâm trạng rối bời, không nói gì với em mà bỏ đi, là lỗi của tôi."

"Vừa rồi anh sờ cô ta!"

Tây Ẩn hơi ngớ người nhìn cô.

Cái gì?

Mặt Thời Sênh lạnh tanh, rút khăn giấy từ trong xe ra, cầm lấy tay hắn, ra sức lau đi lau lại.

Tây Ẩn nhìn động tác của cô, chợt cảm thấy hơi buồn cười, cô ấy nổi điên lên chỉ vì điều này thôi sao?

Tây Ẩn nhìn đầu ngón tay đã đỏ ửng lên vì bị lau thô bạo, rốt cuộc cô ấy định lau đến bao giờ?

Thời Sênh đột nhiên buông tay hắn, nhào đến ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt trái xoan cọ cọ vào cổ hắn, "Đừng đụng vào người khác nữa, em sợ em không nhịn nổi…"

Cô bị điên!

Trước giờ từ đáy lòng cô vẫn luôn hiểu rõ. Cho nên, cô luôn kiềm chế mình không được đặc biệt yêu thích một điều gì đó quá nhiều.

Nhưng với Phượng Từ thì không được, cô muốn cả thân cả tâm hắn đều chỉ thuộc về cô, nếu người nào đụng vào, cô đều muốn giết chết đối phương.

Tim Tây Ẩn đập thình thịch, trong lòng chợt dâng lên cảm giác khó chịu khó nói được thành lời, "Không đụng, sau này cũng sẽ không đụng nữa."

Thời gian hắn rời đi đã nghĩ rất nhiều. Hắn thừa nhận lúc đó hắn muốn chạy trốn, nhưng cũng chính thời gian đó, trong đầu hắn chỉ có hình ảnh của cô.

Khi nghe tin cô trở về, hắn liền lập tức đến tìm không một chút do dự.

Nhưng người mà hắn gặp lại là một kẻ giả mạo, hắn không thể nào nhớ sai mùi vị của cô…

Hắn nhớ, có người đã từng nói với hắn một câu: "Có một vài loại tình cảm, một khi đã đến rồi thì không phải bạn muốn bỏ là bỏ được!"

Hắn ôm lấy Thời Sênh, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô. Nếu đã không bỏ được, vậy tại sao không chấp nhận nó?

Chương 297: Tường vi máu (23)

Thời Sênh chẳng hỏi Tây Ẩn vì sao không từ mà biệt, bởi có những chuyện không nên hỏi thì hơn.

Cho dù đã xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ cần hắn ở bên, là đủ rồi.

Lúc Thời Sênh và Tây Ẩn trở về, bên ngoài thành cổ có người đang chờ, thấy Thời Sênh quay về liền tiến đến.

"Điện hạ, Thân Vương nói người nên qua chỗ Thụy Y Điện hạ tá túc một thời gian ạ!" Rồi người hầu ấy đưa cho Thời Sênh một chùm chìa khoá.

Thời Sênh gật đầu, "Cha nuôi có thể xử lí ổn thoả chứ?"

Chắc hẳn Khắc Nhĩ định moi thông tin gì đó từ miệng cô ta?

"Yên tâm đi ạ, Thân Vương có chuyện gì mà không xử lí ổn thoả đâu!" Người hầu kia tỏ vẻ tôn sùng, đồng thời dòm dòm Tây Ẩn đứng kế bên, lập tức hít một hơi lạnh… "Điện hạ, Thân Vương nói người qua tới chỗ Thụy Y Điện hạ thì gọi điện thoại cho ngài ấy!"

"Ừ, ta biết rồi, ngươi trở về đi!"

Người hầu kia bước qua một bên, cung tiễn xe của Thời Sênh rời đi.

Thụy Y có nơi ở riêng, nhưng không phải là thành cổ mà là một dạng biệt thự nhỏ.

Thụy Y không có ở đây, nên Thời Sênh bước thẳng vào trong.

"Anh muốn ở đây với em sao?" Thời Sênh nhìn Tây Ẩn đang thay giày, hỏi như đang cười.

Vành tai Tây Ẩn đỏ ửng, nhưng sắc mặt không thay đổi, "Ừ."

"Không sợ em làm gì anh sao?" Cô áp sát Tây Ẩn, ngọt ngào hỏi.

Tây Ẩn thoáng ngưng lại chút, ngẩng đầu nhìn cô, chân thành đáp: "Em vui là tôi vui".

Nếu điều đó khiến cô vui, thì hắn cũng sẵn lòng.

Thời Sênh đứng thẳng người, véo má hắn: "Học được cách tán tỉnh người ta rồi đấy."

Tây Ẩn mặc cô cứ véo má mình, miệng nở nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh, đong đầy yêu thương.

"Em đi gọi điện cho cha nuôi, anh lên chọn phòng đi, phòng có cửa màu đỏ là phòng của Thụy Y."

Tây Ẩn nghe lời, đi lên tầng. Còn Thời Sênh ở lại phòng khách tìm điện thoại, gọi qua số thư phòng của Khắc Nhĩ.

Khắc Nhĩ dường như cũng đang chờ điện thoại của Thời Sênh, vừa nghe tiếng chuông liền bắt máy.

Vừa bắt máy đã xổ một tràng: "Con ranh con, sao con quen được với Tây Ẩn đại nhân?"

Thời Sênh đưa điện thoại ra xa một chút.

Nói to thế…

"Cha nuôi, người bình tĩnh…"

Thời Sênh chậm rãi bịa ra một câu chuyện, để xoa dịu Khắc Nhĩ.

Cũng không biết là Khắc Nhĩ có tin thật không, hay chỉ là giả vờ, "Con đang ở cùng với Tây Ẩn đại nhân sao?"

"Dạ, con thích anh ấy, nên đương nhiên ở cùng anh ấy, cha nuôi sẽ không chia lìa chúng con chứ?"

"Giá cha nuôi con có đủ gan để chia cắt hai đứa thì tốt quá! Con nhóc này, con vớ bở rồi, sau này nhớ mà vơ vét nhiều về cho gia đình nhé!"

Thời Sênh: "…" Này này, có gì đó sai sai nhỉ!

Có ai lại đi xui con đi vơ vét một cách quang minh chính đại như vậy không?

Không đúng, cô còn không biết thân phận của Tây Ẩn là gì, làm sao mà vơ với vét được?

"Chuyện trong nhà con khỏi cần lo, cha có thể tự nghĩ cách moi tin được. Con cứ tranh thủ thời gian bồi dưỡng tình cảm với Tây Ẩn đại nhân, nếu được thì làm đứa con luôn đi!"

"Thôi, cha không làm phiền hai đứa nữa, cha cũng sẽ không để Thụy Y về bên đó đâu."

"Tút tút tút tút tút…"

Thời Sênh ngớ người nhìn điện thoại đã bị gác máy: "…"

Cha nuôi, cha đang bán con gái sao? Nhưng vậy là vô đạo đức đó.

Nhưng… cô thích! Thời Sênh hớn hở đặt điện thoại xuống.

Tối. Quản gia thành cổ mang đến toàn là đồ dùng cho nam, rõ ràng là chuẩn bị cho Tây Ẩn.

"Điện hạ cố lên!" Trước khi đi, quản gia còn ngoái lại, động viên Thời Sênh.

Người gì đâu…

Thời Sênh ôm mớ quần áo lên lầu, Tây Ẩn đang nằm đọc sách, nên cô đành tự mình treo đồ lên giá, "Anh mặc quần áo này được không? Nếu không, em sai người ra ngoài đặt!"

Tây Ẩn bỏ sách xuống, có chút bối rối, "Lúc đầu quả thực tôi định làm khó em một chút".

Thời Sênh nhìn anh, ân cần: "Anh nên có được những thứ tốt nhất."

Tây Ẩn: "…" Cách suy nghĩ của nàng dâu nhà hắn không giống với hắn.

"Cô gái hôm nay…" Tây Ẩn bước đến bên Thời Sênh, nhìn cô treo từng chiếc áo, chiếc quần vào tủ…

"Sao?"

"Cô ta mạo danh em, sao em còn để cô ta diễn trò lâu vậy?" Theo tính khí của Thời Sênh, lẽ ra phải lôi cô ả ra chém chết từ lâu rồi mới phải.

"Tại em thấy tẻ nhạt, định coi cô ta giở trò gì." Thời Sênh đóng cánh cửa tủ đồ, sắc mặt hơi lạnh.

Tây Ẩn đưa tay sờ vào gò má Thời Sênh, thấy cô bỗng nhiên trở nên nhu mì hơn hẳn, nên mới dần ôm lấy má cô, "Ở đây, em muốn làm gì thì cứ làm, chẳng ai dám ngăn em cả."

"Thân phận của anh là gì?" Có thể khiến Thân Vương phải dè chừng như vậy, không lẽ anh cũng là Vương sao?

Tây Ẩn khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Huyết Tộc ngày nay đã suy yếu nhiều, Huyết Tộc đời thứ 3 đã sớm lui khỏi võ đài tuyệt tông tuyệt tích, nhưng đời thứ 6 Huyết Tộc lại khiến cho người khác phải e dè."

Huyết Tộc đời thứ 6 chính là các vị Thân Vương hiện tại.

"Tôi là đời thứ 4".

Đời thứ tư là thế hệ giỏi nhất. Trong Huyết Tộc, ngoài thế hệ đầu, lợi hại nhất vẫn là đời thứ ba. Còn thực lực của đời thứ tư và đời thứ năm, chẳng ai biết rõ. Nhưng nhìn vào vài vị Thân Vương của đời thứ sáu, có thể thấy hai đời này cũng không kém đời thứ ba là mấy.

Nhưng…

"Đời thứ tư… Vậy là anh già lắm rồi…" Thời Sênh chê bai.

Sao cô toàn gặp giai già vậy. Không thể cho cô mấy anh chàng mơn mởn được sao?

Tây Ẩn: "…" Anh già sao?

Mà cũng đúng, so với cô thì quả thực rất già, nhưng so với Huyết Tộc thì có là gì đâu!

...

Buổi tối, Thời Sênh ôm lấy laptop bấm điên cuồng, Tây Ẩn ngồi bên cô, nhìn những con chữ cứ đua nhau nhảy múa, sắc mặt lúc thì phân vân, lúc thì quái dị. Rồi lại dần dần ửng đỏ.

Thời Sênh nhấn nút, kết thúc chữ cuối cùng, gập máy tính lại, kết quả là vừa quay đầu thì bắt gặp khuôn mặt đang đỏ ửng của Tây Ẩn.

Thời Sênh: "…"

Vừa rồi bản cô nương có trêu chọc gì hắn đâu? Nhưng… rất đáng yêu, khiến bản cô nương… không chịu nổi nữa.

Đẩy ngã đẩy ngã…, cuối cùng Thời Sênh vẫn không làm gì được. Vì Thụy Y đã về, cứ liên tục kêu réo ngoài cửa.

Sao cha đã nói không cho tên này qua đây nữa rồi mà?

"Đừng gõ nữa! Đm!" Thời Sênh bực mình, cầm chiếc gối ném mạnh vào tường.

Tây Ẩn cúi đầu mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô.

Thời Sênh với tay, kéo chiếc chăn che kín người Tây Ẩn, xác định che chắn kín rồi mới bước xuống giường ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Thụy Y đã xông vào, trên tay cầm cây chổi chẳng biết lôi ra từ đâu.

"Gian phu ở đâu? Tiểu công chúa, em đừng để đám đàn ông gạt. Em thích thằng nào, cũng phải để anh ngó qua đã mới được!"

Thời Sênh kéo vạt áo hắn, ngăn hắn bước qua chỗ giường, đẩy hắn ra ngoài cửa.

"Tiểu công chúa, sao em có thể rũ bỏ anh trai như vậy chứ?" Thụy Y lật mặt nhanh hơn trở bàn tay.

Công chúa nhỏ có người yêu, không thích hắn nữa.

Nghĩ đến điều ấy, mặt Thụy Y càng ấm ức hơn, đưa chân chèn cửa liếc vào trong.

Hắn muốn xem thử là tên mặt trắng nào mặt dầy dám dụ dỗ em gái hắn.

Thời Sênh thấy nhức hết cả đầu. Chắc là phải nện hắn một trận quá, tên này không đánh không trị được mà.

Đương nhiên là cô không thể nào mất nhân tính mà đánh chết hắn được, chỉ đánh vài cái tượng trưng thôi, rồi xô hắn ra khỏi cửa.

Thế rồi chẳng biết hắn ở ngoài la hét ra sao, mà to giọng đến mức khiến người ta muốn giết chết hắn.

Thời Sênh giữ chặt cửa phòng, quay đầu nhìn Tây Ẩn.

Cô chỉ muốn được ngủ với người đàn ông của mình thôi, sao lại khó khăn thế này?

Chương 298: Tường vi máu (24)

"Chào, tiểu công chúa, tối qua em ngủ có ngon không?"

Mới sáng sớm, Thụy Y đã chặn ngoài cửa phòng Thời Sênh, khuôn mặt đẹp trai cười toe toét, nhưng không quên dòm ngó vào bên trong.

Thời Sênh: "…" Hắn ngồi ngoài này gào cả đêm, cô căn bản không ngủ một chút nào!

Vậy mà bây giờ còn không biết ngại hỏi như thế.

Đúng là mặt dày mà.

Hôm nay lại phải nhờ cha nuôi lôi cổ hắn về mới được. Chọc cho bản cô nương tức chết mất.

Tây Ẩn bước từ trong phòng ra, ngẩng mặt chào Thụy Y. Thụy Y liền nghiêm mặt, quan sát Tây Ẩn như đánh giá một món hàng nào đó.

"Ngoài đẹp trai, cũng đâu có gì nổi bật đâu?" Thụy Y nhận xét.

"Đẹp trai là đủ rồi!" Thời Sênh tiếp lời hắn.

Thụy Y ai oán nhìn sang, "Sao tiểu công chúa có thể nhìn người thiển cận như vậy?"

"Em là người thiển cận như vậy đó." Thời Sênh cứng đầu.

Thụy Y: "…"

Thụy Y giơ tay định túm Thời Sênh, cô liền lùi lại một bước, "Nói thì nói, anh động tay động chân làm gì."

Thụy Y: "…"

Công chúa nhỏ, em thay đổi rồi. Trước đây em còn cho anh ôm, bây giờ em có người yêu rồi, ôm cũng không cho anh ôm nữa.

Đau lòng chết đi được.

"Hắn có gì tốt chứ?" Thụy Y lên án.

"Đẹp trai!"

Thụy Y cảm thấy như tim mình có ngàn mũi kim chích, còn người đàn ông lạ mặt kia đang được công chúa nhỏ bảo vệ, vẫn trưng bộ mặt dương dương đắc ý.

Mình phải giết hắn, hắn đã cướp mất công chúa nhỏ nhà mình.

Nhưng cuối cùng Thụy Y vẫn bị quản gia tới lôi về.

Thụy Y về tới thành cổ với khuôn mặt lạnh băng, chẳng ai dám lại gần.

"Anh!" Lăng Hương nhìn thấy Thụy Y trở về, ngoan ngoãn lên tiếng chào.

Thụy Y liếc cô ả, hừ một tiếng, rồi bước lên lầu.

Trong lòng Lăng Hương như vỡ nát.

Nhà này là thế nào đây.

Hôm qua, Khắc Nhĩ chỉ sai người sắp xếp chỗ ở cho cô ta, chứ không hề gặp cô ta. Lăng Hương bỗng có cảm giác chẳng lành, có phải họ đã biết được điều gì?

Lăng Hương cố nén cảm giác đó lại, những người khác trong thành cổ đều kính trọng cô ta, chắc không bị phát hiện đâu nhỉ? Cô gái kia vẫn bị giam ở bên ngoài, trận pháp của chủ nhân, cô ta làm sao phá được chứ?

Lăng Hương cứ thế ở lại thành cổ, cô rất ít khi thấy Khắc Nhĩ, lại thường gặp Thụy Y, nhưng dạo gần đây tâm tính Thụy Y không được tốt. Lăng Hương có bắt chuyện với hắn mấy lần, nhưng hoặc là bị lơ đi, hoặc là bị xỉa xói.

Sau khi làm quen hết với mấy người trong thành cổ, Lăng Hương bắt đầu dò la khắp nơi, nhưng cô không biết được, hành vi của mình luôn bị theo dõi.

Khắc Nhĩ gõ gõ lên mặt bàn, mặt trầm tư: "Ông nói, cô ta đang tìm cái gì?"

Quản gia lắc đầu, "Chỗ chúng ta cũng đâu có thứ gì quý giá đâu!"

"Có điều tra ra được cô ta vào đây với ai không?"

"Cô ta tới đây một mình, những người tiếp xúc với cô ta sau khi vào thành cổ cũng đã điều tra cả rồi, không có vấn đề gì." Quản gia trả lời tận tình.

"Hừ…" Khắc Nhĩ cười nhạt, "Hồ ly thì trước sau gì cũng lộ đuôi cáo!"

Dưới sự cố tình thả lỏng của Khắc Nhĩ, Lăng Hương gần như tìm khắp cả thành cổ một lần.

Hiển nhiên cuối cùng Lăng Hương cũng chẳng tìm được thứ gì cả.

Trong khi thịnh yến của Huyết Tộc sắp tổ chức, cô ta chỉ có thể từ bỏ.

Nơi tổ chức thịnh yến là một tòa thành cổ to nhất của Huyết Tộc.

Đó từng là nơi các vị vua ở, nhưng từ khi không còn Vua thì bị bỏ trống, thi thoảng có nhà ai muốn tổ chức tiệc gì thì tổ chức ở đó, dần trở thành nơi công cộng.

Lăng Hương và Khắc Nhĩ cùng tới thành cổ, hoa tường vi đang nở rộ vây kín cả tòa thành này.

Lăng Hương mặc lễ phục lộng lẫy, khoác tay Khắc Nhĩ đi vào trong thành cổ.

Cho dù là giả, nhưng có khuôn mặt đó, muốn người khác không chú ý cũng khó.

"Đây là Di Nại Điện hạ phải không? Bao nhiêu năm không gặp, giờ đã xinh đẹp thế này rồi!"

Lăng Hương nở nụ cười, gọi đúng tên của người kia. Đối phương hiển nhiên hơi bất ngờ. Suốt quãng đường vào thành cổ, hầu hết Lăng Hương đều có thể gọi được tên những người tới chào hỏi.

Sự sắc lạnh trong đôi mắt của Khắc Nhĩ ngày càng trở nên mạnh mẽ

hơn.

Ngải Duy đứng bên phía các Huyết Liệp hơi thất thần nhìn cô gái đang được mọi người cung phụng lấy lòng kia. Không ngờ địa vị của cô ấy trong Huyết Tộc lại cao như vậy.

"Chú Hai… Cô ta… là ai?" Ngải Duy chỉ vào cô gái đi bên cạnh Khắc Nhĩ.

Một Huyết Liệp bên cạnh nghe thấy, liền trả lời thay người đàn ông kia: "Đó là con gái nuôi của Khắc Nhĩ Thân Vương, tên là Di Nại."

"Con gái nuôi?" Không phải con gái ruột sao?

Nói chung là nhìn Ngải Duy khá khả ái, lại là tầm con cháu, người kia lại giảng giải: "Gia tộc cô ấy trước đây bị diệt tộc trong trận đại chiến một trăm năm trước, chỉ còn sót lại mình cô ấy. Nghe nói cha cô ấy và Khắc Nhĩ từng có giao tình, nên nhận nuôi cô ấy. Đừng tưởng cô ấy chỉ là một cô gái trẻ, lần chọn vua mới này, cô ấy có một lá phiếu quan trọng đó!"

Tuyển chọn vua mới, người của Huyết Tộc đều có quyền bỏ phiếu, nhưng đó chỉ là sơ tuyển.

Trong những người được chọn, ai có nhiều số phiếu nhất của Huyết Tộc thuần chủng thì mới được làm vua.

Cho nên, phiếu của Huyết Tộc thuần chủng thực sự rất đáng giá.

"Ồ, lợi hại vậy cơ à?" Ngải Duy nói chuyện với những người này những ngày gần đây, biết được khá nhiều chuyện, nhưng khi nghe đến chuyện này, bỗng thấy khá kì quái.

Lúc này, Ngải Duy thấy Tả Liệt đi vào cùng một cô gái xinh đẹp khác, hai người cử chỉ thân mật, tuy rằng Tả Liệt không tỏ rõ thái độ gì, nhưng qua cử chỉ có thể thấy được anh ta khá chăm sóc cho cô gái đó.

Mặt Ngải Duy trắng bệch, nhìn Tả Liệt, có chút không thể tin nổi.

"Người mới tới này mới là nhân vật lớn, có nhìn thấy chàng trai tóc trắng mới tới không? Người đó là Thụy Y, là con trai trưởng của Khắc Nhĩ Thân Vương…" Người ở bên vẫn liến thoắng giải thích cho Ngải Duy.

Nhưng lúc này, Ngải Duy chẳng nghe được gì, chỉ lo nhìn Tả Liệt và cô gái kia bước đi trong đám đông.

Người Huyết Tộc kéo đến ngày càng nhiều, người đến càng sau, thân phận càng cao.

Ngải Duy bỗng thấy mình lạc lõng giữa đám đông, không khí ở đó khiến cô ta cảm thấy bức bối ngạt thở.

...

Thời Sênh lái xe, chạy vòng quanh thành cổ, giờ chỉ vừa bắt đầu, nhưng phần quan trọng thì tối mới tới, nên cô vẫn chưa muốn vào.

Ngay khi cô chuẩn bị rời đi, bỗng nhìn thấy nữ chính chạy ra từ thành cổ.

Ôi đệt, sao nữ chính lại đến đây?

Ngải Duy chạy qua xe của cô, khuôn mặt có phần trắng bệch. Thời Sênh liền đuổi theo.

"Đi đâu vậy?" Xe đột ngột đổi hướng, Tây Ẩn đưa mắt nhìn cô.

"Đi coi kịch!" Thời Sênh vẫn cứ đuổi theo nữ chính.

Ngải Duy chạy được một đoạn liền dừng lại, thấy xung quanh không có ai, nên chui vào cánh đồng hoa tường vi ở phía xa.

Cánh đồng hoa tường vi này như nối liền với đường chân trời, hoa ở đây nở tươi đẹp hơn hẳn những nơi khác.

"Rời khỏi đây đi!" Tây Ẩn đột nhiên lên tiếng.

Thời Sênh đang định mở cửa xe liền dừng tay, "Sao vậy?"

"Anh không thích mùi vị ở đây chút nào!" Tây Ẩn nhíu mày, giống như con nít đang hờn dỗi vậy.

Thời Sênh: "…"

Chẳng phải cũng là mùi hoa sao, có gì lạ đâu chứ?

Đồ hâm!

Tuy nghĩ như thế, nhưng cô vẫn nổ máy rời khỏi đó.

Tây Ẩn nhìn cánh đồng hoa càng ngày càng xa qua gương chiếu hậu.

Không biết gió từ đâu thổi tới, thổi cánh đồng hoa dạt dào như sóng biển, ùn ùn dâng trào như muốn ập về phía này. Tây Ẩn thò tay ra ngoài, cánh đồng hoa ở phía sau bỗng nhiên bình lặng trở lại.

Chương 299: Tường vi máu (25)

"Anh giơ tay ra ngoài làm gì?" Thời Sênh kéo tay Tây Ẩn vào, đồng thời đóng cửa kính lên.

Tây Ẩn nắm lấy tay cô, cười cười.

Thời Sênh cũng chẳng thu tay lại, một tay lái xe, mắt nhìn qua bên đường. Vừa rồi, cô cũng nhìn thấy… cánh đồng hoa kia đột nhiên như cuộn lên.

Nhưng Tây Ẩn không nói, cô cũng không định hỏi, vì dù gì thì chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cô.

Thời Sênh dừng xe ở nơi chẳng có ai, Tây Ẩn đột ngột nhào tới hôn vào môi cô một cái.

Nhẹ nhàng âu yếm một chút, anh mới thấp giọng hỏi: "Rõ ràng là em cũng nhìn thấy, sao em không hỏi gì?"

Thời Sênh chống tay lên ngực anh, trốn về sau, "Anh có muốn kể cho em nghe không?"

"Nếu em muốn biết, anh sẽ kể em nghe!" Tây Ẩn chăm chú nhìn cô.

Thời Sênh chớp mắt, trong đồng tử phản chiếu khuôn mặt đẹp trai của hắn, ánh mắt Tây Ẩn hơi tối đi, lại một lần nữa phủ lên môi cô.

Khi Tây Ẩn buông Thời Sênh, khuôn mặt cô ửng đỏ, sao kĩ năng hôn

của tên này bỗng nhiên trở nên lợi hại thế nhỉ?

Suýt nữa không kìm chế được.

"Nơi ấy… Đã có rất nhiều người trong Huyết Tộc phải bỏ mạng." Giọng Tây Ẩn nhẹ nhàng, nếu như không phải vì trong xe quá yên ắng, thì cô cũng chẳng thể nào nghe thấy được.

Cô quay đầu nhìn Tây Ẩn, Tây Ẩn đang nhìn cô, miệng nở một nụ cười nhẹ.

Nụ cười ấy không hề ấm áp, mà mang một chút gì đó cổ quái.

"Do anh giết!" Đôi môi anh mấp máy.

Thời Sênh trân trân nhìn Tây Ẩn, trong lòng thấy giận dữ. Anh vẫn đang thử lòng cô sao?

Tên thiểu năng này!

Thở dài vài hơi, cô mới có thể hạ hoả, nhếch mép: "Em chẳng quan tâm anh đã làm những gì, anh muốn gì. Cho dù bây giờ anh có giết cả Huyết Tộc, em cũng đứng về phía anh, anh hiểu không?"

Tây Ẩn bắt đầu buông lỏng bàn tay đang siết chặt, khuôn mặt dần tươi tỉnh hơn.

Hắn mò mò cổ tay, Thời Sênh nhìn thấy một sợi dây chuyền đỏ xuất hiện trong tay hắn. Hắn cầm lấy tay Thời Sênh và buộc lên cho cô.

"Cái này…"

Nếu cô nhớ không nhầm, cô từng thấy sợi dây ấy trong bức tranh

của Di Nại.

Cậu bé đó là hắn sao?

Bức tranh đó từ đâu mà Di Nại có?

"Chỉ là một sợi dây thường, nhưng là sợi dây gia truyền của gia tộc anh, nó tượng trưng cho thân phận của em." Tây Ẩn thấp giọng giải thích, "Thân phận là vợ của Tây Ẩn."

Tây Ẩn ngước đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, "Đây là sự lựa chọn của em, Di Nại, em hết cơ hội quay đầu rồi!"

Thời Sênh hé môi cười, véo má hắn, nói đầy vẻ xấu xa: "Ai mà thèm quay đầu, em chỉ mong chúng ta đồng sinh, đồng tử!"

Tây Ẩn như bắt được ý, liền phụ hoạ: "Là người phụ nữ của anh, thì nên có giác ngộ như vậy, anh sống thì em không thể chết, anh chết thì em không thể sống."

Thời Sênh chau mày, so với hắn, cô thấy mình hơi ích kỉ một chút, người không vì mình, trời tru đất diệt, huống chi, đó lại là người mà cô thích.

Bây giờ thì… mặc kệ hết, dù gì cô cũng sẽ tìm thấy hắn.

Nhưng… cái tên này chẳng cầu hôn gì, thế này mà coi như là cưới rồi á?

Đừng có mơ!

Sợi dây đó đeo lên tay Tây Ẩn thì biến mất, nhưng đeo lên tay Thời Sênh thì không.

Thời Sênh ngồi ở ghế lái, lắc lắc cổ tay, chăm chú nhìn viên đá sáng lóng lánh kia dao động.

Tây Ẩn buồn cười nhìn hành động ấu trĩ của cô.

"Bức tranh ấy… " Thời Sênh buông tay, quay người, mặt có vẻ hơi nghi hoặc.

"Là mẹ anh vẽ." Tây Ẩn tiếp lời một cách tự nhiên. "Đó chỉ là một nửa, còn một nửa nữa, chừng nào có thời gian, anh dẫn em đi xem."

Hắn kéo cô từ phía vô-lăng về phía mình, ngón tay xoa xoa sợi dây hồng trên cổ tay cô, gác cằm lên trán cô, "Anh chưa bao giờ nhìn thấy bức tranh hoàn chỉnh nào, mẹ anh nói, chờ ngày nào đó anh tìm thấy người giữ một nửa còn lại, người đó sẽ mang lại hi vọng cho anh."

"Nhưng… khoảng cách tuổi tác của chúng ta khá lớn." Thời Sênh ngơ ngác, mẹ của Tây Ẩn… là từ đời thuở nào rồi.

Làm sao bà dám khẳng định nửa bức tranh còn lại trong tay của một cô gái? Lỡ trong tay một… thằng nào đó thì sao?

Tây Ẩn nắm chặt tay Thời Sênh, không nói gì.

Điều quan trọng là… chẳng phải họ đã gặp nhau rồi sao?

Hai người cứ dây dưa trong xe, mãi đến khi màn đêm sắp buông, Thời Sênh mới nhớ đến chuyện quan trọng.

"Ôi, lo mê sắc đẹp làm lỡ chuyện mất rồi!" Thời Sênh xoa đầu Tây Ẩn.

Một lọn tóc của Tây Ẩn dựng lên, nhìn vô cùng đáng yêu.

Thời Sênh suýt không kìm được mà "thịt" hắn trong xe luôn rồi.

Đúng là… dại trai lỡ việc mà!

Nếu rớt vào thời cổ đại, cô chắc hẳn sẽ là một hôn quân mất!

...

Thành cổ vào đêm, đèn giăng khắp chốn, tường vi cùng đua nhau toả ngát hương thơm.

Thời Sênh vẫn mặc chiếc váy đen, khoác tay Tây Ẩn bước vào trong.

"Xin cho coi thiệp mời." Người gác cửa đứng bên ngoài cảm thấy có chút kì lạ, sao mãi bây giờ mới tới?

Nhưng hai người này quả thực rất đẹp, đứng cạnh nhau đúng là như trời đất tạo thành.

Uhm…

Cô gái kia lại có vẻ quen quen…

Tấm thiệp mời trên tay Thời Sênh không có tác dụng gì, nên cô nhìn qua Tây Ẩn.

Tây Ẩn: "…" Nhìn hắn làm cái gì, hắn cũng có thiệp mời đâu.

Thôi được, không phải không có, mà là hắn đã vứt đi rồi.

Thời Sênh: "…"

Đã bảo là đi đến đây để ra vẻ phách lối cơ mà? Là phản diện đại nhân, lẽ nào anh không nên dùng mặt để qua cửa sao?

Tây Ẩn rất vô tội, tại đẳng cấp của bọn chúng quá thấp, mới không biết hắn đấy chứ.

Hai người trao đổi bằng ánh mắt, gã canh cửa vẫn chờ đợi hai người với ánh mắt kì lạ.

Lẽ nào họ định lẻn vào trong tiệc?

Thời Sênh muốn nổi khùng luôn. Giờ còn ra vẻ huênh hoang cái rắm gì nữa?

Vào còn không vào được.

Cô đành rút điện thoại, gọi Thụy Y ra đón cô.

Thụy Y có vẻ vừa thoát ra khỏi một đám phụ nữ, người nồng nặc mùi nước hoa, còn quần áo thì xộc xệch.

"Tiểu công chúa, sao em lại bị giữ lại ngoài này rồi?" Thụy Y lao tới như muốn ôm chầm lấy Thời Sênh, Thời Sênh vội lùi ra phía sau Tây Ẩn. Ngay khi Thụy Y chỉ còn cách Tây Ẩn một bàn tay, hắn bỗng dừng lại, mặt biến sắc rất nhanh.

Chậm rãi hạ vai, hành lễ theo kiểu quý tộc: "Tây Ẩn đại nhân!"

Trong lòng hắn lại thầm phỉ nhổ bôi bác.

Đại nhân cái thá gì mà chẳng được vào cửa nữa.

Công chúa nhỏ nhà hắn mà theo tên này, chắc còn phải chịu khổ dài dài. Không được, phải nhanh chóng điều chỉnh lại tam quan của tiểu công chúa, tìm cho cô một người đàn ông khác tốt hơn mới được.

Tây Ẩn hé môi, "Anh vợ không cần đa lễ!"

Clgt?

Anh vợ… là thế chóe nào?

Thụy Y nhìn Thời Sênh, Thời Sênh cong mắt cười, đưa cổ tay lên vẫy vẫy.

Thụy Y nhìn thấy sợi dây ở cổ tay cô, sắc mặt lại thay đổi nhanh chóng, rồi quay qua nhìn Tây Ẩn với ánh mắt dò xét.

Hắn chỉnh lại y phục, chỉnh lại tư thế cho nghiêm chỉnh, nghiêm mặt, nói với vẻ nghiễm nhiên: "Gọi thêm vài tiếng anh vợ xem nào!"

Thời Sênh: "…"

Sao anh không làm theo lẽ thường chứ?

Tây Ẩn cũng cảm thấy cạn lời với hành động này của Thụy Y, nhưng hắn vẫn gọi vài tiếng anh vợ… Dù sao đây cũng là người nhà của cô, tuy không cùng huyết thống, nhưng nhìn cô có vẻ rất yêu quý họ.

Ánh mắt kỳ dị của Thời Sênh nhìn về phía Tây Ẩn, anh chàng này cũng dân dã quá nhỉ!

"Thôi được rồi, thôi được rồi! Đừng tưởng cậu gọi tôi vài tiếng mà tôi chấp nhận cậu nhé! Nói cho cậu biết, công chúa nhỏ nhà tôi mà chịu

uất ức gì, tôi lột da cậu!" Thụy Y vừa nói, vừa dẫn hai người vào trong.

Chỉ còn lại người gác cửa đang miên man suy nghĩ: Người vừa rồi là Di Nại Điện hạ? Chẳng phải Di Nại Điện hạ tới từ lâu rồi sao? Cô ấy đi ra khi nào thế? Sao họ không nhìn thấy? Với lại, Di Nại Điện hạ có người yêu từ bao giờ vậy?

Chương 300: Tường vi máu (26)

Việc Thời Sênh bước vào không ảnh hưởng đến những người khác, cô chỉ đứng trong một góc với Tây Ẩn mà thôi.

Do cô đã bị Tây Ẩn che hơn nửa người, nên chẳng ai nhận ra cô rất giống với Lăng Hương đang tỏa sáng trong buổi tối nay.

Dáng vẻ yên tĩnh này của Thời Sênh, khiến Tây Ẩn cảm thấy khá lạ lùng. Điều này rất khác lạ so với tính cách của cô.

Tây Ẩn khẽ nắm tay cô. Hương tường vi nhẹ nhàng lan khắp căn phòng.

Ánh mắt Thời Sênh dừng lại ở chiếc bàn ăn vuông đặt ở góc phòng. Trên bàn để khá nhiều chiếc li đẹp đẽ, trong li đầy những chất lỏng đỏ tươi. Mùi hương tường vi kia phát ra từ những chiếc li ấy.

Tây Ẩn để ý biết cô đang nhìn về phía ấy, nhẹ nhàng kéo cô, ôm vào lòng rồi thấp giọng giải thích: "Đó là nước Tẫn La, có thể giúp em có cảm giác no, nhưng dễ bị nghiện."

"Thứ lần trước anh cho em uống à?"

"Ừ. Anh xin lỗi!" Tây Ẩn thẳng thắn thừa nhận.

Cũng may là hắn chỉ cho cô uống có một li thôi. Thời Sênh không phản ứng gì, chỉ nhìn về phía ấy một lần rồi thu mắt về.

Huyết Tộc và Huyết Liệp từ sớm đã phân chia ranh giới rõ ràng, mỗi phe đứng một bên.

Đương nhiên là hai bên cũng có giao lưu với nhau, nhưng chỉ giới hạn ở việc chào hỏi nhau mà thôi.

Thời Sênh nhìn thấy Đỗ Tuyệt trong đám Huyết Liệp, vẻ mặt hắn có chút không vui, luôn nói gì đó với người ở bên cạnh. Người bên cạnh hắn có vẻ không đồng ý, Đỗ Tuyệt càng nói càng kích động, đột nhiên ném li rượu đỏ trong tay xuống đất.

Tiếng thuỷ tinh rơi vỡ khiến cả căn phòng chợt tĩnh lặng, nhìn về phía họ.

"Các người không nói, thì để ta nói. Chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến loài người chúng ta, mà còn ảnh hưởng đến Huyết Tộc bọn họ." Giọng của Đỗ Tuyệt dõng dạc vang lên giữa căn phòng tĩnh lặng này.

"Đỗ Tuyệt!" Người nãy giờ nói chuyện với Đỗ Tuyệt cũng quát.

"Không biết Đỗ tiên sinh đây định nói gì?" Khắc Nhĩ bước ra từ trong đám Huyết Tộc, đứng ở giữa phòng, ánh mắt nhìn Đỗ Tuyệt với vẻ nghiền ngẫm.

"Đỗ Tuyệt, đừng có nói bậy!" Ông lão kia định kéo Đỗ Tuyệt về, nhưng hắn đã vội dùng tay gạt ông ta ra.

Hắn đưa tay lên đẩy gọng kính, bước về trước vài bước, đứng trước mặt Khắc Nhĩ nói: "Không biết ngài Khắc Nhĩ có biết chuyện con gái nuôi của ngài đã vi phạm thoả hiệp, giết người tuỳ tiện?"

Đôi mắt Khắc Nhĩ chợt quắc lên, nhìn về Lăng Hương đang đứng ở

phía xa. Lăng Hương lúc này cũng đang sững người vì tin này. Ánh mắt tứ phía đổ dồn vào cô.

"Vi phạm điều ước thứ nhất là tội chết… Sao Di Nại điện lại giết người chứ?"

"Di Nại Điện hạ sao có thể vi phạm thoả hiệp mà giết người được? Nói không chừng, họ đang kiếm cớ gây chuyện đó!"

"Tôi cũng nghĩ thế, Huyết Liệp bọn họ và chúng ta là thiên địch, nhất định là vu oan hãm hại thôi!"

Khắc Nhĩ mặc kệ những lời bàn tán kia, lạnh lùng hỏi: "Không biết anh Đỗ có chứng cứ gì?"

Đỗ Tuyệt rút chiếc điện thoại trên người ra, mở đoạn phim cho Khắc Nhĩ xem.

Đoạn phim đầu chỉ quay nửa mặt, nhưng khuôn mặt đó khá đặc trưng, nên cho dù chỉ có nửa mặt, người ta nhìn vào cũng khó có thể nhận nhầm. Đoạn phim quay lại cảnh một người đang cắn vào cổ, hút máu con người.

Đoạn phim thứ hai là cảnh tấn công trong trường học. Người quay không quay được cảnh Thời Sênh và Lăng Hương xuất hiện cùng lúc, chỉ quay cảnh Lăng Hương hút máu và lộ ra khuôn mặt.

"Chứng cứ là đây!" Đỗ Tuyệt nói to, đôi mắt trong đoạn phim rõ ràng là đôi mắt yêu tinh, "Không biết ngài Khắc Nhĩ có gì để nói?"

Thụy Y đứng sau Khắc Nhĩ, sắc mặt thay đổi khó đoán. Công chúa nhỏ của hắn chẳng bao giờ ăn uống thô lỗ như thế cả, nhất định là kẻ giả mạo kia làm.

Nhưng kẻ giả danh kia hiện tại đang đóng vai trò là công chúa nhỏ của hắn, nếu xử lí chuyện này không tốt, người chịu tai tiếng vẫn là Di Nại.

"Khắc Nhĩ, bảo nha đầu nhà ông đứng ra giải thích thử xem." Thân Vương đứng bên lên tiếng, ánh mắt hung dữ nhìn Huyết Liệp.

Dù họ có nội loạn, nhưng với tình hình thế này, đương nhiên là sẽ đứng về phía người nhà mình.

Khắc Nhĩ đưa mắt nhìn Lăng Hương.

Lăng Hương kéo lại váy áo, đi lại chỗ Khắc Nhĩ, đưa mắt nhìn Đỗ Tuyệt.

Ánh mắt Đỗ Tuyệt sắc lẹm, khiến cô ta sợ hãi rúm người lại, thấp giọng giải thích: "Cha nuôi, con không có, họ vu oan cho con."

"Di Nại, cô phải lấy ra bằng chứng mới được!" Trong đám Thân Vương, một người có tướng người xấu xí đứng dậy nói.

Thực ra cũng không hẳn là xấu, chỉ là vết sẹo lớn trên mặt hắn khiến cả khuôn mặt chịu ảnh hưởng mà thôi.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Lăng Hương, áp lực có vẻ ngày càng đè nặng lên vai cô ta.

"Phí Kỳ!" Khắc Nhĩ hắng giọng.

Người có tên Phí Kỳ này khẽ hừ một tiếng, "Khắc Nhĩ, ông lớn tiếng như thế, không lẽ đã làm chuyện gì xấu xa sao? Nếu con gái nuôi của ông không làm chuyện này, Huyết Tộc chúng ta đương nhiên

không khoanh tay đứng nhìn cô ta bị sỉ nhục. Nhưng nếu quả thực cô ta vi phạm hiệp ước, chúng ta không thể bao che, nếu không, hiệp ước từ cả trăm năm trước còn để làm gì?"

Ánh mắt Khắc Nhĩ nhìn Phí Kỳ bỗng nhiên thay đổi, những Thân Vương khác đều không có ai lên tiếng, mỗi người đều thầm toan tính riêng.

"Nếu Di Nại Điện hạ quả thực có thể đưa ra bằng chứng để chứng minh mình trong sạch, chuyện này coi như chúng tôi không đúng, chúng tôi sẽ tạ lỗi với Di Nại Điện hạ." Thấy sự tình đã bị đẩy lên đến mức này, ông lão hồi nãy lên tiếng.

"Tôi thực sự không làm!" Lăng Hương phân bua, ánh mắt như van xin "Cha nuôi, xin cha hãy tin con!"

"Di Nại, chuyện này không chỉ nói là xong, cần phải có chứng cứ mới được." Phí Kỳ cố tình thêm dầu vào lửa, có lẽ mọi người ở đây cũng đều hiểu rõ là chuyện gì. Lão ta cố tình mượn tay Huyết Liệp để gây rối.

Trong các Thân Vương, Khắc Nhĩ và Phí Kỳ là hai người có quyền nhất, cũng đã nhiều năm ngầm đấu tranh với nhau.

Đây là một dịp tốt để hạ bệ Khắc Nhĩ, Phí Kỳ đương nhiên không bỏ qua.

"Phí Kỳ, ông có biết ông đang làm gì không?" Khắc Nhĩ lạnh lùng.

Lão lại đi… giúp người ngoài…

"Tôi cũng là vì muốn Huyết Tộc được an ổn, mọi người cũng không muốn vì một kẻ phá điều khoản mà ảnh hưởng đến sự an toàn của

mọi người mà, đúng không?"

Phí Kỳ nói tiếp: "Chúng ta là Thân Vương, không thể nào vì người phạm sai lầm là người thân của mình mà bao che, đúng không?"

Phí Kỳ làm như thế là đang ép Khắc Nhĩ đưa ra quyết định, nếu Khắc Nhĩ đưa quyết định sai lầm, chắc chắn sẽ gây nên sự bức xúc cho Huyết Liệp.

"Cha nuôi, con thực sự không làm chuyện này." Lăng Hương chỉ biết lặp lại rằng bản thân mình không làm chuyện sai lầm đó, chứ cũng chẳng nói gì về chứng cứ.

Thời Sênh theo dõi, đột nhiên mở miệng cười, đưa ra kết luận: "Cô ta đang gây chiến."

Còn về mục đích…

Nghe Khắc Nhĩ nói cô ta đang tìm thứ gì đó, nhưng tìm không thấy. Có thể là sẽ nhân cơ hội Huyết Tộc có loạn sẽ tìm lại.

Thời Sênh tay vuốt cằm, mắt theo dõi chú ý đám người bên đó từ lúc tranh luận, đến lúc hai bên đấu võ mồm, đến khi có người bị kích động đến mức muốn động thủ.

Lúc này, việc của Lăng Hương là tiếp tục kêu gào rằng bản thân không làm chuyện kia, nhưng cũng không trưng ra bằng chứng, mà cũng chẳng chất vấn nội dung đoạn phim.

Chỉ cần như thế thôi, những người thông minh cũng có thể đoán ra được đoạn kết mà. Phí Kỳ cảm thấy có chút đắc thắng, hắn đang không ngừng khiêu khích Khắc Nhĩ, gần như liên thủ với Huyết Liệp để hạ bệ Khắc Nhĩ.

Với vở kịch lớn như thế này, chủ nhân của kẻ giả mạo kia chẳng cần lộ một chút diện mạo nào, cũng có thể hoàn thành vở kịch.

Thời Sênh cong môi cười lạnh lùng, không biết tự bao giờ đã cầm kiếm trong tay. Nhìn đám người kia lâu như thế, cô cảm thấy mình nên ra tay một chút, để họ… được làm người lại một lần nữa!

Chương 301: Tường vi máu (27)

Thấy bên kia sắp động thủ, trong góc đột nhiên vang lên tiếng động lớn.

Chén thủy tinh rơi xuống đất vỡ loảng xoảng.

Tất cả mọi người theo bản năng nhìn về phía đó.

Thấy rõ người đứng đó, cả đám nhất thời ngớ người.

Sao lại có hai Di Nại?

Thời Sênh nhảy qua những mảnh thủy tinh vỡ, đi thẳng vào chính giữa, tà váy đen lay động, những bông tường vi đỏ trên thân váy đung đưa.

Trên tay cô cầm một thanh kiếm, đằng đằng sát khí, nhìn hơi kinh hãi, mọi người tự giác nhường đường cho cô.

Lăng Hương nhìn Thời Sênh, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, sao cô ta lại ở chỗ này?

Không phải cô ta bị trận pháp của chủ nhân bao vây sao? Sao lại ở đây?

"Sao lại náo nhiệt vậy? Thảo phạt tôi sao?" Thời Sênh không buồn liếc Lăng Hương một cái, ngược lại nhìn Đỗ Tuyệt, kéo khóe miệng cười âm trầm, "Đỗ tiên sinh, lá gan anh lại to lên rồi."

Đỗ Tuyệt đã nghe từ những người ở đó biết được có hai Di Nại giống nhau như đúc. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước ông cụ ngăn cản hắn.

Đỗ Tuyệt gần như có thể khẳng định, cô gái cầm kiếm này mới chính là Di Nại đứng cùng với Tây Ẩn. Ánh mặt cuồng vọng này khẳng định không ai có thể đóng giả.

"Cô là ai?" Phí Kỳ lớn tiếng chất vấn.

"Mắt mù không nhìn thấy sao? Có muốn đến bác sỹ nhãn khoa không?" Thời Sênh hướng ánh mắt lạnh băng nhìn Phí Kỳ.

Phí Kỳ: "..." Nhóc con này đúng là kiêu ngạo, dám nói chuyện với lão như vậy.

"Khắc Nhĩ!" Tranh cãi với bậc con cháu là tự hạ thấp thân phận, Phí Kỳ quát lên với Khắc Nhĩ, đây là con gái nuôi của ông ấy, ông ấy phải giải thích cho thỏa đáng.

"Quát cái gì." Thời Sênh đột ngột chém ra một đường kiếm.

Nhìn như tùy tiện dùng tay vung lên không mang theo chút lực nào, nhưng lại có một cỗ lực lượng vô hình bị chém ra, quét ngang mọi thứ. Phí Kỳ phản ứng cực nhanh tránh đi, nhưng mọi vật phía sau lão bị đánh cho chia năm xẻ bảy.

Tránh được một kiếp, mọi người kinh hãi nhìn kiếm trên tay Thời Sênh. Một nhát kiếm bình thường như vậy mà lại có uy lực thật lớn! Này cũng quá... đáng sợ.

"Giả mạo tao thích chứ." Thời Sênh làm Phí Kỳ ngậm miệng, mới

nhìn Lăng Hương, "Lại đây, chúng ta tâm sự chuyện nhân sinh."

Trong lòng Lăng Hương kinh hoảng, thân thể không tự chủ được rối loạn lui lại phía sau, ánh mắt liếc tứ tung.

Chắc chắn cô ta đã sớm bị phát hiện, cho nên người nhà này mới lãnh đạm với cô ta như thế.

"Em gái ngoan, muốn đi đâu thế?" Lăng Hương thấy sau lưng chợt lạnh, Thụy Y cùng hai người nữa ngăn cản đường lui của cô ta.

Thụy Y động tác nhanh chóng bóp cổ cô ta, "Ngay cả tiểu công chúa nhà ta cũng dám giả mạo, ai cho cô cái gan đấy hả."

"Ô ô..." Bọn họ quả nhiên đều biết. Nhưng vẫn xem cô ta như con khỉ mà đùa giỡn.

"Khắc Nhĩ, đây là tình huống gì." Quần chúng còn đang mơ hồ đều muốn biết rõ.

Đây chẳng phải là Di Nại sao? Sao lại có thêm một Di Nại?

Khắc Nhĩ thanh giọng nói, "Cô gái này giả mạo Di Nại, nhưng không biết cô ta có mục đích gì nên mới giữ lại..."

Giọng nói của Khắc Nhĩ vang lên không nhanh không chậm, giải thích nhanh gọn dễ hiểu, rất nhanh mọi người đều hiểu được.

"Người nọ rốt cuộc là ai giết." Mặc kệ là Di Nại giả hay Di Nại thật, bọn họ đều là Huyết Tộc

"Ta lấy danh nghĩa Thân Vương cam đoan, việc này không quan hệ tới Di Nại." Khắc Nhĩ vẻ mặt nghiêm túc.

Có thể lấy danh nghĩa Thân Vương cam đoan cũng giống như thề độc, mọi người trong tộc đa số đều tin tưởng.

Phí Kỳ nhếch môi cười lạnh, "Đây chỉ là lời nói một bên của cô, ai biết người nào là thật người nào là giả, ai mới là người vi phạm quy ước."

"Phí Kỳ, sao ông cứ nhằm vào ta?" Con ngươi Khắc Nhĩ lóe lên một tia nguy hiểm.

"Bởi vì lão là nội gián." Thời Sênh cắt ngang nói.

"Con nhóc ranh, cô nói bậy bạ gì đó." Phí Kỳ giận dữ.

Thời Sênh giống như bị dọa, lui lui xuống, "Ôi, nói chút thôi mà, ông kích động như vậy làm gì, chẳng lẽ đúng là nội gián?"

"Nói hươu nói vượn." Phí Kỳ quát lớn một tiếng, sau mới bình tĩnh lại, "Ta là Thân Vương Huyết Tộc, địa vị thân phận mọi thứ đều có, sao ta phải làm nội gián?"

"Ông muốn xưng vương xưng bá cũng không chừng?"

Khắc Nhĩ nhìn Thời Sênh đang mở miệng nói mò ở bên cạnh, không biết vì sao ông bỗng nhiên có chút tin lời cô. Phí Kỳ từ trước đến nay tranh quyền với ông, lần này sao lại giúp đỡ Huyết Liệp... Nhưng không có chứng cứ, ông không dám nói lung tung.

"Cô đừng có nói sang chuyện khác, hiện tại nói chuyện cô và cô gái này, ai mới là Di Nại, ai là hung thủ." Phí Kỳ hổn hển quát lên.

"Thiểu năng."

"Cô mắng ai?"

"Mắng ông."

Phí Kỳ tức giận đến tăng huyết áp, nếu bây giờ không có mấy Thân Vương bên cạnh giữ lão, nhất định lão sẽ động thủ.

"Khụ khụ... Khắc Nhĩ Thân Vương, ân oán nội bộ của các người, chúng ta không muốn biết." Ông cụ của bên Huyết Liệp ho khan một tiếng, đem lực chú ý kéo lại, "Hiện tại chúng ta chỉ muốn biết, ai là Di Nại thật."

"Một đám thiểu năng." Thời Sênh bắt đầu công kích

Khắc Nhĩ: "..." Con gái nhà ông mắng cả ông vào đấy phải không?

"Cô gái, đừng có ngông cuồng như vậy." Sắc mặt ông cụ trầm xuống.

Thời Sênh chém một kiếm xuống đất, không biết mặt sàn làm bằng chất liệu gì mà trực tiếp nứt ra, kiếm vững vàng cắm trong khe.

Mọi người bốn phía đều lộ vẻ sợ hãi, lùi ra sau vài bước.

"Tôi ngông cuồng hay không liên quan gì đến các ông, ông có thể giết tôi sao?" Thời Sênh không khách khí công kích ông cụ.

Ông cụ: "..."

Đỗ Tuyệt có kinh nghiệm bị Thời Sênh phát giận, chạy nhanh đến đỡ lấy ông cụ, nói nhỏ với ông ta vài câu.

Tuy rằng không thấy Tây Ẩn, nhưng ai biết vị kia có đây không.

Ông cụ nghe xong quả nhiên bình tĩnh lại, nếu có vị kia ở phía sau làm chỗ dựa thì cô quả thật có cái để ngông cuồng.

Cho dù cô có thật sự giết người, chỉ cần vị kia mở miệng, bọn họ cũng không làm gì được cô.

Thời Sênh buông kiếm, lật cổ tay, một chiêc nhẫn xuất hiện trong lòng bàn tay trắng nõn, cô đeo nhẫn vào.

Nhìn thấy nhẫn, người Huyết Tộc đều cúi đầu xuống. Thời Sênh giơ cao tay, di chuyển một vòng.

Sắc mặt Phí Kỳ cực kém, yết hầu lên xuống vài lần, cuối cùng không nói một từ.

"Nếu như đã xác định được Di Nại, vậy vị giả mạo kia..." Người thương thuyết của Huyết Tộc đi ra nói.

"Sao các người có thể xác định cô ta chính là Di Nại?" Có người bên Huyết Liệp không phục.

Chỉ là một cái nhẫn, nếu bị trộm thì sao?

Người thương thuyết xem thường nhìn người nọ một cái, nhưng vẫn giải thích: "Di Nại Điện hạ là Huyết Tộc thuần chủng, nhẫn của cô là được lưu truyền trong gia tộc, chỉ cô có thể đeo, người khác đeo vào chỉ có con đường chết."

Ông cụ ho khan một tiếng, những người muốn gây sự lập tức im lặng.

Thời Sênh thu hồi nhẫn, rút kiếm hướng về phía Lăng Hương đang

bị Thụy Y giữ.

"Cô muốn làm gì..." Lăng Hương tái mặt, trên môi lại tô son đỏ rực rỡ, lúc này nhìn như bồn máu.

"Cho mày hai lựa chọn." Thời Sênh cong mắt.

Chương 302: Tường vi máu (28)

Ngay khi Lăng Hương nghĩ Thời Sênh sẽ hỏi chủ nhân mình là ai, thì lại nghe cô nói thế này!!!

"Muốn chết nằm hay chết đứng?"

Lăng Hương: "!!!"

Không hỏi chủ nhân là ai sao?

Mặt mọi người xung quanh đều đầy vẻ quỷ dị, không phải lẽ ra cô ấy nên hỏi vì sao lại giả mạo cô ấy sao?

"Cho mày ba giây suy nghĩ."

Lăng Hương run cả người, chọn không chết có được không.

Chủ nhân, ở đây có quái vật, mau tới cứu tôi.

"Ba."

Thời Sênh cười nâng tay, mũi kiếm như hàn quang lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đâm vào tim Lăng Hương.

Con ngươi Lăng Hương trừng lớn, không phải cho ba giây sao? Một hai bị cô ăn mất rồi à?

Vì sao lại thấy đau như vậy...

Huyết Tộc là trường sinh bất tử, thứ bình thường căn bản không thể giết cô ta.

Vì sao cô ta lại cảm thấy cái chết cách mình không xa.

Lạnh quá...

Đỗ Tuyệt nhìn thân thể Lăng Hương hóa thành tro mới kịp phản ứng lại, không ai ngờ được rằng cô nói động thủ là động thủ ngay.

"Di Nại, sao lại giết cô ta! Cô ta giả mạo cô, mục đích không rõ ràng, sao lại giết cô ta, có phải cô chột dạ không."

Thời Sênh chậm rãi lau khô vết máu trên kiếm, "Chột dạ cái gì?"

Đỗ Tuyệt: "..." Biết thế quái nào được cô chột dạ cái gì.

"Huống chi, tôi đã đoán được mục đích của cô ta, sao không thể giết." Thời Sênh quay đầu nhìn Đỗ Tuyệt, "Anh Đỗ, anh cũng muốn chết sao? Tôi không ngại tiễn anh một đoạn đường."

Đỗ Tuyệt: "..."

"Cô ta có mục đích gì?" Phí Kỳ ánh mắt lạnh lùng nhìn Thời Sênh.

Con nhãi ranh này năm đó còn nhỏ xíu không ngờ qua nhiều năm trưởng thành lại trở nên thế này.

"Sao phải nói cho ông, nội gián."

"Di Nại! Nói chuyện cẩn thận, cô luôn miệng nói ta là nội gián, cô có chứng cứ gì?" Hai mắt Phí Kỳ đều bốc hỏa.

"Tự do ngôn luận, tôi muốn nói thì nói, ông không phục sao, không phục thì kệ ông."

Khắc Nhĩ: "..." Hình như con gái nhà mình quá kiêu ngạo...

Thụy Y: "..." Kỹ năng gây thù hận của tiểu công chúa đúng là bậc nhất.

Phí Kỳ bùng nổ, "Khắc Nhĩ, ông xem ông dạy dỗ con gái thế mà được sao, quả nhiên có mẹ sinh không có mẹ dạy."

"Phí Kỳ!" Khắc Nhĩ sầm mặt, "Ông đừng quên, lúc trước ông làm thế nào để giữ được cái mạng này."

Phí Kỳ đột nhiên im lặng.

"Được rồi, việc này dừng ở đây." Ánh mắt uy hiếp của Khắc Nhĩ quét qua bốn phía.

Đỗ Tuyệt và ông cụ nhìn nhau, cũng không cố níu giữ không buông.

Khắc Nhĩ để mọi người bố trí lại hội trường, đám người lập tức tản ra.

Thời Sênh đứng cùng Khắc Nhĩ, thỉnh thoảng có ánh mắt đảo qua người cô.

"Tiểu công chúa, sao em lại nói Phí Kỳ là nội gián." Thụy Y tò mò hỏi Thời Sênh.

"Bởi vì trông lão giống nội gián." Thời Sênh nghiêm mặt.

Thụy Y: "..." Câu nói đùa này chẳng buồn cười chút nào.

"Con nhóc này, đừng giấu anh trai, có phải em biết gì đó không?"

Thời Sênh nhìn thoáng qua Phí Kỳ, Phí Kỳ cũng đang nhìn cô, Thời Sênh lộ ra ánh mắt khiêu khích, Phí Kỳ tức giận điên lên quay đầu đi.

Lúc này Thời Sênh mới quay đầu lại, không để ý nói: "Em nghe lão nói chuyện với một Huyết Liệp, đối thoại có chút kỳ quái."

Thời Sênh chỉ vào một người đàn ông cách đó không xa, "Chính là hắn."

"Người của Ngải gia." Khắc Nhĩ nhíu mày.

"Ngải gia?" Là gia tộc của Ngải Duy sao? Trong tình tiết cũng không nói gia tộc của Ngải Duy là Huyết Liệp...

Được rồi, trong nguyên tác vốn đâu có màn thịnh yến Huyết Tộc, Ngải Duy không tới nơi này cho nên trong đó cũng không nhắc đến gia tộc của Ngải Duy.

Máu cô ta đặc biệt như vậy, khẳng định không phải gia tộc bình thường.

"Bọn họ nói gì?" Khắc Nhĩ thu hồi tầm mắt, sắc mặt cũng nặng nề hơn vài phần.

"Đều là chút chuyện vô nghĩa."

Khóe môi Khắc Nhĩ giật giật, "Đều vô nghĩa thì làm sao con biết lão là nội gián."

"Cha nuôi..." Đây là cha nuôi của cô, không nên châm chọc ông, "Cha thấy có bao giờ Phí Kỳ nói mấy chuyện vô nghĩa chưa?"

Phí Kỳ này tự giữ thân phận, ngay cả trò chuyện cùng các vị Thân Vương đều là dáng vẻ cao quý hơn người, sao có thể tự hạ thấp thân phận đi nói chuyện phiếm với một Huyết Liệp. Hơn nữa tên Huyết Liệp kia cũng không phải nhân vật quan trọng.

"Vậy em vừa đả thảo kinh xà mất rồi?" Thụy Y đầy vẻ kinh ngạc.

"Vâng, có gì liên quan đến em đâu?" Thời Sênh ánh mắt vô tội.

Bản cô nương đâu có trách nhiệm phải ngăn cản lão tạo phản.

Khắc Nhĩ: "..." Đột nhiên có cảm giác như bị vứt bỏ là sao.

Thụy Y: "..." Không phải ảo giác, đúng là như vậy.

Tính tình tiểu công chúa sao lại biến thành thế này? Nhất định là Tây Ẩn dạy hư tiểu công chúa.

"Cha nuôi yên tâm, nếu lão dám động đến mọi người, con sẽ cho lão xuống tìm người chơi mạt chược."

Tuy rằng cô mặc kệ chuyện Phí Kỳ làm, nhưng cô sẽ che chở Khắc Nhĩ và Thụy Y đến cùng.

Đầu Khắc Nhĩ đầy vạch đen, con gái nhà mình khi nào thì ăn nói ngông cuồng như vậy? Đến ông còn không dám nói cho Phí Kỳ tìm người chơi mạt chược. Cô lại thoải mái mà nói ra câu đó như thể đang bàn luận hôm nay ăn gì vậy.

"Vậy con cũng biết ai sai khiến người giả mạo con rồi?"

"Con không biết!" Bản cô nương cũng không phải thần, sao biết được.

"Em không biết sao lại giết cô ta!" Thụy Y biến sắc, hắn nghĩ cô biết chủ nhân đằng sau là ai nên mới không ngăn cản cô.

Thời Sênh bí hiểm nhìn hai người, "Cha nuôi, thực lực chứng minh tất cả."

Muốn tính kế cô, nghĩ cô là đám thiểu năng trên đường dễ bị lừa hay sao?

Khắc Nhĩ và Thụy Y lúc này đều chung một ý tưởng muốn đánh cô. Chỉ là một người không nỡ, một người không dám xuống tay.

Yến hội sau đó tiến hành rất thuận lợi, cuộc tuyển chọn làm vào buổi sáng hôm sau, nên yến hội kết thúc lúc ba giờ sáng.

Thời Sênh và Tây Ẩn đi ra ngoài theo cửa hông vắng vẻ, bên ngoài sao sáng như ngọc, sương bạc lượn lờ.

"Đói không?" Tây Ẩn cầm tay cô, thấp giọng nói.

Thời Sênh sờ sờ bụng, lần trước uống máu Tây Ẩn lâu rồi chưa thấy đói. Nhưng nghe Tây Ẩn hỏi lại thấy có chút đói bụng, "Có một chút."

"Chờ chúng ta..."

"Di Nại." Có người gọi Thời Sênh, đánh gãy lời Tây Ẩn nói.

Tả Liệt đuổi theo phía sau, hắn đã gặp Tây Ẩn ở trường học, cảm thấy bộ dáng của Tây Ẩn thật đẹp, nhưng hoàn toàn không biết Tây

Ẩn cũng là Huyết Tộc, nên không khỏi nhìn Tây Ẩn một cách tò mò.

"Có việc gì?" Nam chính không đi tìm nữ chính lại gọi cô làm gì?

Tầm mắt Tả Liệt chuyển từ Tây Ẩn trở về, sắc mặt nghiêm túc, "Hôm nay cô đắc tội Phí Kỳ, phải cẩn thận."

Đại khái là sợ Thời Sênh hiểu lầm, Tả Liệt vội giải thích, "Tên Phí Kỳ này thù dai, cô lại nắm phiếu bầu quan trọng, phải cẩn thận."

Thời Sênh mơ hồ. Bản cô nương hoàn toàn không hiểu đầu óc của nam chính. Hắn đột nhiên tốt với bản cô nương như vậy là ý gì? Lúc trước hắn muốn mượn sức cô, cô biết, nhưng hiện giờ thì sao?

Đã tỏ vẻ mình sẽ không giúp đỡ hắn rồi, sao nam chính còn tiếp cận cô.

"Có ta ở đây, không sao." Tây Ẩn cười, đặc biệt lạnh lùng.

Sắc mặt của Tả Liệt nháy mắt đông cứng lại. Địch ý của người đàn ông này thật lớn.

Chương 303: Tường vi máu (29)

Sau khi Tả Liệt rời đi, Thời Sênh lập tức hỏi Tây Ẩn, "Vừa rồi anh muốn nói gì?"

Vành tai Tây Ẩn đỏ lên, ánh mắt dao động, "Trở về nói."

Mặc kệ Thời Sênh hỏi thế nào Tây Ẩn cũng không trả lời, Thời Sênh mang vẻ mặt mệt mỏi lái xe về biệt thự.

Gió đêm mang theo mùi hoa nồng đậm, tiến vào cửa sổ xe, lướt qua mặt Thời Sênh, cả xe đều là mùi hoa. Thời Sênh một tay lái xe, một tay chống cằm, không biết đang nghĩ gì.

"Có người theo dõi chúng ta." Tây Ẩn đột nhiên lên tiếng.

Thời Sênh hạ mắt, buông tay, nhìn vào gương chiếu hậu.

Bóng đen lay động trên đường nhỏ, rất xa có một chiếc xe, chắc là sợ họ biết nên không dám bật đèn xe.

Nhưng lúc này, chiếc xe phía sau bỗng nhiên tăng tốc, dáng vẻ như muốn đâm vào.

Trong bụi hoa bốn phía có bóng đen lao ra.

"Có người tới tặng đầu người à." Thời Sênh dừng xe lại, quay đầu nói với Tây Ẩn, "Xuống xe rồi đứng xa một chút, đừng để dính máu."

Tây Ẩn: "..." Sao cứ cảm thấy lời này không thích hợp nhỉ?

Hai người nhanh chóng xuống xe, sau đó tách sang hai bên.

Vài giây sau, một chiếc xe từ phía sau lao đến đâm vào xe bọn họ, "rầm" một cái, âm thanh rất lớn, hai chiếc xe đồng thời nổ mạnh, tia lửa bắn tung tóe, làm cho bốn phía rực sáng.

Cùng lúc đó, một vài bóng đen chạy vụt qua Thời Sênh. Thời Sênh vung một nhát kiếm, bóng đen chạy nhanh nhất liền ngã nhào xuống đất, những tên còn lại hơi sững lại.

Thời Sênh sẽ không ngốc đến mức chờ cho bọn chúng phản công lại, mà dùng thanh kiếm như lưỡi dao tử thần của mình, nhanh chóng thu hoạch đầu của những bóng đen kia.

Bóng đen cuối cùng ngã xuống, rồi hóa thành tro bụi.

Huyết Tộc...

Đúng là ngu ngốc, phái đến mấy người như vậy mà cũng muốn đối phó bản cô nương, khinh người quá rồi đó.

Thời Sênh nhảy qua bụi hoa tường vi sang đường cái. Tây Ẩn đứng ở nơi ánh lửa không rọi đến được, thần sắc thản nhiên nhìn hai chiếc xe đang cháy hừng hực.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể đi bộ về." Giọng nói của Thời Sênh vang lên bên cạnh.

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh lửa ngày càng lớn, làm cho Thời Sênh nhìn thấy kim quang chợt lóe trong mắt hắn, sáng lấp lánh.

Hắn nắm tay Thời Sênh, "Ngày mai anh tặng em một món quà."

"Quà gì? Em chỉ thích anh, anh đóng gói mình gửi đến cho em là được rồi."

"Con gái thì phải rụt rè."

"Rụt rè sẽ có cơm ăn sao, hơn nữa em muốn người yêu của mình thì có gì sai."

Tây Ẩn khẽ cười, bóng hai người đi càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

Trở lại biệt thự, Tây Ẩn đi tắm rửa, Thời Sênh ôm máy tính gõ lách cách.

Lúc Tây Ẩn đi ra, Thời Sênh đã đăng chương mới nhất lên.

Đừng hỏi cô ở Huyết Tộc làm sao vào mạng. Huyết Tộc thời nay nếu không có mạng mới là lạ.

"Đi tắm rửa." Tây Ẩn lấy quần áo ngủ trong tủ đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh khép mày tính, sờ soạng trên tay Tây Ẩn một chút, sau đó mới lấy quần áo đi tắm rửa.

Tây Ẩn vuốt mu bàn tay, cúi đầu cười cười, vén chăn lên nằm xuống.

Lúc Thời Sênh đi ra, Tây Ẩn như đã ngủ. Thời Sênh thở dài. Mệnh cô thật khổ.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, cô vừa nằm xuống, Tây Ẩn đã áp lại gần, cơ thể mang theo cảm giác mát lạnh dán vào người cô.

Thời Sênh sờ soạng một chút, ôi đệt, hắn không mặc quần áo. Cảm xúc không tồi, lại sờ thêm hai cái. Cô đang định sờ xuống dưới, Tây Ẩn đột nhiên xoay người đặt cô dưới thân, bất ngờ hôn cô.

Tây Ẩn đột nhiên chủ động như vậy, Thời Sênh không khách khí, sung sướng ăn sạch hắn.

Đại khái là lần đầu tiên, Tây Ẩn có chút mới lạ cùng căng thẳng, nhưng sau đó tốt hơn nhiều.

Bóng đêm yên tĩnh, đất màu xám bạc.

Ngày hôm sau lúc Tây Ẩn tỉnh đã là gần giữa trưa, hắn chống người ngồi dậy, trên giường không có ai, trên người cũng mặc quần áo đầy đủ.

Nghĩ đến chuyện tối qua, mặt Tây Ẩn nóng lên, ngồi một lát rồi rời giường, ngay sau đó Thời Sênh đi từ ngoài vào.

"Tỉnh rồi? Em còn tưởng anh phải ngủ đến chiều." Thời Sênh đầy vẻ xuân phong đắc ý, "Lại đến một lần nữa không, anh giai."

Tây Ẩn: "..."

Đùa giỡn hắn vui lắm sao?

Thời Sênh nhìn Tây Ẩn ngồi ngơ ngác trên giường, tóc tai lộn xộn, đáng yêu vô cùng.

"Thật muốn giấu anh đi." Thời Sênh bước qua, nhào về phía hắn giày vò.

Tây Ẩn tùy cô chơi đùa, chơi chán liền ôm cô nằm trên giường.

Hắn chưa từng có loại cảm giác này. Buổi sáng tỉnh dậy có người cùng hắn ầm ĩ, xung quanh không còn lạnh lùng cô độc nữa, lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy một người ở bên cạnh, tay có thể chạm vào.

Tuyển chọn vua mới buổi tối không cử hành đúng lịch, mà bị đẩy lên trước.

Thời Sênh nhận được điện thoại của Thụy Y, liền cùng Tây Ẩn nhanh chóng đến thành cổ.

Lần này không ai dám ngăn cản cô, một đường đi thẳng vào trong.

"Tiểu công chúa." Thụy Y không biết từ chỗ nào chạy đến, sắc mặt cũng biến đổi, "Hai người..."

Trên người tiểu công chúa có hơi thở của Tây Ẩn.

Huyết Tộc nếu xác định bạn đời, sẽ cho đối phương nhiễm hơi thở của mình, giống như là một dấu hiệu.

Thụy Y hung tợn trừng Tây Ẩn. Tây Ẩn mím môi cười.

Thụy Y hừ một tiếng, quay đầu nhìn Thời Sênh, "Đã xảy ra chuyện, đi sang bên kia cùng cha đi."

Nghe hắn kể lại, Thời Sênh mới biết chuyện gì xảy ra.

Tối hôm qua cách lâu đài không xa có một đồng hoa tường vi bị đốt cháy, nguyên cả cánh đồng đều biến thành biển lửa mênh mông.

Mà kết quả là, vua mới sinh ra. Huyết Tộc từng ghi lại. Dục hỏa trùng sinh, vương giả đến, mang đến rạng đông, nghênh đón tân sinh.

Đây là một lời tiên đoán, mấy năm nay tình huống của Huyết Tộc không tốt, cho nên rất nhiều người trong tộc đều tin lời tiên đoán này, chờ mong có vua mới mang cho bọn họ cuộc sống mới, mang đến hy vọng.

Vậy mà trong tràng đại hỏa kia, lại thật sự có người trong lửa đi ra.

Huyết Tộc thờ phụng lời tiên đoán này, đương nhiên liền nhận thức vua mới.

Buổi tuyển chọn hôm nay biến thành buổi cử hành nghi thức lên ngôi vua.

Thời Sênh nhớ tới hôm qua nhìn thấy nữ chính đại nhân, hơn phân nửa là lại xô máu chó này.

"Tiểu công chúa, em nghĩ vì sao lão Phí Kỳ này lại chấp nhận nhanh như vậy, lão luôn rình vương vị như hổ rình mồi mà..." Thụy Y nghĩ mãi không hiểu.

Nếu không phải vì Phí Kỳ, sẽ không có nhiều người tán thành vua mới như vậy.

"Có lẽ lão vẫn luôn chờ cô ta." Khóe miệng Thời Sênh khẽ nhếch, nói một cách vô trách nhiệm.

Thụy Y nhíu mày, "Lời này của tiểu công chúa có ý gì."

Thời Sênh nhún vai, "Đoán mà thôi."

Việc này hoàn toàn không cần động não.

Cô viết nhiều truyện máu chó như vậy, nội dung câu chuyện này phát triển thế nào, tùy tiện nghĩ liền đoán được.

Nhưng cô không định nói cho Thụy Y, dù sao cũng chỉ là lời nói miệng, không có chứng cứ.

Thụy Y hoài nghi nhìn Thời Sênh, Thời Sênh đáp lại hắn bằng vẻ mặt lực bất tòng tâm.

Người của Huyết Tộc nhiều hơn hôm qua rất nhiều, Huyết Liệp cũng đã đến. Phí Kỳ khoan thai đến, lão bước lên đài.

"Mọi người yên lặng một chút."

Chờ tất cả an tĩnh lại, Phí Kỳ nói tiếp: "Hôm nay mời mọi người đến, nguyên nhân chắc mọi người đều biết. Đúng vậy, đúng vậy, vua mới đã có, cô ấy theo lời tiên đoán mà đến, nhất định là vương giả. Mọi người có câu hỏi gì có thể hỏi tại đây, như vậy bây giờ chúng ta nghênh đón vua mới..."

Chương 304: Tường vi máu (30)

"Ngải Duy bệ hạ."

Sau lời nói của Phí Kỳ, đèn trong thành cổ tối dần đi, chỉ để lại đèn cửa lớn và hai bên thảm đỏ.

Trong ánh mắt nghi hoặc, tò mò, phức tạp của mọi người, một cô gái nhỏ xinh xuất hiện ở cửa lớn.

Trên người mặc lễ phục rườm rà, phía sau có người hầu đi theo, tia sáng chiếu lên người cô, vô cùng hoa lệ.

Ngải Duy hơi căng thẳng, đi thong thả vào trong.

Thời Sênh đứng gần phía trước, làn váy đen dài đơn giản làm cô nổi bật trong đám đông mặc lễ phục xa hoa này.

Ngải Duy liếc mắt nhìn thấy cô. Đại khái là không muốn mất mặt trước Thời Sênh, cô ta ưỡn ngực, đi lên đài cao.

Lúc đi ngang qua Thời Sênh, cô ta còn cố ý thả chậm bước chân.

Ngày hôm qua, khi cô ta biết thân phận của Di Nại cao quý như vậy, đáy lòng có chút cảm xúc khó nói lên lời.

Nhưng hôm nay, cô ta cảm thấy thân phận mình hơn hẳn một bậc rồi.

Đây gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Mặt Thời Sênh không chút thay đổi nhìn Ngải Duy tỏ ra kiêu ngạo trước mặt mình.

Biết ngay là cô ta. Nữ chính là sinh vật thần kỳ đi đến đâu cũng đều có kỳ ngộ.

Kiêu ngạo cái lông ấy!

Ông mà ngông lên thì chính ông còn thấy sợ đây này.

Những người trong Huyết Tộc sôi nổi bàn tán, có người thừa nhận thân phận của nữ chính đại nhân, cũng có người phản đối.

Nghe phía dưới ầm ỹ tranh luận, Ngải Duy lại bắt đầu căng thẳng, cô ta chưa từng đối mặt với tình huống như vậy bao giờ, may là có Phí Kỳ ở bên giúp đỡ cô ta mới không luống cuống.

"Hiện giờ đã có vua mới, dựa theo quy củ, quyền lợi trong tay các Thân Vương sẽ do bệ hạ phân chia một lần nữa." Phí Kỳ cố ý nhìn qua Khắc Nhĩ.

Khắc Nhĩ lạnh mặt nhìn lão, Phí Kỳ rốt cuộc đã mưu toan bao lâu?

Bởi vì lão là người đầu tiên ủng hộ vua mới, vua mới cái gì cũng không hiểu tất nhiên sẽ nghe lời lão, đến lúc đó mọi quyền hành đều rơi vào tay Phí Kỳ, vua mới chỉ là con rối, người cầm quyền chân chính vẫn là Phí Kỳ.

Phí Kỳ vừa nói xong phía dưới liền bùng nổ, bọn họ trăm năm nắm giữ quyền hành, giờ đột nhiên phải đem quyền lợi giao ra làm sao họ có thể chấp nhận.

Cũng có những người sâu sắc có suy nghĩ giống như Khắc Nhĩ.

Nhưng giờ đại đa số mọi người đều tin tưởng vua mới trẻ tuổi này sẽ cho họ cuộc sống mới, áng rạng đông. Nếu bây giờ phản đối vua mới, những người này nhất định sẽ phản kích.

Những Huyết Tộc sáng suốt lúc này đều lựa chọn im miệng.

Ngải Duy nhìn thấy bên dưới nhao nhao lên, theo bản năng nhìn về phía Phí Kỳ.

"Bệ hạ đừng lo lắng, bây giờ ngài là Vua Huyết Tộc, họ không dám không nghe lời ngài." Phí Kỳ an ủi Ngải Duy.

"Ngài hãy nói với họ, ngài sẽ phân quyền một cách công bằng, ngài còn cần sự ủng hộ của họ."

"Bọn họ thật sự sẽ nghe sao?" Từ một người bình thường, đột nhiên trở thành Vua Huyết Tộc, cô ta sao có thể không có chút lo lắng nào.

"Sẽ!" Phí Kỳ gật đầu chắc chắn.

Ngải Duy nhìn những người bên dưới, ánh mắt lướt qua Tả Liệt đang đứng giữa đám người, trầm mặc nhìn cô, trái tim cô ta đột nhiên nảy lên bang bang.

Cô ta bây giờ là vua của Huyết Tộc, cô ta và Tả Liệt giống nhau, như vậy có phải là cô ta và hắn có thể ở cùng một chỗ?

Chỉ là...

Không lâu trước đây, cô ta còn rất ghét Huyết Tộc, hiện giờ lại bất

ngờ trở thành Vua Huyết Tộc. Sự tình thành ra thế này, cô ta cũng không còn đường lui, chỉ có thể kiên trì bước đi.

Ngải Duy hít thở sâu một hơi, "Ta..."

Nói không nên lời.

Ngải Duy túm váy, làm sao bây giờ, không thể nói nên lời được.

Phí Kỳ nhìn ra Ngải Duy đang căng thẳng, "Im lặng, nhao nhao ồn ào còn ra thể thống gì."

Ngại thân phận của Phí Kỳ, phía dưới cũng yên tĩnh lại.

Bị càng nhiều người nhìn, Ngải Duy càng căng thẳng, thà mọi người cứ ồn ào còn hơn.

Phí Kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đè thấp âm thanh nói, "Bệ hạ, nói đi."

Cô ta nói không nên lời mà.

Ngay lúc Ngải Duy cuống đến độ sắp khóc, cô ta nhìn thấy nụ cười trào phúng của Thời Sênh, đại khái là có một sự đố kỵ bảo cô ta không được thua kém. Cô ta cắn răng, "Ta biết mọi người nghi ngờ ta, nhưng đây cũng không phải là ý muốn của ta, ta chỉ là một sinh viên bình thường, đột nhiên bị cuốn vào chuyện này, không hề có chuẩn bị."

Phí Kỳ biến sắc, con ranh này nói hươu nói vượn gì vậy.

Đang định bảo cô ta dừng lại, cô ta lại đổi cách nói, "Nhưng, nếu sự việc đã xảy ra, ta sẽ không trốn tránh, ta sẽ cố gắng học tập, mong

mọi người sẽ ủng hộ ta."

Phí Kỳ thở hắt ra, tuy rằng nói không phải rất tốt, nhưng thật thà chân thành, nếu nói quá hoàn hảo sẽ càng giống đã sắp đặt trước, dễ khiến người hoài nghi.

Ngải Duy nói như vậy ngoài ý muốn lại được không ít người ủng hộ.

Từ Phí Kỳ, trực tiếp giao ra quyền hành.

Có một thì sẽ có hai.

Vua mới có Phí Kỳ ủng hộ, quyền lợi của những người ở đây cũng không lớn bằng Phí Kỳ, huống chi vua mới lại là người trong lời tiên đoán.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Khắc Nhĩ.

"Cha nuôi, cha không muốn giao thì đừng giao." Thời Sênh nhìn Khắc Nhĩ, trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, ngữ khí lại vô cùng cuồng vọng.

Lúc này đại sảnh rất im lặng, không ít người nghe được lời nói của Thời Sênh.

"Di Nại, cô muốn làm gì, muốn tạo phản sao?" Phí Kỳ lo lắng nhất chính là điều này.

Đêm qua phái người đi đều không thấy trở về, hôm nay lại nhìn thấy chiếc xe và những Huyết Tộc đã bị giết chết.

"Nếu tôi muốn tạo phản, thì ông đã sớm nằm dưới đất rồi." Thời Sênh kiêu ngạo nở nụ cười.

"Quên đi, mấy năm nay cha cũng mệt mỏi rồi." Khắc Nhĩ nhìn Thời Sênh lắc đầu, nếu Phí Kỳ muốn thì cho lão đi.

Mấy việc vặt đó ông đã không muốn quản từ lâu.

Phí Kỳ nghe được lời này, ngay cả lời đại nghịch bất đạo của Thời Sênh vừa rồi cũng không thèm truy cứu.

Phí Kỳ cũng không nghĩ đến sẽ thuận lợi như vậy, cả người nhìn qua rất cao hứng.

Kế tiếp là các gia tộc chính thức ra mắt vua mới.

Bên Huyết Liệp cũng phái ra đại biểu, đơn giản gửi lời chúc mừng.

Bọn họ chỉ được mời tới gặp vua mới, còn chọn ai là vua mới thì bọn họ không có quyền tham gia.

Cuối cùng, Ngải Duy đeo lên vương miện Vua Huyết Tộc.

Ngải Duy nhìn Phí Kỳ cầm vương miện mang đến chỗ cô ta, vẻ căng thẳng trong mắt cô ta cũng vơi đi một ít.

Cô ta đã là Vua Huyết Tộc, sau này Di Nại kia gặp cô ta đều phải quy củ hành lễ.

Ngay khi Ngải Duy chuẩn bị tiếp nhận vương miện, Tây Ẩn đột nhiên đi ra ngoài.

Thời Sênh bị hành vi này của Tây Ẩn làm cho sửng sốt.

"Tây Ẩn, anh làm gì vậy?" Thời Sênh bước theo sau.

Một tiếng này của cô cũng kéo sự chú ý của mọi người đến.

Tây Ẩn xoa đầu Thời Sênh, "Còn nhớ hôm qua anh đã nói hôm nay sẽ tặng em một món quà không?"

Thời Sênh: "..." Hắn có nói qua, nhưng cô hoàn toàn không để trong lòng.

Người này không phải là muốn giết sạch Huyết Tộc đó chứ?

Ngày tốt như vậy, không nên nhuốm máu.

Em vẫn còn là bé con mà.

"Tây Ẩn..." Phí Kỳ nhìn rõ người vừa bước ra, cả người đều cứng lại.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Hôm qua Tây Ẩn luôn đứng trong góc không xuất hiện, hôm nay lại cúi đầu suốt, Phí Kỳ không phát hiện ra hắn cũng đúng.

Nhưng bây giờ hắn đã đứng ra, nếu Phí Kỳ còn không nhận ra thì đúng là sống uổng rồi.

Chương 305: Tường vi máu (31)

Sắc mặt Phí Kỳ thay đổi rất nhanh, sau đó vẫn nhẫn nhịn bước xuống từ phía đài cao.

"Tây Ẩn đại nhân."

Tuy sắc mặt các vị Thân Vương khác cũng trở nên kỳ lạ, nhưng đều lần lượt đứng lên, cung kính hành lễ: "Tây Ẩn đại nhân."

Mọi người xung quanh đang nhìn hành động của các Thân Vương, nghe được cách xưng hô trong miệng họ thì nhanh chóng nghĩ tới một người, khi đó sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Vội vàng cúi người hành lễ, trong thái độ cung kính hàm chứa sự dè dặt: "Tây Ẩn đại nhân."

Khuôn mặt Ngải Duy ngơ ngác, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra?

Người đàn ông này... cũng là Huyết Tộc?

"Ta cứ nghĩ các người không còn nhận ra ta nữa chứ?" Khóe miệng Tây Ẩn nhếch lên một nụ cười nhạt khinh thường đầy mê hoặc.

"Không dám." Phí Kỳ càng cúi đầu thấp hơn, trong lòng chỉ toàn câu hỏi "Sao hắn ta lại ở đây".

Quan trọng hơn hết là, hắn còn đi cùng với Di Nại.

Khó trách Khắc Nhĩ lại dễ dàng nhường lại quyền lực như vậy, thì ra là bẫy lão ở chỗ này.

Có Tây Ẩn đại nhân ở đây, đừng nói là lão, cho dù là vua mới nhìn thấy hắn cũng phải cúi đầu.

Hắn là Huyết Tộc lâu đời nhất, thực lực mạnh nhất trong số các Huyết Tộc ngày nay. Ai dám gây phiền phức đến cho hắn chứ?

Trừ một số Huyết Liệp đã biết nội tình ra thì mọi người và Ngải Duy đều ngơ ngác như nhau.

Người đàn ông này là ai? Sao lại ghê gớm thế! Chỉ cần đứng lên là tất cả người bên phía Huyết Tộc đều hành lễ.

Chân mày Tây Ẩn dường như mang theo nét cười: "Mang vương miện qua đây."

Phí Kỳ: "!!!"

Tây Ẩn đại nhân cần vương miện làm gì?

"Tây Ẩn đại nhân..."

Tây Ẩn ngắt lời Phí Kỳ: "Ta không muốn nói lại lần thứ hai."

Phí Kỳ sững người một chút, cắn răng xoay đi, mang vương miện đưa đến trước mặt Tây Ẩn.

Ngón tay thon dài trắng ngần của Tây Ẩn giơ ra cầm lấy vương miện, sau đó đặt lên đầu Thời Sênh trước những ánh mắt đầy nghi hoặc và kinh ngạc, "Món quà dành tặng cho em."

Anh sẵn lòng đưa cô lên ngôi vua.

Thời Sênh: "..." Nhưng em không muốn.

Em chỉ muốn anh mà thôi.

Phí Kỳ và các Thân Vương khác đều ngơ ngác, ngôi vua lại thay đổi chủ nhân rồi sao?

"Tây Ẩn đại nhân... Ngải Duy bệ hạ ứng với lời tiên toán, ngài làm như vậy sẽ đẩy Huyết Tộc vào chỗ chết." Phí Kỳ lấy hết can đảm nói.

"Ừm." Tây Ẩn đang tập trung chỉnh vương miện lại giúp Thời Sênh, hắn thuận miệng đáp một tiếng.

Hắn không hề quan tâm gì tới sự sống chết của Huyết Tộc, hắn chỉ muốn cô được vui vẻ.

"Rất đẹp." Tây Ẩn cười tán thưởng.

Không biết Thời Sênh lấy một chiếc gương từ đâu ra, ngang nhiên soi gương trước mặt rất nhiều người.

Y như thiểu năng ấy, đẹp ở chỗ nào chứ?

Mà thôi, thứ hắn tặng thì dù là đuôi chó thì cũng phải đội lên.

Một sự im lặng kỳ lạ lan tràn khắp sảnh lớn, việc này phát triển đến mức hơi quỷ dị.

"Sao? Cần ta dạy các người cách hành lễ với vua như thế nào ư?" Tây Ẩn híp mắt đánh vỡ sự im lặng, trong giọng nói lộ ra sự nguy

hiểm.

Mồ hôi lạnh của Phí Kỳ tuôn ra, nếu lúc nãy lão vẫn còn thấy may mắn, thì bây giờ lão chỉ còn cảm thấy sự sợ hãi tột cùng.

Liếc nhìn về phía Thời Sênh, cuối cùng vẫn phải không tình nguyện mà quỳ một chân xuống hành lễ, đây là nghi lễ có quy tắc tối cao của Huyết Tộc, chỉ khi Vua Huyết Tộc lên ngôi mới sử dụng nghi lễ này.

"Bái kiến Di Nại bệ hạ."

Những người ở xung quanh lần lượt quỳ xuống: "Bái kiến Di Nại bệ hạ."

"Bái kiến Di Nại bệ hạ."

"Xét thấy sự không thân thiện trước đây của các người, nên cứ quỳ tiếp đi nhé!" Bản cô nương không phải là người rộng lượng đâu nhé! Sau đó cô quay đầu nói với người bên phía Khắc Nhĩ: "Cha nuôi, mọi người đứng lên đi."

"Cảm ơn bệ hạ."

Trong lòng Khắc Nhĩ thở dài, ông vốn không biết được Tây Ẩn sẽ làm như thế, nếu sớm biết được thì ông còn cúi đầu với Phí Kỳ làm gì.

Con người như Tây Ẩn còn mạnh hơn nhiều so với những lời tiên đoán kia.

Lúc này Phí Kỳ cũng chỉ có thể thầm hận trong lòng, cơ thể thì lại không dám cử động.

Rõ ràng lão đã sắp đặt ổn thỏa, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, nhưng cứ vào lúc này, người không nên xuất hiện như Tây Ẩn lại xuất hiện ở đây!

Còn trực tiếp đẩy Di Nại lên ngôi vua.

Chú Hai Ngải Duy đứng bên phía Huyết Liệp cũng trầm mặc, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, vậy mà lại xuất hiện một lỗi lớn đến như thế!

Lúc này Ngải Duy mới có phản ứng, cô ta nhìn về phía chú Hai nhà mình.

Thân phận người đàn ông đó thật lợi hại, chỉ một câu thôi đã khiến tất cả Huyết Tộc thừa nhận Di Nại

Thời Sênh vốn chẳng muốn làm Vua Huyết Tộc, kêu họ quỳ chẳng qua chỉ muốn trả thù món nợ riêng trước kia mà thôi.

Công tư phân minh gì chứ, đều là thứ vứt đi, có thể báo thù mới là chuyện quan trọng!

Lúc này cho dù Phí Kỳ có tức giận đến thế nào thì cũng vẫn phải quỳ xuống, nhưng ánh mắt nhìn Thời Sênh thì lại không lương thiện chút nào.

"Nhìn cái gì?" Thời Sênh cầm kiếm sắt chỉ thẳng vào mặt Phí Kỳ, "Hay chúng ta hãy nói về chuyện nội gián đi nhỉ."

Phí Kỳ cắn răng, nhìn lên vệt sáng sắc bén của thanh kiếm, nhẫn nhịn nói: "Bệ hạ, người muốn thế nào mới tin thuộc hạ?"

"Tại sao ta phải tin ông?" Thời Sênh buồn cười nói: "Ông cũng chẳng

phải là gì của ta, nên có liên quan gì tới việc ta tin hay không sao?"

Vậy việc ta có phải nội gián hay không có quan hệ gì với cô hay sao?

Dĩ nhiên Phí Kỳ không dám nói ra câu này rồi.

Tân Ẩn đứng kế bên với dáng vẻ đầy dung túng, dường như chỉ cần cô ấy muốn giết lão thì hắn sẽ không hề ngăn cản.

Bây giờ không thể chọc vào được rồi, chẳng lẽ lão còn không trốn được sao?

Thế là Thời Sênh cứ thế lên ngôi Vua Huyết Tộc một cách đầy lạ lùng. Còn Ngải Duy dường như bị bỏ quên, từ đầu đến cuối Thời Sênh chẳng thèm nhìn cô ta một cái.

Ngải Duy như bị tát mười bạt tai vào mặt, khuôn mặt đau rát sưng đỏ, suốt cả quá trình cô ta cứ như một trò cười.

...

Thành cổ của Phí Kỳ

Chú Hai Ngải Duy tức giận nói: "Phí Kỳ, sao ông không nói cho tôi biết Tây Ẩn đã thức tỉnh rồi?"

Sắc mặt Phí Kỳ cũng không tốt, nói: "Tôi cũng không biết hắn ta tỉnh dậy vào lúc nào."

"Hắn ta là người thuộc Huyết Tộc của ông mà ông vẫn không biết hắn ta thức tỉnh khi nào ư?" Chú Hai Ngải Duy càng nói càng kích động.

"Tây Ẩn rất ít khi về Huyết Tộc, địa điểm hắn ngủ say không một ai biết được thì làm sao tôi biết được chứ?" Phí Kỳ tức giận, "Ngải Cường, chú ý thái độ của ông."

Lão vẫn còn là Thân Vương, cho dù họ đang có mối quan hệ hợp tác, nhưng không có nghĩa là Ngải Cường có thể nói chuyện với lão như thế được.

Bầu không khí của hai người có chút căng thẳng, Ngải Duy ngồi ở kế bên, mặt mày trắng bệch, con ngươi rủ xuống, không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Chắc Ngải Cường cũng biết mình quá kích động, sau đó mới im lặng, từ từ bình tĩnh lại: "Bây giờ phải làm sao?"

"Làm sao ư? Còn có thể làm sao nữa!" Phí Kỳ cười lạnh, "Có Tây Ẩn ở đây, ông nghĩ rằng tôi còn dám ra tay hay sao?"

Sự cường đại của người đàn ông đó, họ đều đã được tận mắt chứng kiến. Khiêu khích hắn ta thì chẳng khác nào tự diệt chính mình!

"Vậy kế hoạch tiêu tan như thế sao?" Sắc mặt Ngải Cường lúc xanh lúc trắng.

Phí Kỳ trầm mặc, rồi đột nhiên như nghĩ đến điều gì đó, "Lúc trước ông nói người kia không thấy đâu nữa?"

Ngải Cường không biết tại sao Phí Kỳ lại lái đề tài sang vấn đề này, nhưng vẫn nhịn cơn tức giận mà đáp: "Tôi chỉ nghe nói chứ không chắc chắn."

Lão ta không phải là thành viên chủ chốt của Huyết Liệp, chuyện lớn như thế lão ta không có cách nào tìm hiểu được.

Những điều trên chỉ là do vô ý nghe được người bên Đỗ Tuyệt thảo luận rằng, phía ngoại ô thành Bắc phát hiện một ngôi mộ, rất có khả năng đó là nơi chôn cất của người đó.

"Nếu không thấy người đó nữa, thì chứng tỏ rằng có người sắp ra tay, nói không chừng chúng ta vẫn còn cơ hội." Đáy mắt Phí Kỳ ngập tràn sự mưu tính.

Phí Kỳ tiến đến nói nhỏ bên tai Ngải Cường, con ngươi Ngải Cường híp lại, nhìn về phía của Ngải Duy.

"Đây là cách duy nhất, ông tự nghĩ đi!" Phí Kỳ vỗ vai của Ngải Cường, sau đó xoay người rời khỏi phòng, để lại không gian cho Ngải Cường và Ngải Duy.

Chương 306: Tường vi máu (32)

Thời Sênh không nghĩ rằng Phí Kỳ sẽ tìm đến nhanh thế.

Đi cùng lão còn có Ngải Duy và một số Thân Vương khác. Nhìn dáng vẻ cũng biết không phải chuyện tốt đẹp gì.

Ánh mắt Ngải Duy nhìn cô có thêm vẻ hận thù.

Làm một mẹ kế, Thời Sênh chẳng hề để ý.

Cô chặn ngay lối đi, không có ý định cho họ bước vào.

"Bệ hạ, sao ngài có thể quên đạo đãi khách chứ?" Khắc Nhĩ ở phía sau cất tiếng.

Thời Sênh không nhúc nhích đáp: "Với khách không mời, không cần tiếp đãi."

Biết rõ cô không hoan nghênh họ mà họ vẫn tới đây, muốn chết à?

Khắc Nhĩ không nói gì, chỉ yên lặng đứng phía sau. Tuy bây giờ ông là cha nuôi của Di Nại nhưng cô lại là vua của ông.

Sắc mặt Phí Kỳ hơi khó chịu nhưng không bộc phát, lão vẫn phải cúi người hành lễ: "Bệ hạ, hôm nay đến đây là muốn thương nghị một chuyện với ngài."

"Có rắm thì đánh đi!"

Phí Kỳ: "…" Tây Ẩn rốt cuộc yêu thích cô ta ở điểm nào?

Không những thô lỗ mà còn vô cùng kiêu ngạo.

Hít sâu một hơi, nhắc nhở bản thân không được tức giận, Phí Kỳ mới mở lời: "Là thế này, dù sao Ngải Duy cũng ứng với lời tiên tri, không cần biết nó là giả hay thật, trước tiên phải giữ cô ấy lại đã. Mấy lão già chúng tôi thương lượng sẽ cho Ngải Duy thân phận thánh nữ. Như vậy cho dù lời tiên tri thật sự ứng nghiệm cũng sẽ không có gì xung đột, không biết bệ hạ thấy thế nào?"

Thánh nữ…

Mấy lão già sống dai này lại muốn làm gì?

Thánh nữ Huyết Tộc có địa vị gần như ngang ngửa Vua Huyết Tộc.

Nhưng mỗi đời thánh nữ đều phải có đóng góp to lớn cho Huyết Tộc mới có thể được phong làm Thánh Nữ.

"Được thôi!"

Ngay khi Phí Kỳ đang chuẩn bị thuyết phục thì Thời Sênh nhẹ nhàng phun ra hai chữ trên.

Hai chữ này khiến Phí Kỳ sửng sốt, đồng ý dễ dàng vậy sao?

"Nói xong rồi các người có thể biến đi!"

Phí Kỳ bị thái độ không khách khí của Thời Sênh làm cho không biết phải ứng xử ra sao.

Nhưng nghĩ đến việc đã đạt được mục đích nên cũng không muốn dây dưa với Thời Sênh nữa, bèn dẫn người rời khỏi.

Đợi họ đi khuất, Khắc Nhĩ mới sa sầm mặt bước lên: "Bệ hạ, sao ngài lại đồng ý với họ?"

"Nếu họ muốn thì cứ cho họ thôi." Thời Sênh hoàn toàn không để ý tới mà hỏi ngược lại: "Cha nuôi có để ý đến ngôi vua không?

"Tranh giành cả đời, cha nuôi đã mệt rồi!" Trên khuôn mặt Khắc Nhĩ hoài niệm, "Huyết Tộc trước đây không giống như thế này, đã thế cha cũng không muốn quản bọn họ nữa."

"Vậy cha nuôi và Thụy Y hãy rời khỏi nơi này, đến thăm thú thế giới loài người đi."

Khắc Nhĩ hơi nhíu mày nhìn dáng vẻ mỉm cười của Thời Sênh, nhưng cuối cũng cũng không hỏi gì.

Con bé không còn là đứa trẻ ôm ông gào khóc vì mất cha mẹ như xưa nữa.

Con bé đã lớn rồi.

"Cũng được."

Đã ở trong Huyết Tộc cả đời, thế giới bên ngoài ông vẫn chưa kịp ngắm nhìn.

Thụy Y vừa nghe nói có thể ra bên ngoài thì quẳng tiểu công chúa ra sau đầu, lạch bạch đi theo Khắc Nhĩ.

...

Huyết Tộc phát hiện ra rằng vua mới của họ không siêng năng cho lắm, có việc tìm cô thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Cho dù tìm thấy thì cô cũng trưng ra một bộ mặt chê phiền, kêu bọn họ đi tìm người khác.

Không thu lại quyền lực của đám Thân Vương, cũng không ban hành chính sách mới, tóm lại là chẳng khác gì so với lúc không có vua.

Cũng không đúng, vua mới mới phong một người thành Thành Nữ.

Bởi vì chuyện trước đây nên họ cũng khá tử tế với vị Thánh Nữ này.

Thời Sênh không lo quản lý, dần dần mọi việc đều giao cho Ngải Duy.

Thế là Thời Sênh lại giống như một vị vua hữu danh vô thực.

Thế nhưng đương sự lại không hề để ý tới, mỗi ngày chỉ biết ăn uống vui chơi bên Tây Ẩn.

"Tây Ẩn em nhớ ra một chuyện" Thời Sênh đẩy cửa phòng tắm ra, cơ thể đàn ông rắn chắc mờ ảo ẩn hiện trong tiếng nước lách tách đang rơi.

Tây Ẩn hơi xấu hổ, cầm khăn tắm vội che lại cơ thể mình.

"Có chỗ nào mà em chưa thấy đâu, anh che làm gì?" Đối với hành động của Tây Ẩn, Thời Sênh tỏ ra hết sức khinh bỉ.

Động tác của Tây Ẩn khựng lại, cuối cùng cũng không bọc khăn lại mà vành tai đỏ ửng lên, tắt nước, "Chuyện gì vậy?"

Thời Sênh dựa vào cửa phòng tắm, "Lúc trước khi em nhặt anh về, vết thương trên lưng anh từ đâu ra?"

Động tác lau người của Tây Ẩn khựng lại, ánh mắt hơi trầm xuống.

Thời Sênh đi lên cầm lấy khăn trong tay anh, lau khô những giọt nước trên người anh, "Không thể nói hả? Thôi vậy em chỉ thuận miệng hỏi thôi."

"Không phải." Tây Ẩn thuận theo Thời Sênh mặc xong quần áo, "Chỉ là không biết phải nói thế nào."

Thời Sênh đẩy anh đi ra, kêu anh ngồi lên giường, cầm máy sấy tóc giúp anh sấy khô mái tóc ẩm ướt.

Tiếng máy sấy tóc hơi to, hai người không nói gì.

Đến khi đã sấy khô, tắt máy đi Thời Sênh mới nói: "Đã nghĩ ra phải nói như thế nào chưa?"

Tây Ẩn nhìn Thời Sênh, rồi đột nhiên đến gần cắn nhẹ lên môi cô, giọng nói trầm thấp truyền vào lỗ tai Thời Sênh.

"Em còn nhớ Tư Không Táp ở Học viện Tường Vi không?"

"Hả?" Bởi vì những tình tiết có liên quan đến Tây Ẩn đã bị xóa, cô chỉ biết tên kia chẳng phải là hạng người tốt lành gì, cuối cùng còn bị nam nữ chính tiêu diệt. Còn về chi tiết cô lại không biết gì.

Nhưng tên kia có quan hệ gì với Tây Ẩn?

"Hắn ta cũng là Huyết Tộc, hơn nữa hắn vẫn luôn muốn làm một

người sống lại."

"Hồi sinh?" Đùa chắc, trong thế giới tu chân, nếu muốn làm một người sống lại thì phải trả một cái giá rất lớn.

Tây Ẩn gật đầu, "Hình như hắn ta muốn lấy gì đó trên người anh, nhưng anh không biết đó là gì."

Khi anh gặp Thời Sênh là lúc vừa tỉnh lại không lâu, cơ thể vẫn còn suy yếu, ai biết được lại để Tư Không Táp tìm được.

"Hả... xem ra cô gái kia cũng do Tư Không Táp phái đến." Giả mạo cô, tiếp cận Khắc Nhĩ.

Tìm đồ...

Thời Sênh vận dụng cái đầu ít sử dụng của mình, đang nghĩ tới lúc quan trọng, đột nhiên cảm thấy lạnh người.

Không biết từ lúc nào Tây Ẩn đã ấn cô xuống giường, quần áo trên người cô cũng bị lột sạch sẽ.

Thời Sênh: "…"

Không phải lúc nãy tỏ ra xấu hổ sao? Sao bây giờ lại chủ động thế?

Miệng cứ nói không cần, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

...

Chắc là do Thời Sênh dày vò quá ghê gớm nên Tây Ẩn đã lăn ra ngủ say. Thời Sênh khoác áo đứng trước khung cửa sổ.

Gió lạnh thổi qua mặt, mùi hoa nồng đậm u buồn phảng phất quanh mũi

Suy nghĩ của cô bay xa, tùy ý ngẫm nghĩ.

Tư Không Táp, Ngải Duy…

Hắn ta tiếp cận Ngải Duy với mục đích gì?"

Hồi sinh, tìm đồ…

"Nại Nại, phải giữ gìn bức tranh này, không thể cho bất kỳ ai có được nó, nó là mệnh của con, hiểu chưa?"

Trong đầu Thời Sênh chợt hiện lên đoạn ký ức này, cô giật mình hồi thần.

Đoạn kí ức này không hề có trong ký ức của nguyên chủ.

Có người đã xóa đi nó

Bức tranh…

Là bức tranh treo trên tường của cô?

Trong kí ức của Di Nại không có đoạn cô làm sao có được bức tranh đó, nếu như bức tranh đó do cha mẹ để lại cho cô, rồi lại xóa đi ký ức của cô thì sao?

Tây Ẩn nói bức tranh đó không được hoàn chỉnh.

Bức tranh đó rất quan trọng, quan trọng hơn cả mạng sống của Di Nại. Bên trong ẩn chứa bí mật gì? Cách hồi sinh sao?

Thời Sênh bước đến giường Tây Ẩn, đang muốn gọi hắn dậy thì nhìn thấy gương mặt ngủ ngon có chút ửng hồng của hắn, Thời Sênh bất chợt khựng lại.

Thôi không gấp, ngày mai nói sau vậy.

Thời Sênh trèo lên giường, rúc vào ngực Tây Ẩn, Tây Ẩn vô ý thức ôm cô vào lòng, hai người ôm nhau thân mật say giấc nồng.

Chương 307: Tường vi máu (33)

Trong khu rừng giăng đầy sương khói, có hai bóng người đang chầm chậm tiến sâu vào trong.

Xung quanh rất yên tĩnh, không hề nghe thấy một âm thanh nào kể cả tiếng côn trùng, giống như đây là một thế giới chân không.

"Chỗ anh chọn cũng khá thú vị đấy chứ!" Thời Sênh dựa vào gốc gây thở hổn hển, "Còn bao xa nữa?"

"Số Huyết Tộc muốn giết anh nhiều vô số kể." Tây Ẩn bước nhanh vài bước, quỳ xuống trước mặt Thời Sênh, "Anh cõng em."

Thời Sênh không khách sáo, trèo thẳng lên lưng Tây Ẩn.

Tây Ẩn tuy đi rất vững nhưng tốc độ không hề chậm, cuối cùng anh dừng lại tại vách núi, thả Thời Sênh xuống, Thời Sênh còn chưa kịp hỏi gì thì Tây Ẩn đã bế cô nhảy xuống.

Gió lạnh vù vù táp vào mặt cô, lạnh đến thấu xương.

Thời Sênh: "…" Không nói tiếng nào đã nhảy xuống, ít ra cũng phải cho người ta thời gian chuẩn bị tâm lý chứ!

May là vách núi này không sâu, nên rất nhanh đã xuống được tới đáy.

Ánh sáng phía dưới khá ít, Tây Ẩn bế Thời Sênh tiến về trước.

Cuối cùng họ bước vào một sơn động, trong sơn động chỉ có một chiếc quan tài lưu ly bán trong suốt, ngoài ra không có thêm gì nữa.

Tây Ẩn mở chiếc quan tài lưu ly ra, tìm kiếm bên trong, lấy ra được một hộp hình chữ nhật.

Trên chiếc hộp có khắc hình hoa, chim, mây bay, không có khóa nhưng Thời Sênh lại không mở ra được.

Tây Ẩn cười rồi cắn ngón tay mình, nhỏ một giọt máu lên chiếc hộp, chiếc hộp vang lên âm thanh răng rắc rồi tự động mở ra.

"Thuật chống trộm này cũng thật là..." Thời Sênh mở chiếc hộp, bên trong có chứa một cuộn tranh.

Mở cuộn tranh ra.

Cũng giống như bức tranh của cô, hoa tường vi đỏ như máu tươi phủ kín trời. Còn khác nhau ở chỗ trong tranh không có người, chỉ có một chiếc quan tài bị vô số dây leo hoa tường vi quấn quanh, thấp thoáng lộ ra một vài màu sắc khác.

Thời Sênh nhìn về phía chiếc quan tài lưu ly sau lưng Tây Ẩn.

"Chính là nó." Tây Ẩn đặt tay Thời Sênh lên chiếc quan tài lưu ly, Thời Sênh lập tức cảm thấy một cỗ linh lực khổng lồ tập hợp lại.

Linh lực thật dồi dào, ngay cả ở thế giới Tu Chân, cũng chỉ có thể cảm nhận được nó ở một vài vùng đất đặc thù thần tiên thôi.

Thế nhưng chiếc quan tài lưu ly này.

Sắc mặt Thời Sênh thay đổi, cô thu chiếc quan tài lưu ly vào trong không gian, "Chúng ta về thôi!"

Nhìn thấy chiếc quan tài lưu ly to lớn biến mất trong phút chốc, ánh mắt Tây Ẩn chỉ lóe một vệt sáng chứ không hỏi nhiều.

Thời Sênh nói trở về, không phải về Huyết Tộc mà là trở về căn biệt thự ở thế giới loài người.

Cô chạy thẳng vào phòng ngủ.

Bức tranh đó vẫn được treo trên tường, Thời Sênh lấy nó xuống ghép với bức tranh của Tây Ẩn.

Chỗ bị cắt là một đóa hoa tường vi rất lớn, màu sắc cũng đậm hơn những chỗ khác.

Nếu tách riêng ra sẽ không nhìn ra được gì, sẽ chỉ cảm thấy là do người vẽ cố ý vẽ như vậy, nhưng khi ghép lại thì lại thấy đóa hoa đó không được bình thường.

Nhưng mối quan hệ của ba thứ trong bức tranh lại hơi kỳ lạ.

Đứa bé trai chỉ điều gì? Tây Ẩn sao?

Đóa hoa kia muốn ám chỉ điều gì?

Thứ duy nhất rõ ràng chính là chiếc quan tài lưu ly kia.

Tây Ẩn yên lặng nhìn Thời Sênh, thấy chân mày cô nhăn lại thì đưa tay lên xoa nhẹ mi tâm của cô, "Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa."

"Em không thích nguy cơ tiềm ẩn, hơn nữa lại còn liên quan đến

anh." Thời Sênh nhìn chăm chằm vào bức tranh, không ngẩng đầu lên nói.

"Nại Nại, phải giữ gìn bức tranh này, không thể cho bất kỳ ai có được nó, nó là mệnh của con, đã hiểu chưa?"

Thời Sênh không hiểu sao lại nghĩ tới câu nói này.

Nếu cha mẹ của Di Nại đã nhắc nhở cô ấy, vậy có khi nào cha mẹ của Tây Ẩn sẽ nói cho anh biết?

"Cha mẹ anh có nói gì với anh không?"

Tây Ẩn nhăn mày, thời gian trôi qua đã quá lâu, hắn dường như không còn nhớ ra được nữa.

Nhưng nhìn nét mặt nghiêm trọng của Thời Sênh, hắn vẫn nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc mẹ hắn giao bức tranh cho hắn, ngoài việc nói với hắn rằng bức tranh này vẫn còn một nửa khác, thì...

"Kêu anh bảo quản vòng tay này." Tây Ẩn chỉ mặt dây chuyền trên cổ tay Thời Sênh.

Thái độ lúc đó còn nghiêm túc hơn so với lúc giao bức tranh cho hắn.

Thời Sênh nâng cổ tay lên nhìn, mặt dây hình trăng khuyết này không lớn lắm, nó có màu xanh ngọc bích.

Nhưng khi ánh sáng chiếu xuyên qua sẽ hiện lên một màu vàng nhàn nhạt

Thời gian chầm chậm trôi qua, không biết đã qua bao lâu, Thời Sênh mới gập bức tranh lại, khuôn mặt nhăn nhó hiện lên một ý cười: "Em biết rồi!"

Mặt dây chuyền, quan tài lưu ly, Ngải Duy.

Bên trong mặt dây chuyền hẳn là có thứ gì đó, chiếc quan tài lưu ly lại cung cấp nguồn linh lực dồi dào, còn về Ngải Duy…

Chắc hẳn là có dòng máu hoặc cơ quan đặc biệt, hoặc cũng có thể là cả hai.

Sau khi nghe Thời Sênh phân tích xong, Tây Ẩn không khỏi nghi hoặc, từ ít manh mối thế này mà cô ấy liên kết được cả câu chuyện rồi ư?

Thời Sênh chỉ hé lộ một nụ cười cao thâm khó đoán.

Cô không hề đi phân tích tình tiết câu chuyện, cô chỉ dựa theo tư duy của tác giả thôi, kết hợp những manh mối hiện có lại thì việc phân tích ra cũng không có gì khó khăn.

Toàn là chiêu trò hết.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là do bản cô nương thông minh.

Vì những thứ này, Tư Không Táp sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến cửa. Ý của Thời Sênh là phá hủy một món trong đó.

Nhưng cô không nỡ ra tay với chiếc vòng tay, chiếc quan tài Tây Ẩn nói không thể hủy, cuối cùng chỉ còn lại nữ chính.

Chẳng lẽ phải tiêu diệt nữ chính sao?

Trong nguyên tác, nữ chính tố cáo nguyên chủ, nói không chừng do bị Tư Không Táp xúi giục.

Nói ra nữ chính cũng khá xui xẻo, vừa mới bắt đầu đã bị người khác lợi dụng, nếu như không có nam chính, chắc cô ta cũng chẳng sống được đến lúc kết thúc.

Lần này cô vẫn chưa làm gì hết, mà nữ chính đã tự đào hố chôn mình rồi.

Cuộc đời vốn không phải là thứ bất biến, chỉ một chuyện nhỏ nhặt cũng có thể làm thay đổi cả cuộc đời của một con người.

...

Thời Sênh để Tây Ẩn ở nhà, một mình cô đi đến nhà Lương Cách.

Khi cô rời đi, đã nói với Lương Cách có thể ra ngoài, nên khi cô đến Lương Cách không có ở nhà.

Đợi một hồi Lương Cách mới trở về.

"Chị Di Nại, chị về rồi à?" Lương Cách sửng sốt, sau đó lại trở nên vui vẻ nhào đến, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô.

"Ừ, có ai gây phiền phức cho em không?" Thời Sênh gật đầu, lúc nãy cô nhìn qua ngôi biệt thự, lá bùa không bị ai đụng vào.

"Không có." Lương Cách lắc đầu.

Từ khi chị ấy rời đi, trường học cũng bình yên trở lại. Những người nhắm vào nhà cô cũng đi biến mất.

"Vậy thì ổn." Thời Sênh vỗ nhẹ đầu Lương Cách, "Vậy chị đi đây."

"Hả? Nhanh vậy?" Lương Cách chợt thất vọng nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh mỉm cười: "Chị còn có việc cần làm, làm xong sẽ trở lại trường."

Nỗi thất vọng trên mặt Lương Cách mới vơi đi chút ít, "Vậy chị nhớ cẩn thận."

Thời Sênh bước ra khỏi biệt thự, tính đi pk với tổng bộ Huyết Liệp, kết quả chưa đi được bao xa đã gặp được Tây Ẩn.

Hắn chỉ cười với Thời Sênh sau đó mở cửa xe phía sau ra: "Cùng đi!"

Thời Sênh khựng lại trong giây lát rồi lên xe.

"Sao anh biết em muốn làm gì?"

"Anh thấy em đang tìm tư liệu của họ." Tây Ẩn lái xe lên đường cao tốc, "Em là vợ anh, chuyện này em không nói với anh, em cảm thấy có hợp lý không?"

"Em chỉ..."

"Di Nại." Tây Ẩn cảm thấy hơi bất lực, "Em mới là người cần được cưng chiều."

Sao cô ấy cứ muốn cưng chiều hắn thế?

Hắn là đàn ông mà, nếu đổi thành người đàn ông khác, với chuyện

không có tôn nghiêm thế này thì đã không làm từ lâu rồi!

"Xét thấy em rất không ngoan, nên lần này trở về, em nghĩ xem phải đền bù anh ra sao đi."

Thời Sênh chống cằm nói: "Lấy thịt bồi thường được không?"

Tây Ẩn nhịn cười: "Được."

Chương 308: Tường vi máu (34)

Tổng bộ của Huyết Liệp ở dưới mặt đất, lúc này các thành viên chủ chốt của tổng bộ đang tập trung tại phòng họp.

Đỗ Tuyệt ngồi ở vị trí chủ tọa, màn hình phía sau hắn đang phát trực tiếp một cuộc phẫu thuật.

Những người trong phòng họp không dám thở mạnh, họ nhìn chằm chằm lên màn hình.

Nhưng rồi không lâu sau trên khuôn mặt họ xuất hiện sự thất vọng.

"Anh Đỗ, phẫu thuật thất bại." Người trong phòng phẫu thuật báo cáo lại cho Đỗ Tuyệt.

Đỗ Tuyệt trầm mặt đáp một tiếng biết rồi.

"Tổ trưởng, có nên từ bỏ thí nghiệm này không? Người bên đó gần đây đang tiến hành thanh tra..." Nếu như bị điều tra ra được họ đang làm loại thí nghiệm này, chắc chắn sẽ bị những người đó bí mật xử lý."

"Huyết Tộc bình thường không thể hoàn thành thí nghiệm này được, chúng ta lại bắt không được Huyết Tộc thuần chủng, tổ trưởng, tôi cũng tán đồng việc từ bỏ."

"Ra ngoài hết đi!" Đỗ Tuyệt không trả lời, mà ngược lại đuổi hết tất cả ra ngoài.

"Tổ trưởng, bên ngoài có người tìm anh." Người vừa rời đi lại quay trở lại.

"Tìm tôi? Là ai?"

"Không quen, nhưng nhìn khá trẻ."

Đỗ Tuyệt nhăn mày, người có thể tìm đến được đây…

"Tôi biết rồi." Đỗ Tuyệt đứng dậy đi ra ngoài.

Đẩy cửa phòng khách ra, một tia quái dị lướt qua đáy mắt Đỗ Tuyệt.

Người đàn ông ngồi trên ghế sô pha bằng da thật nghe thấy tiếng động thì hơi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt âm hiểm mang theo ý cười: "Anh Đỗ, chuyện tôi đề nghị anh đã suy nghĩ như thế nào rồi?"

Đỗ Tuyệt đẩy kính: "Tại sao anh lại tìm đến tôi?"

Người đàn ông này hắn gặp khi rời khỏi Huyết Tộc, nhưng trước đó hắn cũng đã từng gặp qua hắn ta.

Tư Không Táp.

Học sinh Học viện Tường Vi.

Trước đây còn cung cấp cho hắn tư liệu về Di Nại.

Nhưng hắn không ngờ rằng hắn ta cũng là Huyết Tộc.

Hơn nữa còn che giấu rất tốt, ngay cả hắn cũng không nhìn ra được.

"Bởi vì anh Đỗ có năng lực đó."

Đỗ Tuyệt nhớ tới cuộc phẫu thuật mới vừa thất bại lúc nãy, không khỏi thấy chút dao động.

Nếu như có Huyết Tộc thuần chủng.

"Anh muốn tôi giúp anh việc gì?" Đỗ Tuyệt quyết định nếu như điều kiện của hắn không quá đáng thì đáp ứng cũng không sao.

"Anh Đỗ cứ yên tâm, chỉ là sau này cần anh giúp đỡ làm một cuộc phẫu thuật nho nhỏ mà thôi."

Ánh mắt của Đỗ Tuyệt quét qua người Tư Không Táp, do dự trong chốc lát, "Tôi sẽ suy nghĩ."

"Vậy tôi sẽ đợi tin tốt từ Anh Đỗ."

...

Nhưng Tư Không Táp không đợi được câu trả lời từ Đỗ Tuyệt, mà chỉ đợi được tin tổng bộ Huyết Liệp bị nổ tung.

Đỗ Tuyệt lâm vào hôn mê sâu, có thể chết bất cứ lúc nào.

May mắn là số thành viên cao cấp ở tổng bộ Huyết Liệp hôm đó không nhiều. Nhưng khi họ đang xử lý đống đổ nát thì phát hiện được phòng thí nghiệm được xây dựng bí mật bên dưới, còn thứ ở bên trong khiến những người của Huyết Liệp cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Đỗ Tuyệt vẫn luôn dùng Huyết Tộc và con người làm thí nghiệm.

Loại thí nghiệm này tuyệt đối không được chấp nhận.

Đồng minh Huyết Liệp bắt đầu kiểm tra nghiêm ngặt chuyện này, những người liên quan đến chuyện này đều bị bắt lại.

Trong đồng minh Huyết Liệp vốn có Huyết Tộc, nên khi nhìn thấy chuyện này đã tiến hành truyền tin tức ngay cho bên Huyết Tộc.

Huyết Tộc yêu cầu có sự giải thích rõ ràng, người làm thí nghiệm là người của bọn họ, Huyết Tộc là phía bị hại nên Huyết Liệp không thể nào chối cãi được.

Nhưng chuyện này họ biết phải giải thích như thế nào đây?

Đương sự thì vẫn đang chìm trong hôn mê.

Chỉ có thể trấn an cảm xúc của Huyết Tộc.

Nhưng chuyện này đâu thể trấn an dễ dàng được, không bao lâu sau hai bên lại xảy ra xung đột.

Với tư cách là một kẻ khơi mào, Thời Sênh âm thầm ngáng chân người của Huyết Liệp, không bao lâu sau Đồng minh Huyết Liệp bị giải tán.

Hiệp ước Đồng minh Huyết Liệp chính thức hết hiệu lực.

Cuộc chiến dừng hơn 100 năm của Huyết Tộc và Huyết Liệp bắt đầu trở lại.

Số người chết ở các nơi trên thế giới tăng lên chóng mặt.

Đội đặc biệt Quốc Gia tham gia điều tra chuyện này, nhằm hòa giải

mâu thuẫn giữa hai bên.

Nhưng khi Đội đặc biệt nhìn thấy tư liệu mà Huyết Tộc quăng cho họ, ai nấy đều trầm mặc, người của họ bị bắt và đối xử như thế, Huyết Tộc không bùng nổ mới là lạ lùng.

Chuyện này nhất thời trở nên khó giải quyết.

Đội đặc biệt yêu cầu muốn gặp Vua Huyết Tộc.

Ai ngờ rằng đối phương nói với họ rằng, đối phương cũng lâu rồi không gặp được vua, muốn gặp thì tự đi mà tìm.

Cuối cùng Đội đặc biệt chỉ đành bàn một điều kiện với Huyết Tộc, đó là người của Huyết Tộc không nhắm vào người bình thường nữa.

...

Thời Sênh và Tây Ẩn trở về Huyết Tộc, thành cổ trông hơi trống trải, chắc là đều đã đi đánh nhau hoặc kiếm ăn rồi.

Trở về thành cổ, quản gia nhìn thấy Thời Sênh thì mừng đến chảy nước mắt.

"Bệ hạ, cuối cùng người cũng đã trở về. Tây Ẩn đại nhân." Nhìn thấy Tây Ẩn phía sau Thời Sênh, quản gia lập tức cúi đầu.

"Ừm." Thời Sênh đi về trước, "Sao vậy?"

"Huyết Tộc và..."

"Tôi đã biết, chuyện này không cần nói nữa." Thời Sênh ngắt lời quản gia.

Quản gia sửng sốt, vua và Tẩy Ẩn đại nhân vừa từ bên ngoài trở về, chắc chắn đã biết được chuyện này rồi.

"Nói chuyện khác xem."

"Vâng."

Quản gia kể hết những chuyện xảy ra sau khi Thời Sênh rời khỏi Huyết Tộc cho cô nghe.

Quyền lực của Huyết Tộc cô vẫn không đụng tới, nên khi cô không ở đây nhưng người đó có thể xử lý rất tốt.

Nhưng điều làm Thời Sênh bất ngờ là các vị Thân Vương đã trao quyền lực đi.

Mà đối tượng được trao là Thánh nữ Ngải Duy kia.

Ngải Duy thông minh đến thế sao?

Kết quả khi trời tối, có người đến mời cô đi gặp Ngải Duy.

Đúng vậy, mời vua như cô đi gặp thánh nữ.

Mặt mũi lớn thật!

Chưa được bao lâu, cô ta đã âm mưu soán ngôi rồi.

"Mời bệ hạ đúng giờ tối nay..."

Người chuyển lời còn chưa nói hết, Thời Sênh đã chụp lấy bình hoa trên bàn đập vào đầu hắn, "Ta không quản lý, thì người cũng quên

luôn phép tắc rồi sao?"

Người bị đập tuy không đau lắm, nhưng bị dọa đến run rẩy, hắn quỳ xuống đất: "Xin vương bớt giận, thuộc hạ cũng chỉ nghe lệnh hành sự."

"Hay cho câu nghe lệnh hành sự." Thời Sênh cười lạnh, "Quay về nói với Ngải Duy, muốn gặp ta thì tự lăn xác đến đây! Cút!"

"Vâng..." Hắn ta đáp xong liền bò ra ngoài.

Vì Thời Sênh không quản lý việc của tộc, nên họ tin tưởng Ngải Duy hơn.

Nếu như không có Tây Ẩn thì Ngải Duy mới là vua, nên số người không hài lòng với Thời Sênh không hề ít chút nào.

Những ngày qua Ngải Duy được đám người kia tâng bốc quen rồi, cộng thêm có sự giúp đỡ của Phí Kỳ, cái cảm giác cao cao tại thượng đã khiến cô ta quên đi việc cô ta không phải là vua.

Nghe thấy lời của người đó cô mới nhớ ra, cô gái kia mới là vua của Huyết Tộc.

Nhưng quyền lực đang nằm trong tay cô ta, cô ta chẳng có gì phải sợ Di Nại.

Ngải Duy trang điểm lộng lẫy, đến lâu đài gặp Thời Sênh, đi cùng cô ta còn có một người đàn ông điển trai.

Quản gia mời cô ta vào, thái độ không chút sai sót, nhưng cô ta lại không nhìn thấy được bóng dáng Thời Sênh.

"Di... bệ hạ đâu?" Ngải Duy quan sát xung quanh, không thấy người nên bắt đầu nhăn mày.

Quản gia cung kính đứng bên cạnh, nhẹ giọng đáp: "Xin thánh nữ đợi trong chốc lát."

Ngải Duy nhìn người đàn ông bên cạnh mình, hắn ta mỉm cười, tỏ ý kêu cô ta bình tĩnh đừng nóng.

Một khi đợi, là đợi đến mấy tiếng đồng hồ, quản gia thì chỉ có một câu nói đó, xin chờ trong chốc lát.

Trong lòng Ngải Duy đang muốn đâm chết Thời Sênh.

Ả đàn bà kia dám đùa bỡn cô ta

Chương 309: Tường vi máu (35)

Khi Ngải Duy sắp hết kiên nhẫn thì Thời Sênh mới từ từ bước tới, Tây Ẩn cẩn thận dìu cô đi, như sợ cô sẽ vấp ngã.

Ngải Duy mắng thầm trong lòng. Làm màu! Chỉ đi vài bước, có thể té được sao?

Thời Sênh ngồi lên ghế chủ vị, ngáp nhẹ một cái, ánh mắt lười biếng lướt nhìn người đàn ông đứng bên Ngải Duy, khóe môi cũng nhếch lên vài phần.

"Học trưởng, đã lâu không gặp."

"Di Nại, tôi quả thật đã xem thường cô." Ngũ Hành Trận hắn thiết lập, vậy mà cô lại có thể phá giải được nó.

"Ừm, bây giờ đã biết rồi thì về sau đừng xem thường tôi nữa." Chân mày Thời Sênh cong lên, nụ cười trên môi cứ như đang châm biếm.

Tư Không Táp: "…" Người ngạo mạn như cô sao có thể sống được tới bây giờ?

Tư Không Táp nhìn về phía Tây Ẩn, Tây Ẩn cúi đầu, đùa nghịch ngón tay của Thời Sênh chứ không hề nhìn họ.

Thái độ đó đúng nghĩa với việc đang xem thường người khác.

Tư Không Táp siết chặt nắm đấm.

"Các người tìm tôi có chuyện gì?" Chẳng lẽ muốn đến ‘thăm quan’ một vị vua như cô sao?

Tư Không Táp đè nén sự không vui trong lòng xuống, đồng thời khuôn mặt trưng lên một nụ cười tươi rói: "Di Nại, cô không có bất kỳ quyền lực gì trong tay, tôi với cô làm một cuộc giao dịch nhé, cô thấy thế nào?"

"Ồ, các người biến tôi thành thế này, chỉ vì muốn giao dịch với tôi?" Bị khùng à?

Với cô, quyền lực không bằng một ngón tay của Tây Ẩn.

"Không có thực quyền, thì một vị vua như cô cũng chỉ là bù nhìn mà thôi."

"Vậy là anh muốn tôi thành bù nhìn?" Thời Sênh bắt đầu nhây.

Tư Không Táp: "…" Nói chuyện với cô ta sao lại mệt mỏi đến thế!

Không theo đúng chuẩn gì hết!

"Di Nại, cô hiểu ý của Tư Không mà, cần gì phải giả ngốc." Ngải Duy nhìn Thời Sênh, vẻ mặt hơi mỉa mai.

Yo! Nữ chính học được chiêu này rồi kìa!

"Được rồi, nói thử xem muốn giao dịch gì với tôi?" Nữ chính đại nhân đã mở lời thì bản cô nương cũng phải nể mặt chút chứ.

"Trên tay cô có một bức tranh, giao nó cho Tư Không, chúng tôi sẽ không làm khó cô, và để cô rời khỏi Huyết Tộc."

"Cô nói lại lần nữa xem." Nét mặt Thời Sênh trở nên cổ quái, cô không nghe nhầm đấy chứ?

Nữ chính đại nhận có biết Tư Không Táp muốn làm gì không?

Mà lại giúp hắn ta...

Sau này cô ta sẽ hối hận.

Ngải Duy lại rất nghe lời, lặp lại một lần, "Tôi nói cô giao bức tranh trên tay cô ra cho Tư Không, chúng tôi sẽ thả cô rời khỏi Huyết Tộc."

Ôi trời ơi, ai cho các người lá gan này nhỉ?

Ai dám ngăn cản cô rời khỏi Huyết Tộc, cô sẽ chém chết chúng!

Có điều Tư Không Táp đã điều tra được chuyện bức tranh, quả nhiên vẫn có một chút bản lĩnh.

Thời Sênh đảo tròng mắt: "Muốn tranh à, được thôi nhưng các người phải đáp ứng với tôi một điều kiện."

"Di Nại, cô nghĩ rằng bây giờ cô vẫn còn có thể ra điều kiện với tôi sao?" Tư Không đã nói mà, Tây Ẩn không còn đáng sợ nữa, hắn có thể đối phó với Tây Ẩn, vậy thì việc đối phó với Di Nại sẽ trở nên dễ dàng hơn.

"Tại sao lại không thể?" Ít ra bây giờ cô vẫn là Vua Huyết Tộc, bên cạnh vẫn còn Tây Ẩn.

Sao không thể ra điều kiện chứ?

"Cô hãy nhìn bên ngoài xem." Đáy mắt Ngải Duy tràn ngập sự đắc ý.

Thời Sênh không có động tĩnh gì

Ngải Duy không dò ra được biểu hiện của Thời Sênh mang ý nghĩa gì, chỉ đành cầu sự trợ giúp từ phía Tư Không Táp.

Sức chú ý của Tư Không Táp vẫn luôn đặt trên người Tây Ẩn.

Lần trước hắn ta có thể làm Tây Ẩn bị thương, chắc hẳn thực lực của hắn không hề lợi hại bằng mình.

Nhưng sao hắn lại có thể dửng dưng như thế?

"Cô có điều kiện gì?" Nếu không cần phải đánh, thì hắn ta vẫn muốn không phải đánh sẽ tốt hơn.

"Tư Không!" Ngải Duy vội kêu lên!

Sao có thể cúi đầu trước cô ta!

"Hai người kết hôn là được." Thời Sênh mỉm cười, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt, tĩnh lặng như dòng nước chết.

Tư Không Táp hoàn toàn không hiểu Thời Sênh đang làm trò gì.

Ngải Duy cũng khó hiểu, điều kiện của cô lại là kêu cô ta và Tư Không kết hôn với nhau?

Điều kiện gì đây trời?

"Được!" Điều kiện này không hề có hại đối với hắn.

"Tiễn khách!" Khóe miệng Thời Sênh cong lên.

Nữ chính đại nhân, tôi sẽ ngồi đợi đến lúc cô phát hiện ra chân tướng.

...

Tin tức Ngải Duy và Tư Không Táp sắp kết hôn đã lan truyền khắp Huyết Tộc.

Với những Huyết Tộc mới sinh họ không biết Tư Không Táp, nhưng với những Huyết Tộc đã có tuổi, họ lại biết rất rõ con người này.

Hắn là nam sủng của nữ vương đời trước.

Tư Không Táp vốn là con người, nhưng lại bị nữ vương cưỡng chế biến thành Huyết Tộc.

Lúc trước hắn có một vị hôn thê, hai người rất yêu thương nhau. Nữ vương vì muốn Tư Không Táp chết tâm ngoan ngoãn đi theo bên mình nên đã khống chế vị hôn thê của hắn.

Tư Không Táp vì muốn cứu vị hôn thê, nên không thể không ở bên cạnh nữ vương.

Nữ vương cố ý để vị hôn thê của hắn nhìn thấy cảnh hai người mây mưa với nhau, kết quả là vị hôn thê của hắn chạy ra ngoài, bị Huyết Tộc hút máu đến chết.

Tư Không Táp nhận được tin, chỉ xin nữ vương cho hắn an táng vị hôn thê của mình.

Lúc đầu nữ vương không đồng ý, sau đó không biết Tư Không Táp

đã nói gì, bà ấy mới đồng ý chấp nhận.

Sau khi an táng, Tư Không Táp vẫn luôn ở bên cạnh nữ vương.

Mãi đến khi cuộc đại chiến vào một trăm năm trước.

Tư Không Táp ở sau lưng âm thầm tính kế nữ vương, mở kết giới của Huyết Tộc ra, dẫn dụ Huyết Liệp tiến vào, còn bản thân thì biến mất không rõ tung tích.

Bây giờ hắn lại muốn lấy thánh nữ của họ.

Tuy số người phản đối rất nhiều, nhưng cũng có người ủng hộ.

Ví dụ như Phí Kỳ.

Lúc trước Phí Kỳ biết tại sao Tư Không Táp lại ở bên cạnh nữ vương.

Thuở xa xưa có một truyền thuyết, liên quan đến việc hồi sinh.

Còn nội dung cụ thể về truyền thuyết chỉ có vua đương nhiệm mới biết được, Tư Không Táp ở bên cạnh nữ vương vì muốn tìm hiểu tin tức này.

Hắn muốn làm vị hôn thê của hắn sống lại.

Từ chỗ Ngải Cường biết được vị hôn thê của Tư Không Táp đã biến mất, lão biết chuyện này có thể lợi dụng được. Tư Không Táp không hề hứng thú với quyền lực, là một đối tác rất an toàn.

Tuy hôn lễ có nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng dưới sự trấn áp của Phí Kỳ, mọi thứ vẫn diễn ra thành công.

Vào ngày hôn lễ diễn ra, Tư Không Táp nhận được bức tranh từ Thời Sênh.

Thời Sênh không tráo đổi mà đưa bức tranh gốc lại cho Tư Không Táp.

Nữ vương chỉ nói với hắn, bí mật của sự hồi sinh nằm trong bức tranh này.

Hắn cầm bức tranh nghiên cứu vài ngày vẫn không tìm ra được chút đầu mối nào.

Cuối cùng được Ngải Duy chỉ ra, chiếc quan tài bị giàn hoa tường vi bao bọc có chút kỳ lạ.

Nhưng cho dù có biết được điều đó, hắn cũng không thể làm gì được.

Hắn lật tung tất cả các ghi chép của Huyết Tộc cũng không tìm ra được bất kỳ thông tin nào liên quan đến chiếc quan tài đó.

Cuối cùng hắn không thể không đi tìm Thời Sênh.

Thời Sênh dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tư Không Táp, "Anh nghĩ tôi sẽ nói cho anh biết sao?"

"Di Nại, chuyện này không phải do cô quyết định." Tư Không Táp phất tay, một nhóm người lập tức từ bên ngoài xông vào.

"Oh!" Thời Sênh thốt lên một tiếng kinh ngạc kỳ lạ.

"Di Nại, tốt nhất cô hãy nói cho tôi biết, nếu không người của cô

đừng mong sống sót!"

Thời Sênh biến sắc, "Anh đang uy hiếp tôi! Ai cho ai cái gan đó!"

"Di Nại, cô đừng khiêu khích với sự kiên nhẫn của tôi!"

"Tôi nói cho anh, anh cũng không chắc sẽ tin!"

"Tôi tin hay không là chuyện của tôi."

Thời Sênh do dự trong chốc lát, sau đó dường như đã chịu thỏa hiệp: "Chiếc quan tài đó đang ở chỗ của Phí Kỳ."

"Phí Kỳ!" Tư Không Táp híp mắt lại, "Tốt nhất cô đừng lừa tôi, nếu không sẽ phải gánh lấy hậu quả!"

Thời Sênh không đáp, đợi sau khi Tư Không Táp đi khỏi mới cong mắt lên cười.

Người mà ông đây lừa chính là ngươi.

Gần đây không nên giết người, nên muốn xem các người tự cắn xé lẫn nhau.

Chương 310: Tường vi máu (36)

Khi một người nhìn thấy hy vọng ở ngay trước mắt, nhưng bản thân lại không tìm được nấc thang để bước qua, sẽ cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Lúc này Tư Không Táp cũng đang lâm vào hoàn cảnh như thế.

Hơn nữa trong lòng hắn, không cần biết là giả hay thật, hắn phải đích thân đi xem.

Nhưng khi Phí Kỳ nghe thấy yêu cầu của Tư Không Táp thì ngơ ngác.

Nhà lão làm gì có quan tài thủy tinh gì chứ?

Đây chẳng khác nào cố ý gây sự.

Nghe nói hai người vì thế mà suýt nữa đánh nhau, cuối cùng Tư Không Táp vẫn cưỡng chế lục soát nhà Phí Kỳ.

Sự thật chứng minh.

Phí Kỳ thật sự không có.

Phí Kỳ có lý nhưng không nói rõ được, lão vốn không biết ở đâu lại có chiếc quan tài lưu ly gì đó được không.

Nhưng Tư Không Táp nghĩ rằng Phí Kỳ muốn dùng điều này để uy

hiếp hắn, dẫn đến mối quan hệ hợp tác của hai người hoàn toàn sụp đổ.

Huyết Tộc ngoại loạn chưa dẹp, nội loạn lại nổi lên.

Bề ngoài thì có vẻ Phí Kỳ phải giao ra không ít quyền lực, nhưng trên thực tế quyền lực trong nay lão vẫn còn khá nhiều.

Nên khi hai bên đối đầu, thực lực ngang nhau không ai được lợi hơn ai.

Còn vị Vua Huyết Tộc chính cống như Thời Sênh lại không hề có chút động tĩnh nào.

Nhưng họ nghĩ lại thấy đúng, cô tuy rằng là Vua Huyết Tộc, nhưng trên tay lại không có chút quyền lực nào.

Hai tay khó địch lại bốn nắm đấm, đạo lý này đa số mọi người đều hiểu.

Thế là một vài Huyết Tộc ở thế trung lập cũng từ từ bắt đầu gia nhập.

Nội chiến hoàn toàn bùng nổ.

Nhưng họ không biết rằng, cuộc nội chiến này cũng có sự góp sức không hề nhỏ của vị vua mà họ không để vào mắt kia.

Cuộc chiến diễn ra suốt nửa năm trời, cuối cùng chiến thắng thuộc về Tư Không Táp.

Quyền lực của cả Huyết Tộc thuộc về tay Tư Không Táp, tất cả Huyết Tộc đều lựa chọn quên đi Thời Sênh.

Tư Không Táp từ nơi khác biết được cách hồi sinh.

"Tư Không, mấy ngày qua anh không nghỉ ngơi được bao nhiêu, ngủ sớm đi!" Ngải Duy nhìn thấy Tư Không Táp đứng bên giường, nên cất tiếng gọi.

"Em ngủ trước đi." Tư Không Táp không quay đầu mà đáp, sau đó bước chân ra khỏi phòng.

"Tư Không…"

Ngải Duy nhìn Tư Không Táp rời đi một mạch, hai tay cô ta siết chặt lại.

Tư Không Táp rời khỏi phòng, đi xuống hầm ngầm. Phía dưới ánh sáng rất đầy đủ. Trong hầm ngầm có đặt một chiếc quan tài băng.

Trong chiếc quan tài băng là một cái xác khô, thấp thoáng có thể thấy được trên cái xác đang mặc một bộ áo dài thời Mãn Thanh.

Ánh mắt Tư Không Táp dịu dàng nhìn cái xác khô trong quan tài, hắn vươn tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt xác khô, "Chúng ta sắp có thể gặp lại nhau rồi."

Tư Không Táp ở một lúc lâu trong căn phòng đó rồi mới trở về phòng.

Ngải Duy đã ngủ say, Tư Không Táp đứng ở đầu giường, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngải Duy đang ngủ.

Đến khi đường chân trời chuyển trắng, hắn mới khẽ lên giường, ôm Ngải Duy vào lòng, nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, khi Tư Không Táp vừa rời khỏi lâu đài, có người đến tìm Ngải Duy.

Nhìn thấy Ngải Cường bị đứt mất một cánh tay, sắc mặt Ngải Duy trở nên khó xem, trong mắt chứa đầy phẫn nộ và oán hận.

Khi Tư Không Táp và Phí Kỳ giao chiến, người chú Hai này không hề đứng bên phe cô, mà liên kết với Phí Kỳ để đối phó bọn họ.

Sau đó còn muốn bắt cóc cô uy hiếp Tư Không.

Ngải Cường bày ra vẻ mặt đau khổ: "Tiểu Duy, ta biết con hận ta, nhưng ta cũng chỉ vì gia tộc."

"Ông chỉ vì lợi ích của bản thân mà thôi." Ông ta muốn bản thân chiếm được quyền phát ngôn trong Huyết Liệp, chứ không phải vì cái gọi là gia tộc kia.

Thần sắc Ngải Cường trở nên nghiêm túc: "Tiểu Duy, không cần biết con nghĩ về ta thế nào, hôm nay ta đến để nói với con một việc."

Trong lòng Ngải Duy sản sinh vài phần kháng cự, trực giác nói cho cô ta biết là không nên nghe.

Nhưng cơ thể lại không di chuyển nửa phần.

...

Trời tối Tư Không Táp trở lại, nhìn thấy một mình Ngải Duy ngồi ngẩn người trong phòng, ánh mắt trầm xuống, trên mặt lộ ra ý cười rồi mới bước qua.

Hắn ôm cô ta từ phía sau, cằm gác lên vai cô ta, "Xin lỗi, những ngày

qua làm em chịu ấm ức."

Cơ thể Ngải Duy không tự chủ mà run lên, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Tư Không Táp đứng sau lưng, không nhìn được nét mặt của cô ta, nhưng lại có thể cảm nhận được phản ứng trên cơ thể.

"Sao vậy?"

Ngải Duy cố nén sự run rẩy, nén nước mắt vào trong, lắc đầu nói, "Không sao, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên có chút…"

Cô ta như không thể nói được tiếp, cúi đầu khóc.

Tư Không Táp nhăn mày nhưng không nghĩ nhiều, hắn đi đến trước mặt cô ta, ôm cô ta vào lòng an ủi.

"Đều đã qua, không có chuyện gì đâu."

Ngải Duy nắm chặt góc áo của Tư Không Táp, ngón tay xuyên qua vải đâm vào da thịt.

Đã qua rồi ư?

Không hề!

Tư Không Táp phát hiện vài ngày gần đây Ngải Duy có chút kỳ lạ, trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng. Thời gian đã sắp đến, những ngày này tuyệt đổi không thể xảy ra sai lầm được.

Hắn phái người trông chừng Ngải Duy. Nếu như là trước đây Ngải Duy hẳn sẽ không phát hiện ra, nhưng từ khi Ngải Cường nói những

điều đó với cô ta, cô ta đã bắt đầu để ý.

Mà phát hiện này khiến lòng cô ta hoàn toàn chết lặng.

Cô ta không thể không tin những lời Ngải Cường nói.

Nhưng trong lòng cô ta vẫn còn sót lại cảm giác cầu may, chính nó khiến cô ta không xé nát lớp vỏ cuối cùng trong mối quan hệ với Tư Không Táp

Ngày 15 tháng 7.

Thời điểm âm khí nặng nề nhất trong năm.

"Tiểu Duy, anh đưa em đi xem một thứ." Tư Không Táp vẫn dịu dàng nhìn Ngải Duy, cứ như cô ta là người con gái mà hắn yêu nhất.

Sự ấm áp cuối cùng trong mắt Ngải Duy biến mất.

Cô ta đơ mặt, gật đầu, khàn giọng đáp: "Vâng."

Tư Không Táp dẫn Ngải Duy lên một đỉnh núi, mặt trăng như miếng ngọc tròn treo trên cao, ánh trăng lạnh lùng trong vắt rọi xuống mặt đất bao la, như phủ lên đó một tầng sương bạc mờ ảo.

Ngải Duy bị bịt mắt lại, trước mắt cô ta chỉ có một màu đen tối, cô ta bước từng bước đi vào nơi ánh trăng không rọi tới được.

"Tại sao?" Giọng nói của Ngải Duy rất nhỏ, bị gió núi thổi qua, có chút phân tán đi.

Nhưng Tư Không Táp vẫn nghe thấy được.

Bước chân khựng lại, hai người đồng thời dừng lại, "Cô đã biết rồi?"

"Tại sao?" Ngải Duy gỡ mảnh vải đen che mắt xuống, điên cuồng hét lên: "Tại sao anh lại lừa gạt tôi?"

Trong sơn động âm u, tiếng nói bị gió thổi qua vang đi rất xa, làm kinh động chim chóc trú trong rừng, tiếng đập cánh phành phạch bay đi càng tô đậm thêm nét u ám trong khu rừng này.

Nét dịu dàng trên khuôn mặt Tư Không Táp biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng hờ hững, "Vì tôi cần cô."

"Nhưng tôi là kẻ vô tội!" Trong giọng nói của Ngải Duy mang theo một chút sự cầu xin, "Tư Không... tôi là kẻ vô tội mà, tôi thích anh đến thế, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?"

Tư Không lạnh lùng nhìn Ngải Duy, trong mắt ẩn chứa sự châm biếm, "Thích tôi? Thích tôi thì tại sao cô lại lén đi tìm Tả Liệt sau lưng tôi?"

Ngải Duy câm nín, đáy mắt tràn đầy hoảng loạn.

Tư Không Táp bước lên hai bước, ngón tay bóp lấy cổ Ngải Duy, "Cô biết tại sao tôi biết không? Tôi không nhìn ra được cô thích tôi nhiều đến cỡ nào."

"Không phải... tôi..." Cô đúng là có đi tìm Tả Liệt, nhưng Tả Liệt lại không chịu gặp mặt cô.

Đôi mắt Tư Không Táp đột nhiên bùng lên một sự thù hận mãnh liệt, "Hơn nữa, cô lại là con gái của kẻ thù của tôi, kết cục hôm nay đều là do những sai lầm mẹ cô đã phạm phải."

"Anh đang nói gì?"

Con gái kẻ thù gì chứ?

Chương 311: Tường vi máu (37)

Ngải Duy đờ đẫn nhìn về phía Tư Không Táp.

Tư Không Táp đẩy cô ta ra, Ngải Duy lảo đảo ngã xuống nền đất phủ đầy sỏi đá.

"Cô nghĩ xem tại sao cô có thể sống sót khỏi trận hỏa hoạn lớn đó?"

Trong đầu Ngải Duy chợt xuất hiện hình ảnh của trận hỏa hoạn lớn cô ta từng gặp phải, bây giờ khi nhớ lại cái cảm giác đau đớn đó vẫn khiến cô ta cảm thấy sợ hãi.

"Cô nghĩ rằng Huyết Tộc có nhiều người như thế, vì sao chỉ dựa vào một lời tiên đoán mà thừa nhận thân phận của cô?"

"Cô nghĩ xem tại sao Phí Kỳ lại giúp đỡ cô nhiều đến thế?"

Cô ta là con người, sao cô ta có thể được Huyết Tộc thừa nhận, cô ta từng hỏi Phí Kỳ.

Phí Kỳ nói, cô ta khác.

Khác ở chỗ nào?

Cô ta chưa từng gặp cha mẹ mình, cô ta được Ngải Cường nuôi lớn, Ngải Cường nói cha mẹ cô ta đã chết từ lâu.

Rốt cuộc cô ta là ai?

"Rõ ràng năm đó tôi đã bỏ thuốc cho bà ta, nhưng không ngờ bà ta vẫn mang thai, hơn nữa vào thời khắc cuối cùng còn sinh ra cô, nhưng tôi cũng phải cảm ơn bà ta, nếu không làm sao tôi biết được đi đâu để tìm được người đặc biệt giống như cô?"

Năm đó bên cạnh nữ vương không chỉ có một người đàn ông là hắn.

Tỷ lệ thụ thai của Huyết Tộc rất thấp, lúc đó hắn chỉ là một Huyết Tộc cấp thấp. Người có thể khiến nữ vương thụ thai chỉ có thể là vài Huyết Tộc thuần chủng bên cạnh bà ta.

Tư Không Táp từng bước áp sát Ngải Duy, vẻ mặt hung dữ, "Tội ác mà mẹ cô gây ra năm đó, giờ đây sẽ do chính cô đứng ra bù đắp lại."

Trong đầu Ngải Duy ngập tràn câu không thể nào!

Sao cô ta có thể là con gái của Vua Huyết Tộc được.

Cô ta mới 18 tuổi, còn Vua Huyết Tộc đã chết cách đây rất lâu rồi.

Cô ta không thể nào là con gái của Vua Huyết Tộc được, không thể nào!

Cô ta không hút máu giống họ, chắc chắn cô ta không phải là con gái của Vua Huyết Tộc, chắc chắn!

Tư Không Táp nhấc Ngải Duy lên, bước về chỗ hai chiếc quan tài ở phía xa.

Phía dưới có vẽ hình bát quái, hai chiếc quan tài được đặt trên vị trí hai cực âm dương ở hai đầu.

Tư Không Táp ném Ngải Duy vào trong chiếc quan tài băng còn trống.

"Tư Không... anh chắc đã nhầm rồi, tôi không phải…" Ngải Duy nắm chặt cánh tay Tư Không Táp, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, "Anh nghĩ đi, tôi mới 18 tuổi, sao có thể là con gái của Vua Huyết Tộc được, tôi cũng không hề muốn hút máu, tôi không phải là Huyết Tộc, chắc chắn anh đã nhầm rồi!"

Tư Không Táp ấn cô ta vào trong quan tài, rồi nhìn cô ta nói, "Khi cô sinh ra Phí Kỳ đã phong ấn cô lại, cất giấu gần 100 năm, mãi đến 18 năm trước mới giao cô cho Ngải Cường nuôi dưỡng, nên cô mới nghĩ mình chỉ có 18 tuổi."

Khựng lại một lát, "Cô chưa từng uống máu, nên sẽ không có ham muốn đó, nhưng cô ở Huyết Tộc này đã lâu, cô có từng ăn qua thứ gì chưa?"

Ngải Duy sửng sốt, từ khi cô đến Huyết Tộc, đúng là chưa từng ăn bất kỳ thứ nào, bụng lúc nào cũng cảm thấy no.

Không phải!

Cô ta không phải!

Ngải Duy muốn vùng vẫy, nhưng cô phát hiển cơ thể mình không thể cử động.

Cô trừng mắt nhìn Tư Không Táp đâm kim vào huyết quản của cô, máu rút ra từ đầu kim, chẳng bao lâu sau đã lấp đầy ống ống dịch truyền.

Tư Không Táp đưa đầu ống kia vào trong chiếc quan tài lưu ly còn

lại, phảng phất có thể nhìn thấy được có một người đang nằm bên trong.

Ngải Duy có thể cảm nhận được máu đang chảy ra khỏi cơ thể cô ta một cách điên cuồng, nhưng cô ta không thể cử động được.

Tại sao?

Những việc này đều không đúng, mọi thứ không nên diễn ra như thế này?

Ngải Duy đột nhiên ngơ ngác, vậy mọi thứ nên diễn ra như thế nào?

"Tư Không…" Cô ta đột nhiên kêu lên, nhưng giọng nói rất yếu.

Tư Không Táp xoay người nhìn cô ta.

Ngải Duy miễn cưỡng mỉm cười, "Có thể, ôm tôi một lần không?"

Tư Không Táp không phản ứng.

"Nể tình... chúng ta từng ở bên nhau… có thể ôm tôi một lần không?"

Tư Không Táp do dự trong chốc lát, sau đó vẫn cúi người ôm lấy cô ta.

Nhưng cũng buông ra rất nhanh. Ngải Duy nhân lúc hắn đứng lên, dùng tất cả năng lượng trong cơ thể mà hôn hắn.

Tư Không Táp nhăn mày, đẩy mạnh cô ta ra, lau sạch môi với thái độ chán ghét.

Ngải Duy cười ha ha hai tiếng, sau đó nhắm mắt lại, nước mắt chảy

xuống từ khóe mắt của cô ta.

Tại sao lúc đầu cô ta lại không nghe lời Tả Liệt.

Nếu ở bên Tả Liệt, cô ta sẽ không bị Tư Không Táp lợi dụng.

Lạnh quá!

Trong không khí dường như có tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc chuyển động.

Mặt trăng không biết từ khi nào đã di chuyển đến giữa bầu trời.

Trận pháp trên mặt đất hòa nhịp với ánh trăng, phát ra những tia sáng trắng nhàn nhạt.

Tư Không Táp đứng ở bên ngoài, vẻ mặt căng thẳng nhìn về hướng chiếc quan tài lưu ly.

Trận pháp ngày càng phát sáng, cuối cùng nó bao trùm lên cả hai chiếc quan tài.

Đợi khi ánh sáng tan đi, Tư Không Táp lao nhanh về phía chiếc quan tài lưu ly, cái xác khô bên trong bị một lớp máu bao bọc. Vốn dĩ cái xác vẫn còn được bảo quản hoàn hảo, sau khi bị ngâm trong một lớp máu, da thịt của nó lại dần bị thối rữa đi, chỉ còn lại một bộ xương trắng toác.

"Sao có thể… sao có thể như thế được!" Tư Không Tấp đẩy chiếc quan tài, trong mắt tràn đầy sự khó tin, "Sao lại thất bại?"

Tại sao cô ấy không sống lại!

"Bởi vì anh còn thiếu hai thứ." Giọng cô gái trong veo vang lên trong bóng tối

Đôi mắt đầy tơ máu của Tư Không Táp nhìn về hướng giọng nói phát ra.

Từ trong bóng tối, một thiếu nữ trong chiếc váy đen chầm chậm bước ra, phía sau còn có một chàng trai cao lớn.

"Di Nại!" Tư Không Táp theo kẽ răng gào lên hai chữ, con ngươi đỏ như máu như muốn xé xác cô.

"Rất tức giận phải không? Anh có gì đáng để giận chứ. Do anh không đến hỏi tôi, nên việc cô ta không thể sống lại là lỗi của anh." Thời Sênh khoanh tay trước ngực, nói bằng giọng rất chi là vô tội.

Tư Không Táp tức suýt hộc máu, hắn hỏi cô, cô sẽ nói cho hắn biết sao?

"Tôi sẽ nói nhé!" Thời Sênh như biết được Tư Không Táp đang nói gì, "Dù sao tôi cũng là một Lôi Phong sống sờ sờ yêu thích giúp đỡ người khác mà."

Cho dù có nói với ngươi, ngươi cũng không lấy được, nên nói và không nói cũng chẳng có gì khác nhau.

"Còn thiếu cái gì? Đưa cho tôi!" Tư Không Táp đứng lên, nét mặt hung tợn nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh giơ tay lên, lắc lắc mặt dây chuyện trên tay mình, "Cái này nè!"

Trong đầu Tư Không Táp nổ ầm một tiếng

Bức tranh đó hiện lên trong đầu.

Người, quan tài…

Người không phải chỉ Ngải Duy, mà là mặt dây đeo trên tay người đó sao?

"Hơn thế nữa anh cũng đã dùng sai cách." Thời Sênh thả tay xuống, ném một cuốn sách cũ qua, "Đây mới là cách phục sinh chính xác, một món cũng không không thể thiếu."

Tư Không Táp run rẩy lật từng trang.

Tổng cộng cần có bốn món.

Nước hoàng tuyền trong mặt dây, chiếc quan tài lưu ly, máu tươi của người chí âm và... hoa tường vi phủ đầy máu.

Còn nội dung trong quyển sách mà hắn có được lại là…

Đột nhiên hướng đầu về hướng của Thời Sênh, hắn như một con sư tử tràn đầy tức giận nhìn chăm chằm vào Thời Sênh, "Là cô, là cô đã tráo quyển sách đi đúng không?"

"Nghĩ quá nhiều rồi đấy!" Cô chẳng biết Tư Không Táp lấy từ đâu ra cách thức đó, làm sao mà đổi chứ?

Cuốn sách này là do cô moi ra được từ đống đổ nát trong căn biệt thự nhà Tây Ẩn.

"Cô đưa những thứ đó cho tôi!" Tư Không Táp nhào tới, muốn cướp đi vòng tay trên tay Thời Sênh.

Hắn vẫn còn cơ hội, vẫn còn có thể cứu sống được cô ấy.

Thời Sênh né người qua một bên, Tây Ẩn dùng một chân đá vào bụng Tư Không Táp.

Tư Không Táp bị đá bay về sau, đụng vào chiếc quan tài lưu ly, chiếc quan tài bị đụng ngã, máu tươi bên trong chảy hết ra ngoài.

"Không!"

"Cho dù anh có cứu sống được cô ấy thì cái giá phải trả cũng sẽ là cái chết của anh, cô ấy sống còn anh thì chết. Vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Nếu anh thật sự yêu cô ấy như thế thì anh hãy xuống dưới đó tìm cô ấy đi." Thời Sênh đứng ở nơi xa, lạnh lùng nhìn Tư Không Táp dựng chiếc quan tài lưu ly lại.

Chương 312: Tường vi máu (38)

"Cũng không đúng, có thể là anh sợ chết, khi biết được cách này phải dùng mạng sống của anh để đổi, anh vẫn muốn cứu sống cô ấy chứ?"

Lời nói của Thời Sênh như một chiếc gai, đâm thẳng vào tim Tư Không Táp.

Cánh tay đỡ chiếc quan tài đột nhiên mất sức lực, chiếc quan tài lại ngã xuống đất, lần này ngay cả cái xác khô cũng bị ngã văng ra ngoài.

Cái xác bị chiếc quan tài dày nặng đập trúng, phần eo cũng vì thế mà bị vỡ nát đi.

Tư Không Táp ngơ ngác nhìn bộ hài cốt khô bị chiếc quan tài thủy tinh đè nát, cơ thể hắn chợt mất hết sức lực, cả người quỳ rạp xuống.

Sự đau đớn nóng rát dâng lên bờ môi, giống như có thứ gì đó đang ăn mòn máu thịt hắn, trái tim đột nhiên đau đớn dữ dội, cơn đau dần dần lan sang tứ chi.

Chuyện này là...

Thời Sênh đứng từ xa nhìn Tư Không Táp đột nhiên quỳ xuống, tính làm gì đây trời?

Chưa đánh mà đã quỳ xuống là sao?

"A!!!!!" Tư Không Táp bất ngờ ngẩng đầu hét lớn, cơ thể thối rửa với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Thời Sênh tỏ ra vô tội: "..." Tôi chưa làm gì hết nhé, là do hắn tự ngủm thôi đó.

"Hắn trúng phải Nước Thiên Thần, là một thứ lợi hại nhất mà Huyết Liệp dùng để đối phó với Huyết Tộc." Không biết từ khi nào Tây Ẩn đã đứng bên cạn Thời Sênh, hắn thấp giọng giải thích.

Thời Sênh nhớ đến cảnh Ngải Duy hôn Tư Không Táp khi nãy, chuyện này thật là...

Báo ứng?

Nhưng tại sao Ngải Duy lại không bị gì?

"Lần trước anh cũng bị trúng cái này?" Thời Sênh nhìn cơ thể Tư Không Táp bị thối rửa với tốc độ cực nhanh, cô bình tĩnh hỏi.

"Ừ."

Thời Sênh đột nhiên xoay người, khuôn mặt ngập tràn sự đau lòng, "Rất đau đúng không?"

"Không đau." Tây Ẩn lắc đầu. Lúc Tư Không Táp sử dụng thứ đó, chắc do hắn cũng sợ bị dính phải nên đã pha loãng ra, dẫn đến hiệu quả cũng không còn ghê gớm lắm.

Thời Sênh giơ tay sờ lên lưng Tây Ẩn, tối hôm đó cô mới chỉ đụng nhẹ một chút mà tay đã tê hết mấy ngày mới khỏi.

Lúc ấy anh phải chịu đựng nỗi đau như thế nào...

Tiếng kêu rên đau đớn của Tư Không Táp nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương trắng toát, sau đó bộ xương bị gió thổi qua hóa thành khói bụi, hòa vào trong mặt đất đầy máu kia.

Thời Sênh đi đến phía trước chiếc quan tài, nhìn vào bên trong. Ngải Duy đã chết từ lâu, cái chết giống y hệt như Tư Không Táp.

Thời Sênh trầm mặc trong chốc lát, sau đó nắm tay Tây Ẩn cùng xuống núi.

Sau khi họ đi, ngọn núi đó bắt đầu sụp xuống, tất cả mọi thứ đều bị chôn vùi trong đất cát.

Trong gió đêm, vang lên những lời đối thoại sau.

"Chiếc quan tài lưu ly mất rồi, anh có tiếc không?"

"Vẫn còn em ở đây mà."

...

Cuộc nội loạn của Huyết Tộc vốn vừa kết thúc lại nổi lên lần nữa.

Ngay vào lúc bọn họ đang đánh nhau tưng bừng, thì Thời Sênh đã phá vỡ kết giới của Huyết Tộc, khiến một số kẻ vốn không thể tự do ra vào Huyết Tộc cũng có thể ngang nhiên hành động.

Còn đánh đấm quái gì nữa chứ, thế giới phồn hoa bên ngoài đang đợi họ!

Thế là một lượng lớn Huyết Tộc tiến vào thế giới loài người.

Chuyện lần trước, Huyết Liệp chết không ít người, Huyết Tộc lại đột nhiên tiến vào thế giới loài người với quy mô lớn, làm bọn họ không kịp trở tay.

Cũng không biết tên khốn nào đã dạy cho Huyết Tộc những chiêu trò chính trị, bọn chúng sau khi cắn người sẽ biến người đó thành Huyết Tộc.

Huyết Tộc ngày càng bành trướng như virus, cho dù các quốc gia có tổ chức vây bắt thì chúng cũng sẽ xây dựng lại đội ngũ trong khoảng thời gian rất ngắn.

Trừ phi họ tiêu diệt hết toàn bộ loài người.

Dù bên ngoài có đang đánh nhau đến tưng bừng, thì vẫn còn một chỗ bình yên vui vẻ, đó chính là Học viện Tường Vi.

Tất cả Huyết Tộc đều tự giác né xa chỗ này ra.

Đùa à, Vua Huyết Tộc và Tây Ẩn đại nhân đang ở nơi đó, đâm đầu vào đó để tìm chết à!

Phương châm lần này là do Vua Huyết Tộc đặt ra, trước đây họ thấy Vua Huyết Tộc là một kẻ lười biếng. Người ta lười biếng chỗ nào, người ta đang đang làm đại sự đó biết chưa!

Chiếm một Huyết Tộc nho nhỏ có gì hay ho, chiếm lĩnh cả loài người mới là lý tưởng vĩ đại.

Ban đầu loài người hoàn toàn không thể tiếp nhận việc này, tại sao loài ma cà rồng chỉ có trong truyền thuyết lại xuất hiện ở thế giới hiện

thực này?

Hơn nữa bọn họ vừa đổ bộ vào lại gây nên cuộc chiến tranh quy mô lớn đến thế nữa!

Thế nhưng sau đó loài người không thể không thỏa hiệp.

Đây là thế giới thực tại, không phải là giấc mơ.

...

"Chị Di Nại, chị đang làm gì vậy?" Lương Cách nhìn thấy Thời Sênh xem điện thoại mà mặt mày cười tươi như nở hoa, cảm thấy tò mò nên ghé sát vào trước mặt cô xem thử.

Điện thoại đang mở một ứng dụng live stream, mà nội dung live lại là khung cảnh đánh nhau của con người và Huyết Tộc.

Dạo gần đây Lương Cách chẳng còn thấy lạ gì với nhưng việc thế này nữa, ai kêu chị cô là Vua Huyết Tộc chứ.

"Chị." Lương Cách chuyển qua ngồi kế bên Thời Sênh, mắt sáng lấp lánh nhìn cô, "Khi nào chị mới biến đổi em, em cũng muốn trở thành Huyết Tộc."

Thời Sênh đặt điện thoại xuống, chống cằm, hơi nhăn mặt nói: "Làm Huyết Tộc có gì hay ho chứ, chị thấy em làm người lại tốt hơn, có thể kết hôn sinh con, tuy Huyết Tộc sống rất lâu, nhưng sau đó cũng chỉ có sự cô đơn bầu bạn đến cuối đời."

"Nếu vậy là không thể được ở bên chị rồi." Lương Cách bĩu môi, "Ở cạnh chị sao có thể thấy cô đơn được."

"Nhưng chị là người đã có chồng." Thời Sênh bắt chéo tay trước ngực, hoảng sợ nói, "Em đừng có để ý đến chị đó!"

Lương Cách: "..." Chị à, chị đang nghĩ gì vậy?

Cô chỉ thích chị ấy thôi mà.

Chuyện biến đổi đã bị Thời Sênh lảng đi như thế, nhưng Lương Cách lại không tính bỏ cuộc, cô vẫn luôn quấn lấy dây dưa với Thời Sênh.

Khắp học viện Tường Vi bây giờ đều là con cái giới kinh doanh giàu có. Còn những viên chức nhà nước khi biết có Vua Huyết Tộc ở đây, thì đâu dám cho con mình vào học, cho dù họ biết bên ngoài chứa đựng đầy rẫy nguy hiểm, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với việc ở cạnh Vua Huyết Tộc.

Nhưng họ dần dần phát hiện ra, Vua Huyết Tộc không có ý định làm hại người trong học viện, bên cạnh cô còn có một cô gái loài người, nhìn cách hai người ở chung cũng rất hòa hợp.

Do tình hình bên ngoài ngày càng nguy hiểm, nên một số người thử gửi những đứa trẻ không được yêu thương vào học viện, nhưng đối phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

Sau khi xác nhận Thời Sênh sẽ không làm hại nhưng đứa trẻ đó, họ mới dám gửi con cưng của mình vào đây. Học viện Tường Vi lập tức trở nên quá tải, phía học viện cũng tỏ ra khá đau đầu về vấn đề này.

Huyết Tộc và loài người đánh nhau, tại sao học viện Tường Vi của họ lại trở thành trại thu nhận bọn trẻ loài người thế này?

Dĩ nhiên phía Học viện biết nguyên nhân Học viện Tường Vi không

bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến, là do có Vua Huyết Tộc ở đây.

Lúc đầu nhưng người đó vẫn khá sợ hãi, nhưng so với tình hình bên ngoài, họ hoàn toàn không muốn ra khỏi đây chút nào.

Thế là đa số mọi người đều né tránh Thời Sênh.

Khoảng một thời gian sau, họ phát hiện ra vị Vua Huyết Tộc này lười đến mức không thể hình dung được, làm gì cũng đều phải có người ở bên hầu hạ.

Có khi là Tây Ẩn đẹp vô bờ bến, có khi là Lương Cách - Phó hội trưởng Hội học sinh Học viện.

Tóm lại, họ dùng cả tính mạng đúc kết ra được rằng, thật ra vị Vua Huyết Tộc này không hề đáng ghét như lời đồn.

Thế là sau khi họ thông báo với người nhà, thì đã có người tìm đến đàm phán.

Người đến là Tổ đặc biệt của Quốc Gia, Huyết Tộc thuộc về một chủng tộc đặc biệt, cũng chỉ có những người như họ mới có thể giải quyết rõ ràng.

Địa điểm gặp mặt là tại phòng họp Học viện.

Thời Sênh đã đến từ rất sớm, cô đang ngồi vắt chân lên bàn và xem live stream trên mạng.

Những ký giả này đã mạo hiểm tính mạng để live stream, phải like cho họ mới được.

Khi Tổ đặc biệt đến nơi, nhìn thấy đã có người trong phòng họp, họ

cảm thấy giật cả mình.

Cứ tưởng vị vua kia sẽ bắt họ đợi rất lâu, không ngờ cô lại còn đến sớm hơn cả họ.

Lại còn... không có chút hình tượng nào.

Thời Sênh tắt điện thoại, bỏ chân xuống khỏi bàn, chỉnh đốn y phục, ngồi ngay ngắn.

Tổ đặc biệt: "…" Chúng tôi đều nhìn thấy hết rồi nhé.

Chương 313: Tường vi máu (39)

"Cô Di Nại…" Dẫn đầu tổ đặc biệt là một người thoạt nhìn đã có tuổi, trông khá ôn hòa, là kiểu khiến người khác có cảm giác muốn đến gần.

Nhưng ông vẫn chưa nói gì, thì cô gái phía đối diện đã phất tay: "Đứng thế này tôi nhìn mọi người mệt lắm, ngồi đi."

Tổ đặc biệt: "…" Vua Huyết Tộc quả nhiên rất khác người.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, lão Triệu hắng giọng, nói tiếp: "Cô Di Nại, tôi là Triệu Phi, cục trưởng của tổ đặc biệt Quốc gia."

Thời Sênh chống cằm, nghiêng đầu, tóc rủ một bên mặt, "Các người là tổ đặc biệt, sao quản lý lại gọi là Cục Trưởng?"

Triệu Phi: "!!!"

Gọi là tổ trưởng không ngầu tí nào!

Nhưng ông biết phải giải thích như thế nào đây, chẳng lẽ lại nói, gọi như vậy nghe sẽ càng ngầu hơn sao?

Nhưng khuôn mặt già nua của ông không cho phép ông phát ngôn những lời nói không biết xấu hổ như thế được!

Triệu Phi cười ngại ngùng: "Cô Di Nại, gọi là gì không quan trọng, hôm nay chúng tôi muốn bàn với cô về sự phát triển của hai tộc

chúng ta."

"Tôi thấy đang phát triển rất tốt đấy thôi."

Triệu Phi: "…" Đúng là Huyết Tộc đang phát triển rất tốt, nhưng loài người sắp biến thành Huyết Tộc hết rồi!"

Lật bàn, ai nói cô em này rất dễ nói chuyện hả?

Triệu Phi cảm thấy những kỹ năng đàm phán trước kia của bản thân đều trở nên vô dụng, cô em đây không hề tuân theo đúng quy trình để tiến hành tí nào!

"Muốn hòa đàm?" Ngay khi Triệu Phi đang xoắn não không biết phải đàm phán như thế nào thì cô gái đối diện đã cất tiếng nói.

Triệu Phi vội vàng gật đầu cười: "Nếu cứ tiếp tục như thế thì đều không tốt cho cả hai bên chúng ta, tôi nghĩ rằng cô Di Nại chắc cũng hiểu rõ điều này."

"Nhưng..." Thời Sênh kéo giọng, người trong phòng họp đều nín thở, chờ câu nói tiếp theo của cô.

"Loài người đã bá chiếm thế giới lâu như vậy, cũng đến lúc nên đổi người làm chủ rồi." Thời Sênh cong mày, "Mọi người đã xem qua thế giới khủng long chưa?"

Tổ đặc biệt: "???" Sao lại dính tới thế giới khủng long ở đây?

"Khủng long đã xưng bá trái đất rất lâu, nhưng kết quả là gì?"

Tổ đặc biệt: "…" Không hiểu tư tưởng của vị Vua Huyết Tộc này lắm.

Thời Sênh nhìn họ như nhìn những đứa thiểu năng: "Diệt vong, chúng đều bị tuyệt chủng hết. Cho nên, việc xưng bá thế giới cứ luân lưu mà làm sẽ tốt hơn, tránh tình trạng loài người bị tuyệt chủng hết. Hơn nữa Huyết Tộc có cuộc sống rất dài, có gì không tốt đâu chứ?"

Tuổi thọ con người rất ngắn ngủi, trong lịch sử có rất nhiều người muốn được trường sinh bất tử, bây giờ có một cơ hội tốt như vậy, tại sao phải từ chối cơ chứ?

Nói ra hình như cũng có lý.

Hừ! Họ đến để đàm phán, chứ không phải đến để bị tẩy não!

"Cô Di Nại…"

"Nhìn tuổi tác của ông, sợ là cũng không sống được bao lâu, nhưng nếu ông trở thành Huyết Tộc, vậy thì ông sẽ có cuộc sống lâu dài hơn, có thể cống hiến nhiều hơn cho thế giới, cục trưởng Triệu, ông thấy tôi nói có đúng không?"

Triệu Phi đơ người, không biết phải nên phản ứng thế nào.

Cơ mặt của những người khác cũng đang co giật, họ đến đây để đàm phán chứ không phải đến để bị tẩy não.

Sau khi tổ đặc biệt bước ra khỏi phòng họp, họ cũng không biết mình đã đàm phán được những gì với vị Vua Huyết Tộc đó nữa.

"Cục trưởng Triệu…" Các thành viên tổ đặc biệt nhăn nhó nhìn Triệu Phi, làm sao báo cáo việc này đây?

Vua Huyết Tộc tẩy não họ suốt cả quá trình.

Triệu Phi thở dài: "Về rồi tính sau."

Ở đây là địa bàn của Vua Huyết Tộc.

Vài học sinh cười cười nói nói đi ngang qua họ, khi nhìn thấy Thời Sênh bước ra, những học sinh đó rất cung kính cúi người hành lễ, "Di Nại Điện hạ."

Tổ đặc biệt: "…"

Chắc chắn hôm nay họ tới không đúng cách rồi.

Khi họ đi tới sân trường, nhìn thấy một nhóm học sinh năng động đang hoạt động trong sân, đột nhiên họ cảm thấy có chút gì đó không chân thật.

Dù ở bên ngoài đang rất hỗn loạn, nhưng những người ở đây lại không có gì khác so với trước đây.

Họ ăn mặc sạch sẽ, tuy khuôn mặt có chút lo lắng nhưng nhìn vẫn rất tự do thoải mái.

Bởi vì họ nhận được sự che chở.

Người che chở họ không phải là quốc gia của họ mà là người khơi mào lên cuộc chiến này – Vua Huyết Tộc.

Triệu Phi dẫn mọi người trở về, tiến hành báo cáo và phân tích sơ lược với người cầm quyền.

Vua Huyết Tộc đã tuyên bố không muốn đàm phán, nhưng thái độ của người ta rất tốt, muốn bắt thóp cũng không có cửa.

Sau đó Triệu Phi dẫn người sang đàm phán thêm vài lần với Thời Sênh.

Thời Sênh luôn tỏ thái độ "mọi người đều có thể ghé thăm Huyết Tộc bất cứ lúc nào, ở đây luôn hoan nghênh mọi người".

Chỉ có điều là không chịu hòa đàm mà thôi.

"Chị, sao chị làm khó họ thế?" Lương Cách không hiểu, rõ ràng cô không muốn dây dưa với họ, nhưng cô vẫn cứ luôn gây khó dễ cho những người đó.

"Đùa họ chút thôi mà." Thời Sênh nhìn về hướng đoàn xe đã rời đi, "Đợi khi đại quân Huyết Tộc của chị chiếm lĩnh hết thế giới, thì họ sẽ đến cầu xin chị thôi."

Khi người ở bên cạnh có tuổi thọ dài hơn, mà họ lại sắp đối mặt với tử vong, thì để xem họ còn có thể kiên trì được nữa hay không?

"Hả?" Chị Di Nại đang nói gì vậy?

Thời Sênh xoay người, nhếch môi cười nhạt: "Không có gì, dọn dẹp đồ đi, dẫn em đi gặp một người."

"Gặp ai vậy?" Lương Cách nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

"Đến nơi em sẽ biết."

Thời Sênh và Lương Cách xuống lầu, xe của Tây Ẩn đã đợi ở dưới lầu từ lâu, Lương Cách tự giác ngồi vào ghế sau, "Tây Ẩn học trưởng."

"Ừ." Tây Ẩn đáp lời, rồi nhìn sang hướng Thời Sênh: "Em vẫn chưa

chơi đủ sao?"

"Chưa, dáng vẻ ngơ ngơ của họ nhìn rất thú vị." Ngày tháng trôi qua rất nhàm chán, không tìm niềm vui giải buồn làm sao mà được.

Tây Ẩn bó tay lắc đầu, khởi động xe chạy ra ngoài Học viện Tường Vi.

Chắc bởi vì do có Thời Sênh ở đây, học viện lại có không ít con cháu nhà quyền quý, nên xung quanh học viện rất an toàn, thậm chí có nhiều cửa hàng đến nơi này mở cửa kinh doanh.

Tây Ẩn dừng xe bên ngoài một quán cà phê.

Bây giờ Lương Cách chỉ dám ra khỏi trường cùng với Thời Sênh, nhìn thấy xe dừng lại ở một quán cà phê, cô hớn hở xuống xe, lon ton đi theo Thời Sênh và Tây Ẩn vào trong.

Quán cà phê tổng cộng có hai tầng, Thời Sênh đi thẳng lên lầu hai.

"Tiểu công chúa…"

Lương Cách nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc hết sức lố lăng màu mè nhào tới.

Thời Sênh và Tẩy Ẩn đồng loạt né qua hai bên, người đàn ông thắng lại không kịp, đâm thẳng vào người Lương Cách.

Sau lưng Lương Cách là cầu thang, cô theo quán tính lùi về sau, hụt chân, lăn thẳng xuống lầu.

"Chị!" Cứu em!

Lương Cách cảm thấy cơ thể mình được người khác ôm lấy, trần nhà xoay vòng vòng, đợi khi cô nhìn rõ thì bản thân đã yên ổn đứng trước mặt Thời Sênh.

Trái tim Lương Cách đập thình thịch cực nhanh, đầu óc kêu ong ong vù vù, ba giây sau, bỗng nhiên khóc òa lên.

"Chị…" Sợ chết mất thôi!

Thời Sênh: "…" Tình tiết này lẽ ra phải là quay sang ôm Thụy Y chứ?

Cảnh nữ sinh té ngã, nam sinh đẹp trai nhào tới cứu rồi cả hai vừa nhìn đã yêu đâu?

Lương Cách chỉ muốn nói, khi cô ngã xuống đầu óc quay mòng mòng, ai mà nhìn rõ được người cứu mình là người hay quỷ chứ?

Lại chẳng phải như đang quay phim, làm gì có phần quay chậm!

Lương Cách khóc nấc lên.

Tên đầu sỏ tội ác Thụy Y thì ngơ ngác, không phải hắn đã đỡ được cô ấy rồi hay sao?

Khóc gì mà khóc chứ!

Nhìn dáng vẻ hình như bị dọa sợ chết khiếp rồi, loài người đúng là yếu đuối mà!

Chương 314: Tường vi máu (40)

Cuối cùng vẫn phải do Thời Sênh đứng ra an ủi Lương Cách.

Đợi khi mọi người ngồi xuống, Lương Cách mới nhìn rõ được khuôn mặt của Thụy Y.

Không biết cô ấy nghĩ cái gì, sắc mặt đột nhiên trở nên kích động, "Anh…"

"Tôi đã xin lỗi cô rồi, cô còn muốn làm gì nữa?" Thụy Y tỏ ra bực bội.

"Không..." Lương Cách bị Thụy Y làm cho thấy hơi xấu hổ, rút người trở về bên cạnh Thời Sênh, nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn về hướng Thụy Y.

"Tiểu công chúa, anh nói em nghe…" Thụy Y chuyển mắt nhìn Thời Sênh, con ngươi lập tức trở nên dịu dàng hẳn, sau đó nói liên hồi.

Thời Sênh yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi lại vài câu.

Khắc Nhĩ không đến, nghe nói đã đi lên tiền tuyến.

"Em nói gì?" Thụy Y đột nhiên đứng phắt dậy, khuôn mặt tràn đầy sự phẫn nộ.

Lương Cách vốn đang ngẩn ra cũng bị dọa giật mình, khuôn mặt ngơ ngác nhìn qua, nhưng đối diện cô lại là đôi mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

"Biến đổi cô ấy."

"Tiểu công chúa, em bảo anh biến đổi một con người?" Giọng Thụy Y lại cao hơn không ít, "Hơn nữa lại là một kẻ vô cùng yếu đuối?"

Thời Sênh: "…"

Muốn biến đổi loài người thì phải uống máu của họ, cô làm không được, cô cũng không muốn Tây Ẩn đụng đến người khác, nhưng cô nàng này cứ quấn lấy cô, cô chỉ đành nghĩ đến Thụy Y.

"Vậy em đi tìm cha nuôi thôi, sau này anh lại có thể có thêm một cô em gái…"

"Không được!" Hắn không cần em gái gì hết!

Lương Cách vẫn ngơ ngác, chị Di Nại nói biến đổi, là biến đổi cô sao?

Cùng với người đàn ông trước mặt?

Cuối cùng, tuy Thụy Y không tự nguyện, nhưng vẫn đồng ý thực hiện.

Ai kêu cô ấy là Tiểu công chúa mình thương yêu nhất.

Từ đầu đến cuối Lương Cách vẫn ngơ ngác không hiểu gì, đến khi chỉ còn một mình trong một căn phòng với Thụy Y, cô mới bừng tỉnh.

Tại sao chị Di Nại không biến đổi cô?

Cô muốn chị Di Nại ra tay biến đổi cô cơ…

"À, nếu anh không muốn thì thôi vậy, để tôi đi nói với chị." Lương Cách vừa nói vừa hướng về phía bên ngoài.

Cô cũng không muốn tí nào.

Hu hu hu, chị Di Nại, chị lừa em rồi!

Thụy Y ấn mạnh cửa phòng, "Bây giờ hối hận thì đã muộn rồi!"

Hắn kéo tay Lương Cách, ấn cô vào tường, khuôn mặt đẹp trai phóng to trước mặt, cổ cô đột nhiên đau nhói, tiếng nuốt văng vẳng bên tai.

Cơ thể cô mềm nhũn, Thụy Y vì muốn hút máu dễ dàng hơn, nên đành phải giữ eo cô, không cho cô trượt xuống dưới.

Cô có thể nhìn thấy một bên mặt của hắn, da mặt trơn bóng gần như nhìn không thấy lỗ chân lông, nhẵn mịn như ngọc.

Tầm nhìn Lương Cách đột nhiên trở nên mơ hồ, nước mắt cũng rơi xuống.

Cô dường như có thể nghe thấy người đàn ông đó bực mình nói gì đó, nhưng cô không nghe rõ, mọi thứ trước mắt hoàn toàn tối đen.

Đợi khi cô tỉnh lại, trong phòng chỉ còn mình cô, cô sờ lên cổ, chỗ đó rất trơn bóng, không hề có bất kỳ vết thương nào, dường như chuyện xảy ra lúc nãy chỉ là giấc mơ.

Nhưng cô biết, đó không phải là mơ.

Thời Sênh đang ở bên ngoài đợi cô.

"Thế nào rồi? Có thấy chỗ nào không ổn không?"

Lương Cách ngơ ngác lắc đầu.

"Bây giờ em cũng là Huyết Tộc rồi phải không?" Cô nhìn Thời Sênh, cánh môi trắng bệch mấp máy.

"Đúng vậy, Thụy Y biến đổi cũng không thua kém gì chị, dù sao anh ấy cũng là Huyết Tộc đời thứ bảy."

"Người đàn ông đó tên là Thụy Y?" Vẻ mặt Lương Cách ngày càng ngơ ngác hơn.

"Sao vậy?" Từ nãy đến giờ cô em này hơi kỳ lạ rồi đó.

Lương Cách nhìn Thời Sênh, mở miệng, nhưng sau đó chỉ lắc đầu, cô nặn ra một nụ cười với Thời Sênh, "Cảm ơn chị."

Thời Sênh không phải là một người hay tò mò, Lương Cách đã không nói thì cô cũng sẽ không hỏi nhiều, cầm lấy tay Tây Ẩn xuống lầu, "Về thôi!"

...

Quốc gia đàm phán không thành công, cuối cùng chỉ có thể đánh. Nhưng đội quân Huyết Tốc đã sớm phát triển đến một trình độ nhất định, tuy càng về sau năng lực càng kém, nhưng dù sao cũng mạnh hơn nhiều lần so với người bình thường.

Sau cùng Huyết Tộc giành được thắng lợi, Thời Sênh lại không làm gì với loài người, cũng chẳng quản lý họ. Thân ai nấy lo, Huyết Tộc quản lý Huyết Tộc, loài người quản lý loài người.

Cô chỉ ban hành vài điều cấm.

Không được tự ý giết hại con người.

Không được tự ý biến con người thành Huyết Tộc.

Khi khắp thế giới đều là Huyết Tộc, họ sở hữu sinh mệnh vĩnh cửu. Khi người bên cạnh luôn trẻ trung, mà họ thì đang dần già đi, thì những người vốn vững tin rằng loài người mới là chính đạo sẽ không thể không dao động.

Nhưng mệnh lệnh của Vua Huyết Tộc vẫn còn sừng sững ở đó, Huyết Tộc không thể tự ý biến con người thành Huyết Tộc.

Thế là chuyện con người dùng mọi cách để trở thành Huyết Tộc đã trở nên phổ biến.

Nhưng Vua Huyết Tộc sớm đã thành lập bộ phận chuyên kiểm tra những việc thế này, chỉ cần bị phát hiện thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Số lượng loài người và Huyết Tộc không thua kém nhau bao nhiêu, nhưng mức độ phát triển của Huyết Tộc lại cao hơn loài người.

Họ dùng máu nhân tạo thay thế cho máu con người, thông qua vài lần cải tạo, cuối cùng mùi vị loại máu nhân tạo này còn thơm ngon hơn hẳn máu tươi con người.

Thế là máu của loài người lập tức trở nên không còn giá trị nữa.

Với một vị vua không lo quản lý như Thời Sênh, vậy mà lại chẳng có ai dám tạo phản.

Nguyên nhân?

Cô không cần biết những người bên dưới tranh đoạt quyền lực thế nào, chỉ cần đừng động đến ngôi Vua Huyết Tộc của cô, thì ngay cả đến cái liếc mắt cũng lười cho họ.

Nhưng một khi đã động tới ngai vàng của cô, thì hãy đợi bị tiêu diệt đi!

Thế là những người bên dưới như đã thương lượng hết với nhau, dù có tranh đoạt cỡ nào đi nữa, tuyệt đối không được nhắm vào Thời Sênh.

"Sao vậy, không vui à?" Tây Ẩn nhìn thấy Thời Sênh ngồi trên giường, mặt mũi hầm hầm, anh đi qua, nâng mặt cô lên, hôn vài cái, "Những người hôm nay không phải đã bị em giáo huấn rồi sao?"

Ai ngờ được Thời Sênh xoay laptop qua: "Đứa này dám cho em điểm âm."

Tây Ẩn nhìn về phía máy tính, cô đang truy cập vào một trang văn học mạng, bên trong có một dòng bình luận mới nhất cho điểm âm đỏ lè.

"Ai kêu em đào hố nhưng không chịu lấp?" Tây Ẩn lắc đầu xách laptop qua, "Em viết đến đâu rồi?"

"Đến đoạn nữ chính nhảy vực."

Khóe miệng Tây Ẩn co rút, hình như cô rất thích viết cảnh nữ chính nhảy vực.

Tây Ẩn mở file ra một cách thuần thục, nhìn lướt qua đoạn văn phía

trên, mười ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

"Có một ông chồng biết viết văn thật là tốt mà!" Không còn sợ đào hố không ai lấp nữa.

Đến khi đăng chương mới nhất lên, Tây Ẩn đóng laptop lại, xoay đầu nhìn Thời Sênh đang chống cằm, "Có phải chúng ta nên vận động chút không nhỉ?"

"Lưu manh." Thời Sênh nằm ngã người về sau, "Tiểu yêu tinh đến đây đại chiến 300 hiệp nào."

Tây Ẩn cười, nhào người qua, sao hắn lại thích cô đến thế cơ chứ!

Lúc này một trang văn học mạng cũng đang bùng nổ.

Cảnh Tháng Ba: Đại Đại cuối cùng cũng update rồi, tung hoa tung hoa.

Đêm nay là đêm nào: Đại Đại lấp hố rồi kìa! Kinh khủng!

Thật chỉ muốn có hai người: Chỉ có mình tôi phát hiện được rằng sau khi Đại Đại bỏ hố, thì văn phong của phần lấp hố khác hẳn lúc đầu sao?

Một kẻ tham ô: Lầu trên vừa nhìn đã biết là người mới, lầu dưới phổ cập tý kiến thức cho lầu trên nào.

Đại thần phổ cập: Nhìn tôi nè nhìn tôi nè, tiểu thiên sứ mới nhảy hố nhìn tôi nè, Đại Đại là người cực kỳ nổi tiếng với việc chuyên đào hố mà không lấp. Nhưng Đại Đại có một nam thần cực kỳ tốt, mỗi khi Đại Đại bỏ cuộc, nam thần sẽ giúp Đại Đại lấp hố, aaaaaa, tôi cũng muốn có một nam thần dịu dàng chu đáo như vậy!!!!

Thiên Kim Cầu: Đại Đại rãnh rỗi là lại đi khoe nam thần, đẹp trai đến mức khiến tôi chảy máu mũi, lại còn viết văn hay nữa chứ. Muốn có một nam thần như vậy +1

Ngọc đoàn đoàn: Muốn có một nam thần như vậy +2

Thanh Thời Lương Dạ: Muốn có một nam thần như vậy +3

Mộ Vũ Tiêu Tiêu:...

Chương 315: Tường vi máu (41)

Từ khi Lương Cách bị Thụy Y biến đổi, có một khoảng thời gian rất dài cô đều như người mất hồn.

Gặp lại Thụy Y là tại hôn lễ của chị Di Nại và Tây Ẩn học trưởng, cách thức kết hôn của họ rất đặc biệt.

Trong biển hoa tường vi đầy trời, họ đứng giữa một trận pháp kỳ lạ, quá trình vừa rườm rà vừa phức tạp.

Lương Cách xem đến ngớ người, đến nỗi không biết từ khi nào có người đứng bên cạnh mình.

"Đây là Huyết Khế của Huyết Tộc, chỉ có hai người yêu nhau sâu sắc mới có thể kết nối được Huyết Khế, sống chết bên nhau.

Lương Cách bị giọng nói đó làm giật mình, theo phản xạ xoay đầu, chỉ nhìn thấy một bên khuôn mặt hoàn mỹ.

"Là anh…"

Thụy Y nhìn cô: "Hình như cô quen biết tôi?"

Từ lần đầu gặp mặt, trong mắt cô đã hé lộ điều này.

Lương Cách cúi đầu, không biết phải trả lời như thế nào.

"Tôi…"

Ngay khi Lương Cách chuẩn bị trả lời, thì ở đằng xa có người kêu hắn, trong chớp mắt Thụy Y đã đi mất.

Hắn là huynh trưởng, hắn cần phải đọc lời chúc phúc cho Thời Sênh và Tây Ẩn trước khi hoàn thành nghi thức.

Lương Cách nhìn hắn đọc lời chúc phúc đầy nghiêm trang và trôi chảy, sau đó trịnh trọng giao Thời Sênh cho Tây Ẩn.

Sau khi hôn lễ kết thúc, cô không còn gặp lại Thụy Y nữa.

Có đôi khi Lương Cách hoài nghi, người mà cô từng gặp chỉ là một giấc mơ, còn Thụy Y chẳng qua chỉ là sự trùng hợp.

Nhưng giấc mơ đó quá chân thật, cô nhớ hết tất cả mọi chi tiết.

Năm cô mười tuổi.

Bởi công việc làm ăn của cha mẹ rất bận, nên cô đều phải tự đi học một mình. Hôm đó cô và bạn học xảy ra xích mích.

Đối phương rất được hoan nghênh ở trường học, còn cô bình thường không hay nói chuyện, quan hệ bạn bè lại không tốt, nên tất cả mọi người đều giúp đỡ đối phương.

Cuối cùng cô bị người ta xé mất một cuốn sách, quần áo trên người đều lấm lem dơ bẩn.

Khi về đến nhà, phát hiện bảo mẫu không có ở nhà, mà cô cũng không đem theo chìa khóa, thế là cô bị nhốt ở ngoài.

Cô muốn đi đến công ty tìm cha mẹ, nhưng đi được nửa đường thì

trời đổ cơn mưa lớn.

Không biết tại sao lúc đó cô cảm thấy mình rất tủi thân, nên ngồi xổm xuống đất khóc to.

"Tại sao cô khóc?" Cô nghe thấy có tiếng nói.

Không biết từ khi nào nước mưa bị chặn lại, tạo thành lớp màn mưa xung quanh cô, cô ngẩng đầu, trong tầm nhìn mơ hồ, cô nhìn thấy một cậu nam sinh rất đẹp trai đứng bên cạnh cô, trong tay còn cầm một chiếc dù.

"Tại sao cô khóc?" Nam sinh hỏi lại một lần.

Chắc do quá tủi thân, nên nước mắt vốn cầm lại được nay lại tuôn rơi lần nữa, "Họ xé sách của tôi."

Lương Cách lúc mười tuổi trắng trẻo mịn màng, khuôn mặt như búng ra sữa, lúc này khi tủi thân bật khóc khiến ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy rất đau lòng.

Nam sinh đột nhiên ngồi xuống, rõ ràng là một khuôn mặt rất sạch sẽ, thế như khóe miệng lại treo một nụ cười hết sức gian tà: "Muốn bắt nạt lại họ không?"

"Có thể không?" Lương Cách ngơ ngác nhìn nam sinh trước mặt, nguyên nhân xích mích không phải do lỗi của Lương Cách, trong lòng cô rất tủi thân, nghe thấy có thể trả thù, lập tức quên ngay cả khóc.

"Dĩ nhiên có thể, nhưng cô phải lấy một thứ để trao đổi." Nam sinh gật đầu.

"Tôi… tôi có…" Lương Cách kéo chiếc cặp sách lem luốc ra phía trước, lục lọi bên trong, cô lấy hết đồ chơi của mình đưa ra trước mặt nam sinh.

Nhưng nam sinh lại cười và lắc đầu: "Không được."

"Anh muốn cái gì?" Lương Cách cảnh giác, cô nhìn xung quanh, không biết từ lúc nào xung quanh không có ai, chỉ còn lại cô và nam sinh này.

Cùng với cơn mưa rơi mãi không ngớt.

"Máu của cô." Ánh mắt nam sinh như bao hàm của bầu trời sao, lấp lánh đến mức khiến người khác không thể nào dời mắt, "Một ngụm là đủ rồi."

"Máu?" Lương Cánh nhìn cánh tay, "Nhưng... sẽ rất đau."

"Không đau." Nam sinh tiến lại gần Lương Cách, "Tôi biết pháp thuật, không đau chút nào đâu, cô cho tôi một ngụm máu, tôi sẽ giúp cô dạy dỗ nhưng người đã bắt nạt cô, một cuộc giao dịch rất công bằng."

Lương Cách cắn môi, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng như bị ma xui quỷ khiến gật đầu đồng ý.

Lương Cách nghĩ, chắc do nam sinh đó quá đẹp, nên đó cô mới không đề phòng như thế.

Nam sinh đến gần cô, cô cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo sắc nhọn áp sát cổ mình, cô còn chưa kịp thấy sợ thì cảm giác đau trên cổ khiến thần kinh cô trở nên tê dại.

Cô nghe thấy tiếng nuốt ừng ực vang rõ bên tai.

Không chỉ một ngụm.

Nhưng sau đó lại bị cảm giác hưng phấn thay thế nhanh chóng.

Đợi khi nam sinh buông cô ta, cô sờ lên cổ, trên cổ không hề có vết thương nào, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn về hướng nam sinh, "Anh là ma cà rồng phải không? Ma cà rồng thật sự tồn tại trên đời này."

Nam sinh bị phản ứng của Lương Cách làm cho bối rối, lúc đó chắc hẳn hắn đang nghĩ rằng, có phải đứa trẻ này bị dọa đến ngốc rồi không.

Giờ đây khi Lương Cách nhớ tới vẻ mặt của nam sinh thì cảm thấy khá buồn cười.

Sau đó nam sinh thật sự đã giúp cô dạy dỗ đám người đã bắt nạt cô.

Dính mưa cộng với mất máu.

Sau khi về nhà cô đã bị sốt, khi tỉnh lại đoạn ký ức kia trở nên hơi mơ hồ, cô hỏi cha mẹ có thấy một anh trai rất đẹp hay không.

Cô còn nói với họ, anh trai đó là ma cà rồng.

Nhưng cha mẹ cho rằng cô bị bệnh đến mơ hồ, nói với cô rằng thế giới này không hề có ma cà rồng, đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

Cha mẹ cô cũng vì thế cảm thấy rất hổ thẹn.

Từ đó về sau, dù cha mẹ cô có bận rộn đến cỡ nào cũng sẽ có một người ở lại chăm sóc cô.

Dù có thế nào Lương Cách vẫn không tin đó là mơ, nhưng cô thật sự không còn gặp lại người nam sinh đó nữa.

Hình như đó thật sự là một giấc mơ.

Trong mơ, cô gặp được ma cà rồng mà cô thích nhất.

"Gần đây trông em rất lạ, muốn nói chuyện với chị không?"

Lương Cách xoay đầu nhìn người đang đi về phía mình, nhảy từ cửa sổ xuống, cô nhỏ giọng kêu lên: "Chị."

"Có liên quan đến Thụy Y?"

Lương Cách do dự rồi gật đầu, chuyện này cô đã nhịn trong lòng quá lâu, Thời Sênh hỏi cô, Lương Cách liền trả lời nhanh chóng.

Nghe xong, Thời Sênh chỉ cười rồi xoa đầu cô, "Chắc em nhầm rồi, Thụy Y chưa bao giờ rời khỏi Huyết Tộc, anh ấy là con trưởng, không thể rời khỏi Huyết Tộc."

Trong mắt Lương Cách lượt qua một tia thất vọng.

Đúng là nhận nhầm người rồi sao?

"Nhưng, Thụy Y có một người em trai, tên là Thụy Tuyết, chị không biết người em gặp có phải là cậu ấy không, nhưng cậu ấy đã chết rồi."

Thụy Tuyết…

Đúng rồi, nam sinh ấy từng nói với cô.

Anh ấy nói.

Anh ấy tên là Thụy Tuyết.

Thụy trong Thụy Tuyết, Tuyết trong Thụy Tuyết.

"Tại… tại sao lại chết?" cậu nam sinh xinh đẹp ấy, đã chết rồi sao?

Thời Sênh lắc đầu: "Chị cũng không biết, cha nuôi không nói với chị, Thụy Y cũng kín tiếng. Tuyệt đối không được nhắc tới chuyện này trước mặt Thụy Y, biết chưa?"

Lương Cách gật đầu.

"Mọi chuyện đều phải nhìn về phía trước, Thụy Y cũng là một người khá tốt."

Lương Cách đỏ mặt, "Chị, chị nói gì vậy?"

"Không có gì." Thời Sênh cười rồi rời đi.

Thật ra Thời Sênh biết được nguyên nhân cái chết của Thụy Tuyết.

Năm đó khi Thụy Tuyết rời khỏi Huyết Tộc, cậu chỉ vừa mới trưởng thành, đã lén lút chạy ra khỏi Huyết Tộc. Đợi khi Khắc Nhĩ và Thụy Y tìm đến, cậu ấy đã chết rồi.

Chết dưới tay Huyết Liệp.

Không ai biết được chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng chuyện này vẫn không nên nói với cô ấy thì hơn.

Chương 316: Phiên ngoại về Thụy Y

"Thụy Y Điện hạ đi thong thả." Nữ hầu tiễn Thụy Y ra khỏi thư phòng.

Hắn vừa ngâng đầu lên chợt nhìn thấy một nữ sinh đứng ở phía xa, quần jeans, áo sơ mi, mái tóc xõa tự nhiên ở hai bên, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào, chiếu lên người cô.

Có vẻ như cô không được vui, cơ thể lui về chỗ khoảng tối ở phía sau.

Khi cô ngẩng đầu, đúng lúc đụng vào tầm mắt của hắn.

"Thụy Y Điện hạ." Lương Cách bị Thụy Y nhìn đến giật mình, cúi đầu hành lễ.

Thụy Y nhăn mày, không nói gì, bước bước dài rời đi.

Trước mặt Thời Sênh, Thụy Y có thể không chú ý đến hình tượng của mình.

Nhưng ở bên ngoài, hắn vĩnh viễn là một quý công tử cao quý hơn người.

Sau khi Thụy Y rời đi, Lương Cách mới nhẹ nhàng thở ra.

Hắn và Thụy Tuyết quá giống nhau.

Cô vẫn chưa thở hết hơi, sau lưng chợt vang lên một giọng nói yếu

ớt, "Cô sợ tôi lắm sao?"

Lương Cách giật mình ngã người vào trong vùng nắng, ánh sáng bao trùm khắp cơ thể cô.

Cô cúi đầu: "Thụy Y Điện hạ…"

Cô không sợ hắn, chỉ là… không thể tin được việc nam sinh có khuôn mặt giống như hắn đã chết rồi. "Đi theo tôi."

"Hả?" Lương Cách ngẩng đầu, nhìn vào căn phòng Thụy Y mới bước ra lúc nãy.

Tại sao cô phải đi theo hắn?

"Tiểu công chúa giao cô cho tôi, sau này cô đi theo tôi." Khi Thụy Y nói câu này thể hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn, "Đi theo tôi!"

Lương Cách xụ mặt, chị Di Nại đuổi cô đi sao?

"Nhanh lên!" Thụy Y đã đi đến lối rẽ góc cầu thang, vịn vào tay vịn, mặt không cảm xúc nhìn cô.

Lương Cách thu tầm mắt về, không tình nguyện đi theo.

Nơi Thụy Y ở cách Thời Sênh không xa, bên trong không có một ai, lạnh lẽo trống trãi, Thụy Y cởi áo khoác tiện tay vứt trên sô pha.

Hắn xoay người nhìn thấy Lương Cánh vẫn đang đứng ở cửa ra vào, chân mày nhăn lên, yên lặng lên lầu.

Khi trở lại, trên tay còn mang theo vài bộ quần áo.

"Sau này mặc gì do tôi quyết định, đã rõ chưa?"

Lương Cách: "…" Mặc gì không phải là quyền tự do của cô sao?

Lương Cách nhìn thấy sắc mặt không tốt của Thụy Y, mới lặng lẽ nuốt lại lời nói.

Kết quả là buổi tối Thụy Y phát hiện Lương Cách đã lén bỏ đi.

Lúc đầu hắn cũng không để ý, dù sao hắn chỉ hoàn thành việc tiểu công chúa giao phó, còn lại là do cô tự ý chạy, có thể trách hắn được sao?

Lương Cách chạy về bên Thời Sênh, rầu rĩ lên án: "Chị, sao chị lại bảo em đi theo Thụy Y Điện hạ?"

"Anh ấy biến đổi em, em theo anh ấy là chuyện rất bình thường mà." Thời Sênh vô tội nói.

"Nhưng…" Vẻ mặt Lương Cách rối rắm.

Thời Sênh nhìn Tây Ẩn sắc mặt không được tốt lắm đang ngồi ở phía xa, cô đứng dậy vỗ vai Lương Cách: "Thiếu nữ à, em ở đây sẽ làm phiền đến thế giới hai người của chị và Tây Ẩn đó."

Lương Cách lập tức nhìn về phía Tây Ẩn, thấy vẻ mặt Tây Ẩn rất khó chịu, cô rùng mình một cái.

"Em không thể đi theo chị cả đời được, em theo Thụy Y sẽ học được vài thứ, chị cũng chẳng kêu em làm gì với anh ấy."

"Nhưng Thụy Y Điện hạ nhìn có vẻ rất đáng sợ."

Thời Sênh: "…" Tên ngốc Thụy Y đã làm gì mà dọa con gái người ta thành ra thế này hả?

"Có đáng sợ bằng Tây Ẩn không?"

Sắc mặt Lương Cách thay đổi, vội vàng cúi người rời đi: "Chúc chị Di Nại ngủ ngon."

So với Thụy Y Điện hạ, thì Tây Ẩn càng đáng sợ hơn.

Cô lê bước về đến nhà Thụy Y, cánh cửa đóng chặt, cô hít một hơi mới dám gõ cửa.

Kết quả không ai ra mở cửa.

Không có ở nhà sao?

Lại gõ tiếp.

Vẫn không có ai.

Sau khi gõ năm phút đồng hồ, Lương Cách quyết định từ bỏ.

Nếu không phải bên trong không có người, thì nghĩa là cố ý không muốn mở cửa cho cô.

...

Ngày hôm sau Thụy Y mở cửa, có một cục kỳ lạ ngã vào bên trong, dọa hắn giật mình nhảy phắt người về sau.

Sau khi nhìn rõ được cục đó là gì, sắc mặt hắn trầm xuống, bước đến gần, quát lớn tiếng với người vẫn đang mơ màng chưa tỉnh kia,

"Cô ngủ ở ngoài cửa làm gì? Bộ tôi đang ngược đãi cô sao?"

Lương Cách bị quát tỉnh, đối diện với ánh mắt đầy phẫn nộ của Thụy Y.

Lương Cách vội vàng bò từ dưới đất lên, kéo kéo góc áo xuống, cúi đầu nói: "Tôi có gõ cửa…nhưng anh không mở mà."

Thụy Y sửng sốt, sắc mặt thay đổi cực nhanh, sau đó cầm một chùm chìa khóa ở bên cạnh nhét vào tay Lương Cách.

Cứ thế, Lương Cách ở lại nhà Thụy Y, khi tâm trạng hắn tốt sẽ dạy cho Lương Cách một vài thứ của Huyết Tộc, còn khi tâm trạng không vui, có khi Lương Cách cả ngày không thấy hắn đâu.

Nhưng việc Thụy Y luôn nhiệt tình cố chấp kêu cô đổi quần áo vẫn không thuyên giảm.

Nhìn quần áo trong tủ càng ngày càng nhiều, cô cảm thấy hơi rầu rĩ.

Sao sở thích của Thụy Y Điện hạ lại kỳ quái đến thế?

Màu hồng thiếu nữ + ren tua rua, nhìn trông rất "sến".

Cô không mặc hắn sẽ rất tức giận.

Giống như cô đã làm chuyện gì có lỗi với hắn vậy.

Lương Cách chỉ muốn nhanh học xong sau đó rời khỏi Thụy Y, cô chẳng muốn ở cạnh hắn chút nào cả.

Không phải cô thích Thụy Tuyết, chẳng qua anh là Huyết Tộc đầu tiên cô gặp, nên ấn tượng về anh rất sâu đậm, khó tránh khỏi việc cô

vẫn luôn nhớ đến anh.

...

Đối với việc trong nhà có thêm một người, Thụy Y không hề có cảm giác gì, hắn xem đó giống như trong nhà có thêm một con chó, mèo vậy thôi.

Nhưng hôm nay hắn về lại phát hiện trong nhà rất vắng vẻ.

Hắn nhăn nhó, lại chạy nữa?

Hừ! Hắn không ăn thịt cô, chạy gì chứ?

Thụy Y lên lầu, lúc đi ngang qua phòng Lương Cách, cửa phòng hé một khe hở nhỏ, hắn nhìn thấy quần áo nằm rải rác dưới đất, bước chân khựng lại, hắn đẩy cửa bước vào. Cô ta dám vứt quần áo dưới đất, đáng...

Tay nhặt quần áo khựng lại, hắn mở lòng bàn tay ra, bên trong có một vết máu đỏ sẫm.

...

Khi Lương Cách tỉnh lại, cô đang được một người bế vào lòng, gió gào rít bên tai cô.

"Thụy Y Điện hạ…" Lương Cách ngẩng đầu, nhìn rõ người đang bế mình.

Thụy Y không nói gì, bế cô về phòng, sau đó duỗi tay lột đồ trên người cô ra.

"Thụy Y Điện hạ!" Lương Cách giữ chặt quần áo rách tả tơi trên người, hoảng loạn lùi về sau, nhưng không cẩn thận đụng phải vết thương, đau đến nỗi khiến cô thở hắt ra.

Chân mày Thụy Y càng nhăn lại dữ dội hơn, hắn lột sạch sẽ đồ trên người cô bất chấp sự phản kháng của Lương Cách. Trên người cô có không ít vết thương, sắc mặt Thụy Y giờ đây đã không thể chỉ dùng từ u ám để hình dung nữa.

Người của hắn cũng dám ra tay, cho dù chỉ là chó mèo hắn nuôi, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép người khác được đụng đến.

Hắn đen mặt bôi thuốc cho Lương Cách, Lương Cách chỉ mong có cái lỗ để chui xuống, nhưng thực lực phe địch phe ta chênh nhau quá lớn, ngay cả việc chui vào chăn cô cũng thất bại thảm hại.

Đến khi Thụy Y mặc cho cô một chiếc váy hường huệ, sự ngại ngùng của cô mới giảm đi đáng kể.

"Chuyện hôm nay, sẽ không có lần sau nữa!" Thụy Y nói xong bước ra khỏi xong.

Thừa lúc hắn không có mặt, tới bắt người của hắn đi, chúng xem hắn chết rồi sao?

Lương Cách nghe nói gia tộc bắt cóc cô đã bị tiêu diệt sạch sẽ, người ra tay không phải là Thụy Y mà là Thời Sênh.

Lương Cách bỗng cảm thấy trong lòng thật ấm áp, quả nhiên chị Di Nại vẫn thương cô mà.

Trong giai đoạn dưỡng thương, Thụy Y bắt cô mặc đủ các loại váy công chúa, rồi sau đó ánh mắt hắn nhìn cô ngày càng trở nên kỳ lạ.

Giống như đang nhìn một món đồ chơi rất thú vị.

Lương Cách cảm thấy nếu cô không chạy, e rằng sẽ bị biến thái nhắm trúng mất thôi.

Thế là sau khi khỏi hẳn, việc đầu tiên cô làm là chạy trốn.

Thụy Y – người vừa mới phát hiện bản thân mình rất thích mặc cho Lương Cách những bộ đồ xinh đẹp, bị tức đến đen xì mặt mày.

Đã chạy một lần con dám chạy tiếp lần 2

Chương 317: Thê chủ sủng quân (1)

Ở không gian kia, Thời Sênh sống một đoạn thời gian rất dài. Khi cô đương cho rằng mình có thể tiếp tục sống thì bỗng một ngày Tây Ẩn đột tử.

Bởi vì trong người cô có huyết khế với Tây Ẩn, nên tất nhiên cô cũng không sống tiếp được.

Trở lại không gian hệ thống, Thời Sênh móc thiết kiếm ra hùng hổ đi đến trước màn hình.

[Ký chủ... Ký chủ cô bình tĩnh lại!] Giọng nói điện tử lạnh như băng của Hệ thống vội vàng vang lên.

Một kiếm của Thời Sênh chém vào mặt màn hình. Tiếng "Răng rắc" phát ra, tấm kính trên màn hình giống như mạng nhện vỡ tung. Nhưng mà màn hình vẫn kiên cường phát sáng như trước.

[Ký chủ xin hãy bình tĩnh!] Chủ nhân người mau tới đi, ký chủ điên rồi.

Bình tĩnh cái rắm!

"Mi nói đi, Tây Ẩn chết như thế nào." Toàn bộ thân thể anh đều bình thường, đến một ngày đột nhiên lại qua đời.

Hệ thống yếu ớt lên tiếng: [Ký chủ... Dừng lại ở một không gian quá lâu sẽ không tốt cho cô]

"Thối lắm! Trước đây ở không gian tu chân tại sao ngươi không để ông đây chết hả?"

Biết ngay là Hệ thống này đang giở trò quỷ.

[...]

Thiết kiếm trong tay Thời Sênh lại chém vào trên màn hình thêm lần nữa.

[Ký chủ, xin đừng làm phá hoại của công]

"Ta cứ phá hủy đấy, mi làm gì được ta." Thời Sênh bùm bùm chém màn hình thành mấy khối.

[...] Không thể làm gì, nhưng mà tôi có thể đổi cái mới.

Màn hình vỡ trước mặt Thời Sênh bỗng dưng biến mất. Một màn hình mới tinh xuất hiện.

Con ngươi Thời Sênh nheo lại, dừng một chút, vẻ tức giận trên mặt đột nhiên biến mất.

[...] Vẻ mặt này của ký chủ có gì đó không đúng!

Quên đi, nên nhanh chóng đưa cô ấy đi thì hơn. Bản Hệ thống hoàn toàn không muốn đối mặt với ký chủ đáng sợ như vậy.

Trên màn hình hiện lên dòng dữ liệu của Thời Sênh:

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -146500

Giá trị sinh mạng: 30

Tích lũy: 21000

Cấp bậc nhiệm vụ: B

Cho điểm nhiệm vụ: 90

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Tích điểm 2000

Đạo cụ: "Vương miện Nữ vương", "Trái tim Quỷ Vương"

Giá trị nhân phẩm thật sự là càng ngày càng không có giới hạn.

Bản cô nương dù sao cũng đã khai sáng ra một kỷ nguyên mới, chẳng lẽ không nên cho điểm khuyến khích sao?

Thật là...

Có bệnh!

[Nhưng mà cô phá hỏng sự phát triển của một không gian]

"Tôi đây là để cho bọn họ tiến hóa sớm thôi."

[...] Già mồm át lý lẽ.

Bệnh của ký chủ ngày càng nghiêm trọng, là loại không có thuốc chữa nữa rồi.

[Có muốn tiến vào nhiệm vụ tiếp theo không?]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

"Ặc cmn, ngươi chờ..." Ông đây vẫn còn có lời muốn nói với mi.

Nhưng trước mặt Thời Sênh tối sầm, biến mất ở không gian hệ thống.

…

"Đại nhân, giữ Đoàn công tử lại sợ là không tốt. Hiện giờ hắn chính là trữ quân của Ninh vương."

Thời Sênh nhìn cô gái anh khí mười phần trước mặt, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt...

"Đại nhân? Mắt của ngài không thoải mái sao?" Cô gái lập tức lo lắng, "Vừa rồi ngài bị mắc mưa, có phải bị nước bắn vào mắt không, để thuộc hạ đi kêu đại phu đến xem cho ngài."

Nói xong cô gái liền đi ra ngoài.

Thời Sênh định mở miệng, nhưng lại nghĩ có thể nhân cơ hội này tiếp thu nội dung câu chuyện nên không gọi nàng ta lại nữa.

Đây là một bộ truyện... Xuyên qua nữ tôn ******* Nữ chính tên là Khương Chỉ. Trước khi xuyên qua, cô chính là một nhân viên văn phòng, cái loại vì mấy đồng tiền có thể bới móc hơn nửa ngày.

Sau đó cô ta xuyên không, xuyên qua thành vương gia ngu ngốc của nước nữ tôn.

Ở hiện đại nữ chính vì cơm ăn áo mặc mà lo âu mưu sinh qua ngày. Đến nơi này, nàng ta ăn mặc không lo, còn có mỹ nam vờn quanh.

Vì vậy nữ chính chỉ muốn làm một con sâu gạo, ngồi ăn chờ chết, mỗi ngày ân ái với mỹ nam, chính là mục tiêu cuối cùng của nàng.

Đúng vậy, đây là một bộ truyện cực kỳ sắc, nội dung vở kịch chỉ là phụ.

Các mỹ nam muôn hình muôn vẻ đều ái mộ nàng. Nữ chính cảm thấy ai cũng yêu, không biết nên chọn người nào.

Đây là truyện nữ tôn, vì vậy cuối cùng nữ chính ban phát tình yêu bao la, trái ôm phải ấp, trở thành người chiến thắng trong cuộc đời.

Nguyên chủ Quân Ly Ưu, hai mươi ba tuổi, nữ tướng tuổi trẻ tài cao, quyền cao chức trọng, hậu trường vững chắc.

Người muốn bò lên giường của nàng nhiều không đếm xuể. Tuy nhiên, nguyên chủ nhìn ai cũng không vừa mắt, lại là một người không hay giải thích, chẳng biết thế nào lại truyền ra tin nguyên chủ bạo ngược, tất cả công tử thế gia đều phải trốn tránh.

Nguyên chủ có một vị hôn phu đính ước từ nhỏ là Đoàn Thanh Vân. Hai bên phụ mẫu đã định ước lúc Đoàn Thanh Vân búi tóc sẽ gả vào nhà Quân Ly Ưu. Nhưng mẫu thân của Quân Ly Ưu lại qua đời vào năm Đoàn Thanh Vân búi tóc.

Thông thường chỉ cần giữ đạo hiếu ba tháng, nhưng Quân Ly Ưu rất tôn trọng mẫu thân, cho nên vì mẫu thân mà giữ đạo hiếu ba năm.

Ba năm này nàng cũng không giải thích gì, chỉ từng hứa với Đoàn

gia, sau ba năm nhất định sẽ cưới Đoàn Thanh Vân vào cửa.

Nhưng người bên ngoài lại cho rằng Quân Ly Ưu không muốn cưới Đoàn Thanh Vân.

Đoàn Thanh Vân mười tám tuổi mà vẫn chưa được thê chủ cưới vào cửa, trở thành một câu chuyện cười trong cái thành này.

Đoàn Thanh Vân cũng không biết chuyện Quân Ly Ưu từng đồng ý với Đoàn gia, trong lòng cũng có chút oán khí.

Ban đầu Quân Ly Ưu dự định sau khi giữ đạo hiếu kết thúc liền gióng trống khua chiêng cưới Đoàn Thanh Vân vào cửa. Nàng cũng không có ý định cưới thêm thị quân. Sau này Quân gia chỉ có một chủ quân là Đoàn Thanh Vân.

Nhưng mà ngay khi cách thời gian giữ đạo hiếu kết thúc chỉ còn một tháng, Quân Ly Ưu phát hiện Đoàn Thanh Vân đi lại rất gần với nữ chính.

Cuối cùng nữ chính lại tìm tới cửa, đòi nàng xóa bỏ hôn ước với Đoàn Thanh Vân. Nàng ta còn nói cái gì mà không muốn cưới hắn thì cũng không cần dây dưa trì hoãn hắn.

Nguyên chủ tất nhiên không đồng ý, nàng không muốn cưới Đoàn Thanh Vân bao giờ?

Cho dù tình cảm trong lòng nàng đối với Đoàn Thanh Vân không được gọi là tình yêu, nhưng cũng có thể gọi là trách nhiệm.

Nữ chính lại quấy rối, nói với nàng cái gì mà tự do yêu đương gì đó.

Nguyên chủ không hề tức giận. Sau khi tiễn nữ chính đi, nàng hẹn

gặp Đoàn Thanh Vân để hỏi một chút ý tứ của hắn.

Không biết nữ chính có được tin tức từ đâu, vội vàng chạy tới.

Đoàn Thanh Vân không cẩn thận làm đổ nước trà nóng hổi lên người. Nguyên chủ xuất phát từ trách nhiệm, đi tới kiểm tra vết thương cho hắn. Đúng lúc đó nữ chính chạy đến, nhìn thấy nguyên chủ cầm tay của Đoàn Thanh Vân. Cho rằng nguyên chủ sẽ làm cái gì đó với Đoàn Thanh Vân, ngay lập tức nữ chính liền chống lại nguyên chủ.

Khi ấy có rất nhiều người xung quanh, nguyên chủ có lý cũng nói không rõ, nàng vốn là một người không hay giải thích, nên cuối cùng tức giận đến mức phẩy tay áo bỏ đi.

Dần dần trong thành xuất hiện lời đồn đãi từ nàng bạo ngược, biến thành vô trách nhiệm, ức hiếp người, vân vân.

Danh tiếng của nguyên chủ có thể nói là giảm xuống âm điểm.

Nữ chính ỷ vào nàng có tiếng là vô dụng, năm lần bảy lượt tìm tới cửa quấy nhiễu, đòi nàng giải trừ hôn ước với Đoàn Thanh Vân.

Cuối cùng lại đến tai của nữ hoàng.

Trước đây nữ hoàng có chút kiêng kỵ Quân gia, Đoàn gia lại nắm giữ quyền lực quân chính, bây giờ có cơ hội chia rẽ hai nhà này, bà cũng rất vui lòng.

Vì vậy hạ chỉ giải trừ hôn ước.

Nguyên chủ đã từng hỏi Đoàn Thanh Vân, có phải thật sự muốn giải trừ hôn ước với nàng hay không. Nếu như không muốn, nàng có thể

khiến nữ hoàng thu hồi thánh chỉ.

Nhưng Đoàn Thanh Vân nói hắn muốn cùng nàng giải trừ hôn ước.

Nguyên chủ không nghĩ nhiều, thuận theo ý chỉ của nữ hoàng, giải trừ hôn ước.

Kết quả chính là nguyên chủ lại gánh thêm một ít lời đồn không tốt.

Nữ chính cưới Đoàn Thanh Vân về. Ban đầu cuộc hôn nhân của hai người khá viên mãn, nữ chính rất sủng ái Đoàn Thanh Vân.

Sau đó một thời gian sau, đàn ông xung quanh nữ chính càng ngày càng nhiều. Dung mạo Đoàn Thanh Vân chỉ có thể coi là trên mức trung bình, hắn tất nhiên không thể được nữ chính sủng ái nữa.

Lần tiếp theo nguyên chủ gặp lại Đoàn Thanh Vân, cả người Đoàn Thanh Vân gầy đến không còn hình dạng, vẻ mặt hốt hoảng. Tốt xấu gì thì cũng coi như đã từng có hôn ước, nguyên chủ đuổi theo hỏi vài câu.

Thì ra là một trong những người đàn ông của nữ chính bị trúng độc. Đoàn Thanh Vân bị chỉ điểm là người hạ độc. Nữ chính cũng không tin hắn. Nếu như không phải gặp được nguyên chủ, lúc đó Đoàn Thanh Vân là muốn đi tự tử.

Chương 318: Thê chủ sủng quân (2)

Nàng vốn định đưa hắn đưa về quý phủ của nữ chính, nhưng Đoàn Thanh Vân sống chết không chịu, cũng không muốn trở về Đoàn gia.

Nguyên chủ không thể làm gì khác hơn là mang theo Đoàn Thanh Vân về phủ, để cho người hầu cẩn thận hầu hạ hắn, rồi phái người đi mời nữ chính đến đón người về.

Nhìn nguyên chủ vẫn không có bất kỳ thị quân nào, Đoàn Thanh Vân không khỏi hối hận.

Mới đây không lâu hắn từ chỗ của phụ quân nhà mình biết được, trước đây nếu như hắn đợi thêm một tháng, nàng sẽ cưới mình.

Bên người nữ chính có quá nhiều đàn ông, hắn căn bản không tranh giành nổi. Vì vậy Đoàn Thanh Vân muốn trở lại bên người nguyên chủ.

Hắn thừa dịp nguyên chủ sinh bệnh, bò lên giường của nguyên chủ. Tinh thần trách nhiệm của nguyên chủ rất nặng, chính mình làm chuyện khốn kiếp như vậy, thì mình phải gánh trách nhiệm.

Vì vậy khi nữ chính tìm tới cửa, nguyên chủ kịch liệt chống lại nữ chính.

Nhưng ngay sau đó nữ chính tìm gặp riêng Đoàn Thanh Vân, bày tỏ mình đã điều tra rõ chuyện kia không phải là lỗi của Đoàn Thanh Vân. Nàng ta rất xin lỗi vì sơ xuất của mình.

Có lẽ Đoàn Thanh Vân vẫn còn thích nữ chính, cho nên nữ chính dụ dỗ một chút như thế, Đoàn Thanh Vân ỡm ờ, lại bị nữ chính dỗ trở về.

Nhưng Đoàn Thanh Vân và nguyên chủ không được trong sạch, sau khi nữ chính đón hắn trở về, căn bản không có sủng hạnh hắn.

Đoàn Thanh Vân lại bắt đầu nhớ những ngày ở Quân gia.

Nguyên chủ cũng không phải là người ngu, từ lúc Đoàn Thanh Vân lựa chọn đi theo nữ chính, nguyên chủ không có ý định dính líu với Đoàn Thanh Vân nữa.

Có câu nói rất hay, tiểu nhân khó phòng.

Vài lần Đoàn Thanh Vân không liên lạc được với nguyên chủ, lại nói với nữ chính là nguyên chủ cưỡng bức hắn.

Nữ chính rất có tư tưởng chiếm hữu đối với nam nhân của mình, cho dù không thích như thế nào đi chăng nữa, thì đó cũng là người của nàng ta.

Cho nên nữ chính bắt đầu nhằm vào nguyên chủ. Nguyên chủ phản kháng, người ở bên ngoài nhìn vào, lại cho rằng nàng đang nhằm vào nữ chính. Mãi cho đến khi nguyên chủ bị chỉnh đến thân bại danh liệt, cả nhà tịch thu tài sản xử trảm mà người bên ngoài vẫn đều nghĩ nguyên chủ bị trừng phạt là đúng tội.

Nguyên chủ chết cũng rất oan uổng.

Nguyên chủ thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc nàng đã làm gì sai đến nỗi rơi vào tình cảnh này.

Nguyên chủ không cam lòng, muốn sống lại một đời, phải nở mày nở mặt mà sống, bảo vệ gia đình an toàn, hưng thịnh không suy.

Đương nhiên quan trọng nhất là làm cho Đoàn Thanh Vân nhận báo ứng. Ngoại trừ trì hoãn hắn mấy năm, còn lại nàng không làm bất kỳ điều gì có lỗi với hắn. Vì sao hắn lại kết hợp với Khương Chỉ đối xử với nàng như thế.

Thời Sênh ôm trán thở dài.

Cái tên Đoàn Thanh Vân này... Hoàn toàn là nữ phụ ác độc.

Nhưng mà kết cục của Đoàn Thanh Vân cũng không tệ lắm. Cuối cùng nữ chính không truy cứu chuyện hắn bị người khác ngủ qua.

Thời Sênh vẫn cảm thấy tam quan* của mình bất chính, nhưng khi nhìn đến loại tình tiết này, cô mới biết cái gì mới thật sự là tam quan bất chính.

* Tam quan: là thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Nghĩ mà xem, nếu nữ chính thích Đoàn Thanh Vân nhiều đến mức không truy cứu đã đành.

Nhưng mà từ trong nguyên tác cũng thấy, người mà nữ chính thích nhất căn bản cũng không phải là Đoàn Thanh Vân.

Không hổ là thành phần trí thức đến từ hiện đại. Ở hiện đại, có người nào không bị cặn bã ngủ qua đâu!

"Đại nhân, đại phu tới."

Thời Sênh ngẩng đầu liền thấy cô gái vừa nãy dẫn theo một người phụ nữ đeo một cái hòm đi vào.

"Bái kiến thừa tướng."

Cô gái này tên là Đới Nguyệt, còn có một người là Ánh Nguyệt, hai người này theo sát hầu hạ nguyên chủ, là tâm phúc của nguyên chủ.

"Đại nhân?" Sao đại nhân vẫn đờ ra? Mắt không sao chứ?

Thời Sênh hoàn hồn, nhìn về phía vị đại phu kia, nghĩ đến lúc thân thể này bị ngã bệnh, bị Đoàn Thanh Vân lợi dụng sơ hở, không khỏi ho khan một cái. Cô nói mắt mình không có việc gì, nhưng vẫn để cho đại phu thuận tiện chẩn bệnh.

"Đại nhân không có gì đáng ngại, có thể là bị nhiễm một chút hàn khí. Lát nữa thảo dân kê một đơn thuốc phù hợp để xua đuổi hàn khí. Đại nhân uống xong sẽ không có chuyện gì nữa."

Đới Nguyệt thở phào, "Làm phiền đại phu rồi."

"Không phiền, không phiền." Đại phu có chút sợ hãi trả lời, sau đó được Đới Nguyệt đưa ra ngoài.

"Đới Nguyệt, đợi tạnh mưa liền đưa Đoàn Thanh Vân về đi." Thời Sênh đứng ở cửa, quay về phía Đới Nguyệt phân phó.

Cái tai họa này, vẫn nên đưa cho nữ chính đi.

Đới Nguyệt vui vẻ: "Dạ."

Nàng cũng không thích cái tên Đoàn Thanh Vân kia. Đại nhân nhiều năm như vậy cũng chưa hề cưới thị quân nào, vì nhất định sẽ cưới

hắn vào cửa.

Hắn thì hay rồi, chẳng biết thế nào cấu kết với Ninh vương, còn khiến cho đại nhân mất hết mặt mũi trước mặt người đời.

Bỗng nhiên lần này đại nhân lại mang hắn về, nàng và Ánh Nguyệt còn rất lo lắng, chỉ sợ đại nhân làm ra chuyện gì không ổn.

Đoàn Thanh Vân có lẽ không nghĩ tới mình sẽ bị đưa về như thế, có chút không cam lòng, đòi gặp Thời Sênh.

Dù sao hắn cũng là trắc quân của Ninh vương, người của phủ Thừa tướng không dám lỗ mãng với hắn, chỉ có thể đi mời Thời Sênh.

Bây giờ Thời Sênh có chút đau đầu, là đau đầu thật.

Nghe thấy hạ nhân đến bẩm báo, thoáng cái liền bùng nổ: "Gặp cái gì mà gặp, nếu hắn không đi thì đánh hắn."

Hạ nhân bị dọa đến run một cái, theo như phân phó của Thời Sênh đuổi Đoàn Thanh Vân ra ngoài.

Đánh thì không dám, dù sao cũng là trắc quân của Ninh vương.

Đoàn Thanh Vân ở bên ngoài phủ thừa tướng cũng không dám ầm ĩ. Hắn cũng biết rõ thân phận bây giờ của mình là gì.

Chỉ là trong lòng không khỏi oán hận Thời Sênh, rõ ràng là nàng đưa mình về, tại sao lại vô tình đuổi hắn đi như vậy?

...

Thế giới nữ tôn, ngoại trừ việc địa vị của nam nữ bị đảo lộn ra,

những thứ khác cũng không có gì khác biệt.

Thời Sênh làm thừa tướng, mỗi ngày đều phải lâm triều.

Cuộc sống này thật đúng là dậy còn sớm hơn gà...

Đi vào triều đương nhiên là phải gặp nữ chính.

Tuy nữ chính có tiếng là vương gia bao cỏ, bất tài vô dụng, nhưng dưới sự nỗ lực của nữ chính cũng sắp xóa sạch cái danh hiệu này rồi, hơn nữa còn rất được lòng nữ hoàng.

Nữ hoàng cũng trọng dụng nữ chính hơn, gần đây cũng cho phép nữ chính vào triều nghe chuyện triều chính.

Đây chính là đãi ngộ mà chỉ có hoàng thái nữ mới có.

Thời Sênh làm thừa tướng, cùng với nữ chính một trái một phải chiếm cứ vị trí đầu tiên.

"Hoàng thái nữ mấy ngày nay bị nữ hoàng phạt chép kinh thư... Các ngài có biết là xảy ra chuyện gì không?"

"Không biết..."

Nữ hoàng còn chưa tới, một vài quan viên bắt đầu buôn chuyện.

"Ta nghe nói là hoàng thái nữ trêu chọc một người đàn ông ở bên ngoài..."

"Hoàng thái nữ muốn đạng đàn ông nào mà chẳng có, sao còn gây chuyện thị phi bên ngoài?"

"Thừa tướng có biết chuyện gì xảy ra không?" Vị nữ quan cách Thời Sênh gần nhất nhỏ giọng hỏi nàng.

"Không biết." Thời Sênh mang theo dáng vẻ của thừa tướng, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo.

Cho dù bản cô nương biết cũng sẽ không nói cho ngươi biết!

Gần đây hoàng thái nữ thấy nữ chính được sủng ái, chắc chắn xem không vừa mắt, mà đã xem không vừa mắt thì phải đi làm khó dễ.

Kết quả của việc gây khó dễ chính là hoàng thái nữ bị phạt chép kinh thư.

Các vai phụ đã dùng tính mạng của mình để chứng minh cho một đạo lý cứng rắn, ngàn vạn lần đừng chống lại nữ chính.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là ở chỗ, vai phụ có chỉ số thông minh không cao.

Khương Chỉ nhìn thoáng qua về phía Thời Sênh, ánh mắt có chút phức tạp.

Thời Sênh không chút khách khí trừng lại, nhìn cái gì mà nhìn!

Chưa từng thấy người đẹp trời sinh như bản cô nương sao?

Nguyên chủ có thể ngồi vào vị trí này từ khi còn trẻ như vậy, ngoại trừ thực lực của bản thân ra, còn có hậu trường là Quân gia này.

Quân gia đã liên tục ba đời đảm nhiệm chức thừa tướng, nhân mạch cùng tài lực tích lũy được cũng đều khiến nữ hoàng phải kiêng kỵ.

Cho nên Thời Sênh căn bản không sợ nữ chính.

Ngay cả nữ hoàng cũng không dám làm gì nàng.

Nhưng mà nữ chính này cũng mảnh mai thật...

Ở thế giới nữ tôn, ít nhiều gì phụ nữ cũng đều tương đối anh khí, dù sao đàn ông sống đến bây giờ đều do phụ nữ nuôi, nếu quá mảnh mai yếu ớt, nhìn sẽ không có nhiều cảm giác an toàn.

Khương Chỉ bị Thời Sênh trừng cho sửng sốt. Nàng còn không có kiếm chuyện với nàng ta, nàng ta còn không biết xấu hổ trừng lại nàng.

Khương Chỉ đang muốn nói chuyện, một tiếng hô lớn liền cắt đứt ý định.

"Nữ hoàng bệ hạ đến —— "

Âm thanh bốn phía nói chuyện với nhau ngay lập tức biến mất không dấu vết, tất cả đều gục đầu xuống.

Chương 319: Thê chủ sủng quân (3)

Nữ hoàng nhìn có vẻ khá lớn tuổi, tóc mai cũng đã có vài sợi bạc, khuôn mặt nghiêm túc, không giận tự uy, nếu muốn để cho Thời Sênh phải hình dung, thì chính là loại hình tượng cô giáo cứng ngắc kia.

Vào triều là một chuyện rất khô khan buồn chán, toàn bộ quá trình Thời Sênh đều giống như đi vào cõi thần tiên. Mãi đến khi bị nữ hoàng chỉ đích danh, cô mới khó khăn kéo suy nghĩ đang loạn như ngựa hoang vừa được tháo cương quay về.

"Mấy ngày gần đây thân thể của vi thần không được khỏe, không thể làm lụng vất vả." Thời Sênh trả lời có khuôn có dạng, nhưng khẩu khí rõ ràng là qua loa chiếu lệ.

Nữ hoàng: "..." Vừa nãy vị thừa tướng này của bà đã hơi mất hồn, bây giờ lại còn mượn cớ có lệ này để trả lời bà.

Thừa tướng muốn làm gì?

Bắt đầu tạo phản sao?

Mặc dù biết đối phương chỉ đang trả lời cho có, nhưng nữ hoàng vẫn phải đáp lại theo lời của cô, "Ái khanh làm lụng vất vả vì nước, cũng không nên để thân thể bị mệt mỏi, phải tĩnh dưỡng cho tốt."

Thời Sênh kéo khóe miệng, cười đến không hề có thành ý, "Tạ ơn bệ hạ quan tâm."

"Trong nhà cũng không có ai chăm sóc, chi bằng trẫm ban thưởng mấy mỹ nhân cho ái khanh. Thân thể của ái khanh không được khỏe, chúng cũng có thể chăm sóc tốt cho ái khanh."

Thời Sênh: "..." Chăm sóc là giả, giám thị mới là thật đi?

Đây cũng không phải lần đầu tiên nữ hoàng muốn nhét người vào chỗ nguyên chủ. Trước đây nguyên chủ luôn tìm các loại lý do để cự tuyệt. Con ngươi Thời Sênh đảo một vòng, "Tạ long ân của bệ hạ."

Ánh mắt nữ hoàng nhìn Thời Sênh đã giống như đang nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Thừa tướng nhà mình sẽ không bị người khác đánh tráo chứ?

Vào triều thì thất thần, từ chối làm việc, bây giờ ngay cả đưa người mà nàng cũng nhận…

Không được, phải điều tra lại kỹ càng mới được.

Vẻ mặt của những người khác cũng có chút kỳ quái, trong lòng bắt đầu vang lên âm thanh tính toán lách tách.

"Nếu thân thể của thừa tướng không được khỏe, chuyện này liền để Ninh vương làm đi."

Khương Chỉ nhíu mày, vừa rồi nữ hoàng nói đến thiên tế sắp tới, mục đích là cầu phúc để thu hoạch vụ mùa thu, cầu cho bách tính có cuộc sống ấm no.

Tất nhiên là một người hiện đại, nàng sẽ không tin điều này.

Sản lượng lương thực ở cổ đại rất thấp, hơn nữa lại có quá ít chủng loại, chưa nói đến bách tính bình thường cũng không có ruộng đất, mùa đông vừa đến, lập tức có vô số người chết đói.

Khương Chỉ rất muốn phổ cập một chút khoa học kỹ thuật cho những người này, chỉ ra cái gì gọi là giống cây lương thực khoa học. Nhưng hiện tại nàng mới vừa lấy được sự tín nhiệm của nữ hoàng, cái ý niệm này, rất nhanh liền bị nàng đè xuống.

"Dạ, nhi thần nhất định sẽ không phụ sự phó thác của mẫu hoàng."

Nội dung phía sau không gì khác ngoài một số chuyện lông gà vỏ tỏi, Thời Sênh nghe đến mức buồn ngủ.

Mẹ kiếp tẻ nhạt thật!

Sau này cứ giả ốm cho xong.

Lúc hạ triều, Thời Sênh chậm rì rì đi ra ngoài. Khương Chỉ cố ý đi chậm vài bước, sóng vai đi cùng Thời Sênh.

"Quân thừa tướng, không biết ta có thể nói chuyện với ngươi một chút được không."

Thời Sênh còn không thèm dừng lại một chút, rất không khách khí cự tuyệt, "Không thể."

Ánh mắt Khương Chỉ trầm xuống, "Quân thừa tướng, là chuyện liên quan đến Thanh Vân."

Nàng ta cố ý nhấn mạnh hai chữ Thanh Vân.

Thời Sênh nghiêng đầu, khóe miệng hơi cong lên, nở nụ cười châm

chọc, "Đó là trắc quân của ngươi, có quan hệ gì tới ta."

"Mấy ngày trước Thanh Vân có tới phủ của ngươi..."

"Thật không, sao ta lại không biết nhỉ." Thời Sênh bắt đầu trợn mắt nói dối.

Khương Chỉ: "..."

Sắc mặt của Khương Chỉ biến hóa mấy cái cực nhanh, cuối cùng trầm mặt, "Quân Ly Ưu, hiện tại Thanh Vân là trắc quân của bản vương. Ngươi làm thừa tướng, nên biết né tránh. Sau này đừng có quấn quít lấy Thanh Vân nữa."

Thời Sênh dừng lại, xoay người đối mặt với Khương Chỉ, giọng nói khẽ giương cao lên, "Tại sao ngươi lại không nói là hắn đến quấn quít lấy ta đi?"

"Làm sao Thanh Vân lại đi quấn quít lấy ngươi." Khương Chỉ lập tức phản bác, "Căn bản hắn cũng không thích ngươi. Dưa hái xanh thì không ngọt, nếu như Quân thừa tướng thật lòng thích hắn, thì nên nghĩ cho thanh danh của hắn."

Thời Sênh nhìn Khương Chỉ không nói chuyện.

Đôi tròng mắt đen như mực kia, bình tĩnh không một chút gợn sóng. Bất kỳ ai đối diện với đôi mắt của cô đều có ảo giác giống như bị lột hết y phục, phơi bày trần trụi ra ở trước mặt cô.

Thời Sênh nhìn cô gái đối diện giật giật khóe môi, "Từ nơi nào mà ngươi nhìn ra là ta thích Đoàn Thanh Vân?"

Nguyên chủ chưa từng nói là mình thích Đoàn Thanh Vân. Những gì

nàng làm đều là vì trách nhiệm của mình.

Bởi vì nguyên chủ cảm thấy trì hoãn Đoạn Thanh Vân nhiều năm như vậy, là lỗi của nàng, nên nàng sẽ chịu trách nhiệm với hắn.

Không hơn.

Khương Chỉ bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Nàng cẩn thật nghĩ lại một phen, hình như nàng ta thật sự chưa từng nói rằng nàng ta thích Đoàn Thanh Vân.

Nhưng những chuyện nàng ta làm lúc trước, không phải là thích thì là gì?

Chờ đến lúc Khương Chỉ hoàn hồn, thì chỗ này đã không còn bóng Thời Sênh từ lâu.

Khương Chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm, "Thích thì là thích, có gì phải giấu chứ. Đám người cổ đại này chỉ hay già mồm cãi láo."

Nàng đến từ thời đại cởi mở, trong lòng luôn có một loại cảm giác cao siêu hơn người, cho nên rất chướng mắt loại hành vi che giấu này của Thời Sênh.

Đúng vậy, ở trong mắt Khương Chỉ, Thời Sênh chính là đang che giấu.

...

Lúc hồi phủ, những người được nữ hoàng ban cho đã đến.

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt đứng ở trước mặt một đám nam nhân ăn

mặc diễm lệ, hương thơm đến thái quá này, sắc mặt hai người giống hệt nhau.

Đại nhân bị kích thích sao?

Người nữ hoàng ban thưởng mà cũng dám lấy.

"Nữ hoàng thế này là muốn ta một tuần bảy ngày đều không được nghỉ ngơi sao." Từ xa Thời Sênh liền nhìn thấy một hàng bảy người đang đứng.

Trong đầu Thời Sênh liền bắn ra một màn kịch vô cùng kỳ lạ.

Công chúa bạch tuyết và bảy chú lùn?

Đây là cái quỷ gì…

"Đại nhân, ngài về rồi à." Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt tiến lên đón.

Bảy người lùn còn lại đều cúi thấp người hành lễ, "Tham kiến Quân tướng."

Cả người Thời Sênh run lên. Gì chứ thật sự đột nhiên nhìn thấy một đám nam nhân mảnh mai yêu kiều thế này, nàng vẫn có chút không thích ứng được.

Dĩ nhiên nàng cũng không có gì phản cảm, thời đại nào có quy tắc của thời đại đó.

Lần này nữ hoàng đúng là tốn công nhọc sức, bảy người đàn ông, mỗi người một vẻ.

Hoặc là quyến rũ, hoặc là đáng yêu, hoặc là vững vàng...

Thực sự rất đúng với câu: mặc cho quân lựa chọn.

Không nghĩ tới bản cô nương còn có thể có một ngày như vậy.

Dung mạo đều thuộc hàng trung thượng, tùy tiện chọn một người, thả vào một nhà bình thường, thì cũng thuộc dạng được sủng ái tới tận trời.

"Cái kia..." Thời Sênh không có đi qua, chỉ là tùy tiện phẩy tay một cái, "Các ngươi cứ tùy tiện sắp xếp cho bọn họ làm cái gì thì làm."

Tổ hợp nhị Nguyệt: "..." Tùy tiện làm cái gì đó là làm cái gì?

Tính tình của Ánh Nguyệt hoạt bát hơn Đới Nguyệt một chút, vì vậy không ngại học hỏi kẻ dưới.

Thời Sênh khoát khoát tay, "Dù sao cũng đừng để cho ta thấy bọn họ là được."

Ánh Nguyệt: "..." Vậy ngài cần gì phải mang bọn họ về nhà chứ!

Đây không phải là làm điều thừa sao?

Thời Sênh đứng hơi xa bảy chú lùn, nên những lời cô nói, người bên kia cũng không nghe được.

Chờ bọn hắn nhìn thấy Thời Sênh dẫn theo Đới Nguyệt rời đi, bảy chú lùn lập tức luống cuống, "Ánh Nguyệt cô nương, làm sao thừa tướng lại đi rồi, đêm nay thừa tướng muốn thị tẩm người nào?"

Thị tẩm à?

Nằm mơ đi, chưa nói đến chuyện đại nhân của bọn họ luôn giữ mình trong sạch, mà chỉ bằng mấy người này là do nữ hoàng ban cho, đại nhân cũng sẽ không để cho bọn họ thị tẩm.

Đương nhiên những lời này Ánh Nguyệt không thể nói ra, dù sao thì những người này cũng là do nữ hoàng ban cho.

"Mấy ngày gần đây thân thể đại nhân không được khỏe, không nên lao lực nhiều, mời các vị công tử đi theo ta."

"Chúng ta có thể chăm sóc thừa tướng đại nhân." Một vị công tử trong đó có chút không cam lòng nói.

"Bệ hạ để cho chúng ta tới đây là để chăm sóc cho thừa tướng đại nhân. Đây là chuyện thuộc bổn phận của chúng ta, Ánh Nguyệt cô nương xin hãy nói với thừa tướng đại nhân..."

Sắc mặt của Ánh Nguyệt đen như đít nồi, thật sự là không thể nào hiểu nổi đại nhân đem những người này về làm gì.

"Đại nhân cần tĩnh dưỡng. các vị công tử không cần phải nói nữa. Đến khi đại nhân muốn gặp các ngươi, tất nhiên sẽ gọi các ngươi đến."

Chương 320: Thê chủ sủng quân (4)

"Đại nhân, mấy lần trước không phải là ngài đều cự tuyệt nữ hoàng sao, lần này thế nào..." Đới Nguyệt hầu hạ Thời Sênh cởi triều phục.

Thời Sênh tiện tay kéo mũ quan trên đầu, cười đầy tà khí với Đới Nguyệt, "Sau này ta muốn buông lỏng một chút, phải dựa vào bọn họ."

"Dạ?" Đại nhân đang nói gì vậy.

Thời Sênh đưa cho nữ hoàng một quyển tấu sớ, tỏ vẻ thân thể mình không tốt, cần nghỉ một thời gian dài để tĩnh dưỡng, có chuyện gì khẩn cấp, nữ hoàng có thể phái người đến phủ chuyển lời cho cô.

Tổng kết một chút chính là ——

Ông đây không vào triều, việc nhỏ chớ làm phiền, quyền lực thì nhất quyết không tha.

Nữ hoàng có chút không rõ thừa tướng nhà mình đang muốn làm cái gì, trước mắt chỉ có thể đồng ý, để cho bảy người kia nhân cơ hội tra xét.

Nhưng mà bảy người này ngay cả mặt của Thời Sênh cũng không thấy.

"Đới Nguyệt, mấy người kia thế nào?" Thời Sênh vừa uống cháo vừa hỏi Đới Nguyệt đang hầu ở bên cạnh.

"Thuộc hạ đều đã phái người theo dõi, sẽ không truyền ra tin tức gì."

Thời Sênh để bát xuống, lau miệng, "Chúng ta đi qua nhìn một chút."

Đới Nguyệt: "!!!" Đại nhân ngài đừng nghĩ quẩn trong lòng.

Ánh Nguyệt sắp xếp cho những người này ở trong một đại viện, bọn họ mỗi ngày cũng giống như con gái cổ đại.

Ăn uống rồi ngủ nghỉ.

Rãnh rỗi đến phát sợ.

Đới Nguyệt nhìn Thời Sênh đang đứng ở chỗ tối, đột nhiên có chút không rõ rốt cuộc chủ nhân nhà mình đang suy nghĩ điều gì.

"Ta thấy bọn hắn có vẻ hơi rảnh rỗi." Sau khi Thời Sênh xem xong, vuốt cằm, gương mặt không có ý tốt, "Tìm chút chuyện cho bọn hắn làm."

"Đại nhân... Tìm chuyện gì cho bọn họ?" Ánh Nguyệt cảm thấy nếu mình không hỏi, thì thật sự không biết nên xuống tay như thế nào.

"Hạ nhân trong phủ thừa tướng cũng nên được nghỉ rồi."

Ánh Nguyệt: "..." Sẽ không phải như những gì nàng nghĩ chứ?

Ánh mắt Thời Sênh đang nói cho Ánh Nguyệt, chính là như nàng nghĩ đấy, "Nói cho bọn hắn biết, nếu ai làm việc tốt, liền có cơ hội gặp ta."

Ánh Nguyệt mơ mơ hồ hồ không hiểu gì, đi tuyên bố chính sách mới

của Thời Sênh.

Nghe được phải làm việc nhà thật tốt mới có thể gặp Thời Sênh, khuôn mặt của bảy người đều xị xuống.

Cái mà bọn họ học từ nhỏ đến lớn chính là cầm kỳ thi họa, làm sao để khiến người ta vui vẻ, đã bao giờ phải làm việc nhà đâu.

Nhưng mà điều kiện đằng sau vẫn rất hấp dẫn, có thể gặp thừa tướng, liền tỏ rõ bọn họ sẽ có cơ hội được thừa tướng coi trọng.

Vì vậy trong phủ thừa tướng nổi lên một cảnh tượng tranh sủng hiếm thấy.

Làm việc nhà đối với bọn họ mà nói vẫn quá vất vả, có người kiên trì một ngày đêm đã không trụ được nữa rồi.

Sau vài ngày lần lượt có người bỏ cuộc.

"Đại nhân, chỉ còn một người vẫn đang kiên trì..."

"Nga, xem ra người này rất trung thành với nữ hoàng."

Mấy ngày nay công việc mà Ánh Nguyệt phân phối có thể gọi là đang làm khó dễ cho bọn hắn, như thế mà vẫn còn không buông tha.

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đại nhân, cái cách phân loại người này của ngài... thật đặc biệt.

"Đại nhân, ngài rốt cuộc muốn làm gì?"

Ánh Nguyệt cảm thấy mình sắp bị dằn vặt đến điên rồi, hoàn toàn không đoán ra được đại nhân muốn làm gì.

Hơn nữa gần đây hình như đại nhân trở nên khá...

Ừ, nói như thế nào đây.

Rõ ràng biểu cảm trên mặt nhiều hơn trước đây, nhưng mà nàng nhìn kỹ, lại cảm thấy đại nhân càng hờ hững hơn trước đây.

Thời Sênh chống cằm, nhìn về phía bóng tối ngoài cửa sổ.

Bản cô nương không muốn làm gì cả, chỉ là thấy buồn chán, nên trêu chọc bọn họ để chơi đùa một chút mà thôi.

Nữ hoàng muốn nhét người vào cho cô. Cho dù cô có luôn từ chối, thì bà ấy vẫn sẽ nhét vào, chẳng qua là cô lười kiếm cớ, mỗi lần đều đưa đẩy từ chối.

Không phải là ai làm chuyện gì, cũng đều có mục đích.

Chỉ là lòng người phức tạp mà thôi.

Có lẽ người ta chỉ là tiện tay giúp đỡ ngươi, nhưng hết lần này tới lần khác cứ muốn ảo tưởng ra một trăm vạn chữ ân oán tình thù.

Thời Sênh không giải thích với Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt là mình đang chơi đùa trêu chọc đám người kia, vì vậy hai người càng nghĩ có thể chủ nhân nhà mình có kế hoạch lớn gì đó.

Đừng nói hai người bọn họ nghĩ như vậy, ngay cả nữ hoàng cũng nghĩ như vậy.

"Gần đây Quân Ly Ưu đang làm trò gì vậy." Nữ hoàng cau mày nhìn Khương Chỉ đang đứng bên dưới.

Trước kia bà cũng không thích đứa con gái này cho lắm, nhưng mà năng lực gần đây mà nàng biểu hiện ra, làm cho bà xem trọng vài phần.

Có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, là một người có thể làm đại sự.

Khương Chỉ im lặng không nói, nàng làm sao biết nàng ta đang giở trò gì.

Nữ hoàng thở dài, chuyển chủ đề, "Tế thiên đã chuẩn bị đến đâu rồi."

"Còn thiếu đạo trưởng ở núi Vạn Nguyên ạ." Khương Chỉ cúi thấp đầu, che đi sự khinh thường ở trên mặt nàng.

Lừa đảo cả thôi.

Người cổ đại đúng là phong kiến mê tín.

"Con tự đi một chuyến, nhất định phải cung kính đến mời." Nữ hoàng cẩn thận dặn Khương Chỉ.

"Vâng."

"Trở về đi." Nữ hoàng phẩy tay.

Sau khi Khương Chỉ quỳ xuống chào nữ hoàng, liền rời khỏi cung điện.

Nàng đứng trên bậc thang ở cung điện, gió đêm thổi qua, làm cho toàn thân nàng nổi lên một tầng da gà.

Nàng tới nơi này, đã gần nửa năm.

Thời gian trôi qua nhanh thật.

Khương Chỉ lắc đầu, trở về phủ của mình.

Còn chưa vào phủ, một bóng người liền nhào tới, tức giận cầm lấy ống tay áo của Khương Chỉ tố cáo, "Vương gia, cuối cùng ngài cũng trở về, ngài phải phân xử cho ta. Đoàn Thanh Vân đã đánh vỡ cây trâm Tường Vân mà ta thích kia, đó là cái trâm ngài cho ta, bình thường ta còn tiếc không nỡ mang..."

"Vương gia, ta không có, hắn vu oan cho ta." Không biết từ lúc nào Đoàn Thanh Vân đã đứng ở cách đó không xa, giải thích.

Khương Chỉ nhức đầu xoa xoa mi tâm, hai người này làm sao lại không thể chung sống hòa bình với nhau chứ.

Cuối cùng nàng phải hao phí hết sức lực mới xoa dịu được hai người.

Xoa dịu như thế nào?

Xin hãy tự tưởng tượng.

...

Khi Khương Chỉ bị chuyện tế thiên làm cho bận rộn đến choáng đầu hoa mắt, thì Thời Sênh lại ở trong phủ thay đổi cách giày vò mấy tên nam sủng.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của bọn họ, Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt đều rất thương hại.

Đại nhân quả nhiên vẫn không biết thương hoa tiếc ngọc.

Cũng không biết sau này ai có thể lọt vào mắt của đại nhân...

Cuối cùng có người chịu không nổi, tự động đưa ra đề nghị muốn rời đi, làm sao Thời Sênh có thể đồng ý, đi một đợt thì sẽ phải đến đợt thứ hai thôi.

Sử dụng câu nói nguyên gốc của Thời Sênh chính là ——

Đã vào Quân phủ mà lại muốn đi ra ngoài? Có thể! Nằm ngang mà ra.

Nằm ngang là cái gì, là người chết!

Bảy người đều sợ hãi, bên ngoài có lời đồn thừa tướng bạo ngược thành tính, đúng là không có lửa thì sao có khói. Tại sao trước đây bọn họ lại nhận nhiệm vụ này chứ.

Gặp phải một kẻ háo sắc, còn hơn gặp phải một người có thủ đoạn độc ác.

"Đại nhân, ngài đã nghe nói chưa?" Ánh Nguyệt vội vàng từ ngoài phủ tiến vào.

"Cái gì." Thời Sênh cầm bút lông, viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Dù sao cô cũng đã ở cổ đại nhiều năm như vậy, kết quả viết một chữ bằng bút lông lại giống như chó cào.

Ánh Nguyệt nhìn cái chữ không biết là chữ gì kia, trong lòng càm thấy vô cùng kỳ quái, đại nhân đang luyện loại thư pháp gì vậy?

Thời Sênh mặt không đổi sắc vò mảnh giấy thành một cục rồi ném xuống đất.

Ánh Nguyệt thu hồi tầm mắt, "Mấy ngày trước không phải thuộc hạ đã nói Ninh vương đi đến núi Vạn Nguyên mời đạo trưởng đến chủ trì thiên tế sao?"

"Ừ?" Lẽ nào nữ chính coi trọng đạo trưởng?

"Chẳng biết làm sao Ninh vương lại đắc tội với đạo trưởng, không thể mời được đạo trưởng tới. Nữ hoàng phái người người khác cũng không mời được. Nữ hoàng vô cùng giận dữ." Ánh Nguyệt nhanh chóng kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Thời Sênh vẽ một con rùa xuống giấy tuyên thành.

Ánh Nguyệt: "..." Đại nhân, rốt cuộc là ngài có nghe ta đang nói cái gì không.

Còn nữa ngài đang vẽ cái gì vậy?

Đại nhân rốt cuộc là ngài đang luyện loại thư pháp kỳ lạ gì vậy, vì sao thuộc hạ hoàn toàn xem không hiểu.

Chương 321: Thê chủ quân sủng (5)

Trong thế giới này, đạo trưởng ở núi Vạn Nguyên rất được tôn kính.

Ngay cả nữ hoàng cũng phải lễ độ đối đãi với họ.

Nguyên nhân?

Không biết...

Đây là quy củ được lưu truyền từ rất lâu trước đây. Nhưng hiện tại núi Vạn Nguyên rất neo người, không nhận được nhiều sự truy phủng như trước đây nữa. Tuy vậy trong hoàng thất vẫn rất truy phủng họ.

Khương Chỉ đi mời đạo trưởng, ngược lại lại đắc tội với đạo trưởng, như vậy làm sao không khiến nữ hoàng tức giận cho được.

Người nữ hoàng phái đi phía sau đều bị cự tuyệt không lưu tình chút nào, cuối cùng đến quan viên có chút địa vị, công việc này lại rơi vào người Thời Sênh.

Thời Sênh muốn giả bộ bệnh không đi, nhưng nữ hoàng đã có dự đoán trước, ngay cả hành lý cũng đều chuẩn bị xong, thời điểm tuyên chỉ, lại để cho không ít dân chúng vây xem.

Thời Sênh cắn răng lên xe ngựa.

Cô có thể tùy hứng không đi, nhưng Quân gia sẽ bị nước bọt của

những người này chửi chết.

Nguyện vọng của nguyên chủ là muốn để Quân gia sống thật tốt.

Nàng không đi, Quân gia cũng đừng mong được yên bình.

Cái loại dư luận này, mặc kệ ở nơi nào, đều là trò mà những kẻ cầm quyền thích sử dụng.

Núi Vạn Nguyên cách kinh thành không xa. Để tỏ lòng kính ngưỡng đối với đạo trưởng ở núi Vạn Nguyên, lần này thật đúng là nữ hoàng cũng dốc lòng dốc dạ, tất cả đội ngũ đều là vô cùng khoa trương, rạng rỡ.

Thời Sênh chống cằm, nhìn cảnh sắc bên ngoài đang thong thả lui về phía sau.

Thế giới này không có linh khí, đạo trưởng ở núi Vạn Nguyên đoán chừng cũng chỉ là đọc qua một chút kinh thư, ngồi thiền thôi.

Lúc đến núi Vạn Nguyên, sắc trời đã tối. Nhìn bậc thang như nối thẳng lên trời, ánh mắt Thời Sênh khó chịu chiếu sang nhị Nguyệt, trên mặt đều đầy vẻ bất mãn như muốn nói: "Các ngươi muốn bản tướng dùng hai chân để leo lên á, có lầm hay không thế?"

"Đại nhân ngài chịu thiệt thòi một chút." Ánh Nguyệt trấn an, "Đây không phải là nhiệm vụ mà nữ hoàng giao phó sao? Hơn nữa leo núi có thể làm cho cả thể xác và tinh thần trở nên khỏe mạnh..."

Đới Nguyệt cũng gật đầu theo, "Đúng vậy đại nhân, cho dù chỉ đi lướt qua thì cũng phải đi, trở về cũng dễ báo cáo hơn."

Mặt Thời Sênh vẫn khó chịu như trước, cao như vậy, leo lên là bản

cô nương ngỏm luôn đấy.

"Các ngươi ở chỗ này chờ ta, để một mình ta đi lên."

Ánh Nguyệt lập tức phản đối, "Như vậy sao được, tuy rằng đây là núi Vạn Nguyên, nhưng mà an toàn của đại nhân mới là quan trọng nhất."

Các đạo trưởng ở núi Vạn Nguyên không thích nhiều người, cho nên bọn họ dự định chỉ mang theo vài người đi lên cùng với đại nhân, phần còn lại thì ở dưới chân núi nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên nghe thấy Thời Sênh nói chỉ đi lên một mình, như thế sao được.

Nhị Nguyệt sống chết không đồng ý để một mình Thời Sênh đi lên.

Thời Sênh: "..."

Bản cô nương muốn dùng thiết kiếm bay lên, các ngươi làm loạn cái gì.

"Đây là mệnh lệnh." Thời Sênh nghiêm mặt, "Không được đi theo ta, nếu không bây giờ ta về ngay lập tức."

Nhị Nguyệt: "..." Tính tình của đại nhân làm sao còn kém hơn cả trước đây.

Thời Sênh đi mấy bước lên bậc thang, ẩn vào trong bóng đêm.

Chờ người phía sau không thể nhìn thấy được nữa, Thời Sênh liền rút thiết kiếm ra bay thẳng lên trên.

Trên núi có một đạo quan rất lớn, nhưng chỉ có hai nơi có ánh sáng.

Một chỗ ở trên vách núi cao cao, một chỗ ở ngay giữa một tòa viện.

Thời Sênh cau mày đáp xuống viện.

Tại sao đạo quan này lại lạnh lẽo yên tĩnh như thế? Cũng không cảm nhận được vài tia nhân khí...

"Kẹtttt —— "

Căn phòng có ánh sáng ở bên trái đột nhiên bị người mở ra. Tia sáng trong phòng ào ra ngoài, vừa vặn bao phủ lên người Thời Sênh, kéo ra một cái bóng thật dài.

"A!" Bên kia phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi.

Đứng ở cửa là một thiếu niên khoảng chừng mười một mười hai tuổi, trắng trẻo hồng hào, mặc trên người một bộ áo bào đạo sĩ màu xanh.

"Ngươi là ai, tại sao lại ở chỗ này." Thiếu niên đỡ chiếc mũ đã hơi bị lệch, thò đầu nhìn ra bên ngoài, "Ngươi là người của triều đình?"

Có lẽ là mấy ngày hôm nay có nhiều người của triều đình đi tới, thiếu niên cũng khó tránh khỏi việc đoán theo hướng đó.

"Ừ, gọi chủ quản của các ngươi ra đây." Đối phương là một thiếu niên, Thời Sênh cũng không bày ra vẻ hung thần ác sát tàn bạo.

"Sư huynh đang nghỉ ngơi." Thiếu niên vẫn nắm chặt cái mũ đạo sĩ trên đầu, "Ngày mai ngươi hãy trở lại đi."

Thời Sênh: "..." Hơn nửa đêm cô bắt đầu leo lên núi, mà tên này lại bảo cô ngày mai quay lại, đùa gì thế.

Thời gian của bản cô nương vô cùng quý báu, ok?

Thiếu niên thấy cô gái kia mới vừa nãy vẫn còn rất bình tĩnh, bỗng nhiên liền trở nên hung thần ác sát, còn sải bước đi về phía mình, khí thế toàn thân làm cho cậu ta sợ đến đến mức liên tiếp lùi về phía sau.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Nơi này là núi Vạn Nguyên... Ta là đệ tử của núi Vạn Nguyên, ngươi không thể động thủ với ta."

"Bốp!" Bàn tay của Thời Sênh vỗ vào trên cánh của, "Dẫn ta đi gặp sư huynh của ngươi, bây giờ đi ngay lập tức."

Có lẽ cho tới bây giờ thiếu niên chưa từng gặp phải cô gái nào ngang ngược như thế, sợ đến run cả người, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên trắng bệch.

"Sư... Sư huynh buổi tối không tiếp khách."

Tuy rằng sợ đến sắp tè ra quần, thiếu niên vẫn cắn răng trả lời như cũ.

Mắt Thời Sênh cong cong, "Vậy sao?"

Thiếu niên chỉ cảm thấy hoa cúc của mình căng thẳng, "Ngươi... Ngươi muốn làm gì..."

Thời Sênh bước vài bước vào gian nhà, giơ tay lên liền bóp cổ thiếu niên, "Ngươi muốn chết, hay dẫn ta đi."

Thiếu niên suýt nữa thì khóc. Hắn đành dẫn Thời Sênh bò lên trên tòa lầu các có ánh sáng trên vách núi mà lúc trước cô nhìn thấy.

Đó là một tòa lầu các được xây dựng ở trên vách đá, ở giữa căn bản không có đường để đi qua.

"Làm thế nào để đi qua?" Thời Sênh nhìn thiếu niên đang run lẩy bẩy.

"Bay qua." Thiếu niên nhỏ giọng trả lời.

Bay?

Trên cái thế giới này cũng không có linh khí, người sư huynh trong miệng thiếu niên này làm thế nào để có thể bay qua?

Mọc cánh?

Người chim à!

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Như chim liền cành]

Thời Sênh mờ mịt nhìn về phía ngọn đèn dầu cách đó không xa.

Nhiệm vụ ẩn giấu lại ở chỗ này?

Đạo sĩ!

Còn như chim liền cành...

Sao mi không là nói đồng quy vu tận luôn đi?

Hệ thống mẹ kiếp, mi trêu ta đấy à?

[... Mục tiêu nhiệm vụ: Linh Ước, cưới hắn làm chủ quân]

Rất tốt lại là cái tên mà cô chưa từng nghe qua.

Thời Sênh hít sâu một hơi, trở về cô lại muốn chém nát cái không gian kia lần nữa.

Cô móc thiết kiếm ra, ngồi trên thiết kiếm bay đi trong ánh mắt sợ hãi của thiếu niên.

Tòa lầu các này có tổng cộng ba tầng, phía dưới cùng có một cái bàn hình vuông.

Ánh sáng phát ra từ đỉnh của lầu các.

Cô vừa rơi xuống, liền thấy một người đẩy cửa lầu các ra, trong tay bưng một ngọn đèn dầu.

Đạo bào mà hắn mặc giống như đạo bào của thiếu niên kia. Mái tóc đen dùng một cây trâm bạch ngọc búi lên, bên trên cột một sợi dây buộc tóc màu trắng, buông xuống sau đầu.

Hắn yên tĩnh đứng đó, lông mi nhỏ dài cau lại, con ngươi trong suốt không có chút sóng gió nào, lẳng lặng nhìn Thời Sênh.

Ngọn đèn dầu chập chờn phác họa đường viền hoàn mỹ của khuôn mặt hắn. Quanh thân hắn lộ ra một loại linh khí kỳ ảo, giống như thế ngoại cao nhân đã siêu thoát khỏi phàm tục.

Người như vậy nếu đặt vào kinh thành, không nghĩ cũng biết sẽ bị nhiều thiếu nữ điên cuồng cướp đoạt.

"Tự tiện xông vào núi Vạn Nguyên, đại nhân mời trở về đi." Cao nhân

nói chuyện.

Giọng nói trong suốt như nước suối trong núi, là cái loại khiến người ta nghe thôi cũng muốn mang thai rồi.

Thời Sênh: "..." Về cái con khỉ.

Thời Sênh quan sát hắn vài lần, bỗng nhiên sải bước đi về phía hắn.

Nhiệm vụ ẩn phần lớn là liên quan đến cái tên tiểu yêu tinh Phượng Từ kia.

Đáng tiếc không có linh lực không có cách nào xác thực được.

Bất kể là có đúng hay không, trước tiên cứ bắt về rồi lại nghĩ biện pháp xác thực sau vậy.

Linh Ước từng bước lùi về phía sau, đáy mắt sinh ra vài phần đề phòng và không vui.

Ngay khi Thời Sênh sắp tới gần hắn, trong lúc vội vàng, bất ngờ, không biết hắn rút từ đâu ra một thanh nhuyễn kiếm, tập kích về phía Thời Sênh.

Ha!

Cũng dám động thủ với ông đây.

Thiết kiếm trong tay Thời Sênh còn chưa thu lại, thêm cái dáng vẻ hung hung hăng hăng của cô, Linh Ước động thủ cũng là hợp tình hợp lý.

Chương 322: Thê chủ sủng quân (6)

Kiếm pháp của Linh Ước không tệ, Thới Sênh còn thầm cảm nhận được một loại sức mạnh không giống bình thường.

Thanh nhuyễn kiếm kia không biết làm từ loại chất liệu gì, bị thiết kiếm của cô chém xuống nhiều lần như vậy, cũng không có bất cứ một chút vấn đề gì.

Thời Sênh chưa từng dùng thân thể này để đánh nhau, hành động có chút không quen, nhiều lần cũng thiếu chút nữa bị nhuyễn kiếm của Linh Ước đâm tới.

Nhuyễn kiếm lấy một góc độ xảo quyệt đâm tới, âm thầm chứa một sức mạnh quỷ dị, Thời Sênh không phòng bị kịp, bị đâm vào cánh tay.

Thời Sênh nghiêng người lùi về phía sau, liếc nhìn xiêm áo bị cắt rách trên cánh tay, chỉ trong chốc lát ánh mắt trở nên thâm trầm u ám.

"Mời ngài về đi." Linh Ước thu kiếm, vẻ mặt lãnh đạm, ngữ điệu vẫn không có bất kỳ một chút phập phồng nào.

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, cười nhìn về phía Linh Ước, "Giết người thì phải đền mạng. Huynh đâm ta bị thương, ta cũng không cần huynh đền mạng, lấy thân báo đáp là tốt rồi."

Trong con ngươi đen như mực đều rất tĩnh lặng, bình thản, nhưng

Linh Ước lại cảm thấy có sát khí.

Cái loại sát khí này, như có như không quấn xung quanh nàng, không nồng nặc, nhưng cũng khiến người ta không thể bỏ qua.

Hắn nắm chặt nhuyễn kiếm, âm thầm cảnh giác.

"Nếu đại nhân đến vì việc thiên tế, thì mời quay về đi."

Thời Sênh nheo mắt, "Ta chưa từng nói ta là ai, làm sao huynh biết ta là người phương nào, đến vì chuyện gì?"

Hắn vừa thấy mặt đã gọi cô là đại nhân. Trên người cô cũng không có mang bất kỳ đồ vật gì có thể làm sáng tỏ thân phận của mình, cũng không có nói qua tên của mình, làm sao hắn có thế chắc chắn như vậy?

"Quân Ly Ưu." Linh Ước gọi chính xác tên của cô.

"Rất tốt, cũng không cần phải tự giới thiệu mình nữa." Thời Sênh hài lòng gật đầu, "Huynh muốn tự nguyện đi theo ta, hay là để ta mang huynh đi."

"Việc thiên tế, thứ cho tại hạ bất lực..."

"Ai nói với huynh là việc thiên tế." Thời Sênh cắt đứt lời hắn, "Ta hỏi huynh là muốn tự nguyện đi theo ta, hay là để ta mang huynh đi."

Linh Ước: "..." Cái này có cái gì khác nhau sao?

Hắn bình tĩnh nhìn Thời Sênh, không biết sát khí quanh thân nàng biến mất không còn thấy một chút bóng dáng từ lúc nào. Nhìn nàng hiện tại lại làm cho người ta có một cảm giác vô hại, lơ đãng.

Linh Ước cau mày, cô gái này...

Nhân tướng phức tạp, hắn hoàn toàn nhìn không thấu... Tác phong làm việc cũng quỷ quyệt.

Linh Ước trầm mặc một hồi, "Đại nhân để cho ta suy nghĩ đã."

"Sáng mai, nếu như huynh không ra được quyết định, ta sẽ quyết định thay huynh." Ngược lại Thời Sênh cũng không quá cưỡng ép, mặt dày nhìn về lầu các ở phía sau hắn, "Cho ta ở lại một đêm đi."

Linh Ước: "..."

Hắn nhặt ngọn đèn đã tắt trên mặt đất lên, xoay người vào lầu các, trước khi đóng cửa liền nhìn Thời Sênh, "Nam nữ thụ thụ bất thân, có lẽ đại nhân nên đi đến đạo quan để nghỉ tạm thì tốt hơn."

Thời Sênh: "..." Có bệnh.

Thời Sênh vén ống tay áo lên nhìn vết thương một chút, có chút sâu, còn có chút đau.

Chậc...

Xuống tay ác như vậy.

Rồi sẽ phải thương hết.

[...] Ký chủ cô có phải là quá tự tin hay không, nhỡ đâu người ta cũng không phải là Phượng Từ thì sao?

...

Ngày hôm sau Linh Ước mở cửa liền thấy cô gái đang dựa vào khung cửa. Đêm qua chỉ có tia sáng lờ mờ, nàng lại đứng ở chỗ khuất bóng, hắn cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Bây giờ trời sáng rõ ràng, hắn mới phát hiện cô gái này rất xinh đẹp.

"Nghĩ xong chưa? Tiểu đạo trưởng." Thời Sênh vừa thấy hắn liền cong cong mắt mỉm cười.

Linh Ước: "..." Hình như cười lên như thế lại càng đẹp hơn.

"Trước đây thiên tế đều là do sư phụ ta chủ trì, có thể thành hay không, ta không thể bảo đảm."

"À, không sao, cho dù có thất bại thì ta cũng có thể bảo vệ cho huynh."

Sắc mặt Linh Ước lạnh đi, "Không cần cô bảo vệ."

"Làm sao không cần, nữ hoàng tức giận rất đáng sợ, tiểu đạo trưởng, ta rất lợi hại, huynh có muốn cân nhắc chuyện lấy thân báo đáp không." Thời Sênh cố gắng tự quảng cáo bản thân.

Ngay cả một ánh mắt Linh Ước cũng lười cho nàng, "Đại nhân, ta là đạo sĩ, phàm trần thế tục không nằm ở trong phạm vi cân nhắc của ta."

"Đạo sĩ cũng có thể hoàn tục mà! Một thân một mình có gì vui đâu, tục ngữ nói, nam nữ phối hợp, làm việc sẽ không mệt mỏi." Thời Sênh không ngừng cố gắng.

Linh Ước: "..."

Hắn nhìn trời, vẻ mặt phức tạp, cuối cùng thầm thở dài, "Nếu như đại nhân nếu có thể sang bên này, thì chắc chắn cũng có thể quay về bên kia, ta ở đạo quan chờ cô."

Thời Sênh nhìn Linh Ước điểm nhẹ đầu ngón chân hai cái, thân hình chợt bay lên, lại điểm vào vách núi để mượn lực, rất nhanh thì đã đến sơn đạo phía đối diện.

Thời Sênh: "..." Đây là khinh công?

Mặc dù ở thế giới cổ đại không có linh khí, nhưng mà những người này có thể tu luyện các loại nội lực khinh công trong truyền thuyết.

Tối hôm qua trong lúc nhất thời cô không nhớ ra được.

Dù nguyên chủ là quan văn, cũng luyện một chút công phu quyền cước để phòng thân, nhưng thứ trâu bò như khinh công thì nguyên chủ không có cơ hội để học, cũng không có thời gian học.

Thời Sênh suy nghĩ xem ở tuổi này cô đi học thì còn kịp hay không, chậm rãi móc thiết kiếm ra, ngồi trên thiết kiếm bay xuống núi.

Thời Sênh là xuống thẳng dưới núi, còn Linh Ước phải đi vòng qua sơn đạo, nên Thời Sênh còn tới nơi trước hắn.

Vì thế khi Linh Ước thấy Thời Sênh đến đạo quan trước mình một bước, hắn nhìn cô ba giây mới di chuyển tầm mắt.

Phía sau hắn còn có vị tiểu đạo sĩ đã khóc sưng mắt kia. Tiểu đạo sĩ rất sợ Thời Sênh, cố gắng rụt mình ra sau Linh Ước, "Sư huynh..."

Cô gái này thật đáng sợ.

Không biết tối hôm qua sư huynh có bị nàng ức hiếp hay không.

Phì phì, sư huynh làm sao có thể bị ức hiếp được, sư huynh lợi hại như vậy.

Linh Ước nói chuyện với tiểu đạo sĩ một hồi, vẻ mặt của tiểu đạo sĩ tràn đầy lo lắng và phòng bị.

"Sư huynh không đi không được sao?" Cô gái này không có ý đồ gì tốt, tại sao sư huynh có thể đi theo nàng.

Linh Ước thấp giọng nói vài câu với tiểu đạo sĩ, tuy tiểu đạo sĩ còn có chút không tình nguyện, nhưng không ngăn cản nữa.

“Sư huynh sớm ngày trở về."

"Ừ."

"Sư huynh phải cẩn thận." Tiểu đạo sĩ rất có hàm ý liếc mắt nhìn về phía Thời Sênh.

"Ta cũng sẽ không ăn sư huynh của ngươi, ngươi nhìn ta như vậy làm gì." Thời Sênh bị tiểu đạo sĩ nhìn có chút khó chịu, liền ngứa miệng nói một câu.

"Hừ." Tiểu đạo sĩ quay đầu ra chỗ khác, sư huynh nhà hắn đẹp như vậy, ai biết ngươi có đại phát thú tính hay không.

"Cái tên nhóc nhà ngươi..." Thời Sênh xắn tay áo lên muốn đi đánh tên tiểu đạo sĩ kia.

"Đi thôi." Linh Ước chắn trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh giơ lên nắm tay hướng về phía tên nhóc kia, cười xấu xa: "Sư huynh ngươi đi theo ta cũng sẽ không trở về nữa, một mình ngươi cứ bám lấy chỗ này đi."

"Ngươi nói bậy, sư huynh sẽ không bỏ lại ta." Tiểu đạo sĩ lập tức xù lông, chạy mấy bước nhỏ đi tới, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe mắt đã ngập nước, "Sư huynh, huynh sẽ trở lại đúng không?"

"Đại nhân, nếu như cô còn như vậy nữa, ta sẽ không xuống núi với cô." Linh Ước cau mày cảnh cáo.

Cuối cùng, hắn xoa đầu tiểu đạo sĩ, "Sư huynh sẽ về nhanh thôi, đệ ở lại trông nhà cho tốt."

Tiểu đạo sĩ nghe vậy nặng nề thở phào một cái, lại có chút khoe khoang nhìn về phía Thời Sênh.

Sư huynh sẽ không bỏ lại hắn.

Thời Sênh bĩu môi, không nói tiếp, nhưng ngón tay lại ma sát trên thiết kiếm, ánh mắt mang theo khí lạnh, nhìn đến mức khiến cả người tiểu đạo sĩ đều phát lạnh.

Linh Ước không biết là vô tình hay cố ý, dùng thân thể ngăn cản tầm mắt của Thời Sênh, tách hai người ra.

Đến lúc từ biệt tiểu đạo sĩ, Thời Sênh cũng yên lặng đi ở phía trước, không mở miệng đùa giỡn Linh Ước, cũng không nói với hắn những chuyện khác.

Hai người cứ như vậy yên tĩnh một cách kỳ lạ đi xuống núi.

Chương 323: Thê chủ sủng quân (7)

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt thấy Thời Sênh thật sự mời được đạo trưởng của núi Vạn Nguyên xuống núi, ngoại trừ vô cùng kinh ngạc ra thì còn có mấy phần vui mừng.

Lần này nữ hoàng sẽ không có gì để nói nữa.

Nhưng chờ đến khi bọn họ nhìn lại vị đạo trưởng kia...

Đại nhân, ngài chắc là ngài không tùy tiện tìm một người đến chứ?

Sao trẻ vậy?

"Thiên Hư đạo trưởng đâu? Đại nhân... Ngài không thể tùy tiện tìm một người đến được!" Tuy vị tiểu đạo trưởng này rất đẹp, nhưng chuyện này cũng không phải cứ đẹp là được!

"Thiên Hư gì, không thấy, cả đạo quan chỉ có mỗi hai người."

Một tên là vị thành niên, một tên...

Có lẽ cũng là vị thành niên.

Nhị Nguyệt: "..."

"Sư phụ đi du lịch ở bên ngoài, núi Vạn Nguyên do ta quản lý. Nếu như hai vị cô nương cảm thấy ta không thể đảm nhiệm được chuyện này, vậy ta quay về là được."

Nhị Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, khom lưng hành lễ, "Xin đạo trưởng đừng giận, là chúng ta thất lễ, nếu như ngài là cao đồ của Thiên Hư đạo trưởng, thì tất nhiên có thể đảm nhiệm được chuyện này."

Đây là người mà đại nhân rất vất vả mới mời được xuống, dù sao vẫn tốt hơn so với mấy người đi trước ngay cả gặp còn chẳng gặp được.

Thời Sênh nhảy lên xe ngựa, cũng không quan tâm nhị Nguyệt sắp xếp cho Linh Ước thế nào.

Linh Ước chỉ cảm thấy cô gái này thật khó hiểu.

Hắn cũng không chọc nàng, nàng tức cái gì.

Đoàn xe lên đường hồi kinh. Nữ hoàng nghe nói Thời Sênh mời được người về, thì vô cùng cao hứng ban cho Thời Sênh không ít thứ, sau đó phái người nghênh đón Linh Ước vào cung.

Toàn bộ quá trình Thời Sênh không có bất kỳ biểu hiện gì.

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt nhìn ra được tâm tình của Thời Sênh không tốt. Hai người cũng không dám nói chuyện, khi đến hầu hạ cũng đều vô cùng cẩn thận.

"Đại nhân, đêm nay có cung yến, ngài xem..."

"Không đi."

Lời nói của Ánh Nguyệt nghẹn ở bên miệng, nàng còn chưa nói hết đâu.

"Đại nhân cung yến này là để đón gió tẩy trần cho Linh Ước đạo trưởng. Ngài làm thừa tướng, không đi thì khó nói lắm." Đới Nguyệt nói tiếp.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Đới Nguyệt một cái, Đới Nguyệt lập tức gục đầu xuống, nàng đã nói sai gì rồi sao?

Tại sao ánh mắt của đại nhân đáng sợ như vậy?

...

Hoàng cung.

Linh Ước ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất bên tay phải.

Toàn bộ đại điện, chỉ có một người đàn ông là hắn, ánh mắt quan sát ở bốn phía làm cho hắn rất khó chịu.

Mấy ngày nay ở trong cung, càng làm cho hắn khổ không thể tả.

Thời Sênh ngồi chéo ở phía đối diện hắn, mi mắt buông xuống, thưởng thức chén rượu trong tay.

Ánh mắt của Linh Ước đảo qua người cô, sau đó liền rũ tầm mắt xuống, giống như không nhìn thấy được.

Hoàng thái nữ ngồi ở phía đối diện Linh Ước, gương mặt mê muội, khóe miệng dường như còn có nước bọt.

Khương Chỉ khinh thường liếc mắt nhìn hoàng thái nữ một cái, thân là hoàng trữ*, mà còn không chú ý hình tượng như thế này.

*Hoàng trữ: Người được xác định là sẽ được thừa kế ngôi vua.

Có lẽ là cảm giác được tầm mắt của Khương Chỉ, khuôn mặt mê muội của hoàng thái nữ biến mất, hung tợn trừng Khương Chỉ, "Ngươi cũng đã đắc tội với đạo trưởng người ta, còn không biết xấu hổ mà sáp đến gần như vậy, làm sao trước kia lại không phát hiện ra ngươi không biết xấu hổ như vậy nhỉ?"

Khương Chỉ hừ lạnh, "Ta chỉ đến xin lỗi đạo trưởng mà thôi, đừng cho rằng ai cũng không biết liêm sỉ như tỷ tỷ."

"Ngươi nói ai không biết liêm sỉ." Hoàng thái nữ nổi giận.

Nàng là nữ hoàng tương lai, nhìn trúng một gã đàn ông là phúc khí của hắn, sau này hắn chính là hoàng phu.

Nhưng cô gái này hết lần này tới lần khác đối nghịch với nàng, còn chọc đến chỗ của mẫu hoàng, làm hại nàng bị phạt chép kinh thư lâu như vậy.

Ngay cả chuyện thiên tế này, mẫu hoàng cũng giao cho nàng ta đi làm.

"Ai hỏi thì là người đó."

"Khương Chỉ, ngươi chớ đắc ý, lần này ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay."

Sóng ngầm của hai người cuộn trào mãnh liệt. Người bên dưới cũng thảo luận đến khí thế ngất trời.

"Vị Linh Ước đạo trưởng này tuấn tú xinh đẹp thật, đáng tiếc..."

"Xuỵt, nhỏ giọng một chút, người ta là cao đồ của Thiên Hư đạo

trưởng, đừng nói lung tung."

"Ôi chao, ta nghe nói hoàng thái nữ và Ninh vương cũng đều đang lấy lòng vị này."

"Linh Ước đạo trưởng..."

"Linh Ước..."

"Cạch!" Chén rượu bị đặt lên trên bàn một cách nặng nề, tiếng thảo luận ở bốn phía đột nhiên nhỏ xuống.

Dò xét nhìn trộm về phía đã phát ra âm thanh.

"Bản tướng thấy các ngươi rảnh rỗi quá rồi. Không bằng bản tướng dâng tấu lên xin nữ hoàng cắt giảm bổng lộc của các ngươi, mọi người thấy thế nào?"

Bách quan: "..." Bọn họ làm gì chọc đến tên sát tinh này rồi?

Không phải chỉ là thảo luận vài câu...

Mọi người liếc mấy lần về phía Linh Ước ở bên kia, lại nhìn trộm vẻ mặt lạnh như băng của Thời Sênh, đều ngậm miệng không nói.

Xem ra không chỉ hoàng thái nữ và Ninh vương coi trọng Linh Ước đạo trưởng, ngay cả thừa tướng cũng coi trọng.

Nữ hoàng không xuất hiện trong cung yến, nghe nói thân thể không khỏe.

Cho nên người chủ trì cung yến liền biến thành hoàng thái nữ.

Thời Sênh nhìn hoàng thái nữ tiến đến trước mặt Linh Ước nói chuyện, thân thể cũng sắp dán lên người hắn.

Có lẽ Khương Chỉ nhìn ra Linh Ước đang khó chịu, đi tới kéo hoàng thái nữ ra, hai người lại bắt đầu đánh nhau một trận.

Thời Sênh không biết đang suy nghĩ gì, uống hết chén này đến chén khác, quanh quẩn quanh thân là một luồng khí áp suất thấp.

Những người khác thừa lúc hoàng thái nữ và Khương Chỉ đang đánh nhau, đi tới mời rượu Linh Ước.

Hắn không uống rượu, nên lấy trà thay rượu.

"Ta cũng chưa từng nghe nói đạo trưởng phải kiêng uống rượu. Trước đây Thiên Hư đạo trưởng không phải cũng đều uống rượu sao? Một chén rượu này đạo trưởng ngài nhất định phải uống."

"Ta không uống rượu." Giữa hai hàng lông mày của Linh Ước hiện lên vài phần không vui, nhưng ngữ khí khi trả lời cũng không khác biệt so với bình thường.

"Đạo trưởng coi thường ta sao?"

Âm thanh này làm cho tình cảnh hò hét ầm ĩ trở nên an tĩnh lại. Lúc này tầm mắt của mọi người đều tập trung về phía người phụ nữ đang mời rượu và Linh Ước.

"Lâm đại nhân ngươi làm gì vậy." Khương Chỉ lập tức đứng dậy, "Đạo trưởng không uống rượu nhất định là có lý do của đạo trưởng. Như vậy đi, ta uống thay đạo trưởng."

Khương Chỉ nói xong liền rót một chén rượu, giơ lên với Lâm đại

nhân, một hơi uống hết.

"Ninh vương, ngài làm thế là không đúng rồi. Hôm nay chúng ta đều là vì đón gió tẩy trần cho đạo trưởng, ngài làm sao có thể giúp đỡ đạo trưởng. Không nên không nên, đạo trưởng thế nào cũng phải uống một chén để bày tỏ một chút."

"Đúng thế, đạo trưởng nên uống một chén để bày tỏ một chút. Chúng ta cũng không cần đạo trưởng phải uống nhiều."

Mọi người càng ngày càng ồn ào, lời nói thì càng ngày càng khó nghe. Những ánh mắt đang quan sát kia cũng bắt đầu trở nên trần trụi. Sắc mặt của Linh Ước dần dần trở nên khó coi, ánh mắt buông xuống, chặn đi sát ý bốc lên bên trong.

Hồi lâu hắn mới đưa tay cầm lên một chén rượu đã được rót đầy, cau mày uống vào.

Rượu lạnh như băng từ cổ họng lướt qua, tiến vào thực quản, lập tức trở nên nóng như lửa đốt.

"Hay!"

"Đạo trưởng không hổ là cao đồ của Thiên Hư đạo trưởng. Một chén này ta mời ngài."

Lúc này không ít người đều uống hơi nhiều, lại có một chàng trai đẹp mắt như vậy ngồi ở chỗ kia, giống như là một con cừu nhỏ rơi vào trong bầy sói.

Trước mặt Linh Ước bị người vây chặt đến nước chảy không lọt.

Giục hắn uống rượu, lời nói mờ ám đùa giỡn hắn...

Hắn siết chặt ống tay áo, sát khí nơi đáy mắt đã sắp tràn ra bên ngoài.

Sư phụ nói gương mặt này của hắn rất dễ gây chú ý, sẽ mang đến tai họa cho hắn.

Trước đây hắn không tin, nhưng hôm nay hắn đã cảm nhận được rất rõ ràng.

"A!"

Một tiếng hét thảm đột ngột vang vọng trong toàn bộ đại điện. Người vừa rồi hô hào lớn tiếng nhất, bị người ta đạp cho một cước, bây giờ cả người nằm bò trên bàn bên cạnh cái bàn của Linh Ước giống như một con rùa.

Thời Sênh đẩy người đang cản đường ra, thô lỗ nhấc cổ người nọ lên rồi vứt qua một bên, "Muốn uống rượu đúng không? Đi lấy rượu tới đây."

Một câu phía trước là nói cho người vừa mới bị cô giơ lên kia, còn một câu phía sau là nói với những người đang vây xem xung quanh.

"Thừa tướng..."

Thời Sênh mắt lạnh nhìn sang, "Mang rượu tới."

Chương 324: Thê chủ sủng quân (8)

Bên cạnh cũng không biết là người nào nhanh tay, đưa một bầu rượu tới cho Thời Sênh.

Thời Sênh nắm cằm của người kia, làm cho nàng há miệng, liền đổ rượu vào trong miệng nàng.

"Róc rách róc rách... Ộc ộc ộc... Ừng ực ừng ực..."

Âm thanh uống rượu và nuốt xuống trở nên vô cùng chói tai trong đại điện. Đám người xung quanh cũng không dám thở mạnh.

Ngay cả hoàng thái nữ và Khương Chỉ ở bên cạnh cũng bị hành động thô bạo này của Thời Sênh làm cho kinh sợ.

Thừa tướng đại nhân...

Vị trí của Linh Ước vừa vặn có thể nhìn thấy gò má Thời Sênh.

Làn da của nàng trắng hơn người bình thường một chút, lúc này lại giống như mạ lên một lớp ánh sáng mịn màng. Vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra vui buồn, nhưng hắn lại cảm thấy bây giờ nàng đang rất tức giận.

Thời Sênh liên tục đổ vài bầu rượu rồi mới buông cô gái kia ra, đưa tay vỗ vỗ gò má của nàng ta, "Còn muốn uống nữa không?"

"Nấc..." Cô ta nấc lên mấy cái, vẻ mặt hoảng sợ lắc đầu.

Bốp ——

Choang——

Bầu rượu đổ trên mặt đất, vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Nàng đứng trên những mảnh vỡ, ánh mắt bình tĩnh đảo qua mấy người xung quanh, "Những người vừa nói năng lỗ mãng, là muốn tự mình uống, hay để bản tướng tới giúp các người."

Tĩnh lặng.

Giống như bị ai đó nhấn nút tạm dừng.

Một lúc sau, mới có người sợ hãi trả lời, "Tự uống, tự uống, đi lấy rượu, nhanh đi."

"Quân tướng bớt giận."

Rất nhanh liền có người đưa rượu lên, một đám người tranh nhau lên uống chỉ sợ bị rớt lại phía sau.

Ngay cả nữ hoàng cũng không dám tùy tiện đắc tội thừa tướng, làm sao bọn họ đắc tội nổi.

"Đừng quên thân phận của các ngươi, thân phận của hắn." Thời Sênh ném lại những lời này, liền nhấc chân đi ra khỏi đại điện.

Trong lòng một đám người lại càng sợ hãi.

Mới vừa rồi bọn họ là uống nhiều nên có chút choáng váng, thấy mỹ sắc liền quên mất vị này chính là đạo trưởng ở núi Vạn Nguyên.

Đâu phải người thường.

Một đám người lại vô cùng lo sợ đi xin lỗi Linh Ước.

Bọn họ dám nói năng lỗ mãng với Linh Ước, nguyên nhân chủ yếu là do uống nhiều rượu, còn có một nguyên nhân nữa là coi thường Linh Ước.

Dù sao nhìn hắn thật sự rất trẻ.

"Linh Ước đạo trưởng, để ta đưa ngài về." Hoàng thái nữ vừa lấy lại tinh thần liền nhanh chóng thốt ra một câu, "Chuyện ngày hôm nay, ta nhất định sẽ nói mẫu hoàng phân xử cho ngài, ngài đừng sợ."

Đám người ngu xuẩn này, cũng dám đi tới đùa giỡn người nàng xem trọng.

"Linh Ước đạo trưởng, hay là để ta đưa ngươi đi." Khương Chỉ cũng không yên lòng với hoàng thái nữ, ai biết nàng sẽ nhân cơ hội này làm gì.

"Ninh vương, người trong phủ của ngươi vẫn còn đang chờ ngươi trở về đấy. Chuyện đưa Linh Ước đạo trưởng về, để ta làm là tốt rồi."

Sắc mặt của Khương Chỉ không thay đổi, "Không bằng chúng ta cùng đưa Linh Ước đạo trưởng về."

Linh Ước thu lại ánh mắt đang nhìn ra cửa đại điện, chống người đứng lên.

Người xung quanh lập tức tránh ra một con đường.

Hoàng thái nữ và Khương Chỉ mỗi người đứng một bên, cùng Linh Ước đi ra khỏi đại điện.

Nửa đường, hoàng thái nữ bị người của nữ hoàng vội vã gọi đi, vì vậy chỉ còn lại một mình Khương Chỉ đưa Linh Ước trở về.

"Đạo trưởng, chuyện lần trước, ta rất xin lỗi, ta không biết..." Vẻ mặt Khương Chỉ thành khẩn xin lỗi với Linh Ước.

Vẻ mặt của Linh Ước lại có chút hoảng hốt, trong cơ thể như bị lửa nóng thiêu đốt.

Hắn cố gắng dùng nội lực đè ngọn lửa này xuống, nhưng cũng không có ích lợi gì.

"Đạo trưởng, ngươi làm sao vậy?" Khương Chỉ nói chuyện, lại phát hiện bước chân của người trước mặt hơi phiêu phiêu, lảo đảo lắc lư, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã sấp xuống. Nàng theo bản năng đỡ lấy hắn, kinh hãi kêu lên một tiếng, "Sao lại nóng như vậy?" Linh Ước đưa tay kéo kéo xiêm y trên người, nóng quá…

Cách vật liệu may mặc, Linh Ước cảm giác có gì đó lạnh lẽo đang nhích lại gần mình. Cái loại cảm giác dán lên này rất thoải mái dễ chịu, làm cho hắn phát ra một tiếng rên rỉ kỳ lạ bất thường.

Khương Chỉ giống như là nghĩ đến cái gì, sắc mặt đổi đổi.

Những người đó to gan thật.

"Đạo trưởng, ngươi nhịn một chút." Khương Chỉ nhìn xung quanh một chút, dẫn hắn đi về phía hòn non bộ ở xa xa.

Bây giờ Linh Ước chỉ có một loại cảm giác.

Nóng...

Cảm giác mát lạnh bên cạnh, làm cho hắn không tự chủ được tới gần hơn một chút.

...

Thời Sênh đang nằm trên tảng đá. Ban nãy mới uống rượu xong, thân thể có chút khó chịu, gió đêm thổi qua một cái như vậy, làm cho nàng thoải mái không ít.

Chẳng biết từ chỗ nào bay tới âm thanh rất nhỏ.

Thời Sênh nhíu nhíu mày, làm sao mà đến chỗ nào cũng không được an tĩnh.

Nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tầm mắt liếc xuống phía dưới một cái, thân hình chợt dừng lại.

Cô đứng ở trên đỉnh hòn non bộ, tình cảnh phía dưới cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Khương Chỉ đẩy Linh Ước lên trên hòn non bộ, đang đưa tay cởi quần áo của hắn.

Linh Ước mà cũng dan díu với nữ chính à?

CMN!

Người này tuyệt đối không phải là Phượng Từ của cô.

Thời Sênh quay người muốn bỏ đi.

"Nóng..."

Âm thanh mang theo giọng mũi của hắn bị gió thổi đến một cách vụn vặt lộn xộn, lại kìm được bước chân đang muốn rời đi của Thời Sênh. Sắc mặt cô thoáng biến đổi.

Cẩn thận phân biệt trong chốc lát, Linh Ước như không có ý thức.

Ngay khi Khương Chỉ sắp cởi được áo khoác của Linh Ước, phía sau đột nhiên vang lên tiếng xé gió.

Cảm giác nguy hiểm làm cho Khương Chỉ nhanh chóng kéo Linh Ước tránh ra, nhưng vẫn chậm một bước. Bả vai truyền đến một cảm giác đau đớn, người nàng đang kéo trong tay cũng bị một luồng lượng kéo qua bên kia.

Khương Chỉ chật vật ngã trên mặt đất, dưới ánh trăng mơ hồ, nàng nhìn thấy người đứng ở đối diện.

"Quân Ly Ưu!"

Thời Sênh đẩy người đang quấn lấy tay của mình ra, nửa đỡ nửa xách đẩy Linh Ước dựa vào trên hòn non bộ bên cạnh.

Bốp ——

"Quân Ly Ưu ngươi làm gì." Nhìn người đang đi về phía mình, Khương Chỉ giả vờ bình tĩnh rống to hơn, "Quân Ly Ưu ngươi muốn phạm thượng sao?"

Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống Khương Chỉ, kéo khóe miệng

cười, "Ai mà biết được ngươi là do ta giết chứ?"

Đáy mắt Khương Chỉ hiện lên vẻ bối rối. Nàng vì tránh né người khác, nên đặc biệt chọn chỗ mà hầu như sẽ không có ai đi tới ở bên này.

Ai biết lại đụng phải Quân Ly Ưu ở đây.

"Quân Ly Ưu..."

Thời Sênh vung thiết kiếm lên, chém về phía Khương Chỉ.

Thời Sênh cảm giác được một lực cản rất lớn, thiết kiếm giống như bị một loại sức mạnh gì đó hút đi. Nàng gần như xuất ra sức lực toàn thân mới đè được thiết kiếm xuống.

"Đinh —— "

Tay của Thời Sênh đột nhiên bị lệch qua một bên. Thiết kiếm lướt qua đầu vai của Khương Chỉ, cắm xuống mặt đất bên cạnh.

"Xoạt xoạt —— "

Ám khí bay tới từ phía trước, ép Thời Sênh kéo ra một khoảng cách với Khương Chỉ.

Một bóng người màu đen từ chỗ xa nhanh chóng xẹt qua, ôm lấy Khương Chỉ trên mặt đất, nhún người mấy cái, biến mất trong bóng đêm.

"Mẹ nó chứ!" Một kiếm của Thời Sênh chém ở trên hòn non bộ bên cạnh, hòn non bộ choang một tiếng rồi vỡ vụn.

Nữ chính trâu bò nhỉ!

Bất kể lúc nào cũng có người tới cứu.

"Nóng..."

Thời Sênh thu kiếm, xoay người trở lại bên Linh Ước. Y phục của hắn vốn đã bị Khương Chỉ cởi ra, bây giờ lại bị hắn lôi kéo một hồi, liền lộ ra xương quai xanh tinh xảo khêu gợi.

Thời Sênh trầm mặt gói hắn lại thật kỹ lưỡng, cuối cùng liền bế ngang người ra khỏi cung.

Trở lại phủ thừa tướng, Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt nhìn Thời Sênh ôm một người đàn ông về, gương mặt đều rất hoảng sợ.

Đại nhân ôm người đàn ông từ đâu về thế này.

"Đi mời đại phu."

Đới Nguyệt đi mời đại phu, Ánh Nguyệt đi theo Thời Sênh vào phòng.

Chờ đến lúc Thời Sênh đặt người lên trên giường, Ánh Nguyệt mới nhìn rõ mặt của người ở trên giường.

"Đại nhân..." Ánh Nguyệt nói cũng không lưu loát, "Sao ngài lại mang Linh Ước đạo trưởng về phủ?"

Không phải là đại nhân đi tham gia cung yến đón gió tẩy trần cho Linh Ước đạo trưởng sao? Tại sao lại trực tiếp bắt người trở về thế này.

Linh Ước đạo trưởng nhìn có vẻ...

Còn có chút không bình thường.

"Đi mang chút nước đến đây." Thời Sênh liếc mắt trừng Ánh Nguyệt.

Ánh Nguyệt nhanh chóng ngậm miệng, đi ra ngoài múc nước.

Chương 325: Thê chủ sủng quân (9)

"Đại nhân, vị công tử này..."

Đại phu mồ hôi lạnh đầm đìa chẩn bệnh. Ánh mắt của thừa tướng đại nhân cũng sắp có thể kết thành băng rồi, thật đáng sợ.

"Có chuyện gì thì nói thẳng đi." Đới Nguyệt nhắc nhở đại phu.

Đại phu lau lau mồ hôi trên trán, "Thứ mà vị công tử này trúng phải chính là Thiên Kiều Hoan có tính chất mãnh liệt, không có giải dược..."

"Cạch!" Chén trà bên cạnh Thời Sênh bị cô quét xuống đất, "Đám người kia thật to gan."

"Đại nhân..." Ánh Nguyệt kêu một tiếng.

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, "Thật sự không còn cách nào sao."

Đại phu kiên trì lắc đầu, "Công tử cũng không phải là trực tiếp trúng Thiên Kiều Hoan, mà là một loại Hợp hoan tán có dược tính ôn hòa hơn xung đột với một loại dược vật có sẵn trong cơ thể của công tử được gọi là Tu Hòa Thảo..."

Đại phu dừng lại một chút, dư quang liếc nhìn vẻ mặt của Thời Sênh, cẩn thận trả lời, "Dược tính của loại thuốc này, còn lợi hại hơn trực tiếp trúng Thiên Kiều Hoan."

"Không thể nhẫn nhịn được sao?"

"Ta xem công tử là người tập võ, nếu như nhẫn nhịn để qua... Thì một thân công phu này cũng bị phế mất."

"Nghiêm trọng vậy sao?" Thời Sênh nhíu mày.

Đại phu thành thật gật đầu, loại thuốc Thiên Kiều Hoan có dược tính mãnh liệt này ngay cả khi được pha loãng, thì dược hiệu đến người thường cũng khó khống chế được, chứ chưa nói đến chuyện loại thuốc này chưa từng được pha loãng.

"Đi mời toàn bộ đại phu trong kinh thành tới đây cho ta, ngự y..." Thời Sênh đột nhiên dừng lại, cau mày.

Nếu đại phu đều nói là không có giải dược, nếu nàng tìm nhiều người đến như vậy mà vẫn không có giải dược…

Đoán chừng tin đồn sẽ nhanh chóng truyền ra ngoài.

"Đại nhân?" Đây là mời hay là không mời?

Cuối cùng Thời Sênh vẫn để cho người đi mời đại phu đến, nhưng mà tất cả mọi người đều phải bịt kín mắt.

Chỉ là những người này đều có ý kiến giống như những gì vị đại phu thứ nhất nói.

Không có giải dược.

Thời Sênh giận đến mức thiếu chút nữa là lôi thiết kiếm ra chém người.

"Các ngươi đều đi ra ngoài đi." Thời Sênh phất tay một cái.

Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt nhìn nhau vài giây, rời khỏi gian phòng, còn tiện tay đóng cửa lại.

Thời Sênh nhìn Linh Ước đang không có ý thức trên giường, mặt đầy vẻ rối rắm.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể dưới tình huống không có linh lực mà vẫn xác định được hắn có phải là Phượng Từ hay không.

"Nóng..." Linh Ước đá văng chăn mền đang đắp trên người hắn ra, gương mặt đỏ bừng, làn da bên dưới cổ hiện lên màu hồng nhạt.

Có lẽ nhận ra được bên giường có người, hắn lại dùng dằng bò tới.

Thời Sênh đứng dậy tránh ra.

Linh Ước khó chịu vặn vẹo trên giường, tiếng rên rỉ khe khẽ văng vẳng trong phòng.

Một lúc sau, Thời Sênh kéo tay áo lên giường. Linh Ước trực tiếp nhào tới. Thời Sênh nhanh tay lẹ mắt dùng chăn quấn hắn lại, tay chân cũng đều quấn vào trong chăn, chỉ để lộ ra một cái đầu.

"Khó chịu..." Linh Ước không ngừng vặn vẹo.

Thời Sênh đen mặt luồn tay vào trong chăn, lục lọi cởi quần của hắn ra.

Nếu như tên này không phải là Phượng Từ, cô sẽ chém hắn.

Thời Sênh nhanh chóng lột quần hắn xuống, cầm lấy phân thân của

hắn.

Tiểu tử kia sớm đã cứng rắn nóng hổi. Thời Sênh nhẫn nhịn cảm giác tức giận ở dưới đáy lòng, chuyển động lên xuống.

...

Thời Sênh cảm giác tay của mình sắp gãy rồi mà món đồ chơi cầm trong tay lại không hề có xu hướng mềm xuống.

Có lẽ là bởi vì nàng dùng chăn bọc kín Linh Ước, nên trên mặt hắn có một tầng mồ hôi, sắc mặt còn hồng hơn lúc trước.

Thời Sênh cũng không dám vén chăn lên cho hắn, chỉ có thể bắt hắn tạm thời chịu nóng một chút.

Sau khi phóng thích hai lần, tình hình của Linh Ước mới đỡ hơn một chút, nhưng cũng chỉ là đỡ hơn một chút mà thôi.

Ý thức mơ hồ của hắn đã có chút rõ ràng. Trong lúc mơ hồ thấy bên cạnh có người, thân dưới bị một bàn tay nóng hổi cầm lấy, còn có khoái cảm kia...

Hắn đột nhiên giật mình một cái, ý thức mơ hồ dần trở nên rõ ràng.

"Cô..." Giọng nói của của hắn hàm chứa vài phần gợi cảm. Sau một âm tiết, Linh Ước cũng không dám phát ra âm nào nữa.

"Có ý thức rồi?" Tay Thời Sênh dừng lại, ghé mặt lại gần mặt hắn nhìn nhìn, sắc mặt âm trầm như trước, "Tốt lắm, tự mình tới đi."

Cô rút tay ra, đứng dậy đi xuống giường.

Linh Ước mơ hồ nhìn thấy trên tay cô có vật thể màu trắng...

Đó là...

Trong đầu hắn nổ ‘ầm’ một tiếng, mặt nóng hừng hực.

Thời Sênh mặt không đổi sắc rửa sạch tay trong chậu nước bên cạnh.

Quay đầu lại thì lại thấy người trên giường cắn môi, thân thể cứng nhắc không nhúc nhích một chút nào.

Cô đi tới gần giường, hơi cúi người xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt hơi mơ hồ của Linh Ước, "Lẽ nào huynh vẫn còn muốn để ta giúp huynh à? Hay muốn chịu đựng? Trừ phi huynh không cần võ công của huynh nữa."

Có lẽ Linh Ước không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy, "Ta..."

Tất nhiên hắn không cho là Thời Sênh đang gạt hắn. Dù sao lúc đó hắn cũng đã như vậy, nhưng nàng lại không làm gì hắn cả.

"Cô… cô quay qua chỗ khác."

Thời Sênh lườm hắn một cái, đi thẳng ra khỏi gian phòng.

Bản cô nương cũng đã giúp anh làm rồi, anh còn xấu hổ ngại ngùng cái lông gì chứ.

Linh Ước nghe được tiếng đóng cửa, lúc này thân thể căng thẳng mới thư giãn xuống.

...

Thời Sênh đứng ở bên ngoài, ngẩng đầu nhìn trăng rằm trên bầu trời.

Bàn tay buông thõng ở bên người hơi run run, trong mắt ngập tràn sát khí.

Nàng đứng đó, cho đến bình minh.

Khi Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt đến đây, liền nhìn thấy Thời Sênh đứng bên ngoài, vẻ mặt đều có chút cẩn thận.

"Đại nhân..." Sao mới sáng sớm đại nhân đã đứng ngoài này rồi. Y phục trên người cũng là y phục của ngày hôm qua.

"Ừ, tìm người đến hầu hạ hắn... Là nam."

"... Vâng."

Thời Sênh nhấc chân đi về phía thư phòng.

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt liếc mắt nhìn nhau. Ánh Nguyệt đi theo Thời Sênh. Đới Nguyệt đi gọi người đến.

Linh Ước nhìn một mảnh hỗn độn giường. Hắn đang không biết nên làm cái gì bây giờ, thì có hai thiếu niên từ ngoài cửa tiến vào.

"Công tử."

Linh Ước lúng túng nhìn hai người.

Hai thiếu niên kia chỉ cúi thấp đầu, thái độ cung kính, "Công tử có muốn tắm rửa thay y phục không."

Tối hôm qua trên người hắn toàn mồ hôi, dính dính rất khó chịu, nghe thấy thiếu niên hỏi như vậy, hắn liền gật đầu.

Đới Nguyệt phái người tới đều đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, sẽ không hỏi nhiều, cho dù là thấy một mảnh hỗn độn trên giường, cũng chỉ làm hết phận sự đi thu dọn sạch sẽ, thay ga giường mới.

Ngược lại Linh Ước có chút không tự nhiên.

"Đại nhân của các ngươi đâu?"

"Đại nhân đã tiến cung rồi ạ." Một thiếu niên trong đó trả lời.

Linh Ước nheo mắt, trong con ngươi lưu chuyển một luồng sáng lạnh.

Hắn quay đầu nhìn quanh gian phòng một chút. Cách trang trí ở nơi này vừa nhìn liền biết đây chính là căn phòng của chủ nhân ngôi nhà này. Tối hôm qua hắn lại ở đây...

"Đại nhân của các ngươi có mấy thị quân?"

Hỏi xong Linh Ước liền hối hận, tự dưng hắn lại đi hỏi chuyện này làm gì.

Nhưng lời đã ra khỏi miệng, cũng không thu lại được.

"Bên người đại nhân không có bất kỳ người nào. Công tử yên tâm, ngài là người đầu tiên của đại nhân."

"Đới Nguyệt cô nương." Hai thiếu niên đồng thời cúi người hành lễ.

"Thu dọn xong chưa?"

"Đã xong rồi."

"Đi xuống đi, nhớ kỹ quy củ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

"Vâng." Hai thiếu niên lui ra khỏi gian phòng.

Lúc này Đới Nguyệt mới mang theo ý cười nhìn về phía Linh Ước, "Công tử có muốn dùng bữa không."

Nếu không phải thấy đồ mà vừa nãy bọn họ lấy ra ngoài, nàng còn tưởng rằng tối hôm qua đại nhân chưa làm gì cơ.

Nhưng thân phận của Linh Ước công tử có chút phiền phức...

Trong đầu Linh Ước vẫn còn vang vọng câu nói vừa nãy của Đới Nguyệt.

Bên người nàng cũng không có một người nào.

Nàng thân là thừa tướng, cho dù không có chủ quân, thì cũng nên có thị quân chứ.

"Công tử?"

Linh Ước hoàn hồn, sắc mặt hoàn toàn không nhìn ra cái gì, "Ta muốn vào cung, có thể phiền cô nương..."

"Đại nhân nói, ngài cứ an tâm đợi ở đây, những thứ khác ngài không cần quan tâm, đại nhân sẽ giải quyết."

Linh Ước: "..."

Chương 326: Thê chủ sủng quân (10)

Hôm nay lúc lâm triều, một đám người đều còn có chút chóng mặt, tối hôm qua uống nhiều rượu quá.

Nhưng khi bọn họ thấy một cô gái đang chậm rãi đi về phía bên này, thì tất cả đều lạnh run.

Làm sao hôm nay nàng lại vào triều?

Tầm mắt Thời Sênh đảo qua mặt của những người này, khóe môi nhếch lên nở nụ cười châm chọc.

Mọi người bị nhìn như thế đều cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng Thời Sênh không nói một câu nào thoải mái đi đến vị trí của mình, không định làm khó dễ người khác.

Vẻ mặt của nữ hoàng vô cùng âm trầm bước vào, khiển trách tất cả mọi người một trận, ngay cả hoàng thái nữ cũng không tránh khỏi việc bị trách phạt.

"Người của núi Vạn Nguyên mà cũng dám trêu chọc, trẫm thấy các ngươi chán sống rồi phải không."

Người bên dưới hận không thể vùi đầu vào khe hở dưới đất. Ai bảo vị tiểu đạo sĩ kia dễ nhìn như vậy...

Là lỗi của họ sao.

"Đều đi xin lỗi cho trẫm. Nếu như Linh Ước đạo trưởng không tha thứ cho các ngươi, thì các ngươi cũng không cần tới gặp trẫm nữa."

"Bệ hạ..."

Nữ hoàng nổi giận, "Bệ hạ cái gì mà bệ hạ, ai có ý kiến?"

"Bệ hạ, không thấy Linh Ước đạo trưởng ở đâu nữa." Người vừa mới nói ra câu kia, kiên trì nói hết câu.

Đại điện trong nháy mắt trở nên trầm mặc, sau đó chính là âm thanh nữ hoàng đập vỡ đồ đạc.

"Tối hôm qua là ai đưa đạo trưởng trở về?" Phát giận xong, nữ hoàng mới tỉnh táo lại.

"Là hoàng thái nữ và Ninh vương."

Hoàng thái nữ lập tức phản bác, "Nhi thần chỉ đưa đến nửa đường thì mẫu hoàng liền phái người đến truyền nhi thần đi, còn phần sau là đạo trưởng đi cùng với Ninh vương, Ninh vương đâu?"

Lúc này mọi người mới phát hiện Ninh vương không vào triều.

Thời Sênh ngáp một cái, nghe những người này ngươi một lời ta một lời trốn tránh trách nhiệm, ánh sáng lạnh nơi đáy mắt lại càng trở nên sâu hơn.

Cuối cùng nữ hoàng để cho người đi đến phủ Ninh vương tìm người. Nữ hoàng tức giận đến choáng váng cả đầu, được đỡ đi về phía sau nghỉ ngơi.

Chờ nữ hoàng rời đi, Thời Sênh mới sửa lại xiêm y một chút, đi tới chính giữa điện, cao giọng hỏi: "Tối hôm qua là ai hạ thuốc Linh Ước."

"Thừa tướng, lời này của ngài có ý gì." Hạ thuốc gì?

Người hỏi là Lâm đại nhân cũng là người đầu tiên ép Linh Ước phải uống rượu kia, da hơi đen, cũng may còn không tính là xấu.

Lâm đại nhân chống lại tầm mắt tà nghễ của Thời Sênh, bỗng nhiên sau lưng dâng lên một tia lãnh ý.

Trong đôi tròng mắt kia nàng không nhìn thấy bất kỳ tâm tình gì, giống như nàng ở trong mắt nàng ta chính là một thứ đồ chết.

"Người nào, hạ thuốc cho Linh Ước." Thời Sênh lặp lại một lần.

Hạ thuốc? Là loại mà bọn họ biết kia sao?

Tối hôm qua là cung yến, cho dù lá gan của bọn họ rất lớn, cũng đâu dám hạ thuốc ở cung yến!

Lâm đại nhân bị Thời Sênh nhìn liền cảm thấy da đầu tê dại, giải thích: "Thừa tướng, chúng ta cũng không có lá gan lớn như thế dám hạ thuốc Linh Ước đạo trưởng."

"Vậy ngươi biết là người nào không?" Thời Sênh khóe miệng nhếch lên.

"Ta làm sao mà biết được..." Tầm mắt của Lâm đại nhân dao động, không dám nhìn Thời Sênh.

"Bốp!"

"Ôi —— "

Tất cả mọi người không thấy rõ Thời Sênh đã ra tay như thế nào, chờ đến khi bọn họ nghe được âm thanh, thì Lâm đại nhân đã nằm trên mặt đất kêu rên.

Thời Sênh giẫm lên ngực nàng, trong tay không biết đã cầm một thanh thiết kiếm từ lúc nào. Trên mặt nàng mang theo nụ cười, nhưng vào lúc này nụ cười kia trong mắt họ, lại giống như là ác ma dưới địa ngục.

Âm trầm u ám.

Tràn đầy ác ý.

Một đám người không ngừng quỳ xuống đất, "Thừa tướng minh giám, chúng ta thực sự không biết."

"Quân Ly Ưu, ngươi dám ngang nhiên đánh mệnh quan triều đình, quá không coi ai ra gì. Ngươi có để bệ hạ vào trong mắt không?"

Lâm đại nhân bị giẫm lên cũng nổi đóa.

"Bớt nói linh tinh đi, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, là người nào hạ thuốc."

"Bệ hạ, Quân Ly Ưu muốn giết người. Xin người cứu mạng thần!" Lâm đại nhân đột nhiên kéo cổ họng gào lên.

Chân Thời Sênh ấn mạnh hơn, ngay lập tức Lâm đại nhân không thể kêu ra tiếng.

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Thời Sênh nhếch miệng cười, thiết kiếm trong tay trực tiếp hạ xuống đâm vào ngực Lâm đại nhân.

"Thừa tướng!"

"Vèo —— "

Những người khác thấy Thời Sênh thực sự đâm vào người Lâm đại nhân, sắc mặt mỗi người đều trở nên trắng bệch.

Có án mạng rồi...

Thừa tướng đại nhân điên rồi sao?

Lâm đại nhân bị đau nhức đến mức trực tiếp ngất đi. Thời Sênh bình tĩnh rút thiết kiếm ra, trên mũi kiếm nhuộm đỏ máu tươi, từng giọt từng giọt nhỏ xuống ngực của Lâm đại nhân.

Thời Sênh nhìn về phía những người khác, những người bị nhìn đến đều trở nên lạnh run.

Cho dù là các đại thần thuộc về phe bên này của cô cũng đều mang vẻ mặt lo sợ.

Thừa tướng đại nhân điên rồi sao?

Đâm Lâm đại nhân ngay ở chỗ này, lát nữa nên ăn nói với nữ hoàng như thế nào bây giờ.

Một đám người âm thầm trao đổi ánh mắt, nghĩ xem lát nữa nên che giấu cho Thời Sênh như thế nào.

Ôi, Lâm đại nhân chảy máu nhiều quá, liệu có chết không?

Nếu chết rồi thì bọn họ nên khớp khẩu cung thế nào.

Sao lúc thừa tướng tới không nói trước một tiếng cho bọn họ, để bọn họ chuẩn bị cho cẩn thận chứ!

Lại nói...

Thừa tướng đại nhân của bọn họ, hình như từ khi không đi vào triều, cũng không trao đổi với bọn họ nữa.

"Ta nói, ta nói, là Hà đại nhân, là Hà đại nhân hạ thuốc." Một vị quan viên trong số đó bị nhìn đến mức không chịu nổi nói.

"Hà đại nhân?" Giọng nói của Thời Sênh rất bình tĩnh, làm cho người ta không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô.

"Tiền đại nhân ngươi có ý gì? Ngươi nhìn thấy ta hạ thuốc bao giờ?" Một nữ nhân hơi mập mạp quỳ gối ở phía sau ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Tiền đại nhân đang tố cáo, "Xin thừa tướng hãy tra cho rõ, Tiền Lâm đang vu khống cho ta."

Lá gan của Tiền Lâm hơi nhỏ, bị Hà đại nhân kêu lên như thế, khí thế liền yếu hơn, "Ta... Lúc đó ta đứng ở bên cạnh ngươi, tận mắt thấy ngươi hạ thuốc."

"Tiền Lâm ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại nói xấu ta." Vẻ giận dữ trên mặt Hà đại nhân trở nên nặng hơn.

"Đủ rồi." Bỗng nhiên Thời Sênh nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

"Ai rót ly rượu đó?"

Một vị quan viên trong số đó nhấc tay, rượu là do nàng rót.

Thời Sênh để cho nàng đứng ra, hỏi tiếp từng vấn đề một, rất nhanh đã có năm sáu người bị chọn ra ngoài.

Trong đó còn có một người là người của phe mình, "Thừa tướng, ta dám dùng nhân phẩm để thề, tuyệt đối không phải là ta hạ thuốc."

Thời Sênh nhìn nàng một cái, lôi ra tin tức của người này ở trong trí nhớ, là người ủng hộ trung thành của đảng thừa tướng. Người này là người trong một chi khác của Quân gia, cho nên nàng cũng không dám nói dối.

Thời Sênh không nói gì, nhưng lại rời khỏi trước mặt của người nọ.

Những người khác cũng học dáng vẻ của nàng thề.

Tất cả mọi người đều nói không phải là mình hạ thuốc.

"Vậy thì thật thú vị, thuốc kia còn có thể tự mình rơi vào trong chén rượu à?" Thời Sênh cười nhạt, "Nếu như các ngươi không nhớ ra, liền cùng nhau chịu tội đồng lõa đi."

Mấy người nhìn nhau, vị Hà đại nhân hơi mập mạp kia xoay tròn đôi mắt nhỏ, đột nhiên thốt ra, "Thừa tướng, còn có một người chạm qua chén rượu."

"Là ai."

"Hoàng thái nữ." Hà đại nhân hạ giọng nói.

Vừa rồi hoàng thái nữ đã đi theo nữ hoàng, bây giờ không có ở trong đại điện.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn sang, gương mặt của Hà đại nhân rất thành khẩn, "Bọn họ cũng thấy, hoàng thái nữ muốn Linh Ước đạo trưởng uống, lại bị Lâm đại nhân đoạt mất..."

"Ta có thể làm chứng."

"Ta cũng có thể làm chứng, hoàng thái nữ đã từng chạm qua chén rượu."

"Ta..."

Những người đứng ở trong vòng lúc đó đều biểu thị là hoàng thái nữ đã từng chạm qua chén rượu.

Dám hạ thuốc trong cung yến, hình như ngoại trừ hoàng thái nữ ra thì cũng không còn người khác.

Càng chưa nói cái vị hoàng thái nữ này vốn nổi danh là kẻ háo sắc.

Một vị tuyệt sắc như Linh Ước, làm sao nàng có thể bỏ qua?

Chương 327: Thê chủ sủng quân (11)

Thời Sênh trừng phạt tất cả những người tối hôm qua dám bất kính với Linh Ước.

So với Lâm đại nhân nằm trên mặt đất không biết sống chết ra sao, trừng trị thế này đã tính là rất nhẹ rồi.

Thời Sênh nguôi giận rồi, mới kéo thiết kiếm rời khỏi đại điện, một đám người sống sót sau đại nạn ngồi dưới đất thở dốc.

Cách đó không xa còn có Lâm đại nhân nằm trên mặt đất không ngừng chảy máu.

Một đám người lại kêu người đi mời ngự y.

Đảng thừa tướng còn phải đe dọa dụ dỗ để giải quyết hậu quả cho tốt, không cho bọn họ lộ chuyện vừa rồi ra ngoài.

Thời Sênh không lập tức đi gây chuyện với hoàng thái nữ, mà ra khỏi cung.

Ở trong hoàng cung lại gióng trống khua chiêng động thủ với hoàng thái nữ chắc chắn không được. Dù sao người ta cũng là người được nữ hoàng khâm điểm để thừa kế ngôi vị. Ngươi muốn chém người ta, chẳng phải là vừa vặn cho nữ hoàng một cơ hội để diệt trừ Quân gia sao?

...

Thời Sênh trở lại phủ Thừa tướng. Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt nhìn thiết kiếm trong tay Thời Sênh vẫn còn dính máu, dưới đáy lòng đều kêu lộp bộp một chút.

Đại nhân động thủ với người nào đây?

"Phân phó người của Quân gia, gần đây phải chú ý hành động của mình. Nếu có ai bị bỏ vào ngục ta sẽ không cứu bọn họ." Thời Sênh thuận miệng phân phó một câu.

Trong lòng nhị Nguyệt lại càng thấp thỏm không yên. Đại nhân chỉ đi vào triều thôi mà, lại làm ra chuyện lớn gì vậy?

Nhị Nguyệt nhanh chóng nghe được chân tướng mọi chuyện từ nội bộ.

Nhưng cái chân tướng này bọn họ hoàn toàn không muốn biết.

Lại dám động thủ chém người ở Kim Loan điện của nữ hoàng, ngài muốn cho nữ hoàng mượn cớ giết chết ngài đúng không?

Đại nhân, van xin ngài đừng tùy hứng như thế nữa được không?

Xin hãy nghĩ cho những người phải đi xử lý hậu quả như các nàng được không?!

Thời Sênh phân phó xong liền trực tiếp đi vào thư phòng.

Đi vào hơn nửa ngày cũng chưa từng đi ra.

"Cốc cốc." Cửa thư phòng bị người ta gõ hai cái, "Đại nhân, nữ hoàng phái người tới hỏi Linh Ước đạo trưởng có ở trong phủ hay

không. Người xem nên trả lời như thế nào."

Thời Sênh ngẩng đầu lên từ trong một đống giấy lớn, "Trả lời đúng sự thật."

Bên ngoài trầm mặc một hồi, "Vâng."

Nữ hoàng phái người đi đến Ninh vương phủ trước, mới biết được Ninh vương bị bệnh, mà tối hôm qua Linh Ước đạo trưởng là đi cùng thừa tướng.

Nữ hoàng tức giận đến cũng sắp phát bệnh tim.

Mấy chuyện này là thế nào đây.

Lúc này nữ hoàng mới phái người đến phủ thừa tướng đòi người. Thời Sênh thừa nhận Linh Ước ở trong phủ, nhưng lại sống chết không giao người ra. Thấy thiên tế càng ngày càng gần, nữ hoàng chỉ còn thiếu nước phái binh bao vây diệt trừ phủ thừa tướng.

"Quân Ly Ưu này cũng sắp một tay che trời rồi. Nàng muốn tạo phản có phải không!!" Nữ hoàng tức giận vỗ bàn, trong mắt phủ đầy vẻ hung dữ.

"Những năm gần đây thế lực của Quân gia càng lúc càng lớn. Bệ hạ ngài không thể tiếp tục nhượng bộ..." Nói chuyện là người đàn ông mặc cung trang, dáng vẻ phục tùng rủ mắt xuống đứng cạnh nữ hoàng.

"Trẫm cũng không muốn nhượng bộ." Trong nháy mắt nữ hoàng giống như già đi vài tuổi, than thở, "Người Quân gia bồi dưỡng ra được gần như đều đã nắm giữ toàn bộ triều đình trong tay. Những người chúng ta âm thầm diệt trừ này cũng chỉ là tiểu lâu la thôi, căn

bản không phải nòng cốt của Quân gia. Sợ là Quân Ly Ưu đã phát hiện ra, cho nên gần đây mới bắt đầu phản kích..."

Quân gia rốt cuộc có bao nhiêu thế lực, ngay cả nữ hoàng như bà cũng không rõ ràng lắm.

Từ đời mẫu hoàng của bà, đã bắt đầu phòng bị Quân gia, âm thầm nhổ nanh vuốt của Quân gia. Nhưng mãi đến khi bà kế vị nhiều năm như vậy, Quân gia vẫn sừng sững không ngã như trước.

Quân gia giống như là một cây đại thụ che trời, có vô số cành khô, những thứ bà diệt trừ kia chỉ giống như lá ở trên cây, hoàn toàn không thấm vào đâu.

Bà chỉ cảm thấy may mắn duy nhất là thế hệ dòng chính Quân gia đời này chỉ có một mình Quân Ly Ưu. Mà Quân Ly Ưu cho đến bây giờ cũng chưa có hài tử.

"Bệ hạ, nô có một kế."

Nữ hoàng nhìn về phía người đàn ông.

Người đàn ông kia mỉm cười tiến lên, bóp vai cho nữ hoàng, hơi cúi người, tiến đến bên tai của nữ hoàng, "Bệ hạ, không phải người nói nàng rất quan tâm tới vị Linh Ước đạo trưởng kia sao?"

"Hồ đồ." Sắc mặt của nữ hoàng trầm xuống, "Linh Ước đạo trưởng là người của nùi Vạn Nguyên."

"Bệ hạ... Ngài thật sự tin tưởng đạo trưởng của núi Vạn Nguyên có bản lĩnh thông thiên sao? Nếu thật sự lợi hại như vậy, vì sao mấy năm nay núi Vạn Nguyên càng ngày càng xuống dốc."

Nữ hoàng trầm mặc.

...

Mỗi ngày người của nữ hoàng đều đi mời Linh Ước, thái độ vô cùng tốt, cũng cố gắng không xảy ra xung đội với người của Thời Sênh.

Kể từ sau ngày hôm đó, Thời Sênh cũng không gặp mặt Linh Ước. Thời Sênh còn đang suy nghĩ xem làm thế nào có thể xác định được thân phận của Linh Ước.

Còn Linh Ước thì cảm thấy xấu hổ, nên cố ý tránh né cô.

"Đại nhân, còn năm ngày nữa là thiên tế... Chúng ta thật sự không đưa Linh Ước đạo trưởng trở về sao?" Đới Nguyệt nhìn Thời Sênh không biết đang viết cái gì.

Chữ của đại nhân...

"Không đưa." Mí mắt của Thời Sênh chưa từng nâng lên một chút nào.

Đới Nguyệt ngập ngừng, "Nhưng việc này liên quan đến thu hoạch vụ thu..."

Thời Sênh gác lại bút lông, "Ngươi thật sự tin rằng hắn có thể cầu cho vụ thu hoạch này bội thu sao?"

"Đại nhân, đây không phải là vấn đề tin hay không tin." Sắc mặt của Đới Nguyệt nặng nề thêm vài phần, "Nếu như mùa vụ năm nay thu hoạch không tốt, bách tính sẽ đổ hết trách nhiệm lên người ngài, bởi vì ngài giam giữ Linh Ước đạo trưởng."

Dân chúng bình thường cũng không cần biết thật giả gì cả, dưới tình huống ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thì bọn họ cần một đối tượng để trút giận, để giải trừ oán khí trong lòng bọn họ.

Thời Sênh đặt bút lông xuống ‘cạch’ một cái, "Đi đón tên tiểu đạo sĩ của núi Vạn Nguyên kia về đây."

"Dạ?" Đại nhân đón tiểu đạo sĩ kia làm gì.

"Bảo ngươi đi thì ngươi đi ngay đi."

Đới Nguyệt há miệng, cuối cùng không hiểu gì cả đi ra ngoài. Đại nhân làm việc càng ngày càng không có kết cấu.

Nhưng người được Đới Nguyệt phái đi trở lại ngay trong ngày hôm ấy, nói là ở núi Vạn Nguyên không có ai, trong đó có một gian phòng còn có dấu vết đánh nhau.

Đới Nguyệt báo tình huống này cho Thời Sênh. Thời Sênh nhìn nàng chằm chằm khoảng ba giây.

Đới Nguyệt nhịn không được sờ sờ mặt và đầu mình. Hôm nay nàng có chỗ nào kỳ lạ hay sao?

"Linh Ước có gì khác thường không?"

"Không ạ, tất cả bình thường." Không thấy vị tiểu đạo sĩ kia thì có quan hệ gì với Linh Ước sao?

Thời Sênh chống cằm, biểu cảm trên mặt đầy vẻ trào phúng không nói nên lời, "Ngươi đoán xem Linh Ước có tới nhờ ta hỗ trợ không."

Đới Nguyệt: "..." Hoàn toàn không hiểu đại nhân đang nói cái gì.

Mạch não của nàng và đại nhân đã khác nhau rất xa.

Thời Sênh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt một cái nhìn Đới Nguyệt, "Cẩn thận quan sát động tĩnh của Linh Ước, đi xuống đi."

Thông minh quả nhiên là do trời sinh.

Ai, cao xử bất thắng hàn*, quả nhiên bản cô nương thật cô đơn.

*Cao xử bất thắng hàn: Ở chỗ cao không tránh khỏi phải chịu lạnh lẽo, cô đơn.

[...] Ký chủ điểm giữ thể diện chút được không? Rõ ràng là cô kết luận dựa theo nội dung thường thấy của tình tiết câu chuyện, còn cứ phải kéo chỉ số thông minh của mình lên trên làm gì.

Ký chủ nhà mình càng ngày càng không biết xấu hổ là sao

Ký chủ luôn cho mình là vô địch thiên hạ#

Buổi chiều hôm sau, người của nữ hoàng lại tới. Lần này Linh Ước lại gặp mặt bọn họ, cũng không biết nói gì, cuối cùng Linh Ước đồng ý chủ trì thiên tế.

Sau khi cáo từ cùng Ánh Nguyệt, trực tiếp đi cùng với người trong cung.

Đới Nguyệt và Thời Sênh đứng ở một nơi bí mật gần đó, nhìn Linh Ước được người hộ tống lên xe ngựa.

Mãi đến khi xe ngựa khởi hành, Đới Nguyệt mới nhịn không được mà lên tiếng, "Đại nhân, ý của ngài hôm qua có phải là người của nữ hoàng bắt cóc vị tiểu đạo sĩ kia, uy hiếp Linh Ước đạo trưởng đúng

không?"

"Xem ra ngươi vẫn còn thuốc chữa." Thời Sênh vỗ vỗ lên vai Đới Nguyệt, gương mặt vui mừng.

Đới Nguyệt: "..." Rốt cuộc trong lòng đại nhân, nàng kém cỏi đến mức nào.

"Để cho người ở trong cung bảo vệ hắn một chút. Chuyện lần trước, ta không hy vọng nó sẽ xảy ra thêm một lần nữa."

Đới Nguyệt: "..." Nếu như đại nhân ngài quan tâm như thế, sao còn để Linh Ước công tử đi. Cứ để cho bọn họ trực tiếp đi cứu người mang về không được sao?

Đới Nguyệt ngừng phỉ nhổ, nghiêm trang nói: "Khụ, người đã có đầu mối rồi, đại nhân bao giờ chúng ta đi cứu người."

Chương 328: Thê chủ sủng quân (12)

Tiểu đạo sĩ bị giam ở một chỗ tối đen như mực, bốn phía rất ẩm ướt, ở bên cạnh thỉnh thoảng vang lên tiếng chuột kêu “chít chít”, tiếng “sột soạt” phát ra do chúng chạy qua hành hạ thần kinh của hắn.

Hắn trốn trong góc, người hơi run lên, sao sư huynh vẫn chưa tới cứu hắn.

Rõ ràng hắn đang ngủ ở trong đạo quan, kết quả lúc tỉnh dậy lại ở chỗ này.

Ánh mắt của hắn bị người khác che lại, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng hắn lại nghe được người ta nói chuyện.

"Hắn thế nào?"

"Rất tốt."

"Một ngày đêm không ăn gì, ta cầm cho hắn chút điểm tâm, không thể để hắn bị đói được."

"Kẹt —— "

Cổ Tô cố gắng rụt người lại, nghe thấy có tiếng bước chân đang bước lại gần mình.

Sau đó hắn cảm thấy có người cầm lấy cổ tay của mình, sức lực rất lớn, kéo một cái hắn liền đứng lên.

"Vị tiểu công tử này cũng mềm mại nhỉ." Ngón tay hơi thô ráp của người kia bóp một cái trên mặt hắn.

Cổ Tô hoảng sợ lùi về phía sau, run rẩy nói: "Các ngươi là ai... Vì... Vì sao lại bắt ta."

Nhưng mà rất nhanh hắn liền bị người kia kéo vào trong lòng, còn lấy mảnh vải chặn miệng của hắn lại.

"Ưm ưm..." Sư huynh, cứu đệ.

"Như vậy không tốt lắm đâu, đây là người mà bên trên đã dặn dò không thể làm mất đi dù chỉ một sợi tóc." Bên cạnh có người chần chừ khuyên.

"Sợ cái gì, chỉ cần cẩn thận một chút không để lại bất kỳ dấu vết nào, thì ai mà biết, ngươi đi đóng cửa lại, ta không tin là ngươi không muốn..."

Bên kia đợi một hồi, Cổ Tô liền nghe thấy có tiếng đóng cửa lại.

Cánh cửa bị kéo phát ra âm thanh “ken két” cũng kéo dây thần kinh căng thẳng của hắn.

Cổ Tô cảm thấy có người đang thô lỗ kéo quần áo của mình, bàn tay thô ráp của người nọ dao động trên người hắn.

Đừng...

Cổ Tô ra sức lắc đầu, vật chặn trong miệng hắn bị người ta lấy xuống. Hắn vừa định kêu lên, thì rất nhanh miệng bị lấp kín, một cái đầu lưỡi thô lỗ chui vào.

Mang theo mùi vị khó ngửi.

...

"Đại nhân, chính là chỗ này." Đới Nguyệt chỉ chỉ về một tòa viện ở phía trước.

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm trên tay, "Đi vào."

Đới Nguyệt uyển chuyển nhắc nhở, "Đại nhân, không cần phải kín đáo chút sao?"

"Có cái gì mà phải kín đáo." Bị nhìn thấy thì thế nào, tại sao cô phải sợ bọn người kia cơ chứ.

Đới Nguyệt nhìn Thời Sênh đã sắp đi tới cửa, liền vội vàng để người phía sau đuổi theo.

Người trong viện không nhiều lắm, mấy người Đới Nguyệt rất nhanh liền giải quyết xong. Từ trong miệng của bọn họ biết được Cổ Tô bị giam dưới tầng hầm trong viện.

Thời Sênh mang người xuống phía dưới. Trong không gian tối tăm truyền đến tiếng cười dâm đãng của phụ nữ và tiếng nức nở của thiếu niên.

"Rầm!" Thời Sênh đạp một cước đá văng cánh cửa duy nhất của tầng hầm. Cảnh tượng bên trong lộ ra trọn vẹn.

Hai người phụ nữ dáng người thô kệch ấn một thiếu niên thân trần trên mặt đất, đang giở trò với hắn, thậm chí còn có một người đã cởi quần xuống.

Đột nhiên nghe tiếng cửa bị đạp ra, hai người đồng thời nhìn về phía cửa, "Ai!"

"Cầm thú." Đới Nguyệt thấy rõ cảnh tượng bên trong, trong lòng dâng lên lửa giận, "Hắn vẫn còn là con nít."

"Giết." Thời Sênh bình tĩnh nhìn hai người.

Đới Nguyệt lập tức lao lên, giải quyết hai người kia không chút lưu tình nào.

Cổ Tô cuộn tròn người lại, cố gắng che đi thân thể của mình.

Hắn cảm thấy có xiêm y rơi lên người hắn, che thân thể của hắn lại.

Đới Nguyệt nhìn Thời Sênh, có phần không biết nên làm gì bây giờ, "Đại nhân?"

"Nhìn ta làm cái gì, bế về, chẳng lẽ ngươi lại muốn bản tướng bế?"

Mặt Thời Sênh đầy vẻ "Tay này của bản tướng vô cùng cao quý, ngươi lại muốn để bản tướng bế hắn, ngươi bị thiểu năng à".

"À vâng vâng." Đới Nguyệt vội vàng dùng áo choàng bọc kín Cổ Tô, bế ngang hắn lên, đưa tay kéo miếng vải đen đang che mắt của hắn xuống, nhẹ giọng an ủi, "Không sao, đại nhân của chúng ta tới cứu ngươi."

Thời gian dài ở trong bóng đêm, đột nhiên lại có ánh sáng chiếu đến, đâm vào làm mắt Cổ Tô chảy ra dòng lệ.

Một lúc lâu sau hắn mới thích ứng được, nhưng thân thể vẫn còn run

rẩy.

Người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là người đang ôm mình. Trên khuôn mặt vô cùng anh dũng tràn đầy vẻ đau lòng, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng của hắn.

Tầm mắt nhìn thấy cô gái đứng cách đó không xa, chỉ mặc một bộ trung y, màu sắc giống như cái áo khoác đang đắp trên người của hắn.

Hắn còn nhớ rõ nàng.

Chính là cô gái đã mang sư huynh đi kia.

"Đi thôi." Thời Sênh xoay người đi ra ngoài.

Đới Nguyệt đuổi sát theo sau.

Chờ đến khi ra khỏi sân, Thời Sênh mặt không đổi sắc phân phó, "Phóng lửa đốt nơi này cho ta."

Thời Sênh trực tiếp ném Cổ Tô cho Đới Nguyệt, còn mình thì đi vào cung.

Đời Nguyệt mang theo Cổ Tô quay về phủ thừa tướng, để cho hai hầu nam tẩy rửa thân thể của hắn, rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ khác.

Có lẽ là nhận ra được Đới Nguyệt không có ác ý gì với hắn, thần kinh căng thẳng của Cổ Tô mới chậm rãi buông lỏng ra.

"Sư huynh của ta đâu?" Cổ Tô cầm lấy tay áo của Đới Nguyệt, "Ta muốn gặp sư huynh của ta."

"Sư huynh ngươi ở trong cung." Đới Nguyệt kéo kéo ống tay áo của mình, nhưng không kéo ra được, "Đại nhân sẽ không để sư huynh ngươi có việc gì, ngươi yên tâm."

"Ta muốn gặp sư huynh của ta." Cổ Tô cố chấp lặp lại những lời này.

Đới Nguyệt nhức đầu kéo ống tay áo của mình, nếu như nàng cắt ống tay áo này đi, liệu đứa nhỏ này có khóc không nhỉ?

Nếu như đại nhân biết mình làm hắn khóc, trở về liệu có tính sổ với mình không.

Cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng Đới Nguyệt vẫn để mặc cho hắn kéo tay áo của mình.

Mãi đến khi hắn hỏi mệt rồi ngủ, Đới Nguyệt mới có thể giải thoát cho ống tay áo của mình.

Còn chưa có ra cửa liền thấy Ánh Nguyệt thò đầu nhìn dáo dác vào bên trong.

"Tại sao tỷ không đi theo đại nhân?" Đới Nguyệt đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Ánh Nguyệt cười xấu xa, "Đại nhân nói không muốn cho ta theo, ta đoán chắc là đại nhân lén lút đi gặp Linh Ước công tử."

"Cái gì mà lén lút, đại nhân muốn gặp một người, còn cần phải lén lút sao?" Đới Nguyệt nhíu mày sửa lại câu cho đúng.

Ánh Nguyệt nhanh chóng gật đầu, ánh mắt sùng bái sáng lấp lánh, "Đúng đúng đúng, đại nhân nhà chúng ta chính là thiên hạ vô địch,

sợ là lần này đại nhân thật sự coi trọng Linh Ước công tử."

"Đại nhân có thể coi trọng ai, thì đó chính là phúc của người đó." Đới Nguyệt nói như lẽ đương nhiên: "Ngươi đi liên lạc với những người khác sao rồi? Gần đây đại nhân làm việc càng ngày càng không cố kỵ. Chúng ta vẫn phải sớm chuẩn bị trước. Nếu như nữ hoàng bên kia… chúng ta sẽ để đại nhân làm phản."

"Không thành vấn đề." Ánh Nguyệt cho Đới Nguyệt một ánh mắt yên tâm.

Nếu đại nhân thật sự muốn tạo phản, thì thật ra cũng không khó, chỉ là thanh danh không được tốt cho lắm mà thôi.

Nhưng trong lịch sử cũng có rất nhiều người như vậy, được làm vua thua làm giặc, cần gì quan tâm một chút danh tiếng.

...

Thời Sênh bày ra dáng vẻ của thừa tướng, một đường không chút trở ngại đi vào chỗ ở của Linh Ước.

Linh Ước được nữ hoàng sắp xếp cho ở một cung điện tương đối yên tĩnh. Khi Thời Sênh đến, vừa vặn thấy hoàng thái nữ đi từ bên trong ra.

CMN! Cô ả này còn dám tới trêu chọc Linh Ước.

Chỉ có một mình hoàng thái nữ, đoán chừng là len lén chuồn đến. Thời Sênh bám theo hoàng thái nữ đến một chỗ hẻo lánh, trùm bao tải lên người ả rồi đánh một trận.

Đừng hỏi bao tải này cô lấy từ đâu ra.

Loại này rất cần thiết để ném đá giấu tay, trong không gian của cô có một tá*.

Chờ đánh đến khi ả ta không còn động tĩnh gì, mới kéo bao tải đi vào cung điện của Linh Ước.

Để phòng ngừa có người nhìn thấy nàng bỏ hoàng thái nữ vào bao tải mang đến chỗ này của Linh Ước, nàng còn cố ý lật người đi vào từ phía sau.

"Bịch!"

Vật nặng đập xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Linh Ước nghe thấy động tĩnh, không khỏi đi qua kiểm tra.

Kết quả hắn thấy Thời Sênh đang nhảy vào từ cửa sổ. Trên đất còn có một cái bao tải đựng thứ gì đó phồng lên lại dài dài.

Sau ngày hôm đó, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại.

Cách thức gặp mặt kỳ lạ này, làm cho Linh Ước cũng quên luôn sự ngại ngùng giữa bọn họ.

Chương 329: Thê chủ sủng quân (13)

"Bên ngoài có ai không?" Thời Sênh vô cùng tự nhiên hỏi hắn.

Linh Ước lắc đầu theo bản năng.

Thời Sênh lập tức chạy ra ngoài đóng cửa lại, sau đó lủi trở về kéo bao tải đi vào bên trong.

Linh Ước: "..." Rốt cuộc là nàng tới để làm gì.

"Có ai ức hiếp huynh không?" Thời Sênh vừa cởi sợi dây buộc bao tải ra, vừa hỏi Linh Ước cùng đi theo tới.

"Không có."

Từ khi hắn tiến cung, hắn cũng cảm giác được có người đang âm thầm bảo vệ hắn.

Những người đó rất bí ẩn, nếu như không phải là hắn có võ công thì cũng không phát hiện được.

Những người này chắc chắn không phải do nữ hoàng phái tới. Người duy nhất hắn có thể nghĩ tới chỉ có thừa tướng.

"Cảm ơn."

"Bỗng nhiên lễ phép như thế, không quen chút nào." Thời Sênh lẩm bẩm một tiếng, bao tải trong tay cô cũng được cởi ra, lộ ra đồ vật ở

bên trong.

Linh Ước nhìn rõ thứ ở bên trong bao tải, trên mặt cũng không biết nên tỏ vẻ thế nào, cuối cùng chỉ có thể đơ mặt như khúc gỗ.

Nàng lại bỏ hoàng thái nữ vào trong bao tải...

Còn đưa đến chỗ này của hắn.

Lá gan này cũng muốn nghịch thiên luôn rồi.

Thời Sênh cầm sợi dây trói hoàng thái nữ lại, tiện thể lấy một miếng vải nhét vào miệng của nàng ta.

Keng——

Thiết kiếm mang theo hàn quang rét lạnh đột nhiên xuất hiện, mũi kiếm nâng cằm hoàng thái nữ lên.

Linh Ước: "..." Ở trong cung không được mang theo vũ khí vào, nàng giấu thanh kiếm kia ở chỗ nào để mang vào vậy.

"Người lần trước đã hạ thuốc huynh chính là nàng, huynh muốn xử trí như thế nào, giết hay thế nào, huynh nói đi, ta động thủ."

"Cô nói gì?" Linh Ước kinh ngạc nhìn về phía Thời Sênh.

"Muốn nàng ta chết như thế nào." Thời Sênh kiên nhẫn lặp lại.

Linh Ước lắc đầu: "Không phải, là câu đầu tiên."

Thời Sênh nhíu, "Nàng ta là người đã hạ thuốc huynh."

Hạ thuốc hắn...

Nếu như đêm hôm đó hắn không gặp được nàng, thì không phải mình đã...

Kết cục của hắn sẽ giống như những người đàn ông không thể phản kháng kia, bị các nàng làm bẩn sau đó giết chết sao?

Bỗng nhiên trên người Linh Ước phát ra một luồng sát khí, khiến Thời Sênh kinh ngạc sửng sốt.

Trong nháy mắt trên mặt cô lộ ra một nụ cười, đây mới thứ mà Phượng Từ của cô nên có.

"Ta giết nàng liệu có mang đến phiền toái cho cô không?" Linh Ước nhìn Thời Sênh, gằn từng chữ hỏi.

"Chỉ là một hoàng thái nữ mà thôi." Ngữ điệu của Thời Sênh rất thoải mái, hoàn toàn không để mọi thứ vào trong mắt.

Linh Ước đi về phía Thời Sênh, trong ánh mắt trong suốt tràn đầy sát khí, "Có thể cho ta mượn thanh kiếm này được không?"

Khi tiến cung nhuyễn kiếm của hắn đã bị tịch thu rồi.

"Bẩn tay của huynh, để ta động thủ là được rồi."

Trái tim Linh Ước giống như bị người ta vỗ một cái thật mạnh.

Khi có một người nguyện ý vì ngươi mà tay nhuộm máu tươi, thì đó chính là lời tâm tình không cần nói ra mà vẫn làm rung động lòng người nhất trên thế gian này.

Đè tình cảm kỳ lạ xuống dưới đáy lòng, Linh Ước kiên trì nói, "Ta muốn tự mình động thủ."

Thời Sênh liếc hắn một cái, đưa thiết kiếm sang, "Đã từng giết người chưa?"

"Đã từng giết." Lúc hắn còn rất nhỏ.

Linh Ước đón lấy thiết kiếm, kiếm rất nhẹ, nằm trong tay hắn gần như không có một chút trọng lượng nào.

Hắn nhìn thanh thiết kiếm này ở trên tay nàng tản ra sức lực mạnh mẽ, còn tưởng rằng rất nặng, không ngờ lại nhẹ như vậy.

Linh Ước cầm kiếm tới gần hoàng thái nữ, vốn hoàng thái nữ còn đang ngất không biết có phải cảm nhận được sát khí hay không, liền tỉnh lại.

Linh Ước dùng kiếm khêu miếng vải trong miệng của hoàng thái nữ ra, "Ngươi đã hạ thuốc ta?"

"Linh Ước?" Hoàng thái nữ thấy rõ người trước mặt, con ngươi lập tức sáng lên, vừa cử động trên mặt và trên người bỗng nhiên đau nhức, giúp ả tỉnh lại từ trong mỹ sắc, "Linh Ước, ngươi lại dám động thủ với ta."

"Này, hoàng thái nữ điện hạ, ngươi cũng đừng vu oan cho người khác. Người đã động thủ với ngươi là ta." Thời Sênh ló đầu ra từ sau lưng Linh Ước, chủ động thừa nhận.

Mình làm thì mình nhận thôi.

"Quân Ly Ưu!" Hoàng thái nữ hét lên một tiếng, "Ngươi muốn làm gì,

tạo phản sao? Linh Ước, ngươi và nàng cùng một phe? Các ngươi thả ta ra, các ngươi muốn gì."

"Ngươi hạ thuốc ta đúng không." Linh Ước không để ý đến chuyện hoàng thái nữ đang thét chói tai. Nếu như nàng dám mang người tới nơi này, chứng minh nàng có cách giải quyết những người bên ngoài.

"Các ngươi thả ta ra, ta là hoàng thái nữ!"

"Hạ thuốc cái gì, ta không biết."

"Linh Ước, ngươi thả ta ra. Ngươi muốn gì ta cũng đều cho ngươi, ngươi thả ta ra được không. Ta sẽ cưới ngươi làm chính quân, chờ ta đăng cơ thì ngươi chính là phượng quân."

"Ngươi còn muốn đăng cơ? Nằm mơ đi." Thời Sênh âm u nói.

Tưởng nữ chính người ta xuyên không tới đây thật sự chỉ tới để làm sâu gạo thôi sao?

Người ta cũng đã có kế hoạch lập nghiệp lớn cả rồi hiểu không?

Hoàng thái nữ hung dữ trừng mắt qua, "Quân Ly Ưu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì."

"Ta chỉ đánh ngươi một trận rồi trói ngươi lại mà thôi."

Đánh một trận rồi trói lại còn ‘mà thôi’ gì nữa?

Hoàng thái nữ tức giận đến mức ngực phập phồng mạnh, sắc mặt tái xanh.

"Có phải lần trước lúc ở cung yến chính ngươi hạ thuốc hay không." Linh Ước lại hỏi một lần nữa.

Con ngươi của hoàng thái nữ xoay tròn, giống như nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: "Có phải Ninh vương đã làm gì với ngươi hay không? Chỉ cần ngươi thả ta ra, ta nhất định sẽ báo thù giúp ngươi. Ta cũng sẽ không tính toán chuyện lúc trước, ngươi vẫn là phượng quân tương lai của ta."

Thời Sênh: "..." Đứa nhỏ này đúng là có bệnh đi?

Hoàng thái nữ nói như vậy, không thể nghi ngờ là đang gián tiếp thừa nhận. Ánh mắt Linh Ước buông xuống.

Hắn nắm chặt thiết kiếm, giơ tay lên. Ống tay áo tạo thành một đường cong duyên dáng trên không trung, thiết kiếm mang theo tiếng xé gió đâm chính xác vào ngực của hoàng thái nữ.

"... A." Âm thanh của hoàng thái nữ đột nhiên dừng lại, không thể tin được mở to mắt.

Ả chỉ hạ thuốc mà thôi.

Vậy mà hắn lại giết ả.

Mãi cho đến khi ả nhắm mắt lại, cũng không nghĩ ra, rốt cuộc mình đã làm sai ở chỗ nào.

Trên cái thế giới này, không phải ngươi làm một chuyện không thành công thì có nghĩa rằng ngươi chưa từng làm chuyện đó.

Nếu đã làm, thì dù hậu quả là gì, ngươi cũng phải chịu trách nhiệm.

Đây chính là quy tắc.

Thời Sênh tiến lên, nhận lấy thiết kiếm từ trong tay của Linh Ước, "Tiểu đạo sĩ đã không sao rồi. Ngươi không cần phải bị các nàng quản chế, đi theo ta đi."

Linh Ước chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, sát khí trong con ngươi trong suốt rút đi, một loại tình cảm không biết tên lại từ từ nổi lên.

Nàng cái gì cũng đều biết...

Linh Ước dời tầm mắt đi chỗ khác, giọng nói bình thản: "Các nàng muốn làm thiên tế. Ta làm sao có thể để cho các nàng thất vọng được."

Dừng lại một chút, Linh Ước lại hỏi, "Cổ Tô có khỏe không?"

"Không biết." Ai mà có tâm trạng đi quan tâm tên nhóc con kia chứ.

Cô đi cứu hắn, đều là nể mặt Linh Ước.

"Làm phiền cô chăm sóc đệ ấy mấy ngày." Thái độ của Linh Ước sinh ra vài phần thỉnh cầu.

Thời Sênh liếc mắt nhìn hắn một cái, không biết lại chạm vào dây thần kinh nào, trầm giọng hừ một tiếng.

Linh Ước: "..."

Linh Ước không đi, Thời Sênh không thể làm gì khác hơn là mang theo thi thể của hoàng thái nữ ra ngoài cung.

Sau khi vứt thi thể đi, mới chậm rãi quay về phủ thừa tướng.

Mới bước vào trong phủ, Đới Nguyệt liền tìm tới cứ như lắp máy định vị trên người vậy, "Đại nhân, vị tiểu đạo sĩ kia muốn gặp Linh Ước đạo trưởng, khuyên thế nào cũng không được."

"Cho hắn uống chút thuốc an thần, để cho hắn ngủ một giấc không phải là tốt rồi sao." Thời Sênh nói vô cùng tự nhiên.

Chút chuyện nhỏ này cũng muốn đến làm phiền bản cô nương, nuôi các ngươi tới giờ để làm gì.

Làm bình hoa cũng khó nhìn!

"Đại nhân..." Ngài như vậy là ngược đã trẻ con.

Thời Sênh nghĩ đến lời nói của Linh Ước, khó chịu phẩy tay, "Đưa ta đi nhìn một cái."

Trước đó Cổ Tô đã ngủ rồi, kết quả là lúc tỉnh lại thì lại bắt đầu làm ầm ĩ. Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt đều bị hắn ầm ĩ đến không có cách nào quản được.

"Ta muốn gặp sư huynh."

Cùng với tiếng hét này, một bóng người lao từ trong phòng ra, đúng lúc đụng phải Đới Nguyệt đang đi đằng trước.

Đới Nguyệt đưa tay đỡ lấy hắn, mới tránh cho hắn bị ngã xuống đất.

"Ta muốn gặp sư huynh, để cho ta đi gặp sư huynh." Cổ Tô vùng vẫy muốn chạy ra bên ngoài.

Đới Nguyệt nào dám thả người, người đang đứng phía trước chính

là đại nhân mà.

Chương 330: Thê chủ sủng quân (14)

Thời Sênh nhìn tên nhóc Cổ Tô này, sắc mặt thay đổi liên tục.

"Ta muốn gặp sư huynh..." Cổ Tô dùng cả tay lẫn chân vùng vẫy, còn dùng miệng cắn.

"Đại nhân." Đới Nguyệt nhìn về phía Thời Sênh như đang cầu cứu.

Thời Sênh đưa tay xách hắn lên ném vào trong phòng, đóng sầm cửa lại ngay lúc Cổ Tô còn chưa kịp bò dậy.

"Khóa vào." Thời Sênh phân phó Đới Nguyệt.

Đới Nguyệt: "..." Đại nhân ngài như vậy, Linh Ước công tử mà biết liệu có nổi đóa không?

Còn không bằng đề nghị cho uống thuốc an thần như vừa rồi.

Cổ Tô ở bên trong vỗ cửa phòng bồm bộp.

Thời Sênh mặt không đổi sắc, đưa tay dùng lực mạnh hơn vỗ vỗ lên cửa, "Muốn gặp sư huynh thì ngươi yên phận ở đây cho ông. Nếu không ngươi đừng mơ gặp lại hắn."

Đới Nguyệt: "..." Linh Ước công tử nhất định sẽ nổi đóa.

Đây là sư đệ của hắn, sư đệ duy nhất.

Tuy rằng Đới Nguyệt không muốn thừa nhận, nhưng rất rõ ràng người ở bên trong yên tĩnh hơn rất nhiều.

Điều này chứng minh đe dọa vẫn rất có hiệu quả.

...

Ngày thiên tế.

Chỗ tổ chức thiên tế là ở trên đài tế ngoài cung.

Không chỉ nữ hoàng cùng bách quan đều phải đến nơi này, mà bách tính cũng tới xem.

Đại sự như vậy, an toàn là quan trọng nhất. Bốn phía xung quanh đài tế được binh lính đứng gác ba lớp trong ba lớp ngoài, vô cùng nghiêm ngặt.

Khương Chỉ đứng trong đám hoàng nữ hoàng tử, dáng vẻ hơi khiêm tốn.

Một đám người thấp giọng thảo luận chuyện hoàng thái nữ mất tích, nghe các nàng bàn tán, trong lòng Khương Chỉ có chút bất an.

"Người trong cung nói hoàng thái nữ mất tích, ta nghĩ chắc là nàng ta lại xuất cung đi chơi đây mà."

"Nhưng Linh Ước đạo trưởng vẫn còn ở đây, làm sao nàng ta có thể xuất cung..."

Trước đây vì xuất cung, hoàng thái nữ dùng không ít biện pháp, mà mất tích chính là một trong số đó.

Cho nên lúc nghe thấy tin hoàng thái nữ mất tích, phản ứng của những người này chính là nàng ta lại chạy ra bên ngoài cung thôi.

"Nàng ta lúc nào chẳng cả thèm chóng chán. Ai biết có phải là nàng lại coi trọng ai đó bên ngoài hay không."

"Thiên tế mà cũng không đến, lần này để xem nàng ta giải thích như thế nào với mẫu hoàng."

"Thừa tướng đại nhân..."

"Thừa tướng đại nhân..."

Từng tiếng từng tiếng chào hỏi từ đằng xa truyền đến.

Khương Chỉ ngẩng đầu liền thấy một cô gái được nhiều người vây quanh đang đi tới.

Trong đầu nàng không tự chủ được hiện lên tình cảnh đêm hôm đó, sắc mặt nhất thời có chút trắng bệch.

Từ khi nàng đi tới thế giới này, đó là lần đầu tiên nàng cảm thấy khoảng cách đối mặt tử vong lại gần đến như vậy.

Ở hiện đại nàng chỉ là nhân viên tầm thường, tâm tính có thể kiên định đến đâu được.

Cũng cho đến lúc này nàng mới hiểu được, ở cái thế giới mà nàng đang tồn tại này, mạng người không hề đáng giá.

Cho dù nàng là một Vương gia.

Thời Sênh trực tiếp phớt lờ đám hoàng nữ hoàng tử, đứng ở vị trí

của mình.

"Quân Ly Ưu càng ngày càng không coi ai ra gì, cũng không biết mẫu hoàng nghĩ thế nào, còn giữ nàng ta lại."

"Xuỵt! Ngươi muốn chết à. Quân gia đâu phải nói muốn động là có thể động được."

Khương Chỉ nghe người bên cạnh đang thấp giọng thảo luận, sắc mặt lại trắng thêm vài phần. Một gia tộc có thể bao trùm trên cả hoàng quyền, rốt cuộc là cần phải có thế lực mạnh mẽ đến thế nào.

Nàng là một người hiện đại chẳng lẽ còn đấu không lại được với một người cổ đại sao?

Tà không thể thắng chính, sớm muộn gì Quân Ly Ưu cũng phải ngã xuống.

Thời Sênh cũng không biết Khương Chỉ đang suy nghĩ cái gì. Nàng chỉ vô cùng nhàm chán nhìn lên đài tế.

Chờ nữ hoàng và Linh Ước đến, thiên tế chính thức bắt đầu.

Dân chúng bình thường đều quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu nhìn lên đài tế.

Bách quan lại khom người, tỏ vẻ tôn kính.

Duy chỉ có một mình Thời Sênh vẫn ngẩng đầu, không chút kiêng kỵ nhìn người ở trên đài tế.

Linh Ước mặc một bộ đạo bào được đặc chế, màu sắc tươi tắn rực rỡ hơn đạo bào hắn hay mặc thường ngày rất nhiều. Điều này cũng

khiến cho hắn nhìn càng đẹp mắt hơn.

Trình tự của thiên tế về cơ bản đều giống nhau, nhưng Thời Sênh càng xem càng cảm thấy kỳ quái.

Không biết gió nổi lên ở bốn phía từ lúc nào, đầu tiên là gió nhẹ, sau đó là gió lớn.

Lá cờ ở trên đài tế bị gió thổi vang lên âm thanh phần phật.

Mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh, bây giờ lại từ từ trở nên âm u, bị mây đen bao trùm.

"Chuyện gì vậy?"

"Thiên tế chưa từng gặp chuyện như vậy..."

"Chuyện gì vậy..."

Người xung quanh cũng bất chấp mấy thứ cấp bậc lễ nghĩa, đều ngẩng đầu nhìn lên trời hoặc là nhìn lên trên đài tế.

Thân hình của Linh Ước gần như bị những lá cờ đang bay múa kia che mất, chỉ có thể lờ mờ thấy được động tác của hắn.

Nhưng rất nhanh, tiếng gió thổi liền dừng lại, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua tầng mây đen đổ xuống bên dưới, lá cờ ở trên đài tế ngừng bay lượn.

Chuyện vừa xảy ra chỉ giống như là một cơn ảo giác.

Thời Sênh cau mày nhìn người trên đài tế, vừa rồi nàng lại cảm nhận được linh khí.

Là hỗn hợp trong những cơn gió kia, gió dừng lại liền biến mất.

Nhưng luồng linh khí còn mang theo một hơi thở quen thuộc.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn Linh Ước không khỏi sinh ra chút gợn sóng.

Linh Ước đã hoàn thành xong một bước cuối cùng. Sau đó hắn đi xuống đài tế, bình thản nói với nữ hoàng: "Thiên tế thất bại."

Nữ hoàng vụt đứng dậy, vẻ mặt kích động, "Làm sao có thể thất bại."

Trước đây chưa từng xuất hiện hiện tượng kỳ lạ như vừa rồi, cũng chưa từng thất bại bao giờ.

Linh Ước đọc một mạch một đoạn văn, các phát âm rất khó đọc.

Có thể dịch ra đại ý là bởi vì đức hạnh của người trong hoàng thất quá kém, nên ông trời không chấp nhận thiên tế của bọn họ.

Giọng nói của Linh Ước cũng không nhỏ, không chỉ bách quan nghe được, mà ngay cả bách tính cũng đều nghe được.

Bởi vì đức hạnh của người hoàng thất quá kém, cho nên ông trời mới không chấp nhận. Nếu như vụ thu hoạch năm nay không tốt, thì đó chính là lỗi của hoàng thất.

Dân chúng bên dưới đã bắt đầu thấp giọng thảo luận.

Luồng gió lạ vừa rồi làm cho bọn họ rất dễ dàng tin tưởng những điều Linh Ước nói. vì vậy ánh mắt dân chúng nhìn nữ hoàng và người trong hoàng thất trở nên rất không bình thường.

Chuyện hoàng thái nữ cưỡng bức dân nam, còn những hoàng nữ khác thì ỷ thế ức hiếp người, những người sinh hoạt ngay dưới chân thiên tử như bọn họ cũng đều có nghe thấy.

"Cáo từ." Linh Ước cúi người hành lễ với nữ hoàng, xoay người đi xuống bên dưới đài tế.

"Ngăn hắn lại." Bỗng nhiên nữ hoàng quát to một tiếng.

Binh lính đứng xung quanh đài tế lập tức rút đao ra chĩa về phía Linh Ước.

Nữ hoàng hạ giọng, trong giọng nói tràn đầy uy hiếp và cảnh cáo, "Linh Ước đạo trưởng, mặc kệ những thứ ngươi vừa nói là thật hay giả, bây giờ ngươi phải làm lại một lần nữa, thiên tế không được thất bại."

Linh Ước mặt không đổi sắc, cũng không có bất kỳ động tác gì.

"Linh Ước đạo trưởng, đừng quên, sư đệ của ngươi còn đang ở trong tay trẫm."

Linh Ước nhíu mày, hắn tin tưởng Thời Sênh sẽ không lừa gạt mình.

Tuy rằng hắn cũng cảm thấy rất khó hiểu, mình lại quá dễ dàng tin tưởng một người như vậy.

"Sau này nữ hoàng vẫn nên làm ít mấy loại chuyện như thế này đi, tránh bị trời phạt."

Con ngươi sắc như dao của nữ hoàng quét về phía Linh Ước. Hắn biết tiểu đạo sĩ kia đã được người cứu đi rồi ư?

"Linh Ước, ngươi không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

"Bệ hạ, cho dù ngài giam giữ tiểu đạo trưởng người ta cũng vô dụng thôi. Tiểu đạo trưởng cũng chỉ là một người phàm trần, không có bản lĩnh thay đổi được ý trời." Không biết Thời Sênh đứng ở bậc thang bên dưới đài tế từ bao giờ, khẽ mỉm cười nhìn về phía Linh Ước, "Xuống đây."

Người chắn ở trước mặt Thời Sênh bị cô trừng mắt một cái, liền do dự để đao xuống.

Nụ cười của nàng có chút chói mắt, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không. Hắn cảm thấy ánh mắt nàng nhìn mình chân thành hơn trước đây một chút.

Ánh mắt của Linh Ước khẽ nhúc nhích, bước xuống dưới bậc thang, đi tới bên cạnh Thời Sênh.

"Quân ái khanh, ngươi muốn làm gì." Nữ hoàng ra dấu tay cho người bên cạnh. Người đứng ở phía sau nữ hoàng lập tức trở nên cảnh giác.

Tại thời điểm này không khí giống như bị đình trệ.

Chương 331: Thê chủ sủng quân (15)

Thời Sênh thử kéo tay của Linh Ước. Linh Ước chỉ rụt lại một chút, cũng không có giãy ra. Cô lập tức được đằng chân lân đằng đầu, kéo cả tay hắn về.

Tay nàng rất mềm, rất ấm áp.

Giống như rất nhiều năm trước, hắn ôm bếp sưởi trong đêm tuyết giá lạnh.

Ấm áp đến tận đáy lòng.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn về phía nữ hoàng, vẻ mặt ngông cuồng, "Bệ hạ lo nhiều rồi, nếu ta muốn làm phản, thì người đã sớm xuống đài rồi. Linh Ước là người của ta, ai dám đụng vào một sợi lông tơ của hắn, liền để mạng lại bồi thường."

Trong lòng Linh Ước run lên, cảm giác yêu thương nồng đậm tỏa ra từ trong trái tim lan đến khắp nơi trong cơ thể.

Đây là yêu thương sao?

Tại sao hắn lại có cảm giác như vậy.

"Quân Ly Ưu ngươi làm càn." Nữ hoàng tức giận đến mức thở hổn hển rống to.

Thời Sênh nhếch môi cười, ác ý nơi đáy mắt không che giấu chút

nào, "Nếu người muốn ngồi ổn trên ngai vàng nữ hoàng này, thì biện pháp tốt nhất là đừng đi khiêu khích ta."

Đảng thừa tướng: "..." Bây giờ bọn họ là làm phản hay không làm phản đây?

Thừa tướng đại nhân à, phiền ngài trước khi muốn diễn tuồng thì ới trước một tiếng được không, bọn họ hoàn toàn không đoán ra được đâu.

"Ngươi... Ngươi..." Nữ hoàng chỉ vào Thời Sênh, ngón tay run rẩy lại run rẩy. "ngươi" nửa ngày cũng không phản bác được gì, cuối cùng ôm ngực ngã xuống.

"Giết nàng, giết tên loạn thần tặc tử này đi cho trẫm."

Nữ hoàng thở hổn hển, đôi mắt trở nên đỏ như máu.

Người phía sau nữ hoàng lập tức bao vây Thời Sênh. Dân chúng bình thường thấy vậy đâu còn dám chờ ở đây, hét lên tản đi khắp nơi.

Các quan lại trong đảng nữ hoàng trực tiếp di chuyển về phía bên kia của nữ hoàng, tìm kiếm sự che chở.

Đảng thừa tướng lại đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt vẫn đứng ở đằng xa. Ngay khi dân chúng tản đi khắp nơi liền chạy vội về phía Thời Sênh ở bên này.

"Đại nhân..."

"Bảo vệ hắn cho tốt." Thời Sênh đẩy Linh Ước về phía sau một cái,

cổ tay khẽ lật, bỗng dưng thiết kiếm xuất hiện.

Thiết kiếm đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả những người ở chỗ này đều cảm thấy giật mình.

Một thanh thiết kiếm dài như vậy, nhìn cũng không phải là nhuyễn kiếm, vậy nàng giấu nó ở đâu?

Khi đối phương còn đang kinh ngạc, Thời Sênh liền trực tiếp xông lên, hàn quang của thiết kiếm lóe ra, vung lên hạ xuống, máu tươi bắn tung tóe.

Linh Ước nhíu mày nhìn Thời Sênh di chuyển ở trong đám người, giống như tử thần đến lấy mạng người vậy.

Lúc hắn và nàng giao thủ, động tác của nàng vẫn chưa được lưu loát cho lắm, còn có vẻ cứng ngắc mới lạ.

Nhưng hôm nay... từng chiêu thức của nàng hoàn toàn không có bất kỳ chỗ nào mới lạ hay cứng ngắc, trôi chảy mà hoa lệ.

Hoặc là thiên phú của nàng vô cùng tốt, mới có thể trong một thời gian ngắn ngủi dùng kiếm thuần thục đến như vậy.

Hoặc là ngày đó nàng cố ý nhường mình.

So với khả năng là thiên tài trăm năm khó gặp kia, thì hắn lại càng muốn tin tưởng khả năng sau hơn.

Trong mắt Linh Ước có chút hoang mang.

Tại sao hắn lại nghĩ nàng sẽ nhường mình?

Ngay lúc Linh Ước thất thần, Thời Sênh đã giải quyết tất cả mọi người xong rồi.

Cô ngông cuồng đứng giữa một đống thi thể, máu tươi chậm rãi chảy xuôi dưới chân cô.

Tiếng gió thổi vù vù, mùi máu tươi bắt đầu lan ra thật xa.

Bọn họ nghe thấy giọng nói như kèn lệnh nơi địa ngục của thừa tướng đại nhân vang lên, "Còn ai muốn đến chỗ Diêm Vương ký tên?"

Tuy nghe không hiểu thừa tướng đại nhân đang nói gì, nhưng có hai chữ Diêm Vương, nhất định không phải là lời gì hay ho.

Trong bách quan ngoại trừ người của đảng thừa tướng, tất cả đều lùi về phía sau.

Trước đây tuy tính tình của thừa tướng đại nhân không tốt nhưng đó là nàng không thích nói!

Hiện tại rõ ràng tính tình không tốt đã thăng cấp lên mức trực tiếp động thủ rồi.

Bọn họ vẫn nên yên lặng ở một bên làm cảnh nền là được rồi.

Trời sập còn có một mái đỉnh cao cao chống đỡ.

Gương mặt của Khương Chỉ đứng ở trong đám người cũng trở nên cứng ngắc.

Nàng là thành phần tri thức ở thời hiện đại, làm sao có thể nghe không hiểu những lời này của Thời Sênh.

Nàng cũng là...

"Bệ hạ, bệ hạ!"

Tiếng kêu chói tai cắt đứt suy nghĩ của Khương Chỉ. Nàng quay đầu nhìn lại, nữ hoàng được vài người đỡ, gục đầu xuống, hôn mê bất tỉnh.

Thời Sênh vẩy sạch vết máu trên thiết kiếm, trở lại bên cạnh Linh Ước, "Về phủ thôi."

Nhị Nguyệt: "..." Các nàng không tạo phản sao?

Nàng đã phái người về gọi người đến rồi.

Đây là cơ hội quá tốt để tạo phản, đại nhân không thể bỏ qua được!

Thời Sênh chỉ chỉ mặt của mình, "Nhìn bản tướng giống loạn thần tặc tử lắm hay sao?"

Dù sao gương mặt này cũng là khuôn mặt của nam thần mà!

Đẹp trai đến vô bờ bến ấy chứ?

Sao các ngươi cứ mong chờ bản cô nương tạo phản thế nhỉ?

Tạo phản xong thì ai đi quản lý mọi việc?

Nhị Nguyệt: "..." Chuyện ngài vừa làm không phải là chuyện mà loạn thần tặc tử làm hay sao.

Đầu óc Ánh Nguyệt xoay chuyển nhanh hơn Đới Nguyệt, lập tức nịnh

bợ, "Làm sao đại nhân có thể là loạn thần tặc tử được. Ngài là thừa tướng đại nhân anh minh thần võ của chúng ta mà."

Thời Sênh nhìn Ánh Nguyệt một cái đầy vẻ thâm sâu, "Các ngươi không cảm thấy ra vẻ như bây giờ tốt hơn sao?"

Ánh Nguyệt: "..."

Sao lại có cảm giác mình nịnh bợ nhầm địa chỉ nhỉ.

Đúng rồi đại nhân, ra vẻ là thế nào ạ?

"Đại nhân, chúng ta thật sự không tạo phản sao?"

"Tự ngươi đi đi, tạo phản xong thì tự mình lên làm nữ hoàng." Thời Sênh phẩy phẩy tay với Ánh Nguyệt.

Ánh Nguyệt: "..."

Đới Nguyệt vỗ vai Ánh Nguyệt đầy cảm thông, "Tỷ còn không nhìn ra sao? Bây giờ đại nhân chỉ cảm thấy hứng thú đối với một mình Linh Ước công tử thôi."

Hơn nữa đã bao lâu rồi đại nhân không quản lý công việc?

Dù là chuyện lớn chuyện nhỏ, cũng đều mang vẻ mặt kỳ dị như muốn nói "Nuôi các ngươi cũng không phải để cho các ngươi đi làm bình hoa. Chuyện lớn chuyện nhỏ cũng không được đến làm phiền ta".

"Vậy cuối cùng đại nhân có tạo phản không?" Ánh Nguyệt rối rắm hỏi.

Nếu bỏ qua cơ hội ngày hôm nay thì rất đáng tiếc!

"Ta đoán là..." Đới Nguyệt vuốt cằm, "Nếu như người của nữ hoàng không đến trêu chọc đại nhân, thì chắc là ngài ấy sẽ không tạo phản đâu."

"Ồ? Sao tỷ biết?" Sao nàng lại không nhìn ra đại nhân có ý này.

"Ăn nhiều đồ bổ não vào." Đới Nguyệt học dáng vẻ lúc trước của Thời Sênh, vỗ vai Ánh Nguyệt nói đầy ẩn ý.

Ánh Nguyệt: "..."

"Ha ha ha, thật ra là đại nhân nói cho ta biết." Tâm tư của đại nhân bây giờ, không ai có thể nhìn thấu.

"Tỷ được lắm, lại dám trêu chọc ta... Đới Nguyệt tỷ đừng chạy."

...

Thiên tế thất bại, nữ hoàng muốn làm khó đạo trưởng.

Thừa tướng đại nhân giận dữ vì nam nhan, ở trên đài tế thiên tế đã đại phát thần uy, rút kiếm chống lại nữ hoàng.

Các loại phiên bản lời đồn giống như thoại bản tiểu thuyết được lưu truyền trong bách tính, trở thành đề tài câu chuyện ở quán trà quán rượu.

Rốt cuộc thừa tướng đại nhân có thể tạo phản hay không lại càng trở thành trọng điểm để mọi người dự đoán.

Thời điểm thiên tế, nếu như thừa tướng đại nhân tạo phản, 90% có thể sẽ thành công, nhưng nàng lại không làm.

Hôm nay nữ hoàng vẫn còn nằm trên giường.

"Bệ hạ, ngài uống thuốc đi." Người đàn ông mặc cung trang bê chén thuốc.

Nữ hoàng giơ tay lên hất đổ chén thuốc trong tay người đàn ông mặc cung trang, "Uống cái gì mà uống, tiện phụ Quân Ly Ưu kia cũng sắp leo lên trên đầu trẫm rồi."

Không coi ai ra gì, cuồng vọng kiêu ngạo, giết người trước mặt bà.

Còn nữa, võ công của nàng ta tốt như thế từ lúc nào vậy?

Toàn bộ chén thuốc màu đen đều bị đổ lên người người đàn ông kia. H khẽ phủi phủi như không hề để ý, nhẹ nhàng trấn an, "Bệ hạ, dù ngài có tức giận, cũng phải suy nghĩ cho thân thể của mình. Dưỡng tốt thân thể, mới có thể đối phó với nàng được."

Nữ hoàng nhìn khuôn mặt trước mắt này, tức giận đều tiêu tan đi một chút, đưa tay kéo tay hắn, "Cũng chỉ có ngươi là tri kỷ của ta."

Người đàn ông cười nhẹ, "Để nô hầu hạ bệ hạ uống thuốc."

Người phía dưới lại đưa lên một chén thuốc. Lần này nữ hoàng không tiếp tục phát giận nữa, uống hết bát thuốc trong tay hắn.

Uống xong thuốc, không biết hai người thế nào lại lăn lên giường, ngay cả mấy người đứng phục vụ ở bên cạnh cũng không thèm tránh.

Mà những người khác dường như cũng đã quá quen với việc này rồi, đều tự cúi đầu, làm bộ không thấy được gì.

Chương 332: Thê chủ sủng quân (16)

Phủ thừa tướng.

Tiểu đạo sĩ Cổ Tô bổ nhào vào lòng Linh Ước, liên tục khóc không ngừng, là cái kiểu khóc đến không kịp thở, vậy mà cậu ta vẫn còn đang tố cáo.

Thời Sênh đứng ở cạnh cửa, kiếm sắt khua khua trên nền đất phát ra âm thanh leng keng leng keng.

Thời Sênh luôn có cảm giác đồ của mình bị cướp đi.

Muốn chém tên tiểu tử đó.

Nhị Nguyệt đứng ở phía sau quay sang nhìn nhau một cái, biểu cảm của đại nhân thật đáng sợ.

Cuối cùng Thời Sênh không thể kiên nhẫn thêm, bước vài bước đến phía đó, tóm lấy cổ áo của Cổ Tô lôi ra khỏi vòng tay của Linh Ước.

“Sư huynh… Sư huynh.” Cổ Tô cố lôi tay Linh Ước lại, khóc đến nỗi cả khuôn mặt nước mắt nước mũi lem nhem như một con mèo nhỏ, “Ngươi bỏ ta ra, ta muốn sư huynh của ta.”

“Ai cho phép ngươi muốn chàng ấy.” Thời Sênh sa sầm mặt, u ám lên tiếng, dùng kiếm chỉ vào tay của cậu ta, “buông ra.”

“Không buông, sư huynh… A… Sư huynh cứu đệ với.”

“Thừa tướng…” Linh Ước lật tay lại nắm lấy tay của Cổ Tô, “Nó vẫn còn nhỏ.”

“Mười ba mười bốn tuổi người khác đều có thể thị tẩm được rồi, còn nhỏ cái gì nữa, buông ra.”

Thiết kiếm của Thời Sênh đã đặt lên trên cổ tay của Cổ Tô, “Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu không ta sẽ chặt đứt tay ngươi.”

“Hu hu, đừng mà… Sư huynh…”

“Thừa tướng đại nhân…”

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt đứng từ bên ngoài nhìn vào cảnh tượng đang diễn ra, quả thực không thể nhìn được nữa.

Thật không thể tưởng tượng nổi đại nhân anh minh thần vũ của nhà mình lại có thể đi uy hiếp một đứa trẻ con.

Trong lòng Đới Nguyệt đột nhiên nặng trịch. Cô vô thức đón lấy, đối mặt với một khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem bẩn, đôi mắt khóc nhiều đến nỗi biến thành màu đỏ ngầu.

“Đừng để ta trông thấy mặt nó nữa.”

“Rầm!”

Đới Nguyệt nhìn cánh cửa bị đóng sập vào trước mặt, lại nhìn xuống người đang trong vòng tay của mình, khóe miệng cứ thế giật giật từng cơn.

Đại nhân, ngài làm thế này không phải là muốn lấy mạng của cô đấy

chứ?

“Đới Nguyệt, ta còn có chút chuyện cần phải giải quyết, ta đi trước đây.” Ánh Nguyệt cười thầm nhìn về phía Đới Nguyệt chớp chớp mắt rồi nhanh như một cơn gió chạy thẳng ra ngoài phủ.

Đới Nguyệt: “…” Đúng là chơi nhầm bạn mà.

Thời Sênh đóng cửa phòng lại, khí thế đùng đùng, bước thẳng về phía Linh Ước. Linh Ước bị khí thế ấy làm cho hoảng sợ lùi về phía sau.

Phía sau là giường, bàn chân của hắn va phải chân giường, cứ thế ngồi thẳng xuống cái giường đó.

Thời Sênh đưa tay ra, cong lưng chống xuống mặt giường. Cả cơ thể của Linh Ước chỉ có thể ngửa dần ra phía sau.

“Tướng quân…” Nam nữ thụ thụ bất thân.

Thời Sênh nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, từng câu từng chữ rõng rạc nói: “ Từ sau trở đi không được phép động chạm vào bất kỳ người nào, đàn ông cũng không được.”

“Đó là quyền tự do của ta.” Linh Ước nghiêm mặt nói.

Hắn không muốn thừa nhận, vừa nãy khi nàng nói ra những lời đó hắn không hề có một chút phản cảm nào cả.

Ngược lại giống như đã từng nói vô số lần, bọn họ nên là thế này.

“Chàng động vào ai, ta sẽ giết người đó. Chàng muốn ai chết thì cứ động vào người đó là được rồi.”

Linh Ước: “ …” Hắn gặp phải một người điên sao?

Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt lãnh đạm nói: “Ta đồng ý xuống núi với thừa tướng, thừa tướng cũng đã ra tay giúp đỡ ta. Hai chúng ta coi như thanh toán xong rồi.”

“Thanh toán xong rồi?”

Tim Linh Ước đập nhanh, hắn cảm nhận khi nàng đọc ra hai từ đó có rất nhiều cảm xúc, giống như có thể từ chỗ này mà đọc ra hết ân oán tình thù vậy.

Thời Sênh quỳ lên giường, Linh Ước bị áp sát hơn tiếp tục lùi về phía sau, cặp lông mày khẽ nhăn lại.

“Thanh toán xong? Chàng giỏi mơ mộng nhỉ, lần trước chàng đâm ta một nhát chẳng lẽ chỉ tính toán thế thôi sao?” Người Thời Sênh từ từ trèo lên phía trên. Linh Ước không còn cách nào khác đành tiếp tục lùi về phía sau. Cuối cùng lùi đến cuối giường, không thể nào lùi thêm được nữa.

“ Đêm hôm đó ta giúp chàng… lẽ nào chàng muốn tính toán như thế sao?”

Hai gò má Linh Ước chợt nóng bừng như lửa, hai tai đỏ ửng, tim cũng đập mạnh như đang gõ trống. Từng nhịp đập thình thịch thình thịch trong lồng ngực khiến tất cả dây thần kinh trên người đều như bị kéo căng,. Đôi mắt không dám nhìn thẳng vào Thời Sênh.

“Việc làm thừa tướng bị thương, ta rất xin lỗi, nhưng đó là do ngài tự tiện xông vào núi Vạn Nguyên trước.”

“Thế nhưng kết quả là chàng vẫn làm ta bị thương.” Thời Sênh khẽ mỉm cười, “ ám sát thừa tướng là tội chết đấy.”

Linh Ước: “…”

Ngón tay của Thời Sênh chầm chầm, nhẹ nhàng trượt từ cổ áo hắn rồi dừng lại ở bụng dưới, miệng cười ẩn chứa ý đồ sâu xa, mờ ám nói, “ Tiểu đạo trưởng, có cần bản tướng giúp chàng thêm một lần nữa không.”

Cơ thể Linh Ước đột nhiên cứng đờ. Cảnh tượng đêm hôm đó hắn muốn quên nhưng đều không thể nào quên được.

Thậm chí…

Thi thoảng trong giấc mơ còn mơ nhìn thấy một số thứ lẽ ra không nên xuất hiện.

Tại sao hắn lại có thể có loại suy nghĩ như vậy?

“Thừa tướng, xin ngài đừng ép ta.” Linh Ước bỗng lạnh mặt.

Thời Sênh di chuyển bàn tay, dùng một tốc độ cực kỳ nhanh đặt lên môi hắn một nụ hôn, “Được rồi, không đùa giỡn với chàng nữa. Thế nhưng có điều này chàng nên nhớ cho kỹ, ta nhất định sẽ làm cho chàng phải thích ta. Từ giờ cho đến lúc đó chàng không được phép rời khỏi phủ thừa tướng.”

Đầu óc Linh Ước lúc này hoàn toàn bị những âm thanh ù ù chiếm lĩnh.

Nàng hôn hắn……

Nàng lại đi hôn hắn……

Thời Sênh từ trên giường lui xuống dưới, chỉnh sửa lại quần áo, “Đã đói chưa, muốn ăn gì không? Trong cung chắc chàng cũng chưa ăn được gì nhiều.”

Linh Ước ngẩn ngơ nhìn Thời Sênh.

“Yên tâm đi, ta sẽ không bỏ thuốc chàng đâu, nếu như ta muốn cưỡng bức chàng thì chàng bây giờ…” Thời Sênh dùng ánh mắt lưu manh quét qua một lượt trên cơ thể của hắn.

Cả khuôn mặt Linh Ước đều nóng bừng như lửa đốt, kéo cái chăn bên cạnh trùm kín lên toàn bộ cơ thể.

Người phụ nữ này sao có thể không biết xấu hổ như thế chứ.

“Phù…”

Phượng Từ của cô quả nhiên bất luận là biến thành ai thì cũng không thể thay đổi được cái tính hay xấu hổ, ngại ngùng này.

Tâm trạng của Thời Sênh vô cùng tốt, đi ra bên ngoài sai người làm chút đồ ăn.

Đợi đến lúc đồ ăn được đặt lên bàn rồi Linh Ước vẫn mặt đỏ bừng bừng ngồi trên giường.

“Muốn ta đút cho chàng ăn?”

Linh Ước lắc đầu.

“Vậy sao chàng còn không mau xuống đây.” Thời Sênh dừng lại một

lát, “Ta bế chàng xuống là được rồi.”

Nói xong liền lập tức đi đến bên cạnh giường.

Linh Ước lập tức lật tung chăn ra, xuống giường.

Thời Sênh nhìn Linh Ước bằng ánh mắt hơi tiếc nuối, đi về phía bàn ăn, “Ăn cơm thôi.”

Trông thấy Thời Sênh ngồi xuống, trên bàn lại được đặt hai bộ bát đũa, hắn lập tức đứng bất động.

“Nàng cũng ăn ở đây sao?”

“Không được sao? Cả cái phủ thừa tướng này đều là của ta. Ta muốn ăn cơm ở đâu là quyền tự do của ta.”

Linh Ước: “…” Không còn lý do gì để phản bác.

Hắn chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn đi đến bàn ăn, lúc ở trong cung hắn thật sự chưa ăn được gì.

Đến cả uống nước cũng cực kỳ ít.

Xét đến việc Linh Ước là một đạo sĩ, Thời Sênh đã cố tình sai người làm đồ chay, tuy tay nghề không thể sánh được bằng những đầu bếp ở không gian hiện đại những cũng coi như hợp khẩu vị.

Linh Ước không nói một câu nào mà chỉ bưng bát ăn cơm.

Thời Sênh phát hiện hắn là người kén ăn. Nhiều thức ăn như vậy mà hắn chỉ ăn đúng một món.

Thời Sênh: "…" Luôn có cảm giác lần này sẽ rất khó nuôi.

"Ta muốn quay về núi Vạn Nguyên." Linh Ước đặt bát xuống, nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu nhìn hắn một cái, "Những lời ta vừa nói với chàng, chàng đều coi là gió bay qua tai sao?"

Linh Ước mấp máy môi, "Ta muốn về núi Vạn Nguyên lấy chút đồ."

Gương mặt đang bị kéo căng vì khó chịu của Thời Sênh lập tức giãn ra nở một nụ cười, "Ừm, ngày mai ta về cùng chàng."

Thời Sênh cho người dọn dẹp thức ăn, trước khi đi liền hỏi một câu.

"Thanh kiếm đó của chàng đâu?"

"Ở trong cung." Linh Ước nhíu mày trả lời.

Hắn phải đi lấy thanh kiếm đó về.

"Nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngày mai ta cùng chàng về núi Vạn Nguyên." Thời Sênh gật gật đầu, "Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, nếu không ta sẽ giết chết tiểu sư đệ của chàng."

"Nàng sẽ không làm thế." Linh Ước đột nhiên tiếp lời một cách chắc chắn.

"Vậy sao, vậy thì chàng có thể thử xem." Thời Sênh kéo cao khóe miệng, trưng ra một nụ cười giả tạo.

Chương 333: Thê chủ sủng quân (17)

“Bệ hạ, bệ hạ, thừa tướng đến.”

Tiếng gọi từ bên ngoài làm gián đoạn sự giao lưu thâm nhập của hai người đang nằm trên long sàng.

“Bệ hạ…” người đàn ông mặc cung trang ôm quấn lấy nữ hoàng, yêu kiều gợi cảm gọi.

Nữ hoàng bị gọi đến tê người. Người ta đều nói phụ nữ ba bốn mươi mạnh mẽ như hổ, nữ hoàng đang đúng vào cái tuổi này, còn thời gian đâu mà quản đến thừa tướng hay cái gì nữa.

“Để nàng ta chờ đi.” Nữ hoàng mơ hồ trả lời một tiếng, lại tiếp tục một vòng giao lưu mới với người đàn ông kia.

“Thừa tướng, ngài không được vào trong… Ây ya…”

“Mau ngăn thừa tướng lại.”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hỗn loạn như gà bay chó sủa. Nếu trong tình cảnh này mà nữ hoàng vẫn tiếp tục được thì đúng là một người vô cùng mạnh mẽ.

Bà nổi giận đùng đùng mặc quần áo lên rồi xuống giường.

Bên ngoài Thời Sênh cũng một mạch vượt qua rất nhiều người bước được vào trong điện.

“A!” Thời Sênh vừa bước vào liền dẫn tới một loạt những tiếng la hét.

Trong điện mùi hương liệu kích tình rất đậm đặc, khiến cho Thời Sênh vừa bước vào bên trong đã bị hun đến đầu óc choáng váng. Xung quanh là đám đàn ông đang tán loạn chạy tìm chỗ trốn, ăn mặc cũng rất mát mẻ.

Quả nhiên tính háo sắc là do di truyền.

“Thừa tướng!” Nữ hoàng nghiến răng cắn lợi trừng mắt nhìn người vừa xông vào, “Trẫm còn chưa chết đâu. Ngươi ngang ngược tự ý xông vào tẩm cung của trẫm, muốn bức vua thoái vị sao?”

Bức thoái vị cái ông nội nhà bà.

Lão tử đây nhìn có giống người vô vị như vậy không?

“Kiếm của Linh Ước đâu?”

“Kiếm?” Nữ hoàng bị người trước mặt đột nhiên chuyển ý khiến cho sắc mặt đều trở nên kỳ quặc.

Giữa đêm hôm khuya khoắt xông vào cung chỉ vì một thanh kiếm?

Mặt Nữ hoàng đầy vẻ ‘ta không tin’.

“Thừa tướng…”

“Kiếm đâu?” Thời Sênh mất bình tĩnh cắt ngang lời của nữ hoàng. Cô cảm thấy bản thân ở đây vô cùng nóng mắt, nhìn những thứ không nên nhìn, quả thật rất có lỗi với nàng dâu nhà mình.

Đây là một việc vô cùng sai trái.

Nữ hoàng cau mày lại, ánh mắt lướt qua thanh thiết kiếm trong tay Thời Sênh, nhanh chóng sai người đi lấy kiếm.

Người cầm kiếm mang đến tay run cầm cập, dâng thanh nhuyễn kiếm lên trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh chắc chắn thanh nhuyễn kiếm đó là của Linh Ước, đến nữ hoàng cũng chẳng buồn nhìn lần nữa, cứ thế quay người đi ra ngoài.

Cứ như vậy mà đi sao?

Thực sự đi rồi sao?

Thực sự là vì thanh kiếm đó mới đến sao?

Nhìn Thời Sênh biến mất trong điện, nữ hoàng mới tin đó là sự thật. Cái vị thừa tướng đã tiến hóa thành gian thần của bà thực sự đến đây chỉ vì một thanh kiếm sao?

Nữ hoàng thực sự muốn cho người bao vây tiễu trừ cô ta. Thế nhưng nghĩ đến buổi thiên tế hôm đó, thực lực của cô ta là bà tận mắt trông thấy, mấy tên lính kém cỏi trong cung liệu có thể giết được cô ta sao?

Đến lúc đó khiến cô ta nổi giận, lại được một mất mười.

……

Thời Sênh nói là sẽ cùng với Linh Ước quay về núi Vạn Nguyên. Sáng sớm hôm sau thực sự đã chuẩn bị xong xuôi xe ngựa, dẫn theo Linh Ước ra khỏi thành.

Cô chỉ đem theo một mình Ánh Nguyệt.

Hai người ngồi trên xe ngựa, mắt to nhìn mắt bé.

Một lúc lâu sau, Thời Sênh lấy thanh nhuyễn kiếm từ bên cạnh mình ra, “ Này.”

Linh Ước nhìn chằm chằm vào thanh kiếm mất ba giây mới đưa tay nhận lấy nó.

Đây chính là mục đích tối qua nàng hỏi hắn kiếm của hắn đâu sao?

“Nàng không sợ ta sẽ dùng thanh kiếm này để đối phó nàng sao?” Nàng cứ đưa trả hắn thanh kiếm như vậy, thật sự không lo lắng một chút nào sao?

Mặt Thời Sênh lộ vẻ cưng chiều, “Chàng vui vẻ là được rồi.”

Muốn đối phó với bản cô nương, vậy thì phải có đủ sức mạnh đó mới được!

Linh Ước: “…” Không có cách nào để giao tiếp nữa.

Xe ngựa rất nhanh đã đến núi Vạn Nguyên, Linh Ước muốn leo từng bậc thang Đăng Thiên để lên.

Thời Sênh không còn cách nào khác chỉ có thể leo lên cũng hắn.

Còn chưa leo được một nửa, Thời Sênh đã mệt đến thở không ra hơi.

Linh Ước mặt không đỏ, hơi thở cũng không đứt đoạn đứng trên bậc

cao hơn vị trí của Thời Sênh một chút. Gương mặt hắn lạnh tanh nhìn xuống cô gái đang ngồi trên đất không có chút hình tượng nào.

Trong lòng bỗng cảm thấy có chút tan vỡ.

Lúc đánh nhau đâu có thấy nàng mệt mỏi gì?

Chỉ là leo bậc thang thôi mà, có cần phải mệt như vậy không?

Đánh nhau đối với Thời Sênh mà nói quả thật không hề mệt, nói cho cùng trong tay có một thanh kiếm có thể chém người như chém củ cải, ngoại trừ những trận đấu kéo dài cực kỳ lâu, nếu không thể lực bị tiêu hao hoàn toàn không có gì nghiêm trọng.

Nhưng mà cái bậc thang này, cứ như dựng một góc chín mươi độ vậy.

Góc chín mươi độ tức là sao, tức là cô chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể rơi xuống bên dưới. Thân là một quan văn, leo được một nửa như thế này là cô đã rất cố gắng rồi.

Đúng lúc đầu óc Thời Sênh bắt đầu ù ù, thở không ra hơi thì phía trước đột nhiên tối lại, một cánh tay thon dài trắng trẻo đưa đến trước mặt cô.

Thời Sênh nhìn theo hướng cánh tay đó.

Linh Ước nhìn sang chỗ khác, miệng còn cố nói cứng, “Nàng đi thế này thì đến tối chúng ta cũng không thể lên đến núi.”

“Không thì chàng cõng ta đi.” Thời Sênh được đằng chân lân đằng đầu.

Linh Ước sa sầm mặt định thu cánh tay lại, Thời Sênh thấy vậy lập tức đưa tay lên nắm lấy, “Không cõng, không cõng, dắt thế này cũng được.”

Linh Ước hừ một tiếng.

Thời Sênh mặt mày tối lại, được đấy, cái tính kiêu ngạo cuối cũng cũng xuất hiện rồi.

Giỏi lắm!

Dựa vào sức của Linh Ước, Thời Sênh đứng lên, Linh Ước đi phía trước dắt cô leo lên trên.

Thời Sênh nhân cơ hội này, ngón tay từ trong lòng bàn tay hắn cố tình luồn qua khiến mười ngón tay đan lồng vào nhau.

Linh Ước quay đầu nhìn cô một cái, ngón tay nắm chặt, cuối cùng mặt lại lạnh tanh tiếp tục leo lên phía trên.

Đến đạo quan, Linh Ước rút tay lại nhưng không rút ra được.

“Thừa tướng, buông tay ta ra.” Nam nữ thụ thụ bất thân đó, có biết không?

“Ta sợ chàng bị ngã, ta vẫn nên dắt chàng thì hơn.” Thời Sênh làm vẻ mặt nghiêm túc.

Linh Ước: “…” ở trong địa bàn của hắn rồi, hắn còn có thể bị ngã sao?

Linh Ước thử mấy lần đều không thể rút tay ra khỏi tay của Thời Sênh. Thời Sênh tươi cười nhìn hắn.

Trái tim của Linh Ước đột nhiên đập loạn nhịp. Hắn có chút hoảng hốt nhanh chóng dời mắt đi, sải bước về phía căn lầu các trên vách núi.

Từ trong lòng đã tự cảnh cáo bản thân không được nghĩ lung tung, thế nhưng thứ xúc cảm trong lòng bàn tay ấy khiến hắn muốn không nghĩ cũng khó.

Bàn tay của cô ấy rất nhỏ, làn da rất mềm mịn hoàn toàn không giống với đám con gái kia, vừa thô ráp lại vừa to đùng.

Bàn tay này đã từng nắm vào vị trí bí mật nhất trên cơ thể của hắn.

Nghĩ đến đây, bàn tay Linh Ước vô thức tăng thêm lực nắm chặt bàn tay kia thêm vài phần.

“Ui… tiểu đạo trưởng dù chàng không muốn nắm tay ta thì cũng đừng nên bóp nát tay của ta như vậy chứ.” Thời Sênh hít một hơi lạnh.

Linh Ước định thần lại, lúc này mới phát hiện bản thân đã dùng một lực lớn như vậy. Hắn lập tức buông tay ra, bàn tay của Thời Sênh đỏ ửng cả lên.

“Xin lỗi…” Vừa rồi hắn không cố ý, chỉ là do tâm trí đang vô cùng hỗn loạn, không biết làm thế nào để đối mặt với cô.

Thời Sênh vẩy vẩy tay, sao lực tay của tên tiểu tử này mạnh vậy chứ.

Mẹ nhà nó, tay sắp đứt cả rồi.

“Chàng mau thổi giúp ta đi.” Thời Sênh giơ tay lên trước mặt Linh

Ước, đôi mắt chớp chớp, mặt đầy vẻ tủi thân, chỉ thiếu nước khóc cho hắn xem thôi.

Linh Ước nhìn xuống bàn tay bị mình làm cho đỏ ửng, trầm mặc một lát rồi kéo tay của cô nhẹ nhàng thổi.

Từng hơi thở ấm nóng cứ lướt nhẹ trên làn da mềm mại, giống như một chiếc lông tơ đang nhè nhẹ lướt qua đáy trái tim, khiến cả người cô như tê dại chỉ muốn lập tức bổ nhào vào người hắn.

Cuối cùng vẫn là lý trí kiểm soát cơn kích thích đó, có điều cô vẫn cứ mặt dày tiếp tục đòi quyền lợi, “Phải hôn một cái mới hết đau.”

Linh Ước nhìn cô.

Thời Sênh lại cố gắng ra vẻ tủi thân hết mức có thể.

Cặp lông mi vừa dài vừa cong khẽ rung lên, đôi mắt thường ngày vẫn bình thản trong khoảnh khắc này lại như được nhuộm lên ý cười và sự ấm áp, hấp dẫn hắn, khiến hắn đắm chìm.

Hắn không biết bản thân mình bị ma xui quy khiến ra sao mà đặt lên tay bàn tay ấy một nụ hôn.

Đôi môi hắn có chút mát lạnh, khẽ chạm lên làn da đang nóng bừng vì đau nhức, cái mát lạnh ấy vừa hay làm tan đi cái nóng rực như lửa đang đốt cháy da thịt.

“Linh Ước.”

Linh Ước hơi đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn cô, đồng tử lập tức mở to hết cỡ, đôi môi đã bị ai đó chiếm đoạt, trong vòng tay đột nhiên có thêm một cơ thể mềm mại lại vô cùng dịu dàng.

Linh Ước không ngờ được cô lại đột ngột nhào đến như thế, bản thân không đề phòng bị ngã nhào vào lùm cỏ sau lưng.

“Linh Ước…” ánh mắt Thời Sênh đã thêm vài phần mơ mơ màng màng, đầu lưỡi khẽ lướt nhẹ nhàng vẽ theo hình dáng đôi môi hắn.

Toàn thân Linh Ước bắt đầu cừng đờ, thế nhưng cứ theo mỗi lần cô gọi tên hắn, hắn đều không hiểu nổi tại sao trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Khó chịu đến nỗi hắn sắp không thể hô hấp nổi.

Chương 334: Thê chủ sủng quân (18)

Thời Sênh buông Linh Ước ra, cả khuôn mặt Linh Ước đều đỏ bừng như mặt trời, vô cùng đáng yêu.

Thời Sênh nhoài người lên cơ thể hắn, khẽ nheo mắt nhìn: “Đều tại chàng quá quyến rũ, làm ta không thể kiềm chế được.”

Khuôn mặt Linh Ước lại càng đỏ thêm, luống cuống đẩy cô ra.

“Ha ha ha ha…” Thời Sênh ngồi dưới đất lớn tiếng cười.

Linh Ước nhìn cô, cũng không cần quan tâm cô có đi theo hay không, vội vàng đi lên núi.

Ban nãy hắn không hề đẩy nàng ra, lại còn phối hợp với nàng…

Linh Ước hận một nỗi không thể tát cho mình hai cái tát, hắn đang làm cái trò quái gì vậy.

Không được nghĩ nữa, không được nghĩ nữa.

Linh Ước định dùng tay áo lau sạch môi, tay áo đã chạm đến môi rồi nhưng cuối cùng lại vẫn bỏ xuống.

Hắn nhanh chóng về đến lầu các, cứ thế đi thẳng lên lầu ba.

Lầu ba là thư phòng, bốn phương tám hướng đều là giá sách. Có lẽ đã từ rất lâu không có ai ở nên bên trong phủ lên một lớp bụi dày.

Linh Ước chạy thẳng đến một cái giá sách trong phòng.

Từ trên giá sách lấy xuống một cái hộp, vội vội vàng vàng mở nó ra.

Bên trong hộp là một chiếc túi gấm, hắn lấy chiếc túi gấm đó ra, chần chừ do dự một hồi lâu mới chầm chậm mở ra.

Trong túi gấm chỉ có một tờ giấy nhỏ.

----- Thuận kỳ tâm, tôn kỳ ý. (Chú giải: Tôn trọng ý kiến, thuận theo trái tim.)

Tờ giấy được viết lên sáu chữ nét viết bay bổng như rồng bay phượng múa.

Ý của sư phụ là muốn hắn tôn trọng con tim, thuận theo ý của con tim sao

Nhưng mà…

Linh Ước nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy Thời Sênh đang hạ xuống dưới.

Cô khẽ ngẩng đầu, ánh mắt hai người vừa vặn chạm vào nhau. Cô nhoẻn miệng cười tươi, ý là sẽ không lên đó mà đứng đây chờ hắn.

Linh Ước nhìn cô một hồi lâu rồi mới quay người vào trong tìm một chậu than, ném cả túi gấm và tờ giấy vào trong chậu đốt.

Hắn đóng cửa sổ lại, ngồi trên nền nhà lặng nhìn những ngọn lửa đang tí tách nhảy múa, cuối cùng nhìn từng đốm lửa chập chờn dần dần lụi tắt……

Linh Ước ngồi một mạch qua hai ngày, hắn đã suy nghĩ rất nhiều.

Thế nhưng hắn quyết định làm theo lời nói của sư phụ.

Thuận theo con tim, tôn trọng nguyện vọng của nó.

Chỉ là… ngài ấy đừng thất vọng vì mình mới được.

Linh Ước lấy từ trên giá sách một vài đồ vật rồi ôm chúng đi ra phía thang gác.

Cuối cùng hắn quay đầu lại nhìn thư phòng một lần nữa sau đó xoay người đi xuống dưới lầu.

Lúc đẩy cửa ra nhìn thấy người đang đứng bên ngoài, trong lòng hắn không hề có một chút bất ngờ nào.

Giống như hắn đã biết chắc chắn nàng sẽ ở đây đợi hắn, cho dù hắn có ở lại đây bao lâu, nàng cũng vẫn sẽ đợi ở đó.

Đó là một thứ trực giác vô cùng kỳ diệu, thứ trực giác khiến hắn cảm thấy thanh thản, yên tâm.

Thời Sênh nhìn thấy Linh Ước ôm theo đồ đạc ra ngoài, đa số đều là sách, trên người còn đeo một tay nải.

Cô lập tức tiến đến đỡ lấy những thứ đó, gương mặt cười như không cười hỏi hắn, “Đã nghĩ thông suốt rồi?”

Linh Ước không trả lời mà hỏi lại, “Liệu nàng có nạp các thị quân khác không?”

“Không, lòng ta chỉ có một mình chàng, đời đời kiếp kiếp.”

“Phụ nữ đều nói rất dễ nghe.” Linh Ước lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng hai tai lại hơi ửng đỏ.

Đời đời kiếp kiếp…

Nàng làm sao biết được là đời đời kiếp kiếp chứ, người chết như ngọn đèn tắt, sẽ không còn thứ gì cả.

Thời Sênh nghiêng đầu cười, “Ta sẽ làm cho chàng xem, rồi sẽ có một ngày chàng sẽ hiểu.”

Chúng ta gặp nhau không phải là do trời định mà là do ta đi tìm chàng.

Ba nghìn thế thới, không cần biết chàng ở đâu, ta cũng sẽ đều tìm ra chàng, ở bên cạnh chàng.

Linh Ước khẽ nhíu mày, nghe không hiểu ý của những lời cô vừa nói.

Thời Sênh cũng không giải thích, “Còn thứ gì cần mang theo nữa không?”

Linh Ước quay người đi về phía lầu các, một lúc sau chuyển ra một thùng đồ lớn.

Thời Sênh: “…” Cái quái gì thế này.

Thời Sênh muốn mở cái thùng đồ đó ra xem nhưng Linh Ước giữ lấy thùng đồ không chịu cho cô xem.

“Không cho ta xem?”

Linh Ước gật đầu.

“Vậy thì hôn ta một cái ta sẽ không xem.” Thời Sênh đến gần trước mặt Linh Ước, mọi lúc mọi nơi đều nhân cơ hội để bản thân được hưởng lợi ích.

Linh Ước nhìn xuống thùng đồ rồi lại nhìn lên Thời Sênh, trong mắt hiện lên sự đấu tranh tư tưởng, giống như đang suy nghĩ nên lựa chọn cái nào thì tốt hơn.

Cuối cùng hắn mở thùng đồ ra…

Mở thùng đồ ra…

Thời Sênh: “…”

Hôn một cái cũng đâu có chết, hắn lại không làm!

Làm tức chết bản cô nương mà!

Thời Sênh sa sầm mặt mũi thu thùng đồ vào trong không gian, những đồ vật khác cũng gom lại rồi để vào trong đó.

“Nàng để đồ đạc của ta ở đâu rồi.” Linh Ước cuối cùng cũng tò mò hỏi.

Kiếm của cô ấy đều luôn xuất hiện một cách vô cùng bất thường, hắn từ rất lâu trước đây đã cảm thấy kỳ lạ rồi.

“Chàng có hôn ta, ta cũng không nói cho chàng biết.” Thời Sênh lẩm bẩm.

Bản cô nương là một người có nguyên tắc

Phải hôn hai cái mới được.

Linh Ước: “….”

Rõ ràng Linh Ước cũng không quá tò mò với những thứ đó, Thời Sênh không trả lời, hắn cũng không hỏi nữa

Thời Sênh: “…”

Sao không hỏi nữa chứ?!

Hỏi đi!

#Lòng hiếu kỳ của nàng dâu ít quá thì biết làm sao, rất gấp, online đợi.#

Linh Ước dùng khinh công bay qua vách núi, kết quả là quay người lại phát hiện thấy Thời Sênh vẫn đang đứng ở chỗ cũ.

“Ta không qua đó được.”

Thời Sênh tự cảm thấy kỹ năng nói dối không chớp mắt của bản thân đã đạt đến cấp độ thần thánh.

Để được ôm dâu nhà mình thì làm như vậy cũng không có gì là đáng trách cả.

Khóe môi Linh Ước giật giật, vậy mấy lần trước nàng đến đây bằng cách nào?

Cổ Tố đã nói cho hắn biết, thanh kiếm của nàng ngoài có thể biến

thành to còn có thể bay được nữa.

Linh Ước quay người xuống núi, quyết định không thèm để ý đến Thời Sênh nữa.

“Linh Ước chàng đừng đi mà… tiểu đạo trưởng… Nàng dâu ơi…”

Nàng dâu cái quái gì chứ.

Linh Ước lại bước càng nhanh, mới vài bước đi đã biến mất khỏi tầm nhìn của Thời Sênh.

Linh Ước ở trong đạo quan thu dọn lại một lượt đồ đạc. Những nơi cần khóa lại đều đã khóa, kết quả là hắn vẫn chưa nhìn thấy Thời Sênh đi xuống.

Đợi ngược đợi xuôi, trời cũng dần tối rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy người đâu.

Linh Ước cuối cùng cũng cắn răng quay lên núi.

Hắn trông thấy Thời Sênh đang ngồi ngây người ra trên lan can đá, nhìn thấy hắn, lập tức nhảy từ trên lan can xuống, “Nàng dâu ơi, mau đưa ta qua đi.”

Linh Ước: “…” Nàng đúng là quá cố chấp.

Hắn nếu không quay lại, có phải nàng vẫn cứ chờ ở đây chờ không.

Linh Ước nhảy qua bên đó, “Rõ ràng nàng là có thể tự mình qua đó, tại sao cứ phải cần đến ta…”

“Ai nói cho chàng biết là ta có thể tự mình qua đó được.” Thời Sênh

nghiêm mặt tỏ vẻ nghiêm túc hỏi, “Mau nói thật cho ta biết.”

“Vậy nàng làm thể nào để có thể đến đây được.” Khóe miệng Linh Ước khẽ giật giật.

Thời Sênh vẫn cố chấp, chỉ tay về hướng vách núi nơi có những sợi dây leo đang đung đưa, “Từ đó trèo lên đến đây, suýt chút nữa đã bị rơi xuống dưới rồi. Nếu lỡ bị rơi xuống dưới thì chàng sẽ không nhìn thấy ta nữa, để chàng một mình bị người khác ức hiếp thì phải làm sao. Vậy nên ta không thể chết, bla bla bla…”

Linh Ước thở dài một hơi, quyết định không tiếp tục nghe cô nói lung tung nữa, đưa tay về phía cô.

Thời Sênh lập tức tóm chặt lấy tay của hắn, nhân cơ hội ôm luôn eo của hắn, tiện thể hôn một cái lên má của hắn.

Linh Ước: “…” Người phụ nữ này thật là!

Thời Sênh lần đầu tiên được người khác dùng khinh công ôm mình bay, cảm giác vô cùng mới mẻ, thích thú.

Hơn nữa lúc Linh Ước sử dụng khinh công, cô có thể cảm nhận được một luồng linh lực lúc ẩn lúc hiện vây quanh cơ thể hắn.

Ở cái thế giới này rõ ràng không hề có linh khí nhưng tại sao trong người của Linh Ước lại có thể có linh lực chứ.

Thêm vào đó cô không cần phải truyền linh lực vào trong cơ thể hắn nhưng lại có thể cảm nhận được một cảm giác vô cùng quen thuộc…

Bởi vì đã muộn, hai người không thể xuống núi cho nên đành phải ở lại đạo quán bên dưới ngủ một đêm.

Thời Sênh cố gắng tranh thủ cùng ngủ một phòng nhưng bị Linh Ước từ chối thẳng thừng.

Ai ngờ đến đêm trời bỗng mưa to, Thời Sênh bị nước mưa làm ướt như chuột lột.

Mái nhà có lẽ đã từ lâu không được ai tu sửa nên bên ngoài phòng mưa to thì bên trong phòng là mưa nhỏ.

Thời Sênh sa sầm mặt mũi, ôm cái chăn đã bị nước mưa làm ẩm một góc đến gõ cửa phòng Linh Ước.

Phòng của Linh Ước cũng không tốt hơn là mấy, cả một nửa giường đều bị dột nước mưa.

Chương 335: Thê chủ sủng quân (19)

Linh Ước đi xem xét những phòng khác nhưng hầu hết chũng cũng đều bị mưa dột ướt hết.

Việc kiểm tra tu sửa phòng ốc này trước đây đều là do một tay sư phụ hắn làm. Sau khi sư phụ ra đi, hắn đều một mạch ở trên lầu các, vốn dĩ không biết rằng thường ngày trông đạo quan vẫn đẹp đẽ như vậy nhưng khi trời vừa mưa lại có thể biến thành như thế này.

Trời đang mưa to, bây giờ mà lên núi cũng không an toàn.

“Chỉ có phòng của tiểu sư đệ là không bị mưa dột. Nàng qua phòng của tiểu sư đệ ngủ đi.” Linh Ước đứng tránh khỏi nơi đang bị mưa dột, đi đến cạnh giường.

Thời Sênh ôm chăn ngồi lên giường, cả người và đầu tóc đều bị ướt sũng do lúc nãy chạy từ trong sân vào, lúc này chúng ướt át dán chặt vào người của cô.

“Chàng ngủ ở đâu?”

“Ta sẽ ngủ ở đây.” Linh Ước chỉ chỉ ngón tay về chiếc giường Thời Sênh đang ngồi lên, tạm bợ qua một đêm chắc cũng không sao.

“Vậy ta cũng ngủ ở đây.”

Linh Ước: “…”

Cái giường này chỉ có thể ngủ được một người thôi!

Đầu còn lại vẫn còn đang bị mưa dột.

“Vậy ta đến phòng của tiểu sư đệ ngủ.”

Nàng không đi, hắn đi là được chứ gì!

“Ta cũng đi.” Thời Sênh đang ôm chăn lập tức thả xuống đất.

“Thừa tướng, nam nữ thụ thụ bất thân.” Linh Ước nhắc nhở, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Thời Sênh nghiêng đầu, cả gương mặt tỏ vẻ vô tội, “Ta đâu có muốn làm gì chàng, chỉ là ngủ cùng giường thôi mà. Đợi đến lúc chàng vào phủ, chúng ta vẫn phải ngủ cùng nhau, lần này coi như tập luyện trước một chút.”

Ngủ mà còn phải tập luyện sao?

Linh Ước cảm thấy bản thân quả thật không còn cách nào có thể giao tiếp được với người phụ nữ này.

Đúng lúc cả hai đang giằng co thì chỗ Thời Sênh đang ngồi mưa bắt đầu dột đến.

Thởi Sênh nhún vai, nhướng mày cười nói: “Cái này không thể trách ta được.”

Hai người cuối cùng đành phải ôm chăn chuyển sang phòng của tiểu sư đệ.

Linh Ước nói phòng của Cổ Tô không bị mưa dột, nhưng là chỉ nói

đến cạnh giường không bị dột nước mà thôi.

Trên giường có một vài khóm cỏ khô nghiêng ngả, nước mưa từng giọt nhỏ giọt rơi xuống liền theo khóm cỏ khô giọt xuống bên cạnh.

Thời Sênh nhìn Linh Ước một cách kỳ lạ, Linh Ước có chút ngượng ngùng.

Hắn thường ngày rất ít khi đến đây, đa phần thời gian đều chỉ có một mình Cổ Tô. Hắn căn bản không hề biết những chuyện này.

Giường của Cổ Tô rất nhỏ, hai người nằm ở giữa thì đã chật kín. Thời Sênh để Linh Ước nằm bên trong.

Linh Ước trong lòng thấp thỏm, ngượng nghịu leo lên giường.

Tiếng từng giọt mưa tí tách tí tách như đang giọt xuống trái tim hắn. Nhịp tim hắn như đang chạy đua cùng nhịp rơi nhanh của những giọt nước ấy.

Thời Sênh leo lên giường, thấy Linh Ước đang nằm tít vào trong, khẽ nhíu mày nói: “Qua đây.”

“Ta cũng không chiếm nhiều diện tích.” Linh Ước lắc đầu, đáy mắt có vài phần đề phòng.

Thời Sênh: “…” Trông cô có vẻ thèm khát như vậy sao?

Thật đúng là.

Được thôi, muốn ngủ cùng người đàn ông của mình thì không có gì là mất thể diện cả.

Chính là muốn ngủ cùng hắn.

“Để ta lau tóc cho chàng.” Thời Sênh giơ tay lên, không biết từ đâu lấy ra một cái khăn mặt.

Lúc nãy Linh Ước chạy ra ngoài kiểm tra các phòng, tóc còn ướt hơn Thời Sênh rất nhiều.

Linh Ước sắc mặt hơi ửng đỏ, hắn vừa nghĩ cái gì vậy.

Chống người ngồi nhích sang, Thời Sênh quỳ nửa gối tháo cột tóc của hắn xuống, nhẹ nhàng, dịu dàng lau tóc cho hắn.

Hắn có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể cô, và từ từng ngón tay đang lướt nhẹ qua cổ của hắn.

Đem theo một chút mát lạnh, giống như đem theo cả cái tê dại của dòng điện, truyền đến toàn bộ cơ thể trong chớp mắt.

“Xong rồi.” Thời Sênh khẽ vuốt vuốt, tuy rằng không phải khô hoàn toàn nhưng so với ban nãy thì tốt hơn nhiều.

Thời Sênh nhân tiện lau khô tóc của mình. Quần áo đều bị mưa làm ướt sũng cả rồi, cô chuẩn bị cởi ra.

“Nàng làm gì vậy…” Linh Ước không biết từ lúc nào đã rụt người lại vào bên trong.

“Quần áo bị ướt rồi, phải cởi ra chứ sao!” Nhanh chóng cởi lớp quần áo bên ngoài ra, lớp quần áo bên trong vẫn còn khô, “Quần áo của chàng cũng bị ướt hết rồi, mặc tiếp sẽ dễ bị ốm lắm, mau cởi ra đi.”

Linh Ước nhìn Thời Sênh nửa buổi mới chầm chậm cởi áo ngoài ra.

“Ngủ thôi.”

Hai người ai nấy đều tự đắp chăn của mình, Linh Ước nhìn thấy Thời Sênh co lại vào trong chăn trong lòng mới nhẹ nhõm.

Nhiệt độ trên núi về đêm vốn dĩ đã khá thấp, lại cộng thêm mưa lớn nên lại càng lạnh hơn.

Thời Sênh đắp một cái chăn nhưng lại là loại chăn rất mỏng, cả cơ thể run lên vì lạnh.

Nguyên chủ giống như một khúc gỗ mục mỗi lần dính phải nước mưa là đều có thể sốt cao được. Thời Sênh quấn lấy chăn nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Hình như không gian của cô không có cái chăn nào.

Xem ra sau này phải nhớ để một số đồ dùng vào không gian để làm đồ dự phòng mới được.

“A... hắt xì…” Thời Sênh bịt miệng lại, đầu mũi bắt đầu ngưa ngứa, không kiềm chế nổi mà bắt đầu hắt xì.

Chết tiệt!

Thời Sênh quay đầu nhìn vào bên trong, ánh mắt chợt sáng lên, cứ thế dịch dần người qua đó.

Ai mà biết được vừa mới động vào người Linh Ước đã ngồi bật dậy.

Trong bóng đêm Thời Sênh chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng đen.

“Lạnh.” Thời Sênh có chút đáng thương nhìn vào bóng đen đó, “Hắt xì…”

Linh Ước có nội lực hộ thân, nên không cảm thấy quá lạnh.

“Lạnh thật mà, không tin chàng sờ thử xem.” Thời Sênh giơ tay của mình về phía đó.

Người đối diện mãi một lúc sau mới cầm lấy tay của cô. So với bàn tay ấm áp mềm mại ban nãy, lúc này bàn tay cô lạnh toát giống như vừa được lấy ra từ trong hầm băng, cảm giác lạnh như thấu xương.

Trong lòng Linh Ước lại xuất hiện một cảm giác đau đớn kỳ lạ. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, chần chừ, do dự một lúc vén chăn của mình ra, thấp giọng nói: “Không cho động chân động tay với ta.”

“Ừm.” Thời Sênh chỉ phát ra một âm mũi rồi nhanh chóng chui vào trong chăn của Linh Ước.

Liền ngay sau đó là dòng hơi ấm chảy dọc khắp cơ thể, Thời Sênh thoải mái chép chép miệng.

Linh Ước kéo cái chăn Thời Sênh vừa nằm lên, chỗ cô vừa nằm ban nãy lạnh toát, chăn còn có một khoảng bị ướt.

Lúc nãy sao nàng không nói gì?

Linh Ước từ bỏ việc lấy cái chăn đó, cẩn thận nằm xuống.

Nằm chung một giường với Thời Sênh, dây thần kinh của Linh Ước vốn đã căng cứng, lúc này lại càng bị kéo căng hơn nữa.

Thời Sênh đặt bàn tay lạnh buốt của mình lên người Linh Ước,

người Linh Ước cứng đờ, không hề động đậy.

Thời Sênh giống như được nước lấn tới, cả người đều áp sát lên trên.

“Thừa tướng!” Đã nói là không được động chân động tay rồi mà.

“Hử?” Thời Sênh nghiêng nghiêng cổ, làm ra vẻ đáng thương nói: “Lạnh.”

Linh Ước: “…” Nàng là phụ nữ đấy được không hả? Sao lúc này lại yếu ớt như đàn ông vậy.

Dù thế nào thì cuối cùng Thời Sênh vẫn thỏa lòng thỏa dạ ôm Linh Ước ngủ.

Linh Ước hoàn toàn không thể ngủ được. Bên tai vẫn tràn đầy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài trời, và cả hơi thở của cô.

Hắn không biết bản thân đã ngủ từ lúc nào, trong lúc mơ mơ hồ hồ, hắn cảm nhận được thứ gì đó đang nhẹ nhàng liếm môi mình.

Vừa mở mắt liền đối diện với đôi mắt đang ẩn ý cười của Thời Sênh.

Cô cách gương mặt hắn rất gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy rõ từng đường nét, từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt cô.

Thời Sênh chầm chậm đưa lưỡi của mình xâm nhập vào miệng hắn, thấy hắn không hề phản ứng lại mới tiếp tục lấn sâu vào trong.

Linh Ước lập tức tỉnh táo lại, đẩy mạnh Thời Sênh ra.

Hai tay không biết thế nào lại đặt lên trước ngực cô, cái cảm giác

mềm mại ấy khiến oàn thân hắn như điện giật co người lại.

“Nàng… nàng…”

Đã nói trước là không được động chân động tay rồi mà!

“Ta đâu có động chân động tay đâu.” Mặt Thời Sênh tỏ vẻ vô tội.

Ta động môi đó chứ.

Linh Ước không biết là vì giận hay vì ngượng mà mặt đỏ ửng như mặt trời.

Đồ lừa đảo.

Phụ nữ quả nhiên đều là những tên lừa đảo.

“Được được được, ta sai rồi, chàng đừng tức giận.” Thời Sênh trông thấy sắc mặt của Linh Ước càng lúc càng trở nên khó coi liền vội vàng xin lỗi, “Không được chàng cho phép ta nhất định sẽ không chạm vào chàng, có được không? Chàng đừng có giận nữa, mới sáng sớm đã tức giận không có lợi cho sức khỏe.”

Linh Ước không nói một lời nào cứ thế xuống giường, cầm quần áo rồi đi thẳng ra ngoài.

Thời Sênh: “…” Hôn một cái thôi mà.

Nàng dâu đừng giận nữa! Cùng lắm là để chàng hôn lại ta là được chứ gì!

Thời Sênh vui vẻ chạy theo sau, không hề có một chút khí phách nào mà vòng theo Linh Ước xin tha lỗi.

Chương 336: Thê chủ sủng quân (20)

Bên ngoài mưa đã tạnh hẳn, trời xanh mây trắng, ánh mặt trời tỏa hơi ấm áp.

Ánh Nguyệt vẫn luôn đợi ở bên dưới đã sắp mọc lông hồi. Cô đã quyết định nếu hôm nay mà đại nhân vẫn chưa xuống thì cô sẽ lên trên đó.

Kết quả là cô vừa quyết định xong liền nhìn thấy đại nhân của mình và Linh Ước người trước kẻ sau xuất hiện.

Thời Sênh đỡ Linh Ước lên xe ngựa, thái độ ân cần ấm áp đó khiến cho Ánh Nguyệt nhìn đến nỗi con ngươi sắp rơi ra ngoài.

Đại nhân, ngài và Linh Ước công tử đã làm gì trên núi vậy?

Trong suy nghĩ của Ánh Nguyệt, Thời Sênh và Linh Ước đêm đó đã ngủ cùng nhau rồi, cho nên cô không nghĩ Thời Sênh và Linh Ước cô nam quả nữ ở trên núi cùng nhau một hai ngày có gì không đúng.

Tâm tư của đại nhân thật sự rất khó hiểu.

Ánh Nguyệt tạm ném những suy nghĩ ấy sang một bên, đánh xe về phủ.

…

Đoàn Thanh Vân đứng đợi ở bên ngoài phủ thừa tướng cả một ngày

nhưng đều không gặp được người, tâm trạng không tránh khỏi có chút sa sút.

Đúng lúc hắn chuẩn bị rời đi thì có tiếng móng ngựa vọng lại. Hắn vừa ngẩng đầu liền trông thấy một chiếc xe ngựa treo đèn lồng của phủ thừa tướng dừng trước cửa phủ.

Hắn nhìn thấy Thời Sênh bước xuống từ xe ngựa, gương mặt vui vẻ, vừa đúng lúc định bước qua phía đó hắn liền trông thấy cô đang cẩn thận đỡ một người đàn ông xuống xe.

Người đàn ông đó mặc môt bộ quần áo đạo sĩ rất bình thường, nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể nào che đậy được khuôn mặt khiến người khác ghen tị.

Thì ra lời đồn là sự thật.

Nàng thực sự đã để ý một tên đạo sĩ.

Lại còn đối xử với hắn tốt như vậy…

Đoàn Thanh Vân vô thức nắm chặt hai bàn tay lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng hai người phía trước.

Thời Sênh vừa bước vào trong phủ, Cổ Tô không biết từ đâu chạy ra, bổ nhào vào lòng của Linh Ước.

Thời Sênh đúng lúc đang nói chuyện với Ánh Nguyệt, không kịp ngăn cản, vẫn là để cậu ta xà vào lòng hắn.

Đới Nguyệt vội vàng chạy ra từ hành lang, trông thấy Cổ Tô đang ôm chặt lấy eo của Linh Ước còn thừa tướng đại nhân nhà cô thì sắc mặt u ám chằm chằm nhìn vào Cổ Tô.

Tim Đới Nguyệt bỗng đập nhanh liên tục, vội vã tiến lên phía trước tách Cổ Tô ra khỏi người Linh Ước, “Đại nhân, là do thuộc hạ không trông coi Cổ Tô công tử, xin ngài đừng trách tội cậu ấy.”

“Mau buông ta ra, ta muốn sư huynh.” Cổ Tô dùng lực cố gắng vùng vẫy.

Đới Nguyệt hận một nỗi không thể bịt miệng của Cổ Tô lại.

Tiểu tổ tông à, trước mặt của đại nhân mà cậu còn dám làm loạn, nhìn sắc mặt đó của đại nhân giống như muốn chém người vậy.

Trong đôi mắt đang ngùn ngụt sát khí của Thời Sênh, Linh Ước chủ động lại gần Cổ Tô, đưa tay lên xoa xoa đầu cậu nhóc. Cổ Tô lập tức không làm ầm ĩ nữa.

“Phiền Đới Nguyệt cô nương buông tiểu sư đệ của tôi ra.”

Đới Nguyệt ngập ngừng nhìn lên Thời Sênh, phân vân không biết nên buông ra hay không.

Thời Sênh không hề ra chỉ thị cho Đới Nguyệt, hất tay áo rồi sải bước rời đi.

Đại nhân, ngài như vậy là có ý gì, rốt cục là buông hay không đây?

Ánh Nguyệt nhìn Đới Nguyệt lắc lắc đầu, tỏ ý cũng không biết thừa tướng đại nhân nhà mình như vậy là có ý gì.

Cuối cùng Đới Nguyệt vẫn buông Cổ Tô ra.

Người này tương lai sẽ là sư đệ của chủ quân, cô vẫn là không nên

đắc tội thì hơn.

“Sư huynh, sư huynh…” Cổ Tô lay lay tay của Linh Ước. Linh Ước thu lại tầm nhìn, theo thói quen lại xoa xoa đầu Cổ Tô.

Cổ Tô giống y như một chú mèo nhỏ, cứ dính lấy Linh Ước không chịu buông.

Đến khi ăn xong cơm tối, Linh Ước vẫn không nhìn thấy Thời Sênh đâu.

Linh Ước dỗ dành Cổ Tô ngủ xong từ từ đi về phía phòng mình.

“Vừa nãy nữ hoàng cho triệu đại nhân vào cung, cũng không biết có việc gì mà đêm muộn như vậy rồi đại nhân vẫn chưa quay về…”

“Đại nhân đâu có sợ nữ hoàng, lo gì chứ.”

“Cũng đúng. Ồ, Linh Ước công tử.”

Hai người trẻ tuổi đang nói chuyện vội vàng cúi người hành lễ.

Linh Ước khẽ gật đầu, đi qua trước mặt bọn họ, vẫn láng máng nghe thấy tiếng xì xào to nhỏ của bọn họ truyền đến.

“Linh Ước công tử thật may mắn, được đại nhân coi trọng. Lần đầu tiên ta thấy đại nhân của chúng ta sủng ái một vị công tử như vậy. Vị Đoàn công tử đó đều không được đối xử như vậy.”

“Đúng thế, hôm qua cô có nhìn thấy không, Đới Nguyệt cô nương sai người chuẩn bị đồ… có khi trong cung còn không sánh bằng được.”

Linh Ước bước chân dần chậm lại.

Đoàn công tử?

Đoàn công tử nào?

…

Nữ hoàng triệu Thời Sênh vào cung là vì việc mất tích của hoàng thái nữ. Lúc đầu đến nữ hoàng còn tưởng rằng hoàng thái nữ đã tự ý lẻn khỏi cung.

Nhưng trước đây hoàng thái nữ lẻn khỏi cung đều dẫn theo một người, lần này lại không hề dẫn theo ai, nữ hoàng thấy vậy mới càng thêm lo lắng.

Sau khi điều tra mới biết, nơi hoàng thái nữ xuất hiện cuối cùng là ở cung điện mà Linh Ước đã từng ở.

Hơn nữa đúng thời gian đó Thời Sênh lại không có ở phủ.

Sự trùng hợp như vậy khiến nữ hoàng không thể không nghi ngờ.

Cho nên mới cho truyền Thời Sênh vào gặp.

“Ái khanh, ngươi thực sự không gặp hoàng thái nữ?” Ánh mắt của nữ hoàng nhìn vào Thời Sênh giống như muốn xuyên thủng một cái lỗ trên người cô vậy.

Thời Sênh tùy ý đứng ở bên dưới, “Bệ hạ, người nghi ngờ thần đã làm gì hoàng thái nữ cũng được, nhưng người hãy đem bằng chứng ra đây đi!”

“Hoàng tỷ bị mất tích trên con đường đến cung Cảnh Dương, lúc đó

chỉ có một mình ngươi là đi…” Khương Chỉ đúng bên cạnh nữ hoàng đột nhiên lên tiếng.

Cô ta lúc này quan sát Thời Sênh bằng ánh mắt chứa đầy sự kiêng dè, cô ấy thực sự cũng xuyên không đến đây sao?

“Một người lớn tướng đang sống sờ sờ như vậy, ta sao có thể trực tiếp làm biến mất đây? Lúc đó khi ta xuất cung, đâu có mang theo gì.”

Lúc đó cô đã nhét hoàng thái nữ vào trong không gian, đường đường chính chính, nghênh ngang bước ra từ cửa chính, có cả tá người làm chứng.

Nữ hoàng bị chẹn họng đến không nói được lời nào. Trong cung ngày hôm đó những người nào có khả năng liên quan đều bị bắt lại thẩm vấn cả rồi, thế nhưng lời khai của tất cả bọn họ đều giống nhau.

Thừa tướng khi đó một mình đi vào trong cũng một mình bước ra ngoài, không hề có bất kỳ một điểm kỳ lạ nào cả.

Lẽ nào thật sự không phải cô ta?

Vậy hoàng thái nữ rốt cuộc đã đi đâu?

Thời Sênh sai người mang một cái ghế đến, ngồi xuống rồi mới ung dung nói: “ Cứ cho là thần đã giết chết hoàng thái nữ, vậy bệ hạ có thể làm gì được thần?”

“Rầm!” Nữ hoàng đập mạnh tay xuống mặt bàn, “Quân Ly Ưu!”

“Thần chỉ đùa chút thôi. Nữ hoàng đâu cần phải kích động như vậy chứ!” Hai tay Thời Sênh vòng trước ngực, thái độ nhàn nhã, thoải mái, khác hẳn một trời một vực với người đối diện đang mặt mũi

căng thẳng.

Nữ hoàng chỉ về phía Thời Sênh cả nửa ngày không nói được một lời.

Cái ả Quân Ly Ưu này, hung hăng hống hách, trong mắt ả đều không coi ai ra gì, đúng là muốn chọc bà tức chết mà!

Thời Sênh một mực nhấn mạnh bản thân không hề gặp qua hoàng thái nữ, lúc cô rời khỏi, cung điện chỉ có một mình Linh Ước.

Hơn nữa người trong cung có làm chứng, lúc đó sau khi hoàng thái nữ rời đi, Thời Sênh mới bước vào trong.

Nữ hoàng và Khương Chỉ thực chất đều không có chứng cứ. Hơn nữa hiện tại bà lại bị Quân gia khống chế, bà có thể làm gì được đây?

Cuối cùng bà chỉ còn cách cắn răng cắn lợi để Thời Sênh đi.

“Chỉ nhi, con cảm thấy việc hoàng thái nữ mất tích có liên quan đến cô ta không?” Nữ hoàng nhìn Khương Chỉ, đáy mắt u ám khó nói thành lời.

Khương Chỉ bị nhìn đến nỗi da đầu dựng hết lên, nghiêm chỉnh trả lời, “Nhi thần không biết.”

Hoàng thái nữ mất tích, thân là mẫu thân nhưng nữ hoàng không hề lo lắng đến sự an toàn của con gái mình mà chỉ chăm chăm lo lắng việc này sẽ tạo nên ảnh hưởng thế nào, sẽ mang đến cho bà ta tổn thất ra sao và cũng mang đến lợi ích gì.

Trong lòng của nữ hoàng, sợ rằng không có bất cứ thứ gì quan trọng

hơn ngai vàng của bà ấy.

Vậy mà trước đây cô còn hoang tưởng sẽ có tình thân với nữ hoàng, cô đúng là quá ngây thơ rồi.

Cái thế giới này, căn bản không phải là thế giới cô từng sống.

Huống hồ là vị nữ hoàng điện hạ đang ở chức cao vọng trọng.

Nữ hoàng cười nhạt một tiếng, giọng nói vô cùng có khí phách, “Cho dù không có, cũng phải thành có.”

Khương Chỉ cúi đầu xuống, cố tình che đậy nỗi hoảng loạn trong đáy mắt của mình. Đến khi rời khỏi cung điện, sau lưng của Khương Chỉ sớm đã bị ướt đẫm mồ hôi.

Chương 337: Thê chủ sủng quân (21)

Thời Sênh rời khỏi hoàng cung, trong thâm tâm đang suy nghĩ về cảnh tượng gà bay chó chạy hỗn loạn ngày mai.

Một mình ung dung về hướng phủ thừa tướng.

Bản thân là quan lớn, hành động như vậy rất nguy hiểm, vậy mà mấy thể loại ám sát rất máu chó lại không hề xuất hiện.

Cô chỉ nhìn thấy một người đàn ông chạy vụt ra từ trong bóng tối, theo ngay phía sau còn có một vài mụ đàn bà cường tráng.

Hay lắm.

Tiết mục anh hùng cứu mĩ nhân.

Còn máu chó hơn ám sát nhiều.

Ngày ngày đều vẩy máu chó, như vậy có ổn không?

Mấy mụ đàn bà cường tráng đó đuổi theo người đàn ông kia đến trước mặt Thời Sênh.

Người đàn ông đó có lẽ định nhào người về phía Thời Sênh. Thời Sênh lùi chân xoay người lại dễ dàng né tránh được cái ôm của người đó.

Hắn cả thân hình loạng choạng, cứ thế trực tiếp bổ nhào xuống nền

đất.

Xung quanh dường như không có chút ánh sáng nào, chỉ có thể nhờ vào ánh sáng u ám của mặt trăng để phân biệt.

Thời Sênh nhìn mãi một lúc lâu mới nhận ra được người đàn ông đang nằm dưới đất là ai.

Đoàn Thanh Vân.

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng có xía vào việc không liên quan tới mình.”

Mụ đàn bà cường tráng cũng đi đến bên cạnh, không thèm nhìn một cái xuống Đoàn Vân Thanh đang nằm sõng soài dưới đất mà chằm chằm chĩa mắt vào Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Bản cô nương đây đến đầu ngón tay còn chưa thèm động, sao đã thành xía vào chuyện người khác rồi? Mắt mù là bệnh tật, phải trị!

“Thừa tướng…” Đoàn Vân Thanh vẫn đang nằm bò dưới đất, hoảng hốt nhìn lên Thời Sênh, “Cứu ta với.”

Cứu ngươi làm cái quái gì!

Khóe môi Thời Sênh khẽ vểnh lên, nhấc chân đi về phía Đoàn Vân Thanh.

“Ê, mau tránh ra, chuyện này không liên quan gì đến ngươi. Bây giờ đi bọn ta sẽ xem như không nhìn thấy ngươi.”

Thời Sênh đã đi đến bên cạnh Đoàn Thanh Vân, trong sự mong đợi của Đoàn Thanh Vân, đưa tay xách hắn đứng dậy.

“Thừa tướng…” Đoàn Thanh Vân nghẹn ngào, hắn biết thừa tướng vẫn sẽ thích hắn mà.

Thời Sênh xách hắn tiến về phía mấy mụ đàn bà kia vài bước, một đám người cảnh giác lùi về phía sau.

Thời Sênh trực tiếp ném Đoàn Thanh Vân vào lòng của một mụ đứng gần cô nhất, “Ôm cho chắc, nếu chạy bản tướng sẽ không giúp các người bắt lần nữa đâu.”

Mụ đàn bà cường tráng: “ …”

Câu nói này không đúng nha.

Cô ta chẳng phải nên đánh cho bọn họ chạy tán loạn rồi sau đó cùng với mỹ nhân trải qua một đêm vô cùng ngọt ngào, ấm áp sao?

Thời Sênh lách ra khỏi đám người bọn họ, đi lên phía trước, đi được vài bước chợt dừng lại rồi quay đầu nói: “Lần sau thuê người nhớ đừng có tìm thiểu năng như thế này nữa, vừa nhìn đã biết là giả rồi.”

Đoàn Thanh Vân: “…”

Đám thiểu năng: “…”

Thời Sênh rất nhanh liền biến mất trước mặt bọn họ. Đoàn Thanh Vân đẩy mụ đàn bà đang ôm hắn ra, chán ghét rùng mình một cái.

Sắc mặt mụ đàn bà đó đột nhiên sa sầm xuống.

“Nhìn cái gì mà nhìn, bảo các người làm chút việc cỏn con mà còn làm không xong, một đám vô dụng.” Đoàn Vân Thanh vừa nói vừa

chọc vào ngực của mụ đó.

Đoàn Vân Thanh xa xả mắng một hồi, mấy mụ cường tráng ai nấy đều bị mắng đến tái mét mặt.

…

Lúc Thời Sênh sắp đến phủ thừa tướng, mới phát hiện cơ thể có đôi chút không bình thường.

Cô liền với tay lên tháo chiếc đèn lồng đang treo bên ngoài phủ thừa tướng xuống xem một lúc, bên trên rất sạch sẽ, đưa lên mũi ngửi ngửi cũng không thấy có mùi gì cả.

Nhưng mà…

Thời Sênh nhanh chóng vào phủ.

“Đại nhân…”

Thời Sênh cảm nhận được cơ thể mình như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, miệng khô và lưỡi bỏng rát.

To gan thật!

Lại còn dám hạ thuốc ông.

Đoàn Thanh Vân!

Ông không giết chết ngươi, ông sẽ mang họ của ngươi.

Thời Sênh từ chối người dìu mình đứng dậy, sai họ đi chuẩn bị nước lạnh.

Phủ thừa tướng ngay lập tức rơi vào cảnh gà bay chó sủa vô cùng hỗn loạn.

Đới Nguyệt và Ánh Nguyệt nhận được tin liền vội vội vàng vàng chạy đến.

Lúc này Thời Sênh đã ngâm mình trong nước lạnh.

“Đại nhân, sao ngài lại trúng chiêu rồi, có cần mời…”

Hai má Thời Sênh đỏ rực, nằm bò ra cạnh bể tắm, từng ngón tay đều không muốn cử động.

“Đi bắt tên Đoàn Thanh Vân về đây cho ta.”

Nhị Nguyệt: “…”

Bây giờ chẳng lẽ không phải nên mời Linh Ước công tử đến sao? Sao lại muốn bắt Đoàn công tử?

Lẽ nào đại nhân…

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Đới Nguyệt lui ra khỏi phòng, vừa ra khỏi phòng liền kinh ngạc, “Linh Ước công tử, ngài... Ơ, Linh Ước công tử, ngài đi đâu vậy?”

Đới Nguyệt nghệt mặt ra không hiểu, Linh Ước công tử đã đến đây rồi sao còn không vào chứ?

Lẽ nào là do hai người bọn họ làm kỳ đà cản mũi sao?

Đúng lúc cô còn đang nghi hoặc thì cả người đột nhiên bị ai đó đâm

sầm vào. Tiếp theo đó cô nhìn thấy đại nhân nhà mình cả người còn đang ướt nhẹp chạy vù ra ngoài, đến giày còn không đi, hướng đuổi theo hướng Linh Ước công tử vừa rời khỏi.

Đới Nguyệt đưa mắt nhìn Ánh Nguyệt vừa theo ra ngoài.

Đối với một Đới Nguyệt đầu óc ngơ ngơ không hiểu chuyện gì, Ánh Nguyệt chỉ biết thầm bóp trán.

Chắc chắn là lúc nãy đại nhân nói đi bắt Đoàn Thanh Vân về đây đã bị Linh Ước công tử nghe thấy rồi!

Đại nhân đang như thế này lại muốn đi bắt Đoàn Thanh Vân, đây không phải là sẽ khiến người ta hiểu lầm sao?

Nhưng mà nghe ngữ khí của đại nhân, rõ ràng là không định tha cho tên Đoàn Thanh Vân đó.

Ánh Nguyệt cảm thấy bản thân mình không thể giải thích rõ được với Đới Nguyệt, cô vẫn là đi bắt Đoàn Thanh Vân về thì tốt hơn.

…

Thời Sênh đuổi kịp Linh Ước ở trước cửa phòng, hắn đang chuẩn bị mở cửa, Thời Sênh liền nhanh như một cơn gió chạy đến gần.

Linh Ước nhăn mày nhìn cô, giọng nói lạnh tanh, “Nàng đến đây làm gì.”

Thời Sênh chống tay vào cửa thở hổn hển, cái nóng rát trong người được làm gió mát lạnh thổi lướt qua cơ thể, tưởng chừng như là cơ thể đang cùng lúc bị hai luồng nóng và lạnh xâm nhập.

“Vừa nãy chàng nghe được những gì rồi.”

“Nàng không muốn ta nghe được điều gì.” Linh Ước lạnh lùng nhìn cô.

Hắn lại còn ngu ngốc định tin vào một người phụ nữ.

Thời Sênh tiến lên phía trước hai bước, “Ta sai người…”

“Thừa tướng đại nhân không cần phải giải thích gì với ta cả.” Linh Ước chặn ngang lời nói của Thời Sênh.

Chết tiệt! Chàng muốn cùng ta chơi trọn vẹn tiết mục tổng tài phải không!

“Ta…” Thuốc trong người Thời Sênh hiệu quả đang càng lúc càng mạnh, cô kiên nhẫn chịu đựng cảm giác đó qua đi mới tiếp tục nói: “Ta chỉ là muốn…”

Linh Ước nhìn cô một cái, không chờ cô nói hết câu đã đẩy cửa đi vào trong rồi nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

Ông nội nhà chàng chứ!

Nghe lão tử nói xong thì sẽ chết à!

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt chặn cửa lại, nhưng vẫn là bị kẹp tay.

“A….”

Đúng là đen đủi mà.

Cánh tay quý báu của lão tử tại sao toàn phải gặp họa vậy.

Linh Ước nghe thấy âm thanh phát ra từ cô, theo bản năng nới nhẹ tay ra.

“ Rầm!”

Cửa phòng đóng lại.

Linh Ước lùi về phía sau mấy bước, giữ một khoảng cách an toàn với Thời Sênh, bóng tối che đi cảm xúc trong mắt hắn.

Thời Sênh dựa vào cửa vẩy vẩy tay, đúng là đau chết đi được.

Rốt cuộc bản cô nương đã gây ra tội ác gì chứ.

“Đoàn Thanh Vân lập kế hãm hại ta, ta sai người đi bắt hắn về đây là muốn giết chết hắn, không hề có ý gì khác.” Thời Sênh thấy Linh Ước không nói gì, vội vội vàng vàng giải thích.

Bởi vì đau, trái lại lại có thể khiến cảm giác kỳ quặc trong cơ thể của cô được nén xuống không hề ít. Thế nhưng Linh Ước đứng ngay trước mặt cô, Thời Sênh cảm thấy bản thân lúc này vẫn có thể giữ lý trí không bổ nhào vào hắn dường như đã là một kỳ tích của thế giới.

Cô dừng lại một lúc, thử dựa vào người Linh Ước. Nếu hôm nay cô không tranh thủ cơ hội ngủ với hắn thì quả thật là có lỗi với số thuốc đang ở trong cơ thể mình.

“Linh Ước, ta khó chịu.” Thời Sênh nắm lấy tay của Linh Ước, dán chặt cơ thể mình lên người hắn.

Cơ thể cô đang rất nóng, nóng đến nỗi cả người Linh Ước phát run.

Vừa chạm vào Linh Ước, Thời Sênh liền cảm thấy tất cả lý trí đều bị bay thành tro bụi. Bây giờ cô chỉ muốn có được người đàn ông trước mặt.

Cô muốn hắn.

“Linh Ước…” Hai tay Thời Sênh quấn lấy cổ Linh Ước, tiến sát đến hôn hắn.

Linh Ước không hề động đậy, trên người như được treo một cái lò sưởi vậy, cứ thế cho đến khi bàn tay cô ấy từ từ đưa vào trong áo trong của mình.

Chương 338: Thê chủ sủng quân (22)

Thời Sênh không biết mình đã làm với Linh Ước bao nhiêu lần, cô chỉ biết rằng đến cuối cùng cô không còn một chút sức lực nào, ngủ từ lúc nào cũng không hay.

Đến khi cô tỉnh lại đã là buổi gần tối ngày hôm sau. Cô được ai đó ôm trong lòng, gò má áp sát vào làn da thịt mềm mại bóng nhẵn, bên tai còn nghe từng tiếng nhịp đập của trái tim rõ ràng và mạnh mẽ.

Cô đưa nay sờ sờ, cảm giác thật tuyệt vời!

“A…”

Tay của cô bị ai đó nắm lấy, cầm ra khỏi chăn, vị trí ngón tay hôm qua bị cửa kẹp vào của cô vẫn còn hằn lên hai vết kẹp. Chỗ đó không chỉ thành một vết hằn đỏ mà còn bị sưng vù.

Thời Sênh hơi hơi ngẩng đầu, Linh Ước đang nhíu mày nhìn xuống tay của cô, có lẽ đã nhận ra cô ngẩng đầu lên, mi mắt rủ xuống, gò má không biết làm sao lại bắt đầu đỏ ửng. Nhưng hắn vẫn cố tình làm vẻ mặt lạnh tanh như cũ, giả bộ kiêu ngạo, “Tay phải bôi thuốc.”

“Vết thương nhỏ.” Thời Sênh không để ý đến nó mà thu tay về.

Nhưng con mẹ nó thật sự rất đau.

Ừm, không được để nàng dâu lo lắng, cố gắng chịu đựng!

Linh Ước buông cô ra, đứng dậy tìm quần áo.

Đến lúc này mới phát hiện ra đêm qua hai người vô cùng cuồng nhiệt, quần áo đã sớm không thể mặc nữa rồi.

“Trong tủ có lẽ có quần áo mới.” Thời Sênh chỉ chỉ tay về phía tủ quần áo cách đó không xa, lúc cô rời đi đã bảo Đới Nguyệt chuẩn bị.

Trên giường chỉ có một cái chăn, Linh Ước chần chừ nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn chọn để người trần đi xuống.

Dù sao những thứ nên xem cũng đã xem rồi.

Có gì mà xấu hổ nữa.

Đến khi Linh Ước cầm quần áo quay lại, không chỉ mặt đỏ bừng mà đến da trên cơ thể cũng bắt đầu lan rộng một màu hồng.

Thời Sênh không kiềm chế được mà cứ liên tục nuốt nước bọt ừng ực.

“Linh Ước… trời vẫn còn sớm, chúng ta có thể muộn một chút thức dậy cũng được.” Thời Sênh túm lấy quần áo Linh Ước đang cầm trong tay.

Linh Ước trợn mắt nhìn cô, kéo quần áo lại, “Sắp tối rồi.”

“Hả?” Cô còn tưởng là sáng sớm nữa.

Quần áo mà Đới Nguyệt chuẩn bị đều là dựa theo quy tắc của thừa tướng chủ quân. Tuy số quần áo đó màu sắc có phần mộc mạc, đơn giản nhưng so với cái áo đạo sĩ của hắn không biết còn lộng lẫy hơn biết bao nhiêu lần.

Linh Ước vừa mặc quần áo lên liền như biến thành một người khác hoàn toàn, trông giống như một vị công tử xuất thân từ một đại gia tộc cao quý, sang trọng, vô cùng nho nhã, vô cùng khôi ngô.

“Nàng dâu của ta mặc cái gì cũng đẹp.”

“Nàng dâu là cái gì chứ.” Linh Ước cả mặt đỏ bừng bừng hỏi lại.

“Nàng dâu chính là chủ quân đó.” Thời Sênh sợ Linh Ước nghe không hiểu, dùng từ ngữ của thời kỳ này kết hợp lại giải thích.

Linh Ước đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chứa sự kinh ngạc tột cùng.

“Chủ quân?”

Thời Sênh chớp mắt, đúng rồi chủ quân, sao vậy.

“Nàng muốn cưới ta về làm chủ quân?” Hắn tiếp tục hỏi.

“Ta không cưới chàng thì cưới ai?” Thời Sênh hỏi lại, “Ta đã từng nói rồi, ta chỉ có một mình chàng mà thôi.”

Linh Ước hơi cúi đầu xuống, “Nhưng mà… thân phận của ta không thể trở thành chủ quân.”

Thời Sênh cau mày lại, một lúc sau mới hiểu ý trong lời nói của hắn.

Trong thế giới này, những người làm đạo sĩ thuộc dạng hộ khẩu đen, chỉ có những đạo sĩ ở núi Nguyên Sơn còn được nhận một chút tôn trọng, những đạo sĩ khác địa vị đều rất thấp kém.

Nhưng cho dù là như thế, Linh Ước cũng không thể trở thành chủ quân của ai đó.

Linh Ước nhìn sắc mặt Thời Sênh thay đổi liên tục, đắn đo mãi mới mở miệng nói, “Thật ra…”

Thời Sênh chẹn ngang lời hắn đang nói, giọng điệu vô cùng quả quyết, “Ta muốn lấy chàng về, không ai dám phản đối cả.”

Người đàn ông mà cô luôn trân trọng, làm sao có thể để hắn chịu nửa phần uất ức chứ.

Linh Ước nhìn cô, ánh mắt lại càng phức tạp.

Rất lâu sau, hắn tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Kể từ sau ngày hôm đó, Thời Sênh chuyển hẳn về phòng của mình, chính thức ở chung với Linh Ước.

Bảy người đàn ông mà nữ hoàng nhét vào ở hậu viện, đều bị Thời Sênh bí mật tiễn đi, một chút tin tức cũng không để lộ đến tai Linh Ước.

Đàn ông trong phủ thừa tướng đều không được phép tiến nội viện hầu hạ, tất cả đều đổi thành phụ nữ.

Từ đó, cả một cái phủ thừa tướng không ai là không biết, vị Linh Ước công tử này mới là người trong lòng của thừa tướng đại nhân, không ai dám thất lễ.

Thức ăn, đồ dùng toàn bộ đều là những thứ ngon nhất, tốt nhất, thậm chí có những đồ vật đến trong cung còn không thể sánh bằng.

Thừa tướng sủng ái vị Linh Ước công tử còn chưa chính thức vào cửa này ra sao, người trong phủ đã được lĩnh hội một cách sâu sắc rồi.

Cái cảm giác ngày nào cũng đều được thừa tướng đại nhân cưỡng chế ném cho thức ăn chó quả thật không phải là một cảm giác dễ chịu chút nào.

…

“Mất tích rồi?” Thời Sênh đang ngồi trong thư phòng, xoay bút lông với tốc độ cực nhanh.

“Vâng ạ, nghe nói Ninh Vương cũng đang tìm…” Đại nhân sai bọn họ đi bắt Đoàn Thanh Vân, nhưng khi đó bọn bọ đã đi tìm qua cả mấy dãy phố nhưng đều không nhìn thấy bóng dáng Đoàn Thanh Vân đâu cả.

Kết quả là ngày hôm sau người của Ninh Vương cũng bắt đầu lùng sục tìm Đoàn Thanh Vân.

Thời Sênh dừng hành động xoay bút lại, chấm bút vào nghiên mực, vẽ một thứ rất kỳ cục lên giấy Tuyên Thành.

Đới Nguyệt: “…” Nhìn không ra đại nhân đang vẽ cái gì.

“Nhận ra cái ký hiệu này không?” Thời Sênh vẽ xong, chỉ tay lên một đống đen thù lù trên trang giấy hỏi Đới Nguyệt.

Đới Nguyệt nghệt mặt không hiểu gì cả.

Hội nghị nghiên mực?

Bánh trung thu?

Trong lòng Đới Nguyệt như muốn phát điên, đại nhân, ngài vẽ thứ này cũng quá… hoàn toàn không thể nhìn ra mà!

Đại nhân, ngài chắc chắn là không phải đùa giỡn với ta chứ?

Cuối cùng lúc Đới Nguyệt cầm tờ giấy đó ra ngoài, cảm thấy cuộc đời mình đều không được bình thường.

Ai mà có thể nhận ra được cái thứ này là gì, cô sẽ gọi người đó là cha.

Linh Ước vừa vặn bước ra từ hành lang, nhìn thấy Đới Nguyệt đang cầm trong tay một tờ giấy, vẻ mặt như đời người không còn gì đáng lưu luyến nữa đứng trước cửa, không tránh được nhìn thêm hai lần nữa xuống tờ giấy, mí mắt hơi trĩu xuống.

“Linh Ước công tử.” Đới Nguyệt hành lễ với Linh Ước, sau đó lại làm vẻ mặt đời người không còn gì đáng lưu luyến nữa bước đi.

Không lâu sau đó Đới Nguyệt liền có thêm một người cha.

Tất nhiên là cô không dám gọi, nếu cô dám gọi Linh Ước công tử là cha, đại nhân chắc chắn sẽ chém cô chết mất.

Chính là cái kiểu chém thành trăm mảnh đó.

Sự thật chứng minh, không phải Thời Sênh vẽ quá trừu tượng, mà là cái ký hiệu đó vốn dĩ đã trừu tượng, vào tay Thời Sênh vẽ lại càng trở nên trừu tượng.

Đến khi Đới Nguyệt dựa theo ký hiệu tìm được vị trí đó, rất nhanh

liền tìm thấy Đoàn Vân Thanh.

Ở cùng với Đoàn Thanh Vân còn có một thanh niên trẻ, người đó đã chết.

Nhìn cơ thể hắn khá thê thảm.

Thời Sênh nghe xong trầm mặc mất một lúc.

Buổi tối hôm đó sau khi cô rời đi, Đoàn Thanh Vân có lẽ đã có tranh chấp với đám người đó.

Cũng không biết hôm đó Đoàn Thanh Vân tìm đâu được đám người kia, vừa nhìn là biết không phải hạng tốt đẹp gì, hắn lại còn dám một mình ở giữa đêm hôm khuya khoắt chạy đến giở trò lừa bịp.

Còn về người thanh niên đó, nghe nói là nam sủng của Khương Chỉ, chỉ là không biết tại sao lại bị liên lụy kéo vào.

Mãi đến khi Linh Ước véo cô một cái, cô mới định thần lại, trước mặt của Đới Nguyệt hôn một cái lên má của Linh Ước, dùng gương mặt của kẻ sợ vợ yếu ớt giải thích, “Ta không nhớ hắn.”

Đới Nguyệt bị cưỡng chế ăn thức ăn chó: “…”

Cay hết cả mắt.

Xin đại nhân hãy chú ý đến địa điểm!!!

“Xác đâu?” Thời Sênh khẽ hắng giọng, giả bộ bản thân đang ngồi rất nghiêm chỉnh.

“Vẫn chưa được đưa về.”

Thời Sênh trực tiếp ra lệnh, “Đưa cái xác đó đến cho Khương Chỉ.”

“Đại nhân, việc này có phải có chút không được tốt?” Lỡ như Ninh Vương nói là bọn họ giết chết người đàn ông của cô ta thì biết làm sao?

Việc này dù mình có lý cũng không thể nói rõ ràng được.

“Ta còn phải sợ cô ta sao? Mang đến cho cô ta!”

Đới Nguyệt: “…”

Bỏ đi, dù sao hiện giờ những tin đồn liên quan đến đại nhân đã rất nhiều rồi, thêm một vài tin nữa cũng chẳng sao.

Gần đây trong kinh thành đang truyền tai nhau tin đồn việc hoàng thái nữ mất tích là do chính thừa tướng Quân Ly Ưu sát hại.

Bè cánh phía nữ hoàng tất nhiên căm phẫn vô cùng, nhưng lại không biết phát tiết với ai.

Bên phía thừa tướng thì lặng lẽ quan sát tình hình, tiếp tục âm thầm phát triển đảng phái thừa tướng, tăng cường đội ngũ tạo phản.

Thái độ của bách tính cũng có chút hay ho.

Một đám người hoàn toàn không có sự căng thẳng, lo lắng đáng ra nên có, trái lại còn ở đó mà phân tích, hoàng thái nữ mất tích, rốt cuộc có phải do thừa tướng đại nhân làm không.

Thậm chí có người còn mở bàn cá cược.

Chuyện lần trước thừa tướng nổi giận vì lam nhan cũng được lật lại.

Thừa tướng đại nhân rốt cuộc có tạo phản hay không?

Thừa tướng đại nhân đến khi nào mới tạo phản?

Chương 339: Thê chủ sủng quân (23)

Đáng lẽ Thời Sênh dự định sai người đi giết Đoàn Thanh Vân, kết quả người của cô còn chưa kịp ra tay thì người của Ninh Vương đã đến rồi.

Khương Chỉ đích thân dẫn theo người đến.

Đó là một cái sơn trại, nằm gần một trại thổ phỉ rất có tiếng.

Thổ phỉ của sơn trại đã bị người ta giết sạch, xác chết cũng được dọn dẹp sạch sẽ, chất thành đống ở bên ngoài sơn trại.

Khương Chỉ cứ thế chạy thẳng vào trong sơn trại.

Đới Nguyệt chỉ đến nhanh hơn Khương Chỉ một bước, vừa sai người đưa Đoàn Thanh Vân ra ngoài, kết quả là Khương Chỉ đã xông ra.

Khương Chỉ nhìn cũng không thèm nhìn kẻ đang bị hôn mê là Đoàn Thanh Vân, chỉ một mực nhìn vào xác chết đang được che lên tấm vải trắng.

Khương Chỉ dường như run rẩy kéo tấm vải trắng trên người thanh niên trẻ ấy ra.

Không thể không nói người thanh niên đó rất đẹp, thế nhưng trên người hắn không một mảnh vải che thân, ngoại trừ khuôn mặt ra, tất cả những chỗ khác… thê thảm đến nỗi khiến người khác không thể

tiếp tục nhìn.

Đới Nguyệt nhìn xuống Đoàn Thanh Vân đang hôn mê. Nếu giờ cô giết Đoàn Thanh Vân trước mặt Ninh Vương, không biết liệu Ninh Vương có liều mạng với cô không nữa?

Cuối cùng Đới Nguyệt vẫn là chọn cách không ra tay. Ninh Vương dẫn theo không ít người, nếu cô ra tay lúc này, đến lúc đó Ninh Vương lại vu cho cô cái tội thân là kẻ dưới lại đi xúc phạm đến người bề trên, như vậy thì không hay rồi.

Cô vẫn là đem người về giao cho đại nhân xử lý.

Đại nhân có thể muốn làm gì thì làm chứ cô thì không thể.

“Nếu Ninh Vương đã đến rồi, vậy thì người tôi xin giao cho ngài.” Đới Nguyệt khua khua tay người bên cạnh, dẫn theo Đoàn Thanh Vân chuẩn bị rời đi.

Còn việc tiêu diệt thổ phỉ, không thuộc về quản lý của phủ thừa tướng.

“Đứng lại.” Khương Chỉ giọng khàn khàn gọi lại Đới Nguyệt.

“Ninh Vương còn việc gì.” Đới Nguyệt dừng lại, quay đầu nhìn Khương Chỉ một cách đúng mực.

“Thanh Vân là trắc quân của bản vương, ngươi định đưa hắn đi đâu?”

“Đoàn Thanh Vân đắc tội với đại nhân, tất nhiên là phải đưa về phủ để đại nhân xử lý.” Đới Nguyệt thẳng thắn đáp.

Giống như thứ cô đang mang đi không phải người mà chỉ là một đồ vật không hề quan trọng.

“Thanh Vân sao có thể đắc tội với Quân Ly Ưu, có phải Quân Ly Ưu không chịu từ bỏ Thanh Vân đúng không?”

Đới Nguyệt: “…”

Trong lòng đại nhân nhà chúng tôi chỉ có duy nhất một mình Linh Ước công tử mà thôi.

Trước đây cô đã không thích gì cái tên Đoàn Thanh Vân này, bây giờ có Linh Ước công tử đẹp như viên ngọc đem ra so sánh thì tên Đoàn Thanh Vân lại càng không đáng nhắc đến.

“Sao các ngươi lại tìm được đến đây, Quân Ly Ưu sao có thể biết Thanh Vân đang ở đây, có phải đều do cô ta dựng lên?” Khương Chỉ vẫn tiếp tục nói.

Đới Nguyệt cố gắng giữ vững khí phách của một cao thủ của phủ thừa tướng dưới một người trên cả trăm người, “Dựa vào thực lực của thừa tướng, muốn tìm một người là việc rất đơn giản.”

Vì Đoàn Thanh Vân dựng lên cái gì chứ? Đại nhân chỉ cần tát một cái là có thể quạt chết hắn rồi.

“Thanh Vân không thích cô ta, tại sao cô ta lại cứ đeo bám suốt chứ. Cô ta dùng cái thứ thủ đoạn như vậy để có được Thanh Vân thì có ích gì. Các ngươi thả chàng ấy ra.” Trong lòng Khương Chỉ chính là nhận định Thời Sênh sẽ không buông tha cho Đoàn Thanh Vân.

“Ninh Vương.” Đới Nguyệt thở dài một hơi, ngữ khí có chút châm biếm, “Đại nhân nhà chúng tôi nếu thực sự để ý Đoàn Thanh Vân thì

năm đó đã không hủy hôn với hắn.”

Khi đó nữ hoàng hạ chỉ, lệnh cho đại nhân hủy bỏ hôn ước với Đoàn Thanh Vân. Đại nhân đặc biệt đi hỏi Đoàn Thanh Vân, là Đoàn Thanh Vân muốn hủy bỏ hôn ước đó, đại mới không nhúng tay vào, nghe theo ý chỉ của nữ hoàng.

Đại nhân nếu như không đồng ý thì thánh chỉ của nữ hoàng cũng là vô dụng.

Sắc mặt Khương Chỉ biến đổi, lúc nãy cô ta vì cái chết của người thanh niên mà kích động đến mất đi vài phần lý trí.

Trước đây cô không hề hiểu gì về thế lực của phủ thừa tướng, nhưng đến thời gian gần đây cô mới thực sự được lĩnh hội sâu sắc.

“Thanh Vân đắc tội với cô ta ở đâu.” Khương Chỉ trấn tĩnh lại.

“Không thể báo cáo.” Đới Nguyệt nhìn về phía Ninh Vương gật gật đầu, “Cáo từ.”

Khương Chỉ nhìn Đới Nguyệt đưa Đoàn Thanh Vân đi, tức giận đến toàn thân run lên bần bật.

Quân Ly Ưu!!!

Mãi một lúc sau cô ta mới quay người ôm xác người thanh niên đó lên rồi xuống núi.

Người thanh niên này rất dính cô, rất biết nghe lời, nếu như trong lòng Khương Chỉ xếp một hàng thì người thanh niên này có thể đứng ở vị trí thứ hai.

Vị trí đầu tiên chính là người đàn ông cứu cô khỏi tay của Thời Sênh, Tần Hoa.

…

Đới Nguyệt đưa Đoàn Thanh Vân về phủ thừa tướng. Đoàn Thanh Vân cũng đã tỉnh lại, trông hắn có vẻ như chưa hề chịu qua bất kỳ tổn thương nào, quần áo đang mặc trên người đều rất sạch sẽ.

Cũng không biết tại sao lại hôn mê lâu như vậy.

Hắn nhìn kỹ người đi phía trước, Đới Nguyệt…

Thừa tướng đã cứu hắn sao?

Nhất định là thừa tướng đã cứu hắn.

Hắn xoay đầu nhìn xung quanh, đây không phải lần đầu tiên hắn đến phủ thừa tướng, tự nhiên thấy quen thuộc, trong lòng không tránh khỏi càng thêm nhảy nhót vui mừng.

Trong tim thừa tướng vẫn còn có hắn.

Nhưng cho đến khi hắn bị nhốt vào một gian phòng chứa củi, hắn mới chợt cảm thấy có điều gì đó không bình thường, “Các ngươi làm cái gì vậy, ta muốn gặp thừa tướng đại nhân.”

Đới Nguyệt lạnh lùng nhìn Đoàn Thanh Vân, “Gặp đại nhân?”

Nằm mơ à!

Đới Nguyệt sai người khóa cửa lại.

“Mau thả ta ra… ta muốn gặp thừa tướng đại nhân.” Nàng thích hắn, nhất định sẽ không đối xử với hắn như vậy, nhất định là đám tiểu nhân này tự tung tự tác.

Đoàn Thanh Vân gào đến khan cả cổ họng nhưng cũng không ai thèm trả lời hắn.

…

Thời Sênh nghe nói Đới Nguyệt đã đem Đoàn Thanh Vân về phủ, hận một nỗi không thể tát cho hai phát đập chết cô.

Ngươi còn mang hắn về đây làm gì!

Cứ cho là lúc đó có Ninh Vương ở đó ngươi không dám ra tay, vậy lúc xuống núi thì sao?

Đường về dài như thế, tùy ý tìm một nơi giết chết hắn rồi quẳng xác đi là được rồi, ngươi mang hắn ta về đây làm cái gì!!!!

Đới Nguyệt dường như nhìn thấy sự gầm gừ trong đôi mắt của Thời Sênh.

Cô có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, lúc đó điều cô nghĩ là nếu như giết Đoàn Thanh Vân rồi, Ninh Vương mà đòi người thì biết làm sao.

“Mau đi giết chết hắn cho ta, bây giờ ngay lập tức.” Thời Sênh đập bàn, sau đó liền đi ra ngoài, đi dỗ dành nàng dâu thôi.

Phượng Từ trước đây khi ghen đều là trực tiếp động chân động tay, nhưng lần này đột nhiên đùng đùng bỏ đi.

Thời Sênh dỗ dành cả buổi mà cũng không dỗ dành được, cuối cùng

phải hy sinh dâng lên cả cơ thể nhưng đều không được, vẫn bị đuổi xuống khỏi giường.

Thời Sênh cảm thấy cô nên thanh toán ả Đới Nguyệt này.

Đới Nguyệt đang chuẩn bị đi giết người đột nhiên hắt xì liên tục mấy cái, "…"

Lẽ nào có người đang nhớ mình sao?

Thời Sênh xê người đến cạnh giường, cúi người vòng tay qua người đang nằm co trên giường.

Cô thò tay chọc chọc.

Không có động tĩnh gì.

"Người không phải do ta mang về phủ. Nàng dâu à, chàng có lý chút được không!" Thời Sênh khẩy khẩy chăn.

Linh Ước ở bên dưới nhất quyết kéo chăn chặt lại, Thời Sênh túm lên không nổi.

Cô đổi góc khác túm chăn lên nhưng Linh Ước như đang cố đấu với cô xem ai mạnh hơn vậy.

Thời Sênh đau đầu buông chăn ra.

#Nàng dâu đang ghen không thèm để ý đến ta thì biết làm sao, online chờ, vô cùng cấp bách#

Cơn ghen của Phượng Từ kinh khủng như thế nào, cô đều đã lĩnh hội được rồi. Có lúc cô chỉ nhìn nhiều một cái, đối phương đã như

muốn gây đại họa, nhưng cái biểu hiện ngoài mặt lúc đó của chàng ấy chỉ giống như bề nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Thời Sênh lải nhải bên tai Linh Ước như một bà mẹ già.

Linh Ước vẫn co lại trong chăn, trong lòng thực ra không hề tức giận mà ngược lại còn rất ấm áp, cái ấm áp ấy còn thấm sâu mãi vào trong linh hồn.

Hắn thích cái cảm giác được cô dỗ dành.

Cho đến khi Thời Sênh nói liên tục đến gần mười phút, Linh Ước mới từ trong chăn thò đầu ra. Có lẽ là vì trong chăn bị thiếu khí, sắc mặt hắn bị ngột ngạt đến đỏ bừng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Thời Sênh giúp hắn sửa lại tóc, “Toát hết cả mồ hôi ra rồi, có muốn tắm không? Nếu không lát nữa đi ngủ sẽ không thoải mái. Vẫn còn giận ta à?”

Linh Ước nắm lấy tay của Thời Sênh, “Nàng đồng ý với ta một điều kiện.”

“Chàng nói đi.” Thời Sênh gật đầu.

“Sau này…” Linh Ước cắn răng, “Ta sẽ ở bên trên.”

Thời Sênh chớp chớp mắt, bỗng nhiên cười rộ lên, ngữ khí nuông chiều, “Được, chàng thích thì để chàng ở bên trên, sau này đều để chàng ở trên.”

Linh Ước không ngờ rằng cô lại đồng ý nhanh như thế, ngoài ngạc nhiên ra còn có cả vui mừng.

Ở thời đại này, một người phụ nữ có thể để một người đàn ông ở bên trên, thì có lẽ cô ấy thật sự yêu hắn.

Chính là kiểu yêu đến cả vào trong xương cốt.

Chương 340: Thê chủ sủng quân (24)

Về việc Đới Nguyệt không những không giết được Đoàn Thanh Vân mà ngược lại cuối cùng lại để hắn chạy thoát, Thời Sênh tỏ ý “ thân thiết” hỏi thăm.

“Hắn tay trói gà còn không chặt, làm thế nào mà chạy thoát khỏi tay ngươi?”

Thời Sênh nheo mắt lại, trên mặt rõ ràng đang cười, nhưng Đới Nguyệt lại thấy chi bằng đại nhân cứ như ngày thường không nói không cười còn đỡ đáng sợ hơn.

Đới Nguyệt toát mồ hôi lạnh, “Thuộc hạ cũng không rõ… Cứ như lúc đó thần như bị mê hoặc, định thần lại đã không trông thấy Đoàn Thanh Vân nữa rồi.”

“Rầm!” Thời Sênh đập mạnh tay lên bàn, cơn giận không giấu nổi, “Những người khác trong phủ đều chết hết rồi sao? Một con người to lù lù như thế các ngươi lại để hắn chạy thoát?”

Đới Nguyệt quỳ sụp xuống, cúi đầu không dám nói câu nào.

Đây mới chính là điểm kỳ lạ, phủ thừa tướng xung quanh đều có người canh giữ, nhưng lại không một ai nhìn thấy Đoàn Thanh Vân ra ngoài.

Hắn cứ như là… biến mất khỏi phủ thừa tướng một cách vô cớ.

Đới Nguyệt bị ý nghĩ trong đầu mình dọa một phen sợ hãi, một người đang sống sờ sờ sao có thể vô cớ mà biến mất được chứ.

Nhất định là có chỗ nào đó không bình thường.

Thời Sênh đưa tay xoa xoa ấn đường, Đoàn Thanh Vân không thể nào trốn thoát khỏi tay của Đới Nguyệt, nhất định đã có kẻ nào giúp đỡ hắn.

“Khống chế tất cả quan viên trong kinh thành.” Cuối cùng Thời Sênh hạ lệnh.

Đồng tử Đới Nguyệt lóe sáng, đại nhân như vậy là muốn tạo phản rồi sao?

Thời Sênh vẫn chưa có tâm trạng đâu mà tạo phản, chỉ là cô muốn cắt đứt đường lui của Khương Chỉ.

Nếu như là cô ta phái người đến cứu Đoàn Thanh Vân đi, dựa theo phát triển sơ lược tình tiết trong truyện, Đoàn Thanh Vân nhất định sẽ tố cáo với Khương Chỉ, sau đó Khương Chỉ thần kinh sẽ đến đối phó với cô.

Không cần quan tâm cái tình tiết trong truyện đó có xảy ra hay không, cắt đứt trước đường lui của quân địch luôn là suy nghĩ của cô.

Khương Chỉ chỉ có một phủ Ninh Vương, trong tình thế kinh thành bị một tay thừa tướng kiểm soát, cũng không thể tạo ra sóng to gió lớn gì được.

Các quan viên to nhỏ trong kinh thành đều bị khống chế lại.

Tất nhiên là ngoại trừ đảng thừa tướng.

Thế nhưng Thời Sênh định làm gì, đảng thừa tướng cũng không rõ. Bọn họ xin cầu kiến, nhưng đều bị chặn lại thành một đám ở bên ngoài, không ai gặp được thừa tướng.

Tin đồn bên ngoài càng ngày càng lan rộng.

Cả kinh thành bị bao phủ trong một bầu không khí kỳ lạ, bốn phương tám hướng dường như đều sẵn sàng cung nỏ, mũi tên đã lắp sẵn trên cung, bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị bắn ra.

Phía nữ hoàng đang gấp gáp liên lạc với những bộ phận người có binh quyền để hỗ trợ cứu giá.

Tuy nhiên những người có thể liên lạc được đều vô cùng ít.

Không phải là bị đảng thừa tướng cắt đứt thông tin, mà chính là bởi vì binh quyền liên hệ được không nhiều, căn bản không thể nào giải quyết được sự nguy hiểm trước mắt của kinh thành.

Lúc Thời Sênh bước lên bậc tam cấp liền nghe thấy tiếng nữ hoàng đập phá đồ đạc từ bên trong.

“Thừa tướng đại nhân…” Đám người hầu đứng bên ngoài nhìn thấy Thời Sênh bước lên từ bậc tam cấp liền run cầm cập lũ lượt quỳ xuống.

Thời Sênh đi qua bọn họ, đưa tay đẩy cửa điện ra.

Nữ hoàng mặc thường phục, đang đập phá bình sứ, trên mặt đất là một bãi lộn xộn, cung trang nam tử dẫn theo vài người đàn ông khác quỳ ở góc điện, tất cả đều run bần bật.

“Quân Ly Ưu ngươi đến đây làm gì, đến để cười cợt trẫm sao?” Nữ hoàng nhìn thấy Thời Sênh bước vào, ném chiếc bình gốm trong tay kèm theo tiếng hét chói tai của bà ta về phía Thời Sênh.

Thời Sênh nghiêng người né tránh, quan sát nữ hoàng từ trên xuống dưới một lượt, “Bộ dạng của bà cũng đâu có gì đáng buồn cười, tại sao lại phải nói bản thân mình như vậy.”

Nữ hoàng khẩu khí lên không được, xuống cũng không xong, mãi hồi lâu vẫn không nói được một từ nào.

Thời Sênh kéo lại gần mình một cái ghế, phủi hết những mảnh bình sứ bị vỡ bên trên rồi đặt mông ngồi lên đó, “Có muốn giữ ngai vàng của bà không?”

Ánh mắt căm thù của nữ hoàng giống như một con dao đâm thẳng vào người Thời Sênh, “Quân Ly Ưu, ngươi định giở trò gì.”

“Chọn câu trả lời trước.” Thời Sênh từ trong tay áo lấy ra hai tờ giấy, trải ra trước mặt nữ hoàng, “Chọn ngai vàng, hay là chọn con gái của bà.”

“Hừ, ngươi sẽ tha cho ta sao?” Nữ hoàng cười nhạt. Nàng đã làm đến bước này rồi, nàng có thể từ bỏ cái ngai vàng dễ như trở bàn tay này sao?

“Chọn cái nào.” Thời Sênh phe phẩy tờ giấy.

Nữ hoàng hung hãn chửi rủa, “Quân Ly Ưu, ngươi là một tên loạn thần tặc tử, ngươi sẽ chết không toàn thây.”

“Cơ hội cuối cùng, chọn cái nào.”

Không gian đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Nữ hoàng đứng đó, trong cặp đồng tử hằn những tia máu đỏ ngầu là cả một sự thù hận đang chiếm lĩnh.

Rất lâu sau đó, nữ hoàng mới đưa tay ra, chỉ vào một trong hai tờ giấy.

Thời Sênh thả tờ giấy còn lại ra, tờ giấy lơ lửng trong không trung rồi rơi xuống mặt đất đầy những mảnh gốm vỡ vụn.

“Ngày mai trước khi trời sáng.”

Thời Sênh đứng dậy, đặt một tấm hổ phù và tờ giấy đó lên trên mặt ghế, “Ta không hy vọng sẽ còn nhìn thấy bất cứ một người nào của Ninh Vương phủ.”

*Hổ phù: cái bùa hình con hổ.

Nữ hoàng là người của thế giới này, bà ta muốn tiêu diệt nữ chính, hào quang của nữ chính cũng sẽ không có tác dụng gì trong tay bà ta.

Thời Sênh nhìn nữ hoàng, cười một nụ cười độc ác, “Tất nhiên bà cũng có thể dùng cái này để đối phó với ta, chỉ cần--- bà cảm thấy bản thân có thể thành công.”

Ánh mắt nữ hoàng rơi xuống tấm hổ phù.

Thời Sênh bước từ trong cung điện ra, đám người hầu đang quỳ bên ngoài đều im như thóc, hận một nỗi không thể tự nhét mình vào cái hố đất, để vị thừa tướng đại nhân này không nhìn thấy được mình.

Thế nhưng thừa tướng đại nhân không hề nói gì, chậm rãi bước xuống bậc tam cấp rồi biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

“Người đâu.”

Trong điện vang lên tiếng gọi của nữ hoàng.

…

Đêm hôm đó, những người ở gần phủ Ninh Vương đều nghe thấy những tiếng hét chói tai truyền lại từ trong phủ.

Vô cùng thê thảm và tuyệt vọng.

Sau nửa đêm, một trận lửa lớn, trực tiếp đốt phủ Ninh Vương thành một đống tro tàn.

Thời Sênh nhìn thấy xác của Đoàn Thanh Vân, nhưng không hề thấy xác của Khương Chỉ.

Thời Sênh cười một nụ cười u ám.

Nữ chính đến như vậy cũng không bị giết chết, mẹ nhà nó, sao không thăng thiên luôn đi!

Thời Sênh phái người ra ngoài tìm, nhưng lật tung mọi ngóc ngách trong kinh thành đều không tìm thấy tung tích nào của Khương Chỉ.

Thời Sênh luôn cảm thấy không giết chết nữ chính sẽ là một tai họa.

Kinh thành sau mấy hôm bị phong tỏa, cuối cùng cũng không còn giới nghiêm nữa, những quan viên bị khống chế đều được trả tự do.

Đám mây đen bấy lâu quanh quẩn bên trên kinh thành dường như trong phút chốc đã tan biến hết.

Thừa tướng đại nhân không tạo phản, người đương chính vẫn là nữ hoàng bệ hạ.

Chỉ có duy nhất một sự thay đổi đó chính là phủ Ninh Vương bị lửa làm cho cháy rụi thành một đống hoang tàn.

Nghe nói tất cả những người trong đó không một ai chạy thoát được, đến cả Ninh Vương cũng bị chìm trong biển lửa.

Mọi ngóc ngách lớn nhỏ người ta đều bàn tán về vụ việc này.

“Biết gì chưa? Tôi nghe nói vụ cháy đêm hôm đó, trong Ninh Vương phủ có tiếng hét rất chói tai, có người nhìn thấy cấm vệ quân đã có mặt ở đó…”

“Ý của tỷ là bệ hạ?”

“Không đúng, hiện giờ binh quyền đều nằm trong tay thừa tướng, lẽ nào là thừa tướng?”

“Thừa tướng với Ninh Vương…”

Ân oán giữa hai người này chính là do một người đàn ông gây nên.

Mấy ngày trước người đàn ông đó còn mất tích, cả Ninh Vương và thừa tướng đều cho người đi tìm kiếm.

Đám người này vừa túm tụm bàn tán kể chuyện lập tức đã sáng tác ra cả một vở kịch lớn.

“Xuỵt xuỵt!”

Đám người này đột nhiên im bặt, sắc mặt căng thẳng ra hiệu một người cùng trong nhóm đó đừng nói nữa.

Linh Ước đi xuống từ tầng hai, những người bên dưới lập tức im lặng như tờ.

Nam sủng của thừa tướng đại nhân tại sao lại có mặt ở đây chứ!!!

Ngày thiên tế hôm đó không ít người nhìn thấy Linh Ước, sau đó nghe nói thừa tướng rất sủng ái tiểu đạo trưởng này.

Nhìn thấy theo sau Linh Ước là Ánh Nguyệt, bọn họ sao có thể không biết vị này là ai.

Không thể không nói, con mắt thẩm mỹ của đại nhân quả thật tinh tường, người đẹp như thế này, so với người trong kinh thành đều không ai sánh bằng.

Cái eo ấy, làn da ấy, còn khuôn mặt ấy…

Thừa tướng đại nhân thật là may mắn.

“Chẳng trách thừa tướng đại nhân lại yêu thương vị nam sủng này đến vậy. Nếu như để vào tay tôi, tôi cũng chiều chuộng lên tận trời.”

“Có thể nằm bên dưới tôi một đêm thôi là trong mơ tôi cũng cười mãn nguyện.”

“…”

Đám người này gan cũng lớn lắm, lại còn dám dùng cái ánh mắt

thèm thuồng đó nhìn Linh Ước một lượt từ trên xuống dưới. Những lời bàn tán ô uế đó lờ mờ truyền đến tai của Linh Ước.

Linh Ước hơi nhíu mày, khí chất trên người đột nhiên biến thành lạnh lùng nghiêm nghị.

“Nói gì thế!” Ánh Nguyệt quát to một tiếng, “Muốn chết à?”

Đám người này lại dám nói Linh Ước công tử là nam sủng, cũng không sợ đại nhân sẽ đâm chết bọn họ sao.

Chương 341: Thê chủ sủng quân (25)

“Đánh chúng cho ta.” Một giọng nữ trong vắt từ ngoài cửa quán vọng đến.

Một bóng người từ ngoài cửa bước đến, ánh mắt lướt qua một lượt những người đang nói chuyện ban nãy.

Muốn trách thì phải trách bọn họ đen đủi ngồi ở cạnh cửa sổ, Thời Sênh vừa hay nghe thấy hết.

Đám người theo sau Thời Sênh, kế tiếp nhau chạy vào, đánh cho mấy người kia một trận.

Những người khác lũ lượt kéo nhau lui về góc quán, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Linh Ước.

Chỉ nói vài câu thôi mà thừa tướng đại nhân đã đánh người rồi.

Công phu trên giường của vị tiểu đạo trưởng nà nhất định rất lợi hại mới có thể dỗ dành được thừa tướng sủng ái như thế.

Thật không ngờ mấy tên đạo sĩ này nhìn bề ngoài có vẻ thanh cao, nhưng thủ đoạn tranh sủng thật quá lợi hại.

Có khi bọn họ cũng đi tìm một tiểu đạo sĩ thử xem.

“Đi thôi, về nhà.” Thời Sênh đưa tay kéo tay của Linh Ước, “Đám người đó nói chuyện khó nghe, lần sau còn gặp phải, trực tiếp để

người xử chúng.”

Sự lạnh lùng trên khuôn mặt Linh Ước tan đi, đổi thành dịu dàng mềm mỏng, nắm lại tay của Thời Sênh, “Sao nàng lại đến đây.”

“Vừa hay từ trong cung ra ngoài, nhìn thấy người trong phủ đứng ở bên ngoài, ta đoán chàng đang ở trong này nên đến đón chàng về nhà.”

Về nhà…

Hắn bây giờ đã có nhà rồi!

“Ừm, về nhà.”

Linh Ước không biết được rằng, sau khi Thời Sênh về đến phủ, nghe nói Linh Ước đi dạo phố liền cố tình đến đây tìm.

Cả kinh thành đều biết, nam sủng của thừa tướng đại nhân là không thể nói gì được.

Một từ thôi cũng không được nói.

Ngay cả khen thôi, người đó đều có thể bị đánh.

Trước đây những vị thế gia công tử sợ sệt thừa tướng, giờ nhìn thấy mức độ Thời Sênh sủng ái Linh Ước, đều hận một nỗi không thể khiến thời gian quay ngược lại.

Bọn họ nếu ngay từ đầu có thể chủ động một chút, nói không chừng người đang được nhận sự đãi ngộ kia lại chính là bọn họ.

Số lượng những thế gia công tử hối hận không hề ít, thấy Thời Sênh

vẫn chưa chính thức làm lễ cưới hỏi đàng hoàng lấy Linh Ước về, lại xét đến thân phận đạo trưởng của hắn, đám thế gia công tử này bắt đầu không an phận.

Một tên đạo sĩ thì không thể nào làm chủ quân được, thừa tướng đại nhân cuối cùng vẫn phải lấy một chủ quân khác.

Bọn họ vẫn còn cơ hội.

Vì thế nên một số thế gia công tử bắt đầu liên tục tiếp cận Thời Sênh.

Gì mà vô tình gặp, bất ngờ gặp, cướp bóc…

Những gì nghĩ ra được, bọn họ đều thử qua.

Thế nhưng bọn họ đến một góc áo của thừa tướng đại nhân cũng không sờ vào được.

Điều này lại càng làm kích động quyết tâm chinh phục của đám công tử thế gia.

Thi nhau chém gió, nhất định sẽ bắt được thừa tướng đại nhân.

…

Thời Sênh hiện giờ đều không muốn ra ngoài, vừa bước ra ngoài đã bị một đám đàn ông vây quanh, bám theo như một lũ điên vậy.

Cho dù cô đã liên tục quát mắng kịch liệt dọa dẫm nhưng bọn họ đều không thèm để ý.

“Vẫn chưa tìm thấy sao?”

“Chưa ạ, trước đây chúng ta cho phong tỏa cả kinh thành, từng dãy phố, từng ngóc ngách đều đã tìm kiếm qua, không thể có chuyện bỏ sót một chỗ nào. Đại nhân… ngài nói xem, Ninh Vương có phải đã chết rồi không?”

Đêm hôm đó hỗn loạn như thế, nếu như Ninh Vương không cẩn thận bị kẻ khác giết chết, xác lấp dưới đống xác chết bị thiêu đốt đó cũng là điều có thể xảy ra.

“Không đâu.” Nữ chính đâu có dễ dàng chết như thế.

Không làm cho hào quang của cô ta kiệt quệ đi, cô ta không thể chết.

Tuy không biết tại sao Thời Sênh lại quả quyết như vậy, Đới Nguyệt vẫn là làm theo chỉ đạo của Thời Sênh, cho người tìm kiếm bên ngoài thành.

Thời Sênh trở lại phòng. Cái tên tiểu tử Cổ Tô lại dám ở trong phòng của cô, hơn nữa còn đang ở sát kế bên Linh Ước.

Ai đã thả cái tên tiểu tử này ra ngoài vậy!

“ Sư huynh…” Cổ Tô rất sợ Thời Sênh. Thời Sênh vừa bước vào, cậu ta liền dúi đầu vào lòng Linh Ước.

Người đàn bà này rất đáng sợ.

Sư huynh suốt ngày bị cô ta bắt nạt.

Thời Sênh đưa tay túm lấy Cổ Tô nhưng Linh Ước lại kéo cậu ta lùi về phía sau, lông mày nhíu lại nhìn cô.

Thời Sênh: “…”

Cổ Tô đắc ý nhìn Thời Sênh giương giương lông mày, sư huynh vẫn thương cậu ta nhất.

“Có phải ta đã quá nuông chiều chàng rồi không.” Thời Sênh nheo mắt lại, ngữ khí có vài phần âm u.

Đừng cho rằng ông đây chiều chuộng chàng thì chàng không còn biết trời cao đất dày là gì nữa rồi.

Linh Ước buông Cổ Tô ra, “Sư đệ, đệ ra ngoài trước đi.”

“Không.” Cậu ra ngoài rồi sư huynh sẽ lại bị người phụ nữ này ức hiếp.

“Mau nghe lời.” Linh Ước xoa xoa đầu Cổ Tô.

Ánh mắt Thời Sênh càng lúc càng thêm âm u.

Giống như hận một nỗi không thể băm tên tiểu tử Cổ Tô thành từng mảnh.

Cổ Tô cuối cùng vẫn là bị ánh mắt đáng sợ của Thời Sênh dọa đến phải ra ngoài.

Sư huynh, huynh đợi đệ, đệ nhất định sẽ cứu huynh ra ngoài.

Mặt Thời Sênh không chút biểu cảm, kéo Linh Ước đến bên cạnh thau đồng đựng nước, để tay của hắn vào bên trong, xoa mạnh một hồi lâu mới buông ra.

“Không phải ta không cho chàng ở cùng Cổ Tô, nhưng chàng không được động chạm vào nó. Chàng không phải đã đồng ý với ta việc

này rồi sao?” Thời Sênh cúi đầu lau tay cho hắn, âm điệu rất thấp.

Linh Ước cũng phát hiện ra, bình thường hắn và Cổ Tô nói chuyện giữ khoảng cách, nàng ấy không hề có phản ứng gì. Nhưng cứ mỗi lần Cổ Tô lại gần, nàng ấy lập tức lật mặt, cái kiểu thay đổi hoàn toàn không có chút dự báo nào ấy.

“Lần sau ta sẽ chú ý.” Hắn với Cổ Tô sống cùng nhau nhiều năm như thế, Cổ Tô giống như em trai của hắn vậy.

Thời Sênh kéo tay hắn lại hôn một cái.

Ánh mắt Linh Ước khẽ động, đột nhiên sát lại gần cô, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của cô, lúc đầu thì nhẹ nhàng cẩn thận di chuyển đầu lưỡi, sau đó thì cuồng nhiệt như vũ bão, điên cuồng kịch liệt.

Thời Sênh bị hắn làm cho mơ màng, quyền chủ động đều bị Linh Ước nắm, cô hoàn toàn bị ép tiếp nhận và đáp trả lại.

“Linh Ước… đừng như vậy, chàng làm sao thế.” Trong bóng tối, Thời Sênh không nhìn rõ được vẻ mặt của Linh Ước, nhưng hắn cắn lên vai của cô, lực cắn đó khiến cô có chút đau nhức.

Hắn vẫn ở trong người cô, cứ như thế ép lên cơ thể cô, không thể động đậy được.

“Linh Ước?” Thời Sênh đợi một lúc, hắn cũng không có động tĩnh gì, nhưng lực cắn lên người cô càng lúc càng mạnh. Cô nghi rằng vai của mình đang bắt đầu chảy máu rồi.

Linh Ước rời miệng khỏi vai cô, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm lên vết cắn, làm cho Thời Sênh hơi rùng mình, Linh Ước thuận theo cổ cô, hôn lên môi cô.

Lúc Thời Sênh còn chưa kịp hỏi được điều gì, hắn đột nhiên mạnh mẽ cử động.

Cả quá trình đó khiến Thời Sênh vô cùng ngạc nhiên.

Tỏ ý cô hoàn toàn không hiểu mình đã làm gì đắc tội với hắn.

Rõ ràng người nên tức giận là cô mới đúng!

Đợi lúc gió yên sóng lặng, Linh Ước lật người nằm vào bên trong, kéo chăn đắp kín hết lên người, hoàn toàn không để cho Thời Sênh một góc chăn nào.

Thời Sênh: "…" Chết tiệt, nàng dâu muốn thăng thiên à!

Bị làm cho tức giận, Thời Sênh giật mạnh chăn ra, ấn Linh Ước xuống muốn "đại chiến ba trăm hiệp".

Tuy cơ thể Linh Ước có phản ứng, nhưng cũng không hề chủ động đáp trả, Thời Sênh lập tức nản lòng, "Linh Ước, chàng mau nói đi, chàng làm sao vậy?"

Phượng Từ lại còn chơi trò chiến tranh lạnh, đúng là bực mình mà.

"Có phải nàng muốn cưới chủ quân không?"

Tim Thời Sênh đập thịch một cái, chuyện này cô chỉ mới bàn bạc với nhị Nguyệt, sao chàng ấy có thể biết được chứ?

Linh Ước nhìn Thời Sênh cả ngày vẫn không hề phản ứng, cho rằng cô đã ngầm thừa nhận lời nói vừa rồi của mình, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

“Ngày mai ta sẽ trở về núi Vạn Nguyên… không dám nán lại làm để làm lỡ mất việc thừa tướng đại nhân cưới chủ quân.”

Thời Sênh định thần lại, xoa xoa má Linh Ước, “Chàng đang nói gì vậy.”

Linh Ước quay đầu, né tránh tay của cô, “Chúng ta… coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Khóe môi Thời Sênh khẽ giật giật, có phải hắn đã hiểu lầm gì rồi không.

Thời Sênh thở dài, “Chàng cho rằng ta sẽ lấy ai.”

Linh Ước trầm mặc.

“Chàng đi rồi, ta biết cưới ai? Lẽ nào chàng muốn gả cho ta từ núi Vạn Nguyên. Cũng không phải là không được, chỉ có điều hơi xa một chút. Ta sợ chàng trên đường ghập ghềnh vất vả. Nếu như chàng vẫn khăng khăng muốn thế, ta sẽ bảo người đến núi Vạn Nguyên chuẩn bị.”

“ Ta cả đời này chỉ muốn lấy một người duy nhất, người đó tên là Linh Ước.”

Còn người ta đời đời kiếp kiếp muốn lấy, người đó tên là Phượng Từ.

Chương 342: Thê chủ sủng quân (26)

"Nàng muốn cưới ta?" Giọng nói của Linh Ước có chút run âm, "Làm chính quân của nàng?"

"Ta đồng ý với chàng." Thời Sênh hôn một cái lên khóe môi Linh Ước, "Đừng tức giận, vốn định làm cho chàng một sự bất ngờ. Ai biết chàng nghe được từ đâu được một nửa, còn hiểu lầm ta."

"Ta... Xin lỗi..." Giọng nói của Linh Ước cực nhỏ.

Gần đây có rất nhiều công tử thế gia xuất hiện ở bên người nàng, trong lòng hắn có một cảm giác rất bất an.

Hắn đưa tay sờ sờ lên vai Thời Sênh, lại chạm đến một trận ướt át, liền khẩn trương ngồi dậy, "Chảy máu... Để ta băng bó cho nàng một chút."

Tại sao vừa nãy hắn lại cắn nặng như vậy.

Linh Ước bò xuống giường đốt đèn. Có ánh sáng, Thời Sênh mới nhìn rõ bả vai của mình, ở phía sau lưng hầu như tất cả đều là máu.

Con hàng này là chó sao?

"Xin lỗi, có đau hay không?" Linh Ước lau sạch máu khô trên lưng Thời Sênh, "Nếu không ta để cho nàng cắn lại."

Thời Sênh trừng mắt liếc hắn một cái, "May là chỗ mà chàng cắn là

bả vai. Nếu như chàng muốn cái cổ của ta, thì bây giờ ta đã chết rồi."

"Thật... Xin lỗi..."

"Quên đi, coi như lưu một cái ký hiệu là được rồi." Cô thật sự là càng ngày càng không có biên giới.

Sau này con hàng này nhất định sẽ bị cô cưng chiều lên tận trời.

Linh Ước cẩn thận giúp Thời Sênh lau sạch sẽ vết máu, lại bôi thuốc lên vết thương, mới ôm nàng ngủ.

"Biết vì sao ta xuống núi với nàng không?"

Trong bóng tối, giọng nói của Linh Ước có chút khàn khàn.

"Chẳng lẽ không phải bởi vì ta lớn lên khá là soái sao."

Linh Ước: "..."

"Trước khi sư phụ rời đi từng lưu lại một câu, để cho ta trong vòng ba năm không thể rời khỏi Vạn Nguyên Sơn, nếu không ta sẽ gặp tai họa đổ máu."

Tai họa đổ máu? Hơn phân nửa là có liên quan đến nữ chính.

Thời Sênh bắt đầu tưởng tượng ra một vở kịch cẩu huyết.

"Vậy tại sao chàng lại theo ta xuống núi."

"Không biết, là một loại trực giác đi, cảm thấy nàng..." Chắc là Linh Ước có chút không hình dung được cái loại cảm giác này là cái gì.

Giống như đi cùng với nàng, là một chuyện vô cùng tự nhiên, là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng quan trọng nhất là, tổng cộng sư phụ hắn có lưu lại hai cái túi gấm.

Sư phụ căn dặn, thời điểm nếu có người tới tìm hắn mới có thể mở cái túi gấm thứ nhất, cho nên ngay sau khi Khương Chỉ đến tìm hắn, hắn liền mở túi gấm ra.

Trong túi gấm có hai tờ giấy, trong đó có một tờ giấy chỉ có ba chữ.

Chính là tên của nàng.

Nên tại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng, không biết làm sao hắn lại đem ba chữ kia thốt ra.

Còn một tờ giấy khác viết là nàng có thể hóa giải tai họa đổ máu của hắn.

"Sư phụ của chàng rất là có khả năng dự đoán trước nha." Thời Sênh tặc lưỡi.

Ngay cả cái này cũng có thể tính ra được.

"Ừ, sư phụ rất lợi hại."

"Lúc nào rảnh rỗi thì mang ta đi gặp hắn một chút."

"Được."

"Vợ à, chàng đừng có mà sờ loạn, bả vai của ta đang rất đau, không muốn động."

"Ta động là tốt rồi."

"..."

...

Trong rừng núi hoang vắng bên ngoài kinh thành, Khương Chỉ và một nam nhân ở trong một ngôi miếu đổ nát.

Toàn thân nam nhân kia đều là vết thương, được Khương Chỉ nửa ôm vào trong ngực.

Mấy ngày này, Khương Chỉ vẫn mang theo người đàn ông này trốn trốn tránh tránh.

Nhưng mà người của phủ thừa tướng có cường độ truy bắt rất lớn. Nàng hầu như không thể ở lại một chỗ để đợi qua một đêm.

"Quân Ly Ưu, ta và ngươi không đội trời chung!"

Người khác xuyên qua thì được phong sinh thủy khởi*, dựa vào cái gì đến lượt nàng xuyên qua lại phải chịu tội như thế này.

*Phong sinh thủy khởi: Gió thổi nước lên - ý nói là làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió, vô cùng suôn sẻ.

Nàng không cam lòng.

Còn có nữ hoàng, nàng chính là con gái của bà ta, mà bà ta lại giúp đỡ Quân Ly Ưu kia đi đến giết nàng.

Hổ dữ cũng không ăn thịt con, những người trong hoàng tộc kia,

ngay cả cầm thú cũng không bằng.

"Ngô..."

"Tần Hoa, ngươi làm sao rồi." Khương Chỉ nghe thấy nam nhân trong lòng hừ nhẹ, lập tức cúi đầu nhìn hắn.

"Nước..." Tần Hoa giật giật đôi môi khô nứt nói khẽ.

"Đợi một chút a." Khương Chỉ đặt Tần Hoa lên trên mặt đất, cầm cái chén vỡ ở trên đất lên, chạy đến bên cạnh cái lu đựng nước vỡ ở bên ngoài.

Nàng vừa mới chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên có một đám người từ bên ngoài ngôi miếu đổ nát xông vào.

Toàn thân đám người kia đều tràn ngập sát khí, giơ cây đuốc trong tay, đối mặt với Khương Chỉ.

Khương Chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra quần áo trên người của các nàng, chỉ dừng lại trong nháy mắt, liền chạy đi vào trong ngôi miếu đổ nát.

"Bắt nàng ta lại."

"Chính là nữ nhân này dẫn người đến diệt sơn trại của chúng ta. Không để cho nàng ta chạy."

Khương Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của đám người kia đang truy đuổi ở phía sau. Mấy ngày trước nàng ta vừa trải qua một trận kinh sợ, bây giờ lại một lần nữa phải chịu thêm một trận kinh sợ khác.

Tên ngu xuẩn Quân Ly Ưu kia lại không giết sạch cái đám kia thổ phỉ

này đi.

Khương Chỉ đỡ Tần Hoa đứng dậy, chạy ra phía sau của ngôi miếu đổ nát. Tần Hoa cũng không phải quá nặng, nhưng một người đang chạy, lại còn phải kéo theo một người đang bất tỉnh, nhất định tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều.

May là lúc trước nàng đã tra xét địa hình của ngôi miếu đổ nát này, từ phía sau đi ra ngoài chính là một rừng cây. Khương Chỉ và Tần Hoa đi vào trong rừng cây. Dưới sự che giấu của bóng đêm, đám thổ phỉ kia muốn bắt được nàng thì cũng phải có chút khó khăn.

Nàng không dám dừng lại, thỉnh thoảng phía sau truyền đến gào thét lớn tiếng, làm nàng sợ hãi đến mức sau lưng chảy ra một đống mồ hôi lạnh.

Nàng ta muốn chạy thoát, nhất định phải chạy thoát.

Trong nội tâm Khương Chỉ chỉ có một ý niệm này.

Nàng còn chưa có báo thù được, thì không thể chết như vậy.

"A!"

Dưới chân Khương Chỉ đạp hụt một bước, thân thể mất đi trọng lượng, bị ngã lăn xuống phía dưới, đập ở trên mặt đất ẩm ướt, ngậm vào một miệng bùn.

Còn chưa kịp đứng lên, trên người lại có thêm một vật nặng đè lên. Khương Chỉ nghe thấy tiếng xương sườn của mình bị gãy, đau đến mức làm cho nàng trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

...

Gần đến ngày đại hôn của thừa tướng, tin tức nàng cưới Linh Ước đạo trưởng của Vạn Nguyên Sơn làm chính quân giống như được mọc cánh lưu truyền khắp kinh thành.

Những công tử thế gia cho là mình còn có cơ hội nghe thấy thế lại bị tiêu tan, đều giống như ăn phải con ruồi.

Cưới một đạo sĩ làm chính quân, thừa tướng bị điên rồi sao?

Người bên phe thừa tướng đảng lập tức cho người tới cửa để khuyên.

Đáng tiếc bọn họ ngay cả phủ thừa tướng cũng không thể vào được.

"Mời các vị đại nhân hãy trở về đi. Thừa tướng đại nhân sẽ không ra gặp các người." Thời Sênh không muốn gặp người, cuối cùng việc đuổi người này chỉ có thể rơi xuống trên người Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt.

Hai người khuyên bảo mấy vị đại thần vây quanh ở bên ngoài phủ thừa tướng trở về.

"Ánh Nguyệt cô nương, cái này đến cùng là thừa tướng đại nhân suy nghĩ như thế nào, làm sao có thể lấy một vị đạo trưởng làm chính quân. Nếu như thừa tướng đại nhân thật sự yêu mến Linh Ước đạo trưởng, có thể cưới hắn làm thị quân. Còn vị trí chính quân này thì tuyệt đối không thể."

"Đúng vậy, Ánh Nguyệt cô nương, ngươi để cho chúng ta đi vào. Chúng ta tự mình nói với thừa tướng đại nhân. Làm sao có thể cưới một đạo sĩ làm chính quân, đây chính là đang phá hư quy củ."

"Đúng vậy, đúng vậy, không thể..."

"Ánh Nguyệt cô nương ngươi đi vào thông báo một tiếng..."

Ánh Nguyệt bị một đám đại thần vây quanh, rất là đau đầu, "Tính tình của thừa tướng đại nhân như thế nào thì các vị đại nhân cũng biết rồi. Thừa tướng đại nhân nói không muốn gặp các vị, cho dù chúng ta có đi thông báo bao nhiêu lần cũng đều có một kết quả giống nhau."

Dừng một chút, Ánh Nguyệt tiếp tục nói: "Thừa tướng đại nhân quyết định muốn cưới Linh Ước công tử làm chính quân, cho dù các vị đại nhân có đi đến khuyên cũng vô dụng. Còn không bằng các vị đại nhân đi chọn lấy vài lễ vật, làm cho Linh Ước công tử vui vẻ, cái gì cũng sẽ dễ nói."

Các vị đại nhân hai mặt nhìn nhau.

"Thừa tướng thật sự cưng chiều vị Linh Ước đạo trưởng này như thế sao?"

Ánh Nguyệt nghiêm túc gật đầu, "Ta xin nhắc nhở các vị đại nhân một câu, tuyệt đối không thể bất kính đối với Linh Ước công tử, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Lời đồn đại này ở trong kinh thành, bọn họ cũng có nghe thấy.

Chỉ là tin đồn trên đường đều thật thật giả giả, hơn phân nửa đều là giả nhiều hơn, thật thì có rất ít.

Cho nên thật ra các vị đại nhân này cũng không tin tưởng chút nào.

Nhưng mà hiện tại...

Nghe ngữ khí của Ánh Nguyệt, hình như thừa tướng đại nhân thật sự rất cưng chiều vị Linh Ước đạo trưởng giống như tin đồn ở bên ngoài.

Thừa tướng nhà bọn họ phản cũng không thèm làm, lại trầm mê mỹ sắc...

Chương 343: Thê chủ sủng quân (27)

Nhờ việc Thời Sênh ra sức loại bỏ nghị luận của mọi người, cuối cùng thì hôn lễ vẫn cứ được định ra.

Do yêu cầu của Thời Sênh, việc chuẩn bị hôn lễ liền kéo dài mấy tháng. Trong mấy tháng này không có một chút tin tức gì của Khương Chỉ.

Cho dù trong lòng của những vị đại thần kia cũng không muốn đi, nhưng đến ngày tổ chức đại hôn, cũng không dám không đi.

Bây giờ là thừa tướng đại nhân vô cùng độc đoán, ngay cả nữ hoàng bệ hạ cũng bị nàng bắt bí.

Hôn lễ rất long trọng, dùng mười dặm hồng trang đến để so sánh thì cũng không bằng, nhìn những cái này có thể thấy vị Linh Ước đạo trưởng này rất được sủng ái.

Phủ thừa tướng chỉ cho phép thừa tướng đảng tiến vào tham dự lễ đại hôn, những người khác đều trực tiếp bị an bài ở trên tiệc rượu.

Mặc dù như vậy nhưng cũng rất đông người đến tham dự buổi lễ đại hôn này.

Hỉ bào mặc trên người Linh Ước tương đối rườm rà, còn Thời Sênh thì lại tương đối giản đơn. Hai người đứng ở trên hỉ đường, giống như hai vật sáng, rực rỡ chói mắt.

"Nhất bái thiên địa..."

Linh Ước và Thời Sênh cùng nhau khom lưng...

Trong nháy mắt khi khom lưng xuống trong đầu đột nhiên hiện lên một vài hình ảnh.

Vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Hắn nắm chặt hồng trù trong tay.

"Nhị bái cao đường..."

Hình ảnh trong đầu lướt qua rất nhanh. Hắn gần như không thấy rõ người ở bên trong, chỉ là cảm thấy có một cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cho trái tim của hắn nóng lên.

"Phu thê giao bái..."

Thời Sênh và Linh Ước mặt đối mặt hành lễ.

"Kết thúc buổi lễ..." Theo một tiếng hô to của người chủ trì buổi lễ, người xung quanh phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, âm thanh chúc phúc vang lên không ngừng.

Thời Sênh cầm tay của Linh Ước, "Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão*."

*Câu nằm trong bốn câu Kích Cổ 4 của Trung Quốc:

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Dịch nghĩa:

Sống chết hay xa cách,

Đã cùng nàng thành lời thề trước.

Ta nắm tay nàng,

(Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

Cả bài thơ trên là lời hẹn ước giữa vợ và chồng sẽ nắm tay sống chung với nhau đến già.

Linh Ước ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp, sau mấy giây mặt mày liền giãn ra, chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi.

Những thủ tục còn lại, Thời Sênh cũng không lộ diện nữa, tất cả đều do Ánh Nuyệt và Đới Nguyệt chủ trì.

Phòng cưới chính là gian phòng ban đầu của Thời Sênh, nhưng mà đã được trang trí lại một lần nữa. Bây giờ nhìn qua cũng là một mảnh màu hồng.

Linh Ước ngồi ở trên giường cưới, nghi hoặc nhìn Thời Sênh, "Nàng không đi ra ngoài kia sao?"

Sau khi làm xong các nghi thức nàng còn phải đi ra ngoài mời rượu đi?

"Bồi cái đám người nhược trí kia?" Thời Sênh khiêu mi, "Còn không bằng ta ở cùng chàng."

Linh Ước: "..." Tuy rằng nghe không hiểu nhược trí là cái gì, nhưng mà nhất định là nàng đang mắng những người kia.

"Tiểu đạo trưởng, xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, chúng ta nên quý trọng thời gian cho tốt." Dáng vẻ Thời Sênh vô cùng lưu manh tiến lên nâng cằm của Linh Ước.

Đã nhiều ngày vì làm theo cấp bậc lễ nghĩa, bọn họ đều là chia phòng ngủ.

"Bây giờ vẫn là ban ngày." Linh Ước khẽ nhíu mày.

Ngón tay của Thời Sênh nhanh chóng gỡ đồ vật dư thừa trên đầu hắn xuống, "Ngủ không cần phải đợi trời tối."

Linh Ước: "..." Lại không có lời nào để chống đỡ được.

Thời Sênh là đang đứng, Linh Ước phải hơi ngửa đầu lên, mới có thể thấy rõ mặt của nàng.

Khóe miệng của nàng hơi nhếch lên, mặt mày lúc này hình như cũng nhuộm ý cười, ôn nhu đến không giống như nàng bình thường.

Mà sự ôn nhu này của nàng chỉ thuộc về hắn...

Một người.

Linh Ước đè lại tay của Thời Sênh đang trượt đến cổ mình, "Có phải trên cái thế giới này thật sự có kiếp trước kiếp này hay không."

Thời điểm bái đường, những hình ảnh lóe lên ở trong đầu hắn kia là xảy ra chuyện gì vậy?

Cũng là hai người, cũng đang bái đường ở một địa phương khác biệt, thậm chí là... Có trang phục mà cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng thấy qua.

Thời Sênh cúi đầu nhìn hắn, ánh mắt hiện lên một luồng suy nghĩ sâu xa, một lát sau liền trịnh trọng trả lời, "Có."

Có sao?

Vậy bọn họ kiếp trước cũng ở cùng một chỗ sao?

Cho nên mình mới cảm thấy quen thuộc với nàng như vậy?

Linh Ước hơi buông lỏng tay ra, Thời Sênh lập tức cởi áo khoác của hắn ra, đẩy hắn lên trên giường, cúi người hôn lên.

Linh Ước xoay người một cái đã đem Thời Sênh đặt ở dưới thân, giọng nói khàn khàn, "Đã nói là cho ta ở phía trên."

Hai tay Thời Sênh buông ra, nằm thẳng ở bên mặt, "Mặc cho quân thưởng thức."

Sắc mặt Linh Ước ửng đỏ.

Nữ nhân không biết xấu hổ.

...

Ban đêm, phủ thừa tướng náo nhiệt một ngày đã đưa tiễn một nhóm khách nhân cuối cùng, toàn bộ phủ thừa tướng đều an tĩnh lại.

Một bóng người đứng ở trong ngõ hẻm âm u đối diện phủ thừa tướng, trong mắt đong đầy hận ý nhìn đèn lồng đỏ lay động ở phủ thừa tướng.

Trên mặt đèn dán một chữ hỉ thật to.

Chói mắt như vậy.

Đầu ngón tay Khương Chỉ đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Khương Chỉ buông tay ra, xoay người.

Trong ngõ hẻm, không ngừng có người từ bốn phương tám hướng dũng mãnh tiến ra, lấy Khương Chỉ và một nam nhân làm trung tâm.

"Chỉ nhi, ta sẽ báo thù cho nàng." Nam nhân kia đem Khương Chỉ ôm vào trong ngực, "Nàng ta thiếu nàng cái gì, ta cũng sẽ đòi lại cho nàng."

"Cảm ơn."

"Giữa chúng ta không cần phải nói những lời này." Tần Hoa đè thấp âm thanh.

Tần Hoa hướng về phía sau phất tay một cái, những người kia lập tức tản ra, ẩn vào trong bóng tối.

Thời điểm tiếng chém giết vang lên, Thời Sênh mới vừa giúp Linh Ước tắm rửa xong.

"Đừng sợ." Thời Sênh thấp giọng trấn an một tiếng, chậm rãi mặc

quần áo cho hắn, vẻ mặt không có nửa phần khẩn trương hay hoảng loạn.

Linh Ước ngoan ngoãn nghe theo bảo giơ tay lên liền giơ tay lên, bảo nhấc chân liền nhấc chân, nhưng vẻ mặt lại có chút bất đắc dĩ, hắn nhìn qua rất là sợ sao?

Có phải nàng đã nghĩ mình quá yếu ớt rồi hay không.

"Cốc cốc... Đại nhân..."

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Thời Sênh đã giúp Linh Ước mặc áo khoác xong.

"Vào đi."

Đới Nguyệt cúi thấp đầu tiến vào, "Phủ thừa tướng đã bị công kích không ngừng. Người của chúng ta cơ bản đều đã bị công kích, trong thành đã trở nên rối loạn."

"Ai có bản lĩnh lớn như vậy?" Thời Sênh lấy nhuyễn kiếm của Linh Ước ra. Một giây kế tiếp cô liền chuyển nhuyễn kiếm tới bên kia cho Linh Ước, "Cầm để phòng thân, lúc không cần thiết thì không cần phải động thủ, để tránh làm bẩn tay."

"Được."

Đới Nguyệt: "..." Đại nhân bây giờ không phải là thời điểm vẩy thức ăn cho chó.

"Là Tần quốc."

Thời Sênh khẽ dừng lại một chút, bây giờ mới nhớ tới, mặc dù thế

giới này là thế giới nữ tôn, nhưng mà dưới sự thống trị của nữ hoàng, còn có mấy cái tiểu quốc. Tần quốc chính là một cái trong số đó.

Tần quốc còn là một quốc gia do nam nhân cầm quyền.

"Tần Hoa?"

Đới Nguyệt vô cùng kinh ngạc, "Đại nhân làm sao ngài biết?"

Thời Sênh giễu cợt nâng lên khóe miệng, một trong những nam nhân mà nữ chính yêu thương nhất, làm sao có thể không biết.

Nam nhân này còn có một cái thân phận rất lớn, chính là thế tử Tần quốc, từng bị đưa cho hoàng thái nữ.

Làm nam nhân của nữ chính, thì nhất định phải hăng hái phản kháng, sẽ không ngoan ngoãn gả cho hoàng thái nữ.

Thời điểm Tần Hoa chạy trốn gặp được nữ chính, bị thương nên được nữ chính cứu, sau đó vẫn được nữ chính giấu ở trong phủ.

"Bọn họ muốn làm gì, tạo phản sao?" Thời Sênh nói sang chuyện khác.

"Người bọn họ giết đều là người của chúng ta." Người tạo phản không phải là ngài sao?

Bọn họ đây coi như là... Cứu quốc đi?

"Đại nhân không xong rồi..." Ánh Nguyệt vội vã từ bên ngoài chạy vào, "Chẳng biết nữ hoàng liên lạc với Trấn Viễn tướng quân từ lúc nào. Hiện tại đại quân của Trấn Viễn tướng quân đã bao vây kinh

thành."

Bây giờ Trấn Viễn tướng quân chính là người nắm trên tay binh quyền nhiều nhất. Trước khi nữ hoàng liên hệ với Trấn Viễn tướng quân, đại nhân đã để cho bọn họ cắt đứt tuyền tin. Không biết vì sao tin tức gì đó vẫn còn truyền tới được đến chỗ của Trấn Viễn tướng quân.

Trấn Viễn tướng quân quanh năm đóng quân ở biên quan, vài lần đại nhân muốn thu lại binh quyền cũng đều không thành công, ai biết lần này...

Con ngươi Thời Sênh híp lại một cái.

"Đại quân cũng đã mò đến đây, vậy mà cái gì cái ngươi cũng không phát hiện?"

Thoáng cái toàn thân Ánh Nguyệt đều đã từ từ chảy ra mồ hôi lạnh, không dám cãi lại, "Đại nhân... Là thuộc hạ thất trách."

Lúc trước thật sự các nàng không có phát hiện hành động của đại quân của Trấn Viễn tướng quân, chẳng lẽ trong các thủ hạ của các nàng có kẻ phản bội?

Ánh Nguyệt và Đới Nguyệt làm việc từ trước đến nay đều làm rất tốt, không nên gặp phải cạm bẫy như vậy.

Trấn Viễn tướng quân dẫn người trở về, ít nhất phải dùng vạn kế, nhiều người như vậy cho dù có nội gian, cũng không thể giấu giếm được.

Thời Sênh nhớ tới chuyện trước khi Đoàn Thanh Vân mất tích và Khương Chỉ không biết tại sao lại không thấy đâu, sắc mặt đột nhiên

có chút khó coi.

Là thiên đạo của thế giới này đang giúp Khương Chỉ sao?

Chương 344: Thê chủ sủng quân (28)

Thời Sênh bình thản an bài mọi việc đâu vào đấy. Khí phách gương mẫu chỉ vẽ giang sơn của nàng làm cho Linh Ước nhìn cũng đều có chút thất thần.

Nàng chính là người từ khi sinh ra đã nên đứng ở vị trí cao.

Trấn Viễn tướng quân còn ở bên ngoài thành, Thời Sênh để cho người đi bảo vệ cửa thành. Những người còn lại bao vây diệt trừ người của Tần Hoa.

Hoàng cung lại càng bị người của cô bao vây chặt chẽ đến nước chảy không lọt, vào cũng không vào được, ra cũng không ra được.

Bởi vì lúc trước nhị Nguyệt tưởng nàng tạo phản, nên đem không ít binh lực bố trí ở ngoài thành, lúc này ngược lại thuận tiện đối phó với Trấn Viễn tướng quân.

Đêm tân hôn vốn nên tốt lành ấm áp, lại biến thành lò chém giết sát sinh.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, nhìn Linh Ước, "Muốn cùng ta đi ra ngoài giết người hay không?"

"So xem ai giết được nhiều hơn không?"

"Ta giết, chàng đứng xem."

Linh Ước: "..." có ý gì a!

Cuối cùng Linh Ước vẫn đi cùng Thời Sênh, bởi vì Thời Sênh lo lắng khi để hắn ở lại chỗ này.

Vợ của mình tốt nhất vẫn nên mang theo ở bên người thì sẽ tốt hơn.

Cô còn tìm cho Linh Ước một chiếc xe ngựa, lại để cho một đám người bảo vệ xe ngựa, cô cưỡi ngựa đi ở phía trước mở đường.

Không biết người của Tần Hoa xâm nhập vào từ chỗ nào, lại không phải là số ít. Ban đầu bọn họ chỉ là giết người của thừa tướng đảng, sau đó cũng bất kể là người của ai, chỉ cần không phải là người của mình, liền trực tiếp giết.

Đội ngũ của Thời Sênh bên này còn mang theo cả người nhà, rất nhanh liền khiến cho những người kia chú ý tới.

Khương Chỉ và Tần Hoa cũng nhận được tin tức, vội vã chạy tới.

Hai bên gặp nhau ở một con phố không tính là rộng lớn trong thành.

Thời Sênh mặc trên người một bộ cẩm bào màu đen, khí phách cưỡi trên một con ngựa cao to, tóc đen không bị bó buộc tung bay ở trong gió đêm, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ soái khí và tiêu sái.

"Khương Chỉ, ngươi còn chưa có chết a?" Cũng biết là nàng ta!

"Ngươi cũng chưa chết, ta làm sao có thể chết." Khương Chỉ cắn răng, "Quân Ly Ưu, hôm nay chính là ngày chết của ngươi."

"Nga? Tại sao lại nói như thế a?" Thời Sênh nhướng mi.

Khương Chỉ để mình không thua khí thế, cố gắng đứng thẳng thân thể, "Bên ngoài thành đã bị Trấn Viễn tướng quân bao vây, ngươi không còn đường để trốn."

"Thì ra là ngươi đi báo tin cho Trấn Viễn tướng quân."

Thảo nào thiên đạo của thế giới này lại giúp đỡ cho Trấn Viễn tướng quân.

Thiên đạo là thứ vô hình, không thể trực tiếp giúp đỡ nữ chính, nhưng mà nó có thể ảnh hưởng đến lòng người.

"Đúng thì như thế nào."

"Nói cái gì cũng đều là nói lung tung, trực tiếp đánh đi." Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm trong tay, vỗ mông ngựa một cái, ngựa lập tức xông về phía đối diện.

Khương Chỉ biến sắc. Tần Hoa mang theo nàng lùi về phía sau. Người phía sau của hắn lập tức tiến lên, hô to khẩu lệnh xông lên nghênh tiếp Thời Sênh.

Nếu không phải là thế giới này không có linh lực, không đánh ra được đại chiêu, chỉ vài phút là cô có thể dùng thiết kiếm giết chết hết đám người kia.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Khương Chỉ nhìn thấy Thời Sênh ra tay.

Nhưng mà bất kể là nhìn bao nhiêu lần, cũng không thể lắng lại chấn động ở dưới đáy lòng của nàng.

Thanh kiếm kia của nàng ta rốt cuộc là có lai lịch gì.

"Bảo vệ nàng cho tốt." Tần Hoa giao Khương Chỉ cho người phía sau, còn hắn nhanh chóng lắc mình đi về phía xe ngựa mà Linh Ước đang ngồi.

Thời Sênh nhìn động tác của hắn, chỉ nâng lên khóe miệng nở nụ cười nhạt, không có bất kỳ động tác gì, tiếp tục vung kiếm chém người.

Máu tươi đem mặt đất nhuộm thành màu đen. Trong không khí lưu động mùi máu tanh, nồng nặc đến mức làm cho người ta buồn nôn.

Tần Hoa rất dễ dàng liền đến trước xe ngựa, trong lòng của hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng mà động tác cũng không dám dừng lại, đưa tay vén rèm xe lên.

Linh Ước ngồi ngay ngắn ở bên trong, mặc một bộ quần áo trắng trong thuần khiết, vạt áo phân tán ở bốn phía, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt giao với tầm mắt của Tần Hoa.

Chủy thủ trong tay Tần Hoa đâm về phía Linh Ước. Linh Ước vẫn ngồi ngay ngắn không nhúc nhích như trước.

Cảm giác quái dị trong lòng hắn càng ngày càng nặng, nhưng lúc này cũng không cho phép hắn thu tay lại.

Chủy thủ cách nơi trái tim của Linh Ước một ngón tay liền dừng lại. Tần Hoa cảm thấy phía trước có một lực đạo rất lớn, làm thế nào hắn cũng không thể đâm được xuống.

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không chuẩn bị bất kỳ cái gì liền mang theo hắn đi ra ngoài sao?" Coi bảnn bảo tiêu thư là đứa bị thiểu não sao?

Sau lưng vang lên giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Tiếp theo hắn liền cảm thấy thân mình bị một đạo lực lớn đánh bay, ngã vào trong vũng máu.

"Phốc..." Tần Hoa che ngực, trong cơ thể huyết khí cuồn cuộn, từng sợi tóc dựng đứng lên, Sát Mã Đặc phiên bản cổ đại.

Tần Hoa nhìn về phía nữ tử cưới ngựa chẳng biết đã đến lúc nào. Thời Sênh đến bên cạnh xe ngựa, vẻ mặt của cô tràn đầy vẻ châm chọc khinh thường, giống như là đang nhìn một phế vật.

"Làm việc không nên dựa vào cảm xúc, ngươi biết rõ thực lực của ta sao? Ngươi biết phủ thừa tướng nắm giữ bao nhiêu thế lực hay sao? Xông lên giận dữ vì hồng nhan, thì cũng phải có thực lực mới được. Ngươi nói có đúng không, thế tử Tần quốc."

Sắc mặt của Tần Hoa nháy mắt tái nhợt, nhất thời trở nên âm trầm.

Ngay cả thân phận của mình mà nàng cũng biết.

Thời Sênh để cho ngựa tới gần xe ngựa hơn, vươn tay về phía bên trong xe ngựa.

Linh Ước đứng dậy đặt tay mình vào trong tay của Thời Sênh. Thời Sênh dùng một chút sức, Linh Ước liền an vị ngồi ở phía trước cô, còn cô ngồi ở phía sau hắn.

Thời Sênh phải cảm tạ thế giới này đều phổ biến việc thân hình nữ tử cao hơn so với nam tử, nếu không ở cái tư thế này cô thật sự có chút khống thể khống chế được.

"Giết."

Thời Sênh ra lệnh một tiếng, người vừa mới bảo vệ Linh Ước, không cần phải bảo vệ xe ngựa nữa, liền trực tiếp xông về bốn phía.

Tiếng chém giết lại một lần nữa nổi lên.

Thời Sênh mang theo Linh Ước, giống như đang cưỡi ngựa xem hoa, nhàn nhã đến mức làm cho người ta nghiến răng nghiến lợi hận không thể chọc hai cái lỗ thủng ở trên người cô.

Nhưng mà những người hứng phải công kích của cô đều sẽ có kết cục giống như Tần Hoa.

Linh Ước thưởng thức vật ở trong tay, đó là một cái vòng tròn hình quả cầu nhỏ, bên ngoài quả cầu nhỏ này rải rác các lỗ nhỏ rỗng ruột giống như một cái tổ ong, một tiểu cầu rất là huyền ảo.

Bất kể là thợ làm hay là thiết kế, hắn cũng chưa từng thấy qua.

Đây là thứ mà thời điểm xuất phủ nàng cho hắn, không nghĩ tới uy lực lại lớn như vậy.

"Năng lượng bên trong chỉ có thể dùng trong mấy giờ thôi, thỉnh thoảng dùng để phòng thân có thể, không có tác dụng gì lớn." Thời Sênh thấy hắn tò mò đối với quả cầu nhỏ này, liền lên tiếng giải thích rõ.

Loại đạo cụ này phải đến tinh tế vị diện mới có. Sau này có cơ hội, làm cho hắn một cái có thể kéo dài cả tính công kích lẫn phòng thủ một thể.

Linh Ước quay đầu nhìn nàng, đột ngột hỏi, "Nàng đến từ nơi nào."

Thời Sênh sửng sốt một chút.

"Nàng cũng không phải là Quân Ly Ưu lúc đầu." Linh Ước tiếp tục nói: "Nàng đến từ nơi nào."

Quân Ly Ưu không có những vật kỳ lạ như vậy, Quân Ly Ưu cũng sẽ không lớn lối cuồng vọng như vậy.

Mặc kệ là nhìn từ chỗ nào, nàng cũng không phải là Quân Ly Ưu.

Nàng không ăn khớp với thế giới này.

"Ta đến từ..." Thời Sênh dừng lại, đột nhiên ôm chặt hắn, "Chàng sẽ sợ ta sao?"

Cô không muốn lừa dối hắn.

Cho nên hắn hỏi, cô sẽ nói.

Nhưng bây giờ hắn vẫn là dùng thân thể của con người, sẽ phải chịu tư tưởng hạn chế của cỗ thân thể này.

Cô sợ khi cô nói, hắn sẽ sợ mình.

Đáp lại Thời Sênh chính là đôi môi ấm áp của Linh Ước.

Mặc kệ nàng là ai, hắn chỉ biết một điều, nàng là của hắn.

Thời Sênh lập tức đoạt lấy quyền chủ động, mãi cho đến khi hai người đều có chút thở dốc mới tách ra, "Ta đến từ một thời không rất xa xôi."

Khoảng cách của bọn họ không chỉ là thời không, còn có...

"Nàng sẽ rời đi sao?"

Sẽ.

Cho đến thời điểm chàng tử vong.

"Chàng ở đâu ta liền ở đó."

"Nàng ở đâu ta liền ở đó." Linh Ước lặp lại một tiếng. Cuối cùng một chút bất an ở dưới đáy lòng liền hoàn toàn biến mất.

Hắn ở, thì nàng ở.

Mấy người làm nền vây xem ở phía dưới, "..."

Đại nhân, bây giờ không phải là lúc để cho ngài phát thức ăn cho chó. Nơi này là chiến trường, chiến trường đấy được không?

Có thể có chút hình tượng thừa tướng không., nhiều người đang nhìn kìa

Chương 345: Thê chủ sủng quân (29)

Thời Sênh vỗ vỗ tay của Linh Ước, quay đầu nhìn bốn phía.

Tiếng chém giết đã ngừng lại, không thấy bóng dáng của Khương Chỉ ở đâu nữa, Tần Hoa bị người của cô bắt được, những người còn lại đều nằm ở trên mặt đất.

"Khương Chỉ đâu?" Nữ chính đại nhân ngươi đúng là muốn lên trời rồi a!

Lão tử có nhiều người như vậy cũng ngăn không được ngươi.

Người phía dưới mờ mịt lắc đầu, đều không thấy nàng ta.

"Đại nhân, nên xử lý hắn như thế nào bây giờ?" Có người chỉ vào Tần Hoa, "Nếu không thì trực tiếp giết đi."

"Người ta là thế tử của Tần quốc, ngươi tưởng muốn giết liền giết sao." Thời Sênh liếc mắt khinh thường, "Mang đi cho nữ hoàng giết."

Mọi người: "..." Cái này thì có gì khác nhau sao?

Dù sao cuối cùng cũng đều là phải giết a.

Thời Sênh mang theo Linh Ước tiến cung, những người khác thì áp giải Tần Hoa điên cuồng đuổi theo ở phía sau.

Mấy người bọn họ chỉ có hai chân, nhưng mà đại nhân có bốn chân,

căn bản là đuổi không kịp.

Bốn phía của hoàng cung đều là người của phủ thừa tướng. Vị nữ hoàng này, bị giam lỏng ở trong hoàng cung, ngoại trừ nổi giận ném vỡ bình sứ, cũng không thể làm được cái gì.

Cho nên khi Thời Sênh nắm tay Linh Ước đi vào, vẫn thấy bình sứ vỡ tan đầy đất.

Người ở trong cung này rốt cuộc là lấy bao nhiêu bình sứ cho bà ta ném vậy.

Lần trước đầy đất toàn là mảnh nhỏ của bình sứ. Lần này cũng lại là mảnh sứ đầy đất, quá là lãng phí. Nếu như chờ đến sau này, thì đây chính là tiền a!

Lần này nữ hoàng ăn mặc rất bình thường, trong điện cũng không có nam sủng.

Nữ hoàng oán độc trừng mắt Thời Sênh.

Nữ nhân này, mấy lần nàng cũng đều không thể tính toán được nàng ta.

Mỗi lần kế hoạch của nàng còn chưa kịp thực hiện, nàng ta liền làm ra một loạt chuyện làm cho nàng trở tay không kịp.

"Phát giận lớn như vậy, vốn đã già, lần này còn già hơn." Thời Sênh tặc tặc hai tiếng, cũng không quan tâm sắc mặt của nữ hoàng đã trở nên khó coi, "Đem người mang vào."

Tần Hoa bị áp giải tiến vào. Cũng không biết có phải là cố ý hay không, Tần Hoa mới vừa đứng ở trước một mảnh đồ sứ vỡ nát,

người phía sau liền đạp một cước vào bắp chân của hắn, Tần Hoa liền trực tiếp quỳ xuống.

Nhất thời máu tươi từ đầu gối chảy ra.

Trên mặt của người phía sau lộ ra vài phần sảng khoái, để cho ngươi tính kế với thừa tướng này, lại còn ở thời điểm thừa tướng đại hôn, đơn giản là muốn chết.

Nữ hoàng thờ ơ nhìn đoàn người, bây giờ dù nàng có nói cái gì thì cũng đều không dùng được.

Mình phong quang hơn nửa đời người, đến cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.

Thời Sênh tự mình nâng một cái ghế, đặt ở trước mặt Linh Ước, để cho hắn ngồi xuống, lúc này mới nhìn về phía nữ hoàng, "Thế tử Tần quốc, ý đồ tạo phản, nữ hoàng bệ hạ cảm thấy nên xử trí như thế nào."

Người có ý đồ tạo phản không là ngươi sao?

Nữ hoàng hận đến nghiến răng, nếu như có thể thì nàng nhất định sẽ nhào tới cắn cho Thời Sênh một phát.

"Thừa tướng muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế đấy, cần gì phải đến hỏi trẫm." Bây giờ tất cả quyền lợi đều nằm ở trên tay của nàng ta, đây không phải là đến để làm cho nàng khó chịu sao?

"Xem ra ngươi còn không biết a." Thời Sênh kéo khóe miệng nở nụ cười, mang theo ác ý và trêu tức, "Con gái của ngươi... Trữ vương đã gọi Trấn Viễn tướng quân đến bao vây để diệt trừ bổn tướng."

Nghe vậy, con ngươi của nữ hoàng chợt sáng lên.

Trấn Viễn tướng quân.

"Ngươi nói Khương Chỉ sẽ tha thứ cho ngươi sao?"

Một câu nói của Thời Sênh giống như một chậu nước lạnh, từ trên đỉnh đầu dội xuống.

Tình cảnh nàng bao vây diệt trừ Trữ vương thoáng như mới diễn ra trong ngày hôm qua, rõ ràng ở trước mắt.

Trấn Viễn tướng quân là nàng ta gọi trở về, nàng ta sẽ đến cứu mình sao?

Lý trí nói cho nữ hoàng biết, sẽ không.

Nếu đổi lại là nàng bị chính mẫu hoàng của mình bao vây diệt trừ, thì mình cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho mẫu hoàng.

Mặc dù nàng là người thân của mình.

Tình thân ở trong cái vòng xoáy quyền lực hoàng tộc này, cho tới bây giờ cũng sẽ không phải là thứ tình cảm đáng kể gì.

"Ha ha ha..." Bỗng nhiên nữ hoàng ngửa mặt lên trời cười ha hả. Thân thể bà ta lùi về phía sau, dưới chân vấp vào vật cản, chợt ngã trên mặt đất.

Tiếng cười hơi dừng lại, nữ hoàng đột nhiên bụm mặt khóc rống.

Làm nữ hoàng mà làm thành giống như nàng, có lẽ từ trước đến nay cũng là người thứ nhất.

Về sau trên sách sử sẽ viết về nàng như thế nào?

Thời Sênh: "..." Khóc cái sợi lông!

Khóc khoảng một phút đồng hồ, nữ hoàng mới lau nước mắt, đứng lên từ dưới đất, làm nữ hoàng nhiều năm như vậy, khí thế thì vẫn phải có.

"Quân Ly Ưu, ngươi muốn làm cái gì, nói đi." Cũng đã đi tới bước này, nàng cũng không còn đường lui.

Thời Sênh nhún nhún vai, "Ta chỉ đến để đưa cho ngươi một tặc nhân có ý đồ tạo phản, xử trí như thế nào thì là do ngươi."

Nữ hoàng nhìn chằm chằm Thời Sênh, vành mắt đỏ tươi, giống như là muốn từ trên người Thời Sênh nhìn ra được một đóa hoa.

Ánh mắt Thời Sênh rất an tĩnh, một tay cầm tay của Linh Ước.

Ánh mắt nữ hoàng lại nhìn sang Linh Ước đang ngồi ở trên ghế, cuối cùng hít thở sâu một hơi, "Lôi ra đi, chém."

Tần Hoa bị người chặn miệng, một chữ cũng không thể nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn hận trừng mắt nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh không thèm để tâm, nhìn về phía hắn cười cười.

Được làm vua thua làm giặc, ai bảo ngươi là kẻ thất bại?

Đêm nay, thừa tướng đại hôn.

Đêm nay, đại quân của Trấn Viễn tướng quân áp thành.

Đêm nay, thế tử Tần quốc bị xử tử.

...

Tần Hoa chết có lẽ là đả kích lớn nhất đối với Khương Chỉ. Khương Chỉ và Trấn Viễn tướng quân bắt đầu công thành.

Toàn bộ người của Thời Sênh đã rút về bên trong thành. Ngoài thành tiếng chém giết chấn thiên động địa. Bên trong thành dân chúng sớm đã bị những chuyện xảy ra trong đêm nay làm cho sợ vỡ cả mật.

Ban ngày bọn họ còn đắm chìm trong chuyện vui là đại hôn của thừa tướng.

Nhưng buổi tối lại là cảnh máu chảy thành sông, thành trì sắp phá.

Đấu tranh trừ gian cứu hoàng chính thức khai hỏa.

Đại quân của Trấn Viễn tướng quân lặn lội đường xa, ngay cả thời gian để nghỉ ngơi và hồi phục cũng không có liền tiến vào chiến đấu. Đám tiền quân chiến đấu phía trước cơ bản toàn bộ đều thất trận.

Nhưng đám người chiến đấu phía sau lại giành lại được chiến thắng cho bọn họ.

Trong trận doanh của bọn họ, có một nữ chính đại nhân đến từ thời hiện đại. Nàng ta tùy tiện sử dụng chiến thuật mà hiện đại tổng kết ra được, thắng trận cũng không tính là chuyện kỳ lạ.

Bên này Trấn Viễn tướng quân sĩ khí tăng nhiều.

"Trữ vương, ngài chính là chân thần."

Trong doanh trướng, Khương Chỉ đúng cùng một chỗ với một nữ nhân mặc khôi giáp, nữ nhân kia hào sảng vỗ vỗ bả vai của Khương Chỉ.

"Cũng chỉ là một chút mưu kế mà thôi." Trên mặt Khương Chỉ không có lấy một điểm tươi cười nào, bây giờ nàng căn bản là cười không nổi.

Trong lòng nàng vẫn đang nghi ngờ Thời Sênh cũng là một người xuyên qua như nàng. Nhưng nàng lại không có chứng cứ, không có cách nào chứng minh đến cùng là có đúng hay không.

Nàng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, không muốn để cho Thời Sênh có cơ hội phản kích.

"Trữ vương đã khiêm tốn rồi." Trấn Viễn tướng quân lại cười to một trận, "Mấy lần này nếu như không có Trữ vương an bài, đoán chừng chúng ta cũng không thắng được."

Hai người thảo luận chính sự xong, xác định chiến lược kế tiếp, Trấn Viễn tướng quân lập tức phái người đi an bài.

Chờ an bài mọi việc xong, Trấn Viễn tướng quân nhìn Khương Chỉ đứng ở bên ngoài doanh trướng, bóng lưng có chút cô đơn, trong lòng không khỏi khẽ động.

"Không cần phải khổ sở, rất nhanh người liền có thể báo thù cho bọn họ." Trấn Viễn tướng quân vỗ vỗ bả vai Khương Chỉ.

Khương Chỉ không trả lời, mà chỉ nhìn tường thành xa xa.

Trấn Viễn tướng quân thở dài, cũng nhìn theo.

Trên tường thành, đèn đuốc sáng trưng, bóng người bên trên lay động.

Từ xa cũng có thể thấy người bên trên kia đang bận rộn nhiều việc.

"Bọn họ đang làm cái gì?" Trấn Viễn tướng quân nói thầm một câu. Giờ này đã hơn nửa đêm, bọn họ không đi ngủ, còn di chuyển ở trên tường thành làm cái gì.

Bị Trấn Viễn tướng quân nhắc nhỏ liền tỉnh lại, Khương Chỉ đem suy nghĩ tán loạn của mình thu hồi về, chăm chú nhìn lại.

Khoảng cách hơi xa, không nhìn thấy bọn họ đang làm cái gì, nhưng người ở phía trên kia rõ ràng đang bận rộn nhiều việc.

Khương Chỉ cau mày nhìn một hồi, thật sự là không nhìn rõ. Trấn Viễn tướng quân liền phái người đi tra xét.

Người đi tra xét rất nhanh trở lại.

Nghe báo cáo xong, Khương Chỉ và Trấn Viễn tướng quân thảo luận, cho ra kết luận.

Địch nhân muốn dùng hỏa công.

Khương Chỉ không khỏi lộ ra một vẻ mặt trào phúng.

Trước đây nàng đã nghĩ đến điểm này, cho nên nơi đóng quân đã rút lui về phía sau một khoảng cách. Với năng lực của thời đại này, căn bản là không có cách nào đem đá lửa phóng ra đến được khoảng cách xa như vậy.

Chương 346: Thê chủ sủng quân (30)

Trên tường thành.

Thời Sênh để cho người ta đem đồ vật dọn dẹp xong, những thứ này đều là cây cung đã sửa đổi trở nên phóng đại hơn.

Thời Sênh cầm mấy quả cầu nhỏ màu tím, trên quả cầu nhỏ màu tím bọc một tầng lá bùa màu vàng.

Cô dặn dò mấy người xung quanh.

"Người bên dưới đã chuẩn bị xong chưa?" Thời Sênh quay đầu hỏi Đới Nguyệt ở bên cạnh.

Đới Nguyệt lập tức gật đầu, "Đều đã chuẩn bị xong."

Thời Sênh phân quả cầu nhỏ cho vài người, "Lát nữa ta ra lệnh, các ngươi liền đưa cái này bắn ra. Chờ sau khi tiếng nổ mạnh biến mất, người bên dưới mới được xông lên, hiểu chưa?"

"Đã hiểu."

"Chuẩn bị đi."

Người được phân cho quả cầu nhỏ, chia nhau đứng ở trước cây cung phiên bản phóng đại, trong lòng bàn tay đều đổ đầy mồ hôi.

Đồ mà thừa tướng đại nhân cho bọn họ, bọn họ chưa từng thấy qua,

cũng không biết bọn họ có thể bắn qua bên kia hay không.

Thời Sênh nhìn về phía Linh Ước đang đứng ở bên cạnh. Sắc mặt Linh Ước có chút tái nhợt, hắn khẽ lắc đầu với Thời Sênh, ý bảo mình không có việc gì.

Thời Sênh đau lòng sờ sờ mặt của hắn, "Chờ giải quyết xong mọi chuyện chúng ta liền quay về, đã sớm nói là không cho chàng vẽ bùa, ta có biện pháp giải quyết..."

Thời Sênh vẫn cảm thấy khó hiểu tại sao trong cơ thể của Linh Ước lại có linh lực, không nghĩ tới con hàng này lại sẽ vẽ bùa trú.

Kỹ năng hạng nhất của Đạo gia vốn là vẽ bùa, vẽ càng tốt thì tác dụng của bùa chú lại càng lớn.

Nhưng thế giới này, đạo gia hầu như nằm ở giai đoạn vừa mới khởi sắc, những vật này là do Linh Ước tự mình nghĩ ra được, cho nên linh lực chỉ tồn tại ở trong cơ thể hắn.

Cái này tương đương với món quà của thiên đạo, chờ sau này bùa chú được người khác biết đến, linh khí ở thế giới này sẽ từ từ trở nên nồng nặc.

Linh Ước nắm chặt tay của Thời Sênh, "Ta cũng muốn làm cái gì đó cho nàng."

Hắn không muốn luôn chỉ có mình nàng đơn thương độc mã.

Vẽ bùa chẳng qua chỉ làm cho hắn suy yếu một đoạn thời gian, tĩnh dưỡng một chút thì tốt rồi.

Thời Sênh không nói cái gì, quay đầu hạ lệnh.

Quả cầu nhỏ được lá bùa bao lại, thời điểm được bắn ra, giống như từng đạo thiểm điện, cắt qua đêm tối, rơi vào trong doanh trướng phía xa xa.

"Phanh!"

"Phanh!"

Các quả cầu bị bắn ra mạnh mẽ nổ tung, làm cho nơi này tường thành cũng đều rung theo.

Sức nổ mãnh liệt như vậy, cho tới bây giờ những người này cũng chưa từng thấy qua. Ai cũng bị giật mình, sau một lúc lâu mới phản ứng được, nhảy vào nơi đóng quan của quân địch.

Phạm vi bị nổ tung rất rộng, huống chi còn để lại một cái hố rất lớn, trong hố điện lưu vang lên âm thanh két két.

Trong hỗn loạn sẽ luôn có người ngã xuống.

Người ngã xuống chỉ có một kết cục, chính là bị điện lưu đánh thành than.

Thời Sênh không có ném loạn, số lượng những quả cầu nhỏ này nằm trong phạm vi chịu đựng được ở thế giới này, cho nên bầu trời cũng không có xuất hiện tượng gì kỳ lạ gì.

Thời điểm Khương Chỉ bị bắt gương mặt vẫn còn có chút mờ mịt.

Dù như thế nào nàng cũng không nghĩ ra, tại sao nàng ta lại có vũ khí tân tiến như vậy.

Cho dù là bản thân nàng ta cũng xuyên qua mà đến, nhưng cũng không biết cách làm ra thứ vũ khí tân tiến như vậy đi?

Khương Chỉ đòi gặp Thời Sênh. Nàng ta có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng mà Thời Sênh căn bản là không hề muốn gặp nàng.

Trận chiến tranh này cứ như vậy mơ mơ hồ hồ kết thúc.

Mưu lược mà Khương Chỉ và Trấn Viễn tướng quân thảo luận ra căn bản là không có cơ hội dùng tới.

Khương Chỉ và Trấn Viễn tướng quân bị giam trong địa lao, hai người đều mang vẻ có chút chật vật.

Xiềng xích vang lên âm thanh ào ào, có tiếng bước chân từ đằng xa truyền đến.

"Bệ hạ..."

Trấn Viễn tướng quân dần dần thấy người đang đi đến gần, con ngươi rồi đột nhiên sáng lên, nhào tới trước cửa nhà lao, "Bệ hạ, vi thần không phải là có mưu mô làm phản, vi thần là tới để cứu ngài, xin bệ hạ hãy tra cho rõ a!"

Trấn Viễn tướng quân đánh chết cũng không nghĩ tới, lý do khiến mình bị giam lại sẽ là cái này.

Nàng rõ ràng là tới cứu giá, nhưng đến cuối cùng lại biến thành mưu phản?

Khương Chỉ co rúc ở nơi âm u, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm nữ hoàng.

Nữ hoàng được người vây quanh đứng ở cửa bên ngoài nhà lao, nàng vẫn ung dung hoa quý, uy nghiêm như trước.

Vị phụ nhân áo mũ không được chỉnh tề từng khóc lóc trước mắt Thời Sênh đã sớm không còn nhìn thấy.

Nữ hoàng phất tay để cho mọi người lui ra.

"Bệ hạ, cứu vi thần." Trấn Viễn tướng quân đưa tay ra túm vạt áo của nữ hoàng.

Nữ hoàng để mặc cho nàng túm, mặt mày rũ xuống, giọng nói yếu ớt, "Ngươi không nên trở về."

Ngươi không nên trở về.

"Bệ hạ?" Trấn Viễn tướng quân sững sờ nhìn nữ hoàng, lời này của người là có ý gì?

"Thừa tướng không có tạo phản." Thời điểm nữ hoàng nói câu nói này, giọng nói có chút run rẩy.

Bà ta không muốn thừa nhận đây là sự thật, nhưng đây lại là sự thật.

Thừa tướng không có tạo phản.

Bà ta vẫn là nữ hoàng.

Nàng ta vẫn là thừa tướng.

"Làm sao có thể... Nàng..." Trấn Viễn tướng quân nhìn về phía Trữ vương.

"Tại sao người lại muốn giết ta." Khương Chỉ cắn răng hỏi.

Nữ hoàng nhìn về phía nàng, vẻ mặt không có một chút áy náy nào, chỉ có thất vọng.

"Nếu ta là ngươi, thì cũng sẽ không quay về sớm như vậy."

"Vô tình nhất chính là nhà đế vương... Cuối cùng hôm nay ta cũng đã lĩnh giáo được rồi." Trước đây những lời này đều là chỉ là nói suông, nhưng những việc mà nàng trải qua gần đây đã làm cho nàng sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là, vô tình chính là nhà đế vương.

Rốt cuộc nàng xuyên qua đến nơi này để làm cái gì?

"Trẫm sẽ cho các ngươi được chết một cách quang vinh hơn một chút."

Nữ hoàng thở dài, xoay người rời đi.

Mặc dù bây giờ nàng là nữ hoàng, nhưng mà cũng không có khác gì so với trước đây, quyền lực vẫn nằm trong lòng bàn tay của người kia như cũ.

Khương Chỉ ở trong địa lao ầm ĩ muốn gặp Thời Sênh.

Tin tức truyền tới chỗ của Thời Sênh, ngay cả mí mắt cô cũng chưa từng nâng lên một chút.

Nàng ta dựa vào cái gì muốn đi gặp cô.

Nàng ta cho rằng mình là ai.

Muốn nghe được lời giải thích nghi hoặc cho nàng ta từ nơi này của

cô, dựa vào cái gì a?

Mang theo nghi hoặc đi xuống hỏi Diêm vương đi!

Nữ hoàng cho hai người một chén rượu độc, nghe nói Khương Chỉ không chịu uống, là bị người ta đổ hết vào miệng.

Rõ ràng là một chén rượu độc có dược hiệu cực nhanh, đến chỗ của Khương Chỉ, lại đủ để cho nàng ta sống lâu thêm nửa canh giờ.

Vận khí tốt của nữ chính đại nhân lại vẫn còn chưa dùng hết.

Chuyện này tới nhanh, đi cũng nhanh, dân chúng không bết chân tướng, thật sự cho rằng Trữ vương mưu đồ bí mật cùng Trấn Viễn tướng quân tạo phản.

Người biết rõ chân tướng thì chẳng ai dám nói lung tung?

Trên Kim Loan điện, nữ hoàng nhìn thừa tướng đại nhân đứng ở phía dưới, cũng không biết là lại đi vào cõi thần tiên nào rồi.

Vô lực phất tay một cái, "Có việc khải tấu, vô sự bãi triều."

"Thần có bản tấu."

Nữ hoàng ngước mắt nhìn người nọ.

Thời Sênh cũng giống như là bị nàng ta ầm ĩ đến, nghiêng đầu nhìn nàng ta.

Người nọ run một cái, kiên trì tấu lên.

Đại ý chính là để cho nữ hoàng lập người kế vị.

Nữ hoàng nhướng mày. Bây giờ bà làm gì có cái tâm tư nào để lập người kế vị. Hơn nữa cho dù là bà đồng ý, thì cái người đứng ở bên dưới kia có đồng ý không?

"Nói rất có đạo lý, là nên lập một hoàng thái nữ rồi."

Nữ hoàng cảm giác là mình vừa nghe nhầm, vậy mà nàng lại đồng ý?

Thời Sênh vừa mở miệng, người phía dưới lập tức hùa theo.

"Thừa tướng cho rằng vị hoàng nữ nào có thể đảm nhiệm được." Nữ hoàng đem quyền lựa chọn giao cho Thời Sênh.

Thời Sênh lập tức đáp lại nữ hoàng bằng một ánh mắt như đang nhìn kẻ thiểu não, "Lại không phải là giang sơn của ta, làm sao ta biết ai có thể đảm nhiệm được."

Nữ hoàng: "..."

Bây giờ ngươi đang nắm giữ tất cả quyền lực, thì cũng là giang sơn của ngươi có được không?

Cuối cùng sau một phen tranh luận, cũng không có tìm được ra một người nào, vì vậy cũng chỉ có thể bỏ qua.

Sau đó một đoạn thời gian nữ hoàng không vào triều.

Dù sao cũng không có quyền lực gì, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có thừa tướng, cho nên có lên triều hay không cũng đều giống nhau.

Cả ngày ở trong hậu cung với nam sủng truy hoan mua vui, sống mơ mơ màng màng.

Kết quả chính là, toàn bộ triều chính đều rối loạn.

Có chuyện gì nữ hoàng cũng để cho người ta đi tìm thừa tướng. Thừa tướng liền đơn giản thô bạo hơn nhiều, trực tiếp cầm kiếm chém.

Lại không phải là việc của cô, tìm cô làm cái sợi lông, đi mà tìm nữ hoàng đấy.

Cuối cùng nữ hoàng cũng phát hiện thừa tướng đại nhân này thật sự không muốn quản những việc này, đành phải từ trong lòng mỹ nhân đứng lên xử lý triều chính.

Chương 347: Thê chủ sủng quân (31)

Dưới sự che chở của đùi to siêu cấp là Thời Sênh, Quân gia phát triển rất mạnh, đã hoàn toàn bao trùm trên cả hoàng quyền.

Nhưng mà đùi to của bọn họ...

Được rồi, đùi to cho tới bây giờ cũng chỉ ôm có một người.

Bọn họ vẫn nên ôm đùi của Linh Ước công tử đi.

Chỉ có dỗ cho Linh Ước công tử vui vẻ, bọn họ mới có cơ hội gặp thừa tướng, mới có thể làm cho thừa tướng làm việc.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người nào cưng chiều một người đến như thế.

Trong lịch sử cũng không có!

Sau đó Thời Sênh đem quyền lợi trao lại cho Quân gia. Dù sao thì nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành, Quân gia có thể đi đến mức nào, liền xem năng lực của chính bọn họ.

Thời Sênh mang theo Linh Ước cùng với nhị Nguyệt trở về Vạn Nguyên Sơn.

Rõ ràng so với ở bên ngoài, thì Linh Ước lại càng thích ở đây hơn.

Tất nhiên Thời Sênh sẽ đi theo hắn.

Rời xa đám người kia, như vậy Linh Ước sẽ chỉ thuộc về một mình cô, cô rất hài lòng.

Chính là...

Cái tên tiểu tử gọi là Cổ Tô kia, nhiều lần thiếu chút nữa là bị Thời Sênh chém chết.

Nếu không phải là Đới Nguyệt tới kịp thời, cũng không biết Cổ Tô đã chết bao nhiêu lần.

Sau khi Cổ Tô lần thứ N bị Đới Nguyệt đóng gói mang đi, thì Thời Sênh bùng nổ.

"Lão tử đã nói là không cho chàng động vào hắn, chàng nghe không hiểu lời nói của ta à!" Thời Sênh hận không thể dùng một cái tát đập chết Linh Ước.

Linh Ước mang vẻ mặt vô tội, "Hắn là sư đệ của ta."

Thời Sênh: "..."

Sư đệ thì như thế nào, ta còn là người yêu của chàng a!

Sư đệ có thể sống với chàng cả đời sao?

Không thể đi!

Tức chết bản tiểu thư.

Thời Sênh thở hổn hển phất tay áo rời đi.

Không dỗ bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ không lên giường!

Linh Ước bất đắc dĩ lắc đầu, đi qua đuổi theo cô, kéo tay của cô lại, "Chúng ta đi xuống núi một chút đi."

"Xuống núi làm cái gì, không đi." Thời Sênh hất tay, bày ra vẻ mặt lãnh đạm như kiểu "Bây giờ ta rất tức giận, chàng nói cái gì cũng vô dụng thôi"

Đôi tai của Linh Ước ửng đỏ, hôn lên môi cô một cái, "Bây giờ thì thế nào?"

"Cửa cũng không đi." Bản tiểu thư cũng không phải dễ bị hối lộ như vậy.

Linh Ước lại hôn một cái.

"Để ta suy nghĩ một chút."

Tiếp tục hôn.

"Còn chưa đủ thành ý."

Tiếp tục hôn...

Mãi đến khi Thời Sênh hết giận, mới đồng ý xuống núi.

Kết quả là vừa nghe Thời Sênh muốn xuống núi, ba người nhị Nguyệt và Cổ Tô đều nước mắt lưng tròng nhìn cô.

Biểu thị bọn họ cũng muốn đi a.

Thời Sênh: "..." Không muốn mang con chồng trước theo.

"Đại nhân..." Để cho chúng ta đi, để cho chúng ta đi với nha.

"Hừ." Hắn là vì đi xem sư huynh thôi.

Cuối cùng thì Thời Sênh vẫn phải mang theo ba cái siêu cấp bóng đèn 2000W xuống núi.

Cô rời khỏi triều đình đã được hai năm, nhưng mà vừa mới vào cửa thành, lập tức đã bị người ta vây xem.

"Đây không phải là thừa tướng đại nhân sao? Trở về để tạo phản à?"

"Thừa tướng đại nhân cũng đã lâu rồi chưa có vào triều..."

Từ lần đó sau sự kiện đại quân của Trấn Viễn tướng quân áp thành, câu nói mà những người này thường hay nói nhất chính là.

Hôm nay thừa tướng đại nhân sẽ tạo phản sao?

Còn không có.

Bọn họ dám nói như vậy, cũng bởi vì biết thừa tướng đại nhân sẽ không tạo phản.

Nếu như nàng muốn tạo phản, thì đã sớm làm rồi.

Thời Sênh mặt đen lại kéo Linh Ước tránh khỏi đoàn người kia, thuận tiện bỏ rơi ba đứa con chồng trước ở phía sau.

Thời Sênh nhìn mọi người xung quanh, cô luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Làm sao hôm nay lại náo nhiệt như thế?

Thời Sênh che chở cho Linh Ước, đề phòng hắn bị người bên cạnh cọ vào. Linh Ước đã quen được Thời Sênh che chở cho hắn như thế, cảm giác hưởng thụ dâng lên đơn giản chính là yên tâm thoải mái.

Hai người đi một đường đều là đi một chút rồi lại dừng một chút, cuối cùng chọn một chỗ để ăn.

Chờ đến khi ăn xong, sắc trời bên ngoài cũng đã tối rồi.

Mãi đến lúc này, Thời Sênh mới phản ứng được, lúc trước chỗ khiến cô cảm thấy không bình thường chính là.

Hôm nay là ngày lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa* a!

*Ngày lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa được diễn ra vào ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá.

Thảo nào lúc trước cô cảm thấy có gì đó sai sai, thì ra những vật được bán ở trên đường cái kia, đa phần đều liên quan với lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa.

"Tiểu đạo trưởng..." Thời Sênh ý vị thâm thường gọi Linh Ước một tiếng, thảo nào hôm nay con hàng này lại kéo cô đến đây, mấy cái này thật có tứ a!

Linh Ước trừng cô liếc mắt một cái.

Ai da, lại còn trừng cô, tính khí càng ngày càng tăng lên a!

Lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa rất là náo nhiệt. Cả trai lẫn gái trẻ tuổi hẹn nhau ở trên đường mua sắm, thả đèn phóng hoa, ý cảnh hay vô cùng.

Linh Ước kéo Thời Sênh đi theo dòng người, rất nhanh thì đến được một chỗ.

"Chúng ta tới nơi này để làm gì?" Thời Sênh nhìn cái cây cổ thụ bị treo đầy các tấm thẻ gỗ nhỏ ở trước mặt, có chút không hiểu nhìn Linh Ước.

Hắn sẽ không tin mấy thứ đồ chơi này đi?

Sự thật chứng minh, Linh Ước thật sự tin.

Hắn mua hai tấm thẻ gỗ từ cửa hàng bên cạnh, rồi đưa một cái cho Thời Sênh.

Thời Sênh: "..."

Nhìn chằm chằm Linh Ước vài giây, cuối cùng bất đắc dĩ nhận lấy.

Phải khắc chữ ở trên thẻ bài cũng không dễ dàng, may mà phát hiện ra ở bên cạnh có mấy thủ nghệ nhân đang kiếm tiền, chuyên môn đi khắc chữ thuê. Thời Sênh liền kéo Linh Ước đi qua bên đó.

Có lẽ mấy người đang xếp hàng biết được bọn họ, cúi đầu hô nhỏ tự giác tránh ra một chỗ.

"Đây là thừa tướng đại nhân và Linh Ước công tử a? Thật xứng đôi a!"

"Thừa tướng đại nhân chỉ có một vị chính quân là Linh Ước công tử,

đối với Linh Ước công tử lại càng tốt đến khỏi bải bàn cãi luôn. Sau này ngươi cũng sẽ chỉ có một vị chính quân là ta chứ?"

"Cái này..."

"Hừ!"

"Ôi chao... Chờ một chút..."

Liên tiếp vài đôi tình nhân đều bị đối phương chần chờ trả lời khiến cho tan rã trong không vui.

Thời Sênh và Linh Ước bèn nhìn nhau cười.

"Công tử muốn khắc cái gì?" Thủ nghệ nhân có chút kinh sợ hỏi.

Đây chính là thừa tướng đại nhân...

"Có giấy bút không?" Linh Ước lễ phép hỏi.

"Có, có... Có." Thủ nghệ nhân vội vàng chỉ chỉ cửa hàng giấy Tuyên Thành ở bên cạnh.

Nơi này có một cách nói, nói là những người đang yêu nhau viết xuống lời hứa ở trước cây tam sinh, thì có thể trở thành sự thật.

Đợi đến khi bọn họ dắt tay nhau đến già, còn có thể đến xem lời hứa mà bọn họ đã từng viết xuống.

Thời Sênh đối với chuyện này chỉ có vẻ mặt lạnh lùng.

Chờ đến khi già rồi thì tấm thẻ trên cái cây này không biết đã thay đổi biết bao nhiêu lần, còn tìm được cái sợi lông đấy.

Linh Ước dặn dò Thời Sênh, "Nàng đừng nhìn."

Thời Sênh bĩu môi.

Không nhìn thì không nhìn, người ta hiếm lạ gì mấy cái này.

Chờ Linh Ước đi qua viết chữ, Thời Sênh liền quay sang thủ nghệ nhân nói, "Khắc tên của hắn cho ta là được."

"Vâng thừa tướng đại nhân..." Thủ nghệ nhân lập tức nhận lấy thẻ gỗ trên tay của Thời Sênh, cúi đầu khắc chữ.

Chờ đến khi Linh Ước trở lại, chữ của Thời Sênh đã khắc xong.

Một tấm thẻ gỗ là do hai tấm bảng gỗ ghép lại, tên khắc ở trên một tấm trong đó, đến khi khép lại liền không nhìn thấy được.

Chờ đến khi khắc chữ xong, dùng tơ hồng trói chặt, hai người liền đến trước gốc cây tam sinh lớn đến có chút dọa người kia.

"Chàng đến ném đi." Thời Sênh đưa thẻ gỗ cho Linh Ước.

Linh Ước nhận lấy thẻ gỗ, chắp hai tay ở phía trước tạo thành hình chữ thập, rồi hướng về phía cây tam sinh bái lạy, lúc này mới đến ném đi, treo ở trên một cành lá màu xanh biếc.

Đung đưa ở bên trên phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn tấm thẻ gỗ, Linh Ước chủ động cầm tay cô, mười ngón đan xen vào nhau.

Hai người đứng một lúc, liền xoay người rời đi.

Tiếng động lớn ồn ào chậm rãi bình phục lại. Đoàn người tản đi, thủ nghệ nhân ngồi ở bên dưới gốc cây tam sinh đã chuẩn bị dẹp quầy.

Trước mặt hắn đột nhiên tối sầm lại, vừa mới ngửa đầu nhìn, sợ đến mức thiếu chút nữa quỳ xuống.

"Thừa tướng... Thừa tướng đại nhân."

Thời Sênh ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào hắn, "Giúp ta khắc tên của hai người."

"Ôi chao?" Thủ nghệ nhân liền mờ mịt, thừa tướng đại nhân đi tới là vì cái này sao, "Nhưng mà... Không còn tấm thẻ bài nào trống không."

Thời Sênh nhíu mày, nhìn xung quanh, cửa hàng rong vừa mới bán tấm thẻ bài đã không thấy đâu.

Thời Sênh nhớ lại vi trí lúc trước Linh Ước ném lên, đem tấm thẻ gỗ lấy xuống, để cho hắn liền khắc vào phía bên kia.

Trong lòng của thủ nghệ nhân cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi, ngoan ngoãn khắc xong cho tốt.

Thời Sênh cầm tấm thẻ gỗ đã được khắc chữ thêm một lần nữa, học dáng vẻ của Linh Ước chắp hai tay tạo thành hình chữ thập, sau khi bái xong, lại ném đi lên.

Gió đêm thổi qua, tấm thẻ gỗ va chạm vào nhau, tạo ra âm thanh dễ nghe giống như tiếng kêu của chuông gió.

Trong lúc mơ hồ, trên tấm thẻ gỗ đang quấn lấy nhau, tên của bốn

người như ẩn như hiện.

Linh Ước, Ly Ưu.

Phượng Từ, Thời Sênh.

Chương 348: Thê chủ sủng quân (32)

Ta là Đới Nguyệt, thật ra ta có họ.

Ta họ Quân.

Là nhánh phụ của Quân gia, tính ra, thừa tướng còn phải gọi ta một tiếng biểu tỷ.

Từ khi ta bắt đầu nhớ được mọi chuyện, người bên cạnh luôn luôn truyền thụ cho ta một tư tưởng, cuộc đời của ta đều là thuộc về tiểu chủ nhân của Quân gia - Quân Ly Ưu.

Ta phải trung thành với nàng.

Ta phải bảo vệ nàng.

Khi đó không hiểu, trong lòng khó tránh khỏi có ý định phản nghịch, nhiều lần rời nhà trốn đi.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, là ở một quán tửu lâu.

Lúc đó ta rời nhà đã được mấy ngày, tiền trên người bị tiêu xài gần như không còn, đói bụng đến mức không có cách nào, nên đành phải đi vào tửu lâu ăn vụng.

Kết quả là bị người bắt được, đánh cho một trận.

Sau đó ta liền thấy phấn một tiểu nữ oa điêu ngọc trác đứng ở trên

tửu lâu, tò mò dõi mắt nhìn xung quanh.

Không hề ngoại lệ, ta liền thấy mẫu thân của ta ở bên người nàng.

Lúc đó mẫu thân ta là bà vú của nàng, có lẽ khi đó là ta không thích cái vị tiểu chủ nhân này.

Dù sao là nàng đoạt mẫu thân của ta, còn muốn ta suốt đời bán mạng vì nàng.

Ta bị người ta quyền đấm cước đá, mẫu thân ta lại ôm nàng, dùng lời nói nhỏ nhẹ để cho nàng đừng xem, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng để lại cho ta.

Vì để giành giật một hơi thở, ta cắn môi không để cho mình phát ra một tiếng.

Sau đó ta chợt nghe được nàng dùng giọng nói mềm mại quay về phía mẫu thân nói: "Là Đới Nguyệt tỷ tỷ, bà vú, ngươi mau chóng để cho các nàng đừng đánh nữa."

Vậy mà nàng lại biết ta... Còn có thể kêu ra tên của ta.

Mẫu thân phái người đem ta mang đi.

Trên người ta rất bẩn thỉu, nhưng nàng tuyệt đối không ghét bỏ, lôi kéo ta cho ta ăn, giống như một con ong mật chuyển động xung quanh ta.

Nhưng mà ta lại càng không thích nàng.

Có lẽ là thời kỳ nổi loạn của ta tới tương đối sớm, khi cảm thấy nàng làm phiền đến ta, ta liền đưa tay đẩy nàng một cái.

Lúc đó nàng mới năm tuổi, ta đẩy nàng một cái khiến nàng ngã xuống mặt đất. Nàng lại dùng... ánh mắt vô tội ủy khuất nhìn ta, khiến ta mang một chút cảm giác tội lỗi.

Nhưng mà vừa nghĩ tới tất cả những thứ hiện tại mà ta phải chịu đựng đều là do nàng ban tặng, một chút cảm giác tội lỗi liền biến mất vô tung vô ảnh.

Kết quả chính là ta bị mẫu thân đánh cho một cái tát, còn bị phạt quỳ ở từ đường.

Lúc đó chuyện này là chuyện mà ta không có cách nào để hiểu nhất.

Rõ ràng là mẫu thân của ta, vì sao lại muốn để cho người khác đánh ta?

Khi ấy là cuối mùa thu, một mình ta quỳ gối ở từ đường, lăn qua lộn lại suy nghĩ về vấn đề này, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra.

Điều ta không ngờ tới là nàng lại len lén chạy tới, thân thể nho nhỏ ôm một cái chăn bông đủ để bao phủ cả cơ thể của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Nàng nói với ta rất nhiều, nhưng mà ta đều không nhớ được. Ta chỉ nhớ rõ là ta ôm nàng co lại ở dưới một cái chăn bông sưởi ấm cho nhau.

Buổi sáng hôm đó mẫu thân mang người đi xung quanh tìm nàng, cuối cùng lại tìm được nàng ở chỗ này của ta, định tiến hành gia pháp ngay tại chỗ. Chính nàng ngăn mẫu thân, nói muốn đánh liền đánh cả nàng, cuối cùng chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Kể từ ngày đó, ta liền ở cùng bên người nàng.

Khi đó nàng là rất dễ thương, mềm mại thành một đoàn, giọng nói khe khẽ giòn giòn, mang theo sự ngây thơ của một hài tử.

Ban đầu ta còn có chút không tình nguyện, nhưng ở chung lâu ngày, sớm đã quên mình từng nói qua lời thề, đánh chết cũng không hầu hạ sự ngây thơ của nàng.

Đi theo bên người nàng thì ta mới biết được những gì mà nàng phải học vượt xa những gì mà ta phải học.

Nhưng mỗi lần nàng đều ngoan ngoãn học xong, lúc nào cũng cố gắng hoàn thành bài tập, để dành ra thời gian mang ta ra ngoài đi chơi đây mà.

Sau một khoảng thời gian dài, người trong phủ đều biết nàng thích ta, thái độ đối với ta cũng khách khí đi rất nhiều.

Khi đó ta mới hiểu được, sự yêu thích của nàng đối với những người này mang thêm bao phần gánh nặng trách nhiệm.

Ngày mẫu thân tìm ta nói chuyện là một ngày tuyết rơi, tuyết rất lớn.

Ta còn nhớ rõ vẻ mặt của mẫu thân, trong nghiêm túc mang theo yêu thương.

Mẫu thân nói, "Đứa nhỏ, trên người tiểu chủ nhân phải gánh vác toàn bộ Quân gia. Nàng cũng không dễ dàng gì. Ngươi có thể trở thành người bên cạnh nàng, là một loại vinh dự, lại càng có thêm trách nhiệm. Ngươi phải đối đãi với nàng thật tốt, kính trọng nàng, bảo vệ nàng..."

Ngoài phòng tuyết rơi bay tán loạn, mẫu thân nói liên miên một hồi lâu, cuối cùng ôm ta khóc rống một trận, nói là có lỗi với ta.

Nhưng mà nếu không như vậy, thì Quân gia sẽ xong rồi, chỉ có tiểu chủ nhân tốt, thì những người như chúng ta mới có thể được tốt.

Ta không biết là mình đi ra khỏi gian phòng của mẫu thân như thế nào, chỉ biết là thời điểm ta ra khỏi gian phòng, liền thấy nàng đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chờ ta.

Nhìn thấy ta đi ra, khuôn mặt nàng lập tức nâng lên một nụ cười tươi.

Ở trong tuyết trắng mênh mông, nụ cười của nàng giống như là nhuộm lên màu sắc tươi đẹp nhất, đâm vào ánh mắt chua xót của ta.

Trong lòng ta như có một dòng nước ấm chảy qua, làm xua tan đi cái lạnh lẽo đến tận xương cốt của trời đông giá rét.

Từ đó về sau, ta và nàng cùng nhau đến trường, cùng nhau học tập những thứ khó hiểu.

Thời điểm mỗi lần mà ta không biết, nàng sẽ kiên nhẫn dạy ta.

Năm thứ ba, Ánh Nguyệt được đưa tới.

Ánh Nguyệt đều nhỏ hơn so với ta và nàng. Khi mới được đưa tới, gương mặt Á Nguyệt mang theo sự khiếp đảm. Lúc đó ta không rõ một người như vậy tại sao có thể được ở bên người nàng.

Về sau mới biết được Ánh Nguyệt học mọi thứ đều rất nhanh, hơn nữa còn tập võ từ nhỏ, lúc mới gặp gỡ chỉ là có chút sợ người lạ, lúc quen thuộc rồi liền sẽ phát hiện Ánh Nguyệt là một nữ hài tử rất hoạt bát.

Từ đó ba người chúng ta lập thành một đoàn thể nhỏ.

Trước lúc nàng mười ba tuổi, tính tình của nàng vẫn còn rất là ôn hòa. Mùa hè năm mười ba tuổi ấy, nàng và thừa tướng tiền nhiệm ở thư phòng nói chuyện một đêm. Sau khi ra ngoài, viền mắt đỏ bừng, ôm ta và Ánh Nguyệt khóc hồi lâu.

Chúng ta hỏi nàng, nàng cái gì cũng không nói.

Nhưng mà từ đó về sau tính tình của nàng liền trở nên càng ngày càng trầm ổn, biểu tình vui buồn trên mặt đều rất khó đoán, không ở nói mình thích cái gì, để ý cái gì, ăn cái gì cũng không còn kén chọn nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, người phục vụ bên người nàng càng ngày càng ít. Cuối cùng chỉ còn lại có ta và Ánh Nguyệt, ngay cả mẫu thân của ta cũng không xuất hiện ở bên cạnh nàng nữa.

Khi nàng mười lăm tuổi, thừa tướng tiền nhiệm đột nhiên qua đời. Lúc đó ta mới hiểu được, năm mười ba tuổi ấy, có lẽ nàng đã biết mẫu thân của mình không sống được bao lâu, nàng nên bắt đầu gánh vác Quân gia to lớn như vậy.

Sự thật chứng minh, nàng làm rất tốt.

Rất lâu về trước ta đều cho là mình cả đời này, đều sẽ ở cùng nàng, vui theo nàng, buồn theo nàng...

Nhưng một ngày nào đó, bên người nàng xuất hiện một nam tử, ta chợt nhận ra, ở bên người nàng cũng không phải chỉ có chúng ta, nàng nên có người mà mình thích.

Người kia mới là người nên vui theo nàng, buồn theo nàng, cùng nàng... sống hết quãng đời còn lại.

Ta cũng không nghĩ tới nàng sẽ rời khỏi triều đình. Rõ ràng có thể nắm lấy cái vị trí kia dễ dàng như trở bàn tay, nhưng nàng lại bỏ qua.

Trong một khoảng thời gian thật lâu ta cũng hiểu không rõ lý do vì sao, giống như năm đó ta không hiểu vì sao mẫu thân lại đánh ta một cái tát kia.

Rất nhiều năm sau ta mới bừng tỉnh, có lẽ cho tới bây giờ nàng cũng không thích cuộc sống như thế.

Chỉ là nàng không có lựa chọn nào khác, không có đường để thối lui. Để bảo vệ Quân gia lớn như vậy, thành tộc nhân của gia tộc trăm năm, nàng phải chấp nhận những thứ này.

Bây giờ nàng đã có năng lực, có thể toàn thân trở ra, khi đường lui của Quân gia cũng được nàng an bài thỏa đáng, nàng liền lựa chọn cuộc sống như thế. Đối với nàng mà nói lựa chọn đó mới là tốt nhất.

Mặc kệ nàng sống một cuộc sống như thế nào, ta và Ánh Nguyệt cũng vẫn sẽ ở cùng nàng.

"Đới Nguyệt, ngươi đang nghĩ cái gì thế? Cổ Tô của nhà ngươi lại chạy đến chỗ của Linh Ước công tử rồi kìa. Ngươi mà còn không đi nữa, đại nhân sẽ chém chết hắn." Chẳng biết Ánh Nguyệt từ đâu mà nhô ra, làm ta sợ đến giật cả mình.

Ta vô lực đỡ trán.

Cổ Tô, cái người này chẳng biết thế nào mà lại thành thiếu niên nhà ta.

"Đi mau a!" Ánh Nguyệt thấy ta không nhúc nhích, liền kéo tay của ta chạy ra bên ngoài, "Không phải là ta đã nói với ngươi, ngươi không thể nói chuyện một chút với hắn sao? Đại nhân không thích hắn tới quá gần Linh Ước công tử..."

Ta cũng biết đại nhân không thích hắn tới gần Linh Ước công tử, nhưng mà ta cũng có biện pháp nào đâu a?

Chương 349: Thê chủ sủng quân (hoàn)

Mang Cổ Tô từ chỗ của đại nhân về, ta chỉ muốn đem hắn chốt vào một chỗ.

Nhưng hắn lại làm ra bộ đáng thương nhìn ta, "Đới Nguyệt, nàng ta dựa vào cái gì chiếm lấy sư huynh."

Ta: "..."

Bởi vì Linh Ước công tử là chính quân mà đại nhân cưới hỏi đàng hoàng a!

Ta vắt khô chiếc khăn, đi tới trước mặt hắn, giúp hắn lau mặt, "Đại nhân đã từng nói qua, ngươi đừng tới gần Linh Ước công tử quá. Ngươi đứng nói chuyện với hắn là được, tại sao ngươi luôn không nhớ được, cứ muốn bổ nhào lên trên người hắn thế."

Cổ Tô lại càng ủy khuất hơn, "Nhưng mà hắn là sư huynh của ta a."

Nhất thời ta không biết nên nói tiếp như thế nào.

Giống như từ nhỏ hắn đã sống với Linh Ước công tử, có tâm lý ỷ lại thì cũng rất bình thường.

Sau này vẫn nên nhìn hắn nhiều hơn một chút, không để cho hắn nhìn thấy Linh Ước công tử là được.

Những ngày ở trên núi trôi qua rất là nhàn nhã, đã lâu cũng không

biết bây giờ bên dưới núi cuộc sống như thế nào.

Nhận được tin tức từ phủ thừa tướng, nói nữ hoàng đã băng hà, ta và Ánh Nguyệt đều có chút giật mình.

Nhìn dáng vẻ của nữ hoàng, ít nhất sống thêm vài chục năm nữa cũng không có vấn đề gì, làm thế nào liền băng hà rồi?

Mấy năm nay đại nhân không ở trong triều, nhưng quyền lực vẫn được người của Quân gia nắm giữ. Những người này cực kỳ trung thành đối với Quân gia. Đoán chừng đại nhân là người đầu tiên từ trước tới nay vài năm không vào triều, nhưng vẫn ngồi vững ở vị trí thừa tướng như trước.

Nữ hoàng băng hà, đại nhân vẫn là thừa tướng nên tất nhiên phải về triều.

Ta thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống núi với đại nhân.

Có lẽ nghĩ phải một tháng mới có thể trở về, nên không khỏi có chút bận tâm với Cổ Tô.

Ta đi đến phòng của hắn tìm hắn, lại phát hiện hắn cũng đang thu dọn đồ đạc.

Mấy năm trôi qua, thiếu niên năm đó đã trưởng thành trở thành một nam tử tuấn mỹ.

Có lẽ là bởi vì quanh năm tập võ, anh khí phi phàm, so với nam tử dưới chân núi này lại càng hấp dẫn người hơn.

Ta nhìn hắn có chút ngây người, trong lúc vô tình hắn cũng đã lớn như vậy.

"Đới Nguyệt." Ta nghe thấy hắn gọi ta.

"Không lớn không nhỏ, phải gọi ta là Đới Nguyệt tỷ." Ta hoàn hồn, đi vào, "Ngươi thu dọn đồ đạc làm cái gì?"

Hắn rất khéo léo tránh né một vấn đề phía trước, trực tiếp trả lời vấn đề ở phía sau, "Xuống núi với các ngươi a, sư huynh đã đồng ý."

Đã nhiều năm trôi qua, hắn vẫn dính Linh Ước công tử như trước.

Hơn nữa sau khi khổ luyện công phu, mỗi lần đại nhân muốn chém hắn, còn biết đánh trả.

Mỗi lần đều làm cho đại nhân tức đến giơ chân.

"Chúng ta xuống phía dưới..." Còn không biết sẽ xảy ra những chuyện gì nữa.

Ta muốn khuyên hắn đừng đi, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy mong đợi của hắn, cuối cùng vẫn không thể nói nên lời.

Xuống núi rất thuận lợi, đại nhân và Linh Ước công tử vẫn hoàn toàn làm theo ý mình như trước đây, một đường vung thức ăn cho chó.

Ánh Nguyệt ở bên cạnh oán giận, chọc cho Cổ Tô cãi nhau cùng nàng.

Trải qua những ngày khẩn trương mà phong phú như trước đây, hiện tại lại nghĩ sống cuộc sống như thế này cũng không sai.

Tuy rằng đại nhân đã không vào triều vài năm, nhưng mà một chút uy tín cũng không giảm.

Tất cả đều tiến hành rất thuận lợi.

Tân hoàng là người con thứ ba của nữ hoàng, trước đây cũng không lộ ra một chút phong quang nào, cơ bản không có cảm giác tồn tại, không nghĩ tới ở trong mấy người hoàng nữ, cuối cùng cũng là nàng đăng vị.

"Đới Nguyệt, ngày hôm nay là lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, sư huynh đi ra ngoài với nàng ta rồi, chúng ta cũng len lén đi xem một chút."

Cổ Tô hấp tấp chạy tới, cầm lấy tay của ta, gương mặt lo lắng.

"Hằng năm đại nhân và Linh Ước công tử cứ đến lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa đều sẽ đi đến chỗ cây tam sinh, chúng ta đi làm gì..." Ta nói đến phần sau giọng nói có chút nhỏ, dư quang lại ngắm Cổ Tô vài lần.

Năm đó thiếu niên run lẩy bẩy được ta ôm vào trong ngực, bây giờ đã lớn như vậy...

"Trước đây sư huynh cũng không mang ta đi, ngươi dẫn ta đi nhìn." Cổ Tô phe phẩy tay của ta, ngữ khí làm nũng rất là tự nhiên.

Có lẽ cũng không phải là làm nũng, chắc chỉ là ảo giác của ta.

Ta thở dài, "Nếu đại nhân phát hiện, sẽ đánh chết ta."

"Không có, chúng ta liền liếc mắt nhìn từ xa là được."

Ta bị hắn dây dưa đến không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mang theo hắn đi ra ngoài.

Hằng năm lễ cầu xin Chức Nữ được khéo tay thêu thùa đều rất náo nhiệt, ta theo dòng người, đưa Cổ Tô đến trước cây tam sinh.

Từ xa liền nhìn thấy đại nhân và Linh Ước công tử đứng ở dưới tàng cây tam sinh.

Linh Ước công tử ngửa đầu giống như đang tìm cái gì, đại nhân lại muốn kéo hắn đi.

Ta nhìn bọn họ, ngay cả Cổ Tô rời khỏi rồi lại trở về từ lúc nào cũng không biết.

Hắn đem một tấm thẻ gỗ huơ huơ ở trước mặt ta.

Ta kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Tia sáng quá mờ, ta không thấy không rõ biểu tình trên mặt của hắn, nhưng mà ta lại nghe được giọng nói của hắn.

"Nghe nói những người yêu nhau hứa hẹn ở dưới gốc cây tam sinh đều có thể bách niên giai lão, ngươi muốn thử xem không?"

Trong nháy mắt đó ta như nghe được tiếng tim đập mình bang bang.

Hạt giống bị ta vùi lấp lại vùi lấp trong khoảnh khắc liền trưởng thành thành một cây đại thụ che trời, cành lá chia ra quấn vòng quanh trái tim của ta.

"Không muốn thì thôi." Cổ Tô đột nhiên đem tấm thẻ gỗ lấy về, xoay người liền đi trở về hướng khác.

Ta nắm tay của hắn kéo về, "Ta nguyện ý."

Cổ Tô quay đầu lại, bỗng nhiên trên đỉnh đầu có pháo hoa nở rộ, nhìn cũng không đẹp lắm, nhưng khi chúng nở rộ trong đôi con ngươi đen nhánh của hắn, hình như cũng trở nên đẹp hơn.

Ta đã từng hỏi qua đại nhân, trên cây tam sinh nên viết cái gì là chân thành nhất.

Nàng nói, "Tên, không cần ngôn ngữ dư thừa, chỉ cần tên của bọn họ đặt chung một chỗ như thế là đủ."

Khi tên của ta và tên của hắn khắc lên trên tấm thẻ gỗ được dây tơ hồng cột chặt lại với nhau, đột nhiên ta liền hiểu rõ, vì sao trước đây đại nhân lại cố ý dành cho Linh Ước công tử những thứ tốt nhất, không muốn để cho hắn chịu nửa phần ủy khuất.

"Đới Nguyệt."

"Ân?" Ta quay đầu lại.

Bỗng nhiên tuấn nhan của Cổ Tô phóng đại ở trong con ngươi ta. Ta còn chưa kịp phản ứng, đôi môi như cánh hoa của hắn đã liền bao phủ lên môi ta.

Từ lức nào mà hắn không còn gọi ta là Đới Nguyệt tỷ nhỉ?

Đã rất lâu rồi...

Mỗi lần ta nói, hắn đều nói sang chuyện khác.

Vậy mà ta lại không có phát hiện.

Ta và Cổ Tô ở cùng một chỗ, hình như Ánh Nguyệt và đại nhân cũng

không bất ngờ cho lắm, một bộ biểu tình sớm nên là như vậy.

Vẻ mặt của đại nhân còn muốn phong phú hơn một chút, có lẽ chính là muốn nói "Rốt cuộcc có thể đem cái kẻ thiểu não này gả đi ra ngoài. Sẽ không còn kẻ... quấn quýt lấy vợ của ta nữa."

Để không cho Cổ Tô quấn quýt lấy Linh Ước, đại nhân liền trực tiếp chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ ở phủ thừa tướng.

Ta không nghĩ tới đại nhân sẽ đón mẫu thân của ta về.

Đã nhiều năm rồi ta không gặp bà. Từ sau khi thừa tướng tiền nhiệm mất đi, mẫu thân liền rời khỏi phủ thừa tướng, đi về ở trong thôn trang tại nông thôn.

Mẫu thân cũng đã già rồi.

"Mẫu thân." Ta nặng nề dập đầu với nàng.

"Tốt tốt..." Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của mẫu thân tươi cười như nở hoa, khóe mắt lại hiện lên nước mắt.

Cổ Tô đứng ở bên cạnh ta, có chút hồi hộp, học bộ dáng của ta quỳ xuống dập đầu với mẫu thân, "Mẫu thân."

Hình như mẫu thân cũng khắc chế không nổi, nhỏ giọng nghẹn ngào, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu nói, "Còn có thể nhìn thấy ngươi thành thân, mẫu thân rất vui vẻ."

Nàng lấy ra một hộp gấm từ trong tay áo, vẫy tay để cho Cổ Tô đi qua.

Cổ Tô liếc mắt nhìn ta một cái, thấy ta gật đầu, mới đứng dậy đi tới.

Mẫu thân mở hộp gấm, bên trong là một miếng ngọc bội, nàng đem ngọc bội trịnh trọng giao cho Cổ Tô, "Sau này làm phiền đến con chăm sóc cho nàng."

"Con sẽ." Cổ Tô trả lời vô cùng nghiêm túc.

Ta ở phía sau không nhị được cười, rất muốn hỏi hắn, rốt cuộc là ai chăm sóc ai đây?

Hôn lễ cũng không phải là sơ sài, còn có thể nói là long trọng.

Trên hỉ đường, mẫu thân ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị, vẻ mặt hiền hòa nhìn ta và Cổ Tô.

Ban đầu mẫu thân còn muốn để cho đại nhân cũng ngồi ở nơi đó, nhưng mà đại nhân cự tuyệt.

Không nói lý do, chỉ là mặt không chút thay đổi cự tuyệt, mẫu thân cũng không dám nói gì nữa.

Giọng nói của người chủ trì hôn lễ vang lên ——

"Nhất bái thiên địa..."

"Nhị bái cao đường..."

"Phu thê giao bái..."

Chương 350: Tình triền thanh mai (1)

Thời Sênh sống ở không gian đó tới hơn 60 tuổi. Linh Ước đi trước cô một bước.

Về tới không gian hệ thống, việc đầu tiên Thời Sênh làm là móc kiếm ra chém màn hình.

Không gian hệ thống này thật ra cũng chỉ có một cái màn hình như thế, không có cái quái gì khác.

Đợi Thời Sênh chém xong, ngồi bệt xuống đất, cả người ngây ra.

Hệ thống sợ hãi, một lúc lâu không dám nói chuyện.

Tính khí của Ký chủ càng ngày càng khó đoán.

[Ký chủ…]

Thời Sênh quay đầu nhìn màn hình vẫn còn nguyên vẹn không chút tổn hại, “Tôi muốn gặp chủ nhân của cậu.”

Mẹ nó chứ, trốn sau hệ thống thì coi là gì, có bản lĩnh thì lăn ra đây mặt đối mặt với ông đi!

[…] Ký chủ cô đột nhiên phát ra một câu thế này, bản Hệ thống thật sự hơi không chịu đựng nổi.

Hệ thống nửa ngày không lên tiếng.

[Xin lỗi Ký chủ… hiện giờ cô vẫn chưa thể gặp chủ nhân của tôi được] Cuối cùng hệ thống cũng đưa ra đáp án.

“Lý do?”

Không gặp bản cô nương?

Là sợ hay là nguyên nhân khác…

[…] Chủ nhân nói không thể ăn nói bừa bãi, không thể ăn nói bừa bãi, không thể ăn nói bừa bãi.

Thời Sênh cầm Thiết Kiếm gõ gõ vào màn hình, “Hỏng rồi sao? Thứ đồ chơi vớ vẩn gì vậy? Mi như thế này thì nên sớm đưa tới trạm thu hồi.”

[…] Còn lâu mới hỏng ấy, chủ nhân nói không thể nói năng bừa bãi với cô, sẽ lộ bí mật.

Hệ thống nhanh chóng quét số liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -150000

Giá trị sinh mệnh: 35

Tích lũy: 24000

Cấp nhiệm vụ: B

Đánh giá nhiệm vụ: 93

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: 2000 điểm

Đạo cụ: ‘Hoàng Quan của Nữ Vương’,‘Trái Tim Quỷ Vương’

Mẹ nó!

Lại trừ của ông bốn nghìn nhân phẩm, lần này ông có làm gì đâu?

[Sau khi ngươi chết, Quân Gia đại loạn, không bao lâu sau liền biến mất trong dòng nước lũ của lịch sử]

Thời Sênh: “…” Đây cũng là lỗi của cô sao?

Bản cô nương không phục, đừng cho rằng mi là Hệ thống thì có thể ăn nói lung tung.

Cô bảo vệ được Quân Gia một lúc, nhưng không thể bảo vệ họ cả đời, cuối cùng nên đi như thế nào, vẫn phải do họ tự nỗ lực.

[…Đây chỉ là kết quả, nguyên nhân là hậu quả khác do Quân Gia tạo nên, khiến cho không gian đó không ổn định]

Thời Sênh: “…” Vậy có quan hệ quái gì với bản cô nương?

Hệ thống trầm mặc một lúc mới nói: […Cô không lưu lại đứa con nào cho Quân gia]

Thời Sênh nhíu mày, cô không hề cố ý tránh thai, nhưng mấy không gian cô đều không có con, lỗi này không phải của cô.

Cứ chụp lên người cô là thế nào!

[Dù sao đều là lỗi của cô] Hệ thống cố tình gây sự.

[Có đến không gian kế tiếp không…]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Mẹ kiếp ông nội nhà mi, mi đợi đấy cho ta!

Đưa Thời Sênh đi, Hệ thống thở phào liền mấy lượt, đúng là sợ chết đi được.

Màn hình đột nhiên lóe lên mấy cái, một bóng người mơ hồ xuất hiện trên màn hình.

[Chủ nhân…]

“Ký ức của Phượng Từ xuất hiện một vài vấn đề, cậu xử lý một chút.”

[Vâng]

“Sau này bất luận cô ấy hỏi cậu điều gì, cậu đều không cần trả lời, hiểu không?”

[Chủ nhân…] Hệ thống ngập ngừng, [Hình như người rất sợ cô ấy?]

Trong màn hình im lặng một lúc, “Sau này cậu sẽ biết, cô ấy là người thế nào, có năng lực ra sao, giờ tôi nói cho cậu những điều này cũng vô dụng.”

Không phải chỉ là một kẻ huênh hoang ngông cuồng không giới hạn, còn tự mang theo BUG sao.

[Cô ấy đã lợi hại như vậy, vì sao còn phải tiếp tục làm nhiệm vụ?] Nghe giọng điệu của chủ nhân, thì hình như cô ấy tự ý rời khỏi cũng không có vấn đề gì.

"…Trước đây cô ấy không rời khỏi có lẽ là vì ham chơi. Còn giờ là vì Phượng Từ."

"Phải khiến cô ấy thực sự yêu Phượng Từ." Giọng nói đó nặng nề thêm mấy phần.

[Hả? Giờ cô ấy không yêu Phượng Từ sao?] Cô ấy chẳng chiều chuộng người ta lên tận trời rồi ấy chứ!

Bên đó cười lạnh, "Cậu cảm thấy hành vi của cô ấy hiện giờ giống như đang nuôi gì?"

Nuôi??

[…Thú, thú cưng?]

"Cô ấy thích anh ấy, nhưng yêu… tôi không cho rằng cô ấy đã yêu anh ấy, chỉ là một loại dục vọng chiếm hữu. Đối phó cô ấy cậu phải có kiên nhẫn…"

Nhưng thời gian của họ không nhiều đâu chủ nhân.

Một khi thất bại, căn bản không có cơ hội đi tìm Ký chủ thứ 2.

Thật không hiểu tại sao lúc đầu chủ nhân lại chọn tên cứng đầu khó chơi như vậy.

"Cô ấy là người đặc biệt."

Màn hình loé lên một cái, bóng người phía trước biến mất, khôi phục lại trang dữ liệu của Thời Sênh.

…

“Chủ nhiệm lớp nghỉ sinh rồi, cũng không biết ai tới dạy thay lớp chúng ta.”

“Tuyệt đối đừng là cái tên Địa Trung Hải đó. Nghe ông ấy giảng bài, cứ như bị thôi miên vậy.”

Thời Sênh nghe thấy tiếng léo nha léo nhéo bên tai, phải một lúc cô mới mở to mắt.

Cô nằm bò trên bàn, vì nằm lâu vai hơi tê mỏi.

Ngẩng đầu quan sát xung quanh. Đây là một căn phòng học. Có lẽ đang là giờ nghỉ, học sinh túm năm tụm ba, tuổi tác đều không lớn, bộ dạng khoảng mười ba mười bốn tuổi, tràn trề sức sống.

Phòng học rất lớn, khắp nơi toàn là bàn học, có vẻ chỉ là trường học thông thường, không phải trường học quý tộc gì.

“Hôm đó tôi nhìn thấy hiệu trưởng đi cùng một người phụ nữ, rất xinh đẹp ……”

“Thật sao?”

Chủ đề bàn luận của các bạn học sinh luôn thay đổi rất nhanh. Thời Sênh quan sát phòng học một lát, chủ đề của mấy nữ sinh đang túm tụm trước mặt cô đã từ chủ nhiệm lớp đổi tới hiệu trưởng. “Thịnh Hạ.” Nữ sinh trước mặt nhìn thấy Thời Sênh ngẩng đầu quan sát

xung quanh, hô to lên một tiếng, “Ngủ lâu quá đần người rồi à, không biết đây là đâu rồi phải không?”

Mấy nữ sinh khác cười ầm lên, nhưng không có ác ý.

“Cả ngày đều ngủ, buổi tối cậu làm gì thế hả?”

Thời Sênh: “…” Làm sao ông biết được tên này làm gì chứ.

“Được rồi được rồi, nhìn cậu ấy như ngơ luôn rồi. Cậu ngủ tiếp đi, tiết sau tự học, tan học chúng tớ gọi cậu.” Một em gái trước mặt, ấn đầu của Thời Sênh xuống bàn.

Đầu của Thời Sênh đập lên bàn học, may mà có sách đệm, mới không bị u đầu.

Thời Sênh cũng không ngẩng đầu, bắt đầu tiếp nhận kịch bản.

Đây là một quyển trùng sinh báo thù.

Nữ chính Thẩm Giai Âm, sau khi bị nam cặn bã nữ tiện nhân hại chết trùng sinh về mười năm trước, có được con mắt thần bí, bắt đầu giám định bảo vật, cược đá, mở công ty, xử xã hội đen, thu hoạch nam chính thần bí, hạ gục kẻ thù, trừng trị đám họ hàng cực phẩm, giải bí ẩn về thân thế, đi lên đỉnh cao đời người.

Toàn văn không có ngược đãi, hoàn toàn là mẹ ruột.

Nguyên chủ Thịnh Hạ, cha mẹ đã qua đời, để lại di sản đủ cho Nguyên chủ tiêu mấy đời không hết, được bạn tốt của cha mẹ cô ấy thu nhận nuôi dưỡng.

Kiếp trước nữ chính và Thịnh Hạ cũng có lúc cùng xuất hiện, hai

người không ưa gì nhau.

Kiểu nhìn nhau không thuận mắt, nhưng không đến nỗi thâm thù đại hận cô chết tôi sống.

Trước khi nữ chính chết từng gặp Thịnh Hạ ở một con hẻm của quán rượu. Lúc đó nữ chính đang bị người ta cưỡng hiếp, cô ta cầu cứu Thịnh Hạ. Thịnh Hạ đang nghe điện thoại, nghe thấy tiếng kêu, thoáng nhìn về bên đó một cái nhưng ánh sáng quá tối, cô ấy không nhìn rõ.

Đầu dây bên kia cũng rất ồn, nên cô ấy không đi xem, cứ thế rời khỏi.

Nữ chính bị người ta cưỡng hiếp tới chết, sau khi sống lại, nữ chính liền hận Nguyên chủ.

Miệng nữ chính thì nói kiếp trước đã thoáng qua như mây khói, Nguyên chủ không phải là hung thủ trực tiếp hại chết cô ta, nhưng mỗi lần nhìn thấy Nguyên chủ, nữ chính sẽ nghĩ tới cảm giác không ai giúp đỡ và tuyệt vọng khi mình chết đó.

Nguyên chủ chỉ cần qua đó xem một chút là có thể cứu cô ta. Vì vậy sâu trong nội tâm cô ta trách cứ Nguyên chủ.

Khi làm việc, trong lòng vô thức coi Nguyên chủ là kẻ địch, khiến Nguyên chủ hết lần này tới lần khác rơi vào nguy hiểm. Cuối cùng Nguyên chủ bị ép thành bệnh thần kinh, tự sát mà chết.

Chương 351: Tình triền thanh mai (2)

Nguyện vọng của loại nữ phụ bia đỡ đạn này không có gì ngoài việc báo thù, nguyện vọng của Nguyên chủ cũng vậy.

Nguyên chủ không hề có chỗ nào có lỗi với nữ chính.

Cô ấy và nữ chính ghét nhau, nhưng cô ấy chưa từng làm điều gì xấu với nữ chính.

Nữ chính lại vì lúc đó Nguyên chủ không cứu mình mà oán hận cô ấy.

Chưa nói tới việc Nguyên chủ có năng lực cứu cô ấy không, chỉ nói vì sao Nguyên chủ phải cứu cô ấy chứ?

Bản chất con người vốn lương thiện sao?

Có tên thiểu năng nào khi nhìn thấy mấy gã đàn ông dùng bạo lực với một cô gái sẽ xông lên tự sát chứ.

Một vài người đàn ông còn không làm được, chứ đừng nói là một cô bé như nguyên chủ.

Nếu cô ấy tới đó, kết cục là gì?

Hơn nữa Nguyên chủ căn bản không nhìn rõ tình huống gì.

Đời người giống như vô số ngã rẽ, mỗi ngã rẽ đều có một kết cục,

bạn có kết cục thế nào, quyết định ở con đường bạn chọn ra sao.

Còn bạn chọn con đường như thế nào, quyết định ở việc người bên cạnh bạn có thể ảnh hưởng tới sự lựa chọn của bạn không.

Đời người…

Chính là vô số câu hỏi lựa chọn.

Cuộc đời của nguyên chủ vì sự can dự của nữ chính, đi về phía con đường xấu nhất.

…

Nữ chính trùng sinh đã một khoảng thời gian, vừa chuyển tới trường học này không lâu, cùng lớp với Nguyên chủ.

Lúc này ký ức của nguyên chủ với nữ chính dừng lại ở…

Là con gái.

Lúc này đã đến giờ tự học, Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía nữ chính. Nữ chính ngồi ngay ngắn, chải tóc đuôi ngựa. Có lẽ là vì nguyên nhân trùng sinh, khí chất của cô ấy có vẻ khác biệt rất rõ ràng với những học sinh này.

Thời Sênh chống cằm, không kiêng nể gì quan sát nữ chính.

Có lẽ là phát giác được ánh mắt của Thời Sênh, nữ chính quay đầu nhìn sang.

Một gương mặt nhỏ non nớt, dung mạo coi là hạng trung, có điều khí chất rất tốt.

Giống như trong một đống hoa đỏ lòe loẹt, xuất hiện một bông u lan, trong trẻo lạnh lùng.

Hai người chạm mắt nhau trên không trung. Ánh mắt Thời Sênh vẫn luôn bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Nữ chính hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra một chút khinh thường, sau đó quay đầu, tiếp tục xem sách trong tay.

Thời Sênh chớp mắt, vừa nãy là nữ chính đang khinh thường Nguyên chủ sao?

Khinh thường nguyên chủ cái gì?

Thời Sênh thu mắt lại, tiện tay lật lật đồ trên bàn của Nguyên chủ, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là bài thi toán mười điểm.

Thời Sênh lật lật bài thi khác của Nguyên chủ, chà chà hai tiếng.

Nguyên chủ là Học Bá đó!

Có người có lẽ sinh ra đã là thiên tài học tập, đầu óc suy nghĩ hơn người khác, tuỳ tuỳ tiện tiện học một chút là có thể giữ hạng nhất giống như Nguyên chủ này.

Một đứa trẻ thông minh như vậy, lại bị nữ chính làm thành kết cục như thế, không biết nên nói hào quang của nữ chính mạnh mẽ, hay là trí thông minh của nữ phụ offline quá nhanh.

“Reng reng——”

Tiếng chuông tan học vang lên, học sinh xung quanh vui vẻ chạy ra

khỏi phòng học như dê sổng chuồng vậy.

Cấp hai… chính là lúc ngây thơ không tì vết.

“Thịnh Hạ, đi thôi, sao còn ngây ra đó.” Bàn bị người ta gõ gõ, em gái trước đó nói tan học gọi cô đang đứng trước mặt.

Trong đầu Thời Sênh lập tức nhảy ra thông tin của em gái này.

Diêu Tẩm, quan hệ với Nguyên chủ có thể coi là bạn bè, chỉ là bạn thông thường, không phải là loại thổ lộ tâm tình.

Bình thường tan học, Diêu Tẩm và hai em lúc trước buôn chuyện trước mặt cô, đều cùng đi với Nguyên chủ.

“Ờ.” Thời Sênh đáp lại một tiếng, lôi đồ trên bàn cất vào bên dưới bàn học, kéo túi sách sau lưng ghế, đứng lên đi theo Diêu Tẩm ra khỏi phòng học.

Mấy cô nàng này thật sự rất ồn ào, Thời Sênh đi theo họ từ phòng học tới cổng trường, đã quyết định sau này không đi cùng họ nữa.

Dường như còn đáng sợ hơn ba nghìn con vịt.

“Ngày mai gặp.” Diêu Tẩm vẫy tay với Thời Sênh.

Thời Sênh uể oải vẫy tay, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, coi như tiễn đi ba nghìn con vịt.

Đây chỉ là trường học bình thường, khái niệm có tiền còn dừng lại ở nhà ai có chiếc xe con, về nhà đều là ngồi phương tiện công cộng hoặc đi bộ.

Hơn nữa thời đại này, còn là lúc smartphone chưa xuất hiện, người ta chỉ vừa quen thuộc với điện thoại di động, phổ biến dùng điện thoại bàn, người bình thường còn không dùng được máy tính.Thường ngày, học sinh không phải chơi game Phiêu Bạt Thế Giới ảo gì đó. Tan học ngoài một vài người muốn ra ngoài chơi, thì phần lớn đều là chọn về nhà.

Thời Sênh đứng ở cổng ngáp dài, khi còn đang mắt nhắm mắt mở, nhìn thấy Thẩm Giai Âm từ cổng trường đi ra.

Hình như cô ấy cũng nhìn tháy Thời Sênh, lại là biểu cảm vừa nãy.

Thời Sênh chống nạnh, rốt cuộc cô ta đang khinh thường cái gì?

Thẩm Giai Âm không dừng lại rời khỏi cổng trường, Thời Sênh quăng quăng túi sách, đi ra bến xe bus.

Nguyên chủ hiện đang sống ở trong nhà chú cô ấy, cũng chính là bạn tốt của bố mẹ cô ấy. Người chú nhận nuôi cô ấy, tên là Cố Ngôn.

Khi Thời Sênh trở về, vừa vặn nhìn thấy có người phụ nữ từ cửa nhà đi ra.

Guốc cao gót giẫm lên đất kêu cộp cộp, có thể thấy người phụ nữ này dùng lực lớn thế nào. Trong tay cô ta kéo theo một chiếc vali.

“Sao chổi.” Khi đi qua Thời Sênh, cô ta tức giận mắng một tiếng.

“Có bệnh.” Thời Sênh lập tức đáp lại một câu.

“Mày nói gì.” Người phụ nữ vốn đã chuẩn bị đi qua, nghe thấy lời của Thời Sênh, liền lộn lại.

Thời Sênh cong mắt, “Tôi nói, cô có bệnh.”

“Ranh con hỗn xược.” Người phụ nữ bị chọc giận, đưa tay muốn cấu vào mặt Thời Sênh.

“Triệu Xuyến, cô làm gì đấy.” Phía sau vang lên một tiếng quát lớn.

Tay của Triệu Xuyến dừng lại giữa không trung. Cô ta quay đầu nhìn, một bóng người cao lớn đi về phía này, mặt mũi nghiêm nghị, phong thái hiên ngang, toàn thân là khí chất mạnh mẽ, bước đi trầm ổn có lực, có lẽ đã từng luyện võ.

Cố Ngôn đi tới bên cạnh Thời Sênh, đẩy cô ra sau lưng, “Nó vẫn là trẻ con, cô động thủ gì với nó. Giáo dưỡng của Triệu Xuyến cô ở đâu?”

Triệu Xuyến tức tới bật cười, “Giáo dưỡng à? Anh không nghe thấy nó vừa chửi tôi sao?”

Cố Ngôn nhíu mày, “Nó còn nhỏ không hiểu chuyện, cô chấp với nó làm gì…”

“Được rồi được rồi Cố Ngôn. Giờ tôi và anh đã chia tay rồi, anh cứ việc cưng chiều con nhóc này đi. Sớm muộn gì nó cũng bị anh làm hư, đến lúc đó xem anh xử lý thế nào. Đừng trách tôi không nhắc nhở anh. Đây không phải con của anh, đừng moi tim moi phổi như thế. Biết đâu lại nuôi nhầm con sói mắt trắng, anh tự giải quyết cho tốt đi.”

Triệu Xuyến kéo vali, giẫm giày cao gót “cộp cộp” rời khỏi.

Thời Sênh bình tĩnh nhìn theo bóng Triệu Xuyến, Cố Ngôn lại nhíu mày.

Cố Ngôn quay người, nhìn Thời Sênh, giọng hơi nghiêm khắc, “Vừa rồi vì sao cháu mắng cô ta.”

“Cô ta chia tay chú.” Thời Sênh khoác túi sách đi vào trong phòng.

Cố Ngôn: “…”

Sao anh lại cảm thấy cô nhóc này có chút không đúng.

Ngay khi anh đang nghi hoặc, thì tiếng của cô ấy từ từ truyền tới, “Vứt bỏ người đàn ông tốt như chú, không phải cô ta có bệnh thì là gì?”

Triệu Xuyến là bạn gái của Cố Ngôn. Đã quen nhau gần bảy tám năm, hai người cũng trải qua rất nhiều chuyện, nhưng về việc đối xử với Nguyên chủ này, hai người không ít lần cãi cọ.

Nhưng dù sao cũng có tình cảm nhiều năm như vậy, vốn dĩ cuối năm nay họ sẽ kết hôn, nhưng gần đây Cố Ngôn xuất hiện một vài vấn đề về làm ăn, Triệu Xuyến lập tức đòi chia tay không chút do dự.

Trước đây họ từng cãi nhau rất nhiều, gần đây Nguyên chủ đều sợ về nhà.

Mỗi lần Triệu Xuyến đều lôi Nguyên chủ ra làm cái cớ.

Cố Ngôn nhìn bóng Thời Sênh biến mất trước cửa phòng, buồn bực và phẫn nộ vừa nãy gần như đã tan đi mấy phần.

Anh vừa đi vào nhà, vừa nói với Thời Sênh đang chuẩn bị vào phòng: “Tối nay chúng ta ra ngoài ăn…”

Chương 352: Tình triền thanh mai (3)

Chỗ Cố Ngôn đưa Thời Sênh tới là một quán ăn Nguyên chủ từng rất thích.

Tuy nhiên Thời Sênh lại không thích lắm, không khí và cách trang trí ở đây đều trông có vẻ hơi nặng nề. Nhưng nghĩ tới phiếu cơm đối diện vừa thất tình, Thời Sênh thương tình không đưa ra yêu cầu.

Đương nhiên cũng có khả năng là cô lười phải đi tiếp.

“Tiểu Hạ, cháu tới chỗ chú bốn năm rồi…” Cố Ngôn không biết thế nào lại nhắc tới chủ đề này.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông đối diện cúi thấp đầu, nhíu mày.

“Vâng.” Bốn năm rồi.

Cha mẹ của Nguyên chủ qua đời khi cô ấy mười tuổi.

Cố Ngôn trầm mặc, anh cụp mắt nhìn đống đồ ăn trước mặt.

Thời Sênh thu lại ánh mắt tiếp tục ăn. Một bữa không ăn đói phát điên, cái gì cũng không quan trọng bằng việc lấp đầy bụng.

“Tiểu Hạ, qua hôm nay cháu tròn 15 tuổi rồi.” Người đàn ông đối diện đột nhiên lên tiếng.

Thời Sênh ngây ra, cố gắng hồi tưởng một lúc mới nghĩ ra ngày mai là sinh nhật của Nguyên chủ.

“Thứ cha mẹ cháu để lại cho cháu, phần tiền mặt khi nào cháu mười sáu tuổi là có thể kế thừa. Trong thẻ này có ba vạn, cháu tiêu tiết kiệm một chút, có lẽ đủ dùng một năm.” Cố Ngôn không đợi Thời Sênh trả lời, đẩy một tấm thẻ tới.

Thời Sênh: “…”

Phiếu cơm chuẩn bị chạy làng sao?

“Chú Cố, ý chú là sao ạ.” Thời Sênh đặt đũa xuống, mắt không động đậy nhìn Cố Ngôn.

Cố Ngôn không nhìn Thời Sênh, hai tay ôm lấy mặt, giọng nói buồn bã, “Công ty chú xảy ra chút vấn đề, không biết… Năm xưa chú Cố đã hứa với bố mẹ cháu sẽ chăm sóc tốt cho cháu. Nhưng giờ điều chú có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu đây thôi…”

Dù bây giờ anh không nói, sau này con bé cũng sẽ biết. Thay vì chờ đến lúc đó con bé tứ cố vô thân, chi bằng cho con bé biết sớm, cũng để chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Công ty của chú phá sản rồi sao?”

Cố Ngôn lắc đầu, “Chưa…”

Còn chưa đến nỗi phá sản, nhưng một khi hết vốn, cũng gần như thế rồi.

“Công ty chú đã không thể cứu được nữa sao?”

Cố Ngôn: “…”

Anh buông tay ra, nhìn thiếu nữ đối diện. Con bé còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã có thể nhìn thấy phong thái năm đó của mẹ con bé.

“Nếu đều không phải, chú cần gì sớm kết luận như vậy. Cơ hội là dành cho người có chuẩn bị và bền bỉ.”

Có lẽ trước giờ Cố Ngôn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình lại được một cô bé giảng giải như vậy.

Con bé lại nói rất có lý, khiến anh không thể phản bác được.

Cho Cố Ngôn ăn thuốc bổ tinh thần xong, Thời Sênh lại bị Cố Ngôn vứt ra đường lớn.

Thời Sênh: “…” Phiếu cơm dài hạn, chú như vậy là không đúng đâu.

…

Thời Sênh chậm rãi đi bộ về nhà, khi đi qua Phố Đồ Cổ, lại nhìn thấy Thẩm Giai Âm ở chỗ cửa vào.

Cô ta đang đứng cùng một nam sinh cao lớn, sau đó lại một nam sinh mặc áo hoodie màu đen từ phía xa chạy tới, ba người cùng vào Phố Đồ Cổ.

Nữ chính có năng lực giám định bảo vật, tới Phố Đồ Cổ có lẽ là để kiếm lợi.

Sênh muốn khoe khoang biểu uy nhưng lại không có đạo cụ giám định bảo vật!

[Điện Thoại dò bảo vật, xác định bảo bối 360 độ, Ký chủ, muốn một cái không? Chỉ cần một vạn điểm.]

Hệ thống… mi học được cách làm quảng cáo từ bao giờ thế?

Lại còn một vạn điểm, sao mi không đi cướp đi?

Thần kinh.

[…] Hệ thống nhà người khác kiếm điểm của Ký chủ vô cùng dễ dàng. Nó muốn kiếm điểm, dường như còn khó hơn lên trời.

Đều là Ký chủ quá trâu bò.

[Hay là giảm giá, năm nghìn?]

Năm nghìn? Mơ đi, một nhiệm vụ của ta mới được có ba nghìn điểm. Mi vừa ra giá đã móc đi của ta số điểm gần bằng hai nhiệm vụ.

[……] Ai bảo cô không thích làm nhiệm vụ phụ tuyến, nhiệm vụ phụ tuyến mới là cách chính xác để kiếm điểm.

[Ba nghìn, không thể thấp hơn]

Thời Sênh trợn trừng mắt, cô đang mặc cả trả giá với nó sao?

Thời Sênh giơ chân đi về Phố Đồ Cổ.

Chợ đêm Phố Đồ Cổ luôn náo nhiệt hơn nhiều so với ban ngày, đủ loại người lang thang trên con phố này, trông mong mình có thể kiếm được món hời, phất lên trong một đêm.

Tốc độ của Thẩm Giai Âm và hai nam sinh đó không nhanh. Có lúc Thẩm Giai Âm còn dừng lại nhìn nhìn.

Thời Sênh nghênh ngang đi theo phía sau, thỉnh thoảng có thể nghe được Thẩm Giai Âm và hai nam sinh đó nói chuyện.

Một nam sinh tên Ôn Cảnh Hiên. Người mặc áo hoodie màu đen còn lại tên Tạ Thần. Hai người này đều là nam phụ, đều thích Thẩm Giai Âm.

Hiện giờ có lẽ là hai người vừa quen Thẩm Giai Âm không lâu.

[Ký chủ cô thật sự không cân nhắc một chút sao? Cô không muốn khoe khoang ra vẻ nữa sao? Hai nghìn điểm, cơ hội cuối cùng…]

“Một nghìn.”

Hệ thống trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn là đổi đồ cho Thời Sênh. Ký chủ nhà nó trâu bò như vậy, không thể đắc tội.

Đương nhiên quan trọng nhất là thứ đồ chơi đó thật ra không đáng bao nhiêu tiền, một nghìn dù khá thấp, nhưng cũng không đến nỗi chạm sàn.

Thời Sênh lấy được Điện Thoại dò bảo vật, gần giống smart phone, còn có thể lắp sim, chức năng cũng rất đầy đủ.

Thời Sênh rất nghi ngờ mình chỉ vừa đổi một chiếc điện thoại.

Trong một đống ứng dụng kỳ lạ, Thời Sênh tìm được một ứng dụng tên là ‘Taobao’.

Thời Sênh: “……”

Nhìn thế nào cũng thấy thứ đồ chơi này là Taobao của Jack Ma.

Mở ra cũng là giao diện quen thuộc của Taobao.

Đang thu thập dữ liệu không gian…

Trên màn hình hiện lên mấy chữ to.

Mấy phút sau.

Thu thập dữ liệu thành công, chào mừng sử dụng Taobao, chúc bạn sử dụng vui vẻ.

Thời Sênh: "…"

Là thứ đồ chơi mẹ kiếp gì đây.

Thời Sênh lật lật đồ bên trong, coi bộ… rất cao cấp sang chảnh.

Bánh bao một giờ, giá một tệ, khoảng cách 5 mét.

Quần áo ba năm, giá 30 tệ, khoảng cách 20 mét.

Đồng hồ đeo tay một năm, giá 300 vạn, khoảng cách 50 mét.

…

Đất sét 100 năm, giá trị chưa rõ, khoảng cách 300 mét.

Gạch tấm 200 năm, giá trị chưa rõ, khoảng cách 700 mét.

Bát ăn mày từng dùng, giá trị 0, khoảng cách 1.000 mét.

Lật bàn, đây đều là thứ vớ vẩn gì vậy!

Hệ thống, mi trộm bản quyền như vậy, ta nói cho mi biết, Jack Ma sẽ kiện mi đấy.

Thời Sênh ở bên trên lật hết nửa ngày, coi như tìm được một thứ có vẻ bình thường.

Bức tranh 300 năm, giá trị mười vạn, khoảng cách 2.000 mét.

Trên này hiển thị đều là năm tháng và một vài từ miêu tả kỳ quái, cuối cùng là định giá và khoảng cách, không có giới thiệu gì khác.

Ảnh rõ ràng từng được photoshop, cứ coi như một viên gạch, chiếc bát vỡ ăn mày từng dùng, nhìn cũng vẫn giống hàng triển lãm tinh xảo đặt ở viện bảo tàng.

Rất tốt, cái này rất ăn khớp với Taobao của Jack Ma.

Hơn nữa thứ đồ chơi này còn có khoảng cách nhất định, không dò quá ba nghìn mét.

Chỉ cần thuộc về vật phẩm, quần áo, đồ ăn, đồ chơi, đều có thể hiển thị trên đây, bất luận là niên đại nào.

Tuyệt vời!

APP này sắp thăng thiên rồi!

Jack Ma chết chắc rồi.

Thời Sênh cầm điện thoại cực kỳ hưng phấn chạy vào trong tiệm đồ

cổ khá lớn.

Vật phẩm trên APP bắt đầu làm mới, đồ gốm tinh xảo cộng thêm hiệu ứng vỏ ngoài đẹp đẽ từng món một hiển thị ra.

Phía trước là tên, phía sau là giá.

Có cái chỉ đáng giá vài trăm, có cái lại hàng trăm vạn.

Cái hàng nghìn vạn chưa nhìn thấy.

Chương 353: Tình triền thanh mai (4)

“Cái này của cậu là hàng thật sao?”

“Đương nhiên, ngài yên tâm, đồ trong tiệm chúng tôi đều có Giấy giám định, tuyệt đối là hàng thật.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn sang, người nói chuyện với ông chủ là một ông già có tuổi.

Trong tay ông chủ cầm một vật trang trí, Thời Sênh nhìn nửa ngày không nhìn ra là thứ gì.

Cô ấy cúi đầu tìm một vòng trong đống vật phẩm hoa lệ phi phàm, cuối cùng tìm được thứ đồ chơi đó.

Thanh Đồng Khí 30 năm, giá trị một nghìn, khoảng cách mười mét.

Ba mươi năm?

Đó không phải là đồ giả sao.

“Cái này có lịch sử 300 năm, ngài…” Ông chủ vẫn đang đứng đó khoác lác.

Thời Sênh nhìn ông già cầm thẻ quẹt tiền.

Một chữ cũng không nói.

Có lẽ là ánh mắt của Thời Sênh quá thẳng thắn, ông chủ nhìn về phía cô một cái, thấy trong tay cô cầm một thứ đồ kỳ lạ, càng hiếu kỳ hơn.

Ông ta giao ông lão cho người bên cạnh tiếp đãi, sải bước đi về phía Thời Sênh.

Ông chủ là người đàn ông trung tuổi rất tháo vát. Vì là bán đồ cổ, trang phục trên người ông ta đều khá cổ điển.

“Cô bé, có hứng thú với đồ cổ à.” Dù đang nói chuyện với Thời Sênh, nhưng ánh mắt ông ta lại hướng về phía tay Thời Sênh.

Khi ông ta đi tới, Thời Sênh liền ấn phím khóa màn hình, cái ông ấy nhìn thấy chỉ là một màn hình đen sì sì.

“Không hứng thú.” Thời Sênh lắc đầu.

Ông chủ cười cười, “Trời tối như vậy rồi, cô bé mau về nhà đi.”

Thời Sênh nhìn về hướng ông già đó, cười một cách quái dị với ông chủ, “Ông bán cho ông ấy bao nhiêu tiền? Cảm giác tay không bắt sói trắng có sướng không.”

Sắc mặt ông chủ hơi thay đổi, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, “Cô bé, cháu đang nói gì vậy.”

“Haiz, nghe không hiểu thì thôi.” Thời Sênh giấu điện thoại vào túi quần, “Yên tâm, cháu sẽ không lo chuyện bao đồng đâu. Ông ấy không nhận ra thật giả đó là việc của ông ấy, tốn tiền oan uổng cũng là đáng đời. Kiếm tiền không dễ dàng gì, cháu hiểu.”

Ông chủ thở phào, không ngờ cô bé này giác ngộ vẫn rất tốt, kết quả

chưa thở xong, đã nghe cô bé này lại nói: “Nhưng việc lừa gạt này làm nhiều cũng không tốt, tự chú cẩn thận chút đi.”

Thời Sênh vẫy vẫy tay chào ông chủ, đi ra ngoài cửa.

Ông chủ nhìn chằm chằm theo bóng cô mấy giây, trong lòng có chút kỳ quái, cô bé này xem ra mới mười mấy tuổi, sao nói chuyện lại như bà già vậy.

Có bệnh!

Đợi Thời Sênh đi ra khỏi tiệm đồ cổ, mới nhớ ra mình đang đi theo nữ chính.

Cô lớ ngớ nhìn người đi qua đi lại xung quanh, đâu còn có bóng dáng của nữ chính nữa.

Thời Sênh gãi đầu.

Bỏ đi, về ngủ đã.

Một khoảng thời gian tiếp theo, Thời Sênh lên lớp tan học về nhà, 3 việc đơn giản, tuyến đường cũng vô cùng cố định.

Thời đại này, dù muốn quẩy cũng không có chỗ nào quẩy!

Nữ chính cũng rất yên tĩnh, có lẽ do cô ta biết tình hình hiện giờ của mình, không nên quá phô trương. Nhưng nhìn thấy trên người nữ chính ăn mặc càng ngày càng cao cấp, là biết cô a ngấm ngầm kiếm được không ít tiền.

Thời Sênh cầm điện thoại ngồi tại chỗ chơi game.

Ừm…

Điện thoại Taobao của cô tự cài game, dù chỉ là Pikachu.

“Dạo này nhìn Thẩm Giai Âm như biến thành người khác vậy, xinh đẹp hơn rất nhiều…”

“Đồ mặc trên người cũng thay đổi.”

“Lẽ nào trong nhà trúng số?”

Đám Diêu Tẩm lại lải nhải trước mặt.

Giờ tâm tư của họ vẫn chưa tối tăm xấu xa như sau này, thấy người khác ăn mặc đẹp thì nói là người ta bị bao nuôi.

Thời Sênh nhếch môi cười, cúi đầu tiếp tục chơi Pikachu.

“Thịnh Hạ, máy trò chơi của cậu mua ở đâu vậy, hình ảnh rõ nét quá.”

Diêu Tẩm không biết từ khi nào quay đầu qua, vừa vặn nhìn thấy màn hình của Thời Sênh.

“Sao còn… có thể trực tiếp ấn vào màn hình? Tiên tiến quá đi!”

Tiếng của Diêu Tẩm lập tức dẫn tới sự chú ý của không ít người. Thẩm Giai Âm nhìn về bên đây, chỉ nhìn thấy chỗ ngồi bị vây tới mức nước không lọt qua, không nhìn thấy tình hình gì bên trong.

Cô ấy cụp mắt xuống, che đi sự khinh thường trong đáy mắt.

Thời Sênh thấy người vây quanh càng ngày càng nhiều, khó chịu cất

điện thoại đi, nằm bò lên bàn ngủ.

“Thịnh Hạ cho tớ mượn máy trò chơi của cậu chơi thử được không.”

“Thịnh Hạ, xin cậu đó, cho tớ mượn chơi đi mà.”

Họ đều chưa từng nhìn thấy máy trò chơi có thể ấn thẳng vào màn hình, nên rất tò mò.

Thời Sênh bịt tai, những người này xúm lại một lát, thấy cô ấy không có phản ứng gì cũng chỉ đành tản đi.

Cũng có người lẩm bẩm nói cô ấy keo kiệt, nhưng lúc đó thiết bị điện tử còn chưa phổ biến lắm, có máy trò chơi đều là một việc rất đáng khoe khoang. Họ cũng hiểu người ta không cho mượn là rất bình thường.

Chỉ là máy trò chơi hình ảnh đẹp như thế, còn có thể ấn vào màn hình, thật sự là trước nay chưa từng nhìn thấy.

Khúc nhạc đệm này rất nhanh liền trôi qua, sự chú ý của học sinh xưa nay đều chuyển đổi rất nhanh.

“Nghe nói hôm nay giáo viên chủ nhiệm mới sẽ tới, không biết là nam hay là nữ.”

“Bất luận là nam hay là nữ, dù sao tớ cũng không muốn đi học.”

“Để giáo viên chủ nhiệm lớp bên cạnh lên lớp, tớ sắp nôn ra mất rồi, may mà hôm nay kết thúc rồi…”

Đúng rồi, giáo viên chủ nhiệm của họ xin nghỉ sinh, khoảng thời gian này đều là giáo viên chủ nhiệm lớp bên cạnh tới dạy thay.

Hôm qua thầy giáo dạy thay nói giáo viên chủ nhiệm mới của họ hôm nay sẽ tới.

Đổi giáo viên chủ nhiệm hay không, đối với Thời Sênh mà nói không có khác biệt gì, dù sao cô cũng định làm một học sinh cá biệt.

Tiết học của cấp hai, Sênh Khoe Khoang biểu thị, thật sự lười viết.

Tiếng chuông lên lớp vang lên, phòng học lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều nghe được thông tin, nháo nhác nhìn ra cửa phòng học.

Hành lang yên tĩnh vang lên tiếng bước chân, người đàn ông mặc sơ mi trắng, quần tây xuất hiện ở cửa.

Phòng học đồng loạt vang lên tiếng hô nhẹ.

“Đẹp trai quá ……”

Bất luận ở thời đại nào, có một khuôn mặt dễ nhìn tuyệt đối là vũ khí lợi hại.

Thời Sênh ngẩng đầu, nhìn về phía cửa.

Mày đột nhiên nhíu lại, quay đầu nhìn về hướng Thẩm Giai Âm.

Mặt Thẩm Giai Âm đầy vẻ bất ngờ, mày cũng nhíu lại, thân hình hơi căng cứng, có thể nhìn ra nữ chính lúc này rất phòng bị.

Người đàn ông đút một tay vào túi quần, đi lên bục giảng, dùng bút phấn viết lên bảng đen hai chữ như rồng bay phượng múa, quay người, trên khuôn mặt đẹp trai mang theo nụ cười hắc ám, “Chào mọi người, thầy là Doãn Mạch. Bắt đầu từ hôm nay, thầy là giáo viên

chủ nhiệm mới của các em, mọi người hoan nghênh thầy không?”

“Hoan nghênh ạ.” Trong phòng học vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Thầy giáo chủ nhiệm này đẹp trai quá, sau này mình nhất định chịu khó nghe giảng.”

“Làm thầy giáo đúng là uổng phí nhân tài, nên đi làm minh tinh mới phải.”

Thời Sênh chống cằm một cách mệt mỏi nhìn Doãn Mạch và Thẩm Giai Âm ‘liếc mắt đưa tình’.

Nam chính đại nhân theo đuổi bà xã đã đuổi tới tận trường học rồi, rất có phong thái của nam chính tổng tài.

Bối cảnh Doãn Mạch cũng hơi trâu bò, ban đầu là nhìn trúng năng lực của nữ chính, ngoài miệng thường xuyên trêu ghẹo nữ chính, nhưng trong lòng lại không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Sau này họ đã trải qua rất nhiều chuyện, nam chính mới phát hiện mình yêu nữ chính.

Sau đó bày tỏ, hai người cứ thế theo lẽ thường ở bên nhau.

Thời điểm hiện giờ… nam chính có lẽ còn dừng ở lúc nhìn trúng năng lực của nữ chính.

Suy cho cùng nữ chính vẫn còn nhỏ.

Thời Sênh sờ cằm dưới giống như đang quan sát sản phẩm, khuôn mặt trầm tư nhìn nam chính.

Là một người đầy tài năng tốt nghiệp trường nổi tiếng ở nước ngoài, để nam chính tới dạy đám trẻ ranh trung học, đúng là uổng phí nhân tài.

Chương 354: Tình triền thanh mai (5)

Sự xuất hiện của Doãn Mạch, trong đám giáo viên già hóa, được học sinh nhất trí đánh giá cao.

Không ít học sinh bày tỏ, vì sao giáo viên chủ nhiệm của họ không xin nghỉ sinh, họ cũng muốn giáo viên chủ nhiệm đẹp trai như thế.

Có giáo viên chủ nhiệm đẹp trai như vậy, mẹ cũng không lo mình không thích học hành nữa.

Việc đầu tiên khi Doãn Mạch tới chính là ra bài kiểm tra nhỏ, lấy một lý do mỹ miều là tìm hiểu thành tích của mọi người.

Thời Sênh cầm bài thi, lật trái lật phải, rồi cầm bút bắt đầu viết.

Khi công bố thành tích, cả đám người đều sững sờ.

Học Bá, sao cậu lại xếp tới hạng thứ 45 rồi!

Thẩm Giai Âm cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Thời Sênh.

Nhưng đương sự hoàn toàn không để tâm, moi một cuốn sách từ trong ngăn bàn học ra ngồi xem.

Đứng gần có thể nhìn thấy chữ trên mặt bìa, toàn là tiếng anh, xem không hiểu…

Cảnh giới của Học Bá đã không phải người phàm chúng ta có thể lý

giải được rồi.

Doãn Mạch hiển nhiên không quan tâm tới Thời Sênh, cái anh ta quan tâm chỉ có Thẩm Giai Âm.

Thành tích của Thẩm Giai Âm trước đây chỉ bình thường, lần kiểm tra này lại lọt vào top mười.

Thẩm Giai Âm biết người đàn ông này rất lợi hại, bàn tay đặt dưới bàn vặn chặt vào nhau, cực kỳ căng thẳng lo lắng.

Doãn Mạch có thâm ý khác nhìn Thẩm Giai Âm một cái, sau đó lấy sách giáo khoa ra, “Các em lật sách giáo khoa tới trang 136…”

…

Thời gian nghỉ giữa giờ, Thời Sênh đi mua nước ở căn tin của trường, để đi tắt đường gần, nên cô đi chỗ ít người.

Khi đi qua vườn hoa của trường, rất vinh hạnh đụng phải nam chính nữ chính hẹn riêng.

Tư thế hai người…

Cũng khiến người ta phải liên tưởng sâu xa.

Thẩm Giai Âm bị Doãn Mạch nắm lấy cổ tay, một tay đặt lên eo cô ta, giữ cô ta trong lòng mình, từ trên cao nhìn xuống cô ta.

“Doãn Mạch, anh bỏ ra.” Thẩm Giai Âm vùng vẫy, có thể là sức quá yếu, hiệu quả rất ít, tư thế hai người trái lại càng thân mật hơn.

Doãn Mạch thổi hơi vào tai Thẩm Giai Âm, “Cô Thẩm, chúng ta thân

mật hơn còn từng làm rồi, cần gì căng thẳng như vậy.”

Thẩm Giai Âm tức giận tới mức mặt đỏ rực, “Lưu manh, hôm đó tôi không nên tốt bụng cứu anh.”

“Ha ha ha, trên thế giới này không có thuốc hối hận.”

Thời Sênh nhìn nam chính nữ chính ở bên đó giao lưu tình cảm, suy nghĩ xem cô ấy nên dùng cách gì phá CP.

Sênh Khoe Khoang dốc lòng phá CP.

Kiếp trước Thẩm Giai Âm bị người ta hại chết, cho nên kiếp này rất cảnh giác…

Doãn Mạch cũng không phải kẻ dễ dàng có thể tin người.

Hai người đều có tính cảnh giác cao, chỉ có sau khi đồng sinh cộng tử mới có thể đối xử chân thành với nhau.

Vậy thì để họ không thể đồng sinh cộng tử là được rồi.

Thời Sênh nhớ lại kịch bản, lọc ra mấy phần quan trọng, sau đó quay người bước đi.

Mua nước xong trở về, Thẩm Giai Âm đã ở trong phòng học rồi, sắc mặt còn hơi đỏ, xoa xoa cổ tay mình, ánh mắt lơ lửng, không biết đang nghĩ gì.

“Thịnh Hạ Thịnh Hạ, vừa nãy giáo viên chủ nhiệm tìm cậu.” Diêu Tẩm thấy Thời Sênh trở lại, lập tức báo tin cho cô.

“Tìm tôi có việc gì.” Vừa nãy hình như bản cô nương không bị họ

nhìn thấy mà?

Nam chính đại nhân ra sân, khẳng định không có việc tốt, không đi.

Thời Sênh nghĩ ngợi trong lòng, trực giác việc không hay, kiên quyết không đi.

Ngăn chặn hết tất cả nguy hiểm có thể tồn tại.

“Không biết, có lẽ là vì cậu……” Ánh mắt Diêu Tẩm nhìn vào bài thi trên bàn của Thời Sênh.

Ý rất rõ ràng.

Trước đây cô ấy đều là hạng nhất, lần này trực tiếp rớt xuống tới hạng thứ 45, giáo viên chủ nhiệm gọi lên là việc rất bình thường.

“Thịnh Hạ, có phải cậu có việc gì không? Lần này sao thành tích lại giảm sút nhiều như vậy…” Diêu Tẩm quay người, mặt đối mặt với Thời Sênh.

Thời Sênh rút bài thi ra, đưa cho Diêu Tẩm.

Diêu Tẩm nghi hoặc nhìn cô một cái, do dự xem kết quả bài thi.

Bài thi rất sạch sẽ.

Bởi vì bên trên căn bản không có mấy chữ.

Nhưng những câu hỏi cô ấy trả lời, đều là đúng.

Điểm số tất cả các câu hỏi cộng lại, vừa vặn là… 38.

Diêu Tẩm: "…" Học Bá cho tôi vái cậu một cái đi.

Sao cứ cảm thấy chữ số này mỉa mai một cách kỳ lạ nhỉ, là ảo giác của cô ấy sao?

Thời Sênh không đi tìm Doãn Mạch, Doãn Mạch cũng không gọi cô nữa.

Hình như Doãn Mạch gọi cô, chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, cô có đi hay không không quan trọng.

Khi Thời Sênh tới không gian này đã sắp cuối kỳ rồi. Học kỳ này rất nhanh sẽ kết thúc, quan hệ của Thẩm Giai Âm và Doãn Mạch vẫn dừng lại ở giai đoạn, cô đề phòng tôi, tôi thử thăm dò cô.

Kỳ thi cuối kỳ vừa kết thúc, Thời Sênh liền vội vàng rời khỏi trường học.

Khi về nhà, Thời Sênh khó khăn lắm mới gặp được Cố Ngôn. Dạo gần đây ông chú của cô bận tới mức không thấy bóng dáng.

"Về rồi à." Cố Ngôn quấn tạp dề, cầm lấy cái muôi, trên mặt mang theo nụ cười, "Mau rửa tay đi, sắp được ăn rồi."

Thời Sênh nhìn lên trên bàn, đều là đồ Nguyên chủ thích ăn.

"Chú Cố sao đã về rồi, công ty không bận sao?" Thời Sênh tới nhà bếp rửa tay, Cố Ngôn vẫn đang hầm canh.

Nghe cô hỏi, Cố Ngôn cười trả lời, "Bận chứ, nhưng cháu kiểm tra cuối kỳ xong, dù thế nào cũng phải chúc mừng cháu một chút."

Chút thời gian này của Cố Ngôn đều là tranh thủ từng chút từng chút

một, một lát ăn cơm xong là phải đi.

“Vâng.” Phiếu Cơm thật sự bận quá.

“Thi thế nào.” Cố Ngôn lấy bát múc canh, tự tin nói: “Với thành tích của cháu, hạng nhất có lẽ không vấn đề gì.”

Động tác lau tay của Thời Sênh dừng lại.

Vậy e là phải để chú thất vọng rồi.

Tất cả bài thi cô đều chỉ điền đơn giản, loại cần viết đầy đủ dài dòng như lịch sử chính trị thì cô lại nộp giấy trắng.

Có lẽ trong lòng Cố Ngôn rất yên tâm về thành tích của Nguyên chủ, cũng không hỏi tiếp nữa.

Cùng Thời Sênh ăn cơm xong, anh lại vội vàng đi mất.

Đợi khi công bố thành tích, Cố Ngôn liền nhận được điện thoại của trường học.

Một học sinh thành tích tốt như thế, sao trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại trượt dốc tới mức này.

Cố Ngôn không thể không lại lần nữa bỏ chút thời gian, về nhà tìm Thời Sênh.

Thời Sênh ngủ mơ mơ màng màng, nghe thấy có người gõ cửa. Cô kéo chăn bò lên, sột sà sột soạt một lúc lâu mới mở cửa.

Sắc mặt Cố Ngôn không tốt lắm đứng ở bên ngoài, toàn thân bị một luồng khí áp thấp vây lấy.

Thời Sênh tỉnh ngủ trong chớp mắt, “Chú Cố, nhà trường gửi thành tích rồi sao?”

Cố Ngôn: “…”

Đứa trẻ này là con giun trong bụng anh sao?

Anh còn chưa nói đã biết nhà trường công bố thành tích rồi?

Thời Sênh gãi gãi đầu, giọng nói còn mang chút giọng mũi, “Cháu chả buồn viết những chương đại luận dài dòng đó. Thành tích của cháu hoàn toàn không có vấn đề. Chú Cố, chú không cần lo lắng.”

Cố Ngôn: “…”

Cố Ngôn quan sát Thời Sênh mấy cái, thở dài, nghiêm túc nói: “Chú Cố cũng không yêu cầu thành tích của cháu phải quá tốt. Chú Cố có thể nuôi sống cháu. Nhưng sau này chú Cố già rồi thì làm sao đây? Cháu cũng phải thành thạo một nghề, sau này gả cho người ta rồi, cũng không đến nỗi bị nhà chồng ăn hiếp.”

Thời Sênh: “…” Ông chú thân mến, chú nghĩ quá xa xôi rồi.

Cố Ngôn có lẽ cũng cảm thấy mình nói hơi nhiều, ho khẽ một tiếng, “Cháu đã nói thành tích không vấn đề gì, vậy chú Cố tin cháu.”

Nghĩ tới bảng thành tích vô cùng thê thảm đó, Cố Ngôn thật ra cũng không tin một chút nào.

Nhưng anh lại không thể hung dữ với đứa trẻ này.

Đều nói con nhà người ta không đánh được.

Lời này không sai một chút nào, đây nếu là con của mình, anh đã sớm đánh rồi.

Cố Ngôn dặn dò Thời Sênh chịu khó ở nhà học tập, lại vội vội vàng vàng tới công ty, nhưng trong lòng luôn ghi nhớ việc này.

Thời gian của anh quá ít, không thể quan tâm đến con bé được. Nhưng k thể để con bé hư hỏng nữaNhưng không thể để con bé hư hỏng nữa.

Chương 355: Tình triền thanh mai (6)

Ba ngày sau.

Cố Ngôn đột nhiên gọi cô ra ngoài ăn cơm.

Thời Sênh hơi không muốn đi. Nhưng Cố Ngôn nói bữa cơm này rất quan trọng nên cô chỉ có thể thay quần áo ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài xám xịt, có lẽ sắp mưa rồi.

Thời Sênh bắt xe taxi, báo tên nhà hàng ăn cơm.

Tới nơi mới phát hiện ở đây lại đang tổ chức đấu giá đồ cổ.

Cố Ngôn đứng ngay bên ngoài đợi cô, thấy cô xuống xe, vẫy vẫy tay với cô.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Thiếu niên sa ngã. Nhắc nhở: Nhiệm vụ này là hình thức liên hoàn.]

Thời Sênh: "…"

Lại là hình thức liên hoàn, bẫy nhau à?

Ta từ chối.

Còn nữa 'thiếu niên sa ngã' là cái quỷ gì, mi không dùng thành ngữ cao cấp sang chảnh của mi nữa sao?

Nhiệm vụ ẩn giấu…

Thời Sênh hít sâu một hơi.

[Mục tiêu nhiệm vụ: Úc Tửu]

Úc Tửu?

Định mệnh, trong ký ức của Nguyên chủ có người này, ấn tượng còn rất sâu sắc.

Nguyên nhân?

Vì Nguyên chủ rất sợ hắn.

Úc Tửu và Thịnh Hạ có thể coi là thanh mai trúc mã, hai nhà cũng là thế giao.

Nhưng năm Thịnh Hạ 7 tuổi, Úc Tửu ra nước ngoài.

Trước đây Thịnh Hạ không biết nguyên nhân, sau này mới biết là vì mẹ của Úc Tửu tự sát.

Úc Tửu từ nhỏ đã thích bắt nạt Thịnh Hạ. Đã bị bắt nạt, Thịnh Hạ còn không thể tố cáo, cho nên dẫn đến việc Thịnh Hạ rất sợ Úc Tửu.

Từ khi Úc Tửu ra nước ngoài, đến giờ đã 8 năm rồi…

Cố Ngôn đưa Thời Sênh vào trong, bên trong người qua người lại, rất náo nhiệt.

Cố Ngôn lại đưa thẳng Thời Sênh lên thang máy, cho tới tầng mười

mới dừng lại.

“Còn nhớ bác Úc của cháu không?” Cố Ngôn xuống thang máy, nhẹ giọng hỏi Thời Sênh.

“Vâng.” Ánh mắt Thời Sênh tùy ý nhìn xung quanh.

“Họ vừa về nước không lâu, hôm nay mới liên hệ với chú, biết…” Cố Ngôn có vài lời không nói tiếp được, đưa Thời Sênh vào một căn phòng riêng.

Phòng riêng rất lớn, Thời Sênh vừa nhìn đã thấy ngay nam sinh ngồi nghiêng trên ghế sô pha, đang cúi thấp đầu.

Anh ta bắt chéo chân, tư thế rất tùy ý, tóc hơi dài, che đi ánh mắt anh ta.

“Tiểu Hạ đã lớn như vậy rồi…” Thời Sênh còn chưa quan sát hết, người đàn ông ngồi trên bàn đã đứng lên, không để người khác kịp giải thích đã ôm chặt lấy Thời Sênh.

“Khụ khụ khụ…” Thời Sênh sặc nước bọt.

Mẹ kiếp, lao tới từ từ thôi được không.

Úc Hành Vân bỏ Thời Sênh ra, “Sao thế này… sao lại ho rồi.”

Thời Sênh: “…” Bị sặc nước bọt.

Thời Sênh vẫy vẫy tay. Cố Ngôn vội vàng đưa cho Thời Sênh một ly nước. Thời Sênh nhận lấy uống một ngụm.

Chất lỏng đổ vào trong miệng, mới cảm thấy không đúng lắm.

“Phụt…” Mẹ kiếp, tên thiểu năng nào đổ rượu trắng vào trong ly nước.

Mùi rượu bị Thời Sênh phun ra lập tức tỏa ra.

Cố Ngôn lúng ta lúng túng làm đổ bình nước trên bàn.

“Sao trong ly này lại là rượu?” Cố Ngôn nhíu mày.

Nhà hàng như thế này, dùng ly nào cốc nào để rót thứ gì cũng đều có quy tắc, nhân viên phục vụ không thể làm sai.

Thời Sênh uống nước súc bớt mùi rượu trong miệng, cả khuôn mặt đỏ rực lên.

Úc Hành Vân sa sầm mặt.

“Úc Tửu.” Ông ấy xông về phía nam sinh trên ghế sô pha đạp một cước.

Nam sinh vừa nãy luôn cúi đầu, lúc này Thời Sênh mới phát hiện anh ta lại đang ngủ. Bị đạp một cái, nam sinh hơi ngẩng đầu.

Khuôn mặt đó lập tức hiện lên trong con ngươi của Thời Sênh.

Thời Sênh dùng một chữ để hình dung.

Non.

Không phải đẹp, mà là non.

Khuôn mặt đó, giống như thành phẩm trong quảng cáo truyền hình

tương lai thêm hiệu ứng, không biết dung nhan đẹp lên bao nhiêu lần.

Úc Tửu lớn hơn Nguyên chủ 4 tuổi, giờ có lẽ 19 tuổi, nhưng nhìn anh ta chỉ như 15 tuổi.

Anh ta xoa xoa đầu, mơ hồ hỏi, “Bố đá con làm gì.”

“Có phải rượu là mày đổ vào không.” Úc Hành Vân rất tức giận, “Thằng oắt láo toét này, vừa trở về đã bắt nạt em gái, đứng lên, không ra thể thống gì cả.”

Úc Tửu giống như bị quát tỉnh cả ngủ, nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh còn đang điều khí, không nhìn anh ta. Anh ta chỉ nhìn thấy mặt bên xinh xắn như búp bê của thiếu nữ.

Lông mi dài dài hơi run run, đôi môi mềm hồng hồng như đào mật, nhẹ nhàng khép vào, đường cong ở cổ rất đẹp.

“Nghe tao nói gì không? Đứng lên.” Úc Hành Vân đá cái nữa, trước đó không dùng bao nhiêu lực, lần này lại dùng lực mạnh.

Úc Tửu bị đá tới nhíu mày, nhưng vẫn đứng lên.

“Xin lỗi Tiểu Hạ đi.” Úc Hành Vân kéo Úc Tửu tới trước mặt Thời Sênh.

Lúc nhỏ thằng oắt con này thích trêu chọc Tiểu Hạ, giờ vẫn là thích trêu chọc con bé.

Vừa nãy ông ấy nói Tiểu Hạ sắp tới, thằng oắt này liền đứng ở bên bàn rất lâu, nhân viên phục vụ đều chưa vào, rượu này không phải nó rót thì ai rót.

“Em tiểu Hạ, xin lỗi.” Úc Tửu nghe lời, nói xin lỗi.

Thời Sênh cảm thấy mình nghe ảo giác rồi, phản diện này lại nghe lời như vậy? Cứ như có ma ấy!

Cô quay đầu nhìn sang, nam sinh đang cười híp mắt nhìn cô, trên mặt có hai lúm đồng tiền, con mắt sắp tít lại thành một đường chỉ.

Rõ ràng trông có vẻ giống thiếu niên yếu đuối đáng yêu vô hại, nhưng anh ta cười khiến người ta sởn tóc gáy.

Thời Sênh giật mình một cái, phản diện này có độc.

Đột nhiên cô không muốn xác nhận anh ta có phải Phượng Từ hay không một chút nào.

Muốn giết chết anh ta.

Trực giác của cô rất chuẩn, Úc Tửu này tuyệt đối không vô hại như vẻ bề ngoài.

“Tiểu Hạ, đỡ hơn chưa?” Úc Hành Vân cẩn thận nhìn Thời Sênh, “Cháu xem, đều là bác Úc không tốt, vừa tới đã để cháu chịu ấm ức. Như vậy đi, lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo, cháu thích cái gì, bác Úc mua cho cháu.”

Các cô bé đều thích mua đồ, Úc Hành Vân cảm thấy quyết định như vậy của mình rất thông minh.

“Tiểu Hạ, có sao không.” Cố Ngôn có chút căng thẳng nhìn Thời Sênh, vừa nãy là rượu trắng, dù không nuốt vào, nhưng uống một miệng như thế cũng đủ khó chịu rồi.

“Không sao ạ.” Thời Sênh nhìn Úc Tửu vẫn cười mỉm bên cạnh một cái.

Ra ngoài sẽ đánh tên này một trận trước, cứ quyết định như vậy đi.

Dù sao hiện giờ cô không biết anh ta là ai, cũng không đau lòng một chút nào.

Thời Sênh nói không sao, hai người lớn mới thở phào nhẹ nhõm. Úc Hành Vân vẫy Thời Sênh ngồi xuống, gọi nhân viên phục vụ vào gọi món.

Úc Hành Vân vốn muốn để Thời Sênh gọi món, kết quả Úc Tửu ngồi đối diện Thời Sênh thẳng tay cướp thực đơn.

“Em Tiểu Hạ thích ăn gì con đều nhớ hết, con gọi giúp em Tiểu Hạ.”

Thời Sênh: “…” Càng muốn đánh chết hắn hơn.

Thức ăn Úc Tửu gọi được bưng lên, mặt Thời Sênh đều tái mét. Đây đâu phải thứ Nguyên chủ thích ăn, toàn là thứ Nguyên chủ ghét.

Úc Tửu bê bát, ngồi tới bên cạnh Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ, nào, em thử món này xem. Nghe nói là món ăn đặc sắc, rất ngon.”

“Em Tiểu Hạ, cái này cũng rất ngon …”

Thời Sênh nắm lấy đũa. Nếu không phải nể mặt Cố Ngôn, cô đã sớm đổ đĩa thức ăn này lên mặt Úc Tửu rồi.

Lục Thanh Vận đứng đầu danh sách đen đã có thể xuống sân khấu.

Úc Hành Vân và Cố Ngôn đang nói chuyện mấy năm nay. Không khí giữa hai người có chút nặng nề, không chú ý tới động tĩnh bên đây.

Úc Tửu liên tục gắp thức ăn cho Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ, sao không ăn. Em đang giảm béo đấy à? Nhìn em gầy lắm, con gái nên ăn thêm một chút, nhiều thịt chút mới đẹp…”

“Anh Úc Tửu.” Thời Sênh nặn ra một nụ cười trên mặt, cầm cốc đồ uống trên bàn lên, “Chúng ta nhiều năm như vậy không gặp, nào, em mời anh một ly.”

Giọng nói của Úc Tửu dừng lại, nhìn đồ uống trong tay Thời Sênh, trong lòng hồ nghi, hình như cô nhóc này không sợ mình như trước kia nữa rồi?

Ba giây sau, Úc Tửu nhận đồ uống Thời Sênh đưa tới, “Em Tiểu Hạ mời, đương nhiên phải uống.”

Ly thủy tinh va vào nhau, phát ra tiếng vang loảng xoảng

Ly thủy tinh va vào nhau, phát ra tiếng vang giòn tan.

Chương 356: Tình triền thanh mai (7)

Cố Ngôn phía đối diện quay qua nhìn, thiếu niên và thiếu nữ bưng đồ uống, ly đồ uống vẫn còn nắm chặt.

Trên mặt hai người mang nụ cười, nhưng anh lại cảm thấy nụ cười đó có chút không đúng lắm, giống như ai cười rạng rỡ hơn, người đó sẽ thắng vậy.

Úc Hành Vân không hề để tâm chút nào, không nhìn ra điều gì, “Tình cảm của hai đứa trẻ này vẫn tốt như xưa nhỉ.”

Cố Ngôn: “…” Anh chỉ nhìn thấy không khí giữa hai người có chút quái dị, không nhìn ra tình cảm tốt ở đâu cả.

“Năm đó nếu không phải… nói không chừng Tiểu Hạ chính là vị hôn thê của thằng oắt kia rồi. Haiz… Sau này tôi cũng không ra nước ngoài nữa, cùng cậu chăm sóc Tiểu Hạ. Mấy năm nay cậu vất vả quá.” Úc Hành Vân vỗ vỗ vai Cố Ngôn.

Cố Ngôn thu mắt lại, “Năm đó nhận ân tình lớn như thế của anh Thịnh, con của anh ấy, dù thế nào tôi cũng phải chăm sóc tốt giúp anh ấy.”

“Không quên ơn nghĩa, là trang nam tử. Đúng rồi, nghe nói công ty cậu xảy ra vấn đề, có chỗ nào cần giúp thì cứ nói.”

“Lúc nguy cấp nhất đã vượt qua…”

Hai người nói chuyện từ trước đây tới hiện tại, cuối cùng lại nói tới việc phát triển công ty.

“Bố, chú Cố, con đưa Tiểu Hạ ra ngoài đi dạo.” Úc Tửu đột nhiên đứng lên.

“Các cháu ăn xong rồi sao?” Cố Ngôn nhìn Thời Sênh.

“Ăn xong rồi ạ.” Thời Sênh gật đầu.

“Vậy các cháu đi đi.” Cố Ngôn gật gật đầu.

“Tiểu Hạ, bên dưới có chỗ đấu giá, các cháu đi xem xem có thích gì không.” Úc Hành Vân đưa cho Thời Sênh một tấm thiệp mời nhỏ, “Thích cái gì cứ trực tiếp bảo thằng nhóc kia mua cho cháu.”

“Cảm ơn bác Úc.” Thời Sênh nhận lấy tấm thiệp mời.

Úc Hành Vân quay sang lại nghiêm mặt, “Thằng oắt con, chăm sóc em Tiểu Hạ của con cho cẩn thận, thiếu một cọng tóc, trở về xem bố xử lý con thế nào.”

Sắc mặt Úc Tửu có chút kỳ quái, giống như đang nhẫn nhịn điều gì, gật gật đầu, “Biết rồi.”

Sau đó cậu ta kéo Thời Sênh đi ra bên ngoài.

Ra khỏi phòng riêng, Thời Sênh đẩy Úc Tửu ra.

“Thịnh Hạ, 8 năm không gặp, tính tình của em cũng ghê gớm hơn nhiều nhỉ.” Úc Tửu dường như rít ra câu này từ trong kẽ răng.

Thời Sênh vòng hai tay trước ngực, “Anh Úc Tửu, anh xác định

không đi nhà vệ sinh sao?”

Bị Thời Sênh nhắc nhở như vậy, hoa cúc của hắn thắt lại, túm Thời Sênh đi về hướng nhà vệ sinh.

Tới trước cửa nhà vệ sinh nam, Úc Tửu thả Thời Sênh ra, còn không quên cảnh cáo, “Ở bên ngoài đợi anh, nếu dám đi, hừ hừ, xem anh xử lý em thế nào.”

Thời Sênh cười rạng rỡ, đương nhiên không thể đi, cô còn đợi lát nữa đánh anh ta.

Úc Tửu vào trong, Thời Sênh đứng dựa vào tường, ngón tay quay quay trong không khí.

Thế giới này có linh khí, nhưng với tư chất của thân thể này, trong khoảng thời gian ngắn không thể để cô ấy có năng lực xác định Úc Tửu có phải Phượng Từ không.

Úc Tửu ở bên trong rất lâu sau mới xuất hiện, thấy Thời Sênh đứng ở bên ngoài đợi anh ta, sắc mặt mới thả lỏng ra, coi như cô ấy nghe lời.

Nhưng giây tiếp theo, bụng lại đau quặn lên, anh ta không thể không quay lại nhà vệ sinh.

Thấy Úc Tửu chạy ra chạy vào nhà vệ sinh, Thời Sênh bày tỏ mình rất vui mừng. Ai bảo tên khốn nhà anh dám chỉnh ông.

Cuối cùng Úc Tửu đành nhờ nhân viên phục vụ đi mua thuốc, mới dừng được hành trình tương thân tương ái của mình với nhà vệ sinh.

“Anh Úc Tửu, mùi vị này có được không.” Thời Sênh gọi ba chữ ‘Anh

Úc Tửu’ vô cùng nhiều ý vị.

Úc Tửu hơi mệt mỏi dựa vào tường, cong môi cười, “Em Tiểu Hạ, em thắng rồi.”

Lần này Úc Tửu nhận thua.

Cô nhóc chỉ biết khóc năm đó đã biết phản kích rồi.

Thời Sênh bắt chước anh ta cười, giọng nói xa xăm, “Nếu còn có lần sau nữa, em để anh trải nghiệm một chút cái gì gọi là muốn ngừng mà không được.”

Úc Tửu không nói gì, chỉ nhìn cô.

Cô nhóc năm đó cứ hễ bị anh trừng mắt là òa khóc, lúc này đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều rồi.

Úc Tửu hơi nhướng mày, núm đồng tiền trên mặt xuất hiện, ánh mắt như vô tình lại như cố ý lướt qua trước ngực Thời Sênh, “Không biết em Tiểu Hạ muốn khiến anh muốn ngừng mà không thể như thế nào đây? Hử?”

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp, tên thiểu năng này.

Thời Sênh nhìn nhìn xung quanh, thấy ở đây không có ai, trực tiếp đẩy anh ấy vào gian phòng không có người đang mở bên cạnh.

“Em Tiểu Hạ?” Úc Tửu kinh ngạc, “Thì ra em thầm yêu anh lâu như vậy rồi…”

Thời Sênh đóng cửa lại, bẻ bẻ ngón tay, cười u ám, “Đúng thế, ông thầm yêu anh rất lâu rồi.”

…

Trước giờ Úc Tửu chưa từng nghĩ tới tiểu thanh mai của mình sẽ trở nên bạo lực như vậy.

May mà cô ấy không đánh vào mặt mình.

Bị đánh một trận, rõ ràng Úc Tửu an phận hơn nhiều, cũng không nở nụ cười xấu xa đó với Thời Sênh nữa, chỉ mím môi, khoé môi hơi hơi cong lên, khiến người ta cảm thấy anh ấy đang cười.

Lúc xuống lầu, Thời Sênh đang chuẩn bị rời khỏi.

Úc Tửu lại ngăn cô ấy lại, chỉ chỉ vào một hướng của sảnh lớn “Em Tiểu Hạ, chi bằng chúng ta vào trong xem xem.”

“Sao nào, anh muốn mua đồ cho em?”

Úc Tửu lại nở nụ cười gợi đòn đó, “Nếu em Tiểu Hạ muốn, khuynh gia bại sản cũng phải mua.”

Thời Sênh: “…” Tay ngứa, lạ muốn đánh anh ta rồi.

[Nhiệm vụ liên hoàn một: Tham gia hội đấu giá cùng Úc Tửu] Tiếng của Hệ thống đột nhiên vang lên.

Ai muốn cùng tên thiểu năng này đi tham gia hội đấu giá gì chứ.

Ai thích thì người đó đi, dù sao ông không đi.

Thời Sênh nhấc chân đi ra ngoài.

Khi sắp đi ra khỏi cửa quay, trước mặt cô như có một tầng kính trong suốt chặn cô lại, cửa quay lại đưa cô vào bên trong.

Cô lại đi bừa ra ngoài.

Có ma à! Má!

Thời Sênh không tin có tà ma, tiếp tục thử, vẫn như vậy, không đi ra được.

“Em Tiểu Hạ, em lớn thế rồi còn chơi trò này à.” Úc Tửu đứng cách đó không xa.

Chơi cái ông nội anh ấy!

Cái tên thiểu năng Hệ thống đó lại dám dùng âm mưu quỷ kế.

[…] Không nói chuyện với Ký chủ, không so đo với Ký chủ.

Thời Sênh nhìn người ở sảnh, không chỉ nhiều người, còn có cảnh sát mang theo súng…

Lúc này đã có cảnh sát chú ý tới cô ấy.

Thời Sênh từ bỏ cảm giác kích động muốn cầm Thiết Kiếm chém ra ngoài, quay người đi về bên cạnh Úc Tửu, nói một cách hung dữ: “Đi.”

“Em Tiểu Hạ chẳng đáng yêu như khi còn nhỏ nữa.”

Thời Sênh: “…”

Anh đáng yêu, anh đáng yêu tới trời luôn.

Vừa nãy lẽ ra cô nên đánh anh ta không bò lên nổi.

Úc Tửu thấy ánh mắt Thời Sênh hung dữ lên, đột nhiên im bặt, đi về sảnh đấu giá.

Người kiểm tra thiệp mời nhìn kỹ càng mấy lượt thiệp mời, cuối cùng có chút cẩn thận hỏi, “Em gái à, em là thế nào với ông Úc?”

Hôm nay hội đấu giá này rất quan trọng, họ phải kiểm tra thân phận.

Hai người trước mặt quá trẻ tuổi, thiệp cầm trên tay lại là người mà trưởng ban tổ chức từng dặn dò phải lưu ý.

“Ông ấy là bố tôi.” Úc Tửu tiếp lời.

“Hai vị đợi chút.” Anh ta cầm thiệp mời rời khỏi, khoảng 5 phút sau mới trở lại, trả thiệp mời cho Thời Sênh, “Hai vị mời vào trong.”

Sảnh đấu giá bố trí rất cổ điển.

Xung quanh đều là tủ kính, bên trong có một số vật trưng bày.

Một vài người đang đứng thảo luận trước vật trưng bày.

Sau khi đi qua một chiếc cửa phía trước, chính là phòng đấu giá.

Trên chỗ ngồi đã có một vài người, có người ngồi một mình, có người túm năm tụm ba ngồi cùng nhau, tiếng nói chuyện đều rất nhỏ.

“Em Tiểu Hạ.” Úc Tửu chỉ chỉ vào vị trí gần trên đầu, “Vị trí của chúng ta ở đó.”

Thời Sênh trừng mắt nhìn anh ấy, ông còn không biết ở đâu sao?

Cần anh nhắc à, đồ thiểu năng!

Chương 357: Tình triền thanh mai (8)

Buổi đấu giá tổ chức lúc 9h, lúc này mới 8 rưỡi, còn nửa tiếng nữa.

Tiếp theo có người lục tục đến.

Thời Sênh và Úc Tửu một người chưa thành niên, một người nhìn như chưa thành niên, ngồi ở vị trí hàng đầu, không tránh khỏi dẫn tới sự chú ý của mọi người.

“Em Tiểu Hạ, có phải họ cảm thấy anh cực kỳ đẹp trai không.” Úc Tửu sáp gần Thời Sênh, tự sướng hỏi.

Thời Sênh lạnh lùng trả lời anh ấy, “Họ sợ anh không có tiền trả.”

Úc Tửu: “…”

Tiểu thanh mai không đáng yêu chút nào.

Hội đấu giá 9h chính thức bắt đầu, Thời Sênh không có hứng thú chút nào với những thứ này, cúi đầu nhìn mặt đất.

“Em Tiểu Hạ, em nhìn chằm chằm vào sàn nhà có thể nhìn ra tiền không?”

Thời Sênh quay đầu, “Em có thể yêu cầu anh một chuyện không?”

Dưới khúc xạ ánh sáng, con ngươi của cô như mặt hồ trong veo phản chiếu ánh nắng, trào lên gợn sóng lăn tăn, nhưng nhìn kỹ, ở đó

lại như một vùng yên tĩnh.

Úc Tửu chớp mắt, cười gật đầu, “Em Tiểu Hạ nói ra nghe xem.”

“Im mồm.”

Ồn chết đi được, đàn ông đàn ang gì mà nói lắm thế.

Phản diện chết vì nhiều lời đó có biết không.

Úc Tửu: “???”

Tiểu thanh mai có ý gì?

Sau khi khiến Úc Tửu im mồm thành công, Thời Sênh chống cằm nhìn lên bục đấu giá.

Lúc này đấu giá một chiếc trâm ngọc, thầy đấu giá khoa trương khen chiếc trâm ngọc như chỉ có trên trời, dưới đất tuyệt đối không có, lại phối hợp một đoạn câu chuyện cảm động tim phổi, rất nhanh liền có cá ngốc mắc câu.

“Một trăm vạn.”

“Một trăm hai mươi vạn.”

“Một trăm bốn mươi vạn.”

“…”

Thầy đấu giá thật sự không phải việc mà con người có thể làm, không chỉ có miệng lưỡi lưu loát, còn phải mắt não phản ứng nhanh, một khi người ta giơ thẻ lên là phải báo số.

“Ba trăm vạn, một lần! Ba trăm vạn, 2 lần! Bán xong!”

Thầy đấu giá đập búa chốt giao dịch, người chủ trì lập tức cất trâm ngọc xuống.

Thời Sênh liếc mắt nhìn con cá ngốc đấu giá được chiếc trâm ngọc này.

Lại bất ngờ nhìn thấy nữ chính.

Nữ chính đi cùng hai nam phụ lần trước cô ấy nhìn thấy ở Phố Đồ Cổ, hai người vây lấy nữ chính ở giữa.

“Em Tiểu Hạ, em đang nhìn gì.” Úc Tửu thấy Thời Sênh nửa ngày chưa quay đầu lại, cũng thuận theo ánh mắt cô nhìn qua, “Ôn Cảnh Hiên…… Em Tiểu Hạ em quen họ à?”

Thời Sênh từ trong ngữ khí của Úc Tửu nghe ra vài phần không vui.

Cô quay đầu lại, “Liên quan gì tới anh.”

Trong mắt Úc Tửu lóe lên cảm xúc không rõ ràng, “Việc của em Tiểu Hạ chính là việc của anh, đương nhiên liên quan tới anh.”

Bị bệnh.

Thời Sênh dán cho Úc Tửu nhãn hiệu.

Món đồ đấu giá cuối cùng, là một món sứ Thanh Hoa thời Nguyên.

Thời Sênh không có khái niệm gì với những cái này, nhưng khi cô ấy cầm điện thoại đi lượn ở viện bảo tàng, đã từng nhìn thấy ở bên trên,

đơn vị phía sau của món đồ này là trăm triệu.

Loại đồ không thường thấy này, hơn nửa là của nữ chính.

Chỉ là không biết nữ chính móc từ chỗ nào ra.

Sứ Thanh Hoa thời Nguyên vừa xuất hiện, người phía dưới liền sôi sục.

Đương nhiên người có năng lực mua ở đây không nhiều, người khác sôi sục thì sôi sục, chẳng qua cũng chỉ có thể nhìn xem.

Quả nhiên sau khi thầy đấu giá báo ra giá sàn, những người này liền yên lặng, người ra giá cơ bản đều là người ở 2 hàng đầu.

Cuối cùng được một ông già ngồi hàng đầu tiên mua được.

Nhìn thái độ của người xung quanh, có lẽ là người có thân phận địa vị.

Hội đấu giá kết thúc, người đấu giá được phải tới sau cánh gà thanh toán.

Úc Tửu nói muốn đi vệ sinh, bảo Thời Sênh đợi anh ấy ở đây.

Thời Sênh đợi mãi cũng không thấy anh ấy ra, cuối cùng người của hội trường đều đi gần hết, vẫn là không thấy người đâu, sắc mặt Thời Sênh đột nhiên tối sầm lại.

Tên thiểu năng này lại đang gây chuyện gì.

Cô nhìn về phía nữ chính, nữ chính đang nói chuyện với ông già đấu giá được món đồ sứ Thanh Hoa kia, hai người cũng không biết đã

nói gì, ông già rất vui vẻ.

Nữ chính thế này coi như đã ôm được cây đại thụ rồi?

Theo định luật nữ phụ, lúc này thân làm nữ phụ như cô khẳng định phải xông lên gây chuyện, sau đó bị nữ chính làm mất mặt.

Nhưng Thời Sênh không động đậy, kết quả nữ chính lại tự mình đi tới rồi…

Tác giả đại nhân.

Tôi quỳ lạy ông luôn!

Nữ phụ có thù gì oán gì với ông mà ông nhất định phải dồn nữ phụ vào chỗ chết.

“Thịnh Hạ, trùng hợp quá, cậu cũng ở đây.” Trên mặt Thẩm Giai Âm đang treo nụ cười đắc ý.

“Không trùng hợp.”

Thời Sênh lùi lại mấy bước, trên mặt chỉ thiếu nước viết lên ‘Tôi không ưa cô, cô đừng nói chuyện với tôi’.

Thẩm Giai Âm: “…”

“Nhóc, em quen cô ấy à?” Ôn Cảnh Hiên thuộc loại nam phụ dịu dàng, nói chuyện cũng đều ôn hoà, tướng mạo càng là thiên về hiền hoà như ngọc.

“Ừm, bọn em là bạn cùng lớp.” Thẩm Giai Âm gật đầu, “Không ngờ có thể gặp cậu ấy ở đây.”

Thời Sênh lại nhìn thấy vẻ khinh thường đó từ trong mắt Thẩm Giai Âm, cô nghiêng cổ, rất thẳng thắn nói một câu, “Thẩm Giai Âm, rốt cuộc cậu đang khinh thường tôi cái gì?”

Thẩm Giai Âm chớp mắt, ra vẻ vô tội nhìn Thời Sênh, “Thịnh Hạ, cậu đang nói gì?”

“Không có gì.” Thời Sênh cười lạnh.

Đừng bao giờ hy vọng có thể khiến một người giả bộ không biết thừa nhận mình biết.

Thẩm Giai Âm: “…”

Đối thoại này sao cứ là lạ, Thẩm Giai Âm thật sự là không nói tiếp nổi.

“Này cô nói chuyện kiểu gì vậy, thái độ xấu thế, ở nhà không có ai dạy cô lễ độ sao?” Tạ Thần bất bình thay cho Thẩm Giai Âm.

Tạ Thần khá kích động, tuổi nhỏ hơn Ôn Cảnh Hiên một chút, là người thẳng thắn.

Thời Sênh liếc cậu ta một cái, “Tôi lễ độ hay không, liên quan quái gì tới cậu! Tôi ăn cơm nhà cậu à, hay là đòi tiền nhà cậu? Nếu đã không có, cậu dựa vào cái gì yêu cầu tôi lễ độ, bị bệnh à.”

Tạ Thần: “…”

Người bị bệnh là cậu thì phải?

“Lễ độ là lễ nghĩa xã giao cơ bản nhất, đến cái này cậu cũng không

hiểu, còn dám tới nơi như thế này, không sợ đắc tội người ta à.”

“Ồ, giờ tôi đắc tội cậu rồi, cậu làm gì được tôi?” Thời Sênh vênh mặt lên, mặt đầy khiêu khích, “Có phải cậu định nói, bản thiếu gia sẽ khiến cậu không thể tồn tại trong giới này được nữa không? Lời này cậu cũng chỉ dám nói với người có thân phận địa vị không bằng cậu, cậu dám nói với những người quyền cao chức trọng hơn cậu không?”

Tạ Thần: “…”

[…] Bản hệ thống thật sự không hiểu, vì sao ký chủ thích châm chọc người ta như vậy.

Nói chuyện tử tế sẽ chết sao?

Có lúc hình thành một loại thói quen thì rất khó thay đổi, đối với ai Thời Sênh cũng đều có sự phòng bị, chỉ cần một chữ không thuận tai, cô lập tức mở chế độ chiến tranh, chỉ muốn đâm cho bạn vết thương đầy mình.

Đừng nói cái gì mà không có tình người, gây sự vô cớ, cái gì mà cái gì bỏ qua được thì nên bỏ qua.

Người như vậy, luôn luôn giấu đi cục tức của mình, còn Thời Sênh xưa nay không phải một người có thể che giấu cục tức của mình.

Nếu cô ấy mà nhịn nhục… vậy thì bạn phải cẩn thận, phía sau tuyệt đối sẽ tung ra đại chiêu.

Hệ thống phải cảm ơn đây không phải không gian khác. Nếu đổi lại là không gian tu chân hoặc giết người không phạm pháp, thì giờ Thời Sênh đã sớm móc kiếm ra chém rồi.

“Xin hỏi cô là cô Thịnh sao?” Một cô gái mặc lễ phục MC đột nhiên đi tới, phá vỡ không khí kỳ dị này.

Thời Sênh nhìn cô gái mấy cái, thu bớt gai nhọn trên người, thái độ coi như là tốt gật đầu, “Ừm.”

Nữ MC cười cười, “Là thế này cô Thịnh, ông Úc có việc đi trước, bộ sưu tập cậu ấy đấu giá, có thể phiền cô đi thanh toán với tôi không?”

“Cô nói lại lần nữa.”

Nữ MC nhìn thiếu nữ đối diện không hề tức giận, chỉ là rất bình tĩnh bảo cô ấy nói lại lần nữa, cô ấy cười lặp lại một lượt.

Chương 358: Tình triền thanh mai (9)

Thời Sênh thở lên thở xuống, lặp lại 3 lần, cô mới cười nói: “Đồ là anh ta mua, đi tìm anh ta.”

Tên thiểu năng này mua đồ khi nào, sao cô không biết.

Còn chạy làng bắt cô thanh toán, đúng là…

Muốn chết mà!

Nữ MC khó xử, “Nhưng… ông Úc nói để cô trả thay.”

Trả thay cái c*t, trả thay rồi ông có thể mang về nhà sao?

Mẹ kiếp!

Ông dựa vào cái gì mà trả thay!

[Nhiệm vụ liên hoàn 2: Trả tiền thay Úc Tửu] Hệ thống nhảy ra rất đúng lúc.

Hệ thống, ta nói cho mi biết, mi cứ như vậy ta sẽ lột da mi đấy.

[…] Dù sao lại không phải lần đầu tiên, một lần lạ hai lần quen mà.

“Bao nhiêu tiền.”

Nữ MC: “300 vạn.”

Ba……

Ba trăm vạn?

Tên thiểu năng mua thứ gì, mà tới 300 vạn.

Có đào sạch mỏ vàng nhỏ của cô cũng không có nhiều như thế.

“Tôi không có tiền.” Thời Sênh xị mặt, chỉ chỉ vào mình từ trên xuống dưới, “Cô thấy tôi có giống người có tiền không?”

Nữ MC: “…” Nhìn khí chất của cô không tồi, ăn mặc cũng rất đẹp, giống người có tiền.

“Hơn nữa tôi vẫn là học sinh, cô nghĩ tôi có thể lấy ra 300 vạn sao, 300 thì có cô lấy không?”

Nữ MC: “…”

Người có thể lấy được thiệp mời, có ai không có trên trăm triệu chứ.

Dù mình không xuất được ba trăm vạn, thì trong nhà cũng lấy ra được!

Nữ MC không biết nên làm thế nào, gọi giám đốc tới.

“Không có tiền còn tới đây, Tiểu Giai Âm, bạn học này của em không phải là kẻ lừa đảo chứ?” Tạ Thần lại bắt đầu gây sự.

Thời Sênh liếc cậu ta một cái, Thẩm Giai Âm vội nói: “Nhà Thịnh Hạ hình như là làm bất động sản, không phải kẻ lừa đảo.”

Cái Cố Ngôn làm đúng là bất động sản, nhưng cái cha mẹ Thời Sênh làm lại là mảng tài chính, phạm vi phủ sóng rất rộng.

“Em nhớ hình như là bất động sản Long Phong.” Thẩm Giai Âm lại nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Long Phong?” Tạ Thần nhíu mày, “Gần đây nhà anh chuẩn bị thu mua công ty đó.”

“Không nhìn ra, cậu còn biết rất rõ về nhà tôi đó.” Thời Sênh cười lạnh.

“Tôi chỉ nghe nói.” Thẩm Giai Âm mỉm cười, sự khinh thường đó lại lộ ra trong đáy mắt.

“Có thể nghe nói tới đây, xem ra cậu rất quan tâm tôi. Bạn học Thẩm Giai Âm, cậu thích tôi sao?”

Mẹ kiếp, nữ chính không phải nói không hận Nguyên chủ sao?

Sao quan tâm Nguyên chủ như vậy?

Đúng là có bệnh!

“Tôi…” Ai thích cô ấy chứ.

Thời Sênh càng cười lạnh, quay đầu nhìn nữ MC nói: “Thứ tên thiểu năng đó đấu, tìm anh ta mà đòi. Bác Úc ở nhà hàng tầng mười, không tìm được anh ta, có thể đến đó đòi tiền.”

Thời Sênh nói xong liền đi ra ngoài đại sảnh.

Lần này không bị ngăn cản giống lần trước.

[…] Ngăn cản? Đùa cái quỷ gì vậy, giờ mà ngăn là cô ấy có thể móc kiếm ra chém đấy.

“Cô Thịnh…” Nữ MC gọi với theo sau.

Thời Sênh làm như không nghe thấy, mấy bước đã rời khỏi Sảnh đấu giá.

Tên thiểu năng Úc Tửu không biết đi đâu, Thời Sênh bảo người của khách sạn chuyển lời cho Cố Ngôn, tự ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài đang mưa, Thời Sênh dừng lại, đi vào trong mưa, rất nhanh đã biến mất trong màn mưa.

…

Trong con hẻm nhỏ tĩnh lặng, chỉ có nước mưa đánh tiếng ‘tí ta tí tách’ trên các công trình xung quanh.

Thẩm Giai Âm luôn cảm thấy phía sau có người đi theo mình, mấy lần quay đầu nhìn lại không thấy ai cả.

Đèn đường của con hẻm này không biết bị đứa trẻ ranh nào đánh hỏng rồi, luôn không được sửa. Chỉ có vài ngọn đèn đường còn sót lại vẫn kiên trì phát sáng, ánh sáng u ám.

Thẩm Giai Âm nắm chặt chiếc ô trong tay, tăng nhanh tốc độ.

Sắp đi đến cuối con hẻm, thân hình cô ta đột ngột dừng lại.

Đầu con hẻm đó có mấy bóng đen lộ ra, phía sau cũng là những tiếng bước chân hỗn loạn.

Thẩm Giai Âm bị vây ở giữa.

“Cô bé, giao đồ ra đây.”

“Đồ gì?” Thẩm Giai Âm giả bộ không hiểu, “Tôi không biết các anh đang nói gì.”

“Cô bé đừng nhẹ không ưa ưa nặng.” Trong bóng tối, có người lại gần Thẩm Giai Âm.

Thẩm Giai Âm ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Cô ta nhanh chóng suy nghĩ nên chạy trốn thế nào…

Khi bóng đen đó sắp lại gần Thẩm Giai Âm, cô ta ném mạnh chiếc ô trong tay về phía người đối diện, xông về phía sau có ít người.

Nhưng phía sau đều là đàn ông trưởng thành, một cô bé như Thẩm Giai Âm đâu phải là đối thủ của chúng, rất nhanh liền bị bắt lại.

Thời Sênh đứng trong bóng tối, để mặc nước mưa đánh trên người mình, nhìn thấy Thẩm Giai Âm bị mấy người đàn ông to lớn lục soát người, sau đó đánh cô ấy một trận rồi rời đi.

Cũng may mà những người này không cầu sắc, không thì Thẩm Giai Âm có lẽ đã không giữ được sự trong sạch rồi.

Thời Sênh vẩy vẩy mái tóc hơi ướt, Doãn Mạch bị cô dẫn tới chỗ khác rồi. Hiện giờ thực lực của Thẩm Giai Âm đang rất suy yếu.

Bước lên vài bước.

Thời Sênh vừa muốn đi ra ngoài, cổ tay đột nhiên bị người ta kéo chặt, ấn cô ấy vào bức tường phía sau.

Thời Sênh nhấc chân đá tới theo phản xạ, nhưng đối phương lại ôm thẳng lấy chân cô ấy, dùng đùi ép chặt cô ấy lại.

“Anh đây.”

Thời Sênh: “…” Tên thiểu năng này.

Ngón tay Úc Tửu đặt trên môi cô ấy, sau đó chỉ chỉ ra phía ngoài.

Thời Sênh hơi nhíu màu, nghe thấy trong hẻm có tiếng bước chân vang lên, từ xa tới gần, dừng lại, lại từ gần tới xa, rất nhanh liền biến mất.

Cô ấy ló người ra xem, chỗ Thẩm Giai Âm đứng vừa rồi đã không còn ai.

Thời Sênh: “…” Đúng là đen đủi.

“Em Tiểu Hạ, không nhìn ra em còn có năng khiếu làm việc xấu đấy.” Úc Tửu không dám thả Thời Sênh ra. Anh ta rất rõ, vị tiểu thanh mai này của anh ấy giờ rất bạo lực.

“Anh Úc Tửu.” Thời Sênh rít răng gằn lên ba chữ, “Trốn nợ, theo dõi em… món nợ này…”

“Yaaaa…”

Úc Tửu đột nhiên lùi ra, cảm giác đau nhói trên cánh tay khiến anh ta nhíu mày.

Dưới ánh sáng yếu ớt, có ánh sáng lạnh chiếu vào mắt anh ấy.

Anh ấy nhìn thấy trong tay thiếu nữ đối diện không biết từ lúc nào cầm một thanh Thiết Kiếm. Thiết Kiếm rất bình thường, nhưng có vẻ vô cùng sắc bén.

“Tí tách…”

Máu tươi nhỏ từng giọt trên mặt đất, nhuộm nước mưa thành màu đỏ.

“Choang…”

Thiết Kiếm mang ánh sáng lạnh chém đứt màn mưa, rơi xuống phía Úc Tửu, kình phong mà Thiết Kiếm mang tới bổ nhào tới mặt anh ta…

Kết quả chính là Úc Tửu bị Thời Sênh đánh cho không dậy được.

“Anh Úc Tửu, chúc anh tối nay ở đây chơi vui vẻ.” Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống Úc Tửu.

Mẹ kiếp, ông đây còn không trị được tên thiểu năng nhà anh à.

Thời Sênh thầm tự mê hoặc bản thân, đây không phải Phượng Từ. Phượng Từ không thể đáng ghét như vậy.

Nghĩ như vậy, cô liền yên tâm thoải mái hẳn.

Thời Sênh kéo Thiết Kiếm bước bước lớn bỏ đi.

Úc Tửu nhìn Thiết Kiếm quét trên mặt đất, bên tai tràn ngập âm thanh đinh tai nhức óc, khoé miệng hơi hơi nâng lên.

Tiểu thanh mai nhà anh ấy đã thú vị hơn trước nhiều rồi.

Hức…

Đúng là ra tay độc ác! Đau quá.

Úc Tửu ôm cánh tay đứng lên, vừa nãy nếu không phải anh ấy tránh nhanh, có lẽ đã huỷ dung nhan rồi.

Anh ta sờ sờ mặt.

Thôi được, giờ cũng huỷ dung nhan rồi.

Mặt anh đẹp thế này mà cô ấy cũng xuống tay được.

Phải mấy ngày liền không thể gặp ai rồi…

Úc Tửu nhìn về hướng Thời Sênh biến mất, cười không thành tiếng.

Anh ấy đi về hướng ngược lại với Thời Sênh, bóng lưng bị màn mưa làm cho nhạt nhòa, cho tới khi biến mất.

Mưa lớn vẫn đang rơi tí ta tí tách, xối rửa vết máu trên mặt đất.

Trong con hẻm u tối tĩnh mịch im ắng.

Giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Chương 359: Tình triền thanh mai (10)

Nghe nói Úc Tửu bị Úc Hành Vân đánh.

Biết được tin tức này, Thời Sênh rất vui.

Ai bảo tên khốn nhà anh tính kế ông.

Nhưng…

Vì sao lúc này tên thiểu năng ấy lại đứng ở cửa nhà cô, còn mang theo hành lý.

“Em Tiểu Hạ, nhớ anh không?”

Thời Sênh mặt không biểu cảm đóng cửa, chặn lại nụ cười tươi đó của Úc Tửu ở ngoài cửa.

Muốn giết chết anh.

“Lách cách”

Thời Sênh nhìn cửa bị người ta từ bên ngoài dùng chìa khoá mở ra, khuôn mặt của Úc Tửu lại lần nữa xuất hiện trước mặt Thời Sênh.

“Chú Cố đã cho anh chìa khoá.” Úc Tửu đắc ý lắc lắc chìa khoá trong tay.

Soạt

Thiết Kiếm không hề báo trước xuất hiện.

“Cút ra ngay, hoặc em chém chết anh, chọn đi.” Tiếng của Thời Sênh gần như không có lên xuống gì.

Tư thế đế vương bá đạo đó khiến Úc Tửu kinh ngạc. Tay của anh ta còn dừng ở không trung, chìa khoá hơi lay động, ma sát phát ra tiếng leng keng khe khẽ.

Con ngươi anh ấy rất sáng.

Sáng tới mức khiến Thời Sênh có chút không biết làm sao.

“Em Tiểu Hạ, kiếm này của em có vẻ rất lợi hại.”

Tên thiểu năng này.

Cô nặn ra nụ cười, “Biết thanh kiếm này tên là gì không?”

“Hử?” Úc Tửu hơi nghiêng đầu, núm đồng tiền trên mặt hiện lên, hai mắt phát sáng, “Tên là gì.”

Thời Sênh nắm chặt lấy chuôi kiếm, “Chuyên trị thiểu năng.”

Úc Tửu thiểu năng: “…” Luôn cảm thấy tiểu thanh mai đang mắng mình.

“Tiểu Hạ…” Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói hơi nghi hoặc, “Hai đứa đang làm gì vậy… kiếm này của cháu ở đâu ra, sao có thể nhắm vào anh Úc của cháu chứ, mau bỏ ra.”

Cố Ngôn không biết đứng ngoài cửa từ bao giờ, vẻ mặt kinh ngạc và

căng thẳng nhìn Thiết Kiếm trong tay Thời Sênh.

Trong nhà anh hình như không có loại hung khí này.

A!

Không phải hung khí.

“Chú Cố, là cháu tặng cho Tiểu Hạ, làm quà gặp mặt.” Úc Tửu tự nhiên tiếp lời, “Em Tiểu Hạ, thích không?”

Thích cái đầu anh.

Đây là đồ của ông, anh cũng không biết xấu hổ, có lòng tự trọng không.

Em Tiểu Hạ Thời Sênh, “…” Nếu không phải Cố Ngôn ở đây, ông nhất định sẽ đánh anh tới bố anh cũng không nhận ra.

Sắc mặt Cố Ngôn quả nhiên giãn ra, “Vậy cũng không thể nhắm vào người ta như vậy. Tiểu Hạ, mau bỏ ra.”

Làm bị thương người ta thì làm sao.

Kiếm đó trông rất sắc, là đồ chơi sao? Nhìn giống thật quá.

Thằng bé Úc Tửu này sao tặng nó thứ đồ nguy hiểm như thế, sau này tìm cơ hội tịch thu.

Thời Sênh trừng mắt nhìn Úc Tửu một cái.

Úc Tửu cong khoé môi, lộ ra một cặp núm đồng tiền, cười vô cùng ngây thơ vô hại.

Thời Sênh không tình không nguyện đặt Thiết Kiếm xuống, ánh mắt lạnh lùng quét qua người Úc Tửu.

Cố Ngôn kéo hành lý của Úc Tửu từ bên ngoài vào, cười nói với Thời Sênh: “Tiểu Hạ, sau này anh Úc sẽ ở nhà chúng ta. cháu cũng biết, gần đây công ty chú rất bận, không có thời gian ở bên cháu.”

“Cháu có thể từ chối không?” Thời Sênh nhìn Úc Tửu bước vào nhà, nét mặt lạnh nhạt hỏi Cố Ngôn.

Cố Ngôn đương nhiên không đồng ý.

Kỳ nghỉ hè này dài như vậy, công ty anh lại bận điên người, đâu có thời gian quan tâm đến con bé. giờ là lúc cần uốn nắn cẩn thận, anh không yên tâm để con bé ở nhà một mình, thế nên mới bảo Úc Tửu tới ở cùng con bé.

Hai đứa là thanh mai trúc mã, sau này dù ở bên nhau cũng tốt.

Thời Sênh chỉ thiếu nước một khóc hai gây sự ba tự tử nữa thôi.

Nhưng Thời Sênh càng phản đối, Cố Ngôn càng cảm thấy cần giữ Úc Tửu ở lại đây.

Cố Ngôn giúp Úc Tửu thu dọn xong, gọi cậu ấy ra ngoài.

“Tiểu Tửu, dạo này chú cảm thấy con bé Tiểu Hạ này có gì đó không đúng lắm. Hiện nó đang tuổi phản nghịch, cháu trông nom nó giúp chú, đừng để nó học cái xấu.” Cố Ngôn nhíu chặt mày nhìn cửa phòng đóng kín.

Tiểu thanh mai nhà anh ta đã có thể cầm kiếm chém người, sớm đã

hư hỏng rồi ấy chứ?

Úc Tửu cười gật đầu, “Chú Cố yên tâm, cháu sẽ chăm sóc em Tiểu Hạ thật tốt.”

“Vậy thì phiền cháu rồi, giờ giấc sinh hoạt nghỉ ngơi của con bé không tốt lắm, cháu phải đốc thúc nó ăn cơm đi ngủ đúng giờ.” Cố Ngôn vỗ vỗ vai Úc Tửu, “Thẻ này cháu cầm đi, nếu không đủ thì gọi điện cho chú.”

Úc Tửu cũng không từ chối, rất tự nhiên nhận lấy, “Vâng ạ chú Cố.”

Sau khi Cố Ngôn rời khỏi, Úc Tửu cầm thẻ đi vào cửa, Thời Sênh vắt chân, ngồi trên sô pha, khuôn mặt biểu cảm ‘Giờ không có ai, em muốn đánh chết anh’.

“Con gái con đứa ngồi cho tử tế.” Úc Tửu nháy mắt, cười xấu xa, “Em Tiểu Hạ, anh nhìn thấy quần lót của e rồi đó.”

“Ông mặc quần đùi. Anh từ chỗ nào có thể nhìn thấy quần lót ông mặc.” Thời Sênh khuôn mặt bình tĩnh.

Úc Tửu: “…” Haiz, tiểu thanh mai không đáng yêu một chút nào.

Hậu quả của Úc Tửu chính là lại bị đánh một trận. Sau đó Thời Sênh đóng sầm cửa, không để ý tới tên thiểu năng vừa chuyển vào nhà này.

Úc Tửu nhìn phòng khách hơi bừa bộn, thở dài.

Tiểu thanh mai nhà anh ta rốt cuộc làm thế nào sống được.

Anh xắn tay áo bắt đầu thu dọn phòng khách, khi thu dọn tới bàn,

nhìn thấy thanh Thiết Kiếm đó.

Con mắt anh ta sáng lên, đưa tay cầm nó lên.

Rất nhẹ…

Ít ra là nhẹ hơn anh ta tưởng tượng.

Thử khua một cái, không khí hình như có chút trở ngại, động tác vung kiếm không lưu loát.

Úc Tửu ngây ra một lát.

Sao tiểu thanh mai cầm vung lên lại đẹp như thế?

Khua mấy lần, anh ta liền đặt Thiết Kiếm trở lại, tiếp tục thu dọn phòng khách.

Đợi thu dọn xong, đã sắp một giờ chiều, người trong phòng vẫn luôn không xuất hiện.

Anh ta gõ gõ cửa, không ai trả lời.

Úc Tửu đợi một lát, trực tiếp đẩy cửa, cửa khoá từ bên trong.

Úc Tửu: “…”

Tiểu thanh mai đề phòng anh như vậy cũng không hay lắm.

Úc Tửu đi gọi điện thoải hỏi Cố Ngôn chìa khoá dự phòng, rồi tìm được chìa khoá trong ngăn kéo phòng khách.

Cắm vào, xoay, vặn ra…

Ánh sáng trong phòng rất đủ.

Nhưng một chữ.

Loạn.

May mà loạn chỉ là một vài cuốn sách và quần áo bình thường, không xuất hiện thứ đồ riêng tư như quần lót áo lót gì.

Trên giường co tròn lại, anh đi tới xem. Thời Sênh nằm bò trên giường ngủ say, khuôn mặt nhỏ nghiêng sang một bên.

“Ngủ như thế chả trách đầu không to.”

Úc Tửu lắc đầu đi lên trước, anh ấy lật người cô ấy, đắp chăn lên.

Thời Sênh không tỉnh.

Hệ thống cũng phát hiện, ở không gian hiện đại, giấc ngủ của Thời Sênh xưa nay rất tốt, sẽ không giống như những không gian khác, chỉ cần có người xuất hiện sẽ tỉnh ngay.

Bộ não này của Ký chủ rốt cuộc trưởng thành như thế nào.

Hệ thống bày tỏ nghĩ mãi không hiểu.

Úc Tửu mỉm cười nhìn chăm chú Thời Sênh giây lát, sau đó gập người giúp cô ấy nhặt sách rơi trên đất lên.

Phần lớn đều là sách tiếng anh, anh ấy tuỳ tiện nhìn lướt vài cái, sắc mặt đột nhiên trở nên cổ quái.

Tiểu thanh mai nhà anh ấy…

Có tiền đồ nhỉ!

Xem sách cấm còn xem tiếng anh, xem có hiểu không?

Ngoài sách cấm còn có một vài cuốn sách kỳ lạ, Úc Tửu càng thu dọn sắc mặt càng cổ quái.

Một trăm linh một cách chết…

Hiệu suất lâu dài của tử vong…

Úc Tửu quay đầu nhìn người trên giường, ngực cô ấy hơi phập phồng. Cô ấy lúc này hoàn toàn khác với khi tỉnh.

Giống như đã bỏ đi tất cả gai nhọn phòng bị và tranh đấu, chỉ còn lại sự bình tĩnh yên ả.

Úc Tửu quay đầu, khoé miệng từ từ cong lên, tiểu thanh mai, thật sự khiến anh ta bất ngờ.

Lời như vậy…

Úc Tửu thu dọn sách cất lên giá sách, đặt theo phân loại.

Ở một bên giá sách nhìn thấy mấy bức ảnh.

Phần lớn đều là của bố mẹ cô ấy và cô ấy, chỉ có một tấm, là 2 đứa trẻ.

Cậu bé cao hơn cô bé một cái đầu, từ phía sau ôm cô bé, mặt cô bé có vẻ rất nhút nhát sợ hãi, hình như còn vương nước mắt…

“Tương lai còn dài, tiểu thanh mai.”

Chương 360: Tình triền thanh mai (11)

Thời Sênh nằm mơ.

Không phải về cô ấy.

Là về nguyên chủ.

Đó là một toà biệt thự độc lập, cô bé đứng ở trước lan can sắt có dây leo hoa quấn quanh, cố gắng nhìn ra bên ngoài.

Ở phía xa có nhà đang chuyển đồ ra ngoài.

Một đứa bé trai cúi thấp đầu đứng trước xe.

Cô bé nhìn cậu ta, cậu ta lại luôn không ngẩng đầu.

Sau khi người ở phía sau chuyển đồ xong, gọi cậu ta lên xe.

Cậu ta mới ngẩng đầu, từ từ nhìn về phía bé gái.

Ánh mắt đó…

Hung ác như rắn độc.

Bé gái sợ hãi vội lui về phía sau, sau đó chân nam đá chân chiêu chạy vào biệt thự, giống như phía sau có mãnh thú vậy.

Cảnh tượng bỗng ngừng lại, Thời Sênh từ trên giường ngồi dậy.

[Kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến: Ký ức thời gian, mặc định tiếp nhận.]

Thời Sênh bị âm thanh điện tử lạnh như băng của Hệ thống làm cho giật mình một cái. Ý thức còn hơi mơ hồ lập tức tỉnh táo lại.

“Cái gì ký ức thời gian?” Đây là trò gì.

[Quá khứ của Úc Tửu và nguyên nhân tử vong của bố mẹ Thịnh Hạ.]

Thời Sênh: “…” Cái quái gì.

Bố mẹ của Thịnh Hạ không phải chết vì tai nạn máy bay sao?

Quá khứ của Úc Tửu lại làm sao?

Hệ thống cậu đừng công bố bừa nhiệm vụ thêm bừa kịch bản, tôi cảm ơn cả nhóm nghiên cứu của cậu.

Hệ thống không hé răng, dù sao Ký chủ trâu bò như thế, tự mình nghĩ cũng có thể thông suốt mà.

Nó yên tĩnh làm Hệ thống là được.

…

Thời Sênh từ trên giường đi xuống, mới phát hiện phòng không đúng lắm, sao lại gọn gàng như vậy?

Thân thể này có thói quen mộng du thu dọn phòng sao?

Hiển nhiên là không.

Tên thiểu năng Úc Tửu đó đã vào đây.

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh mở cửa ra ngoài, bên ngoài cũng rất gọn gàng, nhưng rất yên tĩnh, không có ai.

Kiếm của cô đặt ngay trên bàn phòng khách, Thời Sênh đi tới cầm lên, vừa nãy khi đánh xong Úc Tửu bỏ đi quên mất nó.

Úc Tửu thật sự không ở nhà.

Phòng của anh ấy đang mở, hành lý đều còn đặt ở cửa.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, mở tủ lạnh tìm đồ ăn.

Cố Ngôn có mời người giúp việc theo giờ, ba ngày một lần, thu dọn phòng và mua đồ ăn.

Thời Sênh nhìn tủ lạnh, lại bị cô ăn gần hết rồi.

Thời Sênh thở dài, đành ra ngoài tìm đồ ăn vậy.

Giũ giũ bộ quần áo nhăn nhúm trên người, Thời Sênh cũng không để tâm, cứ thế ra ngoài.

Đợi cô ăn xong, lại cầm điện thoại đến chợ đồ cổ dạo một vòng, trở về đã sắp 9h tối.

Vừa xuống thang máy liền nhìn thấy Úc Tửu dựa vào cửa, bên chân đặt không ít đồ.

“Em Tiểu Hạ, anh còn tưởng em ở nhà mà không mở cửa cho anh

cơ.” Úc Tửu ngẩng đầu, như cười như không nhìn chằm chằm cô ấy.

“Em ở nhà cũng sẽ không mở cửa cho anh.” Thời Sênh gật đầu.

Úc Tửu: “…”

Thời Sênh móc chìa khoá ra mở cửa, sau đó lượn thẳng về phòng, không nhìn Úc Tửu lấy một cái.

“Em Tiểu Hạ em ăn cơm chưa?” Úc Tửu hỏi một tiếng khi cô ấy sắp vào phòng.

Thời Sênh quay đầu nhìn anh, giống như nghĩ ra cái gì, khí thế hừng hực đi về phía anh.

Đạp lên cái ghế bên cạnh, đứng lên, lại từ trên cao nhìn trừng trừng xuống anh, “Ai cho phép anh vào phòng em?”

Úc Tửu: “……”

Chiều cao không đủ, còn lôi ghế tới? Tiểu thanh mai trò này của em diễn sâu quá!

“Chú Cố cho phép.” Úc Tửu hơi hơi ngẩng đầu, anh ấy có vài sợi tóc dài xoã ra, lộ ra chiếc trán bóng loáng.

Thời Sênh đang nghĩ, nếu tóc của anh ấy hơi xoăn, lại nhuộm thành màu hạt dẻ, chắc chắn sẽ cực kỳ đáng yêu.

Nhưng người này…

Thời Sênh nghĩ tới đứa bé trai trong mơ đó, bất giác trùng lên Úc Tửu.

Anh ấy không vô hại như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên giây tiếp theo…

“Em Tiểu Hạ, nếu anh nói cho chú Cố, em nửa đêm canh ba đi theo dõi người khác, liệu chú Cố có…”

“Biết hiện giờ tôi đang muốn làm gì không?” Thời Sênh ngắt lời Úc Tửu.

Úc Tửu hơi hơi nghiêng đầu, ý cười trên khoé miệng càng tươi hơn, “Làm… anh!”

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp, người này còn lưu manh hơn ông.

“Tôi lo anh không sạch sẽ.” Thời Sênh nhìn nhìn thân dưới của Úc Tửu, “Ở nước ngoài bao năm nay, chắc anh Úc Tửu từng làm không ít lần rồi chứ?”

Con mắt Úc Tửu nheo lại, đưa tay nắm chặt lấy eo của Thời Sênh, cứ thế ôm cô xuống, đè lên bàn ăn bên cạnh, “Em Tiểu Hạ có muốn thử xem không?”

“Cưỡng hiếp vị thành niên, anh nói anh sẽ bị phán mấy năm.” Thời Sênh rất bình tĩnh.

Úc Tửu cười khẽ, “Tiểu Hạ nghĩ nhiều rồi, bố anh, anh và chú Cố đều hy vọng chúng ta ở bên nhau. Dù anh làm gì em, họ cùng lắm là để chúng ta kết hôn trước thôi.”

Thời Sênh: “…”

“Em Tiểu Hạ hay là cân nhắc một chút, ở bên anh đi?” Úc Tửu tiến gần Thời Sênh, cười mờ ám, “Yên tâm, lần đầu của anh vẫn còn, anh rất sạch sẽ.”

Thời Sênh nhấc chân đạp vào thân dưới của Úc Tửu.

Nói thật.

Dù anh ta có là Phượng Từ, cô cũng phải đánh anh ta.

Anh ta đáng ăn đòn.

Úc Tửu thả Thời Sênh ra, cơ thể khéo léo né vô ảnh cước của cô, ôm trán cười, “Em Tiểu Hạ, em bạo lực như vậy không tốt, sau này chúng ta giao lưu sâu hơn…”

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh móc Thiết Kiếm ra chém về phía Úc Tửu.

Úc Tửu hình như luyện tập qua, mỗi lần đều có thể né được Thiết Kiếm của Thời Sênh.

Kết quả cuối cùng Úc Tửu vẫn bị đánh, tiện thể hủy một nửa đồ dùng ở phòng khách.

Tiểu thanh mai quá bạo lực.

“Em Tiểu Hạ.” Úc Tửu kéo cơ thể hơi đau, chống vào cửa phòng Thời Sênh.

“Còn muốn xoa bóp toàn thân?” Thời Sênh nháy mắt, “Đặt lịch ngày mai.”

Úc Tửu: "…" Anh từ chối.

Anh ấy móc ra một chiếc hộp từ trong túi quần, chiếc hộp vuông vắn, có chút giống gỗ đàn hương.

"Tặng em." Úc Tửu đưa chiếc hộp qua, "Quà gặp mặt, đương nhiên em Tiểu Hạ cũng có thể coi là tín vật đính ước."

Ngón tay Thời Sênh co lại kêu rắc rắc.

Úc Tửu cũng không để tâm, cầm tay cô lên rồi đặt chiếc hộp vào lòng bàn tay cô, sau đó ôm lưng về phòng mình.

Thời Sênh đóng cửa phòng, nghịch chiếc hộp trong tay.

Lát lâu sau mới mở, một luồng linh khí đậm đặc xông thẳng vào mặt.

Một miếng ngọc bội lẳng lặng nằm trong đáy hộp.

Linh Ngọc…

Thời Sênh hơi hơi ngạc nhiên, thứ này rất hiếm có.

Đương nhiên, ở không gian tu chân thì rất nhiều.

Đây chính là thứ anh ấy tốn ba trăm vạn mua về?

Lúc đó sao cô lại không biết có thứ này.

Thời Sênh hồi tưởng một lượt.

Cuối cùng cũng nhớ ra, có vài vật phẩm là đấu giá mù. Người đấu

giá chỉ cho xem ảnh, sẽ không cho họ xem vật thật, lúc đó cô vừa hay đang ngẩn người nhìn Thẩm Giai Âm, không chú ý.

Có lẽ anh ta đấu giá lúc đó.

Nhưng anh ta còn muốn để mình thanh toán…

Loại người này dù có tặng cô đồ quý, cô vẫn cảm thấy muốn đánh anh ta.

Mấy ngày liền Thời Sênh đều đi sớm về khuya, Úc Tửu không phải bị Thời Sênh nhốt ở nhà, thì là bị cô đánh cho không dậy được.

Nhưng Úc Tửu lại càng ngày càng có hứng thú với Thời Sênh.

Thời Sênh nghi ngờ, nếu không phải thân thể này của cô tuổi tác quá nhỏ, Úc Tửu rất có thể sẽ ngủ luôn với cô rồi.

Lần đầu tiên gặp phải BOSS phản diện nhiệt tình thế này, có chút không chịu nổi.

Vì trốn anh ấy, Thời Sênh đã chạy tới công ty Cố Ngôn.

Nhưng mỗi lần đều sẽ bị Cố Ngôn bán cho Úc Tửu.

Thời Sênh sụp đổ, phiếu cơm dài hạn không yêu cô nữa rồi.

Nghỉ hè qua đi trong sự hỗn loạn, Thời Sênh không gặp lại Thẩm Giai Âm nữa, cũng không biết nhân lúc nghỉ hè, Thẩm Giai Âm lại kiếm được bao nhiêu tiền.

Chương 361: Tình triền thanh mai (12)

Úc Tửu còn phải ra nước ngoài học, Thời Sênh gần như không thể đợi được đưa Úc Tửu ra sân bay.

Tên thiểu năng này coi như sắp đi rồi.

May mà nhiệm vụ liên hoàn vớ vẩn đó không nhảy ra, bắt cô đi theo tên thiểu năng đó.

“Em Tiểu Hạ, muốn anh đi như vậy sao?” Úc Tửu kéo hành lý, nháy mắt nhìn Thời Sênh.

Tiểu thanh mai hình như không thích anh ta lắm.

“Đúng thế, mau đi đi.” Thời Sênh khua khua tay.

Cô tới tiễn anh, hoàn toàn là để xác định anh ta thật sự đi rồi.

“Đúng là khiến người ta đau lòng.” Úc Tửu có lẽ là muốn xoa xoa đầu Thời Sênh.

Thời Sênh lùi ngay lại phía sau một bước.

Tay Úc Tửu lúng túng dừng lại giữa không trung, sau giây lát anh ta thu về như không có chuyện gì, “Em Tiểu Hạ đừng vui mừng quá sớm, anh sẽ về nhanh thôi.”

Tiểu thanh mai nhà anh ấy thú vị như vậy, dù thế nào cũng phải tự

mình chăm sóc mới được.

“Ngoan ngoãn đợi anh về.” Úc Tửu vẫy tay với Thời Sênh, “Anh đi đây.”

Thời Sênh: “…”

Bệnh à.

Sau khi Úc Tửu đi, Thời Sênh cảm thấy hít thở đã thông suốt hơn nhiều rồi, cũng không ai cả ngày hỏi han hành tung cô ấy, động một cái là trêu ghẹo cô ấy nữa.

…

Khai giảng, năm cuối cùng, qua năm nay chính là cấp ba.

Vừa khai giảng đã thi cử, Thời Sênh phản đối.

Còn để người ta sống nữa không.

Cả một kỳ nghỉ hè không gặp, nhìn Doãn Mạch lại có chút tiều tuỵ.

Nhưng Thẩm Giai Âm.

Ừm, có vẻ lại đẹp lên không ít.

Chà chà…

Lần trước cũng không biết là ai cứu nữ chính, ngón tay vàng của nữ chính luôn không dùng hết.

Bản cô nương cũng phản đối, nhưng không hề có tác dụng gì.

Hệ thống không hề thiết lập ngón tay vàng cho bản cô nương.

Thi xong, Doãn Mạch chỉ mặt gọi tên Thẩm Giai Âm đi theo anh ta tới văn phòng.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, Thẩm Giai Âm có lẽ không muốn lắm, nhưng giờ là ở trường học, cô ta lại không dám đối đầu với Doãn Mạch, chỉ đành đi theo anh ta tới văn phòng.

“Haiz… Thịnh Hạ, cậu biết không?” sau khi Thẩm Giai Âm và Doãn Mạch ra khỏi phòng học, Diêu Tẩm quay đầu lại, mặt mày bí hiểm.

“Cái gì.” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Diêu Tẩm hất mặt về phía sau, “Lúc nghỉ hè, tớ nhìn thấy Thẩm Giai Âm và Thầy Doãn đi với nhau, quan hệ hai người có chút không bình thường…”

Thời Sênh nhướng mày, không tiếp lời.

Diêu Tẩm lại tiếp tục nói: “Tớ còn thấy Thẩm Giai Âm từng tham gia một buổi đấu giá từ thiện, cũng không biết theo ai vào.”

Điều kiện nhà Diêu Tẩm không tồi, nhưng không bằng được Cố Ngôn, cái đấu giá từ thiện cô ấy có thể đi, có lẽ không lớn.

Nữ chính đến chỗ đấu giá từ thiện đó làm gì?

“Nhà Thẩm Giai Âm làm gì, cậu biết không?” Diêu Tẩm lải nhải không ngừng hỏi.

Thẩm Giai Âm chuyển trường tới đây là đã sống lại rồi, cô ta cơ bản

không giao thiệp với mọi người, cho nên không ai biết gia thế của cô ta.

“Không biết.”Thời Sênh lắc đầu.

Gia đình của Thẩm Giai Âm hơi phức tạp, bố mẹ cô ta thích con trai, không thích con gái, cho nên ở nhà cô ta không hề được yêu thương chút nào. Mãi sau này Thẩm Giai Âm mới biết, cô ta không phải là con gái của họ.

Đại gia đình như Thẩm Gia này càng phức tạp hơn, đan xen giữa có tiền và rất có tiền, một đống họ hàng cực phẩm. Đợi đến sau này khi Thẩm Giai Âm báo thù họ hàng, cũng làm rất sảng khoái.Diêu Tẩm đột nhiên kết luận, “Thịnh Hạ, hình như cậu thay đổi rồi.”

Thịnh Hạ trước đây rất thích ngủ, nhưng không lạnh nhạt với mọi người như vậy, nói chuyện cũng không phải ngắn gọn rõ ràng như vậy, giống như nói thêm một chữ cũng phải mất tiền vậy.

“Ai rồi cũng phải trưởng thành.” Thời Sênh dùng bút miết xuống mặt bàn, giọng nói chậm rãi vui tai, “Cậu không thể dừng lại không tiến về phía trước.”

Diêu Tẩm: “…” Không hiểu được tư duy của Học Bá.

Diêu Tẩm thấy Thời Sênh lại móc một cuốn sách tiếng anh ra xem, khoé miệng hơi co lại.

Thế giới của Học Bá người phàm không thể lý giải.

…

Một tháng này Thời Sênh sống rất yên ổn, không biết Thẩm Giai Âm

vì lý do gì mà luôn rất an phận.

Thỉnh thoảng sẽ ra ngoài cùng Ôn Cảnh Hiên, Tạ Thần.

Khi tâm trạng Thời Sênh tốt sẽ đi theo rình xem, tâm trạng không tốt thì chạy đi xem món ăn tinh thần, không có thời gian đi xem nữ chính ra vẻ.

Thời Sênh phát hiện nữ chính và Doãn Mạch càng ngày càng lạnh nhạt, cuối cùng Doãn Mạch cũng không lên lớp nữa.

Cô giáo xin nghỉ sinh trước đây đã trở về lên lớp, tiếp tục làm giáo viên chủ nhiệm.

Không có Doãn Mạch, học sinh trong trường hình như bớt đi một đề tài nói chuyện.

Thời Sênh quan sát Thẩm Giai Âm mấy ngày, đối với sự ra đi của Doãn Mạch, hình như cô ta thở phào nhẹ nhõm.

Không hổ là quyển truyện có khoảng thời gian dài, tình cảm tiến triển chậm chạp.

Úc Tửu không trở về, Doãn Mạch không xuất hiện.

Cuộc sống trung học trở nên bình lặng.

Thời Sênh giữ vững ngôi vị đội sổ.

Cô nói thi mấy điểm, thì thật sự là thi từng ấy điểm, không thêm một điểm, không bớt một điểm.

Cô giáo biết khả năng của cô, cũng không quản cô nữa, chỉ là nhắc

nhở cô, khi thi vào cấp 3 phải nghiêm trúc làm bài.

Học sinh cá biệt loại Học Bá, học sinh xung quanh bày tỏ, chưa từng thấy ngông nghênh như vậy.

Sênh Ngông Nghênh yên ổn sống qua cấp 2, thành công lên lớp.

Trường học Thời Sênh báo đương nhiên là đi theo nữ chính Thẩm Giai Âm này.

Thẩm Giai Âm là người có thành tích xếp hạng nhất toàn tỉnh thi vào trường, nhận được sự quan tâm các phương diện của toàn trường.

Thời Sênh biết Thẩm Giai Âm thi hạng nhất để làm gì.

Cô ta muốn bắt đầu mở công ty.

Mở công ty bận thế nào, cô ta làm gì có thời gian đến trường, thi đạt hạng nhất chính là để ra điều kiện với nhà trường.

Ở đây là đi theo kịch bản, trong ba năm cấp ba, Thẩm Giai Âm phải triệt dựng nên công ty.

Trong tay Thẩm Giai Âm có tiền, dù bản thân không quen thuộc công ty, cũng có thể mời người chuyên nghiệp. Sự thật lại một lần nữa chứng minh, tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không thể.

Thời Sênh từng quan tâm tiến độ công ty của cô ta, có hơi chậm.

Phương hướng lại không tồi.

Nói thế nào cũng là trùng sinh, biết trước tương lai sẽ có rất nhiều cơ

hội tốt.

“Thịnh Hạ, tối nay có tiệc rượu cậu đi không.” Diêu Tẩm vẫn cùng một lớp với Thời Sênh, vẫn ngồi trước mặt cô, khi tan học cô ấy quay đầu hỏi Thời Sênh.

“Tiệc rượu gì.” Thời Sênh không ngẩng đầu, chỉ tuỳ tiện hỏi một câu.

“Không biết, bố mình bảo mình đi, nghe nói rất nhiều người trong giới làm ăn đều sẽ tới. Chú Cố có lẽ cũng sẽ tới. Chúng ta cùng đi đi.”

“Là một tiệc rượu có liên quan tới Đổ Thạch.” Thẩm Giai Âm không biết từ khi nào đứng ở vị trí ngay phía sau Thời Sênh, tiếp một câu.

“Sao cậu biết.” Diêu Tẩm không thích Thẩm Giai Âm lắm. Từ sau khi Thẩm Giai Âm lên cấp 3 đã cướp mất danh hiệu hoa khôi trường, Diêu Tẩm lại càng không thích Thẩm Giai Âm. Hai người không ít lần gây gổ.

Thẩm Giai Âm cong môi cười một cách khinh thường, “Tớ khuyên cậu đừng đi thì hơn, nơi đó còn nghiêm túc hơn nhiều tiệc rượu thông thường.”

Diêu Tẩm lạnh lùng hừ một tiếng, “Thẩm Giai Âm, chẳng phải cậu chỉ ỷ vào việc quen biết vị Ôn Gia đó thôi sao? Bản thân cậu có bản lĩnh gì?”

Thời Sênh đưa tay ấn tay Diêu Tẩm xuống.

Diêu Tẩm cúi đầu nhìn cô.

Thời Sênh cong môi cười nhạt, ánh mắt bình tĩnh.

Giờ gây sự với nữ chính, sau này sẽ bị mất mặt.

Bản lĩnh của người ta thực sự lợi hại.

Ôn Cảnh Hiên cũng phải ôm chân cô ta.

Tranh cãi của hai người xịt ngòi dưới sự ám thị lặng lẽ của Thời Sênh.

Thẩm Giai Âm đi qua người Thời Sênh, đi tới vị trí gần đầu một chút, cầm đồ của mình đi ra ngoài.

Khi đi qua họ, cô ta hất cằm, “Tối gặp lại.”

“Thịnh Hạ, cậu xem cậu ta…”

“Nếu cậu tưởng tượng mình là một nữ vương, cậu sẽ biết, thứ cô ta khoe khoang ra vẻ, thực ra còn không bằng một cái rắm của cậu.” Thời Sênh lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Diêu Tẩm: “…”Học Bá, ví von này của cậu, thần kỳ quá.

Chương 362: Tình triền thanh mai (13)

Buổi tối, Thời Sênh vẫn bị kéo tới tiệc rượu.

Ở đó có không ít nam thanh nữ tú, nhìn quy cách thì thật sự cao cấp hơn tiệc rượu khác rất nhiều, nhưng nhìn từ độ tuổi người tới, hình như lại không cao cấp như thế.

Thời Sênh bị Diêu Tẩm kéo đi vào trong, trong đầu đang tìm kiếm kịch bản.

Bước vào phạm vi khu vực sàn nhảy, cô mới nghĩ ra.

Trong buổi này, nữ chính được một thái đẩu trong giới Đổ Thạch thu làm đồ đệ.

Nhưng người đó…dù sao cũng không phải người tốt gì.

Những người này đều là nghe thấy tin tức, đưa con trai con gái của mình tới cho vị thái đẩu đó lựa chọn.

Một khi trở thành đồ đệ của ông ta, thân phận sẽ lên như diều gặp gió.

Đương nhiên, những người này đều chỉ là lá xanh, nhân vật chính thật sự là nữ chính.

Góp thêm một viên gạch cho bối cảnh mạnh mẽ của nữ chính.

“Nhiều người quá.” Diêu Tẩm ngó trái ngó phải, “Kỳ lạ, sao không nhìn thấy bố mình… Ơ, là chú Cố.”

Diêu Tẩm kéo Thời Sênh, chen về phía Cố Ngôn.

Cố Ngôn và Úc Hành Vân đứng cùng nhau. Hai người đàn ông đều anh tuấn phóng khoáng, hơn nữa đều không có bạn gái, khiến không ít người đỏ mắt.

“Chú Cố.” Diêu Tẩm ngoan ngoãn chào, lại nhìn về phía Úc Hành Vân, có lẽ không biết nên gọi thế nào, liền gọi luôn một tiếng chú.

“Diêu Tẩm à.” Cố Ngôn có chút ấn tượng với Diêu Tẩm, trước đây cũng khá gần gũi với Thịnh Hạ. Sau ‘thời kỳ phản nghịch’ của Thịnh Hạ, anh cũng thấy Thịnh Hạ và con bé ra ngoài với nhau mấy lần.

“Tiểu Hạ cũng tới rồi.” Úc Hành Vân nhìn thấy Thời Sênh trước, “Sớm biết cháu cũng tới, bác Úc đã phái người đi đón cháu.”

“Bác Úc, chú Cố.” Thời Sênh ngoan ngoãn chào hỏi.

Hơn một năm nay, Cố Ngôn cũng coi như đã hiểu rõ Thời Sênh ‘thời kỳ phản nghịch’ là như thế nào.

Bạn tôn trọng cô ấy, cô ấy sẽ tôn trọng lại bạn.

Bạn dám nói cô ấy một chữ không, cô ấy có thể lật trời cho bạn xem.

Diêu Tẩm thả Thời Sênh ra, biết điều nói: “Chú Cố, cháu đi tìm bố cháu, lát nữa lại qua đây.”

“Đi đi.” Cố Ngôn gật đầu.

Diêu Tẩm đi rồi, Cố Ngôn liền mở chế độ mẹ già lắm điều.

Thời Sênh nhìn Úc Hành Vân.

Úc Hành Vân cười ha ha, khoác vai Cố Ngôn, “Cậu bớt nói vài câu đi, bọn trẻ giờ lớn rồi, tự biết chừng mực.”

“Giờ tôi sắp không quản nổi nó rồi.” Cố Ngôn không biết làm sao đành lắc đầu.

Hai người tán gẫu, chủ đề lại càng đi xa.

Ai ngờ Cố Ngôn đột nhiên phun ra một câu.

“Đúng rồi, anh Úc của cháu lát nữa sẽ tới, cháu ra ngoài đón cậu ấy đi.”

Thời Sênh: “……”

Gió quá lớn, chú nói gì, cháu không nghe rõ.

Anh ta trở về làm gì.

Làm gì.

Cái gì.

Gì.

[Nhiệm vụ liên hoàn 2: Ra ngoài đón Úc Tửu.]

Gan của Hệ thống to quá nhỉ, lại bắt đầu cưỡng chế chấp hành.

Tất cả đường của cô đều bị chặn chết, duy chỉ có một con đường đi ra bên ngoài có thể đi.

Hệ thống được đấy!

Thời Sênh sa sầm mặt đi tới cửa lớn.

Người phục vụ đứng ở hai bên khom người cúi chào cô.

Thời Sênh: "…" Tên thiểu năng nào đào tạo, gập người xuống như thế, tham gia tang lễ sao?

Thế giới bên ngoài vẫn rực rỡ muôn màu, Thời Sênh đứng trên bậc thềm, đang chuẩn bị đi xuống để chuồn.

Kết quả nhìn thấy Thẩm Giai Âm từ trên xe đi xuống.

Mở cửa xe cho cô ta là Ôn Cảnh Hiên.

Hai người đối diện với Thời Sênh.

"Thịnh Hạ, cậu cũng tới thật à." Nụ cười trên mặt Thẩm Giai Âm rất vừa phải, trang điểm kỹ càng phối hợp với tiểu lễ phục tinh xảo của cô ta, hoàn mỹ.

Thời Sênh đứng trên bậc thềm, bên cạnh là loại hàng rào tạm thời duy trì trật tự, họ muốn qua đó, hoặc là vòng một con đường khác, hoặc là đợi Thời Sênh nhường đường.

"Cậu cũng có thể tới, vì sao tôi không thể tới." Thời Sênh vừa mở miệng đã mang theo gai.

Sắc mặt Thẩm Giai Âm không thay đổi, "Cậu đương nhiên có thể tới,

tôi cũng không nói cậu không thể tới.”

Thịnh Hạ này, trước đây sao không biết cô ấy nói chuyện không nể mặt mũi như thế.

Kiếp trước khi cô ta biết Thịnh Hạ, đã là đại học.

Lúc đó cô ấy là thiên kim nhà giàu, bên cạnh luôn vây quanh vô số người theo đuổi, cô ấy xưa nay không nhìn thẳng ai, luôn là dáng vẻ nữ vương cao cao tại thượng.

Không ngờ Thịnh Hạ của cấp hai và cấp ba còn kiêu ngạo hơn khi đó.

“Vậy cậu phí lời làm gì.”

Sắc mặt Thẩm Giai Âm coi như bắt đầu khó coi.

Ôn Cảnh Hiên vừa vặn mở miệng, thái độ ôn hoà và lịch sự, “Quý cô này, có thể nhường đường một chút không.”

“Không thể.”

Muốn trêu xong ông rồi chạy? Coi ông là gì, không có chuyện dễ dàng vậy đâu.

Ôn Cảnh Hiên giật mình nhìn Thời Sênh.

Có lẽ là không ngờ mình có thể bị từ chối.

“Bên đó có đường, đi bên đó đi!” Thời Sênh chỉ chỉ bên cạnh.

Ôn Cảnh Hiên: “…”

Đường vào tiệc rượu này đều đã phân rõ, tiểu bối đi bên tiểu bối, trưởng bối và lão tiền bối đi hai bên khác.

Không khí có chút căng thẳng, phía sau lại có người tới rồi, thấy người tắc ở đây, không tránh khỏi có người bất mãn.

“Chuyện gì vậy, cô đứng trên bậc thềm làm gì, chặn đường à?”

“Người phía trước có đi không! Các người không vào chúng tôi còn phải vào.”

Người phục vụ trước đó cúi chào Thời Sênh, cũng chạy tới, thái độ vô cùng khuyên nhủ: “Quý cô này, phiền cô đừng chặn ở đây, nếu cô muốn đợi người, có thể đợi ở trên đây.”

Thời Sênh nhìn anh ta một cái, người phục vụ có chút khẩn cầu nhìn cô ấy.

Bảo vệ trật tự là chức trách của họ, nếu xảy ra chuyện gì, họ không chỉ phải bị trừ lương, còn có thể bị cho thôi việc, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, quay người trở lại bên trên

Người phục vụ thở phào, may mà vị khách này dễ nói chuyện.

Lúc này Ôn Cảnh Hiên và Thẩm Giai Âm mới bước lên bậc thềm.

“Mời ngài đi bên đó.”

“Dám ngăn cậu chủ nhà tôi, muốn chết à.”

Bên đó đột nhiên ồn ào rối loạn, người phục vụ vội chạy sang bên đó.

Đứng trên bậc thềm bên này, rất dễ nhìn rõ tình cảnh bên đó.

Người bị chặn là hai người, một người đàn ông trẻ tuổi và một vệ sĩ mặc áo đen.

Đầu tay vệ sĩ đó rất to, lúc này đang túm cổ áo một người phục vụ, nhẹ nhàng xách anh ta lên.

Thẩm Giai Âm nhìn người đàn ông đứng trong nhóm người, thân hình cứng lại, sắc mặt còn khó coi hơn vừa nãy.

Lúc này ánh mắt của Doãn Mạch cũng nhìn tới, giao với ánh mắt của Thẩm Giai Âm trên không.Ngay lúc này, một người đàn ông mặc vest chạy từ bên trong ra, cúi chào Doãn Mạch.

Nhìn mức độ khom lưng của anh ta, Thời Sênh có lẽ hiểu những người phục vụ đó là ai đào tạo.

“Xin lỗi anh Doãn, người mới tới không hiểu chuyện, anh đừng giận.”

Thái độ cẩn thận của anh ta khiến người phục vụ xung quanh không dám thở lớn.

Doãn Mạch thu ánh mắt lại, dặn dò người phía sau, “Thả anh ta ra.”

Nghe tiếng, vệ sĩ thả người phục vụ đó ra, người phục vụ được người bên cạnh đỡ, cả người anh ta đều mềm nhũn.

Sợ chết đi được, vừa nãy anh ta cho rằng mình sắp chết rồi.

“Anh Doãn, mời đi bên này.” Người đàn ông gật đầu khom người

đưa tay làm tư thế xin mời.

Doãn Mạch đi theo sau người đàn ông lên bậc thềm, mặt không biểu cảm đi vào bên trong.

Người khác đều ngẩn mặt ra. Cậu thanh niên trẻ tuổi này là ai mà lại có thể diện như vậy, khiến giám đốc đích thân ra nghênh đón.

Ngay sau khi Doãn Mạch người đàn ông kia đi vào, một bóng người nhanh chóng lẻn vào từ con đường vừa nãy.

“Thưa ngài, ngài không thể từ đây vào.” Người phục vụ đang còn sợ hãi vẫn tận chức chặn người tới lại.

“Hả? Đường này không phải cho người đi sao?”

Người phục vụ: “…” Lời này anh ta làm sao trả lời?

Chương 363: Tình triền thanh mai (14)

Đã là cho người đi, vì sao tôi không thể đi.”

Người phục vụ: “…”

Hôm nay ra ngoài không xem lịch hoàng đạo sao?

Phía trước có nhân vật lớn không biết thân phận, giờ lại thêm một người gây chuyện.

“Ngài có thể đi theo hướng đó.” Người phục vụ thái độ nhã nhặn gợi ý một con đường khác.

“Vì sao?”

Thời Sênh không thể nhìn nổi.

Tên này đúng là phản diện sao?

Haiz yoo, mẹ kiếp, mất mặt phản diện quá!

Nhìn vừa nãy Doãn Mạch xuất hiện kìa, đó mới là cách xuất hiện chính xác của phản diện hiểu không?

Anh ở đó hỏi mười vạn câu hỏi vì sao, tầm thường như vậy, chả có chút thú vị gì.

Piii!

Tên thiểu năng Úc Tửu đó tới rồi.

Mau chạy thôi.

Thời Sênh lúc này mới nhớ tới việc chính, thuận theo bậc thềm đi xuống.

Úc Tửu nhìn thấy Thời Sênh chạy rồi, cũng không nói chuyện mười vạn câu hỏi vì sao với người phục vụ nữa, quay người đuổi theo.

Người phục vụ: "…"

Đứa trẻ này có bệnh à?

Một đứa trẻ đẹp như vậy, sao lại bị thiểu năng chứ?

Tốc độ của Thời Sênh rất nhanh. Tốc độ của Úc Tửu cũng không chậm, rất nhanh liền chặn Thời Sênh lại.

"Em Tiểu Hạ, nhìn thấy anh liền bỏ chạy, anh có đáng sợ như thế không?" Hơi thở Úc Tửu không hề loạn nhịp, chỉ là ánh mắt có hơi nguy hiểm.

"Em sợ không nhịn được sẽ đánh anh." Thời Sênh nói thật lòng.

Hai má núm đồng tiền của Úc Tửu lộ ra, "Đánh là thân mắng là yêu, cách em Tiểu Hạ bày tỏ tình yêu dù có hơi khó hiểu, nhưng anh vẫn sẽ cố gắng nhẫn nại."

Nhẫn nại cái ông nội anh ấy!

Thời Sênh: "…" Quả nhiên muốn đánh hắn mà.

Thời Sênh ngứa tay, túm anh ta vứt vào bụi hoa bên cạnh, đánh một trận.

Người đi đường đi qua bên cạnh nhìn thấy bụi hoa hơi rung rung, và ẩn hiện bóng người, "…"

Người bây giờ quá không biết liêm sỉ. Dù là buổi tối, nhưng ngoài đường ngoài chợ thế này, hỏng hết cả thuần phong mỹ tục.

…

Thời Sênh đánh xong Úc Tửu chuẩn bị đi, nhưng Hệ thống nát đó, lại phát nhiệm vụ liên hoàn, cho nên Thời Sênh lại đánh Úc Tửu tiếp.

Thời Sênh và Úc Tửu trở lại hội trường, không biết anh ta chạy đi đâu thay quần áo, đột nhiên trông sang trọng hơn hẳn.

"Em Tiểu Hạ, có phải anh đẹp trai nhất hội không." Úc Tửu nháy mắt một cách mờ ám với Thời Sênh.

Đẹp trai.

Là chai chứ không phải trai.

Thời Sênh mặt mày chán ghét cách xa anh ba bước.

Phượng Từ nhà cô tuyệt đối không thiểu năng thế này.

Tuyệt! Đối! Không! Thể!

Hội trường có rất nhiều người trẻ tuổi, náo nhiệt hơn tiệc rượu chỉ có người lớn rất nhiều.

Trưởng bối đưa con cháu nhà mình đi gặp làm quen với những người kia.

Còn giống như Thời Sênh, đứa trẻ không biết phiếu cơm chạy đi đâu, chỉ có thể đứng ở bên cạnh nhìn.

Úc Tửu gần như không có cảm giác tồn tại gì, đều không có ai tới bắt chuyện với anh ấy.

Nhìn Ôn Cảnh Hiên người ta kìa, xung quanh bao nhiêu người.

Lẽ nào Úc Tửu không phải phản diện?

Nếu không vì sao cảm giác tồn tại lại thấp như vậy?

Phản diện xuất hiện thì nên hoành tráng mới đúng logic chứ.

Anh lặng lẽ như vậy làm cái quái gì.

“Anh Úc.”

Ngay khi Thời Sênh đang nghĩ vẩn vơ, một người nước ngoài tóc vàng bưng rượu vang tới, dùng thứ tiếng Trung ngọng nghịu gọi một tiếng.

Úc Tửu thản nhiên nhìn người nước ngoài một cái, “Chuyện gì?”

“Xin lỗi làm phiền anh Úc… là về việc đó, muốn điều đình với anh Úc một chút.”

Tiếng Trung của người nước ngoài đúng là rất ngọng nghịu, nói một câu dừng lại rất lâu.

Úc Tửu ôm vai Thời Sênh, đẩy cô ấy tới trước mặt mình, “Nếu các anh có thể khiến em Tiểu Hạ nhà tôi mở miệng, tôi sẽ đồng ý đề nghị của các anh.”

Thời Sênh: “…” Cái quỷ gì vậy?

Người này làm gì.

Mẹ kiếp tiểu trúc mã anh muốn làm trò gì.

Người nước ngoài nhìn Thời Sênh mấy cái, nhíu mày.

Cuối cùng ông ấy gật gật đầu với Úc Tửu, lui về trong một đám người nước ngoài, thấp giọng nói chuyện với họ, thỉnh thoảng nhìn về phía Thời Sênh một cái.

“Em Tiểu Hạ, lát nữa họ tìm em, em ra sức trị họ. Đừng lo, anh ở phía sau làm chỗ dựa cho em.” Úc Tửu nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai Thời Sênh.

“Anh làm gì.” Ánh mắt Thời Sênh rơi vào đám người nước ngoài đó, trong đó có hai người khí thế rất mạnh, vừa nhìn là biết không phải người thường, càng đừng nói ở eo của họ còn cộm lên.

Tình cảnh này…

Lại dám mang súng.

Alo, 110, ở đây có người mang súng phi pháp.

Úc Tửu cong mắt, càng tiến gần Thời Sênh hơn mấy phân, “Em Tiểu Hạ muốn biết, thì tự mình đi tìm đáp án đi.”

Thời Sênh vứt cho Úc Tửu một cái nhìn thiểu năng, “Anh không sợ họ đối phó với em sao.”

Đám người đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt, tên thiểu năng này lại còn dám đẩy cô ra.

Úc Tửu cầm đồ uống trên khay của người phục vụ bên cạnh đưa cho Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ lợi hại hơn họ nhiều, đúng không?”

Anh ấy chớp chớp mắt với Thời Sênh, một khuôn mặt coi như còn non nớt, vô cùng đáng yêu.

Đáng yêu tới mức khiến người ta muốn đi tới cấu cho vài cái.

Anh ấy bỗng nhiên cúi thấp đầu, khí nóng lướt qua má Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ đừng lo, chỉ cần anh còn ở đây một ngày, thì không ai dám động vào em.”

“Người dám động vào tôi rất nhiều.” Thời Sênh nhíu mày, lui về bên cạnh.

Anh coi vận may của nữ chính đại nhân và nam chính đại nhân là đồ trang trí sao?

Thời Sênh vừa nghĩ tới nam chính, liền thấy Doãn Mạch và mấy người nước ngoài vừa nãy nói chuyện với nhau.

Cách quá xa, không nghe được họ đang nói gì.

Chỉ có thể nhìn từ biểu cảm trên mặt họ, cuộc nói chuyện của hai bên không phải vui vẻ lắm.

Úc Tửu ngậm một ngụm sâm panh, nhìn sang đám người bên đó, cũng không biết đang nhìn ai.

Thời Sênh lướt nhìn anh ta mấy cái, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ tìm tòi.

Đầu mối hữu dụng quá ít, Thời Sênh tạm thời không ghép ra được chỉnh thể.

Cuối cùng cô ấy chỉ có thể bỏ cuộc.

Doãn Mạch nói chuyện với người nước ngoài khoảng 5 phút mới rời đi. Người nước ngoài chần chừ ở bên đó nửa ngày, cuối cùng phái ra đại biểu vừa nãy, đi về phía họ.

Nhưng còn chưa lại gần, Thẩm Giai Âm không biết từ đâu xuất hiện, đầu va vào người nước ngoài.

“Xin lỗi, làm bẩn quần áo anh rồi.” Thẩm Giai Âm chỉ vết ố đồ uống trên người người nước ngoài, khuôn mặt đầy vẻ hối lỗi.

“Không……không sao.” Người nước ngoài có lẽ không muốn thêm chuyện phiền toái, muốn tiếp tục đi về phía Thời Sênh.

Không biết làm sao Thẩm Giai Âm cứ quấn lấy anh ta xin lỗi.

Hai người dây dưa một lát, Úc Tửu đã đưa Thời Sênh tới chỗ khác.

Đợi khi anh ta nhìn đã không thấy người đâu, mà lúc này người dẫn chương trình cũng bắt đầu phát biểu.

“E hèm… cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian bận rộn tới tham gia tiệc rượu hôm nay…”

Trên đài luôn không có ai, không biết từ lúc nào có một người đang đứng, cầm micro nói chuyện.Người bên dưới lập tức yên tĩnh lại, nhìn lên trên.

Lời dạo đầu luôn là một đống lời nói nhảm, khoảng năm sáu phút sau, ông ta mới nói tới trọng điểm.

"…Mọi người đều biết hôm nay là vì sao mà tới, vậy thì mời những đứa trẻ muốn tham gia đứng lên phía trước, lát nữa chúng tôi sẽ kiểm tra kiến thức cơ bản của các cháu."

Giọng của người đàn ông vừa dứt, liền có bố mẹ đẩy con của mình lên phía trước đứng.

Nhưng phần đông là đứng yên không động đậy.

Họ chỉ mượn cơ hội này đưa con cái xuất hiện làm quen bắt chuyện, con nhà mình có thiên phú đó hay không, trong lòng họ biết rõ, không đưa lên cho đỡ mất mặt.

Người có chút hiểu biết về Đổ Thạch mới dám đưa lên phía trước.

Chương 364: Tình triền thanh mai (15)

Thời Sênh cuộn trong góc, lạnh lùng nhìn họ qua lại.

Đều là làm nền cho nữ chính.

Đây là màn kịch quan trọng tối nay, dù con của mình không có bản lĩnh, những người này cũng muốn xem xem con nhà ai có bản lĩnh như vậy, có thể lọt vào mắt của vị thái đẩu đó, trở thành đệ tử cuối cùng.

Kiến thức cơ bản kiểm tra rất nhanh, người có thể trả lời đều được yêu cầu đứng ở một bên khác.Thẩm Giai Âm đứng ở vị trí hơi phía sau, khi được kiểm tra, trả lời không kiêu ngạo không vội vàng, rất ổn thỏa. Cô ta quá bình tĩnh so với những người lắp ba lắp bắp, ngôn ngữ đảo lộn phía trước.

“Đây là con cái nhà ai, lại điềm tĩnh như vậy …”

“Kiến thức cơ bản rất vững chắc, đúng là hạt giống tốt, chỉ không biết khả năng quan sát thế nào.” Người nói lời này có lẽ là làm trong ngành này.

Cửa thứ nhất vượt qua tổng cộng có năm người.

Ba nam hai nữ.

Thẩm Giai Âm được quan tâm nhất.

Cuối cùng kiểm tra khả năng quan sát, chính là trong một đống đá, chọn ba viên, sau khi cắt ra, nếu ai có điểm trung bình cao nhất, người đó chính là người đứng đầu.

Mấy đứa trẻ khác, cái mở ra được sẽ thuộc về sở hữu của chúng.

Cái này giống như là tặng tiền đi vậy.

Thế mới thấy thái đẩu lắm tiền nhiều của thế nào.

Đương nhiên tiền đề là bạn phải có vận may và khả năng quan sát, tìm ra thứ vài nghìn vạn, vậy thì phát tài rồi.

Nhưng Thời Sênh dự đoán, mấy thứ này đều là đã được chọn qua.

Có thể kiếm lợi, vậy tuyệt đối chỉ có nữ chính.

“Sớm biết như vậy em cũng lên.” Thời Sênh thì thầm một tiếng, tiền tặng không, không lấy thì uổng.

“Em Tiểu Hạ thích những thứ này?” Úc Tửu dựa vào cột, nhếch môi hỏi cô ấy.

“Không thích.”

“Vậy em thích gì, anh sao?”

Ánh mắt như nhìn thiểu năng của Thời Sênh lập tức quét qua, “Mặt anh dày quá đấy.”

“Mặt không dày, nhưng rất đẹp trai.” Úc Tửu cười nói.

Đẹp cái con khỉ.

Anh cùng lắm chỉ có thể coi là đáng yêu.

Hai người cãi nhau một lát, bên đó đã bắt đầu chọn rồi.

Thời Sênh rất tò mò Thẩm Giai Âm làm thế nào dùng ngón tay vàng. Cô cố ý vòng tới chỗ gần Thẩm Giai Âm.

Thẩm Giai Âm nhìn đá cũng khác người khác, cô ấy không động tay, cũng không lại gần, tùy ý giống như quận chúa chỉ điểm giang sơn vậy.

“Tùy tiện như vậy đã có thể chọn xong rồi?”

“Tôi thấy con bé cũng chỉ là đọc lý luận vững chắc, cái khác đều không được thì phải.”

“Nếu như vậy đã có thể chọn ra đồ tốt, thì tên tôi viết ngược rồi.”

Thời Sênh nghiêng đầu, nhìn về phía người đang nói chuyện, đứng ngay bên cạnh cô.

Đầu hói bụng bia, mặt béo tai to, ánh mắt rơi trên người Thẩm Giai Âm, có chút vẻ xấu xa.

Úc Tửu từ bên cạnh chen vào, vừa hay tách hai người ra, thuận miệng hỏi cô, “Em không thích cô ta.”

Thời Sênh thu mắt lại, “Em rất thích cô ta.”

Thích tới mức muốn giết chết cô ta.

Úc Tửu càng ngày càng không hiểu tiểu thanh mai nhà mình, trong

lòng lại càng ngày càng cảm thấy thú vị.

Hình như tiểu thanh mai nhà anh phải như vậy mới đúng.

Người trong ký ức trước đây không đúng.

Úc Tửu đưa tay ôm lấy Thời Sênh, cách li những người đó.

“Làm gì thế, động tay động chân, muốn bị đánh à?” Thời Sênh hung dữ nhìn anh ấy một cái.

Úc Tửu thẳng tay ôm cô vào lòng, ngầm dùng sức, “Em Tiểu Hạ, nơi đông người, em không muốn mất mặt phải không?”

[Nhiệm vụ liên hoàn 4: Không được ngọ nguậy]

“Đệt!”

“Em Tiểu Hạ, chuyện đó chúng ta có thể trở về nói.” Úc Tửu cười nhẹ một cái.

Thời Sênh: “…” Có tin ông móc kiếm ra chém chết anh bây giờ không.

Hệ thống cậu cũng muốn thăng thiên rồi!

Thẩm Giai Âm đã chọn xong ba viên, cô ta bình tĩnh ung dung đứng ở đó.

Dù cô ta chọn không tốt, chỉ dựa vào thái độ bình tĩnh này, cũng đủ khiến người ta xem trọng hơn.

Nữ chính khoe khoang, cũng rất đáng sợ.

Thời Sênh móc điện thoại ra nhấp vào app Taobao, ánh mắt Úc Tửu dừng lại, trong giây lát hơi nghiêng người, giúp cô ấy chặn lại ánh mắt của người khác.

Anh nhìn cô nhấp đi nhấp lại bên trên, ảnh bên trên thay đổi rất nhanh, rất là mới lạ.

Cô yên tâm cho anh xem đồ như vậy, có phải có nghĩa là trong lòng cô ấy mình đã không phải là người cần phòng bị rồi không?

Nghĩ tới đây Úc Tửu hơi vui vui, niềm vui này đến thật vô cớ, nhưng anh không thấy phản cảm.

Hiển nhiên Úc Tửu nghĩ quá nhiều, Thời Sênh dám lấy ra, là hoàn toàn không sợ người khác nhòm ngó.

Muốn à?

Tự đến cướp đi!

Mỗi lần cô tới một không gian mới, việc đầu tiên tính ra chính là giá trị võ lực của thế giới này.

Kết hợp với kịch bản bối cảnh và mức độ linh khí tràn trề của không gian này, rất dễ có thể ra được giá trị võ lực cao nhất của thế giới này có nằm trong phạm vi chịu đựng của cô hay không.

Giá trị võ lực ở không gian này không cao, cô có thể ứng phó được.

Thời Sênh nhấp cả nửa ngày, cuối cùng dừng lại ở trên một hòn đá trông vô cùng đẹp.

Chỉ nhìn đơn vị phía sau, là biết trong viên đá này có đồ tốt.

Ba viên nữ chính chọn cũng không tồi, giá trị đều rất cao.

Vị trí của Thời Sênh rất gần viên đá đó, một nam sinh đang đứng cách viên đá đó không xa, mày chau lại, có vẻ rất băn khoăn.

Thời Sênh cất điện thoại đi, kéo tay Úc Tửu ra, thấy không ai chú ý, đi lại gần nam sinh đó.

Úc Tửu vừa nãy giúp cô chú ý người xung quanh, không nhìn kỹ thứ trên điện thoại của cô, không biết cô muốn làm gì, nhưng vẫn là di chuyển theo cô.

“Này.” Thời Sênh vẫy tay với nam sinh đó.

Nam sinh ban đầu không chú ý, cho đến khi Thời Sênh gọi anh ta mấy lần, anh ta mới nhìn sang.Nhìn trái nhìn phải, thấy bên cạnh mình không có ai, liền đưa tay ra chỉ vào mình.

Thời Sênh móc móc ngón tay với anh ta, làm khẩu hình, “Qua đây.”

Thịnh Hạ thuộc vào dạng nữ sinh trông rất dịu dàng xinh đẹp, cực dễ có thể khiến người ta nảy sinh thiện cảm. Nam sinh nhìn mọi người xung quanh đều quan tâm Thẩm Giai Âm, đi mấy bước về phía Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không đợi anh ta nói nhảm, trực tiếp chỉ vào hòn đá cô nhìn đó, “Nhìn thấy hòn đá đó rồi chứ? Chọn nó đi, bảo đảm anh thắng.”

Nam sinh có lẽ có chút xấu hổ, còn chưa nói chuyện, mặt đã đỏ ửng trước, “Như vậy cũng được sao?”

Cô ấy là người ngoài cuộc, sao có thể giúp anh ta chọn được.

“Không biết.” Mặt Thời Sênh đầy vẻ thành thực.

Trong quy tắc cũng không nói không thể để người khác chọn giúp.

Úc Tửu nhịn cười, tiểu thanh mai nhà anh ấy giúp người ta làm bậy cũng đáng yêu như vậy.

Hình như càng ngày càng thích cô ấy rồi phải làm sao đây!

Anh ta nhìn nam sinh một cái, “Nếu cậu không chọn ra được, thì chọn theo em Tiểu Hạ nhà tôi nói. Nhưng nếu cậu thật sự thắng rồi, không thể đồng ý làm đệ tử nhà người ta đâu, sẽ bại lộ.”

Khi Úc Tửu nói chuyện với người khác dù cũng mang theo nụ cười, nhưng lại mang giọng điệu của người bề trên khiến người ta không dám tùy tiện phản bác lại.

Nam sinh ngượng nghịu giây lát, lại nhìn nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý bên này, cuối cùng gật gật đầu đi lại vị trí của mình.

Có lẽ anh ta muốn tự mình chọn, nhưng thật sự không chọn ra được, khi thời gian sắp hết, bảo người phục vụ cầm viên mà Thời Sênh chỉ đó.

Tiếp theo chính là cắt đá và phân tích đá, quá trình hơi dài, người chủ trì nói cho mọi người người khác cũng có thể đi chọn đá, hoặc là sang bên cạnh nghỉ ngơi.

Thời Sênh quay đi quay lại trong đống đá, Úc Tửu đi theo phía sau cô, ánh mắt di chuyển theo cô ấy.

“Em Tiểu Hạ, thứ vừa nãy của em, có thể cho anh mượn xem chút không?” Úc Tửu bước nhanh hơn, sóng vai với Thời Sênh.

“Anh xem hiểu không?” Là hàng đen đấy có hiểu không, thiểu năng như anh, có thể xem hiểu sao?

Chương 365: Tình triền thanh mai (16)

“Coi thường người khác, em Tiểu Hạ phải tin Anh Úc của em rất lợi hại.”

“Rất lợi hại còn bị em đánh.” Thời Sênh lạnh tanh tiếp lời.

“Em Tiểu Hạ muốn đánh, tự nhiên phải để cho em Tiểu Hạ đánh.” Úc Tửu vừa cười vừa nói lời này.

Khi Thời Sênh quay đầu vừa vặn nhìn thấy nụ cười trên môi anh.

Cô nhìn chằm chằm anh mấy giây, sau vẫn đưa điện thoại cho Úc Tửu.

Thời đại này smart phone còn chưa xuất hiện, cho nên đột nhiên nhìn thấy một món đồ chơi như vậy, mắt Úc Tửu sáng lên, giống như lần đầu nhìn thấy thanh kiếm đó của cô ấy.

“Em Tiểu Hạ, thứ này em lấy ở đâu, vượt qua khoa học kỹ thuật hiện giờ rất nhiều.” Úc Tửu nghiêng người, vừa hay có thể chặn máy quay ở hội trường, lại không để người khác nhìn thấy.

“Người ngoài hành tinh tặng em.” Thời Sênh nhếch môi bốc phét, “Anh tin không?”

“Em Tiểu Hạ nói gì anh cũng tin.” Úc Tửu nhét điện thoại vào túi quần mình.

Ở đây người nhiều phức tạp, không tiện nghiên cứu.

Thời Sênh nhìn anh một cái, Úc Tửu trở lại nụ cười rạng rỡ, “Cơ thể trái tim của anh đều là của em Tiểu Hạ.”

“Vậy sao.”

Úc Tửu thấy cô ấy không hề tức giận, “Tất nhiên, hoan nghênh em Tiểu Hạ tới nghiệm thu bất cứ lúc nào.”

“Được thôi.” Thời Sênh gật đầu, “Tự anh giải phẫu mình đi, em sẽ tới nghiệm thu.”

Úc Tửu: “…”

Úc Tửu vô cớ nghĩ tới 101 cách chết mà mình nhìn thấy ở phòng cô ấy.

Trong đầu nổi lên cảnh Thời Sênh mặc áo blouse trắng, mình bị trói trên bàn phẫu thuật lạnh như băng …

Anh giật mình một cái, nhanh chóng kéo Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ, anh không muốn âm dương xa cách với em đâu, anh muốn sống cùng em lâu lâu dài dài cơ.”

Nói xong Úc Tửu ngây người một lát, nhưng rất nhanh liền thư thái lại.

Tiểu thanh mai nhà anh ấy đáng yêu như vậy, đương nhiên không thể để người khác chiếm mất được.

“Nói thuận miệng nhỉ, từng nói với bao nhiêu người rồi.” Thời Sênh cười như không cười, rút tay anh ấy ra, “Muốn dùng cách thức dỗ

dành mấy cô nữ sinh để dỗ emsao? Anh Úc Tửu, anh cũng quá xem thường người ta rồi.”

Úc Tửu giơ ba ngón tay thề thốt, “Anh không có hứng thú với nữ sinh khác.”

“Ồ? Vậy anh có hứng thú với nam sinh. Không nhìn ra, anh Úc Tửu lại có sở thích này. Yên tâm, em sẽ không nói cho bác Úc đâu. Nhưng nếu anh muốn lừa cưới em, thì em nói cho anh biết, không có cửa đâu.”

Úc Tửu: “…”

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, đấu với ông, nghĩ ông giết người bao nhiêu năm nay đều là uổng phí sao.

Úc Tửu bỏ tay xuống, có chút buồn phiền, sao thiện cảm của tiểu thanh mai với anh ấy ít như vậy?

Lẽ nào là trước đây quá khốn nạn sao?

Úc Tửu cố gắng hồi tưởng, hình ảnh trước đây còn rất rõ ràng, lúc này lại có chút mơ hồ, toàn bộ đổi thành cô ấy lúc này.

Anh ấy gãi gãi đầu, nhìn Thời Sênh đã quay người đứng trước đống phôi đá.

#Làm thế nào tăng nhanh thiện cảm của tiểu thanh mai, online đợi, rất sốt ruột #

“Thích cái nào, anh mua cho em.” Úc Tửu quyết định vẫn là dỗ dành Thời Sênh trước. Cô ấy nói chuyện hơi kỳ quặc, luôn muốn gây sự với anh ấy, hoàn toàn không thể từ từ yêu đương kiểu bình thường

được.

“Lại để em trả tiền?”

Úc Tửu: “…” Nghĩ lại việc khốn nạn mình làm, Úc Tửu rất muốn thời gian có thể quay ngược lại.

“Thấy xanh lục rồi.” Một tiếng hô to, khiến tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung tới bên đó.

Trong chớp mắt bên đó đã bị mọi người vây kín một giọt nước không lọt.

Hết tiếng này tới tiếng kia kích động truyền ra từ bên trong.

Khi tới lượt Thẩm Giai Âm, toàn trường đều sôi sục.

Người khác nhiều lắm là một viên xanh, Thẩm Giai Âm lại là ba viên đều xanh, một viên trong đó còn là xanh Đế Vương hiếm thấy, là xanh Đế Vương.

Khi tới lượt nam sinh đó, nam sinh gần như đã không ôm hy vọng nữa.

Còn có gì tốt hơn xanh Đế Vương chứ.

“Trời, lại là xanh Đế Vương… còn là loại pha lê.”

Giọng nói phấn khích này khiến nam sinh đột nhiên ngẩng đầu.

Miếng xanh Đế Vương vừa nãy mở ra chỉ là loại băng.

Mặt nam sinh đầy vẻ không thể tin nổi.

Đây thật sự là anh ta chọn sao?

Không đúng, đây không phải anh ta chọn, là cô bé đó chọn.

Xanh Đế Vương…

Còn là loại pha lê.

Sắc mặt Thẩm Giai Âm trở nên khó coi, trước đây cô ta cũng từng nhìn thấy viên phôi đá này, lúc đó cô ta không nhìn thấu, để bảo đảm an toàn, cho nên cô ta không chọn.

Miếng phôi nam sinh chọn này rất lớn, đợi giải ra tất cả bộ phận, mọi người có mặt đều há hốc mồm miệng.

Miếng xanh Đế Vương này rất lớn.

Ít nhất có to bằng đầu đứa trẻ khoảng mười tuổi, miếng của Thẩm Giai Âm đó nhỏ hơn nhiều.

Cái này đều là tiền đó!

Mấy trăm triệu!!

Úc Tửu nhướng mày, dựng ngón tay cái với Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ, rất lợi hại.”

Thời Sênh không lên tiếng.

Cô không biết nhìn, lợi hại là chiếc điện thoại bị Úc Tửu nhét vào túi quần mình kìa.

Vận may của nam sinh không tồi, trong hai miếng khác, có một miếng mở ra Tử La Lan loại băng.

Tử La Lan cũng rất hiếm có, hơn nữa kích thước cũng không nhỏ.

Gần như không cần nhìn, trận tỉ thí này, nam sinh thắng chắc.

Nam sinh được người ta mời đi, có lẽ là đi gặp vị thái đẩu đó.

Không còn kịch xem, Thời Sênh chuẩn bị rời khỏi.

Còn chưa ra khỏi nơi mở đá, liền bị hai người mặc quần áo đen chặn lại.

“Cô Thịnh Hạ? Ông chủ chúng tôi muốn gặp cô.” Thái độ của đối phương rất cứng rắn.

Úc Tửu lẳng lặng tiến về phía trước một bước, “Ông chủ các người là ai?”

“Ông Long.” Khi đối phương nói hai chữ này giọng điệu liền cung kính hơn rất nhiều.

“Ông ta còn chưa chết sao.” Úc Tửu không biết làm sao nói ra câu như vậy.

Sắc mặt người đối diện hơi thay đổi, “Xin anh chú ý cách dùng từ.”

“Dùng từ gì, lẽ nào ông ta chết rồi?”

Thời Sênh: “…” Trúc mã thiểu năng sắp gây chuyện rồi.

Không biết lúc nào, xung quanh Thời Sênh đã vây thêm mấy người

đàn ông mặc vest.

Úc Hành Vân và Cố Ngôn vốn đang nói chuyện với mọi người, nghe thấy động tĩnh bên đây, chỉ tùy ý nhìn một cái, nhưng sau khi nhìn rõ, sắc mặt đồng thời thay đổi.

Đến chào hỏi cũng không làm, vội vàng lao sang.

“Tiểu Hạ.” Cố Ngôn bảo vệ Thời Sênh ở sau người, nhìn về phía hai người nói chuyện vừa nãy, “Xin hỏi Tiểu Hạ có chỗ nào đắc tội ông Long?”

Những người này là vệ sĩ của Ông Long, họ đều quen biết cả.

“Anh Cố?” Vệ sĩ ngây ra, “Cô Thịnh Hạ là gì của ngài?”

“Con gái tôi.” Cố Ngôn nhíu mày nói.

Vệ sĩ nghi hoặc, không phải Cố Ngôn độc thân sao? Con gái từ đâu ra… con gái còn không cùng họ với anh ấy.

Thời gian ngắn như vậy, họ cũng không tra được tài liệu chi tiết, chỉ biết cô ấy cùng vào với một cô bé, quầy tiếp tân có chữ ký của cô ấy, tên Thịnh Hạ.

Còn tưởng là bạn cô bé đó đưa tới, không ngờ lại có quan hệ với Cố Ngôn.

Thái độ của vệ sĩ không tránh khỏi thận trọng hơn.

“Là thế này, ông Long muốn gặp cô Thịnh Hạ một chút, không có ý khác, anh Cố đừng căng thẳng.”

Úc Hành Vân cũng đi tới, lạnh mặt, “Vì sao ông Long muốn gặp Tiểu Hạ.”

“Ông Úc…” Sao vị này cũng tới rồi, cô bé này có lai lịch gì.

Úc Hành Vân, trùm thương nghiệp mới nổi lên một năm gần đây ở trong nước, tổng bộ tập đoàn của ông ấy ở nước ngoài, gần đây di chuyển về nước, không ít người đều quan sát ông ấy.

“Thái độ này của các anh là mời sao?” Thời Sênh ló đầu ra từ giữa hai người đàn ông chặn mình lại, “Làm tôi còn tưởng các anh muốn giết tôi diệt khẩu.”

Vệ sĩ: “…” Thái độ vừa nãy của họ hơi cứng rắn một chút, nhưng giết người diệt khẩu thì có chút hơi quá rồi cô bé.

Chương 366: Tình triền thanh mai (17)

Có Úc Hành Vân và Cố Ngôn ngăn lại, những vệ sĩ này đâu còn dám nói chuyện như vừa nãy nữa.

Thời Sênh chống cằm, “Chú nhìn thấy không, mặt mũi của nhà tư bản.”

Cố Ngôn: “…” Anh cũng là nhà tư bản mà.

“Nhưng cháu thích.” Thời Sênh tiếp tục lại nói: “Người thế nào thì nên có đãi ngộ như vậy. Thế giới này nếu thật sự người người bình đẳng, vậy mới là lộn xộn.”

Ai cũng cảm thấy mình là bình đẳng, không làm việc, không nghe lời lãnh đạo cấp trên, thế giới này còn duy trì vận hành như thế nào?

Cố Ngôn: “…” Con gái nhà mình lại cho anh uống thuốc bổ tâm hồn rồi.

“Em Tiểu Hạ nói rất đúng.” Úc Tửu ở bên cạnh tiếp lời.

Tiểu thanh mai nói gì cũng đúng hết.

Thời Sênh nhìn anh một cái, Úc Tửu cong mày, lộ ra núm đồng tiền, đáy mắt lưu chuyển sự chiều chuộng và dung túng không dễ phát giác.

“Ông Long chỉ nói muốn gặp cô Thịnh, chúng tôi chỉ nghe lệnh làm

việc. Tình hình cụ thể, cô Thịnh đi cùng chúng tôi sẽ rõ thôi. Nếu anh Cố và ông Úc không yên tâm, có thể đi cùng chúng tôi.”

Cuối cùng vệ sĩ cũng nhượng bộ.

Úc Hành Vân không e ngại ông Long này, hiện giờ trọng điểm kinh doanh của ông ấy vẫn ở nước ngoài, nhưng Cố Ngôn thì khác.

Sản nghiệp dưới tay ông Long này, cũng có liên quan tới bất động sản, hơn nữa còn là trùm bất động sản.

Nếu thật sự đắc tội ông ta, e là Cố Ngôn sẽ không dễ dàng.

Một nhóm người cuối cùng đi theo vệ sĩ lên lầu, để lại một đám người không hiểu ra sao cả.

Doãn Mạch đứng ở chỗ ít người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Úc Tửu, thấp giọng nói: “Anh cảm thấy nam sinh đó có giống một người không.”

Vệ sĩ ẩn trong bóng tối ngẩng đầu nhìn, vừa hay nhìn thấy mặt nghiêng của Úc Tửu.

“Cậu chủ, cậu nhìn sai rồi thì phải, trông cậu ta chỉ khoảng mười lăm mười sáu, sao có thể là người đó.”

“Ừm.” Doãn Mạch day day ấn đường, có lẽ mình nghĩ nhiều rồi.

…

Ông Long, Long Nhuận.

Chủ bữa tiệc rượu tổ chức tối nay.

Đã sắp 80 tuổi rồi, cây cổ thụ của giới kinh doanh, tiền bối giới học thuật, cả đời vô số vinh quang.

Cả đời ông ấy có thể viết thành mấy trăm vạn tiểu thuyết cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Long Nhuận ngồi trên sô pha da thật, mặc bộ đồ trung sơn. Có lẽ là hàng ngày thường xuyên tôi luyện, trông Long Nhuận cũng chỉ như hơn sáu mươi, tóc điểm bạc, khuôn mặt hơi béo, trông rất dọa người, con ngươi sáng quắc tinh tường.

Trên tay chống một cây gậy, trên gậy điêu khắc đầu rồng, thân rồng quấn xuống dưới.

Người này còn có chút quen mặt.

Một năm trước ở hội đấu giá đó, ông già nói chuyện với Thẩm Giai Âm chính là ông ta.

Thời Sênh chỉ tùy ý nhìn ông ta một cái. Đến Ngọc Đế cô còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ người trần mắt thịt này sao.

Từ khi vào, Úc Tửu liền nắm chặt tay Thời Sênh.

Thời Sênh ngọ nguậy mấy cái, không thoát ra, chỉ có thể ngầm cấu Úc Tửu một cái.

Úc Tửu bị đau, tay thả lỏng ra, Thời Sênh nhân cơ hội rụt tay về, nhìn Úc Tửu một cái cảnh cáo.

Long Nhuận sống cũng gần đất xa trời rồi, nhưng chưa từng gặp người nào dám coi thường ông ta như vậy, còn là hai đứa trẻ, sắc

mặt càng trầm hơn khi họ bước vào.

“Ông Long.” Úc Hành Vân là người lớn, trước mặt Long Nhuận cũng coi như có thể đứng thẳng người nói chuyện. Nhưng dù sao tuổi tác của Long Nhuận vẫn lớn hơn một chút, Úc Hành Vân không tránh được phải dùng kính ngữ, “Không biết ông tìm Tiểu Hạ có việc gì.”

Long Nhuận dùng quyền trượng chọc chọc xuống đất, nền đất bằng gỗ phát ra tiếng nặng nề.

“Ông Úc, tôi muốn nói chuyện riêng với cô bé này.” Long Nhuận làm cao mở miệng.

Úc Hành Vân nhíu mày, thật sự không hiểu rốt cuộc Tiểu Hạ có chỗ nào đắc tội cây đại thụ này.

Ông ấy nhìn về phía Cố Ngôn, Cố Ngôn lo lắng nhìn Thời Sênh.

Long Nhuận có lẽ nhìn ra sự lo lắng của hai người, hừ một tiếng, “Một trưởng bối như ta, còn có thể làm gì một tiểu bối như con bé chứ?”

Không khí có chút nặng nề.

Cố Ngôn: “…” Cái anh lo lắng là nha đầu này sẽ làm gì với ông ta.

Giờ con bé nói chuyện không khách sáo chút nào. Ở công ty của anh, mấy người thường ngày mồm mép ghê gớm cũng đều bị con bé chèn cho á khẩu không còn gì để nói.

Ông ta đã sắp 80 tuổi rồi, nếu bị chọc tức xảy ra chuyện gì, anh không đền nổi.

“Chú Cố, bác Úc, mọi người ra ngoài trước đi.”

Thời Sênh mở miệng. Cố Ngôn và Úc Hành Vân mới vừa đi ra vừa quay đầu ngoái lại, cửa phòng bị người đóng lại, trong phòng chỉ còn lại 3 người Long Nhuận và Thời Sênh, Úc Tửu.

“Nói đi, có giao dịch gì mờ ám.” Thời Sênh hất hàm dưới, ông già này cười với nữ chính như đóa hoa, tới chỗ cô, sắc mặt lại căng ra cứ như cô nợ tiền ông ta vậy.

Long Nhuận: “…”

Úc Tửu trầm giọng cười một tiếng.

Giao dịch mờ ám à, từ này, cô ấy cũng dám dùng.

Long Nhuận đen mặt, giọng nói lộ ra sự đè nén, “Lúc thi đấu trước đó, cô nhóc giúp Khúc Cẩn chọn phôi đá, vi phạm quy tắc, cháu tưởng ta không nhìn thấy?”

“Ông già thế này rồi mà ánh mắt còn tốt như vậy, lợi hại thật đấy. Chắc ông ăn nhiều linh đan diệu dược lắm nhỉ?” Thời Sênh tùy ý tiếp lời.

Cuối cùng, mặt mày mơ màng hỏi: “Khúc Cẩn là ai?”

“Cậu bé mở ra xanh Đế Vương loại pha lê đó.” Long Nhuận trầm giọng.

Ông ta còn chưa đến nỗi bị một con ranh chọc tức.

“Anh ta à.” Thời Sênh tỉnh ngộ, “Việc này có quan hệ gì với việc ông tìm cháu, ông cụ này, nói chuyện đừng vòng vo, cháu không thích nói

xa nói gần, lãng phí thời gian.”

Tĩnh lặng

Cả không gian như có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi xuống đất.

Úc Tửu nhịn cười đứng bên cạnh, hai má núm đồng tiền khiến anh ấy nhìn rất đáng yêu, tư thế thả lỏng, ánh mắt rơi trên cây gậy chống của Long Nhuận, hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng hay thấp thỏm.

Người còn lại thì càng đừng nói nữa, tự mình đi tới bên cạnh ngồi xuống, bộ dạng đó, dường như còn tự nhiên hơn nhà mình.

Long Nhuận sầm mặt hừ hừ, trong mắt đầy vẻ khó chịu, “Người trẻ tuổi bây giờ đúng là gan to hơn trời.”

Thời Sênh cong môi cười, tiếng giòn tan, lộ vẻ non nớt, “Đa tạ ông quá khen.”

Long Nhuận: “…”

“Giỏi, giỏi, giỏi lắm!” Long Nhuận đột nhiên liên tục nói ba từ giỏi, nhưng sắc mặt lại trầm tới đáng sợ, “Cô Thịnh đúng là khiến người ta lau mắt đứng nhìn, tuổi nhỏ vậy đã không có ai trong mắt, tính cách này của cô sớm muộn cũng chịu thiệt thòi.”

“Ông không nói là tôi đi đấy.” Mẹ kiếp, ông không tới nghe ông ta dạy dỗ, việc chính không nói, tán gẫu cái quái gì.

“Được.” Long Nhuận hít thở sâu một hơi, không tính toán với tiểu bối, “Cháu nói xem, vì sao cháu giúp Khúc Cẩn gian lận.”

“Tôi giúp anh ta gian lận thế nào?”

“Cháu giúp cậu ta chọn phôi đá, sao không phải gian lận.” Sàn nhà bị Long Nhuận gõ vang.

Thời Sênh vẻ mặt vô tội, “Trong quy tắc của ông cũng không nói không thể nhờ người ta chọn giúp.”

Long Nhuận càng gõ sàn nhà mạnh hơn, “Càn quấy, cháu có thể giúp cậu ta chọn một đời sao?”

Ông ta đang chọn đệ tử cuối cùng, không phải chọn người nuôi dưỡng lo ma chay.

Loại việc này, không cần nói thì ai cũng biết quy tắc là gì, giờ cô ấy tới bảo với ông ấy trong quy tắc không nói, cứ như là…

Chọc tức chết ông ấy rồi.

Chưa từng gặp con ranh nào coi thường người lớn như vậy.

“Tôi có ý tốt giúp anh ta chọn một lần, không được sao? Tự do ngôn luận, tôi nói thế nào thì là việc của tôi, ông còn muốn khống chế ngôn ngữ hành động của người khác sao?”

Long Nhuận cảm thấy huyết áp của mình hơi cao.

Một cô bé xinh đẹp thế này, sao lại ngang ngược như vậy.

Nhưng con nhóc này trông hơi quen mắt…

Chương 367: Tình triền thanh mai (18)

“Ông muốn hỏi tôi làm sao chọn viên đá đó phải không.” Thời Sênh nửa ngày không thấy Long Nhuận hỏi tới điểm này, cũng mặc kệ mặt ông ta càng ngày càng u ám, vào thẳng vấn đề, “Tôi là tiện tay chọn, có lẽ là tôi may mắn, cho nên mới lấy được cái tốt như thế.”

Những người này đúng là không thú vị, vòng và vòng vèo lắm tội.

[…] Cô nghĩ ai cũng thẳng thắn như cô chắc, vừa khó chịu cái là móc kiếm ra.

Trong mắt Long Nhuận loé lên vẻ ngạc nhiên, tâm tư của con bé lại xoay nhanh hơn người khác.

“Cháu may mắn, vậy cháu lại chọn một cái cho ta xem xem.” Loại phét lác này, ông ấy có thể tin sao?

Con bé cho rằng bao nhiêu năm nay ông ta đều bị người ta lừa gạt sao?

Tiện tay là có thể chọn ra xanh Đế Vương?

Thời Sênh nháy mắt, “Có cho tiền không?”

Long Nhuận: “…” Chọn đá của ông ta, còn bảo ông ta cho tiền, ở đâu ra cái lý đó.

“Đã không cho tiền, vì sao tôi phải chọn cho ông xem. Bán nghệ còn

được tiền, ông muốn xem miễn phí giở trò lưu manh sao?”

“Phụt…” Úc Tửu thật sự không nhịn được nữa.

Mu bàn tay Úc Tửu giữ chặt môi, vai run lên bần bật.

Long Nhuận nhìn chằm chằm qua đó, quá không để tâm tới anh ta.

Ông ấy còn chưa mở miệng, liền nghe thấy tiếng quát của thiếu nữ vang lên, “Cười cái con khỉ!”

Úc Tửu ho một tiếng, “Ông Long hỏi hết rồi chứ? Nếu không có vấn đề khác, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Long Nhuận: “…” Ông ta còn chưa hỏi gì cả.

Nhưng Úc Tửu cũng không cho ông ta cơ hội nói, vẫy tay với Thời Sênh, “Em Tiểu Hạ, đi thôi.”

Thời Sênh đứng lên, đi ra ngoài cửa.

“Đứng lại.” Long Nhuận trầm giọng quát mắng, trong mắt như có lửa sắp bốc lên.

Nhiều năm rồi ông ta chưa tức giận như vậy.

Úc Tửu khẽ nhíu mày, quay người, “Ông Long, tôi không cần biết ông muốn thu nạp ai vào Long Gia nhà ông, nhưng tốt nhất ông đừng nhòm ngó tới em Tiểu Hạ.”

“Người khác xin vào cửa Long Gia ta, các cháu còn chê?” Long Nhuận có lẽ là bị chọc tức tới bật cười.

“Cá vượt long môn, nhưng nó là cá, cứ coi như vượt qua rồi, vẫn là cá, sẽ không thể biến thành rồng. Càng huống hồ…” Úc Tửu nhìn về phía thiếu nữ đã đi tới cửa, “Em Tiểu Hạ nhà tôi không phải cá, không cần bàn đạp là ông, Ông Long, nghĩ kỹ rồi hãy làm.”

Trên khuôn mặt non nớt của Úc Tửu mang theo nụ cười, nhưng đôi mắt khiến Long Nhuận kinh ngạc.

Giống như động tác hung ác nào đó, ánh mắt khi nhìn thấy con mồi, chứa đầy ánh sáng u ám.

Cậu ta mới bao nhiêu tuổi…

Ánh mắt này sao có thể xuất hiện ở trên người một thiếu niên.

Nhưng đợi ông ấy nhìn qua, thiếu niên vẫn là thiếu niên đó, khuôn mặt hơi cúi, che đi sóng gió bên trong.

“Ông Long cáo từ.” Muốn nhắm vào tiểu thanh mai nhà anh à, đừng có mơ.

Long Nhuận nắm chặt gậy chống, trên mu bàn tay nổi rõ gân xanh, nhìn hai người ra ngoài, cơ thể tức tới run rẩy.

Cửa của Long Gia nhà ông, lại bị nói thành bàn đạp.

Ông ta vốn còn muốn xem xem tiểu nha đầu đó có năng lực lớn thế nào, nếu có thể, giữ lại bên cạnh ông ta học tập cũng không phải không thể.

Nhưng con nhãi ranh đó lại coi thường người khác như vậy.

Đúng là điếc không sợ súng!

Đáng tiếc trên thế giới này, không phải nói chỉ quan tâm một mình bạn là được.

Sau khi Thời Sênh và Úc Tửu rời khỏi, Long Nhuận gọi một cuộc điện thoại.

“Tra cho ta tài liệu về hai đứa nhãi ranh vừa nãy.” Còn chưa ai dám đối đầu với ông ta như vậy.

Người bên đó đáp lại một tiếng, hiệu suất làm việc của Long Gia nhanh chóng, tài liệu rất nhanh liền được gửi tới tay Long Nhuận.

Úc Tửu không có gì đặc biệt, chỉ là con trai độc nhất của Úc Hành Vân, gần đây luôn ở nước ngoài, không về nước.

Thế lực của Long Gia ở nước ngoài dù có, nhưng muốn tra xét khẳng định không tiện như trong nước.

Một phần khác là của Thịnh Hạ.

Mười tuổi được Cố Ngôn nhận nuôi, tài liệu trước khi nhận nuôi, một chữ cũng không có.

Một người không có sau khi ra nước ngoài, một người không có trước khi được nhận nuôi.

“Tra cho ta, tất cả nội tình đều tra rõ cho ta.” Long Nhuận vứt tài liệu ra đất, “Ta không tin hai đứa nhãi ranh có thể lật trời.”

Người bên cạnh do dự, “Ông Long, chúng tôi điều tra Úc Tửu, chỗ Úc Hành Vân khẳng định sẽ biết, cái này…”

Long Gia và Úc Gia có một số phần trùng nhau trong làm ăn. Úc Hành Vân không trở về còn được, thị trường trong nước đều là của Long Gia.

Nhưng Úc Hành Vân trở về, thị trường liền bị Úc Gia chia nhỏ một phần.

Thực lực của Úc Gia không thể xem thường.

Không thì Long Nhuận cũng không biết tên của Cố Ngôn.

Chính là vì một năm gần đây anh rất gần gũi với Úc Hành Vân, tài liệu của anh mới bị những người của Long Gia này biết.

Không thì với danh nghĩa ông chủ một công ty bất động sản nhỏ nhoi như Cố Ngôn, có thể lọt vào mắt Long Nhuận sao?

…

“Cho nên chú à, chú phải ôm chặt lấy chân của bác Úc.” Thời Sênh vỗ vỗ vai Cố Ngôn, “Bát cơm của chúng ta sắp không giữ được rồi.”

Thời Sênh đã kể lại đại khái sự việc với Cố Ngôn.

Việc đắc tội Long Nhuận đương nhiên không để lại.

Long Nhuận này trong kịch bản, thời kỳ đầu là trợ lực của nữ chính. Nhưng sau này nữ chính sẽ phát hiện Long Nhuận thật ra là một người khá ích kỷ, hơn nữa rất có dã tâm.

Sau này không đến nỗi trở mặt thành thù, nhưng nữ chính cũng không qua lại với ông ta nữa. Còn người khác của Long Gia không ngừng đi gây chuyện, bị nữ chính chỉnh cho thê thảm, cuối cùng vẫn

là nể mặt Long Nhuận từng giúp mình, không đuổi cùng giết tận.

Loại người này tìm cô, có thể có việc tốt sao?

Khẳng định không thể!

Úc Hành Vân bị Thời Sênh trêu bật cười haha, “Có bác Úc của cháu đây, Long Gia ông ta không dám động vào mọi người. Bác gọi ông ta một tiếng ông Long, vì nể mặt ông ta lớn tuổi. Không ngờ ông ta lại dám nhòm ngó Tiểu Hạ, đúng là nghĩ Úc Hành Vân bác ăn chay chắc.”

“Bác Úc chân to, chú Cố tuyệt đối phải ôm cho chắc.” Thời Sênh nhắc nhở Cố Ngôn.

“Chân anh không chỉ to còn dài, có thể cho em ôm.” Úc Tửu chen vào.

Thời Sênh nhìn cặp chân dài đó của Úc Tửu một cái, nét vẽ trôi chảy như đường thẳng.

“Em Tiểu Hạ, hay là cân nhắc một chút xem?” Đủ cho em chơi cả đời.

“Hai lão già chúng ta đi trước đây. Tiểu Tửu, đây là chìa khoá, con đưa Tiểu Hạ về đi.” Cố Ngôn vô cùng tinh mắt móc chìa khoá ra đưa cho Úc Tửu.

“Cảm ơn chú Cố.”

“Haiz, giúp chú chăm sóc tốt cho Tiểu Hạ.”

Thời Sênh: “…” Giao dịch hắc ám.

Cố Ngôn và Úc Hành Vân khoác vai bá cổ rời khỏi, chỉ còn lại Thời Sênh và Úc Tửu.

Úc Tửu lắc lắc chìa khoá, “Em Tiểu Hạ, về nhà không?”

Về cái ông nội anh.

Thời Sênh ở bên ngoài hội trường đợi một lát, Úc Tửu không biết cô ấy đang đợi gì, khoảng nửa giờ sau, cô ấy quay người đi tới bốt điện thoại công cộng.

Tới chỗ điện thoại, Thời Sênh đột nhiên quay đầu, “Có tiền xu không?”

Úc Tửu lắc đầu, anh ta sao mà có thứ đồ đó.

“Đứng ở đây đợi anh.” Úc Tửu sờ sờ túi, chạy về phía một cửa hàng phía xa.

Thời Sênh nhìn bóng lưng anh ấy, nhíu mày lại.

Trong lòng lặng lẽ hạ quyết tâm, vẫn là đẩy nhanh một chút tiến độ được rồi.

Úc Tửu rất nhanh đã trở về, đưa mấy đồng xu cho cô.

Thời Sênh bỏ xu, nhanh chóng ấn 110.

Úc Tửu: “…”

Tiểu thanh mai làm gì vậy?

Thời Sênh báo cảnh sát, có người cầm súng chuẩn bị cướp, sau khi nói địa điểm liền dập điện thoại.

Khoảng thời gian này, tình hình trong nước rất căng thẳng, việc cầm súng, dù chỉ là tin chưa xác thực, bên đó cũng sẽ phái người tới.

“Em Tiểu Hạ, em hư quá.” Úc Tửu giữ bốt điện thoại, vây Thời Sênh bên trong, hơi cúi xuống nhìn cô.

“Nhưng anh thích.”

Thời Sênh nhấc chân đá tới, tên thiểu năng này.

“Em Tiểu Hạ, bạo lực như vậy, sau này không gả đi được thì chỉ có thể gả cho anh thôi.”

“Cút!”

“Có thể cút lên giường không?”

“……”

Chương 368: Tình triền thanh mai (19)

Sau khi về nhà, Thời Sênh thu lấy chìa khoá của Úc Tửu, sau đó vứt anh ấy ra ngoài.

Kết quả Hệ thống lại nhảy ra, cô không mở cửa, cửa đó còn tự mở.

Úc Tửu lại thoải mái bước vào.

Anh móc điện thoại ra, “Em Tiểu Hạ không muốn cái này nữa à?”

Thời Sênh không lên tiếng, quay người về phòng.

Một nghìn điểm một cái, rất rẻ, có gì phải căng thẳng đâu.

Không để tâm cái con khỉ.

Thời Sênh đột nhiên quay người, đè Úc Tửu đánh một trận, người này không đánh không được.

Úc Tửu bị xử lý cũng yên phận lại, không tác quái nữa, tự mình nghịch điện thoại.

“Này, em Tiểu Hạ, cái này làm thế nào, sao không ấn được.”

“Em Tiểu Hạ, đây là trò chơi sao? Nuôi dưỡng á? Anh ở nước ngoài cũng chưa từng thấy… Em gặp người ngoài hành tinh thật à?”

“Em Tiểu Hạ…”

Cái miệng của Úc Tửu cứ như không dừng lại được vậy.

Thời Sênh chỉ muốn trói anh ta lại.

Bao tải của ông đâu!

Khi Thời Sênh chuẩn bị cầm bao tải, Úc Tửu đột nhiên xông tới, bóng người cao lớn bao phủ cô cực kỳ có tính áp bức.

Mặt anh đầy vẻ nghiêm túc và nặng nề, “Em Tiểu Hạ, em không ở bên anh, em có tin anh đem chuyện này nói cho người khác không?”

Kiếm của ông đâu!

Thiết Kiếm bất ngờ xuất hiện, không chút báo trước đặt ngang lên cổ Úc Tửu, trên mặt mang theo nụ cười u ám, “Anh nói xem anh nói nhanh hơn, hay kiếm của em nhanh hơn.”

Người uy hiếp bản cô nương đều xuống địa ngục đi tìm Diêm Vương đề nghị kết thông gia rồi.

“Đùa thôi mà, anh đâu nỡ để em Tiểu Hạ chịu khổ. Em Tiểu Hạ đao kiếm không có mắt, em bỏ ra trước đi.”

Thời Sênh dừng lại vài giây mới bỏ ra, “Em muốn đi ngủ.”

Úc Tửu dũng cảm đề nghị, “Anh có thể làm ấm giường cho em Tiểu Hạ.”

“Anh có ra ngoài không.” Thời Sênh cầm kiếm chỉ vào Úc Tửu, ánh mắt hung dữ, “Có tin em chém anh không.”

“Ra ngoài ra ngoài, ra ngoài liền.” Úc Tửu cầm điện thoại, màn hình chĩa về phía Thời Sênh, “Nhưng, em Tiểu Hạ, em nói cho anh đây là gì đã.”

Trên màn hình có giao diện app Taobao lậu, trên màn hình, cái đầu tiên là một quần lót.

Thời Sênh: “…”

Quên mất là thứ đồ chơi này cái gì cũng hiển thị.

Thời Sênh chỉ vào chữ bên trên, khoé miệng hơi cong, “Không biết đọc sao? Anh Úc Tửu, sách anh đọc đều nuôi chó rồi à? Đến đọc với em, quần lót một năm trước, giá trị 110, cách 5 mét.”

Úc Tửu ngẩn người ra nhìn Thời Sênh.

Phản ứng này có chút không giống với dự liệu của anh.

“Anh Úc Tửu có hứng thú với đồ riêng tư của con gái như vậy sao?”

Lỗ tai Úc Tửu đột nhiên đỏ lựng, ánh mắt di chuyển, “Cái đó… anh chỉ có hứng thú với em Tiểu Hạ. Ừm, em ngủ đi, anh ra ngoài đây…”

Úc Tửu gần như hoảng loạn chạy mất tích.

Anh lại định trêu ghẹo một người cả ngày xem sách đen tiếng anh, đúng là thiểu năng rồi.

…

Ngày hôm sau, Thời Sênh tỉnh dậy phát hiện Úc Tửu ngủ trên sô pha, tứ chi cuộn tròn, giống một chú mèo.

Khi anh ta ngủ, còn đáng yêu hơn lúc thức nhiều.

Thời Sênh nhặt điện thoại rơi trên đất lên, bên trên dừng lại ở giao diện trò chơi.

Thứ đồ chơi này không cần sạc, cũng không biết dùng năng lượng gì.

Khi cô nhìn điện thoại, không chú ý tới người trên sô pha đã tỉnh rồi. Eo đột nhiên mọc thêm một cái tay, hơi hơi dùng lực, kéo cô ngã lên sô pha.

“Em Tiểu Hạ, chào buổi sáng.” Úc Tửu nằm bò lên người cô, má cọ vào cổ cô.

Cô có thể cảm giác được khí nóng trên người anh, cùng với sự cứng chắc chống lại mình.

Thời Sênh nhấc chân muốn đá.

Tiếng của Úc Tửu hơi khàn, “Em Tiểu Hạ đừng động đậy, không thì anh không bảo đảm có hóa thân thành cầm thú hay không đâu.”

Yên tâm trước khi anh hoá thân cầm thú, ông nhất định sẽ nhét anh vào bao tải.

[Nhiệm vụ liên hoàn 5: Giữ tư thế này 20 phút. Ký chủ không được phản kháng, sẽ có trừng phạt.]

Trừng phạt?

Trừng phạt cái gì?

Hệ thống không lên tiếng, Thời Sênh cân nhắc một lát, không động đậy.

Thứ cô để lộ trước mặt Hệ thống đã đủ nhiều rồi

Cô đang thử thăm dò Hệ thống, Hệ thống cũng thu thập số liệu của cô.

Có lẽ trừng phạt này không phải trừng phạt đơn giản.

Dù sao tên này phần lớn là Phượng Từ, để anh ta ôm một chút thì được rồi.

Cô quá thân thuộc với Phượng Từ, gần như nảy sinh một loại trực giác với anh.

Linh khí của thế giới này thật sự quá yếu ớt, thân thể này cũng là đồ bổ. Hơn một năm, cô mới miễn cưỡng có thể hấp thụ linh khí, còn phải đợi một khoảng thời gian rất dài nữa!

Úc Tửu thấy Thời Sênh ngoan ngoãn như vậy, có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, không biết đang nghĩ gì, mắt không hề chớp.

Anh cọ cọ lên.

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” Thời Sênh rủ mắt xuống.

Úc Tửu bĩu môi, co về, ôm cô.

Úc Tửu không dám động bừa, anh thật sự sợ mình không nhịn được.

Nếu không phải cô còn quá nhỏ, anh thật sự muốn làm như vậy với cô, ít nhất…

Thân thể cô thuộc về anh, trái tim sớm muộn gì cũng là của anh.

Thời Sênh cầm điện thoại lật những cái APP kỳ quái đó. Úc Tửu cầm tay cô xem, “Thứ này em lấy từ đâu ra, làm cho anh một cái đi, anh có thể trả bằng thịt.”

“Mấy lạng thịt trên người anh, có thể bán được bao nhiêu tiền?” Thời Sênh hoàn toàn không lưu tình chế nhạo.

Úc Tửu: “…” Anh bị ghét bỏ sao?

Bị ghét bỏ sao?

Trên người anh cũng rất có thịt.

Vừa hết 20 phút, Thời Sênh đạp anh ngồi dậy, Úc Tửu nằm bò trên sô pha, mặt giấu vào trong khuỷu tay, từ từ, anh mới chống người ngồi lên.

Tay không biết làm sao ấn vào điều khiển từ xa trên sô pha, phòng khách lập tức bị tiếng tin tức thời sự lấp đầy.

Thời Sênh vốn chuẩn bị rời khỏi, nghe thấy thông báo trong tin tức, quay đầu nhìn.

Địa điểm của tin tức chính là nơi tiệc rượu hôm qua, còn là buổi tối, ánh sáng xe cảnh sát lập loè.Có hai người bị trùm đầu đưa ra.

Thời Sênh nhớ cách ăn mặc của họ, chính là anh bạn người nước ngoài nói chuyện với Úc Tửu, màu sắc quần áo rất loè loẹt.

Trong tin tức viết khẳng định không phải thật, Úc Tửu đứng lên cầm điện thoại phòng khách gọi ra ngoài.

“Tối qua có chuyện gì.” Một câu hỏi chẳng đâu vào đâu, bên đó cũng nghe hiểu.

Úc Tửu yên lặng lắng nghe, khoảng ba phút sau gác điện thoại.

Anh nhìn về phía Thời Sênh, “Sau khi chúng ta rời khỏi có người cầm súng bắn, mục tiêu là Doãn Mạch.”

Tốc độ cảnh sát tới quá nhanh, người nổ súng đó cuối cùng bị đánh chết, kết quả cảnh sát lại lục soát được mấy người ngoại quốc đó mang theo súng, tình ngay lý gian.

Úc Tửu cầm áo khoác bên cạnh, “Anh ra ngoài một chút.”

Anh dừng một lát, thay đổi chủ ý, “Anh đưa em tới trường trước đã.”

“Hôm nay cuối tuần, thiểu năng.” Thời Sênh lấy lại điện thoại.

Úc Tửu thiểu năng: “…”

Anh chỉ quên mất thôi mà?

“Em muốn ăn gì, anh mua về cho em.”

“Tuỳ.”

Úc Tửu thở dài, tiểu thanh mai sao vẫn khó hầu hạ vậy.

Anh cầm chìa khoá ra ngoài, ra khỏi tiểu khu, lên thẳng một chiếc xe việt dã dừng bên ngoài chờ.

“Cậu chủ.”

Trên xe chỉ có một người, râu quai nón đầy mặt, mắt nổi ánh lam, da lại đen, cơ bắp căng khiến quần áo dính chặt vào người, cực kỳ gợi cảm, là người ngoại quốc.

“Ừm.” Úc Tửu dựa vào ghế, “Nói.”

Tiếng Trung của người đàn ông rất chuẩn, “Long Nhuận đã tra tài liệu của cậu và cô Thịnh, thông tin có thể dùng không nhiều, tạm thời không có động tác gì. Người tên Thẩm Giai Âm đó, cùng lớp với cô Thịnh, việc của cô ta có chút phức tạp, còn cần thời gian…”

Chương 369: Tình triền thanh mai (20)

“Cộc cộc.”

Người đàn ông đang báo cáo hăng say, cửa sổ xe đột nhiên bị người ta gõ mấy cái.

Ánh mắt anh ta lập tức trở nên cảnh giác, cơ bắp toàn thân căng cứng.

Úc Tửu quay đầu nhìn một cái, cả người đều thay đổi, vội vàng mở cửa xe.

“Em Tiểu Hạ, sao em lại xuống đây.”

“Lên xe.” Thời Sênh kéo cửa xe phía sau.

Úc Tửu đóng thẳng chỗ ghế phụ lái, tiện thể len vào ghế sau.

Thời Sênh: “…”

“Lái xe, ngây ra đó làm gì, chờ chết à?” Thời Sênh gõ gõ phía trước.

Người đàn ông đó đương nhiên nhận ra người một năm nay anh ta luôn ngấm ngầm đi theo, vô cùng vội vã khởi động xe.

Từ thái độ không khách sáo của cô như vậy, có thể phán đoán, anh ta tự cho rằng không hề bị cô ấy phát hiện, trên thực tế sớm đã bị phát hiện rồi.

“Em Tiểu Hạ…”

Thời Sênh quay đầu, lộ ra nụ cười u ám, “Anh Úc Tửu, chê mạng lớn sao?”

Úc Tửu hơi nhíu mày, nhìn về phía sau xe.

“Em Tiểu Hạ, không ngờ em yêu anh như vậy.” Úc Tửu nhìn xong, lại nói ra câu như vậy.

Thời Sênh chả buồn đếm xỉa tới anh ta, “Lái về nơi ít người.”

Đương nhiên cô không có bản lĩnh lớn như thế biết có người muốn lấy mạng của Úc Tửu, là Hệ thống công bố nhiệm vụ nói cho cô Úc Tửu có nguy hiểm.

Sau đó cô mở app Taobao, đồ chơi này cũng không phải vô ích, ít nhất có thể để cô nhìn thấy có người mang theo súng.

Hơn nữa còn là rất nhiều.

Lại cứ dừng lại ở phía sau một chiếc xe một năm gần đây luôn đi theo cô.

Người này xuất hiện sau khi Úc Tửu đi không lâu. Ban đầu cô còn muốn bắt anh ta về, kết quả phát hiện anh ta không làm gì cả, chỉ là đi theo cô, thỉnh thoảng còn giúp cô giải quyết một số phiền phức, cho nên không động thủ.

Người đàn ông lái xe cũng phát hiện chiếc xe phía sau, nhưng nghe thấy lời Thời Sênh, anh ta vẫn là ù ù cạc cạc, “Cô Thịnh, người của thiếu gia một lát nữa sẽ không đuổi kịp. Chúng ta không thể tới nơi ít

người, họ có thể có súng.”

“Sợ cái rắm, lái tới nơi ít ngươi cho tôi, tốt nhất là ngoại ô hoang dã.”

Người đàn ông đổ mồ hôi, cậu chủ……

Vị thanh mai này của cậu, đúng là dũng mãnh.

“Làm theo lời cô ấy.” Úc Tửu mở miệng. Người đàn ông liền không dám nhiều lời, rẽ xe vào đường cao tốc, chạy thẳng về nơi ít thấy bóng người.

“Ai muốn anh chết như vậy, mang theo nhiều vũ khí như thế.” Thời Sênh đưa điện thoại cho Úc Tửu.

Úc Tửu chỉ lướt qua một cái, ngón tay trượt đi trượt lại bên trên, trên mặt không có biểu cảm gì, học khẩu khí của Thời Sênh, “Một tên thiểu năng.”

“Pằng!”

Thân xe đột nhiên bị đụng một cái, nghiêng về bên cạnh, bánh ma sát trên mặt đất, phát ra tiếng chói tai.

Úc Tửu kéo Thời Sênh vào lòng mình, bảo vệ đầu của cô, quát người đàn ông, “Tăng tốc.”

Thời Sênh bị anh ôm trọn vào lòng, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực anh.

Thời Sênh đột nhiên hơi choáng vàng, để mặc cho Úc Tửu ôm lấy cô.

Xe bị đụng liên tiếp mấy cái, đạn từ phía sau bắn tới, cửa sổ xe có lẽ là đã trải qua cải tạo, đánh bắn vào cũng chỉ có thể để lại mấy vết đạn.

Úc Tửu biết có lẽ Thời Sênh có cách tự bảo toàn, nhưng anh vẫn sợ cô bị thương.

Thời Sênh đẩy cánh tay Úc Tửu ra, nhìn ra bên ngoài. Ở đây đã không phải đường cao tốc, mấp ma mấp mô, cũng không biết nơi nào.

Thời Sênh gạt tay Úc Tửu, nhét một quả bóng nhỏ vào tay anh, nói bên tai anh: “Nhắm chuẩn rồi ném, tiễn chúng lên trời.”

Tiếng súng phía sau dày đặc, tiếng của cô bị rung tới vỡ vụn, nhưng Úc Tửu vẫn nghe rõ.

Thứ trên tay không lớn, lạnh tanh, nhưng rất trơn bóng.

Anh hơi hơi nhíu mày, thứ nhỏ như vậy…

“Loảng xoảng…”

Kính chống đạn coi như không chịu nổi sức mạnh, bị đạn đánh vỡ, Úc Tửu ấn cô xuống, dùng thân chắn những mảnh kính vỡ lại.

“Ném đi thiểu năng!”

Úc Tửu lật tay ném thứ trong tay ra ngoài.

Phía sau nổ ầm lên, tiếng súng dừng hẳn, khí lưu tuôn trào đẩy xe của họ nhanh chóng di chuyển về phía trước.

“Rầm rầm…”

Tất cả kính trên xe đều bị đập vỡ.

Úc Tửu bảo vệ chặt chẽ Thời Sênh, cho tới khi tiếng bên ngoài biến mất, xe dừng lại.

Mọi thứ yên lặng.

Úc Tửu từ từ thả Thời Sênh ra.

Thời Sênh vùng vẫy ra khỏi lòng Úc Tửu, gạt quần áo anh ra nhìn, “Anh không sao chứ? Để em xem lưng anh xem.”

Úc Tửu nghe lời quay lại, sau lưng không bị cắm kính, nhưng bị kính cứa ra mấy đường máu, vết thương rất sâu.

“Em Tiểu Hạ, đau quá.” Úc Tửu quay người lại, lao thẳng vào lòng Thời Sênh.

Thời Sênh vừa tức vừa buồn cười.

Cái tên này đúng là thiểu năng.

Cô đập đập người đàn ông còn chưa hoàn hồn phía trước, “Có Hộp thuốc không?”

Người đàn ông gật gật đầu như một cái máy, sau đó từ phía trước lấy ra một chiếc hộp thuốc.

Thời Sênh vén áo Úc Tửu lên, “Đừng động đậy lung tung.”

Úc Tửu nằm nhoài trên đùi Thời Sênh, kính phía dưới phản chiếu

khuôn mặt cô.

Anh đưa tay ôm lấy eo Thời Sênh, vùi mặt trên cổ cô.

Thời Sênh: "…" Thật muốn đánh chết anh ta.

Thời Sênh xử lý xong, kéo áo của Úc Tửu xuống, "Thả em ra."

"Không muốn thả." Tiếng Úc Tửu trầm trầm.

"Anh xuống xem xem." Thời Sênh không còn cách nào, chỉ đành đẩy người trước mặt.

Anh ta còn đang trong kinh hoàng, "Xem cái gì?"

Anh ta nhìn thấy trận nổ đó qua gương chiếu hậu, vô cùng chấn động, giống như vô số sấm chớp đánh tới, vô cùng rực rỡ, như hiệu ứng điện ảnh.

"Xem…" Ai yoo bỏ đi, thiểu năng.

Đợi người đàn ông hồi thần lại, anh ta mới đẩy cửa xe đi xuống.

Người đàn ông rất nhanh trở về, nhìn cậu chủ nhà mình vẫn đang ôm Thời Sênh không buông tay một cái, chỉ đành báo cáo với Thời Sênh, "Đều chết rồi, cặn cũng không còn, còn nữa… một cái hố lớn rất lớn."

Trong hố còn có sấm chớp.

"Về thành phố đi." Thời Sênh gật đầu.

"Không trở về được nữa rồi." Trên mặt người đàn ông bị kính trượt

qua, lúc này đang chảy máu, nhìn hơi gớm ghiếc.

Thời Sênh: “…”

Xe của họ hoàn toàn biến hình, lốp cũng móp rồi.

“Cậu chủ ngủ rồi sao?” Người đàn ông đột nhiên thò đầu nhìn lên người Úc Tửu, giọng nói có chút hiếu kỳ.

Thời Sênh đẩy đẩy anh, Úc Tửu không có động tĩnh. Thời Sênh cầm tay đi sờ mặt anh, lật anh ra, anh quả nhiên đang nhắm mắt.

Có lẽ là bị Thời Sênh lật không thoải mái, xoay mấy cái, lại vùi lại vào cổ Thời Sênh.

“Cậu chủ rất tin cô.”

Thời Sênh nhìn anh ta.

“Ở trước mặt chúng tôi dù cậu chủ có buồn ngủ hơn nữa cũng sẽ không ngủ.”

Thời Sênh nhíu mày, “Giúp tôi mở cửa xe ra.”

Người đàn ông lập tức kéo cửa xe ra, nhưng vì biến dạng, lúc lâu sau mới mở được.

Thời Sênh đổi tư thế, bế Úc Tửu ra ngoài.

Nhìn thấy một cô bé ôm một chàng trai cao lớn, miệng người đàn ông đều há thành hình chữ O.

Cậu chủ à, tiểu thanh mai nhà cậu thật sự quá dũng mãnh!

Úc Tửu rất nặng, thân thể bỏ đi này có chút không chống đỡ nổi, cô xuống xe liền đặt anh lên đất.

“Kiểm tra một chút trong xe có thứ gì cần phá huỷ không.”

Người đàn ông: “…”sao cô Thịnh lại có điệu bộ lão luyện như vậy.

Người đàn ông kiểm tra xe một lượt, cầm ra một vài thứ, lại từ phía dưới lật ra một chiếc ba lô, đặt đồ vào bên trong.

Trên người người đàn ông có loại điện thoại bộ đàm đó, nhưng tín hiệu kém, căn bản không có tác dụng.

Hai người chỉ có thể quyết định đi lên đường quốc lộ trước.

Chương 370: Tình triền thanh mai (21)

Úc Tửu tỉnh lại đã ở bệnh viện rồi.

Trên người đều bị băng bó.

Anh chỉ nhìn thấy người đàn ông râu quai nón, không nhìn thấy Thời Sênh.

“Cô ấy đâu?” Phản ứng đầu tiên của Úc Tửu chính là hỏi Thời Sênh.

Người đàn ông làm động tác im lặng với Úc Tửu, chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh.

Úc Tửu quay đầu nhìn, Thời Sênh cuộn trên ghế ngủ ngon lành rồi, trên mặt có chút mệt mỏi.

“Ôm cô ấy tới đây.”

“A?”

“Ôm cô ấy tới đây.” Úc Tửu lặp lại.

Người đàn ông râu quai nón đi vòng tới bên kia, thử đụng vào Thời Sênh, thấy cô không có phản ứng, mới ôm cô lên.

Thời Sênh đột nhiên hơi nhíu mày, tư thế muốn tỉnh lại. Người đàn ông râu quai nón đi nhanh như tên bắn tới bên giường, đặt Thời Sênh xuống.

Khuôn mặt đang chau lại của cô đột nhiên giãn ra, chủ động cọ cọ về phía Úc Tửu.

Úc Tửu lay lay mấy cái rồi kéo cô vào lòng, sau lưng vì dùng lực, nên hơi đau.

“Cậu chủ…”

“Không sao.” Úc Tửu vẫy vẫy tay, ép thấp giọng nói.

Người đàn ông râu quai nón đợi một lát, mới hỏi: “Cậu chủ, việc lúc trước…”

Vụ nổ kỳ lạ đó, là chuyện gì, cô Thịnh bảo cậu chủ vứt cái gì?

Ánh mắt Úc Tửu đột nhiên lạnh tanh, trong tiếng nói lộ ra sự cảnh cáo, “Việc này không được phép nhắc với ai, chôn sâu nó trong bụng cho tôi.”

Sắc mặt người đàn ông râu quai nón thay đổi kỳ dị, “Vâng, cậu chủ.”

“Vậy…cậu chủ, việc này cậu xử lý thế nào.”

“Để tôi nghĩ.” Úc Tửu đưa tay ra day day huyệt thái dương, sắc mặt có chút phức tạp.

“Cậu chủ, việc cậu hứa với ngài La Sâm đã làm được. Là ông ta đang đuổi cùng giết tận, cậu không cần thủ hạ lưu tình với ông ta nữa.” Người đàn ông râu quai nón nhắc nhở.

Ánh mắt Úc Tửu cụp xuống, nhìn người đang nằm trong lòng, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Rất lâu sau, anh mới từ từ mở miệng, “Ra tay đi.”

Không vì anh, vì tiểu thanh mai nhà anh cũng phải trừ khử người đó.

“Vâng.”

…

Chập tối Thời Sênh mới tỉnh lại, nhiệt độ bên cạnh, khiến cô hơi bất ngờ.

Chỉ khi ở bên cạnh Phượng Từ, cô mới có thể ngủ say như thế.

Úc Tửu biết cô tỉnh rồi, nhưng anh không nói chuyện.

Thời Sênh giữ động tác đó, cũng không động đậy.

“Em Tiểu Hạ, cho anh một cơ hội được không?” Úc Tửu động đây cánh môi, giọng nói vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

Không có ai đáp lại anh.

Úc Tửu hơi thất vọng, vẫn là không được.

Phải cố gắng một chút.

“Đáp án này, ngày em 18 tuổi trả lời anh.” Thời Sênh chống người ngồi dậy.

Thêm hai năm nữa, có lẽ cô sẽ có thể xác định anh có phải Phượng Từ hay không.

Dù trong lòng cô gần như đã nhận định đúng là anh, nhưng con người đều là sinh vật như vậy, cần triệt để xác nhận mới có thể yên tâm.

“Vậy anh coi như là người theo đuổi em Tiểu Hạ rồi?” Muốn có được cô.

Úc Tửu xưa nay chưa từng có nguyện vọng nào mãnh liệt như vậy.

Từ một năm trước khi gặp cô, trong lòng anh đã có suy nghĩ này.

Anh cũng không hiểu vì sao.

Giống như …

Người cả đời này anh muốn tìm chính là cô.

Thứ anh muốn, sẽ không từ thủ đoạn có được.

“Muốn theo đuổi em à?” Thời Sênh tùy ý cột tóc lên, “Vậy phải xem biểu hiện của anh.”

“Nhất định biểu hiện thật tốt.” Úc Tửu nhìn cô cười, nụ cười pha lẫn sự tự tin mãnh liệt.

Thời Sênh nhìn anh một cái, xuống giường, chỉnh áo quần nhăn nhúm trên người, lại thấy nụ cười gợi đòn của anh.

Thời Sênh đột nhiên khó chịu trong ngực, thật sự rất gợi đòn mà.

Đến câu hỏi anh có cần giúp gì không trên miệng cũng bỏ qua, trực tiếp mở cửa ra ngoài.

…

Sự kiện nổ súng ở tiệc rượu không biết làm sao bị ép xuống, cũng chỉ có ngày đầu tiên có thời sự đưa tin, sau này không còn động tĩnh nữa.

Một Long Gia, một Doãn Mạch, những người đó trừ phi ăn phải gan hùm mật báo, mới dám báo cáo.

Úc Tửu ở bệnh viện mấy ngày. Thời Sênh không biết Úc Tửu nói thế nào với Úc Hành Vân, dù sao Úc Hành Vân cũng chưa từng xuất hiện ở bệnh viện.

Sau khi xuất viện, hành lý của Úc Tửu liền đóng gói tới nhà cô, đây mới là thật sự chính thức vào nhà ở.

Thời Sênh phát hiện từ khi Úc Tửu tới, giấc ngủ của cô càng ngày càng tốt hơn.

Năm tháng yên ổn này, thật khiến người ta muốn …

Trong mắt Thời Sênh lóe lên tia sáng hung ác, khiến Úc Tửu nhìn trân trối.

Nhưng Thời Sênh không cho anh cơ hội quan sát kỹ, quay người vào phòng.

Ngày tháng tiếp theo, Úc Tửu dùng hết mọi cách dụ dỗ cô.

Thời Sênh thật sự muốn đánh chết anh ta.

Mẹ kiếp, ông chưa thành niên đấy được không!

Dụ dỗ cái con khỉ!

Úc Tửu chuyển tới đại học gần trường của cô học, mỗi ngày đúng giờ đưa đón.

Người của toàn trường đều biết Thời Sênh có bạn trai cực kỳ đáng yêu.

“Này này, Thịnh Hạ, bạn trai của cậu lại tới đón cậu kìa.” Diêu Tẩm kích động chỉ vào một bóng người ở ngoài vườn trường.

Úc Tửu đứng ở dưới gốc cây ngoài cổng trường, ánh sáng dịu dàng bao bọc lấy anh, hai tay đút túi quần, đẹp như một bức tranh tinh xảo.

Nữ sinh đi qua đều dừng chân quay đầu.

“Mình còn chưa đồng ý đâu.” Thời Sênh lạnh lùng trả lời Diêu Tẩm một câu.

“Đó không phải chuyện sớm muộn sao? Cậu xem hai người là thanh mai trúc mã, giờ anh ấy lại theo đuổi cậu như vậy, chà chà …” Diêu Tẩm bấm ngón tay đếm.

Con gái thời kỳ cấp ba, luôn có một loại ảo tưởng và trông đợi về tình yêu.

Họ không cần cân nhắc đến sau này, chỉ cần yêu đương trong vườn trường là đủ khiến người ta nhớ nhung rồi.

“Không nhìn ra, có vài người thường ngày bày đặt làm cao lạnh nhạt hờ hững, giờ lại không biết xấu hổ như vậy.” Một tiếng nói châm chọc bên cạnh chen vào.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn một cái, là nữ sinh không quen biết.

Thẩm Giai Âm đứng sau nữ sinh mấy bước, gần như là một đường.

Sự khinh thường trong mắt cô ta đã sắp viết lên mặt rồi.

Thời Sênh: "…"

Không được, sức mạnh hồng hoang của ông sắp không kiềm chế được rồi.

Tìm cơ hội đánh nữ chính một trận mới được.

"Ai không biết xấu hổ, Tào Khả, tôi thấy cậu ghen tị thì có." Diêu Tẩm lập tức phản kích trở lại.

"Ai ghen tị? Chúng tôi còn phải thi đại học, không giống vài người, học không giỏi còn yêu sớm, thật không biết làm sao thi được vào trường."

Diêu Tẩm đột nhiên liền vui lên, Thịnh Hạ nhà chúng tôi mà bật hình thức học bá lên sẽ dọa chết cậu.

Cô ấy đột nhiên hiểu ra ý câu nói mà Thời Sênh nói năm xưa.

Loại cảm giác khoe khoang ra vẻ này, đúng là sướng ngầm.

"Mình đi trước đây." Thời Sênh chào Diêu Tẩm, "Bớt nói chuyện với thiểu năng, rớt mất trí thông minh."

"Phụt!" Diêu Tẩm vẫy vẫy tay với Thời Sênh.

Tào Khả đối diện tức tới đỏ cả mặt, lại không dám lên tiếng. Cô gái đó có khuynh hướng bạo lực, ở trường đánh không ít người. Cuối cùng cô lại còn có thể nói lý do đánh người một cánh rất đường hoàng, nhà trường cũng không thể làm gì cô.

Úc Tửu thấy Thời Sênh đi ra, chủ động đi tới đón cô, “Em Tiểu Hạ, giờ học của em càng ngày càng kéo dài. Anh đợi ở đây đã hơn nửa tiếng đồng hồ, ánh mắt của những nữ sinh đó đã sắp chôn sống anh rồi.”

“Vậy anh có thể không tới.” Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn chằm chằm vào anh.

“Đợi bao lâu anh cũng đồng ý.” Úc Tửu lập tức sửa lời.

“Phải không.”

“Thời gian sẽ chứng minh, chân tình của anh với em Tiểu Hạ có trời đất chứng giám.”

Úc Tửu không lái xe, hai người gọi xe đi về. Khi đợi xe, Thời Sênh nhìn thấy Thẩm Giai Âm lên một chiếc xe sang, vừa vặn đi qua trước mặt cô.

Rèm xe không đóng, Thời Sênh có thể nhìn rõ được ánh mắt coi thường của Thẩm Giai Âm.

Rốt cuộc cô đang coi thường ông cái gì?

Đúng là!

Trùng sinh còn trùng sinh ra cảm giác hơn người rồi sao?

Được thôi, trùng sinh vốn chính là có cảm giác hơn người mà.

Chương 371: Tình triền thanh mai (22)

Hôm nay tan học, Thời Sênh lại không nhìn thấy Úc Tửu, có chút bất ngờ.

Đứng ở cổng trường giây lát, chuẩn bị tự mình về nhà.

Vừa đi mấy bước, một người ngoại quốc tóc vàng chặn trước mặt cô.

Thời Sênh nhớ anh ta, người ngoại quốc lần trước ở tiệc rượu tới tìm Úc Tửu nói chuyện đó.

“Cô Thịnh.” Người ngoại quốc dùng tiếng Trung không lưu loát chào cô, “Tôi muốn nói chuyện với cô, có được không?”

“Nói chuyện gì?”

Người ngoại quốc nhìn trái nhìn phải, sự xuất hiện của anh ta đã dẫn tới sự quan tâm của rất nhiều người.

Cộng thêm hiệu ứng danh nhân học dốt yêu sớm của Thời Sênh này, càng không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô.

“Cô Thịnh có thể tìm nơi ít người không?”

Thời Sênh nhìn anh ta hai cái.

“Tôi không có ác ý.” Người ngoại quốc lập tức giơ hai tay lên.

Thời Sênh cong môi cười, nếu anh biết lần trước là tôi gọi điện thoại báo cảnh sát, anh còn không có ác ý nữa không?

Thời Sênh đưa người ngoại quốc tới một chỗ hơi hoang vắng ở trường học.

“Chuyện gì.”

Người ngoại quốc nhìn trái nhìn phải, “Là thế này cô Thịnh, anh Úc giữ của chúng tôi một lô hàng, nhưng lô hàng này không phải của chúng tôi, chúng tôi chỉ là môi giới, cho nên muốn nhờ cô nói với anh Úc, đứng giữa hòa giải, chúng tôi có thể trả tiền.”

“Anh ấy làm gì?”

Người ngoại quốc ngây ra, “Ai?”

“Úc Tửu.”

“Cái này… anh Úc không nói với cô sao?” Người ngoại quốc càng sững người, đã chưa từng nói cho cô Thịnh này, vì sao cậu ta còn bảo họ tới tìm cô ấy?

Thời Sênh lộ ra một nụ cười nhạt, bắt đầu lừa gạt người ngoại quốc, “Anh ấy lo lắng cho tôi, luôn không nói cho tôi, nhưng tôi rất hiếu kì. Hơn nữa anh không nói cho tôi, làm sao tôi giúp các anh được?”

Người ngoại quốc nghĩ một lát, hình như đúng thế.

Anh ta cân nhắc một lát, tiến tới bên tai Thời Sênh nói mấy chữ.

Mắt Thời Sênh híp híp lại, đúng là cô xem thường tên thiểu năng này

rồi.

Thời Sênh bảo người ngoại quốc để lại phương thức liên hệ, không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Về tới nhà, Úc Tửu không có mặt.

Cô hơi nhíu mày, tên này đi đâu rồi?

Liên tục mấy ngày đều không nhìn thấy tên này. Người ngoại quốc tới giục cô một lần, Thời Sênh chỉ nói Úc Tửu không đồng ý.

Người ngoại quốc có chút nghi ngờ. Mấy ngày nay anh ta luôn nằm vùng ở xung quanh, trước đây Úc Tửu đều sẽ tới đón cô, nhưng mấy ngày nay đều không nhìn thấy người, đi đâu rồi?

Người của trường học liên tục mấy ngày không nhìn thấy Úc Tửu, cũng bắt đầu suy đoán có phảiThời Sênh bị đá rồi không.

Các loại tin đồn nhảm bổ nhào tới.

Thời Sênh còn được gọi lên văn phòng lãnh đạo nhà trường nói chuyện.

Giáo viên chủ nhiệm đeo kính, đầu trọc bụng bia khuôn mặt nghiêm túc dạy dỗ.

“Học sinh Thịnh Hạ, nhiệm vụ hiện giờ của các em là học, không phải yêu đương. Đợi khi em thi được đại học, đến lúc đó em muốn yêu đương thế nào cũng không có ai quản em. Em xem lại thành tích của mình xem, với thành tích này em còn muốn thi đại học gì …”

“Em không định thi đại học.” Thời Sênh cãi lại một câu.

Giáo viên chủ nhiệm không kịp lên hơi, ‘Pạch’ một tiếng vỗ lên trên bàn, “Không định thi đại học thì em muốn làm gì. Giờ không đọc sách, sau này em ra ngoài xã hội có thể làm gì?”

“Kế thừa gia nghiệp ạ.” Thời Sênh khuôn mặt như đương nhiên.

Di sản mà cha mẹ nguyên chủ để lại không chỉ là tiền mặt, còn có tập đoàn lớn như thế.

So với Long Gia, cũng không thua kém, cô học đại học làm gì.

Đi làm Tổng tài hữu danh vô thực, sau đó ngồi ăn chờ chết, hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Kế thừa gia nghiệp?” Sắc mặt của giáo viên chủ nhiệm đột nhiên trở nên cổ quái, rồi nhanh chóng lại nghiêm túc, “Dù có kế thừa gia nghiệp em cũng phải có kiến thức mới được. Eem cho rằng làm ông chủ dễ như vậy sao? Giờ em không học, sau này muốn học cũng khó. Bên ngoài những người đó lòng dạ đen tối tới mức nào. Em không học chút bản lĩnh, sau này bị người ta tính kế cũng không biết.”

Thời Sênh thở dài, thái độ tốt lên một chút, “Chủ nhiệm, thầy yên tâm, em tuyệt đối sẽ không bôi nhọ thầy đâu.”

Giáo viên chủ nhiệm: “…” Với thành tích đó của em, có thể không bôi nhọ sao?

Piii… họ không phải đang nói vấn đề yêu sớm sao?

Sao lại kéo tới chủ đề sâu sắc như vậy rồi.

Giáo viên chủ nhiệm giống như đã đánh dấu Thời Sênh vậy, cách dăm ba hôm lại tìm cô nói chuyện, cho cô uống thuốc bổ tâm hồn.

Thời Sênh vừa bắt đầu còn chịu khó lắng nghe, sau này liền trực tiếp cãi lại.

Khiến giáo viên chủ nhiệm tức gần chết, nhưng giáo viên chủ nhiệm vẫn kiên nhẫn miệt mài tìm cô nói chuyện. Điệu bộ đó, giống như nhất định phải khiến cô trở thành một học sinh thiên tài vậy.

Diêu Tẩm mỗi lần nhìn thấy cô mặt mũi không vui trở về từ chỗ giáo viên chủ nhiệm, trong lòng đều thấp thỏm, sợ giây tiếp theo sẽ truyền ra thông tin cô ẩu đả với giáo viên chủ nhiệm.

Nhưng không có.

Diêu Tẩm cảm thấy kỳ lạ rồi, cô ấy lại yên phận nghe giáo viên chủ nhiệm tán gẫu như vậy sao.

Thời Sênh trả lời cô một đáp án loại học dốt, “Vì có thể không cần lên lớp.”

Diêu Tẩm: “…” Đến quỳ Học Bá rồi.

Úc Tửu mất tích một tháng, Thời Sênh liền bị giáo viên chủ nhiệm tàn phá một tháng.

Cuối cùng giáo viên chủ nhiệm bỏ cuộc trước, dùng chiến thuật vu hồi bắt đầu dạy thêm giờ cho cô.

Thế là Thời Sênh càng quang minh chính đại bỏ học.

Đợi khi giáo viên chủ nhiệm phát hiện việc này, liền cầm chổi lông gà

quất lên người Thời SênhThời Sênh đương nhiên không để cho ông ấy quất, ngang ngược cầm bài thi điền.

Sau đó đập trước mặt ông ấy.

Từ đó về sau, giáo viên chủ nhiệm liền không quản cô nữa, thỉnh thoảng trốn học còn sẽ giúp cô yểm trợ.

Còn về yêu sớm…

Chỉ thành tích này, yêu sớm không sao cả.

“Này, em coi chỗ thầy là nhà mình đấy à!” Giáo viên chủ nhiệm chắp tay sau lưng đi vào văn phòng, khuôn mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào nữ sinh bá chiếm máy tính của ông ấy.

Lúc này máy tính vẫn là loại nặng nề đần độn đó.

“Ai yoo, thầy Lý, không phải em đang bận chính sự sao?” Thời Sênh nhấp chuột pằng pằng.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn vào máy tính, sửa lại bộ dạng nghiêm túc vừa nãy, “Thế nào, tăng chưa?”

“Em ra quân, có thể không tăng sao?” Thời Sênh đắc ý hất hất hàm.

Giáo viên chủ nhiệm đẩy Thời Sênh ra, tự mình nhìn một lượt, mới hài lòng gật đầu.

Bản lĩnh chơi cổ phiếu của cô nhóc này đúng là thần thánh.

Ông ấy đột nhiên có chút hiếu kỳ, “Cha mẹ em làm gì.”

“Tài chính.” Thời Sênh thuận miệng trả lời một tiếng.

“Chả trách.” Giáo viên chủ nhiệm như hiểu ra, năng khiếu đều là do di truyền.

Haiz, chỉ trách lúc đầu khi bố ông ấy sinh ông ấy, không học kỹ năng tốt.

“Đúng rồi, vừa nãy thầy nhìn thấy bạn trai của em.” Giáo viên chủ nhiệm đột nhiên lại nói một tiếng.

Thời Sênh hơi co khóe miệng, “Thầy Lý, không phải thầy cấm yêu sớm sao?”

Giáo viên chủ nhiệm nghiêm túc, “Thầy là sợ sau này em ra ngoài xã hội không có bản lĩnh, ai không có lúc tuổi trẻ chứ.”

…

Thời Sênh đi ra từ chỗ giáo viên chủ nhiệm, vừa ra khỏi cổng trường liền nhìn thấy Úc Tửu.

Anh hình như giống trước, hình như lại không giống.

Trong lòng Thời Sênh có chút quái lạ, lê chân chầm chậm một lát mới đi ra.

“Em còn cho rằng anh từ bỏ rồi.”

Úc Tửu cúi thấp ánh mắt di chuyển trên người Thời Sênh, nhìn chằm chằm vào cô ba giây, đột nhiên lên trước, ôm Thời Sênh vào trong lòng, ghì chặt lấy cô, giống như muốn khảm cô vào thân thể mình.

Tiếng cười ồ và tiếng huýt sáo xung quanh cùng vang lên.

“Úc Tửu…”

“Đừng nói chuyện, để anh ôm một lát.”

Chương 372: Tình triền thanh mai (23)

Úc Tửu đi làm gì, Thời Sênh không biết, anh ấy cũng không nói. Việc hôm đó, anh ấy quay đầu giống như quên sạch, lại hồi phục lại tiểu trúc mã muốn bị đánh đó.

Thời Sênh đem việc của người ngoại quốc đó nhắc vài câu với Úc Tửu, coi là thù lao người ngoại quốc nói cho cô thân phận của Úc Tửu.

Úc Tửu xử lý thế nào, đã không ở trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Ba năm cấp ba, Úc Tửu ngoài thỉnh thoảng sẽ biến mất một khoảng thời gian, phần lớn thời gian còn lại đều sẽ đến đưa đón Thời Sênh đúng giờ. Thỉnh thoảng còn sẽ tặng hoa, làm vài trò bày tỏ tình yêu lãng mạn gì gì đó.

Toàn trường đều biết học sinh cá biệt nổi tiếng của trường họ có bạn trai cực kỳ đáng yêu.

Học sinh cá biệt này còn có giao dịch đen với giáo viên chủ nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm nghiêm túc như thế vì sao vui vẻ hòa nhã với học sinh cá biệt này, còn giúp cô bỏ học, giống như có giao dịch hắc ám.

Diêu Tẩm biết chân tướng hừ lạnh một tiếng.

Đám người phàm các ngươi sao có thể hiểu thế giới của Học Bá.

“Tiểu Diêu Tẩm, còn khiêu đèn đọc sách sao? Nào, cho cậu thứ bổ thận.” Thời Sênh đặt một ly nước chanh tới trước mặt Diêu Tẩm.

“Học Bá, cầu bổ túc riêng?” Diêu Tẩm ôm lấy Thời Sênh còn chưa kịp rút tay về.

Sắp thi đại học rồi, cả lớp đều đang vùi đầu ôn tập… học sinh cá biệt này, cả ngày không có việc gì làm đi lại lung tung.

“Ha ha…Diêu Tẩm cậu học nhiều quá ngu người rồi sao? Còn gọi cô ấy Học Bá.” Tào Khả ngồi phía sau Thẩm Giai Âm mỉa mai một tiếng.

Ai không biết thành tích cô ấy lần nào cũng ở dưới đáy.

Diêu Tẩm giờ được Thời Sênh nuôi thành nữ vương cao ngạo, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không để tâm tới lời lẽ của Tào Khả.

Thẩm Giai Âm kéo Tào Khả, “Mau ôn tập đi.”

Sắp thi đại học rồi, Thẩm Giai Âm khoảng thời gian này đều ở trường học.

Đại học thôi mà.

Nữ chính trưởng thành rồi, có thể ăn mặn rồi.

Thời Sênh không mang ý tốt nhìn Thẩm Giai Âm mấy cái, vỗ vỗ đầu Diêu Tẩm, “Tan học đi với mình đi.”

“Học Bá, nửa đời sau của mình giao vào tay cậu.” Diêu Tẩm mặt mũi nghiêm túc.

Tan học, Diêu Tẩm mang vui vẻ đi theo Thời Sênh về nhà.

Đây vẫn là lần đầu tiên Diêu Tẩm tới nhà Thời Sênh. Cô hiếu kỳ nhìn xung quanh, rất gọn gàng, giống như thường xuyên thu dọn.

Diêu Tẩm nghĩ tới bàn học của Thịnh Hạ, mỗi lần cô đều phải giúp thu dọn, tên này ở nhà lại chăm chỉ như vậy.

“Uống gì, có sữa…” Thời Sênh đang lục tủ lạnh, lại không có sữa.

Tên thiểu năng Úc Tửu đó, lại uống hết sạch sữa rồi.

Người hai mươi mấy tuổi mà giống như chưa cai sữa vậy.

Cuối cùng cô lấy ra một hộp nước cam, “Chỉ có cái này thôi.”

Diêu Tẩm uống gì đều được, giờ cô chỉ muốn nhanh chóng học bổ túc.

Không thì thi đại học chết chắc rồi.

“Nhanh nhanh, chúng ta ôn tập đi.”

Diêu Tẩm phát hiện những câu hỏi cô thấy vô cùng trúc trắc khó hiểu, sau khi được Thời Sênh giảng giải, đột nhiên trở nên đơn giản.

Diêu Tẩm cảm thấy thầy cô ở trường như thiểu năng vậy, đây mới là trí thông minh mà thầy cô nên có.

Nếu thầy cô được thế này, thành tích của cô còn có thể kém như vậy sao?

Diêu Tẩm học lệch, toán lý hóa kém tới Thái Bình Dương.

Thời Sênh đã có chút không thể nhìn thẳng.

“Lách cách…”

Thời Sênh ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Cố Ngôn rất lâu không gặp từ ngoài cửa đi vào, phía sau là Úc Hành Vân và Úc Tửu.

“Tiểu Hạ… Diêu Tẩm cũng ở đây à.” Cố Ngôn hơi ngạc nhiên.

Diêu Tẩm đột nhiên thận trọng đứng lên, “Chú Cố, chú Úc.”

“Vừa hay, hôm nay là sinh nhật Tiểu Hạ, lát nữa chúng ta ngoài ra ăn cơm, bài tập của các cháu viết xong chưa?” Chú Cố cười gật đầu.

Đón sinh nhật à…

Cô suýt thì quên.

Thời Sênh chớp mắt, há miệng nói, “Viết xong rồi ạ.”

“Chú Cố, chú đã bao giờ thấy Tiểu Hạ làm bài tập chưa.” Úc Tửu ở phía sau phá đám.

Diêu Tẩm mấy năm nay cũng từng ăn cơm mấy lần với Cố Ngôn, đối với họ cũng coi là thân thuộc.

Nhưng Úc Tửu và cô vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy.

Không tránh khỏi kéo Thời Sênh, nháy mắt ra hiệu với cô.

Thời Sênh vỗ một cái, “Làm mau, không thì không đưa cậu đi.”

Diêu Tẩm đột nhiên xị mặt, nằm bò trên bàn tiếp tục viết.

Úc Tửu về phòng thay quần áo, Diêu Tẩm nhìn từ trên xuống dưới, miệng đã trở thành hình chữ O, “Hai người… sống chung sao?”

Mấy năm nay Úc Tửu luôn sống ở đây, Cố Ngôn cũng không mấy khi trở về.

Thời Sênh nhìn chằm chằm cô, Diêu Tẩm cười một cách xấu xa.

“Tiểu Hạ, Diêu Tẩm, xong chưa?” Cố Ngôn thay quần áo nhẹ nhàng.

“Sắp rồi chú Cố.” Diêu Tẩm không còn thời gian suy nghĩ, vùi đầu viết nốt mấy bước cuối cùng, hùng hục gập sách lại.

Đoàn người đến nhà hàng ăn cơm trước, cuối cùng lại tới KTV ca hát.

Vì Thời Sênh 18 tuổi, Cố Ngôn cũng không cấm cô uống rượu nữa.

Trong nhà Diêu Tẩm quản rất nghiêm, rất ít khi điên cuồng như vậy, kéo Thời Sênh uống không ít rượu.

Cuối cùng khi về, Diêu Tẩm đã say tới bất tỉnh nhân sự.

Cũng bất tỉnh nhân sự như Diêu Tẩm còn có Úc Hành Vân.

Nhờ Cố Ngôn giúp gọi điện thoại cho cha mẹ Diêu Tẩm, Cố Ngôn đưa Úc Hành Vân về, Thời Sênh và Úc Tửu đưa Diêu Tẩm về nhà.

Trong nhà chỉ có ba phòng, Cố Ngôn một phòng, Úc Tửu một phòng, cô một phòng, cho nên Diêu Tẩm chỉ có thể ngủ phòng cô.

Đợi khi Thời Sênh thay đồ cho Diêu Tẩm vứt lên giường, cả người đã vã mồ hôi hột.

“Thịnh Hạ.”

Thời Sênh nhìn Diêu Tẩm đột nhiên ngồi lên như xác chết, khuôn mặt ngây ra.

Bà cô ơi, cậu ngoan ngoãn ngủ đi, rú lên làm gì.

Diêu Tẩm mơ mơ hồ hồ trèo tới, leo lên người Thời Sênh, tiến tới bên tai cô, “Tớ hỏi cậu đó, cậu có cái gì đó với tiểu trúc mã nhà cậu không.”

“Cái gì đó? Cậu xuống trước đi, nóng quá.” Thời Sênh đẩy Diêu Tẩm xuống.

“Hi hi…” Diêu Tẩm đột nhiên cười ngốc nghếch, lăn lộn một vòng, lăn vào bên trong rồi, không bao lâu nhịp thở bình ổn trở lại.

Thời Sênh chỉnh điều hòa tới nhiệt độ thích hợp, đứng ở cửa sổ nhìn cảnh phố lung linh phía xa.

Ngón tay động đậy, từng sợi từng sợi linh khí lưu chuyển quanh lấy ngón tay cô.

Rất lâu sau, cô quay người rời khỏi phòng.

Úc Tửu ngồi ở phòng khách, chỉ để một ngọn đèn bàn, ánh sáng dìu dịu bao lấy anh, lại có vài phần cô đơn.

Đêm đầu hè, không quá nóng.

Thời Sênh lại cảm giác cơ thể hơi nóng nực và khó chịu. Cô không thích bộ dạng này của anh. Thời Sênh gõ gõ tủ.

Úc Tửu nhìn tới, có lẽ uống rượu, trong mắt hơi mơ màng.

“Vào phòng.” Thời Sênh nói một tiếng.

Úc Tửu không hỏi gì cả, ngoan ngoãn vào phòng.

Úc Tửu có lẽ thật sự uống hơi ngà ngà, sau khi vào phòng cũng là khuôn mặt ngây ngô.

Thời Sênh đóng cửa lại, đưa tay kéo Úc Tửu vẫn đang bước về phía trước.

Linh lực nhanh chóng xuyên qua cổ tay đi vào thân thể anh.

Úc Tửu mơ màng nhìn cô, trong giây lát đột nhiên tiến sát tới cô, “Em Tiểu Hạ.”

Cánh môi nóng bỏng lướt trên má cô, sau đó in lên môi cô một cách chuẩn xác.

Thời Sênh không động đậy, tiếp tục khuấy động linh lực.

Linh lực rất nhanh trả lời lại thông tin cô muốn.

Trong chớp mắt cơ thể Úc Tửu cứng ngắc lại mấy giây.

Sau đó trong lồng ngực tuôn ra một loại kích động rất quen thuộc.

Anh tỉnh lại vài phần ý thức, môi dừng trên môi Thời Sênh, mùi vị của

cô quả nhiên rất ngon, không muốn bỏ ra.

Xong rồi xong rồi.

Tiểu thanh mai sắp đánh chết anh.

Ngay khi anh cho rằng mình chết chắc, Thời Sênh chủ động hôn lại.

Úc Tửu trong thoáng chốc đó chỉ cảm giác trong đầu có vô số pháo hoa bùng nổ, khiến anh choáng váng.

Chương 373: Tình triền thanh mai (24)

Một đêm điên cuồng.

Thời Sênh bị giày vò tới mức toàn thân không còn sức, mềm oặt người cuộn trong lòng Úc Tửu.

Úc Tửu vuốt eo Thời Sênh, trong tiếng nói còn mang một chút khàn khàn sau đêm cuồng dại, “Đỡ hơn chưa?”

Thời Sênh không trả lời anh.

Tay của Úc Tửu vuốt vuốt rồi bắt đầu không tử tế.

Thời Sênh đạp một cái, dùng ánh mắt nhìn chằm chằm anh.

Úc Tửu ngại ngùng thu tay lại, “Em Tiểu Hạ, nếu không em sờ lại đi.”

Thời Sênh: “…”

Kéo tên lưu manh này ra ngoài cho ông.

Úc Tửu cầm tay Thời Sênh thăm dò xuống dưới. Thời Sênh rụt tay lại, vừa hay đánh lên cậu nhỏ đang hùng dũng hiên ngang của anh.

Đau tới mức anh rên lên, “Em Tiểu Hạ, đây là phúc lợi sau này của em, em cũng ra tay được, đánh hỏng rồi thì làm sao.”

Thời Sênh mặt mày điềm tĩnh, “Mới thế này đã hỏng rồi, vậy sau này

sớm muộn gì cũng phải hỏng.”

Úc Tửu: “…”

Đừng có so tục tĩu với tiểu thanh mai nhà anh.

Đợi hai người thu dọn xong, Diêu Tẩm một mình ngồi ở phòng khách, nhìn thấy họ từng người một ra khỏi phòng, khuôn mặt cười ngốc đầy mờ ám với Thời Sênh.

Đợi sau khi Úc Tửu đi mua đồ ăn sáng, Diêu Tẩm mặt mày bí hiểm, “Thuận lợi rồi chứ? Chà chà, thấy cái đuôi của tiểu trúc mã đó nhà cậu đã sắp vểnh lên trời rồi.”

“Ừm, mình cho phép anh ấy lên trời.” Phượng Từ nhà cô nên được cưng chiều vậy.

“Đàn ông mà, vẫn nên ép một chút, tớ nói với cậu này Thịnh Hạ, cậu không thể quá dung túng anh ấy…”

Diêu Tẩm về khoản gây khó dễ đàn ông, vô cùng tâm đắc, gần như có thể gọi là tay lão luyện.

Nhưng Thời Sênh biết, tên này tới bạn trai cũng không có, tâm đắc này cũng không biết từ đâu tới.

…

Thi đại học sắp tới, Thời Sênh mỗi ngày đều phụ đạo cho Diêu Tẩm, cuối cùng còn ra đề loại hình đã từng thi đại học năm đó cho cô ấy.

Câu hỏi cụ thể Nguyên chủ khẳng định không nhớ rõ, nhưng có lẽ hướng đi không sai.

Chỉ cần Diêu Tẩm nhớ kỹ, hoàn toàn không có vấn đề.

Thời Sênh thi xong liền bị Úc Tửu đóng gói ra nước ngoài.

Gọi cho một cái tên mỹ miều là du lịch.

Du lịch cái con khỉ!

Có ai đi du lịch mà ngày ngày đều du lịch trên giường.

Thời Sênh đè lên Úc Tửu đánh một trận.

Đừng cho rằng giờ ông không dám đánh anh.

“Sao anh không đánh trả.” Thời Sênh ngồi lên người Úc Tửu, cau mày nhìn anh.

Anh không thiếu sức lực, thật sự nếu phản kháng, trừ phi cô cầm kiếm, không thì cũng chẳng làm gì được anh.

Úc Tửu cong môi cười, “Sở thích của em Tiểu Hạ đặc biệt như vậy, anh đương nhiên phải phối hợp với em.”

Sắc mặt Thời Sênh đen lại, lại đánh anh một trận.

Tên này chính là muốn ăn đòn.

Chơi ở nước ngoài nửa tháng, hai người mới trở về.

Thành tích đã công bố, Thời Sênh hạng nhất, Thẩm Giai Âm hạng hai.

Tin tức này, gần như chấn động toàn trường.

Ngoài giáo viên chủ nhiệm và Diêu Tẩm, những người đó có lẽ không làm sao hiểu nổi, vì sao học sinh cá biệt luôn xếp hạng bét cuối cùng lại có thể thi được hạng nhất.

“Thẩm Giai Âm.” Thời Sênh đứng trên bậc thềm, lớn tiếng gọi nữ chính bên dưới.

Thẩm Giai Âm quay đầu.

Ba năm, cô ta trổ mã duyên dáng yêu kiều, phong thái nữ thần.

Thời Sênh từ trên bậc thềm đi xuống, đứng trước mặt Thẩm Giai Âm, thần sắc vênh váo, “Tôi cho cậu thời gian ba năm, cậu đừng khiến tôi quá thất vọng.”

Trong lòng Thẩm Giai Âm khẽ thót tim, yên lặng nhìn Thời Sênh.

Lời này của cô ấy là có ý gì?

Thời Sênh giơ giơ giấy thông báo trong tay, “Cái này coi như là bắt đầu.”

Để xem con cưng của thiên đạo lợi hại, hay là thứ BUG như tôi lợi hại.

Thẩm Giai Âm nhìn Thời Sênh khệnh khạng rời khỏi. Bộ dạng huênh hoang đó, cứ như thể cả thế giới chỉ có cô giỏi nhất vậy.

Trong lòng Thẩm Giai Âm không tránh khỏi có chút uất ức. Người con gái này… đúng là vẫn đáng ghét như trước.

…

Công ty của Thẩm Giai Âm làm ăn ngày càng phát đạt, bản thân cô ta trong giới thượng lưu, cũng coi là danh nhân.

Thời Sênh thỉnh thoảng sẽ cùng Úc Tửu tham gia một vài tiệc rượu, trong tiệc rượu sẽ có 50% xác suất gặp Thẩm Giai Âm.

Mỗi lần gặp mặt, cô cũng không thèm để ý tới cô ta, Thẩm Giai Âm sẽ tự tìm tới cửa để bị ngược đãi.

Tác giả đại thần đúng là giỏi.

Chỉ có loại đặc biệt 'Cao sang chảnh', thường gọi tiệc rượu giao dịch hắc ám mới không thể nhìn thấy cô ta.

Nhưng lần này… Thời Sênh lại nhìn thấy cô ta.

Cho nên Thẩm Giai Âm bắt đầu đặt chân vào vùng đen rồi sao?

"Em Tiểu Hạ, em đã nhìn cô ta mấy phút rồi đấy, cô ta có đẹp bằng anh không?"

"Anh đẹp, anh đẹp ngất trời." Thời Sênh kéo tay đang đặt trên người mình của Úc Tửu ra.

Úc Tửu không được toại nguyện cứ quấn lấy, tiếng nói mang vài phần dụ dỗ, "Em Tiểu Hạ."

Thời Sênh: "…" Tiểu yêu tinh giày vò người ta này.

"Cậu chủ."

Tiếng nói đột ngột tới làm gián đoạn bàn tay khêu lửa trên người Thời Sênh của Úc Tửu. Anh quay đầu nhìn sang.

Người đàn ông râu quai nón đứng ở chỗ cách đó không xa, ánh mắt cúi xuống, không dám nhìn bừa bãi.

Úc Tửu và Thời Sênh ở trong góc, Úc Tửu chặn Thời Sênh ở bên trong, nếu không phải cố ý, đều không nhìn thấy cô.

Úc Tửu kéo cà vạt, khuôn mặt nhuộm lên mấy phần lạnh lùng, “Nói không ra lý do khiến tôi tin phục, hậu quả có lẽ anh biết rồi đấy.”

Người đàn ông râu quai nón càng cúi đầu thấp hơn, “Doãn Mạch muốn gặp cậu.”

“Doãn Mạch…” Úc Tửu ôm lấy eo Thời Sênh, đưa cô ra ngoài, “Hắn dựa vào cái gì gặp tôi.”

“Cậu chủ, là về lô hàng Trung Đông đó…” Râu quái nón ép thấp giọng.

Úc Tửu ở nước ngoài có thế lực xã hội đen, có lô hàng bị Doãn Mạch chặn lại, mà Doãn Mạch dường như không có hứng thú với lô hàng đó, chỉ là muốn lấy cái này gặp Úc Tửu.

Úc Tửu nghe xong sắc mặt u ám, “Việc này sao tôi chưa nghe anh báo cáo.”

Khóe môi râu quai nón hơi giật, “Cậu chủ, lúc đó là muốn báo cáo với cậu, nhưng cậu không nghe.”

Đương nhiên khẩu khí đó của cậu chủ, ai yoo bỏ đi, còn đáng sợ hơn bây giờ.

“Nói vậy vẫn là tôi sai.”

“Là lỗi của tôi.” Râu quai nón gánh tội.

Thời Sênh yên lặng nghe họ nói chuyện, không chen lời vào, cũng không đưa ra ý kiến hay thúc giục bất mãn.

Người đàn ông râu quai nón không tránh khỏi lại coi trọng Thời Sênh thêm.

Cậu chủ cưng chiều cô Thịnh như vậy cũng không phải không có nguyên nhân.

Trước đây cậu chủ sợ việc mình làm sẽ dọa cô Thịnh, không dám nói thẳng cho cô, vòng và vòng vèo để cô Thịnh tự mình phát hiện.

Người phụ nữ khác phát hiện hoặc là bị dọa cho không dám qua lại, hoặc là được cưng chiều như vậy, sớm đã không biết trời cao đất dày rồi.

“Bảo hắn tới đây đi.” Úc Tửu cuối cùng lên tiếng.

“Vâng.” Người đàn ông râu quai nón lui khỏi tiệc rượu, đi sắp xếp việc gặp mặt.

Đợi Thời Sênh và Úc Tửu ra khỏi tiệc rượu thì trời đã sắp sáng. Người đàn ông râu quai nón ở bên ngoài đón họ.

Địa điểm gặp mặt ở một nhà hàng.

Chiếc bàn dài rộng lớn, bên trên bày hoa tươi và rượu vang, trong không khí phảng phất mùi thơm nhè nhẹ.

Doãn Mạch mặc một cây vest đen, ngồi trên sô pha bên cạnh chiếc bàn dài, Thẩm Giai Âm lại ngồi bên cạnh anh ta.

Chà, nam chính nữ chính vẫn cấu kết với nhau rồi.

Nhìn thấy Thời Sênh, con mắt Thẩm Giai Âm đột nhiên co lại.

“Quả nhiên là cậu.” Doãn Mạch lên tiếng trước.

Úc Tửu bố trí ổn thỏa cho Thời Sênh, mới cong môi cười cười, “Ngưỡng mộ đã lâu, anh Doãn.”

Úc Tửu mấy năm nay gần như không có gì thay đổi, vẫn là vẻ đáng yêu, vừa cười là có núm đồng tiền, giống như học sinh đang học đại học, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào liên hệ anh với khu vực đen.

Nhưng lúc này anh đứng một cách tùy ý, lại có một khí thế người bên trên bày mưu tính kế, sắc mặt ngả ngớn ngạo mạn, ngang sức ngang tài với người đàn ông đối diện.

Đây mới là dáng vẻ thật sự của Úc Tửu.

Chương 374: Tình triền thanh mai (25)

“Em ra ngoài trước.” Doãn Mạch nói với Thẩm Giai Âm một tiếng.

Thẩm Giai Âm gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Khi đi qua Thời Sênh, cô ta dừng lại, “Cô Thịnh có muốn ra ngoài đi dạo cùng tôi không.”

Thời Sênh một tay chống cằm, mặt chán nản, “Không muốn đi.”

Ánh mắt Thẩm Giai Âm hơi tối lại, cô ta nhìn về phía Úc Tửu.

Hai người đàn ông này muốn nói chuyện, khẳng định là chính sự, anh ấy có thể để cô ấy ở lại đây sao?

Úc Tửu lại không có bất cứ hiện tượng nổi giận nào, chỉ xoa xoa đầu Thời Sênh, “Mệt rồi sao? Anh sẽ bàn xong nhanh thôi.”

Thái độ này của Úc Tửu, rất rõ ràng, cô ấy không cần ra ngoài.

Thẩm Giai Âm quay đầu nhìn Doãn Mạch một cái. Anh ta đang nhìn Thời Sênh, hình như có chút hiếu kỳ.

Thẩm Giai Âm cắn cắn răng, không nói chuyện nữa, rời khỏi phòng.

Cô ta vừa đi, Úc Tửu liền vào thẳng vấn đề chính, “Anh Doãn giữ hàng của tôi, lại tới tìm tôi đàm phán, là có yêu cầu gì sao?”

Doãn Mạch đổi tư thế, có vẻ càng tùy ý hơn, “Yêu cầu thì không phải, chỉ là làm chút giao dịch.”

“Giao dịch?” Úc Tửu cười hừ một tiếng, “Giao dịch gì đáng để anh Doãn mạo hiểm chạy tới nước ngoài giữ hàng của tôi, phí không ít sức lực thì phải?”

Mười ngón tay của Doãn Mạch đan chặt vào nhau.

Thế lực của anh ta đều ở trong nước, thật sự đã phí không ít sức lực mới làm được việc này.

Hai người nói vòng vo nửa ngày cũng không nói tới trọng điểm.

Úc Tửu thấy sắc mặt Thời Sênh càng ngày càng tốt, nghĩ cô ấy không thích lãng phí thời gian lắm, “Anh Doãn muốn làm giao dịch gì, nói thẳng.”

Doãn Mạch chỉ đợi câu này của Úc Tửu, “Tôi muốn sợi dây chuyền tên ‘Hồi Dạng’ trên tay anh Úc.”

“Vì một sợi dây chuyền, anh tới cướp hàng của tôi?” Nụ cười trên khóe môi Úc Tửu có chút châm biếm.

“Sợi dây chuyền đó là chế tác thủ công, rất độc đáo, trên đời chỉ có một chiếc này, có lẽ anh Úc hiểu giá trị sưu tầm của nó.”

“Ừm. Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Vậy tôi đợi anh Úc.”

Úc Tửu kéo khóe miệng, nụ cười không tới đáy mắt, miễn cưỡng lấy lệ, “Đi từ từ.”

Doãn Mạch nhìn Thời Sênh một cái, Thời Sênh nhìn lại anh ta một cái khiêu khích.

“Theo định luật tiểu thuyết, sợi dây chuyền đó có vấn đề.” Sau khi Doãn Mạch đi, Thời Sênh khẽ lên tiếng.

“Định luật tiểu thuyết? Em Tiểu Hạ, lời này em nói thật sự thú vị.” Úc Tửu nhéo má Thời Sênh, “Đi thôi, hoàng hậu của anh, nên về cung đi ngủ rồi.”

Úc Tửu đang cố ý né tránh chủ đề này.

Thời Sênh nhìn anh một cái đầy thâm ý.

Úc Tửu ôm lấy cô cọ cọ, “Những việc này em không cần lo lắng, anh đều có thể xử lý tốt.”

“Ồ, được thôi. Vậy sau này anh cũng đừng tới hỏi việc của em.” Thời Sênh gật đầu.

“Chỉ cần em muốn, đều tùy ý em. Úc Tửu liền mở miệng nói những lời này.

Trong lòng Thời Sênh rất dễ chịu, ngoài mặt lại không biểu lộ, đứng lên đi ra ngoài.

Khi xe rời khỏi hầm rượu, Thời Sênh nhìn thấy Thẩm Giai Âm và Doãn Mạch đứng ở trước xe, hai người không biết đang nói gì, không khí có vẻ có chút kì dị.

…

Việc này giống như một khúc nhạc đệm, Thời Sênh bắt đầu bắt tay tiếp nhận sản nghiệp của Thịnh Gia.

Nhưng cô không ngờ tới người đầu tiên tìm mình nói chuyện là Úc Hành Vân.

Hai người tìm một quán cà phê, vẻ lo âu hiện rõ trên mặt Úc Hành Vân.

“Tiểu Hạ, cháu thật sự muốn kế thừa tập đoàn Thịnh Thế?”

Thời Sênh nghi hoặc nhìn Úc Hành Vân, “Bác Úc, bác có gì cứ nói thẳng.”

“Cổ phần cháu có thể kế thừa ở tập đoàn Thịnh Thế là nhiều nhất, nhưng mấy năm gần đây chính phủ luôn thu mua, giờ tập đoàn ngoài phần cháu có thể kế thừa, phần lớn cổ phần còn lại đều nắm trong tay chính phủ, cháu có hiểu ý của bác không?”

Úc Hành Vân thấy Thời Sênh không nói chuyện, tiếp tục nói: “Ý của bác và chú Cố của cháu chỉ để cháu kế thừa bất động sản, chỗ tiền này đủ cháu tiêu cả đời, hơn nữa còn có Úc Tửu, sẽ không để cháu chịu khổ.”

Thời Sênh nhìn thẳng về phía Úc Hành Vân, “Bác Úc, rốt cuộc bố mẹ cháu mất như thế nào.”

Úc Hành Vân giật mình một cái, “Tiểu Hạ…”

Úc Hành Vân gần như hoảng hốt né tránh, việc này ông ấy và Cố Ngôn định giấu con bé cả đời, nhưng con bé đã nghi ngờ từ khi nào?

Úc Hành Vân và Cố Ngôn nói chuyện riêng. Cố Ngôn về nhà khuyên

Thời Sênh, cũng bảo cô kế thừa phần bất động sản.

Trong kịch bản, Nguyên chủ chỉ kế thừa phần bất động sản, chỗ tiền đó thật sự rất nhiều, đủ cho cô ấy vô ưu vô lo tiêu xài cả đời.

Nhưng cô không kế thừa tập đoàn, sao tìm ra nguyên nhân cái chết của cha mẹ.

Thời Sênh cũng hỏi Cố Ngôn câu hỏi tương tự, so với sự hoảng hốt né tránh của Úc Hành Vân, Cố Ngôn bình tĩnh hơn nhiều.

Anh chỉ thở dài, bảo cô đừng nghĩ nhiều như thế.

Úc Tửu phát hiện tiểu thanh mai nhà mình càng ngày càng bận, anh muốn bắt người cũng phải hẹn trước.

Không dễ dàng gì mới tóm được cô, cô vẫn còn bận xem văn kiện.

Úc Tửu từ phía sau ôm cô, ánh mắt lướt qua tài liệu trên tay cô, thổi khí nóng bên tai cô, “Tiểu Hạ, đây là tài liệu chính phủ, em lấy từ đâu ra vậy.”

Tiểu thanh mai nhà anh còn dũng mãnh hơn anh.

“Có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ.” Thời Sênh lật tài liệu, “Đừng trêu em, muốn ngủ thì tự mình đi ngủ đi.”

“Muốn ngủ cùng.” Úc Tửu ngậm vành tai cô, đầu lưỡi lướt qua bên trên, Thời Sênh hoàn toàn không có cách nào tập trung tinh lực.

“Bộp!” Thời Sênh đập tài liệu lên bàn, tóm chặt cổ áo của Úc Tửu, “Hôm nay ông nhất định khiến anh không xuống nổi giường.”

…

Chung cư.

Thẩm Giai Âm ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn ánh đèn mọi nhà phía xa.

Trong phòng, tiếng điện thoại réo vang.

Thẩm Giai Âm từ cửa sổ nhảy xuống, vào phòng nghe điện thoại.

“Alo……”

Ngoài một tiếng alo, trong phòng không còn chút sức sống nào nữa.

Cho tới khi Thẩm Giai Âm gác điện thoại.

Lúc lâu sau, cô ta gọi một cuộc điện thoại.

Bên đó rất lâu mới có người nghe, tiếng nói hơi trầm thấp, có lẽ là đã ngủ rồi, mang một chút âm mũi.

“Đề nghị trước đây của anh, tôi suy nghĩ xong rồi.”

“Ồ?” Tiếng của Doãn Mạch kéo dài, “Tới nhà tôi.”

Tay cầm điện thoại của Thẩm Giai Âm nắm chặt lại, “Anh tới chỗ tôi đi.”

“Thẩm Giai Âm, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.” Phía Doãn Mạch trực tiếp gác điện thoạiThẩm Giai Âm quẳng điện thoại ‘bộp’ một tiếng.

Sắc mặt cô ta u ám khó coi, lúc lâu sau mới thay một chiếc váy, cầm

túi ra ngoài.

Đợi khi cô ta tới chỗ ở của Doãn Mạch, còn chưa gõ cửa, cửa đã tự mở rồi. Cô ta bị người kéo vào bên trong, cửa phòng đóng phịch lại phía sau.

Nụ hôn mang theo hơi rượu thô bạo ập tới, cô ta bị đè lên cửa, không có đường nào thoát.

“Doãn Mạch.” Thẩm Giai Âm khó khăn nghiêng về bên cạnh, “Anh tỉnh lại chút.”

Sự kháng cự của Thẩm Giai Âm, khiến Doãn Mạch dừng lại. Anh ta bật đèn cửa, quay người lên lầu.

Trong lúc đó không nhìn Thẩm Giai Âm một cái.

Thẩm Giai Âm cắn răng, đi theo anh ta lên.

Doãn Mạch dứng ở phòng sách hút thuốc, Thẩm Giai Âm lê bước đi vào, cô ta hơi sợ người đàn ông này.

“Muốn tôi giúp cô cũng được.” Doãn Mạch ấn đầu thuốc vào gạt tàn, day day, “Phải thêm một điều kiện nữa.”

“Anh nói đi.” Thẩm Giai Âm cố gắng duy trì hình tượng của mình, nhưng trước mặt người đàn ông này, cô ta cảm thấy dù mình bảo vệ thế nào, cũng đều vô dụng.

Bản thân sớm đã vô cùng nhếch nhách, giống như trần trùi trụi xuất hiện trước mặt anh ta.

Chương 375: Tình triền thanh mai (26)

Úc Tửu dùng sự thật chứng minh một câu nói.

Chỉ có ruộng cày không hết, không có bò mệt không chết.

Anh nằm bò trên giường, mặt mũi đầy vẻ lụi tàn.

Sức chiến đấu của tiểu thanh mai nhà anh lại mạnh như vậy.

Thời Sênh đắp chăn cho anh, “Giờ thì anh ngủ được rồi chứ? Còn dám tác quái nữa, em làm chết anh.”

Lòng tự tôn của Úc Tửu bị tổn thương, hổn hà hổn hển rụt vào trong chăn.

Thời Sênh buồn cười nhìn một đống lồi lên, trong cơ thể cô có linh lực, tinh lực khẳng định phải tốt hơn anh rất nhiều.

Thời Sênh cầm tài liệu lên giường, vừa trèo lên, Úc Tửu liền lăn tới ôm cô, ngủ say sưa.

Thời Sênh thở dài, chỉ để lại một ngọn đèn, từ từ nhìn những trang tài liệu chi chít chữ đó.

Những tài liệu này cũng không có nhiều thông tin hữu dụng, chỉ là một vài kế hoạch và đánh giá thu mua của tập đoàn Thịnh Thế.

Úc Hành Vân nói tập đoàn Thịnh Thế bị chính phủ nắm giữ.

Vì sao chứ?

Lịch sử của tập đoàn Thịnh Thế rất lâu đời, không phải tập đoàn mới nổi, vì sao chính phủ phải thu mua một tập đoàn phức tạp như vậy.

Những người đó vì sao lại đồng ý bán cổ phần đi?

Nếu là vì tiền, chỉ với sự phát triển của tập đoàn Thịnh Thế, mỗi năm đợi chia lợi nhuận cũng có thể khiến họ đếm tới mỏi tay.

Bán đi rồi, cái gì cũng không có nữa.

Chà, thật sự thú vị.

Khai giảng đại học, Thời Sênh đến tên cũng không đi báo, cô đã học qua rất nhiều đại học, không muốn học nữa.

Bất luận Cố Ngôn và Úc Hành Vân khuyên thế nào, Thời Sênh đều bày điệu bộ thái tử gia muốn hồi cung đăng cơ.

Đến Úc Hành Vân bảo Úc Tửu đi khuyên cũng không được.

Úc Tửu đâu có khuyên, anh trực tiếp ủng hộ Thời Sênh về mặt xác thịt.

Cuối cùng hai bên lại ngồi xuống nói chuyện.

“Chú Cố, bác Úc, nếu hai người không thể đưa ra một lý do khiến cháu tin phục, cháu sẽ không từ bỏ.” Ngữ khí Thời Sênh bình tĩnh.

“Chú biết.” Cố Ngôn thở dài, “Hôm nay chúng ta muốn nói chuyện với cháu về tình trạng hiện giờ của tập đoàn Thịnh Thế.”

“Úc Tửu, con ôm Tiểu Hạ làm gì, cút ra pha trà.” Úc Hành Vân một cước đá tới đùi Úc Tửu, “Cần con có tác dụng gì, bảo con khuyên người cũng khuyên không xong.”

Úc Tửu: “…” Sao lại là lỗi của anh.

Úc Tửu dưới cái nhìn hung dữ của Úc Hành Vân, chỉ đành đứng lên đi pha trà, sau đó trở lại tiếp tục ôm Thời Sênh.

Sự lãng mạn trắng trợn này, khiến cho hai người đàn ông lớn tuổi ngại toát mồ hôi.

“Khụ khụ…” Cố Ngôn ho một tiếng, “Tập đoàn Thịnh Thế có quan hệ với rất nhiều ngành nghề, nhưng mấy năm gần đây kỳ thực đã bắt đầu thua lỗ, chính phủ chỉ là giữ cổ phần không thả, người quản lý bên dưới ai ai cũng tìm cách vơ vét, rất nhiều người càng là quan hệ lệ thuộc. Tiểu Hạ, cháu muốn quay về, con đường này rất khó đi.”

Cố Ngôn cũng có chút không cam tâm, đó vốn dĩ là của Thịnh Gia, giờ bị người ta làm thành bộ dạng đó.

“Chú Cố, cháu còn trẻ, cháu cần những trắc trở này.” Thời Sênh nói một cách khéo léo.

“Haiz, lão Cố, con bé Tiểu Hạ này giống mẹ nó, gan to, cậu cứ để nó đi. Cứ coi như không thành, không phải còn có cậu, còn có chúng tôi sao? Còn có thể để nó chết đói sao.”

“Vợ con con sẽ nuôi.” Úc Tửu lập tức giơ tay.

“Thằng nhóc thối, nhìn Tiểu Hạ của con xem, lại xem con đi, cả ngày không làm nghề chính đáng, sau này bố thấy phải là Tiểu Hạ nuôi

con thì có.”

Thời Sênh: “…” Con trai nhà bác lợi hại lắm đó.

“Con tình nguyện để em Tiểu Hạ nuôi, em Tiểu Hạ em có chê anh vô tích sự không?”

Thời Sênh vứt cho Úc Tửu một ánh mắt ghét bỏ.

“Đàn ông đàn ang như con cũng không biết xấu hổ, thằng nhóc thối.” Úc Hành Vân nói rồi lại bắt đầu bốc hỏa.

Chủ đề này không biết làm sao lại nghiêng rồi.

…

Thời Sênh không vội vàng đi tìm luật sư, mà là điều tra đâu vào đấy.

Bước này rất dài, cho nên Thời Sênh cảm thấy nên đối phó trước với Thẩm Giai Âm.

Công ty của Thẩm Giai Âm đi theo thương mại điện tử tương lai phải có.

Có thể nói những người cô ta đào tạo đều không tồi, ít nhất sau này, đều là người tài cán.

Hơn nữa cô ta dám bỏ tiền, những người này đều rất trung thành với cô ta.

Thời Sênh cũng không làm gì, mỗi ngày tới website của họ để lại vài câu khiêu khích, sửa sửa ít mã nguồn gửi chút phim xxx này nọ.

Một trang web tốt đẹp, bị cô ấy làm thành một trang mạng sex.

Nữ chính làm ngành này, không phải đụng vào họng súng của cô sao?

Nhưng nữ chính giờ thật sự kiếm tiền không phải từ công ty, cho nên cái Thời Sênh làm cũng chỉ là ngăn cản tiến độ của họ.

Thời Sênh cũng cảm thấy như vậy không được, vẫn nên tìm cơ hội trực tiếp trói nữ chính lại, sau đó bảo người xử lý chết cô ta thì tiện hơn.

Ừm, cứ làm vậy đi.

Nhưng trước đó… Thời Sênh đi tìm Cố Ngôn lừa gạt.

Sau này bất động sản không còn thịnh vượng như hiện giờ, hiện giờ Cố Ngôn chuyển ngành nghề là vừa đẹp.

Với năng lực của Cố Ngôn, sau này chiếm một ghế, thậm chí là vị trí dẫn đầu cũng không thành vấn đề.

Sau mấy ngày liền dụ dỗ, Cố Ngôn đồng ý Thời Sênh thử xem.

Rất nhiều năm sau, Cố Ngôn nhớ lại khi mình bị dụ vào cái tròng này, đều sẽ tự bật cười. Cái miệng đó của cô, không chút thành ý, chính là vẽ cho anh một chiếc bánh lớn không có bất cứ gia vị gì, nhưng thần sắc của cô nghiêm túc, giống như từng nhìn thấy thế giới đó.

Thời Sênh vẫn mỗi ngày lên mạng gây phiền phức cho Thẩm Giai Âm.

“Vợ ơi.”

Úc Tửu từ ngoài đi vào, “Giúp anh với.”

Thời Sênh móc móc ngón tay với anh, Úc Tửu cười cười đi tới.

Thời Sênh móc cổ anh, dán cho anh cả mặt nước bọt, “Anh đi đâu?”

Úc Tửu kéo một chiếc ghế tới, ngồi bên cạnh Thời Sênh, “Gần đây ở nước ngoài có chút việc muốn anh xử lý, hơi bận chút, vợ đừng giận nhé, đợi anh xong việc lại chơi với em.”

Thời Sênh gật gật đầu, hai người họ việc ai người ấy làm, cô không quản anh đang làm gì, chỉ cần anh an toàn là được.

“Muốn em giúp gì?”

Úc Tửu móc một chiếc USB ra, “Chiếc USB này có bảo mật, người anh tìm đều không giải ra được, vợ lợi hại nhất rồi, giúp anh đi.”

“Anh toàn tìm đám vô tích sự.” Thời Sênh chống cằm ra hiệu cho anh cắm vào máy tính.

Một lúc lâu sau, “Em thu lại câu vừa nói lúc nãy.”

Không phải người của Úc Tửu tìm vô tích sự, là cách bảo mật này rất đặc biệt.

Thời Sênh dùng hơn một giờ đồng hồ mới có thể giải ra.

Bên trong có vài video, và một vài file.

Úc Tửu cũng không che giấu, đứng trước mặt Thời Sênh nhấp mở video.

Một vài cái trước đều là giao dịch đen, có lẽ là chứng cứ lưu lại.

Nhưng video cuối cùng, trông ngày tháng có vẻ rất lâu, hơn nữa hình ảnh cũng không rõ, rung rung lắc lắc, có lẽ là quay trộm.

“Đợi chút.” Úc Tửu muốn tắt video, Thời Sênh đột nhiên gọi lại.

Thời Sênh phóng to video, chất lượng ảnh quá kém, phóng to càng mơ hồ, Thời Sênh miễn cưỡng có thể nhìn rõ cảnh bên trong.

Trong hình ảnh tổng cộng có 3 người, thêm cả người quay trộm này nữa, chính là 4 người.

Thời Sênh cắm thêm tiếng, tiếng nói lập tức truyền ra, rất nhiều tạp âm, người trong ảnh đang tranh cãi.

“… Việc này… tập đoàn Thịnh Thế… họ đáng đời… cái đó… chính là… công cộng… cứ coi như… chúng ta đã một chân… vào… ông… đường lui sao?”

Hình ảnh đột nhiên trở nên rung lắc, tiếp theo là những tiếng hầm hừ, sau đó hình ảnh bị ngắt.

Chương 376: Tình triền thanh mai (27)

Thời Sênh nghe thấy 4 chữ tập đoàn Thịnh Thế, cô nghe đi nghe lại mấy lần, coi như kết nối được câu nói đó.

“Việc này có người bên trên chống đỡ, tập đoàn Thịnh Thế không nghe lời, giờ kết cục này là họ đáng đời. Nơi đó vốn chính là khu vực công cộng, hợp đồng của họ còn chưa ký, càng đừng nói người bên trên biết rồi. Chúng ta đã một chân bước vào rồi, các ông cho rằng còn có đường lui sao?”

Người trong video quá mơ hồ, không thể phân biệt ra là ai, nhưng bối cảnh phía sau có chút quen mắt.

“Video này anh lấy từ đâu?” Thời Sênh hỏi Úc Tửu.

“Từ chỗ Doãn Mạch tiện tay lấy về.” Úc Tửu trả lời thành thực.

Doãn Mạch…

Thời Sênh sao chép video này ra một phần.

“File này em có thể xem không?” Thời Sênh lại chỉ vào mấy file bên trong.

“Đương nhiên, của anh chính là của vợ.”

File khá nhiều, Thời Sênh nhấp mở từng cái một.

Phần lớn đều là một số khoản mục, con số rất lớn, có cái phía sau còn có ghi chú.

Cũng có file thuần chữ, nhưng đều là một vài hợp đồng quan trọng, không có liên quan tới tập đoàn Thịnh Thế.

Lật tới hai cái cuối cùng, Thời Sênh coi như nhìn thấy chữ của tập đoàn Thịnh Thế.

Một phần là một hợp đồng, mua đất đai.

Bên mua chính là tập đoàn Thịnh Thế, đã đóng dấu ký tên.

Nhưng bên bán chưa ký tên, cũng không có thông tin.

Đến vị trí của đất đai cũng không có, chỉ là dùng ký hiệu JY.

Phần thứ 2 là bảng tên người.

Phần lớn đều họ Thịnh, phía sau có đánh gạch chéo màu đỏ.

Số người không ít, ít nhất bốn năm mươi người, bố mẹ của Nguyên chủ nổi bật bên trong, Thời Sênh ở bên trên nhìn thấy tên của Thịnh Hạ, phía sau là dấu hỏi.

Cũng là dấu hỏi, còn có một cái tên, tên Thịnh Dương.

Trong ký ức Nguyên chủ không có tên của người này, nhưng trong nguyên tác có.

Thịnh Dương, du học nước ngoài trở về, con người nham hiểm xảo trá, luôn đối đầu với nữ chính, hình như nữ chính có thâm thù đại hận gì với cô ta vậy, cuối cùng đương nhiên bị làm bia đỡ đạn.

“Trò chơi này lớn rồi!” Kịch bản này xem kiểu gì cũng đều có âm mưu lớn.

Tuyệt đối là tên ngu Hệ thống đó thêm vào.

Đúng là đen đủi.

Thời Sênh đuổi Úc Tửu đi, bảo anh đi làm việc của mình, cô cầm danh sách đó tra xét từng người một.

Những người này đều là chết bất ngờ, sau khi bố mẹ của Nguyên chủ xảy ra chuyện, ngoài Thịnh Dương và Thịnh Hạ đánh dấu hỏi, người khác đều chết rồi.

Thứ gì vậy, đáng để làm chết nhiều người như vậy?

Thời Sênh lại nhìn kỹ hợp đồng đó,: số tiền bên trên hợp đồng hàng trăm triệu, hợp đồng lớn như vậy, tập đoàn Thịnh Thế khẳng định có lưu trữ hồ sơ.

Đương nhiên cũng có khả năng bị người ta tiêu huỷ rồi.

Cho nên, hiện giờ cách tiện nhất chính là hỏi Cố Ngôn và Úc Hành Vân.

Nhưng Thời Sênh cảm thấy họ không hề biết chi tiết, nhìn theo danh sách này, có người coi Thịnh Gia là cái đinh trong mắt, nhưng cô lại sống ở đây yên ổn nhiều năm như vậy, có lẽ có người giúp cô xoá thông tin của cô đi.

Nhưng Cố Ngôn và Úc Hành Vân lại ủng hộ cô về tập đoàn Thịnh Thế, như vậy, người ban đầu hại Thịnh Gia, nhất định sẽ biết.

Cố Ngôn và Úc Hành Vân có vấn đề?

Không đúng.

Thời Sênh cầm danh sách đó ra ngoài, đi thẳng tới công ty Cố Ngôn.

Cố Ngôn đang họp, Thời Sênh đứng ở ngoài đợi anh, đợi khi anh đi ra, kéo anh đi tới văn phòng.

“Tiểu Hạ, sao thế?”Cố Ngôn không hiểu ra sao.

“Chú Cố, chú nói thật cho cháu, chú và bác Úc muốn làm gì?” Cố Ngôn và Úc Hành Vân là thật lòng thương yêu Thịnh Hạ, cô có thể nhìn ra.

Cố Ngôn nhăn trán, “Cháu lại đang nói nhảm gì vậy.”

Thời Sênh đập bản danh sách đó trước mặt Cố Ngôn, “Bố cháu…”

Lời của Thời Sênh còn chưa nói ra, Cố Ngôn cau mày nhìn lướt qua danh sách, sau đó dựng ngón trỏ lên môi, lắc đầu với cô.

Thời Sênh chuyển giọng, “Chuyện của cháu và Úc Tửu không cần các chú bận tâm, các chú đừng làm loạn là được.”

“Chú cũng chỉ lo cho các cháu thôi, sớm đính hôn chút cũng tốt.” Cố Ngôn tiếp lời, “Cháu ăn cơm chưa? Vừa tới đã hấp tấp như vậy, chẳng ra dáng con gái gì cả.”

“Chưa ạ.”Thời Sênh lắc đầu.

“Vậy cháu đợi chú chút, chú xử lý nốt mấy tài liệu này, sắp xong rồi.”

Thời Sênh gật gật đầu, thấy Cố Ngôn thật sự ngồi lại vị trí xử lý tài liệu, Thời Sênh mới dạo văn phòng một vòng.

Khoảng nửa tiếng sau, Cố Ngôn đứng lên, gọi Thời Sênh rời khỏi.

Ra ngoài công ty Cố Ngôn cũng không nói chuyện. Cho tới khi tuỳ tiện vào quán cơm, anh mới mở miệng.

“Lão Úc nói không sai, cháu rất thông minh.” Cố Ngôn giọng bùi ngùi, “Giống mẹ cháu.”

Thời Sênh không nói không rằng.

Trong phòng hơi nặng nề, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cuối cùng Cố Ngôn thở dài, “Chú và lão Úc đều bị người ta giám sát, khoảng 2 năm rồi. Việc cháu kế thừa tập đoàn Thịnh Thế, chú vốn không đồng ý. Nhưng lão Úc nói không sai, họ đã giám sát chúng ta rồi, chứng tỏ đã biết sự tồn tại của cháu. Còn cháu rất thông minh, cho nên chúng ta quyết định không bó tay. Nếu thắng, chúng ta có thể tìm được chân tướng, nếu thua… chúng ta liền phải cùng chết. Tiểu Hạ, cháu nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Rốt cuộc bố mẹ cháu mất thế nào.”

Cố Ngôn lắc đầu, “Cụ thể chú đến giờ cũng không tra rõ. Chú chỉ nhận được một cuộc điện thoại nặc danh lúc nửa đêm, là mẹ cháu gọi, bảo chú đến nhà đem cháu đi, bất luận xảy ra việc gì cũng đừng xuất hiện, cũng đừng để cháu xuất hiện.”

“Sau này thời sự liền đưa tin, nói bố mẹ cháu gặp tai nạn máy bay tử vong.”

Cố Ngôn và tập đoàn Thịnh Thế không có quan hệ lớn lắm, cũng chỉ có hai ba người biết anh quen lão tổng của tập đoàn Thịnh Thế, quan hệ không tồi.

Anh từng được bố mẹ Thịnh Hạ cứu một mạng, sau này còn lấy tiền cho anh mở công ty, như vậy mới có anh của ngày hôm nay.

Anh nghe lời mẹ Thịnh Hạ, họ chết cũng không dám xuất hiện, càng không dám để Thịnh Hạ ra ngoài.

Sau này anh liền phát hiện người của Thịnh Gia từng người từng người một bất ngờ tử vong.

Vốn dĩ cuộc điện thoại đã khiến trong lòng Cố Ngôn căng thẳng, tình hình này càng khiến anh bất an kinh khủng.

Nhưng lúc đó công ty anh vừa bắt đầu, còn đang vùng vẫy dưới tầng đáy, căn bản không nghe ngóng được rốt cuộc họ đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi anh chuẩn bị đưa Thịnh Hạ ra nước ngoài, anh nhận được một túi đồ nặc danh, thời gian gửi ra túi đồ chính là thời gian bố mẹ Thịnh Hạ rời nước.

Bên trong có mấy tài liệu, trong đó có thư chuyển nhượng cổ phần, giấy uỷ thác, thẻ ngân hàng, cùng với tất cả tài liệu của Thịnh Hạ và một lá thư.

Trong thư bố mẹ của Thịnh Hạ nhờ Cố Ngôn chăm sóc tốt cho Thịnh Hạ, họ đã nhờ bạn bè tiêu huỷ hết tài liệu của con bé rồi, không cần đưa con bé đi đâu cả.

Họ chưa từng để Thịnh Hạ xuất hiện dưới mắt công chúng. Mọi người đều biết họ có một đứa con gái, họ luôn gọi tên ở nhà của Thịnh Hạ, bảo vệ con bé rất tốt.

Cho nên đứa con gái này tên là gì, trông như thế nào, ngoài người của Thịnh Gia không ai biết.

Nhưng người của Thịnh Gia đã chết gần hết.

Họ Thịnh này dù không thường gặp, nhưng cũng không hiếm thấy, nếu thật sự đột nhiên rời đi mới khiến người ta chú ý.

Cho nên Cố Ngôn liền làm theo lời họ nói, ở lại.

Trong ký ức của Nguyên chủ loáng thoáng có đoạn ký ức đó. Nhưng khoảng thời gian đó đến Cố Ngôn cũng mơ mơ hồ hồ, Nguyên chủ càng là bệnh không dậy nổi, đợi khỏi bệnh thì chuyện này đã qua hơn hai tháng rồi.

Chương 377: Tình triền thanh mai (28)

Thời Sênh cảm thấy kịch bản này thật sự khốn kiếp.

Rất muốn đánh cho hệ thống một trận.

Kịch bản quỷ quái gì không biết.

Một nữ phụ như cô, cần kịch bản cao cấp chảnh chó như vậy sao?

Để bản cô nương có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn không được sao?

Để bản cô nương yên tĩnh ra vẻ khoe khoang một tí không được sao?

[Ký chủ, mỗi một nhân vật đều có bối cảnh gia đình, theo kịch bản. Thịnh Hạ chỉ kế thừa bất động sản của bố mẹ để lại cho cô ấy. Bố mẹ cô ấy đã sớm chuyển những thứ này qua tay mấy người, đương nhiên không có ai tra xét được, cho nên dưới con mắt mọi người cô ấy chỉ là một tiểu thư giàu có xinh đẹp. Nhưng giờ cô muốn tra ra chân tướng, thì phải đi một con đường khác hoàn toàn với cô ấy.]

Kiểm tra trí thông minh của bản cô nương?

Má nó!

“Chú Cố, việc này hai người đừng quan tâm nữa, tự cháu giải quyết.”

Cố Ngôn đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Một cô bé như cháu, có thể có cách gì. Vốn dĩ đẩy cháu ra ngoài, chú đã rất lo lắng…”

Họ dùng cách này để dẫn ra người sau lưng.

Anh cũng từng muốn đưa con bé rời khỏi đây. Nhưng rồi anh phát hiện tất cả mọi thứ của mình đều bị giám sát. Chỗ Úc Hành Vân tốt hơn chút, nhưng ra nước ngoài anh sợ sẽ đánh rắn động cỏ, khiến kẻ đứng sau làm ra việc táng tận lương tâm.

Họ bị giám sát hai năm đều không có động tĩnh, chứng minh họ không phải muốn lấy mạng Thịnh Hạ.

Chỉ cần không phải mạng, trong tay họ vẫn coi như có nắm chắc.

“Chú Cố, cảm ơn chú. Nhưng chú và bác Úc đừng nhúng tay vào, chính là việc tốt nhất với cháu. Chú phải tin cháu, bản lĩnh của cháu lớn hơn nhiều so với chú tưởng.”

Cố Ngôn ra sức khuyên can, đều bị Thời Sênh phản bác mạnh mẽ.

Một người lớn như anh, còn không nói lại một đứa trẻ.

“Vậy cháu chuẩn bị khi nào trở về.”

“Không vội ạ, còn cần một số tài liệu.”

Chia tay Cố Ngôn, Thời Sênh gọi điện thoại cho Úc Tửu, hỏi anh có phải đã giải quyết hết người khả nghi vây quanh cô rồi không.

Úc Tửu ở bên đó trả lời rất vui vẻ, giọng còn hí hửng như chờ khen ngợi.

Nếu anh ở trước mặt cô, Thời Sênh bảo đảm đập điện thoại lên mặt anh.

…

Thời Sênh suy nghĩ rất lâu, cảm thấy dùng trí thông minh thật sự quá mệt.

Cô cầm Thiết Kiếm ra ngoài, khí thế hừng hực đến Long Gia.

“Cô tìm ai.” Người giúp việc cho Long Gia thấy sắc mặt Thời Sênh u ám, còn kéo theo Thiết Kiếm, đột nhiên có chút sợ hãi.

“Mở cửa.”

Người giúp việc đâu dám mở, “Cô tìm ai.”

Thời Sênh không kiên nhẫn, nhấc tay chém về phía cửa sắt.

Cửa sắt thường ngày nhìn rất chắc chắn, dưới thanh Thiết Kiếm đó, không trụ nổi một chiêu, bị tách thành hai nửa.

Người giúp việc kêu lên một tiếng trốn tới bên cạnh.

Thời Sênh bước bước lớn đi vào bên trong.

“Cô tìm ai, cô không thể vào, mời cô ra…” Thiết Kiếm của Thời Sênh chỉ vào người đang nói chuyện.

Người đó lập tức kinh hãi lùi về phía sau.

Ai muốn lên ngăn cô, nhất định sẽ bị chém.

Đi một mạch tới phòng sách của Long Nhuận.

“Rầm!”

Người trong phòng sách đều giật thót cả mình, nhìn thấy người đứng bên ngoài càng kinh ngạc hơn.

“Thịnh Hạ.” Long Nhuận đã già hơn không ít so với ba năm trước, nhưng giọng nói vẫn tràn đầy khí thế.

Thời Sênh quét ánh mắt qua người những người có mặt, “Đến đủ rồi chứ.”

Doãn Mạch và Thẩm Giai Âm đều có mặt, ngoài hai người này, còn có hai ông già không quen biết.

Cô không nhận ra được người trong video là ai, nhưng cô nhớ nơi này.

Bối cảnh trong video đó, chính là ở đây, đến bày biện cũng không thay đổi.

Long Nhuận chắc chắc có liên quan tới việc này.

Thời Sênh quay người cầm kiếm chỉ vào các vệ sĩ theo cô tới, “Cút.”

Một cô bé rõ ràng trông rất dịu dàng, khi sầm mặt, trông lại đáng sợ như thế.

Giống như đứng bên cạnh cô liền có thể cảm nhận được một loại áp bức, khiến người ta thở không ra hơi, chân mềm nhũn.

Long Nhuận có chuyện gì mà chưa gặp qua, vẫy vẫy tay với những

người đó.

Các vệ sĩ lúc này mới từ từ lùi ra một khoảng.

Thời Sênh trực tiếp đóng cửa lại, tiện tay dán lá bùa lên phía trước.

Động tác của cô không coi là che giấu, người có mặt đều nhìn thấy.

Sắc mặt mọi người đều lộ ra vài phần kỳ quái.

Trong số đó Thẩm Giai Âm là kỳ quái nhất.

“Thịnh Hạ, cô muốn làm gì.” Thẩm Giai Âm ỷ mình quen Thời Sênh, mở miệng trước chất vấn.

Thời Sênh quay đầu nhìn cô ta, Thiết Kiếm chỉ vào ngực cô ta, “Im mồm, nói thêm một từ ông đâm cô.”

“Thịnh…” Thiết Kiếm của Thời Sênh trực tiếp lướt tới.

Doãn Mạch nhanh tay nhanh mắt ôm Thẩm Giai Âm xoay người né Thiết Kiếm.

“Ngoan ngoãn đợi đấy, có cơ hội cho các người lên tiếng.” Thời Sênh cũng không để tâm, dù sao có thiên đạo giúp, chắc chắn cô không chém chết được hai con gián này.

Thời Sênh nhìn về phía Long Nhuận vẫn ngồi yên như núi, “Ông Long, ông vẫn khoẻ chứ.”

Khác với ba năm trước, tiếng nói của cô không còn non nớt nữa, nhưng vẫn trong trẻo, giống như nước chảy ở khe suối, đi thẳng vào lòng người.

“Cô Thịnh khí thế lớn như vậy tới Long Gia ta, là vì chuyện gì?”

“Giả ngốc với tôi sao?” Thời Sênh đạp một cước tới bình hoa cao nửa người bên cạnh, bình hoa vang lên một tiếng vỡ tan, “Nhớ một câu nói tôi từng nói với ông trước đây không?”

Long Nhuận sầm mặt.

Ba lão già quay ra nhìn nhau, Long Nhuận mở lời trước, “Thịnh Hạ, cô đã biết thân phận của mình rồi?”

Thời Sênh hừ mũi, “Tôi luôn biết tôi là ai, tôi có gì. Giờ cái tôi muốn biết là, mảnh đất tập đoàn Thịnh Thế mua là gì, và sự thật đằng sau cái chết của bố mẹ tôi.”

“Đừng giả ngu với tôi, thứ này các người tự xem.” Thời Sênh vứt chiếc USB tới, “Xem xong suy nghĩ xem nói thế nào với tôi, ai dám làm bừa, hôm nay tôi ở đây chém các người, đừng cho rằng tôi không dám, trên thế giới này còn chưa có việc tôi không làm được.”

“Cô điên rồi.” Một lão già bên cạnh Long Nhuận thấp giọng, mặt mũi giận giữ.

“Chậc, còn tưởng lão luyện thế nào, chút khí thế này đã doạ được rồi?” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng coi thường, Thiết Kiếm gõ gõ vào chiếc bàn bên cạnh, “Mau xem đi, đừng làm phí thời gian.”

Tuổi tác của ba người cộng vào cũng hơn 200 rồi, nhưng giờ họ lại bị một con ranh còn chưa tới 20 tuổi tuỳ ý sai khiến.

Ông già ngồi bên trái Long Nhuận không nói chuyện, tay lặng lẽ sờ ra sau. Thời Sênh liếc mắt nhìn ông ta, thấy ông ta móc súng ra, nhắm

vào mình.

Ông ta đẩy đẩy mắt kính già nua, trên mặt mang theo nụ cười hiền từ, “Cô bé, cô nói là thanh kiếm đó của cô nhanh, hay là súng của ta nhanh.”

“Muốn thử không?” Nụ cười trên khoé miệng Thời Sênh khiến trong lòng ông già cầm súng nảy sinh vài phần bất an.

Nhưng vì có lòng tin với súng, ông ta liền ép sự bất an đó xuống.

“Đặt kiếm xuống, chúng tôi từ từ nói chuyện với cô.”

“Thiểu năng.”

Ông già chỉ cảm thấy cổ tay bị cái gì đánh trúng, cánh tay giơ lên cao, ngón tay run rẩy nổ sủng, đánh trúng lên trần nhà.

Âm thanh vang vọng một lúc lâu trong phòng, khói thuốc súng tan ra trong phòng.

Cô ra tay thế nào?

Rõ ràng vừa nãy cô chưa làm gì cả.

“Cô ấy là người Tu Chân.” Ánh mắt Doãn Mạch có chút kỳ lạ nhìn Thời Sênh, “Đúng là không ngờ cô lại là người tu chân.”

Con mắt nhìn người của Úc Tửu vẫn tốt như xưa.

Thời Sênh biết Doãn Mạch là người Tu Chân, trong cố truyện từng nhắc tới.

Nhưng thiết lập của thời đại này, cách tu chân đều không đầy đủ, cho nên khí tức trên người Doãn Mạch có chút pha tạp, dù thời gian tu luyện dài hơn cô, nhưng không so được với sức mạnh thuần khiết của cô.

“Vinh hạnh.” Thời Sênh cười gượng gạo nhả ra hai chữ.

Chương 378: Tình triền thanh mai (29)

Người Tu Chân không phải là bí mật gì trong vòng cấp cao của giới thượng lưu.

Có người thậm chí có thể nuôi riêng một người như vậy tọa trấn.

Lời của Doãn Mạch vừa ra, ba ông già đối diện cùng thay đổi sắc mặt.

Người Tu Chân…

Trong mắt họ chính là đại sư bản lĩnh thông thiên.

Người như vậy… không đắc tội được.

Cuối cùng ba người thoả hiệp, quay sang chỗ bàn đọc sách của Long Nhuận xem video, Long Nhuận nhân cơ hội dùng mạng gửi tín hiệu cầu cứu.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn họ, căn phòng này nếu những kẻ vô tích sự đó có thể vào, cô liền chém chết nam chính nữ chính cho họ xem.

“Tôi biết ngay là lão ta mà, lão Vương khốn kiếp đó luôn đề phòng chúng ta.”

Xem xong video, ông già cầm súng trước đó phẫn nộ mở miệng.

Long Nhuận ra hiệu cho hai người yên tĩnh, giờ cái quan trọng nhất

là kéo dài thời gian. Chỉ cần đợi người của ông ta tới, ông ta không tin không trị được con nhóc này.

Thời Sênh kiên nhẫn đợi họ, trong lúc đó tặng cho Thẩm Giai Âm một nụ cười.

Nụ cười rất rạng rỡ, nhưng phía sau nụ cười đó lại khiến người ta sởn gai ốc.

Thẩm Giai Âm sống hai kiếp, chưa từng gặp người nào khiến người ta cảm thấy cổ quái như vậy.

Nói cô tức giận sao? Không đến nỗi, cô nói chuyện dù ác liệt, nhưng ngữ khí rất ôn hoà, không có bao nhiêu phẫn nộ.

Nói cô không tức giận cười lên lại u ám, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lột da đối phương xuống.

“Cô bé Thịnh Gia…”

“Nghĩ kỹ rồi nói, tôi có não, muốn bày trò với tôi phải biên tập kỹ một chút.” Thời Sênh lên tiếng nhắc nhở, “Kể chuyện phải có đầu có đuôi, đừng lộ ra kẽ hở khiến người ta chê cười.”

Long Nhuận bị chặn họng.

Con ranh này sao không nói chuyện theo lẽ thường.

Vừa lên đã chặn đứng đường lại.

“Bố mẹ cô rất lợi hại, nhưng có lúc, phải thuận theo thời cuộc, hơn nữa việc đó chúng tôi cũng không làm chủ được.” Trên mặt Long Nhuận xuất hiện một vài sự đau lòng, diễn vai một trưởng bối bị ép

buộc không biết phải làm sao.

Thời Sênh nghe Long Nhuận nói lung tung kéo dài thời gian, cô cũng không ngắt lời.

Điều Long Nhuận nói không có gì khác ngoài việc kết cục đó của bố mẹ Thịnh Hạ đều là tự chuốc lấy, lại không hề nói tới vấn đề chính một câu nào.

Long Nhuận vừa nói vừa quan sát biểu cảm của Thời Sênh. Từ khi ông ta bắt đầu nói, biểu cảm của cô ấy chưa từn thay đổi, yên lặng tới kỳ dị.

Tim Long Nhuận đột nhiên đập nhanh hơn. Ánh mắt của con ranh này sao lại khiến người ta sợ hãi như thế, giống như có thể nhìn xuyên qua vậy.

Ngay khi mỗi người họ đang suy đoán, bên ngoài vang tới một loạt tiếng phanh xe dồn dập.

Long Nhuận và hai lão già khác lập tức trao đổi ánh mắt.

Cứu binh tới rồi.

Nhưng ngoài tiếng phanh xe đó, thì cũng không có âm thanh nào nữa.

Chuyện gì vậy? Sao có thể không có một chút động tĩnh nào?

Ông già cầm súng có chút mất kiên nhẫn, chạy tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra, ánh sáng bên ngoài đột nhiên tràn vào.

Từ phòng sách vừa hay có thể nhìn thấy hướng cửa lớn.

Ở bên đó đỗ không ít xe, nhưng cửa lớn nhất lại là bị một nhóm đàn ông mặc vest chặn lại, trong tay đều mang theo súng, xe và người bên ngoài đều bị chặn, không khí rất căng thẳng.

Một thiếu niên đứng ở giữa cửa lớn, bên cạnh anh ta là một người đàn ông râu quai nón, người đàn ông hình như đang báo cáo gì đó với anh ta.

Thời Sênh nhìn ra bên ngoài, Úc Tửu hình giống như có phát giác, nhìn về phía phòng sách.

Khoảng cách quá xa, Úc Tửu đương nhiên không nhìn thấy Thời Sênh, chỉ là cười cười nhìn về phía phòng sách, làm tư thế tay yên tâm.

Nỗi lo phía sau của cô, anh sẽ gánh vác hết.

“Đừng để người không liên quan làm phiền cô ấy.” Úc Tửu dặn dò người đàn ông râu quai nón một tiếng, quay người về trong xe.

Người đàn ông râu quai nón có chút không biết xử trí thế nào. Sao cậu chủ không hề lo lắng xem cô Thịnh ở bên trong có xảy ra chuyện gì không?

“Cậu chủ, lần này chúng ta dùng quá nhiều người. Tôi lo sẽ dẫn tới sự chú ý trong nước, có cần qua đó chào hỏi không.” Người đàn ông râu quai nón áp chế nghi hoặc xuống, tiến tới cửa xe nói chuyện chính.

“Không cần, sẽ có người giải quyết.”

Người đàn ông râu quai nón đầy vẻ thắc mắc, cậu chủ nói chuyện

sao càng ngày càng không chuẩn rồi.

Cậu chủ đã nói như vậy, người đàn ông râu quai nón không dám tuỳ tiện, đứng ở trước cửa xe làm môn thần, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ xem cậu chủ và cô Thịnh này đang chơi trò gì.

Thời Sênh ở bên trong khoảng hai tiếng mới ra.

Khi cô đi ra, theo sau là nhóm người của Long Nhuận, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào bóng lưng Thời Sênh.

Nhưng cô lại rất nhàn nhã tự nhiên, không bị ảnh hưởng tới nửa phần, cũng không sợ người sau lưng đột nhiên tính kế cô.

Chỗ kỳ lạ là, người phía sau không có một ai ra tay, chỉ yên lặng đi theo cô ra ngoài.

“Nhân quả luân hồi ắt có báo.” Ở chỗ cách xe Úc Tửu mười mét, Thời Sênh dừng lại, quay đầu, ánh mắt bình tĩnh, “Các người phải tin câu nói này. Tôi không quan tâm các người giở thủ đoạn gì. Đương nhiên tiền đề là các người không để tâm liệu có chết một cách lặng lẽ không.”

Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Không cần tiễn nữa.”

Sắc mặt cả nhóm người khó coi.

Chuyện xảy ra vừa nãy, quá nhanh cũng quá kỳ dị.

Doãn Mạch đột nhiên làm loạn, đối đầu với Thời Sênh, họ muốn nhân cơ hội chạy ra ngoài. Chạy tới cửa mới phát hiện cửa đó không mở được. Mảnh giấy bùa dán bị dán trên cửa họ không động vào được.

Họ quay đầu liền nhìn thấy Doãn Mạch bị Thời Sênh đâm một kiếm, không khí giống như bị bóp méo, tiếp theo Doãn Mạch và Thẩm Giai Âm liền không thấy bóng dáng đâu.

Người sống biến hình phiên bản hiện thực!

Thời Sênh đã không còn lạ gì với chuyện này, cách giữ mạng của nam chính nữ chính nhiều vô số kể.

Cô bước vài bước chui vào cửa xe Úc Tửu mở sẵn.

Úc Tửu ló người ra rồi từ từ kéo cửa xe lên, nụ cười trên miệng anh khiến mấy người đối diện đó lại thất kinh.

Đóng cửa xe lại, Úc Tửu ôm Thời Sênh cọ vào cổ côr, Thời Sênh thuận thế hôn một cái lên mặt anh, “Sao anh tới đây.”

“Đến đón em.” Nụ cười trong đáy mắt Úc Tửu rạng rỡ như pháo hoa, chỉ bung nở vì cô.

“Rất có giác ngộ.” Thời Sênh cười nhẹ một cái, “Về nhà thôi.”

Ông chú râu quai nón làm lái xe phía trước lập tức nổ máy xe.

Người đàn ông mặc vest đứng ở bên ngoài lần lượt lên xe, nghênh ngang rời khỏi biệt thư của Long Gia.

Người bị chặn bên ngoài lúc này mới như ong vỡ tổ xông vào.

Ba người đều không bị thương gì, nhưng bị doạ một trận không nhẹ.

Hai ông già khác vội vàng cáo từ.

Long Nhuận bình tĩnh nhất, vẫy tay ra hiệu cho họ yên lặng.

“Việc hôm nay, ta không muốn truyền ra ngoài, biết làm thế nào không?”

“Ông chủ, những người vừa nãy cũng không quản sao?” Có người hỏi, những người đó vừa nhìn đã biết không phải vệ sĩ thường.

“Muốn chết thì cứ đi động vào cậu ta đi.” Long Nhuận lạnh lùng nhìn người đó, gọi mấy đứa con trai của mình, “Mấy đứa theo ta lên nhà.”

Nhuận tổng cộng có ba người con trai, đều có thể coi là xuất sắc.

“Bố, Thịnh Hạ đó…”

“Việc này không cho phép nhắc lại nữa, việc của tập đoàn Thịnh Thế cũng không cho phép nhúng tay vào.” Vừa nói tới hai chữ Thịnh Hạ, Long Nhuận liền phát hoả, “Đừng đi chọc vào kẻ điên đó, con bé muốn báo thù, để con bé đi cắn những người đó.”

“Bố, lai lịch của con bé thế nào?” Lại khiến Long Nhuận ông ấy kiêng kỵ như vậy.

Trong đầu Long Nhuận loé lên hình ảnh trước đó, lai lịch thế nào?

Không có lai lịch gì cả, chỉ là một con ranh không sợ chết, ngông cuồng huênh hoang, lại có bản lĩnh.

Nhưng ba chữ có bản lĩnh này, đã thiết lập địa vị của cô.

Một tấm bùa liền có thể khiến cửa không mở được, có thể không có bản lĩnh sao?

Người càng già, thì càng sợ chết.

Chương 379: Tình triền thanh mai (30)

Thời Sênh từ chỗ Long Nhuận biết một vài chân tướng.

Năm đó bố mẹ Thịnh Hạ mua một miếng đất, chuẩn bị xây dựng suối nước nóng.

Theo Long Nhuận nói, miếng đất đó họ vốn định xây dựng resort suối nước nóng, ở đó có một suối nước nóng thiên nhiên.

Khi đó tỉnh H đang khai phá, giao thông thuận tiện rồi, resort khẳng định kiếm được tiền.

Hợp đồng của họ đã ký xong rồi, nhưng không biết là ai truyền ra tin dưới mảnh đất đó có mỏ kim cương nguyên sinh.

Hơn nữa là một mỏ kim cương nguyên sinh lớn.

Trong nước, mỏ kim cương nguyên sinh vốn đã hiếm, đột nhiên truyền ra một tin như vậy, khiến người biết tin đều như hổ vồ chăm chú theo dõi tập đoàn Thịnh Thế, muốn dây máu ăn phần.

Hợp đồng mua bán trong tay bố mẹ Thịnh Hạ liền trở thành một lá bùa đòi mạng.

Vốn dĩ việc này nên báo cáo ban ngành có liên quan, nhưng chủ quản khi đó đã lén chặn lại, và dùng tiền bịt mồm không ít người.

Những thông tin này ban đầu đã không lan truyền trong phạm vi rộng,

vào thời đại không có mạng internet muốn giấu đi cũng không phải chuyện khó.

Tập đoàn Thịnh Thế bị nhắm vào, bố mẹ Thịnh Hạ rất nhanh liền tiêu huỷ tất cả tài liệu về việc mua đất đai.

Nhưng hành động này, chứng minh nơi đó thật sự có mỏ kim cương nguyên sinh.

Cho nên mới có một loạt những việc về sau.

Bố mẹ Thịnh Hạ là bị người ta ép cả người lẫn xe rơi xuống biển, hài cốt không còn.

Nơi đó lại không bại lộ, đến giờ họ đều chỉ biết ở tỉnh H, không biết vị trí cụ thể.

“Họ muốn nuốt một mình?” Úc Tửu ôm lấy Thời Sênh, cằm đặt lên vai cô.

“Không phải.” Thời Sênh ngẩng đầu, nếu họ muốn, sẽ không gây thành như thế.

“Là người bên trên muốn nuốt một mình, bố mẹ em lại muốn báo cáo quốc gia.”

“Người đó là ai.”

“Dương Hoài Nhân.” Thời Sênh nhẹ nhàng nhả ra một cái tên, “Leo lên rất cao.”

Dương Hoài Nhân, vị trí xếp thứ hai trong quốc gia hiện giờ, có thể nói là một tay che trời.

Úc Tửu yên lặng ôm lấy cô, rất lâu sau anh ôm lấy người cô xoay nửa vòng, để cô mặt đối mặt với mình.

“Em muốn làm gì cứ việc làm, anh có thể bảo đảm em rút lui an toàn.”

“Ừm.” Thời Sênh ôm chặt lấy cổ anh, lặng lẽ ôm anh.

…

Vào đêm, Thời Sênh đang xem tài liệu, Úc Tửu không biết từ đâu lôi ra một chiếc hộp trang sức.

Thời Sênh nhíu mày nhìn anh, Úc Tửu cười nhẹ một tiếng, “Mẹ anh để lại.”

Anh ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, “Anh lấy được từ chỗ sư phụ của anh.”

“Anh còn có sư phụ?”

Úc Tửu sờ sờ đầu Thời Sênh, không tiếp lời.

Thời Sênh biết anh không chịu nói, không hỏi nữa, mở hộp ra.

Bên trong là một sợi dây chuyền.

Phong cách thiết kế có chút thiên về cổ điển, nhưng lại không mất đi vẻ thời trang, dù là hiện tại đeo, cũng sẽ khiến người ta sáng mắt.

Phía dưới cùng treo một miếng ngọc to bằng ngón tay cái, màu xanh lam, nhưng khi cầm nó soi vào ánh sáng, sẽ có một loại cảm giác

tràn trề nước.

“Anh từng thấy bà ấy đeo, vì khá đặc biệt, vừa nhìn đã nhận ra.”

Thời Sênh xoa xoa viên ngọc đó, soi nó dưới ánh sáng.

Bên trong thật sự giống như có nước đang chảy, cô hơi lắc liền nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Đồ tự nhiên quả nhiên thần kỳ.

Thời Sênh đặt sợi dây chuyền xuống, quay người tóm lấy Úc Tửu, “Đi, chúng ta ra ngoài hóng gió.”

“Muộn như vậy?” Úc Tửu kinh ngạc, ánh mắt hơi đảo, “Hay là chúng ta hóng gió trên giường.”

Thời Sênh đạp một cước tới, “Anh cả ngày không thể nghĩ chút chính sự sao?”

“Sao lại không phải chính sự, tạo người đã được đưa lên bàn hội nghị quốc gia rồi.” Úc Tửu tranh luận.

Thời Sênh khoé miệng hơi giật, “Người ta đó là bảo anh đẻ ít.”

“Chúng ta còn chưa có đứa nào.” Úc Tửu vô tội, kéo tay Thời Sênh, “Em thích con gái hay con trai? Anh thích con trai hơn, nhất định phải đẹp trai như anh. Hay là chúng ta sinh một cặp thai long phụng, vừa hay.”

Thời Sênh đột nhiên trở nên trầm mặc.

Trước đây Phượng Từ không có yêu cầu gì với trẻ con, đây vẫn là

lần đầu tiên cô nghe thấy lời như vậy từ miệng anh.

“Vợ?” Úc Tửu thấy Thời Sênh nửa ngày không nói chuyện, có chút hoảng, ôm cô an ủi, “Không sinh nữa không sinh nữa. Vợ không thích chúng ta không sinh.”

Thời Sênh không biết làm sao lắc đầu, căn bản không phải vấn đề cô muốn sinh hay không, mà cô căn bản không thể sinh.

“Anh thật sự thích trẻ con như vậy?”

Úc Tửu vỗ lưng Thời Sênh, tiếng hơi buồn bực, “Cũng không phải… chỉ là cảm thấy có chút không an toàn. Vợ à, anh cảm thấy em giống như bất cứ lúc nào cũng phải rời xa anh, anh hơi sợ.”

Có con sự chú ý của cô liền bị con chia đi một nửa, mà anh thì thích cô đặt hết sự chú ý lên người mình hơn.

Thời Sênh nghĩ lại chuyện đã qua, cảm giác mình gây cho anh là như vậy sao?

Cô làm việc không thích lôi lôi kéo kéo, nhưng mỗi lần cô đều sẽ giao phó rõ ràng với anh, chính là sợ anh nghĩ lung tung.

Sao anh ấy lại có cảm giác này rồi?

Lẽ nào là lần này cô không đủ tốt với anh?

Ai bảo anh làm như thế.

Cô muốn đánh anh là lỗi của cô sao? Lỗi này cô không gánh!

Thời Sênh thở dài, đúng là nợ anh.

Thời Sênh lật người đè Úc Tửu bên dưới, dùng cách cực kỳ dịu dàng hôn anh.

Toàn bộ quá trình lần này là Thời Sênh chủ đạo, dịu dàng tới mức khiến Úc Tửu có chút không chân thực, đợi sau khi anh tìm chỗ chết muốn đi tiếp tục trêu ghẹo bị Thời Sênh đánh, mới biết, tất cả đều là ảo giác.

Vợ vẫn bạo lực như thế.

Khó chịu.

Nhưng cảm giác vừa nãy thật tốt.

Rất muốn làm lại lần nữa.

Úc Tửu nhìn người bị mình ôm trong lòng, có chút lục sục muốn động đậy.

“Hôm nay tinh lực tốt vậy sao?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn anh, ánh sáng quá tối, cũng không nhìn rõ sắc mặt anh thế nào.

Đừng nói cái gì trong bóng tối cũng có thể nhìn rõ mắt anh, lừa đảo, cô phải dùng linh lực mới có thể nhìn rõ.

Thời Sênh nắm tay anh, truyền linh lực vào trong cơ thể anh, chạy theo kinh mạch của anh.

“Ưm…” Úc Tửu nhẹ hừ một tiếng, cơ thể giống như là bị một tầng khí ấm bao lấy, sự mệt mỏi vừa nãy hết sạch, dễ chịu làm sao, “Vợ, em thật sự là người ngoài hành tinh sao?”

“Đúng thế, anh sợ không?”

“Không sợ, dù em có là người ngoài hành tinh anh cũng thích em.”

“Hừ… Nếu thật sự gặp phải người ngoài hành tinh, em thấy anh còn chạy nhanh hơn ai hết.” Thời Sênh để linh lực chạy mấy vòng trong người Úc Tửu, sau đó thả anh ra, “Đến đây tiểu yêu tinh, tối nay chúng ta đại chiến tới sáng.”

“Hả?” Úc Tửu ngớ người.

Đợi khi Thời Sênh trèo lên tới người anh, anh mới phản ứng lại, lập tức đoạt lại chủ quyền.

Thời Sênh cảm thấy linh lực mình truyền cho Úc Tửu quá nhiều rồi, tên này thật sự đại chiến tới sáng.

Ánh sáng mặt trời đổ vào từ tấm rèm cửa mở nửa, chiếu lên người hai người đang ôm nhau, lớp da trần lộ ra bên ngoài, giống như được mạ lên một tầng ánh sáng ấm áp.

Thời Sênh bị ánh nắng chiếu hơi không thoải mái, co co vào trong lòng Úc Tửu.

Có lẽ là động tác hơi mạnh, làm anh tỉnh dậy.

Vừa mở mắt là có thể nhìn thấy vợ của mình, cảm giác này thật tốt.

Anh hôn lên trán Thời Sênh một cái, nhìn đồng hồ bên cạnh.

Lại sắp 12 giờ rồi.

Lát nữa cô ấy tỉnh chắc sẽ đói nhỉ?

Nhưng rất muốn ôm vợ nhà anh.

Băn khoăn quá.

Tiếp tục ngủ hay là làm cơm?

Cuối cùng Úc Tửu vẫn là xuống giường đi làm đồ ăn, anh không nhẫn tâm để cô bị đói.

Chương 380: Tình triền thanh mai (31)

Một khoảng thời gian tiếp theo, Thời Sênh đều đi thu thập tài liệu của Dương Hoài Nhân.

Người này có thể ngồi tới vị trí hiện giờ, vẫn là có vài phần bản lĩnh.

Nhưng giờ tuổi tác đã cao, có lẽ còn hai năm nữa là về hưu.

Muốn tiếp cận ông ta không dễ như tiếp cận Long Nhuận. Cũng không phải do người bên cạnh ông ta lợi hại mà là ông ta đứng quá cao, khiến người ta chú ý.

Nhiệm vụ phụ tuyến về nguyên nhân cái chết của cha mẹ Thịnh Hạ đã tra được tương đối, giờ chỉ thiếu thông tin ban đầu là do ai phát ra.

Từ khẩu khí của Long Nhuận, Thời Sênh phán đoán ra Dương Hoài Nhân còn chưa từ bỏ ý định năm xưa. Những người này vẫn luôn tìm nơi đó.

Nguyên nhân Thời Sênh muốn giết chết Dương Hoài Nhân đương nhiên không phải là để báo thù cho họ. Cô chỉ muốn bản thân sau này được sống yên ổn. Trừ đi người có uy hiếp với mình, mới là cách tiện lợi đơn giản nhất.

Thời Sênh cảm thấy bản thân nên đi nắm lấy tập đoàn Thịnh Thế trước.

Để Dương Hoài Nhân biết người kế thừa tập đoàn Thịnh Thế đã trở về rồi.

Ông ta không phải sẽ tự tìm tới cửa sao?

Thời Sênh lập tức liên hệ với luật sư chuyển nhượng quyền cổ phần mà trước kia Cố Ngôn giao cho cô.

Vị luật sư này chỉ là một luật sư nhỏ không có tên tuổi mấy. Đây có lẽ cũng là để bảo vệ tốt hơn giấy chuyển nhượng quyền cổ phần này.

Nhưng từ trong cuộc nói chuyện với luật sư, cô biết đây là người có tài năng.

Để không gây sự chú ý của mọi người, ông ta lại luôn không biểu hiện tài năng của mình ra ngoài, chỉ lặng lẽ kinh doanh một phòng luật sư miễn cưỡng có thể sống qua ngày.

Sau khi luật sư gọi điện thoại cho cô liền chuẩn bị xong tất cả tài liệu cần thiết, chỉ cần cô ký tên là được.

Phần khác cũng đi rất thuận lợi, thuận lợi tới mức khiến người ta líu lưỡi, giống như có một con đường vô hình, đang mở ra cho cô.

“Bố mẹ cháu là người rất tốt, họ từng tài trợ cho không ít học sinh nghèo.”

Đây là câu nói không liên quan tới chính sự duy nhất mà luật sư nói với cô.

Tiền nhân trồng cây hậu nhân hưởng bóng mát.

Có lẽ bố mẹ Thịnh Hạ chưa từng nghĩ người họ tài trợ, sẽ mang tới

sự thuận tiện rất lớn cho con gái của mình sau này.

Nếu Nguyên chủ chọn kế thừa tập đoàn Thịnh Thế, dù sẽ không thắng được một cách xuất sắc, nhưng cũng sẽ không thua một cách triệt để.

Thời Sênh cầm tài liệu, đến tập đoàn Thịnh Thế huênh hoang.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không”

Ngăn Thời Sênh là lễ tân, có lẽ là nhìn Thời Sênh có một mình, lại thấy cô ăn mặc tuỳ ý, không tránh khỏi có chút coi thường.

“Hẹn trước? Hẹn trước với ai?”

Lễ tân: “…” Đến gặp ai cũng không biết, cô gái này là đến làm loạn sao?

“Cô không có hẹn trước cô không thể vào.” Thái độ tiếp đón lập tức trở nên cứng rắn.

“Tôi về tôi…”

“Xin chào, tôi có hẹn với Dương tổng.” Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói chen vào.

Hai tay Thời Sênh chống lên quầy, thở dài nặng nề.

Đúng là không chỗ nào không gặp nhau!

Thẩm Giai Âm có lẽ cũng là mới nhìn thấy Thời Sênh, hơi hơi kinh ngạc, sau đó lùi về phía sau phòng ngự.

Cô gái này rất bạo lực.

Nhưng vừa nghĩ tới ở đây nhiều người như vậy, cô không đến nỗi động thủ ở đây, lại bình tĩnh trở lại.

“Là cô Thẩm sao? Dương tổng đã đợi cô rồi, cô lên thang máy số 2, Dương tổng ở tầng 20.”

Thái độ của lễ tân lập tức tốt lên.

“Cảm ơn.” Thẩm Giai Âm không nói chuyện với Thời Sênh, vòng qua cô lên thang máy.

“Gọi quản lý của các cô xuống gặp tôi.” Thời Sênh đập đập quầy, “Quản lý của các cô là ai?”

Lễ tân lấy ánh mắt như thấy người tâm thần nhìn cô, vẫy tay gọi bảo vệ phía xa.

Cô lật lật một đống hồ sơ lộn xộn trong tay, coi như nhìn thấy tên của tổng tài hiện giờ.

Dương Hoài Lễ.

Em trai của Dương Hoài Nhân.

Thời Sênh nhìn tên một lát, bảo vệ đã tới rồi.

Bảo vệ cầm dùi cui điện, làm ra một tư thế xin mời, “Thưa cô, phiền cô ra ngoài cho.”

“Ra ngoài làm gì?”

Lễ Tân: "…" Cô nương này chắc chắn bị tâm thần.

Cô ta nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ, bảo vệ đưa tay muốn kéo Thời Sênh, tay anh ta còn chưa đụng tới Thời Sênh, liền bị một cánh tay khác đẩy ra.

Thời Sênh nhìn Úc Tửu không biết vào từ lúc nào, nhìn nhau không nói lên lời.

Đứa trẻ này cứ như sợ cô chạy mất vậy.

"Thưa anh…"

Úc Tửu không thèm để ý tới bảo vệ, ôm eo Thời Sênh, đặt một tấm danh thiếp tới trước mặt Lễ tân, "Giờ Dương Tổng có thời gian rồi chứ?"

Lễ tân còn đang đắm chìm trong vẻ đáng yêu của nam sinh này, rất muốn lên trước sờ một cái, đột nhiên nghe thấy anh nói chuyện, vội vàng nhìn lên danh thiếp.

Tập đoàn HK.

Phó Tổng giám đốc.

Úc Tửu.

Lễ Tân bị thân phận cao quý này doạ cho một cái. HK hai năm gần đây rất nổi tiếng trong nước, ngày trước ở nước ngoài phát triển, giờ coi như là tập đoàn xuyên quốc gia lớn nhất trong nước.

Trước đây nghe nói Dương Tổng muốn hẹn gặp người phụ trách của HK, đến mặt của người ta còn chưa thấy.

Lễ Tân gọi điện thoại lên trên, rất nhanh liền có người từ thang máy đi xuống, đón hai người họ lên.

“Anh trở thành Phó Tổng từ khi nào thế?” Tên này cả ngày lởn vởn đi theo cô, không thì chính là ở nước ngoài xây dựng vương quốc ngầm đó của anh, bác Úc gọi anh mấy lần anh cũng không đi làm, danh thiếp ở đâu ra? Còn là Phó Tổng?

Đùa cô chắc?

“Khi bố anh in danh thiếp, anh bảo ông ấy tiện tay in giúp anh luôn.”

Thời Sênh: “…” Cho nên chỉ là giả?

Úc Hành Vân, bác lại dung túng con trai mình phát bừa danh thiếp bên ngoài, giả danh lừa bịp, như vậy sẽ bị đánh đó bác biết không.

Hình như đã nhìn thấy cảnh lát nữa bị người ta vạch trần, sau đó cô lật mặt với Dương Tổng gì đó.

Hai người được trực tiếp đưa tới bên ngoài văn phòng của Dương Hoài Lễ, xuyên qua kính có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Thẩm Giai Âm hình như nói chuyện xong với Dương Hoài Lễ chuẩn bị rời khỏi.

Nhìn sắc mặt Dương Hoài Lễ không tốt lắm, có lẽ là không xong chuyện.

“Cô Thẩm, việc này cô vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút, thứ đó cô bán cho ai mà chẳng là bán, tôi còn trả thêm nhiều tiền như thế.”

Thẩm Giai Âm mang phong thái nữ thần, sắc mặt lạnh nhạt, “Dương Tổng, có vài thứ không phải tiền có thể mua được, cáo từ.”

Thẩm Giai Âm đứng lên đi ra ngoài, khi đi qua Thời Sênh nhìn cô ta một cái đầy thâm ý.

Đợi Thẩm Giai Âm ra ngoài, Dương Hoài Lễ mới thu lại cảm xúc, bảo người bên ngoài vào.

Khi nhìn thấy Thời Sênh, sắc mặt Dương Hoài Lễ đột nhiên thay đổi, nhưng cũng chỉ là trong thoáng chốc, ông ta nhanh chóng dời ánh nhìn, giả bộ không quen.

“Ngọn gió nào thổi thái tử gia của HK tới rồi, mời ngồi bên đây.”

Úc Tửu là con trai duy nhất của Úc Hành Vân, thái tử gia của HK, trong tay những người này đương nhiên có một phần tư liệu.

“Dương Tổng cảm thấy là gió nào?” Úc Tửu nửa cười nửa không cười nhìn Dương Hoài Lễ một cái.

Tuổi của Dương Hoài Lễ xấp xỉ Úc Hành Vân, nhưng nhìn già hơn rất nhiều, hơn nữa quanh năm uống rượu bia đã lòi ra cả một bụng bia, hoàn toàn không giống loại thân hình cởi quần áo chỉ nhìn thấy cơ bắp như Úc Hành Vân.

Dương Hoài Lễ hơi không rõ vị thái tử gia này đưa… con cá lọt lưới của Thịnh Gia tới chỗ ông ta là làm gì, chỉ đành cười ha ha cho qua.

“Không biết cô bé này là?” Dương Hoài Lễ coi như bình tĩnh được.

“Vị hôn thê nhà tôi, khả năng quan sát của Dương tổng kém thế sao?”

Không đợi Dương Hoài Lễ nói, Úc Tửu tiếp tục nói: “Suýt chút nữa quên rồi, rất nhanh sẽ là Tổng tài của tập đoàn Thịnh Thế.”

Chương 381: Tình triền thanh mai (32)

Cách nói phía trước Dương Hoài Lễ còn có thể chấp nhận, nhưng phía sau…

“Cậu Úc thật biết nói đùa, vị hôn thê của cậu sao có thể trở thành Tổng Tài của tập đoàn Thịnh Thế tôi? Để vị hôn thê của cậu tới chỗ chúng tôi, há không phải ấm ức cho cô ấy sao.”

Dương Hoài Lễ giả ngây giả ngốc, Thời Sênh lại không thèm phí lời với ông ta, “Dương tổng, mọi người chúng ta đều đã hiểu rõ bụng nhau, nói lời này có ý nghĩa gì đâu.”

Cô vứt đống hồ sơ trong tay lên bàn, “Tất cả tài liệu đều ở đây, Dương tổng tự xem đi.”

Sắc mặt Dương Hoài Lễ còn kém hơn lúc gặp Thẩm Giai Âm vừa nãy, cầm hồ sơ trên bàn lật lật.

Giám định huyết thống, chứng minh thân phận, giấy chuyển nhượng quyền cổ phần… tất cả giấy tờ đều đầy đủ.

Tay Dương Hoài Lễ run run, những cổ phần này đều là của bố mẹ Thịnh Hạ và người khác của Thịnh gia lúc trước.

Lúc này dồn vào, toàn bộ tập trung trong tay Thời Sênh, tổng cộng 54%, là người nắm cổ phần lớn nhất tập đoàn, có quyền khống chế cổ phần tuyệt đối.

Tập đoàn Thịnh Thế vốn chính là của Thịnh gia, phần lớn cổ phần vẫn là trong tay người của Thịnh gia.

Dương Hoài Lễ gọi đoàn luật sư tới, có lẽ muốn tìm ra kẽ hở.

Nhưng họ muốn cái gì, Thời Sênh liền có thể đưa cho họ cái đó, luật sư chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Nhóm người của Dương Hoài Lễ không tìm ra được một chút kẽ hở nào.

Thời Sênh lên nắm quyền việc đầu tiên chính là tuyển người và bỏ người.

Luật sư đứng đầu trong số đó.

Còn mượn Úc Hành Vân và Cố Ngôn một số người biết việc. Một mình cô không thể quản được nhiều việc như vậy.

Cô cũng không quan tâm những người đó phản ứng gì, người nên đổi thì đổi, người nên bỏ thì bỏ.

Gây chuyện?

Xem ông có đánh chết các người không.

Không phục?

Ai bảo ông mới là người thừa kế, không phục các người cũng tới làm người thừa kế đi.

Báo cảnh sát?

Có tiền không sợ, ông đền được!

Một vài người ở công ty không chịu buông quyền. Thời Sênh đưa luôn vệ sĩ mượn từ chỗ Úc Tửu ra, đánh cho họ chủ động giao quyền thì thôi.

Cũng có người chơi âm mưu, thông thường kết cục của loại người này đều thảm hơn người phía trước.

Không phải ngồi tù thì chính là biến mất không lý do.

Lãnh đạo cao cấp của cả tập đoàn Thịnh Thế, gần như đều bị Thời Sênh thu dọn. Người ngoan ngoãn nghe lời còn có thể ở lại. Kẻ không nghe lời trực tiếp bị vứt ra khỏi công ty.

Tiện tay còn có một món tiền lớn.

Tập đoàn Thịnh Thế ngày ngày ném người quăng tiền ra ngoài, bên ngoài không ít người đều đợi bên ngoài tập đoàn Thịnh Thế.

Có tiền nhặt.

Một tập đoàn lớn bị làm cho gà bay chó chạy. Người bãi công thì bãi công, người gây sự thì gây sự.

Thời Sênh giống như thổ phỉ vậy. Ai không phục gây sự, đại hình hầu hạ.

Dần dần người của tập đoàn đi gần hết không còn là mấy.

Nhưng người kiên trì ở lại, lương không chỉ gấp đôi, người có năng lực còn được thăng chức.

Một vài người rời khỏi lúc đầu hối hận không ngớt, sớm biết bà chủ mới tốt như vậy, họ đi làm gì!

Nhưng giờ nghĩ lại, đã không thể nữa rồi, nhân viên nòng cốt của tập đoàn Thịnh Thế hiện giờ đều là lấy từ chỗ Úc Hành Vân tới, hoặc là Úc Tửu cung cấp cho cô.

Hoạch toán của tập đoàn cũng rất nhanh được tính rõ ràng.

Thời Sênh vẻ mặt chán ghét nhìn sổ sách kế toán dày cộm.

“Nhìn gì mà nhìn, tiền đã bị những người đó móc sạch rồi.” Thời Sênh vứt sổ sách kế toán cho CFO mới nhận chức, tiện tay còn vứt ra một tấm thẻ, “Mật khẩu 4876, tiền không phải vấn đề, tôi cần nhìn thấy tập đoàn vận hành trong thời gian sớm nhất.”

CFO có chút thấp thỏm, vị này có thể có bao nhiêu tiền đây!

Nhưng khi anh ta đi kiểm tra tấm thẻ này, anh ta quyết định, sau này cả đời làm công cho bà chủ mới này.

Bà chủ giàu có như vậy, không ôm chân cô ấy thì ôm chân ai.

Có tiền cái gì cũng dễ làm, chỗ không có người cũng rất nhanh được bổ sung, người dùng lương cao lôi được từ chỗ khác tới, rất nhanh đã bắt đầu lo việc của tập đoàn.

Vốn dĩ tập đoàn Thịnh Thế nhìn như sắp bị chủ mới làm loạn, lại trong thời gian rất ngắn dần dần hồi phục trở lại.

Người chỗ Dương Hoài Lễ cũng muốn nhúng tay vào, nhưng cổ phần trong tay họ cộng lại đều không nhiều bằng trong tay Thời Sênh, hơn nữa Thời Sênh không thiếu tiền, tuần hoàn vốn hoàn

thiện, phía sau lại có tập đoàn HK chống đỡ, họ cũng chỉ có thể ngầm giở thủ đoạn.

Tới cuối cùng đều là vài thủ đoạn hạ lưu, nhưng sau mấy lần thất bại, cũng không dùng nữa, trái lại ngừng hẳn.

Thời Sênh đoán Dương Hoài Nhân nên ra mặt rồi.

Nhưng không ngờ cô chưa đợi được Dương Hoài Nhân, lại đợi được nữ chính tới.

Thẩm Giai Âm hình như cố tình đợi cô, chặn ở cổng tiểu khu.

“Thịnh Hạ, chúng ta nói chuyện chút.”

“Nói chuyện gì?” Thời Sênh khoác tay Úc Tửu, điềm tĩnh nhìn cô ta.

Nữ chính đại nhân lại đến tìm bản cô nương à.

Mẹ kiếp, mở kịch bản phụ gì đặc sắc sao?

Thẩm Giai Âm tiến lại gần Thời Sênh vài bước, biểu cảm trên mặt có chút phức tạp, “Tôi không ngờ cô lại là người thừa kế của tập đoàn Thịnh Thế.”

Khi cô ta biết tin này, luôn cảm thấy rất vi diệu. Kiếp trước, cô ấy rõ ràng chỉ là tiểu thư xinh đẹp nhà giàu có chút tiền, kiếp này, sao lại lắc người một cái, trở thành người thừa kế của tập đoàn Thịnh Thế chứ?

“Thứ cô không ngờ còn nhiều.”

Thẩm Giai Âm nghèn nghẹn, lại lần nữa nghi ngờ kiếp trước rốt cuộc

có phải là giấc mơ của mình không.

Nhưng ngoài cô ấy, những thứ khác đều không hề thay đổi.

Chỉ có cô ấy…

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cô không?” Thẩm Giai Âm nhìn Úc Tửu.

“Chuyện riêng?” Thông thường loại tình huống này, khẳng định muốn giở trò xấu.

Dù không biết nữ chính đã nát tới mức độ nào, nhưng giờ nhìn cũng không giống lương thiện.

Đương nhiên là không đi!

“Không có thời gian.” Thời Sênh kéo Úc Tửu đi vào trong.

“Thịnh Hạ.” Thẩm Giai Âm đuổi tới, “Tôi thật sự có việc rất quan trọng nói với cô, chỉ phiền cô vài phút thôi.”

“Vậy cô nói đi.” Thời Sênh dừng lại, “Nói ở ngay đây đi, hoặc là đừng nói.”

Trong mắt Thẩm Giai Âm lóe lên vẻ hung ác, “Ở đây nhiều người…”

“Ha… muốn lừa tôi ra ngoài, sau đó bắt tôi phải không? Thẩm Giai Âm, trò này đã chơi ngấy rồi, chúng ta đổi cách chơi mới mẻ được không.”

“Cái… cái gì…” Thẩm Giai Âm nắm chặt áo, giây lát sau trấn tĩnh lại, “Thịnh Hạ, tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với cô, không có ý khác.”

“Lời của em Tiểu Hạ nhà tôi cô nghe không hiểu sao?” Úc Tửu liếc mắt nhìn Thẩm Giai Âm, “Hay là cô cảm thấy… tôi có thể yên tâm để em Tiểu Hạ đi theo cô rời khỏi phạm vi tầm mắt của tôi.”

Anh chỉ muốn một ngày 24 tiếng treo trên người cô, sao có thể để cô đi theo một cô gái chả biết ra sao được.

Thẩm Giai Âm thật sự không biết tiếp lời thế nào, người ta không mắc lừa.

Cô ta vô thức quét ánh mắt tới một cửa tiệm đối diện tiểukhu, sau đó cắn cắn răng, “Đã như vậy, vậy tôi đi trước. Thịnh Hạ, nếu cô nghĩ thông rồi, lại qua tìm tôi nhé.”

Cô ta đi qua bên cạnh Thời Sênh, nhanh chóng ép thấp giọng nói hai chữ.

Thời Sênh mặt không đổi sắc nhìn cô ta rời khỏi.

Nếu là Thịnh Hạ thật, Thẩm Giai Âm thật sự có thể lừa Thịnh Hạ qua đó, đáng tiếc…

Cô không phải.

Ngoài Úc Tửu, cô không để tâm tới ai cả.

Với điều kiện khả năng của mình đáp ứng được, cô có thể giúp những người từng có thiện ý và tạo thuận lợi cho cô một tay, nhưng muốn bảo cô dùng hết toàn lực đi giúp.

Không thể nào.

Cô không phải loại người đó.

Cũng sẽ không trở thành loại người đó.

Cô máu lạnh vô tình thế đấy.

Nhưng vậy thì sao?

Người lương thiện luôn luôn chết nhanh, còn phải gánh tội oan, dù sau này rửa sạch, có thể sống được không?

Chương 382: Tình triền thanh mai (33)

Thẩm Giai Âm đợi mấy ngày liền, đều không có động tĩnh của Thời Sênh.

Mỗi ngày cô ấy ra ngoài đều có Úc Tửu đưa đón. Bên cạnh Úc Tửu lại có không ít người đi theo, cưỡng ép đưa cô ấy đi căn bản không thực tế.

“Sao hả, bảo cô gọi người cũng không gọi ra được?” Doãn Mạch đứng ở ban công, trong tay cầm rượu vang, nửa cười nửa không cười nhìn Thẩm Giai Âm.

Thẩm Giai Âm chỉ mặc một chiếc váy hai dây, lại cũng không lộ chỗ nào.

Tóc buông xõa, vừa hay chặn phần da lộ ra hơi nhiều trên vai. Cô ta đứng nghiêng trong phòng khách đối diện, nghe thấy lời nói gần như chế giễu của Doãn Mạch, sự bực bội trong lòng càng dâng lên.

“Anh lợi hại như vậy, sao anh không tự mình đi.”

“Cô gái đó rất đề phòng tôi.” Doãn Mạch đi vào phòng khách, “Thẩm Giai Âm, hay là cô mềm lòng rồi?”

“Mềm lòng?” Từ giờ khắc cô ta trùng sinh, cô ta liền thề tuyệt đối sẽ không mềm lòng, “Cô ấy phòng bị anh, càng phòng bị tôi hơn. Dù tôi có nói cho cô ấy Thịnh Dương ở trong tay tôi, cô ấy cũng không có bất cứ động tĩnh nào.”

Dừng một lát, “Lẽ nào cô ấy còn không biết sự tồn tại của Thịnh Dương?”

Doãn Mạch đặt rượu vang sang bên cạnh, đưa tay nắm lấy vai Thẩm Giai Âm, ngón tay trượt từ vai tới ngực cô ta, “Cô ta có thể trong thời gian ngắn như vậy tiếp quản tập đoàn Thịnh Thế. Cô nghĩ cô ấy có thể không biết sự tồn tại của Thịnh Dương sao?”

“Vậy cô ấy sao không liên hệ với tôi… ối…” Thẩm Giai Âm bị Doãn Mạch cấu kêu lên một tiếng, muốn đẩy Doãn Mạch ra. Nhưng động tác của Doãn Mạch càng nhanh hơn cô ta, ôm lấy cô ta ngồi lên ghế sô pha, một tay ôm eo, giam cô ta trên chân mình.

Một tay kia nhào nặn trước ngực cô ta.

Thân hình Thẩm Giai Âm run run, cắn chặt môi không phát ra tiếng.

Thân thể này của cô ta rất nhạy cảm, đặc biệt là người đàn ông này còn biết cô ta nhạy cảm nhất chỗ nào.

Môi Doãn Mạch tiến gần tai cô ta, “Có lẽ cô ấy đang đợi, hoặc là đang điều tra. Đừng quên, bên cạnh cô ấy có Úc Tửu.”

“Khi Thịnh Gia xảy ra chuyện, cô ấy mới mấy tuổi… Thịnh Dương đối với cô ấy mà nói rất xa lạ. Cô ấy không nhanh chóng mắc câu như thế cũng là bình thường.”

Ngón tay Doãn Mạch trượt tới vạt váy của Thẩm Giai Âm, hơi hơi vén lên, cởi quần trong của cô ta xuống.

“So với cô ấy, cô hơi dễ kích động.”

Doãn Mạch điều chỉnh vị trí của mình, để thứ cực lớn của mình từ từ đi vào trong cơ thể Thẩm Giai Âm.

Thẩm Giai Âm sớm đã bị khiêu khích tới mức hoá thành mềm nhũn như nước, dựa vào vai Doãn Mạch, chủ động để anh ta đi vào trong, “Aa…”

“Tự mình làm.” Doãn Mạch dựa vào phía sau, một tay đỡ eo Thẩm Giai Âm.

Trên mặt anh ta không có nửa phần động tình, ánh mắt trầm lặng. Thẩm Giai Âm có chút kháng cự, nhưng không chống lại được sự run rẩy và trống rỗng của khoái lạc.

Cô ta và Doãn Mạch không phải lần đầu tiên, hơn nữa kiếp trước cô ta sống lâu như thế, tâm lý cũng không phải tiểu nữ sinh, tay chống vai Doãn Mạch, từ từ xoay chuyển.

“Chỗ… đó, anh tìm được chưa?” Thẩm Giai Âm tranh thủ hỏi Doãn Mạch.

“Úc Tửu không dễ ra tay, không lấy được sợi dây chuyền đó.” Doãn Mạch lãnh đạm trả lời một tiếng.

Đợi Thẩm Giai Âm làm xong, Doãn Mạch đẩy cô ta ra vào nhà vệ sinh, mở vòi tắm. Anh ta chống tay vào tường, nước từ đỉnh đầu xả xuống. Trong đầu anh ta bất giác hiện lên người con gái được Úc Tửu ôm vai đó.

Sắc mặt cao ngạo khinh thường của cô ấy…

Nụ cười lạnh lùng châm biếm…

Doãn Mạch đưa tay nắm lấy thân dưới, nhanh chóng đưa đẩy tay lên.

Trong đầu hiện ra lại là hình ảnh người con gái đó lăn lộn hầu hạ trên người mình.

Hình như có hứng thú hơn nhiều so với Thẩm Giai Âm.

Thời Sênh hoàn toàn không biết mình bị nam chính nhớ nhung. Lúc này cô đang bị Úc Tửu quấn lấy, bảo cô vẽ cho anh hình xăm gì đó.

Cô đâu biết thứ đồ này, chỉ muốn vẽ một con rùa lên cho anh.

Cũng không biết sợi dây thần kinh nào của tên này bị chập rồi, muốn làm thứ này.

“Thật sự muốn em làm sao? Ngày mai chúng ta đến cửa hàng xăm hình đi.” Thời Sênh có chút do dự, ngộ ngỡ cô thật sự vẽ một con rùa lên thì làm sao?

“Không muốn, chỉ muốn em, anh không cho người khác xem cơ thể của anh.” Úc Tửu nằm bò trên giường, chỉ mặc một chiếc quần lót.

Thời Sênh đổ mồ hôi, cầm công cụ xăm, không biết nên hạ thủ thế nào.

Quả nhiên vẫn là đập xuống tốt hơn, tiết kiệm tiện lợi.

Cuối cùng Thời Sênh xăm bông hoa ở eo Úc Tửu, tầng tầng lớp lớp cánh hoa giống như sóng biển, màu sắc trắng bạc, vừa nhìn có chút giống bồ công anh, nhưng tâm hoa là màu đỏ, có lẽ là Thời Sênh run tay, tâm hoa nhìn không ra là cái gì.

Úc Tửu cầm gương soi, khuôn mặt buồn bực, “Vợ xăm cho anh thứ gì vậy.”

“Anh bảo em xăm tuỳ ý mà.” Thời Sênh đặt đồ xuống, nhảy lên giường, “Anh đừng chê, thứ này người thường muốn xăm cũng không xăm được đâu. Ông đây nể mặt anh là người đàn ông của mình, ông mới xăm cho anh đấy.”

Úc Tửu nghi ngờ nhìn Thời Sênh một cái, anh xoay người, tiếp tục cầm gương soi.

“Đây là hoa gì?” Úc Tửu tỏ ý mình chưa từng nhìn thấy loại hoa này.

Thời Sênh ôm eo Úc Tửu, kéo anh vào lòng, nhẹ giọng nói: “Sau này có cơ hội sẽ đưa anh đi xem.”

Úc Tửu đổi tư thế, khi giơ tay lên đập vào chiếc tủ bên cạnh, làm rơi sợi dây chuyền bên trên xuống.

Sợi dây chuyền rơi trên đất, phát ra âm thanh giòn tan. Thời Sênh đập anh một cái, khom người nhặt dây chuyền.

Giây tiếp theo, Thời Sênh đẩy Úc Tửu ra xuống giường.

Bên cạnh cô vừa hay là đèn bàn, chiếu lên trên sợi dây, bên trên khúc xạ ra ánh sáng rất đẹp, nhưng dưới ánh sáng đó, lại có một hàng chữ số lúc ẩn lúc hiện.

42492474S

Đây là gì?

Từ góc của Úc Tửu vừa hay có thể nhìn thấy dãy số đó. Thời Sênh

không động vào dây chuyền, nhảy lên giường lại nhìn một lượt.

Số đó vẫn còn, không phải ảo giác.

Thời Sênh chép số lại, sau đó nhặt sợi dây chuyền lên, hỏi Úc Tửu, “Số này là gì?”

Úc Tửu lắc đầu.

Một chuỗi số và một ký tự, rất nhiều ý nghĩa, cũng có thể không có ý nghĩa gì.

42492474S…

Hai người nhìn vào xâu chữ số, nghĩ nửa ngày cũng không ra lý do.

Dùng lời của Thời Sênh để nói, một đạo cụ có thể được nam chính nhắm trúng, khẳng định không phải thứ trang trí.

Chắc chắn có vấn đề.

Thời Sênh cầm số cho Cố Ngôn và Úc Hành Vân xem.

Hai người đều bày tỏ không biết.

…

Quán cà phê, Thời Sênh ngẩn người nhìn chuỗi chữ số.

“Chào, Học Bá, nhìn gì đó?” Diêu Tẩm vứt túi đối diện Thời Sênh, ngồi xuống cạnh cô.

“Tan học rồi?” Thời Sênh ngẩng đầu, vẫy tay gọi bánh ngọt và cà phê

Diêu Tẩm thích ăn.

“Aaa, Học Bá, sao cậu không đi học nữa.” Diêu Tẩm ôm một cánh tay của Thời Sênh lắc, “Một mình mình ở trường học vô vị lắm!”

“Vô vị thì xem thêm ít sách.” Thời Sênh điềm tĩnh, “Mở mang trí thông minh.”

“Thịnh Hạ, cậu lại bắt nạt mình.” Diêu Tẩm hổn hà hổn hển quay tới phía đối diện, bắt đầu càu nhà càu nhàu kể về cuộc sống đại học.

“Cậu không biết đâu, ai yoo những nữ sinh đó như điên vậy. Tớ cảm thấy còn chưa đáng yêu bằng một nửa tiểu trúc mã nhà cậu… đúng rồi sao chưa thấy trang sức tuỳ thân của cậu?” Diêu Tẩm nhìn trái nhìn phải.

“Dưỡng thai.”

“Phụt!” Diêu Tẩm phun hết ngụm cà phê vừa uống ra.

Thời Sênh nhìn Diêu Tẩm một cái u ám, Diêu Tẩm vội rút giấy lau lau cà phê phun trước mặt Thời Sênh, “Không nhịn được không nhịn được.”

Dưỡng thai cái gì, quá buồn cười rồi.

Chương 383: Tình triền thanh mai (34)

Diêu Tẩm biết Thời Sênh hiện tại là tổng tài của tập đoàn Thịnh Thế, vừa bắt đầu cũng có chút ngại ngùng, nhưng rất nhanh cô liền nhập vai.

“Thịnh tổng, lát nữa đưa thần thiếp đi dạo được không?”

“Ồ? Ái phi thích gì?” Thời Sênh nháy mắt nhìn cô.

Diêu Tẩm e thẹn nũng nịu, “Ngực người ta lại lớn thêm rồi, muốn đi mua áo ngực.”

Ánh mắt Thời Sênh chuyển sang phần ngực của Diêu Tẩm.

“Nhìn cái gì chứ.” Hai tay Diêu Tẩm ôm ngực.

Thời Sênh lắc đầu, “Quả nhiên phải đọc nhiều sách vào.”

Cho tới khi cùng Thời Sênh đi ra khỏi quán cà phê, Diêu Tẩm mới phản ứng lại được sách cô nói là sách gì.

Bên cạnh có tay lão luyện là cảm giác gì.

Diêu Tẩm thật sự muốn đi mua áo ngực.

Tên này lại thích phong cách thiếu nữ.

Các loại ren ren hường phấn gì đó.

Thời Sênh đỡ trán.

Đã là sinh viên đại học rồi, không phải học sinh nữa.

“Lấy mấy cái vừa nãy đó.” Diêu Tẩm tới quầy thanh toán.

Nhân viên bán hàng bên đó đưa túi cho Diêu Tẩm, thái độ ôn hoà lịch sự, “Quý cô đó đã thanh toán giúp cô rồi.”

Diêu Tẩm nhìn theo hướng của nhân viên bán hàng, lập tức mặt mày rạng rỡ lết tới, “Thịnh tổng, cậu thiếu người làm ấm giường không?”

“Không thiếu.” Thời Sênh đặt tạp chí xuống, “Mua xong rồi đi thôi.”

Diêu Tẩm tự nhiên kéo tay Thời Sênh, “Tiểu trúc mã nhà cậu thật hạnh phúc, sớm như vậy đã bắt được cậu rồi. Aaa, nếu mình là đàn ông thì tốt biết bao.”

Thời Sênh nhìn lướt qua tay cô ấy, không rút ra, tự nhiên đi ra ngoài.

“Là đàn ông cậu cũng không có cửa, nhan sắc không qua cửa.”

“Cái gì, trông mình như vậy, ở trường học cũng là cấp độ hoa khôi đó biết chưa?” Diêu Tẩm vỗ mặt mình, phản bác một cách rất không biết xấu hổ.

“Người của trường các cậu đều mù phải không?”

“Là rất mù.” Diêu Tẩm không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên tiếp một câu.

Diêu Tẩm kéo Thời Sênh đi dạo mua quần áo. Diêu Tẩm y như cái

giá áo, mặc gì cũng đẹp, nhưng tên này chỉ thích phong cách thiếu nữ.

Thời Sênh cứ gọi là không còn lời nào để nói.

“Như vậy trông mình có vẻ nhỏ hơn.” Diêu Tẩm giải thích cho Thời Sênh.

“Không nhỏ nữa.” Ánh mắt Thời Sênh rơi trên ngực Diêu Tẩm, cười đểu.

Diêu Tẩm mặt tối sầm lại, “Thịnh Hạ cậu ô uế như vậy, trúc mã nhà cậu biết không?”

Thời Sênh ‘ồ’ một tiếng, “Có lẽ biết chứ.”

“… Phục cậu luôn.”

Vì dạo phố quá muộn, hai người chuẩn bị đi ăn cơm. Thời Sênh gọi về máy bàn ở nhà kêu Úc Tửu ra.

Nhà hàng cách nhà cô hơi xa, Thời Sênh liền cùng Diêu Tẩm vào trước.

“Thịnh Hạ, Thịnh Hạ.” Diêu Tẩm đột nhiên kéo Thời Sênh đi về bên cạnh, thần thần bí bí chỉ về một hướng, “Cậu nhìn xem bên đó có phải chú Cố và chú Úc không.”

Thời Sênh nhìn theo Diêu Tẩm, quả nhiên là Cố Ngôn và Úc Hành Vân. Hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ, yên lặng dùng bữa.

Thời Sênh dùng ánh mắt hỏi Diêu Tẩm làm gì.

Diêu Tẩm buồn bực nhìn cô một cái, “Cậu không cảm thấy hai người họ rất kỳ lạ sao?”

“Có gì kỳ lạ?” Quan hệ của hai người này luôn không tồi, ăn bữa cơm thôi sao mà kỳ lạ?

Ngay khi ý nghĩ này của Thời Sênh vừa lóe lên, liền nhìn thấy Úc Hành Vân đột nhiên đưa tay giúp Cố Ngôn lau khoé miệng. Cố Ngôn ngẩng đầu cười với Úc Hành Vân.

Thời Sênh: “…”

“Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa? Trước đây mình đã cảm thấy họ không đúng lắm.” Diêu Tẩm hưng phấn nắm cánh tay Thời Sênh, “Aaa, chú Cố và chú Úc đều đẹp trai, ở bên nhau rất xứng đôi.”

Thời Sênh cố gắng hồi tưởng một lượt, hình như khi hai người ở bên nhau, có chút không đúng, hơn nữa…

Cố Ngôn rất lâu rồi không về nhà. Mỗi lần về đều chỉ ngồi một lát, hoặc là làm một bữa cơm cho cô và Úc Tửu rồi đi.

Trong đầu có suy nghĩ này, đột nhiên phát hiện hình ảnh Úc Hành Vân và Cố Ngôn chung sống đầy tình cảm mãnh liệt!

“Hai người đứng đây làm gì.” Úc Tửu đưa tay cướp lại Thời Sênh từ trong tay Diêu Tẩm.

Diêu Tẩm tức giận, “Anh Úc, sao lần nào anh cũng cướp người với em thế.”

“Ai cướp người của ai, hử?” Lừa vợ anh ra khỏi nhà, anh còn chưa tính sổ với cô ta, cô ta lại còn lên tiếng trước.

Diêu Tẩm hừ một tiếng.

“Đó không phải bố anh sao?” Úc Tửu nhìn thấy Úc Hành Vân, kéo Thời Sênh đi qua đó.

Phía Cố Ngôn nhìn thấy họ trước, sắc mặt anh cứng lại, sau đó cười chào hỏi, “Tiểu Hạ, Tiểu Tửu, Diêu Tẩm, các cháu cũng tới ăn cơm à?”

“Chú Cố, chú Úc.” Diêu Tẩm ngoan ngoãn chào hỏi, nhưng ánh mắt dò xét.

Úc Hành Vân quay đầu, vừa hay nhìn thấy con trai nhà mình dắt con dâu tương lai nhà mình đi tới, sắc mặt cũng có một thoáng không tự nhiên.

Nhưng ông ấy rất nhanh liền định thần lại, “Thằng nhóc thối, muộn như vậy còn chưa để Tiểu Hạ ăn cơm, đói thì làm sao. Ngồi xuống, cùng ăn đi.”

Cố Ngôn đã gọi nhân viên phục vụ tới, ba đứa trẻ thường xuyên ăn cơm cùng họ, ăn gì anh cũng biết rõ cả.

Úc Hành Vân ngồi vào bên trong, đang muốn bảo Úc Tửu ngồi bên cạnh mình, liền nghe tiếng nói mang theo ý cười của con dâu tương lai nhà mình, “Bác Úc và chú Cố ngồi đi, ba người chúng cháu ngồi một bên là được.”

Vị trí này rất rộng rãi, một ghế ngồi bốn người cũng không có vấn đề gì.

Úc Hành Vân luôn cảm thấy lời này của Thời Sênh có ý khác, nhưng

lại không dám nghĩ nhiều, chuyển tới bên cạnh Cố Ngôn.

Thời Sênh và Diêu Tẩm ngầm trao đổi ánh mắt, hai người này đúng là rất xứng đôi.

Đều đẹp trai như thế.

Úc Tửu cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, vợ nhà mình lại đầu mày cuối mắt với Diêu Tẩm, bố mình với chú Cố hình như rất không thích ứng.

Đây là tình huống gì.

“Tiểu Hạ, chỗ tập đoàn Thịnh Thế thế nào, thật sự không cần các bác giúp sao?” Úc Hành Vân phá vỡ im lặng trước.

“Vâng, bác Úc đã giúp cháu rất nhiều rồi. Bác cho cháu mượn những người đó rất dễ dùng. Ccháu đã tăng lương gấp đôi cho họ.”

Úc Hành Vân nghẹn lại, “Họ có lẽ không muốn trở về rồi.”

“Có năng lực đó, mới có thể lấy chỗ tiền đó.”

“Vậy cũng đúng.” Úc Hành Vân gật đầu, bỗng nhiên chuyển tới một chủ đề khác, “Bên đó thế nào rồi?”

“Có lẽ sắp không giữ được bình tĩnh rồi, đợi thêm chút đi.” Dương Hoài Lễ gần đây rất an phận, khẳng định là đã được Dương Hoài Nhân bày mưu tính kế.

Diêu Tẩm không hiểu họ đang nói gì, cắm đầu ăn, thỉnh thoảng nhìn hai ông chú đẹp trai đối diện một cái.

Đợi họ ăn xong, tin tức tình báo cũng trao đổi kha khá.

“Vậy mấy thanh niên các cháu chơi đi, bác và chú Cố đi trước đây.” Úc Hành Vân thanh toán, dặn dò mấy tiếng, “Thằng nhóc thối, chăm sóc tốt hai cô bé.”

“Con biết rồi.”

“Bác Úc, chú Cố đi thong thả.”

“Chú Úc tạm biệt, chú Cố tạm biệt.”

Úc Hành Vân và Cố Ngôn vẫy vẫy tay với họ, một trước một sau ra đi ra.

“Thịnh tổng, cậu cảm thấy họ xứng không.” Hai người vừa đi, Diêu Tẩm liền ôm cánh tay Thời Sênh lắc.

“Cái gì xứng không?” Úc Tửu mặt đần ra. Anh đến muộn một lát, hai cô gái này đã làm gì rồi?

Pii, là Diêu Tẩm này đã làm gì vợ anh rồi?

“Không có gì.” Thời Sênh vỗ Diêu Tẩm, bảo cô bình tĩnh chút.

Cô có thể tiếp nhận, nhưng Úc Tửu chưa chắc có thể tiếp nhận, tạm thời đừng để anh biết được rồi.

Chương 384: Tình triền thanh mai (35)

Úc Hành Vân đưa Cố Ngôn về công ty, không khí giữa hai người có chút nặng nề.

Đến chỗ đèn xanh đèn đỏ, Úc Hành Vân mở lời trước.

“Con bé Tiểu Hạ…”

“Rất kỳ lạ đúng không.” Cố Ngôn tự nhiên tiếp lời, “Mấy năm nay nó thay đổi rất nhiều, cũng không biết học được từ đâu đầy mình bản lĩnh. Có lúc em hơi lo lắng, sợ nó đi sai đường.”

Úc Hành Vân đưa tay ra, nắm lấy tay Cố Ngôn, “Đứa trẻ đó có chính kiến, rất có tự tin, việc của tập đoàn Thịnh Thế cũng giải quyết rất tốt, dù thủ đoạn có hơi ngang ngược, nhưng tốc độ là có hiệu lực nhất. Những cách này, bảo chúng ta nghĩ, chưa chắc nghĩ ra được.”

Cố Ngôn vẫn chau mày, “Dương Hoài Nhân không dễ đối phó như thế.”

“Anh đã thu thập một số tài liệu. Việc Dương Hoài Nhân làm, không phải chuyện nhỏ gì… yên tâm.”

Cố Ngôn nhìn ông, miễn cưỡng cười một cái.

…

Đưa Diêu Tẩm về nhà xong, lại vừa vặn gặp nam chính nữ chính,

Thời Sênh điềm đạm như gió.

Nam chính nữ chính đều là mây bay gió thoảng…

Tiểu khu Diêu Tẩm ở không coi là cao cấp, cho nên, nam nữ chính tới đây làm gì?

Dạo đêm ngắm cảnh sao?

Nhưng hiển nhiên không phải như Thời Sênh nghĩ, hai người là bị truy đuổi.

Nhân vật chính luôn có rất nhiều kẻ địch.

Chính vì họ đường hẹp gặp nhau, Doãn Mạch và Thẩm Giai Âm bị ép dừng lại, người đuổi theo Doãn Mạch chặn đứng đường lui của họ.

Có lẽ là không đoán ra Thời Sênh và Úc Tửu là bạn hay thù, người bên đó cũng không dám manh động. Bba bên hình thành cục diện giằng co.

“Đợi em một chút.” Thời Sênh nói với Úc Tửu một tiếng.

Úc Tửu cười gật đầu, lùi vào một bên, trông nhàn nhã tuỳ ý, thực tế trên người căng ra, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra tay.

“Đều nói là đổ dầu vào lửa, Thẩm Giai Âm, đừng nói tôi bắt nạt cô, ai bảo cô đụng vào chứ?” Tiếng nói của Thời Sênh truyền tới tai đám người đối diện đó.

Dù Thời Sênh bày tỏ rõ lập trường, nhưng họ không dễ dàng tin như vậy, vẫn giữ thái độ xem xét.

Thẩm Giai Âm bình tĩnh mở miệng, “Thịnh Hạ, ân oán của chúng ta tạm đặt sang một bên. Cậu là người tu chân, họ cũng sẽ không tha cho cậu.”

Trông có vẻ như đang khuyên Thời Sênh đứng phía cô ta, thực tế lại vạch trần thân phận tu chân của cô.

Thời Sênh híp mắt nhìn người phía sau.

Những người này là lai lịch gì?

“Cô bé, chỉ cần cô giúp chúng tôi bắt được họ, chúng tôi sẽ có thưởng lớn.” Những người đó đứng trong bóng tối, hét về phía Thời Sênh.

“Thịnh Hạ, họ lừa cô đó.” Thẩm Giai Âm vội vàng lên tiếng.

Doãn Mạch từ đầu tới cuối không lên tiếng, ánh mắt rơi trên người Thời Sênh, không kìm được quan sát cô.

“Không sao.” Thời Sênh nhún nhún vai, lật cổ tay, Thiết Kiếm xuất hiện trên tay cô, “Làm cô tàn phế trước là được.”

Chém chết à?

Nữ chính đại nhân đâu chém chết được.

Sắc mặt Thẩm Giai Âm biến đổi.

Thời Sênh đã lướt tới chỗ cô ta, tốc độ nhanh như gió.

Đáy mắt Doãn Mạch tuôn ra một luồng khí nóng rực, tu vi của cô gái này không thấp.

Thẩm Giai Âm chỉ có một vài công phu quyền cước, không phải người tu chân. Thời Sênh đánh cô ta dễ như trở bàn tay.

“Doãn Mạch.” Thẩm Giai Âm tay không tấc sắt, hai chiêu đã thua, chỉ đành cầu cứu Doãn Mạch.

Doãn Mạch lại giống như không nghe thấy, lạnh lùng nhìn Thẩm Giai Âm bị Thời Sênh đạp ngã trên đất.

Anh ta tiến lên trước hai bước, trong mắt loáng thoáng ánh nhìn như lửa, “Thịnh Hạ, có muốn đi với tôi không.”

“Anh nói gì?” Thời Sênh cảm thấy mình nghe ảo giác rồi. Nam chính đại nhân không cứu nữ chính lại muốn cô đi theo anh ta?

“Đi theo tôi, cái cậu ta có thể cho em, tôi cũng có thể cho em.”

Ánh mắt của Doãn Mạch khiến Thời Sênh rất không thoải mái, cảm giác mình giống như một đồ vật bị người ta quan sát.

Trước giờ chỉ có cô dùng ánh mắt này quan sát người khác, nam chính này rất to gan!

Rất tốt, nam chính đại nhân nát rất triệt để, anh thành công gây sự chú ý của bản cô nương rồi.

“Cướp người trước mặt tôi, anh Doãn này, mặt của anh có thể xin kỷ lục guiness đấy.” Úc Tửu lên trước, kéo Thời Sênh vào lòng, tuyên bố chủ quyền một cách bá đạo.

“Thịnh Hạ, em có thể suy nghĩ một chút, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em tới tìm tôi.” Doãn Mạch không đếm xỉa tới Úc Tửu, thân

hình của anh ta đột nhiên lóe lên, biến mất trước mặt họ.

Thời Sênh: "…"

Này này, nam chính đại nhân, nữ chính của anh bỏ lại rồi, không cần nữa sao?

Cô cho rằng ngón tay vàng này là của nữ chính, không ngờ là của nam chính.

Thời Sênh nhìn Thẩm Giai Âm trên đất, cười trên nỗi đau khổ của người khác nói: "Người đàn ông của cô vứt bỏ cô rồi."

Mấy năm nay Thời Sênh không có động tác lớn gì, nhưng cô đã mấy lần phá hoại tình tiết đồng sinh cộng tử của nam nữ chính. Không có tình tiết như vậy làm bước đệm, nam nữ chính cưỡng ép ở bên nhau chỉ là nghi kỵ lẫn nhau, phòng bị lẫn nhau.

"Cô cho rằng cô có thể chạy sao?" Thẩm Giai Âm cười lạnh.

"Tôi có nói tôi muốn chạy đâu." Đám thiểu năng bên đó, cô hoàn toàn không để trong mắt, "Chém đâu trước thì tốt hơn đây? Tay hay là chân?"

Sắc mặt Thẩm Giai Âm tái nhợt, "Thịnh Hạ, cô điên rồi."

"Có lẽ vậy." Thời Sênh gật đầu, "Chém chân trước được rồi."

Người Thẩm Giai Âm co về phía sau, cắn răng nhìn chằm chằm cô một cách hung ác, "Thịnh Hạ, cô không muốn biết Thịnh Dương ở đâu sao?"

Thời Sênh nhìn Thẩm Giai Âm một cái. Thẩm Giai Âm cho rằng mình

có nắm chắc, “Tôi biết anh ta ở dâu, anh ta là người thân duy nhất của cô đúng không?”

“Sao cô lại không hiểu chứ?” Thời Sênh chán nản lắc đầu, Thiết Kiếm trên tay rơi xuống không chút do dự.

Dùng một người cô không để tâm để uy hiếp cô, đúng là thiểu năng.

Con ngươi Thẩm Giai Âm co lại, nhìn Thiết Kiếm rơi trên người mình.

Tiếng Thiết Kiếm đâm vào da phát ra tiếng sụt.

Phần bụng lạnh như băng…

Đã nói là chém chân mà?

Thời Sênh rút kiếm ra, “Yên tâm, cô không chết được.” Ai bảo cô là nữ chính đại nhân chứ.

“Thịnh Hạ!” Thẩm Giai Âm ôm vết thương ở bụng, khó khăn gọi tên cô.

Không phải cô ấy nói vừa bắt đầu sao?

Thẩm Giai Âm không biết bắt đầu mà Thời Sênh nói, là có thể bắt đầu hạ thủ với cô ta, chứ không phải so tài cao thấp theo con đường chính quy mà cô ta nghĩ.

Thời Sênh quay đầu nhìn người không biết lại gần từ lúc nào, “Các anh muốn cô ta, hay là muốn tôi? Muốn cô ta thì tặng cho các anh, muốn tôi… vậy thì xuống địa ngục đi.”

Đám người đó đắn đo giây lát, rồi đòi Thẩm Giai Âm.

Mục tiêu hôm nay vốn cũng chỉ có Thẩm Giai Âm này.

Thẩm Giai Âm bị đám người đó đưa đi, khi sắp đi, Thẩm Giai Âm oán hận gào lên, “Thịnh Hạ, tôi sẽ không tha cho cô.”

Kiếp trước là như vậy, kiếp này vẫn là như vậy.

Cô ta không cam tâm.

…

Từ sau khi Doãn Mạch đi, sắc mặt Úc Tửu luôn sầm xuống. Đợi vào phòng, Thời Sênh liền bị anh đè lên hôn điên đảo một trận.

“Anh ta thích em từ khi nào.” Tiếng Úc Tửu khàn khàn, cuồng nhiệt đỡ lấy Thời Sênh, chỉ là cọ sát bên ngoài, lại không vào.

“Ai?” Thời Sênh vốn bị hôn tới có chút mơ màng. Lúc này anh lại dừng một chân trước cửa, Thời Sênh càng mơ màng.

“Doãn Mạch, anh ta thích em từ khi nào.” Câu này của Úc Tửu giống như là nghiến răng nói ra.

“Sao em biết được.” Mẹ kiếp, ai biết anh ta bị đổ từ khi nào.

Cơ thể Thời Sênh động đậy, Úc Tửu rụt về phía sau, ánh mắt trầm ngâm nhìn cô.

Thời Sênh: “…”

Đây là khiêu khích xong bỏ đi sao?

Thời Sênh lật người đè lên người anh, hai tay giữ cổ tay anh, “Anh đang nghĩ lung tung gì thế?”

Úc Tửu không quay đầu, hừ mũi trút giận.

Thời Sênh: “…”

Cô cúi người hôn anh, Úc Tửu phối hợp thì phối hợp, nhưng dùng lực hơi mạnh.

Thời Sênh bị chọc tức tới mức suýt chút một tay quạt chết anh.

Sao cứ giữ cái tính này mãi thế.

Pii, cùng một người, đương nhiên là cùng một tính.

Chương 385: Tình triền thanh mai (36)

“Em thật sự không biết.” Thời Sênh nâng mặt của Úc Tửu lên, để anh ấy nhìn thẳng vào mắt mình, “Ai biết sợi dây thần kinh nào của anh ta không ghép đúng, lần sau em giết anh ta được không?”

Úc Tửu nhìn cô chằm chằm mấy giây, đưa tay ôm chặt cô, cằm dưới cọ cọ vào đỉnh đầu cô, “Đừng rời xa anh.”

“Ừm.” Người Thời Sênh quệt một cái, vì vừa nãy anh đã làm dạo đầu, rất dễ vào.

Người Úc Tửu cứng lại, có chút phẫn nộ cắn vào vai cô, “Em không để tâm anh một chút nào.”

Thời Sênh: “…” Sao lại không để tâm anh chứ, lật bàn.

Anh đừng có vô lý gây sự, có tin ông cưỡng hiếp anh không.

Úc Tửu gây khó dễ, không để Thời Sênh làm, cuộn mình lại thành tổ kén.

Thời Sênh lay mấy cái, không lay động được, không biết nói gì nhìn trời.

Kịch bản này không đúng.

“Úc Tửu… em lạnh…”

Úc Tửu đưa tay sờ sờ đầu giường, cầm điều khiển từ xa ấn điên cuồng về phía điều hoà.

Thời Sênh: "…"

"Em đói."

Úc Tửu do dự giây lát, yên lặng xuống giường, cầm áo ngủ mặc lên, ra ngoài.

Đợi khi anh bưng mì về, phát hiện chăn trên giường không thấy nữa.

Thời Sênh mặc áo ngủ ngồi cạnh giường, chơi điện thoại của cô.

Anh kéo chiếc ghế tới, đặt trước mặt cô, "Ăn đi."

Thời Sênh nhìn mì, lại nhìn Úc Tửu, khuôn mặt thầm oán hận, "Muốn ăn anh."

"Ăn mì trước."

"Ăn rồi có cho ngủ không?"

Khoé miệng Úc Tửu hơi giật, không biết làm sao: "Em cầm chăn đi rồi, anh còn có lựa chọn sao?"

Thời Sênh lúc này mới ôm bát sụp sụp soạt soạt giải quyết.

…

Úc Tửu mấy ngày nay tâm trạng luôn không tốt lắm, khi không có việc gì luôn thích nắm tay Thời Sênh.

Giống như hễ anh buông tay cô ấy sẽ biến mất vậy.

Úc Tửu rất không có cảm giác an toàn.

Thời Sênh chỉ có thể đem theo anh mọi lúc mọi nơi.

Giống như Diêu Tẩm nói.

Trang sức tuỳ thân.

Điện thoại của Dương Hoài Nhân đến muộn hơn Thời Sênh tưởng tượng.

Không hổ là lão hồ ly, rất biết nhẫn nại.

Ông ta hẹn Thời Sênh gặp mặt, nhưng địa điểm hẹn lại là một nơi chính thức, nơi mà có nhiều người thân phận địa vị siêu cao.

Lão hồ ly!

Thời Sênh đem theo Úc Tửu tới chỗ hẹn. Đây là một buổi đấu giá của chính phủ, người tới đều là công ty lớn tập đoàn lớn.

Thời Sênh, tổng tài mới nhậm chức của tập đoàn Thịnh Thế và Úc Tửu thái tử gia của tập đoàn HK này, vừa xuất hiện đã gây chú ý cho toàn thể mọi người.

“Cô bé của Thịnh Gia này rất lợi hại. Tập đoàn lớn như vậy, bị cô ấy trị cho ngoan ngoãn vâng lời.”

Có người xem trọng, đương nhiên cũng có người không xem trọng, coi thường chế giễu, “Cô ta dùng đều là thủ đoạn bạo lực, dù hiện giờ trị cho ngoan ngoãn, sau này cũng sẽ xuất hiện mặt trái.”

Có người hùa theo, “Các người nghe ai nói quản lý công ty dùng thủ đoạn bạo lực chưa? Cô ta hoàn toàn không coi pháp luật ra gì, cũng không biết những người bị cô ta đánh đó vì sao không tố cáo cô ta.”

“Cái này anh không biết sao? Người ta cầm không ít tiền, hơn nữa những người đó nhìn bị đánh rất thảm, thực ra không có việc gì cả, tố cáo cũng vô dụng, cô bé này không phải kẻ ngốc.”

“Cũng lạ, biến động lớn như vậy của tập đoàn Thịnh Thế, luân chuyển vốn lại không có chút vấn đề gì.”

“Ông coi thái tử gia của HK người ta là đồ trang trí sao?” Tài lực của HK không thể coi thường.

Tiếng xì xào khắp xung quanh, lại thêm vài phân quan sát Thời Sênh.

Dù nói là thừa kế gia nghiệp, nhưng tuổi còn trẻ đã có thể nắm được một tập đoàn, đây không phải là thứ ai cũng có thể chơi được.

Buổi đấu giá rất nhanh bắt đầu. Những người này đều là có chuẩn bị mà tới. Thời Sênh đến chủ đề đấu giá lần này còn không biết, đương nhiên không quan tâm nội dung.

“Lão hồ ly này lại giấu rất sâu, đến mặt cũng không lộ.” Thời Sênh dựa vào Úc Tửu, cười lạnh nhìn người đang diễn thuyết trên bục.

Úc Tửu vỗ lưng cô động viên.

Cho tới khi buổi đấu giá kết thúc, Thời Sênh cũng không gặp Dương Hoài Nhân.

Dám chơi cô như vậy, Dương Hoài Nhân đã bị Thời Sênh kéo vào

danh sách đen phải giết.

Thời gian này, đã có di động, Thời Sênh chuẩn bị cùng Úc Tửu về nhà, lại nhận được điện thoại của Diêu Tẩm.

Chỗ Diêu Tẩm hơi ồn, Diêu Tẩm nói chuyện còn lộn xộn. Cách điện thoại, Thời Sênh đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc.

“Cậu ở đâu?” Thời Sênh kiên nhẫn hỏi.

“Đừng kéo tôi… tôi không uống nữa…” Diêu Tẩm hình như đang nói chuyện với người bên đó, “Tôi… tôi… đã nói tôi không uống nữa, choang… rầm…”

Bên đó đột nhiên hỗn loạn, Thời Sênh nhíu mày, tiếng của Diêu Tẩm cũng không còn vang lên nữa, sau vài giây điện thoại truyền tới tiếng máy bận.

Đợi Thời Sênh gọi lại, đóng máy.

“Anh phái người đi tìm, đừng sốt ruột.” Úc Tửu gọi điện thoại cho người của anh.

“Ừm, có lẽ là loại chỗ như quán bar KTV…” Úc Tửu miêu tả một lượt ngoại hình của Diêu Tẩm, “Tốc độ nhanh chút.”

Sắc mặt Thời Sênh bình tĩnh đi ra ngoài, giở danh bạ điện thoại, gọi cho trường học của Diêu Tẩm.

Úc Tửu gác điện thoại đi theo, chỉ nghe thấy cô nói một tiếng cảm ơn.

Thời Sênh từ chỗ bạn học của Diêu Tẩm biết quán rượu cô ấy đang

uống. Úc Tửu phái người của anh tới trước, đợi khi Thời Sênh tới, cả quán rượu đều đã bị người vây bên ngoài.

“Cậu chủ, cô Thịnh.” Người đàn ông râu quai nón từ bên trong đi ra, “Người không sao, chỉ là uống nhiều quá.”

Đèn của quán rượu toàn bộ bị người ta mở, lúc này sáng trưng.

Thời gian còn hơi sớm, khách kỳ thực không nhiều, cho nên quán rượu không loạn lắm.

Người phụ trách quán rượu run lẩy bẩy đứng ở quầy bar.

Thời Sênh nhìn anh ta một cái, đi về phía một chiếc ghế sô pha bị người đàn ông mặc vest vây lấy.

Những người đó thấy Thời Sênh tới, lập tức tránh ra.

Diêu Tẩm ngủ trên ghế, khuôn mặt đỏ rực, quần áo trên người hơn lộn xộn, may mà đều hoàn chỉnh.

“Cậu chủ, sự việc là thế này.” Người đàn ông râu quai nón đã báo cáo hết tình hình sự việc.

Úc Tửu như có tâm tư nhìn về hướng Thời Sênh, “Nói như vậy, đây là cách thức kinh doanh của họ?”

“Có lẽ vậy, họ đưa học sinh vào trước, chụp ảnh uy hiếp. Những sinh viên này căn bản không có cơ hội phản kháng.” Trên mặt râu quai nón có chút ghét bỏ.

Dù họ làm ở khu vực đen, nhưng loại việc này cậu chủ chưa từng làm. Người bên dưới của họ cũng nhiều nhiều ít ít đều theo sở thích

của cậu chủ.

“Lần này động tới Diêu Tẩm, Diêu Gia không ra mặt, Tiểu Hạ cũng không thể không quản. Anh đi kiểm tra xem phía sau có những ai.” Úc Tửu dặn dò người đàn ông râu quai nón.

“Vâng.”

“Không cần tra nữa, là Dương Hoài Nhân.” Thời Sênh ôm Diêu Tẩm tới, đưa cô ấy cho người đàn ông râu quai nón, “Đưa cô ấy về nhà tôi trước.”

Thời Sênh sớm đã điều tra được việc này, nhưng cô kiềm chế không hành động, không ngờ lại động tới Diêu Tẩm.

“Người đưa Diêu Tẩm tới đang ở đâu?”

Người đàn ông râu quai nón đón Diêu Tẩm, nhìn căn phòng bên cạnh, “Người cùng tới với cô Diêu tôi đã nhốt ở trong đó rồi.”

Thời Sênh bảo người đàn ông râu quai nón đi trước, lôi những người này ra hỏi.

Những người này đều là học sinh, phần lớn đều là đi theo tới chơi, Diêu Tẩm xinh đẹp thông minh, thành tích dù không tốt, nhưng nhân duyên tốt, khá nổi tiếng ở trường học, bị người ta đố kỵ, mới bị lừa tới đây.

Nếu không phải Diêu Tẩm gọi cuộc điện thoại đó cho Thời Sênh, có lẽ giờ cô ấy đã bị người ta đưa tới giường của gã đàn ông nào đó rồi.

Chương 386: Tình triền thanh mai (37)

Diêu Tẩm uống hơi nhiều, không ấn tượng lắm với việc trước đấy, chỉ nhớ có người ép cô uống rượu.

Thời Sênh không nói với Diêu Tẩm việc phía sau.

“Thịnh Hạ, có phải mìnhgây phiền phức cho cậu rồi không?” Diêu Tẩm giống như đứa trẻ làm sai, đứng trước mặt Thời Sênh.

“Không có, đừng nghĩ nhiều.”

“Ờ.”

Diêu Tẩm gãi gãi đầu, ánh mắt lướt qua tờ giấy A4 trên tay Thời Sênh, có chút kỳ lạ hỏi: “Sao cậu lại xem cái này?”

Lần trước cô cũng xem cái này.

“Vì mình không hiểu bên trong có huyền cơ gì.” Thời Sênh thở dài.

Thứ đồ chơi này không có bất cứ đầu mối gì, làm sao xem đây?

“Huyền cơ? Huyền cơ gì?” Diêu Tẩm tiến lại phía cô, “… Ài?”

“Sao rồi?”

Diêu Tẩm bày thẳng tờ giấy, nhìn một lát, “Số này hơi quen mắt.”

“Đợi chút, mình hỏi bố mình.” Diêu Tẩm lật đật chạy tới phòng khách gọi điện thoại.

Thời Sênh đi theo cô ấy ra ngoài.

“Bố, bố còn nhớ ba tháng trước bố đưa con tới cơ quan bí mật đó ở nước S không?”

“Đúng đúng, số hiệu đó bố còn nhớ không? 42492702S? Không có gì không có gì, con chỉ hỏi thôi, vâng được, bye bye.”

“Thịnh Hạ, Thịnh Hạ.” Diêu Tẩm quay người gào to lên, “Đây là số hiệu của cơ quan đó.”

“Cơ quan gì?”

“Là một cơ quan bảo quản vật phẩm có tính riêng tư rất tốt, hình như bố mình đi lấy đồ của ông nội mình… đã gửi vài năm. Tất cả hòm đều là bắt đầu từ 42492. Mình hiếu kỳ hỏi, nhân viên nói đây là sinh nhật của người sáng lập và vợ ông ấy, còn kể cho mình câu chuyện họ lập ra nơi này, đặc biệt cảm động, cho nên mình nhớ rất rõ. S đó là viết tắt của bí mật, tên cơ quan của họ tên là Bí Mật.”

“Tiểu Diêu Tẩm, cậu coi như có chút hữu dụng.” Thời Sênh cười vỗ đầu Diêu Tẩm.

“A, có thể giúp cậu thì tốt.” Diêu Tẩm gãi gãi đầu.

……

Thời Sênh bay tới nước S tìm tới cơ quan đó, quả nhiên giống như lời Diêu Tẩm nói.

Chỉ là mật mã gửi đồ cần Thời Sênh tự nhập, chỉ có 4 lần cơ hội.

Thời Sênh ôm lấy tâm thế thử nhập ngày sinh của Nguyên chủ.

Nhưng sai.

Nhập sinh nhật của bố mẹ Nguyên chủ cũng sai.

“Thử 819741.” Úc Tửu nhắc nhở.

Thời Sênh đã quyết định, nếu không mở được, thì chém thẳng, không có bất cứ do dự gì nhập số mà Úc Tửu cho cô.

Không ngờ lại mở được thật.

Thời Sênh nhìn Úc Tửu một cái cổ quái.

Úc Tửu cười nhẹ, “Đây là số hiệu của văn kiện đó, em quên rồi à?”

Thời Sênh ngây ra, số đuôi mã hợp đồng mua bán đất đó.

Thứ bố mẹ Thịnh Hạ để lại rất nhiều, đều là liên quan tới mảnh đất đó.

Hợp đồng mua bán đã đi hết trình tự, và tài liệu chuẩn bị giao cho quốc gia.

Còn có ảnh… ảnh kim cương.

Đó là một hang động sâu tự nhiên, có lẽ là khi vỏ trái đất vận động hình thành, loáng thoáng có thể nhìn thấy thứ sáng choang.

Quan trọng nhất là bên trong có một video, là video Dương Hoài

Nhân đàm phán với họ.

Những thứ này có lẽ họ muốn giao cho quốc gia, nhưng còn chưa kịp làm, đã bị Dương Hoài Nhân truy sát.

Chỉ có thể lưu trữ ở đây.

Trên máy bay về nước, Thời Sênh tựa vào Úc Tửu, nhìn tầng tầng mây trắng bên ngoài, “Anh nói họ có ngốc không?”

Cần gì chứ?

Để giao những thứ này cho quốc gia, tới mạng cũng không cần nữa.

Úc Tửu vuốt vuốt tóc của Thời Sênh, “Không phải ngốc, trong lòng mỗi người đều có một cái cân, bóng tối và ánh sáng mỗi cái chiếm một bên, có người thích bóng tối, có người thích ánh sáng. Bố mẹ chúng ta chỉ là thích ánh sáng, cho nên cán cân của họ nghiêng về ánh sáng.”

“Vẫn là ngốc.” Thời Sênh yếu ớt nói: “Vậy anh thích ánh sáng hay bóng tối.”

Úc Tửu nhìn về phía xa, ánh mắt dịu dàng hiền từ, “Em ở đâu, ở đó chính là ánh sáng. Em là ánh sáng duy nhất của anh.”

Thời Sênh cảm giác tim đập hơi nhanh.

Càng ngày càng biết dụ người.

Cô lại gần Úc Tửu hôn một cái, không nói chuyện.

Chỉ như vậy cũng tốt.

Ít nhất còn có anh, cùng cô tiến bước trong bóng tối.

Xuống máy bay, Úc Tửu bảo vệ Thời Sênh đi ra từ thông đạo.

Ngoài sân bay người của Úc Tửu đã đợi sẵn. Thời Sênh vừa ngồi lên xe, một bóng người xinh đẹp từ phía sau xe vòng tới.

“Úc Tửu.”

Người Úc Tửu khựng lại, anh từ từ quay đầu nhìn, mày hơi nhíu.

Người tới là con gái, con lai, dùng hai chữ để hình dung, dễ thương.

Cô ta bị người đàn ông mặc vest chặn bên ngoài, ai oán bất lực nhìn anh, “Úc Tửu…”

Thời Sênh không hiểu ra sao nhìn Úc Tửu, cô gái này là ai đây?

“Em về trước.” Úc Tửu khom người chạm vào trán Thời Sênh, “Anh rất nhanh sẽ trở lại.”

Thời Sênh kéo khoé môi cười một cái, “Nếu anh dám làm gì có lỗi với em, chúng ta sẽ cùng chết đấy.”

Thời Sênh đẩy anh ra ngoài, dặn dò người phía trước lái xe.

Đội xe rất nhanh biến mất trong tầm mắt Úc Tửu, anh cong môi cười, khi ngẩng đầu nhìn cô gái đối diện, lại là một khuôn mặt lạnh nhạt, “Cô đến tìm tôi làm gì.”

“Cô ấy chính là người anh chấp nhận sao?”

“Đúng.”

…

Trên tay Thời Sênh lúc này đã có đủ chứng cứ, trước đây cô còn muốn lén lút giải quyết Dương Hoài Nhân.

Ai ngờ người của ông ta tìm cái chết, làm liên luỵ tới Diêu Tẩm.

Dương Hoài Nhân một tay che trời, nhưng ông ta cũng có chỗ không quản được.

Thời Sênh đóng gói chứng cứ, gửi một bộ đầy đủ cho các báo chí đài truyền hình lớn.

Luôn có một vài tờ báo đài truyền hình không sợ chết.

Rất nhanh tin tức về Dương Hoài Nhân tham ô nhận hối lộ, coi mạng người như cỏ rác, cưỡng bức người ta làm chuyện xấu được đưa lên báo.

Tội ác của Dương Hoài Nhân mọi người đều biết tỏng trong bụng, nhưng vì không có chứng cứ, không bắt được điểm yếu, người bên trên luôn không có hành động gì.

Giờ những thứ này vừa xuất hiện, bên trên lập tức nhân cơ hội dừng chức vụ của Dương Hoài Nhân.

Vì ảnh hưởng rất ác liệt, bên trên đã phái tổ chuyên án tiến hành tra rõ Dương Hoài Nhân.

Thời Sênh cung cấp cho họ không ít thông tin hữu dụng, để báo đáp, cho Thời Sênh gặp mặt Dương Hoài Nhân một lần.

Dương Hoài Nhân rất giống Dương Hoài Lễ, nhưng gương mặt già nua hơn một chút, cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy là dễ gần, không thể khiến người ta cảm thấy ông ta là một người xấu.

Hai người ngồi đối diện nhau, trên tay Dương Hoài Nhân còn mang theo còng tay.

“Cả đời này của ta lại bị huỷ trong tay một con nhóc con.” Dương Hoài Nhân khá cảm thán nói, không có bất cứ sự phẫn nộ và không cam tâm nào.

“Huỷ trong tay tôi là vinh hạnh của ông.” Thời Sênh cong môi cười nhạt, ánh mắt bình tĩnh không nổi một chút gợn sóng, “Dương Hoài Nhân, năm đó người cáo mật cho ông là ai?”

“Cáo mật?” Dương Hoài Nhân nghi hoặc một chút, sau đó hiểu ra, “Cô nói là ai nói cho ta thông tin về mảnh đất đó phải không? Là Thịnh Dương, trên danh nghĩa, cô còn phải gọi ông ta một tiếng chú.”

Dương Hoài Nhân có lẽ biết mình không có cơ hội lật người, có thể kéo ai xuống thì kéo người đó.

Có một loại người, từ khi anh ta làm việc xấu đã chuẩn bị sẵn nghênh đón kết cục của mình.

Dương Hoài Nhân chính là người như vậy.

Thời Sênh từ đầu tới cuối đều bình tĩnh, dường như đối với cô mà nói người cáo mật đó là ai cũng không quan trọng.

“Chúc ông sống trong tù vui vẻ.” Thời Sênh gõ gõ mặt bàn, cười đứng lên rời khỏi.

Sự kiện của Dương Hoài Nhân cực kỳ ác liệt, tham ô đã đành, lại còn ép người ta làm việc xấu, sinh viên bị ức hiếp cho tới lúc này mới dám đứng ra tố cáo những lão cán bộ cao cấp họ từng hầu hạ.

Hết loạt người này tới loạt người khác đi xuống.

Cả quan trường lòng người hoang mang.

Chương 387: Tình triền thanh mai (38)

Khi Thịnh Dương được cô tìm thấy, đã chết rồi.

Tự sát chết.

Còn để lại một lát thư bằng máu, bên trên viết về sự sám hối của ông ta với cha mẹ của Thịnh Hạ.

Người đã chết rồi, sám hối còn có tác dụng gì.

Lòng người, luôn tham lam ích kỷ như thế.

Úc Tửu từ sau ngày chia tay với Thời Sênh hôm đó, vẫn chưa trở về.

Không có điện thoại, không có tin tức, cái gì cũng không có.

Thời Sênh mỗi ngày xử lý đâu vào đấy Dương Hoài Lễ còn sót lại ở công ty, hình như không hề phân tâm vì Úc Tửu.

Lại lần nữa gặp Thẩm Giai Âm, là ở một Hội đấu giá Đổ Thạch, Thời Sênh đưa Diêu Tẩm tới.

Thẩm Giai Âm đứng ở bên cạnh một người đàn ông, sắc mặt tiều tuỵ. Người đàn ông thân mật kéo tay cô ta, đưa cô ta dạo quanh khu Đổ Thạch.

Thẩm Giai Âm thỉnh thoảng nói chuyện, sau đó người đàn ông đó liền sẽ đưa ra một ít đá.

Nghe nói công ty của Thẩm Giai Âm bị người ta thu mua rồi, chắc chắn chính là người đàn ông này.

Bất luận trong nguyên tác Thẩm Giai Âm thần cản giết thần, Phật cản giết Phật thế nào, nhưng không có nam chính bảo vệ, chỉ có bị người ta chặt cánh nhốt vào lồng thôi.

“Thịnh Hạ, cậu giúp mình chọn một cái đi.” Diêu Tẩm lắc tay Thời Sênh.

“Ừm? Thích gì?” Thời Sênh thu lại ánh mắt, nghiêng đầu cười hỏi người bên cạnh.

Diêu Tẩm cất lời, “Thịnh Tổng, cậu cho rằng đây là nhà hàng sao? Còn có thể chọn món, muốn gì là có thể có đó.”

“Đương nhiên, cậu muốn gì, mình có thể cho cậu cái đó.”

Diêu Tẩm: “…” Học Bá vẫn ngông cuồng như xưa, quỳ Học Bá rồi.

“Thịnh Tổng.”

Người đàn ông đi cùng với Thẩm Giai Âm không biết từ khi nào đứng trước mặt Thời Sênh.

Thẩm Giai Âm vẫn kéo tay người đàn ông, đáy mắt toàn là căm hận nhìn Thời Sênh.

Đều tại cô gái này.

Cô ta mới biến thành bộ dạng hiện giờ.

Thời Sênh trên dưới quan sát người đàn ông mấy cái, “Anh là ai? Tiểu Diêu Tẩm, cậu quen anh ta sao?”

Diêu Tẩm lắc đầu vô tội.

“Không quen thì đừng gọi bừa người ta, tôi không nói chuyện với người lạ.”

“Thịnh Tổng xử lý muôn vàn sự vụ đương nhiên không quen tôi, tôi là…”

“Không cần giới thiệu anh là ai, tôi không muốn biết. Anh cũng đừng đánh cuộc gì với tôi. Tôi không có hứng thú. Được rồi, anh có thể đi rồi, tạm biệt.”

Thời Sênh một câu nói đã chặn họng người đàn ông, làm anh ta tái mặt.

“Bỏ đi, chúng ta đi thôi.” Thời Sênh quay người đi về bên cạnh.

Bản cô nương không muốn đại khai sát giới ở đây.

Người đàn ông nhìn bóng dáng Thời Sênh rời khỏi một cách u ám, anh ta đột nhiên quay đầu, “Thẩm Giai Âm, đây chính là người ngực to não ngắn em nói?”

Thẩm Giai Âm sắc mặt tái nhợt, lùi về phía sau.

Người đàn ông lại kịp thời ôm lấy eo cô ta, đưa tay nhón một cái ở eo, người Thẩm Giai Âm khẽ run, người đàn ông cười mắng, “Cơ thể này của em lại rất đẹp.”

Anh ta kéo Thẩm Giai Âm đi vào nhà vệ sinh ở hội trường.

Nhà vệ sinh ở chỗ độc lập, người đàn ông đẩy Thẩm Giai Âm vào, nhảy thẳng vào chủ đề.

Đợi người đàn ông xả hết xong, quần áo trên người Thẩm Giai Âm cũng sắp không thành bộ dạng gì, nhuốm bẩn lên màu trắng.

Người đàn ông không có một chút ý nào muốn che giấu thay cô ta, thô lỗ kéo cô ta ra khỏi nhà vệ sinh.

Ở cửa nhà vệ sinh vừa hay đụng phải Doãn Mạch.

Nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Thẩm Giai Âm, Doãn Mạch nhíu mày.

“Doãn Mạch, cứu tôi.” Thẩm Giai Âm đột nhiên lao về phía Doãn Mạch, chỉ có người đàn ông này có thể cứu cô ta.

“Doãn Mạch, anh tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng.” Người đàn ông kéo Thẩm Giai Âm trở lại, uy hiếp nói: “Thẩm Giai Âm, cô muốn chết phải không? Còn muốn chạy?”

“Doãn Mạch, cứu tôi.” Thẩm Giai Âm nhìn Doãn Mạch cầu xin.

Tay nắm lấy Thẩm Giai Âm của người đàn ông càng ngày càng dùng lực.

Doãn Mạch chỉ lướt mắt qua họ vài cái lạnh nhạt, sau đó vòng qua họ, rời khỏi nhà vệ sinh.

Sắc mặt Thẩm Giai Âm đột nhiên tái mét, cơ hội duy nhất của cô ta, nhưng anh ta lại coi thường cô ta như vậy…

Người đàn ông cười gằn một tiếng, “Thẩm Giai Âm, gan to rồi nhỉ? Tối về xem tôi xử lý cô thế nào.”

…

Thời Sênh gian dối chọn cho Diêu Tẩm một viên đá Tử La Lan, bảo cô ấy tự mình giải.

“Thịnh Hạ, lâu rồi không gặp.” Doãn Mạch từ trong đám người đi tới, “Sao, một mình?”

Thời Sênh liếc nhìn anh ta, vẻ mặt kiêu ngạo, “Một mình thì sao? Hội trường quy định một mình không thể tới sao?”

“Em vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy.”

“Nói cứ như là anh thân quen tôi lắm ấy. Chúng ta mới gặp nhau mấy lần?” Thời Sênh chế nhạo, “Doãn Mạch, đừng nhắm vào tôi, cẩn thận ông đánh chết anh.”

Nhiệt độ trong mắt Doãn Mạch giống như ngọn lửa nhỏ từng chút một đốt lên.

Phụ nữ thế này mới đủ vị.

Mới có thể xứng với anh ta.

“Trông bộ dạng của em có lẽ không biết.” Doãn Mạch đi lại gần phía Thời Sênh, “Úc Tửu sắp kết hôn rồi.”

Úc Tửu sắp kết hôn rồi…

Kết hôn cái đầu anh ấy.

Thời Sênh hắt thẳng rượu vang trong tay vào mặt Doãn Mạch.

Ly rượu rơi xuống đất, ‘choang’ một tiếng giòn ran.

Người xung quanh đều đưa mắt nhìn sang, chuyện gì vậy? Thịnh Tổng sao đối đầu với anh Doãn rồi?

Doãn Mạch không để tâm lau rượu vang trên mặt, “Tôi sẽ đợi em tới tìm tôi.”

Thời Sênh cười lạnh, “Cút.”

Lòng tin trong ánh mắt Doãn Mạch, khiến Thời Sênh chỉ muốn lập tức móc kiếm ra chém anh ta.

May mà Doãn Mạch rất có chừng mực, cười cười với Thời Sênh, quay người nho nhã rời khỏi.

Diêu Tẩm đã từ phía xa chạy tới, cẩn thận hỏi: “Thịnh Hạ, sao rồi?”

Thời Sênh hít sâu một hơi, ngữ khí bình tĩnh, không có gì khác biệt với bình thường, “Không có gì, cậu làm xong rồi chứ?”

“Xong… xong rồi.” Diêu Tẩm cảm thấy Thời Sênh lúc này rất đáng sợ, ánh mắt lạnh như một mảnh kính không có sinh mệnh.

“Đưa cậu về nhà.”

“Ồ… được.” Thật sự đáng sợ quá.

Diêu Tẩm suốt dọc đường một chữ cũng không dám hỏi, lúc xuống xe, do dự cả nửa ngày, rốt cuộc không nói gì.

Thời Sênh về tới nhà, gọi điện thoại cho Úc Tửu.

Không ai nghe máy…

Cô hít thở một hơi thật sâu, rốt cuộc vẫn không nhẫn nhịn được, một chân đá lên trên chiếc bàn bên cạnh, chiếc bàn lập tức đổ xuống đất.

Tên thiểu năng này lại không nghe điện thoại của cô.

Cô không tin Úc Tửu có thể kết hôn với người khác, chỉ là lâu như vậy không có tin tức, anh muốn thăng thiên sao!

Thời Sênh thu dọn vài món đồ, chuẩn bị ra nước ngoài.

Tìm Úc Tửu?

Đừng hòng.

Trông cô có giống người sẽ vì một tên thiểu năng mà mất đi lý trí không?

Trước khi ra nước ngoài Thời Sênh chém Doãn Mạch một trận, bảo anh ta đừng ăn nói lung tung.

Thời Sênh một mình chạy ra nước ngoài nghỉ dưỡng, đợi khi Úc Tửu về nhà, nhìn thấy một mớ hỗn độn.

Cùng với tờ giấy Thời Sênh để lại cho anh...

Ở nước ngoài chơi có thoải mái không? Không nghe điện thoại? Em đi nước ngoài chơi rồi, đợi em chơi đủ rồi sẽ trở về, đừng nhớ.

Đừng nhớ…

Nhớ…

Úc Tửu đi khắp thế giới tìm vợ.

Nhưng thế giới lớn như vậy, Úc Tửu phải đi đâu tìm người đây?

Cuối cùng vẫn là Cố Ngôn không nhịn được, nói cho anh địa chỉ của Thời Sênh.

Úc Tửu giống như tranh thủ từng giây chạy tới hòn đảo nhỏ mà sau khi Thời Sênh thi đại học xong, anh đưa cô tới đó.

“Cốc cốc...”

Úc Tửu chống vào tường thở hổn hển, đợi người bên trong mở cửa. Nhưng mở cửa là một cô bé, khuôn mặt ngạc nhiên nhìn anh, “Anh trai, anh tìm ai?”

Không phải cô ấy.

Úc Tửu ngẩng đầu nhìn số phòng.

520.

Đây chính là căn phòng họ ở lúc đó.

“Thiểu năng, bên này.”

Úc Tửu quay nhanh đầu lại.

Nhìn thấy người mình luôn mong nhớ, Úc Tửu xông tới vài bước, ôm

cô vào lòng, “Anh sai rồi, anh xin lỗi, đừng rời xa anh.”

“Giờ biết cảm giác không tìm được anh của em rồi chứ?”

Úc Tửu hơi hơi gật đầu.

Thời Sênh vẫy vẫy tay với cô bé vẫn còn đang nhìn bên đây một cách hiếu kỳ, kéo anh vào phòng.

Chương 388: Tình triền thanh mai (39)

Úc Tửu đưa Thời Sênh tới một nghĩa trang.

Mưa tí ta tí tách rơi xuống, xối rửa bậc thềm. Úc Tửu đỡ Thời Sênh đi lên, cuối cùng dừng ở trước một ngôi mộ.

Trên mộ là một ông già rất hoà nhã.

“Cô ấy là cháu gái của La Sâm.” Úc Tửu từ từ mở miệng, “Anh đã giết cha cô ấy, ba năm trước.”

La Sâm là vua của vương quốc ngầm ở nước ngoài. Úc Tửu gặp ông ấy, không có cảnh kinh tâm động phách, rất bình thường.

Cái chết của mẹ Úc Tửu, gây cho anh sự kích thích rất nghiêm trọng. Khi ra nước ngoài, anh đã có bệnh tâm lý. Úc Hành Vân đưa anh ra nước ngoài, là để chữa bệnh.

Bên ngoài bệnh viện có con sông, Úc Tửu thường trốn y tá, lẻn tới bờ sông.

Anh gặp được La Sâm ở đó.

La Sâm thường câu cá ở đó.

Ban đầu Úc Tửu chỉ là ngồi ngây ra ở bên cạnh, La Sâm cũng không để tâm tới việc thêm một anh bạn.

Cho tới ngày hôm đó, Úc Tửu đột nhiên phát bệnh, đi xuống sông, sắc mặt La Sâm u ám xách anh lên.

Úc Tửu nhớ tiếng Trung lưu loát mà ông ấy dùng để quát mắng anh, “Tí tuổi đầu tự tử cái gì? Mẹ cậu sinh cậu ra không phải để cậu đi chết.”

Có lẽ là câu nói này đã làm lay động tới Úc Tửu, anh ngây ra nhìn ông ấy.

Sau đó La Sâm đưa anh về chỗ mình ở. Ở đó, La Sâm làm cho anh một bữa cơm rất đơn giản.

Ăn cơm xong, La Sâm đưa anh về bệnh viện, người của bệnh viện đã tìm sắp phát điên lên rồi.

Trước khi đi, Úc Tửu đột nhiên kéo La Sâm hỏi, “Cháu còn có thể đi tìm chú không?”

“Đương nhiên có thể.” La Sâm không biết nói gì với y tá, từ đó về sau anh chỉ cần mỗi ngày nói với y tá một tiếng, là có thể rời khỏi bệnh viện khiến anh cảm thấy kìm nén đó.

Úc Hành Vân rất bận, Úc Tửu cơ bản đều ở bệnh viện một mình.

La Sâm giống như một trưởng bối, một trưởng bối đồng hành cùng anh. Úc Tửu hàng ngày đều đi tìm ông ấy. La Sâm ấy sẽ kể cho Úc Tửu một vài truyền thuyết cổ xưa, cũng sẽ nói một vài việc ở thành phố này, sẽ cùng anh ăn cơm.

Lần đầu tiên phát hiện thân phận của La Sâm, là năm anh 13 tuổi, khi anh đi tìm ông ấy phát hiện phòng không khóa, liền tự mình đẩy cửa vào.

Trước đây La Sâm vắng mặt, anh cũng tự vào, nhưng lần này lại khác, anh vừa vào đã bị người ta uy hiếp.

Anh nhìn thấy La Sâm đem theo vài người vội tới, người uy hiếp anh đó chết trước mặt anh.

Anh không sợ.

Chỉ cảm thấy máu sôi lên, giống như có thứ gì đó muốn phá kén mà ra.

Cuộc sống mơ màng của anh giống như tìm được điểm sáng, điểm sáng khiến anh say mê.

Anh lần đầu tiên xin La Sâm, để ông ấy đưa mình bước vào nơi bóng tối đó.

La Sâm ban đầu thì từ chối, nhưng ông ấy phát hiện Úc Tửu tự tiếp xúc sau lưng ông, nên chỉ có thể giữ anh bên cạnh.

Úc Tửu được bệnh viện chứng minh khỏi bệnh. Anh nói với Úc Hành Vân anh muốn đến nước khác học tập.

Úc Hành Vân vốn bận, khuyên mấy lần, cũng đành để anh đi rồi.

Dùng lời của La Sâm để nói... Anh trời sinh chính là ăn bát cơm này.

Úc Tửu ở bên cạnh La Sâm năm năm. Năm năm này, anh thậm chí còn được La Sâm coi trọng hơn con trai mình.

Úc Tửu tới cuối cùng mới biết, La Sâm từ khi vừa bắt đầu đã nhìn trúng năng lực của anh.

Con trai của La Sâm không ra sao cả, ăn uống cờ bạc, đầu óc đơn giản, không qua nổi cám dỗ. Vương quốc bóng tối to lớn này của La Sâm không thể giao cho anh ta.

Sự xuất hiện của Úc Tửu, khiến ông ấy nhìn thấy được hy vọng, khiến ông ấy cảm thấy đế quốc của mình sẽ không hủy trong nay mai.

Cho nên ông ấy đã dẫn dụ Úc Tửu vào cái tròng bố trí sẵn, để anh phát hiện sự khác biệt của mình.

Năm Úc Tửu 19 tuổi về nước, La Sâm đã bệnh một khoảng thời gian.

Một năm sau, anh đã trải qua thử thách của La Sâm, thăm dò ám sát các nơi.

Cuối cùng anh cũng thừa kế vị trí này từ trong tay La Sâm.

Thân là con trai duy nhất của La Sâm, đương nhiên không cam tâm, ba lần bảy lượt muốn kéo anh xuống ngựa. Úc Tửu từng đồng ý với La Sâm, chỉ cần anh ta không quá đáng, sẽ giữ cho anh ta một mạng.

Nhưng lần đó, anh ta đi quá giới hạn.

Thời Sênh yên lặng nghe Úc Tửu kể lại.

“Anh hận ông ta không?” Người đưa anh vào vực sâu bóng tối.

Úc Tửu lắc đầu, “Có lẽ anh trời sinh chính là người như vậy. Ông ấy chỉ là người dẫn đường của anh.”

Dù La Sâm lợi dụng anh, nhưng ông ấy cũng cho anh sự thân tình mà mấy năm đó Úc Hành Vân chưa từng mang tới cho anh.

Úc Tửu cười cười với Thời Sênh, “Cháu gái của La Sâm gặp phải một chút phiền phức, tới tìm anh giúp đỡ. Ông ấy cũng coi như sư phụ của anh, anh đương nhiên phải giúp cô ấy một tay.”

“Bố mẹ của em quen ông ấy không?” Thời Sênh nhíu mày, thứ của mẹ cô, sao lại ở trong tay người đàn ông này.

“Vợ của La Sâm, là dì của mẹ em, khi đi theo La Sâm, đã đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà, rất nhiều người đều cho rằng bà ấy chết rồi.”

Được rồi, tất cả đã nói thông suốt rồi.

Hai người vai kề vai xuống núi.

Phía sau ngôi mộ mưa bụi mịt mờ.

“Anh thích em từ khi nào?”

Úc Tửu nhẹ giọng đáp, “Buổi tối em đi theo Thẩm Giai Âm đó.”

“Nói như vậy anh không thích Thịnh Hạ trước đây?”

“Ừm.”

Anh không thích Thịnh Hạ trước đây, Thịnh Hạ trước đây thích khóc, bắt nạt cô ấy cũng không biết trả đũa.

Mềm yếu, lương thiện…

Những cái này đều không phải thứ anh thích.

Anh thích người có thể tiếp nhận tất cả bóng tối của anh.

Nhưng sau khi anh trở về phát hiện cô lại có thể nhe nanh múa vuốt phản kích, tới khi cô theo dõi Thẩm Giai Âm…

Anh liền biết, mình nhất định sẽ thích cô.

…

Thời Sênh và Úc Tửu về nước liền tổ chức hôn lễ.

Tập đoàn Thịnh Thế và tập đoàn HK liên hôn, trở thành sự kiện nóng nhất sau sự kiện của Dương Hoài Nhân.

Trong ngày hôn lễ, đến chính phủ cũng phái người tới chúc mừng.

“Thịnh Hạ, cậu lại sắp gả cho người ta rồi, còn mình vẫn đang đi học. Sao tiểu trúc mã nhà cậu lại nhanh tay nhanh chân như vậy chứ?”

Thời Sênh kéo áo cưới trên người, nhìn trái nhìn phải soi gương tự sướng, “Người ưu tú như mình đây, đương nhiên phải hạ thủ nhanh một chút.”

“Hình như cũng có lý.” Diêu Tẩm bị đưa vào tròng, cô xem xem điện thoại, đột nhiên kêu lên, “Aaa, thời gian sắp tới rồi, đừng soi nữa.”

Hôn lễ tổ chức ở nhà thờ, người tới xem lễ không nhiều.

Thời Sênh được Cố Ngôn đưa vào nhà thờ.

Váy cưới trắng muốt, cánh hoa bay đầy trời.

Úc Tửu bước theo nhạc tới.

Hai người nhìn nhau cười, trong mắt chỉ có bóng dáng của đối phương, giống như cả thế giới chỉ còn lại đối phương.

“Anh Úc Tửu, anh có đồng ý lấy cô Thịnh Hạ làm vợ của mình không? Bất luận là thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo nàn, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay u sầu, anh đều sẽ luôn yêu thương cô ấy, chung thủy với cô ấy tới mãi mãi?”

“Tôi đồng ý.”

“Cô Thịnh Hạ, cô có đồng ý gả cho anh Úc Tửu làm vợ của anh ấy? Bất luận là thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay nghèo nàn, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay u sầu, cô đều sẽ luôn yêu thương cô ấy, chung thủy với anh ấy tới mãi mãi?”

“Tôi đồng ý.”

Tôi sẽ dùng hết khả năng của mình, tạo cho anh ấy một vương quốc ánh sáng.

Chương 389: Tình triền thanh mai (40)

Thời Sênh giao tài liệu của bố mẹ Thịnh Hạ cho quốc gia. Quốc gia rất nhanh liền có phản ứng, đặc biệt biểu dương tập đoàn Thịnh Thế và cá nhân Thời Sênh.

Mà tập đoàn Thịnh Thế trong mấy năm nhanh chóng phát triển, trở thành tập đoàn xuyên quốc gia.

Cố Ngôn chuyển ngành làm mảng thương mại điện tử, Thời Sênh không lấn sang mảng đó.

Công ty đó của Thẩm Giai Âm phát triển cũng không tồi, nhưng có cây đại thụ Cố Ngôn này chắn, không lật nổi sóng gió gì, cuối cùng bị Cố Ngôn thu mua.

Thời đại nhanh chóng biến đổi, thời đại phổ biến internet, thông tin không còn bưng bít nữa, một thông tin rất nhanh chóng có thể truyền khắp toàn cầu.

“Xin hỏi Cố tổng, ban đầu ngành bất động sản đang ở thời kỳ hoàng kim, vì sao ngài lại chọn chuyển ngành làm thương mại điện tử vậy?”

Trên màn hình quảng trường, người chủ trì đang hỏi người dẫn đầu ngành thương mại điện tử là Cố Ngôn.

Cố Ngôn mặc đồ tây, thời gian hình như không để lại bất cứ dấu vết gì trên mặt ông ấy.

Vẫn đẹp trai anh tuấn như vậy, phong độ lẫm liệt.

Ông ấy nhìn vào ống kính cười một cái, “Vì có người từng nói với tôi, sau này sẽ là thiên hạ của thương mại điện tử, cho nên tôi liền đi làm.”

“Woa.” Người chủ trì làm bộ khoa trương, “Là ai có khả năng dự đoán như vậy, lúc đó đã báo trước sự phát triển của tương lai.”

“Người này mọi người cũng rất quen thuộc.”

“Vậy sao? Là ai là ai, Cố Tổng ngài mau nói cho tôi.” Người chủ trì kích động truy hỏi.

Cố Ngôn phối hợp tiết tấu, chậm rãi nhả ra một câu nói, “Thịnh Hạ, tổng tài của tập đoàn Thịnh Thế.”

“Trời ơi, là cô ấy sao. Khi ngài chuyển ngành, Thịnh tổng mới bao nhiêu tuổi, sao ngài lại tin cô ấy như vậy chứ?”

Cố Ngôn cười khéo léo, “Vì con bé là con gái của tôi, tôi đương nhiên tin con bé.”

“Ôi trời…” Người chủ trì có lẽ là bị tin này đập cho choáng váng rồi, lát lâu sau mới phản ứng lại.

Nhưng lần phỏng vấn này là vây quanh Cố Ngôn, cho nên người chủ trì cũng không dám hỏi nhiều, rất nhanh liền chuyển chủ đề khác.

…

Tin tức Tổng Tài tập đoàn Thịnh Thế là con gái của con dê đầu đàn ngành thương mại điện tử hiện giờ là Cố Ngôn giống như đã mọc

thêm cánh.

Khiến người ta kinh ngạc không ngớt.

Quần chúng trên mạng đã nghĩ ra mấy vở kịch ân oán hào môn.

“Những người này không đi viết tiểu thuyết đúng là đáng tiếc.” Thời Sênh quét mạng, “Chỉ với sức tưởng tượng này, chắc chắn sẽ hot.”

Úc Tửu vừa gác điện thoại, nhìn lên máy tính của Thời Sênh một cái, khóe miệng hơi giật, “Vợ, em tưởng tượng cũng không tồi.”

Dòng trả lời mới nhất, không phải chính là ID của vợ sao.

“Đây là khai thác trí lực.” Thời Sênh nghiêm túc nói.

“Trí lực phải kết hợp thể lực mới có thể phát huy tốt hơn. Vợ, chi bằng chúng mình vận động chút.” Úc Tửu vứt điện thoại ra, nháy mắt với Thời Sênh.

Thời Sênh rời mắt chỉ ra bên ngoài, “Ra ngoài, đừng làm phiền em.”

Tên này trong đầu một ngày đều nghĩ cái gì.

Ngoài ấy ấy ấy ra thì không có có việc nghiêm túc sao?

Úc Tửu đang muốn nói chuyện, điện thoại lại reo.

“Bố? Ăn cơm? Ồ… con hỏi vợ xem.” Úc Tửu nhìn về phía Thời Sênh, “Vợ, bố bảo chúng ta về nhà ăn cơm, đi không?”

Úc Hành Vân bảo hai người họ về nhà ăn cơm, Thời Sênh ít nhiều đoán được chuyện gì.

Nhưng cô không xác định Úc Tửu có thể tiếp nhận không…

Trên đường về nhà cô băn khoăn nên nhắc nhở Úc Tửu thế nào.

“Vợ, lề mề làm gì vậy?” Úc Tửu kéo cửa xem, “Muốn hôn cái mới chịu ra sao? Nào, anh hôn…”

Thời Sênh: “…”

Má!

Tên thiểu năng này.

Khi hai người họ vào, Cố Ngôn đã có mặt rồi, đang quấn tạp dề làm cơm, Úc Hành Vân ở bên cạnh giúp.

Úc Hành Vân rửa tay đi ra, nhìn Thời Sênh một cái, ông ấy hiếm khi không quát Úc Tửu.

“Con trai… con đi với bố tới phòng sách một chuyến.”

Úc Tửu không hiểu ra sao nhìn ông ấy một cái, thấy vẻ nghiêm túc trên mặt ông ấy, vẫn là đi theo.

Hai người vừa đi, Thời Sênh liền đi vào nhà bếp, “Chú Cố.”

“Tiểu Hạ.” Cố Ngôn hơi hơi cười, trong nụ cười có chút thấp thỏm.

“Đừng lo, anh ấy sẽ hiểu.” Thời Sênh vỗ vỗ vai Cố Ngôn.

Cố Ngôn thấp giọng nói: “Năm đó mẹ nó qua đời, đã gây cho nó vết thương tâm lý rất lớn, chú sợ nó không chấp nhận được.”

“… Từ từ.” Loại việc này cô không có cách nào quyết định thay anh ấy được.

“Công ty thế nào rồi.” Cố Ngôn chuyển chủ đề.

Thời Sênh thuận theo ông ấy tiếp lời, “Phía chính phủ đã cho vài dự án, quá phiền phức, cháu không muốn nhận. Nhưng người bên dưới đòi làm, cháu liền giao cho họ làm.”

Từ khi cô ấy giao những tài liệu đó cho quốc gia, phía chính phủ đặc biệt chiếu cố tập đoàn Thịnh Thế.

Chỉ cần là việc có thể kết nối với công ty cô, đều phải hỏi bên cô trước, chỉ cần bên cô muốn nhận, cơ bản đấu thầu gì đó chỉ là hình thức.

“Những người đó biết rõ đường lối của cháu, biết cháu không phải dự án nào cũng nhận, chỉ nhận cái cháu hứng thú. Nhưng cháu cũng phải cẩn thận, người bên trên tâm tư khó đoán.” Cố Ngôn nhắc nhở Thời Sênh.

“Vâng.”

Đợi Cố Ngôn làm cơm xong, Úc Hành Vân và Úc Tửu cũng đi xuống.

Úc Tửu mặt không biểu cảm nhìn Cố Ngôn một cái, kéo Thời Sênh đi.

“Tiểu Tửu…” Cố Ngôn mở miệng có chút vội vã, giọng nói gấp gáp.

Bước chân Úc Tửu dừng lại, sau đó bước bước lớn rời khỏi.

Úc Hành Vân ôm vai Cố Ngôn, hơi hơi thở dài.

Úc Tửu nhét Thời Sênh vào trong xe, bắt đầu lái xe điên cuồng, suốt đường lên cao tốc, lại xuống cao tốc, cuối cùng dừng ở một thị trấn nhỏ.

“Úc Tửu…”

“Em sớm đã biết rồi?” Tay Úc Tửu còn nắm lấy vô lăng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, mặt nghiêng hơi lạnh lùng.

“Ừm… em từng gặp mấy lần.” Thời Sênh gật đầu.

“Cùng anh tới một nơi đi.” Úc Tửu tháo dây an toàn, xuống xe.

Thị trấn nhỏ rất yên bình.

Đây là cảm nhận đầu tiên của Thời Sênh khi xuống xe.

Úc Tửu men theo con phố trong thị trấn đi thẳng về phía trước. Thời Sênh đi theo sau anh, băn khoăn nên làm thế nào mở lời.

Có lẽ là Thời Sênh đi quá chậm, Úc Tửu dừng lại đợi cô, đợi khi cô đi lại gần, dắt tay mới tiếp tục tiếp lên phía trước.

“Đây là quê của mẹ.”

Mẹ của Úc Tửu chôn ở đây.

“Năm đó ông ấy vì làm ăn, bỏ rơi mẹ anh.”

Úc Tửu nói chậm rãi, có lẽ đoạn ký ức này đối với anh mà nói, có chút nặng nề.

“Những năm anh ở nước ngoài đó, ông ấy căn bản không biết cái gì gọi là quan tâm, ông ấy chỉ biết cho anh tiền.”

“Nhưng hôm nay ông ấy nói cho anh… lần đầu tiên anh nhìn thấy ông ấy quan tâm một người như vậy.”

“Chắc em nghĩ anh không biết phải không? Em đã từng gặp, anh khẳng định cũng từng gặp, hơn nữa là ở nhà… chỉ là họ không biết mà thôi.”

Thời Sênh nắm chặt tay anh.

Úc Tửu nhìn cô một cái, “Xin lỗi, anh tạm thời không thể tiếp nhận được họ.”

Giờ anh vẫn còn có thể hồi tưởng được bộ dạng ngã trong vũng máu của mẹ mình.

“Ừm, em biết.” Chỉ là vì biết, cho nên cô mới luôn không nói cho anh.

Úc Tửu đưa Thời Sênh tới trước mộ mẹ anh, trông có vẻ là một người con gái rất đáng yêu, Úc Tửu có vài phần giống bà.

Thời Sênh cúi người làm lễ.

Úc Tửu cảm thấy ngạc nhiên, hóa ra không phải với ai vợ anh cũng đều toàn thân mang gai không lễ phép.

Úc Tửu dù không tiếp nhận, nhưng cũng không phản đối.

Cho đến vài năm sau, Úc Tửu mới thoải mái, tiếp nhận hai người.

Chương 390: Cố ngôn ngoại truyện(hoàn)

Cố Ngôn vừa tham gia xong một bữa tiệc, uống hơi mơ màng đi ra, chán nản đâm vào Triệu Xuyến.

Triệu Xuyến?

Ồ, người phụ nữ thấy công ty của anh xảy ra vấn đề, liền chạy theo người khác.

Sau này anh mới biết Triệu Xuyến có người đàn ông khác.

Khi ở bên anh, cũng đã có người đàn ông khác rồi.

Triệu Xuyến ăn mặc gọn gàng, trang điểm tỉ mỉ, xách túi phiên bản giới hạn, vô cùng huênh hoang, khoác tay người đàn ông kia, liếc nhìn anh một cách chán ghét.

“Cố Ngôn, nhìn bộ dạng hiện giờ của anh kìa.” Tiếng chế giễu của Triệu Xuyến giống như một cái gai đâm vào trong tim anh.

Cố Ngôn cố chống cơ thể mới không ngã xuống, “Triệu Xuyến, tôi tự nhận đối xử không tồi với cô, chúng ta đã chia tay, cần gì ở đây ép người quá đáng như vậy.”

Tình cảm nhiều năm như vậy, trong mắt cô ta coi là gì.

“Đối với tôi không tồi? Cố Ngôn anh tự hỏi xem anh đã cùng tôi bao nhiêu lần, bảo anh đưa tôi dạo phố anh ngoài gọi điện thoại vẫn là

gọi điện thoại. Hẹn anh ăn cơm, đều phải hẹn trước một tuần.”

Đưa cô ta dạo phố, không phải anh đi để thanh toán sao?

Cùng cô ta ăn cơm, cô ta không phải chỉ đòi tiền anh sao?

Cố Ngôn đột nhiên có chút khó chịu, anh mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói gì.

Làm đàn ông phải có phong độ và khí lượng của đàn ông.

“Nói không ra lời rồi sao?” Triệu Xuyến còn đang kiêu ngạo tự mãn nói, “Loại đàn ông giống như anh, không có phụ nữ nào có thể đi theo anh. Giờ công ty nát đó của anh cũng sắp phá sản rồi, sau này ai còn có thể nhìn trúng anh?”

“Cố Ngôn?”

Không biết là ai ở phía sau gọi một tiếng, tiếp theo Cố Ngôn liền cảm thấy bị người ta ôm lấy vai, tay người đó còn dùng lực mạnh vỗ vỗ vào vai anh, nói một cách thân thuộc: “Sao cậu lại ở đây, vừa nãy tôi còn tưởng nhận nhầm rồi.”

“Úc Tổng.” Thái độ của người đàn ông đối diện bị Triệu Xuyến ôm thay đổi, thận trọng đưa tay ra.

Úc Hành Vân tùy tiện bắt tay anh ta một cái, thái độ hơi lạnh nhạt, “Tôn Tổng.”

“Cố Tổng là bạn của ông sao?” Người đàn ông cẩn thận thăm dò.

Úc Hành Vân không trả lời, chỉ vỗ vai Cố Ngôn, “Có cần tôi đưa cậu một đoạn không.”

“Cảm ơn.”

“Khách sáo gì, đều là anh em.” Úc Hành Vân bảo người bên cạnh đỡ Cố Ngôn, đi về phía xe của ông.

Tôn Tổng đi theo hai bước, “Úc Tổng, chuyện lần trước tôi nói với ngài…”

“Để sau đi.”

Cho tới khi xe rời khỏi, Triệu Xuyến mới phản ứng lại, “Tôn Tổng người đàn ông đó là ai?”

“Úc Hành Vân của HK, gần đây mới về nước, ông ta có quan hệ gì với Cố Ngôn.” Tôn Tổng nhìn Triệu Xuyến.

Triệu Xuyến lắc đầu, cô ta chưa từng gặp người đàn ông này.

…

Áp lực của công ty khiến Cố Ngôn không có tâm trạng nghĩ tới việc thất tình, nhưng lần này tình cờ gặp Triệu Xuyến, lần đầu tiên anh cảm thấy buồn như vậy.

Kéo Úc Hành Vân lại uống rất lâu.

Quan hệ của anh và Úc Hành Vân còn tốt hơn với cha mẹ Thịnh Hạ một chút. Ban đầu anh không biết gì cả, là cha mẹ của Thịnh Hạ giới thiệu Úc Hành Vân cho anh, tới nước ngoài theo học ông ấy một khoảng thời gian.

Nhiều năm sau gặp lại, lại là cảnh còn người mất.

Công ty của Cố Ngôn dưới sự giúp đỡ của Úc Hành Vân, rất nhanh liền có khởi sắc, dần dần đi lên quỹ đạo.

Một năm tiếp theo anh đều rất bận, thỉnh thoảng gặp mặt Úc Hành Vân một lần.

Sự việc bất thường xảy ra vào ngày sinh nhật 18 tuổi đó của Thời Sênh.

Có lẽ là vì vui, anh và Úc Hành Vân đều uống không ít rượu.

Anh đưa Úc Hành Vân về nhà, hai người không biết mơ hồ thế nào liền lăn vào nhau.

Sau sự việc hai người đều rất lúng túng, một khoảng thời gian rất lâu sau đều không gặp mặt.

Ở cùng một người đàn ông, Cố Ngôn chưa từng nghĩ tới.

Nhưng từ sau việc đó, không biết sao anh lại luôn luôn nghĩ tới Úc Hành Vân.

Mấy năm nay ông ấy đã giúp anh không ít, coi như là rất chiếu cố anh.

Cuối cùng vẫn là Úc Hành Vân hẹn gặp mặt anh.

Hai người ngồi ở quán cà phê, mặt đối mặt, lại vô cùng lúng túng.

“Cố Ngôn…” Úc Hành Vân thở dài, “Sự việc đã xảy ra rồi, tôi cũng không nói cái khác, tôi có cảm giác với cậu, chúng ta có thể thử xem.”

Úc Hành Vân ở nước ngoài rất nhiều năm, tư tưởng khá thoáng với việc này.

Từ khi mẹ Úc Tửu qua đời, bao nhiêu năm nay ông ấy đều không tìm phụ nữ, chính là không có cảm giác gì với phụ nữ.

Sau lần đó với Cố Ngôn, ông ấy dần dần phát hiện mình có lẽ là thích Cố Ngôn.

Hai tay Cố Ngôn đặt trên bàn, mím môi không nói chuyện.

“Cậu cứ từ từ suy nghĩ, không cần vội trả lời tôi.”

Lần gặp mặt này kết thúc rất nhanh, Cố Ngôn về nhà lặng yên suy nghĩ rất lâu, cảm thấy như vậy rất không đúng.

Gọi điện thoại từ chối Úc Hành Vân.

Úc Hành Vân cũng rất dứt khoát, không nói chuyện này nữa.

Hai người hiểu ngầm ép chuyện này xuống.

…

Buổi đấu giá từ thiện, Cố Ngôn được mời tham dự.

Gặp Triệu Xuyến là ngoài dự liệu của anh.

Mấy năm nay anh không nghe thấy tin tức của cô ta, vừa nhìn thấy còn có chút hoảng hốt.

Triệu Xuyến đã đổi đàn ông, hơn 50 tuổi, tai to mặt lớn trong ngành

bất động sản, nghe nói Triệu Xuyến là bồ ông ta nuôi bên ngoài.

Nhiều năm như vậy qua đi, Cố Ngôn sớm đã quên Triệu Xuyến đi rồi.

Cho nên khi Triệu Xuyến tới tìm anh nói chuyện, anh cũng không nghĩ nhiều, giữ phong bộ người đàn ông nên có hàn huyên vài câu đơn giản với cô ta.

“Trước đây là em không hiểu chuyện, Cố tổng đừng để trong lòng, ly rượu này coi như em tạ lỗi với anh.” Triệu Xuyến nói chuyện khéo hơn trước nhiều, cũng rất thành khẩn.

Cố Ngôn không nghi ngờ gì cô ta, lại không ngờ Triệu Xuyến có thể hạ thuốc anh, đưa anh tới khách sạn thuê phòng.

Trong ánh đèn nhập nhoạng, anh loáng thoáng nhớ lại, gần đây anh và một công ty đang cạnh tranh một mảnh đất, lão tổng của công ty đó hình như chính là người đàn ông Triệu Xuyến đi theo.

Cố Ngôn nắm lấy cổ tay Triệu Xuyến, “Triệu Xuyến, cô thật sự khiến tôi buồn nôn.”

Triệu Xuyến không để tâm cười cười, đẩy anh lên giường, “Cố Ngôn, đâu phải chúng chưa từng làm chuyện này, anh sợ gì.”

Cố Ngôn khắc chế dục vọng trong cơ thể, nhưng Triệu Xuyến vẫn nhớ điểm nhạy cảm của anh, khiêu khích một cách thuần thục, ngay khi anh sắp không kiềm chế được, cửa phòng bị người ta đá tung.

Anh nghe thấy tiếng lôi kéo và tiếng kêu thất thanh của Triệu Xuyến.

“Bịch!”

Cửa phòng bị đóng, trong phòng chỉ có tiếng thở hổn hển của anh.

“Cố Ngôn.” có người vỗ vỗ mặt anh.

Giờ anh chỉ có một suy nghĩ, muốn xả ra.

Nắm cánh tay vỗ mặt mình, lật người đè người đó xuống.

Người bên dưới không có phản kháng, Cố Ngôn rất nhanh liền tiến hành bước cuối cùng.

Nhưng khi anh phát hiện mình không tìm được cửa vào, đột nhiên trở nên luống cuống.

…

Ngày hôm sau khi anh tỉnh lại, phát hiện người nằm ngủ bên cạnh mình, ký ức tối hôm qua đột nhiên tuôn trào lên.

Nhưng đợi khi anh nhìn rõ người đang nằm ngủ, lập tức ngây ra đó.

Úc Hành Vân luôn tỉnh, thấy Cố Ngôn nhìn chằm chằm vào mình, chống người nghiêng mắt nhìn anh, “Cố Ngôn, lần này là em ngủ với anh, em không chịu trách nhiệm sao?”

Cố Ngôn vén chăn nhìn, trên giường hình như có máu.

“Tôi…” Tối hôm qua anh đã làm gì?

Cố Ngôn rất ít khi hút thuốc, nhưng lần này anh hút liên tục mấy điếu, lại không thể nào đè nén được trái tim sắp nhảy ra ngoài đó.

Hết lần này tới lần khác ngủ với người anh em của mình, anh điên rồi

sao?

“Cố Ngôn, thử cùng anh đi.”

Cố Ngôn quay đầu nhìn người bên cạnh.

Trong mắt ông ấy đều là nghiêm túc, ánh sáng nhuộm lên làn da màu tiểu mạch của ông ấy một lớp ánh sáng óng ánh, trên người còn sót lại vết bầm tối qua anh giày vò gây ra.

Cố Ngôn hình như nghe thấy trái tim lặng ngắt nhiều năm của mình bắt đầu đập.

Anh muốn.

Thử thì thử thôi.

Dù sao cũng ngủ rồi.

Chương 391: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (1)

Nhiệm vụ liên hoàn lần này chỉ có mười mấy vòng, Thời Sênh rất nghi ngờ Hệ thống không có chỗ phát nhiệm vụ.

Quay trở lại không gian hệ thống, Thời Sênh tiếp tục hoạt động thường ngày: “Chém màn hình”.

Hệ thống không dám lên tiếng. Chờ Thời Sênh chém xong, nó liền lập tức hiển thị số liệu của Thời Sênh.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -147000

Giá trị sinh mệnh: 40

Tích lũy: 30000

Cấp nhiệm vụ: B

Đánh giá nhiệm vụ: 95

Nhiệm vụ ẩn giấu: hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Điểm tích lũy 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Điểm tích lũy 4000

Đạo cụ: ‘Vương miện Nữ vương’, ‘Trái tim Quỷ vương.’

Woa! Giá trị làm người không bị trừ, còn tăng nữa?

Bản cô nương đã làm chuyện lớn gì ích nước lợi dân thế?

[Dương Hoài Nhân và mỏ kim cương nguyên sinh.] Hệ thống ngoan ngoãn trả lời.

Thời Sênh cười chế giễu một tiếng, “Cuối cùng Thẩm Giai Âm và Doãn Mạch thế nào?”

[Thẩm Giai Âm cả đời đều bị người khác giam giữ, lợi dụng ngón tay vàng của cô ta để kiếm tiền cho gia tộc. Còn Doãn Mạch... bị Úc Tửu làm cho tàn phế.]

Thời Sênh nhíu mày.

Sao chuyện này cô lại không biết.

Doãn Mạch hẳn là không dễ giết như vậy?

[Đúng vậy, Úc Tửu có một khoảng thời gian rất yên tĩnh. Cô không phát hiện ra sao?] Hệ thống nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh suy nghĩ một hồi, sau khi bọn họ kết hôn không lâu, đúng là Úc Tửu có một khoảng thoài gian vô cùng yên ắng.

Hắn không nói những lời khêu gợi với cô, cũng không quấn lấy cô đòi ‘tạo người’. Thời gian đó công ty cũng rất bận, cô thấy hắn có cái gì đó không đúng lắm, nhưng cô cũng không để tâm đến hắn.

[Ký chủ, bây giờ cô muốn nói gì không?]

Nói cái gì?

Bản cô nương thì có gì muốn nói với mi chứ.

Một câu hỏi ngu ngốc.

[...] Ký chủ, cô cứ như vậy, có tin là tôi sẽ khiến cô không tìm thấy Phượng Từ hay không.

[Có muốn vào không gian tiếp theo không...]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

...

Thời Sênh tròn mắt nhìn vào khoảng tối, xung quanh trở lên yên lặng, chỉ có tiếng hơi thở của một mình cô.

“Haiz....”

Thời Sênh hít một hơi lạnh, phía trước mặt mình là một khoảng tối đen, chẳng nhìn thấy thứ gì cả.

Cơn đau xé nát khiến cô suýt chút nữa không chịu nổi mà phát ra thành tiếng. Cô thò tay ấn ấn, đau đến mức cô cắn chặt môi.

Lần này, vừa tới đã bị thương, đau quá!

Ánh mắt Thời Sênh dần quen với bóng tối, loáng thoáng có thể nhìn rõ xung quanh. Cô đang ở trong một căn phòng, xem ra có lẽ là thời

cổ đại.

Thời Sênh hít một hơi thật sâu, rồi nằm xuống, bắt đầu tiếp thu kịch bản.

Đây là một câu truyện giang hồ ngược luyến.

Nữ chính tên Bạch Lạc, là đại tiểu tư của Tàng Kiếm Sơn Trang.

Lén lút chạy ra ngoài Tàng Kiếm Sơn Trang, kết quả là nữ chính gặp được nam chính Phó Diệc Vân. Ngay lập tức, nữ chính đem lòng ái mộ nam chính từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng trong lòng nam chính Phó Diệc Vân lại có ánh trăng sáng, hắn không thể nào quên được ánh trăng sáng.

Nữ chính kiên trì ngược tâm âm thầm chờ đợi.

Cuối cùng ánh trăng sáng trong lòng nam chính tự gây chuyện, khiến nam chính biết mình đã yêu nữ chính.

Nhưng lúc này nữ chính đã rất đau khổ, do đó nam chính bắt đầu theo đuổi ngược lại.

Nữ chính hồi tâm chuyển ý, cuối cùng hai người có được kết cục viên mãn.

Nguyên chủ Vô Tranh, không phải ánh trăng sáng, cuối cùng tự gây chuyện tự chuốc họa trong trái tim của nam chính.

Giang hồ phân ra thành hai phái Chính – Tà, Vô Tranh thì chắc chắn thuộc về Tà phái.

Cô ấy là cô nhi, sư phụ là Dược bà bà.

Dược bà bà là thần y rất nổi tiếng trong giang hồ, nhưng Vô Tranh lại đam mê với Độc.

Do cô ấy rất xinh đẹp, không ít người dòm ngó đến dung mạo của cô, nên Vô Tranh phải dùng độc dược để tự bảo vệ mình.

Trong giang hồ lại đồn thổi cô nham hiểm, thủ đoạn độc ác, là tà môn ngoại đạo. Tuy các Danh môn Chính phái coi thường cô, nhưng lại kiêng dè độc thuật trên người cô, nên không ai dám đắc tội.

Ngay từ đầu, Vô Tranh đã không giải thích, cũng có người giả vờ tin cô, sau đó nhân cơ hội để muốn lấy mạng cô, hoặc là muốn có được thân thể của cô.

Vô Tranh đã từng bị lừa một lần, sau đó không bao giờ tin đám chính nhân quân tử tự xưng là danh môn chính phái nữa.

Bi kịch của cô bắt đầu từ khi gặp phải ánh trăng sáng trong lòng nam chính. Cô thấy ánh trăng sáng kia là một cô gái, nên đã động lòng cứu cô ta một mạng.

Ai mà biết được rằng, ánh trăng sáng kia lại cài người cướp lấy thân thể của cô, cướp đi Hàn Nguyệt Kiếm trên người cô.

Vô Tranh đương nhiên muốn truy sát ánh trăng sáng. Ánh trăng sáng tìm gặp nam chính là điều chắc chắn.

Ánh trăng sáng khóc lóc kể lể với nam chính. Nam chính không phân rõ trắng đen phải trái nên đã báo thù cho ánh trăng sáng.

Vô Tranh đối đầu với nam chính, thắng được mới là lạ!

Vô Tranh là nữ phụ phản diện đầu tiên bị tiêu diệt.

Trong cốt truyện nhất định sẽ không viết chuyện mà ánh trăng sáng làm, chỉ viết mấy tình tiết kiểu ánh trăng sáng gặp nam chính, hay bị Vô Tranh truy sát v.v...

Tác dụng của Nguyên chủ chỉ là để hai người gặp nhau, góp một phần nhỏ công sức vào thành tựu của nam chính.

Nguyên chủ không cam tâm. Chính cô đã cứu ánh trăng sáng, mà ánh trăng sáng lại phối hợp với nam chính để đối phó với cô.

Nam chính không phân biệt trắng đen phải trái mà sát hại cô.

Vì vậy cô muốn báo thù.

Tiếp nhận kịch bản xong, Thời Sênh bóp trán thở dài, đây là cái kịch bản quỷ quái gì vậy.

Cái sau lại kỳ quặc hơn cái trước!

Nam chính đúng là thằng đểu mà!

Trước khi ánh trăng sáng xuất hiện, nam chính vẫn mờ mờ ám ám không rõ ràng với nữ chính. Khi ánh trăng sáng xuất hiện, nam chính đã quên luôn nữ chính lên chín tầng mây.

Không hổ là truyện ngược.

Nam chính cặn bã đến một tầng cao mới, ánh trăng sáng làm ra một kỷ lục mới.

Tình huống bây giờ có lẽ là lúc cô vừa mới cứu được ánh trăng sáng.

Ồ! Phải rồi!

Ánh trăng sáng tên là Liễu Nhứ.

Vì cứu Liễu Nhứ, Nguyên chủ bị thương. Liễu Nhứ luôn ra sức lấy lòng, tăng cảm tình của Nguyên chủ, nên đã nhận được sự tín nhiệm của cô.

Thời Sênh thở dài, nhiệm vụ này có vẻ rất dễ hoàn thành, dưỡng thương xong rồi giết ánh trăng sáng, sau đó sẽ tìm cơ hội để giải quyết nam chính luôn.

Đi ngủ trước đã!

…

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, ngoài phòng đã có vang lên tiếng gõ cửa, có người đi vào phòng.

Thời Sênh nhăn mặt chau mày, rồi từ từ tỉnh dậy, nhưng vẫn không thể mở nổi mắt.

“Vô Tranh cô nương?” Người vừa đến nhỏ nhẹ lên tiếng gọi cô.

“Vô Tranh cô nương...”

Liễu Nhứ thấy người trên giường không có phản ứng gì, ánh mắt di chuyển sang bên cạnh người cô. Cô ta mím môi, cuối cùng nhoài người qua.

Tay cô ta vừa thò ra được một nửa, chợt đụng phải đôi mắt vô cùng yên tĩnh, bên trong không có một chút gợn sóng, như là một đồ vật không có sinh mệnh.

Gương mặt Liễu Nhứ hoảng sợ. Trong nháy mắt, cô ta tự nhiên kéo lại chăn giúp Thời Sênh, rồi nhẹ nhàng quan tâm, “Vô Tranh cô nương, có thấy ổn hơn chưa?”

Liễu Nhứ là một cô gái vô cùng xinh đẹp, lông mày thanh tú, chiếc mũi cao thanh thoát, đôi môi chúm chím hồng hào, mái tóc thiếu nữ dài óng ả, trên người là chiếc váy voan màu vàng lông ngỗng.

Dáng vẻ mềm mại như nước, cười lên như hoa xuân tháng ba.

Người con gái như vậy, phù hợp với hình tượng nữ thần trong lòng đại đa số những người đàn ông.

Thời Sênh chuyển ánh mắt, lạnh lùng nói: “Ai cho cô vào đây?”

“Ta… lo lắng cho Vô Tranh cô nương…” Liễu Nhứ đầy vẻ chân thành.

“Cút ra ngoài.”

Lúc Thời Sênh nói chuyện đều rất bình tĩnh. Liễu Nhứ cũng không phân biệt được là cô đang giận hay thế nào.

“Nhưng Vô Tranh cô nương, cô đang bị thương…”

“Đừng để ta phải nói lần thứ hai.” Trong ánh mắt Thời Sênh thêm vài phần lạnh lùng.

Nếu không phải bản cô nương bây giờ không cử động được, thì sớm

đã chém nhà ngươi rồi.

Liễu Nhứ hơi tủi thân cắn chặt môi, giọng mềm yếu thỏ thẻ, “Vậy Vô Tranh cô nương cố gắng nghỉ ngơi, có chuyện gì cứ gọi ta.”

Đợi Liễu Nhứ đi ra, Thời Sênh mới ngồi dậy, vén quần áo lên xem.

Viết thương nằm ở vị trí trên ngực, chỉ là vết chém qua, không đâm vào trong.

Tối qua không nhìn thấy, nên cô cũng không dám động vào. Bây giờ nhìn thấy rõ vết thương, cô liền xé đám đồ lộn xộn kia ra, lấy ra một chiếc lọ sứ, bên trong có một ít phấn bột, cô tùy ý bôi lên.

“Ui da…” Thời Sênh cắn chặt răng, động tác nhanh nhẹn dứt khoát bôi một lớp phấn bột lên trên miệng vết thương.

Mẹ nó chứ, cứ như là đổ rượu lên vết thương vậy.

Muốn giết người quá!

Chương 392: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (2)

Bôi thuốc xong, Thời Sênh nhìn vào thanh kiếm bên cạnh.

Hàn Nguyệt Kiếm.

Đứng thứ sáu trong bảng xếp hạng binh khí trên giang hồ.

Bởi vì lúc sử dụng, kiếm khí chém ra giống hình trăng bán nguyệt, vì vậy nên mới có tên là Hàn Nguyệt Kiếm.

Thời Sênh cầm thanh kiếm lên ngắm nghía, đúng là sắc thật.

Ngoài ra thì cũng không có gì hay ho.

Nhưng nguyên chủ vì thanh kiếm này, mà bị không ít người truy sát.

Giang hồ mà!

Giết người cướp của.

Khóe môi Thời Sênh hơi cong cong lên.

Cô thích một thế giới như vậy.

Không có ràng buộc, mà chỉ dựa vào thực lực để nói chuyện.

Thời Sênh ném Hàn Nguyệt Kiếm vào không gian, thứ trò chơi này cô cũng không quen dùng.

Sau đó Liễu Nhứ đến mấy lần, Thời Sênh đều lạnh lùng đuổi cô ta đi, nên cô ta cũng không dám đến nữa.

Đợi sau khi Thời Sênh dưỡng thương xong, có thể bắt đầu đâm chém, thì Liễu Nhứ lại mất tích hai ngày.

Hiện tại cô đang ở một quán trọ bình dân. Thời Sênh hỏi tiểu nhị, thì biết hai ngày nay Liễu Nhứ đều không xuất hiện ở đây.

Thời Sênh: "…"

Như vậy, kịch bản đại thần có ý gì?

Phá rối vụ giết nam nữ chính cô đã nhịn rồi.

Giết nữ phụ, ông cũng phá hỏng sao?

Sao ông không đi cứu cả hệ ngân hà đi?

Thời Sênh từ quán trọ đi ra. Bên ngoài là phố phường nhộn nhịp, người đi qua đi lại khiến Thời Sênh hơi hốt hoảng.

Một người đang ở thời hiện đại, đột nhiên chạy tới thời cổ đại, thị giác đương nhiên bị chấn động rất lớn.

Đứng được một lúc, cô mới chầm chậm đi bộ theo con phố.

Thời Sênh nhàn nhã dạo một lúc, đồ đạc thời cổ đại thực sự rất tinh xảo, có nhiều đồ còn đẹp hơn rất nhiều so với thời hiện đại.

"Nghe gì chưa? Phó Diệc Vân và Giang Trạm hẹn quyết đấu ở Bích Thủy sơn trang. Một người là kiếm khách đệ nhất giang hồ. Một

người là ma đầu giang hồ, màn này đáng xem đấy.”

Thời Sênh liền dừng bước, ngước nhìn đám ăn mày đang ngồi bên phố nói chuyện.

Giang Trạm…

Giáo chủ Ma giáo trong kịch bản, kẻ đại ác trời đất không dung.

Tên này hình như là nhân vật phản diện lớn nhất trong truyện?

Thời Sênh hơi nhíu mày, lần này Hệ thống không che giấu thông tin của nhân vật phản diện?

“Bích Thủy sơn trang?Khi nào?”

“Một tháng sau, nghe nói Bích Thủy sơn trang còn mời người đến xem quyết đấu.”

“Đáng tiếc, người Cái Bang chúng ta thường bị khinh thường, nên chắc chắn không thể đi được.”

[Nhiệm vụ phụ：Cải tà quy chính]

Hệ thống đột nhiên nhảy ra, khóe môi Thời Sênh hơi giật giật.

Cải tà quy chính là cái quái gì?

Lại còn là nhiệm vụ phụ tuyến?

[Thống lĩnh Ma giáo cải tà quy chính]

Thời Sênh: “…”

Ma giáo cải tà quy chính thì còn là Ma giáo được sao?

[Ký chủ, cô đừng nảy sinh tâm tư sai lệch.]

Thời Sênh trừng mắt, nảy sinh thì làm sao, định cắn ta à?

[...] Đột nhiên hối hận vì gửi nhiệm vụ này. Chủ nhân, đề nghị thêm tính năng thu hồi.

Ma giáo vốn là nhân vật phản diện tất phải có trong tiểu thuyết võ hiệp.

Ở đây cũng không ngoại lệ.

Năm năm trước, Võ lâm chính phái bao vây tiêu diệt Ma giáo. Mặc dù không tiêu diệt được, nhưng cũng làm cho Ma Giáo tổn thất nặng nề. Giáo chủ tiền nhiệm đã khuất núi, Giang Trạm kế vị.

Mấy năm nay, những lời đồn thổi về Giang Trạm không hề ít, nào là giết người như ma, thảm sát người vô tội, là đối tượng mà người người đuổi đánh.

Phó Diệc Vân muốn giao đấu với Giáo chủ Ma giáo, thông tin này như mọc thêm cánh, đã nhanh chóng truyền đến khắp nẻo giang hồ.

…

Trên quan đạo, một cỗ xe ngựa cũng đang thong thả chạy về phía trước.

Lúc này bóng trời đã xế chiều. Khi nhìn thấy khe nước, phu xe đã cho tốc độ chầm chầm lại

“Cô nương, trời hôm nay tối rồi, hay là dừng chân nghỉ ngơi ở đây? Phu xe quay đầu, cẩn thận hỏi han người phía trong.

“Ồ, được” Phía trong truyền ra một giọng nói vô cùng trong trẻo.

Nghe vậy, phu xe nhanh chóng cho xe ngựa chạy tới vùng đất trống bên cạnh.

Thời Sênh dựa người vào xe ngựa, nhìn theo bóng dáng đang bận rộn của phu xe.

Nam chính ở Bích Thủy sơn trang, chưa biết chừng Liễu Nhứ cũng ở đó, vì vậy Thời Sênh quyết định tới Bích Thủy sơn trang.

Cuối cùng cũng có kịch để xem.

Bích Thủy sơn trang rất xa, Thời Sênh thuê cỗ xe ngựa, chậm rãi thong thả đi đến hơn nửa tháng còn chưa tới nơi.

“Cô nương, có cần ta bắt cá không.” Phu xe nhìn bờ sông ở phía xa, nóng lòng đưa ra đề nghị.

Thời Sênh không nói gì cũng không phản đối.

Phu xe vừa xắn tay áo, vừa đi về phía con suối.

Hơn nửa tháng nay, phu xe biết thông thường vị cô nương này sẽ không nói gì cả. Ngươi nói với cô ấy, cô ấy không phản ứng, có nghĩa là đồng ý.

Thời Sênh đi theo sau phu xe, nhìn ông ta đi qua đi lại dưới sông, một lúc lâu mà vẫn không bắt được con cá nào.

Phu xe hơi ngại ngùng, nhưng Thời Sênh đang đứng bên cạnh, nên ông luôn có cảm giác nếu không bắt được một con cá, thì sẽ có lỗi với người thuê này.

Thời Sênh chậm rãi lấy thiết kiếm ra, rồi nhẹ nhàng khua khua bên cạnh.

Nước sông dường như bị thứ gì đó tách ra, rào rào một tiếng, nước sông hai bên bỗng chốc biến thành những cột nước cao vút.

Đợi khi nước sông rơi xuống, trên mặt sông yên tĩnh trở lại là vô số những con cá phơi bụng trắng xóa.

Người phu xe bị tưới đẫm nước, gương mặt hoảng hốt ngạc nhiên nhìn mặt sông.

Võ công cũng có thể dùng như vậy sao?

Ông ta biết vị cô nương này biết võ công. Trước đây họ gặp một nhóm thổ phỉ, chính vị cô nương này đã ra tay giải quyết chúng.

Nhưng trước nay ông chưa từng nhìn thấy cách bắt cá như thế này.

“Còn ngẩn ra đó làm gì, không bắt chúng sẽ chạy hết đấy.” Thời Sênh cầm thiết kiếm chọc thẳng xuống mặt đất.

Phu xe nhìn trên mặt sông, quả nhiên có vài con cá đã bắt đầu quẫy đuôi, rồi từ từ lặn xuống dưới sông.

Những con cá này chỉ bị tạm thời hôn mê, chứ chưa chết.

Hai người ăn không bao nhiêu nên cũng không vớt lên nhiều, chỉ tiện

tay vớt mấy con ở gần thôi.

Đêm dần buông, mùi cá nướng vẫn bay đi rất xa.

Phu xe thường xuyên chạy đi chạy lại bên ngoài, nên dù trong xe có chuẩn bị gia vị, nhưng không thể sánh được với hương vị đầy đủ của thời hiện đại.

Thời Sênh hơi kén ăn, nên ăn không nhiều, chỗ cá còn lại đều được phu xe giải quyết sạch.

“Chạy! Chạy!”

Tiếng vó ngựa lúc xa lúc gần, không bao lâu sau, bên quan đạo đã xuất hiện một nhóm hán tử cưỡi ngựa.

Chừng khoảng hơn 20 người. Ai nấy đầu mình hổ thân gấu, cao to lực lưỡng, thoạt nhìn đã biết là người luyện võ.

Phu xe hơi căng thẳng, lo lắng.

Thời Sênh thờ ơ không quan tâm nhìn về đống lửa đang bập bùng trước mặt, trên đống lửa vẫn đang nướng một con cá, những tiếng tách tách càng vang rõ hơn trong màn đêm.

“Ố, lại có cả tiểu nương tử à.”

Người trên ngựa lần lượt xuống. Hai gã dẫn đầu đi thẳng đến bên đống lửa, những người còn lại thì tản ra, như tạo thành thế bao vây.

“Biến đi, đừng cản đường.” Một gã trong số đó đi tới gần, đạp cho phu xe một cước. Phu xe ngã xuống bên cạnh, sợ sệt không dám thở mạnh, chỉ mở to mắt nhìn về phía Thời Sênh.

“Tiểu nương tử, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn thế này, nhưng dung mạo không tệ chút nào.” Gã vừa nói vừa đưa tay ra, định nâng cằm Thời Sênh.

Lúc tay gã chuẩn bị sờ vào người Thời Sênh, cành cây trong tay Thời Sênh bỗng vung lên đánh vào gã.

Lực ở cành cây không mạnh lắm, nhưng lúc đánh vào cánh tay gã cũng đủ làm gã tê dại một lúc.

“Tiểu nương tử có khí phách, ta thích.” Đã bị đánh, nhưng gã càng tỏ vẻ thích thú.

Thời Sênh liếc nhìn gã. Cô đứng dậy rồi hỏi gã với nụ cười như có như không: “Ngươi thích cái gì của ta?”

Thời Sênh vừa đứng lên, những người đối diện đều thấy ngạt thở.

Cô gái này thực sự vô cùng xinh đẹp.

“Gia thích mọi thứ của cô.” Có thể đè một cô nương như thế này xuống, cái mùi vị đó... nghĩ đến thôi cũng thấy hưng phấn rồi.

Hai gã đàn ông không hẹn mà cùng lao đến tiếp cận Thời Sênh, gương mặt lộ rõ nụ cười dâm đãng, “Tiểu mỹ nữ đến đây với gia. Sau này nàng sẽ được ăn ngon mặc đẹp.”

“Ăn ngon mặc đẹp?” Thời Sênh cười vẻ rất thâm hiểm.

Hai gã đàn ông không để ý thấy sát ý trong mắt Thời Sênh, mà chỉ bị sắc đẹp làm điên đảo, “Đương nhiên, nàng cần gì ta sẽ đều cho nàng, mau lại đây để gia sờ cái tay tí nào.”

Chương 393: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (3)

Phu xe nhìn “Thi thể” bị chất chồng lên nhau thì gương mặt lộ rõ sự đồng tình, cô gái này có thể tùy ý chọc ghẹo được sao?

Trước nay ông ta đều bạt mạng bên ngoài, những chuyện như thế này cũng đã gặp nhiều, nên ông ta cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Nếu như cô gái này không có năng lực, thì hôm nay đã bị đám người này làm nhục rồi.

Thời Sênh ngồi xổm trên đất, nhìn hai gã bị đè ở dưới cùng, “Còn thích ta nữa không?”

Hai tên đó sợ tái mặt, lắc đầu nguầy nguậy.

“Bà cô ơi, tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn. Bà cô đại nhân đại lượng, tha mạng cho tiểu nhân.”

“Xin bà cô tha mạng.”

“Tha mạng.”

Mẫu dạ xoa ở đâu ra mà lợi hại như vậy.

“Hừ...” Thời Sênh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống bọn chúng, “Nếu như ta cầu xin các ngươi tha mạng, liệu các ngươi có tha cho ta không?”

Từ góc nhìn của bọn chúng, vừa vặn nhìn thấy sự lạnh lùng trong ánh mắt cô, giống như ngọn lửa u minh thiêu đốt trong địa ngục, không có nhiệt độ mà lại thiêu rụi mọi linh hồn.

“Ngươi có biết bọn ta là ai không? Dám động đến bọn ta, ngươi cũng không chạy nổi đâu.” Cầu xin không được, chúng bắt đầu trở mặt.

“Không biết, cũng không muốn biết.” Thời Sênh bình thản trả lời.

Bọn chúng như không nghe thấy Thời Sênh nói, mà tự hét lên, “Chúng ta là người của Huyết Sát Môn. Ngươi dám động vào chúng ta có nghĩa là đắc tội với cả Huyết Sát Môn.”

“Huyết Sát Môn?”

“Sao thế, biết sợ rồi sao? Nếu sợ thì mau thả chúng ta ra, chúng ta sẽ không tính toán với ngươi.”

Thời Sênh nhìn chúng như nhìn đám thiểu năng, “Chưa từng nghe thấy.”

Tất cả bỗng yên tĩnh đến lạ thường.

Chưa từng nghe thấy...

Cô chưa từng nghe thấy...

“Cô nương, thủ đoạn của Huyết Sát Môn vô cùng độc ác, còn bao che...” Phu xe nhỏ giọng nhắc nhở.

“Vậy thì càng phải giết bọn chúng.” Thời Sênh gật đầu.

Không giết bọn chúng, lẽ nào đợi chúng quay về gọi người truy sát mình sao?

Ông có thiểu năng đâu?

“Con đàn bà thối tha, ngươi dám!”

“Có gì mà không dám.” Thời Sênh giơ tay chọc từ người trên cùng xuống.

“Á!”

Từng tiếng từng tiếng vô cùng thảm thiết vang lên trong đêm tối yên tĩnh kèm theo đó là vài phần thần bí và hoảng loạn.

Phu xe cố gắng nén sự sợ hãi trong lòng, đứng cạnh cỗ xe ngựa.

Lúc này, nhìn cô nương kia giống như một Sát thần.

Đám thổ phỉ lần trước, cô chỉ đánh cho chúng một trận, chứ không có ý lấy mạng chúng.

Nhưng lần này, cô lại thực sự muốn lấy mạng của đám người này.

Mặc dù vẫn biết là cô không sai, nếu như cô không giết chúng, thì chúng cũng sẽ giết cô.

Nhưng ông chỉ là một người dân thường, nhìn thấy cảnh này, làm sao có thể không sợ.

Thời Sênh xác nhận đám người kia đều đã chết hết, rồi lại chất chúng thành một đống.

Phu xe người run bần bật.

“Á...”

Một tiếng hét kinh hoàng ngắt đoạn đột nhiên vang lên, toàn thân phu xe mềm nhũn, ngã nhào xuống mặt đất.

Thời Sênh đưa mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Có hai bóng người đứng ở chỗ ánh lửa.

Một bóng người cao to, một bóng người nhỏ xinh, có lẽ là con gái, âm thanh hẳn là phát ra từ chỗ cô ta.

Nửa người cô ta bị người trước mặt che khuất, chỉ lộ ra cái đầu.

“Cô... Tại sao cô lại giết bọn họ.” Cô gái đối diện hơi có vẻ cẩn thận, dè dặt chất vấn.

“Ai nói là ta giết.” Thời Sênh thẳng thừng hỏi ngược lại.

“... Tại sao không phải cô, ở đây không còn ai khác.”

“Bọn chúng thấy ta xinh đẹp, nên tự nguyện tự sát cho ta xem đó có được không?”

Tự sát?

Cô ta đã nhìn thấy máu trên thanh kiếm của cô ấy rồi mà.

Sao người này có thể nói dối không chớp mắt như thế chứ.

Có lẽ bị Thời Sênh dọa, nên cô gái này không dám lên tiếng.

“Đi thôi.” Giọng người đàn ông lạnh lùng rõ ràng.

“Phó đại ca... Chúng ta không quản chuyện này sao?” Cô gái kia là cuồng ma giết người đó!

“Đám người đó là người của Huyết Sát Tộc.”

Thời Sênh nghi ngờ nhìn về bên đó, Phó đại ca.

Phó Diệc Vân? Bạch Lạc?

Huyết Sát Tộc không phải người tốt. Trước đây Bạch Lạc cũng từng bị chúng bắt nạt. Lúc này cô ta thấy cô gái đứng bên đống lửa xinh đẹp như vậy, nên cũng biết là mình đã hiểu nhầm rồi.

“Xin lỗi tỷ tỷ, chắc chắn đám cầm thú của Huyết Sát Tộc đã gây sự với tỷ, xin lỗi.”

Thời Sênh hứng thú nhìn Bạch Lạc đang xin lỗi mình.

Nữ chính này đúng là ngốc nghếch ngây thơ, ngọt ngào vô giới hạn.

Mà khả năng tưởng tượng cũng không tệ.

Phó Diệc Vân có vẻ không muốn đợi thêm, liền quay người bước đi.

“Phó đại ca...” Bạch Lạc vội vàng lên tiếng, “Tỷ tỷ, buổi tối thường không an toàn, tỷ hãy cẩn thận. À không, tỷ tỷ lơi hại như vậy, có lẽ sẽ không sao. Tạm biệt tỷ tỷ.”

Câu cuối Bạch Lạc chỉ nói rất nhỏ, nhưng ở đây không ồn ào, nên Thời Sênh có thể dễ dàng nghe thấy.

Thời Sênh nhìn theo Bạch Lạc đuổi theo Phó Diệc Vân rồi rời đi.

Bạch Lạc đã từng vì Phó Diệc Vân mà trả giá rất nhiều, cuối cùng suýt chút nữa mất mạng. Tính cách của cô ta có chút yếu mềm nhưng không vặn vẹo, mà còn ngây thơ và ngọt ngào như vậy.

Một cô gái thế này, mà bị cặn bã ngược đãi, thật đúng là...

...

Lần tiếp theo gặp lại Phó Diệc Vân và Bạch Lạc là ở bìa rừng nhỏ cách Bích Thủy sơn trang không xa.

Phó Diệc Vân và Bạch Lạc bị người khác bao vây tấn công. Cánh tay Phó Diệc Vân hình như bị thương. Hắn ta muốn bảo vệ Bạch Lạc nhưng không thể cử động được tay chân.

“Cô nương... chúng ta phải làm sao?” Phu xe nhìn đám người đang đấu đá phía trước, không biết là nên đi tiếp hay dừng lại.

“Đợi đi.” Lẽ nào còn muốn lên giúp họ đánh lại sao?

Hai bên giao đấu không lâu, nam chính mặc dù bị thương, nhưng có định luật ‘vai chính không bao giờ chết’ ở đó, nên cuối cùng đám vật hy sinh kia cũng offline đi lĩnh cơm hộp thành công.

Bạch Lạc khiếp sợ tay chân mềm nhũn, ôm lấy Phó Diệc Vân, vừa khóc vừa chạy về trước.

Thời Sênh nhảy xuống xe ngựa, rồi tính tiền cho phu xe, “Ông về đi.”

Phu xe không hiểu, “Ơ, cô nương?”

“Ta tự đi tiếp được rồi.” Thời Sênh vẫy vẫy tay, rồi đi theo Bạch Lạc.

Tốc độ của Bạch Lạc thực sự rất chậm. Thời Sênh đi theo phía sau cô ta, cứ đi ba bước thì dừng một bước, năm bước thì dừng nghỉ một lúc, đến khi trời tối mới đến được Bích Thủy sơn trang.

“Phó công tử? Cô nương, hai người sao...” Người ở Bích Thủy sơn trang không biết Bạch Lạc.

“Cứu huynh ấy...” Bạch Lạc nước mắt ngắn nước mắt dài, nhìn thấy người của Bích Thủy sơn trang, khẩu khí như uất nghẹn vào trong, thân thể mềm yếu, rồi ngã gục xuống.

Người của Bích Thủy sơn trang vô cùng hoảng loạn.

Đúng lúc bọn họ đang hoảng loạn, Thời Sênh mới xuất hiện.

“Cô nương, cô là?” Người quản gia cho người đưa Bạch Lạc và Phó Diệc Vân vào trong, rồi nhìn Thời Sênh với vẻ thăm dò.

“Vô Tranh...”

Người quản gia hơi chau mày, cái gì mà có tranh với vô tranh?

Sau một giây trong đầu ông ta mới lóe qua một bóng người, sắc mặt thay đổi, đưa đôi mắt cảnh giác nhìn Thời Sênh, “Vô Tranh cô nương tới Bích Thủy sơn trang có chuyện gì?”

Vô Tranh...

Đó là Vô Tranh dùng độc cao siêu, tay cầm Hàn Nguyệt Kiếm.

Nhưng chỉ không ngờ chủ nhân của những lời đồn thổi thủ đoạn tàn nhẫn trên giang hồ đó, lại có dung mạo đẹp như vậy.

Đáng tiếc là dung mạo có xinh đẹp đến mấy đi chăng nữa, thì cũng vẫn là thành phần cặn bã của giang hồ.

“Xem Phó Diệc Vân và Giang Trạm đánh nhau.” Thời Sênh lườm quản gia một cái, “Đây không phải là hoạt động gần đây sao??”

Hoạt động?

Cô gái này đang nói gì vậy.

“Mời Vô Tranh cô nương quay về đi. Bích Thủy sơn trang không hoan nghênh cô.” Bích Thủy sơn trang thuộc danh môn chính phái, đương nhiên không hoan nghênh cặn bã giang hồ Vô Tranh.

Thời Sênh cong môi cười nhạt, giọng điệu bình thản, “Ta nhất định muốn vào thì sao?”

“Vậy đừng trách Bích Thủy sơn trang chúng ta không khách khí.”

Chương 394: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (4)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (4)

“Người đến là khách. A Phúc, mời Vô Tranh cô nương vào.”

Giọng người đàn ông đầy nội lực vang lên từ trong cửa lớn của Bích Thủy sơn trang. Một người đàn ông đang đứng trong cửa lớn mở một nửa, bên cạnh là một tên sai vặt đang cầm cây đèn, hắt xuống làm bóng ông ta kéo dài ra.

A Phúc quay đầu: “Trang chủ, cô ấy...”

Cô gái này là tà môn ngoại đạo, sao có thể mời vào sơn trang được.

“Mời khách vào trong.” Người đàn ông ngắt lời A Phúc.

“Vâng.” A Phúc khom lưng hành lễ, sau đó xoay người, thái độ vẫn hơi cứng nhắc, “Vô Tranh cô nương, mời đi theo ta.”

Thời Sênh nở nụ cười đầy thâm ý với người đứng bên trong, rồi đi theo A Phúc vào phòng khách.

Đợi hai người đi khỏi, người bên cạnh Trang chủ mới cẩn thận hỏi, “Trang chủ, tại sao ngài lại để cô ấy vào?”

“Cô ấy là một cô nương, các ngươi sợ cô ấy sao?” Trang chủ hỏi ngược lại, ngữ khí có vài phần coi thường.

“Giang hồ đồn thổi cô ấy giỏi dùng độc, hơn nữa trong tay cô ấy còn có Hàn Nguyệt Kiếm.”

“Chính bởi vì trong tay cô ấy có Hàn Nguyệt Kiếm.”Trang chủ âm u nói.

Người bên cạnh không dám tiếp lời.

...

Phó Diệc Vân bị thương khá nặng, còn trúng độc nữa. Bạch Lạc một bước không rời, vẫn ở cạnh chăm sóc cho hắn ta, gương mặt cô ta tái mét cả.

“Bạch cô nương, cô đi nghỉ một chút đi. Ta sẽ trông chừng Phó công tử cho.” A Phúc nhìn bộ dạng của Bạch Lạc, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

“Ta không sao.” Bạch Lạc lắc đầu, “Phó đại ca sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Độc của Phó công tử tạm thời chỉ có thể chế ngự, Trang chủ đang nghĩ cách, Bạch cô nương đừng lo.”

Bạch Lạc ôm lấy cánh tay của Phó Diệc Vân, làm sao có thể không lo lắng được chứ.

Chỉ còn vài ngày nữa là tỉ thí với Giang Trạm, Phó đại ca có thể khỏe mạnh trở lại được không?

A Phúc khuyên mấy câu, Bạch Lạc không nghe nên ông ta cũng không khuyên thêm nữa.

Bạch Lạc thấy trên trán Phó Diệc Vân có mồ hôi, đưa tay lau lại thấy trán hắn ta nóng đến phát sợ, cô liền đứng dậy ra ngoài lấy nước.

Cô đi rất nhanh, thuộc hạ trong sơn trang nhìn thấy cô cũng không ngạc nhiên.

Khi lấy nước, vài người thuộc hạ bên cạnh đang nói chuyện phiếm với nhau, Bạch Lạc cũng nghe loáng thoáng được một chút.

“Cô ấy đúng là Vô Tranh kia sao?”

“Có lẽ thế, chẳng phải Phúc quản gia không cho chúng ta lại gần chỗ đó sao? Nếu không phải cô ấy, sao Phúc quản gia lại cẩn thận như vậy”

“Cô ấy đến sơn trang chúng ta làm gì? Chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?”

“Cô ấy nói đến xem Phó công tử và Giang Trạm giao đấu. Ngươi sợ cái gì, đã có trang chủ, cô ấy có thể làm được gì.”

“... Cũng đúng.”

“... Cô ấy không phải là đồ đệ của Dược bà bà sao? Dược bà bà cũng được coi là tiền bối đức cao vọng trọng, sao lại có thể dạy dỗ ra một đồ đệ như cô ấy.”

Đồ đệ của Dược bà bà?

Phần sau đó, Bạch Lạc không nghe rõ chữ nào, trong đầu chỉ không ngừng luẩn quẩn mấy chữ này.

Cha cô ta từng nói, Dược bà bà là thần y, đồ đệ của bà ta có lẽ cũng

là một thần y mới đúng.

Bạch Lạc ngừng lấy nước, cô ta vội vàng trở về phòng, không biết trang chủ đã đến từ lúc nào.

Người đứng bên cạnh có lẽ là một đại phu, đang bắt mạch cho Phó Diệc Vân.

Bạch Lạc đứng ở ngoài cửa mà không vào trong, im ắng lắng nghe bên trong nói chuyện.

Đại phu hơi lắc đầu, “Loại độc mà Phó công tử trúng phải trước nay lão phu chưa từng gặp qua.”

Đại phu thu dọn lại đồ nghề, vừa lắc đầu vừa thở dài, “Lão phu nghe nói Vô Tranh cô nương đang ở trong sơn trang. Nếu như có thể mời cô ấy đến xem, biết được loại độc gì, không chừng lão phu còn có cách. Nhưng...”

Nói đến độc, nếu Vô Tranh nói cô là thứ hai thì trong giang hồ e rằng không có người nào dám xưng thứ nhất.

Nhưng cô gái thủ đoạn thâm hiểm này liệu có chịu đến xem không?

Đại phu thở dài.

Vô Tranh... chính là đồ đệ của Dược bà bà?

Bạch Lạc cắn răng, rồi quay người bước đi. Cô ta đi hỏi thuộc hạ của sơn trang, sau khi biết được chỗ ở của Vô Tranh liền vội vàng qua đó.

A Phúc sợ Thời Sênh gây bất lợi cho người trong sơn trang, nên cố

tình sắp xếp cho cô ở tại một tiểu viện độc lập.

Bạch Lạc nhìn thấy tên của tiểu viện liền đưa tay gõ cửa.

Cửa viện kêu két két một tiếng liền mở ra.

Không khóa?

Bạch Lạc thò đầu vào xem, trong viện không có ai.

“Vô Tranh cô nương?” Bạch Lạc gọi một tiếng.

Không có ai đáp lại cô ta. Cô ta lưỡng lự một lúc, rồi mạnh dạn đẩy cửa đi vào.

Bạch Lạc vừa đi được hai bước, trước mặt đột nhiên hiện ra một bóng đen. Cô ta kinh hãi lùi về sau, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thời Sênh từ ngoài viện nhảy vào, trong viện đột nhiên có thêm một người, làm cô cũng rất ngạc nhiên, quan sát từ trên xuống dưới một hồi.

Nữ chính đại nhân chạy tới chỗ cô làm gì?

Nam chính không phải sắp chết rồi sao?

“Tỷ tỷ? Là tỷ à?” Bạch Lạc nhìn rõ dung mạo của Thời Sênh, trong mắt lập tức ánh lên vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

Thời Sênh: “...” Hôm đó trời tối như vậy mà cô cũng nhìn rõ được bản cô nương sao. Không phải nữ chính đại nhân yêu thầm bản cô nương chứ.

Ánh mắt vui mừng của cô là có ý gì, bản cô nương không phải đồng tính luyến ái.

“Sao cô vào đây được?”

Bạch Lạc chớp chớp mắt, chỉ vào cửa viện, nhỏ nhẹ lên tiếng giải thích, “Cửa không đóng.”

Ối? Bản cô nương không đóng cửa sao?

Thôi bỏ đi, cái này cũng không quan trọng.

“Cô tới đây làm gì?” Nữ chính đại nhân, cô không đi theo người cô thích, chạy tới đây làm gì.

“Ta...” Bạch Lạc đột nhiên trở lên căng thẳng. Vị tỷ tỷ này lẽ nào chính là Vô Tranh cô nương?

Cô ta hít một hơi thật sâu, cẩn thận hỏi, “Tỷ tỷ là đồ đệ của Dược bà bà đúng không?”

Thời Sênh đưa ánh mắt cổ quái dò xét Bạch Lạc, gật đầu qua loa, “Cứ coi như thế.”

Là Nguyên chủ, không phải cô.

Hai mắt Bạch Lạc bỗng sáng long lanh, như bảo thạch điểm xuyết, “Quá tốt rồi, Phó đại ca bị trúng độc, nhưng đại phu không biết loại độc trong người Phó đại ca là gì. Tỷ tỷ có thể qua đó xem Phó đại ca trúng độc gì không?”

Nói đến đoạn sau, ngữ khí của Bạch Lạc trở lên thành khẩn thỉnh

cầu.

Cuối cùng, cô còn vội vàng nói thêm một câu, “Ta có thể trả tiền thù lao cho tỷ tỷ.”

Thời Sênh: “...”

Tìm bản cô nương đến khám bệnh cho nam chính đại nhân?

Não bị lừa đá rồi à?

Bản cô nương không hạ độc là tốt lắm rồi.

Nhưng tại sao Phó Diệc Vân lại trúng độc? Trong kịch bản hình như không có tình tiết này, kịch bản lại bị vỡ à?

“Tỷ tỷ, tỷ muốn thế nào? Ta đều có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp tỷ hoàn thành.” Bạch Lạc nhìn Thời Sênh không nói gì, nên rất lo lắng.

Ta muốn mạng của Phó Diệc Vân, cô có thể ra tay không?

Thời Sênh dửng dưng, “ Trúng độc thì nên tìm đại phu, tìm ta làm gì.”

“Đại phu nói,... ông ta không biết Phó đại ca trúng loại độc gì, chỉ có tỷ tỷ mới biết, vì vậy...” Nước mắt Bạch Lạc liên tiếp rơi xuống, “Tỷ tỷ, phải làm thế nào thì tỷ mới chịu đến khám cho Phó đại ca?”

Này này, sao cô nói câu này cứ như thể ta là kẻ phụ lòng vậy?

Nói chuyện thì nên chú ý một chút.

“Tỷ tỷ, ta cầu xin tỷ.”

“Dựa vào cái gì.” Thời Sênh cười nhạt như không rồi nói: “Ta dựa vào cái gì mà phải giúp cô?”

Bạch Lạc sững sờ nhìn Thời Sênh, trên đôi mi cong dài lấm tấm những giọt lệ trong suốt.

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, để lộ nụ cười nham hiểm, “Còn nữa, cô vẫn chưa nghe những lời đồn thổi trong giang hồ sao?”

Bạch Lạc lắp bắp, “Cái... cái gì?”

“Ta chỉ biết giết người, không biết cứu người.”

Cô gái đối diện nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng không nhìn thấy một gợn sóng nào trong đôi mắt cô, chỉ có một khoảng sóng yên biển lặng.

Giọng nói của cô ấy không ngừng văng vẳng bên tai cô.

Cô ấy nói...

Ta chỉ biết giết người, không biết cứu người.

Chương 395: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (5)

Bạch Lạc không nhớ mình rời khỏi viện như thế nào, chỉ nhớ được nụ cười nham hiểm của cô gái đó.

Kiêu ngạo, chói mắt.

Cô ta đứng bên ngoài viện rất lâu.

Rất nhiều lời muốn nói nhưng cô ta lại không thể nào nói ra được.

Câu hỏi dựa vào cái gì, khiến mọi lời nói của cô ta đều uất nghẹn.

Cô và cô ấy đều không quen biết, cô ấy dựa vào cái gì để giúp mình chứ?

Bạch Lạc thất vọng bước đi.

Kết quả là, cô ta vừa đi khỏi, thì trang chủ lại cử người đến mời Thời Sênh.

Người được cử đến là A Phúc.

“Vô Tranh cô nương, cô muốn như thế nào mới chịu ra tay?” A Phúc vừa đến đã trực tiếp hỏi.

Ý của câu nói này chính là, điều kiện là tùy theo ý cô.

Thời Sênh vắt chéo chân, thả lỏng như đang ngồi trên ghế, khóe môi

cười lớn, “Dựa vào ba chữ Phó Diệc Vân, không được.”

A Phúc: “...”

Ba chữ Phó Diệc Vân là sao?

Cô ấy có thù với Phó công tử? Không nghe người trong giang hồ nhắc đến chuyện này...

“Vô Tranh cô nương...”

Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Phúc quản gia, là người, nhất định phải giữ vững lập trường của mình, ta nói không được là không được.”

A phúc không ngăn được cơn giận, “Xin hỏi Vô Tranh cô nương, Phó công tử có chỗ nào đắc tội với cô?”

Thời Sênh liếc mắt nhìn ông ta, “Nhìn chướng mắt.”

A Phúc: “...”

A Phúc kể lại mọi chuyện không thiếu một từ cho trang chủ nghe.

“Cô ấy thực sự nói vậy sao?” Tranng chủ thần sắc mơ hồ nhìn A Phúc.

A Phúc gật đầu, “Đúng là nói như vậy”

A Phúc nghi ngờ hỏi lại: “Vô Tranh và Phó công tử có thù riêng?”

“Có lẽ là không.” Trang chủ cũng không rõ họ có thù riêng hay không, nhưng trước nay trên giang hồ đều không có đồn thổi về Vô Tranh và Phó Diệc Vân.

“Vậy cô ấy…”

Trang chủ cười nhạt, “Chẳng qua là mượn cớ để từ chối thôi.”

“Trang chủ, ta không hiểu, tại sao ngài lại để cô ấy vào sơn trang?” A Phúc hỏi điều mà mình thắc mắc đã lâu.

Ánh mắt Trang chủ lóe lên một tia sáng, “Hàn Nguyệt Kiếm trong tay cô ta.”

Hàn Nguyệt Kiếm?

Thanh kiếm đó…

Nhưng chỉ đứng thứ 6 trong bảng xếp hạng, tại sao trang chủ lại để ý đến vậy?

Trang chủ đương nhiên không trả lời thắc mắc của A Phúc, ông vẫy tay ra hiệu cho A Phúc lui ra.

...

Phó Diệc Vân là nam chính, chắc chắn không thể chết. Ngày hôm sau đã có người khám ra được loại độc trong cơ thể hắn ta.

Nhưng khi biết được loại độc rồi lại càng khó xử lý.

Loại độc này chỉ có người trong Ma giáo mới có, thuốc giải đương nhiên cũng chỉ Ma giáo mới có.

“Ma giáo làm như vậy là không tuân thủ quy tắc!” Hảo hán Võ lâm biết được tin đều lần lượt lên án Ma giáo.

Đúng lúc Thời Sênh từ bên đường ngang qua, ngứa mồm nói chen vào một câu: “ Người quyết đấu là Giang Trạm và Phó Diệc Vân, liên quan gì đến Ma giáo? Các ngươi còn quản cả chuyện người ta hạ độc hay không hạ độc à? Tại sao không quản luôn chuyện người ta có tiền tiêu hay không đi? Hơn nữa, độc của Ma giáo, thì chắc chắn là Ma giáo hạ độc sao?”

“Cô là ai?Tại sao lại nói đỡ lời cho Ma giáo, là gian tế của Ma giáo sao?” Nghe đến câu nói này, có người lập tức tức giận.

Họ quay người lại nhìn cô gái đang đứng trên hành lang bên cạnh, gương mặt tươi sáng kèm theo nụ cười chế giễu, đôi mắt yên tĩnh không gợn sóng, sâu thẳm không nhìn thấy đáy, như hàm chứa một luồng khí lạnh nghìn năm

Cô mặc một chiếc váy dài màu xanh thẫm, có lẽ để cho tiện, các hoa văn chi tiết trên váy không cầu kỳ rườm rà như những cô gái khác, ngược lại rất đơn giản, trên thân váy chỉ thêu mấy đám mây đơn giản.

Bên ngoài là chiếc áo voan mỏng, làm cho bộ đồ bên trong trở nên mờ mờ ảo ảo.

Thời Sênh đưa tay nghịch lọn tóc trước ngực, “Là người cùng một cội, thấy nguy sao không lo chứ. Ta không nói đỡ Ma Giáo, chẳng lẽ lại nói đỡ cho các ngươi sao?”

“Yêu nữ Vô Tranh!” Yêu nữ này quả nhiên có mặt ở đây thật, trước đây còn tưởng chỉ là lời đồn.

Vì sao người của Bích Thủy sơn trang lại để cô ta vào đây chứ.

“Đừng có nhìn ta như vậy, cẩn thận ta...” Thời Sênh giơ tay lên, cổ của người đó bỗng chốc co rút lại.

Sắc mặt những người bên cạnh đều biến sắc.

Cô gái này dùng độc xuất thần nhập quỷ, nhiều khi không thể đoán biết được khi nào cô ấy hạ độc.

Nếu như Nguyên chủ không có vài phần bản lĩnh, có lẽ cũng đã sớm bị mấy người này hại chết rồi.

Đám người kia sợ cô cũng là chuyện bình thường.

Bạch Lạc vội vội vàng vàng từ phía cổng vòm điêu khắc bước vào, nhìn thấy Thời Sênh, cô ta hơi ngạc nhiên.

Có lẽ cô ta nhận ra cái không khí này có gì đó không đúng, nên Bạch Lạc không dám đến gần. Cô ta đứng ở một chỗ khá xa rồi lên tiếng: “Các vị tiền bối, trang chủ mời các vị tới phòng nghị sự.”

“Yêu nữ Vô Tranh, lần này tạm tha cho ngươi trước.”

“Nơi đây là Bích Thủy sơn trang, chúng ta không tính toán với ngươi.”

Thời Sênh: “...” Có bản lĩnh ngươi thử tính toán xem!

Chỉ biết nói mồm mà cũng là đàn ông à.

“Ta đợi các ngươi quay lại tính toán với ta.”

Sắc mặt đám người đó rất khó coi, tất cả đều không tiếp lời mà nhanh chóng rời đi.

Bạch Lạc đứng từ xa nhìn Thời Sênh, ánh mắt vô cùng phức tạp. Nhưng vì Phó Diệc Vân, nên cô ta cũng chỉ nhìn một cái rồi thu mắt lại, đi theo sau đám người kia.

Thời Sênh lặng lẽ giơ ngón giữa sau lưng bọn họ.

Một đám thiểu năng tham sống sợ chết.

Đám người này thảo luận cũng không tìm ra được nguyên nhân, dù biết là độc của Ma giáo, nhưng không phải ai cũng có thể giải độc.

Trong Bích Thủy sơn trang có một người có thể giải độc, nhưng người này lại thể hiện rõ ràng mình đứng về phía Ma giáo.

Cũng có người nghi ngờ chính cô là người hạ độc.

Mặc dù Bạch Lạc nói, khi Phó Diệc Vân bị thương, cô ấy không xuất hiện, nhưng không thể chắc chắn cô ấy và người của Ma giáo không thông đồng với nhau.

Cuối cùng suy nghĩ này cũng chỉ có thể là suy nghĩ, ngươi dám đi đối chất với cô gái mà bất cứ lúc nào cũng có thể hạ độc lấy mạng ngươi không?

Dù sao bọn họ cũng đều không dám.

Tình hình của Phó Diệc Vân ngày càng xấu đi, thời gian giao ước cũng ngày một đến gần.

Cách ngày giao chiến ba ngày, Thời Sênh nghe nói Phó Diệc Vân đã được giải độc.

Là ai giải?

Thời Sênh không nghe nói đến ai làm chuyện tốt đó.

Nhưng dù đã giải độc, nếu Phó Diệc Vân muốn ba ngày sau có thể thắng nổi Giang Trạm, có lẽ cũng là hoang đường, kỳ tích.

Thời Sênh tỏ ý, hạt dưa, đậu phộng, bàn ghế đều đã chuẩn bị xong hết rồi, chờ xem nam chính bị ngược đãi.

Thời Sênh còn chưa đến xem nam chính bị ngược đãi thì trang chủ đã phái người đến mời cô rồi, “Vô Tranh cô nương, trang chủ cho mời cô”.

“Mời ta?” Thời Sênh nhíu mày.

Người hầu cung kích đáp lời: “Đúng vậy.”

Thời Sênh nói tiếp: “Một mình ta?”

“Vô Tranh cô nương đi rồi sẽ biết.” Người hầu đáp rất khéo léo.

“Không đi.” Thời Sênh khinh thường, không quan tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của người hầu đối diện, ngông nghênh gõ gõ xuống bàn. Rồi nói rõ từng từ từng chữ: “Muốn gặp ta thì ông ta tự mà đến.”

Bản cô nương đâu phải dễ gặp như vậy chứ?

Người hầu có lẽ chưa từng gặp một vị khách nào ngang ngược, tự cao tự đại như vậy, ở địa bàn của người khác, còn dám bắt chủ nhân người ta đến gặp mình.

Dù cô có lợi hại đến thế nào, thì cũng phải hiểu cái gì gọi là nhập gia

tùy tục chứ.

Thời Sênh thấy người hầu không động đậy, liền ném thẳng gã ra khỏi viện.

Người hầu tức giận nhưng không dám nói, đầu như bốc khói quay về bẩm báo.

[…] Ký chủ lại ra vẻ, không ra vẻ thì sẽ chết hay sao? Nói chuyện tử tế cũng sẽ chết à? Làm nhiệm vụ một cách tử tế cũng chết ngay được à?

Hệ thống phán đoán trong đầu của Thời Sênh sẽ toàn là những suy nghĩ kiểu như “Ở sơn trang các ngươi cũng là nể mặt các ngươi lắm rồi. Ngươi không sang mà lễ lạt ta, mà còn dám ra oai với ta, muốn ăn đòn có phải không?”

Ký chủ, tôi nói cho cô biết, cái kiểu suy nghĩ này của cô cực kỳ nguy hiểm, rồi sẽ bị người ta đánh cho đó.

#Ký chủ nhà tôi càng ngày càng hung hăng, tự cao tự đại, luôn có tư tưởng nguy hiểm kiểu chinh phục vũ trụ cũng chỉ là chuyện nhỏ thì biết phải làm sao đây, online ngồi đợi, rất gấp.#

Chương 396: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (6)

Trang chủ nghe xong bẩm báo, mặc dù hơi tức giận, nhưng sau cùng vẫn dẫn theo người tới tiểu viện gặp Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn ông ta từ trên xuống dưới.

Lại bắt đầu đến gây khó dễ rồi đây.

Định để bản cô nương giảng đạo cho ngươi nghe sao.

“Cứ ngồi tự nhiên.”

Trang chủ: “...” Đây không phải là nhà của ông ta sao?

Hít một hơi thật sâu, trang chủ ra dáng vẻ của người chủ nhà, “Vô Tranh cô nương ở đây có quen không?”

“Cũng được”

“Nếu như có gì đó không quen, thì có thể nói với ta, ta sẽ kêu người sắp xếp cho cô.”

“Được.”

Bất luận Trang chủ nói gì, Thời Sênh cũng đều nói mấy chữ “Cũng được”, “Được”, “Ồ” để đáp lại ông ta.

Trang chủ nói vài câu chuyện phiếm, nhưng thấy hơi khó nói chuyện,

nên trầm lặng vài giây, “Vô Tranh cô nương đã ăn chưa?”

Thời Sênh hơi hếch mắt lên, nhìn thẳng về phía trang chủ.

Ánh mắt đó có chút cổ quái, như nhìn thấy vật gì đó quý hiếm. Trang chủ không biết tại sao sống lưng bỗng lạnh ngắt, một luồng khí lạnh truyền từ gót chân lên tới đỉnh đầu.

Cảm giác này chỉ duy trì trong một khắc, ông ta lại nhìn qua bên đó, cô gái đối điện đã cụp đôi mi xuống, thần sắc rất thản nhiên, “Chưa.”

Vừa rồi nhất định là ảo giác của ông ta.

Trang chủ tự trấn an trong lòng, “Nếu như Vô Tranh cô nương không để ý, ta có thể cùng cô uống một chén được không?”

Thời Sênh ngẩng đầu một lần nữa, kèm theo nụ cười thâm ý, “Trang chủ, ta là một cô nương, ông muốn ta uống rượu? Rồi ông định làm gì?”

Trang chủ: “...”Người trong giang hồ có ai không biết uống rượu.

“Đùa chút thôi, có thể uống rượu cùng trang chủ, là phúc phận.” Là phúc phận ông tu mấy đời mấy kiếp.

Trang chủ sai người chuẩn bị cơm nước, ông ta tìm hết chuyện này chuyện nọ để nói chuyện với Thời Sênh.

Thời Sênh thỉnh thoảng đáp lại một câu, thái độ ngạo mạn vô lễ, nhưng trang chủ vẫn luôn cố gắng nhẫn nhịn mà không có một biểu hiện nào bất mãn.

Điều này đúng là rất thú vị.

Cơm nước rất nhanh đã được chuẩn bị tươm tất, Thời Sênh nhìn qua một lượt, không thấy có gì bất thường cả.

“Vô Tranh cô nương, cô nếm thử xem có thích không.”

“Ta không thích thì ông cho người làm lại à?”

Trang chủ: “...” Phép lịch sự tối thiểu có hiểu không vậy.

Ông ta nhịn.

Đồ ăn thực sự không tệ, chí ít cũng ngon hơn rất nhiều so với những món ăn Thời Sênh ăn bên ngoài.

Thời Sênh ăn liên tục không ngừng nghỉ, Ma Giáo mời rượu cô cũng tiếp.

Uống vài chén rượu vào bụng, bụng bỗng nóng như lửa đốt, có chút khó chịu.

Nhưng nét mặt cô không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Sau khi uống xong trang chủ dường như sắp không đứng vững, nhưng người đối diện thì vẫn vô cùng thản nhiên.

“Trang chủ, cũng không còn sớm nữa, ta không uống với ông được nữa.” Thời Sênh hạ lệnh đuổi khách.

“Ồ... Được... Vậy Vô Tranh cô nương... nghỉ ngơi sớm đi.” Trang chủ lắp bắp nói không rõ ràng, bàn tay quờ quạng loạn xạ. Đám người phía sau lập tức dìu trang chủ rời đi.

Thời Sênh ngồi nghỉ một lúc.

Thế giới có nội lực thì không có linh khí, cô không thể dùng kinh khí làm bậy, chỉ có thể ngoan cố chịu đựng.

Tửu lượng của cơ thể này cũng không quá tệ.

...

Trang chủ đi khỏi tiểu viện một đoạn, liền tránh ra khỏi đám người đang dìu mình, gương mặt u ám bước về phía trước.

Vô Tranh là tổ tông của độc dược, ông ta đương nhiên không dám hạ độc, không ngờ một cô nương như cô ấy lại có tửu lượng tốt như vậy.

“Trang chủ?” A Phúc hơi lo lắng liền lên tiếng.

Ông ta luôn có cảm giác Vô Tranh đã phát hiện ra họ muốn làm gì.

“Điều tra xem cô ấy có điểm yếu gì.” Gương mặt trang chủ trầm lặng.

A Phúc cung kính đáp lời, “Trước đây Vô Tranh là một cô nhi, được Dược bà bà thu nhận làm đồ đệ. Bây giờ Dược bà bà đã chết, cô ấy chỉ có một thân một mình... Ta chưa từng nghe nói cô ấy có quan hệ thân thiết với ai cả.”

Nói đến phía sau, giọng A Phúc hơi yếu dần.

Trang chủ cười nhạt, nói quả quyết, “Là người thì chắc chắn sẽ có điểm yếu.”

“... Vâng.”

Đám người dần dần biến mất, Thời Sênh từ trong tối bước ra, bình thản đứng phủi sạch những bụi bẩn dính trên chiếc váy, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm về hướng mà bọn họ biến mất.

Vị trang chủ này muốn lấy thứ gì trên người cô?

Thời Sênh còn chưa làm rõ được trang chủ rốt cuộc muốn gì, thời gian giao chiến của Giang Trạm và Phó Diệc Vân cũng đã đến.

Võ đài ở trên đỉnh núi phía sau Bích Thủy sơn trang, đây là nơi đồ đệ Bích Thủy sơn trang luyện võ, nên tạm thời đã được sửa thành sân bãi tỉ thí.

Thời Sênh chọn một vị trí ở phía sau, rồi một mình chiếm liền mấy chiếc ghế.

Những người khác đều tức giận nhưng không dám lên tiếng, rồi lần lượt cách xa cô một chút.

Phó Diệc Vân ngồi trên hàng ghế đầu tiên, nhìn có vẻ không vấn đề gì cả. Bạch Lạc vẻ mặt lo lắng túm lấy hắn ta nói chuyện.

Thời Sênh vẫn chưa nhìn thấy tên Giáo chủ Ma Giáo gì đó.

Thời Sênh bắt đầu thấy chán.

Thế giới này không có linh khí, cũng không có nhiệm vụ ẩn giấu.

Như vậy tức là Phượng Từ không có ở đây ư?

Cô nhớ đến thế giới tiên hiệp kia, nhân vật phản diện đó không phải Phượng Từ...

Thế giới đó còn có thể xác nhận, thế giới này lại không có cách nào có thể xác nhận, mệt lòng quá đi.

Luôn có cảm giác là do Hệ thống cố ý.

Giang Trạm mãi không thấy đến, Thời Sênh cho rằng hắn đang chuẩn bị ra vẻ huênh hoang thôi.

Mãi tới giữa trưa, Thời Sênh mới nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở đường núi.

“Đây là Giang Trạm à?”

“Áo đen, Xích Tiêu Kiếm, có lẽ là hắn ta. Sao tướng mạo lại như vậy...”

Thời Sênh: “...” Như vậy là mấy người cũng không hề biết hắn phải không? Đúng là quá đen đủi!

Giang Trạm xuất hiện không giống như cảnh tưởng tượng những cô gái trẻ khiêng kiệu, cánh hoa bay khắp bầu trơi, mùi hương hoa dịu nhẹ không gian, chàng sẽ từ trong không trung xuất hiện.

Hắn leo từ chân núi lên, trên người mặc chiếc áo choàng màu đen, mái tóc đen lộn xộn rối bù, tay cầm một thanh kiếm dài màu máu đỏ.

Nhìn thấy người, Giang Trạm lập tức nổi giận, thanh kiếm dài màu máu đỏ bỗng sượt qua trong không trung, “Ai đã đào hố dưới chân núi? Danh môn chính phái các ngươi có ý gì vậy?”

Tướng mạo Giang Trạm nghiêng về hướng nội ôn hòa, mặt mũi thanh thoát, các nét thanh tú như thiếu nữ, nhưng vô cùng đẹp trai,

chứ không hề nữ tính.

Hắn mặc một chiếc áo choàng dài màu đen, có tác dụng tạo ra cảm giác rất phóng khoáng, chỉ cần hắn cử động, tà áo sẽ tự nhiên bay lên theo gió.

Nếu như giọng nói không đậm chất nam tính, có lẽ sẽ có người nghĩ rằng đây là một cô gái.

Mọi người bị câu hỏi của Giang Trạm làm cho ngớ người, đến dung mạo của hắn cũng không chú ý đến.

Dưới núi làm gì có hố?

Lại còn tên ma đầu Ma giáo nhà ngươi, lúc xuất hiện còn không bay đến cho ra vẻ, lại dân dã đến mức trèo núi lên là thế nào?

“Giang giáo chủ, dưới chân núi chúng ta không có hố.” Trang chủ đứng lên, “Cái đó là những cái bẫy để chống thú dữ, làm sao cậu có thể nhảy vào trong được chứ?”

“Đặt cạm bẫy ở dưới chân núi, đầu óc các người có vấn đề không đó.” Giang Trạm tiếp tục nổi giận, “Nhìn cái gì, các ngươi nhìn cái gì, chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào đẹp trai như ông đây sao?”

Đúng ra là chưa từng nhìn thấy một người đàn ông giống một người phụ nữ như vậy.

Còn nhảy vào bẫy...

Đám người đang chứng kiến: “...” Vị Giáo chủ này sao lại hủy tam quan* như vậy chứ.

* Tam quan: Tam quan thường để chỉ Giá trị quan, Nhân sinh quan và Thế giới quan, mà đôi khi cũng có thể là những sự vật truyền thống đối với đại đa cố con người như năng lượng vĩnh hằng, vật chất vĩnh hằng của lý luận nhận thức.

Thực ra đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Giang Trạm. Từ sau khi Ma giáo bị tổn thất lần trước, giáo chủ mới nhận chức - Giang Trạm chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, mọi thông tin đồn thổi liên quan đến hắn đều chỉ là nghe nói.

Thời Sênh cũng cảm thấy phong cách của vị giáo chủ này không đúng, tên thần kinh này ở đâu chạy ra vậy.

Hồng y giáo chủ cao to hoành tráng uy nghiêm ngất trời đâu?

Đúng là làm mất mặt Ma Giáo.

Tốt xấu gì cũng nên mang theo mấy người để ra vẻ chứ!

Suy nghĩ này của Thời Sênh vừa chùng xuống, liền nghe thấy giọng nói đứt đoạn không rõ ràng từ dưới chân núi truyền lên, “Giáo chủ, Giáo chủ, ngài đi nhanh như vậy làm gì... Ai dô, con đường này là tên ngu ngốc nào tu sửa vậy, khó trèo quá.”

Bốn bóng người xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trong đó có một con vật đang chạy giống như một con cún con.

Đám người đó chạy đến bên Giang Trạm, “Giáo chủ, con chó con này ngài có cần nữa hay không?”

Đám người xung quanh: “...”

Chương 397: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (7)

Giáo chủ, không ngờ ngài là vị giáo chủ như vậy.

Con chó con là thế nào?

Vị giáo chủ này thật là...

Thời Sênh không nhịn được, liền bật cười.

Xung quanh đều đang im lặng, nên tiếng cười của cô vang lên càng rõ ràng hơn.

Những người xung quanh đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn Thời Sênh.

Giang giáo chủ cũng trừng mắt giận dữ, nhưng ngắm phối hợp với khuôn mặt kia, lại có vài phần cảm giác như mỹ nữ đang trách giận.

“Vô Tranh, cô cười cái gì?”

Nụ cười của Thời Sênh bỗng nhiên tắt lịm.

Nguyên chủ có quen với nhân vật phản diện thần kinh này sao?

Thời Sênh cố gắng lục lọi lại ký ức của Nguyên chủ.

Dường như... đại khái... có lẽ... có thể... không quen nhỉ?

Giang Trạm hừng hực khí thế bước tới chỗ của Thời Sênh.

Lúc hắn bước đi, tà áo bay phần phật, chiếc chuông trên Xích Tiêu Kiếm phát ra âm thanh trong trẻo.

Thời Sênh vẫn ngồi yên trên ghế, một chân đặt lên chiếc ghế bên cạnh, tay đặt lên trên đầu gối, rồi rung chân giống như một tên du thủ du thực.

Cô nhìn Giang Trạm tiến lại gần.

Lúc cô đang nghi hoặc, thanh kiếm trên tay hắn đã mạnh mẽ chém về phía cô.

Thời Sênh nhảy lên, xoay người rơi vào khoảng đất trống bên cạnh. Xích Tiêu Kiếm đã chém nát chiếc ghế cô vừa ngồi.

“Mẹ kiếp, ngươi bị bệnh à!” Bị tấn công mà không hiểu vì sao, Thời Sênh vô cùng tức giận.

Bản cô nương không quen nhà ngươi, vừa đến đã đòi chém, là có ý gì?

“Đúng đó, ông đây bị bệnh đấy, không phải cô đã sớm chẩn đoán rồi sao?”

Có ý gì vậy? Nói tiếng người đi chứ, mẹ kiếp!

Tay Giang Trạm lăm lăm thanh Xích Tiêu Kiếm, tiếp tục xông tới.

Thời Sênh vội rút thanh kiếm nghênh chiến.

Muốn đánh đúng không?

Xem bản cô nương có đánh chết ngươi không.

Đám ngươi vây xem: “...”

Không phải Giang Trạm và Phó Diệc Vân giao chiến sao? Sao lại biến thành Giang Trạm giao chiến với Vô Tranh?

“Thanh kiếm Vô Tranh dùng không phải Hàn Nguyệt Kiếm sao? Thanh kiếm này của cô ấy là kiếm gì vậy? Sao chưa từng nhìn thấy?”

“Xích Tiêu Kiếm mà lại bị áp chế kìa...”

Đám người bị thanh kiếm của Thời Sênh làm cho kinh ngạc.

Trong bảng xếp hạng 20 vũ khí trong giang hồ, thì Xích Tiêu đứng đầu bảng.

Nhưng bây giờ thanh Xích Tiêu Kiếm đệ nhất trong bảng xếp hạng, lại bị một thanh kiếm tầm thường chế ngự...

Là do giáo chủ Giang Trạm chưa phát huy hết được uy lực của Xích Tiêu Kiếm sao?

Không phải.

Tại lôi đài có nhiều lão hảo hán võ lâm, có thể nhìn ra được, nội lực Giang Trạm thâm hậu, Xích Tiêu Kiếm trong tay hắn chí ít cũng phát huy được chín phần uy lực, còn dùng tốt hơn giáo chủ tiền nhiệm, chỉ là kiếm pháp bình thường...

Nhưng điều này hoàn toàn không dẫn đến việc Xích Tiêu Kiếm bị chế ngự.

Vì vậy, chân tướng nằm ở thanh kiếm chưa từng nhìn thấy kia, còn lợi hại hơn Xích Tiêu Kiếm?

“Choang...”

Hai thanh kiếm va vào nhau, tóe lửa ra xung quanh, âm thanh inh tai kéo dài một hồi lâu.

Thời Sênh lật cổ tay, thuận thế chọc thẳng lên trên, gạt Xích Tiêu Kiếm ra, cơ thể lao mạnh về phía trước, thanh kiếm trực tiếp đâm thẳng vào lồng ngực của Giang Trạm.

Thanh kiếm chưa đâm vào da của hắn, Thời Sênh đã cảm thấy không đâm vào trong được.

Phía trước mũi kiếm như có một bức tường bằng sắt bằng đồng.

[Ký chủ mưu đồ sát hại nhân vật liên quan đến nhiệm vụ, hình phạt sẽ chuyển tới trong vòng 24 giờ, xin Ký chủ hãy chú ý kiểm tra.]

Cái trò đùa cóc khô gì vậy?

Có bản lĩnh thì thử nói lại một lần nữa xem.

[Ký chủ mưu đồ sát hại nhân vật liên quan đến nhiệm vụ, hình phạt sẽ chuyển tới trong vòng 24 giờ, xin Ký chủ hãy chú ý kiểm tra.]

Trừng phạt? Hình phạt sẽ phát trong vòng 24 giờ? Còn chú ý kiểm tra? Mi nghĩ mi là công ty chuyển phát nhanh à?

Mi dám cài đặt lung tung, chủ nhân nhà mi có biết không?

[...] Biết chứ.

Bất luận Thời Sênh chửi mắng thế nào, Hệ thống vẫn giả chết không lên tiếng.

Thời Sênh chửi mắng đủ rồi, mới ngẩng lên nhìn người đối diện mình.

Giang Trạm chỉ cảm nhận thấy mình bị bao bọc bởi một luồng sát khi vô cùng nồng đậm, dường như có thể ngưng tụ thành thực thể đâm thẳng vào cơ thể của hắn vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó, luồng sát khí này đã rút xuống như thủy triều, để ngăn thanh kiếm trước ngực mình dùng lực. Hắn lùi người về sau một bước, thanh kiếm kỳ lạ vẫn tiếp tục không đâm xuyên vào người hắn được.

Thời Sênh: “...”

Hệ thống, ta muốn lấy mạng ông nội nhà mi.

Thời Sênh tức giận vô cùng, liền rút thiết kiếm, rồi quất lên người Giang Trạm.

“Vô Tranh! Ối...”Giang Trạm bị đánh đau đến mức nhảy cẫng lên, “Cô điên à, dừng tay... Mấy người các ngươi nhìn cái gì, còn không kéo cô ta ra.”

Đám người vây xem xung quanh: “...”

Chúng ta không nhìn thấy gì hết.

Thời Sênh sung sướng quất.

Này thì cài đặt bảo vệ người chơi mới này.

Này thì cấu kết với Hệ thống thiểu năng này.

Này thì chém ông này.

Giang Trạm kêu gào người khác tới lôi Thời Sênh ra, nhưng không có ai nghe hắn cả.

Đến những người đi theo hắn cũng đều đứng ở rất xa, họ sợ Thời Sênh sẽ đánh cả họ.

“Vô Tranh, cô đủ chưa!”

Giang Trạm bị đánh đến mức phát cáu, đột hiên hắn đưa tay nắm chặt thanh kiếm.

Tốc độ thanh kiếm rơi xuống rất nhanh, người bình thường dám nắm chặt như vậy, bàn tay chắc chắn sẽ bị đứt một bên. Nhưng Giang Trạm vẫn nắm chặt thanh kiếm một cách ổn định, máu tươi bắt đầu chảy ra từ bàn tay trắng ngần của hắn, tí tách tơi xuống...

Nơi Giang Trạm bắt lại đã bị máu tươi nhuộm đỏ rồi, màu sắc đó còn tươi hơn máu nhiều, loáng thoáng như lóe lên tia sáng đỏ.

Gương mặt Thời Sênh trầm mặc.

Cô rút mạnh thanh kiếm ra, thanh kiếm kêu một tiếng ong ong. Thời Sênh giữ chặt thanh kiếm, lúc đám người kia còn chưa nhìn rõ, thì cô đã thu hồi thanh kiếm vào trong không gian.

Người sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, đúng là hiếm gặp!

Giang Trạm nhìn bàn tay của mình, một vết thương rất sâu, máu thịt sắp lòi ra ngoài, nhìn gớm ghiếc vô cùng.

Vừa rồi hắn cảm thấy như máu trong cơ thể mình đang chảy ra ngoài rất nhanh.

Hắn ngẩng đầu nhìn người đối diện mình.

Thời Sênh đang ôm lấy cánh tay, sắc mặt mỉa mai nhìn hắn.

“Vô Tranh, cô...”

“Dám nói bừa một chữ nào, ta sẽ giết chết ngươi.” Thời Sênh ngắt lời hắn, rõ ràng là lời nói uy hiếp, nhưng ánh mắt cô vô cùng tĩnh lặng, khiến người xem không hiểu rốt cuộc cô có ý gì.

Thanh kiếm không thể đụng vào máu của người sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, nếu không thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thời Sênh cũng không rõ nguyên nhân, chỉ biết là không thể.

“Lần này ta tha cho ngươi, nếu lần sau còn dám động thủ, ông sẽ phế ngươi.” Thời Sênh trừng đôi mắt đáng sợ nhìn Giang Trạm.

Mẹ kiếp, nam nữ chính có thiên đạo bảo vệ, nhân vật phản diện có Hệ thống bảo vệ.

Chỉ có cô!

Một thân một mình!

Đơn độc tác chiến!

Quả thật không thể nhịn!

Tên thần kinh này tuyệt đối không thể là Phượng Từ.

Thời Sênh lạnh lùng hừ một tiếng, rồi quay người tìm ghế để ngồi, cũng không quan tâm đám người vây xem đang mắt chữ o mồm chữ a và Giang Trạm ở đối diện phản ứng thế nào.

Bây giờ cô cần yên tĩnh, yên tĩnh.

Lúc này Trang chủ mới đứng lên, “Giang giáo chủ, có muốn tiếp tục tỉ thí không?”

Không biết Giang Trạm lấy đâu ra một mảnh vải, hắn buộc lên tay, rồi hắng giọng, “Tỉ thí, sao lại không tỉ thí?”

“Giang giáo chủ có cần nghỉ ngơi...”

Giang Trạm cầm Xích Tiêu Kiếm, quát lớn, “Coi thường ta phải không, tỉ thí ngay bây giờ.”

Trang chủ: “...” Ông ta chỉ muốn tỉ thí công bằng thôi mà, như vậy cũng sai sao?

Đúng là *chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt.

*chó cắn Lã Động Tân: Lã Động Tân là một trong tám vị tiên theo truyền thuyết. Câu này ngụ ý người có lòng tốt bị hiểu lầm.

“Phó công tử, Giang giáo chủ, Mời.”

Giang Trạm bước dõng dạc từng bước lớn đến trung tâm võ đài tỉ thí.

Phó Diệc Vân đứng dậy.

Bạch Lạc cầm chặt tay hắn, dặn dò: “ Phó đại ca, hãy cẩn thận.’

Phó Diệc Vân xoa đầu cô ta nói, “Không sao.”

Thanh kiếm trong tay Phó Diệc Vân là Lưu Tinh Kiếm, đứng thứ 3 trong bảng xếp hạng. Nhưng Phó Diệc Vân lại có biệt hiệu Đệ nhất kiếm khách, có thể thấy kiếm thuật của hắn ta vô cùng lợi hại.

Giang Trạm bị Thời Sênh tiêu hao mất một phần thể lực và nội công. Phó Diệc Vân bị trúng độc, thời gian 3 ngày vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn. Hai người họ lúc này cũng kẻ tám lạng người nửa cân, không lệch nhau là mấy.

Không biết ai sẽ thắng.

Chương 398: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (8)

Kiếm pháp của Giang Trạm không tốt lắm, điểm mạnh của hắn là nội lực trong cơ thể vô cùng thâm hậu.

Thời Sênh nheo mắt xem hai người bọn họ đánh nhau.

Giang Trạm dường như đã nghiên cứu kiếm pháp của Phó Diệc Vân, có thể dễ dàng phá chiêu.

Phó Diệc Vân cũng không ổn, nhưng ta hắn vẫn vững vàng giữ thế thượng phong.

Động tác của hai người bọn họ nhanh đến mức như nhìn không rõ.

Chỉ có thể nhìn được sự giao hội của hai bóng người một đen một trắng, tách ra, rồi lại hợp vào…

“Choang…”

“Cạch!”

Giang Trạm hất tung người lên cao, rồi ngã nhoài xuống đất, thanh Xích Tiêu Kiếm rơi xuống ngay bên cạnh.

“Hay!”

Người phía dưới lập tức đứng lên vỗ tay rầm rầm.

Giang Trạm nhặt thanh Xích Tiêu Kiếm lên, chống tay xuống đất để đứng dậy, khóe miệng hắn có vệt máu chảy ra.

“Đa tạ.” Phó Diệc Vân bình tĩnh nhìn Giang Trạm.

Giang Trạm lau miệng, cứng mồm nói: “Hôm nay chẳng qua là ông nhường ngươi thôi.”

“Giết hắn đi, Phó công tử, giết tên ma đầu này đi.”Không biết bên dưới có ai hét lớn.

Câu nói này như một viên đá ném xuống mặt hồ yên ả, dậy lên hàng ngàn con sóng, cuối cùng chuyển thành cơn sóng vô cùng hung hãn.

“Trừ ma vệ đạo! Trừ ma vệ đạo!”

“Trừ ma vệ đạo! Trừ ma vệ đạo!”

Nếu như Giang Trạm chết, Ma giáo sẽ tan rã, căn bản không có chốn dung thân.

“Thừa nước đục thả câu, đây chính là tác phong của danh môn chính phái các ngươi sao? Hôm nay Giang Trạm ta coi như đã lĩnh giáo được.”

Mặt Giang Trạm lạnh lùng, nhưng vẫn có vài phần khí thế.

Nhưng nếu nhìn kỹ gương mặt ấy, sẽ khiến người khác có một cảm giác hắn đang cố gắng chống chọi.

“Không cần phải nói thừa nước đục thả câu với Ma giáo, Phó công tử hãy giết hắn đi.”

“Phó công tử, hãy mau ra tay.”

“Muốn người ta ra tay, tại sao các ngươi không ra tay, các ngươi sợ bị báo thù sao?” Rõ ràng Thời Sênh nói không to, nhưng tiếng nói như đâm xuyên không gian, lọt vào tai tất cả mọi người.

Có người tự động rời khỏi vị trí, Thời Sênh ngồi phía sau lập tức lộ ra.

Cô gác một chân lên chiếc ghế phía trước, hai tay khoanh trước ngược, hơi hất cằm, sắc mặt lộ vẻ mỉa mai và kiêu ngạo.

Cả võ đài bỗng yên tĩnh lạ thường.

Thời Sênh nói không sai, bọn họ không dám ra tay, người của Ma giáo không dễ động vào. Bọn họ không quan tâm đến ân oán phân minh, mà chỉ quan tâm làm sao có thể báo thù nhanh chóng.

Nếu thực sự giết Giang Trạm, nói không chừng người nhà bọn họ chẳng bao lâu nữa sẽ gặp chuyện.

Giang Trạm đưa ánh mắt vẻ phức tạp nhìn Thời Sênh. Vừa rồi cô ấy vẫn còn có vẻ căm hận vì không thể giết được mình, tại sao bây giờ lại nói đỡ giúp hắn?

Thời Sênh chậm rãi đứng lên, “Suy cho cùng, các ngươi thì có gì khác nhau? Chẳng qua là nói cho hay ho mà thôi, đến khi bị người khác biết được các ngươi làm những chuyện đó, thì lại đổi cách nói khác, để không bẩn thỉu như vậy mà thôi. Đừng có giả bộ như *Liệt nữ trinh tiết, tất cả mọi người khi cởi quần áo ra thì cũng đều giống nhau mà thôi.

*Liệt nữ: chỉ người con gái thà chết để bảo vệ trinh tiết.

Ngươi là một cô nương, nói những lời nói khó nghe như vậy hay lắm sao?

“Vô Tranh, ngươi nói nhăng nói cuội gì thế.” Có người phẫn nộ quát mắng.

“Vô Tranh, ngươi muốn đứng về phía Ma Giáo?”

“Vô Tranh, ngươi là đồ đệ của Dược bà bà. Ngươi làm như vậy không thấy có lỗi với linh hồn trên trời của bà ta sao.”

Từng lời nói mỗi lúc một nặng nề hơn đè lên đầu Thời Sênh.

Thời Sênh nhếch môi, khẽ mỉm nụ cười, trong tức thì như có trăm hoa đua nở, muôn hồng nhìn tía, mang theo mùi thơm ngào ngạt phảng phất xuyên thẳng vào lòng người.

Rồi chỉ một giây sau, trăm hoa đó bỗng chốc tàn lụi khô héo. Bọn họ chỉ nhìn thấy ác ma từ trong bóng tối bước ra, để lộ chiếc răng nanh sắc nhọn, lúc nào cũng muốn bổ nhào tới căn xé bọn họ.

Cô gái trước mặt lên tiếng với một giọng nói vô cùng bình thản, “Nếu không phục, có thể tới tìm ta đàm đạo chuyện đời. Ta sẽ miễn phí dạy các ngươi cách làm người.”

Câu nói đó không có một chút nào gọi là bình tĩnh, mà chứa đầy thái độ khiêu khích và hung hăng.

Cô buông cánh tay xuống, lúc mọi người cho rằng cô định làm gì, thì cô từ từ quay người, đi về phía dưới núi.

Bốn tên giáo chúng Ma Giáo chặn ở trên đường lên núi, lúc cô đi qua

đã lập tức tách ra nhường đường.

Nực cười, cô gái này dám đánh nhau với cả Giáo chủ, bọn chúng nào dám đụng vào.

Bọn chúng sợ chết.

Đợi bóng Thời Sênh biến mất khỏi tầm nhìn của chúng, đám người đó mới hoàn hồn.

Cô Vô Tranh này sao lại kỳ quái như vậy.

...

Sự trừng phạt mà Hệ thống nói thực ra không đáng sợ lắm.

Nhưng thân thể Thời Sênh bị cứng nhắc không thể cử động trong vòng 3 giờ. Thời Sênh sớm đã có phòng bị với Hệ thống. Cô quay về đóng chặt cửa phòng, rồi dán một chiếc bùa, ai có thể làm gì được cô chứ?

Muốn đấu với ông sao! Hệ thống à, mi còn non lắm!

Sau đó, Giang Trạm vẫn tiếp tục đánh với bọn họ. Nghe nói cuối cùng Giang Trạm bị thương rất nặng, rồi được đám người phía sau của Ma Giáo mau chóng cứu đi.

Phó Diệc Vân cũng bị thương.

Lúc này, Thời Sênh đang đứng dưới một ngọn núi. Cô ngẩng đầu nhìn rừng cây rậm rạp tươi tốt trước mặt.

Mẹ nó chứ, sao đám người kia cứ muốn sống trên núi vậy, có phải

thế giới tu chân, sống trên núi nhiều linh khí hơn đâu.

Đúng là bị bệnh.

Thời Sênh men theo con đường ngoằn nghèo trên núi, không phải bùn đất thì chính là đá vụn.

Ma Giáo nghèo đến mức đó sao, đến một con đường cũng không tu sửa được.

Cô leo lên đến sườn núi, liền nhìn thấy chiếc lều cỏ như của nạn dân dựng lên ở trước mặt, đứa bé đuổi theo đàn gia cầm đang chạy trên đất, phụ nữ thì đang trồng rau bên cạnh.

Có phải cô đã đi sai đương?

Ma Giáo quá nghèo nàn

Phong cách của Ma Giáo thật kỳ lạ

Ma Giáo nghe thì sang chảnh lắm, nhưng thực tế lại là một đám nạn dân bị giang hồ bài xích.

“Yêu nữ Vô Tranh đến rồi!”

Ai yô, xem ra bọn họ đều biết cô!

Không ngờ Nguyên chủ lại nổi tiếng như vậy.

Đám nạn dân la hét ỏm tỏi một hồi, tiếp theo đó là gà bay chó chạy loạn xạ. Trẻ con và phụ nữ thì có người bảo vệ đưa vào trong lều, chỉ còn lại thanh niên trai tráng.

Thời Sênh: “...”

Bà đây đã trèo lên đến hang ổ cũ nát của các ngươi rồi, các ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao.

Đúng là một đám nhãi nhép.

Thời Sênh bước từng bước lớn đi vào, trên đất toàn là phân gia cầm. Thời Sênh phải lựa mãi mới có thể tránh được mấy thứ đó.

Tình cảnh này có muốn ra vẻ cũng không được.

Đám giáo chúng của Ma Giáo đứng trước mặt nhìn Thời Sênh hét lớn, “Yêu nữ Vô Tranh, ngươi đến đây làm gì!”

Gương mặt Thời Sênh đầy chính khí, “Ta đến hướng dẫn các ngươi cách làm giàu.”

Giáo chúng Ma Giáo: “...”

Có ý gì vậy?

Làm giàu?

Yêu nữ này không phải chỉ biết hạ độc thôi sao? Sao lại biết đến kỹ năng làm giàu cao cấp như vậy?

Thời Sênh phát hiện, hình như đám người của Ma Giáo đều biết cô.

Nhưng Nguyên chủ hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng gì với chuyện này.

Mất trí nhớ rồi?

Kịch bản chỉ nói đến những ký ức liên quan đến nam chính và nữ chính. Về Nguyên chủ thì trừ ký ức của chính cô ấy ra, không có bất cứ thứ gì có thể tham khảo. Thời Sênh cũng không rõ tại sao lại như vậy, bây giờ chỉ có thể tạm thời không để tâm đến.

Cô dùng bạo lực cướp đi vị trí giáo chủ Ma Giáo.

Ồ, đúng!

Giang Trạm bị thương, nghe nói là đang bế quan.

Vì vậy việc cướp đi vị trí giáo chủ Ma Giáo thật quá thuận lợi.

Có lẽ đám người từng đi cùng Giang Trạm đến Bích Thủy sơn trang đã nói qua một lần về công lao vĩ đại của cô, nên đám người của Ma Giáo chỉ phản kháng một cách tượng trưng, rồi đầu hàng.

Dưới bạo lực, ai dám không phục.

Không phục thì vui lòng tham khảo bên cạnh.

Mười mấy người đàn ông cao to cường tráng đang trồng rau dưới đất, bên cạnh vẫn có người trông coi.

“Giáo chủ xuất quan sẽ không tha cho các ngươi đâu.”

“Các ngươi dám giúp yêu nữ Vô Tranh đó, uổng công giáo chủ nuôi dưỡng các ngươi.”

Đám người này vừa trồng rau vừa quát mắng.

Người giám sát – Thính Phong ngồi xổm bên cạnh nghe xong vội

vàng khuyên giải: “Mau trồng đi, trời tối rồi mà các ngươi chưa trồng xong, thì không có cơm mà ăn đâu.”

“Mẹ, cô ta lại còn cắt giảm lương thực của chúng ta!”

Thính Phong hắng giọng một tiếng, “Các ngươi trồng xong thì có thể ăn.”

“Mẹ kiếp, hôm qua chúng ta trồng xong cô ta cũng không cho chúng ta ăn cơm tối.” Một người trong số đó tức giận nói lớn.

“Không phải đã để màn thầu cho ngươi rồi sao?”

“Làm nhiều như thế, một chiếc màn thầu làm sao đủ no. Cô ấy coi chúng ta là phụ nữ sao?” Bọn họ không những phải trồng rau, mà còn phải dọn phân...

“Tại sao giáo chủ vẫn chưa xuất quan.”

“Giáo chủ, chúng ta sẽ không chê ngài nhiều chuyện nữa, ngài hãy mau ra đây đi.”

Thính Phong không nói gì, chỉ nhìn đám người này.

Chương 399: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (9)

Đến bây giờ, Thời Sênh mới biết được rằng Ma Giáo nghèo đến mức nào.

Tiền lưu động chỉ có mười lượng.

Mười lượng!

Trong một gia đình giàu có, mười lượng còn không đủ cho người ta mua một món đồ trang sức.

Đồ ăn của Ma Giáo toàn bộ đều là tự sản xuất tự tiêu thụ.

Sao bảo Ma Giáo làm ăn khắp chốn trong thiên hạ, giàu có vô cùng cơ mà?

Ma Giáo nghèo như thế này, thật là...

Lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhiệm vụ của cô là tới đây làm gì?

Dẫn dắt Ma Giáo cải tà quy chính?

Ma Giáo nghèo nàn rách nát này, có cái gì cải được đâu.

Tả hộ pháp Thính Phong đã nói với cô thế này...

“Giáo chủ, cô phải hiểu, trong giáo chúng ta, về cơ bản đều không biết chữ. Mấy chuyện kiểu kinh doanh này nọ đâu có vui vẻ bằng giết người.”

Hữu hộ pháp Dục Vũ đã nói với cô thế này...

“Tiền? Phàm tục!”

Cô đạp bàn, không có thứ phàm tục đó các ngươi sống được sao.

“Dẫn theo vài người, đi xuống núi với ta.” Thời Sênh mệt mỏi ôm đầu, “Thân thủ tốt một chút.”

Hai hộ pháp Ma Giáo cũng là hai kẻ khác người, Thính Phong phụ trách mọi chuyện lớn bé của Ma Giáo, ăn uống ngủ nghỉ đều do hắn quản lý.

Dục Vũ làm cái gì?

Dục Vũ phụ trách xinh đẹp như hoa.

Dục Vũ là đàn ông.

Thính Phong cũng là đàn ông.

Hai người họ không có gian tình.

Thời Sênh thấy việc Dục Vũ làm nhiều nhất chính là, đứng trên nóc lều tranh mà nghe đồn là giáo chủ Ma giáo ở đó. Theo lời của giáo chúng, thì hắn đang hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt.

Hắn muốn thành tinh à!

Ngươi hoang tưởng như vậy, giáo chủ tiền nhiệm của ngươi có biết không?

Thời Sênh xuống núi mà quyết định không đem theo Dục Vũ. Có lẽ Dục Vũ cũng có ý này. Hắn đứng trên nóc lều tranh, ánh mắt như thế ngoại cao nhân dõi theo Thời Sênh đem người xuống núi.

“Hắn thực sự không bị bệnh sao?” Thời Sênh quay đầu hỏi Thính Phong.

Khóe miệng Thính Phong hơi giật giật, “Thực ra suy nghĩ của Dục Vũ không giống chúng ta.”

Thời Sênh quay về sau nhìn chăm chú, Dục Vũ vẫn đứng trên đó, nhưng thân cây che ngang mặt hắn, “Sắp thành tinh rồi, đương nhiên không giống.”

Thính Phong ho lên một tiếng, “Giáo chủ, chúng ta xuống núi làm gì?”

“Làm giàu...” Người Thời Sênh đột nhiên nghiêng về một bên, cơ thể bị mất thăng bằng. May bên cạnh có cây, cô đưa tay nắm chặt lấy thân cây, giữ vững cơ thể, ánh mắt giáo chúng như cảm thấy kỳ lạ. Thời Sênh thản nhiên nói, “Muốn giàu, thì trước tiên phải tu sửa đường, quay về các ngươi hãy tu sửa đường cho ta.”

Giáo chúng liên quan: “...”

...

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, đã ba tháng kể từ ngày Giang Trạm và Phó Diệc Vân tỉ thí.

Có hai vấn đề khiến ai ai cũng bàn tán xôn xao.

Vấn đề thứ nhất là thanh kiếm trong tay Thời Sênh, có thể áp chế Xich Tiêu Kiếm, thanh kiếm đã vinh dự trở thành đệ nhất binh khí giang hồ.

Ai nấy đều thăm dò về xuất xứ của thanh kiếm.

Vấn đề thứ hai, chính là Phó Diệc Vân và Giang Trạm, các câu chuyện nhỏ to với nhiều phiên bản lần lượt truyền đi.

Nhưng đều có một điểm chung.

Vị giáo chủ Ma giáo tiền nhiệm Giang Trạm này bị chê bai đến mức không còn lời nào để nói, thậm chí có người còn lấy tướng mạo của hắn ra làm chuyện bàn tán.

Đến lúc này Thời Sênh mới biết, cái tên Ma giáo này không phải tự nhiên mà có.

Người trong Ma giáo, không 'ngây thơ ngọt ngào' như cô thấy.

Nguyên nhân là có hai người nói Giang Trạm giống nữ giới, lời lẽ châm biếm sỉ nhục, còn châm biếm luôn cả toàn Ma giáo.

Giáo chúng đi cùng cô hoàn toàn không để ý đến ý kiến của cô, bám theo hai người kia suốt cả chặng đường, chặn họ trong một con hẻm không người rồi xử lý họ.

Thời Sênh nhìn bọn họ xử lý thi thể, có một cảm giác rất kỳ diệu.

Không hiểu bọn họ làm thế là vì Giang Trạm bị chửi hay vì bọn họ bị chửi nữa...

Tiếp theo còn đáng sợ hơn, giáo chúng của Ma giáo như bị kích hoạt mô hình tàn sát, chỉ cần khó chịu là sẽ hạ thủ.

Giống như những kẻ trên núi, chỉ vì một chiếc màn thầu cũng hoàn toàn có thể đánh nhau tranh giành một trận.

Ma Giáo này có độc

Thời Sênh ngăn chặn không cho họ động thủ. Nếu tiếp tục như vậy, cô cũng không cần làm chính sự nữa.

Thời Sênh để bọn họ đợi ở quán trọ, cô tự mình đi loanh quanh một vòng.

Qua mấy ngày, giáo chúng Ma giáo đều sắp mọc nấm rồi. Thời Sênh mới chọn một đêm âm u gió lớn để đưa họ ra ngoài.

“Giáo chủ, chúng ta định đi đâu?”

“Trời tối gió to thích hợp giết người, Giáo chủ chúng ta đi giết ai?”

“Có chí tiến thủ chút đi.” Thời Sênh nhìn bọn họ với ánh mắt *chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Cả ngày chỉ biết giết người.”

*Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

“Người mà chúng ta giết đều là những kẻ đáng phải giết.” Một tên giáo chúng không phục liền lên tiếng.

Thời Sênh thầm coi thường, “Ngươi còn cho rằng ngươi là sứ giả chính nghĩa sao?”

“Giáo lý của chúng ta là trừ gian diệt ác.” Giáo chúng giọng điệu không phục, rồi tự đưa ra giáo lý.

“Có ý gì vậy?” Thời Sênh ngạc nhiên.

Ma giáo có giáo lý này ở đâu ra?

Sao cô không thấy? Còn trừ gian diệt ác, ngươi có thể cứu được thiên hạ, cứu được muôn dân trăm họ sao?

“Khụ khụ... Đây là chuyện rất lâu về trước.” Thính Phong từ tốn giải thích, “Là do giáo chủ đầu tiên của Ma giáo để lại.”

Giáo chủ đầu tiên? Lưu lại giáo lý này, ông ta định làm gì?

Thính Phong tiếp tục giảng giải với Thời Sênh, “Giáo chủ đầu tiên muốn làm đại hiệp, nhưng chưa kịp trừ gian diệt ác thì đã bị người ta mưu hại...”

Câu chuyện này cũng đủ làm Thời Sênh thấy say.

Muốn làm một người tốt, nhưng kết quả lại bị người khác ép thành người xấu.

“Dừng, quay về rồi nói giáo lý sau, bây giờ phải làm việc.” Thời Sênh ngắt lời Thính Phong, rồi chỉ tay về căn nhà trước mặt.

“Làm gì vậy Giáo chủ?” Đám giáo chúng đều ngây người không hiểu.

“Làm giàu đó.” Không cướp thì lấy đâu ra tiền?

Giáo chúng liên quan: “...”

Bọn họ vẫn tưởng Thời Sênh nói đùa, nhưng sau đó chứng minh rằng đúng là bọn họ nghĩ quá nhiều, cô thực sự nói thật.

Cô thực sự muốn cướp sạch của hộ gia đình đó.

Hộ gia đình bị cướp sạch chính là ác bá có tiếng trong thành này, nguyên nhân mà Thời Sênh chọn hắn là vì hắn có tiền, hơn nữa nếu như giết bọn họ, cũng không không bị đám người thanh cao chính nghĩa gì đó nhảy ra chặn đường gây phiền phức.

Suy cho cùng đã là ác bá, thì ai cũng muốn hắn chết.

Không thể không nói, tiền tài trong nhà tên ác bá chuyên ức hiếp bách tính này quả không ít. Thời Sênh ra lệnh cho bọn họ lấy vàng, những thứ khác đều không cần lấy.

Ra khỏi ngôi nhà, có giáo chúng nghi ngờ hỏi lại: “Giáo chủ, tại sao chúng ta không giết bọn họ?”

“Giết bọn họ làm gì?” Thời Sênh quăng vàng xuống, dừng một lúc rồi nói tiếp, “Giữ chúng lại để lần sau cướp tiếp.”

Giáo chúng vô cùng bất ngờ.

“Giáo chủ, như vậy có vẻ không ổn lắm, số tiến này đều là của dân chúng...” Thính Phong hơi do dự.

Khóe môi Thời Sênh giật giật, cô đập tay vào đầu vai hắn, “Nào, hãy nói cho bản giáo chủ biết, chúng ta là giáo gì?”

“... Ma giáo.”

Lông mày Thời Sênh cong lên, “Còn có muốn hỏi gì nữa không?”

“Chúng ta là Ma giáo, không phải thổ phỉ.”

“Ừ, thổ phỉ quá khó nghe.”

Thính Phong: “...” Không thể nói chuyện được với giáo chủ.

Thời Sênh cho đám người còn lại mau chóng quay về tu sửa đường, chỉ giữ lại Thính Phong bên mình.

Ngày hôm sau, tin ác bá bị cướp sạch được truyền ra, ác bá vẫn báo quan.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, đám quan phủ vô tích sự kia, làm sao có thể điều tra được thông tin gì hữu dụng?

Dân chúng thì vui mừng khôn siết, tất cả đều cho rằng làm như vậy là rất đúng.

Thời Sênh thần thái ngạo mạn lang thang thơ thẩn khắp trong thành. Thính Phong không biết Thời Sênh muốn làm gì, chỉ biết đi theo sau cô.

Ngày thứ ba, Thời Sênh đã tìm được nam chính và nữ chính.

Hai người bọn họ đang ở trong một quán trọ.

Cũng không biết kịch bản thay đổi, thì liệu nam chính có gặp ánh trăng sáng ở đây không.

“Giáo chủ, chúng ta theo dõi Phó Diệc Vân làm gì? Cô muốn giết hắn?” Thính Phong không hiểu.

“Giết hắn làm gì?” Bà đây muốn diệt tận gốc mới được.

Thính Phong suy đoán: “Giáo chủ yêu thầm hắn sao?”

Thời Sênh nhìn Thính Phong bằng ánh mắt âm u, “Ta thà yêu thầm con lợn chứ không bao giờ yêu thầm hắn.”

Thính Phong: “...”

Vậy cô theo hắn làm gì chứ?

Chương 400: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (10)

Đến khi Phó Diệc Vân và Bạch Lạc rời đi, Liễu Nhứ vẫn chưa xuất hiện.

Cô không ở cùng Liễu Nhứ, kịch bản có sẽ đã thay đổi khá nhiều...

Không biết tới khi nào họ mới gặp được nhau, Thời Sênh quyết định sẽ quay về tu sửa đường trước.

Trên đường trở về Ma giáo phải đi ngang qua một trấn nhỏ, vốn dĩ Thời Sênh không có ý định dừng lại, nhưng cô chợt nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc.

“Giáo chủ, Tả hộ pháp...”

Thời Sênh bị ép phải dừng lại, người đó đang chạy từ cổng trấn nhỏ ra.

“Sao các ngươi vẫn còn ở đây?” Thính Phong nhíu mày hỏi.

Bọn họ đã nán lại mấy ngày liền, đám người này đáng lẽ đã sớm quay về Ma giáo rồi chứ.

Gương mặt đám người đó như có gì đó chột dạ, “Châu Chí cứu một cô nương, nên chúng ta mới nán lại nơi này.”

Tim Thời Sênh đập thình thịch, có dự cảm không tốt.

“Cô gái mà các ngươi cứu tên là gì?”

“Liễu Nhứ, cô ấy rất xinh đẹp.”

Bản cô nương biết ngay mà.

Kịch bản đại thần sẽ không bỏ qua cho bản cô nương.

“Ngươi đi gọi người ra đây, nếu Châu Chí không muốn đi thì ngươi hãy nói với hắn là sau này đừng có quay về Ma giáo nữa.” Thời Sênh lên tiếng dặn dò.

“Vậy cô nương đó?”

Thời Sênh nhìn chằm chằm hắn rồi nở nụ cười có mà như không, “Ngươi có thể ở lại cùng.”

Người đó gật đầu lia lịa, chạy vào nhanh như tia chớp, rất nhanh chóng có vài người kéo xe ngựa đi ra.

Tổng cộng có 3 cỗ, nhiều hơn trước một cỗ.

Châu Chí là một chàng thanh niên tương đối đẹp trai, hắn ngồi trên cỗ xe ngựa cuối cùng.

Nhìn thấy Thời Sênh, hắn lập tức nhảy xuống, “Giáo chủ.”

Thời Sênh ngước nhìn cỗ xe ngựa thứ ba, một đôi tay trắng ngần dang từ từ vén chiếc mành trên xe, để lộ ra một gương mặt trái xoan vô cùng xinh đẹp.

Cô ta cẩn thận liếc nhìn qua chỗ Thời Sênh, nhìn thấy Thời Sênh, ánh mắt cô ta như sáng lên, làm ra vẻ vô cùng vui mừng, “Vô Tranh

cô nương, sao cô lại ở đây?”

Ánh mắt Liễu Nhứ có vài phần như đang thăm dò, vừa rồi đám người này gọi cô là giáo chủ, là giáo chủ của giáo phái nào?

Theo như cô ta được biết, trước nay cô ấy đều đơn độc một mình. Tại sao chỉ trong một thời gian ngắn không gặp nhau, cô ấy lại có thể trở thành giáo chủ gì đó được chứ?

Thời Sênh không thèm chú ý đến cô ta, cô cúi đầu nhìn về phía Châu Chí đang đứng trước xe ngựa.

Châu Chí vội vàng nói: “Giáo chủ, Liễu Nhứ cô nương một thân một mình, lại còn bị thương. Ta thấy cô ấy rất đáng thương, có thể để cô ấy cùng chúng ta quay về được không?”

“Không được.” Thời Sênh từ chối không một chút do dự.

“Giáo chủ...” sắc mặt Châu Chí hơi thay đổi, “Ta sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, chắc chắn sẽ không gây phiền hà gì cho giáo chủ.”

“Như vậy cũng không được.” Thời Sênh tiếp tục từ chối.

“Châu đại ca, thôi bỏ đi. Vô Tranh cô nương có lẽ không thích ta.” Liễu Nhứ cắn môi, nhỏ nhẹ nói.

Nét mặt cô ta hơi tủi thân, ánh mắt cũng rất đáng thương, khiến mấy giáo chúng đứng bên cạnh cũng đều lộ vẻ cảm động.

Thời Sênh cười nhếch mép, nụ cười chứa đầy ác ý, “Liễu Nhứ, cô giả bộ đáng thương với ta làm gì. Cô nghĩ ta là đám đàn ông đó? Nhìn thấy có tí sắc là không nhấc nổi chân?”

Liễu Nhứ như bị sỉ nhục, sắc mặt trắng bệch, người hơi run run, “Vô Tranh cô nương, dù cô không thích ta, thì cũng không cần phải sỉ nhục ta như vậy.”

“Cô nghĩ mình là ai, đáng để ta sỉ nhục cô sao?” Thời Sênh cười lạnh.

“Giáo chủ!” Châu Chí chạy lại trước cỗ xe ngựa của Liễu Nhứ, ánh mắt có chút bất mãn nhìn Thời Sênh, “Liễu Nhứ cô nương chỉ là một cô nương. Cô không cần phải nói những lời khó nghe như vậy.”

Thời Sênh: “...” Cái tên vật hy sinh như nhà ngươi, lắm điều làm cái lông gì.

“Châu đại ca, không cần phải đỡ lời cho ta, có lẽ ta nên đi.” Liễu Nhứ nói rồi bước xuống xe.

Châu Chí ngăn cô ta lại, “Liễu Nhứ cô nương, không sao cả, để ta đưa cô đi.”

“Sao có thể như thế được... Châu đại ca, ta không thể liên lụy đến huynh.” Liễu Nhứ một mực lắc đầu, gương mặt lo lắng không yên.

“Cái gì mà liên lụy với không liên lụy, cô là một cô nương, sao ta có thể yên tâm để cô đi một mình.”

“Châu đại ca...”

Thời Sênh: “...” Mẹ kiếp, các người không đi đóng phim Quỳnh Dao thì đúng là quá đáng tiếc.

Thời Sênh hất hất cằm với Thính Phong, Thính Phong rất mơ hồ, cái gì?

Thời Sênh: “...” Không ăn ý.

Thính Phong vô tội, hắn mới theo cô được bao lâu đâu, làm sao ăn ý được chứ?

“Giáo chủ, hay là để Liễu Nhứ cô nương cùng chúng ta quay về đi?”

“Giáo chủ...”

“Các ngươi muốn tạo phản?” Thời Sênh bình tĩnh nhìn bọn họ.

“Không dám.” Người nói thay Liễu Nhứ lập tức cúi đầu.

Giáo chủ mới rất bạo lực, bọn họ đã lãnh hội qua.

Thời Sênh nhìn Châu Chí, nhưng lại nói với những người khác, “Kẻ nào vẫn muốn đi cùng cô ta, thì có thể đi cùng.”

Những người khác đều bất động.

“Giáo chủ, cô thực sự không có chút tình người nào như vậy sao?”Châu Chí lớn tiếng chất vấn.

“Không có tình người?” Thời Sênh trừng mắt, gương mặt cương nghị, “Không phải là ta muốn tốt cho ngươi sao? Liễu Nhứ cô nương xinh đẹp như vậy, nếu đưa cô ta về sẽ không biết có bao người ngấp nghé. Ngươi vô duyên vô cớ muốn có nhiều tình tịch như vậy sao?”

Rõ ràng Châu Chí rất thích Liễu Nhứ.

Thế nên Thời Sênh vừa nói vậy, mặt Châu Chí liền biến sắc.

Ma giáo chỉ có ít người có đối tượng, còn những người khác đều độc thân.

Dung mạo Thời Sênh vô cùng xinh đẹp, nhưng tính khí lại bạo lực như vậy, ai mà dám có ý với cô được chứ.

Liễu Nhứ là một cô nương nhẹ nhàng hiền dịu, nếu như quay về cùng hắn, thì đám người này sao có thể không phát điên?

Châu Chí được nhắc nhở, lại càng tin rằng mình phải đưa Liễu Nhứ đi. Mấy năm gần đây, Ma giáo bị đàn áp kinh khủng, cũng chẳng có tiền đồ gì.

“Tả hộ pháp, phiền huynh hãy nói với giáo chủ một tiếng, cảm ơn sự chăm sóc dạy dỗ của ngài ấy trong mấy năm vừa qua. Nếu có cơ hội Châu Chí nhất định sẽ báo đáp ngài ấy.”

Câu nói này của Châu Chí rõ ràng là muốn nói với Giang Trạm vẫn đang bế quan trị thương.

Hắn liếc nhìn Thời Sênh, sau đó nhẹ nhàng nói với Liễu Nhứ: “ Liễu cô nương, chúng ta đi thôi.”

Liễu Nhứ hết sức ngạc nhiên, đôi mắt ướt át tràn đầy sự áy náy và lo lắng, “Châu đại ca, cái này...”

“Không sao cả, đi thôi.” Châu Chí cho rằng Liễu Nhứ đang lo lắng cho mình, nên trong lòng cảm thấy dễ chịu rất nhiều. Hắn đẩy cô ta vào trong, rồi đánh xe ngựa đi.

“Các vị huynh đệ, có duyên sẽ gặp lại.” Châu Chí chắp tay chào những người khác.

Có người khuyên Châu Chí.

Châu Chí có lẽ đã hạ quyết tâm, nên cáo biệt bọn họ.

Thời Sênh nhìn theo như có tâm sự.

Có lẽ phải vài phút sau mới cho mọi người khởi hành.

Thính Phong đi ngang hàng với Thời Sênh, “ Giáo chủ, tại sao cô không cho Liễu Nhứ lên núi?”

“Không thích cô ta thì tại sao phải để cô ta lên núi làm ta phải ấm ức.” Tia sáng lưu chuyển trong mắt Thời Sênh, khóe miệng hơi cong lên, “Sao thế, Tả hộ pháp cũng thích cô ta rồi sao?”

Thính Phong vội vàng lắc đầu, “Liễu Nhứ không phải mẫu người mà ta thích.”

“Vậy sao?” Thời Sênh lẩm bẩm một câu, rồi lại hỏi tiếp: “Vậy ngươi thích mẫu người như thế nào?”

Thính Phong bối rối nhìn về phía trước, “Không biết, vẫn chưa gặp được người đó. Ai biết được mình thích người như thế nào chứ.”

“Nói rất có lý.”

Chưa gặp được người đó, ai mà biết được là bản thân mình sẽ yêu phải cặn bã hay là thiểu năng.

Chương 401: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (11)

Chuyến Thời Sênh đi cướp lần này, giúp Ma giáo có chút tiền tiết kiệm.

Sau này sẽ không cần phải ăn màn thầu uống cháo loãng mỗi ngày nữa, cũng không phải lo mỗi bữa sẽ ăn gì.

Đám nam giới hằng ngày đều bị Thời Sênh bắt đi sửa đường. Họ dậy sớm hơn cả gà, mà ngủ muộn hơn cả chó.

Nhưng bọn họ có thịt ăn.

Vì vậy, hằng ngày đều có người tình nguyện đi sửa đường.

Thời Sênh cảm thấy rất lo lắng cho tiền đồ của Ma giáo.

Nhưng cô còn chưa lo lắng xong, thì Giang Trạm đã xuất quan.

Nơi Giang Trạm bế quan là một mật thất được cải tạo từ một sơn động trên đỉnh núi.

Hắn vừa xuống núi thì đã thấy đám người đang làm việc ở cách đó không xa.

“Các ngươi làm gì vậy?” Giang Trạm bước vài bước qua đó, rồi lớn giọng hỏi.

Rõ ràng gương mặt rất dịu dàng, tinh tế, nhưng hành vi, động tác lại

giống như một người đàn ông thô lỗ.

Đám người bên kia giật mình, mười mấy cặp mắt đều đổ dồn về phía hắn.

“Giáo... Giáo chủ... Ngài... ngài đã xuất quan rồi à?”

“Run cái gì, ông ăn thịt các ngươi sao!” Giang Trạm nổi giận, “Ta hỏi các ngươi đang làm gì?”

Không run được không?

Bây giờ ngài không phải là giáo chủ nữa rồi.

Ồ đúng! Giáo chủ biết chuyện này.

“Sửa... sửa đường.”

“Sửa đường? Hả! Ông bảo các ngươi bao nhiêu lần, các ngươi đều không chịu sửa, sao bây giờ lại muốn sửa đường? Có phải là muốn lấy lòng ta không?”

Ai muốn lấy lòng ngài chứ, sửa đường thì có thịt ăn.

Bọn họ không dám đáp lời, sợ rằng mình nói sai, giáo chủ tiền nhiệm sẽ khiến họ chết không toàn thây.

Giang Trạm nghi ngờ nhìn bọn họ, đám người này bị sao vậy?

Run cái gì?

“Giáo chủ?” Thính Phong tới gọi mấy người này về ăn cơm, nhìn thấy Giang Trạm đứng ngay trước mặt, hắn bất ngờ thốt lên một

tiếng, “Ngài xuất quan rồi?”

Giang Trạm quay đầu nhìn hộ pháp của mình, “Bọn họ sao vậy, nhìn thấy ta liền run bần bật, có phải bên ngoài lại đồn thổi về ta không?”

Khóe miệng Thính Phong hơi run run, không ngờ giáo chủ nhà mình lại có tài năng diễn xuất thiên phú.

Thính Phong run run nói, “Giáo chủ, ta nói điều này, ngài nhất định không được kích động.”

Thính Phong đưa Giang Trạm quay về, tường thuật lại cho Giang Trạm nghe mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Trong lúc đó vẻ mặt của Giang Trạm cực kỳ phong phú, đến cuối cùng thì nổi giận.

“Mụ điên Vô Tranh đó muốn cướp ngôi của ông? Còn bắt các ngươi sửa đường? Vì vậy các ngươi đã làm phản?”

“Giáo chủ, chúng ta vẫn nghe theo ngài, tuyệt đối không hai lòng.” Thính Phong giơ tay thể hiện lòng trung thành, nét mặt rất thành khẩn. “Chỉ có điều, ngài cũng biết thực lực của Vô Tranh cô nương, chúng ta đều không là đối thủ của cô ta...”

“Uổng công ông nuôi các ngươi!” Giang Trạm tức tối hầm hừ, “Mụ điên đó giờ đang ở đâu, đưa ta đi tìm ả.”

“Giáo chủ, vết thương của ngài vừa khỏi...”

Giang Trạm tức giận trừng mắt nhìn Thính Phong, Thính Phong lập tức sửa lại, “Giáo chủ đi theo ta.”

...

Trong phòng, Thời Sênh đang mân mê chỗ thảo dược đám người kia vừa đem đến. Cô chuẩn bị dựa theo ký ức của Nguyên chủ để làm ra một ít thuốc độc.

Nhưng khi bản thân bắt tay vào làm thì mới phát hiện ra, các bước rất nhiều, và vô cùng phức tạp.

“Vô Tranh!” “Rầm!” Kèm theo tiếng la hét rất lớn là tiếng cánh cửa bị đạp ra.

Thời Sênh ngẩng đầu ra khỏi đống thảo dược xanh mơn mởn.

Với vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, Giang Trạm từ ngoài cửa bước vào, trên tay hắn là thanh Xích Tiêu Kiếm.

“Đây không phải giáo chủ tiền nhiệm sao?” Thời Sênh đứng dậy, lùi về phía sau, “Vẫn chưa chết à?”

Giang Trạm nhìn thấy những thứ trên bàn, sắc mặt hơi thay đổi, hắn nghiến răng nói, “Mạng ông rất dài.”

“Vậy sao.” Thời Sênh nhếch mép cười nhạt, “Hay là để ta tiễn ngươi?”

Giang Trạm phẫn nộ, “Vô Tranh, cô đừng có được đằng chân lân đằng đầu, mau cút đi cho ông.”

“Vậy không được, ta còn phải dạy Ma giáo làm giàu.” Thời Sênh lắc đầu, nói rất nghiêm túc thành thật.

Giang Trạm cười mỉa mai, gương mặt mềm mại của hắn lộ rõ vài

phần chế giễu, “Cách làm giàu mà cô nói là đánh người cướp của à?”

Thời Sênh nhíu mày, “Làm sao, không được à?”

“Đương nhiên không được.” Giang Trạm đập bàn, giọng nói còn to hơn lúc trước, “Từ trước đến nay, Ma giáo chưa từng làm chuyện này.”

“Vậy Ma giáo làm gì?”

“Giết người phóng hỏa!”

“Có thể tăng thêm nghề phụ.”

“Cứt thối ấy!”

Quát mắng xong, Giang Trạm mới hiểu ra câu nói Thời Sênh vừa nói.

Thêm nghề phụ là có ý gì?

Nhưng nếu là chuyện người phụ nữ này nói thì chắc chắn không phải chuyện tốt gì, từ chối là không sai.

“Bây giờ không phải cứ ngươi nói là xong.” Thời Sênh mở rộng hai tay, “Ma giáo là của ta.”

Giang Trạm dùng Xích Tiêu Kiếm chỉ thẳng về phía Thời Sênh, tức giận đến mức người run lên.

Bộ dạng cười tít mắt của Thời Sênh càng kích thích Giang Trạm. Hắn hoàn toàn quên đi chuyện mình từng là bại tướng dưới tay cô, cầm Xích Tiêu Kiếm đâm về phía Thời Sênh.

Thời Sênh nheo mắt, thanh thiết kiếm đột nhiên xuất hiện, để ngang trước người chặn Xích Tiêu Kiếm lại.

Hai người hình thành thế giằng co.

Giang Trạm nhìn thanh kiếm trên tay Thời Sênh, đột nhiên nở nụ cười dịu dàng, “Thanh kiếm này của cô, có phải là Tà Kiếm không?”

Hút máu người, không phải Tà Kiếm thì là gì?

Thời Sênh không thèm quan tâm liền đáp lại, “Vậy thì có sao không?”

Giang Trạm lạnh lùng, “Thông tin này nếu bị truyền ra ngoài, cô có biết hậu quả sẽ như thế nào không?

Tà Kiếm là thần binh lợi khí dùng một vài phương pháp đặc biệt chế luyện mà thành. Loại binh khí này, lợi hại hơn rất nhiều so với binh khí khác.

Nhưng từ trước đến này, loại binh khí này đều đem theo mùi máu tanh và sự chết chóc.

Nếu không cẩn thận sẽ bị cắn lại, trở thành một quái vật chỉ biết tàn sát.

Người trong giang hồ hận thanh kiếm này đến tận xương tủy.

“Hậu quả gì? Giết ta sao?” Thời Sênh cười khinh bỉ, ngữ khí hung hăng ngang ngược, “Vậy phải xem bọn họ có giết được ta không đã.”

Giang Trạm nghiến răng nghiến lợi, “Vô Tranh, cô đừng tưởng rằng mình là thiên hạ vô địch.”

“Ta chính là thiên hạ vô địch đấy, sao nào?” Đến lúc ra vẻ huênh hoang á, thì ta còn sợ chính mình ấy!

“Cô...”

Thừa lúc Giang Trạm phân tâm, Thời Sênh nhanh chóng giơ chân đạp vào người Giang Trạm.

“Phịch...”

Tay Giang Trạm thả lỏng, ôm lấy thân người phía dưới, sắc mặt trắng toát, rít răng phát ra mấy chữ, “Vô Tranh, cô không biết xấu hổ!”

Đá vào của quý của hắn.

Đau quá!

Thanh kiếm trong tay Thời Sênh kéo ra một đường kiếm rất đẹp trong không khí, khinh thường nói, “Xấu hổ thì có tác dụng gì, có thể thành cơm để ăn hay là có thể xưng bá thiên hạ?”

Giang Trạm đau đến mức không nhấc nổi người, nói chuyện thôi cũng thấy đau.

Con mụ điên này.

Thời Sênh nhướng mày, giọng nói mỏng nhẹ, nhưng lại chứa đứng sự tự tin, “Người làm chuyện lớn, không câu nệ tiểu tiết.”

Hay cho câu không câu nệ tiểu tiết.

Bản giáo chủ nhớ mặt cô rồi.

Giang Trạm biết bây giờ không thể đánh lại được Thời Sênh. Đợi khi đỡ đau, hắn mới từ từ buông một câu hung hãn, “Vô Tranh, cô đừng vội đắc ý, hãy đợi đấy.”

Cuối cùng Giang Trạm trừng mắt nhìn Thời Sênh, tay cầm thanh Xích Tiêu Kiếm cà nhắc cà nhắc bước ra ngoài.

Con mụ điên Vô Tranh này, sớm muộn gì hắn cũng khiến ả phải cầu xin tha thứ.

“Đợi? Nghĩ hơi nhiều rồi đấy, ngươi vĩnh viễn không đuổi kịp ta.” Ngươi cho rằng mình là ai, còn dám bắt bản cô nương phải đứng đợi ngươi.

Người Giang Trạm nghiêng về một bên, hắn phải chống tay vào khung cửa mới không bị ngã xuống.

Vô! Tranh!

Chúng ta chưa xong đâu!!

Tự nhiên thấy hơi hối hận rồi...

Chương 402: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (12)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (12)

Giáo chúng Ma giáo nổi tiếng tham sống sợ chết.

Bọn họ luôn trong tư thái "Yêu quý sinh mệnh, ai ai cũng có trách nhiệm."

Vì vậy từ khi Giang Trạm xuất quan, Ma giáo bắt đầu một phong cách khác.

Giang Trạm là giáo chủ tiền nhiệm, giáo chúng vẫn rất nghe lời hắn. Nhưng kết quả của việc nghe lời hắn là không có thịt ăn, nên bọn họ vẫn phải sửa đường.

"Chỉ vì mấy miếng thịt mà các ngươi làm phản, tôn nghiêm của các ngươi đâu?" Giang Trạm tức giận đến bùng nổ.

"Ngày gia nhập Ma giáo, giáo chủ chẳng phải đã nói với chúng tôi rằng, tôn nghiêm không thể biến thành cơm ăn được, đại trượng phu phải *biết co biết duỗi, chúng tôi đang nằm gai nếm mật!" Một giáo chúng phản bác.

*Biết co biết duỗi: biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể.

Giang Trạm: "…" Hắn nói những lời khốn nạn này từ khi nào vậy?

Đây không phải là trọng điểm.

Giang Trạm vẫy gọi những người xung quanh, ý muốn bọn họ vây quanh lại, “Tối nay các ngươi hãy hạ độc cô ấy, ta muốn cướp lại bảo tọa giáo chủ.”

“Giáo chủ…” Ngài bị thần kinh rồi à? “Hạ độc Vô Tranh cô nương là điều không thể thực hiện.”

Giáo chúng đều nói rất khéo léo, đưa ánh mắt chân thành nhìn Giang Trạm.

Giang Trạm: “…”

Dù các ngươi nói rất khéo léo, ánh mắt cũng rất thành khẩn, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình bị coi thường.

Giang Trạm vung tay tát ngang một cái, giáo chúng thu đầu lại, may mắn né được.

“Còn dám tránh, qua đây!” Giang Trạm chỉ vào tên giáo chúng đó.

Giáo chúng rụt rè thò đầu ra, rồi nhắm mắt cam chịu.

“Ngoài ức hiếp bọn họ, ngươi còn có thể làm được gì?” Giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau lưng bọn họ.

Tay Giang Trạm bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô gái không biết đã đứng sau mình từ khi nào. Cơn tức giận bốc lên tới tận đỉnh đầu, “Ta dạy bảo người của ta thì làm sao, làm sao nào!”

Thời Sênh lắc đầu, tên thiểu năng này.

“Sửa đường xong chưa? Các ngươi đứng đây nói chuyện, không

muốn ăn thịt nữa sao?”

Mấy người đưa ăn mắt khẩn cầu nhìn Giang Trạm, rồi cầm công cụ đi xuống núi.

“Cô cô…”Mụ điên này đúng là khắc tinh của hắn.

“An phận làm một giáo chủ tiền nhiệm ăn trắng mặc trơn đi, đừng gây phiền phức cho ta. Cẩn thận ta xử ngươi đấy.” Thời Sênh làm động tác cắt cổ, gương mặt nở nụ cười nham hiểm.

Lồng ngực Giang Trạm nhanh chóng căng lên, gương mặt cũng đỏ bừng.

Không đánh được cô gái này là lỗi của hắn sao?

Hắn không phục.

...

Màn đêm lạnh lẽo, trăng lạnh như móc câu.

Cô gái trên giường hình như đã say giấc, lồng ngực chỉ hơi nhấp nhô.

Giang Trạm từ ngoài cửa sổ đi vào, cẩn thận tiến lại gần bên chiếc giường.

Hắn nhìn ngó thăm dò, người nằm trên giường ngủ rất say, hắn khẽ lộ nụ cười nham hiểm.

Hắn mò lấy một chiếc túi giấy trong tay áo, mở ra…

Một luồng gió từ trước mặt thổi tới, túi giấy trong tay bị gió lật tung, toàn bộ bột phấn bên trong bay thẳng vào mặt hắn. Hắn ý thức được liền vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Nhưng một giây sau liền cảm thấy có gì không đúng, hắn vội vàng lùi về sau mấy bước.

“Cạch cạch!”

Không biết đụng phải bàn hay tủ, hắn buộc phải dừng lại. Không thấy có sát khí, hắn liền lấy tay áo quờ quạng lau mặt.

Trăng ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào giường, làm cho đôi mắt cô hiện lên lạnh lùng nghiêm nghị, đáng sợ vô cùng.

Da đầu Giang Trạm bỗng tê dại, bắp thịt toàn thân cũng cứng đờ, đến mức còn khó có thể nuốt được nước bọt.

Tốt xấu gì thì hắn cũng là một đại ma đầu, sao lại bị một cô gái hăm dọa thế này chứ?

Ngày hôm sau, giáo chúng Ma giáo tỉnh dậy thì phát hiện thấy, giáo chủ tiền nhiệm của họ bị treo trên một chiếc cột ngoài bãi đất trống.

Gương mặt giáo chủ tiền nhiệm vẫn còn mẩn đỏ.

Thính Phong ngẩng đầu nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của giáo chủ, ta đã nói với ngài rồi, đừng có đụng vào người này, ngài không tin, bị báo ứng rồi đúng không?

Là tự ngài làm khổ mình!

Gương mặt Dục Vũ không một chút cảm xúc. Hắn khoanh tay rồi

quay người bước đi, đi hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

“Thính Phong, Dục Vũ, cho ông xuống!” Giọng Giang Trạm hơi khàn khàn.

Tối qua hắn bị trừng trị quá thảm hại.

Thính Phong cho người đỡ giáo chủ ngốc nghếch xuống, rồi đưa hắnvề phòng.

Thính Phong vừa bôi thuốc cho Giang Trạm, vừa khuyên nhủ, “Giáo chủ, Vô Tranh cô nương làm giáo chủ rất tốt, kẻ trên người dưới trong giáo phái chúng ta đều được ăn no mặc ấm. Hơn nữa lúc đầu…”

“Ta không cho các ngươi ăn no mặc ấm sao?” Giang Trạm không phục, “Ta hối hận rồi, không được sao?”

Thính Phong: “…” Thực sự chưa từng.

Đột nhiên hắn phát hiện, giáo chủ Vô Tranh tốt hơn rất nhiều so với tên giáo chủ ngốc nghếch nhà mình.

Giang Trạm liều mạng gây sự, cuối cũng cũng vẫn bị Thời Sênh xử lý vô cùng thảm hại.

Một thời gian sau, ngay cả Thính Phong cũng không quan tâm đến hắn nữa.

Giang Trạm rất buồn, nên liền bỏ nhà ra đi.

Không lâu sau đó, giang hồ bỗng đồn thổi rằng, Giang Trạm đi tới đâu thì đại khai sát giới đến đó.

Nhưng toàn bộ người trên kẻ dưới trong giáo đều rất bình thản, dường như không có chút hứng thú nào với chuyện này.

Thính Phong thấy Thời Sênh rất lạ, nên bổ túc giáo dục cho cô.

Không phải trước nay Giang Trạm chưa từng giết người, lúc hắn tiếp quản Ma giáo còn chưa đủ mười lăm tuổi.

Toàn bộ nội lực của cha Giang Trạm đều truyền lại cho hắn, nhưng kiếm pháp của hắn rất kém, hơn nữa lại không có năng lực quản lý, về cơ bản là không thể làm được chức giáo chủ.

Những lời đồn đó đều là bọn họ đồn thổi ra, như vậy Giang Trạm sẽ có vẻ lợi hại, và không có ai dám đến cửa khiêu chiến.

Thời Sênh lặng lẽ giơ ngón tay cái tán dương Thính Phong.

Kiểu ra vẻ này, ta cho một trăm linh một điểm, thêm một điểm cũng không sợ ngươi kiêu ngạo.

“Ngoại trừ giáo… Giang giáo chủ, những người khác trong Ma giáo đều rất lợi hại.” Thính Phong xoa xoa đầu.

Để phân biệt Thời Sênh và Giang Trạm, bọn họ đều gọi Thời Sênh là giáo chủ, gọi Giang Trạm là Giang giáo chủ.

Đương nhiên, những lúc nói chuyện riêng, bọn họ vẫn gọi Giang Trạm là giáo chủ.

Thỉnh thoảng bị Thời Sênh bắt gặp, cô cũng không có phản ứng gì, nên đám người này cho rằng Thời Sênh im lặng chấp nhận.

Thời Sênh gật đầu.

Rất lợi hại!

Đánh hội đồng thì lợi hại.

Đánh nhau tay đôi còn chạy nhanh hơn cả thỏ.

Đến quỳ gối với đám Ma giáo này

“Thực ra, địa bàn của giáo chúng ta không phải ở đây...” Ánh mắt Thính Phong có chút hoài niệm, “Trước đây, Ma giáo cũng không nghèo như vậy”

Từ sau khi giáo chủ tiền tiền nhiệm qua đời, Giang Trạm tiếp nhận, bọn họ mới trở nên nghèo khổ như thế.

Có một vị giáo chủ không biết cai quản, chỉ biết chỉ huy lung tung, thật sự quá đau lòng.

“Không ở đây thì ở đâu?” Thời Sênh có chút hứng thú.

Cô cũng nghĩ làm sao Ma giáo lại nghèo nàn đến vậy được.

Quả thật không phải giang hồ.

Thính Phong nhìn về hướng Đông, “Đế Sơn, là ngọn núi cách biển gần nhất. Các thời đại của Ma giáo đều sinh sống ở đó... nhưng sau đó thì bị lửa thiêu rụi...”

Nói đến câu sau, giọng Thính Phong hơi lạc đi.

Năm năm trước, Võ lâm chính đạo bao vây Ma giáo, người Ma giáo

bị thương và tử vong vô số kể, người chạy thoát được, cũng chính là đám người bây giờ đứng đây.

Khi đó, Thính Phong và Dục Vũ đều không phải là hộ pháp, chỉ là hộ vệ bên cạnh Giang Trạm.

Lúc đó Giang Trạm nhận lệnh, đưa tất cả những thanh niên trong Ma giáo chạy trốn, cuối cùng thì dựng trại đóng quân ở đây.

Hắn và Dục Vũ bỗng nhiên trở thành hộ pháp.

“Trước đây ta và Giang Trạm có thù với nhau?” Thời Sênh sớm đã muốn hỏi câu hỏi này.

Mẹ cái tên Giang Trạm lúc nào cũng làm ra vẻ cô nợ hắn đã đành, người trong giáo còn luôn tỏ vẻ rất quen thuộc với cô là sao?!

Thính Phong ngừng lại, một lúc sau mới nói, “Giáo chủ có thể không nhớ, khi còn tại thế, giáo chủ tiền tiền nhiệm đã từng đưa Giang giáo chủ đến gặp Dược bà bà. Giang giáo chủ đã từng bị cô chỉnh, hắn vẫn luôn ghi nhớ, cứ rảnh rỗi là hắn lại nhắc lại chuyện này, vì vậy mọi người đều biết cô.”

Thời Sênh lặng lẽ, Nguyên chủ không có một chút ký ức nào hết.

Có lẽ lúc đó Nguyên chủ vẫn còn quá nhỏ tuổi.

Nhưng chỉ bị chỉnh có một chút, mà khiến hắn nhớ dai như vậy, cũng đủ lắm rồi đấy.

Chương 403: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (13)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (13)

Võ lâm giang hồ không thể thiếu minh chủ.

Đại hội tuyển chọn minh chủ mười năm một lần đang sắp đến, Thời Sênh đem theo người xuống núi lần nữa.

Lần xuống núi này, Thời Sênh để bọn họ tự đi cướp, còn cô một mình đi tới Minh Nguyệt Sơn Trang, nơi cư trú của các minh chủ tiền nhiệm.

Chuyện lớn thế này, nam nữ chính chắc chắn sẽ đến.

Lúc này, Minh Nguyệt Sơn Trang vô cùng náo nhiệt. Đại đa số mọi người đều tụ tập lại với nhau. Thời Sênh đơn độc một mình. Cô vẫn xinh đẹp mê lòng, nên lập tức khiến đám người phải chú ý.

Nhưng đám người này Thời Sênh không quen biết, cô chỉ biết mỗi trang chủ của Bích Thủy sơn trang.

“Vô Tranh cô nương cũng tới tham gia Đại hội minh chủ sao?” Trang chủ bước tới trước mặt Thời Sênh, nếu không chú ý đến những tính toán trong ánh mắt ông ta, thì thái độ cũng không đến nỗi tệ.

“Ta không thể tham gia à?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy ông hỏi câu hỏi này không phải là ngớ ngẩn sao? Đến đây không tham gia Đại hội minh chủ, thì đến để giết người chắc?”

Trang chủ: “...” Con nha đầu khốn khiếp toàn thân đầy gai nhọn này được dạy dỗ ở đâu ra vậy.

Kìm nén sự tức giận, trang chủ cố gắng giữ bình tĩnh nói tiếp, “Chắc Vô Tranh cô nương không có thiệp mời nhỉ?”

Thiệp mời chỉ phát cho những người có địa vị trên giang hồ.

Tà ma ngoại đạo chắc chắn không có thiệp mời.

“Có thiệp mời hay không có liên quan gì đến ông?” Tên trang chủ Bích Thủy sơn trang này tại sao lại chặn trước mặt cô.

Trang chủ mời mọc, “Vô Tranh cô nương không cần phải phòng bị như vậy. Nếu cô không có thiệp mời, ta có thể đưa cô vào trong.”

“Ông không sợ tôi vào rồi sẽ giết sạch bọn họ sao?” Thời Sênh nở nụ cười nhạt nhìn trang chủ.

Trang chủ chẹn họng, ánh mắt hơi trầm xuống.

Nếu cô ấy vào đó rồi gây chuyện gì, thì việc này sẽ liên lụy đến ông, không thể thế được

“Tỷ tỷ.”

Một giọng nói vẻ vui mừng từ bên cạnh vang lên, “Chung bá bá.”

Trang chủ ngước nhìn người đang chạy qua bên này, gương mặt hơi

thả lỏng, may thay có thể chuyển sang đề tài khác, “Tiểu Lạc, cháu cũng đến rồi.”

“Vâng.” Bạch Lạc gật đầu, nhìn Thời Sênh đứng bên cạnh, tò mò hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ cũng đến tham gia Đại hội minh chủ à?”

Ngây thơ ngờ nghệch cũng có cái hay, dù lần trước bạn có đối xử với cô ta tệ bạc thế nào, thì cô ta quay đầu đi là sẽ quên hết.

“Ừ.” Thời Sênh tùy ý gật đầu, rồi nhìn về phía sau cô ta.

Phó Diệc Vân không có ở đây.

“Phó công tử đâu?’ Trang chủ hình như cũng hiểu ý của Thời Sênh nên vội lên tiếng.

Nụ cười của Bạch Lạc bỗng cứng đờ, trong ánh mắt phảng phất vẻ buồn rầu, rồi từ từ cúi đầu, ngập ngừng nói: “Không biết.”

Trang chủ nhìn bộ dạng của Bạch Lạc, tinh ý nghĩ ra điều gì đó, lấy tư thái là một trưởng bối, ông ta xoa đầu cô ta, “Vào trong trước đi.”

“Vâng...” Bạch Lạc vẫn hơi thất vọng.

Nam chính nhất định đã gặp Liễu Nhứ rồi, hơn nữa còn đang ở cùng Liễu Nhứ, nếu không thì Bạch Lạc cũng không để lộ ra tâm trạng như vậy.

Thời Sênh tặc lưỡi như đang suy nghĩ điều gì, rồi nhấc chân đi vào cửa lớn của sơn trang.

Trang chủ muốn xem Thời Sênh vào trong sẽ thế nào, nên lập tức cùng cô vào trong.

Bạch Lạc cúi đầu đi theo phía sau.

Đúng lúc Thời Sênh đi đến của chính để kiểm tra thiệp mời, thì phía sau bỗng nhiên ồn ào rối loạn.

“Là Phó công tử...”

Tiếng nói phảng phất từ xa vọng tới.

Bạch Lạc túm chặt lấy váy, rồi hướng mắt nhìn về phía xa.

Phó Diệc Vân cùng một cô gái khác đang đi qua một đám người. Hai người họ đều mặc trang phục màu trắng.

Chàng trai tuấn tú lạnh lùng, cô gái xinh đẹp ôn hòa, họ đứng cạnh nhau đúng là một cặp trời sinh.

Không nhìn thấy Châu Chí...

Chắc chắn là bị đá đít rồi.

“Tiểu Lạc muội muội.” Liễu Nhứ vừa nhìn đã thấy ngay Bạch Lạc đứng phía trước mặt, vẻ mặt vừa vui mừng vừa lo lắng, “Sao hôm đó muội lại một mình bỏ đi vậy, ta và Phó Diệc Vân ca ca rất lo lắng cho muội.”

Bạch Lạc nhìn Phó Diệc Vân đứng phía sau một bước. Ánh mắt của Phó Diệc Vân chỉ dừng lại trên người cô một giây rồi dời đi chỗ khác.

Ánh mắt Bạch Lạc vô cùng thất vọng, hắn không lo lắng cho cô một chút nào.

“Cảm ơn đã quan tâm, tôi không sao.” Bạch Lạc nói rất nhỏ.

Liễu Nhứ lại tỏ ra vô cùng thân mật kéo lấy tay Bạch Lạc. Bạch Lạc hơi né ngươi, nhưng Liễu Nhứ lại dùng lực để cô không thể thoát ra được.

Phó Diệc Vân đứng ở phía trước, Bạch Lạc không dám quá thô lỗ, chỉ có thể miễn cưỡng để Liễu Nhứ kéo tay mình.

Liễu Nhứ nở nụ cười dịu dàng, nhưng đáy mắt tràn đầy vẻ đắc ý, “Là tỷ tỷ sai chỗ nào sao, muội giận tỷ tỷ đấy à?”

“Không.” Bạch Lạc lắc đầu.

“Vậy tại sao Tiểu Lạc muội muội không nói với ta một tiếng đã bỏ đi, ta còn tưởng tằng ta đã sai chỗ nào...”

Bạch Lạc chỉ biết lắc đầu, cô muốn rút tay lại.

Không ngờ Liễu Nhứ lại thả lỏng vài phần sức lực, cô dùng một lực khá lớn, người Liễu Nhứ loạng choạng đổ về sau.

Phía sau cô ta là bậc thềm, Bạch Lạc hoảng loạn giữ cô ta, nhưng Phó Diệc Vân đã nhanh hơn một bước, đỡ lấy eo Liễu Nhứ, nhẹ nhàng dùng lực rồi ôm cô ta vào lòng.

Tay Bạch Lạc cứng lại trong không trung.

“Tiểu Lạc muội muội...” Liễu Nhứ như mất hồn lạc vía nhìn Bạch Lạc, chỉ nhẹ nhàng gọi cô một tiếng chứ không chất vấn cô.

Dáng vẻ đáng thương thế này, khiến mọi người đều tự tưởng tượng ra một câu chuyện ân oán tình thù.

Thời Sênh thầm tán thưởng Liễu Nhứ, đây mới là cảnh giới cao nhất của bạch liên hoa.

Cô nữ chính ngờ nghệch ngốc nghếch này, nếu không phải được thiên đạo bảo vệ, có lẽ không đỡ nổi một chiêu của người ta.

Phó Diệc Vân cúi đầu hỏi Liễu Nhứ có sao không, mà không thèm nhìn Bạch Lạc.

Ngón tay Bạch Lạc run bần bật. Cô từ từ thu tay lại, cúi đầu nhìn đôi giày thêu hoa lộ ra dưới tà váy.

“Không sao, muội không ngờ Tiểu Lạc muội muội lại tức giận đến vậy.” Liễu Nhứ nhìn Phó Diệc Vân lắc đầu.

“Cô ta là như vậy, làm chuyện gì cũng manh động.” Phó Diệc Vân tiếp lời.

Tay Bạch Lạc đan xen vào nhau trong tay áo, nhỏ nhẹ lên tiếng, “Xin lỗi...”

Thời Sênh lắc đầu, quay người bước đi, ai ngờ Liễu Nhứ lại nhìn chằm chằm cô, rồi gọi cô.

Thời Sênh quay đầu nhìn cô ta, nhếch miệng cười.

Nụ cười rất nhạt, chỉ hơi nhếch nhếch khóe môi, nhưng lại không thể khiến người khác không chú ý đến nụ cười của cô.

“Đây là ai?”

“Vô Tranh, ngươi không nghe tiểu cô nương vừa rồi gọi cô ấy sao?”

“Vô Tranh? Vô Tranh nào?”

“Còn Vô Tranh nào nữa, trên giang hồ có mấy Vô Tranh...”

“Nghe nói trong tay cô ấy có một thanh kiếm còn lợi hại hơn cả Xích Tiêu Kiếm, không biết là thật hay giả?”

Mọi người xung quanh đưa ánh mắt dò xét nhìn Thời Sênh, dường như muốn tìm xem thanh kiếm đó đặt ở đâu.

Giọng nói của Liễu Nhứ mềm mại như nước, “Vô Tranh cô nương, chuyện lần trước ta xin lỗi, ta không biết...”

“Dừng!” Thời Sênh đưa tay ngăn cô ta, “Là Châu Chí tự nguyện đi theo cô, chẳng không có nửa xu quan hệ nào với ta cả, không cần phải xin lỗi ta.”

Liễu Nhứ hơi ngượng ngịu, ánh mắt vụt lên một tia u ám, cô ta lùi một bước, “Là ta suy nghĩ quá nhiều rồi. Vô Tranh cô nương đừng để ý.”

Cô ta dừng lại một lát, “Vô Tranh cô nương cũng tới tham dự Đại hội minh chủ sao? Chi bằng chúng ta cùng vào trong...”

Bạch liên hoa* không đáng sợ, Bạch liên hoa giỏi ăn nói cũng không đáng sợ.

*Bạch liên hoa: Để chỉ những người con gái bản chất xấu nhưng luôn tỏ ra mình là người bị hại, người đáng thương để lấy lòng người khác, đặc biệt là đàn ông.

Bạch liên hoa có mưu đồ lại giỏi ăn nói mới đáng sợ.

Nhìn cách người ta nói kìa, từng chữ đều cố ý bới móc chuyện cô không có thiệp mời.

Khiến người xung quanh đều nghĩ đến chuyện cô không thể có thiệp mời.

“Tôi sợ mình bị nhuộm trắng.” Thời Sênh cười nhạt nói.

Liễu Nhứ đương nhiên không hiểu, hơi nghi ngờ nhìn Thời Sênh.

Thực ra, trong lòng Liễu Nhứ đã rất mất bình tĩnh. Cô gái này đã năm lần bảy lượt không cư xử theo lẽ thường rồi.

Nhưng trên mặt cô ta lại không có bất cứ biểu hiện gì, chỉ nhìn Thời Sênh cười dịu dàng.

Chương 404: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (14)

“Tỷ tỷ.” Bạch Lạc lui lại đứng cạnh Thời Sênh, hạ thấp giọng hỏi: “Tỉ thực sự có thiệp mời chứ? Chi bằng dùng của muội đi?”

Một đám người chăm chú nhìn, nếu như cô không lấy ra được tấm thiệp mời thì đúng là mất mặt.

“Lo chuyện của mình cho tốt đi.” Cái tật hay quan tâm đến chuyện người khác của nữ chính đúng thật là một khuyết điểm.

Ánh mắt Bạch Lạc hơi chùng xuống, che giấu đi nỗi buồn trong đáy mắt.

Người xung quang đều không động đậy, hình như đang đợi Thời Sênh, họ muốn biết rốt cuộc cô có thiệp mời hay không.

Cho cô cơ hội đều lên mặt, nếu không lên mặt thì có lỗi với bọn họ.

Thời Sênh từ từ rút ra một tấm thiệp mời, rồi đặt xuống mặt bàn bên cạnh.

Ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, để nhắc nhở người kiểm tra, “Nhìn cho rõ.”

Người đó cười cười rồi gật đầu, hắn mở tấm thiệp mời rồi liếc qua, rồi lại lấy danh sách ra đối chiếu, tới cuối cùng nhìn thấy hai chữ Vô Tranh.

“Vô Tranh cô nương mời vào trong...”

Câu nói này chứng minh tấm thiệp mời trên tay cô là thật.

Sao có thể như vậy?

Minh Nguyệt Sơn Trang sao lại gửi thiệp mời cho cô ta?

Mọi người đều không hiểu, Liễu Nhứ cũng càng không rõ.

Câu chuyện này đã trở thành vấn đề bàn tán sôi nổi tiếp theo.

Nhưng Minh Nguyệt Sơn Trang lại không đưa ra lời giải thích rõ ràng, chỉ có một số người có quan hệ thân thiết với Minh Nguyệt tiết lộ một chút thông tin.

Thời Sênh có quen biết với Thẩm Tinh Hải

Thẩm Tinh Hải là đệ đệ của minh chủ kỳ này, cũng là ứng cử viên hàng đầu của minh chủ kỳ sau.

Hai người này quen biết nhau từ bao giờ vậy?

Chuyện này mà nói ra thì rất dài.

Trên đường tới Minh Nguyệt Sơn Trang, Thời Sênh gặp Thẩm Tinh Hải. Thẩm Tinh Hải cũng rất đen đủi, không biết đã bị ai hạ độc, mất hết võ công, ý thức thì không rõ ràng.

Khi đó, Thời Sênh chỉ muốn tìm một người để thử nghiệm loại độc mà cô vừa làm ra, kết quả lại đụng trúng Thẩm Tinh Hải đang nửa sống nửa chết nằm thoi thóp bên đường

Thời Sênh thấy hắn vẫn còn thở, liền đưa hắn về thử độc.

Thẩm Tinh Hải bị giày vò chỉ còn một hơi thở cuối cùng mà chưa chết. Thời Sênh tốt bụng tìm đại phu cho hắn.

Đừng hỏi tại sao Thời Sênh lại tốt bụng.

Có lẽ là do tâm trạng tốt.

Cuối cùng, Thẩm Tinh Hải tỉnh dậy lại cho rằng Thời Sênh đã cứu hắn.

Bất luận Thời Sênh có ra sức giải thích rằng khi đó cô chỉ muốn lấy hắn ra để thử độc, là muốn khiến hắn chết. Hắn không chết hoàn toàn là do mạng hắn lớn, thì Thẩm Tinh Hải cũng đều không nghe, còn cho rằng Thời Sênh đã cứu hắn.

Nghe nói, Thời Sênh tới Minh Nguyệt Sơn Trang, hắn còn lấy thiệp mời cho cô.

Cái kiểu người tự mình thôi miên mình này, Thời Sênh cũng thật sự không còn cách nào.

Trong kịch bản không nhắc đến Thẩm Tinh Hải, có lẽ không có quan hệ gì với nam nữ chính.

Thời Sênh ở lại sơn trang, Thẩm Tinh Hải hình như không có trong sơn trang, dù sao Thời Sênh cũng không nhìn thấy hắn, nhưng những lời đồn thổi về cô và Thẩm Tinh Hải không biết từ đâu truyền tới.

Tổng kết lại thành mấy chữ như sau...

Bọn họ có quan hệ mờ ám.

Đối với chuyện này, Thời Sênh chỉ cười ha ha, ai cũng có thể có quan hệ mờ ám với cô chắc?

...

“Phó công tử đối xử với Liễu cô nương tốt thật đấy. Tối qua, Liễu Nhứ cô nương mới chỉ ho vài tiếng, Phó công tử đã lo lắng kêu chúng tôi mời đại phu.”

“Phó công tử đẹp trai tuấn tú thật... có thể gả cho Phó công tử, đúng là có phúc lớn. Nếu như Phó công tử chú ý tới tôi, thì cho dù kiếp sau phải làm ni cô tôi cũng đồng ý.”

“Cô đừng có mơ, Phó công tử đã có Liễu Nhứ cô nương bên cạnh, làm gì còn chỗ nào cho người khác đâu.”

Mấy nha hoàn đi qua Bạch Lạc, cười cười nói nói thì thầm to nhỏ, nhưng câu nói dường như mọc rễ trong tai cô, không thể nào vứt nó ra khỏi tai được.

Bạch Lạc thất hồn lạc phách, lững thững bước về phía trước, dưới chân hình như giẫm phải vật gì đó.

Cô từ từ cúi đầu nhìn xuống, là một chiếc hầu bao*, không biết là của ai làm rơi ở đây.

*Hầu bao: Ví tiền

Bạch Lạc nhặt chiếc hầu bao lên, muốn cầm tới đưa cho quản gia của sơn trang. Nhưng cô đi lòng vòng rồi lại quay đúng lại vị trí ban đầu.

Cô mất hứng liền ngồi xuống cạnh hồ nước bên cạnh.

“Tiểu Lạc muội muội....”

Bạch Lạc ngẩng đầu nhìn lên, bên cạnh bỗng xuất hiện một cô gái mặc chiếc váy màu vàng lông ngỗng, gương mặt đang cười nhìn về phía cô.

...

Thời Sênh nghe tin Bạch Lạc bị rơi xuống nước suýt chút nữa mất mạng thì cũng đã sẩm tối rồi.

Nếu không phải là nha hoàn làm rơi hầu bao quay lại tìm, thì có lẽ Bạch Lạc đã chết đuối dưới hồ nước rồi.

“... Bạch cô nương sốt cao mãi không đỡ. Đại phu nói nếu như không hạ sốt, thì có thể sẽ nguy hiểm.” Nha hoàn hầu hạ Thời Sênh nói cho cô nghe thông tin mới nhất.

Nha hoàn này được Thẩm Tinh Hải phái tới để hầu hạ cô.

Thời Sênh húp cháo, nét mặt không thay đổi, “Tại sao cô ta lại rơi xuống nước?”

“Tôi không biết, không có ai nhìn thấy... Nếu như Tiểu Tử không quay lại tìm hầu bao, có lẽ...” Nha hoàn không nói tiếp.

Thời Sênh bỏ bát xuống, nữ chính đại nhân đâu có dễ chết như vậy được.

“Cô nương, cô không ăn nữa sao?” Nha hoàn nhìn Thời Sênh chỉ

húp một bát cháo, nên hỏi nhỏ, “Cháo không hợp khẩu vị của cô à?”

Nhị công tử nói phải hầu hạ vị cô nương này cẩn thận, nếu như để xảy ra chuyện gì, bọn họ gánh không nổi.

“Rất ngon.” Thời Sênh lau miệng rồi đứng dậy, “Đại hội minh chủ ngày mai sẽ bắt đầu nhỉ?”

“Đúng vậy, ngày mai sẽ chính thức bắt đầu.” Nha hoàn hơi nhíu mày thu dọn lại đồ đạc, chắc chắn là thức ăn không hợp khẩu vị, ngày mai sẽ bảo đầu bếp đổi vị khác.

Nha hoàn thu dọn đồ ăn xong rồi lui ra khỏi phòng, trên đường đi tới nhà bếp lại gặp mấy nha hoàn khác, bọn họ kéo cô vào nhỏ to hỏi chuyện.

“Có phải Vô Tranh cô nương rất khó hầu hạ không?”

“Danh tiếng của cô ấy trên giang hồ không được tốt. Tiểu Thái, cô nhất định phải cẩn thận.”

Tiểu Thái hơi cười, “Tính cách của Vô Tranh cô nương rất tốt.”

Từ khi cô ta hầu hạ, cô ấy chưa từng nổi giận lần nào. Lúc nói chuyện với cô ấy còn thỉnh thoảng nói thêm vào được mấy câu, là một người rất dễ gần, không biết vì sao người bên ngoài lại đồn thổi cay nghiệt về cô ấy như vậy.

“Thật không?” Đám nha đầu rõ ràng không tin.

Tiểu Thái hơi gật đầu, “Tôi đi làm trước đã, lúc nào rảnh thì nói chuyện sau.”

“Tiểu Thái, cô nhất định phải cẩn thận.” Những người khác cũng lo lắng dặn dò.

Lúc Tiểu Thái quay lại phòng, Thời Sênh đã nằm trên xích đu, mắt nhắm lại, cũng không biết là cô đang ngủ hay chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Thái không dám đánh động, chân tay rón rén nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Cô ta thực sự cảm thấy, cô nương này không hề đáng sợ như những lời đồn đại bên ngoài.

Ngày hôm sau, Thời Sênh tỉnh dậy từ rất sớm, sau khi ăn sáng, Tiểu Thái liền đưa cô tới lôi đài.

Có tổng cộng ba Lôi đài, dựa theo cách thức thủ lôi* để thi đấu.

* Thủ lôi: có nghĩa là khi thi đấu trên lôi đài, người nào phòng thủ thành công thì giành chiến thắng.

Loại quy định thi đấu này, người bình thường trước tiên sẽ phải giữ thể lực, tới cuối cùng mới lên tỉ thí.

Vì vậy, thời gian đầu về cơ bản là không có gì hay ho.

Do Thẩm Tinh Hải, Thời Sênh rất dễ dàng được ngồi cùng hàng với minh chủ đương nhiệm – Thẩm Tinh Dương.

Cha Thẩm Tinh Hải già rồi mới có hắn, nên hắn ít hơn ca ca mình là Thẩm Tinh Dương gần hai mươi tuổi.

Hai người bọn họ cũng có nhiều nét giống nhau, nhưng Thẩm Tinh

Dương cao to cường tráng hơn một chút.

Hắn tò mò liếc nhìn Thời Sênh với vẻ dò xét.

Thời Sênh bắt chéo chân, cắn hạt dưa, phát giác ánh mắt của Thẩm Tinh Dương, cô hơi liếc mắt nhìn sang.

Ánh mắt của hai người như giao nhau trong không trung.

Thẩm Tinh Dương gật đầu như chào hỏi. Hắn và người bên cạnh đổi chỗ cho nhau, “Vô Tranh cô nương đã cứu đệ đệ ta. Mấy ngày nay ta hơi bận nên không có thời gian đích thân tới cảm ơn cô.”

Thời Sênh: “...”

Đã nói rồi, ông không có ý định cứu hắn.

Thời Sênh vứt nắm hạt dưa trong tay, “Thẩm minh chủ, Thẩm nhị công tử không phải do tôi cứu. Ông phải tin tôi, lúc đó là tôi muốn làm cho hắn ta chết.”

Thẩm Tinh Dương không động đậy, vẫn cười nói với cô: “Vô Tranh cô nương có chút không giống với những lời đồn thổi.”

Những lời đồn thổi đó nửa thật nửa giả, cũng gần giống như những lời đồn thổi mà tên thiểu năng Giang Trạm kia tự tung ra vậy.

Nhưng những lời cô nói thì là thật!

Thẩm Tinh Hải, ngươi tẩy não cho ca ca ngươi kiểu gì vậy.

Chương 405: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (15)

Thẩm Tinh Dương ngụ ý đợi hôm nay kết thúc, sẽ mời Thời Sênh ăn cơm.

Thời Sênh không chút hứng thú ngẩng đầu nhìn trời, có lẽ cô phải giết chết Thẩm Tinh Hải trước mặt Thẩm Tinh Dương, thì hắn mới tin rằng khi đó cô thực sự muốn làm cho hắn chết.

Nhưng Thẩm Tinh Hải không có ở đây, cô cũng không có cách nào để thực hiện kế hoạch này.

Một người bận rộn như Thẩm Tinh Dương, đương nhiên sẽ không nói chuyện nhiều với Thời Sênh, ông ta nhanh chóng quay trở lại chỗ ngồi.

Nhưng suy nghĩ của những người khác thì không giống vậy.

Vốn dĩ họ đồn thổi, cô và Thẩm Tinh Hải có quan hệ mờ ám. Bây giờ lại nhìn thấy ca ca của Thẩm Tinh Hải lại thân mật vui vẻ với cô như vậy, đây chẳng phải là đang chứng minh cho lời đồn thổi sao?

Ánh mắt Thời Sênh nhất thời quan sát lôi đài ở phía xa.

Thời Sênh thực sự không biết phải nói gì với đám người này, cô luôn cảm thấy họ đi nhầm kịch trường thì phải.

Đây là truyện ngược mà, đám thiểu năng các ngươi sao lại như vậy?

[Đây là truyện có nhiều phần. Một nam chính nữa là Thẩm Tinh Hải, truyện sủng, nhân vật chưa bị biến chất] Hệ thống rất tri kỷ giải thích.

*Truyện sủng: Là loại tiểu thuyết, trong đó nam chính vô cùng sủng ái nữ chính.

Thời Sênh: “...”

Thảo nào Thẩm Tinh Hải bị giày vò như vậy mà không chết, mẹ kiếp, nam chính thì chết cái cục kít ấy.

Hệ thống, kỹ năng thêm BUG của mi càng ngày càng trâu.

[Đa tạ đã quá khen.]

Lật bàn, ai khen mi chứ. Mi làm mất sạch thể diện của chủ nhân nhà mi rồi.

Ở cùng một không gian, cũng có thể có bốn nhân vật chính sao?

Hệ thống không trả lời Thời Sênh, có lẽ là sợ lỡ lời.

Thời Sênh thầm nghĩ, nếu như giết chết Thẩm Tinh Hải thì không gian này sẽ như thế nào?

[Ký chủ, cô không nên có những suy nghĩ nguy hiểm như vậy.] Hệ thống cảm thấy thật mệt mỏi. Nó thực sự không muốn hầu hạ Ký chủ này nữa

Không phải cậu offline rồi à? Sao lại ngoi lên làm gì?

[...] Sợ nguyên chủ đi lệch đường chứ sao! Nó sung sướng lắm chắc?

Thẩm Tinh Hải đi đâu rồi?

[... Bởi vì cô cưỡng chế nhặt hắn đi, nên đã bỏ lỡ cơ hội để hắn và nữ chính gặp nhau. Bây giờ hắn đang đi gặp nữ chính rồi.]

Thời Sênh: “...”

Lại là lỗi của ta?

Ai biết được cô lại may mắn như vậy, chỉ tùy ý nhặt một cái mà nhặt được luôn một nam chính khác.

Được rồi, là lỗi của cô, không nên tùy tiện nhặt đồ của nữ chính.

Nữ chính là ai?

Hệ thống không lên tiếng, cái này nó đâu dám nói. Ngộ nhỡ Ký chủ có dây thần kinh nào đó bị chập, cô lại xông qua giải quyết nữ chính kia thì sao?

Hệ thống không đáp lời cô, Thời Sênh lắc lắc đầu, không tiếp tục quan tâm đến chuyện này nữa.

Có muốn quan tâm cũng chẳng quan tâm nổi, không có kịch bản, không có ký ức, ai mà biết được nữ chính là ai.

Cuộc tỉ thí ngày đầu tiên kết thúc. Mấy ứng cử viên được hy vọng nhất đều chưa lên đài tỉ thí. Phó Diệc Vân còn không lộ mặt.

Thời Sênh theo đường cũ quay về, lúc đi ngang qua một tiểu viện, cô nhìn thấy có rất nhiều người đang bao vây bên ngoài.

Thời Sênh tò mò tiến vào trong xem sao. Người bao vây bên ngoài rất đông, nên không nhìn thấy tình hình ở trong.

“Cô nương đợi chút, để tôi đi hỏi.” Tiểu Thái vô cùng tinh ý.

Nhân duyên của Tiểu Thái có lẽ rất tốt. Cô ta vừa qua, đã có người kể lại sự việc cho cô nghe.

Cô chầm chậm chạy về, thần sắc có chút cổ quái, “Cô nương, Bạch cô nương và Liễu cô nương đang cãi nhau. Bạch cô nương nói chính Liễu cô nương là người đẩy cô ta xuống nước...”

“Hả?” Đối đầu nhau nhanh như vậy sao, “Phó Diệc Vân đứng về phía ai?”

Tiểu Thái lắc đầu, họ đang đứng bên ngoài, tình hình bên trong như thế nào, không ai biết được.

Thời Sênh hơi nhướng mày, bắt đầu ngược rồi, haha!

Có lẽ khoảng ba bốn phút sau, Phó Diệc Vân đưa Liễu Nhứ ra ngoài. Liễu Nhứ nhỏ nhẹ khuyên Phó Diệc Vân. Sắc mặt Phó Diệc Vân không được tốt, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe Liễu Nhứ nói.

Nếu không có Bạch Lạc, Phó Diệc Vân thật đúng là một người đàn ông tốt.

“Diệc Vân ca ca, Tiểu Lạc muội muội chỉ hơi hồ đồ, chàng đừng giận. Đợi muội ấy ổn rồi, chúng ta hãy nói chuyện với muội ấy...”

Liễu Nhứ và Phó Diệc Vân đứng cách Thời Sênh không xa. Thời Sênh nghe rõ từng từ từng chữ mà Liễu Nhứ nói.

“Ngươi thấy cô gái này thế nào?” Thời Sênh hỏi Tiểu Thái.

Tiểu Thái hơi cúi đầu, thái độ kính cẩn, “Cô nương, nô tì không dám tùy tiện bình luận về khách.”

“Sau này nếu gặp phải loại phụ nữ này thì nên tránh xa.” Bị chơi xỏ lúc nào cũng không biết.

Tiểu Thái hơi ngạc nhiên, tính cách của Liễu cô nương rất tốt, mọi người đều trầm trồ khen ngợi cô ta, ngưỡng mộ cô ta, tại sao Vô Tranh cô nương lại nói như vậy?

Buổi tối, Thời Sênh được Thẩm Tinh Dương mời ăn cơm. Cả bữa ăn Thời Sênh chỉ chăm chú ăn, chỉ trò chuyện với Thẩm Tinh Dương bằng những câu trả lời mang tính chất lịch sự.

Thẩm Tinh Dương cũng không làm khó cô, ăn cơm xong liền kêu người tiễn cô về.

Vài ngày sau đó đều là tỉ thí lôi đài, người nọ tiếp người kia, người bị loại càng ngày càng nhiều.

Kể từ ngày hôm đó, bệnh của Bạch Lạc vẫn cứ dai dẳng, không hiểu tại sao mãi không khỏi.

Tỉ thí lôi đài đã đến ngày cuối cùng, Thẩm Tinh Hải vẫn chưa quay về, chắc chắn là không có duyên với chức minh chủ.

Phó Diệc Vân nán lại đến ngày cuối cùng, tư thế tự nhiên, bảnh bao giải quyết hết những người khác, không ai dám lên đài khiêu chiến.

“Còn ai muốn lên đài khiêu chiến?” Người chủ trì cố gắng hét lớn.

Phía dưới vô cùng yên lặng.

“Nếu đã không còn ai khiêu chiến, vậy ngày mai Phó công tử và Thẩm minh chủ sẽ tiến hành trận chung kết chọn ra minh chủ của kỳ tiếp theo, nếu các chư vị không còn ý kiến gì, thì ngày mai mời đến sớm.”

Đúng vậy, đánh thắng lôi đài vẫn chưa được, còn phải đánh với minh chủ tiền nhiệm, thắng được minh chủ mới được.

“Đợi một chút.”

Một giọng nói rất lớn, đã thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Thời Sênh ngồi ở phía cao bên trên, nhìn thấy một bóng người màu đen đi ra từ phía sau một đám người.

“Chặn đường làm gì chứ, tránh ra! Không thấy một người to lù lù như ông đang muốn đi qua sao?”

Thời Sênh ôm trán.

Nhân vật phản diện xuất hiện, làm ơn hãy lưu ý phong thái một chút được không.

Nhìn người ta kìa, xuất hiện dù không bay thì cũng khiến người khác phải chủ động nhường đường.

Ngươi còn phải dùng tay để người khác nhường đường.

Không biết Giang Trạm từ đâu vội vàng đi tớ. Y phục trên người đều bẩn thỉu hôi hám.Phía sau lưng là một con chó con tròn vo, chiếc đuôi ngắn ve vẩy nhìn rất đáng yêu.

Con chó con này hình như đúng là con chó lần trước xuất hiện khi Giang Trạm và Phó Diệc Vân giao đấu.

Tại sao mới qua có mấy tháng, nó lại to hơn nhiều thế?

Giang Trạm nhảy lên lôi đài, nhưng con chó không nhảy lên được, nên sủa ầm n như gọi Giang Trạm.

Giang Trạm lại nhảy xuống bế nó lên.

Người vây xem: "..."

Tên thiểu năng này đang làm trò cười à?

"Giang Giáo chủ, không biết cậu đến đây có chuyện gì?" Thẩm Tinh Dương là minh chủ, lúc này đại ma đầu đến rồi, ông ta đành đứng lên, làm đại diện nói chuyện với Giang Trạm.

Giang Trạm vuốt ve con chó con, "Đến đây đương nhiên là để báo thù lần trước."

"Dù Giang giáo chủ và Phó công tử có ân oán gì thì cũng nên giải quyết cá nhân. Hôm nay chúng ta tới lôi đài..."

Giang Trạm lập tức lên tiếng: "Vậy ta đánh lôi đài."

Thẩm Tinh Dương: "..."

"Giang Giáo chủ, đây là lôi đài chọn minh chủ Võ Lâm, làm sao ngươi có thể đánh lôi đài." Một vài người hét lớn, "Ta thấy, Giang giáo chủ nên quay về để gả cho người ta thì thích hợp hơn, mọi người thấy phải không, ha ha ha!"

Mọi người đều cười lớn, rồi đều lấy dung mạo của Giang Trạm ra làm đề tài bàn tán.

Một người đàn ông nhưng tướng mạo lại giống một cô gái.

Giang Trạm đã miễn dịch với chuyện người khác lấy dung mạo của mình ra bàn tán rồi, nhưng không có nghĩa là hắn không động thủ.

Mấy người cười lớn nhất, chỉ có cảm giác có một cơn cuồng phong phật qua, khắp người lạnh cóng.

“Á!”

Giọng của một cô gái trong đám người đó bỗng vọng ra chói tai.

Mấy người cúi đầu nhìn xuống, thân thể trần truồng, khiến mấy người đều nhất loạt kẹp chặt mông, giữ chặt “con chim nhỏ”, đỏ bừng mặt ngước nhìn Giang Trạm.

Chương 406: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (16)

Thời Sênh không nhìn nổi liền quay đầu đi.

Phong thái của vị giáo chủ này, cô không muốn nhìn một chút nào cả.

Có nhìn cũng chỉ làm bẩn mắt.

“Đánh không?” Giang Trạm không thèm để ý những lời châm chọc phía dưới lôi đài. Hắn chỉ thanh Xích Tiêu Kiếm về phía Phó Diệc Vân.

Con chó con trắng như tuyết cứ quanh quẩn mãi bên chân hắn, nhiều lúc lại cắn lấy vạt áo của hắn kéo kéo đùa chơi.

Lẽ ra phải là một hình ảnh ngang ngược khí phách ngút trời, kết quả là chỉ vì con chó con này, mà hình ảnh lại trở nên vô cùng buồn cười.

Phó Diệc Vân lạnh lùng đưa mắt nhìn Giang Trạm, không nghênh chiến cũng không từ chối.

Giang Trạm hùng hùng hổ hổ, tự coi như Phó Diệc Vân đã nhận lời, cầm Xích Tiêu Kiếm xông về phía trước. Con chó nhãi nhép kia bị hất tung trên đất, kêu lên hai tiếng “Ẳng ẳng” nghe rất thảm thiết, phản đối hành vi bạo lực của chủ nhân.

Thời Sênh đã dự liệu được cảnh Giang Trạm bị đánh thảm hại.

Đúng là mất mặt cô quá.

Quả đúng như dự đoán, chưa đến hai mươi chiêu, Giang Trạm đã bị Phó Diệc Vân đánh cho tơi bời, ngã xuống lôi đài một cách thảm hại.

Người dưới lôi đài cũng rất nghi ngờ, nhân vật phản diện này không phải là thiên hạ vô địch, không có đối thủ sao?

Sao lại có thể dễ dàng bại trận như vậy?

Lần trước thì họ còn có thể hiểu, dẫu sao hắn cũng động thủ với Vô Tranh trước. Nhưng lần này rõ ràng Phó Diệc Vân rơi vào tình thế không thuận lợi.

Mấy người lập tức vây lấy Giang Trạm, “Giang ma đầu, lần này xem ngươi chạy thế nào!”

Gương mặt Giang Trạm co rúm, rồi đột nhiên hét lên với Thời Sênh, “Giáo chủ, cứu mạng.”

Thời Sênh: “...”

Nghe nhầm rồi, chắc chắn là nghe nhầm.

“Ngươi gọi ai là giáo chủ? Giang ma đầu, đừng làm người khác hiểu nhầm.”

Giang Trạm chỉ vào Thời Sênh: “Cô ấy là giáo chủ mới của Ma giáo chúng ta.”

Thời Sênh: “...” Nhân vật phản diện đại nhân, người thực sự chơi xỏ đồng đội sao?

Bản cô nương ta xem kịch, có trêu ghẹo gì ai đâu.

Người xung quanh đều lập tức nhìn Thời Sênh với ánh mắt ngạc nhiên.

Đại đa số bọn họ đều ra vẻ thăm dò nghi hoặc.

Đây là chó cắn chó? Chỉ vì mạng sống, đến bảo tọa của giáo chủ cũng không cần.

“Vô Tranh cô nương?” Cho một lời giải thích đi.

Thẩm Tinh Dương nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh thong thả đứng dậy, nhảy từ trên bục xuống, đạp tung đám người đang vây quanh Giang Trạm một cách thô bạo.

Mọi người lập tức rút vũ khí, lời thoại của bọn họ còn chưa kịp nói.

Thời Sênh đã đè Giang Trạm xuống đánh một trận.

“Vô Tranh, cô điên rồi, bây giờ là lúc phải đoàn kết đối phó với bên ngoài, cô đánh ta làm gì?”

Đau quá!

“Ngươi có bị ngu không, có bị ngu không?” Thời Sênh vừa đánh vừa chửi.

Chưa bao giờ gặp một tên nhân vật phản diện ngu dốt đến thế này.

Dốt nhất trong lịch sử.

Trí thông minh của ngươi đều bị con chó nhãi nhép kia ăn hết rồi à?

Đúng là đen đủi.

Đánh xong, Thời Sênh liền xoay thanh kiếm, chỉ thẳng về đám người đang chuẩn bị vây lại, “Làm sao, muốn giết ta?”

“Vô Tranh cô nương, hãy giao Giang Trạm cho chúng ta.”

Thời Sênh hống hách nói, “Người của ông, dù có băm ra cho chó ăn cũng không giao cho các ngươi.”

Băm ra cho chó ăn...

Con chó nhãi nhép vui mừng vẫy đuôi trên lôi đài. Hình như nó cũng đang chờ đợi mùi vị của chủ nhân nhà mình.

Hai tay Giang Trạm ôm ngực, tức giận trừng mắt nhìn Thời Sênh. Cô gái này lại muốn băm hắn ra cho chó ăn. Câu nói “độc ác nhất là lòng dạ đàn bà” quả không sai chút nào.

“Vô Tranh, cô quả nhiên cùng một phe Ma giáo!” Câu nói vừa rồi của cô, vô tình thừa nhận câu nói của Giang Trạm là thật.

Bất luận cô làm thế nào khiến Giang Trạm nhường lại ngôi vị giáo chủ, thì bây giờ cô cũng chính là người của Ma giáo, là đối tượng để bọn họ bao vây.

“Đừng có nói khó nghe như vậy, ta chỉ hướng dẫn Ma giáo cách làm giàu thôi.”

Phù....

Hướng dẫn Ma giáo cách làm giàu, cô bị bệnh hả?

“Được, ta không phí lời với các ngươi. Kẻ nào muốn giết ta, thì lên đây. Nói nhiều như vậy, sắp tạo ra được em bé rồi đấy.”

Đám người ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, Vô Tranh này đúng là kiêu căng tự phụ vô đối.

Thẩm Tinh Dương không nói, người bên cạnh ông ta tranh luận ồn ào.

Cuối cùng có một người không chịu được, liền nhảy ra trước, “Hôm nay, ta đến lĩnh giáo xem đồ đệ của Dược bà bà có bản lĩnh phi thường gì?”

“Cô được không?” Giang Trạm đứng bên cạnh nghi ngờ hỏi.

Thời Sênh tức giận, “Ta không được, thì ngươi lên?”

Giang Trạm nhất thời kích động, “Lên thì lên.”

Hắn đường đường là một người đàn ông, còn cần phụ nữ đứng trước mặt hay sao?

Đương nhiên Giang Trạm đã quên luôn vừa rồi là ai đã gài bẫy Thời Sênh.

Thời Sênh nhếch miệng, “Được rồi, đừng có quấy rối ông, bế con chó nhãi nhép của ngươi đứng sang một bên, đao kiếm không có mắt.”

Tay trái Thời Sênh nắm chắc cổ tay, cô xoay vài vòng, thanh kiếm như khuấy nhiễu trong không trung.

Thần sắc Thời Sênh u ám nhìn người đứng đối diện.

Người này thấy vậy, da đầu bỗng nóng ran lên, lồng ngực cũng phập phồng nhanh hơn, rồi hét lớn xông lên, “A!!”

Hắn chạy nhanh như bay về hướng Thời Sênh. Những người xung quanh đều lần lượt lùi về sau, nhường lại một khoảng trống.

Thời Sênh vẫn đứng yên tại chỗ không hề động đậy, đưa mắt lặng lẽ nhìn người đang xông lại, đám người bất giác nín thở.

Đến khi người đó chỉ còn cách Thời Sênh khoảng nửa mét, cánh tay cô mới nhanh chóng nâng lên.

“Sụt...”

Vũ khí sắc bén đâm vào máu thịt.

Động tác của người kia bỗng nhiên cứng đờ ở đó, đưa ánh mắt không thể tin ngước nhìn Thời Sênh, rồi ánh mắt ấy dần dần tan rã.

Một chiêu...

Một chiêu...

Sao có thể như vậy!

Thời Sênh cười rồi rút kiếm ra, tiện chân đạp cho hắn một cái.

Đợi hắn rơi xuống đất, thì đã không còn thở nữa.

Những người bên cạnh vội vàng chạy tới xem. Bọn họ phẫn nộ chỉ tay chất vấn Thời Sênh: “Yêu nữ, ngươi gian trá.”

“Ta gian trá thế nào?” Thời Sênh nhíu mày.

Bản cô nương còn không biết mình gian trá.

Mà ngươi lại nhìn ra ta gian trá, tuyệt thật!

“Lúc trước ngươi không lấy vũ khí ra, đột nhiên lại lấy vũ khí ra, đó chẳng phải là gian trá thì là gì?”

Thời Sênh cười giễu cợt, giọng nói mỉa mai vang trong không trung, “Ta có lấy vũ khí hay không đó là chuyện của ta, đã ngu rồi thì đừng trách người khác quá lợi hại?”

Mặt người đó tối sầm lại, cô gái này đang xỏ xiên hắn ngu dốt sao?

“Mọi người cùng xông lên, giết yêu nữ và ma đầu.”

“Giết!”

Giang Trạm vô tội: “...”

Sao lại lôi cả hắn vào?!

Cả lôi đài bỗng nhiên trở lên hỗn loạn, một đám người bao vây Thời Sênh và Giang Trạm.

Thanh kiếm của Thời Sênh quét qua một đường, những kẻ từng thấy được uy lực của thiết kiếm đều sợ chết chạy tới bao vây Giang Trạm.

Chỉ có những người ngấp nghé hy vọng có được thanh kiếm này mới bao vây tấn công Thời Sênh.

Nhưng đến cái sống kiếm bọn họ cũng không có cơ hội để sờ vào, thì đã ngã rạp dưới thanh kiếm này.

Ánh chiều tà của mặt trời chiếu rọi làm trời đất bên này ánh lên một màu máu đỏ, dưới đất khắp nơi đều là máu, ánh đao bóng kiếm cứ bay lên loạn xạ.

Biểu hiện của Thời Sênh từ khi bắt đầu đến khi kết thúc đều không có gì thay đổi, dường như thứ cô giết không phải người, mà chỉ là những thực vật không có sinh mạng, một nhát kiếm đi qua, là cắt rơi một hàng.

Giang Trạm sức cùng lực kiệt, thể lực của một người dù sao cũng có hạn, nhưng nhìn bộ dạng thoải mái của Thời Sênh, hắn liền nghiến răng tiếp tục vung kiếm.

Không thể để bị so sánh với một cô gái.

Có lẽ Thời Sênh giết quá nhiều người, nên cuối cùng Phó Diệc Vân và Thẩm Tinh Dương cũng tham gia chiến đấu.

Thời Sênh bỗng nhiên ngắm trúng Phó Diệc Vân, chăm chăm tấn công hắn.

Phó Diệc Vân hiển nhiên không biết mình làm thế nào mà được cô “thích” như vậy, bao nhiêu người ở đây mà cô chỉ nhằm vào hắn không chịu thôi.

Thời Sênh hiểu rõ, mình không thể giết Phó Diệc Vân, nhưng có thể khiến hắn trở thành một tên tàn phế cũng được.

Các chiêu càng lúc càng tàn nhẫn hơn.

Phó Diệc Vân có chút ứng phó không kịp. Nếu không phải có Thẩm Tinh Dương hỗ trợ bên cạnh, Phó Diệc Vân cũng nghi ngờ rằng lúc này mình đã bị chém cho mấy phát rồi. Nội lực của cô gái này không lợi hại lắm, thứ lợi hại nhất chính là thanh kiếm trong tay cô ấy. Binh khí thông thường đều bị kiếm của cô ta chém gãy, đơn giản như chém củ cải vậy.

Chương 407: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (17)

“Phịch!”

Phó Diệc Vân từ trên không trung rơi xuống, vừa vặn rơi đúng vào lôi đài, bộ y phục màu trắng trên người hắn đã bị màu máu nhuộm đỏ.

Mùi máu tanh nồng nặc trong không khí khiến mọi người buồn nôn.

Thời Sênh xoay người đáp xuống. Bộ váy của cô bay lên như trăm hoa đua nở, thanh kiếm cũng nhuốm màu máu đỏ, tí tách tí tách rơi xuống lôi đài, rất nhanh chóng tích lại thành một vũng máu nhỏ.

“Vô Tranh...” Phó Diệc Vân ôm lấy lồng ngực, ngước đầu nhìn cô gái đang đứng trước mặt.

Thời Sênh hơi cúi đầu, như đang nhìn hắn, nhưng hắn lại không nhìn thấy mình trong mắt cô. Cô như chỉ đang nhìn một món đồ, một món đồ không có sinh mệnh.

Tất cả bốn phía như biến thành bối cảnh, thế giới này, chỉ có cô mới là Chúa tể.

Suy nghĩ này khiến Phó Diệc Vân kinh sợ, hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

“Vô Tranh, cô định đối địch với toàn bộ Võ Lâm sao?” Mọi người vây lại lôi đài hét lớn, ý đồ như dụ sự chú ý của cô, để cứu Phó Diệc Vân.

Thời Sênh đương nhiên không cho họ cơ hội này. Lúc lời người kia vừa thốt lên, thanh kiếm đã đâm vào lồng ngực của Phó Diệc Vân.

Thanh kiếm xoay chuyển một cái, quay một vòng 360 độ trong lồng ngực, sắc mặt của Phó Diệc Vân đột nhiên trắng bệch.

Vệt máu đỏ thẫm thấm vào bộ y phục màu trắng, lồng ngực nhanh chóng nhuộm màu máu đỏ.

Thời Sênh rút kiếm, chuẩn bị đâm thêm một phát nữa, phía sau đột nhiên vang đến vô số âm thanh như xé toạch không gian.

Cô xoay người, dùng kiếm khua loạn một hồi. Vô số ngân châm nhỏ va vào thanh kiếm của cô, tiếng “Leng keng” rơi xuống xung quanh người cô.

Thời Sênh giải quyết xong chỗ ngân châm đó, liền quay đầu nhìn mặt đất. Phó Diệc Vân đã bị ai đó đưa đi, chỉ còn vệt máu trên đất, rõ ràng vừa rồi người còn ở đây.

Đám người này có lẽ biết không đánh lại được Thời Sênh, nên bắt đầu tản đi.

Giang Trạm nhìn đám người tản đi, mệt mỏi dựa vào lôi đài, cánh tay tê buốt không nhấc lên nổi.

“Vô Tranh, cô được làm bằng sắt à?” Hắn nghiêng đầu hỏi cô gái đứng trên lôi đài.

Mặt cô vẫn không đỏ, hơi thở vẫn đều đặn, lại còn đứng thẳng tắp như vậy, cứ như vừa rồi không phải là cô đánh nhau với bọn họ.

Thời Sênh nhảy từ trên lôi đài xuống, chân hơi mềm, cô dùng thanh

kiếm chống xuống mặt đất, làm ra vẻ như cao thủ, “Cảnh giới của ta há có thể để đám phàm nhân ngu dốt kia so sánh được?” Sênh Huênh Hoang online.

“Hừ.” Giang Trạm nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt khinh bỉ, tiện mồm nhắc nhở, “Mau đi đi, nếu không thì đám người kia sẽ lại quay lại đòi giết đấy.”

Thời Sênh cầm chặt thanh kiếm không động đậy, quả nhiên thể lực lại tiêu hao đáng kể, phải từ từ.

Giang Trạm đã đứng lên, thấy Thời Sênh bất động, hắn giục: “Mụ điên, đi thôi, cô còn muốn đánh với bọn họ? Tôi nói cho cô biết, ta không có nhiều tinh lực như vậy đâu.”

Thời Sênh trừng mắt hung dữ nhìn hắn, giục cái đầu nhà ngươi.

“Nếu không phải do ngươi, ta có đánh với bọn họ không?

Giang Trạm nghẹn họng, một lúc sau mới lên tiếng, giọng khàn đặc, “Có họa cùng chịu mà!”

Ai bảo ngươi cướp chức giáo chủ của ta.

Hơn nữa, làm sao hắn biết được, chỉ cần khó chịu một cái là cô cũng có thể đánh nhau.

Thời Sênh đứng im khoảng 5 phút, tới rút kiếm lên rồi rời đi.

Giang Trạm vội vàng đuổi theo.

Rời khỏi Minh Nguyệt Sơn Trang, Thời Sênh chọn đại mội hướng bước đi.

Gặp một con suối nhỏ, cô dừng lại, xuống nước rồi gột sạch bộ y phục của mình. Trên người cô bị nhuốm một ít máu, máu màu đỏ tươi hòa vào dòng nước ào ào chảy về một nơi xa.

Gột xong y phục lên bờ, trong cơ thể cạn kiệt chỉ còn lại một chút nội lực, sấy khô y phục.

Giang Trạm ngồi xổm bên bờ suối tắm cho con chó nhãi nhép của hắn.

Thời Sênh nhìn con chó nhãi nhép này, hơi có chút nghi ngờ, vừa rồi hắn để con chó nhãi nhép này ở đâu?

Con chó vùng vẫy trong nước, làm nước bắn lên mặt Giang Trạm.

Tên thiểu năng này...

...

Sau này, cảnh hỗn chiến này được mọi người gọi là Sơ chiến của Giang hồ loạn thế.

Thời Sênh bỏ đi không một chút tổn hại, còn danh môn chính phái thì tổn hại mất quá nửa.

Đến Phó Diệc Vân cũng bị trọng thương.

“Diệc Vân ca ca uống thuốc nào.” Liễu Nhứ bê bát thuốc ngồi bên cạnh giường, giọng nói dịu dàng.

Phó Diệc Vân tựa vào giường, gương mặt hắn lạnh như băng, nhưng khi nhìn Liễu Nhứ bỗng trở nên ấm áp hơn, khóe miệng hơi

cười, “Không phải có người hầu sao, sao nàng lại tận tay đem thuốc đến?”

Mặt Liễu Nhứ hơi đỏ lên, kèm theo đó là vài phần xấu hổ, e thẹn, “Nhứ Nhi muốn tận tay chăm sóc Diệc Vân ca ca.”

“Mấy ngày ngay vất vả cho nàng rồi.” Phó Diệc Vân nắm lấy tay Liễu Nhứ.

“Không vất vả. Nhứ Nhi thấy rất hạnh phúc.” Liễu Nhứ cười dịu dàng, “Diệc Vân ca ca uống thuốc đi, thuốc nguội rồi.”

Ánh mắt Phó Diệc Vân vụt lên một tia dịu dàng, hắn nhận bát thuốc rồi uống.

Liễu Nhứ ngồi với Phó Diệc Vân một lúc, rồi rời khỏi căn phòng.

Cô ta đi chưa xa, thì nghe thấy Thẩm Tinh Dương đang nói chuyện với đại phu khám bệnh cho Phó Diệc Vân.

Cô ta né người, nấp vào một chỗ tối.

“Mặc dù, độc lần trước của Phó công tử đã được giải, nhưng vẫn còn một ít độc còn chưa giải hết, lần này lại bị trọng thương như vậy, muốn khỏe trở lại rất... khó”. Giọng đại phu hơi nặng nề.

Thẩm Tinh Dương trầm giọng nói, “Có cách gì không, ông hãy nói mau đi.”

Thẩm Tinh Dương là bạn thâm giao của phụ thân Phó Diệc Vân. Bây giờ con trai bạn ông ta xảy ra chuyện lớn thế này ở đây, ông làm thế nào cũng không thể để hắn có di chứng về sau.

“Cần vài dược liệu thế này...”

Đại phu nói ra một cài cái tên. Có mấy dược liệu hình như Thẩm Tinh Dương cũng chưa từng nghe qua.

“Nếu chỉ có dược liệu thì vẫn chưa đủ, cần phải có Kim Sa. Cái này thì tôi chỉ nghe nói Dược bà bà có. Dược bà bà đã quy tiên, lúc này có lẽ chỉ có đồ đệ của bà ta là Vô Tranh mới có.”

“Kim Sa là cái gì?” Vết thương của Phó Diệc Vân là do Thời Sênh gây ra, cô ấy nhất định sẽ không lấy ra.

Nghĩ đến cô gái đó, Thẩm Tinh Dương thầm thở dài. Xảy ra đại sự lần này, e rằng đám người đó sẽ đem mọi chuyện trút lên đầu ông ta.

“Là một loại tiểu trùng, bởi vì nơi nuôi dưỡng cần có vàng mài thành cát, vì vậy nên mới có tên là Kim Sa...”

Liễu Nhứ không nghe tiếp liền bỏ đi, sắc mặt cô ta cũng không được tốt.

Cô ta cũng không nhìn thấy, ở một chỗ khác, Bạch Lạc cũng đang đứng đó, ánh mắt vô cùng đắn đo, phức tạp.

...

Trong giang hồ cứ đại sự nối tiếp đại sự kia.

Ma giáo đổi chủ, giáo chủ mới Vô Tranh là một yêu nữ nổi tiếng.

Yêu nữ Vô Tranh đại náo Đại hội minh chủ, đại khai sát giới, dẫn đến cái chết của rất nhiều thiếu hiệp, đại hiệp trong giang hồ, làm cả giang hồ bắt đầu dậy sóng.

Hai phái Chính – Tà bắt đầu kéo màn chiến tranh.

Lấy Huyết Sát Môn quật khởi gần đây làm đầu, Ma giáo vẫn không có động tĩnh gì, cứ như là người gây ra cuộc chiến này không phải là bọn họ.

Lúc này, Thời Sênh đang đốc thúc người tu sửa nhà, đâu có thời gian để quan tâm xem người bên ngoài đang làm gì.

Dục Vũ đến mức sấm đánh cũng không động đậy, đứng bất động trên nóc nhà hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt. Thính Phong quản mọi chuyện to nhỏ trong giáo, mệt như chó.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Dục Vũ, ánh mặt trời làm cô thấy chói mắt. Tên này thực sự sắp thành tinh à?

“Giáo chủ, cô kêu Dục Vũ xuống giúp tôi đi!” Giọng Thính Phong ấm ức vang bên tai Thời Sênh, “Cô xem, bây giờ tôi còn quản cả việc tu sửa nhà, còn phải quản toàn bộ chuyện ăn uống ngủ nghỉ. Tôi hận rằng mình không biết thuật phân thân.”

“Đến lời của giáo chủ tiền nhiệm nhà các ngươi hắn còn không nghe, thì hắn có thể nghe theo ta sao?”

Giáo chủ tiền nhiệm Giang Trạm đang dắt chó, nghe thấy Thời Sênh nhắc đến tên mình, hắn liền hùng hục chạy lại, “Cô đánh với hắn một trận, nếu đánh thắng, đừng nói hắn sẽ làm việc cho cô, có bắt hắn nấu cho cô một nồi lẩu cũng được.”

Thời Sênh liếc nhìn Giang Trạm một cách kỳ quái, “Vậy là, đến hộ pháp của ngươi, ngươi cũng không đánh lại được sao?”

Giáo chủ của tôi quá lợi hại, rốt cuộc ngươi lấy đâu ra tự tin để đi khiêu chiến với Phó Diệc Vân vậy?

Ngươi thực sự cho rằng bản thân mình lợi hại như những lời đồn thổi bên ngoài kia sao?

Gương mặt Giang Trạm bỗng cứng đờ. Hắn quay đầu nhìn con chó nhỏ trên đất, “Đi đi, Tiểu Tranh Tử, chúng ta qua bên kia nào.”

Thời Sênh nheo mắt, đưa tay túm vạt áo của Giang Trạm, “Ngươi vừa gọi nó là gì?”

Chương 408: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (18)

Giáo chúng Ma giáo thấy cảnh giáo chủ tiền nhiệm bị giáo chủ đương nhiệm uốn nắn, trừng trị, vô cùng bạo lực, tanh máu, không phù hợp cho trẻ con xem chút nào hết.

Giang Trạm không phục, lớn tiếng mắng Thời Sênh, cuối cùng bị đánh đến lúc không còn sức lực để mắng mới dừng lại.

Thời Sênh và Dục Vũ đánh với nhau một trận. Đúng như Giang Trạm nói, đánh xong, Dục Vũ phục tùng theo tất cả những gì cô nói, muốn đánh ở đâu liền đánh ở đó, đến Giang Trạm mà hắn cũng dám hạ thủ.

Sớm biết tên hộ pháp này dễ dùng như vậy, thì cô đã đánh nhau với hắn từ lâu rồi.

“Giáo chủ, Giáo chủ,... không hay rồi...” Một giáo chúng từ bên ngoài chạy vào.

“Có chỗ nào không hay?” Thời Sênh điềm tĩnh hỏi.

Tên giáo chúng thở hắt ra, nói nhanh hơn một chút, “Giang giáo chủ dẫn theo vài người xuống núi rồi.”

“Xuống núi thì xuống núi, liên quan gì tới ta.” Hắn xuống núi, lẽ nào bản cô nương phải đi theo hộ vệ nữa sao?

“... Nhưng mà.” Giáo chúng yếu đuối nói, “Người mà Giang giáo chủ

dẫn theo là Tả - Hữu hộ pháp.”

Có ý gì đấy?

Đưa cả Tả - Hữu hộ pháp của cô đi sao?

Nhân vật phản diện đại nhân, ngươi định tạo phản hả?

“Họ xuống núi làm gì?”

Giáo chúng lắc đầu.

Không ai biết Giang Trạm xuống núi làm gì, chỉ biết rằng mấy ngày nay bọn họ đều vây lại thì thầm to nhỏ.

Thời Sênh tức giận đến mức nhà cũng không muốn tu sửa nữa. Cô xuống núi đuổi theo Giang Trạm.

Giang Trạm dẫn theo không ít người, toàn Ma giáo từ nam đến nữ, từ già đến trẻ tổng cộng cũng khoảng hơn trăm người, thì hắn dẫn theo đến hơn chục người.

Một đám người đông như vậy, Thời Sênh rất dễ dàng có thể hỏi được phương hướng mà bọn họ đi.

“Giáo chủ... Hình như là đi về hướng Đế Sơn.” Giáo chúng đi theo Thời Sênh nghi hoặc lên tiếng.

“Đế Sơn?” Tổng bộ trước kia của Ma giáo, Giang Trạm quay về đó làm gì?

Thời Sênh phát hiện, có không ít người cũng đang vội vàng đi về hướng đó. Thời Sênh không có ý giấu giếm, một vài người đã nhận

ra cô, không tránh khỏi một cuộc hỗn chiến.

Đến khi Thời Sênh đánh đến Đế Sơn, thì dưới Đế Sơn cũng đã có không ít người tụ tập ở đó.

Làm cái gì?

Chạy tới tổng bộ cũ của Ma giáo để mở đại hội?

Thời Sênh cho người tản ra đi tìm Giang Trạm. Giang Trạm không khó tìm, dẫu sao Ma giáo cũng có phương thức liên lạc đặc biệt của Ma giáo.

Bọn họ ở một nơi khá hoang vu hẻo lánh, Giang Trạm nhìn thấy Thời Sênh tìm tới thì hết sức ngạc nhiên.

Biểu hiện của hắn trở lên tốt hơn một chút, cuối cùng hắn hùng hồ hét lên, “Cô tới đây làm gì?”

Thời Sênh cười nhạt, “Ta tới đây làm gì à? Ngươi còn không biết ngượng mà hỏi ta, ngươi đưa cả Tả - Hữu hộ pháp của ta đi là có ý gì?”

“Cái gì là hộ pháp của ngươi, đây là hộ pháp của ta.” Giang Trạm không phục.

“Bây giờ cả Ma giáo đều là của ta.”

Mặt Giang Trạm đỏ bừng, tức giận đến mức không nói lên lời.

“Nói đi, các ngươi đến đây làm gì? Đám người ngoài kia cũng đến đây làm gì?” Thời Sênh quét mắt nhìn qua Thính Phong và Dục Vũ.

Dục Vũ mặt lạnh không nói gì.

Thính Phong liếc nhìn Giang Trạm. Giang Trạm trừng mắt nhìn hắn, hắn liền rụt cổ lại, nhưng vẫn nói nhỏ, “Đám người đó muốn đến đây để đào phần mộ của tổ tiên Ma giáo chúng ta.”

Thời Sênh: “...”

Ngươi định đùa với ta à?

Bây giờ, cả giang hồ đang đấu đá lẫn nhau, đám người này hết việc chạy đến đây đào phần mộ tổ tiên Ma giáo, đào lên rồi thì có thể khiến người của Tà phái chết sạch sao?

Phần mộ của tổ tiên các ngươi lợi hại đến vậy à?

“Thật đó.” Thính Phong thấy Thời Sênh không tin, ngữ khí vô cùng chắc chắn, kiên định.

“Chuyện này không liên quan gì đến cô, cô đưa bọn họ về đi.” Giang Trạm nhìn Thời Sênh, “Sau này, Ma giáo giao lại cho cô.”

“Bị bệnh.” Thời Sênh lườm hắn.

Bây giờ Ma giáo đã là của cô rồi.

Giang Trạm lập tức giận xù lông, hầm hầm hổ hổ nói, “Vô Tranh, cô đừng tưởng tôi không dám đánh cô.”

Sắc mặt Giang Trạm lại đỏ bừng lên.

Thời Sênh không thèm để ý đến Giang Trạm, lên tiếng phân tích, “Bọn họ chắc chắn sẽ không phải đến vì phần mộ của tổ tiên gì đó,

nhất định là có thứ gì khác.”

Giang Trạm ngập ngừng lúng túng, “Chỉ có cô lợi hại chắc.”

“Là lợi hại hơn nhà ngươi, đến hộ pháp của mình mà cũng đánh không lại thì ngươi làm giáo chủ làm cái gì.” Thời Sênh kích bác không chút kiêng nể.

Đến Phượng Từ cô còn dám đánh, huống hồ người này lại chẳng phải Phượng Từ.

Giang Trạm: “...” Cô đủ rồi đấy!

Thời Sênh chọn ra hai người tương đối thông minh, lanh lợi, để hai người họ trà trộn vào đám người kia, nghe ngóng xem bọn người đó đang nói gì.

Những người khác thì nghỉ ngơi tại chỗ.

Điều làm Thời Sênh nghi ngờ là, đại đa số những người trong đám kia đều không biết đến để làm gì, tất cả đều là đi theo người cầm đầu đến đây.

Nhưng người dẫn đầu hiển nhiên không gì dễ tiếp cận.

“Ma giáo có thứ gì tốt vậy?” Thời Sênh hỏi Giang Trạm đang ngồi trêu chọc con chó ở bên cạnh.

“Có thể có thứ gì tốt chứ?” Giang Trạm bực dọc trả lời, “Năm đó bị lửa thiêu trụi, còn có thể có gì được.”

Đế Sơn rất cao, nhưng từ dưới chân núi cũng có thể nhìn thấy một bức tường tối đen như mực, có lẽ chính là quần thể kiến trúc trước

đây của Ma giáo.

Thời Sênh lắc đầu, không muốn nói chuyện với thiểu năng.

“Để mắt đến hắn, đừng để hắn chạy linh tinh.” Thời Sênh dặn dò Thính Phong và Dục Vũ, “Nếu hắn mà chạy, các ngươi chịu liên đới.”

“Vô Tranh!” Giang Trạm phẫn nộ, hùng hổ đứng dậy, “Ta bảo cô quay về, con gái như cô tham dự làm cái gì?”

Thời Sênh cảm thấy tốt nhất là trói hắn lại. Tên tiểu tử này kích động đã đành, thực lực lại kém như vậy, nếu không phải dựa vào danh tiếng trước đây của Ma giáo, hắn có thể có được vị trí phân vật phản diện này sao?

Cuối cùng thì Giang Trạm cũng bị trói lại, còn bị bịt kín miệng.

Giờ thì yên tĩnh hơn nhiều rồi.

Thời Sênh đi vòng đằng sau đám người đó, tiếp cận với bọn họ từ bên hông.

Phía dưới Đế Sơn là một bìa rừng, nơi đây cung cấp cho Thời Sênh rất nhiều đạo cụ để ẩn nấp.

“Chúng ta đến đây làm gì?”

“Không biết, nơi này là tổng bộ trước đây của Ma giáo, có phải Ma giáo có thứ gì quý không?”

“Năm đó, không phải Ma giáo đã bị thiêu rụi rồi sao?”

“Ngươi ngốc thật, chỉ là thiêu rụi bên trên, còn bên dưới thì đâu có

chắc. Ngươi không xem Thiên Cơ Môn sở trường về Cơ quan thuật cũng đến rồi sao?”

“Thứ đồ gì mà đáng để mọi người ùn ùn kéo đến như vậy nhỉ?”

“Không biết, vào trong đi rồi sẽ biết, không phải vội.”

Nội dung mà đa số người thảo luận đều chỉ là phỏng đoán na ná giống nhau. Họ đều không rõ đến đây để làm gì.

Thời Sênh nghe qua một hồi, rồi chuẩn bị tiếp cận mấy người có vẻ như là tầng lớp trên kia.

Đúng lúc cô chuẩn bị từ trên cây nhảy xuống, thì từ xa đột nhiên có tiếng bước chân vọng đến. Thời Sênh lập tức thu lại hơi thở của mình.

Bóng hai người xuất hiện trước tầm mắt của Thời Sênh, trong đó có một người rất quen.

Liễu Nhứ.

Một người đàn ông còn lại thì không quen, nhưng nhìn hắn thực sự rất đẹp trai, chỉ là trong ánh mắt hơi có chút độc ác nham hiểm, tạo cảm giác không được tốt cho người khác.

Hai người bọn họ nhìn ngó hai bên. Sau khi xác nhận là không có người, Liễu Nhứ liền nhỏ nhẹ lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ cẩn thận và ái mộ, “Hắn rất cảnh giác, tạm thời ta không thể lấy được.”

Người đàn ông này có lẽ chính là người đứng sau lưng Liễu Nhứ.

Trong nguyên tác, Liễu Nhứ luôn luôn làm việc cho một người đàn

ông.

Bàn tay người đàn ông đặt lên đầu vai của Liễu Nhứ, rồi chầm chậm trườn xuống cổ, năm ngón tay chụm lại, âm thanh khàn khàn hung tợn vang lên, “Ta thấy thực ra cô không nỡ thì có?”

Mặt Liễu Nhứ rắng bệch lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy tại sao cô lại không hạ độc hắn?” Người đàn ông lạnh lùng chất vấn, “Nhìn thấy người tình cũ nên không nhẫn tâm có phải không? Hả?”

“Không phải... Ta hạ độc rồi, nhưng không biết lúc trước hắn đã ăn gì, mà độc không phát tác.” Liễu Nhứ lắc đầu, hai tay nắm chặt lấy tay người đàn ông kia, thân thể nghiêng sát về phía người đàn ông đó, giọng nói yếu ớt, líu ríu, “Chủ nhân, ta thích chàng, ta chỉ chung thành với chàng.”

Chương 409: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (19)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (19)

Người đàn ông như được lấy lòng, nên buông tay khỏi cổ Liễu Nhứ, “Tốt nhất là cô đừng có lừa ta.”

“Không dám...” Liễu Nhứ nhỏ giọng nói.

Người đàn ông nâng cằm cô ta lên, rồi hôn cô ta mà không thấy có một chút dịu dàng.

Đợi người đàn ông buông Liễu Nhứ ra, gương mặt Liễu Nhứ đã ửng đỏ, ánh mắt âu yếm nhìn người đàn ông, kèm theo vài phần ẩn ý.

“Đợi sau khi cô giúp ta hoàn thành chuyện này, ta sẽ cưới cô.” Người đàn ông không chú ý đến ý tứ của Liễu Nhứ, đưa một chiếc bình sứ cho Liễu Nhứ, “Ngoan, đừng làm chuyện gì khiến ta không vui.”

Liễu Nhứ nhận chiếc bình sứ, “Vâng.”

Người đàn ông nhanh chóng rời đi, Liễu Nhứ cầm chiếc bình sứ đứng yên lặng một lúc, sau đó cũng bước đi.

Thời Sênh còn nhớ, trong nguyên tác, Liễu Nhứ có hạ độc với Phó Diệc Vân, màn này là một phần cao trào của cả kịch bản.

Loại độc đó vô cùng lợi hại, là loại độc không có thuốc giải.

Nữ chính thay máu cho Phó Diệc Vân, nên Phó Diệc Vân mới có thể sống tiếp.

Nhưng nữ chính vì vậy đã biến thành một cô gái có diện mạo vô cùng xấu xí.

Thay máu thời cổ đại không suy nghĩ tới vấn đề nhóm máu, nên cô rất tò mò xem thay máu như thế nào?

Thời Sênh phát hiện, Phó Diệc Vân cũng có mặt. Liễu Nhứ làm như không có chuyện gì xảy ra, quay lại bên cạnh Phó Diệc Vân, tư thế của hai người bọn họ cực kỳ mập mờ.

Do cách quá xa, nên không biết họ đang nói gì.

Đám người dẫn đầu kia đứng ở vị trí đầu tiên, giọng nói khi nói chuyện cũng rất nhỏ, có dùng nội lực cũng không có cách nào nghe được xem bọn họ đang nói gì.

Thời Sênh đảo qua mấy vòng, rồi theo đường cũ quay lại.

Giáo chúng của Ma giáo không biết từ đâu bắt được một con thỏ, nên đang ngồi nướng với nhau.

Đám người này đúng là không căng thẳng chút nào hết!

Nơi này là phần lưng núi, nến không qua xem thì không thể thấy được tình hình bên này. Thời Sênh mặc kệ cho bọn họ đi nướng thỏ.

“Ư Ư Ư...” Tên Giang Trạm bị trói như cái bánh chưng, nhìn thấy Thời Sênh lập tức ngọ ngậy, vùng vẫy.

Thời Sênh đi tới gần, nới lỏng dây trói cho hắn.

“Phù phù! Vô Tranh, cô dám trói ta. Á, cô làm gì thế!”

Tay Giang Trạm bị vòng ra phía sau lưng.

Mặt Thời Sênh thản nhiên, “Chứng minh cho ngươi thấy, ta không những dám trói người mà ta còn dám vặn ngươi.”

Giang Trạm: “...” Con mụ điên này!

Còn nhỏ đã đáng ghét rồi, lớn lên vẫn đáng ghét như thế.

“Giáo chủ, mời cô ăn.” Thính Phong đem thịt thỏ nướng tới cho Thời Sênh.

Giang Trạm bùng nổ, “Thính Phong, ông mới là giáo chủ của ngươi.”

Thính Phong vội vàng lấy một chiếc đùi thỏ ở bên cạnh đưa cho Giang Trạm.

Thời Sênh: “...”

Tên thiểu năng này.

...

Người bên đó vẫn không có động tĩnh gì cho đến khi trời tối.

Trời tối gió mát, đôi mắt đang nhắm của Giang Trạm từ từ mở ra. Hắn đẩy đẩy Thính Phong và Dục Vũ đang nằm ngủ bên cạnh hắn.

Hai người bọn họ đều ngủ không sâu, nên dễ dàng bị đánh thức.

Giang Trạm lấy ngón trỏ đặt lên miệng, ra hiệu cho bọn họ đừng lên tiếng.

Thời Sênh dựa người vào thân cây ở đằng xa, đầu nghẹo sang một bên. Giang Trạm quan sát một hồi, xác nhận hơi thở của cô rất ổn định, đã ngủ say rồi, hắn mới từ từ đứng dậy, cẩn thận di chuyển ra ngoài.

Thính Phong và Dục Vũ đưa mắt nhìn nhau, rồi cẩn thận đi theo.

Ba người bọn họ di chuyển ra bên ngoài, rồi nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Đầu Thời Sênh hơi động đậy, cô xoay người, hai mắt mở trừng trừng, nhìn theo hướng mà bọn họ biến mất, mấy phút sau cô lại nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, đám giáo chúng vừa phát hiện rằng không thấy giáo chủ tiền nhiệm và hai hộ pháp đâu, chỉ còn lại mỗi con chó con, bọn họ đều vô cùng lo lắng, căng thẳng.

Ai ngờ giáo chủ đương nhiệm lại không căng thẳng chút nào, còn bảo họ đi thu dọn đồ rồi quay về phủ.

“Giáo chủ.... Chúng ta cứ đi như vậy sao?” Giáo chủ tiền nhiệm và hộ pháp không thấy đâu cả! Không tìm họ sao!

“Nếu không thì lên đó để chết à?” Gương mặt Thời Sênh không lộ một chút cảm xúc nào.

Nếu Giang Trạm đã muốn bỏ đi như vậy, thì cứ để hắn đi thôi, cũng chẳng liên quan quái gì đến cô cả.

Mặc dù đám người có chút không muốn, nhưng bị Thời Sênh uy hiếp bằng bạo lực, nên không dám nói gì khác, thu dọn đồ rồi rời đi.

...

Giang Trạm suốt đêm leo lên Đế Sơn. Nơi kiến trúc tọa lạc trước đây giờ chỉ còn là một đống hoang tàn, đổ nát. Hắn phải tìm một lúc rất lâu mới tìm được lối vào Địa Cung.

Vào Địa Cung, Thính Phong và Dục Vũ đều rất yên lặng, ánh sáng yếu ớt phản chiếu sắc mặt nặng nề của họ.

Địa Cung phân làm nhiều tầng. Giang Trạm đi một mạch xuống dưới, đến tầng cuối cùng thì dừng lại.

“Giáo chủ, người bên ngoài muốn tới đây?” Thính Phong không nhịn được liền lên tiếng hỏi.

Giang Trạm nhìn vào một loạt các linh vị ở trước mặt. Người được thờ phụng ở đây là giáo chủ và giáo chúng của các đời Ma giáo.

Hắn đi tới vị trí trên cùng, vái vái linh vị.

“Bọn họ tới tìm kho báu.” Giang Trạm xoay người, ánh mắt lạnh lùng mờ mịt, “Các ngươi có biết triều đại trước lưu truyền lại bản đồ kho báu không?”

Thính Phong gật đầu, triều đại trước bị hủy diệt cũng đã gần 300 năm, nhưng nói về kho báu mà đời trước lưu giữ lại, thì luôn được truyền tụng trong giang hồ.

Nghe đồn, chỉ cần tìm được bản đồ kho báu thì có thể tìm được kho báu.

Nhưng lúc này, đột nhiên Giang Trạm nhắc tới vấn đề này, khiến trong lòng hắn bỗng có chút phán đoán.

“Kho báu chính là ở dưới đây.” Giang Trạm dùng chân chỉ xuống mặt đất.

Đôi mắt Thính Phong mở to, là có thật?

Dục Vũ không có biểu hiện gì, có lẽ hắn không có hứng thú gì với phàm tục này.

“Giáo chủ đời thứ nhất của Ma giáo là vì thứ này, nên mới bị người khác truy sát.” Tiếng nói của Giang Trạm vang vọng trong Địa Cung, hắn chầm chậm tường thuật lại câu chuyện mà Thính Phong và Dục Vũ chưa từng nghe bao giờ.

Năm đó, giáo chủ đời đầu tiên một lòng muốn trở thành một đại hiệp, ông ta vô tình có được một bản đồ kho báu và tìm đã tìm được kho báu thành công.

Ông ta muốn dùng kho báu này để cứu tế những người nghèo khổ, nhưng chính hành động này, đã dẫn đến họa sát thân.

Cuối cùng ông ta mới ẩn náu ở Đế Sơn, và kiến lập Ma giáo.

Sau đó, bí mật về kho báu luôn do các giáo chủ truyền miệng. Giang Trạm chỉ được biết trước khi phụ thân qua đời.

“Ta muốn hủy bỏ nơi này.” Cuối cùng Giang Trạm kết luận.

“Hả?” Thính Phong vẫn chưa tiêu hóa hết nội dung vừa rồi, đột nghiên nghe Giang Trạm nói câu này, nên đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn

hắn.

Tại sao phải hủy bỏ?

“Làm thế nào?” Dục Vũ hỏi một câu rất thô, rất đơn giản.

“Rất có thể chúng ta sẽ không thể ra được.” Ngữ khí của Giang Trạm bỗng chùng xuống, “Bây giờ các ngươi vẫn còn cơ hội để chạy ra ngoài.’

Mặc dù Thính Phong không rõ tại sao phải tiêu hủy đám đồ này, nhưng hắn hiểu thân phận của mình.

“Ma giáo, chúng ta lớn lên cùng ngài, đương nhiên sẽ nghe theo ngài.”

Giang Trạm vỗ vào vai hai người, “Ở phía dưới đã chôn sẵn thuốc nổ, nhưng năm đó không kịp dẫn nổ. Tổng cộng có ba phương hướng, đồng thời châm ngòi là được, mỗi chỗ dẫn nổ đều có đường hầm, nếu như các ngươi có thể chạy nhanh... thì có lẽ vẫn thoát ra được.”

Dục Vũ trực tiếp đi theo hướng mà Giang Trạm chỉ. Đi được một nửa, hắn đột nhiên quay đầu lại, “Giáo chủ, ngài để chúng tôi chấp nhận Vô Tranh, có phải là ngài đã sớm quyết định rồi không?”

Người của Ma giáo không dễ bị thu phục như vậy. Nếu như không phải mệnh lệnh của Giang Trạm giao cho bọn họ, thì đám người đó dù có chết cũng không thừa nhận cô.

Giang Trạm lắc đầu, ánh mắt hơi xa xăm, “Ban đầu... Ta chỉ muốn cho cô ấy có nơi che mưa chắn gió thôi.”

Thực sự hắn không ngờ chuyện này lại bạo phát ra. Hắn cho rằng, trận hỏa hoạn năm đó đã thiêu rụi Ma giáo, bí mật này vĩnh viễn bị chôn vùi. Ai mà biết được rằng đột nhiên lại có người lôi ra.

Người biết được bí mật này thực ra rất nhiều.

“Giáo chủ...” Thính Phong sửng sốt.

Dục Vũ quay người, tiếp tục đi về phía trước không chút chần chừ.

Chương 410: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (20)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (20)

Ngày hôm sau, sau khi trời sáng, người dưới chân núi đều cố gắng trèo lên Đế Sơn. Những người trèo lên chỉ chiếm một phần nhỏ, còn lại đa số mọi người đều ở lại phía dưới.

Đến khoảng giữa trưa, trên núi bỗng xảy ra một vụ nổ lớn.

Sau tiếng nổ đầu tiên, bên trong núi lại bắt đầu liên tiếp xảy ra vụ nổ thứ hai thứ ba. Toàn bộ Đế Sơn đều bắt đầu lung lay, từng tảng đá trên núi sụp đổ, lăn tròn rơi xuống dưới.

Trong cơn hoảng loạn, mọi người đều bỏ chạy thục mạng.

Đế Sơn có một bên giáp biển, phần lớn dãy núi đều đổ sụp xuống biển, nhưng bùn đất và những tảng đá sụp đổ khác cũng còn rất nhiều. Những tảng đá nổ tung bay trên không trung, rồi nện trúng vào đám người.

Đây có lẽ chính là tai nạn bất ngờ.

Chưa bắt đầu thì đã phải kết thúc.

Phó Diệc Vân và Liễu Nhứ không lên núi, mà đang ở vòng ngoài. Lúc dãy núi phát ra cháy nổ, Phó Diệc Vân đưa Liễu Nhứ lui về phía sau, nên đã thoát được mạng này.

“Diệc Vân ca ca...” Liễu Nhứ khiếp sợ, mặt trắng bệch, “Sao lại xảy ra nổ lớn vậy chứ?”

Phó Diệc Vân ôm Liễu Nhứ vào lòng an ủi, rồi nhìn về phía dãy núi đang đổ sụp.

Dãy núi to lớn như thế này, chắc chắn phải chôn không ít thuốc nổ mới có thể hủy diệt được.

Tuyệt đối không phải là thuốc nổ mới được chôn giấu.

Người trong giang hồ, vốn dĩ bị Thời Sênh giết hại không ít, bây giờ lại tổn thất thêm, danh môn chính phải càng trở nên điêu linh, tàn rụi.

Ma giáo cũng không thu mình nữa, bắt đầu hành sự trắng trợn, để mở rộng đội ngũ Ma giáo.

...

Ma giáo.

Thời Sênh nằm trên mái nhà mới dựng, bên cạnh là con chó nhãi nhép trắng như tuyết.

“Ẳng ẳng...”Con chó con sủa lên hai tiếng với Thời Sênh.

“Sủa cái rắm.” Thời Sênh ấn đầu con chó một cách thô lỗ.

“Ẳng ẳng... Ẳng ẳng...!”

Con chó con cựa quậy một cách kịch liệt, rồi phát ra những tiếng kêu thảm thiết. Người bên dưới ngẩng đầu nhìn lên, đều lắc đầu mà không có cách nào.

Giáo chủ lại ức hiếp con chó của giáo chủ tiền nhiệm.

“Giáo chủ, cô nương kia tỉnh rồi.” Một thiếu nữ xuất hiện từ căn nhà bên cạnh, gọi Thời Sênh một tiếng.

Thời Sênh nắm lấy đầu con chó, nhảy xuống nóc nhà, ném con chó cho thiếu nữ, bước vài bước vào trong căn phòng.

Người thiếu nữ vuốt ve bộ lông con chó, ánh mắt vô cùng thích thú.

Không biết giáo chủ tiền nhiệm lấy đâu ra con chó này, rất nhỏ nhắn, không thể lớn lên được, cực kỳ đáng yêu.

Nghĩ đến giáo chủ tiền nhiệm, ánh mắt thiếu nữ hơi ảm đạm. Cô ôm chặt con chó con rồi đi vào phòng.

Thời Sênh đứng cạnh giường, cúi người nhìn. Một cô nương nằm trên giường, dáng vẻ rất ngoan ngoãn, trên mặt có một vết thương, lúc này đã kết thành sẹo, nhưng mà không nghiêm trọng lắm.

“Đây là chỗ nào?” Cô nương này mở mắt, giọng khàn đặc hỏi.

“Ma giáo.”

“Ma giáo?” Mặt cô nương mơ hồ, “Tôi... Tôi là ai?”

Thời Sênh: “...” Đừng máu chó như thế.

“Ôi, cô nương, cô không nhớ cô là ai sao?” Thiếu nữ ôm chó ngạc nhiên hỏi, “Giáo chủ, có phải não cô ấy có vấn đề không. Chúng ta có cần mời đại phu tới khám cho cô ấy không?”

“Không có tiền.”

Người cần dùng tiền cho nữ chính phải là nam chính, cô ta dựa vào cái gì mà đòi tiêu tiền của cô, đưa cô ta về đây là tận tình tận nghĩa lắm rồi.

Đúng vậy, người được cô đưa về chính là nữ chính đại nhân, Bạch Lạc.

Cùng ở một nơi cách Đế Sơn không xa.

Cô nhặt nam chính trước, sau đó lại nhặt được một cô nữ chính.

Mặc dù không cùng một kịch bản.

Thiếu nữ: “...” Bây giờ Ma giáo chúng ta cũng có thể mời được đại phu mà. Giáo chủ, sao người lại leo kiệt bủn xỉn như vậy.

Bạch Lạc thực sự mất trí nhớ, đến mình tên gì cô ấy cũng không nhớ nổi.

Tình trạng này, nhất định quên hết không có tính lựa chọn, cô ấy thực sự bị va đập hỏng đầu luôn rồi.

Giờ thì hay rồi, cứ thế mà phá CP thôi.

Chỉ cần sau này chăm sóc tốt cho nữ chính, thì Phó Diệc Vân và cô ấy có lẽ sẽ không có liên quan gì nữa.

Làm cho nữ chính mất trí nhớ, kỹ năng này dường như rất có tác dụng.

[...]Nguyên chủ lại nghiên cứu được một kỹ năng kỳ lạ.

Bạch Lạc cứ sống ở Ma giáo như vậy, vết thương trên mặt cô ấy hơi khó coi. Đám đàn ông thô lỗ kia của Ma giáo đã góp tiền mời một đại phu được kêu là thần y tới khám cho Bạch Lạc.

Đại phu thu một khoản tiền lớn, nhưng sau đó cũng không có tác dụng gì, vết sẹo trên mặt Bạch Lạc vẫn còn nguyên như cũ.

Đám đàn ông thô lỗ phẫn nộ truy sát lão lang băm kia.

Không có cô gái nào không thích đẹp, Bạch Lạc đương nhiên rất để ý đến vết sẹo trên mặt mình. Lúc ra ngoài cô ấy đều mang khăn che mặt, cũng không muốn giao lưu trò chuyện cùng với người khác.

Thời Sênh không có thời gian để quan tâm đến nữ chính, cô rất bận.

Chương 411: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (21)

Thính Phong và Dục Vũ vẫn mang đan dược cho Giang Trạm uống thật.

Mấy ngày liền, Thời Sênh không nghe thấy tin Giang Trạm chết bất đắc kỳ tử, nên thất vọng một hồi lâu.

Tên tiểu tử này đã vượt qua rồi.

“Ẳng ẳng...”

Ẳng ẳng cái gì? Chủ nhân nhà ngươi không chết rồi, đừng có chặn đường ông.

Thời Sênh gạt chân con chó ra khỏi người, nhưng bốn chân con chó cứ lao đến ôm lấy chân Thời Sênh, cả người đều nằm bò lên chân.

Con chó của ta giỏi nhỉ!

Ngươi còn học được ôm chân cơ đấy.

Thời Sênh liền bế nó lên. Nó như một cục bông mềm mại, vuốt ve cũng thấy thích thú.

Con chó nhãi nhép này bây giờ là giáo sủng của Ma giáo. Đại hán cao mét tám nhìn thấy nó cũng có thể chơi đùa với nó một lúc.

“Ẳng ẳng, Ẳng ẳng!” Con chó bị vày vò đến mức cảm thấy không

thoải mái. Liền kêu lên thảm thiết.

“Giáo chủ, tỷ đừng ức hiếp nó như vậy.” Bạch Lạc không biết từ đâu xuất hiện, nhìn thấy con chó trên tay Thời Sênh, cô thấy thương cho nó.

Thời Sênh liếc mắt nhìn cô ấy, đúng là nhặt về hai con chó nhãi nhép.

Khiến con chó nhãi nhép kia sủa lên ẳng ẳng, Bạch Lạc lại càng đau lòng.

Thời Sênh đưa con chó qua bên đó.

Bạch Lạc giơ tay nhận lấy.

Nhưng Thời Sênh lại thu tay lại, đặt con chó lên đầu vai, để cho nó cuộn tròn trên đó.

Có lẽ sợ bị rơi xuống dưới, nên con chó không dám động đậy.

Bạch Lạc: “...”

Có nghĩa là vừa rồi giáo chủ chỉ trêu cô thôi?

“Cô vẫn chưa hồi phục trí nhớ à?” Thời Sênh vừa bước ra ngoài vừa hỏi.

Bạch Lạc ngây người một lúc, rồi cẩn thận đi theo, “Chưa... giáo chủ, trước đây tôi có quen với tỷ sao?”

Bạch Lạc hỏi một cách cực kỳ thận trọng.

Tên của cô chính là do tỷ ấy nói với cô.

Nhưng ngoài cái tên, thì những thứ khác tỷ ấy đều không nói.

Giọng nói bình thản lọt vào tai Bạch Lạc, “Quen thì đã sao, không quen thì đã sao?”

Không hiểu sao Bạch Lạc tự nhiên thấy căng thẳng, túm chặt vạt áo, “Giáo chủ có thể nói cho tôi biết...”

Cô muốn biết trước đây mình là ai, muốn biết những ký ức đã mất đi.

Tình trạng hiện giờ, khiến cô cảm thấy không an toàn.

Thời Sênh bỗng dừng bước, rồi quay người lại, trên gương mặt cô có nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy không cho Bạch Lạc cảm thấy gần gũi thân thiết, ngược lại có vài phần làm Bạch Lạc có cảm giác sởn tóc gáy.

Cô nghe thấy Thời Sênh hỏi ngược lại mình, “Ta dựa vào cái gì mà phải nói cho cô?”

Bạch Lạc tự nhiên hốt hoảng, trong đầu cô hiện lên mấy hình ảnh.

Thời Sênh thấy cô ấy đờ đẫn đứng yên tại chỗ nên chau mày, một câu nói của bản cô nương sẽ không kích dẫn trí nhớ chứ?

Bạch Lạc chỉ hoảng loạn một lúc, nhưng khi cô ấy cẩn thận hồi tưởng, thì lại không nhớ ra được gì hết.

Cô nhìn về phía trước, cô gái vừa đứng đây bây giờ đã không thấy nữa.

...

Ma giáo vẫn luôn là một đám tiểu tiện nhân biết tiêu tiền. Kể từ khi tiền lưu động của Ma giáo có chút dư dả, đám tiểu tiện nhân này luôn luôn đòi hỏi những đồ ăn ngon hơn, đồ dùng tốt hơn, quần áo mặc đẹp hơn.

Mẹ kiếp chúng bay! Bắt các ngươi xuống núi đi cướp thì các ngươi không đi, bây giờ lại tiêu tiền tích cực hơn người khác.

Do đó, Thời Sênh cắt giảm tiền bạc không cho họ nữa.

Ma giáo lại bắt đầu đồn đại những lời đồn thổi rằng, Thời Sênh là một giáo chủ keo kiệt bủn xỉn.

Keo kiệt bủn xỉn phải không?

Ông sẽ keo kiệt bủn xỉn cho các ngươi xem.

Người trong Ma giáo phát hiện, bữa ăn của bọn họ đổi từ một ngày hai bữa có thịt thành một ngày một bữa có thịt.

Sau đó lại đổi thành hai ngày mới có thịt, ba ngày... bốn ngày...

Giáo chủ càng ngày càng keo kiệt bủn xỉn?

Mọi người đều tỏ ra không phục, muốn ăn thịt, nên bọn họ chạy đi tìm Thời Sênh làm loạn.

Thời Sênh trả lời bọn họ thế này.

“Ăn thịt? Ăn thịt nhiều chất béo, nên ăn nhiều rau sẽ có lợi cho sức khỏe.”

Bị cắt giảm thức ăn một cách khắc nghiệt, đám người trong Ma giáo không làm nữa, tất cả đều kháng nghị, yêu cầu cho thêm thịt.

Nhưng Thời Sênh giả vờ như không nhìn thấy chuyện này, cho dù các ngươi có nói cái gì, cô cũng ra vẻ như chẳng hiểu gì.

Cho dù Thời Sênh đã keo kiệt bủn xỉn, nhưng tiền lưu động vẫn ngày một giảm đi.

Thời Sênh thấy mệt mỏi, mẹ kiếp, cô đang nuôi một đám gì đây?

Nuôi gia sức cũng không tốn tiền như vậy.

Thời Sênh quyết tâm xuống núi cướp thêm lần nữa.

Giáo chúng trong Ma giáo luôn nghĩ rằng, đi cướp là bọn thổ phỉ, không phù hợp với hình tượng Ma giáo cao cao tại thượng của họ. Vì vậy mỗi lần Thời Sênh nhắc tới chuyện xuống núi làm giàu, tất cả giáo chúng đều ngầm giả vờ như không có ở đó.

Ma giáo này có độc

Mẹ nó chứ, các người đều sắp không có cơm mà ăn rồi, lại còn đắn đo làm thổ phỉ không ngầu, không thời thượng à.

Đây là bệnh, phải chữa!

Trong lúc Giang Trạm dưỡng thương, thỉnh thoảng lại có người đến tố cáo. Lúc trước khi Vô Tranh đánh lên đây, là giáo chủ bảo họ phối hợp đầu hàng, bây giờ giáo chủ mới không cho bọn họ ăn thịt, nên bọn họ muốn tạo phản!

Giang Trạm hồi phục rất nhanh, đánh bùm bụp dạy dỗ những người đến tố cáo một trận.

“Ta đã bảo các ngươi phải nghe lời cô ấy! Phải nghe lời cô ấy! Phải nghe lời cô ấy! Lời nói của ta biến thành gió thổi qua tai à?” Giang Trạm quát lớn, cổ họng rung lên, cả căn phòng như bị chấn động.

“Giáo chủ...” Người bị đánh yếu ớt lên tiếng, “Bây giờ cô ấy muốn chúng tôi xuống núi đi cướp.”

Đi cướp là nghề của thổ phỉ.

Họ có phải thổ phỉ đâu.

Không phải trước đây ngài còn rất lên án hành động này hay sao?

Tại sao bây giờ lại thay đổi rồi?

Giang Trạm đá một phát vào người đó, “Đi cướp thì làm sao! Đến giết người các ngươi còn làm, thì sợ gì đi cướp, đi ngay cho ta.”

Mấy người bị đuổi ra ngoài, nét mặt ai ai cũng đau khổ, buồn bã.

Xong rồi, xong rồi, lại phải xuống núi đi cướp rồi.

“Ôi trời, hình như tôi bị đau bụng, lát nữa giúp tôi nói với Vô Tranh cô nương một tiếng, tôi không đi được rồi.” Người này nói rồi nhanh chóng chạy đi.

Bốn người còn lại lập tức đưa ánh mắt cảnh giác nhìn nhau, rồi đồng thời đưa tay giữ chặt người bên cạnh.

Muốn mất mặt thì mọi người cùng mất mặt.

Lúc Thời Sênh chuẩn bị xuống núi, Giang Trạm bỗng xuất hiện trước mặt Thời Sênh với gương mặt vẫn còn hơi đen đen.

“Ồ, vẫn chưa chết sao?” Năng lực hồi phục của nhân vật phản diện này cũng không tệ, nhanh như vậy mà đã nhảy nhót được rồi.

Mặt Giang Trạm vốn đã đen, nay còn đen hơn, “Vô Tranh, cô muốn tôi chết thật sao?”

“Đúng thế!”

Lồng ngực Giang Trạm bỗng phập phồng phập phồng. Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi càng không thể chết, tôi còn muốn ngày nào cũng đi theo cô.”

Thời Sênh: “...”

Ta nói cho ngươi biết, ngươi mà gây sự kiểu đấy là ăn đòn đấy.

Giang Trạm như con gà trống vừa đấu thắng, vênh váo ưỡn ngực, múa tay múa chân rất thoải mái, “Đi, các anh em, bản giáo chủ đưa các ngươi đi ăn thịt.”

Thời Sênh: “...”

Mẹ… nó chứ!

Giang Trạm muốn đi, Thính Phong đương nhiên sẽ đi theo hắn.

Hai người đi phía trước, đầu chụm lại, không biết là đang có mưu đồ gì.

“Giáo chủ, chuyện này thực sự ta không biết. Khi đó ta cũng bị hôn mê, lúc tỉnh lại thì thấy mình ở trong giáo, chỉ biết là Vô Tranh cô nương đã đưa chúng ra về đây.” Thính Phong đều thuộc những câu nói này rồi.

Giáo chủ nhà hắn cứ rảnh ra là lại hỏi hắn, Thời Sênh làm thế nào mà có thể cứu bọn họ ra được, nhưng hắn làm sao biết được chuyện này.

Thính Phong đề xuất, “Giáo chủ, nếu ngài muốn biết, thì có thể trực tiếp hỏi thẳng Vô Tranh cô nương.”

Giang Trạm lập tức hừ lạnh, “Ai muốn hỏi cô ta. Cô ta cho rằng cứu được ta là giỏi lắm sao?”

Thính Phong: “...” Giáo chủ, ngài nghĩ một đằng nói một nẻo thì hay lắm à?

Có thể cứu bọn họ ra khỏi dãy núi, thực sự là quá giỏi rồi.

Ngược lại, nếu để hắn làm, chắc chắn sẽ không làm được.

Thính Phong hắng giọng một tiếng, mắt láo liên liếc xung quanh, thấp giọng hỏi, “Giáo chủ, có phải ngài thích Vô Tranh cô nương rồi không?”

Giang Trạm như bị sét đánh, sắc mặt vô cùng kỳ dị, gương mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng tức giận nói: “Ai thích cô ta, như mụ điên ấy. Bản giáo chủ còn lâu mới thích cô ta.”

Thính Phong: “...” Được, nhìn là biết thích rồi.

Chương 412: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (22)

Lúc đến chân núi, một đám người nhìn thấy Bạch Lạc đang đứng bên dưới, những chàng trai đơn thân bỗng nhiên xôn xao.

“Bạch cô nương, sao cô lại xuống núi?”

“Dưới núi rất nguy hiểm, Bạch cô nương mau quay về đi.”

Giang Trạm nghe những lời này liền không hài lòng. Hắn giơ tay tát một cái vào đầu tên đàn ông thô lỗ kia, “Dưới chân núi ông có đào hố đâu, ở đâu mà có nguy hiểm.”

Đám người: “...” Độc thân là xứng đáng.

Bạch Lạc có chút ngại ngùng, gương mặt đỏ ửng, vết thương kia như không thấy đâu nữa.

Bạch Lạc cẩn thận nhìn Thời Sênh đang đứng cuối cùng, “Giáo chủ... Tôi muốn đi cùng mọi người được không?”

“Không được.” Giang Trạm lớn tiếng từ chối, “Cô tay nhỏ chân nhỏ, đi theo chúng ta làm gì?”

Bạch Lạc: “...” Ta không hỏi ngươi mà.

“Được.” Giang Trạm từ chối, nhưng Thời Sênh lập tức đồng ý, hất hất cằm như khiêu khích Giang Trạm.

Ngươi không cho cô ấy đi, ta càng muốn cho cô ấy đi.

“Hừ!” Giang Trạm bước nhanh về trước.

Thời Sênh đoán được Bạch Lạc muốn xuống núi làm gì, có lẽ là muốn tìm lại ký ức của mình.

Đây là tự do của Bạch Lạc, cô không quan tâm. Cô ấy theo xuống núi, cô cũng không chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cô ấy.

...

Do có Bạch Lạc đi cùng, nên đám đàn ông kia không biết lấy đâu ra một cỗ xe ngựa, để Bạch Lạc ngồi.

Vị giáo chủ như Thời Sênh cũng chỉ có thể nhìn.

Giang Trạm... lầm bà lầm bầm luôn mồm mà cũng không khiến người khác chú ý chút nào.

Hai vị giáo chủ không có địa vị bị đẩy xuống sau cùng.

Giang Trạm lén lút liếc nhìn Thời Sênh, “Cái đó...”

Thời Sênh đột nhiên quay đầu nhìn sang, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Miệng Giang Trạm tự nhiên cứng đơ không nói lên lời, hắn cắn răng, “Cảm ơn!”

Giọng nói hơi to, làm người phía trước cũng quay đầu lại nhìn.

Thấy giáo chủ nhà mình đi cùng với Thời Sênh, mọi người đều dùng

mắt ra hiệu cho nhau rồi vội vàng cho xe ngựa tăng tốc.

Thời Sênh hơi ngây người trước hành vi cùng lời cảm ơn đột ngột của Giang Trạm.

Tên thiểu năng này tự nhiên lại nói cảm ơn bản cô nương?

Trời sắp rơi vàng xuống sao?

Giang Trạm thấy Thời Sênh ngẩng đầu nhìn trời, hỏi thầm: “Cô nhìn gì vậy?”

Hắn cảm ơn cô, cô ngẩng đầu nhìn trời là có ý gì?

“Ta nhìn xem có phải sắp có vàng rơi xuống không?” Thời Sênh thành thực trả lời.

Giang Trạm nhất thời không phản ứng kịp, hắn cũng ngẩng đầu nhìn trời, trên trời làm sao có vàng rơi xuống được chứ?

Não của cô gái này có vấn đề sao?

Một lát sau, Giang Trạm mới đột nhiên nghĩ ra. Hắn nhảy lên chỉ Thời Sênh rồi quát mắng.

Thời Sênh vẫn thản nhiên bước về phía trước. Cô coi những lời la mắng nhảm nhí của Giang Trạm như gió thổi qua tai.

Dọc đường cứ ồn ào náo nhiệt cho đến tòa thành gần nhất, quản gia Thính Phong bắt đầu thu xếp vấn đề ngủ nghỉ.

Giang Trạm bị Thời Sênh chọc tức, vừa tới quán trọ đã yêu cầu một căn phòng, rồi tự nhốt mình trong phòng, có đánh chết cũng không

ra.

“Giáo chủ, phòng không có nhiều... Thính Phong nói để ta và tỷ ở chung một phòng.” Bạch Lạc cẩn thận đi theo Thời Sênh, giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng, rất dễ nghe.

Thời Sênh liếc nhìn Bạch Lạc. Bạch Lạc có một gương mặt tròn căng mịn như một đứa trẻ, lúc nào cũng hồng hào, đôi mắt to long lanh, nhìn Thời Sênh với vẻ vô tội.

“Ta có thể ngủ dưới đất.” Có lẽ Bạch Lạc sợ Thời Sênh từ chối, nên vội vàng bổ sung thêm câu này.

“Lên lầu đi.”

Gương mặt Bạch Lạc lập tức lộ ý cười.

Đúng thực là phòng không nhiền, Giang Trạm một mình bá chiếm một căn phòng, những người còn lại đều bốn người một phòng.

Thời Sênh cũng đâu thể đẩy Bạch Lạc sang phòng Giang Trạm được?

...

Thành trì này được coi là con đường kinh thương với nước ngoài chắc chắn phải đi qua, giống như là một thành trì trung chuyển.Vì vậy thành trì này rất phồn hoa, người ở đây đại đa số đều là thương nhân, họ đều không thiếu tiền.

Cùng với đó, thì ở đây cũng rất loạn.

Triều đình và người Võ lâm lẫn lộn, chuyện kiếm tiền, ai chẳng muốn

làm một chút.

Thời Sênh vào quán trọ chưa đến một ngày, đã chứng kiến hai vụ ẩu đả cãi cọ.

Lúc ăn cơm tối lại chứng kiến thêm vụ thứ ba.

Hơn nữa, lần này lửa còn bén cả sang người họ.

Nguyên nhân là do Bạch Lạc.

Lúc cô ấy đi xuống lầu, do không cẩn thận đã đụng phải một người. Người đó có lẽ thấy dung mạo Bạch Lạc tương đối xinh đẹp, nên cứ quấn lấy Bạch Lạc không chịu buông. Bạch Lạc xin lỗi cũng không được, người này định giở trò với Bạch Lạc.

Là mỹ nữ trấn giáo của Ma giáo, các hảo hán của Ma giáo đồng ý được sao? Đương nhiên là xông lên đối đầu rồi.

Suốt quá trình, Thời Sênh vẫn thản nhiên ngồi ở đại sảnh ăn uống.

Dường như những người đánh nhau cãi lộn bên đó không phải là người của Ma giáo.

Có lẽ Giang Trạm cũng bị đám người đó ồn ào làm phiền. Hắn hùng hùng hổ hổ xuống lầu xông vào, không để cho đối phương kịp thở, hắn dùng một chưởng đánh vào mặt người đó.

“Ồn ào, ồn ào cái ông nội ngươi, cả ngày ồn ào chưa đủ sao, bây giờ lại muốn tiếp tục?” Giang Trạm khó chịu vì tiếng ồn ào, bùng nổ là chuyện bình thường.

Người bị đánh kia vội ôm lấy miệng, sắc mặt u ám, nhìn rõ người

trước mặt, hắn lại châm chọc: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Giang giáo chủ... Ồ, không đúng, là giáo chủ tiền nhiệm chứ. Nghe nói bây giờ Ma giáo các ngươi do phụ nữ làm chủ? Bây giờ dựa vào phụ nữ bảo vệ?”

“Mẹ!”

Ai muốn dựa vào mụ điên đó.

Lửa giận của Giang Trạm bốc lên ngút trời. Hắn rút Xích Tiêu Kiếm chém về phía người đó. Người xung quanh lập tức tránh ra, nhường lại một khoảng trống.

Giang Trạm và người đàn ông đó ngang tài ngang sức, không ai giành được thế thượng phong.

“Giang Trạm, giao cô nàng kia của ngươi cho ta, hôm nay ta sẽ không tính toán với ngươi nữa, sao hả?” Người đàn ông đưa ánh mắt xấu xa nhìn chằm chằm Bạch Lạc, “Chúng ta cứ đánh nhau thế này cũng không hay, chỉ là một cô gái thôi mà. Giang Trạm ngươi cũng không keo kiệt bùn xỉn đến thế đúng không?”

“Mẹ kiếp.” Giang Trạm chửi thề một tiếng.

Lúc này, Thời Sênh cũng không nhịn được nữa, cái tên Giang Trạm này, kỹ năng giao đấu cùi bắp như thế, làm sao trở thành nhân vật phản diện được vậy?

Dựa vào trí tuệ?

Không thể nhìn ra hắn có trí tuệ gì lớn lao, chỉ thấy được mặt thiểu năng của hắn.

Thời Sênh trầm lặng, có lẽ là dựa vào nhan sắc?

Đối với cách giải thích này, Thời Sênh hoàn toàn phản bác.

“Ông nội nhà ngươi, ngươi thử ngông thêm chút nữa cho ông đây xem nào.”

Thời Sênh như đi vào cõi thiên thần một lúc, thì Giang Trạm đã đánh được gã đàn ông kia. Lúc này hắn đang đắc ý đạp lên lồng ngực của gã đàn ông đó.

Tiểu đệ đi theo gã đàn ông đó cũng căng thẳng nhìn Giang Trạm, vũ khí trong tay lần lượt chĩa về phía hắn.

“Giang Trạm, thả môn chủ của chúng ta ra.”

Nghe vậy, Giang Trạm dùng thêm sức đạp mạnh vào ngực gã đàn ông đó. Gã đàn ông chỉ khó nhọc hét lên một tiếng.

“Giang Trạm.”

Người đối diện vội vàng hét lớn.

Nhưng do môn chủ của bọn chúng đang trong tay Giang Trạm, nên chũng không dám có những hành động thiếu suy nghĩ.

Không khí như ngưng lại, khiến những người có mặt đều như không thở được, bốn bề yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chân Giang Trạm đang thô bạo đạp lên ngực tên môn chủ không biết của môn phái nào.

Tiếng động cứ vang vọng, quanh quẩn trong quán trọ, giống như một động vật to lớn đang cận kề cái chết.

“Tiểu Lạc muội muội.”

Tiếng gọi mềm mại này, vang lên rất đột ngột, nhưng cũng đánh tan bầu không khí nặng nề trong quán trọ, không khí như bắt đầu lưu động trở lại.

Ở trên lầu hai, một cô gái đang rất ngạc nhiên, vui mừng nhìn Bạch Lạc. Trên cầu thang có người đứng, cô ta không dám đi xuống, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn người bên cạnh, “Diệc Vân ca ca, là Tiểu Lạc muội muội.”

Phó Diệc Vân cũng nhìn thấy Bạch Lạc đang được người khác bảo vệ ở phía sau. Hắn hơi chau mày, ánh mắt lạnh lùng đầy đè nén nhìn về phía Bạch Lạc.

Tại sao cô ấy lại ở cùng với người của Ma giáo?

Lúc này, Bạch Lạc đưa ánh mắt mơ hồ nhìn bọn họ. Nhìn rõ gương mặt của Phó Diệc Vân, cô hơi thất thần, trong đáy lòng bỗng cảm thấy nhói đau.

Mình có quen bọn họ sao?

Chương 413: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (23)

Phó Diệc Vân ôm Liễu Nhứ nhảy từ lầu hai xuống. Liễu Nhứ lập tức chạy về phía Bạch Lạc, “Tiểu Lạc muội muội, gần đây muội đi đâu? Một chút thông tin cũng không có... Muội có biết, ta và Diệc Vân ca ca lo lắng cho muội thế nào không?”

Bạch Lạc không có ấn tượng gì với người đứng trước mặt mình, cái nhói đau kỳ lạ trong lòng vừa rồi kia cũng biến mất vô hình vô dạng.

Cô lùi lại phía sau, thu gọn mình sau lưng Thính Phong, kèm theo đó là vài phần sợ hãi và dò xét, “Các người quen ta sao?”

“Tiểu Lạc muội muội?” Liễu Nhứ hiển nhiên không hiểu Bạch Lạc có chuyện gì.

Phó Diệc Vân càng nhíu chặt mày, “Tiểu Lạc, cô không nhớ ta là ai sao?”

Trong đầu Bạch Lạc bỗng hiện lên những hình ảnh xa lạ. Người đàn ông trước mặt cho cô một cảm giác rất quen thuộc, nhưng trong lòng cô lại có một chút kháng cự.

Cô khẽ lắc đầu.

Thời Sênh ăn xong miếng cơm cuối cùng, liền buông bát xuống.

Cảnh bên cạnh đã phát triển thành, Phó Diệc Vân và Liễu Nhứ muốn cưỡng ép đưa Bạch Lạc đi, giáo chúng Ma giáo không đồng ý, dẫn

đến một cục diện gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây.

Còn bên phía Giang Trạm, hắn đặt mông ngồi lên người tên môn chủ kia, hắn chọc thanh Xích Tiêu Kiếm xuống, nhìn về phía Bạch Lạc.

Thời Sênh nhìn qua, hắn lập tức quay đầu, nhe răng cười với Thời Sênh đầy vẻ đắc ý vênh váo.

Thời Sênh: "..."

Trẻ thiểu năng thật dễ vui vẻ.

Thời Sênh nhìn sang hướng khác. Cô đứng dậy, bước tới chỗ Bạch Lạc, gạt Liễu Nhứ đang chặn đường sang một bên.

"Vô Tranh..." Liễu Nhứ ngạc nhiên, tại sao cô ấy lại có mặt ở đây?

Thời Sênh cười tà khí, "Nữ... Bạch Lạc không đồng ý đi cùng các ngươi, lẽ nào các ngươi còn muốn cướp người hay sao?"

"Tiểu Lạc, có phải là cô ta uy hiếp cô không?" Ánh mắt Phó Diệc Vân hơi lạnh lùng. Lần trước y suýt chút nữa chết dưới tay cô gái này.

"Không phải, giáo chủ đối xử với ta rất tốt." Bạch Lạc vội vàng phủ nhận.

Cô ra ngoài mới nghe được những lời đồn đại không hay đó. Nhưng mắt cô có thể nhìn được, Ma giáo và những lời đồn thổi bên ngoài hoàn toàn không giống nhau.

Dù Giáo chủ nói chuyện khó nghe, nhưng cô ở đó lâu như vậy rồi, cũng chưa từng thấy cô ấy động tay động chân hay nổi giận với ai cả.

Hơn nữa, cô ấy còn đối xử rất tốt với phụ nữ...

“Tiểu Lạc muội muội...” Liễu Nhứ tiếp tục nói, “Muội hãy đi cùng chúng ta, ta và Diệc Vân ca ca sẽ không hại muội.”

Bạch Lạc đương nhiên kháng cự lại Liễu Nhứ, rồi thu cả đầu cả người nấp sau lưng Thính Phong, không nhìn họ nữa.

Nếu như lúc này để Bạch Lạc lựa chọn, cô nhất định sẽ chọn Ma giáo đã tiếp xúc một thời gian, chứ không phải chọn hai người lúc này hoàn toàn xa lạ với cô.

Thời Sênh vỗ tay, âm thanh trong trẻo khiến sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào cô, “Này, là cô ấy không muốn đi, chứ không liên quan gì tới ta.”

Ánh mắt Phó Diệc Vân hơi tức giận,”Vô Tranh, cô đã làm gì tiểu Lạc? Tại sao Tiểu Lạc lại mất trí nhớ?”

“Tại sao lại mất trí nhớ? Có lẽ là chướng mắt khi nhìn thấy cảnh ngươi và tình cũ ân ái với nhau chăng.” Thời Sênh buông tay ra, “Người thất tình, thích làm nhất là mất trí nhớ.”

Mặt Phó Diệc Vân hơi biến sắc, “Cô có ý gì?”

Bạch Lạc thích hắn ta?

“Giáo chủ...” Bạch Lạc thò đầu ra, khẽ hỏi, “Trước đây ta từng thích hắn ta sao?”

Cô nhìn thấy người đàn ông này liền thấy rất đau buồn, lẽ nào cô thực sự đã từng thích người đàn ông này?

“Đúng vậy, cô nhìn thấy hắn không thấy có một cảm giác kỳ lạ gì sao?” Cô ấy chỉ mất trí nhớ chứ không thay đổi linh hồn, cơ thể có chút phản ứng theo bản năng, hoặc bị thứ gì đó thân quen đả kích, có lẽ sẽ kích phát trí nhớ, từ đó có thể hồi phục lại trí nhớ.

“Diệc Vân ca ca, cho Tiểu Lạc muội muội một chút thời gian để suy nghĩ đi, đợi muội ấy nhớ ra rồi chúng ta lại đến hỏi muội ấy.” Liễu Nhứ kéo tay Phó Diệc Vân, sợ hắn vì câu nói vừa rồi của Thời Sênh mà sinh ra suy nghĩ gì đó.

Phụ nữ nhìn phụ nữ luôn luôn nhìn thấy rõ hơn rất nhiều so với đàn ông, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô ta đã biết Bạch Lạc thích Phó Diệc Vân.

Bạch Lạc vẫn chỉ để lộ cái đầu như cũ, trong ánh mắt long lanh tràn đầy sự mơ hồ và tò mò.

Phó Diệc Vân liếc nhìn cô ấy, rồi gật đầu với Liễu Nhứ, cuối cùng là một ánh mắt ác liệt nhằm vào người Thời Sênh. “Vô Tranh, thù lần trước, sớm muốn gì ta cũng sẽ báo.”

“Cung kính chờ đại giá.” Thời Sênh nhếch môi, cười một cách ngông cuồng.

Phó Diệc Vân nhìn vậy cũng muốn rút kiếm, nhưng hắn ta biết tình hình hiện tại của mình, nên cùng Liễu Nhứ người trước người sau đi lên lầu.

Hai người này đi rồi, Giang Trạm kêu người tới đánh cho tên môn chủ kia một trận, rồi vứt gã ra ngoài.

“Giang Trạm, ngươi cứ đợi đấy, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Tên

môn chủ được người hầu dìu lên, mặt mũi bầm dập nói.

“Cút!” Giang Trạm vác chiếc chế dài đập xuống.

Đợi chuyện này kết thúc, chủ quán trọ không biết từ đâu chạy ra, nét mặt trấn tĩnh ôm bàn tính gạt lách cách, miệng lẩm bẩm mấy từ.

“Ba cái bàn, mười cái ghế, ba bình trà, bát...”

Chủ quán trọ khom lưng trên lan can ngó ngó nhìn nhìn, “Lan can cũng hỏng... lách cách lách cách... tổng cộng là hai mươi tư lượng tám văn tiền, xin hỏi vị khách nào thanh toán?”

Tất cả đều im ắng, những người đứng xem đều để lại tiền cơm, rồi từ từ chạy ra khỏi quán trọ.

Trong quán trọ chỉ còn lại người của Ma giáo, mọi ánh mắt đều tập trung về phía Thời Sênh.

“Nhìn ta làm gì? Không có tiền!” Các ngươi tự làm hỏng đồ, còn bắt ông đền tiền sao? Các ngươi có biết bây giờ chúng ta nghèo như thế nào không?

“Đuổi theo lôi cổ tên khốn kia về đây.” Giang Trạm tức giận đập bàn.

Chiếc bàn bị hắn giáng một lực rất mạnh, liền đổ rạp xuống đất.

Chủ quán trọ lại lách cách tính thêm vào.

Người của Ma giáo xông ra ngoài quán trọ, đuổi theo tên môn chủ kia.

Đám người đó hoàn toàn không ngờ, mình lại bị người ta đuổi theo...

đòi đền tiền.

Thật đúng là vô cùng nhục nhã, do đó tên môn chủ kia càng khắc cốt ghi tâm về món nợ này với Giang Trạm.

Thời Sênh ở bên cạnh không ngừng lắc đầu.

Đền tiền cái rắm!

Các ngươi là Ma giáo hiểu chưa, có chí chút được không!

Làm bản cô nương tức chết đi được!

Ma giáo mở ra một giới hạn mới về tam quan

Phong cách của Ma giáo hôm nay vẫn kỳ lạ như cũ

...

Thời Sênh không thèm quan tâm đến đám thiểu năng này, một mình lên lầu.

Bạch Lạc thấy vậy, cũng vội vàng đi theo, “Giáo chủ, ta thực sự từng thích người đàn ông vừa rồi sao?”

Thời Sênh đẩy cửa phòng, nói không chút khách khí, “Làm sao ta biết được cô thích thật hay thích giả, hoặc là chỉ thích gương mặt đó của hắn ta.”

Nông cạn không đáng sợ, cô cũng nông cạn!

“Hắn có người thích rồi à?” Ánh mắt Bạch Lạc nhìn thẳng về phía Thời Sênh, “Chính là cô nương bên cạnh hắn lúc nãy phải không?”

Thời Sênh gật đầu qua quýt, nói gì mà nhiều thế.

“Bọn họ rất xứng đôi.” Có lẽ là do mất trí nhớ, nên Bạch Lạc mới có thể nói ra câu này một cách nhẹ nhàng như vậy.

“Ha ha...” Xứng đôi cái rắm, các ngươi mới thực sự là CP.

Nhưng mà cũng sắp mất rồi.

Bạch Lạc không hiểu tại sao thái độ của Thời Sênh lại bắt đầu châm biếm, mỉa mai như vậy.

Thời Sênh cũng lười chẳng muốn quan tâm đên cô gái ngốc nghếch ngây thơ này, cô chỉ đơn giản dùng nước trong phòng súc miệng.

Thời Sênh bá chiếm cái giường, Bạch Lạc chỉ có thể ngủ trên cái sạp mềm rất hẹp ở trong phòng. Cô ấy chỉ có thể nằm nghiêng mình để ngủ.

Không thể nằm thẳng duỗi tay duỗi chân, Bạch Lạc ngủ không thoải mái.

Mãi một lúc sau, cô vẫn không ngủ được, cô nằm nghĩ chuyện trước đây, cuối cùng mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Ánh trăng lạnh lẽo ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, tỏa ánh sáng bàng bạc xuống đất.

Chương 414: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (24)

Ngày hôm sau, khi Bạch Lạc tỉnh dậy, căn phòng đã không còn ai, trên người cô được đắp một chiếc chăn mỏng.

Bạch Lạc nắm lấy một góc, cười như một cô ngốc, giáo chủ quả nhiên là người trong nóng ngoài lạnh.

Cô dọn dẹp đồ đạc rồi đi xuống lầu. Thính Phong và mấy giáo chúng Ma giáo đang ăn cơm, thấy cô xuống, họ lập tức nhường lại một vị trí.

Bạch Lạc nói cảm ơn xong rồi ngồi xuống, “Giáo chủ đâu?”

“Ơ, không có trong phòng sao?” Đám giáo chúng thấy kỳ lạ, từ lúc bọn họ xuống quán cơm đều không thấy giáo chủ ra khỏi cửa.

Bạch Lạc lắc đầu.

“Không sao không sao, có sẽ giáo chủ có việc phải ra ngoài, Bạch Lạc cô nương cứ ăn trước đi.”

“Đúng thế, đúng thế, giáo chủ rất lợi hại, cô nương đừng lo.”

Một đám người nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

Lúc Giang Trạm xuống, không nhìn thấy Thời Sênh đâu, gương mặt hắn đen lại rồi lại đi lên lầu.

Mọi người thở dài lắc đầu, giáo chủ nhà họ cứ làm cao thế này, muốn theo đuổi Vô Tranh cô nương, thì đúng là viển vông.

...

Thời Sênh đi loanh quanh một vòng ở ngoài, lúc quay về thì phát hiện không thấy Bạch Lạc đâu.

Hỏi người khác, bọn họ đều mơ hồ không biết.

“Vừa rồi, Bạch Lạc cô nương nói lên lầu thay y phục, sao lại không thấy được chứ?”

“Từ nãy đến giờ chỉ khoảng một chung trà thôi. Người bên dưới đều không thấy Bạch Lạc cô nương đi ra. Nhất định cô ấy vẫn còn trong quán trọ.”

Thời Sênh thở dài lắc đầu, “Phó Diệc Vân ở đâu?”

Thính Phong nhanh tay nhanh mắt chỉ về một căn phòng khách không xa, “Căn phòng đó.”

Thời Sênh liền chạy đến căn phòng đó, đạp cửa xông vào.

Nhưng căn phòng không có ai.

Phòng bên cạnh là phòng của Liễu Nhứ, bên trong cũng không có người.

Trong quán trọ không ai nhìn thấy bọn họ, làm thế nào có thể vô cớ mất tích như vậy được.

Đám đàn ông Ma giáo rất lo lắng, nhưng Thời Sênh lại không mấy

bận tâm.

Bạch Lạc mất tích, chẳng liên quan tới cô một xu nào, cần làm gì thì làm đó.

Bởi vì Thời Sênh và Giang Trạm không dặn dò bọn họ làm gì, nhưng những người khác trong Ma giáo đều lần lượt tản ra đi tìm, đáng tiếc là đến một cọng lông cũng không tìm được.

Bọn họ đợi ở trong thành có lẽ cũng đến nửa tháng, Thời Sênh liền tập hợp mọi người lại.

Để khiến đám người này động thủ, Thời Sênh đặc biệt chọn ra một hộ gia đình có danh tiếng kém nhất.

Quá trình động thủ diễn ra rất thuận lợi. Giá trị võ lực của Thời Sênh dũng mãnh như vậy, về cơ bản những người khác chỉ làm nền, sau đó thì khoắng đồ.

Giang Trạm căn bản không đến, cơ thể hắn ủng hộ loại hành vi này, nhưng miệng thì lúc nào cũng nói hoàn toàn không ủng hộ.

Đối với chuyện này, đám giáo chúng chỉ muốn giơ ngón giữa.

Lúc đầu, rốt cuộc là ai muốn bọn họ xuống núi.

Đồ mà Thời Sênh cướp được thực sự không ít. Cô rất nghi ngờ đám người này dọc được đã lén lút giấu đi, nếu không thì tại sao nhiều vàng bạc như vậy mà vẫn không đủ dùng?

Lúc rời đi, một đám thanh niên không cam tâm, “Giáo chủ, chúng ta không tìm Bạch Lạc cô nương thật sao?”

“Thiên hạ rộng lớn như vậy, đi đâu để tìm?”

Một câu nói đã khiến đám người kia chẳng thể nói thêm được gì nữa, người trên núi vẫn đang đợi bọn họ quay về.

Lúc ra khỏi thành, bọn họ gặp phải chút phiền phúc. Cuối cùng vẫn là Thời Sênh dùng bạo lực để giải quyết, rồi cả đám người như phi nước đại ra khỏi thành.

Kết quả là, bọn họ ra khỏi thành chưa được bao xa, liền gặp phải một người nằm ngoài dự liệu.

“Vô Tranh cô nương?” Người gọi tên cô toàn thân nhếch nhác, trên mặt còn có một vệt máu khô, râu ria xồm xoàm, sắc mặt trắng bệch.

Nếu không phải y phục trên người hắn làm bằng tơ lụa, thì nhìn chẳng khác gì một tên ăn mày.

Hắn đi từ hướng đối ngược với Thời Sênh, có lẽ là do bị thương, nên tốc độ di chuyển không được nhanh lắm.

Lúc nhìn thấy Thời Sênh, rõ ràng hắn hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức lại tỏ ra vui mừng.

“Thẩm nhị công tử, ngươi đang đi trải nghiệm cuộc sống của nạn dân à?” Thời Sênh cưỡi ngựa, từ trên cao nhìn xuống người phía dưới.

Thẩm Tinh Hải cười khổ lắc đầu. Hắn xông đến chắp tay khom người với cô, “Có thể nhờ Vô Tranh cô nương giúp đỡ một chuyện được không?”

Thời Sênh hơi nhướng mày, đây là một nam chính khác đấy…

“Nói nghe coi.”

Thẩm Tinh Hải đang chuẩn bị mở miệng, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng hét lớn từ phía trước.

“Vô Tranh cô có đi không hả!”

Giang Trạm thúc ngựa từ phía trước quay lại, nhìn thấy Thời Sênh lại đang nói chuyện cùng một người đàn ông khác, hắn nhất thời phẫn nộ.

Cô ấy lại đang nói chuyện một cách “thân thiện” như thế với một người đàn ông à.

Người đàn ông này xấu xí như vậy, đâu có đẹp hoàn hảo mười phân vẹn mười như hắn.

“Giang giáo chủ.” Thẩm Tinh Hải lịch sự chào hỏi.

Giang Trạm chau mày, hất cằm, ngạo mạn nhìn Thẩm Tinh Hải.

Không quen, người đàn ông này là ai?

Đối với hành vi gần như khiêu khích này của Giang Trạm, Thẩm Tinh Hải không có bất cứ một biểu hiện nào.

“Mau đi thôi.” Giang Trạm quay đầu giục Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Gần đây ta quá dịu dàng với tên tiểu tử này sao? Bây giờ lại còn dám to tiếng với cô?

“Vô Tranh cô nương…” Có lẽ Thẩm Tinh Hải sợ Thời Sênh đi mất, nên vội vội vàng vàng kêu lên một tiếng.

“Im mồm.” Roi ngựa trong tay Thời Sênh bỗng vụt “phạch” một cái vào con ngựa của Giang Trạm.

Con ngựa bị đau hí lên một tiếng, rồi điên cuồng đạp xuống đất.

Giang Trạm bị lắc lư tròng trành một hồi, phẫn nộ trừng mắt với Thời Sênh, “Vô Tranh, đừng phụ lòng người tốt.”

Thời Sênh lặng lẽ nhìn về phía Thính Phong.

Giáo chủ nhà hắn làm sao vậy? Lại quên uống thuốc à?

Thính Phong giả bộ như không nhìn thấy gì, vội quay đầu ngắm phong cảnh xung quanh. Những người khác cũng đều răm rắp, quay đầu ngắm trời ngắm đất, tất cả đều giả mù.

Giáo chủ nhà họ đang nảy mầm tình.

Thẩm Tinh Hải có lẽ nhìn ra điều gì đó, nhẹ giọng nói, “Giang giáo chủ, ta chỉ muốn nhờ Vô Tranh cô nương giúp một việc thôi.”

“Ngươi tìm cô ta làm gì, liên quan gì tới ta.” Giang Trạm quát lớn, rồi quất vào mông ngựa, con ngựa bị đau liền lao vút đi.

Đám giáo chúng trừng mắt.

Giáo chủ, sao ngài lại đi như vậy?

Ngài có phải thằng ngốc không đó?

Thẩm Tinh Hải lẳng lặng cười, quay đầu nói với Thời Sênh, “Vô Tranh cô nương, ta muốn nhờ cô giúp ta chăm sóc hai người.”

“Ta đề nghị ngươi nhờ ta giết người.” Cái chuyện chăm sóc người khác, vốn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Thẩm Tinh Hải: “….”

Ánh mắt hắn hơi chùng xuống, “Người, ta sẽ tự đi giết, chỉ mong Vô Tranh cô nương chăm sóc cho bọn họ… Ta cũng không vòng vo với Vô Tranh cô nương. Ta muốn cô nương cho họ một nơi có thể che chở, bảo vệ là được.”

“Đại ca ngươi bây giờ vẫn là minh chủ, ta lại là giáo chủ Ma giáo, vậy mà ngươi lại tới xin ta giúp đỡ, đầu óc ngươi có vấn đề à?” Lần trước, cô đại náo Đại hội minh chủ, nên không chọn ra được minh chủ, vì vậy Thẩm Tinh Dương vẫn đang là minh chủ.

“Vô Tranh cô nương...” Giọng Thẩm Tinh Hải hơi chát đắng, “Chuyện này, tôi không muốn liên lụy đến gia huynh.”

Thời Sênh nhìn chằm chằm hắn vài giây, cô nhếch môi cười nhạt, “Muốn ta giúp đỡ, thì từ bây giờ trở về sau, quan hệ giữa ngươi và Ma giáo sẽ khó có thể nói rõ ràng được. Dù vậy ngươi vẫn muốn ta giúp ngươi?”

“Vô Tranh cô nương, sau này nếu có chỗ nào cần dùng đến Thẩm mỗ, xin cô nương cứ nói.” Thẩm Tinh Hải hành đại lễ như trong giang hồ, thái độ vô cùng thành thực.

Thời Sênh thật không ngờ, trong hai người mà Thẩm Tinh Hải nói tới có Bạch Lạc.

Một người khác cũng là một cô nương, gương mặt không tròn trịa như Bạch Lạc, vừa nhìn đã biết thuộc dạng không dễ ức hiếp.

Gương mặt cô gái có nét đẹp rất kiêu sa, thoạt nhìn đã thấy không dễ tiếp xúc. Cô ta mặc một bộ y phục màu đỏ, đáng tiếc là cô ta vẫn đang hôn mê.

Đây chính là nữ chính của Thẩm Tinh Hải?

Gương mặt này, thân thể này, tác giả tuyệt đối là mẹ đẻ.

Chương 415: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (25)

Thẩm Tinh Hải giao hai người họ cho Thời Sênh rồi rời đi.

Bạch Lạc đã tỉnh lại, nhìn thấy Thời Sênh, bao nhiêu ấm ức lúc trước như tìm được lối thoát.

Nước mắt rơi xuống lã chã.

Cô cũng không quan tâm Thời Sênh hỏi hay không, cứ vừa khóc vừa kể lể những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay với Thời Sênh.

Hôm đó, cô ăn xong bữa sáng, do không cẩn thận nên làm đổ cốc trà. Cô về phòng để thay y phục, ai ngờ Liễu Nhứ lại tới tìm cô.

Cô không nhớ được Liễu Nhứ, nhưng theo bản năng, cô không thích cô ta lắm, vì vậy cô chặn ở cửa phòng, không cho Liễu Nhứ vào trong.

“Tiểu Lạc muội muội, ở đây đông người, chúng ra có thể vào phòng ngồi nói chuyện không?” Giọng Liễu Nhứ dịu dàng ấm áp, khiến người nghe cảm thấy dễ chịu.

Nhưng Bạch Lạc không thích giọng nói này, cô kháng cự cô ta từ trong đáy lòng.

“Có chuyện gì thì cứ nói ở đây đi.”

Liễu Nhứ thấy vậy liền đổi cách nói khác, “ Tiểu Lạc muội muội, muội

không muốn biết những chuyện trước đây của muội sao?”

Mặt Bạch Lạc hơi biến sắc. Cô đưa ánh mắt thăm dò liếc nhìn cô ta, “Cô biết chuyện trước đây của tôi?”

Hỏi xong Bạch Lạc cắn chặt môi. Cô ta biết mình, nhất định biết vài chuyện của mình, chẳng phải cô đang hỏi thừa hay sao?

Liễu Nhứ cười rồi gật đầu, “Tỷ biết muội là ai, cũng biết muội từng xảy ra những chuyện gì. Những gì Tiểu Lạc muội muội muốn biết, tỷ đều có thể nói cho muội biết. Nhưng nơi này không phải chỗ để nói chuyện...”

Bạch Lạc do dự một hồi, “Vậy cô vào đi...”

Cô muốn biết rốt cuộc cô là ai, cô đã mất đi những ký ức gì.

Liễu Nhứ vừa gật đầu vừa nói, “Vô Tranh cô nương không thích tỷ, tỷ sẽ không vào trong...”

Liễu Nhứ đưa Bạch Lạc sang phòng của cô ta, đúng là cô ta có kể một số chuyện với Bạch Lạc.

Nhưng những chuyện này đều rất xa lạ đối với Bạch Lạc. Cô ngồi nghe một lúc liền cảm thấy buồn ngủ.

Nhìn người trước mặt mờ mờ ảo ảo, cô nhấc người đứng dậy định đi, nhưng thân thể hoàn toàn không có một chút sức lực nào, trước mắt cứ đen dần đen dần, cuối cùng là một màn đen sâu thẳm.

Đến khi tỉnh lại, cô mới biết mình bị nhốt trong một căn phòng thô sơ, không chỉ có mình cô bị giam, còn có khoảng vài cô nương nữa.

Những cô nương này, hoặc là khóc lóc rên rỉ, hoặc là ngẩng mặt thẫn thờ nhìn vào khoảng không. Bạch Lạc hỏi họ đây là nơi nào, tất cả bọn họ đều lắc đầu.

Bạch Lạc vô cùng sợ hãi, nhưng những cô nương khác bị nhốt trong phòng lại khiến cô bớt sợ hơn.

Cô kiểm tra qua một lần tất cả mọi chỗ trong căn phòng, hành động này của cô thu hút cái lườm nguýt của hai cô nương khác.

Bọn họ nói với cô rằng sẽ chẳng có tác dụng gì hết. Khi bị họ bị bắt nhốt ở đây, họ cũng đã làm như vậy, nhưng mọi chỗ trong căn phòng này đều bị lấp kín.

Ánh mắt của những cô gái này thẫn thờ, tuyệt vọng.

Bạch Lạc không biết mình đã hôn mê bao lâu, cũng không biết bị nhốt ở đâu bao lâu, thỉnh thoảng có người đến đưa cơm. Cơm được đặt ở trước cửa rồi đẩy dần vào trong, thực ra cũng chỉ có mấy cái màn thầu.

Bạch Lạc không biết thức ăn có hạn, không cướp thì chấp nhận đói bụng.

Khoảng thời gian sau đó, cô vẫn luôn luôn bị bói bụng như vậy.

Sau đó thì cô thông minh hơn, cô ngồi dựa vào cửa, lúc người ta đưa màn thầu vào, cô là người đầu tiên xông ra cướp lấy màn thầu.

Rồi một cô gái mặc váy đỏ cũng bị ném vào phòng.

Cô gái này lúc bị quẳng vào trong vẫn đang to tiếng quát mắng, còn dùng chân đá mạnh vào cửa phòng, giẫm đạp một hồi mà vẫn không

mở ra được.

Đến lúc đưa cơm, cô gái mặc bộ y phục màu đỏ đương nhiên không biết phải cướp thì mới có thứ để ăn, cứ ngẩn ngơ nhìn vào chiếc bát trống trơn.

Mỗi người hai chiếc màn thầu, nhưng có người lại có đến ba chiếc, vì vậy khiến một số cô nương yếu ớt không có gì ăn.

Mấy cô gái lấy được màn thầu rồi vội vàng ăn ngấu ăn nghiến. Cô gái mặc váy đỏ kia có muốn cướp cũng chẳng cướp lại nổi.

Bạch Lạc chia một chiếc màn thầu của mình cho cô gái mặc váy đỏ đó.

Cô gái mặc váy đỏ này tương đối thẳng tính. Bạch Lạc đối xử tốt với cô ta, cô ta liền gọi cô là tỷ tỷ. Cô ta nói với cô rằng muốn trốn khỏi nơi đây, còn nói với cô rằng, cô ta muốn đám người kia phải trả giá.

Cô gái mặc váy đỏ tính toán rất lâu. Rồi một ngày, cuối cùng cô ta cũng tìm ra được cơ hội. Nhưng cô ta không ngờ rằng, đám con gái kia lại bán đứng họ.

Hai người bị nhốt riêng trong một căn phòng rất nhỏ, bốn phía đều là tường cao, ngoài một cánh cửa thì không có một lối ra nào khác.

Cô gái mặc váy đỏ vẫn không từ bỏ ý định bỏ trốn, cô ta suy nghĩ rất lâu, rồi quyết định dùng mỹ nhân kế.

Tính cách Bạch Lạc tương đối yếu đuối, nhưng khi đối diện với sinh tử, thì cô vẫn quyết định phối hợp với cô gái váy đỏ này.

Cô gái váy đỏ phụ trách dùng mỹ nhân kế, Bạch Lạc đứng phía sau,

phụ trách đánh gục người đi vào.

Nhưng sức của Bạch Lạc hơi yếu, nên cuối cùng hai người đổi vai cho nhau. Bạch Lạc phụ trách dùng mỹ nhân kế, cô gái váy đỏ phụ trách đánh người đi vào.

Có điều Bạch Lạc đâu có biết cái gì là mỹ nhân kế, cuối cùng thì cô gái váy đỏ hết cách, nên để cô đứng bên trong, tùy ý sử dụng một vài động tác là xong.

Kế hoạch rất thuận lợi, nhưng lúc trốn ra ngoài họ làm kinh động người khác, nên hai người họ lại bị bao vây.

Lúc tình thế ngàn cân treo sợi tóc, thì Thẩm Tinh Hải xuất hiện cứu được cô gái váy đỏ, mặc dù bọn họ đã trốn thoát ra ngoài, nhưng vẫn luôn bị truy sát.

Một khoảng thời gian ngắn ngủi, bọn họ đã chịu bao nhiêu khổ đau, trải qua sinh tử.

Buổi tối hôm trước, người truy sát bọn họ không biết tại sao càng nhiều hơn. Họ trốn trong một chiếc miếu bỏ hoang, vì muốn xông ra ngoài, Thẩm Tinh Hải đã dụ đám người kia, để cô gái váy đỏ đưa Bạch Lạc đi.

Cuối cùng, mặc dù thoát nạn, nhưng cô gái váy đỏ lại bị thương.

Vốn dĩ, Thẩm Tinh Hải muốn vào thành để tìm thuốc cho cô gái váy đỏ, không ngờ lại gặp được Thời Sênh.

Vì vậy mới có chuyện vừa rồi.

“Giáo chủ, ta còn tưởng không gặp lại được tỷ nữa.” Bạch Lạc mếu

máo, giọng run run.

Lúc đó cô nghĩ rằng lần này mình chết chắc.

Thời Sênh dựa người vào cửa xe, miệng hơi nhếch lên, không biết là đang cười hay đang chế giễu.

“Tại sao Liễu Nhứ lại muốn bắt cóc ta...” Bạch Lạc bắt đầu suy nghĩ vấn đề này.

Thời Sênh nghe cô lầm bầm phân tích, ấn đường giật giật.

Cô gái này quả thật đúng là ngây thơ ngờ nghệch.

Một lúc lâu sau, cô mới từ từ mở miệng, “Liễu Nhứ không muốn cô quay lại bên Phó Diệc Vân, đơn giản vậy thôi.”

Việc của nữ phụ độc ác, chính là chia rẽ nam nữ chính.

“Nhưng bây giờ ta đã mất trí nhớ, không thể nhớ được Phó Diệc Vân là ai, hơn nữa không phải giáo chủ từng nói, bọn họ là một cặp sao? Người mà Phó Diệc Vân thích lẽ nào không phải Liễu Nhứ?” Cô gái ngây thơ ngờ nghệch hỏi liền mấy câu.

Thời Sênh không thể nói với cô ấy, nhiệm vụ của nữ phụ độc ác là không ngừng làm loạn, lấy việc chia rẽ nam nữ chính làm đáp án cho tính tiêu chuẩn của nhiệm vụ của mình.

Nhưng cô giải thích hai lần ba lượt cũng không thể rõ ràng được, nên cô dứt khoát im miệng không nói gì.

Cứ để cho cô gái ngây thơ ngờ nghệch kia tự rối rắm đi.

Thực ra Bạch Lạc cũng bị thương, có lẽ cô ta cảm thấy ở cạnh Thời Sênh rất an toàn, nên chẳng bao lâu sau đã chìm vào giấc ngủ.

Thời Sênh kéo chiếc rèm trên xe. Ngựa của Giang Trạm đang ở bên cạnh. Vừa nãy hắn đi rồi, nhưng giờ lại quay lại, gần không gần, xa không xa, mà cứ quanh quẩn theo xe ngựa của cô.

Giang Trạm thấy Thời Sênh kéo rèm xe nhìn ra bên ngoài. Hắn lập tức thúc ngựa lên trước, nghiêm mặt hỏi, “Vô Tranh, tại sao cô có thể tùy tiện nhặt người về chứ.”

“Đây là người mà người ta đưa đến, không phải ta nhặt.” Thời Sênh sửa lại.

Giang Trạm tức giận, “Cô định biến Ma giáo thành địa bàn của cô sao?”

“Lẽ nào không phải của ta?”

“Không phải...” Giang Trạm hét lớn hai chữ, rồi không có động tĩnh gì nữa.

Hắn nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Thời Sênh. Nếu không phải là hắn, cô có thể được làm giáo chủ sao?

Quay về hắn sẽ cướp lại ngôi vị giáo chủ này, xem cô còn ngang ngược với mình được không.

Chương 416: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (26)

Quay về Ma giáo, Thời Sênh còn chưa ngồi ấm mông, mấy tên giáo chúng đã hùng hổ chạy đến, “Giáo chủ, giáo chủ, có người đánh tới.”

Vị trí địa bàn của Ma giáo thực chất rất hoang vu hẻo lánh. Ban đầu Thời Sênh xem xét nguyên tác, đã phải tốn rất nhiều sức mới tìm được chỗ này.

Vậy mà lại có người tìm được đến đây...

“Đi xem sao.” Thời Sênh rút kiếm mang theo, cùng mấy người đi ra cổng núi.

Cổng núi gần đây mới được tu sửa lại, hai chữ Ma giáo còn chưa kịp treo lên.

Lúc Thời Sênh đến, Giang Trạm đã đứng ở đó, hắn đang cãi cọ với một người khác.

Đối phương có tám người, ăn mặc giống nhau, toàn thân căng thẳng, trên người đầy sát khí.

“Các ngươi nói có là có à, chứng cứ đâu mang ra đây. Nếu không có chứng cứ thì ta nghi ngờ các ngươi cố tình đến gây sự với Ma giáo ta.”

“Chúng ta đã tận mắt trông thấy. Giang giáo chủ, ngươi hãy giao người ra đây, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

“Có chuyện gì vậy?” Thời Sênh nhỏ nhẹ hỏi Thính Phong đứng phía sau.

“ Đám người này là người của Bích Thủy sơn trang. Chúng nói chúng ta bắt đại tiểu thư của họ... Đây không phải là nói xằng nói bậy sao? Chúng ta bắt đại tiểu thư của bọn chúng bao giờ?” Thính Phong nhanh chóng tường thuật qua sự việc cho Thời Sênh, “Ta thấy bọn họ tới là để gây rối, cũng không biết tại sao lại tìm đến đây?”

Thời Sênh hơi chau mày, cô nắm lấy cổ áo Giang Trạm, rồi kéo hắn về sau, “Ngươi nói nhiều với bọn chúng làm gì, xử lý luôn đi.”

Giang Trạm ngây người, một lúc sau mới sực tỉnh, “Người đâu, lên cho ta!”

Người của Ma giáo nghe thấy động tĩnh, chỉ một lát sau đã tập trung đông đủ. Giang Trạm hạ lệnh, cả đám người đồng loạt xông lên.

Ba đánh một chẳng chột cũng què, dù tám người kia võ công cao cường, nhưng bị nhiều người bao vây tấn xông, cũng chỉ còn nước tháo chạy.

“Mẹ kiếp, bây giờ đám người này còn biết mượn cớ.”

“Một đám mặt người dạ thú còn ra vẻ đạo mạo.”

“Giáo chủ, bây giờ chúng ta làm thế nào?”

Có người phát hiện ra vị trí của Ma giáo, tiếp theo nhất định sẽ có người tới bao vây bọn họ.

Thời Sênh khua khua thanh kiếm, hung hăng kiêu ngạo nói: “Sợ cái

gì, đến một tên thì giết một tên, đến một đám thì giết một đám.” Đám giáo chúng: “...” Giáo chủ, đến quỳ với cô.

Giang Trạm liếc nhìn Thời Sênh, không biết động vào dây thần kinh nào, mà hắn lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay người bước đi.

Thời Sênh không hiểu gì nhìn theo hắn.

Bản cô nương đụng chạm gì đến ngươi?

Ngươi kiêu ngạo cái rắm!

...

Lúc Thời Sênh đi thăm Bạch Lạc và cô gái váy đỏ kia, thì cô gái váy đỏ đã tỉnh. Cô ta ngồi ngây người trên giường, không biết đang nghĩ gì.

Bạch Lạc đứng một bên, trong tay cầm thuốc, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Vị Vị tỷ, Thẩm đại ca lợi hại như vậy thì sẽ không có chuyện gì cả. Tỷ hãy dưỡng thương trước, thì mới có thể đi tìm huynh ấy... Giáo chủ.”

Bạch Lạc ngẩng đầu nhìn Thời Sênh đi vào, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tiếng nói này cũng đánh thức Chung Vị Vị không biết hồn phách đang ngao du phương nào. Cô ta nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt thăm dò.

“Cô là Vô Tranh?” Cô ta hỏi không chút khách khí.

“Làm sao, không được à?” Thời Sênh kéo ghế rồi ngồi xuống, hai tay ôm ngực nhìn cô ta.

Chung Vị Vị đột nhiên ho lên mấy tiếng. Bạch Lạc vội vàng đặt bát thuốc xuống, vuốt ngực cho Chung Vị Vị.

Chung Vị Vị ngừng ho, gương mặt cô ta bỗng trắng bệch, ngón tay như ngọc nắm chặt lấy chiếc chăn bông, gân xanh hơi nổi lên, cô ta thở một hơi, rồi hỏi: “ Thẩm Tinh Hải có giao dịch gì với cô?”

Khóe miệng Thời Sênh hơi nhếch lên, ác ý nói: “Từ nay trở đi cô là người của tôi.”

Chung Vị Vị giật mình hốt hoảng.

“Giáo chủ...” Gương mặt Bạch Lạc cũng vô cùng kinh ngạc, Thẩm đại ca đâu có nói như vậy?

Thời Sênh cười tươi nhìn bọn họ, vẻ mặt ấy cứ như là Thẩm Tinh Hải thực sự đã nói như thế vậy.

Chung Vị Vị bỗng nhiên trở người xuống giường. Nhưng chân cô ta vừa chạm đất, toàn thân đã mềm nhũn, vết thương trên cơ thể đau nhói như bị xé toạc.

“Vị Vị tỷ, tỷ đừng cử động, vết thương của tỷ rất nặng.” Bạch Lạc đỡ lấy Chung Vị Vị, gương mặt căng thẳng, lo lắng. “Giáo chủ không có ác ý gì, Thẩm đại ca cũng không nói với giáo chủ như vậy, tỷ yên tâm.”

Thời Sênh liếc nhìn Bạch Lạc. Ánh mắt đó khiến Bạch Lạc cảm thấy mất tự nhiên, cô cúi đầu không dám nhìn Thời Sênh.

“Đi hay không tùy cô, nhưng những thứ nên lấy từ tay Thẩm Tinh Hải, ta sẽ không lấy bớt đi thứ gì hết.” Thời Sênh đứng dậy, quăng lại

câu nói đó rồi bước đi.

Cô chỉ đồng ý đưa bọn họ về Ma giáo, chứ không đồng ý sẽ chăm sóc bọn họ.

Cuối cùng Chung Vị Vị không đi, cô ta còn chưa ra khỏi phòng thì đã ngất lịm.

Người tìm đến Ma giáo càng lúc càng nhiều, không chỉ có người trong Võ lâm, còn có cả người của triều đình, thậm chí là người thường.

“Ma giáo chúng ta có đám người này từ khi nào?” Đánh đến vòng thứ thứ ba, Thời Sênh không nhịn được nữa liền hỏi người bên cạnh.

Ngoài hai cô gái Ma giáo mới đưa về, gần đây đều không có thêm thành viên mới nào, cái tên mà bọn chúng nhắc tới thực sự còn chưa từng nghe qua.

“Giáo chủ, tôi biết, tôi biết.” Một giáo chúng giơ tay lên.

“Nói.”

Tên giáo chúng lập tức kể những thông tin mà hắn nghe được.

Gần đây, giang hồ xảy ra nhiều vụ mất tích. Người mất tích đều là những cô gái trẻ có dung mạo xinh đẹp, người nào cũng có, thiên kim của quan lớn trong triều đình, tiểu thư của thế gia võ lâm, con gái của những người dân thường.

“Đám người này cho rằng chúng ta bắt cóc mấy cô gái đó đi.” Giáo chúng nói câu cuối cùng.

Kiếm của Thời Sênh bỗng nhiên chỉ lên, nhướng mày hỏi, “Các ngươi có lén lút xuống núi cướp phụ nữ sau lưng ta không?”

Đám giáo chúng: “...” Giáo chủ nghiêm túc chút được không.

Nhìn bọn họ có đến mức thèm khát vậy không?

“Giáo chủ, lại có người lên.” Người gác dưới chân núi vừa chạy vừa nói, phía sau hắn còn có không ít người.

“Là Phó Diệc Vân...”

Thính Phong không biết từ đâu xuất hiện, còn chưa nói xong, Giang Trạm đã đẩy hắn ra để đứng bên cạnh Thời Sênh.

Hai tay Giang Trạm chắp vào hai bên eo, hét lớn như một người phụ nữ chanh chua đanh đá, “Phó Diệc Vân, ngươi đến Ma giáo có chuyện gì?”

Thời Sênh nhìn Thính Phong, không phải đã nói ngươi nhốt tên thiểu năng này lại rồi sao?

Thính Phong vô tội, không nhốt được hắn!

Phó Diệc Vân đi một mình, hắn dừng lại ở một chỗ cách đó khoảng mười mét, “Giang Trạm, hãy giao Bạch Lạc ra đây.”

“Ngươi nói giao là giao sao, ngươi nghĩ ngươi là ai?” Giang Trạm lạnh lùng.

“Giang Trạm, con gái ta đâu?” Người đàn ông đứng cạnh Phó Diệc Vân trầm giọng chất vấn.

Người này có lẽ là phụ thân của Bạch Lạc...

“Con gái ông là ai? Con gái không thấy đâu, chạy tới Ma giáo ta tìm cái gì, đầu ông bị bệnh hả?”

Thời Sênh cảm thấy năng lực đắc tội với người khác của Giang Trạm hoàn toàn không kém mình, nhưng lực chiến của tên tiểu tử lại chỉ là cặn bã.

“Giang Trạm!”

“Gọi ông nội ngươi có chuyện gì!”

Những người phía dưới tức giận đến mức mặt tím lại.

Ông Bạch và Phó Diệc Vân hắng giọng hai tiếng, ông Bạch nói, “Giang Giáo chủ, ta chỉ muốn tìm con gái thôi, chỉ cần cậu trả con gái cho ta, những chuyện trước đây ta sẽ không truy cứu nữa.”

Giang Trạm kinh ngạc, “Vậy nếu ta hủy hoại con gái ông rồi, ông cũng không truy cứu sao? Làm con gái ông đúng thật là đen đủi.”

Ông Bạch: “...”

“Giang ma đầu, các ngươi cho rằng các ngươi còn có thể chạy thoát sao? Bây giờ, bên dưới đều là người của ta, hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trói, ông nội ngươi sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái.”

“Giao người ra, giao người ra!”

“Giang ma đầu hãy giao người ra...”

Chương 417: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (27)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (27)

Thời Sênh cảm thấy thực sự bọn họ không thèm để ý gì đến cô. Bây giờ cô mới là giáo chủ Ma giáo mà. Ai cũng gọi Giang Trạm là sao.

Tên thiểu năng này chạy tới cướp đất diễn của ta.

Thời Sênh liền lôi Giang Trạm ra phía sau.

“Con mụ điên, cô định làm gì!” Giang Trạm trừng mắt với Thời Sênh.

“Ngươi nói hơi nhiều rồi đấy.” Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Ngươi dám lên trước một bước, ta sẽ đánh chết con chó nhãi nhép của ngươi.”

Giang Trạm chuẩn bị bước lên trước, bỗng nhiên bước chân dừng lại, hắn thu chân, đứng yên chỗ cũ.

Trên miệng vẫn lải nhải mãi chưa dứt, “Cô là phụ nữ, có gì mà khoe khoang, tốt nhất là nên đứng sau bản giáo chủ ta.”

“Đứng sau lưng ngươi để đỡ đao cho ngươi sao?”

Giang Trạm tức giận đạp chân, “Cô đừng có coi thường người khác, ta chỉ là tạm thời chưa lợi hại thôi.”

Thời Sênh nhún vai, “Nhưng bây giờ bọn họ đang đánh lên rồi.”

Lại còn tạm thời chưa lợi hại, ngươi cho rằng mình còn có chức năng hồi máu à?

Ánh mắt Giang Trạm hơi biến đổi, rồi ngậm miệng, tay hắn từ từ thả xuống rồi siết lại thành cú đấm.

“Giáo chủ, đừng xúc động,” Thính Phong lại gần Giang Trạm, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Bây giờ để cô ấy chặn trước mặt ta, ta có còn là đàn ông nữa không?” Giọng Giang Trạm có vài phần căm hận.

“Giáo chủ...” Thính Phong khó xử, “Thực ra, Vô Tranh cô nương rất lợi hại. Bây giờ người cũng không còn cách nào khác đúng không... Đợi người tu luyện nửa năm cuối cùng, sau đó người có thể chặn trước mặt Vô Tranh cô nương.”

Thính Phong sợ Giang Trạm bị kích động, công sức lại đổ xuống sông xuống biển, nên cố gắng khuyên ngăn.

Sắc mặt Giang Trạm dần dần trở nên thoải mái hơn. Chỉ còn nửa năm cuối cùng, U Minh Quyết mà hắn tu luyện có thể đạt đến tầng 9.

Ở mấy tầng dưới, U Minh Quyết rất yếu, về cơ bản là không có tác dụng gì, nhưng luyện U Minh Quyết không được luyện thêm công pháp khác. Từ nhỏ hắn đã bắt đầu tu luyện U Minh Quyết. Sau này khi xảy ra nhiều chuyện, hắn muốn tu luyện công pháp khác thì đã quá muộn, chỉ có thể cắn răng tiếp tục luyện U Minh Quyết.

Nghe nói khi luyện đến tầng thứ 9 U Minh Quyết, có thể hô mưa gọi gió.

Đúng thế, Ma giáo chưa có bất cứ người nào tu luyện đến tầng thứ

9. Hhắn là người duy nhất kiên trì được lâu như vậy, hơn nữa cũng là người sắp tu luyện thành công.

“Vô Tranh, cô làm gì thế!”

Giọng nói chói tai, kéo tâm tư của Giang Trạm lại. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

Đúng lúc Thời Sênh rút kiếm chém về phía một người, người đó khiếp sợ lùi người về sau, dưới chân bị vướng một chút, rồi lăn thẳng xuống núi, tiếng hét thảm thiết “A A” từ gần đến xa.

“Chuyện này không thể trách ta, hắn tự ngã xuống dưới.” Hai tay Thời Sênh giơ ngang, ý nói cô vô tội.

Cô không chém hắn, hắn có thể rơi xuống được không?

“Giết!”

Người của Ma giáo và đám người phía dưới xông vào chiến đấu. Thời Sênh đứng ở vị trí phía sau một chút, không hề nhúc nhích.

Phó Diệc Vân và ông Bạch cũng không hề động đậy, hai bên như đang so xem ai kiên nhẫn hơn.

Bóng đao bóng kiếm đưa qua đưa lại như con thoi, máu tươi cũng nhuốm đỏ trên đá xanh.

Thời Sênh từ từ nhấc tay lên, thanh kiếm quét qua một lượt trong không khí, luồng khí dũng mãnh như có thực thể, hội tụ bên cạnh cơ thể cô, cỏ cây rung động, khí thế khiếp người.

Phó Diệc Vân và ông Bạch bỗng đề cao cảnh giác, nhìn chằm chằm

cô gái phía trên.

Nét mặt bình tĩnh của cô từ từ nở nụ cười. Nụ cười ấy quá sáng lạn, như ánh mặt trời chói sáng xuyên qua những đám mây đen vần vũ, như trăm ngàn bông hoa khô héo bỗng bắt đầu sinh sôi nảy nở...

Người cô vừa di chuyển, đám người kia liền nhanh chóng né tránh, nụ cười xán lạn vừa rồi hình như vẫn còn lưu lại ở chỗ cũ.

Phó Diệc Vân và ông Bạch lấy lại tinh thần, chỉ nhìn thấy hết người này đến người khác ngã xuống.

“Giáo chủ uy vũ!”

“Giáo chủ nhất thống giang hồ!”

Giáo chúng Ma giáo mất đi đối thủ lại bắt đầu hô vang khẩu hiệu.

Mặt Phó Diệc Vân từ từ biến sắc, hắn kéo ông Bạch vội vàng xuống núi.

Thực lực của cô gái này lại mạnh mẽ đến vậy.

Đợi Thời Sênh giải quyết xong đám người đó, Phó Diệc Vân và ông Bạch cũng đã xuống núi.

Thời Sênh cho người ném thi thể xuống dưới.

Cô đi quanh dãy núi một vòng, sau khi quay lại, thi thể cũng sắp được xử lý xong. Giang Trạm và Thính Phong đang đứng ở cổng núi.

“Giáo chủ, ta sớm đã muốn hỏi, trước đây cô dùng Hàn Nguyệt Kiếm cơ mà? Kiếm mà bây giờ cô đang dùng là kiếm gì? Thật quá lợi hại!”

Đôi mắt Thính Phong long lanh nhìn chằm chằm vào thanh thiết kiếm mà Thời Sênh đã giữ trong tay.

Dục Vũ đang đừng từ xa, cũng kinh ngạc vội vàng chạy lại, hẳn là hắn cũng có hứng thú với thanh kiếm này.

Thời Sênh nhìn thanh thiết kiếm trong tay mình, tên là gì thì hay đây?

Thiết kiếm: "..." lại muốn đổi tên, chủ nhân, có phải cô đã quên luôn tên gốc của tôi rồi không?

Mặt Thời Sênh nghiêm túc: "Thiên hạ đệ nhất kiếm."

Thính Phong: "..." Tên thanh kiếm này được đặt tùy tiện thật.

Dục Vũ: "..." Tầm thường!

Giang Trạm không nói gì, ánh mắt có vẻ phức tạp nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn Giang Trạm vẻ kỳ quái. Tên thiểu năng này sao rồi?

Yên tĩnh như vậy, có chút không hợp lý.

"Ta muốn bế quan." Giang Trạm khó khăn lắm mới có thể dùng giọng điệu ôn hòa như vậy nói chuyện với cô.

Thời Sênh hơi chau mày, "Bế quan xong ngươi có thể thắng ta không?"

"Đương nhiên!" Thái độ ôn hòa của Giang Trạm không trụ được một phút, cái đuôi lại bay lên trời.

Thời Sênh không tỏ rõ thái độ.

Giang Trạm hừ một tiếng, “Cô đừng nghi ngờ, chúng ta cứ chờ xem.”

Thời Sênh lại nhún vai, “Vậy cứ chờ xem.”

Giang Trạm nhìn bốn xung quanh, “Cô đi với tôi một lát.”

“Làm gì?”

“Cô đi theo là được, nói nhiều thế!”

Thời Sênh: “...”

Rốt cuộc ai mới là người nói nhiều?

Giang Trạm đưa Thời Sênh đến một nơi không có ai. Hắn đột nhiên quay mạnh người, ôm lấy Thời Sênh. Trong lúc cô vẫn chưa kịp phát tác, hắn lập tức buông cô ra.

“Vô Tranh, đợi ta xuất quan, ta sẽ cưới cô.”

Mặt Thời Sênh bỗng chốc ngây dại, có ý gì vậy?

Mặt Giang Trạm cũng hơi ửng đỏ, “Dù sao với bộ dạng này của cô cũng chẳng ai muốn cưới cô. Ta đành miễn cưỡng chấp nhận cô vậy.”

Thực sự thiệt thòi cho ngươi quá, ai muốn gả cho ngươi chứ!

Giọng Giang Trạm đột nhiên thấp xuống, “Nếu như ta có thể xuất quan”

Khiêu chiến tầng 9 U Minh Quyết, chỉ có con hai đường.

Hoặc là thành công.

Hoặc là chết!

Không khí như đè nén xuống, Giang Trạm thở hắt ra một hơi. Hắn lật rương lật tủ một hồi lâu, rồi tìm ra đươc một vài món đồ, rồi đưa cho Thời Sênh.

“Ta đi rồi, nếu như ta không xuất quan, Ma giáo sẽ giao lại cho cô.” Ngừng một lúc, “Ta nhất định sẽ ra.”

Câu nói cuối cùng cũng không biết nói với Thời Sênh, hay là nói với chính bản thân hắn.

Hắn bước vài bước ra khỏi căn phòng. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu rọi khiến hắn hơi hoa mắt.

Hắn không thể đợi thêm nữa.

Thính Phong nói đúng, cô rất lợi hại, lợi hại đến mức khiến hắn có một chút sợ hãi. Nếu như hắn dừng bước không bước tiếp, thì e rằng hắn không thể đuổi kịp cô.

Thời Sênh ôm lấy đống đồ kỳ quái đó, hơi sững sờ.

Phải một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

Có lẽ Giang Trạm đã thích Vô Tranh.

Chuyện hồi còn nhỏ, hắn đều nhớ rất rõ, cũng không phải là thù giết cha, nên chỉ có một cách giải thích duy nhất, có lẽ là Giang Trạm

thích Vô Tranh.

Đáng tiếc...

Cô không phải Vô Tranh.

Cô không thể sống cùng hắn.

Giang Tạm bế quan lúc này, đối với Ma giáo mà nói thì không có gì khác cả. Bây giờ bọn họ đã cảm thấy, Thời Sênh làm giáo chủ thực sự rất tốt.

Có thịt ăn, có tiền tiêu.

Chương 418: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (28)

CHUYỆN HÀNG NGÀY Ở MA GIÁO (28)

Vụ án thiếu nữ mất tích đang xôn xao khắp giang hồ. Dưới chân núi Ma giáo bị bao vây đông đúc đến mức nước cũng không ngấm qua được.

Lúc này, ở trấn nhỏ cách Ma giáo gần nhất, không ít người đều tụ tập tại đây.

Phó Diệc Vân và ông Bạch cũng bất ngờ có mặt.

“Diệc Vân ca ca, Tiểu Lạc muội muội không sao chứ?” Liễu Nhứ ngả vào bên cạnh Phó Diệc Vân, gương mặt tỏ vẻ lo lắng.

Phó Diệc Vân vỗ nhẹ vào tay cô ta, “Đừng lo, người của Ma giáo đang hung hăng ngang ngược, cũng biết ai có thể ra tay được, ai không.”

“Đều là do thiếp không tốt. Nếu hôm đó thiếp cương quyết đưa Tiểu Lạc muội muội đi thì tốt rồi.”

Phó Diệc Vân nhìn bộ dạng tự trách mình của Liễu Nhứ, cảm thấy hơi đau lòng, “Nàng cũng không biết cô ấy bị Ma giáo cướp đi, không liên quan đến nàng, đừng tự trách bản thân.”

Phó Diệc Vân thấy thương Liễu Nhứ, nhưng hắn cũng thương Bạch Lạc, không biết tại sao từ sau hôm nghe được Vô Tranh nói Bạch

Lạc thích mình, trong lòng hắn không thể nào bình tĩnh lại được.

Có những lúc, khi hắn đối diện với Liễu Nhứ, thậm chí lại nhớ đến khoảng thời gian Bạch Lạc ở cùng hắn.

Liễu Nhứ thấy thần sắc Phó Diệc Vân có chút thay đổi, cô ta vội vàng lay lay tay hắn.

Mặc dù, bây giờ cô ta không thích người đàn ông này, nhưng cô ta cũng không muốn hắn thích một cô gái khác.

Ông Bạch sa sầm mặt ngồi đối diện vói Phó Diệc Vân, không biết đang nghĩ gì.

Những người khác thì đang thảo luận chuyện tấn công Ma giáo, nhưng liên tiếp hai lần liền, danh môn chính phái bị tổn thất nhiều người như vậy, những người có thực lực của bọn họ cũng không nhiều. Có điều nếu bây giờ không tấn công, đợi sau này khi Ma giáo lớn mạnh lên, thì lúc đó bọn họ thực sự không có cách nào để đấu với Ma giáo.

Thảo luận xong, đám người đứng dậy tự tản đi.

Phó Diệc Vân và Liễu Nhứ trở về phòng. Tư tưởng Phó Diệc Vân hơi không tập trung.

Liễu Nhứ đứng bên cạnh bàn, cô ta quay đầu nhìn Phó Diệc Vân đang đứng bên cạnh cửa sổ. Thấy hắn không chú ý sang bên này, cô ta liền lấy một chiếc bình sứ từ trong tay áo ra, cẩn thận đổ một ít bột màu trắng vào trong cốc trà.

Lúc đầu cô ta đổ hơi ít, nhưng sau đó cô ta tiếp tục đổ thêm.

Liễu Nhứ thu lại chiếc bình sứ, cầm cốc trà, đưa đến trước mặt Phó Diệc Vân, “Diệc Vân ca ca, uống trà đi.”

Phó Diệc Vân hơi mỉm cười, nhận lấy cốc trà, uống một ngụm.

Liễu Nhứ tựa đầu vào lồng ngực Phó Diệc Vân, ngón tay từ từ vẽ những vòng tròn nhỏ nhỏ trên ngực hắn.

Thân thể Phó Diệc Vân bỗng có chút phản ứng, hắn ôm chặt Liễu Nhứ, giọng trầm trầm, “Nhứ Nhi, đừng đùa.”

Liễu Nhứ bĩu môi, “Diệc Vân ca ca không thích thiếp sao?”

“Không phải.”

Mặt Liễu Nhứ lập tức trông hơi khó coi, “Có phải Diệc Vân ca ca trách thiếp…”

Phó Diệc Vân ôm lấy mặt Liễu Nhứ, trên mặt Liễu Nhứ đã có một dòng nước mắt trong suốt.

Nhìn thấy Liễu Nhứ khóc, Phó Diệc Vân lập tức ném Bạch Lạc lên đến chín tầng mây, “Nhứ Nhi đừng khóc. Ta không trách nàng, thật đó.”

Liễu Nhứ không nói gì, vẫn lặng lẽ khóc.

Bộ dạng đáng thương đó, đã kích thích dục vọng trong lòng Phó Diệc Vân, hắn cúi đầu ngậm chặt môi Liễu Nhứ.

Hai người cứ thế quấn lấy nhau, giường bị rung lắc phát ra những tiếng cót ca cót két.

Liễu Nhứ quấn lấy Phó Diệc Vân, cho đến khi hắn mệt không chịu nổi nữa thì ngủ luôn.

“Diệc Vân ca ca.” Liễu Nhứ lay người Phó Diệc Vân.

“Nhứ Nhi đừng đùa nữa, ngủ đi.” Giọng Phó Diệc Vân mơ mơ màng màng không rõ, đưa tay ôm lấy Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ gọi thêm mấy tiếng nữa, nhưng Phó Diệc Vân không đáp lại. Lúc này cô ta mới cẩn thận ngồi dậy, mặc y phục, lấy Lưu Tinh Kiếm của Phó Diệc Vân, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Liễu Nhứ đi lòng vòng quanh trấn nhỏ, sau đó vào một tiểu viện.

Trong viện, đèn đuốc sáng rực, một căn nhà thấp thoáng tiếng đàn sáo vàtiếng phụ nữ cười đùa vọng đến.

Gương mặt Liễu Nhứ hơi khó coi, nhưng cô ta vẫn tiếp tục bước vào.

Căn phòng rất cũ kỹ, người đàn ông mà cô ta tâm tâm niệm niệm, lúc này đang tay ôm tay ấp, còn có thêm một cô gái đang quỳ giữa hai chân hắn, nói những câu lẳng lơ gợi tình.

Người đàn ông kia nheo mắt quan sát Liễu Nhứ một chút, đẩy cô gái đang quỳ giữa hai chân hắn ra, đưa tay vẫy Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ cắn môi bước tới, hai tay dâng Lưu Tinh Kiếm lên, “Chủ nhân, Nhứ Nhi đã mang Lưu Tinh Kiếm về cho chủ nhân.”

Người đàn ông cầm lấy Lưu Tinh Kiếm rồi nhìn qua, “Rất tốt, làm tốt lắm.”

Nhưng một giây sau, người đàn ông này đột nhiên tức giận, hắn bóp chặt cổ Liễu Nhứ, “Mùi vị của nhân tình cũ thế nào? Ngay từ đầu ta đã nói với ngươi thế nào? Hả?”

Liễu Nhứ không thở nổi, gương mặt bỗng đỏ bừng lên, “Chủ nhân… Tính cảnh giác của Phó Diệc Vân rất cao…”

Bình thường khi ngủ, Phó Diệc Vân đều mang Lưu Tinh Kiếm bên người, có người tiếp cận hắn sẽ tỉnh ngay. Nếu cô ta không làm như vậy, thì căn bản không thể lấy được Lưu Tinh Kiếm.

Ngón tay của người đàn ông cọ cọ vào khuôn mặt trái xoan trắng nõn của Liễu Nhứ, ánh mắt nguy hiểm, “Vậy sao?”

Nước mắt Liễu Nhứ lã chã rơi xuống, nhưng không khơi dậy sự thương cảm của người đàn ông này. Hắn thô bạo xé toạc y phục trên người Liễu Nhứ, rồi trực tiếp dùng tay luồn vào trong.

“Trong mắt ngươi, là ta hơn, hay là hắn hơn?”

Trong phòng vẫn có người, Liễu Nhứ bị đối đãi như vậy, chỉ cảm thấy bị lăng nhục.

“Là ta hơn hay hắn hơn?” Người đàn ông dùng lực mạnh hơn.

Người Liễu Nhứ run lẩy bẩy, “Chủ nhân, chủ nhân hơn.”

Cô vội vàng ôm chặt lấy tấm thân không một mảnh vải, phía dưới hoàn toàn lõa lồ trong không khí, còn bị gã đàn ông kia chỉnh thành một tư thế có thể phơi bày ra cho người khác xem.

Mấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng cười, khiến trong lòng Liễu Nhứ càng thấy căm hận.

Hắn từng nói sẽ cưới cô ta. Cô ta đã lấy Lưu Tinh Kiếm về rồi, hắn nhất định sẽ cưới cô ta.

Mấy người phụ nữ này, đến lúc đó cô ta sẽ không tha cho một ai hết.

Người đàn ông rút tay ra ngoài, ánh mắt tràn đầy sự ghê tởm, “Người đâu.”

Bên ngoài bỗng có hai người đàn ông chạy vào, mặt Liễu Nhứ tái mét.

Cô ta hoảng loạn che lấy thân thể.

“Con đàn bà này thưởng cho các ngươi.” Người đàn ông chỉ tay vào Liễu Nhứ.

“Chủ nhân?” Liễu Nhứ trợn mắt không thể tin nổi.

Ánh sáng màu vàng ấm áp hắt lên mặt người đàn ông, gương mặt cứng rắn, có một vài nét giống Phó Diệc Vân.

Người đàn ông cười lạnh, “Liễu Nhứ, ngươi cho rằng ta sẽ cưới một con đàn bà đã bị đệ đệ của ta vấy bẩn làm Hoàng tử phi sao?”

“Chủ nhân, rõ ràng chàng đã hứa với ta.” Chỉ cần cô ta lấy được Lưu Tinh Kiếm, không cần biết cô ta dùng cách nào, hắn cũng sẽ cưới cô ta.

“Lừa ngươi mà ngươi cũng tin, không hiểu tại sao đệ đệ của ta lại thích một con đàn bà ngu ngốc như vậy, đưa xuống dưới.”

Hai người đàn ông lập tức đi lên giữ chặt tay Liễu Nhứ, rồi lôi cô ta ra

ngoài.

Liễu Nhứ khóc lóc cầu xin, nhưng gã đàn ông vẫn không thèm để ý đến cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn theo.

Bộ dạng lạnh lùng đó, khiến Liễu Nhứ đột nhiên thấy rùng mình.

Người đàn ông này trước nay đều tàn nhẫn như vậy, bất luận là đối với bản thân mình hay đối với người khác, cũng đều như vậy...

Cho đến khi bị lôi hẳn ra ngoài, đám đàn ông trong sân liền xúm lại, Liễu Nhứ mới sợ hãi kêu lên.

“Phó Diệc Thụy, ngươi sẽ không chết tử tế...”

“Á... Buông ta ra. Chủ nhân, cứu ta... Phó Diệc Thụy, ngươi là cầm thú!”

Tiếng la hét kinh khủng của Liễu Nhứ cộng với tiếng cười đùa vui của mấy người phụ nữ trong phòng tạo thành sự đối lập kỳ dị.

Chương 419: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (29)

Ngày hôm sau, Phó Diệc Vân tỉnh dậy không thấy Liễu Nhứ đâu cả, đến Lưu Tinh Kiếm của hắn cũng không thấy đâu.

Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ Liễu Nhứ bị người khác cướp đi.

Hắn vội vàng đi hỏi những người ở bên dưới, nhiều người có ấn tượng với Liễu Nhứ.

Xinh đẹp có khí chất, nói chuyện nhẹ nhàng lấy lòng người, đại đa số mọi người đều không thể quên.

Nhưng khi hỏi ra, kết quả lại khiến Phó Diệc Vân thực sự ngỡ ngàng.

Tối qua, có người ra ngoài uống rượu, khi quay về, đúng lúc nhìn thấy Liễu Nhứ vội vội vàng vàng rời khỏi quán trọ.

Do người này uống rượu, nên cũng không nhìn rõ trên tay cô ta lúc đó có mang theo Lưu Tinh Kiếm hay không.

Nhưng mất Lưu Tinh Kiếm ở quán trọ, bọn họ đông người như vậy, đến 80% là do Liễu Nhứ làm.

Nếu có một người lạ mặt bước vào quán trọ, một người có thể không phát hiện ra, nhưng không thể tất cả mọi người đều không phát hiện ra.

Khi Phó Diệc Vân thành danh, Lưu Tinh Kiếm đã ở trong tay hắn, rất

ít người biết được hoàn cảnh và thân phận của hắn, chỉ biết đến kiếm pháp của hắn vô cùng tuyệt hảo, sau đó thì trở thành Thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

Nhưng bây giờ, vị Thiên hạ đệ nhất kiếm khách này lại bị một người phụ nữ lừa lấy mất thanh kiếm...

Dù trong thời khắc tất cả đều nhất trí đối phó người ngoài, thì vẫn có kẻ im lặng đứng xem kịch. Phó Diệc Vân không có tâm trạng để đối mặt với những tiếng cười nhạo chế giễu của đám người này. Hắn không hiểu, mình có chỗ nào có lỗi với Liễu Nhứ, để khiến cô ta lấy trộm kiếm.

Hắn buồn bực trong lòng, miệng bỗng nhiên nôn ra máu, “Phụt!”

“Phó công tử.”

“Sao lại nôn ra máu, mau gọi đại phu, đỡ Phó công tử dậy trước đã.”

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

...

Ma Giáo bị bao vây, nhưng đám người này lại phát hiện không thể lên được.

Bọn họ có thể thấy đường lên núi, nhưng sau khi lên, thì lại nhanh chóng quay lại chỗ cũ.

“Gặp ma rồi, bất luận là đi thế nào, cũng đều quay lại chỗ này.”

“Đây là quỷ đánh tường sao?” (Quỷ đánh tường: Ma quỷ chặn đường khiến người ta không đi ra khỏi được một phạm vi nào đó)

Một đám người túm tụm lại, thần sắc cổ quái nhìn con đường lên núi không xa.

“Là kỳ môn độn giáp.” Thẩm Tinh Dương là minh chủ, đương nhiên cũng có mặt. Duy chỉ có ông ta là người bình tĩnh nhất.

Bên cạnh là trang chủ của Bích Thủy sơn trang, ông ta tiếp lời Thẩm Tinh Dương: “Không ngờ Ma giáo thật sự có nhân tài xuất chúng.”

Kỳ môn độn giáp được người trong giang hồ truyền bá vô cùng kỳ diệu, mới nghe đến đây, những người khác đều yên tĩnh lạ thường.

Trong số bọn họ, có thể nói rằng không ai biết.

“Ma Giáo không dễ tấn công như vậy” Thẩm Tinh Dương thở dài.

Cô gái tên Vô Tranh đó...

Lần này nếu không phải đám người này, ông ấy cũng sẽ không đến.

“Minh chủ, ông có cách gì không?”

Thẩm Tinh Dương lắc đầu.

Ông ta cũng không biết kỳ môn độn giáp, sao có thể có cách gì được.

Chung Trang chủ liếc nhìn Thẩm Tinh Dương, ánh mắt thoáng lóe lên.

“Hay là thử dùng hỏa công.” Kỳ môn độn giáp cần dựa vào ngoại vật. Bọn họ dùng một ngọn lửa thiêu rụi ngọn núi này, chắc sẽ phá được chứ?

Thẩm Tinh Dương không nói gì, Kỳ môn độn giáp đâu dễ phá như vậy.

Nhưng đám người này cũng hết cách, chỉ đành thử xem sao.

Ngọn lửa cháy bùng bùng, nhưng cũng chỉ có một giới hạn, cháy đến một vị trí nhất định, thì cũng không thể tiến tiếp vào trong.

Nơi đó dường như có một sợi dây ngăn cách, lửa cháy bên ngoài hừng hực, nhưng lửa không thể bén vào rừng cây bên trong được.

Lúc những người bên ngoài đang ngạc nhiên, thì trên con đường đá xanh xuất hiện vài bóng người đang xuống núi, chỉ chỉ trỏ trỏ đám lửa cháy bùng bùng chỉ cách họ khoảng một bước chân.

“Giáo chủ nói không sai, đám lửa này không thể cháy lên được.”

“Giáo chủ thật lợi hại. Giáo chủ còn nói bọn họ không thể tấn công lên được, không biết có phải thật không, có muốn thử xem sao không?”

“Lỡ chết mất thì sao?”

“Ngu vậy, đâu có bảo ngươi đứng yên để cho họ đánh, ngươi không biết chạy sao?”

Do đó một đám người bị khiêu khích, sự công kích của họ chỉ có thể tới dải phân cách bằng lửa kia, hơn nữa còn bị phản đạn lại.

“Mẹ kiếp, các ngươi trốn ở đây còn gọi gì là đàn ông, có bản lĩnh thì ra đây.”

“Đám nhãi ranh Ma giáo, ra đây, ông nội ngươi đợi ở bên ngoài này.”

Mấy tên giáo chúng Ma giáo đồng loạt giơ ngón giữa lên, sau đó nhìn chằm chằm một lúc rồi quay người chạy lên núi.

“Rùa rụt cổ, chạy cái gì, các ngươi có thể trốn ở đó cả đời được sao?”

Tiếng mắng chửi của người bên dưới càng lúc càng lớn. Trên sơn đạo vẫn không có người xuất hiện. Đúng lúc bọn họ chuẩn bị dừng lại, thì một đám người từ phía trên hùng hổ chạy xuống.

Đám người danh môn chính phái: “...” Chuyện gì vậy?

Có người xuất hiện vẫn đỡ hơn không có ai thèm để ý đến họ, do đó tiếng chửi mắng càng to, muốn khiêu khích đám giáo chúng của Ma giáo ra khỏi vị trí.

Nhưng vẫn không có tác dụng gì, đám người đó vẫn đứng yên trên sơn đạo, cũng chẳng mở miệng nói gì, chỉ chỉ trỏ bọn họ.

“Tên đen sì kia, chửi đi chửi lại cũng chỉ có mấy câu rùa rụt cổ. Không biết chửi thì đừng chửi nữa, ngươi có thấy mất mặt không?”

“Sao vẫn chưa thấy tên mặt trắng Phó Diệc Vân kia?”

“Ta nghe bọn họ nói, hắn hình như không xong rồi.”

Đám giáo chúng lần lượt quay đầu nhìn người đang nói.

Tên giáo chúng đó có vẻ đắc ý nói tiếp, “Nghe nói bị một cô ả hãm hại. Đúng rồi, hắn còn có một thân phận trâu cực, các ngươi có biết không?”

“Không phải, nhị cẩu tử, chúng ta đều ở trên núi, ngươi đi đâu mà biết được những thông tin này?” Người bên cạnh nói chêm vào.

Từ khi dãy núi này bị giáo chủ của bọn họ phong tỏa, thì không có bất cứ ai ra khỏi núi.

“Buổi tối ta mò xuống, lén nghe bọn họ nói chuyện.” Tên giáo chúng được gọi là Nhị Cẩu Tử cười hề hề hai tiếng.

“Thật to gan đó!”

“Các ngươi đừng có chặn họng, nghe ta nói.” Nhị Cẩu Tử ra hiệu cho bọn họ yên lặng.

“Ta nghe nói, Phó Diệc Vân này vốn là đương kim Cửu Hoàng Tử. Hắn chính là con trai của người từng được ca tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

“Cửu Hoàng Tử?”

“Giáo chủ.”

Đám người nhường đường, Thời Sênh từ bậc thềm trên bước xuống, “Phó Diệc Vân là người của hoàng thất?”

Hoàng tử...

Trâu nhỉ!

Trong kịch bản không nhắc đến tình tiết này, nên Thời Sênh đương nhiên không biết.

Nhị Cẩu Tử vò vò đầu, “Giáo chủ, ta cũng chỉ nghe bọn họ nói, cụ thể như thế nào thì ta không rõ.”

Thời Sênh không tiếp tục vấn đề này. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, người bên ngoài có lẽ cũng đã nhìn thấy cô, nên đều ngừng chửi rủa, mà cùng nhìn cô chằm chằm.

“Giáo chủ, khi nào chúng ta mới đánh ra?” Không thể để bọn họ cứ bao vây bên dưới mãi như vậy?

“Các ngươi muốn đánh thì đánh, ta cũng không can ngăn các ngươi.” Thời Sênh liếc nhìn người vừa hỏi, “Đã ra rồi thì không thể vào, chết rồi ta không chịu trách nhiệm.

Một đám giáo chúng tham sống sợ chết: “...”

Bọn họ cứ lẩn trốn ở đây thì tốt hơn.

Nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc bọn họ dùng cách khác để công kích những người bên ngoài.

Chỉ cần đứng ở vị trí an toàn, thì đám người bên ngoài kia hoàn toàn không có cách nào làm gì được.

Bọn họ chơi đến nghiện, ngày ngày đổi cách để giày vò đám người bên ngoài.

Cuối cùng bị giày vò không còn cách nào, nên bọn họ chỉ có thể rút về một chỗ tương đối xa.

Tục ngữ có câu, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, kẻ cắp lại gặp bà già thôi.

Hai bên vẫn ngăn cách nhau bởi một bức tường trong suốt, vẫn hào hứng đấu đá ngút trời.

Với chuyện này, Thời Sênh chỉ tỏ vẻ, đúng là đám thiểu năng. Cô đang đợi đám người này đến đủ rồi làm một mẻ lưới đánh gọn, kết quả là đám người này lại phá hỏng kế hoạch của cô, không ít người đã chạy thoát.

Đúng là chó chết.

“Ẳng ẳng...” Con chó nhãi nhép quấn quanh chân Thời Sênh.

Thời Sênh: “...” Sao mày vẫn chỉ bé thế này thôi hả?

Thời đại này làm gì có chó teacup? Tác giả, ông cứ thêm loạn vào như vậy cũng được à!

Chương 420: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (30)

Ma Giáo bị bao vây đã một tháng. Mới sáng ngày ra, Thời Sênh đã nghe thấy người trong Ma Giáo hình như rất hưng phấn.

“Giáo chủ, Giáo chủ, cô dậy chưa?” Thính Phong đập vào cánh cửa phành phạch.

Thời Sênh kéo cánh cửa ra, “Chuyện gì thế?” Vừa mới sớm ra không để cho người khác ngủ.

“Bên dưới đang nội chiến, giáo chủ có muốn đi xem không?” Gương mặt Thính Phong vô cùng kích động.

Thời Sênh chau mày.

Nội chiến cái gì?

“Đi thôi, đi thôi!” Thính Phong to gan hét lớn, còn dám giơ tay kéo Thời Sênh.

Con chó nhãi nhép từ trong phòng bò ra, đung đưa lúc lắc đi theo sau Thời Sênh, nhưng đến bậc thềm xuống núi thì nó bỗng nhiên dừng lại.

Cao quá không xuống được.

Thời Sênh đi qua cổng núi, ngẩng đầu nhìn, bị bóng người cao to phía trên hù chết khiếp.

“Dục Vũ chuyển nhà rồi à?” Trước đây, không phải Dục Vũ đều đứng trên nóc nhà sao? Sao bây giờ lại chạy tới cổng núi để hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt?

Thính Phong thuận mắt nhìn theo, ánh mắt đảo qua một vòng, “Chỗ này có thể nhìn xuống dưới.”

Thời Sênh: “...”

Vậy thì tại sao không xuống dưới xem?

Nửa số người trong Ma Giáo đều đang ở bên dưới.

Thời Sênh xuống dưới, bọn họ lập tức lùi ra, nhường một vị trí quan sát tốt nhất cho cô.

Những người ở đằng xa đang hình thành ba vòng.

Thẩm Tinh Hải và Thẩm Tinh Dương một đội, Chung trang chủ một đội, kẻ dẫn đầu đội còn lại thì không biết. Ông Bạch không có ở đó.

Ba phe tự chiếm cứ một bên, xem ra không khí có vẻ rất nặng nề.

“Thẩm Tinh Hải đến khi nào?”

“Tối hôm qua.” Nhị Cẩu Tử lập tức trả lời, “Tôi nghe thấy hắn và Thẩm Tinh Dương nói tới chuyện thiếu nữ bị bắt cóc. Sau đó đến sáng hôm nay thì Thẩm Tinh Dương và Chung Hàn bắt đầu cãi nhau. Thẩm Tinh Hải nói Chung Hàn chính là người đứng sau vụ án này.

Chung Hàn, đó không phải chính là Trang chủ của Bích Thủy sơn trang, từng muốn lấy thứ gì đó trên người bản cô nương sao.

Ông ta là kẻ chủ mưu đứng sau vụ án bắt cóc, nên trước đây là ông ta muốn bắt cóc bản cô nương?

“Tại sao Chung Vị Vị lại ở bên đó?” Thời Sênh đột nhiên chỉ về phía bóng người màu đỏ.

Chung Vị Vị...

Chung Hàn?

Hai người này không phải là cha con chứ?

“Sáng sớm đã đi ra rồi, chúng ta không ngăn được.” Thính Phong trả lời.

Khoảng cách quá xa, Thời Sênh không nghe rõ bọn họ đang nói gì, cô nhấc chân bước ra ngoài.

“Ôi, giáo chủ...” Cô ra đó làm gì?

Thính Phong xoắn xuýt một lúc, rồi vẫn đuổi theo cô.

Giáo chủ và hộ pháp đều đi ra, nên những người khác cũng không nhịn được, đều lần lượt đi theo.

Do đó tình cảnh biến thành, Thời Sênh mang theo một đám người, khí thế hừng hực tiến gần đến bọn họ.

Những người đối diện cũng nhìn thấy Thời Sênh đang đi lại, ánh mắt đều nhìn thẳng vào Thời Sênh.

“Yêu nữ Vô Tranh, ngươi đứng lại!”

“Ngươi bảo ta đứng lại thì ta đứng lại à, vậy mặt mũi biết giấu đi đâu?” Thời Sênh cười mỉa mai, rồi tiếp tục đi thêm khoảng mười mét.

Mọi người: “…”Vậy ngươi tiến lên trước mấy bước, thì có mặt mũi hả?

“Mới sớm bảnh mắt đã mở đại hội, có ngại để ta làm khán giả không?” Thời Sênh híp mắt nhìn Thẩm Tinh Hải.

Thẩm Tinh Hải hơi gật đầu với cô, “Vô Tranh cô nương cứ tự nhiên.”

“Thẩm Tinh Hải!” Chung Hàn hét lên một tiếng, “Ngươi định cấu kết với Ma giáo à?”

Thẩm Tinh Hải lẳng lặng nhìn sang không chút e ngại, “Chung Trang chủ, Vô Tranh cô nương chỉ muốn đến xem thôi, coi như có nhân chứng cũng tốt.”

Phản ứng của Chung Hàn hơi quá khích, “Cô ấy là Giáo chủ Ma Giáo, để cô ấy làm nhân chứng cái gì. Thẩm Tinh Hải, có phải ngươi sớm đã cấu kết với Ma Giáo rồi không?”

Thời Sênh hừ lên hai tiếng, “Tại sao ta không thể làm nhân chứng?”

Bản cô nương ta không giống người sao?

Ma Giáo thì không phải là người à?

“Chung Trang chủ, ông nên giải thích lời của Thẩm nhị công tử đi. Giáo chủ Vô Tranh không có ý gì khác, để cô ấy đứng đây cũng được. Dù gì chuyện này cũng liên quan tới Ma giáo.” Người của phe thứ ba lên tiếng hòa giải.

“Vừa rồi ta đã giải thích rồi.” Gương mặt Chung Hàn lạnh lùng, “Trước đây, tam đệ của ta quản lý sản nghiệp đó, ta vốn dĩ không biết đệ ấy làm gì.”

Thẩm Tinh Hải nhìn Chung Vị Vị, “Nhưng Chung tiểu thư cũng nói rồi, lúc Chung tam gia tại thế, đã giao tất cả sản nghiệp cho Chung Trang chủ, lẽ nào Chung Trang chủ lại không rõ?”

“Một con nhóc như nó thì biết cái gì?” Chung Hàn lớn tiếng, trừng mắt uy hiếp Chung Vị Vị.

Sắc mặt Chung Vị Vị không được tốt, bị Chung Hàn lườm, ánh mắt cô bỗng ánh lên vẻ phẫn nộ, “Nhị bá, sao bá bá lại vội vàng đổ nước bẩn nên người cha cháu như vậy.”

“Điều ta nói là sự thật.” Chung Hàn chau mày, “Vị Vị, cháu còn nhỏ, những chuyện này cháu không hiểu, đợi khi quay về ta sẽ giải thích với cháu. Cháu đừng có giúp người ngoài đối phó với nhị bá, chúng ta mới là người một nhà.”

“Ai là người nhà với ông.”

“Chung Vị Vị...”

Thời Sênh ngạc nhiên, hóa ra không phải là cha con!

Thời Sênh cho người quay lại bê ghế ngồi, có lẽ sắp có kịch hay xem rồi.

Mọi người: “...” Giáo đầu Ma giáo này thực sự cho rằng mình đang đi xem kịch sao?

“Khi cha tôi tại thế, sản nghiệp đó đều bị ông thu hồi hết. Nếu không phải có của hồi môn của mẹ tôi, thì cả gia đình tôi có sẽ sớm đã bị chết đói rồi. Nhị bá, ông nói như vậy không sợ sét đánh sao?”

Thẩm Tinh Hải bước lên trước, ôm Chung Vị Vị vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vào sau lưng cô.

“Được, nếu ngươi nói sản nghiệp đã bị ta thu hồi, thì ngươi có chứng cứ gì để chứng minh rằng sản nghiệp đó là do ta thu hồi?”

Thời Sênh nghe một lúc, mới móc nối được mọi chuyện lại với nhau.

Thẩm Tinh Hải muốn điều tra ai đang truy sát bọn họ.

Cuối cùng điều tra ra được là người của Bích Thủy sơn trang. Chung Vị Vị là con gái của Chung tam gia của Bích Thủy sơn trang. Nửa năm trước Chung tam gia khuất núi, chỉ còn lại Chung Vị Vị và bà Chung.

Sức khỏe của bà Chung không tốt, sau khi Chung tam gia khuất núi, không bao lâu sau bà Chung cũng qua đời, chỉ còn lại một mình Chung Vị Vị.

Thân là tiểu thư của Bích Thủy sơn trang, nhưng lại bị người của Bích Thủy sơn trang truy sát, điều này khiến Thẩm Tinh Hải rất ngạc nhiên. Vì vậy hắn dựa theo manh mối này để tiếp tục điều tra.

Mấy thanh lâu dưới trướng Bích Thủy sơn trang đều ép con gái nhà lành làm kỹ nữ, lén lút tiến hành mua bán người.

Vụ án mất tích dậy sóng giang hồ lần này có liên quan tới Bích Thủy sơn trang.

Nhưng bây giờ, Chung Hàn lại đổ tội chết này lên người Chung tam gia.

Tục ngữ có câu, chết không đối chứng*.

* Chết không đối chứng: có nghĩa làm người đã chết, sẽ không có cách nào để thẩm tra đối chứng sự thật.

Chung Vị Vị chắc chắn không vui vẻ gì.

Cô vẫn biết nhị bá và cha mình không hòa hợp, nhưng không ngờ ông ta lại xảo quyệt, tàn nhẫn như vậy, muốn bán mình, lại còn đổ gáo nước bẩn lên người cha cô.

Ông ta làm gì có tư cách mà nói là người thân của họ.

“Chung trang chủ muốn có chứng cứ, Thẩm mỗ đương nhiên có.” Thẩm Tinh Hải ra hiệu Chung Vị Vị không cần nói nữa.

Viền mắt Chung Vị Vị hơi đỏ, nước mắt rưng rưng không lăn xuống.

Chung Hàn vẫn điềm tĩnh “Thẩm nhị công tử đưa chứng cứ ra đây.”

Thẩm Tinh Hải lấy vài tập giấy tờ trong tay áo, rồi đưa cho người trung lập của phe thứ ba, “Các vị nhìn cho rõ, đây là tên của tất cả các cô gái đã bị lừa bán, bên dưới còn có dấu ấn của Chung trang chủ.”

Những người này truyền tay nhau xem mấy tập giấy tờ đó.

“Đúng là dấu của Chung trang chủ.”

“Đúng vậy”

Mặt Chung Hàn biến sắc, cuối cùng tập giấy cũng truyền đến chỗ lão. Lão lật mở tập giấy tờ, tập giấy tờ này chắc chắn lão không quen, nhưng dấu ấn kia thì đúng là của lão.

Nhưng từ trước đến này, lão chưa từng đóng dấu một tập danh sách nào...

Làm gì có một tên ngu ngốc nào làm chuyện xấu, lại lấy dấu của mình ra đóng chứ?

Chung Hàn gấp tập giấy tờ lại, “Thẩm nhị công tử, trước nay ta chưa từng nhìn thấy thứ này. Huống hồ, dấu ấn trên thứ đồ này cũng rất dễ làm giả... Khi tam đệ nhà ta còn tại thế, có thể tùy tiện ra vào thư phòng của ta, hắn cũng có thể lấy ấn của ta.”

“Ông đừng ăn nói hồ đồ!” Chung Vị Vị giận tím mặt, “Từ trước đến này, thư phòng của ông đều không cho phép bất cứ ai ra vào. Cha ta tùy tiện ra vào thư phòng của ông khi nào?”

Chương 421: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (31)

Chung Hàn một mực nói chuyện này là do Chung tam gia làm.

Ngoài tập danh sách này ra, Thẩm Tinh Hải cũng không đưa ra được chứng cứ hữu dụng nào ca, tình cảnh trở nên vô cùng căng thẳng.

“Ta có một cách, các người muốn thử không?”

Giọng con gái trong trẻo mát lạnh phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Mọi người lại lần nữa chăm chú nhìn cô gái đang ngồi trên ghế không có một chút hình tượng nào.

“Vô Tranh cô nương mời nói, không phải ngại.” Thẩm Tinh Hải giành lên tiếng trước Chung Hàn.

Thời Sênh cười nhếch miệng, “Có một loại thuốc có thể khiến người ta nói thật, Chung trang chủ có muốn thử không?”

“Ai biết được thứ ngươi đưa cho ta có phải là thuốc độc hay không.” Chung Hàn lạnh lùng.

Thời Sênh cười một tiếng, “Nếu ta muốn hạ độc, ông cho rằng bây giờ ông vẫn có thể đứng được sao?”

Những ngày này, Thời Sênh rất bạo lực, hở một chút là đánh liền tay, nên một số người bọn họ đều đã sắp quên rằng cô gái trước mặt là đồ đệ của Dược bà bà, có độc thuật xuất thần nhập hóa.

Chung Hàn có lẽ cũng đã nghĩ ra.

“Chung trang chủ, muốn chứng minh mình trong sạch, thì cách này là đơn giản nhất.”

Sắc mặt Chung Hàn bỗng nhiên trông rất khó coi.

Nếu trong lòng Chung Hàn không *có quỷ, thì đương nhiên sẽ không sợ, nhưng trong lòng hắn có quỷ thật.

* Trong lòng có quỷ: ví von rằng, trong lòng có rất nhiều bí mật không thể nói cho người khác biết (nghĩa xấu).

“Chung trang chủ, đề nghị của Vô Tranh cô nương rất hay, nếu như ông lo lắng, thì ta và Chung trang chủ cùng dùng.” Thẩm Tinh Hải đưa ra đề nghị.

Chung Hàn rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu đồng ý, loại thuốc gì kia có thể khiến người ta nói thật là thật, thì mọi thứ của lão đều bị bại lộ.

Nhưng nếu như không đồng ý, thì chứng minh rằng lão có vấn đề.

Trong lòng Chung Hàn đang hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Thời Sênh mấy lần, nếu không phải là cô nhảy ra làm loạn, thì chuyện này lão đã đẩy được tội cho tên tam đệ đoản mệnh kia.

“Chung trang chủ, ông suy nghĩ thế nào?” Thẩm Tinh Hải đợi Chung Hàn một lúc, tiếp tục hỏi.

“Ta không tin Vô Tranh.” Chung Hàn rặn ra một câu.

“Ta thấy, là ông đang sợ mình sẽ nói hết ra thì có.” Thời Sênh nhanh chóng tiếp lời.

Chung Hàn căm hận ngước nhìn Thời Sênh, “Vô Tranh, cô đừng có ở đây ăn nói hàm hồ. Ta thấy là chính cô cấu kết với tên tam đệ của ta, bây giờ chuyện đã bại lộ, lại muốn vu oan cho ta.”

“Buôn bán người thì được bao nhiêu tiền?” Gương mặt Thời Sênh tỏ vẻ coi thường và ghét bỏ, “Không nhanh bằng ông đi cướp.”

Mọi người: “...” Ôi ôi, nói trước mặt bao nhiêu người chúng ta thế này cũng được sao?

Đám giáo chúng: “...” Giáo chủ, chuyện này không vẻ vang chút nào. Sao vẻ mặt cô lại kiêu ngạo thế kia?

Chung Hàn bị câu nói này chặn miệng chẳng biết nói gì.

Ngươi dội nước bẩn lên người cô ấy, cô ấy lại chụp cho ngươi cái mũ cao hơn, khiến ngươi không kịp phòng ngự.

Thẩm Tinh Hải ho một tiếng, “Vốn dĩ muốn giữ thể diện cho mọi người, nhưng Chung trang chủ lại không muốn, vậy thì ta cũng hết cách.”

Chung Hàn lạnh lùng liếc nhìn Thẩm Tinh Hải, câu nói này của hắn có ý gì?

Thẩm Tinh Hải vẫy vẫy tay với phía sau, một vài người bị những đẩy từ giữa đám người ra.

Trong đó có một người mà Thời Sênh biết, là A Phúc.

“Trang chủ...” A Phúc không dám nhìn Chung Hàn, “Xin lỗi trang chủ, Thẩm nhị công tử đều biết rõ mọi chuyện rồi.”

“Nói linh tinh gì thế!” Tại sao A Phúc lại ở bên Thẩm Tinh Hải? Tại sao hắn lại nó đỡ cho Thẩm Tinh Hải? Hắn đã nói gì với Thẩm Tinh Hải?

Trong lòng Chung Hàn hoảng loạn.

Nhưng nhiều hơn đó là sự phẫn nộ, lão phẫn nộ vì A Phúc đã phản bội lão.

“Chung trang chủ không quen mấy người này sao? Đều là quản gia của Bích Thủy sơn trang mà.” Thẩm Tinh Hải chỉ tay về phía mấy người bên cạnh A Phúc.

“Trang chủ, Thẩm nhị công tử đều biết hết rồi...” A Phúc đau khổ lên tiếng, “Là lỗi của A Phúc, A Phúc có lỗi với Trang chủ...”

Không biết A Phúc đã thỏa thuận điều kiện gì với Thẩm Tinh Hải, mà tiết lộ mợi hành vi gian ác của Chung Hàn cho Thẩm Tinh Hải nghe.

Chung Hàn muốn giết A Phúc bịt miệng, nhưng bị Chung Vị Vị chặn lại.

“Nhị bá, chuyện đã như vậy ông còn gì để giải thích không?” Chung Vị Vị nghĩ vì nhị bá của mình, cô mới bị đám người kia bắt đi, suýt chút nữa còn bị bán vào thanh lâu, nên trong lòng cô cảm thấy căm hận.

Người này là người thân của cô, tại sao ông ta lại có thể làm được những chuyện táng tận lương tâm như vậy.

“Ôi ôi, danh môn chính phái các ngươi cũng nhơ nhớp dơ bẩn như vậy.” Giọng Thời Sênh mỉa mai, kích bác đám người danh môn chính phái.

Ma giáo đáng ghét, nhưng người ta đáng ghét một cách quang minh chính đại, hơn nữa không động thủ với người già, kẻ yếu, phụ nữ và trẻ em.

Nhưng chuyện mà Chung Hàn làm, lại không bằng cầm thú.

Bị Thời Sênh mỉa mai như vậy, đám người kia cũng hơi tức giận.

“Chung Hàn, thật không ngờ ông lại có thể làm những chuyện này.”

Chung Hàn biết, chuyện đã đến nước này, ngụy biện cũng không có tác dụng. Lão nhanh chóng đưa tay, bắt lấy Chung Vị Vị, bóp chặt lấy cổ cô, rồi hét lớn với những người khác, “Đừng qua đây, qua đây ta sẽ bóp chết nó.”

Gương mặt Thẩm Tinh Hải rất căng thẳng, hắn thò tay ngăn người phía sau đang định lao lên.

“Chung trang chủ, thả Vị Vị ra.”

“Tránh đường cho ta!” Chung Hàn hét lớn, “Nếu không ta sẽ bóp chết nó.”

“Nhị bá, rốt cuộc tại sao cha ta lại chết?” Chung Vị Vị bị kẹp chặt, nhưng không để lộ sự căng thẳng, hoảng loạn, ngược lại cô còn hỏi một câu hỏi mà mọi người đều trở tay không kịp.

“Tại sao chết ư? Ha ha ha, thằng ngu đó bị ta hạ độc chết.” Mặt Chung Hàn co rúm lại, “Hắn là đệ đệ của ta, lại dám không nghe theo

lời ta, còn dám bắt ta dừng tay nữa, ngươi nói xem ta có nên giết hắn không?”

Toàn thân Chung Vị Vị run lẩy bẩy, viền mắt đỏ au, trong mắt còn nổi lên mấy tia máu.

Chung Hàn đẩy Chung Vị Vị bước về phía trước, “Tránh đường ra cho ta.”

Thẩm Tinh Hải cho người dẹp ra một con đường, Chung Hàn đắc ý nói: “Chung Vị Vị, không ngờ ngươi cũng còn có chút tác dụng.”

Hai tay Chung Vị Vị nắm chặt, mắt nhắm lại, trong tay áo bỗng trượt ra một con dao găm, cô mạnh mẽ vung ra rồi đâm về sau.

Chung Hàn có phòng bị, nên con dao găm của Chung Vị Vị chỉ sượt qua làm rách y phục của lãoChung Hàn liền vặn gãy tay Chung Vị Vị.

“Crắc”, một tiếng, vô cùng vang vọng.

“Tiện nhân, còn muốn phản kháng?”

Chung Hàn nói xong câu này, lồng ngực lão đột nhiên nồng nặc mùi máu tanh, vết thương phun máu như mưa.

Người lão bỗng hoàn toàn mất đi sức lực, đến Chung Vị Vị cũng giữ không chắc.

Thẩm Tinh Hải thấy vậy, lập tức lao lên trước kéo Chung Vị Vị vào lòng mình.

Người phía sau Chung Hàn cũng xuất hiện tình huống tương tự, từ từ ngã rạp xuống đất, mọi người nhanh chóng đổ rạp xuống, tình

cảnh vô cùng khủng bố.

Có lẽ ngoài Ma Giáo, những người ở hiện trường đều không ai may mắn thoát khỏi.

Đến Thẩm Tinh Hải cũng cảm thấy thân thể hơi yếu ớt, nhưng không nghiêm trọng đến mức đứng cũng không đứng lên được như mọi người.

“Vô Tranh!” Con yêu nữ này đã hạ độc khi nào vậy!

Tiếng nói này khiến mọi người lập tức hiểu rõ nguyên nhân, là cô ấy, ở hiện trường này chỉ có cô ấy mới có thể hạ độc một cách lặng lẽ như vậy.

“Gọi bản giáo chủ có việc gì?” Thời Sênh ngoáy lỗ tai, “Còn có thể gọi to như vậy, xem ra các ngươi trúng độc không nghiêm trọng lắm, có cần bản giáo chủ cho mỗi người các ngươi một bữa cơm thịnh soạn không?”

Mọi người: “...”

Cô ấy nói lung tung cái quỷ gì thế, nghe không hiểu.

“Đừng có nhìn ta như vậy, ta ngại lắm.” Miệng Thời Sênh thì nói như vậy, nhưng biểu cảm lại rất hung hăng, ngang ngược.

Chỉ còn thiếu nước viết lên mặt cô mấy chữ “Bản giáo chủ xinh đẹp vô địch thiên hạ, các ngươi có thể chiêm ngưỡng như vậy đã là một vinh dự, còn không mau cúi đầu đảnh lễ đi.”

Chương 422: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (32)

“Giáo chủ, có cần giết hết bọn chúng không, ngày chúng ta nhất thống giang hồ đã sắp đến.” Một tên giáo chúng hào hứng nói với Thời Sênh.

“Đám người này có vẻ cũng có chút địa vị, giết chúng rồi, giang hồ nhất định sẽ không có ai làm chủ, đó chính là thiên hạ của Ma giáo chúng ta. Giáo chủ giết chúng đi.”

“Giáo chủ giết chúng đi...”

Một đám giáo chúng đều cổ vũ Thời Sênh giết hết đám người này.

“Ai nói mục đích của ta là nhất thống giang hồ?” Thời Sênh chậm rãi hỏi ngược lại.

Đám giáo chúng ngơ ngác, không phải sao?

Nhưng mà, Thời Sênh, chuyện cô làm, nhìn thế nào cũng giống muốn nhất thống giang hồ mà?

Đám danh môn chính phái nằm trên đất chờ bị tàn sát cũng phải giật mình ngơ ngác. Cô gái này lại nói mục đích của cô ấy không phải là nhất thống giang hồ, lẽ nào còn muốn nhất thống thiên hạ sao?

Thời Sênh bá khí hô vang khẩu hiệu của mình: “*Mục tiêu của ta là vô bờ vô bến.” 100 năm kinh nghiệm khoe khoang ra vẻ.

Đám giáo chúng: “...” Giáo chủ, người đang nói cái quái gì vậy?

Đám danh môn chính phái nằm trên đất: “....” Cô gái này chưa uống thuốc à?

Thời Sênh vẫy vẫy tay, đám người này làm sao có thể hiểu được lý tưởng của cô.

“Trước tiên, hãy lột hết đồ của đám người này ra.”

“Há?”

Lột đồ làm gì vậy?

Thời Sênh nhìn qua, giáo chúng Ma giáo lập tức tản ra, đi đến phía những người đang nằm trên đất.

Đám người này nói chuyện không lưu loát nữa, muốn mắng Thời Sênh, nhưng những lời mắng ra cũng không thành vần thành điệu.

Giáo chúng Ma giáo ấn họ xuống và bắt đầu lột y phục...

“Này này, các ngươi làm gì vậy? Thời Sênh mắt chữ A mồm chữ O nhìn bọn giáo chúng lột y phục của một người, “Ta bảo các ngươi thu lại hết những đồ đạc trên người họ lại, không bảo các ngươi lột y phục của người ta!”

Đám giáo chúng này sao lại thành thực như vậy chứ.

“... Giáo chủ, lần sau cô có thể nói rõ ràng được không?” Vừa rồi giáo chủ nói thế, chẳng phải là kêu bọn họ lột y phục sao?

Thời Sênh: “...” Là lỗi của ta, ta chấp nhận.

Không hiểu ý gì hết!

Đám giáo chúng vứt quần áo lại, bắt đầu lục lọi đồ đạc trên người bọn họ, rồi chất đống trước mặt Thời Sênh.

Đến Thẩm Tinh Hải cũng không may mắn thoát khỏi.

Nhưng Chung Vị Vị thì bọn họ không động vào.

Đám giáo chúng Ma giáo bị sắc đẹp mê hoặc

Do đó lúc ông Bạch dẫn người đuổi đến, nhìn thấy đám người kia y phục không chỉnh tề, nằm dài trên đất, oán hận nhìn về hướng nào đó.

Bộ dạng này, chính là bộ dạng của thiếu nữ sau khi bị cưỡng hiếp, phẫn nộ nhìn tên vô lại.

Ông Bạch chuyển mắt đến hướng mà bọn họ đang nhìn.

Giáo chúng Ma giáo vây quanh đống vũ khí chỉ chỉ trỏ trỏ. Phát giác có người tới, đám người này lập tức chặn đống vũ khí ra sau lưng.

Ông Bạch: "..." Nếu ông ta không nhìn nhầm, đống vũ khí chính là của những người nằm trên đất?

Phía sau ông Bạch vẫn còn một người đàn ông và một đội quân.

Thời Sênh ngồi trên ghế, nghiêng đầu thăm dò, chính là người đàn ông đã gặp Liễu Nhứ trong rừng.

Nếu là người của triều đình...

Nhìn tướng mạo và cách ăn mặc của hắn, lẽ nào có quan hệ huyết thống với Phó Diệc Vân?

Chậc chậc...

Đúng là cảnh huynh đệ tương tàn đầy máu chó của con trai nhà đế vương.

“Vô Tranh, cô đã làm gì bọn họ!” Ông Bạch bước mấy bước, xông đến trước mặt Thời Sênh, nghiêm túc chất vấn.

Chẳng qua ông chỉ đến muộn một bước, mà đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Chẳng phải ông đều nhìn thấy cả rồi sao?” Thời Sênh nhíu mày, cô không cất cũng chẳng giấu, bày ra trước mắt như vậy, có mù hay không mà không nhìn thấy?

“Bạch trang chủ...” Phó Diệc Thụy kéo ông Bạch lại, “Đừng căng thẳng.”

Cả hiện trường lúc này, vừa nhìn là thấy cô gái trước mặt đang chiếm vị trí có lợi. Cô có thể thoải mái đánh đổ nhiều người như vậy, đương nhiên cũng có thể đánh đổ bọn họ.

Phó Diệc Thụy lần đầu tiên tiếp cận với yêu nữ nổi danh giang hồ ở cự ly gần như vậy.

“Tứ hoàng tử, cô ấy...”

Phó Diệc Thụy đưa tay cắt ngang lời của ông Bạch, “Nhiệm vụ của ta là truy bắt hung thủ của vụ án bắt cóc thiếu nữ. Những chuyện khác

nằm ngoài phạm vi cai quản của ta.”

Ngừng một lúc, “Chuyện trên giang hồ, nếu bản vương nhúng tay vào, sẽ phá hỏng quy tắc đúng không?”

Ông Bạch nhíu mày, Phó Diệc Thụy thân là hoàng tử, đại diện cho triều đình, thực sự không dễ dàng ra tay.

Nhưng ông không mang theo nhiều người, hơn nữa lần trước cũng tổn hại không ít, nếu ông và đám giáo chúng Ma giáo đối đầu....

“Tứ hoàng tử, chuyện binh khí lần trước ngài nói, ta có thể suy nghĩ.”

Tàng Kiếm Sơn Trang là thế lực duy nhất không thuộc triều đình, nhưng lại cung cấp binh khí cho triều đình.

Tứ hoàng tử đã nói với ông hai lần, lần trước ông đều không đồng ý, nhưng lúc này ông không thể không đồng ý.

Vô Tranh này ắt phải trừ khử.

Nếu không sau này giang hồ không thể thái bình.

Ánh mắt Phó Diệc Thụy hung ác nham hiểm như rắn độc, “Bạch trang chủ nói lời sẽ giữ lời?”

“Đương nhiên.” Gương mặt ông Bạch trầm tĩnh.

“Được.”

“Được cái gì mà được, vừa rồi ông ta nói sẽ suy nghĩ, chứ không nói nhất định sẽ cho ngươi. Đến lúc ngươi làm xong việc giúp ông ta, thì ông ta sẽ tìm lý do để từ chối ngươi, thậm chí đem chuyện ngươi tự

mua binh khi để bán cho triều đình thì sao. Tứ hoàng tử, ngươi phải cẩn thận!”

Giọng nói của Thời Sênh vang lên.

Phó Diệc Thụy nhìn Thời Sênh với ánh mắt dò xét, không phải ánh mắt nhìn mỹ nhân, mà là một kiểu thăm dò kín đáo.

Cô đúng là cái gì cũng dám nói...

“Ông ta không dám.” Khóe miệng Phó Diệc Thụy cong lên lộ vẻ tàn nhẫn, “Vô Tranh, nếu như cô cân nhắc đi theo ta. Ta có thể tha tội chết cho cô.”

“Nếu ngươi quỳ xuống gọi ta một tiếng Tổ tông, ta có thể cho ngươi đăng cơ ngôi vị Hoàng đế.” Dám khoe khoang ra vẻ trước mặt tổ tông khoe khoang, muốn bị ngược đãi à.

Phó Diệc Thụy: “...”

Không phải cô cái gì cũng dám nói, mà e rằng là không có gì không dám nói.

Cô coi ngôi vị Hoàng đế như rau cải trắng, nói cho là cho sao?

Nếu Hoàng vị dễ dàng có được như vậy, thì hắn đã không cần khổ não khổ tâm làm gì.

Người phụ nữ này quá ngông cuồng tự đại.

“Tứ hoàng tử.” Ông Bạch nhắc nhở một câu.

Phó Diệc Thụy giơ tay, đội quân phía sau lậptức rút kiếm. Khi tay

Phó Diệc Thụy buông xuống, trong nháy mắt đội quân đã xông đến chỗ Thời Sênh.

Thời Sênh xuyên qua tầng tầng lớp lớp người nhìn Phó Diệc Thụy. Ánh mắt của cô trầm tĩnh như luồng gió lạnh, trước mặt là tiếng chém giết, cứ như bị cô giấu đi, không có một chút gợn sóng kích động nào trong ánh mắt cô.

Cho dù là một tia phẫn nộ cũng không có.

Sống lưng Phó Diệc Thụy đột nhiên lạnh toát, như có con rắn độc đang từ từ trườn lên, quấn quanh lấy cổ hắn, siết chặt... Tim đập nhanh hơn, hơi thở khó khăn.

Cho dù là đối diện với phụ hoàng, hắn cũng không có cảm giác kỳ lạ như vậy.

Đúng thế, không phải đè ép, mà là một cảm giác kỳ lạ.

Hắn lùi người về sau một bước, đúng lúc này Thời Sênh bắt đầu hành động, thanh thiết kiếm đột nhiên xuất hiện khua múa, người lao đến trước mặt cô ngã xuống không một điềm báo trước.

“Giáo chủ uy vũ!”

“Giáo chủ uy vũ!”

Thời Sênh vung tay, giáo chúng Ma giáo liền chủ động di chuyển khỏi chiến trường, chạy sang bên cạnh làm đội hoạt náo viên.

Ánh mắt Thời Sênh tối sầm, đám thiểu năng này!

Nhiều người như vậy, một mình ta chém đến bao giờ mới xong?

Mẹ kiếp!

Thời Sênh lấy ra rất nhiều quả cầu nhỏ không dùng đến, nhanh chóng quăng qua đó.

Tiếng nổ lớn cùng tiếng hét chói tai trộn lẫn vào nhau.

Một đám giáo chúng mắt chữ A mồm chữ O.

Giáo chủ, cô lấy đâu ra thứ tuyệt vời như vậy?

Nổ banh xác luôn!

Giáo chủ nhà ta luôn mang theo thuốc nổ bên mình, lợi hại

#Sau vụ nổ, có sấm sét lập lòe, còn có một hố sâu, xin hỏi, đây là thuốc nổ sao?#

Chương 423: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (33)

Lúc ném thật sảng khoái, nhưng ném xong Thời Sênh thấy rất bi kịch.

Cô phát hiện trên trời có tiếng sấm chớp.

Cô mới ném có ba quả mà!

Vẫn chưa đạt đến giới hạn, thiên đạo, sao người không làm theo quy tắc hả.

Thời Sênh vội vàng chém chết mấy người phía sau cùng, thuận tay hất ngã ông Bạch và Phó Diệc Thụy.

“Trói những người này lại, đợi ta quay về.”

Thời Sênh quăng câu này lại rồi vội vàng bỏ đi.

Cô không muốn bị đánh tơi tả trước mặt đám thiểu năng này.

Rời khỏi tầm mắt của họ, Thời Sênh ngồi trên kiếm phi như bay về sơn mạch không có bóng người.

Mây đen, sấm sét trên đầu đã tụ lại rất nhiều, bóng đen âm u đè xuống, sấm sét màu tím cũng đang lấp lóe, nhìn mà thấy sợ hãi.

Thời Sênh nuốt nước bọt, nhanh tay mặc y phục và đeo pháp bảo lên người mình.

Ở không gian tiên hiệp, thiết kiếm có thể hấp thụ được thiên lôi, nhưng bảo vệ cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Ngộ nhỡ có bị đánh, cũng không có người trả phí tai nạn lao động cho.

Khi cô mặc xong, sấm sét trên trời cũng bắt đầu giáng xuống, có lẽ do thế giới này không có linh khí, nên uy lực của sấm sét không lợi hại như ở những chỗ khác.

Đánh lên người Thời Sênh, ngoài mái tóc dựng đứng, thì pháp bảo trên người đã che chắn cho toàn thân cô.

Nhưng cái cảm giác dòng điện đi xuyên qua cơ thể đó, thật không thoải mái chút nào.

Thanh kiếm không phụ trọng trách, sấm sét đánh lên thân nó, Thời Sênh không cảm thấy dòng điện đó nữa.

Khi sấm sét ngừng hẳn, thiên đạo có lẽ cũng có chút không phục, mây đen vần vũ mãi không tan, dáng vẻ như vẫn còn một trận nữa sẽ đến vậy.

“Ầm ầm oàng...”

Tiếng sấm rền vang trời đất, mặt đất như rung lên.

Thanh kiếm trong tay Thời Sênh chỉ thẳng lên bầu trời, “Con mẹ nó, ngươi đủ chưa hả!!”

Đánh một lần không phục, lại muốn đánh lần hai, ai dạy ngươi cái quy tắc này thế.

Tiếng sấm nhỏ dần nhỏ dần, mây đen một lúc sau mới không tình nguyện tan ra.

Thời Sênh đặt mông xuống đất, cánh tay tê dại như không nhấc lên được.

Thời Sênh quay đầu nhìn thiết kiếm, trên thân vẫn còn một dòng điện nhỏ đang chạy, kèm theo cả ánh lửa.

Không biết có phải là ánh sấm sét vừa rồi làm cho hoa mắt không, mà Thời Sênh cảm thấy kiếm của cô hình như sáng hơn thường ngày rất nhiều.

Đợi dòng điện trên thanh kiếm biến mất, Thời Sênh nhấc thanh kiếm lên, lật trước lật sau xem đi xem lại mấy lần.

Không có gì khác với trước đây.

Quả nhiên chỉ là bị hoa mắt?

“Có phải ngươi đã lợi hại hơn không?” Thời Sênh gõ gõ thanh kiếm.

“Ong...” thanh kiếm run lên một tiếng.

Thời Sênh chau mày.

Muốn máu à!

“Ong ong!”

Thời Sênh vén tay áo lên, không ngần ngại rạch một vết nhỏ, rồi nhỏ máu lên thanh kiếm.

Nhưng chỗ máu đó lại từ thân kiếm trượt xuống.

“Ong!” Thanh kiếm vẫn run lên bần bật.

Không được?

Thời Sênh chầm chậm băng chặt vết thương lại, máu của cô không được, vậy thì máu nào?

Thời Sênh chợt nghĩ đến Giang Trạm, lẽ nào muốn máu của hắn.

“Ong ong.” Thanh kiếm hình như đồng ý với suy nghĩ của Thời Sênh.

Thời Sênh hơi sợ hãi, thanh kiếm này dính máu của người tứ âm, luôn có vẻ như muốn giết sạch cả thế giới vậy.

“Ong ong, ong ong...”

Thanh kiếm truyền ý nghĩ của mình cho Thời Sênh.

“Nâng cấp? Ngươi còn có thể nâng cấp? Nâng cấp xong, ngươi có thể biến hành kim cang không?”

Thanh kiếm: “…” Nâng cấp xong vẫn là một thanh kiếm. Chủ nhân, cô nghĩ hơi nhiều rồi đấy.

Thời Sênh quyết định quay về lấy máu Giang Trạm, dù thế nào cũng phải xem thanh kiếm trâu bò này sau khi nâng cấp sẽ trâu bò đến mức nào.

...

Lúc Thời Sênh quay về, đám thiểu năng của Ma giáo đang xúm lại nướng thịt ăn.

Đám danh môn chính phái bị nhốt chung lại với nhau, mặt ai nấy đều lộ rõ sự căm hận, hận là không thể nhào ra, xé xác đám giáo chúng Ma giáo đang ngồi nướng thịt trước mặt.

Từ xa Thời Sênh đã ngửi thấy mùi thơm. Vừa mới bị sét đánh một trận, Thời Sênh cũng muốn ăn thứ gì đó để trấn áp nỗi sợ.

Bước qua đó mấy bước, cướp lấy miếng thịt tên giáo chúng vừa nướng xong đang định đưa lên miệng, nhét luôn vào miệng mình.

“Giáo chủ...” Tên đó quay đầu, liền ngã nhào xuống đất như nhìn thấy quỷ vậy.

Thời Sênh cắn thịt, mơ hồ liếc nhìn hắn. Cô vừa mới đi một lúc, mà đã khiến người khác khiếp sợ?

Thính Phong ngồi trước mặt tên giáo chúng đó, lúc nhìn thấy Thời Sênh, hắn nuốt nước bọt ừng ực, rồi ho mạnh lên một tiếng.

“Ừ hừm... Giáo chủ... Cô có kiểu tóc với kiểu trang điểm gì lạ thế?”

Vậy là vừa rồi giáo chủ vội vàng bỏ đi, là để thay y phục và kiểu tóc sao?

Thời Sênh nhìn hắn với vẻ mặt nghi ngờ.

Thính Phong chỉ lên đầu cô.

Thời Sênh đưa tay lên sờ...

Thời gian như dừng lại đúng thời khắc này.

Một lúc sau, Thời Sênh mới bỏ tay xuống, “Sao nào, có phải là cực kỳ có dáng vẻ của một giáo chủ Ma giáo không?”

Trong lòng Thời Sênh như vỡ vụn, con mẹ nó, sắp thành hippi rồi.

Dáng giáo chủ Ma giáo cái rắm.

Vừa rồi, Thời Sênh chỉ quan tâm đến thanh kiếm, hoàn toàn quên mất đầu tóc và y phục của mình.

Thính Phong lại tiếp tục ho, những giáo chúng khác cũng phụ thêm hai tiếng, nhưng bộ dạng này của giáo chủ, làm người ta chết khiếp, thực sự là không nhìn nổi.

Thời Sênh bình thản vuốt tóc xuống, không quan tâm đến y phục, dù sao cũng không phải là quá khó coi.

Lúc này giáo chúng mới thở phào nhẹ nhõm, đây mới đúng là mái tóc của Giáo chủ...

Hình ảnh đẹp quá.

Thời Sênh ăn xong miếng thịt tên giáo chúng dâng lên, mới kéo chiếc ghế ngồi đối diện đám người đang bị trói.

Chung Vị Vị được Ma giáo đặc biệt chăm sóc riêng. Cô ấy cũng không bị trói, còn được ngồi trên ghế. Thẩm Tinh Hải thì bị trói một mình, rồi bị vứt cạnh Chung Vị Vị.

“Âu lữ Vô Tranh, ngươi muống àm gì, ả úng ta ra!”

Thời Sênh tự phiên dịch lại.

“Yêu nữ Vô Tranh, ngươi muốn làm gì, thả chúng ta ra.”

Chẳng dễ dàng gì bắt được, giờ thả ra như vậy xhanwgr phải là mất mặt quá.

Thời Sênh cũng không biết mình đã hạ loại độc gì, dù sao cũng là loại mà Nguyên chủ luôn luôn mang theo bên mình, trước đây cô đã lôi đám người muốn hại chết mình ra thử độc rồi.

Người không chết, nhưng thân thể mềm nhũn, nói năng không lưu loát, có thể sử dụng nội lực, nhưng đến đứng còn không đứng nổi, thì sao có thể dùng được nội lực.

“Chúng ta chơi đấu giá đi.” Thời Sênh nhìn đám người này rồi hơi cười.

Đấu giá?

Đấu giá cái gì?

Đám người kia ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Yêu nữ này lại định chơi trò gì nữa đây.

“Người nào ra giá cao thì được.” Thời Sênh chỉ vào vũ khí bên cạnh.

Mọi người: “...”

Khốn kiếp, đó là đồ của bọn họ, vậy mà bọn họ lại phải lấy tiền để mua đồ của mình!

Thời Sênh cho người nhặt từng món từng món lên, rồi đi một vòng trước mặt bọn họ.

Sau đó sẽ đấu giá từng món từng món một, vũ khí của đám người này đều là đồ tốt, có giá trị, lúc mới bắt đầu tất cả mọi người đều không theo.

Vốn dĩ đây là đồ của bọn họ, lấy đâu ra cái lý dùng tiền của mình để mua lại.

Kết quả là, Thời Sênh cầm thanh kiếm lên và bắt đầu tiêu hủy. Đám người này không ngăn nổi, không đấu giá thì coi như mất.

Ngoài món thứ nhất bị tiêu hủy, những món khác đều được đấu giá rất cao. Ma giáo sẽ không phải cạp đất trong một thời gian rồi.

Món cuối cùng là Lưu Tinh Kiếm, tìm được từ trên người Phó Diệc Thụy.

Lưu Tinh Kiếm là top 3 trong bảng xếp hạng vũ khí, uy lực thì không cần phải nói nhiều. Cả đám người đều đấu giá Lưu Tinh Kiếm, có thể nói là dốc hết gia sản.

Nhưng gia sản có nhiều đến đâu, cũng không thể nhiều hơn Phó Diệc Thụy. Cuối cùng thanh kiếm này vẫn quay về tay Phó Diệc Thụy.

“Mời các quý khách mang tiền đến Ma giáo nhận đồ, được rồi, mọi người về đi!”

Mọi người: “...” Về cái cục cứt ấy! Ngươi cho thuốc giải đi xem nào!

Thời Sênh vỗ nhẹ vào đầu một cái, “Ta cũng không biết thuốc giải

của loại thuốc này là gì, nhưng sẽ không chết đâu, yên tâm.”

Chương 424: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (34)

Thời Sênh đi đến trước mặt Thẩm Tinh Hải, rồi vứt thanh nhuyễn kiếm của hắn qua đó, “Thẩm nhị công tử, ta khuyên ngươi một câu, đừng có để tiểu mỹ nhân này đi lại trước mặt ta, nếu không thì...”

Ánh mắt Thời Sênh có chút lạnh lùng tàn nhẫn, Thẩm Tinh Hải không hiểu gì cả.

Vị Vị đã đắc tội gì với cô ấy?

Kết quả là, Thời Sênh quay đầu, bộ mặt ấm áp nhìn Chung Vị Vị.

Thẩm Tinh Hải: “...” Vậy là hắn đắc tội với cô?

Thẩm Tinh Hải thực sự không hiểu suy nghĩ của Thời Sênh.

Cho đến tận khi cô dẫn theo một đám giáo chúng hùng hùng hổ hổ lên núi, Thẩm Tinh Hải cũng vẫn chưa định thần lại được.

Thế là xong rồi?

Cảm thấy thế này không chân thực?

Chung Vị Vị không bị trói. Sau khi Thời Sênh đi, cô giúp Thẩm Tinh Hải cời trói, nhưng do không có sức, nên phải mất một lúc lâu mới cởi được.

Thời Sênh nghe đám giáo chúng trông coi nói, Chung Vị Vị tự tay giết

chết Chung Hàn.

Chung Hàn hại chết cha cô ấy, cô ấy làm như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Đám ngươi này đợi dưới chân núi hai ngày hai đêm mới hồi phục khí lực, không ai dám lên núi để gây sự. Họ lần lượt quay về nhà lấy tiền để mua lại vũ khí.

Ma Giáo náo nhiệt một khoảng thời gian khá dài.

Lúc này, đại khái có thể dùng câu ‘đếm tiền mỏi cả tay’ để miêu tả tâm trạng của giáo chúng ma giáo.

Giáo chủ không tốn chút sức lực có thể có được nhiều tiền như vậy, đủ để bọn họ được ăn thịt một thời gian dài.

Mọi người trong Ma giáo rất vui, nhưng cũng có người không vui.

Kẻ đấu giá được đồ tốt là kẻ căng thẳng, lo lắng nhất.

Không những phải đề phòng chủ nhân cũ, mà còn phải đề phòng cả đám người có võ công cao hơn mình, bây giờ bọn họ không an toàn chút nào hết.

Rất lâu về sau, người trong giang hồ mới nhận ra được lòng dạ hiểm ác của Thời Sênh.

Nhưng mà thực ra Thời Sênh chỉ muốn kiếm một món tiền.

...

Ông Bạch vẫn kiên trì trấn thủ dưới chân núi. Ông ta muốn gặp Bạch

Lạc.

Chứng mất trí nhớ của Bạch Lạc không có một chút chuyển biến tốt nào cả. Mặc dù cô ấy đã gặp cha mình, nhưng không muốn đi theo cha.

Bây giờ cô ấy tin tưởng Ma giáo hơn.

Ông Bạch cũng không phải là kẻ cả ngày nhàn rồi, ông vẫn còn nhiều việc phải xử lý.

Ông ta thấy Bạch Lạc ở Ma giáo cũng rất tốt, nên lặng lẽ chuyển cho Thời Sênh mấy rương bạc lớn, để cô chăm sóc tốt cho Bạch Lạc.

Con gái nhà mình ở đây...

Ôi, cứ coi như là Ma giáo, thì ông ta cũng không còn cách nào khác.

Ông ta muốn đánh cũng đánh không lại, nên chỉ có thể hối lộ.

Bạch Lạc vẫn luôn là mỹ nhân trấn giáo của Ma giáo. Đám người độc thân cung phụng cô ấy như nữ thần, không ai được phép vô lễ.

Thấy Thời Sênh không còn gì để nói.

Giáo chủ như cô là không khí à?

Dù gì dung mạo cô cũng đẹp như hoa, được không!

Đám giáo chúng tỏ ý, giáo chủ là của giáo chủ tiền nhiệm, bọn họ không dám dây máu ăn phần.

Nói đến Giang Trạm, Thời Sênh thấy hơi bực mình, tên này đã bế

quan ba tháng rồi!

Kiếm của cô đã khát máu sắp không chịu được nữa rồi!

Gần đây, Thời Sênh đã di chuyển trận địa, trấn thủ ở ngoài mật thất bế quan của Giang Trạm.

Mãi cho tới nửa năm sau, Thời Sênh đợi đến mức đầu như mọc nấm, cánh cửa bằng đá khép chặt kia mới có người mở ra.

Vừa xuất quan Giang Trạm đã nhìn thấy Thời Sênh, hắn ngơ ngác, “Sao cô lại ở đây?”

Cô ấy ở ngoài đợi mình!

Cô ấy ở ngoài đợi mình!

Ha ha ha, ông biết mà, cô ấy nhất định là sùng bái sắc đẹp của ông mà.

Thời Sênh hoàn toàn không biết diễn biến tâm lý của Giang Trạm, bây giờ cô chỉ muốn lấy máu!

Vì vậy, Thời Sênh trực tiếp lao đến.

Rất nhiệt tình!

Thấy cô nhiệt tình như vậy, ông đây cũng miễn cưỡng ôm cô một cái!

Kết quả....

Hắn còn chưa ôm vào người, cánh tay bỗng lạnh ngắt, thanh kiếm lóe lên ánh sáng lành lạnh kề sát trên cánh tay hắn. Ý thức được,

hắn dùng nội lực vùng vẫy.

Trong mắt Thời Sênh, lực chiến của Giang Trạm chính là cặn bã, ai biết được rằng lần này hoàn toàn không phải như vậy. Cô chỉ cảm thấy có một sức mạnh long trời lở đất đang đang cuốn về phía cô, thanh kiếm bỗng rung thành tiếng ong ong ong.

Thời Sênh cũng bị chấn động bay lên...

Thời Sênh nhìn người đứng trước cánh cửa đá với ánh mắt không thể tin được, Giang Trạm, ngươi ăn rau chân vịt đấy à?

Rất nhanh chóng, cô không nhìn thấy nữa, chỉ nghe tiếng gió xào xạc, không ngừng thổi vào má, thổi vào thân thể cô.

Mẹ kiếp, ông nội ngươi!

Phía sau là vực thẳm!

Đương nhiên, Giang Trạm không ngờ uy lực lại lớn mạnh như vậy. Sau khi Thời Sênh rơi xuống, mặt hắn hơi biến sắc, rồi nhảy xuống theo

Hắn vừa nhảy xuống, một luồng ánh sáng từ phía dưới xông lên, suýt chút khiến hắn ngã nhào.

Hắn cố gắng nhìn bóng người phía dưới, nhưng không thấy đâu cả.

Hắn vội đạp vào tảng đá ở vách núi, rồi nhảy lên trên.

Vẫn chưa đứng vững, một thanh thiết kiếm lạnh lẽo đã lao từ đối diện tới.

“Mụ điên, cô định làm gì?” Vừa xuất hiện đã muốn chém hắn. Giang Trạm phẫn nộ hét lớn, chút cảm giác hí hửng vừa rồi cũng bị hắn quên sạch.

“Cho ít máu.” Thời Sênh điềm nhiên nói, “Qua đây cho ta chém một cái.”

“Đồ điên,” Giang Trạm đâu đồng ý, hắn lại từ trên vách núi nhảy xuống.

Hắn sao có thể thích một kẻ điên thế này.

Vừa mới gặp đã đòi lấy máu của hắn.

Giang Trạm phát hiện, hắn bế quan vài tháng, mà cả thế giới đã thay đổi.

Ma giáo không những có nhà to hơn, đẹp hơn, đồ ăn đồ mặc cũng từ nhà nghèo khổ biến thành nhà giàu có.

Rốt cuộc mụ điên đó đã dẫn giáo chúng xuống núi cướp bóc của bao nhiêu người?

“Giáo chủ, ngài thành công thật rồi? Thính Phong vây lấy Giang Trạm, gương mặt tò mò và ngạc nhiên.

U Minh Quyết trước nay chưa có ai luyện qua được tầng 9.

“Ông là ai chứ?” Không có chuyện gì hắn không làm được.

“Vô dụng.” Dục Vũ bình luận ngắn gọn.

Giang Trạm hét lớn, “Cái gì vô dụng. Dục Vũ, bây giờ chúng ta đánh

một trận đi. Ngươi xem bây giờ ông có dễ bị ức hiếp như thế nữa không.”

Trước đây, đến hộ pháp của mình hắn cũng không đánh lại được. Nhưng hiện tại đã khác rồi, bây giờ hắn mới là người đàn ông đứng trên đỉnh núi cao.

Dục Vũ không lập tức đồng ý, mà ánh mắt hắn có hàm ý khác, bay người lên, đứng trên nóc nhà bên cạnh, bắt đầu hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

Giang Trạm, “...” Hắn có ý gì vậy? Coi thường mình?

Thấy Giang Trạm sắp bùng nổ, Thính Phong vội vàng an ủi, “Giáo chủ, giáo chủ bình tĩnh. Ý của Dục Vũ là, bây giờ không ai dám làm phiền Ma giáo, ngài có thần công cũng không có tác dụng gì.”

Có lẽ ý Dục Vũ là như vậy...

Ừ, chắc chắn là vậy!

Thính Phong tự trấn tĩnh trong lòng.

“Ma giáo cải tà quy chính rồi?” Giang Trạm mãi mới nói một câu.

Thì đám người kia mới không gây phiền phức cho Ma giáo nữa?

Thính Phong lắc đầu, cải tà quy chính thì nhất định không có.

Là bọn họ sợ Vô Tranh cô nương.

Thính Phong đem những chuyện xảy ra mấy tháng nay kể lại cho Giang Trạm nghe, nói xong hắn chuyển đề tài, “Đúng rồi, giáo chủ,

ngài chưa gặp Vô Tranh cô nương sao? Cô ấy có lẽ đang ở trên?”

Giang Trạm vẫn chưa gào thét, vừa nghe đến câu này, như có người đánh trúng tim đen, “Ta vừa xuất quan thì cô ấy đã mang kiếm đến kề cổ, ngươi nói xem cô ấy có ý gì?”

Thính Phong: “...” Vậy thì tại sao vừa rồi hắn phải chuyển đề tài.

Đằng nào cũng bùng nổ.

Hắn đâu biết tại sao Vô Tranh cô nương lại chém hắn ta.

Thính Phong cũng học theo Dục Vũ, hở chút là nhảy lên nóc nhà hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

Giang Trạm kéo Thính Phong lại, gương mặt tức giận nói: “Thính Phong, ngươi nói đi, cô ấy là một cô nương, lại suốt ngày bạo lực như vậy, sau này có lấy chồng được không?”

Không phải vẫn còn giáo chủ sao?

“Tính khí của cô ấy không ai chịu đựng nổi!”

Đúng đúng đúng, chỉ có ngài chịu nổi, buông tha cho chúng ta đi! A: muốn yên tĩnh trên nóc nhà.

Thính Phong nhìn ra phía sau Giang Trạm, cả người bỗng cứng đờ, không quan tâm giáo chủ vẫn đang đứng đó lảm nhảm, hắn co chân lên chạy.

“.... Thính Phong, ngươi định tạo phản, dám chạy ư, quay lại đây cho ta!”

Có đánh chết Thính Phong cũng không quay lại, nhìn thấy Thời Sênh khí thế hùng hùng hổ hổ, điệu bộ như muốn giết người.

Nấp ở một nơi khá xa vẫn nghe thấy tiếng chân nhảy nhót của Giang Trạm.

“... A! Vô Tranh, cô tập kích ta... Ôi...”

Chương 425: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (35)

Ngày nào Ma giáo cũng trong tình trạng hỗn loạn.

Thời Sênh phát hiện, từ khi Giang Trạm xuất quan, hắn như vừa nâng cấp rồi vậy.

Khi một đấu một công bằng, Thời Sênh tỏ ra mình không phải là đối thủ của Giang Trạm.

Cô muốn lấy máu hắn lại là chuyện khó khăn hơn.

Trên chiếc bàn gỗ dài, lúc này, hai người bọn họ mỗi người ngồi một đầu, không khí có chút kỳ lạ.

Thời Sênh phá vỡ sự trầm lặng, mở lời trước, “Ngươi muốn như thế nào mới cho ta lấy một ít máu?”

“Cô muốn lấy máu của ta làm gì?” Từ khi hắn xuất quan, cô luôn truy đuổi đòi lấy máu hắn, hắn không phải là gia súc.

“Nuôi kiếm.” Nếu không phải thanh kiếm cần máu của ngươi, ngươi cho rằng bản cô nương thích cả ngày chạy theo sau lưng ngươi sao?

Giang Trạm: “...”

Cái mà cô gọi là Thiên hạ đệ nhất kiếm?

Cô lại muốn lấy máu của hắn để nuôi kiếm!!!

Hắn thấy Thiên hạ đệ nhất tàn thì đúng hơn!

Giang Trạm hít thở sâu một hơi, “Muốn máu cũng được, gả cho ta!”

“Rầm!” Thời Sênh giơ tay đập lên bàn, “Không được.”

Hắn không phải Phượng Từ, cô không đồng ý.

Dù là kết hôn giả với hắn, cô cũng cảm thấy là phản hội.

“Vậy đừng lấy máu của ta.”

Thời Sênh: “...” Lại lấy chuyện này ra uy hiếp cô.

Giang Trạm đứng dậy, đi quanh bàn, rồi đến trước mặt Thời Sênh, hai tay chống bàn, người hơi cúi xuống nhìn Thời Sênh, “Tại sao?”

Tại sao cô không đồng ý lấy hắn?

“Ngươi không phải là người ta thích.”

“Vậy cô thích ai?” Giọng nói của Giang Trạm mạnh mẽ.

Cô ấy thích ai? Thẩm Tinh Hải ư?

Thời Sênh hơi chau mày, “Ta thích ai cũng không liên quan gì đến ngươi.”

“Đương nhiên có.” Giang Trạm nghiến răng nghiến lợi nói, “Ta thích cô.”

Đã lâu lắm rồi cô không rời khỏi Ma giáo. Thính Phong cũng từng nói, cô không có tiếp xúc thân mật gì với người đàn ông nào, duy nhất chỉ có Thẩm Tinh Hải.

Nhất định là hắn!

“Ta sẽ tốt hơn hắn ta.” Giang Trạm nói xong câu này, vội vàng bước ra đại sảnh.

Thời Sênh: “...” Ngươi đâu có quen anh ấy, sao biết sẽ tốt hơn được.

Một tháng sau, Thẩm Tinh Hải phái người đưa thư đến, yêu cầu Thời Sênh đi bắt tên Giang Trạm bị điên về.

Thẩm Tinh Hải bất hạnh, hắn không biết tại sao Giang Trạm truy sát hắn, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thời Sênh đến phục trí tưởng tượng của Giang Trạm.

Thời Sênh đích thân đi đưa Giang Trạm về, cô hận không thể tát vào mặt hắn một cái.

“Ngươi gây chuyện đủ chưa?”

“Chưa.”

Thời Sênh thấy đau đầu, giọng trầm trầm: “Ta không thích Thẩm Tinh Hải, cũng không thích ngươi.”

Giang Trạm chau mày.

Hắn nghe giọng nói của cô từ từ vọng lên.

“Chuyện tình cảm, không thể cưỡng ép, dù ta đồng ý lấy ngươi, chúng ta cũng sẽ không hạnh phúc... Con người đều ích kỷ, ta cũng vậy, hơn nữa ta còn ích kỷ hơn người thường... Người mà ta thích không có ở đây, thì ta sẽ đi tìm anh ta...”

“... Giang Trạm, ngươi sẽ gặp được người tốt hơn.” Thời Sênh nói vào trọng tâm, “Cho ta một ít máu đi!”

Giang Trạm bị đánh thức bởi câu nói cuối cùng, hắn tức giận đập bàn nói: “ Không có cửa, cửa sổ cũng không có.” Rồi vội vàng bước đi.

Thời Sênh: “...”

Sau này, Giang Trạm không biết học được ở đâu chiêu theo đuổi phụ nữ, tất cả chiêu thức học được đều dùng với Thời Sênh.

Thời Sênh kiếm mấy cô gái cho Giang Trạm thử nghiệm. Kết quả là mấy cô gái đó không có ai quyến rũ được Giang Trạm.

“Người mà ta thích là cô. Cô đừng tìm đám phụ nữ này cho ta. Bất luận cô có chấp nhận hay không, thì cũng không liên quan đến chuyện ta có theo đuổi hay không.”

Thời Sênh thấy hơi bó tay, cuối cùng cô dứt khoátcũng không cần máu nữa, bỏ nhà ra đi.

Một người mà đối xử quá tốt với mình, cũng sinh ra nghi ngờ.

Dứt sớm thì xong sớm.

Giang Trạm lại trở thành giáo chủ của Ma giáo.

Do đó bức họa của Ma giáo biến thành - - Cả thế giới tìm Ma giáo phu nhân.

Nhưng vốn dĩ không ai thấy cái gọi là Ma giáo phu nhân.

...

Độc trên người Phó Diệc Vân không có thuốc giải. Hằng ngày hắn ta đều phải trải qua bao sự giày vò đau khổ. Hắn ta không chết, mà sống một cách ngắc ngoải thoi thóp.

Nhưng sống như thế cũng chẳng hề dễ chịu, cứ một lúc, độc tố trong cơ thể lại phát tác. Những lúc như vậy, hắn chỉ muốn chết quách cho xong.

Càng đến lúc như vậy, hắn lại càng căm hận Liễu Nhứ.

Do độc tố, mà gương mặt hắn xấu xí thảm hại, nên chỉ còn cách đeo mặt nạ.

Hắn tham gia tranh đoạt Hoàng vị, nhưng cuối cùng cũng thất bại.

Người chiến thắng cũng không phải Phó Diệc Thụy nằm trong tầm ngắm của hắn, mà là Thất hoàng tử.

Người này trước nay không có động tĩnh gì, chỉ yên phận làm Thất hoàng tử tầm thường. Không ai biết, rốt cuộc Thất hoàng tử đã thành công như thế nào để đăng cơ Hoàng vị. Khi mọi người phản ứng rầm rộ, thì Thất hoàng tử cũng đã lên ngôi Hoàng Thượng, vì vậy đại quyền đều nằm trong tay hắn.

Phó Diệc Thụy bị chém đầu, còn Phó Diệc Vân thì coi như đã tàn phế, nên thoát được một mạng, được phong làm một Vương gia

nhàn rỗi, và bị giam lỏng ở đất phong.

Đám người ồn ào huyên náo, những tiếng ồn ào đó vẫn vang vọng bên tai không dứt.

Phó Diệc Vân ngồi trên xe lăn, nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt trước mặt, nụ cười âm u ẩn hiện trên chiếc mặt nạ.

“Về đi.”

Người hầu bên cạnh lập tức đẩy xe đưa Phó Diệc Vân về. Trên đường về đi ngang qua một con hẻm, nghe thấy có tiếng người đang phẫn nộ la mắng.

“Mụ vợ thối tha, bảo ngươi kiếm tiền, ngươi lại chạy đến đây quyến rũ đàn ông, tiện nhân! Này thì quyến rũ người...”

Từ góc nhìn của Phó Diệc Vân, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình trong con hẻm đó.

Một người đàn ông đang kéo một người phụ nữ, rồi vừa đấm vừa đá.

Người phụ nữ bị đánh đập tàn nhẫn. Cô ta cũng bắt đầu đánh trả, giọng lanh lảnh, “Châu Chí, ngoài ăn uống, chơi gái, đánh bạc ngươi còn biết làm gì. Dựa vào cái gì mà ngươi bắt ta kiếm tiền nuôi ngươi?”

“Dựa vào cái gì?” Châu Chí cười nham hiểm, túm lấy người phụ nữ rồi tiếp tục đánh đập, “Nếu không phải vì con tiện nhân nhà ngươi, ta bây giờ đã được ăn sung mặc sướng ở Ma giáo, chứ đâu có biến thành bộ dạng như thế này.”

Bây giờ, Ma giáo xưng bá thiên hạ, có ai nhìn thấy người của Ma giáo mà dám hỗn xược?

Lúc trước, nếu hắn không bị người phụ nữ này quyến rũ, thì đâu có bỏ Ma giáo mà đi.

Nếu không phải mạng hắn lớn, thì đã không còn sống đến bây giờ.

“Mẹ! Lúc đó là ngươi háo sắc, ngươi tự nguyện đi theo ta... Á!”

Liễu Nhứ đau đớn ôm lấy đầu, trong lòng vừa tức giận vừa căm hận.

Mấy năm gần đây cô ta sống không ổn. Lúc đầu thì bị Phó Diệc Thụy thưởng cho đám người phía dưới. Sau đó cô ta trở thành công cụ phát tiết của đám người đó.

Sau này, khi Phó Diệc Thụy chết rồi, cô ta phải khó khăn lắm mới trốn thoát được, nhưng lại gặp phải Châu Chí. Khi ấy, trên người cô ta không có một văn tiền, võ công thì sớm đã bị phế bỏ, nên cô ta bị Châu Chí bắt, đành phải cưỡng ép ở chung với hắn.

Hằng ngày, lúc trên giường hắn đều thay đổi nhiều cách để giày vò cô, còn bình thường thì thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Liễu Nhứ cãi vã với hắn, thì cái nhận được sẽ là sự đánh đập tàn nhẫn hơn, nghiêm trọng hơn.

Nhưng Liễu Nhứ không thể thoát khỏi hắn, cô ta muốn sống, cô ta không muốn chết.

Cô ta càng không muốn sống chung với một người đàn ông như Châu Chí.

“Tiện nhân, ngươi dám chạy à? Ai bảo ngươi liếc mắt đưa tình với đàn ông...”

Gã đàn ông đang dùng hết sức để đánh đập, bỗng nhiên thấy sống lưng lạnh toát, động tác của hắn bỗng cứng đơ, rồi từ từ cúi đầu nhìn xuống.

Vũ khí nhuốm máu, xuyên thẳng vào lồng ngực hắn, lúc này, máu đang tí tách chảy xuống.

Ánh mắt Châu Chí lờ mờ, rời rạc, cơ thể hắn từ từ đổ rạp xuống đất, đè lên người Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ bị đánh đập đau đớn, chỉ còn lại hơi thở thoi thóp. Cô ta còn chưa biết là ai đã cứu mình, thì bỗng ngất lịm đi.

Chương 426: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (36)

Liễu Nhứ tỉnh dậy, nhìn thấy chiếc màn trên đầu, hoa văn tinh xảo, cô ta thấy hơi giật mình.

Cô ta đang ở chỗ nào?

Châu Chí đâu?

Đã lâu lắm rồi cô ta chưa từng nằm ngủ trên một chiếc giường êm như vậy.

Liễu Nhứ từ trên giường ngồi dậy, ngó nhìn thân thể mình. Cô ta đã được thay một bộ y phục sạch sẽ, vết thương trên người cũng đã được xử lý.

Cô ta được ai cứu sao?

Liễu Nhứ xuống giường, lê từng bước từng bước ra cửa.

“Kẹt kẹt...”

Ánh sáng bên ngoài len vào trong, một màn đen bỗng bị đẩy lùi.

Liễu Nhứ hoảng hốt lùi người về sau một bước, chân sau tự nhiên mềm nhũn, rồi ngã nhào trên đất.

Phó Diệc Vân được người hầu đẩy vào trong phòng. Hắn giơ tay ra hiệu cho người hầu đi ra.

Người đó lui ra ngoài, tiện tay khép cửa phòng lại.

Liễu Nhứ sững sờ nhìn người mới vào, cô ta không quen người này...

“Ngươi... là ai?”

Phó Diệc Vân đẩy chiếc xe lăn, dừng lại trước mặt Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt đối diện, cô ta nhìn thấy sự căm hận trong đôi mắt ấy...

Hận?

Liễu Nhứ co người về sau. Cô ta đã giúp Phó Diệc Thụy làm rất nhiều việc, đắc tội với không ít người. Người đàn ông này lẽ nào cũng là người mà cô ta từng đắc tội?

“Liễu Nhứ, đến ta mà cô cũng không nhận ra sao?”

Liễu Nhứ mở to mắt.

Giọng nói này...

Phó Diệc Vân!

“Ngươi... ngươi...” Sao hắn lại ở đây?

Cảm xúc trong lòng Liễu Như thay đổi như gió chuyển mây vần. Cô ta bò lên ôm lấy chân của Phó Diệc Vân, “Diệc Vân ca ca, Nhứ Nhi còn tưởng rằng không bao giờ được gặp lại huynh nữa, hu hu...”

Phó Diệc Vân nghe Liễu Nhứ khóc lóc kể lể, nhưng không có bất cứ phản ứng gì.

Liễu Nhứ có thể không biết, hắn đã từng nhìn thấy cô một lần ở chỗ Phó Diệc Thụy, nhưng lúc đó cô bị người kéo đi, nên không chú ý đến hắn.

Nếu không phải lần gặp đó, không chừng hắn sẽ luôn tin cách bao biện này của Liễu Nhứ.

Phó Diệc Vân nén lửa giận trong lòng xuống, “Lời muội nói là thật sao?”

Liễu Nhứ vừa lau nước mắt vừa nói: “Là thật, Diệc Vân ca ca, là do muội bị ép, là bọn họ ép muội... Muội cũng không còn cách nào. Diệc Vân ca ca, huynh hãy tha thứ cho muội có được không. Muội sai rồi. Sau này, muội sẽ mãi ở bên huynh, chăm sóc cho huynh, làm trâu làm ngựa cho huynh cũng được.”

Phó Diệc Vân thích mình như vậy, cô ta chỉ cần nịnh hắn, thì cho dù bây giờ hắn là vương gia đã bị giam lỏng, cũng còn tốt hơn một mình cô ta phiêu bạt ở bên ngoài.

Phó Diệc Vân đưa tay đỡ Liễu Nhứ dậy, “Muội tạm thời cứ ở đây trước.”

Hắn quay xe lăn đi ra, không nhìn Liễu Nhứ. Hắn sợ rằng mình không nhịn nổi sẽ giết chết cô ta.

Nhưng nếu chết như vậy, thì quá dễ dàng cho cô ta.

Liễu Nhứ lại cho rằng, Phó Diệc Vân đã mềm lòng. Gương mặt cô ta không tránh được để lộ nụ cười nhạt.

Chỉ cần cô ta sử dụng tiểu kế, nhất định có thể lại nắm giữ được trái tim hắn.

Phó Diệc Vân vờ như chấp nhận những lời nói của Liễu Nhứ, hắn đối xử với cô ta ân cần, nhẹ nhàng.

Nhưng Liễu Nhứ không phát hiện ra, phạm vi hoạt động của cô ta chỉ vỏn vẹn trong một tiểu viện. Mỗi lần cô ta muốn ra ngoài, thì Phó Diệc Vân lại mượn cớ để đổi chủ đề.

Vì muốn lấy lòng Phó Diệc Vân, Liễu Nhứ đương nhiên bỏ qua những chuyện này.

Phó Diệc Vân chiều chuộng cô ta lên tận mây xanh. Nhưng đến khi cô ta đắc ý cho rằng mình đã khiến Phó Diệc Vân ngã rạp dưới gấu váy của mình, thì hắn ta đã cho cô ta một nhát chí mạng.

Hôm đó là sinh nhật của cô ta. Mặc dù Phó Diệc Vân đối xử với cô ta rất tốt, nhưng hắn vẫn không động chạm vào mình, nên Liễu Nhứ nhân cơ hội này, muốn quan hệ với Phó Diệc Vân, tốt nhất là sinh một đứa con.

Trong lòng cô ta tự thấy đắc ý, nhưng không biết rằng Phó Diệc Vân cũng đang đợi ngày này.

Cô ta bị Phó Diệc Vân dụ uống chén rượu đã bỏ thuốc.

Đến ngày hôm sau cô ta tỉnh dậy, nhìn một đống hỗn loạn, cùng với một người đàn ông xa lạ, toàn thân cô ta như bị sét đánh.

Tối qua rõ ràng cô ta ở bên Phó Diệc Vân, sao giờ lại là một người đàn ông khác?

Sau đó, Liễu Nhứ cũng không gặp lại được Phó Diệc Vân nữa, chỉ có những người đàn ông khác nhau tới phòng cô ta. Cô ta không chạy được ra ngoài, dù có kêu thế nào, thì câu trả lời cho cô ta đều là sự giày vò trên xác thịt.

Đến lúc này rồi, Liễu Nhứ sao còn không hiểu.

Phó Diệc Vân cho mình hy vọng, rồi lại cắt đứt hy vọng đó.

Liễu Nhứ bị giày vò thảm hại, thân thể ngày một yếu đi, không thể chịu đựng được qua mùa đông năm đó.

Phó Diệc Vân cho người ném thi thể cô ta ở một nơi hoang vu.

Phó Diệc Vân cũng không sống được bao lâu, độc tố tích tụ trong người hắn quá nhiều, có thể giữ được mạng sống của hắn lâu như vậy, là do số mệnh của hắn chưa hết.

Khi số mệnh đã hết, thì đương nhiên sẽ không thể sống tiếp.

...

Một khoảng thời gian dài, Thời Sênh luôn lẩn tránh Giang Trạm.

Nhưng vẫn bị Giang Trạm tìm thấy mấy lần. Mỗi lần bị tìm thấy, Thời Sênh đều cảm thấy cuộc đời không còn gì để lưu luyến nữa.

Hận rằng không thể tự sát cho hắn xem.

Sau đó, Giang Trạm thực sự đã bị Thời Sênh uy hiếp, vì vậy sau này Giang Trạm không tìm Thời Sênh nữa.

“Vô Tranh cô nương... Giáo chủ không xong rồi, cô về thăm giáo chủ đi.” Giọng nói của Thính Phong nghẹn ngào.

“Tại sao lại...” Mới có bao nhiêu tuổi? Giang Trạm tại sao lại không xong rồi?

“Là U Minh Quyết...” Bọn họ trước nay chưa từng nghe giáo chủ nói qua, tu luyện U Minh Quyết thì thọ mạng chỉ bằng một nửa người thường.

Chẳng trách nào, mấy giáo chủ trước kia, không có ai chọn tu luyện U Minh Quyết.

Thời Sênh và Thính Phong vội vàng quay về Ma giáo.

Giang Trạm không biết đã chuyển đến căn phòng cô ở trước đây từ khi nào. Vừa bước căn phòng cô nhìn thấy mấy thứ đồ bày trên giá sách.

Đều là mấy thứ đồ chơi của bé gái, rất cũ kỹ.

Đó là những thứ mà khi bế quan Giang Trạm đưa cho cô, khi cô đi thì vẫn để lại đây.

“Khụ khụ...”

Thời Sênh chau mày, đi đến bên giường.

Dục Vũ đang đứng bên giường, gương mặt vẫn nghiêm nghị như trước, nhưng ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Dục Vũ nhìn Thời Sênh, không nói gì hết, hắn xoay người kéo Thính Phong ra ngoài.

“Ẳng ẳng ẳng ẳng...” con chó nhãi nhép nằm sấp trên giường, thấy Thời Sênh, liền kêu lên ẳng ẳng.

Có lẽ là già rồi, nên tiếng sủa không dễ nghe như trước.

Giang Trạm mặt trắng bệch nằm trên giường, ánh mắt nhìn vào hư không, hắn quay đầu sang.

“Nàng về rồi.” Hắn chầm chậm nhếch môi cười, nhưng với gương mặt trắng bệch đó, nhìn sao cũng thấy kỳ dị.

May quá, trước khi chết còn có thể gặp nàng một lần.

“Cần gì chứ?” Thời Sênh ngồi bên giường.

Ba chữ không đầu không cuối, nhưng hình như Giang Trạm nghe hiểu, hắn thở dài, “Ta muốn đứng trước mặt nàng.”

Muốn che mưa chắn gió cho nàng.

Thời Sênh nhếch môi, “Huynh còn di nguyện gì?”

Cô không có thứ gì có thể tặng hắn.

Giang Trạm đưa tay, Thời Sênh do dự một lúc, rồi vẫn đặt tay xuống.

Giang Trạm ôm hơi chặt, hắn hỏi: “Người mà nàng thích là ai?”

Đã nhiều năm như vậy, bên cạnh cô vốn không xuất hiện bất cứ người đàn ông nào.

Khi cô nói câu nói đó, có phải là lừa hắn không?

“Phượng Từ, anh ấy tên là Phượng Từ.”

Ánh mắt Giang Trạm mơ màng, chưa có ai nghe qua tên người này...

Nhưng không quan trọng.

Giang Trạm nhìn Thời Sênh, “Ma giáo giao lại cho nàng.”

Thời Sênh cúi đầu, “Được”

“Ta thích nàng, không hối hận, thật đấy.”

Chí ít hắn cũng đã từng thích một người như vậy.

Hình như Giang Trạm muốn nói một lần những lời mà trước đây hắn chưa từng nói với Thời Sênh. Thời Sênh lặng yên ngồi nghe.

Có lẽ nói mệt rồi, hắn mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ hai người bọn họ trước nay chưa từng chung sống hòa bình như vậy.

Ngày hôm sau, Thời Sênh nghe tin Giang Trạm đã đi rồi, trong lòng cô rất bình tĩnh, cô bĩnh tĩnh sắp xếp tang lễ cho Giang Trạm.

Cuối cùng, Thời Sênh nhận được một bình máu tươi từ tay Thính Phong.

“Là giáo chủ gửi cho cô.”

Thời Sênh ôm chặt bình sứ, nhịp thở hơi loạn.

Chương 427: Chuyện hàng ngày ở ma giáo (hoàn)

Lúc ta sinh ra, nghe nói là một ngày tuyết lớn.

Do thời tiết quá lạnh, cơ thể của mẹ ta đã không chống chọi được qua mùa đông đó.

Còn ta thì vốn bị sinh non, lại không có sữa mẹ, nên cũng để lại mầm bệnh.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, là khi ta và cha đến gặp Dược bà bà, là Dược bà bà được giang hồ gọi là thần y.

Cô đang ngồi trong sân của Dược bà bà. Ta vừa bước vào thì đã nhìn thấy cô ấy. Một cô gái trắng trẻo non nớt. Mặc dù trên người cô chỉ mặc bộ y phục vải thô, nhưng không hề che đi dáng vẻ xinh đẹp của cô ấy.

Cha và Dược bà bà vào phòng nói chuyện, còn ta thì đứng trong sân.

Từ khi ta đến, cô ấy vẫn ngồi yên như vậy, ta rất tò mò muốn biết cô ấy đang xem cái gì, nên ta đã chầm chậm bước đến.

“Muội đang xem gì vậy?” Khi đó ta mới tám tuổi, dáng người tương đối cao, vì vậy khi đứng trước mặt cô ấy, hình như đã chắn toàn bộ ánh sáng trước mặt cô ấy.

Cô ấy ngẩng đầu, đưa tay đẩy ta một cái, “Ngươi làm gì thế, giẫm phải sâu của ta rồi.”

Sâu?

Ta cúi đầu xuống nhìn, đâu phải sâu gì, chỉ có một con bọ cạp đang nhe nanh múa vuốt chuẩn bị kẹp ta.

“Á”. Ta hét to một tiếng, rồi vội lùi về sau, sống lưng bỗng nhiên lạnh toát.

Dược bà bà ở trong phòng nghe thấy tiếng động, từ trong vội vàng bước ra, rồi vặn tai cô ấy, “Nha đầu thối, đây là khách, con lại dọa nạt người ta có đúng không? Bắt tiểu tử của con lại, không được dọa tiểu ca ca.”

Vẻ mặt cô ấy uất ức, tủi thân, “Con không ức hiếp hắn.”

Mặc dù nhìn Dược bà bà rất tức giận, nhưng bà không mạnh tay chút nào cả. Cuối cùng cha ta ra nói, chuyện con nít không cần bận tâm.

Đợi sau khi họ vào trong, tiểu nha đầu lập tức đứng dậy, vênh mặt đi đến trước mặt ta, còn đạp cho ta một cái.

Lúc đó, ta vốn bị hù dọa, lại bị đạp một cái, đau đến mức suýt chút nữa lại hét lên.

Khi đó, ta nghĩ, nha đầu này sao lại đáng ghét như vậy.

Nhưng ta không biết, sự đáng ghét của cô ấy không chỉ có vậy.

Cha ta để ta ở lại chỗ Dược bà bà để điều dưỡng thân thể. Kể từ đó về sau, có lẽ là bắt đầu ác mộng của ta.

Buổi tối, lúc đi ngủ, thì nhìn thấy có rắn trong chăn, lúc xỏ giày thì bị

bọ cạp cắn, lúc ăn cơm thì ăn phải sâu.

Những chuyện như vậy nhiều vô số kể.

Sau này ta phát hiện, những thứ mà cô ấy thả thực ra không có độc, nếu như có bị rắn cắn cũng không đáng ngại.

Có lẽ cô ấy cũng phát hiện rằng ta đã biết, nên không làm những chuyện như vậy nữa, lại đổi cách khác trêu chọc ta.

Một ngày nọ, lại có thêm một cậu bé chừng tuổi ta được đưa đến chỗ Dược bà bà.

Từ khi cậu bé đó đến, ta phát hiện sự chú ý của cô ấy không còn tập trung vào ta nữa, ngược lại, cô ấy bắt đầu hành hạ cậu bé kia.

Lúc đó, ta không hiểu, tại sao cô ấy lại đáng ghét như vậy.

Mãi sau này, ta hồi tưởng lại lúc sắp rời đi, cô ấy đột nhiên đối xử rất tốt với ta, có vẻ như hận không thể lập tức đóng gói ta gửi đi.

Có lẽ cô ấy cho rằng, ta đến để cướp đi sự yêu thương của Dược bà bà với cô ấy.

Khi đó cô ấy mới 5 tuổi, lúc mà vẫn còn đang dựa dẫm vào người lớn, thì có suy nghĩ như vậy cũng là điều bình thường.

Vừa từ biệt, ấy vậy mà cũng đã 7 năm.

Khoảng thời gian chia tay cô ấy, thỉnh thoảng ta vẫn nhớ lại dáng vẻ cô ấy khi trêu chọc ta.

Ta luôn nghĩ rằng ta ghét cô ấy, dù gì ta cũng bị cô ấy trêu chọc.

Nghe tin Dược bà bà qua đời, đúng là khi ta dẫn Ma giáo trốn ra ngoài.

Thân là thiếu chủ của Ma giáo, ta phải chống đỡ Ma giáo, ta không thể đi lúc này.

Vì vậy, ta không biết, thời gian đó, cô ấy đã xảy ra những chuyện gì.

Đến khi ta và cô ấy gặp lại, thì chính là ở Bích Thủy sơn trang.

Cũng không đúng, ta đã từng gặp cô ấy mấy lần, chỉ là hình như cô ấy không có một chút ấn tượng gì về ta, cứ giống như người xa lạ vậy.

Lúc đó, ta cũng không hiểu tại sao tức giận, sau đó còn đấu đá với nhau.

Sau này ta mới hiểu, khi đó, ta giận có lẽ là tại cô ấy không nhớ mình.

Nghĩ đến lúc cô ấy muốn giết mình, ta rất giận, vì vậy thái độ với cô ấy càng tồi tệ hơn.

Những lời đồn thổi bên ngoài về cô ấy, ta cũng đã nghe hết, nhưng ta không tin, cô ấy tuyệt đối không phải người như vậy.

Thiên hạ không dung nạp cô ấy, vì vậy ta cho cô ấy một nơi có thể che mưa che gió.

Đó là điều duy nhất ta có thể làm cho cô ấy.

Hành động ở Đế Sơn, cô ấy đến cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu

của ta.

Cuối cùng, vẫn là ta được cô ấy cứu.

Cha ta từng nói, những thứ đồ này sẽ trở thành tai họa của Ma giáo, năm đó cha ta định tiêu hủy, kết quả lại không kịp, Ma giáo đã bị bao vây tấn công.

Vào Đế Sơn, ta cũng không nghĩ rằng có thể sống nổi.

Có thể thấy ánh mặt trời lần nữa, trái tim ta không nói hết được cảm giác vui mừng hay gì khác nữa.

Ta chỉ biết, ta thích cô ấy.

Nhưng hình như cô ấy không thích ta.

Bất luận ta làm gì, cô ấy đều tỏ ra rất bình tĩnh.

Ta nghĩ, nhất định là do ta quá yếu, vì vậy ta chọn bế quan, khiêu chiến tầng 9 U Minh Quyết.

Nếu thành công, trên giang hồ sẽ không ai là đối thủ của ta.

Nếu không thành công...

Thì ta cũng không có tư cách đứng cạnh cô ấy.

Lúc đi vào, ta nói với cô ấy, nếu như ta xuất quan, ta sẽ cưới cô ấy.

Khi đó, thậm chí ta không dám nhìn biểu cảm của cô ấy.

Ta đưa đồ cho cô ấy, là những đồ chơi nhỏ mà khi ở chỗ Dược bà

bà, ta đã lén lút lấy của cô ấy.

Nhưng ta nghĩ, có lẽ cô ấy không còn nhớ nữa.

Lúc cô ấy nhìn mấy thứ đồ ấy, gương mặt như chẳng biết gì cả.

Nói không thất vọng là giả.

Rõ ràng nó thuộc về hồi ức của hai người, nhưng lại chỉ có một mình ta nhớ kỹ.

Để khiến cho mình dễ chịu hơn, ta chỉ có thể tự an ủi bản thân, khi đó cô ấy vẫn còn quá nhỏ, không nhớ cũng là chuyện thường.

Khiêu chiến tầng 9 U Minh Quyết đương nhiên không thuận lợi, mấy lần suýt chút nữa thất bại, nhưng chỉ cần nhớ đến những gì ta đã nói với cô ấy, ta liền nghiến răng tiếp tục tu luyện.

Cuối cùng, ta đã thành công.

Vừa ra khỏi mật thất thì nhìn thấy cô ấy đang ngồi bên ngoài, nhưng ta còn chưa kịp vui, thì cô ấy lại muốn lấy máu của ta.

Trong lòng ta biết rõ cô ấy không hề thích ta, nhưng ta vẫn không nhịn được tức giận.

Cô ấy đợi ở bên ngoài không phải là lo lắng cho ta, mà chỉ là muốn lấy máu của ta.

Ta đoán cô ấy muốn lấy máu của ta có lẽ liên quan đến thanh kiếm kia, nhưng ta không cho cô ấy.

Ta không biết nếu ta cho cô ấy, thì cô ấy có bỏ Ma giáo đi không.

Vì vậy ta không dám cho.

Dù cô ấy không thích ta, ta cũng muốn cô ấy ở trong tầm mắt của ta.

Từ khi biết được cô ấy đã có người mà mình thích, tâm trạng ta rất phức tạp.

Ta đã cố gắng bao năm, nhưng cuối cùng vẫn không thể trở thành người quan trọng trong lòng cô ấy.

Sau đó, cô ấy bỏ Ma giáo đi. Ta gióng trống khua chiêng đi tìm cô ấy, nhưng trong lòng ta rất rõ, dù có tìm được cô ấy thì đã sao, cô vẫn sẽ không thích ta.

Ta không biết tại sao ta lại chắc chắn rằng cô ấy không thích mình như vậy, đó chỉ là trực giác.

Mặc dù U Minh Quyết rất lợi hại, nhưng tuổi thọ sẽ ngắn ngủi, không có được người mình thích, thì thực sự ta cũng không sợ chết, chỉ sợ sau này cô ấy sống không được tốt.

Vì vậy ta cho Thính Phong đi mời cô ấy. Cô ấy ở nơi nào, ta đều biết.

Lúc sắp chết có thể gặp cô ấy, ta rất vui.

Di nguyện duy nhất.

Là ta chưa từng tham gia vào những năm tháng tươi đẹp nhất trong cuộc đời của cô ấy, chưa từng cho cô ấy một chỗ dựa khi cô ấy cần nhất, chưa từng có một vị trí trong lòng cô ấy.

Vô Tranh, ta thích nàng!

__Giang Trạm __

Chương 428: Tần thời sơ ca (1)

Giang Trạm mất, Thời Sênh tiếp nhận Ma giáo, dẫn dắt Ma giáo làm giàu, trở thành thổ hào một phương.

Khi cô mất, người của Ma giáo mai táng cô bên cạnh Giang Trạm.

Tuy rằng không biết Vô Tranh có thích Giang Trạm hay không, nhưng nếu Vô Tranh biết từng có người thích nàng như thế, có lẽ nàng sẽ không cự tuyệt.

Thời Sênh trở lại không gian hệ thống, Hệ thống không nói một câu nào, màn hình nhảy ra số liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -153000

Giá trị sinh mạng: 35

Tích phân: 31000

Cấp nhiệm vụ: B

Cho điểm nhiệm vụ: 76

Nhiệm vụ phụ tuyến: Thất bại

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Không có

Đạo cụ: ‘Vương miện của nữ hoàng’, ‘Trái tim của Quỷ Vương’, ‘Ám Dạ’.

Thời Sênh: “…”

Nhiệm vụ phụ tuyến thất bại…

Giá trị làm người lại giảm nữa, mẹ kiếp!

Thời Sênh chuyển tầm mắt tới đạo cụ mới xuất hiện.

Ám Dạ là cái gì?

Hệ thống không cho cô cơ hội mở miệng.

[Có tiến vào thế giới tiếp theo không?]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

…

“Ba mẹ, con đi đây.” Thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên.

Thời Sênh giật mình một cái, cựa mình, nhanh chóng quét mắt nhìn một vòng.

Cô đang ngồi dưới đất trong một căn phòng trang trí kiểu Âu. Phòng hơi bừa bộn như vừa có người mới trút giận xong vậy.

Bên cạnh còn một bức họa, trên đó vẽ cái gì đó xấu xí vô cùng.

Cửa phòng không khép. Bên ngoài có thanh âm mơ hồ truyền tới, rất

nhanh sau đó là tiếng đóng cửa.

Thời Sênh đứng dậy quan sát căn phòng một lượt, bắt đầu tiếp thu cốt truyện.

Đây là một cuốn tiểu thuyết tình chị em ngược luyến.

Nữ chính Kiều Thiển Thiển là nghiên cứu sinh ở đại học A.

Nam chính Đường Cẩm Thần là con trai chủ tịch đại học A, đồng thời là nhân vật phong vân hàng đầu ở trường này.

Nam, nữ chính tình cờ gặp gỡ ở trường học. Nam chính vừa gặp đã yêu nữ chính, vì thế liền bắt đầu theo đuổi điên cuồng.

Vì nữ chính cảm thấy sự cách biệt tuổi tác lớn, hơn nữa cô ta cũng thấy mình không xứng với nam chính cho nên chưa từng nhận lời.

Nữ chính vốn được người khác thu dưỡng. Vì vợ chồng nhà kia mãi không có con nên mới đến viện phúc lợi xin một đứa con nuôi – chính là nữ chính.

Nhưng nữ chính về ở không bao lâu thì họ lại có con.

Đứa bé đó tên là Kiều Sơ, cũng chính là nguyên chủ.

Lúc đầu, Kiều Sơ cũng không biết là nữ chính được ba mẹ mình nhận về nuôi nên rất thích người chị gái này. Có cái gì đẹp, cái gì hay thì nguyên chủ cũng sẽ đều đòi mua cho nữ chính một cái giống mình.

Tuy nhiên từ khi nữ chính được nhận về làm con nuôi thì đã biết nhận thức. Cô ta biết mình không phải con gái nhà họ Kiều nên vẫn

luôn cố ý giữ khoảng cách với Kiều Sơ.

Kiều Sơ nhận ra chuyện này. Lúc đầu cô cũng có ý kéo gần khoảng cách với nữ chính, nhưng nữ chính càng đối xử với cô lạnh nhạt hơn.

Kiều Sơ vốn có tính cách nổi loạn, vì thế hành động xa cách của nữ chính đã kích phát lòng ngỗ nghịch của nguyên chủ, bắt đầu đối địch với nữ chính ở khắp nơi.

Cô càng không muốn gặp tôi thì tôi càng cố tình xuất hiện trước mặt cô.

Quan hệ vẫn cứ duy trì như thế cho tới khi nữ chính gặp nam chính.

Có một lần, Kiều Sơ thấy nam chính đưa nữ chính về nhà, mà tình cờ Kiều Sơ và nam chính cũng có quen biết.

Nam chính trong lòng cô rất vĩ đại. Hai người cùng học sơ trung với nhau, Kiều Sơ vì thầm mến nam chính nên mới thi vào đại học A.

Nhưng giờ nhìn thấy đối tượng mình thầm thích lại đưa chị gái về nhà, thế là cô bèn ầm ĩ với nữ chính một trận.

Nữ chính cảm thấy nguyên chủ rất vô lý, cũng vì chịu đựng đủ nguyên chủ rồi nên lập tức chuyển ra sống ở ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh.

Từ đó về sau, Kiều Sơ luôn thấy đối tượng mình thầm thích và nữ chính như dính lại với nhau.

Cô bắt đầu theo đuổi nam chính. Quan hệ của Kiều Sơ với nữ chính cũng trở nên cực kỳ căng thẳng.

Kiều Sơ theo đuổi nam chính, nam chính lại theo đuổi nữ chính, cả trường đều biết tới tam giác tình yêu này.

Nhưng cuối cùng, nữ chính và nam chính vẫn ở bên nhau.

Ở bên nhau không được bao lâu thì người nhà của nam chính tìm tới, yêu cầu nữ chính rời xa nam chính.

Nguyên nhân là vì tuổi tác quá cách biệt.

Nữ chính đi tìm nam chính thì lại bắt gặp nam chính và Kiều Sơ đang ở cạnh nhau, tư thế của hai người cũng rất ái muội.

Lúc ấy, thực ra Kiều Sơ đã uống rượu, vừa lúc gặp được nam chính. Cô muốn đánh hắn cho hết giận cũng coi như muốn đặt dấu chấm hết cho mối tình đơn phương này.

Cô uống đến mơ mơ hồ hồ, lấy đâu ra sức đánh nam chính nữa, ngược lại còn ngã vào lòng hắn.

Nam chính biết Kiều Sơ là em gái của nữ chính, xuất phát từ trách nhiệm của “anh rể tương lai”, hắn không thể ném nguyên chủ đã uống say ở lại quán bar được.

Cho nên từ góc nhìn của nữ chính thì quả thực là tư thế của hai người bọn họ cực kỳ mờ ám.

Ai biết sao nữ chính có thể khéo gặp được như thế chứ?

Tình tiết về sau càng máu chó.

Nữ chính vì tự ti về tuổi tác và thân phận của mình, cô ta càng cảm

thấy mình không xứng với nam chính, thêm chuyện kia lại chẳng khác nào giọt nước tràn ly.

Mâu thuẫn giữa hai người họ nảy sinh càng lúc càng nhiều.

Thời gian đó, nữ chính có một dự án hợp tác với một học trưởng khác, vậy nên quan hệ giữa hai người này cũng rất thân thiết.

Điều này làm cho nam chính hiểu lầm.

Hai người bắt đầu chuyển sang hình thức làm tổn thương lẫn nhau.

Có thêm sự “trợ công” từ phía người nhà nam chính, hiểu lầm giữa hai người càng ngày càng sâu. Cuối cùng nữ chính rời bỏ nam chính, cùng vị học trưởng kia ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.

Vì nam chính luôn cảm thấy nữ chính bỏ rơi mình, vậy nên hắn cũng không đuổi theo.

Bạn nghĩ tới đây là hết rồi ư?

Sai lầm rồi!

Thời gian trực tiếp chuyển tới 10 năm sau, nữ chính mang theo hào quang sáng chói về nước, vừa vặn nhận được lời mời làm việc từ công ty đối thủ của nam chính.

Hai người gặp nhau trên thương trường, lại dây dưa một phen.

Nhưng lúc này, nam chính đã kết hôn với Kiều Sơ rồi.

Đúng thế, nam chính kết hôn!

Nam chính kết hôn với Kiều Sơ vì một lần hắn uống rượu nên tưởng Kiều Sơ là nữ chính mà kéo lên giường. Kiều Sơ phản kháng nhưng không được, hai người cứ thế hồ đồ ở bên nhau.

Trước khi nữ chính về nước, nam chính đối với Kiều Sơ khá tốt. Nhưng từ sau khi cô ta trở về thì mọi chuyện liền thay đổi.

Chuyện lúc trước đều được nói ra. Sau khi hiểu lầm được gỡ bỏ, nam chính cảm thấy Kiều Sơ cố ý, thậm chí lần ngủ với nhau kia cũng do cô cố tình dụ dỗ mình.

Cho nên thái độ đối với Kiều Sơ càng lúc càng tệ.

Sau đó, Kiều Sơ mang thai ngoài ý muốn. Đứa bé cũng không phải của nam chính mà là của một người khác, nguyên nhân lại có liên quan tới nữ chính.

Nam chính lại coi đây là lý do để ly hôn với Kiều Sơ.

Kiều Sơ không chịu, tìm mọi cách dây dưa với hai người, cuối cùng sảy thai, còn bản thân cô lại vì tinh thần hoảng hốt, xảy ra tai nạn mà trở thành người thực vật.

Không có nữ phụ muốn tìm chết này, không bao lâu sau, nam nữ chính liền gạt bỏ mọi chướng ngại, ở bên nhau vô cùng hạnh phúc.

Thời Sênh day day trán, sắp xếp lại tình tiết hỗn loạn của tiểu thuyết này lại một lần nữa.

Thời gian lúc này là lúc nguyên chủ vừa gặp nam chính đưa nữ chính về nhà nên cãi nhau với nữ chính, nữ chính liền chuyển ra khỏi nhà.

Thời gian còn rất sớm, hai người kia vẫn chưa ở bên nhau.

Nguyện vọng của nguyên chủ là gì?

Sao lại không có nguyện vọng vậy?

[Nguyện vọng của Kiều Sơ là rời xa nam nữ chính, có được một cuộc sống phấn khích, vui vẻ.]

Hệ thống đột nhiên lên tiếng.

“Cho nên ở thế giới này không có nhiệm vụ báo thù?”

Tuy Kiều Sơ có sai nhưng rõ ràng nam chính cưỡng ép người ta lên giường, rồi sau khi nữ chính xuất hiện thì lại đổ tại người ta dụ dỗ mình…

Cuối cùng, vì quan hệ với nữ chính mà khiến cho Kiều Sơ bị đẩy lên giường kẻ khác.

Lúc đó Kiều Sơ vì theo dõi nữ chính, ai ngờ kẻ thù của nữ chính lại tưởng cô là nữ chính, vậy nên mới có tình tiết cô mang thai đầy máu chó kia.

Đương nhiên, về tình về lý thì đây là do cô gieo gió gặt bão, là cô không tốt, ai bảo cô không có việc gì mà đi theo dõi nữ chính, có mưu đồ muốn gây rối chứ?

Chương 429: Tần thời sơ ca (2)

Thời Sênh không nói cô ấy có phải gieo gió gặt bão hay không vì cuối cùng chuyện cũng đã kết thúc rồi.

Nhưng giờ có cơ hội tốt như thế, phải chịu một chuyện ấm ức như vậy, sao cô lại không trả thù chứ?

[Ký chủ, không phải ai cũng giống cô.] Cả ngày chỉ biết giết giết giết.

Có người trải qua một loạt chuyện buồn liền lựa chọn trốn tránh để được sống thoải mái hơn.

Thời Sênh khó hiểu, thế nào là không giống cô? Không phải cũng có hai tai, hai mũi, một cái miệng sao?

Có thù phải báo không tốt sao?

[Ký chủ, xin cô đừng tự chủ trương.] Hệ thống nhắc nhở Thời Sênh, tưởng ai cũng có giá trị vũ lực trâu bò như cô sao?

Ký chủ nhà nó quả thực là phá hủy tình duyên của nam nữ chính tới nghiện rồi. Người ta có chọc giận gì cô đâu chứ?

Thời Sênh nhún vai: “Mi cũng biết, tác giả trâu bò thế này, cho dù ta không chọc tới họ thì họ cũng sẽ tìm tới cửa gây sự thôi. Lần này còn để thúc đẩy tình tiết truyện cho nên…”

Cũng không phải cô tình nguyện phá tình cảm của họ.

Người ta tìm tới cửa rồi còn không hủy sao?

[Ký chủ…]

“Cặp đôi có thể bị người ngoài tác động thì giữa bọn họ cũng chẳng có tình yêu thực sự.” Thời Sênh ngắt lời Hệ thống.

Hệ thống cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra điều gì đó.

Ký chủ thích phá CP như thế là vì cảm thấy kỳ thực những người đó cũng không thực sự yêu nhau sao?

Trong một bộ tiểu thuyết, thường thì tình cảm của nam, nữ chính luôn rất kiên định, vậy nên cô mới thích phá nam, nữ chính như thế, còn những người khác thì chưa từng thấy hứng thú.

Vậy tại sao cô lại cảm thấy tình yêu của mình với Phượng Từ là chân thật? Có tật xấu?

Không đúng, chủ nhân đã nói rồi, căn bản cô chưa hề thích Phượng Từ…

Vận hành khó khăn quá, nó muốn logout.

#Ký chủ quả thực muốn lên trời rồi#

#Cầu não của ký chủ nhà ta quay về#

“Cốc cốc…” Có người gõ cửa phòng.

Thời Sênh ngưng việc tâm tình với Hệ thống lại, ra mở cửa.

Bên ngoài là một người phụ nữ nhìn có vẻ nghiêm khắc.

Đây là mẹ của nguyên chủ.

Người phụ nữ cau mày, sắc mặt không vui nói: “Tiểu Sơ, sao con lại cãi nhau với chị? Lần này còn làm cho chị tức giận bỏ đi nữa?”

Bà Kiều cực kỳ thích Kiều Thiển Thiển. Địa vị của đứa con gái ruột này nhiều khi còn nhẹ hơn cả địa vị của Kiều Thiển Thiển trong lòng bà ta.

Trong nguyên tác, nguyên chủ bị người ta cưỡng bức dẫn đến mang thai, bà Kiều biết đứa bé này không phải của nam chính, cảm thấy Kiều Sơ làm bại hoại gia phong nên đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với cô luôn.

Bà Kiều không thích Kiều Sơ kỳ thực cũng có nguyên nhân.

Từ nhỏ Kiều Sơ đã nghịch ngợm, trèo tường, trèo cây bắt chim, đánh nhau trốn học đều từng làm hết.

Sau khi lên trung học thì không chấp hành nội quy, mặc quần áo lố lăng, hỗn hào với thầy giáo, yêu sớm…

So với nữ chính hiền dịu, không yêu đương, thành tích học tập xuất sắc thì thực sự Kiều Sơ làm người ta lo lắng hơn nhiều.

Đối lập rõ ràng như thế, bà Kiều dần dần trở nên thất vọng với đứa con gái do chính mình sinh ra.

Nhưng bà Kiều cũng không biết, Kiều Sơ vốn là người ăn mềm không ăn cứng, bà ta càng nghiêm khắc với Kiều Sơ thì cô ấy sẽ càng ngỗ nghịch hơn.

Thời Sênh dựa vào cửa: “Chị ấy tự muốn đi, liên quan gì tới con chứ.”

Chỉ cãi nhau vài câu thôi mà, nếu không phải nữ chính đã muốn rời khỏi đây từ lâu thì sao có thể đi dễ dàng như thế?

“Nó là chị gái của con đấy!” Bà Kiều không khỏi nâng cao âm lượng. “Con nhìn xem cái bộ dạng hiện tại của mình đi. Cha mẹ cho con tới trường để học chứ không phải tới đó học mấy cái thói hành xử mất dạy về nhà.”

“Con ngủ đây.” Thời Sênh đóng sầm cửa lại.

Bà Kiều lại tiếp tục đập cửa, âm thanh quát mắng không ngừng truyền qua cánh cửa vào trong phòng.

Cuối cùng vẫn là ông Kiều tới kéo bà Kiều đi.

Nhà họ Kiều không phải gia đình đại phú quý nhưng cũng không thiếu tiền.

Ông Kiều rất sợ vợ, lời của vợ chính là mệnh lệnh. Mặc dù quan tâm tới Kiều Sơ nhưng vì bà Kiều nên ông cũng chưa dám nói nhiều cái gì.

Vì nữ chính đã chuyển ra ngoài nên bà Kiều suốt ngày chỉ trích Thời Sênh.

Thời Sênh nghe tới phát phiền, thu thập đồ đạc rồi chạy tới trường học ở luôn.

“Sơ Sơ.” Ông Kiều gọi lại từ phía sau. “Con bé này, mẹ cũng vì muốn

tốt cho con thôi.”

Vì tốt cho cô ư?

Ba câu hai điều đều không rời nữ chính, đây là tốt cho cô à?

Nhưng dù sao nguyên nhân cũng do nguyên chủ tự mình gây ra, cô cũng không thấy bà Kiều sai cái gì, làm gì có ai thích lải nhải nhiều như thế chứ.

Nhưng bà ấy cứ nói nhiều như thế, nhiều tới mức cô cũng không chịu nổi.

“Trường học cũng có nhiều cái bất tiện, mà con cũng không tự chăm sóc mình được, theo ba về nhà đi.” Ông Kiều giữ chặt tay Thời Sênh.

“Ba, con lớn thế này rồi, con biết chăm sóc mình thế nào.” Thời Sênh thoát khỏi tay ông Kiều. “Giờ con cứ phải đi qua đi lại từ nhà tới trường mới là bất tiện đó.”

“Nhưng sao có thể ở trường học được chứ…” Ông Kiều cau mày, đứa bé này trước giờ đều chưa từng ở tại ký túc xá của trường.

Thời Sênh quyết tâm ở lại trường, cuối cùng, ông Kiều không có cách nào nên chỉ có thể để cô đi.

Ký túc xá của đại học A hiện tại cho bốn người ở một phòng, bây giờ còn chưa tới lúc khai giảng.

Hiện tại Thời Sênh xin vào ở nên được phân tới ký túc của sinh viên năm tư.

Trong phòng có hai học tỷ đang ra ngoài thực tập, thuê phòng ở lại

bên ngoài.

Một người chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, cả ngày nhốt mình ở thư viện, đến tận khi ký túc chuẩn bị đóng cửa mới về. Vậy nên hầu hết thời gian chỉ có một mình Thời Sênh ở đây.

“Sơ Sơ.”

Thời Sênh chuẩn bị đi canteen kiếm cái gì đó ăn, đột nhiên bị ai đó vỗ mấy cái lên đầu.

Thời Sênh quay đầu lại.

Trong đầu tự động nhảy ra cái tên của người này, Trần Khê.

Đừng nhìn cái tên đó mà tưởng là nữ, đó là một người đàn ông đấy.

“Sao gần đây không thấy em thế, lại bị cấm túc ở nhà à?” Trần Khê bày ra biểu tình “anh biết ngay mà”.

Diện mạo của Trần Khê không quá xuất chúng, nhưng nụ cười của hắn lại rất thân thiện, mà tính tình trước giờ luôn rất tốt, trong trường cũng coi như là một người có tiếng.

Trần Khê có quan hệ rất tốt với Kiều Sơ. Lúc ở trường học, Kiều Sơ luôn đi cùng tên này.

Rất nhiều người nghĩ bọn họ là một đôi, nhưng trên thực tế họ chỉ là bạn thân mà thôi.

“Còn lâu.” Thời Sênh quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Trần Khê chớp chớp mắt, nhanh chóng đuổi theo. “Sao thế? Không

vui à? Bị ba mẹ mắng à? Anh đã nói với em rồi, không có việc gì thì đừng suốt ngày chạy ra ngoài như thế…”

Thời Sênh: “…”

Ai đem con hàng lắm lời này đá đi giùm bản cô nương được không?

Bản cô nương muốn ăn trong yên tĩnh.

“Em đi lấy chỗ đi, anh đi mua cơm. Vẫn là cơm sườn kho tàu à?” Vào tới canteen, Trần Khê tự giác đi về phía cửa sổ.

Tuy rằng miệng hắn hỏi như thế nhưng chẳng cần đợi câu trả lời đã đứng vào chỗ đang xếp hàng mua cơm. Dựa vào nhân duyên tốt của mình, hắn không tốn cái gì đã được người ta nhường chỗ cho đứng bên trên rồi.

Thời Sênh tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, vừa ngồi xuống không bao lâu thì Trần Khê bưng thức ăn quay về.

“Ăn thôi, sườn kho tàu của em đây.”

Nguyên chủ rất thích ăn cơm sườn kho tàu ở canteen. Thời Sênh cũng không soi mói gì, lập tức cầm đũa ăn cơm.

“Này, sao hôm nay em im lặng thế, thất tình à?” Trần Khê không nhịn được lại hỏi.

Thời Sênh: “…” Thất tình cái rắm ấy, cô còn chưa tìm được người đàn ông của mình đây.

Nghĩ tới Phượng Từ, Thời Sênh có chút buồn bực.

Phượng Từ không tới thế giới trước, không biết có ở thế giới này không nữa.

BOSS phản diện chung cực ở thế giới này là ai nhỉ?

Thời Sênh nghĩ nghĩ nửa ngày nhưng vẫn không lục tìm được tin tức về nhân vật này…

Cho nên không biết ở đây có nhiệm vụ ẩn giấu hay không?

Có nhiệm vụ ẩn giấu là chắc chắn có Phượng Từ.

Thời Sênh lập tức cảm nhận linh khí ở thế giới này.

Không ngờ lại khá ổn…

Thật sự là thần kỳ.

Chương 430: Tần thời sơ ca (3)

Thời Sênh đang bận thần du. Trần Khê ngồi ở đối diện thì nghĩ người “anh em” của mình bị bệnh rồi.

“Sơ Sơ, có chuyện gì thì nói ra đi, anh giúp em tìm cách giải quyết, đừng để trong lòng.”

Thời Sênh hoàn hồn khi nghe câu nói đó của hắn, nhìn hắn đầy kỳ quái: “Để trong lòng cái gì?”

“Trần Khê: “…” Ca làm sao biết được em đang để trong lòng cái gì?

“Em không sao.” Thời Sênh đặt đũa xuống, lấy khăn lau miệng, bày ra tư thái nữ thần cao lãnh, nói: “Hiện tại em muốn làm một nữ thần thầm lặng.”

Nghe Thời Sênh nói thế, Trần Khê mới thở phào một hơi rồi lại hỏi: “Không bị bệnh thật chứ? Em mà đòi làm nữ thần á, có mà nữ thần kinh thì có ấy.”

Thời Sênh ưỡn ngực kiêu ngạo: “Thế thì cũng phải nữ thần trong nữ thần kinh.”

“Rồi rồi, nữ thần, vừa rồi em dọa anh sợ chết khiếp. Anh còn tưởng em thất tình.” Trần Khê vỗ vỗ ngực đầy khoa trương.

“Yêu còn chưa yêu, thất gì mà thất?” Thời Sênh trắng mắt nhìn Trần Khê một cái.

“Sao em còn chưa ra tay với nam thần của em à? Anh nghe nói gần đây nam thần của em đang qua lại với một nữ sinh đấy, nếu em không ra tay sẽ muộn mất.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật.

Nam thần trong miệng con hàng này không phải nam chính đấy chứ?

Thời Sênh lục tìm trong trí nhớ của nguyên chủ, đúng là như thế thật.

“Em đã thay lòng đổi dạ rồi.”

“A? Đổi ai?” Trước đó không lâu, hắn còn nghe cô ấy nói đã đơn phương nam thần của mình nhiều năm rồi cơ mà?

Sao mới có vài ngày không gặp đã di tình biệt luyến rồi?

Chẳng lẽ mấy hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết?

Thời Sênh nghiêm túc nói: “Ý trung nhân của em là một anh hùng cái thế, hắn sẽ đạp thất thải tường vân* tới đón em. Nếu không phải hôm qua thì nhất định là ngày mai.”

*thất thải tường vân: mây bảy màu

Cơ mặt Trần Khê giật giật, đứng dậy: “Chờ mong ngày mai anh hùng cái thế của em sẽ tới đón em.”

Con bé này bị bệnh tự kỷ à?

Bệnh tự kỷ này có phải tới hơi muộn rồi không?

Hai người nối đuôi nhau ra khỏi canteen.

“Buổi chiều có giờ học tin học, em có đi không?” Lúc rời đi, Trần Khê lại hỏi một câu.

Chọn môn học cũng là hắn chọn giúp cô, nhưng môn học kia cô chưa từng tới học một buổi nào.

Mỗi lần điểm danh, hắn toàn phải giả giọng điểm danh giúp.

Thời Sênh lắc đầu đầy dứt khoát. Trình độ của cô có thể trở thành mục tiêu phấn đấu của toàn ngành này, đi học tin học làm cái quái gì chứ?

“Vậy anh đi trước, có gì gọi điện.” Trần Khê vẫy vẫy tay với Thời Sênh.

Trần Khê đi rồi, Thời Sênh chậm rãi đi về phòng, định ngủ trưa một giấc.

Các ký túc xá nữ đều nằm liền kề nhau, phòng của Thời Sênh lại dành cho sinh viên năm tư nên rất gần với ký túc của nghiên cứu sinh. Lúc quay về, cô phải đi qua hành lang của khu ký túc dành cho nghiên cứu sinh.

Kết quả, vừa mới đi tới đầu hành lang đã bị một đám nữ sinh đâm sầm vào khiến cho mặt mày choáng váng.

Mẹ kiếp, chạy nhanh như thế làm gì, bị ma đuổi à?

Thời Sênh há miệng thở hổn hển, tầm mắt nhìn về phía đám nữ sinh đang chạy tới.

Bọn họ đứng dưới hành lang ký túc, đang sôi nổi bàn luận cái gì đó.

Tới gần vài bước liền nghe thấy bọn họ nhắc tới tên Đường Cẩm Thần.

Hình như là sau khi nguyên chủ bắt gặp nam chính đưa nữ chính về nhà, nam chính mới chính thức bắt đầu theo đuổi nữ chính ở trường…

Thời Sênh nhón chân nhìn xuống, một nam sinh cao lớn đang đứng dưới lầu ký túc xá, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ tươi.

“Đường Cẩm Thần đang đợi ai thế nhỉ?” Nữ sinh A tò mò hỏi người bên cạnh.

“Không biết. Vừa rồi tớ đi ra đã thấy anh ấy đứng ở đây.” Nữ sinh B đáp.

“Đẹp trai quá! Không biết ai có vinh hạnh được nam thần coi trọng thế nhỉ?” Nữ sinh C nói với vẻ mặt háo sắc. “A a, sao người được để ý không phải là tớ chứ?”

“Đây là ký túc xá của nghiên cứu sinh.” Nữ sinh A như nhớ tới cái gì, nói. “Hình như Đường Cẩm Thần mới năm hai mà?”

Nếu đã là nghiên cứu sinh thì chắc chắn lớn tuổi hơn Đường Cẩm Thần rồi.

Nghĩ như thế, đám em gái này không bình tĩnh nổi nữa, rất muốn chờ nhìn xem là bà già nào dám dụ dỗ mất nam thần của bọn họ.

Bên trên lầu vẫn không có ai đi xuống, đến khi tới giờ vào học, những người này đành phải bất đắc dĩ rời đi. Nhưng cũng có những người

không có tiết liền vẫn tiếp tục chờ cùng Đường Cẩm Thần.

Tâm tình hóng chuyện ai chẳng có chứ.

“Có người đi ra.” Quần chúng hóng chuyện đột nhiên kích động hẳn lên.

Trên hành lang ký túc xuất hiện một nữ sinh, cô ta đi tới trước mặt Đường Cẩm Thần, nói: “Đường học đệ, đừng đợi nữa, Thiển Thiển sẽ không ra đâu.”

Nghe nữ sinh nói như thế, mọi người đều tràn đầy thất vọng, không phải người này rồi!

Nhưng Thiển Thiển là ai?

“Tôi sẽ chờ khi nào cô ấy xuống thì thôi.” Đường Cẩm Thần nhìn về phía tòa nhà ký túc, giọng nói kiên định.

“Thế thì tùy em.” Nữ sinh xoay người rồi lại đi lên lầu.

“Ting ting ting…”

Di động của Thời Sênh đột nhiên đổ chuông.

Trần Khê gọi tới.

“Alo?”

“Sơ Sơ, mau tới đây. Thầy giáo mới tới đang điểm danh. Tất cả những ai không tới đều bị trừ vào điểm học phần, vừa rồi những người điểm danh hộ đều bị bắt tại trận.”

Trần Khê vụng trộm gọi điện cho cô nên giọng nói rất khẽ, nói xong lập tức cúp máy.

Thời Sênh nhìn nhìn.

Rồi bình thản đút di động vào túi.

Trường học này nếu không đi học mà trừ điểm học phần thì sợ là nguyên chủ đã bị trừ đến không còn điểm nào rồi, có trừ thêm cũng chả sao.

Cuối cùng, Kiều Thiển Thiển vẫn đi ra, cúi đầu, túm lấy Đường Cẩm Thần đi về phía hồ nhân tạo.

Tốc độ của cô ta quá nhanh nên không có nhiều người thấy rõ. Bọn họ cũng không có cách nào đuổi theo nên chỉ có thể hỏi người bên cạnh xem có thấy rõ là ai không?

Không muốn xem tiếp, Thời Sênh liền quay người đi về phòng.

Học tỷ cùng phòng đang ôn bài trên thư viện thì cảm thấy không khỏe nên đã quay về, thấy Thời Sênh thì tươi cười chào hỏi.

Sau đó tò mò hỏi một câu: “Vừa rồi em về đây có nhìn thấy Đường Cẩm Thần không?”

“Ừm, có thấy.”

“Em đoán xem hắn đang đợi ai?” Học tỷ vừa mặc áo khoác, vừa cầm sách trên bàn nhưng vẫn không quên nói chuyện với Thời Sênh.

Thời Sênh không do dự mà phun ra ba chữ: “Kiều Thiển Thiển.”

Học tỷ kia kinh ngạc: “Em biết à? Kiều Thiển Thiển đi ra à?”

Thời Sênh lắc đầu: “Có xuống, nhưng không ai nhìn thấy rõ.”

“Vậy sao em lại thấy?” Học tỷ lấy túi xách, chạy ra tới cửa còn chờ Thời Sênh trả lời.

Thời Sênh mỉm cười: “Bởi vì em họ Kiều.”

Học tỷ vẻ mặt đần ra.

Họ Kiều thì sao?

Chẳng lẽ họ Kiều với họ Kiều còn có công năng cảm ứng đặc biệt à?

“Đường học đệ hình như học cùng khóa với em phải không, đáng tiếc…” Học tỷ kia lắc đầu, “Chị đi đây. Tối đừng chờ cửa chị. Hôm nay chị không về.”

Đáng tiếc cái gì?

Đáng tiếc là hắn thích cô gái lớn tuổi hơn mình sao?

Ở trong nhận thức của đại đa số mọi người, nữ sinh phải ít tuổi hơn nam sinh mới là bình thường.

Thời Sênh ra một cái dấu OK cho học tỷ kia.

Ký túc xá của sinh viên năm tư rộng hơn những ký túc xá khác rất nhiều. Dì trông coi ký túc ngoài việc không cho sinh viên nam đi vào thì cũng không kiểm tra phòng bao giờ.

Dù sao nữ sinh năm tư không phải bắt đầu thi nghiên cứu sinh thì

cũng là bắt đầu đi thực tập, đại đa số người đều không ở phòng ngủ.

Thời Sênh tắm rửa một cái, thay áo ngủ, chuẩn bị lên giường.

Ngủ một mạch hơn ba tiếng đồng hồ, đến lúc dậy thì bên ngoài cũng bắt đầu chạng vạng.

Thời Sênh mở di động nhìn thoáng qua. Đại khái vì không cẩn thận để chế độ yên lặng nên hiện tại có hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Bảy lần là Trần Khê, ba lần khác của cùng một số máy lạ.

Thời Sênh mở ra nhìn, ở cùng thành phố.

Là ai nhỉ?

Khi cô đang định gọi lại cho Trần Khê thì số máy kia lại gọi tới lần nữa.

Chương 431: Tần thời sơ ca (4)

Thời Sênh chần chừ một chút, cuối cùng vẫn bấm phím nghe.

“Sinh viên Kiều Sơ?”

Đầu dây bên kia là một giọng nam cực kỳ cuốn hút.

Thời Sênh nhanh chóng loại bỏ trong đầu, hình như trong trí nhớ của nguyên chủ không hề quen giọng nói nào như thế này.

“Anh là?”

“Tần Ca.” Người bên kia dừng lại một chút. “Giảng viên môn học tự chọn của em.”

Môn học tự chọn? Giảng viên?

Không phải thú nào cũng là cầm thú hết sao?

Gọi điện thoại cho bản cô nương làm gì, để ý sắc đẹp của bản cô nương à?

Thời Sênh lấy điện thoại di động ra, nhìn màn hình, một hồi lâu sau mới áp lại vào tai, trả lời: “Rồi sao?”

“Hôm nay em không đi học. Với cương vị là giảng viên giảng dạy môn này từ hôm nay, tôi nhắc nhở em một câu, nếu không đi học quá ba lần thì một điểm học phần môn này em cũng đừng mong có

được.”

Tần Ca dường như là người không dễ gần gũi, cách nói chuyện cực kỳ không khách khí.

“Vâng.” Tật xấu!

Thời Sênh lập tức cúp máy.

Cô đã học đại học vô số lần, có học lại cũng chẳng học được cái gì mới.

Cho nên Thời Sênh tỏ vẻ học phần chẳng là cái quái gì.

Bên này cô vừa cúp máy thì Trần Khê lại gọi tới.

Thời Sênh còn chưa kịp lên tiếng, Trần Khê đã nói một hồi: “Sơ Sơ, sao em không nghe máy hả? Anh nói cho em biết, giảng viên mới này cực kỳ đẹp trai. Nhưng tính tình rất nghiêm khắc, tìm tra khắp nơi, tất cả sinh viên vắng mặt đều bị thầy ấy gọi hết một lượt. Em đã nhận được điện thoại của thầy ấy chưa? Nghe nói vắng mặt quá ba buổi thì một điểm học phần cũng không có…”

“Vậy sao lúc trước anh lại chọn cho em cái môn học này?” Thời Sênh chậm chạp hỏi.

“Cái này không phải em bảo anh cứ tùy tiện chọn sao… Hơn nữa em học hội họa, cũng cần phải dùng tới cái này…” Thanh âm của Trần Khê càng ngày càng yếu.

Hắn không dám thừa nhận là mình đã quên lý do.

“Thầy giáo có gọi điện cho em không?” Trần Khê vội vàng lảng sang

chuyện khác.

“Gọi rồi.”

Lão thầy giáo chết tiệt này, quả thật là muốn chết.

Không đi học còn gọi điện quấy rầy.

Nghe nói giảng viên này từ nước ngoài trở về, hai mươi tư tuổi. Tuổi còn trẻ như thế đã được nhà trường mời tới làm giảng viên, có thể thấy hắn chính là điển hình của kiểu thiên tài học bá.

Mới chỉ tới có một ngày mà vị giảng viên này đã nổi khắp diễn đàn trường.

Thời Sênh cũng mò lên diễn đàn chiêm ngưỡng một phen.

Địa điểm chụp là ở giảng đường, nam nhân mặc trang phục nhẹ nhàng, hình như đang điểm danh. Từ góc cạnh này có thể thấy gương mặt tuấn tú, môi bạc khẽ nhếch, mắt đen và sâu, biểu tình nghiêm túc và lạnh lùng.

Phía dưới bức ảnh là một loạt các bình luận cầu gả của các em gái.

Ở trường học mà đẹp trai như thế thì phải chịu sự theo đuổi thôi!

Cho nên đột nhiên có một giảng viên vừa ưu tú, vừa đẹp trai, tuổi lại còn rất trẻ sáng lòe lòe như thế xuất hiện, đám em gái giấy đó còn không mau phát điên ấy chứ.

Thời Sênh tắt trang web đi, vừa quay đầu đã quên luôn cái này.

Không biết nguyên chủ đầu óc có vấn đề gì mà đi chọn môn quốc

họa. Thời Sênh thử đi học một lần, sau đó có đánh chết cô cũng không nguyện ý tới lần thứ hai nữa.

Là một người cực ngu trong việc cầm bút lông, quốc họa là cái gì, cô hoàn toàn không hiểu.

Sau đó, Thời Sênh lập tức bị gọi lên văn phòng khoa.

Thời Sênh bày ra thái độ chẳng sao hết làm cho lão sư bộ môn tức giận tới giậm chân, cuối cùng mặc kệ cô luôn. Dù sao cuối cùng có tốt nghiệp được hay không cũng là cô mà thôi.

…

Tết Trung thu, Thời Sênh nghe lời ông Kiều về nhà ăn cơm.

Vừa tới cửa liền gặp nữ chính đại nhân cũng vừa từ taxi xuống.

Nữ chính mang theo một hộp bánh Trung thu, ánh mắt đảo qua người Thời Sênh, thấy cô không có ý chào hỏi liền lập tức đi về phía cửa.

“Thiển Thiển về rồi.” Cửa được bà Kiều mở ra, vẻ mặt tươi cười. “Ở trường học có quen không? Nếu không con về nhà ở đi?”

Thời Sênh vào cửa ngay phía sau, bà Kiều lại coi như không nhìn thấy cô.

“Mẹ, rất tốt ạ!”

Bà Kiều bày ra vẻ mặt đau lòng: “Mẹ thấy con gầy quá, tết Trung thu ở lại mấy ngày đi, để mẹ bồi bổ cho con?”

“Cảm ơn mẹ!”

Kiều Thiển Thiển nói với ngữ khí xa cách, nhưng bà Kiều lại làm như không nghe ra, coi cô ta như bảo bối mà kéo vào trong bếp hỏi han.

Thời Sênh quệt miệng hít thở mạnh mấy cái, sau đó chỉ chào hỏi ông Kiều qua loa rồi về phòng mình.

Đến khi ông Kiều gọi cô ra ăn cơm, bà Kiều với Kiều Thiển Thiển đã đang ngồi ở bàn rồi.

Lúc ăn cơm cũng chỉ có tiếng trò chuyện của bà Kiều và Kiều Thiển Thiển, Thời Sênh ăn cơm một cách tẻ nhạt.

“Tiểu Sơ.”

Động tác và cơm của Thời Sênh hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn bà Kiều.

“Mẹ nghe nói con lại không đi học phải không?” Bà Kiều nghiêm nghị nhìn Thời Sênh.

“A, không muốn đi.” Thời Sênh tiếp tục và cơm.

“Ba mẹ bỏ ra nhiều tiền như thế, con nói không muốn đi thì sẽ không đi à? Kiều Sơ, con nói xem rốt cuộc con muốn làm gì?” Bà Kiều tức giận đập đũa xuống bàn ăn.

Bà Kiều bị đứa con gái này làm cho không thể không nổi giận, trước đây chỉ nghịch ngợm, bây giờ còn tùy hứng tới mức độ này nữa.

“Ăn bám chờ chết.” Tìm đàn ông.

Cuộc sống cặn bã chính là như thế.

Bản cô nương phải làm một cặn bã tiêu chuẩn mới được.

Bà Kiều giận dữ, sắc mặt đỏ phừng phừng, quát lên với ông Kiều: “Lão Kiều, ông nghe xem nó nói mấy lời vô liêm sỉ chưa kìa?”

“Bà đừng tức giận nữa.” Ông Kiều vội vàng xoa dịu vợ. “Sơ Sơ, có phải con gặp chuyện gì ở trường học không? Cứ nói với mẹ, mẹ sẽ giúp đỡ con.”

“Không ạ.”

“Vậy sao con lại không muốn đi học?” Ông Kiều nhíu mày.

“Thì là không muốn đi học.” Thời Sênh và nốt miếng cơm cuối cùng vào miệng. “Con no rồi, về phòng trước.”

“Kiều Sơ, mày đứng lại cho mẹ.” Mà Kiều đứng bật dậy. “Mày không coi tao là mẹ đẻ của mày nữa đúng không?”

Thời Sênh khoát khoát tay, vài bước đã vọt vào trong phòng.

“Nghiệt nữ này, có phải kiếp trước tôi mắc nợ nó không nữa? Lúc trước bảo nó học khoa này khoa kia đều không được, ông còn không nghe, cứ mặc kệ nó. Giờ thì xem đi, mặc kệ nó thành cái dạng này.”

Bà Kiều biết con gái nhà mình dầu muối đều không ăn nên chỉ có thể phát tiết với ông Kiều.

“Bà đừng giận nữa, tôi đi nói chuyện với con. Thiển Thiển, con đưa mẹ về phòng nghỉ ngơi đi.” Ông Kiều vỗ vỗ vai bà Kiều.

Hai mẹ con nhà này cứ như trời sinh đã là kẻ thù của nhau vậy!

Bữa ăn này sao còn có tí không khí nào của cơm đoàn viên nữa.

Thời Sênh thu dọn phòng, đồ đạc của nguyên chủ đều liên quan tới hội họa, có lẽ cô thực sự thích môn này.

Đáng tiếc Thời Sênh hoàn toàn không có thiên phú gì với món này. Cho dù có trí nhớ của nguyên chủ nhưng thứ cô vẽ ra cũng chỉ có thể tạm nhìn được mà thôi.

Lúc ông Kiều vào phòng, thấy Thời Sênh đang đóng gói đồ, ông cả kinh: “Sơ Sơ, con làm gì thế?”

“Dọn phòng ạ!” Thời Sênh lấy ghế cho ông Kiều ngồi.

“Cái con bé này…” Ông Kiều bất đắc dĩ thở dài. “Sao cứ phải đối đầu với mẹ con thế hả? Bà ấy nói gì thì con cứ mặc kệ đi, bà ấy có thể hại con được sao?”

“Ba, mẹ không hại con, nhưng phương thức giáo dục đó con không tiếp thụ nổi.” Nguyên chủ có tính cách phản nghịch như thế, ngoại trừ nguyên nhân là nữ chính thì còn do cả bà Kiều nữa.

Nguyên chủ ăn mềm không ăn cứng, Thời Sênh lại chính là tổ tông của tổ tông ăn mềm không ăn cứng.

“Tính cách của mẹ con có lúc không tốt, nhưng không phải là vì bị con chọc giận sao?” Ông Kiều càng bất đắc dĩ. “Con hãy thông cảm cho mẹ nhiều hơn.”

Thời Sênh từ chối cho ý kiến.

Chương 432: Tần thời sơ ca (5)

Chuyện này phát sinh qua không bao lâu thì Thời Sênh nhận được một cú điện thoại ngoài ý muốn, nội dung càng làm cho cô bất ngờ hơn.

Cô bị chuyển chuyên ngành…

Bị chuyển chuyên ngành…

Đúng thế, bị chuyển chuyên ngành!

Chuyển tới khoa Công nghệ.

Chó má, cô hoàn toàn không biết gì về chuyện này, không cần cô đồng ý mà cũng có thể chuyển ngành sao? Không cần thi cử gì sao?

Hơn nữa cô đã học tới năm hai rồi???

Chuyện này không cần đoán cũng biết là ai làm. Ông Kiều làm kinh doanh buôn bán, bà Kiều làm trong cục Giáo dục, quan hệ rất rộng. Vậy nên việc chuyển chuyên ngành học cho cô cũng chỉ mất vài phút mà thôi.

Nhưng sao bà Kiều lại chuyển cho cô sang học khoa Công nghệ cơ chứ?

Cô chỉ là một em gái bé nhỏ, chẳng lẽ đi chiếm ngôi đầu siêu quần xuất chúng của khoa Công nghệ ư?

Máy tính chính là sở trường của cô, học cái con khỉ ấy, kiên quyết không đi.

Vì thế, ngày nào bà Kiều cũng không gọi điện thì sẽ nhắn tin cho cô, tới tấp như khủng bố.

Cuối cùng, bà Kiều còn uy hiếp, nếu cô không đi học thì cút khỏi nhà họ Kiều, không cần phải quay về nữa.

Không về thì không về, làm như cô thèm lắm vậy.

…

“Hôm nay tớ trông thấy giảng viên Tần, đẹp trai quá đi mất!”

“Không phải nghe đồn thầy ấy rất nhàm chán sao? Nghe nói ai học lớp của thầy ấy đều phải thích ứng, cạnh tranh rất khốc liệt…”

“Nhưng thầy ấy cũng rất đẹp trai. Dù sao tớ cũng không học môn của thầy ấy, quả nhiên khoảng cách sinh ra cái đẹp…”

Thời Sênh ngồi sau lưng mấy nữ sinh kia vừa nghe chuyện bát quái vừa ăn cơm.

“Đúng rồi, mọi người biết người Đường Cẩm Thần đang theo đuổi là ai không?” Em gái đằng trước đột nhiên hỏi sang chuyện khác.

“Ai thế? Ai thế? Tớ có quen không?”

Nữ sinh kia hạ giọng: “Chính là Kiều Thiển Thiển khoa Tài chính.”

“Chị ta á? Không phải chị ta là nghiên cứu sinh à?” Có người biết

Kiều Thiển Thiển chen miệng vào nói.

“Thế không phải là lớn tuổi hơn Đường Cẩm Thần à?”

“Cũng không… Chẳng lẽ Đường Cẩm Thần thích loại hình thục nữ già dặn này?”

“Choang!” Đằng sau họ, một nữ sinh đứng dậy, không cẩn thận làm đổ thức ăn trên bàn.

Mấy nữ sinh bị thanh âm đó kinh động, quay đầu lại nhìn.

Nữ sinh kia đang cúi người nhặt đồ ăn để lại lên bàn.

“… Chị ta… hình như là Kiều Thiển Thiển đó.”

“Chính thị.”

“Ha, nhìn cũng có vẻ được đấy.”

“Đẹp mặt thì có lợi ích gì, lớn tuổi hơn Đường Cẩm Thần nhiều như thế…”

“Trâu già gặm cỏ non…”

Kiều Thiển Thiển cúi đầu, đầu ngón tay cầm khay thức ăn trắng bệch vì dùng sức, sau đó chuyển sang xanh tái.

Thanh âm thảo luận xung quanh làm cho hai má Kiều Thiển Thiển nóng bừng. Người trong trường học đều biết Đường Cẩm Thần theo đuổi cô ta, vì thế bọn họ luôn lôi tuổi của cô ta ra bàn tán.

Giống như tuổi của cô ta đã phạm vào tội ác tày trời gì đó không thể

tha thứ vậy.

Đúng lúc Kiều Thiển Thiển đang không biết làm thế nào, phía sau đột nhiên xuất hiện một người ôm lấy cô ta đi ra ngoài.

Ánh mắt bốn phía lập tức trở nên khác lạ.

Kiều Thiển Thiển không cần nhìn cũng biết người kia là ai, mạnh mẽ đẩy Đường Cẩm Thần ra.

“Đường học đệ, nam nữ thụ thụ bất thân.” Kiều Thiển Thiển lui về sau vài bước, kéo giãn khoảng cách với Đường Cẩm Thần.

Gần đây Đường Cẩm Thần cảm thấy cực kỳ phiền chán bởi thái độ của Kiều Thiển Thiển. Hắn không biết tại sao lại xúc động, sau đó xông lên ôm lấy Kiều Thiển Thiển và cúi đầu hôn.

“Oa!”

Canteen lập tức nổ tung những thanh âm bàn tán.

“Chát!”

Không gian trong nháy mắt an tĩnh lại.

Đường Cẩm Thần ôm má, đáy mắt đầy vẻ hoang mang.

Sắc mặt Kiều Thiển Thiển trắng bệch, cuối cùng xoay người chạy biến.

Sắc mặt Đường Cẩm Thần trở nên âm trầm, cất bước đuổi theo.

Lúc bọn họ đang hôn nhau, Thời Sênh cũng đi ra khỏi canteen. Kiều

Thiển Thiển cúi đầu chạy tới, không biết vấp phải cái gì liền bị trượt, vừa vặn nhào về phía Thời Sênh.

Thời Sênh đang chuẩn bị đi xuống lầu thì Kiều Thiển Thiển vồ tới, “a” lên một tiếng rồi ngã nhào về phía cô.

Bởi vì người ra vào canteen rất nhiều, căn bản là Thời Sênh không chú ý tới, nghe được thanh âm liền quay đầu lại, không ngờ lại thấy cái mặt của Kiều Thiển Thiển đang lao về phía mình.

Vốn dĩ cô có thể tránh rồi, nhưng người bên cạnh lại như sợ mình bị đụng vào nên mạnh mẽ lủi sang một bên, cản luôn đường lùi của cô.

Kiều Thiển Thiển đụng vào Thời Sênh, thân mình Thời Sênh mất cân bằng, ngã thẳng xuống dưới.

“A!” Người bốn xung quanh phát ra tiếng thét chói tai, cũng có người giơ tay kéo Thời Sênh lại nhưng đều không giữ nổi.

Phía dưới chính là bậc cầu thang.

Có ít nhất hai mươi bậc, chỉ cần ngã xuống liền nằm giường bệnh mấy ngày cũng không chừng.

Lúc Thời Sênh ngã xuống, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm.

Bà đây biết ngay là tác giả muốn tác quái mà.

Mỗi lần đều là loại cao trào như thế này, quả thực không thể nhẫn nhịn nổi, không biết làm gì mới mẻ hơn sao?

Ngay khi cô chuẩn bị một tư thế ngã vừa đẹp mắt vừa soái khí thì bên hông đột nhiên căng thẳng.

Cô được một người đỡ lấy từ phía sau.

Thời Sênh: "…"

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, là một nam sinh diện mạo tầm thường. Quả nhiên tiểu thuyết đều gạt người, cái gì mà ngã xuống liền gặp được một soái ca chứ?

Nhưng khi Thời Sênh nhìn sang phía Kiều Thiển Thiển, lại thấy cô ta được một người đàn ông cực kỳ đẹp trai ôm trong lòng…

Quả nhiên cô không có mệnh của nữ chính…

"Cảm ơn!" Thời Sênh đứng vững thân mình, nói lời cảm ơn nam sinh kia.

Nam sinh ngại ngùng cười cười: "Chỉ tiện tay thôi, không cần khách khí, lần sau cẩn thận chút."

Đại khái là nam sinh đó có việc nên cũng không dừng lại, tiếp tục xoay người rời đi.

Mà đám người bên trên náo động như có bom nổ vậy. Cả đám nữ sinh cúi đầu hét chói tai khiến cho Thời Sênh có loại cảm giác như đang ở hiện trường chào đón ngôi sao ấy.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa mới ôm nữ chính.

Đại khái vì cô đang đứng ở bên dưới nên thân hình của người đàn ông đó trong mắt cô cực kỳ cao lớn. Ánh mặt trời xán lạn rơi trên người hắn giống như phủ một tầng kim quang vậy.

Như một nam thần từ trên trời rơi xuống.

Đợi chút, nam thần kia sao lại thấy quen mắt thế nhỉ?

Mẹ! Là lão thầy tẻ nhạt kia!

Không biết có phải cảm nhận được ánh mắt không tốt của Thời Sênh hay không mà ông thầy tẻ nhạt cũng đột nhiên quay đầu nhìn qua, lạnh lùng mắt đối mắt với cô.

Sau đó hắn buông Kiều Thiển Thiển ra, nhấc chân đi thẳng xuống chỗ Thời Sênh.

Thời Sênh cũng chạy lên trên. Lúc hai người sắp đụng vào nhau, thân mình Thời Sênh linh hoạt lách sang, nhảy tới vị trí bên trên. Cánh tay vừa vươn ra của ông thầy tẻ nhạt chỉ túm được không khí.

Tần Ca: "…"

Thời Sênh căn bản không chú ý tới Tần Ca vừa định túm lấy mình. Cô đã xuất hiện ở trước mặt Kiều Thiển Thiển còn chưa lấy lại hồn phách sau cú ngã vừa rồi.

"Chị." Thời Sênh ngoài mặt cười nhưng trong không cười, gọi một tiếng.

"Tiểu Sơ…" Con ngươi Kiều Thiển Thiển chợt lóe, mang theo vài phần xa cách, hỏi: "Vừa rồi em không sao chứ? Có bị ngã đau ở đâu không?"

"Không phải lúc này chị nên xin lỗi tôi sao?" Thời Sênh nhíu mày.

Cánh môi Kiều Thiển Thiển mấp máy, ánh mắt nhìn bốn xung quanh.

Kiều Thiển Thiển là người vừa tự ti lại vừa sĩ diện.

Cứ nghĩ đây là em gái mình nên cô ta cảm thấy chuyện lớn có thể hóa nhỏ, chuyện nhỏ có thể hóa không có.

Nhưng nhìn tư thế của cô gái trước mặt lúc này, chắc chắn là không có miếng bánh ngon ấy rồi.

Cánh môi cô ta mấp máy: “Thực xin lỗi.”

“Không nghe thấy.” Thời Sênh mang tư thế của nữ phụ độc ác làm khó Kiều Thiển Thiển.

Đã cho cô một thân phận như thế rồi, không làm giá thì quả thực có lỗi với mẹ tác giả.

Càng thật xin lỗi với cái chết oan ức mà tác giả đã cho nguyên chủ.

“Tiểu Sơ…” Kiều Thiển Thiển chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, người tới càng lúc càng nhiều.

Đường Cẩm Thần đẩy đám người ra, bá đạo kéo Kiều Thiển Thiển vào lòng, ánh mắt sắc bén nhìn Thời Sênh. “Thiển Thiển đã xin lỗi cô rồi, cô đừng có bám lấy không tha người ta.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái, đột nhiên vươn tay đẩy hắn một cái. Vì cô ra tay quá bất ngờ nên Đường Cẩm Thần lảo đảo rồi ngã xuống dưới bậc thang mấy bậc. Nếu không phải bên dưới có nhiều người thì hắn đã lăn xuống nữa rồi.”

“Thực xin lỗi nhé!” Thời Sênh lập tức xin lỗi trước khi hắn kịp phát tác.

Chương 433: Tần thời sơ ca (6)

Xung quanh im phăng phắc.

Em gái này…

Đường Cẩm Thần mà cũng dám đẩy, sao không lên trời luôn đi?

Đại khái là Đường Cẩm Thần chưa từng bị ai đối xử như thế, lửa giận trong lòng lập tức phát ra: “Cô có biết cô vừa phạm tội gì không?”

“Tội cố ý gây thương tích à?” Thời Sênh nói, vẻ mặt bình tĩnh.

“Cô biết là tốt.” Đường Cẩm Thần lại đi lên, dùng tư thế bễ nghễ không ai bì nổi nhìn Thời Sênh.

“Bình thường, anh muốn tố cáo tôi à? Lúc mời luật sư tới thì thuận tiện cũng gọi giúp tôi một người, tôi cũng muốn tố cáo chị ta cố tình gây thương tích.” Thời Sênh chỉ vào Kiều Thiển Thiển.

Đường Cẩm Thần nhíu mày. “Thiển Thiển không cố ý.”

“Tôi cũng không cố ý.” Thời Sênh cong môi cười.

Đường Cẩm Thần: “…”

Nhiều người nhìn vào như thế, sao cô có thể nói là không cố ý chứ?

Cho là những người kia bị mù sao?

“Thực xin lỗi, Tiểu Sơ.” Kiều Thiển Thiển đột nhiên lớn tiếng nói xin lỗi.

Cũng không chờ Thời Sênh phản ứng, cô ta cúi đầu nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Có câu nói, người lúc đen đủi thì uống nước cũng bị nghẹn, Kiều Thiển Thiển lại ngã một lần nữa.

Còn vừa vặn chui vào lòng Tần Ca đang đứng ở phía dưới.

“Thiển Thiển!” Đường Cẩm Thần vội vàng đi xuống. “Không sao chứ?”

“Không sao.” Kiều Thiển Thiển bị ngã đến sắp ngu cả người.

Tần Ca giúp cô ta đứng vững rồi lùi lại, giữ một khoảng cách với cô ta.

“Cảm ơn!” Kiều Thiển Thiển nói lời cảm ơn Tần Ca. Vừa rồi cô ta không nhìn rõ người này, lúc này vừa thấy, hiển nhiên cũng bị kinh diễm rồi.

“Không cần.” Giọng nói của Tần Ca lãnh đạm, hắn quay đầu nhìn lên trên, nữ sinh vừa rồi còn đứng trên đó đã không thấy nữa.

Kiều Thiển Thiển thấy đối phương lạnh nhạt như thế thì cũng không nói gì nữa, lại quay đầu nhìn lên chỗ mình vừa mới vấp ngã.

Bậc thang thực sạch sẽ, rõ ràng ban nãy cô ta cảm thấy mình vấp phải cái gì đó.

Có mấy nữ sinh đứng ở đó, nếu bọn họ đưa chân ra thì vừa vặn có thể ngáng đường cô ta…

…

Sau sự kiện ở canteen, trong trường học bắt đầu có lời đồn Kiều Thiển Thiển không chỉ quyến rũ Đường Cẩm Thần mà còn mưu toan thò tay nhúng chàm giảng viên Tần Ca.

Trong thời gian ngắn nhất, Kiều Thiển Thiển đã trở thành danh nhân ở trường học.

Mà lúc ấy, em gái đầu gấu ở canteen cũng bị người ta bới ra.

Kiều Sơ, em gái của Kiều Thiển Thiển.

Không rõ tin tức hai chị em bất hòa do ai truyền ra, nhưng cũng nhanh giải thích thành công chuyện xảy ra ở canteen.

Có người nói cô làm thế là để Đường Cẩm Thần chú ý, nhưng bọn họ không thể không bội phục. Tư thế của cô khi đó quá mức mạnh mẽ rồi.

Những người này tụ tập xem náo nhiệt tìm vui, Thời Sênh lại thảm.

Không biết bà Kiều nghe ai nói chuyện này, không nói hai lời lập tức chửi bới Thời Sênh, còn cắt luôn tiền tiêu vặt của cô.

Bình thường nguyên chủ cũng không phải người lắm tiền nhiều của, tiền lưu trữ trong thẻ không nhiều, cũng chỉ có thể giúp cô chống đỡ sinh hoạt một tháng mà thôi.

Vì thế, kỹ năng kiếm tiền của cô lập tức được khởi động.

Nhưng phát động kỹ năng kiếm tiền cũng cần khởi nguồn.

Đi tìm tài trợ ở đâu đây?

Cô còn không nghĩ ra mình quen ai thì Trần Khê đã gọi điện tới.

“Sơ Sơ, em lại không đi học à? Hiện tại đây là chuyên ngành của em đấy? Hôm nay mặt lão sư Tần còn đen hơn đít nồi rồi. Dám trốn buổi học của thầy Tần, em tuyệt đối là người đầu tiên.”

Hiện tại, ai dám trốn giờ học của Tần Ca đều sẽ “chết” vô cùng thảm.

Chỉ có duy nhất một nhân vật truyền kỳ, chính là Thời Sênh vừa chuyển chuyên ngành đã trốn học, cũng chưa từng tới lớp buổi nào.

“Luôn phải có người thứ nhất ăn thịt cua chứ, em đang giúp các anh thử độc còn gì. Tục ngữ nói rồi, ta không vào địa ngục thì ai vào?” Thời Sênh trả lời hai câu.

“… Sơ Sơ, đừng tự sướng nữa.” Lần trước còn nói với hắn cái gì mà anh hùng đạp thất thải tường vân, hiện tại còn nói một đống đạo lý trâu bò với hắn nữa.

Cũng chỉ là một đứa sinh viên trốn học thôi mà.

“Đúng rồi, gần đây anh và một đàn anh khóa trên có một đề tài để kêu gọi tài trợ, em tới giúp anh đi.”

Thời Sênh hừ hừ hai tiếng. “Đây mới là mục đích chính của cuộc gọi này chứ gì?”

“Cái này không phải là vì cần người đẹp trấn tràng sao?” Trần Khê thò chân chó lấy lòng. “Em không biết chứ, hiện tại lời nói của cầm thú và mỹ nữ đều hữu dụng hơn bọn anh nhiều.”

“Cho nên anh bán bạn cầu vinh hả?”

“Sơ Sơ tốt, giúp đi mà…”

Sự thật chứng mình, Trần Khê nói rất đúng, bọn họ nói nửa ngày mà đối phương vẫn không hề có ý tài trợ, luôn tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm.

Nhưng Thời Sênh vừa mở miệng, đối phương lập tức cảm thấy hứng thú.

Nhưng thật đáng tiếc…

Không phải là vì sắc đẹp của cô.

“Em gái này cũng học khoa Công nghệ sao? Sao lại rành hạng mục này của chúng ta thế?” Học trưởng và Trần Khê kia đều bị một màn này làm cho sững sờ.

“… Cô ấy chính là em gái phóng khoáng, lạc quan hay trốn học được thầy Tần nhớ thương đó.” Trần Suối hạ giọng thì thầm.

Trên đường tới đây, cô ấy hỏi hắn xem qua chút tư liệu. Kết quả những gì cô ấy nói hắn nghe mà không hiểu gì hết, có điều chủ đề tư tưởng vẫn giống nhau.

Đây có phải dự án mà họ làm không thế?

“Kiều tiểu thư, chủ tịch của chúng tôi nói sẽ giúp đỡ những sinh viên mới có lòng can đảm như các cô. Chuyện hợp đồng sẽ sớm liên hệ

để bàn bạc với mọi người. Mọi người có đề xuất gì thì cứ nói. Nếu công ty cảm thấy hợp lý thì nhất định không từ chối.”

Chờ người kia ra ngoài, Thời Sênh quay người ra dấu OK cho Trần Khê.

Trân Khê yên lặng giơ ngón tay cái lên.

Nếu để hắn tới nói chuyện thì nhất định là sẽ không thành công.

Thời Sênh vẻ mặt tươi cười: “Được tài trợ khoảng 200 vạn, em muốn khoảng một trăm vạn.”

“A?” 200 vạn?

Trần Suối đờ người ra, vừa rồi hắn chỉ lo nhìn Thời Sênh đàm phán với người ta, hoàn toàn không để ý tới con số mà cô đưa ra.

Hai trăm vạn đối với một nhóm sinh viên mà nói quả thật là con số trên trời.

Rốt cuộc cô đã đàm phán thế nào vậy?

Não của ông chủ công ty này có vấn đề ư?

Hay là nhiều tiền quá nên không biết làm gì?

Bọn họ dự tính tài chính cũng chỉ nhận được khoảng 30 đến 50 vạn, kết quả cuối cùng cô lại nói cho bọn họ là 200 vạn.

Một trăm vạn này của Thời Sênh cũng chỉ là mượn tạm, sẽ sớm trả lại cho họ.

Cô chưa từng nói cô dùng 100 vạn này để làm gì, nhưng người đàm phán thành công là cô, không có cô, có lẽ bọn họ không lấy nổi một phân tiền.

Nếu cô muốn hơn thì họ cũng sẽ không từ chối.

Sự rộng rãi tất nhiên vẫn phải có, vì thế sau khi cả nhóm thảo luận bèn đồng ý với cô.

Tiền vừa được chuyển tới, Thời Sênh liền lấy đi 100 vạn.

Nửa tháng sau, cô trả lại 100 vạn không thiếu một đồng.

Mọi người đều sửng sốt.

Lấy một trăm vạn về ngắm à?

Lúc Trần Khê kiểm tra tài khoản còn phát hiện thừa ra hơn 20 vạn.

“Mọi người có ai bỏ quên thẻ không này?” Trần Khê cầm thẻ hỏi mọi người trong nhóm.

“Không có đâu, anh sắp phải ăn đất rồi đây.” Một đàn anh trả lời.

Học trưởng lần trước đi đàm phán cùng Trần Khê nhìn cái thẻ một hồi rồi nói: “Đó không phải là cái thẻ mà Tiểu Sơ đưa trả sao?”

Đương nhiên Trần Khê biết cái thẻ này là do “người anh em” gần đây xuất quỷ nhập thần nhà mình trả, nhưng sao bên trong lại thừa ra 20 vạn chứ?

Không phải là 20 khối.

“Trong này thừa 20 vạn.”

“Bao nhiêu.” Toàn bộ người trong nhóm đều đồng loạt nhìn về phía Trần Khê.

Trần Khê giơ lên hai ngón tay.

“… Không phải Tiểu Sơ quên rút đấy chứ?”

“Hai mươi vạn không phải số nhỏ đâu, chắc là quên rút rồi, Trần Khê, cậu gọi điện hỏi em ấy xem.”

Trần Khê lấy điện thoại ra gọi cho Thời Sênh.

Chương 434: Tần thời sơ ca (7)

Tiếng chuông di động từ bên ngoài truyền tới, sau đó một người bước vào phòng.

Không phải là nhân vật chính bọn họ muốn tìm đây sao?

“Anh gọi điện cho em làm gì?” Thời Sênh giơ điện thoại ra. “Hôm nay xong hết việc rồi à?”

“Sơ Sơ, sao trong thẻ này dư ra 20 vạn thế?” Trần Khê đi thẳng vào vấn đề.

“Tiền lãi đó.” Thời Sênh trả lời rất đương nhiên. “Cảm ơn mọi người đã tài trợ cho em.”

20 vạn…

Tiền lãi…

Mọi người bị câu trả lời này làm cho choáng váng tới hồ đồ.

Nửa tháng một trăm vạn, lại còn có thêm 1% lợi tức, nhà cô này mở ngân hàng à?

Trần Khê gian nan nuốt nước bọt. “Sơ Sơ, không phải em là con rơi con vãi của đại gia nào đấy chứ?”

Trần Khê biết tình huống trong gia đình nguyên chủ, dù có tiền nhưng

loại chuyện có thể bỏ ra 20 vạn tiền lãi thì chắc chắn không thể nào.

Thời Sênh làm vẻ mặt đứng đắn: “Em đây tự giàu nhé!”

Mọi người: “…” Gặp quỷ mới tin.

Trần Khê lo sợ Thời Sênh làm chuyện gì không đứng đắn nên lôi kéo cô vào phòng họp của bọn họ.

“Sơ Sơ, gần đây em đang làm gì?” Không đi học, đôi khi gọi điện cũng không nghe máy, tìm người khắp nơi đều không gặp.

“Kiếm tiền.” Thời Sênh ngồi xuống một cái ghế dựa.

“Em thì kiếm tiền cái gì?” Trần Khê nhíu mày. “Em đừng có làm chuyện gì dại dột… Sơ Sơ, em nói thật cho anh biết, tiền này em lấy ở đâu ra?”

“Trên trời rơi xuống.”

“Sơ Sơ!” Trần Khê không khỏi cao giọng.

Đó không phải là hai ngàn hay hai mươi ngàn, mà là hai trăm ngàn đó.

Thời Sênh nhún vai. “Yên tâm đi, em không làm chuyện gì xấu hết, đó cũng không phải tiền đen. Cho dù phạm pháp, em cũng sẽ không làm liên lụy tới anh.”

“… Em thực không làm chuyện gì xấu đấy chứ?” Rõ ràng Trần Khê có chút không tin.

Làm cái gì mà trong thời gian ngắn có thể kiếm nhiều tiền như thế?

“Không hề.” Tiền này cô kiếm hoàn toàn hợp pháp.

Thời Sênh tới gặp Trần Khê là nhờ hắn mua ít đồ, bị hắn lôi lôi kéo kéo chất vấn một hồi, chờ lúc cô ra ngoài đã là hai giờ sau.

Kết quả, vừa ra liền gặp một người mà cô cực kỳ không ngờ tới.

Tần Ca.

Ông thầy tẻ nhạt.

Tần Ca đang gọi điện thoại, vừa thấy cô lập tức cúp máy, đi về phía cô.

“Sinh viên Kiều Sơ.”

Thời Sênh đang định chạy thì Tần Ca đã chặn lại, dễ dàng ngăn trở đường đi của cô.

“Thầy Tần.” Thời Sênh hít vào một thơi. “Chuyện chuyển chuyên ngành không phải do em tự nguyện, thầy tha cho em có được không?”

“Hiện tại em là học trò của tôi.” Tần Ca lạnh lùng nói ra một sự thật.

“… Có đi học hay không là quyền của em.” Trở thành học trò của thầy cũng hoàn toàn là điều ngoài ý muốn của em.

Bản cô nương đây cũng không muốn.

Tần Ca liếc nhìn Thời Sênh một cái: “Ảnh hưởng tới thành tích học tập.”

Thành tích…

Lật bàn, thành tích của bà đây liên quan rắm gì tới thầy?

“Nhà thầy ở bờ biển à?” Nhàn rỗi quản chuyện của người khác như thế, sao không học mấy giảng viên khác đi. Học trò có đi học hay không cũng mặc kệ, dù sao cuối cùng cũng không phải họ thi trượt cơ mà?

“Có một biệt thự.” Tần Ca gật đầu. “Thỉnh thoảng sẽ ở.”

Thời Sênh: “…”

Bà đây không muốn nói chuyện với cái đồ nhạt nhẽo này.

“Em còn cho số điện thoại của tôi vào danh sách đen?” Tần Ca cau mày hỏi.

“Ai bảo thầy quấy rối em?” Vừa tới giờ học của hắn là lại đi gọi điện thoại cho cô. Cô không kéo vào danh sách chặn mới lạ đó.

Tần Ca: “...” Nữ sinh khác muốn số điện thoại của hắn còn không được, vậy mà cô dám cho vào danh sách đen.

Tần Ca không hiểu tại sao lại thấy khó chịu trong lòng.

Lập tức chộp lấy di động trên tay cô.

“Mẹ kiếp, thầy làm gì thế hả?” Thời Sênh muốn cướp lại nhưng Tần Ca lại cao hơn cô rất nhiều khiến cô không có cách nào cướp lại được.

Mẹ nó, ông thầy nhạt nhẽo này trâu bò phết.

Kiếm của bà đâu?

Đang thăng cấp…

Tần Ca bấm bấm vài cái, sau đó lập tức trả lại cho cô. “Không được cho số của tôi vào danh sách chặn, ngày mai đi học.”

Thời Sênh cầm lấy di động, trước tiên mở khóa vân tay, lục danh bạ ra, lập tức cho số của Tần Ca vào black list ngay trước mắt hắn.

Tần Ca: “…”

“Ai thích thì thích, dù sao em cũng không thích, thầy Tần, tạm biệt!”

Vừa rồi lúc hai người tranh nhau cái di động, Tần Ca đã nhường ra một lối đi, Thời Sênh liền dễ dàng vọt qua.

Đi được hai bước, Thời Sênh lại quay đầu, nói: “Nếu thầy dám quấy rầy em nữa, em sẽ nói với nhà trường rằng thầy là kẻ mặt người dạ thú, có ý đồ quấy rối nữ sinh viên.”

Tần Ca: “…”

Tần Ca là người mưu cầu sự hoàn mỹ trong tất cả mọi chuyện. Nếu có sinh viên không đi học thì hắn sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng, nhất định phải khiến sinh viên đó đi học mới chịu được.

Nhưng mà cô sinh viên này…

Giống như con ngựa hoang thoát cương, hoàn toàn không chịu khống chế.

Thầy-Tần-nhạt-nhẽo tỏ vẻ hắn không tin mình không khống chế được.

…

Thời Sênh cảm thấy hôm nay ra ngoài không xem ngày giờ, vừa mới trốn khỏi ông thầy kia thì lại gặp phải bà Kiều và nữ chính.

Trên tay nữ chính là túi lớn túi nhỏ gì đó, phỏng chừng là đang đi mua quần áo.

Thời Sênh muốn chờ bà Kiều đi qua rồi mới đi tiếp, ai ngờ bà Kiều đã nhanh mắt nhận ra cô.

“Kiều Sơ.” Bà Kiều nhìn thấy Thời Sênh thì như nhìn thấy quỷ đòi nợ. “Gần đây con lại trốn học đúng không? Con nhìn mình xem bản thân có giống con gái không, có phải muốn chọc mẹ tức chết đúng không?”

“Ai bảo mẹ tự tiện chuyển ngành học của con.” Thời Sênh trừng mắt lại không chút yếu thế.

“Không phải con nói con không muốn học hội họa, mẹ chuyển ngành cho con, con còn ý kiến gì hả?”

“Sao lại không chứ?”

“Mẹ là mẹ con, có ý kiến thì cũng nghẹn lại ngay. Nhìn chị gái con đi, đâu có giống con, cả ngày chỉ muốn làm mẹ tức chết.”

Thời Sênh: “…”

Bà Kiều không hề hỏi cô một câu đã chuyển ngành học của cô, rốt cuộc là ai làm ai tức chết chứ?

Thời Sênh liếc nhìn Kiều Thiển Thiển một cái, Kiều Thiển Thiển cúi đầu giả bộ mắt mù tai điếc.

Lúc nguyên chủ và bà Kiều cãi nhau, Kiều Thiển Thiển luôn làm ra vẻ không liên quan gì tới mình.

“Được rồi, là con thua kém. Sau này mẹ đừng tỏ ra quen biết con là được.” Thời Sênh đi vòng qua hai người, rời đi mà không thèm quay đầu lại.

“Kiều Sơ!” Bà Kiều quát to ở sau lưng.

Thời Sênh rời đi với tốc độ nhanh nhất.

Đến khi trở về tới khu ký túc xá, cô mới đi chậm lại.

Trở lại trong phòng ngủ, hiếm khi thấy đàn chị khóa trên ở phòng, hơn nữa vẻ mặt còn cực kỳ bát quái: “Tiểu Sơ học muội, vừa rồi có người gọi điện tới ký túc tìm em đó.”

Xem vẻ mặt bát quái hóng chuyện của học tỷ kia, Thời Sênh trầm mặc, quyết định không hỏi là ai.

Nhưng lửa buôn chuyện của đàn chị này không dễ gì mà tắt như thế, Thời Sênh không hỏi, chị ta lại nói tiếp: “Là thầy Tần Ca đó, thầy ấy tự mình gọi điện tìm em.”

Nói xong còn chớp chớp mi đầy vẻ tự đắc nhìn Thời Sênh.

“Chị nghe nói em toàn trốn học, thủ đoạn khiến thầy Tần Ca phải chú

ý này thật sự rất trâu đấy.” Chị gái dựng ngón tay cái tán thưởng. “Tranh thủ bắt thầy ấy đi.”

Bắt cái lông ấy.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới ông thầy vô vị đó.

“Học tỷ… Chị còn chưa đi học à?”

“A, bị muộn rồi.” Học tỷ vội vàng ôm hết tư liệu vào lòng, chạy ra phía cửa, “Tiểu Sơ, chị xem trọng em, cố lên.”

Thời Sênh: “…”

Chương 435: Tần thời sơ ca (8)

Tần Ca không có việc gì liền đi tìm Thời Sênh. Dần dần trong trường học bắt đầu truyền tin Tần Ca đang theo đuổi Thời Sênh.

Thời Sênh sắp phát điên tới nơi rồi, cô ăn một bữa cơm cũng có thể gặp cái tên cầm thú không biết lãng mạn đó.

Thời Sênh yên lặng không nói gì, trừng mắt nhìn đồng chí cầm thú một cái, “Thầy Tần, đây là canteen của sinh viên, thầy không sợ đau thắt lưng à?”

Tần Ca đặt khay cơm xuống, không khách khí ngồi vào chỗ đối diện Thời Sênh: “Chừng nào thì em sẽ đi học?”

“Sao thầy lại chấp nhất với em như thế? Không phải thầy thích em thật đấy chứ? Em nói với thầy nhé, tình yêu thầy trò không có kết cục tốt đâu. Thầy xem thầy già như thế, em còn trẻ thế này, sau này chúng ta sẽ không có hạnh phúc.”

Tần Ca nhíu mày lại, sửa cho đúng. “Tôi mới hai mươi tư tuổi.”

Thời Sênh: “…” Cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là thầy bám em không buông là muốn làm gì?

“Tôi không muốn học trò của tôi bị nợ môn.” Tần Ca giải thích.

Thời Sênh: “…”

“Sao em lại không muốn đi học?”

Không muốn là không muốn chứ còn vì sao nữa?

Thời Sênh đảo mắt, “Đông người.”

Cô không tin hắn sẽ đuổi hết sinh viên khác ra ngoài.

Sự thật chứng mình, thầy Tần sẽ không đuổi hết sinh viên ra ngoài, nhưng hắn lại có cách khác.

“Vậy tôi cho em lên một mình.”

Một mình…

Cho em…

Lên…

Thật xin lỗi, bản cô nương hơi đen tối.

Thầy Tần này không bị bệnh gì đấy chứ?

Chẳng lẽ là mơ ước sắc đẹp của bản cô nương?

Sợ chết mất.

Tần Ca cảm thấy ánh mắt của nữ sinh đối diện đang nhìn mình như nhìn kẻ biến thái.

“Sinh viên Kiều Sơ, em đã…”

“Thầy Tần, nếu không chúng ta so tài đi. Nếu em thắng thì sau này thầy đừng có dây dưa với em nữa, OK?”

Bản cô nương chỉ muốn làm thiếu nữ xinh đẹp thầm lặng theo dõi nam nữ chính mà thôi.

Ông thầy này sao cứ phải cố tình bắt cô đi học chứ? Học cái lông ấy.

Tần Ca thoáng suy tư: “Được. Nếu thua thì em phải đi học đúng giờ.”

Thời Sênh vênh cằm, kiêu ngạo nói: “Không có chuyện ấy đâu, em chỉ tùy tiện động một đầu ngón tay cũng có thể thắng thầy.”

Tần Ca: “…” Nữ sinh này thật là kiêu ngạo.

Hai người định ra thời gian so tài, là cuối tuần này.

Địa điểm chính là phòng nghiên cứu của bọn Trần Khê.

…

Hôm nay là cuối tuần, từ sáng sớm Thời Sênh đã tới, Tần Ca tới trễ hơn cô nửa giờ.

Nhóm của Trần Khê gần như ở phòng học này suốt, ăn uống ngủ nghỉ cũng tại đây, cho nên gần như có mặt đầy đủ.

Nhìn thấy giảng viên Tần, những người này vô cùng kích động.

Hiện tại thầy Tần chỉ dạy năm hai, nơi này ngoại trừ Trần Khê vào từ cửa sau thì tất cả đều là năm ba, năm bốn, căn bản chưa từng gặp vị giáo sư mạ vàng trong truyền thuyết này.

“Chào giáo sư Tần.”

“Chào các em.” Tần Ca chào hỏi rất lễ độ.

“Thầy Tần ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.”

“Mời thầy Tần uống nước…”

“Thầy Tần…”

Chờ đám fan nhiệt tình này tỉnh táo lại, Thời Sênh mới mang máy tính của mình tới ngồi đối diện với Tần Ca.

“So cái gì?” Lady first vẫn là truyền thống tốt đẹp, vì thế Tần Ca hỏi Thời Sênh.

“Xem ai có thể phá được source code* của Thần Huyễn trong thời gian sớm nhất.” Thời Sênh vừa khởi động máy vừa nói. “Đương nhiên, thầy cũng có thể chọn một trò khác.”

*Source code: Mã nguồn của một phần mềm máy tính.

“Sơ Sơ…” Trần Khê kinh ngạc, source code đâu thể dễ dàng phá giải như thế, còn là trò chơi của người ta nữa…

Gặp chuyện không may thì sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

“Được.” Tần Ca đồng ý không một chút chần chừ.

Này này, giáo sư, thầy sao có thể dung túng cho cô ấy được?

Không đúng, căn bản Sơ Sơ sao biết những thứ này, dù có học thì cũng chỉ là nhập môn thôi chứ?

Nghĩ như thế, Trần Khê an tâm không ít.

Nhưng lúc Trần Khê thấy Thời Sênh sắp xếp một loạt ký tự trên màn hình với một tốc độ đáng sợ, hắn đột nhiên có dự cảm không tốt.

Cùng với nội dung lần trước cô nói với nhà tài trợ, thêm lúc này nữa, Trần Khê lập tức có phản ứng.

Ra vẻ…

Người anh em này của hắn thực ra rất quen thuộc với IT*.

*IT: Ký tự viết tắt của từ tiếng Anh Information Technology tức là Công nghệ thông tin.

Trong cả phòng học, chỉ có thanh âm bàn phím lạch cạch của hai người.

Thần Huyễn là trò chơi đã được vận hành 5 năm nhưng vẫn cực kỳ hot. Một trò chơi như thế, muốn phá giải nó thì nói dễ hơn làm nhiều.

Mặt trời thong thả lên tới đỉnh đầu rồi ngả dần về phía Tây.

Tốc độ của Thời Sênh chậm lại, hai tay cũng đổi thành một tay. Cô không liên tục gõ bàn phím nữa mà chỉ thỉnh thoảng nhấn một cái.

“Học trưởng, có gì ăn không?” Thời Sênh khép máy tính lại, quay đầu hỏi mấy người vẫn đang nhìn bọn họ.

Vị học trưởng bị hỏi câu này lập tức xoay người đi lấy đồ ăn vừa mới

gọi chuyển phát nhanh tới, mang đi hâm nóng lại rồi đưa tới cho Thời Sênh.

Thời Sênh vừa ăn cơm trong hộp vừa nhìn về phía Tần Ca.

Sắc mặt Tần Ca nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình, ngón tay vẫn gõ rất nhanh.

Khi cô ăn xong thì tốc độ của Tần Ca cũng chậm lại. Ánh mắt hắn liếc về phía Thời Sênh, thấy bộ dáng cô vẫn cực kỳ trấn định, hắn có một loại trực giác…

Hắn thua…

“Được rồi, sau này đừng gọi em đi học nữa nhé!” Thời Sênh đưa cho Tần Ca xem máy tính của mình, sau đó xóa mấy thứ này đi.

Tần Ca cũng xóa bỏ dấu vết trên máy tính của mình, trầm mặc đứng dậy. Lúc ra tới cửa, hắn mới quay đầu nói: “Chịu đổ thì chịu thua.”

“Thầy Tần đi thong thả nhé!” Thời Sênh vẫy vẫy cái khăn không biết móc từ đâu ra.

Thân ảnh Tần Ca biến mất sau cánh cửa rất nhanh. Hắn nhìn về phía trường học ở xa xa, trong lòng cảm thấy có chút khổ sở.

Giống như…

Không tìm được lý do gì để gặp cô nữa.

Tần Ca cảm thấy bản thân mình có điểm không ổn. Tư tưởng hình như sắp không nằm trong khống chế của bản thân, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Kiều Sơ…

Kiều Sơ…

Hắn nhẩm đi nhẩm lại cái tên này mấy lần, thực xa lạ.

Nhưng mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt của cô, hắn đều thấy có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

…

Tần Ca đi rồi, Thời Sênh còn chưa kịp vui vẻ thì thanh âm của Hệ thống đột nhiên vang lên.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Hợp tác với người quân tử]

Thời Sênh: "…"

Nhiệm vụ ẩn giấu = Phượng Từ.

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Thời Sênh chờ Hệ thống nói tiếp.

Đại khái, 30 giây sau, thanh âm của Hệ thống mới lại vang lên.

[Nhân vật mục tiêu: Tần Ca. Nhiệm vụ: ý trên mặt chữ, mời tự lý giải.]

Tần Ca này là trùng tên phải không?

[…]

Cho nên vừa rồi người mà cô đắc tội chính là mục tiêu của nhiệm vụ lần này? Còn có thể là Phượng Từ của cô nữa?

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh cái rắm ấy!

Bà đây vừa mới đắc tội với hắn đó!

Hệ thống, mi cố tình đúng không?

Kiếm của bà đâu?

Kiếm vẫn còn đang thăng cấp…

“Sơ Sơ, sao mặt khó coi vậy?” Trần Khê thân thiết sờ sờ trán cô. “Có phải bị mệt không? Để anh đưa em về ký túc nhé?”

Thời Sênh mang vẻ mặt được sống mà không được yêu đi ra ngoài. Trần Khê lắc đầu, cầm lấy đồ đạc của cô rồi đuổi theo.

Đến khi trở về ký túc rồi, Thời Sênh vẫn cứ mang cái vẻ mặt thất tình kia.

“Sơ Sơ…” Trần Khê đưa đồ đạc cho Thời Sênh. “Mau về ngủ đi.”

Trần Khê muốn hỏi cô học một thân bản sự kia khi nào, nhưng nghĩ tới chuyện cô vất vả mệt mỏi cả ngày hôm nay, hắn chỉ có thể nhịn lại, quan tâm dặn dò vài câu.

“Cảm ơn, anh về đi.” Thời Sênh ôm đồ, chầm chậm đi lên lầu.

Hiện tại cô chỉ muốn phát tiết một trận với cái Hệ thống chết tiệt kia.

Mẹ kiếp, sao lúc gặp Tần Ca nó không tuyên bố nhiệm vụ luôn đi?

Tần Ca này vốn không có trong cốt truyện, cũng không có trong trí nhớ của nguyên chủ.

Một nhân vật phong vân như thế, dù không có trong cốt truyện thì nguyên chủ cũng phải biết tới chứ, nhưng cả hai đều không có, vậy chẳng phải là bị Hệ thống xóa đi rồi sao?

Sao cô lại quên cái này chứ?

Tính nhầm rồi.

Hệ thống lại dám chơi cô như vậy.

Thời Sênh trở về phòng nghỉ, bắt đầu tu luyện.

Đi học?

Đừng đùa, cô không muốn mất mặt đâu.

Chương 436: Tần thời sơ ca (9)

Sau đó Tần Ca cũng không quấy rầy cô nữa, Thời Sênh càng không có thời gian đi quấy rối hắn.

Cô phải nhanh chóng tu luyện.

Đến tận kỳ nghỉ đông, vào kỳ thi cuối kỳ, Thời Sênh mới xuất hiện.

Thi cử với Thời Sênh rất đơn giản, sau khi thi xong, Thời Sênh thu thập đồ đạc lên núi.

Linh khí trên núi có vẻ tốt, cô phải nhanh chóng tu luyện, sau đó sẽ trở về tán trai.

Nhét hết đồ đạc vào không gian, Thời Sênh một thân thoải mái ra khỏi cổng trường.

Lúc này đúng vào thời gian nghỉ đông nên ngoài cổng trường có rất nhiều xe tới đưa đón con em về nhà, xe cộ đỗ loạn khắp nơi.

Thời Sênh liếc mắt có thể nhìn thấy Tần Ca như hạc giữa bầy gà.

Hắn đứng cạnh Kiều Thiển Thiển, hai người nói vài câu, Kiều Thiển Thiển liền ôm lấy cánh tay Tần Ca.

Thời Sênh: “!!!”

WTF?

Đã xảy ra chuyện gì?

Nữ chính đại nhân, buông BOSS phản diện ra ngay, để ta tới.

Thời Sênh đi nhanh vài bước tới, nhưng rồi dừng phắt lại…

Giờ cô qua đó chẳng phải để mất mặt sao? Không được, dù hắn là Phượng Từ thì bà đây cũng không thể hạ thấp mình được.

Hơn nữa, cô chẳng có lập trường nào để qua đó.

Thời Sênh đứng ở trong sân trường, nhìn Kiều Thiển Thiển và Tần Ca đứng ngoài cổng.

Rất nhanh, cô lại nhìn thấy Đường Cẩm Thần dừng xe trước mặt Kiều Thiển Thiển, mở cửa bước ra, nhìn thấy hai người kia tay trong tay thì biểu tình liền trầm xuống.

Không biết Kiều Thiển Thiển nói gì với Đường Cẩm Thần mà hắn tức giận tới hổn hển, lên xe rời đi.

Sau khi hắn đi, Kiều Thiển Thiển lập tức buông tay Tần Ca.

Tần Ca xoay người đi vào trường học. Khi ánh mắt đảo qua thân ảnh của Thời Sênh, hắn hơi dừng lại.

Thời Sênh chớp chớp mắt, vẫn đang nghĩ xem có nên chào hỏi hắn một câu hay không.

Tần Ca như không có việc gì, lập tức rời đi.

Thời Sênh: “…” Xong rồi, xong rồi.

Đến đêm, Thời Sênh đã yên vị ở một trấn nhỏ rất xa xôi.

Thời Sênh lên mạng tra xét, tuổi thọ của người dân sống ở nơi này rất dài, hơn nữa trẻ con đều rất xinh xắn, là nơi dưỡng người rất tốt, bình thường đều có vẻ có linh khí nồng đậm.

Trấn nhỏ nằm giữa sườn núi. Từ dưới núi đi lên quả thực phải qua chín núi mười tám đèo. Nếu lái xe không cẩn thận có thể rơi xuống vực bất cứ lúc nào.

Xuống xe, Thời Sênh liền cảm nhận được linh khí nồng đậm phả vào mặt. Ở đây nghỉ ngơi mấy tháng chắc có lẽ đủ để cô xác nhận Tần Ca có phải Phượng Từ hay không.

Trấn nhỏ cách xa thành thị, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, có không ít người tới đây du lịch. Vì nơi này luôn có khách du lịch nên Thời Sênh cũng thuê được một phòng trọ.

Phần lớn thời gian cô đều ở trên núi, thỉnh thoảng mới trở xuống, nhưng đều là buổi tối, cho nên rất ít khi gặp người.

Trên núi thường hay có tuyết rơi. Thời Sênh phát hiện mỗi lần tuyết rơi thì linh khí càng dày đặc, cho nên cô ở trên núi một thời gian rất dài.

Mãi cho đến khi khai giảng, Thời Sênh mới quay lại trường học.

Nếu không phải trước khi đi Thời Sênh đã để lại tin nhắn cho Trần Khê, sợ rằng tên này đã sớm đi báo cảnh sát tìm người mất tích rồi cũng nên.

Về phần nhà họ Kiều, Thời Sênh lấy lý do đánh lừa ông Kiều, còn bà

Kiều hoàn toàn không nhúc nhích, xem ra là không hề nghĩ tới đứa con gái ngỗ nghịch này nữa.

Mẹ đẻ một khi độc ác thì còn đáng sợ hơn mẹ kế.

…

Mỗi ngày Tần Ca lên lớp đều điểm danh, nhưng mỗi lần điểm tới tên Kiều Sơ thì đều không có người trả lời.

Hắn nghe nói, Kiều Sơ còn chưa quay lại báo danh…

Đáy lòng Tần Ca có chút quái dị. Bản thân hắn cũng không biết miêu tả cảm giác đó là gì, tư tưởng luôn ở trong trạng thái không thể khống chế được.

“Triệu Kính.”

“Có!”

“Lư Bà.”

“Có!”

“Kiều Sơ.”

“Chu Ngũ.” Tần Ca không hề dừng lại liền gọi đến tên tiếp theo, nhưng lúc này lại có hai thanh âm đồng thời trả lời.

Hắn nhướng mày. “Ai điểm danh hộ đứng lên.”

Bạn học tên Chu Ngũ cảm thấy rất vô tội. Hắn đâu có nhờ ai điểm danh giúp đâu.

Thời Sênh ngồi ở tít cuối, Trần Khê ngồi bên cạnh cô đang cố nhịn cười.

Vì giáo sư biết em gái này không đi học nên mỗi lần điểm danh đều trực tiếp lướt qua, kết quả, không ngờ cô lại đột nhiên tới lớp.

Thời Sênh đá Trần Khê một cú ở dưới gầm bàn, sau đó đứng lên: “Thầy Tần, em không nhờ ai điểm danh giúp.”

Tần Ca tưởng mình nhìn nhầm. Sinh viên trốn học tới vô cùng phóng khoáng và lạc quan hôm nay lại tới lớp ư?

“Em gái này là ai? Sao chưa từng thấy trước đây?”

“Còn có thể là ai chứ. Kiều Sơ, sinh viên duy nhất dám trốn giờ học của thầy Tần.”

“Quỳ lạy em gái trâu bò này.”

Tần Ca đáng sợ thế nào, bọn họ đã từng trải nghiệm qua, dù có sai một lỗi nhỏ cũng phải chịu phạt cực kỳ nặng.

Quả thực là không thể chống đỡ nổi.

“Ngồi xuống.” Tần Ca tiếp tục điểm danh, điểm danh xong liền bắt đầu học.

Thỉnh thoảng, tầm mắt hắn sẽ ngẫu nhiên đảo qua người Thời Sênh.

Hơn phân nửa thời gian Thời Sênh đều cúi đầu chơi điện thoại, ngay cả sách cũng không mang, đừng nói là nghe hắn giảng bài.

Cô lại dám không giao di động!

Thời Sênh cảm thấy đi học đúng là tra tấn. Thời gian như bị ai đó đè nén làm cho cô không nhúc nhích nổi.

Vất vả lắm mới hết giờ, Tần Ca vừa nói tan học, một đám người liền ào ra khỏi cửa như thể sợ bị Tần Ca gọi quay lại.

“Sơ Sơ, đi thôi.” Trần Khê thu thập sách vở và gọi Thời Sênh vẫn còn đang ngồi nguyên tại chỗ.

“Đi trước đi, tớ còn có chút việc.”

Trần Khê tò mò: “Chuyện gì?”

Hôm nay cô đi học đã là một kỳ tích, hắn còn chưa kịp hỏi lý do.

“Về sau sẽ kể cho cậu, đi trước đi.”

“Trần Khê, nhanh lên.” Bên ngoài phòng học có người gọi hắn.

“Thế cũng được, nhớ đi ăn cơm đấy, tớ đi trước.”

Phòng học nhanh chóng trở nên trống trải, Tần Ca chậm rãi thu thập đồ đạc của mình.

Thời Sênh đứng dậy, lập tức bước xuống giảng đường.

Tần Ca dọn đồ xong, vừa vặn bị Thời Sênh ngăn lại, cô cười tủm tỉm hỏi: “Thầy Tần, thầy rảnh không?”

“Không rảnh.” Tần Ca đi vòng qua người cô.

Thời Sênh: “…”

Xác cmn định rồi!

Tên Phượng Từ kiêu ngạo này, lần trước cô ép buộc hắn như thế, hắn tuyệt đối sẽ không cho cô vẻ mặt ôn hòa đâu.

Thời Sênh lập tức đuổi theo. “Thầy Tần, không phải lần trước thầy nói sẽ phụ đạo 1vs1 cho em sao? Em hơi lo lắng, cảm thấy như thế cũng tốt, thầy có nghĩ vậy không?”

Tần Ca mặt không đổi sắc, đáp: “Thành tích của em không cần.”

Điểm thi của cô là mức qua thấp nhất. Hắn cố ý lục xem bài thi của cô. Có rất nhiều bài cô không điền, cuối cùng tổng kết lại là cô chỉ làm những câu hỏi đơn giản, những bài phức tạp hơn thì bỏ qua.

Cho nên, hắn cho cô “treo”*.

*treo: không qua môn, chờ thi lại.

“Em không cần tới lớp của tôi. Tôi không còn gì để dạy em cả.” Tần Ca ném lại những lời này rồi sải đôi chân dài rời đi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Thời Sênh.

Thời Sênh bất ngờ!

Đây gọi là lúc của mình thì không biết trân trọng, đến khi không còn là của mình thì lại muốn có được.

Con người hay hèn mọn như thế.

Sênh sống ảo biến thành Sênh ti tiện mất rồi.

Dồn ép nhau kinh quá!

Thời Sênh tự hỏi phải làm thế nào để kéo cầm thú nhà mình, à nhầm, thầy Tần nhà mình về đây?

“Tiểu Sơ.”

Thời Sênh ngẩng đầu, không biết Kiều Thiển Thiển đứng ở cách mình không xa tự lúc nào.

Cô ta đi tới vài bước, thần sắc và giọng nói đều có phần xa cách: “Gần đây em đi đâu thế? Mẹ rất lo lắng cho em. Em về nhà đi.”

Kiều Thiển Thiển chỉ tới để truyền lời, cũng không có ý dừng lại, “Chị còn có việc, đi trước đây.”

Bà Kiều lo lắng cho cô ư?

Có lẽ có, nhưng cũng có thể là không.

Chương 437: Tần thời sơ ca (10)

Thời Sênh không có việc gì nên về nhà một chuyến, kết quả bà Kiều vừa thấy cô đã chửi mắng ầm ầm.

Ông Kiều không có nhà, cô quay người đi luôn.

Cô về không phải để nghe chửi.

Bà Kiều giữ chặt tay cô: “Kiều Sơ, hai tháng này mày lêu lổng ở đâu? Nhà cũng không thèm về, mày không cảm thấy xấu hổ như mấy đứa con gái khác à? Tao không cho mày tiền, mày lấy tiền ở đâu ra? Có phải ra ngoài học mấy con tiểu yêu tinh chuyên đi dụ dỗ đàn ông không…”

Thời Sênh đứng ở cửa, mặt mũi lầm lì. Đây là lời mà một người mẹ nên nói với con gái sao?

Cô trở về, chưa được hỏi han một câu đã bị chửi sấp mặt rồi, còn nghĩ ra đủ thứ kịch bản hay ho.

Hắt nước bẩn lên người con gái nhà mình thì tốt lắm sao?

Thật ra, Kiều Sơ mới là con rơi được nhặt về nuôi đi.

“Bỏ ra.”

“Hôm nay mày không nói rõ ràng, tao sẽ không cho mày đi. Rốt cuộc mày làm gì ở bên ngoài?” Bà Kiều lớn giọng chất vấn.

Thời Sênh hít sâu một hơi: “Con không bị người bao nuôi, không làm chuyện gì ám muội, mẹ vừa lòng chưa?”

“Vậy mày lấy tiền đâu mà tiêu?” Bà Kiều vẫn không buông tha.

“Tự mình kiếm.”

“Tự mình kiếm?” Vẻ mặt bà Kiều đầy hồ nghi. “Mày có mấy cân mấy lượng, tao còn không rõ sao. Tiền của mày lấy ở đâu ra?”

Thời Sênh: “…”

Giờ mà là thời cổ đại thì cô nhất định sẽ móc kiếm ra giết chết người đàn bà này.

Kiếm của lão tử đâu?

Kiếm vẫn đang thăng cấp…

Thời Sênh bực bội rút tay ra, đi nhanh ra khỏi nhà.

“Kiều Sơ!”

Thanh âm thở hổn hển của bà Kiều truyền tới từ phía sau.

Ra khỏi nhà, Thời Sênh đi bộ tới ngã tư. Cô vẫn không hiểu tại sao bà Kiều lại có thể đối xử với nguyên chủ như thế?

Cô không hề nhìn thấy một chút tình cảm nào của người mẹ trong mắt bà Kiều.

Dù con gái có sai thế nào, nhưng bỏ đi hai tháng mà không hề có tin

tức gì thì điều đầu tiên phải là lo lắng, hỏi han xem con mình có phải chịu khổ ở ngoài không.

Chứ không thể giống bà Kiều, vừa gặp là chất vấn liên hồi rồi chửi bới tung tóe.

Nghĩ không ra, Thời Sênh liền bỏ quên chuyện này ra sau đầu luôn.

…

Về tới trường học, Thời Sênh tùy tiện tìm một chỗ ăn cơm.

Quanh trường học có rất nhiều quán ăn ngon, Thời Sênh chọn một quán có vẻ xa hoa, view cực đẹp, đồ ăn cũng nổi tiếng không tệ. Cô tìm một vị trí gần cửa sổ và ngồi xuống.

Lúc ăn được một nửa, cô nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc.

Thời Sênh quay đầu, xuyên qua một đám chậu hoa treo lủng lẳng, mơ hồ thấy được người ngồi ở sau lưng mình.

Đường Cẩm Thần và Kiều Thiển Thiển…

Thực đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Đường học đệ, chúng ta thật sự không có khả năng đâu.”

“Vì sao?” Đường Cẩm Thần có vẻ kích động. “Đừng nói với tôi về tuổi tác này kia, tôi không tin đâu.”

“Dù sao cũng chính là không có khả năng.” Giọng của Kiều Thiển Thiển mang theo vài phần quyết tuyệt. “Sau này mong Đường học đệ đừng tới tìm tôi nữa.”

“Kiều Thiển Thiển!”

Bên kia vang tới một trận âm thanh xô bát xô đũa, Thời Sênh lắc lắc đầu nhìn.

Đường Cẩm Thần giữ tay Kiều Thiển Thiển, một tay giữ sau gáy cô ta, kéo đầu cô ta lại gần mình. Hai người cách nhau một cái bàn, thực hiện một nụ hôn đòi hỏi yêu cầu cao về tư thế.

Vị trí của bọn họ ở góc chết, chỉ cần không có người tiến lại thì sẽ không thấy những gì mà họ đang làm.

Nhưng vì động tĩnh quá lớn nên cũng có người chú ý.

Vì thế, Kiều Thiển Thiển không dám làm ra động tác giãy giụa mạnh nữa.

Đường Cẩm Thần đưa lưng về phía Thời Sênh, Thời Sênh không thấy biểu tình của hắn. Cô nhìn đến tận khi Đường Cẩm Thần mạnh mẽ buông Kiều Thiển Thiển ra.

Kiều Thiển Thiển ra sức lau miệng: “Đường Cẩm Thần, cậu điên rồi sao? Tôi lớn hơn cậu bốn tuổi, chúng ta sẽ không có khả năng.”

“Tôi không quan tâm.”

“Nhưng tôi quan tâm.” Kiều Thiển Thiển hơi khóc lên. “Tôi để ý, có được không hả?”

“Thiển Thiển…”

Kiều Thiển Thiển nói một hơi: “Tôi nói với cậu rồi, tôi đã có người

trong lòng. Đường Cẩm Thần, cậu rất tốt, đừng quấn lấy tôi nữa, để cho tôi một con đường sống đi.”

Đường Cẩm Thần như bị chọc giận, gầm nhẹ một tiếng: “Tôi thì kém anh ta ở chỗ nào chứ?”

“Cái gì cũng kém.” Kiều Thiển Thiển gằn từng chữ một.

“Tần Ca, nơi này.” Kiều Thiển Thiển đột nhiên kêu lên một tiếng.

Thời Sênh căng thẳng siết chặt tay, nhìn về phía cửa vào.

Tần Ca đang từ ngoài cửa đi vào, nghe thấy tiếng của Kiều Thiển Thiển thì hơi ngẩng đầu, mày nhíu lại, ánh mắt liếc qua thấy Thời Sênh ở ngay gần đó thì lông mày càng nhíu chặt hơn.

Thời Sênh nhìn hắn với vẻ thản nhiên, không hiểu sao Tần Ca lại cảm thấy hơi chột dạ.

Tự nhiên chột dạ.

Sao hắn phải chột dạ chứ?

Hắn cần gì chột dạ, hắn không quen cô.

Hắn tự nhủ dưới đáy lòng như thế rồi đi về phía Kiều Thiển Thiển.

Lúc đi ngang qua Thời Sênh, ánh mắt hắn vẫn đảo qua cô. Nhưng cô lại cúi đầu ăn miếng bánh ngọt nhỏ xinh trên bàn, từng miếng từng miếng đưa lên miệng, không hề nhìn hắn.

Đến khi hắn đi qua rồi, Thời Sênh mới mạnh tay đập cái thìa xuống, cái thìa chạm vào đĩa bánh phát ra âm thanh chói tai.

Thân mình Tần Ca run lên, hắn muốn quay đầu lại nhìn.

Nhưng Kiều Thiển Thiển đã đứng dậy, kéo cánh tay hắn.

“Đường học đệ, bạn trai tôi tới đón rồi, cảm ơn cậu đã mời cơm.”

“Kiều Thiển Thiển!” Hốc mắt Đường Cẩm Thần đỏ lên.

Kiều Thiển Thiển hơi mỉm cười với hắn, sau đó kéo Tần Ca ra ngoài. “Đi thôi, hôm nay anh tan lớp muộn vậy?”

“Ừm.” Tần Ca khẽ gật đầu.

Lúc đi ra, hắn cố ý nhìn tới chỗ mà Thời Sênh ngồi ban nãy.

Nhưng nơi đó đã không có người.

Hắn không biết cô đi từ lúc nào nữa.

Trong đáy lòng Tần Ca đột nhiên thấy phiền chán. Nhưng lúc nhân viên cửa hàng mở cánh cửa ra, hắn lại thấy cô gái ấy đang đứng ở bên ngoài.

Cô cầm di động gọi điện thoại, vẻ mặt hơi lười nhác, không biết đầu bên kia nói gì mà cô lại hơi nở nụ cười.

Kiều Thiển Thiển vội vàng muốn đi nên cũng không chú ý tới Thời Sênh.

Tần Ca lái xe đến, hai người lên xe. Tần Ca nhìn tới kính chiếu hậu theo bản năng.

Cô đã cúp máy, nhìn theo phương hướng mà hắn rời đi.

Tần Ca càng chột dạ hơn, cảm xúc này tới rất tự nhiên, mãnh liệt mà mênh mông.

Giống như hắn đã làm một chuyện gì đó có lỗi với cô vậy.

Nhưng hắn và cô có quen nhau đâu…

Hắn vội vàng khởi động xe. Thân ảnh của cô dần bé lại trong kính chiếu hậu, cuối cùng biến mất.

Đáy lòng Tần Ca chẳng thoải mái hơn chút nào.

Hắn chỉ cảm thấy cử chỉ của mình rất điên rồ.

…

Thời Sênh lập tức đưa điện thoại lên tai: "… Tớ sẽ về trường ngay đây… Tớ không phải bảo mẫu của cậu nhé… Nể mặt chúng ta học cùng khoa nên tớ mới đồng ý đấy."

Thời Sênh cúp máy, xoay người lại đi vào quán.

Chỉ chỉ mấy đồ ăn rồi bảo nhân viên cửa hàng đóng gói lại.

Lúc đang chờ gói đồ, Đường Cẩm Thần mang theo vẻ mặt sầm sì đi qua người cô, đi được vài bước hắn liền quay trở lại.

"Kiều Sơ?"

Thời Sênh: "…" Làm sao? Bản cô nương không trêu chọc ngươi nhá!

Đường Cẩm Thần lại phun ra một câu: “Làm bạn gái tôi!”

Ngữ khí cực kỳ bá đạo như thể đang thông báo cho cô chứ không phải hỏi ý kiến gì.

Thời Sênh: “…” Nhà ngươi bị nữ chính kích thích đến điên rồi à?

“Tiểu thư, đồ của cô đã đóng gói xong rồi.” Nhân viên cửa hàng đưa đồ ăn lại.

Thời Sênh nhận lấy, nở một nụ cười với Đường Cẩm Thần: “Không có hứng thú.”

“Cô từ chối tôi?” Đường Cẩm Thần bày ra vẻ mặt không thể tin được.

“Anh có thể cho là tôi đang muốn thu hút sự chú ý của anh đi.”

Đường Cẩm Thần: “…”

Chương 438: Tần thời sơ ca (11)

ường Cẩm Thần đuổi theo Thời Sênh ra tới bên ngoài: “Cô không thích tôi sao?”

Nhà ngươi còn không có tính năng buff mỗi-người-đều-yêu-ta, tại sao ta phải thích ngươi chứ?

Đường Cẩm Thần bị Thời Sênh nhìn bằng ánh mắt như nhìn đồ thần kinh thì hơi mất tự nhiên.

“Cô có quan hệ gì với Kiều Thiển Thiển?” Đường Cẩm Thần hỏi sang chuyện khác.

Lúc trước, hắn nghe thấy cô gọi Kiều Thiển Thiển là chị, hai người lại cùng họ Kiều.

“Không phải anh là con trai của chủ tịch trường à?” Thời Sênh liếc nhìn hắn với ánh mắt cổ quái.

Mấy cái chuyện cỏn con này, tùy tiện phân phó một chút còn không có kết quả ngay sao?

Đường Cẩm Thân lại cảm nhận được ánh mắt đầy khinh thường của Thời Sênh.

“Cô và Kiều Thiển Thiển là chị em, đúng không? Cô ấy đang qua lại với Tần Ca thật à?”

Không biết có phải Đường Cẩm Thần bị ảo giác không, hắn đột nhiên cảm thấy cô gái này có điểm không thích hợp.

Thời Sênh vẫy một chiếc xe, ngồi lên, sau đó mới hạ kính xe, nói với người đang đứng bên ngoài: “Nếu bọn họ thật sự qua lại, tôi sẽ giết chết cả hai.”

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Tần Ca chính là Phượng Từ.

Đường Cẩm Thần nhìn chằm chằm vào chiếc xe đang đi xa dần.

…

Thời Sênh đưa mấy suất đồ ăn cho đám người Trần Khê. So với học kỳ trước, nơi này giờ còn loạn hơn.

“Học muội, em thật tốt quá, còn mua cả đồ ăn của MY cho anh nữa…

MY là tên viết tắt của quán ăn kia, nghe nói nghĩa là “gặp lại bạn”.

“Đi theo học muội có thịt ăn.”

“Học muội, em xem giúp bọn anh chương trình này với.” Một học trưởng giao cái laptop cho Thời Sênh.

Thời Sênh hơi có ấn tượng với người này. Anh ta có họ giống với Trần Khê, tên là Trần Hiểu, sinh viên năm tư, sắp tốt nghiệp, vốn dĩ đã đi làm nhưng lại bị dự án này giữ chân ở trường.

“Này này, các anh đủ rồi nha, Sơ Sơ không phải tới để giải quyết việc cho mấy anh đâu nha.” Người anh em Trần Khê vẫn rất biết bênh vực Thời Sênh.

Trần Hiểu cười xấu xa, sau đó trợn mắt với Trần khê: “Ôi, cái này là tài nguyên sử dụng hợp lý. Học muội lợi hại như thế, ngay cả thầy Tần cũng phải ngồi chiếu dưới.”

Thời Sênh không nói gì, cầm lấy laptop nhìn. Chờ bọn họ ăn xong thì cô cũng buông laptop ra: “Không có vấn đề gì lớn, những chỗ có vấn đề em đã note lại rồi, các anh tự mình sửa đi.”

Thời Sênh chỉ tay vào mớ giấy nhớ trên bàn.

“Cảm ơn học muội.”

Một đám người lập tức tập trung lại quanh máy tính bàn bạc.

Trần Khê đi tới trước mặt Thời Sênh: “Đi, tớ đưa cậu về. Đám thú vật này lợi dụng xong sẽ không để ý gì nữa đâu.”

“Này này Trần công tử, bọn anh là vì ai hả? Đừng có chó cắn Lã Động Tân*, không nhìn thấy tấm lòng người tốt như thế.” Đồng chí học trưởng ngẩng đầu phản bác.

*Chó cắn Lã Động Tân: Chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đàng lại mang vô cổ, làm ơn mà mắc oán.

Khóe miệng Trần Khê giật giật, hắn đã nói với họ bao nhiêu lần rồi, Kiều Sơ chỉ là bạn tốt của hắn.

Trần Khê đưa Thời Sênh về tới dưới ký túc xá. Vốn hắn còn định đưa cô tới tận phòng nhưng Thời Sênh lại từ chối.

Chút nữa cô còn có việc phải làm, nếu về ký túc rồi thì cô lại mất công đi ra.

…

Nam Sơn Quốc Tế.

Tiểu khu này rất xa hoa. Giá phòng ở đây từng bị nâng lên tận trời, sau đó giá nhà xuống dốc nên giá phòng ở đây cũng hạ xuống. Nhưng dù vậy trong giới bất động sản, nơi đây vẫn được coi là một địa bàn đắt đỏ, người thường không thể thừa nhận nổi.

Bảo an đứng ở cửa, vừa thấy bóng người đi tới liền đứng thẳng người dậy.

Thấy rõ người, bảo an tủm tỉm cười chào hỏi: “Tần tiên sinh, anh về rồi à?”

Người đẹp trai như vậy nên họ có ấn tượng rất lớn.

Hơn nữa, nghe nói còn là giảng viên của đại học A.

Tần Ca khẽ gật đầu, quẹt thẻ vào cửa.

“Tần tiên sinh.” Bảo an gọi hắn lại.

Bảo an đi tới vài bước, “Vừa rồi có một vị tiểu thư tìm anh. Anh không ở nhà nên chúng tôi cũng không dám cho cô ấy vào.”

“Cô ấy có nói tên không?” Không có nhiều người biết hắn ở đây.

“Không.” Bảo an lắc đầu. “Tôi thấy cô ấy đi về phía kia.”

Bảo an chỉ về một quán café ở phía đối diện.

Tần Ca vốn định không quan tâm, nhưng không hiểu sao, sau đó hắn lại xoay người đi tới đó.

Giờ này, trong quán không có nhiều người. Tầm mắt Tần Ca đảo quanh một vòng, đến khi nhìn thấy một người, ánh mắt hắn mới dừng lại.

Đối phương cũng thấy hắn, đưa tay vẫy vẫy.

Tần Ca chần chừ một chút mới đi tới, biểu tình còn lạnh lùng hơn trước. “Sao cô lại tới đây?”

“Đến thăm anh không được à?” Đối phương đáp.

“Tôi rất tốt.”

“Tới trường học làm thầy giáo? Cái này gọi là tốt à?” Cô gái vuốt mái tóc tinh tế của mình, cười nhạo, sau đó lại nhìn hắn đầy tình ý. “Tần Ca, về nhà đi, chỉ cần anh lấy em, tất cả những gì của em sẽ đều là của anh.”

“Tôi không cần.”

“Tần Ca!”

“Sau này đừng tìm tôi nữa.” Tần Ca đứng dậy, vẻ mặt đạm mạc. “Những gì thiếu các người, tôi sẽ trả lại hết.”

“Tần Ca, anh lấy gì mà trả?” Cô gái không cam lòng, vội đuổi theo Tần Ca. Hai người đứng ở ngay lối ra vào quán café liền khiến cho vài vị khách chú ý.

Cô gái này được giáo dưỡng khá tốt, vì vậy bị nhiều người nhìn

chằm chằm vào thì có hơi quẫn bách. Cô ta ra sức giữ cánh tay Tần Ca, “Tần Ca, đừng náo loạn nữa, theo em về nhà đi.”

Tần Ca gạt bàn tay cô gái ra. Hắn nhìn cô ta, chậm rãi nhả từng chữ. “Người đừng náo loạn nữa là cô. Tôi và gia đình các người đã không có quan hệ gì nữa.”

Cô gái nhìn bóng Tần Ca rời khỏi quán café. cô ta cắn răng đuổi theo ra ngoài, hét lên với hắn: “Tần Ca, anh sẽ hối hận.”

Tần Ca hơi dừng lại một chút, sau đó đi qua đường không do dự, tiến vào tiểu khu.

Lên lầu, mở cửa.

Hắn mạnh mẽ đóng sầm cửa lại.

Thanh âm vang dội tới mức thanh chắn cửa sổ cũng rung lên.

Phòng rất tối, Tần Ca cứ thế đi về phía phòng ngủ không chút trở ngại nào.

Ngay lúc hắn định đóng cửa phòng ngủ thì động tác khựng lại, sau đó nhìn ra ngoài phòng khách.

Ánh mắt hắn đã thích ứng với bóng tối, lúc này cũng cảm thấy trong phòng không còn tối nữa. Hắn có thể nhìn thấy một người đang ngồi trên sô pha ngoài phòng khách.

Có người!

Bên cạnh phòng ngủ có công tắc đèn, hắn đưa tay ấn công tắc.

Phòng khách tối đen lập tức sáng bừng lên.

Ánh mắt Tần Ca và người ngồi trên sô pha gặp nhau không hề trở ngại.

Không gian, thời gian trong nháy mắt như dừng lại.

“Kiều Sơ?”

“Thầy Tần, em chờ thấy ba tiếng 46 phút rồi.” Thời Sênh nhìn di động, nói ra thời gian.

“Xin lỗi.” Tần Ca nói theo bản năng.

Nói xong hắn mới phản ứng lại, sao hắn phải xin lỗi cô chứ?

Đây là nhà hắn!

Sắc mặt Tần Ca trầm xuống: “Em vào bằng cách nào?”

Cửa nhà hắn là khóa điện tử, nếu có người phá khóa thì chuông báo động sẽ lập tức kêu.

Nhưng nghĩ tới năng lực của cô, việc phá khóa điện tử để tiến vào cũng không quá khó khăn.

Nhưng Thời Sênh lại chỉ ra ban công đang mở: “Trèo cửa sổ.”

Tần Ca: “…”

Nhà hắn ở tầng 18!

Cô lại dám trèo tường tiến vào?

Đúng thật là Thời Sênh trèo tường vào, nhưng là từ trên mái xuống. Tòa nhà này chỉ có 20 tầng, từ trên mái xuống tầng 18 cũng rất gần.

Cô chỉ mất một chút sức lực là có thể vào rồi.

Nếu không phải kiếm của cô đang thăng cấp thì cô cũng không cần phiền toái như thế.

Tần Ca hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua người Thời Sênh: “Sinh viên Kiều Sơ, em có biết đột nhập nhà người khác là phạm pháp không?”

Thời Sênh bày ra vẻ mặt đứng đắn: “Không biết, em không học khoa Luật.”

Tần Ca đi về phía cô: “Giờ đã biết chưa?”

“Ừm…”

Hai tay Tần Ca chống lên sô pha, người hơi rướn về đằng trước: “Vậy em có biết đột nhập vào nhà của đàn ông là rất nguy hiểm không?”

Chương 439: Tần thời sơ ca (12)

“Nguy hiểm gì ạ? Tình một đêm? Hay là lâu ngày sinh tình?”

Lâu ngày… sinh tình!

Hắn muốn cái gọi là lâu ngày sinh tình ư?

Tần Sơ định dọa Thời Sênh, kết quả cô lại hỏi hắn một câu không biết xấu hổ như vậy.

Cô chỉ là một nữ sinh, sao lại không biết xấu hổ thế chứ?

Tần Ca bình tĩnh nhìn cô vài giây. “Tìm tôi có chuyện gì?”

Thời Sênh dịch người về phía Tần Ca, tủm tỉm cười, vươn tay ra: “Thầy Tần.”

Tần Ca nhíu mày nhìn tay cô: “Làm gì?”

“Bắt tay.” Thời Sênh làm ra vẻ mặt rất đương nhiên.

Tần Ca: “…”

Nửa đêm cô đột nhập vào nhà người ta chỉ để bắt tay với hắn sao?

“Bắt tay xong em sẽ đi.” Thời Sênh bổ sung một câu.

Khuôn mặt cô gái dưới ánh sáng nhu hòa càng thêm dịu dàng.

Trong đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng, mọi hình ảnh như được giữ lại hết trong đó, không có nửa phần gợn sóng.

Tần Ca thong thả vươn tay.

Tay cô rất nhỏ, hơi mũm mĩm như trẻ con, nắm một cái chỉ thấy mềm nhũn.

Thời Sênh nhanh chóng rót linh lực vào cơ thể Tần Ca.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Thời Sênh hơi biến đổi.

Linh lực không thể đưa vào được.

Sao lại thế?

Không phải Phượng Từ ư?

Thời Sênh thử lại lần nữa nhưng vẫn bị như vậy, dường như có thứ gì đó ngăn cản linh lực của cô tiến vào cơ thể hắn.

Tần Ca nhìn sắc mặt càng ngày càng kém của nữ sinh ở đối diện mình, đáy mắt hắn hồ nghi, nắm tay thôi mà cô cũng bày ra cảm xúc này sao?

Thất bại lần thứ ba, Thời Sênh rút tay về, vội vàng nói một tiếng: “Em về đây, thầy Tần.”

Hiện tại, trong đầu cô chỉ đang nghĩ tới việc ép cung Hệ thống.

Tần Ca nhìn thân ảnh rời đi như chạy trối chết của cô, cảm thấy rất khó hiểu.

Rốt cuộc cô tới đây làm gì?

Thời Sênh nhanh chóng xuống lầu, chạy như bay ra khỏi tiểu khu, bởi vì bảo an rất có trách nhiệm nên lúc ra ngoài, cô còn bị họ giữ lại, chờ họ gọi điện cho Tần Ca chứng thực xong mới được rời đi.

Bảo an cảm thấy rất khó hiểu, cô gái này vào đây từ lúc nào vậy?

Sao nhiều em gái trẻ lại tới đây tìm Tần tiên sinh thế chứ.

Thời Sênh chạy như điên ra ngoài, tới một góc không người.

Hít sâu một hơi.

Hệ thống, mau ra đây, chúng ta tâm sự.

[… Ký chủ, ta cảm thấy chúng ta không có gì để tán gẫu cả.] Nó cũng không muốn xuất hiện, nhưng nghĩ tới cảnh tượng ký chủ nhà mình nổi điên thì không khỏi thấy sợ.

Không có gì tán gẫu? Sao Tần Ca lại như vậy?

[… Thì chính là như vậy thôi.]

Chính là như vậy thôi?

Ông nội nhà mi, thân thể hắn sao lại như thế? Nếu hôm nay mi không đưa ra được một lý do thì mi cứ chờ báo lỗi đi.

Hệ thống không muốn nói chuyện, nó chỉ muốn làm một Hệ thống im lặng.

Vì sao ký chủ cứ phải tìm nó bàn chuyện cuộc đời chứ?

Sợ quá đi mất!

Hệ thống nhọc nhằn vận hành, một hồi lâu sau mới trả lời.

[Tần Ca không có bug. Ký chủ, hết thảy phải dựa vào chính cô.]

Hệ thống nói xong liền biến mất không dấu vết, giờ nó sợ ký chủ nhà mình muốn chết rồi.

Dù Thời Sênh gào thế nào nó cũng ngậm chặt miệng, không dám hé răng.

Được lắm, đợi trở về ta sẽ cho mi biết kiểu chơi mới của ta.

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi quay về.

Không có BUG nghĩa là nguyên nhân nằm tại bản thân Tần Ca.

Chẳng lẽ hắn có năng lực đặc thù gì?

…

“Sơ Sơ, dự án của bọn tớ được lọt vào top 5 vòng sơ tuyển cúp Tinh Tế đấy.” Lúc đi học, Trần Khê nhân lúc Tần Ca quay lên bảng viết bài đã lén lút nói với Thời Sênh.

“Hạng mục của các cậu không phải robot à?” Thời Sênh nhíu mày.

“Ừ, chương trình điều khiển robot.” Trần Khê gật đầu, có chút kích động. “Có lợi hại không, chỉ cần chúng tớ lọt vào top 3 là dự án này sẽ được người ta nhìn trúng ngay.”

Thời Sênh nhớ tới chương trình mà mình đã sửa giúp họ…

Lỗ hổng rất nhiều, nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại mà nói, như thế đã tính là rất tốt rồi.

Lúc hai người đang thảo luận rất sôi nổi, trước mặt đột nhiên tối sầm. Tần Ca vừa rồi còn đứng ở trên bục giảng không biết đã tới cạnh Trần Khê từ lúc nào.

Sắc mặt Trần Khê lập tức khó coi, đứng lên: “Thầy… Thầy Tần.”

Tần Ca vẻ mặt nghiêm túc, lặng lẽ đánh giá Thời Sênh một cái, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại sau ngày đó.

Cũng là lần thứ hai cô lên lớp giờ của hắn.

“Ra ngoài nói chuyện.” Tần Ca hơi tránh người, chỉ ra ngoài cửa.

Sắc mặt Trần Khê nhất thời suy sụp: “Thầy Tần, em biết sai rồi…”

Thời Sênh thì đứng bật dậy, trực tiếp đi ra ngoài.

“A, Sơ Sơ…” Trần Khê nhìn Tần Ca đầy khó xử, lại nhìn theo thân ảnh sắp ra khỏi phòng học, cuối cùng cắn răng một cái, thu thập sách vở trên bàn rồi đuổi theo Thời Sênh.

Huynh đệ có nạn cùng chịu!

Sắc mặt Tần Ca sầm xuống đến tận khi kết thúc tiết học.

Một đám sinh viên đều cúi gằm mặt không dám ho he.

Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được vận đen, bị Tần Ca giao cho một đống bài tập về nhà.

Tần Ca thu thập giáo án rồi ra khỏi giảng đường.

“Thầy Tần.”

Thời Sênh dựa vào cửa phòng học, vẫy vẫy tay với hắn.

Tần Ca thản nhiên liếc cô một cái rồi xoay người rời đi.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, nhanh chóng đuổi theo. “Thầy Tần, em mời thầy ăn cơm.”

Tần Ca lạnh lùng từ chối. “Không nhận hối lộ.”

Thời Sênh phản bác: “Cái gì mà hối lộ chứ, đây chỉ là giao lưu tình cảm thầy trò thôi mà.”

Bước chân Tần Ca hơn sững lại. Thời Sênh đi sau lưng hắn, tưởng hắn đồng ý nên vội vòng lên đằng trước. “Thầy Tần…”

Ánh mắt Tần Ca nhìn chằm chằm về phía sân thể dục, Thời Sênh nhìn theo.

Kiều Thiển Thiển đang đứng với một cô gái.

Thời Sênh: “…”

Làm nhân vật phản diện, hoặc là có thù oán với nam chính, hoặc là thích nữ chính mà không chiếm được, cho nên trong cốt truyện, nguyên bản là Tần Ca thích nữ chính ư?

Tuy rằng biết thân thể này chẳng liên quan gì tới Phượng Từ, nhưng Thời Sênh vẫn cảm thấy rất khó chịu.

“Ăn ở đâu?” Tần Ca đột nhiên hỏi.

Thời Sênh tỉnh mộng, “Phúc Uyển đi.”

“Đi thôi.” Tần Ca đi xuống cầu thang, ra khỏi tòa nhà, đi xuyên qua sân thể dục.

Hai người một trước một sau đi tới gần Kiều Thiển Thiển và cô gái kia.

Cô gái kia đứng đối diện với Thời Sênh nên lập tức có thể nhìn thấy Tần Ca đang tới gần. Cô ta bỏ qua Kiều Thiển Thiển, nhấc giày cao gót, chạy tới trước mặt Tần Ca.

“Tần Ca.”

Trùng hợp, Đường Cẩm Thần cũng đang tiến tới nên Kiều Thiển Thiển đành đi về phía Tần Ca.

Vừa rồi cô gái này hỏi đường nên cô cũng không biết cô ta tới tìm Tần Ca.

“Tần Ca, lần trước em nói sai rồi, anh đừng giận… Em…”

“Cô nói thế nào không có liên quan gì tới tôi. Tôi có việc, phải đi trước.” Tần Ca ngắt lời cô ta, vòng qua cô ta đi tiếp.

“Tần Ca.” Cô gái kéo cánh tay Tần Ca. “Anh thật sự tuyệt tình như thế sao?”

Tần Ca bị kéo lại nên không đi tiếp được, mà ồn ào ở đây cũng bắt đầu làm người ta chú ý.

“Thiển Thiển.” Đường Cẩm Thần đi tới, thấy Tần Ca và một cô gái khác đang giằng co thì quan tâm hỏi Kiều Thiển Thiển. “Thiển Thiển, em không sao chứ?”

Thời Sênh đăm chiêu nhìn trường hợp hỗn loạn trước mắt.

Thực là có ý tứ.

Có ý tứ cái lông ấy.

Tên khốn Tần Ca này không ngờ lại hoa đào rải khắp nơi.

Thời Sênh không tiến lên, hiện tại cô cũng chưa chắc Tần Ca có phải Phượng Từ hay không nên chẳng có lập trường gì để chỉ trích hắn cả.

Nếu phải thì cô sẽ nhớ kỹ món nợ này, về sau sẽ từ từ tính.

Tần Ca cảm thấy phiền khi bị cô gái kia dây dưa, nói: “Làm loạn đủ rồi thì về đi, sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

Chương 440: Tần thời sơ ca (13)

“Tần Ca.” Cô gái nhíu mày. “Anh thật sự nhẫn tâm thế sao?”

Tần Ca gạt tay cô gái ra, dùng hành động thể hiện quyết tâm của mình.

“Rốt cuộc em có gì không tốt, sao anh lại không chịu thích em?” Đáy mắt cô gái đã hơi ướt ướt.

“Chúng ta ta không phải người cùng thế giới.”

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Cứu rỗi bóng đêm.]

Thời Sênh: “…” Bản cô nương chỉ xem diễn thôi, ngươi nhổ nhiệm vụ ra làm gì?

Chuyện lần trước ta còn chưa tính toán với mi, mi còn dám phát nhiệm vụ. Lão tử không nhận.

Chắc có lẽ Hệ thống sợ Thời Sênh tìm mình phiền toái nên không tiếp tục tuyên bố nhiệm vụ nữa.

Nó tuyệt đối là Hệ thống chịu nhiều ấm ức nhất từ trước tới nay.

Kiều Thiển Thiển tránh khỏi Đường Cẩm Thần, đi tới bên cạnh Tần Ca: “Tần Ca, chúng ta đi thôi.”

“Cô là ai?” Cô gái hét ầm lên. “Ai cho cô kéo anh ấy, cô buông ra cho

tôi.”

Cô gái kia đẩy Kiều Thiển Thiển. Kiều Thiển Thiển lảo đảo một chút, sau đó liền ngã về phía Thời Sênh.

Thời Sênh tránh sang một bên, Kiều Thiển Thiển ngã xuống đất.

Mặt đất rất cứng, lòng bàn tay Kiều Thiển Thiển lập tức chảy máu.

Tần Ca thâm ý liếc mắt nhìn Thời Sênh một cái.

Đường Cẩm Thần nổi giận, tiến tới nâng Kiều Thiển Thiển lên, “Kiều Sơ, sao cô không đỡ Thiển Thiển?”

“Sao tôi phải đỡ chị ta?” Thời Sênh khoanh tay trước ngực. “Tôi còn đang sợ bị chị ta đè bẹp ấy.”

“Kiều Sơ, cô ấy là chị gái của cô.”

Thời Sênh vênh mặt: “Kính già yêu trẻ, làm chị thì phải chịu bị thương, bảo vệ em gái chứ?”

Vết thương của Kiều Thiển Thiển không nghiêm trọng. Cô ta tránh khỏi Đường Cẩm Thần: “Cảm ơn Đường học đệ đã quan tâm, tôi không sao.”

“Anh vì cô ta nên mới không tiếp nhận em phải không?” Cô gái kia lại tiếp tục gây sự.

Tần Ca nhìn về phía Kiều Thiển Thiển, ánh mắt lại đảo qua Thời Sênh, chữ “phải” đã chực trên miệng lại không biết phải bắn ra như thế nào, cuối cùng liền thay đổi. “Không liên quan tới cô ấy.”

“Anh có quan hệ thế nào với cô ta?”

“Cũng không liên quan tới cô.”

“Tần Ca, tôi cho anh cơ hội cuối cùng, theo tôi rời khỏi đây.” Cô gái đột nhiên đanh giọng uy hiếp.

“Còn lâu.”

“Được, tốt lắm.” Cô gái gật đầu, ngón tay xinh đẹp chỉ chỉ Tần Ca và Kiều Thiển Thiển một chút rồi giẫm giày cao gót rời đi.

“Không đi à?” Tần Ca nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn hắn: “Đi chứ.”

Kiều Thiển Thiển thấy Tần Ca muốn đi thì không khỏi gấp gáp, tránh khỏi sự dây dưa của Đường Cẩm Thần, đuổi theo Tần Ca.

Tần Ca nhíu mày: “Kiều tiểu thư, tôi đã đồng ý chỉ giúp cô một lần.”

Sắc mặt Kiều Thiển Thiển cứng đờ, trong mắt đầy sự khẩn cầu: “Tần Ca…”

Hãy giúp cô ta một lần nữa, cô ta thật sự sợ phải dây dưa với Đường Cẩm Thần.

Tần Ca không muốn, lần trước hắn đồng ý giúp Kiều Thiển Thiển chính là lần trước kỳ nghỉ đông.

Còn lần ở MY là do cô ta tự chủ trương.

Lần đó, hắn cũng không biết tại sao, chỉ nghĩ là mình sẽ tuyệt đối

không để “người kia” hiểu lầm mình thêm nữa.

Tuy rằng chính hắn còn cảm thấy suy nghĩ này hoang đường.

Nhưng có lúc, hoang đường một chút cũng tốt.

“Kiều Thiển Thiển, em và anh ta gạt tôi?” Đường Cẩm Thần lập tức hiểu ra, vẻ mặt giận dữ nắm lấy tay Kiều Thiển Thiển, không cho cô ta đi.

Thời Sênh nhân cơ hội này đuổi kịp Tần Ca.

Sau lưng vẫn còn mơ hồ nghe thấy tiếng cãi cọ của hai người kia.

…

Đồ ăn ở Phúc Uyển phần nhiều là món cay, Tần Ca không thích nên cứ ngồi chọn tới chọn lui.

Có món canh cá hắn còn không thèm chạm vào.

“Thầy Tần diễm phúc thật sâu.”

Động tác chọc chọc đồ ăn của Tần Ca hơi dừng lại, mím môi không nói.

Thời Sênh đặt một đĩa thịt bò tới trước mặt hắn.

Tần Ca ngẩng đầu, ánh mắt như đang nghiền ngẫm cô.

Thời Sênh nhoẻn miệng cười khẽ: “Hối lộ!”

Dù ở thế giới nào, Phượng Từ đều thích ăn cá, nhưng hắn lại ghét

xương cá, chỉ hận không thể rút hết xương ra ngoài.

“Em muốn tôi làm gì?” Tần Ca gắp thịt bò bỏ vào miệng.

“Không cần đi học cũng được, cuối khóa cũng đừng để em phải học lại?” Cuối kỳ trước, tên cứng đầu này lại đánh rớt cô, rõ ràng là cô đã làm đủ điểm qua môn rồi cơ mà.

Cô có đi học hay không cũng thế, đâu có ảnh hưởng tới sinh viên khác đâu.

Nghĩ tới chuyện cô đi học lại ngồi tán gẫu với Trần Khê, trong lòng hắn lại cảm thấy không thoải mái.

Nhưng nếu cô không đi học, hắn lại không thể nhìn thấy cô.

Tần Ca rối rắm trong lòng.

Hắn ăn hết đĩa thịt bò cũng chưa trả lời câu hỏi của Thời Sênh.

“Không được.” Cuối cùng, Tần Ca phun ra đáp án.

Thời Sênh trừng mắt với hắn, lập tức gắp mấy miếng thịt bò đã chọn riêng ra cho hắn đút vào miệng mình.

Tần Ca: “…” Trẻ con.

Tưởng cho hắn ăn mấy miếng thịt bò là có thể hối lộ sao?

Thời Sênh ăn xong lập tức rời đi, hoàn toàn không có tâm tình ăn no cùng dắt tay nhau đi tản bộ, hóng gió.

Những ngày sau đó, Thời Sênh lại tiếp tục trốn học, Tần Ca lại tiếp

tục ở trong trạng thái đuổi bắt cô không buông.

Nhưng số lần có thể tóm được cô chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ phi chính cô tự mình tới lớp.

Giờ đây, nam nữ chính đã ở bên nhau, đang trong giai đoạn ngọt ngào. Ngày nào mọi người cũng bị hai người đó ngược cẩu.

Cẩu độc thân Sênh tỏ vẻ, trước đắng sau ngọt mới là đạo lý.

Trước đắng sau ngọt cái con khỉ.

Cô còn chưa tìm ra bug trên người Tần Ca đây.

Cô tra xét tư liệu về Tần Ca, là đại thiếu gia của Tần gia.

Vua tàu thủy Tần gia.

Giới thượng lưu đều gọi Tần gia như thế.

Tần Ca là Đại thiếu gia của nhà họ Tần nhưng lại không tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc mà chạy tới đại học A dạy học.

Mà cô gái lần trước tới tìm hắn cũng rất thú vị.

Cô ta là Nhị tiểu thư của Tần gia, là em gái của Tần Ca, Tần Hân.

Tình yêu cấm kỵ nha, hừ hừ. Nếu đây không phải là người đàn ông trong lòng cô, cô cam đoan sẽ bắc ghế ngồi xem thiên tình sử này.

“Sơ Sơ, cậu mau tới phòng sinh hoạt đi.” Trần Khê gọi điện cho Thời Sênh, giọng điệu vô cùng lo lắng.

“Sao thế?” Thời Sênh vừa hỏi vừa nhảy xuống lan can sân thượng, đi về phía cầu thang.

“Có chuyện rồi, nói chuyện qua điện thoại không tiện, cậu tới đây đi.” Giọng của Trần Khê tỏ rõ vẻ nghiêm trọng.

Thời Sênh nhíu mày, đẩy cửa sắt sân thượng ra.

“A!”

Thời Sênh bị một tiếng hét chói tai dọa cho da đầu cũng run lên.

Một nam một nữ đang dựa vào tường, nữ sinh ở bên dưới, nam sinh ở trên người cô ta, quần áo hai người hơi xộc xệch, vừa nhìn đã biết là đang làm chuyện xấu hổ kia.

Cũng may là chưa đi tới bước cuối cùng.

Có thể vì cửa lên sân thượng có khả năng cách âm rất tốt nên cô mới không nghe thấy tiếng của họ, hoặc cũng có thể là do gió lớn quá.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật: “Tôi nói này… Hai người đi thuê phòng không phải tốt hơn sao? Ở đây tìm kích thích gì hả?”

Tuy rằng không có nhiều người tới sân thượng nhưng đây vẫn là khu công cộng, nên chú ý mới đúng chứ.

Vẻ mặt nữ sinh đỏ bừng lên, chôn đầu trong lòng nam sinh, nhỏ giọng oán trách: “Em đã nói là đi khách sạn mà anh không nghe.”

“Sao anh biết được có người rảnh rỗi đi lên sân thượng làm gì chứ?” Nam sinh cũng nói với giọng oán hận.

Thời Sênh lục trong túi áo, lấy ra một thứ đặt xuống bên cạnh họ: “Chú ý an toàn.”

Đôi tình nhân đen mặt, em gái, “áo mưa”* là vật tùy thân của cô à?

*áo mưa: tiếng lóng chỉ bao cao su.

Vừa rồi cô lôi ra một chuỗi, cũng phải tới bảy, tám cái chứ không ít.

Thời Sênh rất vô tội, đống áo mưa này là vừa rồi cô trúng thưởng được, hơn nữa tất cả giải thưởng đều là áo mưa, đủ để thấy được ác ý của tên bán hàng.

Nhưng mà lão bán hàng còn nói với cô bằng giọng rất đứng đắn rằng áo mưa này rất đắt tiền.

Nói không chừng còn có thể tiết kiệm cho cô hẳn một đứa bé ngoài ý muốn đấy.

Quả thực thô nhưng mà chí lý.

Không có nhiều sinh viên mang thai lựa chọn giữ lại đứa bé.

Cho nên người bán hàng tỏ vẻ họ phải trải qua trăm ngàn ưu tư, tính toán mới nghĩ ra món quà thực tế này.

Chương 441: Tần thời sơ ca (14)

Thời Sênh chậm rãi đi tới phòng sinh hoạt, trong thời gian này, Trần Khê đã gọi cho cô tới vài cuộc điện thoại.

Không khí trong phòng rất căng thẳng, khi Thời Sênh tiến vào, ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên người cô.

Nghi ngờ, tức giận, hoang mang… đủ loại ánh mắt chiếu thẳng vào Thời Sênh.

Thời Sênh chớp chớp mắt, nhìn về phía Trần Khê đứng gần đó.

Trần Khê lập tức tiến lên, nói với những người khác: “Các anh đừng có như thế, sự tình còn chưa có kết luận, tôi tin tưởng nhân cách của Sơ Sơ.”

Trần Hiểu nhướng mày: “Trần Khê, giờ không phải là lúc cậu nói tin tưởng là xong, chuyện cũng đã xảy ra rồi.”

Trần Khê lập tức nổi giận: “Sơ Sơ còn chưa nói gì, chỉ bằng một phán đoán mà áp đặt cho cô ấy, thật quá võ đoán.”

“Để học muội nói một chút đi.” Người bên cạnh lên tiếng hòa giải.

“Các anh đang nói cái gì thế?”

Thời Sênh vẻ mặt nghi hoặc, cô hoàn toàn không biết họ đang nói cái gì thì có thể phát biểu gì chứ?

Trần Khê thấy vẻ mặt của Thời Sênh liền nói qua mọi chuyện cho cô nghe.

Tác phẩm dự thi của bọn họ bị người ta âm thầm bán cho một công ty. Hiện tại công ty đó đang khởi tố cả nhóm. Ban Tổ Chức cũng đã hủy bỏ tư cách dự thi của họ, mà nếu đã bị khởi tố thì sẽ phải đền tiền.

Nhưng ai bán cho bọn họ thì không biết, công ty kia cũng không nói.

Tác phẩm của bọn họ gần đây mới nộp. Bọn họ trở về mở camera theo dõi thì thấy gần đây, chỉ có một mình Thời Sênh hay ra vào phòng sinh hoạt này.

Cho nên bọn họ đang nghi ngờ cô.

Thời Sênh xem qua video theo dõi kia, camera luôn được lắp ở bên ngoài hành lang, tầng học nào cũng có.

Nhưng trong phòng sinh hoạt này lại không.

Camera chỉ theo dõi được tới đoạn cô đi vào phòng sinh hoạt mà thôi.

“Sao các anh lại chỉ hoài nghi tôi?” Thời Sênh nhíu mày nhìn họ. “Phòng sinh hoạt nhiều người ra vào như thế, ai cũng có khả năng mà?”

“Tôi tin tưởng nhóm của mình.” Trần Hiểu đáp.

Thời Sênh chớp mắt, còn cô chỉ là một người ngoài, người ta tin tưởng đồng đội của mình cũng là bình thường, chỉ là…

“Tại sao tôi phải bán dự án của các anh?” Cái chương trình này lỗ hổng khắp nơi, không biết tên đần nào mới coi trọng nó?

“Còn có thể vì sao nữa, vì tiền.”

Hiện tại, nghĩ tới hai mươi vạn trước đây của cô lại thấy có điểm không thích hợp.

“Tiền? Cái thứ rách nát này thì bán được bao tiền?”

Trần Hiểu như đã nhận định chắc chắn là Thời Sênh làm chuyện này. “Bán được bao nhiêu không phải cô là người rõ nhất sao?”

Dự án này của bọn họ rất được, nhưng vẫn còn rất non nớt, vừa mới hoàn thành về mặt hình thức. Cái thứ linh tinh này đem bán ra thì chẳng được bao nhiêu tiền cả.

Đương nhiên, cũng có người nhìn trúng tiềm lực của nó nên sẽ mua về để tự mình khai phá.

“Sao lại không nói nữa?” Trần Hiểu từng bước ép sát, có chút không kiềm chế được mà quát lên: “Trước đây tôi nể cô là bạn của Trần Khê mới cho cô tùy tiện ra vào phòng sinh hoạt. Tôi đã có thể tốt nghiệp rồi, chính vì dự án này nên mới cố tình chậm trễ, hiện tại chẳng còn gì hết.”

“Trách tôi sao?” Thời Sênh khoanh tay. “Cái đó tôi không bán, tùy các anh tin hay không.”

“Học muội… em có chứng cớ gì chứng minh mình không bán không?”

“Vậy anh có chứng cớ gì chứng minh là tôi bán? Thấy tôi ký hợp đồng với họ, hay là thấy tôi lén lút nói chuyện với họ?” Thời Sênh không khách khí vặn hỏi lại.

“Sơ Sơ, tớ tin tưởng cậu, đừng giận dữ.” Trần Khê vẫn cố chấp đứng về phía Thời Sênh.

“Các cậu xem thái độ của cô ta thế nào đi, ăn cắp đồ của chúng ta đem bán mà còn kiêu ngạo như thế.” Trần Hiểu giận tím mặt.

“Nếu các anh có chứng cớ thì trực tiếp đi tố cáo tôi đi, ở đây lằng nhằng cái gì.” Thời Sênh xoay người, cánh tay huơ huơ trong không khí.

Trần Khê chần chờ một chút rồi cũng theo Thời Sênh ra ngoài.

Đi xuống lầu, Thời Sênh thở dài một hơi, “Cậu theo tớ ra đây làm gì?”

“Cậu là huynh đệ của tớ, đương nhiên phải đi theo cậu rồi.” Trần Khê bày ra vẻ mặt đương nhiên.

Thời Sênh liếc nhìn hắn: “May là cậu còn chưa mù mắt.”

“Tớ quen cậu bao lâu rồi chứ, đương nhiên phải tin tưởng cậu rồi.” Trần Khê vỗ vỗ ngực, nhưng rồi lại hạ giọng. “Nhưng như thế thì người đó là ai nhỉ?”

“Cậu muốn biết à?” Thời Sênh nhíu mày.

“Đương nhiên muốn rồi, tớ cũng đã bỏ ra rất nhiều công sức trong dự án này…” Vẻ mặt Trần Khê ảm đạm. Ngoại trừ đi học, đa số thời gian hắn đều đầu tư vào chương trình này. Đột nhiên mất hết… sao

có thể không tức giận?

“Đi.”

“Đi đâu?”

“Lên mạng.”

“A? Giờ lấy đâu ra tâm tình mà lên mạng nữa? Sơ Sơ, cậu nói thật đi? Cậu không tức giận sao, bọn họ nói xấu cậu như thế, rõ ràng ở chung với nhau lâu như vậy… Sơ Sơ, từ từ nào, gần đây cậu ăn gì mà đi nhanh thế, chân tới dài thế mà sắp đuổi không kịp rồi đấy.”

Thời Sênh vào tiệm net thuê một phòng riêng chỉ có hai máy.

“Công ty đó là gì?” Thời Sênh vừa khởi động máy vừa hỏi.

“Công ty trách nhiệm hữu hạn Khoa học kỹ thuật Thần Phong.”

Tốc độ đường truyền rất tốt, máy nhanh chóng hoàn thành khởi động, Thời Sênh gõ tìm website của công ty kia.

Không phải nhỏ nhưng danh tiếng không được tốt lắm…

“Cậu chắc chắn là cậu muốn biết ai làm chứ?” Thời Sênh hỏi lại Trần Khê một lần.

Trần Khê gật đầu không hề do dự.

…

Thời Sênh và Trần Khê rời khỏi tiệm net, Thời Sênh vỗ vỗ vai hắn an ủi một chút.

Vẻ mặt Trần Khê đầy mất mát lại có một chút phẫn nộ không thể phát ra.

“Sao anh ta phải làm như thế chứ?” Hắn thật sự không hiểu, dự án này anh ta là người đứng đầu, vì sao cuối cùng lại làm như thế?

“Vì tiền.”

Đàn ông vì tiền, vì quyền, vì sắc đẹp.

Đàn bà vì tiền, vì đẹp, vì đàn ông.

Chẳng có gì khác nhau.

“Nhưng bọn tớ đã cố gắng lâu như thế, cứ vậy làm áo cưới cho người khác sao?” Trần Khê vẫn có chút không cam lòng.

“Áo cưới?” Thời Sênh hừ một tiếng. “Cậu cũng quá coi trọng cái nhóm nhỏ của cậu rồi, cứ chờ mà xem cái công ty kia ngồi khoác đi.”

“Sơ Sơ…” Lời này của cô nghĩa là gì?

Thời Sênh nở nụ cười, không trả lời Trần Khê.

Tâm tình của Trần Khê không tốt, Thời Sênh cũng không để hắn đưa mình về ký túc nữa mà một mình quay về.

“… Chỉ hôn một chút thôi.”

“Có người.”

“Làm gì có ai, em không hôn anh sẽ không đi.”

“… Một chút thôi nhé?”

Thời Sên nhìn thấy hai người đang âu yếm nhau dưới lầu ký tức thì chỉ hận không thể chọc mù hai mắt, mẹ kiếp, lại ngược cẩu.

Không được, cô phải đi tìm cầm thú, à nhầm, tìm thầy Tần tìm chút an ủi cho tâm hồn vừa bị thương tổn mới được.

Thời Sênh xoay người đi, không ngờ lại đá trúng một cái chai không biết do tên ngu đần nào quăng ra. Âm thanh vô cùng lớn, hai người đang hôn hít bên kia cũng nhìn về phía này.

Kiều Thiển Thiển thấy rõ người thì không khỏi sửng sốt, lại có cảm giác bị người ta phá hỏng chuyện xấu hổ.

Cô ta đẩy Đường Cẩm Thần ra, đi tới gần Thời Sênh: “Tiểu Sơ, em đừng nói chuyện này cho mẹ có được không?”

Cô ta rất sợ bà Kiều biết được chuyện cô ta và Đường Cẩm Thần yêu nhau.

Bà Kiều vẫn luôn mong muốn cô ta tìm một người đàn ông lớn hơn mình, nhưng giờ cô ta lại yêu một người ít hơn mình tới bốn tuổi, chắc chắn bà Kiều sẽ không chấp nhận.

“Liên quan gì tới tôi?”

Thời Sênh dừng lại, móc từ trong túi áo ra hai cái “áo mưa”: “Chú ý an toàn.”

Kiều Thiển Thiển cầm “áo mưa” trong tay: “…” Hình như em gái của cô ta có điểm không thích hợp.

Chương 442: Tần thời sơ ca (15)

Thời Sênh cảm thấy lão bán hàng cho cô “áo mưa” này có tài tiên đoán, trên đường từ ký túc tới ra tới cổng trường, chỗ nào cũng gặp cảnh đám tình nhân diễn cảnh tối lửa tắt đèn… mó nhau.

Thời Sênh rải suốt đường đi, cả một hộp lớn mà ra tới cổng chỉ còn đúng một cái…

Thời Sênh nhìn xung quanh, không thấy ai có thể đưa nữa, cô đành phải đút lại vào túi.

Cô bắt xe tới tiểu khu nhà Tần Ca, chuẩn bị theo đường cũ đi lên sân thượng của tiểu khu rồi trèo qua ban công mà vào.

Cô đi tới phía sau tiểu khu, nhìn thấy tường đã bị xây cao lên rất nhiều…

Mẹ… kiếp!

Ban quản lý tiểu khu cũng quá chuyên nghiệp rồi.

Mấy dây leo trên tường cũng không còn thấy nữa, với điểm linh lực hiện tại trong cơ thể cô thì hoàn toàn không thể phi thân qua được.

Thời Sênh cào cào tường.

Đau lòng đến không thở nổi.

Hệ thống, ta muốn tâm sự chuyện đời với mi, nói chuyện trời cao biển rộng.

[…] Ta vô tội mà, tại sao nằm cũng trúng đạn.

Tường rất cao, hơn nữa còn không có điểm tựa, trừ phi kiếm của cô có thể dùng, còn không thì không có cách nào leo lên cả.

Nhưng mà kiếm của cô…

Còn đang thăng cấp.

Thời Sênh ngồi xổm ở góc tường lục lọi trong không gian của mình, tìm nửa ngày cuối cùng cũng thấy một cái thang, cái thang này còn có tên rất trâu bò: Thang Đăng Vân. nghe đâu còn có thể lên tận trời.

Có thể lên trời hay không Thời Sênh không biết, nhưng chắc leo tường thì không vấn đề gì đi.

Thang Đăng Vân to bằng ngón tay cái nằm im lìm trong lòng bàn tay Thời Sênh.

Cái đồ chơi này dùng thế nào nhỉ?

Dựa vào linh lực?

Không có gì thay đổi.

Chẳng lẽ niệm chú?

“Mahmi mahmi hum…”

“Lớn lớn lớn…”

Cái thang chẳng thèm nhúc nhích.

Lấy máu nhận chủ? Thời Sênh móc ra một con dao, cắt đầu ngón tay, nhỏ máu lên cái thang.

Thời Sênh cảm giác linh khí dao động nhanh hơn, đại bộ phận tràn vào cái thang kia, nhưng cũng nhanh chóng hao hết.

Thang vẫn không có gì biến hóa.

Không đủ linh khí…

Lật bàn! Đồ chơi này không giống như kiếm của cô, muốn biến lớn liền biến lớn.

“Em đang làm gì thế?”

Một thanh âm đột nhiên vang lên dọa cho Thời Sênh nhảy dựng. Cô vội vàng nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy Tần Ca đứng cách đó không xa đang nhìn mình với ánh mắt cổ quái.

Vừa rồi, hắn thấy cô chui vào trong góc nói cái gì đó “lớn lớn lớn”, rồi lại còn cắt ngón tay của mình nữa…

#học trò của tôi dường như bị bệnh#

“Thầy Tần, đã lâu không gặp.” Thời Sênh bình tĩnh cất cái thang chết giẫm đi, cười tủm tỉm chào hỏi Tần Ca.

Tần Ca không để ý tới cô, đi về phía cửa chính của tiểu khu.

“Tối thế này rồi thầy Tần còn ra ngoài làm gì thế?” Thời Sênh đuổi

theo.

Đi ra ngoài làm gì thì liên quan gì tới cô? Ngay cả giờ học của hắn còn không tới, còn muốn quản hắn à?

Hừ!

“Muộn thế này rồi, em còn tới đây làm gì?” Giờ đã sắp 12 giờ đêm, một cô gái như cô mà lại chạy tới đây, không sợ gặp kẻ xấu à?

Đáy lòng thầy Tần cực kỳ khó chịu.

“Chờ thầy đó.”

Thầy Tần: “…” Trong lòng hình như thấy thoải mái hơn một tí.

Đến cửa tiểu khu, Tần Ca quẹt thẻ vào cửa. Cửa chỉ có thể cho một người đi qua, vì thế Thời Sênh bị ngăn lại bên ngoài.

Thời Sênh chống tay lên bàn quẹt thẻ, nhảy phốc qua.

Bảo an trợn mắt há mồm, em gái này coi hắn là người chết à?

Hiện tại mấy em gái ham sắc đẹp thật sự rất to gan.

“Tần tiên sinh?” Bảo an vội vàng chạy tới, cảnh giác nhìn Thời Sênh: “Có cần tôi hỗ trợ gì không?”

Tần Ca rất muốn để bảo an kéo cô ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn phải nghĩ lại.

Hắn sợ cô lại trèo tường lên.

“Đây là học trò của tôi, không sao đâu.”

“À à à.” Làm thầy giáo thật tốt, còn có học trò xinh đẹp như hoa tới tận cửa.

Bảo an cẩn thận quay về phòng an ninh.

“Nhất định hắn đang nghĩ làm thầy giáo thật tốt, còn có học trò xinh đẹp như hoa tới tận cửa.” Thời Sênh nói.

“Còn nói bậy nữa thì đi đi.” Tần Ca trừng mắt với cô.

Thời Sênh giơ hai tay đầu hàng.

Phòng của Tần Ca rất gọn gàng, sạch sẽ. Lần trước Thời Sênh không nhìn kỹ, lần này tiến vào liền đi thăm ngó tất cả các ngóc ngách trong nhà hắn.

Đương nhiên cô không vào phòng ngủ, dù sao đó cũng là khu vực tư nhân, hiện tại bọn họ còn chưa có liên quan gì.

Tần Ca thay đồ ở nhà, đi vào bếp nấu ăn, cũng không quan tâm xem Thời Sênh ở ngoài làm gì.

Có đôi khi, sự tin tưởng là một thứ rất kỳ diệu, rõ ràng là người không quá quen thuộc nhưng lại thấy cực kỳ yên tâm.

Thời Sênh ló đầu vào: “Thầy Tần, thầy đang làm gì thế?”

Tần Ca không đáp.

“Em cũng chưa ăn cơm, từ trưa tới giờ chưa được ăn gì, nhớ cho em một bát to nhé!”

Coi nơi này của hắn là quán ăn, còn gọi món nữa à?

Tần Ca cau mày, từ trưa đến giờ còn chưa ăn, cô làm gì chứ?

Thời Sênh nhìn bát cơm nhỏ Tần Ca đặt trên bàn…

Lúc trước đã nói thế nào chứ?

Không đủ ăn!

Đúng thật là từ trưa tới giờ cô chưa ăn gì. Buổi tối lại ở trong tiệm net cùng Trần Khê lâu như thế, lấy đâu ra thời gian đi ăn chứ?

“Chỉ có thế này à?” Thời Sênh thấy Tần Ca không có ý gì muốn quay lại bếp thì hỏi.

“Ăn hay không tùy em.” Tần Ca ngồi xuống, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Thời Sênh: “…”

Ai bảo mi đắc tội với người ta chứ, đáng đời!

Thời Sênh gắp gắp hai miếng lên miệng, mắt đột nhiên sáng lên: “Thầy Tần, tay nghề của thầy tốt quá!”

Tần Ca coi như không nghe thấy, im lặng ăn mì.

Thời Sênh nhanh chóng tiêu diệt bát cơm, thanh âm cũng không lớn nhưng Tần Ca vẫn phải ngẩng đầu đánh giá cô vài lần.

Chén cơm nhỏ xíu, Thời Sênh ăn một tí là hết, ăn xong bụng vẫn cứ lép kẹp, nhưng còn đỡ hơn lúc trước không được ăn gì.

Tần Ca thu dọn bát đi rửa, lau khô rồi bỏ vào chạn. Cái nồi trên bếp sôi sùng sục.

Bát rửa xong, Tần Ca tắt bếp, lấy ra một cái bát sạch, múc ra một ít cháo, lại lấy đồ ăn từ trong lò vi sóng ra cùng đem ra ngoài.

Thời Sênh vẫn còn ngồi ở bàn ăn, cầm lấy một món đồ trang trí hắn bày ngoài phòng khách ngắm nghía.

Sắc mặt Tần Ca đen lại, đặt đồ xuống: “Không đói à?”

Thời Sênh lập tức buông đồ ra, “Đói.”

Nấu cháo mất thời gian nên hắn mới làm cho cô một bát đồ ăn nhỏ để lót dạ.

“Thầy Tần, thầy thật là tốt.” Thời Sênh vừa ăn cháo vừa hàm hồ nói một câu.

“Sao tôi tốt vậy mà em vẫn không đi học?” Tần Ca đặt đồ trang trí về chỗ cũ, nhìn sô pha không biết bị cô làm bừa bộn từ lúc nào, chỉ hận không thể tống cổ cô ra ngoài cửa.

Đi học, đi học…

Đi học cái khỉ ấy…

“Thầy Tần, nếu không thầy gia sư riêng cho em đi.”

Tần Ca: “…”

Thời Sênh còn chưa nghĩ xong thì đã nói ra miệng.

Đáng tiếc, cô còn chưa muốn.

Dù sao cô cũng chưa xác định được.

Tần Ca sắp xếp đồ đạc lại một lượt, “Ngày mai bắt đầu.”

Thời Sênh: “…” Không, thầy hãy nghe em nói đi, em chỉ thuận miệng nói bừa thôi mà.

Thân là giảng viên, thầy không thể như thế, như thế sẽ chứng minh thầy coi trọng em đấy.

Hiển nhiên, Tần Ca không muốn nghe cô nói gì cả. Nếu cô đã tự mình đưa tới cửa thì đừng trách hắc.

Thời Sênh cứ tưởng Tần Ca sẽ từ chối như lần trước, ai biết được lần này cô lại tự đào hố chôn mình.

Bắt cô đi học bù…

Thật sự không dám tưởng tượng ra viễn cảnh đó.

Ngày mai vẫn cứ trốn học thì hơn.

“Tôi đưa em về ký túc xá.” Chờ Thời Sênh ăn xong, Tần Ca lại thay bộ quần áo lúc nãy.

“Ký túc xá đóng cửa rồi…”

Đã sắp qua nửa đêm, đã quá giờ đóng cửa lâu rồi.

Tuy rằng dì trông coi ký túc không đi kiểm tra phòng của năm thứ tư,

nhưng nửa đêm trở về thì sẽ bị ghi sổ ngay.

Chương 443: Tần thời sơ ca (16)

“Để em ở lại đây một đêm đi.” Ánh mắt Thời Sênh đảo qua đảo lại trên người Tần Ca đầy vẻ đen tối.

“Sinh viên Kiều Sơ, đêm hôm khuya khoắt mà dám ngủ lại nhà của đàn ông độc thân, em không sợ tôi làm gì em sao?” Tần Ca vẻ mặt đứng đắn, nhưng lời nói lại chẳng có chút đứng đắn nào.

“Thầy muốn làm gì em vậy?”

“Trai đơn gái chiếc, em cảm thấy tôi có thể làm gì?”

“Thực ra, nếu thầy Tần có lòng thì em cũng sẵn dạ thôi.” Thời Sênh tỏ vẻ thẹn thùng.

Nhưng trong lòng lại đang hừng hực khí thế.

Tên này mà dám làm gì, cô đảm bảo đập hắn một nhát chết tươi.

Tần Ca: “…”

Làm con gái, rốt cuộc cô có biết cái thứ gọi là rụt rè không vậy?

Tần Ca lắc đầu, cầm lấy áo khoác của Thời Sênh, ném cho cô.

“Cạch!”

Có thứ gì đó từ trong áo khoác của Thời Sênh rơi ra ngoài.

Hai người đồng thời cúi đầu nhìn xuống.

Thời Sênh: “…”

Tần Ca: “…”

Không khí lâm vào một mảnh im lặng quỷ dị.

Tần Ca nhìn Thời Sênh đầy thâm ý.

Vẻ mặt Thời Sênh đứng đắn.

Tần Ca xoay người, nhặt thứ đó lên, thân mình hơi nghiêng về trước, đưa thứ kia cho cô: “Sinh viên Kiều Sơ.”

Thời Sênh nhận lấy một cách thản nhiên, còn không quên giải thích. “Trúng thưởng được.”

“Trúng thưởng? Chỉ trúng một cái?” Khóe miệng Tần Ca có chút lạnh, sau đó hắn xoay người đi ra ngoài cửa.

Không phải thầy ơi, thầy nghe em giải thích đi mà, những cái khác em tặng hết rồi, cái này chưa kịp tiêu hủy thôi mà.

Tần Ca đã mở cửa ra, Thời Sênh khẽ cắn môi, đút thứ đó vào trong túi áo, coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, trấn định bước ra ngoài.

Mọi người đều lớn cả rồi, sợ cái gì chứ.

Người không biết xấu hổ mới là thiên hạ vô địch.

Tần Ca thuê một phòng tại khách sạn bên cạnh tiểu khu rồi về nhà ngủ.

Thời Sênh quả thực muốn chạy luôn.

Không thể hiểu nổi đầu óc của vị giáo sư này.

Nói cách khác, suy nghĩ của cầm thú quả nhiên khác người.

Hôm sau, Thời Sênh quyết đoán trốn học. Tần Ca không ngừng gọi điện tới, cô không ngần ngại cho vào danh sách đen.

Làm người đôi khi cần phải quyết đoán.

Đối với chuyện mình không thích thì nên quả quyết nói: NO.

Cho dù… người bắt bạn làm chuyện bạn không thích là người bạn thích.

Thời Sênh là một kẻ cặn bã có nguyên tắc.

…

Cầu thang giảng đường.

Tần Ca ở trên bục giảng nghiêm túc giảng bài, người bên dưới thừa dịp hắn quay lên bảng thì thầm bàn tán.

“Người trốn học phóng khoáng lạc quan lại không tới nữa à?”

“Cậu không thấy biểu tình của thầy Tần lúc điểm danh à. Tớ nghĩ nếu người trốn học phóng khoáng lạc quan kia mà xuất hiện lúc này, chắc chắn thầy ấy sẽ một dao giết chết cô ấy.”

“Trước không phải nghe nói thầy Tần theo đuổi bạn học phóng khoáng lạc quan đó sao?”

“Thế mà cũng tin, thầy Tần như thế, đầu óc có vấn đề mới theo đuổi cô ấy. Cô bạn kia sắp thành người trốn học nhiều nhất học kỳ, thầy Tần sắp bị cô nàng làm phát điên rồi ấy chứ.”

“Cũng phải… Bài tập tuần trước tới làm năm lần mới đúng, tớ bắt đầu nghi ngờ cuộc đời này rồi.”

“Cậu mới làm có năm lần, tớ làm tới bảy lần đấy…”

Một đám đệ tử vẻ mặt bi ai.

Không biết giờ chuyển ngành còn kịp không.

Lúc tan học, Tần Ca mặc kệ những tiếng kêu rên của học trò, lại cho một đống bài tập về nhà.

Lúc hắn ra khỏi phòng học, phó hiệu trưởng đi thẳng tới trước mặt, nhướng mày với hắn.

“Tiểu Tần.” Phó hiệu trưởng đã ngoài 50 tuổi, tóc hoa râm, cười rộ lên nhìn như Phật Di Lặc.

“Thầy hiệu phó.” Tần Ca chào một câu không mặn không nhạt.

Thầy hiệu phó cười ha ha, chỉ về một góc ít người đứng, “Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi.”

Tần Ca đoán ông ấy có việc muốn nói nên khẽ gật đầu.

Phó hiệu trưởng nói mấy chuyện linh tinh, cuối cùng mới đi vào vấn đề chính. “Tiểu Tần à, gần đây có rất nhiều sinh viên có phản ứng với cách dạy của cậu. Cậu cũng biết trường chúng ta dạy theo phương thức mở, thầy giáo không cần nghiêm ngặt với sinh viên như thế đâu.”

Mày Tần Ca nhíu chặt.

“… Tôi biết cậu cũng vì muốn tốt cho sinh viên. Nhưng cậu còn trẻ, những đứa sinh viên này càng bị áp lực thì càng sinh ra phản nghịch. Tôi thấy gần đây cậu cũng phải chịu nhiều áp lực, nếu không thì cứ nghỉ ngơi một thời gian đi?” Thầy hiệu phó cười tủm tỉm nói.

Tần Ca lập tức hiểu ra.

Tần gia đang gây áp lực cho trường.

Nếu là trước đây, Tần Ca sẽ không nói hai lời mà làm thủ tục xin thôi việc.

Nhưng giờ…

Trong đầu Tần Ca không tự chủ được hiện lên một bóng người.

“Tiểu Tần, nhà trường cũng không có ý gì, cậu đừng căng thẳng. Chúng tôi chỉ là muốn cho cậu được nghỉ ngơi thôi.” Thầy hiệu phó vỗ vỗ bả vai Tần Ca.

“Thầy hiệu phó có thể cho em một chút thời gian để sắp xếp hay không?”

Thầy hiệu phó thở dài, người này là ông tìm về, ông rất coi trọng hắn, đáng tiếc…

Trước mặt quyền lực, tiền tài, dù có tài năng cũng vô dụng.

Thằng bé Tần Ca này cái gì cũng tốt, mỗi tội cứng đầu.

“Cậu cứ từ từ sắp xếp.” Thầy hiệu phó lắc lắc đầu rời đi.

Hoa đào hai bên đường đang vào lúc nở rộ rực rỡ nhất, gió nhẹ lướt qua, cánh hoa lay động.

Những cánh hoa hồng nhạt theo gió bay bay, xoay tròn lại rồi đậu xuống bờ vai.

Tần Ca thong thả vươn tay gạt cánh hoa đi, lúc quay đầu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Trường học chỉ cho hắn thời gian một tuần, mỗi ngày Tần Ca vẫn lên lớp, như chưa có chuyện gì phát sinh.

Lúc về nhà, bảo an nhìn hắn đầy khó xử: “Tần tiên sinh, thật xinh lỗi… anh không thể vào.”

Tần Ca không hỏi lý do.

Không có gì để hỏi cả.

Hắn hiểu quá rõ.

Tần Hân đang ép hắn.

Quán bar ồn ào, Tần Ca ngồi ở trong một góc tối, một ly lại tiếp một ly.

Có vài cô gái thỉnh thoảng nhìn về phía hắn, cũng có người to gan đi tới mời mọc.

Nhưng mà còn chưa kịp tới gần đã bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn dọa cho sợ chạy mất.

Dần dần, chẳng còn ai dám đi tới trêu đùa hắn nữa.

…

Âm nhạc đinh tai nhức óc cùng với một đám người nhảy nhót như lũ điên như từ hành tinh khác xuống vậy.

“Sơ Sơ, cậu có biết anh ta nói với tớ thế nào không?” Sắc mặt Trần Khê buồn khổ. “Anh ta nói, cậu là con gái, cho dù làm ra chuyện này cũng sẽ dễ dàng nhận được sự tha thứ, nhưng anh ta thì khác, tiền đồ của anh ta sẽ bị hủy. Mẹ kiếp cái tiền đồ ấy! Sơ Sơ, thực xin lỗi cậu, là lỗi của tớ.”

Nếu không phải hắn kéo Sơ Sơ tới phòng sinh hoạt, Trần Hiểu cũng sẽ không thể bắt Sơ Sơ gánh tiếng xấu này thay cho mình.

“Ừ, nhớ cho kỹ vào, lần sau cảnh giác cao độ.” Thời Sênh rót rượu cho Trần Khê. “Coi như là một bài học.”

Trần Khê nâng cốc uống, Thời Sênh không ngăn lại.

Với một người có tính cách nổi loạn, bạn càng ngăn cản, hắn sẽ càng làm.

Gia cảnh của Trần Hiểu không tốt, dự án này là do hắn và một học trưởng khác khởi xướng đầu tiên.

Kết quả, học trưởng kia đi du học, dự án liền bị xếp xó.

Ngay từ đầu, Trần Hiểu cũng muốn làm tốt dự án này, đặt mọi tinh lực vào nó, ngay cả chuyện tốt nghiệp cũng ném ra sau lưng.

Nhưng gần đây trong nhà hắn xảy ra chuyện, hắn đang rất cần tiền.

Tiền tài trợ vẫn còn một ít nhưng lại do Trần Khê nắm giữ, hắn không có cách nào lấy được, chỉ có thể đánh chủ ý lên dự án.

Dù sao chuyện này cũng cần phải có người chịu trách nhiệm.

Thế là Trần Hiểu liền đổ hết lên người Thời Sênh.

Lúc đó, Trần Hiểu bị bức ép nên làm liều, ba hắn nợ người ta tới hơn trăm vạn, nếu hắn không trả tiền thì mẹ và em gái cũng sẽ bị đám đòi nợ thuê bức tử tại chỗ.

Lúc đó, Trần Hiểu chỉ nghĩ làm thế nào để có tiền, làm gì còn tỉnh táo để suy xét nữa.

Cho dù Thời Sênh không ra tay, chỉ cần báo cảnh sát thì cũng sẽ sớm tra ra thủ phạm.

Thời Sênh ngồi cạnh Trần Khê, đột nhiên thấy đám người đang nhảy nhót kia ồn ào, náo loạn một hồi.

Thời Sênh liếc nhìn về bên đó, ánh mắt khựng lại.

Chương 444: Tần thời sơ ca (17)

Tửu lượng của Trần Khê bình thường, không bao lâu liền say. Cũng may anh bạn này không mượn rượu làm càn. Thời Sênh gọi điện cho bạn cùng phòng ký túc của hắn tới rước hắn về.

Chờ tống hắn về rồi, cô mới đứng dậy đi về một góc khác trong quán bar.

Thời Sênh chen qua đám người.

Ở quán bar có đủ các thứ mùi, vừa rồi ngồi lâu như thế, Thời Sênh cảm thấy rất khó thở. Cô vừa đặt mông ngồi xuống cạnh Tần Ca liền lập tức cầm lấy ly rượu trên bàn uống một ngụm.

“Khụ khụ…” Thời Sênh đặt ly xuống, “Thầy Tần, thấy uống cái gì thế này…”

Mẹ kiếp, quá khó uống.

Tần Ca nhìn cô, giọng nói lạnh lùng, xa cách: “Sao em lại tới đây?”

“Vì sao em không thể tới?” Thời Sênh nhíu mày.

Tần Ca liếc nhìn cô một cái, tiếp tục rót rượu.

Khác với Trần Khê, Tần Ca uống rượu nửa ngày mà sắc mặt vẫn không biến hóa gì. Đương nhiên cũng có thể là do ánh sáng ở quán bar nên Thời Sênh không thấy rõ được.

Một chai rượu nhanh chóng cạn giọt, Tần Ca cầm áo khoác đứng dậy, Thời Sênh đuổi theo sau.

Bên ngoài quán bar không biết đã mưa từ lúc nào.

Mưa phùn nhè nhẹ như vô số sợi chỉ bạc bay đầy trời, dưới ánh đèn ngũ sắc giống như đang phủ lên thành phố một tầng lụa mỏng, nhìn cái gì cũng mông mông lung lung.

Tháng ba, tháng tư, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất nhiều, mưa xuống còn mang theo chút khí lạnh.

Bởi vì ban ngày hơi nóng nên Thời Sênh chỉ mặc một chiếc áo đơn. Lúc này vừa ra khỏi quán bar cô liền cảm thấy một luồng gió lạnh quấn lấy mình từ đầu tới chân.

“Mẹ kiếp, thời tiết quỷ gì đây, thầy Tần…”

Thời Sênh quay đầu, làm gì còn có thầy Tần nào ở bên cạnh nữa.

Thầy Tần đã ra ngoài rồi…

Thời Sênh: “…” Chẳng có tí bản sắc đàn ông nào?

Thời Sênh nghĩ nghĩ rồi đuổi theo, hình như Tần Ca có điểm không ổn.

Hai người một trước một sau, hàng quán trên đường đã đóng cửa hết. Thời Sênh không thể nào tìm được chỗ bán ô.

Thời Sênh chạy chậm vài bước, nắm lấy ống tay áo của Tần Ca: “Này, thầy Tần, thầy sẽ không định dạo bước trong mưa đấy chứ?”

Chẳng lãng mạn tí nào đâu.

Chuyện lãng mạn nhất là phải ở trên giường.

Khụ khụ, đứng đắn chút.

Tần Ca quay đầu, có lẽ hắn không nghĩ Thời Sênh vẫn đi theo mình. Hắn dừng lại, cởi áo khác, phủ lên vai cô: “Về trường đi, đừng đi theo tôi.”

Thời Sênh bĩu môi: “Thầy Tần, xin thầy nhìn lại giờ giấc đi, thầy bảo em trèo tường vào à?”

Tần Ca nhìn đồng hồ theo bản năng.

Đã gần 12 giờ đêm rồi.

Sắp sang ngày mới rồi.

“Về…” Nhà của tôi.

Nhưng nhà hắn giờ đã không về lại được nữa rồi.

“Ting ting ting…”

Tiếng còi xe réo rắt truyền tới. Một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại bên đường, cửa kính xe kéo xuống một nửa, lộ ra khuôn mặt một cô gái xinh đẹp ngồi bên trong.

Tần Hân.

Tần Hân dường như mới trở về từ một bữa tiệc xa hoa nào đó, trang

điểm rất đẹp. Cô ta hạ giày cao gót bước xuống xe, mở một cái ô màu lam nhạt đi về phía Tần Ca.

Thời Sênh nắm chặt lấy cánh tay hắn theo bản năng.

Có kẻ yêu diễm đê tiện dám đến cướp người với cô.

Kiếm của ông đâu?

Tần Ca cảm nhận được lực tay của người bên cạnh, đáy lòng có chút thoải mái.

“Tần Ca.” Tần Hân không thèm nhìn Thời Sênh, chỉ nhìn Tần Ca đầy tình ý, “Em tới đón anh, về nhà với em đi.”

“Còn lâu.” Thái độ của Tần Ca vẫn cứng đầu như trước.

Nghe được câu trả lời của Tần Ca, Thời Sênh liền bước lên, thân mình nhỏ nhắn chắn trước mặt hắn, “Người đẹp này, thầy Tần bị tôi bao rồi, cô muốn bao anh ấy thì mời ra đằng sau xếp hàng.”

Thầy Tần bị bao dưỡng. “…” Hắn bị cô bao khi nào chứ?

Tần Hân không thèm quan tâm tới Thời Sênh. Cô ta đã điều tra rất rõ ràng những người mà Tần Ca hay gặp ở trường rồi.

Kiều Sơ, con gái của một ông chủ nhỏ, cô ta chỉ cần nói một câu cũng đủ để làm họ phá sản.

Tần Ca vĩ đại thế nào, cô ta là người rõ ràng nhất. Sự vĩ đại của hắn sẽ thu hút rất nhiều người, nhưng những người này sẽ không phải người có thể đứng cạnh hắn tới cuối cùng.

Chỉ có cô ta. Chỉ có Tần Hân mới xứng đôi với hắn.

Tần Hân cũng không thất thố như lần trước, bày ra vẻ tao nhã của một thiên kim tiểu thư. “Cô gái, giá trị con người của Tần Ca là bao nhiêu cô biết không? Dù cô có táng gia bại sản cũng không bao nổi anh ấy đâu. Tần Ca không phải là người cô có thể trêu đùa.”

“Táng gia bại sản tôi cũng chơi.” Sao cô có thể táng gia bại sản được chứ. “Đều là con người, sao lại không thể nghĩ tới chứ, hiện tại không phải đều nói tự do yêu đương, tự do cưới gả sao?”

So về vẻ kiêu ngạo, cuồng vọng, Thời Sênh có thể tự tin vỗ ngực nói mình là số một.

Tần Hân không muốn tranh cãi với Thời Sênh, cô ta mỉm cười: “Cô là Kiều tiểu thư đúng không? Nhà các cô chỉ làm ăn nhỏ, ngay cả giới thượng lưu còn chưa tiến vào nổi. Cô chắc chắn là muốn cướp người với tôi đấy chứ?”

Bà đây mà trâu bò lên thì Tần gia nhà cô có quỳ cũng không theo nổi.

Thời Sênh không thèm nói ra, bởi vì Tần Ca cũng mang họ Tần.

Thời Sênh hừ lạnh: “Tôi coi thường cái vòng luẩn quẩn thượng lưu gì gì đó của nhà cô. Cướp người chưa nói tới, căn bản vì anh ấy không phải người của cô. Cô có hiểu tự do yêu đương là gì không hả?”

Tần gia không phải là gia đình danh giá nhất, lấy bản lĩnh quay tiền của Thời Sênh, cho dù đi lên vị trí cao nhất cô cũng làm được.

“Kiều tiểu thư.” Sắc mặt Tần Hân thay đổi, trong giọng nói có vài phần uy hiếp. “Cô tùy hứng thế nào cũng được, nhưng Kiều gia có tùy hứng nổi cùng cô không?”

Thời Sênh nhướng mày: “Tần tiểu thư, cô tùy hứng thế nào cũng được, nhưng Tần gia có tùy hứng nổi cùng cô không?”

Không có Kiều gia thì tạo một cái là được, bản tiểu thư nhiều nhất là tiền.

Hai người nói chuyện rất nhanh, đến lúc này Tần Ca mới phản ứng lại được, vội vàng kéo Thời Sênh lại sau lưng mình: “Tần Hân, chuyện này không liên quan gì tới cô ấy.”

Động tác của Tần Ca dường như đã kích động Tần Hân, đáy mắt cô ta hiện lên vẻ độc ác: “Kiều tiểu thư, là cô tự tìm chết đấy.”

“Cô muốn làm gì hử?” Thời Sênh đẩy Tần Ca ra, hùng hổ đi về phía Tần Hân.

Trên mặt cô hiện ra nụ cười cổ quái, phối hợp với ngọn đèn đường ở sau lưng khiến cho chỉ trong nháy mắt, da đầu của Tần Hân run lên, thân mình không tự chủ được mà lui về phía sau: “Kiều tiểu thư, cô muốn làm gì?”

“Quan tâm làm gì.” Thời Sênh thản nhiên đáp, bước chân cũng không dừng lại, đi tới gần Tần Hân.

Đến tận khi Tần Hân cùng đường, chỉ có thể tựa lưng vào xe của mình, Thời Sênh mới đập tay lên cửa kính xe một cái, tư thế oai phong lẫm liệt.

Tay Thời Sênh nâng cằm cô ta, dáng vẻ lưu manh nói: “Tần tiểu thư, thì ra gan cô cũng chỉ được bằng ngần này thôi.”

Tần Hân cả người nhũn như con chi chi, vừa rồi cô gái này định giết

cô ta sao?

“Giết người phạm pháp, yên tâm, cô lớn lên xinh đẹp như thế, tôi cũng không nỡ giết.”

Lời này còn có thể hiểu, nếu giết người không phạm pháp thì cô ta sẽ bị giết đúng không?

Một người bình thường không cùng đẳng cấp với mình, khi nhìn thấy cô ta thì nên sợ hãi, hâm mộ, tự ti, ghen tị mới đúng chứ?

Nhưng cô gái này chỉ có kiêu ngạo, không hề có chút sợ hãi hay ghen tị nào.

Hơn nữa…

Giống như một quả lựu đạn, động nhẹ là nổ, còn là loại nổ liên hoàn nữa.

Chương 445: Tần thời sơ ca (18)

Trong lúc Tần Hân còn đang ngổn ngang cảm xúc giữa nghi ngờ, tức giận, sợ hãi, chán ghét… Thời Sênh liền nhét cô ta vào xe một cách thô lỗ, sau đó còn tì tay vào cánh cửa, trầm mặt uy hiếp: “Còn không chịu cút, có tin tôi giết cô ngay lập tức không?”

“Cô… Cô dám!” Vừa rồi là ai nói giết người phạm pháp chứ?

“Cô cứ thử xem tôi có dám hay không.” Thời Sênh cười nhạt. “Tôi mà điên lên thì đến tôi cũng thấy sợ. Bảo bối, đừng nghịch dại.”

Tần Hân không làm chuyện gì sai, không tiếc thủ đoạn vì người mình thích, cái này Thời Sênh rất xem trọng.

Đáng tiếc, là tình địch, ai có thể nương tay cho kẻ làm mình ngứa mắt chứ?

Sau lưng Tần Hân đã đẫm mồ hôi. Qua cửa kính xe, cô ta cảm thấy nữ sinh bên ngoài kia không khác gì một ác ma.

Chỉ có đôi mắt kia…

Bình thản, không có một gợn sóng. Cô ta có cảm giác như trong đôi mắt đó là một tảng đá không có sức sống.

Trong đáy mắt ấy không có cảm xúc phẫn nộ hay khinh thường, chỉ có vẻ lạnh như băng.

Cô ta run rẩy một chút, ép buộc mình bình tĩnh lại…

Nữ sinh vẫn là nữ sinh, nụ cười nhẹ nhàng, khí chất ôn hòa quấn thân, không còn khí thế chiến đấu, cứ như vừa rồi cô ta bị ảo giác vậy.

Tần Hân liếm liếm cánh môi, run rẩy khởi động xe, độc ác trừng mắt với Thời Sênh một cái: “Kiều Sơ, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Cô ta là tiểu thư của Tần gia, còn phải sợ một con nhóc sao?

Tần Ca là của cô ta.

Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ biến mất dần trong làn mưa phùn.

Chỉ cần cô dám tới thì cứ tới đi.

Tần Ca nhìn nữ sinh đứng trước mặt mình. Thân hình cô mảnh mai, nhưng dáng vẻ cô lúc này lại làm cho người ta không có cách nào nghĩ tới từ ấy.

Mà có một từ khác hợp hơn.

Ngông cuồng.

Tần Ca tiến lên, đứng song song với cô, “Tần Hân rất phiền phức, vừa rồi em không nên đắc tội cô ta.”

“Sớm muộn gì chẳng đắc tội, có gì khác nhau đâu.” Thời Sênh không buồn để ý.

“Kiều…”

“Em nói này thầy Tần, thầy nên lo lắng cho mình đi. Nếu cô ta có thể hạ bệ được em thì em sẽ quỳ xuống gọi cô ta là tổ tông. Không…” Thời Sênh đột nhiên cười gian một cái. “Một đám người sẽ gọi cô ta là tổ tông. Đáng tiếc, cô ta không có cái phúc đó.”

Tần Ca cổ quái đánh giá Thời Sênh vài lần, “Em từ nhỏ đã… cuồng vọng, tự đại thế này à?”

Rõ ràng là tính cách làm cho người ta rất ghét, thế nhưng hắn lại không ghét nổi, còn cảm thấy quen thuộc.

Suy nghĩ này làm hắn sợ run lên.

Vẫn không nên trị cô nàng này thì hơn.

Tần Ca thở dài, cam chịu trong lòng.

“Thầy Tần, thầy định ngủ ngoài đường thật đấy à?” Thời Sênh thấy Tần Ca vẫn không định đi thì thúc giục một tiếng.

Mưa càng lúc càng lớn.

Tần Ca lặng lẽ liếc nhìn Thời Sênh một cái. Cô mặc áo khoác của hắn, giống như trẻ con mặc trộm áo người lớn, tóc thì ướt nước mưa, dính bết lại hai bên má.

Gần đây Tần Ca đang ở một khách sạn gần nhà mình, về đến khách sạn mới phát hiện không thấy tiền và chứng minh thư của mình đâu.

Lúc ở quán bar hắn vẫn còn dùng, chắc là rơi ở đó rồi.

“Thầy Tần, xem ra thầy phải ngủ ngoài đường thật rồi.” Thời Sênh lấy

chứng minh thư của mình đưa ra cho lễ tân.

Lễ tân là một em gái xinh đẹp, thấy người đàn ông đẹp trai như Tần Ca thì hơi đỏ mặt. “Xin lỗi, khách sạn chỉ còn một phòng tình lữ và một phòng đôi hạng sang… Phòng đôi hạng sang giá đắt hơn một chút, hai vị muốn thuê phòng nào.”

Thời Sênh nghĩ một chút. “Phòng đôi hạng sang.”

Em gái hơi thất vọng nhưng vẫn lấy phòng cho Thời Sênh.

Trong lúc cô lấy phòng, Tần Ca trầm mặc, sau đó đi ra ngoài.

“Này, thầy định đi đâu nữa?” Thời Sênh kéo hắn lại.

“Ngủ ngoài đường.” Tần Ca trả lời.

Thời Sênh: “…”

Cô túm Tần Ca đi lên lầu.

Nhưng ai có thể nói cho cô, phòng đôi hạng sang với phòng tình nhân khác nhau ở chỗ nào không?

Đều chỉ có một cái giường lớn thôi mà?

Hai người nhìn chằm chằm cái giường đó, yên lặng không nói gì, cuối cùng Thời Sênh tiến lên, chiếm lấy cái giường. “Em ngủ giường.”

Tần Ca: “…”

Hắn là đàn ông, chẳng lẽ còn muốn tranh với cô sao?

Thời Sênh đi tắm trước, chờ cô tắm xong mới tới lượt Tần Ca.

Thời Sênh chán đời nằm ở trên giường. Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy róc rách càng làm cho cô thêm phiền muộn.

Trên người Tần Ca rốt cuộc có gì chứ?

Vì sao cô không rót linh lực vào được?

Cái này thật sự không khoa học.

Lúc tâm trí cô còn đang thần du, Tần Ca bước ra. Thời Sênh liếc mắt nhìn hắn một cái rồi cuộn mình vào chăn, quay lưng về phía hắn.

Tần Ca lục sục hết nửa ngày mới tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối.

Thời Sênh cũng có chút cảm giác với Tần Ca. Cô có thể loáng thoáng cảm nhận được hơi thở của Phượng Từ trên người hắn.

Cho nên cô cũng chẳng phòng bị hắn bao nhiêu.

Thế nên, nửa đêm, Tần Ca trèo lên giường cô, cô bị đơ luôn.

Tốc độ của Tần Ca quá nhanh, trực tiếp ép cô dưới người mình, mang theo hơi rượu hôn hít khắp mặt cô, cuối cùng tìm tới môi.

Mẹ kiếp, cầm thú!

Rượu này giờ mới phát tác sao?

Tần Ca rất khỏe, Thời Sênh giãy giụa hai lần cũng không thoát được

khỏi hắn.

Cô đang chuẩn bị đá Tần Ca một cái, nhưng đúng lúc vừa giơ chân lên thì ánh mắt lại dừng ở một vật trên cổ hắn.

Nơi đó có một cái vòng cổ, dưới ánh sáng hắt tới từ đầu giường, cô nhìn rõ ràng cái vòng cổ đó.

Mặt dây lớn chừng ngón cái, không rõ hình dạng nhưng cô có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm trên đó.

Thứ này đã ngăn cản linh lực của cô phải không?

Lúc cô còn đang ngây người, Tần Ca đã cởi được quần áo cô, để lộ ra nội y bên trong.

Tay hắn vuốt dọc người cô, chậm rãi đưa xuống phía dưới.

Thời Sênh bị cảm giác mát lạnh làm cho bừng tỉnh.

Mẹ… kiếp!

Tên cầm thú này!

Thời Sênh nhấc chân lên đá một cái.

Thời Sênh nằm ở giữa giường nên dù có bị đá thì Tần Ca cũng không lăn xuống đất được.

Thời Sênh nhanh chóng mặc lại quần áo, sau khi mặc xong quần áo mới lại túm lấy Tần Ca đang nằm trên giường.

Đôi mắt hắn đen như mực, bên trong như không hề say, nhưng rõ

ràng lúc này thần chí của hắn cũng không còn tỉnh táo nữa.

Thời Sênh ngồi lên người hắn, túm lấy cái vòng trên cổ.

Tần Ca giữ lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung dữ, gầm lên theo bản năng: “Em định làm gì?”

Thời Sênh: “…”

Còn dám hỏi ông đây làm gì, sao không tự hỏi mình muốn làm gì đi.

“Buông tay.” Thời Sênh muốn giật chiếc vòng ra.

Tần Ca vung tay, muốn giữ chiếc vòng lại.

Tư thế đó chẳng khác nào hổ mẹ bảo vệ con.

Dù Thời Sênh dùng sức đến thế nào thì hắn cũng không buông tay, trên cổ đã xuất hiện một vết lằn màu hồng.

“Ngoan, em không lấy đâu, em chỉ nhìn xem thôi.” Thời Sênh thay đổi chiến thuật, nhẹ giọng dỗ.

Tần Ca càng giữ chặt.

Thời Sênh: “…”

Khốn kiếp.

Thời Sênh đột nhiên cúi đầu hôn lên môi hắn. Lúc đầu Tần Ca còn giữ rất chặt, nhưng sau đó lại chậm rãi buông ra. Thời Sênh định buông hắn ra để cởi chiếc vòng, nhưng cô còn chưa kịp ngồi dậy thì hắn đã lại vươn tay giữ chặt lấy lần nữa.

Mẹ… kiếp!

Thời Sênh không thể không tiếp tục hôn, tay thì sờ soạng cởi chiếc vòng.

May mắn là nút thắt của chiếc vòng không quá chặt. Sau khi bị cắn vài cái, cuối cùng cô cũng cởi được chiếc vòng ra.

Cô vuốt vuốt cổ tay Tần Ca, thong thả đưa linh lực vào

Chương 446: Tần thời sơ ca (19)

Ngày hôm sau, khi Tần Ca tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên mặt đất nhưng quần áo lại xộc xệch cực kỳ.

Mũi hơi khó chịu, muốn hắt hơi.

Sao hắn lại ngủ ở đây?

Tối hôm qua…

Đầu Tần Ca hơi đau, không phải đêm qua hắn ngủ ở sô pha sao?

Hắn đứng lên, theo bản năng nhìn về phía chiếc giường.

Trên giường không có người, trong toilet truyền ra thanh âm.

Tần Ca cố nhớ lại chuyện đêm qua nhưng thật sự chẳng nhớ được gì.

Thời Sênh đi ra thì thấy giáo sư Tần đang đứng trên mặt đất, trên cổ còn nguyên vết lằn màu hồng.

Nghĩ tới chuyện tối qua là cô bực mình, tên này đúng là cầm thú.

Nếu không phải giá trị vũ lực của cô lợi hại hơn hắn thì có khi đã bị hắn lăn lộn cả đêm rồi.

Mà ngủ rồi hắn cũng không nhớ rõ ấy chứ.

Ngẫm lại liền muốn đánh.

Cô đã chắc chắn hắn là Phượng Từ, nhưng ngủ với nhau trong tình trạng thần trí hắn mơ màng thì có khác gì cưỡng gian đâu.

… Dù cô cũng chẳng ngại lắm.

“Hắt xì!” Tần Ca đột nhiên hắt hơi một cái.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, chẳng lẽ đêm qua bị cảm rồi?

Đàn ông lớn tướng rồi, cảm mạo chút có đáng gì.

“Kiều Sơ…” Tần Ca cố nén sự khó chịu, nhăn nhó hỏi. “Tối qua không xảy ra chuyện gì chứ?”

Không xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Rượu phát tác chậm, hắn hoàn toàn không nhớ những chuyện xảy ra đêm qua.

“Thầy Tần nghĩ đã xảy ra chuyện gì?” Thời Sênh nửa cười nửa không. “Nếu thầy Tần sẵn lòng thì giờ chúng ta cũng có thể.”

Tần Ca: “…”

Một chút rụt rè cũng không có.

“Không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.” Tần Ca vòng bước qua Thời Sênh, đi vào toilet.

Trong toilet có gương, Tần Ca nhìn thấy gương mặt mình trong

gương, không hiểu sao mặt lại đỏ lên không bình thường.

Đầu vẫn choáng váng, có lẽ hắn bị cảm thật.

Tần Ca tự thôi miên mình, dùng nước lạnh rửa mặt thật sạch, ngón tay không cẩn thận đụng tới cổ, cảm thấy vừa đau vừa tê dại.

Giờ hắn mới để ý thấy vết lằn trên cổ mình.

Quả nhiên tối qua vẫn có chuyện gì đó xảy ra.

Tần Ca nhanh chóng cởi quần áo, ngoại trừ vết lằn trên cổ ra, trên người hắn không còn dấu vết lạ gì khác.

Chắc sẽ không cùng cô ấy…

Đột nhiên lại thấy thất vọng.

Tần Ca tát bốp lên mặt một cái, hắn đang nghĩ bậy bạ gì thế này?

Chờ Tần Ca thu thập xong, đi ra ngoài, trong phòng đã không còn ai.

Tần Ca nhận được điện thoại của chủ quán bar, gọi hắn tới lấy ví tiền.

Tối hôm qua, hắn ngồi ở một góc hẻo lánh, ví tiền rơi ở đó, sáng nay nhân viên quét tước mới nhìn thấy.

Chờ hắn lấy ví tiền và quay về tới trường học, tiết học đầu tiên đã bắt đầu.

Chuyện thầy Tần đi muộn quả thực là ngàn năm khó gặp, rất nhanh tạo nên một trận cuồng phong quét khắp diễn đàn trường.

Thời Sênh vẫn không đi học. Đại khái vì chuyện phát sinh ở khách sạn nên Tần Ca cũng không gọi cho cô. Dù sao, chưa chắc hắn đã gọi được, quá nửa là cô ấy đã cho số của hắn vào danh sách chặn rồi.

Trường chỉ cho hắn vài ngày…

…

“Sơ Sơ, hôm trước cảm ơn cậu nhé!” Vì cảm ơn Thời Sênh hôm đó đi uống với mình nên Trần Khê đã mời cô ăn cơm.

“Tiện tay thôi.”

Trần Khê không nói gì. “Đúng rồi, cậu và thầy Tần sao thế? Thầy Tần theo đuổi cậu thật à?”

Gần đây, trên diễn đàn trường đang bàn tán chuyện của cô và thầy Tần.

“Cậu nghe ở đâu cái tin ấy?” Tần Ca theo đuổi cô ư? Thà cô trực tiếp đẩy hắn lên giường còn nhanh hơn.

“Diễn đàn. Gần đây hai người rất mập mờ… Sơ Sơ, tớ nhắc cậu một câu, thầy Tần là thầy giáo, cậu là học trò, cậu nên hiểu rõ chuyện này.”

Cho dù Tần Ca vẫn còn trẻ nhưng hắn vẫn thuộc nhóm giáo viên, đến lúc đó, không chừng lại truyền ra mấy tin tức xấu.

“Cậu không thấy cặp đôi thầy giáo – nữ sinh rất tuyệt à?” Thời Sênh chớp mắt hỏi Trần Khê.

“… Đọc ít tiểu thuyết thôi, Sơ Sơ.” Sự thật nào có đơn giản như tiểu thuyết chứ.

Thời Sênh rất muốn nói, đây là tiểu thuyết.

Nhưng nghĩ lại có lẽ nên thôi đi, nếu không con hàng này lại tò mò này nọ.

Trên đường quay về trường học, Trần Khê nói một thôi một hồi với cô, kết quả không biết ở đâu chui ra một người chắn đường cả hai lại.

Trần Khê hồ nghi đánh giá Tần Hân vài lần. Cô gái này rất xinh đẹp, giống như thiên kim tiểu thư ấy.

“Sơ Sơ, quen cậu à?” Trần Khê thì thầm.

Tần Hân bĩu môi khinh thường Trần Khê một cái rồi nói với Thời Sênh: “Kiều tiểu thư, tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Tần tiểu thư, tôi cảm thấy giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả.” Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại. Cô em này vẫn còn to gan lắm, chưa biết sợ là gì.

Thực ra, Tần Hân cũng hơi sợ, nhưng hôm nay cô ta còn đưa người theo. Những người đó làm cô ta can đảm thêm không ít.

“Cô muốn thế nào mới đồng ý rời khỏi Tần Ca?” Tần Hân có một loại trực giác, cô gái này đối với Tần Ca rất khác biệt.

Không thể để cô tiếp tục ở lại bên người hắn nữa.

“Cô cho tôi bao nhiêu tiền?”

Tần Hân: “…” Còn biết cô ta định cho tiền sao?

Cô gái này sao lại khác thường như thế.

Nhưng cũng giúp cô ta đỡ phải nhiều lời. “Năm trăm vạn. Cô rời khỏi Tần Ca, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt anh ấy.”

Tần Hân lấy chi phiếu ra, thuần thục ký năm trăm vạn.

“Tần Ca chỉ có giá trị ngần này trong lòng cô thôi sao?” Thời Sênh cầm lấy chi phiếu. “Giá này rẻ quá rồi!”

Tần Hân nhíu chặt lông mày: “Kiều tiểu thư, cô đừng có lòng tham không đáy.”

“Cô muốn lấy chi phiếu mua tôi, còn không cho tôi mặc cả ư?” Mẹ kiếp, Phượng Từ nhà cô có thể mua được bằng tiền ư?

“Tần Ca không phải vật phẩm.”

“Không phải vật phẩm thì cô đưa tiền cho tôi làm gì?” Đần độn, nói chuyện mâu thuẫn thế mà cũng nói được.

Tần Hân hít sâu một hơi: “Tôi đưa cô tiền là cho cô mặt mũi, khiến cho cô rời khỏi Tần Ca không tới mức quá khó coi.”

Trần Khê: “…” Lấy tiền ra đè người còn chừa mặt mũi? Mặt mũi khỉ gì?

Có khác gì làm nhục người ta không?

Trần Khê kéo tay Thời Sênh: “Sơ Sơ, chúng ta đi.”

Cô gái này đúng là có bệnh.

Thời Sênh cho hắn một ánh mắt yên tâm, đừng làm loạn, sau đó lấy từ trong người ra một tờ mười khối và ba tờ một khối, chồng hết lên chi phiếu rồi nhét vào tay Tần Hân: “Tần tiểu thư, năm trăm vạn này cô cầm đi. Mong cô đừng có xuất hiện trước mắt tôi lần nữa. Mười ba khối này coi như tính phí cho cô.”

Tần Hân: “…”

Dùng tiền của cô ta đập cô ta ư?

Còn trả lại tiền phí nữa…

Tần Hân tức tới run rẩy, hét chói tai với mấy kẻ đứng sau: “Bắt cô ta lại cho tôi.”

Hôm nay cô ta phải dạy dỗ đứa con gái không biết tốt xấu này.

Theo sau Tần Hân là năm, sáu người cao to, mặc đồ tây màu đen, mang kính râm, hùng hổ vây Thời Sênh và Trần Khê lại.

Trần Khê kéo Thời Sênh lại sau lưng mình, sắc mặt cực kỳ kém.

“Sơ Sơ, chút nữa tớ giữ chân bọn họ, cậu chạy trước nhé.” Trần Khê nhỏ giọng bàn bạc với Thời sênh.

Nhiều người như thế, tỷ lệ hai người có thể chạy là rất nhỏ, đành để cho cô ấy chạy trước vậy.

Hắn là đàn ông, cho dù bị đánh một chút cũng chẳng sao.

Thân thể thấp bé của Trần Khê khi đứng đối đầu với đám đàn ông kia chẳng khác nào voi và sư tử.

Thời Sênh lắc đầu, yên lặng móc kiếm ra.

Cô đứng ở sau lưng Trần Khê nên không ai biết cô lấy trường kiếm có ánh sáng bảy màu lấp lánh ra như thế nào.

Ánh sáng đó đã thu hút ánh mắt của không ít người.

Chương 447: Tần thời sơ ca (20)

Thời Sênh cũng đần mặt ra.

Kiếm lợi hại của ta!

Sao ngươi thăng cấp rồi lại trở thành kiếm của Thánh Nữ thế này?

Ánh sáng bảy màu không hề giả, là hàng thật giá thật luôn.

Đủ mọi màu sắc tản ra từ thân kiếm, tuần hoàn không dứt.

Thời Sênh như một con ngốc, cầm kiếm đứng ngó ngó.

Trừ bỏ đặc hiệu ánh sáng giống kiếm của lũ Thánh Nữ thì chẳng có gì thay đổi.

“A, đạo cụ này mua ở đâu thế, nhìn rất chân thật đấy.” Tần Hân cười lạnh trào phúng.

“Sơ Sơ…” Vẻ mặt Trần Khê cũng không khác gì bị táo bón.

Em gái, sao em lại trẻ trâu thế?

Thời Sênh vung thiết kiếm. Thanh kiếm đủ màu sắc để lại một quang ảnh rực rỡ trên đường nó lia qua.

Hình như nhẹ hơn so với trước đây.

Cũng không biết uy lực thế nào.

Đợi tới thế giới có thể tùy tiện giết người mới có thể kiểm tra được.

“Tới đây, lùi về đằng sau.” Thời Sênh đẩy Trần Khê về sau.

Trần Khê vội vàng ngăn cản: “Sơ Sơ.”

“Kiều Sơ, cô còn thích thể hiện nữa ư? Một mình cô có thể đánh thắng được nhiều người như thế sao? Các người còn thất thần làm gì, bắt cô ta lại cho tôi.”

Đám đán ông không nhúc nhích vây quanh chợt tỉnh ra, lập tức hành động.

Ba phút sau…

Một tràng tiếng kêu rên, sắc mặt Tần Hân trắng bệch, vội lùi về đằng xa, cánh tay run lên.

Trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Sợ hãi Thời Sênh, sợ hãi cả thanh kiếm kia nữa.

Cô ta cảm thấy mình đọc sách bao nhiêu năm nay đều uổng phí hết.

Trên thế giới này làm gì có một thanh kiếm nào có thể phát ra ánh sáng bảy màu chân thật như thế?

Thời Sênh túm lấy một tên vệ sĩ, kiếm Thánh Nữ đặt lên ngực hắn.

“Bà cô tha mạng… Bà cô, chúng tôi chỉ là người làm việc thuê cho người ta, tha mạng…” Bảo tiêu sợ tới run rẩy.

Không phải nói chỉ là một con ranh thôi sao?

Sao không nói cho bọn họ biết đứa con gái ấy lại dữ đội như thế, bọn họ muốn trả tiền! Chỉ cần còn sống là được!

“Người chụp ảnh bên kia.” Thời Sênh chỉ vào một người đang xem kịch ở bên ngoài.

Một đám người đi ngang đang cầm di động chụp ảnh liền sợ hãi, chuẩn bị rời đi.

“Nhớ chụp mặt tôi thật xinh vào, nhớ photoshop nữa.”

Đám người qua đường. “…”

Bọn họ còn tưởng cô ấy muốn đánh mình chứ?

Kết quả, người ta bảo phải chụp người ta xinh vào.

Còn nữa, không phải tự bản thân cô đã quá ảo rồi sao, còn muốn chỉnh sửa cái gì nữa?

Có người phát trực tiếp chuyện đang xảy ra. Những hình ảnh lúc Thời Sênh cầm kiếm Thánh Nữ đánh đám bảo tiêu kia đã được lưu truyền với một tần suất chóng mặt. Người theo dõi tài khoản Bá Chủ này tăng lên ngùn ngụt, gần như chiếm toàn bộ màn hình.

“Đây là đóng phim sao?”

“Tự mang hiệu ứng Thánh Nữ?”

“Thánh Nữ lợi hại của tôi.”

“Ánh sáng Thánh Nữ sẽ chinh phục thế giới.”

“Cô nàng này đẹp trai quá. Không được rồi, tôi muốn cong.”

“Sao khung cảnh giống ở đại học A thế? Bá Chủ, xin tọa độ.”

“Cũng xin tọa độ.”

“Thì ra ánh sáng Thánh Nữ nhìn lại đẹp như thế!”

Mà clip Thời Sênh đánh nhau cũng nhanh chóng bị lan truyền trên khắp các trang mạng xã hội, không ít người tỏ vẻ đã có cái nhìn mới về ánh sáng Thánh Nữ kia.

Bằng vào chín phần nhan sắc tuyệt đẹp, động tác diễn soái khí bức người đã tự mang đặc hiệu của Thánh Nữ rồi.

Thời Sênh thăng cấp thành Sênh bảo bối.

Lúc này, Sênh bảo bối buông tên vệ sĩ ra, cười với Tần Hân một cách kiêu ngạo: “Tần tiểu thư, nếu không phục thì gọi một xe tải người tới đây.”

Quần chúng vây xem: “…” Một xe tải người, lời này khinh người tới thế nào chứ.

Tần Hân chỉ là một thiên kim tiểu thư. Vừa rồi nếu không ỷ vào đám vệ sĩ này thì với ấn tượng sâu sắc lần trước mà Thời Sênh lưu lại cho cô ta, cô ta làm sao dám điêu khiêu khích chứ?

Giờ đám vệ sĩ đều đo đất hết, cô ta không còn dám ho he gì nữa.

Tần Hân đã gặp phải nhiều loại tình huống, nhưng loại con gái một câu không hợp liền đánh nhau này cô ta chưa từng đối mặt bao giờ.

Thời Sênh thu hồi Kiếm Thánh Nữ của mình, đạp cho mấy tên vệ sĩ thêm một đạp rồi mới cùng Trần Khê nghênh ngang rời đi.

Làm anh em của Sênh bảo bối, đến lúc đi rồi, vẻ mặt của Trần Khê vẫn hết sức đần độn.

Huynh đệ nhà hắn từ khi nào lại trở nên trâu như thế?

“Sơ Sơ, sao tớ không biết cậu đã từng học võ vậy?” Hắn biết cô cũng có chút công phu mèo cào, nhưng không giống với hôm nay, rút ra một thanh kiếm biết phát sáng lấp lánh, múa kiếm như vận động viên quốc gia, quả thật đã làm điên đảo những gì mà hắn biết.

Không phải, thanh kiếm kia của cô ở đâu chui ra vậy?

Thiết kiếm vẫn ở trong tay Thời Sênh, Trần Khê ngắm kỹ vài lần, đây không phải đạo cụ đúng không?

Nhìn quả thật…

“Có một loại người…” Thanh âm của Thời Sênh kéo dài ra. “Từ nhỏ đã có một loại thiên phú, cậu có thể coi như đây là thiên phú của tớ đi.”

Trần Khê: “…” Sao không nói là được một cao nhân truyền cho luôn đi.

“Thanh kiếm này của cậu là thật à? Làm thế nào để cho nó… là ở trong thân nó à?”

Thời Sênh chìa kiếm ra trước mặt Trần Khê: “Thanh kiếm này chính là kiếm Thánh Nữ trong truyền thuyết. Thế nào, soái hay không soái? Trước kia chỉ có thể xem trên ti vi, giờ nhìn thấy chân thân có đặc biệt kích động không?”

Thiết kiếm: “…” Không phải nó thích đổi tên đâu.

Trần Khê: “…” Cơ bản là cái kiếm này ở đâu chui ra?

Cuối cùng, Trần Khê cũng không đi hỏi xuất xứ của thanh kiếm này. Nói không chừng hỏi còn bị ăn đòn nữa.

Ngay cả Phượng Từ cũng chưa từng hỏi ra được, sao Trần Khê có thể chứ.

Thời Sênh thực sự lên như diều gặp gió. Trời chưa tối mà thân phận của cô đã bị người ta đào ra rồi.

Sinh viên năm hai đại học A, ở trong trường nổi tiếng với biệt danh sinh viên trốn học phóng khoáng lạc quan, có quan hệ ái muội với một giảng viên.

Sao Ngươi Không Lên Trời Đi: Hóa ra nữ thần là sinh viên đại học A. Năm nay ta tới tình nguyện ở đại học A. Nữ thần, ta tới đây.

Khổng Tử Viết: Ai làm cái hiệu ứng của kiếm Thánh Nữ thế? Không hề có dấu vết photoshop. Phim ảnh trong nước được cứu rồi.

Mỗ Điểm: Lầu trên cô văn quả lậu quá. Ta là kẻ tận mắt chứng kiến hiện trường. Ta có thể chắc chắn với ngươi rằng hiệu ứng này tự thân nó có! Tự thân! Tự thân! Chuyện qua trọng phải nói ba lần.

Ta Là Tiên Nữ: Nói này, sao các ngươi cứ chú ý tới thanh kiếm kia

làm gì? Chẳng lẽ không thấy công phu soái khí bức người của nữ thần à?

Đẹp Trai Không Quá Ba Giây: Bởi vì kiếm Thánh Nữ mở mang thế giới quan của chúng ta.

Cựu Thời Quang: Trẻ trâu giờ nhiều, không biết tốn bao nhiêu tiền để làm cái đó. Các người đúng thật là mê muội, có phải đầu óc có vấn đề không?

Nữ Vương Kiều Sơ: Lầu trên não có vấn đề. P/s: Không phục thì gọi một xe tải người tới đây.

Không Thể Quay Về: Không phục thì gọi một xe tải người tới +1

Giữ Cái Tên Thật Khó: Không phục thì gọi một xe tải người tới +2

Lá Rụng Mùa Thu: Không phục thì gọi một xe tải người tới +3

Những người trên mạng bới ra cả tài khoản mạng xã hội của Thời Sênh, còn bới luôn ra được cả chỗ cô viết truyện.

Khu bình luận truyện vốn không có nhiều người lắm đột nhiên bị vô số fan não tàn của kiếm Thánh Nữ bao vây.

Cư dân nguyên tác tỏ ra cực kỳ khủng hoảng.

Đại Đại không lấp hố đi, lại chạy đi làm gì rồi, rước về lắm Thánh Nữ thế…

Thời Sênh vẻ mặt nghiêm túc đọc từng dòng bình luận, một lát sau liền tung hết các chương đang có ra.

Cư dân nguyên tác càng thêm khủng hoảng.

Cùng lúc phát hết ra các chương nghĩa là cô lại muốn thái giám rồi…

Nó đã trở thành định luật bất biến rồi.

Tài khoản này mới lập được mấy tháng, cũng viết năm tiểu thuyết, quyển nhiều nhất được 20 vạn chữ, ít nhất còn chưa tới 5 vạn.

Nhưng lại không có một quyển nào có kết thúc.

Thời Sênh cảm thấy mỹ mãn liền đăng một dòng trạng thái.

Bản tiểu thư muốn làm nữ tác giả vua thái giám.

Chương 448: Tần thời sơ ca (21)

Tần Ca ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài trường học, ánh mắt lạnh lùng lướt trên di động.

Trên màn hình chính là video Thời Sênh lúc đánh đám vệ sĩ.

Cả người Tần Ca căng thẳng. Đến tận phút cuối cùng, khi cô đánh ngã tất cả đám đàn ông to cao kia, hắn mới thả lỏng ra được.

“Thầy Tần, một mình à?” Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang tới từ đằng sau, “Hẹn hò không?”

Tần Ca run lên, lập tức úp mặt điện thoại xuống.

Hắn quay người lại. Cô gái ngồi ghé lên thành ghế, nghiêng đầu nhìn hắn, đôi con ngươi sáng và trong suốt, không lạnh như băng, cũng không giống như bình tĩnh, chỉ có chút gợn sóng nhẹ nhàng lan tỏa.

“Không hẹn.” Tần Ca buộc mình rời mắt đi, lạnh lùng nói.

Thời Sênh chống tay lên thành ghế, phóng người qua, sau đó ngồi xuống cạnh hắn: “Vì sao không hẹn? Thầy một mình, em cũng một mình, vừa xinh.”

Tần Ca: “…” Đây là lý do à? Thế giới này người có một mình nhiều như thế.

Hắn lạnh mặt đứng dậy, không nói một lời liền bước đi.

Thời Sênh: “…”

Phượng Từ, ngươi đủ rồi đó nha.

Một lời không thích liền ngậm miệng.

Một lời không thích liền bỏ ăn.

Một lời không thích liền thẹn thùng.

Một lời không thích liền kiêu ngạo.

Sao ngươi không lên trời đi?

Thời Sênh đuổi theo Tần Ca: “Thầy Tần, thầy ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Tần Ca vừa trả lời xong thì cái bụng rất không chịu thua kém liền sôi ùng ục.

“Thầy Tần, bụng thầy tiêu hóa tốt quá.” Thời Sênh cảm thán.

Tần Ca lấy áo khoác chắn trước người, cau mày đáp: “Sắp tới giờ đóng cửa rồi, em còn không mau về trường đi.”

“Không về, em có việc.” Thời Sênh lắc đầu.

“Hơn nửa đêm rồi còn có việc gì, để mai làm.” Trễ như thế này mà một cô gái còn chạy ra ngoài làm gì không biết.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Tần Ca, cười tủm tỉm hỏi: “Thầy quan tâm em à?”

“Em là học trò của tôi, tôi phải quan tâm tới em rồi.” Tần Ca trả lời rất khách quan.

“Giờ em không ở trường học, thầy quan tâm làm gì?” Thời Sênh bĩu môi.

Tên khốn kiêu ngạo này!

Tần Ca xoay người đi, giọng nói có chút cường ngạnh: “Tôi đưa em về.”

“Không cần.”

Tần Ca cau mày, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh sáng xung quanh rất yếu, mông mông lung lung như một tầng lụa mỏng bao phủ lấy bóng đêm làm người ta có một chút cảm xúc khó mà cưỡng chế nổi.

Lá cây bị gió đêm thổi rì rào. Dưới tàng cây, thời gian như bị một bàn tay vô tình túm lấy, dừng lại trong nháy mắt.

“Không được nhúc nhích.” Thanh âm khô khan vang lên trong bóng đêm.

Hai gã đàn ông ló ra, tay cầm dao, nói với Tần Ca và Thời Sênh.

“Đưa ví tiền và di động ra đây.” Mấy tên cướp này thường là có tiền án tiền sự nên khi nói chuyện cố ý thay đổi giọng nói, khí thế cũng không kém.

Thời Sênh đảo mắt, dùng ánh mắt như nhìn kẻ não phẳng nhìn tội phạm A đang chĩa dao về phía mình: “Cướp à?”

“Vô nghĩa, mau lấy tài sản ra đây.” Tội phạm A gầm nhẹ một tiếng, chuyện rõ thế này còn hỏi, bị dọa ngu rồi à?

“Cướp của tôi thì có bản lĩnh gì, có giỏi đi cướp ngân hàng ấy.”

Tội phạm A tức giận: “Nếu bọn tao có thể cướp ngân hàng thì còn cướp của mày à?”

Thời Sênh nhún vai: “Thì nghĩa là không có bản lĩnh. Làm cướp cũng không phải loại cướp giỏi nhất, các người nói xem các người sống có lợi ích gì, không bằng đi chết hết đi.”

Tội phạm A: “…”

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Là một người bình thường, chẳng phải lời nên nói là khuyên bọn họ quay về làm người tốt hay sao?

“Mày nói với nó lời thừa làm gì, nhanh lên kẻo lại có người tới.” Tội phạm B thúc giục.

Tội phạm A đưa dao về phía Thời Sênh: “Mau lấy đồ ra đây nếu không đừng trách dao của tao không có mắt.”

“Dao không có mắt là vì người thiếu tâm nhãn.”

“Bốp!”

“Binh binh binh!”

Chuyện xảy ra quá nhanh, tội phạm B còn chưa kịp phản ứng lại thì

tên bạn đồng lõa của hắn đã nằm dưới đất rồi.

Mà cô gái nhìn tưởng rất dễ bắt nạt kia giờ lại đang cầm một thanh kiếm Thánh Nữ phát ra ánh sáng bảy màu lập lòe, mũi kiếm đặt trên yết hầu tên đồng bọn.

Kiếm ở đâu ra?

Kiếm ở đâu ra?

Cô lấy từ đâu ra một thanh kiếm to như thế?

Nhất định là đạo cụ!

Tội phạm B mất 3 giây mới có phản ứng. Hắn lập tức dịch tới và đặt dao lên eo Tần Ca.

Thời Sênh nhíu mày: “Buông dao, nếu không tôi giết chết hắn.”

“Cô em, lấy đạo cụ dọa anh đây đấy à? Cô em còn biết điều thì mau giao tiền ra, bằng không đừng trách tao không khách khí.”

Mắt Thời Sênh trầm xuống, hơi dùng sức thử thiết kiếm.

“A!” Tội phạm A kêu thảm một tiếng.

Thanh âm cực kỳ chói tai, trong đêm tối nghe càng thấy quỷ dị.

“Nhìn xem dao của anh nhanh hay kiếm của tôi nhanh?”

Người ác gặp người ác.

Chỉ còn xem ai ác hơn.

Hiển nhiên, Thời Sênh chưa bao giờ là một người biết nương tay.

Ánh mắt Tần Ca cũng lạnh xuống, mặc dù đang bị bọn tội phạm khống chế nhưng hắn cũng không để lộ ra biểu tình dư thừa nào.

“Đại ca, đại ca…” Tội phạm A bị dọa đến hoang mang lo sợ. “Nó thật sự muốn giết em. Đại ca cứu mạng…”

“Câm miệng.” Tội phạm B quát lớn, được việc không đủ, bại sự có thừa, “Cô em, đây là xã hội pháp trị, giết người phạm pháp.”

Ha, mi còn biết đây là xã hội pháp trị cơ đấy, sao còn dám đi cướp bóc?

Cướp bóc không bị bắn chết đúng không?

Não tàn à?

Thời Sênh đứng đắn phổ cập khoa học cho bọn hắn: “Đây là góc chết, các anh chọn cướp bóc ở chỗ này hẳn là đã điều tra kỹ rồi. Giết chết hai tên cặn bã các anh, các anh nghĩ tôi có dám không?”

“Nếu cô giết chúng tôi, cảnh sát sẽ phát hiện thi thể của chúng tôi, cô sẽ bị bắt.” Tội phạm B đè dao nhỏ vào eo Tần Ca. “Buông kiếm xuống, bằng không chúng ta cá chết lưới rách.”

Tội phạm B hiển nhiên cũng biết đã đụng phải đá tảng, không cầu tài, chỉ cầu rời đi an toàn.

“Anh buông anh ấy ra đã.” Thời Sênh lại dùng thêm một chút lực, tội phạm A kêu như heo bị chọc tiết, trên cổ đã có một vết thương.

“Lão đại, lão đại, cứu em…”

Trong đáy mắt tội phạm B hiện lên tia độc ác: “Chúng ta cùng thả người.”

Hôm nay tuyệt đối là ngày xui xẻo nhất của bọn họ, đi cướp lại gặp phải một cô gái không giống lẽ thường.

“Nghĩ hay quá!” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng. “Bắt hắn buông người ra trước cho ta.”

Nghe tiếng gào thảm thiết của tên tội phạm A, nội tâm tội phạm B giày vò khổ sở, đến khi chịu không nổi nữa, hắn mới thu dao lại: “Tôi thả, cô cũng thả hắn ra.”

Thời Sênh thu kiếm lại, tội phạm A ôm cổ, lăn về bên cạnh tội phạm B.

Vẻ độc ác trong mắt tội phạm B càng sâu, hắn mạnh mẽ đâm về phía Tần Ca.

Tần Ca nhướng mày, ra tay cực nhanh. Tội phạm B còn không thấy rõ động tác của hắn thì đã cảm thấy một trận đau nhức truyền tới từ cổ tay, con dao trong tay rơi xuống đất.

“A!” Tần Ca lắc lắc tay hắn, một cước đá tiếp vào đầu gối, thân mình tội phạm B mất đi trọng tâm, quỳ sấp xuống.

Tội phạm B vẻ mặt nhăn nhó, đáy mắt đầy vẻ không dám tin.

Người đàn ông này lợi hại như thế, sao vừa rồi không ra tay.

Hôm nay thật sự là xui tám đời.

Tên tội phạm A đứng bên cạnh mà thấy rét run.

Ánh mắt Tần Ca đảo qua, hắn không còn cốt khí gì nữa, cũng quỳ xuống.

“Đại ca, bọn em sai rồi, bọn em không dám nữa…”

Chương 449: Tần thời sơ ca (22)

Cuối cùng Tần Ca gọi cảnh sát. Khi cảnh sát tới, tội phạm A liền chỉ vào vết cứa trên cổ mình tố cáo.

“Cô ta, đồng chí cảnh sát, chính là cô ta, cô ta muốn giết tôi. Anh mau xem cổ tôi đi… Đã chảy máu rồi này… Đây là tội cố ý gây thương tích. Đồng chí cảnh sát, các anh mau bắt cô ta lại.”

Cảnh sát nhìn miệng vết thương của tội phạm A, chỉ là một vết xước ngoài da, đổ máu hơi nhiều mà thôi.

Đây rõ ràng là người ta tự vệ.

Cho dù người ta đục hẳn một lỗ thủng trên người anh thì cũng là bởi người ta tự vệ.

“Câm miệng!” Cảnh sát bắt hai tên tội phạm rồi nhốt vào xe.

Vì Thời Sênh và Tần Ca là đương sự nên cũng phải về cục cảnh sát lấy lời khai.

Hai tên kia vốn có sẵn án treo nên cảnh sát chỉ hỏi bọn họ một chút cho xong việc.

“Có yêu đương cũng đừng chọn nơi hẻo lánh, lỡ xảy ra chuyện gì thì chỉ có cô cậu thiệt thôi.” Cảnh sát cho bọn họ rời đi, còn không quên nhắc nhở một câu. “Được rồi, mau về nhà đi.”

“Thầy Tần, thầy nhìn đi, giờ em không về được thật rồi.” Thời Sênh đứng ở cổng cục cảnh sát, nhún vai vô tội.

Tần Ca liếc nhìn cô một cái, mày nhăn lại.

Tần Ca lại đem Thời Sênh ném tới khách sạn, còn hắn thì rời đi.

Thời Sênh gào lên tức giận.

Lần sau cứ trực tiếp làm đi, cho hắn giảm tức giận. Lần này đúng là bị hắn xoay cho khổ muốn chết.

…

“Kiều học muội, em rảnh không? Có thể…”

“Không thể.”

“Kiều học muội, em có hứng thú…”

“Không có hứng.”

“Kiều học muội, anh thích em. Em có thể hẹn hò với anh không?”

“Không thể.” Thời Sênh thỉnh thoảng mới ghé trường học mà chẳng khác nào mặt trời chói lọi.

Có rất nhiều người có hứng thú với thanh kiếm của cô.

Thời Sênh tránh những người đó, tìm một nơi ít người lui tới.

Đám thanh niên nhiệt tình đó không phải đối tượng cô muốn tán tỉnh.

“Thiển Thiển, sao con lại không nghe lời như thế?”

Thời Sênh nghe thấy câu này thì thân mình không tự chủ được mà dừng lại.

Bà Kiều tới trường?

“Mẹ… Con thật lòng thích anh ấy.”

“Thiển Thiển, con lớn rồi, mẹ không muốn quản vấn đề yêu đương của con. Nhưng nó ít tuổi hơn con, con ở bên nó sẽ rất mệt mỏi. Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, con không nên ở bên nó.”

“Mẹ…”

“Mẹ cho con thời gian ba ngày để chia tay nó, bằng không mẹ sẽ tự mình đi nói với nó, con tự mình lo liệu đi.”

Tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất dần vang xa, thân ảnh của Kiều Thiển Thiển từ nơi kia xuất hiện, vẻ mặt không tốt lắm.

Nhìn thấy Thời Sênh đứng bên ngoài, Kiều Thiển Thiển sửng sốt một chút, sau đó như nghĩ ra cái gì. “Kiều Sơ, rốt cuộc thì tôi đã làm gì có lỗi với cô chứ?”

Thời Sênh đờ đẫn.

Cô vừa mới chỉ ngẫu nhiên tới đây và gặp cô ta mà thôi, sao lại xả lên người cô rồi?

“Là cô nói chuyện này cho mẹ biết đúng không? Vì sao cô để yên cho tôi hả? Trước đây như thế, giờ cũng thế, tôi đã nhường cô tới vậy rồi, rốt cuộc cô còn muốn thế nào nữa?” Kiều Thiển Thiển càng nói

càng kích động.

Sênh bảo bối chỉ biết dựa vào thực lực: "…" Nữ chính đại nhân, cô đang nói cái khỉ gì thế.

Không cần đột nhiên bùng nổ cảm xúc như thế, bản tiểu thư ăn không tiêu đâu.

Kiều Thiển Thiển lại tiếp tục phát tiết: "Kiều Sơ, cô rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng tha cho tôi? Vì sao cô cứ phải đối đầu với tôi thế hả?"

Ai đối đầu với cô?

Bản cô nương đã làm gì đâu, đây là lỗi của tác giả nha.

"Giờ cô vừa lòng rồi chứ gì?" Kiều Thiển Thiển hét lớn một tiếng rồi khóc lóc chạy đi.

Thời Sênh nhìn một lúc mới kịp phản ứng. Nữ chính đại nhân tưởng cô đi nói cho bà Kiều sao?

Oan uổng quá!

Bản tiểu thư thực sự chưa làm gì mà.

Bà Kiều chỉ cho Kiều Thiển Thiển thời gian ba ngày.

Cô ta còn chưa thu xếp xong thì lại nhận được điện thoại của chị Đường Cẩm Thần hẹn cô ta ra ngoài trường gặp mặt.

Gặp người nhà Đường Cẩm Thần, Kiều Thiển Thiển rất khẩn trương, cô ta trang điểm mất nửa ngày mới đi tới nơi hẹn gặp.

Nghe nói Đường gia là dòng dõi thư hương, có hai cô con gái đầu lòng, chỉ có Đường Cẩm Thần là con trai.

Người tới là chị hai của Đường Cẩm Thần, nhìn rất mạnh mẽ, nét mặt khá giống với em trai.

“Kiều tiểu thư, xin chào…” Cô hai nhà họ Đường tự giới thiệu một phen, hoàn toàn không cho Kiều Thiển Thiển có cơ hội phản ứng, lại nói liền một hơi, “Tôi biết cô đang là nghiên cứu sinh. Chúng tôi cũng không có ý kiến gì về năng lực của cô. Nhưng Kiều tiểu thư, cô thực sự lớn tuổi hơn Cẩm Thần rất nhiều, không phải rất xứng đôi…”

Kiều Thiển Thiển cắn môi, lại là tuổi.

Người người đều nắm lấy tuổi của cô ta không chịu buông tha.

Hiện tại tình chị em đâu phải là chuyện kỳ quái gì, vì sao bọn họ không thể chấp nhận chuyện này chứ?

“Kiều tiểu thư, với học thức của cô, tìm một người tốt cũng không khó.” Cô hai nhà họ Đường nói chuyện cũng không phải khó nghe, nhưng giọng nói cường ngạnh lại làm cho người ta không thể phản bác. “Cô buông tha cho Cẩm Thần đi, nó vẫn còn trẻ.”

Kiều Thiển Thiển túm chặt vạt áo, rõ ràng là hắn đuổi theo cô ta không buông, sao giờ lại thành cô ta không biết xấu hổ quấn quýt lấy Đường Cẩm Thần rồi.

Cô hai nhà họ Kiều đánh giá Kiều Thiển Thiển vài phần, khẽ lắc đầu, dù là tuổi hay là khí độ thì cô gái này đều không xứng với Cẩm Thần.

“… Kiều tiểu thư, chỗ này là 300 vạn. Tôi đã tra được cô chỉ là con

nuôi của nhà họ Kiều. Số tiền này đủ cho cô ra nước ngoài học chuyên sâu. Cô cũng có thể định cư ở nước ngoài luôn…”

Kiều Thiển Thiển như bị cái gì kích thích, cầm lấy chi phiếu kia xé rách.

“Đường tiểu thư, nhà họ Kiều không thiếu chút tiền này.” Ánh mắt Kiều Thiển Thiển lạnh xuống. “Dù tôi chỉ là con nuôi nhà họ Kiều, nhưng muốn ra nước ngoài cũng không tới phiên người ngoài lo tiền.”

Đối với hành vi của Kiều Thiển Thiển, chị gái của Đường Cẩm Thần chỉ nhìn với ánh mắt lạnh lùng, hồi lâu sau mới nói: “Kiều tiểu thư, phải làm sao cô mới chịu rời khỏi Cẩm Thần?”

“Chỉ cần chúng tôi yêu thương nhau, dù gian nan hiểm trở cỡ nào, tôi và anh ấy cũng sẽ cùng đối mặt.”

Kiều Thiển Thiển nói vô cùng kiên định.

Vất vả lắm mới đi được tới nước này, còn chưa nở hoa đã chết non, sao cô ta có thể cam tâm cho được.

Cuối cùng, hai người chào nhau trong không khí không hề vui vẻ.

Trùng hợp là, lúc đi ra, Kiều Thiển Thiển lại gặp Thời Sênh. Thời Sênh đi theo Tần Ca nên không nhìn thấy cô ta.

Đáy mắt Kiều Thiển Thiển tràn ra một thứ ánh sáng khác thường, chỉ lướt qua trong giây lát.

“Hai chị em các cô thật có ý tứ.” Cô hai nhà họ Đường châm chọc một câu rồi lạnh lùng rời đi.

Một người có tình cảm ái muội với thầy giáo, một người lại yêu người nhỏ tuổi hơn mình…

…

Kiều Thiển Thiển chẳng những phải ứng phó bà Kiều mà phải ứng phó cả với người của nhà họ Đường nữa.

Rồi một lần, cô ta thấy Đường Cẩm Thần dây dưa không rõ với một cô gái.

Trước khi Đường Cẩm Thần theo đuổi cô ta, hắn là một hoa hoa công tử chính hiệu. Tuy rằng trong khoảng thời gian hẹn hò với cô ta đã cắt đứt hết với những cô gái khác…

Nhưng chó thì sao có thể đổi được tính thích ăn… cứt chứ.

Kiều Thiển Thiển thấy cảnh đó, chợt cảm thấy mình kiên trì như vậy chỉ để làm trò cười cho người khác.

Thế là cô ta nói chia tay Đường Cẩm Thần.

Chuyện này rất ồn ào, Đường Cẩm Thần như muốn lật tung cả trường lên. Sau khi nói lời chia tay với Đường Cẩm Thần, Kiều Thiển Thiển lại trở về tâm tình bình thường, mặc kệ hắn làm loạn thế nào cũng không gặp hắn.

Trường học xem mãi liền tỏ vẻ, chỉ muốn thấy kiếm Thánh Nữ, mong kiếm Thánh Nữ chiếu ánh sáng chiếu khắp địa cầu này.

Chương 450: Tần thời sơ ca (23)

Thời Sênh phát hiện gần đây chẳng những Kiều Thiển Thiển phát đại chiêu mà Tần Ca cũng phát đại chiêu.

Hắn không đi dạy!!

“Sao Tần Ca không lên lớp?” Thời Sênh hỏi Trần Khê ở đối diện.

Trần Khê nuốt vội một miếng cơm: “Nghe nói là bị tạm thời đình chỉ dạy.”

“Bị tạm thời đình chỉ dạy? Tại sao?”

Thảo nào mấy ngày nay thấy Tần Ca có điểm không thích hợp.

“Không biết. Sơ Sơ… Không phải cậu thật sự thích thầy Tần đấy chứ?”

Thời Sênh mỉm cười. “Cậu nhìn tớ giống đang nói đùa à?”

“Tạm thời nghỉ việc cũng được, cậu theo đuổi thầy ấy sẽ chẳng cần phải lo nghĩ gì nữa.” Trần Khê gật gật đầu, “Nếu cậu có thể hạ gục được thầy Tần, Sơ Sơ, cậu tuyệt đối sẽ nổi như cồn.”

“Chẳng phải giờ tớ cũng nổi như cồn sao?”

Trần Khê: “…” Cũng đúng, hiện tại người anh em này của hắn được người người săn đón đấy.

Nghe nói còn có người tìm cô đóng phim nữa.

#có người anh em được săn đón thật hãnh diện#

Thời Sênh không tìm được Tần Ca, gọi điện thoại cũng không nghe, tới tiểu khu tìm thì bảo an nói với cô rằng Tần Ca đã không ở đây nữa rồi.

Giờ Thời Sênh mới nhớ ra, mấy ngày rồi cô đều thấy Tần Ca ở bên ngoài suốt đêm, thì ra là không có nhà để về?

Sao nhân vật phản diện nào ở giai đoạn đầu cũng thảm thế?

Thật đáng thương!

Cuối cùng, Thời Sênh bắt đầu hack vệ tinh, tìm kiếm ở từng hội sở giải trí.

“Tần tiên sinh thật có năng lực, ý tưởng cũng rất tốt, không sai, không sai. Tới, tôi mời Tần tiên sinh một ly.” Một người đàn ông bưng ly rượu đế đầy đưa cho Tần Ca.

Tần Ca mặt không đổi sắc tiếp nhận ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng trong veo hơi tràn ra miệng, theo cái cổ trắng nõn chảy xuống áo.

Gã đàn ông nuốt nuốt nước miếng. Hắn nhích người tới gần Tần Ca, bàn tay đặt lên vai Tần Ca, đáy mắt nổi lên vẻ háo sắc, “Tần tiên sinh, cậu muốn đầu tư không thành vấn đề, nhưng cậu phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

“Mời Triệu tổng nói.” Tần Ca không nhìn gã cho nên không thấy được sự khác thường trong mắt gã.

Gã đàn ông cười xấu xa: “Cái này đơn giản thôi, Tần tiên sinh theo tôi một đêm. Cậu muốn bao nhiêu tôi sẽ đáp ứng hết.”

Tần Ca ngẩng phắt đầu, sắc mặt cực kỳ khó coi, đứng dậy đi ra ngoài.

Triệu Tổng tay chân nhanh nhẹn giữ chặt Tần Ca: “Tần tiên sinh, cậu nên hiểu rõ một điều, người dám đối đầu với Tần gia không nhiều lắm. Lão Triệu tôi chẳng có gì, chỉ có tiền là nhiều. Chỉ cần cậu bồi tôi một đêm, tôi thậm chí còn có thể giúp cậu đối phó với Tần gia.”

Người đàn ông này là hàng cực phẩm, nếu hắn có thể đặt dưới thân mình…

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy máu nóng sôi trào.

Người bốn xung quanh biết rõ sở thích của gã Triệu tổng này, chỉ có thể thầm than thở cho một người đàn ông tốt như Tần Ca bị gã để mắt tới.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi rời khỏi phòng. Vừa rồi bọn họ đã thấy Triệu tổng kia cho thuốc vào ly rượu của Tần Ca.

“Triệu tổng, buông ra.” Tần Ca lạnh lùng nói.

“Tần tiên sinh, để thành chuyện lớn thì đừng để ý chuyện nhỏ.” Tay Triệu tổng khẽ vuốt trên tay Tần Ca.

Tần Ca tránh đi, trong mắt đầy vẻ chán ghét và lạnh lùng làm cho Triệu tổng cảm thấy hơi sợ.

Nhưng nghĩ mình đã cho hắn uống thuốc được rồi, gã liền trấn định, chỉ cần chờ thuốc phát tác là được.

“Tần tiên sinh, đừng kích động thế, đây là chuyện tôi tình anh nguyện, cậu không thích thì tôi cũng không ép uổng.” Triệu tổng bắt đầu cố kéo dài thời gian. “Hạng mục mà cậu nói tôi rất thích, nhưng chúng ta có nên nói kỹ một chút không?”

“Triệu tổng, cáo từ.” Tần Ca vòng qua người Triệu tổng, muốn rời đi.

Triệu Tổng giữ lấy tay Tần Ca, một tay đẩy ép hắn vào tường, hiển nhiên là hắn cũng có luyện tập công phu nên có thể giữ Tần Ca rất chặt.

“Tần Ca, đừng có cho cậu mặt mũi mà cậu không biết xấu hổ.” Mặt Triệu tổng trở nên âm trầm. “Ông đây coi trọng cậu chính là cái phúc của cậu.”

Nói xong, hắn liền hướng về phía mặt Tần Ca định hôn xuống.

“Rầm!”

Âm thanh lớn vang lên, Triệu tổng còn chưa kịp quay đầu thì đã bị ai đó đá bay, đụng vào góc tường bên cạnh.

Thời Sênh mang theo bộ mặt âm trầm, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Triệu tổng bị đá tới mơ mơ màng màng.

Đáy lòng Tần Ca run lên, hắn chưa từng nghĩ cô sẽ xuất hiện vào thời khắc này.

Nhưng cô đã tới, hắn lại cảm thấy thế này mới hợp lý.

Tần Ca không dám đối diện với Thời Sênh.

Chuyện hôm nay, đối với hắn mà nói chính là một vết nhơ.

Thời Sênh không nhìn Tần Ca, bước vài bước tiến lên, túm lấy Triệu tổng, hung tợn hỏi: “Vừa rồi ông muốn làm gì anh ấy? Anh ấy là người mà ông có thể chạm vào sao?”

Cô còn chưa được ngủ, lão già này lại dám động vào hắn.

Đầu óc Triệu tổng vẫn đang lơ mơ, nghe thấy câu chất vấn của Thời Sênh thì chậm rãi tỉnh táo lại.

“Mày là ai? Ai cho mày vào đây? Mày có biết tao là ai không? Còn không mau buông tay ra?”

“Ông là ai?” Âm điệu thực cổ quái, làm cho người nghe không khỏi tê dại cả da đầu.

Triệu tổng đang định nói chuyện thì lại nghe thấy cô gái kia nói tiếp với giọng điệu như cũ: “Ông đây thèm vào quan tâm mày là ai.”

Thời Sênh đứng dậy rồi đạp gã ta một trận.

“Ông đây đánh mày chính là phúc khí của mày. Ai bảo mày dám động vào anh ấy. Ông đây còn chưa dám động vào. Mày định tỏ ra trâu bò à, lên trời cho ông đây xem đi.”

Triệu tổng bị đánh tới choáng váng đầu óc, ngay cả một câu cũng không thốt ra nổi.

Đánh Triệu tổng xong, Thời Sênh đứng thở hổn hển, sau vài phút, cô

mới thong thả xoay người.

Tần Ca dựa vào tường, sắc mặt hơi đỏ, ánh sáng trong mắt dần mê ly.

Thời Sênh cau mày, xoay người lại đi về phía Triệu tổng tiếp tục đánh.

Còn dám cho hắn dùng thuốc.

Cho mày dùng thuốc này.

Thời Sênh lấy di động ra gọi điện, không biết bên kia nói gì, Thời Sênh báo tên phòng rồi cúp máy.

Hít sâu một hơi, sau đó đi về phía Tần Ca.

Hắn còn dám chạy tới đây uống rượu, quả thực bị điên rồi.

Nếu hôm nay cô không tới thì sẽ xảy ra chuyện gì?

“Còn biết em là ai không?” Thời Sênh đứng cách hắn một chút, hỏi.

Trên người Tần Ca nóng rần rần như bị lửa thiêu, lại như có ngàn vạn con kiến đang cắn, hạ thân sưng lên cực kỳ khó chịu.

“… Kiều Sơ…” Tần Ca gian nan gọi tên cô.

Thời Sênh liếc hắn một cái: “Chính mình tìm nghiệt thì cố mà chịu đi.”

Tần Ca dán chặt vào tường, thật sự không nhúc nhích.

Đại khái hơn mười phút sau, có hai người đi vào phòng.

“Bà chủ, thẻ phòng.” Một người đưa cho Thời Sênh thẻ từ phòng khách sạn, ánh mắt lại khẽ đảo qua người Tần Ca.

Thời Sênh nhận lấy thẻ phòng, đi tới trước mặt Tần Ca.

Thuốc này cũng không quá mạnh, chỉ dùng để trợ hứng, Tần Ca có thể nhịn được.

Thời Sênh trừng mắt với hắn một cái, Tần Ca như trẻ nhỏ mắc lỗi, chột dạ cúi đầu, sắc mặt đỏ ửng, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Lúc đưa Tần Ca về phòng, thỉnh thoảng Thời Sênh ngẫu nhiên chạm vào, hắn không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Lần trước uống rượu, đến đánh rắm cũng chẳng nhớ, lần này lại bị cho uống thuốc.

Thời Sênh mệt lòng, cả người vẫn còn trong tâm trạng hoảng hốt.

Cô không dám nghĩ, nếu hôm nay cô tới chậm một bước thì Tần Ca sẽ bị đẩy xuống vực sâu đến mức nào.

“Đi vào ngâm nước lạnh, nhìn em làm gì?” Thời Sênh tức giận đuổi hắn vào phòng tắm.

Chương 451: Tần thời sơ ca (24)

Tần Ca ngâm mình trong bồn nước lớn lạnh như băng, đáy lòng hơi thất vọng.

Nhưng lại cảm thấy như thế mới đúng, dù làm gì thì hắn không có cách nào nuôi cô được.

“Cạch…”

Thần kinh Tần Ca căng lên, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa.

Thân ảnh Thời Sênh xuất hiện trong tầm mắt hắn, sau khi đi vào còn đóng cửa lại.

“Em…” Tần Ca rụt người vào trong nước, cô vào đây làm gì chứ?

Thời Sênh vươn tay cởi áo của mình ra.

Cả người Tần Ca cứng đờ.

“Kiều Sơ!” Tần Ca quát lên với giọng khàn khàn.

“Quát cái gì mà quát?”

Hô hấp của Tần Ca hơi dồn dập: “Đi ra ngoài đi.”

“Em tính cưỡng bức anh.” Thời Sênh đã cởi áo, chỉ còn lại nội y và làn da trắng ngần lộ ra ngoài. “Tốt nhất anh mau chạy đi.”

Cưỡng bức hắn?

Tần Ca nhìn cô không chớp mắt.

Thời Sênh lại cởi quần, chỉ mặc đúng bộ nội y trên người, cô đi về phía bồn tắm.

Ánh sáng từ ngọn đèn vàng ấm áp bao bọc lấy thân thể cô. Cô càng tiến lại gần thì Tần Ca càng cảm thấy khó thở, sự khô nóng trong cơ thể còn chưa lui đi lại trào dâng lên.

“Ùm.”

“Mẹ nó, lạnh quá!” Thời Sênh lập tức rụt chân lại, “Chuyện đó… hay là cứ lên giường đi.”

Tần Ca cảm thấy mình bắt đầu say rồi, hiện tại hắn chỉ muốn cô.

Không được!

“Kiều Sơ…”

Thời Sênh ngồi xuống cạnh bồn tắm lớn, nửa cười nửa không nhìn hắn.

Lý trí trong đầu Tần Ca sụp đổ mạnh mẽ, hắn vươn tay kéo Thời Sênh vào trong nước.

Đột nhiên bị kéo xuống nước lạnh, Thời Sênh run lên.

Tần Ca ấn chốt mở nước nóng, nước tuôn vào trong bồn tắm, nước lạnh như băng chậm rãi ấm lên.

Thời Sênh bị hắn ôm trong ngực, hắn chẳng làm gì, chỉ ôm cô như thế.

Thời Sênh có thể cảm giác được mình đang đè lên thứ gì đó cứng rắn, nóng rực.

Đến tận khi nước trong bồn trở nên ấm hẳn, Tần Ca mới bắt đầu chậm rãi đốt lửa trên người cô.

Động tác của hắn vừa dịu dàng lại vừa cẩn thận.

Đến thời điểm cuối cùng, Tần Ca dừng lại một chút: “Kiều Sơ, ở bên tôi rồi thì cả đời này em cũng chỉ có thể ở bên tôi dù cuộc sống của tôi thế nào. Nhưng nếu em phản bội tôi thì kết cục sẽ rất nghiên trọng. Kiều Sơ, giờ em đổi ý vẫn còn kịp.”

“Kết cục của phản bội em cũng rất nghiêm trọng.”

Lưng Tần Ca trầm xuống.

Bị tiếng nước lấn át.

…

Tần Ca có cảm giác tối qua là một giấc mơ.

Trong mơ, hắn đè lên Kiều Sơ, làm một lần rồi lại một lần…

Ý thức mê man, Tần Ca hơi xoay người, đột nhiên lại thấy không thích hợp. Hắn mạnh mẽ tỉnh táo lại khi cảm nhận được một thân thể ấm áp trong lòng.

Tối hôm qua không phải giấc mơ.

Tim Tần Ca đập nhanh hơn, cuối cùng trở nên kinh hoàng không ngừng được.

Hắn chầm chậm cúi đầu.

Nữ sinh ghé vào lòng hắn ngủ rất say, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, cánh tay ôm ngang eo hắn.

Hắn có thể cảm nhận được thân thể cô dính sát vào mình, làn da tinh tế như bạch ngọc nõn nà, trắng mịn.

Giống hệt cảm giác tối qua.

Tiểu Tần Ca lập tức lớn lên, ngóc đầu ưỡn ngực kêu gào.

Thời Sênh bị chọc cho khó chịu, mày nhíu lại: “Mới sáng tinh mơ mà anh đã phát xuân cái gì, có để yên cho người ta không hả?”

Mới tỉnh ngủ nên giọng cô hơi khàn, lọt vào tai Tần Ca lại không khác gì lời mời gọi.

Hắn đã thực sự ăn cô rồi…

Thời Sênh hơi lùi ra, chậm rãi thoát khỏi cái ôm của hắn, lật người sang bên tiếp tục ngủ.

Đàn ông cấm dục nhiều năm thật đáng sợ.

Tần Ca nhìn bóng dáng cô, ánh mắt trầm xuống, chuyện đêm qua chậm rãi hiển hiện.

Từ phòng tắm ra tới giường, hình như bọn họ đã làm rất lâu.

Đáy lòng xuất hiện rung động quen thuộc, giống như bọn họ đã bên nhau từ trước đó thật lâu…

“Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Nếu đã như vậy, đáy lòng hắn cũng thích cô, là đàn ông, dù gì cũng phải phụ trách.

“Ừm.” Không chịu trách nhiệm thì ông đây đập chết anh.

Tần Ca chậm rãi nhích tới gần, ôm lấy cô từ phía sau: “Tối hôm qua anh không làm em đau chứ?”

Hắn mơ hồ nhớ được tiếng rên đau đớn của cô.

“Có kinh nghiệm thì tốt rồi.” Thời Sênh thốt lên.

Tần Ca: “…”

Hắn đen mặt, bắt đầu nhóm lửa trên người Thời Sênh.

“Mẹ kiếp, anh không mệt nhưng em mệt, đừng có làm loạn nữa… Tần Ca, ông nội nhà anh, đừng đừng đừng động chỗ đó, a… Đau, đau, não anh có vấn đề à…”

Nghe Thời Sênh kêu đau, Tần Ca không dám động, hắn nhìn người dưới thân mình bằng ánh mắt vô tội.

Thời Sênh thở dốc hai hơi, nuốt cục tức vào bụng: “Của anh lớn quá!”

Dù sao thân thể này cũng là lần đầu tiên, tối qua để đáp ứng hắn mà cô phải rót cạn linh lực trong cơ thể.

Tai Tần Ca hơi đỏ lên, chậm rãi lui xuống, vừa rồi hắn đã quá xúc động.

“Đau lắm ư?”

“Ừm.” Thời Sênh xoay người, rúc vào lòng hắn.

Tần Ca ôm cô: “Lần sau anh sẽ chú ý.” Tối qua là lần đầu tiên nên đúng là không có kinh nghiệm.

Ôm Thời Sênh, đặc biệt là cô còn không mặc quần áo, điều này chẳng khác nào tra tấn Tần Ca.

Thời Sênh còn cố tình cọ cọ trong lòng hắn. Tần Ca nhịn không nhúc nhích. Thời Sênh cảm thấy rất mỹ mãn, đây mới là Phượng Từ của cô chứ.

Tần Ca nằm cạnh Thời Sênh tới tận chiều. Thời Sênh ngáp một cái rồi ngồi dậy, ôm lấy quần áo của Tần Ca đi vào nhà tắm.

Tần Ca chỉ có thể ở trần ngồi trên giường. Hắn đâu có thể mặc được đồ của cô đâu?

Muốn mặc cũng không mặc nổi.

Tần Ca ngồi dựa vào giường, ánh mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, tự hỏi tiếp theo mình nên làm gì bây giờ.

Trước đây hắn không nghĩ sẽ ở bên cô, nhưng bây giờ…

Hắn vuốt ngực, ánh mắt trở nên nhu hòa, trái tim trống rỗng như được lấp đầy.

Hắn không muốn buông tha cho cô.

“Anh cần tiền?” Một thân thể mềm mại dán vào hắn, hơi thở ấm áp phả lên tai.

Tần Ca quay đầu, ôm Thời Sênh vào lòng: “Đi theo anh, sợ em sẽ phải chịu khổ.”

Thứ hắn phải đối mặt không chỉ là việc gây dựng sự nghiệp mà còn là những khó khăn do Tần gia gây ra.

“Có muốn nghĩ một chút không. Anh theo em, em đưa anh trèo lên đỉnh cao cuộc đời.” Thời Sênh vỗ vỗ ngực Tần Ca, “Em rất trâu đấy, anh có tin không?”

“Anh tin.” Tần Ca cười gật đầu, “Nhưng sắc đẹp này của anh cũng không biết có thể bán được bao lâu. Đến lúc em không thích anh nữa, anh chỉ có thể dùng tiền để giữ em lại.”

“Cũng đúng, cố lên!”

Tần Ca: “…”

“Ngủ một lần một trăm ngàn, anh ngủ với em mười lần, em cho anh mười triệu, thế nào?” Thời Sênh ra giá với Tần Ca.

“Ở trong lòng em, giá trị của anh là một trăm ngàn một lần sao?” Sao cô có thể nói thoải mái như vậy chứ? Tiền mà có thể kiếm dễ như thế thì triệu phú trên thế giới này cũng không vất vả chạy khắp nơi.

Thời Sênh ngồi vào lòng hắn, hơi cúi đầu đối diện với hắn: “Một trăm ngàn còn không đủ nhiều à? Em ra ngoài bao dưỡng tiểu bạch kiểm, một trăm ngàn là đủ bao cả năm rồi. Anh một lần kiếm được hẳn một trăm ngàn, quý lắm đấy có biết không.”

Tần Ca còn tưởng cô định nói cái gì đứng đắn lắm, kết quả…

Chẳng phải những người yêu nhau thì sẽ nói đại loại như: “Ở trong lòng em, anh là vô giá.” hay sao?

Chẳng lẽ sách hắn đọc có vấn đề?

“Vậy chúng ta làm thêm lần nữa?” Tần Ca dùng sức, tư thế hai người lập tức thay đổi, Thời Sênh bị hắn đè dưới người.

“Không… Ưm… Mẹ kiếp, Tần Ca… Anh là đồ cầm thú!”

Chương 452: Tần thời sơ ca (25)

Hai người lăn lộn một phen, linh lực của Thời Sênh mới vừa khôi phục được một chút lại cạn sạch.

Không hổ xứng với cái tên!

Cầm thú!

“Em nói cho anh biết, giờ em ngủ với anh một trăm ngàn một lần. Sau này anh muốn ngủ với em thì phải trả em một triệu một lần.”

“Được.” Bao nhiêu cũng được.

Tần Ca không cảm thấy có gì mất tự nhiên cả. Thời Sênh cho hắn tiền thì hắn cầm. Nhưng cầm rồi lại nghĩ, hắn dùng thân thể kiếm được tiền, chẳng lẽ người khác cũng có thể dùng thân thể kiếm được nhiều tiền như thế sao?

Nhưng ngẫm lại yêu cầu của Thời Sênh, Tần Ca lại cảm thấy như bị một ngọn núi đè nặng lên người. Một lần một triệu, giờ hắn còn chẳng có xu nào…

Thời Sênh hào phóng vứt ra một cái thẻ: “Bảo bối, cứ quẹt thoải mái đi.”

Tần Ca cầm thẻ, đáy lòng nghĩ thấy tức cười, lúc trước cô nói cô bao dưỡng hắn, không ngờ đúng là hắn bị bao thật.

Lúc hai người ra khỏi khách sạn thì gặp Kiều Thiển Thiển và Đường Cẩm Thần, hai người vừa trả phòng, nhìn thì thấy hình như không được vui vẻ cho lắm.

Ánh mắt Kiều Thiển Thiển nhìn tới cánh tay Tần Ca ôm Thời Sênh thì sắc mặt càng u ám, Thời Sênh đang cố tình diễn cho cô ta xem đây mà.

Sự tự ti và quẫn bách trong lòng Kiều Thiển Thiển lại dâng lên. Cô ta túm lấy túi xách, rời khỏi khách sạn như chạy trốn.

“Anh và Kiều Thiển Thiển có quan hệ gì?” Thời Sênh đẩy Tần Ca, chuyện kia cô còn chưa quên.

“Trước kia ở cùng một cô nhi viện.” Tần Ca đáp nhẹ nhàng, bâng quơ. “Yên tâm, anh chẳng có quan hệ gì với cô ta cả, trước khi quen em cũng không có ai hết.”

Lượng tin tức mà Tần Ca nói ra thật sự lớn…

Cô nhi viện?

Trước đây khi cô tra tư liệu về Tần Ca, cũng không thấy nói hắn là cô nhi.

“Nghĩ cái gì thế?” Tần Ca xoa xoa đầu cô. “Anh là thiếu gia hàng thật giá thật của Tần gia, chỉ có điều người làm chủ Tần gia lúc này không phải ba anh.”

Trước đây, Tần Ca bị thất lạc gia đình, được một người tốt đưa tới cô nhi viện, sau đó lại được tìm về.

“Tần Hân không phải em gái ruột của anh à?”

“Đương nhiên không phải, nó là em họ của anh.” Nếu là em gái ruột thì chính là cấm luyến rồi còn gì? Cô vợ này của hắn rốt cuộc nghĩ cái gì vậy không biết?

Được rồi, tuy rằng không phải em gái ruột nhưng vẫn có quan hệ huyết thống, còn là họ ba đời nữa.

“Lá gan lớn thật!” Cô em họ này đúng là trâu bò.

Ngay cả anh họ mà cũng dám mơ ước.

“Tần gia loạn lắm, loại chuyện này…” Tần Ca không nói nữa, có những chuyện bẩn thỉu hắn không muốn nói với cô.

Tần Ca tiện đường tới trường học hoàn thành nốt thủ tục nghỉ việc nên đưa Thời Sênh về ký túc xá luôn.

Thời Sênh thừa dịp không có người, hôn bẹp lên mặt Tần Ca một cái sau đó chạy ngay về ký túc xá tiếp tục ngủ.

Tần Ca bất đắc dĩ, rốt cuộc cô đi học để làm gì nhỉ?

Nhưng hai người cũng không ngờ, chưa đầy một tiếng đã có một bài viết được tung ra.

“Học muội Tiểu Sơ, em còn ngủ được à?” Học tỷ ném luôn đống sách vở trong lòng, hấp tấp chạy lại, giơ di động ra, chỉ chỉ vào màn hình. “Người này là em đúng không? Em đang hẹn hò với thầy Tần à?”

Thời Sênh bị ánh sáng của màn hình điện thoại làm cho không mở nổi mắt, một hồi lâu sau mới nhìn rõ.

Là diễn đàn của trường.

“Giảng viên vàng và sinh viên vào khách sạn, là đạo đức suy đồi hay là giao dịch đen tối?”

Bên dưới còn có ảnh chụp hai người lúc rời khỏi khách sạn, còn có cả hình ảnh lúc bọn họ tay cầm tay đi trên đường và ảnh cô hôn Tần Ca ở trường.

“Tiểu Sơ, nói gì đi, giờ khắp trường đều đang bàn tán về bài viết này đấy.”

Tuy rằng tuổi của Tần Ca không lớn nhưng rốt cuộc vẫn là giảng viên đại học, lại cùng với sinh viên của mình vào khách sạn thì rất không tốt.

“Ừm, em và anh ấy đang hẹn hò.” Thời Sênh gật gật đầu.

“Em thực sự đã bắt được thầy Tần à?” Học tỷ kia kinh ngạc.

Thời Sênh xuống giường, lời nói ngông cuồng: “Có gì khó, ngủ một giấc là thành mà.”

Học tỷ: “…” Giờ em đã ngủ tới mức nổi tiếng rồi.

Thời Sênh kéo ghế dựa ở bàn học ra, mở máy tính, lên diễn đàn, động tác cực kỳ lưu loát.

Tài khoản đăng là một tài khoản phụ, địa chỉ IP là ở quán internet, đối phương thực cẩn thận.

Hiện tại trường học còn chưa thông báo chuyện Tần Ca bị cho thôi

việc nên đại bộ phận đều không biết. Bên dưới là vô số bình luận nào là hâm mộ, ghen tị, nào là lên án đạo đức bại hoại.

Thời Sênh gõ phím bùm bùm.

Chờ học tỷ bên kia F5 một lần thì bài viết đó đã không còn tăm hơi.

“A… Sao lại không thấy nữa rồi?”

“Em dùng tài khoản Admin xóa rồi.”

Học tỷ: “…”

Học muội lợi hại!

“Tiểu Sơ, em đi đâu thế?” Học tỷ thấy Thời Sênh đột ngột đứng dậy rời khỏi phòng thì hỏi một câu theo phản xạ.

“Đi an ủi đối tượng của em một chút.” Thời Sênh cũng không quay đầu lại.

Học tỷ: “…”

Người cần an ủi không phải là em sao?

Ra khỏi ký túc, Thời Sênh cúi đầu đi về phía phòng Hiệu trưởng.

Tần Ca đi làm thủ tục nên chắc sẽ ở bên đó.

Dù bài viết kia bị Quản trị viên xóa đi nhưng phỏng chừng toàn bộ người trong trường đều đã đọc được.

Cô vừa xuất hiện, không ít người chỉ trỏ bàn tán.

“Chắc chắn là cô ta quyến rũ thầy Tần…”

“Thầy Tần là người tốt như thế, sao có thể để ý cô ta được, không ngờ lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy.”

“Mấy cái video lúc trước chẳng phải là để lấy lòng mọi người sao? Cầm một đạo cụ rẻ tiền không biết lấy từ đâu ra, khua loạn một hồi, nghĩ mình là ngôi sao chắc?”

“Kiều Sơ!”

Âm thanh quát to làm cho người xung quanh lập tức dừng bàn tán, nhìn về phía chủ nhân của lời hét đó.

Bà Kiều hùng hùng hổ hổ đi tới trước mặt Thời Sênh, cường thế nói: “Theo tao về nhà.”

Thời Sênh chớp mắt: “Con còn có việc.”

Sao bà Kiều biết nhanh như thế được? Chắc chắn bà ấy không thể cả ngày ngồi theo dõi diễn đàn trường cô được?

“Mày thì có chuyện gì? Còn muốn đi dụ dỗ thầy giáo của mình à?” Bà Kiều cảm thấy chuyện này hơi riêng tư nên cũng không dám nói to.

“Yes. Con muốn dụ dỗ anh ấy đấy, thì sao, không được à?” Thời Sênh mà đã bướng lên thì chẳng ai ngăn nổi. “Mẹ không dụ dỗ ba con thì có thể ở bên ba được ư?”

Dễ nghe là theo đuổi, còn khó nghe thì chính là dụ dỗ còn gì. Nếu thành tình nhân thì sẽ là thân thuộc, nếu không thành thì sẽ nói người này thật không biết xấu hổ.

Bà Kiều giận dữ: “Kiều Sơ, đây là lời mà mày có thể nói với người lớn à? Mày còn đang đi học, lại đi khách sạn với một giảng viên là tính làm gì? Mày nhìn người ta đang nhìn mày thế nào kìa. Cả Kiều gia đều bị mày làm cho mất hết mặt mũi rồi.”

“Nói xong chưa?” Vẻ mặt Thời Sênh bình thản. “Nói xong rồi thì về đi, đừng chắn đường.”

“Kiều Sơ.” Bà Kiều giữ lấy tay cô. “Mày muốn lật trời đúng không, theo tao về nhà ngay.”

Thời Sênh tránh khỏi bà Kiều, ai ngờ bà ta lại nâng tay muốn tát cô.

Thời Sênh hơi tránh người nên cái tát không giáng xuống mặt mà lại đánh vào vai cô, “bốp” một tiếng vô cùng vang dội.

“Sơ Sơ, cậu không sao chứ?” Trần Khê không biết từ đâu lao ra.

Thời Sênh nhìn bà Kiều với ánh mắt lạnh như băng.

Kiếm của bà đâu?

Bà Kiều bị ánh mắt lạnh lẽo của Thời Sênh làm cho toát mồ hôi hột. Bà ta là mẹ, chẳng lẽ nó còn có thể làm gì bà ta sao?

Nghĩ như thế, bà Kiều lại không lo lắng nữa. “Kiều Sơ, ánh mắt của mày là sao hả? Còn muốn đánh mẹ mày nữa phải không?”

“Đánh bà?” Thời Sênh nở một nụ cười châm chọc, “Bà xứng sao?”

Vẻ mặt bà Kiều lúc trắng lúc xanh, đủ các loại cảm xúc đan xen, nhưng nhiều nhất là phẫn nộ, còn có một chút… oán hận.

Chương 453: Tần thời sơ ca (26)

“Sơ Sơ, dì, hai người bình tĩnh một chút.” Trần Khê chắn giữa hai người. “Dì, dì cho Sơ Sơ một cơ hội giải thích đi.”

“Có cái gì phải giải thích, ảnh cũng có rồi, mặt mũi cũng rất rõ ràng. Tôi cho nó tới đây học chứ không phải tới dụ dỗ đàn ông.”

Bà Kiều vừa nói dứt lời, Trần Khê liền cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Xảy ra chuyện lớn như thế, thân là mẹ thì phản ứng đầu tiên phải làm là nên áp chuyện này xuống, chẳng lẽ đến thanh danh con gái của mình cũng không thèm để ý sao?

Vậy mà người phụ nữ này lại chạy tới trường tìm Sơ Sơ làm loạn…

“Tôi tình nguyện, bà quản được sao?” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

“Mày mày… Mày là đồ bất hiếu. Sao lúc trước tao lại sinh ra một đứa như mày cơ chứ, thà rằng không sinh còn hơn.”

“Vậy nhét tôi vào lại đi?” Muộn rồi, thế giới này làm gì có thuốc chữa hối hận.

Người kính ta một thước, ta liền kính người ba trượng.

Nguyên tắc của Thời Sênh luôn là như vậy.

“Mày…” Bà Kiều tức giận thở hổn hển.

“Kiều Sơ.” Một giọng nói mười phần ám áp vang lên. Một thân hình cao lớn đi tới, kéo Thời Sênh vào lòng. “Em không sao chứ?”

“Tay chân lành lặn.”

Nghe cô nói vậy, Tần Ca mới cảm thấy an tâm. Hắn ôm Thời Sênh, nhìn bà Kiều: “Dì Kiều, là cháu theo đuổi Kiều Sơ trước, dì có chuyện gì thì cứ tới tìm cháu.”

Tần Ca xuất hiện quả thực đã đẩy sự tình tới cao trào. Nếu không phải hắn ôm Thời Sênh, bà Kiều đại khái sẽ cực kỳ coi trọng hắn.

Bằng cấp của Tần Ca kim quang lòe lòe, tuổi còn trẻ mà đã làm giáo sư.

Chỉ có mỗi một vấn đề đó là nảy sinh ra cái tình cảm thầy trò này.

“Tần tiên sinh, con gái tôi không hiểu chuyện từ nhỏ. Hai đứa sẽ không có tương lai đâu. Cậu cũng đừng tự hủy tiền đồ của mình.”

“Giờ tôi chỉ còn cô ấy.” Giọng điệu của Tần Ca cực kỳ kiên định, “Cho nên, xin lỗi dì Kiều, tôi sẽ không buông tay cô ấy đâu.”

Thời Sênh nắm chặt tay Tần Ca, có cô là đủ rồi.

Hắn có thể buông tha tất cả, nhưng hắn không thể để mất cô.

Bà Kiều tức tới muốn hôn mê. Không biết Kiều Thiển Thiển đứng trong đám người bao lâu, đến tận khi bà Kiều ngất xỉu mới lao ra, gọi cấp cứu đưa bà Kiều vào bệnh viện.

Chuyện này vốn là chuyện lớn, nhưng sau khi nhà trường đưa ra thông báo thì nhất thời liền chẳng còn gì để nói cả.

Thầy Tần đã tạm thời rời cương vị giảng dạy.

Người không biết nguyên nhân còn tưởng Tần Ca vì muốn ở bên Thời Sênh nên mới tạm xin thôi việc. Số nữ sinh ghen ghét, hâm mộ Thời Sênh nắm tay có thể vòng hết một vòng Trái đất, nhưng có người lại rất ủng hộ cặp đôi này.

Dù có tài nhưng lại dám vì người mình yêu xin thôi việc, đây còn không phải là tình yêu chân thành sao?

Thời Sênh cũng nghỉ học, Tần Ca không ở đây, nữ chính sắp ra nước ngoài, cô còn ở lại trường làm quái gì?

Tiếc nuối nhất chỉ có tên bạn tốt Trần Khê mà thôi.

Hai người gặp nhau ở thư viện, về phần vì sao lại gặp ở thư viện ư?

Ai biết Trần Khê bị trúng gió gì chứ?

“Cậu thật sự định thôi học à?” Trần Khê vẻ mặt tiếc nuối. “Thầy Tần nghỉ rồi, cậu cũng không cần nghỉ mà?”

“Nơi này chẳng có gì vui.” Thời Sênh lắc đầu.

“Tớ ở trong lòng cậu phải có một vị trí gì chứ?” Trần Khê giận dỗi, “Cậu thật vô lương tâm, phí công tớ đối xử với cậu tốt như thế.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật. “Tớ ở trường học với cậu thì Tần Ca sẽ đánh chết cậu đấy.”

Trần Khê ho khan một tiếng, “Nếu thầy Tần đối xử với cậu không tốt thì cậu cứ nói với tớ, tớ sẽ đánh thầy ấy giúp cậu.”

“Với cái thân hình này của cậu… có thể đánh thắng được anh ấy à?”

“Sơ Sơ, cậu đừng nhìn tớ mặc quần áo mà thấy gầy, lúc cởi ra cũng có thịt đấy!” Trần Khê không phục nên giải thích, “Cậu xem tớ có cơ tay đây này.”

Thời Sênh không muốn nói tới cái chuyện mà bạn gái tương lai của hắn mới cần quan tâm này, “Bao giờ thực tập thì gọi cho tớ, tớ sẽ cho cậu một cơ hội thực tập.”

Hiện tại sinh viên mới ra trường tìm việc rất khó khăn, cần phải tận dụng tài nguyên bên người, vì thế Trần Khê không nói gì nữa. Mọi người đều là anh em, nói thêm nữa thì đúng là không hay cho lắm.

“Vậy sau này tiểu nhân xin dựa vào Kiều tổng, mong rằng ngài đừng ghét bỏ, cứ cho tiểu đệ cái chức CEO là được rồi. Như thế tiểu đệ mới có thể cưới được một em gái vừa ngoan, vừa đẹp lại vừa giàu.” Trần Khê giả vờ bái lạy, ánh mắt nhìn thấy người đang đi tới, “Giáo sư nhà cậu tới rồi, tớ đi trước đây, nhớ giữ liên lạc.”

Trần Khê rất sợ Tần Ca, dù hiện tại vị giáo sư này đã là người đàn ông của huynh đệ nhà hắn.

Tần Ca đi tới đối diện Thời Sênh. “Em không cần phải nghỉ học.”

Hắn đi rồi thì cô sẽ không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng nào nữa.

Thời Sênh nằm bò ra bàn, nghiêng đầu nhìn Tần Ca sau đó ngoắc ngoắc tay với hắn.

Tần Ca nhìn xung quanh, đây là thư viện, rất nhiều người đang ở đây, nhưng hiện tại bọn họ đã công khai rồi, cũng chẳng cần để ý nhiều như thế. Vì vậy hắn liền tới ngồi bên cạnh Thời Sênh, cúi mặt về phía cô.

Thời Sênh gặm gặm liếm liếm môi hắn như một con cún con vậy.

Nữ sinh nằm bò ra bàn, nam sinh phối hợp ghé sát đầu vào, cảnh xuân bên ngoài phơi phới, muôn hoa đua sắc, phương thức hai người hôn môi vừa duy mị lại vừa yên lặng.

Có người xung quanh lấy di động ra chụp rồi đăng ảnh lên.

Dịu dàng quá! A a a!!! Không được, tâm hồn thiếu nữ của tôi muốn nổ tung rồi!

Thầy Tần và Kiều Sơ thật xứng đôi.

Mình cũng muốn có được một người yêu như thế!

Có ai biết ở đâu bán giáo sư thế này không? Mình muốn mua một tá!

Trước khi đi, hai người còn chiếm trọn một trang viết trên diễn đàn trường nữa.

…

Rời khỏi trường học, Tần Ca liền tới khách sạn gần nhất, không nói hai lời lập tức đè Thời Sênh ra.

Đây là lần thứ hai của hai người, Thời Sênh vẫn cảm thấy ăn không tiêu.

Mặc dù Tần Ca diễn một màn dạo đầu rất hoàn hảo, nhưng đến lúc tiến vào vẫn làm Thời Sênh đau tới rên hừ hừ.

Tần Ca không dám hoạt động mạnh, cẩn thận hôn cô để phân tán sự chú ý của cô, chậm rãi tiến vào.

Rồi lại trở ra, Tần Ca hét lớn một tiếng thoải mái. Sau đó hắn ôm Thời Sênh, làm cho cô từ từ thích ứng rồi mới chậm rãi vận động.

Hai người quần thảo đến sức cùng lực kiệt mà Tiểu Tần Ca vẫn hứng trí dạt dào ở trong thân thể cô.

Tần Ca dán chặt người vào Thời Sênh, ở bên tai cô nhẹ nhàng buông lời thề. “Anh sẽ cho em một gia đình an ổn.”

Thời Sênh mở mắt, bên trong còn lưu giữ vài phần mị hoặc và ấm áp, không lãnh liệt như lúc bình thường.

Cô mấp máy môi: “Anh ra ngoài trước đi.”

“Anh ra thì em sẽ càng khó chịu.” Tần Ca trả lời rất đường hoàng, “Nửa đời sau còn dài như thế, em cần phải dần dần thích ứng với anh.”

Thầy Tần! Tiết tháo của thầy rơi đâu hết rồi?

“Nhưng mà đau.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Sênh nhăn nhó, bắt đầu tỏ ra nũng nịu.

“Anh sẽ không động.” Tần Ca bày ra vẻ mặt vô tội.”

“Không nhúc nhích mới đau.”

“Vậy anh sẽ động một chút.”

Nhận thấy được động tác của Tần Ca, thân mình Thời Sênh càng thêm siết chặt.

Tên não phẳng này muốn giết cô à?

“A…” Tần Ca hít vào một hơi lạnh, vội vàng xoa dịu, “Anh không động, em đừng khẩn trương như thế, anh thề sẽ không động, thả lỏng nào, Sơ Sơ… Thả lỏng, ngoan…”

Cuối cùng Thời Sênh vẫn bị hắn dụ dỗ thêm một lần, đại khái là đau tới chết lặng, nhưng sau đó cũng không còn đau như thế nữa.

Chương 454: Tần thời sơ ca (27)

Kiều Thiển Thiển đi du học, chuẩn bị cho việc sau năm năm nữa về nước và chiến đấu.

Nhưng ở chỗ Thời Sênh vẫn luôn gà bay chó sủa.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Tần Hân vẫn chưa từ bỏ ý định, dăm ba ngày lại tìm cô gây sự một lần.

Lần nghiêm trọng nhất là cô ta dám bắt cóc Thời Sênh. Đương nhiên cuối cùng bị Thời Sênh đòi tới tận ba trăm ngàn coi như phí bồi thường cho việc bị kinh sợ, còn trói cô ta lại ba ngày đêm liền.

Cho dù Tần Hân biết rõ mình bị Thời Sênh trói nhưng cũng không tìm được chứng cớ nào nên cũng không thể tố cáo được, hơn nữa vốn dĩ cô ta là người bắt cóc đối phương trước.

Sau khi được cứu ra, Tần Hân cũng ra nước ngoài.

Hậu quả của chuyện này là nhà họ Tần ra sức ép công ty của Tần Ca.

Chỉ cần là tài nguyên mà Tần Ca có thể sử dụng, bọn họ đều sẽ ra mặt chèn ép.

Nhưng trong tình cảnh đó, Tần Ca vẫn làm cho công ty dần dần đi

lên.

Là viên kim cương mới của ngành kinh doanh, Tần Ca bị không ít thiên kim tiểu thư theo đuổi.

Con gái thời nay chẳng quan tâm gì rụt rè hay không rụt rè, cứ coi trọng thì phải chiếm được đã.

Thời Sênh nhìn người đàn ông của mình bị tỏ tình tới lần thứ n+1 mà vẫn cực kỳ bình tĩnh.

“Em không thể lên, sao cô ta lại có thể?” Một fan chỉ vào Thời Sênh vừa bước vào thang máy chuyên dụng, tỏ vẻ không phục nói với lễ tân.

Lễ tân cười giải thích. “Tiểu thư, mong cô đừng gây trở ngại công tác của chúng tôi có được không? Nếu cô muốn gặp Tần tổng thì xin mời đặt hẹn trước. Nếu Tần tổng đồng ý gặp cô thì chúng tôi sẽ để cô lên.”

“Vậy cô ta có hẹn trước không?”

Tổng tài phu nhân nhà bọn họ còn cần phải hẹn trước sao?

Lễ tân thầm khinh bỉ trong lòng nhưng vẫn treo nụ cười trên miệng: “Thật xin lỗi, vấn đề này không thể trả lời cô.”

Fan đảo con mắt, đột nhiên bổ nhào về phía Thời Sênh. Cô vừa tiến vào thang máy thì cô ta cũng vọt vào theo. Cánh cửa hang máy cũng chậm rãi khép lại, vừa vặn ngăn cản những người bảo an.

Thời Sênh mặc rất tùy tiện, không phải quá trang trọng cũng không quá tuềnh toàng, fan kia đánh giá cô vài lần.

“Cô làm ở đây à?”

Cô gái này bộ dáng mười bảy, mười tám tuổi, hồng hào đáng yêu, môi mọng mắt to, nhìn khá thông minh, cũng không có ý đồ gì xấu xa.

“Không phải.”

Cô gái trẻ há miệng, hừ giọng không phục: “Vậy tại sao bọn họ cho cô lên mà không cho tôi lên.”

“Có lẽ là vì tôi đẹp.” Thời Sênh cười tự kỷ.

Cô gái chớp chớp mắt: “Cô nói điêu.”

Tuy rằng cô gái trước mặt này nhìn khá đẹp nhưng cũng không thể lấy lý do mặt đẹp mà có thể đi lên được.

Dùng mặt mà có tác dụng thì cô ta đã không phải dây dưa với mấy người lễ tân lâu như thế.

“Đinh!”

Cửa thang máy mở ra, Thời Sênh bước ra ngoài. Cô gái kia tới đây lại có vẻ sợ hãi, thò mặt ra ngoài nhìn nhìn. Đây là tầng riêng của Tổng tài nên phòng làm việc không nhiều, đa số đều bị đổi thành nơi thư giãn, nghỉ ngơi.

Liếc mắt một cái đã thấy màu xanh dạt dào, cực kỳ thoải mái.

Cô gái chần chừ một chút, đến khi thang máy sắp đóng lại thì cũng tiến ra.

“Cô tới gặp Tần Ca sao?” Cô gái chạy chậm đuổi kịp Thời Sênh. “Sao người ở đây lại ít thế?”

Nơi người khác làm tổng tài không phải người ra vào rất bận rộn sao?

Nhưng ở đây ngoài hai người ngồi thì chẳng còn ai cả.

“Cần nhiều người tới như thế làm gì?”

“Thế mới có phong phạm tổng tài.” Cô gái nói rất đương nhiên. “Ba tôi còn có tới vài thư ký ấy.”

Thời Sênh: “…” Em gái này chắc đọc nhiều tiểu thuyết về tổng tài quá rồi.

“Chị Kiều, vị này là…” Thư ký ngẩng đầu, thấy bên cạnh Thời Sênh có một cô gái đang đi theo thì không khỏi hỏi một câu.

“Fan của Tần tổng nhà các cô.”

Thư ký: “…” Ngài lại mang fan đi gặp ông xã mình? Tổng tài phu nhân thật là rộng lượng! Không sợ đám yêu diễm đê tiện bên ngoài kia dụ dỗ tổng tài chạy à?

Cô gái đối mặt với câu hỏi của thư ký thì cỗ ương ngạnh, kiêu ngạo ban nãy đã bay biến cả, có vẻ hơi sợ hãi, chắc sợ bị đuổi ra.

“Tần tổng đang họp, chắc 20 phút nữa sẽ xong.” Thư ký nói với Thời Sênh một câu rồi lại cúi đầu làm việc.

Thời Sênh gật đầu, lại đưa mắt nhìn cô gái kia. “Vào đi!”

“A? Có thể chứ?” Cô gái tò mò nhìn về phía văn phòng mà Thời Sênh vừa mở cửa ra.

Cô còn tưởng mình sẽ bị đuổi xuống đấy?

Chị gái này thật tốt!

Cô gái tò mò đánh giá văn phòng, rộng rãi sáng sủa, nhiều nhất chính là sách.

Trên các giá đều ngập tràn sách.

Cô gái tò mò đi về phía giá sách xem xét.

“A, Tần tổng cũng có quyển sách này sao?” Cô gái như phát hiện ra đại lục mới, từ trên giá rút xuống một cuốn sách, “A a a! Còn là bản có chữ ký nữa, tôi còn không có đấy!”

Thời Sênh liếc mắt nhìn cuốn sách trên tay cô gái, quyển sách đó…

Sao lại giống tiểu thuyết của cô vậy?

“Em rất thích tác giả Đại Đại này.” Cô gái cầm sách chạy tới, “Chị có biết tác giả Đại Đại không? Tiểu thuyết của chị ấy siêu hay, truyện nào cũng cuốn hút, nhưng chuyên đào hố không lấp, chị ấy chỉ viết hoàn đúng hai cuốn, nhưng lượng sách tiêu thụ cực kỳ tốt.”

Tác giả mà cô nói chính là tôi đó.

Hai quyển kia của Thời Sênh cũng không coi là đã kết thúc trọn vẹn, tuy nhiên so với các cuốn khác thì tốt hơn nhiều, ít nhất số lượng từ cũng kha khá.

“Chị nghĩ Tần Tổng có chịu tặng quyển sách này cho em không?” Cô gái bày ra vẻ mặt chờ mong, hoàn toàn đã quên mình tới đây là vì ai.

“Không đâu.” Cuốn truyện này là Tần Ca cố ý giữ lại, sao có thể đưa cô ta được chứ.

“A? Keo kiệt như vậy…” Cô gái oán hận nhét cuốn sách vào giá, sau đó lại không cam lòng rút ra vài lần, cô ta cũng rất muốn có một bản có chữ ký.

Đại Đại chỉ ký hai mươi cuốn, giờ có tiền cũng chẳng mua nổi.

Thời Sênh tìm tìm, đi tới giá sách lục lọi một hồi, cô nhớ có mấy bản nháp có chữ ký của cô khi gửi đi biên tập.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn lên trên, tên não phẳng nào lại để cao như thế?

Lúc cô đang chuẩn bị đi kéo ghế để trèo lên thì đột nhiên có một cánh tay từ sau vươn ra, lấy cuốn sách xuống.

“Xong rồi?” Thời Sênh nhận lấy sách rất tự nhiên.

Không biết Tần Ca vào từ lúc nào, cô gái trẻ ngồi trên sô pha trợn mắt há mồm nhìn.

“Ừ.” Tần Ca liếc nhìn cô gái một cái, nói với giọng không vui: “Em lại đi đâu dụ dỗ về một cô học sinh thế kia?”

Bộ dạng đáng yêu, vừa thấy liền biết hợp khẩu vị của cô.

“Oan uổng, người ta tới tìm anh đó.”

“Tìm anh mà em còn dẫn người vào?” Ánh mắt Tần Ca mang theo vài phần nguy hiểm. “Em không sợ anh yêu người khác à?”

Cô không có nửa điểm cảm giác bị uy hiếp nào sao?

“Sợ cái gì, anh mà yêu người khác, em giết cả hai là được rồi.” Thời Sênh đáp nhẹ nhàng, bâng quơ.

Tần Ca cực kỳ bất đắc dĩ.

Cũng chỉ có hắn mới chịu được tính tình cổ quái, bạo lực của cô.

Thời Sênh đi tới bên bàn, cầm lấy bút, ký tên mình lên sách.

“Giờ người cũng gặp, sách cũng có rồi, về nhà đi.” Thời Sênh nhét quyển sách vào tay cô gái.

Vẻ mặt cô gái sững sờ, hết nhìn sách lại nhìn Thời Sênh.

Nửa phút sau.

“A a! Chị là Đại Đại, không ngờ em được thấy người thật rồi.” Cô gái la lên.

Tần Ca: “…”

Không phải nói tới tìm hắn sao?

Sao hắn lại có cảm giác cô bé này tới tìm bà xã mình mới đúng?

“Đại Đại, chừng nào thì chị lấp hố Hồn Mỹ Nhân thế, em muốn đọc kết thúc?”

“Đại Đại, chị thích nhất nhân vật nào của mình trong truyện?... A a a a, em cũng thích hắn nhất, rất đẹp trai.”

“Đại Đại, em mời chị ăn cơm nhé?”

Chương 455: Tần thời sơ ca (28)

Tần Ca thực sự không muốn ra ngoài ăn cơm với con nhóc này, nhưng mà nàng dâu nhà hắn hình như lại rất nguyện ý.

Quả nhiên là cô thích loại con gái này…

Về sau phải cẩn thận đề phòng.

Bộ dạng đáng yêu, tính cách ngây thơ, nói chuyện dễ thương, còn biết làm nũng…

Sao hắn lại không có những kỹ năng đó chứ?

Chờ ăn cơm xong, đuổi cô gái kia đi rồi, Tần Ca đen mặt mang Thời Sênh về nhà.

“Anh giận cái gì?” Thời Sênh nhìn Tần Ca khó hiểu.

Tần Ca nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Thời Sênh, chỉ thiếu mỗi bước viết lên mặt mấy chữ to “giờ anh đang rất tức giận, phải ôm hôn mới đỡ”.

Thời Sênh không để ý tới hắn, xoay người đi tới thư phòng.

Mắt Tần Ca trầm xuống, đi vào theo Thời Sênh, hắn cọ cọ bên người cô, thanh âm có vài phần dụ dỗ, “Sơ Sơ, hôm nay chúng ta thử ở thư phòng đi?”

“Thử ông nội anh đấy, làm xong việc chưa?” Thời Sênh vung tay vỗ lên đầu hắn một cái.

Tần Ca bày ra vẻ mặt đứng đắn: “Làm việc kết hợp nghỉ ngơi.”

“Làm việc kết hợp nghỉ ngơi cái con khỉ, biến đi làm việc ngay.” Thời Sênh đá hắn một cái, “Còn động tay động chân, có tin em đánh chết anh không?”

Tần Ca u oán buông Thời Sênh ra, lại đi xử lý công việc chưa hoàn thành.

Chờ hắn xong việc thì đã tới mười một giờ, Thời Sênh làm ổ trên xích đu, tựa hồ đã ngủ.

Tần Ca thích cô ở cạnh hắn như thế, cho dù ai làm việc nấy nhưng cảm giác ngẩng đầu lên có thể thấy cô thật tuyệt.

Tần Ca nhẹ nhàng ôm cô về giường, hơi hơi thở dài, hắn bị cấm vận sắp được một tuần rồi.

Thầy Tần bị cấm vận.

…

Thời Sênh nhận được điện thoại của ông Kiều vào một ngày tuyết rơi nhiều.

Hai năm này Thời Sênh không liên hệ nhiều với gia đình, nhiều lắm là chỉ gọi điện hỏi thăm ông Kiều mà thôi.

Lần này ông Kiều lại hẹn gặp cô.

Nhưng lúc Thời Sênh tới, không ngờ lại gặp cả bà Kiều.

Thân thể bà Kiều không được khỏe lắm, không thể làm lụng nặng nhọc nên đã nghỉ làm, hiện tại ở nhà quản lý gia đình, nhìn ăn mặc sành điệu hơn trước nhiều.

“Sơ Sơ.” Ông Kiều cười chào hỏi.

Bà Kiều hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn.

Ông Kiều cười xấu hổ.

Thời Sênh cũng không để ý, trực tiếp ngồi xuống, càng không nhìn tới bà Kiều, “Ba, có chuyện gì không ạ?”

“Sơ Sơ, dạo này con thế nào?” Ông Kiều không trả lời ngay mà quay ra hỏi tình hình gần đây của cô.

“Tốt ạ!”

Ông Kiều nói Đông nói Tây, mãi cũng không đi vào chủ đề chính. Bà Kiều đá ông Kiều ở dưới bàn một cái, ông Kiều vẫn không chịu nói.

Bà Kiều không nhịn được, “Kiều Sơ, tình hình gia đình không tốt lắm, con bỏ ra chút tiền để ứng phó khẩn cấp đi.”

Bà Kiều nói như thể lẽ đương nhiên, tựa như việc cô phải lấy tiền ra cho gia đình là chuyện hoàn toàn bình thường.

Thời Sênh vẫn nhìn ông Kiều, không nói.

Ông Kiều lớn tuổi như thế nhưng vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, “Sơ Sơ… Tình hình gia đình quả thực không tốt lắm, nếu con có thừa tiền thì

cho ba mượn chút đi.”

“Mượn cái gì mà mượn, nó không phải con gái của ông à?” Bà Kiều nhíu mày không hài lòng, “Lấy tiền cho gia đình mà còn tính là cho vay. Chúng ta nuôi không nó nhiều năm thế là nuôi không à?”

“Bà nói bậy bạ cái gì thế hả?” Vẻ mặt ông Kiều giận dữ, “Tiền của Sơ Sơ cũng không phải tự nhiên mà có.”

Bà Kiều càng không vui, “Tần tổng nhà nó giờ có một công ty lớn như thế, còn tiếc chút tiền ấy à?”

Ông Kiều thật hối hận vì hôm nay đưa vợ tới đây, “Sơ Sơ, đừng nghe mẹ con nói bậy. Con có tiền thì cho ba mượn, không có cũng không sao.”

“Tôi nói bậy gì?”

Ông Kiều giận tái mặt, đến lúc này bà Kiều mới thấy sợ, ngậm miệng không nói nữa, nhưng lại đưa mắt trừng Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn coi như không thấy bà Kiều, cũng không muốn so đo với bà ấy.

“Cần bao nhiêu?” Thời Sênh vừa lấy chi phiếu ra vừa hỏi.

“Năm trăm vạn… Con có thể cho mượn bao nhiêu thì cho mượn, chờ ba vượt qua cửa ải khó khăn này sẽ trả lại cho con.”

Thời Sênh viết chi phiếu rồi đưa cho ông Kiều.

Ông Kiều nhìn con số bên trên, sửng sốt, “Sơ Sơ… Nhiều tiền như thế này, con có cần bàn bạc với Tần tiên sinh một chút không?”

Hiện tại công ty của Tần Ca làm ăn rất khá, nhưng số tiền lớn như thế này…

Bà Kiều giật lấy chi phiếu trên tay ông Kiều, “Thương lượng cái gì mà thương lượng, thế này là được rồi.”

“Nếu ba không có việc gì nữa thì con đi trước đây.” Thời Sênh đứng dậy.

“Sơ Sơ, ở lại ăn cơm đã.” Ông Kiều giữ cô lại.

Thời Sênh liếc nhìn bà Kiều một cái. Bà Kiều hài lòng với con số năm trăm vạn này nên chủ động đứng dậy: “Tôi không ăn cùng đâu, miễn cho con ranh chết tiệt này làm tôi tức chết.”

Thời Sênh ăn cơm cùng ông Kiều, không có bà Kiều ở đâu, bữa cơm coi như khá vui vẻ.

“Sơ Sơ, khi nào con và Tần tiên sinh kết hôn?” Trước khi đi, ông Kiều hỏi cô.

“Sắp rồi.” Công ty của Tần Ca đã đi vào ổn định, chuyện kết hôn đã nằm trong kế hoạch.

“Sớm định ra cũng tốt, Tần tiên sinh là một người đàn ông rất được.”

Ông Kiều dặn dò thêm vài câu rồi mới để cô đi.

Thời Sênh đứng ở ngã tư đường, nhìn tuyết trắng đầy đất, lạnh run cả người.

Qua mùa đông này, có lẽ là nữ chính sẽ trở về thì phải?

Thời Sênh tới công ty đón Tần Ca. Mặc dù Tần Ca nhiều việc thế nào thì ngày nào cũng đi về rất đúng giờ.

Xe Thời Sênh vừa mới dừng ở dưới lầu thì Tần Ca đã đi ra, ngồi lên ghế phụ.

“Sơ Sơ, lạnh quá, làm ấm giúp anh cái.” Tần Ca đưa tay về phía Thời Sênh đòi thân mật.

Thời Sênh sờ tay hắn, quả nhiên rất lạnh, cô rót linh lực vào, cơ thể lạnh như băng của Tần Ca chậm rãi ấm lên.

Hắn thích cô truyền cho hắn luồng nhiệt này, mỗi lần như thế đều làm hắn thấy rất thoải mái.

Tần Ca nhịn không được chồm tới hôn Thời Sênh.

Hình như còn chưa thử làm trên xe?

Thời Sênh cũng không muốn chơi trò xe chấn, thu thập Tần Ca một trận rồi lái xe về nhà.

Tần Ca mang tâm tình oán hận đi nấu cơm. Hắn mệt nhọc như thế mà bà xã còn không cho hắn ngủ.

“Sơ Sơ, em biết hôm nay anh gặp được ai không?” Tần Ca đột nhiên nhớ ra một chuyện, nháy mắt với Thời Sênh đang đứng ăn vụng ở một bên.

“Ai?”

“Chính là cái tên Triệu tổng kia?” Tần Ca nói tới đây, vẻ mặt liền trầm

xuống.

Xã hội thượng lưu nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhiều năm như vậy, hôm nay cũng là lần đầu tiên hắn gặp lại gã Triệu tổng đó.

“Lão?” Thời Sênh nhíu mày, “Sắp xui xẻo rồi, đừng có động vào lão.”

Tần Ca chớp chớp mắt: “Sơ Sơ, em lại lén lút làm cái gì sau lưng anh phải không?”

Cô dâu của hắn bản lĩnh lớn thế nào hắn đã được chứng kiến. Hắn có thể xây dựng công ty lớn thế này trong thời gian ngắn như vậy cũng là nhờ công lao của bà xã.

“Không phải gần đây công ty của lão muốn phát hành robot đồ gia dụng sao?

Tần Ca gật đầu, biểu tình có vẻ nghiêm túc: “Sản phẩm của chúng ta mới dừng lại ở giai đoạn nghiên cứu phát triển, vậy mà bọn hắn đi đã trước một bước, như thế sẽ chiếm được thị trường rất lớn.”

Chuyên ngành của Công ty của Tần Ca là khoa học kỹ thuật, mục tiêu của hắn chính là robot.

“Thường dân còn muốn làm người đầu tiên ăn cua sao?” Thời Sênh hừ lạnh, “Hắn mua được công ty trách nhiệm hữu hạn Thần Phong rồi mới có ý tưởng này. Nhưng dự án robot này vốn là do bọn Trần Khê làm, càng khéo là, phần mã hóa kia em có tham gia một tay. Anh cảm thấy hắn có thể thành công ư?”

Tần Ca: “…”

Cái hố này thật sâu.

Chương 456: Tần thời sơ ca (29)

Theo như lời Thời Sênh nói thì dự án robot của Triệu tổng kia giai đoạn đầu sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng tới gian đoạn cuối thì sẽ xuất hiện rất nhiều trục trặc, không chỉ không nghe lệnh mà còn xuất hiện tình huống không thể khống chế.

Vì dự án robot này giai đoạn đầu tạo được thanh thế rất lớn nên còn được hợp tác với nhà nước, lượng tiêu thụ cực kỳ khủng bố, nhà xưởng còn tăng ca chế tạo thêm hàng hoạt hàng mới.

Nhưng sau khi xảy ra sự cố thì sao, còn có ai dám dùng nữa không? Một đám robot nằm im trong kho hàng không ai hỏi thăm tới.

Lúc Triệu tổng không biết làm thế nào thì Thời Sênh lại đưa ra chủ ý cho Tần Ca.

“Anh đi thu mua đám robot này với giá thấp đi. Em thấy ngoại hình robot không có vấn đề gì, nguyên liệu sản xuất đều là loại tốt nhất.”

Tần Ca nhíu mày: “Nhưng chúng ta mua về cũng vô dụng… Giờ chúng ta còn chưa nghiên cứu xong sản phẩm của mình, không có chương trình thì không có cách nào sử dụng…”

“Sửa lại chúng là được rồi, anh cứ đi mua đi.”

Tần Ca làm theo lời vợ, cho dù cô có muốn phá sản thì hắn cũng phải giúp cô phá sản.

Cho nên Tần Ca mặc kệ nhân viên công ty phản đối thế nào, mua hết đám robot phế thải đó về.

Thời Sênh chiếm dụng phòng thí nghiệm của công ty, mang theo vài nhân viên tăng ca lập lại một chương trình mới.

Thời Sênh là thần thoại với các nhân viên phòng thí nghiệm. Ý tưởng của cô vượt qua khoa học kỹ thuật hiện tại rất nhiều, nhưng cô lại có thể vận dụng tốt những ý tưởng đó để làm ra những thứ thực tế.

Tổng tài phu nhân nhà họ thực ra là người ngoài hành tinh đúng không?

“Tổng tài phu nhân, chúng tôi muốn sử dụng cái video này để tuyên truyền, cô xem có được không?” Người của bộ phận marketing đưa ra một video.

Video chính là đoạn Thời Sênh cầm kiếm Thánh Nữ đánh đám vệ sĩ của Tần Hân hồi học đại học.

Hiện tại cái thứ này vẫn còn được lưu hành cơ à?

“Sao người trong này lại giống tổng tài phu nhân vậy?” Một người đưa ra nghi vấn.

Có sự nhắc nhở của hắn, những người khác cũng bừng tỉnh, bảo sao bọn họ cứ cảm thấy lại quen mắt như vậy.

Bọn họ luôn tò mò không biết tổng tài và phu nhân quen nhau thế nào, giờ thấy clip này, bên dưới còn có không ít bình luận, tuy rằng đã nhiều năm rồi nhưng tin tức vẫn còn nguyên.

“Hóa ra tổng tài phu nhân là sinh viên đại học A.”

“Tôi nhớ hình như trước đây Tần tổng cũng là giáo sư ở đại học A…”

Phía dưới càng lúc càng thảo luận hăng say, chủ đề đã sang tận bên kia Thái Bình Dương.

Cuối cùng, bộ phận marketing quyết định dùng video Thời Sênh đánh đám vệ sĩ kia để làm truyền thông.

Còn có một bài viết kể chuyện nhỏ khi xưa để xen lẫn trong bài truyền thông.

Tuy rằng chuyện xưa cũng thật là…

Nhưng cái thứ được xưng là kiếm Thánh Nữ thật sự xứng với đám robot ngốc ngốc và đáng yêu này, vậy nên hiệu quả tuyên truyền cực kỳ tốt.

Tề Thiên Đại Thừa: Kinh điển tái hiện? Tuy rằng không biết cái ý tưởng này ở đâu ra nhưng cứ xem là thấy buồn cười.

Ngày Nào Cũng Ăn Dưa Chua: Ánh sáng kiếm Thánh Nữ chiếu khắp đại địa, chiến hỏa kéo dài liên miên. Thời gian không ngăn nổi bước chân chinh phục thế giới của Thánh Nữ. Thuần phục đi, đám phàm nhân môi cá nhám!

Bách Lạp Đồ Tử: Tuyên truyền này tôi cho 101 điểm. Thánh Nữ đã vươn tới tầm cao mới, cố tình làm cho người ta không thể nào ghét nổi.

Trung Cổ: Kiếm Thánh Nữ ra, ai dám tranh phong. P/s: Cảm giác hiệu ứng lần này không được tốt bằng lần trước… Là tôi bị ảo giác sao?

Triệu Đại Đại: Nghe nói tại nơi post video gốc thì kiếm Thánh Nữ là tự thân mang hiệu ứng đấy. Bản tuyên truyền này đã bị chế tác qua rồi.

Bởi vì hiệu ứng của kiếm Thánh nữ không được tốt như nguyên bản nên mọi người của bộ phận marketing đều buồn muốn chết.

Hiệu ứng hậu kỳ chỉ có thể làm tới thế này, vì thế có người muốn tìm nhân vật chính trong video.

Tổng tài phu nhân nhà bọn họ đó!

Rối rắm cái gì, cứ trực tiếp tới mà hỏi.

Nhưng tổng tài phu nhân lại tỏ vẻ đã không còn.

Thiết kiếm không còn phát sáng nữa.

Hiện tại nó chỉ có ánh sáng màu xanh lục, hơn nữa mỗi năm đổi một màu.

Thời Sênh nghi ngờ nó muốn biến đủ bảy sắc cầu vồng, xem loại nào nhìn đẹp hơn thì sẽ dùng.

Lần thăng cấp này…

Quả thực muốn lên trời!

Cuối cùng bài tuyên truyền vẫn giữ nguyên, dù sao cũng đã bị chỉnh thành như thế, chút lỗi nho nhỏ đó cũng không tính là gì.

Robot lần giá rất thấp, lại được dùng thử theo một cách hoàn toàn

khác, thời gian dùng thử kéo dài hẳn một tháng ròng, một tháng cũng không xảy ra vấn đề gì.

Vậy nên những ảnh hưởng tiêu cực từ lô sản xuất đầu tiên cũng dần dần bị tiêu trừ.

Chờ robot chính thức đi vào tiêu thụ, hiệu quả cực kỳ tốt.

Chờ đến khi công ty của Tần Ca đẩy tuyên truyền, có không ít nhà đầu tư và cơ quan nhà nước muốn đẩy mạnh hợp tác với ý đồ muốn chia cành ô liu.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Thời Sênh đều cùng Tần Ca ở trên công ty, nhiều lúc cũng nghỉ ngơi tại công ty luôn.

Khi xong việc, Thời Sênh chỉ có một cảm giác duy nhất là mệt, kiếm tiền kiểu này sao mà mệt thế.

Cô phải về nhà nghỉ ngơi.

Thời Sênh để Tần Ca ở lại công ty một mình, để lái xe đưa cô về nhà trước.

Vừa mới tới tiểu khu đã nghe thấy có người gọi tên cô.

“Sơ Sơ…”

Thời Sênh quay đầu nhìn, thấy ông Kiều đã già hơn lần trước gặp rất nhiều.

“Ba?”

…

Ông Kiều đánh giá căn hộ, không lớn lắm, ba phòng ngủ, một phòng khách, gọn gàng sạch sẽ, phòng bếp cũng sáng bóng, dường như được sử dụng thường xuyên.

Thời Sênh đưa nước cho ông Kiều, “Ba, sao ba tới mà không gọi điện thoại cho con? Nếu hôm nay con không về nhà thì ba định chờ tới bao giờ chứ?”

“Sơ Sơ.” Ông Kiều dường như không biết phải mở miệng thế nào.

Thời Sênh nhìn ông Kiều vài lần với ánh mắt cổ quái.

Gần đây đã xảy ra chuyện gì?

Ông Kiều sắp xếp lại ngôn ngữ, một hồi lâu sau mới nói ra được mọi chuyện một cách rõ ràng.

Lần trước ông mượn Thời Sênh một khoản tiền, nhưng bà Kiều lại mang tiền đó đưa hết cho Kiều Thiển Thiển.

Ý của bà Kiều là đều là người một nhà, cho ai mà chẳng giống nhau, giờ Kiều Thiển Thiển ở nước ngoài, một mình sống vất vả tới thế nào? Thời Sênh đã bám được vào cây đại thụ lớn như Tần Ca, cô không cần chút tiền ấy.

Vì thế ông Kiều liền cãi cọ một trận ầm ỹ với bà Kiều. Cãi nhau thì sẽ lôi hết chuyện cũ ra, sau đó bắt đầu tính toán các loại tật xấu của đối phương, hai người nhất thời xúc động liền ký giấy ly hôn.

Ông Kiều bị đuổi ra khỏi nhà, bà Kiều chỉ cho ông một cái thẻ.

Trong thẻ chỉ có khoảng 20 vạn, còn lại công ty, nhà ở, xe cộ, bà

Kiều giữ hết.

Thời Sênh nghe xong thì sững sờ cả người.

Điều kiện ly hôn như thế mà cũng đồng ý?

Ông Kiều cười khổ, “Kết hôn nhiều năm như thế, ba là đàn ông, không thể để bà ấy không có nơi dựa dẫm nửa đời còn lại.”

Gần đây ông vì cãi nhau mà cực kỳ mệt mỏi.

“Bà ấy quản được công ty không?” Thời Sênh không nói gì. Công ty này giao cho bà ấy không phải là để bà ấy phá luôn sao?

Bà Kiều cũng thật trâu bò, trong cốt truyện cũng không trâu bò như thế, chẳng lẽ hỏng luôn cùng nữ chính rồi sao?

Sợ thật!

Sắc mặt ông Kiều thay đổi, nhưng giờ đã giao hết lại cho bà ấy, ông cũng không còn cách nào khác.

Thời Sênh thở dài, “Ba, ba cứ tạm ở lại đây đã.”

“Thôi, ba tới thăm con thôi. Ba không tìm được ai để tâm sự nên trong lòng rất khó chịu…”

Có đôi khi chỉ là muốn có một người để tâm sự.

Ông Kiều nói xong liền muốn rời đi, “Ba giờ còn khỏe, năm đó có thể gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng thì giờ vẫn có thể.”

“Ba.” Thời Sênh ngăn ông lại, “Nhà con nhiều phòng. Ba cứ tạm ở lại

đi. Chờ ngày mai con tìm giúp ba xem có căn nhà nào thích hợp không.”

Ông Kiều vừa nghe không phải ở đây lâu dài thì đành thỏa hiệp, “Vậy cũng được.”

Ông không muốn quấy rầy con gái và con rể tương lai.

Chương 457: Tần thời sơ ca (30)

Thời Sênh tìm được cho ông Kiều một căn nhà ở gần nhà mình. Ông Kiều sa sút tinh thần hơn một tháng rồi lại bắt tay xây dựng lại cơ nghiệp của mình.

Công ty của Tần Ca đã hoàn toàn đi vào ổn định, đợi hai năm nữa là có thể lên sàn chứng khoán.

Mà lúc này, nữ chính đã về nước.

Kiều Thiển Thiển vốn muốn vào một tập đoàn lớn, nhưng bà Kiều lại làm cho công ty mà chồng để lại rối tinh rối mù cả lên, bà Kiều đành phải nhờ tới cô ta, Kiều Thiển Thiển chỉ có thể đi giúp.

Công ty nhỏ cũng là công ty, Kiều Thiển Thiển tự nhiên về làm quản lý, dù là con gái của ông chủ thì cũng có rất nhiều người không phục.

Kiều Thiển Thiển cái gì cũng phải dốc sức làm, mệt không thể tả.

Cô ta rất hối hận vì đã đồng ý với bà Kiều.

Nếu cô ta vào công ty lớn làm thì đâu cần vất vả thế này.

Thương lượng sinh ý đều phải tự mình đứng ra, phụ nữ thân ở thương trường thì phải chịu thiệt…

“Kiều tổng, đến đến, uống nào, hôm nay chúng ta không nói chuyện lời lãi.”

Kiều Thiển Thiển cố nhẫn nhịn dạ dày đang muốn trào lên, cười cười tiếp tục uống rượu với mấy người này.

Có người còn nhân cơ hội động chạm vào người cô ta, Kiều Thiển Thiển đành lấy lý do đi toilet để tránh bị quấy rối.

Cô ta vào toilet trang điểm lại, hít sâu một hơi rồi mới đi ra.

Đi ngang qua một ghế lô, nhìn thấy người đàn ông bên trong, cô ta hơi sửng sốt.

Nhiều năm không gặp, Đường Cẩm Thần đã trở thành một người đàn ông thành thục đầy mị lực.

“Kiều tổng…”

Kiều Thiển Thiển quay đầu lại theo bản năng, vừa vặn thấy một cô gái đi ra từ trong thang máy, còn được một đám người vây quanh.

Kiều Thiển Thiển lập tức cứng đờ sống lưng.

“Kiều tổng, Tần tổng sắp tới rồi, chúng ta ăn trước hay đợi Tần tổng một chút?”

“Chờ anh ấy làm gì, hôm nay là lễ mừng công của các anh, ăn ít một chút cũng không chết được.”

“Tần tổng mà nghe thấy thế này thì sẽ khóc mất.”

“Ha ha ha…”

Người bên kia hướng về một phòng đi tới, rất nhanh biến mất khỏi

tầm mắt của Kiều Thiển Thiển.

Cô ta siết chặt vạt áo, tất cả mọi người đều sống rất tốt, chỉ có một mình cô ta là chật vật không chịu nổi.

Tại sao chứ?

Kiều Sơ…

Rõ ràng không tốt hơn cô ta, tại sao lại có thể sống ung dung, thoải mái hơn cô ta được?

Bây giờ, ngoài cái công ty rách nát kia, cô ta còn có gì?

Không!

Kiều Sơ có gì thì cô ta cũng phải có như thế.

Cố lên Kiều Thiển Thiển!

Kiều Thiển Thiển trở lại ghế lô, ở nước ngoài một thời gian dài nhưng cô ta không hay ra ngoài ăn uống chơi bời. Cô ta không thể uống, vậy thì để những người này uống đi.

“Vừa rồi hình như tôi thấy Tần tổng…” Một trợ lý từ bên ngoài đi vào nói với người đàn ông đang uống rượu cùng Kiều Thiển Thiển. “Thái tổng, không phải chúng ta đang đàm phán với họ sao? Có đi sang mời rượu không?”

“Tần tổng và những ai?” Thái tổng buông chén rượu, biểu tình nghiêm túc.

“Không rõ lắm, không nhìn thấy bên trong là ai.”

“Vậy thì thôi đừng đi, Tần tổng này không dễ tiếp xúc đâu…” Người bên cạnh khuyên. “Nghe nói lần trước có người đi tới lúc hắn đang ăn cơm, đừng nói là hợp tác, cho không người ta cũng không cần.”

Tần Ca vẫn nổi danh là cứng nhắc.

Thái tổng cảm thấy lời này có lý, vì thế lại chuyên tâm uống rượu cùng Kiều Thiển Thiển. Em gái xinh đẹp này quả thực là hiếm có khó tìm.

…

“Thiển Thiển, hôm qua đàm phán thế nào rồi?” Kiều Thiển Thiển vừa vào văn phòng, bà Kiều đã hỏi ngay lập tức.

Sắc mặt Kiều Thiển Thiển trắng bệch, hôm qua uống rất nhiều, nếu không phải cô ta nhạy bén thì còn bị chiếm tiện nghi nữa.

“Hắn nói để bàn lại.”

“Bàn lại?” Bà Kiều nhíu mày, “Sao lại bàn lại? Thiển Thiển, có phải con không nói rõ với người ta không hả? Giá mà chúng ta cung cấp hẳn đã là thấp nhất trong tất cả các nhà rồi…”

Bà Kiều lải nhải xong, sắc mặt Kiều Thiển Thiển càng kém.

“Mẹ, con mệt lắm, để con nghỉ ngơi một chút được không?”

“Hợp đồng này còn chưa bàn bạc xong, con…” Bà Kiều nhìn sắc miệng Kiều Thiển Thiển thì chỉ biết há miệng thở dốc, rốt cuộc không nói gì nữa.

Bên này Kiều Thiển Thiển mệt chết mệt sống quản lý công ty và kiếm tiền. Bên kia bà Kiều lại không biết bị ai dụ dỗ đi chơi mạt chược thành nghiện, lúc đầu còn đỡ, thỉnh thoảng mới ra ngoài, nhưng sau đó cả ngày đều ngồi đánh bài, đánh từ sáng tới tối, lại từ tối tới đêm khuya.

Kiều Thiển Thiển nói qua với bà ta vài lần nhưng bà Kiều không chịu nghe, cô ta cũng không quản nữa.

Việc công ty thượng vàng hạ cám đều đổ lên đầu cô ta.

Đường làm quan của Kiều Sơ và Đường Cẩm Thần rộng mở làm cho đáy lòng của Kiều Thiển Thiển nảy ra một tâm lý không chịu thua kém, giống như ngọn cỏ nhỏ sinh trưởng trong mùa xuân, không bao giờ nhổ hết được.

Chuyện bọn họ làm được thì cô ta cũng làm được.

Tốt xấu gì Kiều Thiển Thiển cũng đã tốt nghiệp cao học, cho dù có vài điều không hiểu nhưng sau đó cũng dần trở nên quen thuộc.

Công ty nhỏ dưới sự cố gắng của cô ta cũng chậm rãi khởi sắc.

…

Cuối tháng 12, nhà nước tổ chức một buổi vinh danh doanh nghiệp.

Các nhà quản lý doanh nghiệp đều tề tụ đông đủ.

Công ty của Tần Ca nhận được giải thưởng mới về khoa học kỹ thuật của năm. Giải này do nhà nước đề xuất, mục đích là cổ vũ các doanh nghiệp.

Đương nhiên, ngoại trừ khoa học kỹ thuật còn có đủ loại giải thưởng khác.

Lúc này, người lên nhận giải là Tần Ca, phía sau hắn như có hào quang vạn trượng làm người ta lóa mắt.

“Người duy nhất tôi muốn cảm ơn…” Ánh mắt Tần Ca dịu dàng nhìn cô gái hồi ngay hàng đầu, “Cảm ơn cô ấy đã giúp tôi vượt qua những năm tháng khó khăn nhất. Kiều Sơ, em có đồng ý gả cho anh không?”

Tần Ca từ trên sân khấu đi xuống, đi tới trước mặt Thời Sênh, quỳ một gối, lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra.

Cũng không phải nhẫn kim cương gì, là một chiếc nhẫn trơn, mặt trên như có vụn vặt quấn quanh.

“Trời ạ… Là “Triền Miên” trong bộ sưu tập “Nhất Kiến Khuynh Tâm” (vừa gặp đã thương), không phải nhà thiết kế nói món này không bán sao?” Có người bên cạnh kinh hô.

Những món đồ trong bộ sưu tập “Nhất Kiến Khuynh Tâm” còn đáng giá hơn cả nhẫn kim cương nữa.

Bộ sưu tập này mỗi bản chỉ có một đôi, không có bản thứ hai.

Có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Huống chi còn là “Triền Miên” mà chính nhà thiết kế nói là hàng không bán.

Tần Ca vì để có được cặp nhẫn này mà đã tốn không ít sức lực.

Không nghĩ tới trong một lễ trao giải mà còn có người cầu hôn, người bốn phía đều đưa mắt nhìn Thời Sênh.

Cô gái này mấy năm trước thì rất nhiều người không biết, nhưng đến khi video tuyên truyền cho robot được phát ra, cô mới bắt đầu trở nên sinh động trước mặt mọi người.

Nhờ đó bọn họ mới biết, Tần tổng nhiều năm như thế không có ai không phải bởi vì không tìm được người sánh đôi mà là người ta Kim Ốc Tàng Kiều, trong lòng sớm đã có ý trung nhân rồi.

*Kim ốc tàng kiều: Điển tích dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình. Xuất phát từ cau chuyện giữa Hán Vũ Đế và hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Họ vốn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với Trần A Kiều rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật to để nàng ở. Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phu quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm. Vì vậy, kim ốc tàng kiều dù là hình ảnh lộng lẫy nhưng lại mang ý nghĩa bi thương, cô độc.

“Kiều Sơ, em có đồng ý lấy anh không?” Tần Ca hơi hồi hộp, vào lúc như thế này ai mà chẳng lo lắng.

Thời Sênh chậm rãi nhoẻn miệng cười, lặng yên vươn tay của mình ra.

Mắt Tần Ca sáng lên, nhanh chóng đeo nhẫn cho Thời Sênh, lại đưa một cái hộp khác cho cô.

Thời Sênh đeo nhẫn cho Tần Ca xong, bốn phía xung quanh đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Có người chúc phúc, cũng có người ghen tị, nhưng trong trường hợp này, mọi người đều phải bằng mặt với nhau, dù trong lòng có không vui thế nào cũng phải chúc mừng một tiếng.

Tần tổng tài cực kỳ cứng nhắc và lạnh lùng, vậy mà giờ lại có thể dùng vẻ mặt ôn hòa để nói chuyện với những người này.

Đúng là sức mạnh của tình yêu.

Ở một ví trí hơi xa, Kiều Thiển Thiển siết chặt găng tay, gân xanh nổi lên, đáy mắt như có liệt hỏa thiêu đốt cuồn cuộn như muốn làm cho mọi trước mắt biến thành tro tàn.

Chương 458: Tần thời sơ ca (31)

Kết thúc lễ vinh danh còn có tiệc rượu, đây là thời gian mọi người trao đổi, chúc tụng nhau.

Thời Sênh đứng cạnh Tần Ca, hai người cũng không nói gì, chỉ là thỉnh thoảng nhìn nhau một cái, không khí rất thoải mái.

Một vài người quen biết đi tới chúc rượu, còn người không quen biết thì không dám tiến lên.

Giới kinh doanh đều biết Tần tổng này không dễ tiếp cận, dường như chỉ cần anh nói một câu không đúng, người ta sẽ lập tức kéo anh vào sổ đen vĩnh viễn luôn.

Đối với yêu cầu hợp tác lại càng hà khắc.

Ở đây có những người từng hợp tác cùng Tần Ca, một cái hợp đồng mà bọn họ phải sửa tới sửa lui không dưới hai mươi lần.

“Người của nhà họ Tần tới đây.” Có người đứng cách đó không xa lên tiếng nhắc nhở những người đang đứng cạnh Tần Ca, đám người đó đều vội vàng lui về sau.

Tần Ca có bất hòa với Tần gia, trong giới kinh doanh không còn là bí mật gì cả, lúc này người của Tần gia tới đây không phải là để thị uy sao?

Bọn họ lập tức nhường ra một chỗ trống.

“Tần Ca.”

Một người đàn ông trung niên đi tới, đại khái là do gen của Tần gia rất tốt nên có thể thấy đây cũng là một ông chú rất đẹp trai.

Tần Ca lạnh lùng nhìn người tới, không chào hỏi hay có thái độ gì cả.

Thời Sênh đánh giá ông ta vài lần, Tần Lĩnh, đây là anh trai cùng cha khác mẹ của cha Tần Ca, là một đứa con rơi.

“Chơi bời bên ngoài đủ rồi thì về nhà đi, cháu vẫn là Đại thiếu gia của nhà họ Tần như cũ, sau này Tần gia cũng giao lại cho cháu.” Tần Lĩnh dùng ánh mắt trưởng bối quan tâm vãn bối nhìn Tần Ca.

Tần Lĩnh không có con trai, chỉ có một đứa con gái là Tần Hân, gia nghiệp nhà họ Tần lớn như thế, ngoại trừ Tần Ca là đàn ông thì không còn ai có thể thừa kế nữa.

“Từ năm năm trước, tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Tần các người rồi.” Thanh âm của Tần Ca hơi lạnh, từ chối không hề cho người khác cơ hội thương lượng gì thêm.

Tần Lĩnh cố gắng đả động tới tình thân: “Chuyện năm đó là Hân Nhi sai. Giờ nó cũng ra nước ngoài rồi, cháu vẫn còn so đo với nó sao? Cháu là anh trai, dù Hân Nhi có sai thì cháu cũng không thể rộng lượng tha thứ cho nó sao? Tần gia chúng ta tới đời này cũng chỉ còn một mình cháu, Tần Ca, cháu có thể trơ mắt nhìn tâm huyết của ba mình không có ai kế thừa được sao?”

“Ba tôi chưa từng yêu cầu tôi thừa kế Tần gia.” Thái độ của Tần Ca càng lạnh hơn. “Tần tiên sinh, nếu đã giao lại Tần gia cho ngài, mong ngài hãy giữ cho chặt. Không cần mơ ước cơm trong bát của người

khác, miễn cho mất nhiều hơn được.”

Tần Lĩnh có lòng tốt để hắn quay về như thế sao?

Lão ta cũng chỉ là nhìn trúng công ty hiện tại của hắn mà thôi.

Trong đáy mắt Tần Lĩnh hiện lên vẻ phẫn hận khi bị bóc trần, ánh mắt lảng đi chỗ khác.

“Tần Ca, cháu nên lo nghĩ một chút, đừng tưởng rằng hiện tại cánh đã đủ cứng thì có thể bay lên tận trời. Người có thể bay cao hơn cháu nhiều không đếm xuể.” Giọng điệu của Tần Lĩnh không còn tốt như ban nãy nữa, “Còn nữa, đừng có cưới về mấy đứa chẳng ra đâu vào đâu, chú ý thân phận của mình.”

“Tần tiên sinh.” Chiến hỏa đã lan tới mình, Thời Sênh liền tặng Tần Lĩnh một nụ cười lạnh lẽo, “Ông còn dám tới trước mặt tôi đá đểu à. Tôi rất bội phục ông đấy, không muốn Tần gia nữa đúng không?”

Sắc mặt Tần Lĩnh lập tức thay đổi.

Chuyện cũ vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt, cô gái này đã trợn mắt ngoạm của hắn ba trăm ngàn, dù biết là cô làm nhưng bọn họ lại không tìm ra chút chứng cớ nào.

“Kiều Sơ, đừng tưởng rằng có chút mánh khóe mà muốn làm gì thì làm.” Tần Lĩnh cố tình làm vẻ mặt bình tĩnh buông lời cảnh cáo, “Tần Lĩnh tôi cũng không phải người dễ dọa.”

“Ngượng ngùng, tôi thích dọa đấy.” Nghĩ kiếm Mary Sue của bà đây là đồ chơi à?

Chém ông một cái thì cứ xác định là nằm giường cả đời đi.

Ánh mắt độc ác của Tần Lĩnh trừng Thời Sênh một cái rồi mới rời đi.

“Lão muốn ra tay.” Thời Sênh nhỏ giọng nói một câu.

Bản cô nương không sợ nhất chính là bị gây sự.

…

Tần gia định làm gì, Thời Sênh không biết, Tết Âm lịch cũng tới rồi.

Thời Sênh và Tần Ca cùng đi siêu thị mua đồ nấu ăn, chuẩn bị ăn lẩu ở nhà.

Đương nhiên loại chuyện chọn nguyên liệu nấu ăn Tần Ca làm chủ.

Thời Sênh chỉ phụ trách trả tiền! Trả tiền! Trả tiền!

Ông Kiều được Thời Sênh mời tới nhà, ba người cùng ăn lẩu, thỉnh thoảng ông Kiều sẽ hỏi Tần Ca vài câu, không khí cực kỳ đầm ấm.

“Ring ring.”

Thời Sênh dừng đũa gắp thịt, hơi nhìn về phía Tần Ca.

Tần Ca làm vẻ mặt vô tội, làm sao hắn biết được là ai tới chứ.

Tần Ca lĩnh mệnh đi mở cửa, người đứng ngoài cửa thực sự làm hắn ngoài ý muốn.

Kiều Thiển Thiển.

“Tần tổng,” Kiều Thiển Thiển cười nhẹ, “Tôi tới tìm ba tôi.”

Tần Ca nhướng mày, chắn ở cửa, không có ý cho cô ta vào.

Ông Kiều nghe thấy giọng nói này, buông đũa ra ngoài, “Tiểu Tần, con về ăn đi, ba và Thiển Thiển ra ngoài nói chuyện.”

Kiều Thiển Thiển đứng ngoài cửa, nụ cười trên mặt hơi cứng lại, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười.

Tần Ca và Thời Sênh đều không thích cho Kiều Thiển Thiển vào nhà, vậy nên hai người không phải đối đề nghị của ông Kiều.

Ông Kiều đi ra ngoài khoảng nửa giờ, lúc trở về vẻ mặt vẫn bình thường.

“Ba, có chuyện gì thế?” Kiều Thiển Thiển tới tìm ông Kiều, chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

“Không có việc gì, chị gái con tới hỏi thăm sức khỏe thôi.” Giọng nói của ông Kiều rất tự nhiên, như thể không có chuyện gì.

Thời Sênh chỉ nhìn ông vài lần với ánh mắt nghi ngờ, cũng không truy vấn.

Ông Kiều ở lại tới nửa đêm mới chào Thời Sênh và Tần Ca rồi rời đi.

Tần Ca đối xử với con gái ông rất tốt, ông rất yên tâm.

Một người đàn ông tình nguyện xuống bếp nấu nướng vì người phụ nữ của mình, còn có thể ra ngoài kiếm tiền, đến ông cũng không làm được.

Tần Ca thu thập đồ đạc lại cho gọn gàng, có một cô vợ thích bày bừa

thực sự là bức tử chứng ưa sạch sẽ của hắn.

“Tần Ca.” Thời Sênh đứng dựa vào cửa phòng, ngoắc ngoắc tay với hắn, “Anh lại đây.”

Tần Ca buông hết đồ trong tay ra, hớn ha hớn hở chạy tới.

“Quà cho anh.” Thời Sênh đưa đồ trong tay ra, là một cái hộp được đóng gói rất tinh xảo, đưa tới trước mặt Tần Ca.

Tần Ca vui vẻ mở ra.

Mười giây sau…

“Sao lại cho anh thẻ nữa?” Bọc rõ là đẹp, kết quả trong lại là thẻ ngân hàng.

Thời Sênh nháy mắt: “Tục phí đó!”

Tần Ca: “…” Hắn không phải vật phẩm, lại còn tục phí cái gì nữa.

Tần Ca buồn bực thu lại thẻ ngân hàng, có tới mấy cái liền.

Hắn nhìn về phía Thời Sênh ngồi ở trên giường, mắt hơi nheo lại, sau đó bắt đầu tháo thắt lưng, “Phu nhân đã đưa tục phí, vậy đêm nay anh nhất định phải hầu hạ phu nhân cho tốt.”

“Đến đi, xem ai gục trước ai.” Thời Sênh vỗ vỗ giường, còn xắn tay áo rất chuyên nghiệp nữa.

Đáy lòng Tần Ca cực kỳ bất đắc dĩ, vợ nhà người ta ai cũng thẹn thùng, sao cô dâu của hắn lại trâu bò như thế chứ?

Tần Ca cố gắng tưởng tượng ra bộ dáng thẹn thùng của Thời Sênh.

Nhất thời giật mình một cái, chớp chớp mắt.

Vợ cứ thế này thì thích hơn.

Tần Ca xông lên, chuẩn xác nhảy tới chỗ Thời Sênh.

Thực ra, ở trên giường, Tần Ca rất dịu dàng, hắn luôn cố gắng phối hợp với tiết tấu của Thời Sênh, mặc dù bản thân có không thoải mái thì cũng sẽ không để cho cô khó chịu.

Làm gì có ai không thích được đối xử dịu dàng như thế chứ.

Pháo hoa nở rộ trên bầu trời, vô số ánh sáng loang lổ tiến vào phòng, sáng bừng một mảnh kiều diễm.

Chương 459: Tần thời sơ ca (32)

Qua Tết Nguyên Đán, mọi người lại bắt đầu quay về với công việc bận rộn.

Sản phẩm robot của công ty Tần Ca cũng bắt đầu đi vào tiêu thụ chính thức.

Hiệu quả tiêu thụ cũng không được cao như mong muốn của công ty.

Giá trước kia so với giá hiện tại quả thực là một trời một vực, nếu không phải ông chủ lớn có tài sản lên tới trăm triệu thì đừng có mơ tưởng.

Vốn dĩ là tiên phong trong ngành sản xuất này nên con đường đi cũng nhấp nhô hơn người khác vô số lần.

Áp lực mà Tần Ca phải chịu hằng ngày còn nặng hơn trước đây rất nhiều.

Nhưng sau đó, có vài lão tổng vốn đã chuẩn bị ký đơn hàng tiếp theo lại đột nhiên đổi ý, nói không muốn tiếp tục làm ăn nữa.

Tần Ca tự mình đi gặp những người này, nhưng kết quả vẫn không tốt lắm, thái độ của đối phương rất rõ ràng.

Không có những hợp đồng này, lượng tiêu thụ càng thấp hơn nhiều so với dự kiến.

Hai ngày này Tần Ca đều về rất muộn, từ văn phòng đi xuống, xung quanh đã chẳng còn ai. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, nếu đơn đặt hàng tiếp theo cũng không thành thì hắn sẽ thất bại.

“Tần tiên sinh.”

Tần Ca hơi nhíu mày, quay đầu nhìn về phía tiếng gọi.

Kiều Thiển Thiển mặc một bộ đồ công sở, đi giày cao gót, đứng dưới đèn đường với vẻ thướt tha, yêu kiều.

“Có hứng thú tâm sự không?”

“Không có hứng thú.” Tần Ca lạnh lùng từ chối.

Trong khoảng thời gian này, Kiều Thiển Thiển thay đổi rất nhiều, có thể nhìn ra từ cách ăn mặc và trang điểm của cô ta.

Hiện tại dung nhan xinh đẹp lại có chút dụ hoặc giống như gái làm ở quán bar, đây là loại người Tần Ca ghét nhất.

Kiều Thiển Thiển cũng không tỏ ra tức giận, chỉ chậm rãi nói tiếp: “Là về Hải Duyệt, Tần tổng không lo lắng chút nào sao?”

Hải Duyệt, chính là đơn đặt hàng mà Tần Ca đang lo lắng.

Lần này hắn muốn chế tạo robot dạng lớn để làm việc trong nhà xưởng, thay thế cho đại lượng công nhân.

Trước có một vài ông chủ rất thích ý tưởng này, nhưng sau khi ra giá, những người này cũng không dám mạo hiểm đầu tư nữa.

Tần Ca lãnh đạm đi về phía Kiều Thiển Thiển.

Khóe miệng Kiều Thiển Thiển chậm rãi nhếch lên.

Nhưng nụ cười của cô ta nhanh chóng chuyển thành cứng đờ.

Tần Ca đi qua người cô ta, không hề dừng lại.

Đối với Tần Ca mà nói, hắn có thể dựa vào Thời Sênh mà không có chút tâm lý áp lực nào, đó là một loại bản năng như thể bản năng sinh tồn.

Nhưng đứng trước người phụ nữ khác.

Thậm chí hắn còn không thèm nhìn.

“Tần tổng, tôi có thể giúp anh đàm phán thành công hợp đồng này.” Kiều Thiển Thiển đuổi theo Tần Ca, “Công ty anh nếu không nhận được đơn hàng này thì lô robot mới sản xuất sẽ không có cách nào tiêu thụ được, sẽ không ai thấy được hiệu quả…”

Tần Ca mở cửa xe, mặt không đổi sắc ngồi vào, sau đó đóng sập cửa lại trước mặt Kiều Thiển Thiển.

Xe khởi động, rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của Kiều Thiển Thiển, còn phả lên mặt cô ta chút khí bụi nữa.

Vậy mà hắn còn không buồn nghe cô ta nói hết?

Không, nhất định hắn sẽ phải tìm mình.

Người đàn ông nào mà chẳng cần mặt mũi, huống chi Tần Ca lại là một người đàn ông không bao giờ chịu cúi đầu nhanh chóng cả.

Kiều Thiển Thiển tự an ủi mình trong lòng, giờ cô ta chỉ cần trở về nhà và đợi điện thoại của Tần Ca là được.

Nhưng tận mười ngày sau, Kiều Thiển Thiển vẫn chẳng nhận được cuộc gọi nào từ Tần Ca.

Ngược lại, trên tivi lại đưa tin về hai hợp đồng lớn của Tần Ca về sản xuất robot.

Tin tức đưa rất ngắn gọn, Kiều Thiển Thiển chỉ kịp nhìn thấy tên của hai tập đoàn đối tác đó.

Lúc ở nước ngoài, cô ta cũng đã được nghe tới tên hai tập đoàn này, đều là đại tập đoàn xuyên quốc gia.

Vậy mà Tần Ca lại có thể liên hệ được với những người này…

Người ta chẳng những đặt mua mà còn giúp tuyên truyền, hàng hóa vốn còn tồn đọng trong kho nhanh chóng hết sạch, nhà xưởng còn phải tăng ca sản xuất nhóm sản phẩm thứ hai.

Kiều Thiển Thiển lên mạng thấy được đầy đủ cảnh ký hợp đồng.

Video cũng không dài, chỉ có ký tên và cùng chụp ảnh lúc trao đổi văn kiện.

Nhưng đến cuối video, Kiều Thiển Thiển lại nhìn thấy một đại biểu của một trong hai tập đoàn đang cố ý nói chuyện cùng với Thời Sênh ngồi ở bên cạnh Tần Ca, thái độ nhìn có vẻ cẩn trọng.

Một người nói một người vừa nghe vừa gật đầu, rõ ràng là quan hệ rất tốt…

Kiều Thiển Thiển siết chặt con chuột trong tay, lại là cô ta.

Kiều Sơ!

“Reng reng… Reng reng reng reng…”

Thanh âm di động vang vọng trong không gian, Kiều Thiển Thiển nhìn tên hiển thị trên màn hình, chỉ cảm thấy cực kỳ phiền chán.

Cô ta đặt tay che màn hình, đến tận khi cuộc gọi sắp kết thúc mới tiếp máy.

“Mẹ?”

“Thiển Thiển, con chuẩn bị cho mẹ chút tiền, hôm nay mẹ xui xẻo quá!”

Cùng với tiếng nói là tiếng lạch cạch của quân bài mạt chược.

“Mẹ, mẹ còn chưa khỏi ốm, sao đã đi chơi bài rồi?” Kiều Thiển Thiển nhíu mày.

“Làm gì nghiêm trọng như thế, mẹ không sao, con đừng lo lắng, mau chuyển tiền cho mẹ đi, mẹ cúp máy đây.”

“Mẹ, bây giờ con…”

“Tút tút tút…”

Công ty còn một đống rối rắm, bảo cô ta chạy đi đâu lấy tiền bây giờ?

Kiều Thiển Thiển bị bà Kiều chọc cho tức điên lên, không chuyển tiền cho bà ta nữa.

Buổi tối, bà Kiều về nhà, vừa mở cửa liền xông thẳng tới phòng của Kiều Thiển Thiển, hùng hổ chất vấn, “Thiển Thiển, sao chiều nay con không chuyển tiền cho mẹ? Làm mẹ bị mất hết mặt mũi với người ta.”

Từ ngày bà Kiều mê đánh mạt chược thì một ngày không được đánh sẽ khó chịu, vốn dĩ sức khỏe bà ta không tốt, lại còn đánh cả ngày như thế, làm sao mà cầm cự nổi.

Lần trước Kiều Thiển Thiển tới tìm ông Kiều chính là vì bà Kiều chơi mạt chược tới mức phải nhập viện.

“Mẹ, tình trạng hiện tại của công ty không phải mẹ không biết…”

“Công ty lớn như thế, mẹ mới lấy bao nhiêu tiền chứ?” Bà Kiều chẳng hiểu gì chuyện làm ăn, trong lòng bà ta chỉ biết, công ty hẳn là có rất nhiều tiền, bà ta mới lấy có một chút xíu, còn chưa được coi là số lẻ.

Kiều Thiển Thiển bị ngắt lời cũng cảm thấy hơi tức giận, “Có cổ đông ôm tiền chạy không phải là mẹ không biết. Giờ con còn đang tìm cách vá lại lỗ thủng này. Mẹ bảo con đi đâu lấy tiền cho mẹ bây giờ?”

Lúc trước nếu không vì bà Kiều, sao cô ta phải tiếp nhận cục diện rối rắm này chứ?

Mệt chết mệt sống mà chẳng được cái gì.

Bà Kiều bị Kiều Thiển Thiển quát mắng thì cau mày, “Thiển Thiển, con đừng có học đứa em gái không có lương tâm kia của con, nhìn xem giờ nó là cái bộ dạng gì đi. Hơn nữa, ngoài chơi cái đó thì mẹ còn biết làm gì nữa? Chuyện công ty mẹ không hiểu, con nói mẹ ở

công ty là làm phiền đến con, mẹ không đi thì con bảo mẹ làm gì đây?”

Vừa nghe bà Kiều nhắc tới Kiều Sơ, Kiều Thiển Thiển càng nổi điên hơn: “Giờ nó có tiền như thế, sao mẹ không đi tìm nó đi?”

“Kiều Thiển Thiển!” Bà Kiều nghiêm mặt, “Con cũng muốn bắt chước Kiều Sơ, đối đầu với mẹ đúng không?”

Đừng tưởng rằng phần tử tri thức có bao nhiêu hiểu biết, lễ nghĩa. Những người này mà trở nên không phân rõ phải trái thì cực kỳ đáng sợ.

Kiều Thiển Thiển bị bà Kiều làm phiền tới mức không thể chịu đựng được, bên này cô ta còn một đống việc, chỉ đành có thể lấy tiền đưa cho bà Kiều để bà ta đi.

Bà Kiều vừa rời khỏi phòng, di động của cô ta lại đổ chuông.

Nhìn tới số hiển thị, sắc mặt của Kiều Thiển Thiển càng thêm khói coi.

“Kiều tiểu thư, không phải cô nói nhất định có thể tiếp cận Tần Ca sao?” Giọng nói của đối phương rất không tốt, còn mang theo vài phần chất vấn.

“Lần này là…”

Đối phương không cho Kiều Thiển Thiển cơ hội giải thích, “Kiều tiểu thư không cần giải thích nữa, hợp tác của chúng ta dừng tại đây. Về công ty của cô, tôi sẽ lập tức rút đầu tư, Kiều tiểu thư tự giải quyết cho tốt.”

Bên kia cũng không lập tức cúp máy, ngược lại còn nói bằng giọng cổ quái: “Lòng của Kiều tiểu thư không đủ độc ác thì không làm được chuyện gì lớn đâu, tút tút tút…”

Là cô ta không đủ ác sao?

Bàn tay cầm di động của Kiều Thiển Thiển chậm rãi siết lại… Đúng là, là lòng cô ta không đủ ác.

Chương 460: Tần thời sơ ca (33)

Kiều Thiển Thiển thật vất vả mới xin được số điện thoại của Đường Cẩm Thần, gọi điện hẹn hắn.

Theo cốt truyện, Đường Cẩm Thần và Kiều Thiển Thiển sẽ gặp nhau sau khi cô ta về nước không bao lâu.

Nhưng Kiều Thiển Thiển không vào tập đoàn lớn nào mà lại về Kiều gia quản lý công ty, vì thế cơ hội cho hai người gặp mặt là cực kỳ thấp.

Cô ta cũng có gặp Đường Cẩm Thần vài lần, nhưng lần nào cũng tránh được.

Đường Cẩm Thần hiện tại còn đa tình hơn cả trước kia. Nghe nói hắn có tới vài người phụ nữ ở bên ngoài, mỗi đêm ở bên một người khác nhau.

Lúc hắn đi gặp Kiều Thiển Thiển cũng dẫn theo một người phụ nữ.

Đường Cẩm Thần đánh giá Kiều Thiển Thiển vài lần rồi ôm gái ngồi vào phía đối diện, ngữ khí đầy châm chọc, “Kiều Thiển Thiển, tôi còn nghĩ cô sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa cơ đấy.”

“Đường Cẩm Thần…” Bọn họ cần thiết phải nói chuyện thế này sao?

“Đường tổng, cô ta là ai thế?” Người phụ nữ kia dán vào lòng Đường Cẩm Thần, nũng nịu hỏi.

“Người râu ria.”

Vẻ mặt đầy trào phúng của Đường Cẩm Thần làm cho Kiều Thiển Thiển suýt chút nữa muốn đứng dậy rời đi.

Nhưng trong đầu cô ta lại vang lên lời của người kia.

Năm đó, cô ta mới là người bị hại, lúc này Đường Cẩm Thần lại còn bày ra vẻ mặt như người bị hại vậy.

Hắn dựa vào cái gì chứ?

“Đường Cẩm Thần, chúng ta nói chuyện riêng đi.”

Cô ta phải đứng ở vị trí hàng đầu như Kiều Sơ, nếu không đời này cô ta sẽ chỉ có thể sống dưới bóng ma của Kiều Sơ mà thôi.

Đường Cẩm Thần trầm mặc trong chốc lát, sau đó đưa tay khẽ nhéo thắt lưng cô gái kia, “Lên xe chờ anh.”

Cô gái hơi không tình nguyện, trước mặt Kiều Thiển Thiển làm một nụ hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn với hắn, sau đó mới cầm lấy chìa khóa xe ra ngoài.

Đáy lòng Kiều Thiển Thiển vẫn còn thích Đường Cẩm Thần, thấy hành vi của hắn không kiêng nể như thế thì trắng bệch thành một mảnh.

“Nói đi, tìm tôi làm gì?” Đường Cẩm Thần khi nói chuyện đều luôn hất mặt vẻ kẻ cả.

Nếu Kiều Thiển Thiển không trải qua những chuyện phía trước, có lẽ

lúc này cũng thấy khổ sở.

Nhưng vì cô ta đã trải qua những chuyện kia nên giờ nhìn bộ dạng này của Đường Cẩm Thần, cô ta chỉ cảm thấy mình bị xem thường, một chút ý niệm đang dao động trong lòng càng phát ra điên cuồng hơn…

…

Kiều Thiển Thiển và Đường Cẩm Thần lại ở bên nhau.

Dưới một phương thức rất kỳ quái.

Đường Cẩm Thần cho công ty của cô ta một cơ hội, Kiều Thiển Thiển phải trở thành vợ hai được hắn bao dưỡng bên ngoài.

Quên nhắc, Đường Cẩm Thần đã kết hôn.

Đối phương là một cô gái yếu đuối, căn bản không dám quản Đường Cẩm Thần, cho nên Kiều Thiển Thiển từng bước lấn tới, cô ta cũng không dám hé răng nửa lời.

Kiều Thiển Thiển giờ đã đứng ở cùng độ cao với Thời Sênh.

Nhưng con dâu nhà giàu có thể sống thoải mái thế sao? Huống chi còn là danh bất chính, ngôn bất thuận…

Người của nhà họ Đường vốn không thích Kiều Thiển Thiển, vậy mà cô ta còn ngang nhiên công khai về nhà ở. Đường Cẩm Thần ở nhà còn không sao, nhưng lúc hắn không ở nhà, Kiều Thiển Thiển thực sự sống rất không tốt.

Nhưng cô ta luôn nhẫn nhịn.

Cô ta tự nhắc mình nhất định phải độc ác, đầu tiên là độc ác với chính mình, như thế mới có được những thứ mà mình muốn.

Một người đàn bà khi đã độc ác thì đàn ông cũng không thể so bì được.

Đường Cẩm Thần cũng mang Kiều Thiển Thiển đi dự không ít yến hội.

Kiều Thiển Thiển nghĩ sẽ gặp Tần Ca và Thời Sênh ở các tiệc rượu, nhưng mà cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp được họ một lần.

"… Cô nói Tần tổng á? Anh ấy rất ít khi tham gia những bữa tiệc rượu."

"Ài, Tần tổng cũng là chẳng hiểu phong tình gì. Lần đó tôi không cẩn thận làm rơi đồ, thế mà anh ấy trực tiếp bước qua luôn…"

"Tôi nghĩ chắc cô muốn kéo sự chú ý của anh ấy chứ gì?"

"Còn nói, các cô thì không muốn sao? Lúc trước ai mà không muốn tóm lấy Tần tổng chứ. Nghe nói anh ấy sắp kết hôn rồi, thật hâm mộ Kiều Sơ quá!"

Kiều Thiển Thiển nghe những người này nói chuyện, trên mặt tuy rằng nở nụ cười nhưng đáy lòng lại khó chịu như bị kim đâm.

Kiều Sơ, Kiều Sơ, Kiều Sơ…

Sao cái gì cũng có Kiều Sơ vậy?

"Sao thế? Hâm mộ, ghe tị?" Đường Cẩm Thần không biết từ đâu đi

tới, cả người đầy mùi rượu, ôm eo cô ta, kéo cô ta tới một góc.

“Lúc trước, không phải cô cấu kết với hắn lừa gạt tôi sao? Sao lúc đó không diễn giả thành thật luôn đi?” Đường Cẩm Thần ấn Kiều Thiển Thiển vào góc tường, “Em gái cô thông hơn minh cô nhiều lắm.”

Sắc mặt Kiều Thiển Thiển cực kỳ khó coi, “Đường Cẩm Thần, chuyện đã qua lâu như vậy còn đào ra nói, hay ho lắm sao?”

“Sao lại không chứ?” Đường Cẩm Thần ghé sát vào Kiều Thiển Thiển, hơi rượu nồng nặng phả thẳng vào mặt cô ta, “Không phải trước cô còn tới tìm hắn sao? Chẳng lẽ không phải là cô muốn dụ dỗ hắn à?”

“Em không có!” Kiều Thiển Thiển biện giải.

Đường Cẩm Thần cười lạnh một tiếng, buông Kiều Thiển Thiển ra, “Muốn ở bên tôi thì cũng đừng có nghĩ làm mấy động tác vụn vặt, nếu không…”

Hắn sờ sờ cái cổ trắng nõn của Kiều Thiển Thiển, “Cổ đẹp thế này, xuất hiện cái gì đó thì nhìn thật xấu.”

Kiều Thiển Thiển đột nhiên thấy lạnh lẽo sắp sống lưng.

Đường Cẩm Thần thế này thật quá mức đáng sợ…

Cũng may là Đường Cẩm Thần không làm gì, dường như người nói những lời kia không phải hắn vậy.

Hai người trở về biệt thự thì đã sắp qua ngày mới, đèn đuốc ở đại sảnh vẫn sáng trưng.

Một người phụ nữ ngồi trên sô pha đọc sách, khí chất ôn nhã, đúng kiểu tiểu thư khuê các.

Đường Cẩm Thần về tới, cô lập tức buông sách ra, “Anh đã về rồi?”

Đường Cẩm Thần ôm lấy cô gái, hôn cuồng nhiệt một trận, mặc kệ Kiều Thiển Thiển ở một bên.

Hôn hít một hồi, Đường Cẩm Thần ôm cô gái ấy rời khỏi ghế, đi lên lầu.

Kiều Thiển Thiển nhìn theo bóng dáng của hắn, móng tay bấm chặt da thịt, đáy mắt chậm rãi nổi lên một cỗ hận ý.

…

“Chị Thiển Thiển, không thể làm như thế…” Một người phụ nữ mang thai đứng sau lưng Kiều Thiển Thiển, nhìn cô ta đầy vẻ sợ sệt.

Kiều Thiển Thiển quay đầu liếc nhìn cô ta một cái, sau đó làm như không có việc gì, xoay người tiếp tục cầm kéo cắt chậu cây hoa tơi tả.

Người phụ nữ bị dọa tới trắng bệch cả mặt.

Kiều Thiển Thiển cảm giác có được một chút khoái cảm trả thù.

Đường Cẩm Thần đã kết hôn, giờ con cũng có rồi, cô ta thì sao?

Ở nước ngoài nhiều năm như vậy thì được gì? Ngày qua ngày đều là lạnh lẽo và buồn tẻ.

Cô ta vì hắn mà thủ thân như ngọc, còn hắn thì sao? Trái ôm phải ấp,

trong nhà còn có cả vợ.

Đàn ông đều thật khốn nạn.

Tối hôm đó còn làm cho người đàn bà này mang thai, từ khi cô ta có thai, Đường Cẩm Thần đối xử với cô ta càng ngày càng tốt.

Kiều Thiển Thiển ném kéo, xoay người rời đi, lúc đi ngang qua còn cố ý liếc nhìn cô ta một cái đầy ngạo nghễ.

Người phụ nữ bám vào lan can, hơi lui lại phía sau, bộ dáng sợ hãi.

Kiều Thiển Thiển hừ lạnh một tiếng, bước qua bên cạnh cô ta.

Ngay khi cô ta rời đi không lâu, người phụ nữ được đưa tới bệnh viện, sinh non.

Ngày dự sinh của người phụ nữ là một tháng sau, đột nhiên sinh non nên làm người ta hoài nghi.

Người hầu đưa người phụ nữ đi bệnh viện kể, lúc phát hiện thì cô ta đã nằm ở ban công, người hầu còn nói khi đó chỉ có một mình Kiều Thiển Thiển ở ban công mà thôi.

Kiều Thiển Thiển không ngờ là người phụ nữ này lại sợ hãi cô ta lâu như thế, cuối cùng lại cho cô ta một đao chí mạng.

Đường Cẩm Thần ôm lấy người phụ nữ, ánh mắt âm trầm nhìn Kiều Thiển Thiển mặt trắng bệch đứng ở giữa phòng bệnh.

“Cẩm Thần… Là do em bất cẩn nên bị ngã, không liên quan tới chị Thiển Thiển.” Người phụ nữ yếu ớt giải thích.

Nhưng càng giải thích càng như lửa đổ thêm dầu.

“Kiều Thiển Thiển!” Đường Cẩm Thần chỉ có thể rít được ba chữ này qua hàm răng.

Cô ta thật sự càng ngày càng không biết trời cao đất dày.

Chương 461: Tần thời sơ ca (hoàn)

Bởi vì chuyện này nên Kiều Thiển Thiển bị Đường Cẩm Thần cảnh cáo một trận, còn muốn thu mua luôn công ty của cô ta, cô ta muốn ngăn cản cũng không được.

Bà Kiều chẳng khác nào con dơi hút máu người, không ngừng đòi tiền Kiều Thiển Thiển.

Bà ta càng ngày càng chơi lớn, tiền đòi càng lúc càng nhiều.

Nhưng công ty đổi chủ, Kiều Thiển Thiển cũng chẳng còn bao nhiêu tiền, bà Kiều năm lần bảy lượt tới đòi tiền, Kiều Thiển Thiển lập tức trở mặt.

Không có tiền, bà Kiều lại đi tìm cô ta làm loạn, vì thế quan hệ giữa cô ta và Đường Cẩm Thần càng thêm căng thẳng.

Ở giữa còn có vợ con của Đường Cẩm Thần thò một chân ra ngáng, bởi vì là ngược văn, làm nữ chính, tất nhiên Kiều Thiển Thiển phải bị hành hạ rồi.

Nhưng giờ Kiều Thiển Thiển đã biến đen, hận ý chậm rãi xâm chiếm trong lòng cô ta.

Đường Cẩm Thần tra tấn Kiều Thiển Thiển thành nghiện, còn biến đổi cả cách thức tra tấn nữa.

Kiều Thiểu Thiển vô tình biết được chị hai của Đường Cẩm Thần và

mẹ chồng không ngừng nói xấu mình với Đường Cẩm Thần, ly gián quan hệ của hai người họ.

Kiều Thiển Thiển muốn giải thích với Đường Cẩm Thần nhưng sau đó lại xảy ra một chuyện.

Con của Đường Cẩm Thần mất tích.

Đường Cẩm Thần rất yêu thương đứa con này, cho dù là cố tình để Kiều Thiển Thiển thấy hay là thật sự thì đứa con này chính là cục vàng của Đường gia.

Hiện giờ cục vàng đó biến mất, người của nhà họ Đường cực kỳ lo lắng.

Sau khi Đường gia báo cảnh sát, rất nhanh đã điều tra ra ai là người ôm cục vàng đi.

Kiều Thiển Thiển nhìn thấy người đó thì cả đầu sung huyết, không biết phải phản ứng thế nào.

“Chát!”

Kiều Thiển Thiển bị tát một cái khiến phải tỉnh mộng.

Tuy rằng Đường Cẩm Thần chỉ tra tấn cô ta trên mặt tinh thần, thỉnh thoảng cũng sẽ tra tấn cô ta trên giường, nhưng chưa từng đánh cô ta một cái nào.

“Kiều Thiển Thiển, nếu con tôi mà xảy ra chuyện gì thì cô cứ chờ chôn cùng nó đi.” Đường Cẩm Thần giận dữ ném lại một câu.

“Chuyện này không phải…” Lỗi của tôi.

Bà Kiều bắt cóc đứa bé thì liên quan gì tới cô ta.

Đường Cẩm Thần lấy lý do gì mà áp cái tội danh này lên đầu cô ta cơ chứ?

Cuối cùng, bảo bối nhà họ Đường vẫn được cứu về.

Từ khi Kiều Thiển Thiển không cho bà Kiều tiền nữa, bà Kiều bắt đầu vay mượn nặng lãi, tiền càng vay càng nhiều, bà ta không trả được nên mới đánh chủ ý tới con trai của Đường Cẩm Thần.

Nhưng bà ta không có kinh nghiệm nên nhanh chóng bị bắt giữ.

Bà Kiều bị đưa vào ngục giam, Kiều Thiển Thiển không có tội nhưng vẫn bị Đường Cẩm Thần đuổi khỏi nhà họ Đường.

“Kiều Thiển Thiển, coi như tôi nhìn lầm cô.”

Đây là lời cuối cùng Đường Cẩm Thần nói với Kiều Thiển Thiển.

Kiều Thiển Thiển không cam lòng nên sau đó muốn giết vợ của Đường Cẩm Thần. Lúc hai người giằng co với nhau, Kiều Thiển Thiển bị ngã khỏi xe, tuy rằng không chết nhưng phải cắt chân.

Đường Cẩm Thần hoàn toàn thất vọng về Kiều Thiển Thiển, khởi tố cô ta tội cố ý gây thương tích.

Kiều Thiển Thiển chỉ có thể làm bạn với bà Kiều trong tù, tuy rằng không phải cả đời nhưng chờ khi cô ta ra ngoài, số mệnh đã khẳng định rồi, cả đời sẽ thê thảm.

Về phần Đường Cẩm Thần thì vẫn đa tình như trước, nhưng không

có thêm đứa con nào.

Hắn có một đứa con, có đứa khác hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng cuối cùng lại phát hiện đứa con đó không phải con của hắn.

Không rõ sau chuyện này Đường Cẩm Thần ngộ ra được đạo lý gì, dù sao nửa đời sau hắn không có thêm người đàn bà nào, cả đời cô độc.

…

Tần gia vẫn muốn ra tay, nhưng bọn họ lại không tìm được thời cơ thích hợp.

Tần Ca ngoài miệng nói không cần nhưng hắn vẫn bận tâm tới tâm huyết của ba mình, Tần gia không có hành động thì hắn cũng sẽ không ra tay.

Sau đó Tần Lĩnh thử thêm hai lần nhưng đều bị Tần Ca hóa giải dễ dàng.

Cuối cùng, Tần Lĩnh có lẽ biết không có cơ hội nên chủ động buông tha.

Sau đó Thời Sênh nghe nói hắn đón Tần Hân về, nhưng Tần Hân cũng không xuất hiện trước mặt Tần Ca nữa.

Hai tháng sau, lúc Thời Sênh tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe thì lại thấy Tần Hân được người che chở tiến vào khoa phụ sản.

Bảo vệ nghiêm mật như thể sợ Tần Hân chạy mất vậy.

“Tần Ca…” Tần Hân nhìn Tần Ca, con ngươi sáng lên. Cô ta muốn đi

tới nhưng người bên cạnh lại kiên quyết túm lấy tay cô ta kéo vào khoa phụ sản.

Tần Hân giãy dụa rất dữ dội, ánh mắt nhìn Tần Ca như thể cầu cứu.

Tình huống gì thế này?”

Thời Sênh ngơ ngác nhìn Tần Ca.

Tần Ca xoa xoa đầu cô, “Tần gia rất loạn, anh đã nói với em rồi.”

Có ý gì?

Nhưng Tần Ca cũng không nói gì thêm.

Đến khi hai người kiểm tra sức khỏe xong, Tần Ca lái xe về nhà, trên đường đi hắn mới nói với Thời Sênh.

“Đứa bé mà Tần Hân đang mang hẳn là của Tần Lĩnh.”

Thời Sênh đơ người.

Hắn đang nói cái gì vậy?

Em họ thích anh họ đã đủ trâu bò rồi.

Giờ còn có cha và con gái nữa, quả thực muốn lên trời sao?

Làm một Sênh sống ảo có thể thừa nhận đủ mọi tình tiết yêu đương, Thời Sênh tỏ vẻ cô thực không có cách nào tiếp thu tình huống này.

Anh em cấm kỵ cô còn có thể không có ý kiến.

Nhưng mà cha và con gái cấm kỵ, khẩu vị này quá tởm rồi.

Tần Ca xoa xoa tóc cô, “Anh không muốn nói với em cái này, nhưng rồi thế nào em cũng biết thôi.”

“Tần Lĩnh bị bệnh à?” Ngay cả con gái mình cũng không tha.

“Có lẽ thế.” Giọng Tần Ca hơi trầm xuống, “Hắn chỉ có một đứa con gái, nếu Tần Hân lấy chồng, sản nghiệp của Tần gia cũng sẽ phải đổi họ, hắn không cho phép điều đó xảy ra. Cho nên hắn mới ủng hộ Tần Hân dây dưa với anh, dù sao anh cũng là người họ Tần.”

Mất một lúc sau, Thời Sênh mới thì thào tự nói: “… Lão không sợ dị dạng à?”

Thế giới này quá điên cuồng rồi, cô muốn yên tĩnh.

“Lấy hiểu biết của anh về Tần Lĩnh thì nếu Tần Hân thực sự sinh ra một đứa con dị tật, hắn sẽ để nó tiếp tục mang thai cho đến khi sinh được một đứa lành lặn thì thôi.”

Thời Sênh: “…”

Tần Lĩnh quá trâu bò!

Chuyện này cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của Thời Sênh, rất nhanh liền quên đi.

Thời Sênh và Tần Ca không tổ chức hôn lễ, dù sao Sênh sống ảo cũng đã thử nghiệm qua đủ loại hôn lễ rồi.

Tần Ca cũng không thích đông người, trước đây hắn muốn tổ chức lễ cưới là vì muốn cho Thời Sênh một hôn lễ.

Nhưng Thời Sênh không cần, tất nhiên hắn phải nghe lời bà xã rồi.

Hai người chọn một ngày hoàng đạo đi đăng ký kết hôn, mời mấy người thân thuộc đi ăn cơm, coi như xong việc.

Từ một nơi thật xa trở về gấp để dự còn có một người – Trần Khê.

Sau khi tốt nghiệp, hắn cùng nữ thần của mình rời khỏi thành phố này.

Kết quả, lần này quay lại, Trần Khế đã làm cha của một đứa bé tám tháng tuổi.

Đại khái là vẫn còn bị ám ảnh tâm lý sợ hãi Tần Ca nên lúc ở trước mặt Tần Ca, Trần Khê vẫn còn sợ sệt, nói chuyện cũng rất không được tự nhiên.

Cuối cùng, Thời Sênh không thể nhìn nổi liền đuổi Tần Ca đi làm việc, hai người mới có thể ngồi hàn huyên tán gẫu chuyện gần đây.

Trần Khê ở bên kia rất tốt, có thể nói là gia đình hòa thuận, mọi việc suôn sẻ.

“Lúc trước nếu cậu không đi thì giờ đã là Trần tổng lương một năm trăm ngàn rồi.” Thời Sênh trêu ghẹo Trần Khê, “Có cảm thấy hối hận không?”

“Vì nữ thần của tớ, đừng nói một trăm ngàn, dù có một năm một triệu… tớ vẫn còn phải suy nghĩ một chút.”

Nếu lương của hắn là một triệu một năm, còn lo lắng không tán đổ được nữ thần sao?

Hai người hàn huyên câu được câu không một hồi, sau đó Trần Khê vì có việc nên lại đặt vé máy bay bay đi ngay trong đêm.

Mọi người đều nghĩ hai người này nếu kết hôn sẽ đặc biệt ồn ào, ai ngờ nửa chút tin tức cũng không có.

Có người đoán có phải hôn lễ này sẽ không có không? Nhưng thấy hai người luôn như hình với bóng, cũng chưa từng có một chút tin đồng cãi vã nào.

Đi hỏi chút người quen thì mới biết được người ta đã kết hôn từ bao giờ rồi.

Kết hôn lặng lẽ như thế, chẳng có chút náo động nào!

Chương 462: Trộm long tráo phượng (1)

Cuộc sống cuối đời của Thời Sênh và Tần Ca tương đối nhạt nhẽo.

Tần Ca lại quay trở lại làm giáo sư, còn bắt Thời Sênh ngồi trong lớp học nghe hắn giảng bài.

Hắn nói là hồi còn trẻ chưa dạy cô học nên bây giờ dạy bù.

Thời Sênh lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn phải ngồi trong lớp nghe giảng bài với đám trẻ con, nên cô cực lực phản đối.

“Báo cáo giáo sư, phu nhân của ông lại trốn học.”

Đây là câu nói mà Tần Ca nghe nhiều nhất.

Năm đó, cô không nghe hắn giảng bài, bây giờ cũng vẫn không chịu nghe giảng.

Hắn dạy khó nghe vậy sao?

Tần Ca qua đời vì bệnh tim, lúc đó hắn vẫn đang giảng bài, không biết tại sao đột nhiên bệnh cũ tái phát.

Thời Sênh túc trực bên giường bệnh của hắn ba ngày ba đêm, nhưng Tần Ca vẫn không khỏe lại.

“Sơ Sơ...” Tần Ca hấp hối, chỉ gọi được duy nhất tên của cô.

Thời Sênh nắm lấy tay hắn, “Em tên Thời Sênh, Thời trong Thời Mộ, Sênh trong Sênh Ca.”

“Thời... Sênh?” Ánh mắt của Tần Ca mơ hồ, hình như hắn đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó.

Thời...

Tần Ca đột nhiên dùng lực nắm lấy tay Thời Sênh. Hắn mấp máy môi như cố gắng muốn nói điều gì đó.

Nhưng câu nói vẫn chưa nói xong.

Thời Sênh yên tĩnh nhìn Tần Ca từ từ nhắm mắt, cô hít sâu một hơi.

Hẹn gặp lại ở thế giới sau.

...

Thời Sênh quay trở lại không gian Hệ thống, rút kiếm theo thông lệ.

Thanh kiếm đã hồi phục hình dạng ban đầu, không có mấy thứ ánh sáng linh tinh đó nữa.

Nhưng có vẻ sắc bén hơn trước đây.

Bảo kiếm của người khác nâng cấp đều là ẩn giấu sự lợi hại của mình đi. Thanh kiếm này lại sắc bén đến khiếp người, càng ngày càng hù dọa người khác.

Trong lúc Thời Sênh vẫn chưa đến bên cạnh, Hệ thống vội vàng hiển thị số liệu.

Tên: Thời Sênh.

Giá trị làm người: -159000

Giá trị sinh mệnh: 40.

Tích lũy: 34000

Cấp nhiệm vụ: B

Đánh giá nhiệm vụ: 92

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: điểm tích lũy 2000

Đạo cụ: “Vương miện của Nữ hoàng”, “Trái tim của Quỷ Vương”, “Ám Dạ”

Nhân phẩm không cần xem cũng biết, Sênh Huênh Hoang tỏ vẻ không quan tâm.

Mẹ kiếp, mi nói cho ta nghe trước xem, cái “Ám Dạ” kia là cái quái gì? Có tác dụng gì?

[Có tiến vào thế giới...]

“Phạch!”

Tiếng Hệ thống bỗng nhiên im bặt.

Một tay Thời Sênh giữ lấy màn hình, tay còn lại nhanh chóng thao tác, những con số chi chít trước mắt khiến người ta phải hoa mắt

chóng mặt.

[Cảnh báo, cảnh báo, có người xâm nhập Hệ thống, bắt đầu khởi động chế độ phòng ngự...]

Âm thanh điện tử lạnh lùng vang lên trong không gian.

Mặt cô gái đứng trước màn hình không biểu lộ cảm xúc, tay vẫn tiếp tục thao tác.

Khoảng 3 phút sau, Thời Sênh đạp một phát về màn hình.

Đậu… má!

Người sau lưng mi cũng trâu nhỉ?

Lại thiết lập cả chế độ tự động tiêu hủy số liệu!

[Ký chủ, xin đừng có những hành động nguy hiểm kiểu này nữa.] Hệ thống lên tiếng cảnh báo.

Mắt Thời Sênh khẽ chuyển động, quét lên màn hình mấy giây đầy ý xấu.

Đột nhiên Hệ thống cảm giác hoa cúc căng lên, Ký chủ lại muốn gây chuyện rồi.

Nhưng nếu Ký chủ nhà nó không gây chuyện thì hình như vừa rồi là nó cảm nhận sai.

[Có muốn vào thế giới tiếp theo không...]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Tiễn thứ tai họa này đi mới là chuyện chính đáng.

Khi bóng Thời Sênh biến mất, trên màn hình xuất hiện một bóng người rất mơ hồ.

[Chủ nhân?]

“Bắt đầu chế độ tự kiểm tra.”

Hệ thống ngơ ngác, sao lại muốn nó tự kiểm tra?

Mặc dù không hiểu, nhưng Hệ thống vẫn bắt đầu chế độ tự kiểm tra, kiểm tra tất cả mọi chỗ một lượt.

[Chủ nhân, không vấn đề gì.]

“Nhất định nàng ta đã làm gì đó.” Giọng điệu của chủ nhân Hệ thống rất chắc chắn, “Ta sẽ kiểm tra một lượt, ngươi xử lý ký ức của Phượng Từ trước đi.”

Nó đã từng xóa sạch một lần, nhưng ở không gian này, hình như cuối cùng hắn lại nhớ ra.

Nhưng tại sao chủ nhân muốn xóa sạch trí nhớ của Phượng Từ?

Nếu như muốn ký chủ yêu Phượng Từ thì để Phượng Từ có trí nhớ không phải tốt hơn sao?

“Phượng Từ rất nguy hiểm.”

Màn hình nhấp nháy một lúc, bóng người mơ hồ liền biến mất.

[...] Ai cũng nguy hiểm, chỉ có nó là thiểu năng.

...

Đây là một cuốn cung đấu xuyên không.

Nữ chính xuyên không nhập vào thân thể Lục Nhược. Lục Nhược bị người khác hãm hại nên bị đày vào lãnh cung, bị bệnh mà chết. Nữ chính khá trâu bò, tự đem theo một hệ thống hậu cung sủng phi.

Thiết lập của hệ thống này là như vậy.

Nữ chính phải abc xyz với nam chính, hệ thống nhận được cái gọi là khí chất Đế Vương từ trên người của nam chính.

Đợi hệ thống tăng lên cấp cao nhất thì có thể đưa nữ chính trở về thời hiện đại.

Vì vậy, nếu nữ chính muốn trở lại thì phải bắt đầu con đường cạnh tranh sủng ái.

Nam chính là ai?

Nam chính đương nhiên là Hoàng thượng.

Nữ chính có hệ thống trong tay, đánh đến đâu thắng đến đó. Tất cả phi tử trong hậu cung đều không đấu lại được nữ chính.

Kết cục đương nhiên là, nam chính giải tán toàn bộ hậu cung vì nữ chính. Kể từ đó Lục cung không phi tử, nữ chính cảm động, quyết định không quay trở lại nữa, cùng sống hạnh phúc bên nam chính.

Mà nguyên chủ Trang Quỳnh.

Thời Sênh rất nghi ngờ, tác giả lấy cái tên này là có dụng ý.

Giả nghèo giả khổ...

*Tên Trang Quỳnh 庄琼 và giả nghèo 装穷 có cách đọc giống nhau.

Quá thể!

Thân phận của nguyên chủ không thấp, thân là Quý Phi. Trước khi nữ chính chưa được sủng ái, nàng ta là người nam chính sủng ái nhất.

Nhưng điều kỳ lạ là, trước nay nam chính chưa từng đụng đến nguyên chủ.

Bạn nghĩ nam chính thủ nhân như ngọc vì nữ chính à?

Đừng có đùa, nam chính nhà người ta có con rồi.

Nhưng hắn vẫn không đụng chạm đến nguyên chủ mà chỉ sủng ái nàng ta, sủng ái nàng ta, sủng ái nàng ta.

Nam chính còn tìm một cách nói khác rất dễ nghe, nói là nàng ta vẫn còn ít tuổi, không nhẫn tâm làm đau nàng ta.

Nguyên chủ bị người nhà đưa vào trong cung cũng chỉ có một mục đích, là sinh con, sinh con, sinh con, dùng đứa con để bức ép Hoàng đế.

Đúng vậy, Trang gia muốn tạo phản.

Thần tử muốn tạo phản thì không phải thần tử tốt.

Đương nhiên, cái gì nam chính cũng biết.

Nam chính không đụng chạm đến nàng ta, chẳng lẽ nguyên chủ có thể sinh sản vô tính được sao?

Khi nguyên chủ vẫn đang nghĩ nên làm sao để quyến rũ nam chính sinh con, nữ chính lại xuất hiện.

Nữ chính vừa xuất hiện, nguyên chủ - một sủng phi mang hàm tước Quý Phi chỉ có thể để cho nữ chính chà đạp, lật mặt.

Mặc dù nguyên chủ đã mấy lần suýt chút nữa hại chết nữ chính, nhưng, hãy nhìn thật rõ ba chữ "suýt chút nữa".

Lần nào nữ chính cũng có thể biến nguy thành an.

Định luật nữ chính không chết!

Trâu bò như vậy đấy!

Nam chính mượn tay nữ chính, nhân cơ hội nhổ luôn rễ của nguyên chủ và Trang gia. Cuối cùng nguyên chủ được ban một ly rượu độc, cả Trang gia bị xử trảm.

Lúc sắp chết còn bị nữ chính dội một gáo nước lạnh vào mặt.

Đứng ở góc độ của nữ chính, nàng ta là một nữ nhân đáng thương trong Hoàng cung.

Nguyên chủ nào có cam tâm.

Nguyên chủ có hai di nguyện.

Một là báo thù.

Hai là rời khỏi Hoàng cung.

Có lẽ nguyên chủ yêu nam chính, nhưng từ nhỏ nàng đã thấm nhuần quan niệm của gia tộc, lợi ích của gia tộc lớn hơn tình cảm.

Vì vậy, giữa tình yêu và gia tộc, nguyên chủ đành phải lựa chọn đứng về phía gia tộc.

Có lẽ nguyên chủ cũng hiểu, chỉ với thân phận của nàng, nam chính cũng sẽ không thích mình.

Loại người hiểu rõ tình hình thế này, luôn biết rõ cái gì có lợi cho mình. Trong hậu cung luôn luôn một hai phi tần như vậy, loại người này đều sống tương đối lâu.

Nếu không phải các nữ chính dùng buff “nữ chính online, chỉ số IQ của vai phụ giảm xuống 60%”, thì nguyên chủ và Trang gia sẽ không chết thảm như vậy.

BUFF này là vô địch, kể cả nữ chính là đần độn thì vai phụ cũng chỉ có thể đần độn hơn cả nữ chính.

Đương nhiên, cái chỉ số IQ này chẳng có tác dụng gì đối với Thời Sênh, vì trước giờ cô đều dùng bạo lực để giải quyết.

Chỉ số IQ có gì hay, bạo lực mới là đạo lý thực sự.

Cũng giống như bạn mất mấy tháng để làm liên hoàn trận, nhưng cô lại ném quả lựu đạn vào trong đó.

Cả trận bị tiêu diệt.

Cách này chỉ thích hợp khi giá trị võ lực có thể trấn áp tất cả những người trong truyện.

Chương 463: Trộm long tráo phượng (2)

Thời Sênh tiếp thu xong kịch bản mới tỉnh dậy. Cô nằm trên một chiếc giường lớn có chạm khắc hoa văn, bên ngoài tấm màn che rủ xuống, có thể nhìn thấy cung nữ bên ngoài.

Thời Sênh nhìn chằm chằm lên đỉnh giường, thời gian cô tới có lẽ không muộn...

Nữ chính xuyên không, ở lãnh cung một khoảng thời gian, lúc này có lẽ chuẩn bị thu hút sự chú ý của nam chính.

Truyện này không phải là truyện thân tâm thanh tịnh, nam chính đã ngủ với rất nhiều phụ nữ, nữ chính cũng bị người khác ngủ rồi.

Đối với một vài độc giả muốn đọc truyện sạch mà nói thì truyện này tuyệt đối là thuốc độc.

“Nương nương, người tỉnh rồi sao?” Có bóng người đi đến trước tấm màn che, hơi cúi đầu, cung kính hỏi.

“Ừ.” Thời Sênh đáp lại một tiếng.

“Thục Phi nương nương phái người đến truyền lời, mời người đến Lạc Tuyết Viên ngắm mai, nương nương, người xem?”

Thục Phi? Ngắm mai?

Thời Sênh nhanh chóng lướt qua kịch bản một lần, rồi nhanh chóng

có đáp án.

Thục Phi luôn luôn đối đầu với nguyên chủ, lần này lại mời nguyên chủ đi ngắm mai thì chắc chắn không có ý tốt gì, nhưng cuối cùng nàng ta cũng không được như ý, ngược lại còn làm “áo cưới” cho nữ chính, khiến nam chính chú ý đến nữ chính.

“Đi, tại sao không đi?” Màn diễn của nam nữ chính, sao có thể thiếu cô được.

Quan sát chuyên nghiệp 100 năm.

Có lẽ chiến trường chính của kịch bản này là ở Hoàng cung. Tác giả chú trọng miêu tả Hoàng cung, vì vậy Hoàng cung trong không gian này nhìn vô cùng hào hoa, còn đẹp hơn ở hiệu ứng đặc biệt trong phim ảnh.

Thời Sênh ra cửa mới phát hiện tuyết đang rơi.

Ngắm mai chắc chắn có tuyết rơi.

Thời Sênh kéo sát chiếc áo lông thú màu đỏ trên người, rồi được người hầu dìu ngồi lên *bộ liên.

*Bộ liên: một công cụ thay đi bộ, dùng người để khiêng thời cổ đại.

Trong Lạc Tuyết Viên đều là mai đỏ, lúc này tuyết rơi trắng xóa, từng gốc mai đỏ nở rộ, mùi hương nhẹ nhàng xông vào mũi, đem theo hơi lạnh thấm vào ruột vào gan.

Mỗi Hoàng thượng đều có một vị Hoàng hậu đã chết, tình cảm của vị Hoàng thượng này đối với Hoàng hậu đã chết chắc chắn không bình thường.

Mai đỏ của Lạc Tuyết Viên chính là do Tiên Hoàng hậu đã trồng.

“Quý Phi nương nương tới...”

Theo tiếng nói the thé đó, trong ngôi đình ở phía xa, các phi tần muôn hình muôn vẻ đều bước ra, hai chân hơi khuỵu xuống, tay chống vào bên eo, đầu hơi cúi xuống đợi Thời Sênh qua.

Nguyên chủ là một vị rất hung hăng hống hách trong cung, mặc dù không làm chết người, nhưng thủ đoạn cần phải có để hạnh họe giày vò đám nữ nhân hậu cung này thì nguyên chủ có thể học một cách rất nhanh.

Vì vậy, đám phi tần này khá sợ Thời Sênh.

Thời Sênh từ bộ liên bước xuống, đi tới trước mặt bọn họ, “Quý Phi nương nương vạn phúc kim an.”

“Miễn lễ.” Thời Sênh đi xuyên qua bọn họ, bước vào trong đình.

Đa số những người này đều là làm nền, nên không cần để ý.

Thục Phi là một người thiên về phong cách diêm dúa lòe loẹt, tạo cảm giác chấn động rất mạnh ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Trong hậu cung này, ngoài nguyên chủ ra thì vị Thục Phi này được sủng ái nhất.

“Tỉ tỉ, hôm nay thấy sắc mặt tỉ không được tốt lắm, lạnh quá sao?” Thục Phi cười cười, tiến lên trước nói.

“Đúng là rất lạnh, Thục Phi không ngại thì cho bổn cung dùng áo lông

cáo của ngươi để chống rét đi?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Thục Phi, ánh mắt bình tĩnh, nhưng kèm theo vài phần lạnh lùng.

Người ta nói, phụ nữ cần gì phải gây khó dễ cho phụ nữ, nhưng phụ nữ không làm khó phụ nữ, chẳng lẽ còn có thể đi tranh đấu với đàn ông sao?

Nữ nhân trong hậu cung trừ việc cả ngày trông ngóng Hoàng thượng ra, cũng chỉ có thế đấu với nhau để tìm một niềm vui.

Nụ cười của Thục Phi thoáng cứng lại, sau đó cười nói, “Áo lông này muội muội đã dùng qua, sao có thể đưa cho tỉ tỉ, muội muội sẽ kêu người mang cái mới đến cho tỉ tỉ.”

“Bổn cung không chê.”

Thục Phi nắm lấy hai bên chiếc áo lông cáo, ánh mắt trần đầy sự thăm dò, con tiện nhân này sao hôm nay lại như vậy?

Dừng lại khoảng vài giây, Thục Phi vẫn cởi chiếc áo lông thú ra, không có đồ chống rét, Thục Phi đột nhiên bị lạnh ho sù sụ.

Bên cạnh, có người muốn lấy lòng Thục Phi, nên đã cởi y phục trên người của mình đưa cho Thục Phi.

Thục Phi từ chối khéo léo.

Thời Sênh nhìn ả cười mà như không.

Ánh mắt đó làm tim Thục Phi đập nhảy loạn, lẽ nào nàng ta nhận ra điều gì?

“Tỉ tỉ, mấy ngày nay bệ hạ ngủ lại cung của thần thiếp, tỉ tỉ đừng tức

giận. Ôi, bệ hạ cũng thật là, thần thiếp đã nói thân thể không có chuyện gì, bệ hạ cứ muốn ở lại...” Thục Phi nén sự thấp thỏm lo lắng trong lòng, bắt đầu khoe khoang chuyện Hoàng thượng ở lại trong cung của ả ta như thường ngày.

Bởi vì lúc trước nguyên chủ và nam chính có mâu thuẫn, vì vậy gần đây nam chính đều ở lại trong cung của Thục Phi.

Mỗi lần gặp mặt, Thục Phi đều cạnh khóe nguyên chủ một lần.

Thục Phi nói một hồi lâu, Thời Sênh đều không có phản ứng gì, lông mày chỉ hơi nhíu nhíu lại.

Lẽ nào nàng ta biết, hôm nay bệ hạ sẽ đến đây?

“Tỉ tỉ, có phải tỉ không khỏe không?” Thục Phi hỏi mang tính chất thăm dò.

“Ngươi mong bổn cung không khỏe sao?” Thời Sênh hơi chau mày.

Gương mặt Thục Phi để lộ sự hoảng sợ, “Tỉ tỉ đừng hiểu nhầm, thần thiếp chỉ quan tâm đến tỉ tỉ thôi.”

“Ta thấy là ngươi có ý đó, mau đứng ra ngoài cho bổn cung.” Âm điệu của Thời Sênh đột nhiên cất cao lên.

Không phải muốn lấy được sự thương xót của nam chính sao? Bản cô nương sẽ giúp ngươi, không cần phải cảm tạ bản cô nương.

“Tỉ tỉ...”

“Lời của bổn cung mà ngươi cũng không nghe à? Thục Phi, ngươi muốn phạm thượng sao?”

Thục Phi sợ hãi cúi đầu, ánh mắt lộ vẻ oán hận, căm giận, ả ta cắn răng nói, “Thần thiếp không dám.”

“Vậy sao ngươi vẫn chưa ra ngoài, đợi bổn cung thưởng cho ngươi 20 trượng thì ngươi mới đồng ý ra ngoài hả?”

“Nhưng thần thiếp không làm gì sai. Tỉ tỉ muốn phạt thần thiếp cũng phải có lý do, nếu không tỉ tỉ định ăn nói thế nào với bệ hạ.” Bên ngoài lạnh như vậy, ả ta mà đứng ngoài đó chẳng phải là muốn chết sao?

Ả ta mua chuộc được thái giám bên cạnh bệ hạ, biết hôm nay bệ hạ sẽ tới đây, vì vậy mới hẹn con tiện nhân này ra.

Muốn kích động nàng một chút, để nàng phạt mình. Vốn dĩ nàng ta đang chiến tranh lạnh với bệ hạ, nếu bộ dạng ngang ngược của nàng ta bị bệ hạ nhìn thấy thì khả năng bị thất sủng rất cao.

Nhưng ai biết rằng, nàng ta vừa đến đã muốn lấy chiếc áo lông cáo của ả, bây giờ còn bắt ả ra ngoài đứng...

“Bất kính với bổn cung, đây không phải là lý do?”

“Là thần thiếp quan tâm tới tỉ tỉ, sao tỉ tỉ lại có thể gây chuyện một cách vô lý như vậy?”

“Bổn cung cứ thích gây chuyện vô lý đấy, ngươi muốn thế nào? Có bản lĩnh thì leo lên đầu ta xem?” Thời Sênh hung hăng nói.

Những người xung quanh đều không dám thở mạnh, Thục Phi nương nương và Quý Phi nương nương vừa gặp nhau đã cấu véo nhau.

Thắng thua 50 - 50.

Hôm nay, nghe chừng là Quý Phi nương nương thắng rồi.

Nhưng hôm nay, Quý Phi nương nương có vẻ hung hăng ngang ngược hơn trước đây...

Lẽ nào trong lúc bọn họ không biết, bệ hạ đã làm hòa với Quý Phi nương nương rồi?

Thục Phi tức giận đến tím mặt, càng lúc càng tức giận.

Trên đầu ả ta là cái gì? Hoàng Quý Phi và Hoàng hậu!

Bọn họ luôn luôn cố gắng để trở thành Hoàng hậu, nhưng bệ hạ không định lập hậu, nên cố gắng cũng không có tác dụng.

Còn Hoàng Quý Phi...

Vị trí này cũng không dễ trèo lên như vậy.

“Thục Phi.” Còn không ra ngoài, ông sẽ rút kiếm!

Thục Phi căm hận trong lòng, ai bảo địa vị của ả ta thấp hơn địa vị của con tiện nhân kia?

Thục Phi ôm tay bước ra ngoài, đợi bệ hạ đến rồi, ả sẽ kể tội, xem nàng ta còn ngang ngược được đến bao giờ?

Tuyết ngoài trời mỗi lúc rới dày hơn, Thục Phi đứng một lúc mà tuyết đã rơi đầy người, cơ thể lạnh cóng đến phát run.

Sao bệ hạ vẫn chưa đến?

Chương 464: Trộm long tráo phượng (3)

Vốn dĩ nói đến ngắm mai, bây giờ, với tình hình này thì còn đâu tâm trạng để ngắm mai nữa?

Ngoài một mình Thời Sênh đang ngồi, những người khác đều đang đứng hai bên đình, từng người đều tự nhắc mình, sợ ngọn lửa kia vô cớ đổi lên người họ.

“Nương nương...” Đại cung nữ Đào Tẩm bên cạnh cô lo lắng lên tiếng: “Thục Phi nương nương đứng lâu vậy, sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu như xảy ra chuyện thật, e rằng không dễ nói năng với bệ hạ.”

Lúc này, Thục Phi đã lạnh đến mức mặt mũi tím tái, người ả ta run cầm cập trong gió lạnh.

Thời Sênh chống cằm, lúc này có lẽ nam chính và nữ chính cũng sắp đến rồi.

Quả nhiên, Thời Sênh vừa nghĩ xong, một cô gái mặc y phục cung nữ xuất hiện giữa rừng mai.

Lục Nhược lén lút ra khỏi lãnh cung, cô ta muốn tìm cơ hội để gặp Hoàng thượng.

Đến gần Lạc Tuyết Viên, ngửi thấy hương thơm của hoa mai nên cô ta thuận theo hương thơm ấy rồi tới đây.

Sở thích của nữ chính tương đồng với với Hoàng hậu đã chết của

nam chính, như vậy càng có thể khiến nam chính quan tâm đến cô ta hơn, từ đó liên tưởng tới Hoàng hậu đã chết của mình, đã có sợi dây kết nối quan hệ nam chính và nữ chính rồi.

Vì vậy, thiết lập của nữ chính truyện này là, cô ta rất thích hoa mai.

Thấy một rừng mai rộng lớn như vậy, nữ chính rất vui, suýt chút nữa quên mất thế giới mình đang ở.

Cô ta liều lĩnh tiến vào trong liền đụng phải Thục Phi đang bị phạt đứng bên ngoài.

Địa vị của thân thể mà Lục Nhược xuyên vào này là một Tiệp dư, mặc dù mới chỉ gặp Hoàng thượng một lần, chưa từng thị tẩm lần nào nhưng rất nhiều phi tần đều biết cô ta.

Lục Nhược sợ Thục Phi nhận ra mình nên lập tức cúi đầu.

Trong lòng lại cảm thất rất ngạc nhiên, sao Thục Phi này lại ăn mặc phong phanh như vậy đứng đây làm gì?

Xung quanh đình có rất nhiều hoa mai, gần như che kín cả đình, Lục Nhược lại đứng quay lưng lại phía đình nên đương nhiên không biết bên đó có người.

Lúc này, mắt Thục Phi tối sầm lại, vẫn chưa nhìn rõ người đứng trước mặt, cơ thể đã lảo đảo, đôi chân lạnh cứng không tìm được điểm cân bằng, rồi bỗng đổ rạp xuống đất.

Lục Nhược đang định cúi xuống dìu Thục Phi. Đúng lúc này, phía bên cạnh bỗng có một bóng người cao to lao đến ôm ngang lấy người Thục Phi. Lục Nhược ngửi thấy mùi Long Diên Hương rất nồng.

“Hầu hạ chủ nhân của ngươi thế này sao?” Người đàn ông khoác long bào màu vàng chói đứng bên cạnh cô ta, giọng nói lạnh lùng, “Phạt 20 trượng.”

Người đàn ông này nhìn rất lạnh lùng, ngũ quan anh tuấn giống như điêu khắc mà thành, lúc ánh mắt lạnh lùng đó nhìn cô ta, Lục Nhược bỗng cảm thấy như mình đang trong hầm băng.

Nhưng người đàn ông này vô cùng đẹp trai.

Thời cổ đại nuôi người như thế sao?

Không phải, người đàn ông này muốn đánh cô ta 20 trượng?

Lục Nhược bỗng phản ứng lại, lập tức lớn tiếng giải thích, “Bệ hạ, lúc thần tới đấy, Thục Phi nương nương đã như thế này, thần không phải là tì nữ của Thục Phi nương nương.”

Vũ Văn Tuần vốn định rời đi bỗng nhíu mày, ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn lướt qua Lục Nhược.

Lục Nhược ưỡn ngực ra vẻ ‘Người không thể đổ lỗi cho ta.’

“Hỗn xược!” Đức công công tay cầm phất trần đứng cạnh Vũ Văn Tuần lớn tiếng trách mắng, “Còn dám bất kính với bệ hạ, ai cho ngươi to gan như vậy?”

Lúc này Lục Nhược mới nghĩ rằng mình đã quá liều lĩnh, thời đại này không phải là thời đại sở tại của cô ta, liếc nhìn Hoàng thượng cũng là bất kính, vì vậy cô ta vội vàng cúi đầu.

Vũ Văn Tuần hơi hoảng hốt, cảm xúc trong mắt rất phức tạp, một lúc

sau, môi hắn rung rung, “Ngươi tên là gì?”

“Lục Nhược.”

Cái tên nghe rất lạ, gương mặt Vũ Văn Tuần hơi thâm trầm, “Đánh 30 trượng.”

Lục Nhược ngây người, tại sao lại đánh thêm 10 trượng nữa, người thời cổ đại sao lại vô lý như vậy?

Vũ Văn Tuần ôm Thục Phi chuẩn bị bước đi.

“Bệ hạ, đợi một chút.” Lục Nhược vội vàng mở miệng.

Cô ta không nghĩ mình sẽ bị đánh, nếu bị đánh chết rồi thì cô ta sẽ không thể quay trở lại, tuyệt đối không thể bị đánh chết.

Lúc đó, Vũ Văn Tuần bỗng dừng lại, nghiêng đầu nhìn Lục Nhược.

Lục Nhược hít một hơi thật sâu, “Bệ hạ, thần có một cách có thể chữa khỏi hàn tật của Tiểu hoàng tử.

*Hàn tật: chỉ căn bệnh do nhiễm lạnh gây ra.

Ánh mắt Vũ Văn Tuần thay đổi, giọng trầm trầm hỏi: “Ngươi có cách gì?”

Hàn tật của tiểu hoàng tử đến Thái y cũng bó tay hết cách, một cung nữ như nàng ta thì có thể có cách gì?

Hay là....

Nàng ta muốn thu hút sự chú ý của hắn?

“Là cách gia truyền của thần, rất hiệu quả, nhất định có thể chữa khỏi căn bệnh lâu năm của Tiểu hoàng tử.” Lục Nhược đương nhiên chẳng có cách gia truyền gì hết, cô ta chỉ dựa vào hệ thống.

Tiếp cận với Tiểu hoàng tử trước rồi nghĩ cách tiếp cận Vũ Văn Tuần.

Đương nhiên, bây giờ cô ta phải được miễn 30 trượng trước.

“Ăn nói hồ đồ, Tiểu hoàng tử có thể để cho một cung nữ như ngươi chữa trị được sao?” Đức công công lớn tiếng la mắng, “Bệ hạ, cung nữ này không biết phép tắc, tạp gia thấy hay là ban chết cho nàng ta.”

Lục Nhược: “...”

Vừa đến đã muốn lấy mạng cô, tên thái giám độc ác.

Đợi khi ta leo lên đầu ngươi rồi, xem ta xử lý ngươi thế nào?

“Bệ hạ, hàn tật của Tiểu hoàng tử là bị từ khi còn nhỏ, do quá nhỏ, nên bác... à thái y không dám tùy tiện dùng thuốc, sợ kích động đến Tiểu hoàng tử. Nhưng phương pháp gia truyền của thần tuyệt đối không độc không hại.” Lục Nhược vỗ ngực chứng minh, “Nếu như cách của thần không có tác dụng, thần xin lấy cái chết để đền tội.”

Nói như vậy, Vũ Văn Tuần sẽ tin sao?

“Nếu như Tiểu hoàng tử có chuyện bất trắc, ngươi cho rằng lấy cái mạng của ngươi thì có tác dụng gì?”

Lục Nhược mắt tối sầm nhìn Đức công công, tên Thái giám đáng

chết này, cô ta có chỗ nào đắc tội với hắn chứ?

...

Thời Sênh nhìn thấy mấy bóng người mờ mờ ẩn ẩn sau rừng mai.

Thục Phi sắp bị đông cứng rồi, nam chính đại nhân vẫn đang đứng với nữ chính.

Có suy nghĩ đến cảm nhận của ái phi của ngươi không?

“Cung nữ này đúng là quá to gan...” Phi tử bên cạnh bắt đầu thảo luận, “Còn dám động đến cả Tiểu hoàng tử, nếu như xảy ra chuyện gì, nàng ta có mấy cái đầu cũng không đủ chém.”

Tiểu hoàng tử là con của Tiên Hoàng hậu, Tiên Hoàng hậu cũng chính vì sinh được Tiểu hoàng tử mà chết, ở thời cổ đại, băng huyết sau sinh thì chỉ có thể chết.

Lúc Tiểu hoàng tử lên hai tuổi thì bị ngã xuống một cái hồ đang bị đóng băng, kể từ khi đó đã không có cách nào chữa trị triệt để hàn tật.

“Quyến rũ Bệ hạ mà cũng không chọn cách thông minh một chút...”

“Một tiểu cung nữ mà lại dám quyến rũ Bệ hạ, thật đúng là kẻ ngu si nói chuyện viển vông.”

“Các vị tỉ tỉ có thấy gương mặt tiểu cung nữ này khá quen không?” Một phi tử cuối cùng cũng đi vào trọng điểm.

“Cũng có chút,” Phi tử bên cạnh, “Nhưng không nhớ ra đã từng gặp ở đâu...”

“Đây có phải là An Tiệp dư? Chính là An Tiệp dư trước đây làm rơi vỡ gối ngọc Uyên Ương của Thục Phi tỉ tỉ.”

Nguyên nhân Lục Nhược bị đẩy vào lãnh cung là làm hỏng gối ngọc Uyên Ương của Thục Phi. Gối ngọc là do Hoàng thượng ban tặng, làm vỡ có nghĩa là bất kính.

Lục Nhược vào cung thực tế cũng là muốn thu hút sự chú ý của nam chính, không chỉ có thân phận Tiệp dư, còn có phong hào.

Tuy chưa có cơ hội thị tẩm, mặc dù không phải tiền lệ đầu tiên, nhưng sự tồn tại của nàng ta tuyệt đối có thể khiến nhiều người ghen ghét đố kỵ.

Đám nữ nhân trong hậu cung sợ Lục Nhược sẽ nhận được sự ân sủng của nam chính.

May mà sau đó phát sinh một số chuyện, nam chính không có thời gian đi sủng ái nữ nhân nên đã quên mất luôn Lục Nhược.

Do đó mới có phong hào này, nhưng từ một An Tiệp dư chưa từng được thị tẩm bỗng trở thành một cái gai trong mắt của những người kia, không trừ khử thì không thể an tâm.

“Không phải nàng ta ở lãnh cung sao? Tại sao lại có mặt ở đây?”

“Tự ý ra khỏi lãnh cung, lại còn dám chạy đến trước mặt bệ hạ, An Tiệp dư này đúng là quá to gan.”

“Bây giờ phải làm sao?”

“Quý Phi tỉ tỉ...”

Ánh mắt của đám người đó đổ dồn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh:“...”

Nhìn bản cung làm gì?

Bản cung chỉ muốn yên tĩnh xem kịch thôi mà.

Chương 465: Trộm long tráo phượng (4)

Dưới sự chú ý của một đám nữ nhân, Thời Sênh án binh bất động.

Đám người kia ngơ ngác không hiểu.

An Tiệp dư kia quyến rũ bệ hạ, Quý Phi nương nương lại thờ ơ làm thinh?

Bên phía Lục Nhược và Vũ Văn Tuần cũng đã nói xong, kết quả vẫn là Lục Nhược bị đánh 30 trượng.

Nhưng rõ ràng Vũ Văn Tuần đã chú ý đến Lục Nhược.

“Quý Phi nương nương, bệ hạ cho mời người qua.” Tiểu thái giám bên cạnh Đức công công chạy chầm chậm đến.

Thời Sênh khoác chiếc áo lông cáo lên người, đến lúc cô xuất hiện rồi.

Từ đình đi ra, vừa vặn đụng phải nữ chính đang bị lôi ra ngoài chịu đánh.

Nữ chính nhìn Thời Sênh từ đình đi ra, lại nhìn đại quân của Vũ Văn Tuần đã đi khá xa.

Vậy là cô ta đã gánh tội thay cho người khác?

Thục Phi và Quý Phi bất hòa, vừa rồi rõ ràng Quý Phi làm khó Thục

Phi, cuối cùng người xui xẻo lại là cô ta?

Cũng giống như thân thể này của cô ta trước đây, rõ ràng là Thục Phi tự mình làm vỡ, nhưng lại đổ tội lên người An Tiệp dư.

Lòng dạ những nữ nhân trong cung này sao lại độc ác, tàn nhẫn đến vậy?

Lục Nhược có chút uất hận trừng mắt nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nhếch miệng, cười nhạt.

Chiếc áo lông cáo màu đỏ thẫm che phủ toàn thân càng khiến cô trở nên nhỏ bé, thanh tú, xinh đẹp. Sau lưng Quý Phi là những bông hoa tuyết trắng xóa, mai đỏ rực rỡ.

Trong đầu Lục Nhược bất giác thoáng qua một câu thơ.

Hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc.(*)

(*) Một ánh mắt một nụ cười trăm sắc thái, son phấn lục cung đều nhạt màu. (Trích: Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị)

Cô ta ngây dại một lúc, Thời Sênh bước qua bên cạnh cô ta, đem theo một mùi hương mát lạnh thấm vào tận lòng người.

Vũ Văn Tuần ôm Thục Phi ngồi trên *long liên, Thời Sênh dẫn theo người đi đến, hắn ta lập tức cho người khiêng long liên rời đi.

*long liên: Xe của hoàng đế

Thời Sênh: “...”

Có ý gì đây? Muốn ông đi theo hắn?

Đừng tưởng ngươi là Hoàng thượng thì là nhất, ok?

Thời Sênh cho người chuẩn bị bộ liên.

“Cái này...” Tiểu Thái giám khó xử, ý của bệ hạ là muốn Quý Phi nương nương đi bộ theo!

“Đào Tẩm, ngươi đi.” Thời Sênh sai đại cung nữ bên cạnh.

Cung nữ nhìn long liên phía trước mặt đã di chuyển được một đoạn khá xa, nàng ta hơi chau mày, rồi nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạ!”

Ở phía trước, sắc mặt của Vũ Văn Tuần rất kém.

“Trong mắt nàng ta còn có Trẫm hay không?” Vũ Văn Tuần nghiến răng nghiến lợi nói.

Cũng không biết là hỏi Đức công công bên cạnh, hay là đang tự hỏi chính mình.

Đức công công ngần ngại một lúc, hắn có nên tiếp lời hay không?

Nếu tiếp lời mà nói sai rồi, thì liệu bệ hạ có giáng tội không?

Sau đó Vũ Văn Tuần không nói gì nữa, cả đoạn đường trầm tĩnh quay về Dưỡng Tâm Điện.

“Vân Quý Phi ở đây tự kiểm điểm.” Vũ Văn Tuần lạnh lùng ném lại mấy chữ đó rồi ôm Thục Phi vào Dưỡng Tâm Điện.

Thời Sênh: “...”

Kiểm điểm cái gì? Vì hành hạ Thục Phi à?

“Nương nương, nhẫn nhịn một chút.” Đào Tẩm nhỏ nhẹ khuyên ngăn.

“Hắn đang trừng phạt ta à?” Thời Sênh quay đầu nhìn Đào Tẩm.

Đào Tẩm hơi gật đầu, giọng điệu lo lắng, “Nương nương, gần đây quan hệ của nương nương và bệ hạ hơi căng thẳng. Nương nương đừng nên chống đối bệ hạ nữa, nếu không thì người chịu khổ vẫn là nương nương.”

Thời Sênh lẩm bẩm một lúc lâu, thầm nghĩ xem nên dùng thế gì nhìn oai phong đẹp trai nhất để xông vào giết chết tên Vũ Văn Tuần kia.

Nhưng mà Vũ Văn Tuần là nam chính, thuộc vào hệ nhân vật có chém cũng không chết.

Thời Sênh buồn bực khó chịu.

Tại sao Hệ thống không cho bản cô nương ngón tay vàng?

Bản cô nương muốn cái kiểu ngón tay vàng mà có thể trực tiếp chém chết nam nữ chính ấy.

Quà tân thủ của bản cô nương rốt cuộc bao giờ mới phát?

[...] Nguyên chủ vẫn còn nhớ đến quà tân thủ, đáng sợ!

#Luận về sự ám ảnh của nguyên chủ đối với quà tân thủ#

...

Tại chỗ rẽ không xa của Dưỡng Tâm Điện, một người đàn ông mặc cẩm bào màu trắng đang nhìn theo bóng người màu đỏ đang đi phía ngoài Dưỡng Tâm Điện.

"Nàng ấy là ai?" Người đàn ông hơi nghiêng đầu hỏi thiếu niên ăn mặc như thư đồng phía sau.

Thiếu niên quan sát một lúc, cung kính trả lời, "Con gái Trang gia, Vân Quý Phi."

Vân là phong hào của Trang Quỳnh.

"Nàng ấy là Quý Phi rất được sủng ái đó?"

"Chủ nhân, có chuyện gì không?" Thiếu niên tò mò lại đưa mắt nhìn bóng người màu đỏ bên đó.

Tại sao đột nhiên chủ nhân lại có hứng thú với Vân Quý Phi này?

"Đi thôi." Người đàn ông quay người bước đi.

Thiếu niên khó hiểu vò đầu, không phải muốn đi gặp Hoàng thượng sao? Sao lại không đi nữa?

...

Thời Sênh đợi ở Dưỡng Tâm Điện ít nhất cũng phải hai giờ, sự kiên nhẫn của cô hết sạch rồi, chuẩn bị rời đi.

Vị Hoàng đế này ai muốn hầu hạ thì đi mà hầu hạ, bản cô nương không hầu hạ.

Tự tìm phiền phức?

Sợ hắn à?

Ông có kiếm!

Lúc Thời Sênh chuẩn bị rời đi, Đức công công từ bên trong bước ra, tuyên Thời Sênh yết kiến.

Dưỡng Tâm Điện rất rộng, những cung nữ xinh đẹp đứng xếp hàng lần lượt, mùi hương phảng phất.

Thời Sênh đi vào tẩm cung, Vũ Văn Tuần đã thay một bộ thường phục, ngồi bên cạnh *long sàng, Thục Phi đang nằm trên long sàng với gương mặt xanh xao nhợt nhạt, có vẻ vẫn chưa tỉnh.

*Long sàng: giường của vua, bên trên có trạm trổ hình rồng.

“Tại sao lại làm khó Thục Phi?” Gương mặt Vũ Văn Tuần trầm lặng.

“Nàng ta muốn hại ta, tại sao ta lại không thể làm khó nàng ta?” Ra tay trước là kẻ mạnh, có hiểu không?

“Thục Phi muốn hại nàng?” Vũ Văn Tuần chau mày, “Tại sao nàng ấy lại muốn làm hại nàng, nàng có chứng cứ gì?”

Thời Sênh bĩu môi, “Còn có thể là vì sao, là do người đó. Không có chứng cứ, nhưng ta nói nàng ta muốn hại ta thì có nghĩa là nàng ta muốn hại ta.”

Những câu nói vô liêm sỉ thế này mà Thời Sênh nói một cách rất thản nhiên.

“Vân Quý Phi!” Vũ Văn Tuần sa sầm mặt cảnh cáo, “Đừng nghĩ rằng Trẫm sủng ái nàng thì nàng có thể gây chuyện một cách vô lý, không biết trời cao đất dày.”

Gương mặt Thời Sênh tỏ ra kỳ lạ, “Trời cao đất dày thần thiếp không biết, lẽ nào người biết?”

“Vân Quý Phi!” Vũ Văn Tuần tức giận, “Nàng có còn chút phép tắc nào không hả?”

Hắn một câu nàng cũng một câu, lại còn dám tranh luận cả với hắn.

Mới có mấy ngày không gặp, bản lĩnh ngang tàng của nữ nhân này càng lúc càng quá, đến hắn mà nàng cũng không coi ra gì.

Trước đây, trước mặt hắn, nàng còn biết thu mình một chút, bây giờ thì lại chẳng một chút khép lép, nhún nhường.

Lẽ nào là Trang gia có hành động gì?

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Tuần không nhịn được lại càng nghĩ nhiều hơn xa hơn, cuối cùng cũng không biết liên tưởng tới những chuyện gì.

“Giam lỏng một tháng cho trẫm, sao chép Kinh Phật 500 lần, chép không xong thì không được phép ra ngoài.”

Bây giờ không phải lúc trở mặt với Trang gia.

Vũ Văn Tuần cố gắng nén giận mà đưa ra trừng phạt rồi tống cổ Thời Sênh ra ngoài.

Giam lỏng một tháng.

Chép Kinh Phật 500 lần.

Mẹ kiếp, ai muốn chép chứ?

Thời Sênh quay người một cái là quên luôn chuyện này, nhưng cô cũng không xuất cung.

Bên ngoài rất lạnh.

Nhưng chuyện ồn ào của cô và Hoàng thượng đã truyền đến tận Trang gia. Trang phụ phái người chuyển lời vào, nói cô không được tùy hứng nữa, sang năm nhất định phải có long thai.

Trang gia thực sự biến nguyên chủ thành một công cụ, từ nhỏ nguyên chủ đã được gia đình truyền thụ tư tưởng, lợi ích của gia tộc lớn hơn tất cả.

Vì vậy, nàng ta chỉ có thể làm theo những lời Trang phụ nói.

Nhưng điều này cũng không có gì để nói, Trang gia cho nguyên chủ một môi trường tốt, đưa nàng ta nhập cung, đẩy nàng ta lên ngồi trên bảo vị Quý Phi.

Việc mà nàng cần làm chính là sinh một đứa con.

Nhưng bây giờ cô không phải là nguyên chủ, sinh con với nam chính...

Nghĩ đến đã thấy sợ.

Thời Sênh không thèm để ý đến Trang phụ, Trang phụ lại năm lần bảy lượt phái người đưa thư đến.

Cuối cùng cũng chỉ khiến Thời Sênh thấy phiền phức, nên cô đã đổi hết đám người đó đi.

Hành động này của cô không những không hóa giải được sự phẫn nộ của Trang phụ mà cũng khiến Vũ Văn Tuần không hiểu nổi.

Vũ Văn Tuần cho rằng Trang gia có hành động gì, nhưng hắn phát hiện ra, Trang gia không có bất cứ động tĩnh gì, rất an phận.

Nhưng Trang Quỳnh có ý gì?

Chương 466: Trộm long tráo phượng (5)

Đã một tháng Vũ Văn Tuần không bước đến cung của Thời Sênh, rất nhiều người đoán rằng Thời Sênh đã thất sủng.

Trong một tháng nay, Thục Phi thị tẩm nhiều nhất, cái đuôi sắp vểnh lên đến trời rồi.

“Đám người này gió chiều nào xoay chiều đó, vải trước đều do cung chúng ta chọn trước, lần này lại là bên Thục Phi chọn trước.” Đào Tẩm ôm hai cuộn vải đi theo sau Thời Sênh, “Nương nương, người đừng giận dỗi bệ hạ nữa, nên nhận thua một lần đi.”

Ai giận dỗi nam chính đại nhân chứ?

Còn nhận lỗi, lỗi cái con khỉ.

Nhìn bản cô nương giống như có thể tùy tiện nhận lỗi với người khác sao?

Đào Tẩm thấy Thời Sênh không nói gì, nên lại bắt đầu lải nhải khuyên, “Bệ hạ vẫn nghĩ đến người, nếu không thì tối qua cũng không sai người đem nhiều đồ đến thế này, nương nương...”

Căng thẳng một tháng, cuối cùng Vũ Văn Tuần cũng thấy không yên.

Tối qua đã sai người đưa đến rất nhiều đồ, dựa theo mô típ mà nói, hắn gửi đồ đến, Thời Sênh chắc chắn sẽ đi tạ ơn hắn, sau đó hai người có thể sẽ làm hòa với nhau.

Nhưng Thời Sênh vốn không thích đi theo mô típ, đồ có gửi đến thì cứ gửi, cô nhận thì cũng nhận rồi, nhưng không có bất cứ biểu hiện gì.

Đào Tẩm khuyên cả nửa ngày nhưng Thời Sênh coi như không nghe thấy gì hết.

Lúc xẩm tối, Đức công công truyền chỉ đến, nói hôm nay muốn thị tẩm Thời Sênh.

Cả người Thời Sênh bỗng ngây ra, Vũ Văn Tuần mà lại muốn thị tẩm cô?

Bị bệnh à?

Trước đây, Vũ Văn Tuần đều đến chỗ cô, nhưng lần này lại tuyên cô đến Dưỡng Tâm Điện thị tẩm.

Lẽ nào Vũ Văn Tuần muốn XXX cô?

Mẹ kiếp!

Đương nhiên Thời Sênh kiên quyết không đi, cô lấy cớ là không khỏe để từ chối.

Kết quả là, Vũ Văn Tuần đích thân đến.

Thời Sênh đứng im, gương mặt không có biểu hiện gì, không hành lễ cũng không lên tiếng, không khí có phần ngại ngùng.

Vũ Văn Tuần lên tiếng trước, “Ái phi vẫn còn giận trẫm sao?”

“Không.”

Vũ Văn Tuần bước hai bước đến chỗ Thời Sênh, đưa tay kéo cô, nhưng Thời Sênh vội tránh sang bên cạnh.

Động chân động tay, bị nữ chính nhìn thấy, nam chính đại nhân, ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ chết rất thảm!

“Còn nói không giận, lúc trước tâm trạng của trẫm không được tốt, nhưng nàng làm vậy cũng không đúng. Thục Phi dù gì cũng là một trong tứ phi, nàng trêu chọc nàng ấy như vậy, trẫm có muốn bảo vệ nàng cũng không thể quá lộ liễu.”

Thời Sênh nổi hết cả da gà, nam chính đại nhân, xin ngươi tha cho bản cô nương đi.

Thời Sênh giữ chặt y phục, tên nam chính này muốn làm gì với cô, sợ quá!

Kiếm của ông đâu?

“Trước đây không phải ngài nói ta hoạnh họe Thục Phi sao? Sao bây giờ lại biến thành trêu chọc?”

Ta nói cho ngươi biết, Thục Phi nghe thấy sẽ khóc cho mà coi.

“Lúc đó trẫm hơi nóng, nhưng chuyện ngày hôm đó nàng cũng hơi quá đáng. Trời lạnh như vậy, ngộ nhỡ Thục Phi có xảy ra chuyện gì, thì trẫm biết nói sao với Trịnh ái khanh? Đương nhiên ta biết, ái phi chắc chắn là không cố ý...”

“Ta cố ý mà, ta nhìn nàng ta không thuận mắt.” Thời Sênh híp mắt như cười, giọng nói rất xấu xa.

Cảm xúc của Vũ Văn Tuần bỗng chốc đông cứng lại, nhưng cũng rất nhanh đổi sang mềm mại, “Được được, trước đây đều do trẫm không tốt, trẫm rót trà để nhận lỗi với nàng, được không?”

Mẹ kiếp! Như vậy còn không giận, nam chính đại nhân nhịn tốt thật.

Vũ Văn Tuần vẫn đi đến cạnh rót trà.

Thời Sênh không đảo mắt, vẫn nhìn hắn chằm chằm.

Có vấn đề!

Chắc chắn có vấn đề!

Vũ Văn Tuần rót trà xong, quay người, dịu dàng nhìn Thời Sênh, “Ái phi.”

Không uống, ta không uống.

Thời Sênh lùi về sau một bước, “Bệ hạ, không còn sớm nữa, mời về cho!”

Tay Vũ Văn Tuần cứng lại trong không trung, ánh mắt hắn như có ngọn lửa giận đang cháy rực.

Hắn đã phải từ bỏ thân phận cao quý, hạ mình để dỗ dành nàng như vậy, vậy mà nàng lại dám lên mặt với hắn...

Nàng cho rằng hắn không dám làm gì mình sao?

Vũ Văn Tuần dùng mắt ra hiệu cho người phía sau, hai tên Thái giám lập tức tiến lên trước định bắt Thời Sênh.

Thời Sênh thân thủ linh hoạt nên né tránh được, “Bệ hạ, người định làm gì?”

Chén trà mà Vũ Văn Tuần cầm những cũng phảng phất sự lạnh lùng, “Trẫm đã cho nàng cơ hội, nhưng nàng không muốn, vậy thì đừng có trách trẫm.”

Tất cả mọi người đều lui ra khỏi đại điện rồi đóng cửa điện lại.

“Nàng muốn tự uống hay ta cho nàng uống?” Vũ Văn Tuần đâu còn chút ấm áp như lúc vừa rồi, bây giờ chỉ còn sót lại vẻ bá đạo, độc đoán.

“Đó là cái gì?” Thời Sênh vẫn không hoảng loạn, vẫn còn tâm tư hỏi Vũ Văn Tuần đang bưng cái gì.

“Không phải nàng muốn sinh con sao? Trẫm sẽ cho nàng một đứa.” Vũ Văn Tuần cười nhạt.

Hắn vừa dứt lời liền có một người đàn ông mặc áo đen từ phía sau bình phong bước ra, người đàn ông này rõ ràng không phải là Thái giám.

Hắn nhận lấy chén trà từ trong tay Vũ Văn Tuần, rồi bước về phía Thời Sênh.

Mẹ nhà nó!

Tên nam chính này giỏi thật!

Lại dám tìm một người đàn ông khác làm cho phi tử của mình có thai, đến chuyện này cũng có thể làm được.

Cầm thú!

“Ngươi không sợ ta sẽ nói với cha ta sao?”

“Yên tâm, ngươi sẽ không có ký ức về quãng thời gian này. Nếu không hoàn toàn chắc chắn, làm sao trẫm có thể ra tay?”

“Ô...” Thời Sênh dài giọng, “Vậy thì thực sự đáng tiếc.”

Vũ Văn Tuần vẫn chưa hiểu câu nói này có ý gì thì đã thấy Thời Sênh bước đến và dừng lại trước mặt người đàn ông áo đen, vũ khí sắc nhọn đâm xuyên vào lồng ngực của hắn.

“Nhìn đi, cái hoàn toàn chắc chắn của ngươi cũng chỉ thế mà thôi.” Thời Sênh từ từ rút thiết kiếm ra.

Chén trà trong tay người mặc áo đen rơi xuống đất, phát ra âm thanh đổ vỡ.

Hắn đưa ánh mắt vẻ thực sự không thể tin nổi nhìn nữ tử xinh đẹp đứng trước mặt mình.

Thanh kiếm đó của nàng bất ngờ xuất hiện, thực sự không cho hắn một cơ hội để phản ứng lại...

Người áo đen chỉ kêu lên một tiếng “Hự” rồi ngã xuống đất, máu từ trong người hắn từ từ chảy ra.

Đồng tử của Vũ Văn Tuần co lại, phẫn nộ quát lớn, “Ngươi dám giết người?”

Hắn luôn nghĩ rằng người nữ nhân này chỉ là một con cờ mà Trang

gia đưa đến. Hắn sủng ái nàng, thỉnh thoảng dỗ dành vài câu thì sẽ không có gì đáng ngại.

Thật không ngờ nàng lại to gan như vậy, dám giết người trước mặt hắn.

“Ta còn dám giết cả vua, ngươi tin không?” Thời Sênh vung thanh kiếm, ngữ khí hung hăng.

Thanh kiếm trong tay cô tỏa ra khí thế khiến người khác phải run sợ, như có gai sau lưng vậy.

Rõ ràng là nàng ta đang cười, nhưng từ ánh mắt của nàng ta, hắn không thấy có một nụ cười nào cả, đôi mắt đó như hồ nước lắng đọng ngàn năm, không một gợn sóng.

Không biết vì sao, Vũ Văn Tuần chợt tin những gì nàng ta nói là thật.

“Hộ...”

“Vũ Văn Tuần, ngươi thử kêu lên một tiếng xem.” Thanh kiếm chỉ thẳng vào ngực Vũ Văn Tuần, giọng nói giễu cợt của cô vang lên, “Xem ta sẽ đâm xuyên qua tim của ngươi nhanh hơn, hay là người của ngươi đến nhanh hơn?”

“Giết được ta ngươi cũng không trốn được.” Vũ Văn Tuần trấn tĩnh nói.

“Tại sao phải chạy?” Thời Sênh nghiêng đầu.

Vũ Văn Tuần: “...” Giết hắn rồi, nàng không chạy thì còn định làm gì?

Vũ Văn Tuần hít một hơi thật sâu, “Nhưng Trang gia chỉ muốn biến

ngươi thành một quân cờ, trong mắt bọn họ, ngươi chỉ là một kẻ bỏ đi không có một tác dụng gì.”

Vũ Văn Tuần muốn nhân cơ hội này để kéo Thời Sênh về phía mình, nếu như có thể khiến nàng phản bội gia tộc thì việc trừ khử Trang gia càng dễ dàng hơn.

“Tác dụng của con người không phải đều như vậy sao? Ngươi lợi dụng ta, ta lợi dụng ngươi? Một bàn cờ, bên thắng thực sự chỉ có một, cũng chính là người thắng được thế cục của cả bàn cờ. Khi trở thành kẻ bỏ đi rồi, chỉ có thể trách mình không thể trở thành người giữ cờ.” Thời Sênh ngừng một lúc, cười cười rồi hỏi, “Ngươi cảm thấy, ta là quân cờ hay người giữ cờ?”

Chương 467: Trộm long tráo phượng (6)

Ngươi thấy ta là quân cờ hay là người giữ cờ?

Ngữ khí rất bình tĩnh, Vũ Văn Tuần lại nghe thấy sự hung hăng, ngang tàng ngạo thị quần hùng.

Cảm xúc của Vũ Văn Tuần biến chuyển, khéo léo nói, “Vân Quý Phi, nàng muốn thế nào?”

“Ngươi đều muốn làm chuyện đó với ta, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tha cho ngươi sao?”

Thanh kiếm lạnh như băng tiếp xúc vào da thịt, một luồng khí lạnh từ thanh kiếm truyền vào trong cơ thể hắn, giống như trời mùa đông lạnh căm căm mà bị đẩy vào nước lạnh, đến mức trong xương cũng phát tán khí lạnh.

Kể từ trước đến nay, Vũ Văn Tuần chưa từng cảm thấy mình gần với cái chết như lúc này.

Thời Sênh không tiếp tục dùng lực, cô cảm nhận được lực phản kháng lại từ trên người Vũ Văn Tuần truyền đến, nếu cô tiếp tục dùng lực, chắc chắn sẽ bị BUFF ‘hào quang của vai chính” phản lại.

Đến lúc đó sẽ là không huênh hoang được mà ngược lại còn bị mất mặt.

Thời Sênh cầm lấy cằm hắn rồi đưa bình trà trên bàn lên, “Uống hết

chỗ đó đi.”

Tự mình tạo nghiệt, tự mình uống!

“Vân Quý Phi, trẫm vẫn là vua của một nước, ngươi dám đối xử với trẫm như vậy?” thứ trong bình trà đó là hắn sai người bỏ vào, hắn còn không rõ bên trong đó là gì sao? Tuyệt đối không thể uống!

Sớm biết nữ nhân này khó đối phó như vậy, vừa rồi hắn đã không để cho đám người kia ra ngoài.

“Bệ hạ đang nói gì vậy, ta chỉ muốn mời Bệ hạ uống trà mà thôi.” Nhắm mắt nói bừa ai chẳng làm được.

Cho rằng bản cô nương chưa từng đọc qua sách à?

“Bệ hạ muốn tự uống, hay là ta cho người uống?”

Vũ Văn Tuần thấy câu nói này cực kỳ quen.

Ngay vừa rồi thôi, câu nói đó do chính hắn nói, kết cục là chỉ trong nháy mắt, câu nói này lại được nói ra từ miệng cô.

Vũ Văn Tuần là một hoàng đế, sự nhẫn nại chắc chắc có, vì vậy hắn cố gắng kéo dài thời gian với Thời Sênh, muốn tìm cơ hội để truyền tin cho người bên ngoài.

Đương nhiên Thời Sênh không kiên nhẫn để vòng vo với Vũ Văn Tuần. Lúc Vũ Văn Tuần có ý đồ thuyết phục Thời Sênh, cô đã bạo lực đạp cho hắn một cái, giằng lấy bình trà, trực tiếp đổ vào miệng hắn.

“Bệ hạ, chúc ngươi may mắn.” Thời Sênh kéo hắn đến cửa sổ bên

cạnh rồi đẩy hắn ra ngoài.

Vũ Văn Tuần ngã sấp mặt như chó ăn phân, còn chưa kịp gọi người, thì đã nghe tiếng Quý Phi nhà mình âm u nói: “ Đừng tưởng ra ngoài rồi thì có thể quay lại cắn lại ta. Có thể ta không đấu lại được cả đám các ngươi, nhưng... thiêu trụi cả Hoàng thành này thì ta đảm bảo ta nhất định làm được. Ta dám thả ngươi đi, thì nhất định có cách đối phó với ngươi, dù sao thì ta cũng không sợ chết.”

Câu cuối cùng mới là trọng điểm.

Vũ Văn Tuần lê lết bò dậy, Thời Sênh nhoài người về phía cửa sổ, nhìn đối diện hắn.

“Trang Quỳnh, ngươi hãy đợi đấy cho trẫm.” Hắn hận là không thể bóp chết nữ nhân này.

Thời Sênh quay người rồi ném nốt tên áo đen đang nằm trên đất ra ngoài.

“Đáng sợ quá!” Thời Sênh vỗ vỗ ngực, sau đó là tiếng đóng cửa sổ ‘phạch’.

Ánh sáng biến mất, bóng dáng của Vũ Văn Tuần lập tức bị bóng đêm che phủ.

Trang Quỳnh!

.....

Ngày hôm sau, Thời Sênh nghe có người nói Lục Nhược được thăng lên chức Chiêu nghi.

Xem ra, tối qua Lục Nhược là người giúp Vũ Văn Tuần giải quyết.

Không biết loại thuốc đó có đúng là có tác dụng mất trí nhớ hay không, mà Vũ Văn Tuần hình như hoàn toàn không nhớ tới chuyện mình đã tới gây sự với Thời Sênh.

Chuyện này, Vũ Văn Tuần nhất định không nói cho người khác. Những người tối qua tới cung của cô, có lẽ không nhiều người biết được chân tướng. Nngười biết được chân tướng tuyệt đối sẽ bị Vũ Văn Tuần diệt khẩu đầu tiên.

Thời Sênh nghĩ rồi lại thấy không thoải mái, mình lên mặt một hồi, kết quả là hắn quay người đi lại quên hết mọi thứ?

Vũ Văn Tuần cũng là một tên ngốc, bên cạnh có lẽ có người bày ra kế hoạch cho hắn, biết được tất cả tình tiết.

Vậy nên, có lẽ Vũ Văn Tuần chỉ không biết bên trong đã xảy ra những gì, còn mọi chuyện chắc chắn là hắn biết.

Bên ngoài có rất nhiều cấm vệ quân từ từ bước đến, có thể thấy một loạt, cung nữ, thái giám bị thay thế một cách âm thầm lặng lẽ.

“Nương nương.... Bệ hạ định làm gì vậy?” Bây giờ tất cả những người trong cung đều không được phép ra ngoài, mọi thứ đều được đưa từ ngoài vào.

“Giam lỏng ấy mà.” Thời Sênh ném điểm tâm trong tay vào hồ nước.

“Giam lỏng?” Giọng Đào Tẩm nghẹn lại, “Tại sao Bệ hạ lại giam lỏng người?”

Thời Sênh suy nghĩ một lúc, từ từ nói, “Có lẽ là đầu óc có vấn đề.”

[...] Trong mắt cô có ai bình thường không? Đến Phượng Từ cũng là tên thiểu năng.

Đào Tẩm: "..." Tại sao nương nương không lo lắng chút nào cả?

"Nương nương..." Đào Tẩm bước hai bước về phía Thời Sênh, đè thấp giọng nói, nhưng nàng ta còn chưa kịp nói, thì một ánh sáng chói lóa bỗng quét qua hồ nước, lũ cá đang tranh nhau ăn trong nước bỗng nổi lên phơi bụng trắng xóa.

Sắc mặt cô thay đổi hoàn toàn, nhanh chóng quay lại nhìn điểm tâm trong tay Thời Sênh, "Nương nương, có độc."

Thời Sênh trấn tĩnh phủi phủi điểm tâm dính trên người.

"Tại sao lại có độc, ai dám hạ độc nương nương... Nương nương.?"

"Ngoài Vũ Văn Tuần thì còn có ai?" Thời Sênh không thèm để ý nói tiếp: "Ngươi đoán xem, Vũ Văn Tuần sẽ dùng bao nhiêu cách để hại chết ta?"

Hắn không dám quang minh chính đại giết chết cô, vì nói cho cùng cô vẫn có phong hào Quý Phi, cùng thân phận là con gái trưởng của Trang gia.

Chuyện buổi tối hôm đó, là cô đại nghịch bất đạo, nhưng không có ai làm chứng. Vũ Văn Tuần tự mình làm những chuyện xấu xa bỉ ổi, thì hắn đâu dám dùng chuyện này để làm cớ.

Vì vậy hắn chỉ có thể ra tay trong tối.

"Nương nương..." Nương nương nhà nàng ta rốt cuộc đã làm gì với

Bệ hạ?

Tại sao nàng ta không hề biết gì?

“Sợ rồi sao?” Thời Sênh đổi sang một tư thế thoải mái hơn, nhìn gương mặt trắng bệch của Đào Tẩm, “Nếu sợ rồi thì có thể xuất cung.”

Đào Tẩm đột nhiên quỳ xuống, “Nương nương, Đào Tẩm từ nhỏ đã đi theo người. Cái mạng này là của nương nương, Đào Tẩm tuyệt đối không sợ.”

“Ngươi là người của cha ta?” Người bên cạnh nguyên chủ, thì ngoài người của Vũ Văn Tuần cài vào, thì chỉ có thể là người của Trang đại nhân cài vào.

Vốn dĩ, cô chẳng có ai đáng tin cả.

Đào Tẩm cúi đầu, “Không phải, đúng là Trang đại nhân có tìm gặp nô tì, nhưng nô tì không đồng ý.”

“Đứng dậy đi.”

Đào Tẩm hơi ngẩng đầu, cẩn thận quan sát Thời Sênh.

Biểu cảm trên khuôn mặt Thời Sênh rất mờ nhạt, sẽ không thể thấy là đang vui hay đang giận, những cảm xúc dư thừa khác lại càng không có.

Đào Tẩm rón chân rón tay nhẹ nhàng đứng dậy, cung kính đứng về một bên.

“Nương nương, bây giờ chúng ta phải làm sao? Có cần báo với

Trang đại nhân không?”

Ánh mắt Thời Sênh mơ hồ nhìn vào hồ nước, trên mặt nước đã có một loạt cá chết nổi lên, “Ông ta đã cài rất nhiều người trong cung, chẳng lẽ lại không biết sao?”

Trang đại nhân nghe nói Thời Sênh bị giam lỏng, nên đã gây áp lực với Vũ Văn Tuần trên triều đường. Vũ Văn Tuần không mượn được lý do nào có lợi, nên chỉ có thể trừ khử đám người kia.

Chuyện hạ độc, Vũ Văn Tuần làm tương đối cẩn thận, hơn nữa Thời Sênh cũng không nói ra, nên tạm thời Trang đại nhân vẫn chưa biết.

Nhưng cũng phái người hỏi xem có có chuyện gì, tại sao Vũ Văn Tuần lại giam lỏng cô.

Đào Tẩm cầm bút, đứng trước giấy Tuyên Thành, mà không biết nên viết thế nào.

Nương nương nói cô cứ tùy ý viết.

Nhưng cô phải viết thế nào?

Đắn đo một lúc lâu, Đào Tẩm cũng không nặn ra được một chữ.

Vì căn bản cô không biết đã xảy ra chuyện gì, hiểu không?

Tại sao nương nương lại gây chuyện với Bệ hạ, cô và đám nô tì ngoài kia đều ngơ ngác giống nhau.

“Ngươi viết là --- Vũ Văn Tuần đố kỵ vì ta thông minh hơn hắn.”

Tay Đào Tẩm run lên, làm chiếc bút kéo một vệt mực đen dài trên

giấy.

Nương nương, người định viết như vậy thật sao? Không đùa cô chứ?

Chương 468: Trộm long tráo phượng (7)

Trả lời như vậy, không những đến tay Trang đại nhân và Vũ Văn Tuần.

Mà còn đến tay một người khác nữa.

Người đàn ông áo trắng đứng trên cửa sổ, thân như cây ngọc, mái tóc đen được buộc lên một nửa, dùng Bạch Ngọc Quan để cố định, nửa còn lại rủ xuống phía sau.

Người đàn ông đọc lại những gì viết trên giấy, giọng nói có kèm theo cả ý cười, “Trang Quỳnh này thú vị thật.”

“Cái gì mà thú vị, chủ nhân, nàng ta làm thế này không phải là tự sát sao?” Thiếu niên hầu hạ bên cạnh lắc đầu.

“Vũ Văn Tuần không dám động đến nàng ta.” Người đàn ông quay người, một gương mặt tuấn tú vô song bất ngờ hiện ra trước mặt.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, kèm theo nụ cười nhàn nhạt, một đôi mắt hoa đào ấm áp, tình cảm, như mùa xuân đang phảng phất nơi đây.

Cảm giác đầu tiên cho người khác, đây chính là một người đàn ông ấm áp.

Ấm áp đến mức hận không thể dâng hiến tất cả mọi thứ cho anh ta.

Cho dù thiếu niên đã ngắm nhìn rất nhiều năm, nhưng lần nào cũng bị vẻ đẹp của chủ nhân mình làm cho ngỡ ngàng.

Một lúc sau, thiếu niên mới định thần được trước vẻ đẹp của chủ nhân mình, “Chủ nhân, tại sao Hoàng thượng kiêng dè Trang gia như vậy?”

Đầu ngón tay người đàn ông lướt qua môi, hơi cười, “Ta cũng không biết.”

Thiếu niên: “...” Người không biết, vậy sao dáng vẻ như đã dự tính trước vậy?

...

Hành động của Thời Sênh không bị hạn chế, sở thích hàng ngày của cô từ nuôi cá, phát triển thành hàng ngày lang thang trong cung. Bây giờ, trong cung đều nói cô thất sủng, nhưng thân phận của cô vẫn còn. Những người kia sau lưng thì cười trên nỗi đau của người cô, nhưng bề ngoài thì không dám để lộ ra.

Nhưng cũng có người ngoại lệ ----

“Ồ, không phải Quý Phi tỉ tỉ sao? Sao hôm nay lại đến Ngự Hoa Viên vậy?”

Thục Phi dáng điệu diễm lệ, dẫn theo một hàng dài cung nữ, đi ngay phía sau lưng.

Gần đây Thục Phi được sủng ái, có thể gọi là vô cùng thuận lợi.

Bên cạnh Thời Sênh chỉ đem theo một cung nữ duy nhất là Đào Tẩm, so với đám người đông đúc như kia của Thục Phi, khí thế đúng

là một trời một vực.

Thời Sênh dòm ngó từ trên xuống dưới Thục Phi với ánh mắt thăm dò, “Xem ra cô cũng không gặp di chứng gì, sức khỏe tốt nhỉ.”

Gương mặt Thục Phi cứng đờ, trong đầu vụt qua cảnh ở Lạc Tuyết Viên.

“Tỉ tỉ, tỉ cho rằng mình bây giờ vẫn là Vân Quý Phi trước kia sao?” nàng ta vẫn dám nhắc tới chuyện này.

“Đúng là không phải.” Thời Sênh gật đầu tán đồng.

“... Xem ra gần đây tỉ tỉ đã tự mình hiểu mình.” Không có sự sủng ái của Bệ hạ, tiện nhân này không còn hung hăng ngang ngược như trước nữa.

“Tự mình hiểu mình?” Lông mày Thời Sênh hếch lên, “Là cái gì?”

Thục Phi thầm chửi trong lòng, còn cho rằng mình là Vân Quý Phi được Bệ hạ sủng ái sao? Bây giờ, nếu không phải dựa vào Trang gia và thân phận Quý Phi của nàng ta, thì trong hậu cung này ai cũng muốn đạp cho nàng ta hai cái.

“Tỉ tỉ, chi bằng chúng ta qua bên kia ngồi.” Thục Phi chỉ về cái đình ở phía xa xa.

Thù lần trước, dù thế nào nàng ta cũng phải trả lại.

“Không đi.” Ai có thời gian mà chơi trò cung đấu với ngươi.

“Tỉ tỉ, vậy là tỉ không nể mặt thần thiếp rồi? Mời tỉ tỉ nói chuyện thôi mà cũng không được?” Thục Phi ghé sát Thời Sênh, nàng ta định

đưa tay kéo Thời Sênh.

Thời Sênh phản xạ lùi về phía sau, ai mà biết được phản ứng của Thục Phi còn nhanh hơn cô, thân người trượt ra, bổ nhào xuống hồ nước phía trước.

Một tiếng 'tùm ủm', tiếng nước bắn lên.

Thời Sênh: "..." Ai dô, mẹ kiếp!

Thời Sênh ngẩng đầu tìm nam chính.

Điệu bộ này của Thục Phi, rõ ràng là nam chính đang ở gần

Quả nhiên, Thời Sênh nhìn thấy long liên của Vũ Văn Tuần ở chỗ không xa.

"Cứu... Cứu mạng..." Thục Phi vùng vẫy trong nước.

Cung nữ, Thái giám xung quanh rối rít, cuống quýt đi cứu người, rõ ràng là gần như vậy, lại không có người nào vớt Thục Phi lên...

Các ngươi thiểu năng à?

'Tùm ủm!'

Ở phía không xa lại có tiếng tùm ủm vọng lên.

Một bóng người nhanh chóng bơi về phía Thục Phi. Thục Phi đang vùng vẫy kịch liệt trong nước, không ngừng ấn người cứu nàng ta xuống dưới.

Lục Nhược tốn rất nhiều sức mới cứu được Thục Phi lên, đến lúc

nàng ta chuẩn bị lên bò, thì đột nhiên nàng ta lại bắt đầu vùng vẫy lại.

Thời Sênh khoanh tay trước ngực phỉ nhổ với Đào Tẩm, “Không phải chân bị chuột rút thì là bị rong rêu quấn chân.”

“Nương nương....” Bệ hạ đến rồi, sao người lại có thể bình thản như vậy được, với góc nhìn của Bệ hạ vừa rồi, chắc chắn sẽ cho rằng nương nương đẩy Thục Phi xuống nước!

Toàn thân Vũ Văn Tuần toát ra vẻ lạnh lùng, hắn từ phía bên cạnh cô đi tới, rồi nhảy ùm xuống nước, khiến một đám người phải ngạc nhiên.

“Bệ hạ!”

Vũ Văn Tuần đưa Lục Nhược lên trên, có lẽ Lục Nhược đã uống mấy ngụm nước, nên bị ngất đi. Vũ Văn Tuần không để ý mà tự mình hô hấp nhân tạo cho nàng ta.

“Khụ khụ khụ khụ....” Lục Nhược ho dữ dội rồi tỉnh lại.

Cũng không biết trong thời gian ngắn như vậy, đám người kia lấy đâu ra áo khoác đem đến cho Thục Phi và Lục Nhược mỗi người một cái.

Đương nhiên Vũ Văn Tuần ôm lấy Lục Nhược, Thục Phi thì được người khác dìu đi, sắc mặt nhợt nhạt, dáng vẻ đáng thương nhìn Vũ Văn Tuần, “Bệ hạ!”

Vũ Văn Tuần nhìn Lục Nhược, rồi giao nàng ta cho người ở bên cạnh, hắn đi tới bên cạnh Thục Phi, bế nàng ta theo kiểu công chúa.

“Bệ hạ....” Thục Phi thuận thế dựa người vào trong ngực Vũ Văn

Tuần, giọng nói nhỏ nhẹ.

Cảnh này....

Quá giống nhau.

Vũ Văn Tuần cho tất cả mọi người tới Tuyên Hòa Điện, Thời Sênh cũng không ngoại lệ.

Thời Sênh nhún vai không thèm để ý, đưa ánh mắt nhìn về phía long liên của Vũ Văn Tuần.

Một lúc sau, cô lại quay lại.

Người đàn ông áo trắng đứng cạnh long liên, người hắn quay ngang, nên không nhìn rõ diện mạo, nhưng khí chất lại không thể so sánh với người thường.

“Người đó là ai?” Thời Sênh hỏi Đào Tẩm.

Trong ký ức của nguyên chủ không có người này, trong kịch bản cũng không có nhân vật phù hợp...

Thế giới này là thế giới có linh khí, nhưng rất mong manh. Mong manh đến mức, bây giờ cô cũng chưa thể dẫn khí vào trong cơ thể.

Đào Tẩm đưa mắt nhìn sang bên đó, hơi lắc đâu, “Nô tì chưa tùng gặp.”

Không biết Vũ Văn Tuần nói gì với người đàn ông áo trắng đó, mà hắn vội vàng quay người rời đi.

...

Tuyên Hòa Điện.

Lục Nhược và Thục Phi đều đã thay bộ y phục sạch sẽ khác. Thục Phi vẫn tựa vào người Vũ Văn Tuần, còn Lục Nhược thì bưng chén trà ngồi phía dưới.

Thời Sênh đứng ở giữa.

“Vân Thục Phi, cô đã biết tội chưa!” Trong lòng Vũ Văn Tuần bị kích động, lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng tìm được cơ hội để trừng trị nữ nhân đáng ghét này.

“Người nói ta có tội thì là có tội, dù gì người cùng là Hoàng đế, người là to nhất, người thấy vui là được.” Thời Sênh ra vẻ sống chết mặc bay.

“Vân Quý Phi!” Vũ Văn Tuần tức giận, ném chén trà bên cạnh xuống dưới.

Thời Sênh nhảy về sau một bước, dễ dàng tránh được chén trà đó.

Cô chớp mắt, vẻ vô tội hỏi, “Bệ hạ, tay người có đau không?”

Vì muốn Lục Nhược và Thục Phi uống trà cho ấm người lên, nên chén trà này rất nóng.

Vừa rồi Thục Phi và Vũ Văn Tuần đổi chỗ cho nhau, nhưng cung nữ lại không kịp đổi chén trà của hai người, nên Vũ Văn Tuần cầm phải chén trà nóng bỏng của Thục Phi.

“Bệ hạ.....” Thục Phi vội vàng cầm tay Vũ Văn Tuần lên xem, có lẽ do bị tràn ra một ít, nên mu bàn tay hắn đều ửng đỏ.

Vũ Văn Tuần dùng tay áo che tay lại. Hắn chỉ thấy mất mặt, rõ ràng là rất đau, nhưng chỉ có thể cố chịu đựng, “Không sao.”

Trong lòng lại càng hận Thời Sênh.

“Mau đi lấy thuốc đến đây.” Thục Phi đâu có nghe Vũ Văn Tuần, chỉ muốn thể hiện ra mình là một ái phi hiền thục trước mặt Vũ Văn Tuần.

Vũ Văn Tuần sa sầm mặt, “Trẫm nói không sao.”

Ngữ khí của hắn thực sự không tốt, khiến Thục Phi sợ chết khiếp. Nàng ta cũng không dám víu tay Vũ Văn Tuần nữa, mà nhìn Vũ Văn Tuần bằng ánh mắt sợ hãi.

Chương 469: Trộm long tráo phượng (8)

“Vân Quý Phi, cô muốn tạo phản sao?” Vũ Văn Tuần ấn chặt vào eo của Thục Phi, nghĩ khí lạnh lùng.

“Đâu có!” Thời Sênh lắc đầu, “Từ đâu mà bệ hạ lại nhìn thấy ta muốn tạo phản chứ?”

“Quỳ xuống cho trẫm!” Từ lúc nãy đến giờ, vẫn chưa thấy cô hành lễ, hắn tức chết mất thôi.

Ánh mắt của Thời Sênh hơi chùng xuống, “Ta chỉ quỳ người chết.”

Vũ Văn Tuần: “....”

Người đâu! Kéo Quý Phi đại nghịch bất đạo này ra chém cho ta! Chém!

“Bệ hạ đừng tức giận, tức giận làm hại cơ thể. Chuyện vừa rồi là do thần thiếp không cẩn thận, thần thiếp không trách tỉ tỉ.” Quý Phi thân mật giúp Vũ Văn Tuần thuận khí.

Sự tức giận này lại càng lúc càng bùng to hơn.

“Vừa rồi có phải ngươi đẩy Thục Phi xuống nước?” Vũ Văn Tuần lạnh lùng hỏi.

“Người đoán xem.”

Trẫm... đoán!

Đoán cái ông nội nhà ngươi!

Tức chết trẫm mất!

“Thục Phi, vừa rồi là nàng ta đẩy nàng?”

Thục Phi ngập ngừng không thành câu, “Bệ hạ... cái này...”

Vũ Văn Tuần ôm chặt lấy eo Thục Phi, “Phải là phải, không phải là không phải. Có trẫm ở đây, nàng ta còn có thể làm gì được nàng sao?”

“Thần thiếp mời tỉ tỉ đến bên đình ngồi, ai ngờ tỉ tỉ không muốn... còn đẩy thần thiếp một cái. Cũng một phần do lúc đó thần thiếp đứng không vững, nên chuyện này không liên quan đến tỉ tỉ nhiều...” Viền mắt Thục Phi đỏ hoe, trong câu nói trần đầy sự tủi thân.

Thục Phi của ta lợi hại thật.

Nữ tử sống trong cung đấu, kỹ năng diễn xuất quả nhiên là bài học tất yếu.

Vũ Văn Tuần vỗ vỗ lưng Thục Phi, quay đầu nhìn với ánh mắt lạnh lùng.

“Thục Phi có ý tốt mời ngươi, ngươi lại đẩy Thục Phi xuống hồ nước. Vân Quý Phi, ngươi có ý đồ gì, ngươi muốn cho hậu cung của trẫm không bình yên thì ngươi mới vui sao?”

Thời Sênh không thèm hé răng.

Nói với tên thiểu năng này làm gì.

Có giải thích thì cũng đều như đánh rắm.

“Không có gì để nói nữa sao? Vậy là ngươi thừa nhận, chính ngươi đẩy Thục Phi xuống nước?” Giọng Vũ Văn Tuần cao lên.

Tất cả mọi người trong Tuyên Hòa Điện đều sợ hãi, cung nữ, thái giám tất cả đều quỳ xuống.

“Các ngươi nói xem có đúng không?”

Vũ Văn Tuần chỉ vào Thời Sênh, lồng ngực nhấp nhô bất định.

“Vân Quý Phi quen thói đố kỵ, tâm địa độc ác, giáng xuống làm Chiêu nghi.” Trực tiếp đẩy vào lãnh cung, những người của Trang gia chắc chắn sẽ làm ầm lên, Vũ Văn Tuần chỉ có thể bước từng bước một.

Thục Phi nhân cơ hội Vũ Văn Tuần không nhìn thấy, bèn đắc ý liếc nhìn Thời Sênh.

Không có địa vị Quý Phi, xem nàng ta còn dám ngang ngược thế nào trong cung.

Thời Sênh nhếch khóe môi, không biết đang cười hay đang chế nhạo.

“Cút ra ngoài.” Vũ Văn Tuần nhìn thấy thái độ của Thời Sênh, liền quát lớn.

Thời Sênh không chặn họng Vũ Văn Tuần. Cô chỉ đang liếc nhìn Thục Phi với một ý nghĩ sâu xa khác, rồi xoay người rời khỏi Tuyên Hòa Điện.

Vũ Văn Tuần nhìn theo bóng lưng của cô, ánh mắt thâm trầm như mãnh thú ngủ đông.

Thục Phi cũng thấy khiếp sợ bộ dạng này của Vũ Văn Tuần. Nàng ta vội vàng cúi đầu, coi như chưa nhìn thấy gì.

Vũ Văn Tuần nói Thục Phi chú ý nghỉ ngơi, rồi đưa Lục Nhược đi.

Thục Phi tức giận đau đến tận tâm can, nàng ta vừa đánh đổ một Quý Phi, giờ lại là một An Chiêu nghi.

Thục Phi từ Dưỡng Tâm Điện trở về tẩm cung mà nàng ta ở, cả đường đi đều luôn miệng trách mắng Lục Nhược.

“Nương nương đừng giận, An Chiêu nghi dù sao cũng chỉ là một Chiêu nghi, không vượt qua người được.” Người bên cạnh Thục Phi an ủi.

“Tháng này, Bệ hạ đến chỗ nàng ta đến mấy ngày. Bây giờ lại là một Chiêu nghi, chưa biết chừng lúc nào đó sẽ leo lên mất.” Thục Phi vày vò chiếc khăn tay, gương mặt uất hận.

“Nương nương… Vân Quý Phi này...”

Thục Phi trừng mắt lạnh lùng, cung nữ lập tức sửa lại, “Vân Chiêu nghi trước đây không dễ đối phó là do địa vị của nàng ta quá cao. Nhưng bây giờ ngoài Đức Phi nương nương, thì hậu cung này người là lớn nhất, muốn đối phó với một Chiêu nghi, nương nương có gì phải sợ chứ?”

Sắc mặt Thục Phi từ từ thay đổi.

Tứ phi huệ đức thục hiền, ngoài Huệ phi vẫn chưa phong, thì Đức phi và Hiền phi đều ở bên cạnh Vũ Văn Tuần từ khi hắn còn là Thái tử.

Nhưng người được sủng ái nhất vẫn là người đến sau là cô.

Thục Phi nhắm mắt lại, trong đầu nghĩ làm sao có thể đối phó với Lục Nhược.

“Vân Chiêu nghi.”

Tiếng gọi hơi nhỏ, làm Thục Phi vội vàng mở mắt.

Trên cây cầu cong cong, Thời Sênh cầm thanh kiếm đang đứng trên đó, làn nước trong vắt phản chiếu thanh kiếm sáng như gương, khúc xạ một loạt những tia sáng lành lạnh.

“Vân Chiêu nghi, ngươi muốn làm gì?” Còn dám cầm kiếm đi lại trong cung.

Thời Sênh cầm kiếm lao đến chỗ đám người của Thục Phi. Đám Thái giám, cung nữ đều không có võ công, nên lần lượt lùi về phía sau.

Người khiêng bộ liên lảo đảo, nên Thục Phi phải nắm chặt cạnh bộ liên mới không bị rơi xuống.

“Trang Quỳnh, ngươi định làm gì? Trong cung mà ngươi dám mang vũ khí.... Hộ giá, hộ giá!” Thục Phi bị khí thế hùng hổ của Thời Sênh dọa đến mức tái mặt.

Thời Sênh gạt đám cung nữ đang đứng cản lại. Trong ánh mắt khiếp sợ của Thục Phi, cô dùng thanh kiếm xuyên qua bộ liên.

“Á!”

Khi cấm vệ quân kịp đến, chỉ nhìn thấy cảnh tượng Thục Phi cùng bộ liên đều rơi xuống hồ nước.

Thời Sênh đứng ở giữa cây cầu, nhìn Thục Phi đang vẫy vùng trong nước.

“Không phải ngươi nói là ta đẩy ngươi xuống nước sao? Ta cho ngươi toại nguyện, thoải mái không?”

Nghĩ rằng bản cô nương dễ bị ức hiếp vậy hả?

Cấm vệ quân vội vàng lao đến, việc đầu tiên là cứu người.

Nhưng Thời Sênh đang chặn ở giữa, nên bọn họ không dám qua, chỉ có thể đứng bên cạnh kéo Thục Phi.

Đợi bọn họ cứu người xong, thì không thấy kẻ phạm tội đâu nữa.

Nghe nói, sau khi Thục Phi quay về đã ốm một trận nặng, Vũ Văn Tuần nổi cơn thịnh nộ, giáng Thời Sênh từ Chiêu nghi xuống Tiệp dư.

Trong một ngày mà giáng liền mấy cấp, đây tuyệt đối là người đầu tiên trong lịch sử đạt được thành tựu đó.

...

“Bệ hạ, ngoài tính tình thay đổi, Vân Tiệp dư không có bất cứ chỗ nào khác lạ.”

Vũ Văn Tuần nhìn ảnh vệ đang quỳ dưới đất, “Thói quen và ăn mặc

đều không có gì thay đổi?”

“Ăn mặc không có bất cứ thay đổi gì, thói quen thì có chút thay đổi, gần đây Vân Tiệp dư không hiểu sao không có động tĩnh gì, nghe nói, phần lớn thời gian đều là ngủ.”

Ảnh vệ ngừng lại một lúc, rồi to gan hỏi, “Bệ hạ nghi ngờ Vân Tiệp dư bị người khác... đánh tráo?”

“Gần đây nàng ta rất lạ.” Trang Quỳnh trước đây hung hăng ngang ngược là thế, nhưng nàng ta biết chừng mực, bây giờ...

“Thứ cho thuộc hạ to gan.”

“Nói.”

Ảnh vệ suy nghĩ cẩn thận rồi nói, “Hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, muốn đánh tráo cũng không hề dễ. Hơn nữa, nếu như Vân Tiệp dư đúng là bị người khác đánh tráo, thì bất luận xuất hiện là vì mục đích gì, thì nàng ta cũng phải giả theo nguyên bản. Nhưng bây giờ, Vân Tiệp dư lại thay đổi lớn như vậy, không phải khiến người khác nghi ngờ sao? Nữ tử hay thay đổi, ví dụ về tính cách thay đổi cũng không phải không có.”

“Trong hoàn cảnh nào, thì một người có thể thay đổi tính cách?” Vũ Văn Tuần chau mày, nữ nhân đó còn dám cầm kiếm chỉ vào hắn.

Đó là tính cách thay đổi lớn sao?

Giống điên thì đúng hơn.

“Thông thường là gặp phải kích động...”

Gặp phải kích động?

Vũ Văn Tuần hồi tưởng lại một lúc, hình như cô gái này bắt đầu thay đổi, chính là từ khi nàng ta và mình đang chiến tranh lạnh.

Lẽ nào do cô và hắn cãi nhau, đã kích động đến cô?

Vũ Văn Tuần trầm ngâm một lúc, “Bất luận như thế nào, cũng phải để mắt tới nàng ta cho ta.”

Bất luận là gặp phải kích động, hay là bị người khác đánh tráo, thì kết cục của nàng ta cũng chỉ có một.

“Vâng.”

Chương 470: Trộm long tráo phượng (9)

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Thay mận đổi đào.]

Thời Sênh giật bắn mình bởi tiếng của Hệ thống đột nhiên xuất hiện, vội từ giường ngồi bật dậy.

Bốn bề là một màn đen bao phủ, Thời Sênh đỡ trán.

Bị bệnh hả? Đang đêm lại gửi nhiệm vụ!

Ông không nhận nhiệm vụ, cảm ơn!

Thời Sênh hơi ngẩng đầu, rồi nằm lại xuống giường.

[Mặc định tiếp nhận]

Thời Sênh: “....”

Mặc định tiếp nhận cái ông nội nhà mi. Hệ thống, mi có bản lĩnh thì cút ra ngoài, xem ta có chém mi thành tàn phế không.

[...] Bị thiểu năng thì mới cút ra ngoài, [Ký chủ, nếu cô không làm nhiệm vụ phụ này, Hệ thống sẽ trừ tất cả giá trị nhân phẩm của cô. Nói cách khác, cô sẽ không còn cách nào để vào không gian nhiệm vụ, cũng không có cách nào gặp lại Phượng Từ.]

Ai dô! Còn học được cách uy hiếp à?

Ông thừa biết mấy cái quy tắc này chỉ là do cậu tùy tiện nói ra mà thôi.

Hệ thống không lên tiếng phản kháng, Ký chủ vui là được, đừng gây chuyện với cô ấy.

Thời Sênh hít mấy hơi thật sâu, mới miễn cưỡng nén lại cơn tức giận của mình.

Thay mận đổi đào là cái gì?

[Từ ngữ quan trọng: Ngọc Các, Vị Ương Cung]

Thời Sênh: “...”

Cậu lại cải tiến cách chơi mới à?

Giữ vững quan điểm chút được không, đừng có tùy tùy tiện tiện thêm cài đặt. Ta nói cho mi biết, mi làm như vậy rất dễ bị đánh giá thấp.

Hệ thống giữ vững nguyên tắc ‘Tôi không nghe thấy, tôi không hiểu’, rồi tự tay tắt luôn màn hình của Thời Sênh.

Thời Sênh từ trên giường trở người ngồi dậy.

Trong Hoàng cung có chỗ gọi là Vị Ương Cung?

Hình như không có mà…

Ngọc các… lại là cái nơi quái quỷ nào? Cất giữ ngọc sao?

Nơi cất giữ ngọc trong Vị Ương Cung à?

Tiểu tiện nhân Hệ thống kia càng ngày càng đáng đánh.

Thời Sênh ngồi trên giường cho đến khi trời sáng. Lúc Đào Tẩm vào hầu hạ, bị giật mình bởi mái tóc rối bù xù của Thời Sênh.

“Chủ nhân... Người thế này là?” Từ khi Thời Sênh bị giáng xuống Tiệp dư, Đào Tẩm luôn gọi cô là chủ nhân.

Thời Sênh chống cằm, hỏi như không có sức lực “Ngươi có biết Ngọc Các và Vị Ương Cung không?”

“Vị Ương Cung chưa nghe qua.” Đào Tẩm suy nghĩ một lúc, “Ngọc Các thì nô tì nghe qua rồi, là Tàng thư các trong cung. Chủ nhân, đột nhiên người hỏi để làm gì?”

Gương mặt Đào Tẩm lộ rõ vẻ ngạc nhiên, vừa mới sáng sớm, chủ nhân đã hỏi một câu hỏi như vậy.

Ngọc Các = Tàng thư các?

Thư trung tự hữu nhan như ngọc... (*)

(*) Trong sách tự có những cô gái xinh như ngọc. Trích trong một bài thơ của Tống Trân Tông Triệu Hằng

Mẹ nó chứ!

Là đại thần nào đặt tên!

Người nào nghe đến Ngọc Các thì phản ứng đầu tiên cũng là có liên quan đến ngọc, ai mà biết được lại có liên quan đến sách?

Ngọc Các ở bên trong Lâm An Thư Viện.

Thư viện này nằm trong Hoàng cung, là nơi đọc sách của các vị Hoàng tử, Thế tử, Quận chúa hoặc những đứa trẻ có liên quan đến Hoàng thất.

Do người ra vào thư viện rất đông, nên ở gần phía ngoài Hoàng cung, phi tử hậu cung không thể tùy tiện qua đó.

Từ hậu cung đến đây, Thời Sênh đã phải tốn biết bao công sức.

“Chủ nhân, chúng ta đến đây làm gì?” Đào Tẩm ngó trái ngó phải, sợ có người nhìn thấy, “Nếu bị người khác nhìn thấy ở đây, chủ nhân, người sẽ bị Bệ hạ quở mắng.”

Chuyện lần trước còn chưa xong, bây giờ lại lén lút đến đây, đây chẳng phải là đưa chuôi dao cho người ta nắm sao?

“Tìm ngọc.” Thời Sênh nhìn cánh của lớn ở đằng xa, tùy ý trả lời.

Tìm ngọc? Tìm ngọc gì? Thư viện thì có ngọc gì chứ?

Mặt Đào Tẩm ngơ ngác.

Thời Sênh nhìn ngó xung quanh, né tránh cấm vệ quân, luồn về phía sau thư viện.

“Chủ nhân, người định làm gì...” Đào Tẩm căng thẳng kéo Thời Sênh.

Thời Sênh xắn tay áo, “Trèo vào trong, không phải ngươi nói chúng ta không thể xuất hiện ở đây sao?”

“Người điên rồi?” Đào Tẩm kéo Thời Sênh, biểu hiện có vẻ hơi vội

vàng, “Trong này đều là hoàng gia tử đệ, làm sao người có thể từ đây vào trong được.”

“Vậy ta sẽ đi vào từ cửa lớn.”

Đào Tẩm: “...”

Người không thể vào trong!!

Bên trong này có phu tử, đám người đó đều là đàn ông, không có sự cho phép của Bệ hạ, chủ nhân vào đó thực sự không thể giải thích rõ ràng được.

“Chủ nhân, không thể vào.” Đào Tẩm lắc đầu.

“Được, ta không vào, ngươi vào.”

Đào Tẩm suýt chút nữa phun nước bọt ra ngoài.

Cuối cùng Đào Tẩm đành chấp nhận, “Chủ nhân, người muốn tìm gì, nô tì vào trong tìm giúp người, người ở bên ngoài đợi nô tì.”

“Ta cũng không biết tìm cái gì.”

Đào Tẩm: “...”

Chủ nhân, người đang đùa ta sao?

Người không biết tìm cái gì, thì vào trong làm gì?

“Được rồi, ngươi nói nhiều thế.” Thời Sênh miễn cưỡng đưa tay ra, lùi về sau, nhảy vọt lên...

Đào Tẩm mở to mắt nhìn theo chủ nhân của mình, thân thủ nhanh nhẹn trèo lên trên tường viện.

Tường của thư viện này không quá cao, Thời Sênh trèo lên cũng không quá khó.

“Ngươi có lên không?” Thời Sênh ngồi trên tường, cúi đầu hỏi Đào Tẩm.

Đào Tẩm lo lắng nhìn trái nhìn phải, sau đó kiên quyết gật đầu.

Nàng ta không đi theo, chủ nhân lại làm chuyện gì thì sao?

Thời Sênh khom lưng đưa tay ra, Đào Tẩm cho rằng lên được trên đó sẽ tốn rất nhiều sức, ai ngờ chủ nhân lại kéo lên dễ dàng như vậy.

Thời Sênh nhảy vào phía trong bức tường, “Nhảy xuống đi.”

Đào Tẩm cúi nhìn bên dưới, đầu óc choáng váng.

Sao lại có cảm giác bên trong cao hơn bên ngoài?

Đào Tẩm lại quay đầu nhìn bên ngoài, đúng thực là bên trong cao hơn rất nhiều.

“Chủ nhân... Chân nô tì mềm nhũn.” Cao như vậy, nàng ta không dám nhảy.

“Nhảy xuống đi, ta sẽ đỡ ngươi.” Thời Sênh giang hai tay.

Đào Tẩm vẫn không dám, nàng ta ngần ngại một lúc, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía xa vọng tới, nàng ta bỗng thấy căng thẳng, lo lắng.

Nhắm chặt mắt, cắn răng nhảy xuống dưới.

Đào Tẩm cũng không nặng lắm, nhưng Thời Sênh quên mất là bây giờ thân thể cô vẫn còn yếu, đỡ thì đỡ được, nhưng hai người đều ngã nhoài trên đất.

“Chủ nhân, chủ nhân, người không sao chứ?” Đào Tẩm vội vàng từ bên cạnh Thời Sênh đứng dậy, dìu Thời Sênh đứng dậy.

Thời Sênh vặn eo, “Không sao, mau đi thôi.”

Thư viện có lẽ đang trong giờ lên lớp, nên không có người. Thời Sênh và Đào Tẩm di chuyển theo lối bên cạnh để vào trong.

Sau khi bọn họ đi, có hai bóng người từ chỗ bóng cây lúc vừa rồi họ đứng đi đến.

“Chủ nhân, Vân Quý Phi này... Không đúng, Vân Tiệp dư chạy đến đây làm gì vậy?” Còn trèo tường vào trong.

Người đàn ông hơi cười, ánh mắt ấm áp, “Đi theo xem thì sẽ biết.”

Nghĩ lại cảnh vừa rồi, hắn lại muốn cười.

Người đàn ông đi theo sau Thời Sênh, nhìn thấy cô né tránh đám người bên trong thư viện, rồi đi đến Ngọc Các.

Cô lén lén lút lút từ phía sau trèo vào trong, người đàn ông lại càng cảm thấy kỳ lạ.

“Chủ nhân, nàng ta lại trèo từ cửa sổ vào.” Đây có còn là phi tử của hậu cung không?

“Vừa rồi cô ấy còn trèo tường.” Người đàn ông nhắc nhở thiếu niên.

Sắc mặt kỳ quái của thiếu niên thay đổi liên tục.

“Ở bên ngoài đợi ta.” Người đàn ông để thiếu niên ở bên ngoài Ngọc Các, còn mình thì đi qua cửa chính vào.

Thư đồng giữ cửa nhìn thấy hắn, hơi khom lưng, thái độ không cung kính cho lắm, nhưng cũng không hạnh họe gì, “Minh công tử”.

Người đàn ông mỉm cười, giọng nói vô cùng nhỏ, “Ta muốn ở bên trong một lát, có thể đừng để người khác làm phiền ta không?”

“Được.” Vị Minh công tử này thường xuyên đến đây, nên thư đồng không nghi ngờ gì, rồi tự lui khỏi Ngọc Các, thuận tay đóng cửa lại.

Ngọc Các tràn ngập ánh sáng, các giá sách được xếp ngay ngắn.

Người đàn ông đi theo từng giá sách, giá sách nào cũng nhìn qua.

Nhưng hắn không nhìn thấy ai.

Người đàn ông nhìn sang lan can ở bên cạnh.

Rồi men theo cầu thang lên lầu.

Ngọc Các chỉ có hai tầng, tàng thư này chỉ là nơi đọc sách của hoàng gia tử đệ, chứ không phải tàng thư thực sự của Hoàng thất.

Hoàng gia tử đệ học tới đâu, bên ngoài sẽ chuyển sách cần thiết vào Ngọc các, những cuốn sách không cần thiết ở đây, sẽ được chuyển đi.

Nhưng trên tầng hai thì không giống vậy, đại đa số sách ở tầng hai đều được thu thập trong dân gian, thuộc về tài liệu học thêm, nên không thể bị đổi đi.

Chương 471: Trộm long tráo phượng (10)

“Chủ nhân, rốt cuộc người định tìm gì?” Đào Tẩm nhìn bộ dạng Thời Sênh y như thổ phỉ vào thôn vậy, cứ lật lật tìm tìm trên giá sách.

Thời Sênh cũng đâu biết mình đang tìm gì.

Cô chỉ tùy tiện tìm, xem xem có thể tìm được đồ gì hữu dụng không.

Ôi!

Tranh này vẽ cũng không đến nỗi xấu.

“Chủ nhân...” Gương mặt Đào Tẩm ửng đỏ, vội vàng lấy tay che đi, “Ở đây sao lại có thứ đồ này chứ.”

Đây là thư viện, tại sao lại có mấy thứ đồ không nghiêm túc này.

Chủ nhân người vẫn bình thản xem như thế à.

Thời Sênh giũ giũ sách, rồi đặt nó vào tay Đào Tẩm, “Mang về.”

“Hả? Cái này...” Mang loại sách này về làm gì?

Từ trong đống sách, Thời Sênh tìm thấy không ít loại sách thiếu nhi không thể xem kia, cũng không biết là ai tráo lẫn vào đó.

Thời Sênh thấy hình ảnh trong đó cũng khá đẹp, cô rút hết ra rồi đưa cho Đào Tẩm cầm.

“Chủ nhân... Chúng ta mau đi thôi.” Có lẽ Đào Tẩm lần đầu tiên làm chuyện này, đến giọng nói cũng run run.

Thời Sênh cong mông lên, lật sách phành phạch phành phạch, một quyển sách mà lật đi lật lại đến hai ba lần đã xong.

Xem không hiểu!

Xem không hiểu!

Mẹ kiếp cái này ai viết ra thế, giống như chó trèo vậy.

Thời Sênh vứt cuốn sách đó ra, người dựa vào giá sách. Ở đây nhiều sách như vậy, cô muốn tìm thì tìm đến bao giờ.

Còn Vị Ương Cung kia là chỉ chỗ nào?

“Trong cung thực sự không có Vị Ương Cung sao?” Thời Sênh đột nhiên hỏi một câu.

Đào Tẩm lắc đầu, “Thực sự là không có, chủ nhân, nhưng rất có thể là trước đây có, bây giờ đã đổi tên rồi.”

Nhưng từ khi cô vào cung, thì không nghe đến Vị Ương Cung này.

Chủ nhân đột nhiên nghe ngóng cái này làm gì?

Thời Sênh vò vò đầu, rồi dựa vào giá sách suy nghĩ.

Ánh mắt Thời Sênh đột nhiên thay đổi, đặt ngón tay trỏ bên cạnh môi, ý nói Đào Tẩm đừng lên tiếng.

Lông mao toàn thân Đào Tẩm bỗng dựng cả lên.

Có người đến, nhìn thấy chủ nhân ở đây...

Xong rồi xong rồi...

Chủ nhân, người đi đâu thế!

Thời Sênh nhắc cô im lặng, rồi nhanh chóng vòng qua giá sách, biến mất khỏi tầm nhìn của Đào Tẩm.

Bên đó im lặng một hồi lâu, đến lúc trong lòng cô cảm thấy nôn nóng, thì đột nhiên nghe thấy một loại những tiếng phành phạch phành phạch.

Cô nhấc chân và chạy về phía phát ra âm thanh đó.

Vòng qua mấy giá sách, Đào Tẩm nhìn thấy có bóng người, và rồi hóa đá tại chỗ.

Thời Sênh bị một người đàn ông áp vào một giá sách, hắn chỉ dùng một tay giữ lấy cổ tay của Thời Sênh. Hắn ép chặt Thời Sênh khiến cô không thể dùng kiếm trong tay để đánh ngược lại.

Âm thanh vừa rồi, có lẽ là do thanh kiếm xoẹt qua giá sách, sách rơi xuống phát ra tiếng đó.

Tư thế của hai người rất mập mờ, khiến Đào Tẩm không nỡ nhìn thẳng.

Nhưng trên thực tế lại là, ở chỗ Đào Tẩm không nhìn thấy được, trong tay Thời Sênh vẫn còn một con dao găm, dí thẳng vào vùng bụng của người đàn ông.

“Buông ra.” Thời Sênh bình tĩnh lên tiếng.

Ánh mắt ấm áp của người đàn ông liếc ngang mặt Thời Sênh, “Cô nương tập kích ta trước, sao lại muốn ta thả cô trước?”

“Ngươi không lén lút vụng trộm, thì ta có tập kích ngươi không?” Giá trị vũ lực của người đàn ông không tệ.

Lật bàn!

Cái thân thể mềm yếu này.

Ngoài việc đột nhiên tập kích, thì đánh nhau chính diện có lẽ là chết chắc.

Thực sự phải cảm ơn tân Vũ Văn Tuần vì đã quá đa nghi, không cho người trực tiếp tới đánh.

“Nếu cô nương không trèo qua cửa sổ để vào, thì ta có lén lút không?”

Ôi… đệt!

Vẫn là ông sai sao?

“Mau buông ta ra.” Thời Sênh đẩy dao găm về phía hắn.

Khóe miệng người đàn ông hơi cong lên, cong đến một vẻ đẹp rất hoàn mỹ.

Thời Sênh nghiến răng, mỹ nam kế không có tác dụng đối với ta.

Đừng tưởng rằng ngươi đẹp trai thì ta sẽ thủ hạ lưu tình.

“... A.” Người đàn ông vội buông Thời Sênh ra.

Cô thực sự vẫn dám ra tay.

Thời Sênh dùng lực không nhỏ, con dao găm đã vào được vài mi li mét, chắc chắn đã tạo ra một vết thương không nhỏ trên người hắn.

Máu đỏ ngấm vào chiếc áo trắng, giống như bao la tuyết trắng lại được điểm tô mai đỏ, vô cùng nổi bật.

“Ngươi đi theo ta làm gì?” Thời Sênh có thể cử động, nên lập tức dùng thanh kiếm chỉ vào người đàn ông.

Người đàn ông này hình như chính là người đàn ông đứng cạnh long liên của Vũ Văn Tuần ngày hôm đó.

Đẹp trai thế này, trong kịch bản không có, trong ký ức của nguyên chủ cũng không có.

Lẽ nào là BOSS phản diện?

Có kinh nghiệm của không gian trước, nên bây giờ Thời Sênh rất nghi ngờ.

Người đàn ông dùng tay ấn vào phần bụng, nhẹ nhàng thở ra bằng miệng, “Cô nương có cần phải dùng vũ khí nguy hiểm như vậy với ta không?”

“Nói ít thôi... Ta… ôi mẹ nó.” Cánh tay Thời Sênh lại một lần nữa bị người đàn ông này bắt lấy, xoay người một cái, đã giam được cô vào một góc. Hắn nhanh chóng giữ lấy tay còn lại của cô, kéo qua đầu,

rồi ấn lên trên.

Đột nhiên tập kích, chuyện này không phải là độc quyền của ông sao?

Đây là chó đạo văn!

Đầu óc Thời Sênh lúc này đều là, bản độc quyền của mình bị người khác đánh cắp, cô còn bị người khác ép xuống, muốn chém người quá.

Đào Tẩm ở bên cạnh sợ đến mức ngây người, căn bản là chẳng thể giúp được bất cứ chuyện gì.

Người đàn ông thở dài, nhìn lướt qua gương mặt của Thời Sênh, “Cô nương không thể bạo lực như vậy, sẽ không ai thích đâu.”

“Ta không cần ngươi thích, liên quan cứt gì đến ngươi.” Thời Sênh trừng mắt, “Ngươi ép ta như thế làm gì, định vô lễ với ta?”

Ánh nhìn của người đàn ông này vô cùng ấm áp, đôi mắt long lanh giống như một hồ nước xuân, chỉ cần nhìn lướt qua cũng khiến người khác đắm chìm trong đó.

Nhưng cái mà Thời Sênh nhìn thấy, lại là một cỗ máy giết người đang ẩn nấp trong hồ nước xuân đó.

Người đàn ông này rất nguy hiểm!

Hệ số nguy hiểm còn cao hơn cả Sở Đường.

Trong số những người cô đã gặp, chỉ có Sở Đường từng khiến cô có cảm giác này.

“Nếu cô nương không để bụng, thì ta sẵn lòng.” Người đàn ông thở nhẹ nhàng bên tai Thời Sênh.

Sẵn lòng cái đầu nhà ngươi!

Bản cô nương không đồng ý ở bên một người nguy hiểm như người.

Không muốn một chút nào hết!

Thời Sênh thò chân định đá cho hắn một cái, nhưng người đàn ông lại như đang đợi cô vậy, hắn đưa cái chân dài ép chặt cô đến mức ngột thở.

Hành động này, khiến hai người càng áp sát vào nhau hơn.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc lên mũi Thời Sênh.

“Ngươi muốn làm gì?” Thời Sênh hít thở sâu một hơi, trước tiên nên dụ hắn thả mình ra trước, sau đó mới chém chết hắn.

Dù hắn có là Phượng Từ, cũng phải chém.

Cô không ở bên một người quá thông minh, trí thông minh bị chèn ép lâu, rồi cũng dễ dàng trở thành thiểu năng.

“Ta không có ác ý.”

“Ngươi đã như thế rồi, còn nói không có ác ý, có phải vẫn chưa đâm chết ta thì có nghĩa là không ác ý?” Thời Sênh giận đến xù lông.

Hệ thống đâu, mi mau ra đây, ta muốn nói với mi về mấy bộ phim tình cảm hành động mà mi lưu giữ trong ổ G kia.

[…] Ký chủ, cô đang nói gì vậy, sao tôi không hiểu gì, tín hiệu không tốt, tắt máy khởi động lại xem.

“Cô nương xinh đẹp như vậy, ta làm sao nỡ để cô chết.”

Không nỡ để ông chết, vậy ngươi muốn làm gì?

Người đàn ông đột nhiên tiến lại gần Thời Sênh, một bờ môi lành lạnh lướt qua mặt cô, kèm theo tiếng cười vang lên bên tai Thời Sênh, “Minh Khâm, tên của ta, nhớ kỹ lấy.”

Ông còn là Minh Thiên đây!

Trong ánh mắt giết người của Thời Sênh, Minh Khâm buông cô ra, rồi nhanh chóng di chuyển xuống lầu dưới.

Thời Sênh giơ tay quăng thiết kiếm ra, Minh Khâm nhanh nhẹn né tránh được thiết kiếm, ngón tay nhỏ dài giơ lên không trung, nhanh chóng đỡ lấy thiết kiếm.

Đỡ được rồi...

Đệt…!

Người đàn ông này luyện loại tà công gì vậy?

Lại có thể tay không đỡ dao sắc!

À không! Tay không đỡ thiết kiếm!

“Thiết kiếm cô nương tặng ta, ta sẽ chú ý bảo quản.” Minh Khâm cầm lấy thiết kiếm rồi nhanh chóng xuống lầu.

Thời Sênh: “...”

Kiếm của ông!

Chương 472: Trộm long tráo phượng (11)

Thiết kiếm cũng không thiết lập là chỉ mình Thời Sênh cầm được.

Thứ đồ chơi này đến đứa trẻ ba tuổi cũng có thể cầm được.

Nhưng người có thể đỡ được nó, trong ấn tượng của Thời Sênh ----

Nhiều quá, không đếm được.

Đương nhiên cầm được cũng không có tác dụng, trừ Thời Sênh, những người khác cũng chỉ có thể cắt củ cải, gọt vỏ khoai tây, còn uy lực khác thì không dùng được đến một nửa.

Đối với người bình thường mà nói, đây chỉ là thanh kiếm tồi tàn.

Thiết kiếm: "..." Cô mới là một thanh kiếm tồi tàn.

Thời Sênh không lập tức lấy lại thiết kiếm.

Dám lấy kiếm của ông à!

Vậy thì hãy cố gắng mà hầu hạ tổ tông đó cho tốt.

Minh Khâm cầm thiết kiếm đi ra ngoài, thiếu niên lập tức bước tới đón, tò mò nhìn thiết kiếm trong tay hắn, "Chủ nhân, thanh kiếm này..."

Ở đâu ra vậy?

Cầm kiếm trong cung, sẽ bị bắt đó.

Minh Khâm dùng áo choàng ngoài che đi thiết kiếm, rồi cực kỳ ung dung bước ra ngoài.

...

Tâm trạng của Thời Sênh không tốt, không tiếp tục ở trong Ngọc các, đành dẫn Đào Tẩm đang ngây người kia rời khỏi thư viện.

Hai người họ vừa nhảy từ trên tường xuống, thì nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, cung đạo phía sau họ rất dài, không có bất cứ nơi nào có thể trốn được

Thời Sênh đứng yên bất động, gương mặt Đào Tẩm vô cùng lo lắng, nhưng cũng không dám chạy.

Chạy về phía sau, cũng sẽ bị người khác phát hiện.

Ở lối rẽ, rất nhanh đã có người xuất hiện, là Lục Nhược và một đứa bé khoảng 5-6 tuổi.

Đứa bé này mặc y phục Hoàng tử, có lẽ là đứa con trai duy nhất của Vũ Văn Tuần.

“Vân Tiệp dư...” Lục Nhược nhìn thấy Thời Sênh đứng phía trước, nên vô cùng kinh ngac.

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Không phải cô ấy đã bị Hoàng thượng cấm túc rồi sao? Phi tử hậu cung cũng không được tùy ý xuất hiện ở đây.

Nàng ta có sự cho phép đặc biệt của Hoàng thượng nên mới có thể tới đây đón Tiểu hoàng tử.

Thời Sênh liếc nhìn nàng ta, rồi quay người bước đi.

“Vân Tiệp dư to gan, nhìn thấy Chiêu nghi nương nương mà dám không hành lễ.”

Thời Sênh dừng lại, quay đầu nói, “Đến Hoàng thượng ta còn không hành lễ, ngươi còn muốn ta hành lễ nàng ta sao? Nàng ta cho rằng nàng ta đẹp như tiên sao?”

Vậy tức là nếu người đối diện đẹp như tiên thì cô mới hành lễ sao?

Lục Nhược ngăn không cung nữ đang định nói tiếp, nàng ta lắc đầu.

Thời Sênh lạnh lùng hừ một tiếng, bước từng bước lớn rời khỏi.

“Nương nương, bây giờ nàng ta là Tiệp dư, lại bất kính với người như vậy. Tại sao vừa rồi người lại ngăn nô tì lại?”

“Chuyện dạy dỗ Thục Phi lần trước ngươi quên rồi sao?” Đẩy thẳng người xuống nước, khiến Thục Phi phải nằm dưỡng bệnh hơn nửa tháng.

Trang Quỳnh này cứ như một con điên vậy.

...

Bây giờ, Thời Sênh vẫn ở trong cung trước đây, nhưng người trong cung bây giờ ít đến thảm hại.

Cô quay lại cũng không thấy một người nào hầu hạ.

“Nương nương, người đừng tức giận. Đợi người có lại được sự sủng ái của Hoàng thượng, chúng ta sẽ từ từ xử lý những kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy kia...” Đào Tẩm đứng bên cạnh bất bình nói.

Thời Sênh không đáp lại, đám người này cô không thèm để ý một chút nào cả.

Đi thẳng vào chính điện, Thời Sênh mới hỏi một câu.

“Minh Khâm là ai? Ngươi có biết không?”

“Dạ?” Đào Tẩm kêu lên một tiếng ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mắt Thời Sênh, rồi cô mới định thần lại được. “Minh Khâm? Vị công tử chúng ta vừa gặp là Minh công tử sao?”

Minh Khâm, con trai trưởng của Tây Lương Quốc, hai mươi năm trước được đưa đến Đông Tấn Quốc làm con tin.

Nghe nói, khi đó hắn ta còn đang quấn tã.

Mười sáu năm trước, hắn được đưa đến Vân Ẩn Tự, cho đến một năm trước mới về kinh.

Bên ngoài đồn thổi, Minh công tử anh tuấn phóng khoáng, văn thao võ lược, cầm kỳ thi họa đều tinh thông. Nhưng đáng tiếc, hắn ta không phải người của Đông Tấn chúng ta.”

“Một kẻ thiểu năng.” Thời Sênh đánh giá.

Một kẻ thiểu năng hơi nguy hiểm.

[…] Tức là bây giờ trong mắt Ký chủ thì ngoài thiểu năng ra, cũng chỉ có thiểu năng thôi phải không? Cả thế giới này, chỉ có cô trâu bò à, sao cô không đi phá giải ngân hà luôn đi? Ký chủ, đầu cô có vấn đề rồi, đánh giá hoàn tất.

Hệ thống kia, có phải mi đang nói xấu sau lưng ta không?

Hệ thống hoảng hốt, bây giờ Ký chủ cũng có thể mở được tính năng đọc suy nghĩ của Hệ thống sao?

Đào Tẩm: "...." Chủ nhân, người có biết, trong kinh thành có bao nhiêu người muốn được gả cho Minh công tử không?

Lúc trời tối, một đám Cấm vệ quân bỗng xông vào.

Thời Sênh đặt bát xuống, mặt ngơ ngác nhìn đám người xông vào.

Ăn cơm mà cũng thế gọi Cấm vệ quân đến sao?

"Vân Tiệp dư, Bệ hạ tuyên cô diện kiến."

Vũ Văn Tuần, ngươi lại định làm cái quái gì thế?

Kiếm của ông đâu?

Ôi, đúng rồi! Kiếm bị tên thiểu năng kia cướp đi rồi.

Cấm vệ quân thấy Thời Sênh vẫn cắm cúi ăn cơm, trong lòng không tránh khỏi càu nhàu, tức giận, sao Vân Tiệp dư này bình tĩnh thế nhỉ?

"Vân Tiệp dư..."

Thời Sênh đưa ánh mắt hằm hằm sắt khí nhìn bọn họ, “Người trước khi chết cũng đều được cho ăn cơm mà, ồn ào cái gì?”

Cấm vệ quân: “...” Nhưng cô không phải là người sắp chết!

Có lẽ vì Thời Sênh quá hung hăng, nên Cấm vệ quân vẫn chờ đến khi Thời Sênh ăn cơm xong.

Lại là Tuyên Hòa Điện.

Thời Sênh bước vào, không khí vốn nặng nề giờ lại càng nặng nề hơn, có vẻ như không khí như lắng lại không lưu thông.

Vũ Văn Tuần khoác long bào màu vàng sáng, mặt tối sầm ngồi phía trên, ánh mắt ác liệt, toàn thân như toát lên khí thế vương bát. (*)

(*) Bình thường sẽ nói là khí thế vương giả, nhưng Thời Sênh cố tình nói là khí thế vương bát (con rùa, hoặc tên bị cắm sừng)

Lục Nhược quỳ dưới đất, bên cạnh còn có một đám thái giám, cung nữ cũng đang quỳ.

Thời Sênh chau mày, đang làm cái gì vậy?

“Vân Tiệp dư, tại sao hôm nay ngươi lại tự ý rời khỏi hậu cung?” Có lẽ Vũ Văn Tuần đã mất hết hy vọng đối với những lễ nghi, phép tắc của Thời Sênh, có trị cô tội bất kính thế nào thì cũng không có tác dụng.

“Đâu có.” Thời Sênh thản nhiên phủ nhận.

Vũ Văn Tuần bực bội, “Có người tận mắt nhìn thấy, ngươi còn dám bao biện.”

Thời Sênh nói sửa lại, “Vậy thì có đi.”

Đám người: “...” Ngươi ngụy biện như vậy cũng không có chút thành ý nào, vừa nói một câu đã sửa lại ngay.

“Sau đó thì sao?” Có tội gì cứ trút hết sang đây, dù sao ta đây chân trần cũng không sợ xỏ giày.

Vũ Văn Tuần cố gắng nén tức giận, “Ngươi có gặp Kính Nhi không?”

Kính Nhi?

Là ai?

Thời Sênh suy nghĩ một hồi, mới phản ứng lại được.

Tiểu hoàng tử tên là là Vũ Văn Kính.

“Có gặp.”

Vũ Văn Tuần đập tay lên chiếc bàn bên cạnh “Bốp” một cái, “Tại sao ngươi lại hạ độc Kính Nhi? Trang Quỳnh, tại sao bây giờ ngươi lại biến thành một nữ nhân độc ác đến vậy?

Nữ nhân độc ác Thời Sênh: “...”

Thời Sênh khịt khịt mũi: “Xin hỏi... Lời đồn thổi này là tên thiểu năng nào nói ra vậy?”

Mặc dù cô là một kẻ cặn bã, nhưng cô là một kẻ cặn bã có phẩm chất cao, tuyệt đối không bao giờ ra tay làm chuyện này với một đứa nhỏ vô tội, từ trước đến này chưa từng làm, hiểu chưa? Là kẻ cặn bã,

cũng phải là một kẻ cặn bã có tố chất!

“Tiểu hoàng tử không ăn bất cứ thứ gì, cũng không gặp một người nào khả nghi, chỉ gặp mỗi Vân Tiệp dư ở bên ngoài thư viện, lúc quay về thì bị trúng độc.” Thục Phi buồn bã lên tiếng.

Ý nói là, chính cô hạ độc.

Thời Sênh cười nhạt, “Ta cách Tiểu hoàng tử chí ít cũng phải 3 trượng. Xin hỏi, ta làm cách nào có thể hạ độc khi cách nó xa như vậy?”

Thục Phi ngừng vài giây, “Biết đâu ngươi đã vào thư viện thì sao.”

Thời Sênh đưa ánh mắt thăm dò Thục Phi: “Nói chắc chắn như vậy, ngươi tận mắt nhìn thấy à?”

“Làm sao ta có thể tận mắt nhìn thấy.”

“Không tận mắt nhìn thấy, vậy tại sao ngươi nói chắc chắn như vậy? Ta có thể nghi ngờ rằng ngươi đang vu cáo hãm hại ta!”

Nếu ở một không gian khác, ngươi ăn nói hồ đồ như vậy là phạm pháp đấy.

“Ta...” Mặt Thục Phi bỗng chốc đỏ bừng, nàng ta quay đầu cầu cứu Vũ Văn Tuần, “Bệ hạ...”

Vũ Văn Tuần quay đầu nhìn Lục Nhược, “An Chiêu nghi, nàng hãy kể chuyện khi gặp nàng ta đi.”

Lục Nhược hơi cúi đầu, “Vâng!”

Chương 473: Trộm long tráo phượng (12)

Lục Nhược tường thuật lại mọi chuyện lúc đó một lần, rất thành thực, không thêm mắm thêm muối.

Lúc đó, nàng ta đưa Tiểu hoàng tử về, đúng là chỉ gặp Thời Sênh, ngoài ra thì không bất cứ ai khác.

Tại thư viện, Tiểu hoàng tử cũng không ăn bất cứ thứ gì, lúc trở về cũng không ăn thứ gì, mà lại bị trúng độc.

“Trang Quỳnh, ngươi còn gì để nói không?” Vũ Văn Tuần chất vấn Thời Sênh.

Trong mắt hắn như có một ngọn lửa đang hừng hực cháy, hắn hận không thể đốt Thời Sênh thành tro bụi.

Thời Sênh hiểu, chuyện này bất luận là thật hay là giả, Vũ Văn Tuần sẽ đều mượn cơ hội này để gây khó dễ.

Hay là cô bắt đầu làm luôn đi!

Kiếm của ông đâu?

“Bệ hạ.” Có một người từ bên ngoài vội vàng chạy vào, quỳ trước mặt Vũ Văn Tuần, hai tay chắp trên đầu, “Tìm được những thứ này tại chỗ Vân Tiệp dư.”

Người này lấy ra hai chiếc bình sứ, bên trên có dán chữ.

“Chuẩn bị đầy đủ thế cơ à.” Thời Sênh phản ứng nhanh hơn cả Vũ Văn Tuần, “Ta giết cả nhà ngươi sao?”

Nhưng câu nói này không biết là nói với ai.

“Trang Quỳnh, ngươi đang nói năng linh tinh gì thế?” Vũ Văn Tuần tức giận ném thứ đồ đó đến trước mặt Thời Sênh, “Ngươi tự mình xem đi, bây giờ còn có gì để nói không? Những thứ này đều tìm thấy trong tẩm cung của người, ngươi còn dám nói ngươi không hạ độc Kính Nhi?”

Lục Nhược thở dài nhẹ nhõm, bây giờ mối hiềm nghi của nàng ta đã được làm sạch rồi.

Sống trong hậu cung đúng là mệt thật.

“Được rồi, dám hỏi Bệ hạ, tại sao ta lại muốn hạ độc Tiểu hoàng tử. Hạ độc xong rồi lại đem thuốc độc cất trong cung của mình, nhìn ta giống một kẻ thiểu năng lắm sao?”

“Ai mà biết được vì sao ngươi hạ độc Tiểu hoàng tử, còn thuốc độc thì có thể ngươi chưa kịp xử lý.” Thục Phi đứng bên cạnh tiếp lời.

Thời Sênh cười nhạo, “Chiếc bình nhỏ như vậy, vứt chỗ nào cũng xong, ngươi nói ta không kịp xử lý? Vu oan hãm hại người khác thì làm phiền nên cẩn thận một chút.”

“Ngươi có ý gì, ngươi nói là ta vu oan hãm hại ngươi?” Thục Phi đột nhiên bị kích động.

Thời Sênh cong môi cười mà như không, “Ta còn chưa nói ngươi, sao ngươi lại kích động cái gì? Không có tật thì sao phải giật mình.”

“Bệ hạ, người nhìn nàng ta kìa, làm chuyện như thế mà chết cũng không chịu hối cải.”

“Ta không làm, tại sao phải hối cải. Nhưng Thục Phi, sợ rằng ngươi mới là người phải hối cải.” Thời Sênh không sợ chết, vẫn tiếp tục khiêu khích.

Thục Phi phản ứng kịch liệt như vậy, vừa nhìn đã biết là có vấn đề.

Thục Phi tức giận, “Vân Tiệp dư, ngươi đừng có ngậm máu phun người.”

Thời Sênh nhún vai, cười cười vẻ rất nguy hiểm.

Ánh mắt Vũ Văn Tuần thâm trầm liếc nhìn Thục Phi.

Tim Thục Phi đập thình thịch, Bệ hạ là có ý gì đây?

Bầu không khí như ngưng lại, Đức công công từ bên ngoài chạy vào, ghé tai Vũ Văn Tuần nói một câu.

“Bệ hạ, Minh công tử cầu kiến.”

“Hắn tới đây làm gì?”

“Minh công tử nói có manh mối.” Đức công công cung kính trả lời.

Vũ Văn Tuần hơi chau mày, trầm ngâm một hồi, “Tuyên.”

Minh Khâm từ ngoài điện đi vào. Hắn vừa xuất hiện, một đám cung nữ, phi tử đều cúi đầu ngại ngùng.

Minh Khâm đã thay một bộ y phục mới, mặc dù cũng là màu trắng, nhưng kiểu cách không giống, nhìn phóng khoáng, tự nhiên hơn thường ngày một chút.

Một mái tóc đen phất phơ theo từng bước chân hắn, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trong không trung.

Hắn đi từ tối vào sáng, ánh mắt ấm áp, khóe môi hơi nhếch lên, gợi lên một độ cong cong tinh tế, giống như những con sóng lăn tăn trên mặt hồ, từng vòng từng vòng bắn vào trái tim mọi người, xâm chiếm một cách không hình không tiếng.

Thời Sênh ngước mắt thăm dò hắn chẳng chút kiêng nể.

Minh Khâm hơi cười gật đầu, và đứng ngay bên cạnh Thời Sênh, hắn khoanh tay ngang eo, “Minh Khâm tham kiến Bệ hạ.”

Vũ Văn Tuần chăm chú nhìn ánh mắt Thời Sênh nhìn Minh Khâm, trong lòng đột nhiên thấy không vui.

Dù thế nào đi nữa, đây cũng là phi tử của hắn, lại dám quan sát một người đàn ông khác trắng trợn, chẳng chút kiêng nể như thế.

“Minh công tử có manh mối gì?” Tại sao tên Minh Khâm này lại nhanh chóng biết được chuyện này?

Minh Khâm buông tay xuống, đứng thẳng người, giọng từ tốn: “ Hôm nay, Tiểu hoàng tử đến thư viện có ăn một miếng bánh hoa quế, đúng lúc thần nhìn thấy, không biết điều này có hữu dụng gì cho Bệ hạ không?”

Sắc mặt Vũ Văn Tuần hơi thay đổi, “Minh công tử có biết là ai không?”

Tiểu hoàng tử rất quan trọng với Vũ Văn Tuần, vì vậy Vũ Văn Tuần tuyệt đối không cho phép ai hại Tiểu hoàng tử.

“May là từng gặp, vừa vặn vẫn nhớ nàng ta.” Minh Khâm hơi cười, mọi cử chỉ dường như đều rất ấm áp.

Có thể lột tả được ấm áp đến cảnh giới này, Thời Sênh phục.

Trong tiểu thuyết, nam chính thứ hai đến một nửa đều thuộc dạng ấm áp.

Nhưng thể loại ấm áp đó tuyệt đối không giống với Minh Khâm, sự ấm áp của nam chính thứ hai là nho nhã lễ độ, trên thực tế lại kèm theo kiểu xa lánh.

Nhưng sự ấm áp của Minh Khâm kèm theo tính xâm lược mạnh mẽ. Hắn có thể khiến bạn hoàn toàn không cảm thấy xa lánh, hận là không thể chìm đắm mình vào trong thế giới mà hắn dùng sự ấm áp để thêu dệt lên đó.

Trên thế giới này, sao lại có người không khoa học như vậy.

Thật đúng là.

Thời Sênh lặng lẽ di chuyển sang bên cạnh, cảm nhận được động tác của cô, Minh Khâm nghiêng đầu, nở một nụ cười nhẹ nhàng với cô.

Cười, cười, cười cái ông nội nhà ngươi!

“Minh công tử, mời nói tiếp.” Chuyện phi tử của mình liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác, trong lòng Vũ Văn Tuần không thoải

mái chút nào.

Nhưng bây giờ, chuyện của Tiểu hoàng tử quan trọng hơn.

Ánh mắt của Minh Khâm hướng về phía Lục Nhược. Khi Lục Nhược đang căng thẳng lo lắng, hắn di chuyển chầm chậm, dường như nhìn tất cả mọi người một lần, cuối cùng dừng lại ở Thục Phi.

“Thục Phi nương nương, cung nữ Tiểu Hà của người đâu?” Giọng nói của hắn còn kèm theo cả ý cười nhàn nhạt, vô cùng dễ nghe.

Nhưng câu nói của hắn, lại khiến Thục Phi run lẩy bẩy, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, “Sức khỏe Tiểu Hà không được tốt, bổn cung cho nàng ta nghỉ ngơi.”

“Nếu như không nghiêm trọng, Thục Phi nương nương có thể truyền Tiểu Hà đến không... Dù gì cũng liên quan đến Tiểu hoàng tử.”

Thục Phi ngẩng đầu nhìn Minh Khâm, không nhìn thấy bất cứ biểu hiện gì trên mặt hắn, có cũng chỉ là sự ấm áp.

“Thục Phi.” Ánh mắt Vũ Văn Tuần như bó đuốc.

Thục Phi cảm nhận được sự lạnh lùng và sự đè nén từ trên người của Vũ Văn Tuần, sau lưng cô lấm tấm mồ hôi lạnh toát, nắm chặt chiếc khăn tay, “Truyền Tiểu Hà tới.”

Thục Phi thầm dùng mắt ra hiệu với người đi truyền lời.

“An Chiêu nghi đứng dậy đi.” Vũ Văn Tuần nói.

“Tạ Bệ hạ.” Lục Nhược quỳ một lúc, chân cũng tê dại, cung nữ bên cạnh phải đỡ lên, nàng ta mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Vũ Văn Tuần cho Lục Nhược ngồi bên cạnh, lúc này Lục Nhược mới nhìn thấy rõ dung mạo của Minh Khâm.

Ái mộ cái đẹp thì ai cũng có, huống hồ là Lục Nhược đến từ thời đại mở cửa, vì vậy không thể không nhìn thêm một vài lần.

Vừa rồi gặp phải sợ hãi, bây giờ ngắm mỹ nhân để nén sự sợ hãi đó xuống đúng thật là quá tốt.

Vũ Văn Tuần lại hắng giọng một tiếng.

Phi tử của hắn ai nấy cũng đều nhìn chằm chằm người đàn ông này, trong mắt liệu có vị Hoàng đế này nữa không?

Lục Nhược hơi bĩu môi, chỉ nhìn chút thôi mà? Sao Hoàng thượng này lại nhỏ nhen như vậy.

Ở chỗ cô, loại đàn ông nào mà cô chưa từng nhìn thấy.

Thời gian chờ đợi trôi qua thật chậm, thật dài, người ở hiện trường ai ai cũng có những bàn tính riêng của mình.

Người có suy nghĩ đơn giản nhất có lẽ là nữ chính và Thời Sênh.

Nữ chính cảm thấy mình đã rũ bỏ được hiềm nghi, vừa rồi đã đẩy được tảng đá nặng trên người xuống, nên cả người thấy rất nhẹ nhõm.

Còn Thời Sênh lại nghĩ, một lúc nữa nếu cô ném quả cầu nhỏ nổ tan nơi này, thực sự diệt gọn nam chính và nữ chính, thì liệu cô có bị Thiên đạo đánh chết không.

Tiểu tiện nhân Thiên đạo đó, đều đê tiện giống tiểu tiện nhân Hệ thống.

Không ở chung với nhau thì đúng là có lỗi với dân, có lỗi với Đảng.

Chương 474: Trộm long tráo phượng (13)

Tiểu Hà được người dìu đến, mặt mũi trắng xanh quỳ dưới đất, cả người run lẩy bẩy.

“Ngươi là Tiểu Hà?” Giọng Đức công công the thé hỏi.

“Nô tì là Tiểu Hà.” Tiểu Hà cúi đầu, trán chạm đất, trong giọng nói trần đầy sự sợ sệt.

Đức công công tiếp tục hỏi, “Ngươi từng đến thư viện Lâm An?”

Tiểu Hà run lẩy bẩy, “Chưa từng.”

Đức công công nhìn Minh Khâm.

“Giờ ngọ ba khắc hôm nay, ngươi có cầm hộp cơm đi vào thư viện, ngươi nhìn thấy Tiểu hoàng tử đứng một mình bên cạnh khu luyện võ của thư viện. Lúc đó ta cho rằng ngươi phụng mệnh đem điểm tâm cho Tiểu hoàng tử, nên không để ý đến.”

Minh Khâm nói rõ ràng thời gian và địa điểm, lại làm sạch được hiềm nghi của mình.

Người Tiểu Hà run càng dữ dội hơn.

Cả đại điện yên tĩnh.

Cuối cùng, Tiểu Hà không chịu được sự chèn ép đó, liền bật khóc

cầu cứu.

“Bệ hạ tha mạng, nô tì không biết gì hết, nô tì không biết trong điểm tâm đó có độc. Bệ hạ tha mạng...”

Khóe mắt Vũ Văn Tuần bỗng chốc đỏ bừng, tức giận nói, “Ai sai ngươi hãm hại Kính Nhi?”

“Là… là…” Tiểu Hà không ngẩng đầu, một hồi lâu, không biết nàng ta đang đấu tranh giằng co cái gì, cuối cùng nhiến răng nói, “Là An Chiêu nghi, An Chiêu nghi cho nô tì ngân lượng, nói nô tì mang điểm tâm tới cho Tiểu hoàng tử. Nô tì cho rằng, An Chiêu nghi muốn lấy lòng Tiểu hoàng tử, nô tì không biết trong điểm tâm lại có độc, Bệ hạ tha mạng.”

An Chiêu nghi phụng mệnh chăm sóc Tiểu hoàng tử, muốn lấy lòng Tiểu hoàng tử cũng hoàn toàn dễ hiểu.

“Ngươi ăn nói hồ đồ gì thế?” Lục Nhược mở to hai mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, “Ta còn chưa từng gặp ngươi.”

“Bệ hạ tha mạng, nô tì không nên tham lam số ngân lượng đó, nhưng nô tì không có cách nào, đệ đệ ở nhà lâm bệnh nặng, không có ngân lượng thì đệ đệ của nô tì không thể khám bệnh, thực sự nô tì không ngờ An Chiêu nghi lại hạ độc Tiểu hoàng tử.” Tiểu Hà vờ như không nghe thấy Lục Nhược nói gì, vừa dập đầu vừa khóc lóc kể lể.

Hiển nhiên Lục Nhược đã đánh giá thấp năng lực chiến đấu của nữ nhân chốn hậu cung, tảng đá vừa ném được đi giờ lại bị ném trở lại, đè xuống khiến nàng ta không thở nổi.

“Nếu như ngươi nói là ta chỉ điểm, vậy tại sao lại tìm thấy thuốc độc trong tẩm cung của Vân Tiệp dư?” Lục Nhược cố gắng trấn tĩnh.

Nếu nước cờ này đi sai, có thể nàng ta sẽ phải ở lại đây, không thể quay trở lại được nữa.

Thời cổ đại thật đáng sợ, đám phụ nữ này lại càng đáng sợ hơn.

“Là... Là Chiêu nghi sai nô tỳ mang thuốc độc để trong tẩm cung của Vân Tiệp dư.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Lục Nhược.

Rồi đưa ánh mắt thương hại nhìn Tiểu Hà, dám vu oan hãm hại nữ chính, có khác nào tự sát đâu?

Lục Nhược như thở phào nhẹ nhõm, “Bệ hạ, theo thiếp được biết, tẩm cung của Vân Tiệp dư không thể tùy tiện ra vào, cung nữ này làm sao có thể ra vào được? Nàng ta một mực nói là thần thiếp sai, nhưng trong lời nói có rất nhiều sơ hở, kính mong Bệ hạ minh xét.”

Kể từ khi Thời Sênh làm chuyện đại nghịch bất đạo ngày hôm đó, trong ngoài tẩm cung của cô đều có người canh giữ, người ra vào đều được kiểm tra nghiêm ngặt.

Muốn đặt thuốc độc vào trong đó, thực sự không dễ dàng gì.

Không đúng.

Ngọn lửa này sao lại cháy ngược lại rồi?

Gương mặt Vũ Văn Tuần trầm ngâm, “Ta cho thêm ngươi một cơ hội nữa, ngươi dám nói xằng nói bậy, giết sạch cả nhà.”

Nghe đến giết sạch cả nhà, Tiểu Hà đứng hình, nàng ta vô thức quay

sang nhìn Thục Phi.

Thục Phi coi như không nhìn thấy.

Nhưng cung nữ bên cạnh Thục Phi, lại dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn lại nàng ta.

Tiểu Hà nghiến chặt răng, “Lời nô tì nói đều là sự thật.”

Đức công công the thé quát nạt một hồi, nhưng không có tác dụng gì, Vũ Văn Tuần bắt đầu dùng hình.

Tiếng kêu la thảm thiết của Tiểu Hà vang lên trong đại điện.

Những người bé gan, thì đều không dám nhìn.

Có lẽ Tiểu Hà không chịu nổi nữa, nàng ta khóc lóc cầu xin thảm thiết, “Bệ hạ tha mạng, nô tì khai, nô tì khai hết.”

Đức công công giơ tay, người dùng hình lập tức lui về một bên.

Thời Sênh có dự cảm không tốt lắm, cô luôn luôn cảm thấy mọi thứ tiếp theo sẽ đều chống lại mình.

Tiểu Hà cố chịu đau, nàng ta nói một đoạn dài như đã được học thuộc, “Là Vân Tiệp dư, là cô ấy đã sai phái nô tì, bắt nô tì đem điểm tâm cho Tiểu hoàng tử, nếu như bị phát hiện, thì đổ hết mọi chuyện lên đầu An Chiêu nghi. Đệ đệ của nô tì đang làm việc tại Trang gia, Vân Tiệp dư đã dùng đệ đệ của nô tì để uy hiếp nô tì, nếu như Bệ hạ không tin thì có thể điều tra, lần này nô tì tuyệt đối không nói dối.

Thời Sênh bóp đầu thở dài.

Võ đài của phụ nữ luôn luôn phức tạp hơn võ đài của đàn ông rất nhiều.

Cũng đặc sắc hơn rất nhiều.

Ánh mắt ôn hòa của Minh Khâm nhìn về phía Thời Sênh, nhân lúc đang đỡ trán, Thời Sênh trừng mắt liếc nhìn Minh Khâm.

__ Kiếm của ông!

__ Nếu cô nương muốn, thì có thể đến lấy, lúc nào cũng hoan nghênh.

__ Ngươi cứ đợi đó cho ông.

__ Ta sẽ đợi cô nương.

Hai người im lặng giao lưu bằng ánh mắt.

Cứ như những lời vu oan hãm hại vừa rồi không có bất cứ liên quan gì đến họ.

Đúng là Tiểu Hà có một đệ dệ, hơn nữa đệ đệ của nàng ta chính xác đang làm công ở Trang phủ.

Những bằng chứng của Tiểu Hà, đã chứng minh người hạ độc chính là Thời Sênh.

Khi chuyện mới phát sinh, chỗ thuốc độc đó quá rõ ràng khiến người ta nghi ngờ là vu oan hãm hại, đương nhiên không có người nào ngốc như vậy, lại đem thuốc độc giấu trong tâm cung của mình.

“Vân Tiệp dư, ngươi còn gì để nói nữa không?” Lúc này, có lẽ Vũ

Văn Tuần hận không thể lập tức đưa Thời Sênh ra ngoài chém đầu.

Thời Sênh bước gần tới chỗ Tiểu Hà hai bước, từ từ cúi người, “Ngươi nói là ta uy hiếp ngươi?”

Tiểu Hà không dám nhìn Thời Sênh, hoảng loạn gật đầu.

Thời Sênh ngắm nghía tay mình, rồi đột nhiên đưa tay bóp chặt cổ Tiểu Hà.

“Vân Tiệp dư, cô thật hỗn xược.” Đức công công lập tức hét lên, “Trước mặt bao nhiêu người như vậy, mà cô dám giết người diệt khẩu sao?”

Thời Sênh rút thanh kiếm ra, chỉ thẳng kiếm về phía Vũ Văn Tuần, “Bệ hạ đã quên những lời ta từng nói rồi sao? Đúng, ngươi quên rồi. Vậy ta nói lại một lần nữa cho ngươi nghe, ta muốn giết chết ngươi, thì cũng đều có cách, tốt nhất ngươi đừng làm bừa.”

Câu nói này của Thời Sênh như mở chìa khóa ký ức, ký ức về ngày hôm đó bỗng ồ ạt chảy vào như nước.

Mặt Vũ Văn Tuần đen sì lại như đáy nồi.

“Vân Tiệp dư ngươi muốn mưu phản? Hộ giá! Hộ giá! Mau hộ giá!”

Đức công công cố gắng kéo giọng lên thật cao.

Người xung quanh đều không ngờ rằng, mọi việc phát triển thành thế này, tất cả mọi người đều tập trung về bên phía Vũ Văn Tuần.

Người đứng về phía Thời Sênh, chỉ có một mình Minh Khâm.

Cấm vệ quân từ bên ngoài xông vào, bao vây Thời Sênh và Minh Khâm.

Sắc mặt Lục Nhược hơi nhợt nhạt, nàng ta lùi lại phía sau, đầu óc nàng ta đang trao đổi với hệ thống của nàng ta.

“Vừa rồi sao nàng ta có thể lấy được thanh kiếm của nàng ta ra? Nàng ta cũng có loại không gian mà ngươi nói sao?

Thanh kiếm đó đột nhiên xuất hiện trong tay nàng ta.

Không kiểm tra được bất cứ sóng không gian nào.” Tiếng hệ thống rất rõ ràng, “Nhưng không thể loại trừ là không gian cao cấp, cấp của tôi quá thấp, nên không thể kiểm tra được không gian cao cấp.”

Lục Nhược nắm chặt chiếc khăn tay, “Ý của ngươi là, nàng ta rất có thể có không gian?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nàng ta… có thể nào cũng từ một thế giới khác đến?” Ánh mắt Lục Nhược đột nhiên có một tia nóng bỏng phun ra.

Ở thế giới lạ lẫm này, Lục Nhược cũng muốn có một đồng hương.

Nhưng hệ thống nhanh chóng dội cho cô một gáo nước lạnh, “Không thể, linh hồn và thân thể của nàng ta hoàn toàn trùng khớp.”

Lục Nhược bỗng thấy thất vọng.

Giống như cô với thân thể này, do không phải là linh hồn gốc, nên có những lúc xảy ra một số hiện tượng kỳ lạ, hệ thống gọi là hiện tượng loại trừ.

Hệ thống nói, linh hồn của một người dù có thể khớp với thân thể của một người khác, cũng không thể khớp 100%, chỉ cần không khớp 100%, thì nó có thể kiểm tra ra được.

Chương 475: Trộm long tráo phượng (14)

Thời Sênh không biết, lúc này, Lục Nhược và hệ thống đã phán đoán ra chuyện không gian của cô.

Lúc này, cô nắm lấy cằm Tiểu Hà, cười híp mắt hỏi, “Nói lại một lần nữa, là ai sai phái ngươi?”

Vừa rồi, Tiểu Hà bị dùng hình, đau đến mức sắp mất đi ý thức, lúc này, lại bị Thời Sênh bóp chặt, làm gương mặt nàng ta đỏ bừng, hô hấp khó khăn.

Trong ánh mắt mơ hồ, nụ cười của nữ nhân đang bóp cằm hiện lên vô cùng rạng rỡ, xán lạn. Tiểu Hà nhìn thấy bộ dạng thảm hại của nàng ta phản chiếu trong ánh mắt bình thản của đối phương.

Đối diện với ánh mắt của Thời Sênh, Tiểu Hà cảm thấy bản thân mình như đứng trên vách núi, sau lưng là vực sâu vạn trượng, không cẩn thận sẽ rơi thẳng xuống.

Xung quanh cô là Cấm vệ quân bao vây, nhưng cô như không nhìn thấy gì, cũng chẳng thèm để tâm bọn họ có xông đến chỗ nàng ta một nhát chí mạng hay không.

Cô ấy không sợ chết sao?

Trong đầu Tiểu Hà hiện ra một câu hỏi.

Nhưng nàng ta nhanh chóng chẳng còn thời gian để nghĩ đến

chuyện này nữa. Nàng ta há hốc miệng, giống như một con cá rời khỏi nước, hô hấp càng trở nên khó khăn hơn.

Không khí trong lồng ngực càng lúc càng ít đi.

“Ngươi yên tâm, ngươi chết rồi, ta nhất định sẽ để đệ đệ của ngươi đi cùng ngươi.” Thời Sênh ép sát vào Tiểu Hà, giọng đầy ác ý.

“Không… Không được.” Nàng ta chỉ có một người thân, nàng ta không thể để đệ đệ chết được.

Nhưng tại sao tất cả mọi người đều dùng đệ đệ của nàng ta để uy hiếp nàng ta?

Nàng ta chỉ muốn sống một cách yên ổn, tại sao lại làm khó nàng ta như vậy?

“Bởi vì đây là điểm yếu của ngươi.” Thời Sênh nới lỏng tay, để Tiểu Hà có thể hô hấp, “Vì vậy bọn họ có thể dễ dàng nắm được vận mệnh của ngươi.”

“Cô...” Không phải cũng vậy sao?

“Không như vậy.” Lông mày Thời Sênh cong cong, “Chân đất không sợ xỏ giày, ta không có gì đáng sợ, ta không sợ chết, ta cũng không sợ bọn họ đối phó với ta.”

Nhưng gia tộc của cô.

“Ta không quan tâm đến bọn họ.” Thời Sênh như hiểu được Tiểu Hà đang nghĩ gì.

Cô không quan tâm đến bọn họ.

Vì vậy sống chết của bọn họ cũng không liên quan gì đến cô?

“Cô... có thể cứu đệ đệ của ta không?” Tiểu Hà ghép từng chữ rời rạc.

“Không thể.”

Ánh mắt của Tiểu Hà bỗng thấy có chút tuyệt vọng.

“Bởi vì hắn đã chết rồi.” Thời Sênh tiện miệng nói dối.

Tiểu Hà bỗng mở to hai mắt, “Cô lừa ta... làm sao cô có thể biết được?”

“Ta là người của Trang gia.”

Sắc mặt Tiểu Hà trắng bệch như không còn một giọt máu.

“Muốn báo thù không?” Thời Sênh hơi cười, giống như một ác ma mới từ địa ngục bò lên, giẫm những bước chân mê hoặc vào những người đang ở giữa ranh giới trắng đen, khiến bọn họ rơi vào hắc ám, “Muốn báo thù thì nói với ta, là ai sai khiến ngươi.”

Tiểu Hà hít thở hai hơi, nàng ta khó khăn quay đầu nhìn Thục Phi.

“Bệ hạ, Vân Tiệp dư bất kính như vậy, quy thuộc vào tội mưu phản, người còn đợi gì nữa.” Thục Phi tức giận nói đầy vẻ chính nghĩa.

Thời Sênh hung hăng, thái độ như không coi ai ra gì, kích thích ngọn lửa giận của Vũ Văn Tuần, “Bắt nàng ta lại cho trẫm.”

Cấm vệ quân nghe lệnh, lập tức làm theo. Thời Sênh lấy từ trong

không gian ra một viên đá rất kỳ lạ, viên đá bay vèo vèo, một luồng khí vô hình đang tán rộng ra.

Thiết kiếm không ở bên người, thêm cái thân thể rách nát này, chỉ có thiểu năng mới đánh với bọn họ.

Cấm vệ quân xông lên đều lần lượt đụng phải chướng ngại vật trong suốt, va đập mạnh đến mức choáng váng ngất đi.

Một đám người không hiểu ra sao, chỉ thò tay sờ sờ trước mặt, không có bất kỳ chướng ngại vật nào.

Nhưng bọn họ vừa tiếp tục xông vào bên trong, thì lại vẫn bị như cũ, tại sao lại không thể xông vào.

Đám người này ngơ ngác nhìn nhau.

Đây là cái gì vậy?

“Yêu quái...” Không biết là ai hét lên, “Có yêu quái!”

Ở truyện thuần cổ đại, yêu quái là thứ thực sự rất dễ dọa người.

Bọn họ tín phụng thần, sợ yêu ma quỷ quái.

Cấm vệ quân kéo nhau, lê lết bò lùi về phía sau, gương mặt tỏ rõ sự kinh sợ nhìn Thời Sênh.

Lúc này, hình như Thời Sênh không còn là một cô nương dung mạo như hoa, mà là một con quái vật ba đầu sáu tay, mặt xanh lè đang nhe nanh múa vuốt.

Thời Sênh trừng mắt, yêu quái cái ông nội nhà ngươi!

Có yêu quái nào mà xinh đẹp như cô không?

“Minh công tử, mau qua đây.” Có người xông ra kéo tay Minh Khâm.

Vân Tiệp dư này đúng là quá tà ma.

Minh Khâm đưa ánh mắt dò xét Thời Sênh, ánh mắt ôn hòa rơi xuống tay cô.

Vừa rồi hắn nhìn thấy cô cầm thứ gì đó, nhưng thứ đó quá nhỏ, hoàn toàn nằm trọn trong lòng bàn tay cô, nên không nhìn được là gì.

“Nhìn cái gì mà nhìn.” Thời Sênh luôn cảm thấy mình bị một bộ máy tinh vi đang thăm dò, vì thế nên căm hận trừng mắt nhìn lại.

Minh Khâm chớp mắt, kéo tay áo, rồi cười nói, “Nàng ta sắp bị cô bóp chết rồi đó.”

Thời Sênh cúi đầu nhìn, vừa rồi cô không chú ý, nên tay dùng lực hơi mạnh, gương mặt Tiểu Hà đã xanh lét, cảm giác như có thể ngừng thở bất cứ lúc nào.

Không ai có thể vào, nên Thời Sênh tự nới lỏng cho Tiểu Hà.

Tiểu Hà cố gắng hít thở thật nhanh, sau khi lồng ngực đã có đủ không khí, nàng ta mới hít thở chậm chậm lại.

Có lẽ vừa rồi suýt chút nữa như nằm trên sợi dây tử thần, nên Tiểu Hà không để lộ thần sắc sợ hãi yêu quái gì đó, mà ánh mắt lộ rõ sự hung ác ngước nhìn Thục Phi.

“Là Thục Phi.” Tiểu Hà nghiến răng nghiến lợi nói, “Tất cả chuyện

này đều là kế hoạch của Thục Phi, lần này nô tì nói thật, nếu có nói bậy, sẽ bị trời đánh chết.”

Thời Sênh ngước nhìn Thục Phi.

Nhưng lúc này, những người bên cạnh, sớm đã bị yêu quái dọa cho hồn bay phách lạc, nên còn ai chú ý đến những gì mà bọn họ vừa thảo luận nữa đâu.

Là một học sinh giỏi đã từng được giáo dục một cách khoa học, Lục Nhược rất muốn nói không thể nào có yêu quái, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh và thân phận hiện tại của mình, nàng ta liền thu lại câu nói đang mấp mé bên miệng của mình.

Đến chuyện xuyên không cũng xảy ra rồi, thì yêu quái gì gì đó dường như cũng rất bình thường.

“Ta nói...” Thời Sênh hất hất cằm.

“Yêu quái, ngươi đừng có lại đây!” Đức công công chặn trước Vũ Văn Tuần, bộ dạng ‘ngươi dám qua đây, ta sẽ liều mạng với ngươi.’

Thời Sênh: “...”

Kiếm của ông đâu?

Vũ Văn Tuần vẫn dò xét Thời Sênh, nét mặt không lộ rõ sự sợ hãi, nhưng ánh mắt thì có vẻ không tốt lắm.

Mẹ kiếp!

Nam chính này lại có ý định quái quỷ gì đây?

“Thục Phi.” Thời Sênh nhìn Thục Phi.

Người Thục Phi run cầm cập, nàng ta nắm lấy tay áo Vũ Văn Tuần, thử lùi về phía sau.

“Không phải ta... Đừng bắt ta...” Sắc mặt Thục Phi trắng bệch, ánh mắt khiếp sợ, lắc đầu lia lịa.

“Ngươi còn dám ngụy biện!” Thời Sênh hếch lông mày lên, “Nô tì nhà ngươi đã khai rồi.”

“Không có, Không... không phải ta... nàng ta... nàng ta... nói láo.” Giọng Thục Phi run run không thành lời.

“Ý ngươi là ta vu oan cho ngươi?” Thời Sênh dựng mặt.

Thục Phi nắm lấy tay áo Vũ Văn Tuần, “Bệ hạ, bệ hạ, nàng ta là yêu quái, nàng ta là yêu quái, người mau giết nàng ta đi.”

“Dám nói đại tiên ta là yêu quái, ngươi ăn gan hùm mật gấu hả?” Thời Sênh bất ngờ hét lớn.

[…] Ký chủ lại bắt đầu lên mặt rồi đấy.

Tiếng hét lớn của Thời Sênh, làm Thục Phi khiếp sợ co rúm lại, dưới bộ y phục hoa lệ, lại có một chất lỏng chảy ra, một mùi khó ngửi lan tỏa trong không khí.

“Đi mời Hư Không đại sư.” Vũ Văn Tuần trấn tĩnh, sai Đức công công.

Thực ra, Đức công công cũng hơi sợ, yêu quái gì gì đó, nghe nói đều là kẻ ăn thịt người.

Ông ta cẩn thận di chuyển về phía sau, thấy Thời Sênh không có ý ngăn mình, nên ông ta lấy hết sức bình sinh chạy thục mạng ra khỏi đại điện.

Ra khỏi đại điện, cả người Đức công công đều mềm nhũn.

Có yêu quái, có yêu quái!

Tìm Hư Không đại sư.

Hư Không đại sư.....

Đức công công nhìn trái nhìn phải một hồi, không phân biệt được phương hướng, sau đó dùng tốc độ như thi chạy 100 mét nhanh chóng xông ra ngoài.

Trong hoàng thất, không nhiều thì ít cũng phải có một vài đạo sĩ, để đề phòng quái lực loạn thần nào đó làm loạn.

Vị Hư Không đại sư này, đương nhiên là được Hoàng thất nuôi.

Chương 476: Trộm long tráo phượng (15)

Hư Không đại sư rất gầy, chừng khoảng 30 tuổi, bị Đức công công kéo đi như sắp bay lên.

Lúc đi vào, ông ta thở hồng hộc, râu tóc như dựng ngược lên trời.

“Là cô ta, là cô ta, đại sư hãy mau bắt cô ta lại.” Đức công công chỉ về Thời Sênh vẫn đang đứng ở chỗ cũ, giọng cao vút, “Cô ta là yêu quái.”

Hư Không thở một hơi, nhìn về phía Thời Sênh, ánh mắt đột nhiên híp lại.

Đây không phải là Vân Quý Phi sao?

Lúc vừa rồi tới, Đức công công luôn miệng nói có yêu quái, ông ta vẫn chưa kịp hỏi là có chuyện gì.

Bây giờ nhìn thấy Thời Sênh, bộ mặt Hư Không càng khó hiểu.

“Đại sư, ngươi thử nhìn xem rốt cuộc cô ta có phải yêu quái không?” Đức công công hỏi.

“... Vâng.” Hư Không vuốt râu, đưa mắt nhìn Thời Sênh từ trên xuống dưới.

Người xung quanh đều như thở phào một cái.

Rõ ràng tên Hư Không này có địa vị rất cao trong lòng bọn họ.

Có hắn thì dường như không cần sợ yêu quái.

Hư Không trấn tĩnh, lấy chiếc rương cắp trên người xuống, rồi mở ra.

Bên trong là các loại đạo cụ, nào là bùa giấy, chu sa, còn có một thanh kiếm gỗ ngắn bỏ túi.

Nhưng lúc Hư Không lấy thanh kiếm ra, thanh kiếm gỗ lập tức biến dài hơn.

Những người xung quanh đều thốt lên tiếng khe khẽ.

Thời Sênh lườm một cái, rõ ràng thanh kiếm gỗ này được thiết kế đặc biệt, là loại có thể thu gọn.

Ánh mắt Thời Sênh lạnh lùng nhìn Hư Không đang bận rộn bên kia.

Trước mặt ông ta, được mấy người lập một tế đàn, trên tế đàn xung không có đồ vật gì khác, chỉ có một tờ giấy màu vàng.

“Vị công tử này, ngươi nên đứng ra xa một chút?” Hư Không sắp xếp đồ, rồi nói với Minh Khâm.

“Biết đâu ta cũng là yêu quái?” Minh Khâm cười nói.

“....” Mặt Hư Không tối sầm lại, ông ta ngước nhìn Vũ Văn Tuần.

Vũ Văn Tuần hơi lắc đầu, ý nói không cần quan tâm đến hắn.

Lúc này, Hư Không mới nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm hướng về phía

Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn Minh Khâm, người đàn ông này muốn làm gì?

Minh Khâm nhìn Thời Sênh rồi cười.

Ngón tay trỏ của Thời Sênh ma sát vào viên đá trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười mờ ám với hắn.

Cả đại điện đều im ắng, không một ai lên tiếng, sự chú ý của mọi người đều tập trung về phía Hư Không.

Theo giọng nói của Hư Không, tờ giấy màu vàng trên bàn cũng bắt đầu có biến hóa.

Xuất hiện chữ màu đỏ.

Nét chữ ngoằn nghèo như gà bới, Thời Sênh không nhận ra đó là chữ gì.

Nhưng gương mặt Hư Không lại thay đổi rất lớn, “bệ hạ, đúng thực là có yêu khí.”

“Hả!”

“Thực sự có yêu quái.”

“Không ngờ chúng ta lại sống chung với yêu quái lâu như vậy, thật đáng sợ.”

“Đại sư, ông còn không nhanh bắt cô ta lại.” Đức công công thúc giục Hư Không.

Hư Không gật đầu, lấy một cái bát không từ trong rương ra, đầu tiên là cắt máu ở tay cho chảy xuống, sau đó bỏ một vài thứ gì đó rất kỳ lạ vào trong.

Thời Sênh: "..."

Nếu có yêu quái thật thì với thế trận này của ngươi, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

"Yêu nghiệt, chịu chết đi!" Hư Không bê máu, thanh kiếm gỗ chỉ thẳng vào Thời Sênh, ra sức gào lên.

Khi bát máu của hắn hắt về phía Thời Sênh, Minh Khâm chỉ hơi động đậy người một chút, nhưng một giây sau hắn đã ngừng lại.

Máu tươi dính nhớp nháp bị chặn lại trong không trung, giống như tạt vào cửa kính, rồi từ từ mới từ không trung nhỏ xuống.

Vừa rồi Hư Không không có ở đây, nên đương nhiên không biết ở đó có một chướng ngại vật trong suốt.

Hư Không chết lặng!

"Đại tiên ta không đi tìm ngươi thì thôi, ngươi lại dám giả thần giả quỷ trước mặt đại tiên ta." Thời Sênh học bộ dạng gào rú của Hư Không.

Ánh mắt Hư Không chuyển động, có chút chột dạ, lẽ nào ông ta gặp phải đồng môn có bản lĩnh thực sự sao?

Đến người cô, ông ta cũng không thể tiếp cận được, chẳng lẽ đây chính là kết giới trong truyền thuyết?

Tim Hư Không như bắt đầu đánh trống thumg thụp, ánh mắt ngó

nghiêng loạn lên, hai chân cũng bắt đầu run nhẹ.

“Chuyện này là thế nào? Đại sư, ngươi hãy mau bắt yêu quái lại?” Đức công công thúc giục Hư Không.

Đầu Hư Không toát mồ hôi lạnh.

Chuyện này làm thế nào được?

Hắn đâu có biết bắt yêu quái gì đâu, đến một con yêu quái hắn còn chưa nhìn thấy.

Thường ngày đều là diễn kịch dọa người, nhưng hắn tuyệt đối chưa từng làm chuyện xấu hại người, hay những chuyện tội ác tày trời.

“Còn không quỳ xuống!” Thời Sênh hét lên một tiếng.

Trong lòng Hư Không đang thần hồn nát thần tính, đột nhiên bị quát một tiếng, người hắn như không có sự khống chế, “phịch phịch” một tiếng ngã khụy xuống.

“Nói, ngươi là đạo môn nào, lại dám chạy đến đây giả danh lừa bịp. Kẻ bại hoại như người, hôm nay, đại tiên ta sẽ thay trời hành đạo.”

Thời Sênh cũng tự rùng cả mình, mấy lời này nói ra không có chút liêm sỉ nào cả.

Mọi người đều ngơ ngác.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao Hư Không đại sư lại quỳ xuống thế kia?

Tại sao Vân Tiệp dư lại tự xưng là Đại tiên?

Hư Không không có bản lĩnh thực sự, chuyện vừa rồi đã khiến hắn kinh hãi và ám ảnh tâm lý rất lớn, đương nhiên là hắn cho rằng, mình gặp phải đồng môn đại năng.

Đâu dám ăn nói xằng bậy, hắn lập tức nói tên môn phái của mình.

Thời Sênh ngoắc tay gọi hắn.

Tim Hư Không như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn vẫn nhìn Thời Sênh với ánh mắt rất cẩn thận.

Mọi người nhìn Thời Sênh như đang giống một nhà ảo thuật, cô lấy ra một tờ giấy, rồi lại lấy ra một chiếc bút.

Cô viết nghuệch ngoạch mấy chữ, rồi đưa cho Hư Không.

Hư Không nhìn qua, gương mặt lộ rõ sự sợ hãi và kinh ngạc.

Thời Sênh giơ thanh kiếm trong tay lên, Hư Không lập tức kinh hãi.

Ánh mắt hắn nhanh chóng chuyển động, rồi sau đó dập đầu xuống đất, “Tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, đã có chỗ đắc tội, mong tiền bối rộng lượng tha thứ.”

Mọi người: “...”

Tiền bối?

Vừa rồi không phải còn nói là yêu quái à?

“Ta có phải yêu quái không?” Thời Sênh cười híp mắt hỏi.

“Không phải, không phải, là tiểu nhân học hành không ra gì, nên đã nhìn sai.” Hư Không vội vàng lắc đầu.

Hư Không lại cúi lạy Vũ Văn Tuần, “Bệ hạ, vừa rồi là thảo dân nhìn sai, vị tiền bối này mới là một đại sư rất lợi hại.”

Vũ Văn Tuần: “....” Biến hắn thành trò đùa sao?

Trang Quỳnh là một thiên kim tiểu thư, đến đạo môn cô ta còn chưa từng đến, làm sao có thể là một đại sư lợi hại được?

Nói dối cũng nên có tâm chút có được không?

Hư Không đã tự động biên tập mấy lời dối trá cho Thời Sênh, nói cô là dị năng thiên phú, vô sư tự thông, đạo môn của bọn họ đều biết tên hiệu của cô là Vân Vân.

Nhìn là biết ăn nói lung tung, nhưng Hư Không nói có bài có bản, lại còn thề độc, giống như là mọi chuyện thực sự là như vậy.

Minh Khâm phải nhịn cười, những người kia không nhìn thấy tờ giấy mà Thời Sênh đưa cho Hư Không.

Nhưng hắn thì nhìn thấy.

__ Nói ta là đại sư, không thì ta đánh chết ngươi.

Phía sau còn có hai chữ nữa.

__ Trả tiền.

Trang Quỳnh này quả nhiên rất thú vị.

Vũ Văn Tuần thà tin rằng Thời Sênh là yêu quái, chứ không thể tin cô là đại sư gì đó.

Hắn trầm ngân một lúc, “Nếu Hư Không đại sư đã nói cô ta lợi hại, vậy hãy để cô ta chứng minh đi.”

Hư Không nhìn Thời Sênh, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi.

Trong đầu Thời Sênh vội lục lọi trong kịch bản, thì thấy sắp xảy ra chuyện lớn, “Mười ngày sau, Tấn Bắc có một trận mưa lớn, gây ra lũ lụt, dịch bệnh hoành hành.”

Người thì còn có thể sửa đổi, nhưng ý trời là vậy, cơ bản không thể thay đổi.

Ánh mắt Vũ Văn Tuần bỗng nhiên trở nên sắc bén hơn, “Ngươi có biết ngươi đang nói gì không?”

Lũ lụt, dịch bệnh, đây là những chuyện quốc gia đại sự liên quan đến bách tính.

“Không phải ngươi muốn ta chứng minh sao? Có phải thật hay không, thì mười ngày sau sẽ biết rõ.”

“Hư Không đại sư, ngươi có thể tính ra được không?” Vũ Văn Tuần nhìn Hư Không.

Hư Không: “...” Hắn là một tên lừa đảo, đâu có biết được.

“Chuyện này... thảo dân không có bản lĩnh lớn như tiền bối, nên không tính ra được.” Những chuyện như thế này không thể nói láo được, Vân Quý Phi này không cần đến mạng, nhưng hắn thì cần.

“Bệ hạ, chi bằng hãy cho Vân Tiệp dư thời gian 10 ngày đi.” Minh Khâm mở miệng.

Vũ Văn Tuần không biết đang suy nghĩ điều gì, một hồi lâu sau mới gật đầu trong ánh mắt kỳ quái của mọi người, “Được, cho ngươi 10 ngày. 10 ngày sau nếu không xảy ra chuyện gì, thì bị tội khi quân, xử chém đầu. Vân Tiệp dư, ngươi có ý kiến gì không?”

“Không.” Thời Sênh ngừng một lúc, “Vậy nếu có chuyện thật... Nếu ta nói đúng thì sao?

Chương 477: Trộm long tráo phượng (16)

Vũ Văn Tuần nhìn Hư Không, giọng trầm trầm, “Nếu ngươi nói đúng, trẫm phong ngươi làm Hoàng Quý Phi.”

Hắn không tin Trang Quỳnh có thể có bản lĩnh đó.

Vừa rồi, trên tờ giấy mà nàng ta và Hư Không đưa cho nhau có viết cái gì?

Còn nữa, biểu hiện vừa rồi của Hư Không, như vậy chẳng phải là có gì mờ ám sao.

Chỉ cần người có chút thông minh thì sẽ đều không tin.

“Ai muốn làm Quý Phi của ngươi. Nếu ta đoán đúng rồi, ngươi hãy phong ta là Quốc Sư, ta cũng không còn là phi tử của ngươi nữa.”

“Quốc sư? Làm gì có chuyện nữ tử được làm Quốc sư. Vân Tiệp dư thực sự không phải yêu quái sao?”

“Ta thấy, Vân Tiệp dư nếu không phải yêu quái thì cũng bị trúng tà rồi.”

“Đúng thế, làm gì có chuyện nữ tử được làm Quốc sư chứ?”

Đương nhiên Vũ Văn Tuần cũng không ngờ Thời Sênh lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Lai lịch và địa vị của Quốc sư rất cao, hơn nữa bắt buộc còn phải có thực lực. Nhưng thực ra không có quyền hạn gì, chỉ là một chức vị nhìn thì đẹp nhưng không có tác dụng thực tế.

Nhưng nữ tử làm Quốc sư...

Đúng là không có.

Nhưng vừa rồi cô thủ đoạn lộ ra kia làm Vũ Văn Tuần có chút nghi ngờ.

“Được, trẫm đồng ý với ngươi.” Hắn thực sự vẫn không tin nữ tử lại có bản lĩnh lớn như vậy, ngược lại hắn muốn xem cô giả thần giả quỷ định làm cái gì.

“Bệ hạ, không thể được!”

“Bệ hạ, sao người có thể đồng ý với nàng ta, Vân Tiệp dư bị trúng tà rồi.”

Bệ hạ...”

“Đủ rồi, 10 ngày sau sẽ thấy rõ.” Vũ Văn Tuần hét lớn.

Vốn dĩ hôm nay chỉ muốn tra ra người hạ độc con trai hắn, kết quả lại dẫn đến sự việc như vậy.

“Vậy là vấn đề lại đến rồi... Còn Thục Phi, Bệ hạ định xử lý thế nào?”

“Giam lỏng Thục Phi, sau sẽ tính tiếp.”

“Bệ hạ, không phải thần thiếp, là con yêu quái này giá họa cho thần thiếp.” Thục Phi định thần lại, với lấy cánh tay Vũ Văn Tuần, “Bệ hạ,

người phải tin thần thiếp, thực sự không phải là thần thiếp.”

Vũ Văn Tuần vung tay Thục Phi ra, “Đưa Thục Phi hồi cung.”

Tiểu Hà cũng bị người đưa đi, chuyện này không thể định tội đơn giản như vậy được.

“Tiễn Vân Tiệp dư hồi cung.” Vũ Văn Tuần nhìn Thời Sênh, “Trong 10 ngày này, Vân Tiệp dư phải ngoan ngoan ở trong cung.”

“Vậy không được, ta là yêu quái, ta phải ăn người.” Thời Sênh nghiêm túc, thành thực đáp lại.

Vũ Văn Tuần: “...”

Người đâu! Lôi nữ nhân này ra ngoài chém đầu cho trẫm!

Mười ngày sau, cố gắng nhẫn nhịn 10 ngày nữa, 10 ngày sau sẽ chém nàng ta!

Bất luận là nàng ta bị đánh tráo hay là bị trúng tà, thì chắc chắn đều phải chết.

Vũ Văn Tuần bị chọc tức đến mức không thể nào suy nghĩ tử tế được, mang theo người tức giận rời đi.

Minh Khâm đã đi trước khi Vũ Văn Tuần đi khỏi, nhưng trước khi đi hắn liếc nhìn Thời Sênh một cái đầy thâm ý.

Lục Nhược rơi lại phía sau, nàng ta lề mề một lúc rất lâu. Đến khi mọi người trong đại điện đi gần hết, nàng ta mới tiến lại chỗ Thời Sênh.

Vừa rồi, Lục Nhược không hề ra mặt, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện,

có gì mờ ám!

Hình như Lục Nhược sợ người khác nghe thấy, nên giọng nói cố gắng nói thật nhỏ, “Cô có không gian đúng không?”

Thời Sênh hơi chau mày. Vừa rồi, lúc cô rút kiếm không hề giấu giếm người khác, Vũ Văn Tuần có lẽ bị cô làm cho tức điên, nên nhất thời không nhận ra, đương nhiên nghĩ lại, có lẽ hắn cũng nhất định không hiểu.

Còn những ngươi khác chưa chắc đã biết về thứ thần kỳ như không gian này.

Người duy nhất có khái niệm về không gian chính là nữ chính đại nhân từ thời hiện đại đến.

“Liên quan gì đến cô?” Thời Sênh kiêu ngạo gằn giọng, rồi cầm trường kiếm bỏ đi.

Hư Không vẫn chưa rời đi, nên vội vàng đi theo Thời Sênh.

Lục Nhược hơi chau mày.

Phản ứng này của nàng ta có nghĩa là có?

Không gian trong tiểu thuyết rất trâu bò, không ngờ cô lại có thể gặp được.

“Hệ thống, ngươi có thể có không gian không?” Lục Nhược hỏi hệ thống bộ dạng cực kỳ hứng thú.

“Không thể.” Hệ thống ngừng một lát, “Nhưng nếu như cô có thể khiến tôi thăng cấp đến một cấp nhất định, không gian hệ thống có

thể chia sẻ cho cô.”

Ánh mắt Lục Nhược bỗng sáng lên, “Cần tăng đến cấp bao nhiêu?”

“Ít nhất là cấp 5”

Gương mặt Lục Nhược đột nhiên tối sầm lại, nàng ta bây giờ mới đang ở cấp 1, muốn lên đến cấp 5, không biết là đến bao giờ.

Vũ Văn Tuần cũng không phải người mà cô nói ngủ là có thể ngủ được.

“Ngoài cách này ra thì không còn cách khác nữa sao?” Bây giờ, Lục Nhược không muốn ở lại cái thế giới này một chút nào cả, quá đáng sợ, chỉ cần một chút không cẩn thận cũng mất đầu như chơi.

Lúc này, nàng ta như giẫm lên lớp băng mỏng, nếu không cẩn thận sẽ đạp vỡ lớp băng mỏng đó.

Hệ thống trầm ngâm một lúc, “Ăn năng lượng đồng loại.”

Ăn đồng loại?

“Chính là hệ thống giống như ngươi sao?”

“Đúng vậy.”

Lục Nhược đảo đảo đôi mắt, “Ý của ngươi là... Vân Tiệp dư hả?”

“Tôi không chắc chắn, nhưng trên người nàng ta chắc chắn có năng lượng để tôi thăng cấp, vừa rồi tôi có cảm nhận được.”

...

Thời Sênh ra khỏi đại điện, Đào Tẩm đã đến đón.

Nhìn thấy Thời Sênh hoàn toàn vô sự, nàng ta thở phào nhẹ nhõm, “Dọa chết nô tì rồi, Bệ hạ không làm gì nương nương chứ?”

“Hắn dám làm gì ta?” Ánh mắt Thời Sênh nhìn về phía bầu trời u ám phía xa, “Hồi cung.”

“Thứ này là Minh công tử kêu nô tì giao lại cho người.” Đào Tẩm nhân lúc đỡ Thời Sênh, đã lấy một chiếc túi gấm từ trong tay áo đưa lại cho Thời Sênh, gương mặt hơi ửng đỏ, nhưng dưới bóng tối nên nhìn không ra.

Thời Sênh sờ sờ nắn nắn, hơi cứng, đang định lấy ra xem, thì Hư Không từ phía sau chạy đuổi theo.

“Quý Phi nương nương.”

“Hư Không đại sư.” Đào Tẩm hơi cúi người, nhắc nhở Hư Không, “Ông đừng có gọi sai, chủ nhân nhà chúng tôi giờ không còn là Quý Phi.”

Hư Không hả một tiếng.

Phải một lúc sau hắn mới nhớ ra, hình như bọn họ gọi nàng ta là Vân Tiệp dư.

Bị giáng chức vị sao? Chuyện này từ khi nào vậy?

Hư Không hơi ngây người không hiểu.

Gần đây hắn đều không ở kinh thành, vì vậy những chuyện xảy ra

trong kinh thành, hắn đều chưa kịp nghe, huống hồ là chuyện ở hậu cung, cũng không phải lúc nào hắn cũng có thể nghe thấy được.

“Nương nương.” Hư Không nói tránh đi, “Lúc trước người nói...”

“Bây giờ ta nghèo.”

Hư Không: “...”

Không phải nói là trả tiền ư?

Đường đường là con gái Trang gia, từng là Quý Phi nương nương, lại nghèo?

Hắn không tin!

Hư Không làm bộ mặt đau khổ, “Nương nương làm người thì không thể như vậy, thảo dân kiếm được tiền cũng vất vả lắm.”

Thời Sênh gật đầu đồng ý, “Lừa người thực ra cũng rất vất vả.”

Hư Không: “...” Hắn cũng chỉ muốn kiếm chút tiền ăn cơm thôi, dễ dàng gì đâu?

“Nương nương, vậy khi nào thì người tiện...” Thanh toán đây?

Hắn đã phải không ngại nguy cơ bị chặt đầu để giúp cô.

Nhưng phản ứng đó của Hoàng thượng có chút không đúng, hắn nên cầm tiền rồi mau chạy thì hơn.

Nơi đây không nên ở lâu.

Lúc đó, hắn không biết làm sao lại để cô hù dọa, nếu không thì hắn tuyệt đối không khi quân giúp cô như vậy.

Rời khỏi nơi này, hắn kiếm tiền nhất định không dễ dàng như vậy, nói không chừng còn bị truy nã.

Hư Không cảm thấy, như mình đã lên một con tàu cướp biển mà không thể xuống được.

Thời Sênh suy nghĩ, “Đợi ta lên làm Quốc sư.”

Hư Không nhìn trân trân không nói nên lời, “Nương nương... Những gì người nói vừa rồi là thật sao?”

Đúng thật là có mưa lớn? Đúng thật là có lũ lụt? Đúng thật là có dịch bệnh?

Hư Không chỉ nghĩ rằng đây là kế hoãn binh của Thời Sênh.

“Ngươi thấy ta có giống đang đùa không?”

Ánh sáng bên cạnh hơi yếu, nên Hư Không to gan quan sát mấy lần, “Không giống... Như vậy là nương nương, người thực sự có bản lĩnh đó sao”

Thời Sênh ra vẻ cao thâm, “Không phải ngươi đã lĩnh giáo qua rồi à?”

Hư Không: “...”

Đào Tẩm: “...”

Chủ nhân và Hư Không đại sư đang nói gì thế, sao nghe không hiểu

gì hết vậy?

Chương 478: Trộm long tráo phượng (17)

Thời Sênh tống cổ Hư Không với vẻ mặt ngơ ngác đi chỗ khác.

Về đến tẩm cung, cô mới lấy chiếc túi gấm Minh Khâm đưa cho ra.

Chiếc túi gấm màu xanh nhạt, bên trên lại thêu hình rồng ẩn.

Mẹ kiếp!

Tên Minh Khâm này thật hung hăng ngang ngược!

Lại dám dùng túi gấm hoa văn này!

Thời Sênh kéo mở chiếc túi gấm ra.

Bên trong túi gấm có một mảnh ngọc bội và một tờ giấy nhỏ.

Trên thư viết

__Tín vật đính ước.

Mẹ nhà nó!

Đến phi tử của Hoàng thượng còn dám trêu ghẹo, ăn gan hùm rồi hử?

Thời Sênh cầm miếng ngọc bội lên xem, thấy có vẻ rất có giá trị!

“Đào Tẩm.”

“Chủ nhân.” Đào Tẩm đang trải giường, nghe Thời Sênh gọi, nàng ta lập tức chạy đến.

“Đem thứ này đến cho Không Hư đi. Thanh toán xong, không nợ nần gì nhau.”

“Chủ nhân, là Hư Không đại sư.” Đào Tẩm suy nghĩ.

“Tùy ý thôi, mau đi đi.”

Đào Tẩm chưa từng nhìn thấy mảnh ngọc bội này, nên có chút tò mò, nhưng Thời Sênh kêu cô đưa đến chỗ Hư Không đại sư, cô đâu dám dây dưa.

Đoạn đường xuất cung rất dài, bây giờ đuổi theo, có lẽ có thể đuổi kịp.

...

Minh Khâm từ Dưỡng Tâm Điện đi ra, ánh trăng sáng vằng vặc chiếu xuống làm thân hình hắn như dài hơn, bóng tối đong đưa xung quanh chồng đè lên nhau, trông có vẻ hơi gớm ghiếc.

“Chủ nhân, vừa rồi người quá liều lĩnh.” Thiếu niên khoác chiếc áo khoác trong tay lên người Minh Khâm, đè thấp giọng nói.

Vừa rồi chủ nhân lại nói giúp Vân Tiệp dư.

Chuyện này không phải sẽ khiến hoàng thượng nghi ngờ họ sao?

Minh Khâm kéo chiếc áo khoác sát lại, gió đêm nhè nhẹ thổi qua

gương mặt hắn, làm mái tóc như phất phơ bay lên.

Giọng nói của hắn như cũng bị gió đêm thổi bay đi.

“Người không liều lĩnh thì uổng phí tuổi thanh xuân.”

“Chủ nhân, người đừng quên...”

“Trĩ Nguyên.” Minh Khâm lên tiếng cắt ngang hắn.

Trĩ Nguyên biết mình lỡ lời, nơi này là trong cung, nói sai một chữ đều có thể gặp tai họa.

Hoàng cung đêm dài, tĩnh mịch không một tiếng động.

Minh Khâm chầm chậm đi ra ngoài cung, Trĩ Nguyên cho Cấm vệ quân một ít bạc, để Cấm vệ quân mở cửa cho bọn họ.

“Đợi một chút, đợi một chút.”

Hư Không từ trong bóng tối xông ra, đi đến trước mặt, rồi nhớ ra phải giữ phong thái cao nhân của mình, nên bước chầm chậm lại, ngẩng đầu sải bước tới trước mặt đám Cấm vệ quân.

Cửa cung đóng lại phát ra âm thanh nặng nề.

Hư Không lên tiếng chào hỏi Minh Khâm, “Minh công tử, trùng hợp quá.”

Minh Khâm hơi gật đầu, ánh mắt đột nhiên lại dừng lại.

“Ngọc bội của chủ nhân sao lại ở chỗ ngươi?” Trĩ Nguyên lại đánh đòn phủ đầu, sải một bước dài đi tới, rồi cướp lấy miếng ngọc bội

trong tay Hư Không.

“Ối.” Hư Không nắm chặt lấy miếng ngọc bội, “Cái này là Vân Tiệp dư cho ta, sao lại là của chủ nhân ngươi được?”

“Vân Tiệp dư?” Trĩ Nguyên ngạc nhiên, sau đó lại tức giận, “Ăn nói hồ đồ. Ngọc bội của chủ nhân ta sao lại ở chỗ Vân Tiệp dư được?”

Hai người bọn họ dùng dằng miếng ngọc bội một hồi lâu, nhưng không ai chịu buông tay.

Minh Khâm lấy một xấp ngân phiếu trong tay áo ra, đưa cho Hư Không, “Ta dùng ngân phiếu đổi cho ngươi.”

Nhìn thấy ngân phiếu, mắt Hư Không vội sáng lên cầm lấy ngân phiếu rồi nhìn nhìn dò xét, rồi cười ha hả đưa miếng ngọc bội cho Trĩ Nguyên, “Nếu đã là của Minh công tử, vậy thì nên trả lại cho Minh công tử thôi.”

“Ngươi!” Đồ của mình mà chủ nhân lại dùng tiền để chuộc lại, chuộc rồi mà tên đạo sĩ thối này lại còn dám nói là trả lại cho chủ nhân.

“Không còn sớm nữa, bần đạo cáo từ trước.” Hư Không cầm lấy ngân phiếu, bước đi rất nhanh, chân đi như gió.

Phải mau chóng rời khỏi chỗ phức tạp này!

“Chủ nhân,...” Trĩ Nguyên lau lau miếng ngọc bội, rồi đưa lại cho Minh Khâm, “Ngọc bội này?”

Sao lại ở chỗ Vân Tiệp dư được?

“Ta tặng cho cô ấy.” Minh Khâm thở dài, “Đáng tiếc cô ấy lại không

cần.”

“Chủ nhân, người đừng làm liều, miếng ngọc bội này sao có thể tặng cho Vân Tiệp dư như vậy. Cô ấy là phi tử của Hoàng thượng.” Trĩ Nguyên xù lông giận dữ.

Có bao nhiêu nữ tử, tại sao chủ nhân lại thích nữ nhân của Hoàng thượng, lại còn tặng cho cô ấy thứ đồ quan trọng như vậy.

“Vậy thì đã sao?”

Vậy thì đã sao?

Chủ nhân, rốt cuộc người không nghe hắn nói chuyện sao?

“Cô ấy là phi tử của Hoàng thượng!” Giọng Trĩ Nguyên như nhấn mạnh hơn.

Ánh trăng thanh mát bao phủ gương mặt của Minh Khâm, sự ấm áp dịu dàng trên khuôn mặt có phảng phất vài phần cô độc tĩnh lặng. Hắn hơi quay đầu, ánh trăng vụn vỡ như gợn lên hàng ngàn con sóng lăn tăn trong ánh mắt hắn. Hắn đưa mắt hướng về hoàng thành nguy nga, đôi môi hơi rung nhẹ, “Vậy thì đã sao?”

Trĩ Nguyên liên tục thở dài.

Nhưng cũng không biết làm thế nào.

Chuyện mà chủ nhân nhận định, cơ bản đều không có đất để quay đầu.

Trang Quỳnh kia rốt cuộc có gì tốt, mà người lại...

Minh Khâm và Trĩ Nguyên vừa bước vào phủ, liền bị một cảnh tượng lộn xộn, bừa bãi ở sân làm cho chấn động ngay tại chỗ.

Đây là thổ phỉ vào thôn?

“Công tử...” tên sai vặt toàn thân nhếch nhác, chân nam đá chân chiêu chạy ra, “Công tử, người quay về rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Trĩ Nguyên vội vàng hỏi.

Tên sai vặt thở hồng hộc, chỉ về một hướng đang rất huyên náo, “Thanh kiếm mà công tử mang về... Rất nhiều tà ma.”

Kiếm?

Minh Khâm nhấc chân bước qua bên đó.

Trĩ Nguyên cũng không hỏi thêm, vội vàng đi theo Minh Khâm.

Thiết kiếm tỏa ra ánh sáng lành lạnh đang bay bổng trong không trung, kiến trúc xung quanh đều bị phá hủy đến mức vô cùng thảm hại.

Một đám người hầu đứng ở phía xa, chỉ chỉ trỏ trỏ vào thiết kiếm.

Minh Khâm tiến tới, đám người lập tức vây lại, “Công tử, công tử, thanh kiếm này có phải là thần khí có linh thức trong truyền thuyết không?”

Công tử đi chưa được bao lâu, thì thanh kiếm này đại phát thần uy, ai mà dám xông lên ngăn cản nó, đều bị nó chém.

Trĩ Nguyên nhìn ngó rất kỹ thiết kiếm, “Công tử, thanh kiếm này là

người đem từ thư viện về, nó là của ai?”

Mà lại có thể tự lơ lửng trong không trung.

Ánh mắt Minh Khâm hơi ngưng lại.

Thiết kiếm cứ phật qua phật lại chém căn phòng của hắn, nhẹ nhàng giống như chém củ cải vậy.

Lúc chiều hắn có thử qua, không thấy nó sắc bén như vậy.

Tức là...

Thiết kiếm này thực sự có linh thức?

Giang hồ tương truyền, thần binh lợi khí đều sinh ra linh thức của mình, nhưng có phải thật hay không, thì chưa ai từng nhìn thấy, chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Thiết kiếm này tuyệt đối là thiết kiếm đầu tiên có linh thức mà hắn được nhìn thấy.

“Công tử, người hãy chế ngự nó lại! Cứ chém như vậy, thì chúng ta ở đâu?”

...

Cuối cùng cũng điều tra được chứng cứ Thục Phi hạ độc. Nể mặt thân phận của gia đình Thục Phi, Vũ Văn Tuần không lấy mạng nàng ta, nhưng cũng bị đày vào lãnh cung.

Tiểu hoàng tử không nguy hiểm gì đến tính mạng. Còn Lục Nhược do chăm sóc không cẩn thận, nên cũng bị Vũ Văn Tuần phạt.

Đào Tẩm bẩm báo thông tin này cho Thời Sênh.

Kể từ khi Vũ Văn Tuần cho cô thời gian 10 ngày, không có người hạ độc, cũng không có người kích sát, Thời Sênh khó khăn lắm mới được vài ngày yên ổn.

“Chủ nhân, ngày mai sẽ là ngày cuối cùng.” Thực sự sẽ có những chuyện mà chủ nhân nói chứ?

“Vội cái gì, thông tin bên đó truyền đến, cũng phải mất mấy ngày.” Ngữ điệu của Thời Sênh rất thoải mài, “Chuyện mà ta bảo ngươi đi nghe ngóng, ngươi đã nghe ngóng được chưa?”

“Đều đã nghe được, trước nay trong cung đều không có Vị Ương Cung đó.”

Thời Sênh trầm mặc.

“Chủ nhân, rốt cuộc là người muốn tìm gì?” Đào Tẩm thực sự rất tò mò.

Nếu như Bản cô nương biết là tìm gì thì đã tốt rồi.

Thời Sênh nằm bò trên bàn chẳng chút lưu luyến. Hệ thống, mi có dám cho thêm thông tin không hả?

Con mẹ nó, chỉ có hai từ như thế, chơi xỏ người ta à.

[Ký chủ, không phải cô tự khoe khoang mình thông minh sao?] Thời gian kiểm tra độ thông minh đến rồi, lên đi, pikachu!

Kiếm của ông đâu?

Ôi, đúng rồi, vẫn ở trong nhà Minh Khâm.

Thiết kiếm chỉ làm việc vào buổi tối, ban ngày thì không làm gì.

Vì vậy, ban ngày đám người kia nghỉ ngơi được, nhưng buổi tối thì toi rồi.

Vậy mà tên Minh Khâm kia vẫn không trả thiết kiếm lại cho cô.

Sợ quá.

Có một tên biến thái luôn ngấp nghé bản cô nương.

[...] Mình là biến thái còn không biết ngại mà nói người khác.

Chương 479: Trộm long tráo phượng (18)

“Chủ nhân, Trang đại nhân đến.”

Thời Sênh đang chuẩn bị đi ngủ, Đào Tẩm đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, thần sắc lộ rõ sự căng thẳng.

“Ông ta có thể tùy tiện ra vào hậu cung sao?” Thời Sênh thấy kỳ lạ.

Trang đại nhân này cũng giỏi nhỉ!

Chuyện trước đây, ông ta luôn luôn truyền thư, nhưng nếu Thời Sênh không trả lời bằng mấy câu tức chết người ta, thì sẽ phớt lờ luôn không trả lời.

Người bên cạnh cô cũng bị cắt giảm đi rất nhiều, Trang đại nhân đứng ngồi không yên, nên đương nhiên phải đích thân đi vào cung.

Do là cá nhân tự ý vào cung, nên Trang đại nhân cũng phải rất cẩn thận, đi vào phòng rồi mà vẫn phải nhìn trước ngó sau.

“Tiểu Quỳnh.” Trang đại nhân nhìn thấy Thời Sênh ngồi trên giường mỹ nhân, hoàn toàn không có ý định chào hỏi, không tránh khỏi sầm mặt quát một tiếng.

“Chủ nhân…”Có lẽ Đào Tẩm hơi sợ Trang đại nhân, nên cố gắng nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh hơi ngước mắt lên, giọng nói bình thản, “Phụ thân vào

cung giữa đêm khuya, không sợ Bệ hạ nhìn thấy sao?”

Sắc mặt Trang đại nhân hơi dịu đi, có lẽ nghĩ rằng Thời Sênh quan tâm đến mình.

“Cha đến thăm con.” Trang đại nhân bước lên trước mấy bước, “Gần đây con vẫn khỏe chứ?”

“Con khỏe hay không, phụ thân không biết sao?” Mặc dù người trong cung của cô đều đi hết, nhưng xung quanh luôn có người của Trang đại nhân cài cắm vào.

Chân mày Trang đại nhân chau lại, trước đây ông thấy đứa con gái này có gì không đúng lắm, bây giờ nhìn lại càng không thấy đúng.

Có lẽ nào là bị trúng tà rồi?

Trang đại nhân lặng lẽ quan sát thăm dò Thời Sênh, rồi hỏi mang tính chất thám thính: “Tiểu Quỳnh chắc vẫn còn nhớ những lời mà lúc nhỏ con đã nói với phụ thân chứ?”

Thời Sênh chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt bình tĩnh liếc nhìn Trang đại nhân, “Nhớ thì làm sao, mà không nhớ thì làm sao?”

Trang đại nhân chau chặt mày lại, “Tiểu Quỳnh, con đừng quên nhiệm vụ của con.”

Thời Sênh nhếch mép, để lộ một nụ cười, đầy ác ý: “Cha nghĩ rằng Vũ Văn Tuần thực sự ngu ngốc vậy sao? Hắn sớm đã đề phòng cha rồi, sao có thể đụng đến con.”

“Con nói, Vũ Văn Tuần sớm đã đề phòng ta?” Thần sắc của Trang đại nhân hơi ngạc nhiên.

“Nếu không thì, cha cho rằng tại sao con vào cung lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có thai?”

Trước đây là nguyên chủ là con gái nên xấu hổ không nói với phụ thân chuyện Vũ Văn Tuần không đụng đến nàng ta. Trang đại nhân thì chỉ nghĩ rằng nguyên chủ không cố gắng, nên vẫn chưa có thai.

Thần sắc Trang đại nhân ngưng lại một lúc, ông ta không ngờ Vũ Văn Tuần đã sớm đề phòng mình.

Trên triều, Vũ Văn Tuần không biểu hiện bất cứ vẻ đề phòng gì đối với ông ta… Thậm chí hết mực sủng ái Trang Quỳnh. Vậy hắn đã bắt đầu đề phòng ông từ khi nào?

Trang đại nhân im lặng hồi lâu, “Chuyện mấy ngày trước là như thế nào?”

Thời Sênh nhún vai, “Có người muốn vu oan hãm hại con, có người thuận nước đẩy thuyền, là như vậy đó!

Người vu oan hãm hại là Thục Phi.

Người thuận nước đẩy thuyền là Vũ Văn Tuần.

Hai người này muốn cô chết, không cần thỏa thuận với nhau cũng đạt thành hợp tác.

Đáng tiếc, Thục Phi lại không ngờ tới sự xuất hiện đột ngột của Minh Khâm, và Thời Sênh không đi theo mô típ thông thường.

“Con cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, đợi ta truyền tin đến cho con.” Trang đại nhân chỉ nói câu này rồi vội vàng rời đi.

Chuyện đánh cược giữa Thời Sênh và Vũ Văn Tuần, Vũ Văn Tuần hạ lệnh không được phép truyền ra ngoài. Những người ở hiện trường hôm đó đều là người của Vũ Văn Tuần, hoặc đã bị diệt khẩu rồi, nên đến Trang đại nhân cũng không biết chuyện này.

Hôm nay ông ta vào cũng chỉ vì Thời Sênh hành động bất thường.

Nhưng Thời Sênh lại nói ra vấn đề như vậy, khiến Trang đại nhân hoàn toàn không quan tâm được đến chuyện Thời Sênh có gì bất thường hay không nữa.

Nếu như Vũ Văn Tuần đã biết thật, mà bao nhiêu năm nay hắn đều vờ như không biết, chắc chắn là đã âm thầm sắp đặt gì đó. Đây là một chuyện hoàn toàn không có lợi cho Trang gia, ông ta phải quay về bàn bạc với mọi người.

“Chủ nhân, người?” Đào Tẩm đang nói lại dừng lại, thần sắc rất phức tạp.

Gần đây, hành động của chủ nhân quá bất thường.

Thời Sênh liếc nhìn Đào Tẩm, “Sợ sao? Có lẽ ta trúng tà thật rồi, sợ thì đi đi.”

Đào Tẩm cúi đầu, trả lời mà không rõ tiếng, “Chủ nhân... Nô tì chỉ thấy lạ.”

"Ngươi có thể coi như ta đã chịu đựng đủ sự sắp đặt của những người này, muốn đi sắp đặt người khác là được rồi." Thời Sênh vẫy tay, hờ hững nói: "Ngươi cũng có thể xem như ta đã đổi người."

Đào Tẩm liếc mắt nhìn Thời Sênh, một hồi lâu sau vẫn không lấy lại

được tinh thần.

...

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm Đức công công đã dẫn theo Cấm vệ quân đứng đợi ngoài tẩm cung.

Gương mặt Thời Sênh đầy vẻ khó chịu, “Vừa mới sáng sớm, các ngươi làm gì vậy?”

Ngón tay Đức công công xếp thành hình hoa lan, giọng the thé chói tai, “Vân Tiệp dư, hôm nay là ngày cuối cùng rồi.”

“Ngươi bị bệnh hả? Ngươi có điện thoại di động à? Thông tin từ Tấn Bắc, làm sao hôm nay có thể truyền đến được?

Đức công công ngây ngươi, điện thoại di động là cái gì?

Mặc dù Đức công công không hiểu điện thoại di động là gì, nhưng ý của cả câu thì ông ta vẫn hiểu được.

Từ Tấn Bắc đến Kinh thành, có đi suốt đêm cũng phải ba ngày ba đêm mới tới.

Đức công công liền cử người đi xin ý kiến của Vũ Văn Tuần.

Vũ Văn Tuần bị coi thường như thiểu năng, trong lòng cảm thấy không thoải mái, cho người bao vây bên ngoài tẩm cung, chỉ cần có tin truyền về, sẽ lập tức cho người lôi ra chém.

Đến buổi chiều, thời tiết vốn vẫn đang khá ổn, đột nhiên lại âm u.

Mưa to đến nỗi không thể tin nổi.

“Cái này... Không phải là Vân Tiệp dư đã nói đúng chứ?” Đám Cấm vệ quân bao vây bên ngoài không khỏi bàn tán.

“Các ngươi nói xem, rốt cuộc Vân Tiệp dư có phải là yêu quái không?”

“Hư Không đại nhân nói là không phải rồi mà?” Hiển nhiên những người đang bao vây Thời Sênh lúc này, đều là những người có mặt tại Tuyên Hòa Điện hôm đó.

“Vậy cô ấy đúng thực là cao nhân có thể tính trước được sao?”

“Ba ngày sau sẽ biết...”

Mưa lớn liên tiếp ba ngày, Vũ Văn Tuần đã bắt đầu có những hoài nghi trong lòng.

Nửa đêm ngày thứ ba, tin cấp báo 800 dặm đã truyền vào Hoàng thành.

Tấn Bắc mưa lớn liên tục, đê điều sụt lở, lũ lụt tràn lan, bách tính trôi dạt khắp nơi.

Mưa lớn bắt đầu từ năm ngày trước, nhưng lũ lụt thì chính thức bắt đầu từ ba ngày trước.

Cộng thêm ba ngày truyền tin, thì nước lũ đã dâng lên được 6 ngày rồi.

Vũ Văn Tuần cầm tờ giấy báo bị nước mưa ngấm ướt, chữ hơi nhòe đi, thần sắc vô cùng u ám.

Nàng ta nói đúng rồi...

Canh ba nửa đêm, trong kinh thành lại vô cùng hoảng loạn.

Mặc dù Cấm vệ quân bao vây bên ngoài cung của Thời Sênh chưa giải tán, nhưng cũng bị điều đi một ít.

“Chủ nhân, người đã nói đúng rồi.” Đào Tẩm mấy ngày nay đều trong trạng thái thấp thỏm, nghe thấy tin này, lại càng tỏ ta hoảng loạn.

Nàng ta không biết, chủ nhân trước mặt mình rốt cuộc là ai.

Thời Sênh tay chống cằm, nhìn mưa rả rích ngoài cửa sổ, mà không trả lời Đào Tẩm.

Trong căn phòng, ngoài ngọn nến đong đưa, thì tất cả đều yên tĩnh.

Rất lâu sau, Thời Sênh mới quay đầu lại, đặt một chiếc lệnh bài trước mặt nàng ta, “Đào Tẩm, xuất cung đi.”

“Chủ nhân?” Đào Tẩm ngạc nhiên.

Chủ nhân đuổi cô đi?

Không đúng, người này có thể không phải là chủ nhân của cô.

Đào Tẩm đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng vẫn cầm lấy tấm lệnh bài trên bàn.

Nàng ta xuyên qua lớp lớp cung điện, nhìn thấy cánh cửa xuất cung càng lúc càng gần.

Chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này, nàng ta sẽ tự do.

Nhưng mà...

Đào Tẩm đột nhiên dừng lại.

Nàng ta đứng trong bóng tối, nhìn những chiếc kiệu ra vào không ngớt, cuối cùng nàng ta nhấc chân, nhằm phía cửa cung mà đi.

Chương 480: Trộm long tráo phượng (19)

Thời Sênh thở ngắn thở dài, mắt nhìn vào bầu trời mù mịt bên ngoài.

Mưa phùn bên ngoài cửa sổ bay lất phất vào trong, rơi đầy trên tóc cô, mặt cô, vai cô, đem theo hơi nước lành lạnh.

“Trang tiểu thư, cô đang nhớ đến ta sao?”

Thời Sênh tròn mắt, trong đồng từ phản chiếu một bóng trắng ngoài của sổ, hô hấp của cô chậm lại một giây, sau đó với lấy chiếc bình hoa ở bên cạnh ném qua đó.

Mẹ kiếp! Đang đêm lại mặc một bộ đồ trắng, lại còn xuất hiện đột ngột, dọa chết bổn cô nương ta!

Minh Khâm đỡ lấy chiếc bình hoa, “Trang tiểu thư, bình hoa không thể làm tín vật đính ước được.”

Giọng nói kèm theo tiếng cười như xuyên qua mưa phùn lất phất, thánh thót tới bên tai Thời Sênh.

Mặc dù không nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt hắn, nhưng Thời Sênh cũng có thể tưởng tượng ra, biểu cảm lúc này của hắn đểu cáng thế nào.

“Bên ngoài toàn là Cấm vệ quân, ngươi có tin là ta gọi họ đến?” Thời Sênh chống tay lên bệ cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm bóng trắng ở phía không xa.

Minh Khâm từ trong mưa bước đến bệ cửa sổ, nhưng người hắn lại cực kỳ khô ráo.

Hắn đặt bình hoa lên bệ cửa sổ, nhìn đối diện Thời Sênh qua chiếc cửa số đó.

Ánh sáng yếu ớt đung đưa trong mắt hắn, làm cho gương mặt hắn lại càng trở lên ấm áp, dịu dàng.

“Trang tiểu thư, cô dám gọi, tôi cũng dám nói là cô quyến rũ tôi.” Minh Khâm bĩu môi, “Cô nói xem, Vũ Văn Tuần có nhân cơ hội này chém đầu cô không?”

Ta… ngày!

Tên biến thái không biết xấu hổ.

Thời Sênh hung hăng hừm một tiếng lạnh lùng, “Hắn cũng phải có bản lĩnh đó mới được.”

Bổn cô nương ta dễ bị chém đầu thế sao?

Minh Khâm cười, “Có thể cho tôi vào trong không?”

“Vào để vô lễ với ta?” Thời Sênh ngăn trước cửa sổ.

“Hóa ra, trong lòng Trang tiểu thư muốn tôi vô lễ với cô, vậy tôi cung kính không bằng phụng mệnh.

Thời Sênh hất cằm, cười rất rạng rỡ, “Ngươi hãy cởi trước để ta xem, nếu thân thể ngươi làm ta hài lòng thì ta sẽ cho ngươi vào.”

Ai không biết xấu hổ hơn ai?

Bổn cô nương ta mà vô duyên thì đến bản thân mình cũng phải sợ mình.

“Vào rồi cởi có được không?” Minh Khâm tủm tỉm cười.

“Cởi xong rồi mới được vào.”

Minh Khâm đưa tay cởi y phục trên người xuống thật. Hắn cởi ảo choàng, rồi đến áo trong…

Từ đầu đến cuối, gương mặt Thời Sênh đều rất bình tĩnh nhìn hắn.

Còn chút nữa Minh Khâm không dám cởi.

Theo đúng lẽ thường, đáng lẽ cô phải xấu hổ, mắng hắn là lưu manh mới đúng.

Người Thời Sênh hơi ngó qua cửa sổ, “Sao lại không cởi tiếp?”

“Trang tiểu thư, bên ngoài lạnh quá, chi bằng để tôi vào trong rồi cởi?”

Lông mày Thời Sênh cong lên, “Được thôi.”

Cô tránh người sang một bên, Minh Khâm nắm chống tay vào bệ cửa sổ rồi nhảy vào trong, tư thế rất điển trai, nho nhã.

“Cởi đi.” Thời Sênh khoanh hai tay trước ngực, người tựa vào bàn trang điểm bên cạnh.

Ánh mắt dịu dàng của Minh Khâm nhìn về phía Thời Sênh, cánh tay

chống vào bàn phía sau Thời Sênh, ôm Thời Sênh vào trong lồng ngực mình, “Chi bằng, Trang tiểu thư cởi giúp ta đi.”

Thời Sênh cười rạng rỡ hơn, “Được thôi.”

Cô đưa tay kéo chiếc đai bộ y phục bên trong của Minh Khâm. Minh Khâm nhìn theo hành động của cô, kèm theo vài phần thăm dò.

Tốc độ của Thời Sênh rất nhanh, trong chớp mắt, y phục trên người hắn đã bị cởi xuống, chỉ còn lại bộ quần áo lót bên trong.

Minh Khâm trơ mắt nhìn áo choàng vào áo trong của mình đều biến mất trong không khí.

Minh Khâm thu lại ánh mắt.

Lần trước ở Tuyên Hòa Điện, kiếm của cô cũng xuất hiện trong không khí.

Trên người cô chắc chắn cất giữ rất nhiều bí mật.

Thực sự muốn mở ra để xem.

Thời Sênh đạp mạnh vào phần bụng dưới của Minh Khâm. Minh Khâm nhanh tay nhanh mắt bắt lấy chân của cô, người dựa sát vào cô, rồi kéo chân cô lên cao sát vào eo của hắn, tay còn lại thì kẹp chặt hai tay cô.

Tư thế của hai người lập tức khiến người ta suy nghĩ mơ màng.

Fuck ông nội nhà ngươi!

Giá trị võ lực của tên thiểu năng này sao lại cao thế chứ.

Kiếm của ta đâu?

“Trang tiểu thư, sao cô thô lỗ vậy, sẽ không ai thích đâu.”

“Bây giờ ta là phi tử của Vũ Văn Tuần.” Có kém cũng phải cố gắng hết sức, không để người ta đánh giá thấp, thế nên Thời Sênh vẫn nở nụ cười như cũ.

Ánh mắt Minh Khâm vụt lên một tia sáng lành lạnh, hắn cứ nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Một lúc lâu sau, hắn mới từ từ ngả người, gương mặt tuấn tú của hắn không ngừng to lên trong mắt Thời Sênh, giọng nói dịu dàng, “Chỉ cần ta muốn, thì cô sẽ không còn là thế nữa.”

Woa, quá tuyệt!

Đột nhiên Minh Khâm cảm thấy thân thể mình hơi cứng đơ. Hắn nhìn lên cánh tay đang giữ chặt Thời Sênh, không biết trên cánh tay có một điểm đỏ nhỏ nhỏ từ bao giờ.

Thời Sênh dùng chân đạp Minh Khâm ra, tung hắn lên bàn trang điểm, đồ đạc bên trên bàn đều rơi bình bịch bình bịch xuống đất.

Tay Thời Sênh chống trên ngược hắn, lực ép hắn xuống không lớn, nhưng Minh Khâm không một chút động đậy hay phản kháng lại.

“Hóa ra Trang tiểu thư thích dùng lực.” Minh Khâm không hề lo lắng cho tình trạng của mình. Hắn không sợ chết mà tiếp tục trêu chọc Thời Sênh.

Thời Sênh đưa tay kéo tấm áo lót của hắn, “Đúng thế, Minh công tử

hãy từ từ mà hưởng thụ.”

...

Minh Khâm thấy cửa sổ được đóng lại, hơn nữa mình cũng bị lột sạch, chỉ còn chừa lại chiếc quần lót trên người…

Một đại mỹ nam như hắn, vậy mà cô lại không chút động lòng, còn đuổi hắn ra ngoài.

Trĩ Nguyên từ trong tối bước ra, cởi chiếc áo choàng của mình khoác lên người Minh Khâm.

“Chủ nhân, cô ta dám đối xử với người như vậy, để tôi đi giết cô ta.” Trĩ Nguyên phẫn nộ.

Thân hình Trĩ Nguyên không cao bằng Minh Khâm, vì vậy chiếc áo choàng chỉ che được phần bên trên của Minh Khâm, nhìn trông thật buồn cười.

Hắn ngăn Trĩ Nguyên lại, chân tay vẫn còn chưa nghe theo sai bảo, “Trĩ Nguyên, nhỡ kỹ, không ai được phép động đến cô ấy.”

“Chủ nhân!” Trĩ Nguyên vội vàng gọi một tiếng.

Chủ nhân thích nữ nhân này thật rồi sao?

“Ngươi biết có đồ gì, có thể dựa vào không gian để biến ra đồ được không?” Minh Khâm chuyển đề tài.

Trĩ Nguyên tròn mắt nhìn về phía cửa sổ, thở hồng hộc nói, “Chưa từng nghe nói.”

Minh Khâm bất giác thấy chấm đỏ trên cách tay mình đã biến mất.

“Chủ nhân, thứ người hỏi là cái gì?” Có thể dựa vào không khí mà biến ra đồ, vậy chẳng phải chỉ có thần tiên mới làm được sao?

“Không có gì.” Minh Khâm lắc đầu.

Có lẽ cô không hề lo sợ bại lộ điểm khác người của mình.

Nên hung hăng cuồng vọng khiến hắn phải động lòng.

Cô ấy để ý, quan tâm đến cái gì?

Trong đầu Minh Khâm đang từ từ suy nghĩ.

Cảnh diễn ra ở Tuyên Hòa Điện ngày hôm đó, mọi thứ đều hiện lên rất rõ ràng trong đầu hắn.

Cô nói cô không sợ chết, cũng không quan tâm đến người nhà họ Trang.

Vậy cô quan tâm đến cái gì?

“Trĩ Nguyên, ngươi nói xem, nếu một người không quan tâm đến bất cứ thứ gì, thì cô ấy sống là vì cái gì?”

Trĩ Nguyên: “....” Chủ nhân, người hỏi tôi một vấn đề to lớn như vậy, tôi sao có thể trả lời được?

Suy nghĩ một lát, Trĩ Nguyên đáp, “”Cs thể là không muốn chết.”

Không sợ chết không có nghĩa là muốn chết.

Minh Khâm chớp mắt, “Trĩ Nguyên, bây giờ ta có một chuyện rất quan trọng cần phải làm, những chuyện khác giao lại cho ngươi giải quyết.”

“Chủ nhân.... Người định làm cái gì?”

Ánh mắt Minh Khâm dịu dàng, “Ta muốn trở thành người mà cô ấy quan tâm.”

Trĩ Nguyên: “....”

Hẳn là chủ nhân bị điên rồi!

Đều là Trang Quỳnh kia, a a a, chủ nhân, rút cuộc người thích điểm gì ở cô ta?

.....

Thời Sênh triệu hồi thanh kiếm của mình về, cô cầm thanh kiếm trầm lặng chọc chọc xuống mặt đất.

Hệ thống sợ hại đến mức không dám thở mạnh, đương nhiên, nếu như nó có thể thở được.

Nhưng Thời Sênh chỉ chọc chọc thanh kiếm xuống mặt đất một lúc, chứ không có chuyện muốn hủy diệt thế giới này.

Đợi hệ thống lấy lại tinh thần, thì nguyên chủ của nó đã nằm trên giường, chuẩn bị ngủ.

【……】Vậy là vừa rồi nguyên chủ đã làm gì? Chọc đất để trút giận sao?

Điều này là không thể, nguyên chủ mà tức giận thì đều chém người, sao lại có thể chọc chọc trên mặt đất nhưu vậy.

Hệ thống lo lắng không yên.

#Lúc nguyên chủ không nói gì thì còn đáng sợ hơn cả lúc tức giận#

Chương 481: Trộm long tráo phượng (20)

Vũ Văn Tuần bận giải quyết thiên tai, không có thời gian để ý đến Thời Sênh. Thời Sênh cũng không đi làm bộ làm tịch, cả ngày đều ở trong tẩm cung, đói thì ăn, khát thì uống.

Trang gia nhân cơ hội hỗn loạn này, đã làm rất nhiều chuyện.

Trang đại nhân còn cho người mang theo ít đồ vào trong, để Thời Sênh nghĩ cách cho Vũ Văn Tuần ăn.

Thời Sênh nhìn một lúc, nghênh ngang, khệnh khạng đi tìm Vũ Văn Tuần để thực hiện lời hứa.

Lúc đầu, Vũ Văn Tuần cố gắng giấu thông tin này, trong lòng có lẽ cũng nghĩ nếu như Thời Sênh đoán trúng, thì hắn cũng không chấp nhận.

Nhưng Vũ Văn Tuần không ngờ, Thời Sênh lại trực tiếp xông vào Kim Loan Điện.

Một đám Cấm vệ quân ở phía sau đều không cản được cô.

Trang đại nhân cũng thấy vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng không hiểu Thời Sênh xông vào đây lúc này để làm gì.

So với các đại thần đang lo lắng bối rối, thì Vũ Văn Tuần đương nhiên trấn tĩnh hơn nhiều.

“Trang Quỳnh, ngươi mang kiếm đến điện, ngươi định làm gì?” Phái Hoàng đế lập tức đứng dậy quát mắt Thời Sênh.

Thời Sênh nắm chắc thanh kiếm, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy lão vừa nói, gương mặt cô để lộ nụ cười nhàn nhạt, “Dù gì cũng không liên can đến ngươi, đừng căng thẳng.”

“Ngươi ngươi ngươi...”

“Trang đại nhân, con gái mà ông dạy dỗ đó! Còn dám cầm kiếm xông đến Kim Loan Điện, Trang gia nhà các người định tạo phản hả?”

“Tống đại nhân, ông đừng ngậm máu phun người. Thần trung thành tuyệt đối với Bệ hạ, tuyệt đối không có ý đõ.” Trang đại nhân lập tức tỏ lòng trung thành.

“Được rồi các ngươi.” Thời Sênh cầm thanh kiếm chỉ vào đám người đang ồn ào, đám người đó lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Không ai nói gì, Thời Sênh đắc ý buông thanh kiếm xuống, “Tại sao chuyện gì cũng nói là mưu đồ tạo phản, nếu ta muốn tạo phản, thì hắn còn có thể ngồi ở đây?”

Mọi người: “...” Đánh giá mình quá cao rồi đó?

“Bệ hạ, Vân Tiệp dư trong mắt không có vương pháp, ngông cuồng, ngang ngược, nói năng lỗ mãng. Thần tấu thỉnh lấy tội đại bất kính để xử tội Vân Tiệp dư.”

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

“Thần...”

Cả đám người tán thành để Vũ Văn Tuần lôi Thời Sênh ra ngoài chém đều.

Trang đại nhân mặt tối sầm lại, nhìn Thời Sênh chằm chằm. Ông ta hoàn toàn không hài lòng với hành động lần này của cô.

“Bệ hạ, ngươi định khi nào thì thực hiện lời hứa.” Thời Sênh không quan tâm đến những lời tán thành của đại thần.

Vũ Văn Tuần giơ tay, mọi người lập tức yên lặng.

Vũ Văn Tuần đưa mắt nhìn nữ nhân hung hăng ngông cuồng phía dưới, ánh mắt thay đổi liên tục, nữ nhân này...

Một lúc lâu sau, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Vũ Văn Tuần mới lên tiếng, “Bỏ phong hiệu Vân Tiệp dư.”

Đại thần bên dưới đều cảm thấy vui mừng.

Trang đại nhân bước ra khỏi hàng, còn chưa kịp nói gì, thì lại nghe thấy giọng nói của Vũ Văn Tuần vang lên, “Con gái của Trang gia, Trang Quỳnh... đặc phong Quốc sư.”

Vũ Văn Tuần thực sự không tìm được một từ ngữ nào để hình dung về cô.

Cả đại điện trầm mặc mấy giây.

Sau đó cả triều đường như nổ tung.

Một nữ nhân làm sao có thể làm Quốc sư? Lại còn là nữ nhân của

hậu cung?

Cô ta thì có thể có bản lĩnh gì?

Vẫn biết, Quốc sư mặc dù không có thực quyền gì, nhưng đó cũng là một chức vị có bản lĩnh.

“Bệ hạ, nhất định không thể!” Đám lão thần quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết.

Vũ Văn Tuần im lặng khó chịu.

Nghĩ là ta muốn vậy sao?

Nếu nữ nhân này thực sự có bản lĩnh đó, thì hắn đâu dám tùy tiện đắc tội.

Hắn là Hoàng thượng, chứ hắn không phải là thần.

“Bệ hạ...”

“Đủ rồi!” Vũ Văn Tuần đập mạnh tay xuống bàn.

Đám người phía dưới lập tức im bặt như ve sầu mùa đông.

Trong ánh mắt phẫn nộ, kinh ngạc, hoảng sợ, kỳ lạ, Thời Sênh đã lên bảo tọa Quốc sư thành công.

Cảm giác trở thành nhất quốc thần công thật tuyệt.

Lúc rời khỏi Kim Loan Điện, Trang đại nhân muốn ngăn Thời Sênh lại, nhưng Thời Sênh không muốn đôi co với Trang đại nhân, nên lúc ông ta đi lại, Thời Sênh đã trực tiếp lánh đi.

Quốc sư có nơi ở riêng biệt, Thời Sênh từ hậu cung chuyển đến Trích Tinh Lầu của Quốc sư.

Lúc chuyển nhà, đám phi tử ở hậu cung đều vây lại xem.

Có lẽ từ cổ chí kim, vốn dĩ không có một ai có thể từ phi tử hậu cung được tấn thăng lên làm Quốc sư.

Ngươi nói xem, một phi tử bình thường, không cố gắng vì bảo tọa Hoàng hậu, lại đi làm Quốc sư gì đó, đây chẳng phải là bị bệnh sao?

Thời Sênh bị bệnh đem theo một chiếc túi vải, từ tẩm cung đi ra.

Một đám người thì thầm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ vào Thời Sênh.

Thời Sênh vắt chiếc túi vải lên vai, xong tới chỗ tên thái giám đang đứng vẫy tay bên ngoài.

Thái giám lập tức đi trước dẫn đường, nhằm theo hướng Trích Tinh Điện.

“Ngươi nói xem, tại sao Hoàng thượng lại có thể đồng ý yêu cầu vô lễ như vậy của cô ta?”

“Một nữ nhân làm Quốc sư? Đợi đám lão thần kia vạch tội đi. Các ngươi cứ đợi mà xem, không bao lâu đâu, rồi cô ta cũng phải sợ...” Đám nữ nhân làm động tác giống như giết người.

Địa vị của bọn họ vốn không cao, ngoài phụ chồng dạy con, đâu dám có một suy nghĩ gì khác.

Bất luận có dùng cách nào để trở thành Quốc sư, thì cũng sẽ có

người muốn kéo cô xuống ngựa.

Bọn họ chỉ cần nhìn thấy là được.

Trích Tinh Lầu cách Lâm An thư viện không xa, đây chính là ý của Thời Sênh, tiện cho cô đi tới Ngọc Các.

Còn Vị Ương Cung?

Không hiểu đó là cái gì.

Trích Tinh Lầu chỉ có hai người hầu, Thời Sênh cũng không thích đông người, hai người là đủ rồi.

Hàng ngày, cô không dùng thân phận Quốc sư để đến Ngọc Các, mà ở Trích Tinh Lầu ngắm trăng, suy nghĩ chyện đời.

Sự thoải mái này khiến người liên quan phải hận đến mức ngứa ngáy.

Cũng có người muốn hạ thủ với Thời Sênh.

Nhưng rất nhiều người, đến cổng Trích Tinh Lầu còn không vào nổi. Cũng có người vào được rồi, nhưng cuối cùng cũng bị ném ra ngoài.

Dần dần, những người dám đối đầu với Thời Sênh càng ngày càng ít, Trích Tinh Lầu cũng càng ngày càng không bình thường.

...

Ban đêm, Trích Tinh Lầu vô cùng âm u. Lục Nhược cẩn thận né tránh người đi tuần tra, mò đến bên ngoài Trích Tinh Lầu.

Cô ta ngẩng đầu nhìn bức tường cao hơn hai mét, gương mặt đau khổ, khó chịu. Phi tử hậu cung hết người này đến người khác tìm cô ta gây sự, bây giờ cô ta chỉ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này thật nhanh.

Hệ thống nói, trên người Trang Quỳnh có đồ có thể khiến nó thăng cấp. Bây giờ cô ta vì muốn quay lại, mà không từ thủ đoạn nào.

Lục Nhược hít một hơi thật sâu, vặn vặn tay, tìm một chỗ ổn một chút để trèo lên, rồi từng bước tùng bước trẻo lên bức tường.

Hai chân khoanh lại rồi ngồi trên bức tường, Lục Nhược tiếp tục hít thở sâu, đang chuẩn bị nhảy xuống, thì đột nhiên phía sau vang lên một giọng nói.

“Cô đang làm gì?”

Toàn thân Lục Nhược lảo đảo, rồi ngã luôn xuống dưới, đập người xuống nền đất lạnh giá, cả người đều đờ đẫn.

“Đau...” Phần eo bị gãy rồi.

Đau quá!

Lục Nhược nằm trên đất, vừa vặn có thể nhìn thấy đầu tường cô ta vừa ngồi.

Có một bóng đen đang ngồi trên đầu tường.

“Trang... Quỳnh?” Lục Nhược ngần ngại lên tiếng, giọng nói vừa rồi có lẽ là của nàng ta.

Không đúng, vừa rồi, lúc cô ta trèo lên, trên đầu tưởng không có bất

cứ ai cả.

Vậy nàng ta tới lúc nào?

Đương nhiên cô ta không phát hiện ra điều gì hết.

Thời Sênh nhảy từ trên tường xuống, lúc rơi xuống đất không có một tiếng động nào, Lục Nhược lại càng kinh ngạc.

Thời Sênh giả bộ cúi đầu vẻ thăm dò Lục Nhược, “Nửa đêm nửa hôm trèo lên tường của ta làm gì?”

Gần đây, bổn cô nương ta không đụng đến mấy vị nữ chính đại nhân này?

Đến nam chính cũng không đụng đến, nữ chính đại nhân sao lại tự dẫn xác đến cửa vậy?

Lục Nhược ôm eo đau đớn đứng dậy, cô ta trả lời mà có chút oán giận, “Cô không có chuyện gì làm, sao ngồi trên tường dọa tôi làm gì?”

Thời Sênh hừm nhẹ một tiếng, “Bức tường này thuộc địa bàn của ta, ta muốn ngồi thì ngồi. Bản thân mình bị dọa như vậy là do tố chất tâm lý quá kém, lại còn trách ta? Ngươi không có chuyện gì làm, trèo lên tường làm gì?”

“Cô...” Tố chất tâm lý của cô ta kém? Rõ ràng là cô xuất hiện không hình không tiếng mới dọa cô ta ra nông nỗi vậy.

Chương 482: Trộm long tráo phượng (21)

Lục Nhược bóp nhẹ bên eo, không được tức giận, không được tức giận, chính sự quan trọng, “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Chúng ta có gì để nói chứ?” Nữ chính đại nhân tìm đến cửa, nhất định không phải chuyện hay ho gì.

“Tôi biết trên người cô có không gian, nếu như cô không muốn người khác biết, thì hãy nói chuyện với tôi.”

Ta đi!

Nữ chính đại nhân học được cách uy hiếp người khác rồi.

“Ngươi đi nói đi.” Tưởng ta sợ ngươi sao.

Lục Nhược: “…”nàng ta lại để mình đi nói?

Không đúng.

Nàng ta nhất định đang lừa gạt mình.

Ánh mắt Lục Nhược đảo đi đảo lại mấy vòng, “Trang Quỳnh, rốt cuộc cô là ai?”

Hệ thống nói, nàng ta không phải từ thế giới khác đến, nhưng cô luôn cảm thấy hành vi của nàng ta không giống với người ở thế giới này.

Cô cũng nghe qua, Trang Quỳnh trước đây mặc dù hung hăng ngang ngược, nhưng nàng ta cũng có mức độ, không thể nào làm ra được những chuyện như bây giờ.

“Ngươi quan tâm đến ta là ai?”

“Cô không phải là Trang Quỳnh có đúng không?” Lục Nhược tiếp tục hỏi, “Cô xuyên việt hay là trùng sinh? Trong tiểu thuyết, xuyên việt hoặc trùng sinh đều có không gian, cô là trường hợp nào?”

“Ta là thần.”

Lục Nhược: “…”

Bị thần kinh hả?

Nàng ta nhất định không đồng ý nói với cô.

Trước tiên phải lấy được sự tín nhiệm của nàng ta.

“Tôi đến từ tương lai, cũng không đúng, có lẽ là thế giới cùng cấp với tương lai, bởi vì thời đại của tôi không có triều đại này. Tôi muốn quay trở về, nhưng tôi cần một số đồ, may mà trên người cô có những thứ đồ có thể giúp tôi quay trở về. Cô có thể giúp tôi được không?

Lục Nhược nói qua một lần về lai lịch của mình, sau đó đưa ánh mắt chờ đợi nhìn Thời Sênh.

“Dựa vào cái gì tôi phải giúp cô?” Coi ta là cái máy từ thiện ư?

“Lẽ nào giữa người với người không nên giúp đỡ lẫn nhau sao?” Cô ấy hiểu những gì mình nói, cô ấy cũng tới từ tương lai.

Trong lòng Lục Nhược hơi kích động.

Thời Sênh: "…" Thật không ngờ nữ chính này lại là một nữ chính ngây thơ như vậy.

Bổn cô nương ta đến phải quỳ với ngươi.

Chính là do hiện tại không dám tùy ý giúp đỡ ông nội bà nội.

Ngươi đã đến thời đại này còn nói với bổn cô nương ta giúp đỡ lẫn nhau cái gì.

Đâm cho nhau hai phát dao có tính là giúp đỡ lẫn nhau không?

Cung đấu một thời gian dài như vậy, nữ chính đại nhân, ngươi không hấp thụ được chút giáo huấn nào sao?

Quá sợ rồi!

Thời Sênh khoanh hai tay trước ngực, "Vậy ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì?"

Lục Nhược sững người.

Nàng ta có thể giúp cô làm gì?

"Lẽ nào cô không muốn quay về sao?" Lục Nhược nhận định rằng Thời Sênh từ thế giới tương lai đến, "Nếu như tôi có thể quay về, không chừng cô cũng có thể, giúp tôi cũng là giúp chính cô. Thế giới này quá đáng sợ, lẽ nào cô lại thích ở đây?"

"Rất thích."

“Nơi này có gì tốt chứ?” Lục Nhược thấy lạ. Nàng ta không thích nơi này một chút nào cả, không có ti vi, không có điện thoại, không có điều hòa, cả ngày ngoài đối diện với đám cung nữ, thái giám, thì phải để phòng người khác tính kế với mình.

Lục Nhược cố gắng hết sức để khuyên nhủ Thời Sênh.

“Nhưng ở nơi này, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.”

“Đó là cô, chứ không phải tôi.”

Lục Nhược: “…”

Lục Nhược hồi tưởng lại những chuyện trước đây, hình như đúng là như vậy.

“Coi như tôi xin cô, cô hãy giúp tôi có được không. Thực sự tôi đã chịu đựng đủ rồi, tôi muốn về nhà.” Lục Nhược chắp hai hai tay khẩn cầu.

“Giúp cô tôi chẳng được lợi ích gì, vậy tại sao phải giúp cô.” Làm mà bị lỗ thì bổn cô nương ta chẳng làm.

“Chúng ta đều đến từ tương lai, xem như là dựa vào tình đồng hương mà giúp tôi có được không?

“... Tại sao cô lại ích kỷ máu lạnh như vậy, chúng ta đều ở một môi trường hoàn toàn xa lạ, giúp một chút thì có làm sao?” Lục Nhược nói một lúc rồi bắt đầu trách móc.

“Đúng thế, tôi ích kỷ máu lạnh.” Thời Sênh gật đầu thừa nhận, trong giọng nói còn phát ra tiếng cười ác ý, “Cô có thể khiến tôi như thế

nào?”

Cô có thể khiến tôi như thế nào?

Khiến tôi như thế nào?

Như thế nào….

Nàng ta tức giận hùng hổ bỏ đi, khóe môi vẫn còn lải nhải mắng chửi Thời Sênh không giúp nàng ta, Vân Vân ích kỷ máu lạnh.

Thuộc tính của Nữ chính này…

Sao lại quái như thế chứ?

Đợi bóng Lục Nhược biến mất, Thời Sênh mới nhanh chóng đi vào.

Lúc cô nhảy xuống, trước mắt bỗng nhiên hiện lên một cái bóng trắng, bên eo bị ôm chặt, rồi bị người nào đó lao tới ôm vào lòng.

Một cái xoay người, tung bay, tiếng gió gào thét, cô bị đưa lên chỗ cao nhất của Trích Tinh Lầu.

Thời Sênh giơ chân định đạp, bỗng có một bàn tay lành lạnh ấn chân cô xuống, “Trang tiểu thư, đạp hỏng tiểu đệ đệ rồi, nửa đời về sau của cô sẽ buồn và khó chịu lắm đấy.”

Ta… ngày!

Tên lưu manh thối tha này.

Kiếm của ta đâu?

Thanh kiếm từ trong không trung xuất hiện trên tay Thời Sênh, ánh sáng lạnh lùng từ đôi mắt Minh Khâm vụt qua. Thời Sênh giãy giụa khỏi lồng ngực hắn, xoay người rồi nhảy sang phía đối diện, thanh kiếm lạnh như băng chống vào lồng ngực hắn.

Gió đêm ùa đến, tà áo bay lên, mái tóc đen như cũng đang nhảy múa.

Minh Khâm xông về phía trước một bước, mũi kiếm chọc thẳng vào lồng ngực hắn, đến lông mày hắn cũng không nhíu lại, mà còn cườI nói với Thời Sênh, “Đâm vào đi, như vậy ta sẽ không quấy nhiễu cô nữa.”

Tay Thời Sênh run lên.

Tên điên này.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi thu kiếm lại

“Cô không nỡ với tôi?” Minh Khâm cúi đầu, nhìn chất lỏng ở lồng ngực mình đang từ từ chảy ra.

Không nỡ cái ông nội nhà ngươi!

“Ngươi thích ta ở chỗ nào?”

“Hung hăng, ngang ngược, gây chuyện vô lý, không coi ai gì.”

[Nhiệm vụ ẩn giấu: oan tình được rửa sạch]

Tiếng Hệ thống chồng lên tiếng của Minh Khâm.

Thời Sênh hơi hoảng loạn.

Oan tình được rửa sạch?

Cái này là có ý gì vậy?

Hắn thì có oan gì chứ?

[Mục tiêu nhiệm vụ: Minh Khâm. Nội dung nhiệm vụ:Mời Ký chủ tự hiểu ý nghĩa của câu chữ]

Mẹ kiếp!

Có bản lĩnh thì mi giải thích cho ta nghe coi?

Bây giờ, tiểu tiện nhân ngươi gửi nhiệm vụ càng ngày càng không suy nghĩ đến hậu quả.

“Vừa rồi ngươi nói thích ta ở điểm nào?” Thời Sênh chớp mắt, hỏi lại một lần nữa.

Minh Khâm không cảm thấy phiền phức chút nào, “Hung hăng, ngang ngược, gây chuyện vô lý, không coi ai gì.”

Đây là đang đặc biệt khen cô sao?

Lẽ nào không phải là thích dung nhan, thân thể kiều diễm của ta sao?

Tên thiểu năng này.

Thời Sênh thả người nhảy xuống, Minh Khâm hơi kinh hãi, sau đó vội vàng nhảy xuống theo cô.

Hai người họ đồng thời rơi xuống đất.

Ánh mắt Minh Khâm thâm trầm nhìn thanh kiếm trong tay Thời Sênh.

Vừa rồi, cô ấy giẫm trên thanh kiếm này xuống.

Minh Khâm nhìn Thời Sênh đi vào Trích Tinh Lầu, liền vội vàng đi theo, “Ta biểu lộ với cô, lẽ nào cô không cho ta một đáp án?”

Thời Sênh cười nhạt, “Ai quy định là ngươi biểu lộ thì ta phải trả lời ngươi?”

Minh Khâm: “…”

Nhìn Thời Sênh vào trong, đóng cửa, người Minh Khâm né sang một bên, lúc Thời Sênh đang chuẩn bị đóng cửa lại, thì người hắn đã nhanh chóng luồn vào trong, ấn lấy vai Thời Sênh, xoay người mộ cái, rồi đè cô lên cửa.

Hắn dùng chân đè lấy chân cô, rồi kẹp chặt tay cô ở sau lưng.

Lồng ngực Thời Sênh hơi phập phồng, sắc mặt không tốt.

Ánh mắt Minh Khâm ấm áp dịu dàng, hắn cúi người, dán chặt vào Thời Sênh.

Đầu Thời Sênh nghiêng về một bên, né tránh hắn.

Đôi môi mang theo chút hơi lành lạnh đặt xuống mặt cô, Minh Khâm nhẹ nhàng lướt qua, sau đó chầm chậm di chuyển đến khóe môi cô.

“Minh Khâm, ta cho ngươi một cơ hội, buông ta ra.” Thời Sênh không giãy giụa nữa, mà bình tĩnh nói.

Động tác của Minh Khâm cũng dừng lại, bờ môi hắn cũng dừng lại trên khóe môi của Thời Sênh. Hắn thè lưỡi liếm liếm, lặp đi lặp lại đến mấy lần, cuối cùng mới buông Thời Sênh ra.

“Ta không ép nàng.” Minh Khâm lùi lại một bước, “Nhưng, nàng hãy nhớ lấy, ta đã nhắm chuẩn nàng rồi, cứ coi như nàng không đồng ý, thì cuối cùng ta cũng có cách để có được nàng.”

“Vậy sao?” Thời Sênh dùng tay áo lau miệng, “Vậy nếu như ta chết thì sao?”

“Ta sẽ chết cùng nàng.”

Chương 483: Trộm long tráo phượng (22)

Thời Sênh tựa người vào tường, ánh mắt mơ hồ lạc trên giá sách trước mặt.

Nhưng trong đầu lại toàn nghĩ về những lời nói của Minh Khâm.

Có phải hắn có ký ức rồi?

Không đúng.

Thời Sênh lắc đầu.

Nếu hắn có ký ức thì không thể không nói gì.

Như vậy, là hắn đã trải qua rất nhiều thế giới, nên sinh ra một loại bản năng?

Từ buổi tối cô lột sạch đồ của hắn đó, cô đã biết, hắn chính là Phượng Từ.

Trên người hắn có một luồng khí rất yếu ớt.

Bắt đầu từ thế giới của Tần Ca, lúc đó cô cũng có cảm nhận được, nhưng lúc đó còn yếu ớt hơn ở thế giới này.

Như vậy có thể nói, theo thế giới mà họ đã đi qua, thì sẽ càng ngày càng mãnh liệt hơn?

“Lạch cạch!”

Đồ đạc rơi xuống đất, phát ra thứ âm thanh lanh lảnh chói tai, làm đứt mạch suy nghĩ của Thời Sênh.

Cô nghiêng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh đó.

Một đứa bé nằm sấp trong giá sách, ánh mắt long lanh mở to, đang nhìn về phía cô.

Thời Sênh nhìn qua đó, nó lập tức quay người chạy ra.

Thời Sênh: “…”

Dung mạo Bản cô nương có thể hù dọa người khác sao?

Mẹ kiếp!

Thời Sênh vứt cuốn sách trong tay lên giá sách, rồi đứng dậy bước đi. Do không cẩn thận nên mái tóc bị vướng vào bức tranh cuộn phía sau, bị mắc chặt vào cuộn tranh đó.

“Á…” Lật bàn, lúc đen đủi, đúng là uống nước nguội cũng thấy buốt răng!

Thời Sênh gỡ mái tóc, khóe mắt quét qua chỗ bức tranh vừa rồi.

Ánh mắt Thời Sênh bỗng sáng rực lên, trước đây cô chỉ chú ý đến sách ở đây, nhưng ở đây ngoài sách ra, còn có tranh và tường.

Thời Sênh sờ soạng kiểm tra bức tường đó, không có chỗ nào khác thường cả.

Cô kiểm tra qua một lượt tất cả bức tranh treo ở Ngọc Các, cũng không phát hiện được gì.

Muốn chém Hệ thống thì làm thế nào?

Mẹ kiếp! Ngọc Các rốt cuộc là chỉ cái gì?

Thời Sênh vẫn chưa có bất cứ tiến triển gì, nhưng lúc này bỗng nhiên lại có một tin đồn truyền đến.

Liên quan đến cô và Minh Khâm.

Có người nhìn thấy cô gặp riêng Minh Khâm.

Mặc dù bây giờ, cô đã là Quốc sư, nhưng trong mắt đám người này, cô đã từng là phi tử của Vũ Văn Tuần, sao lại có thể có ý với một người đàn ông khác?

Chuyện này tuyệt đối không được phép! Phải bị nhét vào lồng heo! (*)

* Nhét vào lồng heo: là một loại hình phạt thời xưa, bắt phạm nhân nhốt vào trong lồng lợn, miệng chiếc lồng được buộc chặt bằng dây thừng, rồi treo lên, rồi thả xuống ngâm vào trong sông hồ. Người phạm tội nhẹ thì phần đầu được nhô lên khỏi mặt nước. Người phạm tội nặng, thì không có hạn mức, sẽ bị ngâm cho đến chết. Thông thường người bị phạt hình phạt này đều là yêu đương vụng trộm.

Vì vậy, danh sách những người tố cáo Thời Sênh được đưa đến trước mặt Vũ Văn Tuần.

“Bệ hạ, tạp gia đã nói, mối quan hệ giữa Trang Quỳnh và Minh Khâm không hề đơn giản. Lần trước là Minh Khâm nói giúp nàng ta, lần này

lại có những tin đồn như vậy.”

Vũ Văn Tuần ném hết đống tấu sớ sang một bên, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi, “Gần đây Tây Lương không yên phận, phía Minh Khâm có động tĩnh gì không?”

Loạn trong giặc ngoài.

Trang gia vẫn chưa giải quyết, bên Tây Lương lại bắt đầu rục rịch.

“Bẩm Bệ hạ, không có.”

“Nhìn kỹ một chút.”

“Bệ hạ, vậy chuyện này…” Đức công công hỏi mang tính chất thăm dò.

Vũ Văn Tuần hơi nhíu mày, giọng nói lạnh lùng, “Tạm thời không quan tâm.”

Trang Quỳnh kia, bây giờ hắn không muốn động đến nàng ta. Hắn suy nghĩ rất kỹ những chuyện trước kia, chướng ngại vật trong suốt không thể xuyên qua, kiếm xuất hiện bất ngờ trong không khí, nữ nhân này rất tà ma.

Hai người này gộp lại với nhau, nếu như hắn có thể nghĩ cách để trừ khử cả hai người họ, thì mới là tốt nhất.

Nếu như không thể trừ khử…

...

Lời đồn đại lan truyền khắp trong cung, đến bách tính bên ngoài cũng

nghe ngóng thấy được.

Phi tử của Hoàng thượng làm Quốc sư vốn dĩ đã đủ hoang đường rồi, bây giờ lại còn hẹn hò với người khác nữa.

Chuyện này chẳng phải khiến người khác đàm tiếu sau lưng sao?

Đến người Trang gia cũng bị chỉ chỉ trỏ trỏ.

Phụ nữ thời cổ đại không tuân thủ nữ tắc, thì chắc chắn sẽ bị ngâm nước cho đến chết.

Trang đại nhân gần đây liên tục gây chuyện với hoàng thượng, vốn đã không yên ổn, bây giờ lại thêm chuyện này nữa, người trên triều đường chắc chắn sẽ nhân cơ hội này để chèn ép ông ta.

Nhưng so với tất cả những người đang nhấp nhổm không yên kia, thì hai nhân vật chính làThời Sênh và Minh Khâm lại bình tĩnh hơn nhiều.

Minh Khâm đóng cửa, không gặp ai cả.

Cả ngày Thời Sênh đều ở Ngọc Các, lục tung lên xem đến sắp nở hoa rồi.

Hoa thì vẫn chưa nhìn thấy, nhưng cô lại nhìn thấy một người.

Vũ Văn Kính.

Con trai bảo bối của Vũ Văn Tuần.

Không biết đứa bé này có chuyện gì, lúc Thời Sênh ở Ngọc Các, nó cũng lén lút đi vào, lúc Thời Sênh vừa nhìn nó, nó liền chạy.

“Con troai, lại đây.” Thời Sênh vẫy tay với Vũ Văn Kính ở phía sau giá sách, nhân tiện cũng xưng hô bắt nạt nó một chút.

Vũ Văn Kính mở tròn mắt, thò cánh tay mập mập tròn tròn, rồi đưa ngón tay chỉ vào mình.

“Ở đây còn có người khác sao?”

Vũ Văn Kính quay đầu nhìn trái nhìn phải, rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Nó nhìn Thời Sênh, rồi từ từ di chuyển tới chỗ cô.

“Con cứ rình mò ta cả ngày làm gì hả?” Thằng gấu này, không biết là định làm gì.

Thời Sênh ngồi trên bệ cửa sổ, Vũ Văn Kính phải ngẩng cổ lên để nhìn cô.

“Cô…. Cô là Quốc sư?” Giọng nói của Vũ Văn Kính mềm mại, rất dễ nghe.

“Đúng vậy.” Thời Sênh gật đầu.

“Vậy cô có thể bắt được ma không?” Vũ Văn Kính cẩn thận hỏi.

Bắt ma?

Đây không phải là truyện cung đấu sao? Sao lại biến thành truyện kinh dị vậy?

“Ai nói với cháu Quốc sư ta có thể bắt được ma?”

“Trong sách đều ghi như vậy.” Vũ Văn Kính trả lời một cách chững chạc đàng hoàng, “Quốc sư, sứ đồ của thần, thông đạt thiên ý, định quốc an bang… đuổi ma trừ tà.”

Thời Sênh: “…” Người mà ngươi nói là Quốc sư sao? Là siêu nhân toàn năng thì có?

Quốc sư cực đỉnh như thế, thì còn cần Hoàng thượng làm gì?

Vũ Văn Kính lại cẩn thận hỏi thêm: “Cô… cô có thể không?”

“Không thể.”

Bản cô nương chỉ vì muốn thoát khỏi thân phận phi tử của Vũ Văn Tuần, ngoài ra có thể tùy ý ra vào Ngọc Các mới trở thành Quốc sư.

He he, chủ yếu là vì cái chức Quốc sư nghe cũng rất sang chảnh.

Vũ Văn Kính thất vọng gục đầu xuống.

Thời Sênh không thích bận tâm đến chuyện người khác, vì vậy lúc Vũ Văn Kính rời đi, cô cũng không nói gì.

Nhưng mấy ngày sau, cô nghe nói Vũ Văn Kính bị ốm.

Bệnh rất đột ngột, sốt cao nói năng linh tinh, thái y bó tay hết cách.

Thằng bé đáng thương này.

Trong kịch bản, cuối cùng Vũ Văn Kính cũng chết.

Cũng gần như chính là cảnh lần này.

Qua cảnh này, nữ chính được tấn phong làm phi, tiếp theo đó thì tư tưởng muốn quay trở về nhà không còn mãnh liệt như vậy nữa, bắt đầu đi sâu vào cung đấu, tranh giành sự sủng ái với nữ nhân các phương.

Thời Sênh lại thở dài.

Nửa đêm, cô đi vào cung điện của Vũ Văn Kính.

Nơi này được canh giữ ba tầng trong ba tầng ngoài, Thời Sênh phải tốn khá nhiều sức lực mới có thể vào được.

Lúc đi qua điện bên hông, Thời Sênh đột nhiên sững người.

Ngọc Lang Các.

“Ai đó!” Phía trước bỗng có tiếng hét lớn vọng đến.

“Làm gì có người?”

“Hả? Đâu rồi, bị hoa mắt sao?”

“Để ta qua đó xem sao.”

Mấy người ở bên cạnh dòm ngó, không thấy có người, mới rời đi với bộ mặt kỳ lạ khó hiểu.

Trên nóc nhà bên cạnh, Minh Khâm ôm lấy Thời Sênh, cố gắng nín thở đợi người bên dưới đi khỏi.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Giọng Minh Khâm ấm áp, nhẹ nhàng, “Ta theo nàng đến đây.”

“Đi theo ta?”

“Muộn thế này rồi nàng còn chạy ra ngoài, thì nên cần có một sứ giả bảo vệ, Trang tiểu thư thấy thế nào?”

Thời Sênh hơi chau mày, “Ta muốn ngươi đi giết Vũ Văn Kính thì ngươi cũng đi?”

“Vì cô, thì giết Vũ Văn Tuần ta cũng bằng lòng.”

Thời Sênh giãy giụa thoát khỏi lồng ngực hắn, cô nhảy xuống nóc nhà, rồi đi thẳng vào Ngọc Lang Các.

Minh Khâm đi bộ theo cô, nhắc nhở nhẹ nhàng, “Cô nương không cần vội vàng như vậy, ngã rồi sẽ không ổn đâu.”

“Ngã thì sẽ xấu, xấu thì ngươi sẽ không cần nữa?” Thời Sênh đẩy cửa Ngọc Lang Các, rồi lách người đi vào.

“Bất luận là nàng như thế nào, ta cũng cần.”

Chương 484: Trộm long tráo phượng (23)

Thời Sênh đi vào Ngọc Lang các, bên trong rất tối, ánh sáng yếu ớt, cô chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều những chiếc giá dựng đứng trong phòng.

Phía sau có ánh sáng yếu ớt chiếu đến, sau đó thì từ từ sáng hơn.

Minh Khâm cầm một viên Dạ Minh Châu, từ phía sau tiến đến gần Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn hắn.

Minh Khâm cười dịu dàng, trong ánh mắt dường như có một lớp vải mỏng bao trùm, khiến người khác không thể nhìn thấy được cảm xúc thực sự trong mắt hắn.

Thời Sênh rùng mình, di chuyển ánh mắt nhìn xung quanh.

Tên biến thái này!

Nơi này có rất nhiều cái giá, bên trên bày biện các loại đồ bằng ngọc và đồ bằng gốm.

Bên cạnh còn vẽ mấy chữ gì đó.

Đây có lẽ là phòng cất giữ.

“Trang tiểu thư, nàng muốn tìm thứ gì? Ta có thể tìm giúp nàng.”

Minh Khâm cầm viên Dạ Minh Châu, đi sau lưng Thời Sênh.

Thời Sênh không lên tiếng.

Bởi vì cô cũng không biết mình đang tìm thứ gì.

Thời Sênh tìm toàn bộ Ngọc Lang Các một lượt, vẫn không có bất cứ thu hoạch gì.

Vậy là cô đã đoán sai rồi?

Mẹ nó!

Không làm nhiệm vụ khốn kiếp này nữa.

[Ký chủ, giá trị làm người] Hệ thống cố gắng thực hiện đúng trách nhiệm, kịp thời xuất hiện nhắc nhở Thời Sênh.

Ông nội nhà mi!

Thời Sênh cắn răng, cố gắng nhẫn nhịn, mi thì giỏi rồi! Rồi sẽ có lúc mi phải khóc cho xem.

“Trang tiểu thư.” Không biết Minh Khâm đã đứng trước một bức tranh ở góc tường từ khi nào, nhỏ giọng gọi cô.

Thời Sênh bước qua, Minh Khâm cười chỉ vào bức tranh, “Bức tranh này có chút không bình thường.”

“Tại sao bên trong lại có ánh sáng? Đi vào xem sao…”

Có tiếng ai đó đột nhiên đi đến.

Minh Khâm thu lại viên Dạ Minh Châu trong tay, ôm Thời Sênh nhảy lên xà nhà.

“Két__” Cánh cửa phòng bị ai đó đẩy ra, mấy bóng đen từ ngoài cửa xông vào.

“Sao lại không thấy nữa?”

“Nhìn xung quanh xem, nếu như Tiểu hoàng tử xảy ra chuyện gì, chúng ta có đến mấy cái đầu cũng không giữ được đâu.”

Mấy người đó tản ra, từ cửa phòng đi vào trong phòng.

Vị trí xà nhà rất nhỏ, cả người Thời Sênh như bị Minh Khâm ôm trọn vào lòng.

Hơi thở của hắn gần sát bên tai cô, nhẹ nhàng, ấm áp.

Minh Khâm đưa tay đỡ lấy đầu Thời Sênh, rồi hắn đột nhiên cúi đầu, ghé sát vào môi Thời Sênh.

Thời Sênh không có cơ hội phản ứng gì hết, môi răng cứ thế quấn vào với nhau.

Đúng lúc có một người đứng ngay bên dưới bọn họ. Lúc hắn ngẩng đầu lên, thì ở phía xa có một người gọi hắn.

Hắn vò đầu, rồi lui ra ngoài.

Căn phòng lại rơi vào bóng tối một lần nữa.

Minh Khâm liếm cánh môi Thời Sênh, giọng nói hơi khàn khàn, “Trang tiểu thư có hài lòng không?”

“Bình thường.” Mặt Thời Sênh không chút biểu cảm, cô đẩy hắn ra, rồi nhảy xuống khỏi xà nhà.

Tên thiểu năng này!

Kỹ năng hôn kém như thế, lại còn dám hỏi ông.

Ngón tay trỏ của Minh Khâm ma sát vào khóe môi, rồi cũng nhảy xuống theo cô, “Chi bằng chúng ta luyện tập thêm vài lần, nhất định sẽ khiến Trang tiểu thư hài lòng.”

Thời Sênh đột nhiên quay người, kéo lấy cổ áo hắn rồi ấn hắn vào bức tường bên cạnh.

“Trang tiểu thư, làm đi.”

Thời Sênh từ từ tiến lại gần Minh Khâm, càng lúc càng gần.

Minh Khâm có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

Một giây sau, cô thả hắn ra, từ từ ghé sát tai hắn, “Dám nói thêm nữa, ta sẽ giết chết ngươi, có tin không?”

“Tôi có chết cũng kéo Trang tiểu thư đi cùng.” Minh Khâm thò tay ôm lấy eo Thời Sênh, giữ chặt, giọng điệu nhẹ nhàng, “Làm sao tôi nỡ để Trang tiểu thư, sống một mình cô đơn trên thế giới này.”

“Nhưng ta thì nỡ để ngươi chết một mình.”

“Không sao cả, tôi nhất định sẽ không để cô sống một mình.”

Thời Sênh: “…”

Quả nhiên mình ghét Phượng Từ kiểu này.

Muốn chém chết hắn.

Minh Khâm buông Thời Sênh ra trước khi cô động thủ, hắn xoay người nhìn bức tranh lúc nãy.

Hắn lấy bức tranh xuống, phía sau bức tranh có một vết lõm.

Thời Sênh thấy hình dạng vết lõm đó trông rất quen, kết quả là, sau một giây, cô nhìn thấy Minh Khâm lấy ngọc bội ra, rồi đặt vào trong vết lõm đó, nhẹ nhàng xoay chuyển, giá sách bên cạnh di chuyển nhẹ nhàng không phát ra tiếng.

Thời Sênh: "…"

Rốt cuộc tại sao chìa khóa lại nằm trong tay của tên thiểu năng này?

Minh Khâm thu lại ngọc bội, thấy Thời Sênh nhìn chằm chằm miếng ngọc bội, liền đưa nó qua, "Trang tiểu thư, tín vật đính ước này cô thực sự không muốn sao?"

Thứ này nhìn là biết là đạo cụ rồi, đương nhiên muốn.

Thời Sênh trấn tĩnh, nhận lấy ngọc bội.

Ánh mắt Minh Khâm ôn hòa, "Trang tiểu thư không tặng tôi một tín vật đính ước sao?"

"Mạng cũng không có, tiền cũng không có."

Minh Khâm tiến đến gần Thời Sênh, đưa tay nâng mặt cô lên, "Vậy

tôi tự lấy.”

Thời Sênh huých đầu gối qua, Minh Khâm vội vàng lùi về sau, “Trang tiểu thư, nữ nhân không thể lỗ mãng như vậy.”

“Ngươi dám động chân động tay thử xem.” Thời Sênh để lộ nụ cười nham hiểm, “Ta đảm bảo ngươi cả đời sẽ không quên.”

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, ta tặng nàng tín vật đính ước, lẽ nào nàng không tặng ta một món.” Minh Khâm không phục.

“Không có.”

Thời Sênh xoay người nhìn sau giá sách, tên thiểu năng này không nhìn xem đây là nơi nào, tán tỉnh cái ông nội nhà ngươi ấy!

Sau giá sách không có mật thất, chỉ có một khoảng không bị đào trống, bên trong có đặt mấy chiếc hộp.

Trong đó có một chiếc hộp lớn nhất.

Thời Sênh lấy nó ra, bên trên tích tụ tầng tầng lớp lớp bụi bẩn, có thể thấy đã rất lâu rồi chưa có người động đến.

Minh Khâm đứng bên cạnh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng ấy có chút khó hiểu.

Thời Sênh mở chiếc hộp ra.

Bên trong chiếc hộp chỉ có một thánh chỉ.

Là một di chiếu, nhìn niên hiệu, có thể biết là cha của cha hoàng đế, cũng chính là ông nội của Vũ Văn Tuần viết.

Nhưng nội dung của di chiếu là chiếu thư truyền ngôi.

“Vũ Văn Mạc?” Hình như tiên hoàng không phải tên là Vũ Văn Mạc?

Ánh mắt Minh Khâm lướt qua chiếu thư một lượt, nhắc nhở cô, “Rời khỏi nơi này trước đã.”

Thời Sênh thu thánh chỉ lại, rồi đẩy giá sách về chỗ cũ, rời khỏi Ngọc Lang Các.

Đi được một đoạn, cô lại chạy quay lại, tìm tới tẩm điện của Vũ Văn Kính, sau khi hạ gục đám người bên trong, cô mới vào thăm Vũ Văn Kính.

Từ tẩm cung rời đi, Minh Khâm như có tâm tư gì đó, hắn lên tiếng, “Thật không ngờ Trang tiểu thư cũng có chút lương tri.”

“Ta không có lương tri.” Cái thứ đấy cô ném cho chó ăn từ lâu rồi.

“Vậy tại sao Trang tiểu thư lại cứu Vũ Văn Kính?”

Thời Sênh hất cằm, “Ta thích, thì ta làm.”

Trăm vạn lý do, cũng không bằng một câu “Ta thích, thì ta làm.”

Minh Khâm đi phía sau, nhìn bóng lưng cô, tiếng tim hắn đập thình thịch truyền ra rất rõ ràng, đó chính là một cảm giác mà trước nay hắn chưa từng trải qua.

Cứ như hắn vốn sống là vì cô.

Quả tim này, cũng vì cô mà đập.

Quay về Trích Tinh Lâu, Thời Sênh vốn muốn nhốt Minh Khâm ở bên ngoài, nhưng tên tiểu tử này lại vào thông qua cửa sổ.

Thời Sênh cảm thấy có lẽ mình lên phong tỏa cửa sổ lại.

Không đúng, phong tỏa rồi, lúc cô muốn ra ngoài bằng cửa sổ thì phải làm sao?

Tên thiểu năng này!

“Tại sao miếng ngọc bội đó của ngươi có thể ghép vào cơ quan đó?”Thời Sênh lấy thánh chỉ ra, tiện miệng hỏi một câu.

“Nàng có biết Vũ Văn Mạc là ai không?” Minh Khâm ngồi đối diện với Thời Sênh.

“Không biết.” Chưa nghe qua cái tên này.

“Ông ta là đệ đệ của tiên hoàng, từng là Tam vương gia.”

Đệ đệ của tiên hoàng? Thay mận đổi đào...

Như vậy có nghĩa là, tiên hoàng cướp hoàng vị mà đáng lẽ ra phải thuộc về Vũ Văn Mạc?

“Nhưng chuyện này có liên quan gì đến miếng ngọc bội của ngươi?” Ngươi không phải là hoàng tử Tây Lương sao?

Ánh mắt Minh Khâm hơi thay đổi, “Lúc mới bị đưa đến Đông Tấn, ta đã sống ở Tam vương phủ, cho mãi đến khi ta 4 tuổi.”

Ánh mắt Thời Sênh mơ màng, 16 năm trước hắn bị đưa đến Vân Ẩn

Tự, một năm trước mới về kinh.

Vậy 16 năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Chương 485: Trộm long tráo phượng (24)

Minh Khâm nói với cô, Vũ Văn Mạc là người rất hòa nhã, dễ gần, bất luận là đối với người của mình, hay đối với con tin nước khác, ông đều đối xử rất tốt.

Nhưng 16 năm trước, ông ta đột nhiên bị người khác cho rằng trúng tà, tính mạng nguy cấp, nên được đưa đến Vân Ẩn Tự.

Lúc đó Minh Khâm vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, đám người đó bảo hắn làm gì, hắn cũng chỉ biết làm theo.

Ký ức về khoảng thời gian đó cũng không nhiều, những chuyện hắn biết thì đều là do sau này điều tra ra được.

Vũ Văn Mạc bị giết cả nhà vì tội danh mưu phản.

Thời Sênh chống cằm, ánh mắt lạc trên thánh chỉ cũ kỹ kia.

Vũ Văn Mạc có thánh chỉ này, nếu muốn làm Hoàng thượng, lúc đó có thể lấy ra, nhưng có thể tạo phản nhiều năm như vậy trước khi tiên hoàng đăng cơ sao?

Tiên hoàng đương chính hơn 30 năm, nhưng tại sao mười mấy năm sau tiên hoàng mới chất vấn?

Hay là nói, tiên hoàng luôn không biết có di chiếu này, nhưng về sau mới biết?

Dường như chỉ có giải thích như vậy thì mới có thể giải thích thông được.

“Ngươi nói với ta như vậy, không sợ Vũ Văn Tuần sao?” Thời Sênh thu lại những suy nghĩ tản mạn, nhìn Minh Khâm mà cười như không.

Ánh mắt Minh Khâm tràn đầu sự ấm áp, dịu dàng, khiến người ta không thể cưỡng nổi muốn đắm chìm trong đó. Hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh mấy giây, chầm chậm lên tiếng, “Vậy thì ta sẽ lật đổ giang sơn của hắn.”

“Ngươi mà có năng lực lớn như vậy, thì còn chờ ở đây làm gì?”

Trong ánh mắt Minh Khâm như có ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, “Bởi vì nàng ở đây.”

“Trêu chọc ta thì hậu quả rất nghiêm trọng.” Thời Sênh gõ gõ lên mặt bàn, “Ngươi có chịu nổi trách nhiệm không”

Trêu chọc?

Minh Khâm thấy không hiểu chữ này, nhưng câu phía sau thì hắn hiểu.

“Đương nhiên.”

Thời Sênh tiến đến gần Minh Khâm, nâng cằm hắn lên, “Nhưng, làm người của ta, thì phải nghe theo ta, mọi chuyện đều phải thuận theo ý ta.”

“Ngoài chuyện trên giường, thì ta đảm bảo, chuyện gì cũng nghe theo nàng.”

Gương mặt Thời Sênh bối rối, vội vàng buông tay, “Vậy thì thật đáng tiếc, trên giường cũng đều phải nghe theo ta, vì vậy chúng ta không hợp.”

Chúng ta hãy gặp nhau ở thế giới sau nhé!

Cùng với một người mà bụng toàn nước bẩn như vậy, không biết khi nào sẽ tính toán gài bẫy bạn, da đầu cô bỗng tê dại.

Minh Khâm hơi chau mày, ánh mắt hơi đấu tranh.

Cuối cùng Minh Khâm không nói gì, chỉ đứng dậy bỏ đi.

Quả nhiên, người đàn ông trên giường là cố chấp như vậy sao!

Thời Sênh nghĩ, mình lấy được thánh chỉ, thì nhiệm vụ Thay mận đổi đào coi như hoàn thành.

Dù gì nhiệm vụ cũng không nói là cô phải phản án cho Vũ Văn Mạc.

Quả nhiên hoàng thất nhiều thì phi.

Nhanh chóng phá nam chính nữ chính, sau đó rời khỏi nơi này.

...

Do bệnh của Tiểu hoàng tử dần dần có chuyển biến tốt, nên Vũ Văn Tuần từ chỗ lo lắng cũng chuyển dần sang vui vẻ.

Mấy ngày liền đều ở cùng với bảo bối.

“Phụ hoàng, con không muốn uống.” Gương mặt nhỏ nhỏ của Vũ

Văn Kính nhăn lại.

“Đừng bướng bỉnh.” Vũ Văn Tuần hừm một tiếng, rồi đích tay bón thuốc, “Không uống thuốc thì làm sao có thể khỏe được?”

Vũ Văn Kính chỉ có thể nhăn mặt vào uống hết bát thuốc.

“Phụ hoàng, con không muốn ở đây nữa.” Vũ Văn Kính nắm lấy tay áo Vũ Văn Tuần, gương mặt đáng thương.

“Sao lại thế?”

Vũ Văn Kính mím môi, có chút sợ sệt, ánh mắt nhìn lướt qua đám cung nữ, thái giám bên ngoài.

Vũ Văn Tuần nhíu mày, vẫy tay ra hiệu cho bọn họ lui ra.

Hôm đó, Vũ Văn Kính chuyển tới Dưỡng Tâm Điện, tất cả những người hầu hạ Vũ Văn Kính đều bị nhốt vào đại lao.

Lúc Lục Nhược đi vào, thì đúng lúc có Vũ Văn Tuần ở đó.

“Bệ hạ.” Lục Nhược cúi người vái.

Do Lục Nhược dùng thuốc gia truyền cứu được Vũ Văn Kính, vì vậy Vũ Văn Tuần cho phép nàng ta có thể tùy ý đến thăm Tiểu hoàng tử.

Nhưng hôm nay sắc mặt Vũ Văn Tuần có gì đó không đúng lắm.

Trong lòng Lục Nhược không hiểu, người đàn ông này lại tức giận chuyện gì?

Chơi với vua như chơi với hổ, quả nhiên nói không sai chút nào.

Lục Nhược cúi đầu, oán thầm.

Vũ Văn Tuần vỗ về Vũ Văn Kính xong, mới cho Lục Nhược đi theo hắn ra ngoài.

Trong lòng Lục Nhược càng thấp thỏm không yên, lẽ nào lại có người muốn hại cô?

“An Chiêu nghi, lần trước nàng cho Vũ Văn Kính uống thuốc gì, cho trẫm thêm một phần.”

“Hả?” Hỏi cô lấy thuốc.

Sắc mặt Vũ Văn Tuần không được tốt, Lục Nhược vội vàng lấy một chiếc bình sứ trong tay áo rồi đưa qua cho hắn.

May là lần trước nàng ta đổi được ít thuốc cho hệ thống mà chưa dùng hết.

Vũ Văn Tuần cầm lọ thuốc rồi bước đi.

Lục Nhược cảm thấy mơ màng, không hiểu gì hết.

“Hệ thống, hắn có chuyện gì vậy?”

“Độ hảo cảm của Vũ Văn Tuần đối với cô chỉ có 50 thôi.”

“Hả?” nàng ta không làm gì cả, trước đây là 60 mà? Sao bây giờ lại biến thành 50?

“Nguyên chủ, tôi nhắc nhở cô thêm một câu, loại thuốc mà cô đổi được chỉ là dược sơ cấp, không đủ để chữa khỏi cho Vũ Văn Kính.”

Lục Nhược nghe như sét đánh ngang tai.

Một lúc lâu sau, Lục Nhược mới nói lên lời, “Vậy... Làm sao hắn mới khỏi được?”

“Tôi kiểm tra thấy, trên người hắn có một loại sóng năng lượng, có lẽ là Trang Quỳnh.”

Trang Quỳnh...

“Độ hảo cảm của Trang Quỳnh đối với ta là bao nhiêu?”

“Xin lỗi, không thể kiểm tra.”

“Tại sao lại không kiểm tra được?” Lục Nhược hơi vội vàng, tính năng độ hảo cảm này xuất hiện sau khi hệ thống nâng cấp.

Kể từ khi có tính năng này, nàng ta có thể biết rõ người bên cạnh có thiện ý hay ác ý với nàng ta.

“Có thể đối phương có hệ thống cao cấp hơn, tôi không thể...”

Kể từ ngày hôm đó về sau, Lục Nhược bắt đầu đen đủi, bị tội khi quân, đày vào lãnh cung.

Ngược lại là Thời Sênh, Vũ Văn Kính giúp cô tăng độ hảo cảm trước mặt nam chính.

Hôm đó, lúc Thời Sênh vào, Vũ Văn Kính đã tỉnh dậy một lần, lặng lẽ nhìn theo cô.

Thời Sênh thấy Vũ Văn Tuần phái người đem đồ đến, nhưng cô đều

từ chối tất cả.

Nam chính của chúng ta là người có thù sâu oán nặng, đột nhiên lại muốn lấy lòng ta làm gì?

Đừng tưởng rằng, ta như vậy là đã bỏ qua cho ngươi.

...

Ngày 9 tháng 9, là sinh thần của Vũ Văn Tuần.

Nước phụ thuộc Tây Lương đã cử Nhị hoàng tử đến chúc mừng.

Đại hoàng tử?

Đại hoàng tử ở Đông Tấn.

Minh Khâm là Đại hoàng tử của Tây Lương, đương nhiên phải xuất hiện.

Nhưng Quốc sư Thời Sênh này, có lẽ là Vũ Văn Kính lại tăng hảo cảm cho cô, nên vinh dự được xuất hiện.

Đương nhiên là Thời Sênh không biết, cô chỉ cảm thấy có thể nam chính bị điên rồi.

Nếu không thì là đang bày âm mưu gì đó.

Cấp bậc của Thời Sênh không cao cũng không thấp. Minh Khâm ngồi đối diện với cô, đầu cúi xuống không biết đang nghĩ gì.

Thời Sênh nghĩ thấy hắn cũng rất đáng thương, quốc gia của mình mà không thể quay trở về, ở đây làm con tin gì gì đó.

“Quốc sư.” Vũ Văn Kính lắc lư thân người, chặn trước tầm nhìn của Thời Sênh.

“Gì thế?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn nó.

Hai tay nó nắm lại, trịnh trọng cúi người, “Tạ ơn cứu mạng của Quốc sư.”

Thời Sênh: “...”

Thằng bé này bị bệnh, mơ mơ màng màng mà vẫn nhận ra người?

Đủ rồi đấy!

“Tiểu hoàng tử, sao lại tạ ơn ta?”

“Sao Bệ hạ vẫn để nàng ta làm Quốc sư. Chúng ta thấy không có một chút tác dụng nào cả?”

“Suỵt! Các ngươi thì biết cái gì, vị này tà ma, nói không chừng nàng ta thực sự có bản lĩnh gì đó.”

Những chuyện kỳ quái ở Trích Tinh Lầu bây giờ đều đồn thổi khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Cái gì mà không vào được cửa, vào rồi thì không tìm được đường ra, ban đêm ở Trích Tinh Lầu luôn luôn có bóng trắng bay bay giống như ma quỷ.

Có người nói, kẻ sống trong Trích Tinh Lầu là yêu quái, cũng có người nói, người sống trong Trích Tinh Lầu là thần tiên.

Những câu chuyện như vậy cứ nối nhau hết chuyện này đến chuyện khác.

Chương 486: Trộm long tráo phượng (25)

Vũ Văn Kính thân là hoàng tử duy nhất, lại kính rượu Thời Sênh, khiến những người không an phận kia thực sự ngạc nhiên.

Vũ Văn Kính là hoàng tử duy nhất nên đương nhiên ngồi ngay dưới Vũ Văn Tuần.

Đợi đến khi sắp bắt đầu, Vũ Văn Tuần và Nhị hoàng tử Tây Lương mới vào bên trong.

Nhưng mà!

Ai nói cho cô biết, nữ chính khuôn mặt rạng rỡ cùng đến với Vũ Văn Tuần là như thế nào?

Không phải bị đày vào Lãnh cung rồi sao?

Không phải bị thất sủng rồi sao?

Bộ dạng như thế thì thất sủng ở đâu?

Mẹ kiếp!

Tác giả kịch bản, ngươi giỏi nhỉ, chỉ cần nữ chính không chết, thì làm thế nào ngươi cũng có thể để bọn họ ở cùng với nhau à?

Mặc dù nam chính ở Bắc cực, nữ chính ở Nam cực, thì bọn họ cũng có thể tương ngộ, đây chính là cơ duyên định mệnh.

Cơ duyên định mệnh cái con khỉ, tác giả kịch bản là kẻ thiểu năng.

Thời Sênh gõ trên mặt bàn tạo thành tiếng, khiến người bên cạnh bất giác di chuyển về phía sau.

Không ai dám gây chuyện với cô, lúc nào cô cũng làm bộ mặt như muốn giết người vậy.

Dọa chết người khác.

Lục Nhược và Vũ Văn Tuần cùng ngồi trên ngai vàng, ánh mắt Lục Nhược nhìn về phía Thời Sênh.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, chỉ một giây, Lục Nhược phải dời tầm mắt đi hướng khác, đoan trang ngồi bên cạnh Vũ Văn Tuần.

Vũ Văn Tuần hàn huyên mấy câu đơn giản với Nhị hoàng tử Tây Lương, thái độ rõ ràng rất qua loa.

“Nghe nói Quốc sư có bản lĩnh thông thiên, không biết bổn hoàng tử có vinh dự được gặp một lần không?” Câu nói này của Nhị hoàng tử đột nhiên nhằm vào Thời Sênh.

Lúc này Thời Sênh mới chú ý đến Nhị hoàng tử này.

Ăn mặc giống như mặt người dạ thú, gương mặt thần thái cũng mặt người dạ thú, đáng tiếc là không giống Minh Khâm một chút nào cả.

Cũng không phải nói là hắn không ưa nhìn, chỉ là… không đẹp được đến trình độ như Minh Khâm.

Minh Khâm cho người khác một cảm giác như một cơn gió mát, lúc phảng phất sẽ khiến toàn thân bạn cảm thấy thoải mái, không có bất cứ sự khó chịu nào cho người khác.

Nhưng vị Nhị hoàng tử này, lại đem theo sự kiêu ngạo của tất cả hoàng tử. Vũ Văn Tuần không chú trọng đến hắn, hắn đương nhiên gây rối.

Rắc rối nhất, không phải là vị Quốc sư Thời Sênh.

Không khí bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

“Không được.” Thời Sênh nhếch miệng cười một cái.

Một số đại thần xung quanh nhìn Nhị hoàng tử với ánh mắt như cười trên nỗi đau của người khác. Người này đến bệ hạ còn không nể mặt, đừng nói đến ngươi chỉ là một Hoàng tử bé tí tẹo.

Da mặt Nhị hoàng tử rất dày, bị từ chối cũng bất chấp, “Nghe nói Quốc sư từng là phi tử hậu cung, lại có thể làm Quốc sư. Bổn hoàng tử thật khâm phục.”

Đại thần xung quanh bỗng nhiên không dám thở mạnh, chuyện này mà ngươi lại dám nhắc đến trước mặt Hoàng thượng, muốn chết à!

Gương mặt Thời Sênh bình thản, “Cảm ơn!”

“Bổn hoàng tử còn nghe nói, Quốc sư và hoàng huynh ta có quan hệ rất thân mật...”

Thời Sênh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, nhìn chằm chằm Nhị hoàng tử.

Ánh mắt đó như một luồng gió lạnh nhìn thẳng vào tâm can hắn, dường như có người bóp chặt lấy cổ họng hắn, khiến hắn một chữ cũng không nói ra được.

“Những lời đồi thổi ngoài đường, sao Nhị hoàng tử lại dễ tin như vậy.” Đây là chuyện liên quan đến bộ mặt quốc gia, đương nhiên sẽ có đại thần xuất hiện để giải quyết.

Nhưng trong lòng vị đại thần này lại nghĩ, Tây Lương là nước phụ thuộc, bây giờ lại dám gây chuyện, đầu óc Nhị hoàng tử này có vấn đề sao?

Nhị hoàng tử nhanh chóng chuyển ánh mắt của mình, ánh mắt nữ nhân này sao lại đáng sợ như vậy.

“Ha ha... Bổn hoàng tử cũng không có ý gì khác. Hoàng huynh ở đây đã nhiều năm, bổn hoàng từ chỉ là quan tâm tới huynh ấy.”

Ánh mắt Minh Khâm nhìn qua một lượt, ánh mắt ấm áp dịu dàng như gió mùa xuân ấy, khiến thân thể Nhị hoàng tử cứng đờ.

Minh Khâm chỉ nhìn một cái, rồi thu lại ánh mắt, khóe miệng hơi cong lên, rồi nhìn về phía Thời Sênh.

Đã lâu không gặp, Thời Sênh chỉ cảm thấy Minh Khâm còn biến thái hơn cả trước kia rồi.

Nhị hoàng tử hắng giọng hai tiếng mang tính chất che đậy, “Hôm nay, bổn hoàng tử đem theo một món quà sinh thần đặc biệt.”

Hắn vỗ tay, lập tức có người bưng một món đồ được đậy bằng tấm vải đỏ đi vào.

Nhị hoàng tử đứng dậy, đi đến chính giữa, “Món quà này bổn hoàng tử phải bỏ rất nhiều công sức mới làm ra được, chi bằng các vị đến nhìn xem, xem ai có thể nhận ra được.”

Thời Sênh: “...”

Xuyên không cung đấu nhất định có màn nước khác đến, đem theo những thứ đồ chơi hạnh họe không nên xuất hiện ở thời đại này, cuối cùng bị nữ chính lật ngược thế cờ.

Đây rõ ràng là tự đưa đầu cho người ta đập.

Vậy nên, thứ bên dưới tấm vải đỏ kia là cái gì?

Nhị hoàng tử đắc ý từ từ kéo tấm vải đỏ xuống, để lộ ra vật bên trong.

Đó là một cái đồng hồ, làm thủ công nên cũng xem như khá tinh tế, nhưng lại không chạy.

Thứ đồ chơi này không phải từ thời gian khác, không gian khác rơi vào chứ?

Nhìn thế nào cũng thấy đồ vật này không thuộc về trình độ của thế giới này.

Quả nhiên, Lục Nhược nhìn qua đã nhận ra, nhưng đại thần xung quanh lại châu đầu ghé tai, không có ai biết là gì.

“Thế nào, có ai nhận ra không?” Tay Nhị hoàng tử đặt trên chiếc đồng hồ, gương mặt lộ vẻ đắc ý.

Ánh mắt mạnh mẽ của Vũ Văn Tuần quét qua mọi người một lượt,

những ai bị Vũ Văn Tuần nhìn đều lần lượt cúi đầu.

Chưa từng nhìn thấy thứ đồ này, sao họ có thể nhận ra được.

“Bệ hạ,...” Lục Nhược tiến đến gần Vũ Văn Tuần, nói thầm vào tai hắn.

Sắc mặt Vũ Văn Tuần từ từ thay đổi, rồi nói với Lục Nhược, “Nàng nói là được.”

Được sự cho phép của Vũ Văn Tuần, Lục Nhược cất giọng, “Nhị hoàng tử, không biết món quà của Nhị hoàng tử có phải gọi là đồng hồ không?”

Sắc mặt Nhị hoàng tử bỗng nhiên thay đổi, có lẽ không ngờ lại có người nhận ra thật.

“Chiếc đồng hồ này là công cụ tính thời gian, kim đồng hồ bên trong, chính là những chiếc kim nhỏ nhỏ đó, chúng có thể chuyển động tuần hoàn, không biết Nhị hoàng tử có thể làm cho chúng chạy được không?” Lục Nhược tiếp tục nói.

Sắc mặt của Nhị hoàng tử càng lúc càng khó coi.

Lúc hắn có được thứ đồ này, đúng thực là nó có thể chạy, nhưng không lâu sau đó nó không chạy nữa, bất luận hắn có làm thế nào thì nó cũng vẫn không chạy.

“... Nhị hoàng tử, Chiêu nghi nương nương nói thứ đồ này có thể chạy, ngươi hãy làm cho nó chạy xem sao.”

“Nhị Hoàng tử cũng để cho chúng ta được mở mang kiến thức chút đi.”

“Đúng thế, đúng thế...”

Các đại thần nhân cơ hội này bắt đầu chĩa mũi giáo về phía Nhị hoàng tử.

Trán Nhị hoàng tử bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hắn định thần, “Nếu Chiêu nghi nương nương đã nhận ra, vậy chắc chắn sẽ biết làm thế nào để cho nó chạy.”

Lục Nhược từ ngai vàng đứng dậy, chầm chậm đi đến trước chiếc đồng hồ.

Người xung quanh nín thở nhìn nàng ta, không khí dần dần ngưng lại.

Lục Nhược nhìn phía sau chiếc đồng hồ một lúc, nàng ta hơi nhíu mày, không thấy có chỗ lên dây cót.

Kỳ lạ thật...

Đồng hồ của thời đại này, đáng lẽ là lên dây cót mới đúng.

“Chiêu nghi nương nương?” Nhị hoàng tử nhìn Lục Nhược không động tĩnh, có thể coi như thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bộ dạng trấn tĩnh của nàng ta, hắn còn tưởng rằng nàng ta biết.

Chỉ cần nàng ta không làm cho nó chạy được, thì hắn cũng coi như không mất mặt.

Ánh mắt Lục Nhược đảo qua đảo lại, đột nhiên nhìn về phía Thời Sênh, “Tiểu nữ tài hèn ít học, Quốc sư đại nhân kiến thức sâu rộng,

chi bằng Quốc sư đại nhân thử xem?”

Thời Sênh: “...”

Nữ chính, cô đừng có biến chất quá đáng như thế, bản cô nương chỉ là muốn ngồi xem kịch thôi.

Bản cô nương không giúp ngươi, ngươi lại chơi xỏ bản cô nương như vậy.

Ngây thơ, lương thiện đâu rồi?!

“Quốc sư lợi hại như vậy, lên thử chút cũng không có gì đáng ngại, nói sai cũng không sao cả.” Vẻ mặt Nhị hoàng tử ra vẻ rất độ lượng.

Thời Sênh xị mặt, giọng điệu nghiêm nghị, “Nhìn không hiểu.”

Nhìn...

Nhìn không hiểu?

Mọi người: “...”

Quốc sư đại nhân nói thẳng như thế có thực sự tốt không?

Chương 487: Trộm long tráo phượng (26)

“Quốc sư, chuyện này liên quan đến bộ mặt quốc gia, nếu như cô biết, thì không nên giấu diếm.”

Đại thần bên cạnh đều cố gắng nhẫn nhịn, rồi bước lên trước nói với Thời Sênh.

“Nhìn không hiểu thì là nhìn không hiểu.”

Giọng nói của hai người không nhỏ, người trong đại điện đều nghe thấy.

Trong lòng Lục Nhược đang có tính toán, nhưng nàng ta không nói gì cả.

“Quốc sư có lẽ nào là khinh thường món quà của bổn hoàng tử?”

Ngón tay trỏ của Thời Sênh đặt lên cằm, khóe môi hơi nhếch lên.

Minh Khâm biết cô muốn nói những lời khó nghe, đưa ánh mắt đồng tình liếc nhìn Nhị hoàng tử.

“Biết đồ này là gì không?”

“Không phải vừa rồi Chiêu nghi nương nương đã nói rồi sao?” Nhị hoàng tử không hiểu Thời Sênh có chủ ý gì, “Thứ đồ này gọi là đồng hồ.”

Nụ cười trên gương mặt Thời Sênh trở lên rạng rỡ, “Sinh nhật người ta lại tặng đồng hồ. Ngươi muốn sửa tên đổi họ, nhận giặc làm cha hả?”

Tặng đồng hồ….

Tiễn người chết. (*)

(*)送钟 Tặng đồng hồ và 送终 Tiễn người chết có cách đọc giống nhau.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng hiểu ra, đổ dồn ánh mắt nhìn Nhị hoàng tử với sắc mặt không thiện ý chút nào.

Nhưng mà tại sao Quốc sư đại nhân lại dùng từ nhận giặc làm cha, là có ý gì?

Nhị hoàng tử vẫn chưa định thần lại, “Tại sao lại không thể tặng đồng hồ?”

“Đương nhiên có thể, ta không nói là không thể.”

Nhị hoàng tử lạnh lùng hừ lên một tiếng, coi thường nháy mắt ra hiệu với người của mình, giọng khinh bỉ: “Ngươi không thể làm cho nó chuyển động, thì đừng có chuyển đề tài.”

Lông mày Thời Sênh cong lên, “Nếu như ta có thể làm cho nó chạy, thì ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện, thấy thế nào?”

“Điều kiện gì?” Nhị hoàng tử chau mày.

“Cũng không khó, cởi trần chạy quanh phố Khổng Tước một vòng.”

Mọi người: "…" Thế còn không khó?

Nhị hoàng tử cắn răng, "Nếu như ngươi không thể làm cho nó chạy thì sao?"

Thời Sênh không thèm để ý, "Điều kiện tùy ngươi đưa ra."

Nhị hoàng tử trong lòng cảm thấy lo lắng, có vẻ như muốn bỏ cuộc giữa chừng, nữ nhân này tự tin như vậy, không chừng lại có thể làm cho chiếc đồng hồ đó chạy được.

"Cái này…"

Thời Sênh nhìn hắn, cười mà như không, Nhị hoàng tử như lửa đốt trong lòng.

Nếu như hắn nhận thua, thì làm mất mặt Tây Lương.

Có lẽ nữ nhân này chỉ mạnh mồm mạnh miêng, muốn dọa hắn thôi.

Hắn tìm bao nhiêu người, nhưng không ai có thể làm cho nó chạy, hắn không tin cô có thể làm được.

Nhị hoàng tử lấy lại bình tĩnh, cắn răng lên tiếng, "Được."

"Ngươi đem nó lại đây." Thời Sênh chỉ huy Nhị hoàng từ.

"Quốc sư đại nhân khí thế hơn người." Nhị hoàng tử tức đến mức xanh mặt.

"Không chuyển đến đây thì thôi."

Nhị hoàng tử: "…"

Nhị hoàng tử cho người đem chiếc đồng hồ đến trước mặt Thời Sênh. Thời Sênh lại chỉ huy họ đặt nó xuống.

Thời Sênh lần mò tới vị trí lắp mấy cục pin, rồi sau đó tháo chiếc nắp ở bên dưới ra, cô lấy mấy cục pin đã bị oxy hóa ở bên trong ra, răng rắc mấy cái rồi lại lắp vào.

“Tích tắc, tích tắc, tích tắc....”

Âm thanh thánh thót vang vọng khắp trong đại điện.

Thời Sênh hất cằm Nhị hoàng tử, ngụ ý bảo hắn đỡ dậy.

Lục Nhược ngây người.

Thì ra là lắp pin vào.

Thời đại này sao lại có thứ đồ lắp pin chứ?

Không khoa học chút nào.

Gương mặt Thời Sênh lạnh lùng, kiêu căng, điều này vô cùng khoa học. Mọi người có thể nói rằng cái này là là do một không gian khác đánh rơi xuống.

Nói cho cùng người còn có thể đến đây, thì đồ vật làm sao có thể không đến được.

Đúng vậy.

Thế giới hư ảo, trí tưởng tượng là chính, không cần phải tùy tiện gây chuyện.

Lại càng không phải chơi trò tìm em gái cô.

Mấy người đỡ chiếc đồng hồ đứng dậy, âm thanh tích tắc tích tắc càng rõ ràng hơn.

Kim giây chạy nhanh như bay.

Ánh mắt của mọi người đều tỏ vẻ kỳ lạ.

Cả đại điện im lặng không ai lên tiếng, chỉ còn lại những tiếng chuyển động tích tắc.

“Nhị hoàng tử định khi nào thì cởi trần chạy?” Thời Sênh hếch mặt, cười híp mắt rồi hỏi.

Huênh hoang ra vẻ thì ai chẳng biết, bản cô nương là tổ tông của giới ra vẻ lên mặt đây.

Nhị hoàng tử: “...”

“Quốc sư, đừng đùa với Nhị hoàng tử nữa.” Vũ Văn Tuần phá vỡ không khí trầm lặng, dù gì cũng là nước phụ thuộc của mình, không thể quá đáng.

“Ai đùa với hắn.” Thời Sênh nhếch khóe môi, “Hôm nay, hoặc là hắn tự đi, hoặc là ta sẽ ra tay. Nhưng nếu ta động thủ, thì không chắc rằng hắn có thể sống để trở về Tây Lương được hay không đâu.”

Vũ Văn Tuần lạnh lùng lên tiếng, “Quốc sư!”

“Hét cái gì?” Thời Sênh móc móc tai, “Ta không có điếc.”

Cả đại điện lại một lần nữa yên lặng kỳ lạ, không ai dám tùy tiện mở miệng.

Nơi nào có Quốc sư, thì nơi đó nhất định có chiến hỏa.

Vũ khí sinh tồn của việc trở mặt với nhau.

“Nam tử hán đại trượng phu, một lời nói ra, tứ mã nan truy. Nhị hoàng tử muốn nuốt lời sao?” Thời Sênh thấy Nhị hoàng tử không lên tiếng, liền nói thêm câu nữa.

“Ai muốn nuốt lời, chạy thì chạy.”

Vũ Văn Tuần muốn ngăn lại nhưng không được, chỉ có thể nhìn chằm chằm theo Nhị hoàng tử cởi trần chạy xung quanh phố Khổng Tước.

May thay lúc này trời cũng dần tối, nên người trên phố Khổng Tước không đông, chuyện cởi trần chạy quanh phố Khổng Tước cũng ít nhiều người biết.

Nhưng ánh mắt của những đại thần này vô cùng kỳ lạ, trong lòng thầm thỏa mãn.

Ngươi muốn lên mặt đắc ý à, lật thuyền rồi chứ gì?

Nhị hoàng tử không chịu được những ánh mắt đó, nên rút lui trước, quay trở về trạm dịch để gặm nhấm vết thương.

Nhị hoàng tử vừa đi, các đại thần bắt đầu dâng lễ vật cho Vũ Văn Tuần.

Đồ tặng hoàng đế, không cần phải quý nhất, chỉ cần vừa quý vừa

đặc biệt.

Tặng quà xong, thì đến ca múa tiêu khiển, chuốc rượu say đến mơ mơ màng màng.

Thời Sênh rời khỏi đại điện trước, đi ra ngoài điện hít thở không khí.

Một cánh tay từ phía sau thò ra, ôm lấy cánh tay của cô, rồi kéo cô vào chỗ hòn non bộ ở bên cạnh.

Phản ứng có điều kiện của Thời Sênh là rút kiếm, rồi đâm nhanh như sét đánh về phía đó.

“Hự...”

Minh Khâm thấy cánh tay bị thanh kiếm sượt qua, có chút bó tay, “Trang tiểu thư, nàng không thể dịu dàng hơn một chút sao?”

“Ai bảo ngươi tập kích ta.” Thời Sênh cất thiết kiếm vào, ánh mắt dừng lại ở cánh tay của hắn.

Y phuc trắng và máu đỏ tươi, thực ra không cần ánh sáng cũng rất dễ nhìn thấy.

“Ta nghĩ một chút.” Minh Khâm ôm lấy cánh tay, “Lời đề nghị lần trước của Trang tiểu thư, ta có thể đồng ý với nàng.”

Thời Sênh: “...”

Không, chúng ta không hứa hẹn gì!

Lần này chúng ta thực sự không hứa hẹn gì.

Tạm biệt!

Thời Sênh quay người định đi, Minh Khâm liền với tay nhanh chóng giữ chặt cô lại, rồi ấn người cô vào hòn non bộ.

Giọng nói kèm theo ý cười và cả vài phần cưỡng chế, “Trang tiểu thư, bây giờ nuốt lời cũng đã muộn rồi.”

Thời Sênh bất chấp, “Bắt ngươi ở bên dưới cũng đồng ý sao?”

Minh Khâm cúi người, ghé sát đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng cắn một cái, “Chỉ cần có thể ở cạnh nàng, thì làm gì ta cũng đồng ý.”

Tim Thời Sênh hơi rung lên, sự ngứa ngáy buồn buồn ở cổ, khiến cô thấy hơi bực bội khó chịu trong lòng.

“Chúng ta mới gặp nhau có mấy lần, ngươi không thấy thứ tình cảm như vậy rất kỳ lạ sao?”

“Với nàng thì không giống như vậy.” Minh Khâm ôm chặt cô hơn, “Từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã biết, nàng không giống vậy.”

Giọng hắn đột ngột trầm xuống, “Trước đây ta không tin chuyện kiếp trước kiếp này, nhưng khi nhìn thấy nàng, ta luôn luôn có cảm giác chúng ta đã từng ở với nhau, nên kiếp này chúng ta cũng sẽ phải ở với nhau, không ai có thể ngăn cản được chúng ta.”

Trong lòng Thời Sênh hơi giật mình.

Hồi ức của hắn...

Đang khôi phục sao?

Có lẽ, mỗi lần Hệ thống đều rất rõ hồi ức của hắn. Trước đây chỉ có sau khi nhập linh lực của vào trong nội thể của hắn, hắn mới có cảm giác thân thuộc.

Nhưng bây giờ, về cơ bản, cô không nhập linh lực vào cơ thể hắn, hắn lại tự có cảm giác thân thuộc rồi.

Hệ thống sắp không kiểm soát nổi Phượng Từ rồi.

Không hiểu tại sao Thời Sênh lại nảy ra suy nghĩ như vậy.

Cô luôn luôn hiểu rằng, thế giới này có rất nhiều người, lợi hại đến mức khiến người khác phẫn nộ. Cô cũng không phải là duy nhất, chỉ là một trong số đó.

Khác với một số người, cô càng lạnh lùng ích kỷ một chút, thì lại càng không sợ chết một chút.

Vì vậy, mới có thể đứng cao hơn bọn họ.

Thế nên Phượng Từ, chàng cũng là một trong những người đó sao?

Chương 488: Trộm long tráo phượng (27)

Thời Sênh liếm cánh môi hơi khô của mình, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào khoảng tối xa xăm.

Dáng vẻ hai người ôm nhau cổ quái mà thân mật.

Rất lâu sau, Thời Sênh đẩy hắn ra, “Để ta suy nghĩ thêm đã.”

Minh Khâm tiến đến gần cô, nhanh chóng hôn lên cánh môi cô, “Bất luận câu trả lời của nàng là gì, thì nàng cũng đừng mong chạy thoát.”

Thời Sênh: “…”

Suy nghĩ cái khỉ!

Không cần không cần!

Ta muốn một Phượng Từ dễ thương đáng yêu.

Tên biến thái này không phải Phượng Từ của cô.

Không phải

Không phải

Nhất định không phải.

Trong đầu Thời Sênh đang tự mình tuần hoàn tẩy não.

Minh Khâm hoàn toàn không biết, bởi vì câu nói đó của hắn, vốn dĩ Thời Sênh vốn dĩ đã buông lỏng lập tức đá hắn rồi thoát ra ngoài.

Vừa rồi Minh Khâm cảm thấy cô không bài xích mình như vậy, kết quả chỉ trong nháy mắt, cô lại biến lại với trạng thái “Ngươi tránh xa ta ra một chút, nếu không thì ta sẽ chém ngươi.”

Minh Khâm ngơ ngác.

Cách biểu lộ tình cảm của hắn vừa rồi không đủ chủ động ư?

...

Lúc Thời Sênh quay lại, phát hiện thấy Cấm vệ quân đã bao vây quanh đại điện rồi.

Lúc đi ra vẫn còn đang rất ổn, mới có một lúc thôi mà…

Thời Sênh tiếp tục ngơ ngác.

Làm gì vậy? Tạo phản ư?

“Nàng định làm gì?” Minh Khâm từ phía sau chạy đến trước mặt Thời Sênh.

“Vào trong xem kịch.” Thời Sênh nghiêm mặt, “Tránh ra.”

Minh Khâm chau mày, “Trang gia tạo phản, nàng đi tìm cái chết à?”

“Ồ, Trang gia cũng dám tạo phản à.”

Minh Khâm: “…”

Cô không phải là người của Trang gia sao?

Tại sao lại biểu hiện như cười trên nỗi đau của người khác vậy.

“Tại sao ngươi biết Trang gia tạo phản?” Thời Sênh đột nhiên phản ứng lại, cô hoàn toàn không biết Trang gia tạo phản.

“Ta biết rất nhiều chuyện, nếu Trang tiểu thư nhận lời ta, ta có thể nói cho nàng nghe rất nhiều chuyện.”

“Quá tò mò sẽ tự hại mình.” Thời Sênh điềm tĩnh nói ra một câu.

Minh Khâm thất bại, tại sao hắn lại thích một cô gái khó đối phó như vậy chứ.

“Tự ta đi xem.” Thời Sênh bước vài bước xông qua phòng tuyến của Minh Khâm, rồi xông vào đại điện trong tiếng người ngã ngựa đổ của Cấm vệ quân.

“Chủ nhân!” Minh Khâm bị Trĩ Nguyên từ bên cạnh xông ra kéo lại, “Người không được vào trong.”

Nữ nhân này rốt cuộc đã chuốc canh mê hồn gì cho chủ nhân.

Tình cảnh bên trong như thế nào chẳng lẽ chủ nhân không hiểu sao?

Mà lại còn muốn xông vào trong.

“Buông tay”

“Chủ nhân!” Trĩ Nguyên tức giận đạp chân.

Hắn phải giết nữ nhân đó.

Gương mặt Minh Khâm vốn dịu dàng, nhưng dưới ánh lửa chiếu rọi, lúc này lại thấy vài phần lạnh lùng, Trĩ Nguyên biết Minh Khâm đang tức giận.

Hắn cắn răng, buông tay Minh Khâm.

Minh Khâm lập tức xông thẳng vào đại điện, Trĩ Nguyên tức giận đứng nguyên tại chỗ.

“Chủ nhân thế này là sao?” Phía sau Trĩ Nguyên lặng lẽ xuát hiện mấy bóng đen, “Bây giờ chúng ta phải làm gì? Động thủ sao?”

“Chủ nhân chưa lên tiếng, các bộ phận chờ lệnh.” Trĩ Nguyên lẩn người vào trong bóng đêm, để lại mấy cái bóng ngơ ngác nhìn nhau.

...

Tình hình trong đại điện vô cùng căng thẳng.

Trang đại nhân đem theo vây cánh khống chế toàn bộ người của Vũ Văn Tuần.

Thời Sênh xông vào, người bên trong đều vô cùng hoảng loạn, nhìn rõ thấy cô, mọi người mới trấn tĩnh lại.

Thời Sênh là người của Trang gia, nàng ta không thể nào giúp họ đối phó với Trang gia đâu nhỉ?

Minh Khâm đi vào sau Thời Sênh mấy bước, đột nhiên có hai người xông vào, đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Trang đại nhân liếc về phía Thời Sênh, rồi vẫy vẫy tay với đám người, Thời Sênh đi vào trung tâm mà không gặp sự cản trở nào.

Trang đại nhân chỉ liếc nhìn cô, ông ta buông tay rồi nói với Vũ Văn Tuần: “Năm đó, Hiếu Văn Đế để lại hai di chiếu, không biết bệ hạ có từng nghe tiên hoàng nói tới không?”

Hiếu Văn Đế chính là cha của tiên hoàng.

Thời Sênh nhướng mày, Trang gia mà lại biết về chuyện di chiếu sao?

Gương mặt Vũ Văn Tuần trầm mặc không lên tiếng.

“Trang đại nhân, ông đang nói gì thế?”

“Trang đại nhân, mưu phản là chuyện đại nghịch bất đạo, cho dù hôm nay ông có đăng cơ Hoàng vị, cũng sẽ bị người trong thiên hạ nguyền rủa.”

Trang đại nhân cười nhạt, “Năm đó tiên hoàng giả truyền thánh chỉ, mưu đoạt hoàng vị, chư vị đồng liêu đều không biết đúng không? Hoàng vị của Vũ Văn Tuần này không chính đáng, lúc này ta phù chính thống đăng cơ, sao lại gọi là tạo phản?”

“Cái gì? Giả truyền thánh chỉ?”

“Không thể nào, tiên hoàng lúc đó chính là thái tử, kế thừa hoàng vị là chuyện hoàn toàn bình thường.”

“Các người đừng quên, Hiếu Văn Đế sủng ái Tam vương gia nhất, nói không chừng chuyện này đúng thực là có thể…”

“Trang đại nhân, nếu ông đã nói đến di chiếu gì đó, vậy hãy lấy ra để cho chư vị cùng xem.” Có người lên tiếng.

Trang đại nhân chuẩn bị đầy đủ, cho người đem di chiếu ra.

Nội dung di chiếu là sắc phong tiên hoàng làm Bình Vương, phong đất Tấn Bắc, không có thánh chỉ thì không được về kinh.

“Lam Các Lão, ông nhìn xem, đây có phải là chữ viết của Hiếu Văn Đế không?”

Ở đây có mấy người là nguyên lão tam triều, bọn họ thay nhau xem di chiếu.

“Đúng thực là chữ viết của Hiếu Văn Đế.” Mấy nguyên lão tam triều đều gật đầu đồng tình.

Phía dưới, sắc mặt của các đại thần đều thay đổi khác lạ.

Bí mật của hoàng thất vốn rất nhiều, những chuyện như thế này không phải trước đây chưa từng có.

Năm đó, tam vương gia rất được sủng ái, năm đó cũng rất nhiều người đoán rằng liệu Hiếu Văn Đế có truyền ngôi cho Tam Vương Gia không.

Dù sao khi đó so sánh giữa thái tử và tam vương gia, thì tam vương gia phù hợp với hoàng vị hơn.

Nhưng cuối cùng lại vẫn là thái tử đăng cơ, tam vương gia làm một vương gia nhàn rỗi, quanh năm ở trong kinh.

Bây giờ nghĩ lại, e rằng không phải tam vương gia tự nguyện ở lại

kinh, mà là bị giam lỏng.

Khi đó, tiên hoàng vừa đăng cơ, nếu lập tức đối phó với tam vương gia, chắc chắn sẽ khiến cho lão thần bất mãn, làm cho triều cục lâm nguy.

Mười mấy năm sau, tiên hoàng nắm quyền triệt để, mới bắt đầu động thủ với vương gia, giết hại cả nhà, đến trẻ con cũng không tha.

Những đại thần trải qua chuyện năm đó, lúc này hồi tưởng lại, toàn thân đều cảm giác lạnh toát.

“Dám hỏi Trang đại nhân, nếu di chiếu này là di chiếu sắc phong tiên hoàng, vậy chiếu truyền vị thực đâu?” Có đại thần nghi ngờ hỏi lại.

Chương 489: Trộm long tráo phượng (28)

Nam chính vẫn không lên tiếng, im lặng liếc nhìn Thời Sênh một lượt, rồi phá vỡ sự trầm lặng, “Theo trẫm được biết, Tam hoàng thúc chỉ có một người con trai, từ đâu mà lại có thêm một người con gái.”

“Đúng thế, Tam vương gia đâu có con gái. Trang đại nhân, ông đừng có ăn nói hồ đồ.”

“Đứa con của Tam vương gia đã mất lâu rồi, chúng tôi tận mắt nhìn thấy hạ táng. Sao lại có thể còn sống lại còn biến thành con gái được chứ?”

Gương mặt Trang đại nhân vẫn trấn tĩnh, “Năm đó Tam vương phi nuôi dưỡng Tiểu Quỳnh giống như một đứa con trai, người ngoài đương nhiên không biết nó là con gái.”

Được rồi, giải thích này cũng có thể chấp nhận.

“Còn chuyện chết rồi mà hồi sinh thì ông giải thích như thế nào?”

Trang đại nhân cất giọng rõ ràng, “Năm đó nếu Tam vương gia không làm như vậy, các người nghĩ rằng có thể bảo vệ được đứa con duy nhất của mình sao?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Đây là ngọc bội của Vương phi, chắc chắn mọi người đều nhận ra.”

Trang đại nhân lấy ra một món đồ, nhìn rất giống với miếng ngọc bội Thời Sênh nhìn thấy ở chỗ Minh Khâm, nhưng hoa văn thì không giống.

Có người truyền xem ngọc bội, mọi người lại bắt đầu rỉ tai thì thầm to nhỏ.

Mỗi hoàng tử đều có hai miếng ngọc bội đặc biệt, sau khi hoàng tử kết hôn, một miếng sẽ giao lại cho chính phi để làm tượng trưng cho thân phận.

“Miếng ngọc bội này ai cũng có thể lấy được…”

Khi đó binh mã loạn lạc, có người nhân cơ hội lấy miếng ngọc bội đó không chừng.

“Miếng ngọc này đại diện cho cái gì lẽ nào chư vị không rõ? Trước nay chưa từng có vị vương phi nào làm mất miếng ngọc này, ngọc còn người còn, ngọc mất người mất.”

“Ngoài thứ này ra, Trang đại nhân còn chứng cứ gì khác nữa không? Chỉ dựa vào mấy lời nói của ông và một miếng ngọc bội, mà ông muốn chúng tôi phải tin sao?”

Biểu cảm của Thời Sênh vô cùng đa dạng nhìn đám người kia tranh luận.

Nhưng như vậy có thể giải thích tại sao Trang đại nhân lại cố chấp bắt cô phải sinh con như vậy.

Cô là một cô gái, làm sao có thể kế thừa đại thống, chỉ có sinh một đứa con trai, Trang đại nhân mới có thể đưa đứa trẻ đó lên ngôi.

Lúc này, Trang đại nhân phát động đảo chính, e rằng cũng là do mối quan hệ với Vũ Văn Tuần quá căng thẳng, bị ép đến không còn cách nào khác.

Tam vương gia và tiên hoàng không cùng mẫu phi, đến đời này của Vũ Văn Tuần, quan hệ huyết thống lại càng nhạt hơn, thực sự muốn sinh một đứa con với Vũ Văn Tuần, có lẽ là có thể.

“Tôi còn có nhân chứng.” Trang đại nhân nói lớn.

Tiếng tranh luận bỗng nhiên im bặt.

Trang đại nhân cho người đưa nhân chứng vào.

Tổng cộng có hai người, một người là nhũ mẫu đỡ đẻ năm đó, người còn lại là a hoàn đi theo Tam vương phi, sau này do lấy trộm đồ nên bị đuổi ra khỏi vương phủ, nên đã thoát được một mạng.

Nhũ mẫu đỡ đẻ nói, đứa trẻ năm đó đúng thực là con gái, vương phi sợ sinh con gái sẽ bị thất sủng, nên cố tình nói dối Tam vương gia là sinh con trai.

Nha hoàn bị đuổi ra khỏi vương phủ, sau khi Vương phi sai nàng ta hạ táng đứa bé, liền tìm người đào nó lên, rồi đem đứa bé rời khỏi nơi này.

Nhưng nàng ta không ngờ rằng, đợi sau khi nàng ta đi khỏi, thì đứa bé đã không thấy đâu nữa rồi.

Gần đây, Trang đại nhân tìm lại được nàng ta, nàng ta mới biết, năm đó Tam vương gia cũng ngầm tìm gặp Trang đại nhân, và nhờ Trang đại nhân giúp đỡ.

Chuyện nàng ta rời đi, những người hầu hạ bên Tam vương gia và vương phi năm đó đều biết, có lẽ Tam vương gia sợ rằng có người tiết lộ ra ngoài, nên mới tìm đến Trang đại nhân.

Vốn dĩ là gái giả thân nam, nên Trang đại nhân chỉ cần cho cô khôi phục lại thân nữ nhi, rồi nuôi nấng tại nhà mình.

Những cô gái trong thời cổ đại, về cơ bản thì những người ngoài đều không gặp được, nên đương nhiên chẳng có ai nghi ngờ.

“Năm đó, Tam vương gia không có ý làm phản, mà chính là Tiên hoàng ép Tam vương gia vào đường chết, cuối cùng còn phán tội loạn thần giặc tử cho Tam vương gia. Những lão thần năm đó, chẳng lẽ các người không hiểu Tam vương gia là người như thế nào sao?”

Trang đại nhân vừa nói câu này, một vài lão thần bắt đầu có chút dao động.

Đám người này đều là những người trung lập năm đó, nhưng họ là vì muốn bảo vệ chính mình.

Nếu như thực sự bắt họ phải chọn, đương nhiên Tam vương gia phù hợp với Hoàng vị hơn.

“Chuyện của Tam hoàng thúc, trẫm có thể giúp lật lại để xét xử vụ án.” Vũ Văn Tuần nhượng bộ một bước, “Nếu như tất cả đều đúng như Trang đại nhân nói, trẫm sẽ phong Trang Quỳnh làm hậu, chuyện hôm nay của Trang đại nhân trẫm sẽ không truy cứu nữa.”

“Hừ, Hoàng vị này vốn thuộc về Tam vương gia, ngươi dựa vào cái gì mà ngồi vào đó. Hôm nay ta phải đòi lại những thứ gì đáng thuộc về Tam vương gia.” Trang đại nhân đương nhiên không chịu nhượng bộ.

Trang đại nhân cũng chỉ là mang cái danh chính nghĩa, nhưng nói trắng ra vẫn là ép cung.

Hôm nay nhất định phải kéo Vũ Văn Tuần xuống ngựa.

Vũ Văn Tuần nheo nheo đôi mắt, đáy mắt vụt lên tia nguy hiểm.

Thời Sênh bĩu môi, Trang đại nhân, ông quá ngây thơ đó.

Người ta là nam chính, dễ dàng để ông lật đổ vậy sao?

Nam chính rõ ràng là đang kéo dài thời gian.

“Phụ thân, chi bằng người giết chết hắn trước đi.” Thời Sênh giục Trang đại nhân.

Mọi người: “...”

Ngươi định làm gì vậy?

Hoàng đế mà nói muốn giết là có thể giết được sao?

Vũ Văn Tuần trừng mắt nhìn Thời Sênh, nữ nhân này quả nhiên cùng một giuộc với bọn họ.

Trang đại nhân nhìn Thời Sênh vẻ không hiểu, Thời Sênh giải thích, “Cha còn tiếp tục đợi, người của hắn sẽ đến. Đến lúc đó thì người vào đại lao sẽ là cha.”

Trang đại nhân được Thời Sênh nhắc nhở, vẫy tay, “Giết!”

Dù gì ông ta cũng có cái danh chính nghĩa rồi, việc đám người này

tại sao chết, đến lúc đó chỉ cần tìm một lý do là được.

Đám Cấm vệ quân bao vây người của Vũ Văn Tuần lập tức xông lên, nhưng xông lên được một đoạn, bọn họ đột nhiên quay ngược lại, cùng với người của Vũ Văn Tuần đối phó lại với Trang đại nhân.

Thời Sênh lắc đầu, cô biết mọi việc sẽ như thế này.

Ngươi muốn tạo phản, người khác cũng có thể phản kích.

Phản ứng của Trang đại nhân có chút nằm ngoài dự liệu, đối với phản ứng của đám người này, ông hoàn toàn không một chút hoảng loạn.

Cửa sổ đại diện đóng chặt, bị người khác cố gắng phá vỡ, vô số người mặc y phục đen từ bên ngoài nhảy vào cùng tham chiến.

Trang đại nhân đi xuyên qua đám người đang hỗn loạn, nhìn Vũ Văn Tuần rồi cười lạnh, “Bệ hạ, ngươi cũng quá khinh thường ta rồi, làm sao ta có thể tin tưởng bọn họ.”

Vũ Văn Tuần nắm chặt hai tay thành nắm đấm, ánh mắt đỏ ngầu ngước nhìn Trang đại nhân, đáy mắt như có một ngọn lửa đang cháy bừng bừng.

“Bệ hạ, mau chạy đi, chúng ta không đỡ nổi rồi.” Đức công công kéo Vũ Văn Tuần chạy về phía sau, “Tại sao Vệ tướng quân vẫn chưa đến chứ?”

“Bệ hạ, không cần đợi Vệ tướng quân nữa. Hắn bị ta chặn ở bên ngoài 10 dặm rồi.” Trang đại nhân nhanh chóng giải thích với Đức công công.

Nếu như hôm nay ông ta không có sự chuẩn bị kỹ càng, thì làm sao có thể ép cung được.

“Bệ hạ... mau chạy đi!”

“Bệ hạ...”

“A!”

Đại điện càng lúc càng hỗn loạn.

Minh Khâm cố gắng bảo vệ Thời Sênh chạy ra ngoài vòng chiến.

“Nữ nhi đừng có suốt ngày chém chém giết giết.” Minh Khâm cố gắng giữ chặt Thời Sênh, “Nàng muốn giết ai, ta sẽ giúp nàng.”

“Ta không muốn giết người.” Thời Sênh trừng mắt nhìn hắn.

Bản cô nương là người lỗ mãng vậy sao?

[Đúng thế mà]

Ai cho mi nói, mi muốn bị chém phải không?

[……] Hu hu hu sợ quá

Đáy mắt Minh Khâm như có những lớp sóng lăn tăn gợn nhẹ, “Biểu hiện này của cô như sắp ăn người ta rồi, còn nói không muốn giết người?”

“... Ta thực sự không muốn giết người.” Thời Sênh giải thích một cách bất lực.

Mặc dù vừa rồi cô thực sự có suy nghĩ đó, nhưng nghĩ đến việc nam chính và nữ chính có BUFF “bất tử”, thì cô đã sợ hãi rồi.

Mặc dù cô luôn muốn thử hại chết nam nữ chính, nhưng thực tế đã chứng minh, BUFF này là vô địch.

Tạm thời không tìm thấy BUG.

Chương 490: Trộm long tráo phượng (29)

Thời Sênh và Minh Khâm đứng bên cạnh tán gẫu, còn bên kia, Vũ Văn Tuần đã được người bảo vệ thoát ra khỏi đại điện.

Thời Sênh nghe nói Vũ Văn Tuần đã chạy thoát, Trang đại nhân đã cho người lục soát nghiêm ngặt khắp toàn thành.

Kết quả là, đương nhiên không tìm thấy.

Nghĩ rằng người khác là nhân vật phản diện IQ không online, dễ dàng bị ngươi tìm ra như vậy sao?

Trang đại nhân bận bịu xong cũng muốn gặp Thời Sênh, kết quả là phát hiện không thấy cô đâu cả.

Ông ta nghe người phía dưới nói là cô đã quay về Trích Tinh Lầu rồi. Trang đại nhân chỉ có thể bỏ qua rồi dự định nói chuyện với cô.

Trước tiên, phải khống chế tất cả mọi người trong hoàng cung đã.

Thời Sênh một mình quay về Trích Tinh Lầu, vở kịch ngày hôm nay cũng khá thú vị, cô phải bình tâm lại một chút.

Trích Tinh Lầu một màu đen bao phủ, Thời Sênh mở cửa sổ bước vào, trong phòng có mùi máu tanh phảng phất.

Bên cạnh cửa còn có một bóng người đang đứng đó.

Đối phương hiển nhiên không ngờ rằng, cô không vào bằng cửa chính mà đi qua cửa sổ, nên nhất thời vẫn đứng yên đó.

Thời Sênh điềm tĩnh móc ra đồ điểm hỏa.

Lục Nhược cầm thanh kiếm vẫn còn đọng máu đứng bên cạnh cửa, Vũ Văn Tuần bị đặt ở một góc, có lẽ là bị thương.

“Cô...” Vẻ mặt Lục Nhược ngơ ngác, tại sao cô không đi cửa chính, mà lại vào bằng cửa sổ?

“Ta làm sao?” Thời Sênh nheo mắt nhìn Vũ Văn Tuần không biết còn sống hay đã chết, “Các ngươi cũng biết tìm chỗ nhỉ.”

Đến chiếc ấn phù cô dán cũng mất tác dụng với bọn họ, quá dễ dàng rồi.

Lục Nhược bước vài bước đến trước mặt Vũ Văn Tuần, rồi che cho hắn ở phía sau lưng mình, “Trang Quỳnh, dù cô là con gái của Tam vương gia, thì cô cũng chỉ là một nữ nhi, không thể nào làm hoàng đế được.”

“Cô kỳ thị nữ nhi?” Thời Sênh nhướng mày.

“Tôi không kỳ thị, tôi không có ý đó, tôi...” Lục Nhược cũng không biết mình nên nói gì.

Thời Sênh lùi lại phía cửa sổ.

“Trang Quỳnh, cô định làm gì!” Lục Nhược căng thẳng hét lên.

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Đương nhiên là gọi người đến bắt các người.”

Thời Sênh nói gọi người thì đúng là gọi người đến, nhân tiện còn trói chặt Lục Nhược lại.

Trang đại nhân đích thân mang người đến.

Nhìn thấy Lục Nhược và Vũ Văn Tuần đã bị trói chặt, ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi bên cạnh bàn, nhàn nhã uống trà.

“Tiểu Quỳnh...”

Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Ông giết được bọn họ tôi rất cảm ơn ông, những chuyện khác không cần nói với tôi, Hoàng vị cái gì chứ, các người thích như thế nào thì làm thế đi.”

Trang đại nhân: “...”

Mắt Lục Nhược đỏ ngầu nhìn Thời Sênh, cô ta thực sự muốn giết chết bọn họ.

Trong lòng Trang đại nhân cũng thấy nghi hoặc, ông không hiểu rốt cuộc trong lòng đứa con gái mình nuôi lớn đang nghĩ gì.

Cô biết được thân phận của mình, cũng không hề ngạc nhiên chút nào.

Đây không phải biểu hiện của một người bình thường nên có.

Trang đại nhân liếc mắt dò xét Thời Sênh mấy lần, cuối cùng đưa người rời khỏi.

Bọn họ vừa đi, Thời Sênh liền đặt cốc trà xuống, rồi xuống lầu dán lại ấn phù.

Khi dán ấn phù, Thời Sênh bỗng nghĩ ra một vấn đề.

Vậy tên thiểu năng Minh Khâm làm sao vào được?

Lẽ nào cũng có kỹ năng đặc biệt “BUFF không nhìn thấy” giống nam nữ chính sao?

Đáng sợ.

Vừa rồi trong phòng có mùi máu tanh, nên Thời Sênh liền đổi phòng khác.

Thời Sênh không bật đèn, mà bước thẳng về phía giường.

Đi được một nửa, Thời Sênh đột nhiên dừng lại.

Trên giường... có người?

“Minh Khâm!” Thời Sênh rít kẽ răng phun ra hai chữ.

Minh Khâm đang nằm trên giường chống tay ngồi dậy, chiếc chăn trượt xuống, để lộ bờ vai và lồng ngực của hắn.

Thời Sênh: “...” Cay mắt.

Minh Khâm nghịch ngợm lọn tóc đen xõa trước người mình, “Trang tiểu thư, đêm còn dài, chi bằng chúng ta làm chuyện gì vui vẻ chút đi.”

Đúng là khốn kiếp, tên thiểu năng này dám dùng sắc mê hoặc mình.

Hơn nữa lại đúng vào thời khắc quan trọng này.

Minh Khâm thấy Thời Sênh bất động, hắn liền vén chăn bước xuống giường, may mà hắn không lõa thể, thân dưới vẫn mặc đồ.

Hắn đi chân đất đến chỗ Thời Sênh, động tác rất nhanh gọn, hắn kéo Thời Sênh vào ngực mình.

Lồng ngực ấm áp, dán sát vào mặt cô, quả tim trong lồng ngực cũng đang đập thình thịch, trầm ổn mà rất mạnh mẽ.

Hắn là Phượng Từ.

Hai tay Thời Sênh ôm chặt.

Yêu hắn thì phải chấp nhận mọi thứ thuộc về hắn.

Không!

Đối với cô, lại không như vậy.

“Ta có thể cảm nhận được, là nàng thích ta.” Minh Khâm vẫn ôm cô như vậy, nhưng giọng nói thì hơi chùng xuống, “Nhưng tại sao nàng lại không chấp nhận ta?”

Tại sao ư?

Bởi vì anh đã bọc sự ác ý của mình thành một món quà rất xinh đẹp, nếu không bóc ra thì vĩnh viễn không biết bên trong là gì.

Nhưng bóc ra rồi...

Đợi chờ tôi có thể là vực thẳm của ác mộng.

Thà rằng hắn phơi bày những ác ý của hắn một cách chân thực ra ngoài còn hơn.

“Bởi vì ngươi là loại người mà ta ghét nhất.” Thời Sênh nói rõ từng từ từng chữ.

Minh Khâm sững người, “Nhưng nàng thích ta mà!”

Không phải cô không có tình cảm với hắn, mặc dù hắn đều không hiểu chuyện này là như thế nào, nhưng hắn cũng biết, cô thực sự thích hắn.

“Đúng vậy, ta thích ngươi, nhưng không gây cản trở cho việc ta không chấp nhận ngươi.” Thời Sênh đưa tay đẩy Minh Khâm ra, “Nếu như ngươi có thể biến thành loại người ta thích, thì ta sẽ chấp nhận ngươi.”

“Nàng thích người như thế nào?” Minh Khâm nghiêm túc hỏi.

“Ta thích... Dù gì ngươi cũng không làm được.” Người đàn ông này tính cách đã như vậy rồi, chắc chắn không thể sửa được.

Minh Khâm hơi chau mày.

Hắn đột nhiên nắm lấy tay Thời Sênh, rồi kéo cô vào trong lòng mình, “Trang Quỳnh, ta đã từng nói, cả đời này nàng đừng mong có thể chạy được.”

Hắn hôn cô một cách cuồng nhiệt, giống như giông bão ập tới, còn Thời Sênh thì ngơ ngác không hiểu.

Hắn sớm đã biết được thói quen của Thời Sênh, vì vậy ngay từ đầu đã nắm lấy tay cô, ném cô lên giường.

Hắn lỗ mãng cởi y phục của cô, một chút nhẹ nhàng, ấm áp cũng không có, mà trực tiếp đi vào.

Thời Sênh đau đến mức co cuộn tròn người lại, lý trí hơi hoảng loạn của Minh Khâm đột nhiên tỉnh lại.

Người nằm bên dưới người hắn, hơi cắn nhẹ môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Làm hắn hơi hoảng, lần đầu tiên hắn không biết phải làm sao.

“Xin lỗi, ta...” Minh Khâm ôm lấy Thời Sênh, “Vừa rồi ta bị chọc tức đến phát điên rồi, ta xin lỗi.”

“Bây giờ thì ngươi hiểu tại sao ta ghét ngươi chưa?” Thời Sênh lạnh lùng lên tiếng.

Minh Khâm cứng nhắc, rồi rời khỏi cơ thể của Thời Sênh, hắn lấy chăn đắp lên cho cô, “Ta xin lỗi”

Hắn mặc y phục rồi bỏ đi.

[Ký chủ, cần gì phải vậy?] Tiếng Hệ thống vang lên.

Thời Sênh vẫn giữ tư thế vừa rồi, ánh mắt trống rỗng nhìn vào hư không.

Rất lâu sau, Thời Sênh mới nhếch môi cười, “Mi cứ thử là ta đi.”

[Nhưng trước đây, không phải cô đều có thể chấp nhận...]

“Không giống.” Thời Sênh từ trên giường ngồi dậy, “Trước nay, ta không có ý định có dây dưa gì đến bọn họ, bọn họ như thế nào, không liên quan gì đến ta.”

[Ký chủ, cô không nghĩ rằng cô muốn biến một người thành kiểu người mà cô thích, là quá cực đoan sao?]

“Ta không muốn hắn biến thành kiểu người mà ta thích, ta chỉ là...” Thời Sênh bình tĩnh lại, “Tạm thời không thể chấp nhận.”

[Vậy nếu tính cách của Phượng Từ thực sự là như vậy thì sao?]

Thời Sênh lại nằm xuống, “Vậy thì chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội nào.”

Hệ thống trầm mặc.

Không phải lần đầu tiên Hệ thống biết Ký chủ nhà mình có bệnh.

Có chút thương cảm Phượng Từ.

Gặp phải một nữ nhân trí tuệ, lại máu lạnh vô tình như vậy.

Vì sao chủ nhân có thể nhìn rõ con người cô ấy như vậy, mà nó lại chẳng hiểu chút gì cả?

Chương 491: Trộm long tráo phượng (hoàn)

Kể từ buổi tối hôm đó, Thời Sênh không gặp lại Minh Khâm.

Nam nữ chính cuối cùng cũng chạy thoát.

Với chuyện này, Thời Sênh biểu hiện, chỉ có nhân vật phản diện đấu được nam chính và nữ chính thì mới có thể là nhân vật phản diện chân chính.

Trang đại nhân trở thành bia đỡ đạn cũng đáng thôi.

Nếu như đổi lại là cô, buổi tối hôm đó cô sẽ giết luôn hai người bọn họ.

Cô không tin là có người có thể bay lên trời hay độn thổ để cứu được bọn họ.

Thôi được rồi, chuyện này cũng là không thể.

Nói cho cùng thì vận may cũng là thứ không nhìn thấy được, không sờ thấy được, nhưng lại rất trâu bò.

Do xảy ra đại sự này, Nhị hoàng tử Tây Lương đi lúc nào cũng không ai quan tâm.

Chắc chắn Trang đại nhân không thể đăng cơ, cái bia đỡ tênThời Sênh thì không làm gì cả, nên Trang đại nhân chỉ có thể đưa Vũ Văn Kính lên ngôi.

Cái gì mà để minh oan cho Tam vương gia, chẳng qua chỉ là để che mắt thiên hạ, mục đích thực sự của Trang đại nhân là nắm giữ triều chính.

Vũ Văn Kính chỉ là một đứa trẻ, bị ông ta không chế, thì có thể làm được gì?

Thời Sênh vẫn giữ chức Quốc sư, cả ngày không ăn thì lại ngủ.

Cô đã dự định không làm nhiệm vụ nữa rồi.

#Vị Ký chủ tùy hứng như thế này, cũng là lần đầu tiên Hệ thống nhìn thấy.#

Lại đến mùa đông.

Thời Sênh đứng ở chỗ cao nhất của Thất Tinh Lầu, nhìn về phía xa xăm đang có tiếng chém giết.

Thật không ngờ, nam chính và nữ chính còn chưa quay lại, Minh Khâm đã xông vào trước rồi.

Khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một năm, triều cục đã dao động hai lần.

Thời Sênh ôm lấy chiếc áo choàng, lạnh thật.

Minh Khâm đăng cơ, việc đầu tiên hắn làm là xét xử lại vụ án của Tam vương gia.

Việc thứ hai là cưới trưởng công chúa của Tây Lương.

Lúc Thời Sênh nghe được tin này, cô ngơ ngác, thẫn thờ.

[Tự mình lún sâu vào rồi chứ gì.] Giọng Hệ thống lạnh lùng, như có cả ý cười trên nỗi đau của người khác.

Thời Sênh chỉ thẫn thờ một giây, rồi lại lấy lại bình tĩnh.

[…] Không phải Ký chủ muốn giết Phượng Từ rồi cùng chết theo hắn đó chứ?

Cả hoàng cung ngập tràn trong sắc đỏ, đội ngũ rước dâu trải dài từ Dưỡng Tâm Điện đến Trích Tinh Lầu.

Thời Sênh không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

[Cô biết từ khi nào vậy?] Hệ thống rõ ràng là kích động hơn Thời Sênh.

“Khi lấy được di chiếu.” Thời Sênh nhìn đội đón dâu ở phía dưới đang càng lúc càng tiến đến gần.

Con trai thực sự của Tam vương gia chính là Minh Khâm.

Năm đó, hoàng hậu Tây Lương sinh một đôi long phượng, vì để bảo vệ ngôi vị hoàng tử, nên đã gửi đứa con gái đến Đông Tấn làm con tin.

Do Tam vương gia và hoàng đế Tây Lương có kết giao cá nhân, nên đã đồng ý giúp họ giấu kín chuyện này.

Nhưng sau đó, Tam vương gia vì muốn bảo vệ con của mình, nên không thể không thay đổi thân phận của hai người.

Năm đó, Trang Quỳnh và Minh Khâm đều bị cho uống thuốc, gương mặt nổi đầy ban đỏ, hai người tuổi tác cũng ngang nhau, chiều cao cũng xấp xỉ.

Tam vương gia nói bệnh này có thể truyền nhiễm, nên đương nhiên không có ai dám đến xem kỹ.

Minh Khâm lấy thân phận con tin được gửi đến Vân Ẩn Tự, Trang Quỳnh giả chết, được đưa đến Trang gia và khôi phục thân phận nữ nhi.

Còn Vị Ương Cung, là tẩm cung của trưởng công chúa nước Tây Lương.

Trang Quỳnh, chính là trưởng công chúa của Tây Lương.

Minh Khâm vẫn luôn biết chuyện này, nhưng hắn không nói gì cả.

Thời Sênh thấy bên dưới là một mỹ nam tuấn tú nhưng hoàn toàn xa lạ, cô cắn môi nhếch miệng cười.

Nhìn xem.

Đến dung mạo của hắn cũng đều là giả.

[Ký chủ, cô bình tĩnh một chút, anh ta che giấu cũng là điều bất đắc dĩ.]

“Ta căng thẳng gì đâu, ta cũng không nói là muốn như thế nào mà”

[…] Không thế nào vậy cô rút kiếm ra làm gì?

Minh Khâm mặc hỷ phục màu đỏ, đứng bên ngoài Trích Tinh Lầu,

tuyết rơi trắng xóa, đội ngũ đón dâu một màu đỏ rực, giống như hồng mai nở rộ giữa tuyết trắng.

Minh Khâm ngẩng đầu nhìn Thời Sênh đang đứng trên Trích Tinh Lầu.

Bất luận như thế nào, hắn cũng muốn có được cô.

Thời Sênh từ Trích Tinh Lầu nhảy xuống dưới, thân thế nhẹ nhàng rơi xuống đầu tường trong viện.

“Nàng sớm đã biết rồi?” Giọng Minh Khâm hơi khàn khàn, vô thức như hơi run lên.

Thời Sênh cười: “Ngươi thấy sao?”

“Nàng biết từ khi nào?”

“Khi ta lấy được phong thư ở Ngọc Lang Các.” Có lẽ là lương tâm Vũ Văn Mạc bất an, nên đã viết chuyện này ra.

Minh Khâm im lặng một hồi, “Hôm nay nhất định ta phải cưới được nàng.”

“Vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã?”

Ánh mắt Minh Khâm hơi chùng xuống, đang chuẩn bị bắt Thời Sênh lại, thì vô số cung tên từ ngoài bắn vào, vừa nhanh vừa nhiều như mưa tên vậy.

Thanh kiếm trong tay Thời Sênh liền vẽ một đường kiếm trên không trung, ngăn chặn vài mũi tên.

Thanh kiếm trong tay đột nhiên biến thành lớn hơn, Thời Sênh giẫm lên thanh kiếm, nghênh tiếp hàng loạt mũi tên đang phi đến.

“Trang Quỳnh!”

“Ký chủ!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, nhưng hình ảnh của Thời Sênh vẫn không dừng lại.

...

Thời Sênh trở về không gian hệ thống, đứng yên lặng trước màn hình.

Trên màn hình lặp đi lặp lại cùng một hình ảnh.

Vũ Văn Tuần đem người mò vào trong, chuẩn bị giết Minh Khâm.

Thời Sênh cưỡng chế giết Vũ Văn Tuần, không gian bỗng nhiên bắt đầu sụp đổ.

Cảnh tượng đó vô cùng kinh sợ, giống như tấm gương bị đập vỡ vậy, tất cả cảnh tượng đều trở thành vỡ vụn, màn đen từ bên ngoài lấn vào trong, xâm thực thế giới này.

Cuối cùng, Thời Sênh nhìn thấy Minh Khâm gắng sức chạy lại phía cô, ánh sáng lóe lên thì cô đã đứng trong không gian hệ thống.

[Ký chủ, xét theo hành vi của cô, sẽ tiến hành giam giữ cô trong vòng 48 tiếng.]

Thời Sênh vặn cổ, không nói gì.

Khung cảnh xung quanh cô từ từ thay đổi, cuối cùng hình thành một căn phòng nhỏ hình tròn, trong căn phòng không có gì cả, một màu trắng toát, kiểu trắng mà nhìn lâu sẽ bị chứng bệnh mù trắng.

Thời Sênh ngồi xuống, dựa vào tường.

Giết chết nam chính, không gian sụp đổ.

Đúng là rất thú vị.

Không gian sụp đổ, cũng chỉ bị giam giữ 48 tiếng, còn tưởng rằng có hình phạt nào đáng sợ!

Lúc này Hệ thống đang tố khổ với chủ nhân của nó.

[Chủ nhân, người hãy nhìn cô ấy, người nhìn tư tưởng của cô ấy kìa, tôi không chịu nổi cô ấy nữa rồi.]

Hình ảnh người trên màn hình vẫn mơ hồ, “Thông tin cô ấy cung cấp cho cậu, chỉ là thứ cô ấy muốn cậu được biết.”

[…] Hệ thống nghĩ đến dáng vẻ đắc ý của Ký chủ khi nó quét cơ thể cô ấy.

Gần đây cô đều biết nó đang nghĩ gì...

Ký chủ này đúng là muốn lên trời rồi.

[Chủ nhân, vì sao trong không gian này sao cô ấy lại bài xích Phượng Từ?] Rõ ràng đều là cùng một người, cô ấy cũng thừa nhận là thích hắn, nhưng tại sao lại không chấp nhận?

Nó thực sự không hiểu mạch suy nghĩ trong đầu Ký chủ.

“Bởi vì cô ấy sợ.”

Sợ? Sợ cái gì? Cô ấy cũng biết sợ?

Hệ thống càng ngơ ngác không hiểu.

“Có lẽ là sợ mình sẽ yêu Phượng Từ. Một Phượng Từ như vậy, có sức hấp dẫn chí mạng đối với cô ấy, nhưng cô ấy lại quá lý trí, phải hiểu rõ ràng điểm này, sau này đừng chọn mục tiêu như vậy, cậu càng ép cô ấy, cô ấy càng lý trí.”

[…]Thực tế đã chứng minh, những lời Ký chủ nói hoàn toàn không đáng tin.

Chủ nhân quả nhiên rất hiểu cô ấy.

Oa oa oa, mong chủ nhân bảo vệ.

Thời Sênh bị giam đủ 48 tiếng thì được thả ra.

Hệ thống không nói một lời nào, mà tự hiển thị một loạt thông tin.

Tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -192 000

Giá trị sinh mệnh: 20 (làm cho không gian sụp đổ, Giá trị sinh mệnh giảm một nửa)

Tích lũy: 30 000

Cấp nhiệm vụ: B

Đánh giá nhiệm vụ: 40

Nhiệm vụ ẩn giấu: không hoàn thành

Phần yhưởng Nhiệm vụ ẩn giấu: Không

Nhiệm vụ phụ tuyến: không hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Không (trừ 4000 điểm tích lũy)

Đạo cụ: “Vương miện nữ vương”, “Trái tim Quỷ vương”, “Ám Dạ”

Thời Sênh nhìn thấy những thông tin không thể thảm hại hơn được nữa, chỉ biết thở dài.

Nhân phẩm còn trừ đi hơn 3 vạn.

Cái đầu của nam chính đúng là đáng giá thật.

Nhưng... cái cảm giác giết được hắn đúng là không tệ.

[…] Ký chủ đen tối thật đáng sợ.

[Có vào không gian tiếp theo không...]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Chương 492: Ảnh hậu hạng nhất (1)

“Thâm Thâm, vừa nãy đạo diễn Chung gọi điện thoại cho chị nói nữ diễn viên chính của “Nắng gắt” đã được ấn định rồi, là một người mới… Lúc em đi thử vai, không phải đạo diễn nói chắc chắn là em rồi sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi ý định vậy.”

Thời Sênh nhìn người phụ nữ đang nói liên hồi không chịu dừng trước mặt mình, vẻ mặt đần ra.

Hoàn toàn không hiểu chị ta đang nói cái gì.

“Em ngẩn ngơ cái gì thế?”Người phụ nữ vội vã hỏi.

Phim chiếu dịp Tết?

Giới giải trí sao?

Thời Sênh liên tục chớp mắt, chầm chậm đáp: “Em muốn môt mình yên tĩnh.”

Phải thu nạp tình tiết truyện trước mới được, nếu không hoàn toàn không thể hiểu được chị ta đang nói cái gì.

Người phụ nữ liếc nhìn Thời Sênh, thấy sắc mặt cô không tốt, nghĩ rằng một việc lớn như thế này, có lẽ trong lòng cô nhất định cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận chút nào.

“Chị đi gọi điện thoại hỏi xem tình hình thế nào. Em cũng đừng nghĩ

nhiều. Bây giờ vẫn chưa có họp báo ra mắt chính thức, việc gì cũng đều chưa chắc chắn.”Người phụ nữ vỗ vỗ vai của Thời Sênh sau đó cầm lấy điện thoại rời khỏi phòng.

Thời Sênh đứng dậy khóa cửa phòng lại. Đến lúc này cô mới bắt đầu thu nạp tình tiết truyện.

Đây là một câu chuyện trọng sinh báo thù trong giới giải trí.

Nữ chính là Ôn Kiều, kiếp trước hôn nhân đổ vỡ, cứ cho rằng bản thân được gả cho một người đàn ông tốt, vì anh ta mà từ bỏ sự nghiệp, từ bỏ tất cả.

Kết quả là đến lúc chết mới hiểu ra rằng bản thân mình đã lấy phải một gã tồi.

Nữ chính đầu thai trọng sinh trở về lúc mới bước chân vào làng giải trí. Trọng sinh một lần, nữ chính đương nhiên phải mạnh mẽ vươn lên, phải đứng trên đỉnh cao của làng giải trí.

Bởi vì biết bước chuyển ngoặt sau này, nữ chính đã giành được không ít tài nguyên, lại có kỹ năng diễn xuất, nhờ vậy mà sự nghiệp cứ lên lên như diều gặp gió.

Tham gia bữa tiệc chúc mừng thành công hôm đó, nữ chính bị người khác hạ độc, sau đó gặp được tổng tài Tô Mộ Viễn, người về nước tiếp nhận công ty giải trí của nữ chính. Hai người cứ thế tự nhiên ở cạnh bên nhau.

Kết quả lả ngày thứ hai tin tức trên báo ùn ùn kéo đến.

Nam chính cho rằng việc này là do nữ chính cố tình giở thủ đoạn làm lớn chuyện, lúc mới bắt đầu không hề thích nữ chính, thế nhưng sau

này dần dần bị nữ chính thu hút.

Có nam chính tổng tài ở cạnh, việc nữ chính đạt đến vị trí đỉnh cao quả thực là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Còn Nguyên chủ Lam Thâm là đại tiểu thư của doanh nghiệp Lâm Thị, từ nhỏ đã bước chân vào giới giải trí, tham gia không dưới mười tác phẩm kinh điển.

Đặc biệt hơn là dù tuổi còn trẻ như vậy nhưng Nguyên chủ đã giành được vòng nguyệt quế ảnh hậu.

Nguyên chủ lẽ ra sẽ tham gia diễn bộ phim chiếu vào dịp Tết “Nắng gắt”, để sự nghiệp của cô càng tiến thêm một bước.

Thế nhưng nữ chính trọng sinh đã biết trước cơ hội quan trọng, cướp mất vị trí nữ chính trong phim “Nắng gắt.”

Cũng vì thế mà Nguyên chủ bỏ lỡ mất cơ hội phát tiển tốt nhất ở nước ngoài.

Một người đã có tiếng tăm như Nguyên chủ đóng phim cần phải lựa chọn kịch bản một cách kỹ càng.

Cứ những vai mà cô chọn, nữ chính đều sẽ cướp đi. Khoảng thời gian đó, những vai diễn tốt của Nguyên chủ đều gần như không có, thậm chí phải đi đến bước làm diễn viên phụ cho nữ chính.

Ban đầu Nguyên chủ cũng không để tâm. Thế nhưng nữ chính hết năm lần bảy lượt cướp đi đất diễn của cô, lại còn mỗi lần đều cướp được thành công, Nguyên chủ đương nhiên sẽ có đôi phần không thể chịu được, bắt đầu sai người đàn áp nữ chính.

Nhưng nữ chính càng chiến đấu lại càng dũng cảm, chính là kiểu cô càng tạo áp lực cho tôi, tôi lại càng phải kiên cường.

Dưới sự chèn ép của Nguyên chủ, nữ chính tuy rằng có chút bất lợi, thế nhưng kết quả tựu chung lại đều vẫn rất tốt, con đường minh tinh lại càng ngày càng thuận lợi.

Ngược lại, Nguyên chủ bởi vì sự tồn tại của nữ chính mà trong lòng luôn luôn bất an, những vai diễn phụ cũng vì thế mà không thể diễn một cách có thần như trước, phong độ cứ thế tuột dốc không phanh.

Vào đúng giai đoạn hai người tranh đấu căng thẳng nhất thì chuỗi tiền vốn của Lam Thị xảy ra vấn đề.

Vì Lam Thị, Nguyên chủ lên kế hoạch tạo dựng quan hệ với nam chính.

Muốn cướp nam chính, việc này còn phải nói sao, vì người đàn ông của mình, nữ chính lập tức khởi động kiểu mẫu đe dọa.

Vốn tinh thần và sức lực đều kiệt quệ, Nguyen chủ bị nữ chính trọc tức vài phen, lại càng không có cách nào tập trung tinh thần, lúc đóng phim bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, trưc tiếp được đưa vào bệnh viện.

Trong thời gian cô ở bệnh viện, nữ chính lập tức tuyên bố đính hôn với nam chính, mối quan hệ giữa hai người họ chính thức được xác thực.

Đến nước này thì một nữ phụ như cô còn có thể làm được gì nữa đây.

Nguyên chủ cuối cùng được gả cho một lão già nát rượu, thế nhưng

Lam Thị vẫn là chưa thể vượt qua được đại nạn khó khăn này. Người thân duy nhất của Nguyên chủ là anh trai Lam Thanh, bởi sự việc của Lam Thị cùng với việc của cô đã khiến anh quá kiệt sức, cuối cùng chết vì tai nạn ô tô.

Nữ chính chết vì một ca khó sinh. Ngày cô đi sinh hôm đó, cũng đúng vào ngày mà nữ chính đi sinh. Cả hai người cùng được đưa vào một bệnh viện, kết quả là chỉ có duy nhất một bác sĩ có thể làm phẫu thuật.

Nam chính có quyền có thế, đương nhiên sẽ lôi được vị bác sĩ đó qua bên phòng nữ chính.

Đợi đến lúc bác sĩ đỡ đẻ cho nữ chính xong, Nguyên chủ đã không thể tiếp tục chống đỡ được nữa mà chết trên bàn phẫu thuật, đứa trẻ cũng không thể cứu sống được.

Nguyên chủ có hai nguyện vọng.

Nguyện vọng thứ nhất là giữ lại Lam Thị, bảo vệ Lam Thanh và nguyện vọng thứ hai là báo thù.

Nữ chính cướp mất vãi diễn của cô coi như không tính toán cũng được, nhưng cuối cùng khi sinh em bé, rõ ràng là cô được đẩy vào phòng phẫu thuật trước, thế nhưng nam chính chỉ cần một câu hạ lệnh cô liền bị ném bỏ ở phòng phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ.

Tiếp nạp xong tình tiết truyện, Thời Sênh thở dài một hơi.

Câu chuyện này…

Hoàn toàn là hư cấu.

Mẹ nó chứ chỉ có mỗi cái bệnh viện đó sao? Cả cái thành phố lớn như vậy bệnh viện nhiều như sao. Tại sao lại cứ phải nhất định ở cái bệnh viện đó mới chịu sinh em bé chứ?

Cho dù nam chính có lôi kéo bác sĩ sang bên nữ chính, vậy thì đổi bệnh viện khác là được mà, tại sao lại không đổi chứ?

Não của cả một đám người có phải đều bị bọn xác sống ăn hết rồi không?

Chỉ vì để nữ phụ ác độc chết một cách thê thảm mà tác giả lại dã man đến vậy.

Thời điểm cô đến đây chính là thời điểm quan trọng mà nữ chính cướp đi bộ phim chiếu dịp Tết “Nắng gắt”.

Nữ chính có thể cướp được về tay mình bộ phim này hoàn toàn là vì trước đó cô ta đã tiếp xúc với linh hồn của bộ phim - nhà biên kịch Ngải Duy Tư, cho nên cô mới cướp được vai nữ chính của bộ phim này.

Cô hiện giờ muốn đi giành lại vị trí đó không phải là không được, chỉ là…

Không có nhiều hứng thú, vẫn là nên bỏ qua.

Quản lý của Nguyên chủ tên là Trần Nguyên, trong giới được gọi là ngón tay vàng. Trần Nguyên đã từng dẫn dắt, quản lý rất nhiều người, thế nhưng người mà cô quản lý từ đầu đến cuối lại chỉ có một mình Nguyên chủ.

Người trong giới ai ai cũng đều ngưỡng mộ Nguyên chủ có một người quản lý tốt như vậy.

Vị quản lý này cũng coi như đối xử với Nguyên chủ không hề tệ. Cuối cùng khi Nguyên chủ gặp chuyện, cô còn cố gắng đi tìm quan hệ khắp nơi, muốn giúp Nguyên chủ một tay.

Thế nhưng khi đó Nguyên chủ đã đắc tội với nam chính, những người đó đều phải kiêng dè thế lực của nam chính, đâu có ai dám giúp đỡ Nguyên chủ.

Thời Sênh ngồi trong phòng một hồi lâu sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Trần Nguyên ở bên ngoài đi qua đi lại gọi điện thoại. Không biết người đầu dây bên kia nói những gì khiến Trần Nguyên tức giận kinh khủng đến ném điện thoạn xuống nền đất.

Điện thoại bị đập mạnh xuống nền đất, màn hình vì bị chịu một lực mạnh mà nứt thành vô số đường chồng chéo lên nhau.

Thời Sênh: "…"

Ừm… Vị quản lý này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tính tình là quá nóng nảy, lại còn thích đập điện thoại.

Một tháng chị ta thay điện thoại đến ba bốn lần.

"Thâm Thâm." Trần Nguyên nhìn thấy Thời Sênh bước ra ngoài, biểu cảm có đôi phần đông cứng, thế nhưng vẫn cố nặn ra một ý cười: "Gần đây vẫn còn vài bộ phim, chị đi thảo luận một lát, nếu như hợp chị sẽ để em thử xem sao."

Thời Sênh nghe Trần Nguyên nói xong, thản nhiên gật gật đầu, "Chị Trần nhất định sẽ tốt thôi."

Trần Nguyên biết rất rõ tính cách của Lam Thâm rất tốt, thế nhưng lần này chị có chút không quen.

Nhưng khi chị liếc nhìn sắc mặt của Thời Sênh, cũng chỉ có thể cố nuốt tiếng thờ dài xuống mà thôi.

“Nắng gắt”bộ phim đó là một tác phẩm lớn, đến nam tam nữ tam cũng chỉ là sao hạng B.

Không biết cái ả tên Ôn Kiều từ đâu chui ra mà lại có thể có được vị trí vai nữ chính, việc này nếu nói không có vấn đề gì mờ ám thì không ai tin.

“Chị Trần, có gì ăn không?” Thời Sênh xoa xoa bụng, nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên: “…”

Tức cũng đã tức đến no rồi, cô ấy còn nhớ đến việc ăn nữa.

Trần Nguyên vẫn ra ngoài gọi người mua cơm. Thời Sênh ăn uống no đủ xong, Trần Nguyên lại bắt đầu gọi điện thoại.

Haizz, giới giải trí à!

Chương 493: Ảnh hậu hạng nhất (2)

Đối với giới giải trí, Thời Sênh thực sự không có một chút cảm hứng nào cả. Cũng may lần này Nguyên chủ không có nhiệm vụ yêu cầu phải đưa cô ta trở thành đỉnh cao trong giới giải trí.

Trần Nguyên trước đó đã ra ngoài rồi, Thời Sênh ngán ngẩm đổi kênh ti vi.

Bây giờ nữ chính và nam chính hai người đó vẫn chưa gặp được nhau. Nam chính lúc này có lẽ vẫn đang ở nước ngoài.

Thời Sênh mò lấy điện thoại ra, gửi cho Lam Thanh một dòng tin nhắn wechat.

Lam Thanh vừa kết thúc một cuộc hội nghị, đang day day hai huyệt thái dương thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Anh trượt mở màn hình liền nhìn thấy dòng tin nhắn.

--- Anh, có thời gian không? Em mời anh ăn một bữa thịnh soạn.

Vẻ mệt mỏi trên gương mặt Lam Thanh bỗng như được gạt bỏ sạch sẽ. Ngón tay anh nhanh chóng lướt trên màn hình điện thoại trả lời.

--- Người lúc nào cũng bận rộn sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi mời anh đi ăn vậy? Địa điểm em chọn, có cần anh qua đón em không?

--- Để em qua đón anh.

Lam Thanh nhìn vào mấy từ này, lắc lắc đầu cười. Nha đầu này không biết lại định giở trò gì đây.

Lam Thanh gọi người vào để chỉ đạo những việc tiếp theo cần phải làm của tiến trình. Cả gương mặt thư ký biểu lộ vẻ đã hiểu rõ ràng.

Nhất định lại là đại tiểu thư hẹn tổng tài, nếu không thì tổng tài sẽ không đời nào thoái thác công việc.

Người trong công ty đều âm thầm đặt cho Lam tổng tại một danh hiệu - cuồng vương chiều em gái.

Thời Sênh cho xe dừng bên dưới cửa công ty của Lam Thanh, đợi Lam Thanh xuống dưới.

Trong xe đang mở một bài hát, tiết tấu rất nhẹ nhàng thoải mái, cũng không biết Lam Thâm đã tìm nó ở đâu.

“Cụp cụp — ”

Bên ngoài đột nhiên có người kéo cửa xe. Thời Sênh khẽ nghiêng đầu nhìn. Người đứng trước xe đang đội một chiếc mũ lưỡi trai, đầu cúi thấp xuống, không thể nhìn rõ khuôn mặt như thế nào.

Cả người đều ăn mặc như một tên côn đồ, vừa nhìn đã thấy không phải là một người tốt đẹp gì.

Thời Sênh lặng lẽ nhìn hành động như một kẻ tâm thần của tên đó.

Không phải là cô chưa khóa cửa xe đấy chứ?

Tên đó kéo hai lần đều không mở cửa xe ra được. Nhìn thấy người trong xe không có ý định mở cửa cho mình liền chạy một mạch về hướng khác. Đằng sau còn có cả một đám người ăn mặc giống như côn đồ, ầm ầm chạy đến phía trước xe cô.

Thời Sênh: "…" Lũ trẻ bây giờ đúng là rất năng động hoạt bát.

"Cộc cộc."

Thời Sênh nhìn thấy người bên ngoài là Lam Thanh, lúc này mới chịu mở cửa xe.

Lam Thanh nhanh chóng lên xe, đóng cửa xe, động tác vô cùng lưu loát nhanh nhẹn.

Lam Thanh dung mạo rất sáng sủa. Khi thay bộ âu phục ra, nói anh là một sinh viên đại học cũng không hề quá. Khí chất trên người anh cũng rất dịu dàng, đáp ứng đầy đủ yêu cầu của một người đàn ông ấm áp.

"Trên mặt anh có gì à? Vừa lên xe đã nhìn chằm chăm anh thế."Lam Thanh cảm thấy kỳ lạ, sờ sờ lên má mình.

Thời Sênh toe toét cười, "Không có, là em thấy anh hình như lại đẹp trai hơn rồi."

"Thôi đi, có thể nghe câu khen anh này từ miệng của em, chắc chắn là có chuyện. Nói đi, lại định giở trò gì nào."Lam Thanh đọc được rõ âm mưa của em gái mình.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, khởi động xe, "Em chỉ đơn thuần là khen anh một chút thôi mà."

Trước đây rốt cuộc Nguyên chủ đã dùng chiêu này để xin anh trai “ba tốt” làm rất nhiều việc.

Bổn cô nương đây chỉ khen anh ta một chút mà anh ta liền nhận ra âm mưu rồi.

“Vậy thì phải đa tạ công chúa điện hạ rồi.”Lam Thanh cởi hẳn âu phục đang mặc trên người, tiện tay ném ra đằng sau, “Ơ kìa, công chúa điện hạ chúng ta định đi đâu dùng cơm đây?”

“Bài giá Di Hồng Lầu.”Thời Sênh nhìn Lam Thanh làu bàu.

Hai anh em nhà này ở cùng với nhau thật ra cũng khá nhẹ nhõm, thoải mái.

Thời Sênh lái xe đến Nhất Hồng Lầu.

Đúng vậy, nơi đây được gọi là Nhất Hồng Lầu, nhưng là bởi vì âm đọc giống với Di Hồng Lầu cho nên không ít người đều đùa gọi chỗ này là Di Hồng Lầu.

“Thái tử gia, đến rồi ạ.”Thời Sênh chớp chớp mắt nhìn Lam Thanh.

Lam Thanh trợn tròn mắt, vươn vai một cái rồi xuống xe.

Những người được tiếp đãi ở đây đều là quan chức quyền quý, an ninh rất tốt, nhà báo không thể nào vào được.

Chờ thức ăn đang được chuẩn bị, Lam Thanh vẫn không từ bỏ câu hỏi ban nãy, “Bảo bối, em có chuyện gì thì mau nói rõ ra đi, em như thế này làm anh trai đây chỉ thấy có chút hoảng loạn đó.”

Thời Sênh: “…” Bổn cô nương đây thực sự chỉ đơn thuần mời anh

ăn cơm thôi.

Anh đừng có mở sức tưởng tượng nhiều như vậy có được không.

“Anh quen biết với Tô Mộ Viễn à?” Thời Sênh cảm thấy bản thân không nói gì đó thì Lam Thanh sẽ không thể ăn ngon bữa cơm hôm nay.

“Tô Mộ Viễn? Tô Mộ Viễn nào?”

Anh quen biết với mấy người tên Tô Mộ Viễn vậy hả.

“Chính là cái người biết rõ về giải trí đó.”

“Anh ta à.” Lam Thanh cau mày, hoài nghi nhìn chằm chằm Thời Sênh, “Là bạn học thời đại học của anh. Em hỏi anh ta làm gì? Anh nhớ là anh ta còn đang ở nước ngoài. Em gặp anh ta lúc nào vậy?”

“Bạn học cùng đại học?”Chuyện này tình tiết trong chuyện không hề nhắc đến.

“Cũng coi là như vậy. Trước đây khi anh đi du học bên nước ngoài, có học cùng lớp với anh ta được vài tháng, sau đó chẳng phải là anh về nước đó sao?”

Chính là giai đoạn đó bác trai Lam và bác gái Lam xảy ra chuyện, Lam Thanh phải về nước tiếp quản tập đoàn Lam Thị.

“Em hỏi để làm gì.” Ánh mắt Lam Thanh nhìn Thời Sênh đã chứa đầy sự phòng bị, “Bảo bối, không phải là em đã thích anh ta rồi đấy chứ?”

Thời Sênh ném cho Lam Thanh một cái trợn mắt, nghĩ cùng nhiều thật đấy.

“Hợp đồng của em chẳng phải là sắp đến hạn rồi sao? Nghe ngóng một chút tình hình hiện giờ của mấy công ty giải trí.” Thời Sênh thuận miệng nói lung tung.

“Hợp đồng của em còn một năm nữa mới hết hạn, em đừng có mà nói lung tung.” Lam Thanh trực tiếp vạch trần Thời Sênh, “Nói, có phải là em đã thích anh ta rồi không.”

Là một người anh được mệnh danh là "cuồng vương chiều em gái", cho nên hợp đồng của em gái anh đều phái người đi lo liệu, sao có thể không rõ được chứ.

“Con người Tô Mộ Viễn này, không hề đơn giản, không phải là người mà em có thể kiểm soát được. Nếu như em muốn tìm bạn trai, nhất định phải tìm dạng bạn trai dễ bắt nạt một chút. Tô Mộ Viễn tuyệt đối không được. Anh ta là một con cáo giá bla bla bla…”

Thời Sênh: “…” Để cái thứ miệng nhà anh hạ thấp nam chính.

Không dễ dàng gì mãi mới đợi được thức ăn mang lên, lúc này Thời Sênh mới dùng đồ ăn ngon để chẹn họng Lam Thanh lại.

Thế nhưng, sau khi ăn xong, Lam Thanh lại bắt đầu tiết mục tẩy não.

“Em thật sự chỉ là tiện thể hỏi một chút thôi.” Thời Sênh không còn lời nào để nói.

“Thật không?” Lam Thanh vẻ mặt biểu hiện rõ biểu cảm ‘anh không tin, em nhất định là đang lừa anh.’

“Thật mà, em mà lừa anh, em sẽ… tăng thêm mười cân.”

Lời thề độc đáng sợ hơn cả cái chết của con gái cũng đã thề rồi, anh mà còn không tin vậy thì bổn cô nương đây cũng không còn cách nào.

Ông anh trai này sao lại khó hầu hạ đến thế chứ.

Lam Thanh trầm tư suy nghĩ một lúc, lúc này mới gỡ bỏ cái biểu cảm anh không tin đó xuống, “Tạm thời tin em vậy.”

Thời Sênh lái xe đưa Lam Thanh về công ty, tiện miệng hỏi một câu, “Anh, anh có quen biết cấp cao nào trong đội phim “Nắng gắt” không?”

“Sao thế?” Lam Thanh cúi đầu nhìn điện thoại, đột nhiên nghe thấy câu hỏi này của Thời Sênh cứ thế mà ngẩng đầu lên.

Đội phim “Nắng gắt” anh biết. Em gái nhà mình chẳng phải đã đi thử vai rồi sao? Dựa vào thực lực của nó có lẽ đã nắm chắc vai chính rồi, sao bây giờ lại hỏi vấn đề này.

“Ồ, em muốn đi cửa sau.” Thời Sênh cả khuôn mặt tỏ vẻ thản nhiên.

Lam Thanh bị làm cho kinh ngạc đến mức điện thoại cầm trong tay bị rơi xuống gầm xe, phát ra một tiếng ‘toong’.

“Bảo bối à, em bị chịu kích động à?” Lam Thanh thò tay sờ sờ trán của Thời Sênh.

Em gái của nhà mình là tự nhiên muốn đi cửa sau.

Trước đây anh khuyên nó đi cửa sau, nó đều không chịu, nói gì mà phải dựa vào năng lực của bản thân.

Sao hôm này đột nhiên lại nói với anh như vậy, nó muốn đi cửa sau?

“Em đang lái xe đấy, làm cái gì thế.” Thời Sênh gỡ tay của anh ra.

“Diễn viên nữ chính của “Nắng gắt” không phải em đã nắm chắc rồi sao?”Lam Thanh rất lâu sau mới định thần lại giọng nói của mình.

“Bị người khác chơi xấu cắt bỏ rồi.”

Nghe xong lời của Thời Sênh, Lam Thanh cuối cùng cũng đã trấn tĩnh lại. Trong giới giải trí bị người khác chơi xấu là một chuyện thường xuyên xảy ra, anh có thủ đoạn, tôi có mưu kế, để xem ai sẽ hơn một bậc nữa.

Thế nhưng dám chơi xấu cả em gái của nhà mình thì không thể được.

Lam Thanh cúi người nhặt điện thoại lên, "cuồng vương chiều em gái" Lam Thanh bắt đầu lên mạng: “Muốn vai nào, có anh trai ở đây, em cứ tùy ý chọn.”

Chương 494: Ảnh hậu hạng nhất (3)

Lam gia hiện giờ vẫn còn là một gia tộc nhà cao cửa rộng, sự nghiệp phát triển. Có Lam Thanh ra mặt, Trần Nguyên rất nhanh sau đó nhận được điện thoại của đoàn phim “Nắng gắt”, để Thời Sênh đi thử vai nữ phụ chính trong phim.

Trần Nguyên cúp điện thoại, vẻ mặt là biểu cảm không hiểu chuyện gì cả, “Người trong đoàn phim “Nắng gắt”có phải bị cửa đập trúng đầu rồi không? Để em phải đi làm nền cho một người mới.”

“Chị Trần, thời gian.”

“Thời gian gì cơ?” Trần Nguyên cầm điện thoại đi đến chiếc xô-pha trước mặt Thời Sênh rồi ngồi xuống.

“Thời gian thử vai đó.”

Trần Nguyên: “…”

Không những người trong đội phim “Nắng gắt” đầu bị đập trúng cửa, mà đến cả nghệ sĩ của nhà chị đầu cũng bị cửa đập vào rồi.

“Thâm Thâm à, vai diễn này tuy rằng là nữ phụ chính, nhưng mà nhân vật lại không được yêu thích, kết cục cuối cùng cũng không được tốt đẹp, càng huống hồ dựa vào địa vị của em, đâu cần đi diễn cái gì mà nữ phụ chính chứ.”

Thời Sênh: “…”

Ông anh trai tiện lợi của cô đã đi cửa sau để lấy cho cô vai diễn này, không đi có phải là sẽ có lỗi lắm không, phải bỏ ra một đống tiền như vậy.

“Chị Trần, em là đi làm vật biểu tượng mà.” Thời Sênh làm biểu cảm sâu hiểm khó dò.

Bổn cô nương chỉ là muốn đi thăm dò nữ chính thôi.

Trần Nguyên phân tích mọi góc độ, hết hướng này sang hướng khác cho Thời Sênh hiểu, cuối cùng vẫn không thể khiến cô từ bỏ ý định nhận vai diễn này.

Chị chỉ đành miễn cưỡng đưa cô đi thử vai.

Quá trình thử vai rất thuận lợi. Vai diễn này bởi vì có chút đặc biệt cho nên bao lâu nay vẫn chưa tìm được người thích hợp. Đây cũng chính là lý do Thời Sênh đi cửa sau để có được vai diễn này.

Nguyên tác trong truyện, nhân vật này cuối cùng phải tìm diễn viên một cách qua loa, vội vàng lại cũng không có điểm gì đặc sắc cho nên bị bôi nhọ không ít.

Thời gian bắt đầu bấm máy là một tuần nữa và địa điểm quay phim là ngoại ô.

Trần Nguyên ở độ tuổi này, trong tay còn có những nghệ sĩ khác, đương nhiên không thể đi cùng Thời Sênh, cho nên đã điều cho cô hai người trợ lý.

Thời Sênh cảm thấy bản thân mình giống như một tiểu thư con nhà giàu sang quyền quý, hai người trợ lý nào có đủ, lại thêm hai người

trợ lý toàn năng được điều từ chỗ Lam Thanh cũng đến để phô trương.

“Nắng gắt” là một bộ phim nói về luân lý tình người, phần đầu tiên địa điểm được chọn để quay phim là ở khu vực điện ảnh của thành phố D.

Thời Sênh không đi cùng đoàn làm phim qua đây, mà ngồi máy bay riêng của Lam Thanh.

Đúng vậy, cuồng vương chiều em gái Lam Thanh phải đi công tác ở thành phố D nửa tháng.

Thật ra Thời Sênh rất nghi ngờ việc Lam Thanh đi công tác chỉ là giả, còn việc chạy đến đây xem cô quay phim mới là thật.

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, cô quay phim ở thành phố D, Lam Thanh liền công tác ở thành phố D.

Để thuận tiện cho việc Thời Sênh quay phim, đến khách sạn để cô nghỉ ngơi Lam Thanh cũng chọn nơi gần nhất với địa điểm quay phim.

Thế nhưng đạo diễn khi đó đã ở khách sạn cho nên Thời Sênh và Lam Thanh liền trực tiếp lợi dụng món hời của đoàn phim.

“Bảo bối, tối nay muốn ăn gì.” Lam Thanh tựa người vào cửa kính trên sân thượng, cả khuôn mặt đều viết lên ba chữ to đùng “chiều chiều chiều.”

Thời Sênh im lặng một lúc, “Không phải anh đến đây để làm việc sao?”

“Làm việc cũng cần ăn cơm chứ, anh trai em cũng đâu phải siêu nhân.”

“Tùy anh thôi.”Thời Sênh chỉnh lại quần áo.

Hai người đang chuẩn bị ra ngoài thì trời bỗng sấm sét đùng đùng, ào ào ào bắt đầu đổ mưa. Lam Thanh mặt mày phiền muộn đành phải gọi đồ ăn của khách sạn giải quyết ngay trên phòng.

Ăn cơm xong, Lam Thanh xoa xoa đầu của Thời Sênh, “Bảo bối à, mau mau nghỉ ngơi sớm nhé. Anh trai em phải đi kiếm tiền nuôi em đây.”

“Chúc anh ngủ ngon.” Thời Sênh làm vẻ mặt của môt đứa bé ngoan ngoãn.

Sau khi Lam Thanh rời khỏi phòng, Thời Sênh gọi điện thoại báo cáo với Trần Nguyên. Trần Nguyên ở đầu dây bên kia dặn dò bla bla bla đủ thứ.

Thời Sênh cứ thế đặt điện thoại xuống để chị ta càu nhàu. Trần Nguyên chưa đến bốn mươi tuổi, sao lại có thể giống mấy người già như vậy.

Đúng lúc cô chuẩn bị đi tắm thì bên ngoài đột nhiên vọng vào tiếng cãi nhau om sòm.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào cửa phòng một lúc, đôi mắt khẽ di chuyển rồi tiến đến cửa mở ra.

Bên ngoài hành lang đã tập trung không ít người, toàn bộ sự chú ý được dồn vào hai cô gái trẻ.

Trong đó, một người đứng chắn trước cửa phòng, dường như không muốn để người còn lại vào trong.

“Tôi thích căn phòng này, cô nhường cho tôi thì có làm sao, tốt xấu gì thì tôi cùng là tiền bối của cô.” Cô gái vừa nói câu nói này mặc một chiếc váy màu đỏ rực, trang điểm rất đậm, vô cùng lòe loẹt.

Đặc biệt là đường rãnh trước ngực, khiến người khác nhìn vào chỉ muốn xé toạc cái lớp vải vô duyên chướng mắt đó đi, để thỏa mãn ngắm nhìn.

“Mạnh tiểu thư, phòng là do đạo diễn đã phân chia trước đó. Chị có ý kiến gì thì đi tìm đạo diễn nói chuyện.” Cô gái bị người mặc váy đỏ đứng chắn trước mặt không bị làm cho tức giận, chỉ bình tĩnh trả lời.

Cô gái đó mặc đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, nhìn tinh thần có vẻ rất đặc biệt.

Diện mạo lại thiên về vẻ đẹp ngọt ngào, đuôi mắt có một nốt ruồi hứng lệ khiến vẻ đẹp ngọt ngào của cô ta tăng thêm vài phần thần thái.

Ôn Kiều, nữ chính đại nhân.

Còn cô gái mặc váy đỏ là Mạnh Thi Nhiên, minh tinh hạng B, năm nay có mong muốn lên minh tinh hạng A, nghe nói là diễn viên nghiệp dư.

Sau lưng Mạnh Thi Nhiên này có người chống lưng, khi nổi tiếng rồi thì bắt đầu kiêu ngạo, hống hách. Người trong giới ai đắc tội với cô ta đều không có kết cục tốt đẹp.

Căn phòng Ôn Kiều được chia là một phòng hứng ánh sáng tốt, lại to

hơn phòng của Mạnh Thi Nhiên một chút nên cô ta đương nhiên là không hài lòng.

Nếu như là nghệ sĩ khác, khi Mạnh Thi Nhiên đề cập đến việc đổi phòng chắc chắn sẽ không nói hai lời mà nhường cho cô ta.

Thế nhưng Ôn Kiều sống lại một kiếp, cô đã thề là những thứ thuộc về bản thân mình sẽ tuyệt đối không nhường cho người khác.

Hai người này đáng mặt làm đối thủ của nhau rồi.

“Tìm đạo diễn cái gì, cô nhường phòng cho tôi là được rồi.” Mạnh Thi Nhiên không vừa ý nhìn Ôn Kiều.

“Kiều Kiều, hay là em nhường phòng cho chị Mạnh đi.” Lúc này cả một tầng của khách sạn đều là người của đoàn làm phim, thấy hai người đang tranh cãi, không tránh khỏi có người nhắc nhở Ôn Kiều.

Mạnh Thi Nhiên đã có danh tiếng trong giới, nhưng Ôn Kiều lại đến một tác phẩm cũng không có, như vậy đấu với Mạnh Thi Nhiên, đối với cô rất không có lợi.

Ôn Kiều hít một hơi thật sâu, “Phòng giống như thế này không chỉ có một phòng, Mạnh tiểu thư nếu như muốn thì đặt lại một phòng khác là được, tại sao lại cứ nhất thiết phải là phòng của tôi. Mạnh tiểu thư, Ôn Kiều tôi đây chưa từng có chỗ nào đắc tội với chị. Chị như vậy có phải là đang cố ý nhằm vào tôi không?”

Mạnh Thi Nhiên bị câu hỏi của Ôn Kiều làm cho có đôi phần khó xử, lúng túng.

Mọi người ai cũng đều nhìn ra là cô ta đang cố tình nhằm vào Ôn Kiều, thế nhưng cô lại tùy tiện nói ra như vậy, truyền ra người ngoài

lại phải mất công nói cô ta ức hiếp người mới.

“Chỉ là một căn phòng thôi mà, không cần phải làm căng như vậy đâu. Tầng này có lẽ vẫn còn một phòng nữa, tôi xuống bên dưới đổi phòng cho Mạnh tiểu thư là được rồi.” Một người trong đoàn làm phim đứng bên cạnh ra mặt hòa giải.

Mạnh Thi Nhiên cảm thấy bản thân mình bị làm cho mất mặt nên nhất quyết giữ cửa không chịu nhường.

“Tôi chính là muốn căn phòng này.”

“Vậy… Ôn Kiều cô đổi phòng khác nhé?”

So với việc đắc tội với Mạnh Thi Nhiên, đám người này đương nhiên thà là làm mất lòng người mới Ôn Kiều còn hơn.

Ôn Kiều nhìn Mạnh Thi Nhiên, Mạnh Thi Nhiên tỏ ý khiêu khích trừng mắt nhìn lại cô ta.

Trong lòng Ôn Kiều tức giận không muốn thỏa hiệp, đúng lúc đó bị ai đó ở phía sau lưng kéo cô đi.

Cuối cùng Ôn Kiều đành đồng ý đổi phòng.

Thế nhưng đến khi nhân viên khách sạn đi xuống lại thông báo một phòng duy nhất giống với phòng trước đó của cô trong tầng này đã có người ở.

Lần này thì khó xử rồi.

Ôn Kiều đã nhường một bước, nếu như còn tiếp tục nhường nữa thì người khác sẽ nghĩ là cô dễ bị bắt nạt, cho nên lần này cô nhất định

không nhượng bộ.

Ôn Kiều tỏ ý không còn phòng giống như vậy nữa, cô sẽ không nhường phòng cho Mạnh Thi Nhiên.

“Hay là đi hỏi vị khách đó xem sao?” Một người trong đoàn làm phim gợi ý.

“Cũng chỉ đành phải vậy thôi.”

Mạnh Thi Nhiên khó hầu hạ thì cũng thôi đi, đến cả một người mới là cũng khó hầu hạ như vậy.

Nếu không phải vì người mới này là do đích thân biên kịch ướm vai nữ chính thì bọn họ cũng không đến nỗi phải chịu ức hiếp như thế này.

Người trong đoàn làm phim cử ra một người làm đại diện, đi gặp vị khách đó để đàm phán việc đổi phòng.

Những người xung quang đều tản ra, không ít người nhìn thấy Lam Thâm đang đứng ở cửa phòng.

Người trong đoàn làm phim chỉ biết vai nữ phụ chính đã có người nhận rồi nhưng người nhận là ai thì không ai biết, cho nên lúc này họ nhìn thấy Lam Thâm liền cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Chương 495: Ảnh hậu hạng nhất (4)

“Chị Lam…”

“Chị Lam…”

Lam Thâm từ nhỏ đã bước chân vào sự ngiệp diễn xuất. Người trong đoàn làm phim lớn này cô hầu như đều đã từng tiếp xúc qua.

Cho nên đối với những người đã làm việc trong đoàn phim lâu năm đều coi như là người quen của Lam Thâm.

Trước đây mọi người đều truyền tai nhau Lam Thâm sẽ là nữ chính, kết quả quay đầu một cái vai nữ chính lại biến thành một người mới, việc này người trong đoàn làm phim ai nấy đều rất bất ngờ.

Lúc này nhìn thấy Thời Sênh ở đây lại càng bất ngờ.

“Ừm.” Thời Sênh dựa người vào cửa phòng, vừa cười vừa gật gật đầu với bọn họ, coi như là chào hỏi.

Ôn Kiều tất nhiên biết vị ảnh hậu đạt đến vị trí cao nhất trên màn ảnh truyền hình này.

Mục tiêu cả đời này của cô chính là đạt được danh hiệu giải thưởng cao nhất trong làng phim ảnh.

“Chị Lam, sao chị lại cũng ở thành phố D vậy ạ?” Có một người cẩn trọng hỏi.

Thời Sênh cau mày, “Đạo diễn chưa thông báo cho mọi người sao?”

Thẻ phòng của cô chính là do đạo diễn tận tay đưa mà.

Đạo diễn đến đây sớm hơn so với đoàn làm phim. Lúc cô và Lam Thanh đến đây đã trông thấy đạo diễn rồi. Thẻ phòng chính đạo diễn đã đưa cho cô. Lam Thanh là một kim chủ, đương nhiên là sẽ lấy được một tấm thẻ phòng.

Đám người đó ngẩn mặt, đạo diễn chưa thông báo cho bọn họ cái gì vậy?

Thời Sênh nhún nhún vai, không nói gì thêm nữa.

Không khí có đôi phần ngượng ngập.

Thời Sênh dựa người vào khung cửa, không có ý rời đi. Người chuẩn bị đi gõ cửa, thương lượng đổi phòng với vị khách kia chần chừ do dự một lúc, nhìn Thời Sênh gật gật đầu rồi bước chân đi về phía phòng đối diện.

Tiếng gõ cửa theo tiết tấu vang lên vài lần.

Cửa phòng mãi một lúc lâu mới có người mở ra, một người có thân hình cao ráo, vạm vỡ xuất hiện sau cánh cửa phòng.

Trên người đang mặc áo ba lỗ để lộ xương quai xanh, mái tóc ướt sũng, từng giọt nước vẫn còn đang nhỏ giọt xuống, phía trên chiếc cổ thon dài là gương mặt khôi ngô tuấn tú tỏa sáng nhìn đám người đối diện.

Cô gái gõ cửa có lẽ không ngờ được rằng người mở cửa sẽ là một

anh chàng đẹp trai cao ráo như vậy, nên cứ thế đứng đó sững sờ.

“Có chuyện gì vậy?” Lam Thanh thuộc tuýp người đàn ông dịu dàng ấm áp, cho dù là không cười nhưng cũng khiến cho người khác cảm thấy anh rất ôn hòa dễ gần.

“Chuyện là…” Cô gái hoàn toàn không thể nói được nên lời.

Một người đàn ông đẹp trai như vậy, cô sao có thể nhẫn tâm để anh và Ôn Kiều đổi phòng cho nhau.

Nhìn thấy em gái nhà mình đang dựa người vào cửa, mặt hướng về bên này như đang muốn xem kịch hay. Anh đưa tay lên vuốt mái tóc đang ướt sũng. Động tác đẹp trai nam tính vô cùng tự nhiên lập tức làm dậy lên sự thích thú của đám em gái đứng phía sau.

“Nếu không có việc gì thì tôi cần phải nghỉ ngơi đây.”

Giọng nói lại dịu dàng đến thế.

A a a, không được, tai sắp mang bầu rồi, chỉ nghe thấy giọng nói ấm áp ấy.

“Không… không có việc gì.” Cô gái khẽ lắc đầu, khuôn mặt cô bây giờ là cả một bầu trời mơ mộng.

Lam Thanh khẽ mỉm cười, lùi về phía sau vài bước rồi chầm chậm đóng cửa lại.

Lúc cánh cửa gần đóng lại, anh lại thò đầu ra, nhìn Thời Sênh dặn dò: “Em mau ngủ sớm đi.”

“Không vấn đề gì, Thái tử điện hạ.” Thời Sênh vừa cười vừa trả lời

một câu.

Lam Thanh lắc đầu bất lực với cô em gái sau đó đóng cửa phòng lại.

Cạch một tiếng, âm thanh làm cho tất cả những con tim còn đang bay lơ lửng đều như bị đập một cái xuống dưới.

Cô gái gõ cửa của khuôn mặt thẫn thờ, vừa nãy cô lại không hề nói được gì…

Không phải, ảnh hậu Lam có quen biết với người đàn ông đẹp trai này sao?

Những người ở tầng này có lẽ đều là người trong đoàn làm phim. Người đàn ông đẹp trai này chẳng lẽ lại là người mới mà đạo diễn mời đến sao?

Nghĩ đến việc có thể gặp được người đàn ông đẹp trai này trong đoàn làm phim, cả đám người đó đều bắt đầu trông ngóng.

Quả thật là quá đẹp trai!

Người khác có thể không biết Lam Thanh, thế nhưng với một người trọng sinh như Ôn Kiều thì cô biết anh ta. Cô đã từng có cơ hội được gặp anh ta một lần.

Có điều cô chết quá sớm nên không hề biết được Lam Thanh và Lam Thâm có quan hệ như thế nào.

“Nhìn thấy đàn ông liền không biết phải làm gì. Có phải các cô thiếu đàn ông quá rồi không.” Mạnh Thi Nhiên lên tiếng, cái giọng điệu mỉa mai phá vỡ không khí im lặng.

Mạnh Thi Nhiên cũng đã gặp qua Lam Thanh. Người đàn ông này xung quanh đời tư rất sạch sẽ, dù là một sợi chỉ vướng cũng không có.

Trong giới kinh doanh cũng coi như là một kỳ tài, còn chưa tốt nghiệp đại học đã kế thừa tiếp quản sản nghiệp bố mẹ để lại lớn như vậy, không bị bất kỳ ai tranh chiếm được, thực quyền luôn nắm chắc trong lòng bàn tay.

Người đàn ông như thế này quả đúng là làm người khác phải lóa mắt.

Đáng tiếc không phải là mẫu đàn ông mà cô thích.

Có điều anh ta có quen biết với Lam Thâm sao?

Lam Thâm từ nhỏ đã bước chân vào giới giải trí, hiện giờ trong giới không ít người phải gọi cô ta một tiếng tiền bối, cô cũng không ngoại lệ.

Cô ta quen biết Lam Thanh, hình như cũng không phải là một việc gì quá kỳ lạ…

“Mạnh tiểu thư, bây giờ không còn phòng, cho nên cô vẫn là nên quay về phòng của mình đi thì hơn.” Ôn Kiều bị câu nói đả kích đó của Mạnh Thi Nhiên làm cho không thoải mái, thái độ còn cứng rắn hơn so với lúc trước.

Khuôn mặt được trang điểm lòe loẹt của Mạnh Thi Nhiên lộ rõ vẻ kiêu ngạo hống hách, “Căn phòng này tôi vẫn nhất định phải ở.”

“Cô đừng có bắt nạt người khác quá đáng.” Khuôn mặt vẫn còn hiện lên sự non nớt của Ôn Kiều ngay lập tức được phủ lên một lớp lạnh

lùng.

Hai người lại bắt đầu tranh cãi một cách vô nghĩa. Mọi người xung quanh can ngăn nhưng không hề có tác dụng, cuối cùng đành phải gọi điện thoại cho phó đạo diễn.

Ôn Kiều thì không sao, thế nhưng Mạnh Thi Nhiên không thể tùy ý đắc tội được.

Phó đạo diễn vừa hay đang ở khách sạn, rất nhanh sau đó liền đi thang máy xuống tầng dưới.

Phó đạo diễn là một người đàn ông hơi gầy, hai mắt có quầng thâm, tướng mạo bình thường, bộ âu phục mặc trên người vô cùng chỉnh tề, nhìn có vẻ cẩn thận tỉ mỉ.

Từ cửa thang máy đi qua phòng của Thời Sênh, nhìn thấy người đang dựa vào thành cửa, phó đạo diễn sắc mặt có chút thay đổi, “Lam tiểu thư, làm ồn ào đến cô rồi phải không?”

“Không, chỉ là làm ồn ào đến thái tử điện hạ nhà tôi thôi.” Thời Sênh nhìn về phía phòng đối diện, hất hất cằm.

Lúc bọn họ đến đây là đạo diễn và phó đạo diễn cùng nhau đón tiếp, đương nhiên ông biết thái tử điện hạ trong câu nói của cô là ai.

Thật không thể ngờ được, từ trước đến giờ, người trong giới không hề nghe được thông tin thế lực nào đứng sau vị ảnh hậu này, đùng một cái hóa ra lại là đại tiểu thư của tập đoàn Lam Thị.

Phó đạo diễn quay đầu nhìn vào phòng đối diện một cái, hơi cúi người xin lỗi, “Gây thêm phiền phức cho Lam tiên sinh rồi, tôi lập tức đi giải quyết.”

Phó đạo diễn ra tay, trận cãi cọ bên đó lập tức dừng lại.

Ôn Kiều chỉ là một người mới, nếu là bình thường thì ông hoàn toàn không cần phải quan tâm cô ta có đồng ý hay không đồng ý. Thế nhưng Ôn Kiều lại là người mà vị biên kịch đó ướm vai cho vai nữ chính, cho dù hiện giờ Ôn Kiều vẫn còn là người mới, thế nhưng sau khi diễn bộ phim này thì sao?

Điều giải một hồi, cuối cùng phó đạo diễn sắp xếp cho Mạnh Thi Nhiên một phòng cùng tầng với đạo diễn.

Sự sắp xếp này thực ra có chút không thỏa đáng, vì suy cho cùng ảnh hậu Lam và tổng tài của tập đoàn Lam Thị đều đang phải ở cùng tầng với nhân viên.

Thế nhưng phó đạo diễn cũng không còn cách nào khác Bà già khó tính Mạnh Thi Nhiên này mà làm loạn lên, quả thực vô cùng ngang bướng, hống hách, thế lực chống lưng lại mạnh, không thể đắc tội.

Cuối cùng phó đạo diễn lại xin lỗi Thời Sênh một lần nữa, nhờ cô chuyển lời xin lỗi đến Lam Thanh. Ông ta quan sát kỹ thấy vẻ mặt Thời Sênh không biểu hiện một chút không vui nào, lúc này mới lên tầng trên.

Mạnh Thi Nhiên vừa đi, những người khác cũng giải tán về phòng. Ôn Kiều đứng trước cửa phòng mình, hướng mắt nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh cong khóe môi khẽ cười, nụ cười không hề lộ ra từ con mắt của cô, chỉ lặng lẽ nhìn Ôn Kiều, lạnh lẽo và ảm đạm.

Ông Kiều không chịu được khẽ rung mình một cái, sắc mặt khẽ biến

đổi.

Nghĩ lại vai diễn này của bản thân lẽ là thuộc về cô ấy…

Kiếp trước của cô ấy dựa vào vai diễn này mà trực tiếp vươn ra quốc tế. Con đường sự nghiệp thông suốt không chút trở ngại, nổi tiếng khắp trong và ngoài nước, giống như được hack vậy.

Trong lòng cô tuy rằng có đôi phần cảm thấy có lỗi với Thời Sênh, thế nhưng hiện giờ cô cần vai diễn này. Cô ấy đã nổi tiếng như vậy rồi, bớt đi một vai diễn chắc cũng không có vấn đề gì.

Ôn Kiều đẩy cửa bước vào trong, chặn lại ánh mắt của Thời Sênh ở bên ngoài.

Sau này nếu có cơ hội…

Cô sẽ bù đắp cho cô ấy.

Chương 496: Ảnh hậu hạng nhất (5)

Ngày thứ hai Lam Thanh liền cuốn gói về công ty. Anh là một người rất bận rộn mà.

Lúc đi còn dặn dò bốn người trợ lý chăm sóc Thời Sênh thật tốt.

Ngoài hai người trợ lý là Tiểu Phó và Tiểu Bảo thường xuyên được điều đến làm trợ lý cho Nguyên chủ thì hai người còn lại đối với Thời Sênh cũng rất thân quen.

Tất cả hợp đồng của Nguyên chủ, việc to việc nhỏ đề là do bọn họ phụ trách xử lý, Lam Thanh giao cho bọn họ nhiệm vụ chính là mọi lúc mọi nơi đều chú ý đến động thái của Nguyên chủ.

“Chị Lam, đây là lịch trình của ngày hôm nay.” Tiểu Bảo là một chàng trai trẻ, tác phong làm việc nhanh nhẹn, ngoại hình lại đáng yêu khiến người đối diện nhìn vào cảm thấy rất thoải mái.

“Lễ bấm máy chính thức tôi không đi.” Thời Sênh không ngẩng đầu lên nói.

“Dạ?” Tiểu Bảo lờ mờ không hiểu, lễ bấm máy chính thức quan trọng như vậy cũng không đi sao?

Thời Sênh đập đập điện thoại, dường như đang muốn trút giận lên cái điện thoại đó vậy, “Bọn họ dám đổi vai nữ chính của tôi, tại sao tôi không thể để cho bọn họ tức giận một chút chứ.”

Tiểu Bảo giương mắt chăm chú nhìn lên điện thoại của Thời Sênh, chị Lam đang chơi trò chơi gì vậy, thật quá tàn bạo.

Tiểu Bảo nghĩ một lúc rồi nói, “Em đi nói với anh Lương và chị Mai.”

Anh Lương và chị Mai chính là hai người trợ lý mà Lam Thanh cử đến, Thời Sênh cũng không biết tên của hai người đó nên dứt khoát bắt bọn họ gọi như vậy.

Ừm, còn phải nói với chị Trần.

Hình như địa vị thấp nhất ở đây là cậu ta và Tiểu Phó…

Vẫn còn một người anh em đồng cam cộng khổ với cậu ta, Tiểu Bảo vẫn là rất vui vẻ yên tâm.

“Đừng nói với chị Trần, nếu không chị ấy sẽ trừ lương cậu đấy.” Lúc Tiểu Bảo chuẩn bị ra ngoài, Thời Sênh nhỏ giọng nói với theo.

Tiểu Bảo: “…” Cho dù không nói cho chị Trần, chị ấy đọc được tin tức trên báo chẳng phải cũng sẽ biết hết sao?

Đây không phải làgiấu đầu hở đuôi sao? Cuối cùng vẫn là bị mắng.

Rõ ràng là Tiểu Bảo còn quá nhỏ để nhìn ra thủ đoạn trốn tránh việc bị mắng của Thời Sênh. Sau khi tin tức trên báo được công bố, Thời Sênh ra lệnh cho bốn người bọn họ tất cả đều phải tắt nguồn điện thoại.

Cuộc gọi của Trần Nguyên căn bản là không thể gọi đến.

Nếu không phải vì Trần Nguyên ở bên này không thể đi được thì chị ta đã đáp máy bay đến để dạy dỗ Thời Sênh một trận rồi.

Lễ bấm máy chính thức của “Nắng gắt” quan trọng như vậy, mà con bé lại dám không tham gia! Lại còn không chịu nhận điện thoại, thật là…

Thời Sênh yên tâm thoải mái chơi game trong khách sạn mấy ngày liền. Mãi đến khi đạo diễn đến thông báo cô có cảnh quay, lúc đó cô mới chậm chạp lết người đến phim trường.

Anh Lương và chị Mai đều là hai người trợ lý vô cùng chuyên nghiệp, đồng nhất mặc đồ màu đen, đeo kính đen, đứng phía sau Thời Sênh. Cái khí thế đó… nào đâu có giống đến làm trợ lý, động tác như là đến canh trừng thì đúng hơn!

Phó đạo diễn đến đón cô cũng bị cảnh tượng này dọa một phen, vị này sao lại giống như đến để phòng chống tội phạm vậy!

Lễ bấm máy chính thức không tham gia, mấy ngày sau đó cũng không thấy lộ diện…

Không phải là phó đạo diễn suy nghĩ lung tung, suy cho cùng trước đó vai nữ chính là được định sẵn cho cô. Sau đó đột nhiên bị một người mới toanh cướp đi mất, cô nổi khùng lên cũng là một điều dễ hiểu.

“Lam tiểu thư, bây giờ đang quay đến cảnh đối thủ của nữ chính và nam chính. Một lát nữ sẽ đến cảnh quay của cô. Cô đi nghỉ ngơi rồi trang điểm trước nhé…”

Thời Sênh ngẩng cao cằm, dẫn theo vài người, khí chất khiến người khác ngạc nhiên bước vào phòng trang điểm riêng.

Nhân viên trong hiện trường làm phim lập tức bàn tán xôn xao.

“Người lúc nãy có phải là ảnh hậu Lam không?”

“Hình như là vậy… Lần trước mọi người có nói cô ấy ở cùng một tầng với đoàn làm phim chúng ta, nhưng mà chưa từng thấy xuất hiện lần nào. Tôi còn cứ nghĩ bọn nó nói vớ vẩn cơ? Thật không ngờ đúng là cô ấy thật…”

“Cô ấy diễn vai nào?”

“Bây giờ chúng ta còn chưa biết, chỉ còn xót lại một vai diễn thôi.”

“Không phải chứ? Vai diễn đó không được tốt mà…”

Ôn Kiều nghe được những lời mấy nhân viên trong đoàn đang xì xào bàn tán, ánh mắt khẽ dao động, sau đó nghe đạo diễn gào to mới bước xuống theo hướng đèn chiếu.

Đợi Ôn Kiều quay xong là sẽ đến lượt Thời Sênh.

Vai diễn được ấn định của Thời Sênh quả thực không được tốt lắm, nghiện ma túy, đánh nhau, phản nghịch… thuộc vào loại nhân vật đểu giả phản diện.

Hóa trang của một cô gái lưu manh, vô cùng lòe loẹt, đầu tóc rối tinh rối mù, mặc áo da gắn đầy đinh tán, quần bó sát, cứ mỗi bước chân đều phát ra tiếng tinh tang.

Thời Sênh mặc đồ lên cảm thấy có đôi chút thích thú với điều lạ, thiếu nữ phản nghịch sao!

Nam chính trong bô phim này là ảnh đế đang rất hot trong thời điểm hiện tại, Giang Bách Vũ.

À, đúng rồi!

Còn là tên đàn ông cặn bã vô trách nhiệm của nữ chính kiếp trước.

“Tiểu Thâm, em như thế này…” Giang Bách Vũ quan sát Thời Sênh một lượt từ trên xuống dưới, gương mặt lộ vẻ không nhịn được cười, “Không hề giống với con đường trước đây em đi nha.”

Giang Bách Vũ và Nguyên chủ có hợp tác qua vài lần, coi như là người quen.

Thời Sênh liếc anh ta một cái, “Liên quan gì đến anh.”

Giang Bách Vũ nổi tiếng trăng hoa. Chỉ cần là một cô gái xinh đẹp, anh ta liền có thể trọc ghẹo. Những tai tiếng về tình dục của anh ta nhiều vô kể.

Loại đàn ông như vậy, vẫn là nên tránh xa một chút thì tốt hơn.

Bản cô nương đây không muốn dùng tế kiếm (dùng trong lễ tế, truy điệu người chết) của anh ta làm bẩn bảo kiếm của cô.

Giang Bách Vũ bị Thời Sênh chẹn họng, biểu cảm gương mặt có đôi phần cứng đờ, cuối cùng đành làm bộ dạng thong dong, không biết làm sao, quay đầu đi nói chuyện với đạo diễn.

Đợi Giang Bách Vũ nói xong, đạo diễn lại gọi Thời Sênh qua để nói chuyện về cảnh diễn.

“Lam tiểu thư, chuyện lần trước tôi vô cùng xin lỗi. Nhưng mà cô cũng biết, bộ phim này biên kịch là Ngải Duy Tư có quyền quyết định toàn bộ vai diễn…” Đạo diễn thân hình hơi đậm, có chút ngiêm túc,

lời nói rõ ràng rành mạch, nhưng căn bản đều là những lời xã giao.

Thời Sênh biểu cảm thản nhiên, không lộ rõ đang vui mừng hay là tức giận, “Đạo diễn Chung, tôi chẳng qua chỉ là đi cửa sau mới vào được đây, không cần thiết phải giải thích với tôi nhiều như vậy.”

Đạo diễn Chung: “…” Cô đi cửa sau, không sai, nhưng mà cô có thực lực mà, ông không nói không được.

“Vậy tôi nói về cảnh diễn…” Đạo diễn Chung bắt đầu quang quác nói về cảnh diễn.

Cả khuôn mặt Thời Sênh tỏ vẻ mất kiên nhẫn. Đạo diễn Chung nhìn con mắt thiểu năng của Thời Sênh, có đôi chút nói không vào.

Ấn tượng tốt về Thời Sênh trong lòng ông dần dần trượt xuống. Trước đây cô gái này rất biết nghe lời. Tại sao khi trở thành ảnh hậu rồi, tính cách lại biến đổi trở thành xảo trá tai quái như thế này.

“Bắt đầu quay thôi.”Đạo diễn Chung trong lòng như có lửa đốt, cuối cùng kết thúc chủ đề, bắt đầu quay phim.

Những điều mà vai diễn này của Thời Sênh cần chính là kiêu căng hống hách, trong mắt không coi ai ra gì, chính là cái cảm giác toàn thế giới chỉ có cô là đúng. Thời Sênh hoàn toàn dựa vào bản năng vốn có để diễn.

Giang Bách Vũ làm cho cảnh quay của cô lỗi mất mấy lần.

“Anh rốt cuộc là có diễn được không vậy.” Cuối cùng Thời Sênh không thể tiếp tục kiên nhẫn, bắt đầu nối cơn điên, “Đã diễn mấy lần rồi, anh còn muốn làm nó lỗi mấy lần nữa hả!”

Giang Bách Vũ bị người đối diện gào rống lên khiến sắc mặt biến đổi rất khó coi. Trước đây tại sao lại không hề biết tính cách của Lam Thâm lại tệ đến mức này.

Đạo diễn Chung: "…" Câu này chẳng phải là nên để ông nói hay sao?

Cô ảnh hậu này hôm này uống nhầm thuốc nổ à?

Giang Bách Vũ sau đó vẫn quay lỗi mấy lần. Thời Sênh hận một nỗi không thể táng chết anh ta.

Giang Bách Vũ khóc không ra nước mắt. Đây là lần đầu tiên anh quay phim chung với Lam Thâm. Trước đây không hề cảm thấy cô em gái này lợi hại nhiều đến mức nào.

Nhưng lần này, anh hoàn toàn không thể kiểm soát cảnh phim, thực sự sức hút trên phim trường của cô ta quá mạnh…

"Tiểu Bảo, điện thoại của tôi đâu."Thời Sênh với ra bên ngoài gào to.

Một đám người nhìn Thời Sênh một cách khó hiểu, không biết cô muốn làm gì.

Tiểu Bảo từ trong ánh nhìn kỳ lạ của đám người đó đưa điện thoại cho Thời Sênh.

Thời Sênh vuốt mở điện thoại, nhìn một lúc tín hiệu trên máy, chỉ có một cột, lại ngẩng đầu lên hỏi: "Mật khẩu wifi là gì?"

Đám người: "!!!"

Ảnh hậu à, cô định làm gì vậy, muốn phát trực tiếp cảnh ảnh đế quay lỗi sao?

Tiểu Bảo lập tức đưa mật khẩu cho cô.

Thời Sênh trực tiếp tìm một chỗ rồi ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn Giang Bách Vũ vẫn đứng dưới ánh đèn chiếu. Hình như cô vẫn còn là cô gái lưu manh kiêu ngạo hống hách trong phim, nói chuyện vô cùng chua ngoa.

“Ảnh đế Giang, tôi hy vọng sau khi tôi ngồi chơi xong ván game này, anh có thể tìm được trạng thái tâm lý.”

WTF?

Chơi game?

Đám người xung quanh rất vinh dự được nghe những âm thanh nền rất hot trong trò chơi trên điện thoại của Thời Sênh.

Đám người: “…”

Ảnh hậu, chiêu này của cô không đúng à nha!

Chương 497: Ảnh hậu hạng nhất (6)

Một đám người nhìn Thời Sênh chơi điện tử, ai nấy đều một vẻ mặt không còn gì để nói. Bọn họ còn cứ nghĩ rằng ảnh hậu sẽ phát trực tiếp cảnh ảnh đế quay lỗi, kết quả lại chỉ là chơi game.

Trong thời gian làm việc lại chơi game, đạo diễn có quản hay không vậy!!!

Đạo diễn Chung: "…"

Đạo diễn Chung để mọi người nghỉ ngơi trước còn bản thân thì lấy điện thoại ra đích thân gọi cho Trần Nguyên.

Ông nghi ngờ, vị này đến đây là để báo thù ông.

Hết lên giọng quan cách hách dịch với Trần Nguyên rồi lại thăm dò các kiểu cũng không thăm dò ra một nguyên nhân nào.

Nguyên một đoàn làm phim không khí kỳ lạ đến cực độ.

Việc này không phải là lỗi của Thời Sênh, khiến cảnh quay lỗi cũng không phải là do cô. Bọn họ căn bản không thể đổ lỗi, trách móc lên người Thời Sênh được nên chỉ có thể hướng ánh mắt về phía ảnh đế Giang Bách Vũ.

Cùng một đẳng cấp, vậy thì tại sao Giang Bách Vũ lại không thể quay được vậy?

Giang Bách Vũ sắc mặt biến đổi hết biểu cảm này đến biểu cảm khác, có thể nói là cực kỳ phong phú.

Ôn Kiều đứng ở phía xa, trong lòng có chút vui vẻ, sảng khoái. Người đàn ông này cô đã từng yêu, và khiến cô đau đớn đến xé tim xé gan. Bây giờ nhìn thấy anh ta bị làm cho xấu mặt, cô cảm thấy rất vui vẻ.

…

“Chị Lam, điện thoại của chị Trần.” Tiểu Bảo đưa điện thoại của mình lên, “Chị nghe đi ạ.”

Động tác lướt ngón tay trên màn hình điện thoại của Thời Sênh rất nhanh: “Không rảnh.”

Tiểu Bảo: “…” Chị đang chơi điện tử, vậy mà còn không rảnh sao?

“Chị Trần, Chị Lam nói là không rảnh…” Tiểu Bảo chuyển lời nhắn cho người ở đầu dây bên kia.

Trần Nguyên nói Tiểu Bảo đặt điện thoại áp vào tai của Thời Sênh.

“Lam đại tiểu thư, em đang giở cái trò gì vậy.” Trần Nguyên cố gắng hết sức để kiềm chế cơn điên sắp bùng phát, “Lúc nãy đạo diễn có gọi điện thoại cho chị bla bla bla…”

“Em có đang nghe chị nói không thế? Em đang làm gì vậy, sao ồn ào thế.”

“Giết người.” Thời Sênh nhẹ bay nói ra hai từ.

Tiểu Bảo bàn tay run một cái. Cậu có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nổi

điên lúc này của chị Trần.

Cuối cùng, cuộc điện thoại này được cúp trong cơn điên của Trần Nguyên.

Trò game của Thời Sênh cũng đã chơi xong, nhìn trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ chiến thắng, tâm trạng Thời Sênh bỗng nhiên tốt lên rất nhiều.

Cô chơi cũng không lâu, đạo diễn Chung nhìn thấy cô thu điện thoại lại, vội vã gọi người đến bắt đầu quay.

Lần này thuận lợi hơn nhiều, thế nhưng Giang Bách Vũ vẫn bị ép cảnh quay.

Không dễ dàng gì mới quay xong, Thời Sênh có đánh chết cũng không quay nữa, vẫy vẫy tay dẫn theo mấy người trợ lý trở về khách sạn.

“Đúng là kiêu ngạo, không coi ai ra gì…” Phương Lương, người quản lý của Ôn Kiều nhìn theo hướng Thời Sênh rời đi, thấp giọng cằn nhằn.

Ôn Kiều mỉm cười không để ý đến câu nói đó, rồi sẽ có một ngày cô cũng sẽ đứng ở một tầm cao như cô ấy.

Thời Sênh không quay, đạo diễn Chung đành phải quay cảnh của Ôn Kiều và Giang Bách Vũ trước.

Giang Bách Vũ lúc nãy quay cùng Thời Sênh bị làm cho mất mặt, trước đó sống chung với Ôn Kiều cũng không vui vẻ gì, nên bây giờ khi cùng quay chung cảnh với Ôn Kiều bắt đầu ép cảnh quay của cô.

Ôn Kiều bị quát dừng đóng mấy lần.

Khi đến lần quay lỗi thứ mười mấy, đạo diễn Chung bắt đầu nổi giận, cầm loa phát thanh lên rồi bắt đầu gào thét, “Hai người bị làm sao vậy? Ôn Kiều, biểu cảm của cô cứng đờ như vậy để làm cái gì hả? Anh ta là người mà cô thích đấy, không phải là kẻ thù, cô muốn giết chết anh ta sao?”

“Xin lỗi đạo diễn.” Ôn Kiều thái độ nhẹ nhàng xin lỗi.

Đạo diễn sao lại không thể nhìn ra Giang Bách Vũ đang cố tình ép cảnh cô chứ, chỉ là thân phận Giang Bách Vũ vẫn còn đang treo tít trên cao như vậy, đạo diễn Chung giúp ai cũng là điều hết sức rõ ràng.

Đạo diễn Chung ở trong giới cũng là một người có danh tiếng. Ông bị đổi vài nữ chính vốn dĩ đã không vui rồi. Bây giờ vị nữ chính bị đổi lại còn đến đây bới lông tìm vết, xoi mói đủ kiểu lại càng khiến ông không vui. Vậy nên đen đủi chỉ một mình Ôn Kiều phải chịu.

“Xin lỗi thì có tác dụng gì. Hôm nay cảnh này còn không quay xong, mọi người đừng hòng nghĩ đến việc về khách sạn.” Đạo diễn Chung vừa dứt lời, nhân viên trong đoàn phim ai nấy đều ngay lập tức oán thán.

Lúc nãy cảnh quay của Thời Sênh và Giang Bách Vũ đã lãng phí không ít thời gian rồi. Bây giờ lại tiếp tục lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Lúc này đã sắp mười một giờ tối rồi, cho dù là qua được một cảnh cũng phải đến rạng sáng. Sáng sớm ngày mai lại vẫn còn một cảnh nữa, hôm nay đừng hòng ai được ngủ.

Ôn Kiều nhận thấy thái độ của nhân viên đoàn làm phim nên đã bảo Phương Lương ra ngoài mua chút đồ ăn đêm cho bọn họ.

Lúc này thái độ của đám nhân viên đó mới giảm đi một chút.

…

Ngày thứ hai Thời Sênh quay cảnh lúc nắng sớm, là một cảnh hành động.

Ý của đạo diễn Chung là muốn dùng diễn viên đóng thế nhưng Thời Sênh một mực từ chối.

Số trận cô đánh nhau còn nhiều hơn số lần mà đạo diễn ăn cơm. Cơ thể từ nhỏ đã được luyện võ, độ dẻo dai rất tốt, chỉ là khua khua vài động tác mà thôi. Loại cảnh quay hành động đó cần gì đến diễn viên đóng thế.

Khi mới bắt đầu đạo diễn Chung có đôi phần bất an. Thế nhưng khi chính thức quay, nhìn thấy động tác của Thời Sênh, ông hoàn toàn quên mất nỗi lo lắng vừa rồi.

Chỉ đạo võ thuật ở bên cạnh gật đầu lia lịa, “Đây là một người đã từng học võ…”

Thời Sênh quay người một cái cực kỳ ngầu, đứng vững trên đống đồ lộn xộn. Ống thép trong tay cô vung thành một đường chéo, trong không khí đem theo những âm thanh xơ xác tiêu điều. Đồ vật bằng kim loại trên người cô va chạm vào nhau tạo nên tiếng ting tang.

Ánh mắt cô gái trẻ vô cùng mạnh mẽ, vòng trang sức đang được quấn trên tay, máu tươi chầm chậm chảy xuống từng dòng, chảy đầm đìa theo hướng ống thép rồi rơi xuống nền đất.

Những người phía sau lưng cô đều lăn lóc ngã dưới đất.

Cả một trường quay đều im lặng.

“Trời, ngầu quá.”

Cũng không biết là ai đã phá vỡ sự im lặng trước.

“Cắt!” Đạo diễn hoàn hồn, bình tĩnh trở lại, vội vàng hô cắt, “Cảnh này qua.”

“Chị Lam.” Tiểu Bảo và Tiểu Phú vội vã chạy đến vây quanh cô, “Có bị thương chỗ nào không.”

Thời Sênh ném ống thép trong tay sang một bên, vẩy vẩy chất lỏng màu đỏ trên cánh tay, đón lấy chiếc khăn bông từ tay Tiểu Bảo rồi lau sạch sẽ, nhìn vào Tiểu Phó nhăn nhăn mày, “Em gái, nhìn tôi giống có vấn đề gì lắm sao?”

Những diễn viên ngã dưới đất: “…” Người có vấn đề là tôi đây này.

Không biết đạo diễn có cho tiền thuốc thang không, bị đá quả thật rất đau, cảm giác như không thể đứng dậy được nữa.

“Chị Lam, lúc nãy chị cực kỳ ngầu luôn.” Tiểu Phó để lộ vẻ mặt sùng bái.

Động tác tự nhiên phóng khoáng, ánh mắt mạnh mẽ sắc sảo, mái tóc ngắn sáng màu xinh đẹp khẽ tung bay, cảm giác giống như đang đóng phim Hollywood vậy.

Cực ngầu luôn!

Thời Sênh vén vén lọn tóc trược mắt, “Tôi luôn luôn ngầu.”

“Chị Lam ngầu nhất.” Tiểu Phó mù quáng sùng bái.

Tiểu Bảo nhắc nhở, “Chị Lam mau xuống dưới trước đi, đạo diễn phải đổi cảnh rồi.”

Thời Sênh bước xuống liền nhìn thấy Ôn Kiều đứng bên cạnh đạo diễn, đang nhìn cô.

Thời Sênh chống cằm, nhìn về phía cô ta rồi huýt sáo trêu ghẹo như một tên lưu manh.

Nữ chính đại nhân bị hút bởi vẻ cực ngầu của cô rồi.

Rất tốt! Thành tích lần này hoàn thành rất tốt.

Động tác đó của Thời Sênh lại thu hút sự kinh ngạc của mấy người nhân viên đứng bên cạnh.

Sắc mặt Ôn Kiều không nhìn ra là thái độ gì, thế nhưng ý chí chiến đấu trong đáy mắt lại như ngọn lửa cháy bùng bùng.

Không hổ danh là ảnh hậu, xem ra bản thân phải cố gắng hơn nhiều hơn nữa mới được.

Mấy ngày tiếp theo, tất cả những cảnh hành động đều không cần diễn viên đóng thế mà do đích thân Thời Sênh đóng.

Thời gian này thu hoạch được fan bại não tàn thứ N+1 trong đoàn làm phim.

Trần Nguyên một ngày gọi mấy cuộc điện thoại đều là mấy lần Thời Sênh cảm thấy chị ta muốn bò từ trong điện thoại ra ngoài bóp chết cô.

Thời Sênh lại dùng mấy cách đặc biệt để giày vò đạo diễn Chung, không phải yêu cầu thêm cảnh quay thì là yêu cầu giảm cảnh quay, tất nhiên là không phải nhằm vào Ôn Kiều mà chỉ là nhằm vào bản thân cô mà thôi.

Cô cứ khăng khăng nói là rất hợp lý, cho dù là biên kịch Ngải Duy Tư cũng không có cách nào bác bỏ được.

Ngải Duy Tư: "…" Dù sao thì phản bác cũng không có tác dụng gì.

Ông không thêm cảnh cho cô ta à?

Cô ta tự thêm.

Lúc cô diễn xuất, cứ trực tiếp diễn như vậy, thế nhưng người đối diện lại vẫn có thể bị cô dẫn dắt theo, giống như là trước đây hai người đã từng tập qua lời thoại vậy.

Quả thật là quá lợi hại.

Hiệu quả diễn xuất còn tốt hơn nhiều so với những gì ông vốn dĩ mong đợi.

"Bây giờ tôi có chút hối hận rồi." Ngải Duy Tư cảm thán, nhìn bóng người khí phách phi phàm trên màn hình.

Tiếng Trung Quốc của Ngải Duy Tư không chuẩn chút nào, mang đậm chất giọng phương Tây.

Kỹ thuật diễn xuất của cô ấy rất tốt, nếu như cô ấy diễn vai nữ chính nhất định sẽ đặc sắc hơn nữa.

Thế nhưng Ngải Duy Tư đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Thời Sênh có thể diễn tốt như vậy, hoàn toàn là do vai diễn này rất phù hợp với gu của cô.

Nếu thực sự muốn cô diễn vai diễn chịu nhiều uất ức như vai nữ chính…

Biểu cảm của Thời Sênh sẽ là =.=

Bà đây làm không được!

Chương 498: Ảnh hậu hạng nhất (7)

Cảnh quay cuối cùng của Thời Sênh cần phải lấy cảnh dã ngoại.

Nam chính và nữ chính bị người khác truy sát đúng lúc gặp được nhân vật mà Thời Sênh thủ vai. Cô vì bảo vệ hai người bọn họ, một mình trong đêm mưa đánh nhau với người ta, cuối cùng bị giết chết.

Cảnh quay này đạo diễn phải đợi rất lâu mới đợi được một trận mưa to.

Thời Sênh vẫn mặc cả bộ đồ da đó, mấy đồ phụ kiện kim loại trên người va vào nhau ting tang.

“Tiểu Thâm, tranh thủ cố gắng một lần là qua nhé.” Đạo diễn Chung vừa yêu vừa hận Thời Sênh. Thế nhưng nghe cách xưng hô là biết, ông vẫn rất thích cô ảnh hậu nói năng không xuôi tai, động một cái là cướp lời thoại của ông.

“Tôi thì không có vấn đề gì.” Thời Sênh lắc lắc cổ, ánh mắt liếc về phía xa xa Ôn Kiều và Giang Bách Vũ đang đứng, “Chỉ cần bọn họ có thể bắt kịp tiết tấu của tôi, lần này hoàn toàn có thể qua OK.”

Đạo diễn Chung: “…” Quả nhiên vẫn là làm người khác phải ghét.

“Đại tiểu thư, uống thuốc tránh cảm trước đã.” Chị Mai đưa thuốc tránh cảm cho Thời Sênh.

Mưa to như thế này, lại còn phải đánh đánh giết giết, dẫu sao thì

cũng nên phòng tránh một chút.

Thời Sênh nhìn chị Mai, bĩu bĩu môi cầm lấy viên thuốc rồi uống ực một cái.

“Chị Lam, lát nữa chị nhớ cẩn thận một chút, nơi tối om như mực thế này rất nguy hiểm.” Tiểu Phó vẫn không yên tâm nhắc nhở Thời Sênh.

“Yên tâm, bọn họ đều chết hết rồi, tôi cũng không chết được.” Thời Sênh nhìn Tiểu Phó nháy nháy mắt.

Đợi đạo diễn Chung bàn bạc với bọn họ xong, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Quay cảnh giữa Ôn Kiều và Giang Bách Vũ trước.

Nơi này là một công trường bị bỏ hoang. Bọn họ phải chạy ra ngoài từ trong tầng nhà chưa xây xong, sau đó bị đám người khác bao vây.

Đánh một trận trước, khi nam chính không thể chống đỡ được thêm nữa, lúc này Thời Sênh bắt đầu xuất hiện.

Những diễn viên đóng cảnh đánh nhau đều có chút sợ Thời Sênh. cô đánh người rất đau, nhưng cũng không đánh quá mạnh.

Thời Sênh kéo theo một ống thép đã gỉ xông ra từ trong đêm mưa. Ánh đèn chiếu vào người cô lúc ẩn lúc hiện, giống như một con ma vậy.

Âm thanh kim loại ting tang trong đêm mưa cứ mơ hồ, có chút không rõ ràng.

Đến khi bọn họ nhìn thấy bóng người thì đối phương đã xông đến rồi, ống thép vút xuống, vút vào vị trí cạnh tai của một người. Thế nhưng nhìn từ máy quay phim lại giống như cô đã đánh lên người của anh ta.

Đợi sau này chỉnh sửa thêm một chút sẽ càng thêm hoàn hảo.

Nước mưa rơi ào ào. Cô gái trẻ dường như không biết mệt mỏi, tiếp tục khua ống thép, trên người và mặt đều nhuộm vết máu.

Cô kéo Giang Bách Vũ đang nằm dưới đất đứng dậy rồi Giang Bách Vũ đỡ Ôn Kiều.

“Đi!” Cô gái trẻ gào lên một tiếng.

“Còn cô thì sao.”

“Không cần lo cho tôi.” Thời Sênh ra sức đẩy bọn họ đi, đáy mắt chứa đầy sự thù ghét, “Từ hôm nay trở đi, tôi không nợ gì anh nữa, dẫn theo người phụ nữ của anh cút đi!”

Giang Bách Vũ do dự một lúc, cuối cùng vẫn chọn đưa Ôn Kiều đi khỏi đây.

Thế nhưng Ôn Kiều đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết. Người cô ta chợt mềm nhũn ra, cứ thế ngã xuống đất. Thời Sênh đứng ngay bên cạnh bị cô ta tiện tay lôi xuống.

Thời Sênh loạng choạng một lúc, bên cạnh toàn là chi chít những đoạn dây cốt thép sắc nhọn. Cô nhanh tay nhanh mắt dùng ống thép chống xuống đất, lật người ngay đến vị trí an toàn, thế nhưng trán vẫn bị quẹt qua.

Tình tiết này không phải tình tiết vốn có trong phim. Sau khi Thời Sênh rơi xuống mặt đất, nhân viên trong đoàn phim đứng phía bên kia ai nấy đều bị một phen kinh hoàng, nhanh chóng chạy qua bên này.

Ánh đèn sáng lên, Ôn Kiều thất thần ngồi trên mặt đất, che đôi chân của mình, của gương mặt lộ vẻ đau khổ.

“Có chuyện gì vậy.” Đạo diễn Chung cũng chạy đến, ánh đèn pin chiếu vào Thời Sênh, “Tiểu Thâm, cô thế nào, có bị thương ở đâu không.”

Tiểu Phó và Tiểu Bảo cũng lách qua đám đông chen người vào trong, “Chị Lam, a… trán chị chảy máu rồi.”

Vừa nghe thấy trán Thời Sênh chảy máu, phần lớn đám đông người đều quay đến vây quanh cô.

Đạo diễn Chung nhìn thấy vậy cũng chỉ đành quan tâm nữ chính Ôn Kiều.

“Bị thương ở đâu?” Đạo diễn Chung cho người đỡ Ôn Kiều dậy.

“Có con gì đó cắn tôi…”

Đạo diễn Chung cau mày, gọi người nhanh chóng dìu cô ta vào trong lều. Thời Sênh cũng được những người khác vây kín đưa vào trong lều.

Thay quần áo trước sau đó mới xử lý vết thương trên đầu.

Vết thương không phải quá nghiêm trọng, chỉ là một vết xước nhỏ.

Đến khi Thời Sênh ra ngoài, Ôn Kiều đã được đưa đi rồi, nghe nói là bị rắn độc cắn, bị trúng độc.

“Ở đây tại sao lại có thể có rắn độc chứ?” Thời Sênh cau mày hỏi Tiểu Bảo đang đứng sau lưng mình.

Tiếu Bảo lắc lắc đầu, “Gần đây có trại nuôi rắn, có lẽ là từ đó bò ra đây. Khi đó đạo diễn đã cho người đi kiểm tra xung quanh rồi, còn đặc biệt rắc cả lưu huỳnh, có thể là do trời mưa đã làm cho lưu huỳnh bị trôi đi…”

“Cũng không biết cái cô Ôn Kiều đó nghĩ gì. Lúc đó Giang Bách Vũ còn đứng gần cô ta hơn, sao cô ta lại đến kéo chị Lam chứ…” Tiểu Phó đứng bên cạnh trách móc, “Nếu không phải là chị Lam thân thủ tốt, phản ứng nhanh…”

Từ đằng sau Tiểu Phó không nói tiếp, thế nhưng mọi người đều hiểu.

Nếu như không phải là Thời Sênh phản ứng nhanh thì lúc này cô nhất định cũng đang phải nằm trong bệnh viện, có thể sống hay không là cả một vấn đề.

Ôn Kiều, không cần biết là cô cố ý hay không, thù này nhất định phải báo.

…

Ôn Kiều nhập viện, mấy cảnh phim này chỉ đành để đóng bù sau. Tai nạn này bên ngoài không hiểu làm sao mà biết được.

Tất nhiên nhân vật chính không phải là người mới Ôn Kiều này mà chính là sự an toàn của đoàn làm phim, cuối cùng không biết tại sao đã liên lụy đến cả giới.

Vụ việc này ồn ào khiến mọi người đều bàn tán xôn xao.

Tin tức Thời Sênh bị thương được Trần Nguyên dùng thủ đoạn để đè xuống, nếu không việc này còn ầm ĩ đến tận trời.

Có điều Thời Sênh bị Trần Nguyên chửi cho một trận thậm tệ.

Cuối cùng sau khi xác nhận được Thời Sênh chỉ bị một vết thương nhỏ, rất nhanh sẽ hồi phục, lúc này mới cúp điện thoại rồi gọi điện cho đạo diễn Chung.

Đến khi vết thương trên trán Thời Sênh đóng vảy ăn da non, Ôn Kiều mới xuất viện.

Việc đầu tiên sau khi xuất viện đó chính là đến gõ cửa phòng xin lỗi Thời Sênh.

Tiểu Phó chặn cô ta ở trước cửa khách sạn, cương quyết từ chối cô ta, “Chị Lam đang nghỉ ngơi, không có thời gian gặp cô.”

“Yo, đây chẳng phải nữ chính của chúng ta sao? Sao vậy, hại chị Lam nhà người ta bị thương xong vẫn còn mặt mũi đến đây làm phiền người ta nghỉ ngơi à, da mặt đúng là quá dày!”

Mạnh Thi Nhiên mặc bộ váy đỏ không biết tại sao lại đến tầng này, nhìn thấy Ôn Kiều đang đứng trước cửa phòng Thời Sênh, lập tức nói những lời châm chọc, mỉa mai.

Kể từ sau vụ tranh chấp phòng, Ôn Kiều và Mạnh Thi Nhiên đều một mạch không hợp nhau.

Ôn Kiều luôn cảm thấy bản thân là được quay về để báo thù, tràn

đầy thù hận, không chấp nhận chịu thua.

Việc này có thể lý giải là tuổi trẻ háo thắng.

Đến khi sau này cô chịu nhiều thiệt thòi rồi, mới có thể đánh nhẫn được những góc sắc này.

Ôn Kiều nhìn Mạnh Thi Nhiên không nói câu nào.

Mãi một lúc sau, cô mới nhìn Tiểu Phó gật gật đầu, “Vậy một lát nữa tôi lại đến.”

“Xùy, đúng là mặt dày mà.” Mạnh Thi nhiên vẫn đứng ở bên cạnh thêm mắm thêm muối.

“Mạnh tiểu thư, cô dư thừa thời gian ở đây nói cạnh khóe tôi chi bằng để dành mà tập luyện kỹ năng diễn xuất đi thì hơn.”

“Ôn Kiều.” Mạnh Thi Nhiên trông giống như con mèo bị người khác giẫm phải đuôi, giọng nói ngay lập tức trở nên chói tai.

Tiểu Phó cau mày, đóng cửa phòng lại, chặn đứng giọng nói của bọn họ ở bên ngoài.

Sau đó Tiểu Phó nghe nói Mạnh Thi Nhiên đánh Ôn Kiều, mặt mũi Ôn Kiều đều bị sưng vù.

Bộ phim này thực sự không có cách nào tiếp tục quay rồi.

Đạo diễn Chung tức giận đến muốn bùng cháy.

Bên phía đoàn làm phim lại có tin xôn xao khác. Giang Bách Vũ và một nhân viên trong đoàn làm phim làm tình với nhau trên xe giữa

nơi công cộng. Phía sau sự việc này không biết là ai đã thêm dầu vào lửa khiến sự việc càng thêm phức tạp, ồn ào rất lớn.

Việc xấu đúng là cứ lũ lượt kéo đến.

Tiến độ của cả đoàn làm phim đều bị trì hoãn.

Vết thương trên trán của Thời Sênh cũng đã đỡ hơn nhiều. Cô nhận được điện thoại của Lam Thanh, công việc ở đây của anh cũng đã xử lý khá ổn thỏa, vài ngày nữa phải về thành phố nên gọi cô ra ngoài ăn cơm.

Cô sờ sờ trán, chắc là sẽ không nhìn ra, lúc này mới đi đến nơi hẹn.

Chương 499: Ảnh hậu hạng nhất (8)

Thành phố D nổi tiếng về hải sản nên Lam Thanh mời Thời Sênh đi ăn hải sản.

Bởi vì Thời Sênh là người của công chúng nên đương nhiên sẽ lựa chọn ngồi gian bàn đặc biệt.

Hai người một bên đấu khẩu một bên ăn hải sản, thật đúng là một chút hình tượng cũng không có.

Trông giống như một đôi anh em bình thường.

“Công chúa điện hạ à, có đôi khi anh thật sự cảm thấy hối hận.” Lam Thanh ăn uống no say, ngồi dựa vào thành ghế, ca thán nói.

Thời Sênh vẫn đang cố gắng chiến đấu với con cua, hỏi anh một cách qua loa, “Hối hận cái gì.”

“Hối hận việc để em bước chân vào cái ngành này.” Lam Thanh hướng mắt nhìn những ánh đèn rực rỡ bên ngoài ô cửa kính, “Em xem, chúng ta cùng ăn một bữa cơm thôi cũng đều phải vụng vụng trộm trộm. Mỗi lần kỳ nghỉ đến em đều ở lại trong nhà. Em nói với anh là không muốn ra ngoài, nhưng mà thực ra anh biết, em chỉ là sợ nhưng tên chó săn bên ngoài…”

“Anh rất hối hận.” Lam Thanh nhấn mạnh bốn từ này.

Thời Sênh lau lau tay, “Anh, anh có thích công việc hiện giờ anh

đang làm không?”

Lam Thanh quay đầu nhìn cô. Ánh mắt của cô còn lung linh hơn nhiều những ánh đèn rực rỡ ngoài kia.

“Việc này anh không được lựa chọn.” Lam Thanh chầm chậm lắc đầu, anh không hề thích.

Thế nhưng nếu anh không làm, lẽ nào bắt Lam Thâm phải làm sao?

“Thế nhưng em lại có lựa chọn, nên em nhất định phải trả giá cho lựa chọn này. Anh, đây là quy luật.”

Lam Thanh vì công ty mà từ bỏ thứ mình thích, bởi vì anh phải bảo vệ gia đình đã bị vỡ nát.

Lam Thâm đam mê diễn xuất, cho nên cô bắt buộc phải từ bỏ tự do.

Thế giới này không công bằng, nhưng nó cũng rất công bằng.

Không có thứ gì là tuyệt đối cả.

Lam Thanh có chút không rõ đứa em gái đang ngồi trước mặt mình.

Mãi một lúc sau anh mới cười ra tiếng.

“Anh sẽ cố gắng.”

Ánh mắt anh kiên định, dường như còn tự tin hơn trước đây rất nhiều.

Anh phải tạo cho công chúa điện hạ nhà anh một vương quốc.

“Cố lên.” Thời Sênh tiếp tục chiến đấu với con cua, “Kiếm cho nó mười tỷ trước.”

“Phụt…” Lam Thanh phun cả ngụm nước ra ngoài.

Anh vỗ vỗ ngực, “Công chúa, em cũng quá là không biết theo đuổi rồi đấy. Có biết bản thân anh và gia đình bây giờ có bao nhiêu không?”

Thời Sênh vẻ mặt mù tịt, “Bao nhiêu?”

Lam Thanh thản nhiên uống nước, “Vẫn chưa đến mười tỷ.”

Thời Sênh: “…” Vậy anh nói làm cái mông à!

“Em yên tâm, rất nhanh sẽ có thôi, kiếm mười tỷ đối với anh mà nói có gì khó khăn đâu.”

Rất tốt, rất ra dáng tổng tài.

Thời Sênh được Lam Thanh đưa về khách sạn. Vẫn không yên tâm về cô, anh đưa cô lên đến tận cửa phòng.

Ai mà biết được lại gặp phải Ôn Kiều.

Nữ chính đại nhân, cô đúng là oan hồn mãi không chịu siêu thoát mà.

Bản cô nương đây hình như đâu có đụng đến cô!

“À, anh về trước đi. Em nói với cô ấy một chút chuyện.” Thời Sênh mở lời trước.

Ôn Kiều mà mở miệng, Lam Thanh sẽ biết việc bản cô nương bị thương.

Vốn dĩ bị Trần Nguyên kêu gào đã thảm lắm rồi, bản cô nương đây thật không muốn bị cuồng vương chiều em gái này lảm nhảm thêm nữa.

Lam Thanh nhìn Ôn Kiều một cái, khẽ gật đầu, “Mau nghỉ sớm nhé.”

Thời Sênh nhìn anh ra hiệu bàn tay tỏ ý OK.

Thang máy vẫn chưa đi, Lam Thanh ấn một cái liền mở ra.

Đợi Lam Thanh đi thang máy xuống dưới, Thời Sênh không thèm nhìn Ôn Kiều mà trực tiếp đi về phòng mình.

“Lam tiểu thư…” Ôn Kiều lên tiếng, “Chuyện hôm đó thật sự rất xin lỗi.”

“Ừm.” Thời Sênh quẹt thẻ, đẩy cửa vào.

“Lam tiểu thư, chị tha lỗi cho tôi rồi.” Ánh mắt Ôn Kiều lóe sáng.

Thời Sênh quay đầu nhìn cô ta, cười như không cười nói, “Nghĩ nhiều quá rồi, xin lỗi là muốn xong ư, cô ngây thơ quá rồi.”

Ôn Kiều sắc mặt lập tức chuyển thành tái mét.

“Cô biết rõ lúc đó nếu như trong tay tôi không có ống thép đó, kết cục của tôi sẽ như thế nào không? Dây thép sẽ xuyên qua đầu của tôi… chết ngay tại hiện trường.”

Sắc mặt của Ôn Kiều càng trắng bệch.

Thời Sênh tức giận nhưng vẫn cố bình tĩnh, đến khi sắc mặt Ôn Kiều

trắng bệch như tờ giấy mới chầm chậm nói: “Chỉ là bị cắn một cái thôi mà, phản ứng của cô lẽ ra phải là lùi về phía sau, chứ không phải đến ghì tôi. Ôn tiểu thư, xin hỏi, lúc đó trong lòng cô đang nghĩ gì?”

Tâm ý của nữ chính bạn đừng đoán.

Dù sao thì đoán cũng đoán không ra.

“Vậy Lam tiểu thư nghĩ thế nào?” Ôn Kiều cắn môi, cái dáng vẻ đó giống như Thời Sênh đang bắt nạt cô ta vậy.

Thời Sênh chống tay vào cửa, vẻ mặt phiền não, “Chưa nghĩ ra.”

Đây là xã hội pháp trị, cô không thể trực tiếp lấy kiếm ra chém đươc, đánh một trận lại cũng không hả giận, thật lòng vẫn chưa nghĩ ra.

Ôn Kiều: “…”

Thời Sênh ở trước mặt Ôn Kiều đóng sầm cửa lại.

…

Đoàn làm phim bị một trận náo loạn chó bay gà chạy, coi như là hoạt động chính thức, đợi đến khi trời mưa to, Thời Sênh tiếp tục quay cảnh quay cuối của mình.

Đoạn phim phía trước có thể sử dụng, chỉ cần quay lại một lần hình tượng ba người bọn họ, đoạn phía sau là một mình Thời Sênh gánh, sau đó bị đám người đó giết chết, đoạn này quay tốt là có thể hoàn thành.

Lúc quay cảnh chiến đấu, Ôn Kiều luôn có vài phần không đúng trạng

thái tâm lý, bị hô gào lỗi mất mấy lần.

Mưa to như thế này, Thời Sênh bị ướt đến nỗi có chút phát cáu.

“Mẹ kiếp!” Thời Sênh ném ống thép trong tay sang một bên, tay chống vào eo rồi ngửa mặt lên trời.

Giang Bách Vũ cũng bị giày vò khiến sắc mặt trở nên khó coi.

Ôn Kiều cũng có điều khổ sở. Cô thực sự có chút không theo nối tiết tấu của Thời Sênh, quyền làm chủ cả phim trường toàn bộ đều nằm trong tay Thời Sênh.

Thời Sênh lau lau mặt, hướng mắt về phía đạo diễn Chung gào lớn: “Quay tôi trước đi.”

Đạo diễn Chung ra hiệu tay tỏ ý OK, cho người bố trí sân bãi.

Đèn chiếu và máy quay phim đều dựng lên. Thời Sênh xách ống thép lúc nãy lên, xung quanh cô là một đám người đang bao vây.

Cảnh này quay mất năm lần, trong đó có một lần là do động tác của Thời Sênh quá nhiều, máy quay không thể bắt được đầy đủ hình ảnh.

Mấy lần còn lại đều là do vấn đề của nhóm diễn viên quần chúng.

Quay xong cảnh cuối cùng, Tiểu Phó một bên, Tiểu Bảo một bên lập tức xông vào màn mưa đón Thời Sênh trở lại lều.

Trong phòng thay đồ riêng biệt, Thời Sênh vừa lau tóc vừa bước ra bên ngoài.

Không khí xung quanh có đôi phần nghiêm trọng, mọi người đều nhìn chằm chằm vào đạo diễn Chung.

Ôn Kiều đứng trước mặt đạo diễn Chung. Đạo diễn có lẽ vừa phát hỏa, trên mặt còn một sót lại một chút tức giận.

“Chị Lam, uống nước đi.” Tiểu Bảo đưa một cốc nước nóng cho Thời Sênh.

“Sao thế?” Thời Sênh ngồi xuống ghế tựa, lấy cằm hất hất ra phía đạo diễn Chung.

“Lúc nãy đạo diễn Chung nói cho Ôn Kiều hiểu cảnh phim. Không biết Ôn Kiều nói những gì mà đạo diễn Chung lại nổi khùng lên.” Tiểu Phó cầm khăn đứng bên cạnh cô, “Cũng không biết cô ta rốt cuộc làm cách nào để có được vai nữ chính này nữa.”

Lúc đầu, lẽ ra vai này là của chị Lam nhà bọn họ.

Cuối cùng Ôn Kiều được người quản lý dẫn đi, đạo diễn Chung uống liên tục mấy ngụm nước, lúc này mới đi đến chỗ Thời Sênh.

“Tiểu Thâm, lát nữa vất vả thêm một chút, vẫn còn phải quay một lúc nữa.

“Cô ta làm sao thế?” Thời Sênh hỏi thẳng.

Đạo diễn Chung thở dài một hơi, “Nói là có đôi chút không theo được tiết tấu của cô, muốn tôi và cô…”

“Muốn tôi chiếu cố cô ta sao?”

“Việc này cũng không còn cách nào khác, Tiểu Thâm, cô…”

“Không có kỹ thuật diễn xuất là việc của cô ta. Dựa vào đâu mà bắt tôi chiếu cố. Tôi chỉ làm tốt công việc của mình, việc chiếu cố người mới gì gì đó không thuộc trong phạm vi cân nhắc của tôi.”

Người ta là tiền bối, chiếu cố cô là tình cảm, không chiếu cố cô là bổn phận.

Không theo kịp diễn không tốt, vậy thì không thể trách người khác được.

Đạo diễn Chung không nói được câu nào, mở miệng, cố kìm nén nói ra một câu, “Tiểu Thâm, cô debut bao nhiêu năm nay, còn cô ta chỉ là một cô gái trẻ vừa mới chân ướt chân ráo bước vào giới…” Hà tất phải tính toán với cô ta.

Thời Sênh cười như không cười nhìn đạo diễn Chung một cái.

Cô gái trẻ này, là người suýt chút nữa đã lấy mạng của cô đấy.

“Nếu đã không theo kịp vậy thì ngất đi là được. Đoạn trước các người tự thêm cảnh quay, tôi vừa gặp được bọn họ ở đó thì cô ta đã ngất rồi, như vậy OK không?” Thời Sênh gợi ý.

Dù sao thì Ôn Kiều ở đó cũng không có lời thoại nào.

Đạo diễn gọi điện cho Ngải Duy Tư bàn bạc một lúc, cuối cùng đồng ý làm theo ý kiến của Thời Sênh.

Chương 500: Ảnh hậu hạng nhất (9)

“Cái gì?” Ôn Kiều nghe xong thông báo của đoàn phim, sắc mặt vô cùng tệ.

Cảnh đó tuy rằng cô không có lời thoại, thế nhưng có biểu cảm khuôn mặt, cái đó cũng rất quan trọng.

Cô ta làm như vậy chính là đang cắt cảnh quay của cô.

Vẻ mặt của Lương Phương nghiêm trọng, “Lần trước em đi xin lỗi, cô ta không chấp nhận, chắc chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Ôn Kiều trầm mặc một lúc, “Em gọi điện cho Ngải Duy Tư hỏi xem sao.”

“Vô dụng thôi, đạo diễn mà đồng ý thì chắc chắc đã gọi cho ông ta trước. Nếu đã đồng ý thì sẽ không dễ dàng sửa lại đâu.” Phương Lương lắc đầu, “Ôn Kiều, gần đây em có chút nóng nảy.”

Ôn Kiều nắm điện thoại, nhếch môi không nói lời nào.

Phương Lương vỗ vỗ vai cô ta, “Lần đầu tiên nhận bộ phim lớn như thế này, nhất định là có áp lực…”

Phương Lương khuyên bảo Ôn Kiều một hồi, cuối cùng cảnh quay này vẫn quyết định như thế.

Không có Ôn Kiều hãm chân, tiến độ quay phim trong chốc lát đã hoàn thành.

Sau khi kết thúc công việc, đạo diễn Chung đưa cho Thời Sênh một cái phong bì. Những diễn viên bị chết trong phim đều được nhận một cái phong bì, vẽ hai từ “May mắn.”

Thời Sênh sờ sờ, cũng không ít.

“Lam tiểu thư, thời gian tới tôi vẫn còn một bộ phim, không biết cô có hứng thú không.”

“Không có hứng thú.” Thời Sênh lắc đầu, “Có điều nếu có vai diễn như thế này anh có thể tìm tôi.”

Thời Sênh ném cho đạo diễn Chung một anh mắt “Anh hiểu mà.”

Vai diễn như thế này…

Đạo diễn Chung im lặng, bộ phim đó của ông không có nhân vật như thế này.

Sắp bị cô đổi thành kiểu nhân vật chính rồi.

Ngày thứ hai, Thời Sênh rời khỏi đoàn làm phim.

Trở về, Thời Sênh nhất định không chịu về công ty. Trần Nguyên chắc chắn đang ở công ty chờ cô.

Còn lâu cô mới đi.

Đẩy cả bốn người trợ lý đi chỗ khác, Thời Sênh một mình lái xe về nhà.

Cô đỗ xe bên dưới tầng hầm, xuống xe rồi tiến về phía thang máy.

Đi được vài bước cô liền lùi về phía sau.

Ánh mắt dừng tại vị trí bên cạnh ô đỗ xe.

Là một chiếc xe việt dã.

Là chiếc xe lần trước cô đến đón Lam Thanh.

Nhưng mà…

Ai có thể nói cho cô biết, xe của cô tại sao lại bị người khác vẽ bậy vậy, vẽ cái quái gì đây…

Con mắt nghệ thuật của người này thật quá kém.

Vâng, biển số xe cũng bị cạy mất rồi.

Thời Sênh đi một vòng quanh chiếc xe. Ngoại trừ những nét vẽ nguệch ngoạc như vẽ bùa trừ ma và biển số xe bị cạy mất, lốp xe thì bị xì hết hơi, những thứ khác đều không sao cả.

Không sao cả…

Trong đầu Thời Sênh đang cuồn cuộn một vạn từ chửi mẹ nó.

Đứa tâm thần nào nhân lúc bà đây không có mặt, động đến xe của bà.

Thời Sênh gọi điện cho quản lý tòa nhà.

Người quản lý tòa nhà sớm đã phát hiện chiếc xe này bị người khác làm thành bộ dạng này, thế nhưng không liên hệ được với chủ nhà, bọn họ cũng không dám bừa bãi động vào.

Thời Sênh nhớ ra Nguyên chủ để lại đây một cái máy bay riêng, cô không về nhà, sao có thể nghe được điện thoại chứ.

Người quản lý tòa nhà nói với cô thời gian gây án là khoảng ba giờ sáng ngày hai mươi ba tháng bảy.

Người gây án đã che hết camera lại, căn bản không thể nhìn thấy người.

Chủ nhà không có đây, bọn họ cũng không dám tùy tiện báo cảnh sát.

Ngày hai mươi ba tháng bảy, cô vừa đi đến thành phố D vài ngày.

Còn biết chọn thời điểm nữa cơ đấy!

“Mang tất cả máy ghi hình ở những đoạn ngã rẽ bên ngoài đến đây điều tra cho tôi.” Thời Sênh ngồi trong phòng làm việc của quản lý tòa nhà, sai giám đốc quản lý toà nhà đang đứng trước mặt.

“Sao?”

“Sao cái gì, tôi nói mang tất cả máy ghi hình ở những đoạn ngã rẽ bên ngoài đến đây điều tra cho tôi. Tên đó còn có thể bay từ trên trời xuống chắc? Chủ nhà chúng tôi bỏ tiền ra cúng bái các ông, có phải các ông ăn cơm khô quá nên biến thành bình hoa rồi phải không?” Thời Sênh bắt đầu nổi nóng.

Giám đống quản lý tòa nhà tất nhiên là biết người đang ngồi trước

mặt ông ta bây giờ là ai, bị gào thét cũng không dám nói gì, gọi điện thoại cho người điều tra, giám sát.

Trong lòng ngược lại đang oán thầm, trên ti vi thì nhìn giống như một cô gái xinh đẹp trắng trẻo, lại giàu có, sao bên ngoài đời tính cách lại tệ thế này.

Quả nhiên minh tinh đều là những người hai mặt.

Sau đó giám đốc quản lý toàn nhà liền nhìn thấy một ảnh hậu tính cách khó chịu đến tận Thái Bình Dương, giống như một năng lực mà ông ta hoàn toàn nhìn không hiểu, như phải tách cả mấy cái màn hình ra.

Ảnh hậu lại còn có cả năng lực lợi hại như vậy sao…

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Thời Sênh phát hiện trong mấy đoạn băng ghi hình đều nhìn thấy một bóng người, vừa chỉ vừa hỏi giám đốc, “Hắn ta là ai.”

Giám đốc quản lý tòa nhà nhìn qua đó, vừa nhìn một cái liền nhận ra đó là ai.

Không phải vì điều gì khác mà chính là vì cách trang điểm cổ quái của hắn ta, giống như một tên lưu manh vậy.

Ở một nơi như Nhất Lưu Tinh Anh, khu nhà ở tụ tập những nhân sĩ nổi tiếng, hắn ta xuất hiện lại càng thêm chướng mắt.

Giám đốc quản lý tòa nhà không muốn nhớ cũng rất khó.

“Là Cố Trì, chủ phòng 606.”

Giám đốc quản lý tòa nhà đương nhiên không dám nói hắn ta là một tên lưu manh. Suy cho cùng người có thể ở đây, căn bản đều là những người có tiền. Một tên lưu manh thì làm sao có thể sống trong tòa nhà giá cao như thế này được.

Tất nhiên, cũng có thể là tên trai bao được mấy bà già giàu có nuôi.

Nhưng không cần biết là loại nào, đều không phải người mà một giám đốc quản lý tòa nhà như ông có thể động vào.

“606?”

Giám đốc quản lý tòa nhà gật đầu, mồ hôi lạnh cứ thế ứa ra.

Sao ông lại cảm thấy ánh mắt của ảnh hậu đáng sợ như vậy.

Thời Sênh túm lấy túi xách rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

“Ảnh hậu, có cần báo cảnh sát nữa không.” Giám đốc quản lý tòa nhà đi theo sau Thời Sênh.

“Không cần, tôi tìm riêng hắn ta là được.” Biểu cảm của Thời Sênh đã khôi phục được trạng thái bình tĩnh, giống như người vừa nãy nổi khùng trong phòng làm việc không phải là cô.

Giám đốc quản lý tòa nhà toát mồ hôi. Không hổ danh là diễn viên, cái tốc độ đổi mặt này.

Gặp riêng thì tốt.

Gặp riêng thì không còn là việc của ông nữa.

…

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn lên tấm biển phòng.

Rất tốt, 606.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị lấy kiếm ra, Hệ thống đột nhiên nhảy ra.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: nhân trung long phụng.]

Bàn tay đang lấy kiếm của Thời Sênh dừng lại.

Sao lần này lại nhảy ra nhanh như vậy?

[Nhân vật mục tiêu: Cố Trì. Giúp Cố Trì xây dựng lại hình ảnh, trở thành một nhân sĩ thành công hợp lệ.]

Trò chơi con tôm khô sao?

Xây dựng lại hình tượng là cái quái gì vậy?

Nhiệm vụ này của mi càng ngày càng không để tâm đến.

Phượng Từ, sự tiếp đãi của anh càng lúc càng tệ!

Đúng lúc Thời Sênh do dự có cần lấy kiếm ra hay không, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, âm thanh khàn đặc từ trong bay ra ngoài.

“Thằng nhãi này, mày ăn nói ngang ngạnh, lại còn có chút khí phách. Chậc chậc… đáng tiếc lại đi chọc vào Phong ca của bọn tao.”

Mở cửa là một thanh niên tóc nhuộm màu vàng, cả khuôn mặt đều là

mụn, khắp người đầy mùi mồ hôi.

Hắn chợt nhìn thấy một cô nằng xinh đẹp đang đứng ngoài cửa, ánh mắt chợt thẫn thờ.

Nhìn kỹ thêm một chút, ánh mắt bắt đầu sáng lóe lên.

“Chị, chị… chị là Lam Thâm đúng không?”

“Mặt rỗ, mày nói chuyện với ai đấy? Ông đây bảo mày ra ngoài mua đồ, mày lề mề làm cái gì vậy.” Giọng nói khàn khàn lúc nãy lại bay ra ngoài.

Thời Sênh có chút tan vỡ ảo tưởng.

Tình huống lần này có gì đó không bình thường.

Tên Cố Trì này không phải là một tên dung tục, xấu xí đấy chứ?

Nói cho mi biết bản cô nương đây là một người yêu chuộng cái đẹp, xấu quá bản cô nương sẽ không quen biết hắn.

Không đúng… nhìn camera giám sát không thấy giống vẻ của một tên dung tục.

Được thôi, cho dù hắn ta thật sự xấu, chỉ cần là Phượng Từ, cô vẫn phải nhận.

Đều là số mệnh.

Ôi chao!

Chàng thanh niên không chú ý đến giọng nói bên trong, kích động

đến nỗi chân tay luống cuống, vò vò hai lần mái tóc vàng trên đầu, cố gắng chỉnh sửa ngoại hình của mình, “Nữ thần Lam Thâm, sao sao… sao chị lại ở đây.”

Hắn lại có thể gặp được nữ thần.

Trời ơi, hạnh phúc quá đi mất.

Phải chụp ảnh, chụp ảnh chung.

“Tìm người.”Thời Sênh cau mày, “Cố Trì có phải ở đây không.”

Cố Trì?

Chàng thanh niên tay cần điện thoại chợt dừng lại.

Nhìn vào phía bên trong, rồi lại nhìn Thời Sênh, cuối cùng vẻ mặt đau buồn như muốn chết đi, gân cổ lên gào to, “Anh Thiên, nữ thần Lam Thâm đến tìm tên trai bao Cố Trì.”

Cái tên trai bao Cố Trì đó sao lại có nhiều người thích đến thế.

A a a a!!!

Đến cả nữ thần cũng đến tìm cậu ta.

Chàng thanh niên nắm lấy tóc như điên như dại.

Thời Sênh: “…” Tên nhóc này điên rồi à!

Chương 501: Ảnh hậu hạng nhất (10)

“Nam thần nữ thần cái gì, ông đây bảo mày đi mua đồ.” Giọng nói khàn khàn từ đằng xa tiến đến gần.

Bóng người cao to cường tráng từ bên trong xuất hiện, một chân đạp lên mông của chàng thanh niên.

Chàng thanh niên không đứng vững, bổ nhào về phía Thời Sênh.

A a a, được tiếp xúc gần gũi với nữ thần rồi.

Chàng thanh niên chu môi, mở rộng cánh tay, cả gương mặt lộ rõ vẻ ngất ngây.

Thời Sênh sầm mặt xuống, giơ chân đá sang một bên. Chàng thanh niên ngã nhào về hướng bên cạnh, càu nhàu mấy tiếng đập vào tường.

“Ơ, đàn bà ở đâu ra thế này.”

Thời Sênh hướng mắt về phía người vừa nói.

Một người đàn ông rất cao, da hơi ngăm đen, khắp cánh tay đều là hình săm, mắt to mày rậm, mặt hình vuông, nhìn có vẻ rất dữ tợn.

“Cố Trì có ở đây không?” Thời Sênh không để ý đến ánh nhìn đầy ý xấu xa của hắn.

“Tìm Cố Trì à? Có đấy, vào trong đi!” Người đàn ông chỉ chỉ vào bên trong, bắt đầu cười đầy xấu xa.

Chàng thanh niên tóc vàng vẫn còn đang bò trên tường, vừa nghe người đàn ông kia để Thời Sênh vào trong, lập tức bò xuống, “Anh Thiên, đây là…”

Người đàn ông hung dữ trừng mắt nhìn cậu ta. Chàng thanh niên tóc vàng lập tức im bặt.

Thời Sênh nhấc chân đi vào bên trong phòng.

Bên trong rất lộ xộn, giống như vừa bị người đến cướp sạch vậy.

Từ những đồ vậy này có thể nhìn ra chủ nhân căn nhà này có rất nhiều tiền.

“Đi ra ngoài tìm chỗ nào đó chờ đi, không gọi thì mày không được về, nghe rõ chưa.” Anh Thiên đè đầu chàng thanh niên tóc vàng xuống, hung tợn uy hiếp.

Chàng thanh niên tóc vàng mấp máy môi, chỉ nhìn thấy tư thế uyển chuyển đang sắp dần biến mất đoạn lối rẽ.

Chàng thanh niên tóc vàng muốn nhắc nhở anh Thiên một câu, đó là ảnh hậu Lam Thâm, chúng ta đắc tội không nổi, thế nhưng anh Thiên đã đóng cửa phòng lại rồi.

Kết cấu hình thức căn phòng này gần giống với phòng của cô. Phòng khách thiết kế theo phong cách châu Âu, chỉ có điều lúc này cũng rất bừa bãi.

Trong không gian lộn xộn, bừa bãi đó, một người thanh niên bị trói

trên một cái ghế tựa, trên người đang mặc một chiếc áo phông màu đen, hình vẽ trên áo là một cái đầu lâu, quần màu đen, để chân trần.

Người thanh niên nghiêng đầu, ánh mắt rủ xuống, tai đeo bông tai, tia sáng vừa hay in lên trên, có chút phản quang.

Một cảnh tượng tinh thần sa sút rất đẹp.

“Cố Trì, nhìn xem, có một con vợ bé đến tìm mày đây này.” Anh Thiên từ đằng sau bước đến, ánh mắt không ngừng lướt qua người Thời Sênh, “Nhìn cái dáng vẻ này xem, chậc chậc… xinh đẹp vô cùng, hôm nay đúng là hời cho anh đây rồi.”

Nghe thấy giọng nói của anh Thiên, người thanh niên mới từ từ quay đầu nhìn qua đó. Thời Sênh dừng như nghe được cả tiếng răng rắc răng rắc phát ra từ cổ cậu ta.

Trước mắt Cố Trì hiện ra một màn sắc màu tuyệt đẹp.

Anh tất nhiên là biết người đang đứng trước mặt mình, Lam Thâm.

Ảnh hậu trẻ tuổi nhất.

Cách đây không lâu anh còn vẽ bậy lên xe của cô ta.

“Đừng động vào cô ấy.”

Giọng nói của cậu ta có chút khàn khàn, có lẽ là vì đã khá lâu không được uống nước.

“Không động vào cô ta? Ha ha ha, Cố Trì mày nghĩ mày là ai. Con vợ bé này chủ động tìm đến tận cửa đây rồi, mày bảo tao không động vào cô ta sao?” Anh Thiên như vừa nghe được một chuyện rất buồn

cười, “Hôm nay anh Thiên đây còn xử cô ta trước mặt mày.”

Anh Thiên tiến gần Thời Sênh vài bước, “Con vợ bé như cô cũng khá bình tĩnh đấy. Nhìn thấy chưa, nhân tình của cô bị biến thành bộ dạng thế này, chính là vì nó động vào người đàn bà không nên động. Hôm nay ông đây phải cho nó nếm thử mùi vị, người đàn bà của nó bị người khác cưỡng bức làm tình ngay trước mặt nó.

Bàn tay anh Thiên thò về phía Thời Sênh.

Giọng nói của Cố Trì đột nhiên to lên, kèm thêm vào phần điên cuồng, “Đừng động vào cô ấy.”

Anh Thiên như được kích thích, càng lúc càng hưng phấn, hai tay hướng Thời Sênh ôm lấy.

Soạt =.=

Thân hình anh Thiên đột nhiên dừng mạnh.

Hiện lên trên mặt cây thiết kiếm sắc bóng là hình ảnh phản chiếu vẻ mặt kinh sợ của anh Thiên.

Kiếm…

Thanh kiếm xuất hiện một cách vô lý…

Người phụ nữ này là người hay là ma vậy!

Thời Sênh cầm thiết kiếm gí sát vào ngực của Anh Thiên, “Ngang ngược với tôi à? Lại còn muốn cưỡng bức tôi làm tình sao?”

Lâu lắm rồi không gặp phải tên nào to gan như hắn.

Thời Sênh đạp một phát vào đũm quần hắn ta.

“A!” Anh Thiên bưng lấy đũm quần, đau đớn la hét, cong cả người lại cả khuôn mặt đau đớn tột cùng.

Thời Sênh nắm thiết kiếm, chửi thẳng lên người hắn, “Mẹ kiếp, lại còn muốn cưỡng bức làm tình với bà à, còn muốn nữa không, muốn nữa không!”

“Không dám nữa, xin bà cô tha mạng, không dám nữa… a…”

Bị đá trúng chỗ hiểm, anh Thiên hoàn toàn không có khả năng phản kháng, chí có thể lăn lộn trên nền nhà.

“Ông nội nhà ngươi.” Thời Sênh lại đạp hắn ta vài phát nữa, lấy dây thừng cùng đoạn với dây trên người Cố Trì ở bên cạnh mình trực tiếp trói người lại.

“Phù…” Thời Sênh thổi phù phần tóc mái, thở hổn hển, đi đến bên cạnh Cố Trì, cúi người cởi trói cho cậu ta.

Cố Trì từ đầu đến cuối đều ngủ li bì.

“Cố Trì.” Thời Sênh gọi cậu ta một tiếng.

Cậu ta từ từ ngẩng đầu, màu sắc duy nhất trong con mắt chính là cô. Cậu ta nghiêng nghiêng đầu, cổ theo động tác của cậu ta mà phát tiếng răng rắc răng rắc.

Thì là vừa rồi không phải cô nghe nhầm.

Thời Sênh ngồi trên chiếc bàn uống trà nhỏ, nhìn chằm chằm cậu ta

vài giây.

Cái vị diện này không có linh khí.

Cô còn không biết làm thế nào để xác nhận.

Tuy rằng dựa vào đường lối của Hệ thống, về cơ bản là không cần xác nhận, thế nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Lỡ như lần này Hệ thống không tuân theo đường lối xuất bản thì sao?

Suy cho cùng cái đó cũng bị tâm thầm.

Trước khi xác định được, Thời Sênh quyết định phải tính sổ trước, “Đầu óc cậu có vấn đề à, bôi vẽ lên xe của tôi, cạy mất biển số xe của tôi.”

Thời Sênh đợi khoảng một phút mới nghe thấy giọng nói của Cố Trì.

“Không.”

Giọng nói của Cố Trì vẫn khàn khàn như trước, không dễ nghe một chút nào, tra tấn lỗ tai.

Ánh mắt cậu ta không di chuyển mà cứ nhìn chằm chằm Thời Sênh, giống như từ trên người cô có thể nhìn ra cả đống tiền vậy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau không nói lời nào.

Thời Sênh ném sợ dây thừng trong tay sang một bên, cho dù cậu ta là Phượng Từ, nhưng vì cơn tâm thần này cũng nên cho cậu ta chịu khổ một chút.

Có điều…

Bị cô bắt nạt thì được, bị người khác bắt nạt thì vẫn phải tìm về địa bàn.

Thời Sênh liếc mắt nhìn thấy một chiếc điện thoại di động ở trên bàn, cô cầm lên nhìn một lúc, có mật khẩu.

Thời Sênh đứng dậy, đi đến trước mặt anh Thiên, “Mật khẩu.”

Anh Thiên không lên tiếng.

Thời Sênh đạp một phát nữa, “Mật khẩu.”

“224562” Anh Thiên ăn đòn, lập tức đáp lại dòng số.

“Chính là mấy người đần độn như mấy cậu, đã không đánh nổi, sao cứ muốn bị đánh xong mới chịu nói, thần kinh.” Thời Sênh trượt màn hình mở khóa.

Hình nền màn hình trông rất hạ lưu, toàn là các em gái ngực khủng mông cong, mặc bikini, sóng nước dập dờn.

Thời Sênh tìm trong nhật ký cuộc gọi tìm thấy một cuộc gọi gần đây nhất, ghi chú là người của Anh Phong, trực tiếp ấn nút gọi.

“Lừa nó qua đây, dám nói bậy, tôi giết chết cậu.” Thời Sênh ấn nút phát loa ngoài, thiết kiếm gí át vào cổ anh Thiên.

Đừng nhìn tướng tá anh Thiên to con thế này, nhìn thấy người dọa dẫm thật ra lại là một kẻ mềm nắn rắn buông.

Lúc trước hắn còn cho rằng người phụ nữ này trông có vẻ yếu đuối, xinh đẹp như thế này, nhất định rất dễ bắt nạt, ai ngờ được cô ta lại lợi hại hơn cả mình.

Mãi một lúc lâu sau đầu dây bên kia mới bắt máy, có tiếng thở hổn hển truyền đến, “Ông đây đang làm việc, gọi cái gì?”

Anh Thiên nuốt nước bọt, “Anh Phong… Cố Trì, Cố trì chịu phục rồi, anh qua đây đi.”

“Ha, ông đây còn tưởng thằng trai bao đó còn có thể chịu đựng được vài hôm, thật không ngờ cũng chỉ là một thằng hèn nhát, được, tao qua ngay đây.” Đầu dây bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

Thời Sênh ném điện thoại xuống chỗ bên cạnh, “Nào, nói cho tôi nghe những việc đã xảy ra.”

Anh Thiên run cầm cập kể lại một lượt những việc đã xảy ra.

Cố Trì động đến người phụ nữ của cái tên gọi là anh Phong. Anh Phong đương nhiên là phải dạy dỗ Cố Trì. Kết quả Cố Trì không chịu phục nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Sự việc chỉ đơn giản như vậy.

“Phụ nữ? Có xinh đẹp không?”

“Tạm được…”

“Có xinh đẹp như tôi không?”

“Không…”

Chương 502: Ảnh hậu hạng nhất (11)

Anh Phong rất nhanh liền có mặt, còn dẫn theo một người phụ nữ.

Thời Sênh mở cửa cho hắn ta. Trông thấy Thời Sênh, ánh mắt của anh Phong rất nhanh liền tập trung vào phần ngực của cô.

Thời Sênh nghiêng người, khuôn mặt để lộ ý cười, “Mời vào.”

“Chà, Tiểu Thiên, mày lấy đâu ra được một ả còn đẹp hơn cả minh tinh thế này.”Anh Phong không chút nghi ngờ, cứ thế tiến vào bên trong phòng.

Thời Sênh đóng cửa, khóa trái lại.

“Tôi chính là minh tinh.”

“Cái gì?”

Thời Sênh đạp một cái qua đó. Người phụ nữ đang được anh Phong ôm sợ hãi hét lên một tiếng chói tai sau đó nấp vào phòng vệ sinh ở bên cạnh.

Thời Sênh bình tĩnh kéo cửa phòng vệ sinh về phía mình rồi đóng lại, chặn đứng âm thanh đó.

Anh Phong bị đạp bất ngờ nên vẫn còn chút lờ mờ. Thế nhưng hắn ta cũng nhìn thấy anh Thiên đang bị Thời Sênh trói lại.

Thời Sênh không để anh Phong có cơ hội đứng dậy, thiết kiếm đặt lên ngực hắn ta, “Tôi chính là minh tinh, đã nghe rõ chưa hả?”

“Mẹ kiếp, con đàn bà thối tha này.” Anh Phong phản ứng lại, miệng bắt đầu chửi rủa, “Mày có biết ông đây là ai không hả? Dám ra tay với ông, có tin ông cho mày không lết được xác về không.”

Anh Phong cũng chỉ dám chửi, vì dù sao Thời Sênh vẫn còn có thanh thiết kiếm sắc bén bóng loáng đang nằm trong tay.

“Chà, cũng khá bướng đấy.” Thời Sênh đạp một phát nữa lên ngực hắn ta, thiết kiếm đâm vào yết hầu hắn, “Bướng thêm chút nữa để tôi xem xem nào.”

Anh Phong có thể cảm nhận được thứ nhiệt độ lạnh đến thấu xương. Cô gái vừa đạp hắn có nét mặt rất xinh đẹp thế nhưng cái biểu cảm đó còn vượt quá cả u ám, khiến người khác liên tưởng đến mấy tên biến thái điên cuồng giết người trong phim.

Hắn không kiềm chế được bắt đầu run cầm cập, nói năng không đầu không đuôi, “Cô… cô là ai, tôi với cô không oán không thù, cô muốn gì?”

Thời Sênh tẩn anh Phong một trận trước, sau đó trói lại, ném xuống trước mặt Cố Trì.

“Khi nào cậu ta tha thứ cho các người thì khi đó các người được phép cút khỏi đây.”

Anh Phong và anh Thiên bốn mắt nhìn nhau. Thằng trai bao này kiếm đâu ra được một ả dũng mãnh như vậy?

“Vậy… nếu như cậu ta không tha thứ cho chúng tôi thì sao?”Anh

Thiên run lấy bẩy lên tiếng.

“Vậy thì phải băm nhỏ cho chó ăn.”

Những câu nói này, bình thường bọn họ đều chỉ nghe từ những anh lớn chị lớn trong các băng đảng xã hội đen, hôm nay bỗng nhiên được nghe từ miệng một người con gái xinh đẹp như thế này, tự dưng cảm thấy không quen một chút nào.

Cố Trì vẫn giữ tư thế đó, đối với hai người đang quỳ trước mặt cậu xin tha thứ không hề tỏ ra một chút cảm động nào.

Đầu ngón tay cậu ta cử động, chỉ chỉ vào chiếc điện thoại ở đằng xa.

Thời Sênh nhìn cậu ta một cái, chuyển cái điện thoại đó cho cậu ta.

Quá trình mở máy chậm chạp.

Tốc độ bấm trên màn hình lại càng chậm, cứ như phải mất đến ba phút mới ấn gọi được một cuộc điện thoại.

Cậu ta mở loa ngoài.

Đến khi kết nối được, đầu dây bên kia vang đến âm thanh của động cơ rất lớn, pha lẫn với tiếng hét chói tai của cả trai lẫn gái.

“Lão đại? Xuỵt… câm mồm hết đi, chết tiệt, dừng lại.”Đầu dây bên kia rất nhanh sau đó yên tĩnh trở lại, “Lão đại, mấy ngày hôm nay anh đi đâu vậy ạ?”

“Đến nhà tao.” Cố Trì chỉ nói ba chữ này rồi ngắt điện thoại,. Chiếc điện thoại từ trên tay cậu ta trượt xuống, rơi thẳng xuống nền nhà.

Sau lúc đó Cố Trì không nói thêm một lời nào nữa, cứ giữ một tư thế đó mãi đến khi chuông cửa vang lên.

Một đám nam nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp đứng ngoài cửa, mặt mũi khá sáng sủa. Tuy ăn mặc giống mấy tên côn đồ nhưng vừa nhìn đã nhận ra giá của những bộ quần áo đó không hề ít.

Thời Sênh mở cửa, đám người bên ngoài ai nấy đều kinh ngạc cộng thêm ngẩn ngơ.

Đây không phải là Lam Thâm sao?

Sao cô ấy lại ở trong nhà của lão đại vậy.

Lão đại, anh đã giấu bọn em làm những gì vậy!

“Người đứng đầu có thể vào, những người còn lại đợi ở bên ngoài.” Thời Sênh ném cho bọn họ một câu rồi quay người vào phòng khách.

Đám người này giống như ánh hào quang của Mary Sue vậy, người khác nhìn vào liền thấy lóa mắt.

Gã thanh niên đứng trước mặt đánh mắt ra hiệu về phía sau rồi bước theo Thời Sênh vào trong phòng.

“Trời… lão đại, nhà anh vừa bị cướp đến càn quét à? Lão đại?” Gã thanh niên đó nhìn cảnh tượng yên ắng trong phòng khách, lại càng thêm ngẩn ngơ

“Đây chẳng phải là Tiền Phong sao? Cái tên rác rưởi này tại sao lại ở đây.”

Quan trọng hơn là ảnh hậu Lam Thâm cũng ở đây a a a a a!!!

Cố Trì mãi một lúc lâu sau cũng không trả lời. Gã thanh niên dường như đã quen với bộ dạng đó của cậu ta, cứ thế tiến đến chỗ Tiền Phong đạp cho hắn ta một trận.

Đợi đến lúc cậu ta đạp xong, Cố Trì mới ngẩng đầu lên, “Xử lý đi.”

Khẩu khí dõng dạc rõ ràng ra lệnh cho người khác đó, hệt như người vừa nãy bị trói lại không phải là cậu ta.

“Được thôi.” Gã thanh niên đáp lại một tiếng, hướng người ra bên ngoài gân cổ gào lớn, “Hai người nữa vào đây.”

Rất nhanh sau đó liền xuất hiện hai gã thanh niên khác đi vào.

“Theo nguyên tắc cũ.”

Hai gã thanh niên nhìn Cố Trì một cái, dường như đã hiểu được điều gì, lôi hai tên còn đang cầu xin tha thứ ra bên ngoài.

“Trong nhà vệ sinh còn có một người phụ nữ, mang ra ngoài luôn đi.” Thời Sênh nhắc nhở một câu.

Hai gã thanh niên không thấy Cố Trì phản đối, lôi người phụ nữ trong nhà vệ sinh ra ngoài, lại gọi thêm hai cô gái trẻ vào trong dọn dẹp đồ đạc trong phòng.

Ánh mắt hai cô gái trẻ cứ lúc lúc lại lướt nhanh trên người Thời Sênh một lượt, có lẽ rất tò mò tại sao Cố Trì lại có thể quen cô.

Chỉ là đơn giản dọn dẹp một lúc nên rất nhanh sau đó đã dọn dẹp xong.

Gã thanh niên đi ra ngoài một lúc, đến khi quay lại thì đám người đó đã rời đi.

“Ảnh hậu, ảnh hậu, cho em xin chữ ký đi.” Gã thanh niên lập tức làm bộ dạng hài hước, “A a a, nữ thần à, chị nhất định phải cho em xin chữ ký.”

Thời Sênh: “…”

Cậu ta không đi quan tâm lão đại của mình trước lại đi đòi cô xin chữ ký trước, đầu óc có phải có vấn đề rồi không?

Gã thanh niên đó tên là Lâm Trạch Nam, dùng chính lời nói của gã thanh niên này thì cậu ta là trợ lý kiêm hộ pháp của Cố Trì.

Tất nhiên hộ pháp là do cậu ta tự ý phong cho mình.

Trợ lý cũng là do cậu ta tự thăng chức.

“Phản ứng của lão đại có chút chậm chạp. Nữ thần đừng để bụng, em đưa lão đại đi thay quần áo trước. Chị cứ tự nhiên ngồi, không cần khách sáo.”

Khoác lác với Thời Sênh xong, Lâm Trạch Nam mới nhớ đến vị lão đại bị cậu ta quên sạch.

Lâm Trạch Nam giúp Cố Trì xử lý sơ qua vết thương trên người, mãi một hồi mới đi ra ngoài.

Cố Trì vẫn mặc áo phông, cùng kiểu dáng, cùng kích cỡ, đến hình cái đầu lâu cũng giống với chiếc áo vừa thay ra, hoàn thoàn không nhìn ra điểm nào giống như cậu ta vừa thay quần áo.

Cậu ta chằm chằm nhìn Thời Sênh mấy giây rồi đột nhiên lấy từ trong túi quần một chiếc chìa khóa, “Đền xe cho cô.”

Nói xong, cậu ta liền đặt mông ngồi xuống, không nói gì cũng không làm động tác nào khác.

Thời Sênh: “…” Con người này đúng là bị thần kinh phải không?

Phát điên mất, bà đây chưa bao giờ được gặp phải một nhân vật phản diện bình thường.

Lâm Trạch Nam đã quen mới bộ dạng này của lão đại nhà mình, cái tên mặt thộn này lập tức quên mất lão đại của mình, kéo Thời Sênh hỏi hết cái này đến cái nọ, “Nữ thần, nữ thần, sao chị lại quen lão đại nhà em vậy?”

“Cậu ta vẽ bậy lên xe của tôi, tôi tìm cậu ta tính sổ.” Thời Sênh trả lời ngắn gọn.

“Lão đại, đây là chiêu gì vậy.” Lâm Trạch Nam có chút lơ mơ.

Hết việc làm hay sao mà đi vẽ bậy lên xe của nữ thần nhà người ta làm cái gì không biết?

Không đúng…

Gần đây lão đại chỉ vẽ bậy lên một chiếc xe.

“Trời, nữ thần, chị cũng sống ở đây à?” Lâm Trạch Nam kinh ngạc một cách khoa trương.

Nữ thần lại sống ở đây.

“Ừm.” Sống ở đây thì làm sao?

Nguyên chủ hình như rất thích môi trường xung quanh khu nhà của khu nhà này, rất thanh tịnh.

Lâm Trạch Nam hạnh phúc đến nước miếng như muốn chả ra ngoài, hai con mắt đều biến thành hai hình trái tim.

Lâm Trạch Nam khá đẹp trai, giống với anh trai nhà mình, vẻ đẹp trai rất ấm áp, nhưng khi cười thì lại có chút lưu manh.

Trông thấy một gã thanh niên lớn tướng dùng ánh mắt đó nhìn mình, Thời Sênh không chịu được rùng mình một cái.

Vẫn không bằng cái tên thần kinh ở đằng kia.

Lâm Trạch Nam vặn vẹo một lúc, nhãn cầu quay tròn, đột nhiên hỏi: “Hai tên lúc nãy không phải là do nữ thần giải quyết đấy chứ?”

Thời Sênh nghi hoặc.

Tại sao không nói là do lão đại nhà cậu ta giải quyết chứ?

Lâm Trạch Nam lúng túng gãi đầu, kéo Thời Sênh bước sang bên cạnh vài bước, “Lão đại nhà chúng em một khi đã ra tay, đều là chết hoặc không thì tàn phế, chính là cái kiểu đánh đến khi nào không bò dậy được thì thôi.”

“Ồ, xem ra là tôi đánh quá nhẹ rồi.” Thời Sênh kết luận.

ối, xinh đẹp như thế này, nhất định rất dễ bắt nạt, ai ngờ được cô ta lại lợi hại hơn cả mình.

Mãi một lúc lâu sau đầu dây bên kia mới bắt máy, có tiếng thở hổn hển truyền đến, “Ông đây đang làm việc, gọi cái gì?”

Anh Thiên nuốt nước bọt, “Anh Phong… Cố Trì, Cố trì chịu phục rồi, anh qua đây đi.”

“Ha, ông đây còn tưởng thằng trai bao đó còn có thể chịu đựng được vài hôm, thật không ngờ cũng chỉ là một thằng hèn nhát, được, tao qua ngay đây.” Đầu dây bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

Thời Sênh ném điện thoại xuống chỗ bên cạnh, “Nào, nói cho tôi nghe những việc đã xảy ra.”

Anh Thiên run cầm cập kể lại một lượt những việc đã xảy ra.

Cố Trì động đến người phụ nữ của cái tên gọi là anh Phong. Anh Phong đương nhiên là phải dạy dỗ Cố Trì. Kết quả Cố Trì không chịu phục nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Sự việc chỉ đơn giản như vậy.

“Phụ nữ? Có xinh đẹp không?”

“Tạm được…”

“Có xinh đẹp như tôi không?”

“Không…”

Chương 503: Ảnh hậu hạng nhất (12)

Thời Sênh và Lâm Trạch Nam lưu số điện thoại của nhau. Thời Sênh cầm theo chiếc chìa khóa Cố Trì ném trên bàn đi ra ngoài.

“Chiếc xe biển số đuôi 573, nữ thần đi cẩn thận, có thời gian rảnh lại đến chơi. ” Lâm Trạch Nam tiễn Thời Sênh đến cửa.

Cô nhìn Cố Trì một cái. Từ nãy đến giờ cậu ta vẫn không có động tĩnh gì, gật gật đầu rồi quay người rời đi.

“A a, nữ thần đấy, hạnh phúc quá đi mất, lại còn được tiếp xúc với nữ thần ở khoảng cách gần thế này. Ôi, chết tiệt, quên mất chụp ảnh chung với nữ thần rồi.” Lâm Trạch Nam cả khuôn mặt chán nản.

Lần sau, lần sau nhất định phải chụp ảnh cùng với nữ thần.

Đến khi Lâm Trạch Nam quay người lại mới phát hiện Cố Trì vừa nãy vẫn còn ngồi trên ghế mà giờ đã biến mất.

Cậu ta tìm một vòng, mới tìm thấy Cố Trì đang ở nhà tắm trong phòng ngủ, quay lưng ra phía cậu ta đang đứng.

“Lão đại.” Lâm Trạch Nam gọi một tiếng.

Cố Trì cúi đầu xuống, mãi một lúc lâu sau mới trả lời một tiếng “Ừm”.

“Có cần đi bệnh viện không.” Lâm Trạch Nam thu lại thuộc tính mặt thộn, có chút lo lắng nhìn bóng lưng của Cố Trì.

Cố Trì lại mãi một lúc rất lâu sau đó mới nói: “Không đi.”

“Vậy em đi mua cho lão đại chút đồ ăn. Anh nghỉ ngơi một lát đi. Buổi tối bọn chúng có trận đua, lão đại qua đó trấn địa bàn là được.”

Đợi Cố Trì ừm một tiếng, Lâm Trạch Nam mới kéo chìa khóa ra rồi ra ngoài.

…

Thời Sênh về nhà vừa tắm xong một cái Trần Nguyên đã hùng hung hổ hổ đuổi đến.

Hình như vừa kết thúc xong một cuộc đàm phán nào đó, Trần Nguyên vẫn còn đang mặc một bộ đồ công sở rất nghiêm chỉnh.

Thời Sênh chăm chú nhìn đường rãnh trước ngực chị ta, “Chị Trần, ngực của chị hình như lại to lên rồi.”

Ngực?

Nha đầu chết tiệt này vẫn còn tâm trạng đi quan tâm ngực của chị.

“Lam Thâm.”Trần Nguyên nhìn cô một cách nghiêm túc, “Chị biết em bị cướp mất vai chính trong lòng rất không vui vẻ, nhưng mà em cũng không cần phải chạy đến đoàn phim rồi tìm người ta gây phiền phức.”

“Chị Trần, chị đang nói gì vậy? Em chỉ cảm thấy vai diễn đó cũng khá được. Chị chờ đến lúc phát sóng mà xem. Em nhất định sẽ là cô gái nhỏ hot nhất giới cho mà xem. Nhìn em diễn đến em còn bị bản thân thu hút nữa là.”

Trần Nguyên: “…”

Phong cách của nghệ sĩ nhà chị sao lại có chút không bình thường vậy?

Trước đây Lam Thâm là một nữ thần đoan trang, thuần khiết lại cũng không tự đắc.

Ừm… tự đắc vẫn có một chút, nhưng mà lại chưa bao giờ tự đắc đến mức trắng trợn thế này.

Mới đi đến thành phố D được không lâu, nghệ sĩ nhà chị tại sao đã bị biến dạng vậy?

Sự hoạt bát còn có chút… thái quá rồi?

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, lại trách mắng Thời Sênh một trận nữa, lúc này mới lấy từ trong túi xách mấy cuốn kịch bản.

“Em tự xem đi, mấy kịch bản này đều không tệ, một lát nữa chị còn có cuộc họp, muộn một chút sẽ quay lại đây.”

Thời Sênh làm ngón tay OK, tiễn nữ quản gia Trần Nguyên ra ngoài.

Thời Sênh tùy ý ném mấy cuốn biên kịch vào một góc, ôm lấy điện thoại bắt đầu chơi điện tử.

Trần Nguyên rất bận, cuộc họp này vừa kết thúc vẫn còn cuộc họp tiếp theo. Cuộc họp tiếp theo kết thúc thì lại đến lượt nghệ sĩ xảy ra chuyện.

Nói là muộn một chút, đợi đến khi Trần Nguyên trở lại đã là mấy ngày

sau.

Trần Nguyên có chìa khóa của phòng Thời Sênh, trực tiếp mở cửa đi vào, vừa bước vào phòng liền than phiền, “Thâm Thâm, khu nhà em toàn những người gì ở vậy, ăn mặc vớ va vớ vẩn. Chị thấy em vẫn là nên chuyển đến Ngự Cảnh Viên thì hơn, bên đó dù thế nào cũng gần công ty.”

Thời Sênh từ màn hình điện thoại ngẩng đầu lên, “Không chuyển.”

Chuyển qua đó để tiện cho Trần Nguyên giám sát sao?

Việc này Trần Nguyên cũng không miễn cưỡng, chỉ là nhắc nhở cô mà thôi, “Vậy em cẩn thận một chút, lúc nãy chị lên đây có nhìn thấy mấy người ăn mặc như mấy tên côn đồ đang đứng bên dưới, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay không phải là người tốt.”

“Vâng.”

“Chị bảo em xem kịch bản em đã xem chưa?” Trần Nguyên nhìn thấy kịch bản bị ném lung tung trên ghế xô-pha, không khỏi cau mày lại. Nhìn mấy cuốn kịch bản đó còn mới tinh, hoàn toàn giống như chưa từng có ai lật ra xem!

“Vừa quay phim xong, chị Trần, chị để em nghỉ ngơi một chút đi.” Thời Sênh càu nhàu.

Bản cô nương sắp biến thành con quay rồi.

“Mấy bộ phim này đều là năm sau mới bắt đầu quay.” Trần Nguyên cau mày, “Cái giới này là vậy, em đến muộn một bước thì đâu còn vị trí của em nữa.”

Có những bộ phim, trước đó một năm đã chọn rồi.

“Một lát nữa em xem.” Thời Sênh lập tức tiếp lời, tránh việc khởi động chế độ lảm nhảm của Trần Nguyên.

“Tuần sau em có một dự án quảng cáo cần quay. Sau đó cũng không có việc gì lớn. Ngày mùng sáu tháng chín bắt đầu đến đoàn phim “Hoàng phi đầu tiên”, đến khi quay xong cũng sắp đến Tết rồi.”

Thời Sênh nghe Trần Nguyên nói tiến độ công việc cho cô, Thời Sênh một bên trả lời qua quýt, một bên tiếp tục đánh nhau trong trò chơi điện tử.

Trần Nguyên: “…” Nghệ sĩ nhà chị lại còn mê đánh điện tử nữa.

“Tuần sau chị đến đón em.”

“Hả? Em tự đi là được rồi. Chị Trần, chị bận rộn như vậy, chỉ là quay quảng cáo thôi mà, vấn đề nhỏ.” Đi cùng Trần Nguyên, bản cô nương muốn chết à!

Tuy rằng Thời Sênh kháng cự đi cùng Trần Nguyên, thế nhưng Trần Nguyên vẫn đến.

Lần làm đại diện quảng cáo này thù lao khá nhiều, là một loại nước hoa, nhãn hiệu khá là xa xỉ.

“Lúc ghi hình phải làm phiền nhiều đến mọi người rồi.”

“Khí chất của Lam tiểu thư rất phù hợp với loại nước hoa này, không có gì khó khăn cả…”

Trần Nguyên và người bên đó đang thương lượng. Thời Sênh đi một

vòng quanh anh thợ quay phim xem anh ta đang hí hoáy với mấy đồ dụng cụ.

Anh thợ quay phim là một người đàn ông để râu dài, thấy Thời Sênh cứ vòng đi vòng lại liền chủ động mở lời, “Lam tiểu thư có hứng thú với máy quay phim à.”

“Tất cả thợ quay phim đều biết quay lõa thể đúng không? Tôi tò mò lúc các anh quay lõa thể liệu có phản ứng gì không.” Thời Sênh khuôn mặt đoan trang.

Anh thợ quay phim: “…” Ở đâu ra cô em gái xấu xa thế này.

Ông chủ, có phải các người mời nhầm người rồi không? Ảnh hậu Lam chính là nữ thần đoan trang!

“Hụ hụ, việc này thuộc về nghệ thuật. Đối với chúng tôi mà nói, thật ra cũng giống với vật thể bình thường.”

Thời Sênh nháy mắt, “Vậy thì chắc chắn là ngực nhỏ.”

“Hụ hụ hụ hụ…” Lần này anh thợ quay phím thật sự đã bị sặc nướng miếng.

Tuy rằng cô ấy nói đều là sự thật, thế nhưng những câu nói như này đừng có nói ra có được không?

Mỗi câu hỏi của Thời Sênh càng lúc càng gian xảo tai quái. Anh quay phim bị hỏi đến khắp người không thoải mái, còn người ta thì cứ khăng khăng một mực hỏi những loại câu hỏi liên quan đến học thuật.

Vâng… câu hỏi học thuật có chút xấu xa.

Một ảnh hậu như cô chạy đến đây nói về vấn đề này để làm cái gì?

Làm thân phận ảnh hậu đoan trang của cô đi có được không.

Đoan trang.

Nho nhã.

Khó khăn lắm bên kia mới hô chuẩn bị, anh thợ quay phim thở phào một hơi.

Thời Sênh nhìn anh thợ quay phim cười cười, “Lát nữa nhớ quay tôi đẹp một chút.”

“Nhất định, nhất định.” Không quay đẹp một chút, lẽ nào phải đợi có người chạy đến thảo luận với anh ta cái gì gọi là cách quay phim chính xác của nhân thể học sao?

Quá trình ghi hình rất thuận lợi.

Sau khi quay xong quảng cáo, Thời Sênh được Trần Nguyên đưa về nhà, bảo cô không được đi lung tung mà chăm chỉ ở nhà xem kịch bản.

Thời Sênh gọi điện thoại cho một em gái đáng yêu trong đoàn làm phim “Nắng gắt”, hỏi cô ấy về tiến độ quay phim.

Em gái đáng yêu nói với Thời Sênh cảnh quay ở thành phố D đã kết thúc rồi, rất nhanh sẽ phải về đây quay tiếp.

Từ ngày cô đi, biểu hiện của Ôn Kiều càng ngày càng tốt, có điều Mạnh Thi Nhiên vẫn không ít lần tìm cô ta gây khó dễ.

Thời Sênh nói câu cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Cô vừa cúp điện thoại thì có một số lạ gọi đến.

“Nữ thần, nữ thần, có thời gian rảnh không?” Âm thanh chát chát bùm bùm, bối cảnh rất ầm ĩ. Đầu dây bên đó một loạt âm thanh ồn ào, inh ỏi.

Thời Sênh ngây người một lúc, mãi một lúc sau mới nhận ra chủ nhân của giọng nói là ai.

“Ừm, sao thế?”

Lâm Trạch Nam có lẽ không thể ngờ được Thời Sênh sẽ trả lời có thời gian rảnh, lập tức bảo ngững người khác im lặng, “Nữ thần, bọn em đang ở câu lạc bộ giải trí Đế Hào, ra ngoài chơi không?”

“Đế Hào?”

Chương 504: Ảnh hậu hạng nhất (13)

Câu lạc bộ gải trí Đế hào, nơi có chi phí xa hoa cao cấp của thành phố A, đến được nơi như thế này không phải là đại gia thì sẽ là những người có địa vị xã hội đến bàn chuyện làm ăn.

Thời Sênh tự mình lái xe đến đó, Lâm Trạch Nam đang đứng bên ngoài chờ cô.

Thời Sênh đỗ xe xong, đeo kính đen, bước về phía Lâm Trạch Nam.

Nhìn thấy Thời Sênh, hai mắt Lâm Trạch Nam như phát sáng. Thế nhưng chú ý đến nơi này là nơi công cộng, nữ thần lại là nhân vật của công chúng, lúc này hắn mới kiềm chế cảm xúc kích động của mình lại.

“Nữ thần, chị thật tốt. Aa, hạnh phúc quá đi mất.” Vừa bước vào bên trong, đến nơi nhiều người, Lâm Trạch Nam liền không kiềm chế được mà bắt đầu nhảy nhót.

Thời Sênh mặt mũi sa sầm, nhìn một người đàn ông cao một mét tám nhảy nhót như một đứa trẻ thiểu năng, loại trải nghiệm này thật là…

Lô ghế của bọn họ là 888, rất to, ngược lại người bên trong lại không có nhiều, ăn mặc khá bình thường, không giống như lần trước.

“Ten ten tén tèn, các anh chị em, hãy nhìn xem đây là ai.” Giọng nói của Lâm Trạch Nam lập tức thu hút mọi người trong lô ghế.

Không biết ai đã tắt bài hát đi, cả một lô ghế đều yên tĩnh.

“Chết tiệt, thiếu gia Lâm, anh thật sự mời được ảnh hậu Lam đến đây à?” Không biết là tên nào vừa phun ra câu thô thiển như vậy.

Lâm Trạch Nam vẻ mặt tự hào ngẩng đầu lên, “Còn phải nói, tao có giống đang đùa không? Đều đã nói với chúng mày là tao quen nữ thần rồi, chúng mày còn không tin. Bây giờ thì bẽ mặt rồi chứ gì, nhớ để lại chìa khóa xe cho tao.”

“Chết tiệt, Lâm Trạch Nam cái thằng bỉ ổi này.”

“Hừm.” Lâm Trạch Nam quay đầu nhìn Thời Sênh cười hì hì, “Nữ thần, để em giới thiệu với chị, người vừa rồi chửi em là thằng bỉ ổi tên là Lộ Dị Minh. Còn ngây ra đó làm gì, mau qua đây kính rượu nữ thần đi!”

Đám người phía đó bắt đầu ầm ầm, cầm ly rượu đi đến.

Ánh đèn không được sáng lắm nên Thời Sênh cũng không phân biệt được hình dáng bọn họ như thế nào.

Có bốn cậu con trai và hai cô gái.

Lúc giới thiệu đến hai cô gái, Thời Sênh có thể cảm nhận rõ ràng được thái độ thù địch của cô gái tên Diệp Tịnh Y, một trong hai cô gái đó.

“Anh Trạch Nam, sao anh lại đưa cái người chẳng ra sao cả đến đây gặp bọn em.” Diệp Tịnh Y tỏ ý ghét bỏ một cách trắng trợn, khiến cho khung cảnh lúc này trong giây lát bỗng trở nên gượng gạo.

“Chẳng ra sao cả?” Thời Sênh cười một cái tiếp lời, ngữ khí bình bình khiến người khác không nghe ra có chút tức giận nào.

“Thế nào gọi là chẳng ra sao cả?” Diệp Tịnh Y hùng hổ.

“Diệp Tịnh Y, em đừng có làm loạn nữa.” Lâm Trạch Nam kéo một cái cô ta sang bên cạnh mình.

Diệp Tịnh Y lập tức xù lông, “Em làm loạn cái gì nào, cô ta là loại người gì chứ?”

“Lam tiểu thư là khách mà anh mời đến.” Ngữ khí của Lâm Trạch Nam cũng bắt đầu cương quyết.

“Khách mời?” Diệp Tịnh Y cười khẩy, “Vừa rồi chẳng qua là các anh chơi trò cá cược, anh vừa gọi một cuộc điện thoại liền gọi được cô ta đến, cô ta sao có thể tính là khách chứ? Lại còn ảnh hậu cơ à?”

“Diệp Tịnh Y!”

“Một ả đào kép mà còn không biết ngại đến tận đây. Một cuộc điện thoại là có thể gọi được đến, muốn bám víu vào người nào có chức vị cao à?” Câu nói này của Diệp Tịnh Y thật sự có chút không khách sáo.

“Diệp Tử, sao em lại nói những lời như vậy.”

“Diệp Tử, em im lặng một chút đi. Cố Thiếu vẫn còn ở đây mà, làm ồn ào đến anh ấy còn mặt mũi nào nữa.”

Những người xung quanh lập tức kéo Diệp Tịnh Y ra khuyên bảo.

Thời Sênh dần dần mở miệng, “Bám víu lấy ai có chức vị cao cũng

được, nhưng không phải đến bám víu cô. Tôi không thích phụ nữ.”

Mọi người: “…”

Ảnh hậu à, câu nói này của cô đúng là khiến người khác…

“Anh Trạch Nam tự anh xem đi. Một người phụ nữ như cô ta không biết đã ngủ cùng với bao nhiêu người mới có thể leo lên được vị trí ảnh hậu. Anh lại còn coi cô ta là nữ thần. Cô ta căn bản không tốt đẹp như anh vẫn nghĩ đâu.”

“Diệp tiểu thư đúng là biết rất rõ quy tắc của giới giải trí, xem ra rất quan tâm đến ngành này rồi. Không biết Diệp tiểu thư đã ngắm trúng vị tiểu minh tinh nào, nói không chừng tôi quen biết, tôi có thể giúp đỡ cô.”

“Cô đang nói bậy bạ cái gì vậy.” Diệp Tịnh Y gầm lên giận dữ.

“Lâm thiếu, anh mau dẫn Diệp Tử ra ngoài để cô ấy bình tĩnh một lát đi.” Người bên cạnh đẩy đẩy Lâm Trạch Nam.

“Xin lỗi.” Ánh mắt Lâm Trạch Nam cương quyết.

“Em không nói gì sai, dựa vào đâu mà bắt em phải xin lỗi.” Diệp Tịnh Y không phục, trừng mắt nhìn lại, “Anh xem vừa nãy cô ta nói những gì.”

“Diệp Tử…”

Lại là một trận khuyên nhủ liên tục, thế nhưng Diệp Tịnh Y vẫn nhất quyết không chịu cúi đầu.

“Lâm Trạch Nam anh là một tên khốn nạn.” Diệp Tịnh Y gào lên một

tiếng, đẩy Thời Sênh một cái rồi chạy ra ngoài lô ghế.

Cô gái lúc trước luôn miệng khuyên nhủ Diệp Tịnh Y cũng đuổi theo cô ta ra ngoài, lô ghê chỉ còn lại mấy tên con trai.

“Lam tiểu thư, thật sự xin lỗi! Diệp Tử tuổi còn nhỏ lại thích Lâm thiếu cho nên nói năng còn thiếu suy nghĩ, chị đừng để bụng nhé.” Lộ Di Minh xin lỗi Thời Sênh thay cho Diệp Tịnh Y.

“Xin lỗi nữ thần.” Lâm Trạch Nam cả khuôn mặt áy náy, “Chị nhất định đừng có giận nhé. Diệp Tịnh Y được chiều quá sinh hư chứ không hề có ý gì xấu đâu.”

Thời Sênh không nói gì, kiểu con gái như vậy khắp nơi đều có, nhà có tiền, được chiều chuộng tất nhiên sẽ kiêu căng ngạo mạn.

Còn việc có phải là được chiều quá sinh hư hay có phải có ý xấu hay không, chỉ cần cái ý nghĩ đó không nhằm lên người cô thì cô đều không để ý.

“Cố Trì đâu?” Thời Sênh hỏi thẳng.

Từ lúc vào đây cô chưa nhìn thấy vị chủ nhân đó đâu.

Lúc này Lâm Trạch Nam mới nghĩ ra. Nữ thần người ta đồng ý đến hoàn toàn là vì lão đại của nhà cậu ta có ở đây.

Cảnh tượng so với ban nãy còn kỳ lạ hơn vài phần.

Lâm Trạch Nam đẩy người đang đứng chắn ra. Thời Sênh vừa nhìn liền nhìn thấy gã thanh niên đang ngồi trên ghế xô-pha, cúi đầu chơi ipad.

Trận cãi cọ xảy ra vừa rồi không hề ảnh hưởng một chút nào đến cậu ta.

“À, mọi người tiếp tục chơi đi.” Lâm Trạch Nam đưa mắt ra hiệu cho Lộ Di Minh.

Lộ Di Minh tò mò nhìn Thời Sênh mấy lần, nói với cô vài câu xã giao rồi dẫn theo mấy gã thanh niên nữa tiếp tục chơi trò của bọn họ.

Bên cạnh Cố Trì đều là khoảng trống, Lâm Trạch Nam dẫn Thời Sênh qua đó.

“Lão đại, nữ thần đến rồi.”

Cố Trì đang chơi điện tử, Thời Sênh chăm chú nhìn lên trên, cũng là trò chơi mà cô đang chơi.

Ở giữa có gã Lâm Trạch Nam đang đứng chắn, Thời Sênh không nhìn rõ ID của cậu ta.

Lời nói của Lâm Trạch Nam trôi qua khoảng chừng ba mươi giây Cố Trì mới đặt ipad xuống, ngẩng đầu lên nhìn, từ đồng tử đen nhánh của cậu ta lần lượt lóe sáng những ánh đèn lấp lánh.

Màu sắc tươi đẹp như vậy ngược lại không thể nhuộm lên con mắt cậu ta vài phần không khí sôi động.

Môi cậu ta khẽ cử động, “Ai?”

Giọng nói không giống với giọng khàn khàn lần trước mà là một giọng nói rất êm tai.

Thời Sênh: “…”

Mẹ nó chứ, đây là cái gã thiểu năng hay quên sao?

Lâm Trạch Nam: "…"

Lâm Trạch Nam cúi thấp đầu nói bên tai cậu ta.

Mãi một lúc sau Cố Trì mới gật đầu, cầm chiếc ipad bên cạnh mình lên, "Ngồi đi."

Lâm Trạch Nam cười hì hì đẩy Thời Sênh đến bên cạnh Cố Trì, "Nữ thần, mong chị thông cảm, phản ứng của lão đại nhà em thật sự có hơi chậm một chút, có đôi khi phải đợi mãi một hồi lâu. Nói chuyện với anh ấy không thể vội vàng được."

Thời Sênh nhìn Cố Trì một cách kỳ dị.

Cố Trì nghiêng đầu, trên mặt không chút biểu cảm, con mắt chỉ có những ánh đèn lóe lên.

"Lâm Trạch Nam, cậu qua đây." Người đối diện gọi một tiếng.

"Nữ thần, hai người nói chuyện đi ạ." Lâm Trạch Nam nhìn Thời Sênh nháy nháy mắt, đi đến phía người đối diện tiếp nhận vặn hỏi.

"Tại sao cậu lại vẽ bậy lên xe của tôi." Thời Sênh vẫn rất tò mò về vấn đề này.

Xe của cô đã có chỗ nào chọc giận đến cậu ta vậy?

Thời Sênh đếm thầm trong đầu, khi được năm mươi giây, con mắt Cố Trì chuyển động một lúc, "Không vừa mắt."

Thời Sênh: “…”

Cậu thắng rồi.

Phản diện đại nhân.

Nhìn xe của bà đây không vừa mắt cậu liền muốn vẽ bậy là vẽ bậy à!

Chương 505: Ảnh hậu hạng nhất (14)

Thời Sênh luôn cảm thấy câu trả lời đó của Cố Trì có gì đó không bình thường.

Chiếc xe đó không phải là phiên bản đặc biệt gì, tuy rằng ngoài đường không phải tùy ý tiện tay bắt lấy được một cái, thế nhưng cũng không phải khó gặp.

Tại sao Cố Trì lại thấy nó không vừa mắt chứ?

Hơn nữa biểu hiện của cậu ta bây giờ so với lúc trước cô gặp phải khi ở cùng với Tiền Phong hoàn toàn khác nhau.

Con người này đúng là cổ quái.

Người đàn ông nhà mình đúng là luôn biết thay đổi phong cách#

Cố Trì ngoài phản ứng chậm ra, những việc khác đều không có vấn đề gì. Bạn hỏi, cậu ta trả lời, có điều bạn phải chờ mất một lúc.

Hơn nữa, cậu ta không chủ động nói chuyện.

Cho nên đến khi Lâm Trạch Nam tiếp nhận vặn hỏi xong, cuối cùng chuẩn bị đổi địa điểm thì Thời Sênh vẫn chưa hỏi được mấy thông tin có tác dụng.

Những người khác rời khỏi lô ghế trước, Lâm Trạch Nam chờ Cố Trì đứng dậy.

Cố Trì kéo theo Thời Sênh, Thời Sênh nhìn cậu ta.

“Đi cùng đi.”

Lâm Trạch Nam nhìn Cố Trì vô cùng kinh ngạc. Dường như hết sức ngạc nhiên với hành động của cậu ta.

“Đi đâu?”Muộn như thế này vẫn còn đi lung tung ở bên ngoài, Trần Nguyên mà biết được chắc chắn sẽ giam cô lại.

Lúc Cố Trì vặn vặn cổ, có tiếng răng rắc phát ra. Cậu ta dừng lại, mãi một lúc lâu sau mới nói: “Đỉnh núi.”

Lâm Trạch Nam bổ sung, “Lát nữa bọn em có cuộc thi đấu, lão đại muốn đi.”

Cố Trì gật gật đầu đồng ý sau đó đứng dậy đi ra khỏi lô ghế.

Thời Sênh cả khuôn mặt thẫn thờ.

Trò chơi gì vậy?

Tên nhân vật phản diện này…

Cuộc sống về đêm của mấy vị đại gia không phải trên giường thì sẽ là đi tìm các hoạt động kích thích.

Đua xe chính là một trong những loại đó.

Thời Sênh vừa ra khỏi câu lạc bộ liền nhận được cuộc gọi của Trần Nguyên, bảo cô đi đến một bữa tiệc.

“Cái đó… tôi có một bữa tiệc, không thể đi cùng hai người được rồi.” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Lâm Trạch Nam, “Hẹn hôm khác nhé.”

“Hả?” Lâm Trạch Nam vẻ mặt thất vọng, “Nữ thần không đi nữa à…”

Cố Trì đứng ở một chỗ xa xa, hơi hơi nghiêng đầu. Đứng xung quanh cậu ta là mấy gã thanh niên lúc nãy, không biết đang nói gì với cậu ta.

Điện thoại của Trần Nguyên giục như có người sắp chết vậy, Thời Sênh thu lại tầm nhìn, “Ừm, đi trước đây. Giúp tôi nói một tiếng với Cố Trì.”

“Vâng, nữ thần, nữ thần đi đường cẩn thận.” Lâm Trạch Nam không nỡ vẫy vẫy tay.

Đến khi Thời Sênh đi khỏi, Lâm Trạch Nam mới đập đập trán, vẻ mặt phiền muộn, “Lại quên chụp ảnh chung rồi.”

Cố Trì trông thấy Lâm Trạch Nam một mình đi đến, hơi cau mày, “Cô ấy?”

“Nữ thần nói là có một bữa tiệc, đi trước rồi.” Lâm Trạch Nam gãi gãi đầu, “Lão đại, anh với nữ thần…” Có chuyện gì vậy?

Cố Trì tiến đến bên cạnh xe, mở cửa, lên xe, đóng cửa.

Lâm Trạch Nam nhìn mấy người còn lại nhún nhún vai. Cậu ta chính là không biết giữa lão đại và nữ thần là quan hệ gì mà!

Những người khác cũng tự lái xe của mình, Lâm Trạch Nam lên chiếc xe Cố Trì vừa lên, giữ chức vụ lái xe.

Lúc lên xe nhìn thấy Cố Trì đang nhắn tin. Cậu ta vô thức nhìn chằm chằm còn chưa nhìn rõ thì màn hình đã tắt.

Cố Trì chậm chạp quay đầu: “Quay về.”

“Quay về? Không đi nữa sao?” Lâm Trạch Nam vô cung kinh ngạc.

Lúc nãy còn bình thường mà, tại sao mới có một lúc đã lại không đi là thế nào?

Cố Trì cúi đầu xuống không nói lời nào.

Lâm Trạch Nam lấy điện thoại ra gọi điện cho những người ở phía sau rồi lái xe đưa Cố Trì về nhà.

…

Bữa tiệc mà Trần Nguyên bảo Thời Sênh tham gia tất nhiên không phải là một bữa tiệc thông thường, đến tham dự đều là những nhân vật lớn.

Thế nhưng bữa tiệc này không chỉ đơn thuần là chỉ đến để ăn mà còn phải làm những việc khác. Cô là ảnh hậu nên có thể tránh được những việc đó, những người khác mời rượu cô xong, cô chỉ cần ngồi là được.

Mấy người nghệ sĩ khác lại không được may mắn như vậy, bị chuốc rượu, bị sờ soạng.

Thời Sênh lặng lẽ quan sát những người nghệ sĩ đó chỉ vì để leo lên địa vị cao mà cho dù trong lòng có khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vui vẻ, làm bộ làm dạng.

Tất nhiên cũng có những người thà chết cũng không chịu làm vậy.

“Choang!”

Thời Sênh ngước mắt lên nhìn, có lẽ là một người mới debut, ôm mặt khóc nức nở.

“Ta đã có lòng tốt cô lại còn không thèm nhận, coi bản thân mình là cái gì, giả bộ thanh cao cái gì.” Ngồi bên cạnh cô gái là một nhà đầu tư, lúc này cả khuôn mặt tỏ vẻ khinh thường nhìn cô gái đó.

Những cô gái mới vào nghề như vậy đều ôm trong mình một mộng tưởng, cho rằng có thể thực hiện được giấc mộng đó nhưng ngược lại họ lại không hề biết đến sự bẩn thỉu của giới này.

Ở trong giới này phải trải qua rất nhiều gian khổ, hoặc là bị chà đạp xuống tận bùn đen, địa vị thấp kém hèn mọn. Hoặc là thuận lợi lên như diều gặp gió, hát vang tiến mạnh. Hoặc là không thể chịu đựng được quy tắc trong giới, mộng tưởng tan vỡ, ôm nuối tiếc cả đời.

Người có thể dùng năng lực của bản thân để leo lên được vị trí cao nhất lại vô cùng vô cùng ít.

Người trong giới đều nói Nguyên chủ tự dựa vào năng lực của bản thân, nhưng trên thực tế nếu như không có sự thu xếp bí mật của Lam gia, cô cũng không có cách nào có thể đứng ở vị trí này.

Nữguyên chủ không hiểu, nhưng ngược lại Thời Sênh biết rất rõ.

Cô gái đó bị gã nhà đâu tư kia xềnh xệch lôi đi.

Thời Sênh lắc đầu, sau này những bữa tiệc như thế này vẫn là nên đẩy cho Trần Nguyên đi thì tốt hơn, nhìn là thấy nhức mắt không chịu

được.

“Lam tiểu thư, trong tay tôi gần đây có môt bộ phim cần quay, không biết Lam tiểu thư có thời gian không?”

Vốn dĩ ngồi bên cạnh Thời Sênh là một cô gái, cô chỉ vừa mới xem kịch một lát, không biết từ lúc nào đã bị đổi thành một người đàn ông.

Tướng mạo bình thường, từ đầu đến chân đều hiện lên sự dung tục và háo sắc.

Thời Sênh liếc ông ta một cái, “Lý tiên sinh, có kịch bản có thể liên hệ người quản lý của tôi.”

“Lam tiểu thư, kịch bản này chính là dự án lớn của năm tới, rất nhiều người tìm đến tôi đều không lấy được…”

“Ồ, lịch trình của tôi cũng rất kín.” Thời Sênh đứng dậy, vẻ mặt chế giễu, “Nếu Lý tiên sinh đã có kịch bản hay như thế, vậy thì để lại cho người cần nó đi.”

Lại dám muốn lấy quy tắc ngầm áp dụng lên đầu cô, coi cô là mấy tiểu minh tinh mới vào nghề hay là đã ăn phải gan hùm không biết sợ là gì nữa?

“Lam tiểu thư.” Lý Kiệt đưa tay kéo Thời Sênh lại, sắc mặt khó chịu, “Tuy rằng bây giờ cô có địa vị cao, nhưng suy cho cùng cô lại không có thế lực chống lưng. Ở trong cái giới này, không có thế lực chống lưng quả thật không thể được.”

Thời Sênh cảm thấy bản thân bị một tên dâm loạn háo sắc kéo tay, toàn thân không thể chịu nổi, cầm cốc đồ uống bên cạnh hất lên người Lý Kiệt.

“Lam Thâm!” Lý Kiệt giận tím mặt mày, đưa tay lên lau mặt, “Cô có tin chỉ cần tôi nói một câu là có thể khiến cô không thể nhận được kịch bản nào nữa không.”

Tiếng động bên này làm cho cả căn phòng bỗng nhiên im lặng. Tất cả mọi người dồn ánh mắt nhìn về phía bọn họ.

Trong giới này, Lý Kiệt cũng được liệt vào loại người có tiền, quen biết nhiều, mưu mẹo nhiều, không phải là người có thể tùy tiện đắc tội.

Nhìn thấy một ảnh hậu không có thế lực chống lưng, nói những câu áp đảo đối phương cũng là chuyện bình thường.

Thời Sênh nhân cơ hội rút lại tay mình, vẻ mặt ghét bỏ, “Người như anh lại dám đòi giao dịch quy tắc ngầm với tôi sao? Đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ trước rồi quay lại xếp hàng đi!”

Đừng nói là sau lưng cô có Lam Thị nâng đỡ, cho dù là không có, cô cũng không sợ cái tên háo sắc này.

Câu nói này của Thời Sênh quả thực có chút hiểm độc. Bị chê bai về ngoại hình như vậy, lại còn ở trước mặt bao nhiêu người, Lý Kiệt có chút không giữ được thể diện.

“Lam Thâm, không dễ dàng gì cô có thể trèo lên đến địa vị này, lẽ nào lại muốn hủy hoại nó trong chốc lát như vậy sao? Tôi cho cô thêm một cơ hội cuối cùng, theo tôi, tôi nâng đỡ cô.”

“Bây giờ đang là buổi tối, đừng có vội nằm mơ.” Thời Sênh cười khẩy, “Tôi chỉ cần gẩy gẩy ngón tay người muốn đến nâng đỡ tôi còn không đếm xuể. Tại sao tôi phải đi lựa chọn một người ngoại hình

xấu xí như anh, để cho tự bản thân bị ngột ngạt à? Lý tiên sinh, đừng cho rằng anh rất giỏi, trong cái giới này anh chẳng là cái thá gì cả.”

Lý Kiệt bị chọc tức đến muốn đánh Thời Sênh. Người phụ nữ này, có lòng tốt lại còn không chịu nhận, thật sự coi mình là một ảnh hậu thì giỏi giang lắm à.

Thời Sênh ra tay trước, một chân đạp thẳng vào bụng của Lý Kiệt. Cả người Lý Kiệt ngã nhào về phía sau. Hắn ta nắm lấy cạnh bàn, kéo theo một bàn đầy rượu và thức ăn đều ập xuống theo.

Tiếng đổ vỡ loảng xoảng, đồ vật rơi đầy trên mặt đất.

Lý Kiệt bị giội ướt từ đầu đến chân, vô cùng khốn đốn.

Chương 506: Ảnh hậu hạng nhất (15)

Biến cố này là việc mà tất cả mọi người có mặt ở đây đều không hề ngờ tới.

Cô thực sự dám ra tay…

Điên rồi sao?

“Cô... cô…”

Thời Sênh gập người cúi xuống nhặt chai rượu vang dưới nền đất lên, khuôn mặt tỏ một ý cười, ánh mắt ngược lại không hề có một chút động đậy, “Còn muốn giao dịch quy tắc ngầm với tôi nữa không?”

Giọng nói trong veo ẩn chứa nụ cười mỉm nhưng ngược lại vô cớ khiến người khác phải sợ hãi.

Lý Kiệt không hiểu tại sao trong lòng lại hoảng sợ, “Cô muốn làm gì?”

“Dạy anh cách làm người.” Thời Sênh giơ tay lên rồi đập chai rượu vang xuống dưới.

‘Choang’ một tiếng, nghe thấy cả tiếng run rẩy của trái tim những người xung quanh.

Thật sự đã đập xuống sao?

“Lần sau sẽ không phải dạy anh cách làm người đơn giản như vậy đâu, bà đây tiễn anh đi đầu thai.” Thời Sênh ném mảnh vỡ của chai rượu vang xuống đất.

Lý Kiệt bị đánh một trận tả tơi, đầu óc choáng váng. Hắn ta đưa tay lên sờ sờ bộ ngực đang ngứa ran, chất dịch sền sệt ấm nóng.

Máu…

Hai mắt Lý Kiệt quay một vòng rồi cứ thế ngất lịm.

“Rác rưởi.”

Thời Sênh đưa mắt lướt nhìn một lượt những người trong phòng. Đa số đều chưa lấy lại bình tĩnh sau trận biến cố bất ngờ vừa xảy ra.

Nữ thần dịu dàng đoan trang đâu?

Cái con người bạo lực điên cuồng này từ đâu ra vậy?

Sau khi Thời Sênh rời khỏi căn phòng, đám người này mới chạy toán loạn gọi điện thoại cho 110.

Cố Trì đứng ở tầng ba, nhìn Thời Sênh từ đại sảnh đi ra.

Đứng bên cạnh cậu ta là một người phụ nữ dáng vẻ như giám đốc, cung kính cẩn thận nhìn Cố Trì.

Mãi một lúc lâu sau, cậu ta quay đầu nhìn vào căn phòng đang náo loạn ầm ầm, “Xử lý đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Người phụ nữ lập tức đi về hướng căn phòng.

…

Thời Sênh cứ nghĩ rằng, sẽ có loạt bài báo nói ảnh hậu đánh người để cô được lên trang nhất.

Nhưng ngược lại không hề có chuyện gì xảy ra.

Bị đánh thành thiểu năng, đến báo chí đều không biết phát ra ngoài sao?

Trần Nguyên có lẽ đã nghe được thông tin từ đâu đó, chạy ngay đến nhà cô.

“Thâm Thâm, tối qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Em đánh Lý Kiệt sao?” Trần Nguyên vừa bước vào cửa liền đi thẳng vào vấn đề.

Tối hôm qua chị còn có việc nên về trước. Bận cả một buổi tối vẫn còn chưa kịp nghỉ ngơi, kết quả vừa mới sáng sớm đã nghe thấy tin tức động trời như thế này.

Cái giới này, nói nhỏ không phải là nhỏ, nói to cũng không hẳn là to, một chút chuyện cỏn con xảy ra rất nhanh sau đó sẽ lan tràn trong cả giới.

“Đúng vậy, em còn đang thắc mắc tại sao giờ này vẫn chưa có tin tức trên báo? Chị Trần chị trấn áp tin tức rồi sao?”

Trần Nguyên: “…”

Nghệ sĩ nhà chị điên rồi sao???

Đến lúc này rồi vẫn còn còn muốn tin tức trên báo.

Lý Kiệt là người như thế nào? Có thù ắt sẽ trả bằng được. Ttin tức này sao chị có thể trấn áp được chứ. Bây giờ chưa đưa tin, chị còn không biết được vấn đề đang nằm ở đâu.

“Đầu em đang nghĩ cái gì vậy, đến Lý Kiệt em còn dám đánh.” Trần Nguyên cảm thấy bản thân sắp tức điên.

“Hắn ta lấy một quyển kịch bản nát đòi giao dịch quy tắc ngầm với em, lại còn uy hiếp em. Em không đánh hắn thì đánh ai?” Thời Sênh trừng mắt.

Loại người ngày không phải đến tìm đánh sao?

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, “Thâm Thâm, từ lần trước em bị người ta cướp mất vai chính đến giờ em cứ có gì đó không bình thường, rốt cuộc là em bị làm sao?”

“……Chịu đả kích rồi.” Thời Sênh thuận miệng nói bừa.

“Làm trong ngành này, có áp lực trong lòng cũng là điều rất bình thường. Chị sẽ giúp em liên hệ với một bác sĩ tâm lý.” Trần Nguyên cũng lo lắng tâm lý tinh thần nghệ sĩ nhà mình xảy ra vấn đề.

Làm nghề nghệ sĩ, mãi mãi không hề giống với vẻ vinh quang mà những người ngoài thường nhìn thấy.

Nhập vai quá sâu không thoát được ra ngoài, gặp chứng sầu muộn, mệt mỏi quá mức, chế độ làm việc nghỉ ngơi bị rối loạn…

Thời Sênh nhìn thấy Trần Nguyên thật sự lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện, trực tiếp tiến đến đó cướp điện thoại từ trong tay Trần

Nguyên, “Chị Trần, em không bị bệnh.”

“Chị không nói là em bị bệnh, chỉ là gặp bác sĩ tâm lý nói chuyện thôi, giải tỏa một chút áp lực của em.” Trần Nguyên tuy ngoài miệng giải thích như vậy nhưng ngược lại trong lòng lại ngày càng cảm thấy nghệ sĩ nhà mình thật sự có bệnh.

Bình thường những người có bệnh vẫn luôn nói bản thân mình không hề có bệnh.

Thời Sênh nói hết lý do này đến lý do khác Trần Nguyên mới bỏ đi cái ý nghĩ đưa cô đến bệnh viện, “Về vấn đề tin tức trên báo chí phía chị tạm thời chưa có thông tin gì, trở về chị sẽ tìm hiểu xem ai là người đã trấn áp tin đó xuống… Em nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày hôm nay đừng ra ngoài.”

“Chị Trần đi cẩn thận. À đúng rồi chị Trần, lần sau những loại bữa tiệc như tối ngày hôm qua nhất định đừng gọi em đi, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Trần Nguyên: “…”

Có biết buổi tối hôm qua có bao nhiêu nhà đầu tư ở đó không?

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn cô tỏ vẻ thất vọng, “Em nghĩ rằng sau này em còn có thể đi à?”

Đã đánh Lý Kiệt rồi, cho dù có trấn áp được tin tức, thì Lý Kiệt có dễ đẩy đi chỗ khác lắm sao?

Chính là biết rõ gây sự với hắn ta.

Cuối cùng cũng coi như là tiễn đi một pho tượng Phật lớn.

Thế nhưng một người vừa đi thì lại nhận được điện thoại của cuồng vương chiều em gái Lam Thanh.

“Bảo bối, em không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Cô đánh người ta rồi, cô có thể có làm sao được chứ.

Lam Thanh ở đầu dây bên kia thở phảo một hơi, “Không sao là tốt, cái gã Lý Kiệt đó là như thế nào?”

“À, lấy một quyển kịch bản nát đòi muốn giao dịch quy tắc ngầm với em.” Thời Sênh nói đúng sự thật.

“Cái gì!”

Thời Sênh nghe thấy đầu dây bên kia có âm thanh của đồ vật gì đó bị đánh đổ, ngay sau đó chính là giọng nói gầm ghè cố kiềm chế cơn thịnh nộ, “Lý Kiệt đúng là gan to bằng trời, dám lấy quy tắc ngầm giao dịch với em gái của Lam Thanh ta đây à. Bảo bối em yên tâm, anh trai sẽ không để em phải chịu uất ức vô ích đâu.”

Thời Sênh: “…”

Uất ức cái gì chứ, bổn cô nương đã đánh hắn ngay tại chỗ rồi mới về đấy có được không?

“Đúng rồi bảo bối, em có quen biết với người nhà Cố gia à?” Lam Thanh mắng Lý Kiệt xong, đột nhiên thốt lên một câu.

“Cố gia sao?” Cố Trì? “Cố gia nào cơ?”

Lam Thanh vẫn luôn sắp xếp người trong các tòa soạn, tin tức của

cô lẽ ra đã phải phát rồi. Lam Thanh còn chưa ra tay đã bị người khác chặn đường trước rồi.

Người chặn được chính là người của Cố gia.

“Còn có Cố gia nào nữa, tập đoàn Hoàn Vũ. Em quen người nào của Cố gia?”

“Em cũng không chắc chắn…” Cố Trì là người của Cố gia sao?

Dựa vào suy luận thì hơn một nửa là như vậy.

Lam Thanh hình như rất căng thẳng, bảo cô đừng có quan hệ gì với người của Cố gia.

Thời Sênh miễn cưỡng qua quýt vài câu lấy lệ rồi vội vàng cúp điện thoại.

Thời Sênh cào cào tóc, có đôi chút thẫn thờ, đây là tình huống gì vậy.

Cô đi đến phòng 606 tìm Cố Trì, gõ cửa rất lâu cũng không có người lên tiếng.

Mấy ngày sau đó Cố Trì đều một mạch không về nhà còn Thời Sênh thì phải tham gia đoàn phim “Hoàng phi đầu tiên.”

Địa điểm quay phim chính là tại khu vực quay phim của thành phố này. Đạo diễn là người trước đây quay phim nhựa nghệ thuật văn học, chưa từng quay qua thể loại phim ăn nhanh, bộ phim này là tác phẩm đánh dấu bước chuyển loại hình của ông.

Những đạo diễn quay phim nhựa nghệ thuật văn học thông thường đều rất vô vị, Thời Sênh vừa tham gia vào đoàn làm phim đã bị đạo

diễn yêu cầu xem các loại tài liệu về lịch sử.

Từ lời nói cử chỉ cho đến cách ăn mặc đi đứng.

Thời Sênh bị một tập tài liệu dầy bịch dọa đến sững sờ đứng nguyên một chỗ.

Thế này là đến quay phim hay là đến học môn lịch sử đây?

“Chị Lam, ông đạo diễn này có phải là cố ý không?” Tiểu Phó và Tiểu Bảo cả hai đều một vẻ mặt không nói được lời nào, cũng đâu phải là chính kịch lịch sử, đến nỗi phải nghiêm khắc như vậy sao?

“Đều là do tôi quá ngầu.” Thời Sênh sờ sờ mặt tự mình yêu mình, “Chắc chắn là ghen ăn tức ở với tôi.”

Thời Sênh không tự mình yêu mình đến vậy.

Đạo diễn vô vị nhiều đến thế nào, Thời Sênh chỉ dùng một câu để giải thích.

Cô muốn lập tức húy bỏ hợp đồng.

Trang phục không đúng, ông ta mắng người.

Động tác không đúng, ông ta mắng người.

Dùng từ không đúng, ông ta mắng người.

Cài trâm không đúng, ông ta cũng mắng người.

Nếu đây đúng là chính kịch lịch sử, cô không nói làm gì, nhưng cho dù coi trọng lịch sử thì bộ phim này cũng đặc biệt vô căn cứ!!!

Bối cảnh chỉ là rập khuôn.

“Trước đây tôi đã nói với các người rồi, ở thời đại đó những cô gái chưa xuất giá thì không được cài trâm màu vàng. Các người coi lời nói của tôi thành gió thổi bên tai à…”

“Đạo diễn.” Thời Sênh cắt ngang mấy lời lảm nhảm mãi không dừng của đạo diễn.

Đạo diễn đang hăng say nói, đột nhiên nghe thấy tiếng của Thời Sênh gọi ông ta, hai mày cau có rồi dừng lại.

“Ông không nên chuyển sang quay thể loại phim tranh chấp trong hậu cung thời cổ đại mà nên đi dạy lịch sử.”

Đạo diễn: “???”

Thời Sênh gỡ mấy thứ đồ vật đang cài lung tung trên đầu cô xuống, “Bông hoa của Tổ quốc cần ông. Bông hoa đã nở như tôi đây không thể hầu hạ nổi ông. Tiền vi phạm hợp đồng trợ lý của tôi sẽ nói chuyện với ông, tạm biệt và không bao giờ gặp lại.”

Chương 507: Ảnh hậu hạng nhất (16)

Thời Sênh bãi công không làm, để lại anh Lương và chị Mai ở lại xử lý việc vi phạm hợp đồng. Cô dẫn theo hai người trợ lý nhỏ rời khỏi khu vực quay phim.

Tin tức này rất nhanh sau đó được phát tán ra ngoài.

#Lam Thâm bỏ diễn Hoàng phi thứ nhất#

#Bí mật động trời đằng sau việc ảnh hậu bỏ diễn#

Trần Nguyên mới chỉ họp một cuộc họp, kết quả bước ra ngoài mới phát hiện cả thế giới đều đã biến đổi.

Sắc mặt chị tái mét theo từng lượt vuốt Weibo, nhìn trên đó là một loạt các loại tiêu đề suy đoán.

Nghệ sĩ nhà chị muốn thăng thiên có đúng không!

Trần Nguyên lập tức gọi điện đến cho Thời Sênh.

Lúc Thời Sênh nhận được điện thoại chính là lúc cô đang quan sát nữ chính.

Đoàn làm phim “Nắng gắt” cũng có mặt ở khu vực quay phim này. Khu vực quay phim nói là lớn cũng không phải lớn, vô tình gặp phải cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì.

Kỳ lạ chính là ở chỗ, gặp phải nữ chính là đặc biệt bị gặp chuyện.

Câu chuyện là như thế này.

Bãi đỗ xe của khu vực quay phim này đang được mở rộng, cho nên bây giờ nơi đỗ xe là cứ tìm được vị trí nào đỗ được xe là có thể đỗ ở đó.

Xe của Ôn Kiều vừa hay chặn trước xe của một người nghệ sĩ khác tự lái xe, kết quả là xe của người nghệ sĩ đó lại chặn trước xe của Thời Sênh.

Thời Sênh muốn rời được khỏi đây thì xe của Ôn Kiều nhất định phải dịch chuyển.

Thế nhưng người nghệ sĩ ở giữa bởi vì nói chuyện không được dễ nghe nên Ôn Kiều cự tuyệt di chuyển xe, bắt người nghệ sĩ kia phải xin lỗi.

Người nghệ sĩ này cũng được coi là sao hạng C, có chút danh tiếng, bị một người mới vào nghề còn chưacó bất kỳ một tác phẩm nào hung hăng công kích tất nhiên là không bằng lòng.

Hai bên bắt đầu cãi cọ.

Người bị liên lụy chính là bia đỡ đạn vô tội Thời Sênh.

“Chị Trần…” Thời Sênh đặt điện thoại bên cạnh tai.

“Lam Thâm, em mau cút về công ty cho chị.” Trần Nguyên gầm gừ bên cạnh, “Bây giờ ngay lập tức, trong vòng một tiếng chị không nhìn thấy em, hậu quả em tự chịu.”

Thời Sênh cầm điện thoại đưa ra xa một chút. Đợi đến khi người đầu dây bên kia không gào thét nữa cô mới cầm trở lại bên tai, “Chị Trần, nếu lăn trong vòng một tiếng em chắc chắn là không thể về đến công ty được.”

Trần Nguyên bị chẹn ngang họng, ngay sau đó lại gầm gừ càng lớn, “Lam Thâm em bớt nói ba hoa đi cho chị, nhanh chóng cút về đây cho chị.”

“Ấy, chị Trần, không phải là em không cút về, mà là bây giờ em không thể cút về được. Có người đang chặn trước xe của em rồi, em cũng không có siêu năng lực mang xe bay từ giữa ra ngoài được.” Thời Sênh chính là điếc không sợ súng, không cần biết bên kia Trần Nguyên đang gầm gừ gào thét như thế nào cô đều làm vẻ mặt thản nhiên trả lời.

Tiểu Bảo đứng ở bên cạnh đều có thể nghe thấy tiếng gào thét động trời từ điện thoại truyền ra ngoài, cả khuôn mặt giật giật.

Chị Trần đang nổi giận đáng sợ như thế, chị Lam lại còn vẫn dám trêu ghẹo chị ấy.

“Có chuyện gì thế?” Trần Nguyên cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ xuống, “Ai dám chắn trước xe của em hả? Em không lên đó cào cô ta vài cái sao?”

“…” Chị Trần, sao chị lại có thể nói ra những lời như thế, “Em không phải là loại người đó, không làm được mấy việc như vậy.”

Cào người khác khó coi đến nhường nào, rớt mất giá trị bản thân.

“Em đánh nhà đầu tư, bỏ diễn, vẫn còn có thể nói ra được những lời này à?” Trần Nguyên thở hổn hển, “Chị không nói nhiều với em nữa,

mau chóng về đây cho chị.”

Trần Nguyên thẳng tay ngắt điện thoại, trong điện thoại truyền ra tiếng máy bận ‘Tút tút’.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn trời, đây là cái việc gì vậy.

Đúng là đen như chó!

Bên đó Ôn Kiều và người nghệ sĩ hạng C vẫn còn đang tranh cãi. Ôn Kiều bây giờ vẫn chưa có danh tiếng, để chân trần không đi giầy. Cô ta nhất định bắt người nghệ sĩ kia phải xin lỗi.

Thời Sênh lắc đầu, cái cô Ôn Kiều này đúng là một kẻ chấp vặt hay tính toán.

Thời Sênh đẩy cửa xe bước xuống, Tiểu Bảo ngồi lái xe ở bên cạnh cũng lập tức bước xuống theo.

“Chị Lam.” Người nghệ sĩ hạng C cung kính chào cô một tiếng.

“Chị Lam…” Ôn Kiều chào một tiếng, có điều giọng nói rất nhỏ.

Thời Sênh nhìn người nghệ sĩ hạng C cười cười, “Bảo hai người di chuyển cái xe, có phải hai người lại bàn bạc mua xe không?”

Nghệ sĩ hạng C cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi chị Lam, không phải là em không chịu di chuyển mà là do cô ta không cho.”

“Là cô ta nói năng không khiêm tốn. Bây giờ cô ta xin lỗi, tôi lập tức cho xe di chuyển.” Ôn Kiều cau mày lại, sống lưng thẳng đứng, cằm hơi hơi giương cao.

“Tôi không cần quan tâm hai người có việc gì. Bây giờ tôi cần cho xe di chuyển.” Ngữ khí của Thời Sênh đột nhiên trở nên cứng rắn.

Người nghệ sĩ này nghe thấy giọng điệu không dễ thương lượng của Thời Sênh, đắc ý nhìn Ôn Kiều cười, “Còn không mau di chuyển xe, làm trì hoãn thời gian của chị Lam cô có đền được không?”

Sắc mặt Ôn Kiều có chút khó coi, chần chừ do dự trong chốc lát cuối cùng đành phải bảo người di chuyển xe.

Thời Sênh cong khóe miệng cười với Ôn Kiều một cái rồi quay người bước lên xe.

Ôn Kiều túm chặt túi xách, nhìn theo chiếc xe của Thời Sênh nghênh ngang bỏ đi.

Chiếc xe của Thời Sênh là loại xe chuyên dụng tốt nhất dành cho nghệ sĩ, so với loại xe tiêu chuẩn của công ty cho tất cả nghệ sĩ không biết còn tốt hơn bao nhiêu lần.

Rồi sẽ có một ngày… cô cũng sẽ đứng lên được vị trí đó.

Người đã từng đem lại cho cô những chuyện khó xử này, cô sẽ trả lại hết.

…

Thời Sênh quay về công ty bị Trần Nguyên dạy dỗ một trận, còn bị phạt trở về nhà ở trong đó không được đi đâu.

Phải nhờ đến công ty quảng lý để xử lý chuyện này.

Chuyện này nếu không xử lý tốt sẽ biến thành mấy tin tức tiêu cực,

cho nên phía ban quản lý rất lo lắng.

Thời Sênh không quan tâm bọn họ xử lý như thế nào, thong thả trở về nhà.

Nhà của cô là phòng 808, lúc thang máy đi đến tầng sáu, cô ấn dừng lại rồi bước xuống thang máy.

Cửa phòng 606 lại đang mở.

Thời Sênh có chút ngạc nhiên. Bỗng cô thấy có một người bước ra từ trong nhà. Người này Thời Sênh chưa gặp bao giờ, ăn mặc xộc xwjch, tóc tai nhuộm lộn xộn rối tung, vừa nhìn một cái là có thể nhìn ra không phải là người đứng đắn gì.

Hắn ta nhìn thấy Thời Sênh sững sờ một lát rồi ngay sau đó bỏ mặc cô ở lại rồi bỏ đi.

Tình huống gì đây?

Những người bên cạnh Cố Trì đều là mấy người lạ lùng.

“Ơ… nữ thần, sao chị lại đứng ở ngoài cửa thế?” Lâm Trạch Nam ra ngoài đóng sửa lại, nhìn thấy Thời Sênh cả gương mặt lộ vẻ bất ngờ và kích động, “Nào, mau vào nhà đi, mau vào nhà đi.”

Thời Sênh cũng không khách sáo, cứ thế bước thẳng vào trong.

Căn phòng rõ ràng đã được bố trí lại, rực rỡ sáng sủa hẳn lên.

Lâm Trạch Nam không để Thời Sênh cởi giày, dắt cô đi vào bên trong, nào là rót nước, nào là lấy hoa quả, đồ ăn vặt.

Thời Sênh nhìn quang một lượt, không nhìn thấy Cố Trì, "… Cố Trì đâu?"

Lâm Trạch Nam chỉ chỉ vào phía phòng ngủ, "Lão đại đang tắm."

"Tắm giữa buổi trưa sao?"

"Lão đại mới ngủ dậy." Lâm Trạch Nam tỏ ý không biết làm sao, "Nếu em mà không đến, chắc anh ấy phải ngủ hết cả một ngày… Ấy, nữ thần, chị với lão đại em có quan hệ gì thế?"

Lâm Trạch Nam rất tò mò, hỏi Cố Trì chắc chắn là không hợp với tình hình thực tế, dù thế nào cậu ta cũng không nói với Cố Trì.

Cố Trì từ khi nào quen biết với nữ thần, cậu ta hoàn toàn không biết, chỉ biết là thấy hai người bọn họ nhìn có vẻ rất thân quen.

Việc này quả thật không hợp lý.

Phần lớn thời gian cậu ta đều ở bên cạnh Cố Trì.

Nhưng cậu ta lại không hề biết gì!!!

"Không có quan hệ gì cả." Tạm thời xác nhận là không có quan hệ gì.

"Lạch cạch..."

Hình dáng Cố Trì xuất hiện trước cửa phòng, mái tóc của cậu ta vẫn còn ướt sũng, sợi tóc ướt dính lên trán cậu ta, từng giọt nước đang nhỏ giọt vào trong áo.

Mặt mũi cậu ta có chút lạnh lùng, trên mặt không hề có một nét cười vui vẻ, xung quanh người tỏa ra một cảm giác xa lánh với người

không quen biết.

Nhìn thấy Thời Sênh, Cố Trì dường như không hề có một chút bất ngờ nào, ánh mắt dừng lại trên người cô mấy giây rồi tự nhiên dịch chuyển.

Cậu ta đi thẳng vào phòng bếp, lúc ra ngoài trên tay còn cầm thêm một bình sữa tươi.

“Leng keng!” Bình sữa tươi thủy tinh và bàn trà thủy tinh đụng vào nhau, phát ra một âm thanh lanh lảnh.

Cậu ta đứng trước mặt Thời Sênh, lông mi hơi rủ xuống, giọng nói có đôi chút khó hiểu, “Tinh khiết tự nhiên.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Cố Trì và cô, bốn mắt đối diện nhìn nhau một cái. Ánh mắt ấy, Thời Sênh như cảm giác mình như đang nhìn vào trong một vùng vũ trụ sâu thẳm đầy ánh sáng tinh tú rực rỡ.

Thần bí, sâu sắc, cuồn cuộn vô biên.

Chương 508: Ảnh hậu hạng nhất (17)

Cố Trì di chuyển ảnh mắt trước, quay người ngồi xuống bên cạnh, đón lấy chiếc khăn Lâm Trạch Nam đưa cho, chậm chậm lau tóc.

Động tác của cậu ta rất chậm, giống như đang được bấm nút quay chậm.

Thời Sênh thực sự không hiểu cái tên Cố Trì này tâm tư sao lại thay đổi liên tục như vậy.

Cô cầm bình sữa lên uống một ngụm, mùi vị của sữa tươi còn nồng hơn rất nhiều so với những mùi khác.

“Lão đại, tối nay có cuộc đua, đi không?” Lâm Trạch Nam nhân cơ hội nhận một cuộc điện thoại, đợi đến khi Cố Trì lau tóc gần xong mới đi đến hỏi cậu ta.

Cố Trì nhìn Thời Sênh.

Lâm Trạch Nam ngầm hiểu, “Nữ thần, tối nay có một trận đua xe, chị có đi không?”

Lần trước nữ thần đã không đi được, lần này nữ thần nhất định phải đi.

“Ồ, được thôi.” Thời Sênh trả lời.

Hiện giờ cô hoàn toàn mơ hồ không rõ con người của tên Cố Trì này.

Lâm Trạch Nam hiển nhiên rất vui mừng, cầm điện thoại thì thà thì thầm với người ở đầu dây bên kia.

Phòng khách chỉ còn lại Cố Trì và Thời Sênh.

Lầm đầu tiên Thời Sênh phát hiện bản thân mình đuối lý không nói được câu nào.

Cố Trì bỏ khăn xuống, vừa nhìn Thời Sênh vừa uống một ngụm sữa tươi, hơi cau mày lại, “Không ngon à?”

“Cũng được, không thích uống sữa tươi lắm.”Vốn dĩ bản thân cô đã không hề thích uống sữa tươi.

Cố nhớ có một vị diện, Phượng Từ đặc biệt thích uống sữa tươi, còn ép cô uống, không uống còn dùng miệng mớm.

Cố Trì trầm mặc xuống, mãi lâu sau mới hỏi, “Cô thích uống gì.”

“Cà phê, rượu cũng được.” Thực ra cô cũng không quá đặc biệt thích thứ gì.

Cố Trì hít một hơi rất ngắn, chầm chậm nói: “Con gái uống rượu không tốt.”

Thời Sênh: “…”

Luôn có cảm giác Cố Trì đang chọc ghẹo bổn cô nương.

Là ảo giác sao?

Tiếp theo đó Cố Trì không nói lời nào nữa, ngồi ở đó nghịch ipad của

cậu ta.

Cả người cậu ta đều dựa hẳn vào ghế xô-pha, cong thành một hình tròn. Một người đàn ông cao lớn cả người co thành một vòng tròn, nhìn cực kỳ đáng yêu.

“Cậu chơi cái gì vậy.” Thời Sênh cảm thấy mình không nói chuyện, Cố Trì sẽ không mở miệng.

Cố Trì hơi ngẩng đầu, ipad phát ra đoạn nhạc của cảnh nhân vật bị giết chết. Cậu ta hơi cau mày, nhìn cô vẫy tay ra hiệu.

Thời Sênh đứng dậy đi đến trước mặt cậu ta. Cố Trì nghiêng nghiêng người rồi dịch chuyển sang một bên để lại cho Thời Sênh một chỗ trống, “Ngồi.”

Thời Sênh hoàn toàn giống như bị áp lực tâm lý ngồi xuống. Đáy mắt Cố Trì hình như vừa thoáng qua một nét hài lòng, cậu ta quay đầu lại, đưa ipad ra trước mặt Thời Sênh.

Trờ chơi này có tên gọi là ‘ Sát lục thế giới’, là trò chơi đang hot nhất trong thời gian gần đây. Cấp của nhân vật hiện giờ đã đổi mới đến một trăm cấp. Thời Sênh mới đến cấp chín mươi lăm, Cố Trì thì đã đạt cấp cao nhất.

Nhân vật của Cố Trì có tên là Cố Trì, đồ trang bị bình thường, có lẽ chưa từng bỏ tiền mua thiết bị.

Thời Sênh lặng lẽ nhìn Cố Trì chơi điện tử.

Cho nên, bổn cô nương đến đây là để chơi điện tử cùng cậu sao?

Chuyện quái gì thế này.

Thời Sênh lấy điện thoại ra nhìn một lúc, có mấy tin nhắn đến, trong đó có hai tin nhắn của anh Lương, nói với cô hủy bỏ hợp đồng đã ký kết xong.

Tin nhắn còn lại đều là của mấy người nghệ sĩ khác, đều là hỏi việc cô bỏ diễn.

Cố Trì nghiêng đầu nhìn Thời Sênh trả lời tin nhắn, ánh mắt có đôi phần trầm lắng.

Thời Sênh quay đầu, vừa hay nhìn trúng ánh mắt của cậu ta. Cố Trì lập tức di chuyển tầm nhìn, có một chút hoảng loạn của người vừa bị bắt quả tang.

Cậu ta đặt ipad xuống, đứng dậy, đi về phía phòng ngủ.

Thời Sênh: "…" Thần kinh à!

Lâm Trạch Nam không biết chạy ra bên ngoài gọi ship đồ ăn từ lúc nào, cầm vào phòng túi lớn túi nhỏ.

"Nữ thần, chuyện này thật ngại quá. Lão đại không thích ra ngoài ăn cơm lắm, cho nên chủ yếu đều mua về đây ăn."

Lâm Trạch Nam một bên mở hộp đừng thức ăn ra, một bên giải thích cho Thời Sênh.

"Cũng không biết nữ thần thích ăn gì, nên em đã tùy ý chọn một vài món. Nữ thần nhất định phải thích."

Lâm Trạch Nam làm ra vẻ thiếu nữ trạng thái không bình thường, tội nghiệp đáng thương liếc nhìn Thời Sênh.

“Tôi không đặc biệt ghét cái gì cả.” Thời Sênh cầm đôi đũa Lâm Trạch Nam đưa cho.

“Lão đại đâu?” Lúc này Lâm Trạch Nam mới nhớ ra lão đại của mình.

Thời Sênh chỉ chỉ về phía phòng ngủ.

Lâm Trạch Nam đi gõ cửa, bên trong mãi hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì. Lâm Trạch Nam đứng trước cửa phòng đủ hơn một phút, cửa phòng mới được kéo ra.

“Ăn cơm thôi lão đại.”

Cố Trì cau cau mày, nhìn thấy Thời Sênh đang ngồi trong phòng ăn, do dự ngập ngừng một lúc mới bước qua đó.

Lâm Trạch Nam giống y hệt như một người quản gia, giúp Cố Trì kéo ghế, sắp xếp bát đũa.

Đợi Lâm Trạch Nam ngồi xuống, Thời Sênh mới tiến đến gần chỗ ngồi cậu ta, hỏi: “Bình thường cậu cũng hầu hạ cậu ta như thế này à?”

“Vâng, đúng vậy.”Lâm Trạch Nam gật đầu.

“Cậu với cậu ta là quan hệ gì, hầu hạ cậu ta đến vậy sao?” Cái thứ này vừa nhìn là biết là con của gia đình giàu có, hơn nữa lại vừa hay ở cái tuổi tính tình kiêu căng tự đại. Vậy mà lại đi hầu hạ Cố Trì như vậy, quả thật không bình thường.

“Lão đại cho tiền chứ sao.”

Thời Sênh: “…”

Cậu trả lời như vậy khiến tôi rất bất ngờ.

Cô còn tưởng rằng Lâm Trạch Nam sẽ nói cái gì mà tình huynh đệ thâm sâu, vậy mà kết quả là dùng tiền để tính toán.

Lâm Trạch Nam cười một tiếng, “Em và lão đại cũng nhau lớn lên… Nữ thần, chuyện để sau này kể cho chị nghe.”

Cố Trì ngồi xuống ghế đối diện, Lâm Trạch Nam không tiện nói.

Cố Trì im lặng ăn cơm, hình như không chú ý đến mấy động tác vừa của Thời Sênh và Lâm Trạch Nam.

Cậu ta ăn thức ăn rất chậm, thế nhưng ăn lại rất ít, hơn nữa còn kén món.

Vậy mà Lâm Trạch Nam lại làm cái biểu cảm ‘Hôm nay lão đại tự nhiên lại ăn nhiều như vậy, trên trời rơi vàng xuống sao?”

Cố Trì ăn xong liền đi vào phòng ngủ. Lâm Trạch Nam vừa thu dọn vừa thì thầm nói xấu với Thời Sênh, “Trước đây lão đại chỉ ăn một nửa bát cơm nhỏ, em vẫn nghi ngờ anh ấy có phải đã thành tinh rồi không.”

Thời Sênh quyết định quay về sẽ điều tra thật kỹ Cố Trì.

Quả thật là quá lạ lùng.

…

Buổi tối, Thời Sênh được dẫn lên đỉnh núi. Một đám người chiếm

lĩnh cả một bãi đỗ xe của đỉnh núi đó, tiếng nổ vang của xe motor không ngừng gầm rú bên tai.

Có một số người ăn mặc như côn đô lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy. Cũng có một số người lần trước cô đã gặp trong câu lạc bộ giải trí.

Cô em gái tên Diệp Tịnh Y cũng có mặt, mặc một chiếc váy ngắn rất gợi cảm, đứng dựa vào một chiếc motor đã được cải trang, nhìn thấy Lâm Trạch Nam hai mắt liền phát sáng.

Thế nhưng khi nhìn thấy Thời Sênh xuống xe cùng với Lâm Trạch Nam, biểu cảm lập tức biến thành méo mó khó coi.

Đứng trên đôi giày cao gót, khó khăn chạy lại phía này rồi lớn giọng chất vấn, “Anh Trạch Nam, sao anh lại đưa cô ta đến đây.”

Lâm Trạch Nam hiển nhiên không thích Diệp Tịnh Y, lúc đối diện với cô ta, biểu cảm vô cùng lạnh lùng, “Nữ thần là do lão đại mời đến. Diệp Tinh Y, em nói năng chú ý cẩn thận một chút. Nếu như làm lão đại không vui hậu quả em tự mình gánh chịu.”

Diệp Tịnh Y hiển nhiên sợ Cố Trì, khuôn mặt được trang điểm đậm xinh đẹp trong ánh đèn lúc ẩn lúc hiện không nhìn ra sự thay đổi, thế nhưng ánh mắt lại hiện lên rõ ràng một sự kinh sợ.

Cô ta đưa mắt nhìn vào bên trong chiếc xe ở phía sau Thời Sênh, cắn môi, nặng nề hừm một tiếng, đứng trên đôi giày cao gót trở lại vị trí lúc trước.

Những lời bàn tán xì xào xung quanh đều bị gió núi thổi bay đến vỡ vụn, chỉ lại còn lờ mờ phảng phất mấy từ truyền đến như: ‘ Cố thiếu’, ‘ Ảnh hậu’, ‘ Quan hệ’.

“Nữ thần, chị đừng tính toán với đứa tiểu nha đầu đó, nó không hiểu chuyện.” Lâm Trạch Nam mong Thời Sênh bỏ qua.

Thời Sênh im lặng không đồng ý cũng không phủ nhận, lúc này Cố Trì mới từ từ xuống xe.

Cậu ta vẫn mặc chiếc áo phông đen trùm kín đầu, quần màu đen, giày cũng là giày thể thao màu đen, dường như muốn hòa nhập vào cùng màn đêm.

Đám tiểu côn đồ trước mặt nhìn thấy Cố Trì bước xuống lập tức dừng bàn tán, đứng thành hàng thẳng, giống như mấy tiểu đệ đang chờ đến lượt kiểm duyệt.

Mấy anh công tử còn lại thì ngược lại, vẫn tùy ý đứng, chí có điều cũng ngừng bàn tán, đưa mắt nhìn theo Cố Trì.

Cố Trì nghiêng đầu nhìn Thời Sênh, đột nhiên đưa tay ra kéo tay cô.

Ngón tay của Cố Trì rất lạnh, giống như một viên đá đang đặt trong lòng bàn tay của cô.

Sức lực không lớn, chứa theo vài phần thăm dò từng ly từng tý, thấy Thời Sênh không vùng vẫy cậu ta mới nắm chặt tay lại.

Thời Sênh nhìn cậu ta một cách kỳ lạ, để mặc Cố Trì dắt cô đến một vị trí không xa đang đặt một chiếc ghế.

Chương 509: Ảnh hậu hạng nhất (18)

“Cố thiếu thực sự nhìn trúng Lam Thâm rồi sao?”

“Điều đó còn phải nói. Cậu đã từng thấy Cố thiếu đi gần với phụ nữ như vậy bao giờ chưa? Càng không nói đến việc chủ động dắt tay phụ nữ.”

“Ấy, người phụ nữ lần trước của Tiền Phong…”

“Xuỵt! Muốn chết à, là tự người phụ nữ đó bổ nhào đến chứ…”

Diệp Tịnh Y nghe thấy những lời bàn tán ở phía sau. Cả khuôn mặt nhăn nhó, trừng mắt Thời Sênh một cách căm phẫn.

Người phụ nữ đó có gì tốt.

Lâm Trạch Nam gọi cô ta là nữ thần, đến cả Cố thiếu cũng bảo vệ cô ta như vậy.

“Diệp Tử.” Cô gái đứng bên cạnh vỗ cỗ cô ta, “Cậu còn giận à?”

Diệp Tịnh Y bấm bấm móng tay, vành mắt bắt đầu phát đỏ, tức tối nói: “Cô ta dựa vào đâu chứ, chẳng qua chỉ là một ả diễn viên.”

“Diệp Tử…”Cô gái đó thở dài, mấy việc yêu đương này thật là không dễ nói.

Lâm thiếu không thích cô ta cũng không có cách nào khác.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của Lâm thiếu đối với Thời Sênh cũng không phải là một dạng yêu đương, chính là nhìn thấy Thời Sênh và Cố thiếu đi bên cạnh nhau, Lâm thiếu cũng không dám nảy sinh bất kỳ ý nghĩ nào với Thời Sênh.

Thế nhưng đạo lý này cô hoàn toàn hiểu, trái lại Diệp Tịnh Y lại không hiểu, hoặc có lẽ cô ta hiểu nhưng cô ta lại cố chấp không chịu thừa nhận mà thôi.

…

“Vù vù vù …”

Tiếng xe máy gầm rú vọng lên từ con đường trên núi, mười mấy chiếc motor đã được cải trang dũng mãnh phi lên phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, những bóng đèn nhấp nháy tạo nên vùng ánh sáng rực rỡ.

Đám người này vây quanh Cố Trì xoay xung quanh vài vòng rồi đứng trộn lẫn vào nhau ở phía đối diện.

Phe cánh phân chia một cách vô cùng rõ ràng.

Trên người bọn họ mặc một bộ quần áo đồng nhất, nhìn có vẻ giống mấy tay đua chuyên nghiệp, xe cũng khác với xe bên này của Cố Trì, ngoài màu sắc không giống nhau, rõ ràng là cùng một nhãn hiệu và kích cỡ.

Người bên đó huýt sáo một cái rất vang, một người trong đám những người đó xuống xe, bước những bước rất dài về phía bên này.

Lâm Trạch Nam đã đi qua đó, không biết người nói những gì, gã

thanh niên kia lại quay trở về.

Lâm Trạch nam chọn ra bốn người, để bọn họ lên xe, “Tiền đặt cược vẫn là dựa theo bàn bạc trước đây, mọi người cẩn thận.”

Những vị thiếu gia này khi đua xe đều có tiền đặt cược. Đám người phía đối diện cũng không phải là tuyển thủ chuyên nghiệp, cũng chỉ là mấy đại gia, không phải là người trong phạm vi của Cố Trì thì sẽ là vì để đẹp mắt nên mới chuẩn bị trọn cả bộ trang phục như thế.

Xung đột trước đây xảy ra giữa bọn họ, cách giải quyết chính đua xe.

Một câu không hợp chỉ cần dùng nghĩa đen của từ đua xe để giải thích sẽ vô cùng rõ ràng.

Quy tắc rất đơn giản, hai bên đều cử ra bốn người, xuất phát từ đỉnh núi và kết thúc ở chân núi, người của bên nào đến trước bên đó sẽ thắng.

Cố Trì đối với việc này hình như không có hứng thú, cúi đầu xuống nhìn mặt đất.

“Lão đại.” Lâm Trạch Nam đưa một cái ipad cho Cố Trì.

Cố Trì giơ tay đỡ lấy, chuyển tay đưa cho Thời Sênh, người đang ngồi bên cạnh.

Thời Sênh: “…” Thời điểm này mà vẫn có thể chơi điện tử sao?

“Phát trực tiếp.” Cố Trì chậm dãi nôn ra ba từ.

Thời Sênh ấn mở ipad, trên đó đã thay đổi mấy bức ảnh, là ảnh chụp bầu trời.

Thời Sênh lặng lẽ like cho đám thiếu gia này.

Trò này chơi đủ là được rồi.

Lại còn muốn phát trực tiếp hiện trường.

Thời Sênh không thích đua xe, cô thích đấu kiếm hơn.

Một câu không hợp thì đấu kiếm có vẻ phù hợp hơn với phong cách của cô.

Những chiếc xe trong cảnh tượng này đang đuổi theo nhau, thậm chí còn có người không ngại nguy hiểm đâm lên trước.

Vẫn may là đến cuối cùng không có gì nguy hiểm, bình an đến đỉnh núi, thắng cuộc là người của bên đối phương.

Sau tiếng hoan hô reo hò chính là tiếng mắng chửi, gã thanh niên lúc trước giơ tay lên tỏ ý bảo mọi người im lặng.

Hắn ta bước về phía Cố Trì. Gã thanh niên này ít nhất cũng cao đến một mét tám. Hắn ta đứng trước mặt Cố Trì, tất cả tia sáng đều bị chặn lại.

Gã thanh niên đó tùy ý nhìn lướt qua Thời Sênh một lượt, đối với việc cô là ai dường như không hề có một chút hứng thú, từ trên cao nhìn xuống Cố Trì, “Cố Trì, chúng ta cùng đua một trận.”

“Phương Tử Ngôn, mày muốn kiếm chuyện à?” Lâm Trạch Nam từ đằng sau đi đến, vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm Phương Tử Ngôn.

Bầu không khí những người xung quang bỗng chốc trở nên căng

thẳng.

Phương Tử Ngôn vận động nắm đấm, cười một tiếng rất cợt nhả. Hắn ta đột nhiên vung nắm đấm đánh lên mặt Lâm Trạch Nam.

Lâm Trạch Nam bị đánh khiến cả người loạng choạng, đám người phía sau ngay lập tức chửi bới liên tục rồi quây lại thành một vòng tròn.

“Tao nói chuyện với Cố Trì, mày xen vào làm gì. Nếu đã lựa chọn làm con chó của Cố Trì thì hãy làm cho tốt bổn phận của một con chó nên làm.” Phương Tử Ngôn nói năng rất khó nghe, trong ngữ khí còn mang theo đầy sự khinh thường Lâm Trạch Nam.

“Phương Tử Ngôn, mẹ mày, mày vừa nói cái gì?” Lâm Trạch Nam muốn xông lên cho tên Phương Tử Ngôn vài phát đấm, nhưng lại bị Cố Trì ngăn lại.

Bên tai Thời Sênh có gió, trước mắt bỗng tối sầm lại, có thứ gì đó vừa phủ lên trên đầu cô.

Thời Sênh giơ tay muốn ném nó xuống nhưng lại bị ai đó ấn chặt, “Đừng nhìn, một lúc nữa sẽ xong.”

“Chẹp… Cố Trì mày mà cũng học cách thương hoa tiếc ngọc rồi à? Người phụ nữ này chính là cái người tên Lam Thâm trong giới giải trí đúng không? Thật không ngờ mày lại thích loại phụ nữ như thế này…”

Giọng nói của Phương Tử Ngôn bỗng im bặt.

Thời Sênh chỉ nghe thấy âm thanh của từng nắm đấm đấm lên cơ thể và cả những tiếng hậm hực vì đau đớn mà phát ra.

Thời gian kéo dài không lâu, cũng chỉ đến khoảng năm sáu phút, tất cả những âm thanh ồn ào đều biến mất cùng một thời điểm.

Giống như cô vừa bước vào một không gian không có một bóng người.

Thời Sênh vén thứ đang che lấy mình ra, nhìn về phía trước, thế nhưng phía trước lại là một màu đen thui.

Cô nhìn lên trên, là Cố Trì đang đứng chắn trước mặt cô.

Cố Trì quay người, hơi hơi cong lưng, nhìn ngang tầm với Thời Sênh, “Đưa cô về nhà.”

Thời Sênh sững sờ nhìn cậu ta mấy giây, lần này phản diện đại nhân thật là lợi hại nha!

Đến lúc Thời Sênh lên xe mới nhìn thấy kết cục của đám người đó, gần như toàn bộ đều đang nằm bò trên mặt đất.

Cửa kính xe chầm chậm kéo lên, Thời Sênh nhìn thấy gã thanh niên tên Phương Tử Ngôn đó, vẻ mặt u ám nhìn đang nhìn theo cô.

Đúng vậy, đang nhìn cô.

Không phải nhìn Cố Trì.

Trên đường về nhà rất yên tĩnh, Cố Trì một mạch đưa Thời Sênh về đến tận cửa phòng.

“Ngủ ngon.” Cố Trì đưa tay dụi dụi trán của Thời Sênh, “Có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Cậu ta như chợt nhớ ra điều gì đó, lấy điện thoại ra, ấn ấn trên mặt điện thoại vài lần.

Chuông điện thoại của Thời sênh lập tức vui vẻ vang lên.

Thời Sênh lấy điện thoại ra xem, là một số điện thoại lạ, cô ngẩng đầu nhìn Cố Trì.

“Sao cậu lại có số điện thoại của tôi?” Hình như cô chưa từng nói cho cậu ta biết mà nhỉ?

Cố Trì không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh đèn trên lối đi lấp lánh trong mắt cậu ta, thế nhưng trong đồng tử cậu ta lại chỉ có hình bóng một người là cô.

Đúng lúc Thời Sênh nghĩ rằng cậu ta sẽ không trả lời mình thì cậu ta chầm chậm nói, “Những thứ tôi muốn biết thì đều có thể biết được.”

Thời Sênh có chút lờ mờ: “…” Tổng tài bá đạo sao?

Ây yo... chết tiệt, đây không phải là tiêu chuẩn của nữ chính đấy chứ?

Bây giờ bản cô nương thăng cấp rồi sao? Lại có thể kết đôi với cả tổng tài bá đạo thân phận cao quý như vậy.

Thời Sênh cả khuôn mặt ngẩn ngơ bước vào phòng, mãi đến khi cô đóng cửa lại Cố Trì mới xoay người rời đi.

Về đến tầng dưới, Cố Trì theo thói quen tắt nguồn điện thoại, thế nhưng ngay giây tiếp theo cậu ta nhăn nhăn mày, khởi động lại điện thoại.

Pin của điện thoại còn rất ít, cậu ta tìm ở phòng khách cũng không tìm thấy sạc pin.

Cố Trì mở danh bạ điện thoại ra, bên trong còn có hai số điện thoại, trong đó một số điện thoại là của Lâm Trạch Nam, số còn lại chính là của Lam Thâm, tên lưu trong danh bạ chỉ có một chữ Thâm.

Cố Trì gọi điện thoại cho Lâm Trạch Nam hỏi sạc pin điện thoại ở đâu. Lâm Trạch Nam nhận được điện thoại cứ nghĩ rằng bản thân mình nghe nhầm điện thoại, hỏi đi hỏi lại mấy lần mới xác nhận chính xác là cuộc gọi đến của lão đại nhà cậu ta.

Cố Trì từ trước đến giờ chưa từng làm những việc như thế này, những việc như sạc pin cho điện thoại luôn là do Lâm Trạch Nam làm. Đột nhiên nhận được cuộc gọi của Cố Trì hỏi sạc pin điện thoại ở đây, cậu ta có thể không ngạc nhiên sao?

Chương 510: Ảnh hậu hạng nhất (19)

Nối tiếp sau tin tức ảnh hậu bỏ diễn, lại truyền ra một tin tức khác, ảnh hậu giữa đêm hôm khuya khoắt ở cùng với một đám côn đồ ăn chơi trác táng.

Tiếp đó là một loạt tin tức tiêu cực dồn dập kéo đến.

#Ảnh hậu cùng với đám côn đồ đầu phố đua xe đêm#

Gái điếm Lam Thâm#

Lam Thâm cùng một người đàn ông thần bí ra vào khách sạn, nghi ngờ được bao nuôi#

Lam Thâm trên phim trường tự ý thay đổi kịch bản, chèn ép người mới#

Mỗi một dòng từ khóa đều có lượt tìm kiếm vô cùng nhiều, cái tên Lam Thâm giống như một mầm virut lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Thời Sênh vô cùng hứng thú bấm mở mấy trang tin tức đó.

Bức ảnh đua xe đêm đó rất mờ nhạt, là ảnh chụp lúc cô vừa xuống xe, vừa hay chụp được luôn cả mấy tên côn đồ đang đứng lộn xộn bên cạnh vào trong ảnh.

Bức ảnh cùng với người đàn ông thần bí ra vào khách sạn là khi cô đi cùng với Lam Thanh đến ăn cơm ở Nhất Hồng Lâu, cũng như lúc

quay phim ở thành phố D đi vào khách sạn.

Khuôn mặt Lam Thanh được chỉnh sửa làm mờ đi, chỉ có cô là một màn hình full HD không che.

Bởi vì đang kéo theo Lam Thanh, lại thêm góc chụp ảnh, nhìn có vẻ đặc biệt mờ ám.

Tự ý thay đổi kịch bản được nói đến chính là khi cô đang quay "Chiêu dương", còn về bắt nạt người mới… là Ôn Kiều.

Tự ý thay đổi kịch bản cô thừa nhận, chính là cô không thích cái ông biên kịch đó, thế nhưng bắt nạt người mới…

Thời Sênh đăng nhập Weibo, gửi liền tù tì một lúc mấy tin Weibo.

Lam Thâm V: @Lam Thanh V thái tử điện hạ, khi nào thì ngài thăng chức cho tôi lên làm thái tử phi?

Lam Thâm V: Diễn xuất tốt cũng trách tôi sao? Là biên kịch đồng ý để tôi sửa kịch bản, không phục vui lòng tìm biên kịch.

Việc đua xe cô không trả lời.

Hai dòng Weibo bên trên vừa đăng lên ngay lập tức bị người khác nhảy vào bình luận.

Đại Bạch: comment đầu tiên.

Thiếu niên cấp hai thiểu năng: Người của @nữ thần là ai? Cũng họ Lam à?

Lam Thâm là một ả thiểu năng: Lam Thâm cô là một con điếm, đúng

là khiến người khác buồn nôn.

Chân tướng là tôi: Nhìn một lúc người của nữ thần… chứng thực là CEO của tập đoàn Ngự Đằng… hình như vừa phát hiện là một bí mật động trời.

Lam gầy nấm hương: Nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi, đẹp trai quá à! Tổng tài cũng họ Lam à, là người nhà của nữ thần sao? Đẹp trai như vậy, nhất định là anh trai rồi! Không phải là anh ruột thì nhất định là anh họ. Nếu không phải là anh họ thì nhất định là anh em kết nghĩa!

Nữ thần Lam Thâm moa moa: Nữ thần em ủng hộ chị.

Cấp trên là một con ma: …

Một loạt các loại bình luận xuất hiện trong chốc lát, nhìn vào trang cá nhân của Lam Thanh, kết hợp thêm tên và diện mạo của hai người cũng như chiếc vòng trong bức ảnh người đàn ông thần bí đó đang đeo, nhóm người logic, nhóm người phân tích lập tức đăng lên một dòng phân tích thân phận hai người lên Weibo.

Hơn nữa người trả lời Thời Sênh sớm nhất chính là Lam Thanh.

Lam Thanh V: @Lam Thâm V Công chúa điện hạ chi bằng cứ làm nữ hoàng bình thường thôi, để công chúa điện hạ bớt phải dọn dẹp vật chướng.

Vừa trả lời xong, cư dân mạng lập tức bùng nổ.

Việc này còn phải nói sao?

Thái tử và công chúa, chắc chắn là anh em!

Không chỉ các fan bùng nổ, đến cả giới giải trí cũng bùng nổ.

Một số người suy đoán Lam Thâm có thế lực chống lưng, thế nhưng không thể nào ngờ tới thế lực chống lưng của người ta lại là tập đoàn Ngự Đằng.

Không phải là được bao nuôi gì cả, mà chính là đại tiểu thư của tập đoàn Ngự Đằng.

Làm một đại tiểu thư ngoan ngoãn không làm, lại chạy đi làm diễn viên, vui lắm sao?

Tin tức này không cần ra tay mà tự động được giải quyết, anti-fan lại tiếp tục chuyển qua chiến đấu với hai tin tức còn lại.

Dòng tin tức đua xe rất nhanh liền bị gỡ bỏ. Cơ quan báo chí đưa tin trước đó đã đứng ra đính chính lại, tin tức đó là giả, trước đó bọn họ không điều tra rõ ràng đã đưa tin ra ngoài, đối với việc này vô cùng xin lỗi.

Thế nhưng bên trên vừa bùng nổ tin tức Lam Thâm là đại tiểu thư của Ngự Đằng, sau đó tin tức bị gỡ bỏ rõ ràng là có chút đáng nghi, cư dân mạng bắt đầu đi sâu vào khai thác.

Đứng nói, lại còn đúng là đã bị bọn họ khai thác ra.

Lúc đó có nhiều người có mặt ở hiện trường như thế, nhất định sẽ có một vài người nhìn thấy minh tinh sẽ kích động, chụp hình trộm.

Bọn họ nhận được cuộc gọi của Lâm Trạch Nam, lúc yêu cầu tất cả bọn họ phải xóa bỏ ảnh trong máy đã không còn kịp nữa, những bức ảnh đó ngày hôm qua bọn họ đã mang ra khoe khoang, không biết đã bị truyền đi bao nhiêu lần.

Cuối cùng đã truyền đi đến trước mặt công chúng.

Cứ như vậy, không nghi ngờ gì nữa thông tin tin tức bị ép gỡ bỏ chính xác là thật.

Nhân vật của công chúng đêm hôm khuya khoắt đua xe, loại tin tức như thế này với nghệ sĩ có ảnh hưởng cực kỳ không tốt.

Thời Sênh lướt qua mấy trang mạng, nhìn những đoạn đối thoại của mọi người trên đó, cũng khá hay ho.

Khả năng tưởng tượng thêm thắt của mấy người này đúng là thiên hạ vô địch.

Sự việc này từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã sắp bốn tiếng đồng hồ, vậy mà Trần Nguyên từ đó đến giờ lại không hề gọi đến một cuộc điện thoại nào.

Thời Sênh hồ nghi nhìn điện thoại một cái, trước đây xảy ra chuyện, Trần Nguyên không phải luôn là người gọi điện đầu tiên sao?

“Bịch bịch bịch!!!”

Cửa phòng đột nhiên bị ai đó dùng tay đập mạnh.

Thời Sênh bước qua đó mở cửa, Trần Nguyên đứng bên ngoài mặt mũi xám xịt, vừa nhìn thấy cô sắc mặt lại càng sa sầm.

Cảm giác chị ta không thấy gọi điện thoại, chính là vì trực tiếp xông đến nhà cô.

“Lam Thâm!” Trần Nguyên nghiến răng nghiến lợi từ kẽ răng rít lên

tên cô.

“Chị Trần.” Thời Sênh vẻ mặt thẳng thắn vô tư để Trần Nguyên vào trong.

“Em giỏi quá rồi nhỉ? Chuyện bỏ diễn còn chưa lắng xuống, em lại còn muốn chị đi thu dọn cho em bao nhiêu việc nữa hả? Lam Thâm, rốt cuộc em định làm cái gì? Con đường này em còn định đi tiếp nữa hay không?”

“Chuyện này không thể trách em…” Thời Sênh làm vẻ mặt vô tội, những thứ này cũng không phải do cô phát tán ra ngoài.

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cơn thịnh nộ, “Thâm Thâm, chị hẹn đã trước bác sĩ tâm lý cho em rồi. Chín giờ sáng ngày mai, chị đi cùng em. Chuyện tin tức trên báo em không cần quan tâm, công ty sẽ xử lý.”

Thời Sênh: “…”

Tôi không có bệnh mà, chết tiệt!

Quản lý Trần Nguyên đương nhiên biết Lam Thanh là anh trai của nghệ sĩ nhà mình. Lần này ngoài việc giữa đêm hôm đua xe khó giái quyết, những việc khác đều không vấn đề gì.

Việc sửa kịch bản phim “Nắng gắt”, biên kịch là Ngải Duy Tư, ông ta nổi tiếng chuyên xoi mói bắt bẻ, ông ta đồng ý sửa kịch bản nhất định là thừa nhận tình tiết có thể sửa.

Chèn ép người mới, nếu như đối phương là người đã có chút danh tiếng mới khó, thế nhưng đối phương lại chính là một người mới còn chưa debut, không cần quan tâm đến nó, qua vài ngày là sẽ yên ổn.

Thế nhưng nghệ sĩ nhà chị chỉ trong một thời gian ngắn đã để xảy ra nhiều chuyện như vậy, tính tình lại còn biến thành cổ quái như thế, Trần Nguyên không thể không hoài nghi nghệ sĩ nhà chị bị bệnh.

Nếu như thực sự có chứng bệnh tâm lý gì đó, đối với nghệ sĩ mà nói, có lẽ sẽ hủy hoại cả một đời.

“Việc này em không được nhúng tay vào thêm nữa, nghe thấy không.” Trần Nguyên dặn dò một lần rồi thêm lần nữa, rồi lại thêm tiếp một lần nữa.

“Vâng.” Không nhúng tay có thể nhúng chân mà.

“Ngày mai đợi chị đến đón em.” Trần Nguyên nghĩ một lúc, “Bỏ đi, hôm nay chị ngủ lại đây.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh bị Trần Nguyên đuổi vào phòng, chị ta ở phòng khách bắt đầu gọi điện thoại.

Thời Sênh không còn gì để nói nhìn lên hoa văn trên trần nhà, cô thật sự không có bệnh mà!

Thời Sênh nhận điện thoại của Lam Thanh. Lam Thanh bảo cô đừng lo lắng, anh sẽ giúp cô xử lý.

Lúc trước Lam Thanh có gọi đến một lần, bây giờ có lẽ có thời gian rảnh mới lại gọi cho cô.

“Cảm ơn anh trai.” Thời Sênh nói cảm ơn.

“Ồ, lại còn biết lễ phép cơ à, đúng là hiếm thấy.” Lam Thanh ở đầu dây bên kia trêu chọc, ngữ khí rất thoải mái.

“… Thái tử điện hạ làm việc đi.”

Thanh Lam dịu dàng căn dặn, “Ừ, em đừng lên mạng xem mấy tin đó, đợi anh trai xử lý ổn thỏa cho em.”

“Vâng.”

Có một người anh trai thật tốt quá!

Vừa tắt cuộc gọi của Lam Thanh, điện thoại lại bắt đầu rung lên.

Thời Sênh nhìn dòng tên trên màn hình, lông mày khẽ nhướng lên, đầu ngón tay vuốt vào nút nghe.

Trong điện thoại rất yên tĩnh.

Mãi một lúc lâu sau, đầu dây bên kia mới phát ra một giọng nói trong veo, “Tôi đang ở bên ngoài cửa nhà cô.”

Chương 511: Ảnh hậu hạng nhất (20)

Cái gì? Ngoài cửa?

Thời Sênh có chút ngạc nhiên, vị này có đôi chút không theo ý đồ kịch bản nha!

Vẫn là nên nhanh chóng tìm cách xác nhận cậu ta có phải là Phượng Từ không thì hơn.

Thời Sênh để cậu ta chờ một chút rồi mở cửa ra ngoài.

Trần Nguyên chưng dụng phòng khách làm phòng làm việc tạm thời, trông thấy Thời Sênh đi ra, hai con mắt như ghép thành một đường hình chữ X, “Ra ngoài làm cái gì?”

“Bạn em đang ở bên ngoài.” Thời Sênh chỉ chỉ cửa.

Trần Nguyên hơi cau mày lại, chị làm người quản lý bao nhiêu năm nay, xung quang cô hình như không hề có người bạn nào đặc biệt tốt.

Thời gian này…

Không phải là đàn ông chứ?

Trời! Nghệ sĩ nhà cô hẹn hò rồi sao?

Trong lúc Trần Nguyên đang tưởng tượng, Thời Sênh đã mở cửa

phòng.

Cố Trì im lặng đứng bên ngoài. Cửa phòng mở ra, tư thế của cậu ta cũng không hề động đậy, mấy giây sau mới chầm chậm ngẩng đầu, đưa đồ vật ở trong tay cho Thời Sênh, “Vừa mới mua.”

Thời Sênh nhận ra cái hộp này, là cái hộp của nhà hàng lần trước Lâm Trạch Nam gói mang về.

“Vào đây trước đi.” Thời Sênh lách người sang một bên.

Cố Trì đưa mắt nhìn vào bên trong một cái, vừa hay nhìn thấy người phụ nữ đang khắt khe nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Cậu biết người phụ nữ này, là người quản lý của Lam Thâm.

Cố Trì nhìn Trần Nguyên khẽ gật đầu, bước vào trong, tiện thể đóng cửa phòng lại, động tác rất thuận thục tự nhiên, giống y như đã từng làm qua vô số lần.

Lúc này đáy lòng của Trần Nguyên sụp đổ.

Ai có thể nói cho chị biết, người đàn ông này là ai không?

Nghệ sĩ nhà chị đã giấu chị là những việc gì vậy!

“Thâm Thâm, em qua đây.” Trần Nguyên nhìn Thời Sênh vẫy tay.

Thời Sênh đặt đĩa thức ăn xuống bàn, rót cho Cố Trì một cốc nước, sau khi bảo cậu ta tùy ý ngồi mới đi đến bên cạnh Trần Nguyên.

“Chị Trần?”

Trần Nguyên kéo cô bước vài bước về phía góc nhà, “Người đàn ông kia là ai? Là người em thích à? Hay là người thích em? Không cần biết là ai, sao em có thể tùy ý cho người ta vào nhà em thế. Để phóng viên chụp được thì làm thế nào? Cái đống tin tức của em hiện giờ vẫn chưa giải quyết xong.”

Trần Nguyên xầm xầm xì xì hỏi một đống câu hỏi.

Thời Sênh đau đầu.

Gặp phải một người quản lý có trách nhiệm cũng là một việc phiền toái.

Cô thở dài một hơi, “Chị Trần, chị có biết tập đoàn Hoàn Vũ không?”

Trần Nguyên không hiểu tại sao Thời Sênh lại chuyển chủ đề đến tập đoàn Hoàn Vũ, thế nhưng vẫn gật đầu, “Tập đoàn xuyên quốc gia, ai mà không biết. Em đừng có lạc đề. Vấn đề vừa rồi em vẫn chưa trả lời chị, cậu ta là ai? Có quan hệ gì với em?”

“Cậu ta tên là Cố Trì, là thiếu gia nhỏ nhất của tập đoàn Hoàn Vũ.” Thời Sênh ung dung thong thả ném ra từng câu một.

“Cái gì mà thiếu gia nhỏ nhất, em cho…” Giọng nói của Trần Nguyên bỗng nhiên im bặt, sau đó mạnh mẽ đẩy cao, “Tập đoàn Hoàn Vũ…”

Trần Nguyên bịt miệng, cả khuôn mặt kinh ngạc nhìn sang bên cạnh.

Giọng nói vừa rồi của chị rất lớn, thế nhưng Cố Trì ngồi bên đó không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Vị này chính là thiếu nha nhỏ nhất của Cố gia sao?

Giới giải trí và giới phú hào có quan hệ mật thiết không thể tách rời. Cố gia cưng chiều vị thiếu gia này như thế nào, những người lăn lộn trong giới giải trí như bọn họ đều được nghe đến.

Trần Nguyên khó khăn nuốt nuốt nước bọt, “Thâm Thâm… em kiếm đâu ra được một cái “ghế tựa”vàng thô như vậy?”

Được tiểu thiếu gia của Cố gia nhìn trúng, vậy thì thực sự là đã lấy được kim bài miễn chết.

“Tầng dưới đấy, cậu ta ở phòng 606.”

Vị tiểu thiếu gia quý như vàng của Cố gia sống ở khu nhà này?

Trần Nguyên cảm thấy nhất định là hôm nay chị còn chưa tỉnh ngủ.

Loại công tử chớp mắt một cái là có thể tiêu hết cả trăm vạn nghìn vạn này lại có thể ở một nơi như thế này sao?

Tất nhiên, cũng không phải là ý nói khu nhà này rất tệ. Một căn phòng ở đây cũng phải cần đến bốn năm trăm vạn.

Nhưng mà so với loại phòng chưa cả làm gì mà mất cả hơn nghìn vạn hoàn toàn không thể so bì nổi được chưa?

“Em qua đó trước đi.” Trần Nguyên vịn vào tường.

Không được, chị phải từ từ, cái tin tức này chị có chút tiêu hóa không nổi.

Quả nhiên con người đã có tuổi, khẩu vị càng không tốt.

Thời Sênh đồng cảm nhìn Trần Nguyên một cái. Thân phận phản

diện tất nhiên phải là đẳng cấp thượng hạng, tiền quyền có thừa rồi, nếu không sao có thể bắt nhịp với nam chính nữ chính được chứ, để sau này bị làm cho bẽ mặt sao?

Thời Sênh đi qua đó, kéo ghế của bàn ăn ra, ngồi bên cạnh Cố Trì, “Sao cậu biết tôi chưa ăn cơm vậy?”

Mấy tên nhà báo đang rình mò rất nhiều, cô không dám ra ngoài. Bảo vệ bên dưới đều phải thay nhau tăng ca, gọi ship đồ ăn đến, kết quả là bị chặn ở bên ngoài cổng không được vào.

Cố Trì không trả lời, cậu ta mở hộp cơm, gắp thức ăn bên trong hộp ra ngoài.

Ba món ăn một món canh, hai mặn một chay.

Mùi thơm của đồ ăn ngay lập tức bao phủ cả căn phòng.

Thời Sênh phát hiện những món ăn này đều là những món lần trước cô ăn nhiều nhất.

Thời Sênh cảm thấy bản thân đang bị chọc ghẹo.

So với Phượng Từ quả thật không hề có chút thua kém nào.

Tầng cuối cùng là cơm, được đựng trong một cái bát rất tinh xảo, bên cạnh đặt cái bát nhỏ và đũa xếp thành một bộ hoàn chỉnh.

Cố Trì múc cho Thời Sênh một bát canh trước, đẩy đến trước mặt cô, “Uống canh trước cho ấm dạ dày.”

Thời Sênh thực sự hơi đói, lúc nãy cô có gặm một quả táo nhưng càng ăn cô lại càng thấy đói.

“Cậu đã ăn chưa?” Thời Sênh cũng không khách sáo, bưng bát lên uống mấy ngụm canh.

“Chưa.” Cố Trì đợi cô uống canh xong mới trả lời.

Thời Sênh lấy bát uống canh xới cơm, sau đó dùng một cái bát khác xới cơm cho Cố Trì, “Vậy thì cùng ăn đi, dù sao thì nhiều như thế này tôi cũng không ăn hết.”

Dừng lại một lúc, Thời Sênh lại quay đầu nhìn sang phía Trần Nguyên đang tiêu hóa bên cạnh tường, “Chị Trần, chị đã ăn chưa?”

“Ăn rồi, em với Cố thiếu cứ ăn đi.” Trên đường đến đây Trần Nguyên có tùy ý mua một chút đồ ăn. Tuy là bây giờ ngửi thấy mùi thơm cũng rất muốn ăn, nhưng mà người đang ngồi bên đó chính là tiểu thiếu gia của Cố gia, cô không dám qua.

Trần Nguyên thu dọn đồ đạc của mình, vội vàng đi vào phòng sách.

Cô vẫn phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Cố Trì hình như rất hài lòng với hành động của Trần Nguyên, khóe miệng hơi cong lên, thế nhưng hành động cực kỳ ngắn ngủi đó Thời Sênh căn bản không hề nhìn thấy.

Cố Trì khi ăn không nói chuyện, cả quá trình đều im lặng khiến người khác cảm giác như đang tiến hành một nghi lễ vô cùng long trọng.

Cậu ta đặt bát xuống trước Thời Sênh, đợi Thời Sênh ăn xong mới thu bát đũa cho vào trong hộp.

Thực ra Phượng Từ cũng không nói chuyện gì nhiều, đa phần thời

gian đều dùng hành động, cho nên Thời Sênh cũng không cảm thấy có gì ngượng ngập, nhìn Cố Trì thu dọn đồ đạc.

Lúc cậu ta làm việc cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt tuyệt đối không lệch hướng.

“Cố Trì?”

Cố Trì đem tất cả đồ đạc thu vào bên trong xong rồi mới nghiêng đầu nhìn cô, “Sao thế?”

Thời Sênh nhoài người lên bàn, ngẩng đầu nhìn cậu ta tít mắt cười, “Có phải cậu thích tôi rồi không?”

Đôi lông mi cong dài của Cố Trì khẽ rung rung, làn da trắng nõn hơi lướt qua một góc bóng mờ, ánh mắt của cậu ta và Thời Sênh cùng giao nhau, không có bất kỳ sự lẩn tránh nào.

“Thích?” Đáy mắt cậu ta thoáng chút nghi hoặc, “Thế nào là thích?”

Thời Sênh: “…”

Cái quái gì thế?

Không thích thì cậu đến đây chọc ghẹo tôi làm cái gì?

Không đúng, Phượng Từ mà lại không thích bà đây sao?

[… Ký chủ, có phải cô vẫn chưa xác nhận được người này có đúng Phượng Từ không.]

Dựa vào độ đánh hơi của mi, còn có thể sai được sao?

Nhiệm vụ ẩn giấu trước mắt, ai là Phượng Từ?

Hiện giờ cô đang nghi ngờ, mấy cái vị diện ở trước sau của Phượng Từ, đều là Phượng Từ.

[…] Chủ nhân, chúng ta nên thăng cấp rồi, ký chủ sớm đã tìm hiểu rõ đường đi nước bước của ngài rồi.

Chương 512: Ảnh hậu hạng nhất (21)

“Vậy vì sao cậu lại đối xử với tôi tốt như vậy?” Thời Sênh lại đổi kiểu câu hỏi.

Cố Trì bình tĩnh nhìn cô. Thời Sênh ngẩng đầu đến phát mỏi rồi hắn mới đẩy mấy thứ trên bàn đi, sau đó ngồi xuống.

“Không biết, chỉ muốn đối xử tốt với cô.” Đáy mắt Cố Trì vẫn mêng mang như cũ.

Trước kia hắn đã chú ý tới Lam Thâm, nhưng lúc đó hắn không có cảm giác này, chỉ muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này tới dâng tặng cho cô.

Lúc đó, hắn chỉ cảm thấy cô gái trên tivi đó lúc cười rất xinh đẹp, như thể một đóa hoa sáng nhất trong cuộc sống u buồn của hắn, làm cho những tháng ngày của hắn có thêm vài phần sắc thái.

Nhưng cũng không hơn.

“Đây có phải là thích không?” Muốn đối xử tốt với cô thì có phải là thích không?

Từ lúc còn nhỏ, hắn liền biết mình rất khác thường.

Gia đình của hắn cực kỳ… hạnh phúc.

Ừ, bọn họ dùng từ này để nói về gia đình.

Nhưng hắn lại không cảm nhận được hạnh phúc mà họ nói, không có cách nào lý giải cảm tình của họ. Thế giới của hắn chỉ có một màu bụi bặm, tương lai xám xịt, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Phải.” Thời Sênh cười gật đầu.

Cố Trì nhìn cô chăm chú, sau đó hắn mạnh mẽ lui người về sau, có hơi bối rối cầm lấy chiếc hộp trên bàn, “Cô nghỉ ngơi cho khỏe… Chuyện khác tôi sẽ giúp cô giải quyết.”

Nhìn Cố Trì đi như chạy trốn, Thời Sênh cạn lời, cô có ăn thịt hắn đâu cơ chứ.

Cố Trì nói sẽ giúp cô giải quyết, ngày hôm sau có một đoàn làm phim nói rõ đây là sân khấu quay cảnh đua xe. Trần Nguyên cũng nhận được điện thoại của đoàn làm phim đó. Họ mời Thời Sênh tới đóng vai nữ thứ hai, là một thiên kim tiểu thư thích tìm kiếm sự kích thích qua đua xe.

Nhân vật này rất hoạt bát, lại vừa vặn áp tin tức kia xuống, Trần Nguyên lập tức nhận lời. Ngay hôm đó đưa Thời Sênh đi ký hợp đồng.

Toàn bộ hành trình, biểu hiện của Thời Sênh rất ngoan ngoãn. Ngay lúc cô còn tưởng có thể thoát được một kiếp thì Trần Nguyên vẫn cho xe chạy tới phòng khám kia.

“Chị Trần, thực sự em không có bệnh đâu mà.” Thời Sênh giữ chặt dây an toàn, không muốn xuống xe.

“Thâm Thâm, chị không nói em có bệnh, chúng ta chỉ đi giải tỏa áp lực một chút thôi. Giờ em làm việc mệt mỏi như thế…” Trần Nguyên

khuyên giải.

“Không…” Thời Sênh lắc đầu, cô không bị bệnh, đi gặp bác sĩ tâm lý cái lông ấy.

Trần Nguyên cũng nhất định không chịu buông tha, “Thâm Thâm, chúng ta chỉ lên uống trà, nói chuyện phiếm thôi mà.”

Trò chuyện xong liền trò chuyện ra bệnh luôn?

Bản tiểu thư còn lâu mới đi.

Bản tiểu thư không có bệnh.

Trần Nguyên xuống xe, muốn kéo Thời Sênh xuống. Thời Sênh liền ôm chặt lấy vô lăng, hoàn toàn không kéo ra được.

Trần Nguyên: “…”

Nghệ sĩ của cô bệnh không nhẹ rồi.

“Chị Trần, nếu bị phóng viên chụp em tới nơi này thì phải làm sao chứ? Chị xem, mỗi ngày em đều lên đầu đề rồi, chẳng lẽ chị thật sự muốn em lên trang đầu thế à, blablabla…”

Thời Sênh nói lưu loát gần 10 phút, cuối cùng chị Trần đành buông tha việc kéo cô vào.

“Rầm!” Trần Nguyên đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe.

Thời Sênh thở phào một hơi, cuối cùng cũng lừa dối được rồi.

Xe chậm rãi khởi động, rời khỏi bãi đỗ xe.

Ngay lúc xe sắp ra khỏi bãi đỗ, ánh mắt Thời Sênh chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, thong thả tiến vào tòa nhà mà Trần Nguyên vừa muốn dẫn cô vào.

“Dừng xe, dừng xe, chị Trần.” Thời Sênh vội vã lắc lắc cánh tay của Trần Nguyên.

“Sao thế?” Tự nhiên túm tay người ta như thế, dọa chết người đấy.

“… Em cảm thấy em có bệnh, em muốn đi khám.” Thời Sênh nảy ra một suy nghĩ, lập tức nói ra lý do.

Trần Nguyên: “…” Quả thật là bệnh không nhẹ.

“Chị đưa danh thiếp cho em, em sẽ tự mình đi lên.” Thời Sênh vừa vội vàng ngụy trang bản thân, vừa nói với Trần Nguyên.

“Chị lên với em.” Trần Nguyên lo lắng.

Thời Sênh trừng mắt. “Thế thôi không đi nữa.”

Trần Nguyên không có cách nào khác, đành phải đưa danh thiếp cho cô. Thời Sênh nhận lấy danh thiếp, vội vàng chạy về phía tòa nhà.

Cô nghe thấy giọng mơ hồ của Trần Nguyên ở sau lưng, nhưng vì đi nhanh quá nên cũng không nghe rõ nói gì.

Trong thang máy có bảng hướng dẫn cụ thể, cố vấn tâm lý ở tầng 18.

Nhưng Thời Sênh không tới gặp bác sĩ tâm lý, vì vậy cô tìm một vị trí ngồi xuống ở đại sảnh.

Người ở đại sảnh thấy Thời Sênh bọc người kín mít thì ai cũng nhìn cô với ánh mắt tò mò.

Không bao lâu sau liền nhìn thấy Cố Trì bước ra từ thang máy, bên cạnh hắn có một người đàn ông trung niên. Thời Sênh không dám đi theo sau.

Đến tận khi bóng dáng hai người biến mất ở cửa, Thời Sênh mới chậm rãi đi ra ngoài.

Lúc đi ra tới cửa, cô vừa vặn gặp người đàn ông kia quay trở lại. Thời Sênh đảo mắt, đi theo người đàn ông đó vào trong thang máy.

Người đàn ông vẫn luôn gọi điện thoại, cũng không để ý tới Thời Sênh, hắn tới tầng 18. Thời Sênh nghe được có người gọi hắn là bác sĩ Ngụy…

Tầng 18 là công ty tư vấn tâm lý…

Bác sĩ Ngụy…

Thời Sênh nhìn danh thiếp trong tay, mặt trên không phải ghi tên bác sĩ Ngụy.

Ngày đó, sau khi nói chuyện với Cố Trì, cô cảm thấy người này có vấn đề, không ngờ lại là vấn đề tâm lý.

Thời Sênh mang theo tâm tình phức tạp đi xuống lầu, mới ra khỏi tòa nhà liền nhìn thấy Cố Trì đang đứng ở bên ngoài.

Thời Sênh: “…”

Không phải hắn đi rồi sao?

Cố Trì đút tay trong túi quần, mắt lặng lẽ nhìn cô. Ánh sáng khúc xạ từ viên đá gắn trên bông tai của cậu ta đâm thẳng vào mắt Thời Sênh.

Cô hơi hoảng hốt, Cố Trì đã đi tới trước mặt, rất tự nhiên cầm lấy tay cô, đi về phía bãi đỗ xe.

Đến khi lên xe rồi, vẻ mặt của Thời Sênh vẫn còn ngơ ra.

Cô cảm thấy thế giới này có độc thật rồi.

“Cô theo dõi tôi à?” Cố Trì ngồi ở ghế lái, những ngón tay thon dài đặt trên vô lăng, nghiêng đầu nhìn Thời Sênh.

“Không.” Thời Sênh lắc đầu.

Cô chỉ trùng hợp nhìn thấy hắn mà thôi.

Cố Trì trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nghiêng người dựa lại gần, Thời Sênh lùi lại theo bản năng.

Cố Trì liếc nhìn cô một cái, Thời Sênh nghẹn khí, sao tự nhiên lại có cảm giác hắn muốn giết người diệt khẩu vậy?

Cố Trì nhìn cô một chút, kéo dây an toàn ra thắt giúp cô, “Về nhà? Hay muốn tới chỗ nào?”

“… Về nhà.”

Suốt đường về Cố Trì không nói gì, im lặng lái xe. Đến khi xe dừng trong hầm rồi, giọng của hắn mới chậm rãi vang lên, “Sau này muốn đi theo tôi thì cứ gọi điện.”

Thời Sênh: “???”

Cố Trì dừng xe, tắt máy, trong xe cực kỳ yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, cô nghe được tiếng Cố Trì vang lên bên tai, “Nơi nào tôi cũng có thể đưa cô đi cùng.”

Những lời này có thể phiên dịch lại là: tôi không có bí mật gì che giấu cô cả.

Thời Sênh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, sắp không thở nổi.

Cô đang bị hắn thả thính hết lần này tới lần khác.

Đột nhiên cô nghiêng người, đúng lúc Cố Trì không có phòng bị gì, lập tức hôn hắn.

Có một loại rung động cộng hưởng tới từ tận sâu trong linh hồn.

Tuy rằng rất mỏng manh…

Nhưng cô có thể cảm giác được người bên cạnh mình chính là Phượng Từ.

Cố Trì nhìn cô chằm chằm, trong đầu như có vô số pháo hoa nổ tung.

Người hắn cứng ngắc, không nhúc nhích, đến tận khi Thời Sênh hài lòng buông hắn ra.

“Cô…” Tai Cố Trì hơi nóng lên.

“Làm sao?” Thời Sênh liền bày ra vẻ được lợi lộc còn khoe mẽ.

Cố Trì mấp máy môi, hơi thở và sự ấm áp của cô như vẫn lưu lại trên mặt hắn.

Cố Trì im lặng một chút, đưa tay cởi dây an toàn giúp cô. Cậu ta mở cửa xuống xe, vòng qua bên chỗ cô ngồi, mở cửa xe cho cô.

Đưa Thời Sênh về tới cửa nhà, tai Cố Trì vẫn còn ửng đỏ, “Muốn ăn gì, tôi đi mua cho?”

“Không cần.” Bây giờ còn ra ngoài mua, quá phiền toái, “Gọi giao hàng tới đi, có muốn vào nhà không?”

Cố Trì ngập ngừng.

Thời Sênh đứng ở cửa chờ hắn quyết định, cuối cùng Cố Trì vẫn gật đầu, đi vào.

Hắn muốn ở lại cùng cô trong chốc lát.

Chỉ có cô và hắn.

Chẳng cần làm gì, chỉ cần ở chung một không gian, hắn cũng cảm thấy rất tốt rồi.

Chương 513: Ảnh hậu hạng nhất (22)

Bộ phim mà Thời Sênh diễn lần này có tên là Nam Thần Đến Từ Tương Lai, nghe giống một bộ phim khoa học viễn tưởng.

Thực tế đây chính là một bộ phim tình cảm dưới vỏ bọc khoa học viễn tưởng mà thôi.

Nam chính là một hình cảnh vũ trụ, trong lúc đuổi bắt tội phạm xuyên thời không đã va chạm với tội phạm kia, hai người cùng rơi vào thế giới lạc hậu.

Nam chính bị thương, năng lượng cạn kiệt, được nữ chính cứu, hai người vì thế mà sinh ra ràng buộc.

Nữ phụ là bạn thân nhất của nữ chính. Hai người có chuyện gì cũng nói với nhau. Cô nói tôi làm, làm không được tôi sẽ nhờ người làm giúp cô tới được thì thôi, tính cách ngay thẳng, là một thiên kim hào môn hơi bốc đồng.

Lúc Thời Sênh tiến vào đoàn làm phim thì bộ phim đã khởi quay rồi, nữ phụ cũng đã bố trí được người, không biết Cố Trì dùng biện pháp gì để đổi vai diễn này.

Thời Sênh rất thích vai diễn này, toàn bộ quá trình đều là một nhân vật sống ảo, là “plugin” của nữ chính.

Lúc diễn cảnh đua xe, Thời Sênh bị NG vài lần, sau đó tìm được cảm giác, nhanh chóng hoàn thành cảnh quay.

Bộ phim này quay cũng không lâu, chỉ trong hai tháng đã xong.

Chờ đến khi Thời Sênh rời khỏi đoàn làm phim, scandal của cô đã sớm lắng xuống.

Sau khi Cố Trì ra tay giúp cô trấn áp mấy tin đồn kia xuống, ngày nào Lam Thanh cũng gọi điện ép hỏi cô có liên quan gì với nhà họ Cố.

Không chỉ Lam Thâm liên tục được Cố gia ra tay giải nguy vài lần, mà ngay cả tập đoàn Ngự Đằng của hắn cũng được tập đoàn Hoàn Vũ giúp đỡ đặc biệt.

Tuy rằng hắn có được không ít lợi ích, nhưng là một tên cuồng em gái, Lam Thanh thực lo lắng.

Nhà họ Cố là đâu chứ, em gái hắn có thể tùy tiện chọc vào sao?

“Anh đang ở Nhất Hồng lâu, em mau tới đây.” Lam Thanh nói câu này xong liền cúp máy.

Lần nào cũng trốn, hôm nay hắn mà không hỏi ra nguyên cớ thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thời Sênh.

Thời Sênh đau đầu quay xe, còn gửi cho Cố Trì một tin nhắn.

Hai tháng này, cô và Cố Trì cũng không liên hệ nhiều, chỉ thỉnh thoảng gửi tin nhắn mà thôi.

Từ sau ngày có cảm giác kỳ dị kia, trong đáy lòng cô đã khẳng định một trăm phần trăm hắn chính là Phượng Từ.

Kỳ thật, cô chỉ hận không thể mỗi ngày quấy rầy hắn. Nhưng cô quay

phim không có chút thời gian rảnh nào, hơn nữa diễn bộ phim này cũng cực kỳ mệt mỏi.

Hôm nay đóng máy, Cố Trì gọi điện cho cô, bảo muốn đưa cô ra ngoài ăn cơm.

Tin nhắn của Thời Sênh vừa gửi đi, Cố Trì đã gọi qua.

“Ăn ở đâu?” Đại khái là vì gọi qua điện thoại nên giọng hắn hơi trầm.

“Nhất Hồng lâu.”

“Ừ.”

Sau tiếng này, điện thoại cũng không có động tĩnh gì nữa, Cố Trì cũng không cúp máy, Thời Sênh ngẫu nhiên nghe được bên kia có thanh âm sột soạt.

Thời Sênh nghe nửa ngày, đột nhiên mở miệng hỏi. “Muốn tới đó à?”

“Ừ.” Cố Trì áp điện thoại di động ở bên tai, “Tôi muốn gặp em.”

Thời Sênh: “…”

Trái tim cô gái muốn nổ tung rồi.

“Vậy em chờ anh ở bên ngoài.” Thời Sênh hít vào một hơi, “Cúp máy đã, lái xe cẩn thận đấy.”

“Ừ.”

Cô ở gần Nhất Hồng lâu hơn Cố Trì, nhưng vì bị kẹt xe nên kết quả lại thành Cố Trì chờ cô.

Thời Sênh nhìn Cố Trì vẫn ăn mặc đơn giản như trước, một mình đứng ở bên ngoài Nhất Hồng lâu, đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Giờ nhiệt độ bên ngoài chỉ có năm, sáu độ, hắn lại ăn mặc như thế, còn đứng ở bên ngoài nữa.

Thời Sênh cho xe vào bãi đỗ, tiến lên vài bước, “Tắc đường, chờ lâu chưa? Sao không đi vào trong mà chờ?”

Cố Trì đưa tay giúp cô thắt lại khăn quàng cổ, chậm rãi nói: “Không sao.”

Thời Sênh có thể cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ bàn tay hắn, đã lạnh tới mức này còn nói là không có gì.

Thời Sênh cầm tay hắn, nhét vào trong túi áo của mình, “Vào nhanh thôi, bên ngoài lạnh muốn chết rồi.”

Cố Trì cũng không quan tâm tư thế này có quái dị hay không, tùy ý để cô kéo đi. Những ngón tay bị đông lạnh tới cứng ngắc dần dần ấm lên theo nhiệt độ cơ thể cô, mang cả mùi thơm trên cơ thể cô.

Vào Nhất Hồng lâu, máy sưởi làm cho không khí luôn ấm áp, nhưng Thời Sênh vẫn không buông tay Cố Trì ra.

Lam Thanh đặt phòng ở lầu ba. Lúc chờ thang máy, Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Cố Trì một cái, “Sao lại mặc ít như thế hả?”

“Lần sau sẽ mặc nhiều hơn.” Hắn không thích mặc quá nhiều, nhưng cô nói quá ít, vậy hắn sẽ chịu khó mặc thêm vậy.

“Đinh!”

Cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Một hàng đồ tây, giày da đứng trong thang máy, đối mặt với Thời Sênh và Cố Trì.

Người đứng đầu mặc đồ tây màu lam, theo sau là một đám mặc đồ màu đen, chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

Thân hình hắn cao ráo, một tay đút trong túi quần, vẻ mặt lãnh ngạo như băng, ánh mắt thâm thúy, một cỗ hơi thở lạnh lẽo bao phủ quanh thân làm cho người ta không khỏi nhượng bộ mà lui binh.

Tô Mộ Viễn…

“Nắng gắt” sắp đóng máy. Đây chính là sản phẩm do Tô Mộ Viễn đầu tư.

Cố Trì thản nhiên nhìn người bên trong, không mang chút sắc thái tình cảm nào.

Hai người che ở cửa thang máy, không có ý sẽ tránh ra. Tô Mộ Viễn hơi nhíu mày, người bên cạnh lập tức lên tiếng nhắc nhở.

“Vị tiên sinh, tiểu thư này, phiền toái tránh sang một chút.” Trợ lý bên cạnh Tô Mộ Viễn cau mày lên tiếng.

Bọn họ đứng quá gần, lại ở ngay cửa thang máy, bên cạnh dù có vị trí có thể lách ra nhưng không thể để tổng tài nhà mình đi ra với tư thế xấu như thế được.

Thời Sênh mải nhìn nam chính nên quên mất.

Còn Cố Trì… đại khái là trước giờ chỉ có người khác nhường đường cho hắn, nào có chuyện hắn nhường đường cho người khác.

Cho nên, sau khi trợ lý kia vừa nói xong, hắn liền lập tức kéo Thời Sênh vào thang máy, còn nhanh tay đóng cửa lại, bấm tầng ba.

“Anh…” Sắc mặt trợ lý khẽ biến.

Tô Mộ Viễn nâng tay ngăn trợ lý lại.

Thời Sênh đăm chiêu đánh giá Tô Mộ Viễn vài lần, hẳn là hắn mới về nước đúng không nhỉ?

Thang máy nhanh chóng đi lên tầng ba.

Chờ Cố Trì và Thời Sênh đi ra, trợ lý mới lên tiếng, “Tô tổng, hai người kia vừa rồi vô lễ như vậy, sao ngài lại ngăn tôi chứ?”

Thong thả bấm đóng thang máy, nhìn thân ảnh hai người kia dần bị ngăn cách sau cánh cửa, Tô Mộ Viễn nhếch miệng, trên mặt lộ ra mộ nụ cười lạnh lẽo.

“Hắn là Cố Trì.”

Cố Trì?

Cố Trì nào?

“Tô tổng… Ngài nói chính là tiểu thiếu gia của tập đoàn Hoàn Vũ kia sao?” Trợ lý mất một lúc mới nghĩ ra, kinh ngạc hỏi.

Tô Mộ Viễn không có ý kiến.

“Nghe nói Cố Trì này không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết chơi bời với mấy tên đầu đường xó chợ.” Trợ lý bắt đầu đưa ra thông tin về Cố Trì, “Nếu không có cây đại thụ như tập đoàn Hoàn Vũ, Cố Trì đã chết không biết bao nhiêu lần. Không coi ai ra gì như thế, hắn nghĩ Cố gia nhà hắn có thể một tay che trời sao?”

Tô Mộ Viễn liếc mắt nhìn trợ lý một cái. Trợ lý bị ánh mắt của hắn dọa cho sợ, không dám nói gì nữa.

May mắn là thang máy cũng đã xuống tới nơi, Tô Mộ Viễn dẫn đầu bước ra ngoài. Trợ lý còn chưa nuốt được ngụm khẩu khí này xuống thì lại nghe tiếng thét kinh hãi ở bên ngoài.

Trợ lý vội vàng chạy ra ngoài, không có hiện tượng gì kỳ quái, chỉ có một cô gái đang đứng trước mặt tổng tài nhà mình.

Xem bộ dáng có vẻ tử tế, chỉ hơi non nớt mà thôi.

“Thật xin lỗi.” Ôn Kiều cúi đầu với Tô Mộ Viễn, sau lưng thẳng tắp, không đợi hắn lên tiếng đã đi vòng qua hắn, bước vào thang máy trước khi nó khép lại.

Tô Mộ Viễn cũng coi như chẳng có việc gì, nhấc chân rời khỏi đại sảnh.

Trợ lý ngạc nhiên vò vò đầu, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Ôn Kiều bước vào thang máy, cái lưng thẳng hơi gù xuống, sắc mặt trắng bệch, như là vừa trải qua một hồi đại chiến vậy.

Cô ta trọng sinh sống lại biết Tô Mộ Viễn là ai, chính là trùm giải trí trong tương lai. Không ngờ cô ta lại gặp hắn ở chỗ này, còn đâm phải hắn nữa chứ.

Khí thế kia, nếu không có mấy tháng khổ luyện, phỏng chừng cô ta còn không dám ngẩng đầu trước mặt hắn.

Chương 514: Ảnh hậu hạng nhất (23)

Lam Thanh thấy em gái cục cưng của mình kéo một người đàn ông tiến vào thì cả người ngơ ra.

Người thanh niên này là ai?

Là ai?

Dụ dỗ được em gái bảo bối của hắn từ lúc nào?

Lam Thanh lấy lại tinh thần, xông lên tách hai người ra, kéo Thời Sênh về sau lưng.

Hắn cười lễ phép, vươn tay ra với Cố Trì. “Xin chào, tôi là Lam Thanh, anh trai của Lam Thâm.”

Cố Trì nghiêng đầu, ánh mắt hơi nghi hoặc nhìn Thời Sênh. Vài giây sau, hắn thu lại tầm mắt, thong thả vươn tay ra bắt lấy tay Lam Thanh, “Cố Trì… Lam Thâm…”

“Bạn trai.” Thời Sênh ở sau lưng Lam Thanh chõ mồm vào.

Lông mi Cố Trì hơi run rẩy: “Ừm.”

Lam Thanh quay đầu trừng mắt với Thời Sênh.

Dám lén lút có bạn trai sau lưng hắn, không thể nào bỏ qua được.

Em gái vất vả lắm hắn mới nuôi lớn được, vậy mà sểnh một cái đã ở trong vòng tay thằng khác, ngẫm lại liền cảm thấy không chịu nổi.

Ánh mắt Lam Thanh nhìn Cố Trì cực kỳ không có thiện cảm. Hắn buông tay ra, lùi lại, kéo giãn khoảng cách giữa Thời Sênh với Cố Trì càng xa.

Thời Sênh bày ra vẻ mặt vô tội.

Đây là Phượng Từ của em mà!

Bản tiểu thư chỉ hận không thể mang hắn về nhà nuôi ấy chứ.

Lam Thanh hít sâu một hơi, còn chưa kịp nhổ cơn tức này ra thì đã sững lại.

Vừa rồi thanh niên này xưng tên là gì ấy nhỉ?

Cố Trì?

Cố…

“Tập đoàn Hoàn Vũ – Cố Trì?” Lam Thanh nhìn chằm chằm vào Cố Trì, gằn từng chữ một.

Cố Trì chậm rãi gật đầu, cái khuyên đính đá trên tai cũng lóe lên ánh sáng.

Lam Thanh biến sắc, túm Thời Sênh đi ra cửa, “Xin cậu Cố chờ một chút, tôi nói chuyện với Thâm Thâm cái đã.”

Cố Trì mím môi nhìn Thời Sênh bị Lam Thanh kéo ra ngoài. Sau đó hắn cúp mắt, trong đáy mắt hiện lên vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

…

“Anh, anh làm gì thế?” Lam Thanh túm Thời Sênh đi càng ngày càng xa, Thời Sênh không thể không lên tiếng.

Lam Thanh đi tới một góc không người mới dừng lại, hai tay giữ lấy vai cô, ấn cô vào tường.

Mặt đối mặt, Thời Sênh mới phát hiện vẻ mặt Lam Thanh đang xấu tới mức nào.

Lam Thanh luôn cho cô cảm giác hắn là một người anh trai ấm áp, chưa từng thấy hắn có bộ dạng này.

Lam Thanh chậm rãi hít sâu một hơi, nói: “Bảo bối, hắn là Cố Trì.”

“Em biết mà!”

“Cố Trì!” Lam Thanh nghiến răng, “Là thiếu gia quý giá nhất của nhà họ Cố. Bảo bối, chúng ta không chạm vào nổi đâu.”

“Nhưng mà em thích anh ấy.” Hắn là Phượng Từ, dù có quý giá thế nào thì cô sẽ làm hắn càng thêm quý giá hơn.

“Em thực sự thích hắn?” Lam Thanh nhíu mày.

Thời Sênh gật đầu, thích chứ, cực kỳ thích.

“Nhà họ Cố là một cái hồ quá sâu, bảo bối, em…” Yêu đương với Cố Trì sẽ dẫn tới hậu quả gì chứ?

Cố gia sẽ tra xét toàn diện về cô, từ lúc cô sinh ra cho tới giờ, chuyện

gì cũng sẽ bị điều tra rành mạch, không hề có một bí mật nào có thể giấu được.

Đây là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Tựa như bị người lột hết quần áo, trần truồng hiện ra trước mặt người nhà họ Cố vậy.

“Bối bối, chúng ta chuyển sang thích người khác được không?”

Nếu là người khác của Cố gia thì hắn còn có thể chấp nhận được.

Nhưng Cố Trì thì thật sự không được.

“Anh… Anh làm cứ như đi mua củ cải ấy?” Không thích liền đổi sang thứ khác.

Thanh âm của Lam Thanh không khỏi cao lên, “Em và hắn mới biết nhau bao lâu, em chắc chắn là mình thích hắn sao? Bảo bối, em phải nhìn cho rõ.”

Nói xong, trên mặt Lam Thanh lại hiện lên một chút áy náy, nhẹ giọng xin lỗi, “Xin lỗi bảo bối, anh không cố ý mắng em, anh chỉ muốn em tỉnh táo một chút.”

“Em thật sự rất tỉnh táo. Anh à, em muốn gì, em không muốn gì, trong lòng em đều rất rõ ràng.” Thời Sênh cầm tay Lam Thanh, ánh mắt chân thành, “Anh, em muốn ở bên Cố Trì. Em muốn anh ấy, tuyệt đối không hối hận.”

Lam Thanh bình tĩnh nhìn cô, hốc mắt hơi đỏ, tay siết trên vai cô âm thầm phát lực.

Thời Sênh chịu đựng không hé răng.

Người này thật sự rất để tâm tới em gái Lam Thâm của mình.

Lúc trước, Lam Thâm vì cứu tập đoạn Ngự Đằng nên mới lấy một người đáng tuổi cha mình làm chồng. Đó là lần đầu tiên Lam Thâm thấy Lam Thanh tức giận lớn như thế.

Nhưng Lam Thâm vẫn giấu Lam Thanh để làm điều đó trong khi Lam Thanh luôn hy vọng cô quay đầu lại, thậm chí đồng ý dùng cả tập đoàn để đổi lấy cô. Nhưng nguyện vọng của Lam Thâm chỉ là muốn hắn được sống tốt.

Cô không có tình yêu, không thể tình thân cũng đánh mất được.

Lam Thanh thở dài, kéo Thời Sênh vào lòng, “Anh sẽ không để em phải chịu tổn thương nào. Đi thôi, đừng để người ta chờ lâu.”

“Cảm ơn anh.”

Lam Thanh xoa đầu Thời Sênh, đôi mắt tràn đầy chiều chuộng, ôm lấy bả vai cô cùng đi về.

Đi vào trong phòng, Cố Trì vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Anh, ngồi đi.” Thời Sênh kéo ghế ra giúp Lam Thanh.

Lam Thanh cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống.

Cố Trì tiến lên, kéo ghế giúp Thời Sênh, chờ cô ngồi xuống rồi hắn mới ngồi.

Lam Thanh liếc nhìn hắn một cái, Cố Trì khẽ gật đầu, đưa thực đơn

cho Thời Sênh chọn.

Thời Sênh tùy ý chọn vài món rồi lại đưa cho Lam Thanh.

“Cậu Cố không gọi à?” Lam Thanh gọi xong liền cầm thực đơn trong tay, cũng không có ý đưa cho Cố Trì.

“Tôi theo cô ấy.”

Lam Thanh âm thầm dựng ngón giữa, dám lấy lòng em gái bảo bối nhà mình như thế, quá tâm cơ.

Không được, phải đàn áp hắn, miễn cho bảo bối bị hắn lừa.

Lúc ăn cơm, Lam Thanh tán gẫu với Cố Trì vài câu, thái độ không thân cận nhưng cũng không xa cách, cũng không cố ý hỏi thăm cái gì, nhưng cái gì nên hỏi vẫn hỏi.

Không khác gì bàn đàm phán cả.

Chờ ăn xong, Lam Thanh cũng coi như đã có chút hiểu biết về Cố Trì.

Tạm thời không nói tính cách có hợp hay không hợp với em gái bảo bối của hắn, chỉ tính thân phận kia thì hắn đã rất để tâm rồi.

Hôm nay hắn vốn muốn hỏi em gái bảo bối nhà mình đang ôm chân ai ở nhà họ Cố, không nghĩ cái chân đó lại to thế này.

Em gái bảo bối của mình còn bị cướp đi nữa.

Nghĩ lại thật đau lòng.

Bảo bối hắn nuôi nhiều năm như thế…

Sớm biết thế này đã không gọi tới ăn cơm rồi.

Làm hắn tức chết mất.

Lúc tính tiền, Lam Thanh được báo bữa ăn đã được thanh toán, hắn càng buồn bực.

Mẹ!

Giờ ngay cả muốn tiêu tiền vì em gái cũng không xong.

“Bảo bối, anh đưa em về.” Lam Thanh muốn thể hiện sự tồn tại trước mặt em gái, miễn cho bản thân bị thất sủng.

“Em lái xe tới.” Thời Sênh chỉ vào xe của mình.

“Không sao, anh bảo người ta mang xe của em về, em ngồi xe anh về đi.” Lam Thanh kéo Thời Sênh về xe của mình, “Cậu Cố, cậu về một mình nhé!”

“A, anh…” Thời Sênh giữ lấy cửa, đang định nói Cố Trì và mình ở chung một tòa nhà thì thấy Lam Thanh trừng mắt, nghiêm nghị nhìn mình.

Ánh mắt kia như muốn nói nếu Thời Sênh dám nói để Cố Trì lên xe, hắn sẽ lập tức không cho cô cùng Cố Trì ở bên nhau nữa.

Thời Sênh ngậm miệng.

“Về nhà thì gọi cho anh.” Cố Trì lên tiếng, “Anh Lam, lái xe cẩn thận!”

Lam Thanh vẻ mặt đứng đắn, gật gật đầu với Cố Trì.

Nhưng trong lòng thì đang gào thét.

Hắn còn nhắc mình cẩn thận sao?

Em gái bảo bối ngồi ở trên xe hắn, hắn dám không cẩn thận sao?

Thời Sênh cúi đầu cười thầm.

Cố Trì nhìn bộ dáng của cô, đáy lòng hơi mềm xuống.

Lam Thanh đóng cửa xe lại, nhanh chóng rời đi.

Trên đường về, hắn cằn nhằn Thời Sênh tới nửa ngày, cái này không cho phép, cái kia cũng không cho phép.

Thời Sênh dứt khoát không nói ra chuyện cô và Cố Trì ở chung một tòa nhà cho hắn biết nữa. Nếu cô nói ra chuyện này, phỏng chừng Lam Thanh sẽ lập tức đóng gói cô mang về nhà.

Chương 515: Ảnh hậu hạng nhất (24)

Thời Sênh về tới nhà, còn chưa kịp nói với Cố Trì một câu đã bị Trần Nguyên gọi điện mắng một trận.

“Thâm Thâm, giờ ngày nào em cũng lên top search thế này. Em không nghĩ tới cảm nhận của chị à?” Trần Nguyên không kiềm chế được mà gào lên, thanh âm hữu khí mà vô lực.

Thời Sênh không hiểu ra sao, lại bị sao thế này?

Mỗi ngày lên top 1 tìm kiếm không phải rất tốt sao?

Mấy ngôi sao khác phải liều mạng mình mới lên được top tìm kiếm đó.

Không đúng, gần đây cô đâu có làm gì, sao lại lên top 1 được?

“Em chưa xem weibo à?” Trần Nguyên không nghe thấy Thời Sênh trả lời thì lại hỏi tiếp.

Thời Sênh mở máy tính, đăng nhập weibo.

Cô nhanh chóng quét qua từ trên xuống dưới.

Lại là chuyện xấu…

Còn là cô với Lam Thanh.

Ảnh chụp lúc cô và Lam Thanh nói chuyện ở trong góc. Góc chụp cực kỳ quỷ dị, nhìn từ đây, hai người như đang hôn nhau vậy.

“Chị Trần…”

“Xem rồi hả?” Bên chỗ chị Trần thực ầm ĩ. “Nói đi, sao lại thế này?”

Hiện tại cô đã gần như miễn dịch với loại chuyện này rồi.

“Đó là anh trai của em. Lúc đó bọn em đang nói chuyện, góc chụp có vấn đề.”

“Được, chị biết rồi. Hai người ăn cơm ở đâu?”

“Nhất Hồng Lâu.”

Trần Nguyên cúp máy luôn, để bộ phận quan hệ công chúng đi xử lý.

Thời Sênh mò tới tài khoản weibo của người phát tin, là một phóng viên, còn rất có tiếng tăm.

Nhưng ở nơi như Nhất Hồng lâu, dù là loại phóng viên nào thì cũng không có khả năng đi vào.

Cho nên, có khả năng ảnh này không phải do hắn ta chụp.

Vậy là ai đây?

Lam Thanh nhanh chóng đưa ra lời thanh minh, còn yêu cầu phóng viên kia gỡ ảnh khỏi weibo và xin lỗi Thời Sênh.

Tốc độ của Trần Nguyên cũng rất nhanh. Cơ hồ ngay sau khi Lam Thanh tuyên bố xong, chị lập tức đăng lên ảnh chụp hai người cùng

rời khỏi Nhất Hồng Lâu.

May mắn, lúc đó Lam Thanh vì cố ngăn cách Cố Trì nên Cố Trì mới không xuất hiện trên màn hình.

Phấn đen còn chưa kịp tung ra thì chuyện này đã hạ màn rồi.

Nhưng Lam Thanh lại có thêm không ít người hâm mộ.

Lam Thanh còn được tặng thêm danh hiệu Anh Trai Tốt Nhất Trung Quốc.

…

“Nắng gắt” chính thức ghi hình xong, Thời Sênh nhận lời mời tham gia tiệc đóng máy.

Ở bữa tiệc đóng máy này, nam nữ chính sẽ gặp lại nhau.

Thời Sênh kích động nên muốn chạy tới đây vây xem gian tình.

“Chị Lam, cảm ơn chị đã chiếu cố em.” Ôn Kiều bưng rượu đi lại kính Thời Sênh.

Hai chữ “chiếu cố” còn đặc biệt nhấn mạnh.

Thời Sênh cũng nâng ly, “Không cần cảm ơn, vì tôi cũng không có ý chiếu cố cô.”

Ôn Kiều cứng đờ người, nói như thế thì cô ta biết nói gì tiếp đây?

Cũng may, có người bên cạnh vội tới chúc rượu Thời Sênh, giải cứu Ôn Kiều đỡ xấu hổ.

Sau đó là các loại mời rượu, các loại nịnh nọt, tâng bốc nhau, cuối cùng mọi người uống đến say thì thôi.

So với tình tiết truyện cũng không khác lắm, Ôn Kiều bị mời uống không ít rượu, sau đó mơ mơ màng màng bị người ta đưa đi.

Đạo diễn và những người khác nhìn thấy nhưng cũng không ai đứng ra nói gì.

Thời Sênh thấy gò má mình hơi nóng, lấy tay phẩy phẩy, sau đó đi về phía thang máy.

“Đinh!”

Cửa thang máy mở ra.

Chân trước cô vừa bước vào, sau lưng đã nghe thấy có người gọi tên mình.

“Lam tiểu thư, xin chờ một chút.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn lại, rõ ràng là trợ lý bên cạnh Tô Mộ Viễn.

Cô thu chân lại, nhìn trợ lý tiến tới.

“Xin chào, Lam tiểu thư, Tô tổng của chúng tôi muốn gặp cô một chút.” Thái độ của trợ lý tốt hơn lần gặp trước rất nhiều, nhưng ánh mắt lại đánh giá cô với một thái độ không khách khí.

“Gặp tôi?” Nam chính đại nhân muốn gì đây? Không phải là bây giờ nam chính và nữ chính lăn lên giường với nhau rồi tạo ra trẻ con

sao?

“Sẽ không quấy rầy cô quá lâu.”

Thời Sênh đảo mắt một vòng, khẽ gật đầu.

Trợ lý lập tức dẫn đường, đưa Thời Sênh tới một căn phòng.

Căn phòng rất lớn, người bên trong cũng không thiếu. Lúc Thời Sênh bước vào, toàn bộ bên trong đều yên tĩnh lại.

Tô Mộ Viễn cũng không ngồi ở đây, trợ lý dẫn cô đi tới một gian phòng phía sau.

Chờ Thời Sênh đi vào, người ở trong phòng ngoài mới lại tiếp tục thảo luận.

Phòng bên trong cũng không nhỏ, Tô Mộ Viễn ngồi ở trên ghế sô pha bằng da thật, chiếc áo vest vắt ở bên cạnh, áo sơ mi cởi hai cúc trên cùng một cách tùy ý.

“Lam tiểu thư, mời ngồi.”

Thời Sênh cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống đối diện với hắn, “Không có việc gì thì không ân cần, không phải phường ăn trộm thì cũng là ăn cắp, có chuyện gì nói thẳng đi.”

Khóe miệng Tô Mộ Viễn nở nụ cười, “Lam tiểu thư quả nhiên là người thú vị.”

Thời Sênh nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng, cao ngạo.”

“Lam tiểu thư có hứng thú cùng tôi làm một vụ mua bán này không?”

Người trợ lý lập tức đưa cho Thời Sênh một phần tài liệu.

Một hồi lâu, Thời Sênh mới nhận lấy.

Xem xong tài liệu, Thời Sênh liền hiểu ra, tại sao trước đây, trong thời gian ngắn như thế, Tô Mộ Viễn lại có thể đánh đổ tập đoàn Ngự Đằng, cuối cùng thu vào trong túi thành công.

Vậy mà hắn lại yên lặng không một tiếng động thu mua được nhiều cổ phần của tập đoàn Ngự Đằng như thế.

Ngoại trừ với nữ chính, nam chính đối xử với tất cả mọi người đều rất độc ác.

“Anh muốn tôi làm gì?” Thời Sênh bình tĩnh khép tài liệu lại.

Những cổ phần này đã rơi vào tay Tô Mộ Viễn, chắc chắn hắn sẽ không nhả ra, lúc này hắn lấy mấy thứ này ra chứng minh rằng hắn có dã tâm lớn hơn nữa.

Ví dụ như…

…

“Nắng gắt” đóng máy, bắt đầu vào giai đoạn tuyên truyền, Thời Sênh là nữ phụ nên tất nhiên phải tham gia.

Ôn Kiều thân là nữ chính, tất nhiên cũng phải có mặt. Ngày đó, sau tiệc đóng máy, Tô Mộ Viễn đi cùng cô, vì thế chắc chắn không phát sinh quan hệ giường chiếu với nữ chính.

Lấy định luật nữ chính, hẳn là cô ta cũng không bị ai đưa lên giường.

Trong buổi truyền thông, sự thu hút của Ôn Kiều kém xa Thời Sênh.

Ôn Kiều là nữ chính, tạo hình nhân vật đã sớm được đưa ra, mà ảnh tạo hình của Thời Sênh đến giờ vẫn chưa được hé lộ.

Đoàn làm phim đang cố ý xây dựng sự bất ngờ.

“Xin hỏi Lam tiểu thư, cô đóng nhân vật nào trong phim “Nắng gắt”?” Một phóng viên không nề hà câu hỏi đã bị vô số người khác hỏi qua này, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được đáp án.

Lễ tuyên truyền cho “Nắng gắt” chỉ có vài người, cũng không ra mắt toàn bộ, cho nên bây giờ mọi người còn chưa biết các nhân vật là do những ai diễn, ngoại trừ những người trong đoàn làm phim.

Thời Sênh hướng về micro của phóng viên kia, người phía dưới nhất thời yên tĩnh lại.

Đây là ý muốn trả lời đúng không?

“Nể phục sự nhiệt tình của các vị, tôi sẽ nói cho các vị vậy.”

Vừa đúng lúc Thời Sênh nói xong, màn hình sân khấu phía sau cô lập tức thả ra hình ảnh hóa trang của cô.

Nữ sinh anh tuấn mặc áo dạ màu đen, trong tay cầm một ống tuýp, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mặt trời phía sau xuyên thấu qua, hai màu trắng, đen đối lập làm cho bức ảnh cực kỳ nổi bật.

Góc độ chụp là từ bên dưới làm cho cô gái có một tư thế oai hùng, hiên ngang, khí phách vô cùng.

Fan tới dự và phóng viên lập tức sôi trào.

Một diễn viên luôn đóng những vai dịu dàng lại đột nhiên thay đổi phong cách, nhập vai một cô gái có tích cách phản nghịch, còn không phải là một nhân vật được người ta yêu thích nữa.

Phản ứng của dư luận còn tốt hơn dự kiến của tổ truyền thông.

Đến lúc này, đoàn làm phim cũng tuyên bố nhân vật của Thời Sênh ở trong phim, lại còn là một tạo hình soái khí như thế khiến cho Thời Sênh phải nhận một vài ý kiến trái chiều.

Cũng có một ít fan tỏ vẻ không thích ứng nổi, nhưng Đại Đại nhà họ đẹp trai như thế, tất nhiên bọn họ vẫn nguyện ý thừa nhận rồi.

Cũng vì thế, Thời Sênh có thêm một biệt danh mới.

Nam thần!

Mấy em gái ngây thơ, đáng yêu mỗi ngày đều lên weibo của Thời Sênh kêu gào: nam thần, em muốn sinh con cho anh.

Có chết Thời Sênh cũng không nghĩ ra cái tình huống này, nhất thời sướng như lên mây.

Chương 516: Ảnh hậu hạng nhất (25)

“Nắng gắt” tiến vào giai đoạn tuyên truyền với khí thế hừng hực. Sau khi công bố nhân vật của mình, Thời Sênh cũng không tham gia nữa, cho nên mỗi ngày cô và Cố Trì đều rúc lại một chỗ cùng nhau… chơi game.

“Nữ thần, nữ thần ơi, chị mau tới đây.” Lâm Trạch Nam gào toáng lên trong phòng khách.

Cố Trì thong thả ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, Thời Sênh lại nghe thấy thanh âm răng rắc kia.

Vang tới mức mày cô phải nhíu lại, Thời Sênh buông di động, sờ sờ đầu hắn.

Cố Trì chớp mắt, gục đầu xuống tiếp tục chơi game.

Thời Sênh ra khỏi cửa, Lâm Trạch Nam ôm Ipad, thấy thời Sênh đi ra thì lập tức ồn ào: “Nữ thần, có người lại bôi đen chị.”

Thời Sênh: “…”

Cô nhận lấy Ipad, vừa nhìn đã thấy trên đó viết đu đủ thứ như cô tự lăng xê mình thế nào, chỉ là nói có chút khác đi mà thôi.

“Người bôi đen tôi nhiều, đừng hoảng, kệ cho bọn họ bôi đen đi.” Thời Sênh ném Ipad trả lại cho hắn.

Trước kia nguyên chủ đi theo con đường nữ thần dịu dàng, cách đối nhân xử thế tuy rằng không quá khéo léo nhưng cũng không đắc tội nhiều người.

Từ khi Thời Sênh tới, trong lúc vô tình đã đắc tội với vô số người.

“Nữ thần, chị quá tốt rồi. Nếu em mà bị bôi đen như thế thì em nhất định sẽ đánh chết bọn họ.” Lâm Trạch Nam tỏ ra cực kỳ sùng bái.

Người tốt? Cô ư?

Đầu óc của thằng bé này không có vấn đề gì đấy chứ?

“Thân thể của Cố Trì có phải có vấn đề gì không?” Thời Sênh nói sang chuyện khác.

Lâm Trạch Nam nhìn về phía phòng ngủ, lúc đi ra, Thời Sênh đã đóng cửa lại rồi.

“Thân thể của lão đại quả thực không tốt lắm. Anh ấy ăn ngủ nghỉ rất lung tung. Lúc em không ở đây, có khi anh ấy thức suốt đêm, có đôi khi ngủ li bì. Anh ấy…”

“Lâm Trạch Nam.”

Thanh âm của Lâm Trạch Nam im bặt, Cố Trì đã đứng ở cửa tự bao giờ.

Lâm Trạch Nam có cảm giác như ai đó đang bóp chặt cổ mình. “Lão đại…”

“Anh đưa em về.”

Những lời này là nói với Thời Sênh.

Thời Sênh chần chừ một chút rồi chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài cùng Cố Trì.

Cố Trì nhanh chóng quay lại, Lâm Trạch Nam ngồi trên sô pha, vẻ mặt sợ hãi.

“Đừng nói với cô ấy.” Cố Trì nhìn hắn, “Một chữ cũng không được nói.”

“Lão đại…”

“Tôi không muốn cô ấy lo lắng.” Cố Trì tiếp tục nói.

Khóe miệng Lâm Trạch Nam giật giật, vấn đề sức khỏe của anh là do nghỉ ngơi không khoa học, không phải bệnh nan y gì, sao lại cứ làm như sắp sinh ly tử biệt tới nơi vậy.

Nhưng Cố Trì đã nói vậy, Lâm Trạch Nam cũng không dám nói lung tung nữa.

Lần đầu tiên hắn thấy lão đại chiều chuộng một người như thế.

Cố Trì đi về phòng ngủ, lúc tới cửa, hắn lại dừng bước, “Cậu tự xử lý Diệp Tĩnh Y đi, đừng để tôi phải ra tay. Còn Phương Tử Ngôn, tôi cũng không hy vọng hắn có cơ hội tới quấy nhiễu cô ấy.”

Cửa phòng chậm rãi khép lại.

Lâm Trạch Nam thở dài.

Chuyện lần trước nữ thần tham gia đua xe, lão đại vẫn không hỏi

đến, người bên dưới cũng giả câm giả điếc, nghĩ hắn sẽ không truy cứu nữa, nhưng Lâm Trạch Nam biết, hắn chỉ đang đợi mọi người tự quyết định mà thôi.

Giờ Cố Trì nói như vậy tức là đã đưa tối hậu thư, cũng xem như đã cho hắn mặt mũi rồi.

Nhưng mà còn Phương Tử Ngôn…

Người này muốn xử lý cũng hơi phiền phức, nếu dùng tới tài nguyên của nhà họ Cố thì đơn giản, nhưng không biết lão đại sẽ ra tay tới mức độ nào.

…

Thời Sênh hơi lo lắng cho sức khỏe của Cố Trì, sau khi trở về liền gọi điện thoại cho Lâm Trạch Nam. Lâm Trạch Nam sao dám nói gì nữa, chỉ nói cô tự mình đi hỏi lão đại nhà hắn thì hơn.

Thời Sênh càng nghĩ càng thấy không ổn, nửa đêm liền thu thập đồ đạc rồi chuyển sang nhà Cố Trì ở luôn.

Dù sao hắn cũng là người đàn ông của mình, ngủ với người đàn ông của mình là chuyện trời đất tác hợp.

Cố Trì nhìn Thời Sênh lôi một đống đồ vào, từng túi lớn túi nhỏ chui vào phòng hắn.

“Sao quần áo của anh lại toàn là kiểu này thế?” Trong tủ quần áo của Cố Trì toàn là đồ màu đen, có cái còn vẽ những hoa văn cổ quái.

“Em không thích à?” Cố Trì cau mày hỏi cô.

“Không hẳn, anh mặc gì cũng đẹp.”

Cố Trì rất hợp với quần áo màu đen, nó làm hắn có vài phần vẻ đẹp của sự suy đồi, nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Thời Sênh đẩy quần áo của hắn sang một bên, để ra một khoảng trống nhỏ rồi treo quần áo của mình vào.

Bởi vì ở gần nên cô cũng chỉ mang tới hai bộ thường phục, nếu muốn mang xuống hết, chỉ sợ cả cái tủ này của Cố Trì cũng không đủ cho cô treo.

Đợi cô thu dọn xong thì cũng đã tới chín giờ, Lâm Trạch Nam đã tới đưa cơm.

Thấy Thời Sênh, hắn chỉ cười với cô một cái rất ái muội, sau đó liền chạy biến khỏi nhà.

Cố Trì ăn cơm rất kén chọn. Lâm Trạch Nam toàn phải mua những đồ mà hắn thích, kết quả hắn vẫn có thể ngồi tỉ mẩn lựa ra những thứ mà mình không thích.

Phượng Từ quả thật là không thoát nổi cái tật xấu kén chọn đồ ăn.

Cơm nước xong, Cố Trì thu dọn bàn ăn. Thời Sênh đã tắm rửa xong, mặc một cái váy ngủ ôm laptop lướt web.

Cố Trì nhìn cô vài lần, sau đó cầm đồ đi vào phòng tắm.

Hơi nước trong phòng tắm mịt mờ, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người ở trong gương.

Cố Trì nhẹ nhàng đặt tay lên chỗ trái tim. Trái tim đập từng nhịp trầm

ổn và mạnh mẽ, hắn như có thể nghe thấy từng tiếng một.

Không phải một mình ở trong căn nhà lớn thế này, thật tốt.

Cố Trì tắm táp xong, Thời Sênh đã thay đổi tư thế, cô nằm ngang trên giường, đầu ngón tay liên tục lướt trên màn hình.

Trên đó toàn là những bài tuyên truyền về “Nắng gắt”.

Mấy bức ảnh của cô được người ta dùng đi dùng lại trong các bài truyền thông.

Thời Sênh nghe tiếng Cố Trì mở cửa thì hơi ngẩng đầu lên.

Cố Trì nhìn vào mắt cô, thân mình hơi cứng lại, vài giây sau đó mới đi về phía Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi dậy, đặt laptop sang bên cạnh.

Thời Sênh hỏi hắn, “Máy sấy của anh đâu?”

Cố Trì vừa gội đầu xong, tóc còn ướt sũng.

“Sẽ khô ngay thôi.” Cố Trì trả lời.

Thời Sênh đoán hắn không có, cô khoác áo lên, cầm chìa khóa chuẩn bị ra ngoài.

Cố Trì túm lấy tay cô, mang theo vài phần lo lắng, hỏi: “Đi đâu?”

“Đi lên lấy máy sấy cho anh. Anh cứ để tóc ướt thế dễ bị cảm lắm.” Thời Sênh cau mày, “Em sẽ quay lại nhanh thôi.”

Cố Trì chần chừ vài giây rồi mới buông tay ra.

Thời Sênh đi lên trên phòng mình mang máy sấy xuống, giúp hắn sấy khô tóc, “Trước kia anh đều không bao giờ sấy tóc à?”

“Quen rồi.” Hắn chỉ có một mình, cũng chẳng bao giờ quan tâm tới bộ dạng mình thế nào.

“Anh cũng không ít thói quen xấu đấy.” Thời Sênh than thở một tiếng, rút ổ cắm, nhét máy sấy vào ngăn tủ.

Cô lật chăn lên, Cố Trì ngồi bên giường nhìn cô.

“Anh không ngủ à?” Thời Sênh muốn dụ dỗ hắn một chút, nhưng cô lại lo lắng cho sức khỏe của hắn nên lại thôi.

Cố Trì đứng dậy, thong thả nói: “Anh sang phòng dành cho khách.”

“Em không ăn thịt anh đâu, mà dù có ăn thì người chịu thiệt cũng là em.” Một người đàn ông vậy mà còn sợ cô.

Tai Cố Trì lại bắt đầu nóng lên, hắn đứng nguyên tại chỗ hơn một phút rồi mới leo lên giường.

Thời Sênh tắt đèn, rúc vào lòng hắn, không có động tác gì quá đáng cả.

Cố Trì ôm cô, sợ cô ngủ không ngon nên cả người cứng ngắc, không dám động đậy.

Thân thể hắn có chút nóng, nhưng hắn lại nhanh chóng áp nó xuống.

Cố Trì mãi không ngủ.

Hắn nhìn người dường như đã ngủ ở trong lòng mình, chậm rãi cọ cọ lên mặt cô rồi kéo chăn đắp lên lưng cho cô.

Hắn cầm lấy di động trên đầu giường, màn hình phản chiếu gương mặt hắn. Vì sợ ảnh hưởng tới Thời Sênh nên hắn tắt hết âm thanh của điện thoại đi, sau đó mới mở game.

Một tay nên không thao tác được, Cố Trì chơi một chút rồi lại vứt máy xuống.

Hắn nhàm chán tắt máy đi, màn hình nhấp nháy hồi lâu.

Lúc trước quả thật Thời Sênh đã ngủ, nhưng cô bị ánh sáng màn hình điện thoại của Cố Trì làm cho tỉnh lại.

Cô mê man ngẩng đầu, ánh mắt Cố Trì mở to, nhìn chằm chằm lên trần nhà, tròng mắt không hề chuyển động chút nào, vừa nhìn đã thấy rất dọa người.

Chương 517: Ảnh hậu hạng nhất (26)

“Cố Trì?”

Cố Trì hơi đảo mắt, thong thả nhìn xuống Thời Sênh. Ánh sáng màn hình điện thoại đột nhiên cũng sáng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của người con gái hơi ửng đỏ, có phần nửa tỉnh nửa mê.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cỗ xao động trong lòng Cố Trì lại bắt đầu nảy lên.

“Anh không ngủ được à?” Thời Sênh cau mày hỏi.

Màn hình di động tắt ngúm, Cố Trì buông điện thoại ra, lui vào trong chăn, kéo cô vào lòng.

“Sợ ngày mai tỉnh lại không còn thấy em ở đây nữa.” Cố Trì gác cằm trên đầu cô, nhẹ giọng nói.

Thời Sênh cọ cọ trong lòng hắn, “Em sẽ luôn ở đây.”

Thời Sênh đưa tay luồn vào trong áo Cố Trì, thân mình vừa mới bình tĩnh lại của Cố Trì cứng đờ lần nữa, hắn giữ chặt lấy tay cô.

“Đừng nghịch nữa.” Giọng của hắn có vài phần đè nén.

Có đôi khi, một người cô độc quá lâu thì sẽ luôn sợ hãi.

Hắn không muốn sau này cô phải hối hận.

Thời Sênh cũng không thật sự muốn làm gì. Cô thu tay lại, không lộn xộn nữa.

Cố Trì cũng sợ sẽ ảnh hưởng tới cô nên càng cố gắng nằm im giả chết.

Thời Sênh căn bản không ngủ được, Cố Trì mất ngủ…

Lâm Trạch Nam nói thời gian nghỉ ngơi của hắn rất loạn, bệnh mất ngủ đã gần như trở thành mãn tính.

Đến tận sáng, Cố Trì mới ngủ được. Thời Sênh vật vã với hắn suốt một đêm cũng mệt nhọc vô cùng.

Nhưng cô vẫn cố gắng tỉnh dậy, gọi điện đặt bữa sáng, chờ người ta đưa tới mới đi gọi Cố Trì.

“Cố Trì, dậy ăn chút gì đi.”

Cố Trì ngủ rất say, Thời Sênh đau đầu, sao hắn có thể chịu được kiểu sống này lâu thế chứ?

Thời Sênh mạnh mẽ ép hắn dậy. Cố Trì rất tức giận khi bị đánh thức, nhưng vừa nhìn rõ người trước mặt, hắn đành chịu nhịn không phát tác, nhưng sắc mặt vẫn rất kém cỏi.

Thời Sênh đưa cháo cho hắn, “Ăn một chút đi rồi ngủ tiếp.”

Cố Trì liếc nhìn cô rồi lặng lẽ nhận lấy, uống được mấy ngụm lại ngã vật ra ngủ tiếp.

Cố Trì ngủ một mạch tới tận hai giờ chiều, tỉnh lại liền đi tắm, tắm xong mới coi như tỉnh táo hoàn toàn.

Trong phòng không có ai.

Đáy lòng hắn nhất thời trở nên trống rỗng.

Cô không ở đây.

Cố Trì nhìn di động, tối qua không nạp điện nên di động đã sập nguồn. Hắn tìm cục sạc rồi bắt đầu nạp điện vào.

Máy vừa khởi động xong liền có mấy cái tin nhắn tới cùng lúc.

Hai cái là của Lâm Trạch Nam.

Một cái nói cho hắn biết đã xử lý xong Diệp Tĩnh Y và Phương Tử Ngôn.

Một cái là những hoạt động trong năm mới, danh sách dài thật dài, hắn chẳng buồn xem lấy một chút.

Chỉ có một tin nhắn của Thời Sênh.

“Có bộ phim mới cần casting. Cơm trưa ở trên bàn, đặt đồng hồ báo thức cho anh có lẽ cũng vô dụng, nhớ ăn cơm đấy.”

Cố Trì nhìn bàn ăn đã lạnh ngắt, hắn lặng lẽ cầm đồ ăn tới lò vi sóng hâm nóng lên, nhưng chỉ ăn được nửa bát đã không thể ăn tiếp được.

…

Buổi casting còn chưa bắt đầu, Thời Sênh ngồi ở khu chờ, bên cạnh có bốn trợ lý, nhìn cực kỳ phô trương.

Hôm nay, bộ phim cần casting là một bộ truyền hình về chiến tranh thời dân quốc được cải biên từ tiểu thuyết.

Thời Sênh tới đây là vì Ôn Kiều sẽ diễn vai nữ phụ trong phim này.

Trong cốt truyện, vai diễn này cũng là cô ta đoạt mất từ tay nguyên chủ.

Bộ phim này, khí chất của nữ chính không hợp với nguyên chủ, còn nữ phụ thì dịu dàng, là tiểu thư khuê các, cho nên lúc đó nguyên chủ mới casting vai nữ phụ này.

Kết quả bị nữ chính đại nhân cắm vào một chân, con vịt bị nấu chín rồi liền bay mất.

Nữ chính đại nhân muốn vai nữ phụ này là vì cô ta biết vai nữ phụ này rất được yêu thích khi trình chiếu.

“Cảm ơn.” Ôn Kiều nửa cúi đầu rồi rời khỏi phòng casting.

“Tiếp theo.” Nhân viên công tác lập tức kêu lên một tiếng.

Một em gái lạch bạch chạy vào.

Ôn Kiều quay người ra liền nhìn thấy Thời Sênh bị đoàn trợ lý vây lại.

Đáy mắt cô ta lộ ra một chút kiên định.

Lần này cô ta tới sớm hơn, vừa rồi đạo diễn cũng có biểu hiện rất hài

lòng với cô ta.

Ôn Kiều muốn chờ kết quả của Thời Sênh nên không vội vã lắm. Từ lúc Thời Sênh vào tới lúc ra, trước sau cũng chỉ mất chừng 10 phút.

Nhân viên công tác đi ngay đằng sau cô, giương cao giọng nói với những người khác. “Tốt lắm, buổi casting hôm nay đã chấm dứt, mời các vị về cho.”

Ôn Kiều kinh ngạc, sao đã xong rồi?

Chẳng lẽ đã định xong vai diễn?

“Lam tiểu thư, chờ chúng tôi họp lại một lần nữa rồi sẽ gọi cho người đại diện của cô, được chứ?” Thái độ của nhân viên công tác cực kỳ cung kính khi nói chuyện với Thời Sênh.

“Ừm, được mà.” Thời Sênh gật đầu.

“Vậy Lam tiểu thư đi thong thả.”

Chờ mọi người tản đi rồi, Ôn Kiều lập tức xuất hiện ngay trước mắt Thời Sênh.

Thời Sênh mang theo người đi qua cô ta, lúc đi ngang còn cố ý cho cô ta một nụ cười đầy thâm ý.

Đáy lòng Ôn Kiều đột nhiên thấy kinh hoàng.

Nhưng sau đó, Ôn Kiều lại nhận được điện thoại của người đại diện bảo cô ta đi ký hợp đồng.

Nhân vật kia vẫn thuộc về cô ta.

Ký xong hợp đồng, Ôn Kiều mới thả lỏng tâm tình.

“Ngượng quá, xin hỏi một chút, tiểu thư Lam Thâm sẽ tham gia diễn xuất trong phim này sao?” Ôn Kiều cẩn thận hỏi một câu.

Nhân viên công tác mỉm cười, “Sẽ không.”

Ôn Kiều thở phào một hơi, nhưng khẩu khí này còn chưa trút xong, lại bị một câu của nhân viên công tác kia làm cho kinh hãi, “Lam tiểu thư là nhà đầu tư.”

Nhà đầu tư…

Hợp đồng vừa rồi Ôn Kiều còn coi như bảo bối đột nhiên không khác gì một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Không có bộ phim nào có thể thiếu được nhà đầu tư. Rất nhiều đoàn làm phim nhờ vào nhà đầu tư mà có thể tiến hành quay thuận lợi, nhưng lại có những đoàn vì không có ai chịu đầu tư mà phải chết yểu giữa đường.

Ôn Kiều không biết mình rời đi thế nào, chỉ cảm giác cuộc đời này đã không còn như cô ta biết.

Kiếp trước không có tuôn ra thân thế của Lam Thâm là đại tiểu thư của nhà họ Lam, đến tận khi cô ta chết cũng chưa có ai biết.

Giờ cô ta trọng sinh, có rất nhiều thứ cũng thay đổi theo.

Ôn Kiều hít sâu một hơi, dù thế nào, cô ta cũng phải đi tới đỉnh cao nhất.

…

Thời Sênh về tới nhà, Cố Trì vẫn ngủ ở trên giường. Sau khi bật máy sưởi lên, Thời Sênh thoải mái than một tiếng.

Quả nhiên chỉ có ngồi chờ ăn chờ chết, ôm người đàn ông của mình ngủ qua ngày mới thích hợp nhất với mình.

Thời Sênh chờ cả người ấm lên mới chậm rãi leo lên giường, vươn tay sờ trán Cố Trì.

Có lẽ vì có chút lạnh nên Cố Trì cũng không ngủ sâu, cô vừa chạm vào thì hắn đã tỉnh rồi.

Đôi mắt đen u ám, đến khi nhìn rõ Thời Sênh rồi mới có một chút sắc thái.

“Em về rồi.”

“Ừm, ăn cơm chưa?” Thời Sênh đút tay vào trong ổ chăn.

“Ăn rồi.” Cố Trì nắm lấy tay cô, ngóc đầu lên, một âm thanh răng rắc vang lên.

Thời Sênh nhíu mày.

“Ngày mai chúng ta đi bệnh viện xem thế nào.”

Ngón tay Cố Trì siết chặt lại, “Anh không sao.”

“Em không cần biết anh có sao hay không, ngày mai phải đi.”

Cố Trì mím môi, không nói chuyện, coi như cam chịu.

Buổi chiều, Lâm Trạch Nam tới, cả thân đầy tuyết đọng.

“Tuyết rơi rồi à?” Thời Sênh kinh ngạc.

Lâm Trạch Nam lập tức xụ mặt, “Nữ thần, chị và lão đại sắp thành người sống trong hang rồi đấy.”

“Chiều nay lúc tôi về tuyết cũng chưa rơi mà?” Thời Sênh mở cửa ra, “Cậu làm ấm thân mình trước đi, chút nữa hãy vào phòng.”

Lâm Trạch Nam cực kỳ cảm động.

“Đem hàn khí vào nhà thì không tốt đâu.”

Lâm Trạch Nam: “…”

Nữ thần không hề quan tâm tới hắn chút nào, không muốn sống nữa, hu hu hu.

Từ khi lão đại có nữ thần, hắn càng bị đối xử lạnh nhạt hơn.

Cảm giác mình đã thất sủng rồi.

Chương 518: Ảnh hậu hạng nhất (27)

Lâm Trạch Nam tới là để hỏi Cố Trì chuyện hoạt động năm mới.

Nhà họ Cố là một đại gia tộc, ngày nào phải làm gì đều có lịch trình cụ thể hết.

Thực ra, đã rất nhiều năm rồi Cố Trì không về nhà, nhưng năm nào Lâm Trạch Nam cũng mang danh sách tới cho Cố Trì xem.

“Nữ thần, chị hãy khuyên lão đại đi, mấy năm rồi anh ấy không về nhà ấy. Chị cũng biết là năm mới thì em phải về nhà. Tết năm nào anh ấy cũng phải ở một mình, thui thủi trong nhà suốt mấy ngày lễ, em nhìn cũng thấy đau lòng rồi.”

“Nhà họ Cố mặc kệ à?” Không phải đều nói nhà họ Cố rất thương yêu vị tiểu thiếu gia này sao, sao lại không quản gì vậy?

Lâm Trạch Nam vò đầu bứt tóc, “Nếu có thể quản thì sao có thể bỏ mặc anh ấy thế này. Chính là họ không quản được, cũng không dám quản.”

Cố Trì không về, năm đầu tiên, người của Cố gia tới tóm hắn về nhà.

Kết quả, sang năm thứ hai, Cố Trì lang thang ở bên ngoài suốt đêm, bị bệnh nằm hơn nửa tháng.

Người của nhà họ Cố về sau không dám làm xằng bậy nữa.

“Sắp tới chắc em cũng không tới được. Nữ thần, lão đại đành nhờ chị chăm lo vậy.” Năm nay, trong nhà hắn có một người chị họ sắp kết hôn, hắn phải về nhà giúp đỡ nữa.

Thời Sênh gật đầu.

Lâm Trạch Nam đưa một vài số điện thoại cho Thời Sênh.

“Đây là số của mấy quán ăn mà lão đại thích ăn, còn có một số là của nhà cũ cố Gia. Sang năm mới, các cửa hàng đều đóng cửa, chị cứ gọi điện thoại về nhà cũ, bọn họ sẽ làm tốt rồi đưa tới…”

Lâm Trạch Nam dặn dò một tràng dài thật dài rồi hấp tấp rời đi.

Hôm nay Lâm Trạch Nam không thể ở lại được. Hiện giờ chỉ còn một tuần nữa là sẽ sang năm mới, mọi người ai cũng vội vàng.

Nếu không phải cô chắc chắn Lâm Trạch Nam và Cố Trì không có gian tình gì, có khi cô còn nghĩ mình đi nhầm vào phim trường.

Hôm sau, Thời Sênh dựng Cố Trì dậy khỏi giường.

Tối qua Cố Trì cũng lại mất ngủ suốt đêm, giờ là lúc buồn ngủ nhất.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của hắn, Thời Sênh quả thực không đành lòng chút nào.

Sắc mặt Cố Trì rất kém, đại khái là muốn nổi giận.

Thời Sênh lập tức hôn lên môi hắn. Nói thật, đây mới là lần thứ hai hai người tiếp xúc gần gũi thế này.

Thời Sênh hôn rất cẩn thận, lúc đầu Cố Trì còn cứng ngắc, về sau lại

bắt đầu trốn tránh.

“Anh trốn cái gì mà trốn?” Thời Sênh hổn hển trừng mắt với hắn.

Cố Trì trầm mặc chừng nửa phút, sau đó mới chậm rãi nói: “Anh còn chưa đánh răng, hôi.”

“Em cũng chưa ghét bỏ anh, anh ghét bỏ cái gì chứ, lại đây.”

Cố Trì không chịu, hắn bò xuống giường, tiến vào phòng tắm một hồi lâu sau mới đi ra.

Hắn ngồi xuống cạnh Thời Sênh, mở to mắt nhìn cô.

Thời Sênh bị hắn làm cho không khỏi bật cười, sau đó đè hắn xuống giường hôn tới hơn mười phút.

“Được rồi, đã nguyện ý ra khỏi giường chưa?”

Cố Trì bị hôn tới cả người ngứa ngáy, hơi thở dồn dập, một hồi lâu sau mới gật gật đầu.

Thời Sênh đứng dậy mở tủ quần áo ra, dày nhất cũng chỉ có quần áo thu đông, căn bản không hề có áo lông hay áo bông cho mùa đông.

Thời Sênh quay đầu nhìn Cố Trì vẫn còn đang nằm trên giường.

Thật sự muốn ăn thịt hắn cho xong.

Thời Sênh nhíu nhíu mày, cố gắng chọn quần áo cho hắn, sau đó mang hắn ra ngoài.

Lúc đi qua một cửa hàng, Thời Sênh đi vào, tùy tiện chọn một hai cái

áo.

“Mặc vào đi đã.” Thời Sênh đưa áo cho Cố Trì.

Cố Trì nghe lời như một cô dâu mới về nhà chồng, ngoan ngoãn mặc quần áo vào.

Sắp qua năm mới nên bệnh viện cũng rất đông, Thời Sênh đã hẹn trước rồi nên mới không phải xếp hàng.

Thời Sênh yêu cầu kiểm tra toàn thân, quá trình có hơi chậm.

Chờ hắn kiểm tra xong hết thảy thì cũng đã tới buổi trưa.

Đến chiều mới có kết quả, Thời Sênh lại cùng hắn đi ăn cơm rồi mới quay lại bệnh viện.

“Cô là gì của cậu ấy?” Bác sĩ vừa lật bệnh án vừa hỏi Thời Sênh.

Trong phòng bệnh chỉ có Thời Sênh và bác sĩ, Cố Trì chờ ở bên ngoài.

“Bạn gái.”

Bác sĩ buông bệnh án xuống, “Tình huống của cậu ấy không có gì nghiêm trọng, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng sẽ sớm trở nên nghiêm trọng thôi… Cậu ấy đã mắc bệnh về xương sống, chính là do tư thế ngồi và ngủ không hợp lý. Cô nhìn xương sống của cậu ấy đi, ở chỗ này đã bắt đầu biến dạng rồi. Hiện tại nếu chữa trị thì vẫn còn kịp…”

Thời Sênh cầm tờ kết luận của bác sĩ đi ra ngoài, Cố Trì đứng ở cửa, thấy cô đi ra liền lập tức giữ chặt tay cô.

“Anh không sao.”

Thời Sênh liếc hắn một cái, giờ không có việc gì, nhưng sau này nhất định phải chết.

Nguyên nhân mất ngủ là do hắn nghỉ ngơi không khoa học, điều chỉnh lại là được.

Sau đó, Thời Sênh kiên trì ép Cố Trì ngủ sớm dậy sớm, còn mua cho hắn một máy chạy bộ, nếu không muốn ra bên ngoài thì ở nhà tập cũng được.

Cố Trì hiển nhiên không thích mấy thứ này, nhưng vì Thời Sênh ở trong lòng hắn rất quan trọng nên hắn chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Đêm ba mươi.

“Anh thật sự không về nhà sao?” Thời Sênh ngồi bên cạnh Cố Trì đã cuộn thành một đoàn, hỏi, “… Anh ngồi thẳng lên cho em.”

Cố Trì chậm chạp buông chân ra, “Không về.”

“Anh trai em bảo em về nhà ăn cơm, anh về cùng em đi.”

Cố Trì mở to mắt nhìn cô, tựa như đang hỏi là có thể không?

“Nhà của em chỉ có mình anh trai thôi, không có ai hết.” Thời Sênh nghĩ chắc hắn sợ nhà họ Lam còn những người khác.

…

Lam Thanh không ở biệt thự lớn mà chỉ thuê một căn hộ khá tiện nghi.

Công ty nghỉ Tết từ ngày 29, tên cuồng em gái Lam Thanh không ngừng gọi điện cho cô em của mình, bảo cô về nhà đón năm mới, chỉ sợ cô bị Cố Trì cướp rồi chạy mất, không cho về nhà nữa.

Cho nên khi nhìn thấy Thời Sênh mang theo Cố Trì về, cả người hắn đều bày tỏ thái độ không đồng ý.

Tiểu tổ tông nhà hắn sao lại có thể mang tiểu tổ tông của nhà khác về thế này?

Người nhà họ Cố năm mới không nhìn thấy cục vàng nhà mình, có thể sẽ lật tung cái thành phố này lên mất?

“Anh, anh giữ cửa làm cái gì, bên ngoài lạnh sắp chết rồi, cho em vào đi.”

Thế là Lam Thanh đành tránh ra một cách không tình nguyện.

Cố Trì bước vào, sau đó đưa một cái gói rất to cho Lam Thanh: “Chúc mừng năm mới, anh.”

Lam Thanh: “…” Cậu gọi ai thế hả?

Lam Thanh nhận một cách không tình nguyện, nhìn dấu hiệu trên cái gói to thì nhất thời biến sắc.

So với lễ vật của Cố Trì, lễ vật của hắn có phải hơi… kém cỏi rồi không?

Không được, đổi cái khác.

Lam Thanh lo lắng vọt vào thư phòng, cũng không quan tâm trợ lý của mình đang làm gì, gọi điện bảo hắn đi mua này nọ.

Trợ lý cực kỳ oán giận, nhưng nghe được ông chủ hứa sẽ cho mình lì xì dày, hắn lập tức đầy máu sống lại, tỏ vẻ cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Lam Thanh tự mình làm cơm, tuy rằng đơn giản nhưng lại tràn đầy tình thương của anh trai dành cho em gái.

Ăn cơm xong, Lam Thanh lén lút đi ra ngoài, lúc về còn cầm theo một cái hộp.

Thời Sênh giả bộ như không thấy.

Vẻ mặt Lam Thanh hơi mất tự nhiên khi đưa cái hộp cho Cố Trì, nhân tiện còn dúi thêm một cái bao lì xì, “Cố Trì, tôi không quan tâm thân phận của cậu là gì, nhưng nếu cậu dám bắt nạt bảo bối của nhà tôi, dù có phải đánh đổi cả Lam thị tôi cũng sẽ bắt cậu trả một cái giá lớn.”

Cố Trì nhận lấy một cách trịnh trọng, “Em sẽ không bắt nạt cô ấy.”

“Ring ring… Ring ring…” Điện thoại của Thời Sênh đổ chuông, đại đa số là người trong làng giải trí gọi điện chúc phúc.

“Em đi nghe điện thoại đã.” Thời Sênh cầm điện thoại lên đi vào thư phòng, để mặc cho hai người đàn ông nói chuyện với nhau.

“Xin chào?” Một dãy số xa lạ, giọng nói cũng rất xa lạ, còn mang theo vài phần cẩn thận, “Xin hỏi, có phải là tiểu thư Lam Thâm không?”

“Anh là?”

“Tôi là Cố Hạo, anh trai của Cố Trì, tôi muốn nói chuyện với cô một chút, Lam tiểu thư có thời gian không?”

Chương 519: Ảnh hậu hạng nhất (28)

Thời Sênh đã từng biết Cố Hạo qua báo chí. So với trên báo, Cố Hạo ngoài đời còn anh tuấn, tiêu sái hơn, khí thế thực kinh người.

Hai người gặp nhau ở quán café cách nhà của Lam Thanh không xa. Sắp sang năm mới nên khách trong quán cũng không đông lắm.

“Thật xin lỗi, giờ này rồi mà còn quấy rầy Lam tiểu thư.” Thái độ của Cố Hạo rất khiêm tốn.

Thời Sênh nhướng mày, cô còn tưởng Cố Hạo tới dằn mặt cơ đấy.

“Cố tiên sinh có chuyện gì thì mời nói.”

Cố Hạo đánh giá cô gái đối diện một chút, là một người xinh đẹp, lúc đối mặt với hắn cũng rất tự nhiên, không hề tỏ ra muốn lấy lòng hay sợ hãi.

“Tiểu Trì đang ở chỗ cô phải không?”

Vốn hắn muốn tới thăm Cố Trì, nhưng tới đó lại phát hiện không có ai ở nhà.

Cố gia đã sớm nhận được tin Cố Trì và Thời Sênh ở bên nhau, nhưng bọn họ cũng không dám nhúng tay vào.

Hơn nữa, Cố Trì cũng từng gọi điện nói với bọn họ rằng không được điều tra gì về Lam Thâm.

Vậy nên, đến giờ họ mới chỉ biết Lam Thâm là đại tiểu thư của tập đoàn Ngự Đằng, là diễn viên, người sống khá được nhưng gần đây lại có khá nhiều điều tiếng.

“Ừm.”

Cố Hạo hít sâu một hơi. “Lam tiểu thư, cô và Tiểu Trì chắc cũng đã ở bên nhau một thời gian rồi, tôi có lời muốn nói thẳng.”

“Mời nói.”

“Trước tiên, tôi muốn hỏi Lam tiểu thư một câu, cô lấy mục tiêu gì để ở bên Tiểu Trì?”

Thời Sênh bưng café lên, nhấp một ngụm nhỏ, sau khi buông chén xuống mới nhẹ giọng nói: “Gắn bó suốt đời.”

Cố Hạo gật đầu: “Nếu đã như thế, vậy Lam tiểu thư có thể nghe người làm anh này nói vài câu, hy vọng cô không chê tôi lắm lời.”

Cố Hạo nói rất lâu, câu nào câu nấy đều là tràn đầy lòng quan tâm dành cho Cố Trì, dùng lời nói của một người anh trai chứ không phải tổng tài của tập đoàn Hoàn Vũ để đối thoại với Thời Sênh.

“Lam tiểu thư, những lời tôi vừa nói, hy vọng cô có thể hiểu rõ. Nếu cô có thể tiếp tục kiên trì với tình cảm này, nhà họ Cố sẽ không ngăn cả hai người.” Cố Hạo đứng dậy, hơi cúi đầu, “Cuối cùng, xin phép làm phiền tới Lam tiểu thư một chuyện, ngày mai, nếu có thể, hy vọng Lam tiểu thư có thể mang Tiểu Trì về nhà, cũng coi như… ra mắt Cố gia.”

Cố Hạo nói tới trình độ này tức là đã thừa nhận thân phận của Thời

Sênh rồi.

“Tôi sẽ cố gắng.” Muốn Cố Trì nghe lời cô, vậy chắc cô phải hết sức dỗ dành mới được.

“Vậy làm phiền Lam tiểu thư giúp tôi chào hỏi một câu với Lam tiên sinh, ngày khác tôi sẽ tự mình tới cửa vấn an.”

Cố Hạo rời khỏi quán café, thở phào một hơi, trợ lý giương ô ra, “Cố tổng.”

“Đúng là một cô gái rất được.” Cố Hạo nhẹ giọng nói, “Tiểu Trì thích thì chúng ta cũng phải chịu, về nhà thôi.”

Trợ lý đi theo bên cạnh Cố Hạo, lo lắng hỏi: “Liệu tiểu thiếu gia có trở về không?”

“Chắc là sẽ về.” Cô gái kia có thể kéo Cố Trì tới đây thì có lẽ việc đưa Cố Trì về nhà cũng không phải điều gì khó khăn.

…

Lúc Thời Sênh trở về, Lam Thanh và Cố Trì đang uống rượu với nhau.

Tửu lượng của Lam Thanh bình thường, tửu lượng của Cố Trì cũng rất được. Đến khi Lam Thanh gục rồi, hắn vẫn không hề có chút biểu hiện say nào.

Còn hai tiếng nữa mới tới giao thừa.

“Vì sao anh không muốn về nhà?” Thời Sênh rúc trong lòng Cố Trì, nhìn chương trình giao lưu cuối năm trên ti vi.

Con người Cố Hạo rất khá, cũng đối xử tốt với Cố Trì, tâm tình của cô đang tốt nên coi như giúp bọn họ một chút đi.

Nhưng điều kiện tiên quyết phải là Cố Trì nguyện ý về nhà.

Cô sẽ không ép hắn làm bất cứ chuyện gì.

Cố Trì cúi đầu, mân mê ngón tay của Thời Sênh, tiếng cười trong ti vi truyền ra khắp căn phòng.

Đến khi một tiết mục chấm dứt, Cố Trì mới chậm rãi trả lời: “Nhìn thấy bọn họ vui vẻ, anh cảm thấy không quen.”

Hắn không thể lý giải được tình cảm của bọn họ, cho nên mỗi lần như thế, hắn đều cảm thấy không thể thích ứng nổi.

“Em cùng anh về nhà nhé?”

Cố Trì hơi nghiêng đầu.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó ôm lấy cổ hắn, hôn lên môi một chút, “Về một chút thôi, nếu không thích thì chúng ta lập tức rời đi.”

Cố Trì thở nhè nhẹ, chương trình cuối năm vẫn tiếp tục từ tiết mục nọ sang tiết mục kia.

“Ở nơi nào có em thì nơi đó đều tốt.”

Thời Sênh: “…”

#đối tượng luôn muốn thả thính mình, làm sao bây giờ#

…

Khu nhà cổ của nhà họ Cố.

Lúc này đèn đuốc sáng trưng, có trẻ con bắn pháo bông lên trời, người lớn ngồi trong biệt thự nói chuyện, không khí cũng không quá vui mừng.

Chỉ còn mười phút nữa sẽ sang ngày mới.

8 phút…

5 phút…

3 phút…

1 phút…

Tiệc giao thừa bắt đầu đếm ngược…

“Lão tiên sinh, tiểu thiếu gia đã về.” Quản gia vội vàng chạy từ bên ngoài vào, quanh thân vẫn đầy khí lạnh.

Nhưng mọi người trong nhà đều không cảm thấy lạnh.

“Ông nói ai?” Cố lão gia đang ngồi ở ghế chủ tọa kích động đứng bật dậy, “Tiểu Trì về nhà ư?”

“Vâng, vâng, tiểu thiếu gia đã về rồi.”

“Mau mau mau.” Cố lão gia vội vàng đi ra ngoài.

“Ông, ông đi chậm thôi.” Cố Hạo vội vàng đỡ lấy Cố lão gia.

Một đám người vây quanh Cố lão gia đi ra ngoài cửa biệt thự.

Ti vi phía sau vẫn đang không ngừng đếm ngược.

“Ba… hai… một… Chúc mừng năm mới!”

“Bùng!” Pháo hoa nở rộ ngay trên đỉnh đầu mọi người.

Bọn trẻ con reo hò ầm ĩ, tiếng cười vang vọng. Người bên ngoài biệt thự cũng đang chậm rãi đi vào.

Thời Sênh biết nhà họ Cố rất lớn, nhưng vừa thấy nhiều người thế này, cô vẫn cực kỳ kinh ngạc.

Cố Trì im lặng đứng bên cạnh cô, ánh mắt cũng dừng trên người cô mà không nhìn người nhà.

“Là tiểu thư nhà họ Lam.” Cố Hạo thấy ông nội mình tò mò nhìn Thời Sênh thì lên tiếng nhắc nhở, “Tiểu Trì rất thích cô ấy.”

“Tiểu Trì thích là được rồi, mau gọi hai đứa vào đi.” Thanh âm của Cố lão gia gần như nghẹn ngào.

Cố Hạo bảo người bên cạnh dìu ông lão Cố, đi vài bước tới trước mặt bọn Thời Sênh.

“Tiểu Trì, chào mừng em về nhà.” Cố Hạo đưa tay muốn ôm lấy Cố Trì nhưng hắn lại tránh đi.

Hắn hờ hững nhìn Cố Hạo, trong đôi mắt nở rộ ánh sáng pháo hoa nhưng đáy mắt lại yên tĩnh, xám xịt.

Thời Sênh vỗ nhẹ lên tay hắn.

Cố Trì liếc nhìn Thời Sênh một cái, lại nhìn vẻ mặt hơi thất vọng của Cố Hạo. Hắn thong thả tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng ôm lấy anh trai mình.

Rất nhanh, gần như vừa chạm vào đã lại buông ra.

Cố Hạo kinh ngạc nhìn Cố Trì một cái, sau đó là mừng rỡ như điên.

“Bên ngoài trời lạnh, Tiểu Trì, mau vào nhà đi. Lam tiểu thư, mời vào.”

Vừa rồi Cố Trì ôm Cố Hạo, tất cả mọi người đều nhìn thấy, cơ hồ vẻ mặt của mọi người đều không khác Cố Hạo là bao.

Kinh ngạc, vui mừng, sung sướng…

Bên ngoài trời đúng là rất lạnh, một đám người cũng không ở ngoài nói chuyện nữa mà kéo nhau vào trong nhà.

Quản gia mang cho Thời Sênh và Cố Trì một chung trà nóng.

“Lam tiểu thư, tôi giới thiệu với cô một chút.” Cố Hạo thấy mọi người tò mò nhìn Thời Sênh thì lập tức đứng ra, “Đây là ông nội của tôi…”

“Ông Cố, chào ông.” Thời Sênh lấy từ trong túi xách to đùng của mình ra một cái hộp, ngoan ngoãn chúc Tết, “Chúc mừng năm mới, ông Cố.”

“Ngoan ngoan ngoan.” Cố lão gia cười nhận lấy cái hộp trong tay Thời Sênh, “Cháu gái có lòng quá. Cố Hạo, tới thư phòng lấy cái

vòng tay Tử Cẩm ra đây cho ông.”

Mấy người phụ nữ có mặt đều hơi biến sắc. Thừa dịp Cố lão gia lôi kéo Thời Sênh nói chuyện, họ lặng lẽ rời khỏi vị trí của mình, lúc quay về, trên tay đã có nhiều thêm một chút đồ.

Thời Sênh cảm thấy may mắn là trong không gian của cô có rất nhiều đồ, nếu không nhiều người thế này, cô thật sự không thể tặng quà hết được.

Chương 520: Ảnh hậu hạng nhất (29)

“Đây là ba của tôi.” Ông Cố nhìn có vẻ là một người rất nghiêm khắc, nhưng ánh mắt ông lại rất hiền hòa.

“Chào bác Cố.”

Ông Cố nở nụ cười, đưa cho Thời Sênh một bao lì xì thật to.

Cố Hạo biết tính cách của ba mình nên lại dẫn Thời Sênh đi tiếp.

“… Đây là chị dâu hai.”

“Chào chị dâu hai.” Thời Sênh lấy ra một cái hộp làm bằng gỗ tử đàn tốt nhất, còn tản ra mùi hương tự nhiên, vừa thấy đã biết là hàng loại một.

Có thể thấy người tặng rất để tâm tới việc chọn quà.

Cố Hạo hơi kỳ quái, thời gian ngắn như thế, sao cô có thể chuẩn bị nhiều đồ tốt như vậy chứ?

“Không biết là em tới nên chuẩn bị hơi sơ sài, em đừng để ý nhé! Chờ ngày khác, chị dâu sẽ tự tặng lại quà tốt hơn cho em.” Chị dâu hai tỏ ra hơi ngượng ngùng.

Chờ Cố Hạo giới thiệu xong tất cả mọi người, trong tay Thời Sênh cũng đã có một đống lớn lễ vật và bao lì xì.

Quý trọng nhất chính là cái vòng tay mà ông lão Cố tặng cho cô, nghe nói là di vật của vợ ông để lại, tượng trưng cho thân phận chủ mẫu của gia đình.

Cố Trì cũng nhận được không ít bao lì xì. Dưới sự sắp xếp của Thời Sênh, Cố Trì cũng tặng quà năm mới cho Cố lão gia và ba mình.

Cố lão gia mừng tới phát khóc, ông Cố thì đờ cả người ra.

Cố lão gia sai người làm cơm đoàn viên, vốn bọn họ đã ăn rồi, nhưng vì Cố Trì về nhà nên mọi người vẫn ngồi vào bàn rất quy củ, ăn một chút gọi là tượng trưng.

“Cháu gái à, anh trai cháu là một người rất giỏi đấy.” Cố lão gia cười tủm tỉm nhìn Thời Sênh.

Năm đó chuyện của Lam gia rất lớn, chính ông cũng phải chú ý, vậy mà trong thời gian ngắn ngủn vài năm lại lớn mạnh tới trình độ như bây giờ.

So ra cũng chẳng kém nhà bọn họ là bao.

“Anh ấy là một người anh trai tốt.” Thời Sênh cười đáp.

Hai người nói chuyện cũng coi như vui vẻ. Cố Trì ngồi bên cạnh im lặng nghe cô nói chuyện, không giống trước kia, mỗi lần ngồi ở đây sẽ đều tỏ vẻ bất an và nôn nóng.

“Xem ra Tiểu Trì thật sự thích cô gái này.” Chị dâu cả và chị dâu hai nhà họ Cố lặng lẽ nói chuyện với nhau.

Chị dâu cả liếc nhìn Thời Sênh một cái: “Cũng không biết nhân phẩm ra sao. Vừa rồi chúng ta tặng cho cô ấy nhiều đồ như thế, cô ấy đưa

chúng ta cái gì? Chị vừa lén nhìn, chỉ là một cái vòng tay.”

“Đưa cái gì không quan trọng, Tiểu Trì thích mới là quan trọng nhất.”

“Chị chỉ sợ Tiểu Trì bị cô ấy lừa, sợ nhất là vì coi trọng Cố gia…”

Chị dâu hai lặng lẽ đạp chị dâu cả một cước ở dưới gầm bàn.

Thời Sênh liếc nhìn qua bên này. Chị dâu cả xấu hổ cười một cái, cúi đầu không nói chuyện nữa.

Thời gian hơi trễ, sức khỏe của Cố lão gia cũng không cho phép ông thức quá muộn nữa.

Cố lão gia nhìn Cố Trì với vẻ chờ mong. “Hay hôm nay Tiểu Trì và Tiểu Thâm cùng ở lại đi, phòng của Tiểu Trì vẫn còn nguyên.”

Cố Trì cau mày, hắn kéo kéo tay Thời Sênh, lắc đầu.

Thời Sênh bất đắc dĩ, đành nói với ông cụ: “Ông nội, ngày khác cháu sẽ đưa anh ấy về chơi.”

Hôm nay Cố Trì chịu về, ông lão Cố đã rất vui vẻ rồi, mặc dù cụ hơi thất vọng khi cháu trai không ngủ lại, nhưng dù sao cũng tốt hơn mọi năm.

Cố Hạo đưa Thời Sênh và Cố Trì trở về. Trên đường về, Cố Hạo cố nhẫn nhịn không nói chuyện. Đến tận khi xuống xe, hắn mới gọi Thời Sênh lại.

“Tiểu Thâm, hôm nay cảm ơn em, ông nội rất vui vẻ.” Cố Hạo nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

“Anh Cố khách khí rồi.”

“Nếu Tiểu Thâm không chê thì cứ gọi anh là anh cả. Tiểu Trì đành nhờ em chăm sóc vậy, cần gì thì cứ gọi điện cho anh.”

Thời Sênh trầm mặc vài giây, “Vâng, chúc anh cả ngủ ngon.”

Cố Hạo nhìn hai người bước vào thang máy rồi mới lái xe quay về.

Khi hắn về tới biệt thự, mọi người vẫn còn thức.

“Có chuyện gì vậy? Ông nội, sao ông còn chưa ngủ, muộn lắm rồi?”

“A Hạo, anh nhìn mấy thứ này đi.” Chị dâu hai chỉ vào mấy cái hộp trên bàn.

Tất cả đều là những thứ ban nãy Thời Sênh lấy ra.

Cố Hạo khó hiểu, mấy thứ này làm sao à?

Trong mỗi hộp đều là quà, có khi là ngọc thạch, có khi là trang sức được chế tác hết sức tinh xảo.

“Có gì không ổn sao?” Tuy rằng mỗi hộp chỉ có một cái, nhưng có thể chuẩn bị được nhiều thế này trong thời gian ngắn cũng thật không dễ dàng rồi.

Ông lão Cố trầm giọng, “Những thứ đó, tổng giá trị không dưới mười triệu.”

“Ông…” Ông nói đùa hay thật đấy?

“Ông vẫn còn có mắt nhìn.” Cố lão gia trừng Cố Hạo một cái, cũng có

thể là do cụ bảo thủ, bởi vì có vài thứ cụ còn không nhận ra, căn bản không định giá được.

Nhưng mà vật trang trí được điêu khắc từ ngọc Đế Vương Lục tặng cho ông Cố thì ít nhất phải có giá ba triệu.

Càng đừng nói mấy đồ trang sức tặng phụ nữ trong nhà, đa số đều là ngọc thạch cực phẩm. Tỷ lệ ngọc và tay nghề chế tác tốt hơn so với bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

“Cô ấy tùy tiện tặng cho nhà chúng ta mười triệu?” Cố Hạo thật sự vẫn cảm thấy khó tin.

Cho dù là nhà họ Cố bọn họ, mười triệu không phải nói đưa là có thể đưa ra ngay được.

Chị dâu cả trước đó còn hoài nghi người ta vì tiền của Cố gia, nhưng giờ những thứ này đã bày ra trước mặt, làm sao cô còn dám có loại ý niệm này trong đầu nữa.

“Những thứ chúng ta tặng cô ấy còn không bằng số lẻ của những thứ này.” Chị dâu hai lắc đầu, không biết cô gái này lấy ở đâu ra nhiều thứ tốt như vậy?

“Chuẩn bị lễ vật long trọng, ngày mai chúng ta tới nhà họ Lam chúc Tết.” Ông lão Cố quyết định dứt khoát.

Mọi người kinh ngạc. Bọn họ tự mình tới nhà người khác chúc Tết đã là chuyện của nhiều năm về trước rồi…

Hơn nữa còn là ngày đầu tiên của năm mới.

“Tất cả mọi người cùng đi.” Ông lão Cố lại bổ sung thêm một câu.

…

Sau khi về nhà, Thời Sênh đổ tất cả mọi thứ ra, cô rất thích chiếc vòng tay kia nên mới đeo vào tay thử một chút, nhìn rất phù hợp.

Nhưng cô chỉ mang một chút liền tháo ra.

Cố Trì ôm lấy cô từ đằng sau, đeo nó lên lại trên tay cô, “Mang theo, đừng tháo.”

Thời Sênh nhìn hắn nghi hoặc.

“Nhìn rất đẹp.” Cố Trì chậm rãi nói.

Thời Sênh lấy điện thoại ra, hướng camera về phía hai bàn tay đang đan vào nhau của hai người, sau đó lại chụp thêm một tấm hình của cả hai.

“Có thể đăng lên không?” Thời Sênh đăng nhập weibo, nghiêng đầu hỏi Cố Trì.

Đầu năm mới, cô muốn rải cẩu lương.

“Em thích là được.”

Thời Sênh lập tức đăng ảnh lên.

Lam Thâm V: Ngày đầu tiên của năm mới, phát cẩu lương [hình ảnh] [hình ảnh].

Đầu năm mới, người online rất nhiều, Thời Sênh vừa đăng weibo, lập tức nhảy ra vô số bình luận.

Chúc Mừng Năm Mới: Trời ơi, nam thần lại phát cái gì đây? Mắt tôi mù rồi, không thấy gì hết, từ chối cẩu lương. P/s: Nam thần, nam thần đẹp trai quá!

Ta Có Ý Môn: Từ chối cẩu lương. Ở nhà bị ép lấy chồng, nam thần lại còn đánh chó nữa, năm nay phải sống thế nào đây?

Hắc Tinh Linh: Nam thần đã có chủ rồi. A a a a, đây là việc vui đầu tiên trong ba chuyện của năm mới sao? Nam thần rất xứng đôi với nam thần, thành tâm chúc phúc.

U Linh Khoái Đệ: A a a, sao nam thần đã lại có chủ rồi. Ngày đầu tiên của năm mới đã thất tình, thân gầy này mốc meo lên mất thôi.

Cô Cô Của Tướng Quân: Nam thần định vứt bỏ chúng em sao? Ô ô ô, đầu xuân năm mới người đã vứt bỏ tụi em. Người ta không muốn, người ta muốn gặp nam thần, nam thần đẹp trai quá!

Lam Thâm Là Nam Thần Của Tôi: Sợ quá đi, nhất định là do tôi chưa tỉnh ngủ rồi, ngủ thêm giấc nữa vậy.

Chiến Đấu Ở Tuyến Đầu: Quả nhiên là rổ cẩu lương đầu tiên của năm mới. Tôi không ăn, mạnh mẽ từ chối! P/s. Nam thần lại sắp lên top 3 tìm kiếm ngày đầu tiên của năm mới rồi.

Chương 521: Ảnh hậu hạng nhất (30)

Ngày hôm sau Lam Thanh vừa thức dậy đã bị người của nhà họ Cố tới tận nơi chúc tết, hắn bị dọa tới nhảy dựng người lên.

Trong đầu hắn nghĩ, rốt cuộc đàn yêu quái coi Cố Trì như bảo bối đã không nhịn được, muốn ra tay rồi.

Hắn nhanh chóng dùng đầu óc còn đang hơi đần độn nghĩ ra vài phương pháp hữu dụng để đối phó với bầy yêu quái này.

Nhưng sự thật lại không hề giống như hắn nghĩ.

Lấy Cố lão gia cầm đầu, tất cả đều ân cần thăm hỏi cực kỳ thân thiết với Lam Thanh.

Suốt quá trình, Lam Thanh chỉ biết ngẩn ra.

Không phải tới gây sự à?

Sao không nói sớm, dọa hắn sợ muốn chết!

Không đúng, mới qua một buổi tối thôi mà, đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết sao?

Sao nhóm người này lại có thái độ như đi gặp thân gia vậy?

Cố lão gia tặng vài món đồ, nhưng so với những thứ mà hôm qua Thời Sênh chuẩn bị thì quả thực chẳng bằng một con tép trên mép

con mèo.

Đến khi những người này đi rồi, Lam Thanh mới vội lấy di động ra. Hắn định gọi cho Thời Sênh, kết quả, vừa mở máy lại thấy weibo báo mình bị tag một đống.

Từ sau khi hắn công khai thanh minh cho em gái bảo bối của mình, thỉnh thoảng vẫn có người tag hắn, nhưng mà chưa từng bị nhắc liên tục thế này. Chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra.

Em gái bảo bối của hắn lại gây ra chuyện gì rồi sao?

Lam Thanh lập tức mở weibo, ngay lập tức đập vào mắt là hai bức ảnh chụp.

Lam Thanh: "…"

Thảo nào đám yêu quái kia lại kéo tới đây.

Thì ra đúng là chuyện do em gái bảo bối của hắn làm ra thật.

Sự kiện lớn đầu tiên của năm nay.

Nam thần có người yêu!

Đối với fan, đây là chuyện đau lòng nhất.

Ngày hôm sau, "Nắng gắt" công chiếu ngày đầu tiên, doanh thu phòng vé phá mốc chín trăm ngàn.

Đoàn làm phim cực kỳ vui vẻ với khởi đầu tốt đẹp này, càng ra sức tuyên truyền cho bộ phim.

Sau khi ra rạp, các lời bình luận điện ảnh chuyên nghiệp cũng được tung ra.

Thời Sênh chỉ đóng vai một nhân vật phản diện trong phim nhưng lại nhận được không ít lời khen ngợi.

Đồng loạt khen ngợi là không thể, nhưng xét trên mặt bằng chung, nhân vật này của cô rất được người ta yêu thích.

Thời Sênh cũng nhờ nhân vật này mà ngồi yên ổn ở ngai nam thần, được rắc vô số phấn thơm lên người.

Về phần Ôn Kiều, mỗi lần đối diễn với Thời Sênh gần như là bị áp diễn, có người nhận ra tình huống này liền không phục Thời Sênh, đều chỉ trích cô bắt nạt người mới.

Trần Nguyên cố ý gọi điện bảo Thời Sênh không cần đáp lại, công ty sẽ xử lý.

Thời Sênh rất nghe lời, không những không đáp lại mà còn ngày này kéo Cố Trì đi rải cẩu lương.

Cảm giác này chẳng khác nào nắm đấm đánh lên bịch bông, đề tài đó nhanh chóng bị cẩu lương đè bẹp.

“Nắng gắt” chiếu được mười ngày, doanh thu phòng bán vé đột phá 6 triệu.

Thành tích này là cực kỳ tốt.

Sau đó, Nam Thần Tới Từ Tương Lai cũng có chút thành tựu, mặc dù doanh thu không được cao như vậy nhưng dựa vào danh khí của Thời Sênh nên cũng có chút thành tựu trên phương diện điện ảnh,

xem như rất được.

Tuy rằng Ôn Kiều không còn một lần là nổi tiếng như trong cốt truyện, nhưng cũng không còn vô hình nữa, đã có câu lạc bộ fan của mình.

Nhưng so với đại quân fan của Thời Sênh thì chẳng bõ nhét kẽ răng.

…

Bộ phim truyền hình năm trước cũng bắt đầu khai máy. Thời Sênh là nhà đầu tư lớn nhất nên nhận được không ít đãi ngộ tốt.

Ôn Kiều không biết tại sao lại cố tình kéo dài thời gian, sau đó còn không tham gia nghi thức khai máy khiến cho không ít người không hài lòng.

Đây mới là tư thế mà nữ chính nên có.

Nữ chính là kẻ thù chung của nhân loại, hầu hết mọi người sẽ có thù oán với nữ chính, nhưng cũng nhất định sẽ có người được coi là nhân trung long phượng trở thành thiên sứ bảo vệ nữ chính.

Ví dụ như người đóng vai nam chính của bộ phim truyền hình này, Triệu Vân An.

Thời Sênh cũng không biết hai người này vừa mắt nhau ở điểm nào, dù sao khi cô phát hiện ra thì hai người đã trở thành bạn tốt của nhau rồi.

Ở trong đoàn làm phim, chỉ cần có người bắt nạt nữ chính, nhất định Triệu Vân An sẽ ra mặt bảo vệ.

Triệu Vân An cũng coi như là người có tiếng nói. Những người kia không dám lỗ mãng, chỉ có thể ở sau lưng nữ chính bàn luận.

Ôn Kiều vào vai nữ phụ, Thời Sênh không những không cắt cảnh của cô ta mà còn cho cô ta thêm cảnh quay.

Nguyên tác giả tức mà không làm gì được.

Thời Sênh thêm cảnh diễn, tổng thể mà nói cũng chẳng ảnh hưởng nhiều tới kịch bản, nhưng sao Ôn Kiều cứ cảm thấy là lạ.

Có đôi khi Ôn Kiều được coi là thiên tài có thể chỉnh sửa kịch bản, nếu tăng thêm cảnh quay nghĩa là lượng công việc của cô ta cũng nhiều thêm.

Một ngày có 24 giờ, cô ta cũng chỉ được nghỉ ngơi ba, bốn tiếng mà thôi.

“Tiểu Kiều, uống chút nước đi.” Triệu Vân An đưa nước khoáng cho Ôn Kiều, “Gần đây em mệt lắm đúng không?”

Làm nam phụ, tất nhiên Triệu Vân An sẽ là một nam phụ ấm áp, muốn bao nhiêu ấm liền có bấy nhiêu, chẳng khác nào điều hòa cao cấp cả.

“Không sao.” Sắc mặt Ôn Kiều hơi kém, “Cảm ơn anh, Vân An.”

Triệu Vân An lựa lời mãi rồi mới cẩn thận hỏi: “Em đắc tội gì với Lam Thâm sao?”

“Anh Vân An?” Vẻ mặt Ôn Kiều mê man.

Cô ta chưa hiểu Triệu Vân An đang muốn nói gì.

Triệu Vân An nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý tới bên này nên lại hạ giọng nói: “Lam Thâm không ngừng thêm phân cảnh cho em, vậy thì phân cảnh của những người khác sẽ bị cắt bớt. Em không thấy gần đây người trong đoàn làm phim càng ngày càng có thái độ với em sao?”

Hắn đứng ở bên ngoài nên nhìn ra vấn đề này rất dễ.

Lam Thâm đang cố ý làm khó dễ Ôn Kiều.

Nhưng người như Lam Thâm, hắn chưa từng nghe nói cô ấy chủ động gây sự với ai bao giờ.

Danh tiếng trong làng giải trí rất tốt.

Trước đây, Ôn Kiều còn không hiểu tại sao Thời Sênh lại cho cô ta thêm phân cảnh diễn. Giờ nghe Triệu Vân An nói, cô ta mới hiểu ra.

Gần đây nếu không phải bận rộn quay phim thì cô ta luôn giành thời gian để ngủ bù, căn bản không hề chú ý tới người xung quanh.

Cảnh của cô ta được thêm nhiều như thế, để cam đoan thời lượng và số tập phim, sẽ có rất nhiều cảnh quay của người khác bị bỏ đi.

Như thế không phải sẽ trở thành cái đích cho người ta chửi mắng sao?

Tâm cơ của Lam Thâm thật sâu.

“Em đi nói chuyện với tác giả.” Ôn Kiều đứng dậy. “Anh Vân An, cảm ơn anh.”

Triệu Vân An mỉm cười.

Ôn Kiều tìm được tác giả nguyên tác, tác giả đang ôm một đống bản thảo vò đầu.

“Tiểu thư Thanh Khâu, có thể quấy rầy chị một chút không?”

Tác giả này có bút danh là Thanh Khâu Nhất Mộng. Lúc tự giới thiệu, cô cũng bảo mọi người gọi mình là Thanh Khâu, vì thế mọi người đều gọi theo bút danh này.

“Cô Ôn.” Thanh Khâu buông tóc ra, xê dịch mấy thứ ở bên cạnh đi, lấy chỗ cho Ôn Kiều ngồi, “Tìm tôi có chuyện gì không?”

Tuổi của Thanh Khâu cũng không lớn lắm nhưng tính cách khá đĩnh đạc, thoạt nhìn là người rất dễ tiếp xúc.

“Em muốn nói với chị về chuyện thêm cảnh quay ấy. Gần đây chị Thanh Khâu đã cho em thêm rất nhiều cảnh quay, em cực kỳ cảm tạ chị đã ưu ái, nhưng làm thế này sợ sẽ ảnh hưởng tới đất diễn của các diễn viên khác?”

Ôn Kiều nói chuyện rất uyển chuyển.

“Cái này là do nam thần bảo tôi thêm mà.” Thanh Khâu trả lời rất ngắn gọn.

“Nhưng đây là tiểu thuyết của chị mà…” Ôn Kiều chần chừ đáp, “Chị cũng không muốn hủy diệt tâm huyết của mình mà, đúng không?”

Thanh Khâu mở to đôi mắt tròn xoe, biểu tình quỷ dị, “Nói với cô Ôn thế này cho vuông nhé, tôi viết tiểu thuyết không phải vì hứng thú gì cả, tôi đang kiếm tiền.”

Không phải tác giả nào cũng có tâm hồn nghệ sĩ.

Thanh Khâu chính là loại tác giả tài hoa mà không có tâm hồn của người nghệ sĩ.

Cô viết văn đơn giản là để kiếm tiền.

Anh nguyện ý bỏ tiền ra, cô nguyện ý viết. Anh xem vui vẻ, cô kiếm được tiền cũng vui vẻ, song phương đều có lợi.

Ôn Kiều ngơ ngác, loại tác giả thực dụng này…

Thật đúng là làm cho người ta không thể thích ứng nổi.

Thanh Khâu lại chậm rãi bổ thêm một câu, “Nam thần cho ta thêm rất nhiều tiền.”

Ôn Kiều: “…”

Chương 522: Ảnh hậu hạng nhất (31)

Ôn Kiều còn chưa kịp mở lời thì cuộc đàm phán đã chấm dứt.

Tiền là một thứ cực kỳ thô bạo nhưng có ích.

Sau đó, Ôn Kiều càng bị thêm diễn, bị thêm diễn, bị thêm diễn tới mức gần như tra tấn quay phim.

“Các cậu nói có phải Ôn Kiều có gì đó với đạo diễn không, sao chỉ có mình cô ta được thêm diễn, chúng ta lại bị cắt bớt thời lượng…”

“Đến vai nữ chính còn bị cô ta đè, chúng ta có thể nói gì đây?”

“Ghét nhất loại người như thế, chỉ biết đi cạp váy quan hệ.”

“Nhưng cô ta diễn cũng khá được mà.” Bên cạnh, có người nói lời công bằng.

Tuy rằng Ôn Kiều được thêm diễn nhiều nhưng người này diễn cũng rất khá.

So với những người mới khác thì quả thật trội hơn hẳn.

“Diễn tốt sao bằng kỹ thuật trên giường tốt.”

Vừa đúng lúc Ôn Kiều đi ngang qua, những lời này là bọn họ cố ý nói cho cô ta nghe thấy.

“Tiểu Kiều, chuẩn bị vào cảnh cuối rồi.” Triệu Vân An cũng nhanh chóng đi tới, “Em mau chuẩn bị một chút đi.”

Ôn Kiều khẽ gật đầu, “Cảm ơn anh, Vân An.”

Sau khi Ôn Kiều rời đi, Triệu Vân An mới nhìn về nữ diễn viên mới nói xong câu cuối cùng kia, “Bản thân mình không có cố gắng còn ở sau lưng châm ngòi xích mích, đừng có mơ mà nổi tiếng được.”

Triệu Vân An vốn rất đẹp trai, bị hắn nói như thế, mấy nữ diễn viên đều đỏ mặt tự tản đi.

…

Thời Sênh vắt chéo chân, ngồi ở giữa đám nhân viên công tác, hếch cằm gọi điện thoại.

“Ừm… Anh cố gắng luyện tập, về em sẽ kiểm tra… Em biết rồi… Ừ, hôm nay em sẽ về sớm…”

Chờ Thời Sênh gọi điện thoại xong, Tiểu Bảo mới tiến lên nói, “Chị Lam vừa rồi đạo diễn nói sẽ tổ chức ăn tối, hỏi chị có đi không?”

Ăn tối? Sự cố hay phát sinh trong những trường hợp này, đương nhiên phải đi rồi.

Đi ăn cùng ngoài đoàn làm phim ra thì còn có đại diện nhà đầu tư nữa.

Loại nhà đầu tư suốt ngày ăn dầm nằm dề ở trong trường quay để khoa tay múa chân và sửa kịch bản chắc cũng chỉ có mình Thời Sênh.

Ôn Kiều bị sắp xếp ngồi cạnh một nhà đầu tư, các nữ diễn viên khác cũng được sắp xếp ngồi cạnh các ông chủ lớn.

Thời Sênh là đại kim chủ nên tất nhiên đạo diễn không dám sắp xếp loạn.

Bữa cơm trải qua trong hòa bình, sau khi ăn xong, mấy nhà đầu tư muốn đưa đám diễn viên nữ đi hội sở giải trí K.

“Đạo diễn, tôi không đi được… Kịch bản hôm nay sửa tôi còn chưa đọc, muốn trở về học lời thoại.” Ôn Kiều không muốn đi tới những nơi đó nên lặng lẽ nói chuyện với đạo diễn.

Thời Sênh đứng bên cạnh đạo diễn, tà nghễ nhìn Ôn Kiều.

Ở trường quay, hai người gặp nhau cũng không nhiều lắm. Thời Sênh thì dành hầu hết thời gian để ngồi chơi game. Còn Ôn Kiều mỗi ngày đều làm việc ngập mặt, cơ hồ quên cả thời gian, làm gì có lúc nào chơi trò đấu trí với Thời Sênh được.

Nhưng trong lòng Ôn Kiều luôn cảm thấy hơi sợ cô. Ánh mắt của cô có lực xuyên thấu rất mạnh. Cô ta luôn có cảm giác mình sẽ bị yếu thế khi đối mặt, nhất là cảm giác mình như biến thành trong suốt, mọi bí mật đều bị nhìn thấu.

“Hôm nay các nhà đầu tư đều ở đây, cô đi một chút đi, không đi không được đâu.” Đạo diễn lập tức không đồng ý.

Ôn Kiều không từ chối được, chỉ có thể theo đi.

Trong lúc ca hát thì luôn có vài trò đồi bại, có người muốn nhân cơ hội này leo lên một cây đại thụ nào đó để tìm danh tiếng.

Ôn Kiều được Triệu Vân An che chở nên không ai dám bắt cô ta làm gì, nhưng cũng bị chuốc uống không ít rượu.

“Ọe!” Ôn Kiều ở trong toilet nôn một trận sau đó mới bám vào tường đi ra ngoài.

“Tô tiên sinh, chó ngoan không cắn người.”

Thân mình Ôn Kiều lung lay, cô ta dán chặt lên bức tường, lần đi từng bước về nơi có tiếng người nói chuyện.

Tô Mộ Viễn và Thời Sênh đứng đối mặt với nhau.

“Tôi tưởng hai chúng ta đã là quan hệ hợp tác.” Tô Mộ Viễn híp mắt, ánh mắt nhìn Thời Sênh đầy nguy hiểm.

“Tôi từ đầu tới cuối chưa từng nhận lời gì với anh, đều là anh tự thẩm mà thôi.” Thời Sênh chớp mắt vô tội.

Lúc trước Tô Mộ Viễn cho cô xem cổ phần công ty mà hắn đã mua là để ép cô hợp tác đối phó với nhà họ Cố.

Không thể không nói, Tô Mộ Viễn này là một nam chính rất có dã tâm.

Nhưng hắn lại dùng cổ phần công ty của Lam gia để áp chế cô, muốn dùng cô để đối phó với gia tộc của người đàn ông của mình.

“Chẳng lẽ Lam tiểu thư không sợ tôi ra tay với Lam gia sao?”

“Tô tiên sinh, có tự tin là rất tốt, tôi rất coi trọng anh, hoan nghênh anh ra tay.” Thời Sênh trề môi, cười cực kỳ âm trầm.

Ánh sáng mờ ảo trên hành lang chiếu lên khuôn mặt của cô càng có vẻ biến hóa kỳ lạ.

Tưởng là bản tiểu thư sẽ bị dọa cho sợ sao?

Điểm ấy khó khăn mà đã nghĩ có thể làm khó bản tiểu thư à?

Não tàn!

Ông đây chém chết mi chỉ là chuyện trong một phút.

“Lam tiểu thư, hình như tôi còn biết một ít chuyện về Cố Trì mà cô không biết, cô có hứng thú nghe hay không?”

Giọng nói của Tô Mộ Viễn làm bước chân Thời Sênh khựng lại.

Cô chậm rãi quay đầu.

Tô Mộ Viễn ung dung nhìn cô, mang theo một phần tự tin có thể nắm toàn cục trong tay.

“Anh có bệnh à?” Thời Sênh quay lại bên người Tô Mộ Viễn.

Tô Mộ Viễn cảm thấy để nói chuyện với cô gái trước mắt này cần phải có tố chất tâm lý vững vàng.

Không chừng ngay giây tiếp theo cô sẽ phun ra một câu gì đó làm hắn trở tay không kịp.

“Lam tiểu thư, tôi chỉ nói cho cô một chút việc thật mà thôi.”

“Vậy thì cảm ơn.” Thời Sênh hừ lạnh, “Nhưng tôi cũng không muốn biết.”

Kể cả Cố Trì có từng giết người, cô cũng chẳng bận tâm.

Cô xoay người rời đi.

Tiếng giày cao gót nện trên nền đá cẩm thạch cực kỳ vang.

“Anh dám động vào anh ấy và anh trai tôi dù chỉ một chút, tôi sẽ khiến cho toàn bộ Tô gia chôn cùng.”

Thanh âm của cô vang trên hành lang cực kỳ nặng nề, quanh quẩn mãi không tan.

“Lam Thâm, tôi cho cô thời gian một tháng để suy nghĩ. Nếu cô đổi ý thì có thể tìm tôi lúc nào cũng được.” Tô Mộ Viễn nói với theo.

Nhưng Thời Sênh không buồn dừng lại, biến mất trong tầm mắt hắn.

Hắn lấy ra di động, bấm gọi một dãy số.

“Bắt đầu.”

Nhà họ Cố là một cây đại thụ lớn, nhược điểm duy nhất của họ chính là Cố Trì.

Cúp máy, Tô Mộ Viễn nghiêng đầu nhìn về một nơi nào đó, “Nghe đủ chưa?”

Thân mình Ôn Kiều cứng đờ, sợ hãi đáp, “Tôi chỉ đi ngang qua…”

Trước mặt người đàn ông này, cô ta luôn cảm thấy bị hụt hơi.

Khóe miệng Tô Mộ Viễn nhếch lên thành một nụ cười tà tứ, nghênh

ngang rời đi.

Ôn Kiều thở phào một hơi.

Người đàn ông này không hổ danh là trùm giải trí sau này, khí thế này làm cô ta sợ chết khiếp rồi.

Nội dung của cuộc nói chuyện vừa rồi giữa hai người đó, cô ta không hiểu rõ lắm, đầu óc hơi choáng váng nên Ôn Kiều cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Nhưng Ôn Kiều cũng không bình thản được bao lâu. Ngay ngày hôm sau, cô ta phát hiện mình đã lên giường với ông trùm giải trí này…

Càng thêm quỷ dị là cảnh giường chiếu của cô ta và Tô Mộ Viễn lập tức bị tung đầy lên mạng.

Tuy rằng ảnh chụp rất mờ, hơn nữa cũng không phải cởi sạch, nhưng cũng đủ để Tô Mộ Viễn tức giận rồi.

“Thủ đoạn không tồi.” Tô Mộ Viễn nhéo cằm của Ôn Kiều, biểu tình thâm trầm.

Trên người Ôn Kiều vẫn còn đầy dấu vết của trận mây mưa đêm qua, những dấu hôn, vết bầm xanh đỏ cực kỳ nổi bật trên làn da trắng nõn, ánh mắt Tô Mộ Viễn lại sâu hơn vài phần.

Vậy mà hắn lại có phản ứng sinh lý vào lúc này?

“Không phải tôi làm.” Ôn Kiều kéo chăn bọc mình lại, bình tĩnh giải thích.

Tối hôm qua cô ta tới đây bằng cách nào vậy?

“Không phải cô?” Tô Mộ Viễn càng tăng lực bóp ở tay hơn, “Trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, không phải cô, chẳng lẽ là quỷ làm sao?”

“Tô tiên sinh, phiền anh hãy xem lại góc chụp của ảnh này đi. Tôi nằm ở trên người anh thì còn có thể đứng bên cạnh chụp ảnh được sao?” Ngực Ôn Kiều hơi phập phồng, kéo cằm mình ra khỏi tay Tô Mộ Viễn, “Không phải chỉ là ngủ một giấc thôi sao. Tôi cũng không bắt anh chịu trách nhiệm, anh kích động như thế làm gì?”

Chương 523: Ảnh hậu hạng nhất (32)

Tô Mộ Viễn nhìn lại ảnh chụp, góc độ này đúng là cô ta không thể thực hiện được.

Hắn cầm di động, ở trong phòng so so một chút, cuối cùng tìm thấy một cái máy quay mini nhỏ xíu ở trong chậu hoa.

Tô Mộ Viễn trầm mặt ra lệnh cho người đi thăm dò.

Ôn Kiều đã mặc xong quần áo, mặt ra vẻ trấn định, nói: “Tô tiên sinh, chuyện hôm qua chúng ta cứ coi như tình một đêm, ra khỏi cửa này chúng ta coi như không ai biết ai.”

Tô Mộ Viễn cười lạnh, “Cô cho rằng cô có thể ra khỏi cánh cửa này được à?”

“Anh định làm gì…” Chỉ ngủ với nhau thôi mà hắn định giết người diệt khẩu sao?

Một hồi lâu sau, Ôn Kiều mới hiểu ra ý của Tô Mộ Viễn là nói tới đám chó săn.

Không chỉ công khai người trong ảnh còn công khai cả địa chỉ.

Vì thế, chắc chắn bên ngoài có không ít chó săn đang rình.

…

Ảnh chụp nhanh chóng bị Tô Mộ Viễn cho người hạ xuống, nhưng vẫn không ngăn được người người bàn luận.

Biểu hiện của Ôn Kiều trong “Nắng gắt” cũng bị lôi ra soi.

Ôn Kiều lại lên top search.

Nhưng lần này tít giật cũng không được lâu đã bị đè ép xuống.

#Nghi án Lam Thâm mang thai.#

Thời Sênh vừa nhìn thấy tiêu đề này lập tức sững sờ.

Cô đưa Cố Trì tới bệnh viện kiểm tra định kỳ, không rõ bị ai chụp được, nói hươu nói vượn một hồi liền chụp lên đầu cô cái mũ mang thai.

“Thâm Thâm, chúng ta cần phải nói chuyện.” Bên kia điện thoại, Thời Sênh có thể nghe thấy âm thanh nghiến răng ken két của Trần Nguyên.

“Chị Trần… em vô tội nha.” Cô và Cố Trì còn chưa lên giường, mang thai cái quỷ gì?

Trần Nguyên cố gắng để mình không phát hỏa, “Em một ngày không lên top đầu thì không thoải mái đúng không? Em không có chuyện gì tốt hơn để lên báo à?”

Nhìn mà xem gần đây cô ấy đã làm những gì chứ?

Sớm hay muộn chị cũng bị bệnh tim vì nghệ sĩ nhà mình mất thôi.

Sểnh ra một cái là hố chết cấp trên.

“Nhưng mà em cũng không bị bôi đen mà…” Thời Sênh biện giải.

Không những không bị bôi đen mà còn được rắc đầy phấn hồng.

Danh hiệu nam thần của cô cũng không phải nói chơi.

“Chị không nói với em nữa. Nếu em còn tiếp tục làm chuyện gì đó sau lưng chị, nhất định chị sẽ nhận cho em số vai diễn đủ cho em làm việc trong năm năm.” Trần Nguyên nói một cách độc địa rồi cúp máy.

Diễn năm năm…

Chị Trần, chị thắng rồi!

Trần Nguyên nhanh chóng đưa ra lời bác bỏ tin đồn, nhưng dù sao Thời Sênh cũng đã lên đầu đề rồi.

Còn có người trên mạng hỏi cô và Cố Trì dự định khi nào sẽ sinh khỉ con.

Thời Sênh tỏ vẻ…

Cô không sinh khỉ. Dù có đột biến gen cũng không thể làm cho con người lập tức thoái hóa về loài vượn được.

Cố Trì ngồi bên cạnh chơi trò chơi, Thời Sênh kéo qua hôn loạn một trận.

Cố Trì để cô hôn tùy tiện hôn, một hồi lâu sau mới chậm rãi đáp lại cô.

“Sau này anh muốn làm gì?” Thời Sênh buông Cố Trì ra, chống thân mình nhìn xuống hắn.

Cố Trì im lặng một hồi rồi mới gằn từng chữ một: “Cùng em ở một chỗ.”

“Ngoại trừ cái này?”

Đáy mắt Cố Trì hơi mê man, một hồi lâu sau mới lắc đầu: “Không có nữa.”

Thời Sênh: “…”

Con hàng này thật sự không có khát vọng và chí hướng gì.

Quên đi, cô nuôi hắn cũng chẳng sao.

Hắn thích thế nào thì mặc kệ hắn đi.

Thời Sênh hôn bẹp một cái lên mặt hắn, “Ra ngoài đi dạo thôi.”

Cố Trì không thích lắm, nhưng thấy vẻ mặt “không đi anh chết với em” của Thời Sênh, cuối cùng hắn vẫn chậm chạp đi thay quần áo.

Chuẩn bị để vận động mỗi buổi tối.

Đi dạo quanh tiểu khu vài vòng, Cố Trì không muốn đi tiếp nữa.

Hắn cuộn người trên sô pha, ôm hai chân, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thời Sênh đang ngồi gọi điện thoại.

Hắn quay đầu, nhìn cô trong chốc lát, sau đó rời khỏi ghế đi tới bên người Thời Sênh.

Trước ánh mắt nghi hoặc của cô, hắn ôm Thời Sênh vào lòng, sau đó bắt đầu chơi game.

Thời Sênh: "…"

"Em có muốn diễn xuất nữa hay thôi đây… Thâm Thâm, em có đang nghe chị nói không thế hả?" Trần Nguyên quát lên qua điện thoại.

"Có." Thời Sênh đáp một tiếng, "Nhưng vai này không thích hợp với em…"

Trần Nguyên tiếp tục quát: "Cái gì mà không thích hợp, chẳng phải trước đây em toàn diễn những vai này sao?"

"Giờ em thích những nhân vật như trong "Nắng gắt" ấy, chị không biết em hợp nhất với mấy nhân vật soái khí à?"

Trần Nguyên im lặng tới nửa ngày, Thời Sênh nghĩ chắc chị ấy đang muốn tìm một tổ hợp từ để tổng sỉ vả mình.

"Em chỉ là một cô gái, đòi soái khí cái quỷ gì. Nhân vật như thế không phải lúc nào cũng tìm được, em định tự đi viết kịch bản cho mình à? Gần đây em gây náo loạn cũng đủ rồi, ngoan ngoãn quay một bộ phim cho chị không được à?"

Trần Nguyên nói rất nhanh, có thể thấy là đã tức tới nổ phổi rồi.

Hai người nói chuyện nửa ngày cũng không đàm phán được với nhau.

Thời Sênh thì tỏ vẻ giờ cô chỉ diễn những vai như trong "Nắng gắt", còn Trần Nguyên thì sống chết ép cô phải nhận một vai khác.

Cúp máy, Thời Sênh thở dài một tiếng.

Cô cúi đầu nhìn màn hình của Cố Trì, Cố Trì đang pk với người ta, nhưng vì ôm cô nên có vẻ không được tiện lắm, cuối cùng bị thua.

“Muốn đi ngủ chưa?” THời Sênh nhìn hắn.

Cố Trì còn chưa muốn đi ngủ, hắn chần chừ nhìn màn hình rồi lại nhìn Thời Sênh.

Cuối cùng buông Ipad ra.

Cố Trì mất ngủ cực kỳ nghiêm trọng, điều trị lâu như thế rồi mà hắn vẫn cứ mất ngủ như cũ.

Trong tiểu thuyết luôn nói cái gì mà ôm người mình yêu sẽ ngủ rất ngon, nhưng bài này lại không thể áp dụng được cho Cố Trì.

Lại thức trắng một đêm, đến rạng sáng, Cố Trì mới bắt đầu ngủ.

…

Một tuần sau, Thời Sênh nhận được một vai diễn, là một cảnh sát nằm vùng, quả thực rất phù hợp với yêu cầu của cô.

Nhưng nhà đầu tư duy nhất của bộ phim này…

Cố Trì.

Một mình hắn đầu tư.

Nói cách khác, kịch bản bộ phim này cũng là hắn tìm người viết.

Thời Sênh đến hỏi Cố Trì. Hắn lại bày ra vẻ mặt ngu ngơ, sau đó thật sự hỏi cô, “Em không vui à?”

“Em thích cái gì, anh đều muốn cho em.”

Thời Sênh thừa nhận, mình bị hắn tán tỉnh đến sắp đổ nghiêng đi rồi.

Chất lượng kịch bản không tệ, rõ ràng không phải do người ta viết ra một cách vội vàng.

Nói cách khác, Cố Trì đã cho người viết bộ này từ rất lâu rồi.

“Anh lấy tiền ở đâu ra?” Đây mới là điểm quan trọng, nhà họ Cố cho hắn tiền nhưng chắc chắn không thể cho nhiều thế này được?

“Anh có công ty mà.”

Thời Sênh: “…”

Anh nói cái gì cơ?

Người này mà cũng có công ty, mà công ty còn chưa phá sản?

“Cũng đủ em tiêu xài tùy tiện.” Hắn lại bổ thêm một câu.

Thì ra Lâm Trạch Nam nói mình là trợ lý của hắn cũng không phải nói lung tung.

Về cơ bản thì Lâm Trạch Nam là người quản lý công ty, Cố Trì là người đưa ra quyết sách.

Cố Trì có năng lực, nhưng hắn không có mục tiêu.

Hiện tại, mục tiêu của hắn chỉ là…

Nuôi được Thời Sênh…

Chờ phim của Ôn Kiều quay xong thì bộ phim này cũng bắt đầu khai máy.

Nhưng Thời Sênh không ngờ, Ôn Kiều cũng tham gia vào dự án phim này.

Người đưa cô ta vào trong đoàn không phải ai khác, chính là Tô Mộ Viễn.

Tô Mộ Viễn và đạo diễn có chút giao tình nên đưa một người vào cũng không phải vấn đề khó khăn gì.

Tuy rằng Cố Trì là nhà đầu tư nhưng hắn cũng không hỏi tới mấy vấn đề này, cho nên đến tận lúc khai máy, Thời Sênh mới biết Ôn Kiều được nhét vào đây.

“Chị Lam, mong hãy chỉ giáo nhiều hơn.” Ôn Kiều lại nhấn thật mạnh bốn chữ “chỉ giáo nhiều hơn”, “Chị Lam chính là mục tiêu phấn đấu của em.”

Đưa người khác trở thành mục tiêu phấn đấu của mình chẳng phải là cố tình khiêu chiến sao?

“Tôi không hay ho gì đâu.” Thời Sênh nhếch miệng cười, đi lướt qua cô ta.

Ôn Kiều nhíu mày, Lam Thâm của kiếp này quá khác với kiếp trước.

Rốt cuộc phải ra tay thế nào đây?

Chương 524: Ảnh hậu hạng nhất (33)

“Ôn Kiều, cô làm sao thế hả, không phải lúc trước rất tốt rồi sao?” Đạo diễn cầm loa gào lên, mọi người đều nhìn ra khu vực ở giữa.

Sắc mặt của Ôn Kiều rất kém, Thời Sênh đứng đối diện cô ta. Mỗi lần cùng diễn với Thời Sênh, cô ta luôn có cảm giác phải cố hết sức mới đuổi kịp được nhịp diễn.

“Cô lại đây tôi nói cho mà nghe.” Đạo diễn nghĩ tới Ôn Kiều là do Tô Mộ Viễn nhét vào nên cũng không tức giận nữa.

Thời Sênh ra hiệu cho Tiểu Bảo mang điện thoại tới.

Tiểu Bảo nhanh nhẹn đưa qua. Thời Sênh trả lời tin nhắn của Cố Trì trước rồi mới đăng nhập trò chơi.

Âm thanh của game vang vọng trong phim trường. Một vài nhân viên công tác đều bày ra biểu tình bất lực.

Cô diễn viên này mê chơi game tới mức nào chứ?

Chỉ cần là lúc rảnh rỗi, thế nào cũng sẽ thấy cô đang chơi game.

#diễn viên chỉ biết trầm mê trong trò chơi#

“Chị Lam, chị lại lên trang đầu rồi.” Tiểu Bảo đưa điện thoại ra trước mặt Thời Sênh, ngăn trở ánh mắt của cô.

Thời Sênh: “…”

Chết rồi!

Thời Sênh quay đầu trừng mắt với Tiểu Bảo một cái.

“Chị Trần sẽ nhận vai diễn trong vòng năm năm cho chị.” Tiểu Bảo yếu ớt nói.

Thời Sênh liền nhìn tới di động của Tiểu Bảo.

Bức ảnh chụp lúc cô ngồi xổm chơi game, không biết nhân viên nào lén chụp cô ở đằng sau, tư thế kia…

Như là đang ngồi! ở bên đường vậy.

Bạn trên mạng A: Tư thế chơi trò chơi của nam thần cũng đẹp trai như thế, vote.

Bạn trên mạng B: Nam thần cũng chơi trò này sao? Ngày nào bạn trai em cũng chơi, em còn nghĩ hắn sẽ chơi cái này cả đời. Không được! Em muốn chơi trò chơi, biết đâu sẽ ngẫu nhiên gặp được nam thần. Nam thần, cầu ID của ngài.

Bạn trên mạng C: Tư thế tiếp đất khí khái này của nam thần đáng 101 điểm, nhiều thêm một điểm cũng không sợ nam thần kiêu ngạo.

Bạn trên mạng D: Tư thế tiếp đất khí khái +1

Bạn trên mạng D: Tư thế tiếp đất khí khái +2

Mặt sau là một loạt đội hình xếp hàng.

Thời Sênh nhìn tư thế của mình rồi lại nhìn Tiểu Bảo.

Cô đưa điện thoại cho Tiểu Bảo: “Chụp cho chị một cái tư thế thật đẹp trai xem nào.”

Tiểu Bảo: “…” Chị Trần chắc chắn sẽ nhận cho chị 5 năm diễn liên tùng tục.

Nhưng dưới dâm uy của Thời Sênh, cuối cùng Tiểu Bảo vẫn phải chụp cho Thời Sênh mấy tấm.

So với tấm chụp lén kia, mấy tấm hình này chụp chính diện gương mặt cô, một đám fan lập tức sôi trào.

Cũng có người còn hỏi có phải cô đang tham gia đóng phim mới không, cầu tên phim, vân vân và mây mây.

Đoàn làm phim không buông tha cơ hội quảng bá miễn phí này, lập tức nương gió mà lên.

Đối với hành vi tùy tiện cũng có thể lên trang đầu của Thời Sênh, Trần Nguyên đã gần như miễn dịch rồi.

Đây cũng không phải chuyện to tát gì, Trần Nguyên sẽ không gọi điện thoại mắng Thời Sênh.

…

“Chị Lam, hôm nay có cảnh quay đối kháng, hiện tại người đóng thế của Ôn Kiều có việc chưa tới được, sợ là chị sẽ phải vất vả một chút.”

Thời Sênh vừa tới phim trường đã nhận được tin dữ này.

Không có cascadeur nghĩa là chút nữa khi quay, nhỡ đâu cô không khống chế được mình, đánh Ôn Kiều một cái mà xảy ra chuyện gì thì có phải là thảm rồi không?

“Không thể tìm tạm ai đó sao?”

Nhân viên công tác lắc đầu bất đắc dĩ, hiện tại không tìm được ai phù hợp cả.

Cho dù tìm được cũng không nhất định có thể diễn tốt.

“Bộ phận chỉ đạo võ thuật cũng không có nhiều người lắm, mong chị Lam hỗ trợ một chút.” Nhân viên công tác nháy mắt, bày ra một bộ dáng dễ thương.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Anh tưởng mình là con gái đấy à?”

Nhân viên công tác bị từ chối: “…” Hắn là đàn ông thì có lỗi gì sao?

Trong đoàn làm phim, mọi người đều biết Thời Sênh thích nói chuyện với những cô gái dễ thương, đặc biệt là những cô gái hồng hồng, mũm mĩm, đáng yêu.

Nhưng nếu là đàn ông thì gần như không có đất diễn, đôi khi còn chưa kịp nói một câu đã làm cô tức giận rồi.

Tính tình thực sự kỳ quái chưa ai từng có.

Cô là một cô gái, đi tranh con gái với đám FA làm gì?

Có cho người ta yêu đương không hả trời?

Cuối cùng, tổ chế tác vẫn không tìm được người đóng thế, Ôn Kiều phải tự mình lên.

Chuyên gia chỉ đạo võ thuật hướng dẫn động tác cho Ôn Kiều, Thời Sênh ôm điện thoại ở cách vách PK tới phát cuồng.

Âm thanh trò chơi làm Ôn Kiều rất buồn bực, người chỉ đạo võ thuật nói vào tai này cô ta liền thả ra ở tai kia.

Cuối cùng, lúc quay, thực sự đã xảy ra vấn đề.

Động tác của Ôn Kiều hoàn toàn không ổn, nếu không phải là không đủ sức lực thì cũng là sai phương thức.

NG tới lần thứ mười, trên người Ôn Kiều đã có vài chỗ bầm dập.

“A!”

Lúc từ trên cao nhảy xuống, không biết có phải do đạo cụ xảy ra vấn đề hay không mà không chịu nổi sức nặng của Ôn Kiều, cô ta trực tiếp rơi xuống đất.

Một trận gió lạnh lướt qua bên người Thời Sênh.

Tô Mộ Viễn vọt tới bên người Ôn Kiều, “Cô không sao chứ?”

Ôn Kiều nhìn thấy người đàn ông đột nhiên xuất hiện này thì cũng hơi sững sờ: “Sao anh lại ở đây?”

“Đi ngang qua.”

Ôn Kiều: “…” Từ đâu tới đâu mà có thể đi ngang qua được cả phim trường chứ?

“Đó là Tô tổng ư?”

“Chẳng lẽ bức ảnh ngày trước là thực? Ôn Kiều có một chân với Tô tổng sao?”

“Không phải rõ ràng quá rồi ư?”

“Tô tổng thật đẹp trai!”

Ôn Kiều ngã cũng không nghiêm trọng, Tô Mộ Viễn ôm Ôn Kiều tới khu vực nghỉ ngơi.

Thời Sênh nghĩ việc này cũng không lửa cháy tới mình, dù sao cô cũng có đẩy ngã cô ta đâu.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, tên khốn tác giả lại không hề buông tha cho cô.

“Này, đây là phòng nghỉ ngơi chuyên dụng của chị Lam.” Tiểu Bảo ngăn Tô Mộ Viễn định tiến vào phòng.

Ở đây có mấy đoàn đang quay phim, để tiết kiệm tiền nên đoàn làm phim cũng chỉ chuẩn bị hai gian phòng nghỉ ngơi, một cho Thời Sênh chuyên sử dụng, một cái là nơi nghỉ ngơi công cộng.

“Tránh ra.” Khí thế quanh thân Tô Mộ Viễn đột nhiên dâng trào.

Tiểu Bảo bị khí thế của hắn dọa cho sợ mất mật, vội vàng lui về sau, nhưng vẫn không tránh ra.

“Chị Lam, chị Lam.” Hắn há miệng gào lên.

Thời Sênh cũng đang đi về phía này, “Gào cái gì? Có ai đâu mà phải sợ.”

Tiểu Bảo: “…” Người này hung dữ quá.

Thời Sênh không nhìn Tô Mộ Viễn, cướp cái chìa khóa trong tay Tiểu Bảo rồi khóa luôn cửa lại trước mặt Tô Mộ Viễn.

“Có bản lĩnh thì đá cửa mà vào!” Thời Sênh tránh sang một bên, chỉ vào cái cửa đã khóa.

Tô Mộ Viễn: “…”

Tiểu Bảo: “…” Chị Lam, chị gợi đòn quá!

Vừa rồi, Tô Mộ Viễn thấy gian bên cạnh có rất nhiều người đang nghỉ, hơn nữa rất loạn nên mới đi về phía căn phòng không có người này.

“Thân là tiền bối, Lam tiểu thư chẳng lẽ không xuất ra nổi một chút khí độ của tiền bối sao?” Ánh mắt Tô Mộ Viễn lạnh lùng.

“Ngượng quá, tôi không có cái thứ đấy.” Thời Sênh xoa xoa eo, “Anh có đá hay không?”

Có khí độ thì làm đi, tức giận với ông đây làm gì?

Tổng tài ngưu bức thế, sao không đuổi hết đám người kia ra?

Tô Mộ Viễn nhìn cánh cửa trước mặt, cảm thấy lời nói của cô gái này rất không thích hợp.

Cứ như thể đang rất chờ mong hắn đá vậy…

Hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh vài giây, cuối cùng ôm Ôn Kiều, xoay người rời đi.

Thời Sênh bày ra vẻ mặt đáng tiếc. Hắn mà dám đá, cô liền tống tiền hắn luôn.

Đừng có nói lương tri và tiết tháo gì với lũ cặn bã, thứ đồ chơi đó đã sớm tan thành tro bụi hoặc bị chó ăn mất rồi.

Lúc ra tới cổng phim trường lại gặp một thanh niên cao lớn ôm hoa đi tới.

Bó hoa khổng lồ chắn luôn cả mặt của người thanh niên đó, hai bên đi sát ngang qua nhau.

Tô Mộ Viễn nhướng mày, quay đầu nhìn thanh niên đã ôm hoa đi vào phim trường.

Chương 525: Ảnh hậu hạng nhất (34)

Thời Sênh tuyệt không ngờ Cố Trì sẽ xuất hiện ở phim trường, còn ôm một bó hoa lớn như thế này.

Lực hút của nam thần MAX luôn rồi.

“Trời ơi, đẹp trai quá, còn đẹp hơn cả trên ảnh nữa.”

“Nam thần của nam thần thì phải đẹp trai là đúng rồi, như thế mới xứng với nam thần chứ.”

“Cũng đúng…”

“Không được rồi, muốn ngất quá…”

Giữa những tiếng la hét, bàn tán của các cô gái, Cố Trì đi tới trước mặt Thời Sênh.

Bó hoa lớn như làm nền cho khuôn mặt của hắn nổi bật hơn.

“Tặng em.” Cố Trì đưa bó hoa ra.

Thời Sênh cười và nhận lấy, túm lấy áo Cố Trì, Cố Trì cúi đầu một cách phối hợp.

Cánh môi chạm nhau.

Những tiếng kêu sợ hãi lại vang lên, còn có cả tiếng chụp ảnh tành

tạch.

Không có gì bất ngờ, Thời Sênh lại lên top đầu.

Một đám fan đều cmt 999 ở bên dưới.

Đầu đề này quả thực không có áp lực lắm.

Trần Nguyên đã không còn hy vọng gì nữa, lên đầu đề thì cứ lên đầu đề đi, ít nhất cũng không phải chuyện xấu.

Trong phòng nghỉ, Thời Sênh đặt bó hoa lên bàn, “Sao anh lại tới đây?”

“Nhớ em.” Cố Trì không có ý che giấu tình cảm của mình.

“À, mấy hôm nay em cũng hơi bận.” Mấy hôm nay cô quay rất nhiều cảnh, buổi tối muộn mới trở về. “Buổi tối anh có ngủ không thế?”

Cố Trì nhìn đi chỗ khác, không đáp.

Ông biết ngay mà.

Vì Ôn Kiều bị thương nên đạo diễn đành quay những cảnh khác trước, Thời Sênh liền có chút thời gian rảnh rỗi.

Cô ra ngoài đi dạo với Cố Trì một vòng, sau đó lại lên top search.

Chúng fan của nam thần tỏ vẻ: nam thần đã nhận thầu top search của mọi ngày hết rồi.

Nghệ sĩ khác tỏ vẻ: sắc đẹp là vũ khí cứng rắn.

…

Buổi chiều, không biết hôm nay ai đem chuyện Tô Mộ Viễn và Cố Trì cùng tới phim trường ra so sánh trên mạng.

Bài đăng đại khái không có ác ý gì, nhưng người hâm mộ của hai bên đều bão nổi.

Tin lần trước bị Tô Mộ Viễn áp xuống lại bị khai quật lên, nói Ôn Kiều là kỹ nữ thủ đoạn, trèo lên giường của Tô Mộ Viễn.

Fan của Ôn Kiều lập tức đáp trả, nói chẳng phải Thời Sênh cũng lên giường của Cố Trì rồi sao?

Thân phận của Cố Trì cũng chẳng phải bí mật gì, tiểu thiếu gia của tập đoàn Hoàn Vũ, mỗi một sợi tóc trên người cũng có giá trị ngàn vàng.

Fan của Thời Sênh không phục, nam thần của bọn họ tuy ở bên Cố Trì nhưng nam thần cũng là người có thân phận, hơn nữa lúc yêu Cố Trì thì đã là diễn viên nổi tiếng rồi, cần phải lên giường của Cố Trì sao?

Fan của Ôn Kiều còn nói, không phải là ỷ vào gia đình có tiền bạc, nâng cô lên, nếu trong nhà nghèo khổ thì sao cô có thể nổi danh như vậy được?

Fan của nam thần cười lạnh, có tiền là lỗi của nam thần nhà họ sao? Nam thần ngày thường cũng không ỷ lại mình nhà giàu. Bản thân không được đầu thai vào chỗ tốt còn trách người khác sướng hơn mình. Các ngươi trâu bò như thế, sao không đi cứu vớt cả hệ mặt trời luôn đi.

Hai bên triển khai chém giết cực kỳ rộn ràng khiến cho vô số người lên mạng vây xem.

Trần Nguyên khóc ngập toilet.

#nghệ sĩ của tôi lại gây chuyện rồi#

Muốn xem kỹ thuật gây chuyện của ai tốt hơn ư?

Hãy tới Hoàn Vũ của nhà họ Cố mà tìm nam thần!

Hiện tại, Trần Nguyên tới công ty sẽ được hỏi thế này…

Đồng nghiệp A: Chị Trần, hôm nay nam thần có gây chuyện gì không?

Đồng nghiệp B: Chị Trần, nam thần lại lên top search rồi.

Đồng nghiệp C: Chị Trần, có thể nhờ nam thần mang nghệ sĩ của tôi lên top search được không?

Đồng nghiệp D: Chị Trần, nam thần bla bla bla…

Trận chiến xem ai trâu bò hơn hạ màn sau vài ngày vì các nhân vật chính không tham gia.

Làng giải trí là như thế, chỉ cần có đề tài mới mẻ liền rất nhanh có thể lên đầu đề.

…

Ôn Kiều quay lại đoàn làm phim, tiến độ quay vẫn chậm chạp như cũ.

Thời Sênh ôm di động chơi game, Ôn Kiều bị đạo diễn mắng.

Thời Sênh thật sự cảm thấy rất cảm thông cho Ôn Kiều.

Từ sau khi trở về, trạng thái của Ôn Kiều rất không thích hợp.

Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới cô, là tự cô ta đẩy mình vào trạng thái đó thôi.

“Cắt cắt cắt, hôm nay dừng ở đây đi.” Đạo diễn tức giận đập luôn cái loa trong tay.

Mọi người yên lặng nhìn về phía cái loa đã trở thành đồ phế thải.

Đạo diễn à, loa cũng rất đắt tiền đấy.

Ôn Kiều đi ngang qua người Thời Sênh, đột nhiên dừng lại một chút: “Lam Thâm, rốt cuộc tôi đắc tội cô ở chỗ nào?”

Thời Sênh: “…”

Chẳng lẽ không phải cô luôn thò chân chó ra cướp vai của bản cô nương đây sao?

Sao lại thành tôi bắt nạt cô rồi?

Bắt nạt cái quỷ ấy.

Thời Sênh tỏ vẻ không phục.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì, lại nghe Ôn Kiều nói bằng giọng cực kỳ kiên định: “Lam Thâm, tôi nhất định có thể nổi tiếng hơn cô, cô cứ chờ mà xem.”

“Vinh hạnh cho tôi quá!” Có thể được nữ chính đại nhân coi là mục tiêu phấn đấu, có thể không tự hào sao?

Lật bàn, tự hào cái lông ấy!

Nữ chính muốn công khai khiêu chiến đúng không?

Đến đi, công khai đánh nhau luôn!

Ôn Kiều rời đi với tinh thần phấn chấn đầy ý chí chiến đấu.

Thời Sênh bĩu môi, chuẩn bị chụp cảnh cuối cùng để về nhà.

Vừa hóa trang xong liền nhận được điện thoại của Cố Hạo, hỏi Thời Sênh có thể mang Cố Trì về nhà ăn cơm được không.

Thời Sênh hỏi hắn tại sao.

Cố Hạo nói hôm nay là sinh nhật của Cố Trì?

Sinh nhật của Cố Trì?

Biểu tình của Thời Sênh lập tức trở nên cổ quái.

Cô nhớ rõ ngày sinh nhật trên chứng minh thư của Cố Trì không phải hôm nay mà?

Thời Sênh về nhà, thấy cửa mở, bên trong là vô số thanh âm ồn ào.

Một đám loai choai đầu tóc đủ các màu đi lại trong phòng.

“Chị dâu về rồi.”

“Chào chị dâu.”

“Chào chị dâu.”

Đám côn đồ đều tươi cười chào hỏi Thời Sênh.

Những người này cũng không phải lần đầu tới đây, dù sao cũng có người phụ trách quản lý bọn họ nên Thời Sênh chẳng có ý kiến gì.

“Nữ thần, chị đã về rồi, em đang định gọi điện cho chị.” Lâm Trạch Nam đang ôm một đống quà do bọn đàn em mang tới, “Hôm nay là sinh nhật của lão đại, nữ thần định tặng lão đại cái gì?”

Thời Sênh: “…” Đúng thật là sinh nhật của Cố Trì ư?

Thời Sênh kéo Lâm Trạch Nam vào một góc: “Ngày sinh trên chứng minh thư của Cố Trì khác mà?”

“… Nên nữ thần không biết hôm nay là sinh nhật lão đại sao?”

Thời Sênh thành thực gật đầu.

Vừa rồi, lúc Cố Hạo nói cô còn không tin.

Lâm Trạch Nam nhìn trái ngó phải đề phòng như ăn trộm, sau đó kéo Thời Sênh vào WC.

“Việc này nói ra thì dài lắm, em nói ngắn gọn thôi. Ngày sinh của lão đại đúng là ngày trên chứng minh thư, nhưng mà hôm nay… là ngày giỗ của mẹ lão đại. Từ sau khi bác gái qua đời, lão đại nhất định chọn ngày này làm ngày sinh nhật.”

“Tại sao?”

Lâm Trạch Nam cảm thấy đau đầu, “Chị có biết mẹ của lão đại mất thế nào không?”

Thời Sênh lắc đầu.

Cô biết bà Cố đã mất, ông Cố vẫn không tái hôn, cũng không có người đàn bà nào bên ngoài.

“Chị đừng nói với lão đại là em kể cho chị nhé!” Lâm Trạch Nam càng cố đè thấp giọng, “Mười năm trước, bác gái và lão đại cùng bị bắt cóc, bác gái vì bảo vệ cho lão đại nên chịu hơn hai mươi nhát dao.”

Đột nhiên nghe thấy một chuyện như thế, Thời Sênh cực kỳ kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, cô mới nói: “Cho nên Cố Trì thành cái dạng ngày cũng có liên quan tới chuyện đó hả?”

Lâm Trạch Nam lắc đầu, “Chuyện này chỉ thay đổi duy nhất ở chỗ lão đại lấy ngày này làm ngày sinh nhật của mình thôi.”

Cố Trì từ nhỏ đã có cái bộ dạng này, vì thế người của nhà họ Cố cực kỳ quan tâm tới hắn, nhưng vẫn không thay đổi được gì.

Dường như hắn sinh ra đã không có cảm tình, không thân thiết với ai. Lâm Trạch Nam đi theo Cố Trì nhiều năm như thế cũng chưa từng thấy hắn cười hay tức giận ai bao giờ.

Dường như thứ mà người ta gọi là tình cảm chỉ là bụi bặm trong mắt hắn, chẳng có tác dụng gì cả.

Chương 526: Ảnh hậu hạng nhất (35)

Thời Sênh chờ đám người này tản đi rồi mới đưa Cố Trì về Cố gia.

Nửa đường, cô gọi điện cho nhà họ Cố trước. Nhà họ Cố liền nháo nhào nghênh đón tiểu thiếu gia của mình vào cửa.

Thời Sênh bị trận chào đón đó dọa tưởng đi nhầm vào nhà khác.

Còn Cố Trì vẫn bình tĩnh nắm tay cô dắt vào.

“Tiểu thiếu gia, tiểu thiếu phu nhân!” Quản gia hơi xoay người, biên độ không lớn cũng không nhỏ, rất vừa vặn.

Thời Sênh: “…” Tiểu thiếu phu nhân là cái quỷ gì?

Người ở đại sảnh biệt thự cũng không nhiều lắm, đều là những người cô đã gặp lần trước.

“Anh…” Sao Lam Thanh cũng ở đây?

“Bảo bối.” Lam Thanh đứng lên ôm lấy Thời Sênh một cái, còn thuận tiện hôn lên má cô.

Cố Trì chờ Lam Thanh buông Thời Sênh ra liền lập tức kéo cô vào lòng, lấy tay xoa xoa má cô.

Lam Thanh: “…” Hôn em gái bảo bối mà cũng bị ghét bỏ.

Em rể này thật đáng ăn đòn!

Lam Thanh duỗi tay kéo Thời Sênh tới bên cạnh mình. Cố Trì sợ Thời Sênh bị đau nên đành phải buông ra.

“Anh… Sao anh lại… Không đúng, sao anh lại ở đây?”

“A, có chuyện làm ăn cần bàn với Cố Hạo. Vừa rồi em gọi điện nói đưa Cố Trì về đây nên cậu ta giữ anh ở lại luôn.” Lam Thanh xoa xoa đầu cô, “Gần đây có gì mệt mỏi không, để anh nhìn xem, sao mặt lại xấu đi rồi, có phải gần đây mất ngủ không hả? Anh đã nói với em rồi, các em bây giờ còn chưa kết hôn, không thể tự nhiên tòi ra một đứa cháu trai cho anh được.”

Lam Thanh lập tức như một bà mẹ dặn dò con.

“Anh, em qua chào mọi người của Cố gia một chút đã.” Thời Sênh muốn rời đi.

“Hừ, nha đầu kia, giờ anh trai nói chuyện cũng không muốn nghe nữa đúng không?” Lam Thanh giữ lấy Cố Trì, lại bắt đầu tụng, “Anh đã nói với chú rồi, anh chỉ có một em gái bảo bối là nó thôi, em nên chăm sóc nó cho tốt. Chú có bị lạnh cũng không thể để bảo bối nhà anh bị lạnh được bla bla bla…”

Thời Sênh lại chào hỏi từng người của nhà họ Cố. Cố lão gia lại cho cô một món quà lớn nữa.

“Ông biết cháu không thiếu tiền, cũng không vừa mắt mấy thứ tục vật này.” Cố lão gia thở dài.

“Ông yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy.”

Ông lão Cố xoa xoa tóc cô. “Đứa bé này số khổ, về sau phải vất vả cho cháu rồi. Tiểu Trì lớn như thế này rồi. Đây là lần đầu tiên ông thấy nó gần gũi với một người.”

Bọn họ chỉ có thể cho hắn tiền tài. Cuộc sống của hắn lại lạnh như băng, dù họ có muốn cho hắn sự ấm áp nhưng hắn cũng không cảm thụ nổi.

Không phải hắn lảng tránh mà là trời sinh đã thế.

Nhưng cô gái trước mặt này lại khác.

Cô có thể đi vào lòng của Cố Trì.

Cô cũng đối xử với Cố Trì rất đặc biệt.

Cố lão gia nói xong, ông Cố lại gọi Thời Sênh ra một chỗ.

“Tiểu Thâm, có thể gọi cháu như thế không?”

“Được ạ!” Thời Sênh cười gật đầu.

Ông Cố và Cố lão gia rất giống nhau, lại thở dài, nói: “Số mệnh của Tiểu Trì không tốt, từ nhỏ tới giờ, bác chưa từng thấy nó cười một lần. Trước đây, nó luôn khác biệt với những đứa trẻ khác, con nhà người ta có thể vì một cái kẹo mà vui vẻ nửa ngày, nhưng nó lại luôn có bộ dáng như ông cụ non, không khóc cũng không làm loạn, chỉ nhìn lạnh lùng.”

“Chúng ta dùng hết mọi cách cũng không thể làm nó cười được. Về sau… chúng ta còn nghĩ, chỉ cần nó được sống yên ổn cũng là tốt lắm rồi.”

Ông Cố hít sâu vào một hơi, “Nhưng cháu lại xuất hiện, có thể cháu không biết, lần đầu tiên nó nhìn thấy cháu là rất nhiều năm trước. Lúc đó, cháu mới khoảng mười sáu tuổi, là một cô gái rất có sức sống.”

Đó là Tết Nguyên Đán năm năm về trước, là một đêm giao thừa đầy vui vẻ và hy vọng.

Người nhà họ Cố cùng tụ tập ăn tiệc giao thừa theo truyền thống, mọi người đều ở bên nhau. Lúc đó Cố Trì cũng chưa chuyển ra ngoài.

Hắn một mình ngồi ở một góc chơi game như thể những chuyện khác đều không liên quan tới mình.

Lần đầu tiên hắn ngẩng đầu lên là khi nghe thấy Lam Thâm hát đơn ca.

Sau đó, hắn buông máy chơi game ra, đi tới giữa nhà.

Tiết mục kết thúc, hắn hỏi Cố Hạo đó là ai?

Lúc đó Lam Thâm còn chưa nổi tiếng lắm, Cố Hạo làm sao mà biết chứ. Cuối cùng ông Cố phải gọi điện hỏi đài truyền hình mới biết được tên của cô.

Khi ấy hắn chỉ hỏi tên cũng không làm gì, bọn họ quan sát hắn vài ngày, không thấy có gì khác thường nên cũng không để ý nữa.

Không lâu sau lại nghe nói hắn và Thời Sênh yêu nhau. Ông Cố muốn tra tư liệu về Thời Sênh liền bị Cố Trì ngăn lại. Ông hỏi người ở bên cạnh mình mới nhớ ra chuyện tối giao thừa năm ấy.

“Tiểu Trì đành phải phiền cháu chăm sóc rồi.” Cuối cùng, ông Cố trịnh

trọng nói ra một câu giống hệt Cố lão gia.

Sinh nhật thật sự long trọng, nhưng Cố Trì lại chỉ bình tĩnh và lạnh lùng nhìn họ chúc phúc mình.

Lam Thâm là anh vợ tương lai nên đương nhiên được nhà họ Cố tiếp đãi rất chu đáo.

Cuối cùng say mèm.

Lúc tan tiệc thì trời đã khuya, mọi người uống say nên Thời Sênh và Cố Trì đành nghỉ lại ở nhà họ Cố một đêm.

Phòng của Cố Trì luôn được quét tước mỗi ngày nên có thể ở ngay được.

Hai người đi rửa mặt xong, Thời Sênh ra trải giường.

Cố Trì tắm xong liền ra ngoài.

“Không vui sao?” Thời Sênh nhìn biểu tình của Cố Trì có điểm không thích hợp.

Cố Trì đi đến bên cửa sổ, kéo rèm xuống, đưa lưng về phía cô, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Lâm Trạch Nam kể hết cho em nghe rồi sao?”

“… Ừm.”

Cố Trì xoay người, đi về phía Thời Sênh, trèo lên giường, ôm cô vào lòng, tì cằm lên đầu cô.

Thời Sênh đặt tay lên lưng hắn, để hắn tùy ý ôm.

Đại khái sau khoảng 5 phút, thanh âm của hắn mới vang lên. “Người nên chết vốn là anh, nhưng bà ấy lại che ở trước mặt anh, anh không hiểu.”

Thời Sênh vỗ vỗ lưng hắn, “Đây cũng là một loại tình yêu, giống như anh yêu em vậy, bác ấy cũng yêu anh.”

Im lặng.

“… Anh đối với mẹ cũng không tốt.”

“Cũng không có gì phải mâu thuẫn cả, không phải anh đối xử với người ta tốt thì người ta sẽ tốt lại với anh. Bác ấy là mẹ của anh, loại tình cảm này được gọi là tình yêu vĩ đại nhất trên đời. Bác ấy thật sự rất yêu anh.”

Trong lòng nổi lên sự đồng cảm, Thời Sênh cảm thấy mình có thể sắm vai chị Thanh Tâm luôn được rồi.

Bản cô nương đây đúng là quá toàn năng.

Cố Trì đột nhiên siết chặt cánh tay lại, “Cứ đến đêm muộn, khi anh nhắm mắt lại sẽ đều thấy bà ấy toàn thân đầy máu nằm ở trước mặt anh.”

Đầu óc Thời Sênh đột nhiên căng thẳng.

Không phải Cố Trì mất ngủ?

Hắn bị chướng ngại tâm lý?

Khó trách cô cố gắng lâu như thế mà đến đêm hắn vẫn không ngủ được.

Căn bản là hắn không dám ngủ.

Cái này thật phiền toái.

Thời Sênh ngẩng đầu hôn Cố Trì, Cố Trì nhẹ nhàng đáp lại cô.

…

Sáng ngày hôm sau, hai mắt Thời Sênh thâm đen lại.

Ngủ với người đàn ông của mình mà không thể làm gì, Thời Sênh cảm thấy đúng là giày vò.

Thời Sênh thừa dịp Cố Trì còn chưa dậy, gọi điện thoại hỏi Trần Nguyên số điện thoại của bác sĩ Ngụy.

Sau khi hẹn gặp xong, cô nhìn thời gian, có lẽ lúc cô trở về thì Cố Trì mới dậy được.

Thời Sênh cẩn thận ra ngoài, vừa ra liền gặp Cố Hạo.

“Tiểu Thâm, dậy sớm thế? Chẳng phải người trẻ tuổi đều thích ngủ nướng sao?”

“Anh cả cũng dậy sớm quá! Chút nữa em có hẹn cần ra ngoài.” Thời Sênh nói với Cố Hạo một câu rồi đi xuống lầu.

“Đi đâu thế? Anh chuẩn bị tới công ty, nếu tiện đường thì đưa em đi.”

Thời Sênh nói ra một địa chỉ.

Cố Hạo nghĩ nghĩ, nhớ ra địa điểm kia rồi mới nói: “Vừa tiện đường,

ăn sáng xong thì đi với anh.”

“Cảm ơn anh cả.”

Cố Hạo cười ôn hòa: “Người một nhà mà còn khách khí cái gì. Tiểu Trì còn chưa dậy sao? Nó có đi cùng em không?”

“Ừm, em xong việc sẽ quay lại đón anh ấy.”

“Nhà khác đều là đàn ông chăm sóc cho phụ nữ.” Cố Hạo lắc đầu bất đắc dĩ.

Thời Sênh tủm tỉm cười: “Em nguyện ý chăm sóc cho anh ấy.”

Người đàn ông của cô chỉ dùng để yêu thương.

Chương 527: Ảnh hậu hạng nhất (36)

Thời Sênh đi gặp bác sĩ Ngụy nhưng cũng không nhận được nhiều tin tức hữu dụng lắm. Bác sĩ Ngụy cũng chỉ mới gặp Cố Trì vài lần.

Cố Trì là bệnh nhân quái dị nhất mà bác sĩ Ngụy từng gặp.

Đại khái là ban ngày hắn có thể ngủ rất dễ dàng, nhưng đêm đến thì hắn lại không sao ngủ được.

Anh ta cũng từng gọi Cố Trì tới đây vào buổi tối, muốn dùng biện pháp thôi miên.

Nhưng cũng không có tác dụng gì.

Dùng lời của bác sĩ Ngụy mà nói…

Hắn như một cỗ máy móc lạnh băng.

Không ai có thể nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào trên người hắn.

Thời Sênh đành chào bác sĩ Ngụy rồi về nhà đón người.

…

Biệt thự nhà họ Tô.

Tô Mộ Viễn lật từng trang báo cáo, đối diện hắn là hai người đàn ông mặc vest.

Họ hơi cúi người, biểu tình hơi lo lắng.

“Bộp!”

Hai người cùng bị giật mình, cầu cúi xuống càng thấp hơn.

Sắc mặt Tô Mộ Viễn âm trầm: “Đây là chuyện mà các người có thể làm sao?”

“Tô Tổng…” Một người đành mở miệng. “Cổ phần mà vài vị cổ đông kia có trong tay cũng không nhiều lắm. Vì thế khi chuyển giao cổ phần không cần trình báo với tổng bộ…”

“Phải, không nhiều lắm, nhưng cộng của tất cả bọn họ lại cũng tới 15% rồi.”

Hai người nhất thời câm miệng.

Đừng nghĩ 15% là không nhiều lắm, bởi trên tay Tô Mộ Viễn cũng chỉ có 13% mà thôi.

Hắn vẫn luôn muốn cướp lấy cổ phần trên tay mấy cổ đông kia, nhưng vì chào giá quá thấp nên những người kia không muốn bán.

Hiện tại lại âm thầm bán đi.

Sao Tô Mộ Viễn lại không tức tối chứ.

“Lam Thâm, được lắm.” Ánh mắt Tô Mộ Viễn nhìn tới gương mặt in trên ảnh bìa tạp chí ở trên bàn, chính là ảnh tuyên truyền của “Nắng gắt”.

“Tô tổng…”

Tô Mộ Viễn ném tạp chí vào thùng rác, “Hẹn Lam Thâm cho tôi.”

Tô Mộ Viễn chuẩn bị hẹn gặp Thời Sênh, bên kia cô đã đi gặp một cổ đông khác.

Đối phương chỉ phái người đại diện tới đàm phán, “Lam tiểu thư, tôi cảm thấy rất khó hiểu. Cổ phần của công ty rất đáng giá, tại sao cô lại…”

Thời Sênh nhíu mày, “Nhìn các anh thuận mắt, bán giá thấp cho anh không được à?”

“Không có công không dám nhận lộc, Lam tiểu thư, chúng ta ai cũng biết đạo lý này.” Đối phương quả thực rất cẩn thận.

Nhiều cổ phần như thế, cho dù cô bán ngang giá cũng đầy người muốn mua, nhưng cô còn bán cho hắn với giá thấp hơn giá thị trường nữa.

“Không cần thì quên đi, có khi người khác lại muốn.” Thời Sênh đứng dậy muốn rời đi.

Mấy thứ này cũng không phải không bán nổi. Vừa rồi như cô đã nói, cô bán cho họ vì đối phương có trong tay nhiều cổ phần nhất và cũng thuận mắt cô nhất.

Cô thu mua những cổ phần này không phải dùng giá cả mà mua, vì thế bán với giá này cũng đã đủ gỡ vốn rồi.

Về phần dùng thủ đoạn nào…

Đương nhiên là biện pháp cũ.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Mà dù có là quỷ thì cũng đánh không lại nắm đấm.

“Đợi chút…” Đối phương vội gọi Thời Sênh lại. “Tôi cần xin ý kiến sếp một chút, dù sao số lượng cô bán cho tôi cũng không phải nhỏ.”

“3 phút.”

Đối phương gật đầu, cầm điện thoại bước ra ngoài.

Hai phút bốn mươi giây.

Đối phương trở về, “Việc này ông chủ của tôi muốn tự bàn bạc với cô, Lam tiểu thư có tiện không?”

Thời Sênh nhìn thời gian, sau đó thuận tiện lấy một tờ giấy ăn, viết lên đó địa chỉ của mình, “Không tiện, bảo ông ta tới đây tìm tôi.”

Người đại diện: “…”

Thái độ của người này đúng là…

Thời Sênh không lãng phí thêm một giây nào, đứng dậy rời đi.

Dù sao trên tay cô có lợi thế, dù đối phương không muốn cũng chỉ có thể tự mình tới tìm cô một chuyến.

Quá trình đàm phán rất thuận lợi, tiền đưa tới tay rồi, ai có thể từ chối chứ?

Cổ phần công ty thay đổi cũng tương đương với việc thành viên trung tâm của công ty thay đổi.

Mục đích của Thời Sênh chỉ là cảnh cáo, dùng hành động nói cho Tô Mộ Viễn, nếu hắn dám động vào Lam Thanh và Cố Trì thì kết cục không chỉ đơn giản là cổ phần công ty thay đổi thế này.

Quả nhiên, Tô Mộ Viên lập tức an phận, tập trung vào nâng đỡ cho Ôn Kiều.

Sau khi bộ phim của Thời Sênh kết thúc, dưới sự nâng đỡ của Tô Mộ Viễn, Ồn Kiều cũng nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

Từ một ngôi sao mười tám tuyến trở thành ngôi sao hạng ba.

Nghe nói còn được đề cử giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất.

Giải thưởng điện ảnh Kim Hoa cũng coi như là một giải thưởng có danh tiếng bậc nhất trong nước.

Nếu nhận được giải thưởng nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, Ôn Kiều sẽ lập tức trở thành ngôi sao hạng hai, giá trị con người cũng tăng lên.

Diễn viên như Thời Sênh đương nhiên cũng ở trong cơ cấu giải thưởng rồi.

“Thâm Thâm.” Vì là người đại diện nên Trần Nguyên cũng phải hộ tống ngôi sao nhà mình đi, “Vừa rồi trưởng ban tổ chức điện thoại cho chị, nói đã đổi vị trí xuất hiện của em lên trước.”

Thời Sênh giơ gương lên, ngắm trái ngắm phải một hồi, “Tại sao? Em là đại thần, không phải sẽ xuất hiện để áp trục sao?”

Trần Nguyên: "…" Vẫn còn tâm tư tự kỷ à?

"Trưởng ban tổ chức nói là muốn em làm nóng thảm đỏ trước."

Thời Sênh quẳng cái gương nhỏ ra, "Lời này mà chị cũng tin à?"

"Đương nhiên chị không tin." Trần Nguyên lập tức tỏ rõ lập trường. "Nhưng chuyện này do ban tổ chức an bài, chị cũng có thể làm gì chứ, nghe nói có vài nghệ sĩ đều bị đổi vị trí."

Thời Sênh trợn trắng mắt với Trần Nguyên, còn đang muốn nói tiếp thì cửa kính bị người gõ mấy cái.

Trần Nguyên dán mặt vào cửa kính xe, nhìn ra bên ngoài, cau mày, người này là ai?

Thời Sênh hạ cửa kính xuống.

Lâm Trạch Nam cười hì hì, "Nữ thần, lão đại ở bên kia, bảo chị ngồi xe anh ấy đi vào."

Tuy rằng không lăn lộn trong làng giải trí nhưng thân là tiểu thiếu gia của nhà họ Cố, dù có bước lên thảm đỏ thì cũng sẽ làm rất nhiều người đỏ mắt, chắc chắn Ban tổ chức sẽ không từ chối.

Thời Sênh xách làn váy ra khỏi xe.

"Thâm Thâm." Trần Nguyên giữ cô lại, "Cậu ta nói ai cơ?"

Sao nghệ sĩ nhà mình có thể tùy tiện đi với người khác chứ, còn ở một sự kiện lớn thế này.

“Cố Trì.”

“Cậu Cố à, vậy thì em đi đi.” Trần Nguyên lập tức thay đổi sắc mặt, “Cố lên.”

Thời Sênh: “…”

Không nghĩ chị Trần lại là một chị Trần như thế.

Xe của Cố Trì dừng ở gần sau cùng, chắc chắn là sẽ xuất hiện gần cuối.

Lúc thời Sênh tới đó làm cho không ít người chú ý, tò mò nhìn về phía chiếc xe đó.

Nhưng lại chẳng nhìn được gì.

Thời Sênh lên xe, Cố Trì ăn mặc rất chỉn chu. Hắn kéo Thời Sênh vào lòng, môi chạm nhẹ lên môi cô.

Đại khái là sợ làm loe mất son của cô nên cũng không xâm nhập sâu.

“Sao anh lại tới đây?”

“Muốn cùng em đi.” Cố Trì nhẹ giọng đáp.

“Em sắp không rời nổi khỏi anh rồi.” Cứ ở gần cái phải ôm, phải hôn mới chịu được.

Cố Trì nghiêm trang nói: “Vậy thì đừng rời khỏi.”

“Lão đại, nữ thần, thằng em còn ở đây đấy.” Lâm Trạch Nam u oán nói vọng ra từ đằng trước, bọn họ coi hắn là không khí à?

Đã là chó FA còn bị đánh tàn bạo.

Yêu đương thế sẽ chết sớm đấy.

Cố Trì không nói chuyện, Thời Sênh đáp lại Lâm Trạch Nam vài ba câu.

Thời gian qua rất nhanh, chẳng mấy là tới lượt xe của Cố Trì.

Bởi vì Thời Sênh ngồi lên xe của Cố Trì nên Trần Nguyên gọi điện cho ban tổ chức, ban tổ chức khó mà nói gì được. Dù sao người ta cũng là tiểu thiếu gia của nhà họ Cố, họ dám đắc tội sao?

Xe dừng ở cửa, ống kính phóng viên khắp nơi đều hướng đến, bọn họ hoàn toàn không biết ai đang ngồi trong xe này.

Cái này như là trò đập trứng màu ấy, mỗi lần cửa một chiếc xe mở ra là họ lại chờ mong sự bất ngờ.

Chương 528: Ảnh hậu hạng nhất (37)

Cố Trì xuống xe, hắn vừa xuất hiện liền bị người ta nhận ra, vội vàng cầm máy ảnh chụp lia lịa.

Cố tiểu thiếu gia ở đây, vậy người ngồi trong xe chắc chắn là Lam Thâm rồi.

Cố Trì đi vòng sang bên kia, mở cửa xe, hơi hơi xoay người, vươn tay.

Các phóng viên đều an tĩnh lại, chờ người ở trong bước ra.

Đầu tiên là một bàn tay nhỏ trắng nõn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, sau đó là một thân váy màu lam bước ra, chậm rãi đứng thẳng lên.

Váy dài màu lam cổ chữ V, mặt trên thêu hoa văn thủ công giống như phượng hoàng sắp giương cánh bay lên.

Khác với những nghệ sĩ khác, cổ áo xẻ sâu của cô không hề hở hang chút nào, những chỗ cần che đều che hết.

Nhưng cô vừa đứng đó liền lập tức mang tới cho người ta cảm giác sắp mù mắt tới nơi.

Cố Trì đặt tay cô vào trong khuỷu tay của mình, dìu cô bước lên thảm đỏ.

“Nam thần, nam thần, nhìn bên này.”

“A a a, nhìn thấy nam thần sống rồi, đẹp trai quá!”

Fan của Thời Sênh đứng bên ngoài, kích động gào thét chói tai.

Lúc đi lên thảm đỏ sẽ được dừng vài phút, Thời Sênh vẫy vẫy tay với họ, sau đó cùng Cố Trì nhìn về phía fan để họ chụp ảnh, “Nhớ chụp chúng tôi thật đẹp vào nhé!”

Phóng viên: “…” Nam thần, nhìn sang đây đi mà, fan có thể chụp chuyên nghiệp và đẹp bằng chúng tôi sao?

Cô không muốn lên top search sao?

Fan cầm di động thi nhau chụp ảnh cho Thời Sênh và Cố Trì.

“Nam thần yên tâm đi, em nhất định sẽ chỉnh sửa thật cẩn thận rồi mới up lên mạng.”

“Nam thần, nam thần, có thể hôn Cố nam thần một chút không, người ta muốn xem.”

“Hôn đi, hôn đi.”

Thời Sênh nhìn Cố Trì với ánh mắt bất đắc dĩ.

Cố Trì hơi nhíu mày, đại khái không thích trường hợp này. Hắn nhìn fan đang hô to ở bên kia, thong thả cúi đầu, hơi nhẹ hôn lên môi Thời Sênh một chút.

Trên thảm đỏ, thanh nhiên cúi đầu hôn lên môi thiếu nữ, nhân viên điều khiển đèn không biết nghĩ gì liền lập tức quán trú hết ánh sáng

về phía họ làm cho hình ảnh hai người hôn nhau trở nên cực kỳ đẹp mắt.

Hai người hôn nhau rất nhanh, phóng viên còn chưa kịp phản hứng thì đã rời nhau ra rồi.

Nhưng nhóm fan thì đã có chuẩn bị nên chụp được rất nhiều ảnh.

Đám phóng viên đáng thương bị fan che ở trước mặt, căn bản chẳng chụp được tấm nào.

Fan và phóng viên có vị trí đứng rất rõ ràng, bọn họ có muốn chen vào cũng không có cách nào cả.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể đi hỏi fan xem có thể cho họ một phần ảnh chụp được không.

Làm phóng viên chuyên nghiệp mà phải đi xin ảnh chụp của người hâm mộ.

Mà càng tức giận là tất cả nhóm fan đều trả lời không bán.

Nói vớ vẩn cái gì, sao nam thần có thể bị tiền tài tục khí làm vấy bẩy như vậy được, phải dùng kim cương mới xứng với khí chất nam thần nhà bọn họ.

Quả nhiên, người kiểu nào thì có fan kiểu đó.

Cuối cùng, phóng viên chỉ có thể lấy được hình ảnh trên weibo mà thôi.

Diễn viên nhà người ta chẳng cần đám phóng viên nhà bọn họ cũng có thể lên trang đầu rồi.

Fan nhà người ta bất kỳ lúc nào cũng có thể đưa sao nhà mình lên hạng nhất.

…

Tiến vào hội trường, có nhiều người tiến lên chào hỏi Thời Sênh, đạo diễn các đoàn làm phim, biên kịch, nhà đầu tư.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người tới vì Cố Trì.

Nhưng vì vẻ mặt của Cố tiểu thiếu gia lạnh lùng khiến cho họ không dám bắt chuyện, chỉ đành hàn huyên với Thời Sênh đôi ba câu.

“Nam thần.” Thanh Khâu chen qua đám người tiến vào.

Thời Sênh giật giật khóe miệng. “… Cô cũng được đề cử giải thưởng đấy à?”

Thanh Khâu hếch cằm, vẻ mặt đầy khinh thường: “Tuy rằng tôi hám giàu nhưng tôi viết cũng rất tốt, được đề cử không phải quá bình thường sao?”

“Đây là người đàn ông của cô à?” Thanh Khâu nhìn Cố Trì đảo một vòng, lấy di động ra, cười tủm tỉm nói: “Nam thần, tới đây, chúng ta chụp chung vài tấm ảnh.”

Đây đều là tiền cả đấy.

Chỉ cần bán đi là có thể có rất nhiều tiền, còn có thể sử dụng vô hạn nữa.

“Cô đủ rồi nha, ảnh chụp của anh nhà tôi không được bán.” Thời

Sênh liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý đồ của Thanh Khâu.

“Keo kiệt.” Thanh Khâu có chút không cam lòng, giơ một ngón tay lên, “Chỉ chụp ghé vào chút chút thôi.”

“Cô cam đoan là sẽ không đem đi bán sao?”

“Được được được, tôi không bán. Tôi chỉ dùng để nhắc nhở mình sau này cũng phải tìm một nam thần đẹp trai thế này để yêu đương, được chưa?”

Thời Sênh bồi một câu, “Sau đó cả ngày chụp ảnh giường chiếu đem bán à?”

Thanh Khâu thẹn thùng mắng, “Cô nói cái gì thế hả?”

Thật sự là cảm thấy bi ai thay cho người đàn ông của cô gái này.

Thanh Khâu này nhìn hành vi cử chỉ rõ ràng là cô gái con nhà gia giáo, hơn nữa tiền kiếm được cũng không ít, nhưng không hiểu sao cả ngày trong mắt chỉ có tiền, tiền, tiền.

Nhắc tới tiền liền sáng mắt.

Không có tiền không cần nói chuyện.

“Đến đến, chụp đẹp vào nhé!” Thanh Khâu đưa điện thoại di động cho Thời Sênh, sau đó đi tới bên cạnh Cố Trì.

Thời Sênh bất đắc dĩ lắc đầu, thấy Cố Trì không phản đối mới chụp cho hai bọn họ một tấm.

Thanh Khâu cầm điện thoại xem ảnh rồi hớn hở chạy đi.

Thời Sênh: “…”

Cô còn chưa kịp tỉnh táo, Thanh Khâu lại lăn về, tự động đứng bên cô giơ điện thoại selfie một tấm rồi lại lập tức chạy biến.

Thời Sênh: “…”

“Trước đó chẳng phải nói ổn rồi sao? Sao đến bây giờ lại nháo lên rồi?” Vài nhân viên công tác vội vàng chạy qua người Thời Sênh.

Thời Sênh nhanh chóng nghe thấy có tiếng người thảo luận.

Vì vấn đề thứ tự xuất hiện trên thảm đỏ nên Mạnh Thi Nhiên đang gây sự với ban tổ chức.

Mạnh Thi Nhiên chính là cô gái từng tranh phòng khách sạn với nữ chính đại nhân.

Cô gái này một năm nay luôn bận bịu quay phim, không có thời gian tìm nữ chính cho ăn hành.

Hiện tại gặp gỡ ở đây, khẳng định là sẽ làm hết phận sự tìm ngược của mình.

Thời Sênh nghe nói cuối cùng Tô Mộ Viễn ra mặt, Mạnh Thi Nhiên mới chịu yên tĩnh.

Nhưng vẫn phải xuất hiện trước Ôn Kiều.

Cái này còn chưa xong, lúc Ôn Kiều đi làm thảm đỏ lại gặp phải fan điên cuồng.

Nghe nói đai váy cũng bị kéo xuống.

Đợi bữa tiệc chính thức bắt đầu, Tô Mộ Viễn mới mang theo nữ chính đi vào hội trường.

Cũng may vì ánh đèn đều tập trung hết lên sân khấu nên không ai chú ý tới bọn họ.

"… Cuối cùng, ai sẽ giành được đề cử nữ diễn viên mới xuất sắc nhất đây? Tiểu Khải Ca, sao anh có thể nhìn lén được, mau cho tôi xem là ai đi." Thanh âm của MC xuyên qua micro truyền khắp hội trường.

"Em cứ từ từ, anh cũng không thể mang người giật giải thưởng này chạy được đâu mà."

Chọc cười mọi người một trận, cuối cùng MC đi vào chính đề, "… Năm nay, danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc nhất chính là… Ôn Kiều."

Màn hình lớn phía sau lập tức nhảy ra ảnh chụp của Ôn Kiều, có ảnh trong phim, cũng có ảnh nghệ thuật.

Ánh đèn chiếu tới người Ôn Kiều, Ôn Kiều cảm kích cúi đầu, đi lên sân khấu.

MC nhường lại sân khấu cho Ôn Kiều.

Ôn Kiều nói ngắn gọn chút cảm nghĩ của mình khi nhận được giải thưởng này, nói rất ngắn gọn, cũng không lộ ra vẻ thất thố khi đoạt được giải thưởng như những nghệ sĩ khác, từ đầu tới cuối đều bày ra vẻ mặt bình tĩnh.

"Tốt rồi, tiếp theo chính là giải thưởng dành cho biên kịch xuất sắc

nhất…”

Không có bất ngờ gì xảy ra, biên kịch hám tiền Thanh Khâu giành được giải thưởng này.

“Cuối cùng, chính là vòng nguyệt quế dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của chúng ta. Không biết năm nay hoa sẽ rơi vào nhà ai, thật chờ mong… Để tôi xem là ai nhé…”

Người chủ trì lấy ra một phong bì, trước sự nín thở chờ đợi của mọi người, chậm rãi mở ra.

“… Ảnh hậu của năm nay chính là…”

Chương 529: Ảnh hậu hạng nhất (38)

Mạnh Thi Nhiên.”

Dưới sân khấu im phăng phắc trong vài giây, tầm mắt của không ít người vẫn đang dừng trên người Thời Sênh.

Tất cả mọi người đều nghĩ sẽ là Thời Sênh, kết quả lại là Mạnh Thi Nhiên.

“Bộp bộp bộp…” Vài giây sau, tiếng vỗ tay như thủy triều ào ào vang lên.

Mặt Mạnh Thi Nhiên vốn dĩ còn đang rất khó coi, lúc này liền làm một nụ cười duyên dáng đứng lên.

Cố Trì nắm lấy tay Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu mỉm cười nhẹ với hắn, có một camera vừa vặn bắt được hình ảnh này. Fan của cô còn đang rất bất bình, thấy cảnh này lập tức lại sôi trào.

Trái tim, nháy mắt tung đầy trên màn hình.

Nam thần có hấp dẫn của nam thần, một giây thôi cũng có thể giết được người.

Một giải thưởng Kim Hoa thôi, có tính là gì chứ?

Mục tiêu của nam thần nhà chúng ta chính là giải Oscar.

Oscar +1

Nam thần cố lên, chúng em vĩnh viễn yêu chị.

Lễ trao giải kết thúc, người trong hội trường chậm rãi đi ra ngoài, ở bên ngoài sẽ nhận phỏng vấn của phóng viên nữa.

Bình thường chỉ có người đoạt giải mới đi cửa chính ra ngoài, những người khác đều lựa chọn đi cửa sau.

Thế nên khi Thời Sênh và Cố Trì đều xuất hiện ở cửa chính, ánh mắt của phóng viên đều tập trung vào họ.

“Xin hỏi Lam tiểu thư, cô và Cố tiên sinh khi nào sẽ cử hành hôn lễ?”

“Xin hỏi Lam tiểu thư, tại sao cô lại lựa chọn ở bên Cố tiên sinh?”

“Lam tiểu thư, xin hỏi…”

Đủ mọi vấn đề hỗn tạp, có ý tốt cũng có ý muốn chọc gậy bánh xe.

Thời Sênh không muốn trả lời vấn đề của mấy người này, dưới sự hộ tống của đoàn bảo an, nhanh chóng ra ngoài.

Nhưng đột nhiên, Cố Trì lại cầm lấy micro của một phóng viên, toàn bộ đám phóng viên khác đều yên lặng.

“Tôi và Lam Thâm sẽ tổ chức hôn lễ vào cuối năm nay, cảm ơn mọi người đã quan tâm.” Cố Trì nói xong liền trả lại micro cho phóng viên kia, che chở Thời Sênh ra ngoài.

Lúc đi ngang qua chúng fan, Thời Sênh và Cố Trì lại dừng lại. Một đám phóng viên nhìn fan và Thời Sênh nói chuyện rất vui vẻ với ánh mắt quỷ dị.

Bọn họ còn không bằng một đám fan sao?

Không đúng, vừa rồi Cố Trì nói cái gì ấy nhỉ?

Cuối năm nay họ sẽ tổ chức lễ cưới?

“Nam thần, nam thần, có thể ký tên cho em không?” Một fan đỏ mặt đưa ra yêu cầu.

“Được chứ, ký vào đâu?”

Fan nhỏ chỉ vào áo mình.

Thời Sênh nhận lấy cái bút, ký tên mình lên áo của fan.

“Đến đây, từng người một thôi.”

Vì không có thời gian quy định phải rời khỏi đây trong bao lâu nên Thời Sênh ở lại ký tên cho từng người một.

Cũng may là người tới đây không nhiều, nếu không có lẽ cô phải ký đến gãy tay.

Ký xong, lại tới chụp ảnh chung, có cái một mình Thời Sênh, có cái chụp chung cả Thời Sênh và Cố Trì.

Cuối cùng, mọi người cùng chụp chung một bức ảnh.

“Được rồi, không còn sớm nữa, mọi người mau về nhà đi, trên

đường về cẩn thận một chút.”

Thời Sênh ôm một đống lễ vật vẫy vẫy tay với họ rồi ra về.

Nhóm fan lưu luyến không nỡ rời đi.

“Nam thần đẹp trai quá, còn dịu dàng như vậy, nếu tôi là con trai thì tốt rồi.”

“Cố nam thần hạnh phúc quá!”

“Ừ, đúng thế, chắc chắn kiếp trước Cố nam thần đã cứu cả dải ngân hà.”

“Ít nhất phải là cả vũ trụ.”

“Mình phải về khoe chữ ký và ảnh chụp chung với nam thần mới được, ha ha ha ha, cho mấy đứa không đi ghen chết.”

“Mình cũng thế.”

…

Tin tức lớn nhất ở lễ trao giải Kim Hoa là gì?

Không phải là ai dành được ngôi ảnh hậu.

Mà là tin tức Cố Trì và Lam Thâm sắp kết hôn.

Hai người ngược cẩu quá mức còn chưa tính, giờ lại còn chuẩn bị kết hôn nữa.

Nghệ sĩ luôn lựa chọn kết hôn muộn, như thế mới có thể lấy lòng

người hâm mộ.

Nhưng sau khi tin tức Thời Sênh và Cố Trì sắp kết hôn được tung ra, fan của cô không hề giảm mà còn có xu hướng tăng lên.

Người người đều tỏ ra căm hận tới xương tủy, có còn cho người ta sống nữa hay không?

Trên mạng lại lần nữa nổi lên nghi ngờ về giải thưởng Kim Hoa năm nay.

Sao nam thần của họ không phải ảnh hậu?

Vì sao?

Chắc chắn có mờ ám!

Chắc chắn sự thật đã bị tấm màn đen che phủ!

Ban tổ chức giải thưởng Kim Hoa nhanh chóng giải thích, ý là đây là giải thưởng mà ban giám khảo phải bình chọn trên rất nhiều mặt mới bình bầu ra được.

Tất nhiên fan không tin, bắt đầu đưa ra những lời bình luận.

Chuyện này còn chưa hạ nhiệt, trên tạp chí điện ảnh lại đột nhiên nhảy ra một danh sách đề cử giải thưởng Oscar năm nay.

Tên của “Nắng gắt” và Thời Sênh đều có trong đó.

Fan lại nổ tung lần nữa.

Không có giải Kim Hoa, chúng ta còn có giải Oscar.

Nam thần của bọn họ là số 1.

Thời Sênh cũng nhận được tin tức này từ Trần Nguyên.

Cho dù lần này cô không được danh hiệu ảnh hậu trong nước nhưng làng giải trí quốc tế lại mở cửa với cô.

“Thâm Thâm, chị sắp không theo kịp tiết tấu của em rồi, em chỉ cần một phút cũng có thể lên trời ngay được.” Cuối cùng, Trần Nguyên oán giận kết luận một câu rồi quyết định đi nạp điện cho chính mình.

Trần Nguyên giao toàn bộ nghệ sĩ trong tay mình cho người khác, chuyên tâm dẫn dắt Thời Sênh.

Mọi chuyện chị đều tự thân làm bởi chị đang cố gắng đạt tới cảnh giới một lời không hợp liền lên trời, à nhầm, liền có thể trở mặt với cấp trên.

Nhưng mà Trần Nguyên ngàn phòng vạn phòng cũng không ngăn được nghệ sĩ của mình cứ dăm ba ngày lại leo lên top bình luận đứng một lần rất đều đặn.

Fan trên mạng đều đặt cho cô biệt danh: Nam thần nhận thầu toàn bộ top search.

…

Phim truyền hình về thời kỳ dân quốc do Thời Sênh đầu tư đã được phát sóng.

Mấy tập đầu, người khen ngợi không ít, nhưng về sau, người xem càng ngày càng cảm thấy không đúng.

Rốt cuộc trong phim này ai mới là nữ chính vậy?

Sao nữ phụ còn diễn nhiều hơn cả nữ chính thế này?

Nam chính làm sao thế?

Nữ chính bị bắt nạt thành thế kia mà cũng không đứng ra bênh vực?

Nữ phụ không phải dịu dàng, tốt bụng sao? Sao nhìn lại thấy không đúng tí nào?

Tuy rằng diễn nhìn rõ là dịu dàng, hiền huệ, nhưng lại làm cho khán giả có cảm giác khí thế bức người.

Nữ chính nhận được đồng tình, nam chính bị ghét bỏ, nữ phụ bị ăn chửi.

Ôn Kiều xem bình luận trên mạng, cười tự giễu: “Em không ngờ đây là thâm ý khi cô ta cho em thêm diễn nhiều như thế.”

Ôn Kiều được thêm diễn rất nhiều, nhưng trên cơ bản chỉ là nói mấy câu hoặc làm mấy động tác, mới nhìn thì chẳng có gì, nhưng xem liên tục sẽ khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Người đàn ông bên cạnh Ôn Kiều hơi ngẩng đầu: “Đưa vào tay cô ta, thế này cũng không tính là dọa người.”

Ôn Kiều nhìn Tô Mộ Viễn, biểu tình khó chịu, “Ý anh là em không bằng cô ta?”

Tô Mộ Viễn nghĩ nghĩ liền gật đầu.

Nháy mắt, Ôn Kiều nổi lên một cỗ không cam lòng, rồi sẽ có ngày cô ta còn siêu việt hơn cả Lam Thâm.

Lam Thâm, chờ xem.

Bởi vì bộ phim này nhận được bình luận kém nên một ít dự án tính mời Ôn Kiều bắt đầu khéo léo từ chối.

Tô Mộ Viễn phải sử dụng tài nguyên của công ty mới có thể giúp Ôn Kiều giữ lại một vài mối.

Nhưng nội dung hoàn toàn không được như Ôn Kiều muốn.

Nhưng nếu không nhận thì đừng mong đóng phim gì nữa.

Chấm dứt một ngày công tác, Ôn Kiều lê tấm thân mệt nhọc về nghỉ ngơi.

Cửa thang máy vừa mở ra, người bên trong khiến Ôn Kiều phải ngẩn người.

“Ôn Kiều, đã lâu không gặp.” Giang Bách Vũ đi từ trong thang máy ra, cười cực kỳ nho nhã.

Đối với tên khốn làm hại đời mình ở kiếp trước này, Ôn Kiều tất nhiên không có hảo cảm gì.

Cũng chỉ có thể trách cô ta đời trước mắt mù nên mới thích kẻ như hắn.

Ôn Kiều lạnh mặt đáp, “Giang tiên sinh, vui lòng cho tôi qua.”

“Ôn Kiều.” Giang Bách Vũ ngăn cô ta lại, trên mặt bày ra vẻ thâm

tình, “Không cần tỏ ra xa lạ như thế chứ? Tốt xấu gì chúng ta cũng đã cùng nhau diễn chung, cũng coi như là bạn bè đi.”

Ôn Kiều vòng qua Giang Bách Vũ định bước vào, nhưng thân mình cao lớn của Giang Bách Vũ đã chắn trước thang máy, “Ôn Kiều, tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm.”

Chương 530: Ảnh hậu hạng nhất (39)

“Ôn Kiều, em không nên giải thích một chút sao?” Tô Mộ Viễn vứt một tờ báo xuống trước mặt Ôn Kiều.

Trên báo, Ôn Kiều và Giang Bách Vũ đang ôm nhau với tư thế ái muội.

Ôn Kiều cau mày giải thích, “Em chỉ cùng hắn ăn một bữa cơm mà thôi.”

“Cái này mà gọi là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi sao?” Tô Mộ Viễn chỉ trang báo, đáy mắt tràn đầy lửa giận.

“Anh không tin thì thôi.”

“A…” Tô Mộ Viễn cười lạnh một tiếng, “Đi ra ngoài.”

Ôn Kiều há miệng thở dốc, cũng không tiếp tục giải thích nữa mà đứng thẳng người, nhanh chóng rời đi.

Chuyện xấu của Ôn Kiều và Giang Bách Vũ lập tức lên hẳn trang đầu.

Giang Bách Vũ là người rất nhiều scandal xấu, nhưng Ôn Kiều thì không, cô ta là nghệ sĩ có quan hệ với Tô Mộ Viễn.

Chuyện ái muội của hai người này đột nhiên bị truyền ra như thế liền rất được người ta chú ý.

Một thời gian sau đó, scandal giữa Giang Bách Vũ và Ôn Kiều liên tục truyền ra.

Cho dù Ôn Kiều có tránh đi thì Giang Bách Vũ vẫn tìm được cơ hội để dây dưa cùng cô ta.

Bởi vì Giang Bách Vũ chen một chân vào nên quan hệ giữa Ôn Kiều và Tô Mộ Viễn lập tức đóng băng.

Tô Mộ Viễn cắt đứt mọi tài nguyên của cô ta.

Thậm chí còn âm thầm phong sát Ôn Kiều.

Ôn Kiều không phải giữa đường bị người cướp vai diễn thì cũng là đối tác đột nhiên đổi ý ngay trước khi ký hợp đồng.

Ôn Kiều tức giận cực kỳ, hằm hằm đi tìm Tô Mộ Viễn.

“Ôn tiểu thư, cô không thể vào…”

Thư ký còn chưa nói xong, Ôn Kiều đã đẩy cửa đi vào.

Cảnh tượng bên trong thật sự chọc người ta mù mắt.

Một cô gái đang ngồi trên đùi Tô Mộ Viễn, ngực nửa lộ ra cọ cọ vào ngực của hắn.

Tay Tô Mộ Viễn đặt trên lưng cô ta, vốn định đẩy cô ta ra, nhưng thấy Ôn Kiều bước vào thì còn kéo cô ta lại sát mình hơn.

Từ góc độ của Ôn Kiều, hai người hình như đang hôn môi.

“Tô tổng, thực xin lỗi.” Thư ký cúi đầu xin lỗi.

“Anh Mộ Viễn, đêm nay đi xem phim với em được không?” Cô gái vùi mặt vào cổ Tô Mộ Viễn làm nũng.

“Ừm.” Tô Mộ Viễn trả lời.

Cô gái lập tức cười duyên, “Vậy em không quấy rầy anh nữa, tối nay em lại tới.”

Cô gái nói xong liền đứng dậy nhưng lại bị Tô Mộ Viễn kéo lại, giam trong lòng.

Vẻ mặt Ôn Kiều cực kỳ kém.

Tô Mộ Viễn ngẩng đầu, ánh mắt lãnh liệt đảo qua cô ta, cuối cùng dừng lại trên người thư ký: “Có chuyện thế này mà cũng không xong, qua nhân sự lĩnh lương rồi cút.”

Sắc mặt thư ký trắng bệch.

“Còn không đi?”

Thư ký cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn Ôn Kiều một cái, đều là tại con đàn bà này.

Cô ta vất vả lắm mới ngồi vào được vị trí này, kết quả còn chưa làm được một tháng đã bị sa thải.

“Cô ấy không làm sai chuyện gì, là tôi tự mình xông vào, đừng đuổi cô ấy.” Ôn Kiều giữ thư ký đang định đi lại.

Tô Mộ Viễn cười lạnh, “Ôn Kiều, cô nghĩ cô là ai?”

Sắc mặt thư ký càng trắng, giật tay ra khỏi tay Ôn Kiều, chạy ra ngoài.

“Tô Mộ Viễn, anh…”

“Ở công ty thì hãy gọi tôi là Tô tổng…” Tô Mộ Viễn nghịch nghịch lọn tóc xoăn của cô gái kia, ngắt lời Ôn Kiều.

Cô gái nằm dựa trên bờ vai Tô Mộ Viễn, ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu Ôn Kiều không ngừng.

Ôn Kiều hít sâu một hơi, “Tô tổng, vì sao anh lại cho nghệ sĩ khác thay chân tôi?”

“Cô đang chất vấn tôi ư?” Âm điệu của Tô Mộ Viễn còn lạnh hơn lúc nãy.

Ôn Kiều cố gắng không nhìn cô gái trong lòng Tô Mộ Viễn, “Tôi chỉ muốn biết lý do.”

“Lý do?” Tô Mộ Viễn nỉ non một tiếng, đầu ngón tay xoa xoa vành tai cô gái kia, “Bởi vì cô diễn không tốt, không biết lý do này đã làm Ôn tiểu thư vừa lòng chưa?”

Diễn không tốt…

Gần đây kỹ thuật diễn xuất của cô ta đã rất tăng tiến, tốt hơn đám người mới không biết bao nhiêu lần.

Vậy mà hắn lại nói cô ta diễn không đạt.

Giờ phút này, nếu Ôn Kiều còn không nhận ra là Tô Mộ Viễn cố ý thì

đã uổng cho cô ta sống hai kiếp rồi.

Ôn Kiều không nói lý gì được với Tô Mộ Viễn, ngược lại còn bị hắn và cô gái kia nhét cho một đống thức ăn chó.

Từ trong văn phòng đi ra, hốc mắt Ôn Kiều hơi đỏ. Cô ta trọng sinh lâu thế rồi, lần đầu tiên có loại xúc động muốn khóc.

“Ôn Kiều.” Người đại diện của Ôn Kiều – Phương Lương đi tới.

“Anh Phương.” Ôn Kiều xoay người đi, dụi dụi mắt, “Thực xin lỗi, đã gây phiền toái cho anh rồi.”

Phương Lương vỗ vỗ vai cô ta, “Anh đã nhận giúp em một bộ phim, em đi thử xem.”

“Cảm ơn anh Phương.”

“Đi thôi.” Phương Lương thở dài một tiếng, gần đây vì giúp cô ta tìm phim mà hắn cũng chạy đôn chạy đáo, vất vả lắm mới nhận được một vai.

…

Lúc sự nghiệp của Ôn Kiều rơi xuống vực sâu thì Thời Sênh và Cố Trì mỗi ngày vẫn rắc thức ăn cho chó đều đặn.

Lên đầu đề liên tùng tục.

Hiện tại cô chỉ nhận mấy vai diễn sâu, sống ảo, có bản sắc mà thôi, lúc quay phim cực kỳ nhàn nhã và không có chút áp lực nào.

“Chị Lam, sao chị lại chơi game nữa rồi. Công ty game cho chị bao

nhiêu tiền làm người phát ngôn chứ?” Trợ lý Tiểu Bảo đau đầu nhìn diễn viên nghiện game nhà mình, sao chẳng chú ý hình tượng gì thế này.

Người xung quanh làm việc bận rộn, chỉ có mình cô không làm gì ngồi chồm hỗm ở đây chơi game chẳng khác nào con nhà quê.

Thời Sênh đập chết BOSS cuối, lắc lắc cái di động đã nóng lên của mình, “Không phải còn chưa diễn sao? Em giục cái gì mà giục?”

“Còn phải hóa trang mà chị Lam.” Tiểu Bảo khóc không ra nước mắt.

Chị xem đi, người khác đều đã hóa trang xong hết rồi, mà chị còn chưa thèm thay cả quần áo đấy.

Nói thế, Thời Sênh mới chậm chạp đứng dậy, cầm di động đi về phía phòng hóa trang.

Lúc nhân viên trang điểm giúp cô hóa trang, tầm mắt của cô cũng chưa từng rời khỏi màn hình.

Nhân viên hóa trang vụng trộm chụp ảnh màn hình của cô rồi up lên, thêm một cái biệt danh…

Nam thần ham mê chơi game.

Weibo này rất nhanh bị fan của nam thần phát hiện, lại lập tức lên top search.

Bạn trên mạng A: Nam thần lại chơi game rồi, cầu hỏi nam thần chơi ở sever nào thế?

Bạn trên mạng B: Lần trước thấy nam thần chơi mình cũng chơi,

đáng tiếc đã mãn cấp rồi, không thể đánh quái thăng cấp, chỉ cầu ngẫu nhiên gặp được nam thần mà thôi.

Bạn trên mạng C: Căn cứ vào việc phân tích ảnh chụp thì ID của nam thần chắc chắn là Đưa Mi Thăng Thiên, nhưng không biết đang ở sever nào.

Bạn trên mạng D: Chắc là sever Thượng Thiện Thủy, tôi biết người trong tổ đội cô ấy.

Sau khi qua phân tích của vô số cao thủ trên mạng, sever Thượng Thiện Thủy bị vô số người chơi đăng nhập vào khiến cho toàn bộ các map đều lag giật dữ dội, còn có người bị văng tài khoản luôn.

Sever nháy mắt bị người ta vây công.

Thời Sênh không để tự động xin bạn tốt, nên sau khi cô quay xong một cảnh, đăng nhập lại trò chơi, thấy 99+ người chơi xin làm bạn bè thì đần mặt ra.

Chỉ quay một cảnh mà thôi, sao lại nhiều người thêm bạn thế này?

Sau đó nhìn kênh thế giới, Thời Sênh liền hiểu ra.

Fan của cô đã tấn công cả vào trong game rồi.

Công ty game mà không cho cô làm người phát ngôn của game này thì đúng là phí của trời.

Thời Sênh cực kỳ không ngờ, ngay ngày hôm sau, công ty game lập tức tìm tới cửa, ký hợp đồng mời cô đóng quảng cáo cho chức nghiệp mới sắp mở ra trong game.

Thời Sênh không nhận lời làm người phát ngôn của chức nghiệp mới, chỉ nhận quảng cáo.

Không biết từ đâu tung ra đủ các truyền kỳ về chuyện Thời Sênh chơi game khi quay phim, lập tức có người đã đem những tình tiết này làm thành một kịch bản quảng cáo.

Cuối cùng trở thành một bộ phim về một cô gái nghiện game tiến vào làng giải trí.

Tên phim là “Cao thủ ở dân gian”.

Chương 531: Ảnh hậu hạng nhất (40)

Từ sau khi bộ phim quảng cáo đó được sản xuất, Thời Sênh lại có một biệt danh mới.

Nam thần nghiện game.

#nam thần lúc quay phim cũng không quên chơi game#

#một ngày quay phim của nam thần nghiện game#

Nhờ có Thời Sênh, trò chơi này vốn không có mấy hấp dẫn lập tức trở nên cực kỳ hot.

Tháng mười hai.

Cuối năm mong chờ rốt cuộc cũng tới.

Bởi vì Thời Sênh và Cố Trì vẫn luôn không công khai thời gian kết hôn nên một đám fan đều tự sướng ở trên mạng, phổ cập khoa học cho nhau, ngày nào thì hợp cưới gả, vân vân…

Một danh sách thật dài được liệt kê ra.

Thời Sênh và Cố Trì kết hôn, nhà họ Cố và Lam Thanh cũng đã bắt tay vào chuẩn bị.

Lam Thanh thật sự không muốn gả em gái bảo bối nhà mình cho Cố Trì lắm.

Vất vả mới nuôi được một bảo bối mập mạp, chính mình còn chưa thưởng thức đủ đã bị một con heo cướp đi rồi.

Tuy rằng con heo này là heo vàng…

Nhưng vẫn rất khó chịu.

Cho nên Lam Thanh liền cố tình làm khó dễ Cố Trì, sính lễ yêu cầu toàn là những thứ độc nhất vô nhị.

Mà Cố Trì chắc sợ Lam Thanh không gả Thời Sênh cho mình nên rất ngoan ngoãn hoàn thành mọi nhiệm vụ mà anh rể giao cho.

Việc sắp xếp lễ cưới, váy cưới, xe hơi, cơ bản chỉ có Cố Trì và Lâm Trạch Nam tự mình hoàn thành.

Mà chuyện mời khách giao cho nhà họ Cố và Lam Thanh.

Nhà họ Lam không có họ hàng gì nên Lam Thanh chỉ mời mấy người bạn làm ăn thân thiết nhất của mình mà thôi.

Đa số khách khứa đều là do nhà họ Cố mời.

Mà trước đó còn phải chụp ảnh cưới nữa.

“Lam tiểu thư, cô đứng trên tảng đá, Cố tiên sinh đứng ở dưới, chút nữa Lam tiểu thư sẽ nhảy từ trên xuống, Cố tiên sinh có thể ôm lấy được không?” Nhiếp ảnh gia chỉ huy Thời Sênh đang mặc váy cưới đứng trên tảng đá, lại quay đầu hỏi Cố Trì.

Cố Trì khẽ gật đầu.

“Được rồi, chuẩn bị.” Nhiếp ảnh gia lầm bầm thêm một câu, “Cho dù ngã một chút cũng không sao.”

Thời Sênh: “…” Dù sao cũng có phải anh ngã đâu.

Tảng đá không cao, nhiếp ảnh gia muốn Thời Sênh nhảy xuống để váy cưới có cảm giác tung bay, phiêu dật.

Cố Trì hơi ngửa đầu, nhìn cô gái đứng đối diện, đôi con mắt xám xịt chậm rãi hiện lên sắc thái.

Cô là cô gái mà hắn muốn.

“Ba, hai, một, nhảy!”

Thời Sênh nhẹ nhàng nhảy, khăn voan tung bay trong gió biển.

Cố Trì mở tay, nhẹ nhàng đón cô vào lòng, khăn voan hạ xuống, trùm lấy đầu hai người, thân ảnh mông lung.

Chân trời phía xa đầy mây trắng, hải âu vờn bay, sóng xô bờ cát, ánh sáng ngập tràn trời đất.

Nhiếp ảnh gia nằm bẹp trên đất, bấm máy liên hồi.

“Được rồi.” Nhiếp ảnh gia đứng lên, “Lam tiểu thư, Cố tiên sinh, chúng ta đổi chỗ khác thôi.”

Cố Trì đặt Thời Sênh xuống đất, thong thả vén khăn voan đang trùm lên đầu hai người ra.

Nhiếp ảnh gia nhìn nhìn một chút, lại cầm máy ảnh chụp điên cuồng một trận.

Hai người này quả thực là người mẫu quá lý tưởng, chỉ là một động tác nhỏ và tùy tiện cũng có thể tạo ra một tác phẩm hoàn mỹ nhất.

Chụp ảnh cưới xong, Thời Sênh mệt đến muốn chết luôn.

Còn mệt hơn cả quay phim.

Về tới nhà, Thời Sênh lao thẳng vào phòng ngủ.

Cố Trì thấy cô đi tắm rồi lên giường thì cũng yên lặng tắm rửa rồi chui vào chăn, ôm Thời Sênh.

“Chúng ta sắp kết hôn rồi.”

“Ừ.”

…

So với chuyện chụp ảnh cưới, chuyện kết hôn còn mệt hơn.

Toàn bộ quá trình, Thời Sênh phải đổi tới tận năm bộ lễ phục.

Lại còn phải ứng phó với bao nhiêu lời chúc tụng, nếu không có Cố Hạo và Lam Thanh chống đỡ, e rằng hai người đến tối cũng không thể về được.

Cố Trì không muốn chuyển nhà nên hai người vẫn ở tại căn hộ của Cố Trì. Sau khi được người của nhà họ Cố trang trí lại thì nhìn căn nhà rực rỡ, vui mắt hẳn lên.

Thời Sênh đá giày cao gót, chân trần giẫm lên nền đá hoa lạnh lẽo, thở phào một tiếng thoải mái.

“Lạnh quá!” Cố Trì đi tới bên cạnh Thời Sênh, ôm cô vào lòng.

Thời Sênh cũng ôm cổ hắn, lập tức nhỏm người lên hôn.

Cố Trì dừng một chút, ánh mắt hơi né tránh.

“Em có đói không?” Hắn đặt Thời Sênh lên sô pha.

“Đói.” Thời Sênh gật đầu, đôi mắt bình tĩnh như đang gợn sóng.

Cố Trì cúi đầu: “Anh làm cho em cái gì đó ăn, đợi một chút.”

Thời Sênh nắm lấy tay Cố Trì: “Nhưng em muốn…”

Cô quỳ gối trên sô pha, tay kia chậm rãi bò lên ngực Cố Trì.

Tim Cố Trì đập rất nhanh, tai nóng lên.

Hai tay Thời Sênh đặt lên vai hắn, từ trên sô pha nhảy bổ lên người hắn, hai chân quặp chặt lấy eo Cố Trì: “Em muốn ăn anh.”

“Thâm Thâm…”

“Chúng ta đã kết hôn rồi.”

Hơi thở Cố Trì rối loạn, đầu tiên hôn Thời Sênh rất cẩn thận, sau đó mới chậm rãi xâm nhập, hơi thở của hai người đan vào nhau, cả phòng ngập tràn xuân sắc.

…

Cố Trì ôm Thời Sênh ngồi trong chăn nhìn ra cửa sổ.

“Tuyết rơi rồi.” Thời Sênh vươn tay đặt lên cửa kính lạnh như băng.

Bên ngoài tuyết rải như lông ngỗng.

Cố Trì ôm chặt lấy Thời Sênh, hắn trầm mặc trong chốc lát, thanh âm sau cơn hoan ái còn có chút khàn khàn. “Mùa đông thứ hai rồi.”

Cô ở bên hắn đã được hai mùa đông.

Cố Trì khẽ cắn lên cổ cô một chút: “Anh sẽ đi cùng em hết cuộc đời, mỗi xuân hạ, mỗi thu đông.”

Thời Sênh rụt rụt cổ, sao con hàng này lại thích cắn cô như thế chứ?

Thời Sênh xoay người, ngồi vào lòng hắn, “Ngủ không được rồi, tới một lần nữa nhé?”

Cố Trì nhìn cô chằm chằm mấy giây, đột nhiên ôm cô, nhét vào trong chăn, “Ngủ.”

Thời Sênh: “…”

Làm gì có một đêm bảy lần chứ?

“Cố Trì…”

“Cố tổng?”

“Cố tiên sinh?”

Cố Trì nắm chặt bàn tay Thời Sênh đang bò loạn trên người hắn, “Ngày mai.”

Đây là lần đầu tiên của cô, hắn không muốn làm cô bị thương.

Quả thật Thời Sênh cũng rất mệt, cô chỉ muốn trêu chọc Cố Trì một chút. Cố Trì lại không cho cô nghịch ngợm, chỉ đành rúc trong lòng hắn, không bao lâu sau liền ngủ quên luôn.

Tinh thần Cố Trì rất tỉnh táo, cứ nhìn Thời Sênh chằm chằm tới gần sáng mới ngủ được.

…

Thời Sênh không nhận được giải thưởng Oscar, nhưng cánh cửa của làng giải trí quốc tế cũng đã mở ra với cô.

Phim quốc tế chẳng những cần kỹ thuật diễn mà còn cần phải có khả năng diễn các vai hành động.

Thời Sênh là phần tử ưa bạo lực, có thể nói làng giải trí quốc tế chính là nơi thích hợp nhất với cô.

Bộ phim đầu tiên của cô tuy rằng cô không phải nhân vật chính, nhưng lại nhận được không ít lời khen ngợi từ dư luận thế giới.

Mọi cảnh hành động đều là cô tự mình diễn, cô gái nhỏ nhắn có được một thân giá trị vũ lực cực cao, lên phim nhìn cực kỳ phi thường.

Nhưng nhân duyên của Thời Sênh cũng không được tốt lắm.

Ngay cả đạo diễn, biên kịch đều dám đánh, người trong đoàn làm phim bị cô mắng không ít, cô không quan tâm là tai to mặt lớn hay kẻ có tiền, chỉ cần chọc tới cô liền lập tức ăn đòn.

Quan trọng nhất là cô còn chẳng quan tâm sự bình xét của người khác.

Mà mấy em gái có bộ dạng đáng yêu, tính cách dịu dàng, nói chuyện dễ nghe lại được cô đặc biệt chăm sóc, bảo vệ.

Đám em gái yêu diễm, ở trong mắt đàn ông là vưu vật lại bị cô chỉnh cho tả tơi.

Đương nhiên, nếu người ta không chọc tới cô thì căn bản sẽ chẳng xảy ra chuyện gì, đại đa số thời gian cô đều chơi game.

Kéo theo một đám con gái trong đoàn làm phim đều đi theo cô chơi đùa.

Cho nên chuyện hằng ngày ở phim trường vẫn là…

Lấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp cầm đầu, vài cô gái khác vây quanh cô, tất cả đều ngồi xổm trên đất, trên tay mỗi người là một cái di động hoặc ipad, âm nhạc của game phát ra như một dàn nhạc giao hưởng điên loạn.

Chương 532: Ảnh hậu hạng nhất (41)

Lúc Thời Sênh đang ngao du ở nước ngoài thì Ôn Kiều lại sống không tốt chút nào.

Giang Bách Vũ quấn lấy cô ta, lấy đủ loại hình thức để tạo scandal cùng Ôn Kiều.

Hơn nữa, Giang Bách Vũ còn quang minh chính đại theo đuổi.

Tất nhiên, điều đó làm cho fan của Giang Bách Vũ không ngừng tới tìm cô ta gây chuyện.

Có fan cực đoan còn gửi cả chuột chết, lưỡi dao tới cho cô ta.

“Chúng ta gặp mặt đi.” Ôn Kiều gọi điện cho Giang Bách Vũ, hôm nay cô ta phải kết thúc với hắn mới được.

“Được, ở đâu?” Thanh âm của Giang Bách Vũ cực kỳ dịu dàng.

Ôn Kiều vừa định nói địa chỉ, nhớ ra bên ngoài toàn là chó săn đang chầu chực, nếu cô ta ra ngoài gặp Giang Bách Vũ thì không biết đám phóng viên này còn xuyên tạc thế nào nữa?

Nghĩ nghĩ, Ôn Kiều chuyển địa chỉ gặp mặt thành ở nhà mình.

Địa chỉ này, ngoại trừ cô ta và người đại diện thì không còn ai biết cả.

Giang Bách Vũ tới rất nhanh.

“Tiểu Kiều, có chuyện gì sao?” Giang Bách Vũ bày ra tư thế như tình thánh, giọng đầy vẻ quan tâm.

Ôn Kiều hít sâu một hơi, đi thẳng vào vấn đề, “Giang tiên sinh, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Tiểu Kiều, anh thích em, anh biết gần đây đã gây ra cho em không ít phiền toái, thực xin lỗi, sau này anh sẽ nói với fan của mình.”

Giang Bách Vũ cực kỳ thành khẩn.

Đời trước, Ôn Kiều bị lừa bởi chính bộ dáng vô hại này của hắn, đương nhiên cô ta cực kỳ không tin tưởng những gì hắn nói.

“Tôi không thích anh, chúng ta không có khả năng. Giang tiên sinh, phiền anh sau này đừng tới quấy rầy tôi nữa, có được không?”

Giang Bách Vũ cúi đầu, trong đáy mắt hiện lên một tia sắc bén, sau đó lại ngẩng đầu, vẻ mặt thâm tình, “Tiểu Kiều, em không thích anh thì thôi, sao em có thể ngăn cản anh thích em được?”

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Ôn Kiều kích động.

Đời trước của cô ta bị hủy hoại trong tay tên khốn này, đời này chẳng lẽ lại tiếp tục để hắn hủy hoại nữa sao?

Giang Bách Vũ tình chân ý thiết, nói: “Tiểu Kiều, theo đuổi ai là quyền của anh, em không thể cướp đoạt cả quyền theo đuổi em đó của anh được.”

Giang Bách Vũ đứng dậy, “Anh đi trước, Tiểu Kiều, anh sẽ không

buông tay.”

Ôn Kiều nhìn theo Giang Bách Vũ, tức giận tới đạp một cước lên xô-pha, vừa vặn đầu ngón chân bị đau khiến cô ta phải kêu lên một tiếng thảm thiết.

Ôn Kiều còn chưa biết phải xử lý tên khốn Giang Bách Vũ kia thế nào thì scandal hắn tới nhà cô lại được truyền ra.

Thậm chí còn có tin hai người ở chung, dù Ôn Kiều có giải thích thế nào thì người ta cũng chỉ cho là cô ta nói dối mà thôi.

Lúc này, lại có người trên mạng đứng ra thanh minh rằng ngoại trừ scandal với Ôn Kiều thì Giang Bách Vũ chưa từng có chuyện gì với các ngôi sao nữ khác.

Nhất thời, mọi người phân vân không biết có phải hai người này yêu nhau thực hay không?

Đáy lòng Ôn Kiều tràn đầy hoảng sợ, tình huống hiện tại đã phát triển giống hệt như kiếp trước rồi.

Dù cô ta trọng sinh nhưng chẳng lẽ vẫn không thoát khỏi tên khốn Giang Bách Vũ này sao?

…

Lúc Thời Sênh về nước thì vừa hay nghe được tin Tô Mộ Viễn sắp đính hôn.

Mỗi vị nam chính đều sẽ có một vị hôn thê do gia đình sắp xếp.

Tô Mộ Viễn cũng không ngoại lệ.

Ngày đính hôn, nam chính mất tích một cách ly kỳ, bỏ lại một mình vị hôn thê ở lại bữa tiệc.

Nam chính đi đâu?

Nam chính vội vàng lên đường, đương nhiên không phải hắn đi tham dự lễ đính hôn mà là đi cứu nữ chính.

Trước khi lễ đính hôn diễn ra, Ôn Kiều gọi điện thoại cầu cứu Tô Mộ Viễn.

Lúc này đúng vào giờ cao điểm, ở đoạn đường nào cũng xảy ra kẹt xe.

Tô Mộ Viễn lo lắng bấm còi nhưng hàng dài xe cộ phía trước chẳng có chút động tĩnh nào.

Hắn không ngừng nhìn thời gian, ngón tay phiền chán mà gõ lên vô lăng, cuối cùng bỏ lại xe luôn.

…

“Cẩn thận.” Cố Trì đứng ở dưới một bức tường, giang tay ra, cau mày nhắc nhở người bên trên.

Thời Sênh từ trên tường nhảy xuống. “Sao em có thể bị thương dễ thế được?”

“Anh không muốn em bị thương một chút nào dù là nhỏ nhất.” Cố Trì vỗ vỗ bụi trên lưng cô, giọng điệu nghiêm túc.

Thời Sênh giơ tay đầu hàng.

Đừng thả thính người ta nữa đi.

Sau lưng cô, lại có thêm vài người nhảy xuống, đủ mọi màu tóc lòe loẹt, trong đó có một người tiến lên trước lấy lòng Thời Sênh. “Chị dâu, đã làm tốt rồi, bọn họ đã mang theo người rời đi.”

Thời Sênh gật đầu, lấy từ trong túi ra một ít tiền, “Cầm lấy một ít trước, còn lại đòi Lâm Trạch Nam.”

“Chị dâu khách khí, có thể làm việc cho chị dâu là phúc khí của bọn em.” Nói vậy nhưng tốc độ cầm tiền còn nhanh hơn.

“Cố thiếu, chị dâu, bọn em đi trước đây.”

Thời Sênh gật gật đầu.

Chờ họ đi rồi, Cố Trì mới ôm Thời Sênh, chậm rãi mở miệng, “Em muốn làm gì thì cứ phân phó Lâm Trạch Nam một tiếng là được rồi.”

“Em không yên tâm.” Vòng hào quang của nữ chính quá mạnh, để bọn tôm tép đi làm kiểu gì cũng hỏng việc.

Tô Mộ Viễn đính hôn, Ôn Kiều bị người bắt cóc, tình tiết này có trong cốt truyện.

Cô chỉ nhắc nhở người bắt cóc Ôn Kiều một tiếng là có người muốn tìm tới đây, để bọn họ nhanh chóng đổi một vị trí khác, cũng không làm gì cả.

“Về nhà thôi.” Cố Trì xoa tóc cô, đối với những chuyện cô làm, hắn chẳng thắc mắc lấy một chữ.

Giống như cho dù cô có giết người thì hắn cũng có thể giúp cô xử lý sạch sẽ được.

“Cõng em.” Thời Sênh vòng ra sau lưng Cố Trì, ôm lấy cổ hắn.

Cố Trì hơi ngồi xổm xuống, Thời Sênh lập tức nhảy lên lưng hắn, má cọ cọ trên cổ hắn.

Hai người chậm rãi rời khỏi ngõ nhỏ. Ngay sau khi bọn họ rời đi không lâu, một bóng người từ một hướng khác lao ra.

Hắn chống tay lên tường, thở hổn hển hai ngụm, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng chọn một phương hướng mà chạy.

…

#đột nhiên gặp nam thần và Cố nam thần, bị nhét một đống thức ăn chó, tuy rằng thức ăn chó này ăn cũng rất ngon#

#vợ chồng người ta lại ra ngoài ngược chó FA rồi#

#không phải mọi người nên để ý là nam thần đã về nước ư?#

#lâu lâu lại ngược chó FA, nam thần thay lòng đổi dạ rồi, chị không thương bọn em.#

Ảnh Cố Trì cõng Thời Sênh bị người ta chụp được tung lên mạng, cho nên fan trên mạng lại mang theo tâm trạng vừa yêu vừa nhận nuốt một đống thức ăn chó này vào bụng.

Mà Thời Sênh lại đăng lên một ảnh cô chụp lúc quay phim.

#a a a, nam thần có phim mới, đây là phim mà mình chờ mong lâu

lắm rồi, khi nào thì chiếu vậy?#

#ngày 20 tháng 5, ngày đẹp, có ai ở thành phố G muốn đi xem chung không?#

#vì nam thần sẽ bao trọn phòng bán vé. Nam thần, vẫn yêu chị như trước, ở bên chị cả đời.#

#nam thần, vẫn yêu chị như trước, ở bên chị cả đời.#

Thời Sênh quẳng di động sang một bên, bổ nhào lên người Cố Trì, nhanh chóng lột quần áo của hắn.

Cố Trì buông quyển sách trên tay xuống. “Hôm nay ngồi máy bay lâu như thế, không mệt à?”

Thời Sênh không nhịn được bĩu môi, tay lại rất không an phận sờ soạng xuống phía dưới, “Cố tiên sinh, thân thể anh còn thành thực hơn đấy.”

Tai Cố Trì đã đỏ lên, thân mình hơi run lên khi Thời Sênh chạm vào, “Thâm Thâm… Đừng…”

“Đừng cái gì?” Thời Sênh cố ý dựa sát vào Cố Trì, còn cố ý thổi khí vào tai hắn.

“… Đừng như thế.” Sắc mặt Cố Trì đã đỏ lên, hắn muốn đẩy tay Thời Sênh ra.

Thời Sênh trùm chăn lên, Cố Trì không còn khẩn trương như ban nãy nhưng thân mình vẫn cứng đờ.

Hắn động đậy một cách khó chịu, “Thâm Thâm…”

Thời Sênh thuận tay vuốt thêm hai cái, sau đó lại rút tay về, ngang nhiên đi vào phòng tắm, “Em đi tắm đã.”

Cố Trì: “…”

Hắn nhìn chăn, không nhịn được mà thở dài.

Chỉ biết đốt lửa mà không chịu dập lửa.

Chương 533: Ảnh hậu hạng nhất (42)

Hiện tại Ôn Kiều cũng không phải là người không ai biết đến, không ai chú ý như trước nữa.

Video clip vừa bị tung ra, lập tức dân tình sôi trào.

Kết hợp với những ảnh giường chiếu của Ôn Kiều và Tô Mộ Viễn trước đây, Ôn Kiều bị người ta mắng tới không ngóc đầu lên được.

Trong video, nhìn Ôn Kiều rõ ràng cũng không phải bị ép buộc gì mà là tự nguyện.

Vậy mà còn quay cái loại video này, còn tung lên mạng, không phải muốn ăn chửi thì là gì?

Video quá mức rõ ràng nên nhanh chóng bị các trang web xóa đi, đáng tiếc là có xóa thế nào thì cũng đã có rất nhiều người tải về và gửi cho nhau.

Vì thế, video vẫn được lưu truyền với tốc độ chóng mặt.

So với mấy phim 3x trong nước thì Ôn Kiều trong video này càng làm cho người ta sôi trào máu nóng.

Dù sao thì sắc đẹp cũng không kém.

Ba ngày sau, Ôn Kiều mới được tìm thấy, thần trí đã không còn rõ ràng, lúc đưa tới bệnh viện kiểm tra, thử máu thì phát hiện đã dùng

cả thuốc phiện.

Tô Mộ Viễn tới bệnh viện thăm cô ta vài lần, Ôn Kiều vẻ mặt tái nhợt, lạnh lùng, bị nhốt ở một phòng cách ly.

Tô Mộ Viễn đã xem qua video đó nên đã rất bài xích, giờ thái độ của Ôn Kiều còn rất kém, vì thế Tô Mộ Viễn tới thăm vài lần rồi không tới nữa, chỉ phân phó thư ký qua thăm cô ta đều đặn.

Tin tức phản đối cô ta ở bên ngoài nhiều như thác lũ, Ôn Kiều còn không dám mở ti vi hay dùng di động.

“Tiểu Kiều.” Phương Lương đi vào trong phòng bệnh, trong tay còn xách theo hộp cơm.

Bây giờ cũng chỉ có người đại diện Phương Lương này chịu ở lại bên cạnh cô ta mà thôi.

“Anh Phương.” Hốc mắt Ôn Kiều đỏ lên nhưng lại không khóc.

Y tá tới kiểm tra phòng, nhìn ánh mắt cô ta lần nào cũng như thế…

“Khóc đi.” Phương Lương vỗ vỗ vai Ôn Kiều.

Hai chữ này của Phương Lương lập tức phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Ôn Kiều. Đầu tiên cô ta nhỏ giọng khóc nức nở, nhưng càng về sau càng khóc to hơn.

Đời này đáng lẽ cô ta có thể sống trong phong phong quang quang, khiến cho tất cả những tên khốn nạn từng bắt nạt cô ta ở kiếp trước phải trả giá, nhưng tại sao lại biến thành thế này?

Phương Lương ôm Ôn Kiều an ủi, “Tất cả đã qua rồi.”

Bên ngoài phòng bệnh, Tô Mộ Viễn lạnh lùng nhìn vào trong, thư ký đứng ở đằng sau sợ tới mức không dám thở mạnh.

Một phút sau, Tô Mộ Viễn xoay người, khí áp quanh người thấp tới mức không thua gì cái tủ lạnh.

Chờ Ôn Kiều khóc thật đã, Phương Lương bắt đầu nói chính sự, “Tiểu Kiều, em có nhớ rõ hôm ấy đã xảy ra chuyện gì không?”

Ôn Kiều mắt còn đẫm lệ, nghẹn ngào khóc trong chốc lát rồi mới bật ra thanh âm mang theo hận ý, “Là… Giang Bách Vũ.”

Là hắn.

Đời trước hắn hủy hoại cô ta, đời này vẫn như thế.

Phương Lương nhíu mày, “Tiểu Kiều, em chắc chắn chứ?”

Ôn Kiều gật đầu chắc nịch.

Đời trước cô ta đã sống nhiều năm với Giang Bách Vũ như thế, cực kỳ quen thuộc từng thói quen, cử chỉ, giọng điệu của hắn, dù hắn có thay đổi giọng, có che mắt cô ta, nhưng cô ta biết đó chính là Giang Bách Vũ…

“Thật sự không muốn báo cảnh sát ư?” Việc này đã có thể lập án nhưng cô ta lại kiên trì không muốn báo cảnh sát.

Trong mắt Ôn Kiều tràn ngập hận thù, khuôn mặt vặn vẹo, “Nợ em cái gì thì em sẽ tự mình đòi lại.”

Phương Lương bị bộ dáng của Ôn Kiều dọa cho sợ hãi, hắn tìm một

cái cớ rồi rời đi.

Ôn Kiều biết Tô Mộ Viễn vẫn phái người tới thăm mình, nhưng cô ta chưa gặp hắn lần nào.

Lúc cô ta gọi điện thoại cho Tô Mộ Viễn, hắn lại không tới cứu cô ta.

Hôm ấy là lễ đính hôn của hắn, ngẫm lại cũng đúng, sao hắn có thể tới cứu mình được chứ?

Lúc Ôn Kiều bị chuyển đi thì đã lâm vào hôn mê, vì thế cô ta không biết kỳ thực Tô Mộ Viễn có tới cứu mình nhưng cô ta đã không còn ở đó nữa.

Ôn Kiều rất phối hợp với bác sĩ điều trị, vì bị nghiện ma túy, dù tình trạng không quá khó khăn nhưng khi xuất viện cũng đã là ba tháng sau.

Thời gian ở bệnh viện, cô ta hoàn toàn không tiếp nhận tin tức gì ở bên ngoài.

Vừa ra ngoài, vô số tin lập tức bủa vây cô ta.

Ôn Kiều muốn báo thù, cho nên cô ta không buông tha, vẫn cố gắng lăn lộn trong giới giải trí.

Nhưng hiện tại chẳng ai muốn dùng cô ta cả, dám dùng thì toàn là mấy bộ phim thấp kém, không phải mấy phim có nhiều cảnh giường chiếu thì cũng toàn là ăn mặc hở hang.

Ôn Kiều không muốn quay mấy phim như thế nên từ chối.

Cô ta không biết mình có thể tìm ai, lúc lướt danh bạ, nhìn thấy số

của Tô Mộ Viễn, cô ta cắn môi sau đó xóa luôn.

Lại lướt lần nữa, cô ta chỉ tìm được số điện thoại của Triệu Vân An.

Nhưng lúc gọi qua thì chỉ có trợ lý của Triệu Vân An nghe, nói cho cô ta biết Triệu Vân An đang đóng phim ở nước ngoài, không thể nghe điện thoại.

Ôn Kiều cười lạnh, ném điện thoại đi.

Không phải vì hiện tại cô ta nghèo túng nên không muốn nghe sao?

Cô ta cũng xóa số Triệu Vân An không một chút do dự.

Nhưng Ôn Kiều không biết, Triệu Vân An thực sự đang ra nước ngoài quay phim, lúc trợ lý nói cho hắn chuyện cô ta gọi điện thì hắn lập tức gọi lại.

Nhưng vì điện thoại của Ôn Kiều cài chức năng tự động từ chối cuộc gọi với số lạ nên hắn không thể nào gọi được.

Triệu Vân An không gọi được, đành nhờ bạn bè đang ở trong nước tìm Ôn Kiều.

…

Trên người Ôn Kiều cũng không có nhiều tiền, cô ta muốn trả thù Giang Bách Vũ thì không có tiền không được.

Nhưng giờ cô ta không nhận diễn vai nào, lấy đâu ra tiền đây?

Trên vai đủ các loại áp lực, cuối cùng Ôn Kiều đành nhận diễn một bộ phim chất lượng kém.

“Tiếp theo đây là diễn cảnh trên giường, mọi người chuẩn bị đi.” Đạo diễn quát lớn, mọi người lập tức đứng lên.

Trên người Ôn Kiều chỉ mặc bộ quần áo lót, nằm trên giường lớn, nam chính nửa quỳ trên người cô ta.

Trên người họ phủ một cái chăn mỏng màu bạc, che lại những bộ phận trọng yếu.

Nam chính thừa dịp những người đó không chú ý liền âm thầm giữ chặt eo của Ôn Kiều.

Ôn Kiều biến sắc, định đứng dậy nhưng đạo diễn bên kia lại hô bắt đầu.

“Cắt cắt cắt, Ôn Kiều, cô làm sao thế hả, biểu tình đó là như thế nào, các người hiện tại đang làm tình, không phải bị cưỡng gian, lại lần nữa.”

Nam chính luôn thừa dịp máy quay không lia tới để sờ mó Ôn Kiều, Ôn Kiều không thể nào tiến vào trạng thái diễn xuất, lại bị đạo diễn bắt diễn lại lần nữa.

Vất vả lắm mới tiến vào trạng thái, Ôn Kiều đột nhiên cảm thấy tay của nam chính sờ soạng xuống dưới, cực kỳ nhanh nhẹn vén quần lót của cô ta ra, sau đó cầm lấy phân thân tiến vào.

“Đừng nhúc nhích, nơi này nhiều người như thế, cô không muốn bị bọn họ nhìn thấy đấy chứ?” Gã đàn ông nằm trên nói nhỏ bên tai cô ta.

Hốc mắt Ôn Kiều đỏ lên, hung ác trừng mắt với hắn, thân mình run

rẩy.

“Cắt cắt cắt cắt, Ôn Kiều, cô đang làm cái gì thế hả? Cậu ấy là kẻ thù của cô à? Ánh mắt kia của cô là muốn giết cậu ấy à? Chú ý ánh mắt của cô, các bên chuẩn bị, quay lại lần nữa.”

Gã đàn ông ác ý thúc một cái, sắc mặt Ôn Kiều khẽ biến, cắn môi mới không để mình phát ra tiếng rên rỉ.

Chờ đạo diễn hô bắt đầu, động tác của gã đàn ông không bị kiềm chế nữa, lập tức điên cuồng tiến lui trong cơ thể cô ta.

Đạo diễn chỉ nghĩ là Ôn Kiều đã vào trạng thái diễn xuất.

Gã đàn ông không biết đã làm thế này bao nhiêu lần, lúc đổi tư thế cũng không để cho bất kỳ ai nhìn ra vấn đề, chăn bạc vẫn luôn che kín chỗ tư mật của hai người.

Chương 534: Ảnh hậu hạng nhất (42)

Xong cảnh trên giường, lúc thu thập giường chiếu, nhân viên của đoàn làm phim nhìn thấy dấu vết bên trên thì nhất thời biểu tình trở nên khác lạ.

Nhưng cũng chẳng nói gì ra ngoài, đã có rất nhiều nghệ sĩ đã phải chịu thiệt thòi với những cảnh diễn này, vì có thể diễn tiếp nên cũng không nhiều người quá để tâm.

Ôn Kiều không muốn quay tiếp nhưng nếu phá hủy hợp đồng thì phải bồi thường. Cô ta lấy đâu ra tiền mà đền, vì thế chỉ có thể kiên trì quay tiếp.

Sau còn có một cảnh diễn tắm uyên ương nữa, lần này là ở trong bồn tắm lớn.

Bên trong bồn tắm là sữa và cánh hoa, camera không thể nào quay được bất cứ cái gì ở dưới mặt nước, mà tư thế thân mật cũng gợi mở hơn trên giường rất nhiều.

Diễn xong cảnh cuối, Ôn Kiều lập tức rời khỏi đoàn làm phim.

Cô ta đi trên đường một cách không có mục đích, trên đường náo nhiệt càng làm cho lòng cô ta lạnh lẽo từng chặp.

Cô ta nghĩ ông trời cho mình sống lại một lần là cho mình cơ hội báo thù, không nghĩ kết cục lại là thế này.

“A a a, đã bắt đầu rồi, đã sắp bắt đầu rồi.”

Ôn Kiều bị người ta đẩy mấy cái, một đám con gái hấp tấp chạy về một phương hướng.

Ôn Kiều đi tới đó nhìn, đây là một quảng trường, trên quảng trường dựng một sân khấu.

Ôn Kiều đi theo dòng người tới trước sân khấu.

Cô ta nhìn thấy cô gái trên sân khấu với hào quang vạn trượng.

Buổi giao lưu với người hâm mộ của Lam Thâm.

Lam Thâm…

Là người mà cô ta từng thề sẽ siêu việt hơn.

Lúc này, cô ấy đã đứng trên vũ đài quốc tế, trở thành siêu sao cấp quốc tế, đi chỗ nào cũng hấp dẫn ánh mắt của ngàn vạn người.

Còn cô ta thì sao?

Chỉ có thể quay loại phim dơ bẩn và thấp kém kia.

Vì sao sự tình lại biến thành như thế?

Cô ta nhìn người trên sân khấu, lặng lẽ rơi lệ, nhưng nước mắt không hề có hối hận, chỉ có không cam lòng.

Bên tai không ngừng truyền tới thanh âm ồn ào, náo nhiệt.

“Nam thần, nam thần, yêu không có điểm dừng, suốt đời đi theo.”

“Nam thần, nam thần, em yêu anh!”

“A a a! Nam thần nhìn tôi, nam thần dịu dàng quá, lúc cười lên rất đẹp trai.”

Kết thúc buổi gặp gỡ fan, Thời Sênh đầu choáng mắt hoa quay về hậu trường.

Cố Trì chờ cô ở hậu trường, vội vàng đỡ cô.

Thời Sênh an tâm dựa hẳn vào người hắn, “Có anh thật tốt.”

Cũng không cần phải tự đi nữa.

Cố Trì vỗ vỗ lưng cô, chậm rãi nói: “Anh có em mới là may mắn nhất.”

Nhân viên hậu trường nhìn hai người diễn cảnh ái ân, quăng thức ăn chó thì chỉ hận không thể tự chọc mù mắt mình.

Có thể lo lắng cho đám chó FA bọn họ một chút không?

Hội yêu chó sẽ tìm các vị nói chuyện cho mà xem.

Thời Sênh chờ Trần Nguyên và nhân viên hậu trường dọn dẹp xong tất cả mới cùng Cố Trì đi.

Chỉ có hai, ba phóng viên chờ bên ngoài. Vì cũng chỉ chụp được mấy tấm người ta ôm ấp nhau, còn lại chẳng chụp được gì, cho nên những phóng viên thông minh đã sớm rời đi rồi.

Chỉ còn một ít người nhàm chán hoặc thích Thời Sênh là còn ở lại.

Còn có một ít fan đứng chờ cùng nữa.

“Ra rồi, ra rồi, mau mau mau.”

“Đừng để cho đám fan kia chắn ở đằng trước.”

Chỉ cần có fan ở đây thì đám phóng viên bọn họ gần như chẳng có cảm giác tồn tại trước mặt cô nữa.

Nhưng mà fan nhiều hơn phóng viên rất nhiều, bọn họ vẫn bị chen ở vòng ngoài, căn bản không vào được.

Cả đám phóng viên ôm nhau khóc.

“Đó không phải Ôn Kiều sao?” Có phóng viên tinh mắt, nhìn thấy Ôn Kiều đứng ở đằng xa, “Đi, qua nhìn một chút.”

Ôn Kiều thấy có người tiến lại thì xoay người bỏ chạy.

…

#tiểu hoa đán ngày xưa đã tụt dốc tới mức phải đóng nữ chính phim 3x#

Tin tức này nhanh chóng trở thành tin hot số một.

Phóng viên không biết đào ở đâu ra cảnh diễn giường chiếu của cô ta.

Còn phân tích toàn bộ lịch trình của cô ta từ lúc vào nghề tới giờ.

“Tô tổng…” Thư ký cẩn thận nhìn Tô Mộ Viễn.

Tô Mộ Viễn mím môi, một đôi con ngươi lạnh như băng khiến người ta không khỏi lạnh lẽo cả tâm can.

Thư ký nuốt nước bọt, “Đã điều tra chuyện lần trước, là Giang Bách Vũ và Lê tiểu thư ở sau lưng…”

“Chuẩn bị xe.”

“Vâng.”

Tô Mộ Viễn nhìn khu chung cư vừa cũ vừa xập xệ trước mặt, biểu tình thay đổi.

Thư ký cực kỳ căng thẳng, hoàn toàn không đoán được tổng tài nhà mình đang nghĩ cái gì.

Thật lâu sau, Tô Mộ Viễn mới mở cửa xe, đi vào tòa nhà.

Lầu 3, phòng 205.

Cửa phòng cũng không đóng, bên trong loáng thoáng có thanh âm truyền ra.

Cánh tay chuẩn bị đẩy cửa ra của Tô Mộ Viễn cứng đờ. Hắn đen mặt lắng nghe trong chốc lát, xác định thanh âm bên trong là gì liền cười lạnh lẽo.

Thư ký nhìn Tộ Mộ Viễn đi lên chưa được 5 phút đã xuống, đáy lòng tràn đầy nghi hoặc.

Thời gian ngắn như thế, tổng tài đi lên làm gì vậy?

“Về công ty, sau này không cần quan tâm tới cô ta nữa.” Tô Mộ Viễn phân phó cho thư ký một tiếng rồi nhắm mắt không nói chuyện nữa.

Thư ký vội vàng bảo lái xe rời đi, không khỏi liếc mắt lên trên lầu ba một cái, khẽ lắc đầu.

Ba ngày sau, có người phát hiện thi thể Ôn Kiều và Giang Bách Vũ.

Hiện trường có dấu vết vật lộn, nguyên nhân tử vong cần phải điều tra thêm.

Tô Mộ Viễn nghe tin này thì có một chút thất thần.

Ngày đó, nếu hắn đi vào, có phải kết cục sẽ khác không?

Nhưng nghĩ lại, bọn họ trước đó đã có quá nhiều khoảng cách rồi.

…

Thời Sênh sống ở thế giới này tương đối dài, mỗi ngày ngoại trừ yêu đương và rải thức ăn chó, ngẫu nhiên đóng vài bộ phim, lên top search vài ngày thì cũng chẳng có gì để làm.

Thứ duy nhất khiến cho cô phải bận tâm đó là thời gian nghỉ ngơi điên đảo của Cố Trì.

“Đừng xem nữa.” Thời Sênh giật lấy điện thoại trên tay hắn, “Ngủ.”

Cố Trì ôm Thời Sênh cọ cọ, cánh môi chậm rãi chuyển từ cổ cô tìm tới đôi môi.

Hắn nhẹ nhàng cắn vào cái, “Thâm Thâm… Thâm Thâm…”

Thời Sênh bị cắn tới mức cả người nhũn ra, “Chờ một chút, chờ một chút.”

“Sao?”

“Cái kia… Ha ha, hôm nay không tiện lắm.” Thời Sênh xấu hổ.

Cố Trì liếc nhìn bụng dưới của cô một cái, đáy mắt hơi tủi thân. Hắn lại ôm Thời Sênh nhẹ nhàng cọ xát.

Tuy rằng không tiện nhưng Thời Sênh vẫn bị ăn đậu hũ tới mệt, lá gan của Cố Trì giờ còn lớn hơn trước kia nhiều.

Nhưng khi Thời Sênh trêu chọc hắn, hắn vẫn tỏ ra ngượng ngùng.

“Thoải mái không?” Thời Sênh ghé vào lòng Cố Trì, cười hỏi hắn.

Sắc mặt Cố Trì hơi đỏ, dục vọng trong mắt càng ngày càng đậm, nhỏ giọng nói: “Thâm Thâm, nhanh hơn một chút được không?”

“Nhưng tay mỏi.” Thời Sênh dừng tay, trừng mắt ác liệt nói.

Hơi thở Cố Trì dồn dập, hắn chôn mặt trong hõm cổ cô, nói: “Vậy… Bỏ đi.”

Thời Sênh cười phì lên hai tiếng, Phượng Từ nhà cô phải thế này mới đúng.

Thẹn thùng và đáng yêu.

“Ting ting!” Chuông cửa bị ai đó ấn rộn lên.

Cố Trì ôm chặt Thời Sênh, “Không mở cửa cho họ.”

Thời Sênh buồn cười trong lòng, hôn lên mặt hắn mấy cái, “Đừng làm loạn nữa.”

Cố Trì lật người cuốn chặt chăn.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh đi vào buồng sửa sang một hồi mới ra mở cửa.

“Chúc mừng năm mới, bảo bối!” Lam Thanh cầm một bó hoa lớn, tươi cười xông vào.

Sau còn có một hàng dài người của nhà họ Cố.

Thời Sênh: “…”

Cố Trì không thích về nhà, thế nên nhà họ Cố chuyển luôn chiến trường sang bên này.

Hằng năm, cứ tới đêm giao thừa, đám xác sống này sẽ luôn tới quấy rầy cô và Cố Trì.

Thời Sênh thở dài, để bọn họ tiến vào. “Ông, ba, chúc mừng năm mới…”

“Còn anh thì sao?” Lam Thanh không vui, rõ ràng hắn là người đầu tiên chúc mừng cơ mà.

“Anh, chúc mừng năm mới.” Thời Sênh ôm Lam Thanh một chút, cuối cùng Lam Thanh mới chịu vui vẻ, đi vào trong bếp chuẩn bị đồ.

Thời Sênh vào phòng ngủ lôi Cố Trì dậy, để hắn tắm táp một chút rồi

ra ngoài.

Những người lớn thì ngồi trên sô pha, người không có ghế ngồi thì ngồi bệt luôn dưới nền nhà.

Trong phòng khách đều trải thảm nhung, lại có máy sưởi nên ngồi dưới đất cũng không bị lạnh.

Nhưng nếu để người bên ngoài biết, những người ở bên ngoài có thể làm cho trời rung đất chuyển này lại chịu ngồi trên nền nhà ở đây thì chắc sẽ kinh ngạc tới rơi cả hàm.

Chương 535: Cố trì (ngoại truyện)

Bên ngoài cãi nhau ầm ĩ, Cố Trì ở trong WC tắm rửa hết nửa ngày.

Hắn nhìn chằm chằm người trong gương, thử kéo khóe miệng nhếch lên.

Nhưng mà nụ cười đó còn khó nhìn hơn cả khóc.

Cố Trì nhéo nhéo mặt mìn, ánh mắt đầy thất vọng.

Lúc còn nhỏ, hắn phát hiện mình không giống những đứa trẻ khác.

Những đứa bạn đó của hắn hay cười, hay khóc, nhưng hắn thì không.

Hắn không hiểu tại sao chúng nó lại khóc, lại ầm ĩ, cũng không hiểu tại sao chúng nó lại cười.

Thế giới trong mắt hắn chỉ là một mảnh u ám, vắng lặng.

Thậm chí, có đôi khi trong đầu hắn còn nảy sinh ý niệm muốn hủy diệt họ.

Bọn họ dẫn hắn đi gặp rất nhiều bác sĩ, nhưng bác sĩ nào cũng nói giống nhau.

Chẳng có tác dụng gì với hắn cả.

Ánh sáng đầu tiên xuất hiện trong thế giới của hắn chính là cô.

Nhưng cũng không phải cô.

Lam Thâm trong mắt hắn trước đây và Lam Thâm bây giờ không giống nhau.

Hắn còn nhớ lần đầu tiên mình gặp cô ở ngoài đời thực.

Cô ngồi trong xe, vẻ mặt trào phúng, nhưng trong đôi con ngươi lại tràn đầy bình tĩnh, không hề có cảm xúc dư thừa nào.

Lúc ấy, hắn nhìn thấy cô ở trong gara, trong đầu liền xuất hiện một ý nghĩ rất trẻ con.

Hắn đã đập vỡ xe của cô.

Lần thứ hai gặp nhau, cô xuất hiện ngay trong nhà hắn.

Cô hỏi tại sao hắn lại đập vỡ xe của cô?

Cố Trì cũng không hiểu tại sao lúc đó mình chỉ vừa nghĩ như thế liền làm luôn.

Hắn chỉ có thể nghẹn ra được một lý do qua loa để đáp lại câu hỏi của cô.

Hiện tại hắn đã hiểu ra, có lẽ lúc đó là muốn cô chú ý tới mình.

“Cố Trì, anh ở trong đó sinh con đấy à?” Cửa phòng vệ sinh bị đập đập mấy cái.

Cố Trì buông khăn trong tay xuống, ra mở cửa.

Cô mặc áo choàng lông, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn hằn chòng chọc.

Cố Trì hôn lên khắp mặt cô, theo thói quen lại muốn cắn cắn môi cô.

“Hôn cái gì mà hôn, mau ra ngoài đi.”

“Không hôn anh, anh sẽ không ra ngoài.” Cố Trì đột nhiên lên tiếng.

Nói xong hắn mới sửng sốt một chút, rồi nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt trấn định.

Hắn thích cô hôn hắn, cũng thích cô… sờ hắn.

Càng thích cô… nỉ non gọi tên hắn lúc nằm dưới thân hắn.

“Sao anh lại lắm chuyện thế chứ.” Thời Sênh vít cổ hắn xuống, thô lỗ hôn bẹp lên má hắn một ngụm, sau đó không thèm giải thích mà cứ thế kéo hắn ra ngoài.

Cố Trì rất không hài lòng, hắn không muốn hôn ở má.

Cho nên lúc sắp ra tới cửa, Cố Trì lại giữ chặt lấy Thời Sênh, thuận thế ép cô lên cánh cửa, khuôn mặt tuấn tú phóng to trong mắt Thời Sênh.

Chờ đến khi hai người ra ngoài thì đã là mười phút sau.

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn họ vô cùng ái muội, mà Lam Thanh lại rầm rì tách Cố Trì và em gái nhà mình ra.

Cố Trì nhìn phòng khách náo nhiệt, ánh mắt dừng lại trên người Cố

lão gia đang nói chuyện với Thời Sênh.

Lúc này nhìn cô vô cùng ngoan ngoãn, trên mặt là nụ cười nhẹ, hơi cúi đầu, vừa vặn ngăn trở đôi mắt của mình.

Để cho người khác không nhìn thấy cảm xúc chân thật trong mắt cô.

Nhưng hắn biết.

Trong đáy mắt cô không hề có chút cảm xúc nào.

Cảm xúc duy nhất mà hắn có thể nhìn thấy là khi cô nhìn hắn, trong đó có một gợn sóng nhè nhẹ, rất mỏng nhưng cũng rất dịu dàng.

Từng gợn sóng một cứ thế tiến vào tận đáy lòng hắn, làm cho trái tim hắn dần dần mềm đi.

Trong lòng cô, hắn là một sự khác biệt.

Hắn rất vừa lòng.

Thời Sênh dường như nhận thấy được tầm mắt của Cố Trì nên hơi ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao thoa ở không trung.

Thời Sênh quay đầu nói với Cố lão gia một câu gì đó, ông cụ cười mắng rồi vẫy vẫy tay để cô đi.

Hắn nhìn cô đi tới bên cạnh mình.

“Sao thế?”

Cố Trì hơi ngồi dịch vào, ôm eo cô, “Nhớ em.”

“Em ở đây, anh nhớ cái gì chứ?”

Cố Trì dừng một chút, “Mỗi một giây, một phút anh đều sẽ nhớ em.”

Hắn nhớ cô, muốn lúc nào cô cũng ở bên cạnh mình.

Mặc dù chẳng làm gì, chỉ cần ở chung một không gian là đủ.

Thời Sênh ghé sát tai hắn, nói nhỏ: “Anh tán tỉnh em lúc này cũng vô dụng thôi, hôm nay không được.”

Lỗ tai Cố Trì hơi đỏ lên, hắn không hề có ý gì khác.

Sao nàng dâu nhà hắn lúc nào cũng đen tối thế chứ?

“Anh nói hai đứa này, cả ngày dính với nhau mà không thấy chán à, mau bỏ tay ra khỏi người bảo bối nhà anh mau.” Lam Thanh đi tới, kéo Cố Trì dịch ra.

Cố Trì rất tôn trọng ông anh vợ này, ánh mắt hơi hơi nhìn tay Lam Thanh đang đặt trên vai Thời Sênh, sau đó chậm rãi dời tầm mắt.

“Bảo bối, anh nói cho em biết, em đừng quá quan tâm nó. Em nhìn xem, giờ nó đã bị em quan tâm thành cái dạng gì rồi kìa.” Lam Thanh lại bắt đầu lải nhải tẩy não cô em gái.

“Em tình nguyện quan tâm anh ấy.”

“Bảo bối, sao em lại như thế chứ, em ở nhà luôn được yêu chiều.” Cuồng vương yêu chiều em gái Lam Thanh tỏ vẻ bảo bối nhà hắn sinh ra là để được người ta sủng.

“Ừm, anh ấy cũng rất yêu chiều em mà.” Thời Sênh gật đầu cười dài.

Cố Trì không cho cô làm việc nhà, càng không miễn cưỡng cô làm việc gì.

Cho dù ở trên giường, nếu cô kêu ngừng thì hắn cũng sẽ nhẫn nhịn mà dừng lại.

Lam Thanh liền tỏ vẻ “em hết thuốc chữa rồi”.

Thời Sênh vỗ vỗ bả vai Lam Thanh, “Anh, anh nên tìm vợ đi.”

Lam Thanh, “…” Độc thân thì sao, hắn là quý tộc độc thân, hừ.

Tiệc liên hoan bắt đầu khi đồng hồ đếm ngược.

Ba…

Hai…

Một…

Tiếng chuông báo năm mới vang lên.

“Chúc mừng năm mới.”

“Cố Trì, chúc mừng năm mới.” Thời Sênh tiến đến trước mặt hắn, hôn lên mặt hắn một cái.

Cố Trì nghĩ, nếu hắn không gặp được cô…

Liệu giờ này hắn đang làm gì?

Một mình ngồi đóng băng trong phòng, chơi không biết bao nhiêu trò

chơi, nhìn ra ngoài khung cửa sổ đầy bông tuyết.

Đột nhiên hắn thấy sợ hãi, sợ phải quay lại cuộc sống như thế.

Hắn thích sự ấm áp mà cô ấy mang tới cho hắn.

Hiện tại, hắn đã có thể đi ngủ được vào buổi tối.

Nhưng hắn không muốn.

Hắn sợ hãi sau khi thức dậy sẽ không nhìn thấy cô đâu cả.

“A, Cố Trì, lấy quần áo giúp em.” Trong phòng tắm truyền đến âm thanh cắt đứt suy nghĩ của Cố Trì.

Hắn hoàn hồn lại, đám người tới đón giao thừa đã tản đi, chỉ còn một đống hỗn độn.

Hắn chậm rãi đi vào phòng ngủ, lấy quần áo cho Thời Sênh.

Trong phòng tắm đầy hơi nước, thân thể mềm mại của cô trở nên mông lung trong mắt hắn. Cố Trì dù đã nhìn qua rất nhiều lần nhưng vẫn không hỏi đỏ mặt bừng bừng.

Hắn cầm quần áo đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh nhận quần áo, đầu ngón ta lướt qua mu bàn tay hắn, Cố Trì như bị điện giật, vội vàng thu tay, nhanh chóng ra khỏi phòng tắm.

Hắn còn nghe được thanh âm cười khẽ của người ở phía sau.

Cố Trì lên giường, chui vào chăn, cuộn chặt mình.

Đèn phòng ngủ tắt, căn phòng tối om, chỉ có ánh sáng của pháo hoa bên ngoài thỉnh thoảng lóe lên.

Giường hơi lún xuống, cô từ sau lưng hắn tiến lại, hôn hôn lên cổ hắn, thong thả di chuyển xuống dưới.

Ngón tay nhanh nhẹn đẩy áo ngủ của hắn lên, bàn tay vẫn còn hơi ẩm ướt xoa từ trên ngực hắn tiến xuống dưới.

“Thâm Thâm…”

“Sao?” Thời Sênh kéo hắn quay lại, “Không muốn sao?”

“Em?” Không phải là không được sao?

“Lừa anh thôi.”

Cố Trì giờ mới phản ứng lại, hình như phải mấy ngày nữa mới tới thời kỳ sinh lý của cô.

Cố Trì xoay người đặt Thời Sênh dưới thân, cẩn thận hôn cô như đang đối đãi với một món đồ quý giá.

Trong lòng hắn, cô là độc nhất vô nhị.

Anh nguyện cùng em vượt mọi chông ai, coi em như vua.

Cố Trì.

Chương 536: Nhân yêu thù đồ (1)

Thời Sênh trở lại không gian hệ thống, cứ đứng yên tại chỗ rất khác thường.

Hệ thống có chút hồ nghi, ký chủ đang làm gì đây?

"Đóng tất cả các đường dự phòng của Hệ thống."

[Chủ nhân] Chủ nhân lại liên hệ với nó vào lúc này.

Chủ nhân Hệ thống tăng thêm âm lượng, "Nhanh lên!"

Lúc này hệ thống mới bắt đầu vận chuyển, đóng tất cả các đường dự phòng vào.

[Chủ nhân]

Nhưng không ai đáp lại nó.

Đóng tất cả các đường dự phòng, chủ nhân cũng không thể liên hệ với nó...

Hệ thống hơi khó hiểu.

Vừa rồi ký chủ đang làm gì?

Thời Sênh có chút tiếc nuối liếc nhìn màn hình một cái, "Hóa ra người phía sau mi cũng thông minh đấy."

[...] Cảm ơn khích lệ, chủ nhân nhà nó đương nhiên thông minh.

Hệ thống cảm thấy vận hành thật khó khăn, không có chủ nhân ở đây, nó biết làm sao giờ!

Hiển thị dữ liệu thôi!

Tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -200000 (đột phá giới hạn cuối, chúc mừng ký chủ đạt được một phần đại lễ bao)

Giá trị sinh mệnh: 25

Tích lũy: 31000

Cấp bậc nhiệm vụ: B

Cho điểm nhiệm vụ: 78

Nhiệm vụ ẩn: chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn: Không

Đạo cụ: ‘vương miện nữ vương’, ‘Trái tim quỷ vương’,‘ ám dạ’

"Đại lễ bao là cái gì?" Đột phá giới hạn cuối mà cũng có đại lễ bao à?

Không phải là loại bỏ sao?

Hệ thống lại lừa cô!

Không đúng, ở không gian vừa rồi cô có làm gì đâu, vì sao bị trừ nhiều giá trị nhân phẩm như vậy?

[Cô có biết vì cô mà bao nhiêu đôi tình nhân chia tay không?] Bội bạc một người đã đành, cô còn bội bạc cả đám con gái.

"Chuyện này liên quan gì tới ta?"

[Ai bảo cô cứ hơi tí lại rải thức ăn chó.]

Thời Sênh: "..." Được rồi, lại là lỗi của cô.

Màn hình hiển thị một cái lễ bao, tỏa ra ánh sáng bảy màu.

Thời Sênh ấn lên màn hình, lễ bao tự động mở ra.

Bên trên chỉ có hai câu.

Vận may giảm xuống 30%

Nội dung vở kịch bị cắt 50%

Thời Sênh: "..." Này mà là đại lễ cái quỷ gì?

Hệ thống, mi giải thích coi.

[Ký chủ, nhân phẩm của cô đã thành như vậy, còn muốn đại lễ bao gì nữa?] Hệ thống kiêu ngạo hừ một tiếng.

[Chúc mừng ký chủ sắp mở ra ‘hình thức trốn truy sát cấp cao’, mong ký chủ đừng tự tìm đường chết.]

[Kí chủ có cần giảm xóc thời gian không?]

Hình thức trốn truy sát cấp cao là cái gì?

[Giá trị nhân phẩm của ký chủ quá thấp, không thể trả lời]

Kiếm của ông đâu?

[Bắt đầu dịch chuyển...]

...

"Có phải nàng ta sắp chết rồi không?"

"Đừng chủ quan, yêu quái là giảo hoạt nhất."

Mấy thanh niên mặc đạo bào cùng vây quanh một bóng người nằm rạp trên mặt đất.

Là một cô nương.

Xiêm y trên người bị máu tươi nhuộm đỏ, đã không nhận ra màu sắc vốn có.

Xung quanh nàng nằm không ít người, lúc này đều đã mất hết sự sống.

Thời Sênh cảm giác thân thể như bị người kéo, đau đớn như rời ra từng mảnh.

Không khí bốn phía giống đá nặng ngàn cân, đè ép cô.

"Mau, nhân lúc này."

Tiếng xé gió từ phía trước truyền đến, Thời Sênh mơ hồ nhìn thấy vài bóng người hướng lao về phía mình.

Sát khí sắc bén, làm cho Thời Sênh rút kiếm theo bản năng.

"Keng --"

Thiết kiếm ngăn cản binh khí của đối phương, tia lửa văng khắp nơi, chói tai dị thường.

"Thế mà còn có thể phản kháng, mau hỗ trợ!"

Đối phương kêu lên với đám người bên kia.

Tay Thời Sênh dùng sức, linh lực trong cơ thể dồn vào thiết kiếm, binh khí ngăn cản thiết kiếm của cô lập tức bị phá nát, thiết kiếm chém vào bả vai đối phương, chặt đứt một cánh tay hắn.

Thời Sênh lảo đảo đứng lên, thừa dịp người nọ chưa phản ứng kịp, đâm một kiếm vào ngực đối phương.

Đối phương trợn trừng mắt, cảm xúc trong mắt quay cuồng cực nhanh, chỉ giây lát bắt đầu tan rã, thân hình chậm rãi ngã xuống.

Thời Sênh chống thiết kiếm xuống mặt đất, ổn định thân hình. Những người khác bị biến cố này dọa sợ, không dám tiếp tục xông lên.

Linh lực của thế giới này quá dồi dào, cho nên đây hẳn là thế giới tu tiên hoặc huyền huyễn?

Đầu óc Thời Sênh xoay chuyển rất nhanh, ánh mắt đảo quanh bốn phía.

Lúc này đám người vây quanh cô còn ba tên, trang phục giống những người nằm trên mặt đất.

Nơi này là một rừng cây nhỏ, có lẽ đang là mùa thu, lá rụng đầy đất, mang theo mùi mục nát.

Thân thể này của cô đã đến cực hạn, vừa rồi cô chỉ dùng có chút linh lực như vậy, trong cơ thể đã trống rỗng rồi.

Đây là trốn truy sát cấp cao mà Hệ thống nói sao?

Chó má!

"Sư huynh..."

"Đừng hoảng hốt, vừa rồi nàng ta bị thương, lúc này chẳng qua là cố chống cự thôi, chúng ta chờ một chút."

Chờ cái ông nội ngươi.

Thiết kiếm chợt biến lớn, Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm, bay lên trời trong tầm mắt kinh ngạc của ba người.

Bọn họ còn không kịp đuổi theo, một quả cầu nhỏ màu tím rơi từ không trung xuống, rơi chính giữa bọn họ.

"Ầm!"

Rừng cây nhỏ bị nổ ra một cái hố to, bên trong tia chớp tán loạn, thi cốt không còn sót lại gì.

Thời Sênh nằm bò xuống thiết kiếm thở, không muốn cử động cả đầu ngón tay.

...

Thời Sênh không biết mình ngất xỉu đi thế nào. Chờ cô tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối, cô bị đặt trên một thảm cỏ.

Thời Sênh đưa tay sờ hai má...

Từ từ!

Móng vuốt màu trắng này là cái quỷ gì?

Thời Sênh giơ móng vuốt lên nhìn, lông xù mập mạp, lòng bàn tay phấn hồng, rất đáng yêu.

Nhưng tại sao lại ở trên người cô?

Vì sao trên người cô lại có móng vuốt?

Kiếm của lão tử đâu?

"U u u..."

Tiếng thiết kiếm chấn động truyền đến từ phía sau Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng mà thiết kiếm phản chiếu.

Cái quái gì đây?

Thời Sênh thử nâng tay.

Bóng bên trong thiết kiếm cũng nâng tay theo.

Lại nhấc chân.

Bóng dáng cũng nhấc chân theo.

Thời Sênh: "..." Không, nhất định là ảo giác của cô.

Ảo giác.

Thời Sênh nhắm mắt, hít sâu ba cái, mở.

Trong thiết kiếm vẫn là một cục bông tuyết trắng kia, cái đuôi xoã tung như có thể bao trùm cả thân mình nó, đôi con ngươi màu xanh biếc, giống như bảo thạch.

... Hồ ly!

Bản cô nương mà lại biến thành hồ ly.

Một con... cầm thú?

Mẹ nó!

Như thế nào biến trở về đây?

Lúc trước vẫn là người cơ mà.

Bản cô nương muốn biến thành người.

Thời Sênh chưa từng làm cầm thú, không biết biến thân như thế nào.

Nàng giơ móng vuốt lông xù, gãi trái gãi phải, niệm thần chú vài lần cũng không có hiệu quả.

Cho nên, rốt cuộc làm như thế nào để biến thành người?

Cầu giáo trình, cầu tiến công chiếm đóng.

Thời Sênh lăn lộn nửa ngày, phát hiện trong cơ thể mình không có linh khí. Cô suy tư một lát, hẳn là cần linh khí nhỉ?

Vì vậy, vẫn nên hấp thu linh khí trước, bằng không trong chốc lát lại có người lao tới đây, thì cô chỉ có thể bị giết.

Nhưng mà...

Cầm thú hấp thu linh khí như thế nào?

Thời Sênh cảm thấy mình hẳn là phải tiếp thu nội dung cốt truyện trước.

Đúng, đây mới là phương thức chính xác.

Vừa rồi thấy mình biến thành cầm thú nên hốt hoảng quá, quên luôn cả quy luật bình thường.

"Có người đến cứ chém thẳng tay." Thời Sênh phân phó thiết kiếm một tiếng, cuối cùng lại lo lắng thêm một câu, "Chỉ cần là vật sống, chém hết."

Thiết kiếm: "..."

Chương 537: Nhân yêu thù đồ (2)

Nguyên chủ tên là Ngu Y, hòn ngọc quý của tộc trưởng hồ tộc, là một hồ yêu được chào đón nhất trong hồ tộc.

Được mọi người tán tụng, Ngu Y bị nuông chiều thành tính tình bốc đồng.

Rất chướng mắt nam tử hồ tộc, một lòng muốn gả cho một nam yêu thực lực cao cường.

Dần dần, nam tử hồ tộc không vây quanh nàng nữa.

Ngu Y cảm thấy đám hồ yêu đó không xứng với nàng, tự nhiên không thèm để ý.

Mãi đến khi Ngu Y gặp nam chính.

Nam chính Huyền Phong, đại ma đầu bị phong ấn, đầy người sát nghiệt, bị nữ chính ngoài ý muốn thả ra.

Nữ chính cũng là hồ yêu, nhưng mà nàng không thể biến hình, là một con tiểu hồ yêu bị ruồng rẫy ở trong tộc.

Nhưng từ khi gặp Huyền Phong, nữ chính mới bắt đầu nội dung vở kịch, chẳng những biến hình, còn trở thành hồ yêu đẹp nhất trong tộc.

Nhất thời trở thành đối tượng được theo đuổi nhiệt tình trong hồ tộc.

Nhưng bên cạnh nữ chính có nam chính, những người khác tự nhiên không có cơ hội.

Ngu Y thích nam chính, chắc chắn không vui khi nữ chính và nam chính ở bên nhau, cho nên tìm các thủ đoạn muốn chia rẽ hai người, để chiếm lấy nam chính.

Trước khi bị phong ấn, nam chính là đại ma đầu, đã từng giết rất nhiều người và yêu, chắc còn nhiều hơn số cơm Ngu Y từng ăn nhiều.

Nàng quấn lấy hắn như vậy, nam chính tự nhiên không vui, vài lần ra tay đánh Ngu Y trọng thương.

Cô nàng Ngu Y này thật ngốc nghếch, nam chính đối xử với nàng như vậy, nàng lại càng yêu nam chính sâu hơn, đúng là cuồng bị ngược đãi.

Khi nam chính bị người vây đánh, nàng còn đi cứu nam chính, chém giết mở ra con đường sống cho hắn. Nhưng nam chính lại tưởng nữ chính cứu hắn, căn bản không biết lúc ấy Ngu Y trọng thương, còn bị người ta đuổi giết.

Ngu Y bị tiên khí gây thương tích, nhất thời không thể khôi phục, lúc bị người ta vây đánh, trong tình thế cấp bách chợt nhớ tới một truyền thuyết mình từng nghe.

Hồ yêu ăn tim người có khả năng tăng trưởng tu vi.

Vì sống sót, Ngu Y bắt đầu ăn tim người. Thứ đó mà ăn một quả chắc chắn không đủ, cho nên Ngu Y giết không ít người.

Việc này khiến cho nàng bị tông môn chính phái truy nã. Khi bị đuổi giết, gặp nam nữ chính, hai người lại liên thủ với đám người đuổi giết nàng kia, khiến cho nàng không còn đường lui.

Ngu Y chết dưới kiếm tu sĩ. Da lông của nàng, nội đan, yêu cốt, đều bị người lấy đi.

Cuối cùng nam chính cũng biết người cứu hắn lúc trước chính là Ngu Y, nhưng hắn vẫn đáp lại Ngu Y như cũ.

Ngu Y hận nam chính tuyệt tình, rõ ràng là nàng cứu hắn, hắn lại liên hợp với những người đó dồn nàng vào chỗ chết.

Việc này đặt vào ai cũng không thể thông suốt được.

Hết rồi sao? Nội dung cốt truyện đâu? Sao lại chỉ có ký ức?

[Giá trị nhân phẩm của ký chủ quá thấp, không thể gửi nội dung cốt truyện.]

Đùa gì vậy?

Mi lại dám nói không gửi được à?

Hệ thống rất thông minh giả chết.

Dù Thời Sênh ân cần thăm hỏi chủ nhân nó như thế nào, Hệ thống đều duy trì trạng thái giả chết.

Tuy nội dung vở kịch đối với Thời Sênh mà nói cũng không nhiều tác dụng lắm, nhưng Thời Sênh luôn cảm thấy Hệ thống cắt xén đồ của mình, nên trong lòng rất không vui.

Thời Sênh lục lại trí nhớ trong đầu.

Thời gian này, hẳn là lúc Ngu Y cứu nam chính xong, đang bị người đuổi giết, còn chưa tới lúc ăn tim người.

May quá.

Thời Sênh thở phào nhẹ nhõm.

Thời Sênh mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy thiết kiếm chém một bóng đen không biết là thứ gì trên không trung.

Trên mặt đất đã có vài xác chết.

Có con thỏ, chim...

Chỉ cần là sống đều không tránh được kết cục bị chém.

Thời Sênh giơ móng vuốt lông xù của mình lên, ngẩn người.

Hiện giờ nàng bị trọng thương, muốn biến hình chẳng khác gì truyện nghìn lẻ một đêm.

Thời Sênh lục lọi trong không gian, tìm được mấy bình đan dược, dùng móng vuốt gẩy gẩy, nhìn trái nhìn phải một lần, cuối cùng quyết tâm.

Ăn!

Đan dược này nọ đều là của người, liệu có tác dụng hay di chứng gì với cơ thể thú này của cô hiện tại hay không... Thời Sênh tỏ vẻ thật sự không biết.

Nhưng mà cô không thể chịu nổi khi phải dùng một thân thể yếu ớt như thế này.

Ăn xong đan dược, dựa theo phương thức yêu tu hấp thu linh khí trời đất, thúc giục đan dược trong cơ thể phát huy hiệu quả.

Thời điểm dược hiệu phát huy, Thời Sênh cảm giác trong cơ thể như bị người dùng dao cứa, quả nhiên cho người ăn và cho thú ăn không hề giống nhau.

Ăn cũng ăn rồi, có được hay không cũng đều phải chịu đựng.

Thời Sênh cắn răng chịu đựng, dược hiệu của đan dược hoàn toàn bị thôi phát, cũng không biết đau bao lâu.

Ở bụng có một dòng nước ấm, chậm rãi chảy về phía tứ chi, làm dịu đi đau đớn, chữa trị gân mạch bị phá nát.

Thứ cho người ăn rốt cuộc vẫn khác, chữa trị rất chậm, Thời Sênh ngồi như vậy suốt ba ngày.

Ba ngày sau.

Bên người cô đã chất đống thi thể các loại động vật, những con bị chém trước đã bắt đầu hư thối, bốc mùi khó ngửi.

Yêu quái nơi này đều nói ở đây có kiếm điên, gặp vật sống là chém.

Thời Sênh lắc lắc đuôi, tiểu hồ ly biến hóa nhanh chóng, khôi phục hình người.

Thời Sênh sờ sờ cánh tay, lại lo lắng sờ từ trên xuống dưới, xác định không có thứ gì tượng trưng của thú, mới thở phào một hơi.

Nhưng cô còn chưa kịp vui vẻ, không trung lóe lên vài bóng người, đứng trên kiếm bay, đáp xuống đối diện Thời Sênh, ăn mặc giống mấy người vài ngày trước như đúc.

"Yêu quái, dám giết đồng môn của ta." Một người trong số đó chỉ kiếm vào Thời Sênh, "Hôm nay ngươi đừng mơ trốn được."

Thời Sênh bình tĩnh nhìn lướt qua bọn họ, cười nhạo một tiếng, "Chỉ cho các ngươi giết yêu? Còn không cho yêu phản kháng à?"

"Ngươi là yêu, chúng ta giết ngươi là lẽ thường tình." Đối phương trả lời rất chính nghĩa.

"Vậy ta phản kháng chẳng phải cũng là chuyện đương nhiên sao? Ta giết ngươi, ngươi giỏi thì đứng đó đừng có phản kháng!"

Mẹ cái đồ thiểu năng.

Người giết yêu là trừ hại cho dân, là lẽ thường tình.

Còn yêu quái phản kháng thì là trời đất không dung, tội ác tày trời. Ngươi nghĩ bộ dạng của mình là độc nhất vô nhị, hay là con riêng của thiên đạo mà ngang ngược thế hả.

"Đừng vô nghĩa với nàng ta, thừa dịp nàng bị thương chưa hồi phục, chúng ta bắt nàng báo thù cho các huynh đệ."

"Sư huynh nói đúng."

"Mọi người cùng tiến lên."

Các ngươi nói lý thì hay lắm, nhưng nói không lại lão tử thì bắt đầu

động tay động chân à.

Thời Sênh lắc lắc tay, thiết kiếm từ xa xa bay đến, rơi vào tay cô.

Tuy hiện tại thân thể cô còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng giết chết vài người này hoàn toàn không thành vấn đề.

Người nhạy bén một chút lập tức phát hiện thiết kiếm rất khác, luồng khí quá mạnh mẽ.

"Giết!"

Bóng đao kiếm lóe lên, tiếng gào thét làm kinh động cả lũ chim chóc ở cánh rừng xa xa.

Âm thanh kéo dài không lâu, Thời Sênh rút thiết kiếm đang đâm vào ngực đối phương ra, khóe miệng chậm rãi cong lên mỉm cười, "Bản lĩnh không bằng yêu, đến lúc đầu thai nhớ đừng làm người nữa."

"Ngươi..." Người nọ co giật một chút, miệng chỉ kịp phát ra một âm tiết, sau đó ngã thẳng xuống.

Thời Sênh đảo một vòng quanh đống thi thể, cuối cùng dừng lại ở một thi thể đang nằm sấp.

Trái tim người giả chết đều treo ngược lên, nén hơi, hoàn toàn không dám thở.

Nàng ta phát hiện ra mình sao?

Bây giờ hắn phản kháng còn kịp không?

Các kiểu suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Thời gian trôi qua từng giây, cô cứ đứng bên người hắn như vậy, đến khi hắn sắp không nín được, tiếng bước chân mới đi xa dần.

Ngay lúc hắn chuẩn bị ngẩng đầu, phía sau lưng đột nhiên lạnh toát.

Thân thể hắn run rẩy một chút rồi mất sự sống trong chớp mắt.

Thiết kiếm tự động bay ra khỏi người hắn, ghét bỏ vẩy vẩy huyết tinh trên thân kiếm, như tia chớp đuổi theo bóng người phía trước đi xa.

Chương 538: Nhân yêu thù đồ (3)

Trên con đường nhỏ trong rừng, một nữ nhân khoanh hai tay trước ngực, thong thả bước đi.

Mái tóc đen tùy ý buộc phía sau, nhìn rất sạch sẽ gọn gàng, khóe miệng hơi hơi cong lên, vẻ mặt lười biếng, mang theo vài phần phóng khoáng, lưu manh.

Phía sau cô có vài người đi theo, thi thoảng lại chỉ chỉ trỏ trỏ cô.

"Là nàng sao?"

"Khí chất không giống lắm..."

"Hay là bắt lại trước?"

"Ngươi đùa đấy à, nàng giết nhiều người như vậy, chúng ta làm sao mà bắt được nàng. Ta thấy nên về gọi người thì hơn..."

"Có lý, các ngươi đi theo nàng, tavề gọi người."

Một người trong số đó rời đi, ngay khi những người còn lại chuẩn bị đi theo, bóng người vừa rồi còn cách bọn họ không xa lại đột nhiên biến mất.

Mấy người đó lập tức lao ra, xem xét bốn phía.

Nhưng ngay cả bóng ma cũng không nhìn thấy.

Mấy người hai mắt nhìn nhau, cô lại có thể biến mất trong chớp mắt dưới sự giám sát của bao nhiêu người thế này.

"Ha!"

Âm thanh lảnh lót vang lên bên cạnh.

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn về phía một cây đại thụ bên cạnh, cành lá rậm rạp, không thấy gì cả.

Mấy người thật cẩn thận tới gần đại thụ, ngửa đầu nhìn lên.

Nữ nhân mặc váy đen ngồi trên thân cây, hơi hơi lắc chân, làn váy thêu hoa văn màu đỏ, thoáng lóe sáng theo cử động của cô.

"Các ngươi ngại mạng quá dài à?" Thời Sênh chống vào thân cây, cụp mắt nhìn đám người phía dưới, ngữ khí kiêu ngạo tự tin.

Mọi người: "..."

Chạy!

Mấy người cực kỳ ăn ý, xoay người ngự kiếm xông lên không trung nhanh như chớp.

Thời Sênh: "..." Này cũng quá không có cốt khí.

Còn không nói được một câu hung ác nào!!

Thời Sênh nhảy từ trên cây xuống, chuẩn bị rời đi, ai ngờ đám người vừa rời đi lại lao từ trên trời xuống, phía sau còn có một đám người hùng hổ đi theo lại đây.

Thời Sênh: "..." Mẹ kiếp, hóa ra là đi gọi người.

Bắt nạt bản cô nương không có ai phải không?

Một đám người la hét bao vây Thời Sênh, có mấy người dừng ở phía sau, thân phận hẳn là cao hơn những người này rất nhiều.

"Vô Trần sư thúc."

Ngay khi mấy kia người đáp xuống, những người khác đều cúi đầu, tôn kính kêu một tiếng.

Thời Sênh quan sát người cầm đầu vài lần, áo trường bào màu xanh phóng khoáng, tóc dùng ngọc quan buộc lên, ngọc bội đeo bên hông, dưới ngọc bội rủ xuống ba sợi tua rua hình lá trúc.

Nam tử mang theo nụ cười dí dỏm, ánh mắt lướt trên người Thời Sênh một lượt.

Cánh môi khẽ mở, "Đây là hồ yêu giết chết không ít người của Nhạc Dương Tông?"

"Vô Trần sư thúc, chính là nàng ta." Người lúc trước đi theo Thời Sênh lập tức đứng ra xác nhận.

"Vậy bắt lại đi." Vô Trần nhẹ nhàng phất tay.

Giống như đối với hắn mà nói, việc bắt Thời Sênh chỉ là chuyện động một ngón tay thôi vậy.

Mắt Thời Sênh híp lại, thiết kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay nàng, khí thế sắc bén bắn ra. Người bốn phía đều sợ hãi lùi lại phía sau.

Tất cả đều vừa tò mò vừa nghi hoặc đánh giá thiết kiếm trong tay Thời Sênh.

Đây là kiếm gì?

Khí thế lại mãnh liệt như vậy.

"Vô Trần sư thúc... Nàng ta rất lợi hại."

Cả đám không dám tùy tiện tiến lên, hồ yêu này đã giết chết nhiều người Nhạc Dương Tông như vậy.

"Một con tiểu hồ yêu cũng khiến các ngươi sợ thế này, thật là mất hết cả thể diện của Vạn Thần Tông." Giọng điệu của Vô Trần đều đều, nhưng vẻ chê bai nồng đậm khiến người ta không thể bỏ qua.

Một đám người xấu hổ gục đầu xuống.

Ánh mắt Vô Trần đảo về phía Thời Sênh, "Tiểu hồ yêu, ngươi ngoan ngoãn trở về cùng ta, ta sẽ không động thủ với ngươi, sao hả?"

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, kiêu ngạo cười nhạo một tiếng, "Ngươi tưởng mình thiên hạ vô địch sao? Còn không động thủ với ta?"

Tiểu hồ yêu ông nội ngươi, cả nhà ngươi đều là tiểu hồ yêu.

"Ồ?" Vô Trần hơi kinh ngạc, con ngươi như mang theo vài phần ý cười, "Tiểu Hồ yêu ngươi cũng to gan thật."

Gan lão tử to đến mức có thể lên trời xuống đất.

Thân hình Thời Sênh khẽ nhúc nhích, lao về phía Vô Trần, thiết kiếm

xẹt qua trong không khí, mang theo cả luồng khí động.

Vô Trần phản ứng rất nhanh, trước khi thiết kiếm đến trước mặt hắn, hắn đã vọt sang bên cạnh, "Tiểu hồ yêu, sao ngươi có thể nói động thủ là động thủ như thế."

"Chẳng lẽ lão tử còn phải ăn với ngươi một bữa rồi mới động thủ sao?" Thời Sênh vung thiết kiếm chém xuống.

"Như vậy cũng được." Vô Trần chân không chạm đất, như quỷ mị tránh đi thiết kiếm của Thời Sênh, "Nhìn cô xinh thế kia, ta cũng có thể nhận cô làm nha hoàn. Tiểu hồ yêu cô thấy thế nào."

Tiểu hồ yêu!

Ông nội ngươi, gọi ông nội ngươi là tiểu hồ yêu!

Thời Sênh hung tợn nói: "Nhìn ngươi khó coi như vậy, để lão tử tiễn ngươi xuống địa ngục đi, đỡ chướng mắt."

"Ta xấu sao?" Vô Trần kinh ngạc sờ mặt, "Ở Vạn Thần Tông, ta đứng đầu bảng mỹ nam đấy."

"A, vậy Vạn Thần Tông các ngươi cũng đều mù cả rồi." Thời Sênh cười lạnh, thân hình rất nhanh vọt đến bên trái Vô Trần, thiết kiếm chém xuống cổ Vô Trần.

Vô Trần nhìn như không chú ý, nhưng lúc thiết kiếm đến trước mặt, thân thể bay lên không, thiết kiếm quét qua dưới chân hắn, mủi chân hắn điểm nhẹ, dẫm chính xác lên thân kiếm của Thời Sênh.

"Tiểu hồ yêu, ngươi như vậy ta sẽ tức giận."

"Ta còn đang phát hỏa đây." Thiết kiếm của Thời Sênh hơi nghiêng, mũi kiếm lao về phía trước.

Linh lực bàng bạc tỏa ra từ thiết kiếm. Vô Trần hơi biến sắc, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, đẩy mạnh một cái, va thẳng vào linh lực mà thiết kiếm chém ra.

Luồng khí vô hình như sóng biển khuếch tán ra ngoài, người bốn phía đột nhiên bị luồng khí thổi bay.

Cơ thể Vô Trần bị ép phải lui ra sau một khoảng.

Máu trong cơ thể cuồn cuộn dâng lên, hắn phải cố chịu đựng mới không hộc máu ra.

Luồng lực vừa rồi...

Hắn tiếp một chưởng như vậy, kinh mạch trong thân thể lại đều bị chấn động đến mức có dấu vết vỡ vụn.

Thời Sênh cầm thiết kiếm lật xem, vẻ mặt khó hiểu, hiển nhiên cô không biết kiếm của mình quá lợi hại như vậy.

Thực lực nam nhân này không thấp, vừa rồi cô cũng không dùng nhiều linh lực, nhưng qua thiết kiếm, uy lực phát ra lại lớn hơn vài lần.

Kiếm lợi hại của ta.

Thiết kiếm: "..." Dù gì tôi cũng vừa thăng cấp mà?

"Làm tốt lắm." Thời Sênh cười tủm tỉm sờ sờ thiết kiếm.

Vũ khí để vênh váo phiên bản 2.0.

"Sư thúc..."

"Sư thúc, ngài không sao chứ?"

Đám đệ tử Vạn Thần Tông bị đánh bay, đều đứng lên vọt tới bên người Vô Trần.

Vô Trần đè nén máu tanh đang dâng lên yết hầu, thần sắc nặng nề hơn vừa rồi rất nhiều, "Kết trận."

Nghe vậy, đệ tử Vạn Thần Tông lập tức tản ra, vây quanh Thời Sênh trong ba tầng ngoài ba tầng.

Nhưng trận pháp của bọn họ còn chưa bắt đầu, người ở giữa lại không thấy.

Thiểu năng, chẳng lẽ lão tử lại chờ các ngươi kết trận sao?

Vô Trần ngẩng đầu nhìn nữ nhân ngồi trên thiết kiếm, đáy mắt thoáng có cảm xúc khác thường.

Ngay tại lúc hắn ngây người, một bóng sáng màu tím rơi từ không trung xuống.

Cảm giác nguy hiểm nổi lên trong lòng Vô Trần.

"Lùi lại."

Mọi người đồng thời chạy về phía sau.

"Ầm!"

Tiếng nổ mạnh phía sau làm bọn họ rợn tóc gáy, sức mạnh khiến người ta sợ hãi đuổi theo từ phía sau, mồ hôi lạnh nháy mắt thấm ướt lưng áo.

Tất cả mọi người đều dùng hết sức bay về phía xa.

Chương 539: Nhân yêu thù đồ (4)

Chờ mọi người lui đến nơi cảm thấy an toàn, toàn thân và chân tay mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Ánh mắt nhìn về phía bụi đất đầy trời, trong bụi đất còn có tia chớp to như ngón tay lóe ra, giống những con rắn nhỏ vậy.

Loại uy lực này, bọn họ chỉ nhìn thấy lúc người khác độ kiếp mà thôi.

Là dạng uy lực hủy thiên diệt địa, không để cho ai phản kháng.

Bụi đất tan dần, một cái hố to xuất hiện trước mặt mọi người.

Bên trong vẫn lóe lên tia chớp, lúc lại gần sẽ cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa bên trong.

"Đây là... cái gì vậy."

Không ai trả lời.

Bởi vì cũng chẳng ai trả lời được.

Vô Trần có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm hố to trước mặt, hắn hơi hơi ngửa đầu, thiết kiếm ở trên không, mơ hồ có thể thấy được bóng người phía trên.

Vẻ dí dỏm trong con ngươi của Vô Trần đã không còn nữa, có vài phần âm u.

Con tiểu hồ yêu này thật thú vị.

"Vụ nổ mạnh truyền đến từ nơi này..."

"Vạn Thần Tông! Đám ngu ngốc các ngươi ở đây làm gì?"

Một đám người từ xa xa tiến lại đây. Những người này rõ ràng là đám đã đuổi giết Thời Sênh lúc trước, cũng là Nhạc Dương Tông mà Vô Trần nhắc đến.

Vạn Thần Tông và Nhạc Dương Tông là đối thủ một mất một còn, cứ gặp là đánh.

Nhưng lần này lại không người nào của Vạn ThầnTông đáp lại Nhạc Dương Tông, sắc mặt quỷ dị nhìn chằm chằm hố to xa xa.

Người của Nhạc Dương Tông nhìn về phía cái hố to kia, trong hố không có gì, chỉ thỉnh thoảng lóe lên tia chớp.

Vừa rồi bọn họ cảm giác một luồng lực rất mạnh, tưởng có bảo bối gì xuất thế, kết quả chỉ là cái hố lớn này thôi sao?

"Liệu có phải là người Vạn Thần Tông..." Lấy đồ vật rồi không?

Sức mạnh lớn như vậy, chắc chắn là có bảo bối xuất thế.

Người Nhạc Dương Tông cảm thấy rất có thể như thế, vì vậy ánh mắt nhìn Vạn Thần Tông bắt đầu không tốt.

Hai bên vốn là hai phe đối nghịch, đều nói địch nhân hiểu rõ địch nhân nhất, Nhạc Dương Tông lộ ra loại ánh mắt này, đệ tử Vạn Thần Tông liền hiểu ngay bọn họ nghĩ gì.

"Hố này là do nàng làm ra." Đệ tử Vạn Thần Tông chỉ vào Thời Sênh trên đỉnh đầu.

Bọn họ cũng không muốn đánh nhau với Nhạc Dương Tông vì chuyện kỳ quái này.

"Là con hồ yêu kia." Người Nhạc Dương Tông nhìn qua, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Con hồ yêu này đã giết chết không ít người của Nhạc Dương Tông bọn họ.

"Nàng có lợi hại, cũng không thể tạo ra loại sức mạnh như thiên đạo này. Các ngươi đừng có lừa người. Các ngươi đã lấy được thứ gì?" Lúc này hiển nhiên người của Nhạc Dương Tông càng bận tâm xem Vạn Thần Tông lấy được thứ gì hơn.

Thực lực của hai tông môn tương đương nhau, nếu để cho người Vạn Thần Tông lấy được bảo bối, vậy thì Vạn Thần Tông sẽ trội hơn Nhạc Dương Tông một cái đầu.

Vạn Thần Tông: "..." Các ngươi đều bị nàng giết chết nhiều người như vậy rồi mà còn không tin.

Một đám ngu xuẩn.

"Đừng nói nhảm nữa, lên cho ta."

"Con mẹ nó! Một lũ ngu xuẩn."

Người hai bên lao vào đánh nhau, ngược lại không ai để ý đến Thời Sênh.

Nàng chống cằm, nhìn đám người đánh nhau phía dưới, trong đầu suy tư về tin tức của thế giới này.

Trong bối cảnh thế giới này, nhân tu và yêu tu như nước với lửa.

Yêu tu vốn không nhiều bằng nhân tu, tuy rằng tốc độ tu luyện nhanh hơn nhân tu, nhưng người ta lại nhiều người hơn.

Chiến thuật biển người vừa lên, có lợi hại cũng chỉ có thể quỳ.

Ngu Y là yêu, nữ chính và nam chính cũng đều là yêu.

Cho nên câu chuyện này cơ bản đều xoay quanh yêu, nhân tu đại khái là đi ra quấy rối nam nữ chính, sau đó kết cục là bị giết.

Nguyên chủ không sống đến kết cục, không biết boss phản diện cuối cùng là ai, cho nên e là tìm Phượng Từ cũng sẽ không dễ.

Vừa rồi người tên Vô Trần kia, trên người hắn không có hơi thở nàng quen thuộc.

Hẳn không phải là Phượng Từ.

...

Chờ Nhạc Dương Tông và Vạn Thần Tông đánh xong, trời đã tối rồi.

Lấy sự thất bại lui quân của Nhạc Dương Tông làm dấu chấm hết.

"Con tiểu hồ yêu kia đâu?" Vô Trần nhìn quanh.

Đệ tử Vạn Thần Tông tỏ vẻ không ai chú ý, vừa rồi đều mải đánh

nhau, làm gì có ai để ý.

Hồ yêu ở phía trên.

"Sư thúc, vừa rồi con hồ yêu ném cái gì vậy?" Có người nhớ tới nguyên nhân bọn họ và Nhạc Dương Tông đánh nhau, không khỏi hỏi ra tiếng.

Vô Trần liếc nhìn cái hố to xa xa một cái, tia chớp bên trong đã biến mất.

"Không biết."

Hắn không thấy rõ nàng ném cái gì.

Đệ tử Vạn Thần Tông ngạc nhiên, ngay cả sư thúc cũng không biết.

"Các ngươi về tông môn trước đi."

"Sư thúc đi đâu?"

"Đi giải sầu."

Đệ tử Vạn Thần Tông: "..." Không phải ngài mới giải sầu trở về sao? Sao lại giải sầu nữa?

Ngài còn trở về tông môn hay không?

Quên đi...

Chắc cũng không ai trong tông môn muốn hắn trở về.

Vô Trần tung người biến mất trong bóng đêm.

Vô Trần chỉ đi dựa vào trực giác, hắn thật sự không ngờ sẽ gặp con tiểu hồ yêu kia.

Cô ngồi xổm bên dòng suối nhỏ, bên suối có một người đang nằm, hình như là hôn mê, một nửa thân mình đều ở trong nước.

Thời Sênh thong thả vươn tay, cong lại, đánh về phía cổ người hôn mê.

Vô Trần hơi động ngón tay, một hòn đá nhỏ bắn từ trong tay hắn ra.

Thiếu nữ rụt mạnh tay lại, quay đầu nhìn về phía hắn.

Dưới ánh trăng dòng suối lấp lánh, chiết xạ ánh vào trong mắt nàng, giống như từng mảnh vỡ nhỏ.

Nhưng con ngươi cô không có gì phập phồng, lân quang dao động trong mắt nàng thoáng dừng, lặng yên không một tiếng động.

Vô Trần bước từ chỗ tối ra, đi về phía con suối, dừng cách cô vài bước chân.

Hắn quan sát người vừa rồi cô chuẩn bị giết, cạnh mặt bị tóc che kín, nhìn không rõ lắm.

"Sao cô giết hắn?"

"Thích thì giết, cần gì lý do?" Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

Nói xong cô túm thiết kiếm bên cạnh, đâm xuống người nọ.

"Keng!"

Thiết kiếm chém vào một trường kiếm tỏa ra ánh sáng màu lam, Vô Trần đẩy mạnh ra, "Tiểu hồ yêu, cô muốn giết người trước mặt ta cũng không dễ dàng như vậy đâu."

Thời Sênh giận dữ, "Mẹ kiếp, ngươi mù sao? Hắn mà là người à?"

Gã đàn ông thích xen vào việc của người khác.

Tức chết cô.

Chém chết luôn đi.

Thiết kiếm Thời Sênh chuyển hướng, chém về phía Vô Trần.

Vô Trần còn không kịp phản ứng lại câu nói kia của cô, kết quả giây tiếp theo kiếm của cô đã chém tới.

Không chút dấu hiệu.

Vô Trần không phản kích, hắn cũng không có sức phản kích.

Thời Sênh chém hai phát, đột nhiên dừng lại, rụt mạnh về.

Người vừa rồi còn nằm bên suối đã không thấy đâu nữa.

Thời Sênh: "..."

Đệt...!

Tên thiểu năng này.

Vô Trần ngẩn người không hiểu, quay lại bên dòng suối theo cô,

"Tiểu hồ yêu..."

Đáp lại Vô Trần chính là những nhát chém lung tung không hề có kết cấu.

Vô Trần có chút chống đỡ không được, sao tiểu hồ yêu này bạo lực thế.

Vô Trần quyết định tạm rút lui trước.

Hắn nhanh tay lấy truyền tống phù ra, tia sáng trắng lóe lên, Thời Sênh đâm kiếm vào khoảng không.

"Con mẹ nó."

Có truyền tống phù thì rất giỏi sao!

Chạy trời không khỏi nắng.

Thời Sênh chống kiếm, ánh mắt rơi xuống bên dòng suối.

Vừa rồi thiếu chút nữa, nàng có thể giết chết nam chính.

Đúng vậy, người vừa rồi chính là nam chính, lúc cô thấy hắn, hắn đã nằm ở nơi này.

Dáng vẻ như sắp chết.

Cô chỉ cần dùng sức một chút, nam chính sẽ tiêu đời.

Nhưng nam nhân này lao ra, khiến nam chính lại chạy mẹ nó mất.

Tức chết bản cô nương.

Vô Trần phải không, Vạn Thần Tông phải không!

Chờ đấy cho lão tử.

Chương 540: Nhân yêu thù đồ (5)

Vạn Thần Tông.

Vô Trần hiện thân trong một tòa đại điện. Đại điện không ít người, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía hắn.

"Chưởng môn sư huynh, các vị sư huynh." Vô Trần chắp tay khom người, thái độ coi như tốt.

Chưởng môn ngồi phía trên, một chòm râu dê, gương mặt hơi nhọn, nhìn có vẻ hơi hà khắc.

Mặt chưởng môn sa sầm xuống, "Vô Trần sư đệ, ngươi càng ngày càng không quy củ."

Vô Trần phủi phủi xiêm y có chút nếp nhăn, "Chưởng môn sư huynh, chẳng phải sư đệ đang bị người ta đuổi giết sao?"

"A, Vô Trần sư đệ mà cũng bị người ta đuổi giết ư? Chẳng phải ngươi được mệnh danh là đệ nhất Vạn Thần Tông sao?" Một sư huynh hơi béo đứng ra, trào phúng nói.

Vô Trần quen thói tiếp lời, "Ta là đệ nhất Vạn Thần Tông, chứ đâu phải đệ nhất thiên hạ."

"Ngươi ở bên ngoài lại gây ra chuyện gì?" Chưởng môn xua tay, làm cho những người khác im lặng, lạnh giọng hỏi Vô Trần.

"Làm sao có thể, là có con tiểu hồ yêu, coi trọng mỹ mạo của ta, muốn cùng ta song tu. Ta không đồng ý, nàng còn muốn cưỡng bức. Chưởng môn sư huynh ngươi cũng biết, ta từ trước đến nay thương hương tiếc ngọc, sao có thể động thủ với nữ nhân."

Vô Trần vừa mở miệng đã ném hết tội lỗi lên người Thời Sênh.

Không lâu sau Vô Trần mới biết, thuận miệng nói bậy cũng bị báo ứng.

"Hiện tại yêu quái đều lớn mật như vậy! Chưởng môn sư huynh, nếu tin tức phong ấn Huyền Phong bị phá bị truyền ra, chẳng phải yêu quái sẽ càng ghê gớm, mục đích chủ yếu của chúng ta hiện tại là bắt lấy Huyền Phong."

Đề tài không biết như thế nào lập tức nghiêm túc hẳn.

"Nhưng hiện tại ngay cả tung tích Huyền Phong chúng ta cũng không tìm được. Lần trước người Nhạc Dương Tông tìm được hắn, sắp bắt được hắn rồi, ai ngờ đúng lúc quan trọng đột nhiên một con yêu quái xông ra cứu hắn, hiện giờ không ai biết Huyền Phong ở đâu..."

Vô Trần thấy những người này không còn chú ý đến mình, liền lùi đến vị trí ngồi của mình.

Vấn đề bọn họ thảo luận Vô Trần không nghe lọt chữ nào.

Điều hắn nghĩ chính là tiểu hồ yêu hở chút là chém kia.

Thật thú vị.

...

"Vô Trần sư thúc, Vô Trần sư thúc..."

Có đệ tử thở hổn hển chạy từ dưới chân núi lên.

Vô Trần nằm ở xích đu, bị tiếng kêu gọi làm bừng tỉnh.

Hắn hơi hơi hé mắt, nhìn về phía đệ tử kia, "Lớn tiếng như vậy làm gì, ta nghe được."

Đệ tử thần tình lo lắng, "Vô Trần sư thúc, chưởng môn gọi ngài cửa môn."

Vô Trần nghi hoặc, "Sáng sớm đi ra cửa môn làm cái gì?"

"Có... Có con hồ yêu tìm ngươi... Còn đả thương Vô Ngân sư thúc."

Hồ yêu?

Tiểu hồ yêu?

Con ngươi Vô Trần lóe lên, chờ đệ tử kia nhìn lại, chỉ còn xích đu hơi hơi đong đưa, người trên xích đu đã không thấy tung tích.

Lúc Vô Trần đến cửa môn, cửa môn đã bị đệ tử các núi chiếm cứ, khó khăn lắm hắn mới chen vào được.

Nữ nhân kiêu ngạo giẫm lên một người, cũng chính là Vô Ngân sư huynh của hắn.

Vô Trần đi đến đội ngũ chưởng môn, trêu tức nhìn về phía Thời Sênh, "Tiểu hồ yêu, ngươi tìm đến ta sao?"

"Đúng vậy, đến tìm ngươi." Thời Sênh mỉm cười.

Có điều, nụ cười kia nhìn thế nào cũng đều thấy âm trầm.

Thời Sênh nghiến răng, "Nghe bảo ngươi nói ta muốn song tu với ngươi?"

Vô Trần nhìn về phía chưởng môn, chưởng môn nhìn về phía Vô Ngân bị Thời Sênh giẫm lên.

Vô ngân: "..." Lời này có gì không đúng sao?

Các ngươi nên cứu ta ra trước chứ.

"Ta chưa từng nói lời này." Vô Trần phủ nhận.

"Ngu Y cô nương, có chuyện gì chúng ta cũng có thể bình tĩnh nói chuyện, ngươi buông Vô Ngân sư đệ ra trước đã."

"Không có gì hay để nói cả, giao hắn cho ta, ta sẽ trả tên này lại cho các ngươi." Thời Sênh chỉ Vô Trần.

"Chuyện này..."

"Chưởng môn sư huynh, Vô Trần sư đệ tự chuốc họa thì tự giải quyết, sao có thể liên lụy ta." Vô Ngân giận đỏ mắt, đều là tên này gây họa, làm hại hắn mất mặt trước mặt nhiều đệ tử như vậy.

Chưởng môn khó xử nhìn về phía Vô Trần, nén giận đàm phán với Thời Sênh, "Ngu Y cô nương, không biết Vô Trần sư đệ có chỗ nào đắc tội ngươi."

Hồ yêu khó đối phó hơn những conyêu quái lúc trước bọn họ gặp rất nhiều.

Không cư xử theo lẽ thường đã đành, thực lực còn không kém.

Đặc biệt là thanh kiếm kia...

"Đắc tội ta nhiều lắm, một câu nói không rõ ràng được. Ngươi giao hắn cho ta, bằng không ta giết chết tên này, ta đếm đến ba..."

"Ba..."

"Hai..."

"Một..."

Thiết kiếm Thời Sênh đang đặt trên người Vô Ngân thoáng dùng sức, mũi kiếm đâm vào ngực Vô Ngân.

Tất cả mọi người nghĩ Thời Sênh chỉ uy hiếp ngoài miệng, nhưng khi nhìn thấy cô đâm thiết kiếm vào ngực Vô Ngân không chút do dự, mọi người đều biến sắc.

"Chưởng môn sư huynh, chưởng môn sư huynh!" Cảm giác được hơi lạnh thấu xương, Vô Ngân cũng bất chấp hình tượng, gào lên với chưởng môn.

"Chưởng môn, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ một yêu quái như nàng sao? Mọi người cùng tiến lên."

"Chưởng môn sư huynh, sư huynh nói đúng đó, chúng ta cùng tiến lên."

Chưởng môn không trả lời những người này, cao giọng nói với Thời Sênh: "Ngu Y cô nương, dừng tay!"

"Chưởng môn sư huynh, không cần khó xử, ta đổi Vô Ngân sư huynh." Vô Trần mỉm cười với chưởng môn, lắc mình đi xuống trước mặt Thời Sênh.

"Tiểu hồ yêu, hiện tại có thể buông sư huynh không?"

Thời Sênh lấy một bình sứ từ trong tay áo ra đưa cho Vô Trần, "Ăn đi."

"Tiểu hồ yêu... Đây là cái gì?" Vô Trần tò mò quan sát bình sứ một chút.

"Bảo ngươi ăn thì ăn đi, nói lắm thế làm gì?" Thời Sênh hung tợn trừng mắt.

Nếu không phải tại nam nhân này, cô cho dù không giết chết được nam chính, cũng có thể làm cho nam chính tàn phế.

"Vô Trần sư đệ..."

Vô Trần ra vẻ không sao cả tiếp nhận bình sứ, nuốt đan dược màu đen bên trong vào.

Đan dược vừa vào miệng đã tan, hơi lạnh, từ yết hầu chảy vào thực quản.

Cũng không có cảm giác kỳ quái gì.

Thời Sênh dời chân khỏi Vô Ngân, nhân tiện rút thiết kiếm ra.

Cô túm Vô Trần leo lên thiết kiếm, bay về phía xa, biến mất trước mặt mọi người.

Vô Ngân ôm ngực đứng lên, cô đâm vào cũng không sâu.

"Chưởng môn, Vô Trần sư đệ..."

"Tội lỗi hắn tự gây ra, không liên quan gì đến chúng ta." Trên mặt chưởng môn đâu còn khó xử như vừa rồi, chỉ có vẻ lạnh như băng.

Mọi người nhìn nhau vài lần.

Mấy năm nay Vô Trần vài năm này mang đến không ít chuyện cho Vạn Thần Tông. Chưởng môn vẫn không tìm được cơ hội thích hợp xử lý hắn, chuyện lần này, đúng là cơ hội tốt.

...

Vô Trần phát hiện không thể nào sử dụng linh lực trong cơ thể mình, không phải mất, chỉ là không có cách nào dùng được.

Hắn ngồi xếp bằng trên thiết kiếm, nhìn quang cảnh xẹt qua phía dưới, nhàn nhã như nghỉ phép, "Tiểu hồ yêu, ngươi dẫn ta đi đâu? Chúng ta này có tính là cùng nhau bỏ nhà đi không?"

Thời Sênh liếc mắt nhìn hắn một cái, không đáp lời.

Hệ thống chó chết, nhiệm vụ ẩn lại chỉ cho một cái gợi ý.

Gợi ý vừa vặn chính là Vô Trần.

Nói cách khác gợi ý này chính là điều kiện tiên quyết, nhiệm vụ ẩn còn chưa xảy ra.

Mắt Thời Sênh đảo một vòng, đột nhiên tới gần Vô Trần, đưa tay túm

cổ tay hắn, linh lực dồi dào tiến vào cơ thể Vô Trần.

Cảm giác đau đớn nháy mắt lan tràn toàn thân Vô Trần, sắc mặt hắn hơi thống khổ.

Không thể sử dụng linh lực, Vô Trần muốn chống cự cũng không được, chỉ có thể chịu đựng.

Chương 541: Nhân yêu thù đồ (6)

Không phải hắn.

Thời Sênh buông Vô Trần ra.

Phượng Từ sẽ không sinh ra sự kháng cự lớn như vậy đối với linh lực của nàng.

Vậy đâm trước mấy kiếm cũng được.

Vô Trần vừa mới hồi phục một chút, lại thấy nữ nhân đối diện, không biết rút từ chỗ nào ra một thanh trường kiếm, tư thế như đang chuẩn bị đâm hắn.

"Tiểu hồ yêu, đợi chút!" Vô Trần vội lên tiếng, tiểu hồ yêu này bạo lực lên rất đáng sợ.

Nhưng Thời Sênh cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện, trường kiếm đâm tới không chút do dự.

Vô Trần ngã ngửa người về phía sau, cả người văng ra khỏi thiết kiếm, rơi xuống phía dưới.

Phía dưới là một rừng cây, Vô Trần ngã thẳng vào tán cây tươi tốt, nện "bịch" một cái xuống đất.

Rơi đến choáng váng đầu óc.

Hắn hoa mắt bò dậy, chợt thấy một đôi đồng tử màu vàng sẫm to bằng quả đấm.

Một con hổ màu vàng kim đứng ở cách hắn vài bước, đang quay đầu nhìn hắn.

Hắn cứng người lại, một chân còn quỳ trên mặt đất, tư thế hơi quái dị.

"Graoooo!" Đột nhiên con hổ gầm lên một tiếng, lưng hơi hơi cong lên.

Đây là dấu hiệu tấn công.

Tay Vô Trần thong thả sờ ngọc bội bên hông.

Ngay tại lúc tay hắn chạm đến ngọc bội, con hổ lại cụp đuôi, "ngaoooo" một tiếng, rồi nhảy vào lùm cây bên cạnh, trong nháy mắt liền biến mất ở trước mặt Vô Trần.

"Giờ đến con hổ ngươi còn đánh không lại, ngươi xác định muốn chạy sao?" Sau lưng vang lên giọng nói gay gắt.

"Ngươi muốn đâm chết ta. Ta không chạy, chẳng lẽ chờ ngươi đâm?" Vô Trần nhịn không được đốp lại.

"Ta cũng sẽ không đâm chết ngươi." Dù sao ngươi còn có tác dụng.

Vô Trần: "..." Trước kia hắn cảm thấy mình rất dễ khiến người khác ghét, hiện tại mới phát hiện, thật ra hắn cũng không đáng ghét lắm.

Có điều như vậy mới càng thú vị hơn.

Vô Trần quay đầu nhìn về phía tán cây phía sau, "Ngươi muốn như thế nào?"

Thời Sênh nhảy từ trên cây xuống, đi đến trước mặt Vô Trần, ngồi xổm xuống không chút hình tượng, "Ngươi giúp ta giết người...Không đúng, là con yêu."

"Ai?"

Thời Sênh mỉm cười, "Huyền Phong."

"... Huyền Phong?" Cô nói Huyền Phong là Huyền Phong mà hắn biết đến sao?

"Chính là hắn, ngươi giúp ta giết hắn, chuyện lúc trước, chúng ta liền xóa bỏ, sao hả?" Thời Sênh khuyến khích Vô Trần.

"Chúng ta lúc trước làm sao vậy?"

Vô Trần khó hiểu, không phải bọn họ chỉ đánh một trận sao? Lúc sau ngăn cản giết người, cũng không tính thâm cừu đại hận gì.

Thế mà cô lại đuổi tới tận Vạn Thần Tông, như vậy có phải cô thích hắn không?

"Tiểu hồ yêu chẳng lẽ ngươi thích ta sao?" Vô Trần khóe miệng lộ ra một tia ý cười trêu tức, "Nếu ngươi thật sự thích ta, ta cũng có thể chịu thiệt một chút, miễn cưỡng đón nhận ngươi."

Thời Sênh tát hắn một cái, "Bớt mơ mộng đi. Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là giúp ta giết Huyền Phong."

"Này, đừng có động chân động tay, giết thì giết, dù sao hắn là yêu,

giết yêu là lẽ dĩ nhiên thôi."

Nói xong Vô Trần cảm thấy không ổn, nói thêm một câu, "Đương nhiên xinh đẹp như tiểu hồ yêu ngươi, chắc chắn ta sẽ không nỡ."

Thời Sênh nhếch môi, ngoài cười nhưng trong không cười, "Bọn họ bỏ rơi ngươi là chính xác."

Vô Trần biết Thời Sênh nói chính là người Vạn Thần Tông, hắn không thèm để ý vuốt vuốt tóc, "Là vàng sẽ sáng lên, một ngày nào đó bọn họ sẽ hối hận."

Thời Sênh thản nhiên tạt nước lạnh, "Nhưng kết cục của vàng thường là bị hòa tan."

"Tiểu hồ yêu, ngươi không thân thiện với ta như vậy, coi chừng ta không giúp ngươi giết Huyền Phong đâu."

Vô Trần nhướng mày, trong mắt tràn đầy tia sáng, "Thực lực của ngươi không kém, nếu thật sự muốn giết Huyền Phong cũng sẽ không quá khó khăn, nhưng ngươi lại bảo ta đi giết giúp ngươi... Chuyện này chứng tỏ điều gì?"

Trên người cô còn có sức mạnh có thể so với thiên đạo đó, sao còn e ngại một Huyền Phong?

Con ngươi Thời Sênh híp lại, chờ câu tiếp theo của Vô Trần.

Vô Trần dài giọng, "Điều này chứng tỏ... Hoặc là ngươi không thể giết Huyền Phong, hoặc là ngươi không dám giết Huyền Phong. Tiểu hồ yêu, ngươi nói ta phân tích vậy đúng không."

"Cho nên?"

"Cho nên, muốn ta giúp ngươi giết Huyền Phong, thì tốt với ta một chút."

"Tốt với ngươi một chút à..."

"Đúng vậy."

"... F*ck ông nội ngươi, còn dám uy hiếp ông đây à, mẹ kiếp ngươi lấy đâu ra tự tin thế, như vậy có tính là tốt với ngươi không?"

Vô Trần bị đánh một trận, cũng không dám... tùy tiện uy hiếp Thời Sênh nữa.

Cách suy nghĩ của tiểu hồ yêu này hoàn toàn không giống người thường.

...

"Này, tiểu hồ yêu, ngươi không giao giải dược cho ta, thì ta làm sao giúp ngươi giết Huyền Phong?" Vô Trần vừa đi vừa thở hồng hộc, không có linh lực nên rất yếu ớt.

Cô nương đi ở phía trước dừng lại, quay đầu, khóe miệng khẽ mỉm cười.

"Đến lúc đó tự nhiên sẽ cho ngươi."

Vô Trần chưa từ bỏ ý định, "Lỡ đột nhiên gặp gỡ thì làm sao? Đến lúc đó ngươi đưa cũng không kịp đúng không."

"Kịp."

Vô Trần: "..."

Vô Trần đòi giải dược không có kết quả.

Hai người đi ra khỏi rừng, tiến vào quan đạo có người.

"Tiểu hồ yêu, khát quá, nghỉ ngơi một chút." Vô Trần chỉ chỉ quán trà phía trước.

Cũng không cần biết Thời Sênh có tới hay không, hắn đi thẳng đến đó.

Thời Sênh chậm rãi theo sau.

Trong quán trà cũng bán thức ăn, nhiều ngày nay Vô Trần chỉ ăn trái cây dại, đã sớm đói chịu không được.

"Tiểu hồ yêu..."

Thời Sênh lạnh lùng trừng mắt, Vô Trần lập tức sửa lại, "Tiểu Y."

Thời Sênh cụp mắt xuống, tiếp tục uống cháo trước mặt.

Vô Trần nhìn bát cháo vài lần, yêu cũng ăn cháo sao?

Thật đúng là lần đầu tiên gặp.

Những con yêu quái hắn từng gặp, nếu không phải là ăn thịt người thì chính là ăn thịt sống, trước giờ chưa từng thấy yêu quái nào húp cháo như vậy.

Vô Trần tò mò, "Tiểu Y, lúc trước vì sao ngươi lại chọc tới người Nhạc Dương Tông?"

"Tập thể chó dại."

Vô Trần: "???"

Tập thể chó dại là sao?

Cái đó có liên quan gì đến vấn đề hắn hỏi?

"Các ngươi muốn làm gì?"

Tiếng kêu của nữ hài tử từ bên cạnh truyền đến. Bởi vì tới gần thành trì, người lui tới trên quan đạo dần nhiều hơn, nghe tiếng này, tất cả mọi người lập tức đều tập trung chú ý đến bên này.

Mấy đại hán đang bắt một cô nương, túm trên kéo dưới.

Nói năng bẩn thỉu khó nghe.

Cô nương là con gái của chủ quán. Chủ quán đứng bên cạnh, lo lắng sợ hãi kéo bọn hắn, nhưng rõ ràng không có hiệu quả.

Thời Sênh thản nhiên liếc bên kia một cái, cụp mắt tiếp tục uống cháo.

Đi theo nàng một thời gian, Vô Trần phát hiện tiểu hồ yêu này dù làm gì, đều là vẻ định liệu trước, bộ dạng kiêu ngạo ngông cuồng.

Không phải bày mưu nghĩ kế như người bình thường, mà là một loại --

Ngạo thị quần hùng, ông đây không sợ ai hết, dáng vẻ như ‘không phục thì tới đây’.

Nhưng trước giờ cô cũng không quan tâm ai, chỉ cần người ta không có gì xung đột với cô, người khác tươi cười với cô, cô cũng sẽ tươi cười đáp lại.

Người khác cho cô một phân thiện ý, nếu tâm trạng cô tốt có lẽ sẽ tặng lại mười phần thiện ý.

Nhưng mà có đôi khi lại giống hiện tại, hờ hững không quan tâm, thờ ơ lạnh nhạt.

Trong lòng cô không có nghĩa lớn gì, cô có quy tắc của chính mình.

Đáng tiếc, hắn cũng không biết quy tắc của cô là gì.

Thật là một tiểu hồ yêu kỳ quái.

Vô Trần càng lúc càng cảm thấy hứng thú với Thời Sênh.

Chương 542: Nhân yêu thù đồ (7)

Vô Trần vốn không tính toán xen vào việc của người khác, nhưng mà lúc cô nương kia giằng co với đám người kia, không biết làm sao liền chuyển qua bên Thời Sênh.

Mấy đại hán nhìn bộ dạng Thời Sênh đẹp hơn cô nương kia nhiều, nhất thời nổi ý xấu.

Tuy Vô Trần không có linh lực, nhưng vẫn có thể ứng phó với mấy người thường này.

Đánh mấy người kia chạy biến, cô nương khóc nức nở cảm tạ Vô Trần.

Tiếp theo không biết sao lại muốn lấy thân báo đáp.

Mặt Thời Sênh đầy vẻ trào phúng liếc hắn một cái, lấy bạc ra đặt lên bàn, đứng dậy rời đi.

Vô Trần đã bị một vạn điểm tổn thương.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần phải nói tạ ơn, cáo từ." Vô Trần đẩy cô nương ra, đứng dậy đuổi theo Thời Sênh.

Hai người đi về phía thành, không khí có chút trầm mặc.

"Ngươi..." Lúc sắp vào thành, Vô Trần có chút không nhịn được, "Ngươi biết sẽ có phiền toái?"

Cô như biết trước rằng giúp ai sẽ rước phiền toái, giúp ai sẽ không rước phiền toái vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, dọc đường đi, lúc cô ra tay, không có bất luận kẻ nào dây dưa với cô.

Ánh mắt Thời Sênh lướt qua đám người lui tới, vẻ mặt hờ hững, "Thấy nhiều rồi, tự nhiên sẽ biết."

Vô Trần nhíu mày, hắn nhìn người cũng rất nhiều, nhưng mà liếc mắt một cái nhận ra ai không có ý tốt thì rất khó.

Dù sao lòng người rất khó đoán.

Hắn là người còn nhìn không thấu lòng người, cô một con yêu, sao lại hiểu người như vậy?

Vô Trần không biết, lúc Thời Sênh nhìn người, dùng ác ý làm chính, trước hết sẽ dùng ác ý phỏng đoán người khác, nhưng lúc sau phát hiện người khác cũng không nghĩ như vậy, tự nhiên sẽ thấy rõ ràng hơn hắn.

"Lúc cô nương kia bị đùa giỡn, khóe mắt vẫn quan sát ngươi, thấy ngươi không phản ứng mới dẫn những người đó đến bên này." Thời Sênh vỗ vỗ vai Vô Trần, vẻ mặt cao ngạo, "Thiếu niên, bớt tự kỷ, đọc nhiều sách vào."

Vô Trần: "..."

...

Thời Sênh cũng không biết Huyền Phong ở đâu, chỉ có thể dựa theo

tình tiết trong trí nhớ của nguyên chủ, ôm cây đợi thỏ.

Thành trì này, chính là nơi Huyền Phong và nữ chính, liên thủ với người của Nhạc Dương Tông ép nguyên chủ vào đường chết.

"Tiểu Y..." Vô Trần đẩy cửa vào.

Thời Sênh hơi hé mắt ra nhìn thẳng vào ánh mắt trầm trọng của Vô Trần.

Hắn vài bước đi tới, "Gần đây ngươi có ra ngoài không?"

Từ khi bọn họ vào thành, nàng liền ở trong gian khách điếm này, không làm gì cả, không ngủ thì tu luyện.

Thời Sênh ngồi dậy, bình tĩnh hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

Vô Trần quan sát Thời Sênh vài lần, "Trong thành có người bị moi tim."

Moi tim, từ trước đến nay là độc quyền của hồ yêu.

"Ngươi hoài nghi là ta làm?" Thời Sênh bình thản cao ngạo nhìn Vô Trần.

Cô không làm, nhưng lại vẫn có người. À không đúng, có hồ làm.

Nói cách khác, mặc kệ thế nào, tình tiết câu chuyện vẫn đi theo kịch bản.

Thời Sênh như nghe được câu: chúc mừng người chơi đạt được buff ‘ác ý đến từ tác giả đại thần”.

Thời gian duy trì không biết.

Tác dụng không biết.

Hậu quả không biết.

Thật đúng là!

"... Ta chỉ hỏi một chút thôi." Vô Trần nhìn sang chỗ khác.

Thời Sênh lại nhắm mắt lại nằm xuống, "Mạng ngươi còn ở trong tay ta, mà còn có tâm trạng quan tâm người khác, ngươi cũng vô tư thật."

Vô Trần sửng sốt, thái độ của nàng hơi kiêu ngạo quá rồi đấy.

Nghĩ đi ngẫm lại, hẳn là không phải cô.

Tiểu hồ yêu này trước giờ đều quang minh chính đại giết người, sẽ không lén lút làm loại chuyện này.

Trong thành có người bị moi tim, đều truyền là do hồ yêu làm, thành chủ phái người đi mời người Nhạc Dương Tông đến bắt yêu.

Người Nhạc Dương Tông đến, chuyện moi tim liền ngừng lại, không còn truyền ra tin tức có người chết nữa.

Nhưng người Nhạc Dương Tông vừa đi, lại tiếp tục có vài người chết.

Cả thành trì vừa đến buổi tối, nhà nào cũng đóng chặt cửa phòng, sợ hồ yêu đến nhà bọn họ.

Liên tiếp vài ngày Vô Trần đều đi sớm về trễ.

Thời Sênh dựa vào cửa sổ, nhìn phương xa yên tĩnh không tiếng động, nụ cười trên khóe miệng như có như không.

"Tiểu hồ yêu, ngươi có biết là ai không?"

"Biết."

"Là ai?" Vô Trần con ngươi sáng ngời.

"Vì sao ta phải nói cho ngươi." Thời Sênh nhướng mày.

Vô Trần: "..." Dù gì cũng đồng hành với nhau lâu như vậy, có chút tình yêu thương đồng đội được không!

"Không ngờ ngươi còn thích xen vào việc của người khác?"

Vô Trần bất đắc dĩ nhún vai, "Tu đạo, phải tích đủ công đức nhất định, về sau lúc phi thăng, có thể ít bị sét đánh."

Thời Sênh nhếch khóe miệng, "Ai bảo ngươi thế?"

Chẳng trách tên này luôn ra vẻ không muốn, rồi lại không thể không ra tay.

Tìm bug của thiên đạo như vậy, mà thiên đạo cũng cho phép à?

"Sư phụ ta. Nếu ta tìm được hung phạm, đây chính là công đức lớn."

"Chúc ngươi may mắn." Thời Sênh xoay người trở về phòng.

Vô Trần đi theo phía sau nàng, "Tiểu hồ yêu, ngươi giúp ta chút chứ."

"Ngươi bảo ta giúp ngươi đi bắt đồng loại của ta?" Thời Sênh chỉ chỉ mình, "Ngươi nhìn ta giống đồ ngu lắm sao?"

Vô Trần: "..."

Nói rất có lý, khiến hắn không có gì để nói.

Cô cũng là hồ yêu.

Thời Sênh không hỗ trợ, Vô Trần chỉ có thể tự lần mò. Linh lực của hắn vẫn còn, có thể cảm nhận được nơi nào có yêu khí, nhưng mà hắn lang thang trong thành nhiều ngày như vậy, không cảm nhận được nơi nào có yêu khí.

Liền ngay cả chỗ Thời Sênh hắn cũng không phát hiện được.

Trong thành vẫn cách vài ngày chết một người như trước, dù có người Nhạc Dương Tông, con hồ yêu kia cũng vẫn hành động.

.....

"Két---"

Cửa sổ hé ra, một bóng đen từ ngoài cửa sổ tiến vào.

Ngay khoảnh khắc rơi xuống đất liền hóa thành một nam tử.

Hắn quan sát phòng một lát, đi về phía giường.

Lúc hắn sắp tiếp cận giường, trên cổ bỗng dưng xuất hiện một thanh thiết kiếm.

"Lúc trước ta còn tưởng ảo giác của ta, không ngờ có đồng loại thật." Giọng điệu của nam tử cổ quái, nghe mà nổi da gà.

"Không đi moi tim lại chạy tới nơi này của ta làm gì." Thời Sênh hừ lạnh, "Còn muốn lấy tim ta để bồi bổ à? Ngươi chịu được không?"

Nếu nói giọng nói nam tử nghe mà nổi da gà, thì giọng Thời Sênh chính là một cảm giác âm u đầy ác ý không chút nào che dấu.

Đáy lòng nam tử sinh ra vài phần dự cảm không lành, trầm mặc vài giây, rồi bình tĩnh nói.

"Dù gì cũng là đồng loại, chẳng qua chỉ hỏi thăm một chút thôi, ngươi cần gì phải căng thẳng như vậy."

"Ngươi từ chỗ nào nhìn thấy ta căng thẳng?"

"Không căng thẳng thì ngươi dùng kiếm uy hiếp ta làm gì?"

"Là ngươi không mời tự đến, đáp lễ việc ngươi tự tiện xông vào phòng."

"Tiểu Y, ngươi đang nói chuyện với ai vậy?" Ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên giọng Vô Trần.

Trong phòng im lặng đến quỷ dị.

Một lúc lâu Vô Trần cũng không nghe thấy đáp lại, lại gõ hai phát, "Tiểu Y, ta vào đây."

"Két--"

Thừa dịp phòng bị đẩy ra, nam tử chợt lóe người, hóa thành nguyên

hình, nhanh chóng thoát ra cửa sổ, biến mất trong đêm đen.

Vô Trần chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một bóng đen, gió lạnh phất quá hai má, mang theo luồng yêu khí rất nhỏ.

Trong lòng Vô Trần hơi run sợ.

Hắn nhìn chăm chú, Thời Sênh đứng trong phòng, giơ thiết kiếm của cô lên, đưa lưng về phía hắn.

"Tiểu Y, vừa rồi?" Sao lại có yêu khí? Chẳng lẽ là hung thủ moi tim kia?

"Hung thủ moi tim mà ngươi muốn tìm." Thời Sênh cất thiết kiếm vào không gian, thản nhiên đáp, đi về phía giường, "Đi ra ngoài nhớ đóng cửa, cảm ơn."

Vô Trần: "..."

Hung thủ moi tim tìm tới cửa, mà cô còn bình tĩnh thế à.

Chương 543: Nhân yêu thù đồ (8)

Ngày hôm sau Thời Sênh đi ra ngoài, sáng sớm đã nghe có người đang bàn luận chuyện tối hôm qua lại có người chết.

"Còn chưa bắt được hung thủ, giờ ta ngủ cũng sợ hãi, không biết khi nào thì hung thủ tìm tới cửa..."

"Biết sao được, ngay cả người của Nhạc Dương Tông cũng không bắt được hung thủ."

"Mụ vợ ta ấy, giờ ngủ cũng lo lắng, làm hại ta suốt ngày lo lắng đề phòng. Cứ cái tình hình này, ta tính toán đi ra ngoài trốn một đoạn thời gian rồi trở về."

Giọng nói lảnh lót xen vào, "Đại ca, các ngươi đang nói gì vậy?"

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, vừa lúc nhìn thấy một cô nương nhỏ xinh, kéo một người nam nhân, tò mò hỏi mấy người vừa rồi thảo luận kia.

Đối phương thấy bộ dạng nàng đáng yêu, liền vui vẻ nói cho nàng.

"Tiểu cô nương, các ngươi không phải người nơi này, vẫn nên mau chóng rời đi thì hơn." Có người khuyên cô nương kia.

Tiểu cô nương mỉm cười, "Cảm ơn đại ca nhắc nhở, có điều chúng ta là tới tìm người, nhất thời không thể rời đi được."

"Chà..."

Tiểu cô nương cảm ơn mấy người kia, túm nam nhân đi sang bên cạnh.

"Huyền Phong, ngươi nghe được không, bọn họ nói nơi này có hồ yêu làm loạn." Ngu Tiểu Thất đè thấp thanh âm.

"Liên quan gì bản tôn." Huyền Phong lạnh mặt.

"Ngươi không thấy như vậy thật tàn nhẫn sao?" Ngu Tiểu Thất vô cùng phẫn nộ, "Hơn nữa hồ tộc chúng ta có quy củ, không thể tùy tiện thương tổn nhân loại."

"Người và yêu không thể cùng tồn tại, đây là quy củ từ xưa đến nay." Huyền Phong giam cầm Ngu Tiểu Thất trong ngực, "Ngươi lại xen vào việc của người khác bản tôn sẽ không ra tay."

Ngu Tiểu Thất bất mãn nói, "Chính ngươi còn phải dựa vào ta."

Sắc mặt Huyền Phong nhất thời tối sầm xuống, "Ngươi nói cái gì?"

Nhiệt độ xung quanh thoáng chốc như giảm xuống vài độ.

"Không có, không có." Ngu Tiểu Thất vừa lắc đầu vừa xua tay, "Ngài rất lợi hại."

Lúc này sắc mặt Huyền Phong mới khá hơn chút.

"Tiểu Y." Vô Trần không biết từ chỗ nào đi ra, vỗ vai Thời Sênh, vừa lúc ngăn cách nam nữ chính phía trước, "Ngươi đứng đây làm gì?"

Thời Sênh nghiêng đầu, tầm mắt nhất thời trống trải, không thấy nam

nữ chính đâu nữa.

Thời Sênh trừng mắt lườm Vô Trần một cái, "Người ngươi phải giết đã đến."

"... Huyền Phong?" Hắn sắp quên mất chuyện hắn bị nữ nhân này uy hiếp tới giết người rồi.

"Sợ à?"

Tên Vô Trần này, lần đầu tiên gặp mặt cảm thấy hắn rất phong độ, trên thực tế lại là kẻ nhát cáy.

Bắt nạt kẻ yếu, tự kỷ còn thích huênh hoang tỏ vẻ.

Vô Trần như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, "Ta mà sợ hắn à, hắn ở đâu? Vì dân trừ hại, nghĩa bất dung từ."

Thời Sênh chỉ chỉ đám người phía trước, "Đi về phía kia rồi."

Vô Trần lập tức đi sang bên kia, đi vài bước, lại lộn trở lại, "Hiện giờ thực lực của Huyền Phong thế nào?"

Thời Sênh lườm một cái khinh bỉ, "Sao ta biết được, ta đã đánh nhau với hắn bao giờ đâu."

Nguyên chủ chỉ bị nam chính đánh, nhưng cho tới bây giờ chưa từng đánh trả, cho nên sau khi nam chính giải phong ấn, rốt cuộc thực lực thế nào, thì không ai biết được.

"Sao ngươi lại muốn giết hắn?"

Thời Sênh trầm ngâm một lát, "Dù sao chính là có thù, không đội trời

chung, hắn không chết, ta sẽ không thoải mái."

Vô Trần: "..."

Thù này lớn đến mức nào đây? Thù giết cha, hay hận đoạt vợ?

Vô Trần không thể hiểu nổi suy nghĩ của Thời Sênh, nhưng mà hắn càng ngày càng thích Thời Sênh như vậy.

Không giống những yêu quái đê tiện ngoài kia.

...

Thời Sênh cũng không đuổi theo nam nữ chính, có điều bọn họ ở đây, chắc chắn sẽ không rời đi trước khi sự việc moi tim chấm dứt.

Thời Sênh vẫn tin rằng, tác giả đại thần sẽ đưa nam nữ chính đến trước mặt cô.

Cho nên nàng hoàn toàn không vội.

Buổi tối, quả nhiên nam nữ chính xuất hiện ở khách điếm cô đang ở.

Lúc Thời Sênh đi ra phân phó tiểu nhị đưa nước thì nhìn thấy hai người ăn cơm ở đại sảnh.

Ngu Tiểu Thất liến thoắng nói không ngừng, vẻ mặt Huyền Phong không kiên nhẫn, nhưng vẫn không cắt lời Ngu Tiểu Thất.

Đại khái là ánh mắt Thời Sênh quá trắng trợn, Huyền Phong cảm nhận được, ngẩng phắt đầu lên nhìn lại.

Tầm mắt hai người gặp nhau trên không trung.

Ngay khi đối diện với ánh mắt của cô gái kia, Huyền Phong có một cảm giác như đột nhiên rơi vào chốn hư vô, không có gì có thể dựa vào.

Nữ nhân này, không bình thường.

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Huyền Phong.

Trước kia nữ nhân này thấy hắn, đều là vẻ mặt si mê, chỉ muốn bổ nhào vào hắn, nhưng lần này lại bình tĩnh như thế...

Khí thế trên người nàng cũng rất khác.

Đó là một cảm giác vô cùng ngạo nghễ, tôn quý.

Cô chỉ đứng đó thôi, mà như ngàn dặm non sông thần phục dưới chân cô.

Trước kia hắn rất khó chịu vì nữ nhân này quấn quít lấy mình, nhưng hiện tại, hắn lại có chút kiêng kị nữ nhân này.

Vì sao trong khoảng thời gian ngắn, một người lại có thể thay đổi nhiều như vậy?

"Huyền Phong ngươi đang nhìn gì thế?" Ngu Tiểu Thất thấy Huyền Phong nhìn chằm chằm về một hướng, cũng hiếu kỳ nhìn qua.

Nàng chỉ nhìn thấy một bóng người màu xanh, ngọc bội bên hông lay động, phía dưới rủ xuống tua rua hình lá trúc.

"Sao người của Vạn Thần Tông lại ở chỗ này." Ngu Tiểu Thất nhất thời căng thẳng, "Huyền Phong... Chúng ta đổi nơi khác đi."

Đám người tông môn đó muốn bắt Huyền Phong, tuy nàng không rõ vì sao, nhưng hiện tại nàng và Huyền Phong là cùng hội cùng thuyền, hắn không thể bị bọn họ bắt được.

"Không cần." Huyền Phong thu hồi tầm mắt.

"Vì sao? Người của Vạn Thần Tông đang ở nơi này, lỡ hắn phát hiện chúng ta thì làm sao bây giờ?" Ngu tiểu Thất càng cuống hơn.

"Ăn cơm." Huyền Phong xoa nhẹ đầu Ngu Tiểu Thất, giọng điệu kiên quyết.

Ngu Tiểu Thất còn muốn nói gì đó, mặt Huyền Phong thoáng sa sầm xuống, lạnh lùng nhìn nàng. Nàng cắn cắn môi, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, cúi đầu ăn.

Nam nhân này biến sắc nhanh như lật sách.

...

Huyền Phong và Ngu Tiểu Thất ở lại khách điếm. Bọn họ sớm đi tối về, cũng không biết đang làm cái gì.

Thời Sênh vẫn không ra khỏi cửa, cho nên không đụng phải hai người.

Vô Trần thấy Thời Sênh không bắt mình đi giết Huyền Phong ngay, tất nhiên rất vui.

Hiện giờ hắn chỉ là một người yếu ớt, nếu thật sự phải chống lại tên yêu quái làm cho tông môn đều đau đầu kia, thì hắn làm gì có phần thắng?

Lúc Huyền Phong cùng Ngu Tiểu Thất ở khách điếm ngày thứ ba, khách điếm đã có người chết.

Là tiểu nhị của khách điếm, bị người ta lấy mất tim ở hậu viện khách điếm.

Trong ngực trống rỗng, máu thịt mơ hồ.

Vẻ mặt của hắn cực kỳ kinh hãi, trợn trừng mắt, bên trong tràn đầy tơ máu, có thể thấy được lúc chết hắn đã rất thống khổ.

Nhưng tối hôm qua, mọi người ở khách điếm đều không nghe thấy động tĩnh gì.

Điếm tiểu nhị cứ lặng yên không một tiếng động chết ở hậu viện khách điếm như thế.

Lúc trước người chết đều là người nhà giàu, nhưng giờ lại bắt đầu chết người thường.

Những người nhát gan làm sao còn dám ở, đều yêu cầu trả phòng.

Đương nhiên người to gan, vẫn ở lại hóng chuyện như bình thường.

Chương 544: Nhân yêu thù đồ (9)

Thành chủ phái người đến đem thi thể đi, cùng đi còn có người của Nhạc Dương Tông.

Giờ thì hay rồi.

Như lửa gặp rơm.

Ngu Tiểu Thất đứng hóng chuyện bị người Nhạc Dương Tông nhận ra. Gần đây nàng đi cùng Huyền Phong, người Nhạc Dương Tông đương nhiên đều biết nàng.

Ngu Tiểu Thất đã sớm bị quy thành một giuộc với Huyền Phong, cho nên không có gì bất ngờ, người của Nhạc Dương Tông động thủ với Ngu Tiểu Thất.

Ra tay với Ngu Tiểu Thất, đương nhiên nam chính phải lên sân khấu, hai bên đánh nhau trong khách điếm, còn có một vòng quần chúng không sợ chết đứng xem.

"Vừa rồi người của Nhạc Dương Tông hô là bắt yêu nữ sao? Tiểu cô nương kia là yêu quái à?"

"Chẳng lẽ nàng chính là hồ yêu lấy tim?"

"Không phải chứ..."

"Càng xinh đẹp càng có độc!"

Đám người náo nhiệt thảo luận.

Vô Trần cùng Thời Sênh đứng trên lầu, "Tiểu Y, có lên không."

"Lên đánh ai?"

Vô Trần: "..." Lời này không phải là ta nên hỏi ngươi sao?

Hơn nữa ngươi dùng từ cũng có chút không thích hợp.

"Ngươi để bọn họ đánh đi, chờ bọn hắn đánh gầm tàn rồi, chúng ta xông ra hôi của." Thời Sênh phân tích cho Vô Trần.

Vô Trần: "..." Không ngờ ngươi là tiểu hồ yêu như vậy.

Có điều ta thích.

Vì sự việc lấy tim, người của Nhạc Dương Tông ở trong này thật ra không ít, vừa mới giao thủ với Huyền Phong, đã có người chạy ra ngoài tìm viện binh.

Chờ người Nhạc Dương Tông sắp chống đỡ không nổi, cứu binh cũng tới rồi.

Sức chiến đấu của Ngu Tiểu Thất bình thường, nếu không có Huyền Phong che chở nàng, chắc đã sớm bị người bắt lấy.

Đương nhiên cuối cùng nàng vẫn bị người ta bắt.

"Huyền Phong, dừng tay, nếu không ta giết nàng."

Huyền Phong túm một tên đệ tử Nhạc Dương Tông, vừa quay đầu lại

chỉ thấy Ngu Tiểu Thất bị người kề kiếm vào cổ.

"Huyền Phong, ngươi đi mau, mặc kệ ta." Ngu Tiểu Thất hét lên với Huyền Phong.

"Câm miệng." Người uy hiếp Ngu Tiểu Thất tát một cái vào mặt nàng.

Ngu Tiểu Thất bị đánh cho lệch đầu đi, cổ va vào lưỡi kiếm, cắt ra một vết máu.

"Huyền Phong, ngươi muốn thấy nàng chết sao?"

Ánh mắt Huyền Phong âm trầm nhìn chằm chằm tên uy hiếp Ngu Tiểu Thất, mu bàn tay nổi gân xanh.

Vài giây sau, Huyền Phong buông tên đệ tử bị hắn bắt ra, "Buông nàng ra."

"Buông nàng ra cũng được, ngươi tự phế tu vi đi."

Quanh người Huyền Phong như tỏa khí lạnh, mọi người xung quanh lạnh đến phát run lên.

Nhưng mà nghĩ Ngu Tiểu Thất ở trên tay bọn họ, khí thế lại dâng lên trong nháy mắt.

"Buông nàng ra." Giọng Huyền Phong lạnh như kết băng.

Người uy hiếp Ngu Tiểu Thất, lập tức ấn kiếm vào cổ nàng, "Huyền Phong, ngươi thật sự không sợ nàng chết?"

"Huyền Phong, ngươi đi mau!" Ngu tiểu Thất ra sức lắc đầu.

"Uy, các ngươi thử giết chết nàng luôn đi!"

Giọng nói đột nhiên xen vào làm cho mọi người sửng sốt, cùng nhìn lên lầu hai.

Nữ nhân mặc váy ghé vào lan can, mặt tươi cười, nhưng trên mặt chứa đầy ác ý.

"Có biết là nhân vật phản diện chết vì nói nhiều không." Thời Sênh coi như không thấy những ánh mắt nhìn mình chăm chú kia.

Bắt được phải mau mà giết chết đi.

Vô Trần: "..."

Động một chút là chém giết, ngươi là một cô nương biết không?

Có điều...

Hắn rất thích.

Tiểu hồ yêu như vậy nhìn rất dễ thương, đúng hình mẫu hắn thích.

Nhìn thấy Thời Sênh, rõ ràng Ngu Tiểu Thất hơi sửng sốt, sau đó có chút không thể tin nổi.

Đại khái là không hiểu được, dù gì cũng là đồng loại, tay chân không tương tàn, thế mà cô ta lại bảo những người này giết chết nàng.

"Ngu Y!" Người Nhạc Dương Tông nhận ra Thời Sênh, nhất thời quát to một tiếng, "Bọn họ là một hội."

Thời Sênh hừ khẽ, "Cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung.

Ta cùng một hội với họ bao giờ?"

Bản cô nương sẽ cấu kết với nam nữ chính để làm việc xấu sao?

Bản cô nương cao quý lãnh diễm như vậy, sao có thể cùng một hội với họ được.

Bản cô nương luôn đứng ở phía đối lập bọn họ.

"Ngươi không phải cùng hội với họ, sao lúc trước còn liều chết cứu Huyền Phong!" Một đệ tử chất vấn.

Không phải một hội, sao lại liều chết cứu hắn?

Tưởng bọn hắn là kẻ ngốc dễ lừa gạt sao?

Thời Sênh: "..."

Lại quên mất chuyện này.

Huyền Phong nhướng mày, ánh mắt hơi tìm tòi nghiên cứu nhìn Thời Sênh.

Ánh mắt Vô Trần cũng có chút quỷ dị, thì ra cô chính là yêu quái đã cứu Huyền Phong kia.

Chẳng trách người Nhạc Dương Tông đuổi theo cô.

Nhưng mà...

Vì sao cô phải cứu Huyền Phong? Hiện tại lại muốn giết hắn?

"Ta cứu lầm người." Mặt Thời Sênh trấn định, "Không đúng, cứu lầm

yêu."

Mọi người: "..." Ngươi lấy cớ thật gượng ép.

"Các ngươi có đánh không?" Nhìn cô làm quái gì, đúng là cô rất đẹp, nhưng có nhìn cô thì nam nữ chính cũng không thể chết được.

"Lên!"

Người Nhạc Dương Tông phất tay.

Một nhóm người đi lên trên lầu, một nhóm hướng về phía Huyền Phong.

Thời Sênh chống tay vào lan can, nhảy từ lầu hai xuống, tia sáng lạnh lóe lên, người chặn đường liên tiếp kêu thảm thiết, ngã thẳng xuống đất.

Mọi người thấy thanh kiếm kia của Thời Sênh cũng có chút nao núng.

Đây là kiếm gì, sao chém người không hề tốn sức chút nào như thế.

Thời Sênh xông về phía Huyền Phong, người Nhạc Dương Tông thấy dáng vẻ hùng hổ của Thời Sênh, đều lui lại, nhường chiến trường cho hai yêu quái.

Hai yêu tự giết lẫn nhau, bọn họ chỉ cần ngồi làm ngư ông đắc lợi, ngu gì không làm.

Cho nên đệ tử Nhạc Dương Tông đều nhanh chóng thối lui đến nơi an toàn.

"Là ngươi cứu bản tôn?" Huyền Phong nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh mỉm cười, "Còn trẻ không hiểu chuyện, xin thứ lỗi."

Huyền Phong: "..." Cứu hắn sao lại là còn trẻ không hiểu chuyện?

Con hồ yêu này cho hắn cảm giác rất kỳ quái.

"Ngươi muốn đổi phương pháp thu hút sự chú ý của bản tôn?"

Thời Sênh nhìn Huyền Phong, "Không cần thử ta, hiện tại ta chỉ muốn giết ngươi, đơn giản như vậy, ngươi đứng cho ta chém, hay nằm cho ta chém?"

"Muốn giết bản tôn?" Mặt Huyền Phong đầy vẻ khinh thường, đáy lòng lại thầm nghi hoặc.

Không ngờ cô lại không thích hắn, còn muốn giết hắn.

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, hùng hổ tiến lên.

Động thủ với nam chính, lực cản không phải lớn bình thường, vốn chỉ cần sử dụng một phần lực, lúc này lại cần dùng đến năm phần lực.

Đúng là chơi xỏ người ta.

Cho dù cô không có sát khí với nam chính, cũng cần dùng ba phần lực.

Con cưng thiên đạo là trâu bò như thế đấy!

"Ầm!"

Thân thể Huyền Phong đột nhiên bay ra, nện xuống bàn, cái bàn không chịu nổi lực va đập của hắn, vỡ vụn ra.

"Soạt --"

Mũi kiếm sắc bén chỉ vào mi tâm hắn, mặt thiết kiếm trong như gương, có thể nhìn thấy dáng vẻ chật vật của hắn lúc này.

Huyền Phong không thể tin nổi nhìn nữ nhân trước mặt.

"Bảo ngươi đứng cho ta chém, thế mà ngươi cứ thích nằm cho ta chém."

Mặt Thời Sênh như đang cười, lại như không có gì cả.

"Vô Trần."

Vô Trần luôn đứng ở trên xem diễn nghe được tiếng gọi, nhảy từ lầu hai xuống, đi đến bên người Thời Sênh.

"Tiểu Y?"

"Giết hắn."

Trong mắt Vô Trần hiện lên vẻ nghi ngờ, cô chỉ cần dùng sức một chút, là có thể giết chết Huyền Phong.

Làm gì phải phiền toái vậy?

Quả nhiên cô không thể xuống tay với Huyền Phong sao?

"Ngu Y sao ngươi có thể giết đồng loại!" Ngu Tiểu Thất ra sức giãy

giụa.

Thời Sênh không để ý đến Ngu Tiểu Thất, nói với Vô Trần: "Động thủ."

Vô Trần nhìn Thời Sênh, lại nhìn Huyền Phong.

Hắn gọi kiếm của mình ra, đâm vào ngực Huyền Phong dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Một loạt động tác như bị làm chậm lại.

"Đừng mà!"

Chương 545: Nhân yêu thù đồ (10)

Khóe miệng Huyền Phong cong lên một nụ cười khát máu, trên mặt không có gì sợ hãi.

Thời Sênh nhướng mày, đáy lòng có dự cảm không lành.

Quả nhiên, lúc trường kiếm đâm vào trong cơ thể Huyền Phong, thân thể hắn biến thành mây khói trong khoảnh khắc.

Đệt…!

Đã nói nam chính đại nhân sao có thể yếu ớt như vậy, rõ ràng người ta căn bản không phải bản thể.

Uổng công cả nửa ngày trời.

"Không phải bản thể." Vô Trần thu hồi kiếm, "Hắn không dễ giết như vậy."

Yêu quái có thể làm cho tông môn đau đầu, sao có thể vô dụng như vậy.

Thời Sênh quay đầu nhìn về phía Ngu Tiểu Thất, Ngu Tiểu Thất đại khái nghĩ Huyền Phong đã chết, sắc mặt đầy vẻ bi thương.

Con ngươi Thời Sênh đảo một vòng, còn chưa có kịp làm gì, biến cố nảy sinh.

Không biết chỗ nào bay ra một làn khói trắng, cả khách điếm nháy mắt đã bị khói trắng bao phủ, trước mắt trắng xoá không nhìn thấy gì cả.

Người đối diện nhốn nháo, còn có tiếng đánh nhau, khói trắng tan đi, bóng người chậm rãi lộ ra.

Người vừa rồi uy hiếp Ngu Tiểu Thất, lúc này nằm trên mặt đất không biết sống chết.

Ngu Tiểu Thất không biết tung tích.

"Ai?"

"Vừa rồi có người đánh lén ta..."

Thời Sênh thở dài.

Quả nhiên vẫn là cần tiêu hao số mệnh nam nữ chính trước, sau đó mới có thể xử lý bọn họ.

"Là bọn hắn, khẳng định là bọn hắn." Người Nhạc Dương Tông đột nhiên chĩa mũi dùi về phía Thời Sênh và Vô Trần.

"Vô Trần, ngươi là người Vạn Thần Tông, vì sao lại đi cùng với hồ yêu!"

"Ta thích đi cùng ai thì liên quan gì các ngươi?" Ánh mắt Vô Trần đầy vẻ trêu tức, "Nhạc Dương Tông các ngươi ngay cả con yêu đều không giữ được, có được tích sự gì chứ?"

Bị người ta chê vô dụng, người của Nhạc Dương Tông lập tức xù lông, "Vô Trần, ngươi lại dám cấu kết với yêu, lần này Vạn Thần

Tông cũng không giữ được ngươi."

"Ta..."

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vọng lại.

"Ngu Y ngươi lại dám đánh lén."

Thời Sênh giẫm lên người vừa rồi kêu gào kia, "Đánh lén? Không phải ta động thủ trước mặt các ngươi sao? Nếu như vậy đều coi là đánh lén, thế thì chỉ có thể chứng minh các ngươi mắt mù, trách ta sao?"

Chính mình ngu xuẩn, còn trách người khác quá thông minh.

Bản cô nương không gánh lỗi này, cảm ơn.

"Hàng yêu trừ ma, giết!"

...

Từ sau sự kiện khách điếm, cái tên Ngu Y phát hỏa trong một đêm.

Chỉ với một người mà tiêu diệt mấy chục người Nhạc Dương Tông, trở thành đối tượng đuổi giết đầu bảng của Nhạc Dương Tông.

Không ít người đoán cô có liên quan đến việc moi tim trong thành.

Nhưng lúc ấy có người tận mắt nhìn cô ra khỏi thành, mà trong thành vẫn có người tử vong như trước, không ai bắt được hung thủ moi tim kia.

Cũng có người hoài nghi Thời Sênh không ra khỏi thành, cả thành trì

giới nghiêm, lục soát từng nhà, tự nhiên là cái gì cũng lục soát hết.

Ở phủ đệ rách nát nào đó trong thành.

Ngu Tiểu Thất nằm trên giường coi như sạch sẽ, trừ tròng mắt, thì không thể động đậy gì nữa.

Nàng không biết mình đến đây thế nào, lúc ấy trước mắt nàng trắng xóa, nghe thấy có người kêu thảm thiết, sau đó nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Chờ mở mắt ra thì đã ở ngay nơi này.

Ngu Tiểu Thất thử nhúc nhích, nhưng thân thể cứng ngắc không giống của nàng, thử vài lần đầu ngón tay cũng chưa nâng được một chút.

Nàng không biết ở trên giường nằm bao lâu, ánh sáng phòng trong càng ngày càng tối.

"Kẹtttt --"

Tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Có người vào.

Bóng đen cao lớn chậm rãi tới gần giường, Ngu Tiểu Thất cảm thấy bị áp bức.

Nàng chuyển động con ngươi, thấy rõ người đứng bên giường.

Là một người nam nhân.

Mang mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi con ngươi âm u.

"Ngươi... Là ai?" Ngu Tiểu Thất co rúm lại một chút, "Sao ngươi lại bắt ta?"

"Bắt ngươi?" Giọng của nam nhân đeo mặt nạ rất thấp, mang theo vài phần khàn khàn, "Ta cứu ngươi đấy chứ."

Ngu Tiểu Thất nhớ chuyện lúc trước, nếu nàng không được nam nhân mặt nạ này mang đi, vậy nàng cũng sẽ chết nhỉ?

Nuốt mấy ngụm nước miếng, Ngu Tiểu Thất nói, "Vì sao ta không cử động được?"

Nam nhân mặt nạ cúi người, ngón tay có chút thô ráp lướt qua khuôn mặt nhẵn nhụi của Ngu Tiểu Thất.

Ánh mắt hắn phức tạp.

Hắn không nói một lời xoa mặt Ngu Tiểu Thất, một hồi lâu mới buông ra, "Ngủ đi."

Ngu Tiểu Thất vốn không hề buồn ngủ nhưng không biết vì sao nghe xong hai chữ kia của hắn, cơn buồn ngủ liền ập tới.

...

"Tiểu Y, bây giờ chúng ta đi đâu?" Vô Trần gẩy gẩy đống lửa phía trước.

"Ai về nhà nấy, mẹ ai nấy tìm."

Vô Trần ném nhánh cây trong tay xuống, đi đến bên người Thời

Sênh ngồi xuống, "Ta đã bị tông môn từ bỏ, không nhà để về, Tiểu Y chẳng lẽ không chịu trách nhiệm với ta sao? Gả cho ta thì thiệt thòi cho Tiểu Y, bằng không Tiểu Y cưới ta đi!"

Thời Sênh liếc hắn, "Cưới ngươi cũng thiệt thòi cho ta, cho nên vì không để chính mình phải uất ức, cút xa một chút, bằng không..."

Nói đến câu sau, sắc mặt Thời Sênh hơi âm trầm.

Vô Trần rụt cổ, con ngươi đảo một vòng.

Nếu hắn và Tiểu Y gạo nấu thành cơm...

Vậy chẳng phải Tiểu Y sẽ phải chịu trách nhiệm với hắn sao?

Phương pháp này tốt, quyết định vậy đi!

"Khối ngọc kia của ngươi lóe lên." Thời Sênh đột nhiên lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Vô Trần.

Vô Trần cúi đầu nhìn lại, ngọc bội giống như đom đóm, chợt lóe chợt lóe.

Hắn nắm ngọc bội, đột nhiên nhớ tới mình không thể dùng linh lực.

Vô Trần lo lắng nói với Thời Sênh, "Tiểu Y Tiểu Y, mau mau, ta muốn dùng linh lực."

Thời Sênh: "..."

"Ta có chính sự, ta nhất định không chạy, ta yêu ngươi như vậy, sao có thể bỏ lại ngươi." Vô Trần giơ tay thề, ngọc bội trong tay hắn lóe ra liên tục hơn.

Thời Sênh nhìn chằm chằm ngọc bội kia vài lần, chậm chạm đưa giải dược qua.

Vô Trần luống cuống tay chân nuốt giải dược vào, dược hiệu phát huy phải mất một lúc, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ngọc bội không chớp lấy một cái.

Giống như ngọc bội kia là vợ hắn vậy.

Đợi cho dược hiệu phát huy, linh lực trong cơ thể tuần hoàn dâng lên, Vô Trần lập tức rót linh lực vào ngọc bội.

"Sư phụ."

Vô Trần mở miệng, Thời Sênh liền kinh ngạc, tên này mà cũng có sư phụ?

Không đúng... Hình như lúc trước hắn từng nói đến.

"Ngươi ở đâu?" Trong ngọc bội truyền ra một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"..." Mặt Vô Trần đầy vẻ phức tạp, "Sư phụ, người ở đâu, con tới tìm người."

Bên kia trầm mặc, có tiếng gió gào thét, thật lâu sau mới có tiếng nói truyền đến, "Lam Sơn."

"Sư phụ, người cũng đừng đi bừa, ta đến ngay."

Vô Trần buông ngọc bội, quay đầu nhìn về phía Thời Sênh vẻ mặt quỷ dị, "Tiểu Y, ta muốn đi đón sư phụ ta..."

"Ta đi cùng ngươi."

Vô Trần nháy mắt, Tiểu Y mà dễ nói chuyện thế à?

Lại nghĩ đến sư phụ nhà mình...

Vô Trần đè nén suy nghĩ trong đầu, đi đón sư phụ trước cấp bách hơn.

Thời Sênh lộ ra nụ cười bí hiểm.

Mẹ nó, bản cô nương chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút manh mối.

Còn không có manh mối nữa, thì nàng còn cho rằng Hệ thống lừa gạt cô.

Lam Sơn cách bọn họ hơi xa, nhưng có thiết kiếm, xa hơn nữa cũng không là gì.

Chương 546: Nhân yêu thù đồ (11)

Lam Sơn.

Có lời đồn rằng ngọn núi này từng có người phi thăng, là một nơi được tiên nhân ban phước. Cho nên linh khí của Lam Sơn nồng đậm hơn địa phương khác nhiều.

Trong đêm đen, linh khí dày đặc như một lớp lụa mỏng bao phủ phía trên Lam Sơn.

Tới phạm vi Lam Sơn, Vô Trần lấy ngọc bội ra, "Sư phụ, người ở chỗ nào Lam Sơn?"

"Phía dưới."

Vô Trần: "....." Ta biết là ở phía dưới mà.

"Chúng ta ở ngay phía trên. Sư phụ, hay là người tự mình bay lên?" Vô Trần thử hỏi.

Đầu kia ngọc bội trầm mặc một lúc, tiếp sau đó là tiếng gió gào thét, nhưng mà tiếng gió phần phật nửa ngày, trước mặt bọn họ cũng chẳng có bóng ma nào.

Vô Trần sắp khóc ra tiếng, "Sư phụ, sư phụ, người đừng động. Con sai rồi, con đến tìm người. Người ngàn vạn lần đừng nhúc nhích."

"... Sư phụ ngươi có tật xấu gì?"

Vô Trần buông ngọc bội, không yêu thương phun ra hai chữ "Mù đường."

Thời Sênh: "..."

Tốt lắm!

Là sư phụ của Vô Trần.

Có bệnh.

90% là chính hắn rồi.

Vô Trần vừa nghe sư phụ nhà mình miêu tả cảnh tượng bốn phía, vừa chỉ đường cho Thời Sênh.

Nhưng kết quả là, bọn họ vòng quanh Lam Sơn một vòng, cũng không tìm thấy cái gọi là sư phụ.

Vô Trần mệt lòng hỏi: "Sư phụ, người xác định người ở Lam Sơn sao?"

Đối phương đại khái cũng không xác định, một lúc lâu cũng chưa đáp, "Đối diện núi có một lớp linh khí."

Vô Trần: "..." Cho nên sư phụ người có phải ở Lam Sơn đâu!

Hít sâu hít sâu.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

"Nói hướng ngôi sao." Thời Sênh thật sự không chịu nổi, liền nói với

bên kia ngọc bội một tiếng.

Đột nhiên nghe được thanh âm một nữ hài tử, bên kia lặng im vài giây, "Vô Trần, ngươi lén tìm bạn lữ sau lưng sư phụ sao?"

"Sư phụ, đúng là con thích nàng, nhưng nàng chướng mắt con." Vô Trần ấm ức.

Hắn cũng không chê thân phận yêu của nàng, thế mà nàng lại không coi trọng mình.

Sao hắn không ấm ức cho được?

"Ừ." Đối phương lại thản nhiên ừ một tiếng như không có gì lạ.

Vô Trần: "..."

Sư phụ ừ thế là ý gì?

Thời Sênh chỉ muốn tát cho hai người này mỗi người một cái, như vậy mà cũng có thể tán gẫu được.

Cuối cùng Thời Sênh nhắc nhở lần thứ hai, đối phương mới báo ra vị trí.

Thời Sênh sử dụng thiết kiếm, rất nhanh tìm đến nơi.

Là một ngọn núi bên cạnh Lam Sơn, linh khí không nồng đậm như Lam Sơn, nhưng vẫn nồng đậm hơn nơi khác rất nhiều.

Thiết kiếm xuyên qua tán cây, rơi xuống cánh rừng.

Một bóng người đứng trong bóng đêm, ngọc trong tay phát ra ánh

sáng nhạt, làm khuôn mặt hắn như ẩn như hiện.

Phía sau tối đen, mảnh ngọc kia hẳn là ánh sáng duy nhất.

[Nhiệm vụ ẩn: phượng hoàng vu phi.] Hệ thống cũng lập tức tuyên bố nhiệm vụ.

Con ngươi Thời Sênh sáng ngời, nhanh chóng nhảy từ trên thiết kiếm xuống, lao thẳng tới hắn.

[...] Chủ nhân, tôi cảm thấy đối với ký chủ mà nói, dù hình thức của kịch bản như thế nào cũng đều giống nhau cả.

"Tiểu Y..." Vô Trần vội vàng kêu một tiếng.

Nhưng hoàn toàn không thể ngăn cản Thời Sênh, tốc độ của cô quá nhanh. Đối phương còn chưa phản ứng lại đã bị Thời Sênh đẩy ngã.

Sau đó bi kịch xảy ra.

Hai người đột nhiên ngã về phía sau, rơi thẳng xuống dưới.

Đá vụn rơi lả tả từ đỉnh đầu xuống, đập thẳng vào người Thời Sênh, khiến cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Cô muốn dùng linh lực, kết quả linh lực vận chuyển trong cơ thể một vòng, không có sau đó.

Đệt!

Sao lại không dùng được?

Trong lúc nguy cấp, Thời Sênh nhớ tới đại lễ bao Hệ thống cho cô

lúc trước.

Vận may giảm xuống 30%...

Thật đúng là… ha ha!

Có lẽ đối phương cũng nhận thấy không thể sử dụng linh lực, đưa tay đỡ lấy thắt lưng Thời Sênh.

Bên tai không ngừng có tảng đá nện xuống làm không khí chấn động.

Trước mắt Thời Sênh tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Thời gian rơi xuống cũng không dài, lúc rơi xuống đất, Thời Sênh nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Cả người cô đều ghé vào người hắn, bên tai có chút ong ong, một hồi lâu mới nghe được tiếng tim đập của hắn.

Rất bình tĩnh.

Thời Sênh muốn chống người ngồi dậy, đối phương đột nhiên giữ chặt cô, hạ giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

"Xì xì..."

Trong không gian tĩnh lặng, âm thanh kia nghe rõ đến lạ thường.

Người bên dưới vòng hai tay qua thắt lưng cô, một cảm giác mát lạnh nháy mắt trải rộng toàn thân, Thời Sênh lạnh đến run một cái.

Thời Sênh cảm giác có gì đó mềm mềm đi qua bên hông cô. Thời Sênh dựng tóc gáy, chỉ muốn nhảy dựng lên chém chết cái gì đó

dám làm loạn trên người mình.

Nhưng cô bị người dưới thân giam cầm, hoàn toàn không thể động đậy.

Thời Sênh cảm thấy thứ kia rất có có thể là rắn, cũng không biết dài bao nhiêu, dù sao cô đợi mất vài phút, sức nặng đặt trên người cô mới biến mất.

Thời Sênh còn chưa kịp thở phào, trên người lại nặng.

Mẹ kiếp, nó lại bò quay lại à.

Hơn nữa đầu còn di động trên lưng nàng, cái loại cảm giác bị rắn bò này...

Cả người Thời Sênh đều run lên.

Ghê tởm.

Không được, bản cô nương phải chém chết nó.

Kiếm của ông đâu?

Con mẹ nó, kiếm không xuống dưới.

Thời Sênh chỉ có thể lấy thanh kiếm khác từ không gian ra, còn không kịp chém, cổ tay bị người bắt lấy, hơi ấm nhè nhẹ từ trên cổ tay truyền đến.

Thời Sênh dựa vào trực giác nhìn người phía dưới, cánh môi đột nhiên nóng lên.

Môi hai ngươi chạm nhau, hô hấp đan xen.

Thoang thoảng có mang theo từng hơi thở quen thuộc, vẫn rất nhạt, nhưng làm cho người ta không thể nào bỏ qua.

Giống như ấn ký đến từ linh hồn.

Biết ngay là hắn mà.

Đệt!

Thời Sênh phát tiết cắn một cái.

Tay đặt bên hông cô, đột nhiên căng thẳng, hắn nghiêng đầu, nhưng mà động tác này không biết sao lại kích thích đến thứ phía sau bọn họ.

"Xì xì....."

Hắn ôm Thời Sênh, lăn sang bên cạnh, khẽ kêu lên một tiếng.

Thời Sênh nhanh chóng bò từ người hắn dậy, lấy dạ minh châu từ không gian ra chiếu sáng, cả không gian nháy mắt sáng lên.

Thời Sênh thấy rõ thứ đến đến đi đi trên người cô.

Không phải rắn, hơi giống con rết, nhưng lại không nhiều chân như rết, hơn nữa nhìn có vẻ là động vật thân mềm.

Thân mình cuộn thành mấy vòng, ít nhất phải bảy tám thước.

Mẹ kiếp đây là cái quái gì thế này.

Đột biến gien à?

Ánh sáng hấp dẫn lực chú ý của nó, đầu ngẩng cao, đột nhiên lao về phía Thời Sênh.

Thời Sênh vung kiếm chém. Cơ thể nó rất linh hoạt, dễ dàng né tránh, nhưng tốc độ của Thời Sênh còn nhanh hơn nó, chưa kịp trở lại, trên lưng đã bị Thời Sênh chém một kiếm.

"Xì xì xì xì!"

Cơ thể nó uốn loạn lên, bò về phía hắc ám, không quá vài giây, cả không gian liền an tĩnh lại.

Hoàn cảnh lạ lẫm, Thời Sênh cũng không dám tùy tiện đuổi theo.

Cô giơ dạ minh châu lên chiếu sáng bốn phía, mặt đất đầy xương trắng, có hài cốt động vật cũng có hài cốt nhân loại.

Nhìn thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

Thời Sênh giơ dạ minh châu, nhìn nam tử nằm ở bên cạnh, bên cạnh còn có cái đầu lâu, nhìn rất đáng sợ.

"Ngươi không sao chứ." Thời Sênh đi qua, nâng hắn dậy.

"... Có chuyện." Hắn nhấn rõ từng chữ rõ ràng, giọng điệu bình tĩnh, hoàn toàn nghe không ra có chuyện ở đâu.

Thời Sênh nghi hoặc đánh giá hắn vài lần, "Ở đâu có chuyện?"

"Nó trở về là có chuyện."

Thời Sênh: "..."

Mẹ kiếp, nói rõ ràng xem nào!

Thời Sênh đứng dậy nhìn quanh bốn phía, đây hẳn là sơn động, chỉ có một lối ra, thứ vừa rồi chắc hẳn rời đi từ nơi đó.

Thời Sênh lấy mấy tấm phù từ không gian ra, dán vào lối ra.

Nam tử trầm mặc nhìn cô, bóng đen giấu đi vẻ mặt hắn.

Chương 547: Nhân yêu thù đồ (12)

Dán xong phù, Thời Sênh trở về bên người hắn, đặt dạ minh châu cố định ở trên tảng đá bên cạnh.

Thời Sênh đỡ hắn dậy, ngồi dựa vào tảng đá bên cạnh, "Ngươi tên gì?"

"Thanh Hàn." Hắn dừng một chút, rút tay mình về, "Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Hôn cũng hôn rồi, lại còn nam nữ thụ thụ bất thân." Thời Sênh cười nhạo một tiếng, "Sao, không muốn chịu trách nhiệm à?"

Thanh Hàn: "..."

Hắn mím cánh môi, trên môi dường như còn lưu lại hơi thở của cô.

Đó là một cảm giác rất kỳ quái.

Không chán ghét...

"Đó là ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn cũng không thay đổi được chuyện phát sinh là thật." Thời Sênh xoay người dựa sát vào hắn, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt hắn.

Thanh Hàn né tránh, tựa đầu sang bên kia, "Cô nương là người đồ

nhi ta thích, việc này..."

"Ngươi giở trò lưu manh!"

Thanh Hàn hơi biến sắc, trịnh trọng giải thích, "Ta không có."

Cô là người Vô Trần thích, hắn làm sư phụ sao có thể đoạt của đồ đệ.

Chuyện vừa rồi, vốn là ngoài ý muốn.

Thời Sênh lẳng lặng quan sát Thanh Hàn trong chốc lát, nếu cô làm hắn ở đây...

Ánh mắt quét bốn phía.

Hay là thôi đi.

Ở trong này sẽ có bóng ma tâm lý.

Không gian đột nhiên an tĩnh lại.

Thời Sênh đi đến bên cạnh ngồi xuống, không nói một lời nhìn chằm chằm hư không phía trên.

Ánh mắt Thanh Hàn vẫn quan sát Thời Sênh. Thấy cô như vậy, hắn lại nghĩ liệu có phải mình hơi quá đáng không.

Dù sao chuyện vừa rồi quả thật đã xảy ra.

"Cô nương..."

"Ngu Y." Thời Sênh một tay chống đầu gối, ánh mắt sáng quắc nhìn

hắn.

"Ngu Y?" Thanh Hàn nhíu mày, "Ngươi là hồ tộc?"

"Đúng vậy." Thời Sênh gật đầu, "Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra?"

Nhân vật phản diện này cũng quá yếu đi?

Ngay cả yêu với người cũng nhận không được.

Ở trên Thanh Hàn còn chưa kịp nhìn, đã bị cô bổ nhào vào mặt.

Kết quả nơi này lại không thể sử dụng linh lực, hắn nhìn thế nào được?

Có điều không ngờ cô lại là hồ tộc, còn là bộ tộc Ngu thị.

Hồ tộc cũng có phân chia cấp bậc, thị tộc chính là một tiêu chuẩn phân chia cấp bậc.

Bộ tộc Ngu thị có địa vị rất cao ở hồ tộc, tương đương với vương tộc.

"Chúng ta làm thế nào đi ra ngoài?" Thời Sênh nói sang chuyện khác. Chờ đi ra ngoài, cô có linh lực, sẽ làm cho tên này thần phục dưới chân mình.

Thanh Hàn nhìn theo bóng tối, chậm rãi phun ra vài từ, "Trèo lên đi."

Thời Sênh: "..."

Thân là nhân vật phản diện mà phải trèo lên?

Mệ nó!?? Hình tượng của ngươi đâu?

Thanh Hàn nói trèo lên, thì đúng là chuẩn bị trèo thật.

Thân thể hắn có vẻ không khoẻ, lúc đi đường luôn cố gắng chịu đựng.

Hắn đi đến vách núi, vách núi này rất gồ ghề, muốn bò lên hình như cũng không khó lắm.

Hắn bám tay vào một mô đá gồ lên, giẫm lên tảng đá đi lên phía trên.

Mới đi được vài bước, sau lưng hắn đột nhiên đau đớn, thân mình mất đi cân bằng, trượt xuống.

Trượt vài bước, phía sau có người đỡ lấy hắn.

"Ngươi xác định ngươi đi được sao." Tay Thời Sênh vòng quanh thắt lưng hắn, ló đầu ra từ bên cạnh, trong giọng nói có phần vui sướng khi người gặp họa.

Tên thiểu năng này.

Sau lưng Thanh Hàn vừa căng vừa đau, đã lâu chưa từng có loại cảm giác này.

Có linh lực phòng thân, đã rất nhiều năm rồi hắn chưa từng bị thương.

Thanh Hàn chống vách núi, dịch sang bên cạnh, vừa vặn giữ khoảng cách với Thời Sênh.

"Ta không sao."

"Không sao á?"

Thanh Hàn gật đầu.

"Vậy ngươi đi cho ta xem." Thời Sênh tránh sang một bên.

Cô cười, nhưng mà Thanh Hàn nhìn trong con ngươi cô cũng thấy ý cười, là một loại cảm xúc hắn không thể hiểu được.

Tim hắn đập hơi nhanh, mỗi lần cùng đối diện với cô, hắn đều cảm thấy ánh mắt kia rất quen thuộc.

Quen thuộc đến mức làm cho hắn đau lòng.

Thanh Hàn khẽ hít một hơi, chịu đựng sự đau đớn phía sau lưng, bám tảng đá trèo lên phía trên.

Lần này đi xa hơn vừa rồi một chút.

Tay hắn hơi run rẩy, không dùng được lực.

Dưới chân đột nhiên trơn trượt, cả người lại ngã từ không trung xuống.

Thanh Hàn chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ được một cô nương ôm kiểu công chúa.

Thời Sênh tiếp được Thanh Hàn đã là cực hạn, thân thể cô lung lay, hai người đều ngã xuống đất.

Mặt đất đầy gai dựng đứng bén nhọn, Thời Sênh theo bản năng bảo vệ đầu Thanh Hàn, một tay ôm đầu hắn vào ngực mình.

Sự mềm mại mang theo hương thơm của nữ tử, làm cho cả người Thanh Hàn đều cứng đờ. Hai người lấy một loại tư thế kỳ quặc ngã xuống đất.

Tim Thanh Hàn đập hơi nhanh, cuối cùng gõ thình thịch vào lồng ngực giống như cuồng phong bão táp.

Thời Sênh vô cảm nhìn chằm chằm hư không.

Cô từ chối cái buff may mắn giảm xuống 30% này.

Mẹ nó chứ, đau vãi!

"Ngươi muốn đè chết ta sao?" Thời Sênh không kìm được, nói.

Lúc này Thanh Hàn mới hoàn hồn, vội vàng đứng lên, tay không cẩn thận chạm tới tay Thời Sênh.

"Con mẹ nó!" Thời Sênh đau đến kêu to, "Cho dù ngươi không muốn chịu trách nhiệm cũng không thể giết chết ta chứ."

Ôi, cái số của bản cô nương.

Sao lại khổ như vậy.

Bản cô nương muốn an ủi, muốn hôn, hôn mới có thể khỏi được, đau quá.

Thanh Hàn lúc này mới phát hiện cánh tay cô có máu, xương gai bên cạnh cũng có máu.

Trái tim Thanh Hàn giống như bị người ta bóp chặt, có chút không

thở nổi, quặn lên từng cơn

Cảm giác này rất kỳ quái.

Hắn cẩn thận đỡ Thời Sênh dậy.

Thời Sênh vén tay áo nhìn nhìn, vì sao mỗi lần gặp hắn là lại bị thương.

Có độc!

Miệng vết thương trên cánh tay bị kéo ra, miệng vết thương rất dài, máu tươi chảy không ngừng.

Thời Sênh lấy tay chọc chọc.

"Đừng lộn xộn." Thanh Hàn đẩy tay Thời Sênh ra. Hắn nhìn Thời Sênh, "Đắc tội."

Thanh Hàn cẩn thận rửa sạch sạch sẽ khu vực xung quanh miệng vết thương, xé một mảnh vải áo, quấn một vòng trên cánh tay bị thương của Thời Sênh.

Thời Sênh rất muốn nói, lão tử có dược!

Nhưng nhìn thấy ánh mắt áy náy của Thanh Hàn, cùng vẻ mặt thật tâm giúp cô băng bó, cô yên lặng nuốt lời này vào.

"Hiện tại ta bị thương vì ngươi, có phải ngươi nên chịu trách nhiệm không?"

Hơi nóng thổi vào cổ Thanh Hàn, hai má hắn nhất thời nóng lên như hỏa thiêu, bên tai đỏ ửng.

May mà chỗ này khuất bóng, Thời Sênh không nhìn thấy cảm xúc trên mặt hắn.

Thanh Hàn quấn nhanh mấy vòng, "Cô nương, đây là bất đắc dĩ."

Thời Sênh vốn cũng chỉ muốn trêu hắn một chút, bĩu môi không nói chuyện, tự lật tay lên xem.

Băng bó khó coi như vậy.

Cánh tay đều biến thành xác ướp.

Thanh Hàn ngồi bên cạnh, cúi đầu, thi thoảng thoáng liếc mắt nhìn Thời Sênh một chút.

Cô dựa vào tảng đá, từ từ nhắm hai mắt, không biết có phải đang ngủ hay không.

Thanh Hàn trầm mặc ngồi trong chốc lát, chống người đứng lên, thong thả lại gần Thời Sênh.

Hắn xoay người, chuẩn bị nhìn tay cô. Nữ nhân vừa rồi còn nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở mắt ra.

Trong mắt cô đầy vẻ tĩnh lặng, không có chút mơ hồ của người vừa tỉnh dậy nào.

"Ngươi dọa đến ta." Thời Sênh thở ra, nháy nháy mắt, đồng tử tĩnh lặng chậm rãi gợn sóng.

Giọng điệu của cô rất nhẹ, như đang nỉ non.

Thanh Hàn mở miệng, "... Ta muốn xem vết thương của ngươi."

Thời Sênh hào phóng đưa tay ra, còn đặc biệt không biết xấu hổ đùa giỡn hắn, "Muốn nhìn chỗ nào đều được."

Thanh Hàn: "..."

Chương 548: Nhân yêu thù đồ (13)

Thời Sênh ngồi một mình trong góc. Thanh Hàn dựa vào bên kia, cả người đều ẩn trong bóng đêm.

Thời Sênh quan sát bóng lưng hắn một lát, đứng dậy đi về bên hắn.

Cách vài bước thì dừng lại, "Ngươi không sao chứ?"

"... Không sao." Giọng Thanh Hàn có chút khô khốc.

Thời Sênh nhướng mày, gỡ dạ minh châu bên cạnh xuống, đi qua.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thanh Hàn, cô đưa hắn đến chỗ bằng phẳng bên cạnh, để hắn quay lưng về phía mình.

Thanh Hàn giãy giụa muốn xoay người, nhưng thân thể như nhũn ra, tứ chi càng vô lực.

Thời Sênh ấn hắn xuống, cởi xiêm y hắn ra.

"Cô nương..." Nam nữ thụ thụ bất thân!

"Yên tâm, ta không giở trò lưu manh. Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi." Thời Sênh cởi lớp áo cuối cùng ra.

Dạ minh châu chiếu sáng ở lưng hắn, phía trên xanh tím nhìn rất ghê người, ở giữa có mấy vết thương to tầm ngón tay út

Lúc này đã bắt đầu biến thành màu đen.

Thời Sênh nhướng mày, cái thứ lúc trước làm hắn bị thương sao?

"Có độc." Thời Sênh nhét dạ minh châu vào trong tay hắn, "Ngươi có biết đó là cái gì không? Làm sao giải độc?"

Dù sao cô cũng không biết cái thứ đột biến gen kia là gì.

Thanh Hàn khẽ lắc đầu, khó khăn nói: "Không thuốc nào giải được."

Sách cổ từng ghi lại, thứ đó thuộc dạng sinh vật thượng cổ, đều bị diệt sạch rồi.

Không ngờ hắn lại gặp phải ở trong này.

Thời Sênh lấy ra mấy bình sứ, rắc thẳng lên miệng vết thương.

Đan dược này rơi xuống là tan ngay, Thanh Hàn còn không kịp ngửi thấy mùi vị gì.

Nhưng có vẻ đan dược này cũng không có tác dụng.

Đan dược không tác dụng, chứng tỏ độc tính cực kỳ mạnh.

Tình trạng Thanh Hàn càng ngày càng không tốt.

Thân thể rét run, ý thức dần mơ hồ.

Cơ thể hắn lung lay lắc lắc, như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Thời Sênh trải một lớp chăn bông trên mặt đất, đặt hắn lên đó.

Thời Sênh quỳ gối bên cạnh hắn, ăn một ít đan dược, nhìn hắn một hồi lâu, hít sâu một hơi rồi mới cúi người xuống.

Cánh môi mang theo nhiệt độ dán sau lưng hắn, hắn kinh ngạc run người.

"Cô nương, ngươi làm gì vậy?"

Thời Sênh ấn vai hắn, không cho hắn xoay người, nhanh chóng hút độc ra.

Toàn bộ máu hút ra đều màu đen, phun ra bên cạnh, mùi rất khó ngửi.

Trong miệng tràn đầy mùi máu tươi, Thời Sênh dùng tốc độ nhanh nhất hút độc, nhưng dạ dày vẫn cuồn cuộn lên không nhịn được

Đợi cho máu thành màu đỏ, Thời Sênh chống tảng đá bên cạnh nôn khan.

Thời Sênh chưa ăn gì, nhổ ra cũng chỉ chút nước chua.

May mà cô không nuốt xuống.

Sắc mặt Thời Sênh hơi trắng bệch. Côngnhỉ một chút, đứng dậy đưa Thanh Hàn đến chỗ sạch sẽ.

Làm xong tất cả, Thời Sênh mới ngồi sang bên cạnh.

Thanh Hàn nghe tiếng thở nặng nhọc của Thời Sênh, đáy lòng cực kỳ khó chịu.

Hắn chậm rãi quay đầu, tầm mắt vừa vặn rơi xuống tay cô.

"Vết thương trên tay ngươi nứt ra rồi."

Thời Sênh sờ sờ, có chút ướt át, đại khái là vừa rồi lúc ôm hắn, dùng sức quá mạnh nên làm vết thương bị rách ra.

Đầu Thanh Hàn còn có chút choáng váng, hắn chống người ngồi dậy.

Thời Sênh cầm quần áo phủ thêm cho hắn, động tác rất tự nhiên, giống như một thói quen vậy.

Thanh Hàn cũng sửng sốt, hắn nắm vạt áo, một hồi lâu mới bắt đầu giúp Thời Sênh gỡ mảnh vải trên tay xuống.

"Tê..." Lúc lấy mảnh vải cạnh vết thương, Thời Sênh hít một hơi lạnh.

Động tác Thanh Hàn dừng một chút, "Hơi đau, chịu đựng một chút."

"Đau quá, chịu không được." Thời Sênh nhăn nhó, "Ngươi hôn ta một chút."

Thanh Hàn: "..."

Hắn yên lặng đưa tay qua, "Cắn đi."

"Ngươi dùng một tay thì làm sao gỡ ra giúp ta được?" Thời Sênh không vui, "Dù sao cũng đã hôn rồi, hôn thêm cái nữa có sao đâu."

Thanh Hàn thu tay lại, đột nhiên dùng sức kéo mạnh mảnh vải.

"Á." Thời Sênh đau đến kêu ra tiếng, lửa giận bốc lên, "Ngươi đối xử với ta như vậy sao?"

Bản cô nương bất chấp nguy hiểm hút máu độc cho hắn, thế mà có cái hôn thôi hắn cũng không chịu cho.

Tức chết bản cô nương.

Chia tay!

Thời Sênh hầm hừ từ trên mặt đất đứng lên, đi sang bên cạnh ngồi, lấy ra một viên dạ minh châu khác, tự mình bôi thuốc cho mình.

Đang yên đang lành, cô lại tự làm khổ mình làm cái quái gì chứ.

Thật là có tật xấu.

Thanh Hàn hiển nhiên không ngờ Thời Sênh lại phản ứng gay gắt như vậy, cứng ngắc ở đó một lúc lâu.

Hai người lúc lâu sau không nói gì, vài lần Thanh Hàn muốn nói nói, lại không biết nói cái gì.

"Xì xì..."

"Ầm! Xì xì!"

Cửa động đột nhiên truyền đến tiếng vang, Thời Sênh giơ dạ minh châu chiếu đến hướng cửa động.

Cái thứ đột biến gen lúc trước đang ở cửa động, phía sau còn đi theo vài con...

Cảm giác quần ma loạn vũ.

Thời Sênh tiến lên, lại lấy một tấm phù.

Chó má!

Cô hấp tấp quay về trước mặt Thanh Hàn, cuống quít buộc quần áo của hắn vào, bế ngang hắn lên.

Thanh Hàn: "..."

Sao một cô nương lại thích ôm kiểu công chúa như vậy?

Thời Sênh đi đến chỗ bọn họ rơi xuống, Thanh Hàn cho rằng nàng muốn trèo lên.

"Ngươi thả ta xuống, ta có thể tự làm."

Thời Sênh không chút khách khí châm chọc, "Ngươi có thể cái gì? Hiện tại ngay cả sức để đứng lên ngươi còn không có."

Thanh Hàn nhìn thấy Thời Sênh lấy một thứ đen xì xì hình chữ nhật ra, cô trực tiếp giẫm lên, thứ kia lại bắt đầu bay lên.

Đây là pháp khí gì?

Ở nơi không thể sử dụng linh lực thế mà cũng dùng được sao?

Tốc độ bay không nhanh lắm, ngay lúc bọn họ rời khỏi mặt đất không lâu, lá bùa ở cửa sơn động tự cháy, một đống côn trùng bên ngoài vọt vào.

Tiếng xì xì trải rộng cả không gian, nghe mà da đầu run lên.

Mà lúc này Thời Sênh đã bay lên độ cao nhất định. Ngay lúc Thời

Sênh sắp thở phào một hơi, dưới chân đột nhiên dao động.

Thân mình mất trọng lực rơi xuống.

Đệt...!

Thời Sênh bối rối lấy một thanh kiếm từ không gian ra, cắm vào vách núi bên cạnh, đại khái là kiếm quá sắc bén, bổ luôn tảng đá ra.

Thời Sênh không cả kịp chửi bới, lại đâm kiếm vào lần nữa.

Tốc độ nhất thời chậm lại.

Nàng cầm lấy kiếm, chỉ có thể dùng một tay ôm Thanh Hàn, thân thể hai người lắc lư trên không trung.

Thời Sênh chán nản.

Kiếm của ông đâu?

"Buông ta ra, cô tự đi lên đi." Tuy Thanh Hàn không nhìn thấy tình hình thế nào, nhưng hắn có thể cảm giác được, cánh tay cô đang run lên.

Nếu một mình cô, hẳn là có thể đi lên.

Tuy chính hắn cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này.

Thời Sênh đưa hắn lên trên nói, "Loại chuyện bỏ lại nam nhân của mình rồi chạy mất này, ta làm không được."

"... Ai là nam nhân của ngươi!" Sao cô lại không biết xấu hổ như vậy.

"Ngươi chứ ai. Ta đâu có nhìn thân thể của nam nhân khác, mà đã nhìn là sẽ chịu trách nhiệm. Ta không giống ngươi, giở trò lưu manh."

Ai giở trò lưu manh?

Ngay từ đầu rõ ràng cô mới là người giở trò lưu manh, bằng không bọn họ sao lại đến nơi quỷ quái này?

Nữ nhân này sao lại vô lý như vậy.

"Ôm ta."

Thanh Hàn không nhúc nhích, "Hiện giờ ta là gánh nặng, mình cô đi lên đi..."

Thời Sênh ngắt lời hắn, "Ta nhảy xuống."

Thanh Hàn: "..."

Thật lâu sau, hắn nâng tay ôm lấy thắt lưng Thời Sênh, sau đó hắn cảm giác môi bị người ta chặn lại, đầu lưỡi ướt át lướt trên môi hắn.

"Ta sẽ đưa ngươi đi lên."

Chương 549: Nhân yêu thù đồ (15)

Vô Trần căn bản không nghĩ tới phản ứng đầu tiên khi tiểu hồ yêu nhìn thấy sư phụ mình là trực tiếp bổ nhào vào.

Nhào lên đã đành, hai người còn không thấy đâu nữa.

Sư phụ cũng thật là, đứng chỗ nào không đứng, lại đứng cạnh vách núi, ngã một cái là rơi xuống luôn.

Mấu chốt là, mẹ kiếp, hắn tìm vài ngày quanh vách núi, nhưng gì cũng không tìm thấy.

Hai người cứ như vậy biến mất không thấy.

Hắn dùng đến ngọc bội liên hệ với Thanh Hàn, cũng không có phản ứng gì.

Vô Trần bực dọc vò đầu, trên mặt đất đều là đá vụn ngày hôm đó rơi xuống, sao người lại không thấy đâu?

Sư phụ, ngươi lừa tiểu hồ yêu của ta đi đâu rồi!!

Ngay lúc hắn không biết nên làm gì, thiết kiếm vẫn đi theo hắn đột nhiên rung lên u u.

‘Soạt’ một tiếng từ bên cạnh hắn lủi lên trên, làm nổi lên một cơn gió yêu ma.

Vô Trần sửng sốt, lúc kịp hồi thần, liền gọi kiếm của bản thân, ngự kiếm đi lên.

Trên cỏ xanh um tươi tốt, nữ nhân không một tiếng động nằm trên mặt đất, người đầy máu.

"Tiểu hồ yêu!" Vô Trần tiến lên vài bước.

Thanh Hàn hôn mê ở bên cạnh cô, trừ xiêm y hơi loạn, sắc mặt hơi trắng, còn lại không bị thương chút nào.

Thời Sênh hơi hơi mở mắt, mệt mỏi nói: "Ở đâu có nước?"

Nước?

Vô Trần nghĩ đến Thời Sênh muốn uống nước, xoay người đi tìm nước.

Ai ngờ Thời Sênh căn bản không uống, nàng muốn tắm rửa.

Tâm trạng Vô Trần chỉ có thể dùng một chữ để hình dung – đệt!

Mẹ kiếp, cả người ngươi đều là máu, mà còn muốn tắm rửa.

Tuy rằng rất nghi hoặc hành vi của Thời Sênh, Vô Trần vẫn đưa Thời Sênh đi tắm rửa.

Về phần sư phụ nhà mình...

Dù sao cũng không chết.

Thời Sênh không ngờ không gian kia là không gian độc lập, vì đi ra, cô trả giá đắt đến không thể tưởng tượng nổi.

Thời Sênh nhìn cổ tay mình, phía trên có miệng vết thương rất sâu, máu thịt mơ hồ, nhìn rất kinh khủng.

Thời Sênh thở dài, về sau biết vênh mặt ra vẻ kiểu gì bây giờ!

Linh lực trong cơ thể cô không còn sót lại chút gì, nói cách khác, về sau cô có khả năng không có cách nào sử dụng linh lực nữa.

Thân thể này coi như phế bỏ rồi.

Hệ thống, có thể xin đổi thân thể khác không?

[...] cô thật sự cho là cô đang chơi trò chơi, muốn đổi xác là đổi được à?

Vì sao không thể? Chẳng lẽ đây không phải trò chơi?

[Ký chủ, đừng tùy tiện đọc ý nghĩ của tôi.] Đáng sợ thật, ký chủ thật sự có thể trực tiếp đọc ý nghĩ của nó.

Chủ nhân, ông mau trở lại đi, một mình Hệ thống chịu không được.

Chẳng phải mi cũng tùy tiện đọc ý nghĩ của ta à?

[Cô… cô…, thứ tôi đọc được đều là thứ cô muốn cho tôi biết, cô tưởng tôi không biết sao?] Hệ thống giận dữ.

Đương nhiên vẫn là giọng nói điện tử lạnh băng, cũng nghe không ra được giận hay không.

Yêu, trâu nhỉ, chủ nhân của mi nói cho mi à?

[...] Có cảm giác bị khinh bỉ.

Mà nói mới thấy, sao chủ nhân của mi lại làm ra cái Hệ thống ngu ngốc như vậy, chủ nhân của mi là ai?

[Chủ nhân của tôi...] Hệ thống nín thinh, vì sao nó phải nói cho cô?

Hệ thống lập tức tắt máy logout.

Không nói, Thời Sênh cũng không để ý, nàng muốn biết, tất nhiên sẽ biết.

...

Thời Sênh tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, mới chậm rãi trở về.

Thanh Hàn đã tỉnh lại, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hắn lại như trải qua cả đời vậy.

Hắn nhìn thấy bóng nữ nhân váy dài màu lam nhạt chậm rãi từ xa xa đi tới, sắc mặt vẫn hơi trắng bệch như trước.

Trong đầu hắn vẫn hiện lên hình ảnh trong không gian hắc ám đó, cô dùng máu vẽ trận pháp để đi ra.

Đó là trận pháp hắn chưa từng gặp.

Phức tạp, khổng lồ, rung động.

"Tiểu Y!" Vô Trần đón Thời Sênh tới, "Ngươi không sao chứ?"

Thời Sênh khẽ lắc đầu.

"Nhưng sao mặt ngươi lại trắng bệch như vậy?" Vô Trần lo lắng, vừa rồi cả người cô đầy máu, nhìn rất đáng sợ.

"Không sao." Mất máu nhiều, tất nhiên sẽ như ma thế này rồi.

"Ta không nên cho ngươi tới." Vô Trần đưa tay muốn đỡ Thời Sênh.

Thời Sênh nghiêng người tránh đi.

Ánh mắt Vô Trần hơi lóe lên, có chút thất vọng, "Tiểu Y, ngươi..."

Thời Sênh mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt nhất thời thêm chút màu máu, "Ta thích sư phụ ngươi."

Vô Trần: "..."

Nàng nói gì?

Không nghe rõ!

Hai người nói chuyện hơi lâu, trong lòng Thanh Hàn có chút không thoải mái, đứng dậy rời đi.

Lúc trước còn nói chịu trách nhiệm, kết quả mới một lúc liền cười toe cười toét với đồ đệ nhà hắn.

Hừ!

Người đuổi theo trước là Vô Trần, "Sư phụ, Tiểu Y nói thích người?"

Thanh Hàn khẽ nhíu mày, muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Hắn đã hôn nàng, nàng còn nhìn thấy thân thể của hắn.

"Vô Trần, vi sư..."

"Sư phụ." Mặt Vô Trần nghiêm lại, "Tuy người là sư phụ con, nhưng mà chuyện này chúng ta là tình địch, chúng ta cạnh tranh công bằng."

Tiểu hồ yêu thú vị như vậy, hắn cũng muốn.

Thanh Hàn: "..."

Nhân yêu khác biệt mà đồ nhi!

Con buông tay đi để vi sư tới cho!

Phì!

Hắn đang nghĩ lung tung cái gì vậy, nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, hắn không thèm.

Vô Trần hạ chiến thư xong, lại quay về bên Thời Sênh.

Đại khái là thân thể quá yếu, Thời Sênh đi hơi chậm, cuối cùng ngồi luôn trên thiết kiếm, để mặc thiết kiếm đưa cô bay đi.

"Tiểu Y, sư phụ ta tốt hơn ta chỗ nào?"

"Ta đẹp trai thế này, có thể đánh nhau, có thể kiếm tiền."

"Sư phụ ta ngay cả đường cũng tìm không được..."

Vô Trần cứ quấn quít bên người Thời Sênh lải nhải hạ thấp sư phụ

mình.

"Không thấy sư phụ ngươi đâu nữa." Thời Sênh từ từ tung một câu.

Vô Trần đi phía lên trước nhìn. Người vừa rồi còn đi phía trước bọn họ, quả nhiên không thấy đâu nữa.

Vô Trần chấp nhận số phận, đi tìm sư phụ mù đường nhà mình.

Vừa rồi có lối rẽ, Thanh Hàn rẽ sang bên kia, chờ hắn muốn quay ngược về, phát hiện lại là lối rẽ, căn bản không biết nên đi như thế nào.

Lại lạc đường.

Thời Sênh tìm được Thanh Hàn trước Vô Trần một bước, dù sao nàng có phương tiện giao thông trên không trung.

Hắn đứng một mình ở lối rẽ, sắc mặt rất thận trọng, đại khái là đang chọn đường để đi.

Thời Sênh nhìn hắn chọn nửa ngày, cuối cùng vẫn đi một con đường không biết sẽ ra chỗ nào.

Thời Sênh: "..."

Rốt cuộc hắn lấy đâu ra tự tin để đi ra ngoài.

Thời Sênh từ không trung hạ xuống, vừa vặn đứng trước mặt Thanh Hàn.

Ánh nắng loang lổ chiếu xuống qua tán cây, rơi trên làn da trắng nõn như ngọc của hắn, phủ lên một vầng sáng nhạt.

Môi mỏng hồng nhạt hơi mím lại, ánh sáng trong đáy mắt như cây cối bị gió thổi lay động, mờ mờ ảo ảo.

Khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, như những đám mây trên ngọn cây.

Đây là lần đầu tiên Thời Sênh thấy rõ ràng diện mạo của hắn.

Một chữ "đẹp!"

Hai chữ "đẹp quá!"

Ba chữ "là của ta!"

Cho hắn một trăm linh một điểm giá trị nhan sắc, nhiều một điểm cũng không sợ hắn kiêu ngạo.

Nam nhân nhà ta là phải đẹp trai như vậy!

Chương 550: Nhân yêu thù đồ (15)

Thời Sênh từ trên thiết kiếm nhảy xuống, vốn là cái tư thế rất oai phong khí phách.

Kết quả bên cạnh đột nhiên nhảy ra một con thỏ, chạy xuyên qua dưới chân cô, chân Thời Sênh vừa chuyển, không biết giẫm phải cái gì, xui xẻo lăn xuống sườn dốc bên cạnh.

Thời Sênh bị kẹp giữa hai thân cây: "..." Đã bảo anh hùng cứu mỹ nhân cơ mà?

Vậy mà ngươi lại đứng đó nhìn bản cô nương bị lăn xuống là thế nào.

Chia tay!

Hệ thống mi lăn ra đây cho ta, chúng ta cần tâm sự cái chỉ số may mắn kia.

Mẹ nó chứ, xuống xe cũng có thể bị ngã được.

[...] Không hẹn, ký chủ, chúng ta không hẹn hò.

Thời Sênh đứng lên, trước mặt đột nhiên tối sầm lại, tiếp theo thân thể cô bay lên không.

Nàng ngửa đầu vừa vặn nhìn thấy cằm Thanh Hàn hơi hơi căng thẳng.

Đừng tưởng rằng ngươi ôm lão tử, thì lão tử sẽ không chia tay ngươi.

Thời Sênh ôm cổ Thanh Hàn, đầu áp sát lại cọ cọ trên cổ hắn.

Da thịt nhẵn nhụi dán vào cổ hắn, cơ thể Thanh Hàn cứng ngắc, trên mặt hiện lên chút ngượng ngùng, chỉ thoáng chớp mắt rồi biến mất

Nhưng mà ở góc độ của Thời Sênh, vừa vặn có thể nhìn thấy hai vành tai hắn đỏ ửng.

Thời Sênh hừ khẽ hai tiếng, ngoài miệng nói không cần, thân thể lại rất thành thực.

Thanh Hàn không biết cô lẩm bẩm cái gì, nhưng lại không muốn cùng cô nói chuyện, cho nên hắn mím môi không nói lời nào, bế cô đi.

Vô Trần đại khái là nhìn thấy thiết kiếm trôi nổi trên không trung, vừa lúc chạy tới bên này.

Ba người liền chạm mặt như vậy, một sự im lặng đến kỳ dị.

Cuối cùng vẫn là Thanh Hàn đặt Thời Sênh lên kiếm, giải thích với Vô Trần, "Nàng té xuống."

"Ngã tới chỗ nào?" Vô Trần nhất thời căng thẳng xúm lại, "Tiểu hồ yêu ngươi đi đường thế nào mà lại ngã được?"

Thời Sênh: "..." Không nói vấn đề ưu thương này nữa, ta có thể không giết chết ngươi.

...

Đêm xuống, trăng sáng nhô lên cao.

Thời Sênh nhìn Vô Trần, vẻ mặt hơi đăm chiêu.

Ngay cả Thanh Hàn nhìn lén cô vài lần, Thời Sênh cũng chưa chú ý.

Thời Sênh từ thiết kiếm đi xuống, bước vài bước đến trước mặt Vô Trần, "Ta có lời muốn nói với ngươi."

Vô Trần chớp mắt, "Chẳng lẽ cô quyết định chọn ta chứ?"

Thời Sênh ra hiệu cho hắn, ý bảo hắn đi qua bên kia.

Rời khỏi phạm vi tầm mắt của Thanh Hàn, Thời Sênh nói thẳng vào vấn đề: "Ta không cần biết ngươi thích ta thật hay giả. Ta chỉ muốn nói với ngươi một câu thôi, ta không thích ngươi. Cho nên, dù ngươi muốn lấy được cái gì trên người ta, hoặc là trả giá đắt thế nào, cũng không thể lấy được cái gì từ chỗ ta đâu."

Thời Sênh nói rất nhanh, Vô Trần ngẩn ra nhìn cô, một hồi lâu mới phản ứng lại.

Hắn thì thào một tiếng, "Tiểu hồ yêu, ngươi đang cự tuyệt ta?"

"Đúng vậy."

"Vì sao?"

Thời Sênh liếc mắt chung quanh chỗ bọn họ đứng, khóe miệng hơi hơi nhếch, "Không sao cả."

"Ngươi mới quen sư phụ ta bao lâu? Ngươi có biết hắn là cái dạng

người gì không?" Vô Trần cau mày hỏi.

Hắn đi cùng nàng lâu như vậy, mà ngay cả một ánh mắt nàng cũng không cho hắn.

Nàng lại chỉ mới quen sư phụ hắn vài ngày...

"Ta biết hắn rất lâu rồi." Ánh mắt Thời Sênh hơi đông cứng lại, "Ta không cần biết hắn là người thế nào, chỉ cần hắn là người ta muốn tìm như vậy đủ rồi."

...

Thanh Hàn nhìn chằm chằm đống lửa bị mình gẩy lên trước mặt, khóe mắt vẫn quan sát phía xa xa.

Bọn họ đi vào đã bao lâu?

Nói cái gì?

Sao còn chưa ra?

Trong lòng Thanh Hàn có chút bực bội.

Cảm giác không thể miêu tả rõ ràng được

Nhân yêu khác biệt, hắn và nàng là không thể.

Trong lòng hắn không ngừng lặp lại những lời này, nhưng mỗi lặp lại, hắn lại càng phiền lòng hơn.

Chỉ cần nhớ đến bộ dáng toàn thân đầy máu của nàng lúc trước, trái tim hắn liền vừa căng vừa đau.

Ngay tại lúc Thanh Hàn vô cùng bực bội.

Thời Sênh cùng Vô Trần đi ra.

Vô Trần cúi đầu, nhìn có chút chán nản, hắn không nói không rằng ngồi trở lại đống lửa.

Thời Sênh đi đến thiết kiếm ngồi, không nhìn ai cả.

Trừ tiếng đống lửa lách tách, cũng chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang trong rừng.

Không biết qua bao lâu, Vô Trần đột nhiên đứng lên, hắn nhìn Thời Sênh, rồi quay sang Thanh Hàn, "Sư phụ, con còn có việc phải làm, đi trước một bước."

"Vô Trần?" Thanh Hàn khó hiểu nhìn về phía Vô Trần.

Vô Trần tiến lên một bước, khom người nói nhỏ một tiến bên tai Thanh Hàn.

Hắn lui ra sau một bước, "Sư phụ, có việc cứ liên hệ con. Tiểu hồ yêu, ta đi đây."

Thời Sênh phất tay.

Vô Trần miễn cưỡng cười, xoay người bước nhanh vào chỗ tối, biến mất trong bóng đêm.

Vô Trần đi rồi, Thời Sênh nhảy từ trên thiết kiếm xuống, ngồi vào bên cạnh Thanh Hàn, nói như lẽ đương nhiên: "Ta lạnh."

Thanh Hàn dịch sang bên cạnh, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng nói thản nhiên, "Ngươi có linh lực, sao lại lạnh."

"Ta không có." Thời Sênh cầm tay hắn, "Không tin ngươi sờ xem."

Thanh Hàn hơi nghi hoặc, nhìn chằm chằm Thời Sênh vài giây, thấy vẻ mặt cô chắc chắn, thử đặt tay lên cổ tay cô

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi buông ra, giọng nói khô khốc, mở miệng, nhưng cũng chỉ phát ra một đơn âm, "Ngươi..."

Trong cơ thể nàng lại không có chút linh lực nào.

"Nói không chừng qua vài ngày ta sẽ không thể duy trì hình người, ngươi nhẫn tâm vứt bỏ ta sao?" Thời Sênh ra vẻ vô cùng đáng thương.

Tuy Thời Sênh không biết vì sao hiện tại có thể duy trì hình người, nhưng không có linh lực chống đỡ, chắc cũng không duy trì được bao lâu.

"Là vì cái kia sao?" Cái trận pháp quỷ quái kia.

Lúc trước hắn thấy cô có thể đi, cho rằng cô chỉ hơi suy yếu, nhưng không ngờ trong cơ thể cô lại không còn chút linh lực nào.

"Đại khái là vậy đi." Thời Sênh dừng một chút, "Cho dù không có ngươi, cũng chỉ có thể dùng biện pháp kia đi ra. Hơn nữa ngươi vì ta mới phải vào đó, ta đương nhiên phải có nghĩa vụ đưa ngươi ra, cho nên chuyện này không quan hệ gì đến ngươi, ngươi không cần cảm thấy gánh nặng."

"Nhưng mà..." Thời Sênh kề sát vào Thanh Hàn, cười xấu xa, "Ta sẽ

chịu trách nhiệm."

Thanh Hàn cởi áo khoác, khoác lên người Thời Sênh, "Nhân yêu khác biệt, Ngu cô nương, chúng ta cùng một chỗ không có kết quả tốt."

Nhân loại không tha.

Yêu cũng không dung.

Thời Sênh không thèm để ý lẩm bẩm, "Kết quả xấu nhất cùng lắm thì cùng chết, có cái gì phải sợ."

Dù sao cũng không phải chưa từng cùng chết.

Chuyện lãng mạn nhất trên thế gian này, chính là cùng chết với ngươi.

Thanh Hàn nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh cong cong mắt, hai tay giơ về phía hắn, "Ôm một cái."

Có một loại đau, có thể lan tràn từ trái tim đến cốt tủy, từ cốt tủy lan tràn đến linh hồn.

Lúc hắn nghe cô nói cùng chết, máu toàn thân như đều đọng lại, từ bầu trời băng tuyết rơi xuống núi lửa tan chảy, cuối cùng trở về xuân về hoa nở.

Dung mạo của thiếu nữ trước mặt rất xa lạ, nhưng hắn lại cảm nhận được cảm giác rất quen thuộc từ linh hồn cô.

Hắn cầm tay cô, chậm rãi ôm cô vào trong ngực.

Thân thể của cô rất lạnh.

Lạnh đến mức hắn không kìm được, khẽ run lên, cô làm thế nào chống đỡ được.

"Vì sao ngươi thích ta?" Mấy ngày trước bọn họ mới gặp lần đầu tiên, cô đã kiên quyết theo hắn như vậy.

Giống như, ngay từ đầu đã xác định là hắn vậy.

"Bởi vì ngươi đẹp." Bởi vì ngươi là Phượng Từ.

Thanh Hàn: "..."

Cho nên nếu hắn xấu, cô sẽ không thích hắn sao?

Nghĩ vậy, đáy lòng đột nhiên rất không thoải mái là sao?

Chương 551: Nhân yêu thù đồ (16)

Hôm sau, lúc Thời Sênh tỉnh lại, cả người đều mờ mịt.

Vì sao... Thanh Hàn lại trở nên to lớn như vậy?

Cảnh vật bốn phía đang nhanh chóng lui về phía sau, cô được ôm vào trong ngực, vô cùng ấm áp, hoàn toàn không cảm thấy lạnh một chút nào.

Thời Sênh dùng móng vuốt lay lay tay của Thanh Hàn.

Thanh Hàn theo bản năng nhéo nhéo móng vuốt của cô, sau đó phản ứng lại, cúi đầu nhìn cô.

"... Ta biến thành thế này từ lúc nào?" Cô lại không có chút cảm giác nào, thật đáng sợ.

"Lúc gần sáng." Giọng nói của Thanh Hàn bị gió thổi hơi tản ra, "Ta sẽ nghĩ cách làm cho ngươi khôi phục trở lại."

Móng vuốt của Thời Sênh cào đến cào đi trong lòng bàn tay hắn, trong lòng lại như tan vỡ.

Quả nhiên người và yêu không thể yêu nhau.

Gặp báo ứng rồi!

Thanh Hàn sờ sờ sống lưng của cô. Bộ lông mềm mại, cọ vào tay vô

cùng trơn trượt, hắn nhịn không được sờ nhiều thêm hai cái.

Cho dù là yêu quái cũng không bỏ được bản tính của yêu, Thời Sênh thoải mái hừ hừ, "Sờ thêm hai cái nữa đi."

Thanh Hàn: "..."

Trong đầu hắn không kiềm chế được nghĩ tới khi cô trong hình người, nằm ở trong ngực mình, bảo hắn sờ thêm hai cái.

Thanh Hàn chỉ cảm thấy máu dồn lên đầu, sôi trào trong cơ thể.

Hắn vội vàng rút tay lại, ôm chặt lấy cô, nhanh chóng chạy về phía trước.

Thời Sênh cọ tới cọ lui trong ngực hắn, nếu có thể lăn lộn, thì lúc này nhất định Thời Sênh sẽ lăn qua lăn lại cầu vuốt ve.

Cả người đều khó chịu.

Muốn được xoa xoa.

Cuối cùng Thời Sênh chỉ có thể tự lực cánh sinh, dùng móng vuốt gãi cho mình.

Nhưng mà cô không thể gãi ra đằng sau được.

"Thanh Hàn, ngươi mau gãi gãi giúp ta đi, khó chịu quá." Thời Sênh dùng móng vuốt chọc chọc Thanh Hàn.

Móng vuốt mũm mĩm, vỗ vào tay hắn, rất mềm mại.

Thanh Hàn thở dài, "Chỗ nào?"

"Trên lưng." Ngứa ngáy quá!

Làm một con thú đáng sợ như vậy đấy.

Thanh Hàn nhẹ nhàng gãi gãi trên lưng cô.

Thời Sênh thoải mái nhắm mắt lại, cảm giác có người gãi lưng cho thật là thoải mái.

Cuối cùng cũng hiểu được vì sao thú cưng lại thích được ôm được vuốt ve như vậy.

Hứ!

Tại sao bản cô nương phải hiểu cảm nhận của sủng vật nhỉ.

"Chúng ta đi đâu thế?"

Thoải mái rồi, Thời Sênh mới nhớ tới chính sự, tên này lại đang chạy đi đâu vậy.

Hắn biết phải đi đường nào sao?

"Vạn Thần Tông."

Thời Sênh: "..."

Thời Sênh thò đầu ra nhìn, nơi này trông rất lạ, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không có.

Cho nên Thời Sênh cũng không biết đây là cái nơi quỷ quái gì.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện ở nơi có ký hiệu rõ ràng như Lam Sơn mà cái tên mù đường này cũng có thể lạc đường được, thì bây giờ không biết đã đi lệch hướng so với Vạn Thần Tông bao xa rồi.

Cô cũng không biết nên đi như thế nào, nên tốt nhất là không nói lời nào thì hơn.

...

Buổi tối, Thanh Hàn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Thời Sênh từ trong ngực hắn chạy đến bả vai của hắn.

Lông tơ mềm mại không ngừng lướt qua cổ của Thanh Hàn, mềm mềm ngứa ngứa.

Toàn bộ đuôi của Thời Sênh đều quấn trên cổ hắn, Thanh Hàn cảm thấy hơi khó thở. Hắn túm cô xuống dưới, ôm vào trong lòng.

Thời Sênh cuộn tròn lại, cố gắng cọ vào ngực hắn, tìm một chỗ thoải mái rồi Thời Sênh mới chịu ngủ.

Kết quả của việc không có linh lực chính là, cần nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Thanh Hàn dùng áo khoác che cô lại, ngăn cản gió ở bên ngoài.

Lý trí của Thanh Hàn nói cho hắn biết người và yêu không thể nào có kết quả tốt.

Nhưng mà có một loại cảm xúc gọi là kích động, hắn không thể nào khống chế được mình.

Nếu không phải xác định thân thể của mình không có vấn đề gì, thì chínhhắn cũng nghi ngờ liệu có phải mình bị cô hạ cổ rồi hay không.

Thanh Hàn trở về Vạn Thần Tông đã là một tháng sau. Bắt đầu từ lúc nhận biết được phương hướng, Thời Sênh mới bắt đầu chỉ đường cho hắn. Nhưng chỉ cần không để ý một chút thôi, hắn cũng có thể đi lệch được.

Mù đường đến mức này, đúng là có một không hai.

Một tháng này, Thời Sênh vẫn duy trì hình dạng hồ ly, không có cách nào khôi phục hình người.

Vạn Thần Tông nghe thấy Thanh Hàn trở về, thì cả chưởng môn cũng đều cùng ra ngoài nghênh tiếp.

"Thanh Hàn sư tôn."

Một đám người khom lưng hành lễ, khung cảnh khá hoành tráng.

Thời Sênh còn chưa kịp ló đầu ra, đã bị Thanh Hàn ấn trở về.

Thanh Hàn lạnh lùng gật đầu, phi thân về phía một ngọn núi.

Ngọn núi Thanh Hàn ở có ký hiệu đặc biệt, tất nhiên hắn sẽ không nhận sai.

Thanh Hàn rời đi, những người này mới dám thảo luận.

"Vừa rồi sư tôn ôm cái gì?"

"Không thấy rõ." Thanh Hàn dùng tay áo che lại, chỉ nhìn thấy phồng phồng, không biết là cái gì.

"Chưởng môn sư huynh, Thanh Hàn sư tôn đã trở về, về chuyện của Vô Trần, liệu có nên..." Vô Ngân do dự mở miệng.

Vô Trần chính là đồ đệ duy nhất của Thanh Hàn sư tôn.

"Ta sẽ đi bẩm báo." Chưởng môn phất tay một cái, "Tất cả giải tán đi."

...

Quanh năm Thanh Hàn đều không ở Vạn Thần Tông, trên đỉnh núi cũng không có người quét tước, cũng may núi này đủ cao, không nhiều bụi lắm.

Hắn đặt Thời Sênh lên trên một chiếc giường nhỏ ở bên cạnh, dùng thuật hút bụi đơn giản, quét dọn hết cả căn phòng.

"Ngươi ở phòng này."

Thời Sênh giơ giơ móng vuốt, "Ta muốn ở cùng ngươi."

"Không được, nam nữ khác biệt." Thanh Hàn lập tức bác bỏ.

Thời Sênh đứng lên, vểnh đuôi đi tới đi lui trên giường, "Nhưng hiện tại ta là một con hồ ly mà."

"Vậy cũng không được."

"Ta sợ lạnh." Thời Sênh từ trên giường, nhảy lên trên người Thanh Hàn, "Ta muốn ở cùng ngươi."

Thanh Hàn không có tiếp lấy cô, Thời Sênh chỉ có thể tự mình leo lên

trên bả vai của hắn.

"Không được." Thanh Hàn vẫn từ chối như trước, "Ta sẽ bố trí trận pháp cho ngươi, sẽ không lạnh."

Thời Sênh: "..."

Đủ lắm rồi đấy!

Thời Sênh vươn móng vuốt định cào Thanh Hàn hai cái.

"Thanh Hàn sư tôn, Vô Tịnh xin cầu kiến." Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Giọng nói này là của cái vị trưởng môn kia, Thời Sênh vẫn còn nhớ.

Thanh Hàn túm Thời Sênh kéo xuống dưới, "Đợi ở chỗ này, không được đi ra khỏi đây."

Ngươi bảo lão tử không đi ra, thì lão tử liền không đi ra chắc?

Lão tử không làm theo đấy!

Thời Sênh nhảy xuống giường, đi theo sau Thanh Hàn.

Lúc Thanh Hàn đi ra cửa đã đặt cấm chế ở trên cửa. Thời Sênh đột nhiên đụng vào một cái lá chắn trong suốt, ngồi phịch xuống mặt đất lạnh lẽo.

Thanh Hàn đứng ngoài cửa liếc nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Thời Sênh: "..."

Ô, thiểu năng nhà mình trâu bò nhỉ.

Kiếm của ông đâu?

Thiết kiếm đột nhiên xuất hiện, nhưng mà Thời Sênh phát hiện mình cũng không thể cầm được thiết kiếm.

Rốt cuộc tại sao cô lại phải làm một con cầm thú?

Con mẹ nó lúc nào mới có thể khôi phục hình người chứ!

Thanh Hàn ra gặp chưởng môn. Toàn bộ quá trình Thanh Hàn đều lạnh lùng nghe. Chưởng môn báo cáo xong, cũng không biết rốt cuộc Thanh Hàn có ý gì, không khỏi có chút thấp thỏm.

Vạn Thần Tông chỉ có vị sư tôn này là lợi hại nhất, là bảo bối trấn tông.

Nhưng mà vị đồ đệ kia của hắn...

Suốt ngày đi gây chuyện thị phi, quả thật chính là con sâu làm rầu nồi canh của Vạn Thần Tông.

Lần này ban đầu cũng là mầm họa hắn tự gây ra. Chưởng môn cảm thấy mình không làm sai. Từ trước đến nay sư tôn đều rất hiểu lý lẽ, nhất định hắn có thể hiểu cho mình.

Tự an ủi mình trong lòng xong, tâm lý của chưởng môn mới dễ chịu hơn một chút. Hắn đang chuẩn bị nói vài câu, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng thật lớn.

"Ầm!"

Mặt đất run rẩy, chưởng môn cùng Thanh Hàn cùng nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Tòa nhà mới vừa rồi vẫn còn ở đây, bây giờ lại không cánh mà bay.

Sắc mặt của Thanh Hàn khẽ biến, thân hình chợt lóe, đi thẳng sang bên kia.

Chưởng môn đuổi theo sát phía sau, gương mặt cũng có chút căng thẳng, lại có người dám đến chỗ của sư tôn làm càn sao.

Ai to gan như vậy!

Chương 552: Nhân yêu thù đồ (17)

Thanh Hàn chạy nhanh đến nơi xảy ra chuyện, chỉ thấy một cái hố to.

Trong hố tia chớp lóe lên.

Hắn nhanh chóng quét mắt nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng tuyết trắng của con tiểu hồ ly kia.

Tim Thanh Hàn đập chậm nửa nhịp. Hắn đi về phía cái hố to kia, động tác có chút cứng ngắc.

Vừa nãy hắn nhốt nàng ở trong này.

Thời Sênh rung rung bộ lông bị đốt khét, lao từ bên cạnh ra, nhảy thẳng lên người Thanh Hàn.

Bước chân của Thanh Hàn dừng lại. Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy con tiểu hồ ly với bộ lông lởm chởm chỗ lồi chỗ lõm kia.

Bây giờ Thời Sênh đang rất không vui, cô nổ một cái phòng, lại nổ luôn cả mình.

Đều là lỗi của cái tên thiểu năng này!

Thời Sênh vươn móng vuốt cào mạnh hai cái, tức chết bản cô nương.

Thanh Hàn đưa tay vuốt ve cô, cảm giác được độ ấm của cô, đáy

lòng hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sư tôn..." Chưởng môn sững sờ nhìn Thanh Hàn, vừa rồi hắn lại thấy chút dịu dàng trên mặt của sư tôn?

Đây là ảo giác sao?

Nhất định là ảo giác!

"Ngươi về trước đi." Thanh Hàn che kín Thời Sênh, lãnh đạm lên tiếng.

"Sư tôn, cái này..." Chưởng môn nhìn về cái hố to phía sau hắn.

Ánh mắt không chứa bất kỳ tình cảm gì của Thanh Hàn quét qua, chưởng môn lập tức cúi đầu, "Vâng."

Lúc chưởng môn gần đi, còn quan sát cái hố to kia thêm mấy lần.

Hắn vẫn luôn cảm thấy cái hố này có chút quen thuộc.

Nhưng tạm thời lại không nhớ ra nổi.

...

"Có bị thương không." Thanh Hàn kéo Thời Sênh ra ngoài, đưa tay sờ sờ cô.

Thời Sênh giũ giũ bộ lông, làm rơi xuống một lớp bụi đen.

"Không."

Thanh Hàn lạnh mặt, "Ngươi dùng cái gì để nổ?"

Ở đây không có hơi thở của người ngoài, chỉ có khả năng duy nhất chính là tự nàng làm nổ.

Bản thân nàng còn ở bên trong mà cũng dám nổ à?

Nổ mình bị thương thì làm sao bây giờ?

Rốt cuộc nàng có một chút ý thức nguy hiểm gì hay không.

Thời Sênh lấy ra một quả cầu nhỏ, đẩy vào lòng bàn tay của Thanh Hàn, "Cái này."

Quả cầu nhỏ trơn nhẵn được đặt vào tay, bên trong có khí màu tím quanh quẩn, mơ hồ có thể thấy được tia chớp rất nhỏ hiện lên trong đó.

Hắn cảm giác được một sức mạnh khổng lồ di động ở bên trong.

Thanh Hàn cau mày lại, làm sao trên người nàng lại có nhiều vật kỳ quái như vậy.

"Đừng dùng những thứ này bừa bãi." Vật nguy hiểm như thế này, nổ vào nàng thì làm sao bây giờ.

"Ai bảo ngươi nhốt ta lại." Thời Sênh lấy lại quả cầu nhỏ.

Thanh Hàn: "..."

Hắn là vì tốt cho nàng thôi, lại còn trách hắn à? Cái lý gì thế này, sao cô nàng này lại vô lý như thế chứ!

"Bây giờ không còn phòng nữa, có phải là ta có thể ở cùng với ngươi

không?"

Thanh Hàn: "..." Đây mới là mục đích cuối cùng của việc ngươi làm nổ phòng chứ gì!

Tại sao nữ nhân này lại không biết xấu hổ như vậy!

Phòng cũng không còn, Thời Sênh được vào ở căn phòng của Thanh Hàn như mong muốn.

Còn rất không biết xấu hổ bò lên trên giường của Thanh Hàn.

"Ôi?" Thời Sênh nhảy nhảy ở phía trên, nhìn về phía Thanh Hàn ở đối diện, "Sao linh khí ở đây lại nồng như vậy?"

Thanh Hàn nhẹ giọng trả lời, "Giường là dùng noãn ngọc để chế tạo, bên dưới có vẽ tụ linh trận."

Tụ linh trận?

Loại trận pháp này rất phổ biến, dùng để hội tụ linh khí.

Thời Sênh nằm ở chính giữa, linh lực chậm rãi lưu chuyển xung quanh cô, kinh mạch đau đớn âm ỷ trong cơ thể, lúc này cũng được xoa dịu.

Một lúc sau cũng không nghe thấy động tĩnh gì, Thanh Hàn để sách trong tay xuống, đi về phía giường.

Cô đang co lại ngủ ở trên giường, đầu vùi vào bên trong bộ lông mềm mại.

Tuy rằng lúc trước hắn ôm cô ngủ, nhưng mà cho tới nay cũng chưa

từng ngủ trên cùng một cái giường.

Cho nên Thanh Hàn ngồi trong phòng một đêm.

Mấy ngày sau đó Thời Sênh vẫn nằm ở trên giường của hắn. Linh khí nơi này có thể tiến vào trong thân thể của cô, tuy rằng rất chậm chạp.

Tiếc là, cô vẫn không thể khôi phục hình người như trước.

...

Trong chủ điện Vạn Thần Tông.

Khuôn mặt Vô Ngân vô cùng kinh ngạc, "Chưởng môn sư huynh, ngươi khẳng định là không nhìn lầm sao?"

Vẻ mặt chưởng môn nặng nề gật đầu, "Không sai được, rất giống như miêu tả của bọn họ."

Cái hố kia, hắn vẫn cảm thấy hơi quen thuộc. Trở về suy nghĩ một chút, hắn lại nhớ ra thật.

Trước đây không lâu, mới có người đã từng nói với hắn.

"Sư tôn và hồ yêu?"

"Thứ mà lúc trước sư tôn ôm trở về, chẳng lẽ chính là con hồ yêu kia? Nhưng mà nàng giết không ít người, chuyện này..."

Một đám người thảo luận sôi nổi.

Vạn Thần Tông lại có một con hồ yêu.

Lại còn là do sư tôn của bọn hắn mang về.

"Chưởng môn sư huynh, việc này chúng ta không có chứng cứ, ngươi nói nên làm gì bây giờ?" Dù sao bọn họ cũng đâu thể xông lên chất vấn sư tôn được?

Cho bọn họ một trăm lá gan bọn họ cũng không dám.

"Sư tôn trở về bên kia còn chưa có sắp xếp người đi tới hầu hạ đâu, chi bằng sai người mượn danh đến hầu hạ qua đó tìm hiểu đi?" Có người đề nghị.

Chưởng môn chỉ trầm ngâm trong giây lát, "Cũng chỉ có cách này thôi."

"Được, ta đi sắp xếp."

"Chưởng môn sư huynh, nếu như Thanh Hàn sư tôn thật sự dẫn con hồ yêu kia trở về, thì nên làm gì bây giờ?"

Vấn đề này vừa đưa ra, toàn bộ đại điện đều yên tĩnh lại.

Không ai biết phải trả lời vấn đề này như thế nào.

...

Đệ tử hầu hạ Thanh Hàn, ngày hôm sau liền được đưa lên núi.

Thanh Hàn quan sát thiếu nữ có chút cẩn thận này vài lần, hắn chỉ chỉ về căn phòng mình ở, "Phòng này không có sự cho phép của ta, không được tiến vào."

Thiếu nữ vẫn cúi thấp đầu, nhỏ giọng đáp một tiếng, "Dạ."

Đợi Thanh Hàn rời đi, thiếu nữ mới thở phào nhẹ nhõm, sợ chết được.

Khí thế của nam nhân này mạnh thật, nàng còn chưa kịp nhìn dáng vẻ của hắn ra sao.

Thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt rất xa lạ, nhưng mà đôi mắt kia lại có chút quen thuộc.

Nếu như Thời Sênh ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra.

Thiếu nữ này chính là nữ chính Ngu Tiểu Thất.

Sau khi Ngu Tiểu Thất bị cái tên nam nhân đeo mặt nạ kia bắt đi, thì vẫn luôn tìm cơ hội chạy trốn, sau đó nàng thực sự chạy được.

Trước khi chạy trốn, nàng trộm được một loại thuốc từ chỗ của nam nhân đeo mặt nạ kia, có thể thay đổi dung mạo che giấu yêu khí.

Để trốn khỏi tên nam nhân đeo mặt nạ đó, Ngu Tiểu Thất uống thuốc xong, lẩn vào trong đội ngũ của Vạn Thần Tông, không nghĩ tới thần xui quỷ khiến lại vào Vạn Thần Tông luôn.

Ngu Tiểu Thất cam chịu số phận đồ đệ chuyên đi quét dọn. Trước khi lên đây, đã có người nói với nàng một vài thói quen của vị sư tôn này, nàng đều nhớ kỹ, không dám làm loạn.

Đi ra từ trong một căn phòng, vòng đến chỗ ngoặt, Ngu Tiểu Thất liền nhìn thấy cái hố to lúc trước bị Thời Sênh nổ ra.

Nàng khó hiểu nhíu nhíu mày, đi mấy bước về phía cái hố to kia.

Cái hố này dùng để làm gì?

Ngu Tiểu Thất đứng ở bên cạnh cái hố to, nhìn vào trong hố một chút, rất sâu, thế mà bên trong không có gì cả.

"Thật kỳ lạ."

Ngu Tiểu Thất không để ý đến cái hố này, tiếp tục quét dọn, chờ đến khi làm xong thì sắc trời đã tối rồi.

Bây giờ nàng mới nhớ ra, vừa rồi sư tôn cũng chưa sắp xếp chỗ ở cho nàng.

Ngu Tiểu Thất chỉ có thể đi tìm Thanh Hàn.

Đến bên ngoài phòng của Thanh Hàn, thấy bên trong có ánh sáng, Ngu Tiểu Thất cẩn thận tới gần, "Sư tôn, ngài có ở đây không?"

"Chuyện gì."

"Ngài chưa sắp xếp chỗ ở cho đệ tử."

Bên trong im lặng một lúc, "Căn phòng bên cạnh Lãm Nguyệt Các."

Lãm Nguyệt Các?

Ngu Tiểu Thất suy nghĩ một chút, vừa rồi khi quét dọn, nàng đã đi qua đó.

Trong Lãm Nguyệt Các toàn là sách, chữ viết bên trên nàng xem cũng không hiểu, gian phòng kia ở ngay bên cạnh Lãm Nguyệt Các, nhưng mà có chút hẻo lánh, cũng rất xa bên này.

Ngu Tiểu Thất cũng không dám oán giận gì, ngoan ngoãn trả lời, "Đệ tử biết rồi ạ."

Chương 553: Nhân yêu thù đồ (18)

Trong phòng, Thời Sênh nằm trên đùi Thanh Hàn, móng vuốt ấn tới ấn lui trên bụng.

Ánh mắt lại có chút lơ đãng, rõ ràng là đang thất thần.

Bây giờ trong đầu cô chỉ toàn là câu hỏi.

Nữ chính đại nhân lại tới nơi này?

Nữ chính đại nhân lại tới nơi này?

[Thanh Hàn là nhân vật quan trọng, nữ chính đến nơi này thì có cái gì sai?] Hệ thống khinh bỉ Thời Sênh.

Không đúng, mi mau đưa cốt truyện cho ta!

[Đổi ba nghìn điểm tích lũy.]

Mẹ kiếp sao mi không đi cướp luôn đi?

[Năm nghìn!]

Cút, lão tử không cần.

[Ký chủ, cô thật sự không cần sao?]

Cút!

[...] Ký chủ quá keo kiệt.

"Làm sao vậy."

Thanh Hàn nhìn tiểu hồ ly đột nhiên cắn ngón tay của hắn, có chút khó hiểu, vừa rồi hắn cũng có trêu chọc gì nàng đâu.

Đầu lưỡi của Thời Sênh liếm quanh trên ngón tay của hắn, sau đó xoay đầu vào trong bụng hắn, cuộn tròn lại ngủ.

Thanh Hàn: "..."

Nàng lại giận dỗi gì thế.

Thời Sênh đang thầm ngẫm lại nội dung cốt truyện trong đầu.

Nhưng có ngẫm thế nào cũng cảm thấy máu chó.

...

Từ lúc nữ chính đại nhân đến, phạm vi hoạt động của Thời Sênh lại càng nhỏ.

Nhưng mà cô cũng không muốn đi ra ngoài, giường của Thanh Hàn rất có ích đối với cô.

Cho nên dưới sự giám sát của Thanh Hàn, Thời Sênh mỗi ngày đều là ngủ, ngủ và ngủ.

Kết thúc một ngày tu luyện, Thời Sênh nhảy từ trên giường xuống, sắc trời cũng đã tối, mà vẫn không thấy Thanh Hàn đâu.

Thời Sênh vểnh đuôi lên đi vài vòng, Thanh Hàn vẫn chưa trở về.

Không phải là lại lạc đường chứ?

Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy vô cùng có khả năng này.

Thời Sênh nhảy từ cửa sổ ra ngoài, trước tiên đi đến mấy chỗ mà Thanh Hàn thường đi nhìn thử.

Không có nhìn thấy người đâu, Thời Sênh không khỏi khó hiểu, lạc đường thật à?

Ở nhà mình mà cũng có thể lạc đường được.

Cái tên thiểu năng này!

Thời Sênh tìm nửa ngày, đi theo một con đường nhỏ lên núi.

Thời Sênh tìm thấy Thanh Hàn ở chỗ hồ băng, trần truồng ngâm ở bên trong.

Hàn khí ở trong tóc, và lông mi của hắn, trên lông mi kết thành băng sương trong suốt long lanh.

Từ xa Thời Sênh cũng đã cảm giác được một luồng hàn khí, cô lắc lắc thân thể nhỏ bé, từ từ tới gần hồ băng.

Cẩn thận men theo bờ hồ đi tới chỗ cách Thanh Hàn gần nhất.

Đệch mợ, cô cũng bị đông thành nước đá rồi.

Người ở trong trung tâm hồ nước, tại thời đểm khi Thời Sênh đến gần, liền mở mắt ra.

Ở giữa khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo vài phần xơ xác tiêu điều, ánh mắt giống như có lưỡi dao bắn về phía Thời Sênh.

Lúc Thời Sênh giẫm lên chỗ kia chính là một chỗ rất tốt, kết quả chờ cô giẫm lên, bùn đất đột nhiên liền bắt đầu sụp đổ.

"Ta... nhổ vào!"

"Rào!"

Nước hồ lạnh đến thấu xương từ bốn phương tám hướng trào về phía Thời Sênh, liều mạng đè cô xuống bên dưới.

Bốn cái chân nhỏ bé ngắn ngủn của cô cố gắng ngoi lên, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả gì cả.

Sắp chết rồi! Sắp chết rồi!

Đây tuyệt đối là một không gian khiến cho Thời Sênh bực bội nhất.

Một đôi bàn tay to ấm áp từ phía sau kéo chặt hông của cô, hơi dùng sức, không khí trong lành đập vào mặt.

"Hô..."

Cô ôm cổ của Thanh Hàn, cả người đều quấn lên.

Người...

Chờ một chút.

Thời Sênh giơ cánh tay của mình lên nhìn, cuối cùng cô đã khôi phục hình người?

Thời Sênh chớp chớp mắt, nhìn Thanh Hàn, lại nhìn thân thể không có ở trong nước.

Ừ...

Không mặc quần áo.

Đúng lúc, ngủ với hắn.

"Thanh Hàn." Thời Sênh xoay người một cái, cả người đều dựa vào trong ngực của hắn.

Nước hồ lạnh như băng, cũng không ngăn được thân thể yêu kiều mềm mại của cô, tay đặt ở bên hông cô không khỏi dùng sức thêm vài phần.

Bụng dưới nóng lên, làm cho hô hấp của hắn trở nên hỗn loạn.

Thời Sênh nghênh tiếp môi của hắn hôn lên, đầu lưỡi khéo léo cạy hàm răng của hắn ra, mời hắn cùng quấn giao.

Tay cô vòng qua cổ của hắn, hai chân quấn lên trên hông của hắn.

Lý trí của Thanh Hàn tại thời điểm này ầm ầm sụp đổ, trong mắt hắn chỉ còn lại thiếu nữ trước mắt.

Nước hồ hàn khí dày đặc, bóng dáng của hai người như ẩn như hiện, tiếng nước lên lên xuống xuống, từng tiếng truyền ra.

...

Sự thật chứng minh nghĩ nhiều quá không tốt, Thanh Hàn chỉ ôm cô hôn một cái, cũng không làm cái gì.

Trăng tròn trong trẻo nhưng lạnh lùng treo cao giữa không trung, Thanh Hàn ôm Thời Sênh nhẹ nhàng trở về phòng.

"Còn lạnh không?" Thanh Hàn trùm chăn bông lên cho cô.

Nhiệt độ của nước hồ, cô căn bản không thể chịu được.

"Lạnh." Thời Sênh che chăn, ngẹo đầu, đề nghị: "Nếu không chúng ta tiếp tục? Vận động một chút liền không lạnh nữa."

Lỗ tai Thanh Hàn đột nhiên nóng lên.

Tại sao nàng có thể nói loại chuyện này đến mức thẳng thừng như thế.

Thời Sênh đã đưa tay bắt đầu cởi quần áo của hắn.

Thanh Hàn vội vàng bảo vệ vạt áo của mình, "Thân thể nàng không chịu nổi."

Thân thể của nàng rất suy yếu.

"Đúng lúc song tu luôn." Thời Sênh đẩy tay của hắn ra, nhưng mà Thanh Hàn túm rất chặt, Thời Sênh trừng hắn, "Buông ra."

"Song tu không phải như thế..." Là ai nói cho nàng biết song tu là luyện như thế này.

Thời Sênh quỳ gối ở trên giường, đối diện với Thanh Hàn, "Có buông

ra hay không!"

Thanh Hàn nắm tay thật chặt, dùng hành động nói cho cô biết sẽ không thả.

"Nàng nghỉ ngơi trước đi, loại chuyện này... Sau này từ từ sẽ đến, thân thể của nàng quan trọng hơn." Thanh Hàn rất lo lắng cho thân thể của cô.

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh kéo Thanh Hàn một cái, thân thể Thanh Hàn bất ổn, hai người trực tiếp ngã xuống giường.

Cuối cùng Thời Sênh bị Thanh Hàn ôm chặt, giam cầm thân thể của cô, không cho phép cô lộn xộn.

"Bây giờ quan hệ của chúng ta được tính là gì hả?" Thời Sênh bị cưỡng chế có chút khó chịu, dùng sức giãy giụa hai cái, giọng nói mềm mại hỏi hắn.

Thanh Hàn trầm mặc vài giây, "... Ngày mai chúng ta rời khỏi Vạn Thần Tông, ta cưới nàng."

Ở Vạn Thần Tông, những người kia không có khả năng đồng ý để hắn lấy một con yêu hồ.

"Thật ra chàng cũng có thể gả cho ta."

Thanh Hàn nghiêm mặt, "Làm gì có chuyện nữ tử cưới nam tử."

"Tại sao không có, chàng gả cho ta không phải là có rồi sao."

"Ngủ."

"Không ngủ được, chúng ta thật sự có thể tiếp tục chuyện vừa rồi."

Thanh Hàn: "..."

...

Thời Sênh ngủ đến mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người ồn ào ở bên ngoài.

Cô từ từ ngồi dậy, chân nhỏ bé ngắn ngủn, đuôi to ở phía sau mông.

Lại con mẹ nó biến thành cầm thú.

"Đừng đi ra nhé." Thanh Hàn sờ sờ đầu của cô, thấp giọng dặn dò một tiếng.

Gương mặt Thời Sênh mờ mịt.

Tình huống gì đây?

Thanh Hàn mở cửa đi ra ngoài, âm thanh bên ngoài bỗng nhiên ngừng lại.

"Thanh Hàn sư tôn." Chưởng môn rất cung kính hành lễ.

Tầm mắt lãnh đạm của Thanh Hàn đảo qua từng người, "Chuyện gì mà có tiếng động ồn ào lớn như thế."

"Thanh Hàn sư tôn, xin hỏi có phải là ngài có mang theo một con hồ yêu trở về hay không." Chưởng môn kiên trì hỏi.

Thanh Hàn nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm.

"Bên trong tông có đệ tử bị moi tim mà chết." Không dấu vết bổ sung một câu, "Sư tôn, ngài không nên bị hồ yêu mê hoặc."

"Xin sư tôn giao hồ yêu ra."

"Xin sư tôn giao hồ yêu ra."

Những người đi theo chưởng môn tới cửa, đồng loạt quỳ lên trên mặt đất.

Giọng nói chỉnh tề có thứ tự, giống như đã từng luyện tập qua.

"Chết vào lúc nào?" Thanh Hàn không có nửa phần kinh hoảng, chỉ là trấn định hỏi.

Sắc mặt của chưởng môn vô cùng ngưng trọng, "Đêm qua giờ tý."

"Việc này không liên quan gì tới nàng, ta có thể làm chứng." Hắn biết sớm muộn gì cũng sẽ bị những người này phát hiện, nhưng mà không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

"Sư tôn!" Chưởng môn vô cùng kinh ngạc.

Hắn lại thật sự bao che cho hồ yêu kia.

"Sư tôn, người và yêu không cùng đường, ngài không nên làm chuyện sai lầm."

"Sư tôn, xin ngài giao hồ yêu ra."

"Sư tôn, mạng người trên tay con hồ yêu kia nhiều vô số, ngài không

nên dễ dàng tin nó."

"Sư tôn..."

Chương 554: Nhân yêu thù đồ (19)

Ngu Tiểu Thất trốn ở chỗ khúc quanh, len lén nhìn ra bên ngoài.

Lúc nghe thấy bọn họ nói về chuyện moi tim, cả người Ngu Tiểu Thất đều run lên.

Là hắn...

Cái tên nam nhân đeo mặt nạ kia tới.

"Tiểu Thất." Bàn tay có chút lạnh lẽo phủ lên bả vai của nàng.

Thân thể Ngu Tiểu Thất đột nhiên cứng đờ.

Nàng bị người kia ôm từ phía sau, "Tiểu Thất, ta nói rồi, mặc kệ ngươi trốn bao xa, ta cũng sẽ tìm được ngươi."

Ngực của Tiểu Thất nhanh chóng phập phồng, cả người lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng.

Hắn tìm được nàng rồi.

"A!" Ngu Tiểu Thất chợt vùng ra khỏi hắn, lao về phía trước.

Tiếng thét chói tai này của nàng, cắt ngang lời của mọi người.

Ngu Tiểu Thất dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong đội ngũ đệ tử của Vạn Thần Tông, "Là hắn, chưởng môn, hắn chính là cái tên hồ

yêu moi tim kia."

Nam nhân đeo mặt nạ đuổi theo Ngu Tiểu Thất ra ngoài, tất nhiên là mọi người thấy hắn.

Nam nhân đeo mặt nạ không có dừng lại chút nào, chạy thẳng đến chỗ Ngu Tiểu Thất.

Là ai ra tay trước, ai cũng không nói được, tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi.

...

Lúc Thời Sênh trở lại không gian hệ thống, đúng là vô cùng mờ mịt.

Tại sao cô lại quay trở về?

Bên ngoài đánh nhau, cô căn bản cũng không đi ra ngoài mà.

Thời Sênh bước mấy bước xông tới trước màn hình.

[Ký chủ, xin hãy bình tĩnh.] Hệ thống vội vàng lên tiếng.

"Tôi rất bình tĩnh." Mặt Thời Sênh không chút thay đổi đứng ở trước màn hình, "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì."

[Hệ thống bị trục trặc.] Hệ thống cẩn thận giải thích, [Hệ thống sẽ một lần nữa dịch chuyển, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng.]

Chuẩn bị ông nội nhà mi ấy!

Thời Sênh móc thiết kiếm ra chém lung tung lên màn hình một trận.

Công cụ phục vụ của mi vẫn chưa ổn định a, sẽ tai nạn chết người đấy mi biết không?

Hệ thống cũng không dám thở mạnh, chờ Thời Sênh chém xong, trực tiếp bắt đầu dịch chuyển.

[Đọc số liệu... Bắt đầu dịch chuyển...]

Trước mắt Thời Sênh tối sầm.

Chờ cô mở mắt một lần nữa, phát hiện mình ở trong một sơn động quấn đầy dây leo, mà đứng ở đối diện là một nam nhân trung niên rất xa lạ.

Hồ Vương.

Trong đầu Thời Sênh chợt nhảy ra hai chữ này.

Đây là phụ thân của Ngu Y.

Tuyến thời gian bị thay đổi?

Đệt…!

"Tiểu Y, lần này coi như con mạng lớn. Nhặt về được một cái mạng, sau này không được chạy ra bên ngoài nữa. Thế giới loài người không tốt như con nghĩ đâu." Hồ Vương lời nói thấm thía nói.

Thời Sênh mờ mịt nhìn ông.

Bây giờ là lúc nào rồi?

Trước hay là sau khi chuyện kia xảy ra?

Phượng Từ nhà cô đâu?

"Con suy nghĩ cho thật kỹ đi." Hồ Vương ném lại những lời này, vẻ mặt bất đắc dĩ rời đi.

Thời Sênh dùng mấy ngày, mới biết rõ được chuyện gì xảy ra.

Vạn Thần Tông toàn tông bị diệt.

Thời điểm tìm thấy cô, đã đang hấp hối rồi, là Hồ Vương dùng một nửa tu vi, mới đổi về được mạng của cô.

Đây là cái tình tiết quỷ quái gì chứ.

Vì sao Vạn Thần Tông lại bị diệt?

Thanh Hàn đâu?

Trong cơ thể Thời Sênh có một nửa tu vi của Hồ Vương, đã không còn cảm thấy cái loại suy yếu như lúc trước.

Cô để lại một vài thứ cho Hồ Vương, rồi bỏ chạy trong đêm.

Cô muốn đi nhìn Vạn Thần Tông một chút.

Dù sao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Khoảng cách với lúc Vạn Thần Tông bị diệt đã trôi qua hơn nửa năm. Trước kia Vạn Thần Tông phong quang vô hạn, bây giờ chỉ còn lại một đống đổ nát.

Ba chữ Vạn Thần Tông, càng trở nên mờ nhạt vô cùng.

Thời Sênh đi về phía ngọn núi trước đây Thanh Hàn ở.

Cả ngọn núi bị gọt mất một nửa, bên trên lại càng không có lấy một ngọn cỏ.

Đối với cô mà nói đó chỉ là một cái chớp mắt, ngọn núi lúc trước còn thật tốt, bây giờ biến thành cái dạng này.

Vạn Thần Tông toàn tông bị diệt.

Trong đó cũng bao gồm cả Thanh Hàn.

Nhưng mà cô không tin, thực lực của nam nhân kia cũng không kém.

Không thể nào chết dễ dàng như vậy.

"Tiểu Y?" Giọng nói ngập ngừng từ phía sau truyền đến, Thời Sênh chợt xoay người.

Một bóng dáng màu xanh nhảy ra từ trong đống đổ nát, "Thật tốt quá, nàng còn sống."

"Vô Trần..." Đáy mắt Thời Sênh thoáng qua một tia thất vọng.

Vô Trần có vẻ rất kích động, hắn bước mấy bước xông đến, đưa tay muốn ôm Thời Sênh.

Thời Sênh tránh né theo bản năng.

Vô Trần ôm một khoảng không, nhưng mà kích động trên mặt không giảm một chút nào, "Tiểu Y, sư phụ ta đâu? Có phải là đang ở cùng với nàng hay không, ta cũng biết các ngươi sẽ không có việc gì mà."

Thời Sênh nhướng mày, "Ta cũng không biết hắn ở nơi nào."

Vẻ mặt Vô Trần cứng lại ở trên mặt, một lúc sau lông mi của hắn mới run rẩy, "Nàng... không ở cùng với sư phụ?"

Thời Sênh lắc đầu.

Lúc đó xảy ra chuyện gì cô cũng không biết.

Không hiểu sao cứ như vậy trở lại không gian, lúc được dịch chuyển về, thì đã qua hơn nửa năm.

Vô Trần cũng vừa mới đến đây. Lần trước hắn tách ra với bọn họ, tâm tình không tốt, liền tùy tiện tìm một chỗ bế quan, kết quả là lúc đi ra mới nghe thấy tin tức Vạn Thần Tông bị diệt.

Hắn vội vàng chạy tới Vạn Thần Tông, liền trùng hợp gặp được Thời Sênh.

Vô Trần không có tình cảm gì đối với Vạn Thần Tông, nhưng mà rất quan tâm đến Thanh Hàn.

Vạn Thần Tông không có đầu mối gì, Thời Sênh xoay người xuống núi.

"Tiểu Y, nàng biết là ai làm không?" Vô Trần đuổi theo Thời Sênh.

Mặc dù bên ngoài đang loan truyền chuyện này, nhưng là do ai làm, lại không có người nào nói được rõ ràng.

"Không biết." Bước chân Thời Sênh khó chịu, ánh mắt bình tĩnh như nước hồ.

Vô Trần không hiểu nhìn vẻ mặt của Thời Sênh.

Dáng vẻ của nàng như vậy, hoàn toàn là dáng vẻ không quan tâm.

Nhưng trên người nàng lại có một luồng sát khí như có như không, như sương mù mờ mịt, xoay xung quanh nàng.

Vô Trần một lòng muốn tìm Thanh Hàn, nhưng mà hắn không có chút đầu mối nào, căn bản không biết xuống tay từ đâu, chỉ có thể đi theo Thời Sênh.

Thời Sênh đi hoàn toàn không có mục đích, gặp được thành trì liền đi vào, nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi lại đi.

Vô Trần hoàn toàn không hiểu cô đang làm gì.

Mặc dù đã trôi qua hơn nửa năm, nhưng dọc theo đường đi vẫn còn đồn đại về chuyện Vạn Thần Tông bị diệt, vẫn ở bên tai không dứt như trước.

"Các ngươi nói Vạn Thần Tông này có phải là đắc tội với người bên trên không, nếu không thì ai có thể diệt toàn bộ Vạn Thần Tông chứ?"

"Cũng không phải là diệt toàn bộ đâu, dù sao vẫn có đệ tử ở bên ngoài chưa có trở về."

"Đã thế này rồi thì còn ai dám trở về?"

"Cũng đúng..."

Vạn Thần Tông đã thành như vậy, đệ tử ở bên ngoài trở về thì cũng

có ích gì? Nói không chừng còn có thể dẫn tới một màn giết chóc khác.

Thời Sênh mặt không chút thay đổi đi qua bên cạnh bọn họ, trực tiếp ra khỏi cửa thành.

Vô Trần đi theo phía sau cô, trầm mặc không nói gì.

Đến chỗ không người, Thời Sênh rút thiết kiếm ra, ngự kiếm mà đi.

...

Dương Liễu thôn.

Đây là một thôn xóm không lớn lắm, phần lớn thôn dân bên trong đều rất hiền lành.

"Cô nương, hôm nay thật sự là rất cảm ơn ngươi." Một ông cụ đang lôi kéo Thời Sênh nói, khuôn mặt cảm kích, "Nếu không bộ xương già này của ta thật sự còn không biết làm sao để trở về."

Thời Sênh đỡ ông cụ ngồi xuống, vẻ mặt thản nhiên, "Chuyện nhỏ thôi."

"Lão già này cũng không có gì để chiêu đãi các ngươi. Chờ ta nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ làm một tô mì sợi cho cô nương và vị công tử này." Sắc mặt ông cụ có chút xấu hổ.

Tiểu cô nương này cứu ông một mạng, nhưng mà ông lại không cả có thứ gì để chiêu đãi cô.

Trên mặt Thời Sênh cuối cùng cũng lộ ra một chút ý cười, "Không cần, lát nữa ta còn phải lên đường."

"Trời cũng đã tối rồi." Ông cụ kinh hãi, "Ở vùng hoang dã không được an toàn, hay là các ngươi ngày mai lại đi đi."

Ông cụ sống chết không đồng ý để Thời Sênh đi. Hai người giằng co một lúc, Vô Trần thật sự không nhìn được nữa, liền đi lên hoà giải, khuyên Thời Sênh ở lại chỗ này một đêm.

Nhưng mà Thời Sênh vẫn không đồng ý như trước, uyển chuyển từ chối ông cụ.

Chương 555: Nhân yêu thù đồ (20)

Từ nhà của ông cụ đi ra, Vô Trần rất là không giải thích được.

Rõ ràng là nàng cứu ông cụ kia, nhưng lại có thể không nể mặt cự tuyệt ý tốt của ông cụ như thế.

Thực sự là không hiểu trong đầu của tiểu hồ yêu này rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

Nhà ông cụ ở cuối thôn, cho nên lúc rời đi, phải đi qua toàn bộ thôn xóm.

Bây giờ sắc trời đã dần dần tối, nhà nhà đều đã dâng lên khói bếp, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Mùi thơm của thức ăn phiêu đãng ở trong thôn.

Tiếng cãi vã văng vẳng từ xa vọng lại.

Càng tới gần cửa thôn, tiếng cãi vã lại càng lớn hơn.

"Tiểu Hổ vẫn còn là con nít, nó không hiểu chuyện. Ngươi là người lớn mà vẫn so đo với một đứa bé như thế."

"Đều bớt tranh cãi một chút đi, Vương thẩm, để cho Tiểu Hổ nhà ngươi nói lời xin lỗi là xong."

"Dựa vào cái gì lại bắt Tiểu Hổ nhà ta nói xin lỗi!"

Không ít thôn dân vây quanh trước cửa của một gia đình trong thôn, chỉ trỏ vào bên trong, tiếng cãi vã chính là từ bên trong truyền tới.

"Ngươi còn muốn đánh người sao? Đến đây đi, đánh đi!"

Đám người đột nhiên trở nên rối loạn, lúc di chuyển, lộ ra tình cảnh bên trong.

Thời Sênh thấy rõ người đứng ở bên trong.

Nam nhân cao lớn đẹp trai che chở cho một nữ tử, sắc mặt lạnh lùng.

Mặc dù là mặc quần áo bằng vải thô, cũng không ngăn được một thân khí chất tôn quý của hắn.

"Sư phụ!" Con ngươi của Vô Trần sáng lên, trực tiếp bay vào từ trên đỉnh đầu của đám người.

Trong đám người, Ngu Tiểu Thất và Thanh Hàn bị mọi người vây quanh, vừa rồi người lớn tiếng nhất chính là cái người gọi là Vương thẩm kia.

Vô Trần đi thẳng đến chỗ của Thanh Hàn, "Sư phụ."

Bởi vì bỗng nhiên nhảy ra một người, thôn dân đều dừng cãi vã, nhìn Vô Trần.

Thanh Hàn nhíu mày, hơi nghi hoặc, "Ngươi là ai?"

"Sư phụ..." Sư phụ nhà hắn làm sao vậy?

"Xin lỗi, ngươi nhận lầm người rồi."

...

Thanh Hàn mất trí nhớ.

Càng cẩu huyết hơn chính là, hắn lại có quan hệ mập mờ với Ngu Tiểu Thất.

Gương mặt Vô Trần mờ mịt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngu Tiểu Thất nhìn thấy Vô Trần thì rất khiếp sợ, nghe thấy hắn gọi Thanh Hàn là sư phụ, thì lại càng khiếp sợ hơn.

Thời Sênh chậm rãi đi vào từ trong đám người.

"Ngu Y..." Chuyện lần đó ở khách điếm bình dân, đã khắc sâu vào ký ức của Ngu Tiểu Thất, cho nên nàng ta rất sợ Thời Sênh.

Thời Sênh chỉ thản nhiên liếc nàng một cái, rồi nhìn về phía Thanh Hàn.

Rõ ràng Thanh Hàn bị mất trí nhớ hoàn toàn, lạnh lùng nhìn bọn họ, vững vàng bảo vệ Ngu Tiểu Thất ở trong ngực.

"Tiểu Y..." Vô Trần không biết nên làm cái gì bây giờ, sư phụ nhà hắn lại bị mất trí nhớ.

Thời Sênh nhìn thẳng vào mắt của hắn, chỉ thấy được một tầng lãnh ý trong mắt của hắn.

Bỗng nhiên Thời Sênh đưa tay ra kéo Thanh Hàn, nhưng mà đối phương tránh né cực nhanh.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra trực tiếp chém qua.

"Tiểu Y nàng làm gì vậy!" Vô Trần hô to một tiếng.

Thôn dân bốn phía bị sự thay đổi bất ngờ này làm cho sợ hãi mà tản đi khắp nơi, rất nhanh ở đây cũng chỉ còn lại có bọn họ.

Hình như linh lực của Thanh Hàn đã không còn, sau hai ba cái Thời Sênh đã đem người ném đi.

"Ngu Y, ngươi muốn làm cái gì?" Ngu Tiểu Thất xông tới trước mặt Thanh Hàn, dùng thân thể che chở cho hắn.

"Tiểu Y, cho dù sư phụ bị mất trí nhớ, thì nàng cũng không cần phải..." Bạo lực như vậy.

Chẳng qua là mất trí nhớ mà thôi, vẫn có thể tìm được ký ức về mà!

Thời Sênh ném Ngu Tiểu Thất sang bên cạnh, đi tới trước mặt Thanh Hàn, cầm lấy cổ tay của hắn, linh lực cứ vậy tiến vào trong cơ thể của hắn.

Không phải là anh ấy.

Người này là Thanh Hàn nguyên bản.

Không thấy Phượng Từ.

Thời Sênh có chút chán ghét, thiết kiếm chậm rãi chuyển lên cổ hắn.

Thanh Hàn vẫn mặt lạnh như trước, không có bất kỳ một cảm xúc dư thừa nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Ngay khi mà cô chuẩn bị ra tay, thì bỗng nhiên đáy mắt Thanh Hàn hiện lên một tia mơ hồ.

Tim Thời Sênh bắt đầu nhảy lên, cô đưa linh lực vào trong cơ thể hắn lần nữa.

Không có.

Nhưng mà vừa nãy...

Thời Sênh trói Thanh Hàn lại dưới ánh mắt phẫn nộ của Ngu Tiểu Thất và rầu rĩ không giải thích được của Vô Trần.

Người đàn ông này hơi kỳ lạ.

[...] Ký chủ, nhiệm vụ của cô không phải là làm như thế này!

"Ngu Y, ngươi bị điên rồi, ngươi mau thả ta ra." Ngu Tiểu Thất cũng bị trói lại, ở bên này hét to.

Thanh Hàn bị trói ở bên kia, ngược lại hắn rất yên tĩnh, nhưng mà ánh mắt khi nhìn Thời Sênh rất không tốt.

Không tốt.

Chậc chậc, ngươi còn dám nhìn lão tử như vậy à.

Nếu không phải vừa nãy cảm giác được có điểm không đúng, thì bây giờ ngươi cũng đã tế kiếm của lão tử rồi.

Thời Sênh lôi một cái bao không biết là bao gì ở bên cạnh sang, chụp luôn lên đầu của Thanh Hàn.

Cứ nghĩ đến việc trong thân thể này không phải là Phượng Từ, thì nhìn gương mặt này liền cảm thấy chán ghét.

Vô Trần: "..."

Nàng đối xử với sư phụ ta như thế, liệu có suy nghĩ đến cảm nhận của ta không?

Thời Sênh đánh ngất Ngu Tiểu Thất đang la to, thế giới cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Hệ thống, đến đây, chúng ta tâm sự đi.

[...] Không muốn nói chuyện, giả chết.

Mi xác định là không muốn nói lời nào?

[...] Tiếp tục giả chết.

Tốt! Lúc trở về chúng ta nói chuyện tiếp!

...

"Sư phụ, người thật sự không nhớ con sao?" Vô Trần ngồi xổm ở bên người Thanh Hàn, "Vậy người có nhớ Vạn Thần Tông không?"

"Ta không biết ngươi." Từ đầu đến cuối Thanh Hàn chỉ nói có một câu này.

Thời Sênh như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Thanh Hàn bị cái

bao chụp đầu.

Xem ra vẫn nên hỏi nữ chính đại nhân mới được.

Vì vậy, nữ chính đại nhân vừa mới ngất đi lại bị Thời Sênh làm cho tỉnh lại.

Ngu Tiểu Thất lắc lắc cái đầu có chút choáng váng, tức giận hỏi, "Ngu Y, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?"

"Nói cho ta biết chuyện gì xảy ra với Vạn Thần Tông."

"Không phải lúc đó ngươi cũng ở đấy sao, cần gì phải tới hỏi ta?" Ngu Tiểu Thất nghiến răng.

Thời Sênh nhíu mày, lúc đó căn bản cô không có đi ra ngoài, hơn nữa chuyện xảy ra phía sau cô hoàn toàn không biết...

"Ngươi biết chuyện gì xảy ra với Vạn Thần Tông sao? Rốt cuộc sư phụ ta đã xảy ra chuyện gì?" Vô Trần từ chỗ Thanh Hàn quay qua.

Ngu Tiểu Thất cắn môi, "Tự ngươi đi mà hỏi nàng, hỏi ta làm cái gì."

Vô Trần nhìn về phía Thời Sênh, Thời Sênh thật sự không biết lúc đó xảy ra chuyện gì.

Thời Sênh đặt thiết kiếm ở trên cổ Ngu Tiểu Thất, hung tợn nói: "Nói mau, nếu không ta giết chết ngươi."

Hơi lạnh từ cổ tiến vào thân thể, trong nháy mắt tứ chi trở nên cứng ngắc, Ngu Tiểu Thất không nhịn được rùng cả mình.

Rõ ràng nàng ta cũng biết, lại còn để cho mình đến nói.

Trong lòng Ngu Tiểu Thất tràn đầy khuất nhục.

Nhưng mà vì ngại Thời Sênh bạo lực, nàng không dám có ý kiến.

"Ta muốn nói riêng với ngươi." Ngu Tiểu Thất đưa ra yêu cầu.

Thời Sênh nở nụ cười ác liệt, "Ngươi cảm thấy ngươi có lợi thế gì để nói điều kiện với ta?"

Ngu Tiểu Thất thiếu chút nữa không thở được, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng, nửa ngày mới nói nên lời.

Nam nhân đeo mặt nạ xông lên đánh nhau với người của Vạn Thần Tông, thực lực của nam nhân đeo mặt nạ lại làm cho mọi người kinh hãi.

Nhiều người như vậy hắn đều đánh lại hết.

Cuối cùng không biết vì sao hắn đột nhiên xông vào căn phòng chỗ Thời Sênh ở. Chính vào lúc đó Thanh Hàn ra tay chống lại tên nam nhân đeo mặt nạ đó.

Nhưng mà Thanh Hàn cũng không phải là đối thủ của nam nhân đeo mặt nạ kia, hắn muốn giết Thời Sênh.Thanh Hàn vì đưa Thời Sênh đi, nên đã cưỡng chế dùng cấm thuật.

Nam nhân đeo mặt nạ giống như là bị kích thích đến, liền đại khai sát giới.

Ngu Tiểu Thất cùng Thanh Hàn đồng thời bị ngã vào một cái khe. Đến khi Thanh Hàn tỉnh lại, hắn liền không nhớ được cái gì cả, hơn nữa còn bị thương rất nghiêm trọng.

Sau đó nàng mới biết được tên nam nhân đeo mặt nạ kia đã tàn sát sạch sẽ Vạn Thần Tông.

Nàng mang theo Thanh Hàn đang bị trọng thương, bò từ trong cái khe kia ra ngoài, tìm được cái thôn này, liền ở lại luôn trong thôn, để cho Thanh Hàn dưỡng thương.

Thời Sênh hoàn toàn không biết gì về những thứ mà Ngu Tiểu Thất nói, cô không nhớ được những chuyện này.

Chẳng lẽ cô cũng bị mất trí nhớ à?

Chương 556: Nhân yêu thù đồ (21)

Thời Sênh tách hai người ra rồi giam lại, vẻ mặt Vô Trần thất vọng đi theo phía sau Thời Sênh.

Thanh Hàn thật sự không nhớ rõ bất cứ cái gì.

Đối với những gì Ngu Tiểu Thất nói hắn cũng không có bất kỳ ấn tượng nào.

"Tiểu Y, nàng..." Vô Trần do dự nhìn Thời Sênh, vừa nãy nàng như vậy, giống như thật sự sẽ giết sư phụ a.

"Làm sao?" Thời Sênh hơi nghiêng đầu. Ánh trăng từ trên đỉnh đầu rơi xuống bờ vai của nàng, chiếu vào trong con ngươi nàng, vỡ ra những đốm sáng nhiều màu, tự dưng lại trở nên âm trầm.

"Không..." Vô Trần nghẹn lời, ở trong ánh mắt của nàng như vậy, một chữ hắn cũng không nói nên lời.

Vô cùng kỳ lạ.

Thanh Hàn mất trí nhớ, bị thương dẫn đến việc linh lực trong cơ thể hắn bị nghẹt. Tuy rằng Ngu Tiểu Thất vẫn luôn điều dưỡng cho hắn, nhưng mà điều kiện có hạn, thời gian qua lâu như vậy, Thanh Hàn cũng không chuyển biến tốt đẹp lên chút nào.

Trong lòng Vô Trần có chút không dễ chịu, liên tiếp mấy ngày ở cùng một chỗ với Thanh Hàn, cố gắng làm cho Thanh Hàn nhớ lại.

Người trong thôn đều biết, trong nhà của hai người trẻ tuổi mới vào thôn nửa năm trước có hai vị khách khí thế hung hăng đến. Từ lúc hai vị khách này đến, bọn họ cũng chưa từng thấy qua hai người trẻ tuổi kia nữa.

Ngược lại thường xuyên có thể thấy vị cô nương xa lạ kia, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở trong sân.

Một vài thôn dân chuyên đi hóng chuyện không khỏi chạy đi tìm hiểu, nhưng cũng không phát hiện được cái gì.

"Ngu Y, đến cùng thì ngươi muốn trói chúng ta tới khi nào?" Sắc mặt Ngu Tiểu Thất trở nên trắng bệch, yếu ớt hỏi.

"Ngươi quản ta à." Hai chân Thời Sênh bắt chéo ngoe nguẩy, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ đảo qua trên người Thanh Hàn ở bên cạnh.

Ngu Tiểu Thất bị tức đến phát run, nàng là người bị trói có được hay không!

Nàng cũng không làm gì, cứ trói bọn họ như vậy là có ý gì chứ?

Muốn chém muốn giết, ngươi nói thẳng đi được không.

Mấy ngày nay Thời Sênh vẫn luôn quan sát nam nhân này, nhưng mà cô cũng không cảm thấy được loại cảm giác kỳ lạ từ trên người hắn lúc trước nữa.

Thanh Hàn dùng một loại ánh mắt rất bình tĩnh đối diện với ánh mắt của Thời Sênh, cái loại khí chất này rất khác với thời điểm Phượng Từ dùng thân thể của hắn.

Cô rất dễ dàng liền có thể phân biệt được.

Nhiều ngày như vậy, Thời Sênh chỉ nghe thấy hắn trả lời Vô Trần, cùng với thỉnh thoảng trấn an Ngu Tiểu Thất.

Cho dù Vô Trần nói cho hắn nhiều thứ như vậy, hắn cũng không biểu hiện ra một chút hiếu kỳ nào, giống như hắn cũng hoàn toàn không có hứng thú đối với việc trước kia mình là ai.

Thời Sênh chớp chớp mắt, bỗng nhiên đứng dậy, đi về phía Ngu Tiểu Thất.

"... Ngươi muốn làm cái gì?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Ngu Tiểu Thất tràn đầy hoảng loạn.

Ngay lúc Thời Sênh sắp tới gần Ngu Tiểu Thất, Thanh Hàn bỗng nhiên lên tiếng, "Ngươi muốn cái gì."

Thời Sênh dừng lại.

Cô muốn cái gì?

Cô cũng không biết mình đang tìm cái gì.

Cảm giác rất khó hiểu.

Thời Sênh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên xoay người rời khỏi phòng.

Ngu Tiểu Thất bị dọa đến mềm nhũn cả người, vừa rồi nàng cho là nàng ta sẽ giết mình.

"Tiểu Y, nàng muốn nhốt bọn họ đến khi nào?" Vô Trần thấy Thời Sênh đi ra, liền vội vàng hỏi một tiếng.

Cũng đã nhiều ngày như vậy, nàng cứ giam giữ bọn họ như vậy, là tính toán chuyện gì?

Cho dù Thanh Hàn bị mất trí nhớ, thì đấy cũng là sư phụ của hắn.

"Chờ đến khi ta tìm được đáp án mà ta mong muốn." Thời Sênh cũng không quay đầu lại mà đi vào căn phòng bên cạnh.

Đầu óc Vô Trần mơ hồ sững sờ ở tại chỗ.

Nàng đang tìm cái đáp án gì?

...

Ban đêm.

Thôn nhỏ rất yên tĩnh, nhưng mà đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, làm cho cả làng đều ầm ĩ.

Trẻ con khóc nháo, người lớn gào thét.

Hỏa hoạn hừng hực rọi sáng một góc trời.

Mà lúc này, trong hỏa hoạn, Thời Sênh và Ngu Tiểu Thất đều đứng một bên.

Mỗi người túm một cánh tay của Thanh Hàn.

"Ngu Y, buông tay!" Ngu Tiểu Thất nghiến răng nghiến lợi, ngọn lửa nóng bỏng đập vào trên mặt nàng, hun đến mức nàng không thể mở mắt ra được.

"Mọi người cùng nhau chết đi." Thời Sênh nhún vai không sao cả.

"Ngươi..."

Ngu Tiểu Thất hít sâu một hơi, "Để cho sư tôn tự chọn, hắn lựa chọn đi với ai, thì người kia liền thả tay."

Ánh mắt Thời Sênh lướt qua Thanh Hàn cao to, trong ngọn lửa nóng bỏng, nụ cười trên khóe môi vẫn không có nửa phần độ ấm.

Trong con ngươi của cô bùng cháy ngọn lửa hừng hực, nhưng không thể lay động sự bình tĩnh nơi đáy mắt cô một chút nào.

"Thân mình còn không giữ được, còn muốn bảo vệ cho người khác?" Ai cho ngươi sự tự tin đó.

Thiết kiếm đột nhiên xuất hiện, đâm về phía Ngu Tiểu Thất.

Phản ứng của Thanh Hàn rất nhanh, nghiêng người sang một bên, che ở trước mặt Ngu Tiểu Thất.

"Sư tôn!" Ngu Tiểu Thất hoảng sợ kêu lên.

Kiếm của Thời Sênh không có do dự chút nào, đâm vào trong ngực Thanh Hàn.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, rút kiếm về, chậm rãi lùi về phía sau một bước, giọng nói gợn sóng không sợ hãi, "Được rồi, tặng cho ngươi."

Nam nhân này không phải là Phượng Từ.

Nhưng mà một giây kế tiếp, lần thứ hai thiết kiếm lấy thế lôi đình,

đánh úp về phía bọn họ.

Trong lúc nguy cấp, trên người Ngu Tiểu Thất bỗng nhiên bộc phát ra một sức mạnh cường hãn, thiết kiếm không thể tiến về phía trước nửa phần.

Rõ ràng Ngu Tiểu Thất cũng bị cái biến cố này dọa sợ, sắc mặt tái nhợt, ngược lại đau đớn không chịu nổi.

Ngọn lửa từ đằng xa cắn nuốt sang bên này, toàn bộ thế giới đều bị ngọn lửa bao trùm, cắn nuốt bóng dáng của bọn họ.

"Ầm!"

Ánh lửa phóng lên cao, đốm lửa nhỏ như sao băng từ trên trời rơi xuống, ngôi nhà bốn phía cũng gặp họa theo.

Thôn dân bao vây ở bên ngoài, lập tức hét lên chạy đi khắp nơi.

Vô Trần từ xa xa chạy tới, muốn lao thẳng vào trong lửa.

Nhưng vào lúc này, một bóng người mang theo ngọn lửa bay từ bên trong ra ngoài, đập ở trước mặt hắn, bắn lên đầy bụi đất.

Đúng vậy, chính là đập.

"Tiểu Y!" Vô Trần thấy rõ người bị đập xuống, con ngươi co rụt lại, tiến lên đỡ Thời Sênh dậy, "Tiểu Y, nàng làm sao vậy? Sư phụ đâu?"

Lúc hắn đi còn rất tốt, tại sao chỉ trong chớp mắt liền biến thành cái dạng này.

"Phụt ——" Thời Sênh phun ra ngoài một búng máu.

Con mợ nó chứ!

Thiếu chút nữa liền chết ở bên trong.

Bàn tay vàng trên người nữ chính đại nhân quả thật là muốn nghịch thiên luôn rồi.

Không đúng, bây giờ lão tử cũng muốn chết.

Tay Thời Sênh run rẩy, run run lấy ra một vài chai chai lọ lọ từ trong không gian.

Vô Trần đem mấy thứ kia đưa tới trước mặt Thời Sênh, "Cái nào?"

Tầm mắt Thời Sênh rơi vào một cái bình sứ màu đỏ.

Vô Trần đem đan dược cho Thời Sênh nuốt xuống, thấy sắc mặt của cô trở nên tốt hơn, liền thở phào một hơi, nhưng vẻ mặt lại vẫn lo lắng nhìn vào trong lửa lớn đang thiêu đốt.

Sư phụ còn chưa có đi ra.

Không được.

Vô Trần ôm Thời Sênh đến bên cạnh, chuẩn bị xông vào xem.

Vạt áo nặng một chút, hắn quay đầu nhìn lại.

Thời Sênh túm vạt áo của hắn, yếu ớt nói: "Hắn không có ở đây."

Sức mạnh mà Ngu Tiểu Thất bộc phát ra lúc cuối cùng, không chỉ làm cô bị bắn ra, còn đưa nàng ta và Thanh Hàn dịch chuyển đi.

Tức chết bản cô nương rồi.

Tốc độ cô xuống tay đã rất nhanh rồi, nhưng mà nữ chính đại nhân còn tiến hóa thành công.

Quả thật là không khoa học mà!

Hơn một nửa ngôi nhà trong thôn nhỏ đều bị hỏa hoạn đốt mất. Vô Trần cũng không dám lưu lại, thừa lúc những người kia còn không có phản ứng lại liền mang theo Thời Sênh, rời khỏi ngôi làng.

Toàn bộ hành trình Thời Sênh đều đang suy nghĩ về chuyện của không gian này, cô đã quá coi thường hình thức truy sát cấp cao.

Bàn tay vàng trên người nữ chính làm cho nhiều người giận sôi đã đành, lại còn có thể xảy ra trước cái loại chuyện công cụ phục vụ khác thường này.

Quên đi, coi như là phục vụ quên mình để mua kinh nghiệm là được rồi.

Dù sao bản cô nương có thể đọc lại số liệu.

Coi như là một cái cổ gà, lão tử không giết chết nàng thì liền cùng họ với nàng.

[Ký chủ, cô vốn cùng họ với cô ta.]

Mi còn dám ra đây à?

[...] Cứ giả vờ như tôi không có ở đây đi.

Chương 557: Nhân yêu thù đồ (22)

Hồ tộc.

Thời Sênh trở về đã sắp được ba ngày, Hồ Vương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đến để dạy dỗ cô nửa ngày.

Toàn bộ quá trìnhThời Sênh đều im lặng lắng nghe, chờ Hồ Vương dạy dỗ xong, Thời Sênh mới mở miệng.

"Phụ vương, người biết có Huyền Phong ở chỗ nào không ạ?"

Hồ Vương chợt nhíu mày, "Làm sao con biết Huyền Phong?"

"Có thù oán."

Vùng xung quanh lông mày của Hồ Vương nhíu lại chặt hơn, một lát sau đột nhiên giận dữ "Đồ ranh con, lão tử đã nói làm sao mà cái tên ma đầu Huyền Phong kia bỗng nhiên lại nhằm vào hồ tộc, thì ra là chuyện con gây ra ở bên ngoài."

Thời Sênh: "..."

Loại gào thét giận dữ này, Thời Sênh đã quen rồi.

So với lúc cô vừa mới trở về, ông ấy còn cầm cái roi muốn đánh cô, thì lần này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Bình tĩnh!

Hồ Vương trút hết lửa giận trong lòng ra xong, vỗ bàn một cái, "Nói, làm sao con lại đắc tội với cái tên ma đầu kia?"

"Thì..." Làm sao cô lại đắc tội Huyền Phong đấy nhỉ?

Hồ Vương hăng say vỗ bàn, "Thì cái gì mà thì, ấp a ấp úng làm cái gì, đừng hòng lừa ông."

"Thì muốn giết chết hắn thôi mà."

Tĩnh lặng ——

Yên lặng giống như chết.

Một lát sau, không biết Hồ Vương móc ra một cái roi mây từ đâu, quất lên người Thời Sênh, "Đồ ranh con, không đánh chết được người ta, con còn dám đi tới, con có bản lĩnh thì giết chết hắn đi! Không có bản lĩnh ông đây rồi, con còn dám tránh sao!"

CMN! Cha ruột a, không phải là bản cô nương không đánh chết được hắn.

Mà là hắn có hào quang nam chính bảo vệ, ok?

Trong trí nhớ của nguyên chủ Hồ Vương cũng thường bị tức đến giơ chân, nhưng mà kiểu tức giận như ngày hôm nay thế này, có lẽ vẫn là lần đầu tiên.

Chờ Hồ Vương trút hết xong, ông vứt roi mây xuống, hầm hừ ngồi xuống, "Ranh con làm ông tức chết rồi."

Thời Sênh đứng thật xa, "Phụ vương, con không giết chết hắn, hắn

sẽ giết chết con. Dù sao người cũng không thể nhìn con chết được, đúng không?"

"Hắn dám!" Hồ Vương lửa giận ngập trời, lại bắt đầu vỗ bàn.

Ông chỉ có một đứa con gái này thôi, làm sao có thể để cho yêu bắt nạt.

"Cho nên phụ vương, chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường*, giết chết hắn trước đi." Thời Sênh bắt đầu xúi giục Hồ Vương.

*Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Hồ Vương cầm lấy chén trà trên bàn nện về phía Thời Sênh, "Con cho rằng hắn là tiểu yêu chắc, con muốn giết chết liền giết được chắc."

Huyền Phong là yêu quái gì?

Lúc mà con oắt chết bầm này còn chưa có ra đời, Huyền Phong đã đạt được phong quang nhiều năm rồi.

Nếu như năm đó không phải là hắn đột nhiên bắt đầu lạm sát kẻ vô tội, bị người ta phong ấn lại, thì hắn đã sớm thống nhất được yêu giới rồi đấy.

Thời Sênh tránh được "Ám khí" chén trà, "Không phải vừa nãy người mới nói hắn bắt đầu nhằm vào hồ tộc sao? Lẽ nào người muốn nhìn hồ tộc diệt vong?"

"Ranh con không được nói bậy, con muốn ăn đòn hả?" Hồ Vương tức giận thở gấp.

Thời Sênh câm miệng.

Vẻ giận dữ trên mặt Hồ Vương chậm rãi rút đi, ánh mắt của ông hơi trầm xuống, "Huyền Phong lại thấy được ánh mặt trời, Vạn Thần Tông bị diệt, gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra."

Hồ Vương dừng lại một chút, "Huyền Phong đã trở lại yêu giới, nghe nói gần đây đang chiêu mộ binh sĩ. Yêu giới sợ là cũng sắp gió nổi mây vần rồi. Con nên ở hồ tộc cho cha. Nếu còn dám đi ra ngoài, cha cắt đứt chân con."

Nói đến phần sau, giọng nói của Hồ Vương đột ngột dâng cao.

Thời Sênh liếc chân của mình một cái.

Quên đi, kính già yêu trẻ, nhường ông ấy chút vậy.

"Phụ vương, con hỏi ngài một chuyện được không." Thời Sênh cười cười cọ cọ qua bên này, tiện tay rót một ly trà cho Hồ Vương.

Hồ Vương trừng mắt liếc cô một cái, "Hỏi đi."

"Ngài có biết Ngu Tiểu Thất không ạ?"

"Ngu Tiểu Thất?" Hồ Vương nhíu lại thành hình chữ xuyên còn có thể kẹp chết một con ruồi.

Ông suy nghĩ trong chốc lát, "Con nói là Ngu Tiểu Thất của Ngu Hủy gia kia hả?"

Thời Sênh nhớ lại trong ký ức của nguyên chủ, khẽ gật đầu.

"Con hỏi đến nàng làm gì." Đáy mắt Hồ Vương thoáng qua vẻ không

thích, cứng rắn nói: " Con tiểu hồ ly kia không phải của tộc chúng ta."

Thời Sênh: "!?"

Nữ chính lại không phải là yêu trong bộ tộc Ngu thị.

Ban đầu Hồ Vương cũng không muốn nhiều lời, cuối cùng bị Thời Sênh dây dưa đến không có biện pháp nào, mới nói cho cô biết về thân phận của Ngu Tiểu Thất.

Mẫu thân của Ngu Tiểu Thất là một con người, phụ thân là thế gia vọng tộc đứng thứ hai của hồ tộc bộ tộc Hồ thị.

Con người và yêu quái yêu nhau là chuyện người đời không cho phép xảy ra, bán yêu thì càng hơn thế.

Tộc người và tộc yêu cũng sẽ không chấp nhận thân phận nào khác.

Đứa bé mà người và yêu ở cùng một chỗ sinh ra, thì chính là một loại bi kịch.

Nhiều bán yêu sẽ đi lên con đường cực đoan hơn, mang đến tai họa cho hai tộc. Cái này càng làm cho tộc người và tộc yêu càng chán ghét bán yêu hơn, phản đối lại việc người và yêu kết duyên với nhau.

Sau khi mẫu thân của Ngu Tiểu Thất sinh ra Ngu Tiểu Thất đã bị người trong tộc của nàng xử tử, phụ thân Ngu Tiểu Thất mang theo nàng chạy trốn.

Cuối cùng xin sự giúp đỡ của bạn tốt Ngu Hủy.

Hồ tộc nhiều thêm một cái bán yêu không giải thích được, tất nhiên Hồ Vương muốn hỏi đến. Ngu Hủy đã đóng góp rất lớn cho hồ tộc,

Hồ Vương không tiện từ chối, chỉ có thể đồng ý để Ngu Tiểu Thất ở lại.

Nhưng Ngu Tiểu Thất là bán yêu, huyết mạch trong cơ thể không tinh khiết, rất lâu cũng không có cách nào biến hóa, nên hay bị bắt nạt ở trong hồ tộc.

Thân thế của Ngu Tiểu Thất được đưa ra, Thời Sênh liền tự tưởng tượng ra phần lớn nội dung vở kịch.

Đương nhiên, cô nghĩ nhất định là mô típ của nội dung vở kịch, nếu như tác giả không an bài theo như mô típ kia, cô cũng chỉ có thể tự đoán tiếp.

Nữ chính đại nhân lại là bán yêu.

Nhưng mà loại bố trí mới là bình thường, nếu như nàng ta thật sự là yêu quái thuần chủng, thì đó mới là loại bố trí không phù hợp.

Có lẽ nên là giết chết nam chính đầu tiên, rồi tiếp theo mới giết chết nữ chính.

Hủy đi couple cho ổn thỏa.

#Ký chủ càng ngày càng cặn bã là thế nào#

#Ký chủ cô đừng như vậy, giá trị nhân phẩm đã đột phá giới hạn âm rồi#

#Ký chủ nhà tôi luôn muốn xử lý vai chính#

...

Yêu giới, xà tộc.

Huyền Phong ngồi ở trên ngai vàng của xà vương. Bên dưới có hai người đang đứng, một nam một nữ.

Nam yếu đuối, như một thư sinh, cảm giác tồn tại rất thấp. Nữ quyến rũ xinh đẹp, khe rãnh trước ngực thật sâu, eo nhỏ chân dài.

Nữ nhân xinh đẹp mở miệng trước, "Vương, nghe nói con tiểu hồ ly gọi là Ngu Y kia đã trở lại hồ tộc, có cần thuộc hạ đi bắt nàng về không."

"Đây là con gái bảo bối của Hồ Vương, ngươi lại muốn bắt nàng?" Giọng nói của thư sinh rất khinh thường, rõ ràng là không hợp nhau với cái nữ nhân xinh đẹp kia.

Đôi mắt đẹp của vị nữ nhân xinh đẹp kia khẽ lườm qua, "Sao ngươi lại làm tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của mình."

"Ta nói sự thật." Thư sinh liếc mắt lườm lại nữ nhân xinh đẹp, chanh chua nói: "Nàng chính là nữ nhân, ngươi còn muốn dùng cách đối phó nam nhân kia đến để đối phó nàng?"

Tức giận bên trong con ngươi của nữ nhân xinh đẹp càng bùng lên.

Thấy hai người lại sắp cãi vã, độ ấm bốn phía đột nhiên lạnh xuống.

Nữ nhân xinh đẹp và thư sinh đồng thời lạnh run, không hẹn mà cùng gục đầu xuống, không dám làm càn nữa.

Giọng nói lạnh lùng của Huyền Phong rơi vào bên tai bọn họ, "Bây giờ điều mà các ngươi phải làm là dùng tốc độ nhanh nhất chiếm đoạt yêu giới."

Hai người giật mình trong lòng.

"Dạ, vương."

Chiếm đoạt yêu giới nói thì dễ, làm mới là khó.

Yêu giới đã rất lâu rồi không có Yêu Vương, các tộc phân tán khắp nơi, tự lên làm vương.

Không ai muốn bị tộc khác cai quản.

Cái này được rồi, vậy thì tất cả mọi người đừng nên làm cái chức Yêu Vương này nữa, tự mình lên làm đi.

Cho nên bây giờ tất cả các gia tộc, cũng không đồng ý chấp nhận sự tồn tại của yêu vương.

Huyền Phong muốn lên ngôi, nhưng không thể vội vàng.

Tên thư sinh và nữ nhân xinh đẹp liếc nhau, lại cùng tự ghét bỏ mà dời tầm mắt đi, khom người chuẩn bị lui ra ngoài.

"Người mà ta để cho các ngươi đi tìm, đã tìm được chưa?"

Hai người đồng thời trầm mặc.

Rất lâu sau, thư sinh ấp a ấp úng trả lời: "... Vương, người của chúng ta không nhiều lắm, cho nên..."

Vẫn chưa tìm được.

Sắc mặt Huyền Phong nhìn không ra vui buồn, hắn phất tay để cho

bọn họ lui xuống phía dưới.

Chương 558: Nhân yêu thù đồ (23)

Đêm ở hồ tộc rất yên tĩnh, không nghe thấy một chút âm thanh nào, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Một mình Thời Sênh nằm ở trên tàng cây đại thụ lớn nhất ở hồ tộc.

Trên đầu, bầu trời đầy sao.

Con mắt cô mở to, ảnh ngược cả bầu trời hiện lên ở trong con ngươi của cô.

Ánh sao rực rỡ không cách nào lưu lại một chút tàn ảnh nào trong con ngươi của cô, cũng không cách nào tạo nên nửa phần rung động, giống như một con rối xinh xắn không có linh hồn.

Một lúc lâu sau, cô nhắm mắt lại.

Rồi lại mở ra, ngôi sao trong con ngươi đã biến mất rồi, chỉ còn lại sự u ám hư vô.

Cô chậm rãi lấy ra một vật giống ipad, trên mặt đang nhảy ra một đống chữ cái và con số chằng chịt.

Tốc độ thật nhanh, mắt thường căn bản không cách nào thấy rõ.

Phía dưới cùng có một con số chỉ tiến độ.

78%...

Quá chậm.

Thời Sênh loay hoay một hồi, rồi cất thứ đó đi.

"Tiểu Y, nàng ở trên đó không?" Giọng nói của Vô Trần đột nhiên từ phía dưới truyền đến.

Thời Sênh tiện tay kéo kéo cành cây bên cạnh, lá cây ma sát vào nhau, vang lên âm thanh ào ào.

Vô Trần từ bên dưới phi thân đi lên, rơi vào bên người Thời Sênh.

"Tiểu Y." Ánh mắt Vô Trần phức tạp nhìn cô, "Ta muốn đi tìm sư phụ ta, nàng..."

"Tạm biệt không tiễn." Thời Sênh xua tay không thèm để ý chút nào.

Vô Trần cười khổ một tiếng.

Lúc đến đây, hắn đã đoán trước được sẽ là kết quả này.

Cho tới bây giờ nàng chính là dáng vẻ bất cần vô tâm như thế, đừng ai hy vọng nhận được đãi ngộ khác từ chỗ của nàng.

Nhưng mà, chính là cái dáng vẻ này của nàng.

Hắn mới thích nàng!

Vô Trần đè xuống tình cảm nơi đáy lòng, hỏi thử: "Nàng và sư phụ của ta..." Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc trước nàng nói ra lời thề son sắt như vậy.

Giống như không có sư phụ của hắn thì không sống nổi.

Bây giờ nàng lại không có một chút phản ứng nào, thậm chí còn muốn giết sư phụ của hắn.

Thời Sênh nghiêng mặt sang bên, ngăn cản tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Vô Trần, giọng nói thản nhiên, "Hắn không phải là người ta muốn tìm."

Bây giờ cô đối với Thanh Hàn, chỉ có xa lạ.

Vô cùng xa lạ.

Giống như người của thế giới này, xa lạ đến mức cô cũng không nhớ được bọn họ.

Cho tới bây giờ Vô Trần cũng không hiểu rõ cô, lúc này lại càng không hiểu. Hắn há miệng, cuối cùng cũng không hỏi ra.

Cho dù hỏi, cô cũng không trả lời.

Cho dù trả lời, hắn chưa chắc đã nghe hiểu được.

Vô Trần rời khỏi hồ tộc, người vui vẻ nhất chính là Hồ Vương.

Nếu không phải là lúc trước Vô Trần mang theo Thời Sênh trở về, thì Hồ Vương đã sớm đánh hắn ra ngoài rồi.

Ông sợ nữ nhi nhà mình thích con người.

Sau đó Hồ Vương liền bắt đầu để cho Thời Sênh đi xem mắt.

Trước tiên bắt đầu từ hồ tộc, chỉ cần là độ tuổi vừa tầm, lớn lên không tính là quá xấu, đều ở trong phạm vi suy xét của Hồ Vương.

Mỗi ngày Thời Sênh đều phải...

Xem mắt.

Xem mắt.

Xem mắt.

Nhưng mà Thời Sênh trực tiếp sử dụng bạo lực, muốn kết hôn với lão tử cũng có thể, trước đánh thắng lão tử rồi lại nói.

Rất nhiều đối tượng xem mắt, lúc đến thì vô cùng vui vẻ, lúc về thì mặt mũi bầm giập.

Làm Hồ Vương tức đến giơ chân.

Trước đây ông không nên cho con nhóc này một nửa tu vi.

Nguyện vọng muốn gả Thời Sênh đi của Hồ Vương bị chết non.

Hồ Vương rất mệt lòng.

Yêu giới sắp bùng nổ chiến tranh, mà ngay cả đối tượng để bảo vệ nữ nhi ông cũng không tìm được.

Nhưng mà rất nhanh Hồ Vương đã không có thời gian rầu rĩ vấn đề này, động tác của Huyền Phong càng lúc càng lớn, đã thu phục được một vài gia tộc lớn.

Hành động nhằm vào hồ tộc cũng càng thường xuyên hơn, Hồ

Vương và Huyền Phong chống lại, tất nhiên là nam chính Huyền Phong này chiếm thế thượng phong.

Toàn bộ hồ tộc cũng bắt đầu rung chuyển không yên.

Có kẻ khuyên Hồ Vương đầu hàng Huyền Phong, cũng có người kiên trì không đầu hàng, chiến đấu tới cùng với Huyền Phong.

Hồ Vương nhất định không muốn đầu hàng. Huyền Phong lại còn động thủ với nữ nhi của ông, ông liền tuyệt đối không thể đầu hàng.

Lại nói...

Hình như đến bây giờ ông cũng không biết, cuối cùng Huyền Phong và nữ nhi của mình, có ân oán tình cừu gì.

Hồ Vương càng nghĩ càng thấy không đúng.

Ông lại bị con nhóc kia lừa rồi.

Hồ Vương giận đùng đùng đi tìm Thời Sênh tính sổ, cũng dám lừa dối ông, con nhóc này chán sống rồi.

...

"Tiểu thư của các ngươi đâu?"

Tiếng gầm giận dữ đầy khí thế, làm tiểu hồ yêu canh giữ ở bên ngoài sợ đến mềm cả chân.

"Tiểu thư... Tiểu thư đang ngủ."

"Ngủ ngủ ngủ, chỉ biết ngủ thôi, đi gọi nó cho ta."

"... Vâng." Tiểu hồ yêu nhanh chóng đi vào bên trong, đáy lòng tràn đầy nghi hoặc.

Gần đây tiểu thư chưa từng đi ra ngoài, tại sao lại chọc Hồ Vương tức giận như vậy?

Thời Sênh bị gọi, vô cùng không tình nguyện đi tới cửa, nhìn dáng vẻ Hồ Vương lửa giận ngập trời, cũng mờ mịt giống vậy.

Gần đây bản cô nương rất an phận làm thục nữ mà.

Tại sao lại chọc Hồ Vương đại nhân tức giận chứ?

Hồ Vương phất tay để cho những người khác lui xuống phía dưới.

"Nhóc con, rốt cuộc thì con và Huyền Phong đã xảy ra chuyện gì?"

Thời Sênh: "..." Tại sao lại quay về vấn đề này?

"Phụ vương..."

"Con bớt nói bừa đi. Tình huống bây giờ là gì con cũng biết rồi đấy, Huyền Phong muốn thống nhất yêu giới. Hồ tộc chúng ta không thể không quan tâm đến."

Hử?

Cái đó có liên quan gì đến ân oán của cô với Huyền Phong hả?

Hồ Vương cách cha đảo vấn đề lạ quá!

"Thì nhìn hắn không vừa mắt thôi." Thời Sênh nhún nhún vai.

Hồ Vương tức giận thổi râu mép, nhìn hắn không thuận mắt là cái lý do gì?

Cái này còn không bằng nói bừa.

"Phụ vương, người muốn thống nhất yêu giới không?" Thời Sênh bỗng nhiên lại gần hỏi.

"Yêu giới vẫn vô chủ, đều tự mình làm vương, nước sông không phạm nước giếng." Hồ Vương dừng một chút, "Nhưng mà không muốn làm Yêu Vương, thì cũng không phải là yêu tốt!"

"..." Đây là chí hướng tốt, "Phụ vương, lấy sự phát triển bây giờ của Huyền Phong thì hắn vô cùng có khả năng có thể nhất thống yêu giới, chúng ta không thể ngồi chờ chết."

Sắc mặt của Hồ Vương trầm xuống, "Tất nhiên ta hiểu đạo lý này, nhưng mà bây giờ chúng ta thế đơn lực bạc."

Huyền Phong ở trong thời gian ngắn ngủi đã thu phục được mấy đại gia tộc, bây giờ nghiễm nhiên đã thành một thế lực có quyền lợi lớn nhất yêu giới.

"Yên tâm, con có cách." Thời Sênh vỗ ngực đảm bảo.

Hồ Vương nghi ngờ nhìn cô, "Con có cách gì? Đây cũng không phải là chuyện đùa, con an phận ở trong tộc cho ta."

Thời Sênh bĩu môi không nói lời nào.

Hồ Vương lại bắt đầu bốc hỏa, quay sang giáo dục tư tưởng cho Thời Sênh một trận.

Dạy dỗ xong, Hồ Vương đã hoàn toàn quên mình đến để làm gì rồi.

Thời Sênh muốn giết chết Huyền Phong, tất nhiên không thể nhìn Huyền Phong thống nhất yêu giới.

Thời Sênh chuồn êm ra khỏi hồ tộc, tìm được mấy gia tộc mà Huyền Phong còn chưa kịp thu phục.

Tiến hành viếng thăm "Thân thiết hữu hảo" với bọn họ.

Vì vậy ngày hôm sau, Hồ Vương được người ta tìm tới cửa cầu liên minh.

Liên tiếp mấy ngày đều có người tới cửa, hồ vương bận rộn đến đầu óc choáng váng, chờ hắn nhớ tới Thời Sênh, thì đã là hơn nửa tháng sau.

Nhưng mà…

Hồ tộc đâu còn bóng dáng của nữ nhi nhà ông.

Tiểu hồ yêu hầu hạ Thời Sênh bị giam ở trong phòng hơn nửa tháng, mãi đến khi Hồ Vương đi tìm người, mới được thả ra.

Ríu rít khóc lóc kể lể với Hồ Vương chuyện Thời Sênh hung ác như thế nào.

Hồ Vương muốn nghiêm phạt cũng không được.

Nữ nhi nhà mình lợi hại như thế, chẳng lẽ còn trách người ta quá yếu sao?

Chương 559: Nhân yêu thù đồ (24)

Chiến đội hai bên bắt đầu lôi kéo, chính thức đối đầu với nhau cũng ở là trong một buổi tối đen gió cao.

Nguyên nhân bắt đầu đúng là có chút kỳ lạ.

Là một đôi tình nhân trong chiến doanh của hai bên, hai người bởi vì vấn đề chỗ đứng nên nảy sinh tranh chấp.

Cái chủng loại yêu này, chính là hung ác từ bé, hở chút là đánh nhau.

Kết quả nữ yêu giết chết nam yêu, cuối cùng chẳng biết thế nào liền phát triển thành hai bên đại chiến.

Cho nên nguyên nhân gây ra một trận đại chiến vang danh sử sách, rất có thể chỉ là bởi vì một chuyện rất nhỏ.

Thời Sênh trà trộn bên trong một đám yêu quái nhỏ.

"Vừa nãy ta nhìn thấy Xà Vương, nhìn thật là tuấn tú lịch sự."

Một con yêu ở bên cạnh sửa lại cho đúng, "Tuấn tú lịch sự là để hình dung con người, còn chúng ta là yêu mà."

"Ồ? Thế chúng ta nên dùng cái gì để hình dung đây?"

Cái con yêu kia bị hỏi ngược lại, một lát sau liền nghẹn ra một từ, "Là một yêu tài à."

"Phì——" Thời Sênh không nhịn được.

Tại sao những yêu tinh nhỏ này lại đáng yêu thế chứ.

Một yêu tài.

"... Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ ngươi biết nên dùng cái gì để hình dung à?" Con yêu tinh nhỏ nói nhất biểu yêu tài kia không phục hỏi.

Thời Sênh thu lại biểu tình, "Các ngươi có thể nói hắn là nhân khuông cẩu dạng*."

*Nhân khuông cẩu dạng: Bề ngoài nhìn thì đĩnh đạc, nghiêm túc, nhưng nội tâm đê tiện, hoặc tính tình yếu đuối.

"Hắn không giống chó mà?" Bản thể của Xà Vương không phải là rắn à?

"Đây là khen hắn." Thời Sênh mặt nghiêm trang.

"Phải không?"

"Đúng vậy."

Một đám yêu tinh nhỏ nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn tin.

Treo trên miệng câu nhân khuông cẩu dạng.

Thời Sênh buồn cười, không có học thức cũng rất đáng yêu.

Không biết nếu Huyền Phong nghe được thì sẽ có vẻ mặt gì, nhất định là vô cùng đặc sắc.

"Hôm nay có đánh hay không vậy?" Đề tài của nhóm yêu tinh nhỏ lại thay đổi.

"Không biết, đang đợi! Đã lâu không có làm cái này rồi, thật muốn đi tới đánh nhau quá."

Yêu ở bên cạnh liền hùa theo.

Thời Sênh ngồi ở bên cạnh, nghe bọn họ chém gió trời nam đất bắc, thật sự cảm thấy rất thú vị.

Những thứ yêu tinh nhỏ này nói, có nhiều cái cũng không có xảy ra ở yêu giới, ý nghĩ của bọn họ rất không giống nhau, thỉnh thoảng nghe một chút quả thật là mở ra cánh cửa của thế giới mới.

Họ chờ đến tận nửa đêm, tình cảnh cũng đã yên tĩnh lại, bỗng nhiên lại nổi sóng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Nhóm yêu tinh nhỏ chen chân đi lên phía trước nhìn, nhưng mà có rất nhiều yêu trước mặt, hơn nữa lúc này lên xuống rất nhiều, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

"Chạy mau!"

"Chạy mau!!!"

Tiếng hét ở phía trước cứ cao dần to dần.

Yêu ở phía sau cũng không quan tâm phía trước xảy ra cái gì, bắt đầu lùi về phía sau.

Thời Sênh đi ngược dòng về phía trước, âm thanh khinh khủng trước mặt vang ở bên tai không dứt.

Trong đêm đen nghe kinh hãi đến mức da đầu tê dại.

Vị trí trung tâm chiến trường, một con yêu quái dáng người khổng lồ đang xé rách những yêu tinh nhỏ tán loạn ở phía trước.

Đối với yêu quái của thế giới này, Thời Sênh đã không ôm một chút hy vọng nào.

Con mợ nó đây là cái đồ chơi gì vậy, đột biến gien đến Thái Bình Dương à?

Bốn chân, hai cái đầu, giống như rồng, trên đầu có sừng, vảy che phủ toàn thân, trên lưng còn mọc cả cánh.

Ta nói một câu nhé.

Cánh cửa của thế giới mới đang từ từ mở ra rồi.

"Chạy mau!"

Rõ ràng đám tiểu yêu tinh không có một chút năng lực phản kháng nào đối với con đại yêu quái đột biến gien này.

Chỉ có Hồ Vương mang theo mấy con yêu quái đang đánh nhau với con đại yêu quái này.

Huyền Phong mang người đứng trên sơn cốc ở đằng xa, khoảng cách quá xa, Thời Sênh cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn là gì.

"Vương!"

Tiếng kêu sợ hãi kéo tầm mắt của Thời Sênh quay về, cô nhìn về phía con đại yêu quái kia.

Hồ Vương bị một cái đầu của đại yêu quái ngậm chặt. Những yêu quái khác muốn cứu Hồ Vương, nhưng mà thân hình người ta cao to, tùy tiện chuyển một chút, liền có thể tránh thoát những yêu quái này.

Thời Sênh thở dài, rút thiết kiếm ra, hoạt động cổ tay hạ thủ, thân hình nhẹ nhàng như ma quỷ đi đến.

Cô bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Hồ Vương, Hồ Vương sửng sốt một giây, sau đó gầm lên giận dữ, "Nhóc con con tới đây làm gì! Mau cút về!"

Thời Sênh liếc mắt xem thường một cái, thiết kiếm bay thẳng đến chém ông xuống.

Hồ Vương: "..." Con nhóc này lại muốn giết cha!

"Phụt!"

Máu tươi ấm áp tạt vào mặt Hồ Vương, trong tầm mắt toàn là máu tươi, bỗng nhiên thân thể của ông rơi hẫng, đập xuống mặt đất.

"“Graoooo!”

Mất đi một cái đầu, đại yêu quái có vẻ rất tức giận, thân thể chuyển loạn, yêu tinh nhỏ ở bốn phía liền xui xẻo, đều nát thành mảnh nhỏ.

Thời Sênh xoay người nhảy lên trên lưng của đại yêu quái, từ trên

lưng nó chạy về phía đầu.

Đại yêu quái muốn vứt Thời Sênh xuống, không ngừng lắc lư thân thể.

Nhưng mà Thời Sênh chạy đi, như giẫm trên đất bằng.

Cô vững vàng đứng ở trên đầu đại yêu quái.

Tay nâng kiếm hạ xuống, ánh sáng lạnh quét qua bốn phía, tập trung đến trong mắt của đại yêu quái.

Thân thể đại yêu quái cứng ở tại chỗ, một lát sau, ầm ầm sụp đổ, nện lên trên mặt đất, đất rung núi lở.

Hồ Vương bị đập đến bùn đất dán đầy mặt, máu tươi cộng thêm bùn đất đầy đầu, làm ông hoàn toàn không mở mắt nổi.

Đây là nữ nhi của ông giết?

Đây chính là mãnh thú mà!

Vảy trên thân cứng rắn không gì sánh được, căn bản không làm cho nó thương tổn một chút nào.

Bọn họ nhiều người liên thủ như vậy, cũng không thương tổn được nó một chút nào.

Tron lòng Hồ Vương bất ổn, giống như ngồi xe đi qua núi.

Mãi đến lúc Thời Sênh đứng ở trước mặt ông, trong tầm mắt không rõ, ông chỉ thấy bóng dáng mơ hồ của nàng.

Mãi cho đến lúc này, trái tim chợt cao chợt thấp của ông mới bình ổn lại.

Không quan tâm trên người nhếch nhác, Hồ Vương lau thứ bẩn thỉu trên mặt một cái, từ dưới đất nhảy dựng lên, "Nhóc con, con muốn lật trời rồi có phải không!"

Ông mắng một tiếng, bỗng nhiên kéo Thời Sênh vào trong lòng.

Trong nháy mắt vừa rồi trái tim của ông cũng sắp ngừng đập.

Ông sợ mình nháy mắt một cái, nữ nhi mình ngay cả hài cốt cũng không còn.

Thời Sênh vỗ vỗ lưng ông, ung dung nói: "Phụ vương, người cha thối quá."

Một chút tình cảm vừa dâng lên của Hồ Vương, bị những lời này đánh bay, ông đè đầu Thời Sênh xuống, "Nhóc con kia con còn dám chê phụ vương à!"

"Vương, tiểu thư."

"Vương."

Những yêu quái khác lục tục bắt đầu vây đến, Hồ Vương cũng không tiện dạy dỗ Thời Sênh, liền buông cô ra.

Nhưng mà đám yêu quái này, đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thời Sênh.

"Tiểu thư, người thật là lợi hại!"

"Tiểu thư, thanh kiếm kia của người là đến từ nơi nào, tên là gì, thật là lợi hại a!"

Thời Sênh quơ quơ kiếm trong tay, suy nghĩ một chút, "Kiếm chém yêu."

Thiết kiếm: "..." Không phải, tôi không gọi là kiếm chém yêu!

Chúng yêu đều lui về phía sau một bước.

Bọn họ cũng là yêu.

Vừa rồi có yêu đứng ở hơi gần, đúng là đã tận mắt nhìn thấy.

Thanh kiếm này chém con mãnh thú mà bọn họ ngay cả da lông cũng không đả thương được kia, quả thực giống như cắt củ cải.

Nếu như cái này chém lên trên người bọn họ, một phút liền phân thây.

Tiểu thư đây là lấy được thanh kiếm đáng sợ này từ đâu a.

"Đi gọi những thứ ngu xuẩn kia về đây." Hồ Vương trầm giọng phân phó.

Tuy rằng mệnh lệnh là do ông hạ xuống, nhưng mà cũng là bỏ chạy, trong lòng ông vẫn còn rất khó chịu.

"Ôi chao." Mấy con yêu quái cùng nhau lủi ra bên ngoài.

Bọn họ không muốn đối mặt với kiếm chém yêu kia.

Sợ.

Chạy trốn chậm, chỉ có thể bị ép dừng lại vây xem kiếm chém yêu.

Hồ Vương liếc mắt ngắm thiết kiếm của Thời Sênh, lại cúi đầu chửi một tiếng, "Đồ ranh con."

Thời Sênh: "..."

Tại sao lại chửi cô?

Rất nhanh thì bầy yêu được gọi trở về, líu ríu như chợ bán thức ăn.

Chương 560: Nhân yêu thù đồ (25)

Huyền Phong bên kia có lẽ là sợ đến choáng váng, thật lâu cũng không phản ứng kịp.

Mãnh thú cứ như vậy liền không còn nữa rồi à?

Chém dễ dàng như chém củ cải vậy… mà đã mất rồi à!

Chúng yêu quả thật không thể tin được.

Nhưng mà lúc bọn họ tỏ ra mình không thể tin được, thì yêu bên kia đã xông tới.

Thời Sênh nhớ tới một từ rất kinh điển.

Bầy yêu loạn vũ.

Trong lòng Thời Sênh vốn đã không tốt, bây giờ có thể đại khai sát giới, vậy sao không nắm chặt cơ hội.

Thời Sênh ra sân, chỉ cần không phải là nam nữ chính, cơ bản đều là giết trong nháy mắt.

Có lẽ Huyền Phong biết tình hình không ổn, dặn dò người rút quân.

"Đi ngăn cản con nhóc kia lại!" Hồ Vương thấy Thời Sênh còn muốn xông về phía trước, lập tức sai yêu quái ở bên cạnh đi ngăn Thời Sênh lại.

Phía sau là địa bàn của Huyền Phong, bọn họ mà đuổi theo là không sáng suốt.

Thời Sênh bị ép dừng lại, khuôn mặt nuối tiếc.

Chạy trốn nhanh thật.

...

Sau đó hai bên lại xảy ra vài lần xung đột, nhưng mà có sát yêu Thời Sênh này ở đây, bên Huyền Phong cơ bản không chiếm được cái gì tốt.

"Vương, Ngu Y kia..." Thư sinh không biết phải hình dung như thế nào.

Chỉ cần là bị cô để mắt tới, tuyệt đối sẽ là một con đường chết.

Đặc biệt là thanh kiếm trên tay của cô kia.

Nghe nói gọi là kiếm chém yêu.

Bản thân cô cũng là yêu, lại dùng thanh kiếm gọi là kiếm chém yêu.

"Vương, thanh kiếm kia trong tay nàng…" Đáy mắt của nữ nhân xinh đẹp có chút tham lam.

Thanh kiếm kia chính là một thanh kiếm tốt.

Nàng quan sát nhiều ngày như vậy, phát hiện nữ nhân kia cũng chỉ là dựa vào thanh kiếm đó mới lợi hại như vậy, lúc không dùng kiếm, lực chiến đấu của nàng rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

"Các ngươi có nghe qua về kiếm chém yêu không?" Tiếng nói của Huyền Phong hơi trầm xuống.

Hai người đều lắc đầu, chưa từng nghe qua cái kiếm chém yêu nào cả.

"Vương, bên ngoài có người cầu kiến."

Một tên yêu nhỏ vội vàng từ bên ngoài chạy vào.

Người?

Tại sao bây giờ lại có người cầu kiến?

Huyền Phong còn không có lên tiếng, một bóng người đã chậm rãi xuất hiện ở cửa đại điện.

...

Huyền Phong và Hồ Vương đánh nhau bừng bừng khí thế, thỉnh thoảng Thời Sênh sẽ đi lên chém chém yêu, còn đa phần là chỉ huy một đám yêu tinh nhỏ, quét sạch chiến trường.

Đối phương bố trí chiến thuật, một mình cô tiến lên đấu đá lung tung, hoặc là trực tiếp chém, hoặc là ném quả cầu nhỏ ra nổ, chiến thuật có tác dụng rắm gì đâu.

Hồ Vương rất sốt ruột.

Rốt cuộc con bé gặp phải cái người kỳ kỳ quái quái nào ở bên ngoài, mà lại trở nên bạo lực như vậy.

Thế này làm sao gả đi được.

"Vương, không hay rồi!"

Đúng là không tốt thật, không ai thèm lấy con nhóc kia, có thể tốt ở chỗ nào.

"Vương!"

Hồ Vương hoàn hồn, nhìn về phía tiểu yêu đang lo lắng kia, "Không tốt chỗ nào?"

"Bên Xà Vương xuất hiện một thanh kiếm kỳ lạ, chúng ta không đánh lại được."

Kiếm kỳ lạ? Có thể kỳ lạ như thanh kiếm kia của nữ nhi nhà hắn không?

"Rất lợi hại." Tiểu yêu nghiêm túc gật đầu, đáy mắt còn có một tia sợ hãi.

Hồ Vương theo tiểu yêu vừa mới nói đi ra chiến trường.

Phía trước cách đó không xa, Huyền Phong giơ lên một thanh kiếm đang hiện ra ánh sáng màu đỏ, quang ảnh trên không trung kéo ra một cái đuôi thật dài.

Mặc dù là cách thật xa, cũng có thể cảm giác được uy lực của thanh kiếm kia.

Những yêu quái nhỏ ở trước mặt ông, không có chút sức đánh trả nào.

"Vương..." Thanh kiếm trước kia của tiểu thư đã đủ kỳ dị, bây giờ Huyền Phong cũng có một thanh.

Loại trâu bò này, lại là một thần khí không biết tên, cũng không đáng giá như vậy à, mà khắp nơi cũng có thể thấy được thế?

"Con nhóc kia đâu rồi?" Hồ Vương nhìn quanh bốn phía, vùng giữa hai lông mày tràn đầy ngưng trọng.

Yêu quái bốn phía cũng nhìn xung quanh theo, cuối cùng một con yêu quái chỉ vào chiến trường, "Tiểu thư ở chỗ kia."

Hồ Vương nhìn sang theo, thiếu chút nữa không thở ra hơi.

Thời Sênh giống như một tia chớp xông về phía Huyền Phong, lúc ông nhìn sang, hai người đúng lúc đang đối diện nhau.

Ông chỉ sợ nó tiến lên, kết quả là nó vẫn xông lên.

"Còn ngẩn ra đó làm cái gì, còn không đi hỗ trợ à!" Hồ Vương vừa tức vừa giận, quát to về phía những yêu quái ở bên người.

...

Thời Sênh rất tò mò về thanh kiếm trên tay Huyền Phong, thiết kiếm điên cuồng chém về phía thanh kiếm kia.

Sự thật chứng minh thanh kiếm này cũng không phải là nước, Thời Sênh chém xuống nhiều như vậy, cũng không có bất kỳ dấu vết rạn nứt nào.

Hai thanh kiếm giao nhau, kéo ra một đống tia lửa, thân hình hai người kề sát lại.

"Ngu Y, ngươi rất thú vị."

Trong nháy mắt khi thân hình hai người tách ra, Huyền Phong bỗng nhiên mở miệng.

Thú vị cái ông nội nhà ngươi ấy!

Thời Sênh xoay người lại chém thêm lần nữa, động tác giản đơn thô bạo.

Huyền Phong nâng kiếm lên trên đỉnh đầu, ngăn cản thiết kiếm.

Vẻ mặt Thời Sênh âm trầm, "Cho nên ngươi coi trọng ta hả?"

Ánh mắt Huyền Phong lạnh lùng, "Ngươi chỉ có tư cách giao thủ với ta mà thôi."

Thời Sênh: "..." Nam chính đại nhân nếu ngươi mà còn ra vẻ như thế, thì sẽ bị lão tử đánh đấy!

Thời Sênh giảm lực xuống, thiết kiếm lấy một góc độ xảo quyệt, vòng qua thanh kiếm kia, đâm từ phía dưới về phía Huyền Phong.

Đầu ngón chân Huyền Phong điểm nhẹ lên mặt đất, thân hình trượt về phía sau.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, thiết kiếm lại đột nhiên phát ra một đạo kiếm khí.

Lúc Huyền Phong né tránh không kịp, bị kiếm khí cắt mất một dúm tóc, trên mặt cũng bị thương chảy máu.

"Lão tử giao thủ với ngươi, đó là phúc mà ngươi đã tu luyện mấy đời mới có được."

Vẻ mặt của thiếu nữ rất đường hoàng tự tin, giọng nói kiêu ngạo cuồng vọng.

Nhìn chỉ làm cho người khác muốn đánh nàng.

Huyền Phong giơ tay lên lau vết máu trên mặt, máu trong cơ thể bị kích thích ra ngoài, con ngươi âm ngoan nhìn chằm chằm Thời Sênh, giống như một con chim dữ ngủ đông nhiều năm, sắp được thức tỉnh.

Kiếm và kiếm giao nhau.

Trời đất đột nhiên biến sắc, gió nổi mây vần, sấm chớp rền vang.

Thiết kiếm có thể đưa tới dị tượng của trời đất, điểm này cô đã sớm biết.

Nhưng thanh kiếm kia của Huyền Phong, vậy mà cũng có thể.

Thật thú vị

Vào lúc sấm chớp rền vang, thân hình hai người qua lại ở trong ánh chớp, tốc độ nhanh đến mức chỉ còn lại có tàn ảnh.

Tình cảnh chấn động lòng người, chúng yêu đều dừng lại, mong ngóng nhìn về phía hai người.

"Ai sẽ thắng?"

"Vậy mà còn cần phải nói sao, nhất định là tiểu thư của chúng ta."

"Đúng, nhất định là tiểu thư!"

Yêu quái hồ tộc bên này sùng bái nói, vô cùng tin tưởng vững chắc, tiểu thư của bọn họ sẽ thắng.

Sắc mặt của Hồ Vương âm trầm nhìn chằm chằm vào giữa không trung, tia chớp hiện lên từ trong con ngươi ông, chiếu lên đáy mắt lo lắng của ông.

"Coong!"

Trên trời có người rơi xuống.

Khoảng cách quá xa, bọn họ không thấy rõ là ai.

Mọi người rướn cổ lên nhìn xung quanh bên kia, sau một lúc lâu mây đen trên bầu trời tản ra, lộ ra bóng người bị che.

Hồ tộc bên này lập tức hoan hô lên.

"Là tiểu thư!"

"Tiểu thư thắng!"

Thời Sênh từ không trung hạ xuống, đi về phía Huyền Phong đang lảo đảo lắc lư từ dưới đất đứng lên.

Tóc đen tung bay ở trong không khí, tà váy đen đung đưa, hoa văn trên làn váy như ẩn như hiện, như Hồng Liên nở rộ ở trong vực sâu, bóng tối và máu tươi đan vào nhau.

Thời Sênh dừng lại ở chỗ cách hắn một thước.

Ánh mắt bình tĩnh rơi xuống thân kiếm đang cắm ở trên mặt đất, kéo khóe miệng cười, "Thanh kiếm này quả thật rất lợi hại, tiếc là, ngươi không thể phát huy thực lực của nó."

Huyền Phong che ngực, cả người quanh quẩn một loại áp suất thấp, ánh mắt u ám.

Hắn lại thua bởi một nữ nhân.

Còn là hai lần!

Thua ở trên tay của cùng một nữ nhân!

Chương 561: Nhân yêu thù đồ (26)

Thời Sênh dùng thiết kiếm gẩy thanh kiếm kia, cầm trong tay chỉ nhìn trong chốc lát.

Ánh mắt trong nháy mắt sâu thẳm, vung lên một chút rồi dừng lại.

Cô ném thanh kiếm xuống đất, một tiếng "Loảng xoảng" vang lên.

Thời Sênh quay đầu nhìn xung quanh rồi ngoắc tay với đám yêu quái ở xa xa.

Mấy con yêu tinh nhỏ tung tăng tung tẩy chạy tới, "Tiểu thư."

"Giết chết hắn." Thời Sênh thản nhiên phân phó.

"A?" Đây chính là Xà Vương, bọn họ có thể giết chết hắn không?

"Nhanh lên một chút." Thời Sênh giục.

Đây là đang cướp thời gian với tác giả đại thần, ok?

Mấy con yêu quái nhỏ nhìn nhau mấy lần, một con trong đó tiến lên, tay hơi run.

Hắn biến ra một thanh kiếm xương, cắn răng đâm về phía Huyền Phong.

Huyền Phong lảo đảo lui về phía sau, khi thanh kiếm xương phóng

đại trong con ngươi của hắn, đến gần...

Thiếu nữ kia đứng ở bên cạnh, giữa hai lông mày tràn đầy bình tĩnh.

Giống như lần đầu gặp gỡ.

"Phụt —— "

Kiếm xương đâm vào trong ngực hắn, bỗng nhiên Huyền Phong âm trầm cười rộ lên, "Ngươi cho là như vậy có thể giết được ta sao?"

Tay trái của tiểu yêu kia giơ lên một cái, một lá bùa đập vào trên thân kiếm xương, lá bùa hóa thành một đạo ánh sáng, từ kiếm xương tiến vào thân thể Huyền Phong.

Vẻ mặt Huyền Phong cứng lại, hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn ngực mình phát ra ánh sáng rực rỡ, đáy mắt toàn là không thể tin được.

Hai tay Thời Sênh vòng ở trước ngực, vẻ mặt kiêu ngạo, "Ngu ngốc, ngươi nghĩ rằng khi ta đã trải qua một lần, còn có thể lặp lại lần thứ hai sao?"

Khóe miệng Huyền Phong tràn ra vết máu, hắn đưa tay cầm kiếm xương, chợt rút ra.

Thân thể lung lay, lại không ngã xuống.

Ánh sáng của lá bùa chạy loạn ở trong cơ thể hắn, mắt thường có thể thấy được rõ ràng.

Thời Sênh nghênh đón tầm mắt tức giận của hắn nhìn sang, khóe miệng khẽ nâng, "Ầm!"

Thân thể Huyền Phong bỗng nhiên nổ tung, tia sáng từ trong cơ thể hắn chạy ra, xông lên trên không trung, ở trên không trung bay lung tung vài vòng, sau đó cùng lúc xông về phía của một hướng khác.

"Tiểu... Tiểu thư..." Đó là cái gì?

Thời Sênh vẩy vẩy tóc, "Bùa truy tung."

Chỉ cần nhiễm phải hơi thở của người kia, mặc kệ người đó có trốn ở nơi nào, cũng sẽ bị tìm được, sau đó...

Ầm!

Cô cũng không tin người đàn ông tên Huyền Phong này, lần này còn có thể chạy mất.

Nếu như chạy được thật.

Thì bản cô nương cũng không có cách nào. Ai bảo người ta là tình yêu đích thực của tác giả đại thần mà, được thiên vị chính là trâu bò như vậy đấy!

Cô phí hết tâm tư cũng không đánh chết một người.

Nếu không cũng chỉ có thể giống như cái không gian trước kia, làm cho cả không gian đều sụp đổ.

[Ký chủ, xin đừng có loại suy nghĩ nguy hiểm này.]

Thời Sênh bĩu môi.

Dù ta có làm, thì mi có thể làm gì ta nào?

[...] Quả thật là không thể làm gì, nhiều lắm là giam giữ lại.

Chủ nhân người mau trở lại đi mà!

...

Không còn Huyền Phong, thu dọn những yêu quái khác liền đơn giản hơn nhiều.

Hồ Vương cũng không nghĩ tới, trận chiến tranh này lại nhanh chóng hạ màn như vậy.

"Cho nên phụ vương, chuyện này nói cho người biết một cái đạo lý, bắt giặc phải bắt vua trước."

"Một con nhóc con như con còn dám nói." Hồ Vương thuận tay cầm lấy đồ vật ở bên cạnh đập tới, "Không phải là ta đã cấm túc con rồi mà, con đi ra ngoài làm cái gì!"

Thời Sênh nhảy lên tránh né, "Cha ruột à, con nói là sự thật được không? Tại sao người còn đập con chứ! Có tin là con rời nhà trốn đi cho người xem hay không!"

"Con còn dám rời nhà trốn đi! Ông đây không cắt đứt chân của con mới lạ đó!"

"Người không đánh thắng được con."

"..." Hồ Vương che ngực, gương mặt thống khổ.

Ôi cái con nhóc này, tức chết ông rồi.

Nàng có thể trâu bò như vậy, cũng là vì ông đem một nửa tu vi đưa

cho nàng, nếu không thì bây giờ không chừng nàng có dáng vẻ như quỷ gì rồi.

Bây giờ lại dám ba hoa với ông, còn dám khoe khoang!

Tức chết rồi!

"Người đâu!" Hồ Vương rống giận, "Mang tiểu thư xuống bên dưới cho ta, trông coi chặt chẽ, nó mà trốn mất, thì các ngươi cũng đừng mong sống tốt."

"Khoan đã." Thời Sênh bước mấy bước chạy đến trước mặt Hồ Vương, "Con có chính sự."

Hồ Vương giũ tay áo hừ lạnh, "Con thì có cái chính sự gì chứ."

Cả ngày chỉ biết kiếm chuyện.

Thời Sênh nháy mắt, "Phụ vương, người không chuẩn bị làm Yêu Vương sao?"

"Con cho rằng Yêu Vương là rau cải trắng, con nói muốn liền muốn à?" Hồ Vương lườm cô.

Thời Sênh nghiêm chỉnh gật đầu, "Tất nhiên."

Hồ Vương: "..." Cái con nhóc kiêu ngạo này từ chỗ nào tới vậy, ông làm gì có loại nữ nhi này.

Mặc dù bây giờ là bên Hồ Vương thắng, nhưng mà yêu quái không phục cũng không phải số ít, trừ những gia tộc được Thời Sênh thân thiết hỏi thăm ra, còn lại rất nhiều yêu tộc đều bày tỏ là lúc trước bọn họ bị uy hiếp, bây giờ bọn họ yêu cầu giữ vững nguyên trạng.

Nguyên trạng chính là không ai quản ai, mọi người tự mình lo cho mình.

Nhưng mà yêu quái của bên hồ tộc, thật vất vả mới đánh ngã một người, mắt thấy có thể lên ngôi, làm sao có thể cứ buông tha như vậy.

Vì vậy hai bên lại tiếp tục giằng co.

Hồ Vương cũng đã nói, yêu quái không muốn làm Yêu Vương thì không phải là yêu tốt, cho nên Hồ Vương vẫn còn rất thủy chung với vị trí Yêu Vương.

Tiếc là thủy chung trong lòng cũng chẳng chống lại được thực tế chèn ép.

Ngay lúc ông chuẩn bị buông tay, mấy gia tộc còn sót lại lúc trước ầm ĩ nhất, bỗng nhiên không ầm ĩ nữa.

Mà lại giống như mấy yêu tộc đi cầu liên minh trước đây, bắt đầu ngầm thừa nhận một cách kỳ lạ.

Một đám yêu tộc từng bị "Hỏi thăm thân thiết" lộ ra dáng vẻ tươi cười nhìn có chút hả hê.

Bị dạy dỗ chứ gì?

Có nạn cùng chịu!

Đây mới là cách thức tháo gỡ vấn đề chính xác của yêu tộc.

Yêu tộc từ đó được thống nhất.

Hồ Vương thăng chức làm Yêu Vương.

Thời Sênh thăng chức thành công chúa yêu tộc.

Từ khi làm công chúa, mỗi ngày Thời Sênh đều phải...

Xem mắt.

Xem mắt.

Xem mắt.

Hồ Vương vô cùng nóng lòng muốn gả nữ nhi, không gả được cô đi ra ngoài, thì không cam lòng.

Những tiểu yêu trong yêu tộc kia, nào dám cưới Thời Sênh, nhớ đến thân thủ hung hãn của cô, và thanh kiếm gọi là kiếm chém yêu kia, bọn họ liền run cả người.

Công chúa mạnh mẽ như vậy, bọn họ cũng không tiêu thụ nổi.

Mà Thời Sênh bị giày vò rất không kiên nhẫn, rời nhà đi ra ngoài.

Bản cô nương còn muốn ngược nữ chính a!

Tại sao có thể ở chỗ này nằm ăn rồi chờ chết a.

Nội tâm OS: Xin cho con nằm ăn rồi chờ chết, đừng giới thiệu đối tượng cho con nữa!

Con rể nhà ngài không có ở đây được không?

Đừng giới thiệu đối tượng lung tung cho con, sẽ bị con rể ngài đánh đó.

...

Thời Sênh rời khỏi yêu giới, nhân giới hình như cũng có vài người biết yêu giới biến động, thỉnh thoảng có thể nghe thấy có người thảo luận.

Nhưng mà nội dung thảo luận phần lớn đều là nói chuyện không đâu, lệch xa vạn dặm với sự thật.

Ví dụ như!

Bọn họ lại nói công chúa yêu tộc cao lớn thô kệch, tướng mạo xấu xí, tính cách bạo ngược, là một kẻ cuồng bạo lực, không ai dám cưới!

Thời Sênh giận, cô đồng ý là cô bạo lực, nhưng cao lớn thô kệch là từ đâu tới? Tướng mạo xấu xí là cái quỷ gì vậy?

Bản cô nương nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu quyến rũ động lòng người, bế nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn, ok?

Các ngươi truyền loạn như vậy, các ngươi sẽ bị đánh đấy.

[...] Ký chủ cô đừng nói như thể toàn thế giới chỉ có cô là đẹp mắt nhất, người phàm ngu xuẩn không xứng với cô thế.

Người phàm ngu xuẩn làm sao có thể xứng đôi với bản cô nương.

[...] Chủ nhân có thuốc trị tự kỷ hay không, tôi muốn cho ký chủ một xe.

Chủ nhân người mau trở lại đi!

Thời Sênh suy nghĩ nên đi chỗ nào tìm nữ chính.

Bây giờ nữ chính đang làm gì?

"Ở phía trước!" Phía sau đột nhiên xôn xao một trận.

Thời Sênh quay đầu nhìn lại, một đám cả trai lẫn gái ăn mặc quần áo lố lăng, đang chạy về phía cô, bên kia là một hồi gà bay chó sủa.

Thân thể mềm mại của Thời Sênh rung một cái, nhấc chân bỏ chạy.

Cha ruột à, vì bắt bản cô nương người cũng liều mạng thật.

Thả ra đám yêu này, vừa nhìn đã thấy khác với đám yêu quái đê tiện khác.

Chương 562: Nhân yêu thù đồ (27)

Thời Sênh bị một đám yêu tinh nhỏ đuổi chạy khắp nơi. Con mợ nó nếu bọn họ ẩn giấu thân phận một chút thì còn tốt, kết quả bọn họ căn bản không ẩn giấu tí gì.

Cùng lúc khi đuổi theo cô, đám này yêu tinh nhỏ này còn bị người khác đuổi theo.

Có lúc Thời Sênh còn phải quay lại cứu đám ngu xuẩn này.

Nhưng mà mấy ngày gần đây cô không thấy đám yêu tinh nhỏ kia.

Chẳng lẽ bọn họ buông tha rồi à?

Thời Sênh lắc đầu, bọn họ đuổi mình đuổi đến vô cùng thoải mái, làm sao có thể không rên một tiếng liền buông tha.

Thời Sênh một bên suy nghĩ tìm tòi, vừa đi vào một tửu lâu.

Đệm bụng trước đã.

Lúc ăn được một nửa, mới vừa rồi một đám hán tử ở bên cạnh còn đang nói chuyện nữ tử của thanh lâu nào tương đối thoải mái, thì trọng tâm câu chuyện đột nhiên thay đổi.

"Gần đây Nhạc Dương Tông bắt được rất nhiều yêu quái. Yêu giới thả nhiều yêu quái đi ra như vậy, có phải là muốn khai chiến với chúng ta hay không?"

"Yêu giới vừa thống nhất, làm sao có thể khai chiến với chúng ta. Ta nghe nói bọn họ đang tìm người nào đó a."

"Tìm người? Tìm người nào?"

"Ai biết, hôm qua không phải người của Nhạc Dương Tông mới bắt được một nhóm sao, nói không chừng mấy ngày nữa liền có tin tức truyền ra."

Khóe miệng Thời Sênh co quắp một hồi.

Người ta bắt yêu mà dùng từ nhóm để hình dung.

Đám yêu tinh nhỏ này cũng đủ dại dột.

...

Nhạc Dương Tông.

Cô và cái tông môn này cũng có thù oán rất sâu, đầu tiên là bị bọn họ đuổi giết.

Bây giờ cô vẫn là địch nhân trên đầu sổ đen của Nhạc Dương Tông.

Xúc động thật!

Yêu tinh nhỏ bị bắt đều phải đưa về Nhạc Dương Tông, thống nhất xử lý, có lẽ những người đó là sợ đêm dài lắm mộng, lại dùng bùa truyền tống xa xỉ.

Thời Sênh giẫm lên thiết kiếm bay trên bầu trời đến Nhạc Dương Tông.

Đệ tử trông núi, chỉ thấy một cái bóng lướt qua, căn bản không thấy rõ là cái gì.

Trên quảng trường của Nhạc Dương Tông.

Nhóm yêu tinh nhỏ bị giam ở trong mấy cái lồng sắt, mỗi người đều là vẻ chán nản tuyệt vọng.

Yêu tinh giáp: "Tại sao công chúa còn chưa tới cứu chúng ta?"

Yêu tinh ất: "Có thể công chúa không biết chúng ta bị bắt."

Yêu tinh bính: "Vậy bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ chết à?"

Yêu tinh giáp: "Ta không muốn chết."

Ai muốn chết?

Bọn họ cũng không muốn chết, nhưng là bị người ta bắt được, chờ đợi bọn họ cũng chỉ có chết.

Một đám yêu tinh nhỏ nhìn về phía người đang đi tới chỗ bọn họ từ đằng xa, rối rít tụ lại một chỗ, lạnh run.

Những người này còn đáng sợ hơn yêu tinh bọn họ nhiều.

Một nam nhân hơi lớn tuổi trong đó, vuốt chòm râu dê, "Nhiều yêu như vậy, nên xử trí như thế nào?"

Một tên mập ở bên cạnh thản nhiên nói tiếp, "Đốt đi."

Nam nhân để râu dê gật đầu tán thành, nhiều yêu như thế, cũng chỉ

có dùng cách đốt là tương đối dễ dàng.

Một đám đệ tử bắt đầu thả củi bốn phía ở lồng sắt, hắt dầu.

"Bọn họ muốn đốt chết chúng ta."

"Hu hu hu, tại sao công chúa còn chưa tới."

"Khóc cái gì, cho dù chúng ta có chết, thì nhất định công chúa cũng sẽ báo thù cho chúng ta."

"... Nói không chừng công chúa cũng không biết."

Những lời này vừa ra, lũ yêu tinh đều yên tĩnh lại.

"Bắt đầu đi!" Nam nhân dê rừng khẽ vuốt cằm.

Đệ tử giơ cây đuốc lên, lập tức ném cây đuốc lên trên củi.

Trong nháy mắt lửa lớn vọt lên lên cao, nuốt hết toàn bộ yêu tinh nhỏ bên trong.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

Nhưng mà âm thanh này cũng không phải là từ trong ngọn lửa truyền tới, mà là phía sau bọn họ.

Mọi người còn chưa kịp quay đầu lại, một bóng dáng màu đen từ không trung đập xuống, đúng lúc đập vào trong lửa, giật giật hai cái, không có động tĩnh.

Một giây kế tiếp, một lực lượng mạnh mẽ cuốn về phía đống lửa, củi đốt bị tung loạn cả nên.

Ngọn lửa bỗng nhiên tắt mất.

Trong nháy mắt không gian cứng lại, giống như bị người ta ấn xuống nút tạm dừng.

"Có người!" Có đệ tử chỉ vào không trung kêu to.

"Nàng vào bằng cách nào, tại sao không ai phát hiện ra?"

"... Là... Là Ngu Y, Ngu Y!"

Cái tên Ngu Y, trong Nhạc Dương Tông không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Nàng biến mất một thời gian dài như vậy, lại xuất hiện rồi.

Đúng vậy, nàng cũng là yêu!

Nhất định là nàng tới để cứu những yêu quái kia.

"Đừng hoảng hốt." Nam nhân râu dê để cho những người khác tỉnh táo lại.

Thời Sênh từ trên không trung nhảy xuống, thiết kiếm rơi trên mặt đất, mặt đất trực tiếp bị nứt ra một cái khe, cái khe như mạng nhện lan tràn về phía đám người.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cái khe kia.

Cái khe dừng lại ở trước mặt nam nhân râu dê, không có tiến lên

thêm, nhưng cũng không có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Mọi người: "..."

Ngay lúc bọn họ thở phào, cái khe đột nhiên tiếp tục đi về phía trước, vượt qua bọn họ, thẳng đến lồng sắt đang giam yêu tinh nhỏ.

"Răng rắc" một tiếng, lồng sắt trên mặt đất lần lượt vỡ vụn ra, đám yêu tinh nhỏ liền trào ra ngoài.

"Công chúa."

"Công chúa tới cứu chúng ta. Công chúa muôn năm."

Tất cả yêu tinh nhỏ đều vây quanh ở bên người Thời Sênh, các loại lời nói khen tặng ca ngợi không cần tiền nhảy ra bên ngoài.

Bên kia người của Nhạc Dương Tông vẻ mặt mờ mịt.

Công chúa nào cơ?

Ngu Y... Là công chúa yêu giới?

Ngu...

Người mập mạp ở phía trước, hét lớn một tiếng rất mạnh mẽ, khí thế, "Yêu nghiệt to gan, dám xông vào Nhạc Dương Tông, coi Nhạc Dương Tông ta không có ai sao?"

Đám yêu tinh nhỏ liền yên tĩnh lại, tự giác trốn ở phía sau Thời Sênh.

"Nhạc Dương Tông của ngươi có người? Tại sao ta lại không thấy được?" Thời Sênh chế nhạo cười một tiếng.

"Chúng ta có nhiều người như vậy, mà ngươi không nhìn thấy?" Thịt mỡ trên mặt mập mạp run rẩy, nước miếng văng tung tóe, rất là kích động.

Thời Sênh mặt mày cong cong, "Ta mắt mù nhìn không thấy, chỉ thấy một đám thiểu năng thôi."

Mập mạp: "..." Nàng là đang mắng người đúng không?

"Ngu Y, ngươi tự tiện xông vào Nhạc Dương Tông của ta, còn cho rằng có thể an toàn đi ra ngoài à?"

Thời Sênh chớp chớp mắt, trên gương mặt tinh xảo lộ ra dáng vẻ tươi cười ác liệt, "Ta có thể bay ra ngoài."

Sắc mặt của nam nhân râu dê hơi trầm xuống, ngược lại hắn không nghĩ tới nữ nhân này lại còn rất kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

"Muốn đánh liền đánh, nói lắm làm gì." Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm theo thói quen.

"Công chúa thật khí phách, đánh chết bọn họ đi!" Đám người kia đơn giản là không thể nói lý, bọn họ cũng không làm cái gì, tự nhiên bắt bọn họ vô cớ, còn muốn giết chết bọn họ.

"Công chúa thật đẹp trai!"

Fan não tàn ở phía sau hô khẩu hiệu, Thời Sênh im lặng trợn trắng mắt.

Những tên ngu ngốc kia còn không chạy!

"Bắt bọn hắn lại, đừng để cho bọn họ chạy!" Mập mạp phất tay.

Đối với đám yêu tinh nhỏ này mà nói, việc xem Thời Sênh đánh nhau quả thật chính là xem được mảng lớn.

Thời Sênh đánh ngã vài người, liền chạy về phía sau.

"CMN, đám ngu ngốc các ngươi còn không chạy đi à?"

"... Công chúa, ngươi không đánh nữa à?" Mỗ tiểu yêu tinh gương mặt mờ mịt.

Thời Sênh: "..." Không thấy phần lớn người của người ta đều tới à?

Cô lại không điên!

"Chạy a!" Thời Sênh một kiếm quất vào trên đùi của một con yêu tinh nhỏ.

Yêu tinh nhỏ "Ngao" một tiếng chạy về phía dưới chân núi.

Những yêu tinh nhỏ khác theo sát phía sau.

Đám yêu tinh nhỏ này cho rằng công chúa nhà mình sợ, kết quả bọn họ mới vừa chạy xuống núi, liền nghe thấy phía sau liên tiếp vang lên tiếng nổ mạnh.

Cho nên vừa rồi công chúa kêu bọn họ chạy, không phải là vì sợ?

Bọn họ đã nói rồi mà!

Làm sao công chúa lại sợ đám thiểu năng kia a!

Công chúa là thiên hạ vô địch!

Chương 563: Nhân yêu thù đồ (28)

Công chúa yêu giới làm nổ Nhạc Dương Tông.

Tin tức này rất nhanh thì trở thành tin tức hàng đầu được mọi người hăng say nói đến.

Nhạc Dương Tông bèn gặp Yêu Vương đòi giải quyết.

Yêu Vương còn tuyệt tình hơn!

Ai gây chuyện thì đi tìm người đó, ông mặc kệ.

Nhưng mà cũng thầm tức giận đến giơ chân, hận không thể kéo con nhóc Thời Sênh không nghe lời này về quất cho hơn mười roi.

Người của Nhạc Dương Tông cũng tức giận không nhẹ, chuyện này nhất định không thể tính như vậy được.

Yêu Vương mặc kệ, bọn họ liền tự mình quản!

Vì vậy nhân giới càng thêm gà bay chó sủa.

...

"Cầu xin mọi người thương xót a, chỉ cần có thể để cho tiểu nữ an táng phụ thân, thì dù tiểu nữ có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ân đại dức của các vị."

Một cô gái lớn lên cũng coi như là thanh tú quỳ gối ở ven đường, một chiếc xe ba gác dừng lại phía sau, bên trên dùng chiếu đắp lên, lờ mờ có thể thấy được cánh tay rũ ra bên ngoài.

Bán mình chôn cha!

Thời Sênh đứng ở trong đám người, nhìn quanh hai bên, không có người kỳ lạ nào, lúc này mới yên tâm xem cuộc vui.

"Ôi, tiểu nương tử này lớn lên xinh đẹp quá, đến đây ngẩng đầu lên, để cho gia nhìn một cái." Nam nhân ăn mặc như cậu ấm nắm cằm của cô nương kia, làm cho nàng ngẩng đầu lên.

Nhất định sẽ có người trêu ghẹo!

Hai mắt của cô nương kia rưng rưng, gương mặt ửng đỏ, ủy ủy khuất khuất, dáng vẻ nhỏ bé điềm đạm đáng yêu.

Nam nhân không có ý tốt sờ sờ ở trên mặt của cô nương kia, tay lại bắt đầu không thành thật đi xuống.

Cô nương kia rõ ràng là hoảng sợ, lùi về phía sau, sức lực của nam nhân lớn, kéo tay của nàng, làm cho nàng không thể lùi lại.

"Công tử, xin tự trọng." Cô nương kia không ngừng né tránh.

"Tự trọng? Ha ha ha, không phải là ngươi đang bán mình chôn cha sao, gia lại có tiền, đến đây để cho ta sờ một cái xem."

"Buông ra."

"Ha ha ha làn da này thật tốt a, tậc tậc... Cái tay này cũng đẹp mắt nữa."

Tiểu cô nương bị nam nhân kia nửa ôm vào trong ngực, giở đủ trò trêu ghẹo.

Hình như người vây xem ở bốn phía có chút kiêng kỵ người đàn ông này, không ai dám mở miệng.

"Buông nàng ra!" Tiếng quát khẽ từ đằng sau đám người truyền đến, ngay sau đó đám người tách ra, hai bóng người xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, "Buông nàng ra!"

Anh hùng cứu mỹ nhân đến rồi!

Không phải, giọng nói này?

Lông mi Thời Sênh run rẩy, nhìn về phía hai người đang đi vào kia.

Quả nhiên là chỗ có người bị ức hiếp là có thể vô tình gặp được nữ chính, cái này tốt rồi!

Nam nhân đi theo bên người nữ chính... là Thanh Hàn.

Thanh Hàn phát hiện ra Thời Sênh đầu tiên, Thời Sênh nhếch miệng nở nụ cười với hắn.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, thoáng cái thiết kiếm liền xuất hiện, thân hình giống như quỷ mị vọt về phía Ngu Tiểu Thất.

"A!"

Lấy kiếm ra trên đường cái, làm người xung quanh chạy trối chết, ngay cả nam nhân vừa nãy còn đùa giỡn cô nương kia, cũng buông cô nương kia ra, trốn về phía sau hộ vệ nhà mình.

Thanh Hàn nhanh tay lẹ mắt kéo Ngu Tiểu Thất, thiết kiếm mang theo kiếm phong sắc bén sượt qua bên tai của Ngu Tiểu Thất.

Mũi kiếm chuyển một cái, quét ngang về phía cổ nàng.

Có lẽ Ngu Tiểu Thất là bị cái biến cố này dọa đến, chờ đến lúc phản ứng kịp, thì thiết kiếm của Thời Sênh đã đến trước mặt nàng.

Lúc thiết kiếm sắp đến gần Ngu Tiểu Thất, một lực cản rất lớn làm cho động tác của Thời Sênh dần dần chậm lại. Ngu Tiểu Thất nhân cơ hội này vọt sang một bên, ngón tay ở trong không khí vẽ một ký hiệu kỳ quái, linh lực cuộn trào mãnh liệt cuồn cuộn xông về phía Thời Sênh, chứa đầy sát khí.

Trong thời gian ngắn như vậy, thực lực của Ngu Tiểu Thất lại tăng lên nhiều như vậy.

Linh lực như lưỡi dao sắc bén ùn ùn kéo đến, làn váy của Thời Sênh bị cắt đến chia năm xẻ bảy, thân hình Thời Sênh bị ép lui về phía sau vài bước.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngu Tiểu Thất tràn đầy tức giận, "Ngu Y, ta không muốn giết ngươi."

Thời Sênh cúi đầu nhìn làn váy, không nói chuyện.

"Ngu Y, sư tôn không nhớ rõ ngươi. Ngươi dây dưa như vậy cũng vô dụng thôi." Ngu Tiểu Thất tiếp tục nói: "Cho dù ngươi giết ta, sư tôn cũng sẽ không nhớ lại ngươi được."

Thanh Hàn đứng ở phía sau vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt toàn là ánh sáng xa lạ.

Thời Sênh khẽ ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh đảo qua trên người Ngu Tiểu Thất.

Không gian yên lặng một cách kỳ lạ.

Soạt soạt ----

Tiếng xé gió vang lên từ phía sau, cảm giác nguy cơ đến rợn tóc gáy càng lúc càng dâng cao trong lòng Thời Sênh. Cô trở tay dùng thiết kiếm đảo qua, một sức mạnh thô bạo càn quét đến từ phía sau, đụng vào trên thiết kiếm. Thời Sênh chỉ cảm thấy cánh tay chết lặng, mềm mại vô lực rũ xuống.

Cho dù chính là như thế, thì sắc mặt của Thời Sênh cũng không có bất kỳ biến hóa nào, bình tĩnh nhìn về phía xa xa.

Một đám người ngự kiếm đến, nhanh chóng bao vây cô lại.

Người của Nhạc Dương Tông.

"Yêu nghiệt, để mạng lại!" Hét lớn một tiếng vang vọng toàn bộ trời đất, chấn động vù vù đến trong tai mọi người.

Những người này cũng không phải xông tới bao vây một mình Thời Sênh, mà Ngu Tiểu Thất và Thanh Hàn cũng ở trong phạm vi bao vây của bọn họ.

Cánh tay của Thời Sênh còn đang tê dại, cầm kiếm cũng có chút khó khăn, đánh nhau tất nhiên sẽ không thuận lợi như vậy.

Có lẽ Ngu Tiểu Thất biết mình không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, chỉ phòng thủ chứ không tấn công.

Tuy rằng Thời Sênh cũng không tình nguyện đứng cùng phe với nữ chính, nhưng nữ chính không ngừng đi sát về phía của cô, người của Nhạc Dương Tông lại có ý định ép bọn họ lại với nhau.

Cho nên Thời Sênh bị ép đứng chung một chiến tuyến với nữ chính.

"Ngu Y, bọn họ muốn lấy mạng chúng ta. Chúng ta nên buông ân oán xuống trước, cùng liên thủ xông ra ngoài." Ngu Tiểu Thất thở hổn hển, yêu cầu kết minh với Thời Sênh.

"Một mình ta cũng có thể đi ra ngoài." Thời Sênh dùng thái độ phách lối từ chối Ngu Tiểu Thất.

Ngu Tiểu Thất: "..." Cho dù ngươi có lợi hại đi chăng nữa, khi chống lại nhiều người như vậy cũng không phải chuyện đùa đâu!

Trong lòng Ngu Tiểu Thất tràn đầy tức giận và buồn bực, nhanh chóng lui về bên người Thanh Hàn. Tu vi của Thanh Hàn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, bây giờ bị người khác vây công, liền rơi xuống hạ phong.

Cứ tiếp tục như thế cũng không được!

Con ngươi Ngu Tiểu Thất nhanh chóng xoay chuyển, một lúc sau nàng đưa mắt rơi xuống trên người Thời Sênh, khẽ cắn môi, âm thầm quyết định.

Lúc Thời Sênh phát hiện ý đồ của Ngu Tiểu Thất, thì cũng đã muộn rồi.

Thời Sênh đúng là không nghĩ tới nữ chính đại nhân nói chạy liền chạy, dẫn người về phía bên này của cô, còn mình lại nhân cơ hội

chạy trốn cùng Thanh Hàn.

Nữ chính đại nhân, ngươi như vậy thật sự được sao?

"Đừng để ý đến bọn họ, bắt con hồ yêu này lại, không thể để cho nàng làm hại bách tính." Người của Nhạc Dương Tông thấy Ngu Tiểu Thất chuồn mất, liền dứt khoát để cho tất cả mọi người tập trung bắt Thời Sênh.

"Làm hại bách tính?" Thời Sênh cười nhạo, "Lão tử làm hại bách tính lúc nào vậy hả?"

Cô có từng giết người bình thường không?

Nàng cô có gây chuyện với người bình thường không?

Lời nói này quá không biết xấu hổ!

Cái này là đổ oan lên lưng lão tử!

"Ngươi giết nhiều người của Nhạc Dương Tông chúng ta như vậy. Yêu quái như ngươi, lãnh huyết vô tình, ai biết bao giờ thì ngươi sẽ đại khai sát giới. Bây giờ chúng ta là đang thay trời hành đạo!" Đệ tử của Nhạc Dương Tông tức giận quát to.

"Ngươi không bắt tiểu yêu tinh của yêu giới bọn ta, thì ta sẽ giết bọn họ à?" Tưởng bản cô nương rất rảnh rỗi hay sao?

"Yêu giới các ngươi không có thứ gì tốt, chúng ta là vì dân trừ hại, bắt chúng nó là trách nhiệm của chúng ta!" Bọn họ thân là người tu đạo, lấy trảm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình.

"Ta thân là công chúa yêu tộc, đi cứu con dân của ta thì có lỗi gì?"

Thời Sênh nhướng mày, "Ta nói một chút đạo lý cho các ngươi nhé, người của các ngươi bị yêu tộc bắt đi, chẳng lẽ không đi cứu, chẳng lẽ không giết yêu sao?"

Đệ tử của Nhạc Dương Tông: "..."

"Nhanh mồm nhanh miệng, từ trước đến này hồ yêu đều am hiểu đầu độc lòng người. Mọi người không nên bị nàng lừa gạt, giết nàng đi a!"

"Trảm yêu trừ ma! Bảo vệ chính đạo!"

"Trảm yêu trừ ma!"

Thời Sênh liếc mắt khinh bỉ một cái, trảm yêu trừ ma cái ông nội nhà ngươi ấy! Đám thiểu năng này!

Tầm mắt của Thời Sênh từ trong đám người đảo qua, người vừa mới ra tay kia không ở chỗ này.

Chương 564: Nhân yêu thù đồ (29)

Tuyết rơi nhiều, toàn bộ thế giới đều phủ tuyết trắng.

Đường núi bị tuyết lớn che giấu, một con hồ ly nhỏ tuyết trắng, đang thất tha thất thiểu đi lên trên núi, mỗi một bước đi, hơn nửa người đều rơi vào trong tuyết.

Thời Sênh mệt mỏi đã muốn thở dốc. Cô ghé vào trong tuyết, cả người lạnh lẽo, máu hình như cũng đông lại rồi.

"Hình thức trốn truy sát cấp cao..." Thời Sênh uể oải nỉ non một tiếng, "Ông nội nhà mi!"

Trận chiến giao thủ với Nhạc Dương Tông, rõ ràng là cô sẽ thắng, không biết đụng phải một kẻ thiểu năng từ đâu tới, bắt đầu thả tỏa yêu trận*.

*Tỏa yêu trận: Trận pháp khóa yêu quái lại.

Nếu không phải cô phản ứng nhanh, thì bây giờ đã chết mà quay về không gian hệ thống rồi.

Nhưng mà phản ứng nhanh cũng không ích gì.

Giá trị vận may giảm xuống 30% buff, cô có thể xui xẻo bất cứ lúc nào, cho nên kết quả chính là, tuy rằng cô chạy được, nhưng vẫn bị thương rất nặng.

Lúc trước cô đã bị thương rồi, cộng thêm lần này, đoán chừng Hồ Vương có đem tu vi toàn thân ra cho cô, cũng không có cách nào giúp cho cô khôi phục lại.

Đáng giận nhất là, ngay cả người thả ra tỏa yêu trận là ai cô cũng không biết.

Cái này thật xấu hổ làm sao.

Tìm ai báo thù đây?

Thời Sênh leo lên đỉnh núi, linh khí nồng nặc đánh thẳng vào trong thân thể của cô, cô nằm lên mặt tuyết thở dốc trong giây lát, mới bắt đầu bày tụ linh trận ở trên đỉnh núi, sau đó ngồi vào trung tâm trận pháp.

[Ký chủ... Cô muốn mạnh mẽ khôi phục à?] Hệ thống đang giả chết bỗng nhiên lên tiếng.

Thời Sênh đưa móng vuốt lông xù lên gãi gãi cái cổ, "Đúng vậy."

[Ký chủ cô điên rồi?]

"Ta vẫn luôn là người điên, mi không biết à?" Giọng nói của Thời Sênh rất lạnh nhạt, bị gió lạnh trên đỉnh núi thổi thành rời rạc.

[...] Bản Hệ thống vẫn nên giả chết đi.

Nếu như ký chủ bạo thể mà chết, nó có thể giúp một tay đi nhặt xác về cho.

...

Thời Sênh chờ ở trên đỉnh núi hơn nửa năm, từ mùa đông lạnh lẽo đến giữa hè.

Đúng là khôi phục được tu vi, nhưng mà cô không có cách nào khôi phục hình người...

Chó thật!

Cái dáng vẻ này, ngay cả kiếm cũng không có cách nào cầm được, làm sao bản cô nương đi làm việc được?

Sau khi thử qua nhiều lần, Thời Sênh chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ khôi phục hình người trong đầu, đồ chơi này thật sự là không có cách nào a.

Thời Sênh lắc lắc đuôi, cái đuôi lông xù hình như có chút gì đó sai sai, Thời Sênh quay đầu nhìn lại.

Trước đây có ba cái đuôi, vậy mà bây giờ chỉ còn lại có một cái đuôi...

Tu vi và đuôi của hồ yêu có liên quan đến nhau, có chín đuôi là tốt nhất, nhưng mà đã lâu không có xuất hiện chín đuôi, hôm nay trong hồ tộc yêu có nhiều đuôi nhất là sáu đuôi, chính là Hồ Vương bây giờ.

Lúc trước Ngu Y có ba đuôi, bây giờ lại chỉ còn một cái!

Đệch mợ nó chứ!

Tu vi của cô cần phải khôi phục rồi mới đúng, vì sao lại không còn đuôi nữa hả trời?

Thời Sênh dùng cái chân nhỏ bé ngắn ngủn gạt bên trái một cái, gạt bên phải một cái, cái gì cũng không tìm được, cô thật sự chỉ còn lại có một cái đuôi.

Ngao ngao!

À không phải!

A a a a a a!

Thời Sênh tức giận đến cào đất, đây là cái không gian quỷ quái gì vậy, ông đây không chơi nữa!

Đưa ông đây trở về đi!

[Xin ký chủ lựa chọn kiểu chết.]

Thời Sênh: "..." Mi không thể trực tiếp đưa ta về à?

[Không được.] Hệ thống từ chối không lưu tình chút nào, [Ký chủ, người lần trước tính kế cô, cô còn chưa có dạy dỗ, thật sự cam lòng trở về như vậy à?]

Nói đến đây Thời Sênh càng tức, mặt đất cũng bị cô cào ra một cái hố rồi.

Cô lại bị người khác dồn đến nước này.

Quả thật là không thể nhẫn nhịn được?

Chết cái lông ý, trở lại báo thù đã!

Hệ thống có chút đắc ý. Sớm biết vậy thì nên trừ nhiều điểm giá trị

nhân phẩm của ký chủ một chút, sớm mở ra "Hình thức truy sát cấp cao' một chút, xem ký chủ còn ngang ngược với tôi như thế không!

Thời Sênh đi xuống dưới chân núi, cô biến mất hơn nửa năm, dưới chân núi xảy ra không ít chuyện.

Thời Sênh ỷ vào mình nhỏ nhắn xinh xắn, trốn ở trong đám người nghe tám chuyện.

Làm cho Thời Sênh ngoài ý muốn nhất chính là Nhạc Dương Tông cũng bị người khác tiêu diệt, mà mũi nhọn nhắm thẳng vào yêu tộc, ngay cả trước đây Vạn Thần Tông bị diệt, cũng bị người ta tra ra là do yêu tộc làm.

Nhân tu liền liên hợp lại để đánh dẹp yêu tộc, đã khai chiến được gần một tháng.

Thời Sênh mờ mịt, từ lúc nào mà yêu tộc đã làm chuyện xấu là diệt toàn tông của người ta như vậy.

Đám yêu tộc nhút nhát kia á...

Ngoại trừ chuyện này, còn có hai chuyện làm bách tính thảo luận tương đối kịch liệt.

Một chuyện là Thanh Hàn sư tôn của Vạn Thần Tông, xây dựng lại Vạn Thần Tông, lấy Ngu Tiểu Thất làm vợ, nhưng mà trên hôn lễ, Ngu Tiểu Thất bỏ chạy với Huyền Phong.

Lúc Thời Sênh nghe được tin tức này, có lẽ chỉ có thể dùng mấy chữ để hình dung đó là - cẩu huyết vãi!

Cái nội dung vở kịch này thật đáng sợ a, quả thật không có cách chơi

nữa.

Nếu như không phải trong thân thể Thanh Hàn đã từng có Phượng Từ, nói không chừng cô sẽ còn cảm thấy rất thần kỳ, nhưng mà thân thể kia... Phượng Từ nhà cô đã từng dùng qua!

Bức bối thật!

Chuyện thứ hai càng làm cho Thời Sênh để ý hơn, những người này lại nói là cô đã chết!

Đã chết!

Rõ ràng là cô vẫn còn sống khỏe re ra đây mà!

Các ngươi bịa đặt như vậy thì sẽ gặp báo ứng đấy!

Thời Sênh rời khỏi nơi nhiều người kia, cái đuôi phe phẩy đung đưa ở trên cao.

Huyền Phong chưa chết à.

Vẫn còn chưa chết!

Lần trước cô cũng xuống tay nặng như vậy, mà hắn vẫn còn sống.

Chơi xỏ nhau thế chứ!

"Huyền Phong!"

Chân Thời Sênh hụt một cái, thiếu chút nữa lăn xuống từ trên đỉnh núi. Bản cô nương chỉ tùy tiện đi một chút, cũng có thể vô tình gặp được nam nữ chính à?

Thời Sênh cẩn thận di chuyển đến mép núi, nhìn về chỗ phát ra âm thanh.

Thanh Hàn bị Huyền Phong dùng một thanh kiếm toàn thân đỏ như máu chỉ vào, Ngu Tiểu Thất đứng ở bên cạnh, khuôn mặt lo lắng.

Hử...

Lại là thanh kiếm hỏng kia.

Lần trước lúc thu dọn chiến trường là bị ai nhặt vậy? Lại còn cầm về cho nam chính!

"Huyền Phong, đừng mà!"

Sắc mặt Huyền Phong âm trầm, "Nàng còn để ý đến hắn như thế à?"

Ngu Tiểu Thất lắc đầu, đáy mắt lại có vài phần bi thương, "Không phải, hắn là sư tôn của ta... Huyền Phong ngươi đừng làm hại hắn."

"Hôm nay nàng chỉ có một lựa chọn, chọn hắn hay là chọn bản tôn."

"Huyền Phong... Ta cũng đã ở cùng với ngươi." Ngu Tiểu Thất thì thào, vì sao còn muốn ép nàng lựa chọn.

"Tiểu Thất." Giọng nói của Thanh Hàn hơi khàn khàn.

Ngu Tiểu Thất nhìn về phía Thanh Hàn, đáy mắt đầy vẻ giằng co, một hồi lâu sau nàng bỗng nhắm mắt lại, gầm to về phía Huyền Phong, "Chọn ngươi, ta chọn ngươi, ngươi thả sư tôn ra đi."

Thời Sênh dùng cái chân nhỏ bé ngắn ngủn chống đầu, đôi mắt nhỏ

xoay tròn, tự tưởng tượng nội dung vở kịch.

Nội dung vở kịch của bộ tiểu thuyết này có lẽ là như vậy...

Ngu Tiểu Thất thả Huyền Phong ra, phần sau bởi vì các loại nguyên nhân, nên Ngu Tiểu Thất tiến vào Vạn Thần Tông, gặp Thanh Hàn. Hai người sớm chiều ở chung, Thanh Hàn thích Ngu Tiểu Thất, vì vậy bắt đầu tam giác tình yêu.

Cuối cùng nhất định là Ngu Tiểu Thất chọn Huyền Phong, sau khi thất tình Thanh Hàn biến đen trở thành nhân vật phản diện, dẫn người đến đánh yêu tộc bla bla bla. Nam nữ chính liên thủ đánh bại hắn, cuối cùng nam chính cưới nữ chính, hai người thống nhất yêu giới, từ nay về sau sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Hệ thống, ta tưởng tượng có đúng hay không.

[...] Không muốn nói với ký chủ.

Lúc Thời Sênh tưởng tượng, thì phía dưới đã giải quyết xong, Huyền Phong mang theo Ngu Tiểu Thất bỏ chạy. Thanh Hàn một mình đứng ở nơi đó, trên mặt không nhìn ra là cảm xúc gì.

Thời Sênh do dự trong giây lát, cuối cùng không xuống phía dưới xử lý Thanh Hàn.

Tất cả mọi người đều đáng thương như vậy, đi về chầu trời thì nhanh quá nhỉ.

[Ký chủ cô mà cũng tốt bụng như vậy à?] Hệ thống bày tỏ là mình không tin.

Lật bàn! Lão tử đến cầm kiếm còn cầm không được, làm sao xuống

dưới giết người được!

Mi thử cho ta một cái bàn tay vàng, để ta đi huênh hoang ra vẻ xem!

Lại giả chết à?

Ngoại trừ giả chết ra thì mi còn có kỹ năng nào khác không hả?

[Tắt máy.]

Thời Sênh: "..." Hệ thống thiểu năng của mình thật lợi hại.

Chương 565: Nhân yêu thù đồ (30)

Thời Sênh ngồi ở đỉnh núi tự hỏi, cô nên làm gì trước tiên bây giờ?

Chờ cô tự hỏi xong, cô phát hiện Thanh Hàn vừa mới rời đi lại lượn trở về.

Thời Sênh: "..." Tật xấu mù đường này không thể cứu được nữa rồi.

Thời Sênh nhìn Thanh Hàn ở bên dưới vòng tới vòng lui, cuối cùng cũng sẽ quay lại chỗ cũ, không hiểu sao lại cảm thấy khôi hài.

Cái này nếu như ra chiến trường mà lạc đường thì làm sao bây giờ?

Thời Sênh chui vào ngõ hẻm bên cạnh, cô về xem yêu tộc trước đi.

Bởi vì yêu tộc đánh nhau với con người, cảnh gác rất nghiêm ngặt, lúc Thời Sênh đến cửa vào, lại bị ngăn cản.

"Tại sao ngươi không khôi phục hình người?" Tiểu yêu thủ vệ nghi ngờ hỏi Thời Sênh.

"Ta là yêu thì tại sao lại phải khôi phục hình người?" Thời Sênh mở miệng liền bắt đầu phân tích, "Làm yêu quái thì phải có tôn nghiêm của yêu quái."

Tiểu yêu: "..." Tuy rằng ngươi nói rất có lý, nhưng mà ngươi vẫn phải khôi phục hình người chứ.

Tiểu yêu tinh không thể biến hóa là không thể ra khỏi yêu giới, mà lúc ra vào yêu giới, cho dù là đi ra ngoài hay là trở về, đều cần phải hóa thành hình người.

"Ta là Ngu Y!"

Sắc mặt của yêu quái nhỏ kia lập tức trầm xuống, "Công chúa điện hạ là người mà ngươi có thể giả mạo sao. Công chúa điện hạ của chúng ta có ba cái đuôi."

"Đúng là ta mà." Không có đuôi là lỗi của cô à? Được rồi, là lỗi của cô thật!

Sắc mặt của tiểu yêu kia càng khó coi, "Nói bậy, ngươi mau biến hình đi, ta muốn nhìn là ai dám giả mạo công chúa điện hạ của chúng ta."

Thời Sênh: "..." Ông đây có thể biến hình, thì còn ở đây nói nhiều như vậy với ngươi làm gì?

Thời Sênh bắt đầu cào tường, còn để cho người, à không, để cho yêu sống tốt hay không đây!

Tiểu yêu tinh không để cho Thời Sênh đi vào, ngay lúc Thời Sênh thiếu chút nữa xông lên cào hai cái móng vuốt, yêu quái bên người Hồ Vương vừa vặn từ bên ngoài trở về, Thời Sênh nói với hắn hồi lâu, mới được mang vào.

Lúc Hồ Vương thấy Thời Sênh thì phản ứng đầu tiên chính là cầm roi mây, "Con nhóc kia con còn dám xác chết vùng dậy à? Tại sao con không chết ở bên ngoài luôn đi, a? Con còn trở về làm gì? Đuôi của con là xảy ra chuyện gì vậy! Còn hai cái đuôi bị con ăn rồi à?"

Thời Sênh nhảy đến trên ghế Hồ Vương, tránh khỏi roi mây mà Hồ Vương đánh tới, "Con cũng không biết, không hiểu sao mà lại mất nữa."

"Không hiểu sao liền mất à." Hồ Vương che ngực, được gọi là tức đến không thở nổi, câu hỏi liên tiếp nhảy hỏi, "Cái đuôi của con là mọc ở trên người người khác à? Tại sao lại mất mà con cũng không biết? Con còn biết mình là ai không hả?"

"... Không biết thật mà." Thời Sênh rất vô tội nói.

Hồ Vương thở hổn hển, cắn răng nghiến lợi nói: "Qua đây để ta xem một chút đi."

Thời Sênh do dự, đi qua liệu có bị đánh không?

"Lão tử mà muốn đánh con, con cho là con có thể chạy thoát sao?" Hồ Vương hừ lạnh, ông không có ý đánh nó, nếu muốn đánh nó thật, nó còn có thể né tránh được sao?

Thời Sênh nhảy xuống ngai vàng, bước chân ngắn ngủn đi tới bên người Hồ Vương.

Hồ Vương xách cổ của cô, đặt cô lên trên bàn đá ở bên cạnh, cầm lấy móng vuốt màu hồng nhạt của cô bắt đầu kiểm tra.

Nhưng mà Hồ Vương cũng không nhìn ra cái gì, Hồ Vương gọi yêu quái có năng lực trong yêu tộc đến, thay nhau ra trận, cũng không biết vì sao Thời Sênh lại mất đi hai cái đuôi.

Về sau lại phát hiện ngay cả biến hình Thời Sênh cũng không làm được, làm cho Hồ Vương tức giận đến mức trực tiếp giam cô lại.

Tuy rằng yêu tộc cũng nghe được tin đồn ở bên ngoài, nhưng mà bài vị sinh mệnh của Thời Sênh còn chưa vỡ, Hồ Vương tất nhiên biết cô còn sống, nhưng cuối cùng vẫn lo lắng không yên.

Lúc cô chưa trở về, thì cả ngày chờ đợi lo lắng, bây giờ trở về rồi, Hồ Vương phải nhốt cô lại.

...

"Ngươi nói nàng trở về làm gì? Thực sự là đáng ghét, cũng không biết gặp được cái vận may gì, lúc trước ngay cả biến hình cũng không biến được, không nghĩ tới sau khi biến hình lại đẹp mắt như vậy."

"Cái gì a, ta vẫn cảm thấy công chúa điện hạ của chúng ta là đẹp mắt nhất, thật không biết nàng đẹp ở chỗ nào a."

"Lần này nàng về cùng một người... Vương nhìn có vẻ rất tức giận, nhưng mà nam nhân kia thật đúng là đẹp mắt a."

"Đẹp thì có ích gì, đây chính là... Ách... Không muốn sống."

"Các ngươi đang nói cái gì vậy?" Thời Sênh đẩy cửa sổ, dùng móng vuốt vỗ vỗ.

Mấy yêu quái nhỏ đang thảo luận bên ngoài, kêu lên một tiếng, "Công chúa điện hạ, ngài dọa chết chúng ta."

"Các ngươi vừa mới nói cái gì vậy?" Thời Sênh dán mặt lên trên cửa sổ.

Yêu quái nhỏ thấy dáng vẻ khôi hài của Thời Sênh, bật cười ra tiếng, "Chúng ta đang nói Ngu Tiểu Thất, nàng đã trở về, lại còn mang theo

cái tên Huyền Phong kia..."

Nữ chính lại mang theo nam chính trở về à?

Mẹ cha chúng nó, lúc trước nam chính tranh vị trí Yêu Vương với Hồ Vương bị thất bại, bây giờ lại còn dám trở về à.

"Bọn họ trở về để làm gì?"

Yêu quái nhỏ lắc đầu, các nàng cũng vừa mới nghe được tin tức Ngu Tiểu Thất trở về thôi, làm sao biết được Ngu Tiểu Thất trở về để làm gì.

...

Thời Sênh còn chưa kịp đi tìm Hồ Vương, Hồ Vương bỗng nhiên phái người tới gọi cô, để cho cô đi tới phòng khách.

Trong lòng Thời Sênh kêu lộp bộp một chút, có một loại dự cảm xấu.

Nam nữ chính xuất hiện, nhất định là muốn làm chuyện gì đó!

Lúc đến đại sảnh, không ít yêu quái đều ở đây, một vài người còn mang vẻ mặt thống khổ che đi bộ phận quan trọng trên người, trong đại sảnh rất bừa bộn, vừa nhìn cũng biết là đã đánh nhau.

Huyền Phong sát khí đầy người đứng ở bên người Ngu Tiểu Thất.

Thời Sênh dùng cánh tay và bàn chân nhỏ bé ngắn ngủn, đi tới chính giữa đám người, quả thật giống như là lạc vào đất nước người khổng lồ vậy.

Ngu Tiểu Thất thấy dáng vẻ của Thời Sênh, rất kinh ngạc, nhưng

cũng chỉ là trong nháy mắt.

Ánh mắt của Hồ Vương khi nhìn Thời Sênh có chút kỳ lạ, không giống chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lúc trước, lại mang theo sự cưng chiều của một người cha, cũng không giống như giận dữ rồi lại không biết phải làm sao.

Đó là một loại ánh mắt nghi hoặc và tìm tòi nghiên cứu.

Thời Sênh: "..."

Cho nên lại có cái tình tiết máu chó nào đây?

Hồ Vương trầm mặc phất tay, lập tức có yêu quái tiến lên, cầm một thanh đoản kiếm, túm lấy Thời Sênh.

Mụ nội nó!

Tình huống gì đây.

"Phụ vương?" Thời Sênh nhanh chóng tránh thoát khỏi con yêu quái kia.

"Chỉ là lấy máu thôi, công chúa điện hạ không cần căng thẳng như vậy đâu." Yêu quái cầm đoản kiếm trả lời thay Hồ Vương.

Lấy máu còn không căng thẳng sao? Ngươi đang đùa à?

Thời Sênh bảo vệ móng vuốt của mình, "Vì sao phải lấy máu?"

"Cái này..." Yêu quái nhỏ nhìn về phía Hồ Vương.

"Công chúa điện hạ, Ngu Tiểu Thất nói ngài cũng không phải nữ nhi

ruột của vương, bây giờ chúng ta cần nghiệm chứng." Có yêu quái đứng ra giải thích rõ.

Thời Sênh: "..." Quả nhiên đủ máu chó mà.

Hồ Vương không lên tiếng, cuối cùng ngầm thừa nhận lời nói của con yêu quái kia.

"Công chúa điện hạ, ngài đừng lo lắng, chỉ cần chứng minh ngài là nữ nhi của vương, Ngu Tiểu Thất dĩ hạ phạm thượng*, tất nhiên chúng ta sẽ xử lý."

*Dĩ hạ phạm thượng: Kẻ dưới mạo phạm kẻ trên.

Nghiệm chứng cái rắm, không cần đoán cũng biết, cô nhất định không phải con ruột!

Đây cũng là mô típ quen thuộc.

Thời Sênh tương đối tò mò là, bọn họ muốn nghiệm như thế nào?

Suy nghĩ một chút, Thời Sênh vẫn đưa móng vuốt ra, yêu quái nhỏ cầm đoản kiếm lập tức tiến lên.

Thời Sênh nhìn bọn họ nhỏ máu của mình vào trong một chén nước sạch...

Một chén nước sạch...

Nước sạch...

Thời Sênh muốn hỏi thăm một chút, cái loại thử máu này được thiết lập là thông dụng với cả người và yêu à?

Hồ Vương nhỏ máu tươi của mình vào trong nước sạch, mọi người nín thở chờ kết quả.

Thời Sênh bày ra gương mặt hồ ly, làm cho người ta không nhìn ra được cô đang suy nghĩ cái gì.

Bây giờ Thời Sênh đang nghĩ...

Cách thử máu không khoa học như thế là do các ngươi bịa ra à?

Chương 566: Nhân yêu thù đồ (31)

Hai giọt máu trong nước sạch tất nhiên không có cách nào dung hợp lại với nhau, ánh mắt chúng yêu nhìn Thời Sênh lập tức trở nên kỳ lạ.

Các loại ánh mắt phức tạp không ngừng rơi vào trên người Thời Sênh.

Yêu tộc và yêu tộc, bất kệ là chủng tộc gì, máu cũng có thể dung hợp lại với nhau. Nhưng mà bán yêu và yêu tộc cũng không được, trong cơ thể của bán yêu có máu của loài người, tất nhiên không có cách nào dung hợp lại được.

Ngu Tiểu Thất mím môi không nói chuyện.

Ngược lại là Hồ Vương, sắc mặt rất khó coi, con gái mà mình thương yêu nhiều năm như vậy, bỗng nhiên phát hiện không phải là con gái của mình.

Cái này dù đặt lên người ai cũng không thể chấp nhận được.

"Vương..."

Hồ Vương hít sâu một hơi, lạnh giọng phân phó, "Tra chuyện năm đó cho ta."

Con gái của mình bị người ta đánh tráo, ông lại hoàn toàn không biết gì hết.

Thời Sênh không sao cả bước đi thong thả, cái đuôi lông xù đưa qua đưa lại, rất là đáng yêu.

"Sắp xếp chỗ ở cho Ngu Tiểu Thất và Huyền Phong." Hồ Vương chỉ để lại những lời này liền phất tay áo rời đi.

Cũng không nói là sẽ xử lý Thời Sênh như thế nào, những người khác cũng không dám tự tiện quyết định gì.

"Ngu Y, ngươi chiếm vị trí của ta nhiều năm như vậy, cũng nên lấy về rồi." Ngu Tiểu Thất từ trên cao nhìn xuống Thời Sênh.

Nàng bị đối xử như vậy ở trong hồ tộc, đều là bởi vì nàng ta đoạt thân phận của mình.

"Ờ."

Thời Sênh bước cái chân nhỏ bé ngắn ngủn muốn rời đi, bỗng nhiên Ngu Tiểu Thất bước lên trước, ngăn cản đường đi của cô, "Ngu Y, chẳng lẽ ngươi không nên xin lỗi ta vì đã thay thế vị trí của ta nhiều năm như vậy hay sao?"

Nàng dựa vào cái gì mà bình tĩnh như vậy.

Trong lòng Ngu Tiểu Thất rất tức giận, nhiều năm như vậy nàng được hưởng thụ cẩm y ngọc thực, hô phong hoán vũ, có phụ thân sủng ái, nhưng còn nàng thì sao?

Bị người ta bắt nạt, ngoại trừ cười nhạo thì vẫn là cười nhạo.

Thời Sênh ngửa đầu suy nghĩ, nhìn đi lên như thế này, Ngu Tiểu Thất thật sự là rất cao lớn!

"Cũng không phải ta đổi, tại sao phải xin lỗi?" Giọng nói của Thời Sênh rất bình tĩnh, "Ngươi muốn để cho người khác nói xin lỗi, thì nên đi tìm yêu quái trước đây đã đổi chúng ta."

Cho dù trước đây nguyên chủ thật sự bị đổi với nữ chính, nhưng đó cũng không phải là chuyện nguyên chủ có thể quyết định.

Thời Sênh vòng qua Ngu Tiểu Thất, như một làn khói chạy ra ngoài.

Không biến được hình người, không thể giả bộ, không vui.

Ngu Tiểu Thất nắm chặt nắm tay, nhìn theo hướng Thời Sênh biến mất.

...

Ngày thứ tư Thời Sênh lại bị kêu đi gặp Hồ Vương.

Bây giờ yêu quái từ trên xuống dưới của hồ tộc đều biết Thời Sênh là một con bán yêu, nàng cướp đi vị trí của con gái chân chính của Hồ Vương.

Những yêu quái trước đây nịnh nọt cô, lập tức liền bắt đầu bỏ đá xuống giếng.

Hoạn nạn gặp chân tình!

Trên đường Thời Sênh đi qua, thu hoạch được vô số lời nói khinh bỉ và châm chọc.

"Thảo nào bây giờ ngay cả hình người mà nàng cũng không thể duy trì được, thì ra là bán yêu, thật ghê tởm."

"Không biết xấu hổ."

"Nên đuổi nàng ra khỏi yêu tộc, yêu tộc chúng ta cũng không có quái vật như vậy."

Thời Sênh ung dung thong thả đi qua bọn họ.

Trước đây Hồ Vương thấy cô đều mắng cô là con nhóc kia, bây giờ lại ngồi ngay ngắn ở trên cao một cách hiếm có, vẻ mặt nghiêm túc.

Bây giờ trong lòng Hồ Vương rất là phức tạp.

Dù sao đây cũng vẫn là đứa con gái mà ông nuôi nhiều năm như vậy, không có tình cảm thì nhất định là giả, nhưng mà nàng lại không phải con gái ruột của ông.

Hồ Vương nhìn chằm chằm Thời Sênh một hồi mới chậm rãi mở miệng.

"Dòng máu chảy bên trong cơ thể con chính là máu bán yêu. Yêu quái năm đó đã đổi con chắc là từng đặt phong ấn ở trong cơ thể con, phong ấn lại huyết mạch con người của con. Chuyện năm đó, bây giờ đã không tra được, ta cũng không có ý định truy cứu nữa, con là vô tội." Hồ Vương dừng một chút, "Yêu tộc không cho phép có bán yêu, con rời khỏi yêu tộc đi."

"Vâng."

Hồ Vương thấy Thời Sênh không lưu luyến chút nào đi ra ngoài, liền lên tiếng gọi cô lại, "Tiểu Y."

Ông đi từ phía sau bước lên phía trước, ngồi xổm người xuống, nhìn Thời Sênh, "Ở bên ngoài không nên vọng động, phải đề phòng con

người, mấy thứ này con cầm để phòng thân đi."

Hồ Vương đeo một sợi dây hồng có treo sáo ngọc lên cổ Thời Sênh.

Yêu tộc không chấp nhận bán yêu, dựa theo quy củ, ông cần phải xử tử nó.

Bây giờ thả nó đi, đã là ngoại lệ rồi.

"Cảm ơn."

Hồ Vương nhìn bóng dáng của Thời Sênh biến mất ở cửa, hơi thở dài.

Sau khi Thời Sênh rời đi, có yêu quái từ ngoài cửa tiến vào, do dự mở miệng, "Vương, ngài không cảm thấy biểu hiện của công... quá mức bình tĩnh sao?"

Từ khi chuyện này xảy ra, nàng vẫn chưa từng hỏi bất cứ cái gì, cũng chưa từng ầm ĩ, rất bình tĩnh chấp nhận kết quả này.

Hồ Vương khoát khoát tay, "Đi gọi Tiểu Thất đến đây đi."

"... Vâng."

...

Có lẽ là Hồ Vương sợ đêm dài lắm mộng, Thời Sênh vừa ra khỏi cửa thì có người dẫn cô rời khỏi yêu giới.

"Công chúa điện hạ."

"Công chúa điện hạ, chờ chúng ta một chút."

Một đám yêu tinh nhỏ từ phía sau xông đến, "Công chúa điện hạ, ngài vĩnh viễn là công chúa điện hạ trong lòng chúng ta, chúng ta muốn đi cùng ngài."

Những yêu tinh nhỏ này đều là do Thời Sênh cứu được ở Nhạc Dương Tông.

"Theo ta sẽ không có kết cục tốt." Thời Sênh không muốn mang theo cái đuôi, mặt lạnh từ chối, "Hơn nữa các ngươi sẽ liên lụy đến ta, ở lại sống thật tốt ở yêu tộc đi."

"Công chúa điện hạ, mạng của chúng ta đều là do ngài cứu, chúng ta không sợ chết." Công chúa điện hạ mạnh miệng nhưng mềm lòng, bọn họ không để mình bị đẩy ra ngoài đâu.

"Đúng vậy! Công chúa điện hạ, chúng ta muốn đi cùng ngài."

Thời Sênh: "..."

#Cầu hỏi, ngăn cản một đám yêu tinh nhỏ tự tìm đường chết thì nên làm như thế nào? Online chờ, rất cấp bách!#

Thời Sênh rất không muốn mang những tiểu yêu tinh này đi, nhưng mà nhóm yêu tinh nhỏ này lại nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau cô, hạ quyết tâm muốn đi theo cô.

Thời Sênh lười quản bọn họ, nhanh chóng đi về phía cửa ra của yêu giới.

"Ở phía trước, ngăn nàng lại!" Bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng hét lớn.

Nhóm yêu tinh nhỏ quay đầu nhìn lại, cùng nhau đổi sắc mặt, "Công chúa điện hạ đi mau, chúng ta giúp ngài ngăn cản bọn họ lại."

Con yêu quái dẫn đường kia cũng trở nên khẩn trương, tại sao những yêu quái này lại đến nhanh như vậy?

Thời Sênh cũng biết đến quy củ của yêu tộc.

Có lẽ những yêu quái này muốn xử tử cô.

"Mang công chúa điện hạ đi đi."

Một con yêu quái nhỏ cũng không để ý đến cái gì là bậc lễ nghĩa, ôm lấy Thời Sênh, vội vàng chạy như điên về phía cửa ra.

Nhưng mà tốc độ của bọn họ vẫn còn chậm.

Đúng lúc bị đám yêu quái kia đuổi theo ra bên ngoài.

"Giao nàng ra đây đi." Một nam nhân lưng hùm vai gấu tức giận trừng mắt, "Nàng là bán yêu, phải xử tử, các ngươi muốn tạo phản sao?"

"Không!" Yêu quái nhỏ ôm Thời Sênh kiên quyết cự tuyệt, "Công chúa điện hạ là yêu quái tốt."

"Nàng là bán yêu, bán yêu!" Nam nhân gia tăng âm lượng, "Các ngươi đã quên quy củ của yêu giới rồi à?"

"Thân là bán yêu cũng không phải là lỗi của công chúa điện hạ. Nàng cũng không có làm gì sai, các ngươi dựa vào cái gì mà xử tử công chúa điện hạ!"

"Chúng ta sẽ không giao công chúa điện hạ cho các ngươi, trừ khi chúng ta chết!"

"Được! Các ngươi đã muốn chết như thế, vậy thì cũng đừng trách ta không nể mặt." Nam nhân đó hừ lạnh, phất tay, "Bất kể sống chết."

Móng vuốt nhỏ của Thời Sênh đỡ trán, thật sự là phiền phức, đã bảo họ đừng đi theo rồi mà.

Kiếm của ông đâu?

Thiết kiếm đột nhiên xuất hiện, nhưng mà quá lớn, móng vuốt nhỏ của Thời Sênh căn bản không cầm được.

"Kiếm chém yêu!"

Không biết là ai hoảng sợ kêu một tiếng, những yêu quái vừa rồi còn muốn tới gần bọn họ, lập tức lui về phía sau, sợ hãi nhìn thiết kiếm lơ lửng trên không trung phát ra hàn quang lạnh thấu xương, khí thế bức người.

"U u u!" Thân thiết kiếm rung động, một luồng áp lực vô hình phát ra từ thân kiếm, ép những yêu quái này liên tục lui về phía sau.

Ngươi mới là kiếm chém yêu, cả nhà ngươi đều là kiếm chém yêu, ta không gọi là kiếm chém yêu đâu nhá!

Chương 567: Nhân yêu thù đồ (hoàn)

Tuy không cầm được kiếm, nhưng mà thiết kiếm có thể tự mình động thủ.

Thiết kiếm đánh ngã đám yêu quái này cũng là chuyện không đến một phút, nhóm yêu tinh nhỏ đứng trên cùng một chiến tuyến với Thời Sênh đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ lựa chọn công chúa điện hạ quả nhiên là chính xác.

Không đúng, bây giờ chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị chạy đi, rất không khéo lại có yêu quái đi tới.

Thời Sênh nhìn Ngu Tiểu Thất và nam chính đang cùng nhau đi đến, hai móng vuốt nhỏ ôm lấy đầu, thật là phiền phức!

"Ngu Y, trở về với ta đi." Ngu Tiểu Thất tiến lên hai bước, giọng nói cứng rắn, "Ngươi không thể rời khỏi yêu giới."

Móng vuốt của Thời Sênh không ngừng gẩy gẩy lỗ tai, bản cô nương sắp không khống chế được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể nữa rồi!

"Lão tử đi chỗ nào thì liên quan cứt gì tới ngươi!"

Ánh mắt của Ngu Tiểu Thất hơi trầm xuống, "Ngu Y, ngươi không trở

về cùng ta, vậy thì cũng đừng trách ta không khách khí."

"Ngươi cảm thấy thế nào là không khách khí hả?" Thời Sênh nghẹo đầu, một bộ lông xù mềm mại, nhìn rất đáng yêu, nhưng mà giọng nói của cô lại như là đến từ vực sâu hắc ám, âm trầm không gì sánh được.

Ngu Tiểu Thất nhíu mày, thân hình khẽ động, lao về phía Thời Sênh.

Thiết kiếm từ bên cạnh quay trở về, ngăn cản đường đi của Ngu Tiểu Thất, thiết kiếm óng ánh sắc bén làm cho Ngu Tiểu Thất có cảm giác rất không thoải mái.

"Huyền Phong!"

Huyền Phong lập tức tiến lên giúp Ngu Tiểu Thất thu hút lực chú ý của thiết kiếm, Ngu Tiểu Thất thừa cơ đánh úp về phía Thời Sênh.

Thời Sênh từ trong lòng con yêu quái nhỏ vọt ra, móng vuốt sắc bén lộ ra từ trong lông tơ, nhanh như tia chớp chụp vào ngực của Ngu Tiểu Thất.

"Xoẹt... "

Quần áo trước ngực vỡ thành vải vụn, vết máu đỏ tươi từ bên trong thấm ra ngoài.

Ngu Tiểu Thất tức giận trừng mắt nhìn bốn phía, nhưng mà nàng căn bản không thấy rõ bóng dáng của Thời Sênh.

"Xoẹt..." Lại một tiếng nữa.

Âm thanh liên tiếp vang lên, trên người Ngu Tiểu Thất đã rải rác đầy

vết cào, máu tươi chảy đầm đìa, nhìn qua rất là thảm.

Thời Sênh rơi xuống đất, móng vuốt dùng sức cọ lên trên mặt đất.

Tưởng lão tử là một con cầm thú thì không thể làm gì ngươi đúng không?

Cầm thú cũng có tôn nghiêm nhé!

"Ngu Y!" Đáy mắt Ngu Tiểu Thất tuôn ra một cỗ hận ý, nàng dựa vào cái gì có thể tùy ý như thế.

Giết nàng!

Giết nàng!

Trong đầu Ngu Tiểu Thất bỗng nhiên tuôn ra một giọng nói như thế, giống như ma âm lượn quanh lỗ tai.

Viền mắt Ngu Tiểu Thất đỏ lên, tràn đầy vẻ điên cuồng, nàng liều mạng xông về phía Thời Sênh, giết nàng, nhất định phải giết nàng!

Thân thể Thời Sênh nhỏ nhắn xinh xắn, tốc độ lại nhanh, Ngu Tiểu Thất muốn giết cô, đâu có dễ dàng như vậy, mấy lần đều vồ hụt, Ngu Tiểu Thất có vẻ càng thêm điên cuồng.

Thời Sênh cảm thấy Ngu Tiểu Thất có cái gì đó sai sai, còn cụ thể thì lại không nói ra được.

Quên đi, cứ nổ đi thì hơn!

Thời Sênh lấy ra quả cầu nhỏ, ném về phía Ngu Tiểu Thất.

Quả cầu nhỏ màu tím ở trong không khí vẽ ra một đường pa-ra-bôn, đúng lúc rơi xuống chân của Ngu Tiểu Thất.

"Ầm!"

"Bùm bùm, két két..."

Mặt đất xuất hiện một cái hố to, tia chớp màu tím chạy tán loạn, lực lượng làm cho người ta phải kinh hãi từ trong hầm phát ra.

Cơ thể của Huyền Phong bị luồng lực kia hất bay, đập xuống mặt đất ở xa xa, thiết kiếm thừa cơ bay qua, không chậm trễ chút nào đâm xuống.

Huyền Phong lăn tại chỗ một vòng, thiết kiếm đâm vào trên cánh tay của hắn, kiếm trong tay Huyền Phong đảo qua, đánh vào trên thân thiết trên, "leng keng" một tiếng.

Thiết kiếm tách ra một chút khoảng cách, lần thứ hai đâm xuống, Huyền Phong lập tức lăn lộn về phía bên cạnh.

Lúc đang lăn, hình như hắn thấy một cái bóng màu tím rơi xuống, hắn còn không thấy rõ, bên tai liền vang lên một tiếng "Ầm" thật lớn, trong nháy mắt hắn có chút thông minh, ngay sau đó cả người như bị sét đánh trúng, rơi vào một mảnh bóng tối.

Thời Sênh nhảy lên trên thiết kiếm, lên tới giữa không trung nhìn về hai cái hố to ở bên dưới.

Hai bóng người đen thùi lùi nằm ở bên trong.

Cái này nếu như đổi thành người khác thì đã sớm tan thành mây khói rồi, nhưng nam nữ chính lại vẫn có thể bảo trì được thi thể

nguyên vẹn.

... Hừm, biết đâu còn chưa chết.

"Ầm ầm!"

Một tiếng sấm sét giữa trời quang này làm Thời Sênh sợ đến mức thiếu chút nữa thì ngã từ trên thiết kiếm xuống.

Nổ nam nữ chính một phút liền đánh sét xuống?

Đủ lắm rồi đấy!

Mây sấm sét đen nghìn nghịt nhanh chóng tụ tập ở trên đỉnh đầu Thời Sênh, tiếng sấm như thiên quân vạn mã, kèm theo sấm sét màu tím từ đằng xa lao nhanh mà đến.

Tư thế kia giống như muốn hủy thiên diệt địa.

Thời Sênh bọc một thân quần áo kỳ quái, trốn ở phía dưới thiết kiếm.

Thiết kiếm biến lớn, che phủ cả người cô.

Sấm sét to bằng cánh tay đánh xuống, đánh trúng thiết kiếm, thiết kiếm hơi run rẩy, sấm sét chạy một vòng ở trên thân kiếm của nó, rồi biến mất.

Kiếm của ta thật lợi hại!

Tuy Thời Sênh trốn ở phía dưới sẽ không bị bổ tới, nhưng mà cái loại áp bức này, vẫn làm cho Thời Sênh cảm thấy rất khó chịu, lục phủ ngũ tạng như đảo loạn cả lên.

Thân thể nhỏ bé của Thời Sênh run rẩy, huyết khí dâng lên cuồn cuộn, cô há miệng phun ra một búng máu.

"Ầm!"

Lôi điện bổ lệch, đúng lúc rơi vào bên cạnh Thời Sênh, bùn đất tung bay, bắn tung tóe lên mặt Thời Sênh.

Lần này hình như sấm sét không đánh chết cô thì sẽ không đi, từng tia sấm sét không ngừng hạ xuống, đám tiểu yêu tinh ở đằng xa đều bị bổ đến thét chói tai chạy tán loạn.

Toàn bộ mặt đất cũng đang run rẩy, cây cối sụp đổ, núi đá văng tung tóe.

Hô hấp của Thời Sênh trở nên dồn dập, trong đầu thiếu dưỡng khí, chết mất thôi, chết mất thôi.

Lần này là thật sự phải chết rồi.

Ngay lúc tầm mắt của Thời Sênh trở nên mơ hồ, cô lờ mờ thấy có một bóng dáng đang phi tới nhào về phía của cô, sấm sét rơi xuống phía sau hắn...

...

Lúc Thời Sênh trở lại không gian thì vẫn còn đang thở mạnh.

Sau một lúc lâu Thời Sênh xông tới trước màn hình, "Người cuối cùng kia là ai?"

Trên màn hình lập tức phát ra hình ảnh, trong sấm sét dày đặc, một bóng người đang chạy về chỗ thiết kiếm, thay cô ngăn cản một đạo

sấm sét, thân thể của hắn cứng ngắc một chút, nhưng vẫn là kiên quyết bổ nhào về phía cô.

Hình ảnh chuyển tới phía trước, Thời Sênh thấy rõ khuôn mặt của người kia.

Thanh Hàn.

Hình ảnh giống như không gian lần trước, bắt đầu tan thành mảnh nhỏ, như thủy tinh bị đánh vỡ, rơi lả tả vào trong bóng tối.

Nam nữ chính lại chết thật rồi...

Lần trước cô không bị sét đánh bởi vì chỉ giết nam chính?

Lần này giết cả nam nữ chính, cho nên phải bị đánh trước, không gian mới đổ nát?

"Chuyện gì xảy ra với Thanh Hàn?" Vì sao cuối cùng hắn lại xuất hiện.

[... Ký chủ, ta cũng không rõ lắm.] Nó vẫn luôn tìm Phượng Từ, nó cho là anh đã quay về không gian, nhưng mà cũng không có.

Bây giờ xem ra là anh ngủ say ở trong cơ thể của Thanh Hàn.

Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, nó thật sự không biết, khả năng lớn nhất có thể là việc đóng thông đạo gây ra.

Phải chờ chủ nhân trở về mới biết được.

"Thiểu năng!"

[...]

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -250000

Giá trị mạng sống: 20

Tích điểm: 30000 (Vì không gian bị sụp đổ, nên trừ 1000 điểm tích lũy, điểm thưởng nhiệm vụ 0)

Cấp bậc nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 61

Nhiệm vụ ẩn giấu: Chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Tích điểm 0

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim Quỷ Vương", "Ám dạ "

"Không gian kia có thể chữa trị không?" Thời Sênh đột nhiên bật ra một câu.

Lần này cô không muốn chơi sập không gian này.

[Có thể, cần 20000 điểm tích lũy.] Ký chủ mà lại muốn chữa trị không gian à, bị chập dây thần kinh nào sao?

"Năm nghìn!"

[10000.]

"Ba nghìn!"

[...] Ký chủ keo kiệt.

[Thu thập số liệu chữa trị không gian...]

Chuẩn bị chữa trị...

1%...

10%...

90%...

99%...

Số liệu truyền vào thành công.

Kiểm tra đo lường vận hành.

[Hoàn thành chữa trị không gian.]

Hình ảnh trên màn hìnhđột nhiên xuất hiện, một đám tiểu yêu tinh đang chạy như điên đi lên trên một ngọn núi, cuối cùng dừng lại ở đỉnh núi.

Hồ Vương đứng ở đỉnh núi, nhóm yêu tinh nhỏ đều gục đầu xuống.

Gió núi khẽ thổi, một bóng người đạp không mà đến, tay áo màu xanh tung bay, ngọc bội lá trúc rủ xuống đung đưa, hắn lặng yên không tiếng động rơi xuống trước mặt Hồ Vương.

Hồ Vương hơi nghiêng người, lộ ra bia mộ bị ông che đi.

Mộ con gái Ngu Y của ta.

Mộ Thanh Hàn của Vạn Thần Tông.

"Con bé sẽ vui thôi nhỉ."

[Có muốn tiến vào nhiệm vụ tiếp theo hay không...]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Thời Sênh: "..." Con mợ nó, ông đây còn chưa xem xong đâu!

Chuyện gì xảy ra ở không gian này vậy!

Rốt cuộc là ai diệt hai tông kia hả?

Chương 568: Ranh giới (1)

Thời Sênh vừa mở mắt liền nhận ra quần áo của mình tả tơi, bị một đống người vây quanh.

Người cái quỷ!

Mẹ kiếp, đây rõ ràng là xác sống.

Có tên đầu đã bị đập vỡ toác ra mà vẫn có thể hoạt động.

Có tên lòi ruột cả ra ngoài, bị một xác sống túm lấy, kéo dài lằng ngoằng.

Vô số xác sống đều đang tiến về phía cô.

Mẹ nhà nó!

Hệ thống, xem như mi giỏi, hóa ra 'hình thức trốn truy sát cấp cao' chính là cái loại này!

Cmn, thân thể này đang mang cái gì đây? Giày cao gót?

Tận thế tới mông rồi mà còn đi giày cao gót.

Muốn chết cũng đừng chết thế này.

Thời Sênh vung chân đá giày cao gót ra, chỉ trong thời gian ngắn này, đội quân xác sống đã tới trước mắt, giương nanh múa vuốt lao tới bắt cô.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra chém mấy xác sống gần nhất.

Thân thể này rõ ràng không hề luyện tập gì, Thời Sênh không dám dừng lại, mở một con đường máu, nhanh chóng chạy tới siêu thị bên kia.

Ngay khi cô sắp tới gần siêu thị, một xác sống từ trên cao nhảy xuống, ngăn trở đường đi của cô.

“Grừ!” Xác sống giống như động vật, hơi cúi người, trợn mắt rít gào với Thời Sênh.

Trên mặt nó đã thối rữa, tròng mắt cũng rơi ra ngoài, tròng mắt còn lại có màu đỏ.

“Grừ!” Xác sống rống lên một tiếng, đám xác sống đuổi theo sau lưng cô như bị kinh sợ, chỉ đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên nữa.

Mẹ… nó!

Xác sống này rõ ràng là biến dị.

Xác sống lại rống lên một tiếng, một ngọn lửa xuất hiện trong lòng bàn tay hư thối, tiếp theo đó bùng lên, nhưng hỏa long đánh úp về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Mẹ nhà nó, Hệ thống bị phình não rồi!

Nhiệt độ nóng cháy ầm ầm ập tới, Thời Sênh lăn một vòng từ chỗ đứng tới sau một chiếc xe đẩy, ngọn lửa vừa tới trước mặt cô, chiếc

xe đẩy bị nung chảy luôn.

Xác sống, lợi hại đó!

Mắt thấy xác sống kia đuổi tới đây, Thời Sênh lấy tiểu cầu ra rồi ném luôn.

Cho mày lợi hại này!

Trận nổ mạnh kịch liệt làm cho mấy cửa sổ thủy tinh gần đó vỡ vụn, rơi xuống đất như thiên nữ tán hoa, Thời Sênh nhanh mắt lẹ tay tránh đi.

Nhưng đầu lại đụng vào cửa xe một chút, còn chưa kịp đứng dậy, trong xe lại có một xác sống chui ra.

Thời Sênh lộn thêm một vòng trên đất, nhảy dựng lên rồi lại ném một cái nữa về xác sống đó.

Giá trị vận may thật là…

Bản cô nương mệt tim quá, không muốn nói chuyện nữa.

Thời Sênh liếc mắt nhìn về nơi vừa phát nổ, không thấy xác sống biến dị kia nữa, có lẽ bị nổ banh xác rồi.

Không phải nam nữ chính có vòng ánh sáng bảo vệ, bị nổ chết là bình thường.

Đám xác sống xa xa lại bắt đầu rục rịch.

Thời Sênh chạy vọt vào siêu thị.

Xác sống biến dị đã xuất hiện, vậy thì mạt thế đã bắt đầu được một đoạn thời gian rồi, trong siêu thị cũng đã bị cướp sạch không còn lại một thứ gì.

Thời Sênh giải quyết hết mấy xác sống trong siêu thị, chạy lên lầu hai, phá hỏng hết các cửa thông lên, sau đó mới bắt đầu dọn dẹp đám xác sống ở lầu hai.

Chờ dọn dẹp xong, Thời Sênh có cảm giác tay mình đã sớm không còn là của mình nữa.

Thời Sênh kiểm tra lại một lần, xác định không còn xác sống nữa mới tìm một địa phương có tầm nhìn tốt và ngồi xuống.

“Mẹ nó, ‘hình thức trốn truy sát cấp cao’ này độc ác lên thì đúng là giết người.”

[…] Chỉ thấy ký chủ chơi rất vui, chẳng thấy có chút nào gian khổ cả.

Nếu không phải vận khí quá thấp thì cô còn có thể sống ảo tới vô hạn.

Thời Sênh cởi đồ trên người, quay đầu nhìn thắt lưng mình.

Vừa rồi cô chỉ thấy hơi đau, lúc này nhìn lại thì vẻ mặt lập tức đần ra.

Thân thể này bị cào rồi.

Miệng vết thương không sâu nhưng lúc này đã biến thành màu đen.

Thời Sênh hít sâu vài ngụm.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Bị cào cũng có thể trở thành dị năng giả.

Thời Sênh xử lý miệng vết thương qua loa, sau đó lấy ra một chiếc máy, trên màn hình màu đen hiển thị tiến độ 100%.

Thời Sênh chạm vào khung tiến độ, hình ảnh đột nhiên thay đổi.

[… Ký chủ, cô có thể nói cho tôi biết đây là cái gì không?] Sao nhìn quen mắt thế?

“Kho dữ liệu của mi đó.” Thời Sênh điểm ngón tay trên màn hình rất nhanh, giọng điệu cực kỳ thoải mái như thể đang nói hôm nay thời tiết rất đẹp.

[…] Chủ nhân! Chủ nhân! Ngài mau ra đây! Đã xảy ra chuyện rồi!

“Đừng kêu nữa, ta đã cắt đứt liên hệ của các ngươi rồi. Hắn muốn liên hệ được mi cũng phải tốn không ít thời gian đấy.”

Màn hình phản chiếu gương mặt cô lúc này đột nhiên cực kỳ âm trầm.

[…] Hệ thống khóc tới choáng váng trong nhà vệ sinh. Lần trước cô xâm nhập vào Hệ thống, chủ nhân nói chắc chắn cô đã làm gì đó, nó còn không tin, trong thời gian ngắn như thế thì có thể làm gì chứ?

Kết quả, giờ cô đã phục chế hết cả kho dữ liệu của nó.

Còn thành lập một đường truyền tới kho dữ liệu tổng nữa.

Thời Sênh rất nhanh xem xét toàn bộ kho dữ liệu, ngoại trừ một ít số liệu cơ bản thì hoàn toàn không có tin tức gì liên quan tới chủ nhân của Hệ thống.

Hừ hừ!

Ẩn rất sâu đấy.

Hơn nữa cũng không có tin tức gì về Phượng Từ.

Dựa theo suy đoán của Thời Sênh, nếu Phượng Từ cũng là một người, như vậy có khả năng bọn họ dùng chung một hệ thống.

Nhưng giờ xem ra không phải rồi.

Hệ thống mà Phượng Từ dùng không giống thế này, hoặc có thể nói là độc lập.

Cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất có cốt truyện.

“Như vậy…” Thời Sênh dừng một chút, mỉm cười. “Từ hôm nay trở đi, ta là chủ nhân tạm thời của mi, hợp tác vui vẻ.”

[…] Không, tôi không muốn hợp tác với cô.

Hệ thống thầm nghĩ có lẽ chủ nhân của nó sẽ nhanh chóng trở về thôi.

Nhưng nó không biết rằng Thời Sênh đã trực tiếp cắt đứt đường truyền. Chủ nhân nhà nó muốn thiết lập lại đường truyền thì cần phải tốn một thời gian rất dài.

[Quyền hạn không đủ, không thể sửa đổi.]

Đột nhiên xuất hiện một khung cảnh báo khiến cho Thời Sênh phải từ bỏ việc thay đổi số liệu.

“Tải nội dung truyện.”

[Giá trị làm người của ký chủ quá thấp, không thể tải nội dung truyện.]

Hệ thống vốn định nói như thế, nhưng sự thật lại là…

[Đang tải cốt truyện…]

Hệ thống hỏng mất, nó vừa nói phải không?

Kỷ chủ, cô làm gì tôi thế này?

…

Đây là một cuốn tiểu thuyết mạt thế.

Nữ chính Mộc Hâm, trước mạt thế là sinh viên đại học bình thường. Lúc mạt thế tới, cô ta nhận được một siêu thị tới từ một nền văn minh ngoài hành tinh.

Dựa vào siêu thị, vô tận đồ đạc và vũ khí, nữ chính sống vô cùng vui vẻ và kiêu ngạo ở mạt thế.

Nguyên chủ Cảnh Hề, trước mạt thế là thiên kim nhà giàu, ở tại thành phố mà nữ chính tới học.

Không thích nói chuyện, tính tình cổ quái, cả ngày chỉ biết cáu kỉnh như ai thiếu tiền cô vậy.

Vậy nên nguyên chủ rất không được hoan nghênh.

Sau khi mạt thế tới, cô và nữ chính cùng chạy trốn. Trên đường chạy trốn, anh trai của nguyên chủ là Cảnh Chỉ tìm được cô.

Kết quả, không biết tại sao nữ chính lại thích Cảnh Chỉ, bắt đầu vô tình hoặc cố ý tiếp cận hắn.

Nhưng trong mắt Cảnh Chỉ chỉ có Cảnh Hề, không có một chút cảm giác nào với nữ chính cả.

Nữ chính thấy Cảnh Chỉ tốt với Cảnh Hề như thế thì cực kỳ khổ sở, ghen tâm, rồi ghen tị.

Vào lúc này, Cảnh Chỉ và bọn họ lại lạc mất nhau. Lúc nữ chính ra ngoài giết xác sống đã thất thần, thiếu chút nữa chết dưới tay xác sống, còn liên lụy toàn bộ đội ngũ.

Nguyên chủ cũng bị thương vào lúc đó, người bị thương dù có tỷ lệ trở thành dị năng giả, nhưng dù sao tỷ lệ đó cũng rất thấp.

Lúc ấy, toàn bộ tiểu đội đều bị vây chặt, phải có người dụ xác sống rời đi. Nữ chính giả vờ có ý tốt hỏi thăm chuyện nguyên chủ bị thương, thế là cả đội quyết định vứt nguyên chủ lại.

Cảnh Chỉ không ở đây, nguyên chủ lại không được lòng người, vì thế chẳng ai nói chuyện với cô cả.

Vậy nên nguyên chủ bị để lại. Nhưng cô không trở thành xác sống mà lại thức tỉnh dị năng hệ mộc và hệ ánh sáng.

Hệ mộc và hệ ánh sáng đều là loại dị năng trị liệu, loại dị năng này ở

thực tế rất được chào đón.

Nhưng một cô gái không có sức chiến đấu, cho dù có được dị năng trân quý như thế thì cũng không tránh được bị người chà đạp.

Mặc dù nguyên chủ cũng có được một địa vị nhất định ở một căn cứ lớn, nhưng trong đáy lòng cô có hận thù, hận những người đó đã bỏ cô lại.

Chương 569: Ranh giới (2)

Khi nguyên chủ gặp lại nữ chính ở căn cứ, nỗi phẫn hận này bị kích phát ra, nảy sinh ý tưởng đối phó với nữ chính.

Việc nữ chính có siêu thị bị bại lộ, chuyện này cô ta biết rất nguy hiểm, cô ta biết nguyên chủ muốn nhằm vào mình nên lại đem chuyện này vu oan lên trên người nguyên chủ, vừa vặn nhất tiễn hạ song điêu.

Nguyên chủ bị người ta bắt lại ép hỏi, mọi sự đối đãi mà con người không thừa nhận nổi cô đều phải trải qua.

Cuối cùng, bị người ta phanh thây.

Sau khi cô chết không lâu, Cảnh Chỉ tìm tới. Nghe tin nguyên chủ chết, Cảnh Chỉ dẫn xác sống vây căn cứ, toàn bộ căn cứ bị xác sống vây hãm, chỉ có một ít người bên cạnh nữ chính chạy thoát ra ngoài.

Cảnh Chỉ cũng không chết, sau đó lập một căn cứ lớn, chỉ nhằm vào nữ chính.

Kết cục cuối cùng của Cảnh Chỉ cực kỳ thảm, biến thành xác sống, bị nữ chính giết chết.

Nguyên chủ có hai nguyện vọng, thứ nhất là báo thù.

Thứ hai chính là tỏ tình với Cảnh Chỉ, làm cho Cảnh Chỉ biết cô thích hắn, từ nhỏ đã rất thích hắn.

Đúng thế, chính là tỏ tình với Cảnh Chỉ.

Anh trai của cô, Cảnh Chỉ.

Nguyên chủ vẫn thích Cảnh Chỉ, nhưng vì ngại thân phận bọn họ là anh em nên chưa từng dám biểu lộ ra ngoài.

Sau khi tiếp thu xong cốt truyện, Thời Sênh trực tiếp văng tục: “Mẹ… kiếp!”

Trong tiểu thuyết này, Cảnh Chỉ chính là BOSS phản diện lớn nhất.

Nói cách khác, rất có thể hắn chính là Phượng Từ.

Nhưng mà giờ thân phận của bọn họ lại là anh em?

Quá trâu bò rồi!

Nếu Cảnh Chỉ là Phượng Từ, vậy thì nguyện vọng thứ hai của nguyên chủ khẳng định không thể thực hiện.

Hiện tại đang là thời điểm cô và Cảnh Chỉ thất lạc nhau, cô bị vứt bỏ, sắp thức tỉnh dị năng hệ mộc và hệ ánh sáng.

Hệ mộc và hệ ánh sáng đối với Thời Sênh mà nói chẳng khác nào gân gà.

Còn không bằng không có.

Cô cũng không tính đi cứu người.

Nhưng hiện tại cô đã bị cắn, không cần không được.

Thời Sênh sờ sờ trán, đã hơi hâm hấp nóng, thân thể cũng rất nặng nề.

Cô đứng dậy tìm một nơi an toàn, sau đó đặt người xuống.

Ai biết cần bao nhiêu ngày dị năng mới thức tỉnh chứ?

…

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Bên tai không ngừng truyền tới thanh âm đập cửa ầm ầm.

Cô khó khăn động đậy cổ, đầu óc hỗn loạn một hồi mới thanh tỉnh, yết hầu khô khốc, trong miệng không có một chút nước bọt nào.

Mất một lúc lâu, Thời Sênh mới chống tay ngồi dậy được trong không gian nhỏ hẹp.

Đây là ngăn tủ bày hàng của siêu thị, không tính cao, cô ngồi dậy cần phải cong lưng, rất khó chịu.

Cô nhìn xem thời gian mình đã ngủ đi là bao lâu.

56 tiếng.

“Rầm! Rầm!”

Bên ngoài vẫn không ngừng vang lên thanh âm này.

Âm thanh ầm ĩ làm cho thái dương của Thời Sênh vừa đau vừa buốt.

Tên nào não bị phình ra vậy?

Mẹ nó đói quá!

Thời Sênh lục lọi trong không gian một hồi, tìm được một ít trái cây kỳ quái. Theo ánh sáng màn hình, Thời Sênh phân biệt nửa ngày mới nhớ ra đây là thứ đồ chơi gì.

Cô cắn vài miếng, bụng không có cảm giác no nhưng thân thể đã không suy yếu như ban nãy nữa.

Thứ đồ chơi này dùng để bổ sung linh lực rất tốt, nhưng nếu ăn quá no thì chẳng khác nào nhai gân gà.

Thời Sênh nhét quả đó lại vào không gian, chuẩn bị ra ngoài tìm món ăn.

Mạt thế = dự trữ đồ ăn.

“Rầm!”

Thời Sênh bị âm thanh đột nhiên vang lên làm cho sợ run người, đầu va luôn vào ngăn tủ bên cạnh.

Đau như thể xé người ra vậy.

Bên ngoài cũng không có nhiều biến hóa, thanh âm cũng không phải truyền tới từ siêu thị bên dưới mà ở ngay bên cạnh.

Ngay bên cạnh…

Thời Sênh đi tới cửa sổ siêu thị, nhìn thấy trước mặt là một kệ hàng bỏ đi, cô nhấc chân đá nó sang một bên.

“Áu…”

Thời Sênh ôm chân. Mẹ nó, cô quên mất giờ mình chỉ là người thường.

May mắn ở nơi này không có ai, nếu không bị nhìn thấy thì xấu hổ chết mất.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, bổ cái kệ ra làm đôi, sau đó nằm bò trên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Một xác sống đang phá cửa, nhìn bộ dạng hình như là xác sống biến dị.

Thế giới này, cấp bậc của xác sống được chia theo màu sắc.

Theo màu bảy sắc cầu vồng thông tục nhất.

Màu đỏ là dị năng cấp một.

Màu tím là loại trâu bò nhất.

Mà hiện tại, đa số tang thi mới là dị năng cấp một, cấp hai cũng có nhưng cực hiếm, trong mấy trăm vạn xác sống may ra chỉ có một con.

Nhưng mà…

Xác sống bên dưới kia lại đã cmn lên chuẩn cấp hai rồi.

Vận khí này quả thực là có thể đi mua xổ số.

Tuyệt đối là mất cả gốc lẫn lãi.

Thời Sênh lùi đầu trở về, dù sao nó cũng không phải tìm cô, người khác chết mình không chết là được rồi.

Thời Sênh lùi trở vào trong siêu thị, lục lọi khắp những nơi có thể chứa được đồ ăn, cuối cùng ở trong ngóc ngách xa nhất tìm được một thùng mì ăn liền.

Mì ăn liền vạn năng.

Vừa ăn vừa nghe xác sống phá cửa, quả thật chẳng còn cách nào tốt hơn để sống qua một ngày này.

Chờ Thời Sênh ăn xong xác sống, phì phì, mì ăn liền, xác sống kia vẫn đang phá cửa.

Cánh cửa kia là cửa chống đạn à?

Chống đạn cũng không thể chống lại được một xác sống cấp hai được mới đúng chứ?

Thời Sênh ngồi bên cửa sổ nhìn xung quanh, vừa rồi cô không nhìn kỹ, giờ mới phát hiện ở ngay bên cạnh có một đống đất dày.

Có dị năng giả?

Chậc chậc, xác sống thích dị năng giả nhất.

Ăn ngon.

Ôi mẹ kiếp, bản cô nương lại nghĩ cái quỷ gì thế này.

Xác sống đập mãi không được… nửa giờ sau đành rời đi với vẻ không cam lòng.

Xác sống rời đi không bao lâu, có vài người từ nơi kia thoát ra, đại khái cũng nhìn thấy siêu thị nên nhanh chóng lủi vào.

Đáy lòng Thời Sênh dâng lên một dự cảm không tốt, mở cửa sổ bên cạnh, cưỡi thiết kiếm bay ra ngoài.

Cô vừa bay lên, xác sống vừa rời đi kia lập tức đuổi theo mấy người kia vào trong siêu thị.

“A!”

“Cứu mạng!”

“Grào!”

Từ góc độ của Thời Sênh có thể nhìn thấy cảnh tượng máu me bên trong siêu thị.

Mấy người kia dị năng đã bị tiêu hao gần hết, giờ bị xác sống tấn công, chỉ có thể dừng cuộc chơi tại đây mà thôi.

Bị giết tới mức không thể chết lại.

Sợ quá!

Xác sống kia cắn xé xong người cuối cùng, đột nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài, đôi mắt màu hồng hơi xanh vừa vặn đối mắt với Thời Sênh.

Thời Sênh yên lặng dựng ngón giữa.

Đến đây, đồ não phình.

[…] Khiêu khích một xác sống, ký chủ, cô có bệnh à?

“Grào!” Xác sống gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp lao ra khỏi siêu thị, nó nhìn xung quanh, tựa hồ như tìm một điểm tựa.

Xung quanh nơi này đều là nhà cao tầng, Thời Sênh cưỡi thiết kiếm phiêu phù giữa không trung, xác sống cấp hai không thể bay nên cũng chỉ có thể hướng về cô rít gào một hồi.

Xác sống gào nửa ngày, đại khái biết không lấy được đồ ăn ở trên trời kia, nó bắt đầu lùi vào trong siêu thị, đi thưởng thức chiến lợi phẩm của mình.

Thời Sênh quơ tay một hồi giữa không trung, thấy lòng bàn chân đột nhiên lạnh mới nhớ ra mình không mang giầy.

Nguyên chủ được Cảnh Chỉ bảo vệ cực tốt, ăn mặc so với thời gian trước mạt thế không có gì khác nhau.

Lúc chạy trốn cũng là Cảnh Chỉ ôm cô, nếu không là cõng, cho nên cô mặc cái gì cũng chẳng khác nhau.

Thời Sênh vỗ vỗ mặt, tìm kiếm một vòng xung quanh, cuối cùng nhìn thấy một cửa hàng thời trang.

Quần áo trong cửa hàng lung tung, lộn xộn, Thời Sênh tìm nửa ngày mới tìm thấy mấy bộ đồ có thể mặc.

Quần áo có rồi, giờ phải tìm giầy.

Chờ khi cô tìm được giày để đi rồi, xác sống cấp hai kia vẫn ở trong siêu thị.

Chương 570: Ranh giới (3)

Trong thế giới của xác sống, con người chẳng khác nào chuột chạy cùng đường.

Thời Sênh đi ở trên đường nửa ngày, thứ cô nhìn thấy ngoại trừ xác sống thì cũng chỉ có xác sống.

Thời Sênh chẳng khác nào thổ phỉ vào thôn, hướng những cửa hàng xa xỉ nhất mà vào.

Nhưng không phải cái gì cô cũng thu vào, chỉ trừ phi đó là những món đồ tinh xảo, rất khó gặp.

Hoặc là đồ có chứa linh khí, loại đồ có chứa linh khí mà xấu thì cô còn ghét bỏ không thèm lấy.

Đúng thế, vị diện này có linh khí.

Dù sao dị năng cũng phải dựa vào nguyên tố trong thiên địa mà hình thành, có linh khí cũng là bình thường.

“Quốc mậu Đại Hạ.” Thời Sênh ngửa đầu nhìn biển cửa hàng Đại Hạ. Lúc này trời vừa tối, cô chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Ánh mắt di chuyển, cuối cùng dừng lại trên một con phố.

Cô muốn tìm đồ ăn.

Bằng không sẽ phải cắn trái cây qua ngày, cô không muốn ăn cái thứ

kia.

Không thể ăn, ăn cũng không no bụng.

Đường bên cạnh ngã tư là phố ẩm thực, xung quanh đây toàn là các phố buôn bán, mở cửa hàng ẩm thực ở đây là hoàn toàn chính xác.

Thời Sênh đi qua ngã tư, trên đường gặp mấy xác sống, cô liền giải quyết chúng mà không tốn bao nhiêu khí lực.

Đi tới giữa ngã tư, cô thấy một cửa hàng bánh ngọt, cửa hàng vẫn đóng rất gọn gàng, xem ra là chưa có ai ra vào.

Thời Sênh đi qua, mở cửa, trong cửa hàng rất tối, chỉ có thể thấy rõ bố cục cơ bản mà thôi.

So với bên ngoài nơi nơi là máu tươi thì trong này quả thực rất sạch sẽ.

Thời Sênh đóng cửa lại, lấy ra một cái đèn pin, chiếu xung quanh.

Tủ bày bánh sạch sẽ, không có đồ ăn gì. Thời Sênh nhướng mày, cái này không bình thường.

Mạt thế buông xuống, tất cả mọi người đều vội vàng chạy nạn, cửa hàng này không những rất sạch sẽ mà ngay cả đồ ăn cũng không có.

Bình thường, tại các cửa hàng bánh ngọt, trong các tủ kính thường có không ít bánh bày sẵn, cho dù một vài người lúc cuống cuồng có mang theo thì cũng không thể nào thu dọn sạch sẽ như vậy được.

Thời Sênh muốn lui ra ngoài theo bản năng.

“Đứng yên!”

Ánh đèn trong tay Thời Sênh hơi nghiêng, chiếu về nơi phát ra tiếng nói.

Đó là lầu trên của cửa hàng bánh ngọt, một thằng nhóc con đứng đó, cầm trong tay một khẩu súng, họng súng đen ngòm hướng về phía cô.

Thằng nhóc con khoảng bảy, tám tuổi, xanh xao vàng vọt, quần áo trên người rộng thùng thình, lay động phất phơ.

Hình như nó rất sợ hãi nên tay cầm súng cũng run lên.

Ánh đèn đột nhiên lia qua, nó bị ánh sáng đâm vào mắt làm cho chói lóa không mở nổi mắt ra, bối rối kêu lên, “Không được động đậy, nếu không tôi sẽ nổ súng!”

Thời Sênh quơ quơ đèn pin trong tay, nói: “Làm gì có đạn.”

Sắc mặt thằng nhóc nhất thời trắng bệch, cây súng này của nó vốn không có đạn.

Không ngờ chị gái này vừa nhìn đã biết ngay.

Làm sao bây giờ?

Thằng nhóc sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, chị gái này có cướp đồ ăn của nó không, liệu có giết nó không?

“Oa!”

Tiếng trẻ con khóc toáng lên làm thằng bé sợ tới mềm nhũn hai chân,

ngã ngồi trên cầu thang. Giây tiếp theo, nó cũng không để ý tới Thời Sênh nữa, dùng cả tay và chân bò lên lầu.

Không gian tối om đột nhiên có ánh sáng, nó quay đầu lại nhìn theo bản năng.

Cô gái kia vẫn còn đứng bên dưới, lia đèn chiếu sáng cho nó, cũng không có ý định đi lên.

Nó bất chấp mấy chuyện này, nghiêng ngả, lảo đảo phi lên lầu.

Ở trong căn phòng trên lầu hai, trên giường, một đứa bé đang khóc ỉ ôi.

Thằng bé vọt tới trước giường, ôm đứa trẻ con vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nó: “Em gái ngoan, đừng khóc, em gái đừng khóc.”

Nó ôm đứa bé rúc vào một góc, sợ chị gái kia đi từ dưới lầu lên.

Đứa bé khóc rất thương tâm, thằng bé đưa ngón tay cho vào miệng đứa bé, đứa bé lập tức ngậm miệng ra sức mút.

Nhưng mút nửa ngày vẫn chẳng được gì, nó lại bắt đầu gào lên.

“Em gái đừng khóc nữa…” Giọng thằng nhóc nghẹn ngào. Chúng nó đã hết đồ ăn, một chút đồ ăn cuối cùng cũng đã ăn hết từ hôm qua rồi.

“Này nhóc, có thể làm cho nó đừng khóc được không.” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, giọng cô gái kia vang lên đầy buồn bực, “Cứ gào thế này, xác sống ở cả thành phố này sẽ vây lại đây đấy.”

Thằng bé sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, ôm đứa bé lùi vào góc tường,

“Em… Ở đây bọn em chẳng có gì cả… Chị tha cho chúng em… xin chị đấy.”

“Nhóc làm cho con bé dừng khóc trước đi đã.” Thời Sênh không kiên nhẫn lắc lắc đèn pin, ánh sáng đảo qua khắp căn phòng.

Nơi này có không ít túi bánh ngọt đóng gói, nhưng giờ đều hết sạch, chắc là bị một lớn một nhỏ này ăn hết rồi.

“… Em gái em…” Thằng bé nghẹn ngào, ôm đứa bé thật chặt, “Nó… đói bụng, em không có cách nào dỗ nó ngừng khóc cả.”

Thời Sênh nhìn nó vài lần, sau đó lấy từ trong không gian ra một thứ quả ném tới.

Thằng nhóc nhìn trái cây ở trước mắt, không khỏi kinh ngạc nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh hung hăng trừng mắt với nó. “Nhìn cái gì mà nhìn, còn khóc là ta giết chết cả hai đứa.”

Thằng nhóc run lên, vẫn nhìn Thời Sênh nghi ngờ, một hồi lâu sau mới cắn răng nhặt thứ quả kia lên.

Giờ nó không có cái gì để ăn, dù chị gái này không tới thì anh em nó cũng chẳng sống được thêm mấy ngày.

Thằng nhóc nhìn kỹ quả trong tay vài lần, nó cũng không biết đây là quả gì.

Da màu xanh, vỏ ngoài hơi thô ráp, bóc ra lại thấy bên trong mềm mềm.

“Lột vỏ làm gì, cứ thế ăn.”

Tay thằng nhóc run lên, khóc nức nở, “Em gái em không cắn được.”

Thịt quả tuy rằng mềm nhưng vỏ trái cây lại rất cứng, đối với một đứa trẻ chưa mọc răng mà nói thì chắc chắn không cắn nổi.

Thời Sênh không nói chuyện nữa.

Thế là thằng nhóc lại tiếp tục bóc vỏ cây, nó tự mình ăn hết lớp vỏ, đợi một lát không thấy có triệu chứng gì mới đút thịt quả cho em gái. Thịt quả hơi chát, đứa bé gái vừa ăn vừa nhăn mặt.

Nhưng đói khát với trẻ con mà nói là một thứ rất đáng sợ, vì thế cuối cùng nó vẫn ăn hết được thứ thịt quả chua chua chát chát ấy.

Đứa nhỏ này cũng không ăn nhiều lắm, một quả là đã miễn cưỡng no rồi, ăn no xong nó liền cầm lấy ngón tay của anh trai mình rồi lại ngủ.

“Cảm ơn!” Thằng nhóc cúi thấp đầu nói lời cảm ơn Thời Sênh.

Thời Sênh dựa vào cửa, đèn pin chiếu lên bàn học, trên đó có một bức ảnh chụp.

Trong ảnh chụp là một đôi vợ chồng, có lẽ là cha mẹ hai đứa nhóc này.

“Họ chết rồi à?”

Thằng nhóc nhất thời không phản ứng kịp, chờ đến khi nhìn theo hướng đèn mới hiểu cô đang hỏi cái gì.

Biểu tình của nó có vẻ mất mát: “Không biết.”

Thằng nhóc này và em gái nó bị cha mẹ vứt bỏ lại. Trước đó họ cũng muốn dẫn nó đi theo, nhưng vì em gái nó quá bé, khóc không dứt, rất dễ gọi xác sống tới.

Bọn họ thử vài lần nhưng lần nào cũng thất bại, vì thế họ chỉ định mang thằng nhóc đi, để đứa bé gái lại.

Nhưng thằng nhóc không muốn thế, nó rất thích em gái mình cho nên không muốn đi cùng họ.

Tình hình càng ngày càng không tốt, đồ ăn cũng càng ngày càng ít, rốt cuộc hai đứa nó cũng bị vứt bỏ.

Mạt thế, còn sống là nguyện vọng của tất cả mọi người.

Tình cảm anh chị em, cha mẹ, mấy thứ này căn bản không đáng nhắc tới.

“Hận không?”

Hốc mắt thằng bé ửng đỏ nhưng cố nén để không khóc, “Hận.”

Họ là cha mẹ nhưng lại vứt bỏ con của mình.

“Hận cũng vô dụng thôi, nhóc mang theo một đứa trẻ con sẽ không sống nổi, cha mẹ nhóc đã lựa chọn đúng.”

Trẻ con chính là trói buộc ở mạt thế này, là chúa gây phiền toái, hấp dẫn sự chú ý của xác sống.

“Chị nói bậy!”

Chương 571: Ranh giới (4)

Thằng nhóc đột nhiên tức giận. Thời Sênh ném lại cho nó một vẻ mặt nửa cười nửa không.

Thằng nhóc liền ủ rũ, ôm em gái không nói chuyện.

Thời Sênh xuống lầu, tìm được một thùng đựng nước. Hiện tại không có điện, Thời Sênh đành phá một cái bàn trong cửa hàng ra để làm củi đun, nấu mì ăn.

Ăn mì ăn liền nhiều tới phát ớn.

Thời Sênh nhét hết tô mì vào bụng, dù sao còn ngon hơn là không có gì ăn.

Ăn no xong, vừa ngẩng đầu cô liền thấy thằng bé kia đứng ở đầu cầu thang, ra sức nuốt nước miếng.

Thấy Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, nó biến sắc, vội vàng chạy lên lầu.

Thời Sênh: "…" Bà đây sẽ ăn thịt nhà ngươi à?

Cô nhìn trong nồi vẫn còn một ít mì nóng, buồn bực đổ ra bát, đứng dậy đi lên trên lầu.

Vừa rồi lúc đi xuống cô đã cầm đèn pin theo nên lúc này căn phòng rất tối.

Cô đi vào, thằng nhóc như con nai con bị chấn kinh, ôm em gái lùi tít

vào một góc tường.

“Ăn!” Thời Sênh đặt cái bát lên trên ghế.

Nhìn bộ dáng hung thần ác sát của Thời Sênh, thằng bé nào dám đi qua, chỉ có thể hít hít mùi thơm cho đỡ thèm.

Đã lâu rồi nó không được ăn đồ nóng.

Đói quá!

“Ực ực ực…”

Thời Sênh rọi đèn pin về phía nó. “Còn muốn ông đây đút cho à?”

Thằng nhóc sợ tới mức run lẩy bẩy, một hồi lâu sau mới đi tới bên cái ghế, cẩn thận nhìn Thời Sênh vài lần, thấy cô không có hành động kỳ quái gì mới một tay bưng bát, một tay ôm em gái, thụt về chỗ góc nhà.

Căn phòng thật im lặng, chỉ có âm thanh ăn mì do thằng nhóc phát ra.

Nó không phát ra thanh âm quá lớn, sợ chị gái đối diện sẽ tức giận.

Nó không hiểu nổi tại sao chị gái này lại cho mình ăn. Nó nhìn qua khung cửa sổ ra thế giới bên ngoài, người lớn có thể vì mạng sống của mình mà giết chết bè bạn.

Cũng có thể vì một chiếc bánh bao mà trở mặt với chính người thân của mình.

Còn chị lại cho nó đồ ăn?

Tại sao chứ?

Thằng nhóc ăn xong cũng không suy nghĩ vấn đề này nữa, tất nhiên cũng không dám hỏi. Đối diện với chị gái đó, nó chỉ cảm thấy hình như không đáng ghét nhưng cũng không dễ ở chung.

…

Một đêm an ổn.

Lúc thằng nhóc tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường, nó sờ sang bên người theo bản năng, không có gì.

Không thấy em gái đâu!

Thằng nhóc ngồi bật dậy, đôi mắt thâm sì đảo quanh căn phòng một lần, không thấy ai. Đáy lòng nó đột nhiên nổi lên một cỗ kinh hoàng.

Ngay cả giầy cũng không kịp xỏ, nó chạy nghiêng ngả, lảo đảo ra khỏi phòng.

Dưới lầu, Thời Sênh ôm con nhóc ngồi dưới đất, bên cạnh là một đống đồ linh tinh.

Cô cau mày cho con nhóc ăn, con nhóc y y nha nha hóng chuyện, bàn tay nhỏ túm lấy tóc cô giật giật.

Thằng nhóc chạy xuống thì thấy một màn như vậy.

Vẻ mặt cô không tính là dịu dàng, cũng cực kỳ không kiên nhẫn, nhưng cô vẫn không chịu dừng cho đứa bé ăn.

Nghe thấy tiếng xuống lầu của thằng nhóc, Thời Sênh ngẩng đầu: “Con nhóc này sao lại phiền như thế, mau tới ôm đi.”

Thằng bé vội vàng đi tới ôm em gái vào lòng. Nó thấy rõ trên mặt đất sữa bột không biết lấy từ đâu ra và một ít đồ ăn cho trẻ em.

Nhìn thấy miệng em gái đầy sữa bột, trong lúc nhất thời nó nghẹn lời không biết nói gì.

Thế mà chị ấy lại cho con bé ăn bột sữa trực tiếp.

Bột sống, cứ thế cho ăn!

Rõ ràng bên kia có nước.

“Cảm ơn.” Thằng nhóc cúi đầu nói lời cảm ơn.

Tuy rằng nó không biết chị ta lấy mấy thứ này ở đâu ra, nhưng chắc cũng không dễ mà có được.

Thời Sênh chống cằm, con ngươi tỏa sáng: “Biết tại sao chị giúp nhóc không?”

Thằng nhóc khó hiểu: “Vì sao ạ?” Nó cũng rất muốn biết vấn đề này.

Thời Sênh mỉm cười, “Bởi vì nhóc rất yêu em gái mình.”

Nó rất thương yêu em gái ư?

Đây là lý do ư?

Trước khi mạt thế sụp xuống, cha mẹ nó cũng rất thương yêu anh em nó.

Nhưng mạt thế tới…

Thằng nhóc nhìn cô chằm chằm, Thời Sênh đứng dậy, “Chị phải đi đây. Mấy thứ này đủ cho hai đứa sống một thời gian, có thể sống sót hay không thì phải nhìn vào chính nhóc rồi.”

Cô lại dừng một chút, “Nhưng mà… Chị đề nghị nhóc không nên mang theo em gái mình. Con bé sẽ làm liên lụy tới nhóc thôi.”

Nụ cười trên mặt cô mang theo một chút ác ý, “Nhóc sống một mình sẽ càng dễ dàng hơn.”

Thằng nhóc không hề nghĩ ngợi, lập tức ôm chặt em gái vào lòng, vẻ mặt kiên định, “Em sẽ dẫn nó theo.”

Nó chỉ có một đứa em gái này, dù thế nào, dù phải chết thì nó cũng muốn chết cùng em gái.

Thời Sênh nhún nhún vai, cầm thiết kiếm ra ngoài.

Thằng nhóc nhìn mấy thứ đồ trên mặt đất rồi lại nhìn Thời Sênh mở cửa đi ra khỏi cửa hàng.

Nó cắn môi, ôm con nhóc chạy lên lầu, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái ba lô, nhét vội một ít quần áo của em gái và đồ dùng vào.

Lại chạy bình bịch xuống, nhét nốt mấy thứ trên mặt đất vào túi, thằng nhóc rất vội vã, tay chân luống cuống, mất một hồi lâu sau mới chuẩn bị xong.

Nó đeo ba lô lên lưng, ôm em gái chạy ra ngoài.

Nó muốn đi theo chị gái này.

Cho dù nó ở lại đây thì không bao lâu nữa, hai anh em nó cũng sẽ chết vì hết thức ăn.

Thế giới bên ngoài hoàn toàn khác so với thế giới mà nó nhìn qua khung cửa sổ. Thằng nhóc hơi lùi bước chân, nó nhìn về phía thân ảnh đã sắp biến mất, hít sâu một hơi, sau đó liều mạng chạy về phía đó.

Thời Sênh muốn tìm một chiếc xe, tuy rằng cô có thể bay nhưng ở trên cao thực sự là quá cmn lạnh.

Ở thời điểm cạn kiệt linh lực thế này, nếu không phải vội vàng hay phải chạy trối chết thì cô không muốn bay tới bay lui trên cao.

Trên đường không thiếu xe, đáng tiếc hầu hết đều không thể sử dụng.

Cuối cùng, cô tìm được một chiếc xe việt dã ở trước một nhà nghỉ, đại khái là có người trong lúc vội vàng chạy trốn nên đã mở sẵn cửa xe, thậm chí chìa khóa còn không rút ra.

Thời Sênh leo lên, nhìn bình xăng, nhất thời mặt mũi suy sụp.

Mẹ kiếp, không có xăng!

Cô còn nghĩ xe tốt thế này sao không có ai lấy.

Thời Sênh xuống xe, chuẩn bị tìm một chiếc khác, vừa quay đầu liền thấy thằng nhóc kia chạy theo cô, sau lưng còn có một xác sống đang đuổi theo.

Thằng nhóc tay chân ngắn cũn cỡn, lúc chạy cũng chỉ được tốc độ ngang ngửa với xác sống, trong lòng còn ôm một đứa bé, nhìn thật buồn cười.

Thời Sênh không tính để ý tới nó, vừa định xoay người đi thì lại nhìn thấy thằng nhóc kia đang che chở toàn thân cho em gái mình, cô dừng một chút, không có ý tốt, nói: “Nhóc ném con bé đi, nó sẽ không đuổi theo nhóc nữa.”

Thằng nhóc vừa chạy vừa thở hổn hển, căn bản không có thời gian trả lời Thời Sênh, nhưng nó lại dùng hành động để chứng minh quyết tâm của mình.

Nó sẽ tuyệt đối không bỏ em gái lại.

Mắt thấy thằng nhóc đã sắp chạy tới trước mặt Thời Sênh, đột nhiên ở cửa hàng bên cạnh lại lao ra một xác sống nữa, ngăn cản đường đi của nó.

Thằng nhóc bị buộc phải dừng lại.

Trước có sói, sau có hổ.

Xác sống gầm nhẹ một tiếng lao về phía thằng nhóc, thằng nhóc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hai chân mềm nhũn.

Một bàn tay đầy máu vồ tới trước mặt, những móng tay sắc nhọn kia chỉ cào được lên người nó, nó sẽ chết.

Thằng nhóc đột nhiên xoay người, bảo vệ đứa bé vào trong lòng.

ở cửa hàng ẩm thực ở đây là hoàn toàn chính xác.

Thời Sênh đi qua ngã tư, trên đường gặp mấy xác sống, cô liền giải quyết chúng mà không tốn bao nhiêu khí lực.

Đi tới giữa ngã tư, cô thấy một cửa hàng bánh ngọt, cửa hàng vẫn đóng rất gọn gàng, xem ra là chưa có ai ra vào.

Thời Sênh đi qua, mở cửa, trong cửa hàng rất tối, chỉ có thể thấy rõ bố cục cơ bản mà thôi.

So với bên ngoài nơi nơi là máu tươi thì trong này quả thực rất sạch sẽ.

Thời Sênh đóng cửa lại, lấy ra một cái đèn pin, chiếu xung quanh.

Tủ bày bánh sạch sẽ, không có đồ ăn gì. Thời Sênh nhướng mày, cái này không bình thường.

Mạt thế buông xuống, tất cả mọi người đều vội vàng chạy nạn, cửa hàng này không những rất sạch sẽ mà ngay cả đồ ăn cũng không có.

Bình thường, tại các cửa hàng bánh ngọt, trong các tủ kính thường có không ít bánh bày sẵn, cho dù một vài người lúc cuống cuồng có mang theo thì cũng không thể nào thu dọn sạch sẽ như vậy được.

Thời Sênh muốn lui ra ngoài theo bản năng.

“Đứng yên!”

Ánh đèn trong tay Thời Sênh hơi nghiêng, chiếu về nơi phát ra tiếng nói.

Đó là lầu trên của cửa hàng bánh ngọt, một thằng nhóc con đứng đó, cầm trong tay một khẩu súng, họng súng đen ngòm hướng về phía

cô.

Thằng nhóc con khoảng bảy, tám tuổi, xanh xao vàng vọt, quần áo trên người rộng thùng thình, lay động phất phơ.

Hình như nó rất sợ hãi nên tay cầm súng cũng run lên.

Ánh đèn đột nhiên lia qua, nó bị ánh sáng đâm vào mắt làm cho chói lóa không mở nổi mắt ra, bối rối kêu lên, “Không được động đậy, nếu không tôi sẽ nổ súng!”

Thời Sênh quơ quơ đèn pin trong tay, nói: “Làm gì có đạn.”

Sắc mặt thằng nhóc nhất thời trắng bệch, cây súng này của nó vốn không có đạn.

Không ngờ chị gái này vừa nhìn đã biết ngay.

Làm sao bây giờ?

Thằng nhóc sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, chị gái này có cướp đồ ăn của nó không, liệu có giết nó không?

“Oa!”

Tiếng trẻ con khóc toáng lên làm thằng bé sợ tới mềm nhũn hai chân, ngã ngồi trên cầu thang. Giây tiếp theo, nó cũng không để ý tới Thời Sênh nữa, dùng cả tay và chân bò lên lầu.

Không gian tối om đột nhiên có ánh sáng, nó quay đầu lại nhìn theo bản năng.

Cô gái kia vẫn còn đứng bên dưới, lia đèn chiếu sáng cho nó, cũng

không có ý định đi lên.

Nó bất chấp mấy chuyện này, nghiêng ngả, lảo đảo phi lên lầu.

Ở trong căn phòng trên lầu hai, trên giường, một đứa bé đang khóc ỉ ôi.

Thằng bé vọt tới trước giường, ôm đứa trẻ con vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nó: “Em gái ngoan, đừng khóc, em gái đừng khóc.”

Nó ôm đứa bé rúc vào một góc, sợ chị gái kia đi từ dưới lầu lên.

Đứa bé khóc rất thương tâm, thằng bé đưa ngón tay cho vào miệng đứa bé, đứa bé lập tức ngậm miệng ra sức mút.

Nhưng mút nửa ngày vẫn chẳng được gì, nó lại bắt đầu gào lên.

“Em gái đừng khóc nữa…” Giọng thằng nhóc nghẹn ngào. Chúng nó đã hết đồ ăn, một chút đồ ăn cuối cùng cũng đã ăn hết từ hôm qua rồi.

“Này nhóc, có thể làm cho nó đừng khóc được không.” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, giọng cô gái kia vang lên đầy buồn bực, “Cứ gào thế này, xác sống ở cả thành phố này sẽ vây lại đây đấy.”

Thằng bé sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, ôm đứa bé lùi vào góc tường, “Em… Ở đây bọn em chẳng có gì cả… Chị tha cho chúng em… xin chị đấy.”

“Nhóc làm cho con bé dừng khóc trước đi đã.” Thời Sênh không kiên nhẫn lắc lắc đèn pin, ánh sáng đảo qua khắp căn phòng.

Nơi này có không ít túi bánh ngọt đóng gói, nhưng giờ đều hết sạch,

chắc là bị một lớn một nhỏ này ăn hết rồi.

“… Em gái em…” Thằng bé nghẹn ngào, ôm đứa bé thật chặt, “Nó… đói bụng, em không có cách nào dỗ nó ngừng khóc cả.”

Thời Sênh nhìn nó vài lần, sau đó lấy từ trong không gian ra một thứ quả ném tới.

Thằng nhóc nhìn trái cây ở trước mắt, không khỏi kinh ngạc nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh hung hăng trừng mắt với nó. “Nhìn cái gì mà nhìn, còn khóc là ta giết chết cả hai đứa.”

Thằng nhóc run lên, vẫn nhìn Thời Sênh nghi ngờ, một hồi lâu sau mới cắn răng nhặt thứ quả kia lên.

Giờ nó không có cái gì để ăn, dù chị gái này không tới thì anh em nó cũng chẳng sống được thêm mấy ngày.

Thằng nhóc nhìn kỹ quả trong tay vài lần, nó cũng không biết đây là quả gì.

Da màu xanh, vỏ ngoài hơi thô ráp, bóc ra lại thấy bên trong mềm mềm.

“Lột vỏ làm gì, cứ thế ăn.”

Tay thằng nhóc run lên, khóc nức nở, “Em gái em không cắn được.”

Thịt quả tuy rằng mềm nhưng vỏ trái cây lại rất cứng, đối với một đứa trẻ chưa mọc răng mà nói thì chắc chắn không cắn nổi.

Thời Sênh không nói chuyện nữa.

Thế là thằng nhóc lại tiếp tục bóc vỏ cây, nó tự mình ăn hết lớp vỏ, đợi một lát không thấy có triệu chứng gì mới đút thịt quả cho em gái. Thịt quả hơi chát, đứa bé gái vừa ăn vừa nhăn mặt.

Nhưng đói khát với trẻ con mà nói là một thứ rất đáng sợ, vì thế cuối cùng nó vẫn ăn hết được thứ thịt quả chua chua chát chát ấy.

Đứa nhỏ này cũng không ăn nhiều lắm, một quả là đã miễn cưỡng no rồi, ăn no xong nó liền cầm lấy ngón tay của anh trai mình rồi lại ngủ.

“Cảm ơn!” Thằng nhóc cúi thấp đầu nói lời cảm ơn Thời Sênh.

Thời Sênh dựa vào cửa, đèn pin chiếu lên bàn học, trên đó có một bức ảnh chụp.

Trong ảnh chụp là một đôi vợ chồng, có lẽ là cha mẹ hai đứa nhóc này.

“Họ chết rồi à?”

Thằng nhóc nhất thời không phản ứng kịp, chờ đến khi nhìn theo hướng đèn mới hiểu cô đang hỏi cái gì.

Biểu tình của nó có vẻ mất mát: “Không biết.”

Thằng nhóc này và em gái nó bị cha mẹ vứt bỏ lại. Trước đó họ cũng muốn dẫn nó đi theo, nhưng vì em gái nó quá bé, khóc không dứt, rất dễ gọi xác sống tới.

Bọn họ thử vài lần nhưng lần nào cũng thất bại, vì thế họ chỉ định

mang thằng nhóc đi, để đứa bé gái lại.

Nhưng thằng nhóc không muốn thế, nó rất thích em gái mình cho nên không muốn đi cùng họ.

Tình hình càng ngày càng không tốt, đồ ăn cũng càng ngày càng ít, rốt cuộc hai đứa nó cũng bị vứt bỏ.

Mạt thế, còn sống là nguyện vọng của tất cả mọi người.

Tình cảm anh chị em, cha mẹ, mấy thứ này căn bản không đáng nhắc tới.

“Hận không?”

Hốc mắt thằng bé ửng đỏ nhưng cố nén để không khóc, “Hận.”

Họ là cha mẹ nhưng lại vứt bỏ con của mình.

“Hận cũng vô dụng thôi, nhóc mang theo một đứa trẻ con sẽ không sống nổi, cha mẹ nhóc đã lựa chọn đúng.”

Trẻ con chính là trói buộc ở mạt thế này, là chúa gây phiền toái, hấp dẫn sự chú ý của xác sống.

“Chị nói bậy!”

Chương 572: Ranh giới (5)

Vật nặng rơi xuống đất phát ra thanh âm nặng nề.

Thằng nhóc cảm thấy có gì đó bắn lên đầu mình, dinh dính, từ trên tóc nó chảy xuống.

Một mùi vị tanh tưởi đập thẳng vào mặt.

Nó mất nửa ngày vẫn không cảm thấy đau đớn gì, cẩn thận ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy xác sống ngã ngay trước mặt mình.

Một nửa đầu bị chém bay, nằm sấp trên mặt đất.

Bên cạnh cũng có một xác sống khác còn thảm hại hơn, bị chém đứt ngang người.

Thằng nhóc sờ sờ thứ vừa nhiểu xuống mặt, dính dính sệt sệt, dạ dày cuộn lên, nôn ra một trận.

“Một chút tố chất tâm lý này mà cũng đòi sinh tồn ở mạt thế, mau mang con nhóc kia về nhà chờ chết thì hơn.”

Thanh âm lãnh đạm của cô gái rơi vào tai thằng nhóc, nó cảm thấy cực khó chịu trong lòng, nhưng vẫn hiểu đây là sự thật không thể chối cãi.

Thế giới này không còn là thế giới hòa bình trước kia nữa, ở đây lúc nào cũng có thể nhảy ra một đám quái vật muốn lấy mạng nó.

Nó phải kiên cường.

Nó còn có em gái.

Em gái…

Thằng nhóc vội vàng cúi nhìn đứa bé trong lòng mình, vừa rồi nó ôm hơi chặt, mặt đứa bé đã đỏ bừng, chỉ cần đè thêm lúc nữa sợ con bé sẽ bị ngạt thở chết.

Lau đi mấy vết bẩn trên mặt con bé, thằng nhóc ôm nó đứng dậy, chân hơi đau.

Nó nhìn Thời Sênh theo bản năng, nhưng lại không thấy người đâu cả.

Đi rồi ư?

Cũng đúng, nó chỉ là gánh nặng, sao chị ấy có thể mang theo anh em nó được chứ?

Thằng nhóc rốt cuộc vẫn còn rất nhỏ, hốc mắt không nhịn nổi mà hồng lên, nước mắt rơi lã chã.

“Lên xe.”

Thằng nhóc ngẩng phắt đầu, không biết chị gái ấy kiếm được chiếc xe từ chỗ nào, đang dừng trước mặt nó.

Chiếc xe vừa cũ vừa nát, nhưng khí thế của chị ấy bức người làm cho nó có cảm giác như chị đang ngồi trên một chiếc siêu xe vậy.

“Khóc cái lông.” Thời Sênh thấy nước mắt trên mặt nó thì trừng mắt

quát, “Đàn ông con trai, đổ máu cũng không rơi lệ, đã nghe câu này chưa hả?”

Thằng nhóc sờ sờ mặt, khẽ gật đầu, ôm con nhóc ngồi lên ghế sau xe.

Nói thật, kỹ thuật lái xe của Thời Sênh không được tốt lắm, chiếc xe chạy lắc lư xiêu vẹo, thằng nhóc ngồi trên mà chỉ sợ bị rơi ra ngoài.

Thời Sênh tới một con phố khác lại đổi xe, thằng nhóc dần dần an tâm trở lại.

Lái xe bốn bánh và lái xe hai bánh quả thực quá khác nhau.

Quá mức thần kỳ.

Thằng nhóc tên Diệp An, em gái nó là Diệp Nhiên.

Ba mẹ hai đứa luôn chỉ mong con cái mình được sống bình yên, an nhiên.

Đáng tiếc, cuối cùng chính họ lại vứt bỏ con mình.

“Chị… Chị định đi đâu?” Diệp An cẩn thận hỏi.

“Căn cứ Diệu Quang.” Tới nơi mà nữ chính sẽ ở.

Cô còn phải đi tìm Cảnh Chỉ, nhưng không biết phải tìm ở đâu nên cứ tới căn cứ Diệu Quang trước.

Hiển nhiên, Diệp An không biết căn cứ Diệu Quang là cái gì, vẻ mặt mù mờ.

Ra khỏi thành phố, các con đường gần như đã bị phá hỏng hết, không xe nào có thể đi qua. Thời Sênh đành xuống xe.

“Có say máy bay không?” Thời Sênh mở cửa xe, hỏi Diệp An đang ôm Diệp Nhiên đi xuống.

“Say máy bay? Nhưng giờ làm gì có máy bay…” Diệp Anh yếu ớt nói.

Đột nhiên hỏi nó chuyện này làm gì chứ?

Hơn nữa nó cũng không biết mình có say hay không, vì bản thân nó còn chưa ngồi máy bay bao giờ.

Hiển nhiên, Thời Sênh cũng không để ý tới câu trả lời của Diệp An. Cô cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, sau đó rút thiết kiếm ra. Trước ánh mắt nghi hoặc của Diệp An, thiết kiếm nổ bụp một cái rồi biến lớn, trôi nổi giữa không trung.

Diệp Anh: “!!!” Biến lớn!

Thanh kiếm này biến lớn!

Kỳ diệu quá!

Đây là ma pháp hay là tiên pháp vậy?

Nhất định là tiên pháp, thanh kiếm này nhìn rất giống vũ khí của tiên nhân thời cổ đại.

“Lên đi.” Thời Sênh chỉ chỉ thiết kiếm.

Mấy thằng bé luôn rất hứng thú với vũ khí loại này, Diệp An cũng không lớn tuổi, tất nhiên không thể tưởng tượng được quá nhiều.

Nó ôm em gái, vui vẻ bò lên kiếm.

Nó nặng như thế mà ngồi lên cũng không hề thấy kiếm có chút phập phồng nào.

Thời Sênh cũng nhảy lên kiếm, sau lưng đột nhiên nổ mạnh, một đám người lao ra từ trong tòa nhà lớn ở gần đó, sau lưng cát bụi mù mịt, một xác sống phi vèo ra như đạn bắn.

“Cứu mạng!”

“Đợi chúng tôi với!”

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm bay lên cao, đám người dưới đất tức giận kêu gào: “Cô mau hạ xuống, cho chúng tôi lên.”

Thời Sênh im lặng, bất động.

Có người bên dưới bắt đầu tung dị năng.

Nhưng vì khoảng cách tới chỗ Thời Sênh quá xa nên dị năng của bọn họ cũng không bắn tới.

Sắc mặt Diệp An trắng bệch, không biết là do bị đám người đó dọa hay vì bay quá cao nữa.

“Grào!”

Xác sống gầm nhẹ một tiếng, tiếng gầm hòa cùng với tiếng quát tháo, mắng chửi.

Ánh mắt Thời Sênh vẫn bình tĩnh, điều khiển thiết kiếm bay ra khỏi

thành phố.

…

“Ọe!”

Diệp An một tay chống thân cây, một trận nôn thốc nôn tháo, quá mức khó chịu.

Thời Sênh ôm Diệp Nhiên, nhìn Diệp An đầy ghét bỏ.

Tay nhỏ của Diệp Nhiên sờ sờ mặt Thời Sênh, cho dù không được nuôi dưỡng tốt nhưng làn da của trẻ con vẫn luôn tốt hơn so với người lớn.

Thời Sênh cúi đầu nhìn con bé, Diệp Nhiên kêu a a, y y, đôi mắt sáng ngời và trong suốt như thủy tinh không bị vẩn đục.

Thời Sênh vỗ vỗ lưng con bé, chờ Diệp Anh nôn xong mới đưa lại cho nó.

Diệp An nôn tới mức cả người đều trắng nhợt, nhưng nhìn thấy Diệp Nhiên thì trên mặt nó lại lộ ra vẻ tươi cười.

Thời Sênh nhìn hai đứa không nói gì, một hồi lâu mới xoay người đi tìm xe.

Ở ngoại thành, cô tìm được một chiếc xe, ba người lại lên đường.

…

Trên đường quốc lộ đầy ổ gà ổ voi toàn những vệt máu đen, dọc hai bên đường có thể thấy xe hỏng hoặc các đoạn chân tay.

Thời tiết nóng cháy làm cho cả thế giới đều như biến thành một cái lò hấp thịt.

Một đám người từ trong rừng cây chạy ra tới đường quốc lộ. Có mười mấy người, ai nấy đều lưng hùm vai gấu, thời tiết quá nóng nên họ chẳng buồn mặc quần áo, để lộ ra hình xăm đầy người.

Bọn họ dừng lại dưới bóng râm mát của một gốc cây.

“Lão đại, chúng ta hết nước rồi.”

“Mẹ!” Gã được gọi là lão đại tức tối chửi đổng một tiếng, “Thành phố gần nhất còn cách bao xa?”

Có người mở bản đồ ra nhìn nhìn. “Ít nhất phải 30km.”

Trong đội ngũ kêu rên một trận, 30km, bọn họ liệu có còn sống nổi mà đi được tới đó không nữa?

“Than cái gì mà than, đi xem xét xung quanh đi.” Lão đại buồn bực phất phất tay.

Một đám người nhấc tấm thân mỏi mệt tản ra tìm kiếm.

Vào thời điểm bọn họ còn chưa tìm tòi được gì thì trên quốc lộ lại đột nhiên vang lên tiếng gầm rú của động cơ xe, cả đám người đều đưa mắt nhìn về phía đó.

Giây tiếp theo, mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Có xe.

Nhưng sau xe lại có một bầy xác sống, trong đó có hai con còn chạy rất nhanh.

Xác sống cấp hai!

“Chạy mau!” Lão đại rướn cổ gào một tiếng, một đám người liền chạy như điên về phía trước.

Tốc độ của xe nhanh hơn hai chân nhiều, rất nhanh đã vượt qua bọn họ, chạy lên phía trước.

Xe chạy qua được một quãng thì đột nhiên dừng lại, sau đó chầm chậm lùi về sau.

Đó là một chiếc xe vận tải, cửa sau xe được mở ra, có người thò tay ngoắc với người bên dưới đường, “Mau lên xe.”

Vài người chạy nhanh nhất lao lên xe tải.

“Không kịp đâu.” Lái xe thò đầu ra, hét lên, “Tôi phải lái tiếp đây.”

“Đợi bọn tôi với! Đợi nhóm bọn tôi với!”

“Lão đại! Cứu mạng!”

“Nhanh lên, nhanh lên.” Người trên xe rướn ra, cố gắng vươn tay ra cho những người còn chưa kịp lên.

Nhưng những người đó quá mệt mỏi, căn bản là không thể đuổi kịp.

Xe tải lại tăng tốc, khoảng cách giữa xe và những người chạy đằng sau càng lúc càng xa, cuối cùng tất cả đều bị bao phủ trong đám xác sống.

Những người vừa kịp lên xe đều bày ra vẻ mặt nghĩ mà sợ.

Chương 573: Ranh giới (6)

Người trong xe rất đông, trai gái già trẻ đủ cả, bên trong còn có không ít đồ ăn.

Nhìn tới đồ ăn, mắt của mấy người vừa lên xe sáng lên, có ăn.

Một người đàn ông trung niên cầm lấy túi bánh quy đưa cho bọn hắn: “Các anh ăn trước lót dạ đi.”

“Cảm ơn!” Những người này liền cầm lấy, mở ra rồi ăn ngấu nghiến.

Ở một góc, có một nữ sinh, trên người mặc quần áo sạch sẽ, nhíu mày nhìn đám người đó.

Người này chính là nữ chính, Mộc Hâm.

Lúc trước, sau khi chạy đi, cô ta và đám đồng bạn kia đều lạc nhau. Vốn cô ta muốn trở về tìm cha mẹ nên sau khi chỉ còn lại một mình, cô ta quay về nhà.

Không ngờ ở nhà mình lại có một đám người, cái gì mà họ hàng gần xa, hàng xóm bên cạnh đều ở đấy hết.

Cha cô ta là một người ưa vác tù và hàng tổng, tuy rằng cô ta đã dự đoán được là sẽ có kết cục này nhưng cũng không ngờ lại nhiều người tới mức ấy.

Thậm chí còn cả một đứa trẻ sơ sinh nữa.

Cô ta không muốn đưa những người này theo. Dù cho bản thân có siêu thị làm hậu thuẫn nhưng muốn đồ gì cũng đều phải đổi mới có, cô ta làm sao mà nuôi nổi cả một đám người như thế này?

Nhưng cha cô ta lại uy hiếp cô ta, nói không đưa những người này theo thì ông cũng không đi.

Mộc Hâm không còn cách nào khác, đành mang theo cả nhóm người này ra đi.

Nhưng giờ ông ấy lại lôi thêm vài người nữa lên xe, trong lòng Mộc Hâm cực kỳ không vui.

“Tiểu Hâm.” Người đàn ông trung niên kia đi tới bên người Mộc Hâm, “Vẫn còn giận dỗi à?”

Mộc Hâm phụng phịu, hạ giọng nói: “Ba, bọn họ nhìn đã biết không phải người tốt. Ba cho bọn họ lên không phải là hại chính chúng ta sao?”

Ông Mộc tỏ ra không đồng tình, “Nhưng bọn họ bị đám xác sống mà chúng ta đưa tới truy đuổi. Giờ đã là mạt thế, mọi người càng cần phải đoàn kết.”

Mộc Hâm chán nản, hiện tại ai cũng đều nghĩ tới mạng sống, ai quan tâm được người khác sống chết thế nào.

“Tiểu Hâm, con không thể ích kỷ như thế. Chúng ta có năng lực, tại sao lại không giúp họ một chút?”

Mộc Hâm tức giận tới mức không muốn nói chuyện với ông Mộc nữa.

Cô ta thì muốn tốt cho bọn họ, vậy mà ở trong mắt họ lại trở thành ích kỷ.

Mộc Hâm nhắm mắt lại không nói chuyện. Ông Mộc nhìn con gái vài lần, há miệng thở hổn hển, những cuối cùng cũng không nói gì nữa.

…

Thời Sênh nhặt được một cái bản đồ trong một căn hộ, cuối cùng cũng không phải chịu cảnh lạc đường nữa rồi.

Trong xe nóng nực, tiếng trẻ con quấy khóc không dừng.

Thời Sênh phiền chán: “Nó khóc cái gì?”

Diệp An cũng không biết tại sao Diệp Nhiên khóc, dỗ một hồi cũng không chịu nín, cho ăn cũng không ăn, chỉ có khóc.

Thời Sênh liếc mắt nhìn con bé một cái, “Nhóc cởi bớt quần áo ra cho nó.”

Diệp An nhanh nhẹn cởi bớt quần áo ra cho Diệp Nhiên. Quả nhiên sau khi cởi bớt đồ, Diệp Nhiên chỉ y ỷ thêm một chút rồi dừng khóc.

Mấy hôm nay, thời tiết đột nhiên nóng hơn, Diệp An vẫn chỉ là một đứa trẻ con, sao có thể biết được hết, nó cũng chỉ bắt chước người lớn mà thôi.

Thời Sênh hạ cửa kính xe xuống một chút, khí nóng từ bên ngoài phả thẳng vào mặt.

Nắng nóng đã kéo dài vài tháng, càng về sau càng nóng, quả thực là không biết phải làm sao.

“Chị, chị có đói bụng không?” Diệp An xé một túi bánh quy đưa ra trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh đang nghĩ tới kem, làm sao có thể nuốt nổi thứ này, lắc đầu không cần.

Diệp An biết hiện giờ đồ ăn rất quý nên nó chỉ ăn mấy cái, không đói thì sẽ không ăn.

“Chị, hình như đằng trước bị chặn rồi.” Diệp An nhìn về phía trước.

Ở phía trước có vài cái xe đứng yên tại chỗ, có người đi đi lại lại bên dưới.

Thời Sênh dừng xe ở phía sau: “Đợi trong xe.”

Diệp An gật đầu như gà con mổ thóc.

Thời Sênh đi tới phía trước, phía trước có người của quân đội đón người, những người này muốn theo quân đội rời đi.

“Khi nào thì có thể đi? Nếu xác sống đuổi theo thì phải làm sao?”

“Sợ cái gì? Họ ở đây rồi, xác sống có tới thì cũng có bọn họ chống đỡ.”

Có người bên cạnh châm chọc: “Giờ là thời buổi nào, người ta có thể tới đón chúng ta là tốt lắm rồi, nếu xác sống thực sự tới đây, cho dù người ta thấy chết không cứu cũng chẳng trách được, trông cậy vào người khác thì thà tự trông cậy vào mình còn hơn.”

“Anh khác thường nên anh có thể đứng nói chuyện mà không đau

thắt lưng. Nhưng chúng tôi chỉ là người thường, còn biết làm sao chứ?”

“Người thường thì không thể giết xác sống à. Quân đội đa số là người thường, bọn họ chẳng lẽ khác các người sao? Một người đàn ông còn muốn được phụ nữ bảo vệ, không thấy mất mặt à?”

Hai bên từ tranh cãi miệng tới động thủ đánh nhau. Thời Sênh bị cản đường một lúc, chờ họ tản ra cô mới trở về được.

Còn chưa tới gần xe đã thấy một người đàn bà đang cố gắng mở cửa xe, định cướp thứ gì đó từ bên trong.

Thời Sênh nhướng mày, bước tới, kéo áo người đàn bà ra, đẩy sang một bên.

Người đàn bà bị đẩy một cái lảo đảo, sau khi đứng vững thì lập tức trừng mắt: “Cô là ai? Đừng có chõ mõm vào việc của người khác.”

Trong tay người đàn bà cầm một hộp sữa bột và quần áo trẻ em, Thời Sênh thò tay chộp lấy lại.

Người đàn bà sao có thể nhanh nhẹn như Thời Sênh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn sữa bột bị cướp lại.

“Mày mau trả đồ lại cho tao, đồ không biết xấu hổ, trả lại cho tao! Tiểu tiện nhân thích xen vào việc của người khác. Mày là cái gì mà dám xen vào việc của tao?” Người đàn bà tức tối chửi ầm lên, lao tới muốn đánh Thời Sênh.

Thời Sênh giơ chân đá lên đầu gối người đàn bà. Cô ta lảo đảo một chút, một chân quỳ sụp xuống.

Diệp An ôn Diệp Nhiên ngồi ở trong xe. Diệp Nhiên đang khóc lóc. Diệp An cũng bị dọa không nhẹ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Thời Sênh liếc nhìn cửa kính xe, chỉ thấy kính xe bị đánh nát, cánh tay Diệp An bị thủy tinh cứa vào nên chảy đầy máu.

“Cướp đồ còn dám cướp đồ của ông đây, muốn chết hả?” Thiết kiếm của Thời Sênh chĩa về phía người đàn bà.

Khuôn mặt đau đớn tới vặn vẹo của người đàn bà được phản chiếu trên lưỡi kiếm, xấu xí không chịu nổi.

Người xung quanh tò mò đi về phía này.

Vừa rồi khi người đàn bà này đập vỡ kính xe cướp đồ, họ đều thấy cả.

Nhưng trong xe cũng chỉ có sữa bột và đồ dùng trẻ em. Giờ nước đang khan hiếm như thế, có sữa bột cũng làm sao mà ăn được? Cho nên bọn họ đều thờ ơ, lạnh nhạt.

Cuộc sống ở mạt thế mọi người đều tường tận, không cần xen vào việc của người khác, chỉ cần quản tốt bản thân, sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

“Ôi, anh Lý, anh Lý, anh mau tới đây, đánh người, đánh chết người rồi!” Người đàn bà ngồi bệt xuống đất, há miệng gào lên.

Tiếng khóc nỉ non của trẻ con hòa cùng tiếng tru tréo của người đàn bà làm cho chỗ này cực kỳ ồn ào.

Một người đàn ông ôm một đứa trẻ chen vào trong đám người, thấy người đàn bà ngồi trên mặt đất thì biến sắc.

“Bà xã, sao thế?”

“Cô ta đánh người!” Người đàn bà thấy chồng tới thì lập tức ngừng gào khóc, chỉ vào Thời Sênh, “Cô ta đánh em, cô ta còn cướp đồ của em.”

“Đánh em?” Người đàn ông quát to lên, trừng mắt nhìn Thời Sênh tức giận, “Cô gái trẻ, sao cô có thể như thế được, cướp đồ còn đánh người, không có giáo dục à?”

Mẹ kiếp, bối cảnh cực phẩm thế này sao tác giả có thể viết được nhỉ?

Ác nhân còn cáo trạng trước, dám nói xấu ông đây à?

Tưởng kiếm của bản cô nương là đồ chơi chắc?

Thời Sênh nhếch miệng cười, gợi lên một chút trào phúng, “Anh lại đi nói chuyện giáo dưỡng với tôi giữa thời mạt thế đấy à?”

Chương 574: Ranh giới (7)

Những lời này của Thời Sênh làm cho mấy người đứng xem kịch phụt cười.

Ngay cả nhân tính đều không có, nói đến giáo dưỡng làm gì giữa thời mạt thế này chứ.

“Cô không thể cướp đồ được, mang đồ trả lại cho chúng tôi!” Người đàn ông quát lên.

Kiếm của Thời Sênh nhấc lên rồi chém thẳng xuống, người đàn ông và người đàn bà kinh hãi, phản ứng của thân thể còn nhanh hơn đầu óc, chờ tỉnh táo lại, bọn họ đã tránh khỏi thiết kiếm rồi.

“Giết người, giết người, người đâu mau tới đây!”

“Nơi này có kẻ giết người!”

Người đàn bà há miệng gào ầm lên khiến cho càng lúc càng có nhiều người tới vây xem.

“Các người mau tới mà xem, có kẻ muốn giết người, người đâu mau tới đây!”

Hai vợ chồng nhà kia không ngừng trốn sau lưng mọi người làm Thời Sênh không chém được.

Quân đội ở đằng trước nghe thấy ồn ào liền phái người quay về xem xét: “Có chuyện gì vậy?”

Người đàn bà ngẩng đầu lên, lập tức vui vẻ, “Cô ta giết người, cô ta muốn giết chúng tôi cướp đồ.”

Vài quân nhân cùng nhìn về phía Thời Sênh, cô cầm kiếm trong tay, thanh kiếm nhìn rất sắc bén.

Quân nhân đứng đầu mở miệng hỏi, “Em gái, đúng như họ nói sao?”

“Không phải, đồ là của bọn em, bà ấy muốn cướp của bọn em.” Diệp An ghé vào cửa kính xe, nhỏ giọng giải thích.

Người đàn bà lớn tiếng quát, “Nói hươu nói vượn, rõ ràng là đồ của bọn tao.”

Thời Sênh ném sữa bột lên xe, giọng nói đầy ác liệt, “Của cô phải không? Tới, gọi một tiếng cho tôi xem, xem nó có trả lời cô không?”

Mọi người: “…”

Sắc mặt người đàn bà khó đăm đăm: “Sao nó có thể trả lời được, cô bị điên à?”

“Tôi bị điên, vậy nên bà đừng có chọc vào tôi!” Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn chằm chằm cô ta, “Nói không chừng tôi lỡ tay một cái thì… rắc… đầu và cổ của cô mỗi thứ một nơi đấy.”

“Anh lính, anh nghe xem cô ta nói gì đi. Người này làm sao có thể cho ở trong đội ngũ của chúng ta được, đuổi cô ta ra ngoài đi.”

Đại khái vì có quân nhân ở đây nên người đàn bà cực kỳ kiêu ngạo, không hề sợ Thời Sênh.

“Sữa này rốt cuộc là của ai?” Người lính có phần thiếu kiên nhẫn, bọn họ không có thời gian ở đây nghe cãi nhau.

“Của tôi, của tôi.” Người đàn bà lập tức giơ tay lên.

“Không phải, là của bọn em…” Câu kế tiếp của Diệp An cũng không nói hết, nó nhìn mấy người bên ngoài với vẻ sợ hãi.

Lúc này, trong mắt Diệp An, đám người này đều là mãnh thú dữ tợn, giương nanh múa vuốt lúc nào cũng có thể xông lên cắn xé anh em nó.

“Hai đứa trẻ con chúng mày lấy đâu ra cái thứ này chứ?” Người đàn bà chất vấn.

Người đàn bà dám làm như thế cũng là vì thấy Diệp An và Thời Sênh đều còn nhỏ, có vẻ dễ bắt nạt.

Một đám người tới đây cùng người đàn bà đều ra mặt nói chuyện cho cô ta.

Người của quân đội cũng không phải kẻ ngốc, nhìn cửa kính xe bị đập vỡ, nhìn Diệp An ôm đứa trẻ trắng trẻo, mũm mĩm, vừa thấy là liền biết được uống sữa thường xuyên.

Mà đứa bé gã đàn ông ôm trong lòng thì xanh xao, vàng vọt, tóc khô vàng, lấy đâu ra sữa bột mà ăn?

“Đủ rồi!” Người đội trưởng hét lên một tiếng, “Đồ của một cô gái trẻ thế mà các người cũng muốn cướp, con các người là người, em người ta không phải là người à? Đều tản đi, còn dám ở đây làm loạn thì cút ra khỏi đội ngũ.”

“Hừ, sao các người có thể như vậy được!” Người đàn bà không phục, “Đồ rõ ràng là của bọn tôi, các người…”

Người đàn bà chuẩn bị tiến lên làm loạn tiếp bị mấy khẩu súng chĩa vào, nhất thời nghẹn họng, không cam lòng trừng mắt với Thời Sênh một cái rồi mới rời đi trong bực bội.

“Cô gái trẻ, giờ lòng người đều vậy, cẩn thận một chút.”

Thời Sênh mỉm cười, nụ cười không ác ý cũng không hề thiện chí, chỉ là một nụ cười rất bình thản.

Mấy người lính đều cảm thấy khí chất của cô gái này thật sự rất lớn.

“Tản ra, đều tản hết ra đi, không được ồn ào, lớn tiếng nữa.”

…

Hai vợ chồng người đàn ông quay lại xe của mình thì lại vừa gặp Mộc Hâm mặt mũi hằm hằm nhảy ra khỏi xe.

Cô ta hắng giọng rồi gọi to: “Mộc Hâm.”

Mộc Hâm cau mày nhìn tới, thấy người kia thì đáy mắt tỏ rõ sự không vui nhưng vẫn đáp một tiếng. “Thím Lý, chú Lý.”

Gia đình này là hàng xóm của ông Mộc, bình thường hay tham vặt, không ăn được thì sẽ không bỏ qua.

Mặc dù ông Mộc không nói ra nhưng gia đình này cũng đã chiếm của ông Mộc không ít lợi lộc.

“Tiểu Hâm à!” Thím Lý tiến lên giữ chặt tay Mộc Hâm, nước mắt ào

ào lăn xuống, “Cháu xem đứa bé nhà thím đi, nó sắp không xong rồi. Cháu có thể giúp thím Lý nghĩ một biện pháp hay không?”

Mộc Hâm thoáng nhìn đứa bé, đáy mắt có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn lạnh lùng nói, “Cháu thì có cách gì được chứ?”

“Tiểu Hâm, thím Lý cũng không không cầu cháu cái gì. Thím Lý biết cháu có tài, cháu mau nghĩ cách giúp thím Lý đi.” Thím Lý than thở khóc lóc.

Trong siêu thị của Mộc Hâm có sữa bột cho trẻ nhỏ, nhưng bây giờ cô ta chưa thể giải khóa, căn bản không đổi được.

“Thím Lý, cháu thật sự không có cách nào cả…”

“Tiểu Hâm, cháu không thể thấy chết mà không cứu.” Thím Lý càng nói càng tỏ ra đau lòng, “Thím Lý quỳ xuống xin cháu đấy.”

Miệng nói như thế nhưng cô ta lại không hề có nửa ý tứ muốn hạ mình xuống.

Ông Mộc vừa nghe được câu này liền đi tới gần, “Thím Lý, có chuyện gì thế? Đang yên đang lành quỳ lạy cái gì?”

Thím Lý lau nước mắt, nức nở nói: “Hổ Tử nhà tôi mấy hôm nay chưa được ăn gì, nếu cứ tiếp tục thế này thì tôi sợ nó sẽ không chống đỡ được. Tôi cũng không có tài cán gì, Tiểu Hâm nhà anh chị giỏi giang như thế, cho nên tôi muốn xin Tiểu Hâm nghĩ giúp biện pháp.”

“Vất vả lắm tôi mới sinh được một đứa con, ai biết tận thế lại tới rồi. Hu hu hu hu… Sao số tôi lại khổ thế này.”

Ông Mộc tính dễ mềm lòng, thím Lý vừa khóc thế, ông ta đã không chịu nổi, “Tiểu Hâm, con có cách nào không?”

“Ba, con thì có biện pháp gì được?” Mộc Hâm nhíu mày.

Hành vi của ông Mộc càng ngày càng quá đáng, cứ tiếp tục như thế này, Mộc Hâm cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi.

Đáy mắt ông Mộc hơi tỏ ra thất vọng nhưng vẫn nhỏ nhẹ khuyên, “Tiểu Hâm, chúng ta không có tài cán gì, chỉ có thể trông cậy vào con. Hổ Tử vẫn còn nhỏ như thế, con không thể cứ trơ mắt nhìn em ấy ra đi như thế được. Thím Lý của con vất vả lắm mới sinh được một đứa con, nếu không có nó, sao thím ấy còn sống nổi nữa.”

“Đúng thế, Tiểu Hâm, cháu mau nghĩ cách giúp thím Lý đi.”

Chú Lý cũng ôm Hổ Tử tiến lại, “Tiểu Hâm, vừa rồi ở bên kia có một cô gái có sữa bột, chú và thím Lý của cháu vụng về không biết ăn nói nên không xin được. Cháu có thể giúp chú thím xin một chút được không? Không cần nhiều, chỉ một chút thôi.”

Nơi tranh cãi vừa rồi cách bên này khá xa, Mộc Hâm cũng không ra khỏi xe nên không biết chuyện ở bên đó.

Nhưng cô ta biết tính cách của gia đình nhà này, chắc chắn vì không chiếm được lợi ích từ chỗ người ta nên mới về xin cô ta hỗ trợ.

Mộc Hâm cứng rắn, lạnh giọng đáp: “Giờ vật tư thiếu thốn như thế, cho dù người ta có sữa bột thì cũng sẽ không cho đâu.”

“Tiểu Hâm, con đi giúp đỡ một chút đi, nếu thật sự không được thì chúng ta đổi bằng đồ ăn.” Ông Mộc bắt đầu đưa ra chủ trương, “Bọn họ kiểu gì mà chẳng phải ăn cơm?”

“Đúng thế, đúng thế!” Thím Lý đứng bên cạnh phụ họa.

Mộc Hâm: “…”

Bọn họ thì không cần phải ăn sao?

Đi theo quân đội, đến căn cứ cũng phải nộp đồ ăn lên, đến lúc đó sẽ càng thiếu thốn.

Mộc Hâm cảm thấy mình sắp tức chết tới nơi rồi.

Bị vài người thay phiên nhau làm phiền, lời từ chối của cô ta chẳng có một chút hiệu quả nào.

Chương 575: Ranh giới (8)

Thời Sênh ngồi ở trong xe, chống cằm nhìn cảnh sắc tiêu điều bên ngoài. Diệp An đã dỗ Diệp Nhiên ngủ, vết thương trên tay cũng được nó băng bó một cách tùy tiện.

Diệp An nhìn Diệp Nhiên trong lòng mình, nhẹ giọng nói: “Chị, bây giờ ai cũng trở nên đáng sợ như thế sao?”

“Con người lúc nào chẳng đáng sợ.” Giọng của Thời Sênh đều đều, không có một chút ngữ điệu tình cảm nào.

Diệp An ngẩng đầu, khuôn mặt non nớt càng thêm mờ mịt. Nhớ lại, đến ba mẹ còn vứt bỏ anh em nó thì hành động của đám người kia cũng chẳng có gì khó giải thích.

Nó căm ghét mạt thế.

Nếu không có mạt thế, nó vẫn là bảo bối được ba mẹ nâng niu trong tay.

Em gái cũng không phải chịu khổ thế này.

Nhưng chẳng được như mong ước.

Mạt thế đã tới rồi.

“Xin hỏi…” Thanh âm tới từ phía bên đầu chỗ Diệp An, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Mộc Hâm kinh ngạc nhìn nữ sinh ngồi ở ghế phụ.

Đầu óc chuyển động vài vòng, sau đó mới nghĩ ra được một cái tên.

Cảnh Hề.

Diệp An ôm chặt Diệp Nhiên theo bản năng, lùi về sau, nhỏ giọng hỏi: “Chị hỏi chuyện gì?”

Mộc Hâm nhìn Thời Sênh nửa ngày cũng chưa hoàn hồn lại được.

Trong tình huống khi ấy mà cô gái này lại không chết.

Vì Mộc Hâm có chút ghen tị với Cảnh Hề từ tận sâu trong lòng nên lúc đó cô ta mới không ngăn cản.

Cô ta không ngừng tự thôi miên mình rằng khi đó Cảnh Hề bị xác sống cào, cho dù mang theo thì cô ấy cũng sẽ biến thành xác sống mà thôi.

Nhưng hiện tại, cô ta lại gặp được Cảnh Hề.

Còn không bị biến đổi thành xác sống.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn nữ chính đại nhân.

Cùng với hình thức trốn truy sát cấp cao của cô tăng lên một bậc thì khả năng tan vỡ của nam, nữ chính cũng tăng lên một bậc.

“Cảnh Hề…” Mộc Hâm thì thào một tiếng.

Cô ta nghe được thanh âm nhẹ nhàng của cô gái đang ngồi trong xe: “Mộc Hâm, đã lâu không gặp.”

Cô ấy dường như đã không còn giống trước kia.

Cảnh Hề của trước kia luôn cáu bẳn như thể người khác thiếu tiền mình vậy, còn kiêu ngạo, tính tình quái đản.

Nhưng Cảnh Hề hiện tại lại có vẻ mặt nhu hòa, ánh mắt có ý cười, chỉ là ý cười lại không chạm tới được đáy mắt.

Cặp con ngươi đó quá mức bình tĩnh.

Cô ta nhìn vào đôi mắt đó, chỉ có cảm giác mình ngã vào vực sâu vạn trượng, bị vô tận hắc ám bao trùm, ánh sáng trên đầu hoàn toàn biến mất.

Mộc Hâm mạnh mẽ giật lùi về sau từng bước.

Cho tới bây giờ cô ta mới biết ánh mắt của Cảnh Hề lại đáng sợ như vậy.

Mộc Hâm hoàn toàn quên mục đích tới đây của mình, xoay người bỏ chạy.

Thời Sênh chớp chớp mắt.

Giờ bản cô nương đã trâu bò thế rồi cơ à?

Đến nỗi nữ chính nhìn thấy bản cô nương cũng bỏ chạy?

Sợ quá đi mất!

Vẻ mặt Diệp An cũng rất mờ mịt, chị gái vừa nãy sao vừa nhìn thấy bà chị nhà nó thì chẳng khác nào thấy quỷ vậy?

Bên kia, người của quân đội rất nhanh đã hoàn thành thống kê, một vài xe không có người của quân đội ngồi, một ít xe lại có.

Nhưng vì có vài chiếc xe đã không thể dùng nữa nên người trong các xe cũng bị nhét chật.

Người của quân đội tới mời Thời Sênh đi cùng, Thời Sênh lạnh lùng từ chối.

Xe của cô là xe việt dã, không gian rất thoáng, có thể nhét thêm vài người nữa.

Thấy cô không muốn hợp tác, những người bên quân đội cũng không ép, dù sao xe cũng là của cô.

Những người khác dù có ý kiến cũng chẳng thể làm gì. Cô gái này một lời không vừa lòng sẽ lập tức ra tay đánh người đó.

Xe vận tải mà Mộc Hâm ngồi còn khá nhiều không gian, dưới tác dụng của tính cách “thương người” của ông Mộc, tất nhiên sau đó bị nhét thêm không ít người.

Đội ngũ thong thả di chuyển, đội ngũ sẽ tới căn cứ Diệu Quang. Thời Sênh cũng muốn tới đó tìm Cảnh Chỉ.

Cô không biết Cảnh Chỉ đang ở chỗ quỷ nào, bảo cô đi tìm thì chẳng vui chút nào.

Dù sao, theo kịch bản, Cảnh Chỉ sẽ tới căn cứ Diệu Quang. Cô chỉ cần tới đó chờ và ngồi xem nữ chính diễn là được rồi.

Buổi tối, đội ngũ không tiếp tục di chuyển mà nghỉ ngơi ở dọc đường,

đáng ra là nghỉ ngơi ngay trên xe, như vậy dù có dị biến phát sinh cũng có thể lập tức rời đi.

Nhưng cũng có vài người ngồi tới quá mỏi nên lại muốn xuống xe hít thở không khí.

Người của quân đội tập trung hết dị năng giả hệ thủy lại để tạo nước cho mọi người sử dụng.

Vì Thời Sênh từ chối đi cùng đoàn xe nên người bên quân đội cũng không cho cô nước.

Thời Sênh trầm mặc pha sữa bột cho Diệp Nhiên – bằng nước khoáng.

Nhưng sữa bột pha nước lạnh nên vị cũng không ngon lắm, Diệp Nhiên vừa uống vừa nhíu mày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Thời Sênh giơ tay véo véo.

Má trẻ con như cái bánh bao nhỏ, véo cực kỳ thoải mái, Thời Sênh sờ đến phát nghiện.

“Chị…” Diệp An nhìn Thời Sênh, nhỏ giọng nhắc nhở, “Tiểu Nhiên sắp khóc đấy.”

Thời Sênh ghét nhất là trẻ con khóc, lập tức thu tay lại.

Diệp An đau lòng nhìn mặt em gái mình, xoa xoa má Diệp Nhiên.

“Cốc cốc!”

Một người đàn ông mặc áo ngụy trang đứng trước xe, gõ gõ vào cửa

kính.

Cửa kính bên chỗ Diệp An đã bị vỡ, Thời Sênh dùng đủ thứ chặn lại, vì vậy có thể gõ cửa xe chỉ có thể đi sang phía Thời Sênh.

Nhưng hai chân Thời Sênh vắt trên vô lăng, thân mình ngửa ra sau, hoàn toàn không có ý tứ sẽ hạ cửa kính.

Người đàn ông kia không ngại phiền, tiếp tục gõ thêm mấy lần.

Diệp An nhìn Thời Sênh, lại nhìn người đàn ông xa lạ bên ngoài, quyết định coi như không thấy gì.

Người đàn ông thấy gõ ở phía trước không được lại vòng đến cửa kính bên cạnh Thời Sênh gõ tiếp.

Đúng kiểu hôm nay cô mà không ra, ông đây sẽ gõ đến khi chịu ra mới thôi.

Thời Sênh giơ tay hạ cửa kính xuống, tức giận mắng: “Có bệnh thì uống thuốc, trị không hết thì tự tử, tìm tôi làm gì?”

Người đàn ông nghẹn họng.

Cô gái này sao nói chuyện lại gai góc thế?

Một hồi lâu sau, người đàn ông mới lên tiếng, “Cô gái, là thế này… Nơi này của cô có sữa bột phải không?”

Thời Sênh vẫn rất tức giận: “Liên quan gì tới anh?”

“…” Không phải lời của cô gái này có gai, mà là toàn thân đều cắm gai, hắn hít sâu một hơi: “Trong đội ngũ có hai đứa trẻ, chúng còn

nhỏ quá, cần một ít sữa, chúng tôi có thể dùng đồ ăn để trao đổi với cô.”

“Không đổi, tạm biệt.”

Thời Sênh nói xong liền kéo cửa kính lên, người đàn ông nhanh nhẹn lấy tay chèn vào, bị đau tới mặt mày nhăn nhó.

“Cô gái, đây là cứu mạng người, nếu có có nhiều thì phiền cô…”

“Tôi nói không có…” Thời Sênh đẩy tay hắn ra ngoài rồi kéo kính lên.

Sữa bột còn lại chỉ đủ cho Diệp Nhiên ăn trong nửa tháng, lấy đâu ra cho người khác nữa.

Người đàn ông ôm tay đứng bên ngoài một lát rồi rời đi, kết quả không bao lâu lại mang theo mấy người khác tới.

Cửa kính lại bị gõ vang.

Thời Sênh không bình tĩnh nổi nữa, cô mở cửa bước xuống.

Đối phương còn chưa kịp nói gì thì đã thấy cô gái xuống xe, giọng nói đầy kiêu ngạo. “Muốn sữa bột chứ gì? Được, tới đây, ai trong các người đánh thắng ông đây thì sẽ cho các người sữa bột.”

Không tin không dứt điểm được đám người này.

Cô xắn tay áo, sau đó rút thiết kiếm từ trong xe ra, đóng cửa xe “rầm” một cái.

Mọi người: “…”

Đây là muốn triển khai phương thức gì?

Bọn họ còn chưa kịp đàm phán mà đã phải đánh nhau rồi sao? Có cần thô lỗ vậy không hả cô gái?

Vài người đưa mắt nhìn về phía người đàn ông có khí thế không giống người thường.

Ánh sáng hơi mờ nên Thời Sênh cũng không nhìn rõ hắn có bộ dáng quỷ gì, chỉ biết người này rất cao, khí chất cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 576: Ranh giới (9)

Người đàn ông nâng tay lên, những người khác đều im lặng, hồi lâu mới có một người cao lớn bước ra.

“Cô gái trẻ… Cô chắc chắn muốn đánh nhau à?” Bọn họ đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Cô gái này chân yếu tay mềm, nhìn thế nào cũng thấy không phải dạng biết đánh lộn.

“Nói lời thừa làm gì.” Thời Sênh liếc nhìn anh ta, tưởng cô nói đùa chắc?

Sắc mặt người đàn ông hơi biến đổi, vung vung nắm tay. “Vậy tới đây đi.”

Người đàn ông nhìn kiếm trong tay Thời Sênh, còn đang nghĩ chắc cô sẽ không lấy thanh kiếm đó chém hắn chứ, kết quả lại cảm nhận được kiếm khí ào ào đâm tới trước mặt. Với lực đạo đó, hắn chắc chắn mình sẽ bị chém thành hai nửa.

Người đàn ông nhanh chóng nghiêng người tránh đi, nhưng kiếm vẫn theo sát, tốc độ cực kỳ nhanh, hắn muốn né cũng đã muộn.

Vừa rồi hắn còn nhìn Thời Sênh với ánh mắt hơi coi thường, nhưng giờ đã không còn suy nghĩ này nữa, tốc độ của cô gái này quá nhanh.

Những người khác cũng có tâm tư giống hệt hắn, ai nấy đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Vốn tưởng chỉ cần hù dọa cô gái này một chút là đủ, ai ngờ người ta là người có thực tài, ai hù dọa ai còn chưa biết được.

Chỗ này vốn không rộng, người đàn ông gần như không tìm được chỗ tránh, nhanh chóng bị Thời Sênh bức vào một góc. Người đàn ông nhìn thiết kiếm trong đêm đen như thể sáng lên, động tác hạ tay chém xuống như một thước phim quay chậm.

Kiếm này chém xuống hắn sẽ chết phải không?

Trong lòng người đàn ông đột nhiên nảy sinh một cỗ sợ hãi.

“Dừng tay!” Người đàn ông vẫn luôn im lặng từ đầu tới giờ quát lên một tiếng chói tai, “Chúng tôi nhận thua.”

Thiết kiểm dừng lại trên đỉnh đầu người lính, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được khí lạnh tỏa ra từ thân kiếm, giữa thời tiết nóng bức này, hắn lại có cảm giác như ở giữa trời băng tuyết, làm cho cả người hắn đông lạnh tới cức ngắc.

Thời Sênh thu kiếm lại, đi về bên cạnh xe, nói: “Không tiễn.”

Cửa xe đóng “rầm” lại.

Người đàn ông vẫn còn đang bị vây trong nỗi sợ hãi đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía chiếc xe.

Vừa rồi hắn luôn trong trạng thái bị áp chế… ngay cả một cơ hội phản đòn cũng không có.

Đương nhiên, người đàn ông này chỉ cảm thấy nguyên nhân là do Thời Sênh có thiết kiếm, nếu không hắn cũng sẽ không chật vật như thế.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ?” Có người lên tiếng hỏi người đàn ông chỉ huy. Trước đó bọn họ nghĩ muốn dùng đồ ăn để đổi lấy sữa bột. Hiện tại xem ra, cho dù có muốn cướp cũng chưa chắc đã cướp được.

Sức chiến đấu của em gái này quá mạnh!

“Tiếp tục nghĩ cách.” Người đàn ông liếc nhìn về phía xe việt dã một cái rồi xoay người rời đi.

Bọn họ là quân nhân, sẽ không bao giờ làm chuyện cướp bóc.

Những người khác chỉ có thể rời đi theo hắn.

Thời Sênh nhìn thấy đám người đó biến mất giữa đoàn xe, ánh mắt lạnh lùng.

Hàn Dự!

Nam chính của tiểu thuyết này!

Quỷ dị là, Hàn Dự có vợ, vợ hắn còn sinh được một đứa con. Thời điểm này hẳn là khi vợ hắn sinh con nhưng không có sữa, cũng không có sữa bột, hắn tới vì con mình.

Mà nữ chính đại nhân sẽ nhân chuyện này mà thiết lập được mối quan hệ tốt với vợ nam chính, đưa cho bọn họ sữa bột, vì thế hai người đó cảm kích cô vô cùng.

Sau khi vợ Hàn Dự chết, hắn sa sút tinh thần, nữ chính nhiều lần cứu hắn, nhiều lần đồng sinh cộng tử nên hai người dần dần thích nhau.

Cuối cùng, nam chính vượt qua được nỗi đau mất vợ, nữ chính cũng chấm dứt tình cảm đơn phương với Cảnh Chỉ, hai người tới bên nhau, cực kỳ hạnh phúc.

“Chị?”

“Chị?”

Diệp An gọi Thời Sênh liền mấy tiếng, Thời Sênh chớp chớp mắt, quay đầu nhìn nó, “Sao thế?”

Sắc mặt Diệp An trắng bệch, nó run run chỉ về một phương hướng, “Em… Em nhìn thấy, có rất nhiều xác sống… Đang đi về phía chúng ta.”

“Xác sống?” Thời Sênh nhìn về phía đó, nhưng chỉ thấy bóng đêm mịt mùng.

“Thật sự đấy chị.” Sắc mặt Diệp An càng trắng, thanh âm cũng run rẩy, “Chúng đang tới đây.”

Con ngươi Thời Sênh đảo một vòng, thu thập đồ trên xe, “Ôm chặt con bé, xuống xe đi.”

Cả người Diệp An như nhũn ra, ôm Diệp Nhiên mà mãi không mở được cửa xe. Cuối cùng, Thời Sênh đành phải giúp nó, Diệp An nhảy xuống.

“Sợ cái gì chứ, không phải là chưa tới à? Cho dù tới thì còn có nhiều người làm đệm lưng như thế, cũng không tới lượt nhóc mệt.” Thời Sênh xoa nhẹ đầu Diệp An, “Đưa con bé cho chị.”

Diệp An không hiểu loại lý luận “chết cũng có người theo cùng” của

Thời Sênh, nó vội vàng đưa Diệp Nhiên cho cô.

“Theo sát chị, lạc là chị không đi tìm đâu đấy.”

Diệp An gật đầu liên tục.

“Xác sống tới từ những phía nào?”

Diệp An nhìn xung quanh và chỉ về hai phía.

Sau lưng và bên cạnh.

Đường đi tốt nhất chính là về phía trước.

Thời Sênh ôm chặt Diệp Nhiên, đi về phía đoàn xe đang đỗ.

Lúc này, có rất nhiều người đi lại xung quanh các xe, vì thế hai người đi qua cũng không làm nhiều người chú ý.

“Cô gái, đằng trước là quân đội, cô không được đi về phía đó.” Thấy Thời Sênh sắp đi gần tới nơi người của quân đội nghỉ chân, có người lên tiếng nhắc nhở.

Thời Sênh liếc mắt nhìn người đó, là một người già, tóc hoa râm, vẻ mặt hiền từ.

“Có xác sống đang tới.” Thời Sênh nhẹ nhàng đáp lại một tiếng. Cô cũng không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Ông lão nghi hoặc nhìn theo bóng dáng cô.

“Vừa rồi cô ấy nói gì thế?” Người đứng bên cạnh ông lão hỏi.

“Cô ấy nói… Có xác sống đang tới.” Ông lão nỉ non đáp một tiếng, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía bóng tối xa xăm.

“Xác sống?” Mọi người cũng nhìn ra xung quanh nhưng bốn phía, ngoại trừ đoàn xe thì hoàn toàn yên ắng, không có gì dị thường.

Xác sống ở đâu chứ?

Mọi người đề cao tinh thần khẩn trương, nhưng nhìn mãi không thấy xác sống ở đâu nên lại có không ít người nảy sinh bực bội với Thời Sênh. Cô gái này vào lúc nào rồi mà còn có tâm tình trêu đùa người khác như thế chứ.

…

Thời Sênh tới gần nơi quân đội nghỉ ngơi, con đường này đã bị họ ngăn trở, muốn đi qua thì phải băng qua đám người này.

Kỷ luật của quân nhân tốt hơn những người dân thường rất nhiều, ở giữa đường có một chiếc xe nằm chắn lối, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không tới nỗi toàn quân bị diệt tại đây.

Lúc Thời Sênh đi tới gần liền bị vệ binh ngăn lại.

“Địa điểm quân sự, người không phận sự miễn tới gần.”

“Chị, bọn nó tới rồi, có mấy con chạy nhanh lắm.” Diệp An túm lấy vạt áo Thời Sênh nói.

Vệ binh ngăn họ lại cảm thấy khó hiểu, lại quát lên, “Mau trở về xe, đừng có ở đây làm vướng tay vướng chân.”

Với thái độ này của mi, ông đây thèm vào nói nữa.

Thời Sênh xoay người đi về phía cánh rừng bên cạnh, cô bay qua đây là có thể đi được rồi.

“Này, cô gái, cô không thể đi về phía đó.” Một thanh âm vang lên sau lưng cô.

Thân ảnh cao lớn từ từ tiến lại gần, chính là người lính đã đánh nhau với Thời Sênh lúc nãy. Hắn vừa tới đã thấy Thời Sênh mang theo hai đứa bé đi về phía cánh rừng, đầu óc còn chưa nghĩ xong thì miệng đã hoạt động trước.

Nói cũng đã nói rồi, hắn cũng không thể thu lại được, chỉ có thể đi tới trước mặt Thời Sênh.

Hắn nhìn cả khu rừng chìm trong bóng tối, nơi đó như một ác ma đang ngủ say, đang chờ con mồi tự mình tìm tới cửa, một ngụm nuốt hết.

“Cánh rừng này không an toàn đâu, cô mau quay về xe đi.”

Chương 577: Ranh giới (10)

“Tôi muốn rời khỏi đây.” Thời Sênh trả lời bằng giọng lạnh nhạt.

“Muộn thế sao?” Người đàn ông kinh ngạc, “Chúng tôi sẽ không tìm cô làm phiền chuyện lúc trước nữa. Đội trưởng của chúng tôi sẽ không nuốt lời đâu, cô cứ yên tâm.”

Hắn tưởng Thời Sênh sợ bọn hắn tới gây chuyện nên lập tức tỏ rõ lập trường.

“Chị!” Diệp An nhẹ giọng hô một tiếng.

Lúc này, người đàn ông mới phát hiện sắc mặt của Diệp An cực kỳ trắng, cả người đều tràn đầy vẻ thấp thỏm lo âu, như là đang thấy một chuyện gì rất đáng sợ. Người đàn ông không khỏi kỳ quái, vẻ ngoài của hắn đáng sợ vậy sao?

Thời Sênh vỗ vỗ đầu Diệp An trấn an nó rồi nói với người kia: “Anh cứ coi như tôi là người lòng dạ hẹp hòi đi.”

Cô đi vòng qua người đàn ông và bước về phía cánh rừng, Diệp An lập tức đuổi theo.

Đến khi thân ảnh cô sắp biến mất, người đàn ông đột nhiên lại nghe thấy giọng nói mơ hồ của cô, “Không muốn chết thì mau chạy đi.”

Chờ người đàn ông đưa mắt nhìn qua thì cô đã chìm trong bóng đêm vô tận rồi.

Người đàn ông gãi đầu nghi hoặc, cái gì mà không muốn chết thì mau chạy đi?

Trong rừng không có ánh sáng, Thời Sênh đưa đèn cho Diệp An đi trước, cô ôm Diệp Nhiên theo ở đằng sau.

Lúc đi tới ngang sườn núi, bên dưới đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai và tiếng súng nổ mạnh.

Lúc xác sống tới, rất nhiều người không ở trên xe khiến cho rất nhiều người trên xe không thể rời ngay đi được.

Những người này chạy về phía trước như ong vỡ vổ, giẫm đạp lên nhau mà chạy, rất nhiều người còn chưa kịp chết trong tay xác sống thì đã bị giẫm chết.

Người của quân đội cũng phản ứng khá nhanh, thấy có điểm không thích hợp là lập tức khởi động xe, chỉ chờ người lên xe là chạy.

Nhưng trong đám xác sống này có cả xác sống cấp hai, xác sống cấp hai lợi hại hơn dị năng giả rất nhiều, vì vậy quân đội không dám kéo dài thời gian, những người không kịp lên thì chỉ có thể chịu bị bỏ rơi.

Tiếng kêu thảm thiết xé toạc màn đêm, cực kỳ thê lương.

Người lính ban nãy ngồi trên xe tải, nhìn về phía những người bị bỏ lại càng ngày càng xa ở phía sau, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

“Đội trưởng…” Hắn nhìn Hàn Dự, cả người đầy mồ hôi lạnh, mấp máy môi mấy lần mới nói được thành câu, “Vừa rồi… Cô gái kia có nhắc nhở tôi…”

Tầm mắt sắc bén của Hàn Dự nhìn về phía người lính đó.

Vệ binh ngồi xung quanh cũng nhìn hắn.

“Tôi không biết…” Người lính giải thích một cách lộn xộn, “Tôi… Tôi cũng không hiểu được ý của cô ấy… Đội trưởng, thật xin lỗi, nếu tôi…”

Có người phẫn nộ mắng lên, “Nếu cô ta nhắc nhở anh, tại sao lại không nói cho rõ ràng, làm hại chúng ta mất nhiều anh em và nhiều người như thế?”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong xe đều đồng loạt cảm thấy căm giận.

Nếu đã nói thì sao không nói rõ ràng một chút.

Hàn Dự đi tới bên cạnh người lính kia, vỗ vỗ bờ vai hắn, “Việc này không trách cậu.”

“Xin lỗi.” Giọng của người lính hơi nghẹn ngào.

Đầu óc hắn vốn đơn giản, nếu thông minh hơn một chút, có khi đã hiểu ra được ý của cô gái đó rồi.

“Đại Tráng, việc này không phải lỗi của cậu, cậu nói cái gì mà xin lỗi chứ?”

“Đại Tráng, anh nói cô gái kia chính là cô gái mà hồi tối đội trưởng muốn đi đổi sửa bột ấy hả?”

Đại Tráng khẽ gật đầu.

“Cô ta có ý gì, nếu đã nhắc nhở thì sao không nói cho rõ ràng? Cố ý sao? Cô ta ở đâu? Tôi muốn chất vất cô ta một chút.”

Một đám người giận dữ không thôi.

Hàn Dự không để ý tới đám người đang tức giận, chỉ bảo Đại Tráng kể lại chuyện đã trải qua.

“Nói cách khác, lúc cậu gặp cô ta, cô ta đang chuẩn bị đi lên núi phải không?”

Đại Tráng gật đầu.

Hàn Dự trầm ngâm một lát, “Cô ta không có ý định nhắc nhở chúng ta.”

Lời này làm cho không khí trong xe trở nên im lặng, Hàn Dự tiếp tục nói: “Cô ta chỉ muốn nhắc nhở cậu, một mình cậu.”

Đại Tráng kinh ngạc, nghĩa là sao?

Hàn Dự tiếp tục giải thích, “Bởi vì cậu nhắc cô ta trên núi nguy hiểm, nên cô ta lấy tin này để báo đáp lại cậu.”

Nếu Đại Tráng đủ thông minh thì sẽ tới phía sau xem xét, dù không thể tránh được nhưng cũng sẽ không làm tổn thất nhiều người như vậy.

Đáng tiếc…

Hàn Dự vỗ vỗ bả vai Đại Tráng.

Không khí trong toa xe lâm vào trầm mặc, mọi người nhìn nhau, thật

sự không hiểu nổi cách suy nghĩ của cô gái kia.

“Đội trưởng… Vì sao cô ta không nói với chúng ta?” Bọn họ là quân nhân, dân chúng luôn có thái độ ỷ lại với họ, nếu gặp chuyện như thế, phản ứng đầu tiên không phải là nên nhắc nhở họ sao?

Tục ngữ đã nói, nhiều người thì lượng lượng lớn.

“Dù cô ấy có lòng nhắc nhở, chúng ta liệu có tin không?” Hàn Dự hỏi lại.

Câu hỏi làm mọi người nghẹn họng.

Đúng thế, cho dù cô ấy có nhắc thì chưa chắc bọn họ đã tin, thậm chí còn nghi ngờ cô ấy làm rối loạn lòng quân. Tuy rằng sẽ phái người đi thăm dò, nhưng từ thời gian mà Đại Tráng nói thì bọn họ vẫn sẽ phải chịu mất người thôi.

“Dị năng của cô ấy là gì? Tiên tri à?” Có thể sớm biết xác sống sẽ tới thì chỉ có dị năng này mà thôi?

Tuy rằng bọn họ chưa từng thấy qua, nhưng ở trong tiểu thuyết và ti vi cũng từng nhắc qua loại dị năng thần kỳ này.

“Dị năng của cô ấy hình như là hệ mộc, tôi có thể cảm nhận được trên người cô ấy sự gần gũi và rung động quen thuộc.” Một dị năng giả nhẹ nhàng lên tiếng.

Dị năng giả có hệ giống nhau thì thường có cảm ứng lẫn nhau.

“Hệ mộc?” Dị năng này trước mắt chưa phát hiện thấy có tác dụng gì đặc biệt, so với hệ hỏa lực sát thương lớn, hệ thủy phòng thủ tốt thì mộc hệ thực sự quá yếu.

Yếu thì yếu nhưng lại có khả năng giúp đội ngũ có cơ hội sinh tồn lớn hơn, cho nên trong đội ngũ vẫn có người có dị năng hệ mộc, ví dụ như người vừa lên tiếng.

“Nhưng hình như cô ấy không tu luyện nó, rất yếu.” Dị năng giả lại nói tiếp một câu.

Người trong xe tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Trước đó bọn họ cũng đang nghe chuyện Đại Tráng đánh nhau với cô ấy, vì thế rất không có hảo cảm gì với cô gái kiêu ngạo không theo sự sắp xếp của người khác này.

Hàn Dự khoát tay, ý bảo không cần thảo luận vấn đề này nữa.

Cô gái kia…

Không phải người tốt đẹp gì, rời khỏi đội cũng tốt.

…

Núi rừng rộng lớn, chỉ có ánh đèn pin mỏng manh, Diệp An vừa đi vừa nơm nớp lo sợ, sắc mặt nó vẫn trắng như trước, giống như người bị mất máu quá nhiều vậy.

“Chị… Vì sao… Em có thể nhìn thấy xác sống?” Thanh âm của nó vang lên giữa núi rừng yên tĩnh.

Lúc trước, vì nhìn thấy nhiều xác sống như thế nên nó cực kỳ sợ hãi, căn bản không nghĩ tới chuyện gì khác, giờ suy nghĩ lại mới thấy không thích hợp.

Nhiều người như vậy nhưng lại chỉ có một mình nó nhìn thấy xác sống.

“Dị năng.” Thời Sênh thuận miệng đáp. “Có đôi khi dị năng chính là cường hóa một bộ phận nào đó trên cơ thể, dị năng của nhóc chắc là cường hóa đôi mắt.”

Nói xong Thời Sênh còn gật gật, tựa hồ rất tán thành với suy đoán này của mình.

Đương nhiên, Diệp An hoàn toàn không nhìn thấy một màn này.

“Chị nói là… em cũng có dị năng?” Nó sờ sờ mắt theo bản năng, nhìn về bóng tối xa xăm, tựa hồ thật sự có thể nhìn xa như lần trước.

Nhưng đột nhiên Diệp An lại cảm thấy mắt đau xót, đầu như bị kim đâm vào, thân mình lảo đảo rồi ngã sấp xuống, đèn pin lăn xuống sườn dốc, bóng tối lập tức lan tràn.

“A!” Diệp An ôm chặt đầu, ở đó đau tới mức làm nó phải cuộn chặt mình lại.

Thời Sênh: “…”

Thằng nhóc bại não này…

Cô tiến tới kéo Diệp An lên, để nó đứng dựa vào thân cây, “Thả lỏng, đừng cố sử dụng dị năng.”

Nó biết sử dụng thế nào ư?

Thời Sênh sầm mặt, trẻ con thật là khó nuôi.

“Nhắm mắt lại, không được nhìn gì hết.”

Chương 578: Ranh giới (11)

Diệp An không rõ mình ngất đi từ lúc nào, khi tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng rất sạch sẽ.

Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng rất nóng, toàn thân nó đầy mồ hồi như vừa mới ngâm mình trong nước ra vậy.

Em gái…

Diệp An nhìn xung quanh theo bản năng.

Thời Sênh ôm Diệp Nhiên ngồi ở một góc, hai tay đang nhéo nhéo mặt Diệp Nhiên. Diệp Nhiên kêu a a y y, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khanh khách.

Diệp An thở phào một hơi.

“Ục ục ục…” Nó còn chưa nói gì thì bụng đã phát ra một loạt tiếng kêu đòi ăn.

Thời Sênh ngừng véo má Diệp Nhiên, ôm con bé tới bên giường, lấy từ bên cạnh ra một bát mì ăn liền. Thời tiết thế này, dù mì đã lạnh cũng chẳng vấn đề gì.

Diệp An chưa từng cảm thấy đói như thế bao giờ, một hơi ăn sạch sẽ bát mì.

“Cảm ơn chị.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp An lộ ra một tia ngượng ngùng.

“Thừa.”

Diệp An: “…” Nó đã quen với tính tình bụng nghĩ một đằng, miệng nghĩ một nẻo của cô rồi.

Diệp An nhăn nhó một chút, “Chị, em thật sự có dị năng sao?”

“Yếu nhớt.” Thời Sênh vắt chéo chân, vẻ mặt lạnh lạnh. “Dị năng cường hóa thân thể chỉ có thể làm hậu cần, loại dị năng này của nhóc cũng chỉ có thể làm lính thăm dò, gặp xác sống, ba giây quỳ.”

Diệp An: “…” Chị có thể đừng nói chuyện thẳng thừng như thế được không? Nó vẫn còn là trẻ con, chẳng lẽ không phải là nên cổ vũ nó sao?

Diệp An thấy mệt ơi là mệt!

Nhưng có thể khẳng định, dù là nó có dị năng thì đó vẫn chỉ là một loại dị năng yếu mà thôi.

“Chị, làm sao để em có thể sử dụng dị năng?” Một lát sau Diệp An đã ném luôn hai chữ “yếu nhớt” ra sau đầu, hưng phấn hỏi Thời Sênh.

“Làm sao chị biết được, chị cũng không có dị năng của nhóc.” Thời Sênh bĩu môi coi thường.

Diệp An chớp chớp mắt, “Chị, dị năng của chị là gì?”

Đầu ngón tay Thời Sênh nhúc nhích, một màu xanh tràn ra từ ngón tay cô, rất nhanh sinh trưởng thành dây leo, dây cuốn lấy Diệp Nhiên, kéo con bé từ trên giường về trước mặt Thời Sênh.

Diệp An trừng mắt, đây là… dị năng hệ mộc mà bọn họ nói à?

Dọc đường đi, Diệp An đã nghe nhiều người nói về dị năng, dị năng hệ mộc được đánh giá là rất yếu, không có tác dụng gì. Nhưng sao ở trong tay bà chị lại có bộ dáng lợi hại như thế?

Dị năng hệ mộc của Thời Sênh cũng không phải có chỗ nào lợi hại, chỉ là cô cho thêm dị năng ánh sáng vào, dị năng ánh sáng là thuần trị liệu, có tác dụng phụ trợ rất lớn với hệ mộc, cho nên cô mới có thể bắn ra dây leo, cuốn lấy vật thể.

Người thường làm gì có khả năng này.

Lăn lộn ở tu chân giới bao nhiêu lâu như thế, cô đã chơi chán mấy nguyên tố trong thiên địa rồi, lợi hại cũng là bình thường.

“Chị…”

“Suỵt…” Thời Sênh lập tức dựng ngón trỏ lên, đặt Diệp Nhiên vào lòng nó, “Ở nguyên trong phòng này.”

Diệp An gật đầu, ôm chặt lấy Diệp Nhiên.

Thời Sênh đi tới bên cửa sổ, vén rèm nhìn ra bên ngoài. Đây là một căn nhà nhỏ, bên ngoài là sân, xa xa có thể thấy đủ loại nhà lầu, đường bê tông uốn lượn, có thể thấy đây là một thôn rất giàu có.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xác sống ở bên ngoài.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, buông rèm cửa sổ xuống, đi ra ngoài.

Trong phòng rất yên tĩnh, người ở trong ngôi nhà này đều đã chạy đi hết, trong nhà rất bừa bộn nhưng không có xác sống. Thời Sênh đi

xuống cầu thang, đi được một nửa, cô dừng lại.

Bên tai có tiếng hít thở rất khẽ.

Xác sống sẽ không có hơi thở kiểu này.

Thời Sênh quay phắt đầu lại. Cô nhìn thấy một đôi con ngươi xanh biếc, một con mèo có thân hình lớn như một con chó, nó lặng yên đứng trên cầu thang, nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn đồ ăn.

Động vật biến dị.

Thịt của động vật biến dị có thể ăn, nhưng động vật biến dị cũng có thể ăn thịt người.

Động vật biến dị rất thông minh, chúng tấn công con người, coi con người là đồ ăn. Chúng cũng sẽ tấn công xác sống nhưng lại không ăn xác sống.

Tình tiết truyện này cũng thật kỳ diệu.

Chỉ số thông minh của loài mèo không thấp, giờ còn biến dị thì không phải sẽ thành tinh sao?

Con mèo đen chậm rãi cong người xuống, miệng phát ra thanh âm gừ gừ, một con mèo nhỏ mà làm tư thế này thì bạn sẽ cảm thấy cực kỳ đáng yêu. Nhưng mà một con mèo to bằng con chó mà dùng loại tư thế này… Nhìn là thấy cạn lời.

Thời Sênh rút kiếm ra, chuẩn bị đánh tới, đột nhiên cửa sổ lầu hai ở bên cạnh bị cái gì đó phá tung ra, một luồng ánh sáng tiến vào.

Thân mình con mèo đen lóe lên, rất nhanh phóng về phía phòng của

Diệp An.

“Mẹ kiếp!”

Thời Sênh xông lên được vài bước thì một bóng người nhảy từ ngoài cửa sổ vào, hai người đối mặt với nhau, Thời Sênh chỉ nhìn liếc qua hắn một cái, xác định là con người rồi thì lập tức đuổi theo con mèo đen kia.

Con mèo này có lực phá hoại rất lớn, móng vuốt của nó cào xuống cửa gỗ một cái mà tạo thành mấy rãnh rất sâu, sau đó nó còn dùng thân mình va chạm, trực tiếp phá cửa mà vào.

“A!”

Thời Sênh tới chậm một bước, con mèo đã nhảy tới bên cạnh Diệp An, nhe răng nanh sắc bén ra, hướng tới Diệp An mà cắn.

Diệp An ôm Diệp Nhiên, bị cảnh tượng này dọa cho sững sờ.

“Rầm!”

Một thân ảnh cao gầy phá cửa sổ nhảy vào, một ngọn lửa bay về phía con mèo. Tốc độ của lửa rất nhanh, con mèo nhận thấy được nguy hiểm nên đành buông tha Diệp An, xoay người nhảy về phía góc phòng.

Diệp An không dám thở mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Thời Sênh nhảy vài bước đã tới bên cạnh Diệp An. Từ ngoài cửa lại có thêm một người tiến vào, đầu tiên hắn hơi chần chừ, sau đó vui mừng gọi một tiếng, “Tiểu Hề?”

Thời Sênh nhíu mày nhìn về phía người nọ, tự lục trong trí nhớ ra người mang gương mặt này.

Chúc Phong, bạn của Cảnh Chỉ.

“Thu phục nó trước đã.” Thời Sênh chỉ về phía con mèo đen ở trong góc vẫn đang trong tư thế như hổ rình mồi.

Chúc Phong lập tức gật đầu, nháy mắt với nam sinh vừa phóng lửa kia một cái. Hai người cùng hợp tác, rất nhanh chóng bắt được con mèo đó.

Nam sinh kia đập vỡ đầu con mèo, hình như muốn tìm thứ gì đó, nhưng cuối cùng lại không tìm thấy gì ở bên trong.

Động vật biến dị vốn không có tinh hạch, hắn tìm cái gì vậy?

Trong cốt truyện cũng chưa từng nói động vật biến dị có tác dụng gì.

“Tiểu Hề, đúng là em rồi.” Chúc Phong đi tới trước mặt Thời Sênh, vẻ mặt cực kỳ vui mừng, “Sao em lại ở trong này?”

“Chạy tới chạy lui liền chạy tới đây thôi.” Thời Sênh nhún vai, “Anh trai em đâu?”

Chúc Phong chỉ chỉ ra bên ngoài, “Cảnh thiếu ở ngoài kia, anh mang em đi. Cảnh thiếu mà thấy em chắc chắn sẽ rất mừng. Lần trước em lạc khỏi nhóm bọn anh, Cảnh thiếu muốn quay về tìm em.”

Chúc Phong đột nhiên dừng lại, không nói nữa, quay lại nam sinh đang ngồi xổm trước con mèo đen kia, nói: “Hạ Thư, đi thôi.”

Hạ Thư gật gật đầu, hắn vung tay lên, thi thể con mèo đã biến mất.

Thời Sênh hơi nhíu mày, dị năng không gian?

Thời Sênh thu lại ánh mắt, ôm Diệp Nhiên lên. Chúc Phong thoáng nhìn qua, cũng không hỏi gì, còn chủ động bế Diệp An đang ngồi đờ ra trên giường đi.

Ra khỏi căn nhà, Chúc Phong dẫn Thời Sênh đi xuyên qua thôn nhỏ, mỗi lần gặp xác sống đều do Hạ Thư ra tay.

Bọn họ dừng lại ở quảng trường của thôn, trên quảng trường có không ít người. Có hai phương hướng có thể đi tới nơi này, một cái từ phía Thời Sênh tới, một cái ở phía ngược lại.

Thời Sênh không hề nghe thấy có người đi tới từ phía cô, vậy những người này chắc hẳn là tới từ phía còn lại.

Những người này có phân chia địa bàn rất rõ ràng, hiển nhiên là không cùng một nhóm.

Chúc Phong trở về, tất cả mọi người đều khẩn trương đứng lên, nhìn về phía bọn họ.

Chúc Phong đi xuyên qua đám người, đi tới một đầu khác của quảng trường.

Chương 579: Ranh giới (12)

Cảnh Chỉ dựa vào một chiếc xe việt dã cải tiến, hơi cúi đầu, tay cầm bản đồ nhưng tầm mắt hình như không nhìn trên đó.

Dù là loạn thế nhưng bộ quần áo trắng mà hắn mặc vẫn thực sạch sẽ, không có một vết bẩn nào, như một nam thần trường học được người người theo đuổi vậy.

Cảnh Chỉ hình như có linh cảm gì đó nên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Thời Sênh đang đứng.

Vài giây sau, hắn bật dậy đi thật nhanh về phía Thời Sênh, nhưng lại dừng bước ở cách cô một quãng khá xa.

“Hề Hề?” Hắn mở to mắt, gọi tên cô.

“Anh.”

Cảnh Chỉ ngừng thở trong vài giây, sau đó hắn tiến lên, vươn tay, một hồi lâu mới kéo Thời Sênh vào lòng.

Mùi hương trên người hắn rất dễ chịu, mang theo hơi thở mà cô quen thuộc, nhẹ nhàng tiến vào trái tim cô, dần dần tỏa ra hơi ấm.

Quả nhiên là thế, càng trải qua nhiều thế giới thì cô lại càng quen thuộc với hắn hơn.

“Oa!” Tiếng trẻ con khóc nỉ non đột nhiên vang lên.

Lúc này Thời Sênh mới nhớ ra mình đang ôm một đứa trẻ con. Cảnh Chỉ buông cô ra, cúi đầu nhìn Diệp Nhiên trong lòng cô, sắc mặt trở nên đen kịt, “Ai đây?”

Thời Sênh: “…” Nhặt được đứa trẻ con.

…

Diệp An và Diệp Nhiên bị để lại bên ngoài, Cảnh Chỉ dẫn Thời Sênh vào một chiếc xe, người bên trong đều bị đuổi hết ra.

“Có bị thương ở đâu không?” Cảnh Chỉ nhìn Thời Sênh, giọng điệu dịu dàng.

Thời Sênh lắc đầu, ánh mắt không ngừng đảo trên người Cảnh Chỉ.

Hắn rất lo lắng cho cô, nhưng ngoại trừ lo lắng, cô cũng không nhìn thấy cảm xúc gì khác. Nói cách khác, Cảnh Chỉ chỉ có tình cảm anh em với Cảnh Hề, không hề có tình cảm nam nữ gì hết.

Cũng có lẽ, trước kia Cảnh Chỉ thích Cảnh Hề, nhưng từ khi Phượng Từ chiếm cứ thân thể hắn thì sẽ không còn thứ tình cảm đó nữa.

Thời Sênh thật sự bất đắc dĩ, di nguyện của Cảnh Hề là tỏ tình với Cảnh Chỉ, nhưng giờ người trước mắt đây đâu phải là Cảnh Chỉ nữa.

Nguyện vọng này của cô ấy nói chung là không thể hoàn thành.

[…] Nói cứ như thể nếu người trước mặt là Cảnh Chỉ thì cô sẽ thổ lộ ngay không bằng ấy.

#Bản Hệ thống đã nhìn thấu tâm địa của ký chủ rồi#

“Hề Hề? Em nhìn anh làm gì?” Cảnh Chỉ xoa đầu cô, “Có phải em phải chịu rất nhiều sợ hãi ở bên ngoài không?”

“Vâng, sợ chứ.” Thời Sênh gật đầu, “Ôm một cái.”

Cảnh Chỉ nhìn vào mắt cô, tim đập nhiên lạc mất một nhịp, trong đáy mắt hắn hiện lên vẻ nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn dịch tới, kéo cô vào lòng.

“Thực xin lỗi, đều là anh không tốt, không bảo vệ em chu đáo.” Cảnh Chỉ tự trách mình.

Nếu không phải tại hắn phân tâm thì sẽ không để thất lạc cô lâu như thế. Hắn không biết em gái ở ngoài đã phải chịu bao nhiêu khổ sở.

“Không phải em rất khỏe mạnh sao?”

Cảnh Chỉ im lặng ôm cô, đại khái là đang thực sự tự trách mình.

Hai người ở trong xe rất lâu, chờ đến lúc đi ra, có một vài người nhìn hai người với ánh mắt mập mờ.

Cảnh thiếu nhà bọn họ bình thường chẳng bao giờ có biểu hiện yêu thương ai, quan tâm ai, chưa từng có cảm xúc thất thố như hôm nay bao giờ.

Những người này về sau mới đi theo Cảnh Chỉ. Bọn họ chỉ biết Cảnh Chỉ đang đi tìm người nhưng không biết tìm ai.

“Nghĩ bậy bạ cái gì hả.” Chúc Phong đi tới, lên tiếng cảnh cáo, “Đó là em gái của Cảnh thiếu, Cảnh Hề, nói chuyện thì chú ý một chút.”

“A? Em gái?” Không phải là bạn gái sao?

“Nhưng nhìn họ có giống nhau đâu.”

Cảnh Chỉ và Cảnh Hề đúng là không giống nhau, nếu không phải Chúc Phong nói thì có chết họ cũng không biết đây là anh em.

Chúc Phong vuốt cằm, ánh mắt đăm chiêu, “Có lẽ… một người giống cha, một người giống mẹ chăng?”

Đúng là trước đây hắn không chú ý cái này.

Hiện tại, được mấy người này nhắc nhở, Chúc Phong mới phát hiện hai người này đúng là chẳng giống nhau chút nào.

Cảnh Hề là kiểu búp bê phương Tây, tóc nhuộm vàng, xoăn thành lọn, tuyệt đối có thể so với búp bê Barbie.

Còn Cảnh Chỉ… Hắn là theo kiểu nam thần phương Đông mười phần cấm dục, tiên khí quấn thân, thay một bộ đồ cổ trang và đi quay phim thì khuôn mặt ấy có thể nổi danh khắp đại giang Nam Bắc.

Ở trong mắt Chúc Phong, Cảnh Chỉ là một người cực kỳ mâu thuẫn, dịu dàng và lạnh lùng cùng tồn tại trong một cơ thể.

Lúc đối mặt với Cảnh Hề, hắn cực kỳ nhẫn nại, dịu dàng săn sóc, nhưng khi đối mặt với những người khác…

Ánh mắt lạnh lùng của hắn làm người ta vừa nhìn đã thấy sợ.

Nếu không phải biết họ từ nhỏ, Chúc Phong cũng thật sự nghĩ bọn họ không phải anh em một nhà mà là tình nhân của nhau.

“Chúc Phong, em gái của Cảnh thiếu xinh quá. Anh nói nếu chúng tôi theo đuổi cô ấy, Cảnh thiếu có đánh chúng tôi không?”

Chúc Phong nhìn nam sinh vừa hỏi mình, tỏ ra bí hiểm, “Cảnh thiếu có mỗi một cô em gái bảo bối này. Các cậu rất nhanh sẽ biết thôi, đến lúc đó hãy lo lắng vấn đề này.”

Hạ Thư liếc nhìn Chúc Phong một cái, sau đó xoay người đi tới một chiếc xe khác.

“Ê, Hạ Thư, cậu đợi tôi với.” Chúc Phong đẩy mấy người cứ quấn lấy mình hỏi vấn đề này ra, đuổi theo Hạ Thư, “Hạ Thư, vừa rồi có tìm được gì trong con mèo biến dị kia không?”

“Không.” Cánh môi Hạ Thư mấp máy một chút, giọng điệu trầm mà có lực.

“Cũng không có à?” Chúc Phong vỗ vỗ trán, theo Hạ Thư tiến vào trong xe.

…

Ở trong mắt mọi người, Cảnh Chỉ quanh năm không động tay vào việc gì lại có thể biết nhóm lửa nấu cơm. Cả một đám người gần như rớt cảm cằm xuống đất.

Cảnh thiếu là ai chứ?

Hắn là đại thần không hề nhuốm chút khói lửa nhân gian, vậy mà bây giờ lại xắn tay áo đi nấu cơm.

Hình tượng tan vỡ.

Chúc Phong đắc ý ngồi cười, cái này mà đã bị dọa rồi sao? Sau này sẽ còn phải choáng váng nhiều.

Trong đội của Cảnh Chỉ cũng có thịt, hắn làm cho Thời Sênh một mâm thịt, lại lấy rau xanh mới hái được ở trong thôn làm một đĩa rau xào, sau đó nấu canh.

Bình thường, vì tiết kiệm đồ ăn, đội ngũ đều luôn ăn cháo, kết quả Cảnh Chỉ còn nấu cho Thời Sênh một nồi cơm.

Thời Sênh lâu lắm chưa được ăn thức ăn nóng, ngoại trừ mì ăn liền thì vẫn là ăn mì ăn liền.

Cảnh Chỉ chỉ làm một phần ăn cho cô nên Diệp An cũng không có phần.

Thời Sênh ăn được một nửa liền để lại một nửa.

“Sao thế? Không hợp khẩu vị à? Giờ nguyên liệu cũng chỉ có thế này, em chịu khó ăn một ít đi.” Cảnh Chỉ nghĩ là Thời Sênh ghét đồ ăn, “Em nhìn xem em gầy thế nào rồi.”

“Em no rồi.” Thời Sênh nở nụ cười.

Cảnh Chỉ nhíu mày, trong trí nhớ của hắn, Cảnh Hề cũng ăn rất ít, nhưng Cảnh Chỉ lại cảm thấy ký ức của mình hình như có chút không thích hợp.

Thời Sênh vẫy vẫy tay gọi Diệp An lại.

Diệp An lúc nào cũng tràn đầy lo sợ và bất an, giống như xung quanh nó toàn là quái vật ăn thịt người vậy. Giờ rốt cuộc cũng có thể thoát ra khỏi nơi có quái vật, tới được nơi an toàn, nó chạy tới rất nhanh.

Trước kia nó ôm Diệp Nhiên còn không chắc, giờ lại có thể bế em gái mà chạy.

Thời Sênh ôm lấy Diệp Nhiên, “Ăn đi.”

Diệp An đứng bên người Thời Sênh, cẩn thận nhìn Cảnh Chỉ, anh trai xinh đẹp này có bộ dáng thật hung dữ.

Cảnh Chỉ nghiêm mặt không nói gì, dùng ánh mắt lạnh lùng như lúc nhìn người khác nên đúng là có hơi đáng sợ.

“Nó là ai vậy?” Cảnh Chỉ chậm rãi hỏi, ánh mắt dừng trên người Diệp An.

“Nhặt được.”

“Trước đây em cũng đâu có xen vào việc của người khác?” Cảnh Chỉ nghi hoặc.

Cảnh Hề không thích nói chuyện nên cũng không thích xen vào chuyện của người khác, chuyện mang người khác theo này chắc chắn cô sẽ không làm.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, “Đại khái là thấy bọn nó thuận mắt.”

Cảnh Chỉ khẽ nhíu mày, cứ cảm thấy hơi là lạ, nhưng trong tiềm thức của hắn lại không hề thấy kỳ quá, vốn là thế này…

Cô vốn chính là người thế này…

Chương 580: Ranh giới (13)

Cuối cùng Diệp Anh cũng được ăn đồ ăn nóng, ngay cả một giọt canh cũng không chừa lại.

Cảnh Chỉ bổ táo cho Thời Sênh ăn. Người ở trong đội ngũ cũng có phúc lợi, trước đó Hạ Thư mang con mèo biến dị kia về cũng đủ cho bọn họ ăn mấy bữa rồi.

Cảnh Chỉ vốn muốn tới căn cứ Diệu Quang vì hắn nghĩ Thời Sênh có thể đang ở đó, nhưng giờ đã tìm được cô rồi nên hắn cũng không muốn tới đó nữa.

Nhưng mà Thời Sênh lại muốn đi, nữ chính và nam chính đã yêu nhau ở đó.

Cảnh Chỉ gần như là Thời Sênh nói gì nghe nấy. Cô đã muốn đi, hắn hoàn toàn không phản đối.

Đội ngũ của Cảnh Chỉ cũng không lớn, tổng cộng có mười người.

Ngoại trừ Chúc Phong, những người khác đều gặp và thu nạp ở trên đường.

Những người này hoặc là bị đội ngũ của mình bỏ rơi, có người thì bị thất lạc người nhà, nhưng nói tóm lại sức chiến đấu đều rất khá.

Bọn họ quyết tâm muốn đi theo Cảnh Chỉ, cho nên sau khi Cảnh Chỉ ra quyết định, họ cũng không có ý kiến gì.

“Tiểu Hề, em nhặt được đứa bé này ở đâu thế?” Chúc Phong lê tới bên cạnh Thời Sênh, khoa tay múa chân nói, “Bé thế này… Sao mà nuôi sống được?”

Thằng bé kia thì còn tốt, cũng lớn thế rồi, nhưng con nhóc này mới chỉ bảy, tám tháng thôi chứ mấy?

Dọc đường đi, bọn họ cũng gặp không ít con nít, cho dù có tại bên người thì cũng không sống nổi.

Đứa bé này còn được một thằng nhóc bế theo, không hiểu làm sao mà sống được tới giờ.

“Nếu chết thì đó là do nó không cố gắng.” Thời Sênh thản nhiên nói, “Sống sót thì do mệnh nó lớn.”

Chúc Phong nhìn Thời Sênh với ánh mắt cổ quái. Hắn cố gắng tìm điểm chung giữa cô gái này với Cảnh Hề trước đây nhưng phát hiện chẳng có điểm nào trùng khớp với nhau.

Cảnh Hề không biết ăn nói sắc bén như vậy.

“Tiểu Hề… Em còn nhớ lúc chúng ta quen nhau không?” Chúc Phong cảm thán, “Không ngờ thế giới này lại biến thành như vậy.”

Loại chuyện bị người nghi ngờ như thế này, Thời Sênh không bao giờ để ý.

Đối với cô mà nói, chỉ cần dùng bạo lực mà có thể giải quyết được vấn đề thì vấn đề đó không có gì khó cả.

Khóe miệng Thời Sênh nổi lên một nụ cười nhẹ, “Anh nhắm mắt lại ngủ một giấc, nói không chừng ngày mai tỉnh lại liền phát hiện những

gì mình trải qua hôm nay đều là một giấc mơ.”

Chúc Phong trong lòng nổi lên dự cảm mãnh liệt, Cảnh Hề trước mắt này có điều không đúng.

Cảnh Hề chưa bao giờ nói đùa với ai, càng chưa bao giờ cười với người khác.

Chúc Phong tìm một cái cớ nhẹ nhàng rời đi. Hắn đi tới sau xe, hỏi Hạ Thư đang dựa vào cửa xe. “Cảnh thiếu đâu rồi?”

Hạ Thư nhìn hắn nghi hoặc.

Hoang mang, rối loạn cái gì chứ?

Chúc Phong liếc mắt nhìn về phía Thời Sênh một cái, hạ giọng nói: “Tôi cảm thấy Tiểu Hề không thích hợp, tôi phải nói với Cảnh thiếu.”

Hạ Thư xoay người cũng nhìn về bên đó, trước đây hắn không biết Cảnh Hề nên cũng không biết không thích hợp ở chỗ nào.

“Cảnh thiếu ở bên kia.” Hạ Thư chỉ về một phương hướng.

Cảnh Chỉ đang đứng cùng một người đàn ông, không biết hai người họ đang nói cái gì.

Chúc Phong chờ Cảnh Chỉ quay về, Cảnh Chỉ đang định đi thẳng qua chỗ Thời Sênh thì đã bị Chúc Phong nhanh nhẹn kéo về phía sau xe.

Cảnh Chỉ đối xử với Chúc Phong tốt hơn những người khác một ít, nhưng bỗng nhiên bị kéo như thế, vẻ mặt hắn cũng rất khó coi.

“Cảnh thiếu.” Chúc Phong có chút nghĩ mà sợ, vội vàng buông tay Cảnh Chỉ ra, vừa rồi hắn chỉ hành động theo bản năng mà thôi.

“Có chuyện gì?” Cảnh Chỉ biết nếu không có việc gì thì Chúc Phong cũng sẽ không làm thế này, vì vậy cũng không truy cứu việc hắn lôi kéo mình, chỉ lạnh nhạt hỏi.

Chúc Phong thấy rõ đồ trên tay Cảnh Chỉ, là hai quả táo, vừa rồi không phải hắn đi trao đổi với người đàn ông kia đấy chứ?

“… Cảnh thiếu, tôi cảm thấy…” Chúc Phong nghĩ nghĩ một chút, “Tôi cảm thấy Tiểu Hề có điểm không thích hợp.”

Không gian yên tĩnh lại trong nháy mắt, chỉ có tiếng hít thở của ba người.

Chúc Phong cảm thấy toàn thân mất tự nhiên, cũng không dám lộn xộn, căng cứng thân mình, bốn phía như có áp lực dần dần ép lại làm cho đáy lòng của hắn dâng lên hoảng hốt.

Cảnh Chỉ yêu chiều Cảnh Hề thế nào hắn là người rõ nhất. Hắn nói những lời này quả thực là đã động tới vảy ngược của Cảnh Chỉ.

Sau một lúc lâu, Cảnh Chỉ mới lên tiếng hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

Chúc Phong hít sâu một hơi: “Hình như tính cách của Tiểu Hề thay đổi rất nhiều.”

Hiện tại hắn nghi ngờ người đó không phải Cảnh Hề, nhưng hắn không dám nói thẳng như thế, chỉ có thể uyển chuyển đưa ra ý kiến của mình.

Cảnh Chỉ nhìn hắn không nói chuyện.

“Ý của hắn là người đó không phải em gái anh.” Hạ Thư nói trắng ra luôn.

Chúc Phong chỉ hận không khâu được miệng của tên này lại. Hắn chỉ có thể trừng mắt hung hăng với Hạ Thư.

Ai cho cậu nói chuyện? Tôi nói với cậu để cậu nói chuyện à?

Biểu tình của Hạ Thư rất nghiêm túc, không phải đây là ý của cậu sao?

Đây là ý của hắn, nhưng hắn không muốn nói trắng ra như vậy. Phàm là những chuyện có liên quan tới Cảnh Hề thì phải tế nhị, có hiểu không hả?

Hạ Thư ném cho hắn một ánh mắt không hiểu.

“Con bé chính là Cảnh Hề.” Ngữ khí của Cảnh Chỉ rất chắc chắn. “Tôi sẽ không nhận lầm người.”

Tuy rằng hắn cũng thấy cô hiện tại có điểm khác so với Cảnh Hề của quá khứ, nhưng nếu cô vẫn là Cảnh Hề trước đây thì đáy lòng của hắn lại có chút mâu thuẫn.

Không hiểu tại sao.

Chỉ cảm thấy…

Cô như thế mới là người mà hắn quen thuộc.

“Tôi không muốn lại nghe thấy chuyện này lần nữa.” Cảnh Chỉ để lại một câu rồi đi vòng qua bọn họ.

Chúc Phong vò vò tóc, hỏi Hạ Thư: “Ý của Cảnh thiếu là gì?”

“Cho dù cô ấy có là giả thì cô ấy vẫn là Cảnh Hề.” Hạ Thư phiên dịch.

“… Nhỡ cô ấy là giả thì sao?” Chúc Phong tiếp tục vò tóc, “Nhỡ cô ấy có âm mưu gì thì biết làm sao bây giờ?”

Hạ Thư nghĩ nghĩ, “Ngoại trừ Cảnh thiếu ra, ở chỗ chúng ta chẳng có gì hay ho cả.”

Chúc Phong: “…”

Mình Cảnh thiếu thôi cũng không phải rất đáng giá rồi sao?

…

Cảnh Chỉ quay về, Diệp An lập tức ôm Diệp Nhiên tránh ra xa. Nó hơi sợ anh trai xinh đẹp này.

Trong mắt Diệp An, so với mãnh thú hồng thủy thì “mãnh thú” này hiển nhiên còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Thấy Diệp An thức thời như thế, Cảnh Chỉ cực kỳ hài lòng.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, không biết móc từ đâu ra một con dao, bắt đầu gọt vỏ táo.

“Bây giờ mà còn tìm được trái cây sao?” Thời Sênh nhìn táo trên tay Cảnh Chỉ, hơi kinh ngạc.

Mạt thế đã bắt đầu bao lâu rồi chứ?

Cũng nửa năm rồi.

Tốc độ gọt táo của Cảnh Chỉ rất nhanh, vỏ táo gọt ra không hề bị đứt đoạn.

“Có những người có dị năng không gian, có thể giữ đồ được lâu hơn chút.” Cảnh Chỉ bổ quả táo làm bốn miếng, đưa cho Thời Sênh, “Có cơ hội, anh sẽ tìm thứ khác cho em ăn.”

Thời Sênh nhận lấy, cắn một miếng, rất ngọt, chẳng khác nào táo trước khi mạt thế tới cả.

“Anh lấy ở đâu ra thế?” Thời Sênh vừa cắn táo vừa hỏi.

“Trao đổi với người khác.” Cảnh Chỉ thấy cô ăn xong lại đưa thêm một miếng, “Ăn ngon không?”

Táo không thể chống đói được, cho nên đối phương rất vui vẻ khi hắn dùng thức ăn khác trao đổi.

“Ngon lắm.” So với mấy thứ trái cây không thể ăn trong không gian của cô thì quả táo này ngon hơn rất nhiều.

“Vậy anh sẽ đổi thêm cho em một ít.” Vẻ mặt Cảnh Chỉ dịu dàng, trên mặt toàn là vẻ chiều chuộng.

Chương 581: Ranh giới (14)

Đúng là nhà giàu, nói đổi là có thể đổi, “Khụ… Không cần đâu, thứ này ăn cũng không no được.”

Tuy rằng ăn ngon nhưng lại không thể no bụng.

“Để em ăn cơm xong có trái cây ăn.” Cảnh Chỉ nói một cách rất đương nhiên.

Nếu là ở trước mạt thế thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng giờ là mạt thế, đồ ăn cực kỳ quý giá, vậy mà còn muốn để dành hoa quả để ăn tráng miệng nữa.

Anh trai quốc dân rồi!

Cuối cùng Thời Sênh không cho Cảnh Chỉ đi đổi đồ ăn, chỉ cần mỗi ngày cô không phải ăn mì ăn liền là cô đã mãn nguyện chết đi được rồi.

Trong đội ngũ có thêm người làm cho rất nhiều người tò mò, nhưng lại sợ Cảnh Chỉ không cho ai tới gần Thời Sênh. Ai dám tới gần một bước thì cứ chờ Cảnh Chỉ nhìn bằng ánh mắt giết người đi.

Bọn họ dừng ở quảng trường một đêm, hôm sau liền rời đi.

Thời Sênh và Diệp An ngồi chung một toa xe. Trước đây Cảnh Chỉ toàn ngồi xe việt dã nhưng giờ cũng đổi về ngồi ở trong toa xe.

“Chị, chị…” Diệp An ôm Diệp Nhiên, tránh Cảnh Chỉ, rúc lại bên cạnh

Thời Sênh, “Chị, chúng ta vẫn đi căn cứ Diệu Quang sao?”

“Ừ.”

“Ồ.”

“Sao con bé vẫn chưa dậy?” Thời Sênh nhìn tới Diệp Nhiên, con nhóc này trước đây luôn dậy rất sớm, sao hôm nay tới giờ rồi mà vẫn chưa dậy?

Diệp An sờ mặt Diệp Nhiên, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ mặt mê man: “Chị… Chị thử sờ xem, có phải Tiểu Nhiên bị sốt rồi không?”

Thời Sênh vươn tay sờ thử một chút.

Sắc mặt Diệp Nhiên bình thường nhưng nhiệt độ cơ thể lại rất không bình thường.

“Chị?” Diệp An nhìn Thời Sênh lo lắng.

“Có lẽ là sốt rồi…” Thời Sênh cũng không chắc lắm, dù sao cô cũng chưa từng chăm trẻ con bao giờ.

Trước kia cô và Phượng Từ cũng từng nhận nuôi trẻ con, nhưng bọn chúng toàn do người hầu chăm.

“Đưa cho anh xem nào.” Cảnh Chỉ ngồi bên cạnh Thời Sênh, thấy vẻ mặt một lớn một nhỏ đều mê man thì hơi bất đắc dĩ.

Thời Sênh ôm Diệp Nhiên đưa cho hắn, Cảnh Chỉ kiểm tra Diệp Nhiên mộ chút, mày nhíu lại, một hồi lâu sau mới nói: “Khả năng nó đang thức tỉnh dị năng.”

“Cảnh thiếu… Anh nói là con bé này á?” Chúc Phong ngồi ở phía trước lắc đầu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đó là một đứa trẻ sơ sinh.

Sao có thể thức tỉnh dị năng được?

Hạ Thư cũng nhìn Diệp Nhiên, phụ họa thêm lời của Cảnh Chỉ: “Đúng là sắp thức tỉnh dị năng.”

Chúc Phong: “…” Làm ơn đi, đó chỉ là một đứa trẻ sơ sinh thôi đó, còn không phải một đứa trẻ con nữa.

Diệp An thức tỉnh dị năng vào lúc nào cô không biết, nhưng từ lúc Diệp An đi theo cô, nó không có hiểu hiện gì khác thường cả.

Giờ ngay cả Diệp Nhiên cũng thức tỉnh dị năng.

Sao lại không khoa học như thế chứ?

“Cậu ôm đứa bé đi.” Cảnh Chỉ giao Diệp Nhiên cho Chúc Phong.

Thức tỉnh dị năng là thời kỳ mấu chốt, để Diệp An ôm chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

“A?” Vẻ mặt Chúc Phong như bị táo bón vậy, vì sao muốn hắn mang đứa nhỏ này chứ. Hắn cũng không phải vú em mà.

Chúc Phong rất muốn từ chối một cách khí phách, nhưng vừa nhìn vào đôi mắt của Cảnh Chỉ, Chúc Phong liền từ bỏ ý định luôn. Hắn tiếp nhận Diệp Nhiên một cách không tình nguyện. Bé tí ti thế này, hắn dùng một bàn tay cũng có thể bóp chết được.

Diệp An đi tới bên cạnh Chúc Phong, mắt cũng không chớp một cái, nhìn chằm chằm vào Diệp Nhiên.

Chúc Phong rất buồn bực, đã phải ôm đứa nhỏ giờ lại phải trông cả đứa lớn nữa.

Cảnh thiếu, cậu chắc chắn không phải vì mình không muốn hai đứa trẻ ranh này quấn lấy em gái nhà mình nên mới đưa cho tôi đấy chứ? Cậu cố ý đúng không?

“Trẻ con có thể thức tỉnh dị năng sao?” Thời Sênh cảm thấy như đang nằm mộng.

“Theo lý thuyết là không thể.” Hạ Thư giải thích. “Nó không bị xác sống cào, nhóm dị năng giả thứ hai đã hoàn toàn thức tỉnh từ một tháng trước. Như vậy chỉ có một khả năng, đó là nó đã ăn thứ gì đó làm dị năng thức tỉnh.”

Nhóm dị năng giả đầu tiên đã thức tỉnh từ khi mạt thế vừa bắt đầu. Có người nói, nhóm đầu tiên là nhóm mạnh nhất.

Cảnh Chỉ và Chúc Phong đều thuộc nhóm dị năng giả đầu tiên.

Một tháng trước, nhóm dị năng giả thứ hai thức tỉnh, năng lực của những người này rõ ràng không lợi hại bằng nhóm đầu tiên.

Ngoại trừ cách này, những người khác thức tỉnh dị năng cũng có thể do bị xác sống cắn hoặc…

Tìm được thực vật biến dị hoặc tinh hạch biến dị.

Hai loại này đều rất khó tìm, cho nên những người thức tỉnh thông qua biện pháp này không nhiều, thậm chí có rất nhiều người không

biết.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, dọc theo đường đi, Diệp Nhiên toàn uống sữa, chỉ ăn thứ kỳ quái duy nhất chính là trái cây mà cô cho kia.

Thứ đồ chơi đó còn có thể làm người ta thức tỉnh dị năng à?

Thời Sênh quyết định chờ Diệp Nhiên tỉnh lại xem thế nào.

…

Tốc độ của đoàn xe không nhanh lắm, trên đường đi cũng gặp xác sống, cần phải rửa sạch. Cảnh Chỉ không cho Thời Sênh xuống xe, lúc chém xác sống cũng toàn là người khác lên.

Thời Sênh chưa thấy Cảnh Chỉ ra tay bao giờ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiêng kị của những người trong đội với hắn, cô đoán năng lực của hắn không kém chút nào.

Trong cốt truyện, dị năng của Cảnh Chỉ là hệ lôi và hệ băng, đều thuộc loại dị năng có lực sát thương cực cao.

Hạ Thư thì có hệ hỏa và hệ không gian, trong một đội ngũ có tới hai dị năng giả song hệ, quả thực là hiếm gặp.

Chúc Phong làm vú em, cả ngày chỉ có thể ôm Diệp Nhiên, cũng may là chỉ cần ôm, không cần dỗ dành gì. Nhưng ở trong đội ngũ, hắn vẫn được mọi người đặt cho biệt danh là vú em.

Càng kỳ diệu là, Chúc Phong có dị năng hệ thủy.

Cho nên công việc hằng ngày chính là…

“Vú em, cho xin miếng sữa.”

“Vú em, hết sữa rồi.”

Vú em họ Chúc: “…” Các người mới là vú em, cả nhà các người mới là vú em.

“Anh Chúc, em gái em khi nào có thể tỉnh ạ?” Diệp An lo lắng nhìn Diệp Nhiên, đã nhiều ngày thế rồi.

“Thức tỉnh dị năng không thể nhanh như thế được, hơn nữa…” Đây vẫn là đứa trẻ con, có thể chống đỡ nổi hay không cũng còn chưa biết.

Chúc Phong không nói những câu sau. Hắn cũng không giống Thời Sênh, mặc kệ lời người ta nói ra có dễ nghe hay không, cô đều không có tâm lý gánh nặng.

“Nhưng mà… Em thức tỉnh dị năng cũng không thế này mà.” Diệp An khó hiểu.

Chúc Phong nhìn Diệp An đầy quỷ dị: “Em cũng có dị năng? Hệ gì?”

Hạ Thư nhìn qua bên này, tầm mắt đánh giá Diệp An một lát.

Diệp An bị hai người nhìn chằm chằm thì hơi khẩn trương, “… Chị nói… Chị nói là cường hóa cơ thể… Em cũng không biết…”

“Cường hóa cơ thể? Cường hóa thế nào?” Chúc Phong tò mò. Bọn họ sinh tồn ở mạt thế lâu như vậy, còn chưa nhìn thấy đứa trẻ con có dị năng nào.

Trẻ con và phụ nữ đều là những người dễ chết đi đầu tiên trong mạt

thế.

Diệp An lo lắng không thôi. Nó nhìn Thời Sênh. Cô dựa vào cửa kính xe, từ từ nhắm hai mắt, không biết đang ngủ hay chỉ chợp mắt mà thôi. Cảnh Chỉ ngồi bên cạnh cô, đang bóc hạt dưa không biết lấy ở đâu ra.

“… Là ánh mắt.” Diệp An nhỏ giọng nói, “Em có thể nhìn rất xa.”

Khi rảnh rỗi nó thường vận dụng dị năng của mình, tuy rằng hiện tại chưa quen thuộc lắm nhưng đã có thể khống chế lúc nào dùng, lúc nào không dùng rồi.

“Nhìn xa?” Hạ Thư lên tiếng, “Dị năng này của em rất có tác dụng đấy.”

Diệp An chớp chớp mắt, vẻ mặt thiên chân vô tà: “Nhưng mà chị nói dị năng này yếu nhớt, không có tác dụng gì.”

Hạ Thư: “…”

Chúc Phong: “…”

Vậy mà cô lại nói thế với một đứa trẻ con.

Chương 582: Ranh giới (15)

“Cảnh thiếu, khả năng hôm nay phải nghỉ ngơi ở trong này rồi.”

Cảnh Chỉ bỏ vỏ hạt dưa vào trong túi to bên cạnh, hơi vuốt vuốt cằm. “Biết rồi.”

Cậu nam sinh trẻ tuổi nhìn hạt dưa đã tách vỏ trong tay Cảnh Chỉ thì không nhịn được run rẩy, nhìn nam thần ngồi tách hạt dưa như thế thì cậu ta chỉ cảm thấy hình tượng trong lòng sụp đổ ầm ầm.

Hu hu hu, nam thần cao lãnh của cậu đi đâu mất rồi?

“Hề Hề.” Cảnh Chỉ xoa tóc Thời Sênh.

Thời Sênh vốn không ngủ nên Cảnh Chỉ chạm nhẹ một cái cô đã mở mắt ra, trong đáy mắt chỉ có lý trí lạnh lùng.

Cảnh Chỉ bỏ hạt dưa vào một cái túi nhỏ, đưa cho Thời Sênh. “Đồ ăn vặt.”

Thời Sênh: “…” Cô sắp bị nuôi tới phế luôn rồi.

Cái này gọi là quần áo tới thì giơ tay, cơm tới thì há mồm, chẳng khác nào cuộc sống của một con heo cả.

Thời Sênh nhận hạt dưa, nhét vào túi áo: “Hôm nay không đi tiếp à?”

“Ừ.” Cảnh Chỉ đứng lên, vươn bàn tay trắng nõn về phía cô.

Thời Sênh bám vào tay hắn đứng lên, lười biếng duỗi thắt lưng một cái, ánh mắt nhìn tới Diệp An đang ngủ bên cạnh.

“Hôm nay ăn gì thế?” Thời Sênh thu lại tầm mắt, vừa tiến ra bên ngoài xe vừa hỏi.

Giờ cô chẳng khác nào heo được nuôi, không cần lo lắng cái gì, chỉ cần nghĩ xem muốn ăn gì, ăn gì và ăn gì.

Nếu không phải thỉnh thoảng cô vẫn còn nhìn thấy xác sống, có khi cô còn nghi ngờ mình đang ở một chuyến du lịch vòng quanh thế giới.

“Muốn ăn gì?” Cảnh Chỉ nhẹ nhàng hỏi, trên mặt đầy vẻ tươi cười, “Anh làm cho em.”

“Cái gì anh làm em cũng thích.” Vẻ mặt Thời Sênh nhu hòa, không hề có vẻ gai góc nào.

Cảnh Chỉ hơi thất thần, một lát sau mới xoa đầu cô theo thói quen.

Hắn thích cô của hiện tại hơn.

“Hạ Thư, cậu nhìn đi, cậu nhìn đi…” Chúc Phong ở trong xe túm lấy Hạ Thư, “Trước kia cô ấy chưa từng ôn hòa như thế với Cảnh thiếu đâu…”

“Con người luôn thay đổi.” Giọng của Hạ Thư vẫn chẳng có chút lo lắng nào, còn mang theo một chút phong phạm nhìn thấu hồng trần.

“Cũng không thể thay đổi nhiều như thế được!” Chúc Phong không tin, “Cô ấy như hoàn toàn biến thành người khác, Cảnh thiếu còn không cho chúng ta nói. A a a, tôi vội muốn chết rồi.”

“Hoàng đế không vội, thái giám gấp.”

“… Cậu nói ai là thái giám hả?” Chúc Phong trừng mắt với Hạ Thư.

“Cậu.”

Chúc Phong nghiến răng nghiến lợi. “Cậu có muốn thử một chút xem tôi có phải thái giám hay không không?”

“Không thèm.” Hạ Thư mở cửa xe, đi xuống.

Để lại một mình Chúc Phong với một đống bừa bộn.

Vừa rồi hắn nói cái quỷ gì vậy?

Chúc Phong tự tát mình một cái, âm thanh thanh thúy ấy khiến cho Diệp An bừng tỉnh, tóc tai lộn xộn, còn có một chỏm tóc dựng đứng lên.

Mấy ngày nay, Diệp An không còn gầy như trước đây nữa, trên mặt có chút thịt, nhìn rất đáng yêu.

Nó xoay đầu nhìn bốn phía, nhìn thấy Chúc Phong, nó bò tới gần, sờ mặt Diệp Nhiên, hai con ngươi còn hơi mê man cũng dần dần tỉnh táo lại.

…

Cả đội ăn cơm xong là tới thời gian hoạt động tự do.

Thời Sênh dựa vào cửa xe, miệng ngậm một nhánh cỏ, bộ dáng cà lơ phất phơ, ánh mắt nhìn về phía đường chân trời phía xa.

Cỏ dại đột nhiên bị người lấy đi, Cảnh Chỉ xuất hiện trong tầm mắt cô: “Bẩn thế này, đừng có cái gì cũng đưa lên miệng.”

“Có độc đâu.” Thời Sênh lơ đễnh đáp.

Cảnh Chỉ bất đắc dĩ. “Trong xe rất buồn, anh đưa em đi dạo một chút.”

“Vâng.” Thời Sênh đảo tròn con ngươi, vừa đúng hợp ý cô.

Cảnh Chỉ đưa Thời Sênh đi lên núi, bình thường vẫn có người đi lên núi này nên có một con đường mòn nhỏ, khá dễ đi lên.

Núi không cao, đi từ chân núi lên tới đỉnh núi mất khoảng 20 phút.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống, không gian tối mờ không một chút ánh sáng nào, cực kỳ áp lực.

Ánh sáng duy nhất có thể nhìn thấy là đống lửa mà họ nhóm lên ở chỗ dừng xe.

“Cảnh Chỉ.”

Cảnh Chỉ đột nhiên nghe được Thời Sênh gọi tên mình thì nhìn về phía cô với ánh mắt nghi hoặc.

Thời Sênh tới gần hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt sáng quắc. Tim Cảnh Chỉ đột nhiên ngưng một nhịp, sau đó lại thấy kinh hoàng.

Hắn nghe được cô hỏi: “Chúng ta không phải anh em ruột đúng không?”

“…” Hơi thở ấm áp phả lên mặt hắn, cánh môi hồng nhạt mấp máy. Cảnh Chỉ có cảm giác miệng khô lưỡi khô, đáp lại đầy gian nan, “Chúng ta là anh em.”

Trong đầu hắn hơi trống rỗng, tại sao hắn lại nổi lên phản ứng với chính em gái của mình?

Bắt đầu từ khi nào vậy?

Từ ngày đầu tiên cô trở về, hắn phát hiện cô và người trong trí nhớ của mình hoàn toàn khác nhau.

Cảnh Chỉ lui về sau mấy bước, nhìn đi chỗ khác, giọng kiên định, “Chúng ta là anh em ruột.”

Lời này như thể đang nói cho chính hắn nghe.

“Nhưng chúng ta không hề giống nhau.” Thời Sênh lại chuyển người tới trước mắt hắn, chỉ chỉ hắn rồi lại tự chỉ vào mình, “Anh nhìn đi, chúng ta khác nhau hoàn toàn, đừng nói là đột biến gen nhé.”

Nếu là anh em ruột thì dù thế nào cũng sẽ có một phần giống nhau.

Nhưng cô và Cảnh Chỉ lại không có nét tương đồng nào, bản thân cô thì rất giống con lai.

Chẳng qua hai người đều nhìn rất đẹp nên đôi khi người ta quên đi sự khác nhau giữa bọn họ.

Trong đáy mắt Cảnh Chỉ hiện lên một tia mê mang, cẩn thận nhìn Thời Sênh trong chốc lát, lại càng thêm mơ hồ, “Chúng ta… là anh em ruột.”

Trong trí nhớ của hắn, bọn họ cũng nhau ngủ, cùng nhau ăn cơm, cùng đi học, cùng lớn lên bên nhau…

Bọn họ là anh em.

Đúng thế, bọn họ là anh em.

Trong đáy lòng Cảnh Chỉ nổi lên một sự kiên định.

Thời Sênh phát sầu, bây giờ cũng không thể xét nghiệm ADN để kiểm tra được.

“Nếu em thích anh thì sao?” Thời Sênh lại thình lình hỏi một câu.

Tâm trí Cảnh Chỉ vừa mới kiên định được một chút thì lại bị đánh đổ sập xuống. Giây tiếp theo, hắn càng đúc lên một bức tường rắn chắc hơn.

Cảnh Chỉ ép mình nhìn thẳng vào Thời Sênh, nói nhanh, “Em gái thích anh trai là chuyện bình thường mà.”

“Em đang nói tới tình yêu của trai gái.”

Thời gian như lắng lại.

Cảnh Chỉ có thể nghe được tiếng tim mình đập thình thịch, mỗi nhịp đập đều rất nặng nền làm cho người hắn cứng ngắc.

Ánh mắt Cảnh Chí lấp lánh, sau đó hắn bối rối xoay người đi, trái tim vẫn đập mạnh không theo nhịp điệu, “Hề Hề, đừng làm loạn nữa, muộn rồi, chúng ta về đi.”

Thời Sênh gật đầu, không tiếp tục đùa giỡn hắn nữa.

Nếu đùa giỡn xong hết thì sau này lấy gì mà chơi chứ?

Cảnh Chỉ im lặng suốt quãng đường về, nhưng ở những chỗ cần che chở cho cô thì vẫn che chở, chẳng qua ánh mắt không dám nhìn vào cô nữa mà thôi.

Trở lại nơi nghỉ ngơi, tiếng cãi nhau lập tức dội tới.

Cảnh Chỉ cau mày, địa điểm nghỉ ngơi rõ ràng không giống lúc họ rời đi.

Nhiều người hơn, xe cũng nhiều hơn.

“Cảnh thiếu.” Chúc Phong thấy họ trở về thì lập tức ôm Diệp Nhiên tiến lại, “Có người của quân đội tới đây.”

Cảnh Chỉ đã nhìn thấy đám người đứng bên ngoài và mấy người mặc trang phục của quân đội, “Từ đâu tới đây?”

Giọng nói lạnh nhạt, chẳng nghe ra chút dị thường nào.

“Người của căn cứ Diệu Quang đi ra đón người. Bọn họ vốn đi đường khác, nhưng bên kia không đi được nên mới vòng qua bên này, thế mới gặp chúng ta.” Chúc Phong nhanh chóng kể lại những tin tức mình đã nghe ngóng được.

Chương 583: Ranh giới (16)

Thời Sênh nhìn về phía đội ngũ kia, không có gì bất ngờ khi nhìn thấy nữ chính đại nhân. Cô ta đứng cạnh một người phụ nữ đang ôm con, không biết hai người đang nói chuyện gì nhưng nhìn rất thân mật.

Người phụ nữ kia chắc là vợ hiện tại của Hàn Dự.

"… Bọn họ đã quyết định đi cùng quân đội, nhưng phải giao nộp vật tư." Chúc Phong báo cáo lại tình hình cho Cảnh Chỉ, "Cảnh thiếu, chúng ta làm gì đây?"

"Tự mình đi." Thời Sênh quay đầu ném một câu, "Các anh muốn bị người khác quản lý à?"

Chúc Phong không nhìn Thời Sênh. "Vũ khí của chúng ta không nhiều lắm, nơi này còn cách căn cứ Diệu Quang rất xa, đi theo quân đội sẽ an toàn hơn."

Thời Sênh biết Chúc Phong hoài nghi mình, cô cũng không nói gì nữa, nhìn về phía nữ chính.

Hai người vừa rồi còn đứng đó đã không thấy bóng dáng, Thời Sênh tìm một vòng trong đám người mới thấy cô ta.

Mộc Hâm đang nói chuyện với ông Mộc, còn có cả bà thím Lý trước kia muốn cướp sữa của Thời Sênh nữa, nhìn không khí có vẻ căng thẳng.

Bởi vì có liên quan tới Mộc Hâm nên nhóm người của cô ta rất được người của quân đội quan tâm, vì thế bọn họ càng không kiêng nể gì mà hưởng thụ tất cả những tiện lợi do Mộc Hâm mang lại.

Lúc này lại càng quá đáng muốn Mộc Hâm đi đòi trái cây ở chỗ Hàn Dự.

Vừa rồi thím Lý thấy vợ của Hàn Dự có trái cây, còn cho Mộc Hâm một ít.

Kết quả, Mộc Hâm đưa trái cây ấy cho đứa cháu năm tuổi của mình, thím Lý tất nhiên không phục.

“Thím Lý, trái cây này là Hàn đội trưởng cho cháu, cháu làm gì có chứ.” Sắc mặt Mộc Hâm cực kỳ kém.

“Vậy cháu đi xin thêm đi.” Giọng điệu thím Lý như đang nói một chuyện rất hợp tình hợp lý, “Cháu của cháu có, sao Hổ Tử nhà thím lại không có?”

Đáy lòng Mộc Hâm nổi lên một cơn giận, ngữ khí không khỏi bướng bỉnh: “Nó là cháu của cháu, đương nhiên cháu sẽ cho nó. Thím là gì của cháu chứ?”

“Tiểu Hâm, sao con lại ăn nói như thế hả?” Ông Mộc lập tức quát lên một tiếng.

“Ba! Rốt cuộc ai mới là người thân của ba chứ?” Những người này không thân cũng chẳng quen, vì sao cô ta phải cho họ chứ?

Thậm chí còn bày ra cái vẻ cô ta phải cho bà ấy đồ là lẽ đương nhiên ấy, tại sao chứ?

“… Thím Lý cũng vì con mình thôi, mọi người giờ đều đang chạy nạn, có thể giúp một chút thì phải giúp.” Ông Mộc ngập ngừng, “Trước kia không phải ba vẫn dạy con là làm người không được ích kỷ sao?”

Ích kỷ, ích kỷ?

Cô ta lấy ra bao nhiêu đồ như thế mà vẫn bị ông Mộc cho là ích kỷ ư?

“Hâm Hâm, trái cây này cho Hổ Tử ăn đi.” Một người phụ nữ đem trái cây vừa rồi Mộc Hâm cho con mình tới đưa cho thím Lý, “Mọi người đừng cãi nhau nữa, không phải chuyện gì lớn. Dương Dương cũng không thích ăn trái cây.”

Thím Lý cướp luôn trái cây đó, người phụ nữ ngượng ngùng thu tay lại, âm thầm kéo Mộc Hâm.

Thằng nhóc ôm đùi người phụ nữ nhìn thím Lý đút trái cây cho Hổ Tử bằng ánh mắt thèm thuồng.

Mộc Hâm tức mà không làm gì được.

Ông Mộc bảo vệ người ngoài còn hơn cả bảo vệ người nhà, giống như đó mới là người nhà của ông ta vậy.

“Chúng ta đi.” Mộc Hâm không muốn tranh cãi căng thẳng với ông Mộc nên ôm Dương Dương đi tới một góc xa.

Thím Lý đắc ý nhìn theo thân ảnh của bọn họ, con nhóc con lừa đảo còn muốn đấu với cô ta ư?

Siêu thị của Mộc Hâm cũng có trái cây nhưng đều không phải loại thông thường, còn rất quý giá, cô ta không dám lấy ra.

Mộc Hâm kéo Dương Dương vào một góc không có người rồi mới lén lút lấy ra cho đứa bé ăn.

Đến khi cô ta đưa Dương Dương trở về thì ánh mắt lại vô tình nhìn tới một đội ngũ ở cách đó không xa, cả người không khỏi căng thẳng, ngón tay vô ý thức mà siết chặt lại.

Đến tận khi Dương Dương kêu đau, Mộc Hâm mới lấy lại tinh thần.

Đội ngũ bên đó không có nhiều người lắm, có đứng, có ngồi, ngồi ở giữa là một nam sinh mặc quần áo màu trắng, ánh lửa hắt lên sườn mặt hắn nhìn đẹp như một bức tượng điêu khắc.

Cảnh Chỉ.

Tim Mộc Hâm đập nhanh không dừng được.

Cô ta đưa Dương Dương trở về rồi cẩn thận tới gần nhóm của Cảnh Chỉ.

Thật ra cô ta không quen với Cảnh Chỉ. Cảnh Chỉ thậm chí còn không nhớ nổi tên cô ta.

Ngay đúng lúc Mộc Hâm tiến lại gần, một bóng người từ bên cạnh xe nhảy xồ ra, nghiêm túc hỏi: “Tìm ai?”

Mộc Hâm bị dọa nhảy dựng, trái tim vốn đang nảy lên không có quy luật nào càng đập nhanh hơn. Mộc Hâm không dám nói mình tìm Cảnh Chỉ, hai tay giơ về trước giải thích: “Tôi… Không có việc gì.”

Hạ Thư đánh giá cô ta vài lần, cảnh cáo: “Không được tới gần chỗ này.”

Mộc Hâm lúng túng gật đầu, thấy có người đi tới nên hoảng hốt rời đi.

“Ai thế?” Chúc Phong chỉ nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ thì hỏi một câu.

“Không biết.” Hạ Thư lại ngồi lên xe.

Chúc Phong: “…” Hắn đáng sợ lắm sao? Sao nói với hắn mà cứ như đòi mạng thế?

…

Bởi vì Thời Sênh thuận miệng nói một câu kia nên Cảnh Chỉ hạ quyết tâm không đi cùng với bên quân đội.

Những người khác tất nhiên có chút ý kiến, bọn họ ít người, gặp ít xác sống thì còn tốt, nhưng nếu gặp thủy triều xác sống thì cực kỳ phiền toái.

Quân đội có vũ khí, đi theo họ là an toàn nhất.

Nhưng những người này dù có ý kiến thì cũng bị Cảnh Chỉ phủ quyết hết. Hắn cũng tỏ vẻ ai muốn đi cùng quân đội hắn sẽ không cản, cũng sẽ chia đều vật tư.

Những người này chần chừ hồi lâu, đi theo Cảnh Chỉ một thời gian rồi nên cũng có chút tình cảm đồng đội, cuối cùng không ai rời đi nữa.

Tan họp xong, bên cạnh đống lửa chỉ còn lại Thời Sênh và Cảnh Chỉ.

Không khí im lặng hơi quỷ dị.

“Chuyện đó…”

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Cảnh Chỉ đột nhiên đứng lên, vươn tay vò tóc Thời Sênh một chút rồi đi về phía bọn Hạ Thư.

Thời Sênh: “…” Lại dám trốn tránh cô?

Thời Sênh về toa xe, Chúc Phong đang ở đây, Diệp An ngồi cạnh hắn nhìn Diệp Nhiên.

Thời Sênh lập tức leo lên giường ngủ, giờ cô cần ngủ để bình tĩnh một chút.

Ngủ một mạch tới nửa đêm, Thời Sênh đột nhiên bừng tỉnh, trong xe rất tối, Thời Sênh có thể mơ hồ nhìn thấy Diệp An nằm ngủ ở gần đó, Chúc Phong ngồi ngay sau ghế lái.

Cảnh Chỉ không ở đây.

Thời Sênh xuống giường, tiến vài bước về phía Chúc Phong.

Từ khi mạt thế buông xuống, làm gì có ai dám ngủ say đâu, nên khi Thời Sênh tới gần một chút, Chúc Phong lập tức tỉnh lại, ngồi thẳng dậy, nhìn về phía cô hỏi: “Gì thế?”

Thời Sênh thuận tay lấy cái đèn pin ở bên cạnh, chiếu về phía bên cạnh hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Nhiên đỏ bừng, trên làn da tinh tế có thể thấy cả mạch máu nổi lên cực kỳ rõ ràng.

Chúc Phong kinh hãi, đưa tay sờ người Diệp Nhiên, ôn con bé lên: “Nóng quá!”

Cửa xe bị mở ra đột ngột, Cảnh Chỉ xuất hiện ngay cửa, thấy Thời Sênh bình yên đứng đó hắn mới thở phào một hơi, hỏi: “Sao thế?”

“Con bé nóng quá!” Chúc Phong như đang ôm một củ khoai lang nóng bỏng tay. “E là bị sốt cao tới hỏng mất. Chưa từng thấy thức tỉnh dị năng nào như thế này…”

Trước khi thức tỉnh dị năng thì thân thể thường nóng lên, nhưng đứa bé này trước đó chỉ ngủ li bì, giờ mới bắt đầu nóng lên.

“Đóng cửa.”

Cảnh Chỉ lên xe, đóng cửa lại: “Sao lại thế này?”

“Tôi cũng không rõ lắm.” Vú em Chúc tỏ vẻ trước khi đi ngủ vẫn còn bình thường, chỉ chợp mắt một lúc mà đứa bé đã trở nên nóng kinh hoàng.

Thời Sênh buồn bực, con nhóc này sao lại có vòng sáng của nữ chính thế này?

Cô nhanh chóng lôi ra ít đồ, dọn dẹp một không gian rộng ở trong toa xe, “Đứng sang bên cạnh, đừng chắn đường.”

Cảnh Chỉ: “…”

Hắn yên lặng đứng dịch sang một bên, nhìn Thời Sênh dùng một chất lỏng màu đỏ vẽ lên trên sàn xe một đồ án kỳ quái.

Chương 584: Ranh giới (17)

Diệp An cũng bị đánh thức, xoa mắt ngồi xuống, thấy vài người đều đang vây quanh em gái mình thì trong lòng lập tức căng thẳng, nhảy xuống đi thẳng tới chỗ Diệp Nhiên.

“Em gái em bị làm sao thế?”

“Đừng động vào nó.” Thời Sênh quát lên một tiếng.

Tay của Diệp An cứng lại giữa không trung, nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh không ngẩng đầu lên, tiếp tục vẽ thứ đồ án kỳ quái mà họ không hiểu.

Hơi giống phù văn của đạo gia, rất phức tạp, ngòi bút của cô vẽ liền một mạch chưa từng đứt đoạn, vẽ thành một đồ án xiêu vẹo trên sàn xe.

Kết thúc công việc, Thời Sênh ném bút xuống, ra lệnh cho Chúc Phong, “Đem con bé tới đây, đặt vào giữa.”

Thời Sênh nói những lời này xong thì người cũng đã nhảy xuống xe rồi.

Chúc Phong có cảm giác như đang ôm một quả cầu lửa, hắn lập tức làm theo lời Thời Sênh nói, đặt Diệp Nhiên vào giữa đồ án kỳ quái kia.

Cảnh Chỉ đứng bên cạnh xe, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đi vòng quanh xe, thả trên mặt đất những cục đá kỳ quái, sau đó lại nhanh chóng

trèo lên.

Cô thở dài một hơi, “Diệp An, có thể con bé sẽ chết, nhóc phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Diệp An nhìn chằm chằm Thời Sênh, “Chị?”

“Chị sẽ cố hết sức.”

Chúc Phong và Cảnh Chỉ không biết đây là tình huống gì, chỉ có thể sững ra ở đó nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi xếp bằng bên cạnh Diệp Nhiên. Cô không nghĩ tới uy lực của trái cây kia lại lớn như thế, vậy mà có thể khiến cho con nhóc con này trực tiếp Trúc cơ*…

*Trúc cơ: một cảnh giới tu tiên trong các truyện tiên hiệp

Quả thực là hố chết người ta rồi.

Người ta liều chết liều sống cũng không có cách nào Trúc cơ, con bé này ăn một trái cây thôi đã lập tức Trúc cơ rồi.

Đã như vậy, cô sẽ cố gắng hết sức bảo vệ con bé.

Nhưng khả năng thất bại cũng rất lớn.

Dù sao nó vẫn còn nhỏ quá.

“Dẫn nó ra khỏi đây, lấy chiếc xe này làm trọng tâm, trong vòng mười mét không cho bất kỳ ai tới gần.” Thời Sênh chỉ vào Diệp An.

“Hề Hề?” Cảnh Chỉ lo lắng nhìn cô, hoàn toàn không biết em gái

mình định làm gì.

Thời Sênh chớp mắt, “Em sẽ không sao. Anh còn chưa đồng ý với em, sao em có thể chết được chứ.”

Cảnh Chỉ chỉ cảm thấy hai bên tai nóng bừng lên.

Chúc Phong hoàn toàn không hiểu họ đang nói cái gì, chỉ nhìn hai người với ánh mắt cổ quái, đầu mờ mịt, đây là tình huống gì vậy.

Cảnh Chỉ tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Đừng cậy mạnh.”

Hắn tin tưởng cô.

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, cánh môi lạnh vừa vặn in trên mặt hắn, thân mình Cảnh Chỉ chấn động một cái sau đó bối rối buông cô ra, nhảy xuống xe.

Chúc Phong không nhìn thấy động tác của Thời Sênh, thấy Cảnh Chỉ đột nhiên xuống xe, hắn cũng chỉ cảm thấy khó hiểu rồi kéo Diệp An đi theo.

“Chị, em gái em…” Diệp An bám vào cửa xe, không muốn rời đi, đáy mắt đã đầy một tầng nước.

“Nếu nhóc không đi, nó sẽ chết không thể nghi ngờ.”

Diệp An nghe thế thì chỉ do dự thêm một chút rồi buông tay ra.

…

Toa xe cực kỳ yên lặng, đám người Cảnh Chỉ đứng ở bên ngoài, biểu tình cẩn trọng.

Thân mình nho nhỏ của Diệp An không ngừng run rẩy, tiếng nấc nghẹn trong đêm nghe cực kỳ đột ngột.

Hạ Thư đang gác đêm cũng vội chạy tới cạnh Chúc Phong, “Mọi người không ngủ được nên đứng hết ở đây làm cương thi đấy à?”

Hơn nửa đêm còn ra ngoài hết thế này, đúng là dọa người.

Chúc Phong còn chưa kịp trả lời Hạ Thư, chỉ thấy đột nhiên có ánh sáng bùng lên.

Ánh sáng đan xen lưu chuyển trên mặt đất rồi nhanh chóng hình thành nên một vòng ánh sáng ma pháp trận, toa xe ở trung tâm của pháp trận đó.

Mắt Hạ Thư hơi nheo lại: “Tụ linh trận?”

“Cậu nói cái gì?” Đáy mắt của Chúc Phong đầy ánh sáng rực rỡ, còn đang rung động thì lại nghe thấy câu nói này của Hạ Thư.

Hạ Thư lại kinh ngạc, “Tụ linh trận là thứ dùng để tụ tập linh khí. Ở trong đó… là Cảnh Hề?”

Tụ Linh trận? Là cái gì?

Chúc Phong hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể trả lời câu hỏi cuối cùng của Hạ Thư, “Cảnh Hề và Diệp Nhiên.”

Hạ Thư đăm chiêu nhìn toa xe.

Vì ánh sáng càng lúc càng lớn nên những người ở gần đó cũng bắt đầu chú ý tới bên này.

Ánh sáng này giống như đèn pha trong đêm, cực kỳ chói mắt.

“Đi gọi bọn họ dậy.” Cảnh Chỉ phân phó Chúc Phong, “Không cho người lại gần đây.”

Hạ Thư phản ứng rất mau lẹ, nhanh chóng gọi mọi người dậy và bố trí vị trí của từng người.

…

Hàn Dự nghe được cấp dưới báo cáo nên lập tức đi qua, lúc này đã có rất nhiều người vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ vòng ánh sáng kia.

Người của Cảnh Chỉ đưa một chiếc xe khác tới chặn đường, ngăn trở tầm mắt của đám người đó nên không ai biết thứ gì đang sáng lên.

Mộc Hâm cũng đã tới, nhờ hảo cảm của mọi người mà cô ta giành được gần đây nên có thể tới cạnh Hàn Dự một cách dễ dàng.

“Đội trưởng Hàn?”

Hàn Dự hơi xoa cằm, “Cô Mộc.”

Mộc Hâm tới nơi này, thấy Cảnh Chỉ ở bên kia thì rất lo lắng, hỏi: “Đội trưởng Hàn, có chuyện gì thế?”

“Không biết.” Hàn Dự lắc đầu. “Lúc tôi tới thì đã thế này rồi.”

Lúc ánh sáng yếu ớt thì mọi người đứng từ xa nhìn, chờ ánh sáng bùng lên, mọi người tới thì nơi này đã bị người vây lại rồi.

Cũng có người muốn đi tới xem nhưng có dị năng giả hệ thổ đã dựng tường đất, bốn xung quanh còn có người canh gác.

Mọi người không biết bên trong là gì, ai dám xông bừa lên chứ?

Bầu trời u ám lúc này càng thêm trầm thấp, không gian như nén lại, trong không khí oi bức lại có một luồng gió lạnh thổi tới.

Giây lát sau, gió lạnh biến thành cuồng phong, bụi cuốn mù mịt, mặt ai nấy đều bị bụi bám vào.

“Đùng đoàng…”

Một tiếng sét vang dội từ trời cao truyền tới, bầu trời đen kịt lúc này xuất hiện một vùng ánh sáng màu tím. Ánh sáng dần thay đổi. Sau đó một tia sét lớn xẹt qua bầu trời, như muốn xé rách không gian, mang theo khí thế mãnh liệt đánh lên vùng ánh sáng dưới mặt đất.

“Xoẹt xoẹt…” Sét như đánh lên một tầng phòng hộ, tán loạn như một chùm pháo hoa.

“Đùng đoàng…”

Tiếng đì đùng từ trên trời truyền tới không dứt, toàn bộ mặt đất như rung chuyển, tia sét thứ hai lại lập tức đánh xuống.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng, hét lên chói tai rồi vội lùi về sau.

Hiện trường hỗn loạn.

Hàn Dự cho người ổn định trật tự, hắn đứng tại chỗ nhìn sang, những tia sét này đều có mục tiêu đánh xuống, chỉ rơi vào chỗ ánh

sáng trắng kia, nhưng lại không thể xuyên qua màn sáng đó được.

Có tất cả chín tia sét, đến khi sét ngừng đánh, gió ngừng thổi, ngoại trừ âm thanh ồn ào náo động của đám người thì dường như chưa có gì phát sinh cả.

Ánh sáng chậm rãi mờ dần, cuối cùng trả lại cho toàn bộ không gian một mảnh tối tăm.

…

Trong toa xe, Thời Sênh nhìn thấy Diệp Nhiên đã tỉnh lại, đôi mắt ngập nước đang tò mò đánh giá xung quanh, biểu tình rất quỷ dị.

Con bé này tuyệt đối là đi cửa sau rồi.

Trúc cơ mà kéo tới tận chín đạo thiên lôi.

“Mi nha, muốn lên trời đúng không?” Thời Sênh cảm thán một tiếng, nhéo mặt nó một cái, “Vậy mà cũng không chết, mệnh dai thật đấy.”

[…] những lời này có nên phiên dịch là: đại nạn không chết, tất được sống hạnh phúc cả đời? Ký chủ đang muốn nói thế phải không?

“A a!!!” Diệp Nhiên cầm lấy tay Thời Sênh, bàn tay nó nhỏ nhỏ, mập mập, mềm mềm.

Thời Sênh ôm Diệp Nhiên đứng dậy, thân mình đột nhiên lảo đảo một chút, đầu hơi choáng váng.

Mẹ nó, bị sét đánh muốn ngất rồi.

Cô cố gắng mở cửa xe đi ra ngoài.

Người bên ngoài đang nhìn về phía cửa xe, thấy cửa mở ra, tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người cô.

Cảnh Chỉ bị Chúc Phong và Hạ Thư ngăn cản nên chỉ có thể cứng lại tại chỗ.

Chương 585: Ranh giới (18)

“Em gái.” Diệp An là người chạy tới bên Thời Sênh đầu tiên.

Thời Sênh đưa Diệp Nhiên cho nó, Diệp An ôm lấy Diệp Nhiên như ôm lấy một cục vàng.

Cảnh Chỉ đẩy hai người kia ra, vọt tới trước mặt Thời Sênh, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt.

“Hề Hề.”

“Vâng.”

Cảnh Chỉ ôm lấy cô, hơi siết lại, giọng hơi khàn, “Sau này đừng làm những chuyện khiến anh lo lắng nữa.”

Lúc sét đánh xuống, hắn cảm thấy trái tim của mình cũng như bị đánh cho vỡ tan tành.

“Vậy anh có thích em không?”

Thời Sênh cảm thấy hắn hơi cứng người, sau một lúc mới trả lời: “Anh thích em, như anh trai thích em gái.”

Thời Sênh: “…”

Phượng Từ không yêu ta nữa!

Chia tay!

#Ký chủ lại cố tình gây sự#

“Hạ Thư, cậu không thấy Cảnh thiếu và Cảnh Hề có gì đó lạ lạ sao?” Chúc Phong nhỏ giọng hỏi Hạ Thư.

Hạ Thư liếc hắn một cái. “Tôi thấy cậu cũng lo lắng lúc lôi kiếp giáng xuống mà.”

“…” Lôi kiếp là cái gì? Có ăn được không? “Cảnh thiếu hình như đã quá mức lo lắng cho Cảnh Hề rồi?”

“Thì bọn họ là anh em mà.”

“Không phải kiểu lo lắng giữa anh trai em gái đâu.” Chúc Phong vò đầu nửa ngày cũng không biết dùng từ nào để hình dung, hắn thực sự không có tí máu văn chương nào, “Vừa rồi cậu không nhìn thấy à? Nếu chúng ta không ngăn lại thì Cảnh thiếu đã lập tức vọt vào rồi.”

“Trước đó cậu cũng đã nói rằng Cảnh thiếu rất quan tâm Cảnh Hề còn gì.”

Chúc Phong: “…”

Đúng là Cảnh thiếu rất quan tâm tới Cảnh Hề, nhưng mà… hắn cứ cảm thấy có gì đó là lạ.

Nhất định là bởi vì cảm giác xa lạ mà Cảnh Hề mang tới cho hắn.

Chúc Phong lại vò đầu bứt tai, rốt cuộc phải làm sao để Cảnh Chỉ tin hắn đây, rằng Cảnh Hề này không còn là Cảnh Hề trước kia nữa?

“Cảnh thiếu rất rõ ràng trong lòng.” Hạ Thư nhìn cái liền biết Chúc

Phong đang nghĩ gì.

Chúc Phong trừng mắt nhìn hắn, rốt cuộc cậu là người của bên nào hả?

Hạ Thư nhìn thẳng vào hắn, tỏ vẻ “những gì tôi nói đều là sự thật, cậu trừng mắt cũng không có tác dụng gì đâu”.

…

Động tĩnh vừa rồi lớn như thế, Cảnh Chỉ phải đi xử lý cục diện rối rắm này một chút.

Thời Sênh đi vòng quanh xe thu dọn những linh thạch mà cô bỏ ra để bày trận.

Mấy thứ này không phải chỉ dùng được một lần, còn có thể dùng cho những lần sau.

Đang chuẩn bị nhặt viên cuối cùng lên, một bàn tay đã giành trước lấy, nhặt linh thạch lên kiểm tra.

Thời Sênh hơi ngẩng đầu, Hạ Thư cầm viên đá trong tay, nhìn cô: “Cô là người tu tiên?”

Ngữ khí của hắn rõ ràng không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, như đang trần thuật một câu chuyện có thật.

“Không phải.” Thời Sênh cướp linh thạch lại, không cần linh lực để xác nhận Phượng Từ nữa, cô không có việc thì đi tu tiên làm quái gì, có bệnh chắc.

Rõ ràng Hạ Thư không tin, “Vậy tại sao cô biết tụ linh trận?”

“Không học cũng biết.” Thời Sênh bỏ linh thạch vào lại trong hộp. “Thiên tài, có hiểu không?”

Hạ Thư: “…” Đột nhiên hắn lại hiểu được cảm giác của Chúc Phong mỗi lần bị hắn nhìn mà không nói gì như thế này.

Hắn nhìn Thời Sênh ôm một cái hộp chứa đầy linh thạch đủ các màu khác nhau, mắt hơi lóe lóe, nhưng không tiếp tục hỏi nữa.

Thời Sênh nhìn Hạ Thư rời đi, chớp chớp mắt.

Sao Hạ Thư này lại biết người tu chân?

Xem ra ở thế giới này cũng có người tu chân, hơn nữa thành tựu cũng không thấp, nếu không tại sao linh khí ở đây lại dư thừa như thế?

Tuy rằng không thể so được với các thế giới tu chân, nhưng so với những thế giới hiện đại cằn cỗi thì có thể nói linh khí ở thế giới này khá tốt rồi.

Thời Sênh thu thập mọi thứ, cẩn thận kiểm tra một lần, chắc chắn không để quên cái gì mới lại đi về phía địa phương ồn ào trước mặt.

Xe chặn đường đã được dời đi nhưng tường đất vẫn còn ở đó, lúc Thời Sênh đi tới, người trong đội ngũ đều nhìn cô với ánh mắt quỷ dị, cũng không có ác ý gì, chỉ là tò mò đánh giá, nghiên cứu mà thôi.

“Chúng tôi cũng không biết.” Cảnh Chỉ đáp với vẻ lạnh lùng, “Đội trưởng Hàn, tôi chỉ có thể nói với anh thế thôi.”

Hàn Dự biết đối phương chỉ trả lời cho có lệ, nhưng cấp dưới của

hắn ở căn cứ đã báo, nói người này thực lực rất mạnh, không nên kết thù.

“Quấy rầy rồi.” Hàn Dự hơi gật đầu, mang người rời đi.

Mộc Hâm chần chừ một chút, cuối cùng vẫn tiến lên nói chuyện: “Học trưởng Cảnh Chỉ, lần trước anh không sao chứ?”

“Cô là ai?”

Tuy rằng Mộc Hâm đã đoán được kết quả này nhưng trong lòng vẫn có chút đau đớn, cô ta là ai mà hắn cũng không nhớ sao?

“Cô Mộc?” Sau lưng có người đang gọi cô ta.

Mộc Hâm vội vàng nói một câu: “Em học cùng trường với anh, tên em là Mộc Hâm.”

Cô ta nói xong liền đuổi theo đội của Hàn Dự.

Chạy được một quãng rồi, cô ta lại ngoái đầu nhìn về sau, thấy Cảnh Chỉ đang giúp một nữ sinh vuốt vuốt lại tóc với cử chỉ rất dịu dàng.

Cảnh Hề…

Đã tới đây rồi sao?

Trước kia, cô ta biết Cảnh Chỉ đối xử với Cảnh Hề rất tốt, trực giác của phụ nữ luôn rất nhạy, cô ta cảm thấy Cảnh Chỉ thích Cảnh Hề, không phải loại tình cảm giữa anh trai và em gái.

Nhưng loại tình cảm dị dạng này sao có thể tồn tại được chứ?

Mộc Hâm liếc mắt nhìn về bên đó một hồi lâu rồi quay trở về.

…

Hàn Dự trở lại phòng chỉ huy, mệt mỏi day day trán.

“Đội trưởng, chắc chắn hắn biết gì đó.” Người bên cạnh Hàn Dự nói một cách tức giận.

“Hắn là Cảnh Chỉ.” Hàn Dự bất ngờ phun ra một câu.

Những người khác đều khó hiểu, Cảnh Chỉ thì sao chứ?

“Căn cứ ở kinh thành…” Hàn Dự dừng một chút. “Đây là cháu trai của Cảnh lão tiên sinh.”

Một đám người lập tức câm lặng.

Một hồi lâu sau mới có người lên tiếng, “Cảnh lão tiên sinh… hình như không có đời sau mà?”

Hàn Dự không ngừng day trán, “Cảnh lão tiên sinh có một đứa con trai, nhưng đứa con này làm kinh doanh. Cảnh lão tiên sinh không hay nhắc tới, tất nhiên các cậu sẽ không biết.”

Chuyện này hắn cũng nhờ nghe cha mình nói mới biết được.

…

Hôm sau, vẫn còn một ít người bàn tán chuyện xảy ra đêm qua.

Nhưng đương sự không nói chuyện, bọn họ chỉ có thể suy đoán.

Sinh tồn rất khó khăn nên bọn họ cũng sẽ sớm quên chuyện này mà thôi.

Đội ngũ lại lên đường, nhóm của Cảnh Chỉ không đi cùng bên quân đội nhưng vì mọi người mang tâm lý cẩn thận nên lại đi theo phía sau họ.

Không phải giao ra vật tư mà vẫn có thể đi theo quân đội.

Đối với đoàn người đi theo phía sau, người bên quân đội hoàn toàn không có ý kiến gì. Nếu xác sống tới từ sau lưng thì kẻ gặp xui xẻo đầu tiên chính là những người đó thôi.

Người trong đội phát hiện Cảnh thiếu và Thời Sênh hình như có gì đó rất lạ, không khí quỷ dị tới mức làm họ không dám tùy tiện nói chuyện nữa.

Thời Sênh cũng rất buồn bực, giờ Cảnh Chỉ nói chuyện với cô tuy rằng vẫn dịu dàng như trước nhưng rõ ràng đã cố tình muốn kéo giãn khoảng cách rồi.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Sơn tê cốc ẩm] Thanh âm của Hệ thống đột nhiên bắn ra, [Mục tiêu nhiệm vụ: Cảnh Chỉ]

*Sơn tê cốc ẩm: ý chỉ cuộc sống ẩn dật

Giờ mới tung nhiệm vụ ẩn giấu! Ngươi giảm xóc cũng hơi lâu đấy!

Còn nhiệm vụ này nghĩa là gì?

Sơn tê cốc ẩm? Không còn việc gì nữa nên bắt bản cô nương vào núi ở à? Mẹ kiếp!

Cô không có quyền hạn xem số liệu tuyên bố nhiệm vụ nên không thể sửa đổi và xem xét nội dung cụ thể.

Hệ thống phun ra một câu này xong cũng hoàn toàn im lặng, hiển nhiên là nó sợ Thời Sênh.

Hiện tại nó chỉ muốn nằm gai nếm mật chờ chủ nhân về cứu nó. Nó tin tưởng chủ nhân mình mới là người lợi hại nhất.

Ký chủ, cô đừng có kiêu ngạo, chờ bản Hệ thống giết trở về thì cô sẽ phải khóc lóc xin tha.

Chương 586: Ranh giới (19)

Cảnh Chỉ vẫn luôn nhìn Thời Sênh, thấy vẻ mặt cô không vui thì hơi do dự, không biết có nên tới gần cô không.

Đúng lúc hắn đang rối rắm, Diệp An đã ôm Diệp Nhiên tới ngồi sát bên cô.

Cảnh Chỉ đành buông tha suy nghĩ tới bên cô, nhìn thấy Thời Sênh vừa bế Diệp Nhiên vừa véo má nó. Diệp Nhiên y y a a rất vui vẻ, bàn tay bé nhỏ không ngừng khua khoắng.

Trong đầu Cảnh Chỉ đột nhiên hiện ra cảnh tượng cô kết hôn rồi sinh con, sắc mặt hắn đột nhiên tối sầm lại, hoàn toàn không thừa nhận nổi.

Chỉ cần nghĩ tới cảnh cô và một người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, hắn chỉ hận không thể hủy diệt thế giới ngay lập tức.

Cảnh Chỉ bị ý niệm này dọa cho nhảy dựng, bối rối rời tầm mắt sang chỗ khác.

Bọn họ là anh em.

Sao hắn có thể có suy nghĩ hoang đường đó được?

Lúc ba mẹ mất đi đã căn dặn hắn phải chăm sóc thật tốt cho cô.

Cảnh Chỉ, sao mày lại có ý niệm xấu xa như thế trong đầu?

Cảnh Chỉ hít sâu một hơi, buộc mình phải nhìn đi chỗ khác, đưa mắt ra nhìn cảnh tượng bên ngoài khung cửa đang không ngừng thay đổi.

…

Cảnh Chỉ vì cố ý tránh Thời Sênh nên luôn ở cùng với nhiều người, Thời Sênh cũng không thể làm gì hắn.

Cho nên, ở trong mắt Chúc Phong, hắn nghĩ rốt cuộc Cảnh thiếu cũng nghe lời của mình, sinh ra nghi ngờ với Cảnh Hề.

Nhưng mà Hạ Thư lại cho hắn một ánh mắt khiến hắn không thể hiểu nổi.

“Sao càng ngày càng nóng như vậy?” Sở trường của Chúc Phong là chém gió, “Ông đây đã sắp thành thịt nướng mất rồi. Hạ Thư, cậu không nóng à?”

Chúc Phong quay đầu nhìn thấy Hạ Thư vẫn còn mặc một cái áo khoác thì không khỏi trừng mắt. Hiện tại hắn chỉ hận không thể cởi sạch, vậy mà con hàng bên cạnh mặt vẫn không đổi sắc mặc thêm một chiếc áo khoác lên người.

Lại nhìn Cảnh thiếu, vẫn là quần áo sạch sẽ, tay áo hơi xắn lên quá khuỷu tay, để lộ ra một chiếc đồng hồ đắt tiền.

Nhưng mà hai người này lại không hề ra chút mồ hôi nào, thực không khoa học.

“Lòng yên tĩnh sẽ tự nhiên thấy mát.”

Chúc Phong trừng Hạ Thư, “Nóng như thế này, cậu bảo tôi làm sao

tĩnh nổi?”

Hạ Thư bình tĩnh nhìn về phía Thời Sênh.

Chúc Phong nhìn sang lập tức nghẹn họng, lũ quái vật này.

Thời Sênh hai tay khoanh trước ngực, chân đặt trên ghế bên cạnh, hai tròng mắt khép hờ, ngực khẽ phập phồng, không biết là ngủ hay không ngủ, nhưng rõ ràng là cô cũng không cảm thấy nóng.

Trời nóng thế này mà cô còn ngủ được?

“Nhìn em làm gì?”

Chúc Phong đang nhìn chằm chằm, nghe hỏi một câu như thế lập tức trả lời theo bản năng, “Em không nóng à?”

“Nóng.” Thời Sênh hạ chân xuống, hơi hơi đứng dậy, sóng nhiệt bốn phía đều thổi tới, sao có thể không thấy nóng chứ.

“Vậy sao em không ra mồ hôi vậy?” Chúc Phong kinh ngạc.

“Tại sao phải có mồ hôi?”

“Không phải em nóng ư?” Làm gì có chuyện nóng mà không ra mồ hôi?

“Nóng thì phải ra mồ hôi à?” Thời Sênh hỏi lại.

Chúc Phong: “…” Cái này không phải là quy luật rồi sao?

Hạ Thư liếc nhìn Thời Sênh sau đó phổ cập giáo dục cho Chúc Phong: “Có một số người thể chất đặc thù.”

Chúc Phong ngậm miệng không nói. Giờ hắn không muốn nói chuyện, chỉ muốn có một cái hầm băng để chui vào.

“Quả thật là càng ngày càng nóng.” Hạ Thư nhìn ra ngoài, có thể mơ hồ thấy được sóng nhiệt xung quanh.

Mặt đất bị nắng tới khô nẻ, vết rạn khắp nơi, nhìn như mạng nhện.

“… Chống đỡ qua được giai đoạn này thì tốt rồi.” Thần tình của Chúc Phong hơi trầm xuống, có dị năng hệ thủy còn tốt, nhưng không có người có dị năng hệ thủy thì phải làm sao chứ?

Hiện tại, đa số nguồn nước đều không thể sử dụng, thời tiết nóng thế này, số người chết…

“Qua giai đoạn nóng thì sẽ tới mùa đông giá rét.” Thời Sênh tiếp một câu.

Cái này có viết ở trong kịch bản, sau mùa đông giá rét là tới sóng thần, đủ các loại thiên tai thảm thiết đều ập xuống, cuối cùng loài người tồn tại được có tới 99% là cường giả có thực lực, quyết đoán và thủ đoạn.

Hạ Thư lại nhìn Thời Sênh kỹ hơn một chút.

“Sao em biết chứ?” Chúc Phong là người rất đơn giản. Hiện tại hắn đã gần như chắc chắn người này không phải Cảnh Hề, cho nên cách nói chuyện cũng rất không khách khí.

Thời Sênh cong môi cười. “Em đẹp nên em biết.”

Chúc Phong: “…” Mất mặt!

“Hề Hề!” Cảnh Chỉ gọi cô một tiếng.

Thời Sênh bĩu môi, “Có đọc truyện mạt thế không? Có biết lộ số trong mạt thế là gì không?”

Chúc Phong: “…” Ai rảnh mà đi đọc cái thứ đó. Hơn nữa, mấy thứ đồ đó mà có thể tin à? Không phải toàn là bốc phét sao?

Thời Sênh đáp trả hắn bằng ánh mắt như nhìn một tên não phẳng.

Chúc Phong hừ lạnh, chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Trong toa xe lại lâm vào im lặng. Chúc Phong im lặng lái xe, không biết nghĩ gì, cũng không nói gì nữa. Hạ Thư đăm chiêu nhìn Thời Sênh như đang tìm một đáp án gì đó từ trên người cô.

Thời Sênh đã sớm miễn dịch với cái nhìn của người khác, cô đứng dậy, đi tới ngồi bên cạnh Cảnh Chỉ.

Cảnh Chỉ cau mày nhưng vẫn ngồi dịch vào bên trong, chỗ ngồi ở phía trước lại ngăn trở hắn nhích vào.

Thời Sênh nắm lấy tay hắn, ngón tay vừa đụng vào đã làm hắn giật nảy người như bị điện giật, Cảnh Chỉ bèn nhìn cô cảnh cáo: “Hề Hề.”

Thời Sênh càng to gan, lập tức giữ chặt tay hắn. Cô dùng sức rất mạnh, Cảnh Chỉ tuy có thể tránh ra nhưng sẽ làm người khác chú ý tới bọn họ.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể để mặc Thời Sênh nắm lấy tay.

Sau này nhớ lại, Cảnh Chỉ nghĩ hiện tại hắn không tránh ra không

phải vì cái lý do nghe rất đường hoàng ấy, chỉ đơn giản là hắn không muốn tránh mà thôi.

Ngón tay Thời Sênh đan vào ngón tay hắn, mười ngón gắn chặt lại với nhau.

Cảnh Chỉ nhìn tay cô tới thất thần, làn da khô ráo, không trắng mịn như trước kia nhưng hắn lại thấy rất thoải mái khi nắm trong tay mình.

Thời Sênh mỉm cười với hắn, ngón tay nhẹ nhàng ma sát trên mu bàn tay Cảnh Chỉ. Thời tiết đã khô nóng lại càng thêm oi bức, cả người hắn chỉ có cảm giác như bị lửa thiêu.

Yết hầu Cảnh Chỉ trượt trượt hai cái, sau đó dời tầm mắt khỏi Thời Sênh.

Hắn cần phải bình tĩnh lại một chút.

…

Bởi vì thời tiết quá nóng mà dị năng giả hệ thủy lại quá ít, trong đoàn không ngừng có người chết đi. Không khí trong đội ngũ lâm vào trầm lặng, có thể thấy cả sự tuyệt vọng.

Đội của Cảnh Chỉ vì ít người, ngoại trừ Chúc Phong thì vẫn còn một dị năng giả hệ thủy khác.

Bởi vì Cảnh Chỉ biết nhìn xa trông rộng, dùng tinh hạch của xác sống để tăng thực lực cho dị năng giả hệ thủy nên ngoài việc lực công kích của đội ngũ được tăng lên thì họ cũng không bao giờ thiếu nước, thậm chí còn có thừa cho Thời Sênh và Diệp Nhiên tắm nữa.

Thời Sênh là cô gái duy nhất trong đôi ngũ, Diệp Nhiên lại là trẻ con, hơn nữa vì hiện tượng quái dị lần trước nên nhiều người cũng có cái nhìn khác về Thời Sênh. Cũng vì thế mà bọn họ chẳng có ý kiến về điều này cho lắm, dù sao họ cũng không thiếu nước dùng.

“Học trưởng.”

Mộc Hâm đỏ mặt, đứng vẫy tay từ bên ngoài.

Cảnh Chỉ ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái, ánh mắt lạnh lùng, chỉ liếc một cái rồi lại cúi đầu xuống.

“Anh, hình như là gọi anh đấy.” Diệp An ngồi bên cạnh hắn, cẩn thận nhắc nhở.

Cảnh Chỉ nhét bình sữa đã pha xong vào miệng Diệp Nhiên, biểu tình không một chút thay đổi nào.

Diệp An thấy sợ.

Ông anh này đáng sợ quá đi!

Nó ôm lấy Diệp Nhiên rồi vội vàng chạy về xe.

Cảnh Chỉ: “…” Hắn đáng sợ vậy sao?

Mộc Hâm thay mặt phía quân đội tới đây, hỏi mượn dị năng giả hệ thủy của bọn họ.

Người trong đội ngũ quá nhiều, dị năng giả hệ thủy bên đó không đủ dùng.

Điều kiện trao đổi cũng rất lớn, thậm chí còn nguyện ý cung cấp vũ

khí cho họ.

Loại sự tình này, Cảnh Chỉ không cần nghĩ liền lập tức từ chối.

Sự sống chết của người khác thì liên quan gì tới hắn?

Về phần những người khác trong đội ngũ, đa số đều trải qua những chuyện không vui vẻ, làm gì còn có thứ gọi là “lòng tốt” nữa.

Chương 587: Ranh giới (20)

Mộc Hâm không đàm phán thành công đã nằm trong dự đoán của Hàn Dự. Hắn lại tự mình đi một chuyến nhưng kết quả vẫn là như vậy.

“Nếu không để tôi đi thử lần nữa?” Mộc Hâm thử đề nghị.

Trong đội của Cảnh Chỉ có hai dị năng giả hệ thủy, nếu có thể mượn họ tới đây thì sẽ giải quyết được vấn đề thiếu nước hiện nay trong đoàn.

Nhưng qua hai lần nói chuyện đơn giản, Hàn Dự biết, người thanh niên kia căn bản dầu muối đều không ăn.

“Tìm cậu ta cũng vô dụng.” Hàn Dự lắc đầu.

“Tôi nghe nói cậu ta rất quan tâm em gái mình, chúng ta có nên bắt đầu từ cô gái đó không?” Có người bên cạnh chen vào.

Hàn Dự không nhìn thấy Thời Sênh trong đội ngũ cho nên hắn chỉ biết Cảnh Chỉ có một cô em gái, nhưng lại không biết cô gái đó chính là cô gái mà hắn xin sữa lúc trước, vì thế hắn trầm tư một lát rồi đồng ý với đề nghị này.

Con gái thì luôn có sẵn lòng trắc ẩn với người khác hơn đàn ông nhiều.

Mộc Hâm cực kỳ không thích Thời Sênh, nhưng cô ta cũng là con gái, cuối cùng chuyện đàm phán với Thời Sênh vẫn phải do cô ta đi

làm.

Mộc Hâm tranh thủ lúc bọn họ đang nghỉ ngơi, đi tới gần đội ngũ của Cảnh Chỉ. Thấy Thời Sênh đứng một mình dưới gốc cây âm u, cô ta hít sâu một hơi rồi đi tới.

“Cảnh Hề.”

Thời Sênh nhìn về phía Mộc Hâm, chớp chớp mắt.

Thụ sủng nhược kinh, không nghĩ nữ chính đại nhân lại tới tìm bản cô nương.

Thời Sênh nhìn cô ta chằm chằm mà không nói gì, Mộc Hâm bị nhìn tới mức toàn thân khó chịu, lên tiếng phá vỡ không khí im lặng, “Cảnh Hề, hiện tại cô cũng biết đang là tình huống thế nào, trong đội ngũ rất thiếu nước, cô có thể nói với học trưởng cho chúng tôi mượn dị năng giả hệ thủy của các cô không?”

Thời Sênh cũng đã nghe người trong đội nói qua chuyện bên phía quân đội muốn mượn người nhưng lại bị Cảnh Chỉ từ chối thẳng thừng.

Nên giờ nữ chính đại nhân lại tìm tới cô?

Tác giả đại nhân lại muốn làm gì đây nhỉ?

“Dị năng giả hệ thủy giờ hiếm có như gấu trúc, ai dám cho mượn loạn như thế chứ?” Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn Mộc Hâm.

Dị năng giả hệ thủy giờ chính là người bảo mệnh cho bọn họ, cho mượn đi cũng đồng nghĩa với việc rất có khả năng bên mình sẽ thiếu nước.

“Nhưng đội ngũ các cô có hai dị năng giả hệ thủy.” Vẻ mặt Mộc Hâm nhăn lại, “Mượn một người rõ ràng là không tạo ra vấn đề gì cho các cô cả.”

Đội ngũ của họ không có nhiều người, một dị năng giả cũng đủ rồi.

“Cô nghĩ bọn họ là đồ đạc, nói mượn thì phải cho mượn sao?” Thời Sênh bĩu môi coi thường.

“Quốc nạn ở trên đầu, mọi người nên đồng tâm hiệp lực mới đúng.” Bởi vì được ông Mộc dạy dỗ từ nhỏ nên Mộc Hâm cũng kế thừa một chút tính cách của ba mình.

Nếu không những người như thím Lý càng lúc càng lấn tới mà cô ta cứ nhẫn nhịn hết lần này tới lần khác.

Thời Sênh tùy hứng kêu lên một tiếng, “A.”

Thái độ không để ý đó của Thời Sênh khiến Mộc Hâm càng bực bội. Cô ta không thích một vài người ăn bám, nhưng cũng có rất nhiều người tính tình rất tốt.

“Cảnh Hề, cô chỉ cần nói với học trưởng một câu, chắc chắn học trưởng sẽ nghe…” Thanh âm của Mộc Hâm dần nhỏ lại.

“Vì sao tôi phải nói?” Cô không thân cũng chẳng quen những người đó, tại sao phải giúp bọn họ? Hiện tại ai cũng bo bo giữ mình, bản thân còn khó giữ nổi, cô có lập trường gì mà đi giúp người ta chứ?

Giúp đỡ người khác lại chính là đẩy người bên cạnh mình vào chỗ nguy hiểm.

Mộc Hâm trừng mắt, “Cảnh Hề, sao cô có thể ích kỷ như thế?”

“Đúng thế, tôi chính là người ích kỷ đấy, không phục à?” Thời Sênh bình tĩnh nhìn cô ta, “Ai cũng ích kỷ cả thôi, cô dám nói cô giúp quân đội mà không hề có chút tư tâm nào không?”

Mộc Hâm giúp đỡ Hàn Dự là vì muốn sau khi tới căn cứ Diệu Quang có thể hợp tác với quân đội, còn có thể bảo đảm cho an toàn của cô ta.

Những người ích kỷ bình thường luôn tìm cho mình một lý do đường hoàng và đổ hết trách nhiệm cho người khác.

Nhưng Thời Sênh không phải, cô dám bình thản thừa nhận mình ích kỷ, cô là người như thế, không bao giờ để cái gì ở trong lòng.

Mộc Hâm bị Thời Sênh nói một câu mà không tài nào đáp trả được, quả thực cô ta cũng có tư tâm, nhưng cô ta cũng hỗ trợ rất thật tình mà.

Mộc Hâm vốn không ưa Thời Sênh, lúc này lại càng không thích, trong lòng cảm thấy người này quá máu lạnh, sao học trưởng có thể che chở một người như thế chứ?

Mộc Hâm căm hận quay về.

Thời Sênh nhìn theo Mộc Hâm, sau đó xoay người đi về toa xe.

Trên xe chỉ có một mình Cảnh Chỉ, những người khác đều ở bên dưới.

Cảnh Chỉ không dám ở một mình với Thời Sênh, hắn đứng dậy muốn đi xuống nhưng Thời Sênh đã thuận tay đóng cửa xe lại.

Cảnh Chỉ: “…”

Thời Sênh cười dài, tiêu sái đi tới, chống tay vào hai bên chỗ ngồi, ép Cảnh Chỉ vào tận vị trí trong cùng.

“Hề Hề?” Cảnh Chỉ cảm thấy không thở nổi, vách thùng xe sau lưng cũng trở nên nóng rực.

“Anh sợ em thế sao?” Thời Sênh ghé sát người vào Cảnh Chỉ.

“Không.” Cảnh Chỉ càng dán sát người vào vách xe, cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa hắn và Thời Sênh.

“Không sợ thì anh trốn em làm gì?”

“Hề Hề…”

Câu nói tiếp theo còn chưa kịp phun ra thì miệng đã bị Thời Sênh chặn lại, thân mình hắn cứng ngắc như tượng. Hơi thở của cô ập tới, lan tràn từ khoang miệng tới tận trái tim, rồi tới chân tay…

Đầu lưỡi mềm mại cạy răng của hắn ra, dễ dàng lùa vào.

Thân mình cứng ngắc của Cảnh Chỉ liền mềm nhũn, tim đập như sấm dậy, khí lực hoàn toàn mất hết, hai má nóng rực, hắn tùy ý để Thời Sênh hôn mình, đầu óc trống rỗng.

Cô đang hôn hắn.

Mất một lúc lâu, Cảnh Chỉ mới nghĩ được ra vấn đề này.

“Cảnh thiếu…”

Cửa xe đột nhiên bị người kéo ra, giây tiếp theo lại “phanh” một tiếng rất to và đóng lại.

Ý thức của Cảnh Chỉ lập tức tỉnh táo lại, hắn đẩy Thời Sênh ra, mắt sáng như đuốc: “Hề Hề, em bị điên rồi sao?”

Cô lại dám hôn hắn?

“Đúng thế, em điên rồi.” Thời Sênh ngồi xuống, dán sát vào hắn một cách đen tối, tầm mắt hơi hạ xuống, “Nhưng không phải vừa rồi anh trai cũng có cảm giác sao?”

Cảnh Chỉ buồn bực, thân mình hơi ngả sang bên, mạnh mẽ nhắc lại: “Hề Hề, chúng ta là anh em ruột.”

“Ừm.” Anh em cái con khỉ, nhìn đã biết không phải anh em rồi, “Giờ đã là mạt thế rồi, ai mà biết được chứ?”

Cảnh Chỉ bị lời này của Thời Sênh dọa cho nhảy dựng, nhưng trong đầu lại phát ra một thanh âm, nói với hắn rằng cô nói đúng, giờ đã là mạt thế rồi, ai mà biết họ là anh em chứ?

Cảnh Chỉ cắn chặt đầu lưỡi, đau đớn khiến hắn vội ép suy nghĩ không thực tế này ra, vứt sang một bên.

“Hề Hề, chúng ta… không thể ở bên nhau.”

Hắn hít sâu một hơi, gian nan nói tiếp, “Em còn nhỏ, không biết yêu là gì, sau khi em gặp được người đó rồi sẽ biết. Hiện tại em thích anh chỉ là thích kiểu thân tình, không phải là tình yêu. Hề Hề… anh trai mong em hãy suy nghĩ lại.”

Cảnh Chỉ muốn ra ngoài nhưng Thời Sênh lại ngăn hắn lại. “Em đã nghĩ rất kỹ rồi, Cảnh Chỉ, trong lòng anh cũng rất rõ, chúng ta không phải anh em ruột.”

Cảnh Chỉ bị Thời Sênh ép tới tận vách xe, trầm mặc không nói.

“Anh cũng thích em, đúng không?” Thời Sênh giữ chặt vai hắn, “Cảnh Chỉ, giờ đã là mạt thế rồi, quan niệm đạo đức cũng không quan trọng nữa, anh thích em thì hãy ở bên em.”

“… Hề hề.” Giọng của Cảnh Chỉ trầm xuống, “Cho dù… Cho dù chúng ta không phải nhưng người bên ngoài sẽ không nghe những điều đó, bọn họ sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn em.”

Hắn không muốn cô bị người ta đánh giá.

Đây là mạt thế, nhưng bọn họ vẫn còn người thân.

“Cho nên… Hề Hề, chúng ta không thể ở bên nhau, anh vĩnh viễn chỉ là anh trai của em.” Hắn sẽ vì cô cả đời không cưới, ngay cả khi cô đã lấy chồng, sinh con.

Cảnh Chỉ đột nhiên cảm thấy rất khó thở, như là có người nắm lấy trái tim của hắn bóp chặt, nặng nề, khó chịu.

Chương 588: Ranh giới (21)

Thời Sênh cảm thấy phiền chán, Phượng Từ vì lo lắng cho cô quá nhiều mà giờ lại trở thành một cục sắt thế này, muốn hắn thừa nhận mình quả thực rất khó.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trực tiếp ép lên giường?

Ngủ xong không biết con hàng này có tự sát luôn cho cô xem không nữa?

Ngẫm lại thì không nên làm vậy được.

“Hề Hề, em vĩnh viễn là người anh yêu nhất.” Cảnh Chỉ ôm lấy Thời Sênh, dưới đáy lòng tự cảnh cáo mình rằng đây sẽ là lần cuối cùng hắn ôm cô.

“Anh không muốn ở bên em…” Giọng Thời Sênh rầu rĩ, “Vậy thì tính là yêu gì.”

Cảnh Chỉ cực kỳ đau lòng, hơi thở rối loạn, nhưng câu tiếp theo của cô lại làm hắn dở khóc dở cười.

“Dù sao em cũng sẽ không buông tay, anh không đồng ý thì em không từ bỏ.”

Cảnh Chỉ: “…”

…

Bên ngoài xe, Chúc Phong đứng đó với vẻ mặt quỷ dị, Hạ Thư đi tới mà hắn cũng không biết.

Hạ Thư chọc hắn vài cái, Chúc Phong mới hoàn hồn.

“Cậu mà thế này, gặp xác sống cái là chết không kịp ngáp.” Hạ Thư trào phúng không một chút khách khí.

“… Hạ Thư, vừa rồi tôi…” Chúc Phong nuốt hai ngụm nước bọt. “Tôi nhìn thấy…”

“Nhìn thấy cái gì?”

Chúc Phong nhìn vào mắt Hạ Thư sau đó kéo hắn sang một bên, ghé sát miệng vào tai hắn, nói: “Tôi nhìn thấy Cảnh thiếu và Cảnh Hề hôn nhau.”

Hạ Thư hơi không thoải mái, dịch người ra một chút. “Không nhìn nhầm đấy chứ?”

“Sao tôi có thể nhìn nhầm được.” Giọng Chúc Phong lập tức cao vút, chợt nhận ra mình đã nói quá to lại lập tức hạ thấp giọng, “Tuyệt đối không nhìn nhầm.”

Hạ Thư trầm mặc nhìn hắn.

Chúc Phong nghĩ Hạ Thư không tin, lại nói: “Tôi thật sự thấy được mà. Cảnh thiếu và Cảnh Hề rốt cuộc là sao thế này?”

Đây là tình yêu cấm kỵ đó.

“Chuyện của Cảnh thiếu, cậu quản ít thôi.” Hạ Thư ném lại một câu rồi xoay người rời đi.

“Hạ Thư, sao cậu lại có thể như thế, Cảnh thiếu…”

Chúc Phong vừa đuổi theo Hạ Thư, cửa xe cũng bị người mở ra, Cảnh Chỉ xuất hiện ở cửa xe với gương mặt đỏ ửng. Nghe được âm thanh của Chúc Phong, hắn không nhịn được mà nhìn về phía đó, sau đó trấn định vẫy vẫy tay.

Xong rồi, xong rồi, chắc chắn Cảnh thiếu đã biết là hắn thấy hết mọi chuyện rồi.

Hạ Thư cho Chúc Phong một ánh mắt “tự cầu nhiều phúc”, hớn hở đi mất.

Chúc Phong chậm chạp lết xác tới, đáy lòng không ngừng tự hỏi.

Liệu Cảnh thiếu có giết mình diệt khẩu hay không?

…

Thời tiết càng ngày càng nóng bức, lượng nước cần dùng mỗi ngày một nhiều, đã có vài dị năng giả không phải hệ thủy ngã xuống.

Tuy rằng đã tận lực để mọi người trong đội ngũ đều có nước uống, nhưng trong thời tiết nóng bức này, nước cũng không có nhiều tác dụng.

Đây cũng không phải là thảm cảnh duy nhất. Do thời tiết nóng bức, rất nhiều xe bị hỏng hoặc hết xăng, mọi người chỉ có thể bỏ lại xe, đi bộ theo đội ngũ, tỉ lệ tử vong do thiếu nước càng cao thêm.

Trong đội ngũ, không biết ai nghe được đội của Cảnh Chỉ có hai dị năng giả hệ thủy, tất cả đều vọt tới trước đội của hắn, vây bọn hắn lại chật như nêm cối.

“Sao các người có thể ích kỷ như vậy, cho chúng tôi nước, nước, nước của chúng tôi!”

“Van xin các người, hãy cho chúng tôi nước.”

Mọi người phẫn nộ ghé sát cửa kính, không ngừng đập lên cửa, miệng còn la mắng, nguyền rủa.

“Chị…” Diệp An ôm chặt Diệp Nhiên, ngồi nép vào cạnh Thời Sênh. Nhìn qua kính xe, nó có thể thấy gương mặt tuyệt vọng và méo mó của đám người ngoài kia.

Đây là thế giới trong mắt nó, dù đi tới đâu thì nó cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Thời Sênh vỗ vỗ đầu Diệp An làm nó yên tâm hơn rất nhiều.

“Những người này điên rồi, chúng ta không đi được nữa.”

Bọn họ có tổng cộng ba chiếc xe, lúc này những người bên ngoài đều vây chặt ba tầng trong, ba tầng ngoài.

Đám người này rất đông, một nửa vây chặt lấy bên quân đội, một nửa vây quanh nơi này, toàn bộ đội ngũ hỗn loạn không chịu nổi.

Nhóm của Cảnh Chỉ bị vây ở trong xe, ra không được, cũng không thể đi tiếp.

“Bọn họ đều điên cả rồi.” Chúc Phong vò đầu, nhìn thấy một người

không biết lấy được ở đâu một cây búa mang tới, đập lên cửa kính xe.

Chúc Phong phản ứng rất nhanh, hắn rời khỏi chỗ ngồi, nhưng tay vẫn bị thủy tinh cứa một ít.

“Mẹ kiếp!”

Cửa kính xe bị đập vỡ, người bên ngoài như ác ma ở địa ngục, đưa tay thò vào trong xe, không ngừng quơ cào.

“Cho tao nước, ông mày cần nước.”

“Nước, nước, cho tao nước!”

“Con tôi không chịu được nữa, cho tôi chút nước đi mà.”

Vô số thanh âm hợp lại một chỗ giống như âm thanh 3D không ngừng vờn quanh xe liên miên không dứt.

Chúc Phong không dám tới gần cửa xe bị đập vỡ, có người lại bắt đầu chui người qua đó.

Đúng lúc Chúc Phong không biết làm gì thì có một bóng người lao lên, một cước đạp bay người kia.

Thời Sênh cầm một lá bùa trong tay, lạnh mắt nhìn gương mặt méo mó kia: “Đưa tay ra cướp đi.”

Thanh âm của cô không lớn nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Lời này như chọc giận những người kia, họ càng điên cuồng kích

động tìm cách chui vào xe.

Thời Sênh híp mắt lại, lá phù lập tức dán lên vách xe.

Chúc Phong nhìn những người đó bị một lực lượng vô hình đánh văng ra, ngã nhào ra xung quanh và rên rỉ đau đớn, xe đang bị rung lắc cũng dừng lại.

Thời Sênh mở cửa xe đi xuống.

“Này!” Chúc Phong kinh ngạc kêu lên một tiếng, những người dưới đó đều điên hết cả rồi.

Người mất đi lý trí cực kỳ đáng sợ, hai chiếc xe vẫn bị người vây chặt như nêm cối, có người đang nện trên đỉnh xe, dùng dị năng để mở cửa xe từ bên trên.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, xông thẳng về phía trước. Những người kia sợ chết nên mới điên cuồng như vậy, nhưng trước người còn điên cuồng hơn mình, sao bọn họ còn dám ngo ngoe gì nữa.

Thiết kiếm của Thời Sênh còn chưa kịp đánh tới thì đám người đó liền dạt ra.

Cũng có dị năng giả phản kháng, nhưng dị năng đánh lên thiết kiếm, ngay cả tia lửa cũng không xuất hiện.

Thời Sênh chém sạch vòng người bao vây chiếc xe thứ hai, hỏi người bên trong: “Cảnh Chỉ và Diệp An đâu?”

Những người đó còn chưa lấy lại được tinh thần, chỉ biết chỉ chỉ về xe phía sau theo phản xạ có điều kiện.

Thời Sênh dán lên xe họ một lá phù, lại tiếp tục đi tới chiếc xe thứ ba.

Một đám người nhìn thấy Thời Sênh khí phách đánh tan đám người tiến lại gần xe thì không khỏi rung động trong lòng.

Em gái của Cảnh thiếu lợi hại như vậy sao?

Bọn họ còn không dám xuống xe, vậy mà một mình cô lại có thể đánh được nhiều người như thế.

Người vây quanh chiếc xe thứ ba càng nhiều hơn, đại khái là đến khi nhìn thấy Thời Sênh ném một đống người ra, nhìn những người đó nằm trên đất không biết còn sống hay đã chết thì đám người này mới biết sợ hãi.

Thời Sênh giương kiếm lên, một đám người lập tức ôm đầu lùi lại, trường hợp vừa quỷ dị lại vừa buồn cười.

“Hề Hề.” Cảnh Chỉ kéo Thời Sênh lên xe, đen mặt dạy dỗ, “Sao em lại tới đây?”

Từ sau ngày đó, Cảnh Chỉ không bao giờ ngồi cùng xe với cô nữa. Hắn không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện thế này. Hắn còn chưa kịp đi qua thì cô đã tới đây trước rồi.

“Anh hùng cứu mỹ nhân mà.” Thời Sênh lại dán lên xe này một lá phù, “Chẳng lẽ anh không nên lấy thân báo đáp em sao?”

Trong xe còn có những người khác, Thời Sênh vừa nói lời này, trong xe lập tức lâm vào không khí im lặng quỷ dị.

Lời này là lời em gái có thể nói với anh trai sao?

Bọn họ đã nói là không khí giữa Cảnh Hề với Cảnh thiếu có chút không đúng mà lại…

Cảnh Chỉ không biết phải nói gì, không khí càng thêm xấu hổ nặng nề.

“Chị… có… có xác sống đang tới.”

Chương 589: Ranh giới (22)

Gần đây có một thôn làng, âm thanh lớn như thế khiến cho xác sống chú ý là rất bình thường.

“Xa không?” Giọng điệu Thời Sênh vẫn bình tĩnh như cũ, giống như chuyện Diệp An vừa nói là chuyện cực kỳ nhỏ và bình thường, không đáng nhắc tới vậy.

Bầu không khí ngưng trệ trong xe cũng chậm rãi chuyển động.

“Rất gần…”

Trông cậy vào một thằng nhãi còn đang học tiểu học ước lượng khoảng cách thì đúng là viển vông, Diệp An chỉ có thể đưa ra một đáp án thế này.

Nhưng mà mọi người nhanh chóng phát hiện ra, Diệp An nói rất gần thì đúng là rất gần.

Vừa lúc nó nói xong thì đã có thể nhìn thấy xác sống từ đằng xa. Lúc này, xác sống đã không còn hành động chậm chạp, phản ứng ngu ngốc như thời kỳ đầu nữa.

Tốc độ của chúng rất nhanh, chẳng khác nào tốc độ chạy của một người đàn ông khỏe mạnh, trong chớp mắt đã có xác sống chạy tới trước đội ngũ, túm lấy một người và há miệng cắn.

“A!”

“Xác sống, có xác sống!”

“Chạy mau, xác sống tới rồi, xác sống tới rồi. A! Cứu mạng… Cứu mạng…”

Xác sống chen chúc tới, bên ngoài xe đầy xác sống, duy chỉ có ba chiếc xe này hễ chúng tới gần là bị đẩy bật ra.

Mọi người vừa rồi còn rất khẩn trương, hiện tại không khỏi kinh ngạc nhìn tới lá phù được Thời Sênh dán ở trên xe.

Vừa rồi đánh bay người đã là trâu bò lắm rồi, giờ còn có thể ngăn cản cả xác sống.

Em gái lợi hại quá!

Thời Sênh nhích lại gần Cảnh Chỉ, “Anh, anh thấy em lợi hại không, có muốn suy xét một chút không?”

Chóp mũi Cảnh Chỉ có hơi thở của cô vấn vít, hai tai nóng tới dọa người, không nhịn được quát lên: “Hề Hề, đừng làm loạn nữa.”

Thời Sênh bĩu môi, vỗ vai người lái xe, “Lái xe đi, bị xác sống ăn mất não rồi à?”

“A? Ừ ừ ừ ừ ừ!” Người nọ lập tức đánh lửa, may mắn là bọn họ ở cuối cùng nên có thể quay đầu lại, hắn bấm còi inh hỏi, hai xe ở đằng trước thấy hắn quay đầu cũng lập tức lùi theo.

Thời Sênh ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt nhàn nhã như thể bên ngoài không phải là xác sống và mạt thế. Những người khác ngồi trong xe ngay cả thở mạnh cũng không dám, khí tràng* của em gái này so với Cảnh thiếu chỉ hơn chứ không kém. Không hổ là người một nhà.

** Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất.*

Có xác sống chặn đường nên tốc độ xe cũng không thể nhanh được, ngay từ đầu người lái xe còn hơi lo sợ, nhưng sau đó chắc chắn xác sống không thể tới gần xe, tâm tình hắn mới dần dần bình thường trở lại.

Đi cách một quãng xa rồi, quay đầu lại liền nhìn thấy phía sau có một hàng dài đi theo, có quân đội, cũng có người thường và dị năng giả.

Những người thường có thể đuổi kịp là những người có thể lực tốt, có khả năng giết xác sống.

Thời Sênh ló đầu ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vài người trong đội ngũ.

Hàn Dự cõng một người phụ nữ, trước ngực còn địu một đứa bé, Mộc Hâm che chở cho ông Mộc, người của quân đội vây quanh lấy họ.

Xác sống đuổi tới, còn có một con chạy rất nhanh, hình như là xác sống cấp hai.

Nó nhìn thấy chú Lý ôm một đứa trẻ con, móng vuốt sắc bén chụp về phía đó. Thím Lý ở bên cạnh thấy vậy liền đẩy người lính đang bảo vệ bên cạnh mình ra. Xác sống kia chụp tay xuống, trực tiếp cào rách bụng người quân nhân ấy.

Lúc này ai cũng đang vội chạy trối chết, không một ai chú ý cả.

Đương nhiên, ngoại trừ Thời Sênh đang ghé vào cửa xem diễn.

Người như thế mà nữ chính đại nhân cũng có thể ở chung lâu như vậy ư? Nếu là bản cô nương thì đã sớm giết chết từ lâu rồi.

Hại người hại mình.

“Sao cầu phía trước lại gãy rồi?” Người lái xe đột nhiên hô lên một tiếng, tốc độ xe dần chậm lại.

“Lúc chúng ta đi qua không phải vẫn còn tốt sao?”

Nhiều người từ trong xe ló đầu ra nhìn, cây cầu không thấy đâu nữa, bên dưới là dòng sông đen ngòm.

“Cảnh thiếu?” Không qua được thì phải làm sao bây giờ?

“Xuống xe.” Cảnh Chỉ quyết định rất nhanh, “Vào núi.”

Mọi người lập tức xuống xe, mở cửa, có người cõng Diệp An lên lưng, một người khác ôm chặt Diệp Nhiên.

Xe đằng sau thấy họ dừng lại thì cũng xuống xe, chạy tới.

“Cảnh thiếu?”

“Cầu đằng trước gãy rồi, Cảnh thiếu bảo chúng ta chuẩn bị vào núi.” Có người trả lời thay Cảnh Chỉ.

Những người khác lập tức quay về xe của mình, lấy nhu yếu phẩm ra mang lên người. Hạ Thư thu toa xe có phòng nghỉ vào trong không gian, hai chiếc xe còn lại thì bỏ qua.

Còn có một con gà còn lấy hai lá phù của Thời Sênh cẩn thận cất đi.

Đám quân đội ở phía sau cũng dần dần tới gần, một mảnh đông nghìn nghịt, tiếng hét chói tai thỉnh thoảng vang lên trong không gian oi nồng.

Cảnh Chỉ bất chấp mấy suy nghĩ vớ vẩn của mình, chủ động nắm lấy tay Thời Sênh, “Chạy!”

Đoàn người lập tức đi về phía núi. Lúc đầu Hàn Dự còn không biết tại sao bọn họ lại bỏ xe mà chạy, khi tới gần mới biết cầu đã bị gãy, chỉ có thể đi vào núi mà thôi.

Đường núi không dễ đi, trong đoàn của Cảnh Chỉ chỉ có hai người không có dị năng, nhưng bọn họ đã được rèn luyện rất nhiều nên đi đường núi với họ không phải khó khăn gì.

Nhưng mà đám người phía sau lại không dễ dàng như thế.

Vừa đói lại vừa khát, còn phải leo núi, một vài người căn bản không chịu nổi.

Chờ bọn họ vượt qua ngọn núi, thấy một thôn trang nhỏ trong thung lũng, đội ngũ mấy trăm người chỉ còn lại hơn trăm.

Thôn này đã bị xác sống quét qua, nhưng có dấu vết đốt lửa trại nên chứng tỏ đã có người từng nghỉ ngơi ở đây.

Bọn Thời Sênh tới trước nên tất nhiên chiếm được mấy căn nhà tốt nhất.

Thời Sênh dán phù quanh các phòng, Hạ Thư trầm mặc đi theo bên cạnh cô, chau mày.

Cô dán phù cũng thật tùy ý…

“Anh đi theo tôi làm gì?” Thời Sênh nhìn Hạ Thư khó hiểu, thấy hắn cứ nhìn chằm chằm mấy lá phù trong tay mình thì chớp chớp mắt, “Anh muốn dán à? Vậy anh làm đi, mười thước dán một cái, dán hết xung quanh là được.”

Thời Sênh nói xong liền nhét đống phù lục vào tay Hạ Thư.

Hạ Thư: “…”

Quả thật là tùy ý.

Gia tộc của Hạ Thư có nhiều thế hệ tu tiên, nhưng đến đời hắn thì đã hoàn toàn xuống dốc. Hắn cũng chỉ biết một ít chuyện liên quan tới tu chân mà thôi.

Hắn lật lật đám phù lục trên tay, họa pháp trên những lá phù này hắn hoàn toàn không hiểu.

…

Thời Sênh đứng ở sân nhìn một đám người hổn hển chạy từ trên núi xuống, đại khái là thấy Thời Sênh đứng ở đó không xa nên những người này mệt tới mức nằm xuống đất mà thở.

Trên trán Hàn Dự đầy mồ hôi, hắn thả người phụ nữ xuống, người phụ nữ vừa dịu dàng vừa đau lòng lau mồ hôi trên trán cho hắn.

“Hề Hề, uống nước đi.” Cảnh Chỉ đưa một chai nước khoáng cho Thời Sênh, “Có mệt không? Có muốn ngủ một lát không?”

“Anh ngủ với em à?” Thời Sênh há mồm hỏi.

“Hề Hề.” Sắc mặt Cảnh Chỉ trở nên nghiêm túc, “Sau này đừng nói lung tung nữa.”

Vừa rồi tình hình nguy cấp nên những người đó còn chưa kịp nghĩ lại, chờ bọn họ lấy lại tinh thần…

Thời Sênh mở chai nước uống một ngụm, làm mềm cổ họng rồi mới nói. “Em nói hoàn toàn thật lòng, thích anh sao lại không thể nói ra chứ?”

“Anh, sao anh lại đỏ mặt?” Thời Sênh đột nhiên tới gần Cảnh Chỉ, vươn tay sờ sờ tai hắn.

Cảnh Chỉ giật lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm cô một lúc rồi bối rối xoay người đi vào phòng ở bên cạnh.

Thời Sênh nhếch miệng cười, ánh mắt lại nhìn về một phía.

Lá cây khẽ động, có tiếng sột soạt vang lên, vài giây sau liền khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chương 590: Ranh giới (23)

Thời Sênh đứng lại ngoài sân trong chốc lát rồi về phòng nghỉ ngơi.

Mọi người lo lắng, đề phòng suốt một ngày, sau khi ăn qua loa bữa tối thì bắt đầu đi nghỉ.

Đại khái đến khoảng nửa đêm, Thời Sênh bị vài tiếng thét chói tai đánh thức. Cô chậm rãi ngồi dậy, trong phòng rất tối. Thời Sênh chớp chớp mắt, hồi lâu mới nhìn tới Diệp An và Diệp Nhiên đang ngủ thẳng cẳng ở giường bên cạnh.

Diệp Nhiên quơ quơ bàn tay nhỏ xinh, đôi mắt mở to nhìn cô.

Từ khi con nhóc này Trúc cơ thành công, nó chưa từng khóc một lần, giấc ngủ cũng ngắn đi rất nhiều.

Thời Sênh dụi dụi mắt, xoay người xuống giường, xoa xoa đầu Diệp Nhiên mấy cái. Diệp Nhiên cầm lấy tay cô, cười khanh khách.

Diệp An cựa quậy, mơ mơ màng màng vỗ vỗ Diệp Nhiên, sau đó ôm nó vào lòng như bảo bối.

Diệp Nhiên lại nắm lấy tay Diệp An.

Thời Sênh mở cửa ra ngoài, phía xa có ánh sáng, vài bóng đen đứng ở trong sân cùng nhìn về một phương hướng.

Tiếng người bên phía kia ồn ào huyên náo, hình như tiếng hét vừa rồi cũng là từ bên đó truyền về.

Thời Sênh ngáp một cái rồi đi ra, “Sao thế?”

Cảnh Chỉ vừa nghe được giọng của Thời Sênh thì lập tức cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng có vô số con kiến đang cắn trên người hắn vậy, tê dại khó chịu.

“Có người bị hóa xác sống đi cắn người.” Hạ Thư luôn trả lời cực kỳ ngắn gọn và rõ ràng.

“Không phải chuyện bình thường sao?” Có người bị xác sống cắn, sợ bị đồng bạn vứt bỏ nên không dám nói ra, kết quả là những người xung quanh gặp tai vạ thôi.

“Không bình thường.” Hạ Thư trầm mặc một chút như đang tìm cách giải thích, “Người bị cắn lập tức biến thành xác sống, sau đó lại cắn vài người khác, cứ như thế…”

Thời Sênh: “…”

Người bị xác sống cắn sẽ không lập tức biến thành xác sống mà phải sau hai mươi tư giờ.

“Người đầu tiên bị hóa xác sống nhìn có gì khác biệt không?”

Hạ Thư lắc đầu: “Quá xa nên không nhìn rõ.”

Chúc Phong cũng tham gia vào câu chuyện: “Không phải xác sống lại tiến hóa đấy chứ?”

“Không đâu, chỉ đến khi có xác sống cấp bốn, lúc đó người bị cắn mới bị rút ngắn thời gian hóa xác sống.” Thời Sênh lập tức phủ nhận.

Cái này ở trong cốt truyện cũng đã đề cập tới.

“Sao em biết?” Chúc Phong nghi ngờ.

“Đoán.” Thời Sênh đáp cho có lệ.

Chúc Phong: “…” Đoán mà lại nói như thể chắc chắn lắm ấy, không biết còn tưởng cô đã tận mắt thấy rồi cơ.

“Nếu không phải xác sống tiến hóa thì sao lại như thế?” Hạ Thư nhìn về phía Thời Sênh theo bản năng.

Sắc mặt Thời Sênh bình thường, hắn không nhìn ra chỗ nào khác lạ cả.

“Làm sao mà em biết được.” Thời Sênh đáp lại bằng cái nhìn xem thường.

Bản cô nương cũng không phải người toàn năng, câu hỏi nào cũng có thể trả lời.

Hạ Thư nghẹn giọng.

Xấu tính, kỳ quái, nói chuyện gai góc, không coi ai ra gì, thích Cảnh Chỉ.

Đây là tất cả những từ mà Hạ Thư có thể tổng kết về con người Thời Sênh.

Thời Sênh tới gần Cảnh Chỉ, ôm lấy cánh tay hắn. Mọi người đều đang bận chú ý tới huyên náo ở đằng xa, không gian cũng khá tối nên không có người chú ý tới hành động này của cô.

Cảnh Chỉ rút tay ra, trừng cô một cái cảnh cáo, nhưng nhìn vào mắt Thời Sênh, trái tim hắn lại mềm nhũn ra.

Thời Sênh lại đưa tay kéo lấy, lần này Cảnh Chỉ đành nhịn, để mặc cô sờ nắn.

Sờ tới mức làm cả người hắn dần dần vừa khô vừa nóng.

Cảnh Chỉ túm chặt tay, cấm cô tiếp tục lộn xộn.

Vài người đứng ở ngoài sân nhìn một lúc, hình như bên kia cũng đã xử lý tốt, âm thanh ồn ào cũng dần nhỏ lại.

“Về ngủ đi, ngày mai qua đó hỏi thăm một chút.”

Đứng ở chỗ này cũng chẳng có tác dụng gì.

Cảnh Chỉ vừa ra lệnh, mọi người đều tản ra, tự quay về phòng của mình.

Chúc Phong cũng bị Hạ Thư túm lôi vào phòng, rất nhanh, ở ngoài sân chỉ còn lại Cảnh Chỉ và Thời Sênh.

“Đêm nay em và anh ngủ cùng nhau.” Thời Sênh đột nhiên nói, trước khi Cảnh Chỉ từ chối lại tiếp tục nói bằng giọng cẩn trọng, “Em cảm thấy ở đây có thứ gì đó.”

“Cái gì?” Lực chú ý của Cảnh Chỉ lập tức bị câu sau thu hút.

Thời Sênh lắc đầu, “Không biết, nhưng rất không thoải mái, như có thứ gì đó đang nhìn chúng ta chằm chằm.”

Buổi chiều cô đã có cảm giác này nhưng chỉ trong nháy mắt tan biến.

Đến vừa rồi khi phát sinh chuyện kia, cô mới có thể xác định quả thực có thứ gì đó ở quanh đây.

Cảnh Chỉ nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ nơi ở của những người bên kia, những vùng khác đều rất tối tăm, có thể thấy hình dáng của ngọn núi ở phía xa xa, giống như một con thú khổng lồ đang ngủ say.

Nhưng hắn lại chẳng có cảm giác gì kỳ quái cả.

“Anh ở ngoài canh giữ.” Cảnh Chỉ mất một lúc lâu mới trả lời.

“Không được.” Thời Sênh từ chối, “Em sẽ lo lắng.”

Ở thế giới trước đã xảy ra chuyện, cô không muốn nó xảy ra lần thứ hai nữa.

Thời Sênh không nói gì nữa, lập tức kéo Cảnh Chỉ đi về phía phòng mình, “Chúng ta cũng không phải chưa từng ngủ chung, trước kia còn cả tắm chung, anh sợ cái gì chứ?” Tuy rằng người tắm rửa với nhau khi đó là Cảnh Chỉ và Cảnh Hề chân chính.

“Hề Hề!” Hồi đó bọn họ còn rất nhỏ, sao có thể so được với hiện tại.

Cảnh Chỉ không chịu đi vào, giữ chặt lấy cánh cửa, “Anh sẽ canh giữ ở đây.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh lập tức nổi điên, gạt cánh tay kia của Cảnh Chỉ ra, dùng sức mạnh phi thường lôi hắn vào. Phòng vốn không lớn, Thời Sênh lập tức đẩy hắn lên giường.

Cảnh Chỉ khó khăn nuốt vài ngụm nước bọt, “Hề Hề… Em…”

Thời Sênh tới gần hắn, ghé vào sát tai hắn, ái muội nói: “Còn có Diệp An ở đây, anh nghĩ em có thể làm gì anh hả?”

Nói thế, Cảnh Chỉ mới nhớ ra đúng là Thời Sênh ở chung phòng với anh em Diệp An.

Trong đáy lòng cũng không biết là vừa thở phào một hơi hay là thất vọng nữa.

Thời Sênh đi về phía Diệp An, Diệp Nhiên chắc đã chơi mệt rồi nên đã ngủ từ lúc nào, trong tay vẫn còn nắm một ngón tay của Diệp An.

Thời Sênh đẩy Diệp An dịch vào trong, sợ nó trở mình một cái lại đẩy luôn em gái xuống đất.

Xong xuôi, Thời Sênh mới đi về giường của mình.

“Ngủ bên trong đi.” Thời Sênh chỉ về phía trong, sau đó đẩy Cảnh Chỉ vào.

Bị đẩy lên giường, lại bị Thời Sênh chắn ở bên ngoài nên Cảnh Chỉ không có cách nào đi xuống, chỉ có thể lăn vào trong.

Cả người Cảnh Chỉ như dán chặt vào tường, tạo ra một khoảng cách với Thời Sênh, khoảng cách lớn tới mức lăn vài vòng mới tới.

Thời Sênh cũng lăn vào, thô lỗ gối đầu lên khuỷu tay Cảnh Chỉ, tay vươn sang ôm lấy eo hắn.

“Hề Hề…” Hơi thở của Cảnh Chỉ dồn dập, thân thể cứng ngắc, “Thế này… Thế này nóng lắm, em nằm dịch ra được không?”

“Em không nóng.”

Cảnh Chỉ: “…” Nhưng mà anh nóng. Mà không phải nóng bình thường đâu.

Thân hình mềm mại của cô như dán hẳn lên người hắn, người hắn nóng như bị lửa thiêu, nơi nào đó đang dần ngóc đầu, sưng đến phát đau.

Cảnh Chỉ tận lực ép sát người về sau, không cho nơi đó của mình chạm vào Thời Sênh, nhưng sau lưng căn bản chẳng còn chỗ nào cho hắn dịch người nữa, Thời Sênh gần như đã bò lên người hắn, chỗ cứng rắn kia chọc chọc vào cô.

Cảnh Chỉ khô miệng, khô lưỡi, hơi thở dần dần trở nên nặng nề, trong không gian yên ắng này nghe cực kỳ rõ ràng.

Một cánh môi mềm mại đột nhiên trùm lên môi hắn, một mùi hương thanh thuần rót sang, Cảnh Chỉ ôm chặt lấy Thời Sênh theo bản năng để nụ hôn càng sâu hơn.

Hắn xoay người đặt cô ở dưới thân, hơi thở nóng cháy rừng rực và dồn dập, bàn tay chạy loạn trên người cô, chui qua áo cô, làn da mềm mại làm cho Cảnh Chỉ càng thêm mộng mị.

Hắn muốn cô.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ như thế.

“Hề Hề…” Nụ hôn của hắn chậm rãi dịch chuyển xuống, cổ, xương quai xanh, ngực.

Thời Sênh hơi rên rỉ một tiếng, thanh âm rất nhỏ ấy rơi vào trong tai

Cảnh Chỉ.

Thân mình hắn cứng đờ, đột nhiên lật người xuống, cả người chẳng khác nào thằn lằn dán chặt lên góc tường.

Vài giây sau, hắn lại xoay người trở lại, hoảng loạn kéo quần áo lại ngay ngắn giúp Thời Sênh.

Rồi lại tiếp tục làm thằn lằn dán tường.

Cảnh Chỉ chỉ hận không thể tát mình một phát chết tươi, vừa rồi hắn đã làm gì vậy?

Chương 591: Ranh giới (24)

Cảnh Chỉ như thế, Thời Sênh thực không biết nói gì, làm cứ như cô cưỡng gian hắn vậy?

Tuy rằng cô rất muốn!

Nhưng không thể nào nói cho hắn biết ý đồ đen tối ấy của mình được, hơn nữa ở đây cũng không tiện lắm.

Thời Sênh cố nhịn, lại kéo Cảnh Chỉ về phía mình.

“Hề Hề…” Giọng điệu của Cảnh Chỉ có một chút giận dỗi.

Giờ hắn rất khó chịu, thân thể khó chịu, trong lòng càng khó chịu.

Thiếu chút nữa là hắn đã làm chuyện đó với Hề Hề. Hắn thực sự không dám nhớ lại những gì mình suy nghĩ ban nãy.

“… Em nói này, một người đàn ông như anh, ăn đậu hũ của em mà còn làm như là em phi lễ anh vậy là sao?” Thời Sênh thực sự cạn lời.

Không biết phải trêu chọc hắn như thế nào nữa?

“Hề Hề.” Cảnh Chỉ càng hờn dỗi, “Xin lỗi em.”

Hắn cố gắng dán chặt vào tường, chỉ hận không thể chui luôn vào trong ấy, nhưng vì bị Thời Sênh kéo nên hắn chỉ có thể cố gắng dựa vào một chút.

“Lại đây.” Thời Sênh kéo hắn.

Cảnh Chỉ nào dám, hắn sợ mình lại không nhịn được.

Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời.

Thế là Thời Sênh lập tức lăn tới. Giờ thì tốt rồi, Cảnh Chỉ không còn chỗ mà giãy nữa.

“Ngủ.” Thời Sênh tìm một vị trí thoải mái trong lòng Cảnh Chỉ rồi nhắm mắt lại không nói chuyện nữa.

Cảnh Chỉ ôm không được mà không ôm cũng chẳng xong, rối rắm một lúc lâu, cuối cùng vẫn đành phải ôm Thời Sênh vào lòng.

Hắn nghĩ một cách cam chịu rằng, dù sao cũng đã… hôn rồi.

Đây là buổi tối mà Cảnh Chỉ ngủ không ngon nhất. Trời vừa sáng, hắn liền cẩn thận buông Thời Sênh ra, ngồi ở trên giường chờ cô tỉnh lại.

Diệp An dậy trước, thấy Cảnh Chỉ ngồi ở trong phòng thì hơi mê man, “Anh?”

Cảnh Chỉ hơi ngẩng đầu, vẻ mặt đạm mạc, “Ừ.”

Diệp An dụi mắt, nhìn Thời Sênh, lại nhìn Cảnh Chỉ.

Nó rời giường, ôm Diệp Nhiên còn chưa tỉnh dậy, loạng choạng đi ra ngoài.

Hoàn toàn không muốn ở chung phòng với anh trai xinh đẹp này.

Diệp An vừa đi ra, Thời Sênh liền tỉnh, từ phía sau ôm lấy eo Cảnh Chỉ, cằm gác lên vai hắn.

Sau chuyện tối qua, Cảnh Chỉ không giãy giụa nữa, để mặc cô ôm mình, hơi thở của cô phả trên cổ hắn, vừa nóng vừa ẩm.

“Hề Hề… Chúng ta…” Hắn ngập ngừng mở miệng, đáy lòng rối rắm. Lúc này đầu óc hắn rất rối loạn, hoàn toàn không biết phải làm gì lúc này.

Hắn nhận ra, hắn thích cô.

Không phải là kiểu thích giữa anh trai với em gái, nếu không thì hắn đã không nổi lên phản ứng với cô.

Nhưng mà…

“Hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, anh muốn quỵt nợ phải không?” Cánh môi Thời Sênh dán lên tai hắn, cắn khẽ lên vành tai, ngữ khí đột nhiên trầm xuống, “Anh đừng có mơ.”

Cảnh Chỉ cười khổ một chút, ôm cô vào lòng, “Hề Hề, chúng ta còn ông nội nữa, ông sẽ không đồng ý.”

Hắn cũng muốn ở bên cô.

Dù họ có là anh ruột thịt thật hay không.

Hắn đều muốn ở bên cô.

Thanh âm này không ngừng vang lên trong đầu hắn.

Nhưng ông nội là người thân duy nhất của bọn họ, sao ông có thể

đồng ý cho họ ở bên nhau chứ?

Thời Sênh khẽ nhíu mày, ông nội của Cảnh Hề… Đó là một nhân vật phong vân ở thủ đô. Trong trí nhớ của Cảnh Hề, cô rất ít khi gặp người ông này, nhưng ông ấy rất thương yêu cô, đương nhiên thì không bằng Cảnh Chỉ được.

“Em sẽ thuyết phục ông nội.”

“Hề Hề, loại chuyện này sao anh có thể để em đứng ra gánh vác được.” Cảnh Chỉ thở dài. “Ở bên anh thì em phải chấp nhận những lời đồn đãi, mắng chửi. Dù sao chúng ta cũng là anh em, cho dù có phải ruột thịt hay không thì trong mắt những người đó, chúng ta vẫn là người thân của nhau, không thể ở bên nhau được.”

“Em chỉ để ý tới mình anh mà thôi.”

Cảnh Chỉ hơi đỏ mặt, hắn buông Thời Sênh ra, đứng dậy, bối rối nói, “Anh ra ngoài chờ em, em sửa sang lại một chút trước đi.”

Phượng Từ thẹn thùng x1.

Thời Sênh cúi đầu nhìn quần áo của mình, rất tốt, có cái quỷ gì cần phải sửa sang chứ?

…

Cảnh Chỉ ra khỏi phòng, vừa vặn gặp được Chúc Phong, biểu tình của Chúc Phong trở nên quỷ dị, “Cảnh thiếu… Cậu và…”

Vẻ đỏ ửng trên mặt Cảnh Chỉ đã tan đi, chỉ còn lại sự đạm mạc như cũ.

Chúc Phong rụt rụt cổ, sáng suốt lảng sang chuyện khác, “Cảnh thiếu, vừa rồi tôi đã đi hỏi thăm, người hóa xác sống đầu tiên là một thiếu niên, không ai biết hắn, người trong đội ngũ rất đông nên không ai để ý tới hắn cả. Lúc bọn họ đang nghỉ ngơi, đột nhiên hắn cắn người bên cạnh, người bị cắn đó ngã xuống, vài phút sau liền biến thành xác sống luôn.”

“Vậy thiếu niên đó đâu?”

Sắc mặt Chúc Phong ngưng trọng. “Không thấy.”

Đây mới là chuyện lạ nhất. Mấy người bị cắn đều đã bị xử lý hết, duy chỉ có thiếu niên cắn người kia là không thấy đâu cả.

Trường hợp lúc ấy hỗn loạn, không có ai chú ý tới hắn, hắn biến mất lúc nào cũng không có ai biết.

“Bảo người của chúng ta cảnh giác một chút.”

Chúc Phong liên tục gật đầu tỏ ý đã biết.

Cảnh Chỉ không nói gì nữa, hắn đi hỏi Hạ Thư nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu nấu cơm cho Thời Sênh.

Chúc Phong: “…” Xong rồi à?

“Hạ Thư, sáng nay tôi thấy Cảnh thiếu đi ra từ phòng của Cảnh Hề đấy.” Chúc Phong thấy nếu không nói chuyện này ra thì lòng hắn sẽ ngứa ngáy khó chịu, vì vậy liền kéo Hạ Thư ra một góc thì thầm: “Cậu nói có phải Cảnh thiếu…”

Hạ Thư không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn hắn hỏi, “Liên quan gì tới cậu?”

Có biết nói chuyện phiếm không thế hả?

Sao chuyện của Cảnh thiếu lại không liên quan gì tới bọn hắn chứ? Hiện tại mọi người đang là đồng đội đấy, có được không hả?

“Lấy năng lực của Cảnh Hề, cô ấy nếu muốn làm chuyện gì hại tới chúng ta thì đã ra tay lâu rồi.” Hạ Thư cảm thấy khó mà có thể dạy nổi tên não phẳng Chúc Phong này, “Cậu ít quan tâm chuyện của Cảnh thiếu đi, cậu ấy biết mình đang làm gì.”

Chúc Phong: “…” Tuy rằng rất không muốn thừa nhận nhưng lời của hắn quả thực rất có lý.

Trong thời gian này, thủ đoạn mà Cảnh Hề bày ra đã chứng minh cô chỉ cần vài phút cũng có thể giết chết họ rồi, hơn nữa cô cũng không hề che giấu hay tỏ ra sợ người khác nghi ngờ mình không phải Cảnh Hề.

Nhưng mà Chúc Phong đã quên, trong đội ngũ này, trừ bỏ hắn ra thì những người khác vốn không biết Cảnh Hề từ đầu, sao có thể nghi ngờ gì chứ?

Người trong đội lại phát hiện, sau một đêm, hình thức ở chung giữa Cảnh thiếu và Thời Sênh lại thay đổi.

Sau đó có người mới phản ứng lại, nhớ tới những lời nói giỡn của Thời Sênh trước đây ở trên xe.

“Các anh nói… Quan hệ giữa Cảnh thiếu và Tiểu Hề hiện tại là gì?”

“Còn có thể là quan hệ gì.” Một người cười đầy ái muội, “Trước kia tôi cứ thấy Tiểu Hề hình như có mưu đồ quấy rối Cảnh thiếu. Hiện tại có lẽ đã thu phục được rồi.”

“… Bọn họ là anh em mà, cái này không phải là cấm kỵ sao?”

Một người ngồi bên cạnh vỗ đầu người đó một cái, “Cậu là đồ ngốc à? Cậu thấy Cảnh thiếu và Cảnh Hề giống anh em ruột tí nào không? Hơn nữa, giờ là mạt thế rồi, ai còn quan tâm hai người có phải anh em hay không? Cảnh thiếu và Tiểu Hề xứng đôi vừa lứa như thế, ở bên nhau quả thật đúng là một đôi trời sinh.”

Người bị vỗ đầu kia rất buồn bực, hắn nói đúng mà.

Lúc trước nếu không phải Chúc Phong nói với họ rằng đó là em gái của Cảnh thiếu thì bọn họ còn không nghĩ họ là anh em.

Đúng là thế giới rộng lớn, cái gì cũng có thể xảy ra.

“Cảnh thiếu ở bên Cảnh Hề rồi thì chẳng phải chúng ta đã hết cơ hội rồi sao?” Có người lại nói.

“A! Tình yêu của tôi còn chưa bắt đầu đã chết non vậy rồi!”

“… Trước giờ Cảnh thiếu đâu có cho chúng ta tới gần Cảnh Hề đâu.” Có người buồn bực.

Vài người trừng mắt với hắn, hắn rụt cổ lại, hướng về phía xa kêu lên, “Chúc Phong, tôi giúp anh nấu cơm.”

Chương 592: Ranh giới (25)

Cảnh Chỉ luôn sợ người trong đội sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn Thời Sênh, nhưng hắn lại phát hiện chuyện đó không hề xảy ra, nhóm người này ngoại trừ vẻ mặt ái muội thì chẳng hiểu hiện gì khác cả.

Mọi người đều đã đi dạo qua quỷ môn quan vài vòng, đạo đức, nhân tính sớm đã bị ăn sạch, có thể sống mới là chân lý.

Ăn cơm xong, Cảnh Chỉ gọi mọi người tập hợp.

Hạ Thư mở bản đồ ra, ngón tay dừng lại ở một nơi đã đánh dấu trên bản đồ, “Chúng ta có lẽ đang ở trong này, hiện tại có hai lựa chọn, theo đường cũ đi ra, vượt qua ngọn núi này sẽ tới quốc lộ 731.”

Chúc Phong nhíu mày: “Quốc lộ 731 trước mạt thế vẫn còn đang sửa chữa, liệu giờ đã sửa xong chưa?”

“Lúc ấy, quốc lộ 731 bắt đầu sửa từ biên giới thành phố F. Đây là thành phố F, dựa theo tiến độ thì hiện tại hẳn là đoạn này đã được sửa chữa tốt rồi.” Hạ Thư chỉ vào thành phố F trên bản đồ, “Người sống dọc quốc lộ 731 rất ít, tôi đề nghị đi quốc lộ 731.”

Đoạn đường phía trước, chẳng ai biết liệu có thể có xác sống hay không, nếu gặp thì sẽ rất lãng phí thời gian.

Hạ Thư phân tích xong, người quyết định vẫn là Cảnh Chỉ.

Cảnh Chỉ nhìn Thời Sênh, Thời Sênh không biết lôi từ đâu ra một cái

ghế xích đu, đang không ngừng đong đưa.

“Đi dọc tỉnh lộ F - G.”

Hạ Thư nhíu mày, cúi đầu tìm ra con đường liên tỉnh F – G kia, từ con đường này tới căn cứ Diệu Quang thì phải đi vòng hơi xa, nhưng trên đường đi cũng có qua vài thị trấn lớn.

Còn trên quốc lộ 731 lại chẳng có gì.

Nói cách khác, nếu đi đường 731 thì bọn họ không có cách nào tìm thức ăn, mà đi theo tỉnh lộ F – G thì có thể tìm được một chút đồ tiếp tế.

“Cảnh thiếu?”

“Hề Hề?”

Thời Sênh đứng lên, đi tới bên cạnh Cảnh Chỉ, trực tiếp ngồi lên đùi hắn, Cảnh Chỉ hơi lúng túng nhưng cũng không đẩy cô ra.

Mọi người: “…” Không làm gì cũng bị rắc cẩu lương!

Thời Sênh kéo bản đồ lại trước mặt, lấy bút từ trong tay Hạ Thư, từ tỉnh lộ F – G lại vẽ ra một tuyến đường.

Tuyến đường đó còn ngắn hơn tuyến đường mà Hạ Thư vẽ rất nhiều, hơn nữa còn đi vòng qua thị trấn kia.

Thời Sênh chỉ vào một điểm. “Chỗ này có một căn cứ quân sự.”

Rất nhiều căn cứ quân sự được xây dựng ở những nơi thưa thớt dân cư. Đến giai đoạn cuối mạt thế, xác sống càng ngày càng mạnh,

nữ chính dẫn người lui vào trong núi mới phát hiện ra căn cứ quân sự này.

Trong căn cứ có rất nhiều súng ống, nhưng đến lúc đó, súng ống cũng trở nên vô dụng.

Có điều bây giờ không giống, hiện tại súng ống vẫn là thứ rất quan trọng.

Mọi người thấy thế thì ánh mắt nhìn Thời Sênh càng thêm quỷ dị. Sao cô có thể biết được chuyện cơ mật này? Em gái này có khả năng tiên tri à?

Thời Sênh nắp bút lại, rúc vào lòng Cảnh Chỉ không nói chuyện nữa.

Cảnh Chỉ điều chỉnh tư thế, một tay ôm cô, một tay kéo bản đồ ra nhìn, “Vật tư của chúng ta còn bao nhiêu.”

“Không nhiều lắm, mười ngày.” Vật tư của đội đều được Hạ Thư quản lý trong không gian của hắn.

Tính khoảng cách, mười ngày là có thể tới được địa điểm trên bản đồ rồi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải không có chuyện gì bất ngờ xảy ra.

Nhưng sau khi tới được chỗ này, vật tư sẽ hết.

“Đi tới thị trấn này trước, thu thập vật tư xong sẽ tới nơi này.” Cảnh Chỉ dừng một chút, “Hề Hề, em có ý kiến gì không?”

“Không.” Thời Sênh lắc đầu, còn không quên thả thêm một chút

thính, “Miễn được ở cùng anh thì đi đâu cũng được.”

Này này, hai người coi bọn tôi là không khí à?

Nhiều chó độc thân thế này!

Phải biết yêu thương loài vật, biết không hả?

Mặt của Cảnh Chỉ đã hơi ửng đỏ, hắn ôm Thời Sênh lên, đặt cô lên ghế rồi ra lệnh, “Thu thập đồ đạc, một chút nữa sẽ lên đường.”

Những người khác cười rộ lên rồi tự tản ra, đi thu thập đồ đạc.

Thời Sênh kéo kéo Cảnh Chỉ rồi hôn bẹp lên mặt hắn một cái.

Cảnh Chỉ xoa tóc cô, tai hơi đỏ lên, trong giọng nói tràn đầy chiều chuộng, “Đừng nghịch nữa.”

“Anh Cảnh.” Bên ngoài đột nhiên vang lên một thanh âm.

Hai người đồng thời quay ra, Hàn Dự và Mộc Hâm đứng ở bên ngoài, sắc mặt Mộc Hâm trắng bệch, mắt nhìn Cảnh Chỉ chằm chằm.

Hàn Dự đánh giá Thời Sênh vài lần, hơi tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại là cô.

“Có việc gì?” Cảnh Chỉ đứng chắn trước mặt Thời Sênh, ngăn chặn ánh mắt của Hàn Dự, giọng nói lạnh nhạt, khác xa hoàn toàn nam sinh ôn nhuận như ngọc vừa rồi.

Hàn Dự thu lại ánh mắt, “Không biết kế tiếp anh Cảnh định đi thế nào?”

Cảnh Chỉ nhìn Hàn Dự, sắc mặt không thay đổi.

Hàn Dự mặc quân trang, dáng người cao ngất, cả người tản mát ra một cỗ khí thế sắc bén của quân nhân, trong đó còn mang theo vài phần áp bách.

Mà Cảnh Chỉ lại không giống vậy, hắn như mặt trăng trên trời. Hắn là một loại ý cảnh, nhìn vào chỉ cảm thấy mông lung nhưng một tầng sương bạc. Hắn không gai góc, luôn cho người ta cảm giác ý đẹp cảnh vui, như mặt trăng thanh quý mà không độc.

“Chúng tôi đi theo tỉnh lộ F – G, đến huyện Bình thu thập chút vật tư rồi đi về phía căn cứ Diệu Quang. Hiện tại xác sống càng lúc càng lợi hại, hay là chúng ta đi cùng nhau nhé?”

Hàn Dự tới mời bọn Cảnh Chỉ gia nhập đội ngũ.

Trước đó, đội ngũ của bọn họ có hơn 1000 người, giờ chỉ còn dưới trăm người, người của hắn cũng chỉ còn hơn 30. Với tình trạng thiếu nước, thiếu vật tư như hiện tại, căn bản là không thể nào quay về căn cứ Diệu Quang được.

“Không có hứng thú.” Cảnh Chỉ một câu liền đưa ra quyết định.

Hàn Dự vẫn không từ bỏ ý định, nói thêm vài câu, đại ý khi tới căn cứ Diệu Quang sẽ cho bọn họ một chỗ dựa vững chãi, thậm chí có thể liên hệ để chuyển tới căn cứ ở thủ đô.

Cảnh Chỉ vẫn quyết không đổi ý, Hàn Dự thân là nam chính, có thể hạ mình tới mức này đã là tốt lắm rồi.

Cho nên sau khi Cảnh Chỉ từ chối thêm vài lần, hắn bình tĩnh rời đi.

Mộc Hâm há mồm muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì, đành xoay người đuổi theo Hàn Dự.

…

“Đội trưởng, hình như bọn họ chuẩn bị rời đi.” Người của bọn họ vẫn luôn theo dõi đội ngũ của Cảnh Chỉ thấy người trong khu nhà có hành động khác thường liền lập tức báo cáo cho Hàn Dự.

Thôn này vốn rất nhỏ, từ phía của Hàn Dự có thể trực tiếp nhìn thấy sân nhà nơi Thời Sênh ở.

Một thanh niên xuất hiện ở ngoài sân, trên lưng có đeo một ba lô nhỏ.

Tiếp đó là một nữ sinh, tay ôm một đứa trẻ con, chậm rãi đi theo.

Cảnh Chỉ đưa tay đỡ cô, tư thế thân mật đầy ái muội, hai người cùng đi về phía đầu thôn.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta cũng rời đi.” Hàn Dự ra lệnh.

“Vâng.”

Vừa nghe thấy phải rời đi, những người này đều có chút không tình nguyện. Ở đây không có xác sống, nghỉ thêm một vài ngày thì có sao đâu? Hôm qua chạy trối chết như thế, bọn họ còn chưa nghỉ ngơi đủ.

“Không muốn đi thì có thể ở lại.”

Lời này vừa nói ra, những người oán giận không dám mở miệng nữa, yên lặng thu thập đồ đạc, dựa theo sự sắp xếp của những người lính, đàn ông đi ở bên ngoài, phụ nữ, trẻ con và người già đi ở

giữa.

Mộc Hâm và ông Mộc đi cùng đám Hàn Dự làm cho thím Lý ở phía sau cực kỳ oán hận.

“Nó thì tốt rồi, tìm được một ngọn núi có thể dựa vào được nên giờ không thèm để ý tới chúng ta nữa.” Thím Lý oán hận nói với chồng.

Không phải người một nhà thì sẽ chẳng có tình cảm ruột thịt, ông chú Lý cũng không phải người tốt đẹp gì, “Ai biết cô ta đã ngủ với người đàn ông kia hay chưa? Tuổi còn nhỏ như thế mà đã không biết kiểm điểm.”

Một người phụ nữ đi trước thím Lý không xa liền quay đầu lại nhìn. Vợ chồng nhà họ Lý càng nói lớn hơn, kẻ xướng người họa giống như cố tính nói cho người đó nghe thấy.

Chương 593: Ranh giới (26)

Huyện Bình, dân cư ở huyện này không nhiều lắm vậy nên vật tư kiếm được cũng ít.

Lúc bọn Thời Sênh tới, toàn bộ thị trấn rõ ràng đã bị người quét qua một lần, khắp các cửa hàng đều hỗn độn không chịu nổi, đồ ăn cũng không kiếm được một phần nào.

“Cảnh thiếu, nơi này rất lớn, chúng ta chia nhau ra tìm đi?” Có người đề nghị, tất nhiên việc tách ra cũng khá mạo hiểm.

Cảnh Chỉ gật đầu, đội chia làm ba tổ, Hạ Thư, Chúc Phong đều chia ra mang theo mấy người. Diệp An đi theo Hạ Thư. Thời Sênh ôm Diệp Nhiên ở cùng một chỗ với Cảnh Chỉ.

“Ba tiếng sau, dù có tìm được gì hay không thì cũng phải tập hợp lại ở trung tâm huyện.”

Những người khác gật đầu, bắt đầu tới chỗ Hạ Thư lấy vũ khí.

Thời Sênh lấy vài tiểu cầu đưa ra cho họ.

“Đây là gì?” Hạ Thư cổ quái nhìn tiểu cầu vài lần.

“À… Anh có thể gọi nói là quả cầu năng lượng.” Thời Sênh chia cho mỗi người hai cái rồi giải thích một lần, “Cầm chắc, đừng có làm rơi, rơi là nổ đấy. Khi ném nhớ phải chú ý khoảng cách, phạm vi nổ của nó rất lớn.”

Thế là tiểu cầu vô danh bị Thời Sênh bịa cho một cái tên.

Cuối cùng, Thời Sênh lại đưa cho Diệp An một cái kiếm và một túi cầu năng lượng.

Mọi người: "…" Cái quỷ gì thế, bọn họ mỗi người chỉ có hai cái, mà thằng oắt này còn được cho hẳn một túi.

Cầu năng lượng cũng không lớn, trong túi đó ít nhất cũng phải có tới hai mươi cái đi.

Lại còn đưa thêm cả kiếm nữa! Bất công!

Chờ Thời Sênh và Cảnh Chỉ rời đi, những người này mới kịp phản ứng lại, "Tiểu Hề có không gian?"

Những thứ này rõ ràng cô tự nhiên lấy ra hết.

Tiểu Hề thần kỳ.

Hạ Thư không hề có điểm ngoài ý muốn, người tu chân có trữ vật không gian là chuyện bình thường.

…

Thời Sênh và Cảnh Chỉ chọn một con phố buôn bán, cơ bản chỉ có bán quần áo và đồ trang sức linh tinh mà thôi.

"Có cần anh bế giúp một lúc không?" Cảnh Chỉ nhẹ giọng hỏi Thời Sênh, con nhóc kia vẫn hơi nặng mà.

"Anh bế đi." Thời Sênh đưa Diệp Nhiên cho hắn, "Nó ngọ nguậy suốt, phiền muốn chết."

Cảnh Chỉ: "…" Trẻ con đứa nào có thể nằm im chứ?

Diệp Nhiên bé nhỏ được nuôi tới mập ú, làn da trắng hồng, hoàn toàn không nhìn ra đây là một đứa trẻ lớn lên ở mạt thế.

"Sữa bột sắp hết rồi, chút nữa phải xem có cửa hàng bán đồ trẻ con không." Thời Sênh véo véo mặt Diệp Nhiên, "Nuôi em thật phiền phức đó."

"Y y…" Diệp Nhiên túm lấy ngón tay Thời Sênh.

"Cái gì mà một một hai hai*, phải gọi là chị!"

*Một một hai hai: nguyên văn là nhất nhất, nhị nhị, đọc gần giống với chữ "chị" trong tiếng Trung.

"Y y!" Diệp Nhiên lặp đi lặp lại âm tiết này.

Khóe môi Cảnh Chỉ nhếch lên, đôi mắt tràn đầy vẻ yêu thương, chiều chuộng.

Thời Sênh quả thật đã tìm được một cửa hàng dành cho sủng vật… à không, dành cho trẻ con.

"Bên trong có xác sống!" Thời Sênh nhìn qua kính chắn nhìn vào, thấy có hai xác sống, đại khái hình như chưa từng ăn thịt người nên vẫn còn giống hệt xác sống cấp thấp.

"Em vào xử lý chúng đã." Thời Sênh đi về phía cửa.

Cảnh Chỉ giữ cô lại. "Để anh, em đi theo sau đi."

Thời Sênh không tranh với hắn, việc nhỏ này, ai lên cũng thế mà thôi.

Thời Sênh chưa thấy Cảnh Chỉ dùng dị năng bao giờ, nhưng dị năng của hắn cũng rất mạnh, vừa ra liền đóng băng hai xác sống kia, sau đó hai tảng băng liền vỡ thành mấy khối.

“Dị năng của anh là cấp mấy?” Thời Sênh dán người vào Cảnh Chỉ.

“Cấp ba.”

Thời Sênh trừng mắt, “Anh dùng plug-in đấy à?”

Hắn không dùng tới dị năng thì làm thế nào mà tăng cấp?

Cảnh Chỉ đóng cửa lại, phòng ngừa xác sống tiến vào, “Anh hấp thụ một viên tinh hạch biến dị, dị năng tăng liền lên cấp ba.”

Thời Sênh bỗng dưng nhớ ra, lúc cô và bọn Hạ Thư gặp nhau lần đầu, bọn hắn đang đuổi theo một con mèo đen. Lúc đó Hạ Thư còn tìm tòi trong đầu con mèo thứ gì đó…

“Động vật biến dị cũng có tinh hạch?” Trong tiểu thuyết cũng không nói tới cái này, chỉ nói là động vật biến dị có thể dùng làm thức ăn.

“Có nhưng tỷ lệ rất thấp.” Cảnh Chỉ gật đầu. “Tinh hạch biến dị và thực vật biến dị có thể làm cho người thường có được dị năng, cũng làm cho dị năng giả có thêm một dị năng khác nữa. Dị năng hệ lôi của anh cũng có sau khi dùng viên tinh hạch đó.”

“Hạ Thư cũng thế à?”

Cảnh Chỉ lắc đầu: “Lúc thức tỉnh, Hạ Thư đã là song hệ rồi.”

Thời Sênh: "…" Hạ Thư này cũng may mắn quá đi.

Thời Sênh đánh giá cửa hàng vài lần, bên trong còn có rất nhiều đồ, đặc biệt là sữa, mà kho hàng ở phía sau hình như mới được nhập thêm hàng, còn chưa mở thùng.

Thời Sênh thu hết vào không gian, từng này sữa đã đủ cho Diệp Nhiên ăn rồi.

Cảnh Chỉ ôm Diệp Nhiên, nhìn Thời Sênh dọn đồ trong cửa hàng.

Hạ Thư thu đồ vào thì cần phải tiếp xúc, còn Thời Sênh chỉ cần vẫy tay một cái thì một đống đồ lớn đã biến mất rồi.

Thời Sênh chẳng những lấy sữa bột mà còn lấy cả quần áo, tuổi lớn thêm một chút cũng có thể mặc được.

"Đủ rồi, đi thôi."

Cảnh Chỉ quan sát bên ngoài một chút, xác định không có xác sống rồi mới mở cửa ra.

Hai người đi dọc con phố một vòng, cuối cùng, đi tới ngã tư đường liền tìm được một kho gạo, kho gạo này rõ ràng đã bị người lấy đi, nhưng vì xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn nên cũng không chuyển hết. Thời Sênh lại thu hết chỗ lương thực đó vào không gian.

"Chi chi chi!"

Lương thực vừa biến mất, trong kho gạo đột nhiên vang lên thanh âm bén nhọn. Một bầy chuột đông nghìn nghịt từ trong góc lao ra, mắt con nào con nấy đều là màu đỏ.

Thời Sênh nhanh chóng lùi lại, thả thiết kiếm ra, nhảy lên kiếm rồi bay lên nóc nhà bên cạnh

Cảnh Chỉ nhìn cô lo lắng, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Thời Sênh vươn tay ra với hắn, Cảnh Chỉ nhìn thiết kiếm dưới chân cô rồi đặt tay hắn vào tay cô.

Thời Sênh hơi dùng sức kéo Cảnh Chỉ lên, phía dưới là một đàn chuột đông lúc nhúc, có mấy con còn rất lớn, dẫn đầu đàn chuột hướng về phía bầu trời rít lên không ngừng.

Sau đó bọn chúng lập tức xuất hiện ở nóc nhà, một tầng lại một tầng, thanh âm đó làm người ta nghe tới mức da đầu phải run lên.

Thời Sênh ôm Cảnh Chỉ cọ cọ, “Hù chết bản tiểu thư rồi, muốn được ôm hôn an ủi.”

Cảnh Chỉ bất đắc dĩ hôn lên má cô một chút, sao lại có cô gái không biết rụt rè là gì thế này chứ?

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm đi tới một con đường khác cách xa ngã tư. Bọn họ vừa xuống, mấy xác sống cũng từ ngõ nhỏ gần đó nhảy ra, nhìn thấy người thì lập tức chạy tới.

Thời Sênh vung thiết kiếm, chém xác sống như chém rau dưa củ cải.

Cảnh Chỉ: “…” Rụt rè là thứ không liên quan gì tới cô.

Bình thường Thời Sênh luôn chém đầu xác sống, nhưng hiện tại đã có một hiện tượng quỷ dị xảy ra, những xác sống bị cô chém dù không có đầu nhưng vẫn có thể đứng lên, hơn nữa còn có thể tìm thấy phương hướng của kẻ thù một cách nhanh chóng.

Cảm giác kỳ quái ở cái thôn kia lại tới nữa.

Thời Sênh rút về bên cạnh Cảnh Chỉ, ánh mắt đảo qua mấy căn nhà gần đó, không phát hiện ra cái gì.

“Đi.” Thời Sênh kéo Cảnh Chỉ chạy ngược về sau.

Cảnh Chỉ cũng có cảm giác lông tóc dựng đứng đó, như là có một thứ gì đó đang nhìn bọn hắn chằm chằm từ một nơi bí mật, với thái độ rất không có hảo ý.

Thỉnh thoảng lại có xác sống vọt ra, Thời Sênh đánh thẳng về phía trước, rất nhanh liền trở về nơi bọn họ hẹn nhau tập kết.

Thời Sênh lấy ra đạn tín hiệu mà Hạ Thư đưa cho cô trước khi tách ra.

Đạn tín hiệu bắn tung lên, Thời Sênh đưa Cảnh Chỉ bay lên mái nhà bên cạnh.

Đứng ở nơi cao, tầm mắt có thể thấy được rất xa.

Trên ngã tư đường lúc nãy, đám xác sống bị chém bay đầu hiện tại đang di chuyển như ruồi bọ mất đầu.

Nhìn rất quỷ dị.

Chương 594: Ranh giới (27)

Đám người Hạ Thư cũng chưa đi xa, nhận được đạn tín hiệu liền nhanh chóng đuổi trở về sau đó hội hợp cùng Thời Sênh.

“Cảnh thiếu, đã xảy ra chuyện gì?”

“Các cậu xem bên phía kia.” Cảnh Chỉ chỉ về phía đám xác sống không đầu.

Một đám người không khỏi hít khí lạnh, xác sống mất đầu sẽ không thể hoạt động, nhưng đám dưới kia dù không đầu vẫn di chuyển như thường.

Đây là tình huống gì?

“Đây là…”

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào đám xác sống đó, biểu tình thay đổi liên tục, nhưng không có ai hiểu rốt cuộc cô đang nghĩ gì.

Đúng lúc mọi người đang trầm mặc thì từ xa, lại thấy một nhóm người khác tiến vào.

Đúng là đám người nam nữ chính.

Bên cạnh Mộc Hâm chỉ có một đứa bé, không thấy ông Mộc đâu, vẻ mặt cô ta rất kém.

Đội ngũ đó dừng lại ở tòa nhà đối diện chỗ nhóm Thời Sênh đứng,

có người đi phá cửa tòa nhà, một đám người rồng rắn tiến vào.

Giữ lại hai vệ binh đứng gác ở cửa.

“Hôm nay cứ nghỉ ngơi tại đây đã. Hôm nay cũng không kịp ra khỏi thị trấn đâu.” Cảnh Chỉ lên tiếng, bọn họ đang ở chỗ cao nhất, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ biết đầu tiên.

Những người khác hai mặt nhìn nhau, họ biết sắp xếp này là hợp lý, hiện tại không có nơi nào an toàn cả, tốt nhất là tìm nơi có lợi cho mình nhất.

Những người bắt đầu báo cáo cho Hạ Thư những gì mình tìm được, Hạ Thư làm thống kê xong mới thu vào không gian.

Sắc trời dần tối, đêm nay không có trăng, cũng không thấy có sao, chỉ có một màn đen thăm thẳm.

Cảnh Chỉ đi tới bên cạnh Thời Sênh. “Xuống dưới đi, trên này rất nguy hiểm.”

Thời Sênh nhảy xuống, Cảnh Chỉ vỗ vỗ bụi bặm trên người cô: “Đang nghĩ cái gì?”

Thời Sênh vò đầu, “Em đang nghĩ… về thứ đi theo chúng ta.”

“Đi theo chúng ta?” Cảnh Chỉ nhíu mày, “Ý của em là thứ ở thôn kia cũng là nó?”

“Thế giới này những điều trùng hợp là có điều kiện cả, ví dụ như hai người không biết nhau, cùng trú mưa ở một chỗ, sau đó quen nhau rồi yêu nhau, vậy trận mưa chính là điều kiện.” Thanh âm của Thời Sênh rất nhẹ, như muốn tan vào màn đêm.

Chuyện người ở trong thôn kia lập tức hóa xác sống sau khi bị cắn, còn xác sống ở nơi này dù bị mất đầu nhưng vẫn có thể hoạt động, hai chuyện này chắc chắn có liên quan tới nhau.

Vẻ mặt Cảnh Chỉ liền trở nên ngưng trọng: “Sáng mai chúng ta sẽ rời đi.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái, trong ánh mắt bình tĩnh có một chút ý cười, “Sao anh lại ngây thơ như thế?”

Thứ kia theo họ tới đây thì chắc chắn sẽ còn tiếp tục đi theo nữa.

Cảnh Chỉ cũng nghĩ tới điều này, lại trịnh trọng nói: “Anh sẽ bảo vệ tốt cho em.”

“Cảnh Chỉ.” Thời Sênh đột nhiên cầm lấy tay hắn, “Đừng bao giờ rời xa em nhé.”

Cảnh Chỉ kinh ngạc, sao có cảm giác chủ đề chuyển nhanh quá vậy?

“Ừ.” Cảnh Chỉ xoa tóc cô.

“Ý em nói là không được rời khỏi tầm mắt của em, tốt nhất là đừng bao giờ rời khỏi em một phút nào.” Thời Sênh giải thích.

Cô không cho phép chuyện lần trước xảy ra lần thứ hai.

“Ừ.” Giờ nguy hiểm như thế, hắn cũng không muốn cô rời khỏi phạm vi tầm mắt của hắn.

Đêm càng lúc càng sâu, Thời Sênh không muốn ngủ, Cảnh Chỉ liền thức cùng cô, thuận tiện gác đêm.

Thời Sênh một tay chống cằm nhìn về đêm đen bên dưới, ngón tay nhẹ nhàng miết miết trong lòng bàn tay Cảnh Chỉ.

Cảnh Chỉ bất đắc dĩ tóm lấy ngón tay đang cào loạn của cô, “Không buồn ngủ à?”

Thời Sênh quay đầu, ghé sát vào hắn. Cảnh Chỉ nghĩ Thời Sênh định hôn mình nên tim đập nhanh hẳn, nhưng mà không hề có nụ hôn nào, cô chỉ ghé lại gần mà thôi.

“Anh ngủ một chút đi, em trông đêm giúp anh.”

“Làm gì có chuyện để con gái gác đêm.” Cảnh Chỉ bật cười, “Anh vô dụng thế à?”

“Không biết, còn chưa thử qua.” Thời Sênh bắt đầu đen tối.

Lúc đầu Cảnh Chỉ không hiểu, mất vài giây mới phản ứng lại, đen mặt kéo cô vào lòng, chủ động hôn lên môi cô.

Thời Sênh đang định ôm lấy cổ hắn, nhưng vừa đúng lúc nhìn xuống bên dưới, cô lập tức đẩy hắn ra, thò đầu ra nhìn.

Cô nhoài người ra rất xa dọa cho Cảnh Chỉ sợ tới mức vội vàng kéo cô lại.

Phía dưới rất tối, Thời Sênh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng đen, một trước một sau đi ra khỏi tòa nhà, nhìn động tác của hai người họ thì hẳn là con người.

“Có thể nhìn rõ ai không?” Thời Sênh buồn bực nhìn Cảnh Chỉ.

“Là cái người…” Cảnh Chỉ nhíu mày, suy nghĩ một hồi. “Là đứa con gái hay đi theo Hàn Dự đấy, người đằng sau anh không biết, tuổi hơi lớn.”

“Mộc Hâm?”

Cảnh Chỉ nhìn Thời Sênh với vẻ mặt vô tội, làm sao hắn biết được người đó tên là gì chứ.

Muộn thế này rồi, nữ chính còn ra ngoài làm gì? Lại còn có người đi theo phía sau nữa.

Thời Sênh nhảy tới mặt sau tòa nhà rồi cúi xuống nhìn, vừa vặn Mộc Hâm và bóng đen kia đi tới, dừng lại ngay bên dưới chân tòa nhà.

Hai người hình như nói gì đó, bóng đen kia đột nhiên đẩy Mộc Hâm một cái. Mộc Hâm liền túm lấy tóc của bóng đen đó, mạnh mẽ kéo đầu người đó đập mạnh vào cây cột điện gãy bên cạnh.

Mộc Hâm bịt chặt miệng người kia nên không có âm thanh nào phát ra cả. Cô ta đập liên tục mấy cái, sau đó buông tay, bóng đen kia liền ngã xuống đất.

Mộc Hâm đứng hít thở một hồi, nhìn xung quanh một lượt rồi nhanh chóng rời đi.

“Em xuống xem xem.” Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, muốn trực tiếp đi xuống.

“Anh đi cùng em.” Cảnh Chỉ đánh thức Hạ Thư dậy, sau đó cùng cô nhảy lên thiết kiếm.

Ngõ nhỏ bên dưới là ngõ cụt, tối đen như mực, có chút dọa người.

Thời Sênh nhảy xuống cạnh bóng đen kia, dùng thiết kiếm lật người đó lên.

“Là cô ta.”

Cảnh Chỉ không biết nhưng Thời Sênh nhận ra, người này là thím Lý.

Mộc Hâm đã giết cô ta.

Vừa rồi lúc bọn họ tới đây cô không nhìn thấy ông Mộc, xem ra là đã có chuyện xảy ra trên đường, hơn nữa gần như chắc chắn có liên quan tới bà thím họ Lý này, thế nên Mộc Hâm mới lựa chọn giết cô ta.

Thời Sênh không dừng lại lâu, lập tức quay lại sân thượng tòa nhà.

Hạ Thư và Chúc Phong đều đã tỉnh, hai người không biết đã nói gì mà nhìn Chúc Phong có vẻ xấu hổ, vẻ mặt Hạ Thư lại rất thản nhiên.

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Chúc Phong hít một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi hỏi.

Cảnh Chỉ lắc đầu, ôm Thời Sênh tới một góc.

Chúc Phong: “…”

Hắn cọ cọ nửa ngày, cuối cùng lại ngồi về cạnh Hạ Thư, “Vừa rồi… Chuyện kia là ngoài ý muốn, cậu… cậu đừng để trong lòng.”

“Ừ.”

“Cậu… Không có gì muốn nói à?” Chúc Phong trừng mắt.

“Không phải cậu bảo tôi đừng để trong lòng sao?”

Chúc Phong bị nghẹn, một chữ cũng không thốt ra nổi, hắn chỉ hận không thể có một cái lỗ để chui vào.

Chúc Phong quyết định bỏ lại Hạ Thư, đi sang một góc tiếp tục ngủ.

Hạ Thư đưa tay sờ sờ môi, khóe miệng hơi cong lên, lông mi cụp xuống, ngăn trở ý cười ở trong đáy mắt.

…

Một đêm bình an vô sự. Sáng hôm sau, Thời Sênh nghe thấy tiếng cực kỳ ầm ĩ bên dưới. Chú Lý quát tháo gì đó rất lớn, chỉ hận như không thể kéo toàn bộ xác sống xung quanh lại.

Thời Sênh bật dậy khỏi lòng Cảnh Chỉ, bên cạnh đã có vài người vây xem náo nhiệt, thấy cô tới liền nhường ra một vị trí.

“Mộc Hâm, con khốn nạn này, có phải là mày không, có phải mày giết vợ tao không? Mày nói đi! Có phải mày đã giết vợ tao rồi không?”

Chương 595: Ranh giới (28)

Mộc Hâm được một đám quân nhân bảo vệ sau lưng, biểu tình đạm mạc, “Vợ của chú không thấy đâu thì liên quan gì tới tôi?”

“Sao lại không liên quan tới mày? Trừ con khốn mày ra thì còn có ai có thù oán với vợ tao nữa?” Chú Lý rất kích động, nếu không có người giữ lấy thì e là đã xông lên đánh Mộc Hâm rồi.

“Vợ chú còn đắc tội với ít người sao?” Mộc Hâm cười lạnh hỏi lại.

Thím Lý kia hay tham vặt, tính tình háo thắng không chịu thua thiệt cái gì, chẳng có người nào ở đây ưa cô ta cả.

“Tao nhổ.” Chú Lý nhổ một ngụm nước bọt về phía Mộc Hâm. “Ba mày tự nguyện chắn xác sống cho vợ tao. Mày có tức giận thì đi tìm ba mày mà hỏi. Mày trả vợ tao lại cho tao, trả vợ lại cho tao!”

Vừa nói tới đây, vẻ mặt Mộc Hâm liền sầm xuống. Nếu không phải thím Lý kia đột nhiên kéo ba cô ta lại chắn cho mình thì ông ấy sẽ bị xác sống cắn sao?

Vậy mà hai người kia tới bây giờ vẫn còn làm ra bộ dáng đương nhiên là phải như thế.

Hiện tại, cô ta cảm thấy để thím Lý kia chết đi như vậy là quá tiện nghi cho cô ta rồi.

Đáng lẽ nên quẳng cô ta vào giữa bầy xác sống, để cô ta biết thử cảm giác bị cắn là như thế nào.

Hai bên càng cãi càng ầm ĩ, xác sống bốn phía đã bắt đầu đi về hướng này.

“Hề Hề, đi thôi.” Cảnh Chỉ ôm lấy Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn quanh, họ đã thu thập xong hết. Chúc Phong trước kia luôn đứng gần Hạ Thư giờ lại đứng cách hắn rất xa.

Ngày hôm qua, lúc bọn họ đi lên đây đã rửa sạch các tầng, vì vậy lúc đi xuống cũng rất thuận lợi.

Người đối diện nhìn thấy có người đi ra từ tòa nhà đối diện thì bị dọa nhảy dựng, có người còn tưởng là xác sống, đã bày ra tư thế chuẩn bị tấn công. Sau khi nhìn rõ là người thì cũng không hề thả lỏng, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Thời Sênh ngay cả liếc mắt cũng không nhìn, đi thẳng về phía ngoại thành.

“Đây chẳng phải là đám người vẫn đi theo sau chúng ta sao?”

“Hình như vậy… Họ tới đây từ lúc nào thế?”

“Bọn họ ra khỏi thị trấn sao?”

Tiếng thảo luận vang lên, Hàn Dự che chở cho vợ con đi ra, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh một đoàn người sắp biến mất ở đằng xa.

Hắn nhíu mày.

…

“Chị.” Diệp An chạy đuổi kịp Thời Sênh, Diệp Nhiên được Chúc Phong bế. Diệp An biết nếu nó bế Diệp Nhiên thì sẽ không đuổi kịp tốc độ của mọi người nên cũng không đòi hỏi.

Nó đi tới gần Thời Sênh, túm túm vạt áo của Thời Sênh mà kéo.

Đến một nơi không người, Hạ Thư lấy ra toa xe, toa xe này rất lớn, mười người ngồi lên vẫn rất thoải mái.

Rời khỏi huyện Bình, mọi người đi thẳng tới căn cứ quân sự kia.

Tiến vào căn cứ cần phải có mật mã và thẻ căn cước, một đám người còn đang nghĩ biện pháp phá giải thì Thời Sênh đã cầm thiết kiếm chém một trận.

Cánh cửa không thể phá vỡ trong mắt họ hoàn toàn không đủ dùng dưới kiếm của Thời Sênh.

Mọi người: “…” Em gái lợi hại, giờ có cầm thanh kiếm này đi chinh phục cả thế giới cũng không có vấn đề gì.

“Tiểu Hề, kiếm kia của em lợi hại quá!” Có người lôi ra vấn đề mà bọn họ luôn muốn hỏi.

“Kiếm Vương Giả.”

Mọi người: “…” Cho dù bọn họ chưa ăn thịt heo cũng không có nghĩa không biết heo chạy như thế nào, cô lại lấy cái tên bóng bẩy như thế… Tuy rằng nghe có vẻ khí phách nhưng mà sao cứ cảm thấy rất quỷ dị.

Cả tập thể liền tưởng tượng ra cảnh Thời Sênh giơ thiết kiếm hô to “Kiếm Vương Giả, xin hãy cho tôi lực lượng đi!” như trong tiểu thuyết

thì không khỏi giật mình, hình ảnh thật đẹp, nhưng quả thật không dám nhìn.

Thiết kiếm: "…" Chủ nhân, tên của tôi rất nổi bật! Đừng đổi loạn tên của tôi nữa đi mà!

Trong căn cứ quân sự cũng có xác sống, sau khi quét sạch đám xác sống đó, mọi người bắt đầu vào kho trữ hàng.

Một phần ba không gian của Hạ Thư liền không đủ dùng nữa, nhiều đồ như vậy, mọi người không muốn bỏ lại cái gì cả.

Thời Sênh thấy cái vẻ mặt như phụ nữ muốn giết chồng của một đám người này thì không biết nói gì, thu toàn bộ những thứ đó vào không gian của mình.

Dù sao trong không gian của cô cũng nhiều rác lắm rồi, nhiều thêm một chút cũng không sao.

"Tiểu Hề đúng là có không gian kìa, tôi đã bảo mà."

"Cảnh thiếu có thể tự cung tự cấp, ghen tị quá đi."

"Chó độc thân không được phép có ý kiến."

Từ căn cứ quân sự đi tới căn cứ Diệu Quang, bọn Thời Sênh đi mất khoảng mười ngày. Trong lúc đó, Thời Sênh không còn có cảm giác kỳ quái như bị theo dõi nữa.

Bên ngoài căn cứ có một hàng người xếp hàng dài thật dài, bên cạnh còn có một vùng cách ly nữa, phải ở trong này đủ 24 giờ thì mới có thể đăng ký vào căn cứ, tiến hành bước cách ly tiếp theo.

Bên ngoài có rất nhiều người vì không thể giao ra vật tư yêu cầu nên hiện tại chỉ có thể vừa khóc vừa mắng ông trời hoặc tuyệt vọng chờ chết.

Đoàn người của Cảnh Chỉ tới thật không khác nào khoai tây ở trong bùn, đột nhiên lại xuất hiện một đám người sạch sẽ, gọn gàng.

Còn có một người cả người mặc đồ trắng, so với đám người quần áo bẩn thỉu thì không khác gì hai mảng sáng tối, dị thường nổi bật.

“Cho đồ ăn đi…”

“Cho xin chút nước.”

Bọn họ vừa tới gần liền có người tiến lại, vươn tay ra.

Phía xa có quân đội canh gác, có một đường ranh giới được đặt ra, chỉ cần ở bên ngoài ranh giới đó thì quân đội sẽ không quản gì cả.

Cảnh Chỉ bảo vệ Thời Sênh trong lòng, những người khác cũng che chở cho Diệp An và Diệp Nhiên đi nhanh về phía trước.

“Nam ở bên này, nữ bên kia.” Một người đàn ông mặc áo blouse trắng chỉ huy người tiến vào khung sắt cách ly, “Đứa bé kia, không được đi lung tung.”

Cảnh Chỉ sao có thể yên tâm tách ra khỏi Thời Sênh, trực tiếp mang người tới địa điểm đăng ký.

“Này, anh kia, các người cần phải vào kia tiến hành cách ly đã.” Người đàn ông mặc áo blouse trắng ngăn Cảnh Chỉ lại, vì thấy bọn hắn ăn mặc sạch sẽ nên nói chuyện cũng không quá khó tính.

“Đội chúng tôi có dị năng giả.” Hạ Thư bước lên nói.

“Dị năng giả sao…” Người đó liền chỉ về một nơi đăng ký khác, thái độ cực kỳ tốt, “Dị năng giả thì đăng ký ở bên kia, người thân cũng có thể trực tiếp vào trong kiểm tra, không cần cách ly.”

Bên phía đăng ký của dị năng giả không có nhiều người lắm, xếp hàng một chút là tới lượt rồi.

“Tên?” Nhân viên đăng ký lặp đi lặp lại công tác một cách buồn chán.

“Chúc Phong.”

“Dị năng?”

“Hệ thủy.”

Nhân viên đăng ký ngẩng đầu nhìn Chúc Phong một cái, ở trên tờ đăng ký của hắn đánh một dấu hỏi màu đỏ, lại hỏi thêm một chút vấn đề mới để cho hắn đi đo lường dị năng.

“Hệ thủy cấp hai.” Người bên kiểm tra đo lường nhanh chóng đưa ra đáp án.

Nhân viên đăng ký lại đánh thêm một dấu hỏi màu đỏ nữa ở trên tờ giấy rồi để Chúc Phong đi vào.

Cảnh Chỉ để những người khác tiến lên, Hạ Thư đo lường dị năng hệ hỏa.

Diệp An là thân thể cường hóa nên rất khó kiểm tra, cho nên cùng hai người khác trong đội đi kiểm tra.

Thời Sênh và Cảnh Chỉ lên sau cùng.

“Tên?”

“Cảnh Chỉ.”

Nhân viên đăng ký viết xong tên, đột nhiên nhíu mày, sao tên này nghe quen tai thế nhỉ? Hình như đã nghe qua ở đâu đó?

Nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

Trong lúc nhân viên đăng ký còn chưa nghĩ ra, đang định hỏi tiếp thì đột nhiên lại có người ở đằng trước kêu một tiếng.

“Đội trưởng Hàn về rồi. Đội trưởng Hàn về rồi.”

Người trong căn cứ Diệu Quang có ai là không biết tới Hàn Dự đâu?

Lần này hắn ra ngoài lâu như thế, mọi người đều đã nghĩ hắn gặp chuyện chẳng lành rồi, không ngờ hiện tại đã trở về. Những người nghe thấy tin này đều đứng nguyên tại chỗ nhìn ra xa.

Những người không biết, nhưng nghe thấy vậy cũng tập trung ánh nhìn về cùng một phía.

Chương 596: Ranh giới (29)

Hàn Dự theo một đội ngũ quay về, đội ngũ kia ra ngoài thu thập vật tư, trên đường về thì gặp nhóm người Hàn Dự.

Vậy mới có thể thuận tiện trở lại, còn nếu để bọn Hàn Dự tự đi thì không biết chừng nào mới về tới đây.

Ở huyện Bình, sau khi bọn Thời Sênh đi rồi, Hàn Dự liền cảm thấy không thích hợp, vội vàng cho người thu thập vật tư rồi rời đi.

Nhưng bọn họ vẫn gặp một xác sống cấp ba.

Đúng thế, là xác sống cấp ba, cuối cùng chỉ còn hơn hai mươi người thoát được.

Người của quân đội lập tức mở đường, ngoại trừ những người thường, được đi vào theo Hàn Dự cũng chỉ có sáu người, Mộc Hâm và đứa bé đi theo cô ta là những người đầu tiên.

Hàn Dự ôm một người phụ nữ nhanh chóng đi về phía bàn đăng ký.

“Mau gọi bác sĩ tới.” Có người hét lên.

“Kiểm tra cho nhóm của đội trưởng Hàn trước đi.”

Liên tục có vài người kêu lên, nơi đăng ký trở nên rối loạn, một đám người xúm lại, đẩy Thời Sênh và Cảnh Chỉ sang một bên, bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì đám người Hàn Dự đã đi vào.

Không biết là Mộc Hâm có nhìn thấy Cảnh Chỉ không hay là do cô ta đang không có tâm tình tốt nên chỉ nhanh chóng theo Hàn Dự tiến vào, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đây mới là tới nhanh, đi cũng nhanh.

Nhân viên đăng ký lại tiếp tục làm công tác đăng ký.

“Dị năng?”

“Hệ băng.” Giọng nói của Cảnh Chỉ rất lãnh đạm.

Kiểm tra đo lường cho thấy dị năng của Cảnh Chỉ là cấp cao nhất.

Dị năng cấp ba của Cảnh Chỉ khiến cho nhân viên đăng ký nhìn hắn rất chăm chú, người thanh niên này không những đẹp trai mà tên còn rất quen tai nữa.

“Tên?”

“Cảnh Hề.”

“Dị năng?”

“Hệ mộc.”

“…”

Chờ đám người Thời Sênh tiến vào rồi, nhân viên đăng ký vẫn còn nhắc tới hai cái tên Cảnh Chỉ, Cảnh Hề.

Một hồi lâu sắc mặt chợt biến, vội mở ngăn kéo lấy ra mấy tờ công văn, ở trong đám văn kiện đó tìm được hồ sơ của Cảnh Chỉ, trên đó

còn có ảnh chụp, đúng là người thanh niên vừa rồi.

“Cảnh Chỉ… Trời ạ…” Nhân viên đăng ký vội vàng thu thập lại mọi thứ, bảo người làm thay mình rồi vội vã rời đi.

…

Người thân của dị năng giả không cần cách ly nên thời gian kiểm tra cũng rất nhanh.

Cả nhóm nhanh chóng được thông qua.

Căn cứ Diệu Quang rất lớn, phân chia cũng rất rạch ròi.

Người thường chỉ có thể ở khu vực ngoài cùng, dị năng giả ở khụ vực thứ ba, người của quân đội ở khu vực thứ hai, còn ban lãnh đạo căn cứ ở khu vực trung tâm.

Cảnh Chỉ nhanh chóng thuê được hai căn nhà ở khu vực dành cho dị năng giả.

“Nơi này rất được!” Chúc Phong kiểm tra toàn căn nhà một lần. “Cảnh thiếu, chỉ có ba phòng.”

Một nhà để những người khác ở, căn còn lại có Thời Sênh, Cảnh Chỉ, Diệp An, Diệp Nhiên, Chúc Phong và Hạ Thư ở cùng nhau.

Diệp An không muốn tách ra khỏi Diệp Nhiên nên nó mang theo Diệp Nhiên ở trong phòng nhỏ nhất.

Thời Sênh tất nhiên ở cùng với Cảnh Chỉ, dù Cảnh Chỉ có chút quẫn bách nhưng cũng không phản đối.

Cuối cùng chỉ còn lại Chúc Phong và Hạ Thư.

Hạ Thư không có ý kiến gì nhưng Chúc Phong lại như mèo bị giẫm phải đuôi, xù lông lên, “Tôi không ở cùng cậu ta, tôi sang căn nhà bên cạnh xem.”

Chúc Phong nói xong liền chạy.

Thời Sênh nhìn Hạ Thư: “Hai người các anh làm sao thế?”

Hạ Thư nhún vai, tỏ vẻ hắn cũng không biết, sau đó xoay người đi về phòng mình.

Chúc Phong nhanh chóng mang theo vẻ mặt uể oải quay về, nhà bên cạnh có sáu người nhưng chỉ có hai gian phòng, ngay cả sô pha cũng không có.

“Cảnh thiếu… Sao cậu không thuê thêm một nhà nữa, chúng ta cũng không thiếu tinh hạch mà?” Chúc Phong nhìn Cảnh Chỉ oán giận hỏi.

“Chỉ có hai nhà này là ở cạnh nhau, những căn khác quá xa, không tiện.” Lý do của Cảnh Chỉ khiến Chúc Phong không thể phản bác được.

Hắn mang tâm tình như đi lên đoạn đầu đài trở về phòng của Hạ Thư.

Chờ mọi người thu thập xong, Cảnh Chỉ gọi mọi người tới ăn cơm, thuận tiện họp nhóm.

Họp xong thì lại ai về phòng nấy.

Cảnh Chỉ gọi vú em tới phòng tắm xả nước sạch cho Thời Sênh tắm

rửa, vú em họ Chúc cực kỳ buồn bực, dị năng hệ thủy của hắn chỉ dùng để cung cấp nước tắm sao?

Chúc Phong nghĩ mình cũng muốn tắm nên lại tạo nhiều hơn một chút.

Kết quả, chờ bọn Thời Sênh tắm xong, nước hắn tạo không còn thừa một giọt nào!

“Tiểu Diệp Tử!” Chúc Phong túm lấy Diệp An, “Ai là người tắm cuối cùng?”

Đầu Diệp An vẫn ướt sũng, nhưng nó đã ngồi ở phòng khách khá lâu rồi, hiển nhiên nó không phải người tắm cuối cùng.

Diệp An vô tội chỉ về một căn phòng. “Anh Hạ Thư!”

“Hạ Thư!”

Chúc Phong phi vào phòng với khí thế rào rạt, nhưng chỉ hai giây sau liền lập tức vọt vào phòng tắm như một trận gió xoáy.

Diệp An: “…” Thế giới của người lớn thật khó hiểu.

…

Mạt thế thì có cái gì?

Không có máy tính, không có di động, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, vì lo lắng đề phòng mà không được ngủ ngon, cơ bản chẳng có gì để chơi cả.

Thời Sênh lăn lộn trên giường một cách nhàm chán, Cảnh Chỉ ngồi ở

bên cạnh, không biết đang nhìn cái gì.

Thật nhàm chán!

Muốn ngủ với Cảnh Chỉ.

Muốn ngủ!

Muốn ngủ!

Chán quá!

Muốn ngủ!

“Cảnh Chỉ.” Thời Sênh chống tay ngồi dậy, mặt nghiêm trang, “Chúng ta xâm nhập giao lưu một chút đi.”

“Xâm nhập giao lưu cái gì?” Cảnh Chỉ quay đầu, kỳ quái hỏi.

“…” Đồ não phẳng này. “Xâm nhập giao lưu tình cảm chứ còn gì nữa!”

“Tình cảm là phải thuận theo tự nhiên, sao có thể xâm nhập giao lưu được?” Cảnh Chỉ lắc đầu cười. “Có phải em thấy nhàm chán quá rồi đúng không? Có muốn ra ngoài đi dạo chút không? Nghe nói ở căn cứ có chợ đêm, có muốn đi chơi không?”

Thời Sênh: “…” Ông đây là nói làm tình, Cảnh Chỉ có hiểu ý của ông đây không thế hả?

Cảnh Chỉ thấy Thời Sênh xụ mặt không thèm nói gì thì mắt hơi mê man, một hồi lâu sau hắn mới phản ứng lại, sắc mặt đỏ lên, “Hề Hề…”

Con bé này cả ngày chỉ biết suy nghĩ linh tinh.

“Có tới không?” Thời Sênh hất đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Cảnh Chỉ dừng ở ngực cô và quần đùi, không khí đột nhiên trở nên ái muội.

Thời Sênh nhảy xuống giường, khóa trái cửa lại, không hề rụt rè mà nhảy lên người anh.

Giờ mà Cảnh Chỉ còn từ chối nữa thì chắc chắn hắn không phải đàn ông.

Thời Sênh phát hiện Phượng Từ ở trên giường có một thói xấu, đó là hắn thích cắn cô, đặc biệt là cắn vào cổ, nhưng không cắn nặng, chỉ cắn rất nhẹ nhàng.

“Anh cầm tinh con chó à?” Thời Sênh sờ sờ cổ.

Cảnh Chỉ nhìn cô rất vô tội, hắn cũng không biết tại sao mình lại có hành động như thế, hình như là theo bản năng mà làm.

Cảnh Chỉ ôm lấy cô từ đằng sau. “Hề Hề.”

“Ừm?”

“Em có hối hận không?”

“Hối hận cái gì?”

Cảnh Chỉ trầm mặc một lát, “Hối hận khi ở bên anh.”

“Vì sao phải hối hận?” Thời Sênh bĩu môi.

“Không biết, anh rất sợ.” Cảnh Chỉ nắm chặt tay cô, thanh âm của hắn hơi run rẩy, “Hề Hề, anh rất sợ.”

Sự sợ hãi này không biết tới từ đâu, nhưng hiện tại hắn đang có cảm giác này.

Sợ hãi sau này những lời đồn đại sẽ làm cô tổn thương, càng sợ cô sẽ rời khỏi hắn.

Đáy lòng Thời Sênh đột nhiên cảm thấy đau đớn, đau đớn chỉ trong giây lát, rất nhỏ nhưng cũng rất chân thật.

Cô hoảng hốt, bao lâu rồi cô đã không có loại cảm giác này?

Thật lâu, lâu tới mức cô sắp quên mất rồi.

“Hề Hề.”

Thanh âm lo lắng của Cảnh Chỉ kéo Thời Sênh ra khỏi suy nghĩ riêng, cô xoay người hôn hắn, thanh âm nỉ non từ trong miệng cô tràn ra, “Em ở đây, vẫn luôn ở đây.”

Chương 597: Ranh giới (30)

Cảnh Chỉ cảm thấy từ sau tối hôm đó, trạng thái của Thời Sênh luôn không đúng, hay thất thần, hắn hỏi cô suy nghĩ gì thì cô chỉ trả lời rất qua loa.

“Hề Hề.” Cảnh Chỉ đi tới cạnh Thời Sênh, còn chưa kịp nói chuyện thì cửa lớn bị người ta mở ra, Chúc Phong vọt vào với vẻ mặt lo lắng.

“Cảnh thiếu, đã xảy ra chuyện rồi.”

Cảnh Chỉ nhíu mày, “Chuyện gì?”

“Diệp An… Diệp An và Diệp Nhiên...” Chúc Phong thở hổn hển chỉ ra ngoài, “Có người tới nói Diệp An là con của bọn họ, giờ muốn đưa bọn nó đi.”

“Dẫn đường.” Thời Sênh mặt không đổi sắc, xoay người đi ra ngoài.

Chúc Phong vội vàng dẫn đường cho cô.

Chỗ Diệp An đang đứng là một cái chợ, ở đây có thể tự do trao đổi vật tư, một đám người vây quanh làm cho cái chợ chật như nêm cối.

Trên đường đi, Chúc Phong nói qua tình hình với Thời Sênh.

Hôm nay bọn họ chuẩn bị đi dạo, Diệp An cũng muốn đi, bọn họ đưa Diệp An theo, ai ngờ ở đó lại gặp một đôi vợ chồng. Họ ngăn Diệp An lại, nói anh em nó là con trai, con gái của mình.

Diệp An nói không quen họ, đôi vợ chồng liền lập tức làm ầm lên.

Thời Sênh chen vào đám người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy đôi vợ chồng ăn mặc bẩn thỉu kia, tuy rằng vẻ mặt hốc hác nhưng có thể nhận ra họ chính là hai người trên tấm ảnh trong phòng Diệp An.

“Chị.” Diệp An thấy Thời Sênh tới liền chạy tới trốn sau lưng cô.

“Cô là ai? Cô mau trả con tôi lại cho tôi.” Người phụ nữ kia tiếp tục kéo Diệp An, “Đây là các con của tôi, các người là nhóm buôn người, mau trả con lại cho tôi.”

Thời Sênh che chở Diệp An lùi về sau, lạnh mắt nhìn cô ta, “Con của cô sao?”

Ánh mắt lạnh lùng đó làm cho người phụ nữ không khỏi chột dạ, nhưng nghĩ tới đây rõ ràng là con của cô ta, sao cô ta phải chột dạ chứ?

“Đây là con của tôi, tên nó là Diệp An, sinh ngày 6 tháng 5 năm 2004. Con gái là Diệp Nhiên, sinh ngày 15 tháng 10 năm 2012.” Người phụ nữ lớn giọng giải thích. “Cô mau trả con lại cho tôi.”

Người vây xem lập tức nhỏ giọng thảo luận.

“Tôi nhìn đứa trẻ này có vài phần giống bọn họ, có khi nào là con của cô ta thật không?”

“Ừ… đúng là khá giống.”

“Cô xem đứa bé này ăn mặc sạch sẽ, bộ dáng mập mạp, rõ ràng là chưa từng phải chịu khổ. Con của tôi mà được người ta đối đãi như

thế thì tôi tình nguyện để nó đi theo người khác.” Lại có người cảm khái, nói.

Người đàn ông đỡ lấy người phụ nữ đang kích động, ánh mắt khẩn cầu, “Xin các người hãy trả con lại cho chúng tôi.”

“Đó là con của chúng ta, anh xin họ làm gì?” Người phụ nữ hét lên, “Chúng ta đòi lại con mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Thời Sênh nửa cười nửa không, “Các người bỏ lại con mình chạy trối chết, vứt con lại trong nhà, sao lúc đó các người không nghĩ chúng cũng là con mình?”

Vợ chồng nhà kia cứng đờ người.

Người bốn xung quanh nhất thời ồ lên.

Trong căn cứ có không ít người đã ở đây từ những ngày đầu thành lập, cho nên họ mang theo cả người nhà tới đây, trong lòng họ, thân tình vẫn được coi trọng, đối với hành vi vứt bỏ lại con cái thì cực kỳ căm ghét.

“Chúng tôi…” Người phụ nữ nhìn xung quanh, mọi người chỉ trỏ làm cho cô ta không nghĩ ra được lý do nào để biện giải.

Người đàn ông vẻ mặt bi thống, “Chúng tôi là ra ngoài tìm đồ ăn, vốn muốn lấy được đồ ăn rồi sẽ trở về đón hai đứa nó. Ai biết lại gặp một đám xác sống, chúng tôi không có cách nào trở về. Chúng tôi cũng là bất đắc dĩ thôi.”

Diệp An túm chặt vạt áo Thời Sênh, nhìn ba mẹ ở đối diện mà không nói được một lời.

“Đúng đúng, chúng tôi là vì bất đắc dĩ thôi. An An, là mẹ đây, con mau tới đây, mẹ ở đây.” Người phụ nữ cố gắng nặn ra một nụ cười, “An An, mẹ tới đón con và em gái về nhà.”

Diệp An giấu mình sau lưng Thời Sênh. Lúc trước nó cầu xin họ mang nó và em gái đi, nhưng cuối cùng họ bỏ cả hai anh em lại, giờ nó còn có thể tin tưởng họ sao?

Không…

Không thể.

Nó không tin bọn họ.

Chị nói rồi, mọi người sẽ luôn tái phạm, chuyện đã làm một lần thì nhất định sẽ làm lần thứ hai càng thuận buồm xuôi gió hơn.

“Chúng tôi rất cảm ơn các vị đã đưa con chúng tôi tới đây. Nhưng các người không thể giữ chặt nó không buông được. Chúng tôi mới là cha mẹ của chúng. Con thì phải lớn lên bên cạnh cha mẹ.”

“Diệp An, nhóc có đồng ý theo họ trở về không?” Thời Sênh cúi đầu nhìn Diệp An.

Diệp An lắc đầu.

“Cô nhìn đi, Diệp An không muốn theo các người về.” Thời Sênh nhún vai.

Người phụ nữ chỉ vào Thời Sênh mà mắng. “Nhất định là cô dạy con tôi nói bậy, khiến cho nó giờ cha mẹ cũng không nhận. Sao cô lại có thể độc ác như thế, cướp con của người khác, mau trả con lại cho tôi.”

“Lúc trước, khi hai người vứt bỏ con và em gái thì chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa.” Giọng Diệp An rất lớn, toàn bộ nơi này đều yên tĩnh lại. “Nếu không có chị thì bây giờ con và em gái đã sớm chết đói rồi. Hai người còn có thể thấy được bọn con sao?”

Nó chỉ là một đứa trẻ con, ngay cả tự vệ cũng không thể, đừng nói là mang theo một đứa trẻ sơ sinh.

Có thể sống sót mà tới đây thì nhất định phải có người bảo vệ.

Cả người Diệp An run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra.

Người đàn ông lập tức cúi đầu than thở, khóc lóc, “Chúng tôi biết là các vị đã cứu con của chúng tôi. Chúng tôi thật sự cảm ơn mọi người. Nhưng chúng tôi chỉ có hai đứa con này, xin các vị hãy trả lại con cho chúng tôi đi.”

Người đàn bà lại như ngộ đạo, lập tức quỳ xuống, dập đầu khẩn cầu. “Van xin các người hãy trả lại con cho tôi, van xin các người.”

“Đội trưởng Hàn, là đội trưởng Hàn.”

Đám người dạt ra một con đường, Hàn Dự mang theo vài người tiến vào. “Có chuyện gì?”

Mộc Hâm đứng bên cạnh Hàn Dự, ánh mắt đảo qua Thời Sênh, dừng một lát trên người Cảnh Chỉ, cuối cùng mới dừng ở trên người đôi vợ chồng kia, kinh ngạc thốt lên, “Anh Diệp, chị Diệp, hai người đang làm gì thế?”

Hai vợ chồng nhà họ Diệp hình như rất quen thuộc với Mộc Hâm, vì vậy ông chồng nhỏ giọng nói với Mộc Hâm mấy câu.

“Nếu đứa bé này là con của anh Diệp, Cảnh tiểu thư, cô cũng nên trả lại cho anh chị ấy đi.” Mộc Hâm tỏ ra nghĩa khí nói, “Trẻ con thì phải sống bên cha mẹ. Cô mạnh mẽ cướp con của người khác như thế, cái này không phải là chia rẽ gia đình người ta sao?”

Nữ chính đại nhân còn thích giảng đạo lý cơ đấy!

Thời Sênh còn chưa mở miệng, Mộc Hâm lại nói: “Cảnh tiểu thư, cô trả lại con cho anh chị Diệp, tôi sẽ bồi thường vật tư cho cô.”

Lời này nói ra như thể là vì vợ chồng nhà họ Diệp không lấy ra đồ nên Thời Sênh mới không trả lại con cho họ vậy.

Nếu đoàn người của Thời Sênh ăn mặc lôi thôi nhếch nhác thì người vây xem còn tin tưởng một chút. Nhưng người ta ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng thế kia, nhìn rõ ràng là không thiếu đồ ăn mặc.

Lời này của Mộc Hâm chẳng có chút hiệu quả nào.

Người ta nuôi trẻ con tốt thế kia, còn để ý chút vật chất của các người sao?

Thời Sênh lại thật sự hỏi: “Cô có thể cho tôi bao nhiêu vật tư? Một xe hay hai xe?”

Quần chúng vây xem: “…” Phì, em gái này đúng là rất thú vị.

Chẳng lẽ không phải nên tỏ ra khinh thường sao?

Nhưng so với khinh thường thì một xe vật tư này lại càng quỷ dị hơn.

Hiện tại mạng người là thứ không đáng tiền nhất, ai dám bỏ ra một

xe vật tư đổi về hai đứa trẻ con chứ?

Chương 598: Ranh giới (31)

Mộc Hâm bị nghẹn một chút, một xe vật tư mà cô ấy cũng có thể nói ra miệng được.

“Cảnh tiểu thư, cô hãy cho một điều kiện hợp lý một chút.” Mộc Hâm cau mày mở miệng. “Hiện tại vật tư thiếu thốn như thế, chắc chắn không thể có một xe vật tư.”

“Nếu không có thì nghỉ.” Thời Sênh cười nhạo.

“Cô dùng trẻ con uy hiếp chúng tôi, cô có lương tâm không hả?” Người phụ nữ bị chọc giận, lập tức nhảy dựng lên.

“Đúng thế, tôi uy hiếp các người đấy, các người có thể thế nào?” Thời Sênh thừa nhận với thái độ rất kiêu ngạo.

Người phụ nữ tức đến sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn qua Hàn Dự, sau đó hô lên, “Đội trưởng Hàn, đội trưởng Hàn, cô ta chính là kẻ buôn người, hu hu hu, anh hãy làm chủ cho chúng tôi.”

Hàn Dự: “…” Hắn vốn thực sự không muốn tới đây, loại chuyện này có người chuyên trách xử lý, nhưng Mộc Hâm lại đi tới đây. Vợ hắn bảo hắn phải xem trọng Mộc Hâm, hắn không thể không đi theo.

Hiện tại với tình huống này, hắn không lên tiếng cũng không được.

Hàn Dự hắng hắng giọng, “Nếu ba mẹ đứa bé đã ở đây thì nên trả lại con cho họ đi.”

Con theo ba mẹ là chuyện hợp tình hợp lý.

“Không muốn.” Diệp An đứng ở sau lưng Thời Sênh lập tức từ chối. “Cháu không đi theo bọn họ.”

“Các người nghe thấy chưa, là tự Diệp An chọn, nó không muốn đi theo các người.” Chúc Phong không nhịn nổi nữa, “Tôi mà có cha mẹ như hai người thì tôi cũng không muốn đi theo.”

“Nếu đội trưởng Hàn đã nói là con phải đi theo chúng tôi, các người còn muốn cướp sao?” Người phụ nữ cao giọng quát làm cho màng nhĩ người ta cũng buốt lên, “Con là của chúng tôi, An An, con mau qua đây!”

Không khí nhất thời giương cung bạt kiếm.

“Không bằng đội trưởng Hàn mang một xe vật tư tới đổi đi?” Thời Sênh lại thình lình thốt ra một câu.

Hàn Dự: “…” Một xe vật tư có thể cho bao nhiêu người ăn chứ? Chỉ để đổi lấy hai đứa trẻ, sao hắn có thể đáp ứng.

Mộc Hâm phẫn nộ trừng mắt với Thời Sênh: “Cảnh Hề, cô dùng trẻ con để đổi vật tư, sao cô có thể độc ác như thế?”

Lúc cô ta nói lời này còn cố ý nhìn về phía Cảnh Chỉ.

Nhưng Cảnh Chỉ vẫn chẳng có chút phản ứng thay đổi nào.

“Độc ác thì làm sao?” Thời Sênh cười nhạt rất vô sỉ.

Vì nữ chính không độc ác nên khi người thân bên cạnh mới chết sạch, cô ta lại chỉ biết đi báo thù. Báo thù thì người cũng đã chết rồi.

Hàn Dự giữ lấy Mộc Hâm còn muốn tranh cãi, Mộc Hâm oán hận trừng mắt với Thời Sênh.

Hàn Dự gọi người đàn ông kia sang một bên, người đàn ông đó không làm ầm lên nữa, người phụ nữ còn muốn gây chuyện nhưng lại bị chồng kéo đi.

Hàn Dự gật đầu với Cảnh Chỉ một cái rồi lại đem người rời đi. Mộc Hâm nhìn Cảnh Chỉ không rời mắt, mãi sau mới quay đi.

Trò hề này cứ như vậy mà kết thúc.

Sau khi trở về, tâm tình của Diệp An vẫn luôn rất kém, ăn cơm cũng bất an, lo lắng.

Thời Sênh có nhiều chuyện đang tự hỏi chính mình nên cũng không có thời gian để ý tới nó.

Nhưng sau đó, không biết tại sao hai vợ chồng nhà kia lại tìm được chỗ ở của Diệp An. Hai người họ vụng trộm tìm nó, hai người họ vốn cũng chẳng có mục đích gì tốt, lúc đầu thì giở giọng khuyên Diệp An về với họ.

Sau đó liền chuyển sang trực tiếp đòi nó đồ ăn.

Diệp An đã cho họ hai lần, dù sao cũng là cha mẹ sinh ra nó.

Vợ chồng nhà họ Diệp được ăn ngon nên càng lúc càng quá đáng. Diệp An hơi sợ nên sau không đi ra ngoài nữa, có ra ngoài cũng sẽ đi cùng mọi người.

“A, anh quên mang theo tinh hạch rồi.” Chúc Phong ra khỏi nhà rồi

mới nhớ ra mình quên mang theo tinh hạch, “Tiểu Diệp Tử, em ở đây chờ anh, anh quay về lấy đã.”

“Vâng.” Diệp An nhìn xung quanh, không thấy vợ chồng nhà họ Diệp mới ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng mà Chúc Phong vừa đi vào không lâu, hai thân ảnh đột nhiên chạy tới, một người bịt miệng Diệp An, một người ôm chân nó, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

…

Trong căn cứ có một phố được gọi là làng chơi.

Nơi này đại đa số đều là những người phụ nữ không có khả năng bảo vệ mình, bọn họ ở đây bán thân thể để đổi lấy thù lao, sống vừa hèn mọn vừa gian khổ.

Trước mạt thế còn có pháp luật ước thúc, một ít người chỉ có thể che giấu bản tính biến thái của mình, nhưng giờ đã không còn pháp luật gì nữa, những người này lập tức không che giấu bản thân mình, rất nhiều cô gái ở đây bị chôn sống hoặc bị tra tấn tới chết.

Mà ở giữa đám con gái cũng sẽ có một ít đứa bé nam.

Mà những đứa bé nam lại rất được hoan nghênh ở đây.

“A!”

Nhưng mà hôm nay, làng chơi đặc biệt náo nhiệt.

Tiếng thét chói tai dù ở cách thật xa cũng có thể nghe thấy.

Vợ chồng nhà họ Diệp vừa tung hứng túi tinh hạch trên tay, đi ra với niềm vui rạo rực. Bọn họ mới từ trong ra nên không biết trên đường đang hỗn loạn thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, nhét tinh hạch vào người, chuẩn bị rời đi.

Còn chưa đi được bao xa liền nhìn thấy một cô gái xách theo một thanh kiếm, đằng đằng sát khi đi về phía họ.

Hai người lộp bộp một chút, xoay người bỏ chạy.

Bọn họ không chạy thì Thời Sênh còn không chú ý tới, nhưng bọn họ vừa bỏ chạy, Thời Sênh liền lập tức nhìn ra.

Hai người chạy trên đường một hồi, không biết tại sao lại chạy vào một ngõ cụt, chờ đến khi quay đầu lại thì đầu ngõ đã bị người chặn lại.

“Cô… cô muốn làm gì?”

Thời Sênh chậm rãi bước tới gần họ, sau lưng cô là ánh sáng mỏng manh khiến cho thân ảnh của cô càng thêm nổi bật, một làn khí lạnh xua tan không khí oi bức, áp lên làn da hai vợ chồng kia, làm cho trái tim họ cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Diệp An ở đâu?”

Thanh âm của cô như tới từ địa ngục.

“Sao mà chúng tôi biết Diệp An ở đâu.” Người phụ nữ run rẩy đáp, “Đây là căn cứ, cô đừng có làm xằng làm bậy.”

Đúng, nơi này là căn cứ, cô sẽ không dám giết người.

Giết người sẽ bị đuổi ra ngoài.

“A!”

Trong ngõ nhỏ vang lên tiếng kêu thảm thiết, mọi người vừa rồi bị kinh hách lập tức nhìn về phía này, trên mặt tất cả đều là nghĩ mà sợ run.

Cô gái nhìn xinh đẹp như thế mà lại quá bạo lực.

Cô gái này thực sự quá đáng sợ.

Thời Sênh đi ra khỏi ngõ nhỏ, thẳng tới tiểu lâu mà vợ chồng nhà họ Diệp vừa đi ra.

Người trong tiểu lâu nghe nói có người điên tới đây nên đã vội vàng đóng cửa trước khi vợ chồng nhà họ Diệp rời đi.

“Sao bên ngoài lại thế này? Người điên kia ở đâu ra? Sao quân đội chưa phái người tới?” Quản sự tiểu lâu đi đi lại lại, liên tục tự hỏi mấy câu.

“Chỗ này của chúng ta cách khá xa bên quân đội, người của quân đội có tới thì cũng phải mất một lúc, “Người bên cạnh trả lời, “Lão đại, ngài đừng nóng vội, ở đây rất an toàn.”

“Rầm!”

Hắn vừa nói xong hai chữ “an toàn” thì cửa lớn bị một người đá bay, chuẩn xác bắn về phía họ.

Ánh sáng lạnh từ bên ngoài đột ngột tràn vào vào làm một đám

người lóa mắt.

Rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị người đánh cho một trận.

Quản sự chạy lên trên lầu, Thời Sênh bám vào lan can, xoay người nhảy lên, vài bước đã đuổi kịp hắn ta.

Vài quả cầu lửa lớn nhỏ bắn ra từ nắm đấm của quản sự, hướng về phía Thời Sênh. Thiết kiếm của Thời Sênh dễ dàng đẩy chúng bắn ngược trở lại, sau đó cô túm lấy áo của quản sự, ném hắn từ trên lầu xuống đất.

Toàn bộ quá trình kéo dài chưa tới một phút.

Thời Sênh lên lầu, những người kia luống cuống tay chân chạy hết ra ngoài, nhưng mà vửa ra tới cửa thì đầu lại như húc phải một tấm chắn trong suốt, không thể nào ra được.

Chương 599: Ranh giới (32)

Trên lầu có rất nhiều phòng, Thời Sênh đi lục từng gian một, có phòng có người, Thời Sênh xông vào làm cho vô số kẻ không vui.

Nhưng cô vẫn không bỏ qua nơi nào.

“Mẹ, tên khốn chết tiệt nào?”

Một người đàn ông ở trên giường quay đầu nhìn Thời Sênh. Hắn đã sẵn sàng súng ống ra trận thì cửa phòng đột nhiên bị đá văng làm cho tiểu đệ của hắn mềm nhũn tại chỗ.

Người trên giường lập tức đẩy hắn ra, cũng không quan tâm tới quần áo đã bị xé rách trên người, lảo đảo chạy về phía Thời Sênh.

Đó là một người phụ nữ rất đẹp, tóc uốn xoăn, chiếc váy bị xé rách chẳng che hết được cơ thể cô ta, nhìn càng có vẻ mê người.

Thời Sênh nhớ ra người này.

Vợ của Hàn Dự.

Trong cốt truyện, hình như là vợ của Hàn Dự bị người ta làm nhục tới chết…

“Cứu mạng.” Người phụ nữ chạy về phía Thời Sênh, nước mắt giàn giụa, thanh âm nghẹn ngào.

Người đàn ông nhảy ra khỏi giường, túm lấy tóc cô ta kéo giật lại,

hung tợn uy hiếp Thời Sênh: “Con ranh này, đừng có xen vào chuyện của người khác, nếu không ông đây sẽ thịt cả mày luôn đấy.”

“Cứu tôi với!”

Gã đàn ông cố gắng kéo tóc người phụ nữ, giật luôn cả một mảng da đầu ra, gương mặt người phụ nữ méo mó vì đau đớn.

Một bàn tay cô ta giữ chặt đầu, một bàn tay chìa về phía Thời Sênh, vẻ mặt tuyệt vọng, “Hãy cứu tôi!”

“Còn không chịu cút?” Gã đàn ông quát lớn.

Thời Sênh xoay người rời đi.

“Cứu tôi với…”

“Con khốn này, còn dám chạy!” Gã đàn ông tát một cái lên mặt người phụ nữ, kéo cô ta về phía giường.

Người phụ nữ lao về phía cửa sổ nhưng lại bị gã đàn ông túm tóc kéo lại, đúng lúc cô ta cảm thấy tuyệt vọng hoàn toàn thì cảm thấy bàn tay đang nắm tóc mình dần dần buông lỏng.

Gã đàn ông nặng nề đổ ập xuống người cô ta.

Người phụ nữ nhìn qua bả vai hắn, dưới ngọn đèn mờ mờ, cô gái đứng đó, rút kiếm ra với vẻ mặt lạnh nhạt, xoay người đi ra khỏi phòng.

Một hồi lâu sau người phụ nữ mới phản ứng lại được.

Chết rồi…

Gã đàn ông định xâm hại cô ta đã chết rồi.

Cô ta run rẩy đẩy hắn ra, thân mình vừa thoát khỏi sự đè nặng của hắn thì nước mắt đã không chịu sự khống chế mà rơi xuống. Cô ta túm vội lấy một thứ ở bên cạnh, cũng không rõ là khăn trải giường hay gì, cứ thế quấn chặt lấy mình rồi chạy ra khỏi phòng.

Cô ta muốn tìm cửa ra ngoài nhưng lại chạy nhầm hướng, vừa vặn thấy được nữ sinh kia xoay người đi, trong lòng ôm một đứa trẻ con.

Cô ấy không nhanh không chậm, cũng không nhìn cô ta, cứ thế bước xuống dưới lầu.

Người phụ nữ cuống cuồng đuổi kịp Thời Sênh.

Dưới lầu là một mảnh hỗn loạn, có vài dị năng giả dùng dị năng tấn công cửa lớn nhưng cũng chẳng ăn thua, bọn họ vẫn không có cách nào ra ngoài.

Thật sự quá tà môn.

Tiếng bước chân vang lên ở trên lầu, cả hiện trường ầm ầm lập tức yên tĩnh, tất cả các ánh mắt đều nhìn về phía hành lang.

Thanh âm càng lúc càng gần, mỗi một lần vang lên như đang giẫm lên đầu quả tim bọn họ, cả đám không tự chủ được mà lui về sau mấy bước.

Thời Sênh ôm người đi xuống, trong tầm mắt hoảng sợ của một đám người, cô gỡ lá bùa trên cửa xuống, nghênh ngang rời đi.

Lá phù kia bọn họ cũng nhìn thấy nhưng không ai chạm vào được,

giống như là một vật vô hình vậy.

Quân đội bên ngoài đã có mặt, đại khái họ biết không thể xông được qua cửa nên chỉ biết giương vô số họng súng tối om về phía Thời Sênh.

Hàn Dự một thân mặc quân trang, đứng giữa đám người, cực kỳ nổi bật.

“Hàn Dự.”

Thanh âm nghẹn ngào vang lên sau lưng Thời Sênh, sắc mặt Hàn Dự biến đổi, nhìn về phía đó, sau đó hắn lao ra khỏi đám người, “Duy Duy.”

Triệu Duy Duy nhào vào lòng Hàn Dự, như là đã tìm được một nơi để dựa dẫm nên lập tức khóc lớn lên.

…

Làng chơi là có người ở bên trên nâng đỡ nên mới dám làm hại vô số người vô tội, lại có vô số người thông đồng với bọn chúng, bán người để đầu cơ trục lợi.

Vì Triệu Duy Duy cũng bị cuốn vào chuyện này nên Hàn Dự nổi trận lôi đình, trừng trị làng chơi, làm cho hắn càng có thêm nhiều quyền lợi ở căn cứ.

Thời Sênh nghe nói Triệu Duy Duy và Mộc Hâm trở mặt với nhau, Hàn Dự cũng đoạn tuyệt quan hệ với Mộc Hâm.

Nguyên nhân cụ thể không rõ ràng lắm.

Nhưng có thể đoán được, chuyện này chắc chắn có quan hệ tới chuyện Triệu Duy Duy bị đưa tới làng chơi.

Thời Sênh chờ Diệp An tỉnh lại mới đưa nó đi gặp vợ chồng nhà họ Diệp.

“Chị…” Diệp An cầm chặt tay Thời Sênh, muốn lùi bước.

“Đây là chuyện của nhóc.” Thời Sênh nói rất bình thản, “Chị có thể ra tay giết họ thay em, nhưng người ra quyết định phải là em, vào đi.”

Diệp An hít sâu một hơi rồi mới dám đẩy cửa bước vào.

“Làm thế có phải hơi tàn nhẫn không?” Chúc Phong có chút không đành lòng, dù sao Diệp An vẫn là trẻ con.

“Nó phải trưởng thành. Ở thế giới này, lương thiện và khoan dung không thể giúp nó sống sót.” Hạ Thư trả lời thay Thời Sênh.

Cảnh Chỉ vỗ vỗ bả vai Thời Sênh, lặng lẽ an ủi cô.

Trong lòng Thời Sênh rất bình tĩnh, không hề lo lắng gì, chuyện này chẳng liên quan gì tới cô cả.

Rốt cuộc Diệp An cũng chỉ là một đứa trẻ, không thể nhẫn tâm được, cuối cùng vẫn thả vợ chồng nhà họ Diệp đi.

Thời Sênh âm thầm ném họ ra ngoài, loại người toàn gây họa này nếu cứ để sống thì thật phiền toái.

Chuyện Thời Sênh làm, chỉ có mình Cảnh Chỉ biết.

Hiện tại, dù hai người đã ngủ cùng nhau, nhưng Cảnh Chỉ vẫn luôn

có một cảm giác mơ hồ, hắn không thể cắt nghĩa được cảm giác đó, nhưng hắn biết đó là cảm giác cực kỳ khó chịu.

Cho nên lần nào Cảnh Chỉ cũng liều mạng ép buộc cô, tựa hồ chỉ có hợp làm một với cô thì hắn mới có thể khẳng định cô vẫn đang ở bên cạnh mình.

…

Lúc Hàn Dự dẫn Triệu Duy Duy tới tìm Thời Sênh thì cô đang dạy Diệp Nhiên gọi chị.

“Y y!” Giọng bi bô của Diệp Nhiên rất dễ nghe, nhưng dù Thời Sênh có sửa bao nhiêu lần thì nó vẫn chỉ biết nói như thế.

“Đội trưởng Hàn, mời ngồi.” Chúc Phong mời người vào, thấy Thời Sênh ngồi trên sô pha lườm hắn một cái thì vội vàng giải thích, “Đội trưởng Hàn muốn tới cảm ơn em, anh đã đưa anh ta vào rồi.”

Thời Sênh đặt Diệp Nhiên sang một bên, để nó tự chơi một mình trên sô pha.

“Em bé đáng yêu quá!” Triệu Duy Duy cũng có con, nhìn thấy đứa bé này thì trong lòng nảy sinh hảo cảm, không nhịn được khen một câu.

“Có việc gì?”

Triệu Duy Duy mỉm cười, cũng không vì thái độ lãnh đạm của Thời Sênh mà tức giận. “Lần trước Cảnh tiểu thư đã cứu tôi nên tôi muốn tới nói lời cảm tạ với cô.”

Thời Sênh hơi ngả người về sau, Diệp Nhiên bò lên người cô, sờ sờ mặt.

Thời Sênh túm lấy tay nó. “Cô chết thì sẽ có người vừa ý, vừa đúng lúc tôi lại không quen nhìn kẻ đó đắc ý, vì thế cô không cần cảm tạ tôi.”

Triệu Duy Duy: “…” Người này quá thành thực rồi.

“Hàn Dự, em muốn một mình tâm sự với Cảnh tiểu thư, anh ra ngoài chờ em nhé?” Triệu Duy Duy làm nũng với Hàn Dự.

Hàn Dự khẽ gật đầu, nhìn Thời Sênh một cái rồi đứng dậy, ra ngoài.

Sau khi mọi người đi rồi, Triệu Duy Duy mới nói: “Người mà Cảnh tiểu thư nói là Mộc Hâm à?”

“Cô nghĩ là ai thì chính là người đó.”

“…” Cô gái này sao lại chẳng đi theo lẽ thường vậy, “Dù thế nào, tôi cũng đều rất cảm ơn cô.”

Cô ta biết, nếu không phải ngày đó Thời Sênh tới tìm người, làm cho làng chơi gà bay chó sủa thì Hàn Dự cũng sẽ không tới nơi đó.

Thời Sênh bình tĩnh liếc nhìn cô ta một cái, không trả lời.

“Y y!” Hai bàn tay của Diệp Nhiên đều túm lấy Thời Sênh, “Y y, y y, y y!”

“Chắc con bé đói bụng rồi.” Triệu Duy Duy nhắc nhở.

Trên mặt Thời Sênh nhất thời lộ ra biểu tình ghét bỏ.

Hừ hừ, ăn, chỉ có biết ăn là giỏi thôi!

Ghét thì ghét nhưng Thời Sênh vẫn đứng dậy pha sữa cho Diệp Nhiên.

“… Ơ, sữa không thể pha như thế được, để tôi giúp cô.” Triệu Duy Duy cảm thấy mình thật sự không thể ngồi nhìn nổi cảnh này.

Chương 600: Ranh giới (33)

Lúc Triệu Duy Duy rời đi còn ôm theo hai hộp sữa bột, biểu tình có chút mơ hồ.

Hàn Dự chờ cô ta ở bên ngoài, bên cạnh có một người thanh niên, quần áo trắng tinh, thật sự rất ưa nhìn.

Cảnh Chỉ thấy cô ta đi ra thì lập tức đẩy cửa bước vào phòng, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

“Hàn Dự… Cảnh Hề này thật kỳ quái.” Triệu Duy Duy chần chừ rồi mới nói.

Hàn Dự nhìn sữa bột trong tay vợ, quả nhiên là kỳ quái thật. Bọn họ tới đây để cảm ơn, kết quả lúc về còn được mang theo hai hộp sữa bột.

Trong căn cứ, sữa bột vốn không có nhiều, trước đây toàn là Mộc Hâm cho bọn họ, nhưng giờ đã không qua lại với Mộc Hâm nữa, bọn họ đúng là đang rất cần thứ này.

Nghĩ tới Mộc Hâm, sắc mặt Hàn Dự liền trầm xuống.

“Về thôi!”

Triệu Duy Duy nhìn cửa căn phòng đã đóng chặt rồi mới cùng Hàn Dự rời khỏi.

Sau đó Hàn Dự lại phái người mang tới bốn bao gạo, coi như đổi lấy

sữa bột.

…

Cảnh Chỉ sắp xếp người ra ngoài tìm nơi lập căn cứ, bọn họ có vũ khí, giờ chỉ cần mời chào thêm người là được.

Không gian của Hạ Thư không chứa được nhiều vũ khí như vậy, Thời Sênh liền tùy tiện ném cho họ một cái nhẫn không gian.

Những người này vừa đi, đội ngũ cũng chỉ còn một căn nhà là có người ở. Chúc Phong vốn muốn đi theo nhưng lại bị Hạ Thư phủ quyết.

Nghe nói Mộc Hâm gia nhập một đội lính đánh thuê, mở siêu thị buôn bán, vì những thứ cô ta bán ra toàn là thứ rất khó tìm cho nên nhóm lính đánh thuê này từ một đội vô danh tiểu tốt đã trở nên rất có danh tiếng.

Quân đội cũng phải kiêng kị vài phần.

Hiện tại, thứ mà quân đội thiếu nhất chính là thuốc và nước.

Thời tiết nóng bức, dị năng giả hệ thủy trong căn cứ mỗi ngày đều phải vắt kiệt sức mình, dù cho tinh hạch như nước cuồn cuộn cho bọn họ bổ sung, khôi phục dị năng nhưng nước vẫn luôn không đủ.

Tuy rằng Mộc Hâm không bán nước, nhưng cô ta có mấy loại trái cây trữ nước, vừa có thể ăn no lại vừa có thể giải khát, giá lại không cao, vì thế có rất nhiều người mua.

Mà thuốc cô ta bán cũng toàn là loại thông thường nhưng giá lại rất đắt đỏ, nhưng so với đi tới những nơi nguy hiểm để tìm thuốc thì

mua ở chỗ cô ta còn lời hơn nhiều.

Nhưng lợi luôn đi cùng với hại, có người mơ ước siêu thị của cô ta, dù là người của đội lính đánh thuê thì cô ta vẫn bị bán đứng.

Lần này không có nguyên chủ chịu tiếng xấu thay, kết quả cuối cùng là một em gái khác trong đội lính đánh thuê liền trở thành kẻ thế mạng cho cô ta.

Sau khi chuyện này xảy ra, nữ chính không dám tùy tiện bán đồ nữa, lại nằm im một thời gian.

…

Hai tháng sau, có trực thăng từ thủ đô tới đón Cảnh Chỉ và Cảnh Hề.

Người tới là người mà ông Cảnh tin tưởng nhất, trước đây nguyên chủ cũng đã từng gặp qua, bọn họ gọi ông ấy là chú Ngô.

Nghe đâu từng là bộ đội đặc chủng, sau khi bị thương thì giải ngũ, từ đó luôn đi theo ông Cảnh.

Chú Ngô không chỉ đơn thuần tới đón bọn họ mà còn có tin tình báo quan trọng và đón nhân viên của đoàn nghiên cứu khoa học về. Cho nên, sau khi gặp gỡ người của quân đội, chú Ngô mới đi tìm bọn họ.

“Chú Ngô.” Cảnh Chỉ rất ngoan ngoãn gọi một tiếng.

“Thằng nhóc khá lắm, có thể bảo vệ em gái tốt như thế này, rất được.” Chú Ngô đánh một quyền lên ngực Cảnh Chỉ, sau đó lại xoa xoa tóc Thời Sênh, “Cô bé lừa đảo này, thấy chú Ngô mà không chào một câu à?”

Thời Sênh thấy tóc đã bị vò dựng đứng như lông đuôi gà trống thì không khỏi buồn bực kêu một tiếng. “Chú Ngô.”

Cảnh Chỉ giúp cô sửa lại tóc tai rồi mới đứng dậy rót trà cho chú Ngô. Chú Ngô nhìn Thời Sênh hơi kỳ quái, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã nghe Cảnh Chỉ hỏi, “Ông nội có khỏe không ạ?”

“Sức khỏe lão gia vẫn luôn không tốt lắm.” Chú Ngô bỏ qua suy nghĩ kỳ quái vừa nãy trong đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Hiện tại mọi gánh nặng đều đặt trên người ông ấy. Cách đây một thời gian, lão gia đã nhận được tin về anh em các cháu rồi mới có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng mất một thời gian mới có thể sắp xếp chú tới đây đón hai đứa.”

Chú Ngô lại uống một ngụm trà, “Ngày mai chúng ta sẽ rời đi, đêm nay các cháu thu thập đồ cho tốt, sáng sớm mai sẽ lên đường.”

“Gấp vậy sao?”

Chú Ngô cười khổ một chút, “Giờ cháu cũng biết, ngoài xác sống là con người thì còn có cả động vật nữa. Trước đây, chúng ta còn chưa phát hiện ra có động vật xác sống bay trên trời, nhưng mấy hôm trước, có một chiếc trực thăng đi làm nhiệm vụ đã bị một bầy chim xác sống tấn công. Giờ trên trời đã xuất hiện xác sống, máy bay cũng trở nên vô tác dụng. Nếu không phải phát hiện ra chuyện đó thì có khi chú còn mất một thời gian nữa mới tới đón hai cháu được.”

Bên phía căn cứ ở thủ đô có phát hiện quan trọng, lần này tới đón bọn họ cũng là thuận tiện tới đón đám nhân viên nghiên cứu khoa học về virus và gen đang ở căn cứ Diệu Quang này.

Chú Ngô lại nhanh chóng rời đi. Ông ấy còn có công việc phải làm, dặn bọn họ sáng mai tới sân bay ở căn cứ tập hợp.

Bọn họ cũng không có gì nhiều cần thu thập, chỉ có đồ của con nhóc Diệp Nhiên là hơi nhiều một chút mà thôi.

“Chị, chúng ta sẽ đi đâu?” Diệp An vừa nhét quần áo vào ba lô vừa hỏi Thời Sênh.

“Căn cứ thủ đô.”

“A.” Diệp An kéo khóa ba lô lên, “Chị, thế giới này còn có thể khôi phục lại bộ dáng trước đây không?”

“Khôi phục lại như thế nào?” Khóe miệng Thời Sênh xuất hiện một chút ý lạnh, “Loài người đã chết gần hết rồi, văn minh bị phá hủy, muốn khôi phục lại cái thế giới mà nhóc muốn ư, nằm mơ đi.”

Diệp An: “…” Chị, chị nói một câu an ủi em rất khó sao?

“Chị sẽ không nói lời dễ nghe để lừa nhóc, lười bịa.” Thời Sênh như biết Diệp An đang nghĩ cái gì nên lại đốp thêm một câu.

Lười bịa…

Lý do này thì nó còn chống đỡ làm sao được?

Đúng lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo, còn là loại cảnh báo nguy cấp nhất.

“Chị… Có rất nhiều xác sống đang tiến về phía căn cứ.” Diệp An dùng dị năng theo bản năng.

Xác sống công thành?

Căn cứ Diệu Quang chỉ bị xác sống công thành một lần, chính là lần mà Cảnh Chỉ đưa tới.

Cho nên tình tiết này vẫn có thể xảy ra.

“Hề Hề.” Cảnh Chỉ trực tiếp đẩy cửa vào.

Diệp An lại nói lại những lời vừa rồi cho Cảnh Chỉ nghe.

Hạ Thư và Chúc Phong cũng tiến vào, nghe Diệp An nói vậy thì sửng sống, “Xác sống công thành?”

“Phòng ngự của căn cứ Diệu Quang rất tốt, hẳn là không sao đâu?” Chúc Phong nói.

Căn cứ Diệu Quang có nhiều người như thế, ngày nào cũng ra sức gia cố tường thành.

Hạ Thư nhìn về phía Diệp An, “Có thể nhìn thấy bao nhiêu xác sống không?”

Diệp An cố gắng nhìn về phương xa, trong mắt hắn, bóng tối nhanh chóng lùi về phía sau, cảnh tượng nơi xa dần dần được phóng lớn lên, “Rất nhiều… Nhìn không thấy tận cùng.”

Sắc mặt Diệp An đột nhiên biến đổi.

“A!” Nó hét chói tai rồi ôm đầu, ngồi chồm hỗm xuống đất, “Đau quá…”

“Tiểu Diệp Tử,” Chúc Phong nâng Diệp An dậy, “Sao thế? Sử dụng dị năng quá độ sao?”

“Đau quá!” Diệp An túm lấy tóc mình, ra sức đập vào đầu.

Thời Sênh đi tới, trên tay cầm một con dao, lập tức đập lên gáy nó.

Chúc Phong: “…” Sao cô có thể ra tay đối xử như thế với một đứa trẻ con được nhỉ?

“Xác sống hệ tinh thần, nó mà tỉnh thì sẽ càng đau.” Hiếm hoi lắm mới thấy Thời Sênh mở miệng giải thích.

Hệ tinh thần… còn là xác sống?

Bọn họ đều biết hệ tinh thần, chính là loại dị năng dùng tinh thần để tấn công trong truyền thuyết, nhưng loại dị năng này rất hiếm thấy.

Thời Sênh không cho bọn họ thời gian tiêu hóa, tiếp tục nói: “Nơi này sẽ bị công phá, mau đi tìm chú Ngô, phải rời khỏi đây ngay.”

“Công phá? Sao em biết?” Chúc Phong kinh hãi, “Chẳng lẽ em thật sự có thể tiên tri à?”

“Em biết anh sẽ chết.”

Chúc Phong sửng sốt hỏi: “Chết thế nào?”

Thời Sênh cầm lấy túi của Diệp An, kéo Cảnh Chỉ ra khỏi cửa, “Nói nhiều.”

Chúc Phong: “…”

Sao lại có cảm giác cô ấy đang khinh bỉ hắn vậy?

Chương 601: Ranh giới (34)

Chỉ trong nháy mắt, tin tức xác sống công thành đã truyền khắp căn cứ. Hiện tại không phải thời đại hòa bình, đây là chuyện liên quan tới sống chết của mọi người, không thể nào giấu giếm được.

Radio của căn cứ không ngừng kêu gọi mọi người tới tường thành của căn cứ, tất cả cùng chung sức chống lại xác sống.

Lúc Thời Sênh ra khỏi cửa thì toàn bộ căn cứ đã loạn thành một mảnh. Lúc trước chú Ngô có nói cho bọn họ biết nơi ông nghỉ ngơi, nhưng lúc bọn họ đi tìm ông thì lại biết ông đã cùng mọi người đi tới tường thành.

“Anh dẫn bọn họ tới sân bay trước, em đi tìm chú Ngô.” Thời Sênh đưa ba lô cho Cảnh Chỉ.

“Anh đi.” Cảnh Chỉ giữ chặt tay cô. “Em đi sân bay trước.”

“Tốc độ của em nhanh hơn.” Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, “Tin em.”

Cảnh Chỉ không lay chuyển được Thời Sênh nên đành dẫn người trực tiếp tới sân bay, còn Thời Sênh bay thẳng tới tường thành.

Không khó tìm được nơi tầng lớp lãnh đạo đang đứng, cứ tới nơi có nhiều người nhất là được. Hiện tại ai cũng có thể lên tường thành nên cũng không có nhiều người để ý tới Thời Sênh.

Cô chen vào đám người, chậm rãi tới gần chú Ngô.

Thừa dịp người bên cạnh chú Ngô quay sang nói với người khác, cô liền kéo chú Ngô vào trong đám người phía sau.

“Tiểu Hề, sao cháu lại tới đây?” Chú Ngô kinh ngạc nhìn cô gái đang kéo mình, sau đó lập tức quát lên, “Mau quay về, nơi này không phải nơi cháu có thể tới.”

“Chúng ta phải đi ngay trong đêm nay.”

“Không được, hiện tại nhiều xác sống như thế, chú phải ở lại hỗ trợ.” Chú Ngô từ chối mà không cần suy nghĩ.

Thời Sênh không quanh co lòng vòng, lập tức ăn ngay nói thật. “Chú Ngô, căn cứ Diệu Quang này không giữ nổi đâu, chú ở lại cũng vô dụng. Hiện tại, hộ tống mấy người nghiên cứu khoa học đi vẫn còn kịp.”

Chú Ngô càng thêm kinh ngạc, sao cô biết căn cứ Diệu Quang không giữ được?

Thời Sênh không khỏi vừa phân trần vừa kéo ông xuống tường thành. “Chú Ngô, chú đừng quên nhiệm vụ của chú là gì?”

Đúng, nhiệm vụ của ông là đón Tiểu Hề và Tiểu Chỉ, còn phải hộ tống các nhà khoa học của căn cứ Diệu Quang tới thủ đô nữa.

Chú Ngô bị Thời Sênh kéo tới sân bay trong tâm tình vừa choáng váng vừa hồ đồ. Bởi vì không có giấy thông hành nên bọn Cảnh Chỉ chỉ có thể chờ bên ngoài sân bay.

Đến ngoài sân bay, chú Ngô mới kịp phản ứng lại, “Chú phải đi đón mấy nhân viên nghiên cứu đã.”

Ông lấy từ trong ba lô quân dụng ra mấy cái giấy thông hành, “Các cháu vào trước đi, bảo họ chuẩn bị cất cánh, chú đón được người sẽ lập tức lên đường.”

Đám nhân viên nghiên cứu hiện tại đều đang ở phòng thí nghiệm, mà phòng thí nghiệm lại ở khá xa sân bay, lúc này đâu đâu cũng có người chạy tới chạy lui, chú Ngô đi mất đúng một giờ liền.

Bên ngoài, xác sống đã bắt đầu công thành, tiếng gào rống đinh tai nhức óc.

Lúc Hàn Dự đưa Triệu Duy Duy tới thì nhìn thấy ở dưới trực thăng có một đám người đang đứng, nổi bật nhất chính là một thanh niên mặc đồ trắng từ đầu tới chân.

“Hàn Dự, thật sự không giữ được sao?” Triệu Duy Duy ôm con mình, vẻ mặt khủng hoảng, nói năng lộn xộn, “Liệu anh có sao không, nếu đã không giữ được thì đi cùng em đi.”

Hàn Dự nắm tay cô ta. “Bảo vệ tốt bản thân và con, anh sẽ tới thủ đô tìm em, ngoan.”

“Hàn Dự…”

Hàn Dự bế Triệu Duy Duy lên, đi về phía bọn Thời Sênh đang đứng.

Có người của thủ đô tới đón anh em họ Cảnh, cái này những người có thân phận đều biết cả, để Triệu Duy Duy rời đi một mình hắn sẽ không yên tâm. Nếu có thể đi cùng những người này mới là tốt nhất.

Hàn Dự đi tới trước mặt Thời Sênh, “Anh Cảnh, có thể làm phiền anh một chuyện được không?”

“Không mang theo phiền toái.” Thời Sênh từ chối cực kỳ nhanh chóng.

Hàn Dự: “…”

Hắn hít sâu một hơi, “Hãy coi như vì đứa nhỏ đi, Cảnh tiểu thư có thể đưa vợ con tôi về căn cứ ở thủ đô cùng được không?”

Mặt mũi của hắn ở trước mặt cô còn không tốt bằng mặt mũi của một đứa trẻ con.

Đứa bé mở to mắt nhìn xung quanh, không biết nó nhìn thấy cái gì mà cười rộ lên, hoàn toàn không biết sau đây sẽ xảy ra những chuyện gì.

“Y y!” Diệp Nhiên túm lấy tóc Thời Sênh, cái miệng nhỏ nhắn há ra cắn má cô một cái. “Y y!”

“Tôi có đồng ý cũng không có ích gì, đây là đội của chú Ngô!” Thời Sênh ôm Diệp Nhiên xoay người đi.

Hàn Dự vỗ vỗ Triệu Duy Duy, coi như cô đã đồng ý rồi, chỉ cần hắn có thể thuyết phục được chú Ngô để mẹ con Duy Duy cùng về thủ đô cùng là được.

Đội ngũ mà chú Ngô mang tới cũng đã tổn hại một ít trên đường tới đây, hiện tại chỉ còn hai chiếc trực thăng, đưa người thì chắc chắn là thoải mái, nhưng còn phải mang theo cả máy móc và tư liệu nghiên cứu khoa học nữa.

Mà Hàn Dự còn cho cả người đi theo bảo vệ Triệu Duy Duy, điều này chắc chắn là không đủ ghế ngồi.

“Đội trưởng Hàn, cậu cũng thấy rồi đấy, mấy thứ này không thể nào bỏ lại, tôi chỉ có thể mang Triệu tiểu thư và cháu bé đi. Nếu cậu lo lắng thì có thể cho người mang theo Triệu tiểu thư ngồi ở một trực thăng khác đi theo sau chúng tôi. Nếu có thể quan tâm thì tôi sẽ tận lực bảo vệ.”

“Hàn Dự, em có thể đi một mình được, anh để họ ở lại cùng anh đi, em cũng sẽ thấy an tâm hơn.” Triệu Duy Duy đã bình tĩnh trở lại, chủ động lên tiếng. “Đừng làm em lo lắng.”

Tầm mắt Hàn Dự nhìn xuyên qua đám người, dừng ở Thời Sênh đang bế đứa trẻ con, không hiểu tại sao hắn lại có cảm giác, chỉ cần có cô gái kia ở đây, hết thảy đều sẽ không có vấn đề gì.

Một hồi lâu, hắn mới thu lại ánh mắt, “Được.”

Sau khi sắp xếp xong cho Triệu Duy Duy, Hàn Dự mới trịnh trọng nói với chú Ngô: “Hàn gia sẽ có báo đáp.”

Chú Ngô khoát tay, Hàn gia cũng là một thế lực lớn ở thủ đô, nhưng hiện tại… thế cục ở thủ đô cũng không quá tốt, còn không biết sau này sẽ xảy ra tình huống gì.

“Hàn Dự.” Hai mắt Triệu Duy Duy đẫm lệ nhưng vẫn ra vẻ kiên cường nói với chồng, “Anh nhất định phải còn sống đấy.”

“Chờ anh.”

Bóng dáng thẳng tắp của Hàn Dự càng lúc càng khuất xa.

Sau khi xác định người đã tới đông đủ, chú Ngô liền hạ lệnh cất cánh.

Trực thăng chậm rãi bay lên, căn cứ bên dưới càng lúc càng nhỏ lại.

Đúng lúc trực thăng bay lên cách mặt đất chừng năm trăm mét thì đột nhiên có một tiếng nổ vang lên, toàn bộ thân máy bay chấn động, mọi người gần như có cảm giác mất trọng lực.

Mọi người trên trực thăng đều biến sắc, giữ chặt dây an toàn, ngay cả thở cũng không dám.

Cảnh Chỉ cầm lấy tay Thời Sênh theo bản năng.

Thời Sênh trấn tĩnh xoa xoa tay hắn, “Chỉ cần người lái máy bay không phải người mới thì chúng ta sẽ không rơi xuống được.”

Giọng của cô không lớn nhưng hiện tại vang lên lại nghe rất rõ ràng.

Quả nhiên, trực thăng lại nhanh chóng giữ được thăng bằng, giọng của phi công truyền qua bộ đàm của chú Ngô đầy sợ hãi, “Không biết đụng vào cái gì nữa, không sao rồi.”

Cảnh Chỉ nhớ lúc mọi người đứng đợi chú Ngô, cô ôm Diệp Nhiên đi vòng quanh hai cái máy bay một vòng, hắn còn tưởng cô đang dỗ đứa bé.

“Hề Hề, em không cảm thấy phiền lụy sao?” Cảnh Chỉ cảm thấy rất bất đắc dĩ, cái gì cô cũng lo lắng rất chu toàn làm cho hắn cảm thấy mình chẳng có chỗ nào để dùng cả.

Thời Sênh nghiêng đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Gạt bỏ mọi nguy hiểm là quy tắc sinh tồn lớn nhất.”

Cảnh Chỉ nhìn cô không nói, rốt cuộc cô có biết rằng đôi khi cô có thể ỷ lại vào hắn không?

Trong lúc trực thăng bay lên, vẫn có những tiếng đánh “bang bang” vang lên, trời bên ngoài rất tối, hoàn toàn không biết thứ gì đâm vào thân máy bay cả.

Có đôi khi, nguy hiểm không nhìn thấy lại càng làm cho người ta thấy khủng hoảng hơn.

Trực thăng chao đảo trên không trung nhiều lần, cũng may phi công là một tay lão luyện đã có thâm niên mấy chục năm, ông không hề tỏ ra kinh hoảng, sau khi xác định máy bay vẫn ổn định thì nhanh chóng hướng về phía căn cứ.

Trực thăng bay qua đỉnh đầu vô số xác sống, trùng trùng điệp điệp xác sống nhỏ như những con kiến không ngừng tiến về phía trước.

Chương 602: Ranh giới (35)

Trực thăng trở về từ căn cứ Diệu Quang còn an toàn, thuận lợi hơn cả lúc bọn họ tới.

Đến khi nhìn thấy căn cứ ở thủ đô, chú Ngô vẫn còn hồ đồ trong lòng, không hiểu tại sao dọc đường đi lại không hề xảy ra chuyện gì.

Quá thần kỳ!

Vừa xuống khỏi máy bay, chú Ngô liền lập tức đi vòng quanh máy bay mấy vòng, nhưng chẳng phát hiện ra cái gì, thật kỳ quái.

Nhóm nhà khoa học có người phụ trách chuyên môn, chú Ngô liền dẫn Thời Sênh và Cảnh Chỉ đi tìm ông Cảnh.

Chú Ngô còn thuận tiện báo cho nhà họ Hàn tới đón Triệu Duy Duy.

Ông Cảnh đại khái khoảng hơn sáu mươi tuổi, đầu đầy tóc trắng, vì địa vị cao nên gương mặt lúc nào cũng cứng đờ, dù thấy cháu nội của mình cũng chỉ lộ ra một nụ cười khách sáo mà thôi.

Cuộc gặp mặt cũng rất ngắn ngủi, sau đó chú Ngô liền báo cáo chuyện ở căn cứ Diệu Quang với ông Cảnh.

Một căn cứ bị công phá, còn là căn cứ lớn nhất hiện nay, đây quả thực là chuyện rất quan trọng.

Cho nên Cảnh Chỉ và Thời Sênh được sắp xếp vào ở trong biệt thự của ông Cảnh.

Ông Cảnh về thì đã tới nửa đêm, thấy Cảnh Chỉ ngồi trên sô pha chờ mình thì không khỏi kinh ngạc, “Tiểu Chỉ, sao cháu còn chưa ngủ? Có việc gì thì để ngày mai hãy nói, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Cảnh Chỉ nhìn gương mặt mệt mỏi của ông Cảnh thì đành gật đầu: “Để cháu đưa ông lên phòng.”

Sau khi tiễn ông Cảnh về phòng, Cảnh Chỉ xuống lầu, về phòng của mình, hắn đứng ở cửa chần chừ trong chốc lát rồi xoay người đi tới phòng bên cạnh.

Thời Sênh nằm quay lưng về phía cửa, hơi thở đều đều, đại khái là đã ngủ.

Cảnh Chỉ ôm cô từ phía sau, Thời Sênh tỉnh lại theo thói quen, xoay người, tiến vào trong lòng hắn.

Khóe miệng của Cảnh Chỉ mỉm cười dịu dàng, ấn một nụ hôn lên trán cô rồi ôm cô ngủ.

…

Hôm sau.

Thời Sênh dậy trước, vừa mở mắt liền thấy một gương mặt đẹp đẽ ngay sát mặt mình, cô ngắm nhìn gương mặt đó tới ngây người.

Đến khi cánh môi truyền tới một mạt ẩm ướt và nóng bỏng, cô mới chớp chớp mắt, Cảnh Chỉ hơi từ từ nhắm mắt lại, dịu dàng hôn cô.

Kết thúc nụ hôn, hơi thở của hai người đều trở nên nặng nề.

“Dậy đi.” Cảnh Chỉ buông Thời Sênh ra, đứng dậy đi ra cửa, “Muốn ăn gì? Anh làm cho em…”

Sau đó, thanh âm của Cảnh Chỉ im bặt.

Ngoài cửa, ông Cảnh đứng đó với sắc mặt không tốt nhìn hắn chằm chằm, sau đó ánh mắt lại liếc nhìn vào bên trong, Thời Sênh ngồi ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, quần áo trên người hỗn loạn, hơi thở cực kỳ ái muội.

“Ông…”

“Tới thư phòng với ông.” Ông Cảnh xoay người rời đi.

Cảnh Chỉ hít sâu một hơi, sớm muộn gì hắn cũng phải nói với ông nội chuyện này.

“Cảnh Chỉ, nếu không để em nói cho?” Thời Sênh gọi hắn lại.

Cảnh Chỉ quay đầu, nhoẻn miệng cười, “Hề Hề, loại chuyện này để anh đi là được rồi.”

Cảnh Chỉ ở trong thư phòng nói chuyện với ông Cảnh hơn một giờ đồng hồ.

Ông Cảnh không đồng ý cho họ ở bên nhau, vì thế nổi trận lôi đình.

Ông bắt đầu giao việc cho hắn, lúc rảnh lại giới thiệu một đám con gái cho Cảnh Chỉ, hoặc là cho Thời Sênh đi xem mặt, dù sao đều là tỏ thái độ không cho họ ở bên nhau.

Hai bên giằng co không bên nào chịu nhường, mỗi lần Thời Sênh muốn tìm ông Cảnh nói chuyện đều bị Cảnh Chỉ ngăn lại. Ông Cảnh

là một lão già rất cố chấp, muốn ông ấy thay đổi quyết định là rất khó.

Hắn sợ cô đi nói chuyện với ông Cảnh xong, vạn nhất kích thích tới ông, ông sẽ nói ra những lời nói khó nghe làm tổn thương tới cô.

Hiện tại Thời Sênh muốn gặp Cảnh Chỉ đều phải lén lén lút lút để anh trèo qua cửa sổ phòng cô mà vào. Sau khi ông Cảnh phát hiện ra liền đưa hắn tới ở tại khu vực hành chính luôn, không cho về biệt thự nữa.

Thời Sênh day day huyệt thái dương, sau đó quyết định tới khu hành chính tìm hắn.

“Tìm Cảnh thiếu?” Hạ Thư xuất hiện bên cạnh Thời Sênh như u linh.

Hạ Thư và Chúc Phong ở cùng anh em Diệp An ở một nơi khác, nhưng hai người họ vẫn đi theo Cảnh Chỉ làm việc.

Thời Sênh quệt miệng, tức giận hỏi: “Anh ấy có ở đây không?”

“Cảnh thiếu ra ngoài với Cảnh lão gia rồi.” Hạ Thư trả lời, sau đó lại quay đầu nói với Chúc Phong, “Cậu đi lên trước đi.”

Chúc Phong lập tức không vui: “Tại sao?”

“Bên ngoài nóng.” Hạ Thư mặt không biểu tình trả lời một câu.

Chúc Phong liền đỏ mặt, cúi đầu đi về phía khu hành chính.

Chờ Chúc Phong rời đi, Hạ Thư mới kéo Thời Sênh tới một chỗ râm mát, chuyển lời của Cảnh Chỉ cho cô, “Cảnh thiếu chuẩn bị rời khỏi căn cứ, bảo cô chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đi đâu?” Có lẽ vì không thuyết phục được Cảnh lão gia tử nên Cảnh Chỉ chuẩn bị ra đi sao?

Hạ Thư nhìn Thời Sênh, đột nhiên hắng hắng giọng, bắt chước giọng điệu của Cảnh Chỉ, “Chỉ cần được ở bên cô ấy, ở đâu cũng được.”

Thời Sênh: “…”

“Tôi cũng không thích ở đây, rời đi càng tốt.” Hạ Thư nhìn về phía khu hành chính, không khí ở nơi này làm cho hắn cực kỳ mất tự nhiên, còn không bằng ra ngoài giết xác sống.

Sau khi bàn bạc xong với Hạ Thư, Thời Sênh trở về.

“Cảnh thiếu thật đẹp trai, dị năng cũng rất mạnh mẽ.”

“Cảnh thiếu có người yêu rồi à? Tôi không còn cơ hội sao?”

“Thôi đi, với diện mạo này của cậu, cho dù Cảnh thiếu có độc thân thì cũng không vừa mắt cậu đâu. Ít nhất cũng phải như tôi…”

“Cảnh thiếu…”

Trên đường trở về, Thời Sênh nghe thấy nhiều nhất chính là những lời bàn tán Cảnh thiếu thế nọ, thế kia.

Hắn mới về đây chưa bao lâu, dựa vào diện mạo và thực lực đã khiến cho tất cả mọi người đều biết đến, thậm chí cả nam lẫn nữ, ai cũng đều ngưỡng mộ.

Thời Sênh suy nghĩ miên man, không biết từ lúc nào đi tới một con đường ít người qua lại.

Thời Sênh đưa mắt nhìn, nhìn cột mốc đường, chuẩn bị quay về thì đột nhiên ánh mắt lại quét tới một cửa hàng.

Cửa hàng không có gì.

Quan trọng là, bên trong cửa hàng còn có vài thân ảnh quen thuộc.

Cảnh Chỉ cực kỳ buồn chán, nhưng mà ông Cảnh và Mộc Hâm đang nói chuyện cực kỳ vui vẻ.

Lúc hắn ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một thân ảnh đứng ở góc phố đối diện, sắc mặt khẽ biến, “Ông, cháu đi về trước.”

Cảnh Chỉ không chờ ông nội phản ứng lại đã chạy ra khỏi cửa.

Ông Cảnh tức giận tới trừng mắt, rung râu, Mộc Hâm chỉ nói hai ba câu đã lập tức làm ông ta dịu lại.

…

Cảnh Chỉ kéo tay Thời Sênh đi tới một nơi râm mát.

“Hề Hề, sao em lại tới đây?” Cảnh Chỉ đau lòng vuốt tóc cô.

“Nhớ anh mà.” Thời Sênh mỉm cười, “Chẳng lẽ anh không nhớ em sao?”

Cảnh Chỉ nhìn xung quanh một vòng, thấy không có ai liền cúi đầu hôn cô, trực tiếp dùng hành động để bày tỏ sự nhớ thương của mình.

Một lát sau, Cảnh Chỉ mới buông Thời Sênh ra, “Một thời gian nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Ừm, Hạ Thư đã nói với em rồi.”

Thế giới bên ngoài nguy hiểm nhưng hắn vẫn tự tin có thể bảo vệ cô thật tốt.

Cảnh Chỉ đưa Thời Sênh về, trên đường đi gặp không ít người, ai cũng tò mò về nữ sinh mà Cảnh Chỉ nắm tay kia.

Sau đó lại có người nói đó là em gái của Cảnh Chỉ, một đám người kích động mới bình ổn lại.

Là em gái, bọn họ còn có cơ hội.

“Sao Mộc Hâm lại ở đây?”

“Ai?” Thời Sênh đột nhiên hỏi một câu như thế làm Cảnh Chỉ ngớ ra.

“…” Phiền anh nhớ đại danh của nữ chính đại nhân một chút, phải xứng đáng làm nhân vật phản diện tí chứ, “Chính là cái người vừa rồi ở trong cửa hàng đó.”

“Không biết.”

Hắn không quan tâm tới bọn con gái khác, sao mà biết tại sao cô ta ở đó chứ?

Chương 603: Ranh giới (36)

Hiện tại đã cách thời gian căn cứ Diệu Quang bị công phá hơn một tháng, Mộc Hâm tới đây cùng đội lính đánh thuê của mình, sau đó cô ta trực tiếp liên hệ với ông Cảnh, lấy danh nghĩa ban quản lý mở một cửa hàng.

Về phần làm sao cô ta có thể liên lạc được thì Thời Sênh cũng không rõ.

Dù sao nữ chính luôn luôn có thể tạo ra vài điểm làm cho ông nội của cô kinh ngạc.

Bởi vì liên quan tới Cảnh Chỉ nên hiện tại ông Cảnh càng ngày càng không ưa cô, ông lão hòa ái dễ gần tựa hồ cũng vì chuyện này mà không còn nữa.

Ông Cảnh đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Thời Sênh, thường xuyên một lời không hợp liền nhắc tới Mộc Hâm, cuối cùng còn mang cô ta về biệt thự ở.

“Tiểu Hề, sau này Mộc nha đầu sẽ ở đây, cháu phải đối xử với cô bé ấy thật tốt vào, đừng cả ngày nghĩ tới những chuyện vô nghĩa.”

Thời Sênh vừa xuống lầu, ông Cảnh liền chỉ vào Mộc Hâm đang ngồi ngay ngắn bên phải mình, nói.

“Cảnh tiểu thư.” Mộc Hâm đứng ở bên người ông Cảnh, ngoan ngoãn chào một câu.

“Mộc nha đầu chào cháu đấy, sao cháu lại không biết lễ phép như thế hả?” Ông Cảnh lại bắt đầu quát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Nhìn cái bộ dạng hiện tại của cháu xem đã thành ra cái gì rồi?”

“Ông à, ông đừng nóng giận, trước đó cháu và Cảnh tiểu thư có chút hiểm lầm, cháu tin là chỉ cần giải thích rõ ràng thì sẽ không sao cả.” Mộc Hâm đỡ lấy ông Cảnh, nhẹ giọng an ủi.

Thời Sênh bình tĩnh ngồi xuống, nhìn thẳng Mộc Hâm, “Hiểu lầm cái gì?”

Mộc Hâm vốn tưởng Thời Sênh sẽ sinh sự, kết quả cô lại bình tĩnh ném ra một câu hỏi như thế, Mộc Hâm nhất thời bị nghẹn.

“Ăn cơm nào, Mộc nha đầu, đừng để ý tới nó.” Đại khái là ông Cảnh nhận ra được sự xấu hổ của Mộc Hâm nên giúp cô ta nói chuyện.

Thời Sênh lắc đầu, bưng bát cơm bắt đầu ăn.

Ai cũng không thể làm ảnh hưởng tới việc ăn cơm của cô được.

Mộc Hâm nói chuyện với ông Mộc từ những chuyện bé như củ hành vỏ tỏi tới những chuyện trâu bò dạng quốc gia đại sự.

Ông Cảnh hiển nhiên càng ngày càng thích Mộc Hâm.

Lúc ăn cơm, hai người líu ríu không yên, Thời Sênh chỉ hận không thể cầm bát cơm chụp lên mặt họ, để họ yên lặng cho cô ăn xong một bữa này.

Cơm nước xong, ông Cảnh lại mang Mộc Hâm đi xem phòng rồi mới rời đi.

Trước khi đi còn không quên cảnh cáo Thời Sênh một phen.

Mộc Hâm ở phòng bên cạnh phòng Cảnh Chỉ, còn Thời Sênh ở phòng đối diện, có thể thấy rõ được dụng ý của ông Cảnh khi sắp xếp như thế.

Buổi tối, ông Cảnh mang Cảnh Chỉ về nhà.

Cảnh Chỉ còn tưởng ông nội mình đã nghĩ thông, kết quả nhìn thấy một đứa con gái xa lạ ở trong biệt thự, hắn lập tức đen mặt.

Mộc Hâm không phát sinh tình cảm cùng Hàn Dự nên lúc này cô ta vẫn thích Cảnh Chỉ như cũ, nhìn thấy người mình thích, cô ta không khỏi vô cùng khẩn trương.

Kết quả Cảnh Chỉ không thèm nhìn cô ta lấy một cái, trực tiếp đi lên lầu.

Thời Sênh ở trong phòng múa kiếm, Cảnh Chỉ xộc vào, suýt chút nữa bị kiếm chém tới.

“Hề Hề… Em định mưu sát chồng à?” Cảnh Chỉ dán lưng vào tường, vỗ vỗ ngực đầy khoa trương.

Thời Sênh thu kiếm lại, “Sao anh đã về rồi?”

Cảnh Chỉ đi tới trước mặt cô, ánh mắt lộ ra vài phần nhu tình, “Nhớ em.”

Thời Sênh chớp chớp mắt, quệt miệng, “Thân ái.”

Cảnh Chỉ bật cười, bàn tay to ấn chặt vào gáy cô, kéo lại, hôn xuống.

Đúng lúc hai người đang lâm vào trầm mê thì cửa phòng đột nhiên bị người đập rầm rầm.

Cảnh Chỉ thở dài, ghé vào bên người Thời Sênh không muốn nhúc nhích, “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

“Em không sao hết.” Thời Sênh nhún vai.

“Cảnh Chỉ, cháu cút ra đây cho ông.” Ông Cảnh rống lên.

Cảnh Chỉ xoay người xuống giường, vuốt vuốt quần áo nhăn nhúm của mình, cũng không thèm đóng cúc áo vừa bị Thời Sênh cởi ra, cứ như thế ra mở cửa.

Ông Cảnh thấy hắn như vậy thì tức tới mặt mày xanh mét.

“Chúng mày… Chúng mày làm tao tức chết rồi.”

“Ông, cháu nói rồi, cháu chỉ cần có Hề Hề, mặc kệ ông có đồng ý hay không.” Thái độ của Cảnh Chỉ cực kỳ cứng rắn.

“Nó là em gái của cháu!” Ông Cảnh giơ tay muốn đánh Cảnh Chỉ, nhưng cuối cùng lại không hạ tay xuống được.

“Ông, cháu đã đi làm giám định ADN rồi, Hề Hề và cháu không có quan hệ huyết thống.”

Ông Cảnh đột nhiên im lặng, một hồi lâu sau mới lại cả giận, mắng: “Cho dù các cháu không có quan hệ huyết thống nhưng cũng không thể ở bên nhau. Cái này sẽ làm cho người ngoài nhìn nhà họ Cảnh chúng ta thế nào, mặt mũi của ta bị các cháu ném đi đâu? Nếu trong mắt cháu còn có ông nội này thì sẽ không làm ra chuyện như hôm nay. Còn có Cảnh Hề, mày cũng muốn làm tao tức chết đúng

không?”

Ông Cảnh đẩy cửa ra, chỉ vào Thời Sênh.

Thời Sênh không đáp lời, như thể không hề nghe thấy.

Loại chuyện này vốn là khó giải thích, có nói cũng vô dụng, còn không bằng tiết kiệm khí lực.

“Ông, cháu sẽ không rời khỏi Hề Hề.”

“Cháu…” Ông Cảnh ôm ngực thở từng hơi một, ánh mắt đảo qua Cảnh Chỉ và Thời Sênh một vòng, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Cảnh Chỉ đóng cửa phòng lại, nhìn Thời Sênh, sau đó chậm rãi nói: “Anh sẽ nhanh chóng sắp xếp xong xuôi, sẽ không để em phải chịu thiệt thòi.”

“Em cũng không cảm thấy thiệt thòi gì.” Thời Sênh ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho hắn.

Cảnh Chỉ đi tới, Thời Sênh ôm cổ hắn, “Ở bên anh, em đã có chuẩn bị phải đối mặt với những chuyện thế này.”

Cảnh Chỉ ôm lấy eo cô, đáy lòng bất đắc dĩ, đúng thế, chuyện gì cô cũng đều chuẩn bị rất chu toàn, nhưng hắn vẫn không khỏi đau lòng.

Đau lòng cô cái gì cũng tự mình gánh vác.

…

Lời đồn đại đột nhiên truyền đi rất nhanh, gần như chỉ sau một đêm,

toàn bộ căn cứ đều biết cháu trai và cháu gái của ông Cảnh có quan hệ bất chính.

Hơn nữa, trước kia có người từng thấy cả hai tay trong tay, không thể nghi ngờ là đã chứng thực lời đồn đãi này.

Ánh mắt mọi người nhìn nhà họ Cảnh không khỏi trở nên quỷ dị.

Dù đây là thời đại nào thì chuyện bát quái hiển nhiên không thiếu.

Sau đó lời đồn liền biến thành Thời Sênh không biết xấu hổ dụ dỗ cả anh trai của mình, đối tượng bị mắng liền chỉ có mình Thời Sênh mà thôi.

Thời Sênh đi dạo trên phố cũng có người tới gây chuyện, ví dụ như hiện tại.

“Chính là cô ta, không biết xấu hổ, dụ dỗ cả anh trai mình.”

“Ngăn cô ta lại.”

Đường đi bị vài người ngăn chặn, vài đứa con gái xông ra thay nhau chửi mắng.

Thời Sênh bình tĩnh, ung dung trả lời, “Có anh trai đẹp như thế, sao lại không dụ dỗ chứ.”

“Tôi nhổ, cô là đồ khốn không biết xấu hổ, thỏ không ăn cỏ gần hang, ngay cả anh trai của mình mà cô cũng không tha cho, bị điên.”

“Thỏ không ăn cỏ gần hang vì ăn hết cỏ hang sẽ bị lộ.”

Đám em gái, “…” Đây là kiểu giải thích gì thế?

“Nói với loại người tam quan bất chính này làm gì, dạy dỗ cho cô ta một trận, xem cô ta còn dám dụ dỗ Cảnh thiếu không?”

Một lũ con gái xắn tay áo, chuẩn bị ra tay dạy dỗ Thời Sênh. Thời Sênh lập tức bùng nổ, móc thiết kiếm ra, lấy mấy em gái này tế kiếm.

“Tôi ở bên ai thì liên quan gì tới các cô.” Thời Sênh ném đám con gái này thành một đống cao ngất, âm điệu bình tĩnh lại lộ ra một cỗ châm chọc. “Các người là mẹ tôi hay là tổ tông của tôi? Rõ ràng là tôi không có bà mẹ trẻ như thế này được, nếu đã không phải là gì của tôi thì đừng có tự cho mình là sứ giả chính nghĩa vì dân trừ hại nữa. Bọn vô công rồi nghề thích xen vào việc của người khác luôn chết rất thảm, hãy cẩn thận.”

Đám con gái bị chất lên thành một ngọn núi nhỏ: “…”

Chất đống bọn họ lên thế này làm gì?

“Tôi dạy cho các cô biết, thích ai thì trực tiếp lên giường, không lên được thì hạ thuốc, thế giới này giờ không phải ngồi tù đâu.”

Đám con gái: “…”

Tư tưởng của người này nguy hiểm quá!

Chương 604: Ranh giới (37)

Lời đồn nổi lên bốn phía, Cảnh Chỉ và ông Cảnh càng cãi nhau thì càng căng thẳng, mỗi lần Cảnh Chỉ nổi loạn xong, Mộc Hâm luôn là người đứng ra an ủi.

Tựa như chỉ cần nhìn thấy Mộc Hâm, lửa giận của ông Cảnh mới có thể bình ổn trở lại.

Tác giả thật ác ý x1.

Hào quang chữa lành của nữ chính xN.

Dưới hào quang chữa lành của nữ chính, ông Cảnh liền ra quyết định bắt Cảnh Chỉ phải cưới Mộc Hâm.

Đúng thế, bỏ qua đính hôn, trực tiếp kết hôn.

Thời Sênh không nhịn nổi nữa, lập tức vọt vào phòng ông Cảnh.

“Ông, ông lại trêu cháu rồi, cháu đâu có tốt như thế.”

Mộc Hâm thẹn thùng cười nói, thấy Thời Sênh tiến vào, cô ta nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Càng ngày càng không có quy củ!” Ông Cảnh giờ nhìn Thời Sênh là thấy gai mắt, lập tức quát lên.

Thời Sênh nhìn Mộc Hâm không nói chuyện, Mộc Hâm ngập ngừng lên tiếng, “Ông, cháu ra ngoài trước đã.”

Ông Cảnh không phản đối, Mộc Hâm nhanh chóng đứng dậy, ra khỏi thư phòng.

“Bởi vì Cảnh Chỉ nói anh ấy có thể xử lý chuyện này nên cháu vẫn luôn im lặng.” Lời của Thời Sênh cực kỳ không khách khí. “Nhưng hiện tại, xem ra cháu không nói cũng không được nữa.”

“Mày và Cảnh Chỉ vốn không nên ở bên nhau.” Ông Cảnh bày ra vẻ mặt bình tĩnh, “Mày có biết người bên ngoài đang nói chúng mày thế nào không hả?”

Ông ta đã nhiều tuổi như vậy, giờ còn bị người ta nhìn đến mức còng cả lưng.

“Cháu và Cảnh Chỉ không có quan hệ máu mủ, vì sao không thể ở bên nhau?”

“Chúng mày là anh em, chúng mày ở bên nhau lâu như thế, đây là tình cảm anh em chứ không phải tình yêu.” Ông Cảnh bày ra thái độ cứng rắn, “Chuyện kết hôn của Cảnh Chỉ và Mộc nha đầu đã được định ra, nếu mày không muốn bị tao đuổi ra khỏi nhà thì đừng có làm ra chuyện gì ồn ào nữa. Chờ anh trai mày thành hôn xong, tao sẽ tìm cho mày một mối.”

“Cảnh Chỉ đồng ý không?” Mẹ kiếp, một tên não phẳng tùy tiện tìm về có thể xứng đôi với ông đây sao?

“Nó có đồng ý hay không không quan trọng, chỉ cần nó vẫn là cháu của tao thì nó phải nghe tao.”

Thời Sênh không nhịn được mà bĩu môi khinh bỉ, nếu không nể mặt… sớm đã rút kiếm chém chết rồi.

Cảnh Chỉ nói ông già này cố chấp, xem ra quả nhiên không sai tí nào.

Thời Sênh sợ mình không nhịn được sẽ bùng nổ sức mạnh mà chém ông già này, vì thế liền rời khỏi thư phòng.

Mộc Hâm đứng ở ngoài cửa, trên mặt treo nụ cười, có thể thấy rõ một mặt đắc ý.

“Não tàn.” Thời Sênh đi qua bên người cô ta.

Nụ cười của Mộc Hâm cứng đờ trên môi, lời này có ý gì?

…

Ngày hôm sau, Cảnh Chỉ và Thời Sênh đồng thời mất tích. Ông Cảnh sai người lật tung căn cứ lên cũng không tìm thấy người.

Mà đám người Hạ Thư cũng không thấy đâu, theo nhật ký ghi ở căn cứ, không có thông tin họ ra khỏi thành.

Bọn họ như biến mất vào hư không vậy.

Thời Sênh dẫn bọn họ bay ra khỏi thành, những người này đương nhiên không biết rồi.

“Hề Hề, cảm ơn!”

“Cảm ơn cái gì?” Thời Sênh nhìn Cảnh Chỉ như nhìn một tên não tàn.

“Em không ra tay với ông nội.” Tính tình cô rất không tốt, lần này lại nhẫn nhịn không động thủ.

“Đừng tự mình đa tình, không liên quan gì tới anh.” Thời Sênh trợn trắng mắt, lời này của cô là nói thật.

Cô không ra tay là có lý do của mình, tuyệt đối không liên quan gì tới Cảnh Chỉ.

Ngay cả ông trời cô còn không sợ, sẽ quan tâm tới việc ông Cảnh là ông nội của Cảnh Chỉ sao?

Cảnh Chỉ buồn bực, “Em không lừa anh đấy chứ?”

“Không hề, lừa anh chẳng có ý nghĩa gì.”

Cảnh Chỉ: “…” Quá thẳng thắn, nhưng hắn thích.

Sau khi rời khỏi căn cứ, Cảnh Chỉ tìm được những người đồng đội của mình đã rời đi trước đó, bọn họ đã lập được một căn cứ nhỏ, bởi vì vũ khí sung túc nên cũng trữ được không ít lương thực.

Thời Sênh tính toán thời gian, bảo bọn họ chuẩn bị cho mùa đông sắp tới.

Trước đó, bọn họ đã từng nghe Thời Sênh nói qua nên cũng không hề kinh ngạc với yêu cầu này của Thời Sênh, lập tức bắt tay vào chuẩn bị.

Chờ bọn họ chuẩn bị xong đâu đấy, thời tiết nóng bức đột nhiên thay đổi, nhiệt độ hạ xuống, mưa tuyết bắt đầu xuất hiện mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Người trong căn cứ cũng không nhiều lắm, đồ ăn lại sung túc, ở trong căn cứ suốt năm tháng mùa đông cũng không có vấn đề gì.

Trời đông giá rét chấm dứt, các loại thiên tai không ngừng phát sinh, xác sống và động vật biến dị càng ngày càng hung mãnh, hoàn cảnh sinh tồn của con người cũng càng lúc càng kém.

Tình trạng ở căn cứ thủ đô không tốt lắm, nhưng vì có nữ chính làm trụ cột chống đỡ nên cũng coi như tạm ổm.

Từ lúc trời bắt đầu vào mùa đông, siêu thị của nữ chính lập tức bị bại lộ, nhưng vì có ông Cảnh chống đỡ sau lưng nên không ai dám đánh chủ ý lên Mộc Hâm, nhưng người ỷ lại vào nữ chính càng lúc càng nhiều.

Có rất nhiều người không muốn ra ngoài, có siêu thị tốt như thế, sao bọn họ còn phải ra ngoài chịu chết chứ?

Nữ chính không muốn dùng siêu thị của mình để cứu tế dân chúng, vì thế những người ở phía đối đầu với ông Cảnh lập tức tung lời đồn bịa đặt, nói cô ta muốn khống chế toàn bộ căn cứ. Tất cả đều dựa vào những lý luận âm mưu đó để bức nữ chính không thể không giao đồ ra.

Mà trời càng lúc càng lạnh, người trong căn cứ chết càng lúc càng nhiều, ông Cảnh là người ra quyết sách nên tất nhiên không thể nhìn nhiều người chết đi như vậy.

Vì thế khi người phe đối lập muốn giam lỏng nữ chính, ông ta cũng không có nhiều ý kiến phản đối.

Đại khái, nữ chính không ngờ mình sẽ lâm vào kết cục này. Cô ta thân cô thế cô, từ đầu đã mất đi tiên cơ, nếu lúc trước không phải muốn thông qua ông Cảnh để tiếp cận Cảnh Chỉ thì cô ta cũng không bị ngả bài nhanh như thế.

Qua mùa đông giá rét, ông Cảnh đột nhiên ngã bệnh, bệnh tới ào ào, lúc đưa vào bệnh viện thì bệnh tình đã cực kỳ nguy kịch rồi.

Khi Cảnh Chỉ nhận được tin tức, ông Cảnh đã qua đời.

Làm cháu, Cảnh Chỉ vẫn mang Thời Sênh quay về căn cứ thủ đô.

“Sao lại có nhiều xác sống như vậy?” Chúc Phong nhìn xác sống đang vây kín căn cứ ở đằng trước với vẻ mặt kinh ngạc, “Tin tức trước đó truyền tới cũng không nói là xác sống vây thành mà?”

Thời Sênh dựa vào toa xe, ánh mắt dừng ở đám xác sống xa xa, ngay giây tiếp theo, cô quay phắt đầu nhìn về phía sau xe.

Động tác của cô quá lớn nên Cảnh Chỉ cũng nhìn qua, thân thiết hỏi, “Hề Hề, sao thế?”

Thời Sênh nhíu mày, “Không có gì.”

Ảo giác ư?

Vừa rồi cô cảm giác có cái gì đó đang nhìn bọn họ, y hệt như cảm giác ở trong thôn ngày trước.

“Đám xác sống này hình như có tổ chức.” Thánh phân tích Hạ Thư đột nhiên lên tiếng, “Xác sống phía sau không động, xác sống dị năng ở phía trước làm xung phong, xác sống bình thường chịu trách nhiệm leo lên tường thành.”

Hạ Thư dùng kính viễn vọng đảo qua đám xác sống, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó, “Cảnh thiếu, cậu xem xác sống kia đi.”

Cảnh Chỉ cũng giơ kính viễn vọng lên nhìn qua phía Hạ Thư chỉ.

Giữa bầy xác sống có một thiếu niên tuấn tú, ngồi trên một đống đất vừa được đắp lên, mặc áo bành, tao nhã như một quý tộc hoàng thất tới từ thời trung cổ.

“Là vua xác sống.” Thời Sênh chống cằm, tùy ý phổ cập khoa học, “Đã khôi phục bề ngoài và trí nhớ khi còn là con ngời. So với dị năng giả, vua xác sống là kẻ đầu tiên tiến hóa thành loài người mới, có tuổi thọ cực dài và thực lực mạnh mẽ.”

Thời gian vua xác sống xuất hiện thế này là quá sớm rồi!

Đối với những tin tức mà Thời Sênh hay thuận miệng nói ra, bọn họ đã rất quen.

“Thế này thì nhân loại còn có đường sống sao?” Chúc Phong than thở.

Chương 605: Ranh giới (38)

Lúc này, căn cứ thủ đô đã loạn thành một mảnh. Lúc ông Cảnh còn sống, thế lực các nơi đều không dám ngo ngoe gì. Nhưng giờ ông Cảnh đã qua đời, ai cũng muốn độc bá căn cứ, lúc này xác sống công thành, những người này vẫn còn tranh luận không ngớt.

Đến cuối cùng, khi xác sống lên được thành, bọn họ mới tạm dừng tranh luận, vội vàng điều thêm người tới bảo vệ tường thành.

Sức chiến đấu của xác sống bình thường không cao, nhưng vì số lượng quá nhiều, vô số xác sống lũ lượt leo lên tường thành, nhìn vừa bi tráng lại vừa rung động.

Xác sống dị năng lại còn lợi hại hơn dị năng giả rất nhiều.

“Không giữ nổi nữa.” Một cậu lính nhỏ đã sắp khóc tới nơi.

Một người ở phía sau giữ chặt vai hắn, giọng nói kiên định, “Giữ không được cũng phải giữ, sau lưng đều là người thân của chúng ta.”

“… Vâng!” Cậu lính lại có thêm dũng cảm, cầm lấy vũ khí nhằm về phía xác sống.

Máu tươi và máu của xác sống mơ hồ bắn đầy mắt cậu lính, hắn chỉ có thể dựa vào bản năng để phát động dị năng, giết xác sống.

Một đám chiến hữu lần lượt ngã xuống, trên tường thành hầu hết toàn là xác sống. Đúng lúc bọn họ đang tuyệt vọng, ở phía trước liền

có một tiếng nổ mạnh vang lên.

Vô số xác sống bị nổ tung, bụi bay mù mịt đầy trời.

“Trên trời có người!”

Người bên cạnh cậu lính quát to một tiếng, chỉ vào bầu trời đen kịt. Cậu lính ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thanh kiếm cực lớn đang bay giữa bầu trời, có thể mơ hồ thấy được người đứng ở bên trên.

Có người tới.

Là thần tiên ư?

“Phốc…”

Nụ cười trên mặt cậu lính còn chưa kịp nở rộ thì đột nhiên hắn cứng đờ cả người, chậm chạp cúi đầu nhìn xuống, một bàn tay hư thối thong thả rút ra khỏi bụng hắn, sau đó hắn chỉ cảm thấy cổ đau nhói một trận, hoàn toàn mất đi tri giác.

Trên không trung, Thời Sênh nhìn Chúc Phong tung lựu đạn, đưa ra lời bình, “Thứ đồ chơi này ném xuống phạm vi nổ nhỏ quá, lại còn dễ tạo thành tro bụi nữa.”

Lựu đạn này lấy ở căn cứ quân sự lúc trước, trong không gian của Hạ Thư vẫn còn lưu trữ một ít, lúc này Chúc Phong mới lấy ra ném.

“Đừng nói chuyện thắt lưng không đau như thế.” Chúc Phong lại tiếp tục thả lựu đạn, phía dưới không ngừng vang lên thanh âm nổ.

Có thể nổ chết nhiều xác sống như thế đã là tốt lắm rồi.

Đám xác sống dị năng căn bản là nổ cũng không chết được.

Thời Sênh lặng lẽ móc ra tiểu cầu năng lượng, “Nhìn em diễn cho anh xem.”

Chúc Phong: “…” Ai thèm nói diễn với cô chứ?

Thời Sênh ném tiểu cầu về phía nhiều xác sống nhất, một viên vừa ném xuống, xác sống bị nổ tới tro cũng không còn, xác sống xung quanh bị trượt vào hố, bị tia sét bên trong đánh trúng, tuy rằng không đến nỗi tan thành tro bụi nhưng đều nằm yên không nhúc nhích.

“Thuần thiên nhiên, không ô nhiễm môi trường.”

Trước đó Thời Sênh từng cho bọn họ quả cầu năng lượng này nhưng chưa có cơ hội dùng, sau đó lại bị Thời Sênh thu lại.

Giờ ngẫm mới thấy, lúc trước bọn họ không mang thứ đồ chơi này ra ném quả thực là đã kiếm về một cái mạng rồi.

Mang thứ nguy hiểm thế này bên mình thật đáng sợ.

Quả cầu năng lượng vừa ném xuống, xác sống như tiếp thu được mệnh lệnh gì đó, bắt đầu lui lại.

Cả bầy xác sống rút nhanh như thủy triều, chẳng mấy chốc liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

Xác sống lui…

Những người còn sống mất một lúc cũng không phản ứng lại được.

Thời Sênh nhìn chằm chằm về phía bầy xác sống lui đi, sau đó thoát

khỏi đăm chiêu, điều khiển thiết kiếm hạ xuống căn cứ.

“Đây có phải là… Cảnh thiếu?”

Cảnh Chỉ là người nổi bật như thế, lại là cháu trai của ông Cảnh, đương nhiên làm cho người ta nhớ rất sâu sắc.

Một đám người hạ giọng thảo luận.

Những người sống sót sau tai nạn, có người cảm kích Cảnh Chỉ, cũng có người lại nhằm vào mối quan hệ giữa Cảnh Chỉ và Thời Sênh mà nói.

“Cảnh thiếu và Cảnh tiểu thư rất xứng đôi, đứng ở cạnh nhau thật đẹp mắt. Cả ngày phải nhìn xác sống, giờ lại thấy hai người đẹp như vậy, quả thực là chẳng khác nào được ăn một bàn đầy thịt ngon cả.”

“Không ngờ bọn họ lại quay về, không hiểu nổi, hai người đều nhìn vừa mắt như thế, sao cứ phải ở cạnh nhau mới được chứ?”

“Vừa rồi, nếu không có bọn họ, chúng ta cũng chết hết rồi… Dù Cảnh thiếu và Cảnh tiểu thư có ở bên nhau thì cũng chẳng có gì, ai biết chúng ta có thể sống tới lúc nào chứ.”

“Không ngờ, cuối cùng lại là Cảnh thiếu cứu mạng chúng ta.”

“Cảnh tiểu thư.” Hàn Dự từ trong đám người đi ra, trên người không biết dính máu của ai, nhìn có chút chật vật, “Vừa rồi thật cảm ơn.”

Hàn Dự biết ai mới là người làm chủ, Cảnh Hề nói gì thì Cảnh Chỉ sẽ nghe nấy, nói với Cảnh Chỉ thì không bằng trực tiếp nói với Cảnh Hề.

Thời Sênh bày ra vẻ mặt thật thà, “Vừa rồi tôi chỉ diễn cho Chúc

Phong nhìn thôi.” Ai biết đám xác sống não tàn kia lại đột nhiên rút lui như thế.

Hàn Dự: “…”

Chúc Phong: “…” Vì sao lại là diễn cho tôi xem, tôi không muốn nhìn, bị nội thương trầm trọng rồi.

Hạ Thư vỗ vỗ vai Chúc Phong an ủi.

“Xuống trước đã.” Hàn Dự không hổ là nam chính, xấu hổ như thế mà vẫn có thể tỏ ra trấn định để tiếp tục câu chuyện.

Lúc Hàn Dự về thì ông Cảnh đã lâm bệnh nặng. Vì trước đó, Thời Sênh đưa Triệu Duy Duy về căn cứ thủ đô an toàn, Hàn Dự hết lòng tuân thủ hứa hẹn, trong lúc ông Cảnh nằm liệt giường, nhà họ Hàn lập tức đứng ở bên phe nhà họ Cảnh.

Sau khi ông Cảnh qua đời, nhà họ Hàn nhân họa đắc phúc, càng có nhiều quyền lợi hơn so với trước đây ở trong căn cứ.

Hắn đứng ra đón tiếp người đi, những người khác cũng không có ý kiến gì.

“Lần này Cảnh tiểu thư quyết định về lại căn cứ sao?” Hàn Dự tự mình lái xe, thái độ rất đúng mực, không hề làm người ta cảm thấy không thoải mái, cũng không làm mình mất đi thân phận.

“Về chịu tang.”

Hàn dự liền hiểu ra ngay lập tức, cũng không hỏi nhiều.

Hắn đưa đoàn người tới một khu mộ, nơi này trước kia vốn là nghĩa

trang, sau khi căn cứ được thành lập cũng không cải biến gì, những người chết trận đều được chôn ở đây, bởi vì không đủ chỗ nên lúc này nhìn chỗ nào cũng thấy bia mộ, cực kỳ hỗn loạn.

Mộ của ông Cảnh chiếm cứ một góc, bia mộ cũng to hơn của người khác rất nhiều.

Hàn Dự ở bên ngoài nghĩa trang chờ họ, trong lúc đó không ngừng có người tới tìm hắn. Chờ bọn Thời Sênh ra ngoài, Hàn Dự đã xử lý xong được vài chuyện.

Hạ Thư thay thế đoàn người, lên tiếng, “Cảm ơn anh Hàn đưa nhóm chúng tôi tới đây. Nếu anh Hàn có việc bận thì cứ đi trước đi, Cảnh thiếu muốn về biệt thự nhìn một chút.”

Hàn Dự khẽ nhíu mày, muốn nói lại thôi, “Biệt thự bên kia…”

Thời Sênh nhìn về phía Hàn Dự, hắn cúi đầu nên cô không nhìn rõ cảm xúc trong mắt hắn, một hồi lâu sau hắn mới nói: “Tôi đưa mọi người đi tới đó.”

Đến biệt thự, Thời Sênh mới hiểu tại sao Hàn Dự lại có biểu tình kia.

Biệt thự được canh gác nghiêm mật, ba bước lại có một người đứng, ngay cả con ruồi cũng đừng nghĩ có thể bay lọt được.

Hàn Dự có giấy thông hành đặc biệt, Cảnh Chỉ lại là cháu trai của ông Cảnh, những người này không dám ngăn cản, chỉ có thể để bọn họ đi vào, nhưng phải có người mang súng đi theo ở đằng sau.

Phòng khách của biệt thự rất loạn, những thứ linh tinh cái gì cũng có, mà trên mặt đất thì toàn là mảnh vỡ của những món đồ mà ông Cảnh thích lúc còn sống.

Còn có những thứ mà Cảnh Hề thích nữa, nhìn vô cùng thê thảm.

“Sao nơi này lại bị canh gác nghiêm mật như vậy?” Hạ Thư nhíu mày hỏi Hàn Dự. Ông Cảnh đã qua đời, sao biệt thự của ông ấy lại bị canh phòng nghiêm cẩn như thế?

Thời Sênh đã đoán được một ít, nhưng Hạ Thư và Chúc Phong không đoán được nên rất kỳ quái với hoàn cảnh lúc này.

Vừa rồi cô cảm giác có cái gì đó đang nhìn bọn họ, y hệt như cảm giác ở trong thôn ngày trước.

“Đám xác sống này hình như có tổ chức.” Thánh phân tích Hạ Thư đột nhiên lên tiếng, “Xác sống phía sau không động, xác sống dị năng ở phía trước làm xung phong, xác sống bình thường chịu trách nhiệm leo lên tường thành.”

Hạ Thư dùng kính viễn vọng đảo qua đám xác sống, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó, “Cảnh thiếu, cậu xem xác sống kia đi.”

Cảnh Chỉ cũng giơ kính viễn vọng lên nhìn qua phía Hạ Thư chỉ.

Giữa bầy xác sống có một thiếu niên tuấn tú, ngồi trên một đống đất vừa được đắp lên, mặc áo bành, tao nhã như một quý tộc hoàng thất tới từ thời trung cổ.

“Là vua xác sống.” Thời Sênh chống cằm, tùy ý phổ cập khoa học, “Đã khôi phục bề ngoài và trí nhớ khi còn là con ngời. So với dị năng giả, vua xác sống là kẻ đầu tiên tiến hóa thành loài người mới, có tuổi thọ cực dài và thực lực mạnh mẽ.”

Thời gian vua xác sống xuất hiện thế này là quá sớm rồi!

Đối với những tin tức mà Thời Sênh hay thuận miệng nói ra, bọn họ đã rất quen.

“Thế này thì nhân loại còn có đường sống sao?” Chúc Phong than thở.

Chương 606: Ranh giới (39)

Hàn Dự nhìn về phía cầu thang.

Ở nơi chiếu nghỉ, một thân ảnh xuất hiện.

Cảnh Chỉ nghiêm mặt, nhặt mấy thứ trên đất lên, người đẹp trai thì dù có nhặt rác cũng đều nhìn rất đẹp.

Thời Sênh đưa cho hắn một cái hộp.

Cảnh Chỉ mỉm cười, bỏ mấy thứ đó vào.

Những người khác không nói một lời này, lúc này Cảnh thiếu đang rất tức giận, người khác có lẽ không nhận ra, nhưng bọn họ theo hắn lâu như vậy rồi, tất nhiên là hiểu hết.

Chờ Cảnh Chỉ thu lại mấy thứ lành lặn rồi, hắn một tay ôm hộp, một tay nắm chặt tay Thời Sênh đi ra cửa.

“Cảnh Chỉ!”

Một người chạy từ trên cầu thang xuống, giọng nói khàn khàn.

Cảnh Chỉ không hề dừng lại, tiếp tục đi ra ngoài.

Mộc Hâm muốn đuổi theo nhưng bị thủ vệ ngăn lại.

“Cảnh Chỉ…” Mộc Hâm hét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Vì sao hắn không nhìn mình lấy một cái?

Rõ ràng mình thích hắn như thế, vì sao trong mắt hắn chỉ có Cảnh Hề? Vì sao? Bọn họ là anh em cơ mà?

Hàn Dự khẽ lắc đầu.

Trước kia hắn còn có hơi thích cô gái này.

Can đảm, cẩn trọng.

Nhưng từ sau chuyện xảy ra ở căn cứ Diệu Quang, hắn đã hoàn toàn không còn chút hảo cảm gì với Mộc Hâm nữa.

Triệu Duy Duy rất quan trọng đối với hắn.

Tuy rằng hắn không đồng ý với cách làm của đám người kia, nhưng hắn có người mà mình phải bảo vệ, không thể vì cô ta mà để cho người nhà và con của mình bị ảnh hưởng.

…

Đám người Thời Sênh cũng không ở lại căn cứ thủ đô, trực tiếp rời đi. Vua xác sống kia cũng không thấy tấn công căn cứ nữa.

Ngay từ đầu, những người đó đều tỏ ra rất lo lắng, vẫn luôn đề phòng, nhưng một thời gian dài đi qua, vua xác sống vẫn không xuất hiện trở lại.

Hai năm sau, căn cứ thủ đô nghiên cứu ra thuốc giải, nguy cơ mạt thế bị giải trừ.

Xác sống chỉ cần vẫn còn đầy đủ khí quan thì đều có thể khôi phục

lại hình người, còn nếu không có khí quan thì sẽ không có cách nào quay về làm người được cả.

Tuy nói mạt thế đã chấm dứt nhưng những người bị biến đổi nhân tính vẫn không thiếu, thế giới này vẫn chẳng có gì thay đổi.

Nghe nói, sau đó Mộc Hâm vẫn bị nhốt, lại nghe nói có một nhà khoa học điên cuồng nào đó muốn nghiên cứu Mộc Hâm, vì vậy vụng trộm tiến hành thí nghiệm với cô ta.

Lúc Mộc Hâm được cứu ra thì thần trí đã không còn tỉnh táo.

Miệng luôn nói những lời người ta không thể hiểu được.

Nhưng cô ta vẫn có giá trị lợi dụng. Một lần, Mộc Hâm bị kích thích nên chạy trốn, trên đường chạy trốn bị người ngộ sát mà chết.

…

Trong căn cứ.

Đây là tết Nguyên đán đầu tiên sau mạt thế. Mọi người ai nấy đều vui vẻ. Thời Sênh nắm tay Cảnh Chỉ đi dạo trong đêm, tiếng hoan hô huyên náo từ xa truyền tới có chút mông lung, mơ hồ.

Lúc này, mọi người đều đã tới quảng trường tham dự tiệc đêm giao thừa, trên đường rất trống trải.

“Hề Hề.”

“Vâng?” Thời Sênh nghiêng đầu, một chút pháo hoa nở rộ trong mắt cô rồi như sóng gợn dần dần lan tỏa.

Trong lòng Cảnh Chỉ hơi căng thẳng, một hồi lâu sau mới cúi đầu hôn lên trán cô: “Chúc mừng năm mới.”

Có cô ở bên cạnh, với hắn như thế là đủ rồi.

“Chúc mừng năm mới.” Thời Sênh nhẹ giọng nỉ non.

Ngõ nhỏ yên tĩnh không tiếng động, trong bóng đêm như có thứ gì đó đang rục rịch.

Ánh mắt Thời Sênh dừng ở bóng đêm nơi ngã tư đường.

“Di di, di di.” Một đứa trẻ tròn vo từ chỗ rẽ chạy ra, lắc lư, lảo đảo chạy về phía Thời Sênh, “Di di…”

“Tiểu Nhiên, em chạy chậm thôi.” Diệp An đuổi theo ngay sau nó, chỉ sợ em gái ngã.

Diệp Nhiên đã chạy tới bên cạnh Thời Sênh, giương hai tay ra, quệt cái miệng nhỏ nhắn,"Di di, muốn ôm một cái.”

“Em béo lắm rồi.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt chán ghét, ánh mắt lại quét về phía Diệp Nhiên vừa chạy tới.

Diệp Nhiên nhệch môi, làm bộ muốn khóc.

Thời Sênh đau đầu bế nó lên, Diệp Nhiên lập tức ôm lấy cổ Thời Sênh, hôn “bẹp” một cái lên mặt cô, còn lưu lại một vệt nước miếng.

“Em còn hôn nữa là chị cho em xuống đấy.” Thời Sênh đen mặt đưa tay lên lau lau, toàn là nước miếng.

Diệp Nhiên quệt miệng, “Di di không thích Nhiên Nhiên.”

“Có lúc nào thích.” Thời Sênh trừng mắt, ghét nhất là bọn trẻ con.

“Vậy sao di di lại ôm Nhiên Nhiên?” Diệp Nhiên lại hỏi, “Anh nói, di di thích Nhiên Nhiên nên mới bế Nhiên Nhiên, di di nói dối.”

Thời Sênh thật thà đáp: “Vì em sẽ khóc.”

Diệp Nhiên chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt mê man, về sau không biết suy nghĩ tới cái gì liền khóc tu tu, nước mắt lã chã rơi xuống.

Con bé này rất mau nước mắt. Thời Sênh cảm thấy mình không phải đang bế trẻ con mà là ôm cả một quả núi to, chỉ hận không thể ném nó xuống đất ngay lập tức.

“Chị đã dạy em bao nhiêu khẩu quyết, sao em còn không khống chế được linh lực của mình?” Thời Sênh quát lên.

“Người ta… Người ta không nhớ được mà!” Nhiệp Nhiên cực kỳ tủi thân, “Khẩu quyết dài như thế, người ta còn nhỏ thế này.”

Thời Sênh: “…” Ở thế giới khác, chắc nó đã sớm bị người ta đánh chết rồi.

“Di di đừng giận, người dạy Nhiên Nhiên thêm một lần. Nhiên Nhiên sẽ thật sự học được mà.” Diệp Nhiên hai mắt đẫm lệ ôm lấy cổ Thời Sênh, nịnh nọt cô.

Cảnh Chỉ trong lòng vang lên cảnh báo, lập tức túm lấy Diệp Nhiên ném vào lòng Diệp An, dắt Thời Sênh đi.

Diệp Nhiên này thích nhất là lấy chuyện học khẩu quyết ra để bám lấy Thời Sênh.

Hắn nghi ngờ nó chỉ đang giả vờ.

Diệp Nhiên ôm cổ Diệp An, thân mình nhỏ bé dán chặt trên người nó, trên mặt tràn đầy tủi thân, dạy dỗ Diệp An như một bà cụ non: “Anh, sao anh lại ngốc như thế? Di di lại bị người ta cướp đi rồi.”

Diệp An: “…” Liên quan gì tới nó?

“Anh trai hư!”

“Ừ ừ, anh trai hư, chúng ta mau tới quảng trường thôi, bọn họ sắp bắn pháo hoa rồi, không phải em mói muốn đi chơi à?”

Con ngươi Diệp Nhiên sáng lên, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, chúng ta mau đi thôi.”

…

Thời Sênh cùng Cảnh Chỉ ở lại căn cứ như đào nguyên đến hết một đời.

Thời Sênh ở lại thế giới này rất lâu, đến tận khi Cảnh Chỉ rời đi, cô mới quay về không gian Hệ thống.

Không gian Hệ thống vẫn im ắng như cũ, nhưng lại hơi khác trước kia một chút.

Thời Sênh đi tới trước màn hình, Hệ thống lập tức nhảy ra số liệu.

Họ tên: Thời Sênh.

Giá trị làm người: -255000

Giá trị sinh mạng: 25

Tích lũy: 30000 (Trừ 3000 tích lũy điểm chữa trị ở thế giới trước, thưởng tích lũy nhiệm vụ 3000, tích lũy không đổi.)

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 86

Nhiệm vụ ẩn giấu: hoàn thành.

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: 2000

Đạo cụ: "Vương miện của nữ hoàng", "Trái tim của Quỷ Vương", "Ám dạ".

Lần này lại chỉ trừ của cô 5000 điểm nhân phẩm, thật sự là thần kỳ.

Ngón tay của Thời Sênh lướt trên màn hình nửa ngày. Hiện tại Hệ thống không được tự do ngôn luận nên nó cũng không dám tùy tiện nói chuyện nữa.

Thời Sênh bấm màn hình nửa ngày, đột nhiên ngồi xuống.

[Ký chủ… Cô có tiếp tục nhiệm vụ tiếp theo không?]

“Nghỉ ngơi.”

[…] Cô mà còn cần nghỉ ngơi nữa sao? Tôi còn tưởng cô là người máy hoàn toàn không biết nghỉ ngơi là gì.

Thời Sênh ngồi xếp bằng, chống cằm, ánh mắt mơ hồ, không biết

suy nghĩ cái gì.

Hệ thống cũng không biết qua bao lâu mới nghe được giọng của Thời Sênh.

“Tới thế giới tiếp theo đi.”

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Chương 607: Diệp nhiên (ngoại truyện)

Tôi là Diệp Nhiên, anh trai tôi là Diệp An.

Từ lúc tôi còn rất nhỏ đã bị ba mẹ vứt bỏ.

Ừm… Người nói cho tôi biết chuyện này là di di của tôi.

Có người nói di di là kẻ máu lạnh khi đã nói cho tôi biết chuyện tàn nhẫn như thế, nhưng tôi lại không thấy vậy. Di di là người có gì nói đấy, sẽ không vì đồng tình hay thương hại mà dối gạt bất kỳ ai.

Anh trai nói tôi phải gọi là chị, nhưng tôi vẫn gọi là di di, không hiểu tại sao anh trai cứ bắt tôi phải gọi di di là chị nữa?

Tôi không chịu đổi, sau đó họ cũng không bắt tôi sửa cách xưng hô nữa.

Tính tình di di rất không tốt, trước đây không lâu vì dạy dỗ tôi mà ném tôi ra một vùng hoang vu xa xôi, sau đó may mà có anh Chúc Phong tìm tôi về.

Nhưng tôi vẫn cực thích di di.

Không biết tại sao, tôi chỉ cảm thấy hơi thở trên người di di rất thoải mái, rất muốn ở gần di di.

Nhưng mỗi lần tôi tới gần, Cảnh Chỉ lại sẽ chạy tới giành di di với tôi.

Cảnh Chỉ là anh trai của di di, à… còn kiêm luôn chức bạn trai nữa.

Nhưng tôi không thích chú ấy, không có chú ấy, di di chắc chắn chỉ thương tôi.

Nơi nào mà có chú ấy, chắc chắn di di sẽ ghét bỏ tôi, có cái gì tốt cũng đem cho chú ấy, sủng lên tận trời luôn.

Lúc đó tôi rất không hiểu, tại sao người khác luôn là nam sinh sủng nữ sinh, mà tới di di lại là cảnh cô ấy sủng Cảnh Chỉ chứ?

Được rồi, thực ra Cảnh Chỉ cũng chiều chuộng di di lắm, chỉ là so với hành vi chạm và một chút liền chém như mưa rền gió dữ của di di thì chú ấy lại là kẻ ra tay không tiếng động như mưa phùn lất phất.

Chú ấy luôn biết được khi nào di di phát giận, sẽ luôn dỗ dành di di, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng sẽ biết di di muốn gì, mình phải làm gì.

Đến tận khi tôi lớn lên, tôi mới hiểu loại tình cảm này gọi là tâm linh tương thông.

Nhưng lúc nhỏ tôi làm gì hiểu được, chỉ biết suốt ngày quấy rối chú Cảnh Chỉ và di di, họ đi đâu tôi liền bám theo đó.

Trong một thời gian rất dài.

Có hai chuyện mà tôi khắc vào trong trí nhớ cực kỳ sâu sắc, chuyện thứ nhất là khi tôi mười bốn tuổi.

Cô gái mười bốn tuổi nói chung là cực kỳ ngỗ nghịch.

Tôi nói với di di rằng khả năng là tôi thích anh trai tôi, vì anh trai đối xử với tôi cực kỳ tốt, cho nên tôi rất ỷ lại vào anh ấy. Sau khi nghe kể

lại chuyện xưa của di di và chú Cảnh Chỉ, không biết tại sao tôi cũng cho rằng mình thích anh trai mình.

Di di nghe xong không hề có phản ứng gì, người có phản ứng là anh trai tôi.

Anh ấy vô tình nghe thấy tôi nói chuyện với di di, sau đó tôi rất nghi ngờ, hình như di di biết anh trai tôi ở đó, nhưng di di lại không hề ngăn cản tôi nói ra.

Sau khi anh trai nghe được những lời đó của tôi liền lập tức tìm cho mình một cô bạn gái.

Đó là một cô gái rất tốt, nói chuyện dịu dàng, nhỏ nhẹ, trước kia tôi chỉ gặp qua vài lần nhưng cũng không để ý, giờ thấy anh trai và cô ấy ở bên nhau, tôi rất khó chịu.

Sau đó, tôi trêu cợt cô gái ấy mấy lần, vừa vặn bị di di bắt quả tang.

Di di tha tôi lên núi, gió lạnh bủa vây làm tôi tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Di di.” Tôi đứng phía sau di di, đáng thương gọi cô ấy.

“Em có biết thích là gì không?” Di di hỏi tôi.

“Thích là thích thôi ạ!” Tôi nhớ mình đã trả lời cô ấy như thế.

Sau đó, tôi thấy cô ấy nở nụ cười, nụ cười rất nhạt nhưng lại khiến người ta không thể nào quên, khắc sâu vào trong trí nhớ của tôi.

Tôi nghe cô ấy nhẹ giọng nỉ non: “Đúng thế, thích chính là thích.”

“Di di?”

Cô cúi đầu nhìn tôi, tôi có thể nhìn thấy rõ sự bình tĩnh trong mắt cô, nhìn thấy hình chiếu ngược của tôi trong đó.

Cô nói: “Nếu đêm nay em dám ngủ với anh trai mình thì đó chính là thích, nhưng nếu em không dám thì tốt nhất đừng coi tình thân là tình yêu.”

Đại khái, biểu tình của tôi lúc đó là như thế này——(⊙o⊙)

Di di đang nói gì thế?

Lại còn giật dây xúi tôi ngủ với anh trai?

Anh trai tôi mà biết còn không đánh chết tôi mới lạ ấy.

Nhưng buổi tối hôm đó, tôi vẫn lén lút đi, tới cửa lại không dám vào, trong đầu diễn luyện vô số lần, thật sự là không thể chấp nhận được mình và anh trai làm chuyện đó…

Bạn thấy không, cô ấy luôn giải quyết vấn đề đơn giản và thô bạo như thế, tuyệt đối không biết cái gì là uyển chuyển, nhưng bạn lại không thể nào ghét cô ấy cho nổi.

Sau đó, tôi đi tìm anh trai xin lỗi, nói rằng chuyện đó là tôi nói đùa với di di thôi, tôi thích anh ấy nhưng không phải là thích mà mọi người vẫn tưởng.

Anh trai nghe xong thì thở phào một hơi.

Nhưng anh ấy và cô gái kia vẫn ở bên nhau, bọn họ đã hẹn hò được một thời gian, tôi nói ra mấy lời kia coi như cho anh ấy một cơ hội chạy đi tỏ tình.

Chuyện thứ hai là chuyện năm tôi 17 tuổi.

Thời gian đó, di di thường ở cạnh tôi rất lâu, nhưng phần lớn thời gian đều đốc thúc tôi tu luyện.

Cô ấy nói, nếu tôi không cố gắng thì tôi sẽ chết.

Tôi không giống những người khác.

Tôi có thể tu tiên.

Anh Hạ Thư nói, ở thế giới này, người có thể tu tiên đều là người may mắn được trời cao chiếu cố.

Di di lập tức vạch trần lời của anh Hạ Thư, nói anh ấy nói bừa, rõ ràng là vì cô ấy cho tôi ăn quả Huyền Linh nên tôi mới có thể tu tiên.

Tôi không biết quả Huyền Linh là thứ gì, nhưng cứ cách một thời gian, di di lại cho tôi ăn một loại trái cây. Thứ trái cây này nhìn bên ngoài rất xấu, lại còn rất chua, ăn chẳng ngon chút nào, nhưng mỗi lần ăn xong tôi đều cảm thấy linh lực trong người tăng lên rất nhiều.

Kỳ thật, tôi không tình nguyện tu tiên cho lắm, nhưng vì để di di vui lòng, hơn nữa vì tranh chấp di di với Cảnh Chỉ nên tôi ra sức tu luyện.

Tôi vẫn luôn biết bản sự của di di rất lớn, nhưng đến ngày tôi phải độ kiếp, tôi mới biết bản sự của di di còn lớn hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều.

Đó là ngày mà tôi sẽ nhớ suốt đời.

Cách ngày sinh nhật 18 tuổi của tôi ba ngày, chạng vạng hôm ấy, tôi vừa ngồi xuống liền cảm thấy linh lực trong cơ thể không hề chịu khống chế.

Tôi còn chưa hiểu tại sao lại như thế thì trên đầu truyền tới tiếng sấm sét đì đùng, tiếng sét như đánh thẳng vào tai tôi, cực kỳ rõ ràng.

Tôi cảm thấy mình không phải đang ngồi trong phòng nữa mà đang ngồi ở dưới vô số những tia sấm sét.

Sau đó, tôi nghe người ta nói, cảnh tượng lúc ấy đúng là như vậy, chỗ tôi ngồi mây đen vần vũ, tia sét lớn như những con rắn ngoằn ngoèo bò khắp không gian.

Lúc sét đánh xuống, tôi nghe thấy tiếng của di di, lạnh nhạt và ngắn gọn trước sau như một.

“Không chống đỡ được sẽ chết.”

Những lời này không phải lần đầu tôi được nghe, trước đây còn chưa lý giải được tại sao, nhưng lúc này thì tôi đã hiểu rồi.

Nếu tôi không chống đỡ được thì sẽ thật sự chết đi.

Tôi không muốn chết.

Tôi muốn sống.

Tôi không biết mình dựa vào ý niệm gì để chống đỡ được đến tận phút cuối cùng, kết đan thành công.

Nhưng di di lại nói cho tôi biết, quá trình kết đan vừa mới bắt đầu, nguy hiểm sau này tôi gặp phải còn lớn gấp ngàn vạn lần hiện tại.

Nếu tôi không chuẩn bị sẵn sàng thì tốt nhất dừng ở đây, không cần đi về phía trước nữa.

“Di di, người tu tiên ư?” Tôi muốn hỏi cô ấy điều này bởi trước giờ tôi chưa từng thấy di di tu luyện bao giờ,

Di di nắm tay Cảnh Chỉ, nụ cười trên mặt rất nhẹ, trong đôi mắt hơi gợn sóng, “Người tu tiên sống rất dài, chị không muốn sống lâu như thế. Chị chỉ muốn sống cho tới khi sinh mệnh của anh ấy ngừng hẳn.”

Những lời này đã khắc sâu vào trong tâm trí tôi.

Rất nhiều năm sau, tôi nghe được vô số chuyện tình yêu, nhưng với tôi chuyện tình cảm của di di vẫn là sâu sắc nhất.

Chị chỉ muốn sống đến khi sinh mệnh của anh ấy ngừng hẳn.

Diệp Nhiên

Chương 608: Hạ thư (ngoại truyện)

Hạ Thư sinh ra trong một gia tộc nổi danh về đèn sách, nghe nói tổ tiên đã từng tu tiên, cũng chỉ có tổ tiên phi thăng thành công.

Ba hắn là quân nhân, không tin vào mấy thứ này, sau đó chết trận sa trường.

Cho nên ông nội liền coi hắn là người nối nghiệp gia tộc.

Từ khi hắn có thể hiểu chuyện, hắn luôn phải đọc những loại sách mà mình hoàn toàn không hiểu.

Ông nội hắn cũng không thể giải thích hết ý nghĩa viết trên đó, vì vậy việc học tập của hắn càng thêm gian nan. Cuối cùng, hắn chỉ học được một số ít lý thuyết mà thôi.

Sau đó, mạt thế buông xuống, ông nội hắn bị mẹ hắn hóa thành xác sống cắn chết, hắn một mình sinh sống giữa mạt thể trùng trùng nguy hiểm.

Lúc đầu hắn rất sợ hãi, sau đó dần dần chấp nhận thực tại, bĩnh tĩnh, trấn định, đối mặt với xác sống cũng đã dám chặt đầu chúng.

Sau nữa, hắn gặp Cảnh Chỉ và Chúc Phong.

Lúc đó, hai người kia bị một đám xác sống truy đuổi, bọn họ chỉ có hai người mà có thể làm thịt hết đám xác sống đó.

Cường giả vĩnh viễn được người tôn kính, vì thế Hạ Thư liền gia nhập với bọn họ.

Ngay từ đầu, hắn nghĩ Chúc Phong là người ổn trọng, dù sao nhìn bề ngoài thì đúng là gã luôn cho người ta cảm giác thực an toàn.

Nhưng sau khi ở chung, hắn mới biết, Chúc Phong quả thực là một tên đầu óc có vấn đề.

Nhưng không hiểu sao hắn lại thấy Chúc Phong ngốc nghếch một cách đáng yêu, mỗi lần nhìn vẻ mặt kinh ngạc của gã, tâm tình hắn liền tốt lên rất nhiều.

Ngay từ đầu, Hạ Thư không biết giới tính của mình có vấn đề.

Hắn phát hiện ra điều này là khi hắn bắt đầu lên trung học.

Lúc ở trung học, hắn ở chung phòng ký túc xá với một nam sinh khác, bình thường quan hệ giữa hai người cũng khá tốt.

Có một hôm trời mưa to, chỗ hắn nằm vừa vặn ở cạnh cửa sổ, nhưng cửa sổ hỏng rồi nên không thể đóng lại được.

Mưa cùng gió lạnh táp vào, hắn không thể nào ngủ nổi.

Gọi quản lý ký túc tới thì người đó nói đã quá khuya rồi, bảo hắn đi ngủ nhờ giường người khác, ngày mai sẽ cho người tới sửa sau.

Vì thế, hắn đành tới ngủ nhờ giường cậu nam sinh có quan hệ khá tốt với mình kia.

Giường ký túc vốn không hớn, hai đứa học sinh chen chúc trên đó, cơ hồ cả xoay người cũng không xong, vì thế khó tránh khỏi tiếp xúc

thân thể với nhau.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Hạ Thư cảm giác có ai đó đang sờ sờ người mình, không biết có phải bị nhiễm gió lạnh không mà đầu óc hắn mờ mịt, mí mắt nặng trĩu không mở ra được.

Nhưng hắn lại nghe được có nói thở dốc bên tai hắn, hơi thở ấm áp phả vào mặt hắn.

Có người sờ soạng khắp người hắn, từ trên ngực xuống dưới, cầm lấy Tiểu Hạ Thư không biết đã cứng lên từ khi nào kia.

Sau đó Hạ Thư không nhớ rõ nữa, thân thể ngoại trừ mệt mỏi thì cũng không có gì khác thường, hắn nghĩ mình bị bệnh đến hồ đồ rồi nên không dám nói gì với nam sinh kia.

Nhưng từ sau ngày đó, nam sinh kia lại đối xử với hắn rất tốt, quan hệ của hai người càng ngày càng gần gũi, bọn họ cùng đi chơi, cùng học tập, ở trong mắt người khác chính là chiến hữu thân thiết.

Nhưng cuối học kỳ năm đó, nam sinh kia liền chuyển trường, nguyên nhân là gì hắn không rõ, thứ duy nhất nhận được cũng chỉ là thư do nam sinh đó gửi đến từ một thành thị rất xa xôi.

Cũng từ lúc đó, hắn nhận ra, tính hướng của mình không giống những nam sinh bình thường khác.

Hắn mê man suốt một thời gian dài, ở trên mạng tra không ít tư liệu về vấn đề này. Thời điểm ấy, trình độ nhận thức về đồng tính ở trong nước rất thấp, bình thường những người như hắn toàn bị coi là có bệnh.

Đôi khi, hắn rất nhớ nam sinh kia, ấn tượng mơ hồ trong lòng dần

dần rõ ràng lên, hắn có thử liên hệ với cậu ta nhưng thư gửi đi rồi chưa từng được đáp lại một lần.

Mối tình đầu cứ thế không bệnh mà chết.

Hắn ngơ ngác vượt qua trung học, tiến vào đại học.

Hắn học ở trường có rất ít nữ sinh, cho nên vấn đề đồng tính luyến ái ở đó rất nhiều, mà lúc này, cái nhìn về người đồng tính cũng chậm rãi đổi mới.

Có rất nhiều người từng theo đuổi hắn, nhưng hắn chẳng có cảm giác gì với những người đó, luôn luôn từ chối.

Hắn nhớ lúc học đại học, còn có người nói hắn là nam thần hệ cấm dục.

Về sau gặp được Cảnh Chỉ, hắn mới biết hình tượng của mình trước đây so với Cảnh Chỉ hoàn toàn không đủ để nhìn.

Ngay từ đầu hắn cũng không thích Chúc Phong, dù sao Chúc Phong rất ngốc.

Nhưng sau đó lại nhận ra, ngốc cũng có cái hay của ngốc, ít nhất ở thời mạt thế, gã vẫn sống rất vui vẻ, lạc quan.

Ở một chỗ với Chúc Phong, hắn cũng thấy như mình không phải đang sống trong thời mạt thế vậy.

Đặc biệt từ sau khi Cảnh Hề tới đội ngũ, con hàng ngu xuẩn này suốt ngày lôi kéo hắn kể lể Cảnh Hề thế nọ, Cảnh Hề thế kia, liệu Cảnh Chỉ có bị lừa hay không?

Lúc đó, Hạ Thư thực sự rất muốn một tát đánh chết gã luôn.

Người thông minh như Cảnh Chỉ có thể bị lừa sao? Chỉ có tên đần độn này mới bị người khác lừa thôi.

Lúc ở huyện Bình, Cảnh Chỉ và Cảnh Hề gọi hắn dậy gác đêm, Hạ Thư thấy Chúc Phong sắp lăn tới gần đống rác liền định ôm hắn kéo về.

Ai mà nghĩ con hàng ngu ngốc này tự nhiên tỉnh lại chứ, Hạ Thư đành phải đứng lên, giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chúc Phong cũng đứng lên theo, nhưng không biết chân giẫm phải cái gì mà bị trượt, ngã về phía hắn.

Răng khểnh của hắn chạm vào cánh môi Hạ Thư, hắn lập tức cảm nhận được vị máu tươi, cái loại ngã rồi trở thành một nụ hôn lãng mạn mà trong ti vi hay nói đúng là quá vô nghĩa.

Chúc Phong trừng mắt nhìn hắn, môi vẫn dán trên môi, đại khái có lẽ vì choáng váng nên còn vươn lưỡi ra liếm liếm một chút.

Hạ Thư cảm thấy mình mà còn không ra tay thì chẳng khác nào cầm thú.

Cho nên hắn lập tức cường hôn Chúc Phong, sau đó còn lấy chuyện miệng bị thương khiến cho Chúc Phong quên đi chuyện bị hắn cưỡng hôn thế nào, chỉ có thể lo lắng cho vết thương của hắn.

Về sau, Chúc Phong nói hắn thật tâm cơ.

Hắn cười đáp, “Nếu không tâm cơ thì giờ cậu sẽ ngoan ngoãn nằm dưới thân tôi sao?”

Từ sau lần đó, Chúc Phong càng tỏ ra mất tự nhiên, đại khái là ánh mắt nhìn Hạ Thư cực kỳ rối rắm.

Lúc ở căn cứ Diệu Quang, vì vấn đề phòng ngủ mà hắn và Chúc Phong lại ở chung một phòng.

Càng khéo là phòng đó lại chỉ có một giường đơn.

Lúc ấy trời rất nóng, hắn đi vào phòng liền cởi hết đồ, chỉ mặc một cái quần cộc, tên ngốc đó tiến vào, nhìn thấy hắn như vậy lập tức chạy biến ra ngoài.

Đến đêm muộn, gã cọ tới cọ lui rất lâu mới đi vào phòng, “Chuyện đó, cậu ngủ trên giường đi, tôi ngủ dưới đất cho mát.”

Hạ Thư nằm trên giường không lên tiếng, yên lặng cho con hàng kia tự bò lên.

Thời tiết lúc đó, ngủ trên mặt đất còn nóng hơn trên giường, quỷ mới ngủ nổi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Chúc Phong liền ở dưới đất đứng lên, nhìn một hồi xem hắn đã ngủ hay chưa, sau một lúc lâu, hắn mới có cảm giác giường bị lún xuống.

Vốn dĩ hắn cũng không định làm gì, dù sao hai người họ ngoại trừ có điểm ái muội thì cũng chưa xác định quan hệ rõ ràng.

Nhưng Chúc Phong kia ngủ rất lộn xộn, tay chân gác lung tung, trời đã nóng lại còn bị trêu chọc như thế, hắn càng nóng thêm.

Hạ Thư đã thử nhẫn nhịn, nhưng Chúc Phong lại càng lộn xộn hơn,

cuối cùng hắn thật sự rất không đành lòng.

Chúc Phong bị hắn làm cho tỉnh giấc, suốt khúc dạo đầu đều mang theo vẻ mặt ngơ ngác.

Đến tận khi hắn chuẩn bị tiến vào rồi, Chúc Phong mới phản ứng lại, đột nhiên hét lên, “Tôi coi cậu là anh em mà cậu lại muốn ngủ với tôi.”

“Tôi muốn ngủ với cậu lâu rồi.” Hạ Thư đè tay gã, thì thầm bên tai gã, phân thân chậm rãi tiến vào.

Chúc Phong cực kỳ đau đớn, hắn chỉ có thể di chuyển chậm rãi, trong tiếng chửi mắng của Chúc Phong, hắn hoàn toàn xâm chiếm thân thể gã, xâm chiếm thể xác và tinh thần gã.

Chúc Phong chấp nhận Hạ Thư nhanh hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều. Hắn còn tưởng mình phải ngủ vài lần mới được, không ngờ hôm sau Chúc Phong đã chấp nhận số mệnh này.

Không nhớ rõ là lần làm tình thứ bao nhiêu, Chúc Phong căm giận lên án, “Lần đầu tiên là cậu cưỡng gian tôi, giờ còn muốn cưỡng gian tôi cả đời, cậu không thể để tôi cưỡng gian cậu một lần được à?”

Hạ Thư cười khẽ, không đáp, dùng hành động của thân thể đáp lại Chúc Phong.

Nhưng mà tôi chỉ muốn cưỡng gian cậu thôi.

Hạ Thư

Chương 609: Tổng tài phá sản (1)

Tất cả mọi người đều biết tổng tài phá sản Liễu Sênh Ca có bệnh.

*

"Con đàn bà độc ác, bắt lấy cô ta, đừng để cô ta chạy."

"Trả lại tiền!"

"Đồ đàn bà độc ác mau trả tiền, trả lại tiền mà chúng tôi kiếm bằng mồ hôi công sức của mình."

Thời Sênh bị người ta xô đẩy, nắm tóc, đau đến mức đang từ trạng thái mơ hồ lập tức tỉnh táo lại.

Rất nhiều người vây trước mặt cô, những khuôn mặt mặt phẫn nộ giơ tay lôi lôi kéo kéo, người ta vừa kéo tay cô, vừa véo lại vừa miết, có người còn véo eo và ngực cô, đã thế còn ấn một cái làm cho cô đau đến mức suýt hét lên.

Ta… fuck!

Cảnh này thật sự là quá đủ rồi!

Kiếm! Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh vẫn chưa kịp rút kiếm ra, một đám người đã nhào tới, tách đám người gây sự ra rồi vội vàng hộ tống Thời Sênh đi vào trong tòa

cao ốc gần đó.

Bọn người này đưa Thời Sênh vào thang máy, sau đó đi vào một văn phòng, cuối cùng chỉ còn một cô gái ở lại.

Cô gái lo lắng nhìn Thời Sênh,"Liễu tổng, chị không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ không?"

Thời Sênh bình tĩnh xua tay,"Em ra ngoài trước đi."

"Liễu tổng…"

Thời Sênh lạnh lùng nhìn, cô gái liền cúi đầu,"Dạ."

Thời Sênh nhìn thấy có phòng nghỉ ở bên cạnh liền chống thân mình đi qua đó, sau khi khóa cửa lại liền tựa vào tường và ngồi bệt xuống.

Cô hít thở, lấy máy tính bảng ra.

"Tiếp nhận cốt truyện."

[… Chuẩn bị gửi.] Không, tôi không hề muốn gửi, thật đó!!!

Đây là một thiên tiểu thuyết đô thị nam tần* về đám đàn ông được gọi là ngựa giống.

*tiểu thuyết nam tần: truyện lấy nhân vật nam làm chủ chốt, một mình có thể qua lại với nhiều cô gái

Diệp Phong, một sinh viên nghèo, vì bề ngoài đẹp nên có cô bạn gái là hoa khôi của trường. Cô bạn gái này vốn rất mê tiền, lúc biết hắn là một sinh viên nghèo, liền đá đít hắn.

Diệp Phong thất tình chạy đến bờ sông uống rượu, không may ngã xuống sông, đợi khi có người cứu được hắn, tỉnh dậy thì thấy trong điện thoại có một ứng dụng kỳ lạ "Tự Tu Dưỡng Thành Đại Gia".

Diệp Phong phát hiện nhiệm vụ mà ứng dụng phát ra là khiến hắn tiêu tiền, và tiền ảo trong ứng dụng có thể chuyển đổi thành nhân dân tệ ngoài đời thật.

Hắn phải hoàn thành nhiệm vụ mà ứng dụng tuyên bố, sau đó tích điểm nâng cấp, hắn chỉ cần không ngừng tiêu tiền là được.

Từ đó Diệp Phong bắt đầu bước lên con đường nghịch tập* vả mặt lũ coi thường người nghèo.

*Nghịch tập: phản công.

Con nhà giàu? Xách dép cho tao!

Con quan đời thứ N? Làm đàn em của tao!

Nào là người đẹp tổng tài, ngôi sao hạng A, em gái ngây thơ, sát thủ quyến rũ, cô em hàng xóm,... tất cả đều nhào vào trong vòng tay hắn. Cuối cùng Diệp Phong sở hữu tam cung lục viện, hoành tráng hơn cả tổng thống một quốc gia.

Rõ ràng là ngựa giống!

Một lời không hợp liền lên giường!

Nguyên chủ Liễu Sênh Ca, con một của nhà họ Liễu, cha mẹ mất sớm, năm nay 24 tuổi, từ nhỏ đã được bồi dưỡng để trở thành một tổng tài, 20 tuổi thừa kế cơ nghiệp gia tộc, được bốn năm, gia tài của cô từ 0 đồng tăng đến tận 9 con số.

Liễu Sênh Ca còn là một tổng tài rất xinh đẹp, nhưng cô gái này lại chỉ muốn tìm người chung tình với mình. Lúc đầu, quả thật Diệp Phong cũng một lòng một dạ, nhưng lúc sau gặp quá nhiều cô gái, hắn bắt đầu nổi thói trăng hoa.

Hắn giấu Liễu Sênh Ca, ở bên ngoài lén lút với cô gái khác, còn ngủ với nhau rồi bị cô tóm được, không ngờ ả đàn bà kia của Diệp Phong còn lên mặt khuyên Liễu Sênh Ca.

Ả nói, đàn ông tốt như Diệp Phong, họ không ngại có chung một chồng, còn đồng ý cho Liễu Sênh Ca làm bà lớn.

Liễu Sênh Ca là một người mạnh mẽ, nói một không hai, gặp chuyện như vậy liền trực tiếp cho cô ả một bạt tai.

Cô gái đó về mách với Diệp Phong, lúc ấy hai người này còn đang trong gia đoạn nồng nhiệt, vì vậy Diệp Phong nổi nóng đi tìm Liễu Sênh Ca nói lý.

Hai người gây nhau một trận. Diệp Phong tỏ ra thất vọng về Liễu Sênh Ca.

Diệp Phong cảm thấy cô gái khác có thể chấp nhận, sao sao Liễu Sênh Ca không thể chấp nhận việc này?

Đám phụ nữ của hắn ở bên cạnh châm ngòi, hứng thú của Diệp Phong cuối cùng chỉ dừng lại ở thân xác cô mà thôi.

Liễu Sênh Ca vẫn luôn không cho hắn toại nguyện, vì thế hắn cứ nhớ mãi không quên. Đúng lúc này, ứng dụng lại gửi cho hắn nhiệm vụ thu mua xí nghiệp Liễu Thị.

Một công đôi việc, sao Diệp Phong có thể từ chối chứ. Hắn liền mua cổ phần của Liễu Thị, trở thành cổ đông.

Hắn thu mua cổ phần từng bước một như tằm ăn rỗi, cuối cùng trở thành cổ đông lớn nhất của Liễu Thị. Câu nói đầu tiên của hắn đã khiến cho mọi nỗ lực của Liễu Sênh Ca trở thành bọt biển.

Diệp Phong dồn xí nghiệp Liễu Thị đến đường cùng, trực tiếp làm nó phá sản.

Hắn muốn nói với Liễu Sênh Ca… Cô xem, tôi tiện tay cũng có thể làm công ty của cô phá sản, tôi giỏi như vậy mà cô còn chướng mắt ư?

Liễu Sênh Ca chỉ có thể tự trách mình bị mù. Khi cô chuẩn bị ra nước ngoài tìm đường làm lại thì lại bị người ta bắt cóc.

Người bắt cô không ai khác, chính là một trong các cô gái của Diệp Phong, em gái hàng xóm - Đổng Uyển.

Cô ả này có bệnh tâm thần. Ả thích Diệp Phong, cảm thấy người khác không thích hắn chính là một tội lỗi. Nên trong mắt Đổng Uyển, việc Liễu Sênh Ca không thích Diệp Phong là tội tày trời.

Ả đã tra tấn Liễu Sênh Ca cho đến chết.

Đổng Uyển làm xong việc này liền nhẫn tâm tạo ra các loại vết thương trên người mình, sau đó nói là Liễu Sênh Ca phát điên muốn giết ả, ả vì tự vệ mới giết chết cô.

Diệp Phong biết chuyện này, không những không báo cảnh sát, ngược lại còn giúp Đổng Uyển xử lý thi thể.

Liễu Sênh Ca không cha không mẹ, cũng không có người thân, công ty phá sản, dù có chết đi thì người ta cũng nghĩ là cô không chịu nổi đả kích nên tự sát.

Liễu Sênh Ca rất hận!

Nguyện vọng rất đơn giản, chỉ có hai chữ __ báo thù!

Cốt truyện này…

Điểm phê bình quá nhiều, hoàn toàn không muốn phê bình.

Trong phòng nghỉ có tấm gương, Thời Sênh đứng dậy, đi đến trước gương.

Cô gái trong gương mặt mũi đỏ bừng, ngũ quan rất tinh tế, mang theo đôi chút cá tính của kiểu phụ nữ mạnh mẽ, có phong cách của một ngự tỷ.

Thời Sênh sờ thân thể của mình, đặt biệt là trước ngực, cô sờ thêm hai lần. Đây tuyệt đối là người có thân hình đẹp nhất mà cô từng xuyên tới.

Thân thể đẹp như thế này, cũng khó trách khiến cho nam chính nhớ mãi không quên, đến cô còn muốn ngủ một trận.

Nhưng mà… đau quá!

Bọn tâm thần lúc nãy vừa véo vừa miết, mẹ kiếp, còn không đền tiền!

Thời gian hiện tại thật không tốt lắm, Diệp Phong đã thu mua xí nghiệp Liễu Thị, đang hướng tới việc làm nó phá sản.

Liễu Thị vừa mới mở bán một khu cao ốc mới. Tuần trước thành phố bên cạnh có trận động đất, dư chấn làm cho hai tòa lầu này sụp đổ, người tới gây rối hôm nay đều là chủ của các hộ.

Nhà người khác không đổ, chỉ có nhà của các ngươi đổ, đây không phải có vấn đề sao?

Khu cao ốc này đúng là có vấn đề. Người bên dưới cắt xén nguyên vật liệu, số tiền lấy đi, chia nhau ra ăn, chất lượng căn hộ không đạt chuẩn cũng là bình thường.

Sau sự việc, bọn họ cuốn gói bỏ trốn, chỉ bắt được mấy đứa lâu la.

Giờ chủ nhà yêu cầu trả lại tiền.

Là một tổng tài của công ty, Liễu Sênh Ca là người gặp công kích đầu tiên.

Với vẻ ngoài này của cô thì càng lôi kéo sự thù hận từ các bà nội trợ.

Chương 610: Tổng tài phá sản (2)

Thời Sênh nán lại ở phòng nghỉ một lúc lâu, cởi bộ quần áo nguyên chủ đang mặc ra, thay một bộ mới rồi mới mở cửa bước ra ngoài.

May mà mấy người đó không đánh vào mặt cô, nếu không cô nhất định tìm bọn họ liều mạng!!!

Thời Sênh thở phào một hơi, ngồi trở lại chiếc ghế dành riêng cho Tổng giám đốc.

Sự việc này không có liên quan nhiều đến Diệp Phong, thế nhưng Diệp Phong chắc chắn là người đã thêm dầu vào lửa, cho nên hiện giờ phương án tốt nhất để giải quyết việc này chính là tìm ra tên đầu sỏ tội ác.

Tiền cô không lo lắng, trong chốc lát là có thể kiếm lại được...

Nhiệm vụ của Diệp Phong hình như là phải thu mua lại toàn bộ xí nghiệp của Liễu Thị. Trong thời gian còn chưa thu mua hết, xí nghiệp của nhà họ Liễu không thể phá sản.

Mắt Thời Sênh hơi nheo mắt lại.

[…] Kí chủ chắc chắn là đang có ý nghĩ xấu.

…

Thời Sênh gọi cô gái lúc trước vào. Cô gái đó tên là Hàn Hiểu, người

của nguyên chủ, còn có thể xem là đáng tin.

“Liễu tổng?” Ngữ khí của Hàn Hiểu chứa đầy lo lắng, vừa rồi xảy ra chuyện như vậy, Liễu tổng không sao chứ?

“Điều tra cho tôi sổ sách của công ty trong thời gian gần đây.” Thời Sênh một bên gõ bàn phím, một bên dặn dò, “Không được để người thứ hai biết chuyện này.”

Hàn Hiểu ngẩn ngơ một lúc, thế nhưng là do thói quen trong suốt thời gian dài, cô cũng không hỏi nhiều.

Làm thư ký của tổng tài, quyền hạn của Hàn Hiểu rất cao, thế nhưng lặng lẽ điều tra sổ sách của công ty mà không để cho ai biết, chắc chắn không phải là một việc dễ dàng.

Thời gian tan ca, Thời Sênh đỡ lấy lưng xuống lầu, trên đường gặp mấy nhân viên, vẻ mặt bọn đều rất kỳ quái.

Thời Sênh đi xuống tầng hầm lấy xe, nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước xe của mình.

Ăn mặc rất thoải mái, tướng mạo đẹp trai, đôi mắt hoa đào tình ý sâu sắc, nhìn vào ai cũng giống như nhìn tình nhân.

Diệp Phong.

Nam chính lên sân khấu.

Hắn ta tựa người vào chiếc xe của cô, rõ ràng là đang đợi cô.

Diệp Phong nhìn thấy cô bước đến, lập tức đứng thẳng người, làm ra động tác tự mình cho là phóng khoáng, “Sênh Ca.”

Thời Sênh bình tĩnh bước qua, “Không hẹn.”

Diệp Phong hơi sững sờ, cái cô Liễu Sênh Ca tràn đầy phẩm chất nữ hoàng, cả ngày chỉ biết đến làm việc này cũng biết dùng từ ngữ của cư dân mạng sao?

Thời Sênh mở cửa xe ra, khi cửa xe sắp đóng, một bàn tay đột nhiên giữ lại. Thời Sênh tăng thêm sức mạnh, cửa xe khép lại theo hướng của cô, Diệp Phong sửng sốt buông tay ra.

Hắn ta có chút nổi cáu đập đập cửa xe, “Sênh Ca, Liễu Sênh Ca, chúng ta cần nói chuyện.”

Thời Sênh trượt kính cửa xe xuống một chút, khóe miệng cong lên một nụ cười kỳ dị, “Anh Diệp, anh muốn nói với tôi chuyện anh với người ta khi ở trên giường thích tư thế nào sao?”

Mở miệng liền nói đến làm tình, làm cho Diệp Phong bị chấn động đứng nguyên chỗ cũ.

Thời Sênh đột nhiên khởi động động xe, chiếc xe hoàn toàn không có ý tránh Diệp Phong, Diệp Phong chỉ có thể lùi ra.

Xe xả ra một đống khí đen, phun đầy lên mặt Diệp Phong.

Hắn có đôi phần không hiểu, Liễu Sênh Ca này bị điên rồi sao?

“Ring ring…” Chiếc điện thoại trong túi bỗng nhiên rung lên. Diệp Phong lấy điện thoại ra nhìn dòng tên trên màn hình một cái, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ dịu dàng, “Tình Tình.”

“Diệp Phong, em bị trẹo chân rồi, anh có tiện đến đón em được

không?” Giọng nói của cô gái ở đầu dây bên kia rất ngọt ngào, chứa thêm cả vài phần ấm ức và nũng nịu, Diệp Phong lập tức mềm nhũn, nghĩ cũng chưa kịp nghĩ liền đồng ý luôn.

…

Thời Sênh về đến nhà, trực tiếp tắt tất cả các thiết bị truyền tin. Bây giờ đám nhà báo truyền thông đó giống như lũ ruồi nhặng nhìn thấy kẽ nứt của trứng gà.

Hiện giờ các cơ quan liên quan đã nhúng tay vào, cô cũng không làm những việc như bớt xén vật liệu công trình, hơn nữa phòng cũng chưa giao, còn chưa có người chết, việc này cũng không khó giải quyết.

Những việc mà có thể dùng tiền và bạo lực để giải quyết, đối với Thời Sênh mà nói đều không phải là vấn đề.

Ở trên thế giới này, chỉ cần có hai thứ này trong tay thì làm gì ở đâu cũng đều thuận lợi.

Thời Sênh xử lý vết thương trên người trước.

Nhìn cơ thể hoàn mỹ trong gương rải rác những vết bầm tím, cô không chịu được bực bội. Đám người đó tối nay hãy xông ra không được sao?

Ít nhất ông đây cũng có thể báo thù!

Đánh tàn phế ông sẽ đền tiền!

Trên các báo đều đưa tin sự việc này, Thời Sênh xem một chút liền cảm thấy khó chịu, tắt luôn tivi và lên mạng.

Cổ phần của xí nghiệp Liễu Thị hiện giờ đang nằm trong tay Diệp Phong nhiều nhất, trong tay nguyên chủ chỉ còn 15%, cũng coi như tương đối nhiều.

Thời Sênh chống cằm, số cổ phần này nên làm gì thì tốt đây?

Bán phá giá? Hay mua một tặng một?

Vẫn là nên kiếm tiền trước thì tốt hơn. Số tiền ảo trong tay nam chính có thể hoán đổi thành tiền thật. Cô không kiếm tiền, sao có thể khoe khoang với nam chính được đây?

…

Hàn Hiểu phải mất một khoảng thời gian mới lấy được sổ sách. Hơn nữa thời gian này những người đến gây rối bên ngoài ngày càng đông thêm. Thời Sênh chỉ chỉ định cho bộ phận chăm sóc khách hàng đi xử lý, những việc khác đều không quan tâm, mặc kệ cho họ ầm ĩ.

“Liễu tổng, chị cần cái này để làm gì???” Hàn Hiểu đưa tài liệu cho Thời Sênh trong lòng thấp thỏm không yên.

Thời Sênh khẽ mỉm cười, “Em xin thôi việc đi.”

“Dạ?” Hàn Hiểu kinh ngạc, “Liễu tổng… em… không muốn rời đi. Em tin chị nhất định có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này.”

Cô nhìn Liễu tổng từng bước đi lên. Cô biết chị ấy đã cố gắng biết bao, thời gian này sao cô có thể bỏ đi được.

Không thể đi, trong thời điểm này không thể bỏ mặc Liễu tổng.

Trong lòng Hàn Hiểu kiên quyết suy nghĩ này.

“Chị chỉ bảo em đi từ chức, đâu có bảo em không làm cùng với chị nữa.”

Hàn Hiểu: “…” Đã từ chức rồi thì sao có thể làm cùng chị nữa?

“Bảo em đi từ chức thì em cứ đi đi, chờ điện thoại của chị.” Thời Sênh hất hất tay, đuổi Hàn Hiểu ra ngoài như như đuổi ruồi vậy.

Hàn Hiểu đi ra ngoài với vẻ mặt ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì.

Liễu tổng bị làm sao thế này???

Thời Sênh cầm sổ sách, cô phát hiện trên thị trường chứng khoán có người đang thu mua cổ phiếu của Liễu Thị một cách trắng trợn, có lẽ là nam chính đang giở trò.

Thời Sênh dùng thủ đoạn âm thầm đem số cố phiếu trong tay cô đổ vào thị trường chứng khoán. Sau khi xác định chắc chắn tất cả đều bị nam chính thu mua, Thời Sênh làm một bản tố cáo trốn thuế nặc danh.

Bản trốn thuế mà cô làm tất nhiên cũng đồng bộ với sổ sách của công ty, thủ pháp cực kỳ đặc biệt. Nếu như không phải cô đánh dấu thì những cơ quan có liên quan đều không thể nhìn ra.

Xí nghiệp Liễu Thị vì tội danh trốn thuế lậu thế bị niêm phong kiểm tra, lại cộng thêm vụ việc tòa cao ốc sụp đổ trước đây, danh tiếng của xí nghiệp Liễu Thị có thể nói là xuống dốc cực điểm.

Bộ phận tài vụ của xí nghiệp Liễu Thị rất hoang mang. Trong số bọn

họ có người đã từng làm, thế nhưng ngạch số không hề lớn đến vậy, hơn nữa thủ pháp cũng hoàn toàn không giống với bọn họ.

Điều quan trọng là lợi nhuận hằng năm của công ty căn bản không hề nhiều như thế. Thế nhưng số tiền này cũng không phải là vô duyên vô cớ mà có, mỗi một khoản tiền đều có thể tra ra một số liệu hoàn chỉnh, từ công ty con trình lên đến công ty tổng xét duyệt.

Việc khiến người ta càng cảm thấy kỳ lạ đó chính là tất cả bản sao đều mất tích.

Thời gian là từ năm ngoái bắt đầu, vừa hay năm ngoái công ty cải cách, các bản sao chỉ có tổng công ty giữ, công ty con chỉ có bản điện tử.

Vốn lưu động của công ty không cánh mà bay, không một ai biết nó đã đi đâu.

Bộ phận tài vụ rơi vào tình trạng chó mèo cắn nhau, A nói là do B làm, B nói là do C làm, C lại nói là do A làm.

Thời Sênh đương nhiên sẽ không tự lấy dây buộc mình. Khi điều tra xác định được cô không hề biết sự tình, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ cô có liên quan, nên đã được thả về nhà.

Bởi vì chứng cứ đầy đủ, lý do thoái thác của những người khác hoặc là không có chứng cứ, hoặc là chứng cứ cũng không thể nào chèo chống được cách nói của bọn họ.

Xí nghiệp Liễu Thị bị phạt rất nặng, Liễu Thị tuyên bố phá sản.

Tất cả sự việc này diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Diệp Phong đều không phản ứng kịp.

Nhiệm vụ của hắn thất bại một cách kỳ lạ.

Nhiệm vụ thất bại, Diệp Phong đương nhiên cũng phải chịu trừng phạt. Nhiệm vụ lần này thất bại, Diệp Phong bị khấu trừ ba nghìn điểm tích lũy.

Vốn dĩ điểm tích lũy đã rất khó kiếm, chớp mắt đã bị trừ ba nghìn, điểm của hắn lập tức âm luôn.

Chương 611: Tổng tài phá sản (3)

Thời Sênh không hề muốn mở công ty gì cả cho nên chỉ sắp xếp cho Hàn Hiểu công việc của một người trợ lý đời sống, dù sao thì cô cũng chỉ là một đồ bỏ đi của cuộc sống.

Hàn Hiểu không có hoài bão tham vọng gì, Thời Sênh trả lương cho cô còn nhiều hơn so với lương công ty trả, tất nhiên cô sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Tuy rằng cô cũng không hiểu rõ, Thời Sênh đã phá sản rồi, tại sao vẫn có thể vung tay quá trán tiêu tiền như thế này.

Sênh phá sản: "…" Ông đây có rất nhiều tiền.

Trên các mặt báo ùn ùn đưa tin sự kiện này, mấy người chủ mua nhà đều nhận được tiền bồi thường thích đáng, không còn tiếp tục gây ồn ào nữa.

Thời Sênh ở nhà ăn không ngồi rồi kiếm tiền.

"Liễu tổng, chị mau qua đây mà xem." Hàn Hiểu đang phơi quần áo bỗng nhiên lớn tiếng gọi Thời Sênh.

Ánh mắt Thời Sênh di chuyển từ màn hình máy tính xách tay đến phía Hàn Hiểu đang đứng. Hàn Hiểu hăng hái nhìn cô vẫy vẫy tay.

Thời Sênh nghiêng đầu, bộ quần áo ngủ đang mặc trên người đầy nếp dúm dó, miệng còn đang ngậm một miếng bánh mì, nhìn bộ dạng

có phần ngốc nghếch.

Thời Sênh đặt máy tính xách tay xuống, chậm dãi bước ra phía ban công, hướng theo bệ cửa sổ nhìn xuống dưới.

Xe sang, trai đẹp, hoa tươi.

“Là Diệp Phong, Liễu tổng, chị với Diệp Phong có quan hệ gì vậy? Chị đừng trách em nhiều chuyện, Diệp Phong không phải là người phù hợp với chị, người này vừa nhìn liên biết là loại phong lưu đa tình.” Hàn Hiểu bình luận như thật.

Diệp Phong và cái người tên Lương Tình đó rất mập mờ, cô đã nhìn thấy mấy lần. Trước đây cô nói với Liễu tổng nhưng Liễu tổng nhất định không tin, mãi đến khi Liễu tổng tận mắt nhìn thấy mới chịu tin. Bây giờ không thể để cái tên trai bao này lừa gạt Liễu tổng thêm một lần nữa.

Diệp Phong ở bên dưới hình như đã nhìn thấy Thời Sênh, nhìn cô vẫy vẫy tay, khuôn mặt sắc nét đặt cạnh bó hoa hồng nổi bật, càng nhìn càng giống một tên trai bao.

Ngoại hình khá đẹp trai, đáng tiếc không có khí chất của người từ nhỏ đã được sinh ra trong một gia đình giàu sang, cao quý, khí chất này của hắn ta nếu tới cửa hào môn thì sẽ bị nghiền áptrong chớp mắt, nhưng mà người ta lại có có plug-in.

Khí chất có tốt đến mấy cũng không bằng người có plug-in.

Lại còn muốn theo đuổi ông, gan cũng to lắm đấy!

Thời Sênh quay người về chỗ cũ, Hàn Hiểu nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt không hiểu gì cả.

Đến lúc Thời Sênh quay lại, trên tay bưng theo một chậu nước, nhìn làn hơi nóng bốc lên giống như là nước cô đang đun để chuẩn bị nấu cơm.

Ý nghĩ này vừa mới lướt qua trong đầu, Hàn Hiểu liền nhìn thấy Liễu tổng nhà mình trực tiếp hắt chậu nước đó xuống bên dưới.

“A!”

Diệp Phong hét lên một tiếng thảm thiết, một chậu nước tuy rằng không hoàn toàn đổ hết lên người hắn ta, thế nhưng một nửa nước đã dội lên mặt và tay của hắn, trong phút chốc sưng đỏ một mảng lớn.

Bó hoa hồng ban nãy còn tươi tắn đẹp đẽ, lúc này cũng đang bốc lên hơi nóng.

Hàn Hiểu: “…” Liễu tổng chịu đả kích rồi sao?

Không phải, chậu nước nóng như thế hất xuống dưới, Diệp Phong sẽ không chết đấy chứ?

Hàn Hiểu vội vàng bám chặt vào lan can nhìn xuống bên dưới.

Nước không phải là nước sôi, lại ở khoảng cách xa như vậy, khi hất xuống nhiệt độ cũng đã giảm đi đáng kể rồi, trên người Diệp Phong cũng chỉ hơi sưng đỏ lên, nhìn có vẻ không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Lúc này Hàn Hiểu mới thở phào một hơi.

Diệp Phong che mặt, trừng mắt tức giận nhìn lên người đang đứng

trên tầng. Bây giờ cô ta không còn gì nữa, lại còn dám kiêu ngạo với hắn như thế.

Liễu Sênh Ca, cô cứ chờ đó cho tôi!

Hắn nhất định khiến người phụ nữ này phải ngoan ngoãn tự nguyện hầu hạ thân dưới của mình.

Những lời nói hùng hồn đó của Diệp Phong còn chưa hô lên thì một đám đàn ông mặc quần áo bảo vệ từ phía khác rất nhanh chạy đến, bao vây xung quanh Diệp Phong.

“Tiên sinh, có một chủ nhà tố cáo anh quấy rối, mời anh ra ngoài.” Một người bảo vệ nghiêm khắc lên tiếng.

Quấy rối…

Cô ta lại còn dám nói với bảo vệ là hắn đang quấy rối cô ta!

Liễu Sênh Ca, cô chơi đủ rồi đấy.

Diệp Phong trừng mắt hằm hằm nhìn Thời Sênh một cái, chịu đựng cơn đau mở cửa xe rồi lái xe rời khỏi đây.

…

“Liễu tổng, chị không sao chứ?” Hàn Hiểu dè dặt từng chút nhìn Thời Sênh.

Vừa rồi Liễu tổng thô bạo một lời cũng không nói, quả thật trông còn ngầu hơn so với lúc trước ở công ty.

“Chị có thể có chuyện gì được.” Thời Sênh nắm tay trở vào phòng

khách.

Hàn Hiểu nhắm mắt đuổi theo, “Liễu tổng, chị buông tay với Diệp Phong thật sao?”

Thời Sênh đặt mông ngồi xuống ghế sô-pha, cả cơ thể như lún vào trong chiếc sô-pha mềm mại, “Dân số mười tỷ người, tìm một người đàn ông vô cùng dễ, có gì đâu mà không buông được.”

Liễu Sênh Ca từng thích hắn đã chết rồi.

Còn cô lại không phải là Liễu Sênh Ca.

Hàn Hiểu chớp chớp mắt. Lúc trước tình trạng của Liễu tổng không tốt như thế, chẳng phải chính là vì cái tên trai bao Diệp Phong này sao. Bây giờ chị ấy có thể buông tay, cô là người vui nhất.

Với năng lực của Liễu tổng, đợi thời trở lại không thành vấn đề.

“Liễu tổng buông được là tốt, cái tên trai bao Diệp Phong đó đâu có chỗ nào xứng với chị.” Hàn Hiểu nói, trong lòng vui rạo rực, “Liễu tổng, em đi nấu cơm trước.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, một tay chống cằm nhìn Hàn Hiểu đang tất bật trong bếp.

Khóe miệng Thời Sênh cong lên cười một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục chiến đấu với đống số liệu chi chít.

…

Thời Sênh không ngờ được Diệp Phong lại dẫn theo luật sư đến nhà cô.

Vết thương đó của Diệp Phong dù rất nhỏ nhưng vẫn cứ để bọn họ băng bó như xác ướp, giám định vết thương nói vết thương rất nghiêm trọng, giống như thêm một giây nữa là sẽ chết vậy.

“Diệp Phong, sao anh lại có thể vô liêm sỉ như vậy, vết thương của anh nghiêm trọng ở chỗ nào?” Hàn Hiểu nhìn thấy mấy thứ đó lập tức nổi khùng, “Anh như thế này chính là đang đi tống tiền người khác, tôi phải kiện anh.”

“Hàn tiểu thư, xin đừng vội kích động.” Biểu cảm của luật sư nghiêm túc, “Vết thương của Diệp tiên sinh là ở trên mặt, điều này làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hằng ngày của Diệp tiên sinh. Nói không chừng sau này còn có thể hủy hoại dung nhan, những khoản bồi thường này đều là có căn cứ.”

Diệp Phong thong dong ngồi bên cạnh luật sư. Thời Sênh nãy giờ vẫn cúi đầu nhìn máy tính, căn bản không nhìn thấy hắn ta, trong lòng Diệp Phong không tránh khỏi giận sôi gan.

“Thật là vớ vẩn.” Hàn Hiểu ném tập giấy tờ lên người luật sư, tức giận nói: “Ông tưởng tôi chưa từng học qua luật pháp hả?”

Với vết thương nhỏ của Diệp Phong, bọn họ cùng lắm là bồi thường vài vạn tiền thuốc thang, nhưng cái gã luật sư khốn nạn này lại còn bắt bọn họ bồi thường những năm trăm vạn, đầu óc có phải bị đần độn rồi không.

Gã luật sư sớm đã có sự chuẩn bị, lại lấy ra một tập giấy tờ khác, “Hàn tiểu thư, những khoản bồi thường này không phải chỉ là chi phí thuốc thang của Diệp tiên sinh mà còn có xe của Diệp tiên sinh. Chiếc xe đó là loại phiên bản giới hạn, bởi vì hành động của Liễu tiểu thư, chiếc xe đó hiện giờ phải gửi trở về nhà máy sửa chữa, phí sửa

chữa rất lớn. Năm trăm vạn đã là số tiền bồi thường sau khi Diệp tiên sinh đã giảm bớt cho hai người.”

Hàn Hiểu tức tốc lật tập giấy tờ đó ra xem, đọc nhanh như gió lướt qua một lượt, từng điều từng khoản được liệt kê rất rõ ràng, không hề thiếu sót.

Lúc này Hàn Hiểu mới có chút hoảng nhìn về phía Thời Sênh, nhiều tiền như thế này, bây giờ bọn họ biết kiếm đâu ra tiền để đền đây?

“Một chậu nước đã có thể làm cho xe của anh phải gửi về nhà máy sửa chữa, chiếc xe đó của anh là đạo cụ biểu diễn à?” Thời Sênh ngẩng đầu lên, lên tiếng giễu vợt, “Xe tốt thì đến bị va đập cũng không sợ, xe của anh sao lại dễ hỏng như thế?”

Thời Sênh nói câu này không hề có một chút khách sáo nào, suýt chút nữa đã nói là anh ta mua đồ giả ở bên ngoài.

“Liễu tiểu thư, ở đây có hóa đơn sửa chữa, cô có thể đi điều tra.” Gã luật sư gấp gáp mở miệng trước mặt Diệp Phong.

Thời Sênh gập máy tính xách tay lại, vẻ mặt thản nhiên, “Nếu các người đã dám mang đến đây, vậy thì chắc chắn đã thu xếp xong xuôi ổn thỏa mọi việc, tôi phải lãng phí sức lực đi điều tra cái đó làm gì.”

Sắc mặt gã luật sư không đổi, “Không cần biết Liễu tiểu thư có chịu thừa nhận hay không, tất cả những chứng cứ này đều có hiệu lực. Nếu như Liễu tiểu thư không chịu bồi thường vậy thì chúng chỉ đành gặp nhau tại tòa án.”

Chương 612: Tổng tài phá sản (4)

Thời Sênh nhìn gã luật sư tỏ ý ông ta cứ tiếp tục nói.

Gã luật sư hắng gọng, ánh mắt không tự nhiên mà di chuyển nhìn ra hướng khác, dừng lại ở bên cạnh, “Liễu tiểu thư, tôi cũng biết hoàn cảnh hiện giờ của cô. Thế nhưng khoản tiền này đã là kết quả mà Diệp tiên sinh tự mình đứng ra chịu trách nhiệm một phần. Nếu như cô thực sự không còn cách nào khác, có thể lấy căn nhà này của cô mang ra thế chấp……”

“Ông nói cái gì!” Hàn Hiểu không nhịn được mà gào lên, “Các người chính là nhằm vào căn nhà này của Liễu tổng mà đến đây đúng không?”

Hiện giờ Liễu tổng chỉ còn lại mỗi một căn nhà này, vậy mà cái tên trai bao Diệp Phong lại còn muốn bắt Liễu tổng không có nhà để về.

“Sênh Ca, anh cũng không muốn tuyệt tình như vậy, là em khiến anh quá thất vọng.” Khuôn mặt Diệp Phong bị quấn băng kín mít, không thể nhìn ra biểu cảm của hắn như thế nào.

Bắt cá hai tay, anh còn dám mở mồm ra nói à!

Da mặt cũng dày thật đấy!

“Tiền thuốc thang đúng không?” Thời Sênh nhếch mép để lộ một cái nhìn khinh bỉ, nụ cười u ám, “Bà đây không có gì, chỉ có tiền.”

Thời Sênh túm chặt Diệp Phong rồi ném hắn ra khỏi sô pha.

“Liễu tiểu thư.” Gã luật sư kinh hãi, “Cô còn muốn đánh người nữa sao? Việc này sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự!”

“Liễu tổng!” Giọng nói kinh hãi của của Hàn Hiểu trùng lặp với giọng nói của gã luật sư. Liễu tổng, sao chị lại muốn đánh là đánh vậy, nếu lỡ như thật sự làm người ta bị thương rồi chúng ta sao có thể đền nổi đây!

Thời Sênh đạp một cái vào sống lưng Diệp Phong rồi vặn tay hắn ta ra phía sau lưng. Mặt Diệp Phong dán xuống nền nhà lạnh như băng, đau đớn khiến hắn ta bắt đầu kêu oai oái.

Có lẽ hắn ta không thể ngờ được Thời Sênh sẽ bất ngờ ra tay, không có cách nào phòng bị.

“Yên tâm, tôi sẽ không đánh vào những bộ phận quan trọng, cùng lắm là đền thêm chút tiền là xong.” Thời Sênh nhìn gã luật sư hơi mỉm cười.

Cảm ơn tổng giám đốc xinh đẹp đã chăm chỉ tập luyện thể dục.

Gã luật sư vừa nghĩ sẽ bước lên phía trước liền sững lại. Ông ta không muốn thừa nhận bị ánh mắt của một người phụ nữ làm cho sợ hãi.

Thế nhưng cơ thể của ông ta lại hoàn toàn không nghe theo sai bảo, giống như bị trúng tà.

Cả một gian phòng khách chỉ có tiếng gào thét của Diệp Phong. Thời Sênh đánh xong liền xách Diệp Phong đi sang phía bên kia của căn phòng.

Đến khi gã luật sư và Hàn Hiểu đuổi kịp, bọn họ chỉ nhìn thấy một góc áo của Diệp Phong từ ban công rơi xuống.

“Rầm!”

Bên dưới có âm thanh vật gì đó rơi xuống nước rất lớn.

Thời Sênh tựa người vào ban công, khuôn mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Trong lòng cô vẫn đang xuy xét, nếu nam chính chết đuối thì chắc không phải là lỗi của cô.

Đúng vậy, Diệp Phong không biết bơi, lại cộng thêm sự việc lần trước hắn ta bị rơi xuống sông nên giờ lại càng thêm sợ nước.

Gã luật sư như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng chạy xuống tầng dưới. Nhà của Thời Sênh ở vị trí không cao, bên dưới là một bể bơi, lúc này trong bể bơi không có một bóng người.

Thế nhưng, khi gã luật sư vừa xuống bên dưới thì phát hiện Diệp Phong đã được người khác cứu lên. Một cô gái trẻ đang nằm bò trên người hắn ta làm hô hấp nhân tạo.

Diệp Phong được đưa đến bệnh viện, lần này mới thật sự phải quấn băng như xác ướp.

…

“Liễu tổng, liệu có chuyện gì xảy ra không?” Tiếng còi xe cứu thương gào rú từ bên dưới vọng lên, từng âm thanh cứ thế chui vào trong tai của Hàn Hiểu, kinh sợ khiến tâm trạng cô không yên.

“Nếu có chuyện gì xảy ra cũng không cần em phải đứng ra gánh trách nhiệm, em sợ cái gì.” Thời Sênh vỗ vỗ vai của Hàn Hiểu, “Đi xem xem căn hộ nào tốt một chút, chứng ta đổi nhà khác.”

Dựa vào tính cách có thù nhất định phải trả của Diệp Phong, hắn ta sẽ tự mình ra tay mà sẽ không lựa chọn báo cảnh sát.

Để phòng tránh việc sau này ngày nào cũng phải nhìn thấy cái tên luôn cho mình là nhất đó thì chuyển nhà là rất quan trọng.

“Liễu tổng…” Tiền ở đâu ra?

Bây giờ chị đã phá sản rồi đấy, được chưa? Không phải nói chuyển là có thể chuyển, chúng ta phải tiết kiệm sau đó tập trung đợi thời trở lại.

“Vấn đề về tiền không cần lo lắng, em cứ đi xem là được.”

Hàn Hiểu: “…” Cho dù có phá sản, Liễu tổng vẫn là tổng tài bá đạo.

Không, hình như còn ngang ngược hơn cả ngày trước!

Người này so với vị tổng giám đốc phá sản mà cô biết có chút không giống nhau…

Nhìn mấy người tổng giám đốc phá sản khác, có ai mà không uể oải lếch thếch, trong một đêm đang ở thiên đường bỗng chốc rơi xuống địa ngục, cuộc sống mơ mơ màng màng, cam chịu sa ngã, căm hận cả thế giới.

Tổng giám đốc nhà cô thì lại hoàn toàn bình thường. Đừng nói là vì chuyện phá sản mà ăn không ngon ngủ không yên, chị ấy đến cau

mày còn không thấy cau một cái nào.

Tất nhiên cũng không nói đến việc đợi thời trở lại, cảm giác như mỗi ngày chị ấy đều đang ăn không ngồi rồi…

Thật không ngờ Liễu Tổng lại là một người như thế này.

Đến khi Hàn Hiểu xách túi ra ngoài, cô mới phản ứng lại, việc mà cô vừa hỏi không phải là về việc của cái tên trai bao Diệp Phong đó sao?

…

Hàn Hiểu sợ trong tay Thời Sênh không có nhiều tiền nên khi đi tìm nhà cô cố gắng hết sức tìm mấy căn hộ giá cả phải chăng.

Kết quả là tìm mấy căn liền đều bị Thời Sênh thẳng tay gạt bỏ.

Có một hôm, Thời Sênh cầm về một cuốn tạp chí, ném “phịch” một cái xuống trước mặt Hàn Hiểu, chỉ vào phần bất động sản hiệu quả được thêm bên trên “Nơi này đi.”

Hàn Hiểu lên từng cơn đau thắt tim, khóc không ra nước mắt, “Liễu tổng, cái nhà này một căn cũng hơn nghìn vạn, chúng ta…” Không mua nổi!

Hai tay Thời Sênh chống lên mặt bàn, hơi nghiêng về hướng Hàn Hiểu đang đứng, khóe mắt khẽ hếch lên, gương mặt xinh đẹp chất chứa đầy ngang ngược.

Tim Hàn Hiểu bỗng nhiên đập rất nhanh, không kìm chế được phải tựa người về phía sau.

Thời Sênh chăm chú nhìn Hàn Hiểu, giọng nói như mang theo vài ý cười, “Còn nhớ số vốn lưu động không cánh mà bay của xí nghiệp Liễu Thị không?”

Trái tim đang đập cuồng loạn của Hàn Hiểu đột nhiên dừng lại, những lời cô sắp nói ra chính là cảm giác cô không thể nào chịu đựng được.

Thời Sênh khẽ lướt ngón tay qua tai cô, đến khi dừng lại trước mặt, ở giữa những ngón tay trắng ngần kẹp một cái thẻ màu vàng nhạt, “Chúng ta không thiếu tiền, ngoan, đi mua nhà.”

Hai má Hàn Hiểu bỗng đỏ ửng.

Mãi một lúc lâu sau Hàn Hiểu mới có phản ứng, hai má đỏ bừng nhìn vô cùng đang yêu.

“Liễu tổng, chị điều chuyển hết vốn ra ngoài rồi sao?” Hàn Hiểu cảm thấy giọng nói của mình đang run rẩy.

Vốn lưu động của xí nghiệp Liễu Thị không hề ít, số tiền lớn như thế, muốn điều chuyển ra ngoài, nói thì dễ chứ làm thì mới khó làm sao?

Mấy người đó điều tra lâu như thế đều không biết khoản tiền này đã đi đâu mất, quả thực giống hệt như một sự kiện thần bí.

“Đúng vậy.” Thời Sênh đứng thẳng người.

Hàn Hiểu: “…” Tổng giám đốc của tôi lợi hại quá, rốt cuộc chị đã làm thế nào mà chuyển được ra ngoài vậy.

Thời Sênh hỏi lại: “Em có nghĩ chị làm như vậy là phạm pháp không?”

Màu đỏ ửng trên khuôn mặt Hàn Hiểu nhạt dần, trầm lặng một lúc rất lâu cô mới chầm chậm trả lời: “Liễu tổng, nếu chị đã chịu nói với em chuyện quan trọng như thế này, em nhất định sẽ giữ kín bí mật này.”

Thời Sênh nhún nhún vai, thái độ như không có gì quan trọng, thâm chí gương mặt còn lộ ra vài phần kiêu căng ngạo mạn, “Cho dù em có nói ra ngoài thì cũng chẳng sao, ai tin được chứ?”

Những lời nói hùng hồn mà Hàn Hiểu vừa chân thành chuẩn bị, bị câu nói này của Thời Sênh chẹn họng khiến cô không thể nói nên lời.

Đến bằng chứng đích thân Thời Sênh nói ra cô đều không có, nếu thật sự muốn nói ra ngoài quả thực sẽ không có ai tin.

Hàn Hiểu rất hiếu kỳ Thời Sênh đã làm như thế nào, thế nhưng biết rõ việc này không phải là việc mà cô có thể hỏi nên đành cam chịu số phận đi mua nhà.

Một căn nhà giá hơn một nghìn ba trăm vạn.

Tờ quảng cáo bán nhà này đơn giản đến thô bạo…

Bách Niên quang cảnh, Bách Niên Cư.

Dù sao thì Hàn Hiểu cũng không hiểu, từ ngữ trên tờ quảng cáo này ngoài nói cho cô biết nơi này có tên gọi là Bách Niên Cư ra thì chẳng có tác dụng gì nữa.

Còn những phương diện khác, môi trường thực sự rất tốt, "quạ chiều đậu nhánh đằng khô, cầu in bóng nước bên bờ nhà ai"… Nhầm! Mỗi tầng trong căn biệt thự nhỏ đều giống như đang chìm ở giữa núi rừng, hoa tươi đua nở, ý xuân dạt dào. Bảo vệ nói khu vực này sử

dụng hệ thống an ninh tiên tiến nhất hiện nay.

Hàn Hiểu nhìn khoảng đất mênh mông không nhìn thấy giới hạn trước mắt…

Không hiểu một địa bàn rộng lớn như thế này, phải dùng đến bao nhiêu người mới có thể trông coi được.

Thế giới của người giàu thật khó hiểu.

Đợi Hàn Hiểu làm xong tất cả thủ tục, Thời Sênh xách túi vào ở, căn hộ trước đó cô sống cứ thế bán thẳng.

Chương 613: Tổng tài phá sản (5)

Kể từ khi chuyển đến Bách Niên Cư, Hàn Hiểu phát hiện tổng tài nhà mình càng ngày càng rảnh rỗi không có việc gì làm. Cả một ngày chỉ có ăn xong rồi uống, uống xong rồi đi vệ sinh, đi vệ sinh xong rồi ngủ, giống y hệt cách sinh hoạt của một người già đang ở thời gian nghỉ ngơi vậy.

Có mấy lần Hàn Hiểu thử hỏi mấy câu hỏi, muốn nghe ngóng xem Thời Sênh rốt cuộc định khi nào mới chuẩn bị làm lại, thế nhưng cô căn bản còn chưa hỏi thì đã bị chuyển sang chủ đề khác.

“Liễu tổng, em nhặt được một chú chó ở bên ngoài.” Hàn Hiểu vừa bước vào nhà đã oang oang giọng.

Thời Sênh hé cuốn sách trên mặt ra, ánh mắt mơ màng nhìn ra phía cửa chính, là một chú chó giống Samoyed lông màu trắng tinh như tuyết, mới chỉ là một chú chó con.

Hàn Hiểu dắt chú chó vào trong, vẻ mặt tỏ vẻ rất thích thú, “Chú chó con này đáng yêu quá, trước giờ em vẫn muốn nuôi một con, nhưng mà không có thời gian.”

“Mấy con chó trong khu này mà cô dám nhặt về lung tung à?” Thời Sênh lại che cuốn sách lên mặt, “Chủ của nó đến tìm, cô cứ ở đấy mà chờ đền tiền đi!”

Những người sống trong khu này không phải người có tiền của thì sẽ là người có quyền. Chó ở trong khu này, nhất định là được người ta

nuôi.

“Em đã hỏi bảo vệ rồi, bọn họ cũng không biết là chó của ai.” Tất nhiên Hàn Hiểu sẽ không lỗ mãng, liều lĩnh như thế, “Em đã nói với bảo vệ, nếu chủ nhân của nó đến tìm thì cứ đến đây tìm em.”

Hàn Hiểu có lẽ thực sự thích chó, cô chơi cùng với con chó giống Samoyed đó vô cùng vui vẻ.

Mãi đến tối cũng không thấy ai đến tìm, Hàn Hiểu không yên tâm gọi điện cho bảo vệ, phía bảo vệ nói cũng không thấy ai đến hỏi cả.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Trái tim thiên sứ]

Thời Sênh: “…”

Trái tim thiên sứ là cái quái gì vậy?

Shit thật!

Đây không phải là loại truyện đô thị nam tần sao? Tại sao lại chuyển kênh vậy!

Chẳng lẽ là nam chính có một người phụ nữ thực chất là một thiên sứ? Thế này thì quá trâu bò rồi!

[…] Ký chủ tưởng tượng nhiều thật, [Trái tim thiên sứ, còn có tên là ‘Curse’, là một viên kim cương rất nổi tiếng trong thế giới này, nhiệm vụ của ký chủ là lấy được nó.]

“Tại sao?” Nhiệm vụ phụ tuyến lần này lại còn muốn ông đây lấy viên kim cương đó sao? Cái thứ đó còn không thể ăn, để vào không gian còn chiếm thêm vị trí, trong không gian của cô còn đang có một đống

kim cương quái đản kỳ dị kia kìa.

[… Và phá hủy nó.] Hệ thống bổ sung thêm một câu.

Thời Sênh chớp chớp mắt, “Cái này có thể được.”

[...] Biết ngay là ký chủ vẫn là có hứng thú với mấy việc như việc đi phá hủy này.

Trái tim thiên sứ, cái tên này sao lại có chút quen tai thế nhỉ?

“Thẩm tra số liệu trái tim thiên sứ.”

[…] Không, tôi từ chối.

Thế nhưng Hệ thống vẫn là không khống chế được mình mà bắt đầu đọc vanh vách, [Trái tim thiên sứ, được sản sinh từ biển Lệ Phi Á sâu thẳm, được nhà điêu khắc nổi tiếng Carr John trải qua suốt bảy năm một mình điêu khắc, mài giũa đánh bóng mà tạo thành. Bởi vì màu sắc hiếm thấy, hình dáng đặc biệt, nên được giao cho tên gọi trái tim thiên sứ… Trái tim thiên sứ đã qua tay nhiều người ở nhiều các quốc gia khác nhau, thế nhưng bất cứ ai khi có được nó đều bị nguyền rủa, cho nên nó còn được gọi là ‘Curse’.]

Viên đá quý bị nguyền rủa sao?

Nhưng mà sao lại muốn bổn cô nương làm cái nhiệm vụ này?

Có liên quan gì đến mi sao?

[Nhiệm vụ này có liên quan đến nam chính.]

Hệ thống tiếp tục không thể khống chế được mà giải thích, nó rất

muốn im miệng lại thế nhưng lại không thể làm được.

Hu hu hu, chủ nhân, người mau về đây, ký chủ sắp chơi tôi hỏng tới nơi rồi.

“Quan hệ như thế nào?”

[…] Hệ thống nhẹ nhõm thở phào một hơi, câu hỏi này phải cần đến quyền hạn cao hơn mới có thể trả lời.

Mãi một lúc lâu vẫn chưa thấy Hệ thống trả lời, Thời Sênh văng vẳng nói một câu, “Trở về phải chỉnh sửa lại mới được.”

[…] Không, ký chủ, cầu xin cô hãy tha cho tôi!

…

Thời Sênh với Hệ thống trao đổi xong, Hàn Hiểu vẫn ôm chó chơi cùng nó.

Thời Sênh lôi cái máy tính về phía mình lại bắt đầu lạch tạch gõ.

Trái tim thiên sứ… Trái tim thiên sứ…

“… Tin đồn cuối cùng là được cất giữ tại hoàng thất của nước C.” Tin tức trên mạng liên quan đến trái tim thiên sứ chỉ có bấy nhiêu đây, “Nước C?”

Cái quái quỷ gì thế này!

“Liễu tổng, chị đang nói gì thế?” Hàn Hiểu không nghẽ rõ Thời Sênh đang nhắc tới gì, tò mò hỏi một câu.

“Không có gì.” Thời Sênh lắc đầu.

Hàn Hiều hoài nghi vuốt vuốt chú chó Samoyed, đúng lúc này chuông cửa đột nhiên reo lên.

Hàn Hiểu ra mở cửa, chú chó Samoyed chạy theo sau cô. Cửa phòng vừa mở ra, chú chó Samoyed này liền gâu gâu hai tiếng rồi chạy ra ngoài.

Thời Sênh vốn dĩ không chú ý đến, ai ngờ bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cãi nhau om sòm, âm thanh càng lúc càng gần. Hàn Hiểu bị ai đó đẩy một cái, cả người cứ thế ngã nhào xuống cửa, làm cánh cửa bật mở.

Thời Sênh bước vài bước qua đó, một cô gái trẻ trang điểm tinh tế đang đứng bên ngoài cửa, mái tóc uốn xoăn bồng bềnh, trông có vẻ xinh đẹp ngây thơ.

“… Đây chẳng phải là Liễu Sênh Ca sao?” Cô gái trẻ đó vừa mở miệng thì cái xinh đẹp ngây thơ ấy ngay lập tức biến mất không còn tung tích, chỉ còn lại giọng điệu chanh chua khinh khỉnh, “Lại còn có thể ở được đây, không biết là đã được kẻ nào bao nuôi nữa?”

Thời Sênh đỡ Hàn Hiểu đứng dậy, ánh mắt lướt qua một lượt từ trên xuống dưới cô gái trẻ đó, khóe miệng hơi vểnh lên, “Tiêu Linh Lung.”

Cô tiểu sư muội ngây thơ của Diệp Phong.

Tiêu Linh Lung biết nguyên chủ và Diệp Phong ở bên nhau, trước giờ vẫn luôn ghen ghét đố kỵ với nguyên chủ.

Khuôn mặt Tiêu Linh Lung vô cùng nhanh thoáng qua một sự thù ghét. Cô ta đứng thẳng người, khẽ hừm một tiếng, “Quả nhiên là chủ

như thế nào sẽ nuôi một người hầu như thế ấy, lại còn dung túng cô ta ăn trộm Tuyết Tuyết nhà tôi, giáo dục của cô ở đâu rồi?”

Hàn Hiểu giải thích, “Tiêu tiểu thư, tôi đã nói rồi, chó nhà cô tự đi lạc. Tôi đã nói với mấy anh bảo vệ rồi chứ không hề trộm chó của cô.”

Việc này, nếu như đổi thành một người khác không có mâu thuẫn gì với Thời Sênh, mọi người chỉ cần giải thích một câu là đã có thể bỏ qua.

Chẳng hiểu sao lại đi gặp phải Tiêu Linh Lung.

“Nói hay lắm, sao cô không đưa chó của tôi về trả lại tôi?” Tiêu Linh lung cười khẩy, “Có phải đến tiền lương Liễu Sênh Ca cũng không thể trả cho cô, bắt cô đi trộm Tuyết Tuyết của tôi không. Nếu thiếu tiền đến nỗi như vậy, bổn tiểu thư đây có thể ủng hộ các người một chút.”

Hàn Hiểu buồn rầu, nếu biết trước chủ nhân của chú chó này là một người như thế này, có đánh chết cô cũng sẽ không nhặt nó về nhà.

“Còn nói linh tinh nữa có tin là tôi sẽ lột da cô không.” Thời Sênh bỗng nhiên nổi quạu hung dữ.

Gương mặt chị đại một khi đã nổi quạu hung dữ thì nhất định sẽ làm người khác sợ hãi.

Cả người Tiêu Linh Lung lùi về phía sau một bước, “Cô… Liễu Sênh Ca, cô không có cái gì cả, bây giờ còn phải bám nhờ đàn ông, cô có cái gì mà ở đây hung hăng càn quấy, vẫn còn coi mình là tổng giám đốc của Liễu Thị nữa sao?”

Nói đến vế sau, giọng nói của Tiêu Linh Lung lại càng lớn.

Bây giờ cô ta không còn là một vị tổng giám đốc được người người ca ngợi nữa, tại sao cô phải sợ cô ta!

Người trong nhà lúc nào cũng mang cô ra so sánh với Liễu Sênh Ca, đến giờ há chẳng phải đã xuống dốc rồi sao!

Trong cái vòng luẩn quẩn của thiên kim tiểu thư này, Liễu Thời Sênh là xuất sắc nhất.

Một người quá hoàn hảo ắt sẽ dẫn đến nhiều thù hận, Liễu Sênh Ca chính là thuộc vào loại người như vậy.

Ngoại trừ đàn ông, đám thiên kim không thích Liễu Sênh Ca có tới một đống.

Thế nhưng bây giờ đã khác rồi.

Cô ta không còn là một Liễu Sênh Ca quyền lực mạnh mẽ nữa, cô ta đã phá sản, cô ta đã xuống dốc.

Tiêu Linh Lung đứng thẳng tắp, không hề sợ sệt đối diện với Thời Sênh.

Bám đàn ông cái ông nội nhà cô ấy!

Nhìn bổn cô nương như thế này, vừa nhìn một cái là có thể nhìn ra là một đại ca chuyên đi bao nuôi đàn ông đấy được chưa! Thiểu năng!

Bàn tay Thời Sênh nãy giờ để ở phía sau dần dần lộ ra, ánh sáng lạnh lướt qua đáy mắt của Tiêu Linh Lung, một cái ớn lạnh từ gót chân đột nhiên lan chạy toán loạn, rồi dồn thẳng lên đầu.

Thời Sênh giơ tay định chém xuống, sắc mặt Tiêu Linh Lung thay đổi rất nhiều, quay người vừa chạy vừa gào thét, “Liễu Sênh Ca, cô là đồ điên.”

Chú chó Samoyed không hề chạy theo Tiêu Linh Lung nằm sạp dưới mặt đất phát run cầm cập, trong miệng còn phát ra tiếng thút thít rên rỉ.

Có lẽ là bị thiết kiếm dọa làm cho sợ hãi.

Chương 614: Tổng tài phá sản (6)

Hàn Hiểu bị hành động bất ngờ rút kiếm ra của Thời Sênh dọa một trận. Mãi đến khi Tiêu Linh Lung vừa gào thét của bỏ chạy cô mới bình tĩnh lại.

Hình như cô đâu có chuẩn bị cho Liễu tổng mấy đồ chơi như thế này nhỉ?

Cây kiếm giống y như thật.

Liễu tổng mang về từ lúc nào vậy?

Trong đầu Hàn Hiểu tràn ngập dấu chấm hỏi.

Thời Sênh cầm kiếm chọc chọc chú chó Samoyed đang nằm rạp dưới đất. Chú chó Samoyed tội nghiệp đáng thương kêu ư ử.

Khóe miệng Hàn Hiểu giật giật, sao lại có cảm giác bây giờ Liễu tổng đang muốn chọc chết chú chó đó vậy?

Chú chó vô tội mà!

Xin chị rộng lòng nương tay!

“Xin lỗi Liễu tổng, em đã gây phiền phức cho chị rồi.” Hàn Hiểu áy náy xin lỗi, nếu không phải do cô mang chú chó này về đây, Tiêu Linh Lung sẽ không thể nào tìm đến tận cửa.

Tiêu Linh Lung cũng sẽ không nói ra những lời khó nghe như vậy.

Thời Sênh chọc một lúc lâu, cái tiếng rên rỉ ăng ẳng đó kêu mãi khiến trái tim Hàn Hiểu cũng phải mềm nhũn.

Chú chó đáng yêu như vậy, Liễu tổng, sao chị lại có thể nỡ ra tay được chứ?

“Cái thứ này, bao nhiêu tiền một con?” Thời Sênh bất thình lình thốt ra một câu.

Hàn Hiểu ngẩn ngơ, dè dặt trả lời, “Loại bình thường không đắt.”

Giống Samoyed bình thường cũng chỉ có mấy nghìn.

Thế nhưng những người sống ở đây đều là những người giàu có như thế, ai mà biết được chú chó này có phải đã được mạ vàng rồi không, nếu vậy thì giá trị của nó có lẽ phải tăng gấp mấy lần.

Tóm lại là chó bình thường không thể theo kịp.

…

Tiêu Linh Lung rất nhanh sau đó liền dẫn người quay lại, vừa hay nhìn thấy Thười Sênh đang chọc chọc chó của cô ta, túm lấy người bên cạnh chạy như bay đến, “Liễu Sênh Ca, cô không được phép động vào chó của tôi!.”

Diệp phong nhìn thấy Thời Sênh vô cùng ngạc nhiên. Chuyện lần trước, bây giờ hắn ta vẫn còn cảm thấy như đang diễn ra trước mắt, đáy mắt không tránh khỏi có chút hậm hực.

Lần trước hắn ta có đến nhà cũ để tìm cô, thế nhưng nơi đó đã bị

bán mất, hắn ta không tìm được người.

Bây giờ lại nhìn thấy cô ta ở một nơi cao cấp như thế này, Diệp Phong sao có thể không kinh ngạc được.

Người phụ nữ này lại còn có tiền để ở một nơi cao cấp như thế này sao?

Có lẽ bởi vì có người chống lưng, Tiêu Linh Lung trực tiếp xông đến trước mặt Thời Sênh, “Bỏ Tuyết Tuyết ra.”

Thời Sênh thấy buồn cười lại tiếp tục chọc chọc hai phát nữa, cười xấu xa nói: “Tôi đã chọc rồi, cô định làm gì tôi nào?”

Có nam chính giúp đỡ thì giỏi lắm à!

Ông đây…

Ông đây còn là người có kiếm đấy!

Chú chó Samoyed: “…” Gâu gâu, em vô tội.

Hàn Hiểu: “…” Phong cách của Liễu tổng càng ngày càng không đúng, nhất định là do cô chưa từng nhìn thấy Liễu tổng trong cuộc sống hàng ngày, nhất định là như vậy, ừm, chính là như vậy.

“Cô!” Tiêu Linh Lung bị chọc cho tức giận đến mặt mày đỏ ửng, nắm lấy tay của Diệp Phong lắc lắc, “Anh Phong, anh mau giúp em cứu Tuyết Tuyết của em ra ngoài.”

Giọng nói yếu ớt mềm mại đó giống chứ một chú mèo nhỏ, khiến trái tim người nghe tê dại.

Đa số đàn ông đều thích mẫu phụ nữ biết nũng nịu này, Diệp Phong hiển nhiên cũng như vậy, là điều chắc chắn.

Tiêu Linh Lung vừa làm nũng, Diệp Phong nào có chống đỡ được là bao.

“Sênh Ca, cô thả Tuyết Tuyết của Linh Lung ra đi. Cô hà tất phải tính toán với một con chó làm gì?”

“Không phải tôi kéo nó lại.” Thời Sênh dùng ánh mắt thiểu năng nhìn Diệp Phong, “Là tự nó không đi, trách tôi sao?”

“Anh Phong, vừa nãy cô ta còn muốn giết em.” Tiêu Linh Lung uất ức tố cáo, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn tựa vào Diệp Phong.

“Bây giờ tôi cũng muốn giết cô.” Thời Sênh giương giương thiết kiếm, nụ cười ấn chứa đấy ác ý.

Tiêu Linh lung bị dọa khiến cả người run cầm cập, trốn sau lưng Diệp Phong.

Khóe mắt đã óng ánh ngấn lệ, cái bộ dạng đáng thương đó khiến người khác nhìn vào cảm thấy rất đau lòng.

“Liễu Sênh Ca, cô điên rồi sao?” Đáy mắt Diệp Phong chứa đầy sự tức giận nhìn Thời Sênh.

“Anh còn không chịu đem tiểu mỹ nhân của anh đi, không chừng tôi sẽ điên thật đấy.” Ánh mắt Thời Sênh chuyển động xung quanh, ở đây không có camera giám sát, chém chết người, xử lý có phiền phức không?

[… Ký chủ, đừng nên có ý nghĩ nguy hiểm như vậy.] Hệ thống làm

tròn bổn phận nhắc nhở, mặc dù không có tác dụng gì.

Còn Diệp Phong nghe thấy câu nói này của Thời Sênh, không biết tại sao lại tưởng tượng thành—

Thời Sênh đang ghen, trong lòng cô vẫn còn thích hắn ta.

Quả nhiên phụ nữ chính là loại ti tiện.

Nếu như Thời Sênh biết được suy nghĩ này của Diệp Phong thì cho dù là làm cho thế giới này sụp đổ, cô nhất định sẽ chém chết Diệp Phong ngay tại đây.

Vẻ mặt Diệp Phong không tránh khỏi dịu lại, “Sênh Ca, em bỏ kiếm xuống đi. Nếu em thích chó, anh sẽ tặng em một con. Em trả lại con chó này cho Linh Lung đi.”

Thời Sênh nhìn vẻ mặt bỗng dưng dịu lại một cách kỳ lạ của Diệp Phong, uống nhầm thuốc rồi à?

Tiêu Linh Lung cũng cảm nhận được sự thay đổi của Diệp Phong. Cô ta lặng lẽ trừng mắt nhìn Thời Sênh một cái, lại dám quyến rũ anh Phong.

“Anh Phong…” Tiêu Linh Lung nắm lấy cánh tay Diệp Phong, “Có phải Liễu Sênh Ca điên thật rồi không? Anh nhìn ánh mắt của cô ta mà xem, y như biến thành một người khác vậy. Việc trước đây có lẽ đối với cô ta là một sự đả kích rất lớn.”

Diệp Phong quan sát Thời Sênh một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại trên ngực Thời Sênh nhiều hơn mấy giây. Thật sự hắn ta cũng cảm giác thấy Liễu Sênh Ca giống như đã biến thành một người khác.

Đặc biệt là lúc đối diện với hắn, ánh mắt đó, giống như giây tiếp theo hắn sẽ hòa tan vào sâu trong đôi mắt ấy, không còn sót lại một mảnh vụn nào.

“Chị Liễu, tôi có quen biết một bác sĩ, có cần tôi giới thiệu cho chị không? Có bệnh thì phải chữa, nếu thiếu tiền tôi có thể giúp chị Liễu đây ứng tạm.” Tiêu Lung Linh tiếp tục tìm đến đường chết.

Này, cái tính tình bạo lực của ông!

Thời Sênh vung kiếm lên chém về phía đó.

Trong không trung, thiết kiếm rít lên, ngang ngược dọa nạt đè bức qua đó, khuôn mặt bé nhỏ của Tiêu Linh Lung ngay tức khắc trở nên tái mét, không biết có phải là bị sợ hãi đến trơ mặt ra không, cô ta không hề tránh né.

Lần này Diệp Phong có chuẩn bị, ôm lấy Tiêu Linh Lung tránh sang một bên, thiết kiếm sượt qua lưng của hắn ta, đem theo một cái ớn lạnh đến thấu xương.

Diệp Phong không làm chủ được mà run lên cầm cập, quá lạnh.

Cái cảm giác ấy giống như đang mặc quần cộc đột nhiên bị rơi xuống một nơi băng tuyết ngập trời.

Hắn ta còn chưa đứng vững, cái ớn lạnh đó lại vút qua. Diệp Phong ôm Tiêu Linh Lung nhào sang bên cạnh. Hai người đó lăn đến bên cạnh khóm hoa.

Thời Sênh vừa bước lên phía trước hai bước, từ bên trên đột nhiên rơi xuống một thứ đồ vật màu da cam, vừa hay nện xuống bên cạnh

chân của Thời Sênh.

Âm thanh ‘ Vù vù vù’ trong phút chốc đổ ào xuống, đàn ong vò vẽ đen nghìn nghịt từ trong tổ bay ra ngoài.

Thời Sênh: “…” Vận may của mình thật lợi hại quá đi!

Thiết kiếm khua khoắng trong không trung, đám ong vò vẽ còn chưa bay đến gần đã bị thổi bay theo đường kiếm, chúng chóng mặt chuyển hướng bay tứ tung trong không trung, trận hình đẹp đẽ bị làm cho phân tán hết.

Thời Sênh khua khoắng thêm một lần nữa, đàn ong vò vẽ bị đuổi đến phía Diệp Phong và Tiêu Linh Lung.

“A a…” Tiếng gào thét thảm thiết của Tiêu Linh Lung đột nhiên vang lên.

Diệp Phong chân tay lúng túng bảo vệ Tiêu Linh Lung, xua đuổi đám ong đó đi. Thế nhưng kết quả không như ý muốn, Diệp Phong chỉ có thể ôm Tiêu Linh Lung bỏ chạy.

‘Vù vù’ đàn ong vò vẽ đuổi theo sau.

Cuối cùng hai người đó được cứu dưới sự giúp đỡ của một đám bảo vệ.

Có điều hai người họ đều bị ong đốt rất thảm hại. Đặc biệt là Diệp Phong, cả khuôn mặt đều sưng phù. Khuôn mặt của Tiêu Linh Lung được Diệp Phong bảo vệ nên không có vấn đề gì lớn, chỉ là cánh tay cũng bị ong đốt khá thảm hại.

“Anh Phong.” Tiêu Linh Lung nắm lấy tay của Diệp Phong, khuôn mặt

nhỏ đầy vệt nước mắt, giọng nói uất ức vô cùng, “Chính là Liễu Sênh Ca đã cố ý.”

Sắc mặt Diệp Phong thay đổi rất nhanh, kể từ sau khi hắn sở hữu phần mềm thần kỳ đó, hắn chưa bao giờ bị chịu ấm ức như thế này.

Tiêu Linh Lung lải nhải không ngừng, “… Liễu Sênh Ca phá sản rồi, sao cô ta lại có tiền mà sống ở đây chứ? Anh Phong, anh nói xem có phải là cô ta có bạn trai rồi không?”

Câu nói này nói thì dễ nghe, thế nhưng lại ngầm có ý là—Thời Sênh được người khác bao nuôi rồi.

Suy cho cùng một người tổng tài xuống dốc, sao có thể ở nổi một nơi cao cấp như thế này.

Sắc mặt của Diệp Phong quả nhiên nặng nề.

Chương 615: Tổng tài phá sản (7)

Xử lý xong gã nam chính thiểu năng, Thời Sênh quay đầu lại liền nhìn thấy cả khuôn mặt ngốc nghếch của Hàn Hiểu và con chó đần độn đó.

Hàn Hiểu cảm thấy mình đã đi nhầm vào phim trường, nếu không thì vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Đây có còn là tổng tài của nhà cô nữa không?

Cô đã không thế nào tiếp tục dùng 'Liễu tổng trong cuộc sống' và ' Liễu tổng trong công việc' để thôi miên bản thân mình nữa.

Lẽ nào Liễu tổng đã bị ma nhập?

Hàn Hiểu càng nghĩ càng thấy đáng sợ, hoảng sợ khiến cả cơ thể toát mồ hôi lạnh, nhìn Thời Sênh đang tiến về phía mình. Hàn Hiểu bỗng run cầm cập rùi về phía sau một bước.

"Chị đâu có giết em, sợ cái gì." Thời Sênh lườm cô ta.

Hàn Hiểu khóc, bộ dạng bây giờ của Liễu tổng lại càng đáng sợ.

"Mang con chó đần độn này đi đi." Thời Sênh chỉ chỉ chú chó Samoyed vẫn còn đang nằm rạp trên nền đất, cả khuôn mặt lộ đầy vẻ khinh thường.

"… Vâng, vâng." Hàn Hiểu gật đầu trong vô thức.

Hàn Hiểu không biết Tiêu gia ở chỗ nào, cũng không muốn đến Tiêu gia nên cô đã mang chú chó đến chỗ bảo vệ, bảo bọn họ đưa nó về nhà.

Khi trở về nhà, Hàn Hiểu vẫn vô cùng rối rắm.

Liễu tổng rốt cuộc có phải bị ma nhập không?

Cô có cần phải đi xin một lá bùa về không?

Hàn Hiểu cảm thấy cách này rất hay, một mạch chạy nhanh đến miếu đạo quán ở gần đây, xin bùa đuổi tà ma. Bên cạnh cũng có một người phụ nữ đã có chồng đang đứng xếp hàng, trò chuyện cũng với Hàn Hiểu.

Hai người nói mãi nói mãi, Hàn Hiểu không để ý đã đem chuyện bản thân đang thắc mắc nói với người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đó ngạc nhiên, “Vậy tại sao cô không từ chức?”

Sắc mặt Hàn Hiểu hơi đỏ, “Tổng tài của chúng tôi rất ngầu.”

Người phụ nữ đó lập tức làm biểu cảm tỏ ý đã hiểu, sau đó chị ta lại nghe Hàn Hiểu nói: “Lương tổng tài trả gấp đôi lương bên ngoài.”

Người phụ nữ: “…” Nhan sắc + tiền của khiến cô gái trẻ này đến ma còn không sợ, đúng là lợi hại.

Hàn Hiểu xin được bùa, đem là bùa đó cất kỹ trên người rồi mới vội vàng trở về nhà.

Thời Sênh không có trong phòng khách, Hàn Hiểu cẩn thận đi vào

phòng ngủ, lá bùa trên người không có gì khác thường, lúc này Hàn Hiểu mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Con người ai cũng cầu tâm tình thanh thản.

“Tiễn một con chó thôi mà người cũng mất hút luôn.”

Giọng nói của Thời Sênh vọng lên từ phía sau, hoảng sợ khiến Hàn Hiểu mồ hôi lạnh cứ thế ứa ra, trái tim thình thịch đập như muốn nhảy ra ngoài, hơi thở dồn dập.

Dọa chết người ta rồi!

Bàn tay cô xoa xoa lên lá bùa trước ngực, không có bất kỳ cảm giác nào.

May mắn, may mắn.

Hàn Hiểu hít một hơi thật sâu rồi quay người lại, tổng tài nhà cô đang bưng một bát mì. Lúc nãy có lẽ chị ấy ở nhà bếp, lúc cô lên đến nơi không để ý nhìn.

Nhưng mà… nấu mì lại không có tiếng động gì.

“Liễu tổng… mì ăn liền của chị là lấy ở đâu vậy?” Mãi một lúc lâu sau Hàn Hiểu mới mở miệng nói một câu, cô nhớ là cô không hề mua mấy đồ này, hơn nữa nhãn hiệu đó cũng rất kỳ lạ, chưa nhìn thấy bao giờ.

Thời Sênh: “…” Cô lấy từ không gian, có lẽ là còn sót lại từ thế giới trước.

Ký chủ mãi mãi không thể nâng cao kỹ thuật nấu ăn của mình,

đáng đời phải ăn mì ăn liền#

Thời Sênh đặt bát mì ăn liền sang bên cạnh, nghiêm túc nói: “Chị tìm thấy trong nhà bếp, lẽ nào không phải em mua à”

Hàn Hiểu lắc lắc đầu “Em không mua mì ăn liền.”

“Không phải em mua, lẽ nào là chị mua sao?” Thời Sênh trừng mắt, “Nói không chừng là em đã cầm nhầm về.”

“Thật…”

“Chị đói.” Thời Sênh ngắt lời Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu: “…” Cô thật sự không mua.

Thế nhưng nhìn thấy biểu cảm chắc chắc trên mặt Thời Sênh, cô lại bắt đầu hoài nghi, lẽ nào cô thực sự đã mua về sao?

Không đến mức đó chứ…

Là ma quỷ xúi giục sao?

Hàn Hiểu bị cái ý nghĩ này dọa đến cả người nổi hết da gà, nhất định là do đã cô cầm nhầm!

Bật tất cả đèn trong nhà bếp lên, cô mới có một chút cảm giác an toàn.

…

Sau vụ ong vò vẽ, Tiêu Mậu - bố của Tiêu Linh Lung bất ngờ phái người đến đưa thiệp mời, mời cô đến tham gia buổi bán đấu giá

châu báu.

Thiệp mời mà Tiêu Mậu gửi đến, hoặc là ý của Tiêu Linh Lung, hoặc chính là… có ai đó đang gây sự chú ý với cô.

Không cần biết là vì điều gì, chính là nhằm vào nam chính để khoe khang, vậy thì bổn cô nương cũng phải đi khoe khoang à!

“Liễu tổng, chúng ta có thể không đi.” Đám người này vừa nhìn một cái là biết không phải tốt đẹp gì.

Thời Sênh vắt chân lên, ngồi một cách không nghiêm túc, không có một chút hình ảnh nào, “Em có biết khi kẻ địch đang đắc ý, chúng ta nên làm gì không?”

Dựa vào tình trạng hiện giờ của bọn họ, có lẽ chỉ có thể ngầm chịu đựng, ngầm chịu đựng, ngầm chịu đựng thêm nữa… sau đó đợi thời trở lại, nhưng mà Liễu tổng, chị không hề có ý đợi thời trở lại.

Cho nên phải làm thế nào?

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, đôi môi tái nhợt khẽ mấp máy, “Khoe khoang.”

Hàn Hiểu ngẩn ngơ.

Khoe khoang thì chị cũng phải có thực lực mới được chứ!

Cứ như thế này mà đi khoe, chúng ta có thể ra khỏi buổi bán đấu giá sao?

Không bị đánh chết thì cũng bị cười nhạo cho đến chết.

Lời khuyên ngăn của Hàn Hiểu không hề có tác dụng, buổi bán đấu giá hôm đó, Thời Sênh cuối cùng vẫn đi.

Không dẫn theo Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu rất mệt mỏi, Liễu tổng lại còn bắt cô ở bên ngoài đợi, lẽ nào định khoe khoang xong là chạy sao?

Thời Sênh vừa bước vào cửa đã có người ra đón tiếp, ánh mắt xấu xa của một gã đàn ông liên tục di chuyển trên người cô, “Đây chẳng phải là Liễu tổng sao? Cô đi cùng ai tới đây vậy?”

“Liễu tổng cái gì.” Ả phụ nữ đi cùng hắn ta nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, cười chế nhạo, “Liễu Thị không còn nữa, cô ta còn là Liễu tổng cái gì nữa.”

“Không nên nói như vậy cục cưng à, dẫu sao thì người ta cũng đã từng làm tổng tài, chúng ta cũng nên lịch sự một chút.”

Ả phụ nữ đó đẩy gã đàn ông một cái, hờn dỗi, “Em thấy chính là anh đã thích cô ta rồi.”

“Cục cưng làm sao có thể thế được, anh chỉ thích người như em, người như Liễu tổng…” ánh mắt hắn ta lại chuyển động từ trên xuống dưới, “Ở trên giường không thú vị.”

Hai người này chính là đến chế giễu Thời Sênh. Khuôn mặt Thời Sênh chầm chậm nở một nụ cười, nụ cười đó rất rực rỡ, dưới ánh sáng của những chiếc đèn xung quanh chiếu xuống lại càng chói mắt.

Trong một giây phút gã đàn ông đó nhìn cô mê mẩn.

Thời Sênh từ tốn đi đến gần hắn ta, nụ cười rạng rỡ. Trong giây lát bỗng nhiên trở nên u ám, gã đàn ông đó hoảng sợ, cổ chân bỗng nhiên nhói đau.

Thời Sênh giẫm lên chân gã đàn ông đó, đi được hai nước lại quay lại, trên khuôn mặt còn giữ ý cười lại ẩn chứa đầy ác ý, “Trên giường tôi có thú vị hay không, cả đời này anh cũng không thể nào biết được.”

“Vô liêm sỉ!” Ả phụ nữ bắt đầu chửi bới.

“Người vô liêm sỉ thiên hạ vô địch.” Thời Sênh xoa xoa mặt tự đắc, “Hơn nữa khuôn mặt này của tôi, xinh đẹp hơn cô nhiều lắm đấy.”

Khuôn mặt này của Liễu Sênh Ca, ném vào trong giới giải trí cũng có thể dựa vào mặt để kiếm cơm, kết hợp với cái vóc dáng này, cho dù chỉ là bình hoa cũng sẽ có người vì cô mà bỏ tiền.

Đánh rắn phải đánh giập đầu.

Đấu với phụ nữ, không cần gì ngoài nhan sắc, còn với đàn ông thì là những loại hàng xa xỉ.

Sắc mặt của ả phụ nữ đó xanh mét, ai so sánh xinh đẹp với cô ta!

“Da mặt của Liễu tổng bây giờ đã dày hơn trước nhiều rồi.” Gã đàn ông cố chịu đựng cơn đau, cắn răng cắn lợi nói.

Những người xung quang túm lại xem kịch không hề ít. Kể từ sau khi Liễu Thị phá sản, vị tổng tài xinh đẹp từng được mọi người chú ý rất nhiều này giống như đã mất tích vậy.

Bây giờ vừa xuất hiện đã hung hăng như thế, chắc chắn khiến đám

người quanh năm âm mưu ngấm ngầm này bắt đầu suy đoán, có phải cô ta đã bám được một người giàu có nào, hay là có thủ thuật gì.

Lúc đó khi xí nghiệp Liễu Thị bị phá sản, không ít người ôm trong mình ý muốn bẩn thỉu, chờ cô tìm đến tận cửa nhờ giúp đỡ, một người ưu tú như thế, ai mà không muốn?

Điều khiến cho đại chúng vô cùng bất ngờ đó chính là một người đứng đầu Liễu Thị mà lại không hề cố gắng cứu vãn mà chỉ giương mắt đứng nhìn Liễu Thị phá sản.

Bây giờ cô còn làm điệu bộ hung hăng như muôn lên trời như vậy, sao có thể khiến người ta không nghi ngờ được đây?

Chính vào lúc bọn họ đang ngầm xì xào phỏng đoán, Thời Sênh nói xa xôi một câu, “Người không có gì trong tay không sợ những người có tiền có thế, muốn chết thì mọi người cùng chết mà, có phúc cùng hưởng, mọi người nói xem như vậy có đúng không.”

Đám đông bắt đầu run rẩy.

Đây là cái phúc gì vậy trời?

Cái cô Liễu Sênh Ca này bị kích động đến điên rồi phải không?

Chương 616: Tổng tài phá sản (8)

Xét thấy những lời nói của Thời Sênh quá đáng sợ, những người vừa nãy còn vây quanh xem kịch giờ đã lần lượt tản ra.

Nhất định đừng có tính toán gì với người điên này, nói không chừng giây tiếp theo người điên này sẽ chém người mất.

“Cô đến thật cơ à.” Một giọng nói mỏng manh từ bên cạnh Thời Sênh vang lên, đem theo nồng nặc ý khinh thường.

Thời Sênh quay đầu nhìn ra phía phát ra âm thanh. Một cô gái đang cầm một ly sâm banh, cử chỉ đa tình tựa người vào tường, đôi chân thon dài lộ ra từ vị trí xẻ tà của chiếc sườn xám, rất quyến rũ.

Lương Tình, minh tinh hạng nhất.

Cũng chính là người khuyên nguyên chủ chấp nhận Diệp Phong có người phụ nữ khác, yêu cầu cùng hầu hạ một chồng.

“Liễu Sênh Ca, cô nhìn xem bây giờ cô thảm hại đến mức nào.” Lương Tình vừa đồng cảm vừa thương hại, “Nếu lúc trước cô đồng ý ở bên cạnh Diệp Phong, thì liệu có bị rơi vào kết cục như bây giờ sao?”

“Nếu không thì giống cô à?” Thời Sênh hơi cau mày, “Nhìn người đàn ông của mình lên giường với người phụ nữ khác à?”

Trong lòng Lương Tình có lẽ vẫn có một chút chán ghét, thế nhưng

lại không biểu hiện ra ngoài mặt.

Mà trái lại còn một mặt tình cảm nồng nàn nói: “Người đàn ông giống như Diệp Phong, tôi nguyện đi theo anh ấy, chỉ cần trong lòng anh ấy có vị trí cho tôi, tôi đã cảm thấy hài lòng rồi.”

Lập luận kiểu thế này, xin lỗi, bổn cô nương đây không thể bừa bãi gật đầu.

Đàn ông, chỉ nên thuộc về một mình cô, đứa nào dám động đến là trực tiếp giết chết.

“Ồ? Vậy nếu như hắn ta chỉ là một gã nghèo hèn thì sao?” Lúc Diệp Phong không có tiền, đến hoa khôi còn không thèm để ý hắn ta, một Diệp Phong không có tiền thì dù có một cái xác đẹp đẽ như thế nào thì cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Trong tất cả mọi thứ, tiền quả thật là một đồ vật rất tốt.

Làm một nhà tư bản đại gian đại ác là điều rất cần thiết.

“Sao Diệp Phong lại có thể là gã nghèo hèn được.” Lương Tình nhìn Thơi Sênh khinh thường.

Thời Sênh căng khóe miệng cười, “Hắn ta vốn dĩ đã là một gã nghèo hèn.”

Diệp Phong sinh ra ở nông thôn, gia cảnh không hề tốt, có thể học đại học đều là do người khác giúp đỡ, nếu như không có Plug-in thì đến giờ hắn ta cũng chỉ là một gã nghèo hèn cả ngày bận rộn với việc làm thêm.

“Liễu Sênh Ca,cô đang đố kỵ có phải không?”

Đố kỵ? Nực cười, hắn ta thì có gì để đáng đố kỵ chứ!

Được thôi, là bổn cô nương đố kỵ đấy, ai bảo hắn là tên nam chính chẳng làm gì mà có được plug-in.

Ông đây đến quà cho tân thủ (người mới bắt đầu chơi game) còn không có.

[…] Ký chủ còn định ghi nhớ cái này cả đời sao?

Lương Tình tiến về phía Thời Sênh hai bước, tư thế ngẩng cao giống như một nữ hoàng, “Liễu Sênh Ca, là cô đã tự từ bỏ Diệp Phong trước, bây giờ rơi vào kết cục như thế này đều là do cô tự làm tự chịu.”

“Một người đàn ông ngủ cùng với nhiều người như vậy, tôi khinh thường.”

Sắc mặt Lương Tình hơi thay đổi, “Đàn ông bây giờ có vài người phụ nữ thì có gì đâu.”

Trong cái thế giới này, có ai là không ngấm ngầm bao nuôi một đám phụ nữ.

Diệp Phong vừa có tiền lại có ngoại hình đẹp trai, so với mấy gã đàn ông kia tốt hơn rất nhiều.

Thời Sênh nhếch mép cười một cái, ngữ khí vô cùng hung hăng, “Ừm, không có gì, cho nên tôi đang định nuôi thêm vào tên trai bao.”

Lương Tình lại như nghe thấy một câu chuyện hài rất buồn cười, cười rất tự do phóng túng, “Liễu Sênh Ca, cô đang nằm mơ giữa ban

ngày à? Dựa vào bản thân và gia đình cô, được người khác bao nuôi đã khá lắm rồi. À… đúng rồi, hôm nay cô có thể đến đây, không phải là đến cùng người đàn ông nào đến chứ? Thật không ngờ, nữ tổng tài xinh đẹp danh tiếng lẫy lừng một thời giời lại phải rơi vào cảnh được người khác bao nuôi.”

Thời Sênh cảm thấy những người phụ nữ của Diệp Phong đều bị bệnh thần kinh vô cùng nặng, vừa mở miệng là được bao nuôi.

Trong đầu ngoài từ được bao nuôi ra thì không còn từ nào khác phải không?

“Đúng đấy, tôi được bao nuôi đấy, không phục à? Không phục thì cô đi bảo Diệp Phong bao nuôi cô đi! Thiểu năng!” Người vô liêm sỉ thiên hạ vô địch mà, bổn cô nương bắt đầu vô liêm sỉ đến bản thân ta còn thấy sợ.

Lương Tịnh bị chặn đứng họng.

Được bao nuôi mà vẫn còn dám hung hăng như vậy, đúng là vô liêm sỉ.

“Ôi… vậy không biết ai mà có phúc vậy, có thể bao nuôi được cô.” Lương Tình cười khấy một tiếng, “Thật đúng là mắt mù.”

“Có mù đến thế nào cũng không thể bằng Diệp Phong mù được.” Thời Sênh cười một nụ cười giả tạo chứa đầy ý xấu.

Lại toàn đi thích mấy người phụ nữ chẳng ra gì như thế này.

Ánh mắt Thời Sênh dừng trước ngực của Lương Tình, dưới khuôn mặt đang dần dần biến sắc của Lương Tình, như tỉnh ngộ mà nói: “Cũng có thể thứ mà Diệp Phong nhìn không phải bên trong mà là

bên ngoài, chẳng trách hắn ta thích tôi, thân hình đẹp cũng là một thứ tội ác.”

Lương Tình cúi xuống nhìn cơ thể mình, lại nhìn lên Thời Sênh, sắc mặt càng thêm khó coi.

Thân hình của cô ta so với Thời Sênh thua kém rất nhiều.

“Liễu Sênh Ca cô đều ngấm ngầm phóng đãng như vậy sao?” Lương Tình hằm hằm căm hận nói: “Chẳng trách dù có phá sản cũng có người tranh nhau, lúc trên giường chắc là rất biết hầu hạ đàn ông đúng không? Có cần tôi giới thiệu cho cô mấy người để cô phát triển nghiệp vụ không.”

Thời Sênh chớp chớp mắt, nụ cười tươi tắn, “Sao tôi có thể cướp việc làm ăn của cô được. Bây giờ làm một công việc chân tay khó biết mấy, kiếm được cũng chỉ có chút ít ỏi. Lương tiểu thư vẫn là nên giữ nghiệp vụ để làm việc thì hơn.”

Mãi một lúc lâu sau Lương Tình mới phản ứng lại, tức giận giơ tay lên tát Thời Sênh, cô ta lại còn dám nói cô là gái điếm.

Thời Sênh làm động tác rất nhanh tránh qua một bên, bàn tay của Lương Tình đánh vào đoạn lan can phía sau Thời Sênh, âm thanh rất lớn vang lên.

“A!” Lương Tình đau đớn hét lên một tiếng.

Lúc nào cũng có mấy ả thiểu năng muốn hại bổn cô nương.

Sợ hãi.

Thời Sênh lôi cô ta một cái từ phía sau, cơ thể Lương Tình loạng

choạng lùi về phía sau, đôi giày cao gót dưới chân nghiêng ngả, rồi ngã xuống đất.

“Lách tách lách tách.”

Tiếng đèn flash đột nhiên vang lên, tiếng hét vừa rồi của Lương Tình đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người xung quanh, mấy tên phóng viên không biết từ đâu chạy đến, điên cuồng chụp lấy chụp để Lương Tình đang ngã dưới đất.

Lúc Lương Tình ngã, hai chân mở rộng, chiếc quần lót gợi tình đang mặc bên trong trực tiếp lộ ra trước mặt phóng viên.

Lương Tình không quan tâm đến bàn tay đang đau đớn, vội vàng khép chân, kéo vạt sườn xám che chân lại, vết đau trên tay cùng với cơn tức giận khiến vẻ mặt cô ta méo mó, còn đâu chút mỹ cảm nào.

Phóng viên cũng đã chụp được đủ ảnh.

Bọn họ đã bắt đầu suy nghĩ nên chọn tiêu đề như thế nào.

Nữ thần xinh đẹp trên màn ảnh lại mặc quần lót gợi tình tham gia sự kiện#

Quyết đấu đỉnh cao giữa nữ thần màn ảnh và tổng tài xinh đẹp trước đây, quần lót gợi tình chơi trội#

Thời Sênh vô tội buông tay, việc này không thể trách tôi, ai bảo cô còn muốn ra tay đánh tôi. Ông đây còn chưa lấy kiếm ra chém cô đã là thủ hạ lưu tình rồi.

Lương Tình tức giận đến nỗi cả người đều run bần bật.

Lương Tình được người quản lý vội vàng chen lách vào rồi đưa đi. Đúng lúc này vừa hay Tiêu Linh Lung khoác tay Diệp Phong bước vào.

Hai người đó mặc trang phục sự kiện đồng bộ với nhau, đứng bên cạnh nhau, nam thanh nữ tú, rất đẹp đôi.

Lương Tình nhìn vậy trong lòng không tránh khỏi càng thêm tức giận.

Phụ nữ mà, cho dù có thừa nhận người đàn ông của mình có người phụ nữ khác thế nhưng vẫn hy vọng người đàn ông đó có thể chỉ đối xử tốt với một mình mình.

Thời điểm này, trong giới, Diệp Phong cũng có chút danh tiếng, rất nhiều người đều biết gã thanh niên bỗng nhiên xuất hiện này, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, chi tiêu hào phóng, vung tiền như rác.

Sự xuất hiện của hắn ta chắc chắn là phách lối. Tiêu Linh Lung đáng yêu như chú chim nhỏ tựa người vào Diệp Phong, hưởng thụ ánh mắt hoặc là ngưỡng mộ hoặc là đố kỵ của những thiên kim tiểu thư xinh đẹp đang đứng xung quanh.

Chương 617: Tổng tài phá sản (9)

Có lẽ Diệp Phong đã nhìn thấy Thời Sênh, nhưng hắn ta lại không hề bước đến phía cô mà ngược lại dẫn theo Tiêu Linh Lung tiến về hướng phòng nghỉ.

Một mình Thời Sênh nhàm chán đứng ở góc phòng.

Đến khi buổi đấu giá bắt đầu, Diệp Phong mới dẫn Tiêu Linh Lung ra ngoài, điều kỳ cục đó là Tiêu Linh Lung lại thay một bộ đồ mới.

Sắc mặt Tiêu Linh Lung hồng hào như sắc bông hoa đào, ngượng ngùng e thẹn, giống như một cô vợ nhỏ đi theo Diệp Phong.

Ha hả…

Tốc độ ngủ với gái của Diệp Phong đúng là rất được.

Cả Lương Tình và Tiêu Linh Lung lúc này có lẽ đã đều bị Diệp Phong ngủ, em gái hàng xóm bị bệnh thần kinh chắc là vẫn chưa, ả sát thủ máu lạnh cũng chưa lên sân khấu.

Bốn người phụ nữ xung quanh Diệp Phong, một nửa số đó đều đã ngủ cùng hắn ta.

Nhưng khi Thời Sênh lại nhìn thấy Lương Tình bước vào hội trường, bộ quần áo trên người cũng đã được thay ra, biểu cảm trên khuôn mặt không khác Tiêu Linh Lung là mấy…

Mẹ nó, quả thật không biết xấu hổ!

Thời Sênh không chịu được nhìn thẳng mà lấy tay che trán, khâm phục tác giả.

Buổi bán đấu giá chính thức bắt đầu, Diệp Phong vừa bước ra đã liền vung tiền.

Hắn ta đấu giá một đống đồ loạn xì ngậu, thứ gì cũng có.

Con mắt Thời Sênh nheo lại, nhiệm vụ à?

Số tiền được dùng trong nhiệm vụ của Diệp Phong đều là số tiền mà hắn ta không cần phải bỏ ra, thế nhưng cũng sẽ có giới hạn, ví dụ như nếu vượt quá giá trị của vật phẩm đó thì số tiền vượt quá sẽ phải do Diệp Phong chi trả.

Thời Sênh lặng lẽ giơ tấm bảng đấu giá của mình lên.

“Số 52.”

Diệp Phong nhìn thấy cô giơ bảng, lập tức đấu với Thời Sênh.

“Số 7.”

“Số 3.”

“Số 52.”

“Số 7……”

Cả một buổi bán đấu giá bỗng chốc biến thành cuộc đua của hai người.

Những người khác làm nền không có việc gì làm bắt đầu túm năm tụm ba lại xì xào.

“Trước đây không phải là có tin đồn Diệp Phong và Liễu Sênh Ca ở bên nhau à? Sao bây giờ giữa hai người đó bị làm sao vậy?”

“Trước đây Diệp Phong thu mua Liễu Thị, kết quả là Liễu Thị bị phá sản, liệu có phải Diệp Phong đang thù hận Liễu Sênh Ca không…..”

Diệp Phong thu mua Liễu Thị, lúc Liễu Thị bị phá sản, một số người còn cho rằng lần này Diệp Phong phải lâm vào cảnh cực nhọc.

Vậy mà người ta căn bản không thèm bận tâm.

“Tên Diệp Phong này rốt cuộc là lai lịch thế nào?” Đám người này bắt đầu điều tra nội tình của Diệp Phong, ngoài biết được hắn là một sinh viên còn đang đi học của trường đại học nào đó, những thông tin khác hoàn toàn không điều tra được.

“Chắc không phải là nhà tài phiệt nào phá sản đấy chứ?”

“Diệp? Cái họ này…”

“Số 7 lần thứ nhất, số 7 lần thứ hai, số 7 lần thứ ba, giao dịch thành công.” Nhà bán đấu giá dứt khoát lên tiếng.

Đám đông tạm dừng tán gẫu, ngẩng đầu lên nhìn, màn hình đang hiển thị số tiền cuối cùng giao dịch thành công vừa đấu giá.

Chỉ là một món trang sức giá trị chỉ có một trăm nghìn, vậy mà vẫn cứ khiến hai người này đấu giá đến năm trăm nghìn…

Thế giới của người tỷ phú, triệu phú không hiểu được.

Đợt đấu giá phía sau, lúc Diệp Phong không giơ bảng, Thời Sênh sẽ giơ bảng, chỉ cần cô giơ bảng một cái thì Diệp Phong nhất định sẽ giơ bảng theo cô.

Sau đó sẽ lại biến thành buổi đấu giá của hai người.

Bộ dạng thong thả điềm tĩnh của Thời Sênh làm cho Diệp Phong rất không thích. Cô đã không có gì cả lại vẫn còn dám khoe mẽ với hắn như vậy, thật sự cho rằng hắn sẽ mãi thích cô sao?

“Vậy thì vật đấu giá cuối cùng trong ngày hôm này chính là Lucky.”

Người điều khiển chương trình đặt vật đấu giá cuối cùng lên bàn trưng bày, là một chiếc vòng tay kim cương.

Những người trong hội trường bỗng nhiên ồ lên, ngày hôm này rất nhiều người chỉ vì nhằm đến ‘Lucky’ vật đấu giá cuối cùng này mới đến.

Nguyên liệu của chiếc vòng tay này là cùng một loại với trái tim thiên sứ, là chiếc vòng được Carr Jonh sau khi chạm trổ xong trái tim thiên sứ đã dùng những phần còn xót lại để kết thành.

Tuy rằng giá trị không thể so bằng trái tim thiên sứ, thế nhưng chỉ dựa vào nguyên liệu của nó cùng một loại với trái tim thiên sứ, cộng thêm danh tiếng của Carr John thì chiếc vòng tay này đã là mục tiêu của các nhà sưu tầm đồ cổ.

Carr John đem nó tặng cho vợ của mình đồng thời đặt tên là ‘Lucky’.

Ngụ ý của chiếc vòng này là may mắn, ông ấy hy vọng chiếc vòng

này có thể mang lại may mắn cho vợ của mình.

Mà nó đích thực có thể đem lại may mắn cho người sở hữu nó.

Hoàn toàn trái ngược với lời nguyền rủa của trái tim thiên sứ.

Tất nhiên đây chỉ là lời đồn.

“Lucky đã từng bị mất tích trong suốt một thế kỷ. Cách buổi đấu giá không lâu, chúng tôi may mắn nhận được sự ủy thác của một nhà sưu tầm đổ cổ đang cất giữ Lucky. Bởi vì lý do cá nhân nên ông ấy phải mang nó ra bán đấu giá. Khi mọi người đến đây chắc chắn đã đều nắm được. Vậy thì, chiếc vòng có thể mang đến may mắn này, rốt cuộc sẽ may mắn thuộc về ai đây?”

Người điều khiển buổi đấu giá giới thiệu nguồn gốc và giá trị của Lucky rất tỉ mỉ.

“Giá khởi đầu tám nghìn vạn, mỗi lần tăng giá không ít hơn một trăm vạn, đấu giá chính thức bắt đầu.”

“Tám nghìn hai trăm vạn.”

“Tám nghìn ba trăm vạn.”

Giọng nói của người điều khiển buổi đâu giá vừa dứt liền có người ra giá.

Giá trị của trái tim thiên sứ không ai có thể nói chính xác, có thể cao đến mười mấy tỉ, cho dù nó có tên gọi là ‘Curse’.

Làm cho chiếc vòng tay may mắn hoàn toàn trái ngược với lời nguyền rủa này, giá trị cũng cứ thế mà lớn thêm gấp bội.

Hiện giờ người định giá cuối cùng chắc chắn không thể mua nổi, người có thực sự năng lực giành được Lucky vẫn chưa ra giá.

Thời Sênh quan sát Diệp Phong mấy lần.

Tuy rằng Diệp Phong vẫn đang cố gắng tỏ ra ẩn nhẫn, thế nhưng biểu cảm trên khuôn mặt đã bán đứng hắn ta, lúc này hắn ta đang rất hưng phấn, hắn ta muốn có được chiếc vòng tay đó.

Hơn nữa Tiêu Linh Lung cũng hiển nhiên muốn có nó, đang lôi Diệp Phong làm nũng.

Thời Sênh chống cằm suy nghĩ, đối với thứ này cô không hề có hứng thú, vậy thì…

Nâng giá là được rồi!

Dù sao thì nam chính có tiền.

Tiếc gì vài đồng tiền lẻ.

Cho nên khi bước vào giai đoạn cao trào, người ra giá trước đã dừng lại, bây giờ cuộc đua mới thuộc về người thực sự có năng lực giành được Lucky.

Mỗi lần Thời Sênh tăng giá đều là thêm một nghìn khiến một số người tức giận đến thổ huyết.

Liễu tổng đã phá sản cả rồi, chạy đến đây làm loạn cái gì không biết.

“Liễu tổng, cô có tiền không?” Có một người thực sự đã không chịu được nữa, kỳ cục lên tiếng.

“Dù sao thì người cuối cùng đưa tiền cũng không phải tôi.” Thời Sênh trả lời như đó là một điều đương nhiên.

“Liễu Sênh Ca, cô cố tình nâng giá.”

“Đúng vậy, không được à?” Thời Sênh nhìn người đó cười híp mắt, “Chút tiền này còn không có, còn không biết ngại nói mình là người có tiền sao?”

Mọi người: “…” Cô thừa nhận cũng thản nhiên quá nhỉ!

Buổi đấu giá không hề có quy định rõ ràng không được nâng giá. Dẫu sao thì đấu giá càng cao, số tiền mà buổi đấu giá kiếm được lại càng nhiều, ai mà không muốn kiếm nhiều tiền chứ?

Thời Sênh bận tối mắt mà vẫn thong dong nhìn đám người đó, “Bây giờ có hai cách, hoặc là các người tiếp tục ra giá, hoặc là các người ném tôi ra ngoài.”

Dừng một lúc rồi tốt bụng kiến nghị, “Ừm… Tôi kiến nghị các người nên chọn cách đầu tiên chứ muốn ném tôi ra ngoài thì các người không làm được.”

Mọi người: “…” Cái cô tổng tài phá sản này lại vẫn có thể hung hăng như vậy. Người đâu, lôi cái cô tổng tài phá sản này ra ngoài đi!!!

Câu nói cuối cùng khi không lại có hiệu quả y hệt với câu nói ‘Muốn chết thì mọi người cùng chết’.

Sự việc xảy ra trước đây khiến đám người này ai nấy đều có chút sợ sệt, luôn cảm thấy tổng tài phá sản đến đây để báo thù xã hội.

Cho nên bọn họ lựa chọn tiếp tục ra giá…

Giá đã được tăng lên đến con số bốn triệu sáu ngàn vạn.

Diệp Phong vẫn không hề từ bỏ ra giá, mỗi lần Diệp Phong ra giá xong lúc đó Thời Sênh mới lại ra giá, rõ ràng là gây khó dễ với Diệp Phong.

Một số người không khỏi tức giận trừng mắt nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong phong lưu đa tình, có quan hệ nam nữ với nhiều cô gái như vậy, bây giờ bọn họ cũng phải chịu đen đủi cùng.

Thế nhưng thuận theo từng bước giá tăng cao, những người này cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, cứ nghĩ rằng bản thân có nhiều tiền, nhưng đến đây rồi mới phát hiện, bản thân nghèo đến nỗi phải cạp đất mà ăn.

“Sáu trăm triệu năm ngàn sáu trăm vạn.”.”

Cái giá này đã là giá trị cao nhất của Lucky, nếu còn tiếp tục tăng cao thì sẽ không đáng.

Những người ra giá đều lần lượt bỏ cuộc.

Cuối cùng chỉ còn sót lại ba người.

Diệp Phong, Thời Sênh và một gã đàn ông mặc vest.

Gã đàn ông mặc vest ngồi thẳng đứng, không nói lời nào mà chỉ lặng lẽ giơ bảng.

Chương 618: Tổng tài phá sản (10)

Diệp Phong bắt đầu có chút nóng vội, cái giá này đã sắp vượt quá giá mà hắn ta dự tính.

Ngoài Thời Sênh cứ khăng khăng nâng giá với mình ra còn có một gã đàn ông mặc vest hắn không hề quen biết.

Diệp Phong miễn cưỡng tiếp tục ra giá, Thời Sênh ra giá tiếp hai lần thì dừng lại, bởi cô phát hiện gã đàn ông mặc vest kia không hề có ý định bỏ cuộc.

Số tiền đấu giá tăng lên theo một đường thẳng, hiện giờ đã đắt đến nỗi khiến thổ hào muốn im lặng mà cạp đất.

Thế giới của Thần hào thật đáng sợ.

Diệp Phong đã có chút bắt đầu muốn bỏ cuộc, cái giá này đã không phải là giá mà hắn có thể chấp nhận được. Đúng lúc suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, ánh mắt hắn lướt sang Thời Sênh đang ngồi ở vị trí không xa, nhìn thấy vẻ chế giễu thể hiện rõ trên khuôn mặt cô, trong lòng Diệp Phong bỗng xuất hiện một cơn thịnh nộ không thể giải tỏa.

Cô ta dựa vào đâu mà có thể đường hoàng ngồi ở đây như vậy, lại còn dùng cái biểu cảm chế giễu ấy nhìn hắn?

Rõ ràng người bị phá sản là cô ta…

Trong đầu xuất hiện hay giọng nói không ngừng đấu đá nhau.

--- Tiếp tục ra giá, không thể để cô ta coi thường cậu được, để cô ta thấy từ bỏ cậu là một việc làm ngu xuẩn đến mức nào.

--- Từ bỏ ra giá, hiện giờ cậu đã không còn nhiều tiền vốn nữa, đừng vì phụ nữ mà hỏng mất đại sự.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ đắn đo thì ghế ngồi cuối cùng lại có thêm một người tham gia cuộc chiến.

Là một người đàn ông trung niên, giày da kiểu tây, nhìn có vẻ không có điểm gì khác so với người bình thường.

Mọi người bắt đầu xì xào, trận đấu ngày hôm nay có lẽ cả đời này cũng chỉ được thấy một lần.

“Chín trăm triệu!” Gã đàn ông mặc vest lần đầu tiên lên tiếng liền ra giá từ bảy triệu chín nghìn vạn tăng lên chín tỉ, khoảng cách chênh lệch một tỉ.

Mọi người đồng loạt nhìn sang Diệp Phong - Thần hào, tới lượt anh.

Cả người Diệp Phong mồ hôi lạnh cứ thế ứa ra, hắn ta vẫn còn chưa ra giá, người đàn ông trung niên ngồi phía sau đã ra giá trước.

“Mười tỉ.”

“Mười một tỉ.” Thời Sênh đột nhiên lên tiếng.

Đám thổ hào: “…” Thứ mấy người đang nói là bùn sao? Hễ mở miệng là thêm một tỉ một tỉ.

Lại còn cái cô tổng tài phá sản này nữa. Cô cũng không sợ lát nữa nếu không có người nhận, cô đào đâu ra được mười một tỉ đây?

Diệp Phong nhìn biểu cảm của Thời Sênh, luôn có cảm giác cô đang khiêu khích mình, hắn nóng mặt buột miệng nói ra, “Mười hai tỉ!”

Cả một hội trường yên tĩnh đến kỳ lạ, gã đàn ông mặc vest và người đến cuối cùng đó đều không ra giá thêm nữa.

Người điều khiển buổi đấu giá chờ một lúc mới nói, “Số 7 lần thứ nhất, số 7 lần thứ hai, số 7 lần thứ ba! Xin chúc mừng tiên sinh đây đã giành được Lucky, chúc anh có một tương lai may mắn.”

Lãi rồi, lãi rồi.

Người điều khiển buổi đấu giá cười sắp rớt hàm răng rồi.

Diệp Phong: “…” Sao không có ai ra giá thêm vậy?

Không ít người đứng lên chúc mừng Diệp Phong, cái gì mà tuổi trẻ tài cao bla bla bla…

Số tiền có thể sử dụng của Diệp Phong chắc chắc không nhiều như vậy, hắn chắp Đông vá Tây mới có thể bổ sung đủ.

Kết quả cuối cùng chính là, những nỗ lực hắn làm trước đây đều hoàn toàn vô ích, lại còn bị nợ phầm mềm rất nhiều điểm tích lũy.

Diệp Phong nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường, hai người ra giá cuối cùng không phải là do Liễu Sênh Ca gọi đến để gài bẫy hắn ta đấy chứ?

Rất có khả năng!

Thật không ngờ người phụ nữ này lại có thể nhẫn tâm như vậy.

Lúc này, có lẽ Diệp Phong đã ghét Thời Sênh một cách triệt để.

…

Thời Sênh rời khỏi hội trường thì bị gã đàn ông mặc vest đó chặn lại.

“Liễu tiểu thư.” Gã đàn ông mặc vest hơi hơi cong người, sau đó lấy từ trong túi áo vest một chiếc hộp nhỏ, “Quà gặp mặt.”

Thời Sênh: “…” Cái quái gì thế?

Tự dưng không đâu đi tặng quà gặp mặt?

Thần kinh à.

Thời Sênh lùi về phía sau, bước qua một hướng khác rồi đi tiếp, thân hình cao lớn của gã đàn ông mặc vest lập tức vượt đến trước mặt Thời Sênh: “Liễu tiểu thư, quà gặp mặt.”

Một từ cũng không thiếu, đến ngữ khí, biểu cảm đều giống nhau.

Gặp cái ông nội nhà ngươi à!

A a a, ở đây có gã thần kinh!

Thời Sênh giơ chân đạp một phát lên bụng người đàn ông mặc vest. Ông ta vốn dĩ cứ tưởng Thời Sênh không dùng nhiều sức nên không hề để ý, kết quả đến khi bản thân ngã lăn xuống nền đất, ông ta mới bắt đầu ngẩn người.

Đợi đến lúc người đàn ông mặc vest đó hoàn hồn trở lại thì đã không thể nhìn thấy bóng lưng của Thời Sênh nữa.

Người đàn ông mặc vest từ mặt đất bò dậy, uể oải bước về một hướng khác, băng qua đường rồi lên một chiếc xe đang dừng ở bên kia đường.

Trong xe rất yên tĩnh.

“Thiếu gia, Liễu tiểu thư không nhận.”

“Anh đã nói thế nào?” Một giọng nói rất dễ nghe vang lên từ bên cạnh, ánh sáng trong buồng xe rất tối, không thể nhìn rõ khuôn mặt của người đó.

“Liễu tiểu thư, quà gặp mặt.” Người đàn ông mặc vest đó dùng ngữ điệu y hệt như vừa nãy kể lại.

“Cái đồ đần độn này, ai bảo anh nói như vậy!” Người được gọi là thiếu gia đột nhiên thò một cánh tay ra điên cuồng đập vào đầu người đàn ông mặc vest đó, “Ai bảo anh nói như vậy? Ai?”

Gã đàn ông mặc vest ôm đầu, “Thiếu gia, lúc trước là cậu nói vậy.”

Anh ta thuật lại không hề sai, một từ cũng không thiếu, một chữ cũng không thêm, tại sao thếu gia lại đánh anh ta chứ?

Gã đàn ông mặc vest bị ném ra khỏi xe, chiếc xe cứ thế nghênh ngang phóng vút đi mất.

…

Thời Sênh nhanh như chớp mắt chuồn lên xe của Hàn Hiểu.

“Liễu tổng?” Hàn Hiểu nhìn bộ dạng vô cùng lo lắng của Thời Sênh, nhịp tim cứ thế tăng lên, không phải là Liễu tổng đã làm gì thật rồi đấy chứ?

“Lái xe lái xe, phía sau có một gã thần kinh.” Thời Sênh giục Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu nhìn về phía sau xe, có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng một người đang tiến về hướng này, khoảng cách quá xa, cô chỉ có thể dựa vào chiều cao và thân hình để phán đoán ra là một người đàn ông.

Hàn Hiểu lập tức khởi động xe.

Đến khi xe đi khỏi con đường đó Thời Sênh mới bắt đầu chửi rủa.

Một gã đàn ông mặc vest đã đủ rồi lại còn có cả một lão già kỳ cục.

Dọa chết bổn cô nương rồi.

Vẻ ngoài xinh đẹp như hoa của bổn cô nương lại có thể khiến người khác nhớ nhung đến thế sao?

Hàn Hiểu kỳ lạ nhìn Thời Sênh, một lúc sờ mặt, một lúc lại sờ tay, Liễu tổng đang làm cái gì vậy???

Trong lòng Hàn Hiểu có chút sợ hãi.

…

Tin tức ngày thứ hai rất hoành tráng.

Vòng tay Lucky đấu được giá trên trời.

Tin tức nữ minh tinh Lương Tình mặc đồ lót gợi tình đến tham gia sự kiện đều không còn quan trọng nữa.

Trong một khoảng thời gian mọi người ai nấy đều bàn tán về chủ đề nóng chiếc vòng tay giá trên trời Lucky.

Nếu như không phải quá trình trong buổi đấu giá được giữ bí mật nghiêm ngặt thì bây giờ Diệp Phong nhất định cũng sẽ lên trang đầu.

Cũng có người nghi ngờ chiếc vòng tay Lucky này liệu có thật sự mang lại may mắn không.

Cho nên người đấu giá được chiếc vòng tay này liền trở thành đối tượng được quan tâm đặc biệt, mọi người đều rất tò mò vị đại gia này là ai, liệu thật sự sẽ nhận được sự chiếu cố của thần may mắn.

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, đã lấy những hơn mười tỉ để đổi lấy một chiếc vòng tay, cho dù người ta không có chiếc vòng tay Lucky cũng đã là người rất may mắn.

Đồng thời, kể từ sau buổi bán đấu giá, trong giới này liền truyền đi tin đồn Thời Sênh được bao nuôi, các loại tờ báo chuyên viết về chuyện đời tư người nổi tiếng cứ thế xuất hiện liên tục.

Thậm chí còn có người đào bới những mối quan hệ xung quanh của nữ chính, đem tất cả những người đàn ông có quan hệ với cô ấy điều tra một lượt, kết quả là điều tra đến cuối cùng, không biết tại sao lại biến thành ‘Những tổng tài có quan hệ mật thiết với nữ tổng tài xinh đẹp những năm tháng đó.”

“Liễu tổng, chị xem bọn họ viết những gì này… buổi dạ hội lúc ba giờ,

Mỗ tổng rạng sáng đi ô tô rời khỏi… Đây rõ ràng là ngày thứ hai Triệu tổng vội vàng đi nước ngoài, buổi tối chị mới đến đó để bàn chuyện hợp tác, tại sao đến tay bọn họ lại trở thành dạ hội Mỗ tổng…”

Hàn Hiểu liền tù tì nhặt ra một loạt những từ ngữ bắt bẻ đến không còn gì để nói, kích động đến nỗi khuôn mặt nhỏ đột nhiên đỏ bừng.

Đám nhà báo này ăn lắm dửng mỡ hay sao, chuyện về chiếc vòng tay Lucky không đi mà đưa tin lại cứ bám lấy tổng tài nhà cô làm cái gì!

Thời Sênh dựa người vào sô-pha, biểu cảm thong dong nhàn nhã, “Kích động như vậy làm cái gì? Lý do họ nói cứ nói thôi, lẽ nào cứ nói, nói sẽ biến thành thật à?”

“Liễu tổng, là chị không biết dư luận bây giờ đáng sợ nhiều thế nào, một thời gian trước đây, một cô gái trẻ vì bị sư luận dồn ép đến mức phải nhảy lầu tự tử. Cho dù chị không hề làm nhưng dưới con mắt của bọn họ chính là chị đã làm. Đám anh hùng bàn phím não ngắn này căn bản không có lý trí.

Chương 619: Tổng tài phá sản (11)

Thời Sênh đương nhiên biết sự đáng sợ của dư luận.

Thế nhưng cô cũng đâu phải là mấy cô gái tâm hồn yếu ớt mỏng manh đó.

Sức mạnh của bản cô nương thức dậy thì cả thế giới này đều phải khuất phục.

Thời Sênh thực sự không muốn nghe Hàn hiểu lảm nhảm, ngoác miệng nói mình đói, bảo Hàn Hiểu đi nấu cơm.

Tống cổ Hàn Hiểu đi, Thời Sênh mới gõ máy tính, lên các diễn đàn lớn dạo quanh một vòng.

Mấy bài đăng này nếu tập hợp lại quả thật có thể xuất bản thành một cuốn sách, tên sách là—“Tổng tài xinh đẹp phong lưu của tôi”.

Cao thủ ở nhân gian à!

Thời Sênh một bên lướt web một bên cảm thán, cảm thán xong cô mới nghĩ ra bản thân đã khá lâu rồi không mở hố...

Đào hố, đào hố!

Thời Sênh trong nháy mắt liền quên đến chín tầng mây những chuyện bôi nhọ bản thân trên mạng.

Đến khi cô vạch ra dàn ý và ba chương đầu tiên thì trời đã tối. Hàn Hiểu vào phòng hai lần, lần đầu tiên là gọi cô ra ăn cơm, lần thứ hai là mang cơm vào.

Vậy mà đến khi Thời Sênh ra ngoài, tin tức trên mạng đã ùn ùn kéo đến, đều là Lương Tình và Lucky.

Cái quái vậy?

Từ những lời lẽ rời rạc của mấy người này, Thời Sênh cuối cùng cũng mò đến Weibo của Lương Tình. Trên Weibo của Lương Tình phơi ra một bức ảnh, chính là bức ảnh Lương Tình đeo chiếc vòng tay Lucky.

Thời gian đăng tải là ba mươi phút trước.

Thời Sênh ấn tải tin mới hơn, bức ảnh vừa rồi còn ở đây đột nhiên biến mất.

Còn lúc này Lương Tình đang cãi nhau với Diệp Phong.

Diệp Phong đưa điện thoại trả lại Lương Tình, sắc mặt không tốt, “Sao em lại có thể up bức ảnh này lên mạng được chứ?”

Lương Tình cũng giận dữ đùng đùng, thế nhưng lại nhếch miệng không nói câu nào.

Lương Tình làm như vậy, thứ nhất là vì tâm lý khoe khoang, thứ hai là muốn những người phụ nữ của Diệp Phong biết trong lòng Diệp Phong, cô ta luôn khác với bọn họ.

Thế nhưng, thật không ngờ, một Diệp Phong luôn luôn dịu dàng lại nổi cáu như vậy, còn suýt chút nữa đánh cô ta. Lương Tình càng lúc

càng uất ức, nước mắt nói rơi là có thể rơi.

“Trước đây anh không như vậy.”

Diệp Phong nhìn thấy Lương Tình khóc, liền mềm lòng ngay tức khắc. Dối với Diệp Phong khi hắn còn chưa có cái phần mềm ‘Tự Tu Dưỡng Thành Đại Gia’ kia, Lương Tình là nữ thần của hắn, cho nên đối với Lương Tình hắn luôn để tâm nhiều hơn những người phụ nữ khác.

Diệp Phong bước lên trước kéo Lương Tình vào lòng mình. Lương Tình giở trò bướng bỉnh. Hai người đẩy đi đẩy lại một lúc lâu, cuối cùng Lương Tình vẫn là ỡm ờ lăn lên giường với Diệp Phong.

Chinh phục trên giường xong, Diệp Phong mới phân tích cho Lương Tình việc cô ta làm ngu ngốc nhiều thế nào.

Trên tay hắn đang cầm chính là chiếc vòng tay đáng giá hơn mười tỉ, cách làm của Lương Tình không những sẽ mang phiền phức cho hắn ta mà còn mang phiền phức cho chính bản thân cô ta.

“Xin lỗi, em chỉ là… em chỉ là cảm thấy vui vui, không hề nghĩ nhiều như vậy.” Lương Tình điềm đạm đáng yêu xin lỗi, “Bây giờ phải làm thế nào?”

“Đưa điện thoại của em cho anh.”

Lương Tình lập tức làm theo.

Diệp Phong đăng nhập Weibo của Lương Tình, lại chụp thêm vài bức ảnh tay của Lương Tình rồi up cũng một lúc lên Weibo.

Lương Tình V: Nghe nói chiếc vòng này có thể mang lại may mắn,

đúng là thứ mà tôi không thể mua được, vừa được một bạn fan hâm mộ tặng tôi một chiếc, cảm ơn bạn fan xinh xắn, hy vọng bộ phim sắp phát sóng của tôi trong thời gian tới sẽ bán vé thật chạy. [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]

Diễn kịch phải diễn cả bộ, Diệp Phong còn tag đoàn làm phim bộ phim mà Lương Tình diễn sắp phát sóng.

Đoàn làm phim có chút sững sờ, thế nhưng có thể quảng cáo làm tăng độ hot cho phim, người trong đoàn cũng lập tức phản hồi lại.

Nhìn từ tên tài khoản, không còn nghi ngờ gì nữa chính là một loại quảng cáo biến tướng cho một loại vòng tay giá trên trời.

Trước tiên đăng tải một bức ảnh trước, không cần phải nói gì, đến khi quần chúng bàn tán thảo luận sôi nổi lại tiếp tục đăng tải thêm mấy bức ảnh nữa, lôi cả phim mới ra, ý đồ không cần quá rõ ràng.

Thời Sênh nhìn trang mạng đã yên tĩnh trở lại, bắt đầu bàn tán đến bộ phim mới của Lương Tình, bĩu môi khinh thường.

Xem ra Diệp Phong cũng không ngu là mấy!

…

Ngày hôm sau Thời Sênh bị Hàn Hiểu gọi dậy từ sớm, cô bóp bóp cái đầu đang có chút đau, cả khuôn mặt ngờ nghệch nhìn Hàn Hiểu.

“Liễu tổng, bên ngoài có người tìm chị.” Hàn Hiểu đành giúp cô thu dọn đống bừa bộn trên mặt bàn. Liễu tổng cần một người trợ lý đời sống đúng là rất biết tính toán.

Cái người bỏ đi của cuộc sống giống như Liễu tổng, cô rất nghi ngờ

trước đây chị ấy làm sao có thể sống qua ngày được.

“Mới sáng sớm ngày ra, ai?” Thời Sênh từ trên giường bò dậy.

“Không quen biết, hắn cứ đứng mãi ở chỗ bảo vệ.” Không có sự cho phép của chủ nhà, bảo vệ sẽ không tùy tiện cho người vào trong. Hàn Hiểu cũng không quen người đó, tất nhiên cũng không dám tùy tiện làm chủ.

Thời Sênh xuống lầu tinh thần không được tốt lắm, qua điện thoại vô tuyến nhìn thấy một khuôn mặt rất lạ.

Ừm… cũng không tính là lạ.

Là gã đàn ông mặc vest lần trước có gặp tại buổi bán đấu giá.

Hắn ta sao lại tìm được đến đây nhỉ???

Thời Sênh bảo người cho hắn ta vào.

Vậy mà người đàn ông đó vừa bước vào cửa đã bị Thời Sênh trói chặt lại.

Hàn Hiểu ngờ nghệch.

Liễu tổng, bắt cóc là phạm pháp đó!

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng bản thân lại đi đóng cửa, đề phòng người khác nhìn thấy.

Thời Sênh nhìn bó hoa hồng bị gã đàn ông mặc vest làm rơi dưới đất, phía trên còn đọng lại những giọt nước trong veo, giống như vừa được ngắt về.

“Nói, anh định làm gì!” Thời Sênh kéo một cái ghế lại, ngồi xuống đối diện với gã đàn ông mặc vest.

Trên mặt gã đàn ông mặc vest này không hề có biểu cảm gì, giống như một khuôn mặt bị tê liệt.

Thế nhưng trong lòng hắn lại là một loạt dấu chấm than.

Cái cô Liễu này bạo lực quá!

Tại sao thiếu gia lại bắt hắn đi tặng hoa chứ???

A a a, thiếu gia, tôi muốn về nhà.

“Tặng hoa.” Gã đàn ông mặc vest thành thật trả lời.

Hắn ta vốn dĩ đến đây là để tặng hoa.

“Không có việc gì tặng tôi hoa làm gì? Thích tôi à?”

Gã đàn ông mặc vest không trả lời.

Lời thiếu gia dặn dò, hắn chỉ biết làm theo, làm sao hắn biết tặng hoa để làm gì, có thể là thiếu gia chỉ cảm thấy thú vị.

Ừm… Thiếu gia nhà hắn khá tùy hứng.

“Nói mau, bị câm à!” Thời Sênh rút thiết kiếm ra chém.

Gã đàn ông mặc vest bị đâm đến vô cùng sợ hãi. Tại sao hắn vừa bị thiếu gia đánh, đến đây lại bị người ta đánh!

Hắn không phục!

Gã đàn ông mặc vest cắn răng không hé nửa lời. Thiếu gia không cho phép nói cho cô Liễu biết, hắn không thể bừa bãi nói được.

“Ai bảo anh đến tặng tôi hoa, có mục đích gì?” Tự dưng không đâu đi tặng hoa, nếu không phải là muốn cướp của giết người thì chính là ham muốn thân thể cô.

Gã đàn ông mặc vest khuôn mặt tê liệt lắc đầu.

Bất luận Thời Sênh có hỏi thế nào, gã đàn ông mặc vest nếu không lắc đầu thì là không nói chuyện, nếu không thì chỉ nói hai từ ‘ Tặng hoa’.

Đây đúng là khiến người khác phải nghi ngờ mà đúng không?

Tức chết bản cô nương mà.

Cái tên thiểu năng đó đang ham muốn sắc đẹp của bản cô nương!

“Liễu tổng… Chúng ta tự mình trói người khác như thế này có phải là không được tốt lắm phải không?” Hàn Hiểu yếu ớt nói.

Gã đàn ông mặc vest lập tức gật đầu, “Bắt cóc là phạm pháp.”

“Vừa nhìn một cái là biết hắn không phải người tốt, nhất định là có âm mưu.” Thời Sênh làm vẻ mặt nghiêm túc.

Hàn Hiểu: “…” Tặng có bó hoa sao lại có âm mưu được chứ?

Có thể người ta chỉ là thích chị thì sao?

Liễu tổng nhìn chỗ nào mà thấy người ta không phải là người tốt?

Gã đàn ông mặc vest rất vô tội, hắn ta thật sự chỉ là đến tặng hoa! Không hề có âm mưu!

Những điều thiếu gia gây ra, tại sao hắn lại phải gánh?

Không phục!

“Khụ hhụ… Liễu tổng, việc này chưa có chứng cứ…” Hàn Hiểu nhìn Thời Sênh nháy mắt, hắn tố cáo chúng ta bắt cóc thì phải làm sao?

Bây giờ chị vẫn còn bị người ta hãm hại đấy!

“Cô đã thấy con tin tự mình đưa tới cửa bao giờ chưa?” Thời Sênh trừng mắt, là người này tự ý đi vào, không liên quan đến một cọng lông của cô, “Ông chủ của anh trả anh bao nhiêu tiền, tôi trả anh gấp đôi. Anh nói cho tôi biết là ai đang gây chú ý với tôi.”

Hàn Hiểu: “…” Chị cưỡng từ đoạt lý như vậy, ba mẹ chị có biết không?

Gã đàn ông mặc vest: “…” Thiếu gia, tôi muốn về nhà, tiền không thể làm tôi khuất phục được.

Chương 620: Tổng tài phá sản (12)

Đến khi Thời Sênh tăng số tiền lên gấp mười lần, gã đàn ông mặc vest đã chịu khất phục.

Thế nhưng Thời Sênh chỉ nhận được một câu nói như thế này:

“Là thiếu gia của chúng tôi.”

“Thiếu gia của các người là ai?”

“Chính là thiếu gia của chúng tôi.”

“Thiếu gia của anh tên là gì?”

“Chính là thiếu gia.”

“…”

Cái tên đần độn này!

Cái bộ dạng nghiêm túc của gã đàn ông mặc vest này khiến Thời Sênh rất nghi ngờ, là hắn thực sự không biết thiếu gia nhà hắn tên là gì.

Thiếu gia nhà hắn dùng hắn đúng rất chính xác.

Cho dù có bị mua chuộc cũng vô dụng.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị thả gã đàn ông ra này thì cửa phòng bỗng nhiên bị ai đó đẩy ra. Mấy viên cảnh sát mang theo súng từ bên ngoài nối đuôi nhau vào.

Hiện trường đột nhiên trở nên kỳ dị.

Gã đàn ông mặc vest bị bắt cóc cũng như Thời Sênh đang cầm thanh kiếm như chuẩn bị chém người.

Mấy viên cảnh sát hoàn toàn kinh hoàng toát mồ hôi lạnh. Nếu như bọn họ đến muộn một bước thì người đàn ông này có phải sẽ bị chém chết không???

“Liễu Sênh Ca, bỏ hung khí xuống!” Viên cảnh sát chĩa súng nhằm vào Thời Sênh. Hàn Hiểu đã bị chế ngự, áp tải sang bên cạnh, sững sờ nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Bà đây đâu có chuẩn bị chém người.

Thời Sênh cử động ngón tay, thiết kiếm từ từ rơi xuống.

Mấy viên cảnh sát tới tấp trợn tròn mắt, đến thở mạnh còn không dám thở.

“Pằng!”

“Keng!”

Người nổ súng là một viên cảnh sát nhìn có vẻ không lớn tuổi, nổ súng xong, bản thân tự ném súng của mình đi trước, ôm đầu “a” lên một tiếng.

Giết người rồi, hắn giết người rồi!

Nhưng những người khác lại không có tâm trí nào đi quan tâm đến viên cảnh sát nhỏ bé này, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào thanh thiết kiếm trong tay Thời Sênh.

Vừa rồi thanh kiếm đó đã cản viên đạn lại…

Thời Sênh ngó đầu nhìn thiết kiếm. Mặt kiếm sáng bóng như gương phản chiếu hình ảnh của đám cảnh sát đứng phía đối diện.

Thời Sênh đột nhiên giương kiếm lên cao, cái tư thế đó hệt như muốn lập tức chém chết gã đàn ông mặc vest, bầu không khí đột nhiên đông cứng lại, kiếm của Thời Sênh càng lúc càng tiến gần đến gã đàn ông mặc vest…

“Bắn!”

Theo sau tiếng hạ lệnh, mấy viên cảnh sát giơ súng lập tức bắt đầu bắn, vô số viên đạn xé nát bầu không khí, mạnh mẽ vụt về phía Thời Sênh.

Mẹ… nó!

Cái đám đần độn này!

Tốc độ của những viên đạn rất nhanh, bắn vào phía sau cô, âm thanh bùm bụp.Thế nhưng không có một viên đạn nào bắt trúng người cô, không phải bị thiết kiếm khua đi, cản lại thì chính là vì bản thân bọn họ bắn lệch.

Âm thanh liên tiếp nổ tung vang lên rất lâu, đạn cứ thế tiêu hao, những người đứng phía đối diện vẫn còn đứng nguyên một chỗ.

“Chi viện, Số 12 Bách Niên Cư xin chi viện.” Viên cảnh sát lấy bộ đàm ra, bắt đầu liên lạc tổng bộ, ngày hôm nay quả thật rất bất thường.

Thời Sênh cắm thiết kiếm xuống đất, đứng thẳng, vô cùng khí phách hét lớn một tiếng: “Tôi nói… Pằng! Rầm rầm”

Thời Sênh lặng lẽ nhìn đống mảnh vụn của đèn treo rơi lả tả dưới đất, trái tim cũng vỡ thành từng vụn nhỏ.

Giá trị may mắn của mình thật lợi cmn hại!

Thời Sênh kéo ghế lại rồi ngồi xuống, nhìn gã đàn ông mặc vest mặc không hề biến sắc, nể phục hắn ta là một hán tử!

“Các người, xông vào nhà tôi làm cái gì?” Giọng nói của Thời Sênh uể oải, “Vừa tiến vào đã nổ súng, thần kinh à?”

Câu nói phía sau bất ngờ lên cao, dọa cho đám người phía đối diện giật mình tập thể.

“Cô bắt cóc người khác… còn có lý à?” Viên cảnh sát dũng cảm tiếp lời, “Bắt cóc là phạm pháp cô có biết không?”

“… Ai nói với anh là tôi bắt cóc người khác?” Thời Sênh trừng mắt.

Nói ra, ông đây nhất định không chém chết hắn.

“Tôi nói với cô này cô gái, cô vẫn còn trẻ như vậy, đang ở thời gian tươi đẹp nhất, nhìn cô cũng được giáo dục rất tốt, hà tất phải làm những việc tự phá hủy tiền đồ vủa bản thân.” Viên cảnh sát đã nhẹ giọng khuyên nhủ, “Cô bỏ vũ khí xuống, chúng ta từ từ nói chuyện. Cô có vấn đề gì có thể nói với chúng tôi, có thể giúp được chúng tôi

nhất định sẽ giúp cô.”

Thời Sênh nghênh ngang kiêu ngạo nói với viên cảnh sát, “Cho tôi mười tỉ, có không?”

Viên cảnh sát: “…” Cô gái này có bệnh à?

Điên cuồng như vậy nhất định là có bệnh, lại còn là một điển hình của bệnh thần kinh.

“Anh nói với bọn họ, tôi có bắt cóc anh không?” Thời Sênh đá chân lên gã đàn ông mặc vest.

Gã đàn ông mặc vest lắc đầu như một cái máy, biểu cảm gương mặt rất cứng nhắc.

Cho nên dưới con mắt của mấy viên cảnh sát, cô đang uy hiếp con tin. Ở trước mặt bọn họ mà còn dám uy hiếp con tin, thật đúng là không coi cảnh sát bọn họ ra gì.

“Nhìn xem, tôi không hề bắt cóc hắn, tôi chỉ là hỏi hắn vài câu hỏi mà thôi.” Thời Sênh làm vẻ mặt vô tội, rồi đột nhiên lại nghiêm túc nói: “Vừa rồi các người vô cớ nổ súng với tôi, tôi phải kiện các người!”

Viên cảnh sát: “…” Cảm giác như đây là một vụ án kỳ lạ nhất trong năm nay mà bọn họ từng trải qua.

Tội phạm bị tình nghi lại phản lại muốn kiện bọn họ!

Thời Sênh dùng kiếm cắt đứt sợi dây thừng đang trói quanh gã đàn ông mặc vest.

Viên cảnh sát lại thêm một trận cố tình im lặng, cô ta thả con tim ra là

gì vậy?

Sợ rồi à?

Có một viên cảnh sát dùng ánh mắt ám thị cho gã đàn ông mặc vest, ra hiệu hắn ta mau nhanh chóng chạy qua bên này.

Gã đàn ông mặc vest rất lâu sau cũng không có động tĩnh gì. Viên cảnh sát sững sờ, tình huống gì đây, trên người con tin cũng không hề có bom, hắn làm gì mà không động đậy vậy?

“… Nhũn chân” Gã đàn ông măc vest rất lâu mới nhả ra hai từ.

Những người này nổ súng, dọa chết hắn mất.

Đúng lúc này, bên ngoài tiếng còi báo động liên tục rú lên.

…

Cục cảnh sát.

Thời Sênh ôm ngực ngồi xuống, chân nghênh ngang gác lên chiếc ghế bên cạnh.Gã đàn ông mặc vest và Hàn Hiểu bị tách ra mỗi người ngồi một bên.

Trong cục cảnh sát im lặng đến kỳ lạ, cứ lúc lúc lại có ánh mắt dừng lại trên người Thời Sênh.

Nghe nói người phụ nữ có thể tránh được đạn, lại còn muốn kiện cảnh sát.

Giỏi giang đến muốn lên trời.

Vị luật sư mà Thời Sênh mời đến rất nhanh đã có mặt, thông qua lời giải thích của Thời Sênh và video của chấp pháp, vị luật sư cảm thấy bản thân trước đây đều đã sống lãng phí, đổi thành ông, ông cũng sẽ cảm thấy cô gái này đang muốn làm một chuyện đại nghịch bất đạo!

Khụ khụ, hiện giờ ông là luật sư của đương sự, không thể nghĩ đương sự như vậy được.

Thông qua cuộc tìm hiểu toàn diện các vấn đề giữa vị luật sư và cục cảnh sát, cũng như lời chứng của bảo vệ tiểu khu và gã đàn ông mặc vest, cuối cùng xác định Thời Sênh thực sự không phải là tội phạm bắt cóc.

“Kiện bọn họ!” Thời Sênh đập bàn, “Nếu không phải ông đây lợi hại thì bây giờ đã biến thành tổ ong rồi, nhất định phải kiện!”

“Cô Liễu, cô đừng kích động. Lúc đó quả thật là hành động của cô rất khiến người khác phải nghi ngờ. Nhân viên chấp pháp của chúng tôi…”

“Anh bớt nói lung tung đi cho tôi. Anh nói xem, nếu tôi là con gà rù thì giờ đã ở nơi nào rồi?”

Viên cảnh sát: “…” Bàn giải phẫu?

Vị luật sư: “…” Người đương sự này giống hệt như có bệnh vậy. Ông nên nói hay là không nên nói đây?

Những viên cảnh sát có mặt tại hiện trường khi đó, lúc này đang đứng thành một hàng, cúi thấp đầu, thở mạnh đều không dám thở.

Trước mặt bọn họ là một người đàn ông trung niên đang đi đi đi lại, “Mấy người các anh, đều đã làm bao nhiêu năm rồi, vậy là vẫn còn

phạm phải lỗi thế này. Người ta bây giờ đang muốn kiện mấy anh đó!”

“… Cục trưởng Trương, là anh không nhìn thấy, cái dáng vẻ của cô Liễu này lúc đó, chính là muốn ra tay chém người.” Cảnh tượng lúc đó, cô ta giống như một kẻ điên xách một thanh kiếm. Cho dù có là một cảnh sát gạo cội cả đời đi chăng nữa vậy thì cũng sẽ nghi ngờ cô ta đang muốn giết con tin.

“Bây giờ người ta căn bản không làm, chứng cứ và người làm chứng đều rất đầy đủ!” Cục trưởng Trương đau đầu, lúc Thời Sênh vừa đến cục cảnh sát, ông đã nhìn thấy cái dáng vẻ hung hăng đó, thật sự bọn họ hiện giờ không có lý.

“Vậy thì cô ta tự tiện trói người cũng không đúng…” Việc này không phải khiến người khác nghi ngờ sao? Điểm mấu chốt là cô ta còn đang cầm vũ khí.

“Cô ta còn là người bị tình nghi ở một vụ án khác, cô ta vẫn còn tâm trí đi kiện chúng ta sao?”

Chương 621: Tổng tài phá sản (13)

Câu nói này của người đó đã đánh thức mọi người.

Lúc đó, bọn họ cảm thấy cô sẽ ra tay, nguyên nhân cũng chính bởi vì vụ án này, bởi vì xác định kẻ tình nghi là cô, nên khi nhìn thấy cô đang trói một người khác, chuẩn bị ra tay sát hại, bọn họ sao có thể không ngờ vực được chứ?

Cho nên sự việc này bọn họ không chịu trách nhiệm hoàn toàn!

Vẫn là do lỗi của cái cô mắc bệnh thần kinh kia!

Đang yên đang lành lại đi trói người, như thế có vui không?

Trói ra vấn đề rồi chứ gì!

Cục trưởng Trương hằm hằm trừng mắt nhìn bọn họ một cái, cả đám người lập tức cúi gằm mặt xuống.

Ở đây, việc nào ra việc nấy, cho dù người tình nghi là một kẻ thần kinh, thế nhưng bọn họ vẫn chưa có chứng cứ xác thực, nổ súng với cô vậy thì tuyệt đối không được.

…

Lúc Thời Sênh nghe thấy bản thân còn là nghi phạm của một vụ án giết người, cô rất sững sờ.

“Anh vừa nói gì cơ?” Cảm giác như bản thân vừa nghe nhầm.

Viên cảnh sát hắng giọng nói, “Ba giờ sáng hôm nay, có một người đến báo án. Sơn Thủy Thế Kỷ xảy ra một trận hỏa hoạn, nhân viên phòng cháy chữa cháy phát hiện một xác chết trong đám cháy, người chết được xác định là nữ minh tinh Lương Tình. Trong quá trình cảnh sát thu thập bằng chứng, phát hiện có dấu vân tay của cô ở hiện tường. Cho nên, cô Liễu, cô có thể nói cho tôi biết một giờ sáng đến ba giờ sáng ngày hôm qua cô đang ở đâu không?”

“Nửa đêm nửa hôm, tất nhiên là ngủ rồi!” Thời Sênh dữ dằn trừng mắt nhìn, “Thế này thì trâu bò quá, bà đây lại có thể cách không để lại dấu vân tay.”

Bản cô nương đến nhà của Lương Tình ở đâu còn không biết, lại còn có thể để lại vân tay sao?

Không đúng, điểm quan trọng là …..

Lương Tình chết rồi!!?

Là một nữ chính thứ nhất, Lương Tình lại có thể chết sao?

Viên cảnh sát: “…” Cái cô Liễu Sênh Ca có bệnh đúng không?

“Khụ khụ… Vậy cô Liễu có chứng chứ không?”

Thời Sênh cổ quái nhìn viên cảnh sát một cái, nổi giận đùng đùng, “Anh ngủ có sắp xếp một người canh chừng anh ngủ không?”

Viên cảnh sát yếu ớt nói: “Tôi có người yêu.”

Không cần sắp xếp người!

“Có người yêu thì giỏi lắm à! Ông đây không có!”

“Cô Liễu, cô đừng kích động.” Viên cảnh sát cho rằng mình đã làm kích động đến Thời Sênh, vội vã động viên.

Vị luật sư xem toàn bộ vở kịch: “…” Không hiểu ông đến đây để làm cái gì?

Cô gái này nhìn có vẻ hùng hùng hổ hổ, cảm giác có gì đó không đáng tin, nhưng những điều nên nói, những điều không nên nói, cô đều nắm rất rõ.

Cho nên ông đến đây rốt cuộc là để làm cái gì?

Viên cảnh sát bị Thời Sênh hỏi quay vòng vòng, vội vàng ra ngoài đổi một người khác vào.

Kết quả người vừa được đổi vào còn chưa hỏi được mấy câu đã bị Thời Sênh làm cho tức giận phải bỏ ra ngoài.

Anh nghiêm túc, cô lại càng nghiêm túc hơn anh, cái gì mà thành thật sẽ được khoan hồng, người ta căn bản là đến để ý còn không thèm để ý.

Cuối cùng chỉ đành để cục trưởng Trương đính thân ra mặt.

Cục trưởng Trưởng kéo ghế ra rồi ngồi xuống, lật lật mấy trang giấy viên cảnh sát lúc trước viết, ông mới ngẩng đầu dậy, tự giới thiệu bản thân trước.

Thời Sênh liếc nhìn ông ta mấy cái, không hé răng nói nửa lời.

Cục trưởng Trương cũng không để ý, có kiểu người nào mà ông chưa từng gặp? Cô gái trẻ này, chẳng lẽ ông không đối phó được à?

“Cô Liễu, cô nói là khoảng thời gian từ một giờ đến ba giờ sáng cô đang ngủ đúng không?”

Câu hỏi đã hỏi rồi lại còn phải hỏi lại, thần kinh! Lẽ nào hỏi lại một lần nữa ông đây sẽ phản cung sao?

“Không có, tôi đang ngắm sao.”

[…] Lại còn nói là không phản cung nữa à?

“Cô Liễu, đây là cục cảnh sát, xin hãy điều chỉnh nghiêm túc thái độ của cô.” Cục trưởng Trương sầm mặt xuống, từ lúc nãy đến giờ, cô đã sửa lời cung mấy lần rồi?

“Ồ, vậy ông giải quyết việc kia trước sau đó chúng ta cùng nói chuyện về vụ việc giết người.” Thời Sênh bình tĩnh nói.

Cái đám thiểu năng đó suýt chút nữa đã bắn chết bản cô nương!!!

Lại còn dám lấy vụ án mạng ra đánh lừa bản cô nương, coi bản cô nương đây là một đứa ngu à?

Cục trưởng Trương: “…” Cô gái này có chút bình tĩnh thái quá.

Ông lấy tay che miệng, ho một tiếng, “Việc này đúng là phía cảnh sát chúng tôi sai, sẽ cho cô Liễumột câu trả lời thích đáng.”

Thời Sênh xua xua tay, “Đừng nói những lời thừa thãi, bảo bọn họ bồi thường những thứ hư hỏng trong nhà tôi, và bồi thường cả tinh thần nữa, nếu không chúng ta gặp nhau ở tòa án.”

Cục trưởng Trương: "…" Em gái à, em thật biết nói chuyện đấy.

Biết nói chuyện cái mông ấy!

Vừa rồi phía biệt thự đó gửi chuyển thông tin về, chính là những đồ vật trong nhà cô, tiền lương một năm của đám người bọn họ cũng mua không nổi một thứ.

"Đây…"

"Sao nào, chú cảnh sát lại còn muốn quỵt nợ à? Những đồ vật đó là do tôi làm hỏng chắc?"

Cục trưởng Trương như ngồi trên đống lửa, vô cùng muốn ra ngoài.

Cái cô thần kinh này rốt cuộc là được bệnh viện tâm thần nào thả ra vậy, mau bắt về đi!

Thông qua sự nỗ lực phán đoán của cục trưởng Trương, cuối cùng quyết định bắt đám cảnh sát kia đồng loạt xin lỗi, còn về việc bồi thường, cơ quan phía bọn họ sẽ chi một phần, cảnh sát chi một phần, thực sự là không có, chỉ đành bỏ qua.

Thời Sênh tiếp nhận xong màn xin lỗi, rộng lượng khua khua tay, "Người dễ nói chuyện như tôi, các anh có đốt đèn đi tìm cũng không tìm được."

Cả đám cảnh sát: "…" Đúng là đốt đèn cũng không tìm được cái loại thần kinh như thế này.Bọn họ không đưa tiền, cô liền muốn gọi điện thoại cho truyền thông, không sợ cô ra tay chỉ sợ cô không ra tay mà giở trò mờ ám.

Thời Sênh đâu phải bị thiểu năng, ra tay ở cục cảnh sát há chẳng phải là vạch áo cho cái đám thiểu năng đó xem lưng à?

Cả đám cảnh sát khóc ngất trong nhà vệ sinh, tiền của bọn họ! Vốn dĩ lương của cảnh sát đã không nhiều, khó khăn lắm mới dành dụm được một chút, bây giờ đều mất trắng rồi, lại còn có khả năng bị giáng chức.

Cả tập thể muốn chết!

“Bây giờ cô Liễu có thể nói lúc vụ án mạng xảy ra, cô đang làm gì không? Có ai làm nhân chứng không?” Cục trưởng Trương cố gắng giữ bản thân ôn hòa nhã nhặn. Nếu cô gái này là tội phạm giết người, ông tuyệt đối sẽ không nương tay!

“Ngủ.” Thời Sênh ba lăng nhăng trả lời, “Lúc tôi ngủ không có thói quen để người khác quan sát.”

“Cũng chính là cô Liễu không có chứng cứ chứng minh bản thân đang ngủ trong khoảng thời gian xảy ra án mạng.”

“Vậy các người ngoại trừ tìm thấy dấu vân tay của tôi ở hiện trường ra, có chứng cứ nào chứng minh tôi đã từng đến cái nơi gì mà ….. Thế Kỷ không?”

Cục trưởng Trương đang định trả lời thì bài nhạc Quốc ca đột nhiên vang lên, âm thanh phát ra từ trên người cục trưởng Trương.

Ông nhìn Thời Sênh một cái, sờ lấy điện thoại ra, đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

Đến khi cục trưởng Trương quay lại, sắc mặt còn nghiêm trọng hơn cả lúc nãy.

“Cô Liễu, camera giám sát trước cửa chính Sơn Thủy Thế Kỷ đã quay được cô từng ra vào, camera giám sát của Bách Niên Cư cũng quay được cô lúc mười hai giờ đêm rời khỏi. Cô Liễu, cô còn gì để nói nữa không?”

“Ồ, vậy thì làm sao?”

Cái bộ dạng thong dong của Thời Sênh khiến cục trưởng Trương bực bội, hận một nỗi không đi lên tát hai phát.

Vậy thì làm sao?

Vậy thì chính là nói rõ cô là hung thủ!

Cục trưởng Trương thề là ông từ trước đến giờ chưa bao giờ lại muốn đánh một cô gái như lúc này.

Thời Sênh chống cằm, “Tôi sẽ nói cho ông hai suy nghĩ, thứ nhất, hoặc là người đó ăn mặc trang điểm giống tôi, theo như tôi đươc biết, độ nét của camera giám sát quay vào ban đêm không hề cao, cho dù là khu biệt thự cao cấp như Bách Niên Cư cũng không thể nào nét một trăm phần trăm. Thứ hai, có người làm thủ thuật với camera giám sát. Nếu là suy nghĩ đầu tiên, rất dễ để phân biệt. Còn nếu như là suy nghĩ thứ hai… vậy thì phiền phức rồi, hung thủ rất lợi hại.”

Cục trưởng Trương: “…” Làm cảnh sát lâu năm như vậy, chưa bao giờ gặp phải trường hợp tội phạm tình nghi như thế này.

Trong khi chứng cứ đang chỉ nhằm vào cô thì cô không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại còn bình tĩnh giúp ông phân tích?

Được thôi, tuy rằng trong lúc phân tích, cô đã để bản thân ra ngoài, thế nhưng đây cũng không phải là việc mà một người bình thường có thể làm.

Cục trưởng Trương cảm thấy mình nên mời một chuyên gia tâm lý đến đây.

Cái cô tội phạm tình nghi này không những hung hăng ngang ngược mà còn rất lợi hại.

Chương 622: Tổng tài phá sản (14)

Chuyên gia tâm lý rất nhanh đã có mặt, thế nhưng đến cùng vị chuyên gia tâm lý này còn có một người nữa.

Mới bắt đầu cục trưởng Trương không hề phản ứng lại bọn họ đang nói đến ai, mãi sau mới phản ứng lại, “Cậu nói Mộ Bạch? Cái người nhà Mộ gia sao?”

“Vâng vâng, chính là hắn.” Viên cảnh sát của khuôn mặt sùng bái, “Không ngờ tôi có thể gặp được người thật, thực sự hạnh phúc quá đi mất. Ngày trước khi tôi còn đi học đã nghe qua sự tích của anh ấy, trước giờ vẫn lấy anh ấy làm thần tượng. Đáng tiếc sau này anh ấy không làm trong hệ thống công an.”

Mộ Bạch là ai?

Cái tên Một Bạch này, ở khắp các học viện cảnh sát lớn thực sự là một tên tuổi vang dội, đến những người già như bọn họ nghe thấy cái tên này cũng rất quen thuộc.

Năm mới mười lăm tuổi, Mộ Bạch đã phá được vụ án giết người chặt xác liên hoàn, mười bảy tuổi vào học tại Học viện Cảnh sát, sau đó liên tiếp nhận liên tục những vụ án nghiêm trọng hơn. Tỷ lệ chính xác rất cao đạt đến một trăm phần trăm, vầng sáng thiên tài chiếu rọi những đôi mắt mù lòa, tầm nhìn hạn hẹp của vô số người.

Khi đó rất nhiều người đều tranh giành có được Mộ Bạch. Thế nhưng Mộ Bạch trái lại không ra nhập vào hệ thống công an, rất nhanh sau

đó liền đi du học ở nước ngoài. Kể từ đó không còn nghe thấy bất kỳ tin tức nào, chỉ có truyền thuyết của hắn thì vẫn còn tồn tại.

Bây giờ vị thiên tài này lại xuất hiện ở cục cảnh sát của bọn họ.

Trời sắp đổ mưa đỏ sao?

Mộ Bạch đứng giữa sự quan sát của người trong cục cảnh sát.

Phía sau hắn còn có một người đàn ông trung niên đi theo. Nếu như Thời Sênh có mặt ở đây nhất định có thể nhận ra, người này chính là người đã ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong buổi bán đấu giá hôm đó, đồng thời cũng là ông chú kỳ cục bám đuôi cô.

“Đẹp trai quá!”

“Đẹp trai nhiều hơn cả tấm ảnh dán trên bảng những người nổi tiếng của trường. Nghe nói nhà hắn rất giàu, không biết có phải thật không.”

“Việc này là thật đấy, tôi học cùng khóa với hắn. Lúc đó nhà trường đều hạn chế bất kỳ đãi ngộ đặc biệt nào. Kết quả là Mộ gia đã quyên góp cho nhà trường một tòa nhà thực nghiệm mô phỏng án mạng. Hắn liền có thể tự ý lái xe đi học. Hơn nữa phần lớn thời gian hắn đều không có mặt ở trường.”

Mọi người ồ lên, nếu như việc này do người cảnh sát bình thường làm, chắc chắn đã sớm bị khai trừ rồi.

“… Đương nhiên, quan trọng vẫn là hắn rất lợi hại. Cho dù có không đến trường thì kết quả huấn luyện và học tập của hắn mãi mãi dẫn đầu, khoảng cách với người đứng thứ hai còn dài hơn cả một con đường.” Nếu như hắn không có bản lĩnh thì cho dù có quyên góp

bao nhiêu tiền, nhà trường cũng sẽ không đồng ý.

Điểm này mọi người ai nấy đều công nhận, bọn họ đều là bước ra từ trường đại học.

Khi mọi người đã quan sát được kha khá thì cục trưởng Trương mời Mộ Bạch vào phòng làm việc.

“Mộ tiên sinh, không biết lần này anh đến là có chuyện gì?” Cục trưởng Trương quan sát một lượt người đàn ông từng là thiên tài vang danh. Lúc này nhìn hắn vẫn là ánh sáng làm người ta lóa mắt, là một người đứng trên đỉnh cao.

Có một số người chính là như vậy, rõ ràng là đã có xuất thân tốt đẹp lại vẫn còn khiến người khác kinh ngạc về tài hoa.

…

“Cô có thể đi rồi, nhưng mà không được tùy ý rời khỏi thành phố này, bất cứ lúc nào chờ lệnh gọi đến.

Thời Sênh đang nghịch điện thoại của một viên cảnh sát nào đó, đột nhiên nghe thấy mỗi một câu như vậy, kỳ lạ ngẩng đầu, “Tôi không phải là tội phạm tình nghi sao? Sao các người lại nỡ thả tôi đi vậy? Tôi chạy mất thì làm thế nào?”

Viên cảnh sát chuyển lời: “…” Thật sự cảm ơn cô đã thay chúng tôi nghĩ chu toàn như vậy.

Thời Sênh từ phòng thẩm vấn bước ra ngoài, Hàn Hiểu lập tức chạy đến đón, “Liễu tổng, có thể ra ngoài rồi.”

Thời Sênh ở trong đó bao lâu, Hàn Hiểu ở ngoài này đợi bấy lâu.

May mà... may mà không có chuyện gì.

Thời Sênh rời khỏi cục cảnh sát, trong lòng vẫn còn cảm thấy kỳ lạ.

Đến khi cô ra khỏi cục cảnh sát mới nhớ đến gã đàn ông mặc vest trước đó, “Cái gã đàn ông mặc vest đâu?”

“Được một người đón đi rồi. Tôi nhìn thấy hắn lên một chiếc Bentley. Tôi có ghi lại biển số xe rồi.”

Thời Sênh cầm mẩu giấy có ghi biển số xe mà Hàn Hiểu đưa, quay người trở vào cục cảnh sát.

Người trong cục cảnh sát nhìn thấy một người thần kinh vừa tiễn được ra ngoài lại trở lại, toàn bộ như đối diện với một kẻ địch hùng mạnh.

Bọn họ đã nghèo đến phải cạp đất ăn rồi, không muốn đến đất cũng không có mà cạp nữa.

Thời Sênh túm lấy một viên cảnh sát, bảo hắn kiểm tra giúp biển số xe của chiếc xe này, viên cảnh sát cả khuôn mặt khóc thương thảm thiết, “Việc này không đúng quy tắc.”

Mặc dù nói là vậy thế nhưng viên cảnh sát vẫn kiểm tra giúp Thời Sênh.

Chiếc xe được đăng ký dưới tên của một người đàn ông tên Lý Công, là ông tổng của một công ty.

Lý Công? Lập Công? Cái tên này rất độc.

Lý Công trên có bố mẹ già dưới có con nhỏ, hơn nữa còn có danh tiếng rất tốt ở trong giới, chưa hề có danh tiếng xấu, lại càng không phải là loại nuôi bà hai, bà ba ở bên ngoài, cho nên tại sao người của hắn lại tặng hoa cô?

Bị thần kinh à???

Thời Sênh rời khỏi cục cảnh sát một lần nữa, ra đến cửa liền đụng phải Diệp Phong đang đứng bên ngoài. Hắn ta đang mặc một bộ áo gió màu đen, gương mặt lạnh tanh từ bên ngoài bước vào trong cục cảnh sát, nhìn thấy Thời Sênh, ánh mắt như tóe ra tia lửa, xong thẳng tới trước mặt Thời Sênh.

“Liễu Sênh Ca, sao cô lại có thể ác độc như vậy, giết cả Lương Tình.”

Hàn Hiểu bước lên một bước, chặn đứng Diệp Phong đang khí thế giận dữ đùng đùng, “Anh Diệp, Liễu tổng của chúng tôi không có liên quan gì đến vụ án này.”

“Không có liên quan gì đến cô ta? Hiện trường đã có dấu vân tay của cô ta rồi, sao lại không có liên quan đến cô ta chứ?”

“Liễu tổng với cô Lương không thù không oán, tại sao phải giết cô ấy? Anh Diệp, mong anh chú ý cách dùng từ, nếu không tôi sẽ kiện anh tội vu khống.” Tuy bình thường Hàn Hiểu nhìn có vẻ khá vô dụng, thế nhưng đối diện với việc nghiêm túc, Hàn Hiểu không mơ hồ một chút nào.

“Cô ta chính là vì đố kỵ!” Diệp Phong cắn răng cắn lợi, trong ánh mắt chưa đầy căm hận.

“Đố kỵ?” Thời Sênh đẩy Hàn Hiểu ra, khóe miệng vẽ lên một đường

cong chế giễu, “Đố kỵ vì cô ta đã tìm được một người đàn ông thối nát trăng hoa à?”

Đàn ông thối nát trăng hoa? Đây là đang mắng hắn sao?

“Liễu Sênh Ca!”

“Sao, định đánh tôi à?” Thời Sênh hất hất mặt về phía Diệp Phong, khuôn mặt khiêu khích, “Đánh đi này!”

Dám động đến một sợi tóc của ông, ông đây còn sẽ đánh đến mức người phụ nữ của ngươi cũng không nhận ra ngươi.

Diệp Phong nhìn khuôn mặt trắng ngần trước mặt mình, cơn thịnh nộ dâng lên, siết chặt nắm tay, mạnh mẽ giơ tay lên.

“Anh kia, không được làm loạn ở cửa cục cảnh sát.” Hai viên cảnh sát bỗng nhiên chạy từ bên cạnh xen vào, vừa hay tách hai người họ ra, “Cô Liễu, cô mau rời khỏi đây đi!”

Đừng có ở đây gây rối nữa.

“Sao cô ta có thể rời khỏi đây hả? Cô ta là hung thủ giết người!” Âm lượng của Diệp Phong không tự chủ được mà lên cao.

“Anh nhìn thấy tôi giết người à?” Thời Sênh trừng mắt, “Nếu tôi giết người, anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không để đám thiểu năng này tìm ra bất kỳ chứng cứ nào, chính là cái kiểu đến xác chết cũng không tìm thấy đó.”

Ở vị diện hiện đại giết người rồi phi tang chứng cứ chỉ có một chút phiền phức những cũng không nói lên được cô không thể phi tang một cách triệt để.

Viên cảnh sát: "…" Nói như vậy có thực sự tốt không? Thật là không coi bọn họ ra gì!

"… Anh Diệp đúng chứ?" Viên cảnh sát nhanh chóng chuyển chủ đề, quan sát Diệp Phong mấy lần, "Hiện giờ cô Liễu chỉ là có hiềm nghi chứ không phải hung thủ, cho nên mong anh Diệp chú ý ngôn từ."

Viên cảnh sát kéo Diệp Phong đi vào bên trong, cố ý tách hai người bọn họ ra. Hiện giờ cả hai người đều là hai nghi phạm lớn nhất.

Đợi khi Diệp Phong trong lòng không can tâm đi vào cục cảnh sát, Hàn Hiểu mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này không quên bôi nhọ Diệp Phong, "Cái gã Diệp Phong này thật không biết phân biệt trăng đen gì đã nói chị là hung thủ giết người. Em nghe mấy người kia bàn tán, trước đó hắn ta ở cùng Lương Tình, chưa biết chừng là hắn giết."

Thời Sênh nhìn Hàn Hiểu một cái, "Tại sao bọn họ lại đột nhiên thả chị ra vậy?"

"Hả?" Cả dấu chấm hỏi to đùng chiếm lấy mặt Hàn Hiểu, "Không phải là Liễu tổng đã rũ bỏ được tình nghi rồi sao?"

"Em cho rằng là rũ quần áo à, nói rũ sạch là có thể rũ sạch chắc." Thời Sênh trợn mắt, "Lúc nãy bên ngoài này có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?"

"kỳ lạ…" Hàn Hiểu nghĩ lại, "Có một người đàn ông rất đẹp trai đến đây có tính không? Có điều hắn không ở lại lâu, trước sau có lẽ chỉ khoảng nữa tiếng là rời khỏi đây rồi."

Chương 623: Tổng tài phá sản (15)

Hàn Hiểu không quen người đàn ông đó, lúc đó vị trí cô chờ cách đám người đó một khoảng khá xa cho nên cũng không nghe thấy những người khác bàn tán những gì, chỉ nhìn thấy đám người đó khá kích động.

Ánh mắt Thời Sênh lóe lên một tia cổ quái.

Kể từ sau buổi bản đấu giá, một loạt những sự việc kỳ lạ liên tiếp xảy ra.

Gã đàn ông mặc vest, quà gặp mặt, tặng hoa, lại còn cả ông chú kỳ cục đó nữa, đến bây giờ bản thân lại được thả ra một cách kỳ lạ.

Đón gã đàn ông mặc vest là xe của Lý Công, thế nhưng Lý Công lại không phải một người ăn chơi trác táng, cho nên nhất định không phải hắn tặng hoa cho mình…

Vậy thì chiếc xe này chắc chắn là dùng cho thiếu gia mà gã đàn ông mặc vest nói đến.

“Đi điều tra tổng công ty của công ty Lý Công là công ty nào.” Thời Sênh dặn dò Hàn Hiểu.

“Hả?” Hàn Hiểu ngờ nghệch, “Công ty của tổng giám đốc Lý…” Cô vẫn còn chút ấn tượng với người tên Lý Công này, hình như hắn tự mở công ty, không có tổng công ty nào cả mà!

Vậy mà Thời Sênh lại không hề có ý muốn nghe Hàn Hiểu nói mà cúi đầu tiếp tục động não.

Hiện giờ, điều mà cô chưa nghĩ ra đó là tại sao cô có thể ra ngoài? Có liên quan gì đến gã đẹp trai trong lời kể của Hàn Hiểu? Nếu như có liên quan thì hắn ta có phải là tên thiếu gia mà gã đàn ông mặc vest nhắc đến? Nếu đúng… vậy cái tên thiểu năng này có mục đích gì?

Phức tạp quá đi mất!

Nghĩ không ra!

Binh tới tướng ngăn, nước dâng xây bờ, người đến thì chém, thiểu năng phải bị tiêu diệt!

Ừm!

Cứ làm như vậy đi!

…

Về đến biệt thự, nhìn đống lộn xộn trong nhà, Thời Sênh cảm thấy đau lòng.

Mẹ nó chứ, số tiền mà đám cảnh sát thiểu năng đó bồi thường còn không đủ cho cô mua một cái sofa.

“Ding dong...”

Thời Sênh và Hàn Hiểu đồng thời nhìn về phía cửa, cô vừa mới về đến nhà đã có người tìm đến rồi sao?

Hàn Hiểu giẫm lên đống mảnh vụn thủy tinh trên nền đất đi đến phía cửa, nhìn vào người đang hiện lên trong màn hình giám sát, bên ngoài là một người ăn mặc như nhân viên sửa chữa.

“Tìm ai?”

“Cho hỏi cô Liễu Sênh Ca sống ở đây phải không?” Người ngoài cửa trả lời rất nhanh.

Hàn Hiểu cau mày, “Phải, anh là ai?”

“Chúng tôi là công ty lắp đặt và sửa chữa An Cư, những vật dụng trong nhà mà Liễu tiểu thư đặt đã đến rồi, phiền cô có thể nói với bảo vệ một câu để chúng tôi dễ dàng mang đồ vào.”

“Liễu tổng, chị đặt vật dụng trong nhà từ lúc nào vậy?” Hàn Hiểu dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Thời Sênh.

Ở cục cảnh sát mà Liễu tổng vẫn còn tâm trí đi đặt vật dụng trong nhà à…

“Chị đâu có đặt!” Thời Sênh vô tội lắc đầu.

“Không đặt? Giao nhầm à? Nhưng mà bọn họ nói chính là tên chị mà.” Hàn Hiểu lại xác nhận với người bên ngoài một lần nữa, “Không nhầm mà!”

Thời Sênh: “…”

Có gã thiểu năng ham muốn sắc đẹp của bản cô nương, đáng sợ quá!!!

Kết quả là mấy người đó bị đuổi đi, không lập công không nhận hối

lộ, điều quan trọng nhất là bản cô nương không thiếu tiền, những đồ đạc nguồn gốc không rõ ràng không thể lấy.

Tin tức Lương Tình bị giết cuối cùng cũng bị rò rỉ ra ngoài.

Sơn Thủy Thế Kỷ vừa xảy ra hỏa hoạn đã có phóng viên chú ý đến, sau đó lại có cảnh sát ra ra vào vào, nghiêm cấm phóng viên ra vào.

Lương Tình là nhân vật của công chúng, những người quan tâm cô ta không hề ít, bị ai đó điều tra ra gì đó cũng không hề khó.

Phải tin tưởng một câu, đó là lực lượng của quần chúng không thể xem thường.

Sự việc của Lương Tình vừa phát ra ngoài, không biết tại sao sự chú ý của mọi người lại tập trung vào chiếc vòng tay Lucky.

Chiếc vòng này là chiếc vòng được làm từ cùng một nguyên liệu với trái tim thiên sứ, thực sự có thể mang may mắn đến cho người sở hữu nó không?

Còn Thời Sênh là một người trong diện tình nghi cũng bị người ta đào bới ra. Một số fan hâm mộ quá khích còn chạy đến tận bên ngoài Bách Niên Cư chửi bới, cứ tụm thành từng đám từng đám.

May mà đám người này không vào được Bách Niên Cư, thế nhưng bị chủ nhà trong khu khiếu nại, vậy thì nhất định sẽ không thể thoát nổi.

Bên ngoài cửa Bách Niên Cư, một đám người mặc quần áo đen, bê di ảnh của Lương Tình, giơ biểu ngữ đòi kẻ giết người phải đền mạng, trả lại công đạo.

Một chiếc xe chạy qua đám người kích động đó, đi vào Bách Niên Cư rồi dừng xe.

Chiếc xe lặng lẽ dừng lại, từ phía xa có người vội vã chạy đến, tiếng bước chân trong tầng hầm loạn xạ và đột ngột, vài người cung kính đứng bên ngoài xe, “Thiếu gia.”

Cửa xe được một người mở ra, người bước ra lại là gã đàn ông mặc vest.

Trong xe vẫn còn một người đang ngồi, thế nhưng hắn không có ý xuống xe. Ánh đèn dưới tầng hầm nghiêng vào bên trong xe, chiếu vào một nửa người hắn. Bàn tay trắng muốt từ từ giơ lên, đưa ra ngoài móc móc ngón tay.

Người đàn ông mặc vest lách người ra, ý bảo người đàn ông dẫn đầu bên ngoài đi vào.

Hắn thấp thỏm lo lắng bước lên xe, người đàn ông mặc vest đóng cửa xe lại.

Chiếc xe lắc lư nhẹ mấy cái rồi lại trở về vẻ im lặng.

Tầng hầm vắng vẻ không một tiếng động, những người đứng bên ngoài lần lượt lùi về sau, sắc mặt kinh hãi.

Cửa xe mở ra, người đàn ông hoảng loạn sợ hãi bò ra, giọng nói run rẩy, “Thiếu gia, tôi lập tức đi làm.”

Hắn dẫn theo người định rời đi thì người trong xe đột nhiên lên tiếng, “Chờ một chút.”

“Thiếu gia còn gì cần dặn dò ạ?” Người đàn ông lập tức cung kính

cúi người, hận một nỗi không thể quỳ xuống.

“Đưa cái này đến cho cô ấy.” Bàn thay trắng muốt thò ra ngoài xe, đưa một chiếc hộp ra ngoài.

Người đàn ông tay run lẩy bẩy nhận lấy, “Vâng.”

Người đàn ông mặc vest nhìn mấy người đó rời khỏi, khuôn mặt không lộ biểu cảm khẽ thoáng qua một nét đồng cảm, với tính cách của cô Liễu, bọn họ có thể gửi được đồ đến mới là lạ.

Thiếu gia không biết chỗ nào có vấn đề mà lại đi thích cái cô thần kinh đó…

Lẽ nào người thần kinh nhìn người thần kinh sẽ thuận mắt hơn à?

Người đàn ông mặc vest bỗng nhiên cảm thấy thiếu gia đang nhìn mình. Hắn vừa nhìn sang thì thiếu gia bất ngờ đưa tay kéo cửa xe lên, chiếc xe vút ra ngoài nhanh như chớp mắt...

Người đàn ông mặc vest: “…”

Thiếu gia, cho dù anh có bỏ lại tôi cũng không thể thay đổi sự thật anh là một gã thần kinh đâu!!!

Có bệnh phải uống thuốc, tôi cảm thấy anh vẫn có thể cứu được.

…

Đám fan hâm mộ tập trung bên ngoài Bách Niên Cư lập tức bị người đến xử lý sạch sẽ. Ai muốn đến đây gây chuyện thì hãy đợi luật sư gửi công văn đến tận cửa đi!

Đám người này không thể đến Bách Niên Cư cắm điểm, chỉ có thể nhục mạ, mắng nhiếc Thời Sênh trên mạng.

Cái gì mà được người khác bao nuôi, làm bồ nhí, không có liêm sỉ…

Dù sao lời nào khó nghe nhất, bọn họ đều nói hết.

Hàn Hiểu tức giận thì tức giận nhưng cũng không có cách nào, Liễu tổng nhà mình không để ý mà!

Hàn Hiểu cứ lúc lúc lại sờ lên lá bùa trước ngực mình, vẫn cứ luôn cảm thấy bên cạnh Liễu tổng rất âm u…

Người đàn ông xử lý xong việc này mới đi tặng quà, kết quả tự nhiên giống người khác, đừng nói là tặng được, đến mặt còn không nhìn được.

Việc thiếu gia dặn dò, hắn nhất định phải làm tốt.

Vì vậy người đàn ông bắt đầu quyết tâm đi lanh quanh trước biệt thự của Thời Sênh, tính toán tặng quà vào trong, thế nhưng người đàn ông đó quá ngây thơ.

Từ trước đến giờ chưa gặp phải trường hợp tặng quà nào khó như vậy.

Dù thế nào thì cô cũng nên gặp một lần chứ!

Cô chưa gặp đã từ chối, như thế rất bất lịch sự đó có biết không?

Cuối cùng quà cũng không tặng được. Lúc người đàn ông đó mang quà trở về, bị tẩn một trận mặt mũi bầm giập sưng vù.

Cái bộ dạng đáng thương đó khiến người khác nhìn vào cũng thấy thổn thức.

Nhất định đừng chọc vào thiếu gia.

Quá đáng sợ!

Chương 624: Tổng tài phá sản (16)

“Liễu tổng, đây là tài liệu chị muốn em điều tra.” Hàn Hiểu đưa cho Thời Sênh tập tài liệu cô ấy không dễ gì có được.

Đằng sau công ty của Lý Công không có tổng công ty, người ta đích thân lập nghiệp đó, con người rất thanh bạch.

Thời Sênh im lặng một hồi.

Cô ấy lại nghĩ tới người đàn ông dạo gần đây đưa đồ cho cô. Lần trước tóm được người đàn ông mặc âu phục hỏi ra một thiếu gia nào đó, mẹ kiếp nhưng lại chẳng có tên tuổi gì cả.

Đây là cái quái gì vậy?

Thời Sênh còn chưa hiểu rõ, chưa biết tên thiếu gia tự dưng ở đâu ra tặng quà cho cô là ai thì phía cục cảnh sát lại phái người tới đón cô đến làm khách một chuyến.

Tới bên ngoài cục cảnh sát, một đám phóng viên đang chắn ở cửa ra vào, nhân viên cảnh sát lái xe ngây người ra.

“Tại sao lại nhiều phóng viên như vậy?” Viên cảnh sát không dám lái xe tới gần, nếu như qua đó bây giờ chắc chắn sẽ bị chặn đứng.

Vụ án của Lương Tình có mức độ quan tâm cực cao, thời gian gần đây, an ninh ở cục cảnh sát đều phải tăng lên một bậc.

Viên cảnh sát liên lạc với người bên trong, để bọn họ nghĩ cách đuổi đám phóng viên đi. Tuy vậy người bên trong căn bản không có cách nào, đám người này giống như lũ điên vậy.

“Lái vào trong đi, sợ bọn chúng sao!” Thời Sênh ngồi ở phía sau bắt đầu phát biểu ý kiến không chút nể nang, “Đây là bọn họ cản trở người thi hành công vụ, các anh có thể bắt bọn họ mà.”

Viên cảnh sát: “…” trên thế gian này phóng viên là người mà không nên đắc tội vẫn hơn,

Người ta chỉ một cây bút có thể tung cô lên trời, cũng có thể đưa cô xuống địa ngục.

Viên cảnh sát tuy là không muốn để phóng viên phát hiện ra nhưng vẫn có phóng viên tinh mắt nhìn ra chiếc xe đỗ bên này, kéo nhau qua như ong vỡ tổ, không ngừng chụp ảnh cửa xe.

Vấn đề tốc độ và sắc bén, tuy là đã qua một tấm kính cách âm nhưng vẫn rất nhức tai.

“Cô Liễu, xin hỏi cô và cô Lương có ân oán gì vậy?”

“Cô Liễu, cô bị phía cảnh sát xác định là nghi phạm số một, nhưng cô chưa ở đủ 24 giờ đã được thả ra, xin hỏi trong chuyện này có giao dịch nào không?”

“Cô Liễu, cô Lương có phải do cô giết không?”

Viên cảnh sát không ngừng liên lạc với Cục Cảnh sát, kêu bọn họ phái người ra ngoài, tách những sinh vật đáng sợ này ra.

Cảnh sát có lẽ ghét nhất có dính dáng tới phóng viên, có lúc có thể vì

một câu nói vu vơ mà bị đám phóng viên soi mói bới lông tìm vết thêm màu mè cho nó và khiến nó hoàn toàn biến thành một ý khác, từ đó làm dấy lên một cơn sốt trên mạng xã hội.

Trong không khí căng thẳng như vậy, Thời Sênh vẫn rất bình tĩnh ngồi đó, thậm chí khóe miệng còn có ý cười nữa.

Viên cảnh sát bị nụ cười đó làm cho toàn thân nổi da gà, đồ thần kinh này lại muốn làm gì đây?

Ngay lúc này, Thời Sênh đột nhiên mở cửa xe, nghênh ngang xuống xe, phóng viên bên ngoài bị đẩy lùi ra sau. Khi Thời Sênh đã đứng vững lại nhanh chóng vây kín lại.

Viên cảnh sát mặt biến sắc, “Cô Liễu! Các anh mau ra đi, cô ấy xuống xe rồi!!!” Câu đằng sau là viên cảnh sát nói với người trong điện thoại.

“Cô Liễu, nghe tin tức không lâu trước đó cô và cô Lương đã xảy ra xô xát, có phải vì như vậy nên cô mới giết cô ấy?”

“Cô Liễu, có thể nói một chút về cảm nhận của cô ngay lúc này không?”

Thời Sênh nhìn về phía phóng viên ban nãy nói cô giết người, ánh mắt đó rất bình tĩnh, xoẹt qua người phóng viên đó sắc bén, trong không trung nổi lên trận tia lửa rèn rẹt, sau đó là ánh nhìn có tính chất áp đảo của Thời Sênh đã chiến thắng phóng viên đó.

Khí thế của phóng viên này đã bị yếu dần đi, mạch máu toàn thân dường như đông cứng.

Hắn cảm thấy người đứng trước mặt mình không phải là một cô gái,

mà là một ác ma đang nghiến răng, chuẩn bị chồm lên cắn xé yết hầu của mình.

Phóng viên này thật sự không biết tại sao bản thân mình lại có loại cảm giác này, đứng trước mặt hắn chính là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

“Phía cảnh sát có công bố nói tôi là kẻ phạm tội giết người sao?” Đôi môi Thời Sênh khẽ nhếch,

Không khí xung quanh lại hung hăng trở lên căng thẳng, “Vừa có ai nói tôi giết người? Đứng lại đây!”

Ông đây cho chúng bay nhìn thấy thế nào mới là giết người!

Đám phóng viên im lặng như thóc. Cô ấy là một nghi phạm mà khí thế còn hơn cả bọn họ.

“Cô Liễu, cô như vậy là đang khuếch trương thanh thế phải không? Cô bị chột dạ phải không, việc cô đã làm với cô Lương liệu ban đêm mơ thấy cô có thấy sợ không?” Có người đột nhiên cao giọng chất vấn.

Thời Sênh híp mắt nhìn về phía gã phóng viên vừa lên giọng chất vấn, sắc mặt người này rất phẫn nội, cả con mắt đỏ ửng cả lên, chắc là fan hâm mộ của Lương Tình.

“Tôi đã làm gì cô ta hả?” Thời Sênh buồn cười, mấy người này sao cứ như thể nhìn thấy cô giết người không bằng, tới đây hùng hổ đòi công bằng?

“Các người là Conan hay Bao Chửng, sao mà tài giỏi tới vậy? Nếu như trên thế giới này chỉ cần các người nói là xong thì cần gì cảnh

sát nhân dân nữa?”

Đám phóng viên: “…” Cô em này xù lông dọa người sao lại không làm theo quy chuẩn nhỉ?

Điều này không giống với kịch bản của bọn họ!

Đạo diễn, làm lại!

Ăn nói hàm hồ thì cũng phải có chút chứng cứ rồi hãy nói chứ? Chỉ dựa vào phỏng đoán mà ăn nói hàm hồ vô căn cứ, mẹ kiếp, đó không phải là thiểu năng thì là cái gì?

Cả đám phóng viên bị Thời Sênh dọa tới cả nửa ngày cũng chưa hoàn hồn, chờ Thời Sênh gạt bọn họ sang một bên để đi vào Cục Cảnh sát, mấy người này mới thật sự hoàn hồn trở lại. Song cô đã vào trong rồi thì bọn họ cũng không thể xông vào trong đúng không?

Thời Sênh đi rất nhanh, viên cảnh sát kia chạy chạy phía sau lưng, trên mặt còn có chút ngu ngơ.

Cô Liễu này bộ dáng thật hoành tráng!

Anh ta thấy không thuận mắt đám phóng viên đó, nghe gió lại nói thành mưa, đem bí mật của người khác công khai cho cả thiên hạ biết, còn rất dương dương tự đắc.

Tuy là trong ngành này cũng vẫn có phóng viên tốt, nhưng mà số phóng viên đặc biệt thủ đoạn, gây chú ý này lại nhiều hơn cả, mỗi năm số người chết do thất bại hoặc bị dư luận bức chết không hề ít.

…

Thời Sênh vào cục cảnh sát, tiếp đón cô là cục trưởng Trương lần trước. Lần này không phải ở phòng thẩm vấn nữa mà là ở một gian phòng họp. Trong gian phòng đó không chỉ có cục trưởng Trương mà còn có hai người khác.

Người đầu tiên mà Thời Sênh nhìn thấy là người đàn ông trung niên đang đứng.

Ông chú quái dị!

Người đàn ông trung niên hơi hơi cúi đầu, “Cô Liễu, chào cô.”

Thời Sênh nhếch mép, cô nhìn về phía gã đàn ông ngồi trước bàn hội nghị.

Hiện giờ, thẩm mỹ của Thời Sênh hơi có vấn đề nên nhìn thấy ai cũng đều cảm thấy giống nhau cả, vậy nên cô chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt khá đẹp trai, lông mày sắc, mắt sáng, mũi dọc dừa, cánh môi có phần đỏ hơn người khác một chút, da của anh ta rất trắng nhưng nhìn lại không cảm thấy kỳ dị.

Điều khiến Thời Sênh chú ý đó là trên người Mộ Bạch có một cỗ áp lực không rõ ràng. Người bình thường có lẽ khó mà phát hiện được, nhưng đối với người đã tiếp xúc với nhiều loại người như Thời Sênh thì vừa nhìn qua là có thể thấy ngay.

Người đàn ông này dường như đem con người thật của mình giấu đi, con người hiện tại chỉ là hình tượng giả mà thôi.

Thời Sênh chớp mắt, trong đáy mắt ánh nhìn xoẹt qua cực nhanh, gã này…

Không phải Phượng Từ.

Nhưng mà rất nguy hiểm.

Tránh xa hoặc sẽ chết.

Thời Sênh nhanh chóng đưa ra chọn lựa trong lòng, giết người ở thế giới này có hơi rắc rối, vẫn là tránh xa thì tốt hơn.

Mộ Bạch cảm nhận được Thời Sênh đang đánh giá mình thì hơi ngẩng đầu, cánh môi nhếch lên, gật đầu hỏi thăm.

“Cô Liễu, lại đây, tôi giới thiệu với cô một chút. Vị này là Mộ Bạch, vụ án lần này may mà nhờ có anh Mộ…” Cục trưởng Trương nói linh tinh một hồi.

Nhưng mà Thời Sênh cũng từ đó mà có được tin tức mình muốn.

Lần trước cô được thả nhanh như vậy chính là nhờ bút tích của nam nhân này.

Lần này gọi cô tới là vì đã bắt được hung thủ rồi.

Chương 625: Tổng tài phá sản (17)

Hung thủ sát hại Lương Tình chính là hung thủ của vụ án giết người hàng loạt năm năm trước, IQ cao và cực kỳ biến thái. Năm năm trước, hắn không bị bắt vậy nên muốn thực hiện hành vi phạm tội, hắn đã phải mất rất nhiều thời gian đitheo dõi hành trình hoạt động của Lương Tình, cũng vừa hay biết được Thời Sênh và Lương Tình đã từng xảy ra tranh chấp.

Vậy nên mới có tình tiết tiếp sau đây.

“Tại sao hắn lấy được vân tay của tôi vậy?” Thời Sênh đưa ra câu hỏi của mình.

Đôi lông mày Cục trưởng Trương chau lại, vẫn chưa trả lời liền bị câu hỏi đó cắt ngang lời nói, “Biệt thự của cô đã từng báo cháy một lần. Hắn đã trà trộn vào đám nhân viên để vào biệt thự và lấy được dấu vân tay của cô.”

Báo cháy?

Thời Sênh không hề có bất cứ ấn tượng nào về chuyện này. Nhưng khẩu cung này là do Hàn Hiểu khai, lẽ nào lại là lúc cô không có ở đó sao?

Tuy là phần lớn thời gian cô ấy đều ở trong biệt thự nhưng mà thỉnh thoảng cũng có đi ra ngoài. Khi cô đi ra ngoài thì chỉ có một mình Hàn Hiểu ở nhà, không phải chuyện lớn Hàn Hiểu cũng sẽ không kể gì với cô.

Tình tiết của vụ án những người này chắc chắn sẽ không nói với Thời Sênh, vậy nên Cục trưởng Trương rất nhanh sau đó đã chuyển chủ đề, “Những ngày này đã để cô Liễu chịu nhiều tủi nhục rồi. Qua vài ngày chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo. Cô Liễu hãy cố gắng nhẫn nhịn vài hôm.”

“Nếu không có việc gì nữa thì tôi đi đây.” Không muốn ở cùng với người biến thái. Ông đây phải ra ngoài vùng vẫy, hít thở bầu không khí tự do mới được.

“Tôi tiễn cô Liễu.” Mộ Bạch đột nhiên đứng dậy.

Thời Sênh: “…” Không, không cần ngươi tiễn, ông đây sợ không nhịn được mà ngứa tay giết chết ngươi. Vì sự an toàn tính mạng ngươi, tốt nhất đừng có tiễn ông đây.

Tuy vậy nhưng Mộ Bạch lại không có kỹ năng nhìn ra được tâm tư của Thời Sênh. Hắn đã sải bước chân dài, đi tới phía trước mở cánh cửa phòng họp.

Thời Sênh lại quay lại chỗ cũ ngồi, “Tôi muốn nghỉ chân một lát, anh Mộ tiên sinh đi trước đi.”

Khóe miệng Mộ Bạch khẽ giật giật, ánh mắt hắn chấp chới một hồi, quay lại phía Cục trưởng Trương gật đầu chào rồi rời khỏi phòng họp. Người đàn ông trung niên nhanh chóng đi theo Mộ Bạch ra ngoài, lúc gần rời đi dường như có thoáng nhìn Thời Sênh, mà cũng hình như không phải, tốc độ của hắn quá nhanh vậy nên Thời Sênh chưa nắm bắt được.

“Cô Liễu… Hình như là cô có vẻ không thích anh Mộ lắm?” Cục trưởng Trương không thể nhìn ra sự cố ý của Thời Sênh, chuyện

này đâu thể làm lộ liễu được.

“Tại sao tôi lại phải thích một người tôi không quen biết?” Thời Sênh nhìn Cục trưởng Trương bằng đôi mắt ngây thơ, “Hắn là nhân dân tệ sao? Ai ai cũng phải thích hắn sao?”

Hê! Cô bé này nói năng kiểu gì vậy? Ông chỉ thuận miệng hỏi có một câu, kích động giận giữ với ông như vậy để làm gì? Hơn nữa Mộ Bạch với thân hình như vậy, diện mạo như vậy, giá trị con người như vậy, không phải mẫu người mà các cô nàng rất thích sao?

Cũng phải thôi, thần kinh như cô ta sao có thể nghĩ giống những cô gái bình thường được.

Người ta cũng đã từng là tổng tài.

Nghe nói từ sau khi bị phá sản, thần kinh cô ấy không được bình thường lắm.

Cục trưởng Trương cảm thấy bản thân sắp mắc phải bệnh tim rồi, liền nhanh chóng rời khỏi phòng họp, tiện tay tóm một anh cảnh sát vào trong, chờ cho con người thần kinh kia rời khỏi.

…

Từ lúc Cục trưởng Trương rời khỏi, Thời Sênh lại bị đám phóng viên quấy rầy, so với ban nãy đám phóng viên này còn hung tàn hơn nữa, chỉ còn thiếu việc dán lên ngực cô hai chữ Hung thủ to bự, rồi lôi đi chờ xử trảm. Lần này, tính khí Thời Sênh cũng không được tốt như ban nãy nữa, rút kiếm ra là muốn giết hết tất cả. Nếu không phải cục trưởng nhanh chóng đưa một đội cảnh sát tới tách hai bên ra thì có lẽ ngày mai trên trang đầu báo sẽ có dòng tít_ Tổng giám đốc phá sản nên tinh thần xuống dốc, giết người trước cổng cục cảnh sát.

“Mẹ nó chứ, dám giở trò trước mặt bà đây hả, giết hết các người!” Thời Sênh bị mấy cảnh sát ngăn lại phía sau. Cô vẫn còn chỉ tay vào đám phóng viên bị dọa chết khiếp kia uy hiếp.

Cảnh sát có liên quan: “…” Cảm giác tồn tại quá nhỏ bé.

Đoàn phóng viên: “…” Thì ra Liễu Sênh Ca thật sự bị bệnh, bị bệnh mà không uống thuốc, thả cô ta ra để làm gì chứ!

Xe chuyên dụng đưa Thời Sênh về nhà, người của cục cảnh sát tỏ ý không bao giờ muốn gặp lại người thần kinh như cô nữa.

Thời Sênh được đám phóng viên đó thương nhớ, vẫn là không thể thoát khỏi cảnh bị bêu rếu. Tới cuối cùng, trên mạng không chỉ truyền tin cô là hung thủ giết người, còn nói là cô đã bị điên rồi. Điều đó làm cho Hàn Hiểu tức gần chết.

Đám phóng viên này thật sự là ăn nói hàm hồ, Liễu tổng nhà cô điên ở chỗ nào vây? Nhưng một ngày nọ, lúc nửa đêm, cô nhìn thấy tổng giám đốc nhà mình đang đắp mặt nạ đen rồi tạo dáng chụp ảnh tự sướng, Hàn Hiểu đã có chút không chắc chắn nữa…

Liễu tổng nhà cô không phải điên thật đúng không?

Hàn Hiểu suy nghĩ cả một đêm không ngủ, kết quả ngày thứ hai lên mạng liền nhìn thấy một dòng tiêu đề rất hot, là một đoạn clip nhanh, bối cảnh trong clip vô cùng thân quen.

Hàn Hiểu nghiên cứu cả nửa ngày bối cảnh đó, chờ nhận được ra thì đột nhiên bị một khuôn mặt bất ngờ hiện ra dọa tới đánh rơi cả điện thoại.

Cô kinh hãi không dám nhìn xuống chiếc điện thoại bị rơi xuống đất đó, cả nửa ngày mới dám xuống giường, mở cửa, chạy thục mạng về phía phòng của Thời Sênh.

“Liễu tổng, Liễu tổng……” Hàn Hiểu gõ cửa, gọi lớn với vẻ rất gấp gáp.

“Làm cái gì vậy, mới sáng sớm ra, gọi hồn sao hả?” Thời Sênh mở cửa, đầu tóc rối bù, trên mặt có chút sắc hồng, chau mày lại, tâm trạng cực kỳ không thoải mái.

Nhìn thấy Thời Sênh đứng trước mặt mình, Hàn Hiểu mới thở phào một cái.

“Dọa em gần chết.”

“Em làm cái trò vớ vẩn gì thế, chị ngủ đây.” Thời Sênh đóng cửa đánh rầm.

Hàn Hiểu bị gió từ cửa đập thẳng vào mặt, cô đứng đó một lúc rồi mới trở lại phòng mình, nhặt điện thoại lên, mở ra clip ban nãy ra.

Trước đó không hề phòng bị, đột nhiên xuất hiện khuôn mặt đầy máu nhảy ra khiến cô bị dọa một trận. Lúc này nhìn lại thấy không sợ như ban nãy nữa. Hồi nãy cô chưa xem tới cuối clip, phía sau khuôn mặt đó vẫn còn một câu nói.

“Tới đây, không phục thì thay ánh trăng tiêu diệt ta đi! Một lũ đần độn!”

Hàn Hiểu: “…” thật nghi ngờ không biết tổng giám đốc của cô có thật sự bị điên không nữa, tự cao tự đại như vậy.

Phản ứng trên mạng với clip kia rất lớn, người nào cảm thấy bản thân bình thường đều cho rằng Thời Sênh bị điên, mất trí, phải mau chóng đưa vào bệnh viện tâm thần trị liệu, lời lẽ quá đáng một chút thì bảo cô đi chết đi.

Còn những người thấy mình không được bình thường cho lắm thì bắt đầu cho Thời Sênh cơ hội.

Chuyện này vẫn ồn ào cho tới khi phía cục cảnh sát mở cuộc họp báo công bố nguyên nhân cái chết và hung thủ giết hại Lương Tình.

Người trước đó ủng hộ Thời Sênh lập tức đứng dậy mạnh mẽ.

Sáng mắt ra chưa?

Những người ức hiếp Tổng giám đốc Wuli đâu?

Tổng giám đốc Wuli giống hung thủ giết người sao?

*Wuli: phiên âm từ tiếng Hàn (우리) nghĩa là “chúng ta”, “của chúng ta”, trong ngôn ngữ của cư dân mạng Trung Quốc là để chỉ cách gọi thân mật với người mình yêu mến, thần tượng.

Những người dùng mạng xã hội đã từng làm ầm ỹ chuyện đó lúc này sao dám lên tiếng, cảm thấy đâu đâu cũng là thủy quân của đồ thần kinh đó khai trận châm biếm.

Bởi vì chứng cứ đầy đủ, vụ án đã kết thúc rất nhanh, chuyện này cũng nhanh chóng đi vào dĩ vãng. Thời Sênh lại đi vào mô thức ngồi ăn chờ chết và nhận chuyển phát nhanh.

Chuyển phát nhanh?

Đúng.

Kỳ lạ một điều là luôn có người tặng cô đồ gì đó, ban đầu còn là những người bình thường, sau này bỗng có cả nhân viên của chung cư, bảo vệ.

Sau đó là ông lão bị điên qua đường, em nhỏ bỏ học, anh trai ship cơm hộp cũng đều trở thành người chuyển phát nhanh.

Thời Sênh sau đó đã từ chối với những đồ vật không rõ lai lịch, ai biết được bên trong có đạn bom gì hay không?

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, cẩn thận thì lái thuyền vạn năm, cô mà không thận trọng sẽ sớm bị lật thuyền, bị người khác giày vò hủy diệt mà thôi.

Chương 626: Tổng tài phá sản (18)

Lần đầu tiên gặp lại Diệp Phong là vào nửa tháng sau, tâm trạng của Thời Sênh dâng trào, liền dẫn theo Hàn Hiểu đi ăn lẩu. Kết quả vừa vào tới quán lẩu liền nhìn thấy Diệp Phong và Tiêu Linh Lung tư thế mờ ám đang ngồi cạnh nhau. Hai người một câu anh một câu em, ngồi ăn lẩu còn ăn theo phong cách đồ tây cao cấp nữa.

Diệp Phong cũng là một nghi phạm khác trong vụ án của Lương Tình, không biết là đã dùng thủ thuật gì lấp liếm mà không có mấy tin tức bị truyền ra ngoài. Dĩ nhiên, Thời Sênh cảm thấy là vì bản thân quá khoa trương, thu hút hàng ngàn vạn bạn bè trên mạng xã hội, điều này mới khiến Diệp Phong không mấy bị chú ý. “Lương Tình mới mất chưa lâu mà hắn đã có tâm trạng ôm ấp người phụ nữ khác rồi.” Hàn Hiểu vốn rất ghét Diệp Phong nói với vẻ mặt hết sức khinh bỉ, “Liễu tổng, ban đầu chị không thèm tên trai bao đó là rất chính xác.”

“Trên thế gian này có một loại người gọi là nếu không tiếp xúc thân mật với phụ nữ thì sẽ chết.” Thời Sênh trả lời Hàn Hiểu một cách rất nghiêm túc

Hàn Hiểu: “…” Liễu tổng lại bắt đầu nói linh tinh rồi.

Thời Sênh tìm một góc để ngồi.

“Xin hỏi hai vị muốn cay nhẹ hay loại rất cay?” Phục vụ hỏi rất tận tình.

Thời Sênh xắn tay áo lên khẩu khí rất hào hùng, “Đã ăn lẩu thì dĩ nhiên phải ăn thật cay rồi!”

Lâu lắm rồi không ăn lẩu rồi, bị nhớ mùi vị này.

Thời Sênh có thể ăn cay nhưng mà Hàn Hiểu thì không. Hàn Hiểu vừa ăn một miếng đã bị cay tới không chịu được rồi. Nhìn Thời Sênh ăn hứng khởi như vậy, cô ấy cũng không nỡ nói ra, chỉ có thể nhịn cay, cẩn thận ăn vài miếng, mồ hôi lấm tấm trên trán đều là do ăn cay mà ra.

“Tôi vào nhà vệ sinh một lát, đừng có ăn thịt của tôi đó!” Thời Sênh đột nhiên đứng dậy.

Hàn Hiểu khẽ gật đầu, lẩu cay như vậy nhưng Liễu tổng ăn mà không hề thay đổi sắc mặt, bái phục.

Thời Sênh rời khỏi, Hàn Hiểu dĩ nhiên không ăn nữa, chuẩn bị chờ tổng tài của mình trở lại, giả vờ như bản thân đang ăn. Nhưng mà Thời Sênh còn chưa quay lại thì phục vụ đã qua, còn bê thêm một nồi lẩu nhỏ nguyên liệu bên trong là canh thanh đạm. Phục vụ trực tiếp để nó bên cạnh Hàn Hiểu, mỉm cười và rời đi.

Hàn Hiểu: “…” Xong rồi xong rồi, cảm giác bản thân đã bị tổng giám đốc làm cho đổ rầm rầm rồi.

Liễu tổng tâm lý quá đi thôi!

…

Thời Sênh đi từ nhà vệ sinh đi ra. Có thể sàn nhà vừa được lau dọn sạch sẽ nên có chút trơn nên Thời Sênh bị trượt chân, cả người đột nhiên đổ về phía trước. Vừa hay phía trước có một người đang đi

tới. Mắt thấy hai người đã sắp đụng vào nhau, Thời Sênh đột nhiên chống được vào tường bên cạnh, lộn nhào một cách đẹp mắt rồi đặt chân xuống chỗ sạch sẽ bên cạnh. Mộ Bạch đang chuẩn bị đưa tay ra đỡ người: "…"

Đây là anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Cô gái này đâu có đi theo kịch bản đâu!

Hắn như chưa hề có chuyện gì xảy ra thu tay trở lại, hơi gật đầu, "Cô Liễu, trùng hợp quá."

Tuy người đối diện căn bản không đếm xỉa tới hắn nhưng hắn là một tri thức, không thể để mất mặt được.

Thời Sênh xoa xoa ngực, dọa ông đây gần chết. Đột nhiên nghe được một âm thanh hết sức quen thuộc, Thời Sênh ngẩng đầu, nhìn rõ khuôn mặt Mộ Bạch, lập tức quay người đi thẳng, tốc độ cực nhanh.

Mẹ nó, gặp phải biến thái rồi!

Mộ Bạch: "…" Tướng hắn trông rất dọa người sao?

Hắn nhìn theo bóng của Thời Sênh, dường như đang suy tư gì đó, một lúc sau mới thu lại ánh mắt, nhìn xuống đất, vài giây sau mới đi vào nhà vệ sinh nam.

Thời Sênh trở về chỗ ngồi, nhìn thấy Hàn Hiểu đã ăn no, ngồi xuống tiếp tục công việc.

"Liễu tổng, cảm ơn" Khuôn mặt bừng đỏ lên vì cay của Hàn Hiểu vẫn còn, lúc này nói những điều đó, nghe có vẻ giống với tình huống xấu

hổ.

“Lần sau không thích có thể nói thẳng với chị mà. Chị cũng không phải là biến thái, bắt em phải ăn giống chị.” Thời Sênh vừa nhét miếng thịt vừa nói linh tinh.

“Khụ khụ…” Hàn Hiểu bị sặc một lúc. Liễu tổng, chị cứ tiếp tục như vậy, em sẽ bị bẻ cong mất.

Ăn xong lẩu, Thời Sênh kêu phục vụ thanh toán thì được phục vụ cho biết là đã thanh toán rồi.

Thời Sênh: “…”

Không chỉ có biến thái không biết ở đâu ra tặng cô đồ còn có cả biến thái giúp cô trả tiền, đây là muốn tìm việc đó!

Chém đứa nào trước thì tốt đây?

“Anh Phong à, ba em nói muốn anh tới nhà em chơi một chuyến. Anh cùng em về nhà được không vậy?”

Giọng nói ngọt như đường của Tiêu Linh Lung vang lên, nếu như không phải ngày trước cô ta đối đầu với Thời Sênh thì thật ra Thời Sênh vẫn rất quý mến Tiêu Linh Lung.

Ngây thơ, đáng yêu, thuần khiết, giọng nói ngọt ngào, dễ nghe, chân dài miên man, biết làm nũng, đây đúng là kiểu em gái mà cô thích, tiếc là…

Em gái này không thích cô, vậy thì ngại ngùng rồi!

“Hôm nay anh có việc rồi, ngày mai anh sẽ qua đó, em cứ về trước

đi.”

“Dạ?” Tiêu Linh Lung dạ một tiếng đầy thất vọng, nhưng cũng không nài nỉ, “Vậy cũng được, ngày mai em sẽ gọi điện cho anh Phong nhé.”

Thời Sênh đứng ở chỗ thanh toán. Ở rất nhiều nơi, quầy thanh toán sẽ ở gần cửa lớn, vậy nên Diệp Phong và Tiêu Linh Lung đi ra, cũng không ngạc nhiên gì khi họ bắt gặp Thời Sênh.

Điều đáng cười là Diệp Phong vẫn chưa kịp nói gì với Thời Sênh thì phía cửa ra vào đột nhiên xuất hiện một đám người, chặn Diệp Phong và Tiêu Linh Lung và bắt đầu châm chọc.

“Đây không phải là đại thiếu gia Diệp Phong của chúng ta sao? Lần này dẫn theo cô bé nhà nào tới đây uống rượu thế? Sao lại dẫn con gái nhà người ta tới những nơi như thế này?” Tên cầm đầu cũng trẻ tầm tuổi của Diệp Phong. Lần trước Diệp Phong mua lắc tay Lucky, giờ nghèo tới không thể nghèo hơn, còn nợ hệ thống không ít điểm, có chỗ nào giàu có đâu.

“Cô em này xinh đẹp đó nha, lần trước cái người đó là ai nhỉ…”

“Lương Tình, chính là cô minh tinh đã chết rồi đó.” Thằng em bên cạnh nhắc.

“Phải rồi phải rồi, chính là cô gái đó, chậc chậc, thân hình đó, nhan sắc đó, thật sự là quá đáng tiếc… Diệp Phong anh thật có số hưởng đó.”

Diệp Phong đột nhiên giống như thần kinh bị chập mạch vậy, một cước đánh ngã gã thanh niên đó. Gã đó không hề phòng bị, bị đánh lùi về phía sau mấy bước. Hắn ôm mặt bị đánh cho sưng húp, nghiến

răng nghiến lợi hô một tiếng, “Đánh cho tao!”

Thời Sênh và Hàn Hiểu vốn dĩ đứng rất gần, một đám người đột nhiên tới gây sự đánh nhau, rất dễ sẽ bị đánh nhầm. Thời Sênh dẫn theo Hàn Hiểu di chuyển ra ngoài. Ra khỏi cửa tiệm, cô mới bình tĩnh trở lại, rút điện thoại ra và gọi 110.

Có chuyện tìm ngay cảnh sát, cảnh sát sẽ vào sinh ra tử hết lòng hết dạ phục vụ không chút do dự!

Bởi vì Thời Sênh nói bừa là có người giết người trước mặt người khác, vậy nên họ cử người tới rất nhanh. Vừa hay có một cậu cảnh sát từng bị Thời Sênh tàn phá cũng có mặt ở đây, nhìn thấy cô gái thần kinh đứng ở bên ngoài kia thì hai chân đã nhũn ra.

Tổn thọ rồi, đồ thần kinh không ở trong bệnh viện chữa trị còn chạy tới đây gây chuyện nữa.

“Các anh tới nhanh thật đó.” Thời Sênh với tư cách là người báo án, thoải mái tự tin đi về phía anh cảnh sát đó.

Viên cảnh sát khó khăn nuốt miếng nước bọt, nước mắt lưng tròng, “Cô báo cảnh sát là có kẻ giết người, chúng tôi có thể không tới nhanh sao?”

Có bệnh thì phải uống thuốc, đừng tạo phiền phức hại bọn họ.

…

Báo tin giả cho cảnh sát sẽ bị bắt đó, tôi nói cho cô biết, cứ cho là cô bị bệnh đi chăng nữa cũng sẽ bị nhốt lại!

“A!”

Quán về cơ bản đã được kiểm soát, trong đám người đó phát ra một tiếng kêu chói tai.

Thời Sênh và cảnh sát đồng thời nhìn vào bên trong.

…

Tiêu Linh Lung chết rồi. Cô ta chết trong nhà vệ sinh của quán lẩu.

Vốn dĩ đánh nhau, xung đột không xem là lớn lắm, người ăn trong quán cũng không mấy ai để ý. Có người vào nhà vệ sinh mới phát hiện Tiêu Linh Lung nằm dưới đất. Lúc này bên ngoài mới nghe thấy tiếng hét thất thanh như vậy, tiếp đến làm cho cả quán đều lâm vào khủng hoảng.

Viên cảnh sát nhìn Thời Sênh, ánh mắt sáng quắc.

Thời Sênh: "…" Nhìn cái gì mà nhìn, đâu phải là chuyện bà đây làm đâu.

Chương 627: Tổng tài phá sản (19)

Chứng cứ Thời Sênh không ở hiện trường rất đầy đủ. Lúc cô rời đi, hình ảnh trong camera giám sát cho thấy Tiêu Linh Lung còn đang đứng phía sau Diệp Phong, tuy là mặt cắt không còn giọt máu song nhìn thì vẫn có vẻ bình thường.

Điều đáng ngờ ở đây chính là sau khi Thời Sênh rời khỏi, camera giám sát liền hỏng luôn. Nhưng mà camera giám sát bên ngoài đã chụp được rõ ràng rằng Thời Sênh vẫn luôn đứng bên ngoài, còn có Hàn Hiểu làm chứng nữa. Vậy nên chuyện lần này, ngoài việc cô báo cảnh sát một trường hợp giả và rồi trở thành thật ra thì không có điểm nào đáng nghi cả.

Cảnh sát hình sự lần lượt kéo tới, tất cả đều quan tâm đặc biệt tới Thời Sênh.

Tử thần bám vào cô nàng có bệnh này sao?

Nói tới mạng người liền biến thành mạng người thật.

Vì người chết là con gái vàng ngọc của Tiêu Mậu, Cục trưởng Trương không thể không đích thân qua đó.

Dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là nghe nói đồ thần kinh Thời Sênh cũng có mặt tại hiện trường.

“Cô Liễu…” Cục trưởng Trương bất đắc dĩ nói một câu.

Thời Sênh nhoẻn miệng cười, “Cục trưởng Trương, đã lâu không gặp.”

“…” Không hề muốn gặp lại đồ thần kinh có khuynh hướng bạo lực như cô chút nào, “ha ha, lâu rồi không gặp. Cô Liễu tới đây ăn cơm sao?”

“Nếu không thì tới đây giết người chắc?”

Cục trưởng Trương: “…” Cô còn như vậy tôi sẽ gọi điện cho bệnh viện tâm thần đó!!

Trước kia, bọn họ có tìm người tới giám định xem có thật là cô ấy bị thần kinh hay không, nhưng cô gái này tư duy rõ ràng, ngoài việc thỉnh thoảng tung ra vài câu nói có chút đáng sợ ra thì không hề có hành vi nào khác vượt tiêu chuẩn.

Không thể vì tư tưởng của cô ấy nguy hiểm mà bắt cô ấy lại được đúng không?

Chỉ vì chuyện bắt người này mà cục cảnh sát bọn họ bận tới tối tăm mặt mũi.

“Cô Liễu có nhìn thấy kẻ nào tình nghi không?” Bởi vì không có ai đồng ý lấy khẩu cung của Thời Sênh, vậy nên Cục trưởng Trương chỉ có thể tự mình ra tay.

“Tôi thấy ai cũng đều đáng nghi hết.”

“… Tại sao cô Liễu lại báo khống cho cảnh sát là có người giết người?”

“Như vậy mấy người mới tới đây nhanh được.”

Muốn bắt cô này lại quá đi!!

Chờ Cục trưởng Trương hỏi hết các câu hỏi theo quy trình, ông ấy thở dài một tiếng, nói ra câu mà không thể không nói, “Cô Liễu hãy về nhà trước đi, nếu như nhớ được điều gì hãy gọi điện và nói cho chúng tôi, không cần đích thân tới. Chúng tôi không muốn làm mất thời gian quý báu của cô.”

Thật ra là không muốn nhìn thấy cô ấy.

Không muốn nhìn thấy cô ấy +1

Không muốn nhìn thấy cô ấy +10086

Thời Sênh được đội cảnh sát hình sự thả ra.

…

Báo chí tới rất nhanh, những người này nhìn thấy Thời Sênh ở hiện trường, rồi lại đứng trong phạm vi của cảnh sát, não bộ hoạt động không dừng lại được.

Trải qua chuyện lần trước Thời Sênh khí thế hừng hực muốn chém người ở cục cảnh sát, đám phóng viên này cũng không dám tiến lên phía trước quá. Lúc đó mọi người không chú ý lắm, không biết cô ấy lấy từ đâu ra thanh kiếm đó, sau bọn họ suy nghĩ lại, có thể là đã giấu ở trong người, ví dụ loại kiếm mềm đó là có thể dắt được ở thắt lưng…. Người thần kinh tới mức có thể giấu kiếm theo bên mình, rất nguy hiểm!

Tiêu Linh Lung bị hại ở chỗ công cộng, phía cảnh sát căn bản là không giấu giếm được, vậy nên thời gian để họ phá án cũng không

nhiều.

Tuy nhiên, rất cả các camera trong quán chụp được những hình ảnh có thể sử dụng được thì đều bị phá hỏng, những người khả nghi nhất thì đều có chứng cứ hoàn hảo chứng minh mình không ở hiện trường.

Đồ thần kinh Thời Sênh càng không nói tới nữa, Diệp Phong lúc đó cũng đang đánh nhau, đám người đó đều có thể làm chứng.

Vậy hung thủ này mọc ở đâu ra vậy?

“Cục trưởng Trương, Lương Tình và Tiêu Linh Lung đều có quan hệ bất chính với Diệp Phong… Diệp Phong này cũng rất có bãn lĩnh đó.”

Cục trưởng Trương trầm mặc giở tài liệu.

Một người là nữ thần hot trên màn ảnh, một người mà minh châu của thương gia đá quý, bọn họ đều có quan hệ với Diệp Phong.

Tên Diệp Phong này cũng rất cổ quái, trước kia vẫn còn là một tên nghèo khó, nghe nói một ngày làm mấy công việc liền, sau đó không biết là làm cách nào mà có được tiền, một bước nhảy lên hạng quý tộc.

…

Thời Sênh cảm thấy bản thân rất đen đủi. Không dễ gì ra ngoài ăn một bữa cơm, kết quả lại gặp phải vụ mưu sát, trên đường về nhà xe còn chết máy.

“Liễu tổng… chị nghĩ là Tiêu Linh Lung bị giết như thế nào?” Hàn Hiểu hỏi một cách thận trọng, khi bọn họ đi ra, Tiêu Linh Lung đều

đứng ở phía sau Diệp Phong, sau đó mới qua thời gian bao lâu chứ?

“Em muốn biết à?”

“Chị biết sao?” Hàn Hiểu vô cùng kinh ngạc, cô chỉ là muốn thảo luận một chút với Thời Sênh thôi.

“Có chuyện gì mà chị không biết chứ?” Thời Sênh cười rất kiêu căng.

“Vậy hung thủ làm thế nào phá hỏng được camera trong thời gian ngắn như vậy? Còn sát hại Tiêu Linh Lung trong nhà vệ sinh nữa?” Hàn Hiểu hiếu kỳ hỏi lại.

Thời Sênh chống cằm nhìn ra phía ngoài xe, “Hung thủ chỉ cần làm hỏng camera là được, là tự Tiêu Linh Lung đi vào nhà vệ sinh, còn để giết cô ta thì càng đơn giản hơn, trúng độc hỗn hợp hóa học mà thôi.”

Lúc mà cô từ nhà vệ sinh đi ra đã giẫm phải sàn nhà bị trơn nên suýt trượt ngã, thời gian lúc đó khách đi lại nhiều, nên chắc sẽ không có người tới dọn dẹp lau chùi, chỉ là lúc đó không có chuyện gì xảy ra cả, cô cũng không để ý lắm.

Chờ tới khi Tiêu Linh Lung xảy ra chuyện, cô mới nghĩ tới điểm này, lúc vào nhà vệ sinh có ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, cổ quái.

Hàn Hiểu nghe xong mặt nghệt ra, là ý gì vậy?

Tiêu Linh Lung tự mình vào nhà vệ sinh, tại sao vậy? Lúc đó Diệp Phong bị người ta đánh, cô ta chạy vào nhà vệ sinh làm gì?

“Chị làm sao biết được cô ta chạy vào nhà vệ sinh làm gì?” Cô đâu có tới để phá án, cô tới để ăn cơm mà.

Thời Sênh đột nhiên mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Liễu tổng, tại sao chị xuống xe vậy?” Hàn Hiểu gọi một tiếng, Thời Sênh không đáp lại, Hàn Hiểu cũng vội vàng xuống xe.

Thời Sênh sải bước hướng về phía chiếc Bentley màu đen trước mặt, giơ tay mở cửa xe, lôi người ngồi trong xe ra ngoài, thò đầu vào bên trong xem xét.

Phía sau xe đã trống, không có người.

Thời Sênh ấn tài xế vào cửa xe, “Ai kêu anh đi theo dõi ông đây hả?”

Tài xế người run lẩy bẩy, “Không… không có ai kêu tôi đi theo cô hết.”

Thời Sênh giơ tay lên như muốn đánh tài xế, tài xế lập tức ôm đầu, “Tôi tôi… chỉ là tôi tới đưa đồ thôi mà. Tôi không biết chuyện gì hết.” Tài xế lấy từ phía sau một giỏ hoa hồng.

Thời Sênh: “…” Đần độn!

Thời Sênh chỉnh lại cổ áo cho tài xế, ngữ khí u ám, “Nói lại với Diệp Giản, nếu như hắn ta còn dám tiếp tục chơi trò này, ông đây sẽ giết hắn.”

Tài xế vẫn tiếp tục run rẩy. Ban nãy hình như hắn chẳng nói gì cả. Chắc chắn là hắn không nói gì.

Thời Sênh thả tài xế ra, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, hơi mỉm cười, “Giúp tôi chuyển nốt câu này, có bản lĩnh thì tự mình tới gặp tôi, núp đằng sau làm rùa rụt cổ thì ra cái đồ gì.”

Tài xế luôn cảm thấy cô gái trước mặt mình cười thật đáng sợ. Câu nói đó dù có giải thích như thế nào thì cũng là đang chửi người, không phải sao?

Tài xế sợ Thời Sênh đánh hắn nên gật đầu lia lịa, quả nhiên là người thiếu gia chọn có khác, đều bạo lực như vậy, sợ quá, những ngày tháng sau này khó mà qua rồi.

Hàn Hiểu đứng bên cạnh nhìn mà lơ ngơ chẳng hiểu gì, hoàn toàn không thể theo kịp tư duy của Tổng giám đốc của mình.

Diệp Giản là ai?

Chính là người thời gian vừa qua tặng Thời Sênh quà sao?

Tại sao Liễu tổng lại biết được?

Thời Sênh muốn biết được người đứng sau có gì khó không?

Có thể điều động được nhân viên của chung cư, lên mạng tra tìm kết hợp với những người đã xuất hiện, Thời Sênh rất dễ dàng tìm ra thân phận của người này.

Diệp Giản.

Là một trong những vai phản diện của truyện này, nhưng mà tính cách hắn vốn thần kinh, nghe nói yêu ghét bất thường, có khuynh hướng bạo lực, càng đáng sợ hơn nữa là hắn có niềm đam mê đặc biệt.

Là niềm đam mê đặc biệt gì thì không biết được, kịch bản cũng không miêu tả chi tiết.

Còn tại sao là một trong những vai phản diện thì…

Bởi vì vai phản diện bị nam chính giẫm đạp quá nhiều, hơn nữa ai cũng rất trâu bò, vậy nên Diệp Giản chỉ có thể có danh hiệu là một trong số những vai phản diện chứ không thể xưng bá toàn văn được.

Chương 628: Tổng tài phá sản (20)

Bách Niên Cư, biệt thự số 11.

Ti vi màn hình tinh thể lỏng đang phát tin tức thời sự, nội dung bản tin chính là chuyện Tiêu Linh Lung bị hại chết.

“Thiếu gia.” Một nam nhân mặc đồ tây không biết từ đâu xuất hiện, đứng phía sau sofa, cúi gập người cung kính chào người ngồi trên ghế.

Phía sofa từ từ nhô lên một cái đầu với bộ tóc bóng bẩy, tiếp đó là cái cổ, nửa mặt…

“Thiếu gia…” Tài xế nơm nớp lo sợ tiến lên phía trước, “Cô Liễu muốn tôi truyền đạt lại tới anh một câu.”

Tài xế sợ rằng mình nói hết câu đó sẽ bị thiếu gia nhà mình bóp chết, vậy nên để tìm kiếm cảm giác an toàn, tài xế tiến gần về phía người đàn ông mặc vest hơn, nói lại lời của Thời Sênh với tốc độ ánh sáng.

Bản tin thời sự phát ra trong phòng khách đột nhiên dừng lại, cả không gian rộng lớn yên tĩnh trầm mặc.

Tim của tài xế đập thình thịch, thiếu gia muốn bóp chết hắn sao?

Tài xế nhìn thấy Diệp Giản từ sofa đứng dậy, đi qua sofa tới trước mặt hắn.

Hai chân tài xế đã bắt đầu run rẩy, thiếu gia xin hãy tha cho tôi.

Bàn tay dài đưa về phía hắn, càng lúc càng gần. Đồng tử của tài xế thít chặt, cố gắng hít thở không khí trong lành, nhưng hắn thấy không hiểu sao không khí này không thể vào phổi được.

Đôi tay đó xoẹt qua cổ của hắn, sau đó đặt trên vai, lực không mạnh không nhẹ vỗ vỗ, “Đi lĩnh tiền thưởng.”

Cho tới lúc Diệp Giản rời khỏi biệt thự, tài xế hình như mới có thể hô hấp, cả người mềm nhũn dưới đất.

Dọa hắn gần chết.

…

Thời Sênh quay lại biệt thự liền nhìn thấy bên ngoài có một nam nhân, hắn yên tĩnh dựa vào nan hoa cửa sắt, hai ống chân dài vắt chéo.

Lúc này ánh sáng vừa đẹp, xuyên qua cành lá trên cây, phân tán thành các bóng ảnh, rơi trên người hắn.

Thời Sênh chỉ cần nhìn qua là biết người này không phải là Phượng Từ, vậy nên cô cầm kiếm bước qua.

Bộ dạng lúc đó rất hung hăng, rõ ràng là giống như đang tìm kẻ thù vậy.

Diệp Giản vốn dĩ vẫn muốn tỏ ra đẹp trai, kết quả bị bộ dạng hung hăng của cô dọa cho một trận lập tức đầu hàng.

“Liễu Sênh Ca, có chuyện gì cũng từ từ.” Hắn đưa tay ra, tỏ ý muốn

Thời Sênh dừng lại.

Kiếm của Thời Sênh chém vào cửa sắt “keng” một tiếng, âm thanh đinh tai truyền ra, cùng với giọng nói của cô ấy, “Tôi với anh thì có gì đáng nói? Anh tưởng anh là ai?”

Diệp Giản nhìn thanh kiếm sáng lấp lánh bên cạnh, trên mặt có ý cười, “Rõ ràng cô biết tôi là ai, vậy mà còn hỏi vấn đề này thật không thú vị chút nào.”

Gió nhẹ khẽ lay mái tóc của hắn, những đốm sáng giống như đang lướt qua đôi mắt sáng trong của hắn làm nó càng thêm lấp lánh.

Thiết kiếm của Thời Sênh tới gần Diệp Giản.

“Tôi là Diệp Giản, Diệp trong lá cây, Giản trong khe suối.” Tỏ vẻ đẹp trai không quá ba giây, Diệp Giản phải đầu hàng.

Thiết kiếm của Thời Sênh lại ép Diệp Giản, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Tại sao anh tặng tôi đồ?”

“Vì tôi thích cô thôi!” Khuôn mặt Diệp Giản như đưa đám, “Cô rất phù hợp với tiêu chuẩn vợ chưa cưới của tôi, không tiền, có nhan sắc, dáng chuẩn.”

Không tiền? Có nhan sắc? Dáng chuẩn?

Lật bàn, đây là cái quái gì vậy? Ai nói với anh là ông đây không có tiền?

Ông đây sắp không khống chế được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể mình rồi.

Diệp Giản chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh tới gần, ánh sáng từ thiết kiếm chiếu xuyên qua đồng tử hắn, dường như đều bị nhiễm luồng khí lạnh buốt, len lỏi vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

Thiết kiếm từ trong không trung xoẹt qua, tiếng gào thét như thể được phóng đại gấp vô số lần.

Diệp Giản không ngờ tới cô thật sự dám ra tay.

Phải thôi, dường như tất cả mọi người đều không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện này.

Cuối cùng, Diệp Giản né đầu về phía sau, tốc độ tuy là đủ nhanh nhưng vẫn bị thiết kiếm xoẹt qua làm rách áo. Mảnh vải nhẹ bay bay từ không trung bồng bềnh rơi xuống đất. Thiết kiếm sắc bén từ không trung chém qua một cái, trực tiếp đe dọa Diệp Giản.

Diệp Giản mặt mũi thảm hại lui về phía sau, vớ được cái cây bên cạnh, nhanh chóng trèo lên trên.

Phần phật một lúc, xung quanh hắn vừa nãy lá cây vẫn còn xanh tốt um tùm, lúc này lại thi nhau lần lượt rơi rụng xuống đất, sát khí lan tỏa trong không khí, tùy ý đi một bước dường như đều có thể làm cho bị vỡ vụn.

Diệp Giản đứng trên cành không còn chiếc lá nào, tư thế đó nhìn thế nào cũng đều cảm thấy có chút tiêu điều.

“Liễu Sênh Ca, tôi sẽ trở lại.” Diệp Giản đột nhiên rống lên một câu kinh điển, nhanh chóng nhảy xuống, chạy nhanh như chớp khỏi khu vực đó.

“Mẹ kiếp, có bản lĩnh thì đừng có chạy.”

“Không chạy thì tôi là đồ ngốc sao?” Diệp Giản đáp một câu vào không gian, “Có bản lĩnh cô đuổi tôi đi.”

“Mẹ kiếp, đồ ngu xuẩn!” Thời Sênh đột nhiên giơ tay, vung một nhát kiếm ra, đồng thời một cơn lốc vòi rồng đi qua, lá rơi bị lốc cuốn vào không trung, xông về phía Diệp Giản.

Diệp Giản biến sắc, hỏa tốc chạy về phía kia. Lúc hắn chạy qua một đường rẽ, cơn lốc lá dần mất đi năng lượng, bay tán loạn như tiên nữ rắc hoa, rơi đầy trên đất.

Diệp Giản thở phào một tiếng, xem ra đã có khoảng cách rồi.

Liễu Sênh Ca này thật khó trị.

Mấu chốt chính là thanh kiếm đó của cô ta…

Mắt của Diệp Giản hơi híp lại, nhìn về phía con đường nhỏ rồi bỏ đi. Bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất trong đám thân cây.

Khi nhân viên ban quản lý làm việc nhìn thấy cành cây trần trụi, đều ngẩn ngơ không hiểu gì.

Những cây bên cạnh đều còn nguyên, tại sao chỉ có lá của cây này là không thấy nữa?

Cây này chính là ở bên ngoài nhà của Thời Sênh, bọn họ dĩ nhiên phải hỏi một chút.

Sau đó bọn họ đều nhận được đáp án.

“Tôi không biết, chẳng nhẽ cả ngày tôi ngồi trông cây này sao hả? Có

khả năng nó cảm thấy bộ quần áo trên người không đẹp, chuẩn bị đổi cái khác.”

Lật bàn, cô coi nó là người sao, còn thay cả quần áo, thay làm sao được? Mẹ kiếp, đều thay sạch rồi.

Sau đó bọn họ liền nghe được một câu trả lời chậm rãi, “Có lẽ nó thích lõa thể.”

Một đám nhân viên: “…”

Alo, cảnh sát, ở đây có một người bị thần kinh, cô ta đã nói là cây thích lõa thể.

Công nhân lại phát hiện trên đất có một đám lá cây nghi là của cây to kia ở cách đó mấy chục mét thì càng thêm ngơ ngác.

Đây là chuyện thần bí?

Dọa người ta chết khiếp.

Ban quản lý mau chóng check camera, tuy nhiên camera điều bị Diệp Giản xóa hết, điều này vô tình khiến ban quản lý tăng thêm niềm tin chuyện này là chuyện thần bí.

Và sau đó, cây này vẫn cứ bị lõa thể.

Nó không bị chết nhưng cũng không mọc được lá nữa, chuyên gia các bên tới xem, cũng không nhìn ra được điều gì.

Sau khi cái cây này được lên tin đã trở thành một kỳ quan ở khu chung cư, sau đó trở thành một sự kiện thần bí ở khu này.

Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.

...

Vụ án của Tiêu Linh Lung vẫn chưa tìm được kẻ nào tình nghi, danh sách những kẻ tình nghi phía cảnh sát đều có chứng cứ chứng minh không có tại hiện trường. Tuy là cảnh sát đã rất nỗ lực nhưng lâu như vậy rồi vẫn chưa tìm được cái gì, và nó đã trở thành một vụ án treo.

Tiêu Mậu mất đi con gái yêu, hơn nữa còn là đi cùng với Diệp Phong. Lại thêm nữa trước đây quan hệ giữa Diệp Phong và Lương Tình không rõ ràng, Tiêu Mậu vốn dĩ đã có chút không thích Diệp Phong.

Quan hệ hợp tác giữa Diệp Phong và Tiêu Mậu đổ bể.

Nhiệm vụ của Diệp Phong tiếp tục bị thất bại.

[Nhiệm vụ thất bại năm lần, người chơi nhất định sẽ nhận được hình phạt nghiêm trọng, và có thể sẽ bị mất đi tư cách tham gia trò chơi, xin người chơi hãy nhớ kỹ.]

Trên màn hình điện thoại, dòng nhắc nhở màu đỏ bôi đậm vô cùng bắt mắt.

Trên trán Diệp Phong gân xanh nổi lên. Tay cầm điện thoại không ngừng dùng lực.

Hắn đã thất bại ba nhiệm vụ. Chỉ còn có hai lần nữa thôi, hắn sẽ phải chịu hình phạt nghiêm trọng mà còn chưa biết là gì kia.

Không!

Hắn tuyệt đối không được thất bại nữa.

Thất bại ba lần đã tạo thành áp lực cho hắn, hơn nữa dòng nhữ nhắc nhở trên phần mềm như một tảng kim cương cực lớn đè lên Diệp Phong khiến hắn không thể thở được, nhưng lại càng khiến cho hắn không muốn vứt bỏ tảng kim cương có thể mang lại cho hắn tài lộc vô tận đó.

Diệp Phong quay về trang chủ, nhìn vào nhiệm vụ duy nhất phía trên, nhấn nút tiếp nhận.

Chương 629: Tổng tài phá sản (21)

Thời Sênh không biết rốt cuộc bản thân có chỗ nào có thể thu hút được tên thần kinh Diệp Giản. Lần trước, sau khi bị chém, Diệp Giản đã không sợ gì mà còn tiếp tục tới trêu ghẹo cô. Cái tên đó cứ hễ nhìn thấy Thời Sênh rút kiếm là lại lập tức chạy mất.

Khiến Thời Sênh tức tới nỗi cào tường.

Mẹ kiếp, nếu như là vào thời cổ đại, không biết ngươi đã chết bao nhiêu lần rồi.

So với tên thần kinh Diệp Giản, Thời Sênh càng không vui gì khi nhìn thấy Mộ Bạch, nhưng mà trốn chắc chắn là không thể trốn được.

Mộ Bạch tới nhà thăm hỏi.

Thời Sênh cảm thấy nếu bản thân đuổi hắn ra ngoài thì rõ ràng là thể hiện bản thân sợ hắn, vậy nên Thời Sênh để Mộ Bạch vào.

Đóng cửa đánh biến thái.

Luôn có những tên đần độn muốn hại bản cô nương!

“…” Ký chủ còn bị bệnh hoang tưởng sao? Chủ nhân, người mau quay về, bệnh tình Ký chủ lại trầm trọng hơn rồi! Nó sắp thành Hệ thống phế thải rồi!

“Cô Liễu, hình như cô rất sợ tôi thì phải?” Mộ Bạch nho nhã uống một

ngụm trà, hỏi một câu rất ung dung chậm rãi.

Thời Sênh ở phía đối diện, hai tay khoanh trước ngực nhìn Mộ Bạch, tâm trạng bùng cháy, “Sợ anh? Anh nghĩ anh ghê gớm lắm sao?”

Cô đã điều tra qua tài liệu về Mộ Bạch. Từ tài liệu có thể thấy, nam nhân này là con cưng của trời không còn nghi ngờ gì nữa, cho dù có làm việc gì cũng đều hơn người khác, làm việc thuận lợi giống như con cưng của trời vậy.

Nhưng mà hắn… không phải là nhân vật trong kịch bản.

Nhân vật tài giỏi như vậy nếu không phải là bàn đạp cho Diệp Phong thì chắc cũng là bạn của Diệp Phong, nhưng trong kịch bản, cái tên Mộ Bạch này chưa từng được nhắc qua.

Mộ Bạch bỏ chén trà xuống, giọng điệu trầm mặc, “Vậy tại sao mỗi lần cô Liễu nhìn thấy tôi đều có vẻ không vui?”

“Tại sao mỗi lần nhìn thấy anh, tôi lại phải vui? Thời Sênh đột nhiên cười một tiếng, điệu cười đó ác ý quá rõ ràng, Mộ Bạch cho dù có không muốn phát hiện ra cũng không được. Hắn nghe thấy cô ấy dùng một âm điệu cổ quái nói tiếp: “Nói không chừng anh không mặc gì tôi nhìn thấy sẽ vui hơn đó.”

Chém cũng sẽ dễ dàng hơn.

Mộ Bạch: “…”

Hai người đối mặt không nói câu nào, ánh nhìn giao nhau trong không trung, dường như có thể tạo ra hàng loạt tia lửa.

Thời Sênh quá bình tĩnh, nụ cười trên mặt cô khiến Mộ Bạch có cảm

giác không thoải mái. Đột nhiên hắn có ý nghĩ muốn thoát khỏi nơi này.

Ý nghĩ này vừa hiện ra thì đã bị Mộ Bạch dập tắt. Hắn rời ánh nhìn, đưa một thiệp mời mạ vàng ra trước mắt Thời Sênh, “Cô Liễu, đây là buổi đấu giá quy mô lớn sắp tới, tôi tin là cô sẽ thấy hứng thú.”

Thời Sênh nhìn vào hai mắt của hắn, cúi người túm lấy một góc của thiệp mời trên mặt bàn pha lê, đầu ngón tay khẽ nâng, lật giở ra.

“Bí mật không thể vùi lấp bởi thời gian.”

Chủ đề của buổi đấu giá.

Thời Sênh thu tay về, “Tôi hiện giờ chỉ là một tổng giám đốc đã phá sản. Anh đến đưa tôi thiệp mời này, liệu anh có bị sao không vậy?

Mộ Bạch khẽ nhếch mép, cả người dường như thêm phần khí chất. Hắn chậm chạp lên tiếng, “Cô Liễu, buổi đấu giá này, nói không chừng sẽ có thứ cô muốn có?”

“Anh biết là tôi muốn gì sao?” Cô chẳng muốn lấy thứ gì cả, chỉ có đồ vật thuộc về cô.

“Tôi biết hay không biết, cô Liễu đi rồi sẽ biết thôi.” Mộ Bạch đứng dậy, hơi hơi cúi người, “Tạm biệt.”

Thời Sênh khẽ động tay, không khí đột nhiên trở lên ngột ngạt.

Thân hình Mộ Bạch đột nhiên dừng lại, hắn quay đầu, “Cô Liễu nghĩ thế nào về vụ án của Tiêu Linh Lung?”

“Liên quan gì tới tôi?”

“Cô Liễu, khi đó ở cửa nhà vệ sinh, cô bị trượt chân mà không cảm thấy kỳ quái sao?” Mộ Bạch dường như muốn dẫn dắt Thời Sênh gì đó.

“Liên quan gì tới anh?”

Thần kinh Mộ Bạch có chút say nắng, chuyển đổi chủ đề, “Cái cây bên ngoài nhà cô Liễu tạo hình rất độc đáo.”

Thời Sênh cười tít mắt đáp: “Anh Mộ thích sao, tôi cũng có thể tạo hình độc đáo cho anh như vậy, miễn phí.”

Mộ Bạch: “…”

Hắn mở cửa rồi đi ra ngoài. Mãi cho tới khi thân ảnh Mộ Bạch biến mất, thiết kiếm mới xuất hiện trong tay của Thời Sênh.

…

Mộ Bạch vừa đi, Diệp Giản liền lái xe đỗ ngay trước cổng nhà Thời Sênh, một trận còi điên cuồng tạo thành tạp âm.

Nếu như không phải các biệt thự khác ở quá xa, Diệp Giản tuyệt đối sẽ bị người ta treo lên rồi đánh.

Thời Sênh cầm theo kiếm ra ngoài, vừa hay Hàn Hiểu từ bên ngoài về, nhanh chóng lách qua xe của Diệp Giản đi vào.

Hàn Hiểu chặn Thời Sênh lại, “Liễu tổng, chị xem tin tức chưa vậy?”

“Tin tức gì?”

“Hôm nay bảo mẫu của Tiêu Linh Lung dọn dẹp đồ đạc của cô ta, không biết làm thế nào lại tìm ra được cái vòng tay Lucky.”

Lucky?

“Trước kia, Lương Tình cũng vì khoe vòng tay Lucky mà bị giết, bây giờ Tiêu Linh Lung lại như vậy, truyền thông đưa bài, nói vụ án của Lương Tình có ẩn tình, yêu cầu tái xét thẩm, trả lại công bằng cho Lương Tình.”

“Điều này liên quan gì tới chị?” Thời Sênh hỏi lại với vẻ không liên quan.

“Vì cô Liễu hiện giờ lại vướng vào vòng thị phi rồi.” Diệp Giản không biết đã xuống xe từ bao giờ, đi vào cùng Hàn Hiểu, “Cô Liễu có cần hộ hoa sứ giả không?”

“Ta thiếu phân bón.” Thời Sênh nhếch mép lộ ra nụ cười ám muội.

Diệp Giản lạnh cóng, toàn thân phút chốc nổi hết da gà, trên mặt mang nụ cười say lòng người, “Có thể vì cô Liễu vào sinh ra tử, tôi cũng cam tâm tình nguyện. Có điều cô Liễu có thể giúp tôi nuôi dưỡng ba mẹ trong nhà tới già không?”

“Cút!”

“Cô Liễu hung hăng như vậy, sau này nếu như không lấy được chồng, có thể suy nghĩ tới tôi.” Diệp Giản bắt đầu lùi lại về phía sau, người phụ nữ này sắp nổi điên rồi.

Không lấy được chồng! Ông đây cần lấy chồng sao?

Tên đần này!

Diệp Giản trong chớp mắt đã quay lại xe, sau khi lên xe xong lại xuống, đem một cái thiệp mời dắt bên cạnh cửa sắt, “Cô Liễu, lần này có đồ tốt, cần có xe chuyên dụng đưa đón, tôi xin phục vụ mọi lúc mọi nơi.”

“Liễu tổng… Cái anh Diệp này?” Hàn Hiểu ngơ ngác gãi đầu, trước kia hắn với Liễu tổng cũng không có qua lại gì, sao bây giờ tự nhiên lại quấn Liễu tổng không rời vậy?

Cô ấy đột nhiên bưng mặt, kinh ngạc nói: “Liễu tổng, hắn có phải là đã thích chị thật rồi không?

“Em nhìn đâu ra hắn thích chị vậy?” Thời Sênh liếc nhìn Hàn Hiểu.

Cô chẳng nhìn ra trên người Diệp Giản có điểm gì đánh để thích.

Thích một người không chỉ bởi vì vẻ bề ngoài.

“Hắn không thích chị, vậy tại sao lại tặng chị quà? Còn…” cả ngày chạy tới quấn lấy chị nữa?

“Có thể là hắn ngốc.” Ánh mắt Thời Sênh trầm mặc, “Ban nãy em nói cái gì?”

Hàn Hiểu nghĩ lại những điều mình muốn nói với Thời Sênh, phút chốc đã ném Diệp Giản tới chín tầng mây.

Vì vòng tay Lucky đó đều xuất hiện bên cạnh hai người chết, tuy Lương Tình nói cái đó là giả nhưng thông qua sự bóc trần từ nhiều phía của cộng đồng mạng, thời gian đó Lương Tình vốn không hề nhận được quà gì từ người hâm mộ hết.

Hơn nữa, Weibo mà Lương Tình đã xóa đó càng khiến người khác nghi ngờ.

Sau đó, lại có cao thủ tìm ra được ảnh trên Weibo Lương Tình chưa xóa và so sánh với ảnh chụp thật vòng tay Lucky, đưa ra được kết luận là lắc tay Lucky trong ảnh của Lương Tình là đồ thật.

Còn của Tiêu Linh Lung thì khỏi phải nói, nhà họ Tiêu vốn đã là nhà kinh doanh đá quý, món đồ như vậy cũng không nhận ra thì nhà họ không cần phải kinh doanh đá quý nữa.

Vậy nên, hiện nay hai người chết đều có quan hệ tới vòng tay Lucky.

Lucky thật sự có thể mang lại may mắn không?

Câu hỏi này biến thành chủ đề nóng được cộng đồng mạng quan tâm rộng rãi.

Chương 630: Tổng tài phá sản (22)

Hậu quả của chuyện này chính là, Thời Sênh lại bị cuốn vào.

Bởi vì không những cô là người bị tình nghi của vụ án sát hại Lương Tình, cũng từng xuất hiện ở hiện trường tử vong của Tiêu Linh Lung.

Người trên mạng bày tỏ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy hả. Lương Tình thì cô là người bị tình nghi, còn Tiêu Linh Lung chết thì cô lại đang hiện trường, đây tuyệt đối là có dự mưu rồi còn gì.

Tiêu Linh Lung không có fan nào, nhưng Tiêu Linh Lung có hậu trường là nhà họ Tiêu này, cho nên bây giờ tình cảnh của vị tổng tài bị phá sản Thời Sênh này rất không tốt.

Tất nhiên, đây là theo như người ngoài nhìn đến.

Trên thực tế, Thời Sênh vẫn sống rất thoải mái.

"Liễu tổng, chị thực sự không tức giận sao?" Những người đó nói xấu Liễu tổng trên online như vậy, rõ ràng đã bắt được hung thủ giết Lương Tình. Vụ án sát hại Tiêu Linh Lung, Liễu tổng cũng có chứng cứ chứng minh là không có ở đấy. Những người này lại cố tình hắt nước bẩn lên người Liễu tổng.

"Tức giận sẽ già đi đấy." Thời Sênh chỉ chỉ khóe mắt của Hàn Hiểu, "Em xem, tất cả nếp nhăn đều xuất hiện rồi kìa."

"Liễu tổng..." Chị còn ở chỗ này có tâm tình quan tâm tới nếp nhăn

nữa cơ à?

"Miệng và tay mọc ở trên người người khác, chị cũng không thể chém đi nhỉ?" Thời Sênh không nhịn được liếc một cái, "Chẳng lẽ em muốn chị đi xưng bá nhà tù à? Chị mà như vậy, nhất định phải là một cành hoa trong nhà tù."

Hàn Hiểu: "..." Đến lúc này rồi mà còn có tâm tình đi nói giỡn à, Liễu tổng, chị thắng rồi đó.

Rõ ràng không thể là một cành hoa được.

Nhưng rất có khả năng là bá vương hoa nha.

...

Làm một tổng giám đốc phá sản, còn là người bị tình nghi là hung thủ giết người có bệnh thần kinh, chạy tới tham gia hội đấu giá hạng sang như vậy, tất nhiên Thời Sênh nhận được không ít sự quan sát và ngờ vực vô căn cứ.

Mộ Bạch thấy Thời Sênh đầu tiên, hắn đi thẳng đến chỗ cô, "Cô Liễu, cô đã đến rồi."

"Không quen, không hẹn." Thời Sênh đi vòng qua hắn.

Mộ Bạch nghẹn lời, một lúc lâu sau mới nói: "Cô Liễu không quen nơi này, không bằng để tôi dẫn đường cho cô Liễu đi."

"Sênh Ca có tôi dẫn đường rồi, cũng không cần làm phiền đến anh Mộ." Một giọng nói ở bên cạnh đột ngột chen vào.

Diệp Giản đi vài bước đến bên người Thời Sênh, quay sang mỉm

cười với Thời Sênh, "Tại sao Sênh Ca lại không chờ anh một chút. Ở đây có nhiều người, đi lạc thì anh sẽ lo lắng a."

Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười, lui về phía sau một bước, "Tôi quen anh sao?"

Nụ cười trên mặt Diệp Giản lập tức trở nên cứng đờ, dùng sức nháy mắt với Thời Sênh, cho tôi chút mặt mũi đi mà!

Một tên thần kinh và một tên biến thái.

Thời Sênh hoàn toàn không muốn xuất hiện cùng một lúc với bọn họ, cho nên lúc Diệp Giản liều mạng muốn cô cho chút mặt mũi, liền xoay người rời đi.

Để lại hai người đàn ông mắt to trừng mắt nhỏ.

"Đừng đánh chủ ý với cô ấy!"

"Đừng đánh chủ ý với cô ấy!"

Những lời này hai người gần như là nói ra cùng lúc.

Sau đó, hai người mắt nhìn mắt trong ba giây, động tác vô cùng thống nhất quay đầu, đều tự rời đi.

Thời Sênh cầm thiệp mời đi vào hội đấu giá chính thức. Ánh sáng bên trong có chút tối, không ít chỗ ngồi đã có người.

Tìm được vị trí của mình, Thời Sênh đi qua ngồi, lại phát hiện người ngồi ngay bên cạnh lại là Cục trưởng Trương.

Cục trưởng Trương: "!!!" Tại sao lại gặp phải cái người bị bệnh thần

kinh này chứ?

"Cục trưởng Trương, đến điều tra vụ án à?" Thời Sênh ngồi xuống, chân bắt chéo. Ánh sáng mờ tối phác họa đường cong phần ngực của cô trở nên vô cùng mê người.

"Tôi cũng không thể tới tham gia hội đấu giá à?" Cục trưởng Trương trừng mắt dữ tợn với Thời Sênh.

"Ông không có tiền." Thời Sênh nói trúng tim đen.

"Cô cũng không có tiền!" Cục trưởng Trương không phục. Cái người bị bệnh thần kinh này cũng đã phá sản rồi, còn không biết xấu hổ nói người khác không có tiền.

"Làm sao ông biết tôi không có tiền hả?" Thời Sênh hỏi ngược lại.

"Có tiền thì sao cô lại bị phá sản hử?"

Vùng giữa hai lông mày của Thời Sênh tràn đầy kiêu ngạo, "Muốn cho nó phá sản đấy." Cho nên nó liền phá sản thôi.

Cục trưởng Trương: "..." Cha mẹ cô mà biết thì sẽ sống lại đánh chết cô đó.

Không đúng, cô lại nói muốn để cho nó phá sản, coi nó chỉ là một cửa hàng thôi à, nói đóng cửa liền đóng cửa sao?

Cục trưởng Trương cảm thấy bệnh tim mình lại muốn tái phát rồi. Mỗi lần gặp phải cái người mắc bệnh thần kinh này đều không phải là chuyện tốt gì.

Cục trưởng Trương hận không thể cách xa Thời Sênh trăm mét,

nhưng mà ở đây không thể tùy tiện đổi chỗ, hơn nữa vị trí này của ông cũng không thể đổi.

"Cô còn dám ra đây cơ à, lá gan cũng thật là lớn đấy." Cục trưởng Trương gượng gạo nói sang chuyện khác.

"Còn không phải là bởi vì mấy người vô năng sao?"

Cục trưởng Trương: "..." Thà rằng không nói sang chuyện khác còn hơn!

Cục trưởng Trương quyết định làm một cục trưởng yên tĩnh, không nói chuyện vớ vẩn với người bị bệnh thần kinh nữa.

Cũng may hội đấu giá không lâu sau liền bắt đầu, Mộ Bạch và Diệp Giản đều ngồi ở vị trí gần phía trước, mà bên cạnh bọn họ đều không có người ngồi.

Hai người đồng thời nhìn về phía đối phương, thấy chỗ ngồi trống rỗng bên cạnh, trong đầu hai người đồng thời hiện lên một cái nghi vấn, cô lấy thiệp mời từ đâu ra vậy?

Thiệp mời của Thời Sênh từ đâu tới à?

Làm tổng giám đốc phá sản, nhất định là cô không lấy được. Nhưng mà làm người tham gia bán đấu giá, cô tất nhiên có thể lấy được một tấm thiệp mời.

Mấy thứ kia trong không gian của cô, tùy tùy tiện tiện cầm một cái ra cũng đều là trân phẩm khó gặp, muốn kiếm một tấm thiệp mời rất dễ à nha.

Diệp Phong đến gần lúc hội đấu giá bắt đầu mới đi đến, bên người

có một người phụ nữ đi theo, Thời Sênh điểm danh hết đám phụ nữ của Diệp Phong, phát hiện không ai có tên trên.

Người phụ nữ này Diệp Phong mới khai thác được à?

Nam chính thật trâu bò nha!

Trong thời gian ngắn như vậy liền cua được một người như thế, nhìn qua có thể thấy lai lịch của người phụ nữ này cũng không đơn giản đâu.

Thời Sênh đến gần Cục trưởng Trương đang quyên góp ở bên kia, "Mấy người chỉ có ngần này người thôi à?"

Cục trưởng Trương giật mình trong lòng, liếc mắt mang tính cảnh cáo trừng Thời Sênh, lại nhìn xung quanh, "Cô Liễu, không nên nói chuyện lung tung."

"Sợ cái gì." Thời Sênh không thèm để ý nói: "Nếu là người sáng suốt, liếc mắt một cái liền nhìn ra."

Phù ——

Cục trưởng Trương liều mạng lườm Thời Sênh, có thể gọi cảnh sát không?

Nhanh chóng đưa cái người bị bệnh thần kinh này đi đi a.

Không đúng, ông ta chính là cảnh sát mà?

"Lời này của cô Liễu là có ý gì vậy?" Cục trưởng Trương nhẫn nhịn xung động muốn nhảy lên đánh Thời Sênh, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Bọn họ tự nhận là mình ngụy trang không tệ, tại sao lại bị kẻ thần kinh này nhận ra dễ dàng thế chứ hả?

"Có biết hôm nay tới nơi này đều là những người như thế nào không?" Thời Sênh rất buồn chán, cho nên quyết định phân tích một chút với Cục trưởng Trương.

Cục trưởng Trương gật đầu, đương nhiên là biết a, nếu không tại sao lại xuất động cảnh sát hình sự bọn họ.

"Cho nên, ông cảm thấy các ông trà trộn vào trong một đám người như vậy, có thể làm cho người ta không phát hiện được à?"

Không phải là cùng một giai cấp, ở một nơi tràn đầy không khí sa hoa này, những cảnh sát hình sự nhận được tiền lương thấp như bọn họ vẫn có chút không hợp.

Cục trưởng Trương: "..." Cô gái này là đang quanh co lòng vòng nói ông không có tiền đúng không?

Tức giận a! Ở trong lòng đâm hình nhân. Sau khi đâm vài lần, Cục trưởng Trương mới cắn răng nghiến lợi hỏi: "Cô Liễu, cô có cao kiến gì không?"

"Không có." Thời Sênh dừng một chút, "Có cũng không nói cho ông."

Cục trưởng Trương tức giận đến sắp phát điên luôn rồi.

Bỗng nhiên, Thời Sênh cười một tiếng không có ý tốt, chỉ vào một người ở bên tay trái Cục trưởng Trương, "Ngược lại, người kia ngụy trang không tệ a, nhà giàu mới nổi, cho dù không hiểu quy củ bla bla bla, cũng có thể tha thứ. Bộ đồ kia là do hội đấu giá tài trợ à?"

"Ngụy trang không tệ mà cô vẫn có thể phát hiện ra à?"

"Hắn thường xuyên nhìn lén ông, trừ khi ông cho rằng hắn yêu thầm ông." Hai tay Thời Sênh mở ra, thân thể ngồi thẳng lên một chút, mà lúc này trên đài đấu giá, chuyên gia bán đấu giá đã lên sân khấu.

Cục trưởng Trương tức giận đến bốc khói rồi, nhưng cũng không tiện nói gì, hết sức chăm chú chú ý bốn phía.

Đồ vật mà hôm nay muốn bán đấu giá có giá trị liên thành, anh em bọn họ ở bên trong quả thật chỉ có một ít như thế, nhưng mà bên ngoài đã sớm được bao vây đến nước chảy không lọt rồi.

Chương 631: Tổng tài phá sản (23)

Buổi đấu giá hôm nay, những lão đại trong giới thương nghiệp đều hướng tới "Trái tim Thiên Sứ".

"Ông nói xem, đồ chơi này mang đến sự nguyền rủa cho người khác, mà những kẻ thiếu não này còn dùng tiền mua, có phải là bị đần độn hay không hả?" Thời Sênh tán gẫu với Cục trưởng Trương.

Cục trưởng Trương cũng không phải là muốn tán gẫu, ông đang làm việc a.

Ông là một người chuyên nghiệp, trong thời gian làm việc, làm sao có thể tùy tiện tán gẫu như thế được.

Chỉ có thể phỉ nhổ ở trong lòng, cô cũng đã nói bọn họ thiếu não rồi, còn hỏi ông có phải đần độn hay không làm gì, phát bệnh không thuốc sao?

Thời Sênh ung dung lên tiếng, "Ông đừng nhìn nữa, dựa theo định luật, cho dù thật sự người có đến thì các người nhất định cũng không ngăn được a."

"Cái định luật gì vậy?" Cục trưởng Trương hỏi một câu. Tại sao bọn họ lại không ngăn được hả? Bọn họ là cảnh sát có được hay không, cái người bị bệnh thần kinh này lại xem thường bọn họ nữa rồi.

Thời Sênh đặc biệt nghiêm túc nói cho Cục trưởng Trương một câu, "Motip của tiểu thuyết nha."

Nam chính ở chỗ này, nếu như thật sự có người đến cướp thì tuyệt đối cũng không có nửa xu quan hệ gì với những cảnh sát hình sự này, sẽ chỉ là nam chính thắng thôi.

Cục trưởng Trương thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Thật sự không phải là cô đến quấy rối đấy chứ?

...

Phần đầu bán đấu giá tiến hành rất thuận lợi, tiến vào phần bán đấu giá "Trái tim Thiên Sứ" cuối cùng. Từ khi "Trái tim Thiên Sứ" được đẩy ra, Thời Sênh liền cảm giác được một lực lượng rất kỳ lạ.

Linh khí ở vị diện này rất yếu. Nhưng từ khi "Trái tim Thiên Sứ" xuất hiện, Thời Sênh liền cảm thấy linh khí càng yếu ớt hơn, chẳng mấy chốc toàn bộ không gian sẽ không thấy một tia linh khí nào nữa.

Tất cả linh khí đều chạy ra khỏi cái phòng đấu giá này.

Không phải là bị hấp thu, mà là chạy trốn ra bên ngoài.

Linh khí mà lại sợ hãi "Trái tim Thiên Sứ" cơ à, đồ chơi này được làm ra từ vật gì vậy, mà sao trâu bò như thế a?

Chuyên gia bán đấu giá giải thích hết một đống tin tức vô dụng lớn, mở cái chụp đang đậy bên trên ra, đồ vật bên trong lập tức hiện ra ở trước mặt mọi người.

Màu sắc của nó so với Lucky càng thêm tươi đẹp, giống như là một trái tim đang sống, giống như một giây kế tiếp, nó có thể nhảy lên đập "thịch thịch".

Thời Sênh không có cách nào phản bác rằng "Trái tim Thiên Sứ" được làm rất tinh xảo.

Nhưng mà hơi thở mà nó phát ra, làm cho Thời Sênh rất không thích.

Cũng không phải là bóng tối tà ác, mà là một loại mê hoặc.

Mê hoặc mọi người phải lấy được nó, có nó.

Bỗng nhiên Thời Sênh bĩu môi ghét bỏ.

"Ta đoán cái người điêu khắc kia đã từng dùng máu tươi nuôi nó." Thời Sênh trao đổi với Hệ thống ở trong lòng.

[Đúng vậy.]

"Hừ, không biết sống chết."

[Ông ta sớm đã chết rồi.] Hệ thống nhắc nhở Thời Sênh.

"Cho nên đem cục diện rối rắm để lại cho người đời sau à?" Thời Sênh tiếp tục nói lầm bầm, "Ta mới không thèm thu dọn cục diện rối rắm này cho ông ta đâu, đồ chơi này cũng khó đối phó lắm đấy nhé."

Cái này căn bản không phải là kim cương, mà là một loại ngọc.

Cô từng đọc trong ghi chép ở một thế giới viễn cổ kia, loại ngọc này gọi là huyết ngọc, lấy máu nuôi nấng, có thể sinh ra linh trí, lấy đồ cúng tế để sai khiến nó.

Huyết ngọc tốt nhất chính là nửa trong suốt, một khối huyết ngọc càng lớn, nuôi nấng ra được linh trí thì lại càng mạnh mẽ.

Nhưng mà nếu như linh trí được sinh ra mà không có chỉ dẫn chính xác, sẽ biến thành tà linh chuyên đi hút dục vọng, lấy được càng nhiều dục vọng, thì nó sẽ không ngừng kích phát dục niệm dưới đáy lòng con người, từ đó làm mình càng lớn mạnh hơn.

Nghe nói tà linh hút đến một mức dục vọng nhất định là có thể rời khỏi huyết ngọc, có thực thể của mình.

Loại đồ chơi này, để cho cô đi đối phó á?

Đùa gì thế?

Tốn sức còn không được cảm ơn, mạnh mẽ từ chối!

Hơn nữa...

[Ký chủ, nhiệm vụ này chỉ có cô mới có khả năng hoàn thành được.]

Thối lắm, mi để nam chính ở chỗ nào rồi hả?

Loại bố trí này, vừa nhìn chính là để đưa cho nam chính giải quyết.

"Cho dù mi nói ta có thể cứu vớt cả hệ ngân hà thì ta cũng sẽ không đi làm cái nhiệm vụ này."

[...] Ký chủ, cô không nên tùy hứng như vậy được không? Đây là tôi cho điểm tích lũy. Tôi cho cô cơ hội kiếm điểm tích lũy mà cô cũng không kiếm à?

"Quá phiền phức."

[...] Chỉ cần cô chém một kiếm, chưa đến nửa phút liền làm xong rồi,

thì phiền phức cái gì hả?

"Vung kiếm mệt chết đi được!"

[...] Không còn lời nào để nói nữa rồi, một Ký chủ bất thường như vậy, thế gian chỉ có một mà thôi.

Thời Sênh nói mặc kệ, đó chính là tuyệt đối sẽ không làm.

Cho nên tại lúc đấu giá "Trái tim Thiên Sứ" tiếp theo, liền thờ ơ lạnh nhạt.

Còn hơn cả vòng tay Lucky, giá quy định của "Trái tim Thiên Sứ" chính là mười con số, triệu phú chỉ ngồi nhìn, căn bản ngay cả âm thanh cũng không dám phát ra ngoài, chỉ có tỷ phú nâng bảng lên.

Có lẽ Cục trưởng Trương chưa thấy qua tình cảnh dữ dội như vậy, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

"Cô Liễu, cô không tham gia đấu giá à?" Bỗng nhiên Cục trưởng Trương quay đầu nói với Thời Sênh.

Thời Sênh nhún vai, "Không có tiền."

Cục trưởng Trương: "..." Cái người bị bệnh thần kinh hay thay đổi thất thường này.

"Phụt!"

Đèn trong đại sảnh đột nhiên tắt đi, toàn bộ phòng bán đấu giá đều rơi vào trong bóng tối. Âm thanh kinh hoảng của đám người tràn ngập trong toàn bộ phòng khách.

"Không nên hoảng hốt, ngồi ở tại chỗ không được nhúc nhích." Cục trưởng Trương hét to một tiếng. Nhưng cũng chẳng có người nào nghe ông. Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng thét chói tai đan vào nhau vang lên ở bốn phía. Đám người khủng hoảng tuôn về phía bên ngoài hội trường.

Thời Sênh lặng yên không một tiếng động đứng sát vào bên cạnh tường, phòng ngừa bị người đang hoảng loạn không lựa chọn được đường này làm bị thương.

Ánh đèn khôi phục sau hai phút.

Tình cảnh rất là hỗn loạn, đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy là Mộ Bạch và Diệp Giản, hai người đều đứng ở cách chỗ cô ngồi lúc trước không xa.

Lúc ánh sáng sáng lên, Diệp Giản đầu tiên nhìn quanh bốn phía, phát hiện Thời Sênh đang dựa vào tường, đi mấy bước xông về phía cô.

"Liễu Sênh Ca, cô không sao chứ?"

"Không chết."

Diệp Giản: "..." Có ai hỏi cô chết hay chưa đâu.

Mộ Bạch chỉ đứng ở đàng xa liếc nhìn cô một cái, cũng không đi đến.

"A!" Bỗng nhiên có người hét lên một tiếng, chỉ vào bàn bán đấu giá kêu to, "Không thấy "Trái tim Thiên Sứ" nữa rồi."

Chuyên gia bán đấu giá và hai người người dẫn chương trình nằm ở trên mặt đất, không biết là đã chết hay là bị hôn mê.

Không thấy bóng dáng của "Trái tim Thiên Sứ" trên bàn đấu giá nữa.

Cục trưởng Trương phức tạp nhìn về phía Thời Sênh đang dựa vào tường, vẻ mặt hờ hững. Cái người bị bệnh thần kinh này thật đúng là một lời thành sấm* luôn a.

**Sấm truyền: Lời tiên tri.*

...

Trải qua sự thăm dò của cảnh sát, phát hiện kẻ trộm kia trà trộn vào từ chỗ người dẫn chương trình, về phần có đồng bọn hay không, tạm thời vẫn chưa biết được.

Người dẫn chương trình được chọn là người đã làm việc ở chỗ này nhiều năm, hiểu rõ, nhưng vẫn làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Người ở hội trường cũng phải đi lấy khẩu cung, Diệp Giản bị ép tách ra với Thời Sênh, ai đi lấy khẩu cung của Thời Sênh lại thành một nan đề khó giải.

Cuối cùng, vẫn là Cục trưởng Trương lên, dù sao vừa rồi ông ở gần cô nhất.

Mặc dù khẩu cung của cô không có chỗ nào dùng được.

"Cô Liễu, lúc đèn vừa mới tắt, cô có thấy cái gì không?"

Thời Sênh liếc mắt nhìn Cục trưởng Trương. Ngay lúc Cục trưởng Trương cho là cô muốn oán giận ông, thì bỗng nhiên cô bật ra một câu nói làm cho Cục trưởng Trương khiếp sợ, "Tôi biết "Trái tim Thiên Sứ" ở chỗ ai, ông có muốn biết không hả?"

Sắc mặt của Cục trưởng Trương nghiêm túc, "Cô Liễu, chuyện này không có thể đùa giỡn như vậy được."

"Không tin thì quên đi vậy." Hai tay Thời Sênh mở ra, không dự định nói chuyện tiếp nữa.

"... Cô nói đi." Cục trưởng Trương cắn răng.

"Không muốn nói." Vừa nãy ông đây muốn nói thì ông không nghe, bây giờ ông muốn nghe, thì ông đây phải nói à? Ông đây không thích đấy!

Trên mặt Thời Sênh còn thiếu điều viết lên một hàng chữ to như thế.

Cục trưởng Trương thiếu chút nữa giận đến giơ chân, có thuốc giữ bình tĩnh hay không, tiêm cho ông một liều đi.

Phi!

Phải là tiêm cho cái người bị bênh thần kinh này một liều thì có.

Cuối cùng, Cục trưởng Trương không quan tâm đến tôn nghiêm nữa, quấy rầy Thời Sênh nửa ngày, mới hỏi ra được một cái tên từ trong miệng của cô.

"Cô xác định sao?" Vẻ mặt Cục trưởng Trương nghiêm túc, "Nếu như cô nói bậy, nhất định tôi sẽ đưa cô đi đến bệnh viện tâm thần đấy."

Thời Sênh tươi cười xán lạn, "Nhìn vào lời nói này của Cục trưởng Trương, ông nói tôi có bệnh, vậy thì lời nói của tôi nhất định không thể tin, trừ khi ông cũng có bệnh."

Con mợ nó chứ, ông mới có bệnh đó!

Cục trưởng Trương: "..."

Chương 632: Tổng tài phá sản (24)

Cục trưởng Trương cảm thấy mình có thể bị bệnh thật rồi, vậy mà ông lại đi tin lời nói của người bị bệnh thần kinh!

Chủ yếu là cô nói quá mức chắc chắc, vẻ mặt nghiêm túc, làm cho người ta rất dễ tin tưởng lời nói của cô là sự thật.

Sự thật chứng minh, cô nói quả thật là sự thật.

"Tôi không biết tại sao nó lại ở trên người tôi." Diệp Phong cực lực giải thích, "Tại sao các người có thể tùy tiện bắt người như thế?"

"Anh Diệp, chứng cứ vô cùng xác thực, có lời gì, giữ lại rồi đến đồn cảnh sát hãy nói đi." Cảnh sát viên đeo còng tay lên cho Diệp Phong.

Diệp Phong nổi giận, nhưng mặc kệ hắn nói như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật là "Trái tim Thiên Sứ" ở trên người của hắn.

Thời Sênh đúng lúc đi qua bên người Diệp Phong, cô dừng một chút, "Anh Diệp, lúc tìm phụ nữ thì không nên mắt mù như thế."

Những lời này thật khó hiểu.

Diệp Phong suy nghĩ một chút, cũng hiểu được khúc mắc trong đó, sắc mặt hắn bỗng nhiên xanh mét, vậy mà hắn lại bị người khác lợi dụng.

"Liễu Sênh Ca!" Diệp Phong nổi giận gầm lên một tiếng, "Cô đang cười nhạo tôi đúng không?"

"Đúng vậy, tôi đang cười nhạo anh đấy." Thời Sênh gật đầu.

Lúc nam chính gặp khó khăn mà không bỏ đá xuống giếng, có phải là quá ngu ngốc hay không a.

"Liễu Sênh Ca, cô đừng nên đắc ý. Tôi sẽ không có chuyện gì. Chuyện này không liên quan gì với tôi." Diệp Phong bình tĩnh lại, hắn căn bản cũng không biết thân phận của người phụ nữ kia là gì, cho dù "Trái tim Thiên Sứ" ở trên người hắn, như vậy cũng không thể chứng minh là do hắn trộm được.

"Không sao cả, anh cứ việc đi ra. Tôi lại làm cho anh phải đi vào là được rồi."

Nụ cười trên mặt của cô rực rỡ như vậy, nhưng mà Diệp Phong lại không cảm giác được một chút độ ấm nào. Đối diện với đôi con ngươi đen kịt kia của cô, Diệp Phong vẫn luôn có loại cảm giác đứng ở bên vách núi, gió rét lạnh đến thấu xương thổi qua thân thể hắn, lung lay lắc lư như sắp ngã vào vực sâu.

Diệp Phong gian nan nuốt nước bọt, giọng nói khàn khàn, "Cô hận tôi như vậy à?"

Thời Sênh hơi xích lại gần Diệp Phong, giọng nói lành lạnh, "Người hận anh là Liễu Sênh Ca. Mà tôi... chỉ là người báo thù thay cho Liễu Sênh Ca, cho nên, tôi cũng không hận anh, chỉ là muốn giết chết anh mà thôi."

Hai chữ “mà thôi”, Thời Sênh cố ý kéo dài giọng nói, giống như một cây gai nhọn bỗng nhiên đâm vào trong lòng của Diệp Phong.

Hắn bỗng nhiên trợn to mắt, trong đầu trở nên thông suốt.

"Cô... Cô không phải là Liễu Sênh Ca..."

Liễu Sênh Ca thích hắn như vậy, làm sao có thể đối xử với hắn như thế này chứ?

Lúc trước tại sao hắn không nghĩ tới điều này?

"Cô Liễu..." Viên cảnh sát nhìn Diệp Phong đang kích động, lập tức đi lên phía trước, "Xin cô không nên tùy tiện nói chuyện với người bị tình nghi."

Kích thích đến người bị tình nghi thì làm sao bây giờ hả!

"Cô ta không phải là Liễu Sênh Ca." Hai tay Diệp Phong chỉ vào Thời Sênh, quay về phía cảnh sát viên nói: "Cô ta không phải là Liễu Sênh Ca."

Cảnh sát viên yên lặng nhìn về phía Thời Sênh.

Có bản lĩnh như vậy, rốt cuộc thì cô nói cái gì với hắn vậy hả? Kích thích thành cái dạng này luôn mới sợ chứ!

Cảnh sát viên không để ý tiếng kêu của Diệp Phong, vội vàng mang Diệp Phong đi.

"Câu nói vừa rồi của hắn là có ý gì?" Không biết Diệp Giản từ đâu nhảy ra, "Cô không phải là Liễu Sênh Ca sao? Vậy thì cô là ai?"

Thời Sênh quay đầu lại, khóe miệng chậm rãi cong lên, "Tôi là thần."

... Bệnh tâm thần hả?

"Liễu Sênh Ca, cô chờ tôi một chút." Diệp Giản bước mấy bước đuổi theo Thời Sênh, "Liễu Sênh Ca, thật sự cô không suy xét việc làm vị hôn thê của tôi một chút à?"

"Thần và người phàm không thể yêu nhau."

"Không sao cả, thật ra tôi cũng là thần, chỉ là chưa kịp nói cho cô biết mà thôi."

"Tôi thích người phàm."

"Tôi có thể hạ phàm vì cô."

Mọi người: "..." Rốt cuộc là bệnh viện tầm thần nào thả hai đứa nhóc này ra vậy hả, mau kéo về đi!

...

Rời khỏi hội đấu giá, Diệp Giản nhắm mắt theo đuôi Thời Sênh, bàn bạc chuyện thần và người phàm rốt cuộc có thể yêu nhau hay không.

Thời Sênh đi đến trước xe của mình, Diệp Giản vẫn còn đi theo cô.

Bỗng nhiên Thời Sênh tóm cổ áo của Diệp Giản, quay người ấn hắn ở trên cửa sổ xe, dung nhan đẹp đẽ phóng đại vô hạn ở trong con ngươi của Diệp Giản.

"... Liễu Sênh Ca, có... chuyện gì cũng từ từ a." Phía sau Diệp Giản không có một chút đường lui nào, chỉ có thể cứng ngắc nhìn cái cổ của cô.

"Cuối cùng thì anh muốn làm cái gì hả?" Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi hỏi.

"... Tôi tôi tôi... Tôi đang theo đuổi cô a!" Diệp Giản nói lưu loát, "Chẳng lẽ cô không nhìn ra à?"

Ngón tay Thời Sênh bóp ở cổ của Diệp Giản, hơi thắt chặt lại, "Cho anh một cơ hội nữa."

"Thật sự tôi chỉ muốn theo đuổi cô thôi." Diệp Giản cảm thấy mình ở trước mặt người phụ nữ này, đừng nói là uy hiếp, ngay cả khi hắn nói chuyện lớn tiếng cũng cảm giác mình sẽ bị bóp chết.

Thời Sênh gật đầu, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm, đưa tay mở cửa xe, ném Diệp Giản vào trong.

Diệp Giản: "..." Làm gì vậy?

Thời Sênh nhanh chóng lên xe, ở trong tầm mắt mờ mịt của Diệp Giản, đạp chân ga lái lên đường cái.

Diệp Giản không thắt giây an toàn, bởi vì xe nghiêng theo quán tính nên đầu đụng vào cửa sổ xe, “rầm” một tiếng, đụng đến mức hắn nổ đom đóm mắt luôn.

Diệp Giản ở dưới tình huống không thắt giây an toàn, thể nghiệm một cái gọi là tình cảm mãnh liệt cùng tốc độ.

Tốc độ xe cảm động lòng người a.

Thời Sênh lái xe như một cơn lốc đưa Diệp Giản đến chân của một ngọn núi, mang theo hắn đi đi lên trên, trong dạ dày của Diệp Giản cuồn cuộn đến lợi hại.

"Liễu Sênh Ca... Ọe... Cô muốn mang tôi đi chỗ nào?"

Cái vùng hoang vu này, cô sẽ không muốn giết người diệt khẩu chứ?

"Giết người diệt khẩu." Giọng nói của Thời Sênh trùng lặp với ý nghĩ trong đầu Diệp Giản.

Diệp Giản theo bản năng ôm lấy một cây đại thụ ở bên cạnh, "Liễu Sênh Ca, tôi cũng chỉ theo đuổi cô một chút thôi mà, cô lại muốn giết người diệt khẩu. Cô có phải là quá máu lạnh hay không a."

Phản ứng của người bình thường chẳng lẽ không phải là người mang tội giết người à?

"Ừ, tôi biết tôi máu lạnh." Thời Sênh mặt không đổi sắc đẩy tay của Diệp Giản ra, "Không cần anh nhắc nhở."

Diệp Giản đã dùng sức lực rất lớn, nhưng vẫn bị Thời Sênh lôi ra, kéo hắn đi lên trên núi.

Đến đỉnh núi, Thời Sênh đẩy Diệp Giản tới bên mép vách đá, "Thế nào, có muốn nói một chút hay không, tại sao muốn theo đuổi tôi?"

"Tôi nói thì cô sẽ không giết tôi hả?" Diệp Giản nhìn về phía sau một chút, tim đập thình thịch gia tốc.

"Xem tâm tình."

Diệp Giản: "..."

Cho nên tại sao hắn lại phải giải quyết một người phụ nữ tai họa như thế hả hả hả?

Diệp Giản ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của Thời Sênh, "Cô thật sự không phải là Liễu Sênh Ca à?" Liễu Sênh Ca mà hắn biết cũng không phải bưu hãn như thế.

"Có quan trọng không vậy?" Thời Sênh mặt mày khẽ cong, "Hoặc là nói, người anh phải theo đuổi thật ra là Liễu Sênh Ca nguyên gốc trong nội dung tiểu thuyết hả?"

Ánh mắt của Diệp Giản cứng lại, quan sát Thời Sênh từ trên xuống dưới trong chốc lát, "Cô cũng là người nhận nhiệm vụ à?"

"Quả nhiên là như vậy." Thời Sênh lộ ra vẻ vặt đúng vậy rồi.

Diệp Giản có chút mờ mịt, không phải nói một nội dung vở kịch chỉ có một người thực hiện nhiệm vụ sao? Vì cái lông gì mà hắn lại gặp những người làm nhiệm vụ khác?

Lại có những người làm nhiệm vụ khác nữa à?

Thì ra thật sự không phải là một mình hắn.

Ôi chao má ơi, đồng hương, thật hưng phấn nha!

"Nhiệm vụ của anh là tán tỉnh Liễu Sênh Ca à?" Ánh mắt của Thời Sênh quan sát từ đầu đến chân Diệp Giản mấy lần.

Nhìn thấy đồng hương nên vô cùng hưng phấn, Diệp Giản liên tục không ngừng gật đầu.

Nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, chính là tán tỉnh nữ phụ vạn năm này, thay đổi kết cục của bọn họ, sau đó sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

"Nhiệm vụ của cô là cái gì?" Ánh mắt Diệp Giản sáng quắc hỏi.

"Giết chết nam nữ chính."

Diệp Giản: "..."

Hệ thống nói cho hắn biết... Nếu dùng ngoại lực giết chết nam nữ chính thì kết quả sẽ là thế giới sụp đổ a!

Chương 633: Tổng tài phá sản (25)

Thời Sênh cho rằng Diệp Giản và cô đến từ cùng một thế giới, nhưng mà sau khi giao lưu với Diệp Giản, cô phát hiện Diệp Giản căn bản cũng không phải là người thuộc về cái thế giới kia của cô.

Cho nên, thật ra Diệp Giản vẫn là một sự tồn tại nên có trong cốt truyện à?

Hệ thống, giải thích.

[...] Cũng không muốn giải thích a, [Ký chủ nên biết một loại văn gọi là truyện công lược* đồng nhân*. Diệp Giản đến cái tiểu thuyết này là để công lược Liễu Sênh Ca, thay đổi kết cục của cô ấy.]

**Truyện Đồng nhân: Dựa vào một khuôn mẫu của một tác phẩm nổi tiếng để viết một câu chuyện khác, lấy 50% là mạch truyện cũ, 50% do tác giả tự sáng tạo.*

**Truyện Công lược: Từ này ban đầu áp dụng cho các trò game xã hội rồi chuyển qua dùng cho thể loại ngôn tình mang theo "Hệ thống". Trong game, bởi vì có một số trò yêu đương có độ khó nhiều, cần mượn dùng bí tịch (hệ thống) mới có thể hoàn thành, cho nên quá trình độ hảo cảm từ 0 phát triển đến lúc hoàn thành được gọi là "công lược/tiến công chiếm đóng".*

Nghĩa là bây giờ nội dung cốt truyện ta đang trải qua, thật ra là lấy Diệp Giản làm nhân vật chính đúng không hả?

[Có thể hiểu như vậy.]

A...

Vậy Mộ Bạch chính là tình nhân của Diệp Giản à?

[...] Ký chủ, cô đang suy nghĩ cái thứ gì kỳ lạ vậy hả?

"Truyện đồng nhân công lược đam mỹ không phải đều như vậy à? Cho nên bây giờ ta nên giết chết Diệp Giản sao?"

[...] Ai nói cho cô biết đây là truyện đam mỹ, số mệnh lớn nhất vẫn là Diệp Phong đấy, Ký chủ không nên lạm sát kẻ vô tội!

Lạ thật, hình như lời này là lạ ở chỗ nào đó thì phải.

...

Nể mặt Diệp Giản không có ác ý đối với Liễu Sênh Ca, Thời Sênh rộng lượng không có giết người diệt khẩu.

[...] Rõ ràng là Diệp Giản sợ chết cầu xin cô, tâm tình của cô tốt mới buông tha cho hắn.

Diệp Giản: "..." Thật sự không muốn nói chuyện.

Thật vất vả mới có một thân phận lớn, kết quả còn không có làm màu làm mè được mấy lần đã bị nghiền thành đống cặn bã rồi, khó chịu, muốn khóc quá!.

"Lúc đó, làm sao mà cô sao biết "Trái tim Thiên Sứ" ở trên người Diệp Phong vậy?" Diệp Giản nhớ tới một chuyện.

Thời Sênh trả lời hắn bằng một nụ cười có chút thâm ý, "Làm sao anh biết là tôi nói vậy?"

"... A!" Tầm mắt Diệp Giản trở nên hoảng loạn, "Làm đối tượng công lược, tất nhiên lúc nào tôi cũng phải chú ý đến cô rồi."

Người phụ nữ ở đối diện cười đến thật đáng sợ.

Như cái loại biến thái cuồng giết người tùy lúc đều có thể giết người phanh xác vậy.

Mặc dù ở trong lòng Diệp Giản đã cho rằng Thời Sênh cũng là người làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Giản lại phát hiện, người làm nhiệm vụ này rõ ràng cũng không phải là lính mới.

Là một kẻ sáng suốt, hắn phải ôm đùi tài xế rồi.

"Tôi chỉ thuận miệng nói thôi." Thời Sênh chậm chạp lên tiếng.

"Cô chỉ thuận miệng nói mà nói trúng luôn hả?" Diệp Giản vô cùng kinh ngạc, không hổ là siêu tài xế a.

Thời Sênh bí hiểm nói: "Có lẽ tôi có năng lực tiên đoán." Dựa theo motip truyện thì có cái gì khó đoán đâu chứ.

Người phụ nữ đi vào theo Diệp Phong kia quả thật nhìn qua rất giống bạch phú mỹ*, nhưng ánh mắt của cô ta quá mức cảnh giác,. Từ khi bước vào hội trường đã nhanh chóng quan sát xung quanh một lần, lại quan sát vị trí của cảnh sát hình sự mặc thường phục mấy bận.

**Bạch phú mỹ: Chỉ người con gái có làn da đẹp, tính tình tốt, nhiều tiền, năng lực kinh tế mạnh.*

Nếu như Thời Sênh không nhìn ra thì cô cũng không có mặt mũi nào nói mình là thiên hạ vô địch.

Trong cốt truyện, Diệp Phong có một người phụ nữ là một sát thủ, nhưng mà cái cô sát thủ này còn là một thần trộm.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ hôm nay, chắc là Diệp Phong mới gặp cô nàng sát thủ này không được bao lâu.

Dựa theo phát triển bình thường, chắc là Diệp Phong sẽ mang theo "Trái tim Thiên Sứ" rời đi an toàn, đương nhiên cũng lấy làm của riêng luôn.

Đến khi sát thủ tìm tới, hắn liền đem sát thủ như vậy, như vậy, lại như vậy, như vậy... Sát thủ lập tức gục luôn, trở thành người phụ nữ của Diệp Phong.

Nhưng mà bây giờ Diệp Phong bị bắt...

Sát thủ còn không tế sống hắn à?

Nghĩ lại cảm thấy thật hưng phấn nha.

Vẻ mặt Thời Sênh nở rộ khoa trương, cho dù Diệp Giản có ngu ngốc cũng biết cô không để ý đến mình.

Thời Sênh đứng dậy, đi xuống dưới chân núi, Diệp Giản đuổi sát theo sau.

"Cô là cấp bậc gì rồi?"

"Cô tên là gì? Cô còn nhớ lúc cô chưa làm nhiệm vụ thì làm nghề gì không?"

Câu hỏi của Diệp Giản cứ một chuỗi lại nối tiếp một chuỗi bắn ra bên ngoài, lúc trước còn là một người mắc bệnh thần kinh thượng lưu, tại sao bây giờ lại biến thành một người bị bệnh thần kinh nói nhiều rồi hả?

Diệp Giản: Thấy đồng hương nên rất kích động mà!

"Cái tên Mộ Bạch kia, Liễu Sênh Ca, cô nên cẩn thận một chút. Tôi cảm thấy hắn có chút vấn đề." Bỗng nhiên Diệp Giản bắn ra một câu.

Diệp Giản định bắn ra câu kế tiếp, kết quả Thời Sênh lại hỏi.

"Vấn đề gì?" Tên biến thái kia tất nhiên là có vấn đề.

"Không biết, dù sao vẫn cảm thấy hắn rất kỳ lạ." Diệp Giản rầu rĩ, nhìn Mộ Bạch, hắn lại muốn có cảm giác oán hận.

Một người mà hắn đã có cảm giácoán hận, nhất định cũng không phải là người tốt lành gì.

"Hắn không phải là người yêu của anh à?"

Người... Người yêu!?

"Cô đang nói bậy bạ cái gì vậy, tôi là thẳng có được không hả! Thẳng tắp, là thẳng tắp đấy!" Diệp Giản nổi giận.

"Một người nói mình thị thẳng, không lâu sau sẽ lại phát hiện là mình cong." Thời Sênh không có ý tốt quét về phía nửa thân dưới của Diệp Giản, "Anh có thể thử với tên biến thái kia xem, nói không chừng đúng là thế đấy."

#Bàn về hướng đi chính xác của truyện đam mỹ#

"Liễu Sênh Ca! Tôi muốn tức giận rồi đấy!" Cho dù cô là đồng hương, cũng không có thể nói bậy như vậy. Hắn là một người đàn ông thẳng nhé!

"Anh lên trời tôi cũng có thể nhấn anh xuống được."

Diệp Giản: "..." Nhiệm vụ này không có cách nào làm được a!

Thời Sênh xuống núi, lên xe, nổ máy xe.

Một loạt động tác như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động.

"Ôi chao, Liễu Sênh Ca, cô để cho tôi lên xe với nào." Diệp Giản kéo cửa xe, lại phát hiện là kéo không ra.

Thời Sênh trượt cửa sổ xe xuống, xua xua tay về phía hắn, "Tự mình đi về đi nhá."

"Đây là vùng hoang dã, trời cũng sắp tối rồi, cô lại để cho tôi tự đi về, có chút tình cảm đồng nghiệp hay không hả?" Diệp Giản lay lay cửa xe.

Tình cảm đồng nghiệp á? Anh chỉ là một chuỗi số liệu thôi nha, có tình cảm đồng nghiệp với anh mới kỳ lạ đó.

"Không có, byebye!" Thời Sênh một cước nhấn ga, khởi động xe, phun khí bụi lên mặt Diệp Giản.

Tức giận!

Nhưng mà không đánh lại được cô ấy!

...

Đã giải quyết xong một tên thần kinh, nhưng mà vẫn còn một tên biến thái đang chờ cô đi thông quan.

Cái tên Mộ Bạch này...

Thời Sênh không muốn kết luận quá sớm.

Thế giới này có độc.

Rõ ràng là truyện về nam tần, kết quả lại đổi thành truyện trinh thám, bây giờ lại đổi thành truyện trọng sinh đồng nhân là sao?

Đổi loạn kênh như vậy sẽ bị người ta đánh cho một trận đấy!

Thời Sênh quyết định nghĩ cách bắt cóc Mộ Bạch, dùng võ lực uy hiếp thử xem, có thể hỏi ra cái gì hay không.

Nếu thật sự không được, thì cho một cái chết nhân đạo là được rồi.

Có một mối nguy hiểm lớn như vậy treo ở trên đầu, bản cô nươngbản cô nương đây chẳng còn cách nào khác cả.

Dù sao vẫn có cảm giác là có người muốn tính toán bản cô nương.

Thời Sênh còn chưa kịp lập kế hoạch bắt cóc Mộ Bạch thì Mộ Bạch đã tự động đưa tới cửa rồi.

Lúc cô trở về, Mộ Bạch đúng lúc đang ở ngoài cửa. Hàn Hiểu đứng ở bên trong nói chuyện với hắn, không có ý tứ mở cửa.

Tốt, làm rất đẹp!

Thời Sênh trực tiếp lái xe đi qua.

Mộ Bạch nghe được tiếng động, ý thức nguy hiểm của thân thể nhanh hơn so với phản ứng đầu óc, hắn nhanh chóng né sang phía bên cạnh. Xe đi lướt qua vạt áo của hắn.

Thời Sênh tiếc nuối lắc đầu, phản ứng của tên này thật nhanh.

Nếu không lại làm một lần nữa nhỉ?

Thời Sênh chuẩn bị quay xe.

Đúng lúc giọng nói của Mộ Bạch vang lên: "Cô Liễu, cô muốn giết tôi đấy à?"

Cho dù trải qua chuyện vừa rồi, Mộ Bạch vẫn là một bộ dáng vẻ bình tĩnh, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà so sánh với bên trong cánh cửa một chút, em gái Hàn Hiểu sắc mặt tái nhợt. Cô rất rõ ràng, vừa rồi Thời Sênh quả thật định lái xe đâm vào Mộ Bạch.

"Đúng vậy, cho nên anh hãy đứng yên, đừng nhúc nhích." Thời Sênh thò cái đầu ra, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Mộ Bạch: "..." Đứng yên đừng nhúc nhích cho cô đâm sao?

"Liễu tổng, chị bình tĩnh một chút, sẽ phạm tội giết người đấy." Hàn Hiểu mở cửa sắt ra rồi từ bên trong chạy đến, lay lay cửa sổ xe của Thời Sênh, "Không phải là chị muốn đi vào tù làm bá... ngục hoa đúng không?"

Động một chút là muốn giết người, Liễu tổng của chúng ta có bệnh thì nên uống thuốc!

"Ai nói giết người thì nhất định sẽ vào tù?" Thời Sênh liếc mắt xem thường nhìn Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu mờ mịt, vậy còn có thể đi chỗ nào hả?

Mặt mày Thời Sênh mặt mày cong cong, "Địa ngục."

Phi ——

Cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.

Số điện thoại của bệnh viện tâm thần là bao nhiêu vậy?

Chương 634: Tổng tài phá sản (26)

"Không có chuyện thì không lên điện tam bảo, anh Mộ, tìm tôi có việc gì?" Thời Sênh không xuống xe, tầm mắt lướt qua Hàn Hiểu, nhìn về phía Mộ Bạch.

"Chỉ là đến để đưa một món đồ cho Liễu tiểu thư mà thôi." Mộ Bạch đặt một cái hộp khá to lên trên đầu xe của Thời Sênh.

Cái hộp kia nhìn rất quen mắt.

Bởi vì lúc trước cô đã thấy qua ở trên hội đấu giá.

"Trong này là cái gì vậy?" Đừng nói với bản cô nương đây là "Trái tim Thiên sứ" nhá.

"Trái tim Thiên Sứ." Giọng nói của Mộ Bạch không nhẹ không nặng, vừa đúng để cho Thời Sênh nghe được rõ ràng.

Tổn thọ rồi!

Tên biến thái đưa cho ông đây trái tim Thiên Sứ!

Vừa nhìn liền thấy tim mệt.

Thời Sênh móc điện thoại di động ra, gọi đến điện thoại của Cục trưởng Trương, "Cục trưởng Trương, ở đây có một tên biến thái muốn hối lộ cho tôi này. Không rảnh á? Hắn dùng "trái tim Thiên Sứ" đó. Đúng đúng, chính là đưa cái thứ đồ hư khiến các người bây giờ

người ngã ngựa đổ kia đấy."

Mộ Bạch: "..."

Phản ứng này của cô không đúng a!

Thời Sênh ném điện thoại di động ra, xách kiếm xuống xe.

...

Chờ Cục trưởng Trương mang người chạy tới, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là chiếc xe đã biến thành sắt vụn, sau đó mới nhìn đến Mộ Bạch bị trói gô lại, ngã ở trên mặt đất.

Mộ Bạch...

Tại sao lại là Mộ Bạch?

Làm lớn chuyện rồi nha!

Mộ Bạch: "..." Nội tâm có chút tan vỡ, nhưng mà mình là trí thức, mình phải bình tĩnh, ưu nhã.

Thời Sênh lắc thanh thiết kiếm hàn khí bức người của cô, vẻ mặt ghét bỏ, "Các người đến chậm quá đấy."

"Kẹt xe." Cục trưởng Trương nghiêm trang trả lời.

Đồn cảnh sát của bọn họ rất bận rộn được không? Cho rằng ai cũng giống người bị bệnh thần kinh như cô chắc, không có việc gì liền đi kiếm chuyện.

Thời Sênh chỉ chỉ chiếc hộp ở trên đất.

Cục trưởng Trương nháy mắt cho người phía sau, người phía sau mặc áo khoác dài màu trắng, lập tức tiến lên cầm cái hộp lên, mở ra.

Thời Sênh chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, đây là thật.

Thứ này cần phải ở đồn cảnh sát mới đúng, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện ở trong tay Mộ Bạch. Thủ đoạn của cái tên Mộ Bạch này đủ lợi hại a.

"Cô Liễu, làm phiền cô nói một chút. Chuyện gì đã xảy ra?" Cục trưởng Trương vô cùng tự giác bắt đầu quy trình lấy lời khai.

"Lúc tôi trở về, hắn đang đứng ở cửa, nói muốn đưa một món đồ cho tôi. Tôi lại không quen hắn, tự nhiên đưa đồ cho tôi mà không giải thích được, nói rõ là có quỷ balabala..."

Tốc độ ghi chép của Cục trưởng Trương không theo kịp Thời Sênh, cuối cùng dứt khoát không ghi nữa, trực tiếp mở điện thoại di động ghi âm.

Dù sao tổng kết chính là, Mộ Bạch muốn đưa "Trái tim Thiên Sứ" cho Thời Sênh. Thời Sênh một lời không hợp liền báo cảnh sát.

"Cô Liễu, đây chính là "Trái tim Thiên Sứ", cô thật sự không muốn à?" Vấn đề này hoàn toàn thuộc về vấn đề cá nhân của Cục trưởng Trương.

Thời Sênh nhìn về phía Mộ Bạch đã bị người ta mời vào trong xe, thong thả nói: "Tôi muốn được sống lâu một chút."

Cục trưởng Trương cũng đem những lời này lý giải thành một cái ý khác.

Nhưng mà một kẻ thần kinh lại có thể chống lại cám dỗ lớn như vậy, có thể so với một vài người còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Đáng tiếc, cô vẫn là một người bị bệnh thần kinh.

Bởi vì ở cửa có máy giám sát, Thời Sênh nói hoàn toàn là sự thật, cho nên ông ta chỉ mang Mộ Bạch đi, về phần xử trí như thế nào... còn chờ bàn bạc xong cái đã.

"Chờ một chút, tôi có thể hỏi hắn chút chuyện được không?" Thời Sênh gọi lại Cục trưởng Trương đang chuẩn bị rời đi.

"Không thể." Cục trưởng Trương từ chối mà không hề nghĩ ngợi.

Lúc trước cô nói chuyện với Diệp Phong, bây giờ Diệp Phong vẫn còn kích động đấy.

"Keo kiệt."

Cục trưởng Trương lảo đảo một cái, đưa tay vịn vào cửa xe, hít sâu một hơi, lên xe, đóng cửa.

So đo với người bị bệnh thần kinh sẽ làm mất thân phận cục trưởng của ông.

Mấy chiếc xe cảnh sát chậm rãi rời đi, chiếc xe mà Mộ Bạch ngồi không có đóng cửa sổ xe, lúc đi qua trước mặt Thời Sênh, Mộ Bạch mới thật sự quay đầu.

Tầm mắt đối diện chính xác với Thời Sênh, mang theo vài phần dược dược dục thí* khiêu khích.

**Dược dục thí: Nóng lòng muốn thử.*

Thời Sênh yên lặng dựng thẳng ngón giữa.

Đến đi a, thương tổn lẫn nhau a!

Sợ kẻ thiểu năng như anh chắc?

"Liễu tổng..." Hàn Hiểu đứng ở phía sau cửa sắt, mãi đến lúc hoàn toàn không còn bóng dáng của xe cảnh sát, mới ló cái đầu ra.

Những chuyện xảy ra gần đây đủ để cô hiểu được dư vị cả đời rồi.

"Về nhà ăn." Thời Sênh phất tay một cái, đi được một nửa lại dừng lại, chống nạnh mắng to, "Con mợ nó, quên bắt tên biến thái kia bồi thường xe cho ông đây rồi?"

Hàn Hiểu: "..." Liễu tổng, trọng điểm của chị là gì vậy hả?

So với xe, cái ăn uống phía trước lại càng không đáng tin cậy.

Hàn Hiểu cảm thấy mình cần sự tĩnh lặng, cô đã hoàn toàn không theo kịp tư duy của tổng giám đốc nhà mình rồi.

...

Lúc đó, khi bán đấu giá "Trái tim Thiên Sứ" đều có truyền thông đưa tin, xảy ra sự kiện trộm cắp, tất nhiên là không bưng bít được, rất nhanh dư luận liền ồn ào xôn xao.

Đáng được ăn mừng chính là, "Trái tim Thiên Sứ" cũng không mất, còn bắt được người bị tình nghi.

Cái người bị tình nghi này cũng có chút đáng suy ngẫm.

Chính là Diệp Phong lúc trước có liên quan tới án mạng của Tiêu Linh Lung.

Mà càng trùng hợp là, hắn là chủ nhân của vòng tay Lucky.

Tin tức này không biết là ai tuôn ra ngoài, trong nháy mắt ở trên thế giới mạng đã dâng lên một hồi gió tanh mưa máu.

Nhiều người trên mạng có vạn năng, moi móc ra được mười tám đời tổ tông của Diệp Phong.

Tuy rằng Diệp Phong đã đem tư liệu của mình, sử dụng phần mềm Hệ thống làm chỗ ẩn giấu bí mật, nhưng mà không ngăn được lực lượng quần chúng nhân dân.

Bạn học của hắn từ tiểu học đến cao trung đều đột ngột nhảy ra, có đầu mối, muốn điều tra một người dễ dàng hơn nhiều?

Ra giá trên trời là 12 triệu mua Lucky, Diệp Phong ở đâu ra mà có nhiều tiền như vậy?

#Một tiểu tử nghèo trong núi, làm sao giàu lên đột ngột trong một đêm, trở thành người mới trong giới nhà giàu.#

Cái đề tài này, trước mắt đã trở thành chủ đề sốt dẻo nhất.

Theo cốt truyện, rất lâu sau này, gia cảnh của Diệp Phong mới bị tuôn ra, khi đó thân phận địa vị của hắn đã rất vững chắc rồi, sẽ không bởi vì một số nghi ngờ vô căn cứ mà hoàn toàn dao động được địa vị của hắn.

Nhưng bây giờ thì khác.

Diệp Phong liên tiếp bị cuốn vào hai vụ án mưu sát. Giờ lại bị cuốn vào vụ án trộm "Trái tim Thiên Sứ. Hiện tại gia cảnh của hắn bị đào ra, lkhiến người khác vô cùng chú ý.

Tuy rằng cuối cùng Diệp Phong vô tội được thả ra, nhưng mà bây giờ người quan tâm đến hắn cũng không phải số ít.

Diệp Phong nhếch nhác tránh được truyền thông, trở lại phòng trọ của mình. Căn phòng này là lúc đầu hắn thuê. Về sau, hắn đã đổi nhà khác, nhưng là vì mua Lucky, căn hộ kia cũng bị bán đi, chỉ có thể tạm thời ở cái phòng trọ chưa hết kỳ hạn này.

Hắn nhanh chóng lấy điện thoại di động, mở cái phần mềm quen thuộc kia ra.

Click vào phần nhiệm vụ.

Hai chữ thất bại, Diệp Phong nhanh chóng thở dốc hai cái, sau đó ánh mắt của hắn lại trở nên kiên định hơn.

Còn một cơ hội, hắn còn một cơ hội để xoay người.

Diệp Phong ổn định lại tư tưởng, mở ra phần nhiệm vụ, vậy mà lúc này trên phần ban bố nhiệm vụ lại trống rỗng, không tuyên bố nhiệm vụ nào cả.

"Đinh linh —— "

Tiếng chuông đột ngột làm Diệp Phong sợ đến run cả tay. Hắn nhanh chóng để điện thoại di động vào trong túi quần, hít sâu một hơi, xác định chính không có gì khác thường mới đứng dậy đi mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa là một nữ sinh rất khéo léo, "Anh Diệp Phong, vừa mới nhìn thấy anh đã trở về, cho nên em tới xem anh một chút."

Diệp Phong miễn cưỡng cười cười, "Cảm ơn."

"Anh Diệp Phong đừng lo lắng, em tin tưởng anh." Nữ sinh kia động viên tinh thần cho Diệp Phong, "Những người bên ngoài kia đều là suy đoán vớ vẩn, anh đừng để trong lòng. Anh Diệp Phong chắc vẫn chưa ăn cơm ha, em làm cơm tối cho anh này."

Nữ sinh giơ hộp giữ ấm trong tay ra trước người, cười híp mắt nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong kéo cửa ra, "Làm phiền em rồi, Tiểu Uyển."

Nữ sinh ngượng ngùng cúi đầu đi vào gian phòng, "Không phiền toái đâu, có thể cho làm cơm cho anh Diệp Phong, Tiểu Uyển rất vui vẻ."

Cửa phòng chậm rãi đóng lại, đem bóng dáng của hai người che ở bên trong.

Một bóng dáng màu đen thoáng qua ở cầu thang rồi biến mất cực nhanh.

Hàng lang khôi phục sự vắng vẻ ban đầu.

Chương 635: Tổng tài phá sản (27)

Lúc Diệp Phong ngủ đến mơ hồ thì nghe được âm thanh nhắc nhở của điện thoại di động, chợt tỉnh táo lại.

Hắn buông người trong ngực ra, đứng dậy đi lấy điện thoại di động.

Trên màn hình của điện thoại di động có một cửa sổ bắn ra.

Nhiệm vụ:

“Tiếp xúc thân mật với Liễu Sênh Ca (mức độ thân mật là 5)”

Thiếu chút nữa là Diệp Phong ném điện thoại di động trong tay ra ngoài, đây là cái gì nhiệm vụ gì vậy?

Mức độ thân mật là 5, nghĩa là hắn phải lên giường với Liễu Sênh Ca. Bây giờ hắn hận không thể bóp chết Liễu Sênh Ca kia kìa, nơi nào có tâm tình lên giường với cô ta?

Hơn nữa...

Người phụ nữ này căn bản cũng không phải là Liễu Sênh Ca.

Không đúng, người của đồn cảnh sát có nói qua, DNA của cô phù hợp với Liễu Sênh Ca trong hồ sơ trước kia, cô chính là Liễu Sênh Ca.

Cô cố tình lừa gạt hắn!

"Anh Diệp Phong..." Phía sau có người ưm một tiếng.

Diệp Phong để điện thoại di động xuống, xoay người nằm lại trên giường, càng nghĩ càng tức giận, tay không khỏi tăng thêm sức lực vân vê thân thể mềm mại trong lòng.

Cuối cùng trực tiếp đè lên người đối phương, một lần phát tiết thô bạo.

Cho dù Diệp Phong có không vui như thế nào thì hắn vẫn phải đi làm nhiệm vụ này.

Loại nhiệm vụ tỏ tình trực tiếp này, hắn không có cách nào từ chối được. Không làm liền đại biểu là thất bại, thất bại liền đại biểu hắn sẽ mất đi cái phần mềm Hệ thống này

Tuyệt đối không thể thất bại.

Nhiệm vụ chỉ nói tiếp xúc thân mật với Liễu Sênh Ca, cũng không nói là dùng biện pháp gì, hắn vẫn còn có cơ hội.

...

Thời Sênh hoàn toàn không biết Diệp Phong có một cái nhiệm vụ như thế, cho nên khi cô nhìn thấy Diệp Phong đang cầm một bó hoa hồng xuất hiện ở ngoài cửa lớn của Bách Niên Cư, cả người đều ngốc luôn rồi.

Lại dám cầm bó hoa hồng xuất hiện ở chỗ này, cũng không sợ Tiêu gia sẽ giết chết anh sao hả nam chính lợi hại của tôi?

Thời Sênh lái xe đi qua hắn, cho nên Diệp Phong cũng không biết

người hắn đang chờ đã đi rồi a.

Chờ lúc Thời Sênh trở về, phát hiện Diệp Phong vẫn còn ở ngoài cửa.

Trâu bò thật, lại có thể chờ lâu như vậy.

Nếu không phải chỗ hắn đang là ở cửa chính, xe của cô không thể đi qua thì cô tuyệt đối muốn đến đâm cho một phát.

Dù sao thì đâm nam chính cũng không chết.

Gãy chân cụt tay cũng có thể lành lại được.

"Liễu Sênh Ca!"

Mặt của Diệp Giản bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài cửa sổ xe, tiếng gào này của hắn đặc biệt lớn, cũng kinh động đến Diệp Phong ở bên kia.

"Mở cửa ra!" Diệp Giản dùng sức vỗ cửa sổ xe của Thời Sênh.

Lần trước người phụ nữ này lại ném hắn ở cái vùng hoang dã kia, hắn phải lý luận với cô thật tốt mới được.

Diệp Phong cầm bó hoa hồng chạy tới, đẩy Diệp Giản ra, "Sênh Ca, anh có lời muốn nói với em."

Thời Sênh: "..." Nam chính lại là đến tìm cô à? Trên trời phải rơi kim cương xuống mất thôi

Diệp Giản: "..."

Đây là ai?

A! Nam chính!

Nam chính muốn cướp nữ phụ của hắn!

Diệp Giản phất tay về phía đằng xa, người đàn ông mặc vest bước nhanh từ trên xe xuống, "Thiếu gia."

"Bắt hắn cút khỏi chỗ này cho tôi." Diệp Giản chỉ vào Diệp Phong.

Người đàn ông mặc vest không nói hai lời, tiến lên lôi Diệp Phong kéo lùi về phía sau.

Tố chất thân thể Diệp Phong rất bình thường, lúc trước hắn có điểm tích lũy, sẽ đổi thành thuốc cường hóa thân thể, nhưng mà bây giờ hắn đang không có điểm tích lũy nên đã bị cắt thuốc rồi, cơ bản là không có sức phản kháng nào liền bị người đàn ông mặc vest xách đi.

"Mày là ai, buông tao ra!" Diệp Phong tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông mặc vest kia.

Người đàn ông mặc vest mặt không chút thay đổi, ném hắn tới chỗ xa, đứng ở trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống Diệp Phong.

Thân hình Diệp Phong không tính là cao, cũng không tính là thấp, nhưng so với một người cao to như người đàn ông mặc vest này thì Diệp Phong liền trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Diệp Phong biết mình không đánh lại người đàn ông này, chuẩn bị vòng qua anh ta để đi về phía Thời Sênh ở bên kia, "Sênh Ca, em hãy nghe anh nói..."

Người đàn ông mặc vest ngăn cản lối đi của Diệp Phong, thiếu gia nói không được để hắn đi qua!

Diệp Phong lập tức thay đổi chạy về một phương hướng khác. Thân thể của hắn rất linh hoạt, bước mấy bước xông tới trước cửa sổ xe, "Sênh Ca, em hãy nghe anh nói, anh sai rồi, anh thực sự biết sai rồi. Anh không nên chân trong chân ngoài. Sau này anh chỉ đối tốt với một mình em thôi. Em hãy tin anh đi, người mà trong lòng anh vẫn luôn yêu chính là em."

Thời Sênh: "..."

Loại lời kịch này không phải là để mấy tên khốn nói sao?

Nam chính đại nhân chú ý thân phận của anh đi!

Cao lớn! Khí phách!

"Sênh Ca, anh biết em vẫn còn thích anh. Sau này em nói cái gì thì tất cả anh đều nghe theo em. Sênh Ca, em tha thứ cho anh có được hay không?"

Diệp Phong vì hoàn thành nhiệm vụ, cho dù là bây giờ hận không giết chết được người phụ nữ này nhưng hắn vẫn phải giả bộ một gương mặt thâm tình và hối hận.

Chờ hắn hoàn thành xong nhiệm vụ này, hắn nhất định phải để cho người phụ nữ này trả giá thật lớn!

Ánh mắt của Thời Sênh xuyên thấu qua cửa sổ xe, nhìn vào trong mắt của Diệp Phong, đó là một loại ánh mắt rất bình tĩnh.

Không có một chút chập chờn nào, như một mảnh hư không.

Bên miệng Diệp Phong đang dỗ ngon dỗ ngọt, bỗng nhiên giống như bị mắc kẹt lại, làm sao cũng không nói nên lời.

"Kéo hắn ra cho tôi, anh chưa ăn cơm à?" Diệp Giản đuổi theo phía sau người đàn ông mặc vest, dùng sức vỗ bờ vai của hắn.

Người đàn ông mặc vest: "..." Thiếu gia à, anh đừng đuổi theo đánh tôi nữa!

Thế này thì để cho hắn đi kéo người như thế nào hả?

Người đàn ông mặc vest mặc kệ thiếu gia nhà mình, đi vòng về phía Diệp Phong, lần thứ hai xách hắn rời xa Thời Sênh.

Thời Sênh đẩy cửa xe ra đi xuống, bước mấy bước đi đến trước mặt Diệp Phong.

Nam chính thật trâu bò nha, lại vẫn dám trêu chọc đến trên đầu của cô.

"Sênh Ca, em còn thích anh đúng không?" Diệp Phong xuất ra dáng vẻ thâm tình, "Sênh Ca, trước đây anh thật khốn khiếp. Em đánh anh, mắng anh như thế nào cũng được, chỉ cần em đừng rời bỏ anh..."

Thời Sênh nói tiếp, "Rời khỏi tôi thì anh không thể sống được phải không?"

Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó vẫn gật đầu, "Anh không thể không có em, Sênh Ca."

Bỗng nhiên Thời Sênh nhoẻn miệng cười, một cước đá vào hạ bộ

của Diệp Phong, "Vậy anh hãy đi chết đi!"

Sắc mặt Diệp Phong bỗng nhiên tái mét, phải cắn môi dưới mới không kêu thành tiếng, xoay mặt nhìn về phía Thời Sênh, con khốn này.

Người đàn ông mặc vest đang xách Diệp Phong cũng thấy hoa cúc căng thẳng, hai chân vô thức kẹp chặt lại.

Thiếu gia... Đồng cảm với anh!

Diệp Giản cũng bị động tác bạo lực của Thời Sênh làm cho sợ hãi, đứng tại chỗ, hơn nửa ngày cũng không nhúc nhích.

"Liễu Sênh Ca!" Diệp Phong nghiến răng nghiến lợi, từ trong kẽ răng phun ra ba chữ, hận ý nơi đáy mắt cũng sắp tràn ra ngoài.

Thời Sênh “ôi” một tiếng, nhắc nhở hắn, "Tại sao hoàng tử không giả bộ thâm tình nữa vậy?"

Diệp Phong bị nhắc nhở, bỗng nhiên phản ứng kịp, vẻ mặt dữ tợn chậm rãi rút đi.

Chỗ nào đó ở hạ thể đau đến mức làm cho hắn hút một ngụm khí lạnh, "Sênh Ca, em đánh anh đi, nếu như em cảm thấy như vậy sẽ hết giận, thì em cứ đánh anh. Anh sẽ không giận em đâu, chỉ cần em tha thứ cho anh."

Thời Sênh làm bộ muốn tiếp tục đá, "Anh coi tôi là kẻ ngốc hả?"

Vừa nhìn liền biết là không phải thật lòng rồi, còn muốn tán ông đây à?

Tưởng muốn tán ông đây dễ như vậy chắc?

Diệp Phong thấy tư thế kia của Thời Sênh liền lập tức lùi về phía sau. Người đàn ông mặc vest không sử dụng nhiều sức lực, hắn vừa mới lui, trực tiếp giãy ra khỏi tay người kia, đạp phải gờ giảm xóc trên đường, thân thể lảo đảo một chút, ngã lên trên mặt đất, đầu đúng lúc đập phải viên đá ở bên cạnh xe.

Cú đập đó làm cho đầu của Diệp Phong chảy máu luôn.

Máu tươi từ trán của hắn chảy xuống, nhìn vô cùng dọa người.

"Ngu ngốc." Thời Sênh chửi một tiếng, xoay người trở lại trên xe.

Diệp Phong đụng đầu đến choáng váng, tầm mắt cũng không rõ, chỉ có thể nhìn xe của Thời Sênh đi vào Bách Niên Cư và biến mất.

"Liễu Sênh Ca, cô chờ tôi một chút!"

Diệp Giản đẩy người đàn ông mặc vest ra, tự mình lái xe đuổi theo Thời Sênh đi vào.

Người đàn ông mặc vest: "..." Thiếu gia lại vứt bỏ tôi nữa rồi.

Chương 636: Tổng tài phá sản (28)

Diệp Phong nhếch nhác về đến nhà, thấy Đổng Uyển đang chờ ở ngoài cửa.

Trong lòng cuối cùng cũng có chút thoải mái.

"Ô, anh Diệp Phong, tại sao anh lại bị thương?" Đổng Uyển phát hiện Diệp Phong bị thương, rất là khẩn trương, "Nhanh mở cửa đi, em giúp anh băng bó một chút."

Diệp Phong không có từ chối, để cho Đổng Uyển vào cửa, chỉ cho cô ta vị trí của cái hòm thuốc.

Đổng Uyển rất nhanh chóng băng bó kỹ cho Diệp Phong.

"Tiểu Uyển, tại sao kỹ năng băng bó của em lại tốt như vậy?" Diệp Phong sờ sờ cái trán, hơi kinh ngạc hỏi.

Đổng Uyển ngượng ngùng cúi đầu, giống như được Diệp Phong khen ngợi là một chuyện rất xấu hổ, "Trước đây ba em rất sơ ý, thường xuyên làm mình bị thương, đều là em xử lý vết thương cho ba em."

Diệp Phong gật đầu, cũng không hỏi tiếp nữa.

"Anh Diệp Phong, làm sao mà anh biến thành cái bộ dạng này vậy?" Đổng Uyển cẩn thận hỏi, đáy mắt lóe lên tia đau lòng.

"Cũng tại Liễu Sênh Ca kia." Diệp Phong buột miệng nói ra, lập tức lại nói sang chuyện khác, "Không có việc gì, Tiểu Uyển làm giúp anh một ít đồ ăn ngon được không?"

"Được."

Đổng Uyển đứng dậy đi về phía phòng bếp, ngay lúc cô ta xoay người, gương mặt nhu thuận vừa rồi nháy mắt trở nên vặn vẹo, trong con ngươi tràn đầy ánh sáng dữ tợn.

Diệp Phong ngồi ở bên ngoài nhìn Đổng Uyển đang bận rộn. Vóc người của Đổng Uyển không tính là đặc biệt tốt, nhưng mà cô ta ăn mặc rất mê người. Diệp Phong nhìn một chút liền có phản ứng, hạ thể còn có chút đau âm ỷ.

Con tiện nhân kia dùng sức lực lớn như vậy, sẽ không đá hư mất chứ?

Diệp Phong nghĩ như vậy liền cảm thấy khó chịu, đứng dậy đi về phía phòng bếp, đóng cửa phòng bếp lại.

Làm một lần với Đổng Uyển ở trong phòng bếp, sau khi xác định không có vấn đề gì, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cơm nước xong, Diệp Phong lại làm hai lần với Đổng Uyển, phát tiết hết uất khí ở trong lòng mới để Đổng Uyển rời đi.

...

Diệp Phong vẫn thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mặt Thời Sênh như trước.

Bất cứ chỗ nào cũng có thể vô tình gặp được nam chính, Thời Sênh

xin từ chối.

Kiếm của ông đâu rồi!

"Liễu Sênh Ca, Diệp Phong xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Giản đã biết hết nội dung vở kịch nên cũng thật tò mò đối với sự thay đổi của Diệp Phong.

Tại sao bỗng nhiên lại để ý đến Liễu Sênh Ca như vậy a?

Đây chính là đối tượng mà hắn phải công lược đó nha!

Đúng vậy, cho dù cô cũng là một người làm nhiệm vụ, nhưng vẫn là sự quyết định của Hệ thống, cô là đối tượng công lược của hắn.

"Đầu bị nước vào rồi." Thời Sênh dừng một chút, "Anh đi theo tôi làm gì? Muốn bị đánh à?"

"Không nên bạo lực như vậy." Diệp Giản cười mỉa, "Đây không phải là đúng lúc gặp mặt hay sao?"

Thời Sênh chỉ chỉ khu nội y, "Không nhìn ra anh còn có loại yêu tích này."

Diệp Giản ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt trở nên vô cùng phức tạp, vừa nãy hắn chỉ lo nói chuyện với Thời Sênh, căn bản không có chú ý cô đi chỗ nào.

Nhân viên bán hàng bên cạnh đang nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ, một chàng trai đẹp trai như vậy mà lại là một tên biến thái.

Diệp Giản vội vàng nói: "Đi dạo phố với cô, cho dù là núi đao biển lửa thì tôi cũng phải đi."

Thời Sênh tiện tay kéo một cái áo lót qua chụp lên đầu của hắn.

Diệp Giản bình tĩnh lấy xuống, đưa cho nhân viên bán hàng, "Dựa theo kích cỡ của cô ấy, lấy hết đi."

Nhân viên bán hàng đã lộ ra nụ cười thân thiện, chỉ coi là hai người này đang cãi nhau.

Thời Sênh ở phía trước nhìn, Diệp Giản liền ở phía sau cầm lấy, cho dù chỉ cần Thời Sênh nhìn qua, đều lấy hết.

Nhân viên bán hàng: "..." Nhiều như vậy, một giờ đổi một bộ sao?

Nhưng mà cuối cùng lúc tính tiền, Thời Sênh ở trong tầm mắt oán giận của nhân viên bán hàng, chỉ mua hai cái.

Hai người này đến để đùa giỡn các cô à?

"Tại sao cô lại mua cái loại này? Tôi thấy cô... Không mặc được a!" Tầm mắt của Diệp Giản nhìn ở trước ngực Thời Sênh một chút.

"Làm sao anh biết là tôi không mặc được, bây giờ có muốn tôi mặc ở ngoài đường cho anh xem không?" Thời Sênh bắt đầu đùa giỡn lưu manh.

"Cô dám mặc thì tôi dám xem."

Thời Sênh túm quần áo của Diệp Giản, bắt đầu cởi ra.

Diệp Giản nhanh chóng bảo vệ quần áo của mình, "Bà cô của tôi ơi, chuyện gì cũng phải từ từ nói, đang có nhiều người như vậy."

"Không phải anh để cho tôi mặc cho anh xem sao?"

"Tôi nói là cô mặc mà."

"Đúng vậy, tôi đang mặc cho anh xem đây mà." Thời Sênh nhấn mạnh mấy chữ phía sau.

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi, được chưa? Liễu Sênh Ca, cô mau buông ra đi, để cho người khác nhìn thấy, làm sao tôi còn có thể gặp người được hả?" Hắn chính là người có thân phận, ok?

Thời Sênh buông Diệp Giản ra, vừa quay đầu liền thấy Mộ Bạch đứng ở đối diện, đang chăm chú nhìn bọn họ ở bên này.

Chuyện lần trước, nghe nói Mộ Bạch chỉ đi đến đồn cảnh sát uống chén trà, rất nhanh liền được thả ra ngoài.

Hai người cách một cái hành lang hình tròn, xa xa nhìn nhau.

Có thể phóng BGM sang một bên, có một tên biến thái, luôn muốn bắt tôi a...

Cái quỷ gì vậy?

Thời Sênh mắc ói một chút, trong nháy mắt cô dời tầm mắt đi, Mộ Bạch đồng thời động.

Hắn xoay người đi lên trên lầu, người đi theo phía sau hắn lập tức đuổi theo, khí thế hào hùng của đội ngũ kia làm cho người xung quanh đều không tự chủ được nhường ra một vị trí cho bọn họ.

"Huênh hoang." Diệp Giản nói lầm bầm một tiếng.

"Anh có biết, trước đây hắn không gọi là Mộ Bạch không?" Không hiểu sao Thời Sênh lại bắn ra một câu như vậy.

Diệp Giản không phản ứng kịp, "Cái gì cơ?"

"Không có gì." Cái tên ngu ngốc này làm sao có thể hiểu suy nghĩ của cô cơ chứ.

"Ôi chao, Liễu Sênh Ca nói chuyện không nên chỉ nói một nửa, như vậy rất không có đạo đức đấy cô có hiểu không hả?"

"Có nói anh cũng không hiểu."

Lần này Diệp Giản nhanh chóng phản ứng lại, "Cô đang khinh thường chỉ số thông minh của tôi đấy à?"

"Không!" Vẻ mặt của Thời rất nghiêm túc, "Tôi là đang khinh thường cả người anh."

Diệp Giản: "..." Không có cách nào công lược con người này được! Hệ thống, tôi yêu cầu thay đổi người!

Cái tên Mộ Bạch này là do hắn đổi năm mười ba tuổi, tin tức năm đó không phát triển, Thời Sênh phải tìm hiểu rất lâu mới móc được tin này ra ngoài.

Mà trước khi đổi tên, cái tên Mộ Bạch này...

Cũng không thông minh, ngược lại, còn rất ngu dốt là đằng khác.

Nghe nói Mộ gia cũng định vứt bỏ đứa con trai này.

Nhưng khi hắn mười ba tuổi, bỗng nhiên bình thường trở lại.

Loại tình huống này có ba loại ——

Thứ nhất, Mộ Bạch trọng sinh.

Thứ hai, Mộ Bạch là xuyên qua tới.

Thứ ba, bỗng nhiên thông suốt.

Xét theo hành vi đổi tên của hắn, Thời Sênh càng tin tưởng vững chắc trường hợp thứ hai hơn.

Thế này quả thật giống một món ăn thập cẩm!

Còn có một điểm cô cần tìm hiểu thêm, tạm thời còn không chắc chắn lắm.

Nếu quả thật như những gì cô nghĩ, vậy thì coi như vui đùa một chút đi.

...

Thời Sênh đi một chuyến đến chợ thú cưng, tất nhiên Diệp Giản không hiểu, một người cuồng bạo lực như cô, vậy mà lại nuôi thú cưng á?

Thiên phương dạ đàm* ok?

**Thiên phương dạ đàm - Nghìn lẻ một đêm: Ý nói những chuyện quá hoang đường sẽ không bao giờ xảy ra, khoác lác không có thực.*

Đợi đến khi Thời Sênh mang theo một con cún con rời đi, Diệp Giản không thể không tin tưởng, cô định nuôi thật a.

"Liễu Sênh Ca, cô xác định là không phải mua về để ăn thịt chó đấy chứ?" Diệp Giản rất đồng cảm cho con cún con này, nếu như bị cô đá cho một cước thì còn có thể sống không?

"Tôi thích ăn thịt người." Thời Sênh mở cốp xe ra, chuẩn bị ném con cún con này vào trong cốp xe.

Diệp Giản: "..." Nói lung tung như cô thế này, sẽ bị người khác nói là cô bị bệnh thần kinh đấy.

"Bắt hắn lại, bắt hắn lại, có ăn trộm, cái túi xách của tôi a, mau bắt hắn lại!"

Một bóng người gầy gò từ đằng xa nhanh chóng đẩy đám người ra, chạy về phía Thời Sênh ở bên này, một người phụ nữ đuổi theo phía sau, đang liều mạng gào thét.

Bỗng nhiên Thời Sênh đóng cốp xe lại, ôm con chó con đi về phía cửa hàng vừa mới đi ra ban nãy.

Diệp Giản không giải thích được nhìn cô.

"Ầm!"

Chương 637: Tổng tài phá sản (29)

Có lẽ là một chiếc xe vận chuyển hàng hóa, vì tránh tên trộm kia, dưới lúc hốt hoảng, bỗng nhiên đâm vào xe của Thời Sênh.

Tốt lắm!

Chiếc xe thứ hai bị phế bỏ.

Bây giờ chính là lúc cửa hàng thú cưng có nhiều người nhất, va chạm như thế làm cho toàn bộ đường cái đều phá hỏng, đám người trở nên hỗn loạn, tên trộm kia không biết đã thừa cơ chạy đi đâu mất rồi.

Diệp Giản có chút mờ mịt, một lúc lâu cũng chưa phản ứng kịp.

Liễu Sênh Ca có chức năng tự động báo động nguy hiểm trước à?

Tầm mắt của Thời Sênh quét một vòng ở trong đám người, tập trung ở trên bóng người kia, nhét con chó con vào trong lòng Diệp Giản, đi thẳng đến chỗ kẻ đó.

...

Cục trưởng Trương thề, ông thật sự rất không muốn gặp cái người bị bệnh thần khinh Thời Sênh này.

Nhưng mà cái người bị bệnh thần kinh kia, ngay cả khi ông được nghỉ phép cũng không buông tha cho ông.

Ông chỉ là đưa vợ đến mua thức ăn cho chó thôi, tại sao lại gặp phải sự cố như thế, còn hết lần này tới lần khác để cho cái kẻ thần kinh kia nhìn thấy?

"Cục trưởng Trương, thật là trùng hợp." Thời Sênh tóm một nữ sinh đi tới trước mặt Cục trưởng Trương.

Cục trưởng Trương cười gượng hai tiếng, "Cô Liễu, cô đây là..."

Cô gái nhỏ kia đã trêu chọc gì cô à? Nhìn xem đã làm cho người ta sợ rồi kìa, thật là không có tính người mà.

"Tôi nghi ngờ cô ta muốn giết chết tôi." Thời Sênh đẩy nữ sinh kia đến trước mặt Cục trưởng Trương.

Cục trưởng Trương: "..."

Bệnh viện tâm thần à? Tôi muốn nhắc nhở, chỗ này có một kẻ thần kinh, các người mau tới đây đi.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, cô nữ sinh ở trước mạt này cũng rất quen thuộc.

Đổng Uyển.

Đây mới thật sự là kẻ thần kinh, ok?

Diệp Giản đứng ở phía sau Thời Sênh không nói chuyện, hắn cũng biết Đổng Uyển, hoàn toàn không hiểu dụng ý mà tác giả sắp xếp một người phụ nữ như vậy cho nam chính.

Đổng Uyển nước mắt lưng tròng nhìn Cục trưởng Trương, vừa ủy

khuất vừa vô tội.

Vợ của Cục trưởng Trương lập tức bị dáng vẻ này của Đổng Uyển chinh phục, quay sang Thời Sênh nói: "Cô gái này, có chuyện có thể bàn bạc lại thật tốt, tại sao cô bé này lại tìm cách giết cô, lời này cũng không thể nói mò được đâu a."

Cục trưởng Trương âm thầm kéo bà xã nhà mình một cái, dùng ánh mắt ra hiệu bà chớ nói lung tung.

Bà cho rằng người phụ nữ này giống như cô gái nhỏ bên ngoài này hay sao?

"Ông lườm tôi làm gì! Tôi lại không nói sai, không phải ở đồn cảnh sát của các người nói chuyện là phải có chứng cứ sao? Cô ta vừa đến đây liền nói cô bé này muốn mưu hại cô ta, mắc chứng hoang tưởng bị hại à? Tôi thấy cô bé này tay trói gà còn không chặt, làm sao có thể mưu hại cô ta?" Bà Trương không tiếp nhận sự khổ tâm của Cục trưởng Trương, ngược lại còn lớn tiếng nói.

Đổng Uyển lập tức gật đầu, nước mắt lách tách rơi xuống, "Chị gái này bỗng nhiên đến bắt tôi. Tôi cũng không biết là xảy ra chuyện gì a."

Thời Sênh liếc mắt một cái, đưa tay lục lọi ở ở trên người Đổng Uyển.

"Cô làm cái gì vậy!" Đổng Uyển sợ hãi kêu lên đẩy tay của Thời Sênh ra.

Thời Sênh bấm chặt Đổng Uyển, mạnh mẽ soát người.

"Cứu mạng, cô không cần sờ loạn, thật bất lịch sự a!" Đổng Uyển

vừa buồn bực vừa tức giận đẩy Thời Sênh, nhưng mà với sức lực của Thời Sênh, đâu phải là Đổng Uyển có thể chống cự được.

"Ôi chao, cái cô gái này!" Bà Trương muốn đi lên kéo Thời Sênh.

Thời Sênh mắt lạnh trừng qua một cái, bà Trương lập tức cứng ngắc ở tại chỗ. Cục trưởng Trương nhanh tay lẹ mắt kéo bà trở về.

Rất nhanh,Thời Sênh liền lục ra được một ống tiêm ở bên trong túi áo của Đồng Uyển, bên trong ống tiêm còn có dịch thể.

Trong nháy mắt sắc mặt của Đổng Uyển trở nên tái nhợt, nhưng mà rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, "Tôi không biết đây là cái gì."

Thời Sênh không để ý tới Đổng Uyển, quơ quơ ống tiêm ở trước mặt Cục trưởng Trương, "Cục trưởng Trương."

Sắc mặt Cục trưởng Trương tối sầm, mỗi lần gặp phải cô thì không có chuyện gì tốt.

Ông muốn nghỉ ngơi a!

Mấy người bị mang về đồn cảnh sát, kết quả xét nghiệm kết quả rất nhanh được đưa ra, trong ống tiêm là một loại ma túy làm tê liệt thần kinh, một ống tiêm như thế mà tiêm vào thì người chưa có tiếp xúc qua với ma túy bao giờ sẽ trực tiếp tử vong.

Ngay cả giết người mà Đổng Uyển cũng dám làm, tâm lý vững vàng không phải người bình thường có thể so sánh được, toàn bộ quá trình cô ta đều biểu thị sự ủy khuất, bản thân cũng không biết đồ vật này là từ đâu tới.

Mà quan trọng nhất là trên ống tiêm không có dấu vân tay của Đổng Uyển.

Đồn cảnh sát lại tra xét cuộc sống bình thường của Đổng Uyển, giống như với một học sinh bình thường, không có chỗ gì đặc biệt.

Cục trưởng Trương nói kết quả điều tra cho Thời Sênh, Thời Sênh vắt chéo hai chân, mắt to trừng mắt nhỏ với bà Trương có sắc mặt tái nhợt.

Thời Sênh dời tầm mắt đi, sâu kín nói: "Các người có thể đi nhìn nhà của cô ta một chút."

"Nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!" Diệp Giản đang ôm chó bổ sung một câu.

Lục soát nhà của người bị tình nghi mang theo chất ma túy trong người không phải là chuyện lớn gì, lệnh lục soát rất nhanh được thông qua, Cục trưởng Trương để cho người khác dẫn đội đi lục soát.

Mà kết quả lục soát lại làm cho người ta rất khiếp sợ.

Ở trong nhà Đổng Uyển lục soát ra rất nhiều công cụ sử dụng trong y học, có cái bên trên con mang theo máu, ở trong tủ lạnh nhà cô ta còn phát hiện bộ phận cơ thể người.

"Cô là Conan à?" Cục trưởng Trương cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Thời Sênh, đi chỗ nào là chết chỗ đó!

"Xin gọi tôi là Tử thần đại nhân." Thời Sênh mỉm cười.

Ảo tưởng cũng là bệnh, phải trị!

A a a, ngày nghỉ của ông a!

Cục trưởng Trương phát điên, nhanh chóng phân phó người thành lập tổ chuyên án.

Thời Sênh bị đuổi ra khỏi đồn cảnh sát, loại bệnh thần kinh này vẫn không nên chờ ở chỗ này thì tốt hơn.

"Liễu Sênh Ca, cô cứ như vậy liền giải quyết xong Đổng Uyển rồi à?" Diệp Giản còn có chút mờ mịt, cái này cũng quá nhanh đi.

Nhìn người khác nghịch tập là trải qua nghìn nan vạn hiểm được không hả?

"Tự mình tạo nghiệt, thì phải trả giá." Thời Sênh tỏ vẻ soái khí lắc lắc tay, một giây tiếp theo giọng điệu bỗng nhiên thay đổi, "Người như tôi làm sao có thể so sánh với kẻ không có não được?" Mục tiêu của ông đây chính là trời cao biển rộng.

Ngủ với Phượng Từ.

Đổng Uyển chỉ là một trong các nữ chính, quầng sáng nữ chính không có mạnh bằng một nữ chính, muốn chơi đùa với cô, phải tìm nhiều cách vào.

Chờ một chút, hình như cô quên cái gì rồi thì phải.

Thời Sênh nhìn bãi đỗ xe.

Xe của ông!

Ai đến bồi thường tiền đây?

...

Trong xe Thời Sênh còn có đồ vật, cô chỉ có thể tự mình đi lấy, kết quả lúc đi ra khỏi chỗ làm chứng liền phát hiện xe đã bị kéo đi mất rồi, chờ cô đến chỗ để xe, lại phát hiện xe của mình đã móp luôn phần đầu.

Nhân viên công tác nói cho cô biết, lúc di chuyển đã làn nó rơi từ phía trên xuống dưới.

Thời Sênh yên lặng không nói gì.

Giá trị vận may thật là mẹ kiếp!

Thời Sênh chỉ có thể một lần nữa quay lại cửa hàng.

Chờ đến lúc Thời Sênh về đến nhà, sắc trời cũng đã tối rồi.

Hàn Hiểu đang cầm điện thoại, thấy Thời Sênh đi vào, lập tức đi qua đón, "Liễu tổng, tại sao em gọi điện thoại cho chị mà chị lại không nghe máy vậy?"

Thời Sênh thả đồ vật trong tay xuống, lắc lắc tay, "Bỏ trốn với cái xe rồi."

Bỏ trốn?

Xe và điện thoại di động á?

Liễu tổng đang nói cái gì vậy?

"Gâu gâu..."

Hàn Hiểu nhìn về phía cái túi Thời Sênh xách về, một túm lông trắng trắng mịn mịn nào đó, đang chui ra từ bên trong.

"Liễu tổng... Chó... Chó..."

"Chưa nhìn thấy chó bao giờ à?" Thời Sênh xách con chó con ra ngoài, trực tiếp nhét vào trong ngực của Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu ôm túm lông xù, vẫn còn ấm a.

A a a a, thật sự là chó!

Còn sống nữa nha!

"Liễu tổng, chúng ta phải nuôi sao?"

Thời Sênh liếc mắt nhìn cô một cái. Mắt Hàn Hiểu tràn đầy chờ mong, nuôi đi, nuôi đi nha!

"Tôi không nuôi, tự cô nuôi đi, dám làm ra chuyện gì, tôi liền bóp chết nó."

Hàn Hiểu lập tức ôm chặt chú chó nhỏ, lùi về phía sau.

Thời Sênh lại muốn mắng một câu ngu ngốc, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đem mấy cái hộp ở bên cạnh, toàn bộ chất đống ở trước mặt Hàn Hiểu, giọng nói bình thản, "Sinh nhật vui vẻ."

Hàn Hiểu: "!!!" Hôm nay là sinh nhật của cô sao?

Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, hình như là thế thật a.

Sau đó Hàn Hiểu quay sang mở quà, thấy lễ vật ở bên trong, sắc mặt bạo hồng.

Sáng sớm hôm nay lúc cô giặt quần áo, phát hiện nịt ngực bị hư, liền thuận tay ném đi, cô còn nhớ lúc đó Liễu tổng đúng lúc đi qua bên cạnh cô, không nghĩ tới buổi tối liền mua về cho cô rồi.

A a a, muốn gả cho Liễu tổng quá!

Muốn sinh cục cưng cho Liễu tổng a!

Chương 638: Tổng tài phá sản (30)

Bởi vì bằng chứng trong vụ án của Đổng Uyển vô cùng xác thực, rất nhanh thì đã điều tra rõ toàn bộ vụ án.

Sau đó cảnh sát còn điều tra ra cô ta có liên quan đến cái chết của Tiêu Linh Lung.

Đổng Uyển nói mình có bệnh tâm thần, trải qua sự kiểm tra của bệnh viện, cũng chẩn đoán chính xác Đổng Uyển có bệnh tâm thần ngắt quãng. Nhưng căn cứ vào việc điều tra hiện trường, sau khi Đổng Uyển giết người, lại có lý trí để xử lý thi thể, và có tính chất mục đích chuẩn bị mưu sát, phải chịu trách nhiệm hình sự.

Bởi vì tính chất ác liệt, Đổng Uyển bị xử án tù chung thân.

Có lẽ cả đời này cũng chỉ có thể nhìn đến một mảng trời bị giam cầm.

Thời Sênh có chút nghi ngờ với chuyện của Đổng Uyển, kiểu chết này của Tiêu Linh Lung không phải là Đổng Uyển có thể làm được, nhưng mà Đổng Uyển lại có thể nói ra tất cả các chi tiết.

Chuyện này cũng không liên quan đến cô, Thời Sênh chỉ là khó hiểu một chút thôi, sẽ không xen vào, chuyện không liên quan đến mình thì mắc gì phải quan tâm nhỉ.

...

Diệp Phong không nghĩ tới mình từng ngủ với một kẻ biến thái mang tội giết người, vốn thần kinh của hắn khá yếu ớt, mấy ngày rồi cũng không chợp mắt, thật vất vả mới ngủ được, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng, hắn chợt mở mắt ra.

Chống lại một đôi mắt tràn đầy sát khí.

"Là cô!" Diệp Phong sợ hãi kêu lên một tiếng, giọng nói khàn khàn trong bóng đêm, có vẻ vô cùng chói tai.

Đối phương lập tức đè lên trên ngực hắn, con dao nhỏ sắc bén để ở trên cổ của hắn, "Diệp Phong đã lâu không gặp."

Người phụ nữ mềm mại đè lên người hắn, Diệp Phong lại không cảm giác được một chút độ ấm nào.

"Cô tới giết tôi?" Người phụ nữ này lợi dụng hắn xong, bây giờ lại còn tới giết hắn nữa.

Người phụ nữ tới gần Diệp Phong, ghé vào lỗ tai hắn thổi hơi, "Có người dùng tiền bảo tôi đi bắt người cho họ. Họ muốn lấy bí mật trên người của anh."

Trong đầu Diệp Phong ầm một tiếng nổ tung.

Có người muốn lấy bí mật trên người của hắn?

Bí mật của hắn là cái gì?

Chính là cái phần mềm Hệ thống không hiểu sao lại xuất hiện ở trên điện thoại di động kia.

"Nhìn ở việc chúng ta đã từng vui vẻ ở trên giường, anh nói cho tôi

biết, bí mật của anh là cái gì, tôi có thể không giết anh." Người phụ nữ ngồi xuống bên cạnh Diệp Phong, ngón tay vuốt ve ở trên người hắn.

Thân thể Diệp Phong cũng không tệ lắm, xúc cảm tốt, hơn nữa ở phương diện kia cũng rất mạnh, có người phụ nữ nào lại không thích người đàn ông mạnh mẽ chuyện trên giường đâu?

"Tôi không biết cô đang nói cái gì hết." Không thể để cho người khác biết bí mật của hắn, đó là cơ hội duy nhất để hắn lật người.

Tầm mắt của Diệp Phong vô tình hay cố ý quét về phía điện thoại di động, người phụ nữ cười lạnh một tiếng, giơ tay lên đánh ngất xỉu Diệp Phong.

Cầm lấy điện thoại di động của hắn, dùng vân tay của hắn mở khóa.

App trong máy không nhiều lắm, "Tự Tu Dưỡng Thành Đại Gia" không chỉ tên kỳ lạ, ngay cả nhiệm vụ cũng kỳ lạ như thế luôn.

Người phụ nữ mở phần mềm đó ra, đầu tiên là nhíu mày, sau đó nhanh chóng trượt mấy cái, sau khi nhìn thấy mấy hạng mục đã hoàn thành nhiệm vụ, trong con ngươi hiện lên một tia cổ quái.

Chỉ thị cô ta nhận được lúc đến đây, đây chính là thứ cô ta muốn tìm.

Dựa vào một phần mềm Hệ thống như thế, Diệp Phong có thể kiếm được nhiều tiền như vậy à?

Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy chỉ có nhờ cái này, Diệp Phong mới có thể kiếm được nhiều tiền trong thời gian ngắn như vậy.

Người phụ nữ liếc mắt nhìn người đàn ông ở trên giường, cuối cùng không xuống tay. Không có cái này, có lẽ hắn cũng không quay người tạo lên sóng gió gì.

Ngay lúc người phụ nữ chuẩn bị rời đi, trước mắt hiện lên một đạo ánh sáng hồng.

Cô ta nhìn thấy cái vòng tay màu đỏ được đặt ở trong tủ chứa đồ.

Do dự vài giây, người phụ nữ vẫn đưa tay cầm lấy cái vòng, xóa hết dấu vết của mình, giống như lúc tới, lặng yên không tiếng động rời đi.

...

Người phụ nữ đưa điện thoại di động giao cho người mua.

Người mua nhìn gì đó ở trên phần mềm Hệ thống, ban đầu nhìn còn không hiểu, nhưng nhìn đến chỗ đã hoàn thành nhiệm vụ, hắn liền hiểu.

"Ha ha ha, làm tốt lắm, Anh." Người mua cười lớn khen người phụ nữ, danh hiệu của cô ta gọi là Anh.

Anh cọ cọ vào Lucky trên cổ tay, "Lúc nào trả tiền?"

"Tiền đây, tiền đây." Người mua để cho một người cầm tấm chi phiếu lên.

“Ting!”

Trên màn hình điện thoại di động bắn ra một cái tin.

Nhiệm vụ thất bại, thực hiện nghiêm phạt, hủy bỏ ràng buộc.

Khoảng ba giây sau, màn hình tối sầm.

Chờ đến lúc mở lại điện thoại thì không thấy bóng dáng của cái phần mềm kia nữa.

Người mua tìm kiếm nửa ngày cũng không tìm thấy cái phần mềm kia đâu, khởi động điện thoại mở lại cũng không có.

"Tại sao không thấy đâu nữa vậy?" Người mua kích động đứng dậy, lớn tiếng chất vấn Anh.

Anh nhận lấy điện thoại di động nhìn một cái, quả thật không thấy phần mềm kia đâu nữa.

"Chuyện này cũng không liên quan đến tôi. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, anh trả tiền cho tôi đi." Anh để điện thoại di động xuống, nhìn về phía người mua.

Bây giờ người mua đang rất tức giận, làm sao có thể tiền trả.

Hai người lập tức bắt đầu hình thức đe dọa lẫn nhau.

Cuối cùng, không biết làm sao người mua thấy được vòng tay trên tay của Anh, bỗng nhiên liền tiến vào trạng thái nóng nảy, "Giết cô ta đi!"

"F*ck!" Anh tức giận mắng một tiếng, động tác cực nhanh tìm kiếm vật che chắn cho mình.

Nhưng mà chỗ này rất trống trải, bốn phía và chỗ cánh cổng đều là người, cô ta khẽ động, mấy hướng khác đều có đạn bắn tới.

Tiếng súng chói tai không ngừng vang lên ở trong cái không gian này.

Một lát sau.

Tiếng súng dừng lại.

Thân thể của Anh ngã xuống đất, máu tươi chậm rãi chảy ra từ trong thân thể của cô ta, nhiễm lên chiếc vòng trên cổ tay của cô ta.

Dường như ánh sáng màu máu càng trở nên tươi đẹp hơn.

...

Diệp Phong mất đi điện thoại, chưa gượng dậy nổi, chờ đến khi hắn phát hiện mình không thể giao hợp nữa thì đã là rất lâu sau rồi.

Hơn nữa, từ đó về sau, cho dù hắn làm cái gì cũng sẽ không thành công, làm công việc gì, cũng sẽ không vượt quá ba ngày.

Sau đó còn có một bài bản tin ——

#Người giàu mới nổi ngày trước còn phong quang vô hạn, bây giờ trở thành người đàn ông lưu lạc đầu đường xó chợ, là rắn thì cuối cùng cũng không thành rồng được#

Chờ đến lúc Thời Sênh nghe được tin tức của Diệp Phong một lần nữa, là do Cục trưởng Trương gọi điện thoại đến cho cô.

Diệp Phong bị chết đuối.

Bởi vì hắn chết đuối nên mới nhận được một phần mềm có thể làm cho hắn Nhất Phi Trùng Thiên*, sau khi mất đi phần mềm, thì phải

chết đuối rồi.

**Nhất phi trùng thiên: Bay lên trên trời.*

Bắt đầu từ nước.

Kết thúc cũng là từ nước.

"Cô nói xem, cái vị tác giả này có phải là có ác ý đối với nam chính không vậy?" Vẻ mặt Diệp Giản rất cổ quái hỏi Thời Sênh.

Nhìn mấy người phụ nữ mà tác giả phân cho nam chính, là người bình thường sao?

Được rồi, việc chết thảm này rất bình thường.

Tràn đầy ác ý.

Thời Sênh liếc mắt nhìn Diệp Giản, "Anh còn làm nhiệm vụ công lược đấy à?"

Nói đến đây, Diệp Giản lại buồn bực, "Đúng vậy, nếu không cô nghĩ tôi thích chạy theo cô cả ngày chắc? Bây giờ tôi chính là một tỷ phú, cả ngày chỉ cần tiêu tiền, tiêu tiền và tiêu tiền thôi, loại cuộc sống này ai mà không thích hả?"

"Vậy thì cả đời này anh cũng không thể hoàn thành được." Thời Sênh kéo khóe miệng nở nụ cười.

"Vì sao?"

Thời Sênh mỉm cười, "Bởi vì tôi đã có người thích."

Cô đã từng đi tìm những Boss nhân vật phản diện khác rồi, đều không phải là Phượng Từ.

Phượng Từ không có ở thế giới này.

"Người mà cô thích? Ai vậy? Mộ Bạch à?" Hình như gần đây người đàn ông kia rất an phận, cho dù thỉnh thoảng gặp mặt, cũng không làm cái gì.

Rất lạ à nha.

Thời Sênh vẫn chưa trả lời, Diệp Giản lại dứt khoát lắc đầu, "Không đúng, không đúng, cô không thể nào thích Mộ Bạch được. Vậy người cô thích là ai thế? Có thể bị cô thích, vậy cũng thật xui xẻo a."

“Bốp!”

"Mợ nó!" Diệp Giản nhanh chóng nhảy ra, "Liễu Sênh Ca, cô mà còn như vậy thì sẽ không có ai muốn đâu, bạo lực như vậy, ai mà chịu nổi chứ!"

"Yên tâm, tuyệt đối sẽ có người muốn tôi." Thiết kiếm của Thời Sênh tiếp tục chém qua.

Diệp Giản nhanh chóng chạy ra ngoài cửa, đâm đầu vào thân cây trụi lủi, làm cho khóe miệng của hắn giật một cái, vội vàng lên xe rời đi.

Nếu thật sự có người muốn người phụ nữ này, thì hắn thật sự bội phục sát đất đấy.

Cảm ơn vì đã có người bắt cái người có bệnh thần kinh này đi!

Chương 639: Tổng tài phá sản (hoàn)

Tại buổi dạ tiệc từ thiện nào đó.

Đây là do chính phủ dẫn đầu, vì trẻ em ở vùng núi bị động đất, tổ chức buổi dạ tiệc từ thiện này để quyên góp.

Cục trưởng Trương đã thăng chức thành thị trưởng, tất nhiên phải đến tham dự.

Lúc đi vào hội trường, Cục trưởng Trương nghe thấy có người la to ở phía sau.

"Liễu Sênh Ca, cô chờ một chút, cũng không có ma đuổi theo phía sau, đi nhanh như vậy làm gì. Cô là phụ nữ, có thể đi sao cho có mùi vị phụ nữ một chút được không hả?"

Ông vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Thời Sênh đang nghênh ngang đi về phía ông, quả thực không có một chút mùi vị phụ nữ nào cả.

"Cục trưởng Trương, tới tham gia dạ tiệc từ thiện à?" Thời Sênh đứng ở trước mặt Cục trưởng Trương, "Lần này có mang theo tiền không?"

"..." Thật sự không muốn thấy cô chút nào, "Liễu tiểu thư Đông Sơn tái khởi* sao?"

**Đông sơn tái khởi: Trở lại ngày xưa - Ý nói Thời Sênh đã giàu có trở lại.*

"Nhất định có tiền hơn so với Cục trưởng Trương." Thời Sênh cười kiêu ngạo.

Cục trưởng Trương: "..." Ông là một cảnh sát trong sạch liêm minh, không có tiền thì làm sao? Làm sao hả?

Cục trưởng Trương tức giận đi vào bên trong.

Thời Sênh nhún nhún vai đi theo phía sau.

"Đây không phải là Liễu Sênh Ca sao? Đã lâu không gặp cô ta..."

"Trước kia không phải nói là cô ta bị người ta bao nuôi à, tại sao không nói tiếp phần sau vậy?"

"Cô mới từ trên núi trở về à? Những vụ án mạng lúc trước ồn ào lợi hại như vậy, ai còn rảnh rỗi quan tâm cô ta được ai bao nuôi chứ? Mà cái cô Liễu Sênh Ca này cũng thật xui xẻo, đã mất công ty rồi, lại còn bị cuốn vào án mạng."

"Bây giờ không phải là đều tra ra manh mối rồi sao, rốt cuộc thì Liễu Sênh Ca có bị bao nuôi hay không vậy?"

"Cái này ai mà biết được, dù sao cũng không có ai thấy cô ta từng đi chung với người đàn ông nào."

Diệp Giản đi tới trước mặt mấy người đang nói chuyện này, "Chẳng lẽ tôi không phải người à?"

"Anh... không là người hầu của Liễu Sênh Ca à?" Người nào đó quan sát Diệp Giản nửa ngày, mới nghẹn ra một câu.

Người hầu!

Người hầu?

Hắn lại là người hầu á?

Có người hầu nào đẹp trai, nhiều tiền như hắn sao?

Đám người mắt mù này!

Tức giận!

Liễu Sênh Ca, ra đây chém người giúp ba ba đi!

"Ha ha..." Phía sau Diệp Giản bỗng nhiên vang lên một tiếng cười khẽ.

"Mộ tổng."

"Xin chào Mộ tổng."

Mộ Bạch khẽ gật đầu, coi như là chào hỏi những người khác, những người này đều đưa mắt nhìn nhau mấy mấy lần, nhanh chóng tản ra, để lại sân khấu này cho Mộ Bạch và Diệp Giản.

Diệp Giản quay đầu lườm, có người biết hắn thì giỏi lắm chắc.

"Cô ta rất khó trị có phải không?" Mộ Bạch nhẹ giọng nói.

Diệp Giản nhướng mày, giọng nói của người đàn ông này tại sao giống như có chút hả hê vậy nhỉ?

"Cố gắng lên." Có lẽ Mộ Bạch muốn đưa tay vỗ bả vai của hắn, đưa

đến một nửa lại lùi về, dẫn người đi vào bên trong.

Diệp Giản: "..."

Có bệnh à?

...

Hình thức truyền thống của dạ tiệc từ thiện chính là - bán đấu giá từ thiện.

Đây là cho những người này cái danh tiếng là đi quyên tiền.

Tất cả mọi người muốn giành được danh tiếng tốt, tất nhiên sẽ không keo kiệt khi bỏ tiền ra.

Thời Sênh vừa khéo lại ngồi cùng một chỗ với Cục trưởng Trương. Diệp Giản ngồi ở bên cạnh cô, lúc thì nâng bảng của Thời Sênh lên, lúc thì nâng của hắn lên, bận rộn kinh khủng luôn đấy.

"Liễu Sênh Ca còn có tiền à?" Tổng giám đốc bị phá sản mà cũng dám tới bán đấu giá á? Chưa từng thấy qua tổng giám đốc nào phá sản mà không có tự giác như thế, chắc là cầm nhầm kịch bản đi!

"Hình như cô ta sống cũng không tệ nhỉ, có lẽ thật sự bị người ta bao nuôi, chậc... Dáng dấp tốt chính là tốt như thế đấy, cho dù bị phá sản, cũng có rất nhiều người đàn ông muốn."

"A... Vậy cũng phải tìm được một người đàn ông tốt mới được, nhỡ đâu người ta là người đàn ông đã có vợ, thì không phải là làm tiểu tam đi phá hoại gia đình nhà người khác à, lớn lên nhìn quá tốt cũng chỉ là một con hồ ly tinh."

Tiếng xì xào bàn tán sau lưng, thỉnh thoảng truyền vào trong tai Cục trưởng Trương.

Tuy rằng ông không thích cái kẻ thần kinh Thời Sênh này, nhưng mà những người phía sau kia nói chuyện cũng quá khó nghe đi.

"Cô không tức giận à?" Cục trưởng Trương hỏi.

"Hả?" Thời Sênh mờ mịt, nghe thấy phía sau đang nói cô không biết xấu hổ, thì khuôn mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, "So đo với mấy kẻ thiểu năng sẽ làm mất giá trị con người. Người như tôi đây, luôn có người ghen tỵ, quen là tốt rồi."

Cục trưởng Trương: "..." Gương mặt lại còn đắc ý dào dạt mới sợ chứ, cô thắng rồi!

Cả ngày bị người khác nghị luận như thế, cũng không luống cuống sao?

Quả nhiên, vẫn nên làm một cảnh sát công chính liêm minh thì tốt hơn.

Bán đấu giá từ thiện diễn ra rất thuận lợi.

Nhưng phía tiệc rượu lại xảy ra vấn đề.

Có người chết, chết ở trong phòng nghỉ hoàn toàn khép kín.

Cục trưởng Trương phát điên nhìn về phía Thời Sênh.

"Tử thần gần kề, không có cách nào nha." Thời Sênh vô tội khoanh tay.

"Đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy cô nữa!" Cục trưởng Trương quăng ra những lời này, liền đi về phía phòng nghỉ trên lầu.

Khi ông đi lên trên lầu, một bóng người đi xuống lầu theo đám người rời đi, ánh sáng đỏ trên cổ tay lóe lên, đi sát qua bên người Cục trưởng Trương.

...

Thời Sênh biết Mộ Bạch cuối cùng vẫn chú ý đến mình. Thời Sênh thử qua vài lần, phát hiện Mộ Bạch thông minh hơn nhiều so với mấy kẻ thiểu năng kia, thỏ khôn đào ba hang, luôn có cách bảo toàn được bản thân.

Mãi cho đến khi cô rời khỏi thế giới này, Mộ Bạch cũng không làm cái gì với cô ở bên ngoài.

Nhưng mà Thời Sênh vẫn luôn cảm thấy mấy lần mình gặp phải chuyện ngoài ý muốn đều có liên quan đến người đàn ông này, nhưng cô laij không có chứng cứ, cũng không bắt được hắn.

Sau đó, Mộ Bạch lại trực tiếp xuất ngoại, ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra.

Về phần cái tên thiểu năng Diệp Giản kia, nhiệm vụ có thời gian hạn chế, thời gian vừa đến thì tất nhiên phải tử vong.

Trước khi đi, hắn còn nói với Thời Sênh lúc nào có thời gian thì gặp lại nhé.

Có thời gian thì gặp lại cái sợi lông a!

Bọn họ không phải là người của cùng một thế giới.

Thời Sênh trở lại không gian hệ thống, không gian vẫn vắng vẻ như trước.

Cô chậm rãi đi đến phía trước màn hình, bàn tay đặt ở rìa màn hình.

"Vì sao Phượng Từ không có ở thế giới này?"

Hệ thống, mi giấu Phượng Từ của ông ở đâu rồi?

[Ký chủ, là cô chặt đứt toàn bộ lối đi, tôi cũng không liên lạc được.]

Không biết có phải là Thời Sênh bị ảo giác hay không, dù sao vẫn cảm thấy Hệ thống đang có chút hả hê.

[...] Ký chủ lợi hại của tôi, cô cũng có thể nghe được một chút hả hê từ trong âm thanh điện tử của tôi cơ à.

"Cái tên Mộ Bạch kia là xảy ra chuyện gì vậy?" Đổi một vấn đề khác đi.

[...] Hệ thống im lặng rất lâu, số liệu trên màn hình di chuyển cực nhanh, [Không có cách nào kiểm tra đo lường.]

"What?" Thời Sênh nghiêng đầu một chút, ánh mắt tối tăm nhìn màn hình.

[...] Hệ thống có chút hoảng sợ, tại sao lại không có cách nào kiểm tra đo lường được vậy? Chủ nhân, người mau trở lại đi, hình như tôi bị bệnh rồi!

Hệ thống không ngừng kiểm tra đo lường mấy lần, cũng không cách nào cho ra kết quả được.

Thời Sênh lấy ra máy tính bảng, kiểm tra số liệu của Hệ thống một phen, nhìn qua rất bình thường... Nhưng mà có chút quyền hạn chưa đủ cho cô nhìn thấy được.

Thời Sênh cất máy tính bảng, để cho Hệ thống đổi tư liệu mới.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -272000

Giá trị sinh mạng: 30

Tích lũy: 31000

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 79

Nhiệm vụ phụ tuyến: Chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 0

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim Ma Vương", "Ám dạ "

Thời Sênh: "..." Vì sao trừ giá trị làm người của ông đây như vậy hả?

[... Bởi vì cô chưa hoàn thành xong nhiệm vụ phụ tuyến, tuy "Trái tim Thiên Sứ" được đưa vào bảo tàng, nhưng Lucky vẫn thất lạc ở bên ngoài, rất nhiều người vì vậy mà chết.]

Sao cái này cũng tính lên đầu ông hả?

Ông là thùng rác à?

[... Số liệu của Hệ thống... tính toán như thế.] Dữ dội như vậy làm gì, nó cũng chỉ tính theo số liệu của Hệ thống thôi mà.

Chủ nhân, Ký chủ ngược Hệ thống, tôi nhớ người, người mau trở lại đi mà!

Chương 640: Phó bản có độc (1)

Tất cả mọi người đều muốn đánh Hoa Mông Mông tìm trang bị…

*

Thời Sênh mở mắt ra, phát hiện trước mặt mình có mấy người đang đứng, rất nhiều ánh sáng huyền ảo chiếu vào cô.

“Đến lúc định thân rồi.”

“Mọi người cùng phóng đại chiêu nào.”

Mấy người cùng lúc hét lên vài câu, tiếp theo đó Thời Sênh nhìn thấy thanh kỹ năng trên đầu bọn họ …

Game?

Mẹ kiếp!

Chân thực vậy, thực tế ảo* à?

**Game thực tế ảo: Game VR (Virtual Reality) còn được gọi là game thực tế ảo, là thể loại game mà có thể nhận thấy rõ nhất khi người chơi, đeo kinh thực tế ảo trên mắt và "khua chân múa tay" lung tung.*

Thời Sênh: “…” Giờ không phải lúc nói chuyện phiếm, mấy người này muốn giết cô!

Thời Sênh rút kiếm ra theo bản năng nhưng lại rút ra một thanh quyền trượng kỳ lạ. Thanh quyền trượng màu bạc, hai con rồng uốn lượn từ cuối lên trên đầu trượng, đầu trượng cũng chính là đầu rồng, miệng rồng há to, ngậm một viên ngọc trong suốt.

Quyền trượng vừa rút ra, Thời Sênh cảm thấy ánh mắt của mấy kẻ đối diện phấn khích hẳn lên. Bọn họ cũng ngừng tranh luận, ánh sáng lớn với áp suất cực lớn chiếu tới ấn cô xuống.

Thời Sênh nâng quyền trượng lên, tia sáng đánh lên quyền trượng, phân tán bốn phía, trúng vào người mấy kẻ đối diện, một lát sau tất cả đều lăn ra chết.

Tia sáng tản hết đi, trước mặt Thời Sênh chỉ còn một đống thi thể đang nằm trên mặt đất.

[Thế giới] Yếu Đuối: Lại chết cả đội.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Còn chưa đánh được đòn nào lên thân người ta, chết là điều bình thường.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Người của Mộng Hồi Tây Đường, không phải các ngươi nói lần này nhất định có thể qua được sao? Mất mặt chưa? Ha ha ha…

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Đừng có ở đó nói những lời điên rồ, có bản lĩnh thì qua đây?

Thời Sênh nhìn các dòng chat đang trôi trên đỉnh đầu. Miệng co giật, nếu cô ấy nhìn không nhầm thì Yếu Đuối chính là nam nhân đang nằm trước mặt cô.

Vậy cô là cái quái gì thế?

NPC à?

Lật bàn, NPC thì làm quái gì có oán khí?

Thời Sênh tìm kiếm một lúc, kéo ra thanh thuộc tính.

Nickname: Hoa Mông Mông (NPC)

Cấp: 80

Thân phận: Cung chủ Thần Quyết Cung

Lực chiến: 56524

Điểm nghĩa hiệp: 0

Điểm danh vọng: 1563

Trang bị: Nguyệt Ảnh Quyền Trượng (Có thể rơi), Hoàng Tuyền Thủy (Có thể rơi), Bích Phù Vân Yên Quần…

Cột trang bị đó chút nữa thì làm Thời Sênh lóa mắt, toàn bộ đều là trang bị cấp 70-80 nhưng trang bị có thể rơi lại không nhiều, ngoại trừ Nguyệt Ảnh Quyền Trượng, Hoàng Tuyền Thủy và vài bộ trang bị khác.

Thời Sênh đã kiếm được một vài thông tin từ nội dung chat phía trên.

Cô chính là BOSS mới được tạo ra, lúc này cấp bậc cao nhất của người chơi đã mở tới cấp 80.

Đánh bại cô sẽ rơi ra Nguyệt Ảnh Quyền Trượng. Đạo cụ này là thần

khí, mỗi server chỉ có một chiếc, về sau có thể tăng cấp, tăng trưởng.

Thời Sênh đưa mắt nhìn qua quyền trượng, quá xấu!

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh nhìn đám người vẫn nằm trên đất, nếu là game...

Cô nở một nụ cười u ám, đám người đang nằm trên đất cãi nhau trên kênh Thế giới, ngay tức khắc cảnh giác hơn.

[Cận] Yếu Đuối: Lão đại, lão đại, huynh có thấy tự nhiên lạnh hơn không?

Sau khi người chơi tử vong là không thể nói chuyện, chỉ có thể đánh chữ.

[Cận] Một Sợi Nắng: Tiểu Thụ ngươi chơi game còn chơi ra cả cảm giác sao?

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Độ nhận biết chân thực của lão đại là 0, không nghiệm nổi cảm giác này của chúng ta đâu ha ha ha!

[Cận] Một Sợi Nắng: Dù sao ta vẫn là lão đại của các ngươi!

[Cận] Yếu Đuối: Ha ha ha lão đại ngốc quá rồi!

[Cận] Một Sợi Nắng: Có tin ta xóa tài khoản không?

[Cận] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Nhường lại vị trí của bang chủ cho ta!

[Cận] Một Sợi Nắng: Các ngươi được lắm, cứ khao khát vị trí bang

chủ của ta đi, ta không xóa tài khoản nữa!

Trong lúc mấy người kia đang tranh luận, Thời Sênh đã đi tới trước thi thể bọn họ, tìm đồ trong bảng đạo cụ, không hổ là BOSS, đồ rơi rất nhiều.

[Cận] Yếu Đuối: Mẹ ơi, Hoa Mông Mông tới đây, cô ta muốn làm gi?

[Cận] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Chắc chắn không phải việc tốt

Game thực tế ảo này nổi tiếng biến thái rất, không những người chơi được đùa bỡn NPC, mà NPC cũng có thể chơi lại người chơi.

NPC ngoài có thể thông báo nhiệm vụ còn rơi ra một số đạo cụ, không khác biệt lắm với người chơi, thậm chí còn có thể nhận nhiệm vụ.

Người chơi vì thế mà vừa hận vừa thích.

Thời Sênh thấy lạ là bọn họ chết nhưng không về điểm hồi sinh, cũng không dùng đạo cụ, chỉ nằm đây nói chuyện là có ý gì?

Vấn đề ngu xuẩn như thế này, cô nhất định không thèm hỏi. Cô quyết định báo thù.

Đạo cụ dạy dỗ người khác chia ra làm mấy loại, tất nhiên là để bảo đảm sự khỏe mạnh về cả thể xác lẫn tinh thần cho người chơi, không thể quá bạo lực và tanhmáu được.

Thời Sênh chọn một loại hơi hạ lưu, cởi quần áo.

[Thông báo] Hoa Mông Mông dùng đạo cụ [Trần Như Nhộng] với người chơi [Uy Phong Đường Đường].

[Thông báo] Hoa Mông Mông dùng đạo cụ [Trần Như Nhộng] với người chơi [Yếu Đuối].

[Thông báo] …

Mấy dòng thông báo này lần lượt chạy ngang, người chơi toàn server đều có thể nhìn thấy.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Hoa Mông Mông??

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Hoa Mông Mông không phải là cung chủ gần đây của Thần Quyết Cung sao? Cô ta mà lại dùng Trần Như Nhộng với người của Mộng Hồi Tây Đường à?

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Người của Mộng Hồi Tây Đường đã làm gì Hoa Mông Mông? Mà lại để cô ta dùng tới đạo cụ? Ha ha ha….

Khi đó, mấy người chơi của Mộng Hồi Tây Đường…

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Hoa Mông Mông đại phát thú tính, chuẩn bị bắt giam chúng ta sao?

[Cận] Một Sợi Nắng: Công ty game vẫn chưa mở chức năng này chứ? Hoa Mông Mông, mẹ ơi, xin hãy để lại cho ta cái quần lót.

Đến khi đám nam nhân nằm trên mặt đất chỉ còn lại cái quần lót, Thời Sênh mới nghênh ngang rời đi.

[Cận] Yếu Đuối: Hoa Mông Mông đi rồi!

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Lão đại hay mau dùng sắc đẹp mê

hoặc cô ta đi.

[Cận] Một Sợi Nắng: Ông đây cũng đang nằm.

Thời Sênh rời chỗ đó, không còn nhìn thấy nội dung chat ở gần đó nữa.

Bản đồ này vô cùng lớn, Thời Sênh đi rất lâu mới đến một tòa cung điện, ngoài cung điện có thị vệ đeo kiếm canh giữ.

Nhìn thấy cô về, lập tức khom lưng hành lễ, cửa đại điện mở ra không hề phát ra âm thanh nào.

Thời Sênh giữ bình tĩnh tiếp tục đi, sau khi vào cung điện, cửa điện khép lại.

Trong điện vắng vẻ, không hề có chuyện gì.

Thời Sênh tìm một nơi an toàn, bắt đầu tiếp nhận cốt truyện.

…

Đây là một tiểu thuyết võng du về game thực tế ảo.

Tên game này là [Loạn thế giang hồ], cũng là game trực tuyến thực tế ảo đầu tiên trên thế giới.

Nữ chính là Nhạc Cẩn, là một tiểu bạch của game, vào game hỏi gì cũng không biết, nhưng tài khoản của cô ấy là loại tài khoản may mắn, có cộng thêm giá trị may mắn, bất kể là tỷ lệ rơi đồ khi đánh quái hay tỷ lệ chế đồ thành công đều sẽ tăng 50%.

Sau khi vào game, nữ chính vô tình gặp Đại Thần Nhất Thế An Cẩn.

vào lúc Đại Thần bị người ta theo đuổi đã kéo cô làm là chắn, vì vậy nhanh chóng trở thành kẻ thù chung của nữ nhân tại sever này.

Vốn dĩ cấp độ chưa cao, bị giết về cấp 0 luôn.

Điều đáng nhắc tới là, game biến thái này không có thời hạn bảo vệ tân thủ.

Nữ chính vì oán giận Đại Thần sâu sắc nhưng Đại Thần lại muốn giúp nữ chính tăng cấp, còn tuyên bố ai dám động vào nữ chính sẽ không xong với hắn.

Vị Đại thần đầy đủ tư chất tổng tài này chính là nam chính – Lương Bỉnh.

Chương 641: Phó bản có độc (2)

Nói trắng ra, game này xoay quanh câu chuyện về nữ chính ngốc ngếch dựa vào đại thần, cuối cùng mượn bàn tay vàng để xưng bá trong trò chơi...

Vậy điều này liên quan gì tới NPC là cô?

Liên quan rất lớn!

Nam chính Lương Bỉnh và nữ chính Nhạc Cẩn là anh em trên danh nghĩa. Cha của Lương Bỉnh lấy mẹ Nhạc Cẩn, vì vậy hai người cùng có tên trong hộ khẩu gia đình.

Nhưng Nhạc Cẩn gặp tai nạn trở thành người thực vật. Sau khi Nhạc Cẩn biến thành người thực vật, Lương Bỉnh mới phát hiện mình đã thích Nhạc Cẩn, vì vậy nghĩ đủ mọi cách đánh thức Nhạc Cẩn.

Vì vậy game [Loạn thế giang hồ] này mới được nghiên cứu phát triển.

Lương Bỉnh muốn giúp Nhạc Cẩn sống lại trong game, nói không chừng cô ấy có thể tỉnh lại. Thực tế chứng minh Lương Bỉnh đã thành công.

Nhạc Cẩn thực sự đã dùng thân phận của người chơi xuất hiện trong game.

Mà muốn nghiên cứu được một hạng mục như này chắc chắn phải

có hy sinh.

Hoa Mông Mông chính là vật hy sinh.

Cô cũng là một người thực vật, là cơ thể sống đầu tiên được tiến hành thực nghiệm. Lần thực nghiệm đầu tiên chắc chắn sẽ xảy ra nhiều vấn đề.

Hoa Mông Mông không xuất hiện với vai trò người chơi mà là NPC.

Đội nghiên cứu phát triển đã không tìm thấy người trong Tân Thủ Thôn và cho rằng cô không thành công nên đã từ bỏ cô. Nhưng không biết vì sao tư duy của cô ấy luôn tồn tại, tồn tại trong cơ thể của NPC Hoa Mông Mông.

Nhưng khi đó, game chưa đổi mới, không ai biết Hoa Mông Mông mà Hoa Mông Mông cũng không biết mình ở nơi nào.

Cô không biết mình ở trong tòa cung điện ấy đợi bao lâu. Bên ngoài tối đen, cô ngoài thấp thỏm thì cũng chỉ biết sợ hãi.

Sau khi game đổi mới, bản đồ bị phát hiện, bên ngoài xuất hiện cảnh sắc khác.

Hoa Mông Mông tò mò đi ra, kết quả không rõ biết tình hình bên ngoài thế nào đã bị người ta đánh.

NPC không cảm nhận được gì nhưng do không hiểu vì sao bị đánh nên Hoa Mông Mông đánh trả theo bản năng.

NPC này được thiết lập là loại BOSS rất mạnh, cho dù Hoa Mông Mông không biết chơi game, nhưng chẳng cần tốn ít lực khí nào cũng có thể làm cho mấy game thủ khác tử vong.

Sau này, Hoa Mông Mông biết mình đang ở trong một game, biết mình vẫn ở thế giới trước kia, cô liền muốn tìm người giúp chuyển lời, tìm cha mẹ cô tới cứu cô.

Người chơi còn cho rằng là thiết lập của game, dồn dập lên kênh Thế giới hỏi.

Vừa lúc bị nam chính nhìn thấy, nam chính đi gặp Hoa Mông Mông, xác nhận cô thực sự là người thực nghiệm đầu tiên thì đồng ý giúp cô ra khỏi game với điều kiện cô không được nói cho ai biết việc này.

Hoa Mông Mông khi đó một lòng muốn thoát ra, nam chính lại rất đẹp trai, thiếu nữ vừa biết yêu lập tức đồng ý luôn.

Cô làm theo lời nam chính, làm tốt NPC Hoa Mông Mông, nhưng cuối cùng cái mà cô chờ đợi được lại là sự sụp đổ của cả một bản đồ.

Không biết vì sao bị làm vật thí nghiệm, cũng không hiểu vì sao bị xóa bỏ, Hoa Mông Mông không có oán khí mới là lạ.

Hoa Mông Mông có hai nguyện vọng.

Một là khôi phục thân thể con người.

Hai là làm rõ lý do Lương Bỉnh đồng ý đưa cô đi nhưng sau này tại sao lại nuốt lời, xóa bỏ cô.

Trong cốt truyện, nữ chính căn bản không làm gì, những gì nam chính làm đều là làm sau lưng nữ chính. Vì vậy, nếu không phải có ký ức của Hoa Mông Mông, ai biết nam chính đã làm một chuyện không có đạo đức như thế?

Lương Bỉnh này việc gì cũng có thể làm được.

Để cứu nữ chính nên đã tiến hành thực nghiệm trên cơ thể người sống.

Bất kể ở thế giới nào, thực nghiệm thân thể người đều bị người ta lên án. Nam chính về sau đã chọn xóa bỏ Hoa Mông Mông, hoặc là sợ Hoa Mông Mông sau khi thoát được sẽ để lộ gì đó, hoặc là nữ chính đã gặp phải chuyện gì đó.

Nhưng cốt truyện cuối cùng, nữ chính cùng nam chính đã kết hôn sinh con trong đời thực, vì vậy rốt cuộc là vì nguyên nhân gì vẫn còn phải chờ nghiên cứu.

Hiện giờ, thời gian mà cô tới là khi bản đồ vừa được phát hiện không lâu.

Người chơi tạo thành tổ đội tới đánh cô để qua ải nhặt trang bị thăng cấp.

Thời Sênh rút thanh quyền trượng lúc trước ra, đạo cụ này là vũ khí sẽ rơi ra, trước khi rơi, nó thuộc quyền sở hữu của cô.

BOSS của game…

Rất tốt, vậy chúng ta đi ngược người chơi, tiện thể phá luôn CP!

…

[Thế giới] Nhất Thế An Cẩn: Nhạc Cẩn là người của ta, ai dám động vào cô ấy, thấy một lần giết một lần.

Thời Sênh vừa sắp xếp xong đồ trên người, thì trên đỉnh đầu hiện

một dòng chat.

Đối với cô mà nói thì đã qua nửa cốt truyện, đối với nữ chính mà nó lại là vừa bắt đầu.

Bia đỡ đạn đáng thương sống được không quá ba tập.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Đại Thần Hợp Ảnh!

[Thế giới] Quần của Thất Nguyệt: Đại Đại, ngươi lại phá game à?

[Thế giới] Nội y của Thất Nguyệt: Đánh Thất Nguyệt, làm mới chương.

[Thế giới] Tất của Thất Nguyệt: Làm mới chương.

[Thế giới] Áo khoác của Thất Nguyệt: Làm mới chương.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Nhạc Cẩn là ai lại khiến đại thần lên kênh Thế giới?

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Nhạc Cẩn à? Ta hôm qua gặp rồi, là một tài khoản thường. Đại thần sao lại có quan hệ với một tài khoản cấp thấp như vậy? Cầu buôn chuyện.

Càng ngày càng nhiều người lên kênh Thế giới, câu nói của Nhất Thế An Cẩn nhanh chóng trôi đi.

Thời Sênh mở kênh Thế giới, thử đánh một dòng chat rồi nhấn gửi.

Một khung giao diện nhảy ra trước mắt cô.

Vàng không đủ, vui lòng nạp.

Thời Sênh: "…" NPC phát ngôn mà lại đòi vàng, kiếm tiền của cả người nhà, đủ rồi đấy!!

"Báo!"

Cổng điện mở ra, một NPC trên đầu có chữ Thần Quyết Cung Cung Chúng từ ngoài bước vào.

Thời Sênh: "…" Cung chúng là cái quái gì?

"Cung chủ, bên ngoài có người chơi tới."

Thời Sênh chau mày. Cô nhớ rõ ràng phó bản này khi chưa qua ải thì một ngày chỉ có thể mở ba lần, hôm nay đã mở được ba lần rồi còn gì?

Vậy thì người chơi sao vào được?

"Bao nhiêu người?"

"10 người."

Năm người một tổ đội, mười người là một đoàn.

Bug rồi!

Đánh cô chỉ có thể tổ đội mà? Tại sao có thể đánh đoàn thể?

Mẹ kiếp!

"Đi, ra ngoài xem sao." Thời Sênh vung tay áo một cách bá đạo, nhưng mà tay áo lại rộng quá nên nhìn rất phiêu dật, che cả vẻ mặt

của Thời Sênh.

Lật bàn!

Cái gì mà giúp ông đây vênh váo chứ?

Thời Sênh cởi hết đám lụa lằng ngoằng trên người ra, cởi tiếp tới áo choàng trên người và chọn trong túi trang bị một bộ y phục thích hợp với chiến đấu.

Thời Sênh đi ra khỏi đại điện, một đám tiểu đệ có nick 'Thần Quyết Cung Cung Chúng', ở quảng trường, ở đầu kia đại điện có mấy người chơi đang đánh quái.

Trong đó có mấy người Thời Sênh thấy quen.

Chính là mấy người chơi lúc trước bị chết nhưng vẫn nằm nói chuyện với nhau.

Một Sợi Nắng là bang chủ của Mộng Hồi Tây Đường. Yếu Đuối, Giang Hồ Tiểu Bạch Lang, Uy Phong Đường Đường đều là bang chúng của Mộng Hồi Tây Đường

Những người khác là thành viên bang khác.

Những người đánh tiểu quái rất nhanh, đánh xong xông thẳng tới chỗ Thời Sênh, không nói lời nào liền tung kỹ năng.

Thời Sênh rút ra quyền trượng.

"Hoa Mông Mông cầm quyền trượng rồi! Mẹ kiếp! không phải ngươi nói cuối trận cô ta mới rút ra quyền trượng sao?"

Quyền trượng vừa rút ra, bên đó đã nổ tung.

“Chú ý máu, bọn ta xông tới.” Một Sợi Nắng nhanh chóng ra lệnh.

Mấy người của Mộng Hồi Tây Đường lập tức đi theo Một Sợi Nắng. Dưới sự yểm hộ của những người khác, bọn họ đã tới được phía dưới bậc thềm mà Thời Sênh đứng.

Nhưng bọn họ vừa đứng vững, vẫn chưa kịp phóng kỹ năng thì đã đều nằm rạp xuống.

Chương 642: Phó bản có độc (3)

Một đám người chỉ có thể trơ mắt nhìn người của bọn họ nằm trên mặt đất.

“Cung chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ.”

“Cung chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ.”

“Cung chủ…”

Cung chúng Thần Quyết Cung giơ cao cánh tay tung hô, khẩu lệnh rất đồng đều.

Lật bàn! Lời thoại này do ai thiết kế?

Ông đây không phải là Đông Phương Bất Bại.

Thời Sênh đi đến trước mặt Một Sợi Nắng, dung mạo của game thực tế ảo đều dựa trên dung mạo thật của bản thân người chơi rồi chỉnh sửa trên dưới.

Một Sợi Nắng rất đẹp trai, nhìn trang bị của hắn có thể đoán là người chơi RMB*.

**RMB = Nhân dân tệ, người chơi trả phí.*

Đối tượng tốt để cướp đoạt!

Hiện giờ cô đã nghèo đến mức không thể phát ngôn trên kênh Thế giới.

“Này! ”Thời Sênh ngồi xổm xuống, “Các người nằm ở đây làm gì?”

Một Sợi Nắng đang nói chuyện trong đội, bỗng nhiên nghe thấy một giọng rất êm tai. Hắn nhìn Thời Sênh một cách cổ quái.

Vừa rồi là hắn nghe nhầm hay thực sự là giọng của BOSS này?

Với NPC bình thường, chỉ khi bạn chủ động nói chuyện với họ thì họ mới đối thoại với bạn. Vì vậy vị BOSS tự nhiên chạy tới chào hỏi là có ý gì?

“Các ngươi cũng quá yếu!”Thời Sênh nhìn họ với ánh mắt coi thường.

[Cận] Một Sợi Nắng: …

[Cận] Uy Phong Đường Đường: …

[Cận] Yếu Đuối: …

[Cận] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: …

Cô ta tới châm biếm chúng ta sao?

BOSS này quả nhiên khác với bọn yêu quái ngoài kia.

Thời Sênh đột nhiên đưa tay chạm vào Một Sợi Nắng.

Một Sợi Nắng giật mình.

[Cận] Một Sợi Nắng: BOSS! Có gì từ từ nói, động chân tay còn ra thể thống gì. Ta là người chơi có tiết tháo!

“Vậy ta sẽ động quyền trượng.” Thời Sênh chớp chớp mi.

[Cận] Một Sợi Nắng: Thế thôi ngươi cứ động tay động chân đi!

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Lão đại, tiết tháo đâu?

[Cận] Yếu Đuối: Bị lão đại ăn rồi, ha ha ha

[Cận] Một Sợi Nắng: Nam tử hán đại trương phu biết co cũng biết duỗi.

Thời Sênh vốn chỉ có ý định thử, không ngờ game này thực sự biến thái đến mức này.

Game bình thường đều là người chơi có thể lục soát thi thể, nhưng thiết lập của game này lại khác với các game bình thường, NPC cũng có thể làm việc đó.

Hiển nhiên Một Sợi Nắng cũng sợ tới đờ người ra rồi.

[Cận] Một Sợi Nắng: Mẹ kiếp! Hoa Mông Mông lại lấy đi của ta 100 vàng, công ty game kiếm tiền khiếp quá.

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Cô ta có thể lấy à?

[Cận] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang:??

[Cận] Yếu Đuối: Đây mới là giang hồ thực sự, coi như ta đã hiểu ý của câu này rồi.

Trong game này, điểm khác nhau giữa NPC và người chơi chính là NPC có thể thông báo nhiệm vụ và rơi vật phẩm trang bị.

Còn lại đều giống với người chơi.

Chẳng lẽ về sau chơi game này, bọn họ không những phải phòng người chơi mà còn phải phòng NPC sao?

Thời Sênh lục soát mỗi người một lượt. Đại khái là vì cô là NPC, bị hạn chế, những thứ thu thập được ngoài 100 vàng của Một Sợi Nắng ra thì tất cả đều không đáng tiền.

“Trói bọn chúng lại”Thời Sênh nói với cung chúng bên cạnh.

Cung chúng lập tức tiến lên, trói mười cái xác kia lại.

Rất hay, game này rất thú vị.

[Cận] Yếu Đuối: Hoa Mông Mông ngươi muốn làm gì?

Thời Sênh cảm thấy một người tự thoại rất quái dị nên kéo giao diện chat ra

[Cận] Hoa Mông Mông: Cướp!

[Cận] Một Sợi Nắng: …

[Cận] Uy Phong Đường Đường: …

[Cận] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: …

[Cận] …

Một chuỗi dấu ba chấm.

NPC cũng có chức năng cướp đoạt sao? Game này còn định cho game thủ chơi không đây?

[Cận] Hoa Mông Mông: Mỗi người đưa ta 1000 vàng, ta sẽ không tính toán chuyện các ngươi xông vào địa bàn của ta, thế nào?

[Cận] Một Sợi Nắng: Sao ngươi không đi cướp luôn đi?

1000 vàng đổi ra RMB là một nghìn đồng.

[Cận] Hoa Mông Mông: Đây không phải là đang cướp sao?

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Lão đại lại chậm phát triển rồi.

[Cận] Hoa Mông Mông: Hắn có hay bị vậy không?

Tên Một Sợi Nắng trước giờ ngu xuẩn như vậy, sao có thể ngồi lên ghế bang chủ?

[Cận] Yếu Đuối: Đúng vậy, lúc nào cũng ngốc như thế.

[Cận] Một Sợi Nắng: Đủ rồi đấy, còn nói chuyện với cô ta à. Cô ta đang cướp đoạt của chúng ta đấy!

[Cận] Hoa Mông Mông: …

Xem ra không phải bang chủ ngu xuẩn mà là cả cái bang đều ngu xuẩn.

[Cận] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Bang chủ có tiền.

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Bang chủ có tiền +1

[Cận] Yếu Đuối: Bang chủ có tiền +2

[Cận] Hoa Mông Mông: Có phải hắn có tiền nên các ngươi mới để hắn làm bang chủ đúng không?

Thời Sênh cảm thấy mình đã hiểu ra chuyện gì đó.

[Cận] Một Sợi Nắng: Ta dựa vào thực lực có được không?

Hắn đẹp trai như vậy, cao ráo như vậy, bên ngoài chắc sẽ có rất nhiều em xin chết. Sao có thể vì nhiều tiền nên mới được ngồi vào ghế bang chủ?

[Cận] Hoa Mông Mông: Thực lực một giây quỳ à?

[Cận] Một Sợi Nắng: …

Thật đau tim, tại sao một NPC cũng có thể ngông cuồng khinh thường hắn?

Đâu phải chỉ có mình hắn một giây quỳ đâu cơ chứ?

Tại sao cười nhạo một mình hắn?

[Cận] Yếu Đuối: NPC này thú vị hơn NPC khác, nói chuyện rất sắc bén, ha ha ha.

[Cận] Hoa Mông Mông: Dẫu sao ta cũng là BOSS.

Bản cô nương đây không phải pháo hoa.

Tất nhiên khác với đám quái bên ngoài kia rồi.

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Trước đây trên diễn đàn có nói, cập nhật xong sẽ có rất nhiều chỗ biến động, xem ra bọn họ đã chỉnh chỉ số IQ của NPC cao lên.

NPC của game ở phiên bản trước tuy thông minh nhưng vẫn không thể bằng tư duy của con người, suy cho cùng thì bộ não của con người là vô hạn.

Mà đây còn là game thực tế ảo đầu tiên, bug rất nhiều.

Có vài người chơi nhàm chán, chuyên đi tìm NPC nói chuyện phiếm. Hiện tại các loại NPC đều có thể trả lời bình luận.

[Cận] Hoa Mông Mông: Bọn người ngu xuẩn ấy cũng làm ra được NPC thông minh như ta sao?

Thời Sênh cực kỳ khinh thường.

Cứ cho là cách màn hình thì bọn họ cũng có thể cảm nhận được sự khinh thường sâu sắc đó.

NPC này ghê nha!

Ngay cả người tạo ra ngươi, ngươi cũng dám khinh thường, cũng không sợ bị người ta hủy diệt à?

NPC này muốn lên trời rồi!

[Cận] Hoa Mông Mông: Nói nhảm ít thôi, đưa tiền đây, nếu không ta sẽ chat kênh Thế giới để người của Mộng Hồi Tây Đường tới chuộc người!

Ừ, cô đang cướp đoạt, phải nghiêm túc.

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Tiền không có nhưng mạng thì có một!

[Cận] Hoa Mông Mông: Ngươi không phải đã chết rồi sao?

Mạng ở đâu ra?

Quả nhiên là một đám đần độn.

[Cận] Uy Phong Đường Đường: …

Cuối cùng, đám người đó tuy không tự nguyện nhưng vẫn đưa tiền chuộc cho cô. Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, NPC có IQ cao không thể trêu vào được.

Quan trọng nhất là, bọn họ có bang chủ đại gia, không thiếu tiền.

Mấy kẻ còn lại tuy không phải là người của Mộng Hồi Tây Đường nhưng Một Sợi Nắng vẫn giúp họ giao tiền chuộc.

Trong một giây mất một vạn đồng nhưng Một Sợi Nắng cũng không tỏ ra tiếc tiền.

Nhưng việc bị NPC cướp…

Nói thật, quá mất mặt!

Tuyệt đối không thể nói ra ngoài.

[Cận] Hoa Mông Mông: Sao các ngươi chưa đi?

Thời Sênh đếm xong tiền, phát hiện đám người này vẫn đang nằm nói chuyện, điên rồi sao?

[Cận] Một Sợi Nắng: Phong cảnh ở đây đẹp, chúng ta nằm nói chuyện, bàn về lý tưởng.

[Cận] Hoa Mông Mông: Hả?

Thời Sênh kéo váy, ngồi cạnh cái xác của Một Sợi Nắng.

[Cận] Hoa Mông Mông: Lý tưởng của ngươi là gì?

[Cận] Một Sợi Nắng: Giết ngươi!

Chương 643: Phó bản có độc (4)

Thời Sênh lập tức ném ánh mắt khinh thường cho Một Sợi Nắng.

Một Sợi Nắng bực tức, tại sao lại khinh thường hắn? Không phục!

Lý tưởng của hẳn chưa đủ vĩ đại sao?

Hiện tại người chơi của toàn sever đã biết tới nơi này đâu.

[Cận] Hoa Mông Mông: Ta dễ bị giết thế sao?

Hoa Mông Mông trước đây dễ bị giết thế nào cô không biết.

Nhưng từ hôm nay trở đi, cô đảm bảo, không có người chơi nào có thể qua ải được.

Trừ khi cô buông tay.

[Cận] Một Sợi Nắng: Chính là vì ngươi không dễ giết.

Vì vậy lý tưởng của hắn mới vĩ đại như vậy!

Tiêu diệt BOSS đầu tiên.

[Cận] Hoa Mông Mông: Sao ngươi có thể mang nhiều người vào trong này vậy?

Bản đồ chưa qua ải sẽ không mở công khai, trừ khi thông qua phó

bản truyền tống tới. Tên Một Sợi Nắng này đã tử vong nhưng không hồi sinh cũng không đi, chỉ nằm ở đây, chắc chắn là có vấn đề.

[Cận] Một Sợi Nắng: Ta làm gì phải nói cho cô sao? Cô là người của công ty game chắc?

Một Sợi Nắng phản ứng rất nhanh, không bị Thời Sênh dắt mũi.

Nói cả ngày hóa ra muốn hỏi về BUG!

Những chuyện như này, sao hắn dám nói bừa.

[Cận] Hoa Mông Mông: Người của ngươi tới rồi!

Một Sợi Nắng chỉnh tầm mắt, quả nhiên nhìn thấy có mấy người xông vào đám tiểu quái ở ngoài quảng trường.

Muốn vào được quảng trường phải tiêu diệt trước đám tiểu quái đó. Thời Sênh ngồi cạnh Một Sợi Nắng, quyền trượng đặt trên ngực hắn.

Một Sợi Nắng buồn bực, cô như vậy sao ta có thể hồi sinh?

Thời Sênh nhếch miệng cười, chính là đề phòng ngươi hồi sinh.

Người chơi trả phí bị ghét nhất là vì họ có thể hồi sinh vô hạn.

Thời Sênh đợi đám người bên đó xông vào liền tung ra một kỹ năng.

Cả đội tử vong.

Người chơi: …

Ngươi không theo lẽ thường sao?

Chuyện gì với tổ kế hoạch vậy, bọn họ còn chưa bắt đầu đánh, sao có thể phóng đại chiêu? Cứ như thế này bọn họ sao có thể đánh bại cô ta chứ?

[Cận] Hoa Mông Mông: Nếu các ngươi đã thích nơi này như vậy thì cứ chơi thêm một chút.

Thời Sênh sai cung chúng trói hết những người chơi này vào mấy cái cột giữa quảng trường, cứ cho là bọn họ hồi sinh cũng không thể thoát khỏi cột này.

Offline rồi vào lại cũng vẫn sẽ bị treo trên cột.

Bi kịch cho đám người chơi rồi.

Cuối cùng, Một Sợi Nắng chịu không nổi, cứ tiêu hao như này thì chẳng có được gì cả.

[Cận] Một Sợi Nắng: Ở đây có BUG, chỉ cần người bên trong không rời phó bản, người bên ngoài và bên trong đội có quan hệ đặc biệt, ví như quan hệ sư đồ có thể tổ đội lại rồi truyền tống vào.

BUG này là do bọn họ vô tình phát hiện ra, không ngờ vẫn chưa lợi dụng nó để đánh bại BOSS đã bị BOSS phát hiện ra.

…

Chủ thành mà Loạn thế giang hồ mở có tất cả ba tòa.

Trong đó Tây Lăng là phồn hoa nhất.

Một Sợi Nắng mang bang chúng quay lại, trên đường không ít người

chơi nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ.

“Đáng tiếc là trong bản đồ, không chụp được ảnh, nếu không đã kiếm được bội tiền rồi.”

“Bị BOSS lột cho trần như nhộng, ha ha, như này cũng đủ cho ta cười cả năm.”

“Các ngươi xem cô nàng đi bên cạnh Một Sợi Nắng là ai?”

Có người chú ý tới một em gái bên cạnh Một Sợi Nắng, vô cùng xinh đẹp, bất cứ ai nhìn đều sẽ thích dung mạo ấy.

“Không nhìn thấy ID, đẹp quá, sao có thể chưa nghe nói qua bao giờ nhỉ, là tân thủ sao?”

“Sao ta lại không bao giờ gặp được một cô nàng đẹp như thế này.”

“Ngươi không có tiền”

“…”

[Mật] Một Sợi Nắng: BOSS đại nhân, ngươi không ở trong sào huyệt chờ đợi, theo ta ra ngoài làm gì?

Không sai, em gái này chính là Thời Sênh.

Nghe xong BUG của Một Sợi Nắng, cô không hề báo cáo mà ngược lại còn lợi dụng BUG để ra khỏi bản đồ!

Phía trên đã từng nói NPC có thể nhận nhiệm vụ, nếu đã có thể nhận nhiệm vụ thì chắc chắn có thể tổ đội.

Vì vậy ở chế độ tổ đội, Thời Sênh thực sự đã ra được bên ngoài cùng bọn họ.

Nhưng mà BOSS đã chạy rồi, người chơi đánh cô ấy nên đi đâu tìm?

[Mật] Hoa Mông Mông: Thế giới lớn như vậy, ta phải đi vênh váo.

[Mật] Một Sợi Nắng: …

Ngươi chỉ là NPC mà còn đi học ngôn ngữ mạng, đầu óc tổ kế hoạch rốt cuộc nghĩ gì?

Vênh váo là việc mà NPC có thể làm sao? Để ta đi!

Một Sợi Nắng mệt mỏi. Cũng may khi Thời Sênh tới Thành Tây Lăng liền rời đội của hắn. Để bọn họ phải mang theo một BOSS cấp 80, quả là phải luôn lo lắng đề phòng.

Một Sợi Nắng vừa về tới căn cứ của bang phái.

Trên đầu hiện một câu chat.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Hình như ta đã nhìn thấy Hoa Mông Mông.

Khoảng ba phút sau mới có người hồi đáp.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Xác nhận là không phải trùng tên chứ?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Người chơi và NPC không được phép trùng tên. Vì vậy, Thất Nguyệt, ngươi chắc chắn là không bị hoa mắt chứ?

Thần Quyết Cung vẫn còn chưa có ai qua ải, sao Hoa Mông Mông có thể xuất hiện ở đây?

Không khoa học!

[Thế giới] Nội y của Thất Nguyệt: Đại Đại nói nhìn thấy là nhìn thấy. Đại Đại không nói bừa đâu. Hôm nay Đại Đại có chương mới không?

[Thế giới] Bảo bối của Thất Nguyệt: Đại Đại, ngươi đang ở đâu?

[Thế giới] Hỏa Hỏa của Thất Nguyệt: Đại Đại lên tiếng đi

[Thế giới] Điều hòa trung ương: Thất Nguyệt vào sân đều mang theo fan não tàn của mình. Ta cũng muốn có. Xin hỏi ở đâu bán, bán cho ta mua một lố!

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Đúng là Hoa Mông Mông, Hoa Mông Mông thật luôn!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Chưa từng chết.

kênh Thế giới vì dòng này của Thời Sênh mà yên lặng mấy giây!

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Đây là Hoa Mông Mông của Thần Quyết Cung sao?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Chẳng nhẽ còn Hoa Mông Mông nào khác sao?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Hoa Mông Mông, sao ngươi lại ra đây, Thần Quyết Cung chưa có ai qua ải mà?

NPC của game này có thể thoát ra ngoài, vì vậy có lúc một vài người

chơi tìm NPC đều phải lên kênh Thế giới, nhưng nếu là bản đồ chưa qua ải thì NPC trong đó không được đi lại bừa bãi.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ba ba ta bay ra đây!

[Thế giới] Xem Bọn Đần Độn: Hoa Mông Mông này có thật kiêu ngạo.

[Thế giới] Heo Đẹp Quá: Sao cứ có cảm giác đây là người chơi. IQ của NPC không thể cao như vậy được?

Bọn họ biết NPC có thể lên kênh Thế giới, nhưng lên kênh Thế giới cần tiêu hao tiền, mà trên người NPC lại không có tiền, vậy thì Hoa Mông Mông lấy tiền ở đâu ra?

Có thật không phải là người chơi giả mạo không?

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Hoa Mông Mông, ngươi dám báo tọa độ không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Làm gì, muốn bái ta làm ba ngươi sao?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Kế hoạch được đấy, dám thả NPC này ra. Chỉ cần một NPC này thôi là đủ cho chúng ta chơi cả năm rồi!

Thời Sênh lúc đó đang ở một bản đồ dã ngoại của Thành Tây Lăng, vây xem nữ chính bị ăn hành.

Tiện thể khiêu khích người chơi trên kênh Thế giới.

Cô chính là một BOSS biết tự tu dưỡng.

Bên cạnh cô còn có người chơi, ID là Thất Nguyệt Đại Đại, chính là người mang theo fan não tàn vào trận.

Quảng cáo của game này là trở về cuộc sống giang hồ chân thực nhất.

Do chức nghiệp nhiều, chỉ cần trên giang hồ có thì ở đây cũng có, nào là sát thủ, hiệp khách, kiếm khách, thổ phỉ…

Chức nghiệp mà Thất Nguyệt chơi là sát thủ. Hắn mặc bộ thời trang rất vênh váo, nhìn không ra tí khí chất thích khách nào.

Hoàn toàn giống một hoa khôi.

Chương 644: Phó bản có độc (5)

“Hoa Mông Mông ngươi đứng đây làm gì?”Thất Nguyệt Đại Đại tò mò chuyển động quanh Thời Sênh, sờ cằm.

“Xem kịch.”

Thất Nguyệt Đại Đại nhìn sang đám người chơi cách đó không xa, sau đó thu lại ánh nhìn. “Ngươi không phải là NPC sao? Còn biết xem kịch?”

“Ta là NPC thông minh, không phải thiểu năng.” Thời Sênh lườm một cái, “Ngươi đang chắn đường ta đấy!”

“Ngươi nói chuyện như vậy rất dễ đắc tội người khác đấy.”Thất Nguyệt Đại Đại vỗ vỗ má, nhìn có vẻ đáng yêu.

“Ta là NPC, ta sao phải sợ ai?” Thời Sênh kiêu ngạo đáp lại.

Thất Nguyệt Đại Đại: …

Nói rất có lý, ta không biết đối đáp như nào.

NPC không bị giảm cấp, bị đánh sẽ rơi trang bị, hệ thống vừa làm mới lập tức có ngay trang bị mới bổ sung.

Sao phải sợ ai?

“Ngươi quen cô ta? ”Thất Nguyệt Đại Đại hướng sự chú ý sang Nhạc

Cẩn đứng đối diện, bỗng nhiên kêu lên một tiếng nhẹ, “Đây không phải là đối tượng liên quan đến lùm xùm tình ái của đại thần sao?”

Thất Nguyệt Đại Đại hưng phấn kéo ra kênh Thế giới bắt đầu trực tiếp.

Ở dưới bị một nhóm [XX của Thất Nguyệt] chiếm hết màn hình.

Em gái này lấy đâu ra nhiều fan cuồng thế nhỉ?

Đập bàn, tại sao ông đây lại không có?

Ông cũng muốn có fan cuồng!

Nhất Thế An Cẩn rất có tên tuổi, có cả đám người chơi phải quỳ gối.

Cái tên mà hắn nhắc tới, vốn dĩ chẳng ai biết, nhưng lúc này chắc chắn là rất hot.

Nhạc Cẩn bị mọi người vây chặt chỉ vì Nhất Thế An Cẩn nói trên kênh Thế giới rằng cô ta là người của hắn.

Thất Nguyệt Đại Đại phát trực tiếp, lập tức có người xin tọa độ, muốn tới để nhìn xem rốt cuộc nữ nhân của đại thần Nhất Thế An Cẩn trông như thế nào?

“Trông chẳng ra làm sao, ta còn xinh hơn cô ta, đại thần sao có thể thích cô ta nhỉ?”

“Cấp thấp quá!”

“Không phải là tài khoản phụ của ai đó đấy chứ?”

“Không thể, nghe nói thao tác của cô ta rất kém, ngay cả thường thức cũng không biết.”

Bản đồ vốn trống trải, tự nhiên mọc đâu ra rất nhiều người, nhân duyên của Thất Nguyệt Đại Đại có vẻ rất tốt, rất nhiều ngươi vẫy chào cô ta.

Thời Sênh đứng cạnh cô ta, không tránh được bị nhiều người quan sát.

Thần Quyết Cung không phải ai cũng đã từng vào. Các phó bản đã thông quan đều bị mấy bang lớn thầu hết, các lối vào phó bản đều có người bảo vệ 24 giờ, rõ ràng là không thể vào được.

Thời Sênh ẩn ID, vì vậy không ai biết Hoa Mông Mông ở đó.

“Thất Nguyệt, cô gái này là ai?”

Một nam nhân có chữ Bản Sắc Đàn Ông trên đầu, đi tới trước mặt Thất Nguyệt Đại Đại, nhìn trang phục của hắn thì hình như là một thư sinh.

Ăn hại nhất là thư sinh.

Nhưng kết hợp với gương mặt của Bản Sắc Đàn Ông thì cũng có phần nho nhã.

Thất Nguyệt Đại Đại bĩu môi không nói gì.

Bản Sắc Đàn Ông quan sát Thất Nguyệt Đại Đại một lúc với vẻ nghi ngờ, bỗng nhiên chỉ vào Thời Sênh hét lớn: “Hoa Mông Mông!”

“Gọi ba ngươi có việc gì?”Thời Sênh nhìn Bản Sắc Đàn Ông với nụ

cười như không cười.

Giọng của Bản Sắc Đàn Ông lập tức thu hút sự chú ý của những người khác.

“Hoa Mông Mông?”

“Đúng rồi! Bang chúng ta có ảnh chụp cô ta”

“Mẹ kiếp, Hoa Mông Mông!!”

“Đánh cô ta ở đây, có được coi là vượt ải đầu không?”

“Vượt ải đầu hay không ta không biết, nhưng giết đầu tiên là chắc chắn, nói không chừng giết đầu tiên sẽ rơi ra Nguyệt Ảnh Quyền Trượng!”

Người chơi vừa nãy ngồi xem nữ chính giờ di dời trận địa, vây quanh Thời Sênh.

“Bản Sắc Đàn Ông, ngươi có ngốc không thế?” Thất Nguyệt Đại Đại nhìn Bản Sắc Đàn Ông với vẻ bất lực, gọi to như thế, giờ ai cũng nhìn thấy cô ta rồi.

[Cận] Bản Sắc Đàn Ông: …

Nhìn thấy Hoa Mông Mông có chút bị kích động là điều không tránh khỏi.

Trách gì hắn?

[Cận] Một Sợi Nắng: Không phải nói tới thăm nữ nhân của đại thần sao? Sao lại chuyển sang bao vây lấy Hoa Mông Mông?

[Cận] Yếu Đuối: So với nữ nhân của đại thần thì Nguyệt Ảnh Quyền Trượng của Hoa Mông Mông được yêu thích hơn. Lão đại ngươi lại ngu xuẩn rồi.

[Cận] Uy Phong Đường Đường: Lão đại có lúc nào khôn đâu.

[Cận] Yếu Đuối: Nói cũng đúng

Vì người thì nhiều, người ở đằng sau chỉ có thể chat trên màn hình.

Tin nhắn của Một Sợi Nắng rất nhanh đã bị đám người mồm năm miệng mười kia làm trôi đi.

Thời Sênh bị bao vây kín, một vài người đã bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Dù Thời Sênh xinh đẹp thế nào, nhưng lúc này cô cũng chỉ là kho trang bị di động, đánh sẽ rơi trang bị.

Người chơi đã bắt đầu gọi người của bang mình tới.

Người của các bang hỏa tốc kéo tới, dấu hiệu đủ màu sắc của các bang làm bản đồ trở nên rực rỡ.

Người của Mộng Hồi Tây Đường ngồi xổm đằng sau nói chuyện thì thầm.

[Đội] Uy Phong Đường Đường: Lão đại, chúng ta đi đánh không?

[Đội] Một Sợi Nắng: Uy lực của Nguyệt Ảnh Quyền Trượng các ngươi chưa nhìn thấy sao? Sát thương vô cùng lớn, chỉ có kẻ ngu mới đi đánh.

[Đội] Yếu Đuối: Nhiều kẻ ngu quá.

Người bên đó đã bắt đầu khai chiến, quả nhiên như lời Một Sợi Nắng nói, từng lớp, từng lớp người nằm xuống.

Uy lực của Nguyệt Ảnh Quyền Trượng siêu khủng!

[Đội] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Các ngươi không cảm thấy cô ta là cũng là một BUG à?

IQ cao hơn các NPC khác không nói, còn có thể lên kênh Thế giới nói chuyện. NPC lợi hại như vậy, hắn chưa từng gặp bao giờ.

[Đội] Một Sợi Nắng: Ở ngoài tiêu diệt cô ta sẽ rơi ra Nguyệt Ảnh Quyền Trượng phải không?

[Đội] Uy Phong Đường Đường: Diệt nổi sao?

[Đội] Yếu Đuối: Chắc chắn là không nổi!

[Đội] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: …

Có nghe hắn nói chuyện không vậy?

…

Có lẽ từ khi mở server tới nay, đây là lần có số người tử vong cùng lúc nhiều nhất.

Khắp bản đồ toàn là thi thể.

Ở giữa những thi thể này, chỉ có một thiếu nữ cầm quyền trượng còn

đứng, ngạo thị quần hùng.

Hành vi bất thường như vậy lập tức bị khiếu nại lên công ty game, ngươi nói ngươi giết vài người còn có thể giải thích được.

Mẹ kiếp, ngươi giết cả đống người, không phải là BUG thì ai tin được.

Bọn họ cảm thấy bản thân giống như khi mới ra khỏi Tân Thủ Thôn, tiểu quái cấp một cũng giết được bọn họ.

Vì thế, có rất nhiều người khiếu nại, sever lập tức bảo trì.

Một số ngươi vẫn chưa kịp phản ứng liền bị cưỡng chế offline.

Thi thể trong cả bản đồ biến mất chỉ còn lại mình Thời Sênh, bản đồ trống có vài kẻ thâm nhập.

Rất nhanh cô đã nhìn thấy có mấy NPC mặc giáp tiến tại gần mình.

“Hoa Mông Mông này sao có thể ra khỏi Thần Quyết Cung?”

“Có thể là BUG, phải kiểm tra mới biết được.”

“Tôi xem dữ liệu khi nãy rồi, điểm sát thương của cô cao giật mình, không khớp với thiết lập ban đầu…”

Thời Sênh mặc bọn họ thảo luận trước mặt mình, cuối cùng có người tấn công thử Thời Sênh.

Thời Sênh phóng lại một đại chiêu, mấy NPC cùng lúc ngã xuống.

[Cận] NPC1: …

[Cận] NPC2: …

[Cận] NPC3: …

Mấy NPC hồi sinh cùng lúc, chưa đứng vững lại ngã tiếp xuống đất.

Bò dậy.

Lại nằm.

Bò dậy.

Tiếp tục nằm…

[Cận] NPC1: Không đúng!

[Cận] NPC2: … cần cậu nói sao.

Thiết lập của NPC, trừ khi là chế độ nhiệm vụ, nếu không không thể tấn công NPC.

Nhưng Hoa Mông Mông lại tấn công bọn họ hai ba lần liên tiếp.

Chương 645: Phó bản có độc (6)

Mấy kỹ thuật viên Lạnh Lẽo nằm yên một lúc rồi biến mất không thấy đâu. Một lúc sau, mấy người đó lại quay lại, nhưng họ phát hiện Thời Sênh đã biến mất.

Nhưng sau đó kiểm tra thì không thấy gì bất thường.

Thời Sênh đang ở trong Thần Quyết Cung, mọi dữ liệu đều rất bình thường.

Mấy kỹ thuật viên sửa lại dữ liệu có phần cổ quái trước đây, cho rằng hệ thống lỗi, không hề lưu tâm.

Hiện giờ BUG trong game rất nhiều, hầu như ngày nào bọn họ cũng tăng ca, mệt mỏi đến đầu bù tóc rối.

Game nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Vừa online, mấy người chơi đã ba hoa trên kênh Thế giới về chuyện vừa xảy ra, sau khi xác nhận là BUG mới yên tâm.

Nếu thật sự BOSS này biến thái như vậy thì bọn họ cũng cần phải không chơi nữa.

Chuyện này chẳng mấy chốc đã bị các tin tức khác thay thế.

Vẫn có người tổ đội đánh Thời Sênh.

Nhưng lần nào cũng bị Thời Sênh tiêu diệt.

[Thế giới] Vợ Ơi Em Ở Đâu: Hoa Mông Mông căn bản không đánh lại được, đã bị tiêu diệt ba lần!

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Tiêu diệt ba lần thì tính gì, số lần bị đánh bại của bọn ta không đếm được trên đầu ngón tay.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Công ty game bị làm sao phải không. phó bản khó thế này ai mà qua được? Ta nghe nói không qua được PB này thì sẽ không cập nhật bản đồ tiếp theo.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Công ty game đang áp đổi mới, nếu qua ải nhanh quá thì bọn họ phải cập nhật bản đồ tiếp theo. Vừa nhìn là biết cố tình rồi, bố nhìn thấu được dụng tâm hiểm ác của họ rồi.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Hình như đại thần vẫn chưa đánh ải này.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Đại thần nào?

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Nhất Thế An Cẩn.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Xác nhận là đại thần chưa đánh.

kênh Thế giới bàn luận sôi nổi cuối, cùng chỉ xoay quanh nhân vật Nhất Thế An Cẩn.

Thời Sênh ẩn đi kênh Thế giới, đi ra khỏi Thần Quyết Cung, chuẩn bị tìm nữ chính xem diễn.

Hiên giờ cô ra khỏi Thần Quyết Cung không còn cần người chơi đưa theo nữa. Cô đã bóp méo số liệu, tiện sửa luôn thuộc tính của mình, miễn cho vừa đi ra đã bị những người kia vây đánh, không xem nữ

chính diễn được.

[Cận] Lạnh Lẽo: phó bản 30, ai đi vào đội.

[Cận] Nhạc Cẩn: Ta được không?

[Cận] Lạnh Lẽo: Vào.

Mấy dòng tin nhắn này là của một phút trước, Thời Sênh quan sát xung quanh, tìm thấy một đội phía trước NPC.

Đội có bốn người, vẫn thiếu một người.

Thời Sênh không hề suy nghĩ liền xin vào đội.

Đối phương nhanh chóng đồng ý yêu cầu của Thời Sênh. Thời Sênh lập tức chạy lại, thủ lĩnh là nam nhân tên Lạnh Lẽo.

Nhìn có vẻ rất lạnh lùng.

Nhạc Cẩn dáng vẻ đáng yêu, xấu hổ nhìn Thời Sênh, lộ ra một nụ cười lanh lợi, “Xin chào!”

Giọng nói trong trẻo, rất lay động.

Thời Sênh chỉ nhìn cô ta một cái rồi nhẹ gật đầu.

“Sao không thấy cấp độ của ngươi?” Một cô nương tên Tìm Kiếm đứng cạnh Lạnh Lẽo bỗng lên tiếng, có chút không vừa ý: “ID cũng không thấy, có gì mà phải giấu, cũng chẳng phải là tên thật.”

Tướng mạo của Thời Sênh cũng đã thay đổi một chút, hiện giờ cô đang mang một khuôn mặt xa lạ nên không ai quen biết cô.

“Cấp cao hơn ngươi.” Thời Sênh nhìn Tìm Kiếm, một cái kèm nụ cười như không cười. Tên thật của lão tử sợ nói ra lại làm ngươi khóc thét.

Từ khi cô tới, em gái này luôn quan sát cô với ánh mắt phòng bị.

Lạnh lùng lẳng lặng, Tìm tìm kiếm kiếm.

Vừa nhìn là biết tên của một đôi tình nhân.

Sắc mặt của Tìm Kiếm thay đổi.

Đây là thiết lập của game, ẩn cấp của người chơi cấp cao. Người chơi cấp thấp thì không thể kiểm tra được, nhưng người chơi cấp cao vẫn có thể kiểm tra được.

[Đội] Lạnh Lẽo: Lát nữa nghe theo lệnh của ta.

Trong đội bỗng có giọng nói.

Tìm Kiếm trừng mắt nhìn Thời Sênh, đi tới cạnh Lạnh Lẽo đang im lặng.

Không ai trong đội có ý kiến gì, Lạnh Lẽo trực tiếp mở phó bản, khi truyền tống bản đồ chỉ thấy xung quanh tối sầm lại, đến khi mở mắt ra thì đã tới một bản đồ mới.

phó bản 30 là phó bản cấp thấp, có lẽ Lạnh Lẽo dẫn theo Tìm Kiếm đi đánh. Dẫu sao Lạnh Lẽo cũng sắp lên cấp 75 trong khi Tìm Kiếm mới cấp 23.

Khi đánh phó bản, Lạnh Lẽo không hề nói gì, chỉ toàn đánh chữ.

Thời Sênh quan sát thao tác của nữ chính, quả thật rất khốn kiếp.

“Này, ngươi có làm được không thế?”, Tìm Kiếm tức giận xông tới chỗ Nhạc Cẩn hét một tiếng.

Tiểu quái bên cạnh hai người đã xông tới, có vẻ muốn vồ ngã Tìm Kiếm. Lạnh Lẽo bỗng nhiên xuất hiện cạnh cô ta, ôm cô ta chạy sang bên cạnh.

Nhạc Cẩn trực tiếp nằm đo đất luôn.

Thời Sênh: “…” Nữ chính đại nhân thật đáng thương.

Trên người Nhạc Cẩn không biết từ đâu có đạo cụ hồi sinh. Cô bò dậy, không nói câu nào tiếp tục đánh quái.

Tìm Kiếm nhiều lần phê bình, Nhạc Cẩn đều không để ý, chỉ nỗ lực đánh quái.

BOSS cuối cùng ngã xuống, Tìm Kiếm lập tức qua kiểm tra thi thể, được đồ gì cho dù dùng hay không dùng được đều lấy, không hề có ý lấy ra chia.

[Đội] Thượng Đồ: Em gái, ngươi như thế này liệu có đạo đức không?

Một nam sinh khác trong đội có chút bất mãn.

Đồ rơi của phó bản hoặc là phân chia theo nhu cầu, hoặc là đấu giá.

Tìm Kiếm cả đường đi gây họa không nói, giờ đồ gì rơi ra cũng muốn vơ lấy, còn không bằng cái cô ngốc vô dụng Nhạc Cẩn kia.

Đồ của phó bản 30 không đáng tiền nhưng hành vi này rất phản cảm.

[Đội] Tìm Kiếm: Chồng ta dẫn ta đi phó bản, tất nhiên đồ phải là của ta.

[Đội] Lạnh Lẽo: Không đánh, ra ngoài!

Thái độ này của Lạnh Lẽo rõ ràng là đồng ý với lời nói của Tìm Kiếm.

Thượng Đồ bực tức chửi thề một câu rồi thoát khỏi phó bản.

Người chơi Nhạc Cẩn giao dịch cho bạn một cái [Vòng tay Thiên Hỏa], chấp nhận không?

Trước mắt Thời Sênh bỗng nhảy ra một khung giao dịch.

Thời Sênh: "…" muốn làm gì?

Nữ chính đại nhân tự nhiên lại cho ta đồ làm gì?

[Mật] Nhạc Cẩn: Ta vừa thu thập trộm vật phẩm, có hai món, cho ngươi một món.

Thời Sênh nhấp từ chối.

[Mật] Nặc danh: Không có ích gì cho ta.

[Mật] Nhạc Cẩn: Uhm.

Nhạc Cẩn hủy bỏ khung giao dịch.

Hai ngươi còn đang nói chuyện, Lạnh Lẽo lại kéo một người vào, rồi mấy người họ lại tiếp tục đi phó bản.

Giống như lúc trước, đồ rơi đều bị Tìm Kiếm nhặt hết, không còn lại gì.

Nhạc Cẩn mỗi lần đều chờ Tìm Kiếm thu thập xong mới đi kiểm tra lại.

Vốn dĩ thi thể chỉ có thể lấy vật phẩm một lần, nhưng tài khoản của Nhạc Cẩn là tài khoản may mắn, cho dù đã bị thu thập một lần thì cô ta cũng vẫn lấy được ra đồ.

Lần này, dễ nhận thấy người chơi này nhẫn nhịn hơn người trước. Hắn đại khái chỉ vì mục đích thăng cấp, vì vậy đánh mấy lần đủ kinh nghiệm liền không nói câu gì rời khỏi.

Thời Sênh cảm thấy kiểu chơi này chẳng có gì thú vị nên cũng rời đội.

Cô vừa rời thì chữ đội trên đầu Nhạc Cẩn cũng biến mất.

“Đưa các ngươi đi đánh cả ngày mà ngay cả câu cảm ơn cũng không có.” Tìm Kiếm mỉa mai châm chọc.

Nhạc Cẩn có chút mê man nhưng cuối cùng cũng nói cảm ơn Tìm Kiếm.

Thời Sênh đỡ trán.

Trời ạ, nữ chính này đáng yêu phát hờn lên được.

Chương 646: Phó bản có độc (7)

Tìm Kiếm và Lạnh Lẽo rời đi, Nhạc Cẩn lập tức mặt mày rạng rỡ tiến lại trước mặt Thời Sênh.

“Ngươi muốn đồ gì, để ta xem ta có không.”

Đại khái là có một loại người, sau khi bỏ qua chuyện xảy ra một giây trước liền không so bì tính toán với người khác nữa.

Loại người này, Thời Sênh thường cho là ngốc nghếch.

Nhưng cái kẻ ngốc nghếch này lại có vẻ đáng yêu.

“Ngươi có gì?” Thời Sênh hỏi lại với nụ cười như không cười.

“A…” Nhạc Cẩn có lẽ đang lục túi đồ, một lát sau treo một đống đồ lên kênh lân cận.

Đồ đạc lộn xộn, thứ gì cũng có.

Nhiều đồ thế này, không tốn không gian à?

“Ngươi cần gì?” Nhạc Cẩn vẫn hỏi Thời Sênh một cách ngốc nghếch.

Thời Sênh: “…” BOSS ta chẳng thiếu thứ gì hết.

“Ngươi không sợ ta cướp của ngươi sao?” Thời Sênh bỗng nở nụ cười u ám. Bỏ đồ ra cho người lạ xem, nam chính rốt cuộc đã dạy dỗ

ngươi như thế nào vậy?

Nếu mà là cô, tuyệt đối phải khiến Phượng Từ đến người lạ cũng không được nói chuyện.

Nhạc Cẩn chớp chớp mắt, “Ngươi lợi hại như vậy, sao còn muốn cướp đồ của ta?”

“Vì ngươi dễ đánh cướp.”

Nhạc Cẩn: “…”

Cấp của Nhạc Cẩn thấp nhưng do tài khoản có vấn đề nên trên người đều là đồ tốt, vì vậy có cướp của cô ta cũng là một lựa chọn sáng suốt.

Tiết kiệm thời gian và sức lực.

“Ta… Ngươi cần gì ta đều đưa, đừng giết ta có được không?” Nhạc Cẩn nhìn Thời Sênh với khuôn mặt đáng thương. Cô ta không muốn bị giảm cấp nữa vì tăng cấp rất khó.

Thời Sênh suýt chút nữa thì không nói lên lời.

Nữ chính của ta thật lợi hại!

Nữ chính này ngoài việc hơi ngốc ra thì có lẽ không hề xấu xa.

Thời Sênh suy nghĩ một lúc. Hình như những nữ chính ngốc nghếch đều rất khó bị đen… Tại sao nhỉ? Hay vì ngốc quá?

Rất có khả năng.

Suy cho cùng, muốn phá hỏng kế hoạch của người tính kế mình thì phải thông minh một tí.

Vốn đã ngốc nghếch mà lại còn có ý đồ xấu thì rất dễ tự hại thân.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Nhạc Cẩn.

Kênh lân cận bỗng nhiên xuất hiện ID của nam chính. Thời Sênh nhìn quanh, thấy ở hướng Đông Nam, nam chính đạp không mà tới.

Nam chính là một kiếm khách, phục trang trên người bay bay.

Là nam chính, giá trị sắc đẹp tất nhiên là đỉnh cấp rồi, kết hợp với vẻ mặt lạnh lùng từ chối người từ ngàn dặm, tạo ra một nam thần hệ cấm dục mới.

Nhất Thế An Cẩn rơi xuống cạnh Nhạc Cẩn, quan sát Thời Sênh một lát.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Không phải anh đã nói với em là không được phép nói chuyện với người lạ sao?

Được lắm, cái này rất hợp với phong thái bá đạo của tổng tài!

Nhạc Cẩn một lúc lâu không có phản ứng gì. Thời Sênh quan sát biểu hiện trên gương mặt Nhạc Cẩn. Nữ chính đại nhân có thể đang do dự về hay là không về.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Nói chuyện.

“Đại thần…” Nhạc Cẩn giọng yếu ớt, thỏ thẻ giải thích, “Vị tỷ tỷ này vừa đi phó bản với em, không phải người lạ.”

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Những lời anh nói em đều bỏ ngoài tai sao? Hả?

Thời Sênh: "…" Mẹ ơi sợ ghê!

Cách màn hình cũng cảm nhận được dục vọng chiếm hữu của nam chính. Cũng đúng thôi, đây là một vị tổng tài rất bá đạo.

"Em…" Nhạc Cẩn rối rắm.

Nhất Thế An Cẩn lôi Nhạc Cẩn đi.

Cả đường đi không nhìn Thời Sênh một lần nào.

Thời Sênh: "…" Ông đây là đại BOSS lại bị coi như không khí.

…

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Trời ơi, Hoa Mông Mông đi đâu rồi? Ông đây vất vả mới đánh được tới cùng, Hoa Mông Mông lại không ở đây! Hộc máu.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Chứng minh tâm địa ngươi xấu.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Một Sợi Nắng ngươi đừng có tìm chết.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Người Hồi Mộng Tây Đường các ngươi cũng đánh không nổi thì có quyền gì mà cười trên nỗi đau của người khác.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Ta tìm em gái ngươi ấy!

[Thế giới] Yếu ớt: Ít nhất chúng ta còn gặp được Hoa Mông Mông.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Tìm ta có việc gì?

Thời Sênh vừa trả lời kênh Thế giới, vừa đi về khu vực bản đồ bên cạnh.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: …

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: …

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Hoa Mông Mông ngươi ở đâu, quay lại chịu chết đi.

Lên kênh Thế giới tìm BOSS là điều không có gì lạ, nhưng lên kênh Thế giới hỏi BOSS ở đâu thì đúng là có chút kỳ lạ.

Thời Sênh nhìn bốn phía, vô cùng hoang vắng, trên bản đồ chỉ hiện thị tọa độ, không có tên.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Có bản lĩnh thì tới tìm ta đi!

Ngươi bảo ông quay về, ông phải quay về sao? Như thế mất mặt lắm, bản cô nương là một BOSS có tôn nghiêm.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: BOSS này ta cho 101 điểm, hơn một điểm cũng không sợ ngươi kênh kiệu.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Bốn bỏ năm lên, ngươi có thể cho ta 200 điểm.

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Phì!

[Thế giới] Nội y của Thất Nguyệt: Phì!

[Thế giới] Bảo bối của Thất Nguyệt: Đại Đại, ta thấy có người còn không cần sĩ diện hơn ngươi, à không, NPC.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Tư thế lên rồi!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Tư thế là dùng để lên giường.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Vừa lên đã nhìn thấy tin hot, ngay cả hệ thống cũng không cấm ngôn nữa.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Không đúng, trên lầu là Hoa Mông Mông?/Kinh ngạc/Sợ hãi

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không sai, chính là ba của ngươi đây!

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Hoa Mông Mông, hình như ta không đắc tội gì với ngươi…

Tại sao cứ nhằm vào ta.

Hắn chưa từng tới Thần Quyết Cung đánh cô, cũng chưa từng mắng chửi cô, tại sao lại bị vào danh sách đen NPC?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Vì cái tên của ngươi, Hoa Mông Mông, ta nói có đúng không?

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Vì cái tên của ngươi, Hoa Mông Mông, ta nói có đúng không?

[Thế giới] Nội y của Thất Nguyệt: Vì cái tên của ngươi, Hoa Mông Mông ta nói có đúng không?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Cái tên của ta thì làm sao?/Tức giận

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Hoa Mông Mông, ngươi mau quay lại đây!! Ông đang đợi ngươi tới đánh tại Thần Quyết Cung!

Bản Sắc Đàn Ông nộ hỏa công tâm, chơi với NPC có trí tuệ này thật mệt người.

Nếu nhục mạ NPC liền bị NPC kéo vào danh sách đen, khi đánh cô ta, đừng có nghĩ tới việc rơi đồ hay nhận nhiệm vụ.

Nhưng không thể không công nhận, quả thực là thú vị hơn những game có chế độ cố định ngày trước.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Hoa Mông Mông, Bản Sắc Đàn Ông đang trong cung đợi ngươi về sủng ái. Ngươi hãy đáp ứng nguyện vọng cho hắn đi!

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Mẹ kiếp [Bíp——]

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không đi, quá nghèo!

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Ha ha ha!

[Thế giới] Ôi trời ơi: NPC bây giờ đều hám của vậy sao?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Vì thế muốn đánh Hoa Mông Mông phải có tiền? Ác ý mà toàn bộ người chơi nhận được đến từ tổ thiết kế đều × 1

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Khiếu nại, phải khiếu nại. NPC sao lại kỳ thị thực lực với người chơi như thế?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Chào mừng tới khiếu nại ba của ngươi.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Ha ha ha!

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Cười ngất trong nhà vệ sinh.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Tên của lầu trên cần lưu ý.

Lúc đám người này đang trêu đùa cười cợt, Thời Sênh đã chạy tới cuối bản đồ, đi tới trước chính là một mảnh tối đen.

Chương 647: Phó bản có độc (8)

Khi Thời Sênh về đến Thần Quyết Cung, đội của Bản Sắc Đàn Ông vẫn đang đánh quái một cách nhàm chán.

“Hoa Mông Mông về rồi.” Người chơi nhìn thấy Thời Sênh đầu tiên hét lớn, những người khác lập tức nhìn về phía cô.

Hai bên đường, ngô đồng cành lá tươi tốt, đường hẹp quanh co được lát thanh thạch, bóng người màu xanh xuyên qua quang cảnh sặc sỡ, nét mặt mờ mờ dần rõ dần lên.

Nét mặt của Hoa Mông Mông là hư cấu, vì vậy cô đẹp không tì vết, bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải đổ gục.

Tất nhiên, nếu cô ta không phải là một NPC.

Người thường sẽ không thích một chuỗi số liệu.

“Hoa Mông Mông, ngươi còn dám quay lại sao?” Bản Sắc Đàn Ông dùng kỹ năng nhảy lên, chắn trước Thời Sênh trên con đường hẹp quanh co.

“Các ngươi đợi để ta giết, ta tất nhiên phải quay lại rồi.” Thời Sênh cười giọng hung hăng, “Kẻ nào muốn chết trước đây?”

Bản Sắc Đàn Ông rất muốn chửi Thời Sênh.

Nhưng hắn nghĩ, mắng cô ta sẽ bị cho vào danh sách đen, nên nhịn

thì hơn.

So bì với một NPC thì có tác dụng gì, đều tại công ty game, thiết kế ra một con BOSS kỳ dị trêu ngươi người chơi.

Công ty game: Việc này chúng tôi không chịu tránh nhiệm.

Quy trình bình thường là bọn họ tiêu diệt tiểu quái trong đại điện Thần Quyết Cung sau đó diệt tiếp đám quái tinh anh Thần Quyết Cung Cung Chúng, rồi hộ pháp BOSS nhỏ, cuối cùng mới đến BOSS trùm là Hoa Mông Mông.

Nhưng đội của Bản Sắc Đàn Ông vẫn chưa bắt đầu tiêu diệt tiểu quái thì cả đám đã nhanh chóng nằm phơi thây trên đường

[Cận] Bản Sắc Đàn Ông: …

[Cận] Trẫm Có Tin Vui Rồi: …

[Cận] Trời Xanh Đợi Mưa Bụi: …

[Cận] Và Tôi Đang Đợi Em: …

[Cận] Tinh Hoa: …

BOSS này không theo lệ th ường.

Khiếu nại!

Phải khiếu nại!

Thế là Thời Sênh lại bị bên kỹ thuật kiểm tra dữ liệu, nhưng kết quả vẫn thế, tất cả đều bình thường, quan trọng nhất là thiết lập của

game này vốn dĩ có nơi không theo lẽ thường.

Kết luận cuối cùng là.

NPC thông minh có lúc phản ứng lại dựa theo lời nói và hành vi của người chơi, chơi game không thể hoàn toàn bất biến, người chơi vui lòng tự mình thăm dò.

Người chơi: “…”

Chơi game này chỉ muốn bỏ.

Nhưng cuối cùng lại không nỡ.

Ngày nào cũng có người chơi lên kênh Thế giới trêu ngươi Thời Sênh, song cuối cùng người bị trêu chọc lại là người chơi. Sau cùng chơi game biến thành chơi Hoa Mông Mông.

…

[Mật] Một Sợi Nắng: Nhất Thế An Cẩn muốn tới đánh ngươi.

Một buổi sáng đẹp trời Một Sợi Nắng gửi tới một tin nhắn.

Thời Sênh vẫn chưa trả lời, tin nhắn của Một Sợi Nắng liên tục hiện lên.

[Mật] Một Sợi Nắng: Ngươi tuyệt đối không được để Nhất Thế An Cẩn qua đó. Ta chưa qua ngươi cũng không được cho hắn qua.

[Mật] Một Sợi Nắng: Tốt xấu gì ta cũng là người đã nói BUG cho ngươi.

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông ngươi có đó không?

[Mật] Hoa Mông Mông: …

Một Sợi Nắng dường như rất nắm rõ hướng đi của Nhất Thế An Cẩn, ngay cả việc khi nào hắn tới đánh hắn cũng biết.

Bang của Nhất Thế An Cẩn là Tật Ảnh. Khi Thời Sênh vừa tới đã nhìn thấy đại danh của bang này trên kênh Thế giới.

Sau đó cũng nghe người chơi nhắc tới. Tuy không phải là bang to nhất server này nhưng cũng là bang có thực lực. Thành viên cấp thất nhất là 70, trên bảng xếp hạng anh hùng có hơn nửa là thành viên của bang Tật Ảnh.

Không đúng, hiện tại cấp thấp nhất là 30, nữ chính đã vào bang của hắn.

Một Sợi Nắng vừa nói xong thì Thời Sênh nhận được nhắc nhở của Hệ thống, có người chơi vào phó bản.

Bản đồ Thần Quyết Cung rất rộng, ngoài đại điện của cô ra, phía trước còn có mấy cửa ải nữa.

Mà người chơi trên kênh Thế giới tỏ ra rất quan tâm tới vụ bang Tật Ảnh đi đánh Thần Quyết Cung.

Lần đầu bang Tật Ảnh không qua được, sau đó cũng không đánh nữa. Lần này bọn họ lại tới đánh, chắc chắn là đã có chuẩn bị.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Liệu Đại Thần lần này qua được ải nhận phần thưởng giết đầu không?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Nếu Hoa Mông Mông là NPC bình thường, Đại Thần chắc chắn có thể. Nhưng Hoa Mông Mông có phải NPC thường không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không, ta đại diện cho Thần, người thường chỉ có thể ngước mắt trông lên.

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Chế độ phó bản, Hoa Mông Mông, ngươi đánh mà vẫn lên được kênh Thế giới sao?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Bởi vì ta là NPC!

[Thế giới] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Đặc quyền vạn ác.

Một số người chơi tỏ ra rất khinh bỉ Thời Sênh. Bọn họ ở trạng thái còn sống trong phó bản không thể lên kênh Thế giới. Nhưng chế độ phó bản của NPC vẫn lên được kênh Thế giới, không công bằng, khiếu nại!

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Chỉ có ta chú ý tới lời kịch của Hoa Mông Mông sao?

[Thế giới] Nội y của Thất Nguyệt: Đại Đại, có cả ổ. Đại Đại hôm nay có làm mới chương không?/Giả nai

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Đại Đại, có cả ổ. Đại đại hôm nay có làm mới chương không?/Giả nai

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Uhm, ta quyết định rồi!/nắm tay. Khi nào đánh qua ải Hoa Mông Mông thì ta sẽ làm mới.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Chuẩn bị thái giám luôn đi.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Hoa Mông Mông, vui lòng đối đãi tử tế với những game thủ đáng yêu như bọn ta được không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta là một NPC thật thà.

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Đại Đại, bọn ta chuẩn bị lập đội tới đánh ngươi.

[Thế giới] Nội y của Thất Nguyệt: Tiểu đội đã chuẩn bị xong.

Thất Nguyệt Đại Đại không nói gì trên kênh Thế giới nữa.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Hoa Mông Mông, tiến độ của bọn đại thần sao rồi?

Thời Sênh lúc này đang đứng ở chỗ cao nhất của bản đồ, quan sát nam chính đang đánh quái, tiện thể trả lời kênh Thế giới.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Gọi ta là ba ta sẽ nói cho ngươi.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Ba!

Thời Sênh chụp ảnh, dùng chức năng gửi ảnh của Hệ thống dán lên kênh Thế giới.

Góc nhìn của ảnh này…

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Đại thần, Hoa Mông Mông đang đứng trên đầu bọn họ… Ngẫm lại thật phấn khích.

[Thế giới] Ôi Trời Ơi: Phó bản này có độc, Hoa Mông Mông có độc.

Thời Sênh phát trực tiếp trên kênh Thế giới tiến độ qua ải của Nhất Thế An Cẩn. Trước đây bọn họ xem game trực tuyến phát trực tiếp cần dùng phần mềm khác. Game thực tế ảo chỉ có thể xem clip do người khác quay lại, còn xem trực tiếp trên kênh Thế giới vẫn là lần đầu.

Đợi Nhất Thế An Cẩn đánh tới bên ngoài Thần Quyết Cung, Thời Sênh cũng dừng trực tiếp.

Tới lúc thể hiện rồi.

Thời Sênh đứng trước cửa lớn của đại điện Thần Quyết Cung, cao ngạo và lạnh lùng nhìn nam chính mang người tới và dừng lại trước mặt cô.

Nhạc Cẩn được bảo vệ ở phía sau, lúc đó đang tò mò nhìn Thời Sênh có chút sợ hãi.

Thời Sênh khi đó không phải bộ dạng như thế này cho nên Nhạc Cẩn tất nhiên không quen.

Người chơi tên Yến Quy Lai đứng cạnh Nhất Thế An Cẩn bước lên một bước, “Hoa cung chủ, ta mang theo một bức thư của phu quân ngươi, trước khi lâm chung hắn đã nhờ ta chuyển nó cho ngươi.”

Uhm, đúng, phó bản này là có cốt truyện, đây là lời thoại.

Thời Sênh hất cằm, mặt cao ngạo, “Không cần.”

Yến Quy Lai nghẹn.

Không phải theo cốt truyện bình thường là phải nhận sao?

Lần trước chính là như vậy mà!

Bọn họ mới một thời gian ngắn không tới đánh mà lời thoại của BOSS đã thay đổi rồi sao?

Chương 648: Phó bản có độc (9)

Nhất Thế An Cẩn nhìn Thời Sênh với ánh mắt lạnh lùng.

Thời Sênh chẳng sợ hãi gì nhìn lại, nói: “Phu quân ta sớm đã chết rồi, gửi thư cho ta từ âm tào địa phủ sao?”

Yến Quy Lai sững người.

Tiếp tục thế nào đây?

Yến Quy Lai bỗng nhiên nhìn thấy một dòng mà Nhất Thế An Cẩn viết trên kênh của tổ đội, lập tức đọc theo, “Hắn biết hắn phụ ngươi nên viết một lá thư hối hận. Hoa cung chủ dù ngươi có hận hắn thì cũng nên xem hắn viết gì chứ?”

“Sao ngươi biết đó là thư hối hận? Ngươi xem trộm rồi sao?”

Phù——

Yến Quy Lai bế tắc. Đây rốt cuộc là cốt truyện do ai thiết kế, lẽ nào lời thoại lần hai khác lần một?

[Mật] Yến Quy Lai: Lão đại, tổ thiết kế của ngươi thật biết đùa.

[Mật] Nhất Thế An Cẩn: BOSS này có vẻ không bình thường, xem lại xem.

Là ông chủ của game, là người vì Nhạc Cẩn mà làm ra game này,

Nhất Thế An Cẩn là người rõ nhất các tình tiết của game, nhưng thiết lập của BOSS này thật kỳ quái, không hề giống với những gì mà nhân viên báo cáo lên.

Lần đánh đầu tiên, ngoài điểm vũ lực của cô ta hơi cao ra gì không có gì bất thường.

“Ôi ôi… Hoa cung chủ, bọn ta không cố ý xem thư của phu quân ngươi đâu.” Yến Quy Lai tiếp tục đọc theo lời của Nhất Thế An Cẩn.

Thời Sênh kinh ngạc, “Lợi hại đấy, các ngươi đều có thể xuống đất được rồi.”

Yến Quy Lai: “??” Xuống đất cái gì cơ?

Lúc sau, Yến Quy Lai mới nhớ ra lời thoại của Thời Sênh lúc trước, cô ta nói phu quân của cô ta đã chết…

Không xong rồi, từ từ.

Không thể đối phó được với BOSS này!

Yến Quy Lai lùi về phía sau, chat trong kênh đội thể hiện sự bất lực đối với con BOSS kỳ quái này.

Cho dù Nhất Thế An Cẩn nói gì, Thời Sênh cũng phản bác lại được, dù sao cũng không tuân theo cốt truyện.

Cốt truyện bình thường là cô ta nhận thư, xem xong bỗng nhiên nổi giận lôi đình, ra tay đánh người chơi.

[Đội] Nhạc Cẩn: Đại thần, Hoa Mông Mông rất hận phu quân của hắn, không nhận thư cũng có nguyên nhân, hay là thử đọc cho cô ấy

nghe?

Mỗi câu của Nhạc Cẩn đều cẩn thận từng li từng tí, sợ nói sai.

[Đội] Yến Quy Lai: Tiểu Cẩn nói có lý đấy, chúng ta thử đọc cho cô ta xem!

Dù sao bức thư này cũng chỉ là đạo cụ, mục đích là để BOSS nghe thấy nội dung.

[Đội] Nhất Thế An Cẩn: Thử xem

Nhạc Cẩn nghe thấy Nhất Thế An Cẩn nói ra câu này xong mới thở phào, may mà không nói sai điều gì.

Yến Quy Lai lập tức đọc thư.

“Ngô thê thân khải: Đã nhiều năm trôi qua, không biết nàng giờ thế nào? Ta biết mình nghiệp chướng nặng nề, không dám mong nàng tha lỗi…”

Giọng của Yến Quy Lai bỗng nhiên im bặt, ánh sáng kỹ năng đã lập lòe trước mặt hắn.

Hai chữ tử vong màu đỏ lòe hiện lên trên đỉnh đầu hắn, nhìn vô cùng trào phúng.

Lật bàn!

Ngươi nói ra tay là ra tay!!

Dù sao cũng phải nhắc nhở người chứ!

“Ta không tiễn, hoan nghênh lần sau tới.” Thời Sênh vẫy tay cười với bọn họ, tiện tường thuật kết quả luôn lên kênh Thế giới.

BOSS của ta lợi hại quá, còn học được cả ngôn ngữ đón khách.

Đội của Nhất Thế An Cẩn rời phó bản, một hàng người đứng trước lối vào phó bản nhìn các tin nhắn kỳ dị hiện ra kênh Thế giới.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Vừa online, xảy ra chuyện gì vậy, cần lắm thông tin.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Ta đã nói là đại thần không qua nổi mà.

[Thế giới] Yếu Đuối: Thực tế chứng minh Mộng Hồi Tây Đường của chúng ta không yếu mà là Hoa Mông Mông quá mạnh.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: BOSS này có độc.

Nhất Thế An Cẩn dặn dò mấy câu, sai người đưa Nhạc Cẩn tăng cấp rồi vội vã offline.

…

Trong văn phòng, đèn của khoang trò chơi liên tục nhấp nháy, bỗng nhiên từ màu đỏ biến thành màu xanh, cửa phòng game tự động mở ra.

Một người đàn ông cao lớn từ phòng game đi ra, tiến vào căn phòng bên cạnh, mấy phút sau đã bước ra với bộ đồ tây phẳng phiu là lượt.

Lương Bỉnh ra khỏi phòng làm việc, đi về phía phòng kế hoạch.

Phòng kế hoạch lúc này đang họp. Lương Bỉnh đẩy cửa bước vào phòng. Các nhân viên đang tranh luận đỏ mặt tía tai tạm dừng lại, nhìn Lương Bỉnh.

Lương Bỉnh chỉ đứng ở cửa nhìn một cái rồi rời đi.

Một người đàn ông trong phòng đứng dậy, chỉ tay ra hiệu mấy người khác rời phòng họp.

“Sao nay lại chịu tới đây thế?” Mạnh Kiệt khép cửa phòng họp lại. Hắn cười tít mắt hỏi người đàn ông đang đứng cạnh, nói trêu: “Không ở trong game giúp đỡ mỹ nhân đó à?”

“Lần trước cậu nói là dùng hệ thống thông minh mới, hệ thống này có gì khác với trước đây?”Giọng của Lương Bỉnh rất có sức hút.

Mạnh Kiệt nhìn sắc mặt Lương Bỉnh không được tốt, nên nghiêm túc lại, “Có thể để NPC gần gũi người chơi hơn, không thể xuất hiện BUG như trước, cũng có thể để tương tác giữa người chơi và NPC chân thực hơn trước.”

Mạnh Kiệt nói một tràng tràng giang đại hải, không cần biết Lương Bỉnh nghe có hiểu hay không.

“Bộ hệ thống này tôi không dám khẳng định là số một thế giới nhưng trong nước thì không có cái thứ hai đâu, đích thân tôi đã test rồi, không vấn đề gì.”Mạnh Kiệt vỗ ngực bảo đảm.

Lương Bỉnh khẽ gật đầu rồi rời đi.

Mạnh Kiệt vò đầu, có cái gì đó không thể hiểu nổi, chỉ tới hỏi mình về hệ thống thôi sao?

…

Từ sau khi đội của Nhất Thế An Cẩn tử vong, Thời Sênh có biệt danh là——Diệt Tuyệt Sư Thái.

Vì biệt danh đó mà Thời Sênh lên tranh luận với người chơi trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Các ngươi tại sao đặt cho ta biệt danh Diệt Tuyệt Sư Thái? Biệt danh đó không phù hợp với dung mạo như hoa của ta.

Diệt Tuyệt Sư Thái là ni cô.

Bản cô nương có điểm nào giống ni cô?

Bọn ngu xuẩn này lại dám đặt cho ta biệt danh khó nghe như vậy, phải là biệt danh BOSS mạnh nhất mới xứng đáng với khí chất của bản cô nương.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: … Hoa Mông Mông, ngươi tự đắc như vậy làm ta suýt chút nữa đã tin rồi.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Dung mạo ta không đẹp như hoa sao?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Dung mạo như hoa là chỉ người, còn ngươi không phải là người, hình ảnh của Diệt Tuyệt Sư Thái rất hợp với ngươi.

[Thế giới] Yếu Đuối: Hoa Mông Mông thực ra rất ưa nhìn. Nữ game thủ toàn server không ai xinh bằng cô. Chắc đầu óc của tổ kế hoạch có vấn đề. Để BOSS xinh đẹp như vậy, những nữ game thủ khác liệu có không ghen tị không?

Không ai đẹp bằng BOSS.

Tuy không muốn công nhận nhưng đây là lời nói thật.

Thực sự rất đẹp!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta là huyền thoại của thực lực và vẻ đẹp, còn không mau quỳ bái!

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

[Thế giới] Yếu Đuối: ……

[Thế giới] Một Sợi Nắng: …

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Hoa Mông Mông đừng chém gió, cẩn thận sét đánh.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Đánh ta đi!

Dù sao cũng bị đánh rồi, quen rồi!

Bản cô nương không sợ gì hết.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Da mặt của Diệt Tuyệt Sư Thái có thể so sánh với máu của Khô Lâu Vương.

Khô Lâu Vương là BOSS cấp 70, nhiều máu đến nỗi làm người ta giận sôi, mấy người chơi cộng lại cũng không bằng.

Lúc đầu khi đánh BOSS này, một đám người chơi đánh đến nỗi kêu cha gọi mẹ, nhưng hắn không có thái độ ngông cuồng như Diệt Tuyệt

Sư Thái, lên tận kênh Thế giới để khiêu khích.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Mẹ kiếp! Diệt Tuyệt Sư Thái cái chết tiệt!

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Hệ thống sao không ẩn cô ta đi?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Đặc quyền của NPC.

Chương 649: Phó bản có độc (10)

Cho dù cuối cùng Thời Sênh cũng cho bọn họ một trận, nhưng biệt danh Diệt Tuyệt Sư Thái thì không mất đi được.

Hiện tại, việc hằng ngày của đám game thủ này là…

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Diệt Tuyệt Sư Thái ra rồi!

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Diệt Tuyệt Sư Thái lăn về đây chịu chết!

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Diệt Tuyệt Sư Thái xin hãy thả cho thắng, cho chúng tôi qua đi!

Thái độ này của các ngươi mà vẫn muốn qua sao?

Nằm mơ đi!

[Thế giới] Tìm Kiếm: Nhạc Cẩn, ngươi không biết xấu hổ à, lôi kéo Đại Thần ta không tính, còn lôi kéo thêm cả chồng ta. Ngươi thiếu đàn ông như vậy, sao không đi bán thân?

Những tiếng gọi Diệt Tuyệt Sư Thái trên kênh Thế giới bỗng nhiên mất hẳn.

Nhạc Cẩn là lá chắn của đại thần, bỗng nhiên bị treo lên kênh Thế giới, bát quái tới rồi.

[Thế giới] Tiểu Cơ Ngải: Nhạc Cẩn chen vào tình cảm của người

khác, không biết xấu hổ!

[Thế giới] Tìm Kiếm: Thật ngứa mắt, hôm nay ngươi không cho ta câu trả lời thì ta với ngươi chưa xong đâu.

Nhạc Cẩn không hề nói gì.

Thời Sênh có vẻ không hiểu gì.

Nữ chính sao lại trở thành người thứ ba vậy??

Nữ chính bị chửi, nam chính đâu?

Thời Sênh lục tìm tên của Nhất Thế An Cẩn, phát hiện Nhất Thế An Cẩn không online.

Cốt truyện, đều là cốt truyện.

Nữ chính bị ức hiếp, nam chính luôn không online, đợi nữ chính bị ức hiếp tới mức không chịu nổi thì nam chính mới xuất hiện và anh hùng cứu mỹ nhân.

Tìm Kiếm mắng chửi hăng say trên kênh Thế giới, cả kênh Thế giới đều bị cô ta bao trọn.

Thời Sênh vốn đang ngồi không với lũ quái trong bản đồ dã ngoại. Cô là NPC, cùng một phe với quái, những con quái này sẽ không tấn công cô.

Đang xem kênh Thế giới vui vẻ, bỗng ánh sáng kỹ năng vụt qua trước mắt. Tiếp đó Thời Sênh nhìn thấy Nhạc Cẩn nằm liệt trước mặt mình, bị cả một đám quái bao vây.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh đuổi đám quái đi, đi tới cạnh Nhạc Cẩn, “Ngươi vào đây để tự sát sao?”

Cách tự sát này rất đặc biệt.

[Cận] Nhạc Cẩn: … Ta chỉ là không cẩn thật vào nhầm chỗ thôi./Lúng túng

Nhạc Cẩn đang nằm, chỉ nghe được giọng nói của Thời Sênh, không nhìn thấy cô ấy.

Cô ta cảm thấy giọng nói ấy rất quen tai nhưng không nhớ ra là đã nghe thấy ở đâu.

“Đây là bản đồ dã ngoại cấp 70, ngươi có thể đi nhầm tới đây sao?”

[Cận] Nhạc Cẩn: 70? Ta không để ý…

Thời Sênh: “…”

Được lắm, nữ chính đại nhân, ngươi đã thu hút sự chú ý của ta rồi đó!

Trên người Nhạc Cẩn có đạo cụ hồi sinh, cô tự bò dậy rồi phủi phủi chiếc váy không có giá trị gì, kết quả, vừa quay đầu thì gặp ngay gương mặt đẹp như hoa của Thời Sênh.

Cô ta thở hổn hển, đôi mắt mở to, lắp bắp nói: “Hoa… Hoa Mông Mông?”

Cô ta gặp được BOSS!

Ôi ôi ôi, sẽ không bị ăn thịt luôn đấy chứ, không đúng, BOSS không ăn thịt người, nhưng sẽ chết, sẽ bị giảm cấp.

Vừa nghĩ tới giảm cấp, Nhạc Cẩn liền vô cùng đau khổ.

“Trên kênh Thế giới có người mắng chửi ngươi, sao ngươi không đáp lại?”Thời Sênh không để ý đến sự sợ hãi của Nhạc Cẩn, chuyển đề tài nói chuyện.

“Hả?” Nhạc Cẩn kinh ngạc.

Thời Sênh quan sát cô ta thao tác trên hư không mấy cái.

Được.

Đám nữ nhân phía trên mắng chửi rất hăng say, kết quả là nữ chính còn chưa mở kênh Thế giới.

Nhạc Cẩn xem xong kênh Thế giới, biểu hiện trên mặt trở nên mơ màng, càng ngày càng mơ màng…

“Ta… ta không làm gì, tại sao bọn họ lại chửi ta?” Nhạc Cẩn nhìn Thời Sênh với vẻ mặt vô tội, hoàn toàn quên rằng mình đang đứng trước một đại BOSS.

“Lên kênh Thế giới mà chửi lại chúng đi chứ!” Thời Sênh cổ vũ cô ta.

[…] Ký chủ lại tìm đường chết.

Nhạc Cẩn vẻ mặt mê man, vô tội nhìn Thời Sênh, “Ta không đủ vàng…”

Phì…

Nam chủ đại nhân, ngươi thật ngược đãi nữ chính!

Ngay cả tiền cũng không cho cô ta tiêu.

NPC [Hoa Mông Mông] giao dịch cho bạn 100 vàng, có nhận không?

Nhạc Cẩn nhận thì nhận rồi nhưng rất nhanh liền giao dịch cho Thời Sênh một bộ trang bị, bán ra cũng được khoảng 100 vàng.

Thời Sênh vừa xem xong trang bị của Nhạc Cẩn, xem tới tin nhắn Nhạc Cẩn gửi trên kênh Thế giới, miệng giật giật.

[Thế giới] Nhạc Cẩn: Giữa ta và Lạnh Lẽo không hề có chuyện gì, các ngươi đừng nói bậy.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Không có gì? Không có gì sao vừa nãy cô không nói gì? Con khốn Nhạc Cẩn, ngươi chột dạ sao? Cướp chồng người khác, đồ con đ*!

[Thế giới] Thiên Kim Tiểu Thư: Tìm Kiếm, đừng tức giận, sao phải tức giận với loại người này.

[Thế giới] Đêm Qua Mơ Gặp Ma: Cần tọa độ của Nhạc Cẩn.

[Thế giới] Nhạc Cẩn: Ta và Lạnh Lẽo thực sự trong sáng.

Nhạc Cẩn giải thích cũng vô ích, người trên kênh Thế giới toàn là bạn của Tìm Kiếm, thay phiên nhau mắng chửi cô ta.

Có lẽ vì trong đời thực Nhạc Cẩn là người thực vật, IQ có chút suy giảm, có thể đoán được qua những từ ngữ khí và hành vi ngây thơ

của cô ta.

Hơn nữa, cô ta tựa hồ không quen nam chính.

Nói cách khác là trí nhớ của cô ta có vấn đề.

Có lẽ chỉ nhớ mình tên là Nhạc Cẩn…

Nhạc Cẩn thở dài đóng lại kênh Thế giới, “Sao bọn họ không phân biệt trắng đen vậy?”

“Ngươi và Lạnh Lẽo đã làm gì vậy?” Làm loạn sau lưng nam chính, cũng không sợ nam chính nhốt ngươi vào phòng tối sao.

“Không có.”Nhạc Cẩn tủi thân, “Sáng nay ta và mọi người đi phó bản, tathu thập được một chiếc đàn Cẩm Sắt. Khi ra khỏi phó bản thì gặp hắn, hắn muốn cùng ta giao dịch. Ta có muốn giữ lại cũng chẳng để làm gì nên đã cho hắn… Ai ngờ được là bọn họ lại nói ta như vậy.”

Nhạc Cẩn cũng rất mông lung, cô quyến rũ Lạnh Lẽo khi nào vậy?

“Ngươi có ngốc không thế?”Thời Sênh nhìn Nhạc Cẩn như người Xem Bọn Đần Độn.

Cẩm Sắt là loại đạo cụ muốn mua cũng không có mà mua, hiện toàn server chỉ có hai cái, tỷ lệ xuất hiện trong phó bản không cao, có người chơi đánh cả trăm lần cũng không đánh ra được.

Nếu mang nó ra bán, gặp được thổ hào thì bán mấy vạn cũng không thành vấn đề.

Nhạc Cẩn: “…”

Cô ấy lại sao vậy?

Ôi trời ơi, ngươi vẫn nhìn ông đây với ánh mắt vô tội ấy sao?

Thời Sênh lần đầu tiên cảm thấy thật may vì mình không phải là nam chính, gặp phải nữ chính như này thì cũng đau tim mà chết.

Cũng may là IQ của Phượng Từ nhà cô không cảm động như thế.

Thời Sênh phổ cập cho Nhạc Cẩn thông tin về Cẩm Sắt.

Tiện thể suy đoán ác ý về Lạnh Lẽo và Tìm Kiếm.

“Ta thấy hai người này đang âm mưu với nhau, trước tiên đổ cho ngươi danh quyến rũ, làm loạn kênh Thế giới. Cứ cho là sau đó ngươi thanh minh là ngươi chỉ giao dịch với Lạnh Lẽo thì cũng không có ai tin ngươi. Ngươi có lưu ảnh chụp lúc giao dịch không?”

Nhạc Cẩn lắc đầu, “Bọn họ… sẽ không như vậy đâu? Tại sao chứ?”

Tại sao?

Vì tiền, ngộ nhỡ ngươi nói cho nam chính, nam chính phát hiện ngươi bị lừa, báo thù cho ngươi, bọn họ coi như xong rồi còn gì?

Để tránh vận đen cho mình thì ra tay trước là thượng sách.

Tất nhiên đấy chỉ là một khả năng.

Nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới suy đoán ác ý trong đầu Thời Sênh.

“… Bó tay.” Ngay cả ảnh giao dịch cũng không lưu.

Không có ảnh thì không thể giải thích được.

“Vậy thì bọn họ cũng không thể tùy tiện bôi nhọ người khác được, ta đâu có làm gì.” Nhạc Cẩn ngẩng mặt lên, ngữ khí ngây thơ khiến Thời Sênh buồn cười.

“Tùy tiện giết người còn được, nói gì đến tùy tiện bôi nhọ người khác.” Đây là kênh Thế giới, nói gì mà đạo lý hay không chứ.

Nhạc Cẩn kinh ngạc nhìn Thời Sênh, đôi môi màu hồng mấp máy, lúc sau mới nói: “Ngươi không phải là NPC sao? Sao biết nhiều vậy.”

Thời Sênh: “…” Cảm ơn nữ chính đại nhân, giờ mới nghĩ ra ta là NPC.

Chương 650: Phó bản có độc (11)

Người của Tìm Kiếm rất nhanh đã đuổi tới.

Tìm Kiếm không đủ cấp để vào bản đồ 70 nên ả dẫn theo cao thủ.

[Thế giới] Ôi trời ơi: Diệt Tuyệt Sư Thái và Nhạc Cẩn ở với nhau, chuyện gì đây?

Mấy người chơi qua đường của bản đồ cấp 70, lập tức gào rú lên trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Diệt Tuyệt Sư Thái ở đâu? Xin tọa độ!

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Bản Sắc Đàn Ông, ngươi không đợi Diệt Tuyệt Sư Thái sủng ái ngươi mà lại muốn chết sao? Xin tọa độ!

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Ta không tin là ta không đánh được cô ta!

[Thế giới] Ta Ngứa: Hoa Mông Mông sao lại ra khỏi Thần Quyết Cung được. Đây là BUG, các ngươi không ai khiếu nại sao?

Không ai đáp lại câu hỏi này, tất cả đang đổ nhào đi xin tọa độ.

BUG mà Một Sợi Nắng nói trước đây giờ đã rất nhiều người biết, vì vậy không có gì lạ khi BOSS chạy được ra ngoài. Dẫu sao BOSS này cũng rất thông minh.

Hơn nữa, trong game này chắc chắn có kỹ thuật test BUG rồi. BOSS cả ngày lên kênh Thế giới khiêu khích mà kỹ thuật không sửa, chứng tỏ đây không phải là BUG.

Khiếu nại thì có tác dụng quái gì.

…

Tìm Kiếm dẫn theo một toán người, vây lấy Thời Sênh và Nhạc Cẩn đang trong chỗ đám quái vật.

Một vài người chơi trừng mắt với Thời Sênh. Thứ này sao lại ở đây, còn đứng sát với Nhạc Cẩn, lẽ nào đang cùng Nhạc Cẩn làm nhiệm vụ gì?

Một vài kẻ vô ý thức nhìn lên đỉnh đầu Thời Sênh.

Ngoài ba chữ Hoa Mông Mông trên đỉnh đầu thì không có dấu hiệu gì của đội.

Không phải tổ đội, vậy là không phải làm nhiệm vụ.

“Nhạc Cẩn, ngươi ra đây.” Tìm Kiếm lên tiếng đầu tiên. Cô ta không muốn lấy điểm thù thận của BOSS Diệt Tuyệt Sư Thái nên muốn gọi Nhạc Cẩn ra khỏi phạm vi củaThời Sênh.

Nhạc Cẩn lắc đầu, “Ngươi muốn làm gì? Ta nói rồi, ta và Lạnh Lẽo không có quan hệ gì.”

“Bạn ta tận mắt nhìn thấy các ngươi.” Tìm Kiếm nghiến răng, “Ngươi và chồng ta tất nhiên là không có quan hệ gì. Chồng ta yêu ta như vậy sao có thể phản bội ta. Chính ngươi ý đồ quyến rũ chồng ta.”

Có lẽ nhìn thấy Thời Sênh không có động tĩnh gì nên những kẻ khác cũng to gan hơn…

“Thật không biết xấu hổ, quyến rũ đại thần, còn quyến rũ cả Lạnh Lẽo.”

“Thật không ngờ Nhạc Cẩn lại là loại con gái như vậy. Nhất định phải cho đại thần biết bộ mặt thật của cô ta.”

“Đúng thế…”

Nói trắng ra thì mấy người này đều là vì Nhạc Cẩn và Nhất Thế An Cẩn có quan hệ nên mới đi theo gây loạn.

Mặt Nhạc Cẩn đỏ rực, “Các ngươi sao lại tùy tiện nhục mạ người khác như vậy. Ta chỉ giao dịch với Lạnh Lẽo, căn bản không liên quan gì đến nhau.”

“Giao dịch? Ngươi có cái gì có thể giao dịch với chồng ta chứ?” Tìm Kiếm lập tức phản bác, “Ngươi nhìn lại xem ngươi cấp bao nhiêu, chồng ta cấp bao nhiêu?”

“Ta và Lạnh Lẽo giao dịch đàn Cẩm Sắt. Không tin ngươi có thể hỏi hắn.”

Thời Sênh than thở lắc đầu, quả nhiên sẽ như thế này.

Cốt truyện nào cũng không qua được mắt ta.

“Ha ha, Cẩm Sắt sao? Nhạc Cẩn, ngươi nói láo cũng phải nghe ngóng tình hình một chút, Cẩm Sắt này toàn server chỉ có hai cái, ngươi nói là ngươi có một cái sao?”

“Thật nực cười, Nhạc Cẩn, não của ngươi có vấn đề phải không?”

“…”

Người của bên Tìm Kiếm chỉ chỉ trỏ trỏ Nhạc Cẩn, mặt Nhạc Cẩn nhợt nhạt, máu có vẻ không lên được não.

Cô ta chỉ trò chuyện với Lạnh Lẽo, sao bọn người kia lại nói cô ta như vậy?

“Hoa Mông Mông!”

Đằng sau bỗng có tiếng hét.

Tất cả mọi người đều hướng mắt về bên đó nhìn, một đám người chơi bừng bừng sát khí tiến lại gần.

Nhìn rõ nhất là Bản Sắc Đàn Ông.

Bản Sắc Đàn Ông mỗi lần vào phó bản, còn chưa nhìn thấy người thì đã một giây quỳ.

Trong game, người muốn đánh Thời Sênh nhiều vô kể. Nhưng mỗi lần Thời Sênh xuất hiện căn bản không ai biết được tọa độ của cô, chỉ có thể chiêm ngưỡng dáng vẻ của cô trên kênh Thế giới.

Lần này lộ ra tọa độ của Thời Sênh, những kẻ muốn đánh Thời Sênh lập tức lũ lượt kéo tới.

So với lần đầu chỉ nhiều hơn chứ không kém.

Đám người chơi này lập tức chen qua người của đội Tìm Kiếm, nháy

mắt đã chiếm được vị trí có lợi.

“Diệt Tuyệt Sư Thái, ha ha ha, lần này xem ngươi chạy đằng nào!”

“Tất cả cùng xông lên!”

Người chơi có vẻ rất hưng phấn. Một số người bắt đầu phóng kỹ năng. Người chơi cấp cao gần như không cần niệm chú, kỹ năng trong nháy mắt đã quăng ra hết.

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp! Các ngươi không theo thói thường sao?

Hiện tại không phải nên vây xem nữ chính, lên án nữ chính sao?

Tại sao toàn bộ đều nhằm vào cô?

[…] Còn không phải vì cô không đi theo cốt truyện.

Cô không chạy lung tung, bọn họ sẽ chạy tới đánh cô sao?

Thời Sênh rút quyền trượng ra, bắt đầu tung đại chiêu.

Từng lớp từng lớp người chơi ngã xuống.

Khung cảnh đó cực kỳ chấn động.

Nhạc Cẩn nhìn không chớp mắt.

Khi ở Thần Quyết Cung chỉ có vài người, không hề chấn động như khung cảnh lúc này.

[Thế giới] Hết Thời: Sát khí của Diệt Tuyệt Sư Thái sao vẫn khủng thể kia? Công ty game chưa sửa lại BUG à?

[Thế giới] Ta có bệnh đấy: Mẹ kiếp, với lực sát thương này, ai giết được ả ta sẽ gọi là ba.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Lực sát thương khủng quá.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Quyết định của ta đúng là sáng suốt.

Một Sợi Nắng có trực giác BOSS này không thể bị đánh bại, vì vậy khi người ta hô hào tổ đội đánh BOSS trên kênh Thế giới, hắn án binh bất động.

Thực tế chứng minh hắn đã đúng.

Nhưng mà lát sau lại bị người khác phá đám.

[Thế giới] Yếu Đuối: Chúng ta cũng định đi mà!

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Đúng vậy

[Thế giới] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: +1

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Các ngươi như vậy sẽ mất ta đó./Lật bàn/Lật bàn

[Thế giới] Đại vương sai ta đi tuần núi: Mộng Hồi Tây Đường, các người không hỗ trợ thì thôi đi, còn ở đó nói mát. Các ngươi rốt cuộc ở phe nào?

[Thế giới] Thì Thầm: Mộng Hồi Tây Đương bị Diệt Tuyệt Sư Thái đánh cho sợ rồi, ha ha ha, hèn nhát.

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Nói ai hèn!

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Mẹ kiếp, tới thử xem!

Kênh Thế giới không hiểu vì sao lại trở thành nơi để bọn người Hồi Mộng Tây Đường khẩu chiến với người khác.

Mà đám người chơi phơi xác trên đất lại hùng dũng đi báo lỗi.

Loại BUG này hoàn toàn không có bất cứ điều gì tốt, bọn họ không muốn chút nào.

Nhất định phải khiếu nại!

Thế là đám người chơi lại bị cưỡng chế offline. Bản đồ ầm ĩ nhanh chóng yên tĩnh trở lại, liên tiếp từng đám tiểu quái bị tiêu diệt được làm mới.

Thời Sênh: "…"

Không chơi tiếp được nữa.

Ba kỹ thuật mang ID NPC1 2 3 hỏa tốc tới gần, Thời Sênh lại bị vây xem.

Thời Sênh giơ tay, phóng kỹ năng, ba NPC cùng lúc ngã xuống.

NPC1 2 3: "…"

Bọn họ xuyên không tới đây sao?

Thực ra việc này đã từng xảy ra, bọn họ chỉ là xuyên không về thôi.

Nếu không tại sao ngay cả cách ngã cũng giống nhau như thế?

NPC kia, tàn sát đồng loại sẽ bị tiêu diệt ngươi có biết không?

NPC này gần đây cực kỳ ầm ĩ, bọn họ cũng có quan sát nhưng số liệu của cô rất bình thường. BUG ra khỏi Thần Quyết Cung này bọn họ biết, vẫn đang tìm cách sửa, không hiểu sao tiến độ rất chậm.

Chương 651: Phó bản có độc (12)

Thời Sênh không quan tâm tới mấy kỹ thuật viên này, lướt qua bọn họ rồi quay về Thần Quyết Cung.

Mấy kỹ thuật viên hỏa tốc chạy đến Thần Quyết Cung, kết quả là không vào được của Thần Quyết Cung.

“Chuyện gì vậy?” NPC1 ngơ ngác nhìn hai người kia.

Bọn làm sao biết được chuyện gì xảy ra chứ?

Là kỹ thuật viên mà lại không vào được bản đồ.

Lúc lâu sau mới có một người lên tiếng mang tính thăm dò, “Hoa Mông Mông có ý thức tự chủ thật sao?”

NPC của game chỉ được tính bằng nửa trí tuệ con người, mà chân chính trí tuệ nhân tạo có ý thức tự chủ hoàn toàn trở thành sinh mệnh thể mới.

Xét từ góc độ hành vi của cô ta gần đây, cô ta hình như thực sự có ý thức tự chủ…

Mấy người sốt ruột, nhanh chóng offline, đi tìm cấp trên.

Nếu thực sự có ý thức tự chủ, vậy thì quá trâu bò rồi.

Hiện trên thế giời vẫn chưa ai có thể tạo ra trí tuệ nhân tạo.

Trí tuệ nhân tạo rất được cấp cao chú ý, ngay cả Lương Bỉnh cũng phải kinh ngạc.

Nhưng bọn họ phát hiện, ngay cả các kỹ thuật viên cấp cao cũng không thể vào bản đồ Thần Quyết Cung.

Một đám người làm việc cực kỳ mệt mỏi nhưng vẫn không thể tìm ra lối đột phá nào.

Khi họp có người đề xuất ý kiến, có người cẩn thận đề nghị.

“Hay là mở server mới đi, không chừng cô ta sẽ xuất hiện.”

Đã tắt server gần 24 tiếng rồi, nếu tiếp tục đóng sẽ ảnh hưởng đến game.

“Cô ta chạy mất thì phải làm sao?”

“Nhưng không mở server mới, chúng ta cũng không vào được Thần Quyết Cung.” Kéo dài tình hình thì có tác dụng gì?

“Cho chúng tôi thêm chút thời gian, chúng tôi nhất định sẽ phá giải được.” Đại diện của mấy kỹ thuật viên phát biểu.

“Trước 7 giờ sáng mai vẫn chưa có kết quả sẽ mở server.” Quản lý chốt lại vấn đề.

Những người khác nhìn nhau, không dám có ý kiến gì.

Thần Quyết Cung bị Thời Sênh sửa số liệu, không có sự cho phép của cô, không ai vào được bên trong.

Tất nhiên cũng sẽ có ngoại lệ.

Ví dụ như nam chính và nữ chính, hai người này nếu có cơ hội thì chắc chắn sẽ được tác giả bảo vệ và tiến vào Thần Quyết Cung.

Vì vậy, để phòng ngừa nam chính và nữ chính vào, Thời Sênh đã đặt khá nhiều bẫy xung quanh Thần Quyết Cung.

Không giết được ngươi nhưng cũng phải làm ngươi ghê tởm mà chết.

…

7 giờ sáng hôm sau, mở server mới đúng giờ theo kế hoạch.

Game bỗng nhiên bảo trì lâu như vậy, một số người chơi không biết chuyện gì xảy ra đều ngơ ngác đi hỏi.

Việc tốt mà NPC Thời Sênh làm nhanh chóng được kể ra trên kênh Thế giới.

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, ngươi có đó không?

[Mật] Hoa Mông Mông: Làm gì?

[Mật] Một Sợi Nắng: Sao không truyền tống được tới Thần Quyết Cung?

[Mật] Hoa Mông Mông: Ta sửa số liệu rồi.

Bên kia mãi không trả lời, Thời Sênh đợi một lúc mới thấy tin nhắn của Một Sợi Nắng.

[Mật] Một Sợi Nắng: Ngươi có thật là… trí tuệ nhân tạo ư?

Thời Sênh nhìn khung chat trên đầu, chớp chớp mắt, lúc sau mới đáp lại.

[Mật] Hoa Mông Mông: Giúp ta một việc, ta sẽ cho ngươi Nguyệt Ảnh Quyền Trượng.

[Mật] Một Sợi Nắng: …

Sao chủ đề đã chuyển sang Nguyệt Ảnh Quyền Trượng rồi??

Nguyệt Ảnh Quyền Trượng!

Một Sợi Nắng hình như chỉ mất mấy giây suy nghĩ liền đồng ý, vui vẻ đi tìm Thời Sênh.

……

[Thông báo] Chúc mừng người chơi [Một Sợi Nắng] đã tiêu diệt Thần Quyết Cung cung chủ [Hoa Mông Mông], nhận được thần khí qua ải Nguyệt Ảnh Quyền Trượng.

[Thông báo] Chúc mừng người chơi [Một Sợi Nắng] đã tiêu diệt Thần Quyết Cung cung chủ [Hoa Mông Mông], nhận được thần khí qua ải Nguyệt Ảnh Quyền Trượng.

[Thông báo] Chúc mừng người chơi [Một Sợi Nắng] đã tiêu diệt Thần Quyết Cung cung chủ [Hoa Mông Mông], nhận được thần khí qua ải Nguyệt Ảnh Quyền Trượng.

Ba dòng thông báo làm cho tất cả người chơi đều ngạc nhiên.

Sao lại qua ải được?

[Thế giới] Yếu Đuối: Lão đại rác rưởi, dùng sắc đẹp dụ dỗ được Diệt Tuyệt Sư Thái rồi à?? Khẩu vị này khá nặng đấy!

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Vừa online liền nhìn thấy lão đại cầm Nguyệt Ảnh Quyền Trượng, chắc chắn là ta đang mơ chưa tỉnh.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta ngứa mắt hắn

[Thế giới] …

Yên tĩnh kỳ lạ.

Đây là sự phát triển thần kỳ gì vậy??

Chat riêng với Một Sợi Nắng ngày càng đông, hỏi hắn tại sao lại có được Nguyệt Ảnh Quyền Trượng, cũng có kỹ thuật viên khoác áo của NPC tới hỏi hắn về Hoa Mông Mông.

Một Sợi Nắng đều lờ đi.

Vừa nãy là cô ta đã giao cho hắn quyền trượng, hệ thống liền nhảy ra thông báo, thật kỳ diệu.

“Cô nói với tôi chuyện này, không sợ tôi… bán đứng cô sao?”

Nữ nhân này khi nãy nói với hắn thông tin lớn như vậy làm hắn có chút tiếp nhận không nổi.

“Ta dù sao cũng phải tìm người giúp ta trở về làm người.” Thời Sênh cười một tiếng, “Dù sao ta cũng không tin ai. Ta chỉ có thể chọn người hiểu biết nhiều nhất.”

Một Sợi Nắng: "…" Câu này của cô làm hắn không có lý do gì để phản bác.

"Không phải chứ? Từ câu hỏi có phải trí tuệ nhân tạo không của tôi mà cô có thể đoán ra được nhiều thứ như vậy sao?"

"Thông minh vốn sẵn tính trời." Thời Sênh mặt mày dương dương tự đắc.

"Vậy sao cô biết tôi đủ khả năng giúp cô?"

"Ngươi có tiền!"

"Rất nhiều game thủ có tiền." Game này chỗ nào cũng có thổ hào.

Thời Sênh mìm cười, bình tĩnh nói, "Nhưng ta chỉ quen biết ngươi, vừa lúc ngươi lại nói ra chuyện ngươi không nên biết."

Ngữ khí rất mạnh mẽ, đầy thuyết phục.

Sao ngươi tự tin vậy?

"… Được, ta offline đi tìm người giúp ngươi di chuyển thi thể trước… à, thân thể. Yên tâm, ta đã đồng ý rồi thì sẽ làm tốt." Một Sợi Nắng vỗ ngực bảo đảm, "Nhưng ngươi phải cẩn thận. Bọn họ hiện đang nghi ngờ ngươi là trí tuệ nhân tạo, đang nghĩ cách đối phó với ngươi."

Thần kỳ thật, hắn lại nhìn thấy người thực nghiệm chân chính thành công.

"Muốn đối phó với ta? Trừ khi phá bỏ đi game này." Nhưng mà nữ chính ở đây, nam chính sẽ không dễ gì cho phép người ta phá bỏ

game này.

Chỉ cần nam chính không phá game này, cô muốn xưng vương xưng bá gì đều được!

Một Sợi Nắng ngộp thở, “Bộ dáng tự tin này của cô rốt cuộc từ đâu ra vậy.”

Thân thể còn đang ở chỗ người khác mà lại dám hung hăng càn quấy như vậy.

“Không phục thì đánh ta đi!” Cứ hung hăng, cứ ngẫu hứng, cứ vô cớ làm loạn đấy!

Ta là ta, không phải pháo hoa!

[…] Cái kiểu không theo trào lưu này từ đâu mà có vậy? Mau trả lại cho ta Ký chủ thần kinh đi.

…

Một Sợi Nắng offline, nhanh chóng rời khỏi Buồng Dinh Dưỡng, thay quần áo, chạy sang phòng khác.

“Anh!” Hắn đẩy cửa phòng.

“Sao?” Người đàn ông ngồi trước bàn giấy đáp lại nhẹ nhàng, “Hôm nay offline sớm thế.”

Một Sợi Nắng xông vào, nằm bò lên mép bàn, “Anh, em biết trí tuệ nhân tạo mà họ nói là gì?”

Người thanh niên kia ngẩng đầu lên.

Một Sợi Nắng gật đầu liên tục.

Hắn là người đầu tiên biết, ha ha ha, đám người chơi ngu ngốc kia không ai biết cả.

Người kia nghe Một Sợi Nắng tự thuật xong, chau mày nói: “Nếu đã là người thực nghiệm đầu tiên thì dù bọn họ có thất bại đi chăng nữa cũng không thể dễ dàng từ bỏ. Em muốn mang người ra cũng không dễ dàng đâu.”

“Nhưng em đã đồng ý với cô ta rồi.”

Người kia lắc đầu, lại hỏi: “Em bảo là cô ta có thể tùy ý sửa số liệu game à?”

“Chẳng lẽ không, bản đồ hiện tại của cô ta nếu không được cô ta cho phép thì không ai vào được.” Một Sợi Nắng nói tới đây liền có chút căm hờn, “Một người lợi hại như vậy lại bị đám cầm thú kia chà đạp.”

Chương 652: Phó bản có độc (13)

“Em giúp anh đặt một khoang trò chơi.” Người thanh niên suy nghĩ một lúc rồi dặn dò Một Sợi Nắng.

“A?” Một Sợi Nắng ngẩn người, chúng ta nên đi trộm thi thể… à thân thể chứ, sao bỗng nhiên lại đi mua khoang trò chơi?

“Anh muốn nói chuyện với cô ấy.” Anh ta nhìn Một Sợi Nắng, “Anh không thể vì lời nói phiến diện của cô ta mà tùy tiện động vào Lương Bỉnh. Hàn Vũ, đạo lý rút dây động rừng không cần anh phải dạy em chứ?”

Hàn Vũ gãi đầu, “Anh, em biết, nhưng hiện giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm.”

Ngộ nhỡ Lương Bỉnh phát hiện cô ấy là người thực nghiệm đầu tiên, cho dù có phản ứng như nào thì đối với bọn họ mà nói, hiện giờ đi trộm thi thể… à không, trộm người là rất khó khăn.

“Hàn Vũ, em để tâm tới cô ta quá rồi.” Trong câu nói của thanh niên còn có chút cảnh cáo.

“Anh, cô ấy là người thực nghiệm đầu tiên, đầu tiên đó. Lương Bỉnh thành công rồi, em tất nhiên phải để tâm tới cô ấy chứ.” Lâm Hàn Vũ nói với ngữ khí kích động.

Người thanh niên lườm Hàn Vũ một cái, “Anh không đồng tình với cách làm của Lương Bỉnh, cho dù thành công thì cũng không phải

hướng đi mà anh muốn.”

“Trời ạ em biết rồi, em chỉ là tò mò thôi.” Lâm Hàn Vũ lẩm bẩm, thực sự không hiểu nổi, rõ ràng là anh trai hắn không phải là người tốt gì cho cam, sao tự nhiên lại chính nghĩa có đạo đức như vậy?

Thanh niên kia gật đầu, “Làm thế đi.”

…

Một Sợi Nắng vừa online đã nhận được cơn mưa tin nhắn.

Người gửi nhiều nhất là mấy thằng bạn hay lêu lổng của hắn.

[Mật] Yếu Đuối: Lão đại, huynh có được Nguyệt Ảnh Quyền Trượng rồi à?

[Mật] Yếu Đuối: Lão đại, không phải là huynh đã dùng nhan sắc dụ dỗ Diệt Tuyệt Sư Thái đấy chứ?

[Mật] Yếu Đuối: Lão đại, sao huynh chưa online.

[Mật] Uy Phong Đường Đường: Lão đại, mau cho bọn ta xem Nguyệt Ảnh Quyền Trượng. Lọt sàng xuống nia, lão đại tặng nó cho ta, ta sẽ không từ chối đâu.

[Mật] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Lão đại không tốt, đánh Diệt Tuyệt Sư Thái mà không gọi bọn ta. Huynh đi cùng ai vậy?

Bang phái thường ngày không màng chiến sự lúc này cũng trở nên huyên náo. Một Sợi Nắng ẩn đi hết các tin nhắn đó, vội vàng tới Tân Thủ Thôn.

Một tin nhắn mới xin vào đội truyền đến, Một Sợi Nắng xem người mời rồi lập tức nhấp đồng ý.

[Đội] Yếu Đuối: Lão đại online rồi à?

[Đội] Uy Phong Đường Đường: Ta còn cho rằng lão đại cầm Nguyệt Ảnh Quyền Trượng chạy mất rồi.

[Đội] Một Sợi Nắng: Xạo, ta là người như vậy sao?

[Đội] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Đúng.

[Đội] Yếu Đuối: Đúng.

[Đội] Uy Phong Đường Đường: Đúng.

[Đội] Một Sợi Nắng: Được, tạm biệt.

[Đội] Uy Phong Đường Đường: Lão đại, huynh đi đâu?

Vị trí của Một Sợi Nắng đang không ngừng thay đổi trên bản đồ, không tránh được sự tò mò của người khác.

[Đội] Một Sợi Nắng: Đón người.

Đón người?

Nam hay nữ?

Thế là mấy kẻ tò mò nhanh chóng tụ họp nhau lại, chặn Một Sợi Nắng ở Tân Thủ Thôn.

Lão đại của bọn họ lại chạy tới Tân Thủ Thôn đón người…

[Đội] Một Sợi Nắng: Anh của ta muốn tới, các ngươi nói chuyện gì phải cân nhắc trước.

[Đội] Yếu Đuối: …

[Đội] Uy Phong Đường Đường: …

[Đội] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: …

Lão đại, huynh có bệnh à!

Cho anh trai vào đây làm gì?

Một Sợi Nắng nhìn thấy mấy hàng dấu chấm kia đoán ra được mấy người kia đang giận nên chat giải thích.

[Đội] Một Sợi Nắng: Anh ta đến không phải chơi game mà là có việc nghiêm chỉnh.

[Đội] Yếu Đuối: Ta nhớ ra là chưa làm nhiệm vụ hằng ngày, Đường Đường, Tiểu Bạch, các ngươi đi không?

[Đội] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Đi!

[Đội] Uy Phong Đường Đường: Đi!

Tin nhắn của hai người gần như gửi đi cùng lúc, có thể thấy bọn họ lúc này không muốn ở lại thế nào.

Một Sợi Nắng bất lực nhìn ba con cầm thú trốn đi, chỉ có thể tỏ ý khiển trách bọn họ trên kênh đội, anh trai hắn có ăn thịt người đâu mà bọn họ sợ?

Ba còn cầm thú tỏ vẻ…

Mẹ kiếp, đó là anh trai ruột ngươi, tất nhiên là ngươi không sợ!

“Hàn Vũ.”

Một Sợi Nắng ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân ăn mặc như thế gia công tử đang đứng trước mặt hắn, trên đầu treo 4 chữ Nguyệt Mãn Tây Lầu.

“Anh… Sao anh lại sửa lại dung mạo?” Một Sợi Nắng rất ngạc nhiên.

Người trước mặt không đáp lại hắn.

Một Sợi Nắng cười mỉa một tiếng, “Anh… anh phải thăng cấp trước. Bản đồ Thần Quyết Cung là bản đồ cấp 80. Người chơi phải cấp 30 mới vào được.”

“Bảo cô ta tới tìm anh”

Một Sợi Nắng: “…”

Với cái tính cách hung hăng kia, cô ta sẽ tới gặp anh sao?

Chắc chắn là không thể nào.

Tuy biết là không có khả năng ấy nhưng Một Sợi Nắng vẫn chuyển lời, quả nhiên nhận được sự chế nhạo 360 độ không góc chết của Thời Sênh.

Một Sợi Nắng copy những lời này của cô không thiếu chữ nào cho Nguyệt Mãn Tây Lầu xem.

——Hắn là ai?

——Dựa vào cái gì mà bắt ông phải đi gặp?

——Bảo hắn tự tới đây.

——Không tới? Không tới thì tự đánh qua ải đi!

Tiếp theo thì không có sau đó nữa.

Nhìn dáng điệu hung hăng này, như kiểu người làm việc này là người khác ấy, không có chút tự giác nào cả. Cô cứ thế này rất dễ bị đánh hội đồng.

Nguyệt Mãn Tây Lầu lặng im một lúc, “Dẫn ta đi thăng cấp.”

…

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: … Phó bản Thần Quyết Cung không thể mở là có ý gì?

[Thế giới] Ha ha ha: Thì là không thể mở, có thể là công ty game đang sửa BUG.

BUG của Diệt Tuyệt Sư Thái không phải đơn giản.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Vừa nãy ta vẫn nhìn thấy Diệt Tuyệt Sư Thái lên kênh Thế giới

Thời Sênh vừa lúc đang nhìn kênh Thế giới một cách vô vị, thì nhìn thấy có người bàn luận về mình, lập tức lên sân khấu sống ảo tiếp.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Đám bình dân các ngươi sao có thể vào được cung điện của ta.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Hoa Mông Mông lại đang phô trương rồi, xin hãy nói tiếng người.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta là NPC, không biết nói tiếng người.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Ha ha ha, câu này ta cho 100 điểm.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Ngươi thắng.

[Thế giới] Nguyệt Thất Đại Đại: Tim mệt!

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Fan cuồng của Thất Nguyệt đâu sao không ra spam màn hình?

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Nội Y của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Bảo Bảo của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Sự đáng yêu của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Trái tim của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Ta sai rồi, Thất Nguyệt Đại Đại đừng cho fan cuồng ra spam màn hình nữa.

[Thế giới] Bưởi của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Gối ôm của Thất Nguyệt: Fan cuồng spam màn hình!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Tại sao ta lại không có fan cuồng?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: NPC muốn fan cuồng gì?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Làm fan cuồng của ta có thể qua ải Thần Quyết Cung.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: NPC ngươi lại là cái dạng NPC này à, Bố Mày đợi ta, ta sẽ đi mua Nước hồi sinh.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Hoa Mông Mông, mau cho ta qua ải, ta muốn lấy vượt ải đầu.

Tuy Một Sợi Nắng có được Nguyệt Ảnh Quyền Trượng, nhưng trên bảng vượt ải đầu của Thần Quyết Cung không có tên của hắn, chứng tỏ trong vượt ải đầu vẫn còn.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: … Thất Nguyệt, tốc độ của ngươi thật làm người khác cảm động.

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Đại Đại khi nào cảm động mà ra chương mới như này, bọn ta sẽ rất vui.

[Thế giới] Gối ôm của Thất Nguyệt: +1111111

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Tới phó bản.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Mẹ kiếp! Phó bản không thể nào mở được, Diệt Tuyệt Sư Thái có ý gì vậy? Thực sự phải đi cửa sau sao?

Chương 653: Phó bản có độc (14)

[Thông báo] Chúc mừng người chơi [Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông] qua ải phó bản Thần Quyết Cung đầu tiên, tên của bạn sẽ được khắc ghi vĩnh viễn để đời sau ngưỡng mộ.

[Thông báo] Phó bản Thần Quyết Cung cấp 80 chính thức mở ra, chúc các bạn chơi game vui vẻ.

Hai dòng thông báo cùng lúc nhảy ra.

Đám người vẫn đang tranh luận trên kênh Thế giới ngơ ngác.

Mới chỉ một lát thôi chứ bao lâu?

Qua ải rồi sao?

Đừng nói những người này, ngay cả Thất Nguyệt Đại Đại cũng sững người, cô ta chỉ tới Thần Quyết Cung, vẫn chưa làm gì đã bị truyền tống ra ngoài, sau đó là thông báo xuất hiện trên kênh Thế giới.

Thất Nguyệt Đại Đại cảm thấy có chút huyền ảo.

Cô ta vốn dĩ chỉ muốn… chơi thử.

Không ngờ lại vào thật, còn lấy được vượt ải đầu.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!

NPC này muốn lên trời rồi!

kênh Thế giới sôi sùng sụng, rất nhiều người hối hận không là người đổi tên đầu tiên, vượt ải đầu của Thần Quyết Cung cho dù không có Nguyệt Ảnh Quyền Trượng thì cũng có rất nhiều đồ khác.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Khứa khứa, ta nhận được danh hiệu Dũng Giả Vô Địch.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: …

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Diệt Tuyệt Sư Thái thật keo kiệt, nhiều trang bị như vậy đều bị ngươi độc chiếm rồi sao?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta mở cửa sau cho ngươi, ngươi còn muốn lấy đồ nữa hả?

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Nhưng ta là fan cuồng của ngươi, lẽ nào không nên tỏ vẻ một chút à?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Khắp thiên hạ đều có fan cuồng của ta, đâu chỉ có mình ngươi.

[Thế giới] Xem bọn đần độn: Phì!

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Ngươi thật bội tình bạc nghĩa.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Bội tình bạc nghĩa là chỉ đàn ông ngủ với đàn bà nhưng không trả tiền. Ta có ngủ ngươi đâu, ta từ chối cái từ này!

Bản cô nương không phải loại người đó!

Bản cô nương là loại người ngủ xong còn cướp người.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Không xong rồi, Diệt Tuyệt Sư Thái thật thú vị, ha ha ha, còn có thể mở cửa sau, người của công ty game sẽ tức chết.

[Thế giới] NPC1: Hoa Mông Mông, chúng ta cần nói chuyện với ngươi.

Người của công ty game không vào được Thần Quyết Cung, nhìn thấy Thời Sênh dạo chơi trên kênh Thế giới, đành phải lên kênh Thế giới.

Nhưng bọn họ vừa lên đã gây náo động.

Công ty game ra mặt rồi.

Lại muốn nói chuyện với NPC?

Ý gì?

Lẽ nào là do chưa thiết lập xong?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Muốn nói là ta nói sao? Ngươi cho là nói chuyện yêu đương à? Không nói, không có tâm trạng.

Toàn bộ người chơi há hốc mồm.

Diệt Tuyệt Sư Thái lợi hại thật, ngay cả người của công ty game cũng dám đối đầu.

Nhưng lúc này, người chơi mới phản ứng lại.

NPC này quả thực khác với NPC khác, không phải vì thiết lập bản thân cô ta như vậy mà là cô ta quả thật khác biệt.

Người của công ty game rất tức giận, nhưng như vậy có thể kết luận cô ta thực sự có ý thức.

[Mật] Nguyệt Mãn Tây Lầu: Cô ta dường như không quan tâm tới thân thể của mình.

Nguyệt Mãn Tây Lầu quan sát tình hình náo nhiệt kênh Thế giới rồi vào kênh riêng chat một câu.

[Mật] Một Sợi Nắng: Em cũng không thể hiểu nổi cô ta.

Cô ta làm vậy là đang khiêu chiến với công ty game, khiêu chiến Lương Bỉnh. Tuy hiện Lương Bỉnh có lẽ chưa biết cô ta là thực nghiệm thể đầu tiên nhưng không có nghĩa là sau này hắn không biết.

[Mật] Nguyệt Mãn Tây Lầu: Thăng cấp.

…

Lương Bỉnh vội vàng triệu tập cuộc họp tại công ty.

“Lương tổng, việc tiến hóa ra thể sinh mệnh tự chủ ý thức chúng tôi mới chỉ nhìn thấy trong lý thuyết, không phù hợp với văn minh khoa học hiện tại. Chúng tôi vẫn giữ vững quan điểm của mình, việc này có người điều khiển phía sau.” Một anh chàng béo người Địa Trung Hải nói mà nước bọt bắn tung tóe.

“Hệ thống của chúng ta không có dấu vết của việc bị xâm phạm,

phòng kỹ thuật đã kiểm tra rất nhiều lần.” Ngay lập tức có người phản bác, “Ai biết trí tuệ nhân tạo sẽ ra đời khi nào, có lẽ nó ra đời ngay ở chỗ chúng ta thì sao?”

“Điều đó về cơ bản là không thể, tình trạng bất thường đã phát sinh nhiều lần, nhưng sao người của phòng kỹ thuật không hề phát hiện ra?”

“Ý của cậu là gì, nói người của phòng kỹ thuật chúng tôi không có trách nhiệm à??”

“Chẳng lẽ không phải ư?”

“Đủ rồi!” Lương Bỉnh quát nhẹ một tiếng, hai người đang tranh luận kia lập tức dừng lại, hơi sợ hãi nhìn Lương Bỉnh.

Mạnh Kiệt ngồi bên trái Lương Bỉnh, nhíu mày, không biết là đang nghĩ gì.

Những người này tranh luận cũng chẳng có tác dụng gì, Lương Bỉnh chỉ tay ra hiệu bọn họ ra ngoài.

Trong phòng họp chỉ còn lại Mạnh Kiệt và Lương Bỉnh.

“Cậu đang nghĩ tới cái gì vậy?” Lương Bỉnh nhìn Mạnh Kiệt.

Mạnh Kiệt xoa xoa ấn đường, hai bên lông mày giãn ra, cuối cùng cũng cất giọng nói, “Nhạc Cẩn…”

“Nhạc Cẩn thì sao?”

…

Nguyệt Mãn Tây Lầu đập tiền mua Đan kinh nghiệm, rất nhanh đã lên được cấp 30.

Một Sợi Nắng dẫn hắn tới trước phó bản Thần Quyết Cung, lúc này có rất nhiều người chơi đang tập trung trước phó bản, tin nhắn kênh lận cận nhảy liên tục.

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, ta dẫn anh trai tới rồi.

[Mật] Hoa Mông Mông: Xin đi!

Một Sợi Nắng chen vào đám người, nhấp xin vào phó bản.

Người khác nhấp vào đều không thể mở, nhưng hắn nhấp vào lại hiện ra thông báo có vào Phó Bản không.

Thời Sênh đang ngồi trên bảo tọa cung chủ của đại điện, giống như là sơn đại vương bá chiếm sơn trại của người khác.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Kế hoạch Tử Thần]

Thời Sênh cau mày, lại là nhiệm vụ phụ tuyến, vậy là không có Phượng Từ sao?

Kế hoạch Tử Thần là cái quái gì vậy?

Bệnh à!

[Vạch trần bản chất thật sự của Kế hoạch Tử Thần.]

Thời Sênh: "…" Không, bản cô nương từ chối.

Nhiệm vụ cứu thế giới xin giao cho nữ chính đại nhân.

Cô chỉ cần làm một nữ phụ độc ác, đánh nhau và sống ảo là được rồi.

[…] Thật là mệt tim!

#Ký chủ luôn hoặc là không làm nhiệm vụ hoặc chỉ làm phân một nửa, cứ thông báo là được rồi#

[Đây là nhiệm vụ bắt buộc phải nhận, không được từ chối.] Hệ thống nói xong liền offline tắt máy.

Không muốn nói chuyện với Ký chủ, một chút cũng không, nó nhớ chủ nhân.

Trong lúc Thời Sênh và Hệ thống nói chuyện, Một Sợi Nắng đã dẫn Nguyệt Mãn Tây Lầu vào trong Thần Quyết Cung.

Nguyệt Mãn Tây Lầu nhìn nữ nhân đang ngồi trên bảo tọa, ánh mắt không cảm xúc, giống như đang nhìn một NPC.

“Hoa Mông Mông.” Một Sợi Nắng xông tới chỗ Thời Sênh vẫy tay.

“Ngươi muốn nói với ta chuyện gì?” Thời Sênh nhếch mép cười và không hề có động tác gì, ngồi một cách thoải mái trên bảo tọa, cao sang kiêu ngạo như một nữ vương. Vạn vật thế gian đều ở dưới chân cô, nhỏ bé yếu đuối không chịu nổi một cú đánh.

Nguyệt Mãn Tây Lầu hướng về tầm mắt của Thời Sênh.

Lúc sau, hắn mới nói, “Cô nói là cô là người bị kẹt trong game, muốn chúng tôi giúp?”

Thời Sênh nhìn Một Sợi Nắng, Một Sợi Nắng nhún vai vô tội.

Một mình hắn không thể đi trộm người, chuyện này bắt buộc phải để anh trai hắn ra tay.

“Ta dựa vào đâu mà tin được cô là người?” Ánh mắt của cô ta quá bình tĩnh, bình tĩnh như người máy trong nhà hắn vậy, lạnh lùng không có tình cảm, chỉ làm theo lệnh.

“Ngươi tin ta là có phải là người hay không thì có quan hệ gì tới việc hắn đồng ý giúp ta di chuyển thân thể?”

Ông đây đã thanh toán rồi, ngươi định ăn quỵt sao?

“Một vũ khí ảo không thể so sánh với sự nguy hiểm mà chúng tôi phải chịu khi giúp cô.”Nguyệt Mãn Tây Lầu bình tĩnh đáp, “Nếu cô không thể đưa ra lý do khiến tôi tin được cô thì tôi sẽ không giúp.”

Chương 654: Phó bản có độc (15)

Thời Sênh thực sự cũng không để tâm lắm tới thân thể kia.

Ý thức của cô đã cắt đứt liên hệ với thân thể đó. C là một tồn tại độc lập, vì vậy cho dù nam chính có thân thể đó cũng chẳng có tác dụng gì.

Chỉ là nguyện vọng của nguyên chủ là khôi phục thân thể con người nên cô mới phải tìm một vật chứa. Cô không thể tự tạo ra một cơ thể rồi xuất hiện được đúng không?

Thời Sênh tự nhận vẫn chưa lợi hại đến mức độ ấy.

Hơn nữa, bị người khác nắm được một cái nhược điểm vô dụng cũng không thoải mái lắm.

Thời Sênh nhìn bốn chữ Nguyệt Mãn Tây Lầu trên đỉnh đầu nam nhân, một lúc sau mới nói: “Thích giúp thì giúp.”

Ngữ khí này làm người ta vô cùng kinh ngạc.

Nguyệt Mãn Tây Lầu nhìn Thời Sênh, ánh mắt có chút cổ quái.

Đợi hai người ra khỏi Thần Quyết Cung, Một Sợi Nắng mới lên tiếng.

“Anh, chúng ta không giúp cô ấy thật à?”

“Em thấy cô ta có giống người không?”Nguyệt Mãn Tây Lầu hỏi lại.

Một Sợi Nắng: "…"Giống mà, sao mà không giống? Trông cô ta chơi rất vui trên kênh Thế giới.

Nguyệt Mãn Tây Lầu nhìn cậu em ngốc nghếch, không chào câu nào liền offline, biến mất trước mắt Một Sợi Nắng.

…

[Mật] Nhạc Cẩn: Ngươi online không?

Thời Sênh nhìn dòng chat vừa nhảy ra, chớp chớp mắt, ánh mắt lóe lên một tia mê man.

Cô kết bạn với nữ chính khi nào vậy?

Thời Sênh mở danh sách bạn bè, cô nhớ là chỉ thêm hai người, một là Một Sợi Nắng, hai là Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông.

Thêm nữ chính khi nào nhỉ?

Cô thực sự nhìn thấy tên của Nhạc Cẩn trong danh sách bạn bè.

[Mật] Hoa Mông Mông:??

Một lúc sau, Nhạc Cẩn mới trả lời.

[Mật] Nhạc Cẩn: Đại thần bảo ta hỏi cô, có thể gặp mặt không?

Thời Sênh: "…"Lương Bỉnh lại cho nữ chính tới dụ dỗ cô ư?

Cũng không sợ cô dụ dỗ nữ chính chạy mất?

[Mật] Hoa Mông Mông: Tại sao lại gặp ta?

[Mật] Nhạc Cẩn: …Ta cũng không biết, đại thần chỉ bảo ta đi hỏi cô.

Thời Sênh nhếch mép cười, xua tay.

[Mật] Hoa Mông Mông: Hắn muốn giết ta, còn lâu ta mới gặp hắn.

[Mật] Nhạc Cẩn:!!!??

Nhạc Cẩn rõ ràng là đã sợ tới đơ luôn rồi.

[Mật] Hoa Mông Mông: Hắn để ý tới dung mạo của ta, muốn chiếm đoạt ta!

Việc bôi nhọ nam chính, Thời Sênh làm cực kỳ thuận buồm xuôi gió.

[Mật] Nhạc Cẩn: …

[Mật] Nhạc Cẩn: Đại thần… đại thần không phải loại người đó chứ?

[Mật] Hoa Mông Mông: Ngươi hiểu hắn không? Ngươi biết hắn là loại người gì không? Sao ngươi biết được hắn không phải là loại người đó. Người ta vẫn bảo biết người biết mặt khó biết lòng!

Nhạc Cẩn mãi không trả lời, không biết là đi Lương Bỉnh chứng thực hay đang tự mình hỏi mình nữa.

Dù sao, sau đó Nhạc Cẩn không gửi tin nhắn cho cô nữa.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Có ai muốn đánh nhau không? Chán quá!

Thời Sênh lên kênh Thế giới, trên đó không biết đang thảo luận vấn đề gì, lập tức yên ắng một cách kỳ lạ, dòng chat ấy của cô cứ ở mãi trên đầu, không có ai đáp lại.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Hoa Mông Mông, ta hỏi cô một chuyện.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không hẹn, chưa bao giờ yêu, không bách hợp.

[Thế giới] …

BOSS của ta thật lợi hại, mấy lời thoại này mà ngươi cũng biết.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: sát thương của BOSS ngươi lợi hại như vậy. Toàn server không ai qua được, ai dám lên cãi nhau với ngươi chứ.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Ba, thực ra ba cũng là người chơi à? NPC khác không lợi hại bằng ba, ba nhất định là người chơi!

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Ta cũng muốn hỏi vấn đề này.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ba là thần, thống trị toàn bộ thế giới này. Những phàm nhân ngu xuẩn không được phép quỳ gối.

Thời Sênh nói một tràng giang đại hải.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Mẹ kiếp, tuyệt đối là người chơi! Không phải người chơi thì cũng là NPC người thật.

Thằng thiết kế nào thiết kế ra nhân vật bệnh tật như này vậy?

Thần Quyết Cung Hoa Mông Mông được thiết kế là nhân vật bi tình, giờ đã sụp đổ tới mức không thể cứu vãn rồi.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Tới đây hẹn chiến đi! Thắng ta sẽ nói cho các ngươi!.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Ba ơi, chúng ta không hẹn.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Cô ta không có Nguyệt Ảnh Quyền Trượng.

Câu này vừa nói ra, đám người chơi mới nghĩ ra, Nguyệt Ảnh Quyền Trượng giờ là của Một Sợi Nắng, mỗi lần cô ta cầm Nguyệt Ảnh Quyền Trượng thì bọn họ mới phải một giây quỳ.

Diệt Tuyệt Sư Thái không có Nguyệt Ảnh Quyền Trượng còn có thể biến thái như vậy nữa không?

Hẹn hẹn hẹn!

Thế là đám người chơi hưng phấn hẹn địa điểm rõ ràng, hỏa tốc chạy tới chiến trường.

Nhưng mà đợi bọn họ đến chiến trường thì trên bản đồ đã có ánh sáng của kỹ năng.

Và người đánh nhau với Thời Sênh là đại thần Nhất Thế An Cẩn, bên cạnh còn có một vài người của Tật Ảnh đang đứng xem.

“Mẹ kiếp, đại thần chạy nhanh thế.”

Bọn họ còn đang rít ra ríu rít trên kênh Thế giới thì đại thần đã không

gọi câu nào đã chạy tới đánh nhau rồi, thật vô đạo đức!

“Diệt Tuyệt Sư Thái không có Nguyệt Ảnh Quyền Trượng, lực chiến quả nhiên không còn mạnh như trước!”

“Đại thần mạnh quá…”

Đúng lúc câu nói này phát ra thì bọn họ bỗng nhìn thấy Thời Sênh rút ra một cây thiết kiếm, nhìn rất bình thường nhưng không biết thế nào, bọn họ cảm thấy hơi lạnh người.

Không gian và linh hồn của cô trói định với nhau, hiện tại cô đang ở trạng thái linh hồn, có thể rút ra thiết kiếm chẳng có gì lạ.

Thiết kiếm vừa ra, ai dám tranh phong!

Vài phút sau, Nhất Thế An Cẩn đã bị Thời Sênh đánh gục, còn tiện tay vứt ra hai cái Định Thi phù (Phù trói định xác chết), tác dụng là làm người chơi không thể offline, cũng không thể hồi sinh, chỉ có thể làm thi thể nằm bò trên đất.

Người chơi vi quan: “…”

Không phải nói Nguyệt Ảnh Quyền Trượng là lợi hại nhất sao?

Thanh kiếm đó là cái gì vậy??

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Hoa Mông Mông, ngươi là ai?

Nhất Thế An Cẩn không muốn nói chuyện với cô trước mặt nhiều người như vậy, nhưng cô không chủ động xuất hiện nên bọn họ căn bản không còn cách nào khác.

[Cận] Hoa Mông Mông: Hoa Mông Mông!

Nguyên chủ cũng tên là Hoa Mông Mông, có lẽ vì nguyên nhân trùng tên nên khi thực nhiệm phát sinh vấn đề, nguyên chủ mới chạy tới chỗ NPC Hoa Mông Mông.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi là cô ta?

Thời Sênh nhìn bốn chữ đó một lúc, rồi ngó sang Nhất Thế An Cẩn đang nằm trên đất. Nhân vật ở trạng thái tử vong không có biểu cảm, Thời Sênh cũng không phân biệt được thần sắc của hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thời Sênh mới gõ hai chữ.

[Cận] Hoa Mông Mông: Xem như.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi biết bao nhiêu?

[Cận] Hoa Mông Mông: Cái gì nên biết ta đều biết, không nên biết ta cũng biết.

Nam chính chắc chắn đã biết thân phận của cô, nếu không sẽ không tới hỏi cô.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Chat riêng

[Cận] Hoa Mông Mông: Chúng ta cũng có thể lên kênh Thế giới nói.

Người chơi lân cận nhìn thấy đều ngơ ngác, hai ngươi này đang nói chuyện gì vậy?

Hoàn toàn không hiểu.

Nhất Thế An Cẩn không nói gì nữa, nhưng người của Tật Ảnh đều offline, rất nhanh, người chơi của sever này đều rớt mạng tập thể. Cuối cùng chỉ còn lại Thời Sênh và Nhất Thế An Cẩn.

Game hay thật, muốn bắt ai offline là người đó phải off…

Chương 655: Phó bản có độc (16)

Trên người Nhất Thế An Cẩn lóe lên một hồi ánh sáng, hắn đứng dậy khỏi mặt đất.

Thời Sênh giơ tay lên, Nhất Thế An Cẩn lại nằm xuống.

“Lương Bỉnh.” Thời Sênh ngồi xổm bên cạnh hắn, “Đừng phí sức, cứ nằm thì tốt hơn, tránh để lát nữa không thể hồi sinh được, như vậy thì thảm lắm.”

Lương Bỉnh nhảy dựng ở trong lòng.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi biết về chuyện thực nghiệm?

“Tất nhiên, chuyện ngươi từng làm ta đều biết. Ví dụ… Em gái của ngươi là Nhạc Cẩn.”

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi không phải Hoa Mông Mông!

Khi chọn người thực nghiệm, bọn họ đã kiểm tra rất nghiêm ngặt, Hoa Mông Mông mười hai tuổi đã trở thành người thực vật, IQ không thể cao như cô ta được.

“Ta là Hoa Mông Mông.”

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Không thể nào

“Ta không phải muốn làm ngươi tin ta là Hoa Mông Mông.” Thời

Sênh cười chế nhạo.

Lương Bỉnh định thần lại.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi muốn làm gì? Ta có thể đưa ngươi ra ngoài, nhưng kỹ thuật hiện giờ ta vẫn chưa thành thục, ngươi phải đợi, ta cần thêm thời gian.

Bất kể cô ta là ai, Nhạc Cẩn cũng ở trong thế thới này, Lương Bỉnh không dám lật mặt với Thời Sênh.

Khi một người có băn khoăn đối mặt với một người không quan tâm tới điều gì thì nhất định sẽ ở thế bất lợi.

“Cần nhiều thời gian để phá hủy ta đúng không?

Lương Bỉnh không trả lời Thời Sênh, liên hệ với người khác trên kênh chat riêng thì phát hiện không thể liên hệ được.

Tất cả các kênh chat đều hiển thị không thể kết nối.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi đã làm gì?

“Chỉ là một thủ đoạn nhỏ thôi.” Thời Sênh khẽ cười, giọng nói lại không hữu nghị gì, “Yên tâm, đợi bọn họ sắp xếp xong thứ ta muốn, ta tự khắc sẽ thả ngươi ra, ta không dám làm gì ngươi đâu.”

Bản đồ này Thời Sênh đã đi loanh quanh nhiều lần, cô cố ý đặt địa điểm ở đây thì chắc chắn không phải thuận miệng nói bừa.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: …

Ngữ khí đó của ngươi hoàn toàn giống kiểu chỉ hận không thể giết ta.

Lương Bỉnh đang nghĩ đối sách trong đầu.

Hắn không biết cô ta muốn làm gì, cũng không biết cô ta là ai, càng không biết cô ta còn con át chủ bài nào.

Tất cả điều kiện đều bất lợi với hắn.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Hoa Mông Mông, bản thân ngươi là một người thực vật, ta cho ngươi vào game cũng coi như cho ngươi một cuộc sống mới.

“Ý ngươi là ta nên cảm ơn ngươi?”

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Nếu không có ta thì giờ ngươi vẫn đang nằm trên giường, không hề có chút tri giác nào, có thể sẽ như vậy cả đời, hiện tại ngươi đang sống trong game, có gì không tốt chứ?

“Được, vậy chúng ta cùng sống trong game vậy.”

Lương Bỉnh ngộp thở, hắn là người đang yên đang lành, ở lại trong game làm gì?

[Ting——]

Trước mặt Lương Bỉnh nhảy ra một khung chat.

[Cậu không sao chứ?]

Lương Bỉnh vội vàng trả lời, [Cô ta nói cô ta là Hoa Mông Mông nhưng tôi cảm giác không phải. Cô ta muốn làm gì?]

[Cô ta muốn cơ thể của thể thực nghiệm số một.]

Thể thí nghiệm số một chính là thân thể của Hoa Mông Mông.

[Cô ta muốn cơ thể để làm gì? Cô ta có cách ra được khỏi game sao? Không phải cậu đã nói cô ta không thuần thục về kỹ thuật sao?]

[Cô ta đưa ra hai lựa chọn, hoặc là anh kẹt trong game, hoặc là kết nối cơ thể cô ta với game, anh quyết định đi.]

Lương Bỉnh xem câu chat đó, lúc sau mới đánh một hàng chữ.

[Cậu không thể đưa tôi ra sao?]

[Không, cô ta rất lợi hại.]

Lương Bỉnh hôm nay vốn đến để xác nhận xem có phải cô là thể thực nghiệm không, nếu đúng thì trước tiên hắn sẽ vỗ về cô, để cô không ra ngoài nói bừa, rồi hắn sẽ nghĩ tiếp phương án.

Nếu không phải, hắn phải hỏi dò ra cô là ai, có phải do đối thủ cạnh tranh phái tới không, có cách nào mua chuộc không.

Nhưng tiến triển này khác xa với suy nghĩ của hắn.

Cuối cùng Lương Bỉnh chọn phương án hai.

Hắn không muốn bị kẹt trong game.

Lương Bỉnh đưa ra lựa chọn, Thời Sênh cũng chấp nhận. Bọn họ trong vòng hai giờ sẽ hoàn thành kết nối với thân thể của cô…

Thời Sênh thông qua mạng có thể nhìn rõ trong một phòng thí nghiệm, có một đám người đang loay hoay với một thân thể.

Đó là một thiếu nữ mặt trắng bệch, mặt mũi gầy gò, mặc quần áo có sọc dọc như đồ của người bệnh, trên người được cắm các thể loại dây.

Thời Sênh nhìn bọn họ nhổ những sợi dây từ cơ thể cô gái ra rồi đưa cô vào trong khoang trò chơi, kết nối toàn bộ cổng của khoang trò chơi.

Cơ thể này rất yếu.

Thời Sênh quan sát phòng thí nghiệm một lần, trong đầu cô hiện lên những tính toán về thân thể kia, về những con đường mà cô có thể chạy thoát.

Những người đó kia tuy đáp ứng điều kiện của cô nhưng chắc chắn không để cho cô thoát. Bên ngoài chắc chắn sẽ có người mai phục.

May mà phòng thí nghiệm này chỗ nào cũng có camera, tiện cho tính toán của cô.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Ngươi thực sự có cách thoát sao?

Lương Bỉnh không tin lắm, hắn tìm nhiều người như vậy, lập thành một đội ngũ siêu khủng, tới giờ vẫn chưa có tiến triển gì mang tính thực chất, mình cô ta sẽ có cách sao?

“Ngươi đã đưa được ta vào đây thì ta ắt có cách ra được.” Không biết Thời Sênh lôi ở đâu ra được một cái ghế tựa, ngồi vắt chéo chân.

Lương Bỉnh không biết nên tiếp lời như nào.

Hoa Mông Mông này tự tin ngông cuồng hơi quá, tạo cho người ta cảm giác đầu tiên là cô ta đang khoác lác, nhưng nhìn điệu bộ như đã liệu trước tất cả sự việc của cô ta lại cảm thấy cô ta nói được là làm được.

Trong bản đồ rất yên tĩnh, ánh sáng càng ngày càng tối đi.

Để đảm bảo độ chân thực, thế giới trong game và bên ngoài đều giống nhau, có phân biệt ngày đêm, có trời, có mưa, có sấm, có tuyết.

Lúc này trong game đang là ban đêm.

Lương Bỉnh nằm bò trên mặt đất nhìn Thời Sênh, xung quanh hắn rất yên tĩnh, thậm chí hắn còn không biết cô có đang ở cạnh hắn hay không.

Lương Bỉnh đã nhận được thông báo tất cả đã chuẩn bị bố trí ổn thỏa nhưng Thời Sênh bên này lại không có động tĩnh gì.

Thời gian cứ thế trôi qua, Lương Bỉnh không nhịn được dò hỏi.

[Cận] Nhất Thế An Cẩn: Bọn họ chuẩn bị xong rồi.

“Chuẩn bị đợi ta ra là bắt ta phải không?” Giọng của Thời Sênh có chút mỉa mai “Các ngươi ngu ngốc nên nghĩ ta cũng ngu ngốc như các ngươi thế sao.”

Lương Bỉnh ngộp thở.

Cả đời hắn có lẽ chưa từng nghĩ lại có ngày lâm vào kết cục như vậy.

Thời Sênh kéo dài thời gian tới mấy ngày liền.

…

Biệt thự Lâm Gia.

Lâm Hàn Vũ ra khỏi game, đi tới thư phòng anh trai.

Thư phòng đã có thêm một khoang trò chơi mới, anh trai đang đứng trước khoang trò chơi, không biết đang nghĩ gì.

“Anh.” Lâm Hàn Vũ gõ cửa hai lần rồi đẩy cửa vào, “Em không liên hệ được với cô ta, bản đồ đó cũng không vào được. Cô ta muốn làm gì? Có phải Lương Bỉnh đã phát hiện ra cô ta rồi không?”

Người thanh niên ấn điều khiển từ xa, đối diện bàn sách lập tức hiện ra một màn hình ảo, bên trên phát mấy tấm ảnh động.

“Đây chính là thể thực nghiệm số một.” Người thanh niên xem thiếu nữ trên ảnh, “Hoa Mông Mông, cùng tên với NPC kia, sinh 5/7/ 2093, gặp tai nạn trở thành người thực vật, trình độ giáo dục và năng lực thể hiện ra lúc đó với hiện tại của cô ta không khớp nhau.”

“Anh…” Lâm Hàn Vũ nhìn anh trai.

Người thanh niên dừng lại, quay lại nhìn Hàn Vũ nghi ngờ, “Em cảm thấy cô ta là gì?”

Không gian yên lặng.

Một lúc lâu sau, Lâm Hàn Vũ mới thốt ra vài chữ.

“Trí tuệ nhân tạo.”

Chương 656: Phó bản có độc (17)

Phòng thí nghiệm.

Cả căn phòng đều là dụng cụ phản quang ra những tia sáng lạnh. Thiếu nữ gầy gò ốm yếu nằm trong khoang trò chơi nửa trong suốt, giống một con búp bê rách nát bị người ta bỏ đi.

Bên ngoài có vô số con mắt nhìn vào hình ảnh này, vừa hồi hộp thấp thỏm vừa râm ran hưng phấn.

“Xoẹt xoẹt…”

Hình ảnh bỗng nhiên tối sầm, cả căn phòng thí nghiệm bỗng chìm vào bóng tối.

“Bịch!”

Trong căn phòng thí nghiệm khép kín, truyền ra tiếng vang nặng trịch, âm thanh kéo dài ba giây rồi lập tức yên tĩnh trở lại.

Đợi bọn họ mở nguồn điện dự trữ lên, xông vào phòng thì chỉ nhìn thấy một đống bừa bãi, thiếu nữ trong khoang trò chơi đã biến mất.

Bên cạnh khoang trò chơi có một cái hố tối đen, nhìn qua đó có thể nhìn thấy đường hầm bên dưới.

Đường hầm chạy thẳng về phía xa rồi tối dần.

…

Trong bụi cây rậm rạp, lũ chó lang thang xem nơi này như thiên đường, khắp nơi đều là phân chó.

Khi Thời Sênh hé mở chỗ cái nắp của đường hầm dưới đất bị bỏ quên, một con chó đang giơ chân chuẩn bị đi tiểu tiện.

Trông thấy một sinh vật không rõ sinh mệnh xuất hiện, chó nhà liền kẹp chặt đuôi, gừ gừ một tiếng rồi chạy vào trong bụi cây, mất tăm không thấy đâu.

Có con quái vật nhìn trộm bản chó ta đi tiểu, thật không biết xấu hổ!

Thời Sênh bị mùi kỳ lạ xộc vào mũi: "…"

Mẹ kiếp!

Người xui xẻo thì uống nước cũng nghẹn, quay về nghĩ cách thay đổi giá trị may mắn mới được.

Sửa thành 200%, cô không tin sẽ lại đen như thế nữa!

Thời Sênh bò từ đường hầm lên, chân tay bủn rủn đi ra ngoài, trên người vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân, đầu bù tóc rối, mặt mũi nhợt nhạt, mắt đỏ hoe, thoạt nhìn còn tưởng là bệnh nhân tâm thần vừa trốn viện.

Lúc này, người tuy không nhiều nhưng vẫn có người đi lại, những người qua đường nhìn thấy một người như thế đều la hét rồi bỏ chạy.

Thời Sênh bị hét đến đau cả màng nhĩ, mỗi dây thần kinh đều như bị

kéo ra, đau thắt lại.

Cô nhanh chóng di chuyển tới con hẻm không người, bên tai coi như đã yên tĩnh hơn.

Thời Sênh từ không gian lấy ra bộ y phục sạch sẽ để thay. Cơ thể này gầy trơ xương, cô cảm giác chỉ cần chọc một lỗ bất kỳ cũng có thể thủng được.

Ngày 23 tháng 6 năm 2099.

Thời Sênh nhìn thời gian hiển thị bên trong cửa hàng, mặt vẫn tái nhợt. Cô buộc tóc lại, lộ ra trán và hai má, càng làm cô trông gầy yếu hơn, khiến người khác nhìn vào đều sợ hãi.

Hoa Mông Mông biến thành người thực vật từ năm 2093, đã 6 năm rồi.

Cũng chính là nói, giờ Hoa Mông Mông đã 18 tuổi.

Nhưng…

Thời Sênh cúi đầu nhìn cơ thể mình, đây là cơ thể của cô gái 15 tuổi, có chỗ nào giống của cô gái 18 tuổi đâu?

Phải bồi dưỡng cho cơ thể trước đã, nếu không cơ thể yếu như vậy đừng nói là vênh váo, ngay cả sống được cũng khó.

“Vừa nãy tôi nhìn thấy cô ta đi đường này… dung mạo rất đáng sợ, giống như bệnh nhân thần kinh. Loại người này ngộ nhỡ mà có khuynh hướng bạo lực thì phải làm sao? Các vị mau bắt cô ta lại.”

Thời Sênh vẫn chưa lên tới phố lớn đã nghe thấy tiếng bước chân từ

bên kia vọng lại,thấp thoáng còn có cả tiếng người.

Thời Sênh quay người trở lại.

“Chính là cô ta, cô ta đã thay quần áo rồi. Chính là dáng vẻ đó, thay quần áo tôi cũng nhận ra.”

Tốc độ của Thời Sênh không nhanh, người phía sau sắp đuổi kịp.

Là mấy người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát. Nhưng ánh mắt của bọn họ rất lạnh lẽo, vừa nhìn là biết không phải cảnh sát thực sự.

Thời Sênh rẽ vào con hẻm, lưng dựa vào tường, mấy người kia nhanh chóng bao vây lại.

“Đã tìm thấy thể thực nghiệm số một.” Có một người đàn ông giơ tay ấn vào đồng hồ trên cổ tay báo cáo cho người khác, “Dự kiến quay lại trong một tiếng nữa.”

“A!”

Thanh kiếm sắc nhọn đâm vào phần bụng của hắn rồi nhanh chóng rút ra tấn công tiếp sang người bên cạnh.

Kiếm của Thời Sênh xuất hiện bất thình lình, người đàn ông thứ hai chưa kịp phản ứng đã ngã xuống đất.

Vẫn còn ba người nữa, sau khi người thứ hai ngã xuống, bọn họ nhanh chóng lùi lại với khoảng cách an toàn, rút súng từ eo ra, nhắm vào Thời Sênh.

“Thể thực nghiệm số một, bỏ vũ khí xuống, không được phản kháng!”

“Hừ!” Thời Sênh mặt trắng bệch làm một biểu cảm hung tợn, trông rất quỷ dị, giống như là quỷ quái từ địa ngục bò lên phục thù vậy.

Không phản kháng để đợi bị bắt về giải phẫu à?

Mẹ cái bọn đần độn này!

“Khi cần thiết, dùng thủ đoạn đặc biệt bắt lại, tuyệt đối không để cô ta chạy mất…”

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ trong chiếc đồng hồ của người đàn ông kia.

Thời Sênh nhảy lên đạp vào cái đồng hồ, không đạp vỡ được nhưng hình như đã đạp vào nút bật mở, giọng nói im bặt.

Thời Sênh thực ghét cái cơ thể yếu đuối này. Cô giơ chân lên, dùng thiết kiếm chém xuống, chiếc đồng hồ nhanh chóng bị vỡ thành từng mảnh vụn, ngay cả cái cổ tay kia cũng máu me be bét.

Ánh mắt của ba người đàn ông cùng lúc thay đổi, thể thực nghiệm này sao lại tàn ác vậy?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn ba người kia, gương mặt tái nhợt nở một nụ cười, nhưng nụ cười ấy chỉ là bề mặt chứ không xuất phát từ đáy mắt.

Dường như có gió lạnh từ một góc nào đó thổi qua, lạnh sống lưng, chạy lên tận óc, tim đập liên hồi.

Thời Sênh vứt bỏ thiết kiếm, thiết kiếp trôi nổi trên không chung.

Ba người đàn ông trợn trừng mắt: “!!!”

Không có lý gì mà nó bay được!

“A!”

…

“Khụ khụ…”Thời Sênh che miệng lại, phổi như muốn phun ra ngoài, mùi tanh trong cổ họng làm cô cảm thấy buồn nôn.

Sớm biết cơ thể suy tàn đến mức này, cô đã tìm cho mình một cơ thể khỏe mạnh hơn.

Không có thuốc hối hận đâu!

Người của phòng thí nghiệm truy đuổi cô khắp nơi, Thời Sênh giải quyết xong một đám lại tới đám khác.

Những người này tìm thấy cô với tốc độ quá nhanh, Thời Sênh suy đoán có thể trong cơ thể này đã được cấy vào thứ gì đó, nhưng người đằng sau đông quá, không có cách nào tìm ra được thứ đó.

“Két——”

Một chiếc xe bỗng dừng trước mặt Thời Sênh, cửa xe được người kéo ra, Thời Sênh cảnh giác nhìn người bên trong.

“Hoa Mông Mông, lên xe!”

Thời Sênh chăm chú nhìn người trong xe, hơi hơi quen…

Người bên trong có lẽ đợi không nổi nên đã xuống xe, chìa tay muốn kéo Thời Sênh, lưỡi kiếm sắc nhọn lập tức chắn giữa hai người, hàn

khí lạnh thấu xương lập tức xâm nhập vào người kia.

Hàn khí đó xuất hiện rất đột ngột, người đến không kịp trở tay, thân thể trong chốc lát cứng đờ.

“Ta là Một Sợi Nắng.” Lâm Hàn Vũ toát mồ hôi, nhanh chóng nói, lại nhìn thấy đằng sau cô có bóng người đang đuổi tới từ xa, “Người đến bắt cô tới rồi, lên xe trước đã.”

Thời Sênh nhìn hắn một cái, quay người đi theo hướng khác.

Trên đời này không có gì miễn phí cả!

Ông không lên!

Lâm Hàn Vũ: “…”

Mẹ kiếp!

Ngươi như này là ý gì.

Lâm Hàn Vũ nhanh chóng quay lại xe, lái xe đi theo Thời Sênh, “Hoa Mông Mông, không phải cô là đối thủ của bọn họ sao. Cô lên xe đi đã, tôi đưa cô tới nơi an toàn.”

Thời Sênh toàn đi tới chỗ ít người. Vì vậy khi đám người phía sau đuổi tới, Thời Sênh liền rút ra thiết kiếm, để thiết kiếm kết liễu chúng.

Lâm Hàn Vũ kinh ngạc đến mức cằm gần như rơi xuống đất, chiếc xe tí nữa thì đụng vào vành đai xanh bên cạnh.

Hắn vẫn chưa tỉnh ngủ à?

Tại sao lại nhìn thấy một thanh kiếm tự chém được người?

Cái này không phải là cảnh chỉ xuất hiện trong game thôi sao?

Chắc chắn là hắn chưa tỉnh ngủ!

Lâm Hàn Vũ chớp mắt hết cỡ, đúng lúc thấy thanh kiếm bay qua mặt, máu từ lưỡi kiếm nhỏ xuống, rơi vào cửa sổ xe, bắn vào mặt hắn, mùi máu tanh lập tức trần ngập ở trong xe.

Chương 657: Phó bản có độc (18)

Lâm Hàn Vũ lúc trước còn hơi không tin lời anh trai mình.

Giờ gần như đã tin rồi.

Hoa Mông Mông không phải người.

Con người khi giết người biểu hiện bình tĩnh thế sao?

Từ đầu tới cuối, thần thái của cô ta đều không thay đổi.

Giống như đuổi theo cô ta làm một đám người máy, cô ta giết cũng chỉ là một đám người máy chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, không hề có sinh mạng.

Nếu cô ta là người thì cô ta thật đáng sợ.

Lâm Hàn Vũ cảm thấy tò mò, mặc dù trong lòng nhận định như thế nhưng hắn vẫn lái chiếc xe bị va chạm tới méo mó đi theo bước Thời Sênh.

“Khụ khụ…” Thời Sênh cố nhịn những xung động thổ huyết, cơ thể lảo đảo.

Không xong rồi, không chống đỡ nổi nữa.

Ánh mắt cô quét tới xe của Lâm Hàn Vũ, hít vào thở ra một hồi, đi về hướng chiếc xe, mở cửa xe ngồi vào.

“… Hoa Mông Mông!” Lâm Hàn Vũ bị giật mình.

“Lái xe.”

“A… được.” Lâm Hàn Vũ phản ứng lại, lập tức tăng tốc.

…

Thời Sênh ngồi ở ghế phụ, sờ sờ cổ, không có cảm giác có dị vật.

Rồi cô mở rộng cánh tay, ngoài một vài vết xước thì dưới da không có dị vật gì.

“Cô đang tìm gì thế?” Lâm Hàn Vũ nhìn Thời Sênh sờ cổ một lúc, một lúc lại nhìn cánh tay, không nhịn được hỏi.

“Đồ định vị.”

Ngay sau khi Thời Sênh trả lời xong, cô đã tìm được dị vật ở ngay eo mình.

Rất nhỏ, nếu không phải cơ thể này chỉ còn lại da bọc xương, có lẽ cô đã không phát hiện được.

“Có dao không? Loại nhỏ ấy.” Trên người cô nếu không phải là kiếm thì cũng chỉ có một vài vũ khí kỳ lạ.

Lâm Hàn Vũ từ tìm trong xe, lôi ra một con dao gọt hoa quả đưa cho cô.

Thời Sênh cầm con dao, không chớp mắt liền cứa xuống eo của mình.

“Hoa Mông Mông!” Lâm Hàn Vũ kêu thất thanh.

Thời Sênh không để ý tới tiếng hét của Lâm Hàn Vũ, cứa xong liền nhanh chóng moi ra một con chip nhỏ còn dính nguyên máu thịt.

Thời Sênh thuận tay vứt nó ra khỏi xe.

Lâm Hàn Vũ: “!!!”

Cô ta không đau sao?

Nếu là hắn, hắn cũng không dám làm vậy. Cô ta làm mà không chút do dự nào.

Lâm Hàn Vũ nhìn sắc mặt Thời Sênh ngày càng nhợt nhạt, chỉ sợ một giây sau cô sẽ gục.

Hắn lái xe tới biệt thư Lâm Gia, nhanh chóng xuống xe, mở cửa xe bên phía Thời Sênh, “Hoa Mông Mông, cô vẫn ổn chứ?”

“Đây là đâu?”

“Nhà tôi, rất an toàn. Lương Bỉnh không dám tới gần.”Lâm Hàn Vũ lập tức nói: “Tôi dẫn cô đi xử lý vết thương trước.”

Thời Sênh nhìn qua cửa sổ xe liền thấy một người đang đứng trên tầng hai của biệt thự, đang nhìn xuống dưới.

Khoảng cách và đường sáng làm thần thái của hắn trở nên hơi mơ hồ.

Lâm Hàn Vũ chú ý tới ánh mắt của Thời Sênh, nhìn lên theo cô, sắc

mặt thay đổi, “Đó là anh trai tôi, hai người đã gặp nhau rồi.”

Thời Sênh tránh sự dìu đỡ của Lâm Hàn Vũ, tự xuống xe, dùng thiết kiếm chống xuống đất để giữ thăng bằng, bình tĩnh nói: “Ân tình này tôi sẽ trả cho anh.”

“Tôi đã đồng ý giúp cô lấy cơ thể về mà.” Lâm Hàn Vũ nói: “Cô không nợ tôi.”

Lâm Hàn Vũ dẫn Thời Sênh vào biệt thự, thanh niên vừa đứng ở tầng hai đã ngồi trên ghế sofa bằng da thật trong phòng khách.

“Lâm Hàn Vũ.” Hắn bình tĩnh gọi tên Lâm Hàn Vũ.

Lâm Hàn Vũ giống như đứa trẻ làm sai gì đó, cúi đầu, “Anh, cô ấy bị thương rồi.”

Lâm Hàn Thư nhẹ chau mày, ánh mắt hướng vào Thời Sênh đang bị chảy máu ở lưng, mấy giây sau quay người đi lên lầu, “Xử lý xong lên thư phòng gặp anh.”

Lâm Hàn Vũ thở phào.

Lúc này, Thời Sênh cảm giác bản thân mình đến nói cũng khó khăn, có thể đứng vững đã là cực hạn rồi.

Lâm Hàn Vũ để Thời Sênh ngồi trên sofa, vội chạy lên lầu, cầm hộp thuốc xuống và gọi một người máy ở phòng bên cạnh.

“Nó sẽ giúp cô xử lý vết thương.”Lâm Hàn Vũ đưa hộp thuốc cho người máy.

Thời Sênh gật đầu.

Hắn quay người đi, đợi người máy xử lý xong vết thương mới quay người lại.

Thu xếp xong cho Thời Sênh ở phòng của khách, Lâm Hàn Vũ tới thư phòng gặp Lâm Hàn Thư.

Không ngạc nhiên khi bị mắng một trận.

Lâm Hàn Thư không cho phép Lâm Hàn Vũ làm việc này, đây không phải là chuyện đùa.

“Anh, không phải anh nói có thể là trí tuệ nhân tạo sao? Chúng ta giữ lại cô ta còn hơn là rơi vào tay Lương Bỉnh!” Lâm Hàn Vũ ôm lấy cánh tay Lâm Hàn Thư.

Lâm Hàn Thư rút tay lại, “Hàn Vũ, em không hiểu là nếu cô ta thực sự là trí tuệ nhân tạo thì chúng ta sẽ đối mặt với cái gì à?”

Là một tai vạ.

Cuối cùng, Lâm Hàn Thư vẫn đồng ý cho Thời Sênh ở lại, dẫu sao cũng đã dẫn về rồi, chẳng lẽ lại trả lại về cho Lương Bỉnh?

…

Thời Sênh sống trong Lâm Gia, thế giới này không có linh khí, cô chỉ có thể khôi phục nhờ thuốc.

Nhưng thuốc giúp hồi phục rất chậm, thời gian này, Thời Sênh cảm thấy bản thân như đang ở tù, rất khó chịu.

“Anh trai ngươi tên là Lâm Hàn Thư?”Thời Sênh dựa vào đầu

giường hỏi Lâm Hàn Vũ ngồi bên cạnh, không biết đang nhìn gì.

“Sao?” Lâm Hàn Vũ gật đầu, “Đúng thế, sao cô biết?”

Hắn hình như chưa nói cho cô biết tên anh trai mà?

Lâm Hàn Thư!

Nhân vật phản diện trong tiểu thuyết, cuối cùng nhận phải kết cục thân bại danh liệt, nhưng việc hắn có em trai thì trong cốt truyện lại không nhắc tới.

Trước đây gặp, Thời Sênh không cảm thấy hơi thở quen thuộc trên người hắn, vì vậy có lẽ hắn không phải Phượng Từ.

“Đoán thôi.” Thời Sênh thuận miệng nói ra ra một tiếng.

Khóe miệng Lâm Hàn Vũ giật giật lại.

Tôi không đánh giá cao lời nói dối này.

Quá miễn cưỡng.

“Hoa Mông Mông, sao cô lại chạy thoát được khỏi tay những kẻ đó đó?” Lâm Hàn Vũ chuyển đề tài, “Người của Lương Bỉnh không hề dễ đối phó, còn thanh kiếm kia của cô đâu, lấy ra cho tôi xem nào.”

“Sao anh biết tôi ở đâu?”Thời Sênh không đáp mà hỏi lại.

Nơi cô ở khi đó hoang vắng như vậy, Lâm Hàn Vũ sao có thể tìm ra cô?

Lâm Hàn Vũ: “…”

Lâm Hàn Vũ gãi đầu, “Là tôi nghe anh trai nói chuyện với người khác, cô chạy thoát khỏi phòng thí nghiệm…”

Thời Sênh nhướng mày.

Tên Lâm Hàn Thư này bản lĩnh lớn ghê.

Phòng thí nghiệm của nam chính cũng có thể cài được người vào, không hổ là BOSS phản diện, không ngu ngốc như Phượng Từ.

“Tôi chỉ tới gần đó thử vận may, không ngờ gặp cô thật, coi như là vận may tốt!”

“Cảm ơn”

“Hả? Cô cảm ơn tôi?” Mắt Lâm Hàn Vũ sáng lên kỳ lạ, gương mặt ngây thơ và ngốc nghếch như một đứa trẻ con giờ đang tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Hoàn toàn không nghĩ cô gái kiêu ngạo tới không biên giới nhưng cô lại biết nói lời cảm ơn hắn.

“Tôi là người hiểu lễ độ.” Thời Sênh đổi tư thế dễ chịu hơn để dựa, “Anh đã giúp tôi, tại sao tôi lại không cảm ơn anh được chứ?”

“Tôi còn cho rằng cô sẽ nói: đây là việc anh nên làm.” Lâm Hàn Vũ vò vò đầu, tóc đều bị hắn làm cho rối hết lên.

Có những người một khi tự cao sẽ cảm thấy bản thân vô địch thiên hạ, không coi ai ra gì.

Lâm Hàn Vũ cho rằng Thời Sênh cũng như vậy, nhưng hắn phát hiện

không phải.

Thời Sênh liếc mắt, “Tôi giờ đang phải nhờ anh nuôi dưỡng, có điên mới nói những lời như vậy.”

“Phì…”

Cô cũng thực tế nhỉ!

Tiếng nói chuyện từ trong phòng vọng ra bên ngoài, giọng của thiếu nữ có chút mơ hồ có chút không rõ.

Lâm Hàn Thư đứng một lúc rồi lặng lẽ rời khỏi biệt thự.

Chương 658: Phó bản có độc (19)

Cơ thể của Thời Sênh bình phục lại đã là một tháng sau, trong quãng thời gian đó Thời Sênh chỉ gặp Lâm Hàn Thư hai lần.

Hơn nữa là từ xa.

Thời Sênh đợi vết thương lành liền chuyển ra khỏi Lâm Gia. Dù sao sống ở nhà người khác vẫn cảm thấy không an toàn.

“Cô thực sự muốn đi à?” Lâm Hàn Vũ cả ngày dính lấy Thời Sênh, có chút không đành lòng, “Cô rời khỏi đây, người của Lương Bỉnh chắc chắn sẽ tìm thấy cô.”

“…” Thời Sênh im lặng một lúc, chỉ về phía biệt thự đằng xa, “Ông đây ở ngay bên cạnh anh, anh còn làm như sinh ly tử biệt gì, đóng phim chắc?”

Lâm Hàn Vũ nhìn qua, trong lòng có chút buồn bực.

Khi cô đến rõ ràng là trắng tay, mới qua hai tháng, cô không những có xe, có nhà, ngay cả chứng minh thư cũng có.

Một lúc sau, Lâm Hàn Vũ mới rặn ra được một câu, “Thế vẫn cách hơn 100 mét.”

“Cút!” Thời Sênh túm đồ của mình lên, “Gặp trong game.”

“Hả… Cô vẫn muốn vào game sao?” Lâm Hàn Vũ nhanh chóng lấy

lại tinh thần.

“Ta còn phải về phô trương, tất nhiên là phải vào game rồi.” Phô trương chuyên nghiệp 100 năm!

“Chi bằng tôi chuyển tới sống với cô, tiện chăm sóc cô, một mình cô không an toàn.” Lâm Hàn Vũ tự đưa ra đề nghị.

Thời Sênh đứng dậy, bước xuống bậc thềm, đi ra khỏi biệt thự.

Lâm Hàn Vũ đi theo cô ra cửa, đúng lúc gặp Lâm Hàn Thư.

Lâm Hàn Thư dẫn theo người, hai người đang nói chuyện. Thời Sênh xuất hiện khiến Lâm Hàn Thư lập tức ngừng nói chuyện, nhưng Thời Sênh vẫn nghe được mấy chữ “Lương Bỉnh”, thực nghiệm”, “game”.

Lâm Hàn Thư biết Thời Sênh muốn chuyển đi, hắn không tỏ vẻ gì. Khi gặp nhau, hắn chỉ nhẹ gật đầu, sau đó dẫn người vào trong biệt thự. Khi đi ngang qua Lâm Hàn Vũ còn lôi cánh tay hắn kéo vào.

Lâm Hàn Vũ vùng vẫy, “Anh… anh làm gì thế?”

“Ăn cơm.”

Lâm Hàn Vũ chỉ có thể nhìn Thời Sênh đi khuất dần.

“Anh, anh cảm thấy cô ấy có phải người con người không?” Lâm Hàn Vũ tóm cánh tay Lâm Hàn Thư, thần thái nghiêm túc hỏi hắn.

Lâm Hàn Thư chau mày, tuy số lần hắn gặp Thời Sênh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng hắn nắm được hết động thái của Thời Sênh.

“Cho dù cô ta phải hay không phải, sức mạnh của cô ta đều đáng ngờ.” Lâm Hàn Thư tránh chủ đề này, “Cô ta trước giờ chưa ra khỏi biệt thư, tiền của cô ta lấy ở đâu ra? Hàn Vũ, em đừng nghĩ cô ta đơn giản vậy.”

Lâm Hàn Vũ trợn mắt nhìn Lâm Hàn Thư, điều này quan trọng sao?

Dù sao hắn vẫn thích cô ấy.

Hắn lầm lũi lên lầu, đi chơi game mà đã lâu hắn chưa vào.

Lâm Hàn Thư thở dài lắc đầu. Em trai của hắn sao lại ngốc nghếch vậy.

…

Thời Sênh vào game, vẫn mang chữ NPC Hoa Mông Mông trên đầu, địa điểm vẫn là bản đồ mà khi đó cô rời đi.

Trên bản đồ, Thời Sênh còn nhìn thấy mấy người.

Nam chính Lương Bỉnh và mấy thành viên của Tật Ảnh.

Thời Sênh đột nhiên xuất hiện, ngay cả Lương Bỉnh cũng bị dọa nhảy dựng.

“Ơ, mở hội à?” Thời Sênh đứng từ xa, cười như không cười nhìn bọn họ, “Sao vẫn chưa ra ngoài?”

“Hoa Mông Mông, ngươi còn dám xuất hiện sao?” Lương Bỉnh hình như nghiến răng nói ra câu này.

“Có gì mà không dám xuất hiện chứ.” Thời Sênh cười ngạo nghễ, “Ngươi hiện giờ vẫn đang bị kẹt trong này sao?”

Nói tới đây, cơn thịnh nộ trong lòng Lương Bỉnh càng lớn dần lên. Hắn bị kẹt trong này một tháng trời, nếu không phải phòng game có thể tự động bổ sung năng lượng thì e là hắn đã chết đói từ lâu rồi.

Tới giờ, người của hắn cũng chỉ có thể vào được vài người, nhưng bất kể có làm gì hắn đều không thể offline.

Thời Sênh chế giễu xong Lương Bỉnh liền truyền tống về Thần Quyết Cung.

Công ty game gần cũng không dám update vì lão tổng bị kẹt trong game.

Còn NPC Hoa Mông Mông thì mất tích, Thần Quyết Cung tự nhiên không có cách nào đánh được, một đám người chơi muốn thăng cấp lên 80 đều bị kẹt ở cấp 79.

Thời Sênh về tới Thần Quyết Cung, mở kênh Thế giới, nhìn thấy đám fan cuồng của Thất Nguyệt đang spam trên kênh Thế giới đến ngập màn hình.

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Đại Đại, yêu cầu đổi mới. / Đập bàn

[Thế giới] Nội Y của Thất Nguyệt: Đại Đại, yêu cầu đổi mới. / Đập bàn

Thất Nguyệt là họa sĩ vẽ truyện tranh, cả ngày chỉ chơi game và vẽ bản thảo, vì vậy độc giả của cô ta cũng kéo vào game để tiện thúc giục.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Thất Nguyệt, ngươi ngày nào cũng mang fan cuồng lên kênh Thế giới, còn để cho những kẻ không có fan cuồng sống hay không?

[Thế giới] Điều Hòa Trung Tâm: Tại sao ta không có những fan cuồng đáng yêu như vậy? / Đau buồn / Đau buồn / Đau buồn

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Bởi vì ngươi tàn phế.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: …

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: …

[Thế giới] Nội Y của Thất Nguyệt: …

[Thế giới] Xem bọn đần độn: …

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: …

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Ta hình như đã thấy cư dân mất tích quay về.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Ta không nhìn sai, chính là Diệt Tuyệt Sư Thái.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, Hoa Mông Mông, ngươi mau cho chúng ta vào.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Diệt Tuyệt Sư Thái về rồi sao? Nhà phát triển nói gì? Không phải là BUG à? Sao cô ta lại quay lại? GM mau ra giải thích!

Từ lúc không thấy Hoa Mông Mông, kênh Thế giới im ắng hẳn.

Nhà phát triển đưa ra giải thích là nhân vật Hoa Mông Mông này có BUG, tạm thời không mở Thần Quyết Cung, về chuyện tăng cấp, đợi bản cập nhật sau sẽ cập nhật.

Kết quả là bọn họ đợi cả tháng cũng không thấy bản cập nhật đâu mà Diệt Tuyệt Sư Thái đã quay lại.

[Thế giới] Yếu Đuối: Mẹ kiếp! Lão đại về rồi cũng không nói gì với chúng ta, lại còn lên kênh Thế giới tìm Diệt Tuyệt Sư Thái trước, các ngươi có gian tình không vậy?

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Ta nói lão đại ban đầu lấy được Nguyệt Ảnh Quyền Trượng có chút kỳ quái. Hai người này chắc chắn có gian tình.

[Thế giới] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Lão đại ngươi thực sự đã hy sinh thân thể sao? Người và NPC không thể yêu nhau đâu.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta muốn quay lại thì quay lại, lũ ngu ngốc kia dám cản ta sao?

Ngữ khí của vương bát bỗng chốc tràn ngập kênh Thế giới.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

[Thế giới] Yếu Đuối: …

[Thế giới] Một Sợi Nắng: …

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: …

Vẫn là phối phương ban đầu, vãn là mùi vị ban đầu.

Chính là Diệt Tuyệt Sư Thái mà họ biết.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Hoa Mông Mông, ngươi là gián điệp hả?

Câu nói này chèn vào rất đột ngột, người chơi đang spam màn hình kênh Thế giới tức khắc im bặt, có lẽ là đang phân tích hàm ý câu nói của Tìm Kiếm.

Tìm Kiếm này…

Trước đây luôn nhằm vào Nhạc Cẩn, giờ lại dám tới chĩa vào cô sao?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Gián điệp chồng ngươi ấy?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông của ta lợi hại quá!

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Gián điệp? Tìm Kiếm ngươi biết gì?

[Thế giới] Tìm Kiếm: Hoa Mông Mông, ngươi nói chuyện tử tế một chút. Ngươi cho rằng chuyện ngươi làm không ai biết sao? Muốn người khác không biết, tốt nhất đừng nói gì!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta làm sao? Ngủ với chồng ngươi hay ăn cơm nhà ngươi?

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Mông Mông uy vũ của ta!

Chương 659: Phó bản có độc (20)

Có lẽ do người trên kênh Thế giới rất nhiều, Tìm Kiếm không nói gì nữa.

Nhưng câu mà cô ta nói lại bị rất nhiều người để ý.

Gián điệp cái gì?

Loạn thế anh hùng là game thực tế ảo đầu tiên, trên thế giới cũng có mấy game tương tự như vậy nhưng kỳ thực độ chân thật thua xa Loạn thế anh hùng.

Vì vậy, kỹ thuật then chốt của Loạn thế anh hùng là bí mật mà các doanh nghiệp muốn đào bới.

Các công ty khác chắc chắn có phái người tới trải nghiệm nhưng chuyện người chơi trở thành NPC, nghĩ đi nghĩ lại thì hoàn toàn không thể có.

Thời Sênh định vị tới chỗ của Tìm Kiếm, xông thẳng tới đánh.

Tìm Kiếm đang đánh với BOSS dã ngoại, trên tay cô ta cầm Cẩm Sắt.

Ban đầu do bẫy Nhạc Cẩn mà có được, còn hắt nước bẩn vào nữ chính đại nhân. Nếu không phải khi đó cô đang vây khốn nam chính thì có khi Tìm Kiếm đã bị giết ra tới ngoài trò chơi rồi.

Nhắc mới nhớ, nữ chính đại nhân gần đây làm gì nhỉ?

Thời Sênh lắc lắc đầu, ném một kỹ năng qua, BOSS lập tức ngã xuống đất, vật phẩm rơi đầy đất.

Đồ mà BOSS dã ngoại rơi ra, ai đánh thì người đó mới được nhặt, vì vậy Thời Sênh không nhặt, người khác cũng không có được.

Tìm Kiếm trừng mắt nhìn mấy bộ trang bị trên mặt đất mấy giây mới nộ khí bừng bừng nhìn sang Thời Sênh.

Đối mặt với Thời Sênh, biểu cảm của ả cứng lại.

Lúc này nhanh chóng chạy lại đằng sau nam nhân bên cạnh.

“Hoa Mông Mông ngươi muốn làm gì?” Ả chỉ lộ ra cái đầu, lớn tiếng chất vấn.

“Ta hỏi ngươi, ta gián điệp ngươi cái gì?”

“Ta… chỉ thuận miệng nói ra thôi.” Tìm Kiếm bỗng cao giọng, “Hay là bị ta nói trúng tim đen nên ngươi phát cáu nổi giận định giết người diệt khẩu?”

“Đúng đấy!” Thời Sênh nhăn mặt.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Hoa Mông Mông muốn giết ta để diệt khẩu, ả chính là gián điệp! Tọa độ Thiên Âm Cốc [208, 65].

Tìm Kiếm đột nhiên gào lên trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Diệt Tuyệt Sư Thái không có Nguyệt Ảnh Quyền Trượng mà ngươi còn phải lên kênh Thế giới cầu

cứu sao?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Thế nên các ngươi muốn bao vây ta?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Gián điệp ngầu như vậy, ta cho 100 điểm.

[Thế giới] Yếu Đuối: Diệt Tuyệt Sư Thái thật sự là gián điệp à?

Thời Sênh ung dung diệt sạch đám người của Tìm Kiếm. Lạnh Lẽo không ở đó, nhưng Tìm Kiếm vừa bị giết, Lạnh Lẽo liền mang người tới đánh.

[Thế giới] Lạnh Lẽo: Tại sao giết vợ ta?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Giết người trong game cần lý do sao?

Cô đã sớm muốn giết Tìm Kiếm, nhìn không thuận mắt thì cần gì lý do để giết.

Lần này đúng lúc có cơ hội giết ả, không làm thì có lỗi với việc ả nói cô là gián điệp trên kênh Thế giới quá đi.

Lạnh Lẽo dùng đạo cụ loại bỏ hết hiệu quả của Thi Phù, kéo Tìm Kiếm dậy.

“Hoa Mông Mông, ngươi phạm pháp, ta phải tố cáo ngươi!” Tìm Kiếm chỉ vào Thời Sênh hét lớn, “Chồng, anh hãy báo thù cho em. Cô ta cướp BOSS của em còn giết em, giúp em báo thù trước rồi hãy khiếu nại cô ta.”

“Khiếu nại đi!” Bản công nương sợ chắc?

Thời Sênh hung hăng đối mặt với cả đám người.

“Ngươi cứ chờ đấy!” Tìm Kiếm nghiến răng nghiến lợi.

Lạnh Lẽo phóng kỹ năng vào Thời Sênh, cấp của Lạnh Lẽo rất cao, chắc chắn là đánh dai hơn Tìm Kiếm.

Nhưng so với Thời Sênh thì cũng chỉ là tới chịu ngược.

Điểm kỹ năng sát thương của Thời Sênh cao đến giật mình.

Khi đám người đó vẫn đang nằm, người của công ty game đội áo giáp NPC xông tới.

[Cận] Tìm Kiếm: Cô ta là gián điệp, các ngươi mau kiểm tra đi, bắt cô ta lại.

[Cận] Tìm Kiếm: Phần tử cặn bã này nên bị bỏ tù trung thân.

NPC1: “Hoa Mông Mông, ngươi đừng có làm loạn trong game nữa.”

Thời Sênh nhìn bọn họ một lúc, “Không làm loạn trong game, chẳng nhẽ làm loạn ngoài đời thực sao?”

NPC1: “…”

[Mật] NPC2: Hoa Mông Mông, cô bình tĩnh chút. Cô hãy thả Lương tổng ra trước, có gì nói sau.

“Hắn lợi hại như vậy, tự mình cũng có thể ra được.” Nam chính đâu thể chết được.

NPC bực bội, bọn họ mà cứu được Lương Bỉnh ra thì tìm cô ta làm

gì.

[Mật] NPC2: Hoa Mông Mông cô làm vậy là phạm pháp đấy.

“Vậy các ngươi dùng cơ thể người thực nghiệm thì không phạm pháp sao?”

Thời Sênh vừa nói ra câu này, ba NPC đều giật mình, nhanh chóng lên tiếng quát mắng, “Hoa Mông Mông, cô đang nói bậy bạ gì thế?”

Ở đây còn có người chơi khác, chuyện này nếu bị người chơi khác biết sẽ truyền ra ngoài, điều đó không thể được.

“Ta nói sai sao?”Thời Sênh vẻ mặt vô tội, “Đã dám làm, sao không dám nhận? Hèn hạ!”

Nói đơn giản vậy, những chuyện như này ai dám nhận? Bọn họ tuy nhận tiền hành sự nhưng quả thực nếu sự thật bị đưa ra trước ánh sáng thì chắc chắn sẽ bị nước bọt con người dìm chết.

NPC2 vội vàng chat riêng với Thời Sênh.

[Mật] NPC2: Hoa Mông Mông, ngươi đừng nói bậy, chúng ta có thể nói chuyện riêng tư.

“Chẳng có gì để nói cả.” Thời Sênh nhún vai

Kết cục sau khi nói chuyện thông thường là bị đối phương thủ tiêu.

Bản cô nương thông minh như thế, sao có thể mắc bẫy các ngươi.

[Mật] NPC2: Cô muốn như thế nào? Chúng tôi có thể can thiệp từ trên xuống nhưng cô không được ở trong game nói bừa.

“…” Thời Sênh chuyển sang bộ mặt lạnh lùng, “Các ngươi chưa đến ta đâu có nói bừa, đừng có xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ không nói bừa.”

Ba NPC nhìn nhau một lúc.

Khi nãy lúc họ đến, cô ta chỉ đang đánh người chơi, hình như không nói gì lung tung.

[Mật] NPC1: Giờ phải làm sao?

[Mật] NPC2: Đừng động vào cô ta, rút!

NPC đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh, người chơi nằm trên mặt đất có lẽ chỉ nghe hiểu được bốn chữ thực nghiệm cơ thể.

Nhưng thực nghiệm cơ thể gì?

Thời Sênh nhìn mấy thi thể trên mặt đất một lúc. Nhân lúc đội quân xì dầu trên kênh Thế giới chưa kết bè đảng kéo tới liền rời đi.

[Cận] Tìm Kiếm: Chồng, vừa này cô ta với người của công ty game nói cái gì vậy?

[Cận] Lạnh Lẽo: Em không có chuyện gì làm, đi động vào cô ta làm gì?

[Cận] Tìm Kiếm: Thì nhìn không quen mắt thôi.

Một NPC cả ngày lên kênh Thế giới rêu rao, những kẻ thiếu não kia còn chẳng hề nghi ngờ gì.

[Cận] Lạnh Lẽo: Lần sau em mà gây sự nữa, anh sẽ không giúp giải vây đâu.

Tìm Kiếm nghẹn họng, không dám nói gì nữa.

Lạnh Lẽo không giúp ả, với chút năng lực của ả không dám làm gì trong game.

…

Ba NPC nhanh chóng offline, chạy vào phòng họp báo cáo chuyện vừa xảy ra.

Người trong phòng họp không nhiều, đều là những thành viên nòng cốt tham gia thực nghiệm cơ thể.

“Mạnh tổng, cô ta thực sự là thể thực nghiệm sao?” Thể thực nghiệm số một năm 12 tuổi trở thành người thực vật, sao lại lợi hại như vậy?

“Lương tổng thì sao?” Mạnh Kiệt cũng không rõ, chỉ có thể đổi để tài.

“Người của ta đã truyền tống vào trong nhưng Lương tổng vẫn không thể offline được.”

Mạnh Kiệt trầm ngâm một lúc, “Thời gian kéo dài lâu quá rồi, cơ thể Lương tổng không chống chọi lâu được. Các cậu tranh thủ thời gian, nhất định phải đưa Lương tổng ra.”

“Vâng.” Mấy người lập tức rời khỏi phòng họp.

Mạnh Kiệt chống tay vào trán, nhìn thành phố đang bị sương mù bao phủ bên ngoài.

Lần đầu tiên hắn nghi ngờ, liệu điều hắn làm có đúng không?

Thực nghiệm cơ thể…

Chương 660: Phó bản có độc (21)

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, cô có đấu lại được bọn họ không??

Thời Sênh vừa rời khỏi bản đồ, Một Sợi Nắng liền qua chat riêng.

[Mật] Hoa Mông Mông: Không phải ta vẫn luôn đấu với bọn họ sao?

Có lúc nào là cô không đối đầu với bọn họ đâu?

[Mật] Một Sợi Nắng: Cô đơn thương độc mã, cứ cho là cô rất lợi hại trong game, nhưng ngoài đời thực thế lực của Lương Bỉnh rất lớn, cô nên ẩn náu sẽ tốt hơn.

Một Sợi Nắng rất sốt ruột, cô vừa online đã rơi vào tầm mắt của mấy người kia, thật không biết cô đang nghĩ gì.

[Mật] Hoa Mông Mông: Sợ hắn sao, một mình ta cũng đấu được!

[Mật] Một Sợi Nắng: …

Rốt cuộc ai đã cho cô tự tin thế?

Ngay cả anh trai lợi hại của hắn cũng không dám một mình khiêu chiến với Lương Bỉnh.

Cô lại dám một mình khiêu chiến.

[Mật] Hoa Mông Mông: Tặng thêm cho ngươi một thông tin.

[Mật] Một Sợi Nắng:?

[Mật] Hoa Mông Mông: Lương Bỉnh bị ta nhốt trong game. Theo như tiến độ của công ty game thì ít nhất một tuần nữa mới đưa được hắn ra ngoài.

Thông tin này coi như là báo đáp cho việc Lâm Hàn Vũ cho cô ở nhờ.

Lâm Gia trước đây có quan hệ hợp tác với Lương Gia, sau đó không biết vì sao lại rạn nứt.

Lâm Hàn Thư và Lương Bỉnh hiện giờ như lửa với nước, nhưng thế lực hai nhà như nhau, không ai làm gì được ai.

Nếu như Lâm Hàn Thư đủ thông minh thì có thể lợi dụng thời gian một tuần này hoàn thành rất nhiều chuyện, chiếm cứ vị trí có lợi.

Nếu là cô, cô sẽ dùng một tuần này để đổi người quản lý của Lương Gia luôn.

Tất nhiên, cô không nghĩ Lâm Hàn Thư có bản lĩnh lớn như vậy.

Dẫu sao thì người tài mạo song toàn như cô đâu phải dễ kiếm.

[…] Ký chủ thực ra chính là người cuồng bạo lực, không có điểm vũ lực thì cô chỉ là một phế vật! Có bản lĩnh thì đi đọ IQ với người khác đi! Không động thì thôi, đã động là giết cả nhà người ta, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên đó.

Hệ thống bất mãn lầu bầu.

[Mật] Một Sợi Nắng: …

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, cô xác nhận là không trêu tôi chứ?

[Mật] Hoa Mông Mông: Tin thì tin, không tin thì thôi.

[Mật] Một Sợi Nắng: Không phải ta không tin, chỉ là bị giật mình thôi, đây là hack đó! (Gửi thất bại)

Lâm Hàn Vũ trừng mắt, mẹ kiếp, lại chặn hắn rồi

Không vui tí nào hết!

Lâm Hàn Vũ vội vàng offline! Hắn tuy không quan tâm chuyện của công ty nhưng thông tin lớn như vậy, hắn nhất định phải nói cho anh trai mình.

…

Thời Sênh đóng kênh chat riêng, lên kênh Thế giới đi dạo một vọng, lại nhìn thấy Tìm Kiếm đang mắng chửi mình.

Đại khái là mắng chửi rất khó nghe, Hệ thống mã hóa vô số chữ, hết chuỗi dấu sao này đến chuỗi khác xuất hiện trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Tìm Kiếm như chó điên cắn người thế hả? Mông Mông của ta mà ra tay thì ngươi chết chắc. Ai cho ngươi lên kênh Thế giới chửi Mông của ta. Kỹ năng đã không bằng ai còn dám lên kênh Thế giới mắng người, bị người ta đánh cho, lại còn nói bọn ta đều là gián điệp, ngươi xem tivi nhiều quá hả?

[Thế giới] Nội Y của Thất Nguyệt: Đại Đại bình tĩnh.

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Đại Đại, không phải cô ta xem tivi nhiều đâu, mà là quên uống thuốc.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Ta khinh, não của các ngươi bị chó ăn rồi phải không? BUG của Hoa Mông Mông to như vậy, ngươi nói xem không phải là gián điệp thì là gì? Các ngươi bênh cô ta như vậy chắc chắc là cùng một đám rồi.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Ta là fan cuồng của Mông Mông có được không? Ta cứ muốn bênh cô ấy đấy.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Nói thật đi, ngươi là antifan của ta phải không?

Bênh cô ta như vậy.

Nói ra câu này, cô ta không phải cũng thành ra phải!

Thất Nguyệt Đại Đại: Yêu ngươi nên anti ngươi!

Thời Sênh: "…" Cô em này lợi hại.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Thất Nguyệt, ngươi thế này sẽ nhận vô số antifan đấy.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Các ngươi cứ bênh cô ta đi, sớm muộn cũng có kết cục thảm hại thôi.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Không cần ngươi phải bận tâm.

[Thế giới] Ngày nào cũng vui: Chúng ta chơi game, vui là chính. Ngoài đời cả ngày phải chiến đấu với đồng nghiệp, với sếp, với bà

xã, với con cái, giờ chơi game mà các ngươi cũng mưu toan ngấm ngầm, ta chịu rồi.

[Thế giới] Thời gian không giữ ai: Hoa Mông Mông rất thú vị.

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Có gián điệp nào hung hăng như Diệt Tuyệt Sư Thái sao?

Gián điệp lẽ nào không nên lén lút, sợ bị người khác phát hiện sao?

Hoa Mông Mông làm gì có tí khiêm tốn nào?

Nhắm vào quan hệ của lão đại nhà mình và cô ta, Uy Phong Đường Đường cũng không tin Thời Sênh là gián điệp.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không phục thì đến đánh ta đi!

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: …

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: …

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

Hầu hết mọi người kỳ thực đều có trạng thái tâm lý này, ông tới là để thả lỏng chứ không tới để bị coi thường. Vì vậy, chuyện xảy ra trong game, hội xì dầu này đều coi như nghe chuyện bát quái.

Cứ coi như là gián điệp đi thì làm sao?

Bọn họ cũng chẳng thiệt hại gì.

Tìm Kiếm bị đám người vặn vẹo cho không nói được gì, biết mất khỏi kênh Thế giới.

Kênh Thế giới bắt đầu thảo luận sôi nổi về việc Thời Sênh có phải gián điệp không và những điểm đáng ngờ về thân thận của cô, thậm chí có người còn táo bạo hỏi thẳng cô.

[Thế giới] Tiếng kêu mê hoặc: Diệt Tuyệt Sư Thái, ngươi có phải là gián điệp không?

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Ta chỉ muốn qua phó bản này thôi, tại sao lại khó khăn thế. Diệt Tuyệt Sư Thái, có bản lĩnh thì khiêu chiến đơn đi!

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Lầu trên, ngươi hỏi như vậy cẩn thận bị diệt khẩu đấy.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta không phải gián điệp.

Gián điệp là cái quái gì?

Bản cô nương lại phải làm gián điệp à?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Phì!

Đã trả lời thật rồi.

Đã trả lời thật rồi.

[Thế giới] Tiếng kêu mê hoặc: Vậy ngươi là hacker sao?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Chắc chắn đúng, nếu không Mông của ta việc gì phải làm cho công ty game không sửa nổi BUG, ha ha ha! Công ty rác rưởi, gài bẫy người chơi nhưng lại bị người chơi gài lại, ta rất vui, vì thế càng ngưỡng ngộ Mông của ta.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: … Diệt Tuyệt Sư Thái, ngươi không phải là đàn ông đúng không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Công ty rác rưởi, chưa đủ tuổi chơi với ta.

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Phì!

[Thế giới] Nội Y của Thất Nguyệt: Phì!

Thời Sênh nói lung tung với hội xì dầu bát quái, người của Lương Bỉnh chỉ có thể đứng xem, bọn họ đang cố gắng để cứu tổng tài của mình.

Đúng là kỹ thuật đen!

…

[Thông báo] Thần Quyết Cung cung chủ [Hoa Mông Mông] thiết lập lôi đài, người công lôi thành công sẽ nhận được Lệnh Bài Qua Ải.

[Thông báo] Thần Quyết Cung cung chủ [Hoa Mông Mông] thiết lập lôi đài, người công lôi thành công sẽ nhận được Lệnh Bài Qua Ải.

[Thông báo] Thần Quyết Cung cung chủ [Hoa Mông Mông] thiết lập lôi đài, người công lôi thành công sẽ nhận được Lệnh Bài Qua Ải.

Người chơi: “…”

Diệt Tuyệt Sư Thái, ngươi lại đang làm cái quái gì vậy?

Bọn họ ngay cả phó bản của Thần Quyết Cung cũng không vào được

thì sao đánh được lôi đài?

Cô muốn cho bọn họ qua ải tăng cấp à?

Không phải game này chơi đến cấp 79 là ngừng phát triển chứ?

Bọn họ dường như cảm thấy, game này có có thể chơi đến cấp 79, cấp 80 chỉ có NPC Diệt Tuyệt Sư Thái xưng bá toàn server.

Chương 661: Phó bản có độc (22)

Quy tắc lôi đài.

Người chơi có thể xin đánh lôi đài, đánh lôi đài thành công, nhận một tấm Lệnh Bài Qua Ải.

Quy tắc chỉ đơn giản như vậy, không có thuyết minh khác.

Giải thích Lệnh Bài Qua Ải thì có.

Lệnh Bài Qua Ải… Người nhận được thẻ này có thể nâng thẳng lên level 80.

Trước đây, tăng cấp không chỉ cần vượt ải Thần Quyết Cung, còn phải lấy được nước Hoàng Tuyền, sau đó đi chế tác đan dược.

Vô cùng phiền phức.

Giờ quy tắc này vô cùng đơn giản, chỉ là một trận đấu lôi đài, thắng là có thể tăng cấp.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Lợi hại quá Mông của ta, sửa cả quy tắc trò chơi rồi, công ty rác rưởi này không tìm cô đánh nhau sao?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Công ty rác rưởi không dám.

[Thế giới] Quần Lót của Thất Nguyệt: Công ty rác rưởi không dám +1

[Thế giới] Áo Lót của Thất Nguyệt: Công ty rác rưởi không dám +2

[Thế giới] Bảo Bảo của Thất Nguyệt: Công ty rác không dám +2222222

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Thất Nguyệt fan não tàn của cô lại xuất hiện quét màn hình rồi, mau thu hồi.

[Thế giới] Yếu Đuối: Phó bản Thần Quyết Cung có thể vào rồi…

Câu này của Yếu Đuối khiến cả thế giới náo động.

Thần Quyết Cung đóng cửa nhiều năm, à không, một tháng chưa mở lại có thể vào rồi?

Đợi người chơi chạy tới phó bản Thần Quyết Cung, phát hiện không chỉ có thể vào, hơn nữa Thần Quyết Cung còn kết nối với bản đồ, không cần truyền tống vào luôn...

Trước đây khi dịch chuyển, họ chỉ có thể nhìn một phần, lúc này kéo nhỏ bản đồ, là có thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Thần Quyết Cung.

Một tòa cung điện lấp lánh ánh vàng ở giữa.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Đừng nói với ta đây là Diệt Tuyệt Sư Thái làm?

[Thế giới] Chân Ái Em Đừng Chạy: Công ty rác rưởi có thể không dừng bảo trì mà có thể cập nhật bản đồ sao?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Vậy khẳng định là Diệt Tuyệt Sư Thái

làm, quá tuyệt vời!

[Thế giới] Bạn Trai Cũ Cực Phẩm: Cần công ty rác rưởi làm gì? Diệt Tuyệt Sư Thái một mình cũng có thể làm xong! Loại nhân tài này, nếu ta là ông chủ, khẳng định sẽ trọng dụng.

[Thế giới] Tuyết Bay Tháng Sáu: Nói đi phải nói lại, cô ta lợi hại như vậy, còn làm gián điệp làm gì?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông của ta đương nhiên không phải gián điệp, spam.

[Thế giới] Bảo Bảo của Thất Nguyệt: Mông của ta đương nhiên không phải gián điệp +1

[Thế giới] Quần Lót của Thất Nguyệt: Mông của ta đương nhiên không phải gián điệp +2

[Thế giới] Sợi Chỉ của Thất Nguyệt: Mông của ta đương nhiên không phải gián điệp +3

[Thế giới] Trời Nắng của Thất Nguyệt: Mông của ta đương nhiên không phải gián điệp +6666666

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Thất Nguyệt một lời không hợp là spam màn hình, quá đủ rồi!

[Thông báo] Thần Quyết Cung Cung Chủ [Hoa Mông Mông] Công bố Lệnh bài Thiên Hạ Anh Hùng, có thể nhận trong phó bản [Tình Hoa Thánh Từ], người mang theo lệnh này, có thể mở Đại Chiến Giang Hồ.

[Thông báo] Thần Quyết Cung Cung Chủ [Hoa Mông Mông] Công bố

Lệnh bài Thiên Hạ Anh Hùng, có thể nhận trong phó bản [Tình Hoa Thánh Từ], người mang theo lệnh này, có thể mở Đại Chiến Giang Hồ.

[Thông báo] Thần Quyết Cung Cung Chủ [Hoa Mông Mông] Công bố Lệnh bài Thiên Hạ Anh Hùng, có thể nhận trong phó bản [Tình Hoa Thánh Từ], người mang theo lệnh này, có thể mở Đại Chiến Giang Hồ.

Mọi người còn chưa hiểu rõ phó bản Thần Quyết Cung, hệ thống lại quét ra ba thông báo.

Tình Hoa Thánh Từ là cái quỷ gì?

Phó bản này sao chưa nghe qua?

Đại Chiến Giang Hồ không phải là Bang Chiến khi công ty rác rưởi tuyên truyền nói tới sao?

Đồn là phải level 100 mới có thể mở ra, giờ người chơi mớ level 80 còn chưa có, lại đã ra rồi.

NPC của ta lợi hại, ngươi làm hết cả việc của công ty rác rưởi rồi.

Công ty rác rưởi khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Khi Lương Bỉnh bị nhốt trong bản đồ nhận được tin, suýt chút tức ngất đi.

“Sao cô ta có được dữ liệu của chúng ta?! Phòng kỹ thuật các cậu đang làm gì!” Thứ quan trọng như vậy lại bị cô ta lấy được rồi, còn lặng lẽ cập nhật game?

“Lương Tổng, nội dung cô ta cập nhật... khác với chúng ta.” Những nội dung cập nhật đó, ngoài chủ tuyến tương đồng, nội dung nhiệm vụ và phó bản, hoàn toàn khác nhau.

“Lương Tổng… khi cô ta cập nhật không khiến bất cứ người chơi nào rớt mạng.”

Lương Bỉnh thở dốc, lúc lâu sau mới chống trán, “Nhạc Cẩn thì sao? Nhạc Cẩn thế nào?”

Mấy người khác đột nhiên nhìn nhau.

Anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, đẩy ra một người, người khác ào ào rút lui về phía sau.

Lương Bỉnh nhíu mày, nhìn người đó, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không sao… không sao, cô Nhạc rất tốt.” Người đó nắm chặt tay, ánh mắt lại không dám nhìn thẳng Lương Bỉnh.

“Cho cậu thêm cơ hội nữa, nếu để tôi phát hiện cậu đang lừa tôi…”

Người đó sắc mặt cứng ngắc, há mồm, “…Lương Tổng… từ lần trước khi Hoa Mông Mông rời khỏi game, cô Nhạc cũng không xuất hiện trong game nữa.”

Lương Bỉnh đột nhiên trừng mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi, hét lớn, “Cậu nói gì?”

“Từ lần trước khi Hoa Mông Mông rời khỏi game, cô Nhạc cũng không xuất hiện trong game nữa.”

“Trước đây cậu nói với tôi thế nào?” Lương Bỉnh đột nhiên đưa tay

túm cổ áo người đó, “Cậu nói cô ấy rất tốt, bảo tôi không cần lo lắng, giờ cậu lại nói gì với tôi?”

“Lương Tổng, anh đừng sốt ruột, chúng tôi đã có chút manh mối, sức khỏe của cô Nhạc không có vấn đề. Giờ quan trọng nhất là để anh rời khỏi đây.”

“Rời khỏi thế nào?” Trong lòng Lương Bỉnh rất loạn, “Làm sao rời khỏi, tôi nuôi các cậu để làm gì? Một mình Hoa Mông Mông đã bỏ xa đám các cậu mấy con phố rồi. Tôi nuôi đám phế vật các cậu để làm gì?”

Lương Bỉnh đẩy người đó ra, bực bội nắm lấy tóc của mình, “Cho các cậu 24 giờ, nếu không đưa tôi ra ngoài được, tôi sẽ cho các cậu biết lễ độ.”

Những người khác liên tục vâng dạ.

…

Trò chơi không ngừng bắn ra thông tin cập nhật, sau đó tới nhiệm vụ chính tuyến cũng thay đổi, hơn nữa độ khó cao hơn trước đây nhiều.

Nếu độ khó trước đây là 5 sao, thì lúc này ít nhất phải là 10 sao, gấp đôi.

Thần Quyết Cung tăng cấp tới level 130, vẫn là chế độ phó bản, không giới hạn cấp.

Cũng có nghĩa là cứ coi như bạn chỉ có level 30 thì cũng có thể vào Thần Quyết Cung.

Có thể đổ đội 30 người quét, lôi đài là đánh đơn, không có liên quan

tới nội dung phó bản.

Then chốt là giờ người chơi đều mới level 79, quét level 80 đều không quét được, càng đừng nói là level 130.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên người chơi được online xem cập nhật game, vô cùng mới mẻ, cũng có một vài người chơi lo lắng xảy ra vấn đề, trực tiếp offline, họ không dám lấy tính mạng ra để chơi game.

Người còn lại là một đám to gan, hoặc hiếu kỳ trò chơi này rốt cuộc sẽ được Diệt Tuyệt Sư Thái cập nhật thành thế nào.

[……] Hệ thống đang nỗ lực làm việc, rõ ràng là ta cập nhật, vì sao công lao lại là của Ký chủ.

Hoàn toàn không muốn làm loại việc này.

Vì sao chủ nhân phải thêm cho nó mấy chức năng lộn xộn này, giờ lại phải giúp Ký chủ cập nhật game.

Bọn họ không phải tới chơi game được chưa?

Ký chủ, mời cô nhìn thẳng vào nhiệm vụ của mình đi!

Hệ thống từ kho dữ liệu kéo ra các loại kịch bản lộn xộn, cưỡng chế thêm vào trong game.

Cho ngươi chơi game!

Cho ngươi không làm được nhiệm vụ!

“Ta không chơi.”

Hệ thống giật mình một cái.

“Ngươi lừa những người chơi đó rất đẹp đấy.” Thời Sênh hiếm khi khen Hệ thống một câu.

Hệ thống nước mắt đầy mặt.

Vì sao nó lại gặp phải một Ký chủ đáng sợ như vậy, nó có thể bãi công không?

Nó cũng có cá tính đấy nhé!

Chương 662: Phó bản có độc (23)

Người đầu tiên trải nghiệm phó bản là Một Sợi Nắng. Hắn đem đội tinh anh của mình, đến ải đầu tiên cũng không vượt qua được, nhanh chóng một giây quỳ.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Thử độc lượt một, từ lúc vào tới lúc ra, không quá ba giây.

[Thế giới] Yếu Đuối: Lão đại, huynh quá nhanh rồi.

[Thế giới] Ai Yoo Bỏ Đi: Bẩn quá.

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Đều là lão đại đứng sai chỗ, không thì chúng ta còn có thể chống cự thêm hai giây.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Mộng Hồi Tây Đường các ngươi không được đâu! Ha ha ha, chống đỡ thêm hai giây cũng chỉ có năm giây.

[Thế giới] Giang Hồ Tiểu Bạch Lang: Biến thái.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Tên mặt trắng, ngươi mắng ai!

[Thế giới] Uy Phong Đường Đường: Tiểu Bạch nói phó bản. Ngươi tranh chỗ làm gì.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Chà! Ha ha ha! Mông của ta lợi hại. Mông Mông, nể ta là fan não tàn của cô, có thể thả cho thắng không?

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Các ngươi lợi hại, các ngươi đi thử đi! Nói không chừng các ngươi tới ba giây cũng không chống được.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Đi thì đi, chắc chắn nhiều hơn ba giây!

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Quét Diệt Tuyệt Sư Thái, vào đội.

Lâm Hàn Vũ buồn bực chọc Thời Sênh.

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, cô sắp lên trời rồi, Lương Bỉnh giờ có lẽ đang tức chết rồi.

Chơi game tới cảnh giới này, có lẽ cũng là chưa có ai.

[Mật] Hoa Mông Mông: …

Nam chính cầm pháo oanh tạc cũng có thể sống sót, có thể bị tức chết??

Chuyện cười.

[Mật] Một Sợi Nắng: Phó bản đánh thế nào? Tôi đưa người vào, còn chưa nhìn rõ đã đoàn diệt rồi.

[Mật] Hoa Mông Mông: Xem nhắc nhở.

Lâm Hàn Vũ ngẩn ra, nhắc nhở gì?

Bỏ đi, dù sao hắn cũng chỉ là tới xem xem, cũng không nhất định phải vượt ải, thế là Lâm Hàn Vũ lại chuyển chủ đề.

[Mật] Một Sợi Nắng: Cô có thời gian không? Anh trai tôi muốn mời cô ăn cơm.

[Mật] Hoa Mông Mông: Anh của anh sao lại mời tôi ăn cơm? Thấy tôi đẹp hay là thích năng lực của tôi? Tôi không bán thân cũng không bán nghệ, cảm ơn!

[Mật] Một Sợi Nắng: Vậy cô bán cái gì?

Khi Lâm Hàn Vũ đánh câu này, tay nhanh hơn đầu.

[Mật] Hoa Mông Mông: Bán người.

[Mật] Một Sợi Nắng: …

Bán thân với bán người có gì khác biệt?

[Mật] Một Sợi Nắng: Khụ khụ… anh của tôi là muốn cảm ơn cô. Đợi lát nữa off game, tôi tới đón cô, cứ quyết định như vậy đi.

Lâm Hàn Vũ sợ Thời Sênh từ chối, offline ngay tại chỗ.

Thời Sênh: “…”

Thái độ của Lâm Hàn Thư với cô không giống như sẽ cảm ơn.

Mẹ kiếp, khẳng định có âm mưu.

Bản cô nương không đi.

Nói không đi là không đi.

Cho nên, khi Lâm Hàn Vũ tới biệt thự tìm Thời Sênh, đến cửa cũng

không vào nổi.

Ở bên ngoài hò hét cả nửa ngày, cũng không có ai đáp lại.

Lâm Hàn Vũ về nói cho Lâm Hàn Thư, Lâm Hàn Thư nghĩ một lát, lại lên trò chơi tìm Thời Sênh.

Loạn thế anh hùng thay đổi quá lớn, Lâm Hàn Thư suýt chút cho rằng mình lên nhầm trò chơi.

May mà ngoài bản đồ và nhiệm vụ thay đổi, chức năng khác không hề thay đổi.

Lâm Hàn Thư theo lời em trai ngốc nhà mình nói, vào Thần Quyết Cung, vừa vào, ba giây đã chết đi ra rồi.

Lâm Hàn Thư: "…"

Lâm Hàn Vũ không nói cho hắn, sau khi vào sẽ lập tức chết.

Lâm Hàn Thư lại vào lần nữa, có kinh nghiệm lần đầu, dù vẫn vào là chết đi ra, nhưng Lâm Hàn Thư đã nhìn thấy nhắc nhở.

Dũng giả đến từ dị thế, các ngươi là người may mắn được chúc phúc.

…

[Thông báo] Chúc mừng [Nguyệt Mãn Tây Lâu] vượt ải Thần Quyết Cung, nhận danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng, Thần Khí Tiên Nữ Ma Bổng.

[Thông báo] Chúc mừng [Nguyệt Mãn Tây Lâu] vượt ải Thần Quyết

Cung, nhận danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng, Thần Khí Tiên Nữ Ma Bổng.

[Thông báo] Chúc mừng [Nguyệt Mãn Tây Lâu] vượt ải Thần Quyết Cung, nhận danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng, Thần Khí Tiên Nữ Ma Bổng.

Lâm Hàn Thư: "…"

Đệ Nhất Thiểu Năng thì cũng thôi đi, Tiên Nữ Ma Bổng là cái quái gì?

Mà thế giới cũng nổ tung theo rồi, mẹ kiếp, họ còn đang đánh lôi đài tăng cấp, sao người chơi chưa từng nhìn thấy này đã vượt ải Thần Quyết Cung rồi?

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng này…

[Thông báo] Thất Nguyệt Đại Đại: Tiên Nữ Ma Bổng ha ha ha. Mông của ta, cô có cần đáng yêu vậy không?

[Thông báo] Yếu Đuối: Lão đại… xin giải thích.

Vì sao anh trai của lão đại có thể vượt ải Thần Quyết Cung?

[Thông báo] Một Sợi Nắng: Ta cũng rất mơ hồ.

Lâm Hàn Vũ lập tức chọc Lâm Hàn Thư.

[Mật] Một Sợi Nắng: Anh, cấp của anh hình như còn thấp hơn cấp em, sao anh đã vượt ải rồi?

Lần trước hắn chỉ kéo anh mình tăng tới level 30 đã đi gặp Thời Sênh. Sau này anh trai hắn không hề online nữa, cho nên anh ấy

dùng level 30 để vượt ải level 130?

#Sao ta không biết anh trai của mình lợi hại như vậy#

#Không ngờ anh trai mình là cao thủ game giấu nghề#

[Mật] Nguyệt Mãn Tây Lâu: …

Phó bản này căn bản không khó, chỉ là rất phiền phức.

Hơn nữa nhắc nhở bị che, không chú ý sẽ không phát hiện được, có nhắc nhở còn vô cùng “thâm sâu”.

Ví dụ thi từ, bạn đi đoán ý cả câu của nó.

Kết quả chỉ cần kết nối hai mở đầu lại chính là đáp án.

Lại ví dụ như một thứ khác với thường quy, đi tìm đáp án một cách bình thường, nhưng kết quả lại là số hoặc tên xuất hiện bên trong.

Đáp án thông thường đều chỉ có một con đường chết.

Nhưng mấy bước cuối cùng, đi theo con đường không bình thường, lại phát hiện hoàn toàn là sai.

Chưa từng thấy trò chơi lừa đảo như vậy.

Lâm Hàn Thư không muốn nói cho em trai của mình. Hắn làm xong một loạt nhiệm vụ lừa đảo, lại nhận được một danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng, cho nên hắn che giấu em trai ngốc nhà mình.

Điều đáng sợ nhất là, hắn phát hiện danh hiệu này không thể ẩn.

Lâm Hàn Thư lại vào đại điện lần nữa.

Phát hiện đại điện này càng lấp lánh ánh vàng hơn lần trước, dường như sắp chói mù mắt.

Ở giữa đại điện, có một màn hình ảo, trên màn hình lúc này đang nhảy các loại số và ký tự.

Lâm Hàn Thư nheo mắt quan sát giây lát, quá hỗn loạn, hắn chỉ có thể nhận ra một chữ một.

Dữ liệu gì……kịch bản……tính chung……điểm……

Những thứ này chia tách ra hắn hiểu, nhưng kết nối vào thì xem kiểu gì nhỉ?

“Anh tìm tôi làm gì?”

Thời Sênh từ cửa nhỏ trong đại điện đi ra, ánh mắt lướt qua màn hình ảo, xuyên qua chồng bóng của số và ký tự, rơi lên danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng của Lâm Hàn Thư.

Để nổi bật cảm giác tồn tại, danh hiệu này là loại màu vàng lấp lánh.

Hiệu quả rất tốt.

“Việc của Lương Bỉnh, cảm ơn nhắc nhở.” Lâm Hàn Thư cố hết sức không nghĩ, hắn lúc này đội một danh hiệu ngu xuẩn làm sao.

“Sao, anh đã thu được công ty người khác vào trong túi rồi à?” Thời Sênh đi lên bậc thềm đại điện, tự nhiên mà soái khí ngồi lên bảo toạ.

Lâm Hàn Thư: “…”

Cô tưởng là củ cải chắc?

Nói thu là thu.

“Nếu không có, vậy anh tìm tôi làm gì? Đừng vòng vo với tôi, nói thẳng, muốn làm gì, tôi vui vẻ không chừng có thể giúp anh một tay.”

Nể mặt anh là vai phản diện.

Chương 663: Phó bản có độc (24)

Lâm Hàn Thư dở khóc dở cười.

Ngông cuồng như vậy, hắn vẫn là lần đầu gặp.

Đến người như Lương Bỉnh cũng chưa từng ngông cuồng tới mức trong mắt không có vương pháp, duy ngã độc tôn như vậy.

Lâm Hàn Thư hít sâu một hơi, “Việc cô trải qua, lẽ nào cứ bỏ qua như vậy?”

“Việc tôi trải qua?” Thời Sênh chống cằm, “Anh nói việc Lương Bỉnh lấy tôi làm thực nghiệm?”

Lâm Hàn Thư hơi gật đầu.

Ngoài việc này, lẽ nào còn có việc khác sao?

“Lương Bỉnh sớm muộn cũng sẽ tìm tới cô, cô là thể thực nghiệm số một của hắn, trên người có dữ liệu rất quan trọng.” Giọng nói của Lâm Hàn Thư không nhanh không chậm, dường như có thể vỗ về lòng người.

Thời Sênh nháy mắt, hỏi: “Anh muốn giết chết hắn sao?”

Lâm Hàn Thư: “…”

Giết chết một người là phạm pháp.

Đây không phải trò chơi, có năng lực hồi sinh vô hạn.

“Việc Lương Bỉnh làm tự có pháp luật trừng trị, tôi không có quyền can dự. Việc tôi phải làm chỉ là vạch trần hắn.”

“Ồ? Vì sao chứ?” Thần tình của Thời Sênh có chút cổ quái, “Theo tôi được biết, quan hệ của anh và Lương Bỉnh rất tốt. Các anh là bạn đại học, sau này mỗi người tự tiếp nhận gia tộc mình, liên thủ đem sự nghiệp của gia tộc đẩy tới đỉnh cao, nhưng vì sao năm năm trước, anh lại trở mặt với Lương Bỉnh chứ?”

Sắc mặt Lâm Hàn Thư hơi thay đổi, “Cô còn biết bao nhiêu chuyện?”

“Ồ… tôi còn biết, ý thức con người có thể thông qua dữ liệu chuyển đổi, là anh và Lương Bỉnh cùng đề xuất.” Thời Sênh dừng một lát, “Anh từng có bạn gái, nhưng sau này mất tích rồi. Anh luôn ngấm ngầm điều tra Lương Bỉnh. Anh nghi ngờ bạn gái anh mất tích có liên quan tới Lương Bỉnh. Nhưng lúc này anh không trở mặt với Lương Bỉnh, mà là một năm sau mới đường ai nấy đi với hắn.”

Sắc mặt Lâm Hàn Thư đột nhiên trở nên tái nhợt, ánh sáng xung quanh chiếu lên mặt hắn, trông có chút kỳ dị.

Cô ấy lại biết nhiều như vậy.

Cô ấy rốt cuộc là ai?

“Cho nên dù là như vậy, anh cũng không muốn giết chết Lương Bỉnh sao?”

Giọng của cô rất bay bổng, rất lâu không tan trong đại điện.

Mỗi một chữ đều vô cùng rõ ràng rơi vào tai Lâm Hàn Thư, truyền vào trong tim, từng tiếng một quanh quẩn.

“Tôi có thể giúp anh.”

Lâm Hàn Thư nhìn về phía Thời Sênh một cách quái dị.

Rất lâu, hắn mới động đậy môi, “Vì sao?”

“Vì sao?” Lông mày Thời Sênh cong cong nụ cười, hơi nhún vai, “Cần vì sao sao? Có lẽ là nhìn em trai anh thuận mắt thôi.”

Lý do phía sau giống như là vui miệng bịa ra.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Hàn Thư đột nhiên lại tin rằng lời cô nói là thật.

Cô ấy chỉ là nhìn Hàn Vũ thuận mắt.

Lâm Hàn Thư nhanh chóng trấn tĩnh lại, ánh mắt sắc nhọn ép sát Thời Sênh, “Cô… rốt cuộc là ai?”

“Hoa Mông Mông.”

“Cô không phải.” Hoa Mông Mông không phải như vậy. Cô ấy chỉ là một cô bé mười hai tuổi, tới tam quan còn chưa trưởng thành, sao có thể giống như người trước mặt chứ.

“Vậy thì không phải.” Thời Sênh không câu nệ, “Dù sao có phải hay không cũng không quan trọng, quan trọng là tôi muốn làm gì.”

Lâm Hàn Thư bị thái độ không câu nệ đó của Thời Sênh làm cho có chút ngẩn ngơ.

Cô ấy căn bản không để tâm người khác có biết cô ấy có phải Hoa Mông Mông không.

Nghĩ tới lại cảm thấy không có gì không đúng.

Năng lực cô ấy thể hiện ra lúc này thực sự có chút ngông cuồng.

Nhưng một người rốt cuộc là một người, không thể mạnh hơn một đoàn đội, một tập thể.

“Cô muốn làm gì?”

“Giết chết Lương Bỉnh đó.” Thời Sênh bốc phét, ngữ điệu nhanh nhẹ, “Hắn đưa tôi vào đây, lẽ nào tôi không nên báo thù sao?”

“Vì thế mà cô hận hắn?” Lâm Hàn Thư hỏi.

Thời Sênh giễu cợt một tiếng, “Nếu anh phát hiện mình ở một không gian hoàn toàn xa lạ, không có lấy một người, bên ngoài chỉ có bóng tối, ở nơi như vậy không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng còn bị lừa tới hài cốt không còn, anh cảm thấy Hoa Mông Mông không nên hận sao?”

Lâm Hàn Thư cảm thấy lời này của Thời Sênh nói ra hơi có vấn đề, nhưng cụ thể lại không nói ra được.

“… Nhưng giờ cô đang sống.” Lâm Hàn Thư nói xong liền hối hận, nhanh chóng sửa lại, “Tôi không phải ý đó.”

Hắn không đồng tình với Lương Bỉnh, nhưng thể thực nghiệm đầu tiên của Lương Bỉnh đang đứng sờ sờ trước mặt hắn, hắn lại có chút…

Cảm giác đó rất vi diệu.

Thời Sênh nhìn hắn một cái, Hoa Mông Mông sớm đã chết rồi.

“Anh muốn biết bạn gái mình ở đâu không?” Thời Sênh lạnh lùng nhảy ra một câu.

Khi cô điều tra phòng thí nghiệm đó, đã tra ra không ít thứ.

Con người Lương Bỉnh này… vì Nhạc Cẩn thật sự rất điên cuồng.

Thời Sênh cũng là lần đầu cảm giác, tiểu thuyết và thế giới này có sự khác biệt rất lớn.

Lâm Hàn Thư đột nhiên nhìn Thời Sênh.

“Tôi biết.” Thời Sênh hơi gật đầu trong ánh mắt kỳ dị của hắn, “Tôi có thể đem những tài liệu này cho anh.”

“Cô thật sự biết?” Lâm Hàn Thư có chút thất thần xông lên bậc thềm, “Cô thật sự biết cô ấy ở đâu?”

“Việc không xác định, tôi chưa từng nói bừa.” Thời Sênh đánh một địa chỉ ở kênh chat riêng, “Hoan nghênh anh đưa Lương Bỉnh vào chỗ chết.”

Lâm Hàn Thư đâu nghe ra được Thời Sênh đang nói gì, nhìn thấy địa chỉ đó, cả người đều ngẩn ra.

Đó là……

Phòng thí nghiệm của Lương Bỉnh.

Không.

Phòng thí nghiệm trước đây.

Từ khi hắn và Lương Bỉnh đường ai nấy đi, phòng thí nghiệm đó đã bỏ rồi.

Lâm Hàn Thư offline tại chỗ.

Hắn hoàn toàn quên mất mình đang tìm Thời Sênh nói chuyện vạch trần Lương Bỉnh.

Thời Sênh nhìn lên màn hình ảo.

[Ký chủ…] Hệ thống nhẹ lên tiếng. [Cô làm thế rất nguy hiểm, lỡ như trò chơi này xảy ra chuyện gì ngoài ý muộn, những số liệu kia sẽ bị tiêu hủy, không có cách nào khôi phục.]

“Tôi dự phòng rồi.” Thời Sênh lạnh nhạt nói.

[…] Cô ấy dự phòng khi nào?

“Nếu ngươi biết ta dự phòng khi nào, ngươi đã không phải đồ đần độn rồi.” Thời Sênh vô cùng khinh bỉ.

[…] Dù sao không chỉ một Hệ thống như nó thiểu năng, trong mắt Ký chủ, ai cũng đều đều là thiểu năng. Nghĩ như vậy, Hệ thống liền cân bằng lại.

[Cô đang tìm gì?] Những dữ liệu này nó quá quen thuộc, không có gì bất thường.

“Không biết.” Thời Sênh nhìn trừng trừng vào những dữ liệu nhảy nhót đó, ánh mắt có chút phức tạp, “Chỉ là có loại trực giác, mi bị bệnh rồi, có thứ gì đó theo ta vào các thế giới…”

Bất luận là người hay là ma, cô không tin không để lại dấu vết.

[!!!] Ký chủ, cô đừng nói bừa, mỗi lần nó mở thế giới đều sẽ tiến hành tự kiểm tra, không có bất cứ vấn đề gì.

Thời Sênh tiếp tục trợn mắt, “Lúc đầu mi không ngăn cản ta sao?”

[Cô khác!]Cô là Ký chủ lên trời xuống đất, sao có thể so với đám đần độn bên ngoài?

Trên mặt Thời Sênh đột nhiên lộ ra chút chế nhạo, “Thứ lợi hại trên thế giới này không đếm xuể. Ta đã có thể làm được, đương nhiên cũng có người khác có thể làm được.”

[… Cô không phải tự nhận thiên hạ vô địch sao?] Ai còn có thể làm việc dưới mắt của cô?

“Cái này không liên quan gì tới việc có ai lợi hại hơn ta không. Hắn lợi hại, ta sẽ nghĩ cách lợi hại hơn hắn, người đều là không ngừng vượt lên, kết quả của việc trì trệ không tiến… là chết thẳng cẳng.”

Thời Sênh dừng lại, “Hơn nữa, ta chính là cảm thấy ta vô địch thiên hạ không được sao?”

Ai nói cảm thấy vô địch thiên hạ thì nhất định vô địch thiên hạ chứ. Ta nói mi là thiểu năng, mi cũng thật sự cảm thấy mình thiểu năng à?

Ngu ngốc!

[…] Quả nhiên không muốn nói chuyện với Ký chủ.

Chương 664: Phó bản có độc (25)

Từ sau khi Nguyệt Mãn Tây Lâu vượt ải Thần Quyết Cung, cái tên này liền hot rồi.

Nhưng vị chính chủ này, từ sau khi vượt ải cũng không xuất hiện nữa, rất nhiều người đều nói hắn là bị danh hiệu Đệ Nhất Thiểu Năng doạ bỏ chạy rồi.

Nhưng chỉ có Lâm Hàn Vũ biết chân tướng.

Anh trai hắn gần đây giống như điên vậy.

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông, cô đã nói gì với anh trai tôi?

Anh trai hắn xảy ra thay đổi chính là từ sau khi gặp cô ấy, cho nên Lâm Hàn Vũ cảm thấy việc này không thoát khỏi quan hệ với Thời Sênh.

[Mật] Hoa Mông Mông: Bảo hắn giết chết Lương Bỉnh.

[Mật] Một Sợi Nắng:!!!

Điên rồi sao? Lại muốn giết người! Hơn nữa với bộ dạng của anh trai hắn thì giống như thật sự định giết chết Lương Bỉnh, đoản thọ rồi!

[Mật] Một Sợi Nắng: Tôi biết cô có thù với Lương Bỉnh, nhưng cô phải đi từng bước một. Thế lực của Lương Bỉnh lớn hơn cô tưởng nhiều.

[Mật] Hoa Mông Mông: Thế lực của hắn liên quan gì tới tôi? Tôi chỉ muốn giết chết hắn mà thôi. Đúng rồi, gần đây anh có gặp Nhạc Cẩn không?

Cô ấy đã rất lâu không gặp nữ chính. Vị nữ chính ngốc nghếch này lâu rồi không thấy nổi lên, bị dìm chết rồi?

Lâm Hàn Vũ suýt chút bị những lời nói đó của Thời Sênh làm cho tức chết.

Cô muốn giết chết hắn lại nói không có quan hệ với thế lực của hắn?

Muốn giết chết hắn, không chào hỏi thế lực của hắn sao? Người ta nhiều người như thế, một mình cô làm sao giết?

[Mật] Một Sợi Nắng: Sao cô lại quan tâm Nhạc Cẩn như vậy?

Cái tên Nhạc Cẩn này…

Còn gần gũi với Nhất Thế An Cẩn như vậy.

Trước đây hắn sao không đi xem xem cô ấy trông thế nào.

Đều tại Hoa Mông Mông khiến hắn quên hết việc này rồi.

Nhưng có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi…

[Mật] Hoa Mông Mông: Xem xem cô ta còn sống không.

[Mật] Một Sợi Nắng: …

Muốn bị tức chết rồi, nói chuyện với cô ấy mệt như vậy, không thể

nói chuyện tử tế sao?

Thời Sênh che đi tin của Một Sợi Nắng, offline.

Lúc này bên ngoài đang chập choạng tối, hoàng hôn bên trời giống như bị máu nhuộm, lộ ra sự kiềm nén, như mưa bão sắp tới.

“Kiểm tra vị trí của Nhạc Cẩn và trạng thái lúc này của cô ấy.”

Thời Sênh vừa ăn vừa dặn dò Hệ thống.

[....] Từ chối, điểm nhân phẩm của Ký chủ quá thấp, không cung cấp dịch vụ này, [Lúc này Nhạc Cẩn đang ở trong thực nghiệm… trạng thái… trong trò chơi.]

Hệ thống cào tường.

Vì sao nó phải nghe theo lệnh của cô ấy chứ???

Thời Sênh nhét nốt mẩu lương khô cuối cùng, đầu nghiêng nghiêng, trong game? Vừa nãy sao cô không nhìn thấy Nhạc Cẩn online?

Thời Sênh tắm rửa xong mới online, kéo giao diện hệ thống định vị, nhập tên Nhạc Cẩn, hiển nhiên vẫn là người chơi không online, không thể định vị.

“Cô ấy ở đâu?” Ở trong game sao không thể định vị?

[...] Không nói cho cô là không nói cho cô, nhưng sự thật là vậy, [Đoạn Hồn Cốc.]

Đoạn Hồn Cốc?

Không có nơi này!

Hệ thống, mi đùa ta à.

[.....] Tội này tôi không chịu, nó hiển thị ở đây chính là Đoạn Hồn Cốc.

“Đoạn Hồn Cốc ở đâu?”

Hệ thống không trả lời Thời Sênh, vì nó cũng không thể định vị, chỉ hiển thị một cái tên.

“Ngu ngốc!”

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Đoạn Hồn Cốc ở đâu? Ai biết?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Đoạn Hồn Cốc? Trò chơi có nơi này sao? Sao tôi chưa nghe thấy?

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Diệt Tuyệt Sư Thái, giờ cô xưng bá game rồi, còn có chỗ không biết?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Thứ ta không biết nhiều lắm.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Chà! Mông của ta lời lẽ hùng hồn, quá đáng yêu.

[Thế giới] Quần Lót của Thất Nguyệt: Đại Đại người cũng rất đáng yêu, không đổi mới sao?

[Thế giới] Sợi Chỉ của Thất Nguyệt: Ta cảm thấy Đại Đại rất đáng yêu.

[Thế giới] Ngón Tay Khô Gầy: Ta biết ở đâu, nhưng không vào được,

bản đồ này hình như còn chưa cập nhật. Diệt Tuyệt Sư Thái, khi cô cập nhật cũng không phát hiện sao?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ai nói với ngươi là ta cập nhật? Ta lại không có ba đầu sáu tay, có thể trong thời gian ngắn như vậy làm ra nhiều nội dung như thế.

Ngoài Thần Quyết Cung là chính cô làm, cái khác đều là Hệ thống giở trò.

Làm chủ nhân tạm thời, cô đương nhiên phải sai khiến Hệ thống làm việc.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: …

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: …

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

Vậy là ai làm?

Phí công họ sùng bái Diệt Tuyệt Sư Thái như vậy, kết quả không phải cô ấy làm!

Thời Sênh thêm Ngón Tay Khô Gầy đó làm hảo hữu, bảo hắn đưa mình tới.

Ngón Tay Khô Gầy là chàng trai đáng yêu, có lẽ còn đang học cấp hai, tính cách cởi mở, lần đầu tiên gặp Thời Sênh đã quan sát cô ấy trên dưới mấy lượt.

“Diệt Tuyệt Sư Thái, cô hiện thực cũng trông như vậy sao?”

“Ta hiện thực trông như vậy, ta chỉ dựa vào mặt kiếm cơm.” Thân thể của nguyên chủ chỉ có thể coi là tiểu gia bích ngọc, không gọi là đẹp lắm, hơn nữa vì dậy thì không tốt, cơ thể càng không thể nhìn.

“Cũng đúng…” Ngón Tay Khô Gầy gãi gãi đầu, quay lại vẻ mặt sùng bái, “Cô thu đồ đệ không? Cô lợi hại quá, ta có thể làm đồ đệ của cô không?”

Trò chơi bị làm thành như vậy, phía công ty trò chơi cũng không có phản ứng gì, cứ coi như trò chơi hiện giờ không cập nhật, vậy cũng khiến cậu ta phải sùng bái.

“Không nhận.”

“Vì sao?” Ngón Tay Khô Gầy đột nhiên ngẩn ra, hai tay nâng mặt, nặn ra một biểu cảm đáng yêu, “Cô trông ta đáng yêu như vậy, vì sao không nhận? Ta có cơ bản, hơn nữa học rất nhanh.”

Thời Sênh nhìn cậu ta một cách cổ quái, tiến lại gần cậu ta một chút, u ám nói: “Ngươi không sợ ngồi tù sao?”

Những việc hiện giờ cô ấy làm, thật sự nếu bị bắt, chắc chắn là giam cầm chung thân.

Ngón Tay Khô Gầy: “…”

“Khụ… cô tìm Đoạn Hồn Cốc đó làm gì? Nơi đó chỉ là một nơi hoang vu, bản đồ rất lớn, nhưng có vài chỗ không vào được.” Ngón Tay Khô Gầy nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Đưa ta đi xem xem.”

Ngón Tay Khô Gầy gật đầu, bắt đầu dẫn đường cho Thời Sênh ở

phía trước, dọc đường hỏi Thời Sênh các câu hỏi cậu ta hiếu kỳ.

Ví dụ vì sao cô phải đối đầu với công ty trò chơi.

Cuộc sống hiện thực của cô là nam hay nữ.

Cô không sợ bị bắt sao vân vân…

Thời Sênh ghét nói nhiều, ghét nhất người nói nhiều là con trai.

Cho nên, sau khi Ngón Tay Khô Gầy đưa cô ấy tới nơi, Thời Sênh nhét một đống trang bị cho cậu ta, sau đó đuổi đi.

Thời Sênh kéo bản đồ lớn ra, bản đồ này không nhìn thấy được mấy chữ Đoạn Hồn Cốc.

Ngón Tay Khô Gầy nói phải từ đây nhảy xuống, mới có thể nhìn thấy Đoạn Hồn Cốc trên bản đồ.

Thời Sênh sờ cằm, đứng trên vách núi một lát, không nhảy xuống, mà dịch chuyển về Thần Quyết Cung.

[Ký chủ?] Sao không đi?

“Người của toàn server đều không biết, sao hắn lại biết?” Thời Sênh lê bước trong đại điện, số nhảy trên màn hình ảo ở giữa vẫn vô cùng nhanh.

[Hắn không phải nói trùng hợp sao?]

“Là một người chơi bình thường, có được trang bị ta cho lại chỉ nhìn một cái rồi nhận.” Trong trang bị cô ấy cho, có một chiếc cực phẩm, giá trị hàng vạn.

Cứ coi như hắn không biết, thứ khác cũng nên biết.

Chương 665: Phó bản có độc (26)

Đoạn Hồn Cốc không ở trong kế hoạch game.

Đây là kết quả Thời Sênh điều tra rất lâu mới ra, cũng có nghĩ là nơi này không nằm trong cài đặt của Loạn thế anh hùng.

Nhưng nó thật sự tồn tại.

Cách giải thích duy nhất, nó là bị người ta lén thêm vào.

Có thể có bản lĩnh lớn như vậy, hoặc là người lợi hại như cô, hoặc chính là cấp tầng của game.

Thời Sênh lại lần nữa đưa mắt lên màn hình ảo.

Con hồ ly ở thế giới của Thanh Hàn đã lấy ra được một thanh kiếm không nên xuất hiện tại thế giới đó.

Còn có Vua xác sống ở thế giới có Cảnh Chỉ.

Ở thế giới của Liễu Sênh Ca, những cô gái vô cớ chết đi của Diệp Phong đó, dù là Đổng Uyển làm, nhưng cô cảm thấy có chút không đúng.

Trong kịch bản, Đổng Uyển có bệnh, nhưng còn chưa có bản lĩnh giết nhiều người như vậy, trừ phi có người ở sau lưng hướng dẫn cô ta.

Mà Mộ Bạch kia là kẻ hiềm nghi lớn nhất

Nếu đây là cùng một người, vậy thì mục đích của hắn là gì? Giết chết cô sao?

Nhưng vì sao ở thế giới của Cảnh Chỉ, cuối cùng hắn lại không làm gì cả?

Còn ở thế giới của Liễu Sênh Ca, hắn muốn đem Trái Tim Thiên Sứ cho cô, nhưng sau này hắn cũng không làm gì?

Thời Sênh bước nhanh tới trước màn hình ảo, trong tay nhẹ chạm vào hư không, bàn phím ảo đột nhiên xuất hiện, mười ngón tay nhanh chóng lướt như bay trên bàn phím.

Từng hàng từng hàng ký tự không ngừng nhảy ra trên màn hình khiến cho người nhìn hoa mắt, đáp ứng không xuể.

Thời Sênh thử dựng lại thông đạo nhưng không thể nào thành công.

Rất tốt!

Giờ cô xác định, chắc chắn có thứ đi theo cô vào những thế giới này.

Mục đích chưa rõ.

Là người hay ma chưa rõ.

Năng lực rất mạnh.

Muốn chơi với ông?

Ông chơi chết ngươi!

Thời Sênh đóng màn hình ảo, trên người lóe sáng, biến mất ở đại điện.

Đợi khi cô xuất hiện, đã là ở trên vách núi trước đó.

Thời Sênh nhìn xuống dưới, nhún người nhảy xuống.

Khi rơi xuống, không khí xung quanh đều giống như bị dồn nén, vô cùng khó chịu, may mà khoảng cách bên dưới không cao lắm, Thời Sênh mượn lực tiếp đất an toàn.

Xung quanh chính là loại nham thạch đen sì, vừa nhìn qua giống như là vùng hoang dã từng bị lửa đốt.

Thời Sênh kéo bản đồ ra, quả nhiên nhìn thấy trên bản đồ xuất hiện ba chữ Đoạn Hồn Cốc.

Cách chỗ cô còn một đoạn nữa.

Thời Sênh nhìn thuộc tính của mình, đều sáng, thế giới cũng có thể xem.

Cô thử đánh chữ gửi thế giới.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ngu ngốc! (Gửi thất bại)

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh đóng kênh Thế giới, đi về phía Đoạn Hồn Cốc, trên bản đồ nhìn thì không bao xa, đi rồi tốn ít nhất nửa giờ của Thời Sênh.

Đoạn Hồn Cốc là sơn cốc lớn, cây cối um tùm rậm rạp, ngăn chặn

cảnh tượng ở phía dưới.

“Tìm vị trí Nhạc Cẩn.”

[... Không thể tìm.] Hệ thống một lúc lâu sau mới trả lời.

“Cần ngươi làm gì.”

[…] Lại là lỗi của nó.

Thời Sênh đi về phía sơn cốc, không thể định vị, chỉ có thể tìm kiếm bằng tay.

Sơn cốc này lớn tới mức bất thường, sau khi Thời Sênh vào, cảm thấy nơi mình vào là rừng rậm nguyên thủy.

Thời Sênh không biết mình đã đi bao lâu, ở trong một vùng đầm lầy, nhìn thấy Nhạc Cẩn, cô ta bị nhốt trên đảo ở giữa đầm lầy.

“Hoa Mông Mông.” Nhạc Cẩn nhìn thấy Thời Sênh xuất hiện, mặt mũi khó tin, nhưng nhanh chóng lại vui mừng.

Có người tới rồi, cô ta không chừng có thể ra, không cần bị nhốt ở đây nữa.

Thời Sênh quan sát trên dưới Nhạc Cẩn mấy cái, trông giống như không có chỗ nào không bình thường.

“Cô bị nhốt ở đây? “ Thời Sênh vòng tới một nơi gần đảo.

Nhạc Cẩn tủi thân gật đầu, nhìn Thời Sênh một cách đáng thương, “Cô tới cứu tôi sao? “

“Không phải.” Cô tới xem xem người nhốt Nhạc Cẩn có để lại manh mối gì ở đây không.

Thời Sênh đi vòng qua đầm lầy, hướng về phía khu rừng phía xa.

Nhạc Cẩn trợn trừng mắt, nhìn Thời Sênh biến mất trước mặt cô, mồm bĩu bĩu, nước mắt tích đầy trong hốc mắt, dường như giây tiếp theo sẽ khóc ra.

Cô ta còn phải bị nhốt ở đây sao?

Ở đây, cô ta không thể dùng đạo cụ, đảo cách bờ vô cùng xa, trong đầm lầy còn có sinh vật kỳ quái, căn bản không có cách nào đi qua.

Cô ấy cũng không biết sao mình lại tới đây.

Giống như trước mắt vừa tối sầm lại, đợi khi mở mắt ra, cô ấy đã đứng ở nơi này.

…

Thời Sênh rời khỏi đầm lầy, đi lên trên núi, cô muốn tới biên giới bản đồ này.

“Xào xạc”

Thời Sênh quay ngoắt đầu lại, cây cối phía xa lắc lư, cô ấy quét qua một bên khác, không nhìn thấy thứ gì.

Thời Sênh quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Xung quanh rất yên lặng, bên tai chỉ có tiếng cô bước đi, tiếng cỏ cây cọ vào nhau.

“Rào!”

Tiếng vũ khí sắc bén phá không truyền tới từ phía sau, xuyên qua cành lá, mang theo khí thế mạnh mẽ ép thẳng vào giữa lưng Thời Sênh.

Cô xoay người, cánh tay giơ lên, hàn quang lóe qua từ cây cỏ xung quanh.

“Coong!”

Một cây ám khí đánh lên trên thiết kiếm, bị bắn trả vào một cây khô bên cạnh.

“Rào rào rào——”

Thời Sênh nhíu mày, thiết kiếm quét ngang, kiếm khí khuếch tán như sóng biển, ám khí ào ào đổi hướng, đánh vào cây khô xung quanh hoặc rơi vào trong bụi cỏ.

Trên một cây không xa, một bóng đen rơi từ trên xuống, va vào đám cỏ cao bằng nửa người, xào xào hai tiếng liền không có động tĩnh gì nữa.

Thời Sênh dùng thiết kiếm chống đất, đầu nghiêng mấy cái, mới từ từ đi về phía đó.

Dùng thiết kiếm gạt đám cỏ dại ra, Thời Sênh nhìn thấy người nằm trên đất.

Là đàn ông, trên người mặc áo đen giống như sát thủ, tóc và mặt đều bịt khăn đen, chỉ lộ ra một đôi lông mày hẹp dài.

Lúc này mắt hơi hơi đóng, được che bởi hàng lông mi dài dài.

Hắn nằm trong bụi cỏ giống như chết rồi.

Thời Sênh lên trước một bước, chuẩn bị dùng thiết kiếm bổ thêm một đao, nhưng khi cô xuống tay, tim đột nhiên đập mạnh lên.

Cô có chút mơ màng nhìn về phía người trên đất, sau vài giây, dừng người, lại gần hắn, cảm giác quen thuộc càng ngày càng rõ ràng.

Là Phượng Từ

Sao hắn lại ở đây?

“Phốc!”

Bóng đen trước mặt chồm tới, người cô ngả về sau, cả người đều bị hắn đè lên, cơ thể hơi đau.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt vô tình lạnh như băng.

Dao găm trong tay hắn lại lần nữa đưa vào trong cơ thể cô mấy phân, sắc mặt Thời Sênh méo mó.

Đậu má.

Ông không phòng bị ngươi, ngươi lại đối với ông như vậy.

Thời Sênh nắm lấy tay hắn, dùng chân kẹp eo hắn, một chân dùng lực, tư thế hai người xoay chuyển, Thời Sênh ngồi lên người hắn, tóm được tay hắn, nhanh chóng rút dao găm ở bụng mình ra, xoay dao găm đầy máu một cái, kề lên cổ hắn.

“Muốn chết? “ Biểu cảm của Thời Sênh u ám, mang theo vài phần hung ác.

Mới một thế giới không gặp, ngươi lợi hại rồi đấy!

Đã dám động thủ với ông rồi!

Ông đánh chết tên đần độn nhà ngươi!

Trong con mắt lạnh như băng của người bị Thời Sênh đè lóe lên một tia sáng mờ nhạt. Hắn ngây ra nhìn Thời Sênh, một tay nắm lấy tay cô, vốn là muốn vặn gãy tay cô, nhưng nhìn sắc mặt phẫn nộ của cô, hắn đột nhiên chột dạ.

Trong lòng tràn ra một loại hoang mang.

Hắn hơi hơi thả lỏng lực đạo, mi mắt nhẹ run, “Cô… là ai? “

Chương 666: Phó bản có độc (27)

“Ta là chủ nhân thất tán nhiều năm của ngươi!” Thời Sênh cắn chặt răng nghiến ra một câu.

Tên ngu ngốc này.

“Chủ nhân?“ Giọng điệu của Kinh Huyền có chút cổ quái, hơi nhíu mày, “Vậy cô biết tôi là ai? “

Thời Sênh: “…”

Cái quái quỷ gì đây.

Thời Sênh giữ hắn nhìn mấy giây, dùng sợi thừng không gian trói hắn lại, Kinh Huyền phản ứng lại thì bản thân đã bị trói gô vào, hoàn toàn không vùng vẫy được.

Vết thương ở bụng Thời Sênh đang chảy máu, cô nhíu mày nhìn vết thương.

Mỗi lần gặp Phượng Từ là nhất định bị thương!

Có phải bát tự của cô không hợp với tên ngu ngốc này hay không vậy?

Trong game, nếu không xử lý vết thương, cũng là sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

Kinh Huyền vùng vẫy mấy cái, không vùng vẫy ra nổi, “Cô rốt cuộc là ai? “

Vì sao…

Hắn cảm thấy cô rất thân thuộc?

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nói bừa, “Không phải nói rồi sao, tôi là chủ nhân của anh?”

“Cô lừa tôi.” Kinh Huyền không phải dùng câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

“Tôi lừa anh thì sao nào, có bản lĩnh tới đánh tôi đi!” Mẹ kiếp, ngu ngốc.

Kinh Huyền: “…”

Thời Sênh tùy tiện cầm máu, nhưng thương thế trên cơ thể vẫn hơi đau, ở đây không thể dùng đạo cụ, không thể ngay lập tức trị khỏi vết thương, cô tức tới mức đánh cho Kinh Huyền một trận.

Kinh Huyền vô cớ bị đánh: “…”

Không phải bảo hắn đánh cô ấy sao? Sao cuối cùng người bị đánh lại là hắn? Dù bị đánh, nhưng hoàn toàn không tức giận nổi với cô ấy là sao?

“Anh tên gì? “ Thời Sênh đánh người xong, tâm trạng dễ chịu hẳn, ngữ khí cũng ôn hòa hơn.

Dù là đần độn thì cũng là gã ngốc nhà cô.

Đánh xong vẫn muốn cưng chiều.

“Kinh Huyền.”

“Kinh Huyền?” Thời Sênh nhìn về phía đỉnh đầu hắn, trên đầu không có nickname người chơi, “Anh không có ký ức?”

Kinh Huyền lắc đầu.

Hắn chỉ nhớ mình tên Kinh Huyền, từ khi hắn tỉnh lại đã ở đây, không biết đây là nơi nào, cũng không biết mình vì sao lại ở đây.

Người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là Thời Sênh.

Mắt Thời Sênh đảo đảo, đột nhiên nghiêng người kéo khăn che mặt của hắn.

Kinh Huyền sợ hãi, ngửa về sau, thân hình lảo đảo, ngã vào trong bụi cỏ bên cạnh, bụi cỏ che phủ mặt của hắn luôn.

Thời Sênh nhổ cỏ, nhìn hắn trừng trừng, “Anh núp cái gì?”

“Cô muốn làm gì?”

“Làm anh!”

“Ý gì?” Kinh Huyền không hiểu nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh kéo hắn lên, vừa cởi thừng cho hắn, vừa uy hiếp, “Tôi muốn đưa anh ra, anh đừng gây chuyện với tôi, không thì tôi đánh chết anh.”

Kinh Huyền ngoan ngoãn để Thời Sênh giúp cởi trói, không phủ nhận cũng không đồng ý.

Khi thừng cởi ra, hắn đột nhiên phát lực, gập ngón tay thành vuốt, nắm cổ Thời Sênh.

Hắn dù cảm thấy cảm giác Thời Sênh đem cho rất thân thuộc, nhưng là một người xa lạ, không ai có thể dễ dàng tin tưởng.

Thời Sênh sớm đã đề phòng, cho nên khi hắn ra tay liền lập tức áp đảo hắn, giữ hai tay hắn giơ lên đỉnh đầu, “Ông biết ngay là anh sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, vẫn là trói vào đi.”

Kinh Huyền lại lần nữa bị trói: “…”

Thời Sênh không ngờ mình lại bất ngờ thu hoạch Phượng Từ x1, hơn nữa là trong tình huống như vậy, thấy vô cùng khó chịu.

Thế giới chết tiệt.

Thời Sênh ôm Kinh Huyền tiếp tục đi về phía trước, cô vẫn chưa quên mục đích tới đây.

Kinh Huyền dù không còn ký ức, nhưng một chút thường thức bản năng vẫn biết.

Ví dụ, nữ không thể ôm nam, nhưng vì sao cô phải ôm hắn như vậy? Hơn nữa còn ôm như đúng rồi vậy, nhẹ nhõm tự nhiên.

“Này.”

“Này cái gì mà này, ông không có tên à? “ Thời Sênh trừng mắt với

anh.

Kinh Huyền: "…" Cô cũng chưa nói cho hắn tên cô là gì?

Thời Sênh giống như phản ứng được lại, trấn tĩnh bổ sung thêm một câu, "Hoa Mông Mông."

"Cô muốn đưa tôi đi đâu?"

Thời Sênh hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Kinh Huyền, sự vô tình lạnh lẽo lúc đầu gặp giống như là ảo giác của cô ấy, lúc này cô chỉ nhìn thấy một vùng mê mang và khó hiểu trong mắt hắn.

Ừm, quả nhiên Phượng Từ như vậy vẫn đáng yêu hơn.

Thời Sênh đặt hắn xuống, sờ sờ mặt hắn, khóe miệng hơi nâng lên, "May mà em tới rồi."

Ngón tay cô hơi lạnh, dừng ở giữa lông mày Kinh Huyền giống như ngấm vào xương máu, lạnh tới mức hắn không chịu nổi run lẩy bẩy.

Người con gái đối diện rất đẹp, giống như là tiên tử đứng trên cửu thiên, liếc nhìn thiên hạ, vạn vật thế gian trong mắt cô ấy đều là trần ai, trong chớp mắt có thể hủy diệt.

Nhưng duy nhất, anh ấy cảm thấy mình ở trong mắt cô là khác biệt.

"Cô quen tôi đúng không?" Kinh Huyền hồi lâu mới nói.

"Ừm, quen." Thời Sênh thu tay lại.

Đương nhiên quen, không quen anh thì anh đã sớm bị chém chết rồi.

“Tự đi hay là tôi ôm anh? “ Thời Sênh không đợi Kinh Huyền tiếp tục hỏi, “Tôi thích ôm anh hơn.”

Ánh mắt Kinh Huyền hơi thay đổi, “Tự đi.”

Thời Sênh nhún nhún vai, có chút đáng tiếc, “Tôi ôm anh rất tốt mà.”

Kinh Huyền: “…” Đánh rắm! Làm gì có chuyện đàn bà ôm đàn ông?

Thời Sênh bảo Kinh Huyền đi phía trước, họ lúc này đang lên núi, không dễ đi lắm, Kinh Huyền lại bị trói, không giữ được thăng bằng, mấy lần suýt ngã.

Thời Sênh kịp thời kéo hắn lại mới không khiến hắn lăn xuống dưới.

Cuối cùng, Thời Sênh dứt khoát đỡ hắn, Kinh Huyền hơi tức giận, nhưng ngoài tức giận, hắn cũng không làm được gì.

Trước đây, hắn cảm thấy mình rất lợi hại, nhưng trước mặt cô gái này lại mềm yếu như đậu phụ.

Lên tới đỉnh núi, nhìn ra xa là một mảng tối tăm, đưa tay không thấy năm ngón, rừng rậm lan tràn, giống như bị nuốt trọn.

“Ở đây đợi tôi.” Thời Sênh dừng lại, lại tự lảm nhảm một câu, “Muốn chạy sao, không được.”

Nghe thấy mấy chữ phía trước, Kinh Huyền rất kích động.

Nhưng mấy chữ phía sau, sự kích động của hắn lập tức bị đè xuống, trở thành buồn bực.

Cho nên Thời Sênh đưa Kinh Huyền cùng đi vào vùng tăm tối đó.

Cô sẽ không để hắn lại, không chừng đợi khi trở về đã không còn nữa.

Kinh Huyền không hiểu cô đang làm gì, bị ép di chuyển theo cô, đợi khi đứng chỗ giao giữa bóng tối và ánh sáng rất lâu, Kinh Huyền không nhịn được lên tiếng, “Đây rốt cuộc là nơi nào? “

Hắn đang ở đâu?

Hắn là ai?

Cô ấy lại là ai?

“Game.” Thời Sênh bình tĩnh nói: “Đây là thế giới game.”

Kinh Huyền nghe xong chả hiểu gì, trò chơi gì?

“Đi thôi.” Thời Sênh quay người, mắt hơi cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

Nhìn thấy nụ cười của cô, nghi vấn trong miệng không biết làm sao cũng không hỏi ra được, trước đây hắn nhất định biết cô.

Thời Sênh đỡ hắn quay trở lại, Kinh Huyền hồi lâu mới nặn ra một câu.

“Chúng ta trước đây là quan hệ gì? “

“Không có quan hệ gì.” Nếu không tính những thế giới mà trước đây họ từng tới, “Nhưng rất nhanh sẽ có thôi.”

“Là ý gì?” Cái gì gọi là rất nhanh sẽ có? Không có quan hệ gì, vì sao

anh ấy cảm thấy cô ấy rất thân thuộc?

Cô đang lừa anh sao?

“Thử xem là biết thôi. Chuyên tâm đi đường, không thì để tôi ôm anh?”

Kinh Huyền: “…”

Chương 667: Phó bản có độc (28)

Thời Sênh đưa Kinh Huyền về chỗ đầm lầy nơi nữ chính đang ở.

Nhạc Cẩn không còn lưu luyến gì cuộc sống ngồi trên đảo. Nói là đảo, kỳ thực đường kính cũng chỉ năm mét, vị trí vô cùng nhỏ hẹp.

Đảo cách bờ chỉ có mười mét.

Nhạc Cẩn rất dễ dàng nhìn thấy Thời Sênh và Kinh Huyền từ phía xa đi tới.

“Chị Hoa Mông Mông!” Nhạc Cẩn vẫy tay với Thời Sênh. Cô ấy muốn ra ngoài, huhuhu, cô ấy không muốn ở đây!

Ở đây đến người cũng không có, chỉ có quái vật trong đầm lầy, không vui tí nào.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn qua, Nhạc Cẩn đang vừa vẫy tay vừa nhảy tưng tưng, giống như sợ cô không nhìn thấy vậy.

“Trên đầu cô ta là chữ gì?“ Kinh Huyền nhíu mày hỏi.

Nhanh chóng lại nhìn về phía đỉnh đầu Thời Sênh, đầu cô ấy sạch trơn, không có chữ gì.

“id.”

“id là gì? “

“id chính là tên.”

“… Tên cô ta sao lại xuất hiện trên đỉnh đầu? “

Thời Sênh nhìn trừng trừng, “Sao anh hỏi lắm vậy, ông đây lại không phải mười vạn câu hỏi vì sao, câm miệng lại!”

Kinh Huyền: “…” Người con gái này hung dữ làm sao.

Thời Sênh còn chưa nghĩ xong có cần đưa nữ chính tới đây không, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung lắc, núi rừng sụp đổ.

Xảy ra quá nhanh, Thời Sênh chưa kịp phản ứng lại.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!

Thời Sênh ôm lấy Kinh Huyền, nhảy lên thiết kiếm, bay tới giữa hòn đảo nhỏ, đầm lầy ùng ục cuộn lên, có thứ gì đó từ bên trong xuất hiện.

Chúng không công kích Thời Sênh, chỉ là vây lấy nơi Nhạc Cẩn ngồi.

Đợi chúng lên bờ, Thời Sênh mới nhìn rõ con cá sấu thân hình khổng lồ đó, trông to như quái vật.

Nhạc Cẩn sợ tới tái nhợt mặt mày, trước đây thứ này chỉ hoạt động trong đầm lầy, không ra ngoài, cũng không công kích cô ấy.

Giờ đột nhiên vây lấy cô ấy, Nhạc Cẩn sợ tới mức đã không thể thốt nên lời, thân hình mỏng manh lắc lư, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã.

Thời Sênh đẩy nhanh tốc độ, từ trên không xách lấy cổ áo Nhạc Cẩn,

trước khi một con cá sấu há to mồm cắn tới, đã xách cô ấy lên thiết kiếm.

Tốc độ thiết kiếm cực nhanh lướt về phía xa. Nhạc Cẩn quay đầu nhìn phía sau, đầm lầm cô ấy đứng lúc này trông vô cùng nhỏ bé, núi sụp đất nứt, cả thế giới gần như đang sụp đổ.

Trong không khí hình như đều tràn đầy nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể thắt cổ họ.

“Đừng sợ.” Thời Sênh cởi thừng trên người Kinh Huyền.

Kinh Huyền: “…”

Vì sao luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

Bên tai hình như có tiếng sụp đổ ầm ầm, lại hình như không có gì cả, cả thế giới đều đang biến mất một cách im lặng, trong không khí loáng thoáng có chữ số tán loạn.

Thời Sênh ôm eo Kinh Huyền từ phía sau, vỗ nhẹ, ánh mắt rơi xuống bên dưới, bình tĩnh, lý trí, không thấy một chút hoảng loạn nào.

Đợi khi Thời Sênh xông ra khỏi Đoạn Hồn Cốc, hạ xuống vách núi nơi cô nhảy xuống, ba chữ Đoạn Hồn Cốc trên bản đồ cũng biến mất theo, giống như chưa từng xuất hiện.

“Chị Hoa Mông Mông…” Nhạc Cẩn có lẽ còn chưa tỉnh táo lại sau cảnh kinh hoàng đó, sự sụp đổ của một bản đồ không sánh được với sự sụp đổ của một thế giới, nhưng cũng là cực kỳ chấn động.

Trong ký ức của cô, có lẽ chưa từng thấy cảnh như vậy.

[Mật] Một Sợi Nắng: Mông Mông.

[Mật] Một Sợi Nắng: Hoa Mông Mông!!!

[Mật] Một Sợi Nắng: Mông Mông, vừa nãy cô đi đâu?

Kênh chat riêng của Thời Sênh không ngừng vang lên tiếng báo tin nhắn, Thời Sênh kéo xuống xem thoáng qua dòng tin vừa gửi mới nhất.

[Mật] Một Sợi Nắng: Nói ngắn gọn, cô mau offline…

Thời Sênh còn chưa xem xong, trước mặt đột nhiên tối lại, giao diện chat riêng rơi vào bóng tối, cảnh xung quanh cô cũng nhanh chóng tối đi, bóng dáng của Kinh Huyền bị bóng tối nuốt mất.

“Đợi em!”

Kinh Huyền chỉ nghe thấy hai chữ này, bóng dáng của Thời Sênh đã biến mất trước mặt hắn.

Tất cả ánh sáng đều bị nuốt trọn, chỉ có bóng dáng của hắn Nhạc Cẩn yên lặng đứng trong bóng tối, trên người phát ra ánh sáng, xua tan một chút bóng tối, khiến họ có thể nhìn rõ vị trí của nhau.

Hai người nhìn nhau không nói, ai cũng ngây ra.

…

Thời Sênh dùng hết sức mở khoang trò chơi, nhảy ra từ bên trong, chạy thẳng tới phòng sách.

Cô vừa mở máy tính, chuông cửa biệt thự đã vang lên.

Thời Sênh mở camera nhìn một cái, Lâm Hàn Vũ đang sốt ruột đứng ngoài cửa. Thời Sênh ấn phím tự động mở cửa, để Lâm Hàn Vũ vào.

“Mông Mông, cô không sao chứ?” Lâm Hàn Vũ xông thẳng vào phòng sách.

“Lương Bỉnh điên rồi à?” Ánh mắt Thời Sênh vẫn bình tĩnh, không có chút nghi hoặc nào.

Sắc mặt Lâm Hàn Vũ cứng ngắc, đứng ở cửa phòng sách, không biết nên vào hay là ra.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng có chút hiểu ra.

“Là anh của anh?”

Lâm Hàn Vũ hơi hơi gật đầu, anh của hắn gọi điện thoại gọi hắn xuống khỏi trò chơi, bảo hắn đừng lên trò chơi, hắn đe dọa dụ dỗ mới biết được từ chỗ anh trai mình, anh ấy chuẩn bị đóng máy chủ game.

Đóng máy chủ game, ảnh hưởng không phải một máy chủ, mà là cả trò chơi đều không thể dùng.

Hơn nữa, đột nhiên đóng máy chủ, có thể sẽ gây cho người chơi sát thương không thể cứu vãn.

Anh hắn căn bản không cho hắn cơ hội khuyên giải. Hắn chỉ kịp online thông báo cho bọn Uy Phong Đường Đường.

Lâm Hàn Vũ vô cớ cảm giác được một luồng hàn khí.

Nhưng nữ sinh đối diện trông rất bình tĩnh...

Đúng, quá bình tĩnh rồi.

“Mông Mông? “

“Bịch!” Thời Sênh đột nhiên đập đồ trên bàn qua, “Bảo anh của anh đợi đấy cho ông.”

Bản cô nương vừa tìm được Phượng Từ, còn chưa kịp sờ mó, đã coi là xong rồi?

Đúng là khốn kiếp!

Lâm Hàn Vũ: “…”

Thế giới trước đó có độc, thế giới này cũng có độc.

Thời Sênh mệt mỏi.

“Mông Mông…” Vì sao cô tức giận vậy?

Thời Sênh mở file máy tính, từ trong một số file, tìm được một danh sách.

Đây là tất cả người Lương Bỉnh dùng làm thí nghiệm, có người là người bình thường, có người là người thực vật.

Kinh Huyền không có ký ức, phần nhiều là người thực vật, cho nên Thời Sênh bắt đầu điều tra từ người thực vật, trực tiếp bỏ qua Lâm Hàn Vũ.

Cô không nợ Lâm Hàn Vũ cái gì, trước đây hắn cứu mình, cô cũng

dùng thông tin Lương Bỉnh bị nhốt trong trò chơi trả lại rồi.

Lâm Hàn Vũ có chút lúng túng, đứng ở đó một lát rồi ra khỏi phòng, đi tìm Lâm Hàn Thư.

Thời gian năm năm, người Lương Bỉnh dùng để làm thí nghiệm vô cùng nhiều, Thời Sênh thử nhập hai chữ Kinh Huyền, rất tiếc không có kết quả gì.

Cô có số hiệu, thể thực nghiệm khác chắc chắn cũng có số hiệu.

Thời Sênh chỉ có thể xem từng tài liệu một.

Bỏ qua danh sách nữ sinh, lục tìm trong danh sách đàn ông.

……

Tân Viên, Đường 23-1.

Đây là một con phố cổ xưa nhất của thành phố này, tất cả kiến trúc đều có vết tích của thời gian.

Trong con hẻm dài, tiếng bước chân càng đi càng gần.

“Đing đang——”

Trong sân, người phụ nữ thắt tạp dề nhìn ra cửa, có chút kỳ lạ, đặt bình tưới nước trong tay xuống, hai tay lau lau trên tạp dề, lúc này mới đi mở cửa.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ mở ra cót két, truyền ra rất xa trong con hẻm yên tĩnh.

Ngoài cửa là một nữ sinh ăn mặc giản dị, trông khá thanh tú, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

“Cô tìm? “ Cô gái chỉ kéo một khe nhỏ ra, quan sát trên trên dưới dưới của nữ sinh, dè dặt hỏi.

“Kinh Huyền.”

Chương 668: Phó bản có độc (29)

Người phụ nữ này tên A Nguyệt, là người giúp việc.

Ở thời đại người máy chạy khắp nơi, còn dùng giúp việc, thật rất lạc hậu.

Thời Sênh yêu cầu gặp Kinh Huyền, A Nguyệt chỉ do dự một lát liền đồng ý, đưa Thời Sênh đi vào gác xép cũ kỹ.

Diẫm lên gác xép gỗ, có một loại cảm giác không chắc chắn.

“Chính là ở đây.” A Nguyệt chỉ vào cửa phòng, tiện tay đẩy cửa ra, “Cót két——”

Phòng rất gọn gàng, Thời Sênh vừa nhìn đã thấy khoang điều dưỡng đặt giữa phòng, ngoại hình gần giống khoang trò chơi, chỉ là màu sắc có khác biệt rất lớn.

Thời Sênh lại gần, bóng người bên trong dần dần trở nên rõ ràng.

Hắn yên lặng nằm ở đó, trên người mang một vài máy móc, ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ lấp lóe trong khoang điều dưỡng, ánh lên gương mặt tái nhợt của hắn.

Đó là một thiếu niên, rất đẹp.

Ánh mắt Thời Sênh quét qua khoang điều dưỡng, xoay đầu hỏi A Nguyệt, “Khoang điều dưỡng này là ai đưa tới?”

Nguyệt lắc đầu, “Khi tôi tới, khoang diều dưỡng đã có rồi.”

Thời Sênh đi một vòng quanh khoang điều dưỡng, dù bề ngoài không có gì khác biệt với khoang điều dưỡng thường, nhưng bên trong nhiều bộ phận hơn, rất rõ ràng, đây là một khoang trò chơi xây lại.

“Hắn có người thân gì không?”

“Cái này tôi không rõ, lúc đầu khi tôi xin việc trên mạng, người ta trực tiếp cho tôi một địa chỉ, lương đều chuyển khoản trực tiếp, mỗi lần đều là lương một năm, tôi chưa từng thấy có người tới thăm hắn.” A Nguyệt là người thật thà, Thời Sênh hỏi gì, bà ấy liền đáp nấy.

“Tôi và hắn ở riêng một lát được không?”

“Được.” A Nguyệt gật đầu.

Cậu bé đáng yêu như vậy, một mình cô độc nằm ở đây, người làm mẹ như bà ấy có lúc cũng sẽ đau lòng thay cho cậu.

A Nguyệt ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa.

Thời Sênh chống cằm nhìn người ở khoang điều dưỡng, đèn trò chơi vẫn sáng, hắn vẫn trong game.

Phải đưa hắn ra.

…

Lúc Thời Sênh xuống lầu, vừa hay nghe thấy A Nguyệt đang gọi điện thoại.

“Nghiêm trọng không? Tôi nghĩ cách tới một chuyến… ờ ờ được… ” A Nguyệt luống cuống dập điện thoại.

Rồi bà ấy gọi điện thoại cho một vài người quen, bảo người tới đây giúp bà ấy chăm sóc vài ngày, nhưng cuối cùng đều bị từ chối, khiến A Nguyệt sốt ruột muốn khóc.

Thời Sênh đi xuống, “Cô có việc gấp à?”

A Nguyệt lau lau mắt, nghẹn ngào nói: “Con tôi bệnh nặng, nguy hiểm đến tính mạng.”

“Tôi giúp cô chăm sóc hắn vài ngày, cô xem được không?” Thời Sênh đã định tìm cơ hội tới trộm người, giờ A Nguyệt có việc, cũng miễn cho cô phải ra tay phiền toái.

“Được… được không?” A Nguyệt mở to mắt, sau đó lắc đầu, “Không được không được, không thể phiền cô.”

Cái quan trọng nhất là, trong lòng A Nguyệt vẫn có chút lo lắng.

Nhưng điện thoại chỗ bệnh viện không ngừng gọi tới, lựa chọn giữa con của mình và con của người khác, A Nguyệt đã chọn con của mình.

Đây là thường tình của con người, rất bình thường.

A Nguyệt là người rất tỉ mỉ. Việc hằng ngày bà ấy phải làm đều dùng sổ viết lại, lúc này chỉ cần giao cho Thời Sênh là được.

Đợi A Nguyệt vội vã rời khỏi rồi, Thời Sênh về biệt thự dọn khoang trò chơi.

Khi cô về, nhìn thấy bùa trong sân có dấu vết bị đốt, nhưng không bị phá hoại. Thời Sênh nheo mắt, dán lại bùa lên tầng.

Cô cần đưa Kinh Huyền ra khỏi trò chơi, nhưng cũng là có rủi ro, một phần hai cơ hội.

Thời Sênh nằm vào khoang trò chơi, giờ sever game đã đóng, cô không thể lên trò chơi, cho nên cô chỉ có thể thuận theo tuyến đường vận chuyển của Kinh Huyền đi vào.

Chuyển đổi ý thức thành một xâu dữ liệu, loại cảm giác này rất giống như trước đây cô ấy rời khỏi trò chơi, vào thân thể này.

Vô cùng khó chịu.

Xung quanh ngoài bóng tối, còn có các loại giọng nói kỳ quái, giống như muốn chọc thủng tai cô luôn.

…

“Khụ khụ!”

Thời Sênh mở khoang trò chơi ngồi dậy, ngực nhanh chóng phập phồng mấy cái.

Không được, cô không vào được.

Thời Sênh không tin lại thử lần nữa, kết quả vẫn như vậy, thấy phía trước có ánh sáng, nhưng mỗi lần cô ấy muốn tiếp tục tiến lên, lại không có cách nào đi tiếp.

Thời Sênh chống cằm, nhìn chằm chằm vào khoang điều dưỡng bên

cạnh giây lát, tai đột nhiên giật giật, sau đó ánh mắt u ám đưa ra phía ngoài.

“Muốn chết.” Thời Sênh đẩy khoang trò chơi ra, xách kiếm đi ra ngoài.

Bên ngoài chỉ có ánh sáng vàng vọt của đèn hành lang phát ra, sân bên dưới ẩn trong một vùng bóng tối, Thời Sênh từ cầu thang đi xuống.

Cô xuyên qua sân, đi về hướng nhà bếp.

Ngay sau khi cô vào nhà bếp, một bóng đen lắc mình xuất hiện ở từ chỗ tối, đi về phía gác xép với tốc độ cực nhanh.

“Oang!”

Khi bóng đen sắp lại gần cửa phòng, thiết kiếm đột nhiên xuất hiện phía trước bóng đen, bóng đen hình như rất sợ thiết kiếm, nhanh chóng lùi ra sau, nhìn thiết kiếm một cách phòng bị.

“Đêm hôm không mời mà tới, ngươi muốn chết thế nào?”

Giọng nói trong trẻo truyền tới từ bên dưới.

Bóng đen lại gần hành lang, ló đầu ra nhìn về phía dưới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thiết kiếm thẳng đứng đâm về phía bóng đen, bóng đen lật người từ trên hành lang xuống, rơi vào trong bụi hoa bên dưới.

“Thời Sênh, chờ lần sau lại gặp cô, lần này coi như tôi thua.” Bóng đen ép thấp giọng, khiến người ta không phân biệt được ra giọng nói

thật của hắn.

“Nói cứ như ngươi nhường ta vậy.” Thời Sênh như một mũi tên xông tới, nắm lấy cánh tay bóng đen, lật hắn ra đất, “Ngươi là ai?”

Gọi được tên thật của cô, khẳng định không phải là người của thế giới ảo.

“Tôi đã chuẩn bị cho cô món quà nhỏ, hy vọng cô thích, lần sau gặp.” Hắn nói dứt câu này, cổ hơi nghiêng, trực tiếp đoạn hơi thở.

Thời Sênh: “…”

Tự sát này đủ nhanh đấy.

Biết rơi vào tay cô ấy không có kết cục tốt.

Thời Sênh đứng một lát, xử lý xong thi thể của người đàn ông, lại về phòng.

[Ký chủ, cô quen hắn sao?] Hệ thống dè dặt hỏi.

Thật sự có người khác vào thế giới ảo, còn nhắm vào Ký chủ……

Chủ nhân, người còn không về, sợ là sẽ hỏng chuyện đấy.

“Lời này không phải ta nên hỏi mi sao?” Thời Sênh trợn mắt khinh thường.

Sao cô có thể quen loại thiểu năng tính kế sau lưng người khác này.

Lại dám tính kế sau lưng ông.

Tức chết đi được!

[… Ta không quen.] Sự nhận biết của nó đều là chủ nhân ban cho, chủ nhân vắng mặt, kho dữ liệu của nó không thể cập nhật.

Thời Sênh cũng không hy vọng vào cái Hệ thống ngu ngốc này.

Thời Sênh suy đoán ra một vài thông tin.

Người này quen cô, có hiểu biết nhất định với cô.

Nhưng hiểu biết này, có lẽ là từ mấy thế giới trước đây hắn lén lút quan sát được, cho nên hắn ở thế giới thật của cô, có lẽ là không quen cô.

Lựa chọn quyết đoán, là nhân vật ra tay rất tàn nhẫn.

Mục đích có lẽ là… giết chết cô.

Còn về mục đích giết chết cô, cái này thì phải hỏi chủ nhân đần độn của Hệ thống đần độn này.

Luôn có bọn đần độn muốn hãm hại bản cô nương!

Sợ quá đi mất!

“Chủ nhân trước của ngươi muốn ta làm gì?” Đưa cô vào thế giới ảo, lại nhét đàn ông cho cô, không thể chỉ là để cô yêu đương.

[…] Cái gì chủ nhân trước, đó chính là chủ nhân của nó được không, [Tôi không biết.]

“Cần ngươi có tác dụng gì.”

[…] Làm ơn, việc này chủ nhân sao có thể nói cho nó, còn không phải lập tức bị cô lấy trộm sao?

Chủ nhân của nó lại không phải kẻ ngu ngốc.

Chương 669: Phó bản có độc (30)

Thời Sênh có lẽ đoán được quà mà tên ngu ngốc kia nói là gì.

Cô không thể đưa Kinh Huyền ra khỏi trò chơi, khẳng định là hắn giở trò.

Ngươi có kế Trương Lương, ông có thang vượt tường.

Không tin không chơi được một tên ngu ngốc.

Thời Sênh lại lần nữa vào khoang trò chơi, vẫn là bóng tối đưa tay không thấy năm ngón, khi trước mặt xuất hiện ánh sáng, Thời Sênh lại cảm giác được cỗ lực cản đó.

Cô ổn định, rút thiết kiếm ra, một kiếm chém tới.

“Răng rắc!”

Bóng tối phía trước giống như kính bị đánh vỡ, ánh sáng chói mắt nhanh chóng từ phía trước tràn tới, cơ thể Thời Sênh mất trọng lượng, đột nhiên rơi xuống dưới.

Thời Sênh vội giẫm lên thiết kiếm, mới không tiếp tục rơi xuống.

Thời Sênh thích ứng một lúc với ánh sáng, mới nhìn rõ cảnh bên dưới.

Là một căn phòng màu trắng được cơ giới hoá, bình thuỷ tinh hình

tròn đứng sừng sững ở giữa, bên trong là muôn loại người, không dưới trăm người.

Tất cả mọi người đều giống như đang ngủ, nhắm mắt đứng trong bình thuỷ tinh.

“Biến thái!” Thời Sênh lạnh người, nhanh chóng tìm trong những chiếc bình này.

Ở góc tìm được Nhạc Cẩn, Kinh Huyền ở bên cạnh, Thời Sênh dùng thiết kiếm chém tan bình thuỷ tinh.

Cơ thể của Kinh Huyền lập tức ngã ra bên ngoài.

Thời Sênh đón lấy hắn, ôm hắn ra ngoài.

“Kinh Huyền.” Thời Sênh đặt hắn tới bên cạnh, đưa tay kéo khăn che mặt của hắn, một khuôn mặt đẹp trai lộ ra, không giống như bộ dạng của thiếu niên trong khoang trò chơi, là sau khi trưởng thành, bộ dạng đàn ông vô cùng anh tuấn.

Thời Sênh liên tục gọi mấy tiếng, Kinh Huyền mới u u tỉnh lại.

Ánh sáng chói mắt khiến hắn nhíu mày, trước mắt toàn là ánh sáng trắng toát, hắn muốn đưa tay ra chặn lại, tay còn chưa giơ lên, một tay đã che lại, thay hắn chặn những ánh sáng đó.

Ánh sáng trước mặt ôn dịu lại, hắn dần dần thích ứng, nhìn rõ người trên đỉnh đầu.

Cô ấy trở lại rồi sao?

Hắn chỉ nhớ câu nói cuối cùng của cô, sau đó không biết gì nữa.

Thời Sênh đợi giây lát, mới đỡ hắn lên, “Em đưa anh rời khỏi đây.”

Kinh Huyền đứng lên, ánh mắt đột nhiên mở rộng ra, quang cảnh đập vào mắt khiến hắn cứng đờ tại chỗ.

Đây là nơi nào?

“Cảnh báo, cảnh báo, cảnh báo…”

Âm điện tử sắc nhọn vang lên khắp cả không gian, ánh sáng đỏ bắn ra từ đáy các bình thuỷ tinh, rất nhanh cả không gian đã tràn ngập ánh sáng đỏ.

“Đi theo em.” Thời Sênh kéo Kinh Huyền tới, “Đi theo em là được rồi, nhớ kỹ chưa?”

Trên mặt Kinh Huyền hơi ngây ra.

Thời Sênh đột nhiên tiến tới, hôn lên đôi môi trông hơi tái nhợt của hắn, “Tin em.”

Mi mắt hắn run run, cơ thể lùi về sau một chút, nghi hoặc nhìn Thời Sênh, đầu lưỡi hơi liếm liếm môi, động tác vô thức lại gợi cảm muốn chết.

Thời Sênh rời mắt, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt.

Nơi cô vừa xuất hiện giờ đã biến thành trần nhà cơ giới hoá, Thời Sênh kéo Kinh Huyền đi về phía cửa.

“Rầm!”

Cửa lớn bị đạp ra, mấy người mặc quần áo trắng xuất hiện ở cửa, trong tay cầm súng màu trắng bạc.

Mấy người nhanh chóng nhìn lướt một vòng, cuối cùng khoá chặt Thời Sênh, “Bắt lấy cô ta!”

Thời Sênh nắm chặt Kinh Huyền, càng nhanh chóng xông ra, khi đi qua một vài bình thuỷ tinh, dùng thiết kiếm lập tức phá hoại chúng.

Có thể thoát ra ngoài không, phải xem tạo hoá của họ, cô không có thời gian cứu họ.

Thời Sênh đấu đá lung tung như vậy xông ra ngoài, mấy người đó có lẽ bị doạ sợ, có vài người chân tay luống cuống nổ súng.

Đánh ra không phải đạn, mà là một loại laze.

Thời Sênh bảo vệ Kinh Huyền, tránh né những tia laze đó, nhanh chóng xông tới cửa, chém thiết kiếm tới, hai người nhanh chóng ngã xuống đất.

Thời Sênh tiện tay phá luôn cửa, nhanh chóng biến mất ở cửa.

Con đường ở đây quanh co, Thời Sênh chạy mệt, cuối cùng trực tiếp dùng bạo lực chém ra một con đường.

Đợi những người đó bao vây tới, sớm đã không còn dấu vết của Thời Sênh.

…

Thiếu nữ của khoang trò chơi mở trừng mắt, ngực nhanh chóng phập phồng mấy cái, ô xy vào phổi, áp lực của cả cơ thể từ từ biến

mất.

Thời Sênh chậm rãi, mở khoang trò chơi, đi tới khoang điều dưỡng bên cạnh.

Thiếu niên bên trong vẫn nhắm chặt mắt, không có chút dấu vết tỉnh lại.

Mười ngón tay Thời Sênh từ từ nắm chặt, không đưa hắn ra được sao?

“Tít…”

Theo âm thanh này, tim của Thời Sênh cũng nhảy lên. Cô từ từ nhìn về phía máy móc bên cạnh khoang điều dưỡng, bản đồ bên trên từ đường lượn sóng, biến thành một đường ngang.

Má!

Thời Sênh nhìn người nằm trong khoang điều dưỡng, trong lòng buồn bực, lại phải gặp ở thế giới sau rồi.

Nhưng tiếng tít liên tục mười mấy giây, lại từ từ khôi phục.

“Tít, tít, tít…”

Chàng trai trong khoang điều dưỡng chậm rãi mở mắt, con ngươi đen nhánh chứa đầy vẻ mê man.

Thời Sênh chớp mắt, vui mừng tới quá đột ngột, một lúc lâu cô mới mở khoang điều dưỡng ra.

“…” Kinh Huyền há hốc mồm, không phát ra chút tiếng nói nào.

“Đừng vội, em giúp anh gọi bác sĩ. Anh đừng nói chuyện, cũng đừng động đậy.” Thời Sênh vội đóng khoang điều dưỡng lại.

Cô đã quên hắn không giống với mình, chỉ cần thao tác không đúng, hắn sẽ chết.

Thời Sênh gọi điện thoại cho bác sĩ tới, bóng dáng bận rộn của bác sĩ đã chặn Thời Sênh lại, Kinh Huyền mở trừng mắt, nhìn cô ấy qua bóng người lắc lư, lại chỉ có thể nhìn thấy một chiếc bóng.

Nhưng hắn biết cô ở đó.

Bác sĩ bận bịu rất lâu, mới làm xong kiểm tra, nhét cho Thời Sênh một đống danh từ, nghe xong Thời Sênh đầu to ra, cuối cùng chỉ có thể nhận ra, có thể tỉnh lại là một kỳ tích.

Nhưng bác sĩ không biết, kỳ tích này đồng thời xảy ra ở rất nhiều nơi.

“Đợi tình hình cậu ta ổn định, chúng tôi lại phái xe tới đón cậu ấy tới bệnh viện kiểm tra kỹ càng.” Bác sĩ để lại hai y tá chăm sóc, mang người khác rời khỏi phòng.

“Tôi trông anh ấy là được, các chị tới bên cạnh nghỉ ngơi đi.” Thời Sênh chỉ vào căn phòng bên cạnh.

“Cái này…” Y tá có chút lo lắng, “Cô có thể được không?”

Thời Sênh hơi hơi gật đầu.

Hai y tá nhìn nhau một cái, “Vậy có việc gì cô gọi chúng tôi.”

Y tá ra khỏi phòng, Thời Sênh kéo ghế tới, ngồi bên cạnh khoang điều dưỡng.

Kinh Huyền nằm ở đó, ngược sáng nên hơi không nhìn rõ gương mặt nữ sinh ngồi cạnh mình.

Hắn vẫn không thể nói chuyện, giọng nói giống như đã bị huỷ. Bác sĩ nói là quanh năm không nói chuyện nên bị thoái hoá gì gì đó, cụ thể còn phải tới bệnh viện kiểm tra.

Kinh Huyền đưa tay, viết một chữ trên kính khoang điều dưỡng.

“Ừm, là em.” Thời Sênh gật đầu, “Nhưng bộ dạng hiện giờ không đẹp như trước, anh có chê cũng không có cách nào, dù sao chỉ có thể bộ dạng này.” Không muốn cũng phải muốn.

Kinh Huyền: “…”

Hắn nghĩ một lát, lại viết——Nơi đó?

Thời Sênh suy nghĩ giây lát, “Thế giới của ý thức.”

Nhốt ý thức con người, trong khoa học sau này có thể thực hiện, nhưng kỹ thuật này bị liệt vào cấm lệnh, bị phát hiện hậu quả rất thảm.

Hơn nữa, muốn lợi dụng kỹ thuật này, điều kiện rất hà khắc, trừ phi là một tập đoàn lớn, còn phải có kỹ thuật của quân đội chống đỡ, không thì không thể lập nên một đội.

Đây là thế giới tiểu thuyết, thứ viết ra, đương nhiên không hà khắc như thế giới hiện thực.

Chương 670: Phó bản có độc (31)

Phòng thí nghiệm.

Trong một căn phòng sang trọng, khoang trò chơi đang vận hành yên lặng, Nhạc Cẩn từ từ tỉnh lại, tứ chi vô lực, thân thể mệt mỏi, ánh mắt chua xót, mở ra lại đóng vào.

Hình ảnh trước đó nhanh chóng tuần hoàn phát trong đầu cô.

Các ký ức ùa về, lấp đầy đầu cô.

“A!”

Nhạc Cẩn không chịu nổi ký ức to lớn như thế, đau khổ hét ra tiếng.

Cảnh báo của căn phòng lập tức vang lên.

Cửa phòng bị người ta đẩy ra, một bóng người cao lớn từ ngoài xông vào.

Lương Bỉnh nhìn thấy thiếu nữ trong khoang trò chơi co rúm người lại, đáy mắt mang theo chút mừng rỡ, “Tiểu Cẩn? Người đâu, mau tới đây.”

Trên hành lang, rất nhanh vang lên tiếng bước chân, một vài người mặc áo khoác trắng từ bên ngoài đi vào.

“Lương Tổng, mời anh ra ngoài.”

“Cô ấy tỉnh rồi, cô ấy tỉnh rồi.” Lương Bỉnh rất kích động.

“Lương Tổng, mời anh ra ngoài đợi.”

Lương Bỉnh bị người ta đẩy khỏi phòng, bên ngoài Mạnh Kiệt vội vã chạy tới, “Nhạc Cẩn tỉnh rồi? “

Lương Bỉnh đột nhiên nắm lấy vai hắn, kích động nói: “Tỉnh rồi, Tiểu Cẩn tỉnh rồi, tôi biết tôi sẽ thành công mà.”

Tiểu Cẩn của hắn tỉnh rồi.

Mạnh Kiệt nhìn vào phòng, thần sắc hơi phức tạp.

Dù Nhạc Cẩn tỉnh rồi, nhưng tình hình không tốt lắm, cần tĩnh dưỡng, đến Lương Bỉnh cũng không thể vào gặp cô.

…

Thời gian Kinh Huyền ở khoang điều dưỡng, Thời Sênh phổ cập cho hắn kiến thức của thế giới này.

Năng lực lĩnh ngộ của hắn không tồi, Thời Sênh nói một lượt, hắn đều có thể nhớ được.

Thời Sênh kéo bác sĩ tới kiểm tra, “Trí nhớ của anh ấy không thể hồi phục sao? “

“Tình huống cậu ấy mất trí nhớ cô không thể cung cấp chi tiết, chúng tôi tạm thời cũng không có cách nào kiểm tra. Cho nên có thể hồi phục không còn phải xem kết quả kiểm tra, tôi tạm thời không thể nói cho cô.”

Việc ký ức, Thời Sênh cũng không cưỡng cầu, dù sao ký ức hồi phục, cũng là ký ức của thân thể này.

Chỉ cần trong tiềm thức của hắn, thân thuộc mình cô là đủ rồi.

“Hiện tại anh ấy hồi phục thế nào? “

“Rất tốt, ngày mai có lẽ có thể tới bệnh viện kiểm tra.” Bác sĩ nói chuyện luôn là nói một nửa giữ một nửa, sẽ không nói cho bạn rốt cuộc được hay không.

Thời Sênh đưa bác sĩ ra khỏi nhà, vừa hay gặp A Nguyệt từ ngoài trở về.

Bà ấy nhìn xe cứu hộ dừng bên ngoài, mặt mũi căng thẳng, cuống quýt đi vào phong, nhìn thấy Thời Sênh thì hoang mang hỏi thăm.

“Cô bé… đã xảy ra chuyện gì rồi? “ Trước đây đều chưa xảy ra chuyện gì, sao bà ấy vừa rời khỏi mấy ngày, xe cứu hộ đã tới rồi.

“Không sao, Kinh Huyền tỉnh lại rồi.”

A Nguyệt ngây ra tại chỗ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, “Cô nói… cậu chủ tỉnh lại rồi? “

“Ừm.”

A Nguyệt kinh ngạc chạy về gác xép, Thời Sênh không yên tâm đi theo sau bà ấy.

Người chăm sóc mấy năm, lại là một chàng trai xinh đẹp, lớn gần bằng con của bà ấy, trong lòng A Nguyệt có chút cảm tình với Kinh

Huyền.

Nhìn thấy chàng trai trong khoang điều dưỡng, mở trừng mắt, không phải bộ dạng tái nhợt không chút sức sống như trước kia nữa, A Nguyệt vô cùng vui mừng.

Kinh Huyền không quen A Nguyệt, chỉ có thể nhìn bà ấy một cách mê man.

A Nguyệt xưa nay chăm sóc hắn, hắn đều nằm trong khoang điều dưỡng, cho nên đối với việc Kinh Huyền không nhận ra mình, bà ấy cũng không thấy kỳ lạ, giới thiệu mình một lượt, lúc này mới vui vẻ đi nấu cơm.

Con trai bà ấy không sao rồi, Kinh Huyền cũng tỉnh rồi, đây là một ngày may mắn.

A Nguyệt nấu cơm rất ngon, Thời Sênh quanh năm ăn lương khô, vét sạch hai bát cơm lớn.

Qua bữa tối, A Nguyệt xuống lầu không biết đi làm gì, Thời Sênh ở trên lầu cùng Kinh Huyền tiếp tục phổ cập kiến thức của thế giới này.

“Cô… vì… sao…… ại… đối… xử… tốt… với… tôi… như vậy?“ Thời Sênh đọc từng chữ Kinh Huyền viết ra.

Thời Sênh chống cằm, “Ồ… nói ra anh có thể không tin, thật ra em thầm yêu anh rất lâu rồi.”

Nói dối!

Kinh Huyền trừng mắt nhìn Thời Sênh.

“Hahaha, thật sự không lừa anh.” Thời Sênh véo véo mặt Kinh Huyền, “Vì em muốn đối tốt với anh.”

Kinh Huyền đột nhiên đỏ mặt, không biết sao nghĩ tới, lúc cô ấy hôn mình trước đó, càng nghĩ càng đỏ mặt, cuối cùng không nhìn Thời Sênh nữa, chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

Ừm, Phượng Từ xấu hổ vẫn đáng yêu như vậy.

Thời Sênh nheo mắt cười, gạt tóc lòa xòa trên trán cho hắn rồi lại tiếp tục phổ cập kiến thức.

Nửa đêm, Thời Sênh nằm bò ở khoang điều dưỡng ngủ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào rất lớn. Thời Sênh nhanh chóng tỉnh lại, ngẩng đầu lên vừa hay bắt gặp ánh mắt của Kinh Huyền.

Có lẽ cũng bị làm tỉnh giấc, mắt lim dim, có chút mơ màng.

Khi hai người đang nhìn nhau, cầu thang gỗ truyền tới tiếng bước chân rất loạn, có rất nhiều người đi tới bên này.

“Bịch!”

Cửa phòng bị đá ra, A Nguyệt bị mấy người đàn ông mặc vest đẩy vào phòng, tất cả mọi người vào phòng, cửa phòng lại bị đóng lại.

Căn phòng vốn không lớn lắm, lúc này càng chật chội.

A Nguyệt có lẽ bị dọa sợ rồi, lồm cồm bò tới bên cạnh Thời Sênh, “Họ đột nhiên xông vào, tôi... tôi không biết họ muốn làm gì.”

Một người đàn ông đeo kính râm trong số đó đi ra, nhìn về phía Kinh Huyền trong khoang điều dưỡng, trên mặt cười gằn, “Đại thiếu gia,

lâu rồi không gặp.”

Thời Sênh nhìn lướt qua eo họ, những người này đều mang theo súng.

Vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt đẹp gì.

“Đại thiếu gia cũng đừng tránh chúng tôi ác, ai bảo cậu chắn đường.” Người đàn ông đeo kính râm nuốt một miếng nước bọt, “Đưa đại thiếu gia lên đường.”

Những người này căn bản không để tâm tới Thời Sênh và A Nguyệt.

Hai người phụ nữ có thể gây ra được sóng gió gì?

Cho nên, sau khi người đàn ông đeo kính râm dặn dò, hai người đàn ông mặc vest đứng ra, đi thẳng về phía Kinh Huyền.

“Soạt!”

Khi người đàn ông mặc vest sắp lại gần khoang điều dưỡng, thiết kiếm lấp lóe hàn quang kề lên cổ một người, “Thử bước thêm một bước nữa xem!”

Thời Sênh nhìn về phía người đàn ông đeo kính râm, trên mặt lộ ra nụ cười u ám, “Tới vừa đúng lúc.”

Tất cả mọi người đều bị nụ cười u ám đó của Thời Sênh làm cho kinh hãi, nhiệt độ trong phòng dường như nhanh chóng giảm xuống không độ.

“Cô là ai? Dám quản việc của nhà họ Tạ, không muốn sống rồi?” Người đàn ông đeo kính râm đột nhiên hét to lên một tiếng, móc súng

ra, nhắm vào Thời Sênh bắn một cái.

Thời Sênh dùng thiết kiếm chặn được, đạn đập lên kiếm, ‘đang’ một tiếng rồi bị bắn trở lại bên cạnh, tạo ra tiếng đing đing đang đang.

Người đàn ông đeo kính râm trợn mắt há mồm, không tin là thật, lại nổ mấy phát súng nữa.

“Quái vật! Nổ súng, bắn chết cô ta, mau nổ súng!” Sắc mặt người đàn ông đeo kính râm kinh hãi lùi về phía sau.

Thời Sênh khua thiết kiếm, đám người cầm súng còn chưa tới đã bị ném lên mặt đất.

Há mồm trợn mắt như đám người này còn có A Nguyệt.

Cô gái này...

Là người hay là ma?

Thời Sênh trói toàn bộ người khác lại, chỉ để lại người đàn ông đeo kính râm đó.

Thời Sênh xách hắn lên ghế bên cạnh, thiết kiếm chỉ vào ngực.

“Nói nghe xem, ông là ai, ai muốn giết anh ấy? “

Trước đây cô không quản gì hết, nhưng giờ hắn là Phượng Từ, dám động vào Phượng Từ, cô đánh cho bố mẹ hắn cũng không nhận ra!

Người mà ông còn không nỡ đụng vào một ngón tay, lại có người dám động thủ?

[…] Trước đây cô còn từng đánh hắn, điên đảo trắng đen, không phân biệt thị phi, mặc niệm cho Phượng Từ khi bị một cô gái như vậy nhắm vào.

Chương 671: Phó bản có độc (32)

Kinh Huyền họ Tạ.

Hắn là đại thiếu của nhà họ Tạ. Mẹ hắn sớm qua đời, ba lấy thêm một người phụ nữ, sinh được một đứa con trai.

Cũng chính là Nhị thiếu gia của nhà họ Tạ.

Kinh Huyền là người kế thừa thứ nhất, đương nhiên đã trở thành cái gai trong mắt của mẹ con Nhị thiếu gia kia.

Mấy năm trước bày kế khiến Kinh Huyền xảy ra tai nạn xe, trở thành người thực vật, vốn cho rằng hắn không thể tỉnh lại, vứt hắn tới đây, mời người chăm sóc, coi như là tự sinh tự diệt.

Ai ngờ hắn đột nhiên tỉnh lại rồi.

Nhị thiếu gia sợ hắn trở về tranh quyền thừa kế mới phái người tới giết.

“Khoang điều dưỡng này ai đưa tới?” Thời Sênh chỉ vào khoang điều dưỡng mà Kinh Huyền nằm, hung dữ hỏi.

Người đàn ông đeo kính râm khẽ lắc đầu, “Không biết, cái này chúng tôi thật sự không biết. Đừng giết chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ là cầm tiền làm việc.”

“Họ cho các ngươi bao nhiêu tiền?” Thời Sênh nhướng mày với

người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm: "…"

"Bao nhiêu?" Thời Sênh nâng cao giọng, thiết kiếm chọc vào bàn bên cạnh, chiếc bàn đột nhiên tách làm bốn năm phần.

"Aaa… 100 vạn… 100 vạn, sau khi xong việc cho chúng tôi mỗi người 100." Người đàn ông đeo kính râm run rẩy trả lời.

"Tôi cho các ông mỗi người 500 vạn, giết chết Nhị thiếu gia gì đó đó cho tôi, thế nào? "

Người đàn ông đeo kính râm trợn trừng mắt, có lẽ không ngờ Thời Sênh có thể hào phóng đưa ra một yêu cầu quái dị như vậy.

"Cái này…"

Thời Sênh uy hiếp nói: "Việc liên quan đến tiền đều dễ thương lượng, việc liên quan đến mạng không dễ thương lượng đâu."

Người đàn ông đeo kính râm nhìn về phía thiết kiếm trong tay Thời Sênh, sắc mặt tái nhợt, vội vã gật đầu, "Không vấn đề, dù sao anh em chúng tôi đều là vì kiếm tiền, kiếm của ai cũng đều là kiếm."

Thời Sênh bảo họ cho số thẻ, sau khi chuyển khoản xong mới nói: "Các ông cũng có thể tiếp tục trở mặt, tôi không để tâm, nhưng hậu quả này phải từ từ cân nhắc đó. Cút đi, đóng cửa."

"Vâng vâng vâng."

Người đàn ông đeo kính râm đem theo một đám tiểu đệ ra khỏi phòng, lồm cồm rời khỏi, sau khi chạy rất xa, xác định phía sau

không có truy binh, mới dừng lại thở hổn hển.

“Lão đại… lão đại chúng ta… chúng ta thật sự phải giúp cô ta giết Nhị thiếu gia sao?“

Người đàn ông đeo kính râm bỏ kính xuống, nhếch mép, “Tiền của ai chả là tiền? Người con gái này quá tà môn, hơn nữa cô ta cho chúng ta mỗi người năm trăm vạn, đợi làm xong chuyến này, chúng ta lập tức cao chạy xa bay.”

“Nhưng nhà họ Tạ…”

“Con trai của nhà họ Tạ nhiều tới mức có thể lập đủ đội bóng, mày thật sự cho rằng tên ngu đó được sủng ái nhiều sao?” Người đàn ông đeo kính râm hừ lạnh một tiếng.

Trước đây hắn nhận nhiệm vụ này la vì họ giúp Nhị thiếu gia làm không ít việc. Tạ Kinh Huyền cứ coi như tỉnh rồi, cũng là phế vật, họ dễ dàng có thể giết chết.

Ai ngờ gặp phải một kẻ biến thái như vậy.

“Lão đại nói đúng.”

“Đi!” Người đàn ông đeo kính râm lại đeo kính lên.

…

Những người này có thể nhanh chóng biết Kinh Huyền tỉnh lại như vậy là vì A Nguyệt đã liên hệ với người đưa tiền cho bà ta. A Nguyệt bị dọa sợ rồi, biết là vì mình mới gây tới họa sát thân cho Kinh Huyền thì càng áy náy.

Kinh Huyền không có bất cứ ấn tượng nào với việc những người đó nói. Thời Sênh tôn trọng ý của hắn, hắn muốn biết, cô giúp hắn điều tra tất cả mọi việc.

Nhưng Kinh Huyền lại không có ý đào sâu.

Thời Sênh cho A Nguyệt một món tiền, bảo bà ấy rời khỏi thành phố này.

Thời Sênh đưa Kinh Huyền tới bệnh viện làm xong kiểm tra, đưa thẳng hắn về chỗ mình ở.

Rất lâu không về, trong biệt thự toát lên sự lạnh lẽo. Thời Sênh mở tất cả đèn, ôm Kinh Huyền tới ghế sofa.

Kinh Huyền kéo kéo tay áo cô, mặt hơi đỏ viết lên giấy, “Tôi có thể tự đi.”

Giờ hắn đã có thể đi trên đất, dù đi chậm, nhưng không cần cô ấy ôm tới ôm lui.

“Ừm, sợ anh ngã.” Thời Sênh đắp cho hắn chăn mỏng, lại hỏi: “Thật sự không muốn biết biết việc của nhà họ Tạ?“

Lần đầu tiên cô ấy gặp hắn trong game, ánh mắt đó của hắn, dù rất ngắn ngủi, nhưng đến giờ cô vẫn còn nhớ.

Ánh mắt đó, chỉ có trải qua một vài việc rất không tốt, mới có thể xuất hiện.

Tay cầm bút của Kinh Huyền nắm chặt lại, từ từ viết, “Cô cảm thấy... tôi có nên biết không?”

Sênh tổng tài bá đạo online, “Không có nên hay không, chỉ có anh muốn hay không.”

Kinh Huyền nghiêng đầu nhìn Thời Sênh giây lát, lông mi hơi rủ xuống, “Thuận theo tự nhiên.”

“Được, theo anh.” Thời Sênh lộ ra một nụ cười nhạt.

Ánh mắt Kinh Huyền không dám nhìn thẳng Thời Sênh, sột soạt viết lên giấy, “Tôi muốn đi tắm.”

“Muốn em giúp anh không? “

Kinh Huyền nhìn Thời Sênh một cách quái dị, đưa giấy lên trước mặt Thời Sênh, “Không cần!!”

Cô ấy sao có thể không biết xấu hổ như vậy.

Thời Sênh cười ôm hắn lên gác, xả xong nước nóng, trước khi đi còn nháy mắt với Kinh Huyền, không mang ý tốt nói: “Em ở bên ngoài, có cần thì cứ gọi.”

Kinh Huyền đóng cửa, trên mặt đỏ ửng, tim đập thình thịch.

Hắn thất rấy kỳ lạ. Rõ ràng họ là người lạ, vì sao khi sống chung lại giống như đã ở cùng rất nhiều năm, vô cùng thấu hiểu nhau?

Đây chính là số phận trù định sao??

…

Biệt thự của Thời Sênh có ánh sáng, khi Lâm Hàn Vũ trở về liền phát hiện, từ sau ngày hôm đó, hắn chưa gặp lại cô.

Cho nên hắn vội vàng chạy tới gõ cửa.

Thời Sênh mở cửa cho hắn, chặn ở cửa, không cho hắn vào, “Có việc gì?”

Vì có liên quan tới Lâm Hàn Thư, giờ Thời Sênh nhìn Lâm Hàn Vũ cũng không thuận mắt lắm.

Dù việc này không có bao nhiêu quan hệ với Lâm Hàn Vũ, nhưng cô chính là không thoải mái, nói cô ấy giận lẫy cũng được, nói cô vô lý gây chuyện cũng được, ai bảo cô chính là người cặn bã như vậy.

Hơn nữa, cô giờ đã tìm được Phượng Từ, không muốn đi quá gần với người đàn ông khác.

Không muốn để hắn hiểu lầm một chút xíu nào.

“Mông Mông… cô?” Lâm Hàn Vũ đột nhiên không biết nói gì.

Hắn không biết nguyên nhân hôm đó cô ấy đột nhiên tức giận là gì, cũng không biết cô ấy gần đây đi đâu.

“Tôi rất tốt, cảm ơn quan tâm, nếu không có việc gì thì tạm biệt.” Thời Sênh chuẩn bị đóng cửa, khi cửa sắp khép, cô ấy lại nói: “Lần trước cảm ơn anh đã nhắc nhở.”

Cửa phòng đóng trước mặt Lâm Hàn Vũ.

Hắn đột nhiên có loại cảm giác lạnh thấu tim, rất khó chịu.

Khi Thời Sênh lên lầu, Kinh Huyền đã tắm xong đi ra, vì không có quần áo, hắn chỉ có thể mặc áo tắm dài.

“Anh đói không?” Thời Sênh hỏi.

Kinh Huyền hơi hơi gật đầu.

Hắn gật đầu xong, mới cảm thấy hắn nên lắc đầu.

Hắn cho rằng Thời Sênh muốn nấu cơm, kết quả cô ra ngoài mua cơm.

Thời Sênh xưa nay chưa được thắp sáng kỹ năng sinh hoạt bày tỏ——Cô chỉ biết ăn.

Kinh Huyền nhìn đồ trong bát, bỏ tất cả thứ mình không ăn sang một bên.

Thời Sênh: “…” Lãng phí lương thực là không tốt! Tật xấu này sao không sửa được vậy?

Thời Sênh bất đắc dĩ gắp tất cả đồ hắn không ăn vào bát mình.

Kinh Huyền ngẩn ra nhìn cô, cầm cuốn sổ bên cạnh viết, “Đây là thứ tôi ăn rồi…”

“Em không chê.” Thời Sênh nghiêm túc trả lời.

Kinh Huyền: “…”

Nhưng đó là thứ hắn ăn rồi!

Hắn nhìn Thời Sênh, hồi lâu cũng không động đũa, cho tới khi Thời Sênh sắp ăn xong rồi, hắn mới và nốt mấy miếng còn lại vào mồm.

“Sao anh lại đáng yêu như vậy?” Thời Sênh như bắt được thú cưng, xoa xoa đầu Kinh Huyền.

Kinh Huyền đỏ mặt viết, “Đàn ông không thể nói đáng yêu, còn nữa, đừng sờ đầu tôi.”

“Bệnh.” Thời Sênh xoa nhẹ hai cái, “Em cứ sờ đấy, làm sao, không phục thì sờ lại đi!”

Kinh Huyền nhìn thẳng vào Thời Sênh lý lẽ hùng hồn, anh dũng.

Hoàn toàn thất bại.

Chương 672: Phó bản có độc (33)

“Cô… cô còn chưa ngủ?” Kinh Huyền đưa tờ giấy viết xong tới trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh đứng bên giường, khom người nhìn thẳng vào Kinh Huyền, “Ngủ cùng anh cơ!”

Kinh Huyền ngây ra nhìn cô.

Thời Sênh cười, “Đùa anh đó.”

Thời Sênh đắp chăn cho anh xong, quay người đi tới chiếc bàn bên cạnh.

Kinh Huyền đưa tay sờ sờ ngực, đập nhanh quá!

Đèn phòng bị cô tắt rồi, chỉ có chỗ chiếc bàn có ánh sáng, Kinh Huyền kéo chăn xuống, nhìn trộm cô.

Cả người cô đều bị ánh sáng dịu dàng bao trùm, giống như vật sáng, xua tan bóng tối và cô đơn xung quanh.

Cô ấy đều tốt như vậy với tất cả mọi người sao?

Kinh Huyền không biết mình đã ngủ từ khi nào, trong mơ anh lại trở về nơi lần đầu gặp cô.

…

Kinh Huyền hồi phục rất tốt, chỉ là vẫn không thể lên tiếng, bác sĩ nói dây thanh của hắn bị tổn thương, muốn hồi phục rất khó.

Kinh Huyền không để ý lắm điều này, hắn còn có thể viết.

“Anh đang nhìn gì?” Thời Sênh thấy Kinh Huyền nhìn chằm chằm vào gương cả nửa ngày, hiếu kỳ đi tới.

Kinh Huyền chỉ chỉ vào gương, thần sực có chút không vui, cầm điện thoại Thời Sênh cho, đánh chữ, “Vì sao tôi là bộ dạng này? “

“Anh vốn chính là như vậy.” Thời Sênh ngó ngó gương, không có gì không đúng.

Ngón tay Kinh Huyền rất nhanh trượt trên màn hình, “Như vậy trông tôi trẻ con quá.”

Hắn ở thế giới đó rõ ràng không phải như vậy.

Nhưng ở đây, lại giống như học sinh trung học.

“Nhỏ chút cũng tốt.” Thời Sênh nghiêm túc gật đầu.

Kinh Huyền nhìn trừng trừng cô ấy.

“Haiz… anh nhìn em đi, như vậy chúng ta mới xứng, không thì có người nói anh trâu già thích gặm cỏ non.” Thời Sênh vỗ vỗ mặt của mình. Cơ thể này của cô trông cũng vô cùng trẻ con.

Kinh Huyền đột nhiên đỏ mặt, “…” Sao mà tùy tiện nói thế nào, cô cũng có thể nói một cách thiếu nghiêm túc như vậy.

Kinh Huyền quay đầu nhìn người trong gương, môi đỏ răng trắng, ánh mắt long lanh, thật sự quá trẻ!

Kinh Huyền che gương lại, hắn không muốn nhìn thấy mình như vậy.

Thời Sênh thấy hành động trẻ con của hắn mà khóc cười không được, cuối cùng vẫn là bỏ tất cả gương trong phòng.

“Ra ngoài mua quần áo.” Thời Sênh kéo Kinh Huyền đi ra ngoài, “Tiện ăn cơm.”

Kinh Huyền: “…” Tiện ăn cơm mới là trọng điểm phải không?

Khi dạo phố, Kinh Huyền bị nhét một đống quần áo, từ áo khoác, quần, tới áo lót bên trong, thậm chí quần lót, cô ấy đều mua cho hắn.

“Cậu em, chị cậu đối xử với cậu thật tốt.” Người bán hàng giúp hắn lấy quần áo bịt miệng chế nhạo.

Kinh Huyền nhìn sang bên khác, cô đang không ngừng vứt quần áo vào trong tay người máy bên cạnh.

“Cô ấy không phải chị tôi.” Kinh Huyền đáp một tiếng, không đợi người bán hàng tiếp tục hỏi, đã đi vào phòng thay đồ.

Kinh Huyền thay một bộ đi ra.

“Woa!” Người bán hàng kêu lên ngạc nhiên, mặt mày toàn là ánh sáng mẫu tính, “Đáng yêu quá!”

Nói rồi cô ta muốn véo mặt Kinh Huyền. Kinh Huyền khẽ nhíu mày, hắn không thích bị người ta đụng vào, nhưng hắn lại không ghét Thời Sênh đụng chạm.

Người bán hàng không chú ý tới sự không vui trên mặt Kinh Huyền, vẫn đang mê đắm.

Phía sau Kinh Huyền chính là phòng thay đồ, hắn chỉ có thể lùi vào bên trong.

Nhìn thấy người bán hàng sắp sờ tới hắn, Thời Sênh đột nhiên lùi về sau, cười mỉm, “Bà chị, anh ấy không thích chị chạm vào đâu.”

Người bán hàng chớp mắt, trên mặt còn hơi đỏ, khom người xin lỗi, “Ngại quá ngại quá, cậu ấy thật sự quá đáng yêu. Tôi không nhịn được.”

“Ừm, thực sự rất đáng yêu.”

“Đúng thế, đúng thế! Nếu tôi có một cậu em trai đáng yêu như vậy, thì hạnh phúc biết bao! blablabla…”

Kinh Huyền vịn vào cửa phòng thay đồ, nhìn chằm chằm vào Thời Sênh kháng nghị, lại dám nói hắn đáng yêu.

Đàn ông không thể nói đáng yêu.

Thời Sênh bảo người bán hàng đi thanh toán. Lúc này cô ta mới dừng lải nhải, Thời Sênh lên trước kéo Kinh Huyền ra khỏi phòng thay đồ, cắt mác trên quần áo cho hắn.

Kinh Huyền cúi đầu đánh chữ, “Có thể đừng nói tôi đáng yêu không? “

Thời Sênh cầm điện thoại nhét thẳng vào túi hắn, “Được, không nói đáng yêu.”

Kinh Huyền muốn sờ điện thoại, lại bị Thời Sênh kéo tay, cuối cùng chỉ có thể vứt bỏ.

Mua xong quần áo đi ra, hai người đi ăn cơm, ra khỏi nhà hàng, trời còn sớm.

“Tôi giúp cô xách.” Kinh Huyền giơ điện thoại tới trước mặt Thời Sênh, dừng hai giây, sao đó nhận túi trong tay cô.

Thời Sênh cũng không từ chối, chia một nửa cho hắn, những thứ này đều là quần áo, hoàn toàn không nặng.

“Còn có gì muốn mua không? “ Thời Sênh hỏi.

Kinh Huyền nghĩ một lát, lắc đầu. Những thứ hắn cần, cô đều giúp hắn mua rồi.

“Vậy thì về nhà.” Thời Sênh đưa một tay ra, kéo tay hắn.

Kinh Huyền nhìn Thời Sênh một cái, vừa hay bắt gặp ánh mắt thoáng ngậm cười của Thời Sênh, đỏ mặt rời mắt, để mặc cô ấy dắt mình đi.

Chỗ dừng xe cách đây một đoạn, họ chỉ có thể đi bộ tới.

Vừa đi tới gần bãi đỗ xe, mấy bóng đen hung hang chạy tới trước mặt họ, có một người suýt chút đụng phải Kinh Huyền. Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt kéo hắn vào trong lòng. Đợi cô xác định Kinh Huyền không sao, mấy người đó đã chạy mất rồi.

Có ma đuổi theo! Má!

“Không sao.” Kinh Huyền giơ điện thoại lên cho cô ấy xem.

Thời Sênh nhếch môi, đưa hắn tới chỗ xe.

Vứt đồ vào cốp, Thời Sênh kéo cần số, bảo Kinh Huyền lên. Khi Kinh Huyền vừa bước một chân lên xe, Thời Sênh đột nhiên kéo hắn ra.

Kinh Huyền mất thăng bằng, ngã nhào lên người Thời Sênh.

Thời Sênh kéo hắn về phía sau, đóng cửa 'rầm' một tiếng.

Sau đó kéo cửa xe phía sau, bình tĩnh nói: "Ra đây."

Bên trong hồi lâu không có động tĩnh, Thời Sênh kiên nhẫn đợi. Mấy phút sau, mới có một thiếu nữ gầy yếu từ bên trong đi xuống, trên người mặc quần áo bệnh nhân mà Thời Sênh vô cùng quen thuộc, trong tay cầm một chiếc gậy sắt nhọn hoắt, bên trên vẫn dính máu.

"Xin lỗi, tôi chỉ là muốn núp." Cô gái có lẽ bị dọa sợ rồi, cả người đều đang run, "Có người muốn bắt tôi... xin lỗi."

Thời Sênh nheo mắt nhìn cô gái này.

Nhạc Cẩn…

Mẹ kiếp, khi cô đi rõ ràng đã khóa cửa xe, sao cô ta có thể lên được?

Sắc mặt Nhạc Cẩn tái nhợt, quần áo trên người ít nhiều dính máu, chân trần, đầu ngón chân hơi bẩn thỉu chụm chặt lại với nhau. Gậy sắt trong tay giống như bùa hộ thân của cô ấy, nắm chặt trong tay, ngón tay vì dùng lực, nổi gân xanh, cả người đều như con chim sợ cung tên.

Nam chính đại nhân đã làm gì cô ta vậy?

Biến nữ chính đại nhân thành bộ dạng này?

Cũng đủ rồi!

“Tôi…” Nhạc Cẩn hơi lắc người, đột nhiên ngã xuống dưới đất.

Thời Sênh: “…”

Chú cảnh sát, ở đây có người muốn ăn vạ.

Thời Sênh nhìn chằm chằm Nhạc Cẩn ngã ra đất, có lẽ là đầu đập vào đất, một tiếng rất to, gậy sắt lăn sang bên cạnh, âm thanh rõ ràng truyền đi rất xa.

Kinh Huyền kéo kéo tay áo Thời Sênh.

“Lên xe.” Thời Sênh vỗ vỗ tay hắn, bảo hắn lên xe.

Kinh Huyền nhìn Nhạc Cẩn mấy cái, diện mạo hiện tại của Nhạc Cẩn không giống trong trò chơi, Kinh Huyền không nhận ra, chỉ cảm thấy có chút quen mắt.

Trong tiềm thức của Kinh Huyền không muốn phản bác lời của Thời Sênh, cho nên hắn ngoan ngoãn lên xe.

Chương 673: Phó bản có độc (34)

Nhạc Cẩn cho rằng mình bị những người đó tìm được, nhưng khi cô ta tỉnh lại thì thấy mình đã nằm ở bệnh viện.

Bác sĩ đi tới đi lui bên cạnh.

Nhạc Cẩn đau đầu, cô ấy đỡ đầu, khó khăn hỏi: “Sao tôi lại ở đây? “

“Ồ, là cô Hoa đưa cháu tới đây.” Bác sĩ không ngẩng đầu lên trả lời, “Cháu giờ cảm thấy thế nào? “

Cô Hoa? Cô ấy quen không?

“Đau đầu.”

“Bị đập vào đầu, nhưng không có gì đáng ngại. Có điều sức khỏe của cháu rất yếu. Khi cháu được đưa tới trên người còn mặc áo bệnh nhân, cháu là ở bệnh viện nào? Người nhà của cháu đâu? “

Bác sĩ liên tiếp hỏi khiến sắc mặt Nhạc Cẩn tái nhợt, cô ấy ở bệnh viện, người của Lương Bỉnh sớm muộn cũng sẽ tìm được cô.

Lương Bỉnh điên rồi.

Cô ấy phải trốn!

Nhạc Cẩn nhanh chóng tìm kiếm trong đầu một vòng, cuối cùng bảo bác sĩ giúp cô ấy gọi một cuộc điện thoại.

Thời gian bây giờ đã trôi qua nhiều năm như thế, cô ấy cũng không biết điện thoại này còn có thể gọi được không.

Rất may mắn, điện thoại của bác sĩ gọi được rồi.

……

Lâm Hàn Vũ vội tới bệnh viện, vừa hay nhìn thấy Thời Sênh bảo vệ Kinh Huyền từ bệnh viện đi ra. Lúc này người ra vào bệnh viện hơi nhiều, cô bảo vệ người đó như châu báu, không để bất cứ ai tiếp xúc với hắn.

Thiếu niên này rất xinh, giống như sản phẩm nghệ thuật điêu khắc tỉ mỉ trong tủ kính.

Lâm Hàn Vũ nhìn cô ấy bảo vệ Kinh Huyền lên xe, trên mặt mang theo ý cười, không phải cười khách sáo hay miễn cưỡng như với hắn, là một loại cười từ nội tâm.

Lâm Hàn Vũ hít sâu một hơi, bước nhanh vào bệnh viện, đi thẳng vào thang máy đông nghịt. Trong không gian chật hẹp, hắn mới cảm thấy mình sắp thở không ra hơi.

Khi ra khỏi thang máy, Lâm Hàn Vũ thu liễm lại cảm xúc, hắn nhanh chóng tìm tới phòng bệnh.

“Anh Hàn Vũ.” Khi Nhạc Cẩn nhìn thấy Lâm Hàn Vũ, trái tim nơm nớp mới thả lỏng ra.

Khi vừa nhận được điện thoại, Lâm Hàn Vũ có chút không thể tin nổi, “Tiểu Cẩn, e về nước khi nào? Sao vào bệnh viện rồi?”

Nhạc Cẩn đột nhiên ngây ra.

Cô ấy chưa từng ra nước ngoài, vì sao anh Hàn Vũ lại nói cô ấy xuất ngoại?

Trong đầu Nhạc Cẩn xoay như chong chóng, đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Lương Bỉnh…

Là tên điên Lương Bỉnh đó.

Nhạc Cẩn nắm tay Lâm Hàn Vũ, “Anh Hàn Vũ, mau đưa em rời khỏi đây.”

“Tiểu Cẩn? “ Lâm Hàn Vũ ngẩn ra nhìn Nhạc Cẩn, thế là thế nào?

Anh em họ Lâm dù không có quan hệ tốt với Lương Bỉnh, nhưng em gái Nhạc Cẩn này, họ cũng không ghét bỏ.

Dưới sự yêu cầu nôn nóng của Nhạc Cẩn, Lâm Hàn Vũ giúp Nhạc Cẩn làm thủ tục xuất viện, đưa cô ấy về biệt thự của họ Lâm.

Về tới biệt thự, Nhạc Cẩn mới khóc lóc kể lại cảnh ngộ của cô.

Có khoảng thời gian, Lương Bỉnh giống như bị điên vậy, Lương Bỉnh không biết đã cho cô ăn gì, cô liền không tỉnh lại nữa. Sau này vào trong trò chơi, cô giống như Kinh Huyền bị mất đi ký ức, chỉ nhớ tên của mình.

Đợi khi cô tỉnh lại, bản thân đã ở trong một phòng thí nghiệm.

Khi cô tỉnh lại, ký ức bị mất đi lập tức hồi phục. Cô biết mình biến

thành bộ dạng này, đều có liên quan tới Lương Bỉnh.

Lương Bỉnh có một loại dục vọng chiếm hữu với Nhạc Cẩn. Việc này từ rất sớm trước đó cô đã biết. Cho nên cô cố ý giữ khoảng cách với hắn, nhưng không ngờ lại kích thích hắn, khiến Lương Bỉnh đối với cô như vậy.

Sau khi cô tỉnh lại, giả vờ mình mất trí nhớ, nghe theo sai bảo của Lương Bỉnh, cuối cùng cầu khẩn Lương Bỉnh đưa mình ra ngoài, sau đó liền chạy trốn.

“Tên điên Lương Bỉnh này.” Lâm Hàn Vũ nghe xong vô cùng tức giận, “Lại làm vậy với em, sao hắn ra tay được chứ?”

Lâm Hàn Vũ nén giận, an ủi Nhạc Cẩn, “Tiểu Cẩn, em yên tâm. Anh trai anh đã chuẩn bị khởi tố Lương Bỉnh, có lẽ vài ngày nữa sẽ có tin tức.”

Lâm Hàn Thư hiện ở trong phòng thí nghiệm họ bỏ lúc đầu. Máy chủ game hiện giờ là một loại máy chủ hắn chưa từng gặp. Căn cứ theo tài liệu hắn điều tra được, loại máy chủ này không chỉ kết nối được trò chơi, còn kết nối tới một công ty bán khoang điều dưỡng cho bệnh viện.

Chức năng của khoang điều dưỡng rất nhiều, cứ coi như người bình thường cũng có thể dùng.

Có người vì không đủ thời gian, sẽ lợi dụng khoang điều dưỡng để nghỉ ngơi, nhưng vì sao khoang điều dưỡng lại có thể kết nối tới máy chủ game?

Càng điều tra tiếp, càng cảm thấy kinh ngạc, cho nên hắn mới cưỡng chế đóng máy chủ.

…

Trong kịch bản, Nhạc Cẩn cuối cùng tỉnh lại cũng sẽ không hồi phục tất cả ký ức, chỉ nhớ việc của cô ấy và Lương Bỉnh trong trò chơi.

Cho nên, cuối cùng cô ấy và Lương Bỉnh ở bên nhau rồi.

Nhưng lần này, vì liên quan tới Thời Sênh, Nhạc Cẩn bất ngờ hồi phục ký ức, biết cô ấy sở dĩ như vậy hoàn toàn là vì liên quan tới Lương Bỉnh.

Nhạc Cẩn căn bản không có cách nào tiếp nhận người anh trai trên danh nghĩa của mình cũng như loại dục vọng chiếm hữu và điên cuồng biến thái đó với mình.

Lương Bỉnh cũng căn bản không phải vì tạo phúc cho nhân loại mới đưa ra kế hoạch đem ý thức của người thực vật gì đó có chể chuyển vào trò chơi, có thể thông qua trò chơi thức tỉnh người thực vật.

Hắn là để loại bỏ ký ức của Nhạc Cẩn, nhưng không ngờ xảy ra bất ngờ, Nhạc Cẩn ngủ liền không dậy, hắn mới đưa ra lý luận này, rồi điên cuồng thực hiện.

Đội của Lương Bỉnh thực sự chỉ là nghiên cứu làm sao khiến Nhạc Cẩn tỉnh lại, nhưng người điên không chỉ một mình Lương Bỉnh.

Dưới tay hắn, có người dùng kỹ thuật này vào khoang điều dưỡng, để một vài người không chết, lại cũng không thể tỉnh lại, từ đó mưu đồ kiếm lợi.

Chứng cứ của Lâm Hàn Thư đầy đủ, khởi tố rất thuận lợi. Lương Bỉnh bận tìm Nhạc Cẩn, khi bị bắt, tài liệu của phòng thí nghiệm vẫn

chưa kịp tiêu hủy.

Lâm Hàn Thư đứng ở ngoài tòa nhà phòng thí nghiệm, nhìn Lương Bỉnh bị người ta đưa ra ngoài.

Lương Bỉnh sa sút tinh thần, nhìn thấy Lâm Hàn Thư, trong mắt có chút căm hận, “Lâm Hàn Thư, vì sao? “

Họ từng là anh em thân thiết như vậy, cuối cùng vi sao đi tới bước đường này?

Người anh em này lại đích thân đưa hắn vào tù?

Đáy mắt Lâm Hàn Thư lóe lên sự đau xót, “Lương Bỉnh, Sảnh Sảnh có tội gì? Sao mày ra tay với cô ấy?”

Hắn tìm được Sảnh Sảnh rồi, nhưng cái tìm được chỉ là một bộ thi thể…

Một cái xác đã hóa thành xương trắng.

Cô ấy cũng từng là bạn bè, bạn học của hắn. Những năm tháng thanh xuân họ cùng đi qua, cuối cùng đều hóa thành một bộ xương trắng, chôn vùi vào trong đất.

Lương Bỉnh có thoáng nghi hoặc, nhưng nghĩ tới Sảnh Sảnh trong miệng hắn là ai.

“Người con gái đó làm việc cho tao. Tao bảo cô ta đừng nói lung tung, nhưng cô ta lại muốn nói cho mày. Tao chỉ có thể giết cô ta. Đây đều là cô ta tự chuốc lấy, cô ta đáng đời.” Lương Bỉnh đã hơi điên dại, “Lâm Hàn Thư, mày đáng chết. Lúc đầu nếu mày giúp tao thì sẽ không mất đi cô ta, ha ha ha... Đều là chúng mày tự chuốc lấy,

chúng mày đáng đời, đáng đời!”

Chút kỳ vọng cuối cùng của Lâm Hàn Thư biến mất, thất vọng quay người, bỏ đi trong tiếng cười điên cuồng của Lương Bỉnh.

Lâm Hàn Thư ngồi trong xe, nhìn Lương Bỉnh bị người ta áp giải lên xe.

Lâm Hàn Thư đồng ý thu giữ người con gái đó một lần, cô ấy liền giúp anh phá đi khúc mắc trong lòng nhiều năm như vậy, tặng hắn một món quà lớn không biết nên vui hay là nên buồn.

Càng triệt để kéo nhà họ Lương mà hắn nhắm vào nhiều năm xuống ngựa.

Nghĩ kỹ càng, cô ấy hình như đều không làm gì cả…

Cái cô ấy tặng hắn, chỉ có một câu nói mà thôi.

Chương 674: Phó bản có độc (35)

Phía cảnh sát sau 10 ngày thì bắt được người cấu kết với công ty bán khoang điều dưỡng y dụng làm chuyện xấu.

Lại là Mạnh Kiệt mà Lương Bỉnh trọng dụng.

Mạnh Kiệt cũng là bạn học của Lương Bỉnh, chỉ là Lâm Hàn Thư luôn không thích hắn, cảm thấy Mạnh Kiệt có hơi quá tự phụ.

Khi Lâm Hàn Thư còn ở đó, dù Mạnh Kiệt theo họ làm nhưng không được trọng dụng. Sau này Lâm Hàn Thư và Lương Bỉnh trở mặt, Mạnh Kiệt mới nhân cơ hội lên chức.

Cuối cùng càng là làm ra loại việc này.

Việc hai người này làm, đã đủ ở tù chung thân.

Đây chính là cái gọi là Kế hoạch Tử Thần.

Khi chuyện này bị làm rùm beng lên, không ai chú ý tới thông tin từng nhắc tới trên báo về việc Nhị thiếu gia nhà họ Tạ đột tử trên phố.

…

Lâm Hàn Thư thu mua lại trò chơi, mời người lại làm kiểm tra, sửa dùng máy chủ mới, sau khi bố trí một loạt báo cáo an toàn, tiếp tục vận hành trò chơi.

Trên báo không có nói chi tiết về trò chơi cho nên người chơi đều chỉ biết là công ty trò chơi xảy ra chuyện, không nghĩ tới việc trò chơi có vấn đề.

Vào ngày khai mở máy chủ trò chơi, ngoài người chơi cũ, lại có một loạt người chơi mới ào vào.

Khi Thời Sênh online, vẫn đội id của Thần Quyết Cung Chủ Hoa Mông Mông, trò chơi từng bị Hệ thống sửa cho hoàn toàn khác, lại được sửa chữa lại, cập nhật cấp vẫn ở level 80.

Một vài người không dễ gì tăng được cấp, lúc này lại bị đánh về nguyên hình, một đám người chơi ôm nhau khóc.

Tăng cấp dễ sao?

Đây là một trò chơi thần kỳ có tiền cũng không chơi được.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Tôi đã không còn yêu level 80 rồi! /Tay vẫy tạm biệt

[Thế giới] Bạn Đáng Yêu: Cảm thấy toàn server đều phải quỳ ở level 80, một server phong đỉnh.

[Thế giới] Yên Lặng Nhìn Em Nghịch: Người mới, level 80 là gì?

[Thế giới] Hi hi hi: Cùng xin? Xem diễn đàn nói trò chơi này có độc?

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Này… chúng ta là server cũ, sao còn có nhiều người mới vậy?

Người mới nên đến server mới mới đúng, chạy tới server cũ làm gì?

[Thế giới] Hi hi hi: Xem diễn đàn nói server này có độc, ta đến thử độc.

[Thế giới] Yên Lặng Nhìn Em Nghịch: Thử độc +1

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Không phải server này có độc, là phó bản có độc… nghe nói, Diệt Tuyệt Sư Thái trở về rồi sao? Giờ tăng cấp vẫn là phải qua phó bản sao?

Thời gian qua lâu như vậy, nhưng địa vị của Thời Sênh ở trong lòng những người chơi cũ này vẫn rất cao.

Suy cho cùng, có thể sửa trò chơi khác hẳn, tuyệt đối là người đầu tiên trong lịch sử.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Ta xem qua rồi, tăng cấp vẫn phải qua phó bản...

Trò chơi này cập nhật tới mức họ sắp không nhận ra rồi.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Kỳ lạ……Sao không thấy đại thần Nhất Thế An Cẩn trên BXH đâu?

Bản Sắc Đàn Ông vừa nói ra, lập tức khiến mọi người chú ý, ào ào tới xem BXH.

Quả nhiên Nhất Thế An Cẩn trước đây treo cao trên bảng đã không còn nữa.

Đến tìm cũng không thể tìm được.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Xóa tài khoản rồi?

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Ép đại thần xóa tài khoản không chơi, trò chơi này chắc chắn có độc.

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Diệt Tuyệt Sư Thái có độc.

[Thế giới] Trăng Sáng: Xin dẫn chứng khoa học.

[Thế giới] Lam Tinh Linh Đáng Yêu: Xin dẫn chứng khoa học +1

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Aaaa, ta ở Tân Thủ Thôn nhìn thấy Hoa Mông Mông rồi!

Thất Nguyệt Đại Đại đột nhiên nhảy ra một câu, gián đoạn một đám tân nhân xin dẫn chứng khoa học trên thế giới.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Nhìn thấy ta có gì mà kích động vậy? Tới xem đối tượng của ta!

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: …

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: …

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: …

[Thế giới] …

Rất tốt, BOSS này đã không ngược đãi người chơi, sửa thành ngược đãi chó rồi!

Một đám người chơi chạy tới Tân Thủ Thôn, người chơi mới vừa dịch chuyển vào Tân Thủ Thôn, bị trận thế này dọa cho không dám động đậy.

Đang làm gì vậy?

Thời Sênh đứng ở ngay cổng Tân Thủ Thôn, một đám người chơi vây lấy cô lảm nhảm nói không ngừng.

“Diệt Tuyệt Sư Thái, dừng game lâu như vậy, có phải ngươi làm không? “

“Diệt Tuyệt Sư Thái, công ty trò chơi giờ đã đổi chủ rồi, có phải ngươi làm không? “

Thời Sênh: “…” Cái gì cũng là ông làm.

Được thôi, chính là ông làm.

Thất Nguyệt Đại Đại lách khỏi những người đó, xông tới trước mặt Thời Sênh, “Hoa Mông Mông, vài ngày nữa tôi có một cuộc ký tặng, cô tới cổ vũ tôi được không? “

“Thất Nguyệt lại mở ký tặng, thành phố nào? Tôi đi, nói không chừng Thất Nguyệt lại thích viên kim cương Vương Lão Ngũ tôi?” Người nói là Điều Hòa Trung Ương.

“Phụt… Vương Lão Ngũ là kim cương thì tiết kiệm chút đi.”

“Ha ha ha …”

“Đập cả người trang bị đó của ngươi lên hẳng nói kim cương Vương Lão Ngũ.”

Điều Hòa Trung Ương vỗ ngực bảo đảm, “Ta đúng là kim cương Vương Lão Ngũ.”

“Đi ra, ta mời Mông Mông nhà ta, không mời ngươi.” Thất Nguyệt Đại Đại trừng mắt nhìn Điều Hòa Trung Ương một cái, quay đầu lại mỉm cười nhìn Thời Sênh, “Mông Mông tới không?”

“Ở đâu?”

“Thành phố S.” Thất Nguyệt Đại Đại lập tức kích động nói: “Tôi chat riêng với cô, nếu cô tới nhất định phải gọi điện thoại cho tôi.”

Thời Sênh hơi hơi gật đầu.

Thành phố S, chính là thành phố cô ở.

Thời Sênh và nhóm người này khoác lác nửa ngày, cũng không thấy Kinh Huyền xuất hiện, Thời Sênh không tránh khỏi phải kéo người chơi ra tìm.

Kết quả tìm ra không phải người chơi, mà là NPC.

Thời Sênh: “…”

Người chơi và người chơi không có hảo hữu, chỉ có thể ở khoảng cách nhất định mới có thể chat riêng, nhưng NPC và NPC thì không cần, tất cả các NPC đều có thể quấy rầy NPC bất cứ lúc nào.

[Mật] Hoa Mông Mông: Sao anh thành NPC rồi?

[Mật] Kinh Huyền: Tôi không biết, vừa lên đã ở đây… làm sao ra đây?

[Mật] Hoa Mông Mông: …

Thời Sênh xem bản đồ Kinh Huyền ở.

Lại là Tình Hoa Thánh Từ.

Thời Sênh im lặng, chắc chắn là Hệ thống giở trò.

[…] Tôi vô tội, đừng có lỗi gì cũng vứt lên người tôi, tôi không chịu!

Vì Thời Sênh nói bảo họ tới xem đối tượng, cho nên khi Thời Sênh rời khỏi, đám người chơi này cũng đi theo sau cô ấy.

[Cận] Thất Nguyệt Đại Đại: Cho nên Mông Mông, vì sao chúng ta phải tới Tình Hoa Thánh Từ?

[Cận] Hoa Mông Mông: Xem đối tượng của tôi!

[Cận] Hoa Mông Mông: Tổ đội muốn vào.

[Cận] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Vì sao xem đối tượng của cô phải tới phó bản Tình Hoa Thánh Từ?

[Cận] Điều Hòa Trung Ương: Diệt Tuyệt Sư Thái có thể có đối tượng sao?

[Cận] Thất Nguyệt Đại Đại: Sao không thể có, Mông của ta nói có là có!

[Cận] Bố Mày Đã Online: Không tính toán với fan não tàn.

[Cận] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: Không tính toán với fan não tàn +1

[Cận] Điều Hòa Trung Ương: Không tính toán với fan não tàn +999999

Thời Sênh nhận được một lời mời, đoàn đội rất lớn, nhóm buôn chuyện trên kênh Thế giới gần như đều ở đây.

[Đội] Thất Nguyệt Đại Đại: Ta mở đầu rồi.

[Đội] Bố Mày Đã Online: Mở mở mở, ta muốn xem xem đối tượng của Diệt Tuyệt Sư Thái như thế nào!

Chương 675: Phó bản có độc (36)

Bản đồ của Tình Hoa Thánh Từ rất đẹp, khắp nơi đều là Hoa Tình đỏ rực.

Bản đồ không to lắm, Thời Sênh rất nhanh tìm được Kinh Huyền.

Nhưng…

Ai tới nói cho cô biết id Nguyệt Lão trên đầu Kinh Huyền là ý gì?

Trước đây Tình Hoa Thánh Từ là phó bản đánh quái tăng cấp!

Giờ sửa thành Miếu Nguyệt Lão là ý gì!

“Nguyệt Lão? Này… trò chơi sắp mở hệ thống kết hôn rồi sao?”

Tình nhân trước đây, độ thân mật đạt rồi, chỉ cần hai bên đồng ý là có thể kết thành vợ chồng.

Có người lập tức tới lật diễn đàn cài trong trò chơi.

“Hệ thống kết hôn… Trời! Yêu cầu quá biến thái!” Người chơi nói chuyện đó cắt hình chia sẻ lên mành hình chung.

“Độ thân mật 9999, Hoa Tình 9999 bông, Thước Tiên Thạch 9999 viên… Hoa Tình trong bản đồ tình cảm này đều tới cho họ hái rồi? Chỉ hái hoa này cũng hái rất lâu.”

“Thời gian thử thách tình yêu đích thực tới rồi!”

“Thời gian thử thách tình yêu đích thực tới rồi +1”

“Thời gian thử thách tình yêu đích thực tới rồi +10000”

Có người đi thử, thời gian hái một bông Hoa Tình là 30 giây, 9999 bông, cần hơn 80 giờ... hơn ba ngày.

Càng không cần nói độ thân mật 9999 đó, và một lô thứ chưa từng nghe qua phía sau, tất cả mọi thứ cộng lại, vừa hay 9 loại.

Quả nhiên là lúc thử thách tình yêu đích thực tới rồi.

“Nhưng không nói là người khác không thể hái giúp... nhưng độ thân mật cũng đủ biến thái, những thứ phía sau chưa từng nghe qua, muốn quét khẳng định rất khó.”

“Trò chơi đổi chủ, vẫn biến thái như vậy!”

“Ngồi đợi tình nhân chia tay…”

“Haiz, Nguyệt Lão này rất đẹp trai.”

“Nguyệt Lão có thể kết hôn sao? Đẹp trai quá! Muốn gả!”

Sự chú ý của các em gái dồn lên người Kinh Huyền, lao tới như ong vỡ tổ.

Thời Sênh: “…” Đó là của ông! Các em đừng có động bừa bãi!

Thời Sênh đi tới mấy bước, lách khỏi những cô em đó, bảo vệ Kinh Huyền sau người, “Làm gì! Đừng có sờ bừa bãi!”

Các em gái: “…”

Đám buôn chuyện: “…”

Cho nên đối tượng của Diệt Tuyệt Sư Thái ngươi là NPC này?

Như vậy mọi người càng kích động rồi, điều đó chứng tỏ NPC này cũng là người thật?

Thời Sênh móc kiếm ẩn đổ đám người này, đem Kinh Huyền trốn khỏi bản đồ.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Giờ thế đạo gì, đến NPC cũng có đối tượng. Có để những kẻ độc thân như chúng ta sống nữa không?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông của ta mau trở về.

Thời Sênh che thế giới đi, đưa Kinh Huyền về Thần Quyết Cung.

“Sao anh lại biến thành NPC rồi?” Thời Sênh đi hai vòng quanh Kinh Huyền, cô sửa lại cho hắn khoang trò chơi mới, có lẽ là khóa chặt lại thân phận mới đúng, hơn nữa trước đây Kinh Huyền có lẽ được coi là người xâm nhập bất hợp pháp.

Kinh Huyền lắc đầu, đánh chữ theo thói quen.

[Mật] Kinh Huyền: Tôi vừa lên đã tới bản đồ đó.

Thời Sênh suy nghĩ giây lát, chỉ có thể tìm cơ hội tới kho dữ liệu xem xem.

Cô vòng lại trước mặt Kinh Huyền, “Nói câu thử xem.”

Kinh Huyền trầm mặc giây lát, thử há mồm, “Tôi…”

“Mông Mông.” Sắc mặt anh lộ ra ý cười, ở đây có thể nói chuyện.

Mặt Thời Sênh cong cong nụ cười, hai tay đưa ra nhéo nhéo, cảm giác rất chân thực.

Kinh Huyền không chịu được đỏ mặt, né về phía sau.

…

Vì điều kiện kết hôn quá biến thái, một vài tình nhân muốn kết hôn, sau khi làm qua một vài việc, quả quyết vứt bỏ, còn một vài người cắn răng làm tới, đợi làm xong đi tìm Nguyệt Lão, kết quả giờ Nguyệt Lão không thấy nữa!

[Thế giới] Đăng Hoa Hơi Lạnh: … Nguyệt Lão đi đâu rồi?

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Còn phải nói, khẳng định là bị Diệt Tuyệt Sư Thái bắt đi rồi. Không phải em gái, em làm xong nhiệm vụ rồi?

[Thế giới] Đăng Hoa Hơi Lạnh: Ừm, chỉ thiếu Nguyệt Lão thôi.

[Thế giới] Đầu Bút Hơi Lạnh: Diệt Tuyệt Sư Thái bắt Nguyệt Lão đi đâu rồi?

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Tìm Nguyệt Lão? Tới Thần Quyết Cung đánh phó bản.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Đoàn diệt n+1 lần.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Trách ta sao?

[Thế giới] Đăng Hoa Hơi Lạnh: Aaaa, Diệt Tuyệt Sư Thái cô mau trả lại Nguyệt Lão, tôi muốn kết hôn với ông xã của tôi.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: … Hắn ngủ rồi.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Tôi hình như đã nhìn thấu điều gì.

[Thông báo] Đại hiệp [Một Sợi Nắng] online.

[Thế giới] Yếu Ớt: Lão đại online rồi, lão đại, lão đại!!

Một Sợi Nắng online vừa hay nhìn thấy câu nói đó của Thời Sênh, cho tới khi tin tức phía dưới đè lên câu nói đó không còn thấy nữa, hắn mới từ từ đánh trên màn hình chung.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Nhớ ta như vậy? Biết tầm quan trọng của bang chủ ta rồi?

[Thế giới] Yếu Ớt: Không phải lão đại, vốn bang không đủ rồi, mau tới cấp cứu.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: …

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Nói tới Một Sợi Nắng, Nguyệt Ảnh Quyền Trượng của ngươi vẫn còn chứ?

Thanh Thần Khí này từng vang dội một thời, sau này không biết làm sao, sự quan tâm của mọi người đều dồn lên người Diệt Tuyệt Sư Thái rồi.

Thần Khí nhận phải sự lạnh nhạt trước nay chưa từng có.

Một Sợi Nắng nhìn trang bị.

[Thế giới] Một Sợi Nắng: Không thấy nữa.

Cấp của họ đều giảm rồi, Thần Quyết Cung vẫn chưa có chế độ vượt ải, Nguyệt Ảnh Quyền Trượng bị thu hồi cũng là bình thường.

…

Dù điều kiện kết hôn hà khắc nhưng không thiếu gì người chơi có chân ái, càng ngày càng nhiều người chơi hoàn thành nhiệm vụ, không biết làm sao mỗi lần tìm Nguyệt Lão về vô cùng nhọc sức.

Còn nhọc sức hơn họ làm nhiệm vụ.

Có lúc còn phải hẹn trước!

Chơi trò chơi mệt óc quá!

So với đám người chơi kết hôn này, người chơi đánh phó bản tăng cấp cũng rất mệt óc, mẹ kiếp, còn để người ta tăng cấp nữa không?

Thật sự là ngừng phát triển ở level 80 đấy à?

Tố cáo cũng vô dụng, công ty trò chơi người ta căn bản không quản!

Từ khi mở lại server, nội dung cập nhật mỗi server đều căn cứ nhiệm vụ người chơi tiếp xúc, cho nên họ không thể vượt ải Thần Quyết Cung, thì không thể tăng cấp, không thể tăng cấp, thì không thể tiếp xúc với điều kiện cập nhật phía sau.

Không thể cập nhật …

Một nhóm người chơi chỉ có thể cam chịu vây xem tình nhân tìm Nguyệt Lão khắp thế giới.

May mà người bị ngược đãi không phải họ.

Mọi người nên đồng cam cộng khổ.

Nghĩ như vậy, trong lòng lại cân bằng rất nhiều, đầy máu hồi sinh tiếp tục quét phó bản.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Ha haha, hôm nay ta nhìn thấy Hoa Mông Mông rồi!!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: …

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Ta cũng ở hiện trường, sao ta không nhìn thấy?

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Với trí thông minh đó của ngươi, đương nhiên không nhìn thấy được. Ta còn nhìn thấy Kinh Huyền, nhưng… Kinh Huyền trông… ừm…

[Thế giới] Kinh Huyền: Ta làm sao?

[Thế giới] Thiên Hoa Rơi Loạn: Bắt lấy Nguyệt Lão, Nguyệt Lão, ta đã hẹn trước kết hôn!

[Thế giới] Kinh Huyền: Tìm Mông Mông.

[Thế giới] Thiên Hoa Rơi Loạn: … Diệt Tuyệt Sư Thái khó tìm lắm. /Khóc lóc

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Không có, rất tốt ha ha ha, rất muốn được Mông của ta cưng chiều! Gào gào gào, các ngươi không nhìn thấy… Trời ơi, nghĩ tới đã kích động! /Dâng tim/Dâng tim

Thất Nguyệt là khi ở hậu trường nghỉ ngơi đã nhìn thấy Thời Sênh và Kinh Huyền.

Cô ấy vừa bắt đầu không nhận ra, suy cho cùng Thời Sênh hiện thực và trò chơi có khác biệt rất lớn. Nhưng ngay sau đó cô ấy thấy Kinh Huyền, người bên cạnh Thời Sênh rõ ràng là Nguyệt Lão bản thiếu nhiên.

Linh quang của cô ấy lóe hiện, nhìn thấy tấm card trong giỏ hoa mà nhân viên bên cạnh cầm, lập tức xác nhận thân phận của họ.

Chương 676: Phó bản có độc (37)

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Đám các ngươi chưa gặp Mông của ta sẽ không hiểu sức hấp dẫn của bạn trai lực MAX. Aaa, Mông Mông thiếu bạn gái sao? Biết đáng yêu, biết vẽ tranh, biết làm ấm giường, da trắng mặt đẹp, eo nhỏ chân dài.

Cô ấy cũng muốn được cưng chiều!!

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Thất Nguyệt ngươi nói lời này cũng không sợ bị giận?

[Thế giới] Quần lót của Thất Nguyệt: Đại Đại là em gái đáng yêu.

[Thế giới] Áo lót của Thất Nguyệt: Đại Đại là em gái đáng yêu +1

[Thế giới] Ngôi sao của Thất Nguyệt: Đại Đại là em gái đáng yêu +31415926535

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Đừng vạch trần người khác được không? Mông Mông, suy nghĩ chút đi mà?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Có một người ấm giường là đủ rồi.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Khó chịu, muốn khóc. Đố kỵ Kinh Huyền!

Hôm nay đi gặp Thất Nguyệt Đại Đại, thuần túy là đi ngang qua, vì nhìn thấy nên Thời Sênh liền tiện đường đi xem xem.

Vốn muốn tặng xong hoa là rời khỏi, ai ngờ vừa hay bị Thất Nguyệt Đại Đại tóm được.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Cho nên Diệt Tuyệt Sư Thái thật sự có một chân với Kinh Huyền?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Ta và hắn có rất nhiều chân.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Phụt… ngủ chưa?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không nhắc vấn đề này, lần sau ta sẽ khiến thời gian đoàn diệt của ngươi kéo dài một giây.

Kéo dài một giây, ai cần!

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Vậy chính là chưa ngủ, ha ha ha, Diệt Tuyệt Sư Thái, cô không được rồi!

[Thế giới] Kinh Huyền: …

Đương sự là hắn vẫn còn ở đây, họ lại nói chuyện như vậy trước mặt hắn!

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Sớm muộn cũng sẽ được.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Sao các ngươi lại đen tối như thế. Ta đánh cược một xu quẩy cay, Kinh Huyền tuyệt đối là người bị đè. Mông của ta đẹp trai như thế, phải là tổng tài công!

Kinh Huyền chat riêng Thời Sênh, kéo cô xuống khỏi thế giới.

[Mật] Kinh Huyền: Tối muốn ăn gì?

[Mật] Hoa Mông Mông: Anh đấy!

[Mật] Kinh Huyền: … Tôi hỏi cô muốn ăn thứ gì?

[Mật] Hoa Mông Mông: Gà hầm nấm.

[Mật] Kinh Huyền: Vậy tôi xuống trước.

Kinh Huyền nói xong câu này, Thời Sênh lập tức không thể gửi tin đi nữa.

Thời Sênh: "…" Không phải đàn ông, anh xem cảm giác của tôi!!

[Thế giới] Tìm Kiếm: Hoa Mông Mông, tiện nhân ngươi ^%#&(&@#. Ngươi ít tác quái thôi, ngươi dựa vào cái gì bảo Nguyệt Lão không làm việc. Trò chơi nát này có ý gì, để cô ta làm loạn trong game như vậy?

Thời Sênh vừa chuẩn bị offline, thì nhìn thấy một dòng tin như vậy.

[Thế giới] Đăng Hoa Hơi Lạnh: Tìm Kiếm, ngươi mắng Diệt Tuyệt Sư Thái làm gì? Cô ấy con người rất tốt. Khi tôi và ông xã tôi kết hôn, cô ấy còn tặng chúng tôi quà kết hôn.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Phiii, một chút quà đã mua được ngươi rồi. Kết hôn còn phải chạy khắp nơi tìm người, cầu xin mới được làm, dựa vào cái gì chứ?

[Thế giới] Tử Kỳ: Tìm Kiếm, ngươi có bệnh à? Ta vừa nãy còn nhìn thấy ngươi đang quét Thước Tiên Thạch, nhanh như vậy đã làm xong tất cả nhiệm vụ rồi? Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, không làm lễ nghi, trực tiếp tìm Nguyệt Lão đồng thời xin là có thể hoàn thành nghi

thức kết hôn. Người chơi muốn làm lễ nghi vốn phải hẹn trước thời gian, ngươi cố ý tới gây rối sao?

Người chơi từng làm nhiệm vụ kết hôn ào ào chạy ra phổ cập khoa học.

Họ đi khắp thế giới tìm Nguyệt Lão cũng chỉ là cảm thấy chơi vui, quan trọng là Nguyệt Lão còn đẹp trai như vậy.

Thật sự muốn kết hôn, hiệu suất của người ta rất nhanh, cơ bản không có gì trì hoãn cả.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Phó bản Thần Quyết Cung đó thì nói thế nào? Server khác đã cập nhật mấy lần rồi. Các ngươi vẫn còn đang đánh Thần Quyết Cung, một đám người còn quỳ liếm đất, có phải đầu óc bị ẩm rồi không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không phục à?

Chính là không để các ngươi qua, không phục thì chuyển server đi.

Người thành đại sự, ai không phải độc quyền?

[Thế giới] Tìm Kiếm: Đây lại không phải trò chơi của một mình ngươi. Ngươi bá chiếm còn để chúng ta chơi nữa không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Chính ngươi không đánh lại ta, trách ta sao? Lẽ nào ta còn phải thả ngươi qua? Ngươi lại không đáng yêu như Thất Nguyệt, cũng không giống Kinh Huyền, có thể làm ấm giường cho ta, ta dựa vào cái gì thả ngươi thắng.

[Thế giới] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông của ta khen ta đáng yêu! /Xoay vòng/Xoay vòng.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Cãi nhau đừng ngược đãi chó. Diệt Tuyệt Sư Thái, cô đủ rồi, từ chối thức ăn cho chó.

[Thế giới] Tìm Kiếm: Ngươi có biết tự trọng không?

[Thế giới] Hoa Mông Mông: Không!

Được, còn có thể thẳng thắn hung hồn nói mình không biết tự trọng!

Người chơi bày tỏ cho điểm tuyệt đối.

Tìm Kiếm tức điên, mắng vài tiếng đau khổ không quan hệ, rồi biến mất trên thế giới.

Thời Sênh đóng giao diện, offline.

Rời khoang trò chơi, Thời Sênh liền ngửi thấy một mùi thơm.

Cô ra khỏi phòng, Kinh Huyền ở bếp, cầm môi, đang nấu cơm theo video.

Kỹ năng nấu cơm cảu Phượng Từ có lẽ đã đạt tới tông sư, nhìn video là học được luôn, hơn nữa còn làm rất ngon.

Một người biết nấu cơm, lại kén ăn, không thể hiểu nổi.

Lẽ nào chính là vì kén ăn cho nên mới thắp sáng kỹ năng nấu cơm?

Kinh Huyền quay người, bị Thời Sênh yên lặng không lên tiếng phía sau dọa cho một cái, cơ thể vô thức lùi ra sau, hơi nóng từ phía sau truyền tới, hắn muốn nhảy về phía trước đã không kịp nữa.

Thời Sênh bước nhanh lên trước một bước, ôm qua eo hắn, kéo sang bên cạnh, né được nồi canh bốc khói ùng ục phía sau.

“Em có đáng sợ đến thế không?” Thời Sênh hoàn toàn không định dọa hắn, “Có bỏng không? “

Kinh Huyền lắc lắc đầu, một lúc lâu sau mới moi ra điện thoại đánh chữ.

“Cô đột nhiên đứng phía sau tôi…” Còn đứng gần như thế, đây là phản ứng người bình thường đều có.

“Xin lỗi.” Thời Sênh đỡ hắn thăng bằng, “Vừa nãy đang suy nghĩ, không chú ý.”

Hai người đứng rất gần, sắc mặt Kinh Huyền hơi đỏ, đánh mấy chữ trên điện thoại, đi về phía bên cạnh.

“Tôi không sao, không cần xin lỗi.”

“Sợ anh giận đó.” Thời Sênh đi theo, “Em không phải cố ý dọa anh.”

Kinh Huyền ngẩng đầu nhìn Thời Sênh một cái. Thời Sênh lập tức lộ ra một nụ cười, Kinh Huyền cúi thấp đầu từ từ gõ ra một dòng chữ trên màn hình, “Tôi không tức giận.”

Cô ấy đối với hắn tốt như thế, sao hắn nỡ tức giận.

Kinh Huyền thu điện thoại lại, đẩy Thời Sênh ra khỏi bếp, ra ý mình phải nấu cơm rồi.

Thời Sênh đứng ở cửa nghịch điện thoại, Kinh Huyền thỉnh thoảng nhìn cô một cái, trong lòng có một loại cảm giác rất thỏa mãn.

Hình như cứ sống bên cô ấy thế này cũng rất tuyệt.

Nhưng họ đều chưa từng bày tỏ tình cảm với nhau!

Trong sách nói, nam và nữ ở cùng nhau thì phải bày tỏ, hơn nữa phải là nam bày tỏ…

Kinh Huyền nghĩ một lát, hắn nên làm thế nào để bày tỏ với cô ấy đây?

Kinh Huyền đắn đo vấn đề này, khi ăn cơm có chút không thoải mái.

“Không phải nói không giận sao? “

Kinh Huyền mơ màng nhìn về phía Thời Sênh, chớp mắt mấy cái, mới phản ứng lại, hắn lắc đầu.

Hắn không giận.

Hắn chỉ đang nghĩ nên bày tỏ thế nào.

“Vậy sao anh không nghiêm túc ăn cơm?” Thời Sênh kéo kéo bát của hắn.

Tâm sự nặng nề, có chuyện rồi!

Thời gian ngắn như vậy, đều ở dưới mắt của cô, tên ngố này đang nghĩ gì?

Kinh Huyền cúi đầu xuống, nhanh chóng và hết cơm.

Chương 677: Phó bản có độc (38)

Từ hôm oán giận Thời Sênh trên thế giới đó, Tìm Kiếm thường xuyên nói xấu Thời Sênh và Kinh Huyền với mọi người, cái gì thân thích của ông chủ trò chơi, trước đây chính là tới làm gián điệp, khiến ông chủ trước vào tù...

Không thì vì sao ông chủ này, để cô ấy làm bừa trong game, hoàn toàn không quản?

Chế độ quản lý của server khác rất nghiêm, căn bản sẽ không xuất hiện tình hình này.

Tìm Kiếm vừa nói, không ít người chơi giàu có chuyển server sang sever bên cạnh chơi thử, những server này dù tốc độ cập nhật nhanh hơn nhưng rõ ràng không vui bằng server của họ.

Sever này nổi tiếng là nhiều đại gia, có thể dùng tiền nâng cấp, họ đã chơi chán rồi.

Giờ cái họ chơi không phải là game, là cuộc sống.

Loại người giống như Tìm Kiếm khẳng định không hiểu.

Cho nên một đám người chơi oán hận Tìm Kiếm, công ty trò chơi không quản server này không phải càng tốt sao? Ngu ngốc!

Nhìn xem bên cạnh, câu nào cũng bị cấm chat, còn có tự do ngôn luận nữa không?

Giờ vẫn có người chơi mới vào server này, rất nhiều người đều vì cặp CP Thời Sênh và Kinh Huyền này mà tới.

Trò chơi thực tế ảo, thật ra cũng là lần đầu họ tiếp xúc, đương nhiên sẽ không để tâm nhiều giáo điều như thế, chơi vui là được.

Thất Nguyệt đang cùng fan não tàn của mình khoác lác cảnh mình gặp Thời Sênh, đột nhiên nhận được yêu cầu hảo hữu của Kinh Huyền.

Cô ta ngây ra một lát, sau đó đồng ý yêu cầu.

[Mật] Kinh Huyền: Nên làm thế nào để bày tỏ với người khác?

Kinh Huyền xem một vài tài liệu ở trên mạng nhưng hắn cảm thấy những cách đó không hợp lý lắm.

Mà trong đám người hắn miễn cưỡng biết tên, hình như chỉ có Thất Nguyệt Đại Đại.

Rốt cuộc người này luôn mạnh mẽ cảm giác tồn tại với Thời Sênh.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Ngươi muốn bày tỏ với Mông của ta?

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông của ta lại chưa bày tỏ với ngươi???

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Cái này không khoa học!

Bạn trai Mông Mông của cô ta sức hấp dẫn MAX như vậy mà lại chưa bày tỏ?

Thất Nguyệt Đại Đại lập tức chọc Thời Sênh.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông Mông, ra đây nói chuyện.

[Mật] Hoa Mông Mông: Không có thời gian.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: [Ảnh]

[Mật] Hoa Mông Mông: …

Kinh Huyền hoàn toàn không biết, mình còn chưa hỏi ra đáp án đã bị người ta bán đứng rồi.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông Mông, cô chưa tỏ tình à? Cô có phải ngốc rồi không? Lấy bá khí của mình ra được không?

[Mật] Hoa Mông Mông: …

Cô đúng là choáng váng luôn rồi.

Chế độ chung sống trước đây của họ quá tự nhiên khiến Thời Sênh đã quên mất, Kinh Huyền không có ký ức.

Nghĩ một lát Thời Sênh đột nhiên có chút hưng phấn, có thể tỏ tình với Phượng Từ, mỗi lần một trò khác nhau, bày tỏ xong 99 lần, không chừng có thể gọi ra Thần Long.

[Mật] Hoa Mông Mông: Cảm ơn.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Mông Mông có thể lấy thân báo đáp, tôi không để tâm cô có bạn trai /Xấu hổ/Che mặt

[Mật] Hoa Mông Mông: Điều Hòa Trung Ương rất tốt, thật đấy.

Thời Sênh từng gặp Điều Hòa Trung Ương, suy cho cùng hắn chỉ thiếu viết nốt lên đầu, ông chính là Điều Hòa Trung Ương.

Ngoại hình thượng thừa, dù ăn mặc hơi kỳ lạ nhưng khí chất không tồi, có lẽ không phải người bình thường, cứ coi như không phải tổng tài bá đạo cũng phải là thiếu gia nhà có tiền.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Hắn đã là Điều Hòa Trung Ương rồi, sao còn làm bảo bối làm ấm của một mình tôi được. Tôi không cần, tôi chỉ cần cô, tôi không phiền làm bạn gái của cô.

[Mật] Hoa Mông Mông: Nhưng tôi chỉ muốn làm một mình hắn làm ấm thôi, xuống đây.

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: Đừng đi mà, thảo luận với tôi một chút, cô muốn bày tỏ với hắn thế nào, là trực tiếp lao vào hay là trực tiếp lao vào đây? (Gửi thất bại)

[Mật] Thất Nguyệt Đại Đại: … (Gửi thất bại)

[Mật] Kinh Huyền: …

Thất Nguyệt Đại Đại nhìn mấy chấm này của Kinh Huyền, im lặng rất lâu, giơ tay trả lời hắn mấy chấm.

Có Mông của tôi bày tỏ là được rồi!

Suy cho cùng Mông của tôi đẹp trai như vậy!

Mông của tôi ngược đã tôi trăm nghìn lần, tôi đối với Mông của tôi như tình đầu.

Ai yaa, nghĩ tới đã kích động, muốn được cưng chiều!

…

Thời Sênh không định tỏ tình trong game, loại việc này, có thể lén làm.

Không chừng có thể ngủ đó?

Thời Sênh nhân lúc Kinh Huyền chưa offline, nhanh chóng ra ngoài mua đồ.

“Chị Mông Mông.”

Thời Sênh vừa ra khỏi biệt thư, một giọng nói hơi mang chút do dự vang lên.

Nhạc Cẩn đứng ở phía xa xa, thấy Thời Sênh đi ra, lập tức chạy tới, cúi gằm người, “Chị Mông Mông, việc lần trước cảm ơn chị.”

“Tiện thôi.” Thời Sênh đóng cửa.

“Em muốn mời chị Mông Mông ăn cơm được không?” Nhạc Cẩn hơi thận trọng, “Em không có ý khác, chỉ là muốn cảm ơn chị.”

“Tôi không có thời gian, hôm khác đi.” Ngữ khí Thời Sênh vẫn còn tốt, không mở chế độ nhìn ai cũng là ngu ngốc.

“Vâng.” Nhạc Cẩn hơi thất vọng.

Thời Sênh vòng qua cô ấy rời khỏi, ra ngoài mua đồ, khi cô ấy về Kinh Huyền đã thoát game, đang chuẩn bị ra ngoài.

“Cô đi đâu thế? “ Kinh Huyền đánh chữ hỏi cô ấy.

Thời Sênh kéo hắn vào nhà, móc từ trong túi ra một chiến nhẫn, giơ lên trước mắt Kinh Huyền, “Anh Tạ, anh đồng ý lấy em không?”

Kinh Huyền không chút phòng bị, ngây ra nhìn chiếc nhẫn đó.

[…] Ký chủ, cô nói bày tỏ đa dạng chính là kiểu này à? Đánh giá kém!

Thời Sênh trợn tròn mắt, màu mè làm gì, đơn giản thô bạo là được.

Kinh Huyền mất nửa ngày không phản ứng, Thời Sênh kéo tay hắn đeo lên trên, “Em chỉ là thông báo cho anh thế thôi, không phải hỏi ý kiến của anh, không đồng ý cũng không có cách nào, trừ phi anh đánh thắng được em.”

Kinh Huyền: “…”

Kinh Huyền nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, hắn cũng không phải không đồng ý!

Đợi khi hắn nhìn Thời Sênh thì cô đã đeo xong nhẫn cho mình rồi.

Kinh Huyền: “…” Có cô vợ bớt lo như vậy, đúng là không tìm ở đâu ra.

“Đói rồi.” Thời Sênh bập bập môi, “Ăn gì? “

Trong đầu Kinh Huyền hơi ngẩn ngơ, theo đúng lý, họ lúc này đáng lẽ phải hôn nhau mới đúng, vì sao cô ấy nhanh chóng nhảy tới chuyện cơm rồi?

Quả nhiên trên mạng không đáng tin.

“Còn chưa làm, em đợi chút.” Kinh Huyền đỏ tai quay người, vừa nãy hắn chưa nhìn thấy Thời Sênh, đang chuẩn bị đi tìm cô cho nên không nấu cơm.

Thời Sênh nhịn cười, hắn luôn đáng yêu như vậy là được rồi.

Kinh Huyền vào bếp, sờ lên chiếc nhẫn trên ngón áp út đã nhiễm nhiệt độ của cơ thể mình, có chút kỳ lạ.

Rõ ràng hắn chuẩn bị tới bày tỏ với cô ấy, sao giờ cô ấy đã trực tiếp đeo nhẫn cho hắn rồi?

…

Thời Sênh và Kinh Huyền sống cùng một nhà, lúc bắt đầu không chung giường. Kinh Huyền ngủ giường, Thời Sênh có lúc ngủ sofa, có lúc cuộn mình trên ghế cả đêm.

Kinh Huyền bảo cô ngủ ở phòng bên cạnh, Thời Sênh sống chết không chịu.

Kinh Huyền sợ cô ngủ như vậy sẽ bị cảm lạnh, liền chia cho cô một nửa giường, nhưng đắp hai chiếc chăn.

Nhưng hôm nay, khi hắn vào phòng phát hiện chỉ còn lại một chiếc chăn.

“Còn một chiếc chăn nữa đâu? “ Kinh Huyền giơ điện thoại lên trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh chỉ chỉ cửa sổ.

Kinh Huyền đi về phía cửa sổ nhìn xuống, trong hồ nước bên dưới

đang trôi thứ gì đó đen sì sì.

Nhìn ra chỉ còn đúng một cái trên giường.

Cô ấy đã vứt tất cả chăn đi rồi sao?

“Sao lại vứt chăn?” Kinh Huyền im lặng gõ chữ.

“Đương nhiên là để cùng đắp một chăn với anh rồi!” Thời Sênh trả lời như đúng rồi.

Kinh Huyền: “…”

Kinh Huyền có lẽ là muốn đuổi Thời Sênh ra, nhưng nhìn thời tiết bên ngoài, hắn cuối cùng vẫn là không nỡ.

Ừm, đương nhiên không nỡ để cô ấy chịu ấm ức.

Thời Sênh cực kỳ hài lòng khi lôi được Kinh Huyền ra ngủ với mình.

Chương 678: Phó bản có độc (39)

Ngủ xong với Kinh Huyền, tâm trạng Thời Sênh khá tốt, đến Nhạc Cẩn hẹn cô ăn cơm, cô cũng không từ chối.

Nhạc Cẩn cùng tới cùng với Lâm Hàn Vũ. Lâm Hàn Vũ thời gian này rất ít lên game. Nghe nói Lâm Hàn Thư đã giao công ty trò chơi cho hắn quản lý.

Lúc này gặp mặt Thời Sênh, trong lòng Lâm Hàn Vũ có chút buồn khổ, lại không biết nên làm thế nào, chỉ có thể im lặng.

Khi ăn cơm, Thời Sênh tự nhiên chọn ra thứ Kinh Huyền không ăn, Lâm Hàn Vũ im lặng nhìn.

“Chị Mông Mông, chị đối tốt với anh Kinh Huyền như vậy, không sợ anh ấy bắt nạt chị sao?” Nhạc Cẩn kéo tay áo Thời Sênh, lên tiếng hỏi.

Đàn ông hễ được cưng chiều là hư ngay.

Thời Sênh vỗ cô ấy một cái, “Người của tôi đương nhiên phải cưng chiều.”

Nhạc Cẩn bĩu môi, “Nhưng chị Mông Mông mới là người nên được cưng chiều đó.” Cô ấy là nữ mà! Nữ thì nên được cưng chiều như công chúa!

“Tôi vui vẻ cưng chiều hắn.” Thời Sênh bóc thịt tôm đặt vào đĩa của

Kinh Huyền.

Nhạc Cẩn bị rắc thức ăn chó đầy mặt: "…" Không hiểu lắm.

Ăn cơm xong, Thời Sênh giao một chiếc USB cho Lâm Hàn Vũ, "Cảm ơn anh mở cửa sau cho tôi."

Server đó của cô ấy, tố cáo cũng không ai quản, phần lớn là do Lâm Hàn Vũ bày trò.

"Mông…"

"Lâm Hàn Vũ." Thời Sênh ngắt lời Lâm Hàn Vũ, "Thế giới của tôi chỉ có thể chứa được một người, thêm một chút cũng không được."

Cô cũng không phải người hắn có thể thích được.

Cho nên cô phải dập tắt tất cả hy vọng, có lẽ có chút tàn nhẫn, nhưng không cho bất cứ ai hy vọng, có lúc mới là thứ tốt nhất.

Lâm Hàn Vũ nhận USB, cười đau khổ, "Tôi hiểu rồi."

Nhạc Cẩn ngẩn ngơ nhìn hai người trao đổi, đây là ý gì?

Hoàn toàn không hiểu họ đang làm gì.

…

Chia tay với hai người Lâm Hàn Vũ, Kinh Huyền đột nhiên giơ điện thoại hỏi cô: "Hắn thích em sao?"

Thời Sênh trợn trừng mắt, "Anh không ghen à?"

Lại còn hào hứng hỏi cô ấy vậy, đánh giá kém!

Kinh Huyền từ từ gõ, “Nhưng em từ chối hắn rồi.” Từ chối tuyệt tình như thế, không để lại chút chỗ hở nào.

Kinh Huyền cảm thấy cô chính là người như vậy, đối với ai cũng tuyệt tình, chỉ có đối với hắn là khác.

Hắn thích mình ở trong lòng cô ấy chiếm vị trí khác biệt.

“Trở về thu thập anh.” Thời Sênh kéo hắn về.

Kinh Huyền cười nhẹ một cái, đột nhiên kéo lấy Thời Sênh, ấn vai cô xuống, quay người cô lại, cúi đầu hôn.

Trên phố người qua người lại, thời gian dường như bị kéo nhanh, trở thành quang ảnh lướt đi bên cạnh họ.

Cảm ơn em đã thích tôi như vậy.

…

Nhạc Cẩn cũng trở lại game, nhưng cô ấy đã đổi tên. Suy cho cùng, tên đó của cô ấy, nếu xuất hiện, khẳng định sẽ dính dáng tới Lương Bỉnh.

Thế là, Thất Nguyệt Đại Đại liền phát hiện, có em gái tên [A Cẩn của Hoa Mông Mông], đột nhiên bắt đầu giành giật với cô ấy cảm giác tồn tại trước mặt Thời Sênh.

Spam kênh Thế giới có cô ấy!

Đi phó bản có cô ấy!

Vây xem có cô ấy!

Ngày tháng này không thể sống nổi.

Thất Nguyệt Đại Đại lại sửa tên thành [Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông].

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Mông Mông, nhìn thấy tình yêu của tôi với cô rồi chứ?

[Thế giới] Kinh Huyền: Cô ấy không có ở đây.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông:!!!

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Hahaha, Thất Nguyệt, nào nào nào nhảy vào lòng anh, anh đưa em bay.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Ăn nói lung tung, Hoa Mông Mông rõ ràng online!

Thất Nguyệt tức giận chỉ trích Kinh Huyền.

[Thế giới] Kinh Huyền: Cô ấy bảo tôi nói với cô, cô ấy không có ở đây.

[Thế giới] Hoa Mông Mông: …

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Hahaha, Diệt Tuyệt Sư Thái cũng có lúc bị hố, chiếc giường ấm này không được rồi, có cần suy nghĩ đổi người khác không?

[Thế giới] A Cẩn của Hoa Mông Mông: Chị Mông Mông đang đưa ta

đi đánh Khô Lâu Vương.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: A! Mông Mông vì sao cô không đưa tôi đi đánh!!

Thất Nguyệt nhanh chóng dẫn một đống fan não tàn chạy tới hiện trường xảy ra sự việc, nhưng cô ấy không hề nhìn thấy ai, đợi khi Thất Nguyệt phát hiện mình bị lừa, lập tức triển khai một trận đấu võ miệng với Nhạc Cẩn trên thế giới.

Đây gần như đã là thường ngày.

Nhìn thấy hai em gái trên thế giới tranh đoạt một cô em khác.

Một đám chó độc thân nhận phải một vạn điểm sát thương.

Em gái bây giờ đều thích em gái, đám đàn ông họ phải làm gì đây!!!

Thông báo, chúc mừng Tình Hoa Thánh Từ Nguyệt Lão [Kinh Huyền] và Cung Chủ Thần Quyết Cung [Hoa Mông Mông] hỉ kiết liên lý, từ đây nắm tay cùng tiến, bạc đầu giai lão.

Thất Nguyệt và Nhạc Cẩn đang đánh nhau cùng dừng lại.

Tên khốn có tâm cơ là Kinh Huyền?

Họ ở đây tranh giành, hắn lại lén lút kết hôn rồi?

Tên khốn đầy tâm cơ này! Đánh giá kém!

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: Ta thất tình rồi.

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Thất Nguyệt đừng khóc, đứng lên

đi. Cô còn có tôi, tôi là hậu thuẫn vững chắc của cô.

[Thế giới] Thất Nguyệt của Hoa Mông Mông: …

Ai muốn một chiếc Điều Hòa Trung Ương chứ!!!

[Thế giới] Tổ Tông Đừng Làm Ồn: NPC thật sự có thể kết hôn?

[Thế giới] Bát Ca của Hoa Mông Mông: Ta chuyên nhảy server vây xem NPC thần kỳ, kết quả vừa tới đã tặng ta một món quà lớn như vậy.

[Thế giới] Bố Mày Đã Online: Lầu trên giàu quá!

Nhảy server cần tốn rất nhiều tiền.

Người thường, trừ phi gặp được hoạt động chính thức, có tặng thẻ nhảy server gì đó, không thì căn bản không ai có thể nhảy server.

[Thế giới] Bản Sắc Đàn Ông: Server chúng ta thiếu nhà giàu sao?

[Thế giới] Điều Hòa Trung Ương: Hãy gọi chúng ta là Server Đại gia.

Chủ đề trên thế giới nhanh chóng chuyển hướng, đợi khi quay lại vấn đề chính, Thời Sênh và Kinh Huyền đã hoàn thành nghi thức.

Kinh Huyền là Nguyệt Lão, hắn kết hôn không cần nhiều điều kiện như thế, nhưng hắn vẫn quét hết những điều kiện đó.

Vì giờ trong game lưu truyền hai cách nói.

Tình nhân có thể quét hết điều kiện kết hôn chắc chắn là tình yêu thật sự.

Còn người chơi có thể quét Thần Quyết Cung chắc chắn là Thần Nhân.

…

Thần Quyết Cung không ai quét được, server này của họ cuối cùng trở thành nơi tập trung của đám có tiền, cả ngày vây xem Thời Sênh rắc thính ở thế giới.

Sau này game tăng cấp, đám người chơi kẹt ở level 80 này mới có thể tiếp tục tăng cấp.

Game sau khi tăng cấp, người chơi phát hiện hoàn toàn hơn hẳn trước đây, bất luận là độ mượt hay là độ chân thực, đều tốt hơn trước.

Lâm Hàn Vũ mở rộng trò chơi này, sau này lại liên tục khai thác mấy trò chơi thực tế ảo mới.

Nhưng Loạn Thế Giang Hồ luôn là trò chơi thực tế ảo trọng tâm của công ty họ, chưa từng dừng cập nhật, mỗi lần nội dung cập nhật cũng sẽ khiến người ta sáng cả mắt.

Nền tảng bắt đầu của Loạn Thế Giang Hồ rất tốt, người chơi ở đây ngoài tăng cấp, còn có thể sinh hoạt như người bình thường, giống như là tới một thế giới khác.

Cho nên sau đó, Loạn Thế Giang Hồ vẫn rất đông.

Server Thời Sênh ở càng chật cứng.

Server này không chỉ nhiều kẻ có tiền, còn có phó bản mãi mãi không

quét được, NPC một lời không hợp là đánh nhau, Diệt Tuyệt Sư Thái vừa chiến đấu là rắc thính.

Rất nhiều cao thủ nhảy server nhắm vào phó bản mãi mãi không quét được đó.

Đương nhiên, tới cuối cùng, phó bản Thần Quyết Cung này cũng không có ai quét được.

Trở thành một truyền thuyết vĩnh cửu.

Chương 679: Thất nguyệt (ngoại truyện 1)

“Còn không gửi bản thảo nữa là ngày mai tôi gửi dao cho cô đấy.”

Thất Nguyệt nhìn thấy tin nhắn biên tập gửi, cả người đều không khỏe nữa.

Vì sao cô ấy luôn cảm giác mỗi lần giao bản thảo không bao lâu, lại phải giao bản thảo rồi? Thời gian, ngươi đi đâu thế?

Thất Nguyệt nhìn khoang trò chơi, lại nhìn tin của biên tập, lại nhìn thời gian.

Còn sớm, có thể chơi thêm tuần nữa.

Thất Nguyệt vui vẻ vứt điện thoại ra, lên game lang thang.

Kết quả, cô ấy vừa online, liền bị một đám fan não tàn quét offline, tức muốn khóc!

Vì sao fan não tàn của cô ấy đều ở trong game quét cô ấy, quét cô ấy lại không rớt cập nhật

Được thôi, là rớt.

Thất Nguyệt tức giận bắt đầu vẽ tranh, vẽ tranh.

Đến kỳ hạn cuối cùng, đóng gói gửi cho biên tập, cả người mệt muốn tê dại.

Đói quá!

Thất Nguyệt kéo thân thể sắp tàn phế nhìn một vòng quanh bếp, phát hiện không còn một chứ thức ăn nào, càng tiều tụy, đây là ngày tháng con người sống sao?

Gừ gừ gừ, vì sao cô ấy không tìm được bạn trai nào như Hoa Mông Mông?

“Ding dong——”

Thất Nguyệt vịn cửa tủ lạnh, chớp mắt, nhìn về phía cửa lớn, bộ não có chút chậm chạp một lúc lâu mới hoạt động, nhìn về phía đồng hồ treo tường.

01: 23: 45

Thời gian này…

Có người tới gõ cửa nhà cô ấy!!!

Thất Nguyệt khó khăn nuốt ực một miếng, chuông cửa vẫn đang liên tục reo.

Cô ấy móc ra điện thoại, gửi tin nhắn cho Thời Sênh.

——Mông của tôi, nếu ngày mai tôi không lên trò chơi, cô nhất định phải nhớ báo cảnh sát cho tôi, tôi chắc chắn bị hại rồi!

Gửi xong Thất Nguyệt mới đi về phía cửa lớn.

Dùng camera ở cửa, quan sát bên ngoài, kết quả cô ấy chỉ thấy hành

lang trống trải, đến bóng ma cũng không thấy.

Thất Nguyệt: “…”

Nhát ma sao!!

Ngay khi cô ấy chuẩn bị rời mắt, trên camera đột nhiên ló ra một cái đầu, dọa cho Thất Nguyệt hét ầm lên một tiếng.

“Thất Nguyệt, là tôi… cô sao rồi? Mở cửa đi!” Người ngoài cửa có lẽ là nghe thấy tiếng kêu của cô ấy, sốt ruột đập cửa.

“Đêm hôm, gõ gì mà gõ, có để người ta ngủ không!” Cửa bên cạnh bị một người phụ nữ đẩy ra, hét một trận vào người gõ cửa, “Một chút tố chất cũng không có, còn ồn nữa tôi báo cảnh sát, rầm!”

Người đàn ông đứng bên ngoài lúng túng một lát, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa.

Vừa móc điện thoại gọi cho Thất Nguyệt.

Điện thoại vừa gọi, cửa liền mở.

“Anh bị bệnh à?” Thất Nguyệt chống eo, tức giận bừng bừng nhìn người đàn ông, “Đêm hôm chạy tới gõ cửa, tôi còn cho rằng nhát ma.”

“Tôi…” Người đàn ông đột nhiên im bặt, tay chân không biết làm sao một lúc lâu, mới giơ đồ trong tay lên, “Tôi tới đưa đồ ăn cho cô.”

Thất Nguyệt nhìn về thứ đồ hắn xách trong tay, mắt sáng lên, “Sao anh biết tôi đói?”

“Tôi nghe bạn đọc của cô nói cô đang chạy bản thảo, vừa hay đi công tác ở đây, liền tới thăm cô.” Người đàn ông cười nói.

Thất Nguyệt nghiêng người ra, ra hiệu cho hắn vào.

Người đàn ông này chính là Điều Hòa Trung Ương người tự xưng kim cương Vương lão Ngũ trong game.

Tên thật Vệ Miện.

Vệ Miện dù từng gặp Thất Nguyệt rất nhiều lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên tới nhà cô ấy.

Căn hộ không to lắm, trang trí rất tinh tế, chỗ nào cũng lộ ra sở thích của con gái, đến dép lê cũng đều là các hình ảnh đáng yêu.

Thất Nguyệt xách đồ ăn đi về phía bàn ăn, vội vã mở hộp bên trong, “Anh ngồi tự nhiên.”

“Nhà cô chỉ có một mình cô?” Vệ Miện quan sát hết phòng khách, mới hỏi Thất Nguyệt đang chiến đấu hưng phấn với đồ ăn.

Thất Nguyệt hàm hồ nói: “Ừm, bố mẹ tôi không ở trong nước, họ cũng không quản tôi lắm.”

Vệ Miện đi tới, kéo ghế đối diện ngồi xuống, “Một mình cô sống, vất vả lắm, có muốn suy xét tìm thêm một người bạn trai không?”

“Khụ khụ…” Thất Nguyệt bị nghẹn một miếng, ho sặc sụa.

Vệ Miện căng thẳng đứng lên, giúp cô ấy rót ly nước, tiện vỗ vỗ lưng cô ấy, “Từ từ thôi không có ai tranh của cô.”

Thất Nguyệt bưng nước uống ực một ngụm, thở phào, “Anh có tiền, anh có nhan sắc, sao lại thích tôi?”

“Thích thì thích thôi, đâu có cái gì vì sao?” Vệ Miện hỏi ngược lại.

Thất Nguyệt cúi đầu ăn, đợi cô ấy ăn xong, mới nói: “Anh để tôi suy nghĩ chút.”

“Bạn trai ưu tú như vậy rất khó có đấy, cơ hội mất rồi không thể tới nữa đâu.” Vệ Miện cố gắng quảng cáo bản thân.

“Nhưng” Thất Nguyệt có chút lấn cấn, “Tôi muốn bạn trai đẹp như Mông của tôi vậy.”

“…” Vệ Miện giận: “Cô ta cũng là con gái, giới tính tương đồng làm sao yêu nhau?”

“Không phải, ý tôi là kiểu cô ấy cưng chiều Kinh Huyền, đẹp trai quá!” Thất Nguyệt dâng tim, “Tôi muốn bạn trai nhất định phải như vậy.”

Vệ Miện: “…”

Hoa Mông Mông, cô đã làm gì đối tượng theo đuổi của tôi thế???

“Ai yaa, anh chưa từng gặp họ. Tôi nói với anh anh, Kinh Huyền cả đời này tuyệt đối là đầu thai nhầm rồi, hắn nên là nữ, Mông của tôi là tổng tài bá đạo đẹp trai… blablabla…”

Thất Nguyệt vừa nhắc tới Thời Sênh liền không ngừng lại được.

Vệ Miện nghe xong chỉ muốn giết người, vì sao hắn còn không sánh được với một người con gái?

Nói chung, Vệ Miện vốn định nửa đêm tới tỏ tình, bị Thất Nguyệt nhét cho đầy đầu về chuyện Thời Sênh và Kinh Huyền, đợi khi hắn rời khỏi, phát hiện mục đích tới của mình căn bản chưa đạt được.

Tức tới mức muốn cào tường.

Hoa Mông Mông, tôi phải quyết đấu với cô!!

Thất Nguyệt biết Vệ Miện thích mình, nhưng cô ấy biết khoảng cách giữa mình và Vệ Miện.

Nhà cô ấy là có chút tiền, cô ấy cũng kiếm được một chút, nhưng so với Vệ Miện, chính là không đáng nhắc tới.

Nữ tác giả Thất Nguyệt bị mấy truyện hào môn đầu độc bày tỏ cô ấy sợ ân oán của những hào môn đó.

“Mông Mông, cô nói tôi nên làm thế nào? “

Điện thoại là Thời Sênh gọi tới, suy cho cùng vừa sáng sớm tỉnh dậy đã nhận được loại tin nhắn như di ngôn này, khiến người ta cảm thấy rất kỳ dị.

Kết quả gọi tới liền bị Thất Nguyệt kéo tới lải nhải nửa ngày.

“Cô yêu đương tôi sao biết nên làm thế nào?” Ngữ khí của Thời Sênh mãi mãi bình thản như vậy, “Đây là vấn đề cô phải suy nghĩ, tôi không thể giúp cô quyết định.”

Mỗi người đều có băn khoăn của mình.

Khoảng cách về thân phận khiến Thất Nguyệt có loại kiêng dè này là điều rất bình thường.

Cô ấy không phải Thời Sênh, không có gì sợ hãi.

Cô ấy chỉ là một cô gái trẻ.

“Hu hu hu Mông Mông, hay cô lấy tôi đi?” Thất Nguyệt cào vào sofa, “Chỉ cần một ngày ba bữa cơm là được, tôi không tranh sủng với Kinh Huyền.”

“Không lấy.”

“Đừng tuyệt tình như vậy mà Mông Mông, tôi sắp nghĩ chết rồi, rốt cuộc nên làm thế nào!!”

“Làm thế nào? Binh tới thì tướng chặn, nước dâng thì nâng nền.”

Thất Nguyệt: “…” Cô nói thì nhẹ nhàng rồi, cô cho rằng ai cũng là cô, muốn làm gì thì làm đó, không có gì kiêng dè sao.

“Thất Nguyệt, cô phải nghĩ kỹ, cái mình muốn là gì? “ Thời Sênh dừng một lát, “Chỉ có cô hiểu rõ mình muốn làm gì, cô mới có thể đi về phía đó, cái tôi có thể cho cô chỉ có câu nói này. Đương nhiên nếu cần tiền cũng không thành vấn đều, tôi có tiền.”

Thất Nguyệt bất ngờ.

Có tiền thật tuyệt vời!

Thất Nguyệt ôm điện thoại gào một trận, “Phú hộ cầu bao nuôi! Biết giả nai, biết vẽ tranh, biết làm ấm giường.”

Chương 680: Thất nguyệt (ngoại truyện 2)

Cô ấy muốn gì đây?

Thất Nguyệt chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Vẽ manga chỉ là sở thích, cô ấy không có mục tiêu quá rõ ràng, sau này nhuận bút đủ sống, liền trở thành nguồn vốn của cô ấy.

Đến phương hướng yêu đương cũng không có.

Nhuận bút vẽ manga đủ sống, cho nên cô ấy cả ngày chính là ăn xong đợi chết.

Sao cô ấy lại sống thành thế này?

Bản thân Thất Nguyệt cũng không hiểu.

Bố mẹ cô ấy làm việc ở nước ngoài, một năm về không quá một tháng, trở về còn phải đi thăm hỏi các nơi, thời gian ở bên cô ấy cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trước đây cô ấy đi theo bà của mình, sau này bà mất, cô ấy đã thành niên, có thể tự độc lập, cho nên bố mẹ mỗi tháng chỉ là gửi sinh hoạt phí cho cô ấy.

Bắt đầu từ khi cô ấy lên đại học, luôn sống một mình.

Lúc trung học cô ấy đã vào ngành này, lúc đó chỉ là vẽ chơi, sau này

đại học mới công bố tác phẩm, không ngờ một bộ tác phẩm liền hot rồi.

Sau này tiếp tục vẽ thêm một ít, tới khi cô ấy tốt nghiệp, nhuận bút đã đủ sống.

Sau khi tốt nghiệp, cô ấy cứ cuộn mình ở đây, ngoài vẽ tranh thì là chơi game, không có theo đuổi cao sang gì.

Lúc này Thời Sênh chỉ điểm, Thất Nguyệt mới bừng tỉnh.

Cô ấy không thể cứ ăn rồi chờ chết như vậy!

Thất Nguyệt suy nghĩ rất lâu, ra một quyết định.

Cô ấy muốn trở thành một người vẽ manga ai ai cũng biết.

Người phải có theo đuổi mới được!

Từ sau khi đặt ra mục tiêu này, Thất Nguyệt không chơi game nữa, cũng không quấy rầy Thời Sênh, Vệ Miện không gặp được Thất Nguyệt trong game, chỉ có thể ngày ngày đi công tác.

Nhưng Thất Nguyệt bận vẽ bản thảo, căn bản không đếm xỉa tới Vệ Miện, cho nên Vệ Miện lần nào cũng vấp phải trắc trở.

Thứ không có được mãi mãi là thứ tốt nhất, Vệ Miện thất bại nhiều trận, không ngừng quét cảm giác tồn tại của mình.

Còn đối với sự thay đổi Thất Nguyệt, người vui nhất chính là biên tập của cô ấy.

Trong lòng biên tập, Thất Nguyệt là người vẽ manga rất có linh khí,

tác phẩm của cô nhẹ nhàng hài hước, lại luôn có thể khiến người ta nhìn thấy câu chuyện tình yêu duy mỹ cảm động bên trong.

...

Ngày 3 tháng 4.

Buổi ký tặng lưu động tác phẩm mới của Thất Nguyệt “Thế giới của tôi chỉ có em” chính thức bắt đầu.

Nhân vật chính của tác phẩm này lấy Thời Sênh và Kinh Huyền làm nguyên mẫu, bối cảnh chính là Loạn Thế Giang Hồ, nhưng nhân vật thay đổi một chút, Thời Sênh ở bên trong là nam, Kinh Huyền là nữ.

Phong cách tranh duy mỹ, nhân vật tương tác ngọt ngào tới bùng nổ, rất nhiều kịch bản đều thực sự từng xảy ra ở trong game, không đi theo lối mòn, lại khiến người ta cười điên đảo.

Các phần sau cực kỳ được hoan nghênh.

Trên mạng mới chỉ cập nhật một phần ba cốt truyện mà đã phát hành in ấn.

Trạm nhứ nhất vốn định ở thành phố của Thất Nguyệt, nhưng cô ấy dời tới thành phố của Thời Sênh——Thành phố S.

Buổi ký tặng rất thuận lợi, người tới không chỉ có fan hâm mộ, còn có người chơi trong game.

“Thất Nguyệt, Hoa Mông Mông và Kinh Huyền sao chưa tới? “

“Đúng thế, chúng tôi cố ý tới gặp họ.”

Thất Nguyệt bị người chơi vây chặt, trong lòng cũng rất buồn bực, cô ấy rõ ràng đã gọi điện cho Thời Sênh, vì sao cô ấy không tới?

Aaaa!

Có phải cô đã bị thất sủng rồi không!

Không vui.

Ngay lúc Thất Nguyệt buồn bực, một nữ sinh lách khỏi đám người đi vào, trong tay còn cầm một bó hoa, trên mặt như viết rõ “tôi không vui vẻ” đưa hoa cho Thất Nguyệt, “Chị Mông Mông bảo tôi đưa cho cô.”

“Đây là A Cẩn sao?” Một người chơi bên cạnh kinh ngạc hét lên, “Cô và Thất Nguyệt quen nhau trong hiện thực sao?”

“Không quen.” Nhạc Cẩn nhét hoa cho Thất Nguyệt, nhanh chóng quay đầu chạy.

Thất Nguyệt nhận được hoa của Thời Sênh, buồn bực vừa nãy hết sạch, cũng không tín toán với việc Nhạc Cẩn không thích mình.

Đợi buổi ký tặng kết thúc, Thất Nguyệt mới nhìn thấy Thời Sênh và Kinh Huyền. Nhạc Cẩn và một nam sinh khác đứng với nhau, hai người không biết đang làm gì, trông rất xứng đôi.

Thất Nguyệt đột nhiên buồn bực, vì sao chỉ có một mình cô ấy độc thân?

Chú cảnh sát, ở đây có người ngược đãi chó, mau tới bắt đi.

“Mông Mông!” Thất Nguyệt giang tay xông tới, có lẽ là muốn ôm Thời Sênh, không biết làm sao Kinh Huyền bên cạnh Thời Sênh, kéo cô ấy

vào lòng. Thất Nguyệt vồ trượt, nằm bò lên xe phía sau, mặt dính vào cửa xe lạnh như băng, trong lòng tê tái.

Tức quá đi!

Thất Nguyệt nằm bò ra mấy giây mới trấn tĩnh đứng lên, mặt mỉm cười, “Mông Mông, nếu tôi vẽ hắn chết rồi, cô có đánh tôi không? “

“Không.”

Thất Nguyệt vừa nghe thấy mắt đột nhiên sáng lên, bắt nạt tôi phải không? Xem tôi ngược đãi anh!

Nhưng giây sau đã nghe thấy Mông Mông nhà cô ấy——

“Tôi sẽ đánh chết cô.”

Hung dữ quá!

Ai yoo, tên mặt trắng kia, anh còn cười được à!

Thất Nguyệt ôm ngực, ngón tay chỉ đi chỉ lại Thời Sênh và Kinh Huyền, gương mặt đỏ rực.

Tức quá đi!

Thất Nguyệt ngồi xuống đất, vẽ vòng vòng oán hận, vì sao bắt nạt cô ấy, chỉ vì cô ấy là độc thân sao? Độc thân thì sao? Cô ấy là kẻ độc thân có tài hoa!

“Thất Nguyệt.”

“Gọi gì, không thấy tâm trạng tôi không tốt sao?” Thất Nguyệt bực bội

hét lại.

Hét xong mới nhận ra, giọng nói này sao không đúng?

Cô ấy quay đầu nhìn về phía giọng nói. người đàn ông đứng ở chỗ cách cô ấy một mét, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ tươi.

Tầm thường!

Trong đầu Thất Nguyệt lập tức lóe qua hai chữ này.

“Thất Nguyệt.” Vệ Miện đi tới trước mặt Thất Nguyệt, quỳ một gối xuống, thần tình nghiêm túc, giống như tuyên thệ, “Tôi nguyện dùng phần đời còn lại của tôi ở bên em, che mưa chắn gió cho em, chỉ có thể khiến em cười, không để em rơi một giọt nước mắt. Em có đồng ý giao phần đời còn lại của mình cho tôi không? “

Nông cạn!

Lời thoại này sắp già rớt răng rồi!

Thất Nguyệt quay đầu nhìn Thời Sênh, kết quả nhìn thấy Thời Sênh đang vặn nắp lon nước ngọt cho Kinh Huyền.

Ngược đãi quá!

“Thất Nguyệt, đồng ý đi, Thất Nguyệt, đồng ý đi!”

Xung quanh không biết từ đâu xuất hiện một đám người, trong tay mỗi người đều cầm một bó hoa hồng, xếp thành hình trái tim vây họ ở giữa, hét vang khẩu hiệu.

Vệ Miện căng thẳng đến tay cũng đổ mồ hôi rồi, lúc này hắn càng

muốn tìm nơi để trốn. Nhưng hắn không thể, hắn phải giữ nụ cười, đợi đáp án của cô ấy.

Thất Nguyệt từ từ đứng dậy.

Con người Vệ Miện này, kỳ thực rất dễ chung sống, hắn không có kiểu thiếu gia, đối với cô ấy rất tốt. Khi ở cùng hắn, rất nhẹ nhõm, không hề vì thân phận của hắn mà cảm thấy không hợp.

Khi cô ấy chạy bản thảo không có thời gian ăn cơm, hắn sẽ vội xong công việc bay tới đưa đồ ăn cho cô ấy.

Hắn nhớ chu kỳ sinh lý của cô ấy, nhắc nhở cô ấy đừng ăn uống bừa bãi.

Hắn có thể…

Hắn thật sự rất tốt.

“Vệ Miện, tôi không thể đồng ý với anh.”

Tiếng ồn ào xung quanh đột nhiên dừng lại, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Thất Nguyệt.

Trên mặt Vệ Miện toàn là thất vọng, giọng nói trầm thấp, “Có thể cho anh một lý do không?”

Thất Nguyệt cười nói: “Vì tôi còn không biết tôi có thích anh không. Tôi không thể coi sự cảm động nhất thời là thích.”

Cảm động một người rất dễ, nhưng sau đó thì sao?

Sau khi không còn cảm động là gì?

“Vậy có nghĩa là anh còn có cơ hội?” Vệ Miện đột nhiên trông chờ hỏi Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt nhìn về phía xa.

Có lẽ cả đời cô ấy sẽ không gặp được người đàn ông tốt với cô ấy như vậy nữa.

Thất Nguyệt

Chương 681: Nhạc cẩn (ngoại truyện)

Nhạc Cẩn năm tuổi theo mẹ gả vào nhà họ Lương.

Ba ruột của cô chết trong một tai nạn, khi đó cô vừa mới sinh ra. Mẹ nuôi cô tới năm tuổi, thì gặp được ba Lương. Hai người tính cách rất hợp, cho nên qua lại không bao lâu liền kết hôn.

Vì là cưới lần hai, không tổ chức hôn lễ.

Mẹ cô xách một hòm hành lý, dắt cô bước vào cửa lớn họ Lương.

Lần đầu gặp Lương Bỉnh, chính là hôm đó.

Hắn ăn mặc chỉnh tề, ngồi trên sofa, trông không vui lắm. Cô và mẹ tới, giống như chất xúc tác, khiến không khí càng như kiếm ra khỏi vỏ.

Mẹ cô đưa cho hắn một món quà lựa chọn tỉ mỉ, nhưng hắn không thèm nhìn, vứt mạnh xuống đất.

Mẹ hơi lúng túng và buồn bã, ba Lương mắng hắn.

Lương Bỉnh và ba Lương cãi nhau mấy câu, tức giận chạy ra ngoài. Khi đi qua cô, Lương Bỉnh va mạnh vào cô một cái.

Ba Lương rất ôn tồn với cô, từ chỗ ba Lương, cô biết đó là anh trai sau này của cô.

Anh trai khác cha khác mẹ.

Lương Bỉnh.

Từ đó về sau, cô liền sống ở nhà họ Lương, trở thành Nhị tiểu thư của nhà họ Lương.

Lần đầu gặp mặt không hề vui vẻ, lần thứ hai gặp mặt cũng không vui vẻ.

Nhạc Cẩn làm hỏng đàn của Lương Bỉnh. Nhạc Cẩn chỉ là hiếu kỳ sờ một cái, nhưng không biết làm sao lại hỏng rồi.

Lương Bỉnh vì vậy tức giận, đẩy cô xuống cầu thang, may mà trên cầu thang đó trải thảm nhung dày cộm, cô chỉ ngã hơi choáng, không xảy ra vấn đề gì.

Ba Lương về biết được, bắt Lương Bỉnh tới xin lỗi.

Khi đó cô được mẹ ôm trong lòng, mẹ cô im lặng không nói, biểu cảm trên mặt là sự nhẫn nhịn và buồn bã mà rất nhiều năm sau cô mới có thể hiểu.

Nhạc Cẩn com rúm lại, rất sợ Lương Bỉnh.

Dù cuối cùng hắn xin lỗi, nhưng Nhạc Cẩn cảm thấy ngày tháng sau này của mình sẽ không dễ sống.

Sự thực đúng là như vậy, trước khi Lương Bỉnh lên cấp hai, cô luôn bị Lương Bỉnh bắt nạt.

Mỗi lần đều là Lương Bỉnh bắt nạt cô. Mẹ cô nhẫn nhịn buồn bã an ủi cô, bảo cô đừng tính toán với Lương Bỉnh. Đây là họ Lương, họ ăn

nhờ ở đậu.

Dù ba Lương có thể giúp cô, nhưng ba Lương càng như vậy, Lương Bỉnh càng nhắm vào cô.

Cho tới sau khi hắn lên trung học, Lương Bỉnh đột nhiên giống như đổi tính, không nhắm vào cô nữa, nhưng vẫn không có sắc mặt tốt.

Lương Bỉnh lớn hơn cô bốn tuổi. Hắn lên trung học, cô mới vào tiểu học.

Đợi khi cô lên trung học, Lương Bỉnh đã tốt nghiệp cấp ba, vào đại học.

Khoảng thời gian đó, Lương Bỉnh rất kỳ lạ, luôn gọi cô giúp làm việc, cũng không bắt nạt cô, thậm chí có lúc còn giúp cô ôn bài.

Nhạc Cẩn hơi sợ Lương Bỉnh, trong tiềm thức muốn trốn hắn, cho nên có lúc tan học sẽ cố ý ở lại trường làm hết bài tập mới về.

Sau khi Lương Bỉnh phát hiện việc này, chỉ cần hắn không có tiết, nhất định sẽ đón cô tan học.

Chính là lúc đó, cô quen anh em họ Lâm.

Lâm Hàn Thư và Lương Bỉnh cùng lớp cùng chuyên ngành, nghe nói là hai đại nhân vật ở trường của họ. Mãi sau này cô mới quen Lâm Hàn Vũ.

Rất nhiều lúc cô bị Lương Bỉnh đem theo, họ bàn việc, cô bị ép ở bên cạnh làm bài tập.

Khi có mặt Lâm Hàn Vũ, cô ấy sẽ cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Suy

cho cùng tuổi tác họ tương đương, bài tập cũng không khác nhau là mấy, có chủ đề chung.

Nhạc Cẩn nhớ rất rõ, hôm đó Lâm Hàn Vũ đưa cô ra ngoài mua đồ ăn.

Khi trở lại bị một chiếc xe quệt vào, Lâm Hàn Vũ cõng cô về.

Khi đó sắc mặt Lương Bỉnh rất khó coi, ôm lấy cô đi về.

Trong nhà không có ai, Lương Bỉnh ôm cô về phòng, thô bạo vén váy cô lên, lộ ra vết thương bị váy che.

Vì ngã ra đất, đầu gối bị quệt sứt da, lúc này đang rướm máu.

Lương Bỉnh nắm lấy chân cô, giúp cô bôi thuốc. Lúc đầu cô không để tâm thấy điểm không đúng lắm ở Lương Bỉnh. Đợi khi cô phát hiện lực đạo của hắn càng ngày càng mạnh, thì cả người đã bị Lương Bỉnh đè ra rồi.

Đầu Nhạc Cẩn hoàn toàn trống rỗng, trong miệng bị cưỡng ép nhét vào dị vật, thô bạo càn quét trong khoang miệng cô. Nhạc Cẩn mới phản ứng lại bắt đầu phản kháng.

Lực đạo của Lương Bỉnh mạnh như thế, cô ấy đâu thể thoát ra được. Quần áo từng chiếc một bị kéo ra, Nhạc Cẩn sợ tới muốn khóc.

Nhưng Lương Bỉnh giống như bị điên vậy.

Sau đó, bên ngoài truyền tới giọng nói, ba Lương và mẹ cô trở về. Lương Bỉnh mới thả cô ra, dùng chăn che cô lại, dựng ngón cái ở cạnh môi, ra hiệu cô không được kêu.

Nhạc Cẩn rung rưng nước mắt gật đầu, Lương Bỉnh thả cô ra, chỉnh lại quần áo rồi ra khỏi cửa.

Nhạc Cẩn sợ tới tái mét mặt, cuộn tròn trong chăn run lẩy bẩy. Cô muốn kêu, nhưng trong đầu toàn là ánh mắt Lương Bỉnh vừa nãy nhìn cô, giọng nói tới cổ họng, không thể nào phát ra được.

Lương Bỉnh kéo cửa. Mẹ cô vừa hay đứng ở ngoài cửa, thấy Lương Bỉnh ra khỏi phòng thì rất kinh ngạc.

Lương Bỉnh lại như không có chuyện gì xảy ra, giải thích: “Vừa nãy khi về ngã một cái, con bôi thuốc cho em, đã ngủ rồi.”

Khoảng thời gian đó, Lương Bỉnh đã không bắt nạt cô, ba Lương và mẹ cô ấy đều biết, đều cảm thấy hắn trưởng thành hiểu chuyện rồi.

Mẹ cô không nghi ngờ, quay người bỏ đi.

Lương Bỉnh đứng ở cửa một lát, mới rời khỏi phòng.

Nhạc Cẩn khóc lóc bò ra khỏi chăn, mặc vội quần áo của mình, chân trần chạy ra ngoài cửa. Nhưng khi cô mở cửa, phát hiện cửa lại không mở được.

Cô cứ như vậy bị nhốt ở trong phòng mấy ngày liền, mỗi nầy đưa cơm đều là hắn, hắn không nói lời nào, đặt đồ xuống rồi đi.

Bất luận Nhạc Cẩn kêu thế nào, bên ngoài cũng không có ai trả lời cô.

Giống như cả ngôi nhà, chỉ còn lại cô và hắn.

Sau một tuần cô mới biết mẹ mình và ba Lương xảy ra chuyện. Cô đã bị Lương Bỉnh nhốt một tuần, còn mẹ cô đã xảy ra chuyện vào ngày thứ ba cô bị nhốt, sự cố bất ngờ.

Lương Bỉnh thả cô ra, là để cô tham gia tang lễ.

Nhạc Cẩn lúc đó gần như sụp đổ. Tham gia xong tang lễ như một cái xác biết đi, cô lại bị Lương Bỉnh nhốt vào phòng.

Lương Bỉnh lúc bắt đầu còn rất kiên nhẫn với cô. Nhưng trước sự kháng cực càng ngày càng lớn của Nhạc Cẩn, hắn liền trông có chút không lý trí.

“Tiểu Cẩn, nghe lời, qua đây ăn.” Ngữ khí Lương Bỉnh dịu dàng, nhưng Nhạc Cẩn lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi, không chịu lên trước.

Cô ấy run rẩy giọng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Anh thích Tiểu Cẩn, Tiểu Cẩn không thích anh sao?” Khi Lương Bỉnh hỏi câu này, giọng nói rất nhẹ, giống như tiếng chim.

Nhưng Nhạc Cẩn chỉ cảm nhận được một luồng hàn ý, xuyên từ đầu tới chân, lạnh tới mức toàn thân cô run rẩy.

Trước đây hắn muốn cưỡng hiếp cô, giờ lại thích cô? Nực cười làm sao?

“Không, tôi không thích anh, anh chỉ là anh trai tôi.” Nhạc Cẩn lùi về phía sau cửa sổ.

Cô sợ Lương Bỉnh, trong lòng cô hoàn toàn không thích hắn.

Lương Bỉnh lao đến với tốc độ cực nhanh, kéo cô từ bên cửa sổ lên

giường, đè lên người cô, ánh mắt mang theo sự điên cuồng, “Vậy em thích ai? Cái tên Lâm Hàn Vũ lông cánh còn chưa mọc đủ đó sao?”

“Anh bỏ tôi ra.” Nhạc Cẩn khóc lóc đánh hắn, “Vì sao phải đối xử với tôi như vậy, anh trả lại mẹ cho tôi, tên điên này, thả tôi ra.”

Lương Bỉnh nắm tay cô ấy, “Tiểu Cẩn, đây là em ép tôi.”

Đây là câu cuối cùng Nhạc Cẩn nghe từ hắn.

Thế giới của cô ấy rơi vào một vùng tĩnh lặng.

Tôi mong chưa từng xuất hiện trong thế giới của anh.

Nhạc Cẩn

Chương 682: Nữ hiệp thời hiện đại (1)

Thời Sênh trở về không gian Hệ thống, thở dài thượn thượt, quả nhiên trẻ trung xinh xắn vẫn tốt hơn nhiều!

Cô từ từ đi đến trước màn hình, Hệ thống lập tức hiển thị số liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -265000

Giá trị sinh mạng: 35

Tích lũy: 35000

Đẳng cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 86

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Tích lũy 4000

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim Quỷ vương", "Ám dạ"

Ai nha, mẹ kiếp, không ngờ giá trị làm người lại tăng lên.

Thời Sênh chống tay bên cạnh màn hình, đứng nhìn một lúc lâu rồi mới bắt đầu thao tác trên đó, các số liệu dày đặc lần lượt được hiển

thị.

[Ký chủ, cô đang làm gì thế?] Nếu âm thanh của Hệ thống có thể biến hóa được, thì lúc đó chắc chắn sẽ là trạng thái run rẩy bần bật.

Ký chủ lại giở trò.

“Vá lại.” Thời Sênh chậm rãi nói.

[… Cô có chắc là mình không đang sửa loạn trình tự đấy chứ?]

Thời Sênh kiêu ngạo, hừ hừ, “Dù ta có đổi lại, thì mi cũng làm gì được?”

[…] Không làm gì được.

[Ký chủ, cô biết… người kia là ai không?] Hệ thống dò hỏi, chủ nhân không có ở đây, nó cảm giác mình thật là đần.

Tại sao có thứ khác xâm nhập vào mà nó cũng không biết?

Hệ thống phân tích một lượt các thế giới trước đó. Vấn đề xuất hiện từ sau khi chủ nhân của nó bảo đóng tất cả các lối dẫn lại.

Lúc đó đã xảy ra điều gì vậy?

“Làm sao ta biết được.” Cô không phải là thần tiên, bấm tay vài cái là biết được.

[…]

Thời Sênh vá lại lỗ hổng xong, bảo Hệ thống đưa mình đến thế giới tiếp theo.

…

Tất cả mọi người đều biết Nhan Miên là ngôi sao tai họa của giới hắc đạo.

*

Lúc tỉnh lại, Thời Sênh phát hiện ra mình đang bị nhét trong một chỗ chật hẹp, chân tay co quắp lại với nhau, cực kỳ khó chịu, mùi ở đó cũng cực kỳ khó ngửi.

Nói thật là mệt!

Mẹ nó, lần này lại là trốn giết cái gì đây?

Thời Sênh thử sờ mó xung quanh, có vẻ giống như trong cốp xe ô tô.

Duỗi tay đẩy nắp bên trên lên, không mở ra được.

Không gian nhỏ hẹp khiến việc hít thở cũng trở nên khó khăn. Thời Sênh nghỉ một lát, rồi mới tiếp tục quờ quạng xung quanh bốn phía.

Xung quanh rất sạch sẽ, không có công cụ nào có thể lợi dụng được.

“Cạch”

Cốp xe bỗng nhiên được mở ra, ánh sáng chói lòa từ bên ngoài chiếu vào, Thời Sênh bất giác nhắm mắt lại.

Những âm thanh ồn ào bỗng dội vào tai cô.

“Con bé này xinh quá.”

“Xinh thì có tác dụng gì! Mau đưa nó ra ngoài, bên kia người ta vẫn đang đợi đấy.”

Thời Sênh bị bọn họ khiêng ra ngoài, chân chạm xuống đất, có lẽ nhìn thấy cô tỉnh rồi, bọn họ thô bạo đẩy cô lên trước vài bước.

Thời Sênh đã thích nghi được với ánh sáng, nhìn rõ khung cảnh trước mắt.

Có lẽ đây là bến cảng, xung quanh là các container hàng chồng chất. Một đám người đứng trước mặt cô. Trong tay họ cũng giữ một người phụ nữ, bị bịt mắt, chân tay trói lại mềm nhũn, có lẽ không có ý thức.

Mẹ kiếp!

Giao dịch py* à?

**Giao dịch py: giao dịch ngầm, giao dịch bẩn.*

Vừa đến đã gặp phải tình huống thảm khốc thế này rồi.

“Mang người đến rồi đây, thả người ra.”

Bên tai Thời Sênh vang lên một giọng nói trầm nặng, cô quay đầu sang nhìn. Hắn đứng ở chỗ ánh sáng khá mờ, được nhiều người vây xung quanh. Thời Sênh chỉ có thể nhìn thấy những đường nét hết sức mơ hồ.

Trong lúc Thời Sênh đang dò xét con người đó, thì cô bị một người đẩy mạnh, “Qua đó đi.”

Thời Sênh phát hiện ra cơ thể này có chút ẻo lả, bị đẩy một cái, suýt

nữa ngã nhào xuống đất. Miễn cưỡng lấy lại thăng bằng, cô quay đầu lại lườm tên vừa đẩy mình.

“Lườm gì mà lườm, mau đi qua đó.” Tên đứng đằng sau cầm súng lên, nòng súng đen ngòm chĩa vào cô.

Thời Sênh thấy nhọc lòng quá.

Mấy thế giới này, lần nào cũng chỉ có súng súng súng!

Có súng ghê gớm lắm chắc!

Ông đây còn có kiếm nữa cơ!

Thời Sênh quay đầu lại, tình hình không được tốt cho lắm. Cô nên cho nổ tung rồi chạy, hay là chạy rồi hãy cho nổ tung đây?

Thời Sênh lật cổ tay lên, quả cầu năng lượng xuất hiện trên lòng bàn tay cô. Cô bước lên trước vài bước, đến đúng vị trí trung tâm, hít một hơi thật sâu, tận dụng toàn bộ sức lực của cơ thể, ném quả cầu năng lượng về hai phía.

“Đoàng!”

Thời Sênh lập tức chạy về phía bên cạnh, sức ép của hai quả cầu đến nhanh hơn cô dự tính, thân người nằm ngoài sức điều khiển văng mạnh về phía những kiện hàng.

Người nện trên thùng hàng, Thời Sênh cảm thấy đầu óc choáng váng, xương cốt như gãy vụn hết rồi, hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

Chó chết!

“Pằng Pằng Pằng!!”

Một vài tiếng nổ vang lên liên tiếp, chấn động mạnh đến mức Thời Sênh cũng run rẩy theo, dường như cô nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc cùng với tiếng nổ.

Tiếng nổ càng ngày càng lại gần, mắt Thời Sênh đã bắt đầu xuất hiện ánh lửa rồi, càng ngày càng sáng, thiêu nóng đỏ cả người cô.

Thời Sênh: “!!!”

Á Á Á chơi quá đà rồi!

Trước mắt Thời Sênh bị ánh lửa bao phủ, chỉ còn lại một vùng lửa đỏ.

…

“… Vụ nổ liên hoàn tại cảng Tường Tập hôm nay đã có tiến triển mới. Căn cứ vào điều tra, cảnh sát nghi ngờ băng đảng xã hội đen xả súng châm ngòi cho những hàng hóa dễ nổ trong thùng…”

Thời Sênh mở mắt ra, xem tin tức đang phát trên ti vi, đầu óc có chút đờ đẫn.

Bây giờ cô đang ở đâu đây?

Cô là ai?

Mất trí nhớ? Những chuyện cẩu huyết thế này sao lại xảy ra với cô. Chỉ có một điều cô không thể chấp nhận được, cô đã chơi bản thân mình quá đà rồi.

Tên đần độn nào để nhiều hàng hóa dễ cháy ở bến tàu như vậy?

Còn bọn xã hội đên kia nữa, muốn giao dịch thì không thể chọn nơi rừng núi hoang vu ít người qua lại hay sao, mà nhất định lại phải chọn bến cảng.

Bến cảng đều bị các người chơi hỏng rồi!

“Cạch…” Cánh cửa bị đẩy ra.

Người giúp việc mặc đồ nữ ô sin đẩy một chiếc xe nhỏ vào, khuôn mặt không một chút biểu cảm, ánh mắt bất động, nhìn cứ như xác chết không hồn đang dịch chuyển vậy.

Thời Sênh ớn lạnh nhìn người hầu dọn dẹp cho cô, rồi đi ra ngoài như một xác chết không hồn.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy người hầu đó, người đầu tiên mà cô nhìn thấy khi tỉnh dậy chính là bà ta.

Hỏi gì bà ta cũng không đáp, đi lại không hề có tiếng động, trên mặt không có chút biểu cảm nào, giống như một con bù nhìn người ta điều khiển vậy.

Đây là thế giới hiện đại, sẽ không có ma thuật bù nhìn nào ở đây cả, nhưng có một cách thức đặc thù hơn ma thuật bù nhìn---- thôi miên.

Lúc này Thời Sênh không động đậy được, từ đầu đến chân cô đều bị băng bó như xác ướp, nếu không thì cô đã rút kiếm ra chém từ lâu rồi.

Lúc vụ nổ diễn ra, cô bị văng xuống nước, vốn dĩ đã bị va đập cho

tàn phế, nhưng vì rơi xuống nước nên cô vẫn còn cơ hội lật ngược tình thế.

Đáng tiếc rằng chỉ số may mắn luôn khiến cô ngậm ngùi.

Cô không biết ở dưới nước đã va phải cái gì, còn chưa kịp rút kiếm ra, đợi đến khi tỉnh dậy thì đã ở đây rồi.

“Tiếp thu cốt truyện.”

Không có kịch bản, sợ rằng cô còn không thể nào lên mặt được nữa.

Đây là một cuốn tiểu thuyết hắc đạo và ngược thân, ngược tâm.

Nữ chính là một sát thủ, biệt hiệu Anh Túc, tên thật An Như Linh. Những ai không quen đều gọi cô ta là Anh Túc.

Lúc còn nhỏ, cả nhà Anh Túc bị người ta giết hại, cô ta được một băng đảng xã hội đen tên là Hắc Hổ Đường nhận nuôi và đào tạo trở thành một sát thủ.

Năm Anh Túc 18 tuổi, cô nhận được nhiệm vụ từ bên trên, phải ám sát một người đàn ông.

Người đàn ông đó tên là Lãnh Viêm, cũng chính là nam chính, môn chủ của Thanh Long Môn - thế lực đối địch với Hắc Hổ Đường. Nhiệm vụ của Anh Túc là mai phục ở bên cạnh, đợi cơ hội giết hắn. Cho dù không giết được thì cũng phải thăm dò một số tình báo.

Anh Túc lập kế hoạch tiếp cận Lãnh Viêm, đồng thời thành công mai phục ở bên cạnh hắn.

Lúc mới đầu, Anh Túc thực sự đã truyền về không ít tin tức. Nhưng

trong thời gian ở cùng Lãnh Viêm, Anh Túc đã trở nên thích hắn, nên không tiếp tục truyền tin tức nữa.

Người của Hắc Hổ Đường uy hiếp dụ dỗ Anh Túc, nói với cô rằng, bọn họ biết năm đó ai là người đã giết cả nhà cô. Nếu cô giết chết Lãnh Viêm, thì sẽ nói cho cô biết hung thủ thật sự là ai.

Chương 683: Nữ hiệp thời hiện đại (2)

Anh Túc không hợp tác. Người của Hắc Hổ Đường bắt cóc Anh Túc, đồng thời yêu cầu Lãnh Viêm dùng Nhan Miên để trao đổi.

Nhan Miên chính là cơ thể của cô bây giờ.

Nhan Miên là vợ bé của cha Lãnh Viêm.

Hậu cung của cha Lãnh Viêm có ba ngàn giai lệ, sau khi cha hắn chết đi, chỉ còn lại Nhan Miên là có thể sống yên ổn, những người vợ bé khác đều bị Lãnh Viêm xử lý hết.

Nhan Miên có thể sống được là vì trong tay cô có nắm giữ bí mật của cha Lãnh Viêm. Lãnh Viêm muốn biết bí mật đó, nên nhất định không thể tùy tiện xử lý cô.

Lúc này, người của Hắc Hổ Đường đột nhiên lại muốn dùng Anh Túc để đổi lấy Nhan Miên, nam chính cân nhắc một hồi rồi cũng đồng ý.

Trong kịch bản, nam chính an toàn cứu được Anh Túc, Nhan Miên sẽ bị thương, nhưng không bị người của Hắc Hổ Đường đem đi.

Cô chỉ vì thế mà mất đi hai chân, từ đó vĩnh viễn phải ngồi trên xe lăn.

Tình cảm giữa Anh Túc và Lãnh Viêm phát triển nhanh chóng, mắt thấy đã chuẩn bị bàn tới chuyện cưới hỏi thì vào ngày trước hôn lễ, Anh Túc mất tích, còn để lại cho Lãnh Viêm một lá thư.

Có người nói cho Lãnh Viêm biết có thấy Nhan Miên từng đi tìm Anh Túc, Lãnh Viêm nghi ngờ rằng Nhan Miên đã nói với Anh Túc điều gì đó, nên nhốt cô lại, đồng thời cho người thẩm vấn cô, rốt cuộc đã nói gì với Anh Túc, Anh Túc đã đi đâu mất rồi.

Hôm đó, rõ ràng Anh Túc đến tìm cô, chỉ hỏi cô một câu hỏi, cô ta cơ bản không nói gì với Anh Túc.

Lãnh Viêm không hỏi ra được gì, liền cho người giam Nhan Miên lại, người dưới tay hắn làm nhục cô. Lãnh Viêm biết được điều đó không những không ngăn cản, mà lại còn dung túng.

Nhan Miên đã nghĩ đến chuyện tự sát, nhưng nam chính vẫn còn muốn biết bí mật mà cha hắn để lại, nên tìm người trông coi cô, không để cô tự sát.

Sau đó, người của Hắc Hổ Đường lại dùng Anh Túc đe dọa Lãnh Viêm, bảo hắn lấy Nhan Miên ra trao đổi.

Lần này Nhan Miên bị đổi sang đó.

Cô bị dâng cho một gã đàn ông có tên là Thượng Quan Cửu.

Gã đàn ông này là một tên biến thái, lần nào cũng giày vò cô đến mức toàn thân thương tích, rồi lại dành cho cô sự chữa trị tốt nhất, sau đó tiếp tục hành hạ đến mức toàn thân thương tích, rồi lại tiếp tục chữa trị…

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Cuối cùng, nhân lúc Thượng Quan Cửu không ở nhà, Nhan Miên nhảy từ trên lầu xuống tự tử.

Nhan Miên là một con người yếu đuối, trong tay cô có thứ mà nam chính muốn, vì vậy chỉ có thể nắm chặt lấy, hy vọng có thể vì thế mà bảo toàn được tính mạng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải chết.

Thời Sênh không đồng tình với Nhan Miên, nhưng cũng không khinh bỉ cô. Tính cách của cô là như vậy, sự yếu đuối trong nội tâm khiến cô không có dũng khí kháng cự, cô chỉ có thể oán và hận.

Trong khi người khác có thể giúp mình báo thù, cô cũng không hề do dự chọn báo thù.

Bởi vì cô không làm được, nên gửi hết hy vọng vào người khác.

Thời Sênh biết cái cảm giác khi một người không thể phản kháng lại được là như thế nào. Ssự yếu đuối và bất lực của Nhan Miên đã tạo nên bi kịch của cô.

Nhan Miên có hai đối tượng để báo thù, thứ nhất là Lãnh Viêm, thứ hai là Thượng Quan Cửu.

Kịch bản về sau giữa Lãnh Viêm và Anh Túc chính là ngược.

Ngược tâm lại ngược thân.

Cái gì mà đóng nhốt trong phòng tối cảm thấy thẹn, trói buộc…

Giải thích hàm ý sâu sắc của cái gọi là cô ngược đãi trái tim tôi, tôi ngược đã cơ thể cô, anh ngược đãi cơ thể tôi, tôi ngược đãi trái tim anh.

Đương nhiên kết cục cuối cùng là hiểu lầm được giải tỏa, hai người hạnh phúc vui vẻ bên nhau.

Thời Sênh tiếp nhận cốt truyện xong, chậc chậc không ngừng.

Mẹ kiếp, đây là chính cô ta tự mình dâng lên tay biến thái rồi còn gì?

Thế nên, rốt cuộc tại sao Thượng Quan Cửu phải hành hạ Nhan Miên? Nhan Miên nắm bí mật gì trong tay?

Những thứ đó, hoàn toàn không có trong cốt truyện.

Ngay cả Nhan Miên cũng không biết rốt cuộc thì bản thân mình có bí mật gì, cô chỉ làm theo lời dặn dò của cha Lãnh Viêm trước lúc chết, chỉ cần làm như vậy, cô sẽ an toàn không sao cả.

Tên tác giả này tại sao không lấp hố giống cô vậy?

[Nhiệm vụ chi nhánh: Cứu rỗi tình yêu.]

Thời Sênh: "…"

Sao mi lại ra đây sớm thế?

[…] Bởi vì cô tự tìm đường chết, đến nỗi có thể kích hoạt điều kiện của nhiệm vụ phụ tuyến, trách tôi sao?

Cứu rỗi tình yêu là cái quỷ gì vậy?

Cứu ai?

Ông còn đang cần người cứu đây!

[Nhắc nhở nhân vật tương quan: Lãnh Diệu Thiên, Thượng Quan Cửu.]

Lãnh Diệu Thiên? Không phải cha của Lãnh Viêm, là người đàn ông đã chết của cô sao? À nhầm, người đàn ông của Nhan Miên.

Thời Sênh hồi tưởng lại một lượt, chắc chắn rằng Lãnh Diệu Thiên chưa từng động vào nguyên chủ mới từ từ lấy lại bình tĩnh.

Nếu nguyên chủ đã bị người ta qua đêm rồi thì cô sẽ lập tức rạch bụng tự sát.

Nhiệm vụ này không làm cũng thế.

[…] Ký chủ thế này là người đang cưỡng chế nhé. Dựa vào đâu mà cô có thể tùy ý dùng thân thể của người ta, nhưng không cho phép người ta bị người khác ngủ qua hả?

“Ta giúp cô ta báo thù, lẽ nào cô ta không trả thù lao? Trên đời này làm gì có bữa trưa miễn phí?” Thời Sênh hừ một tiếng.

[…] Nói có lý lắm, tôi chẳng phản bác lại gì được.

Dù sao thì Ký chủ nhà nó cũng không cần phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể sống sót.

Thời Sênh dò xét bốn phía, căn phòng này…

Sao lại thấy quen vậy nhỉ?

Bên cạnh cô là cửa sổ, đúng chỗ có thể nhìn thấy vườn hoa bên ngoài. Ở đó trồng một loại hoa trông giống như xương khô, xa hơn nữa là hàng rào sắt dạng lưới.

Đây là…

Địa bàn của Thượng Quan Cửu!

Mẹ kiếp!

Sao cô lại để mình rơi vào tay tên biến thái đó rồi?

Thượng Quan Cửu là nhân vật phản diện lớn nhất trong kịch bản. Sau khi Nhan Miên chết đi, hắn ta lại càng biến thái hơn, hành hạ nữ chính cho chết đi sống lại, lại còn muốn sống chết cùng nam chính. Cuối cùng gã này rơi xuống biển, không tìm thấy xác, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Loại biến thái này nhất định không phải là Phượng Từ nhà cô.

Phượng Từ nhà cô không đáng sợ như vậy.

Phượng Từ nhà cô cực kỳ đáng yêu.

Thời Sênh âm thầm an ủi mình xong xuôi, mới bắt đầu suy nghĩ xem nên chém tên biến thái này như thế nào?

Ghét nhất là biến thái.

Có câu nói rằng, một núi không thể chứa hai hổ, còn loại có vấn đề như biến thái thì một đực một cái cũng không được.

Thời Sênh nhìn cơ thể như cái xác ướp của mình.

Thở dài.

Bây giờ quan trọng nhất là nghỉ dưỡng sức.

Cứ thế này thì đừng nói chém Thượng Quan Cửu, đến đường mà chạy cũng không có.

…

Trong thơi gian Thời Sênh nghỉ dưỡng, chỉ gặp người hầu đó, không nhìn thấy Thượng Quan Cửu, cũng không gặp ai khác cả.

Nghỉ dưỡng khoảng hơn mười ngày, Thời Sênh mới có thể miễn cưỡng xuống đất, kiễng chân nhoài người về phía cửa sổ.

Cô vừa thò đầu nhìn xuống bên dưới thì cửa phòng mở ra.

Người hầu đẩy chiếc xe vào, bên trên không đặt thuốc men, mà là một bộ váy liền.

“Nhan Tiểu Thư, mời cô thay quần áo, tiên sinh tối nay sẽ quay lại.”

Lần đầu tiên Thời Sênh nghe thấy người hầu lên tiếng, trợn tròn mắt kinh ngạc.

“Thượng Quan Cửu?” Thời Sênh bám lấy cửa sổ, hỏi lại.

“Nhan Tiểu Thư, không được gọi thẳng tên tiên sinh.” Người hầu mặt lạnh tanh, mỗi câu mỗi chữ đều như đang đọc thuộc kịch bản.

“Ồ, thế gọi là đồ đần?” Còn không được gọi tên thật, coi mình là chủ tịch quốc gia sao!

Người hầu không nói gì, có lẽ là không biết phải trả lời như thế nào, mặt lạnh tanh, nói lại câu ban đầu: “Nhan tiểu thư, mời cô thay quần

áo.”

Thời Sênh: “…”

“Tí nữa tôi thay.”

Lần này người hầu không nói gì, đặt chiếc váy xuống giường, đẩy xe rời đi.

Thời Sênh trườn vào bên cạnh giường, nâng chiếc váy trên giường lên xem, khóe miệng giật giật.

Với mức độ mát mẻ thế này, rốt cuộc thì có thể che được chỗ nào?

Chiếc váy toàn bộ là vải voan, một dây mỏng manh, phía trước vừa đủ để che ngực, phía sau…

Đằng sau thì càng khỏi phải nói, vài sợi vải rách, lúc đi lại thì nhất định sẽ là xuân quang vô đối.

Mẹ kiếp, tên biến thái Thượng Quan Cửu lấy đâu ra bộ váy sexy này?

Chương 684: Nữ hiệp thời hiện đại (3)

Buổi tối, Thời Sênh nghe thấy bên dưới có tiếng ô tô.

Cô dựa vào cửa sổ nhìn xuống bên dưới, lúc đó trời tối đen, chiếc xe ở đằng xa càng ngày càng đến gần, tổng cộng ba chiếc xe, chiếc ở giữa là xịn nhất.

Lúc đến gần, cửa sổ của chiếc xe thứ hai dần dần hạ xuống, người ngồi trong xe nhìn về phía Thời Sênh.

Ánh mắt nhằm đúng vào mắt Thời Sênh, hắn dán ngón tay lên môi, sau đó đưa tay ra vẫy với Thời Sênh.

Ai dà ghê đây, không ngờ tên biến thái này còn dám trêu trọc cô!

Rất nhanh, chiếc xe biến mất khỏi tầm nhìn của Thời Sênh, vài phút sau, người hầu đẩy cửa đi vào.

Đối với người hầu vĩnh viễn không bao giờ gõ cửa này, Thời Sênh đã miễn dịch hoàn toàn. Bà ta chỉ làm theo mệnh lệnh của Thượng Quan Cửu.

“Nhan Tiểu Thư, tiên sinh mời cô xuống dưới nhà.” Người hầu không hề hỏi cô về chuyện chưa thay đồ.

Mệnh lệnh chỉ có thể sử dụng một lần?

“Gãy chân rồi, không xuống.” Thời Sênh ngồi lại giường, “Bảo hắn tự

lên đây.”

Mặt to nhỉ, lại còn bảo ông đây xuống dưới.

Người hầu lại cứng họng.

Một lúc lâu sau bà ta mới rời đi cùng khuôn mặt lạnh tanh.

Thời Sênh ngồi trên giường đợi khoảng 10 phút, một người đàn ông đẩy cửa đi vào. Hắn đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà, không còn trẻ nữa, nhưng vẫn đẹp trai, kiểu chú đẹp.

“Bảo bối không ngoan rồi nhé.” Hắn từ từ khép cửa lại, đưa mắt nhìn xuống bộ quần áo dưới đất, nét mặt vui vẻ: “Em không thích chiếc váy mà tôi chuẩn bị cho em sao?”

“Ông mặc cho tôi xem nào.” Thời Sênh ôm lấy ngực, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cái váy giẻ rách đó, đồ đần mới mặc.

Thượng Quan Cửu cúi người nhặt chiếc váy lên, tư thế sang trọng như kiểu hắn đang nhặt bộ quần áo gì đó sa xỉ lắm chứ không phải chiếc váy sexy với mức độ hổ thẹn cao vời vợi.

“Bảo bối, muốn anh mặc giúp em sao?” Miệng hắn hơi mỉm cười, tâm trạng khá tốt, “Bảo bối đã có yêu cầu đó, vậy thì anh cung kính không bằng tuân lệnh.”

Thời Sênh: “…” Tên đần này ghê gớm đây, không ngờ lại tự bỏ qua lời của cô.

Thượng Quan Cửu bước vài bước đến bên cạnh giường, đưa tay

giật lây chiếc chăn, ánh mắt ẩn giấu nụ cười nhìn chằm chằm vào Thời Sênh. Hắn từ từ kéo chăn xuống, đợi chờ phản ứng của cô.

Thời Sênh cười với hắn, ánh mắt từ từ từ từ tối sầm lại. Thượng Quan Cửu bỗng chốc sững người lại, cơ hồ có chút không bằng lòng với phản ứng không giống như hắn ta tưởng tượng của Thời Sênh.

Hắn ta bỏ mép chăn ra, đột nhiên một tay đưa ra đằng sau, một tay còn lại để lên ngực, cúi người kiểu quý tộc, “Còn chưa tự mình giới thiệu…”

“Thượng Quan Cửu, người đàn ông đằng sau Hắc Hổ Đường.” Thời Sênh cười vang lên một tiếng tiếp lời hắn, “Một tên biến thái.”

Thượng Quan Cửu vẫn giữ tư thế đó, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh. Nụ cười trên mặt hắn ta đã không còn nữa, thay vào đó là sự im lặng trước cơn bão.

“Nhìn cái gì? Chưa thây cô gái nào xinh đẹp như tôi hả?” Thời Sênh kiêu ngạo vuốt vuốt mặt, “Nhìn tôi là phải trả tiền đấy.”

Đôi mắt Thượng Quan Cửu dò xét một hồi, khoảng mười mấy giây sau, hắn ta mới chậm dãi đứng thẳng dậy, “Bảo bối, em không ngoan rồi.”

Nụ cười trên mặt Thời Sênh từ từ biến mất, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng: “Tôi sẽ cho ông biết thế nào mới gọi là không ngoan!”

Mẹ kiếp, tên đần này!

Thượng Quan Cửu vứt chiếc váy vào thùng rác bên cạnh, tự động ngắt lời Thời Sênh: “Bảo bối không ngoan là phải phạt đấy.”

Ôi thôi! Tên đần ông phải nghe tôi nói chứ! Tự mình độc thoại là cái quỷ gì vậy!

Thượng Quan Cửu quay người rời đi, Thời Sênh nghe thấy tiếng khóa cửa.

Ổ khoá tồi đó mà cũng nhốt được ông đây á?

…

Thượng Quan Cửu đứng ở ngoài cửa, người hầu đứng trước mặt hắn, chỗ hành lang đằng xa có hai tên vệ sĩ.

“Gần đây cô ta có điều gì bất thường?” Thượng Cửu Quan hỏi.

“Không có, Nhan Tiểu Thư uống thuốc ngủ nghỉ đúng giờ.” Người hầu trả lời như một cái máy.

Đột nhiên, Thượng Quan Cửu đưa tay bóp lấy cổ bà ta, ánh mắt đờ đẫn của người hầu bỗng trở nên kinh hãi, sự hãi hùng thay thế cho vẻ đờ đẫn. Bà ta há mồm, khó khăn hớp lấy từng hớp không khí tươi mát, ngón tay vùng vẫy trong không khí, đấm vào người Thượng Quan Cửu.

Nhưng Thượng Quan Cửu lại càng bóp mạnh hơn, sức giãy giụa của người hầu càng ngày càng yếu ớt, hai tay mềm nhũn buông thõng xuống.

“Đồ vô dụng.” Thượng Cửu Quan quăng bà ta ra.

Hai tên vệ sĩ đứng ở cầu thang lập tức lại gần, không hỏi gì cả, thuần thục kéo người hầu xuống dưới nhà.

Thượng Cửu Quan lấy khăn ra lau tay thật cẩn thận. Lau kỹ càng cả một phút, sau đó mới vứt chiếc khăn đi, vặn cửa phòng bên cạnh ra.

Trong căn phòng đó toàn là màn hình máy tính, trong số các cảnh tượng trên những màn hình đó, cảnh tượng ở phòng Thời Sênh là nhiều nhất.

Thượng Quan Cửu điều chỉnh chiếc màn hình gần nhất, kéo ghế ngồi xuống, từ từ quan sát.

Trước đây Thời Sênh không xuống được, luôn nằm trên giường. Về cơ bản cô không làm gì cả, đa phần đều đang ngủ.

Thượng Quan Cửu nhìn chằm chằm vào cảnh tượng lúc Thời Sênh ngủ, xem đi xem lại nhiều lần.

Nếu như không phải thời gian ở góc phải bên dưới màn hình liên tục thay đổi, thì hắn ta còn nghi ngờ đó là cảnh tượng tĩnh.

Thượng Quan Cửu xem rất lâu, vẫn không tìm ra chỗ nào không bình thường, tất cả mọi cảnh tượng đều rất bình thường.

Hắn ta đưa tay vuốt lông mày, rồi dừng lại, ánh mắt xen kẽ giữa các ngón tay, nhìn thẳng vào màn hình.

Những cảnh tượng này bình thường quá mức.

Đây không phải là những phản ứng mà một người bình thường nên có.

Màn hình máy tính cố định lại ở cảnh tượng Thời Sênh ngủ, khuôn mặt nhỏ ngoan ngoãn, như không hề có chút đề phòng nào cả.

Thượng Quan Cửu đưa tay ra, dùng ngón tay cọ xát vào màn hình, khóe miệng nở nụ cười dứt kiên quyết.

Một cô nàng rất thú vị, đáng tiếc là quá không nghe lời, phải dạy cho một bài học.

…

Ở nơi xa lạ, trừ khi có Phượng Từ ở bên không thì Thời Sênh chưa từng ngủ sâu. Nửa đêm, có người đi vào, cô phát hiện ra ngay.

Cô không động đậy ngay, mà đợi người đó bước đến gần.

Nhưng hắn ta không hề đến gần, sau một âm thanh rất nhỏ, hắn ra khỏi căn phòng, khóa cửa lại.

Thời Sênh: "…" Vào làm gì vậy? Xem cô đã ngủ chưa hay sao?

Thời Sênh nghi ngờ nghe ngóng, trong phòng hình như có thứ gì đó.

Thời Sênh đưa tay ra ấn nút bật điện, nhưng lại sờ phải thứ gì đó mềm mềm lạnh ngắt, sau đó cổ tay cô đau điếng.

"Tách!" Thời Sênh bật đèn sáng, nhìn thấy con rắn nhỏ đang bò quanh tay mình, chiếc răng nhọn vẫn đang cắn phập vào tay cô. Trừ chút đau ra, thì không có cảm giác gì cả, có lẽ là không có độc.

Trong phòng, khắp nơi đều dày đặc những rắn, ở phía cửa vẫn còn một đống rắn đang quấn lấy nhau, nhìn sởn cả gai ốc.

Chó chết, không ngờ tên biến thái này lại thả rắn!

Có dám sáng tạo chút không!

Kiếm của ông đâu rồi?

Thời Sênh gạt con rắn nhỏ đang cắn tay cô ra, quăng xuống dưới đất, vùng khỏi chăn nhảy xuống dưới, dùng lưỡi kiếm nhấc hết lũ rắn đó lên giường, dùng chăn buộc gọn lại.

Rồi cầm lấy đống chăn đi ra phía cửa. Cửa phòng đã khóa trái ở bên ngoài, Thời Sênh lấy kiếm phá khóa, mở cửa đi ra.

Hai tên vệ sĩ đứng bên ngoài đột ngột nhìn về phía cô.

Thời Sênh nhấc chiếc chăn bọc rắn lên ném về phía bọn họ.

Đợi đến khi bọn họ vội vàng mở chăn ra, thì rắn đã bò lên khắp người, có con còn luồn vào quần áo bọn họ, bò theo cơ thể, động đậy một phát là nó sẽ cắn mày!

Một lời không hợp liền thả rắn, hahaha!

Chương 685: Nữ hiệp thời hiện đại (4)

Thượng Quan Cửu nghe thấy động tĩnh liền đi ra, nhìn thấy trên hành lang, hai tên vệ sĩ đã cởi hết đồ chỉ còn lại chiếc áo sơ mi, lập tức tồi sầm mặt lại.

Rắn đang bò khắp nơi trên sàn nhà, có con đã bò đến bên chân Thượng Quan Cửu, nét mặt hắn đổi sắc, lập tức lùi lại đằng sau.

Thời Sênh liếc mắt nhìn hắn, nhìn phản ứng của hắn, không ngờ lại sợ rắn.

Tự mình sợ rắn, tưởng rằng người khác cũng sợ sao?

Đồ đần này!

Thời Sênh bắt lấy một con rắn trên nền nhà, đi về phía Thượng Quan Cửu.

Thượng Quan Cửu đã lùi về đến cửa, đưa tay ra định đóng cửa lại, Thời Sênh lấy kiếm chặn cửa lại, dùng lực đẩy ra.

Thân người lảo đảo một chút, cổ chân đau điếng. Thời Sênh dùng kiếm chống xuống đất, lấy lại thăng bằng, nghiến răng nhịn đau.

Ra vẻ ta đây thì nhất định phải trả giá.

“Bảo bối…” Thượng Quan Cửu nhìn con rắn đang giãy giụa trong tay Thời Sênh, mặt mày tái xanh, giọng nói cũng có chút thay đổi, “Cầm

rắn ra ngoài.”

Thời Sênh đưa tay ra sau đóng cửa lại, nheo mắt cười, “Bảo tôi cầm ra ngoài tôi phải cầm ra ngoài? Coi ông đây là người hầu của ngươi hay sao?”

Thời Sênh ép Thượng Quan Cửu vào góc tường, nói đầy ác ý: “Không phải rất giỏi hay sao? Tên nhóc này đáng yêu như vậy, ông sợ gì chứ?”

Không ngờ lại dám lấy rắn ra dọa ông!

Tưởng ông dễ bắt nạt lắm đúng không?

Có lẽ Thượng Quan Cửu thực sự sợ rắn, cả người đều mềm nhũn lại, dựa lưng vào tường, trán ướt đẫm mồ hôi. Lúc đó, hắn ta chẳng còn chút hình tượng nào để mà nói cả.

Thời Sênh đặt con rắn lên cổ Thượng Quan Cửu.

Hắn rùng mình cứng đơ người lại, nín thở, chỉ có con mắt là vẫn có thể động được.

Mười mấy phút sau, một tiếng gào thét rung chuyển khắp căn biệt thự.

“Á!”

…

Thời Sênh dọa dẫm Thượng Quan Cửu xong, quay thẳng về phòng đi ngủ. Tên đần độn này sợ rắn còn muốn làm biến thái.

Biến thái đáng nhẽ nên không sợ gì mới phải.

Đến ngày hôm sau, Thời Sênh phát hiện ra biệt thự đã thay đổi một lượt người mới, vệ sĩ đã thay đổi, người hầu cũng thay đổi rồi, chỉ có tên đần Thượng Quan Cửu là không thay.

Có lẽ là Thượng Quan Cửu bị dọa cho chết khiếp rồi, không để ý rằng lúc đó Thời Sênh còn nắm hung khí trên tay, thế nên không truy cứu xem thiết kiếm trong tay cô là từ đâu đến.

Người hầu vẫn bị thôi miên như cũ, lúc nhìn bà ta chẳng khác gì nhìn một con búp bê không hồn. Thời Sênh nhìn bà ta, không còn chút cảm giác thèm ăn nào nữa.

Vết thương của cô ta khỏi quá chậm!

Tối qua, lúc ra vẻ ta đây, vết thương vẫn chưa khỏi hẳn lại bị rách toạc ra, vô cùng khó chịu.

Đúng lúc Thời Sênh đưa chân lên nhìn thì Thượng Quan Cửu từ ngoài cửa đi vào. Thời Sênh tiện tay cầm chiếc bình hoa bên cạnh ném hắn.

Thượng Quan Cửu lách người tránh được, đôi mắt bất mãn nhìn chiếc bình gốm vỡ tan tành dưới đất.

“Bảo bối, tôi mang đến cho em một thứ rất hay ho.” Thượng Quan Cửu thu ánh mắt lại, cười tươi nói.

Thời Sênh: “…” Thứ hay ho trong mồm tên đần độn này, chắc chắn không phải là thứ gì tốt đẹp.

Quả nhiên, vệ sĩ của Thượng Quan Cửu bê một chiếc lồng sắt vào.

Có thể khiêng cái lồng sắt đó qua cửa thì có thể biết được rằng chiếc lồng sắt đó nhỏ thế nào.

Vệ sĩ đặt chiếc lồng sắt xuống trước mặt Thời Sênh, rồi khoanh tay trước ngực, đứng sừng sững ở hai bên.

Thời Sênh không hề nghi ngờ, chỉ cần một câu mệnh lệnh của Thượng Quan Cửu là bọn họ sẽ bắt lấy cô, nhét cô vào bên trong.

“Bảo bối, có thích không?” Thượng Quan Cửu cười hỏi.

Thời Sênh nhìn Thượng Quan Cửu, hắn nhẫn nại chờ Thời Sênh trả lời.

“Thích.” Thời Sênh nheo mắt cười, đáp lại nụ cười tươi rói của Thượng Quan Cửu, “Tôi thích ông cứ ở yên trong đó.”

Thời Sênh vừa nói vừa đứng lên, đi cà nhắc đến trước mặt Thượng Quan Cửu, tóm lấy hắn đi về phía chiếc lồng.

Thượng Quan Cửu là một con gà rù, điều này Thời Sênh đã phát hiện ra gần đây. Bất cứ lúc nào ở đâu hắn cũng đem theo vệ sĩ, thế nên cho dù Thời Sênh bị tàn tật, nhưng lúc này cũng có thể nhẹ nhàng lôi hắn đến trước chiếc lồng sắt.

Hai tên vệ sĩ muốn tiến lên, thiết kiếm đột nhiên xuất hiện, chọc vào trước ngực Thượng Quan Cửu, “Chỉ cần động đậy, tôi sẽ đâm hắn.”

Hai tên vệ sĩ bỗng nhiên không dám làm bừa, giơ hai tay lên lùi lại đằng sau.

Trong đó có một tên lén lút đưa tay ra đằng sau. Đúng lúc tay hắn

chạm đến thứ quen thuộc, đột nhiên hắn nhìn đúng vào đôi mắt của thiếu nữ ở đối diện.

Trong vẻ giễu cợt có thêm vài phần khinh bỉ.

Có lẽ sớm đã nhìn rõ hắn muốn làm gì.

Tên vệ sĩ nhanh chóng rút súng ra, hắn vẫn chưa kịp lên nòng thì trước ngực lại có thêm một con dao.

Hắn không thể tin được, nhìn Thời Sênh, cô ta đã lấy con dam găm ra lúc nào vậy? Tại sao hắn hoàn toàn không nhìn thấy gì cả, chỉ biết cô ta vung tay một phát, con dao găm đã ở trên ngực hắn.

“Hức…” Tên vệ sĩ ôm ngực ngã xuống, hai mắt trợn to.

Hắn ta không ngờ rằng mình lại chết như vậy.

Tên vệ sĩ còn lại đâu dám làm bừa nữa.

Thượng Quan Cửu nhìn tên vệ sĩ đã chết, chẳng hề có chút biểu cảm nào cả, như thế chỉ là một con chó con mèo vừa chết đi, không đáng để nhắc đến.

Thời Sênh mở cánh cửa sắt ra, đá Thượng Quan Cửu vào, khóa lại một cách trơn tru, sau đó giơ tay ra, làm ra vẻ ném chìa khóa ra ngoài cửa sổ, thực ra là được cô thu vào không gian.

“Bảo bối, tôi rất không thích em như thế này.” Cơ thể Thượng Quan Cửu to cao, trong chiếc lồng sắt nhỏ hẹp đó, chỉ có thể co quắp vào.

“Tôi lại rất thích.” Thời Sênh dùng kiếm gõ vào chiếc lồng, vang lên những tiếng giòn tan: “Ông cứ ở yên trong đó nhé!”

Ông cũng nên nếm thử mùi vị bị người ta nhốt vào lồng như một con khỉ đi.

Trước đây nguyên chủ đã phải nếm trải rất nhiều lần.

Đáng sợ hơn, Thượng Quan Cửu còn khiến nguyên chủ phải cởi hết quần áo, lại còn đặt cô và chiếc lồng sắt ra bên ngoài vào đêm mưa.

Thời Sênh sai tên vệ sĩ còn sống lôi xác của tên vệ sĩ kia, đồng thời đóng cửa lại.

Tên vệ sĩ còn lại đâu dám không làm theo. Đêm qua người phụ nữ này ném rắn lên người người khác, mặc dù bọn họ không ở đó, nhưng ngấm ngầm theo dõi, thấy người phụ này quá tác quái. Hôm nay xem ra, không sai tí nào.

“Bảo bối, thả tôi ra, tôi có thể không chấp những hành động vô lễ của em.” Từ đầu đến cuối, Thượng Quan Cửu vẫn rất bình tĩnh.

“Thế thì thật sự cảm ơn ông rồi.” Thời Sênh trợn ngược mắt lên, bới tung quần áo trong tủ, tìm thấy một bộ quần áo thể thao. Cô cầm bộ quần áo lên chuẩn bị vào phòng tắm thay.

Đi được một nửa đường, cô lại quay đầu lai, dán bùa lên chiếc lồng sắt và cửa ra vào.

Cẩn thận mới có thể lâu dài được.

Thượng Quan Cửu không hiểu Thời Sênh dán gì lên đó, thế nên sau khi cô đi vào nhà tắm rồi, hắn liền lôi trong túi ra một chiếc chìa khóa dự phòng, chuẩn bị mở khóa.

Đúng lúc tay hắn chạm vào chiếc lồng sắt, cơ hồ như có một luồng điện chạy xuyên qua tay chạy khắp người. Toàn thân Thượng Quản Cửu đều mất kiểm soát rung lên bần bật. Mái tóc đã được vuốt keo cẩn thận, từng sợi một bắt đầu dựng lên, giống như một con nhím.

Thời Sênh thay đồ đi ra, đập vào mắt cô là cảnh tượng nực cười đó.

Biết ngay là tên này sẽ có chiêu dự trữ mà.

Thời Sênh đi ra ngoài gọi tên vệ sĩ lúc nãy, đe dọa hắn một cách thô bạo, bảo người khiêng Thượng Quan Cửu ra ngoài vườn.

Vệ sĩ đã gọi một xe tải người tới, vỗn dĩ vẫn muốn cứu Thượng Quan Cửu, kết quả lại trở thành công cụ của Thời Sênh.

Không phải bọn họ quá yếu đuối, mà là thiết kiếm trong tay cô ta quá ghê gớm.

Bọn họ cả đến gần cũng không được, nói gì đến bắt cô ta.

Vậy nên chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của Thời Sênh, khiêng Thượng Quan Cửu ra ngoài sân. Những chiếc bùa mà Thời Sênh dán lên chiếc lồng sắt, sợ có người bóc đi, thế nên cô dán một lượt tất cả các loại bùa. Một bữa tiệc xa hoa thế này, không mấy ai được hưởng thụ đâu.

Thời Sênh rất muốn thẳng tay giết chết hắn, nhưng nghĩ lại, chết dễ dàng như vậy thì quá rẻ mạt cho hắn rồi.

Cô phải trả thù cho nguyên chủ!

[…] Nói tiếng người.

Hắn là một tên khốn. Sao cô có thể khiến một kẻ vẫn luôn nỗ lực hành hạ mình chết một cách dễ dàng như vậy được.

Chương 686: Nữ hiệp thời hiện đại (5)

Thời Sênh gọi lại một chiếc xe, rồi ngẩng cao đầu kiêu hãnh rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của vệ sĩ và ánh mắt phẫn nộ của Thượng Quan Cửu.

“Tiên sinh?” Thời Sênh vừa đi, vệ sĩ lập tức vây lấy Thượng Quan Cửu, “Chúng tôi cứu ngài ra trước đã.”

Thượng Quan Cửu nhìn về phía chiếc xe biến mất, không nói gì cả, chỉ cần Thượng Quan Cửu đồng ý, bảo vệ liền đưa tay chạm vào chiếc lồng sắt.

Kết quả là bị điện giật cháy đen.

Bọn vệ sĩ sững sờ, cái gì đang xảy ra vậy?

…

Sau khi Thời Sênh lái xe rời khỏi biệt thự, cô mới phát hiện ra, không ngờ nơi đây là một ngọn núi. Tên Thượng Quan Cửu này cũng được đấy, không ngờ lại đem cô đến vùng rừng núi hoang dã này.

Đường xuống núi rất hẹp, không dễ lái xe, chân Thời Sênh lại bị thương, nên lái khá chậm, màu trời dần tối sẫm lại.

Đúng lúc cô đang định quặt đầu xe, thì phía trước có một thứ ánh sáng hắt lại, tốc độ cực kỳ nhanh, “Uỳnh” một tiếng xô vào đầu xe Thời Sênh. Chiếc xe của cô bị đẩy ra khỏi đường núi, rơi xuống vực.

Thời Sênh bị kẹt ở trong xe, dây an toàn lại không tháo ra được, khiến cô tức giận đến mức rút kiếm ra chém đứt. Dây an toàn đứt rồi, nhưng Mẹ kiếp lại phát hiện cửa xe không mở được.

Tức quá đi!

Chỉ số may mắn của mình lợi hại đây.

Thời Sênh cạy cửa xe ra, khi xe sắp tiếp xúc với mặt đất phía dưới vực, cô liền lợi dụng thiết kiếm để bay xuyên ra ngoài.

“Uỳnh!”

Xe gặp tai nạn, gây nổ, ánh lửa từ từ hắt lên từ dưới vực tối, sáng rực cả một vùng trời.

Trời Sênh ngồi bên trên thiết kiếm, nhìn bàn tay đang không ngừng chảy máu, đau đến quặt thắt.

“Lách tách lách tách” Những hạt mưa lạnh giá bỗng từ trên trời rơi xuống, đột nhiên tưới cho Thời Sênh lạnh thấu tim, mùi mưa hòa lẫn mùi máu tanh, bay tỏa khắp không gian.

Thời Sênh không muốn nói gì nữa, nhọc lòng, cô muốn yên tĩnh, đừng hỏi cô Yên Tĩnh là ai.

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm bay trên đường, cô muốn xem tên đần nào lái xe, sao lại không chuyên nghiệp như vậy.

Nhưng đến khi cô bay trên đường thì lại không nhìn thấy gì cả, con đường trống rỗng, với một màu đen kéo dài vô tận.

Nước mưa và gió lạnh trộn lẫn vào nhau, rít lên giữa những khe núi, như chiếc roi da quất vào thân hình mỏng manh của Thời Sênh, khiến cô lạnh đến mức run lên bần bật.

Cô lấy từ trong không gian ra một chiếc áo gió choàng tạm lên người.

“Đoàng”

Tia chớp bỗng từ trên bầu trời đen ngòm xuyên xuống, nhắm đúng vào chỗ của Thời Sênh.

Nói sét đánh là sét đánh, không có chút dấu hiệu báo trước nào cả.

“Mẹ kiếp!” Thời Sênh mắng to lên một tiếng, dùng toàn thân nhảy xuống dưới đất, tia chớp đánh trúng vào thiết kiếm, còn lại đánh xuống rừng cây bên cạnh, đột ngột tạo thành đám cháy to.

Thiết kiếm xuyên qua tia chớp, dòng điện chạy trên thân kiếm vài giây rồi biến mất. Thiết kiếm vội vàng nhào xuống dưới, đỡ lấy Thời Sênh lúc đó đã sắp đập đầu xuống đất.

“Đùng đoàng!” Trên trời, những tiếng chớp vẫn đang vang lên ầm ầm.

Thời Sênh vội vàng đưa thiết kiếm xuống đất, thu kiếm lại.

Mẹ kiếp, đến phương tiện giao thông cũng chặn đứt, có cho người ta sống nữa hay không?

…

Thời Sênh lết cơ thể sắp tàn phế của mình đến trước căn biệt thự Thanh Long Môn. Người trong biệt thự nhìn thấy cô như vậy, suýt

nữa tưởng rằng gặp ma, la hét một hồi mới chắc chắn cô là phu nhân của bọn họ, đón cô vào trong.

Nam nữ chính đều ở đây, tất nhiên cô phải quay về xem kịch.

“Bà chủ, chân bà bị thương khá nghiêm trọng, trong vài ngày nữa nhất định đừng xuống giường.” Bác sĩ gia đình nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh nhẹ nhàng gật đầu.

Bác sĩ gia đình thu dọn dụng cụ, cúi đầu tỏ ý rời đi.

Lúc ông ta đi ra, đúng lúc đụng phải một người đàn ông, bác sĩ cung kính chào một tiếng “Viêm thiếu.”

Người đàn ông đó đi thẳng và trong, ánh mắt sắc lạnh lướt qua Thời Sênh.

Thời Sênh dò xét người đàn ông này vài lượt. Lãnh Viêm không phải loại đẹp trai đến mức khiến người ta hồn xiêu phách lạc, nhưng trên người hắn có một thứ khí chất, rất hấp dẫn, càng nhìn càng đẹp trai, thuộc về tuýp nam chính ưa nhìn.

Lãnh Viêm dò xét Thời Sênh vài lượt, lạnh lùng hỏi: “Sao cô về đây được?”

Vụ nổ to như vậy, không ngờ cô ta vẫn còn sống.

Lãnh Viêm còn tưởng rằng cô ta chết rồi.

“Đi về chứ sao, chẳng nhẽ bay về?” Thời Sênh cáu bẳn hức lên một tiếng, “Đây là cách cậu dùng để nói với một người thuộc hàng mẹ cậu như tôi đấy hả? Cho dù tôi là mẹ kế của cậu, thì cũng là bề trên

của cậu. Kính lão yêu trẻ, lẽ nào cha cậu chưa dạy cậu hay sao?”

Lãnh Viêm nghe những lời này xong, nét mặt lập tức tái mét lại, một nỗi hận cùng cực hắt ra từ đáy mắt.

Một nỗi hận thực sự.

Thời Sênh chớp chớp mắt, Lãnh Viêm hận cô?

Trong những câu cô vừa nói vừa nãy, từ nào là từ cấm vậy?

Cha cậu hay là mẹ kế?

“Nhan Miên, tôi thấy cô bị nổ mất não rồi.” Nỗi hận trong mắt của Lãnh Viêm chỉ trong phút chốc, rồi hắn lại cười khinh miệt: “Đừng có khiêu khích tính nhẫn nại của tôi. Tôi muốn cô chết, thì cô có thể chết bất cứ lúc nào!”

“Ồ, thế bóp chết tôi đi!” Xem ai sợ chết.

Dám giết ông, ông chết rồi cũng lôi mày xuống chống lưng.

Thần sắc của Thời Sênh tùy tiện quá mức, ánh mắt lại càng bộc lộ vẻ bình tĩnh mà Lãnh Viêm chưa từng nhìn thấy, giống như mặt biển mênh mông, không nổi sóng gió, không giống như người phụ nữ cứ gặp anh là run lên bần bật trước đây.

“Cô tưởng tôi không dám chắc?” Lãnh Viêm ép sát Thời Sênh, trên thân toát ra một cảm giác áp bức đến ngột ngạt.

“Làm đi…” Thời Sênh duỗi cổ ra, “Không làm thì cậu là con rùa rụt đầu.”

Lãnh Viêm: “…”

Người đàn bà này… điên rồi?

Nhưng nhìn điệu bộ của cô ta, lại rất bình thường.

Trong lòng Lãnh Viêm bắt đầu nghi ngờ, hắn nhìn chằm chằm vào Thời Sênh vài giây, rồi quay người rời khỏi căn phòng.

Hắn muốn biết người đàn bà này đang giở trò gì.

“Đồ đần độn.”

Lúc Lãnh Viêm sắp đi đến cửa, âm thanh đó từ từ truyền đến tai hắn, âm điệu không có chút lên xuống, không nghe ra cô ta có ý gì.

Lãnh Viêm nén nhịn, bước nhanh ra khỏi phòng.

Nếu Lãnh Viêm không biết nhịn thì đã không nắm được toàn bộ Thanh Long Môn. Dù sao thì Lãnh Diệu Thiên không phải chỉ có mình hắn là con trai, nhưng kết quả những tên con trai đó, không bị Lãnh Viêm phế, thì cũng chết rồi.

Thời Sênh chống cằm, suy tư nghĩ ngợi.

Làm mẹ kế của nam chính, nghĩ thì cũng hứng thú phết.

…

Thời Sênh giả mạo thân phận vợ bé của Lãnh Diệu Thiên, là người có địa vị ở nơi này. Nhưng từ khi Lãnh Viêm nắm quyền, trừ danh hiệu bà chủ ra, cơ hồ cô không được hưởng bất cứ đãi ngộ nào cả.

Ngay cả khu biệt thự này cũng không được tự động ra vào, chỉ có thể hoạt động trong đó.

Trong thời gian cô dưỡng thương, trừ vị bác sĩ đó ân cần với cô, còn những người hầu khác thì mặt vênh đến tận trời, đôi khi đến cơm còn không có mà ăn.

Đám người đó dám làm như vậy, chắc chắn là có ý của Lãnh Viêm.

Còn không bằng tên biến thái Thượng Quan Cửu kia, ít ra thì một ngày ba bữa chưa từng thiếu của cô bữa nào.

Thời Sênh đói không chịu nổi, ấn vài lần chuông đều không có ai đến, cô xuống giường đi ra ngoài. Vết thương trên chân đã gần như khỏi hẳn rồi, chỉ là bước đi vẫn có chút không quen.

Hành lang bên ngoài rất yên tĩnh, Thời Sênh bước xuống dưới nhà, ở đại sảnh có tiếng người nói chuyện.

“Tư duy của bà chủ rất tỉnh táo, cũng không có hành động gì kỳ quặc, không có những dấu hiệu tâm thần như ngài nói.” Đó là tiếng của bác sĩ.

“Từ lần trước quay về đây, cô ta có chút khác lạ, không phải bị điên, thì có chuyện gì xảy ra vậy?”

Bác sĩ không trả lời.

Lãnh Viêm tiếp tục hỏi: “Hay là bị người khác đánh tráo rồi?”

“Lãnh Viêm, ngài biết đấy, dung mạo của một người có thể thay đổi, nhưng DNA và dấu vân tay thì không thể thay đổi được.”

“Thế có chuyện gì xảy ra với cô ta vậy?”

Bác sĩ im lặng một lát, “Bà chủ mất tích một thời gian dài như vậy, hay là đã gặp phải ai đó, dạy bà chủ…”

Chương 687: Nữ hiệp thời hiện đại (6)

Được đấy!

Tên bác sĩ đó không phải là đối xử với cô cũng được, cơ bản là đang thăm dò cô.

“Con trai”, Thời Sênh tỳ tay lên lan can tầng hai, ngó xuống dưới gọi, “Dì đói rồi.”

Lãnh Viêm và tên bác sĩ cùng lúc ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải khuôn mặt cười tươi roi rói của Thời Sênh. Nét mặt Lãnh Viêm lập tức trở nên khó nhìn, cô xuất hiện ở bên trên mà hắn lại không hay biết gì.

“Ai cho cô ra đây?” Lãnh Viêm đứng bật dậy, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, ánh mắt như có băng giá vỡ vụn bên trong, như muốn đóng băng Thời Sênh lại, rồi đạp một phát cho vỡ tan tành.

Thời Sênh vịn cầu thang bước xuống, đôi dép lê trên những bậc cầu thang gỗ, loẹt quẹt, loẹt quẹt.

Cả đại sảnh chỉ có tiếng cô bước xuống lầu.

Cho đến khi bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng, cô mới chậm rãi nói: “Muốn ra thì ra, còn phải để ai cho?”

Lãnh Viêm lườm đôi mắt sắc lạnh về phía cô.

Không ngờ lại còn học được cách cãi lại.

Bác sĩ rất biết nhìn tình hình, thấy không khí lúc đó không tốt, lập tức đứng dậy lui ra ngoài. Hắn ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không phải chuyện gì hắn cũng được phép nhìn được phép nghe.

Ở nơi này, phải nghe ít nói ít mới có thể sống lâu được.

“Con trai, con muốn để dì đói chết sao?” Thời Sênh đến đứng trước sofa, đặt mông ngồi xuống, “Để dì đói chết cũng không sao, nhưng dì chết rồi…”

Cô nhìn Lãnh Viêm với ánh mắt – anh hiểu đó.

Mặc dù cô cũng không biết mình có bí mật gì, đáng để Lãnh Viêm bận tâm.

Nhưng điều đó không ngăn cô lấy nó ra đe dọa Lãnh Viêm, đã là điều kiện có thể dùng, thì tại sao không dùng chứ?

“Nhan Miên, ra ngoài một tháng, gan của cô to ra rồi?” Lãnh Viêm hừ một tiếng.

“Gan không to, thì chắc bây giờ dì chỉ còn là một cái xác chết mà thôi. Muốn sống thì không thể nhu nhược được.” Thời Sênh giơ tay lên, ánh mắt chớp xuống, dừng lại trên móng tay, hai khóe miệng hơn nhếch lên, “Con trai, đạo lý này con rõ hơn ai hết đúng không?”

“Nhan Miên, cô mà còn tiếp tục gọi bừa như vậy nữa, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết.” Lãnh Viêm đã không còn kìm nén được cơn bực tức trong lòng, “Đừng tưởng rằng cô có lợi thế thì có thể uy hiếp được tôi.”

Thời Sênh nhún vai, cười khinh bỉ: “Thế bây giờ con giết dì luôn đi, con trai!”

Cơn giận trong lòng Lãnh Viêm bốc lên ngùn ngụt, hắn liền giơ tay đánh Thời Sênh.

Ánh mắt Thời Sênh sắc lại, vồ lấy chiếc gối ở bên cạnh ném qua. Nhân lúc Lãnh Viêm chuyển sang bắt lấy chiếc gối, cô liền đứng dậy đưa chân đá một phát vào bụng Lãnh Viêm.

Lãnh Viêm không chút đề phòng, cơ thể lùi lại đằng sau, ngã dúi xuống sofa.

Sức lực của Thời Sênh không mạnh, dù sao thì cô chỉ đang có cơ thể của một cô nàng bình thường, hơn nữa vẫn chưa được ăn cơm, có thể đạp Lãnh Viêm ngã xuống ghế, cô đã dùng tất cả sức lực của mình.

Có điều cô có kiếm, không sợ!

Cơ thể không đủ, kiếm đánh bù!

“Nhan Miên!” Lãnh Viêm bực tức nhìn chòng chọc vào cô, “Cô muốn chết!”

Thời Sênh tưởng rằng Lãnh Viêm sẽ xông đến đánh cô, ai biết rằng Lãnh Viêm vịn vào sofa, lật người ra sau một cách rất đẹp trai, rồi bước những bước to về phía cửa.

Thời Sênh: “…” Đã nói là tấn công lẫn nhau cơ mà?

Nam chính đại nhân sao ngươi đã đi rồi, không giống như như cốt truyện vậy?

Quay lại tấn công lẫn nhau đi!

Lãnh Viêm cắt đứt mọi đường ăn uống của Thời Sênh, không cho ai đưa cơm cho cô, những thứ ăn được ở nhà lớn đều để hết vào bếp, trong bếp thì có người canh gác.

Thời Sênh vẫn có thể hoạt động ở nhà lớn, nhưng không được ăn uống, có ý muốn cho cô chết đói.

Đôi khi hành hạ một người, không nhất thiết phải đánh cho người đó thương tích đầy mình.

Lợi hại đó con trai!

Thời Sênh ăn trái cây, miễn cưỡng lấp cái dạ dày. Thế giới này không có phép thần, quả này ăn vào cũng giống như những loại quả bình thường khác, chua muốn rụng răng.

Muốn chém thằng con quá đi!

Nhưng thằng con đó không quay về nhà lớn, tức phát khóc!

Thời Sênh lướt từ tầng trên xuống tầng dưới, từ từ đi về phía nhà bếp.

Cô muốn ăn thịt!

Thịt kho Tàu, sườn kho Tàu, móng giò kho Tàu, thịt người kho Tàu…

[…] Ký chủ đang nghĩ cái gì đây, quan trọng là, sao phải chia sẻ những suy nghĩ này với nó?

Thời Sênh nói: “Phát quà cho Tân thủ đi, không thì cho một ngón tay vàng cũng được.”

Nhìn xem bây giờ cô thảm đến mức nào, đến cơm cũng không có mà ăn.

[…] Rốt cuộc thì Ký chủ có oán hận gì với quà Tân thủ vậy? Mẹ kiếp, không phải nó không phát, mà cơ bản là không có.

Thời Sênh giải quyết xong hai tên vệ sĩ gác cửa, vênh váo đi vào bếp.

[…] Vừa nói thê thảm cơ mà?

Trong bếp có vài người, nhìn thấy Thời Sênh đi vào, tất thảy đều thay đổi sắc mặt.

“Phu nhân… sao sao bà vào đây được?” Vệ sĩ ở ngoài cửa bếp đâu? Sao lại để cô ta vào đây? Lãnh thiếu gia đã nói không được cho cô ta ăn bất cứ thứ gì.

Thời Sênh bá đạo khoát tay, chẳng khác gì thổ phỉ vào thôn, thiết kiếm “keng” một tiếng lật tung một cái nắp vung lên, trong nồi trống rỗng, lưỡi kiếm dừng lại trên cổ đầu bếp, “Nấu gì cho ông ăn đi.”

Đều bếp trợn tròn mắt há hốc mồm: “…”

Những người hầu khác sợ đến mức co lại một góc, trên tay cô cầm vũ khí, bọn họ chỉ là những người bình thường.

…

Lúc Lãnh Viêm quay về, Thời Sênh đã ăn uống no say, ngồi trên sofa

xem ti vi.

Lãnh Viêm bế một cô gái vào, trán và vai cô gái đó băng đầy gạc, khuôn mặt trắng bệch dựa vào người Lãnh Viêm.

Thời Sênh: "…" Nữ chính đại nhân!

Cô ta là một sát thủ máu lạnh, sao lúc này lại có vẻ yếu đuối như vậy, không khoa học chút nào.

Không thể không nói rằng, nữ chính rất xinh đẹp, nhưng không phải là kiểu em gái đáng yêu nai tơ mà Thời Sênh thích.

Lãnh Viêm không nhìn Thời Sênh, bế cô gái đó lên lầu, những người đi sau hắn lập tức lên theo.

Thời Sênh chú ý đến những nơi mà Lãnh Viêm bước qua, có nhiều vết máu nhỏ xuống.

Nhà lớn ồn ào người đón tiếp hầu hạ, nghe nói khi Lãnh Viêm đón nữ chính ra viện bị người mai phục, nữ chính lại bị thương.

Thế nên thực tế đã chứng minh, làm người phụ nữ của nam chính thì phải trả giá rất đắt.

Mẹ kế Sênh bưng một đĩa hạt dưa vừa cướp được, ngồi như ông lớn ở đại sảnh, nhìn người ra ra vào vào.

Đến tận nửa đêm, những người đó mới từ từ dừng lại.

Lãnh Viêm mặt sắc lạnh, dẫn theo vài tiểu đệ, sát khí đằng đằng từ trên lầu đi xuống, quần áo nhuốm chút máu, nhìn có vẻ rất đáng sợ. Hắn đi qua đại sảnh, không có ý nhìn đến Thời Sênh.

Mẹ kế Sênh lập tức lên tiếng nâng cao độ muốn chết: “Con trai, con dâu dì đã chết chưa?”

Lãnh Viêm quay đầu lại nhìn Thời Sênh, sát khí trên người lại càng nặng nề hơn.

Đoàn tiểu đệ: “…” Không thấy Viêm thiếu lúc này đang tức giận hay sao? Cô lên tiếng đâm đầu vào chỗ chết, sống lâu quá ngấy rồi sao?

“Dẫn cô ta về phòng, không có sự cho phép của tôi thì không được thả ra.”

“Vâng.”

Lãnh Viêm nói rồi nhấc chân đi ra ngoài.

Mẹ kế Sênh: “…” Không phải chứ con trai, đây là dì hỏi han con dâu, tại sao lại bị nhốt vào? Nói gì có lý đi chứ!

Bản cô nương đây ngươi muốn nhốt là nhốt sao?

“Phu nhân, xin mời.” Hai tiểu đệ bước lên trước, một người bên trái một người bên phải, Thời Sênh không hợp tác, bọn họ sẽ trói cô lên lầu.

Hai chân Thời Sênh lùi về phía sofa, rút thiết kiếm lạnh sắc lóe sáng từ dưới chiếc gối bên cạnh ra, chọc vào bộ bàn trà.

Bàn trà “cạch” vài tiếng rồi nứt ra một đường, sau đó một giây sau, hoa văn mạng nhện tỏa rộng khắp mặt bàn, vỡ vụn.

Hai tiểu đệ sững sờ nhìn đống vụn thủy tinh dưới đất: “…”

Cái bàn này làm bằng đậu phụ hay sao? Viêm thiếu, có phải cậu mua phải đồ giả rồi không?

“Rất lấy làm tiếc, ra tay hơi bị mạnh.” Thời Sênh thu kiếm lại, biểu cảm đó rõ ràng là “Sao mình lại lợi hại thế này chứ.”, chẳng có gì là lấy làm tiếc cả.

Chương 688: Nữ hiệp thời hiện đại (7)

Anh Túc bị thương rất nặng. Vài ngày sau đó, Thời Sênh đánh người của Lãnh Viêm, còn uy hiếp người của nhà bếp nấu cơm cho cô ăn, nhưng cũng không thấy Lãnh Viêm đến gây phiền phức cho cô.

Lúc không có việc gì làm, Thời Sênh rèn luyện cơ thể, thỉnh thoảng bắt nạt bọn đàn em của Lãnh Viêm, lúc gặp phải Lãnh Viêm thì gây gổ tìm đường chết, sống một cuộc sống khá an nhàn.

Anh Túc dưỡng thương hơn một tháng, buổi tối, Thời Sênh bất ngờ bắt gặp cô ta ở nhà ăn.

Tóc cô ta buộc thành đuôi ngựa đằng sau, khuôn mặt to bằng nắm đấm, biểu cảm lạnh lùng, bộ quần áo da bó vào thân hình có thể khiến người ta phun máu, cái gì cần to thì to, cần nhỏ thì nhỏ.

Thời Sênh bất giác cúi nhìn thân hình của mình, không phải rất đẹp, nhưng cũng khá ngon đấy.

Anh Túc phát giác thấy có người đi vào, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt có phần sắc lạnh nhìn Thời Sênh dò xét vài lượt.

Trước đây Anh Túc chưa từng đến nhà lớn, chỉ nhìn thấy Nhan Miên trên hồ sơ, lần đụng độ ở bến cảng, là lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Trong lòng Anh Túc có chút nghi hoặc, Nhan Miên là người phụ nữ của Lãnh Diệu Thiên, Lãnh Viêm đã xử lý tất cả những người khác

rồi, chỉ giữ lại một mình cô.

Thế nhưng quan hệ giữa cô ta và Lãnh Viêm…

Anh Túc cúi đầu xuống, mau chóng uống hết cháo trong bát, rồi đứng lên rời đi.

Thời Sênh vẫn đang đứng ở cửa, Anh Túc đi lướt qua cô, một giây sau thân người cô ta bỗng nhiên ngã về đằng trước.

Lãnh Viêm không biết từ đâu hiện hình, đỡ lấy cô ta một cách chuẩn xác.

Lãnh Viêm lườm Thời Sênh một cái, cúi đầu xuống, ánh mắt đầy tình tứ dịu dàng: “Em không sao chứ?”

Thời Sênh: “…” Thiên địa chứng giám, là cô ta tự ngã, không liên qua gì đến bản cô nương, tội này bản cô nương không thể nhận được.

“Không sao.” Anh Túc buông Lãnh Viêm ra, “Vết thương của em gần khỏi rồi, em muốn về nhà sống.”

Lãnh Viêm ôm lấy vai cô ta, kiên quyết từ chối: “Không được, không an toàn.”

Anh Túc liếc mắt nhìn Thời Sênh, đúng lúc Thời Sênh đang nhìn cô ta. Đó là một đôi mắt mà cô ta không hiểu được, trong đáy mắt như có một lớp voan mỏng, ngăn cản sự hiếu kỳ của cô ta.

Cơ hồ lại như không có gì cả, trong mắt Thời Sênh chẳng có gì.

Một người phụ nữ kỳ lạ.

“Em sống ở đây không được tiện lắm.” Anh Túc thu ánh mắt lại, nói với Lãnh Viêm.

“Em cần gì, cứ nói với người hầu, muốn đi đâu cũng không ai ngăn em cả.” Lãnh Viêm dừng lại một lát, liếc mắt quét qua Thời Sênh đang đứng đó không biết đang nghĩ gì, “Những cái khác em không cần lo lắng, anh sẽ xử lý.”

Anh Túc chần chừ một lát, nhưng Lãnh Viêm cơ bản không cho cô ta cơ hội, lập tức bế xốc cô ta lên, đi lên nhà trên.

Thời Sênh: “…” Show ân ái trước mặt quảng đại quần chúng.

Càng show càng chết nhanh có biết không hả!

Lãnh Viêm không tìm Thời Sênh tính sổ ngay lập tức, cả ngày chỉ bận tình tứ với Anh Túc.

Thế nhưng Lãnh Viêm nhất thời không gây phiền phức cho Thời Sênh, không có nghĩa rằng hắn sẽ không gây phiền phức cho cô.

Hôm đó, Thời Sênh vừa đi từ bếp ra liền bị Lãnh Viêm bắt quả tang, theo sau hắn còn có hai người mặc áo blue trắng.

Thời Sênh nhìn vào ngực áo hai người họ.

Chủ nhiệm bệnh viện tâm thần.

Người còn lại.

Bác sĩ chính bệnh viện tâm thần.

“Làm gì đây con trai?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Lãnh Viêm.

“Chuyển chỗ ở cho cô.” Lãnh Viêm quay người sang bên, “Đem cô ta đi.”

“Mẹ nhà anh! Tạo phản rồi!” Thời Sênh lùi lại đằng sau, “Con bất hiếu thế này, không sợ cha con nhảy lên đánh con sao?”

Lãnh Viêm cười lạnh lùng: “Lúc ông ta sống tôi còn chẳng sợ, lại còn sợ người chết à.”

“Dì nói cho con biết” Thời Sênh duỗi tay ra, ra hiệu cho hai người tâm thần, à không, hai người ở bệnh viện tâm thần kia đừng lại gần, “Con đưa dì đến bệnh viện tâm thần, dì sẽ chạy khỏi đó, dì không lừa con đâu.”

Hai người tâm thần kia nhìn thế, hai mắt lúc đó liền nheo lại, đó là ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần.

Ôi không! Sao tất cả mọi người đều nghĩ bản cô nương có bệnh thế?

Bản cô nương không có bệnh!

Bản cô nương không có bệnh!

Đám đần độn này!

[…] Bình thường bệnh nhân tâm thần sẽ không thừa nhận mình bị bệnh. Ký chủ, có bệnh thì chữa, chúng ta không thiếu tiền.

“Có giỏi thì cô cứ chạy đi, xem tôi có đánh gãy chân cô không?” Lãnh Viêm cười nham hiểm, vẫy tay ra ra hiệu cho hai người đằng sau.

Hai người tâm thần đó lập tức đi về phía Thời Sênh, một người nắm

lấy cánh tay Thời Sênh, kéo cô ra ngoài.

Hức, con trai, con được voi đòi tiên đúng không?

Tưởng cơ thể của bản cô nương gần đây không được rèn luyện chắc?

Thời Sênh rút kiếm ra một cách trơn tru, xoay cổ tay một cái, chọc vào một người tâm thần, người tâm thần đó sợ bị cô đâm, đương nhiên lập tức lùi về đằng sau.

Một cánh tay được thả ra, thiết kiếm lập tức chọc đến người còn lại.

[…] Thế nên lúc nãy cô nói cơ thể được rèn luyện là có ý gì? Có giỏi thì cô đừng rút kiếm ra chứ!

Không rút kiếm, ta có thể đánh lại với bọn chúng sao?

Thời Sênh khinh bỉ giao lưu với Hệ thống đần độn, dùng thiết kiếm đối phó với hai tên tâm thần muốn bắt mình.

Lãnh Viêm bỗng tinh ý nhận ra, “Cô lấy kiếm ở đâu ra?”

Lúc nãy hắn nhìn thấy cô ta rút ra từ trong không trung.

“Tôi biết làm ảo thuật.” Thời Sênh thản nhiên nói.

Lãnh Viêm nhíu mày nheo mắt, có lẽ chỉ có cách đó mới giải thích được, nhưng tại sao hắn luôn cảm thấy mình đang bị cô qua mặt?

Hơn nữa thanh kiếm đó, Lãnh Viêm chớp chớp mắt, như đang đánh giá và thăm dò.

Nhìn có vẻ không phải là thanh kiếm bình thường, quá là lấy thế đè người, nhưng không thể không thừa nhận là một thanh kiếm tốt.

Hai người bác sĩ đều chịu thua, Lãnh Viêm đành phải bảo tiểu đệ của mình xông lên.

“Mẹ kiếp!” Thời Sênh giơ kiếm chửi đổng, “Còn có chút đạo đức nào nữa không, các người đông như vậy địch với một mình ông. Con trai, con sẽ bị sét đánh!”

Đoàn tiểu đệ: “…” Còn giám gọi Viêm thiếu gia là con trai, không sợ Viêm thiếu bóp chết cô?

Viêm thiếu gia mà tàn nhẫn lên, đến bọn họ còn sợ nữa là.

“Bắt lấy cô ta.” Thời Sênh cứ lên tiếng gọi con trai là Lãnh Viêm lại xù lông.

Thời Sênh bị dồn vào trong bếp.

Loảng xoảng loảng xoảng---

Cả nhà bếp đều đã bị đập gần hết, rau rợ và xoong nồi la liệt khắp sàn bếp, các tiểu đệ nằm thở phì phò dưới đất.

Thời Sênh đứng trên kệ thái rau, nhìn xuống bọn họ như vua đang nhìn khắp thiên hạ, kiêu ngạo nói “Đã bảo các người đừng có bằng này người đánh một mình ông, đây là kết cục của cái tội không nghe lời.”

Đoàn tiểu đệ: “…” Thế nên ý của cô là bọn họ ít người quá có đúng không?

Nét mặt Lãnh Viêm đã trở nên tồi tệ đến đỉnh điểm.

Nhan Miên chỉ là một người phụ nữ bình thường, sao lại có chỉ số vũ lực thế này chứ?

Hắn cực kỳ nghi ngờ rằng Nhan Miên bị người ta đánh tráo rồi.

Thế nhưng DNA và dấu vân tay lại khiến hắn không nói được gì, hai thứ đó, nếu muốn làm giả thì khó khăn đến mức nào?

Trừ khi bác sĩ nói dối.

Thế nhưng Lãnh Viêm biết rõ rằng, bác sĩ sẽ không phản bội hắn.

“Con trai à! Hôm nay không chơi với con nữa, dì phải đi nghỉ rồi.” Thời Sênh lấy đà, nhảy sang bục cửa sổ, rồi biến mất khỏi tầm nhìn của Lãnh Viêm trong chớp mắt.

Lãnh Viêm bước nhanh đến chỗ cửa sổ, anh ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy cửa sổ phòng Thời Sênh “rầm” một tiếng đóng lại.

Hắn bấu chặt lấy cửa sổ, đầu ngón tay vì dùng sức nên trở nên xanh mét.

“Nhan Miên!”

Khi cô ta mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô ta không chỉ không sợ mình, mà còn có chỉ số vũ lực đầy mình.

Võ thuật không thể nào thành nhanh thế được…

Hay là, bộ dạng trước đây của cô ta đều là diễn kịch cho hắn xem?

Chương 689: Nữ hiệp thời hiện đại (8)

Những ngày sau đó, Lãnh Viêm thử dùng mọi biện pháp để đưa Thời Sênh vào trại tâm thần.

Cho uống thuốc mê, bắt cóc… không lần nào thành công.

Thanh kiếm đó của cô quả thật là vô địch.

Điều khiến Lãnh Viêm nghi ngờ là, năng lực mà cô thể hiện ra, hoàn toàn có thể khiến cô rời khỏi nhà lớn, nhưng cô lại hoàn toàn không có ý rời đi.

Lãnh Viêm nghĩ lại, ban đầu là cô ta chủ động quay về, chắc chắn là có mục đích, không rời đi cũng là bình thường.

Thế nhưng mục đích của cô ta là gì đây?

Bây giờ Lãnh Viêm cũng không dám sống ở nhà chính nữa, mà đem Anh Túc đến ngôi nhà bên cạnh sống.

Có lẽ đã biết rằng cho dù hắn không cho người mang đồ ăn cho Thời Sênh, cô cũng sẽ tự mình uy hiếp người ta nấu đồ ăn cho mình, thế nên Lãnh Viêm không ngăn cản người nhà bếp mang dồ ăn cho cô nữa.

Lãnh Viêm cho người quan sát động thái của Thời Sênh mọi lúc mọi nơi, chỉ chưa đến mức quay camera lưu lại mà thôi.

…

Buổi tối, nhà lớn chìm trong màn đêm đen kịt, yên tĩnh không một tiếng động.

Một cái bóng đen thâm nhập vào nhà lớn với tốc độ cực nhanh, nhón chân vài bước rồi biến mất trong màn đêm.

Tiếng bước chân dồn dập, bóng đèn pin quét qua mọi ngóc ngách.

“Đi đâu rồi?”

“Rõ ràng nhìn thấy đi về phía này, sao giờ lại không thấy đâu nữa?”

“Hay là đi vào bên trong rồi?”

“Chắc không đâu…”

Hai người đang nói nói chuyện đó nhìn vào trong nhà lớn, Nhan Miên sống ở đó, bây giờ ai cũng biết vị phu nhân này không dễ bắt nạt, đến Viêm thiếu còn phải chuyển đi rồi.

Thế nhưng ở đây chỉ có nhà lớn là có thể giấu người, không vào bên trong thì biết đi đâu?

Mặc dù hơi sợ, nhưng nhóm người đó vẫn đi vào nhà lớn, từ từ tìm kiếm từng tầng một.

Đến tầng lầu mà Thời Sênh ở, cơ hồ không có ai chịu đi vào.

Trong lúc bọn họ đang đùn đẩy nhau, cửa phòng đột nhiên mở ra, Thời Sênh cầm kiếm đứng ở cửa, nhìn bọn họ với thần sắc không mấy thân thiện, quát tháo: “Đêm hôm thế này rồi ầm ỹ quá đi, không

để cho ai ngủ à?”

“Phu nhân… có người đột nhập vào, chúng tôi lo cho sự an toàn của bà, nên lên đây xem xem.”

“Nói nghe hay lắm!” Thời Sênh hức lên một tiếng, những người đối diện nhìn thấy cô cầm kiếm, đột nhiên trở nên căng thẳng, cô ta không định chém chết bọn họ chứ?

Đồ điên này hoàn toàn có thể làm như vậy.

Thế rồi, Thời Sênh chỉ đi ra khỏi cửa, “Lục soát nhanh lên, lục xong rồi thì cút xéo.”

Hả?

Dễ nói chuyện thế à?

Nghi ngờ thì vẫn nghi ngờ, nhưng bọn họ không dám chần chừ, vội vàng lục soát một lượt phòng của Thời Sênh. Thời Sênh cứ đứng ngoài cửa, bọn họ cảm thấy như có một con dao đang gí vào đầu, có thể rơi xuống chém đứt đầu họ bất cứ lúc nào.

Thế nên sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường, họ liền rút đi một cách trơn tru.

Đợi đến khi rời khỏi nhà chính, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại lập tức căng thẳng trở lại, ngay cả là ma hay là người còn không rõ…

“Nói với Viêm thiếu thế nào bây giờ?” Bị người trà trộn vào, còn không biết là người hay quỷ nữa…

“Đi lại chỗ khác xem xem…”

Thời Sênh đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn bọn họ rời đi, đến khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, cô mới quay người về giường.

Không ngờ lại có người đột nhập vào.

Ai mà to gan vậy nhỉ?

Chắc không phải tên biến thái Thượng Quan Cửu chứ?

Không phải, tên biến thái đó yếu đuối chết đi được, chắc chắn không phải là hắn.

“Cọt kẹt”

Tiếng cửa sổ vang lên giòn tan, Thời Sênh quay đầu nhìn qua đó. Phía sau chiếc rèm cửa đang lay động, có một bóng đen lướt qua.

Thời Sênh khẽ nhướng mày, tên trộm này lợi hại đây!

Thời Sênh xách kiếm qua đó, đúng lúc đó cửa sổ cũng bị mở ra. Người ngoài cửa sổ nhìn thẳng vào Thời Sênh, đối phương sững người một giây, sau đó liền vội vàng nhảy vào trong, đưa tay lên môi ra hiệu cho Thời Sênh đừng kêu lên.

Thời Sênh dò xét người đó vài lượt, trong đầu lóe lên một cái tên.

Lăng Dực.

Đồng bọn của nữ chính ở Hắc Hổ Đường, vẫn luôn rất thích nữ chính, thuộc kiểu nam phụ chung tình. Nhân vật nam phụ này sau đây sẽ có rất nhiều công lao trong sự hiểu lầm ngược đãi qua lại

không thôi giữa nam nữ chính.

Người đàn ông này đến đây, nhất định là để tìm Anh Túc.

Lăng Dực chỉ thấy rằng người phụ nữ trước mặt mình bình tĩnh đến đáng sợ. Cô ta đã không la lên thì thôi, không ngờ đến cả chút ngạc nhiên và kinh hãi cũng không có nốt, chỉ nhìn hắn như... nhìn một đồ vật không biết động đậy vậy.

Nửa đêm bỗng xuất hiện một người đàn ông lạ mặt trong phòng, cho dù bất cứ ai đi nữa, nếu không sợ, thì cũng tức giận chứ?

“Cái đó… tôi trốn ở đây một lúc.” Lăng Dực phá vỡ sự im lặng, hắn không ngờ rằng phòng vệ của Lãnh Viêm ở khu này lại dày đặc như vậy.

Lúc nãy hắn phát hiện đám người kia đang lục soát nơi này, tốc độ rất nhanh, có vẻ như rất sợ sệt.

Hắn không ngờ rằng người ở trong phòng lại là phụ nữ, lại là một người phụ nữ trẻ thế này.

Lăng Dực đã dự tính sẵn, nếu cô ta không đồng ý hoặc la to lên, thì sẽ lập tức đe dọa khống chế cô ta.

Thế rồi, hắn chỉ nghe thấy người phụ nữ đối diện nói với hắn bằng một thứ giọng hết sức bình tĩnh: “Anh muốn tìm Anh Túc?”

Đáy mắt Lăng Dực lướt qua một tia kinh ngạc.

Sao cô ta biết Anh Túc?

Hắn nhớ rằng bây giờ Anh Túc dùng tên An Như Linh, những người

bên cạnh Lãnh Viêm phải gọi cái tên đó mới đúng.

“Cô là ai?”

“Tôi là mẹ của Lãnh Viêm.” Thời Sênh nhe răng cười, lộ ra một hàm răng trắng, phơi ra nụ cười đầy ác ý trước mặt Lăng Dực, “Mẹ kế.”

Lăng Dực: “…”

Lãnh Viêm lấy đâu ra mẹ kế?

Một lúc sau Lăng Dực mới phản ứng lại được, kinh ngạc hỏi: “Cô là vợ của Lăng Diệu Thiên?”

Sau khi Lăng Diệu Thiên chết đi, không phải Lãnh Viêm đã xử lý hết đám đàn bà đó rồi sao? Tai sao vẫn còn lại một người này?

Không lẽ Lãnh Viêm lại thích cô ta?

Lăng Dực bồi bổ lại não bộ một lúc, càng nghĩ càng thấy có khả năng, không ngờ rằng Lãnh Viêm còn để mắt đến cả vợ của cha, thật là vô lương tâm hết cỡ.

“Anh đang nghĩ cái gì đấy?” Thời Sênh nhìn sắc mặt Lăng Dực biển đổi qua lại, ánh mắt hắn nhìn cô càng ngày càng ngạc nhiên, không nhịn được co giật khóe miệng: “Tôi không để mắt đến Lãnh Viêm đâu.”

Trừ nữ chính ra, ai dám động vào nam chính, đợi chết chắc?

Bản cô nương là tay chơi sành sỏi nhá.

Rất hiểu quy tắc.

Lăng Dực: “…”

Sao cô ta biết được mình đang nghĩ gì.

“Thế cô… sao lại không bị…” Lãnh Viêm xử lý?

Thời Sênh cạn lời, đúng là đầu óc của nam phụ, rốt cuộc thì sao lại sống được đến bây giờ trong cái bối cảnh này, kỳ sau còn dám tranh giành nữ chính với nam chính?

“Có lẽ là vì tôi xinh đẹp, hắn không nỡ giết tôi.” Thời Sênh bắt đầu khoác lác.

Mặc dù Lăng Dực không hoàn toàn thấu hiểu Lãnh Viêm, nhưng hắn biết Lãnh Viêm là một người cực kỳ máu lạnh, chắc chắn không phải như lời Thời Sênh nói, vì cô xinh đẹp, mà không giết cô.

Chắc chắn có âm mưu gì đây.

“Anh muốn gặp Anh Túc à?” Thời Sênh không thèm quan tâm xem Lăng Dực đang nghĩ gì nữa.

“Cô có cách?” Vừa nhắc đến Anh Túc, những nghi ngờ trong đầu Lăng Dực đều bay đi đâu hết, chỉ còn lại Anh Túc mà thôi.

“Tất nhiên là có.” Bản cô nương không gì là không làm được.

Mắt Lăng Dực sáng lên, “Cô có cách gì?” Chuyện lần trước, sau này hắn mới nghe người nói lại, nhưng lúc đó hắn không biết Anh Túc đang ở đâu, thậm chí đến cô sống hay chết hắn cũng không biết.

Thế nhưng hắn không tin Anh Túc đã chết, nên vẫn luôn đi tìm cô ấy.

Không lâu trước đây, hắn biết tin rằng, có người nhìn thấy Anh Túc ở cạnh Lãnh Viêm, vì thế hắn mới đột nhập vào đây.

Hắn chỉ muốn nhìn thấy Anh Túc, chắc chắn rằng cô ấy vẫn an toàn.

“Sao tôi phải giúp anh?” Thời Sênh nửa đùa nửa thật hỏi.

“Chỉ cần cô giúp tôi, tôi có thể đáp ứng một điều kiện của cô.”

Chương 690: Nữ hiệp thời hiện đại (9)

Ngày hôm sau.

“Bà chủ, bà muốn ra ngoài?” Người hầu trong nhà chính nhìn thấy Thời Sênh đi ra ngoài, ngăn lại kiểu cho có.

Thời Sênh trợn mắt lườm bà ta, người hầu rụt cổ lại, lùi vội sang một bên, “Phu nhân đi từ từ.”

Thời Sênh dẫn một người mặc trang phục người hầu rời đi, những người còn lại thấy rất kỳ lạ, người hầu lúc nãy sao nhìn lạ mắt thế nhỉ?

Thời Sênh nghênh ngang đưa Lăng Dực ra khỏi nhà chính.

“Thế này ổn thật sao?” Lăng Dực cúi đầu theo sau Thời Sênh, hỏi nhỏ.

“Không biết.”

Lăng Dực trợn mắt: “…” không biết là có ý gì?

Hắn đang đánh cược bằng tính mạng, nếu như bị người của Lãnh Viêm phát hiện ra, thì chưa nói đến chuyện nhìn thấy Anh Túc, đến mặt trời ngày mai cũng không nhìn thấy được.

“Dù sao tôi cũng không sợ chết.” Thời Sênh lại phun ra một câu rất không có trách nhiệm.

Lăng Dực nhói tim, sao hắn lại có thể dễ dàng tin người phụ nữ này như vậy chứ. Bây giờ quay đầu lại còn kịp không?

Lăng Dực nhìn về phía sau, ở đằng xa, vài người vệ sĩ đang bám sát theo họ.

“Thiếu niên, anh phải nghĩ thoáng ra một chút.” Thời Sênh ân cần khuyên răn: “Con người nếu có chết, thì hoặc là nặng như Thái Sơn, hoặc là nhẹ tựa lông hồng có đúng không? Để gặp được người trong mộng, chỉ mới chút mạo hiểm này mà anh đã không dám, thì gọi gì là tình yêu chân chính?”

Lăng Dực tim đập thình thịch, Chicken Soup có độc kiểu này, hắn không ăn.

Không đúng!

Sao cô ta biết được mình thích Anh Túc nhỉ?

“Sao cô biết được nhiều chuyện vậy?” Lăng Dực chất vấn, “Tối qua tôi đâu có nói với cô là tôi thích Anh Túc.”

Thời Sênh thản nhiên như không, “Thì bây giờ anh nói rồi đấy.”

Lăng Dực: “…”

Thời Sênh lắc đầu. Lăng Dực đầu óc đang không hiểu chuyện gì, cô ta lắc đầu cái gì chứ.

Hình ảnh nhân vật Lăng Dực được xây dựng có chút ngốc nghếch, IQ không được cao cho lắm, nhưng lại rất may mắn, nên cho dù trí thông minh đã off, nhưng hắn vẫn có thể dựa vào vận may các kiểu

để sống sót.

Có một số người, có thể dựa vào may mắn mà sống được đến cuối truyện.

Còn bia đỡ đạn đen đủi như cô, bình thường chẳng sống được quá tập một, Thời Sênh cảm thấy mình có thể lê lết được đến tập cuối, quả thật là quá siêu lun!

“Phu nhân, bà không được vào.”

Đến nơi ở Lãnh Viêm, vệ sĩ gác cổng ngăn Thời Sênh lại.

“Tại sao?” Thời Sênh hỏi rất nghiêm túc.

Vệ sĩ: “…” Bây giờ Lãnh Viêm là chủ của cái nhà này, không được vào là không được vào, làm gì phải biết tại sao?

Vệ sĩ hắng giọng, “Bà muốn tìm Viêm thiếu, thì tối quay lại, bây giờ Viêm thiếu không có nhà.”

Thời Sênh trợn ngược mắt, tất nhiên ông biết rằng hắn không có nhà.

“Tôi không tìm nó, tôi tìm Anh…”

“Phu nhân.” Anh Túc đi từ trong nhà ra, ngắt lời Thời Sênh.

“An tiểu thư” Vệ sĩ cung kính chào.

“Phu nhân đến tìm tôi, để bọn họ vào.” Ánh mắt Anh Túc lướt qua người Lăng Dực, không hề biểu lộ ra bất cứ điều gì bất thường.

“Cái này…” Vệ sĩ có chút do dự.

“Thế tôi và phu nhân ra ngoài nói chuyện” Anh Túc không muốn làm khó vệ sĩ.

Vệ sĩ vội vàng ngăn Anh Túc lại: “An tiểu thư, cô không thể ra ngoài được. Phu nhân, mời vào trong.”

Vệ sĩ tưởng Lăng Dực là người hầu theo sau Thời Sênh, nên cũng không ngăn lại, thả cho hắn vào.

Anh Túc bảo người trong nhà đều lui ra, đề phòng nhìn Thời Sênh lúc đó đang ngang nhiên ngồi trên sofa, rồi kéo Lăng Dực vào trong góc, “Anh đến đây làm gì?”

“Anh Túc, anh đến gặp em.” Đối diện với Anh Túc, rõ ràng Lăng Dực không chút tự tin, cúi đầu không dám nhìn cô ta.

“Ở đây nguy hiểm thế này, anh điên rồi sao?” Có lẽ là vì vướng Thời Sênh, Anh Túc chỉ nói một câu rồi dừng lại, “Sao anh lai đi với cô ta đến đây?”

“Cô ta đưa anh đến.” Lăng Dực khai hết chuyện hôm qua với Anh Túc.

Lúc ở Hắc Hổ Đường, luôn là Anh Túc làm chủ, thế nên Lăng Dực đã quen với việc báo cáo mọi việc cho Anh Túc.

“Cô ta tốt bụng thế sao?” Rõ ràng là Anh Túc không tin.

Lăng Dực cũng cảm thấy việc Thời Sênh giúp mình có chút kỳ lạ, nhưng hắn chẳng còn cách nào, hắn rất nóng lòng muốn biết Anh Túc có được an toàn không, muốn gặp cô một lần.

“Anh Túc, có chuyện gì xảy ra với em rồi? Tại sao tổ chức lại nói em phải bội?” Đây là một nguyên nhân khác khiến Lăng Dực phải gặp Anh Túc bằng được.

Hắn và Anh Túc cơ hồ lớn lên cùng nhau, nếu nói như người bình thường, thì đúng là thanh mai trúc mã.

Hắn không tin Anh Túc lại yêu Lãnh Viêm, rồi phản bội tổ chức như những điều anh nghe được.

“Lăng Dực, xin lỗi anh.” Anh Túc cúi đầu xuống, “Từ nay về sau anh tự mình cẩn thận.”

“Anh Túc…” Cô ta đã phản bội tổ chức thật rồi? Bỏ rơi một mình hắn ở lại đó?

Một lúc sau, Lăng Dực mới hỏi một cách khó khăn: “Em thích Lãnh Viêm thật sao?”

Anh Túc không trả lời, nhưng từ biểu cảm trên mặt cô, Lăng Dực đã biết được câu trả lời.

Hắn và Anh Túc sống bên nhau bao nhiêu năm như vậy, nếu một chút tâm đầu ý hợp cũng không có, thì quá lãng phí bao nhiêu năm sống cùng cô.

“Hắn… có thích em không?”

Anh Túc cười gượng gạo, “Không biết.”

Mặc dù Lãnh Viêm đối xử với cô ta rất tốt, nhưng cô ta vẫn luôn cảm thấy Lãnh Viêm rất xa cách, không thể nào thâm nhập được vào thế

giới nội tâm của hắn.

“Thế tại sao em lại phản bội lại tổ chức?” Lăng Dực đột nhiên trở nên kích động, không thèm bận tâm đến sự có mặt của Thời Sênh nữa, “Anh Túc em dại quá, em chặn cả đường lui của mình lại rồi, về sau phải làm sao?”

Chẳng may Lãnh Viêm không thích cô thì sao?

Kết cục của việc phản bội tổ chức là cực kỳ nghiêm trọng.

Lăng Dực rất hối hận, ban đầu đáng lẽ nên ngăn không cho cô nhận nhiệm vụ này. Nếu như cô không nhận nhiệm vụ này, thì cũng sẽ không gặp Lãnh Viêm, và cũng sẽ không xảy ra những chuyện như bây giờ.

Thế nhưng sự việc đã xảy ra rồi, trừ hối hận ra, hắn không còn cách nào khác cả.

“Lăng Dực, em tự biết mình đang làm gì. Cảm ơn anh quan tâm đến em, anh mau rời khỏi đây.” Anh Túc dang tay ra ôm lấy Lăng Dực.

Lăng Dực lo lắng đỏ bừng mặt: “Không được, em đi cùng với anh.”

Hắn không thể để cô lại ở một nơi nguy hiểm như thế này được.

Anh Túc lắc đầu, nói nhỏ: “Lăng Dực, em rời khỏi đây thì sẽ ra sao? Bây giờ tổ chức đã nhận định là em phản bội rồi. Em ở đây, an toàn hơn ở bên ngoài nhiều.”

Lăng Dực không nói được gì nữa.

Tổ chức nhận định chắc chắn rằng Anh Túc là kẻ phản bội thì chắc

chắn sẽ không cho thêm cô cơ hội nữa. Không cần biết cô có nỗi khổ tâm gì cả, thà rằng giết nhầm một nghìn cũng không bỏ sót một người, đó vẫn luôn là cách làm của tổ chức bọn họ.

Ở trên địa bàn của Lãnh Viêm, cô thực sự an toàn hơn.

Thế nhưng…

Sự an toàn này được thiết lập trên cơ sở Lãnh Viêm không biết rằng cô là Anh Túc của Hắc Hổ Đường.

Nếu như hắn biết được rồi thì sao?

Hắn có tha cho Anh Túc không?

“Anh Túc, em đi với anh, chúng ta rời khỏi đây, đi ra nước ngoài, đi đâu cũng được, không để bọn họ tìm thấy chúng ta.” Sức mạnh của tổ chức có to lớn thế nào, thì cũng không thể với tay ra toàn thế giới.

“Chúng ta có thể đi đâu được chứ?” Anh Túc lí nhí, giọng nói rất nhỏ. Lăng Dực không nghe rõ, hắn cũng không kịp hỏi, liền nghe thấy Anh Túc nói tiếp: “Anh mau rời khỏi đây, Lãnh Viêm sắp quay về rồi.”

“Anh Túc!”

“Cảm ơn anh Lăng Dực.” Anh Túc đẩy Lăng Dực ra ngoài.

Bọn họ đã đi đến chỗ Thời Sênh ngồi, Lăng Dực chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Anh Túc, tia máu nổi đầy trong mắt.

Trong lúc hai người họ đang chùng chình, thì bên ngoài vang lên tiếng chào.

“Viêm thiếu, ngài đã về rồi ạ.”

Theo sau âm thanh đó, cánh cửa đóng chặt bị mở ra.

Chương 691: Nữ hiệp thời hiện đại (10)

Anh Túc và Lăng Dực đều rất lo lắng, chỉ có mỗi Thời Sênh ngồi đó, vênh mặt lên, như không nghe thấy gì hết vậy.

Lãnh Viêm đi từ ngoài vào, ánh mắt quét qua đại sảnh, dừng lại ở Thời Sênh lúc đó đang ngồi như ông lớn.

“Nhan Miên, ai cho phép cô đến đây?” Lãnh Viêm nhìn thấy Thời Sênh liền nổi nóng. Nếu như hắn có thể cấu chết cô, thì không biết Thời Sênh đã chết bao nhiêu lần rồi.

“Dì đến thăm con dâu dì, sao vậy?” Thời Sênh cứng cổ hỏi lại.

“Người đâu.” Lãnh Viêm quát lên một tiếng.

Lập tức có vài người từ bên ngoài bước vào.

Lãnh Viêm chỉ tay vào Thời Sênh: “Đuổi cô ta ra ngoài.”

Bọn họ đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Hôm đó nhiều người như vậy mà còn không bắt được cô ta, thì mấy người bọn họ bắt được chắc?

“Làm đi! Mỗi một con đàn bà mà các người sợ thế à, nuôi các người làm gì không biết nữa.” Lãnh Viêm bực đến mức đá ngay vào người đứng gần nhất.

Anh Túc biết rằng Lãnh Viêm là một người rất biết kiềm chết, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn tức giận như vậy.

Cô bất giác liếc nhìn Thời Sênh.

Dưới áp lực của Lãnh Viêm, bọn họ chỉ có thể miễn cường xông lên.

Thời Sênh đứng lên: “Không cần, tôi tự đi.”

Ánh mắt Anh Túc dừng lại trên chiếc sofa mà Thời Sênh vừa ngồi, biểu cảm có chút không tự nhiên.

“Như Linh, cô ta bắt nạt em rồi đúng không?” Lãnh Viêm tưởng Anh Túc bị bắt nạt, vội đi lại gần, “Cô ta đã làm gì em? Em đừng sợ, nói cho anh biết.”

Từ góc độ của Lãnh Viêm, rất dễ phát hiện ra Lăng Dực. Anh Túc đành sà vào lòng Lãnh Viêm, hai người thay đổi vị trí, Lãnh Viêm quay lưng lại sofa.

“Phu nhân chỉ đến thăm em thôi, không làm gì khác cả.” Vốn dĩ Anh Túc chỉ muốn Lãnh Viêm thay đổi vị trí, không ngờ cô làm như vậy, cùng với lời giải thích không mấy tự tin, càng khiến Lãnh Viêm cho rằng cô bị Thời Sênh bắt nạt rồi.

Lãnh Viêm vỗ nhẹ lưng Anh Túc, sa sầm mặt mày nhìn Thời Sênh.

Anh Túc biết Lãnh Viêm hiểu lầm, nhưng vì Lăng Dực, cô không giải thích thêm gì cả, cứ im lặng như vậy.

Thời Sênh đã bước ra khỏi phạm vi chiếc sofa, nhìn vào mắt Lãnh Viêm: “Nhìn cái gì? Cứ cho là dì bắt nạt nó thì đã làm sao? Dạy bảo con dâu là chuyện chính đáng.”

“Nhan Miên, cô đừng được một tấc lại tiến thêm một thước.” Lãnh Viêm nghiến răng.

“Dì đây là tiến thêm cả trượng.”

Thời Sênh nhìn Anh Túc một cái, rồi huơ huơ cái kiếm không biết đã cầm trong tay từ bao giờ, có ý bảo những người ngáng đường dẹp ra một bên.

Không có mệnh lệnh của Lãnh Viêm, sao những người đó dám nhường đường, khoanh tay đứng nhìn thẳng vào Thời Sênh.

Thời Sênh nhẹ nhàng giơ tay lên, rồi chém mạnh kiếm xuống.

Nhìn động tác chưa sử dụng lực mấy, chỉ là chém tùy tiện vào trong không khí, nhưng lại khiến bọn họ cảm thấy một luồng áp khí ép từ trên đầu xuống.

Nhận ra sự nguy hiểm về thân thể, lập tức có người tránh sáng một bên.

Thời Sênh lại chém vào không khí, “Ha! Giỏi thì đừng có chạy!”

Không chạy, đứng đó được cô chém chắc?

Lãnh Viêm tức đến chết điếng người, hắn toàn nuôi đồ bỏ đi, đến một con đàn bà cũng không đối phó nổi.

Càng nghĩ càng thấy tức, Lãnh Viêm bỏ Anh Túc ra, bước nhanh đuổi theo Thời Sênh.

“Ngăn cô ta lại.” Lãnh Viêm đứng trước cửa, quát một người đứng ở

phía xa.

Hôm nay những người theo hắn về khá là đông, còn đem theo súng trên người, Lãnh Viêm vừa quát lên, lập tức liền có người chặn Thời Sênh lại.

Thời Sênh: "…"

Năm nào cũng có bọn đần, riêng năm nay thì cực kỳ nhiều.

"Không cần biết sống hay chết, bắt lấy cô ta."

Người đàn bà này thật sự tưởng rằng trong tay cô ta có quân bài thì hắn không dám làm gì cô ta chắc, cứ lần một lần hai không ngừng khiêu khích sức chịu đựng của hắn.

Không cần biết sống chết có nghĩa là bọn họ có thể nổ súng, lập tức có người rút súng ra chĩa vào Thời Sênh.

Những người này bình thường không ở nhà lớn, không biết được mức độ hung hăng của Thời Sênh, nghĩ rằng Thời Sênh chỉ là một người phụ nữ bình thường rất dễ đối phó, nên không hề quá căng thẳng.

Nhưng đợi đến khi Thời Sênh đánh ngã hai người ở đầu chiến tuyến, bọn họ mới trở nên cảnh giác.

"Dạy cho các người một bài học." Thời Sênh cười khinh bỉ, ánh mắt nham hiểm có chút dọa người, "Đối diện với quân địch không được xem nhẹ bất cứ ai, cho dù là một đứa trẻ sơ sinh, cũng chỉ đến khi hóa thành cát bụi ngươi mới được hạ thấp cảnh giác."

Mọi người: "…"

Con người là một loài động vật phức tạp, nhìn thấy người yếu đuối, trong lòng liền xuất hiện cảm giác tốt đẹp, cho rằng mình mạnh hơn người ta, không coi người ta là gì cả.

Những người như vậy luôn luôn chết trong tay những người mà hắn coi thường.

Không được xem nhẹ bất cứ thứ gì.

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên đánh thức mọi người, tiếp sau đó là rất nhiều tiếng súng đan xen với nhau.

Thời Sênh muốn ra vẻ ta đây né tránh những làn đạn đó, nhưng phần cứng cơ thể của cô không cho phép nên đành dùng bùa phòng vệ để bảo vệ bản thân.

Mọi người chỉ thấy viên đạn bắn lên người Thời Sênh rồi rơi hết xuống đất, cô cứ như tường đồng vách sắt, hoàn toàn bắn không thủng được.

Phải người bình thường khác, thì sớm đã bị bắn cho lỗ chỗ rồi.

Gặp ma chắc?

Thời Sênh cậy có bùa phòng vệ, đi vài đường kiếm khiến bọn họ ngã nhào.

“Con trai à, muốn giết chết dì thì con phải cố gắng hơn mới được, cố lên, dì tin vào con.” Mẹ kế Sênh ngông nghênh nói xong, vênh váo rời đi.

May mà Lãnh Viêm không bị bệnh tim, nếu tim có vấn đề, thì chắc chắn đã tức mà chết rồi.

“Viêm thiếu…” Đạn cũng không xuyên nổi, là yêu quái sao?

Nhưng thời kỳ xã hội chủ nghĩa không cho nói chuyện yêu ma mà?

“Đồ ăn hại, một lũ ăn hại!” Lãnh Viêm quát xong mới phát hiện ra bản thân mình quả mất hình tượng, hắn lấy lại bình tĩnh, “Nghĩ cách giết chết cô ta cho tôi, không cần biết là cách gì.”

Những chữ cuối cùng câu nói được Lãnh Viêm nói vô vùng nặng.

Bây giờ hắn chỉ muốn giết chết người phụ nữ đó, không muốn nhìn thấy cô ta một lần nào nữa.

“…Vâng”

Với sức chiến đấu kinh dị đó, bọn họ lấy pháo ra bắn chắc?

…

Thời Sênh phát hiện ra mọi người xung quanh mình có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là điều gì thì lại không biết nói thế nào.

Đợi đến lúc cô đến nhà ăn, thì lại càng kỳ quặc hơn.

Thời Sênh đứng trước đĩa đồ ăn không biết đã được thêm vào bao nhiêu gia vị, lườm lườm nhìn về phía đầu bếp, đầu bếp cúi đầu run lẩy bẩy.

Hắn không biết gì cả. Hắn không biết gì cả.

“Tôi bảo…”

“Phu nhân tha mạng, tôi bị ép buộc, tôi không biết gì cả. Nhà tôi còn có mẹ già con nhỏ, phải nuôi mẹ già tám mươi tuổi, phu nhân giơ cao đánh khẽ tha mạng cho tôi.”

Lời thoại này, sao nghe quen vậy?

Thời Sênh liếc nhìn bàn ăn, lấy đũa gảy gảy, rồi co giật cơ mép, “Nhiều hồ tiêu quá.”

Ngửi mùi thì không thấy có gì lạ, còn rất thơm là đằng khác. Lúc đầu Thời Sênh không nghi ngờ gì cả, nhưng hành vi khác thường của đầu bếp, không nghi ngờ gì nữa, là đang nói với cô rằng, trong đấy nhất định có điều gì đó quái gở.

Đầu bếp, trí thông minh của anh bị chó gặm rồi chắc?

Quan trọng hơn là, trong đó hồ tiêu thực sự quá nhiều, dù sao thì cô cũng không ăn vào được.

[…] Rõ ràng bị cô làm cho sợ nên off rồi.

Đầu bếp là người bị Thời Sênh hành hạ thê thảm nhất. Hắn đã từng chứng kiến cô đập nát vụn một cái xe ô tô, thế nên cứ nhìn thấy Thời Sênh là hắn sợ hãi.

Hắn có phản ứng như vậy là rất bình thường.

“Hả?” Đầu bếp giật mình ngẩng đầu lên.

“Làm lại.” Thời Sênh gõ bàn, nheo mắt, “Nếu dám bỏ những thứ linh

tinh vào nữa, tôi sẽ cho anh đi gặp mẹ già 80 tuổi của anh.”

Đầu bếp: “…” Không muốn gặp.

Hắn từ dưới đất đứng dậy, thu dọn đồ trên bàn, rồi chạy như bốc hơi vào trong bếp.

Sau khi bước vào bếp, hắn đặt đĩa thịt luộc lên kệ, thở phào nhẹ nhõm, sợ chết đi được.

Không ngờ cô ta lại không truy cứu.

Đầu bếp không dám bỏ bừa thứ gì vào nữa, làm lại một bữa khác bưng lên.

Thời Sênh bảo hắn ăn thử, sau khi chắc chắn không có thứ gì quái gở, cô mới bắt đầu ăn.

Luôn có bọn đần muốn hại bản cô nương.

Sợ quá.

Chương 692: Nữ hiệp thời hiện đại (11)

Nửa đêm, Thời Sênh bị đánh thức dậy, nhà chính và bên ngoài đều sáng rực.

Thời Sênh khoác áo xuống dưới nhà, đúng lúc nhìn thấy đầu bếp bị người dẫn đi.

“Có chuyện gì vậy?” Thời Sênh lay lay người hầu đang đứng ở tầng hai xem kịch.

“Phu nhân.” Người hầu lập tức cúi lưng, có chút sợ sệt, “An tiểu thư trúng độc rồi.”

Những người hầu hạ ở nhà chính đều sợ Thời Sênh, dù sao thì khi không có việc gì làm, đều nhìn thấy cô cầm kiếm đi đi lại lại, nên bị ám ảnh tâm lý.

“Trúng độc?”

Ngày hôm sau Thời Sênh mới biết rõ đầu đuôi sự việc.

Bởi vì cả nhà lớn chỉ có mình bên nhà chính có thể nấu cơm, còn chỗ khác là làm đồ ăn cho người hầu. Thế nên cũng đều là bên này đem cơm cho Anh Túc.

Lúc Thời Sênh ăn cơm, người hầu bên Anh Túc sang đây lấy cơm, lúc đó đầu bếp để bát thịt luộc đã hạ độc dành cho Thời Sênh cùng chỗ với các món cho Anh Túc. Đầu bếp bị dọa cho hồn xiêu phách

lạc, làm sao để ý đến chuyện đó nữa, đến lúc anh ta nhớ ra thì Anh Túc đã trúng độc rồi.

Thời Sênh âm thầm chia buồn với Anh Túc.

Nữ chính quá đen!

Nhân lúc Lãnh Viêm ở bệnh viện trông nom nữ chính, Thời Sênh rà soát một lượt nhà lớn.

Cô không phát hiện ra thứ gì kỳ lạ cả, dù sao thì nơi này có lẽ cũng đã bị nam chính lục soát rất nhiều lần rồi.

Lãnh Diệu Thiên là một người thông minh, lúc còn sống, thực ra cũng không ưa gì Lãnh Viêm cho lắm, thế nên chắc chắn ông ta đã có sự chuẩn bị trước mọi tình thế.

Đầu mối chắc chắn không nằm ở nhà lớn.

Thời Sênh điều tra tài sản nhà đất của Lãnh Diệu Thiên, nhưng bởi vì ông ta đã chết rồi, những mảnh đất đó đều thuộc về Lãnh Viêm, nên cô cũng không có thu hoạch gì cả.

Phải động não rồi, phiền phức quá đi!

Đất đai…

Thanh Long Môn…

Tài sản lưu động…

Đúng rồi, có thể điều tra tài sản lưu động cá nhân của Lãnh Diệu Thiên.

Tài khoản của hắn đã thoát ra, nhưng Thời Sênh có thể đột nhập vào Hệ thống thao tác, có thể điều tra được dấu vết trước đó.

Tìm được tin tức cô muốn từ một chuỗi dày đặc các tin tức, thực ra một việc làm rất tốn công sức.

Thời Sênh mất một khoảng thời gian mới có được động thái về tài sản lưu động hai năm gần đây của Lãnh Diệu Thiên.

Đai đa số không có ích gì cả, không phải là chuyển khoản cho tình nhân thì cũng là chi trả cho cấp dưới.

Thời Sênh dò theo từng dãy tin tức một, nhìn đến nỗi hoa mắt chóng mặt, cuối cùng cũng tìm ra một tài khoản khá kỳ lạ.

Nói rằng nó kỳ lạ, bởi vì tên chủ tài khoản rất kỳ lạ.

Lý Thúy Hoa.

Tài khoản mà Lãnh Diệu Thiên chuyển tiền đó, tên tuổi không sang trọng chút nào, vừa nhìn đã thấy là tên ở quê.

Thời gian chuyển khoản của tài khoản này là đầu mỗi tháng, lần chuyển khoản cuối cùng là 3 ngày trước khi Lãnh Diệu Thiên chết, số tiền lên đến một nghìn vạn, chia làm 5 lần chuyển, mỗi lần hai trăm vạn.

Sau đó không có bất cứ giao dịch tiền nong nào nữa.

Từ Hệ thống thao tác, Thời Sênh có được dữ liệu chứng minh thư của Lý Thúy Hoa, là một người thuộc thôn Hoàng Sơn, nữ, năm nay 45 tuổi.

Trừ những dữ liệu đó ra, thì không tìm thêm được gì nữa.

Cả nước có bao nhiêu người tên là Lý Thúy Hoa?

Cô có điều tra đến chết cũng không điều tra hết được.

Thế nên người này có quan hệ gì với Lãnh Diệu Thiên? Có liên quan gì với nhiệm vụ phụ mà cô phải thực hiện?

Đau đầu, không muốn động não nữa.

Thời Sênh rời khỏi máy tính, lên giường nằm, một lâu sau cô mới ngồi bật dậy. Cô là một tay chơi chuyên nghiệp có lòng tự tôn, phải cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Thời Sênh quyết định đến thôn Hoàng Sơn xem thế nào.

Buổi tối, Thời Sênh âm thầm ra khỏi nhà lớn, đi về phía thôn Hoàng Sơn.

Thôn Hoàng Sơn rất hẻo lánh, Thời Sênh đi máy bay rồi đến đi tàu, xuống tàu rồi còn phải ngồi xe, cuối cùng vẫn phải cuốc bộ vào thôn.

Gần đó đều là núi cao, trên đường cũng có thể gặp được một vài người trong thôn, nhưng có vẻ đều rất nghèo khổ.

Đợi đến khi Thời Sênh đến thôn Hoàng Sơn, thì trời đã tối rồi. Những ngôi nhà nằm giữa sườn núi,lấp ló ánh đèn thưa thớt.

Thời Sênh gõ cửa một ngôi nhà.

Người bên trong nhà đang ăn cơm, nhìn thấy một cô gái trẻ xuất

hiện, đều rất ngạc nhiên, gọi một thứ tiếng bản địa mà Thời Sênh hoàn toàn không nghe hiểu.

Thời Sênh đứng hình.

Có thể nói tiếng phổ thông được không? Đón tôi bằng một cơn lốc tiếng địa phương, hoảng quá đi.

Người trong thôn có lẽ đã nhìn ra Thời Sênh không hiểu ý họ, rì rầm bàn bạc với nhau một lượt, rồi một đứa bé chạy đi.

Rất nhanh, đứa bé dẫn một người về, là một cô bé da ngăm đen, tầm khoảng mười hai mười ba tuổi, bện tóc hai bên, ăn mặc cũng gần như những người kia.

“Xin chào.” Cô bé nói tiếng phổ thông rất sõi, khiến Thời Sênh cũng thấy mình không phải đang ở một bộ lạc hoang dã nào đó nữa.

“Xin chào.”

Cô bé cười e thẹn, “Em tên là Hứa Thiểm Thiểm, chị gọi em Thiểm Thiểm là được rồi, xin hỏi muộn thế này rồi chị đến thôn em là vì lạc đường hay có việc gì ạ?”

Hứa Thiểm Thiểm hơi bị đen, nhưng rất đáng yêu.

“Ồ, chị tìm người.” Thời Sênh không hề có lực miễn dịch khi tiếp xúc với những cô bé như thế này.

Hứa Thiểm Thiểm nghiêng đầu trao đổi với những người vừa nãy, người trong thôn lần lượt gật đầu.

“Chị muốn tìm ai? Thôn chúng em không to, mọi người đều biết nhau

hết, em có thể dẫn chị đi.” Có lẽ Hứa Thiểm Thiểm đã được sự cho phép của mọi người, rồi mới hỏi Thời Sênh.

“Lý Thúy Hoa” Thời Sênh lấy trong túi ra một tờ giấy, bên trên có phô tô chứng minh thư của Lý Thúy Hoa “Là cô ấy.”

Hứa Thiểm Thiểm cầm lấy tờ giấy xem, có lẽ không quen, rồi lại đưa cho người đứng bên cạnh, bên ngoài không sáng, mọi người vào trong nhà.

Nhìn rõ người trong ảnh, mọi người rì rầm bàn tán rất lâu, đa phần là tỏ vẽ phẫn nộ, Hứa Thiểm Thiểm phiên dịch cho Thời Sênh nghe, “Bọn họ nói Lý Thúy Hoa đã chết cách đây vài năm rồi. Nhà cô ấy chỉ có mình cô ấy là con một. Cha mẹ cô ấy cũng mất không lâu sau đó, cũng là người trong thôn chung tay chôn cất họ.”

Sau đó người trong thôn còn nói rất nhiều nữa, nhưng Hứa Thiểm Thiểm không dịch, có lẽ là không phải ý gì tốt.

Đây là sâu trong núi, về cơ bản, phải có một lần điều tra phổ cập nhân khẩu thì hồ sơ mới được thay đổi, Lý Thúy Hoa chết rồi, người nhà cô ta cũng không đi lên xã điền bảng thống kê, thế nên chứng minh thư của cô vẫn có hiệu lực như cũ.

Thế nên có người khác dùng chứng minh thư của Lý Thúy Hoa để mở tài khoản.

“Cảm ơn.”

Trong thôn này, thanh danh của Lý Thúy Hoa không được tốt, nghe nói là làm gái ở bên ngoài, mọi người trong thôn đều không thích cô ta.

Sau khi cảm ơn mọi người, Thời Sênh đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên cô bé kéo cô, cười thẹn thùng: “Đã muộn lắm rồi, bây giờ chị rời đi rất không an toàn, nghỉ ở thôn một đêm rồi đi tiếp.”

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Mang Hứa Thiểm Thiểm rời khỏi nơi này, nuôi lớn thành tài. Cam chịu nhận nhiệm vụ.]

Thời Sênh: “…” Hệ thống, mi có bệnh à?

Đột nhiên công bố nhiệm vụ quỷ quái gì vậy?

[…] Tôi không có bệnh!

Thời Sênh nhìn điệu bộ vừa mong đợi, vừa ngại ngùng của Hứa Thiểm Thiểm, khẽ lắc đầu. “Thế thì phiền cho mọi người quá.”

“Không phiền.” Hứa Thiểm Thiểm cười tươi roi rói, để lộ hai cái răng khểnh.

Thời Sênh theo Hứa Thiểm Thiểm về nhà, điều kiện nhà cô bé không được coi là kém, căn nhà nhỏ hai tầng, nhưng Thời Sênh không nhìn thấy ai ở trong nhà.

“Cha mẹ em đâu?” Thời Sênh đã định trả tiền mua trẻ con rồi, kết quả không nhìn thấy người bán đâu.

“Cha mẹ em mất rồi, em sống một mình.” Lúc nói ra những lời này, Hứa Thiểm Thiểm có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh.

Có lẽ Hứa Thiểm Thiểm sợ ghế làm bẩn quần áo Thời Sênh, nên lau kỹ càng vài lượt mới mời Thời Sênh ngồi xuống, “Chị vẫn chưa ăn cơm đúng không, em đi nấu cơm cho chị.”

Chương 693: Nữ hiệp thời hiện đại (12)

Cha mẹ Hứa Thiểm Thiểm làm ăn buôn bán bên ngoài, làm ăn rất lớn, thuộc hàng triệu phú.

Nhưng vào năm Hứa Thiểm Thiểm lên tám, cha mẹ cô gặp tai nạn qua đời, họ hàng bên nhà nội cô bé phân chia tài sản, nhưng không ai chịu nhận nuôi Hứa Thiểm Thiểm.

Cô bé bị bọn họ đưa về thôn Hoàng Sơn.

Khi đó bà ngoại Hứa Thiểm Thiểm còn sống, nên cô bé sống với bà, rồi sau đó bà mất, Hứa Thiểm Thiểm sống một mình.

Bình thường người trong thôn chung tay giúp đỡ cô bé, giúp cô bé có thể sống tạm bợ qua ngày.

“Mơ ước của em là gì?” Thời Sênh hỏi.

Đôi mắt Hứa Thiểm Thiểm sáng lên: “Em muốn học kiến thức, lên đại học, sau đó kiếm tiền, để những người trong thôn đều được sống đầy đủ.”

Cô bé đã trải nghiệm mặt đen tối của nhân tính.

Nhưng cũng đã được nếm trải mặt lương thiện nhất của con người.

“Có đồng ý đi cùng chị không?”

Hứa Thiểm Thiểm chớp mắt vài cái, như vẫn chưa nghe hiểu ý của Thời Sênh.

“Chị có thể dẫn em ra khỏi đây, cho em đi học.”

“Tại sao?” Cho dù Hứa Thiểm Thiểm còn nhỏ, nhưng cô bé đã hiểu rằng trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí cả.

Thời Sênh nhún vai, “Vì em rất đáng yêu.”

Hứa Thiểm Thiểm: “…” Mình đen đúa thế này mà đáng yêu á?

Hứa Thiểm Thiểm hỏi Thời Sênh rất nhiều câu hỏi, cuối cùng vẫn chưa quyết định trả lời Thời Sênh. Trời vừa sáng cô bé đã chạy đi tìm người trong thôn. Thời Sênh đợi đến mười giờ, cô bé mới quay lại, dẫn theo rất nhiều người dân.

“Cô là người muốn dẫn Thiểm Thiểm đi? Lại còn là một cô gái trẻ.” Một người đàn ông nói giọng địa phương, hỏi Thời Sênh bằng thứ tiếng phổ không không chuẩn lắm, “Sao chúng tôi biết được cô có phải là bọn lừa đảo không?”

Trẻ thế này, nhìn thế nào cũng không thấy đáng tin cậy.

Bình thường, Hứa Thiểm Thiểm đều rất nghe lời, người trong thôn đều rất yêu quý cô bé. Hơn nữa lúc cha mẹ cô bé còn sống, họ cũng không ít lần giúp đỡ mọi người.

Nhưng mọi người đều có chỗ khó xử, không thể nhận nuôi cô bé được, chỉ có thể ra tay giúp đỡ lúc cô bé cần.

Nếu như thật sự có người tốt nhận nuôi cô bé, thì mọi người cũng rất vui mừng.

Nhưng cô gái trẻ này rõ ràng là đến tìm người, tại sao chỉ trong một đêm lại muốn nhận nuôi hứa Thiểm Thiểm?

Bọn họ thật thà, nhưng bọn họ không ngốc.

Mọi người bàn bạc cả buổi sáng vẫn không đưa ra được kết luận.

“Mọi người phải thế nào thì mới tin tôi được?” Thời Sênh bất lực xòe hai bàn tay ra.

Nhóm người lại tiếp tục rì rầm bàn tán rất lâu, cuối cùng người đàn ông lúc nãy đứng ra tổng kết, “Chúng ta đi lên xã gặp công an, nhờ bọn họ chứng minh.”

Bọn buôn bán người chắc chắn không dám đến đồn công an.

Thời Sênh vô tư, dù sao thì cô cũng thực sự muốn nhận nuôi Hứa Thiểm Thiểm, vẫn phải đến đồn công an xác minh.

Mọi người nhìn thái độ vô tư của Thời Sênh, về cơ bản đều đã tin cô không phải là kẻ buôn bán người.

Nhưng người dân vẫn cử ra vài người khá có hiểu biết, đi cùng với Thời Sênh lên công an xã.

Bởi vì tuổi tác của Thời Sênh cũng không phải là lớn, công an xã không tin lắm rằng cô năng lực nhận nuôi, phải mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được bọn họ.

Hứa Thiểm Thiểm vẫn muốn quay về thôn cáo từ mọi người, Thời Sênh đành phải quay về với cô bé.

Mọi người trong thôn chẳng buồn làm việc, đứng đợi sẵn ở cổng thôn.

Bọn họ vừa về đến nơi, Thời Sênh đã bị nhấn chìm trong tiếng địa phương, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.

Nhưng ánh mắt mọi người nhìn cô vẫn khá thân thiện.

Người trong thôn giết gà giết vịt tiễn Hứa Thiểm Thiểm, cả thôn rộn ràng chẳng khác gì Tết.

Thời Sênh ngồi một bên nhìn bọn họ nhộn nhịp, lần lượt tiễn biệt Hứa Thiểm Thiểm.

Người đàn ông lúc nãy đưa ý kiến lên công an xã, đến ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, dùng thứ tiếng phổ thông dở ẹc hỏi cô: “Nghe nói cô đến tìm Lý Thúy Hoa?”

“Vâng.” Thời Sênh gật đầu.

“….Cô ta không phải người tốt đẹp gì cả? Cô tìm cô ta làm gì?” Mấy câu chửi trước đó, Thời Sênh nghe không hiểu.

“Tôi muốn thông qua cô ta để tìm một người, không ngờ cô ta đã qua đời.” Mẹ kế Sênh bị những đám mây đen đủi bao trùm.

“Người phụ nữ đó lúc còn trẻ lên thành phố làm vợ bé của người ta, sau này già rồi, lại đi kiếm tiền kiểu đó, lúc bị dẫn về đây, gầy ốm lắm rồi.”

Thời Sênh ngắt lời anh ta: “Anh nói cô ta bị dẫn về đây.”

“Đúng vậy, nói thật chứ, người dẫn cô ta về xem ra khá giàu có.” Anh

ta gãi đầu.

Người đàn ông đó chỉ nhớ là nhìn có vẻ rất giàu có, còn cụ thể thế nào thì anh ta không nhớ nữa rồi.

“Anh biết trước đây cô ta đi làm ở đâu không?” Có thể lấy được chứng minh thư của Lý Thúy Hoa, lại có thể cầm nó đi mở tài khoản ngân hàng, có khả năng là ai đó sống cùng cô ta.

Bây giờ cô không có đầu mối, chỉ có thể điều tra như vậy.

Bực quá đi!

Muốn chém người!

“Đi làm? Thế gọi gì là đi làm!” Người đàn ông đó hừ lên một tiếng, “Tôi nghĩ xem nào, hình như tôi đã từng nghe nói… ở thành phố A, hình như gọi là….”

Anh ta cố gắng hồi tưởng lại, “Tôi chỉ nhớ rằng có một chữ Hoàng…”

…

Vì đã muộn rồi, nên Thời Sênh đành phải ngủ lại ở thôn một đêm, ngày hôm sau mới xuống núi.

Sáng sớm này ra, mọi người đều đứng trước cổng thôn tiễn Thiểm Thiểm.

“Thiểm Thiểm nhờ cậy vào cô rồi, đợi đến nơi rồi, phiền cô gọi điện về cho thôn chúng tôi, để chúng tôi biết mà yên tâm.”

Thời Sênh khẽ gật đầu.

“Thiểm Thiểm, sau này ra thành phố lớn phải chăm chỉ học hành, nghe lời, đừng gây phiền phức cho người ta nhé!”

Hứa Thiểm Thiểm ngoan ngoãn đáp lời, sau khi chào tạm biệt người trong thôn, cô bé cùng Thời Sênh rời đi.

Cô bé đã sống trong thôn này nhiều năm rồi, rốt cuộc thì vẫn rất lưu luyến bịn rịn. Nhưng nếu cô bé không đi, thì sẽ không có cơ hội tiếp xúc với xã hội bên ngoài. Không được đi học, cả đời cô bé chỉ có thể quẩn quanh trong cái xóm núi này mà thôi.

Cô bé phải cố gắng, cố gắng học tập, sau đó quay về trả ơn những người dân đã đối xử với cô rất tốt này.

Trước tiên, Thời Sênh lên xã mua cho Hứa Thiểm Thiểm hai bộ quần áo mới. Những thứ mà người trong thôn chuẩn bị cho cô bé, Thời Sênh không sao bảo cô bé vứt đi được, đồng ý cho cô mang những bộ quần áo mà có lẽ cả đời cũng sẽ không bao giờ mặc đến ấy theo người.

Con đường quay về rất lâu, nhất là xe khách, đang lúc lễ Tết, nhồi nhét kinh khủng.

“Con bé này sao vậy? Không nhìn thấy tôi là bà bầu sao, mau nhường ghế cho tôi ngồi.”

“Trẻ con bây giờ không có văn hóa, bụng tôi to thế này dễ lắm chắc?”

Hứa Thiểm Thiểm bị người phụ nữ bụng bầu kia quát, sững sờ, bà ta vừa bước lên đã quát cô bé.

Hứa Thiểm Thiểm nhìn thấy cái bụng to của bà ta, định đứng dậy, thì

liền bị Thời Sênh kéo tay xuống, cả người cô bé lại ngã xuống ghế.

Thời Sênh nhìn bà bầu, ánh mắt dần dần di chuyển xuống phía dưới.

“Nhìn cái gì? Chưa nhìn thấy bà bầu bao giờ à?” Bà ta vác bụng, trợn mắt nhìn Thời Sênh: “Sao lại không có lòng thương thế này, mặc thì đẹp lắm, nhưng tâm lại thối rữa đến tận ruột gan.”

“Chị ơi, em nhường ghế cho bà ta nhé.” Hứa Thiểm Thiểm lại định đứng dậy.

Thời Sênh không kéo cô bé lại, cô chỉ lạnh lùng nói: “Hứa Thiểm Thiểm, em phải nhớ rằng, không phải ai cũng xứng đáng để em nhường ghế.”

Hứa Thiểm Thiểm không hiểu câu nói đó của Thời Sênh có ý gì.

“Hừ, con nhãi ranh kia mày có ý gì? Sao không nhường ghế cho tao được chứ? Trong trường học không phải đều dạy phải nhường ghế cho bà bầu hay sao?” Bà ta nghe thấy Thời Sênh nói thế liền sửng cồ, gân cổ lên quát, “Sao, người thành phố các người không coi nhà quê chúng tôi ra gì hả?”

Bà ta vừa nói vậy, mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh nhìn về phía Thời Sênh và Hứa Thiểm Thiểm.

Thời Sênh bực mình nhăn mày, đột nhiên nghiêng người, kéo lấy sợi dây lòi ra dưới bụng bà ta.

Bụng bầu của bà ta lập tức xẹp lại.

Trên xe tĩnh lặng đến đến kinh ngạc.

Chương 694: Nữ hiệp thời hiện đại (13)

Để có được chỗ ngồi cho bà bầu trên xe, vừa lên đã gây sự chú ý, gân cổ lên quát mắng, cứ như thể bà ta to mồm thì bà ta có lý vậy.

Thời Sênh vứt sợi dây trong tay xuống, “Bây giờ, còn muốn ngồi nữa không?”

Mặt bà ta tái mét rồi lại trắng bệch, một lúc sau mới nhặt thứ dưới đất lên, chưng hửng chen lên phía trên.

Hứa Thiểm Thiểm vẫn đang sững người.

“Đây coi như là dạy cho em bài học đầu tiên.” Thời Sênh dựa vào lưng ghế.

Hứa Thiểm Thiểm sững người ngồi đó, cho đến lúc xuống xe, vẫn chưa hoàn hồn.

“Đi ăn cơm đã.”

Hứa Thiểm Thiểm gật đầu như người máy, ăn cơm xong, Thời Sênh đưa cô bé lên tàu. Con đường xa xôi lại xóc lên xóc xuống, quá sức chị đựng của cô bé, đến lúc xuống máy bay rồi, cả người đều trở nên nhợt nhạt.

Dẫn theo Hứa Thiểm Thiểm đương nhiên Thời Sênh không thể quay về nhà lớn được. Cô tự tin rằng có thể bảo vệ cho Hứa Thiểm Thiểm, nhưng điện kiện tiền đề là không lúc nào để cô bé lọt khỏi tầm nhìn

của cô. Cô không thể lúc nào cũng dính lấy Hứa Thiểm Thiểm chứ?

Trên người cô không có nhiều tiền, Thời Sênh chỉ có thể bán những thứ mà cô không coi trọng trong không gian, lấy được tiền rồi, lập tức mua một căn hộ đã bài trí xong, rồi vào ở đó.

“Em xem xem thích căn phòng nào?” Thời Sênh đặt hành lý xuống dưới đất.

“Em… em ở đâu cũng được.” Hứa Thiểm Thiểm mặt mày nhợt nhạt, ngập ngừng nói.

Cô bé biết mình nhờ cậy người ta, làm gì dám có yêu cầu gì.

Thời Sênh không nói gì nữa, xách đồ của Hứa Thiểm Thiểm đến một căn phòng trang trí có vẻ rất thiếu nữ.

Hứa Thiểm Thiểm vừa đến, lạ nước lạ cái, không quen khí hậu, vài ngày đầu đều bị ốm.

Thời Sênh không biết nấu cơm, ngày nào cũng phải ra ngoài ăn, chạy đi chạy lại, khiến cô bắt đầu nhớ đầu bếp ở nhà lớn.

“Chị tìm được trường cho em rồi, ở ngay gần đây, đi bộ mười phút là đến, học từ cấp hai nhé.”

Hứa Thiểm Thiểm đang uống thuốc, nghe Thời Sênh nói vậy, suýt nữa thì sặc.

Cô cố gắng nuốt hết ngụm nước, “Chị ơi…em còn chưa học hết tiểu học…”

Lên trung học luôn? Cô bé chắc chắn sẽ không theo kịp!

“Sợ gì chứ, chị học giỏi lắm, sẽ giúp em bổ sung kiến thức tiểu học.” Thời Sênh ngừng lại một chút, “Học kỳ này sắp hết rồi, nên học kỳ sau em mới bắt đầu đi học, còn thời gian.”

Có lẽ Hứa Thiểm Thiểm thật sự rất muốn đi học, cho dù Thời Sênh nói rằng bắt đầu học từ trung học, cô bé cũng âm thầm chấp nhận, bắt đầu đối diện với kiểu ôn tập quỷ quái của Thời Sênh.

…

Hứa Thiểm Thiểm ngồi bên cạnh vùi đầu làm bài tập, Thời Sênh ngồi gõ bàn phím.

Tin tức cuối cùng mà người trong thôn cung cấp cho cô, có thể có ích, cũng có thể vô ích.

Với nhan sắc của Lý Thúy Hoa, lại ở cái tuổi đấy rồi, chắc chắn không phải ở những club cao cấp.

Còn những club bình dân có chữ “Hoàng” ở thành phố A thì có năm sáu nơi.

Nhưng nơi nào cũng tra hết cả rồi, Thời Sênh vẫn không thu được tin gì có ích. Cuối cùng chỉ còn lại một club cao cấp - Club giải trí Hoàng Quan.

Thời Sênh để Hứa Thiểm Thiểm ở nhà, một mình đi đến Club giải trí Hoàng Quan.

Tất cả mọi Club đều có thể dùng một từ để diễn tả- xa hoa tráng lệ.

Thời Sênh bước vào Club, gọi một phòng riêng, đợi đến khi phục vụ

đi vào, liền hỏi cô ta: “Ở đây có ai tên là Lý Thúy Hoa không?”

Người phục vụ ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu, “Không có.”

“Trước đây cũng không có?”

“Cái này thì tôi không biết rồi,” Người phục vụ mỉm cười, cô ta nhìn Thời Sênh dò xét “Nếu cô muốn nghe ngóng tin tức, tôi có thể giúp cô gọi quản lý, nhưng cần phải thu phí đặc biệt.”

Thời Sênh nhướn mày: “Các cô còn làm ăn kiểu này nữa à?” Chẳng gì lúc nãy cô hỏi câu hỏi đó, người phục vụ không thấy lạ chút nào.

“Phục vụ khách tốt hơn nữa, đó là châm ngôn của chúng tôi.”

Thời Sênh gật đầu, làm ăn cần phải không ngừng sáng tạo, nếu cứ nhất thành bất biến, thì chỉ giậm chân tại chỗ mà thôi.

“Thế tiểu thư có cần gọi quản lý không?”

Phục vụ tiếp nhận được một vụ làm ăn, cũng có thể được nhận hoa hồng, nên cô ta rất mong chờ.

“Gọi đi.”

Phục vụ mỉm cười đi ra ngoài.

Mười mấy phút sau, một người phụ nữ trang điểm rất đậm bước vào. Cô ta vẫn chưa đến gần, Thời Sênh đã ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc.

Nồng đến mức khiến người ta buồn nôn.

Người phụ nữ mỉm cười bước lại gần, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực, khẽ cúi người: “Xin chào, tôi là Lệ Lệ, quản lý của Club Hoàng Quan.”

Thời Sênh gật đầu, chỉ vào ghế sofa bên cạnh, “Mùi nồng quá, ngồi xa ra một chút.”

Lệ Lệ không khó chịu, ngược lại đột nhiên cười vang lên, “Cô gái nhỏ này thẳng thắn đấy.” Cô ta tự mình nói, “Làm việc ở đây, không có chút phòng tránh là không được.”

“Điều này với việc cô xịt nước hoa…” Thời Sênh stop lại, đã hiểu ra ý của cô ta.

Mùi nồng nặc như vậy, người bình thường còn không chịu được, nếu là người uống rượu, thì chắc chắn sẽ bị ngạt đến mức nôn luôn ra.

Lệ Lệ có vẻ chỉ tầm 30 tuổi, đây là lúc người phụ nữ mới trưởng thành. Cô ta khá xinh đẹp, bị người ta để mắt đến cũng là bình thường.

Lệ Lệ âm thầm liếc nhìn đánh giá Thời Sênh, có lẽ trong lòng đang đoán xem cô đến đây nghe ngóng tin tức thật, hay là có mục đích gì khác.

“Thế cô gái, cô muốn hỏi gì nào? Chúng tôi thu phí đắt lắm đấy.” Lệ Lệ mỉm cười đổi chủ đề.

“Tôi muốn hỏi một người.”

“Hỏi người à?” Lệ Lệ ngẫm nghĩ một lát, “Người bình thường hay bên trên?”

Có lẽ sợ Thời Sênh không hiểu, Lệ Lệ giải thích thêm một câu: “Bên trên nghĩa là quan chức ý.”

“Người bình thường.”

“Người bình thường thì, mỗi tin một 1000 tệ, dựa vào mức độ khó dễ của tin tức, mà tăng giá thích hợp.” Lệ Lệ nói rõ ràng quy tắc với Thời Sênh, dù sao thì dính dáng đến tiền nong, “Người đó đang ở đâu, làm gì, coi là hai tin. Hơn nữa đôi khi chúng tôi ở đây không chắc chắn có, thế nên có tin không thể lấy được ngay lập tức.”

Thời Sênh: “…” Vụ làm ăn này, lợi hại đấy!

“Cô gái, cô nghe ngóng tin tức về ai?”

“Lý Thúy Hoa.”

“Lý Thúy Hoa?” Lệ Lệ thấy lạ liền hỏi lại một câu: “Cô nghe ngóng về cô ta làm gì?”

“Chuyện riêng.” Nhìn điệu bộ của cô ta thì có vẻ biết Lý Thúy Hoa thật, hơn nữa ấn tượng còn rất sâu sắc, không thì cũng không thể đã nghĩ ngay ra, trong khi cô chỉ vừa mới hỏi một câu.

Lệ Lệ làm trong ngành này, tất nhiên biết rõ quy tắc, cô ta hắng giọng, “Mặc dù tôi không biết người mà cô hỏi có phải là cô Lý Thúy Hoa đó không, nhưng tôi đã trả lời thì sẽ thu phí, cô muốn hỏi gì về cô ta?”

“Cô ta có qua lại với ai?”

“Cô hỏi loại nào?” Qua lại với ai thì nhiều lắm.

“Loại không được bình thường lắm”

“…” Cô gái này đặt câu hỏi có trình độ ra phết, “Lý Thúy Hoa mà tôi quen là nhân viên ở đây, bình thường có vẻ rất khiêm tốn, nhưng có lần tôi nhìn thấy có người dùng xe sang đón cô ta ở cửa sau. Sau đó tôi có dò hỏi, cô ta chỉ ấp a ấp úng cho qua chuyện. Tôi đã cử người đi điều tra, người đón cô ta là Triệu Toàn Thắng, một ông chủ buôn bán gang thép.”

Lệ Lệ nói đến đây thì dừng lại, tin này đến đây là hết.

Lệ Lệ tưởng rằng Thời Sênh sẽ hỏi tiếp, nhưng cô không hỏi gì nữa, trực tiếp rút ra 1000 tệ đưa cho cô ta.

“Cô không hỏi nữa?”

“Tôi tự điều tra được.” Nếu như Lý Thúy Hoa không làm việc ở đây, thì bọn họ quan tâm đến cô ta làm gì, thế nên tin tức trong tay bọn họ, không đủ.

Hỏi cô ta cũng vô ích mà thôi.

Chương 695: Nữ hiệp thời hiện đại (14)

Thời Sênh rời khỏi căn phòng, chuẩn bị đi xuống dưới.

Vừa đi đến thang máy, thì cửa thang máy đã mở ra, Thời Sênh nhìn cảnh tượng nóng bỏng bên trong, nhếch mép.

“Con trai, củi khô bén lửa thì cũng không cần phải ở chỗ công cộng thế này chứ.”

Thực ra cũng chẳng nóng bỏng mấy, chỉ là hai người ôm hôn mà thôi, thế nên sau khi cửa thang máy mở ra, Lãnh Viêm và Anh Túc liền buông nhau ra.

Lãnh Viêm nhìn Thời Sênh, ánh mắt sắc lạnh, người phụ nữ này sao lại ở đây?

Anh Túc cảnh giác nhìn Thời Sênh, bất giác ôm lấy tay Lãnh Viêm.

“Nhan Miên.” Lãnh Viêm gằn giọng gọi tên cô, cứ như chỉ bằng cách gọi tên, là có thể ăn tươi nuốt sống cô ngay được.

“Con trai” Thời Sênh nheo mắt cười.

Lửa giận bốc lên ngùn ngụt trong lồng ngực Lãnh Viêm, tiếng khớp ngón tay kêu lên răng rắc, hắn ta muốn bóp chết người phụ nữ này ngay lập tức.

Đúng lúc hai người đang nhìn nhau “say đắm”, tiếng bước chân dồn

dập vọng lại từ phía cầu thang bộ, một vài người đàn ông cao to vạm vỡ xuất hiện trong tầm nhìn của Thời Sênh.

Bọn họ đi lại hung hăng, cầm súng trên tay, không thèm che đậy.

Nhìn thấy Thời Sênh đứng bên ngoài, bọn họ vội vàng chạy lại.

Lãnh Viêm nghe thấy tiếng bước chân, chưa nhìn thấy người, nhưng hắn ý thức được nguy hiểm, sắc mặt thay đổi, đưa tay ấn nút đóng cửa thang máy.

Cửa thang máy mãi không đóng lại được, người bọn họ đã chạy lại gần. Lãnh Viêm kéo Anh Túc ra khỏi thang máy, lúc đi ngang qua Thời Sênh, hắn còn đẩy cô một cái thật mạnh.

Thời Sênh không ngờ Lãnh Viêm sẽ không biết xấu hổ như thế, bị đẩy tới lảo đảo.

Nam chính đại nhân, anh cũng được lắm!

“Pằng!”

Đạn từ đằng sau xé rách màn không khí bay lại gần, Thời Sênh chỉ có thể miễn cưỡng xác định được vị trí của viên đạn, thân người ngã nhào về đằng sau, ngã dúi xuống đất mất hết hình tượng.

Thời Sênh: “…” Thế nên, sao ông đây nằm cũng trúng đạn?

Nhọ nồi của nam nữ chính, sao phải để cô cọ?

Người bọn họ đã kéo lên hết, bao vây lấy Thời Sênh, “Cô ta đi cùng bọn chúng, tóm lấy, những người còn lại đuổi theo.”

Đợi đã đợi đã, bản cô nương không đi cùng bọn họ.

Thời Sênh lồm cồm bò dậy, ung dung rút kiếm ra, chỉ vào những người đang muốn đến bắt cô, quát thật to: “Động vào ông đây thử xem.”

Ông đây lại còn không chém cho thành từng khúc.

“Bảo bối.” Âm thanh đó lọt qua vòng người, truyền đến tai Thời Sênh một cách rõ ràng.

Tay Thời Sênh run lên, suýt nữa thì đánh rơi kiếm.

A a a a!

Sao tên biến thái này lại đến đây?

Mọi người nhường đường cho Thượng Cửu Quan bước lại gần, hắn mỉm cười nhìn cô.

“Chơi thứ đồ chơi nguy hiểm như vậy, em không ngoan đâu đó.” Hắn ta bước lại gần Thời Sênh, đưa ngón tay ra ấn đầu kiếm xuống, rồi từ từ đẩy về phía bên cạnh.

Thời Sênh xoay kiếm ép tay Thượng Quan Cửu xuống, “Ông còn chưa chết sao?”

Lúc cô rời đi trời đang mưa, có lẽ Thượng Quan Cửu đã bị sét đánh trúng… mùi vị đó có lẽ rất đã đời.

Sắc mặt Thượng Quan Cửu đột nhiên thay đổi, hắn không hề muốn hồi tưởng lại những ký ức đó. Trong não hắn lóe lên rất nhiều ý định hành hạ Thời Sênh, càng nghĩ càng hứng khởi, ánh mắt nhìn Thời

Sênh cũng trở nên lấp lánh một cách kỳ lạ.

Tên biến thái này đang nghĩ gì vậy, đáng sợ quá!

Thời Sênh khẽ ớn lạnh, lưỡi kiếm đưa về đằng trước.

“Pằng!”

Tiếng súng nổ lên đúng lúc đó.

“Keng!”

Viên đạn bắn trúng vào kiếm của Thời Sênh, Thanh kiếm nghiêng sang bên cạnh, sượt qua cánh tay Thượng Quan Cửu.

“Pằng pằng pằng” Tiếng súng nổ lên liên tiếp, đạn bay như mưa về phía Thời Sênh.

“Ai cho chúng mày nổ súng vậy?” Thượng Quan Cửu đạp vào tên đứng bên cạnh.

Tiếng súng dần dần nhỏ lại, người đứng bên cạnh Thượng Quan Cửu ấm ức, bọn họ nổ súng là vì an nguy của hắn ta, tại sao lại là lỗi của bọn họ?

Nhân lúc Thượng Quan Cửu mắng mỏ đàn em, Thời Sênh liền nhô đầu ra, chuẩn bị âm thầm đâm cho Thượng Quan Cửu một nhát, kết quả vô vừa nhô đầu ra, thì nhìn thấy bên hành lang đối diện, một nhóm người đang từ từ bước lại.

Khoảng bảy tám người, hai người đàn ông kề vai đi trên cùng, che chắn cho một người đàn ông đằng sau, những người còn lại xếp thành hai hàng phía sau.

Thời Sênh phát hiện ra Lệ Lệ cũng ở trong đó, nhưng đứng ở vị trí sau cùng, thái độ rất thận trọng.

Thượng Quan Cửu nhìn thấy những người đó, nét mặt bỗng trở nên trang trọng.

Nổ súng ở nơi công cộng, người của Thượng Quan Cửu cũng quá ngông cuồng.

Người đàn ông đi đằng trước tiếp tục tiến lại gần, những người đi sau dừng lại, hai hàng đi lên phía trước, che chắn cho người đằng sau.

“Thượng Quan tiên sinh, ngài dùng tiền mặt hay quẹt thẻ?” Một người đàn ông trong số họ vừa lịch sự vừa nhã nhặn, lại còn mỉm cười.

Thời Sênh: “…” Tình tiết phát triển kiểu quỷ quái gì vậy?

Thượng Quan Cửu nhìn về phía sau người đàn ông đó, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Tịch Phi quay về rồi?”

“Tổng giám đốc Tịch đã quay về rồi.” Người đàn ông đó khẽ gật đầu, “Thượng Quan tiên sinh, ngài dùng tiền mặt hay là quẹt thẻ?”

“Hắn ta quay về đây làm gì?” Thượng Quan Cửu tiếp tục hỏi.

“Chuyện của Tịch tổng, không thể bẩm báo.” Người đàn ông đó vẫn tiếp tục mỉm cười nói: “Thượng Quan tiên sinh, quá tam ba bận, ngài trả tiền mặt hay là quẹt thẻ?”

Thượng Quan Cửu bỗng nhiên muốn đứng dậy đi về phía đó, nhưng

người đứng sau hắn lại không sợ chết túm hắn lại: “Thượng Quan tiên sinh, đừng manh động.”

“Buông ra.” Thượng Quan Cửu trợn mắt nhìn người vừa kéo hắn.

Người đó do dự một lúc, rồi từ từ bỏ tay ra.

Thượng Quan Cửu đẩy người đàn ông chặn lối hắn ra, bước những bước lớn về phía đó.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào người phía bên kia, xoa cằm ngẫm nghĩ.

[Nhiệm vụ ẩ giấu: Hồng án lộc xa*]

**Hồng án lộc xa: Thành ngữ, ý chỉ vợ chồng đồng cam cộng khổ, săn sóc lẫn nhau.*

Thời Sênh: “…”

Hệ thống, mi dùng hết thành ngữ rồi đúng không? Bắt đầu dùng đến các kiểu thành ngữ không thể nào giải nghĩa được hay sao?

[…] Không muốn nói chuyện với Ký chủ. [Mục tiêu nhiệm vụ: Tịch Phi.]

Thời Sênh tưởng rằng ở thế giới này không có Phượng Từ, không ngờ rằng lúc này hắn mới nhảy ra.

Thời Sênh nhìn về phía bên kia, hàng người đó chắn ngang tầm mắt cô, cô chỉ nhìn thấy một góc áo người đó, tức muốn khóc!

Cô chưa từng nhìn thấy Tịch Thi trong kịch bản.

Tất nhiên cũng không biết được thân phận của anh ta là gì, nhưng nhìn thái độ của Thượng Quan Cửu, thì có lẽ không phải là hạng người gì tốt đẹp.

Dù sao thì Thượng Quan Cửu cũng là một tên biến thái, một người có thể khiến cho hắn lo lắng như vậy, thì có thể là loại tốt đẹp gì chứ?

[…] Cô nói như vậy về Phượng Từ nhà cô, thật sự ổn chứ?

Thương Quan Cửu đi ra ngoài rất nhanh, sắc mặt khó coi hết mức, nhưng lại vẫn bảo người cầm thẻ đi quẹt.

Người bên kia quẹt xong thẻ, lập tức hộ tống người ở giữa quay về, chỉ còn Lệ Lệ ở lại.

“Thượng Quan tiên sinh, xin hỏi các anh đánh xong chưa ạ?” Lệ Lệ kiêu ngạo tiến về phía trước, “Đánh xong rồi, chúng tôi sẽ bắt đầu thu dọn hiện trường.”

Thời Sênh: “…” Lợi hại đấy, không ngờ lại bĩnh tĩnh như vậy.

Thế nên lúc nãy Thượng Quan Cửu phải quẹt phí hiện trường?

Thượng Quan Cửu nhìn Thời Sênh lúc đó vẫn đang đứng bên cạnh, ánh mắt lóe lên một tia nhìn căm phẫn: “Bảo bối, hẹn gặp sau.”

Hắn ta dẫn người rời đi từ một phía khác.

Trên hành lang chỉ còn lại bãi chiến trường, và hai người phụ nữ đứng hai đầu hành làng.

Thời Sênh dùng thiết kiếm dẹp đường, rồi lê kiếm đi về phía Lệ Lệ.

Lúc nãy người đông, Thời Sênh lại dựa vào thang máy, nên Lệ Lệ không để ý đến cô, bây giờ không còn ai rồi mới nhìn thấy, nhìn thấy cô lê kiếm hung hăng bước lại gần, nét mặt Lệ Lệ đổi sắc.

Cô gái này lúc này nhìn có vẻ chẳng có gì đáng sợ, sao bây giờ lại nhìn có vẻ như ma cà rồng giết người vậy.

Lệ Lệ bất giác lùi người lại đằng sau.

Thời Sênh đứng trước mặt Lệ Lệ, thiết kiếm chống xuống đất, một tay giữ lấy, tay còn lại chống nạnh, trước khuôn mặt đã có chút biến sắc của Lệ Lệ, cô hung hăng nói: “Bà chị, cho mua một tin tức nữa.”

Lệ Lệ: “…” Mua tin tức thì hung hăng thế làm gì?

Dọa cho cô ta sợ chết khiếp.

Không phải, lúc nãy cô gái này đi cùng người của Thượng Quan Cửu…

Chuyện gì thế này?

Lệ Lệ hít thở thật sâu, kìm nén nỗi nghi ngờ trong lòng xuống, “Cô gái muốn mua tin tức gì?”

“Tịch Phi.”

Chương 696: Nữ hiệp thời hiện đại (15)

Thời Sênh đứng trước mặt Lệ Lệ, thiết kiếm chống xuống đất, một tay giữ lấy, tay còn lại chống nạnh, trước khuôn mặt đã có chút biến sắc của Lệ Lệ, cô hung hăng nói: “Bà chị, cho mua một tin tức nữa.”

Lệ Lệ: “…” Mua tin tức thì hung hăng thế làm gì?

Dọa cho cô ta sợ chết khiếp.

Không phải, lúc nãy cô gái này đi cùng người của Thượng Quan Cửu…

Chuyện gì thế này?

Lệ Lệ hít thở thật sâu, kìm nén nỗi nghi ngờ trong lòng xuống, “Cô gái muốn mua tin tức gì?”

“Tịch Phi.”

Vẻ mặt của Lệ Lê cứng đờ, biểu cảm như đứng hình vậy, một lúc sau mới nghiêm mặt nói: “Cô gái, đừng đùa nữa, rời khỏi đây ngay, không an toàn.”

Lệ Lê quay người đi, tin tức về Tịch tổng thì ai dám bán bừa chứ?

Trừ khi cô ta không muốn sống nữa.

Lệ Lệ đi rất nhanh, như thể sợ bị Thời Sênh đuổi theo vậy.

…

Thời Sênh ra khỏi Club giải trí, vài chiếc xe ô tô phanh kít lại trước mặt cô, ngáng hết đường đi của cô lại.

Chiếc xe trước mặt cô, từ từ hạ cửa xe xuống, bộ mặt của Thượng Quan Cửu dần dần lộ ra.

“Bảo bối, lại gặp nhau rồi.”

Thời Sênh: “…”

Vừa nói lần sau cơ mà? Đồ lừa đảo!

“Bảo bối, tôi mời em lên xe, hay em tự mình lên xe nào?” Vừa nói Thượng Quan Cửu vừa đẩy cửa xe ra, chuẩn bị bước xuống.

Thời Sênh đạp chân vào cửa xe, đá Thượng Quan Cửu lại vào trong, cô lại gần cửa xe, miệng cười ngoác dần ra, “Tôi tiễn anh lên trời.”

Thời Sênh rút kiếm ra, chém bừa bãi vào xe Thượng Quan Cửu.

Mẹ nó, đồ đần độn.

Hôm nay ra đường không xem ngày, toàn đụng phải những đồ gì thế này.

Đứa này đần độn hơn đứa kia.

Chiếc xe bình thường đâu chịu đựng nổi sự công phá của thiết kiếm, xe mà Thượng Qaun Cửu ngồi đã trở thành đống sắt vụn trong chớp mắt.

Thượng Quan Cửu chạy xuống từ cửa bên kia mới thoát được kết cục bị chém cho tơi tả.

Người của Thượng Quan Cửu bảo vệ hắn, lùi về đằng sau một đoạn dài, “Tiên sinh, nổ súng ạ?”

Người phụ nữ đó có phải là người không?

Đến cả xe cũng bị chém thành quỷ thế này.

“Nổ gì mà nổ, làm bảo bối của ta bị thương thì sao?” Bảo bối của hắn, chỉ có mình hắn được phép làm cho bị thương.

Mọi người: “…” Không nổ súng, bọn họ sắp toi đến nơi rồi!

“Rút.” Thượng Quan Cửu liếm liếm mép, đáy mắt có chút điên cuồng, “Bảo bối, chúng ta từ từ chơi.”

Một tay Thời Sênh chống nạnh, bĩu môi huýt sáo. Tên biến thái Thượng Quan Cửu này có thù thế nào với nguyên chủ mà cứ nhất định phải bám lấy cô không tha. Nữ chính cũng rất xinh đẹp đấy chứ!

Thời Sênh quay đầu lại nhìn Club giải trí đèn xanh đỏ nhạc xập xình. May mà không có ai, không thì cô lại phải lên ti vi.

…

Rạng sáng, Thời Sênh mới về đến nhà. Hứa Thiểm Thiểm gục mặt ngủ quên trên bàn học. Thời Sênh nhọc lòng bế cô bé lên giường.

Về phòng tắm rửa xong, đặt mông xuống ghế ở bàn sách, mở máy tính.

Nhìn vào màn hình bỗng nhiên cô có chút hoang mang, không biết nên làm gì.

Phượng Từ…

Thời Sênh lấy đầu ngón tay gõ gõ vào màn hình, một lúc sau mới nắm lấy chuột click mở web.

Cô từ từ gõ vào hai chữ Tịch Phi.

Trên mạng không có bất cứ tin tức gì về Tịch Phi.

Thời Sênh thở dài, quay sang nhập “Triệu Toàn Thắng.”

Triệu Toàn Thắng làm buôn bán gang thép. Hắn làm từ lâu rồi, vài năm trước kiếm được không ít tiền, nhưng vài năm nay buôn bán không tốt mấy, công ty chỉ có thể miễn cưỡng chống chọi.

“Chị ơi.”

Hứa Thiểm Thiểm đột nhiên xuất hiện ở cửa làm cho Thời Sênh giật thót mình. Cô bật đèn lên, bực mình nói: “Em muốn dọa chết chị à?”

“Xin lỗi chị, em không cố tình.” Hứa Thiểm Thiểm lập tức xin lỗi.

“Sao vậy? Vẫn khó chịu trong người à?” Thời Sênh vẫy tay với Hứa Thiểm Thiểm. Cô bé ngoan ngoãn đi vào trong.

Hứa Thiểm Thiểm khẽ khàng giải thích: “Em dậy đi vệ sinh, nhìn thấy phòng sách có ánh đèn, nên vào xem xem…”

Thời Sênh sờ trán cô bé, không sốt nữa.

Lúc còn ở thế giới xác sống, Thời Sênh đã có một chút kinh nghiệm chăm sóc Diệp Nhiên. Cô xoa đầu cô bé: “Em quay về đi ngủ đi.”

Hứa Thiểm Thiểm ngoan ngoãn gật đầu, “Chị cũng ngủ sớm đi nhé.”

Cô bé ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy ảnh của Triệu Toàn Thắng hiển thị trên màn hình.

Sắc mặt Hứa Thiểm Thiểm bỗng chốc trở nên tái mét.

Một lúc lâu Thời Sênh không thấy cô bé động đậy, ngẩng đầu nhìn lên: “Sao vậy?”

Thời Sênh nhíu mày, chỉ vào Triệu Toàn Thắng: “Em biết ông ấy?”

“Ông ấy…” Tiếng của Hứa Thiểm Thiểm rất nhỏ, nước mắt đã bắt đầu trào ra, “Ông ấy… ông ấy là dượng của em.”

Thời Sênh: “…”

Tất cả mọi nhiệm vụ đều có liên quan, Hệ thống sẽ không vô duyên vô cớ bảo cô nhận nuôi một đứa trẻ.

Ông bà nội Thiểm Thiểm tổng cộng có ba người con, cha cô bé là con út, bên trên còn có một anh trai và một chị gái.

Anh trai không được lòng người nhà, đã cắt đứt liên hệ từ lâu rồi, không thăm hỏi lẫn nhau.

Chỉ còn lại một người chị gái được gả cho Triệu Toàn Thắng.

Khi cha mẹ Hứa Thiểm Thiểm gặp tai nạn, người chị gái đó đã kích

động Triệu Toàn Thắng chiếm lấy toàn bộ tài sản của cha mẹ Thiểm Thiểm, đưa cô bé về bên nhà ngoại.

“Được rồi, đừng khóc nữa, khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì.” Thời Sênh lóng ngóng lau nước mắt cho Hứa Thiểm Thiểm, đẩy cô bé ra ngoài cửa, “Trẻ con đừng nghĩ ngợi nhiều quá, mau đi ngủ.”

Giải quyết xong Hứa Thiểm Thiểm, Thời Sênh rót cốc nước rồi quay lại thư phòng lật tư liệu về Triệu Toàn Thắng.

…

“Ring ring…”

Thời Sênh xoa bóp vai, tầm nhìn dịch chuyển ra khỏi màn hình máy tính, đưa tay ra vơ lấy điện thoại.

Đây là số điện thoại lạ, Thời Sênh khịt khịt mũi, kéo nút nghe máy.

“Bảo bối~”

“Thượng Quan Cửu” Thời Sênh nghiến răng, “Nửa đêm gọi điện thoại làm phiền ông đây, muốn bị chém?”

Tên biến thái ngày giỏi thật.

“Bảo bối sẽ đến chém anh sao? Anh mong đợi lắm đấy nhé!” Có lẽ nguyên nhân là do điện thoại, nên giọng nói của Thượng Quan Cửu có vẻ biến thái.

“Có giỏi thì ông lại đây.” Xem bà đây có dám chém mày không.

“Thế thì không được.” Thượng Quan Cửu cười nhỏ, “Anh đã chuẩn

bị cho bảo bối một món quà, hy vọng em sẽ thích.”

Hắn nói xong liền cúp máy luôn, tiếp đó Thời Sênh liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

Thời Sênh: “…”

Lần đầu tiên gặp tên biến thái điên cuồng thế này, thật là... khiến người ta phấn khích.

Phấn khích đến mức muốn bóp chết hắn.

Thời Sênh đứng lên ra mở cửa, bên ngoài không có ai, chỉ có một cái thùng, còn cao hơn cả người cô.

Thời Sênh đi hai vòng quanh chiếc thùng đó, rút kiếm ra, chọc từ ngoài vào, có đồ gì đó cứng cứng ở bên trong, nhưng không có động tĩnh gì cả.

Thời Sênh chọc một vòng vào chiếc thùng, đảm bảo 360 độ không góc chết, mới mở thùng ra.

Nhìn thấy đồ vật trong thùng, đầu Thời Sênh chỉ có một ý nghĩ.

Giết chết Thượng Quan Cửu.

Phải giết chết bằng được!

Không ngờ hắn ta lại làm tượng lõa thể của cô, lại còn dùng các thứ phụ kiện kỳ quái đặt trên những bộ phận đặc biệt.

Mặc dù cơ thể không phải là của cô, nhưng nhìn thôi cũng đã thấy tởm lợm.

Lúc đó, bức tượng đã bị chọc thủng lỗ chỗ, cánh tay đã bị chọc đứt ra, nhìn rất hãi hùng.

Điện thoại trong túi bỗng rung lên.

Thời Sênh lấy điện thoại ra, mở màn hình, hiện lên một dòng tin nhắn.

---Bảo bối có thích không? Anh càng hy vọng có thể tự tay trang trí cho em. Cửu yêu em.

Chương 697: Nữ hiệp thời hiện đại (16)

Để có thể bóp chết Thượng Quan Cửu, Thời Sênh thức trắng đêm quay về đỉnh núi nơi Thượng Quan Cửu sống, nhưng cô không tìm thấy người đâu. Không chỉ không tìm thấy Thượng Quan Cửu mà ngay cả một người cũng không tìm thấy. Căn biệt thự đó hoàn toàn trống rỗng.

Lúc Thời Sênh về đến nhà thì đã gần trưa, vừa bước ra khỏi thang máy, cô đã nhìn thấy một cái thùng y hệt ngoài cửa.

Cô cực kỳ chắc chắn, lúc rời đi, cô đã thu cái thùng đó vào không gian, lúc nãy cũng đã xóa hết dấu vết rồi.

Thế nên chiếc thùng này được đem đến sau khi cô rời đi.

Thời Sênh mở ra xem.

Tốt lắm, tư thế không giống trước.

Thượng Quan Cửu, ông đây không giết chết mày, thì sẽ live stream ăn kiểu đần độn.

Thời Sênh đẩy cửa bước vào, Hứa Thiểm Thiểm đang bày bát đũa ra, sắc mặt không được tốt lắm, nghe thấy tiếng động, liền cười gượng gạo: “Chị về rồi ạ?”

“Ừ.”

Thời Sênh khẽ gật đầu, “Lúc nãy có ai đến đây không?”

Hứa Thiểm Thiểm chớp mắt, “Bên ngoài có một cái thùng rất to, chị đã nhìn thấy chưa?”

“Chưa” Thời Sênh nói dối không chớp mắt.

Hứa Thiểm Thiểm cảm thấy rất lạ, chạy ra ngoài cửa xem, không nhin thấy gì lại càng kỳ lạ hơn.

Ở đây chỉ có ba hộ, cửa ra vào đều rất xa nhau, không phải là đưa nhầm rồi chứ?

“Một cái thùng rất to, không phải là chị mua ạ?” Hứa Thiểm Thiểm dùng tay miêu tả cho Thời Sênh biết.

“Chị không mua đồ, chắc là đem nhầm nhà rồi.” Thời Sênh kéo ghế bàn ăn ra, “Ăn cơm.”

Hứa Thiểm Thiểm nghĩ, cũng thấy Thời Sênh nói có lý. Cô bé ở nhà cũng không thấy người gõ cửa, chắc chắn là nhầm nhà rồi.

Đồ ăn mà Hứa Thiểm Thiểm làm rất đơn giản, mùi vị cũng không phải là ngon lắm, chỉ có thể nói là có thể ăn được.

Thời Sênh nhanh chóng ăn xong bữa cơm, “Còn mấy ngày nữa là khai giảng rồi, cần gì thì phải nói với chị.”

Thời Sênh lấy giấy bùa trong túi ra, gấp thành một cái bùa hộ thân hình tam giác và một tấm thẻ. “Cầm lấy cái này, mật khẩu là sinh nhật của em. Cái bùa hộ thân này đi đâu cũng phải mang theo, nhớ chưa?”

“Vâng, nhớ rồi ạ.” Hứa Thiểm Thiểm cất kỹ hai thứ đó.

Cô bé biết rằng cho dù mình không nhận những thứ đó, thì ngày mai nó cũng sẽ xuất hiện trong phòng cô. Đồ mà Thời Sênh đưa cho cô bé, cô bé có thể từ chối, nhưng cơ bản là cô không nghe.

Từ chối là việc của em, cho là việc của chị.

Dùng cách nói của cô thì là, thứ chị vứt đi rồi em đừng trả lại cho chị.

Trong lòng Hứa Thiểm Thiểm cảm thấy rất ấm áp. Đây là lần đầu tiên sau khi cha mẹ mất, Hứa Thiểm Thiểm cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của người thân.

Những người trong thôn đối xử với cô bé rất tốt, nhưng đều là do nể tình cha mẹ và bà ngoại cô. Tất nhiên, cô vẫn rất biết ơn bọn họ.

Chỉ là thứ mà bọn họ dành cho cô không phải là cảm giác ấm áp mà bây giờ cô đang trải nghiệm.

…

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, ồn đến mức khiến người ta sắp sửa điếc tai đến nơi.

Ánh đèn chói lóa bập bùng, nam nam nữ nữ ăn mặc hở hang, nhảy múa sexy.

Thời Sênh chen qua bọn họ, thỉnh thoảng lại có người kéo lấy cô, “Người đẹp, cùng bay nào.”

“Đừng đi mà! Người đẹp…”

“Mẹ kiếp.”

Thời Sênh chen qua một lũ yêu ma quỷ quái vào đến bên trong, đi về phía một căn phòng nhỏ có người canh gác.

Thời Sênh đi lại gần, vệ sĩ gác cổng lập tức đưa tay chặn cô lại, “Thẻ hội viên.”

“Mới đến.” Thời Sênh thản nhiên đáp.

Vệ sĩ nhìn Thời Sênh từ đầu đến chân, dùng tai nghe gọi người lại, nói xong mới quay lại bảo Thời Sênh: “Phí đặt cọc mười vạn.”

Chi xong phí đặt cọc, có người dẫn đường chuyên nghiệp dẫn Thời Sênh vào, giới thiệu cho cô quy tắc của các khu vực khác nhau.

Thời Sênh không hứng thú với những thứ đó. Cô đến tìm người, chứ không phải đến cá cược. Thế nên trong lúc người dẫn cô đi cứ lải nhải không thôi, cô đưa thẳng tiền để đuổi hắn đi.

Casino dưới lòng đất này lớn ra phết, Thời Sênh đi vòng quanh, nhìn thấy không ít người.

Có người vui mừng có kẻ thất vọng.

Lúc đến trước bàn cược, có thể anh là tỷ phú, ra khỏi bàn cược thì một xu dính túi cũng chẳng còn.

“Tổng giám đốc Triệu, lâu lắm rồi không gặp!”

“Tổng giám đốc Tống, ha ha ha, lâu rồi không gặp, anh lại phát phúc (béo lên) rồi nhé…”

“Đâu có đâu có, gần đây Tổng giám đốc Triệu phát tài ở nơi nao? Không nhìn thấy anh đâu cả. Hôm nay không dễ gì gặp được, phải đánh với tôi vài ván đấy.”

Thời Sênh nhìn hai người họ tám chuyện, sau khi chắc chắn là Triệu Toàn Thắng rồi, liền lách sang bên cạnh hắn.

“Tổng giám đốc Triệu?”

Triệu Toàn Thắng nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại, nhìn Thời Sênh từ đầu đến chân, lúc đầu có hơi thấy kỳ lạ, sau đó lại tỏ vẻ đương nhiên, “Tiểu thư, tôi không cần người chơi cùng.”

Thời Sênh cười nhếch mép: “Tôi có chút chuyện muốn bàn bạc với anh.”

“Hả?” Bàn chuyện với hắn.

“Ha ha ha, người đẹp có chuyện tìm anh, thì anh đi đi mà.” Tổng giám đốc Tống ngồi bên cạnh vỗ vai hắn ta, “Đừng có để phụ lòng người đẹp, tôi đợi anh ở chỗ cũ, tí nữa anh qua đó.”

“Haizz tổng giám đốc Tống…”

Triệu Toàn Thắng muốn né tránh, nhưng Thời Sênh đã kéo tay hắn.

“Cô bé, tôi không thích kiểu này, cô thả tay tôi ra.” Triệu Toàn Thắng cố gắng rút tay mình ra.

“Tổng giám đốc Triệu, tôi muốn bàn với ông về Lý Thúy Hoa.”

“Cái gì mà Lý Thúy Hoa, tôi không có quen, cô thả tôi ra mau. Tổng giám đốc Tống, anh đợi tôi với.” Triệu Toàn Thăng có chút lo lắng,

“Cô bé, tuổi còn nhỏ không làm gì đứng đắn, sao lại đi làm cái nghề này, đừng kéo tôi nữa. Nhiều người thế này, cô đi tìm người khác đi.”

Thời Sênh: “…” Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Thời Sênh kéo Triệu Toàn Thắng về phía nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nữ có người, cô liền đẩy thẳng cửa nhà vệ sinh nam ra.

“Cô… cô muốn làm gì?” Triệu Toàn Thắng trợn mắt, tức giận “Cô gái trẻ, sao cô lại vô liêm sỉ thế này?”

Không ngờ lại còn muốn cưỡng hiếp người ta.

Sao con gái trẻ bây giờ phóng túng thế không biết?

Thời thế thay đổi quá!

“Lý Thúy Hoa có quan hệ gì với ông?” Thời Sênh chặn cửa lại, tiếng nói lạnh lùng vang lên cắt ngang ý nghĩ đen tối của Triệu Toàn Thắng.

“Tôi không quen Lý Thúy Hoa nào cả.” Đúng là tìm người thật, nhưng lão ta thật sự không biết Lý Thúy Hoa với Trương Thúy Hoa nào cả.

“Ông không quen? Thế tại sao lại có người nhìn thấy ông đi đón cô ta?” Thời Sênh bước lên trước vài bước, áp sát vào Triệu Toàn Thắng, “Một ông chủ lớn như ông lại rảnh rỗi đi đón một người lạ? Nói thế ai mà tin được? Ông đã không nghĩ ra, thế thì tôi gợi ý cho ông nhé, Club giải trí Hoàng Quan, Lý Thúy Hoa.”

“Cái gì mà Club giải trí Hoàng Quan, tôi…” Triệu Toàn Thắng bỗng ngừng phắt lại, ông ta ngẩng phắt đầu lên nhìn Thời Sênh. Gã đàn ông lúc nãy vẫn còn khá hiền lành, bỗng nhiên trở nên hung hăng dữ

tợn, “Tôi không hiểu cô đang nói gì, cô bé, cô mà cứ thế này, tôi sẽ gọi người đấy. Thiếu đàn ông thì cô đi tìm người khác, tôi không chơi loại phụ nữ như cô.”

“Ông đây một phút những hơn trăm vạn, ông chơi nổi chắc?” Thời Sênh đưa tay ra tóm lấy cánh tay hắn, ấn hắn vào cửa nhà vệ sinh bên cạnh, giọng nói lạnh sắc: “Hỏi ông thêm một lần nữa, ông và Lý Thúy Hoa có quan hệ như thế nào?”

Mẹ nó chứ lại còn hung hăng, vừa ăn cắp vừa la làng.

“Khụ khụ…” Triệu Toàn Thắng bị ấn đến nỗi không kịp trở tay, đỏ bừng mặt: “Đây là Hồng Phong, cô muốn gây chuyện ở đây, không muốn sống nữa hả?”

Hồng Phong thì đã sao, có lên trời được không?

Thời Sênh ấn mạnh tay hơn nữa.

“Á!” Triệu Toàn Thắng đau đớn kêu thảm thiết, nhưng vẫn cứ nghiến răng không chịu nói gì cả.

Chương 698: Nữ hiệp thời hiện đại (17)

“Thật mà, tôi nói thật đó, cô ta là một người bạn của vợ tôi. Trước đây vợ tôi không được khỏe, thỉnh thoảng cô ta đi thăm vợ tôi, tôi tiện đường đi đón cô ta.”

Triệu Toàn Thắng nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, ở đâu ra con sư tử hà đông này, quả lợi hại.

“Lý Thúy Hóa từ nông thôn lên đây, lại có thể kết bạn với vợ ông? Vợ ông là người như thế nào? Làm việc cùng Lý Thúy Hoa?” Nhìn cô có vẻ dễ qua mắt thế sao? Hay là trên mặt có viết hai từ “đần độn”?

Vợ ông là bác của Hứa Thiểm Thiểm, theo như cô bé nói, bà ta rất tham tiền, mà lại có thể dính dáng đến loại người như Lý Thúy Hoa?

“…” Triệu Toàn Thắng muốn tìm một lý do, nhưng hắn ta càng nghĩ đầu óc lại càng trống không, “Vợ tôi và Lý Thúy Hoa… bọn họ quen nhau ở Club giải trí Hoàng Quan. Lúc đó Lý Thúy Hoa có giúp vợ tôi một lần. Vợ tôi tốt bụng, để cảm ơn sự giúp đỡ của cô ta, nên có qua lại với cô ta vài lần, nên sau đó trở thành bạn bè.”

“Ông tiếp tục bịa đặt bừa bãi đi, xem tôi có bóp chết ông không?”

“Không có không có, những điều tôi nói đều là sự thật.” Triệu Toàn Thắng giơ hai tay lên thề, “Những điều đó đều là sự thật.”

“Được, gọi điện cho vợ ông đi.”

Triệu Toàn Thắng đứng sững tại trận.

Một lúc sau hắn mới sợ hãi nói: “Đừng gọi điện cho vợ tôi, tôi nói thật cho cô biết vậy, tôi nuôi tình nhân ở bên ngoài, người phụ nữ đó trước kia làm việc ở Club Hoàng Quan.”

“Chỉ có chút chuyện đó mà ông phải giấu giấu giếm giếm sao?” Thời Sênh chớp chớp mắt.

“Không phải tôi sợ cô là do mụ sư tử hà đông nhà tôi sai đến sao…”

“Xem ra tôi vẫn phải gọi điện cho vợ ông trao đổi một chút.” Thời Sênh nghiêm mặt.

Triệu Toàn Thắng tức giận đỏ hoe mắt, gân cổ quát, “Tôi đã nói cho cô biết rồi, cô còn muốn thế nào nữa?”

Thời Sênh rất thản nhiên nói: “Ông đang nói dối.”

Triệu Toàn Thắng tức không chịu nổi: “Tôi không có, tôi nói thật đấy. Cô tìm Lý Thúy Hoa làm gì? Cô ta là gì của cô? Cô có mục đích gì?”

Hai mắt Thời Sênh cong lên như trăng lưỡi liềm, cười nhạt: “Ông đang giấu giếm điều gì? Sợ tôi biết điều gì?”

Triệu Toàn Thắng vẫn đang nói nhẹ tránh nặng, lúc nói ra những lời đó rõ ràng là hắn không mấy tự tin, những lời đó quả rõ ràng là bịa đặt.

Triệu Toàn Thắng thở hổn hển, “Cô có phải là do con sư tử hà đông đó sai đến không?”

“Rầm rầm rầm… Mẹ kiếp ai ở trong thế, lại còn giở trờ khóa trái cửa

nữa, cút mau ra đây, ông đây sắp không nhịn nổi rồi!”

“Mở cửa ra! Rầm! Mẹ khiếp, muốn làm gì thì đi ra khách sạn. Ở đây làm cái gì vậy, đờ mờ, mở cửa ra!”

Cửa nhà vệ sinh bị đập đùng đùng, tiếng chửi rủa không ngừng vọng lại.

Con ngươi mắt Triệu Toàn Thắng dịch chuyển từ từ, vội vàng nhìn về phía cửa, ông ta còn chưa kịp sờ vào nắm mở cửa thì trước mặt bỗng xuất hiện một tấm gương, luồng khí lạnh ập vào mặt, ông ta nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình, sắp không nhận ra là ai nữa rồi.

Người bên ngoài chỉ nghe thấy một tiếng rầm, rồi không thấy động tĩnh gì nữa, liền đá tiếp một quả, rồi vừa chửi vừa vội vàng chạy đi.

Triệu Toàn Thắng dựa vào cửa, một luồng khí lạnh xuyên từ chân lên đến đầu.

“Rốt cuộc thì cô là ai?”

…

Triệu Toàn Thắng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sự bạo lực của Thời Sênh.

Triệu Toàn Thắng thực tế là có người phụ nữ khác ở bên ngoài, nhưng không phải ông ta nuôi, mà là nuôi hộ người khác, người khác đó chính là Lãnh Diệu Thiên.

Ông ta từng đi theo Lãnh Diệu Thiên một thời gian, sau đó lấy con gái nhà họ Hứa, có vốn liếng ban đầu, nên tự mình gây dựng.

Nhưng Lãnh Diệu là người mà hắn biết ơn. Lãnh Diệu Thiên nhờ hắn giúp đỡ, hắn sẽ không từ chối.

Lý Thúy Hoa là một điều ngoài ý muốn. Trước đây cô ta từng làm osin ở nhà hắn, bởi vì bị hắn phát hiện trộm đồ nên khai trừ.

Không ngờ rằng có lần đưa người phụ nữ đó đi khám bệnh, đụng phải Lý Thúy Hoa.

Lý Thúy Hoa biết rằng hắn rất sợ vợ, thế nên từ đó trở đi liền đe dọa hắn, không cần biết là do Lãnh Diệu Thiên ủy thác hay là vì hắn rất sợ vợ biết được, một quãng thời gian sau đó, hắn cho Lý Thúy Hoa không ít thứ.

Bởi vì người phụ nữ kia không khỏe, hắn ta đơn thuần chỉ bảo Lý Thúy Hoa đến chăm sóc cô ta.

Mới bắt đầu, Lý Thúy Hoa rất chăm chỉ dụng tâm, nhưng sau đó nếu như không phải lén lút chạy ra ngoài thì cũng là ăn trộm đồ đạc. Có lẽ là vì đã làm quá nhiều những việc thất đức nên Lý Thúy Hoa bị nhiễm bệnh, không sống được bao lâu nữa.

Người phụ nữ kia thương hại cô ta, nên bảo hắn đưa Lý Thúy Hoa về thôn Hoàng Sơn.

“Người phụ nữ đó là gì của Lãnh Diệu Thiên?” Có thể khiến cho Lãnh Diệu Thiên tính trăm phương ngàn kế để giấu đi, chắc phải là tình yêu chân chính?

Triệu Toàn Thắng thì thào: “Tôi biết đâu được đấy.”

Lúc đầu, Lãnh Diệu Thiên không cho phép hắn hỏi bừa bãi, còn nói là

biết càng nhiều thì càng chết sớm. Hắn không muốn dâng mạng sống của mình vào đó.

“Thế cô ta tên là gì?”

“Chứng minh thư của cô ta tên là Trần Ngọc, nhưng có lẽ đó là chứng minh thư giả mà Lãnh Diệu Thiên làm cho cô ta. Tôi không biết tên thật của cô ta là gì.” Triệu Toàn Thắng khóc lóc, chắp tay lại, “Tôi chỉ biết có thế thôi, cô có thể cho tôi đi được chưa?”

“Cho tôi địa chỉ của cô ta.”

Triệu Toàn Thắng nhìn thanh thiết kiếm ngáng trước mặt, nhói lòng, nói ra một địa chỉ.

Bây giờ tính mạng hắn cũng không được bảo toàn nữa, không còn cách nào cả.

Hắn không cảm thấy người phụ nữ này đang nói đùa. Điệu bộ lúc nãy của cô ta thực sự là muốn giết hắn.

Anh Diệu, em có lỗi với anh, nhưng em cũng chỉ vì một đường sống, em tin rằng anh ở dưới đó sẽ không trách em.

Triệu Toàn Thắng không ngừng tự an ủi mình.

Hắn ta vì bảo toàn tính mạng nên mới làm trái với lời hứa, hắn ta không cố ý.

Thời Sênh nhìn chòng chọc vào hắn vài giây, từ từ thu kiếm lại.

Hai chân Triệu Toàn Thắng vẫn đang mềm nhũn, quờ quạng mở cửa ra, loạng choạng chạy ra ngoài.

Thời Sênh thu kiếm lại, chuẩn bị đi ra, một người đàn ông từ bên ngoài đi vào.

Anh ta nhìn Thời Sênh, rồi lại quay ra nhìn biển treo ngoài cửa phòng vệ sinh.

Không vào nhầm cửa mà!

Thời Sênh thản nhiên đi ra ngoài, lúc đi qua biển chỉ dẫn bên ngoài, muốn đổi hai biển chỉ dẫn lại, kết quả phát hiện ra là cố định, không dịch chuyển được.

Thời Sênh: "…" Khó xử quá đi.

Người đàn ông đó đứng ở ngoài cửa, nhìn hành vi ngu ngốc của Thời Sênh.

Thời Sênh khoát khoát tay, thản nhiên đi thẳng.

Cho dù là ra vẻ ta đây không thành nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh, thua người không thua trận, không được sợ!

Người đàn ông: "…" Thế nên lúc nãy cô ta đã làm gì vậy?

…

Thời Sênh rẽ ra chỗ khác, thở phào, vỗ ngực. Ra vẻ ta đây đúng là một việc nặng nhọc, cô cần phải nghỉ ngơi cái đã.

Giải quyết xong Triệu Toàn Thắng, cô còn phải đi giải quyết tên biến thái Thượng Quan Cửu.

Căm ghét biến thái.

Căm ghét biến thái +123456.

Thời Sênh rút điện thoại ra, đang định tìm định vị của Thượng Quan Cửu, kết quả vừa cầm điện thoại lên thì màn hình điện thoại bỗng lóe sáng, có cuộc gọi đến.

Nhìn số điện thoại đó, Thời Sênh chưa cần nghĩ gì vội cúp máy luôn.

Đối phương không gọi tiếp, mà gửi tin nhắn đến.

“Bảo bối, anh nhìn thấy em rồi, em đích thân đến tìm anh hả? Không ngờ rằng em lại yêu anh vậy, anh ở 8808, đợi em.”

Thời Sênh nghiến răng, từ từ gõ chữ gửi lại:

“Rất tốt, tắm rửa sạch sẽ đợi tôi.”

Xem ông đây chém mày thành từng khúc.

“Lại đây, bảo bối.”

Chương 699: Nữ hiệp thời hiện đại (18)

Thời Sênh tìm đến phòng 8808, có người canh gác bên ngoài, nhìn thấy Thời Sênh liền cho cô vào luôn.

Trong phòng rất yên tĩnh, Thời Sênh vừa bước vào, cửa đã bị đóng ngay lại, trong phòng lập tức mờ mịt khói.

Thời Sênh: "…" Lợi hại đấy, tên biến thái này.

Thời Sênh đưa tay lên bịt mũi, quay người chém cánh cửa vừa bị khóa lại. Cánh cửa bị chẻ làm đôi, đổ kềnh xuống, khói ở bên trong tràn ra ngoài. Những người bên ngoài kinh ngạc nhìn người phụ nữ đi ra từ trong làn khói.

Mẹ ơi, ở đây có một tên cuồng bạo lực.

Thời Sênh vội vàng chạy đến chỗ mà khói không tràn đến được, những người lúc nãy vừa đứng ngoài cửa, mềm nhũn người ngã gục xuống không chút nghi ngờ.

Trong một căn phòng nào đó, Thượng Quan Cửu nhìn vào camera trắng xóa khói, lắc lắc cốc rượu vang trong tay, đặt lên môi, hớp lấy một ngụm nhỏ. Rượu vang chảy qua môi hắn, để lại một vệt đỏ tươi.

"Bảo bối, em thực sự khiến anh càng ngày càng thích."

…

Thời Sênh không muốn thừa nhận, nhưng thực tế khiến cô không thể không thừa nhận, Thượng Quan Cửu là một địch thủ thông minh, sợ nhất là kẻ địch đó còn là một tên biến thái.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là tăng độ khó của level.

Cứ xem những thế giới trước đây, diệt trừ ánh hào quang của nhân vật chính, cô hầu như có thể tay không xé vụn thế giới.

Ở đây, không phải là cô không xé xác tên Thượng Quan Cửu này được, chỉ là tên này rất thông minh, làm gì cũng có đề phòng.

Độ khó của phụ bản tăng lên, chứng tỏ cô được lên level rồi.

Được đó, Thời Sênh thấy quá được.

Chẻ đôi cửa nhà người ta, tất nhiên phải bồi thường, cô chưa kịp lẻn đi, đã bị người của casino chặn lại.

“Vị tiểu thư này, cửa phòng của casino chúng tôi không biết có gì không vừa mắt cô? Sao cô phải chẻ đôi nó ra?” Người quản lý nhìn cánh cửa bị chẻ làm đôi đổ kềnh dưới đất, ôi mẹ ơi, cô ta lấy cái gì để chẻ vậy, lại có thể chẻ thẳng tắp như vậy.

Dưới đất còn có người đang nằm.

Nét mặt quản lý trở nên nghiêm túc, “Tiểu thư, cô ẩu đả đánh nhau ở đây sao?”

“Cái gì mà ẩu đả đánh nhau?” Thời Sênh trợn ngược mắt, “Hai bên cùng xông vào mới gọi là ẩu đả, tôi lại không đánh nhau với bọn họ, sao có thể gọi là ẩu đả được? Ngôn ngữ của anh là do bác sĩ thú y dạy hả?”

Quản lý: "…" Cách nói bình thường không phải là ngôn ngữ do thầy giáo toán hay thầy giáo thể dục dạy hay sao? Sao đến lượt cô lại biến thành bác sĩ thú y thế này? Có dính dáng gì đến bác sĩ thú y nhà người ta chứ?

Bác sĩ thú y: "…" Nằm rồi mà vẫn trúng đạn, tại tôi đẹp quá ấy mà.

Lúc đó khói đã tan hết, thế nên người quản lý không kịp xem xét loại khói gì, không hiểu tại sao những người kia lại nằm dưới đất.

"E hèm…" Người quản lý hắng giọng, "Tiểu thư không đánh bọn họ, sao bọn họ lại nằm dưới đất?"

Còn sống không vậy? Hình như vẫn còn thở…

Thời Sênh thản nhiên bịa đặt luyên thuyên: "Nằm đất mát chứ sao."

"Tiểu thư, cô đừng nói linh tinh, mời cô đi cùng chúng tôi đến phòng giám sát." Có camera giám sát, xem cô ta còn chối cãi vào đâu.

"Sao tôi phải…" Thời Sênh nghiêng đầu, nhìn thấy một hàng người đi qua ở đằng xa, những người đó Thời Sênh rất quen mặt, là những người lần trước vây quanh Tịch Phi.

Những nhân viên đi qua họ, đều phải cúi đầu đợi bọn họ đi qua.

"Đó là ai?" Thời Sênh đột ngột chỉ vào đám người đó, hỏi quản lý.

Quản lý nhìn theo, không giấu giếm gì, nói thẳng: "Đó là tổng giám đốc Tịch của chúng tôi, tiểu thư, tôi khuyên cô đừng có ý gì cả."

Tổng giám đốc Tịch của bọn họ…

Thế nên đây là sản nghiệp của Tịch Phi?

Thời Sênh khẽ nhướn mày: “Hả? Thế nếu tôi có ý đồ thì sao?”

Quản lý cười gượng gạo: “Thế có lẽ tiểu thư sẽ không được nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa.”

Thời Sênh trợn tròn mắt, “Anh đe dọa tôi?”

Quản lý gật đầu, “Tiểu thư có thể hiểu như vậy, thế nên bây giờ tiểu thư đã chịu đi cùng chúng tôi qua phòng giám sát chưa?”

“Đi thì đi.” Cô còn chưa ra tay, không tin camera có thể quay được cô ra tay.

Quản lý dẫn Thời Sênh đi về một hướng khác.

Người đàn ông đã sắp đi qua, quay đầu nhìn lại, anh ta chỉ nhìn thấy một vài nhân viên khiêng “xác chết” rời đi, mày khẽ nhíu, bước chân chậm lại.

“Tổng giám đốc Tịch”

Tịch Phi thu ánh nhìn lại, bước chân bình thường trở lại, “Gần đây bên Thanh Long Môn có gì bất thường?”

“Gần đây Lãnh Viêm luôn đi cùng một cô gái, dựa vào nguồn tin đáng tin cậy, 80% là Lãnh Viêm đã thích cô gái này.” Người trả lời ngừng lại một chút, “Cô gái đó tên là Anh Túc, là người của Hắc Hổ Đường.”

“Người của Thượng Quan Cửu?”

“Cô ta đã phản bội, Hắc Hổ Đường đang truy nã cô ta.”

Tịch Phi trầm ngâm một lát, hỏi: “Thứ mà tôi bảo các cậu điều tra, có đầu mối gì chưa?”

“Tịch tổng... Lãnh Diệu Thiên đã chết lâu vậy rồi, rất nhiều đầu mối không dễ điều tra. Lãnh Viêm và Hắc Hổ Đường hình như đang điều tra một vài điều về Lãnh Diệu Thiên. Thuộc hạ to gan, trong tay Lãnh Diệu Thiên rốt cuộc thì có gì?” Đáng để Tịch tổng từ xa chạy về đây.

Tịch Phi không nói gì, người đó cũng không dám hỏi tiếp, cúi đầu đi theo hắn.

…

Phòng giám sát.

Quản lý nhìn cảnh tượng trong camera, nét mặt đổi đi đổi lại.

Thời Sênh xòe tay, nói một cách cực kỳ oan uổng: “Anh xem, đây đều không phải là lỗi của tôi, những người đó định giở trò với tôi, tôi chỉ tự vệ mà thôi.”

Quản lý thở dài, “Nhưng cô phá hỏng cửa là sự thật, tiểu thư, cô vẫn phải đền.”

Cho dù những người kia không phải do cô đánh, nhưng cửa là do cô làm hỏng?

“Không có tiền, nhưng có điều tôi có thể đền thịt.” Lần này, thân phận của Phượng Từ có vẻ cao sang, bây giờ cô cơ bản không có cơ hội lại gần hắn.

Quản lý kinh ngạc, chỉ vào Thời Sênh: “Cô gái này sao lại không biết xấu hổ vậy hả?”

“…” Nghĩ gì đấy anh trai, đền thịt cũng không phải đền thịt cho anh đâu! “Tôi có thể đền thịt cho Tịch tổng của các anh.”

Phụt…

Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh của bổn quản lý đâu?

Người phụ nữ này điên thật rồi.

“Tiểu thư, cô đến đây diễn hài đấy à?” Đền thịt cho Tịch tổng, người thiệt thòi là Tịch tổng của bọn họ đấy, “Dựa vào nhan sắc này của cô, muốn phát sinh điều gì đó với Tịch tổng của chúng tôi là hoàn toàn không thể.”

Thời Sênh vuốt mặt, khuôn mặt này không phải là nghiêng nước nghiêng thành thì ít ra cũng là đẹp say lòng người, sao lại không thể chứ?

“Bây giờ không phải đang mốt hợp đồng hay sao? Tôi phá cửa nhà các người rồi, mau bảo Tịch tổng của các người ký hợp đồng với tôi.” Tất cả mọi quan hệ có khả năng phát triển đều bắt đầu từ hợp đồng.

Quản lý: “…” Con bé này đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi?

Quản lý, không phải anh cũng thường đọc tiểu thuyết, thì sao biết được cô ấy đang nói gì?

“Bây giờ là buổi tối, xin tiểu thư đừng mơ giữa ban ngày nữa.” Quản lý nghiêm mặt, “Cửa của chúng tôi là nhập khẩu hoàn toàn từ Đức về. Một cánh cửa là 2 vạn, cộng thêm phí vận chuyển và phía lắp đặt,

tất cả là 4 vạn.”

Người vớ vẩn đâu đâu mà có thể nhòm ngó Tịch tổng nhà bọn họ sao?

Thời Sênh trợn trừng mắt: “Sao anh không đi ăn cướp nhỉ?” Một cánh cửa 5 vạn, coi tiền của cô là gió thổi đến chắc?

Quản lý không thèm nhìn Thời Sênh, cứ thế nói: “Trừ từ tiền đặt cọc của cô.”

Thời Sênh: “…” Mẹ khiếp! Kịch bản này không hợp nha!

Đã bảo là làm hỏng đồ đạc có thể ký hợp đồng tình ái, sao đến lượt cô lại không có?

Bản cô nương không phục.

Đạo diễn, bản cô nương yêu cầu diễn lại từ đầu, bản cô nương phải ký hợp đồng lãng mạn với Phượng Từ nhà mình.

Chương 700: Nữ hiệp thời hiện đại (19)

Thời Sênh bị trừ tiền đặt cọc, đuổi ra khỏi casino ngầm.

Thời Sênh nhọc lòng quá.

Đến cả sợi tóc của Phượng Từ cũng chưa được nhìn thấy.

Thời Sênh nhìn tấm biển sáng rực sặc sỡ bên ngoài, ánh sáng chói lóa khiến cô hoa mắt. Không khí hơi ẩm ướt, màn đêm tịch mịch không một tiếng động, một luồng khí lạnh thổi đến.

Cô đứng đó một lúc, rồi buồn bã đi về nhà.

Cô không vui, muốn chém người.

Thời Sênh về đến nhà, chắc chắn những thứ mà cô sắp đặt chưa bị phá hỏng mới quay vào phòng xem Hứa Thiểm Thiểm.

Phòng cô bé vẫn đang sáng đèn, vở bài tập bày trên mặt bàn, thân hình nhỏ nhắn ngủ gục trên đó.

Thời Sênh chép miệng, bước đến gần ôm Thiểm Thiểm lên giường ngủ.

“Chị à?” Hứa Thiểm Thiểm nửa tỉnh nửa mê, gọi một tiếng rồi lại ngủ tiếp.

Thời Sênh tắt đèn ra khỏi phòng.

…

Gió đêm lồng lộng thổi tan mây đen trên trời, để lộ ra vầng trăng sáng vằng vặc như đĩa ngọc. Ánh trăng chiếu xuống, trùm một lớp voan mỏng mờ ảo lên tòa nhà.

Tịch Phi đứng ngoài cửa sổ, ánh trăng hắt bóng hắn xuống nền đất. Hắn đeo tai nghe, mặt lạnh như nước, nghe đối phương báo cáo.

“Tịch tổng, lúc nãy người của Thượng Quan Cửu đã vào đây, nhắm vào một cô gái tên là Nhan Miên, mục đích không rõ ràng.”

“Nhan Miên?” Tịch Phi nhẹ giọng nỉ non gọi một tiếng.

Đối phương tưởng là Tịch Thi hỏi tư liệu về Nhan Miên, lập tức nói: “Nhan Miên là vợ của Lãnh Diệu Thiên, 22 tuổi, mồ côi, tốt nghiệp đại học danh tiếng, vừa tốt nghiệp đã được Lãnh Diệu Thiên đón vào nhà lớn.”

Ngưng lại một lát, đối phương nói tiếp: “Nói ra cũng thấy lạ, Lãnh Viêm đã xử lý hết các bà vợ của Lãnh Diệu Thiên, chỉ còn giữ lại mình Nhan Miên.”

Hồi lâu vẫn không thấy Tịch Phi nói gì, đối phương khẽ khọt hỏi: “Tịch tổng, có cần bám theo không?”

“Ừ.”

Tịch Phi cúp máy, bỏ tai nghe xuống, đứng trầm ngâm một lúc, rồi đưa tay kéo rèm cửa sổ lại, trong phòng chớp mắt tối đen lại.

…

Ngày mùng 1 tháng 9, khai giảng, Thời Sênh đưa Hứa Thiểm Thiểm đến trường.

Đến tiểu học còn chưa học xong, Hứa Thiểm Thiểm bỗng nhiên bước vào ngôi trường trung học cơ sở, không khỏi có chút căng thẳng và bỡ ngỡ. Cô bé bước từng bước chậm rãi theo sau Thời Sênh, vừa thận trọng vừa hồi hộp nhìn ngó xung quanh.

Đây là ngôi trường mà từ nay về sau cô bé sẽ theo học.

“Vào đi nào.” Thời Sênh đưa Hứa Thiểm Thiểm đến cửa lớp.

Hứa Thiểm Thiểm nhìn Thời Sênh, rồi lại cẩn thận liếc nhìn lớp học lúc đó đã có vài người, do dự vài giây mới từ từ đi vào trong.

Thời Sênh đứng ngoài cửa lớp nhìn cô bé một lát, rồi quay người rời khỏi trường.

Thời Sênh lái xe đến một khu chung cư cao cấp, chắc chắn sẽ không được vào bằng cửa chính. Cô đỗ xe ở bên đường, rồi vòng ra đằng sau khu chung cư, trèo tường vào.

Lần theo địa chỉ mà Triệu Toàn Thắng đưa cho, cô tìm thấy căn hộ đó.

Thời Sênh đưa tay ra ấn chuông, nhưng một lúc lâu sau vẫn không thấy ai ra mở cửa.

“Ting”

Cửa thang máy mở ra, hai người phụ nữ bước ra, có lẽ là chủ nhà ở đây. Nhìn thấy Thời Sênh đứng trước cửa, một người phụ nữ bỗng

lên tiếng: “Cô tìm Trần Ngọc?”

“Vâng.” Thời Sênh gật đầu.

Người phụ nữ đó nói: “Cô ấy không có nhà, đêm hôm qua bị vài người dẫn đi rồi. Tôi nhìn thấy ở cửa khu chung cư, cũng không biết bọn họ là ai nữa.”

Người phụ nữ đó là hàng xóm của Trần Ngọc, bình thường lúc rảnh rỗi thường sang nói chuyện, đi lại với cô ta.

Hôm qua người phụ nữ đó tăng ca về muộn, thấy Trần Ngọc và một vài người lên một chiếc xe thương mại ở trước cửa khu chung cư.

Trần Ngọc tự mình lên xe, thế nên người phụ nữ đó cũng không nói được gì cả.

Thời Sênh hỏi người phụ nữ đó thời gian cụ thể, sớm hơn thời gian mà cô ép hỏi Triệu Toàn Thắng.

Không phải Triệu Toàn Thắng chuyển người đi, vậy là ai?

Thời Sênh trèo ra khỏi khu chung cư, vòng qua cửa chính, nói với bảo vệ rằng mình là họ hàng của Trần Ngọc, đến tìm cô ta có việc.

Bảo vệ không liên lạc được với Trần Ngọc, Thời Sênh cũng nói không liên lạc được với cô ta, lấy lý do lo lắng cho Trần Ngọc, nên khai thác được tin tức từ miệng họ. Tối qua Trần Ngọc rời đi cùng vài người đàn ông, có điều trời tối rồi, nên họ không nhìn rõ diện mạo của những những người đó.

Thời Sênh yêu cầu xem camera giám sát. Bảo vệ sợ xảy ra chuyện, nên sau khi xin phép giám đốc, đồng ý để Thời Sênh xem camera.

Camera hiển thị, khoảng tầm 10 giờ tối, Trần Ngọc cùng vài người đàn ông ra khỏi khu chung cư, lên một chiếc xe thương mại đỗ ở ngoài cửa, hoàn toàn ăn khớp với những gì người phụ nữ kia vừa nói.

Camera ngoài cửa khu chung cư không quay được biển số xe, cũng không có cách nào bám theo.

Thời Sênh vừa suy nghĩ vừa quay về, từ xa nhìn thấy một đám người đang vây quanh xe của mình.

Còn xe của cô thì đang bị kéo đi.

Mẹ… kiếp!

Sao lại đen đủi thế này chứ.

Thời Sênh chạy lại, trao đổi một hồi lâu với nhân viên, nộp tiền phạt rồi mới xong chuyện.

Nhân vật chính tùy tiện đỗ xe thì chẳng sao, tại sao cô đỗ xe thì lại bị phạt tiền, thiên vị, bình luận kém.

Thời Sênh lái xe quay về, Trần Ngọc bị người dẫn đi, có thể là ai được?

Thời Sênh lọc một lượt trong đầu tất cả những nhân vật tình nghi, nhưng không cảm thấy ai có thể là nghi phạm.

Thời Sênh về đến nhà, lại nhận được bức tượng do tên biến thái Thượng Quan Cửu gửi đến.

Che đậy tất cả những chỗ không cần che, để lộ tất cả những chỗ cần phải che, nhìn có vẻ vô cùng sexy.

Nói thật chứ, nhìn thấy bức tượng này, ai chẳng muốn tiêu diệt hết đường sống của người tạc tượng, mẹ nó chứ biến thái đến thế là cùng.

Tên đần độn Thượng Quan Cửu.

Tức chết bản cô nương mất.

Thời Sênh đi vào nhà, lên một kế hoạch chi tiết.

Nói là kế hoạch chi tiết, thực ra cũng có thể tóm tắt bằng vài câu là xong.

Đầu tiên là tiêu diệt Thượng Quan Cửu, tiếp đến là giải quyết nam chính, cuối cùng là Phượng Từ, hoàn thành nhiệm vụ.

Còn về Trần Ngọc, dù sao cũng đã bị người ta dẫn đi rồi, cô không buồn đi điều tra, cần phải xuất hiện, thì sớm muộn gì cũng lòi ra.

Thời Sênh rất ít khi lên kế hoạch, bình thường một khi cô đã lên kế hoạch thì tuyệt đối sẽ hoàn thành.

Thượng Quan Cửu là ông chủ đích thực của Hắc Hổ Đường, thế nên Thời Sênh sẽ bắt đầu ra tay với Hắc Hổ Đường.

Giải quyết vấn đề phải đi từ gốc rễ, tóm được hòa thượng rồi còn có thể bê miếu chạy sao?

Hắc Hổ Đường và Thanh Long Môn là hai băng đảng xã hội đen có thế lực lớn nhất trong nước, năm nào cũng ở trong trạng thái tranh

giành địa bàn, muốn một mình lũng đoạn, nhưng không ai nhường ai cả, hình thành cục diện đối đầu.

Các phi vụ làm ăn của Hắc Hổ Đường có phần tạp nham hơn Thanh Long Môn, cái gì mà buôn lậu, bán lại vũ khí.

Cảnh sát căm phẫn nghiến răng nghiến lợi với những hành động này, chỉ muốn bắt hết bọn chúng lại, tống vào tù, cho đến chết cũng không thả ra.

Lúc đó, một tốp cảnh sát đang mai phục ở kho phế thải, tất cả đều nín thở chờ đợi.

Tai nghe truyền lại một âm thanh: “Đội trưởng Đới, bọn chúng đến rồi.”

Một người trong số họ lấy tay ra hiệu cho những người đằng sau, tất cả mọi người lập tức lên nòng súng.

Tiếng ô tô càng ngày càng gần, có lẽ đã sắp vào đến kho. Đúng lúc xe sắp vào kho, vài tiếng súng liên tiếp nổ lên, những chiếc xe bị bắn lật nhào.

Tiếng nổ mạnh đến mức bụi trong kho rơi xuống ào ào, chặn mất tầm nhìn của cảnh sát.

Bên phía cảnh sát sửng sốt, đen ăn đen không phải ăn như vậy chứ…

Còn chưa giao dịch đã nổ rồi? Chẳng lẽ muốn nổ banh cả người lẫn hàng à?

“Đội trưởng Đới?”

“Ra ngoài xem sao, chú ý an toàn.” Đội trưởng Đới ra dấu hiệu.

Xe bị nổ hoàn toàn, trên đất la liệt những thứ đen ngòm, cũng không biết là bộ phận cơ thể hay là linh kiện xe.

Chương 701: Nữ hiệp thời hiện đại (20)

hương 701NỮ HIỆP THỜI HIỆN ĐẠI (20)

Cảnh sát chỉ điều tra thấy bộ phận trên cơ thể người bị nổ tung ở hiện trường, không phát hiện thấy hàng hóa.

Tin tức lần này là gián điệp của bọn họ mạo hiểm tính mạng truyền về, nếu có thể bắt được những người này, thì bọn họ có thể nhổ được một cái u độc rất lớn.

Nhưng bây giờ bị nổ thế này, không còn gì hết cả.

Là ai đã nổ, bọn họ hoàn toàn không hề hay biết.

Trong lúc đại đội chống ma túy còn đang ngỡ ngàng thì người gác cổng nhận được một bưu kiện, bên ngoài ghi người nhận là đại đội chống ma túy.

Người gác cổng đưa bọc thư cho đội trưởng Đới.

Đội trưởng Đới cao to lực lưỡng, da ngăm đen, trên mặt có vài vết sẹo, nhìn có vẻ hoàn toàn không giống cảnh sát, ngược lại có phần giống côn đồ.

“Đội trưởng, anh cầm gì thế?”

“Không biết, lúc nãy người gác cửa đưa cho tôi, ghi người nhận là đại đội chống ma túy.” Đội trưởng Đới đặt bọc thư lên bàn.

Người trong văn phòng lập tức vây lại, “Đây không phải là lực đạn ai gửi tới chứ?”

Chuyện này không phải chưa xảy ra bao giờ, bọn họ nghĩ như vậy cũng rất bình thường.

“Rất nhẹ, chắc là không phải.” Đội trưởng Đới uống ngụm nước, hắng giọng nói: “Mở ra xem xem.”

Những người khác lần lượt cầm bưu kiện lên, quả thật không hề nặng, hơn nữa bưu kiện cũng không to, không thể nào chứa nổi lựu đạn.

Một người lấy dao rạch túi giấy bóng ngoài bưu kiện ra, bên trong lòi ra một vài tờ báo.

“Là ai nghịch ngợm vậy? Gửi báo đến cho chúng ta?”

“Toàn là báo, xem xem bên dưới còn gì nữa không?”

Bọn họ lôi hết báo trong bưu kiện ra, một lúc sau mới tìm thấy một phong bì bên trong.

Trong phong bì chỉ có một mảnh giấy.

“Đại lễ bao mừng Quốc khánh, chúc các anh tăng ca vui vẻ.”

Mọi người: “…”

Đây tuyệt đối là trò nghịch ngợm!

“Sao bây giờ mọi người lại nhạt nhẽo thế nhỉ? Trên mạng chưa chơi

đủ hay sao, lại bắt đầu đùa với cả đội chống ma túy chúng ta.”

“Loại người này phải trừng trị cứng rắn. Chúng ta làm việc vì bọn họ, bọn họ được lắm, lấy chúng ta làm trò tiêu khiển.”

Những người khác đều tỏ ra phẫn nộ.

Dù sao thì ai biết mình bị biến thành trò giải trí của người khác mà không bực mình mới không phải người bình thường.

Đội trưởng Đới lật đi lật lại đống báo đó một hồi lâu, mảnh giấy được viết tay, nhưng nhìn có vẻ giống chữ trẻ con, nghiêng nghiêng ngả ngả, cực kỳ nguệch ngoạc.

Vốn dĩ là vì vụ án lúc nãy, những người này ôm cả bụng tức, bây giờ lại bị chơi như này, lửa bực càng to hơn.

“Đi đi đi ăn cơm thôi, đen chết đi được.”

“Đội trưởng, anh đừng xem nữa, chỉ là trò đùa thôi, mau đi ăn cơm.”

Đội trưởng Đới bị kéo đi ăn cơm, đụng phải người của bộ phận khác, nhóm người đó lập tức kêu ca.

Có người an ủi bọn họ, không phải người ta gửi bọc quà to mừng Quốc khánh cho các vị sao? Cứ coi như là chúc Tết các vị đi.

Trong lòng đội trưởng Đới vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Câu nói đó, có gì đó không đúng lắm.

Nói là Đại lễ bao mừng Quốc khánh, sao sau đó lại nói là tăng ca vui vẻ?

Đợi đến lúc bọn họ quay lại văn phòng, những thứ đó vẫn đang chất ở trên bàn.

Cho đến lúc tan ca, những người khác lần lượt ra về, chỉ còn lại đội trưởng Đới ở lại văn phòng.

Nửa đêm, những người của đội phòng chống ma túy, lúc ấy đã ngủ say như chết, lần lượt bị đội trưởng Đới thúc dậy.

“Đội trưởng, làm gì thế? Trước đây vì vụ án này mà mấy ngày liền chúng tôi không được chợp mắt. Bây giờ vẫn không để cho chúng tôi ngủ sao?”

“Đội trưởng, chúng tôi biết anh không đành lòng, nhưng chuyện này chúng ta đã điều tra đi điều tra lại, cũng không điều tra ra ai cả, còn không bằng dưỡng sức để mai điều tra tiếp.”

“Lại đây xem.” Đội trưởng đới không thèm quan tâm đến những lời phàn nàn của bọn họ, gọi bọn họ đến phòng bình thường vẫn hay họp.

Trên bảng đen ở văn phòng, lúc đó đã được dán đầy báo.

Mọi người: “…”

Đội trưởng lại giở trò gì vậy?

Đội trưởng Đới chỉ vào đống báo, nói rất nhanh: “Những tờ báo này có vết đánh dấu, có khi là chữ, có khi là số, tôi đã liệt kê ra vài lần, thu được một địa chỉ.

Đội trưởng Đới chỉ vào địa chỉ được ghi ở bên cạnh.

Mọi người tiến gần lên bảng nhìn địa chỉ được viết trên đó, rồi lại so sánh với địa chỉ mà đội trưởng Đới viết lên, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Người bây giờ ghê gớm quá, lại chơi bọn họ kiểu này.

Bọn họ lại cứ tưởng rằng chỉ là mấy tờ báo thôi, không ngờ lại ngấm ngầm ẩn chứa bí mật.

Văn phòng im ắng một lúc, rồi có người lên tiếng: “Đội trưởng, ý của anh là?”

“Chúng ta đi xem xem, tôi cảm thấy địa chỉ này có thứ gì đó.”

Mọi người: “…”

Mặc dù cảm thấy không đáng tin lắm, nhưng mọi người vẫn đi cùng đội trưởng. Làm nghề của bọn họ, có những việc không đáng tin lắm, nhưng có lẽ lại là chân tướng, không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào cả.

Và sự thật đã chứng minh, bọn họ đến đúng nơi rồi.

Trong kho lương thực phế thải, có một đống ma túy chất thành núi, vụ án vốn đã đi vào đường cùng, sau khi phát hiện ra đống ma túy này, lập tức lại có đầu mối.

Từ đó về sau thỉnh thoảng lại có bưu kiện gửi đến đại đội chống ma túy, mỗi lần đều là những cách thức giải mã không giống nhau, chỉ cần giải đúng rồi, thì lần nào cũng có thu hoạch ngoài mong đợi, an toàn và nhanh gọn.

Nhưng nói giải sai rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, có lần bọn họ giải nhầm thời gian, thiệt hại mất hai người.

Lúc đó đại đội chống ma túy đã không còn biết phải định vị thế nào về những bưu kiện bí hiểm đó.

“Đội trưởng Đới, anh bảo người gửi bưu kiện, đang giúp chúng ta? Hay là đang đùa chúng ta vậy?”

Đội trưởng Đới nhìn bưu kiện mới được gửi đến, bài học lần trước khiến anh ta biết rằng, bọn họ không thể hoàn toàn dựa vào những bưu kiện đó, bởi vì vài lần trước đó không có sai sót gì, nên mới buông lơi cảnh giác.

“Điều tra ra người gửi bưu kiện chưa?”

“Chưa ạ, thời gian gửi đến không cố định, người đem đến là nhân viên chuyển phát nhanh. Mặc dù có dán phiếu vận chuyển, nhưng không tìm được tin tức bám sát vận chuyển.”

“Các anh có phát hiện ra không, những bưu kiện này đều nhằm vào Hắc Hổ Đường, những vụ án mà chúng ta phá được đều ít nhiều có liên quan đến Hắc Hổ Đường, các anh nói xem có phải là Thanh Long Môn làm không?”

“Thanh Long Môn không buôn lậu ma túy, nhưng bọn họ mua bán vũ khí, hơn nữa vẫn luôn đối đầu lẫn nhau, khả năng này là rất lớn.”

Trong lúc đại đội chống ma túy đang đoán đến đau cả đầu, bên Hắc Hổ Đường cũng đau đầu các kiểu.

Thượng Quan Cửu, người đứng đằng sau không mấy khi xuất hiện ở Hắc Hổ Đường, giờ đây đã phải xuất hiện.

Một người đàn ông gầy đen lên tiếng trước: “Tiên sinh, bọn cớm nắm rõ như lòng bàn tay động thái của chúng ta, tôi nghi ngờ có nội gián.”

“Mỗi lần có đợt hành động gì lớn, đều chỉ có vài người chúng ta biết được, ý anh là nghi ngờ trong chúng ta có nội gián?” Người đàn ông lông mày rậm đứng cạnh không phục, trợn mắt nhìn anh ta.

Người gầy đen kia lạnh lùng nói: “Tình hình hiện tại là như vậy, ai cũng cần nghi ngờ, anh kích động như vậy, lẽ nào anh là tên nội gián đó?”

“Còi, mày nói năng hồ đồ, tao theo tiên sinh bao nhiêu năm nay rồi, sao có thể phản bội tiên sinh được chứ.”

Thượng Quan Cửu chống cằm, nhìn bọn họ nói qua nói lại, đỏ mặt gân cổ cãi nhau.

Đến lúc bọn họ cãi mệt rồi, Thượng Quan Cửu mới từ từ để một mảnh giấy lên bàn, đẩy về đằng trước.

Trước ánh mắt không hiểu của mọi người, Thượng Quan Cửu từ từ đứng dậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Đối thủ của chúng ta là cô ta, một cô gái rất lợi hại, các cậu đừng khiến tôi quá thất vọng.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào tờ giấy trên bàn.

“Thượng Quan Cửu, muốn chơi thì chúng ta chơi ván lớn. Nhan Miên.”

Chương 702: Nữ hiệp thời hiện đại (21)

Thời Sênh phá hủy vài phi vụ làm ăn của Hắc Hổ Đường, để cảnh sát bắt gần hết bọn tay chân phía dưới, rồi mới bắt đầu ra mặt thách đấu với Hắc Hổ Đường.

Cho dù người của Hắc Hổ Đường biết rằng những chuyện đó là Thời Sênh làm, bọn họ cũng không có cách nào cả.

Đánh không lại, mắng không xong, đến chạy cũng chạy không được.

Cô nương đó là vô địch đấy biết không?

Bây giờ người của Hắc Hổ Đường sợ nhất là gặp phải Thời Sênh.

Thế nhưng luôn luôn là, ghét của nào trời trao của ấy.

Những thành viên của Hắc Hổ Đường đã từng bị Thời Sênh đuổi đánh bày tỏ rằng bọn họ muốn rút lui, muốn đầu thú, muốn làm lại từ đầu.

Thà rằng phải khóc trong ngục, còn hơn chịu nhục ở ngoài.

So với những thành viên không vượt qua được thử thách ấy, những thành viên nòng cốt của Hắc Hổ Đường chống trọi được lâu hơn một chút.

Hắc Hổ Đường mà bọn họ gây dựng bao nhiêu năm nay, không thể để bị hủy diệt trong phút chốc.

“Tiên sinh nói thế nào?” Tên còi tóm lấy thành viên Hắc Hổ Đường vừa mới quay lại, lay mạnh: “Tiên sinh thực sự muốn nhìn Hắc Hổ Đường bị con điên đó hủy diệt?”

“Tiên sinh nói cô ta vui là được.” Thành viên của Hắc Hổ Đường nói rất khó khăn, “Còn nói… còn nói…”

Tên Còi cực kỳ sốt ruột: “Còn nói gì nữa?”

“Còn nói, còn nói chúng ta là đồ bỏ đi.”

Tên còi buông thõng tay xuống, ánh mắt hoàn toàn không thể tin nổi.

Khi tiên sinh nói một người là đồ bỏ đi, có nghĩ là người đó đã bị từ bỏ.

Thế nên bây giờ, cả Hắc Hổ Đường bọn họ đều bị từ bỏ rồi?

“Không xong rồi, Nhan Miên đến rồi.”

Một người hét to, giống như bị đạn đánh trúng vậy, đánh cho đầu óc tất cả mọi người lập tức trống rỗng, lùi về phía đại sảnh theo bản năng.

Một thiếu nữ yêu kiều, chậm rãi bước vào từ cửa lớn, trong tay cô xách một thanh kiếm, ánh sáng lạnh bức người.

Trên mặt cô là nụ cười, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại thấy ánh mắt cô bình lặng như mặt nước hồ thu ngàn năm vẫn thế, không hề có một gợn sóng.

Trong mắt cô, những người bọn họ không khác gì không khí.

Tên còi đẩy người chặn đằng trước ra, tức giận quát, “Nhan Miên, Hắc Hổ Đường không có oán hận gì với cô, sao cô lại cứ phải nhằm vào Hắc Hổ Đường chúng tôi?”

Thời Sênh chống thẳng kiếm xuống đất, tinh thần từ từ lên cao. Đúng lúc tên còi tưởng rằng cô sắp sửa tuyên bố điều gì ghê gớm lắm, thì cô lại chậm rãi thốt lên một câu: “Quét ma túy đánh xã hội đen, ai cũng có trách nhiệm.”

…

Quét sạch ma túy, đánh xã hội đen, ai ai cũng có trách nhiệm?

Cô đến làm trò cười hả?

Một người từng là vợ của ông trùm xã hội đen lại nói với bọn họ như vậy, quét sạch ma túy đánh xã hội đen, sao cô không nói thực ra cô là người nhện, phải cứu cả thế giới vậy?

“Các người tự đi đến đồn công an, hay là tôi dẫn các người đi đây?” Thời Sênh từ từ quay đầu lại, ánh mắt đổ dồn về phía bọn họ.

Những người ở đây đều là thành viên nòng cốt của Hắc Hổ Đường, nếu những người này mà vào đồn rồi, thì Hắc Hổ Đường cũng chẳng còn hy vọng gì nữa.

Tên còi tức đến tái mét mặt, người phụ nữ này quá vênh váo.

“Anh em, liều mạng với cô ta, chết cũng phải lôi cô ta theo cùng.” Tên còi giơ cao tay hô hào.

Nhưng lại không mấy ai trả lời hắn, những người còn lại không giống

như những người ngồi đằng sau chỉ huy, bọn họ đã được chứng kiến mặt lợi hại của cô gái đó rồi.

Cứ nghĩ mà xem, chỉ dựa vào mình cô ta đã có thể đẩy Hắc Hổ Đường ra nông nỗi ngày hôm nay, thì cô ta dễ đối phó lắm chắc?

Bọn họ lại chưa muốn chết.

“Tôi đầu hàng, tôi đi tự thú, tôi đi tự thú ngay bây giờ.”

“Tôi cũng tự thú.”

Hai người họ vứt súng xuống, chạy về phía Thời Sênh, nhưng vừa chạy được vài bước, thì hai tiếng súng vang lên, bọn họ lần lượt ngã xuống đất.

“Ai dám chạy, thì sẽ có cùng kết cục.” Tên còi chĩa xuống vào mấy người đang định xông ra, “Các người muồn đầu hàng? Muốn đi tự thú?”

Những người bị chĩa súng vào lần lượt quay lại hàng ngũ, đầu tóc run rẩy chẳng khác gì trống lúc lắc.

Tên Còi gật đầu hài lòng, rồi hắn chưa kịp quay đầu lại, thì đã thấy nhóm người đó không ngừng lùi lại đằng sau, mắt chứa đầy sợ hãi.

“Chạy hay không thì kết cục đều giống nhau cả, thật tiếc là hai người đã chết oan uổng.” Một giọng nói thánh thót vang lên đằng sau hắn.

Tên Còi chỉ cảm thấy da dầu tê liệt, như thể sau lưng có quái vật ăn thịt người vậy, chỉ cần hắn khẽ động đậy là sẽ bị nuốt chửng.

Hắn hoành hành trên giang hồ bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ lại

thê thảm như lúc này, còn chưa dám nhìn chính diện, đã hồn xiêu phách lạc, sâu thẳm đáy lòng chỉ có một ý nghĩ: Chạy.

Tiếng còi báo động của cảnh sát từ xa vang lại, chưa bao giờ hắn cảm thấy thứ âm thanh này lại dễ nghe như thế.

…

Toàn bộ thành viên nòng cốt của Hắc Hổ Đường sa lưới, bọn họ chưa kịp tiêu hủy bằng chứng phạm tội của tổng bộ, tất cả đều bị cảnh sát thu giữ, cộng với những việc không ngừng bị lộ ra gần đây, những người chủ chốt có lẽ sẽ bị xử tù chung thân.

Trong vòng vài tháng ngắn ngủi, một khối u độc to, được giải quyết sạch bong.

Điều này hoàn toàn có thể được viết thành giáo trình.

Từ đầu đến cuối, cảnh sát đều không biết, rốt cuộc thì là ai đang giúp bọn họ. Có người nghi ngờ là Thanh Long Môn, có người lại nghi ngờ là nội chiến trong Hắc Hổ Đường.

Nhưng cho dù có nghi ngờ thế nào đi chăng nữa, bọn họ đều không có bằng chứng, cuối cùng chỉ có thể trở thành một câu đố không lời giải.

Rất lâu sau đó trong giới đồn thổi rằng.

Tên cầm đầu đứng đằng sau - Thượng Quan Cửu đã bị liên lụy đến, nhưng đến Thời Sênh cũng không nắm rõ được hành tung của hắn, thì trí thông minh của đám cảnh sát làm sao có thể tìm được hắn.

…

Trước mặt Tịch Phi có để vài tập tài liệu, chiếc laptop để bên cạnh đang chiếu video cảnh một thiếu nữ đơn độc đánh lại mười mấy người.

Trong video, thiết kiếm trong tay thiếu nữ vung lên đầy uy lực. Thanh kiếm nhìn có vẻ rất thô kệch nặng nề, nhưng khi được cô vung lên thì lại trở nên nhẹ nhàng uyển chuyển.

Mặc dù chiêu thức của cô không ra đường lối gì cả, nhưng không thiếu mất mỹ cảm, mỗi chiêu mỗi đòn đều tỏ ra mỹ lệ và thiết thực. Nếu như là trong phim cổ trang thì đây tuyệt đối sẽ là một bữa tiệc thị giác hiếm có.

Đến khi video kết thúc, Tịch Phi mới rời mắt khỏi màn hình.

Có vài người đứng trước mặt hắn, đều cúi gằm mặt xuống, tỏ ra vừa cung kính vừa thận trọng.

Tịch Phi ngẩng đầu lên, nhìn về phía một người trong số họ, “Các cậu chưa bị cô ta phát hiện?”

Người đó lập tức trả lời, “Tịch tổng, chúng tôi rất cẩn thận.”

“Cô ta có thể né tránh sự điều tra của cảnh sát, né tránh bao nhiêu camera giám sát, chỉ không phát hiện ra các cậu?” Giọng nói của Tịch tổng vọng quanh căn phòng, giống như một luồng áp khí, đột nhiên ép chặt bọn họ xuống.

“… Cô ta là người, không phải thần tiên, chắc chắn cũng có lúc sơ suất.” Người của bọn họ đều là cao thủ trong trăm người mới chọn ra một người, người bình thường không thể bì được.

Tất nhiên những lời này không thể nói ra được, hắn chỉ trả lời một cách khéo léo.

Tịch Phi ném laptop từ trên bàn qua, “5 phút 6 giây.”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cẩn thận cầm lấy laptop, tua nhanh đến phút thứ 5, lúc đó vẫn chưa bắt đầu đánh, thiếu nữ dường như đang nói chuyện với ai đó. Vào lúc 5 phút 6 giây, cô rút kiếm ra, ánh mắt liếc nhanh về phía camera.

“Đây có lẽ là trùng hợp.” Người cầm laptop không tin nổi, nếu như cô ta thực sự phát hiện ra rồi thì tại sao không ra tay? Còn để cho bọn họ quay lại?

“8 phút 25 giây, 12 phút 41 giây, 15 phút 6 giây.”

Tịch Phi tiếp tục nói thêm vài con số nữa.

Bọn họ tua nhanh, xem hết những mốc thời gian mà Tịch Phi vừa nói, giờ thì không thể không tin được nữa.

Cô ta thực sự biết bọn họ đang quay lén, nhưng tại sao cô ta không làm gì cả?

“Tịch tổng…” Có cần phải giải quyết cô gái này không?

Chương 703: Nữ hiệp thời hiện đại (22)

Việc Hắc Hổ Đường bị tiêu diệt khiến cục diện trong nước trở nên tinh vi, các thế lực bắt đầu thu hẹp lại, không dám tùy tiện lộ diện.

Trong khi thẩm vấn Hắc Hổ Đường, có người khai ra tên của Thời Sênh, nhưng thứ nhất, Thời Sênh không buôn lậu thuốc phiện, thứ hai, cô không giết người phạm pháp, ngoại trừ việc cô từng là vợ của Lãnh Diệu Thiên ra thì còn lại đều trong sạch như một tờ giấy trắng.

Cảnh sát sao có thể tin được lời bọn họ nói.

Thời Sênh không giết người, lúc ra tay, về cơ bản, cô chỉ đáng ngất người ta, tuyệt đối không dính dáng gì đến nguy hiểm về tính mạng.

Giết người phạm pháp, bản cô nương biết mà.

[…] Ký chủ nói tiếng người đi!

#Nếu Ký chủ mà biết được giết người là phạm pháp thì nó sẽ gọi cô là ba.#

Xử lý xác chết quá phiền phức.

Gần đây, Thời Sênh không có thời gian quan tâm đến Hứa Thiểm Thiểm, không dễ gì giải quyết xong Hắc Hổ Đường, cô dành thời gian đi đón Hứa Thiểm Thiểm.

Trường trung học cơ sở này không có lớp tự học buổi tối, khi đó, vừa

đúng lúc Hứa Thiểm Thiểm tan học. Thời Sênh đợi đến khi học sinh sắp về hết rồi mới nhìn thấy Hứa Thiểm Thiểm cắp cặp sách, cúi đầu đi ra ngoài.

Trời mùa đông rét mướt, cô bé chỉ mặc mỗi một chiếc áo len, đầu tóc rối bù, hai tay cóng đỏ ửng.

Thời Sênh ấn hai hồi còi vẫn không thấy Hứa Thiểm Thiểm ngẩng đầu lên, cô hạ cửa xe xuống.

“Hứa Thiểm Thiểm.”

Hứa Thiểm Thiểm ngạc nhiên ngẩng đầu lên, sau đó lại vội vàng cúi đầu xuống, lí nhí gọi cô: “Chị.”

Thời Sênh đưa tay nâng cằm cô bé, ép cô ngẩng đầu lên, tay kia tóm lấy tay cô bé đang cố tình che mặt, “Ai đánh đây?”

Khóe mắt và trán Hứa Thiểm Thiểm đều bị thương, một bên má sưng vù lên.

“Em... em tự bị ngã.” Hứa Thiểm Thiểm né tránh không nhìn vào mắt Thời Sênh.

Thời Sênh cười lạnh lùng, “Tự ngã? Tự ngã mà lại có vết tay trên mặt thế này? Em ngã một lần nữa cho chị xem nào? Ai đánh? Lần cuối cùng.”

Đôi khi Hứa Thiểm Thiểm rất sợ Thời Sênh. Bị cô hỏi một cách lạnh lùng như vậy, Hứa Thiểm Thiểm rùng mình, đỏ mặt, mắt cũng đỏ hoe, nói ra một cái tên: “Triệu Tiểu Cương.”

Thời Sênh bỏ Hứa Thiểm Thiểm ra, cởi áo khoác khoác lên người cô

bé, “Lần sau bị bắt nạt thì bảo chị ngay, không cần phải giấu giấu giếm giếm, là em của chị, nhất định phải giác ngộ như vậy, chị cho phép em tố cáo.”

Hứa Thiểm Thiểm bỗng nhiên thút thít, có lẽ là nỗi tủi thân suốt bao lâu này đến lúc trực trào ra.

Thời Sênh đưa Hứa Thiểm Thiểm đến bệnh viện làm xét nghiệm toàn diện, trừ mặt ra, trên người còn có vài chỗ bị thương.

May mà không nghiêm trọng, nghỉ ngơi vài hôm là khỏi.

Trên đường về nhà, Thời Sênh trầm ngâm lái xe, Hứa Thiểm Thiểm mím môi ngồi bên ghế phụ, như sắp sửa rụt hết đầu vào trong.

“Triệu Tiểu Cương là gì của Triệu Toàn Thắng?” Lúc đi qua ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Thời Sênh hỏi Hứa Thiểm Thiểm

Hứa Thiểm Thiểm sụt sùi: “Con trai.”

“Bắt đầu bắt nạt em từ bao giờ? Bắt nạt em mấy lần rồi?”

“Từ Giáng Sinh, cứ nhìn thấy là bắt nạt em.” Hứa Thiểm Thiểm vốn không muốn nói những điều này, nhưng chỉ cần Thời Sênh hỏi cô bé, cô liền có mong muốn được nói hết cho Thời Sênh nghe.

Đèn đỏ bật sáng, Thời Sênh vẫn tiếp tục lái về phía trước, không hỏi thêm gì nữa.

Ngày hôm sau, Thời Sênh đưa Hứa Thiểm Thiểm đi học.

Bởi vì Hứa Thiểm Thiểm từ quê lên đây, lại không hay nói chuyện, nên quan hệ với các bạn trong lớp rất bình thường, lúc đó nhìn thấy

có người lái xe đưa cô bé đến trường, bọn học sinh bỗng cảm thấy kỳ lạ, có đứa mạnh dạn hỏi thẳng Hứa Thiểm Thiểm.

“Hứa Thiểm Thiểm, người đó là gì của cậu?”

“Chị tớ.” Hứa Thiểm Thiểm nói năng lúc nào cũng có vẻ rụt rè, nhẹ nhàng khẽ khọt, tiếng rất dễ nghe.

“Chị cậu xinh thật đấy.”

Hứa Thiểm Thiểm nhìn Thời Sênh lúc đó đang dắt tay mình, cười nhe răng để lộ hai chiếc răng khểnh, “Chị tớ xinh nhất.”

Một nhóm học sinh bám theo bọn họ, thì thầm bàn tán suốt con đường dẫn vào lớp.

Đến cửa lớp, Thời Sênh bỗng hỏi Hứa Thiểm Thiểm, “Triệu Tiểu Cương học lớp nào?”

“Lớp 7, năm ba.” Hứa Thiểm Thiểm còn chưa trả lời, thì bên cạnh đã có bạn khác nói, “Nó thường xuyên bắt nạt Thiểm Thiểm.”

“Vào lớp đi.” Thời Sênh đẩy Hứa Thiểm Thiểm vào trong lớp, rồi lại hỏi cậu bé vừa nói xem lớp 7 năm ba ở chỗ nào.

Bọn trẻ không nghĩ ngợi gì nhiều, chủ động dẫn Thời Sênh đến lớp 7 năm ba, còn lén lút chỉ cho Thời Sênh một thằng bé mập mạp, “Nó chính là Triệu Tiểu Cương, các bạn lớp này gọi nó là Triệu Tiểu Phì.”

Triệu Tiểu Cương béo tròn như một quả bóng, chỗ nó ngồi bằng hai chỗ con nhà người ta.

Lúc đó nó đang véo tai một bạn nam trong lớp, vài đứa học sinh nam

khác vây quanh nó hô hào. Cậu học sinh bị véo tai chỉ biết nghiến răng, không dám phát ra thành tiếng.

“Triệu Tiểu Phì, có người tìm cậu.”

Cậu học sinh dẫn đường bảo bạn trong lớp gọi một tiếng, Triệu Tiểu Cương nhìn ra ngoài cửa lớp, nhìn thấy một chị gái xinh đẹp không quen biết đứng đó, thấy lạ, liền thả cậu bé kia ra, lết thân hình quả bóng từ từ đi về phía cửa.

Cậu ta nói rất hung hăng, “Tìm tôi? Chị là ai? Tìm tôi làm gì?”

Bọn trẻ bên cạnh ghé đầu thì thào.

“Chị ấy là ai vậy?”

“Chị gái của Hứa Thiểm Thiểm. Triệu Tiểu Phì toàn bắt nạt bạn ấy, lần này thì đen đủi rồi.”

“Nhà Triệu Tiểu Phì nhiều tiền lắm, chắc là không sao đâu?”

“Chị ấy lái ô tô đến, chiếc xe đấy tớ nhìn thấy trên tạp chí rồi, những vài trăm vạn đấy. Mà cậu nhìn quần áo chị ấy mặc xem, toàn đồ hàng hiệu.” Học sinh bây giờ cũng nghiên cứu rất kỹ về quần áo trang phục, vừa nhìn đã biết ngay là hiệu gì.

“Nói vậy mới nhớ ra, trước đây không để ý, hình như quần áo của Hứa Thiểm Thiểm cũng toàn là đồ hàng hiệu cả.”

Quần áo của Hứa Thiểm Thiểm không mấy sặc sỡ, màu sắc có phần đơn điệu, nên bọn trẻ không mấy chú ý.

“Ba cậu tên là Triệu Toàn Thắng?” Thời Sênh từ trên cao gườm mắt

nhìn xuống nhóc béo, từ từ nhếch mép về một bên.

“Chị biết ba tôi?” Triệu Tiểu Cương hơi ngạc nhiên, tiếp đó liền quen mồm khoát tay: “Đừng nghĩ tôi sẽ giúp gì chị, chị có chặn đường tôi cũng không được.”

Thời Sênh nheo mắt, đột nhiên tóm lấy tay nó, dễ dàng ép nó xuống đất rồi đánh cho Triệu Tiểu Cương một trận trong tiếng hô hào cổ vũ của bọn trẻ.

“Á á á á!” Tiếng kêu như giết lợn của Triệu Tiểu Cương vang khắp cả một tầng.

Thầy giáo nghe thấy tiếng liền chạy đến kéo Thời Sênh ra, giúp Triệu Tiểu Cương thoát khỏi bàn tay cô.

Thời Sênh huýt sáo, “Triệu Tiểu Cương, về bảo với ba mày, người đánh mày tên là Nhan Miên, có giỏi thì đến tìm tao. Mày mà còn dám bắt nạt Hứa Thiểm Thiểm thì ông đây có thể khiến nhà mày phá sản bất cứ lúc nào.”

Cướp tài sản của Hứa Thiểm Thiểm, bây giờ còn dám bắt nạt cô bé, người nhà họ Triệu cũng quá là trơ trẽn rồi.

Nghe đến tên Hứa Thiểm Thiểm, Triệu Tiểu Cương lúc đó vẫn đang khóc lóc, liền gân cổ lên quát: “Con nhãi ranh Hứa Thiểm Thiểm bảo chị đến đây hả? Chị dám đánh tôi, đau quá, ba tôi sẽ không tha cho chị đâu, không tha cho Hứa Thiểm Thiểm, chị đợi đấy.”

“Tao đợi đấy, mày dám làm gì tao nào?” Thời Sênh hất tóc mái, “Chỉ dựa vào tí tẹo gan của của ba mày mà cũng dám đấu với tao?”

Triệu Tiểu Cương còn nhỏ không hiểu Thời Sênh đang nói gì, giãy

đành đạch, đòi thầy giáo gọi điện thoại cho ba.

Bình thường Triệu Toàn Thắng cưng chiều cậu con trai này nhất, lúc đó nghe thấy con trai bị đánh, dừng công việc lại chạy vội đến.

Nhìn thấy người phụ nữ đứng giữa một đám đầu tròn, Triệu Toàn Thắng suýt nữa thì ngã lăn xuống cầu thang.

Chương 704: Nữ hiệp thời hiện đại (23)

Thầy giáo mời những người trong cuộc lên văn phòng hiệu trưởng.

Vốn dĩ còn muốn mời Hứa Thiểm Thiểm, nhưng bị Thời Sênh ngăn lại, Triệu Toàn Thắng làm gì dám có ý kiến gì.

“Nhan Tiểu Thư, cho dù học trò Triệu có bắt nạt bạn, cô cũng không thể đánh cháu nó. Nó mới chỉ là một đứa trẻ con.” Hiệu trưởng lên giọng nghiêm khắc chỉ trích Thời Sênh.

“Thế nó đánh Hứa Thiểm Thiểm, lẽ nào cho qua?” Thời Sênh hỏi lại.

Hiệu trưởng đẩy gọng kính lên, “Bây giờ là xã hội pháp trị, nếu học trò Triệu thực sự bắt nạt bạn thì trường chúng tôi sẽ xử lý.”

Thời Sênh thẳng thắn nói: “Xử lý là có thể xóa đi sự thật rằng Hứa Thiểm Thiểm bị đánh sao? Tôi còn chưa đánh què nó, nó bắt nạt Hứa Thiểm Thiểm thế nào thì tôi bắt nạt lại như vậy, có gì sai? Nếu ông thấy sai, thì cứ phạt tôi đi, dù sao thì cũng đánh rồi.”

Hiệu trưởng: “…” Ông đã gặp nhiều phụ huynh không nói lý rồi, nhưng tuyệt đối là người đầu tiên thản nhiên bảo trường phạt cô ta.

Trời ạ, phạt cô thì có tác dụng gì?

“Cái đó…” Triệu Toàn Thắng run rẩy nói chen vào, “Tiểu Cương nhà tôi bắt nạt bạn là không đúng, tôi không truy cứu trách nhiệm.”

Trong lòng Triệu Toàn Thắng lúc đó có một ý nghĩ cứ xuất hiện liên tục.

Người phụ nữ này sao lại có dính dáng đến Hứa Thiểm Thiểm?

Hứa Thiểm Thiểm bỗng nhiên xuất hiện ở đây, vốn dĩ hắn đã cảm thấy rất kỳ lạ. Lúc đó hắn chỉ biết rằng người giám hộ của cô bé tên là Nhan Miên, nhưng không biết rằng đó là Nhan Miên ban đầu đã chặn hắn lại trong nhà vệ sinh.

Nếu hắn sớm biết được điều này thì hắn tuyệt đối sẽ không dung túng cho Triệu Tiểu Cương bắt nạt Hứa Thiểm Thiểm.

Nhưng sự đã đến nước này, hắn hối hận thì đã muộn.

Hiệu trưởng hơi bị bất ngờ, trước đây nếu Triệu Tiểu Cương bị bắt nạt ở trường, Triệu Toàn Thắng lại còn không làm ầm ỹ lên.

Sao lần này lại dễ dàng nhận lỗi vậy?

“Ba!” Triệu Tiểu Cương rõ ràng không thể hiểu nổi, “Chị ta đánh con, ba xem mặt con đi.”

Triệu Toàn Thắng tát vào mặt con trai mình, “Thằng nhãi này, ông bảo mày đi học, không bảo mày đến trường bắt nạt bạn bè.”

Triệu Tiểu Cương bị đánh đến sững người, một lúc sau mới nói: “Ba, không phải ba và mẹ...”

“Câm mồm.” Triệu Toàn Thắng lôi Triệu Tiểu Cương ra đằng sau, cười trừ xin lỗi Thời Sênh: “Cô Nhan, đều do tôi dạy bảo không chu đáo, cô đại nhân đại lượng, nể tình Tiểu Cương vẫn còn là một đứa trẻ, tha thứ cho nó lần này. Cô yên tâm, từ nay về sau Tiểu Cương

tuyệt đối sẽ không bao giờ bắt nạt Hứa Thiểm Thiểm nữa.”

Thời Sênh hừ một tiếng: “Tha thứ cho nó? Thế ai chịu trách nhiệm cho tổn thất tinh thần và ám ảnh tâm lý của Hứa Thiểm Thiểm? Bắt nạt người ta rồi nói một câu xin lỗi là xong hả?”

“Ba, ba sợ chị ta thế làm gì? Chị ta đánh con đến nỗi này rồi, ba bắt buộc phải bảo chị ta xin lỗi con, còn phải bồi thường nữa!” Triệu Tiểu Cương không phục, đứng đằng sau quát tháo.

Triệu Toàn Thắng chỉ muốn tìm cái kim khâu mồm Triệu Tiểu Cương lại.

Bảo người phụ nữ kia xin lỗi mày? Thấy đời dài quá, không muốn sống nữa rồi hả?

Triệu Toàn Thắng trợn trừng mắt lườm Triệu Tiểu Cương một cái, “Cô Nhan, cô muốn thế nào?”

“Trả lại số tài sản mà Hứa Thiểm Thiểm nên được nhận rồi bắt Triệu Tiểu Cương xin lỗi Hứa Thiểm Thiểm trước mặt toàn trường.”

Mặt Triệu Toàn Thắng lập tức biến sắc.

Triệu Tiểu Cương lo lắng kêu to, “Tôi không thèm xin lỗi nó, dựa vào đâu chứ?”

Xin lỗi trước mặt toàn trường, mặt mũi nói biết để vào đâu?

Triệu Toàn Thắng tức giận cấu cho Triệu Tiểu Cương một nhát, đây là lúc nói những lời này sao?

Hiệu trưởng nghe đến đây hơi bất ngờ, bây giờ là lúc nào rồi? Sao

lại lôi cả gia sản vào đây?

“Cô Nhan, đây là việc trong nhà chúng tôi, cô là người ngoài, làm sao quản nổi?” Triệu Toàn Thắng không mấy tự tin, nói năng chẳng có khí thế mấy, “Hơn nữa chúng tôi chỉ giúp nó bảo quản, đợi đến khi nói trưởng thành rồi chúng tôi sẽ trả lại cho nó. Đều là người một nhà, lẽ nào lại hại nó được?”

Thời Sênh cười châm biếm, không hề khách khí mà lật tẩy, “Người một nhà sao lại đưa Thiểm Thiểm về quê làm gì? Sao không nhận nuôi nó?”

“Lúc đó Thiểm Thiểm cứ khóc lóc đòi cha mẹ, chúng tôi thực sự không có cách nào mới đưa nó về quê.”

Bản lĩnh bịa cớ của Triệu Toàn Thắng, Thời Sênh đã được chứng kiến một lần.

“Điều này không quan trọng.” Thời Sênh mỉm cười, “Quan trọng là, bây giờ ông phải trả toàn bộ số tài sản ấy lại cho Hứa Thiểm Thiểm. Tôi sẽ mời luật sư đến làm chứng, mời người có chuyên môn quản lý, đợi đến khi cô bé trưởng thành rồi, trực tiếp đưa lại cho cô bé. Thế nên ông đừng bảo tôi vì số tiền ấy mà tranh giành với ông.”

Triệu Toàn Thắng bị nói cho cứng họng.

“Thế cũng phải hỏi ý kiến của Thiểm Thiểm chứ?” Triệu Toàn Thăng tiếp tục tranh cãi.

Tình hình hiện tại của công ty hắn không được tốt, nếu như không phải có công ty của cha mẹ Thiểm Thiểm chống đỡ cho thì có lẽ sớm đã đóng cửa rồi, nếu thực sự trả công ty lại cho Hứa Thiểm Thiểm thì nhà hắn có lẽ phải phá sản mất.

“Chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ.” Thời Sênh bảo bọn trẻ đang đứng ngoài hóng hớt đi gọi Hứa Thiểm Thiểm.

Triệu Toàn Thắng nhìn Hứa Thiểm Thiểm đi vào, lập tức cười tươi: “Thiểm Thiểm.”

Mắt Thiểm Thiểm nhanh chóng lóe lên một tia căm thù, đi lại bên cạnh Thời Sênh, “Chị?”

Triệu Toàn Thắng cứng đơ người, khó xử không chịu được.

“Tài sản của cha mẹ em có đồng ý thu lại không, hay là để cho bọn họ?” Thời Sênh chưa bao giờ nói năng vòng vèo, trực tiếp thẳng thừng, mặc dù không dễ nghe, nhưng khiến người ta hiểu ngay ra được.

Hứa Thiểm Thiểm chớp mắt, hỏi rất ngây thơ: “Được ạ?”

“Tất nhiên, cho dù em không cần, thu về tiêu hết con tốt hơn là để trong tay bọn đần độn kia.”

Hiệu trưởng: “…” Đây là đang dạy học sinh phá của sao?

“Có phiền phức không ạ?” Hứa Thiểm Thiểm không hiểu những trình tự đó, nhưng cũng đã từng xem đại chiến trong các gia đình trên ti vi, luôn luôn là vì tranh giành tài sản.

“Em là người thừa kế thứ nhất, có gì phiền đâu?” Hứa Thiểm Thiểm đã lớn thế này rồi, cho dù cô bé không thể trực tiếp quản lý công ty, nhưng mời người có chuyên môn quản lý thì hoàn toàn có thể.

“Thiểm Thiểm, chúng ta là người một nhà.” Triệu Toàn Thắng lên mặt

cha chú, “Chúng ta giúp cháu bảo quản cũng thế thôi, đợi cháu trưởng thành rồi, chúng ta trả lại cho cháu, tài sản của nhà mình lại trao cho người khác làm sao an tâm được. Thiểm Thiểm, cháu bảo có đúng không?”

Hứa Thiểm Thiểm rất coi khinh Triệu Toàn Thắng, chính là người nhà bọn họ, trong lúc hài cốt của cha mẹ cô còn chưa lạnh đã vào nhà cướp tài sản của họ, cuối cùng bán cả nhà họ đi, đuổi cô bé ra ngoài.

“Em phải thu lại.” Hứa Thiểm Thiểm kiên quyết, “Chị ơi, em phải thu hồi lại tài sản của cha mẹ em.”

Thời Sênh nhìn Triệu Toàn Thắng, nhếch mép, “Nghe thấy chưa? Trong vòng ba ngày mà tôi không nhìn thấy đơn chuyển nhượng cổ phần, thì chúng ta sẽ gặp nhau ở lò hỏa táng. Ông có dám không, ông đã lĩnh ngộ một lần rồi đấy?”

Triệu Toàn Thắng khó khăn nuốt nước bọt, thở dốc, như thể toàn bộ bầu không khí đều bị người ta rút hết đi rồi vậy.

Lưng hắn sớm đã ướt đẫm mồ hôi, toàn thân lạnh toát, tứ chi tê liệt, không động đậy được nữa.

Trong mắt hắn, chỉ còn lại cái nhếch mép nham hiểm quỷ quyệt của Thời Sênh.

Hiểu trưởng đứng sau: “…” Cô gái, có phải vừa nói nhầm rồi không? Lẽ nào không phải gặp ở toà án sao? Sao đột ngột lại nhảy đến lò hỏa táng?

Chương 705: Nữ hiệp thời hiện đại (24)

Triệu Toàn Thắng dẫn Triệu Tiểu Cương chán nản rời đi. Hắn ta không chọc vào người phụ nữ này được.

Có những người khi đã điên lên, thì không còn chút nhân tính nào.

Trong mắt Triệu Toàn Thắng, Thời Sênh là một người như vậy.

Hiệu trưởng sững sờ nhìn Hứa Thiểm Thiểm và Thời Sênh còn ở lại. Làm hiệu trưởng bao nhiêu năm nay, tự nhiên lúc này ông lại không biết nói gì cả.

Thời Sênh nhìn hiệu trưởng, “Sao, vẫn muốn phạt tôi?”

Hiệu trưởng: “…” Phạt cái con khỉ ấy!

Quan trọng là phạt thì có ích gì.

“E hèm, học trò Triệu đã không truy cứu, vậy chuyện này coi như cho qua.” Hiệu trưởng nói năng khô khốc.

Thời Sênh mặt lạnh lùng: “Lúc nãy tôi nói xin lỗi trước mặt toàn trường không phải là nói đùa đâu. Hứa Thiểm Thiểm là người mà cậu ta có thể bắt nạt sao?”

Hiệu trưởng: “…” Cho cô cái cột cô còn muốn bò lên trời hả?

Vừa phải thôi là được rồi, có hiểu không hả?

“Cô Nhan…”

Thời Sênh khoát tay với hiệu trưởng, tỏ ý bảo ông đừng nói nữa, dắt Hứa Thiểm Thiểm nghênh ngang bước ra khỏi văn phòng.

…

Triệu Toàn Thắng không dám giở trò gì, mau chóng đem giấy tờ đến. Có lẽ sau khi về nhà, Triệu Tiểu Cương bị trách mắng nên mặc dù vẫn không tự nguyện nhưng vẫn xin lỗi Hứa Thiểm Thiểm trước toàn trường.

Ở trường, nó bắt nạt không ít bạn, đến lúc bị người ta xử lý, không ít học sinh vỗ tay vui mừng.

Càng nhiều người tò mò với người chị bí ẩn của Hứa Thiểm Thiểm hơn.

Lại có thể khiến Triệu Tiểu Cương phải cúi đầu, vậy chắc chắn phải lợi hại hơn Triệu Tiểu Cương.

Học sinh là một đoàn thể nhỏ, sau khi chuyện đó xảy ra, các bạn bên cạnh Hứa Thiểm Thiểm trở nên đông hơn, không cần biết mục đích ban đầu là gì, nhưng trong một thời gian sau đó, Hứa Thiểm Thiểm có những người bạn của riêng mình.

…

Thời Sênh không biết Thượng Quan Cửu trốn ở đâu, vừa phấn khích lại vừa buồn bực.

Phấn khích là vì cuối cùng cũng có người không đần độn, có thể chơi

với cô những mấy ván. Buồn bực là vì không ngờ đến bây giờ cô vẫn chưa tiếp cận được với Phượng Từ.

Nam nữ chính cũng không biết đang làm gì gần đây, lâu rồi không thấy bọn họ nhảy ra.

Lẽ nào là vì những chuyện xảy ra gần đây làm bọn họ sợ rồi?

Không đến nỗi chứ?

“Ting.”

Máy tính của Thời Sênh bỗng hiển thị một email, Thời Sênh thu lại suy nghĩ, mở email ra.

Đọc email xong, hai mép Thời Sênh từ từ nhếch lên, nam nữ chính không làm gì thì không gọi là nam nữ chính.

Hai người này sắp đính hôn rồi.

Và bước ngoặt lớn nhất của bọn họ là vào lúc đính hôn.

Nữ chính rời đi ngay trước bữa tiệc mừng là vì phát hiện ra một điều rất cẩu huyết, nam chính là con trai của kẻ thù giết cha cô ta.

Nữ chính làm sao có thể chấp nhận được bản thân mình lại yêu con trai của kẻ thù giết cha?

Thế nên bỏ chạy.

Để nam chính một mình đối diện với sự nhạo báng và đoán già đoán non của bao nhiêu người.

Sau đó là các kiểu ngược đãi, đến mức Thời Sênh nhìn thôi cũng thấy đau lòng.

Thời gian đính hôn là thứ 4 tuần sau.

Là mẹ kế, Thời Sênh đương nhiên phải tới tham dự.

Mặc dù cô không được mời, nhưng cô quay về, ai dám chặn lại?

Những người trong nhà lớn từ chối gặp Thời Sênh, bọn họ không hề muốn nhìn thấy cô.

Lãnh Viêm biết tin, ra lệnh ngay cho người bắt cô lại, kết quả tất nhiên là không ai bắt được, còn bị đánh cho thảm đến mức không nhận ra cha mẹ đẻ được nữa.

“Nhan Miên, rốt cuộc thì cô muốn gì?” Lãnh Viêm tức đến hộc máu.

Thời Sênh chậm rãi thu kiếm lại, “Con trai, dì vừa về con đã muốn bắt dì. Con đối xử như thế với bề trên đấy à?”

“Cô đáng chết.” Nỗi căm hận cuộn trào trong mắt Lãnh Viêm, dường như chỉ một giây nữa thôi là trào ra.

Thời Sênh rất ham học hỏi, hỏi lại: “Hả? Sao dì lại đáng chết?”

Lãnh Viêm chỉ trợn trừng mắt nhìn cô, không nói gì cả.

Nếu như ánh mắt có thể đâm chết người, thì không biết Thời Sênh đã chết bao nhiêu lần rồi.

Không khí im lặng khoảng 1 phút, Lãnh Viêm bỗng nhiên cười lạnh nhạt, “Cô đã muốn quay về rồi, vậy vào đi.”

Thời Sênh nhướn mày, nam chính có ý đồ quỷ quái gì đây?

Hắn lại tốt bụng thả cho mình vào thế hả?

Ông đây đã chuẩn bị sẵn sàng đánh vào rồi, kết quả hắn lại làm một câu, vào đi?

Nam chính đại nhân, nước cờ của ngươi không đúng rồi!

Xin các người đừng có nhảy loạn kịch bản, bản cô nương rất sợ.

Lãnh Viêm không ở lại, nói xong câu đó rồi rời đi. Thời Sênh dõi theo bóng dáng hắn rất lâu, nhảy qua những người đang nằm rên trên đất, đi về phía nhà lớn.

Vài tháng không về, đồ đạc trong nhà lớn thay đổi rất nhiều.

Trước đây trồng hồng Tàu, bây giờ trồng hồng nhung.

Hồng nhung đang vào lúc nở rộ, mùi hương dịu nhẹ thoảng qua mũi, Thời Sênh đi xuyên qua con đường trồng đầy hoa hồng, bước vào nhà chính.

Những người phục vụ trong nhà chính cũng đã thay đổi, Thời Sênh bước vào, những người đó đều không biết cô, kinh ngạc nhìn cô nghênh ngang đi vào.

Có người chạy đi tìm quản gia, quản gia biết Thời Sênh.

“Hoảng gì mà hoảng? Đó là Phu nhân.” Quản gia rầy la người hầu.

“Phu nhân?” Người hầu không hiểu, không phải là Lãnh Viêm vẫn

chưa cưới An tiểu thư sao? Phu nhân ở đâu ra?

“Phu nhân cua Lãnh tiên sinh, nếu Viêm thiếu đã để phu nhân vào rồi thì các người phải hầu hạ chu đáo, làm tròn bổn phận của mình, không nên hỏi thì đừng hỏi.” Quản gia dặn dò một câu rồi đi về phía Thời Sênh.

Người hầu sững sờ.

Phu nhân của Lãnh tiên sinh?

Một lúc sau, cô ta mới phản ứng lại được, mọi ngời đều gọi Lãnh Viêm là Viêm thiếu. Chỉ có cha Lãnh Viêm, Lãnh Diệu Thiên mới được gọi là Lãnh tiên sinh.

Đây là vợ của Lãnh Diệu Thiên?

“Phu nhân.” Quản gia lịch sự nhã nhặn gọi một tiếng, “Phòng của bà đã được bố trí ở một biệt thự độc lập bên cạnh, mời bà đi theo tôi.”

Thời Sênh chẳng có ý kiến gì nhiều, ở đâu mà chẳng như nhau.

Trước đây Quản gia đã được chứng kiến sự ngông cuồng hống hách của Thời Sênh, giờ thấy cô hợp tác như vậy, liền thở dài nhẹ nhõm.

Khu biệt thự đó không phải khu mà trước đây Lãnh Viêm và Anh Túc sống, mà là một khu cách xa hơn.

Chỉ có hai tầng, nhìn có vẻ đã lâu rồi, bên ngoài toàn là dây leo khô héo.

Trời dần tối, cả biệt thự nhìn có vẻ âm u.

“Nơi này còn chưa kịp dọn dẹp, đợi đến mai tôi sẽ sai người đến lau dọn.” Quản gia giải thích.

Thời Sênh thu ánh mắt lại, bước lên bậc thềm.

“Phu nhân cần gì thì cứ gọi điện thoại dặn dò là được.” Quản gia mở cửa cho Thời Sênh, “Ở đây đã sạch sẽ rồi, phu nhân có thể vào ở luôn, tí nữa tôi sẽ phái hai người đến hầu hạ phu nhân.”

“Không cần.” Thời Sênh khoát tay.

Cho người đi đi lại lại bên cạnh mình, cô còn phải dò xét liên tục, phiền phức.

Quản gia không nói gì thêm, giới thiệu cho Thời Sênh về bố trí của căn biệt thự rồi vội vàng lui đi.

Thời Sênh đi từ tầng dưới lên tầng trên, căn biệt thự này có lẽ là dành cho phụ nữ, khắp nơi đều có không khí của phụ nữ.

Nhưng ánh sáng không được tốt, có cảm giác âm u.

Lãnh Diệu Thiên có nhiều vợ như vậy, cũng không biết là để cho ai ở.

Trong ký ức của nguyên chủ, hình như trừ cô ra thì những người vợ khác của Lãnh Diệu Thiên không có ai sống ở nhà lớn cả.

Khi nguyên chủ được Lãnh Diệu Thiên đón về nhà lớn thì vẫn sống ở nhà chính, cô rất ít khi ra ngoài. Nếu có ra ngoài thì cũng không đi đến nơi hẻo lánh thế này.

Thế nên tại sao Lãnh Viêm lại sắp xếp cho cô sống ở đây?

Cô không thấy rằng quản gia có quyền to như vậy, có thể tùy tiện sắp xếp chỗ ở cho cô.

Muốn giả ma dọa cô?

Quá là tầm thường.

Bản cô nương dễ bị dọa thế sao? Đồ đần độn!

Chương 706: Nữ hiệp thời hiện đại (25)

Nhà lớn rất nhộn nhịp, nhưng căn biệt thự mà Thời Sênh ở lại rất lạnh lẽo.

Đến tối, nó lại càng trở nên âm u.

Thời Sênh là người không sợ trời không sợ đất, trời vừa tối đã lên giường nằm.

Ngủ đến nửa đêm, cô nghe thấy tiếng người khóc lóc ở đâu đó, Thời Sênh ngồi bật dậy, ánh mắt quét qua cả căn phòng, rồi dừng lại ở cửa.

“Hu hu hu.”

Âm thanh rất nhỏ, nếu tiếng gió thổi to chút nữa thì sẽ không nghe thấy.

Lãnh Viêm định dọa ma cô thật à?

Ôi trời ơi, con trai ta lợi hại nha.

Thời Sênh trở mình xuống giường, mở cửa đi ra, bên ngoài hành lang rất tối, cô lần theo tiếng khóc, đi xuống dưới, rồi dừng lại ở một căn phòng dưới tầng một.

Cô ghé tai nghe một lúc, chắc chắn âm thanh vọng ra từ bên trong.

Thời Sênh nhìn căn phòng, hôm nay lúc cô đi vào, ở đây vốn không có cửa.

Thời Sênh đưa tay ra vặn cửa, không ngờ cửa phòng lại không khóa, dễ dàng mở ra.

Trong phòng không có đồ gì cả, một nửa căn phòng dùng hàng rào sắt ngăn cách, trên hàng rào có ánh sáng mờ, phản chiếu một bóng người gầy nhỏ.

Thời Sênh: "…" Nam chính cũng chơi trò này à?

Thời Sênh quờ quạng bức tường bên cạnh, sờ thấy công tắc, liến ấn một phát.

Cả căn phòng đột nhiên sáng lên.

Người dựa vào lan can sắt khẽ kêu lên một tiếng, rồi rụt người lại, co vào góc tường.

Thời Sênh đứng ở cửa một lúc, không hề vội vàng đi vào mà ngẩng đầu xem xét trần nhà và bốn phía xung quanh.

Bốn góc phòng đều có camera giám sát, Thời Sênh nhìn vào camera mỉm cười rồi nhanh chóng ấn tắt đèn.

Căn phòng vang lên tiếng nổ lốp bốp, màn hình giám sát bên chỗ Lãnh Viêm liền tối đen lại trong chớp mắt.

Lãnh Viêm đứng phắt lên, "Khởi động công tắc."

Những người đứng bên cạnh vội vàng lóng ngóng khởi động công tắc.

Sau khi công tắc đã được khởi động lại, đèn hiển thị vẫn không sáng, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cầu dao bị phá hỏng rồi.

“Viêm thiếu…”

Lãnh Viêm tức đến mức giáng ngay cho người đứng gần hắn một bạt tai, “Không phải các người nói không có chút rủi ro nào sao?”

Người đó ôm lấy mặt, cúi đầu không dám nói gì, bọn họ nói không chút rủi ro nào là trong trường hợp người bình thường.

Còn người phụ nữ này, nhìn thế nào cũng không giống người bình thường.

Nhưng bọn họ cũng không dám cãi lại, chỉ có thể chịu đựng cơn cuồng nộ của Lãnh Viêm.

Lãnh Viêm bước những bước lớn rời khỏi phòng, những người còn lại nhìn nhau rồi vội vàng đuổi theo hắn.

…

Thời Sênh chắc chắn rằng tất cả các camera đều đã hỏng hết mới bật điện lên. Đèn từ từ sáng, rồi lại từ từ tắt, trong phòng vẫn là một màn đen tối.

Thời Sênh rút điện thoại ra soi, chiếu vào hàng rào sắt trong phòng.

Người ngồi ở hàng rào ôm lấy đầu, run lên bần bật, trong miệng phát ra những tiếng thút thít sụt sùi, bộ dạng bị dọa sợ chết khiếp.

Thời Sênh mở cánh cửa sắt đã bị khóa ra bước vào, dò hỏi: “Trần

Ngọc?”

Người phụ nữ đó rùng mình, có lẽ là nghe thấy một giọng nói không giống mọi lần, bà ta ngẩng đầu lên.

Nói thật, Thời Sênh bị khuôn mặt đó dọa cho hãi hùng, những vết thương đan chéo ngang dọc, có cái đã thành sẹo, có vết vẫn còn mới, rỉ mủ, nhìn rất kinh tởm.

Nếu như không phải Thời Sênh từng nhìn thấy trang sức trên cổ tay bà ta trong bức anh chụp chung với hàng xóm thì cô tuyệt đối không thể nhận ra đó là Trần Ngọc.

Đôi mắt Trần Ngọc sưng tấy, bên trong đục ngầu, nhưng khi nhìn rõ Thời Sênh, đáy mắt bà ta đột nhiên lóe lên một cảm xúc rực lửa: “Miên Miên… Miên Miên.”

Bà ta chống người đứng dậy, miệng không ngừng lặp lại từ đó, khuôn mặt cắt ngang cắt dọc có chút dị dạng, nước mắt cứ thế tuôn rơi, bà ta đưa tay về phía Thời Sênh: “Miên Miên, Miên Miên của mẹ.”

Thời Sênh: “…” Đây là tình tiết gì vậy?

Không hiểu nổi màn diễn hiện tại.

Trần Ngọc đã nắm lấy cánh tay của Thời Sênh, bàn tay bà ta rất mềm mại, có chút lạnh, men theo cánh tay sờ lên khuôn mặt Thời Sênh.

Thời Sênh né tranh theo bản năng.

“Miên Miên, mẹ là mẹ của con.” Trần Ngọc nức nở khiến giọng nói

không thành tiếng, “Mẹ là mẹ con, con nhìn mẹ đi.”

Không ngờ bà ta lại vẫn được gặp con gái mình.

Trần Ngọc cảm thấy những cực hình phải chịu đựng trước đây không còn là gì cả, bà ta đã gặp được đứa con gái duy nhất của mình rồi.

Dường như đột ngột nghĩ ra điều gì đó, bà ta quay phắt đầu đi, “Đừng nhìn, đừng nhìn, mặt mũi mẹ bây giờ quá xấu.”

Thời Sênh: “…” Ý gì đây ta?

Nhan Miên là con gái của Trần Ngọc?

Kịch bản cẩu huyết này, bản cô nương cho điểm tuyệt đối.

Thời Sênh đưa Trần Ngọc lên trên lầu, tiện tay dán bùa lên cửa ra vào và những nơi khác, ngăn cản người của Lãnh Viêm xông vào.

Trần Ngọc vẫn cứ ôm lấy mặt, có lẽ sợ Thời Sênh nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình.

Trần Ngọc không phải tên thật là Trần Ngọc, bà ta họ Nhan, tên là Nhan Ngọc.

Bà ta từng là bạn học của Thượng Quan Cửu, Lãnh Diệu Thiên.

Từ diện mạo của Nhan Miên có thể thấy, năm đó Nhan Ngọc không phải là tuyệt sắc thì tuyệt đối là một mỹ nhân.

Lãnh Diệu Thiên và Thượng Quan Cửu đều thích bà ta. Thượng Quan Cửu lúc đó đã có chút biến thái, thường chiếm hữu Nhan

Ngọc, ép bà ta đi đến những nơi mà bà ta không muốn đến, ăn những thứ mà bà ta không muốn ăn.

Lúc đó, người mà Nhan Ngọc thích là Lãnh Diệu Thiên, vì sự quấy rối của Thượng Quan Cửu mà quan hệ giữa hai người mãi không xác định được.

Trước lúc tốt nghiệp, Nhan Ngọc bị Thượng Quan Cửu lấy danh nghĩa của Lãnh Diệu Thiên hẹn ra ngoài rồi cưỡng hiếp. Nhan Ngọc tự cảm thấy mình không xứng với Lãnh Diệu Thiên, chưa tốt nghiệp đã gả cho một người vốn thích mình, đi xa tha hương. Người đàn ông đó rất yêu Nhan Ngọc, chịu cưới Nhan Ngọc ngay cả khi biết rằng trong lòng bà đã có người khác

Những kịch bản bình thường sẽ kết thúc như vậy.

Thế nhưng tên biến thái Thượng Quan Cửu cơ bản không định buông tha cho Nhan Ngọc. Hắn dùng thời gian mấy năm liền tìm cho ra Nhan Ngọc, yêu cầu bà quay về bên hắn, không thì sẽ giết chết người chồng lúc đó của Nhan Ngọc và Nhan Miên.

Nhan Ngọc không muốn sống cùng người đã từng cưỡng hiếp mình, nhưng bà không thể nhẫn tâm nhìn Nhan Miên và chồng bị giết chết.

Thế nên bà bảo Thượng Quan Cửu cho bà thời gian suy nghĩ, rồi nhân lúc đó lén lút liên lạc với Lãnh Diệu Thiên.

Có lẽ là vì làm không kín đáo nên bị Thượng Quan Cửu phát hiện ra, hắn nổi giận đùng đùng.

Khi Lãnh Diệu Thiên đưa người đến được thì chồng của Nhan Ngọc đã vì bảo vệ Nhan Miên mà chết.

Thượng Quan Cửu và Lãnh Diệu Thiên xảy ra xung đột, hai bên đánh một trận tưng bừng, cuối cùng Thượng Quan Cửu điên cuồng phóng hỏa. Lãnh Diệu Thiên liều mạng cứu Nhan Ngọc và Nhan Miên thoát khỏi đó.

Nhưng đầu của Nhan Miên bị tổn thương trầm trọng, thêm vào kinh hãi quá mức, nên hoàn toàn mất trí.

Thượng Quan Cửu điên lên, Lãnh Diệu Thiên cũng có chút sợ hãi nên đưa Nhan Miên đi chỗ khác và bố trí chỗ ở cho Nhan Ngọc.

Cứ cách một thời gian, lại có người đưa ảnh của Nhan Miên cho Nhan Ngọc xem, thế nên Nhan Ngọc vẫn biết được con gái mình như thế nào.

Sau một thời gian dài, Nhan Ngọc muốn đón Nhan Miên về, nhưng lúc đó sức khỏe bà ta rất không tốt, liên tục bị ốm vặt, thỉnh thoảng lại ốm nặng, cơ bản không có tâm sức để chăm sóc Nhan Miên.

Thượng Quan Cửu vẫn luôn truy tìm tung tích của bà ta, bà ta cũng sợ hắn tìm thấy mình, thế nên không đón Nhan Miên về mới là lựa chọn tốt nhất.

Trước khi Lãnh Diệu Thiên chết không lâu, bà ta được ủy thác cho Triệu Toàn Thắng, vài tháng trước, người của Lãnh Viêm bỗng nhiên tìm được bà, lấy Nhan Miên làm cớ, đưa bà ta đến đây.

“Mẹ có lỗi với con, đều do lỗi lầm của mẹ.” Nhan Ngọc khóc không thành tiếng, bà ta có lỗi với đứa bé này.

Thời Sênh lại có thêm hiểu biết mới về tên biến thái Thượng Quan Cửu, thảo nào tên đần độn ấy cứ phải bám lấy cô không chịu buông tha.

Chương 707: Nữ hiệp thời hiện đại (26)

“Rốt cuộc con là con của ai?” Thời Sênh khá quan tâm đến điều này.

Dựa vào tình tiết cẩu huyết, có 50% cô là con của tên biến thái Thượng Quan Cửu kia.

Cha đẻ là tên biến thái đó, Thời Sênh nhất định từ chối.

Nhan Ngọc nức nở, “Con không có quan hệ gì với Thượng Quan Cửu cả, con không phải là con của mẹ với hắn.”

Năm đó Nhan Ngọc thực sự đã có thai, nhưng trong lúc lẩn trốn Thượng Quan Cửu, xảy ra biến cố ngoài mong đợi, đứa bé trong bụng không giữ được. Nhan Ngọc kết hôn sau đó một năm mới sinh Nhan Miên.

Không phải thì tốt rồi.

Nếu mà là thật, thì có lẽ cô phải giết cha mất.

“Lãnh Viêm có thù hằn gì với mẹ?” Thượng Quan Cửu bắt cô có thể vì ngoại hình của cô, cũng có thể vì biết rằng cô là con của Nhan Ngọc.

Còn Lãnh Viêm thì sao?

Có thù hằn gì với Nhan Ngọc, mà tự nhiên lại bắt bà ấy về đây.

Nhan Ngọc nhún vai, “Lãnh Viêm nghĩ rằng mẹ hại chết mẹ nó.”

Thời Sênh: “…” Được lắm, lại thêm một tình tiết cẩu huyết.

Thế giới này chuyên rải cẩu huyết nhỉ?

Năm đó, sau khi Lãnh Diệu Thiên cứu Nhan Ngọc, tình trạng tinh thần của bà ta rất không ổn, Lãnh Diệu Thiên thường xuyên dành thời gian ở cạnh bà ta.

Mẹ của Lãnh Viêm bị bệnh tim, năm đó vào đúng dịp Tết, mẹ Lãnh Viêm đưa hắn về nhà ngoại chúc Tết, nhưng trên đường gặp phải kẻ thù của Lãnh Diệu Thiên, hắn liền đâm lật ngửa xe của hai mẹ con.

Mẹ của Lãnh Viêm không được cấp cứu kịp thời nên đã qua đời.

Không biết vì sao Lãnh Viêm biết đến Nhan Ngọc, rồi từ đó về sau luôn hận bà ta, cho rằng vì Nhan Ngọc nên mẹ hắn mới phải chết.

Khi Lãnh Diệu Thiên còn sống, Lãnh Viêm không dám làm gì cả.

Lãnh Diệu Thiên chết rồi, đã bố trí sắn lối thoát cho Nhan Ngọc, Lãnh Viêm vẫn luôn không tìm được bà ta. Sau đó có lẽ vì biết rằng Nhan Miên là con gái của Nhan Ngọc, nên liền đem nỗi hận ấy đổ lên đầu Nhan Miên.

Thời Sênh hoàn toàn không biết nên nói gì.

Mẹ của Lãnh Viêm vô tội đúng không? Vô tội.

Nhưng Nhan Ngọc có sai không? Đứng ở góc độ người ngoài cuộc, có thể Nhan Ngọc đã sai, sai ở chỗ, bà ta không nên còn sống.

Bởi vì bà ta mà đem tại họa đến cho một người đàn ông yêu thương bà ta thắm thiết, đem lại cho con cái một tuổi thơ bất hạnh.

Bởi vì bà ta, mà gián tiếp dẫn đến cái chết của một người phụ nữ khác.

Tuy rằng đây chỉ là sự trùng hợp, nhưng xác nhận bà ta là nhân tố có trong chuyện đó, không thể phủ định được.

Nhưng đứng ở góc độ của Nhan Ngọc.

Nhan Ngọc không có gì sai, bà ta muốn sống sót, bà ta phải tìm một người có thể bảo vệ bà ta, Lãnh Điệu Thiên là người duy nhất có thể đối đầu với Thượng Quan Cửu, bà ta chọn ông ấy không sai tí nào.

Người ta muốn sống sót thì không thể nào không làm tổn thương đến người khác.

Đường sống của anh chen ngang đường sinh của người khác.

Bàn tay mỗi người đều có khả năng nhuốm máu.

Đây là quy tắc của xã hội này, anh muốn lên ngôi thì sẽ có người bị đào thải.

Nếu anh quá mềm lòng thì người bị đào thải sẽ là anh, người đánh mất cuộc sống chính là anh.

Nếu như năm đó Lãnh Diệu Thiên quả quyết hơn một chút, bảo vệ bà ta tốt hơn một chút thì sẽ không xảy ra những chuyện sau này. Những chuyện như bây giờ đều sẽ không xảy ra.

Tiếc là không có nếu như.

Thế nên trong chuyện này, nếu nhất định phải nói xem ai sai, phải truy cứu đến tận cùng, thì đều là do lỗi của Lãnh Diệu Thiên, là do ông ta không bảo vệ tốt cho người con gái mà mình yêu.

“Có phải mẹ quá vô tích sự không?” Hai tay Nhan Ngọc ôm lấy mặt, vừa hối hận vừa đau đớn.

Bao nhiêu năm nay, bà ta vẫn luôn sống trong dằn vặt, nhưng bà ta không muốn chết, bà ta muốn nhìn thấy con gái mình, tận mắt nhìn thấy.

“Người vô tích sự thì nhiều lắm, mẹ chỉ là một trong số đó thôi, không có gì phải buồn cả.” Thời Sênh vẫn nói năng tùy tiện như vậy, “Hối hận và buồn bã không giải quyết được việc gì cả, những cảm xúc đó chỉ đem lại cho mẹ sự ưu phiền vô cùng tận, khiến mẹ càng trở nên yếu đuối, bị giam trong vực thẳm đen tối, trở thành con rối cho người ta tùy ý trà đạp.”

“Miên Miên…” Nhan Ngọc có chút kinh ngạc, bà ta là người có học, hiểu được ý của Thời Sênh là gì.

Thế nhưng cô mới có bao nhiêu tuổi, sao lại đã than thở như vậy rồi?

Nhan Ngọc bỗng nhiên nhớ ra, từ lúc nãy đến giờ, cô chưa từng thể hiện ra bất cứ điệu bộ gì mà người thân gặp lại nhau nên có.

Từ đầu đến cuối, cô đều giữ được bình tĩnh và lý trí, như đang nghe một câu chuyện không có liên quan gì đến cô.

Bao nhiêu năm nay, cô không ở bên bà ta, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực?

Nhan Ngọc vừa nghĩ đến đó liền xóa bỏ hết những ngờ vực vừa rồi, bắt đầu xót xa con gái mình phải chịu khổ.

Thời Sênh nhìn Nhan Ngọc, chống cằm, “Vậy thì, câu hỏi cuối cùng, tại sao Lãnh Diệu Thiên phải lấy con về làm vợ bé?”

Người Lãnh Diệu Thiên thích là Nhan Ngọc, vậy lấy Nhan Miên về làm gì?

Cái này gọi là không có được em thì có được con gái em sao?

Hơn nữa, Lãnh Diệu Thiên lại có nhiều vợ như vậy?

Đây là tình yêu chân chính kiểu gì vậy?

Phượng Từ mà dám như vậy thì cô thiến hắn ngay lập tức.

Nhan Ngọc trầm ngâm một lát, “Ông ấy vì bảo vệ con, ông ấy biết mình không còn nhiều thời gian nữa, lúc đó Thượng Quan Cửu lại siết chặt điều tra, nên ông ấy mới đón con về nhà lớn, đồng thời để Lãnh Viêm biết rằng trong tay con có bí mật, chỉ cần con không nói, Lãnh Viêm sẽ không làm gì con cả.”

Nhan Ngọc ngừng lại một lát, cười gượng, “Nhưng ông ấy không biết rằng, Lãnh Viêm đã biết đến sự tồn tại của mẹ từ lâu rồi, cũng biết rằng con là con gái mẹ.”

“Thế nên, rốt cuộc thì Lãnh Viêm muốn gì?” Thời Sênh hỏi.

Lãnh Diệu Thiên dám qua mắt Lãnh Viêm như vậy, không thể nào không giở trò gì đó.

Nhan Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Thời Sênh, bà ta không

che giấu những vết sẹo xấu xí trên mặt mình nữa, trong con ngươi đục ngầu, mơ hồ phản chiếu hình bóng của Thời Sênh.

“Miên Miên, mẹ chỉ hy vọng con được sống bình yên, không muốn con dây vào những chuyện này.”

Thời Sênh nhếch mép cười lạnh, kéo phụt rèm cửa sổ, bên ngoài tối mịt, “Mẹ cảm thấy bây giờ chúng ta còn đường lùi không? Mẹ cảm thấy làm sao con lại xuất hiện ở đây?”

Nhan Ngọc nhìn thấy Thời Sênh nên quá đỗi xúc động, quên mất tình cảnh hiện giờ của cô. Nhìn thấy tình hình bên ngoài, bà ta vội vàng nhào đến kéo rèm lại, rồi kéo Nhan Miên ngồi xụp xuống.

Tim bà ta đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài, thế nhưng bên ngoài rất tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến mức không nghe thấy gì cả, chỉ thấy hơi thở hổn hển của bà ta.

Nhan Ngọc hết sức nghi ngờ, cẩn thận kéo góc rèm lên, nhìn thấy bọn người đó chỉ đứng bên ngoài, không có ý định tấn công vào trong.

Bà ta run rẩy nắm lấy tay Thời Sênh, “Miên Miên…”

Một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, bà ta tháo chiếc vòng trên cổ tay ra, từ từ đeo lên tay Thời Sênh, “Đeo nó vào, sẽ có người đến tìm con, bọn họ sẽ đưa con đi.”

Nhan Ngọc không yếu đuối như vẻ ngoài, chỉ là bà ta đã quen ngụy tạo bản thân bằng vẻ yếu đuối ấy.

“Miên Miên, mẹ yêu con.” Sự việc này cũng nên kết thúc rồi.

Thượng Quan Cửu là do bà ta chọc vào, bà ta cũng đã vì hắn mà đau khổ cả đời, không thể để con gái bà ta bị hắn hành hạ như vậy nữa.

Nhan Ngọc đã nghĩ sẵn xem tiếp theo nên làm gì, kết quả bỗng có một giọng nói coi thường.

“Làm như sinh tử ly biệt đến nơi rồi không bằng?” Thời Sênh vùng tay bà ta ra, đứng dậy, “Những người ngoài kia không vào đây được, mẹ đừng có những ý nghĩ kỳ quặc kiểu che đậy cho con bỏ chạy kiểu đấy.”

Nhan Ngọc kinh ngạc nhìn con gái nhà mình.

Cô khác hắn với cô gái mà bà ta nhìn thấy trong ảnh.

Trên người cô ta toát lên vẻ tự tin, đắc ý, vẻ ngông cuồng không coi ai ra gì, cùng với lý trí và sự bình tĩnh mà người thường không bì được.

Đây là con gái của bà ta?

Chương 708: Nữ hiệp thời hiện đại (27)

Về sau, Nhan Ngọc mới hiểu ra câu nói của Thời Sênh chỉ đơn thuần là nghĩa đen.

Người bên ngoài không vào được.

Căn biệt thự này giống như bị một tấm màn vô hình bao bọc lấy, đạn không xuyên vào được, người cũng không vào nổi.

Thời Sênh ngồi bên cạnh, chống cằm tổng kết lại kịch bản lộn xộn.

Thượng Quan Cửu và Lãnh Diệu Thiên đều thích Nhan Ngọc, người mà Nhan Ngọc thích lại là Lãnh Diệu Thiên, thế nên Thượng Quan Cửu lên cơn cuồng nộ.

Về sau Thượng Quan Cửu biết được rằng Lãnh Diệu Thiên đã giấu Nhan Ngọc đi, tuy hắn vẫn không tìm được nhưng cũng không từ bỏ.

Không lâu trước khi Lãnh Diệu Thiên chết, có lẽ Thượng Quan Cửu đã phát hiện ra tung tích của Nhan Ngọc hoặc là Nhan Miên, thế nên Lãnh Diệu Thiên đón Nhan Miên về nhà lớn, đồng thời dùng một bí mật khiến Lãnh Viêm không thể tùy tiện ra tay với Nhan Miên.

“Nhiệm vụ phụ tuyến đã hoàn thành chưa?” Thời Sênh thầm hỏi Hệ thống.

Cứu rỗi tình yêu có lẽ là để chỉ Nhan Ngọc.

[…] Ký chủ, cô gian lận! [Chưa.]

Thời Sênh nhăn mày, vẫn chưa xong, lẽ nào phải giết chết Thượng Quan Cửu mới được?

Cứ nghĩ đến tên biến thái đó, Thời Sênh lại tức buốt cả răng.

Không sợ biến thái, chỉ sợ biến thái có văn hóa.

…

“Miên Miên, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Nhan Ngọc đứng cạnh cửa sổ quan sát một hồi lâu, mới cẩn thận hỏi Thời Sênh.

Bà ta vẫn luôn cảm thấy người con gái đứng trước mặt và người con gái mà bà ta nhìn thấy trong ảnh không phải cùng một người.

Lại có năng lực thần bí, khó lường như vậy…

Con bé thật sự là con của bà ta hay sao?

“Chỉ là bùa phòng vệ mà thôi.” Thời Sênh không ngẩng đầu lên, nói: “Mẹ có thể tự do hoạt động trong căn biệt thự này, không ra ngoài là được.”

Bùa phòng vệ?

Đó là cái gì vậy? Thứ mà Đạo giáo dùng sao?

Nhan Ngọc biết rằng một số Đạo gia có khả năng đó thật, nhưng Đạo gia thì có liên quan gì đến con gái mình, Nhan Ngọc luôn cảm thấy có gì đó mờ ám.

“Miên Miên, con…”

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn bà ta, khuôn mặt lạnh lùng.

Bước chân đang định bước lại gần của Nhan Ngọc bỗng sững lại, bà ta sững người nhìn Thời Sênh, những vết sẹo chi chít trên mặt, dưới ánh sát mờ mịt, nhìn có vẻ rất kinh hãi.

Thời Sênh chửi thầm một câu, đứng dậy lục lọi tủ đồ bên cạnh, cuối cùng cô lấy ra được một chiếc hòm thuốc từ trong không gian, giả vờ là lấy từ trong tủ ra, rồi kéo Nhan Ngọc ngồi xuống một cách thô bạo, không hề dịu dàng chút nào, giúp bà ta bôi thuốc lên vết thương trên mặt, cuối cùng dùng băng gạc bó Nhan Ngọc thành một cái xác ướp.

Nội tâm Nhan Ngọc hết sức phức tạp, trong đầu bà ta có hai giọng nói đang không ngừng tranh cãi.

Một âm thanh nói rằng, cô gái này là con gái mình, bà xem xem giống hồi bà còn trẻ thế nào, không là con gái bà thì là ai?

Một âm thanh khác lại nói rằng, cô ấy không phải là con gái mình, cô ấy không hề trùng khớp với hình ảnh con gái trong trí nhớ của bà.

Nhan Ngọc nỗ lực tự mình suy ngẫm, nhưng bà ta hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì.

Cho đến khi Thời Sênh bôi thuốc cho bà ta xong, nhìn cô tùy tiện vứt thuốc một cách lộn xộn vào trong hòm, bà ta bỗng nhiên tỉnh lại.

Sao bà ta có thể dùng những ký ức hồi trước để nhìn cô được?

Những đứa trẻ khác đều có cha mẹ ở bên, còn cô thì sao?

“Miên Miên, mẹ không ở bên con, con phải chịu không ít khổ cực đúng không?” Nhan Ngọc nắm lấy tay Thời Sênh, nói rồi bắt đầu khóc.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh nín nhịn, không rút tay mình lại, đợi bà ta kể lể một hồi, mới nói: “Nghỉ đi, con không sao.”

Thời gian Nhan Ngọc bị Lãnh Viêm nhốt lại, tinh thần đều ở vào trạng thái căng thẳng cao độ, sớm đã mệt mỏi rã rời, có lẽ là vì Nhan Miên ở bên nên Nhan Ngọc vừa nằm xuống đã ngủ ngay.

Khi ngủ say rồi, Nhan Ngọc vẫn nắm lấy tay Thời Sênh, như sợ rằng chỉ cần mở mắt ra là sẽ không được nhìn thấy Thời Sênh nữa, người con gái mà bà ta vừa tìm lại được chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt băng bó kín mít của Nhan Ngọc, ánh mắt có chút hoảng hốt. Cô cứ ngồi bên cạnh giường như vậy, cho đến khi trời sáng. Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua tấm rèm vải dày, chiếu vào trong phòng, chiếu sáng ấm áp mọi góc tối ở đó.

Thời Sênh xoa bóp bả vai đau nhức, lấy điện thoại gọi điện cho Hứa Thiểm Thiểm.

…

Bữa tiệc đính hôn của Lãnh Viêm sắp diễn ra nên hắn không có thì giờ đâu để lãng phí với Thời Sênh. Không biết hắn mời từ đâu đến một vị đạo sĩ. Đạo sĩ vừa nhảy vừa hát bên ngoài, cuối cùng bị bùa phòng vệ phản công cho phụt máu, sợ đến mức tè ra quần, bỏ chạy.

Lãnh Viêm đã thử hết mọi cách nhưng đều không vào được, nếu được sự cho phép có lẽ Lãnh Viêm sẽ mang lựu đạn đến giáng.

Cho đến đêm trước lễ đính hôn, Lãnh Viêm mới thôi không đối đầu với Thời Sênh nữa.

Giống như kịch bản, Anh Túc bỏ chạy trước ngày diễn ra lễ đính hôn.

Toàn bộ người của nhà chính đều phải đi tìm Anh Túc, Thời Sênh dẫn Nhan Ngọc rời đi, đến một người ngăn họ lại cũng không thấy.

Mấy ngày nay, Nhan Ngọc cứ choáng váng quay cuồng, Thời Sênh cũng không dám đưa bà ta về nhà, đành đưa đến bệnh viện.

Bệnh viện kiểm tra vừa dày đặc vừa lâu la, Thời Sênh chán nản ngồi bên ngoài nghịch điện thoại.

Đang trong lúc chơi hăng thì ánh đèn trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại.

Đúng lúc điện thoại chuyển đổi, màn hình đen lại, Thời Sênh nhìn thấy một khuôn mặt rất điển trai xuất hiện.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, tim đập thình thịch, quanh cảnh bốn phía như bị kéo dài đến vô tận.

Thời Sênh nheo mắt, khẽ khàng thốt lên một cái tên, “Tịch Phi.”

Đối với việc Thời Sênh có thể gọi tên mình, Tịch Phi không cảm thấy bất ngờ. Hắn buông chiếc áo khoác trong tay xuống, ngồi bên cạnh cô, “Lần đầu gặp nhau, cô Nhan.”

“Coi là thế đi.” Chính thức gặp mặt, có thể coi là lần đầu.

“Cô Nhan, tôi có chuyện muốn nói với cô, không biết cô có thời gian không?” Tịch Phi cảm thấy ánh mắt Thời Sênh nóng rực quá mức, nên tự nhiên hơi ngửa người về đằng sau.

“Không được, mẹ tôi đang kiểm tra, phải đợi tí nữa.” Thời Sênh nhìn cánh cửa vẫn đóng kín, cười nói: “Anh Tịch có lẽ sẽ không phiền chứ?”

Tịch Phi nhìn đồng hồ, nhíu mày, đứng dậy, cầm áo khoác lên, “Một tiếng sau, gặp nhau ở quán cà phê ngoài cửa bệnh viện.”

Thời Sênh bĩu môi: “Anh đi đi, đi rồi tôi sẽ không qua đâu.”

Tịch Phi: “…”

Hắn quay người lại, bình tĩnh nhìn vào Thời Sênh: “Cô không muốn biết tôi định nói gì với cô sao?”

Thời Sênh ngẩng đầu, cười nhạt: “Anh muốn nói gì với tôi không quan trọng. Anh chỉ cần biết, tôi muốn nói chuyện yêu đương với anh là được rồi.”

Trái tim Tịch Phi bắt đầu đập nhanh, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã có một cảm giác cực kỳ quen thuộc, cứ như bọn họ đã từng ở bên nhau vô cùng thân mật.

Nhưng hắn biết rằng, giữa hắn và cô, đây là lần đầu tiên thực sự gặp gỡ.

“Anh Tịch, có cần suy nghĩ về việc có thêm bạn gái không?”

“Cô Nhan, chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.” Tịch Phi nhắc nhở cô,

làm gì có chuyện vừa gặp nhau lần đầu tiên đã muốn làm bạn gái người ta?

Con gái bây giờ sao lại tự phụ như vậy chứ?

“Tình yêu sét đánh mà!” Thời Sênh chớp mắt.

Tịch Phi: “…”

Hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận, lúc nãy suýt nữa thì đã đồng ý rồi.

Hắn đưa tay lên nhìn đồng hồ một lần nữa, thận trọng nói: “Tôi có việc cần phải giải quyết, nửa tiếng nữa tôi đến đón cô, như vậy cô Nhan có thể chấp nhận được không?”

Thời Sênh nhún vai, không từ chối cũng không đồng ý.

Chương 709: Nữ hiệp thời hiện đại (28)

Sau khi kiểm tra xong, Nhan Ngọc cần phải nhập viện, những vết thương trên mặt bà ta thực sự không dễ chữa trị. Thời Sênh làm xong thủ tục nhập viện cho bà ta, Nhan Ngọc suy yếu nằm trên giường.

“Miên Miên…”

“Dạ?”

Nhan Ngọc đưa tay ra, nắm lấy tay Thời Sênh, bà ta cứ nắm như vậy, không nói gì cả.

“Cốc cốc.” Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Thời Sênh quay đầu sang nhìn, qua cửa kính, có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú 360 độ không góc chết đó của Tịch Phi.

“Con ra ngoài một lát.” Thời Sênh quay đầu lại nói với Nhan Ngọc: “Sẽ về ngay thôi.”

“Miên Miên… con đi đâu đấy?” Nhan Ngọc bỗng nhiên hoảng hốt.

“Đi gặp con rể tương lai của mẹ.” Thời Sênh an ủi bà ta vài câu rồi rút một tấm bùa hộ thân từ trong không gian ra, đeo cho bà ta.

“Con rể?” Mắt Nhan Ngọc sáng lên, “Miên Miên có người yêu rồi, tốt quá.”

Thời Sênh mỉm cười, đứng lên ra khỏi phòng bệnh.

Tịch Phi dẫn theo một vài người, sau khi Thời Sênh bước ra, những người đó lập tức đứng bên ngoài phòng bệnh.

“Bảo đảm an toàn cho bác gái.” Tịch Phi sợ Thời Sênh hiểu lầm, giải thích một câu.

Thời Sênh cười không thật chút nào, “Vẫn còn chưa yêu nhau mà anh Tịch đã nghĩ cho tôi rồi?”

Tịch Phi: “…”

Hắn lùi người sang một bên, tỏ ý mời Thời Sênh đi trước.

Thời Sênh và Tịch Phi rời khỏi bệnh viện, lên ngay một chiếc xe đỗ ở bên đường, tài xế rất biết điều lập tức ra khỏi xe.

“Anh muốn nói gì với tôi?” Tịch Phi đột ngột đến tìm cô, chắc chắn là có việc nghiêm túc, không thể nào chỉ đến tỏ tình.

Mặc dù cô rất hy vọng hắn đến để tỏ tình với mình.

“Cha tôi và ông Lãnh có một thỏa thuận…” Tịch Phi để vào tay Thời Sênh. “Khi thiết bị định vị này được khởi động, Tịch gia phải đảm bảo an toàn cho người sở hữu thiết bị định vị này, nhưng đồng thời, cô phải trao thiết bị định vị này cho tôi.”

Thiết bị định vị?

Thời Sênh cúi đầu nhìn vào tay, đó là chiếc vòng mà Nhan Ngọc trao cho cô, thảo nào bà ta nói sẽ có người đến tìm cô.

Thời Sênh: "…" Có điều sao lại lôi Tịch Phi vào đây rồi? Đây là quan hệ rối tung rối bời kiểu gì vậy?

Thời Sênh cởi chiếc vòng định vị ra đưa cho Tịch Phi.

Tịch Phi hơi bất ngờ, một lát sau mới cầm lấy.

"Sao vậy? Không phải anh muốn lấy thứ này sao?" Thời Sênh nhìn hắn một cách kỳ lạ.

"Cô không hỏi thêm gì khác nữa sao?" Cô ta có vẻ không phải người dễ nói chuyện, sao lại bảo đưa là đưa ngay vậy?

"Bởi vì anh muốn, thế nên tôi đưa cho anh." Thời Sênh đặt chiếc vòng vào tay hắn, ngón tay khẽ lướt qua mu bàn tay anh, kéo dài âm điệu, "Cho dù, anh muốn tôi, tôi cũng có thể cho anh."

Chiếc vòng vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô, trong lòng Tịch Phi chứa đầy các cảm xúc phức tạp, hắn nắm chặt lấy chiếc vòng, " Tôi sẽ chịu trách nhiệm về sự anh toàn của cô Nhan."

Thời Sênh nháy mắt với Tịch Phi, "Chịu trách nhiệm cả đời nhé?"

Lời nói này sao thấy kỳ quặc vậy nhỉ?

Hắn thận trọng trả lời: "Nhà họ Tịch sẽ chịu trách nhiệm cả đời về sự an toàn của cô Nhan."

"Nhưng tôi muốn anh chịu trách nhiệm cả đời."

"Cô Nhan, tôi đã có vợ chưa cưới."

Thời Sênh: "!!!"

Anh đáng nói đùa!

Phượng Từ nhà tôi sao lại có vợ chưa cưới được?

Tịch Phi gật đầu với Thời Sênh, mở cửa xe bước xuống.

Thời Sênh ngồi ở trong xe, một lúc lâu sâu vẫn chưa hoàn hồn, thế không phải cô phải làm bồ nhí sao? Không đâu!

Bản cô nương không muốn thế!

Chết cùng nhau cho xong!

[…] Ký chủ, đừng xúc động như vậy, hắn lừa cô đấy.

Thật à?

[…] Tài liệu hiển thị, Tịch Phi không có vợ chưa cưới.

Nó cũng không giám sắp đặt thêm vợ chưa cưới cho hắn, Ký chủ mà làm ầm lên thì nó còn sống được chắc.

Thời Sênh đẩy cửa xe bước xuống thì đã không còn thấy Tịch Phi đâu nữa rồi.

Thời Sênh: "…" Chạy nhanh thế làm gì, ông đây có nuốt chửng anh đâu.

A a a a! Còn chưa hỏi hắn phương thức liên lạc!

Thời Sênh xoay xoay đầu, đúng lúc nhìn thấy người tài xế chuẩn bị lên xe, cô lập tức xông đến.

Tài xế giật cả mình, “Cô… cô Nhan…” Làm gì thế! Hắn ta chỉ là một người tài xế.

“Cho tôi phương thức liên hệ của Tịch Tổng nhà các anh.” Thời Sênh xòe tay ra trước mặt tài xế, bộ dạng tức tối hung hăng, cứ như chỉ một giây sau là sẽ xông vào xé xác hắn vậy.

“Cô Nhan, tôi... tôi không có phương thức liên lạc của Tịch tổng!”

“Đánh rắm.” Tài xế mà lại không có phương thức liên hệ của ông chủ, lừa trẻ con chắc?

Nhan Tiểu Thư lịch sự một chút!

Cho dù là đánh rắm nhưng hắn không có thật!

“Bình thường Tịch tổng không đi xe này!” Tài xế muốn khóc không được, cho dù thỉnh thoảng dùng xe cũng là thuộc hạ liên hệ, làm sao hắn ta có được phương thức liên lạc của Tịch tổng chứ!

“Sao anh lại vô tích sự như vậy?” Thời Sênh chán nản nhìn tài xế.

Tài xế: “…” Hắn vô tích sự trách hắn chắc?

…

Tịch Phi ngồi trong một chiếc xe không xa, nhìn theo bóng người đang nói chuyện với tài xế, cho đến khi cô quay người đi vào bệnh viện, anh mới rời mắt.

“Đại ca, cô ta dễ dàng trao thứ đó cho anh vậy hả?”

Điều này không khoa học!

Từ những tài liệu mà bọn họ thu thập được, người phụ nữ này không giống kiểu người dễ nói chuyện.

“Ừ.” Tịch Phi đưa đồ cho người ngồi bên cạnh.

Người đó vui mừng đón lấy, “Chỉ cần thu lại bộ phận thế lực cuối cùng này thì bọn họ phải nhìn sắc mặt anh mà sống rồi.”

“Cũng không biết lão gia nghĩ gì nữa, tùy tiện đưa thứ quan trọng thế này cho người khác.” Người ngồi trước phàn nàn, “Nếu không có trục trặc này thì chúng ta đã hoàn chỉnh từ lâu rồi, sao phải từ xa xôi chạy về nước?”

“Lãnh Diệu Thiên từng cứu ông ấy.” Tịch Phi lạnh lùng nói.

Hai người họ nhìn nhau, biết điều, không nói gì nữa, “Đại ca, bây giờ chúng ta quay về chứ?”

“Các cậu đem đồ về.” Tịch Phi cúi đầu, “Hai người các cậu phụ trách tất cả mọi việc.”

Hai người họ ngạc nhiên: “Đại ca?”

Chỉ cần bọn họ cầm đồ về, là có thể thống nhất thế lực ngầm ở nước ngoài, thực sự trở thành quốc vương của vương quốc ngầm. Bọn họ đã chuẩn bị lâu như vậy, tại sao vào giờ khắc cuối cùng, đại ca lại bất ngờ thay đổi ý định?

…

Khi Thời Sênh quay lại phòng bệnh, bọn họ vẫn đứng ở cửa, Thời

Sênh đẩy cửa đi vào, rồi lại đi ra ngay.

“Người anh em?”

Vệ sĩ đứng thẳng tắp người: “…” Người anh em, gọi ai vậy?

“Này” Thời Sênh đi đi lại lại trước mặt môt người trong số họ, “Hỏi anh một chuyện.”

Người anh em, là gọi hắn sao?

Vệ sĩ lập tức cúi lưng: “Cô Nhan, mời cô hỏi, trừ Tịch Tổng ra thì chúng tôi có thể nói tất cả mọi thứ.”

Thời Sênh: “…”

Ông đây lại muốn hỏi về Tịch tổng!

Ông nội nhà anh!

Tịch Phi là gấu trúc quý hiếm hay sao? Sao phải phòng trộm ba vòng trong ba vòng ngoài thế này?

Tức muốn khóc!

Thời Sênh đảo mắt qua đảo mắt lại, hỏi thật nhanh: “Anh tên là gì?”

“Cao Chính.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“32.”

“Có vợ chưa?”

“Chưa.”

“Đã thích ai chưa?”

“Chưa.”

“Số điện thoại của Tịch tổng là bao nhiêu?”

“…”

Thời Sênh trợn mắt nhìn vệ sĩ, sao anh không nói nữa? Nhanh thế mà anh cũng phản ứng kịp sao?

Người vệ sĩ đã qua đào tạo nghiêm mặt nói, “Cô Nhan, trừ Tịch tổng ra thì những thứ khác cô đều có thể hỏi.”

“Nhưng tôi muốn hỏi hắn.” Hỏi những thứ khác làm quái gì!

Vệ sĩ khẽ cúi đầu, “Rất tiếc, cô Nhan, chúng tôi không thể tiết lộ tin tức của Tịch tổng.”

Thời Sênh: “…”

Chương 710: Nữ hiệp thời hiện đại (29)

Thời Sênh sắp xếp ổn thỏa cho Nhan Ngọc rồi bắt đầu một vòng quét xã hội đen mới.

Nạn nhân lần này chính là Thanh Long Môn.

Lãnh Viêm đi khắp nơi tìm Anh Túc, hai lần trước đó đều bị đánh cho trở tay không kịp.

Lần đầu tiên là một loạt vũ khí, vốn dĩ hắn không định giao dịch, dù sao thì những chuyện trước đó vẫn chưa lắng xuống, bây giờ mà hành động thì chẳng khác gì đâm vào trước nòng súng.

Đáng tiếc là người của Thanh Long Môn đều đang bận tìm Anh Túc, bọn thuộc hạ liền nhân cơ hội đó đào mỏ, lén lút tiến hành giao dịch, kết quả là bị cảnh sát túm ngay tại trận.

Lần thứ hai là một loạt hàng buôn lậu, loạt hàng này trước đó đã được thỏa thuận, không có cách nào hủy bỏ.

Người của bọn họ đã cực kỳ cẩn thận rồi, nhưng cuối cùng vẫn lật thuyền.

Đợi đến khi Lãnh Viêm kịp phản ứng lại, lập tức dừng tất cả mọi hoạt động của Thanh Long Môn lại, cái nào nên tạm nghỉ thì tạm nghỉ, cái nào cần đóng cửa thì đóng cửa.

So với Hắc Hổ Đường, Thanh Long Môn có nam chính che chở nên

may mắn hơn.

Bên cảnh sát không có chứng cứ là không làm việc, thế nên khi Thanh Long Môn đang không làm gì cả, Thời Sênh cũng không có cách nào làm gì được bọn họ.

“Cô Nhan, có bưu kiện gửi đến.”

Thời Sênh nhìn về phía vệ sĩ, từ ngày hôm đó, những người này ở lại bên cạnh Thời Sênh, nói là để đảm bảo an toàn cho cô.

Thời Sênh nhận bưu kiện, nhìn dòng chữ to rồng bay phượng múa bên trên, khóe miệng co giật.

Tên biến thái Thượng Cửu Quan lại hiện hồn rồi!

Thời Sênh bóc bưu kiện ra, bên trong chẳng có thứ gì kỳ lạ, chỉ có một chiếc điện thoại.

Vuốt màn hình lên, bên trong liền hiện ra giao diện tin nhắn, bên trên có một dòng tin đã được gửi đi.

“Bảo bối, lâu rồi không gặp, nhớ em.”

Vệ sĩ lén lút nhìn vào màn hình, sau đó nhanh chóng quay đi luôn. Khi Thời Sênh vứt điện thoại xuống, đi vào trong, vệ sĩ lập tức cầm điện thoại lên báo cáo cho cấp trên.

“Tôi nhìn thấy có người gửi tin nhắn tình cảm cho cô Nhan, có cần phải nói cho Tịch tổng không?”

“Cạch.”

Vệ sĩ lập tức nhét điện thoại vào túi, hắn nhìn thấy Thời Sênh từ bên trong đi ra, trên tay cầm một một thanh kiếm.

Chính là thanh kiếm mà bọn họ đã từng nhìn thấy trong video.

Tin nhắn lúc nãy đúng là tin nhắn tình cảm, thế nên tại sao cô Nhan lại phải cầm theo kiếm?

“Hứa Thiểm Thiểm.”

“Hey…” Hứa Thiểm Thiểm thò đầu ra, “Sao vậy chị?”

Thời Sênh dặn dò cô bé: “Không được mở cửa.”

Hứa Thiểm Thiểm ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, chị phải đi ra ngoài ạ? Bao giờ chị về? Em mới học được món mới, muốn nấu cho chị ăn.”

“Chị sẽ về ngay.”

“Thế em đợi chị về ăn cơm.”

“Ừ.”

Thời Sênh cầm kiếm đi ra ngoài.

Vệ sĩ: “…” không phải chứ cô Nhan, cô đi ra ngoài kiểu này, người ta sẽ tưởng cô là tội phạm giết người!

…

Thời Sênh vừa đi ra đã nhận được cuộc điện thoại của hộ lý chăm sóc cho Nhan Ngọc, nói rằng không thấy Nhan Ngọc đâu nữa.

“Không thấy từ lúc nào?”

“Lúc tôi ra ngoài mua cơm vẫn còn ở đây, nhưng quay về thì đã không thấy đâu rồi.” Hộ lý sắp khóc đến nơi.

Thời Sênh lạ rất bình tĩnh, “Trong phòng có dấu vết bị phá hoại không?”

“Không có, cửa phòng vẫn nguyên vẹn.” Bên phía hộ lý hơi ồn ào, âm thanh lúc được lúc không, “Người trong bệnh viện không nhìn thấy bà ấy, tôi đã hỏi hết một lượt rồi. Cô Nhan, hay là báo cảnh sát?”

“Cô tìm ở bệnh viện, chưa đến 24 giờ cảnh sát sẽ không vào cuộc đâu.”

“Đúng rồi, vậy tôi tìm tiếp.”

Thời Sênh cúp điện thoại, tối sầm mặt lại.

Nhan Ngọc tự giác đi theo.

Bùa hộ thân mà cô đưa cho bà ta, chỉ cần không phải là bà ta tự nguyện thì có thể bảo vệ bà ta.

Cô có giỏi hơn nữa cũng chẳng ngăn chặn nổi lòng tự nguyện.

Đang yên lại sinh sự, phiền!

“Cô Nhan.” Vệ sĩ đuổi theo, “Lúc nãy tôi nhận được tin, có người đánh ngất người của chúng tôi, đem bà Nhan đi rồi.”

“Tôi biết rồi.” Thời Sênh quay lại cửa nhà, kiểm tra kỹ càng một lượt, rồi lại dặn dò Hứa Thiểm Thiểm, cho dù là bất cứ ai, cũng không được mở cửa, không được ra ngoài.

Cô lái xe ra khỏi khu chung cư, vệ sĩ lái xe theo sát đằng sau, lúc ra khỏi khu chung cư, xe của vệ sĩ bỗng nhiên dừng lại, xuống xe chạy về phía một chiếc xe khác.

Cửa xe từ từ trượt xuống, hình bóng của Tịch Phi xuất hiện trong tầm nhìn của vệ sĩ.

“Tịch tổng, Nhan Tiểu Thư có vẻ không bình thường.”

“Ừ.” Tịch Phi khẽ gật đầu, “Theo sát cô ấy.”

Vài chiếc xe âm thầm đi theo sau xe Thời Sênh, trước tiên cô đi một vòng thành phố, rồi đi về phía ngoại ô.

Ngoại ô đang vào thời kỳ khai thác, khắp nơi toàn là công trường. Thời Sênh dừng xe ở trước một công trường không thi công. Cô nghiêng người nhìn vào tòa nhà đã xây xong khung, mở cửa đi xuống.

Thời Sênh đang chuẩn bị đi vào, thì nhìn thấy vài chiếc xe đến gần, tất nhiên là cô nhận ra xe của vệ sĩ, nhưng đằng sau còn có hai chiếc xe mà cô chưa từng nhìn thấy.

Cửa xe một lần nữa mở ra, Tịch Phi bước ra, đi nhanh đến trước mặt Thời Sênh.

“Anh đến đây làm gì?” Thời Sênh nhíu mày.

Tịch Phi nói: “Tôi đã nói sẽ đảm bảo an toàn cho cô, người nhà cô

cũng bao gồm trong đó.”

Trước đó, hắn ở ngay gần chỗ cô ở, nghe thấy vệ sĩ nói có người gửi tin nhắn tình cảm cho cô, hắn lập tức cho người lái xe đến cửa khu chung cư nhà cô.

Trước đây Tịch Phi không tin vào tình yêu sét đánh, kiếp này kiếp trước.

Nhưng hắn không quên được hình bóng của cô. Cô như một loại virus tràn làn khắp nơi, từ từ nuốt trọn tâm tư của hắn.

Nếu như trước khi về nước, có người nói với hắn rằng, hắn sẽ quan tâm đến một người phụ nữ chỉ mới gặp một lần như vậy thì hắn nhất định sẽ lôi người đó đi làm mồi cho cá sấu.

Thời Sênh nhìn những người đằng sau hắn, “Anh ở đây đợi tôi nhé.

Tên biến thái Thượng Quan Cửu điên lên làm hắn bị thương mất thì sao?

Tịch Phi chuyển chủ đề, “Cô biết là ai làm?”

“Đoán thôi.”

“Người của tôi sẽ đến ngay bây giờ, cô đợi chút.”

Ting…

Tin nhắn gửi đến chiếc điện thoại mà Thượng Quan Cửu vừa gửi đến, là tin nhắn MMS.

Nhan Ngọc đứng ở bên lề, tay chống vào một chỗ vịn bên cạnh, bông

băng trên mặt đã bị tháo bỏ, da mới mọc lên, tạo thành sự đối chiếu rõ rệt với những vết thương cũ.

Bên dưới tấm ảnh có một câu.

“Bảo bối, lên đây một mình nhé.”

Thời Sênh không muốn để Tịch Phi mạo hiểm, nên bảo hắn đợi ở ngoài, nhưng Tịch Phi không nói một lời liền đi vào công trường.

Thời Sênh: “…” Biết chống đối rồi cơ đấy!

Những người đằng sau Tịch Phi tất nhiên cũng phải đi theo. Thế nên một nhóm người cùng nhau leo lên một tòa nhà chưa xây xong.

Lúc trèo được một nửa, Thời Sênh phát hiện ra Tịch Phi có gì đó không đúng.

Hắn nắm lấy tay vịn bên cạnh, không dám nhìn xuống dưới, rất lâu mới bước tiếp được một bước.

“Không sao chứ?” Thời Sênh quay lại nhìn “Tôi đã bảo anh đừng lên đây rồi.”

“Tịch tổng, hay là chúng tôi lên trước?” Vệ sĩ đi đằng sau gợi ý.

Tịch Phi không nói gì, vịn tay bước lên tiếp.

“Nắm lấy tay tôi.” Thời Sênh đưa tay ra cho Tịch Phi.

Tịch Phi do dự một lát rồi đưa tay ra nắm lấy tay cô, Thời Sênh lùi lại sau vài bước, một tay ôm lấy lưng hắn, dìu hắn bước lên trên, “Thế nên tại sao anh phải lên cùng tôi?”

Tịch Phi cứng người, có quỷ mới biết tại sao?

Lúc đó nghĩ thế nào thì làm như vậy.

Chương 711: Nữ hiệp thời hiện đại (30)

Thân người cô rõ ràng bé nhỏ đến nỗi khiến người ta thương xót, vậy mà lại đem đến cho hắn một cảm giác an toàn chưa từng có.

“Đừng nhìn xuống dưới, đồ đần.” Thời Sênh đưa tay nâng mặt hắn lên, bảo hắn nhìn lên trên, “Nếu rơi xuống thì chúng ta phải chết cùng nhau rồi, sao vậy, muốn chết vì yêu với tôi?”

Nhóm vệ sĩ: “…”

Lợi hại đó cô Nhan, không ngờ lại còn dám mắng Tịch tổng là đồ đần.

Còn chết vì yêu nữa, không phải dùng theo cách của cô đâu nhé cô Nhan!

Vậy mà Tịch tổng không có phản ứng gì, cứ như không nghe thấy Thời Sênh mắng hắn vậy, từng bước từng bước men theo bước chân của Thời Sênh tiến lên trên.

“Cẩn thận.” Lối đi này rất thấp, người Tịch Phi lại cao, nhất định phải cúi thấp người, Thời Sênh giúp hắn che đầu, “Sắp đến rồi, cố gắng chút nữa.”

Nhóm vệ sĩ đằng sau rối bời.

Này này cô Nhan, cảnh tượng này không đúng lắm! Nhớ rằng cô là con gái, mời cô yếu đuối một chút có được không?

Biểu cảm chấp nhận của Tịch tổng là ý gì vậy? Khí chất bá đạo của chủ tịch tập đoàn đâu rồi? Lấy ra đây đi!

Lên đến tầng cuối cùng, Tịch Phi thở phào nhẹ nhõm.

Thời Sênh đã nhìn thấy Thượng Quan Cửu, nhưng không thấy Nhan Ngọc đâu.

Bên cạnh Thượng Quan Cửu vẫn có người, bọn họ vừa lên đến nơi, đã bị bọn chúng vây lại, trợn mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào vệ sĩ.

Thượng Quan Cửu ung dung bước đến, mỉm cười, “Bảo bối, em không ngoan rồi, đã bảo chỉ mình em lên thôi cơ mà?”

“Liên quan gì đến anh?” Thời Sênh thốt lên thản nhiên, “Nhan… Mẹ tôi đâu?”

“Bảo bối đừng vội, chúng ta giải quyết những người không quan trọng trước đã.” Ánh mắt Thượng Quan Cửu nhìn đến Tịch Phi, biểu cảm có chút đùa giỡn: “Anh Tịch, lại gặp nhau rồi.”

Lần trước ở địa bàn của hắn, Thượng Quan Cửu phải nín nhịn, lần này thì…

Tịch Phi đã điều chỉnh lại trạng thái, “Thượng Quan Cửu, Nhan Miên là người mà nhà họ Tịch chúng tôi cần bảo vệ, anh vẫn còn cơ hội rút lui một cách nguyên vẹn.”

Biểu cảm của Thượng Quan Cửu thay đổi trong chớp mắt, chuyển sang cười khen Thời Sênh, trong mắt cuồn cuộn dòng sát khỉ lúc ẩn lúc hiện, “Bảo bối, em lợi hại quá, đến chủ nhân của Mặc Môn cũng

bị em dụ dỗ rồi.”

Thời Sênh ngạc nhiên nhìn Tịch Phi.

Hắn là người đứng đầu Mặc Môn?

Mặc Môn không thuộc về thế lực ngầm trong nước mà là một thế lực ngầm rất nổi tiếng ở nước ngoài, mới đầu thế lực đó không gọi là Mặc Môn, sau đó có một người Trung Quốc lên cầm đầu, mới đổi thành Mặc Môn.

Sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, Thời Sênh thản nhiên nhìn Thượng Quan Cửu, “Điều đó chứng minh rằng ông không bằng anh ấy.”

“Bảo bối.” Thượng Quan Cửu cao giọng, “Em muốn nhìn thấy mẹ em chết thế này sao?”

“Ông cứ thử xem.” Thời Sênh thản nhiên đáp.

“Được lắm.” Thượng Quan Cửu gật đầu, gằn giọng “Đã vậy thì, hôm nay, anh sẽ để hắn ta chết trước mặt em, xem em còn quyến rũ hắn thế nào?”

Thời Sênh: “…” Quyến rũ người đàn ông của mình thì sao chứ? Lẽ nào còn phải nhìn hắn ôm ấp đứa khác?

Thời Sênh chưa từng cảm thấy quyến rũ người đàn ông của mình có gì là sai, bởi vì hắn là Phượng Từ, thế nên hắn mới đáng trân trọng.

Nếu như hắn không phải là Phượng Từ thì cô quyến rũ hắn làm sợi len gì.

Tịch Phi bước lên trước một bước, che khuất thân hình của Thời Sênh, “Thượng Quan Cửu, anh đừng có đánh giá quá cao về bản thân mình.”

“Tịch Phi, cậu đừng quên, đây là ở trong nước, không phải địa bàn của Mặc Môn các cậu.” Thượng Quan Cửu giơ tay ra hiệu.

Những người vây quanh bọn họ lập tức nổ súng không hề do dự.

Nhưng thứ bắn ra lại không phải là đạn mà là sương mù, sương mù lan tỏa khắp không trung, tràn đến mọi ngóc ngách, một thứ mùi kỳ quái bay khắp không khí.

Thời Sênh phản ứng nhanh nhất, đưa tay lôi Tịch Phi sang một bên, thiết kiếm vung lên, màn sương mù xung quanh lập tức bị tách ra, dạt sang một bên.

Cô né tránh những người chặn đường, lôi Tịch Phi chạy tới chỗ sạch sẽ.

Những người đằng sau tiếp tục nổ súng, sương mù không ngừng rơi từ trên không trung xuống.

“Bảo bối, đừng chống đối nữa, đây là thiết kế dành riêng cho em.” Tiếng nói của Thượng Quan Cửu từ đằng sau vọng lại, đầy vẻ dương dương tự đắc và quyết chí bằng được.

“Mẹ kiếp, cái đồ đần độn này.” Thời Sênh chửi rủa quay người lại bắt đầu chém.

Võ nghệ của Tịch Phi cũng không tồi, nhưng so với chiến tích vung một phát kiếm chém đổ vài tên của Thời Sênh thì anh không là gì cả.

“Rắc…”

Tấm gỗ dưới chân bỗng gãy răng rắc, để lộ không gian cao vời vợi phía dưới.

Một tấm gỗ gãy ra, vài tấm gỗ bên cạnh cũng sắp gãy, chỗ Tịch Phi có thể đứng được rất hẹp, hơn nữa cảnh tượng bên dưới khiến hắn chóng mặt.

Thời Sênh nhảy vài bước đến bên cạnh hắn, đưa tay đỡ lấy hắn, đưa hắn đến chỗ đã đổ bê tông.

Chân chạm xuống mặt đất vững chắc, Tịch Phi lập tức lấy lại phong độ.

“Đã bảo anh đừng lên đây, tôi lại còn phải bảo vệ anh nữa.” Thời Sênh kêu ca, “Phí bảo vệ của tôi đắt lắm đấy.”

Câu nói đó, nếu là người khác thì chắc chắn sẽ xấu hổ bực bội, hoặc không biết chui vào đâu.

Thế nhưng khi cô nói thế với mình, Tịch Phi chỉ cảm thấy buồn cười, điệu bộ ca cẩm của cô rất đáng yêu.

Tịch Phi cảm thấy điểm chú ý của mình hình như không đúng.

“Bọn họ đến rồi.” Tịch Phi lập tức chuyển chủ đề, nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh vung kiếm qua, thanh kiếm gảy những tấm gỗ lót đường lên, va vào những người đang định xông tới.

“Á!”

Có người bước hụt, rơi thẳng từ trên xuống.

Thời Sênh giải quyết xong đống vặt vãnh đó, quay đầu lại thì không nhìn thấy Thượng Quan Cử đâu nữa.

“Bên kia.” Tịch Phi chỉ về một phía, Thượng Quan Cửu đang leo như bay lên một tầng cao mới chỉ xây xong một nửa.

Thời Sênh đuổi theo vài bước, tầm nhìn bị chắn bỗng mở rộng, Nhan Ngọc bị treo ở trên đó, chân chỉ hơi chạm được vào bên trong, Thượng Quan Cửu đã trèo lên đến nơi, đứng ở chỗ buộc dây thừng.

Thời Sênh và Tịch Phi đuổi theo sau.

“Miên Miên!” Nhan Ngọc kêu lên một tiếng, lắc đầu nguầy nguậy.

Nó đến làm gì, sao nó lại đến đây?

Thượng Quan Cửu cười kinh tởm, “Bảo bối, chỉ cần anh cứa nhẹ một cái là cô ta sẽ rơi xuống dưới, em muốn nhìn thấy cô ta chết như vậy sao?”

“Thượng Quan Cửu, anh muốn gì thì nhằm vào tôi, ân oán giữa chúng ta đừng có liên lụy đến Miên Miên.” Nhan Ngọc thét lên, đến độ đinh tai nhức óc.

Thượng Quan Cửu kéo Nhan Ngọc qua, tóm lấy cằm bà ta, “Năm đó sao cô không thích tôi? Tại sao? Bây giờ tất cả đều là do cô tự gây nên. Tôi phải khiến con gái cô thay thế cho cô, ha ha ha. Bảo bối, không muốn cô ta chết thì em giết Tịch Phi đi.”

“Có bệnh thì uống thuốc.” Thời Sênh trợn ngược mắt, người mà cô

chỉ muốn cưng nựng, lại bảo cô đi giết.

Thằng này bệnh không nhẹ.

“Bảo bối, giết Tịch Phi đi, không thì anh sẽ đẩy cô ta xuống dưới.” Nét mặt của Thượng Quan Cửu càng hung hãn hơn.

“Miên Miên, mặc kệ hắn, mau đi đi.”

“Câm mồm.”

Thời Sênh nhếch mép “Tôi tiễn ông lên đường.”

Thượng Quan Cửu còn chưa hiểu Thời Sênh có ý gì, thì một tấm gỗ bỗng bay về phía hắn ta và Nhan Ngọc, bởi vì hắn đứng đằng trước, nên tấm gỗ đánh đúng vào người hắn, cả người hắn bay xuống phía dưới.

Thượng Quan Cửu tóm lấy Nhan Ngọc, tấm gỗ treo Nhan Ngọc không chịu được trọng lượng của hai người, gãy đến rắc một phát, hai người cùng rơi xuống dưới.

Thời Sênh mau chóng cưỡi thiết kiếm bay ra, cô vốn muốn kéo lấy Nhan Ngọc, nhưng Nhan Ngọc lại lắc đầu, ôm lấy Thượng Quan Cửu lúc đó đang giãy giụa, nhanh chóng rơi xuống đất.

Khuôn mặt Nhan Ngọc lộ ra một nụ cười, con gái bà ta rất lợi hại, không cần bà ta phải lo lắng nữa.

Xin lỗi Miên Miên, tha thứ cho sự bất lực và yếu đuối của mẹ.

Đúng lúc bọn họ sắp rơi xuống, Thượng Quan Cửu bỗng nhiên ôm lấy Nhan Ngọc, cố hết sức lật mình lại, để Nhan Ngọc ghé lên người

hắn.

Chương 712: Nữ hiệp thời hiện đại (31)

Tại sao không cứu bà ta?

Thời Sênh ngẫm nghĩ, có lẽ là vì biết rằng, cho dù cứu được bà ta, bà ta cũng không sống được lâu nữa.

Nhan Ngọc vẫn cố sống là vì Nhan Miên.

Đến khi bà ta biết cô sống rất tốt thì bà sẽ chọn cái chết.

Biến mất cùng cội nguồn đã đem lại cho bà vô số bi kịch.

Thời Sênh quay lại phía trên, Tịch Phi vịn vào lan can, tóc mái dài che lấp tâm trạng trong mắt hắn.

Bất cứ người hiện đại nào nhìn thấy một người cưỡi kiếm bay lên cũng sẽ thấy khiếp sợ.

Hai người cứ đứng như vậy ở trên đó, làn gió lạnh buốt thổi qua mặt họ, Thời Sênh phủi quần áo, “Hay là… đi xuống đã?”

Tay Tịch Phi nắm chặt lấy lan can, hắn từ từ lùi lại đằng sau, thân người bỗng loạng loạng, rồi rơi vào hư không.

Thời Sênh trợn tròn mắt, bước nhanh đến túm lấy cánh tay kéo hắn lên.

“Anh làm gì vậy?” Cho dù bị dọa cũng không cần phải nhảy xuống

chứ?

“… Mềm chân.” Mặt Tịch Phi trắng bệch.

Thời Sênh: “…”

Cứ tưởng lúc nãy hắn đứng yên không động đậy là vì sợ độ cao? Ôi trời, khiến bà đây lo sốt vó bao nhiêu lâu.

Tịch Phi bẩm sinh sợ độ cao, từ nhỏ hắn đã không thể lên những chỗ quá cao, cứ lên đó là không nhấc nổi chân.

Cái này gọi là, thượng đế mở một cánh cửa ra cho bạn thì chắc chắn sẽ đóng một cánh cửa khác lại.

Thời Sênh đưa hắn xuống dưới, đến khi chạm đến mặt đất kiên cố, cả người Tịch Phi mới nhẹ nhõm trở lại, lúc nãy sao hắn lại ngu ngốc mà leo lên kia chứ?

Hắn lặng lẽ nhìn Thời Sênh, từ nay về sau phải cách xa cô gái này một chút.

“Đã đỡ hơn chưa?” Thời Sênh quan tâm hỏi, “Có cần phải đi bệnh viện không?”

Tịch Phi nhắm mắt lại, lắc đầu.

Thời Sênh chắc chắn là hắn không sao mới quay người đi tìm xác của Thượng Quan Cửu và Nhan Ngọc.

Hai người bị quăng vào một cột thép thẳng đứng, đâm xuyên vào nhau, nhìn kiểu đó, chắc chắn không sống nổi.

Đợi đến khi Thời Sênh kiểm tra xong, quay lại tìm Tịch Phi, kết quả không ngờ lại không thấy đâu nữa.

Mẹ khiếp, cô trông giống hồng thủy mãnh thú thế sao? Không ngờ lại trốn cô!

Phượng Từ giỏi đấy!

Xem ra ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói.

Thời Sênh thu dọn xác Nhan Ngọc xong, rời khỏi công trường, còn về những người khác, người của Tịch Phi sẽ thu dọn sạch.

Thời Sênh tổ chức một đám tang đơn giản cho Nhan Ngọc.

Sau đám tang, Thời Sênh mới có thời gian đi tán tỉnh Tịch Phi.

Có được tin tức mà Thượng Quan Cửu tiết lộ, cô dễ điều tra hơn nhiều rồi, trụ cột của Mặc Môn, Tịch Phi.

…

“Rầm rầm rầm! Nhan Miên, cô ra đây cho tôi.”

Cửa nhà bị đập rất mạnh, Thời Sênh đành phải thả điện thoại ra, vẫy tay với Hứa Thiểm Thiểm vừa nhô đầu ra, tỏ ý bảo cô bé vào trong phòng.

Hứa Thiếm Thiểm lè lưỡi, rồi rụt đầu vào trong.

Thời Sênh mở cửa phòng ra, “Con trai, đến tìm dì làm gì?”

“Nhan Miên, những chuyện đó có phải cô làm không?” Lửa tức giận

trong mắt Lãnh Viêm sắp bốc lên đến nơi.

“Chuyện gì?” Thời Sênh sững sờ, gần đây cô không làm gì cả, đừng vu oan cho người ta có được không?

Lãnh Viêm quát to, “Cô đừng giả vờ nữa, Nhan Miên, sao cô lại nhẫn tâm như vậy, phải tiêu diệt Thanh Long Môn bằng được thì cô mới cam lòng?”

“Không phải chứ con trai, nói lý xem nào, con chẳng nói gì cả, làm sao dì biết có phải dì làm không?” Dù sao những chuyện mà bản cô nương đã làm thì nhiều lắm.

Lãnh Viêm sắp tức điên lên, từ sau lần cô ta chết đi sống lại ấy, hắn không được sống yên ổn nữa.

“Cướp mối làm ăn của Thanh Long Môn, thu mua cổ phiếu một cách ác ý, những chuyện đó là do cô làm?”

Thời Sênh chớp mắt, gần đây cô không làm những chuyện đó.

“Con trai, cảm ơn con đánh giá cao về dì như vậy, nhưng những chuyện đó thực sự không phải do dì làm.” Mẹ kế Sênh xòe hai tay ra, “Có điều chuyện lần trước các người bị cảnh sát đuổi thì là do dì làm thật.”

Lãnh Viêm trợn trừng mắt, ngọn lửa nóng giận cuồn cuộn trong mắt.

Hắn vẫn đang điều tra chuyện đó, tưởng rằng có nội gián, kết quả là do cô ta làm!

“Cô có người ở Thanh Long Môn?” Trừ cái đó ra, Lãnh Viêm không nghĩ được gì khác, “Bà già mãi không chết ấy có phải đã đưa những

thứ đó cho cô không? Cô đã liên lạc với bọn họ rồi đúng không?”

“Đâu có, dì tặng người ta rồi.” Thứ đó có lẽ có thể điều động một vài thế lực, hơn nữa còn là nước ngoài, Lãnh Viêm vẫn luôn tìm kiếm, trợ lực có lẽ không hề nhỏ.

Tặng cho cô vợ nhà mình là đẹp nhất.

“Tặng người rồi.” Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Viêm tức đỏ lên, nghiến răng hỏi: “Cô tặng cho ai rồi?”

“Dì tặng cho ai con quản được chắc?” Thời Sênh hức lên một tiếng, “Con còn muốn cướp lại sao?”

Thanh Long Môn so sánh với Mặc Môn thì chẳng có gì để mà so sánh.

Mặc Môn là thế lực lâu đời đã được lưu truyền nhiều năm, những người bên nước ngoài ai mà dám động vào? Thanh Long Môn chẳng qua chỉ nhân lúc quốc nạn mà lập nên, đến bây giờ còn chưa đủ trăm năm lịch sử.

“Nhan Miên, cô đợi đấy.”

Ánh mắt Thời Sênh tràn đầy niềm vui, “Đợi chứ.”

Cô sập mạnh cửa lại, nhốt bộ mặt đang tức tối đến méo mó của Lãnh Viêm ở bên ngoài.

“Chị” Hứa Thiểm Thiểm dựa vào cánh cửa, gọi nhỏ: “Hắn hung dữ quá.”

“Thế thì em phải hung dữ hơn hắn ta mới được.”

Hứa Thiểm Thiểm há hốc mồm: “Hả?”

“Phương pháp cuối cùng để đối phó với kẻ ác, là bạo lực.” Thời Sênh bắt đầu phổ cập kiến thứ cho Hứa Thiểm Thiểm, “Đến lúc em lớn mạnh đến mức không còn địch thủ thì sẽ không còn ai gây sự với em, bất cứ ai cũng phải nhìn sắc mặt em mà hành động, em chính là kẻ thống trị.”

Hứa Thiểm Thiểm mơ hồ gật đầu.

[…] Cứ dạy thế này, thì sớm muộn cũng có chuyện đấy!

…

Ăn cơm xong, Hứa Thiểm Thiểm rửa bát rồi đi ra, nhìn thấy Thời Sênh cầm điện thoại ngồi bất động ngoài hành lang, tò mò tiến lại gần.

“Chị ơi, chị đang làm gì vậy?”

Thời Sênh buông điện thoại ra, ôm mặt buồn bã nói: “Vợ chị không để ý đến chị.”

Vợ?

Hứa Thiểm Thiểm gãi đầu, chị không phải nên tìm bạn trai sao?

Sao lại là vợ…

Hứa Thiểm Thiểm bỗng nhiên kinh ngạc, “Chị, chị thích con gái?”

Thời Sênh ngạc nhiên nhìn Thiểm Thiểm: “Cái gì?”

Hứa Thiểm Thiểm ôm lấy miệng, “Ưm ưm ưm ưm…”

“Nói tiếng người.”

Hứa Thiểm Thiểm trợn tròn mắt, buông tay ra, vội vàng nói: “Chị thích con gái à?”

Nói xong cô bé liền bịt mồm lại, người dính chặt vào tấm kính đằng sau, sợ bị Thời Sênh đập.

Thời Sênh: “…” Rốt cuộc thì cô thể hiện ra thích con gái ở chỗ nào?

Thời Sênh hồi tưởng lại đoạn hội thoại vừa nãy, miệng co giật, tội của cô, cô chịu.

“Chị thích đàn ông.” Thời Sênh quay đầu đi.

Hứa Thiểm Thiểm chớp đôi mắt mọng nước, nghi ngờ hỏi: “Thế sao chị lại nói là vợ?”

“Chị thích vậy.”

Hứa Thiểm Thiểm: “…”

Được thôi, nhiều lý do hơn nữa cũng không bằng một câu thích.

“Người mà chị thích chắc chắn rất lợi hại.” Hứa Thiểm Thiểm nịnh nọt như thường, “Như thế mới xứng với chị.”

Thời Sênh cười lên thành tiếng, nhớ lại bộ dạng xơ xác của Tịch Phi hôm đó, lợi hại vào đâu?

Chính là một tên đần.

“Chị cười gì vậy?” Cô bé có nói gì không đúng sao?

“Cười vợ chị là một tên đần.” Thời Sênh tiếp tục chống cằm tỏ vẻ buồn bã, chuyển chủ đề: “Em làm xong bài tập chưa?”

“Làm xong rồi ạ.” Hứa Thiểm Thiểm ngoan ngoãn gật đầu. Cô bé trầm ngâm một lúc, khẽ khàng hỏi: “Chị ơi, Tết em có thể quay về thôn Hoàng Sơn không?”

Chương 713: Nữ hiệp thời hiện đại (32)

Sắp đến Tết, không khí rộn ràng tràn ngập khắp nơi. Mọi người từ khắp nơi quay về sắm sửa đón Tết.

Đây là lúc các cửa hàng đắt khách nhất.

Thời Sênh dắt tay Hứa Thiểm Thiểm đi vào trung tâm thương mại tấp nập người qua lại.

“Chị ơi chúng ta không cần mua ở đây đâu. Ở đây cái gì cũng đắt.” Hứa Thiểm Thiểm kéo nhẹ tay áo Thời Sênh.

“Ừ, có tiền tùy hứng đi.” Thời Sênh nhẹ nhàng nói “Mua ở đây tiện, miễn phí chuyển về.”

Hứa Thiểm Thiểm: “…”

Không phải là lái xe đến đây sao?

Hơn nữa đằng sau…

Hứa Thiểm Thiểm quay lại nhìn vài người vệ sĩ ở đằng xa, những người đó không phải là lực lượng lao động sao?

Hứa Thiểm Thiểm chắc chắn không đấu được với Thời Sênh, đành phải mua ở đó. Cô bé hết sức cố gắng chọn những thứ tiện dụng, bởi vì đối với người nhà quê, tặng đồ trang trí cả trăm vạn, cũng không có ích bằng một cái chăn bông.

Thời Sênh hoàn toàn không chen vào câu nào, đợi Hứa Thiểm Thiểm chọn xong, cô chỉ phụ trách trả tiền, thỉnh thoảng Hứa Thiểm Thiểm hỏi cô có được không, cô mới trả lời một hai câu.

“Chị?” Hứa Thiểm Thiểm hơi đứng lên phía trước, gọi Thời Sênh lúc đó đang đứng bất động trước cửa một cửa hàng.

Thời Sênh vẫy tay với cô bé.

Hứa Thiểm Thiểm đành quay lại.

Đó là một cửa hàng bài trí rất đặc biệt, biển hiệu đen xì, cực kỳ không ăn nhập với trung tâm thương mại rực rỡ này.

Thời Sênh dắt tay Hứa Thiểm Thiểm đi vào trong, phong cách bài trí bên trong giống hệt bên ngoài, toàn một màu đen, trên tường chỉ lắp đặt bóng đèn lờ mờ, để bày biện cửa hàng không được coi là to ra trước mắt khách hàng.

Trong cửa hàng có vài chiếc kệ, bên trên đặt vài vật phẩm điêu khắc và vài thứ kỳ quái hiếm có.

“Hôm nay không bán hàng.” Một giọng nói lười nhác vang lên từ sau quầy.

Trong không gian tối tăm này, lại càng thêm phần u ám.

Hứa Thiểm Thiểm bị dọa sợ đến mức nắm chặt lấy tay Thời Sênh, đây là nơi nào? Trong trung tâm thương mại sao lại có một nơi kỳ quái như thế này?

Thời Sênh phớt lờ giọng nói đó, đi một vòng quanh cửa hiệu, đánh

giá những tác phẩm được bày trên kệ.

Những tác phẩm này rõ ràng là cùng được làm ra từ tay một người thợ, cái nào cũng sống động như thật.

Thời Sênh đi về phía quầy, “Giúp tôi tạc một thứ.”

“Tôi nói rồi, hôm nay không bán hàng.” Đối phương lười nhác khoát tay, “Hôm khác quay lại nhé.”

“Cộp.”

Đối phương bỏ quyển sách trên mặt ra, trợn trừng mắt tức giận nhìn Thời Sênh, “Cái cô này tôi đã bảo…”

Ánh mắt hắn dừng lại trên quầy, nhìn chằm chằm vài thứ đặt trên đó vài giây, rồi đứng phắt dậy, kéo thứ đó xuống gần mình, “Cô muốn tạc cái gì? Thứ này coi như là thù lao.”

Hứa Thiểm Thiểm: “…” Sao bảo không bán hàng cơ mà?

…

Thời Sênh bước ra khỏi cửa hiệu, tiếp tục mua đồ cùng Hứa Thiểm Thiểm, mua xong đi ăn cơm.

Sắp đến Tết rồi, các tiệm cơm đều chật ních khách, Thời Sênh đành đưa Hứa Thiểm Thiểm đi ăn cơm Tây.

“Chị ơi, em muốn ăn bít tết.” Hứa Thiểm Thiểm mắt sáng lên nhìn vào thực đơn.

Thời Sênh gập thực đơn lại, nói với người phục vụ đứng đợi bên

cạnh: “Giống tôi.”

Trước đây Thời Sênh toàn đưa Hứa Thiểm Thiểm đi ăn cơm Tàu, chưa từng dẫn cô bé đi ăn cơm Tây, thế nên Hứa Thiểm Thiểm không quen dùng dao dĩa, xé bít tết lại càng lóng ngóng, bực đến mức cô bé chỉ muốn lấy tay bốc.

Thơm quá đi, muốn ăn quá.

Thế nhưng chưa ăn được.

Đúng lúc Hứa Thiểm Thiểm đang lúng túng, thì có một đĩa đã xắt sẵn đặt trước mặt cô bé, đĩa của cô bị nhấc ra chỗ khác.

“Ăn xong đi về, ngày mai phải dậy sớm.” Thời Sênh không ngẩng đầu lên, xắt đĩa bít tết đã bị Thiểm Thiểm giày vò đến biến dạng, thản nhiên đút vào miệng.

“Vâng.” Hứa Thiểm Thiểm xiên một miếng thịt bò nhỏ cho vào miệng, nheo mắt cười, ngon quá đi!

Phải học tập, phải học tập!

Làm cho chị ăn.

Đám vệ sĩ ở đằng xa: “…” Tịch tổng, vợ thế này mà ngài không thèm, thật là lãng phí tài nguyên!

Biết đánh mắng, biết chăm sóc, ôi ôi ôi, sao bọn họ không gặp được ai tốt như vậy.

Hứa Thiểm Thiểm ăn no căng rốn, vác bụng đi theo Thời Sênh ra khỏi quán ăn, lúc đi qua đám vệ sĩ, còn tinh nghịch lè lưỡi.

Đám vệ sĩ: "…" Ý gì đây ta? Trêu bọn họ không có ai chăm sóc sao?

Vừa ra khỏi quán ăn, Thời Sênh đã đụng phải nam nữ chính.

Hai người họ cũng được bảo vệ cẩn mật, Lãnh Viêm dắt tay Anh Túc. Anh Túc có vẻ rất tức giận, không ngừng vùng vẫy, tiếc là không vùng ra khỏi tay Lãnh Viêm được.

Bắt đầu ngược nhau rồi!

"Nhan Miên." Lãnh Viêm đã nhìn thấy Thời Sênh, nghiến răng gằn giọng gọi tên, đi đến đâu cũng gặp phải người phụ nữ này, sao cô ta cứ ám mình mãi vậy nhỉ.

"Con trai." Mẹ kế Sênh nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Chúc mừng năm mới."

Lãnh Viêm thấy lồng ngực uất nghẹn, cô lại còn chúc mừng năm mới hắn.

"A…" Lãnh Viêm bỗng hớp một luồng không khí lạnh.

Nhân lúc hắn nói chuyện với Thời Sênh, Anh Túc cắn hắn một cái, thoát khỏi sự bó buộc, chạy về vỉa hè phía đối diện.

Lãnh Viêm mặc kệ Thời Sênh, vội vàng chạy đuổi theo.

"Kít"

Tiếng phanh xe rất to từ bên kia đường vọng lại, một chiếc xe ô tô con đang chạy rất nhanh, xô thẳng vào Anh Túc đang chạy qua đường, cơ thể cô ta bay lên không trung rồi rơi xuống, đạp vào mui

cốp của chiếc xe đi đằng trước, lăn xuống mặt đường.

Nếu không phải chiếc xe đằng sau phanh lại kịp thời, thì đã bị lăn vào gầm xe rồi.

Thời Sênh mở to mắt, cái này không liên quan gì đến cô nha.

Không liên quan gì đến bản cô nương.

Thế nên, nữ chính đã dùng tính mạng của mình để chứng minh cho chúng ta thấy, đừng có qua đường bừa bãi, sẽ gặp tai nạn đó!

May mà Lãnh Viêm không phải là nam chính trong bi kịch tình yêu, không ôm lấy nữ chính gào thét bảo cô đừng chết, mà nhanh chóng đưa nữ chính đến bệnh viện cấp cứu.

Nghe nói không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hai chân đã tàn phế.

Lúc nghe thấy tin đó, Thời Sênh đã đang ở sân bay, chuẩn bị làm thủ tục.

Ban đầu đôi chân của nguyên chủ bị tàn phế, bây giờ lại đến lượt nữ chính…

Thôn Hoàng Sơn vẫn hoang vắng như vậy. Thời Sênh dẫn Hứa Thiểm Thiểm về khiến những người trong thôn đều rất bất ngờ. Họ không ngờ rằng đến Tết, Hứa Thiểm Thiểm còn về chúc Tết họ.

Hứa Thiểm Thiểm nói chuyện với người trong thôn, Thời Sênh đứng ở xa một mình, những người trong thôn này ngôn ngữ bất đồng với cô, nên cũng không lại gần.

Nhưng trong sâu thẳm đáy lòng họ đều biết, cô ấy là người tốt.

Nếu như Thời Sênh biết được suy nghĩ trong lòng họ, thì nhất định sẽ cười châm biếm.

Cô là người tốt?

Cô chưa bao giờ.

Bởi vì cô nhìn Hứa Thiểm Thiểm vừa mắt nên mới thực hiện cái nhiệm vụ phụ tuyến này, nếu như nhìn không vừa mắt thì nhất định cô sẽ không làm.

Hứa Thiểm Thiểm không ở lại thôn Hoàng Sơn quá lâu, còn vài hôm nữa là giao thừa, cô bé không thể để Thời Sênh đón giao thừa với mình ở đây.

Lúc quay về, gặp phải luồng khí lạnh, lùi giờ bay lại, đợi đến khi về đến thành phố A thì đã là buổi tối đêm giao thừa rồi.

Đường phố lạnh lẽo vắng vẻ, chỉ có pháo hoa đang nổ trên trời, khiến thế giới này bỗng chốc trở nên vừa hào nhoáng vừa nhộn nhịp.

“Chị ơi, được đón giao thừa với chị thật là vui.” Hứa Thiểm Thiểm áp mặt vào cửa kính xe, nhìn màn biểu diễn pháo hoa ở bên ngoài, vô cùng cảm kích.

Thời Sênh không trả lời, cô nhìn đồng hồ, không kịp nữa rồi.

Thôi, lần sau vậy.

Khi bọn họ đến trước cửa nhà, pháo hoa bỗng nở rộ nhiều hơn, đúng lúc đồng hồ chỉ 12 giờ.

Chương 714: Nữ hiệp thời hiện đại (33)

Thời Sênh tắm rửa xong, lên giường nằm, dùng điện thoại gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, cho số điện thoại chưa từng nhắn tin lại cho cô.

Cô vứt điện thoại xuống, cuộn tròn chăn.

Theo đuổi Phượng Từ sao lại tốn sức thế này, lần nào cũng không thể nào tóm được.

Nhưng mà thích lắm ý, sao bây giờ?

Thật sự lúc nào cũng muốn trói hắn ở bên mình.

[…] Ký chủ, ý nghĩ này thực sự vô cùng nguy hiểm.

“Ting”

Trong lúc Thời Sênh sắp sửa chìm vào giấc ngủ thì tin nhắn điện thoại bỗng vang lên.

Thời Sênh đưa tay ra sờ vào điện thoại, mở ra xem, lại là một tin nhắn rác. Cô bấm nút quay lại giao diện tin nhắn, trừ tin mà cô vừa gửi đi, thì không có tin trả lời nào cả.

Thời Sênh thở dài, đúng lúc đang định tắt điện thoại, thì bỗng một tiếng ting nữa vang lên, màn hình lúc nãy còn chưa có gì, giờ đây bỗng có thêm bốn chữ.

Thời Sênh chớp mắt, quay lại ấn vào đó, rồi lại quay lại ấn tiếp, sau khi chắc chắn không phải là nhìn nhầm, mới lập tức ấn số gọi lại.

Thế nhưng không có ai nghe máy.

Ở bên kia, Tịch Phi nhìn chiếc điện thoại đang rung lên bần bật, đưa tay ra một lúc nhưng không cầm lên.

Cảm giác này đến quá bất ngờ, bất ngờ đến mức hắn không kịp trở tay.

Hắn rút tay về, ngả người ra sau ghế, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện bên ngoài rọi chiếu trên khuôn mặt không chút cảm xúc.

Lạnh lùng xen một chút lưỡng lự.

Ánh sáng màn hình điện thoại dần tối lại, đúng lúc pháo hoa bên ngoài cũng kết thúc, cả căn phòng chìm trong màn đêm đen tối.

Chỉ còn lại sự lạnh lẽo và cô độc bao trùm khắp các ngóc ngách.

…

Mùng một đầu năm, ngoài đường vẫn rất vắng người, Thời Sênh cuộn mình trong một lớp áo dày, đứng bên vệ đường, gió lạnh thổi đến, có thể nói là mát mẻ, mát mẻ đến mức cô muốn chém người.

Một chiếc xe thể thao màu đen chạy ào qua trước mặt cô rồi lại lùi lại trong phút chốc, cửa xe trượt xuống, một luồng khí ấm từ bên trong phả ra.

Đối phương ngồi trên ghế lái phụ, đưa cho Thời Sênh một chiếc túi

“Tiền trao cháo múc.”

Thời Sênh cầm lấy chiếc túi, lấy chiếc hộp nhỏ trong túi ra.

“Chắc chắn không còn gì thì tôi đi đây.” Đối phương vẫy tay, đóng cửa kính lại, chiếc xe trượt đi trong chốc lát, chớp mắt đã biến mất ở góc phố.

Thời Sênh cầm đồ về nhà, vào phòng mò mẫm một hồi lâu, Hứa Thiểm Thiểm gọi cô vài lần cũng không thấy ai ra.

Lúc đó, trong phòng Thời Sênh đang ngổn ngang lộn xộn, khắp nơi đều là những linh kiện nhỏ xíu. Cô ngồi dưới đất, cúi đầu lắp ghép một chiếc đồng hồ đeo tay.

Đó là một chiếc đồng hồ cổ điển, dù có đặt nó ở thời cổ đại cũng vẫn thấy lạc lõng.

Trên mặt đồng hồ có chạm khắc một bông hoa pha lê, những cánh hoa nở rộ, tầng tầng lớp lớp, trông sống động như thật, mở rộng vừa đủ trọn mặt đồng hồ.

Nhụy hoa vừa vặn với vị trí ghép kim đồng hồ, những chiếc kim rung động như có thể làm cho những cánh hoa mỏng manh phía dưới rung rinh theo.

Thời Sênh lắp đến linh kiện cuối cùng, rồi nhìn chiếc đồng hồ và thở dài, vẫn không được.

Linh khí của thế giới này không ổn, không chắc được trận pháp có hiệu quả như mong đợi hay không.

Khi Hứa Thiểm Thiểm gọi đến lần thứ n, Thời Sênh cũng thu gọn đồ

đạc lại, mở cửa đi ra.

…

Bệnh viện.

Anh Túc ngồi dựa vào giường bệnh, lạnh lùng nhìn Lãnh Viêm. Lãnh Viêm đứng bên cạnh, sắc mặt cũng không được tốt.

Hắn hít một hơi thật sâu, hạ giọng xuống, “Chúng ta nói chuyện rõ ràng không được sao?”

Khóe mắt Anh Túc hoe đỏ, nhưng cô ta lại mím môi, không để cho nước mắt rơi xuống, “Có gì để mà nói?”

Lãnh Viêm ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy vai cô ta, “Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với em? Tại sao hôm đính hôn em lại bỏ chạy? Em có biết anh…” Bẽ bàng đến mức nào không?

Anh Túc nhìn hắn, nói rõ từng câu từng chữ: “Lãnh Viêm, chúng ta không thể đến với nhau.”

“Tại sao?” Lãnh Viêm bức xúc, cao giọng nói, “Em nhất định phải cho anh một lý do.”

“Em không yêu anh nữa đã được chưa?” Anh Túc cũng quát lên theo, cuối cùng thì cô ta cũng không kiềm chế được, những giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mi.

“Em không thích anh nữa thì sao còn khóc?” Lãnh Viêm nâng cằm Anh Túc lên, nghiêng đầu đặt lên môi cô ta một nụ hơn, thô bạo và thẳng thắn.

Anh Túc giãy giụa chống đối.

“Bốp!”

“Bộp!”

Lãnh Viêm hơi nghiêng đầu sang một bên, tay Anh Túc dừng lại trong không trung, máu trào ra trên mu bàn tay, nhỏ từng giọt từng giọt xuống chiếc chăn màu trắng. Bình truyền nước bên cạnh rơi vỡ dưới đất.

“Lãnh Viêm, chúng ta kết thúc rồi.” Anh Túc kìm nén nỗi đau trong lòng, cố gắng nói một cách thật tuyệt tình.

Cô ta có tư cách gì mà ở bên anh.

Ở bên con trai kẻ thù giết cha mình.

“Được.” Lãnh Viêm gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Anh Túc ôm lấy mặt, tiếng khóc nức nở bắt đầu vang lên.

Cô ta tưởng rằng như vậy có thể khiến Lãnh Viêm bỏ cuộc, nhưng cô không ngờ rằng Lãnh Viêm chưa từng định buông tha cho mình. Đến lúc cô ta ra viện, người của Lãnh Viêm đón cô ta về thẳng nhà lớn.

Một người không thể tự đi lại trên đôi chân của mình được nữa, làm sao có thể trở thành đối thủ của bọn họ.

Gần như ngày nào Lãnh Viêm cũng đến thăm cô ta, lần nào cũng động tay động chân. Trong lòng cô rõ ràng đã thấy nhục nhã muốn chết nhưng cơ thể lại không kháng cự lại được.

Một thời gian sau đó, cô ta đã hồi phục lại, Lãnh Viêm lại càng quá đáng hơn, cơ bản không cần biết ý cô ta, thẳng thừng cưỡng ép.

Thời gian đó, Anh Túc đã từng có ý nghĩ muốn giết hắn.

Thế rồi để đề phòng cô ta bỏ chạy, Lãnh Viêm thu gom tất cả mọi vật nhọn trong phòng lại.

Trong lòng Anh Túc rất giày vò, một bên là người mình yêu, một bên là mối thù sâu như biển máu, rốt cục thì lên chọn cái nào?

Không, cô ta không muốn chọn, cô ta chỉ muốn trốn tránh.

Cô ta là một người tàn tật, không có sự lựa chọn nào cả.

Anh Túc cảm thấy có người vào phòng, lúc này chắc chắn là Lãnh Viêm sẽ không đến, vậy có lẽ là người hầu đưa cơm lại.

“Tôi không muốn ăn.” Giọng Anh Túc khàn khàn.

Tiếng bước chân đằng sau càng ngày càng gần, chỉ là đi lại không tiện, còn các năng lực khác của Anh Túc vẫn còn đó, tiếng bước chân này…

“Lăng Dực.” Anh Túc quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Anh Túc.” Lăng Dực tiến vài bước lên phía trước, quỳ xuống bên cạnh cô, xót xa. “Em vẫn ổn chứ?’

“Em…” Cô ta không ổn, nhưng nói ra thì làm gì được, “Sao anh lại đến đây? Ở đây rất nguy hiểm.”

“Anh đến đưa em đi.” Lăng Dực nắm lấy tay Anh Túc, “Anh Túc, em phải đi với anh, em ở đây sống không vui vẻ gì.”

“Em…”

“Cho dù em có đồng ý hay không, anh cũng sẽ đưa em đi, anh không thể nhìn Lãnh Viêm đối xử như thế này với em.” Lăng Dực kiên quyết.

Nếu như Lãnh Viêm đối xử tốt với cô thì hắn sẽ không nói gì cả, nhưng xem xem Lãnh Viêm đã làm những việc gì?

Giày vò người con gái mà hắn thích ra nông nỗi này.

“Lăng Dực, anh không phải là đối thủ của Lãnh Viêm.” Anh Túc lắc đầu, bây giờ Hắc Hổ Đường đã không còn nữa, Thanh Long Môn lũng đoạn tất cả, cho dù chúng ta trốn được ra ngoài, thì có thể đi đâu?

Nếu như bị Lãnh Viêm bắt được, Lăng Dực sẽ mất mạng, cô ta không thể nhìn Lăng Dực chết vì mình.

“Anh không phải, nhưng có người sẽ làm được.” Lăng Dực vỗ tay Anh Túc, “Anh Túc, có người muốn đối phó Thanh Long Môn, đến lúc đó anh sẽ thừa cơ đem em đi, em đợi tin của anh.”

Lăng Dực đứng dậy, hôn lên trán Anh Túc, “Anh Túc, anh yêu em.”

Có lẽ là vì không muốn nghe thấy câu trả lời mà mình không muốn nghe nên Lăng Dực không đợi Anh Túc trả lời mà vội vã rời khỏi căn phòng.

Anh Túc sững người, đưa tay sờ lên trán, có lẽ ở đó vẫn còn lưu lại

hơi ấm của Lăng Dực.

Chương 715: Nữ hiệp thời hiện đại (34)

Lăng Dực rời khỏi nhà lớn, đi qua vài con phố, rồi vào một khách sạn.

Hắn đi thang máy lên phòng hạng Tổng Thổng ở tầng trên cùng, những người đứng bên ngoài cửa khám xét một lượt, rồi mới thả cho hắn vào.

Trong phòng, một người đàn ông đang đứng thẳng người cạnh cửa sổ, im lặng bình thản nhìn dòng xe cộ tấp nập bên dưới. Tách biệt khỏi tiếng còi xe bên ngoài, trong phòng im phăng phắc không một tiếng động.

Lăng Dực đi đến phía sau, dừng lại ở chỗ cách Tịch Phi khoảng 2 mét. Hắn vừa đứng lại thì trước mặt vọng lại một giọng nói.

“Anh Lăng, đã cân nhắc xong rồi?”

“Vâng.” Lăng Dực gật đầu.

Trước khi gặp Anh Túc, có lẽ hắn vẫn còn đang do dự, nhưng khi gặp cô ta rồi, thì hắn không do dự nữa. Lãnh Viêm hoàn toàn không đối xử thật lòng với cô.

Có người từ bên cạnh đi lên, Lăng Dực lấy chiếc USB trong túi ra, trong đó có tất cả căn cứ và người liên hệ chủ yếu, cùng với một vài sản nghiệp của Thanh Long Môn ở các thành phố.

Hắc Hổ Đường đã mất một thời gian dài để thu thập hết, kết quả còn chưa kịp đối phó với Thanh Long Môn thì đã bị cảnh sát úp sọt.

Hắn đem thứ đó chạy đi, không ngờ lại bị người đàn ông này tìm đến.

“Mạo muội hỏi một câu, ngài Tịch, tại sao ngài lại phải đối phó với Thanh Long Môn?” Địa bàn của Thanh Long Môn và Mặc Môn không giống nhau, không cần tranh giành địa bàn, lẽ nào Mặc Môn muốn mở rộng địa bàn vào trong nước?

Lăng Dực rất tò mò, nhưng không quá quan tâm, bây giờ hắn chỉ muốn cứu Anh Túc ra, rồi cùng cô đến một nơi nào đó sống một cuộc sống bình thường.

Cho dù cô không yêu hắn, hắn cũng tình nguyện chăm sóc cho cô cả đời.

Tịch Phi quay người lại, ngược sáng, thân hình của người đàn ông đó cao to giống như một bá chủ nhìn xuống toàn thiên hạ, mang trong mình một khí chất không gì địch nổi, chỉ cần nhìn hơi lâu một chút là đã thấy mình bất kính.

“Bởi vì hắn đã có những tâm tư không nên có.”

Lúc vào thang máy đi xuống dưới, một người phụ nữ đi ngang qua hắn. Hắn hơi chần chừ, quay đầu lại, từ khe hở giừa hai cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, hắn nhìn thấy một khuôn mặt nghiêng có chút quen thuộc.

Hắn nhìn vào thang máy, đây là thang máy chuyên dụng đi lên tầng thượng.

Cô ta… tìm gặp Tịch tổng?

Lăng Dực bỗng nhớ đến câu nói của người đàn ông đó, có những tâm tư không nên có.

Lãnh Viêm và Nhan Miên?

…

Thời Sênh lên đến tầng thượng, người của Tịch Phi chặn ngay cô lại, không cho cô bước vào.

Thời Sênh tức đến mức muốn rút kiếm ra, đúng lúc cô đang định rút kiếm thì Tịch Phi xuất hiện ở cửa, “Cho cô ấy vào.”

Vệ sĩ lập tức bỏ tay xuống, thu về đứng thẳng ở chỗ của mình, không động đậy, như một bức tượng, cứ như không phải hắn vừa chặn Thời Sênh lại vậy.

Thời Sênh dựng ngón tay giữa lên, phủi lại quần áo, rồi đi vào trong phòng.

Vệ sĩ: “…” Bọn tôi chỉ làm việc thôi mà.

Thời tiết vào tháng ba, tháng tư đã bắt đầu ấm lên nhưng vẫn hơi lạnh. Trong phòng không có máy sưởi, vậy mà Tịch Phi chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng.

Tịch Phi đang đeo đồng hồ, chiếc đồng hồ đeo tay tinh xảo đặt trên tay hắn lại càng trở nên sang trọng hơn.

“Cô Nhan, tìm tôi có việc gì sao?”

Thời Sênh bước lại gần, cầm tay hắn lên. Tịch Phi khẽ ngẩng đầu, nhìn cô tỏ vẻ khó hiểu.

Thời Sênh mỉm cười, nụ cười lướt qua, nhưng trong đáy mắt lại như có những gợn sóng mong manh từ từ lan tỏa, cơ hồ như muốn lan đến tận đáy lòng hắn.

Chiếc đồng hồ vẫn chưa cài chắc liền bị Thời Sênh tháo ra.

Đợi đến khi Tịch Phi tỉnh táo lại thì trên tay hắn đã đeo một chiếc đồng hồ khác.

Thời Sênh cầm lấy tay hắn lật đi lật lại, cơ hồ không được hài lòng lắm, “Quả nhiên vẫn hơi kém.”

Nhưng rồi cô lại cười nói: “Không sao, đeo tạm vậy, sau này có cơ hội sẽ bù lại vậy.”

Tịch Phi nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay mình. Đồng hồ bình thường đa phần là đồng hồ cơ, tinh xảo nhưng vẫn hào phóng, nhưng vẫn thua xa chiếc đồng hồ này.

Nếu như không phải kim đồng hồ đang chuyển động thì nó càng giống như một tác phẩm nghệ thuật vượt thời gian đặt trong viện bảo tàng.

Lúc vừa đeo lên cảm thấy hơi lạnh, nhưng giờ đây đã cảm nhận thấy một luồng khí ấm, từ từ đi từ cổ tay phả vào tận đáy lòng.

Chỉ là điêu khắc bên trong đồng hồ sao quen mắt thế nhỉ?

“Cô Nhan…”

Thời Sênh ngắt lời Tịch Phi, thản nhiên nói: “Không thích thì vứt đi.”

Tịch Phi: “…” Cô ép buộc người ta nhận quà như vậy, có thật sự ổn không?

Anh đưa tay sờ vào chiếc đồng hồ không biết làm bằng chất liệu gì, khẽ thở dài, buông tay ra, bỏ tay áo xuống che chiếc đồng hồ đi, “Cô Nhan tìm tôi có việc gì?”

“Không được tìm anh sao?”

“Cô Nhan, tôi rất bận.” Tịch Phi thu những thứ khác trên bàn lại, cúi mắt xuống, không dám nhìn Thời Sênh.

Cứ nhìn thấy cô là hắn lại không muốn rời mắt đi chỗ khác, cứ như nhìn thế nào cũng vẫn chưa đủ vậy.

“Tôi sẽ không làm phiền anh.”

Tịch Phi: “…” Cô ở đây, chính là đang làm phiền tôi.

Hoàn toàn không tập trung tâm trí được.

Tịch Phi bỗng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Cô Nhan, tôi nhớ đã nói với cô rằng tôi có vợ chưa cưới.”

“Thế anh có phiền khi có thêm một người nữa không?” Mẹ khiếp đồ lừa đảo, không ngờ lại dám lừa ông đây là đã có vợ chưa cưới!

“Phiền.”

Thời Sênh toét miệng, cười tươi roi rói, “Vợ chưa cưới của anh tên là gì?”

Tịch Phi cảm thấy Thời Sênh không có ý gì tốt đẹp cho lắm, nên đầu óc hắn rất nhanh lóe lên một cái tên, rồi tùy tiện nói ra, “Lisa.”

“Ồ.” Thời Sênh thản nhiên đáp khiến Tịch Phi càng thấy lạ hơn, sau đó lại nghe thấy cô nói một cách đầy ác ý: “Thế tôi giết cô ta, anh có bận tâm không?”

Tịch Phi: “…”

Con gái con đứa, động tí là giết giết giết, không ra dáng con gái gì cả.

Thế nhưng tại sao… tim lại đập nhanh thế này?

Trong lồng ngực có một âm thanh đang kêu lên inh ỏi.

Chính là cô ấy.

Chính là cô ấy.

Hắn sững sờ, cô ấy là ai?

Một lâu sau, Tịch Phi thở dài, “Phục cô rồi.”

Hắn chịu thua.

Có những tình cảm thật sự không có cách nào chống cự nổi, đáng sợ nhất là, cơ bản hắn không muốn.

Nếu như có thể thì lúc lấy được thứ đó rồi, hắn nên rời khỏi đây, rời xa cô.

Nhưng hắn lại không làm thế, hắn ở lại đây, không phải vì công việc,

mà vì cô.

Dù cho hai người họ không tiếp xúc nhiều với nhau.

Thậm chí còn chưa chính thức gặp nhau được mấy lần.

Thế nhưng hắn lại để tâm đến cô như vậy.

“Thế nên, bây giờ anh Tịch đồng ý có thêm một người vợ chưa cưới ư?”

Tịch Phi không trả lời cô, vẫy cô lại gần.

Thời Sênh ngờ vực nhìn hắn một lát, không lẽ hắn muốn đánh cô?

Cô từ từ đi lại lần.

Tịch Phi cúi đầu nhìn cô, rồi từ từ cúi người xuống, khuôn mặt thanh tú phóng to ra trong mắt Thời Sênh, hơi thở nóng ấm phả lên mặt, lên chóp mũi, rồi cánh môi mềm mại áp lên môi cô. Có chút bất ngờ, nhưng đó lại là hơi thở mà cô quen thuộc hơn ai hết.

Nụ hôn đó rất nhẹ, chỉ như lướt nhẹ qua mà thôi.

Hắn từ từ cúi người xuống tiếp, cầm chiếc áo khoác đằng sau cô lên, ôm lấy cô đi ra ngoài.

Thời Sênh: “!!!” Mẹ kiếp!

Từ nhà mình đã lợi hại thế này từ bao giờ chứ?

Những việc này, để em làm cho!

Những vệ sĩ bên ngoài nhìn Tịch tổng nhà bọn họ ôm Thời Sênh đi ra, cũng bất ngờ như vậy.

Lợi hại đó nha cô Nhan, cửa còn chưa đóng mà đã hạ gục được tổng giám đốc của chúng tôi rồi!

Chương 716: Nữ hiệp thời hiện đại (35)

Tịch Phi đi gặp người một người, đối phương nhìn thấy hắn dẫn theo một cô gái thì tỏ vẻ rất bất ngờ, mà người đó, Thời Sênh cũng quen.

Chính là người mà Thời Sênh đã nhờ hắn khắc đồ.

Người đàn ông đó nhìn cũng được, chỉ là khí chất hơi bị âm u, lại mặc đồ có vẻ kỳ quặc, nhìn có vẻ hoàn toàn không đẹp trai tí nào.

Chỉ có vẻ quái quái.

“Hai người quen nhau?” Tịch Phi có lẽ đã cảm thấy ánh nhìn dò xét không mấy tự nhiên giữa Thời Sênh và người đàn ông đó, nên cất tiếng hỏi.

Người đàn ông đó ôm lấy ngực, chỉ vào Thời Sênh, “Cô ta là người hôm trước em nói với anh, bảo em khắc cái thứ đó, khiến ông đây ba ngày ba đêm không được chợp mắt.”

Tịch Phi đột nhiên nhớ lại, gã gửi ảnh cho mình, nhưng lúc đó mới chỉ là bán thành phẩm, không tinh xảo như lúc này hắn nhìn thấy trong chiếc đồng hồ.

Hơn nữa cũng chưa ghép thành đồng hồ, nên ban đầu hắn không nhớ ra.

“Nói như kiểu không trả tiền vậy.” Thời Sênh trợn ngược mắt.

Người đàn ông lườm nguýt, buông tay xuống, hắng giọng, ngồi thẳng lên, nháy mắt với Tịch Phi.

Đại khái ý của gã là: Sao anh lại ở bên cô ta? Nhìn cô gái này không phải người tốt lắm đâu?

Tịch Phi phớt lờ cái nháy mắt của hắn, giới thiệu cho Thời Sênh biết tên của đối phương.

Rồi nói thẳng vào vấn đề: “Cậu định bao giờ thì về?”

“Vẫn chưa chơi đủ mà.” Đối phương lập tức cụp mắt xuống.

“Lần này tôi không bao che cho cậu được bao lâu nữa đâu, cậu cũng biết tính mẹ cậu rồi đấy.”

“Anh họ, là anh em cả, sao lại vội huynh đệ tương tàn thế!” Tịch Sóc nhìn Tịch Phi trách móc, “Mẹ em nghe lời mỗi anh. Anh bảo với mẹ em, bảo bà ấy đừng đẩy cho em những thứ linh tinh đó nữa. Em mới có 22 tuổi, đang là lúc sáng tạo ra những kỳ tích, sao có thể vì con gái mà chậm trễ được.”

“Lúc ba cậu bằng tuổi cậu, cậu đã chạy nhảy khắp nơi rồi.” Tịch Phi thản nhiên nói.

Tịch Sóc giật giật khóe miệng, “Nói thế mà anh cũng tin?”

Không cần biết người khác có tin không, nhưng gã không tin.

Dựa theo ngày sinh trong sổ hộ khẩu của gã, rõ ràng ba gã đã sắp 30 tuổi rồi, kết quả mẹ gã lại nói rằng ba gã vừa mới được hai mươi tuổi thì gã đã ra đời rồi, thế còn vài năm ở giữa thì bị nuốt chửng hết rồi chắc?”

“Em không biết, chỉ là nếu anh không giúp em, em sẽ... em sẽ…” Tịch Sóc ngắc ngứ một hồi lâu, phát hiện ra bản thân mình chẳng có gì để đe dọa hắn, liền lầm lũy thu người lại, “Sao lại gặp phải một đám người thích hố họ hàng như anh nhỉ?”

Cuối cùng Tịch Sóc tức tối bỏ đi.

Đợi hắn đi rồi, Thời Sênh mới hỏi: “Lúc nãy hắn gọi anh là anh họ, sao họ lại giống với họ của anh?”

“Ba cậu ấy ở rể, đổi họ.” Tịch Phi không hề che giấu.

Ở rể đổi họ…

Những người đàn ông có thể ở rể đổi họ đều là vì tình yêu chân chính!

Tịch Phi đưa Thời Sênh về nhà. Đợi đến khi hắn về đến khách sạn, Tịch Sóc đã đợi hắn ở bên trong.

“Anh họ, sao cô gái đó lại đi cùng anh?” Hắn vứa bước vào, Tịch Sóc đã bắt đầu chất vấn, “Em thấy cô ta không được tốt đẹp gì cho lắm, anh phải nhìn cho rõ vào, không phải ai cũng tùy tiện vào được nhà chúng ta.”

“Cậu rất hiểu cô ấy?” Tịch Phi hỏi lại.

Tịch Sóc lắc đầu, “Chỉ mới gặp hai lần.”

“Đã vậy thì sao cậu biết cô ấy có phải người tốt hay không?”

“Dù sao thì không phải loại tốt đẹp gì.” Tịch Sóc đặt mông ngồi phịch

xuống sofa, “Anh chơi bời thôi thì được, chứ muốn yêu cô ta thật, đừng nói em không đồng ý, tất cả nhà chúng ta, ai đồng ý được? Bọn họ còn mong sao anh cả đời không kết hôn.”

Tịch Phi: “…” Đây là những lời cậu nên nói sao?

Chơi bời? Hắn chưa từng có ý nghĩ đó, hoặc là không yêu nhau, hoặc là yêu nhau mãi mãi.

Tịch Phi cởi áo khoác ra, kéo tay áo lên, để lộ chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Tịch Sóc còn không nhận ra thứ mình làm hay sao, gã lập tức nắm lấy tay Tịch Phi, kéo đến trước mặt mình, “Cái này, cái này…”

Là thứ mà gã đã khắc sao?

Sao lại xuất hiện một cách kỳ quái như vậy ở đây?

Thứ này có thể làm đồng hồ sao? Làm thế nào vậy?

“Cô ấy tặng đấy.” Tịch Phi kéo tay mình lại, hơi bỏ tay áo xuống, “Cậu có thể khắc giúp cô ấy, nói lên rằng cậu hài lòng với cái giá mà cô ấy đưa ra.”

“Cô ta...” Tịch Sóc há mồm, “Thôi, em mặc kệ anh.” Chính gã cũng là Bồ tát bùn qua sông, bản thân còn khó bảo vệ được mình

Nhà họ Tịch là một gia tộc rất kỳ lạ, con gái được hoan nghênh hơn con trai, nhưng nhà họ Tịch lại rất hiếm có con gái.

Thế hệ trên chỉ có mình mẹ gã là con gái. Mẹ gã ở nhà họ Tịch đúng là làm mưa làm gió.

Đến đời gã và Tịch Phi thì đúng là sống không ra người.

Tịch Phi còn được, dù sao thì hắn cũng là người thừa kế, còn gã thì thảm rồi, suốt ngày bị mẹ ép lấy vợ, lấy vợ, rồi sinh con gái! Sinh con gái!

Sinh cái rắm ý!

Chỉ mới có một người phụ nữ mà gã đã thảm vậy rồi, xuất hiện thêm một đứa con gái thì gã còn muốn sống nữa hay không?

Còn về đám người chỉ mong sao Tịch Phi không lấy vợ hoàn toàn là vì bọn họ cảm thấy những cô gái nông cạn lòe loẹt bên ngoài không xứng đáng với con trai nhà họ, phải là người trong nhà mới được, tiếc là người trong nhà thì lại không có.

Người trong nhà không có thì đừng lấy nữa.

Một đám thần kinh, hoàn toàn không muốn quay về.

…

Thời Sênh phát hiện Thanh Long Môn gần đây có biến động rất lớn, cô cảm thấy hơi lạ, cô mới bắt đầu ra tay, tại sao bọn họ đã sắp đứng không vững rồi?

Nhưng điều này không ngăn cản Thời Sênh ra tay với đám xã hội đen đó.

Thanh Long Môn vốn đã đang điêu đứng, lại bị Thời Sênh chen chân vào nên thành ra càng bị bao vây tứ phía.

Lãnh Viêm bận đến mức không có thời gian thăm Anh Túc. Lăng Dực nhân cơ hội đó đưa Anh Túc ra khỏi nhà lớn, đợi đến khi Lãnh Viêm phát hiện ra thì hai người họ đã chạy xa tít mù tắp.

Từ camera giám sát, Thời Sênh nhìn thấy Lãnh Viêm tức đến mức nhảy chồm chồm, chỉ cảm thấy nực cười.

Con người ta, chỉ lúc nào đang đắc ý mới tỏ ra cao quý nhã nhặn.

Thế nên, để khiến mình có thể tiếp tục cao quý nhã nhặn mãi thì phải bình tĩnh, phải có khí chất nắm bắt toàn cục.

[…] Ký chủ lại đang ra vẻ ta đây.

Mẹ kiếp, lúc cô tức tối rút kiếm ra thì cao quý lịch thiệp ở chỗ nào?

Chỉ giống thần kinh thôi!

Chỉ cần giết chết nam chính thì nguyện vọng của nguyên chủ đã hoàn thành.

Thời Sênh thu xếp đồ đạc đi ra ngoài, vừa rút điện thoại ra thì đã thấy xe của Tịch Phi từ từ dừng lại trước mặt.

Tịch Phi tự mình lái xe, hắn mỉm cười hiền hòa với Thời Sênh.

Nụ cười rất ngắn ngủi, nếu không phải Thời Sênh nhìn hắn không rời mắt thì không sao bắt gặp được.

Thời Sênh nhét điện thoại lại vào trong, mở cửa lên xe, rồi nhanh chóng thơm chụt lên má Tịch Phi.

Tịch Phi sững người, vành tai ửng đỏ, ngả người ra đằng sau, kéo

xa khoảng cách với Thời Sênh, hắng giọng, “Em muốn xử lý Thanh Long Môn như thế nào?”

Thời Sênh bất ngờ, “Là anh làm à?”

Trước đây cô đã từng đoán nhưng lại phủ nhận. Dù sao thì thế lực của Mặc Môn cũng không ở trong nước. Nếu như Tịch Phi ra tay thật thì nhất định phải điều động tay chân từ nước ngoài về, cần nhiều thời gian để sắp đặt.

Suy luận trên phương diện thời gian thì lúc đó Tịch Phi vẫn đang làm khó cô, sao lại có thể đối phó với Thanh Long Môn được.

Thế nên lúc ý nghĩ đó lóe lên trong đầu cô liền bị phủ nhận ngay.

Không ngờ rằng…

Cô cũng có lúc bị đánh lạc hướng.

Lợi hại đó Từ của em.

Hơi thở của Tịch Phi trở nên gấp gáp, Thời Sênh vẫn ép sát lại gần hắn, thậm chí hắn có thể nghe thấy nhịp tim cô đang đập. Làn môi căng mọng của cô thôi thúc hắn lại gần nếm thử, chỉ cần hắn cúi người xuống một chút là có thể hôn cô.

Tịch Phi cứng đơ mặt, bình tĩnh trả lời: “Tham vọng của Lãnh Viêm quá lớn.”

Chương 717: Nữ hiệp thời hiện đại (36)

Là nam chính, Lãnh Viêm đương nhiên phải có tham vọng rất lớn, không thì cũng sẽ không nghĩ trăm ngàn kế để lấy được những gì Lãnh Diệu Thiên để lại.

Nhưng hiện tại, dường như hắn đã đến bước đường cùng, hắn chỉ còn hai sự lựa chọn, từ bỏ Thanh Long Môn, đưa tay chân của mình rời khỏi đây.

Không thì đấu tay đôi, xem ai có thể cười đến cuối.

Thanh Long Môn bị Tịch Phi ngấm ngầm xử lý không ít, đấu tay đôi có lẽ không thể được.

Thế nên Lãnh Viêm quyết định bỏ chạy.

Thời Sênh thu được tin tức từ camera, còn về Tịch Phi làm thế nào để biết tin thì có trời mới biết.

“Đi đến trường học một chuyến đã.” Thời Sênh bất ngờ lên tiếng.

Tịch Phi nhìn Thời Sênh tỏ vẻ không hiểu, bây giờ còn đến trường học làm gì?

“Đề phòng chẳng may.” Chẳng may trước khi chạy, nam chính lại vẫn muốn làm một quả nữa? Dù sao thì hắn cũng đã từng gặp Hứa Thiểm Thiểm.

Đổi thành cô, trong trường hợp không đánh lại được đối phương, cô cũng sẽ ra tay với người bên cạnh họ, đây là chuyện thường tình ở nhân gian.

Bên cạnh Thời Sênh có những ai, Tịch Phi tất nhiên đều rõ cả.

Hắn quay đầu xe lại, lái về phía trường học của Hứa Thiểm Thiểm.

Đúng lúc tan học, Thời Sênh dễ dàng dắt Thiểm Thiểm ra ngoài.

Hai người họ vừa bước ra khỏi cổng trường thì bỗng nhiên có tiếng nổ to vang lên từ đằng sau.

Hứa Thiểm Thiểm sợ hãi hét lên một tiếng. Thời Sênh ôm lấy cô bé, nhanh chóng chạy về phía xe của Tịch Phi.

Vừa lên xe, Tịch Phi mau chóng lái đi, rời khỏi phạm vi trường học.

Hứa Thiểm Thiểm bị tiếng nổ làm cho sững sờ, bên tai vẫn còn những tiếng ù ù, một lúc sao mới hồi phục lại, “Chị ơi… lúc nãy là tiếng gì vậy?”

“Tiếng nổ.”

“Tiếng… tiếng nổ gì ạ? Trường… trường em?” Mặt mũi Hứa Thiểm Thiểm trắng bệch, “Sao trường lại nổ được?”

“Chính là tiếng nổ.” Thời Sênh xoa xoa đầu Hứa Thiểm Thiểm, “Về nhà tự mình xem thời sự.”

Hứa Thiểm Thiểm sửng sốt nhìn Thời Sênh, sao lại cảm giác rằng chị ấy biết hết mọi chuyện vậy?

Lúc trường bị nổ, sao lại trùng hợp đúng lúc chị ấy đến đón mình?

Lúc nãy cô bé còn chưa kịp nhìn xem nổ ở đâu, thế nên đợi đến lúc Hứa Thiểm Thiểm xem thời sự, cô bé sợ đến mức gặp ác mộng vài đêm liền.

Xe chạy về phía sân bay, Hứa Thiểm Thiểm hoàn hồn lại một lúc, mới phát hiện ra trên xe còn một người nữa.

Cô bé nhìn Tịch Phi một lượt. Một bé gái khi nhìn một người đàn ông thì chỉ biết đánh giá xem có đẹp trai hay không mà thôi. Thế nên trong mắt Hứa Thiểm Thiểm, Tịch Phi đúng là minh tinh trong các bộ phim, đẹp trai quá đi.

Cô bé rón rén kéo tay áo Thời Sênh.

Đây là người mà chị thích?

Thời Sênh khẽ gật đầu.

Hứa Thiểm Thiểm cảm thấy giao lưu bằng ánh mắt quá khó khăn, rút điện thoại ra gõ chữ, sau đó đưa cho Thời Sênh xem.

“Hợp với chị quá!”

Thời Sênh cầm lấy điện thoại chậm rãi gõ lên đó.

“Chị đẹp thế này, chắc chắn phải tìm một anh đẹp trai rồi, chắc chắn phải qua được vòng nhan sắc mới dám đem đi giới thiệu.”

Hứa Thiểm Thiểm giật giật cơ mép.

Chị mình mà tự luyến thì hết thuốc chữa.

Hứa Thiểm Thiểm là một cô bé rất đáng yêu. Nhưng với Tịch Phi mà nói, hắn lại chẳng thích tí nào, nhìn cô bé hạnh phúc dựa vào Thời Sênh, hắn chỉ muốn vứt nó ra ngoài.

Tất nhiên chỉ có thể nghĩ thế thôi, thế nên hắn tăng tốc, khiến Hứa Thiểm Thiểm sợ tới mức không còn tâm trí đâu mà nói chuyện với Thời Sênh.

Xe đi vào sân bay, Tịch Phi mới từ từ giảm tốc độ. Hứa Thiểm Thiểm ôm lấy tay Thời Sênh, khuôn mặt bé nhỏ nhợt nhạt, “Dọa em sợ chết mất, chị ơi.”

Thời Sênh xoa đầu cô bé, Tịch Phi ở đằng trước hừ lạnh một tiếng.

Thời Sênh cười thầm.

Tịch Phi nhìn xung quanh sân bay một lượt, “Có cảnh sát.”

Tất nhiên là có cảnh sát rồi, bản cô nương báo cảnh sát mà.

Người của Tịch Phi cũng len lỏi trong đó, có cảnh sát, hắn bảo bọn họ án binh bất động, đợi bên cảnh sát hành động, cảnh sát không xong thì bọn họ mới xông lên.

Hứa Thiểm Thiểm không biết bọn họ ở đây làm gì, nhưng cô bé cảm thấy không khí không được bình thường nên không dám lên tiếng, co người lại bên cạnh Thời Sênh, ngoan ngoãn ngồi đó.

Tịch Phi bỗng quay người lại: “Em ngồi lên trên đây.”

Thời Sênh liền leo qua ghế lái phụ ngồi.

Hứa Thiểm Thiểm ngồi sau bĩu môi.

Tịch Phi nắm lấy tay Thời Sênh, vuốt ve nhè nhẹ, rồi mới đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Dòng người đi lại trong sân bay rất đông đúc, trong trường hợp không đánh rắn động cỏ, muốn tìm vài người trong dòng người đông đúc ấy thật sự rất khó khăn.

Thời Sênh mân mê tay Tịch Phi, bàn tay này đẹp đến mức đủ để cô có thể mân mê cả một năm, nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

[…] Hệ thống thật sự rất sợ cô cứ nghĩ thế rồi chặt đứt tay người ta treo lên ngắm mất.

May mà lần này Ký chủ không có suy nghĩ nguy hiểm như vậy.

“Cộp” Bỗng có người mở cửa xe ra, một thân hình từ bên ngoài nhảy vào, “Anh họ, lái xe đi lái xe đi!”

Thời Sênh và Tịch Phi cùng lúc nhìn vào người vừa nhảy lên.

Tịch Sóc vô cùng sốt ruột, vừa nhìn ra bên ngoài, vừa lấy tay vỗ vào Tịch Phi, “Người của mẹ em đến rồi, em bị chặn lại ở sân bay, mau lái xe đi! Mau lên, bọn họ đuổi đến nơi rồi.”

Thời Sênh nhìn sang lối ra, quả nhiên nhìn thấy vài thanh niên nước ngoài, mặt comple đen, đeo kính râm, hung hăng đi lại phía bọn họ.

Bốn phía lại đều là cảnh sát, nhìn thấy bọn họ đều bắt đầu trở nên cảnh giác.

Tịch Sóc vô cùng lo lắng, còn Tịch Phi lại ngồi yên như núi.

Những người đó đã đi đến trước mui xe, họ nhìn xe một lượt, tiếp đó nói với nhau vài câu, như đang bàn bạc gì đó.

Một lúc sau mới có người bước lên gõ cửa xe.

Tịch Phi trượt cửa xe xuống.

“Tiên sinh.” Đối phương nói tiếng Anh.

Tịch Phi khẽ gật đầu, dùng tiếng Anh trả lời lại họ: “Khi nào tôi về nước sẽ đem Tịch Sóc theo, bảo cô cứ yên tâm.”

Đối phương ngần ngừ một lát, nhìn sang Tịch Sóc đang co quắp lại, cố gắng giảm cảm giác tồn tại xuống mức thấp nhất ở ghế sau, rồi lại nhìn Thời Sênh, cuối cùng rút lui, “Thế chúng tôi quay về báo cáo kết quả vậy.”

Cho đến khi Tịch Phi đóng cửa xe lại, Tịch Sóc mởi thở phào, “Đúng là anh em ruột có khác, được đó, em đi trước đây.”

Phải chạy nhanh mới được, gã không muốn phải quay về.

Nhưng lúc Tịch Sóc mở cửa xe ra, phát hiện không mở được.

“Anh họ! Anh!! Anh ruột!! Anh không định dẫn em về nước thật đấy chứ?” Tịch Sóc làm mặt buồn rầu.

“Bên ngoài không an toàn.”

Tịch Sóc dán mặt vào cửa kính xe, cố gắng nhìn ra bên ngoài, “Có gì không an toàn?”

“Đây đúng là người nhà họ Tịch các anh?” Thời Sênh hỏi.

Lại còn nói mình là họ hàng với bá chủ mà không biết ngượng?

“Này, cô có ý gì?” Tịch Sóc quay mặt sang, trợn mắt nhìn Thời Sênh, “Tôi không phải người nhà họ Tịch thì cô phải chắc?”

“Tôi là người của anh cậu, xét về mặt lý luận, có lẽ cũng tính.” Thời Sênh trả lời rất thản nhiên.

Tịch Sóc tức giận, “Mặt dày vậy? Anh tôi còn chưa làm gì với cô, cô đã tự cho cho mình là người của nhà họ Tịch rồi, có ý đồ không tốt đúng không?”

“Ai da.”

Tịch Sóc bỗng kêu lên một tiếng, bây giờ gã mới phát hiện ra còn một đứa trẻ ngồi ở ghế bên cạnh, cô nhóc cấu chặt lấy tay gã.

“Không được nói xấu chị tôi.” Hứa Thiểm Thiểm bực bội.

“Buông ra, buông ra.” Tịch Sóc đau đớn kêu lên, sao trẻ con bây giờ lai bất lịch sự như vậy, cấu người thẳng tay.

Hứa Thiểm Thiểm thấy Thời Sênh quay lại nhìn, vội vàng thả tay ra.

Thời Sênh duỗi tay ra, xoa đầu Hứa Thiểm Thiểm như xoa đầu con vật cưng, toét miệng, nói với Tịch Sóc: “Tôi có ý đồ không tốt, nhưng anh cậu thích tôi, làm sao bây giờ?”

Phải làm sao đây?

Chương 718: Nữ hiệp thời hiện đại (37)

Tịch Sóc tức đến phát khóc.

Ban đầu đáng nhẽ gã không nên giúp cô, người gì thế không biết!

Thứ mà anh gã thích, gã cũng chỉ dám nói mồm thôi, chứ bảo gã thực sự là gì đó, gã nào dám.

Tịch Sóc thu người sang một bên, lẩm bà lẩm bẩm, cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Bên ngoài, cảnh sát đã bắt đầu hành động, Tịch Phi rời mắt khỏi Thời Sênh, nhìn ra bên ngoài.

Lãnh Viêm và người của hắn chia nhóm tiến vào sân bay, hình như đã phát hiện ra điều bất thường nên từng người một rút ra ngoài.

Vòng bao vây của cảnh sát không ngừng thu hẹp lại, Lãnh Viêm và người của hắn bị ép vào một vòng nhỏ.

Lúc đó bốn phía vẫn đang có người, cảnh sát sợ kích động đến bọn chúng, nên dùng người qua đường làm bia che, không dám có động tác gì mạnh.

“Viêm thiếu, liều mạng thôi?” Người bên cạnh Lãnh Viêm đề nghị, bây giờ bọn họ đã bị bao vây, không liều mạng thì chỉ có bị bắt.

Để qua được cửa kiểm soát sân bay, bọn họ không mang quá nhiều

vũ khí trên mình, nếu thực sự liều mạng thì chắc cũng không phải đối thủ của cảnh sát vũ trang đầy mình.

Thế nhưng không phải bọn họ chỉ có hai sự lựa chọn đó thôi sao?

“Rốt cuộc thì là ai đã để lộ tin tức?” Cảnh sát về cơ bản không biết bọn họ ở đâu, cũng chỉ vài người trong số họ biết tin rời đi, tại sao cảnh sát lại xuất hiện ở đây?

Lãnh Viêm trầm ngâm, bây giờ mới nói đến những chuyện đó thì đã không còn ý nghĩa gì nữa, làm thế nào để thoát ra được mới là cái chính.

“Viêm thiếu, anh nói gì đi chứ…”

“Liều mạng thôi.” Lãnh Viêm gằn giọng nói.

Có được chỉ thị của Lãnh Viêm, những người khác lập tức rút súng ra, bắn lên không trung, tiếng súng đột ngột khiến mọi người xung quanh hoảng hốt, ai chạy đường nấy, cục diện hỗn loạn.

Cảnh sát lập tức giải tán người dân, tiếp tục bao vây nhóm Lãnh Viêm, đồng thời nhanh chóng gọi thêm tiếp viện.

Tiếng kêu gọi xen lẫn tiếng súng, náo động sân bay một hồi lâu.

“Hắn sắp chạy thoát rồi.” Thời Sênh nói nhỏ.

Lãnh Viêm đã thoát khỏi vòng vây, chạy về phía bọn họ.

Tịch Phi lấy từ trong xe ra một khẩu súng, trượt cửa xe xuống, đặt nòng súng nhắm thẳng vào Lãnh Viêm lúc đó đang chạy lại.

“Anh!” Tịch Sóc kêu lên một tiếng, nổ súng trước mặt nhiều cảnh sát như vậy, sẽ gây phiền phức.

Tịch Phi nhắm trúng Lãnh Viêm, lúc Lãnh Viêm phát hiện ra có súng nhằm trúng vào mình thì đã muộn, đằng sau toàn là cảnh sát, không quay đầu lại được. Hắn muốn chạy sang bên cạnh, nhưng lại có vài chiếc xe cảnh sát xuất hiện ở phía đó, làm tắc nghẽn hoàn toàn đường sống của hắn ta.

“Pằng!”

Tịch Phi cơ bản không nhìn xem mình đã bắn trúng chưa, đặt súng xuống, khởi động xe, mau chóng rời đi.

Thời Sênh nhìn vào kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy Lãnh Viêm chết đứng người ở đó. Hắn đang nhìn về phía họ, vì khoảng cách quá xa, nên cô cũng không biết hắn có biểu cảm như thế nào.

Sau khi lái đi một đoạn rất xa rồi, thân người Lãnh Viêm mới từ từ đổ gục xuống.

Tịch Phi lái xe lên đường cao tốc, dừng lại bấm số điện thoại, “Đường cao tốc 215, cử người đợi ở đó, xử lý đuôi theo sau.”

Đầu dây bên kia còn chưa trả lời, Tịch Phi đã cúp máy.

Đến địa chỉ cụ thể hắn cũng không nói, nhưng đến lúc đợi hắn dừng xe lại thì đã có người đợi sẵn ở đó.

Lần này Tịch Sóc không phí lời, mở cửa xe lập tức chui vào chiếc xe đã đứng đợi sẵn.

Tịch Phi đợi Thời Sênh xuống xe rồi mới dặn dò những người khác

vài câu, rồi lái xe rời đi.

Tịch Phi lái xe lượn một vòng rồi quay lại thành phố.

Tịch Sóc xuống xe ở giữa đường, nói cái gì mà không ngồi cùng với tội phạm giết người.

Nói thật, Thời Sênh rất muốn đập gã, mẹ kiếp, nói cứ như thể là bé gái thân thế thanh cao lắm không bằng.

Có lẽ Hứa Thiểm Thiểm sợ quá, nên không nói gì cả.

…

Lãnh Viêm không chết, sau khi cấp cứu, vẫn có thể chạy nhảy khắp nơi.

Trong tay cảnh sát có đầu mối mà Thời Sênh cung cấp, thông qua điều tra, chứng cứ có hiệu lực, thêm vào đó, Tịch Phi ngấm ngầm động tay động chân, nên lần này Lãnh Viêm chắc chắn không thoát được.

“Anh cố tình bắn lệch?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi Tịch Phi.

Lúc đó cách hắn không xa, hắn chẳng khó gì để bắn trúng, nhưng cuối cùng Lãnh Viêm vẫn được cứu, Thời Sênh chỉ có thể nghĩ đến là do Tịch Phi cố tình.

Tịch Phi không phủ nhận, “Ừ.”

Hắn ký xong tập tài liệu cuối cùng, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Chết thì quá hời cho hắn.”

Đối với mọi người, chết là một điều rất đáng sợ.

Nhưng cùng với đó, chết cũng là một cách giải thoát.

Lãnh Viêm muốn ra tay với cô, sao hắn có thể để tên này chết nhẹ nhàng như vậy được.

“Sống cả đời trong nhà giam…” Thời Sênh toét miệng, cười sắc lạnh.

“Nếu em không thích, anh có thể khiến hắn chết trong nhà giam mà không ai biết.”

“Đến người của nhà giam mà anh cũng dám động đến?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn anh.

Tịch Phi đưa tay ôm cô vào lòng, Tịch tổng bây giờ đã nắm bắt thuần thục kỹ thuật hôn, hôn đến khi làm cho Thời Sênh không thở kịp, hai môi hắn kẹp lấy vành tai cô, nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần em muốn, thì không cần biết khó khăn thế nào, anh cũng sẽ làm cho em.”

“Đã học được cách nói lời tình tứ rồi?” Thời Sênh chép miệng.

Tịch Phi có chút bất ngờ, sao hiệu quả không giống như trong sách?

Không phải không giống trong sách, mà là Thời Sênh không đi đúng lối.

“Anh có tình nguyện chết vì em không?” Thời Sênh lật người ôm lấy cổ hắn, cười tít mắt nhìn hắn, trong mắt cô chỉ có mình hình bóng của hắn.

Đến câu hỏi cũng không hữu hảo như thế.

“Anh chỉ muốn chết cùng em.”

Câu nói này của Tịch Phi dường như chưa được xử lý qua não bộ, mà nói ra ngay lập tức.

Nói ra xong, đến chính hắn cũng sững sờ.

Câu nói này…

Hắn có một cảm giác rất quen thuộc, giống như lúc nhìn thấy cô cũng có cái cảm giác quen thuộc đó.

Dường như hắn đã từng nói ra rất nhiều lần, với một ai đó.

Hắn tưởng câu trả lời đó của mình sẽ khiến cô không vui.

Nhưng hắn lại thấy cô gái trên người mình hình như rất hài lòng với câu trả lời đó, ánh mắt làn mi dường như đều đong đầy ý cười, rướn người lên hôn hắn, sau đó đứng dậy rời đi, “Hôm nay Thiểm Thiểm có cuộc họp phụ huynh, em đi đến trường đã.”

Tịch Phi kéo lấy cô, “Anh đi cùng em.”

Thới Sênh tít mắt, “Cũng được.”

Lần trước trường học xảy ra vụ nổ, chết vài người, vì thế mà trường học đình chỉ hoạt động suốt một thời gian dài. Mới bắt đầu chưa lâu, trường đã triệu tập họp phụ huynh, cũng là vì chuyện lần trước, muốn các phụ huynh thông cảm, có ý an ủi động viên họ.

Thời Sênh và Tịch Phi cặp với nhau, vừa đi vào đã trở thành điểm sáng bán tán của các cô các mẹ.

Trẻ thì khỏi phải nói, lại còn đẹp trai xinh gái như vậy.

Thầy giáo đứng trên bục giảng nói say sưa, các phụ huynh ngồi dưới cơ bản đều đang nhìn Thời Sênh và Tịch Phi, còn tâm trí nào mà nghe thầy giáo nói nữa.

“Sao bọn họ cứ nhìn anh vậy?” Tịch Phi nắm lấy tay Thời Sênh lúc đó đang để dưới gầm bàn, hạ thấp giọng hỏi.

“Sao anh biết đang nhìn anh?” Thời Sênh hức lên một tiếng, “Không chừng là đang nhìn em đó?”

Chỉ mỗi mình anh đẹp thôi sao?

Cô cũng xinh đẹp như hoa đấy có biết không?

Tịch Phi: “…”

#Bạn gái cứ không đi đúng nước thì phải làm sao, online đợi sẵn, vội lắm đấy.#

“Anh không thích bọn họ nhìn anh.” Ngón tay Tịch Phi di di trong lòng bàn tay Thời Sênh, giọng điệu có chút nũng nịu, “Anh chỉ muốn cho mình em nhìn.”

“Được thôi, em nhốt anh lại, thế nào?”

Tịch Phi: “…”

“Hai vị phu huynh hàng thứ năm cạnh cửa sổ, phiền các vị đừng có show ân ái ở đây. Muốn giao lưu tình cảm, mời các vị về nhà đóng cửa lại giao lưu được không?” Thầy giáo bỗng nhiên vỗ lên mặt bàn, tức giận trợn mắt nhìn bọn họ.

Thầy đứng trên nói nhiều như vậy, kết quả ở dưới chẳng có ai nghe cả!

Ánh mắt của mọi người đổ dồn hết về hai vị phụ huynh ngồi cạnh cửa sổ đó.

Thời Sênh: “…”

Tịch Phi: “…”

Chương 719: Nữ hiệp thời hiện đại (38)

Cuộc họp lâu đến mức Thời Sênh chỉ muốn chết.

Tịch Phi lại thản nhiên ngồi thẳng người, nghiêm túc nghe thầy giáo nói.

Từ đó trở đi, Hứa Thiểm Thiểm lại bị người ta bao vây ở cự ly gần.

Dù sao thì cũng có phụ huynh vừa trẻ lại vừa đẹp như vậy, rất hiếm gặp.

Hứa Thiểm Thiểm tốt nghiệp trung học cơ sở, với kết quả đứng đầu trường, thi đậu vào trường trung học phổ thông tốt nhất của thành phố A. Để tiện cho Hứa Thiểm Thiểm đi học, Thời Sênh chuyển nhà đến gần trường, ai ngờ Tịch Phi sớm đã mua một căn hộ ở gần trường, chỉ đợi bọn họ chuyển đến…

“Lợi hại đó vợ của em.” Thời Sênh vỗ vai Tịch Phi.

Tịch Phi giật giật miệng, nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong lòng: “Ai là vợ của ai?”

“Anh là vợ của em.” Thời Sênh cười tươi vui vẻ, “Sao thế, em chưa chiều anh đủ sao?”

Tịch Phi đột nhiên yếu thế.

So với cô, những gì hắn làm chẳng đáng để nhắc đến.

“Em chiều anh như vậy, sẽ chiều hư anh đấy.” Tịch Phi thả cô ra, dắt tay cô đi về phía căn phòng.

Thời Sênh tít mắt, nói rất thản nhiên, “Nhưng nếu em không chiều anh thì có thể chiều ai chứ?”

Câu nói này rõ ràng là đang nịnh Tịch Phi, hắn dừng chân lại, nghiêng đầu sang: “Nhan Miên, có phải kiếp trước em nợ anh không?”

Không thì tại sao kiếp này lại đối xử tốt với hắn như vậy?

“Nói lảm nhảm gì vậy?” Thời Sênh giáng cho hắn một cái tát: “Ông đây chiều người đàn ông của mình có gì sai?”

Tịch Phi: “…” muốn nói một câu tình củm sao lại khó như vậy!!

#Có một người vợ cứ muốn chiều mình thì phải làm sao?#

Thời Sênh phát hiện ra căn hộ chỉ có hai phòng ngủ, một phòng khách.

Điểm nhấn là, hai phòng.

Nói thật chứ, một Phượng Từ chủ động thế này, Thời Sênh rất hiếm khi được thấy.

Từ hôm chuyển nhà cô đã rất vui mừng, thế rồi đến lúc chuyển xong, cô lại phát hiện ra bi kịch.

Tịch Phi lại còn mua thêm một căn hộ ở bên cạnh!

Bên cạnh!

Hắn sống ở bên cạnh!

Hy vọng Phượng Từ chủ động, không bằng hy vọng mẹ lợn biết leo cây, tức muốn khóc!

#Có một người tình dù cho đã ngủ với nhau rất nhiều lần nhưng vẫn ngây thơ, phải làm sao, online đợi sẵn, gấp lắm đấy#

“Chị ơi, chị không vui à?” Hứa Thiểm Thiểm thu xếp xong phòng của mình, nhìn thấy Thời Sênh khoanh tay đứng ngoài cửa, nét mặt buồn bã nhìn ra ngoài.

“Nhìn thấy mà không ăn được.” Thời Sênh thở dài, “Đương nhiên không vui rồi.”

Hứa Thiểm Thiểm: “…” Cô bé vẫn còn là một đứa trẻ.

Nói những lời đó trước mặt cô bé có ổn không?

Cho dù Thời Sênh có dụ dỗ Tịch Phi thế nào đi chăng nữa, tóm lại là…

Không cho ngủ!

Không cho ngủ!

Không cho ngủ!

Thời Sênh tức đến mức suýt nữa cho uống thuốc kích thích.

Không phải hắn không có cảm giác gì, tại sao lại không cho ngủ?

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị cưỡng ép rồi thì Tịch Phi về nước…

Đem theo cô.

Tịch Phi lãng mạn với cô ở trong nước bao lâu nay sớm đã có người tìm đến hết lần này đến lần khác, nhưng đều bị Tịch Phi đàn áp. Thời Sênh nghĩ đến chuyện có thể đem Hứa Thiểm Thiểm ra nước ngoài học, nhưng Tịch Phi từ chối.

Nói rằng cô bé ở trong nước sẽ tự do hơn.

Đợi đến khi Thời Sênh gặp đám người kỳ quặc nhà họ Tịch, thì cô đã biết tại sao Tịch Phi nói ở trong nước tự do.

Cô vừa xuống máy bay đã bị người ta bao vây, kiểu 360 độ không một góc chết.

Nếu không phải những người bao quanh cô không động tay động chân, không thì cô đã rút kiếm ra từ lâu rồi.

“Tiểu Phi, cô vợ này của cậu… không được.” Một người đàn ông lớn tuổi trong số họ bình luận trước. Đúng lúc Thời Sênh đang định cãi lại, thì ông ta lại chậm rãi nói: “Có điều vẫn có thể miễn cưỡng qua cửa nhà họ Tịch chúng ta.”

Thời Sênh: “…” Ông đây nể mặt vợ mới bước vào cửa nhà các ngươi, lại còn nói miễn cưỡng!

Phải người khác, có giàu nhất hành tinh thì ông đây cũng không thèm.

Biết đủ đi!

“Tìm đối tượng gì chứ, Tiểu Phi nên sống với chúng ta mới đúng.” Cách nói của một người đàn ông khác càng đáng sợ hơn, nói xong lại đổi giọng, “Có điều tìm thì cũng đã tìm rồi, cũng không thể trả con nhà người ta về được, thế thì Tịch gia chúng ta tệ đến mức nào?”

Cảm ơn nhé, vì không muốn nhà mình tệ hại, mới đồng ý cho ông đây vào nhà.

“Tiểu Phi à, vợ cháu đã từng giết người chưa?” Một người đi sau thản nhiên hỏi một câu, “Nhà chúng ta không phải là chỗ những cô nương yểu điệu yếu đuối có thể vào được, bị dọa chết rồi chúng ta không chịu trách nhiệm.”

Số người ông đây giết còn nhiều hơn số cơm các vị ăn.

“Cô gái, lại đây, lại đây, đừng nghe bọn họ nói nhảm.” Một người phụ nữ trang điểm rất quý phái, cuối cùng cũng không nhịn được, đưa tay kéo Thời Sênh lại, “Một cô gái tốt đẹp thế này, các người bảo cô ấy giết ai?”

Người phụ nữ dừng lại một lát, “Cô ấy chỉ cần nhìn người khác ra tay là được rồi.”

Thời Sênh lén lút nhìn Tịch Phi, nhà anh có ai bình thường không?

“Các bác, các chú, các cô, nếu Miên Miên bị mọi người dọa chạy mất thì mọi người đừng nghĩ đến tiền tiêu vặt nữa nhé.” Tịch Phi nhẹ nhàng nói một câu.

Đám người lúc nãy còn đang nhe răng giơ vuốt dọa Thời Sênh lập tức hắng giọng, lần lượt rời mắt đi chỗ khác, lúc quay mặt lại thì đã thành những bộ mặt hiền từ.

“Cô gái này xinh đẹp quá, rất hợp với Tịch Phi nhà chúng ta.”

“Đúng đấy, đúng đấy, nhìn khí chất này, người bình thường không bì được, Tiểu Phi phúc lớn rồi.”

“Blabla..”

Những lời khen chẳng có chút thành ý nào, khiến Thời Sênh có cảm giác lạc vào bệnh viện tâm thần.

Người nhà họ Tịch có vẻ rất dễ gần, nhưng họ đều ngầm ngầm điều khiển các huyết mạch quan trọng của Mặc Môn, làm gì có ai dễ gần chứ.

Bọn họ vốn muốn hù dọa Thời Sênh, để cô biết khó mà lui.

Kết quả cô gái này hoàn toàn nhìn họ với ánh mắt nhìn những thằng đần, khiến bọn họ bắt đầu nghi ngờ, mình có đần độn thật không.

Sau đó cũng từ miệng Tịch Sóc bị Tịch Phi áp tải về mà biết được cô gái này đã đánh cho các băng đảng xã hội đen trong nước long trời lở đất, có thể tặng cho danh hiệu “Đả Hắc Tông sư” (Tông sư diệt xã hội đen).

Giờ đây, xã hội đen trong nước đều không dám xuất đầu lộ diện, sợ rằng chỉ cần lộ diện là sẽ bị cảnh sát úp sọt hết.

Thế nên, cô gái này chơi với xã hội đen trong nước chán rồi, chạy ra nước ngoài chơi với bọn họ?

Mọi người càng phản đối Tịch Phi kịch liệt.

Cô vợ này không được!

Tịch Phi không thèm để ý đến những con người thần kinh đó, chuyện hắn đã quyết, bọn họ không can thiệp được, cũng chỉ càm ràm vài câu, mặc kệ họ, vài hôm nữa là xong chuyện.

Tịch Phi mặc kệ bọn họ, bọn họ liền tìm đến Thời Sênh.

Vì bọn họ là bề trên của Tịch Phi nên ban đầu Thời Sênh còn nhẫn nại lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Thế nhưng cứ hết lần này đến lần nọ, cả ngày cằn nhằn đi cằn nhằn lại bên tai cô.

Cuối cùng Thời Sênh không nhịn được, rút kiếm ra giải quyết bọn họ một lần.

Bọn họ sợ hãi trước chỉ số vũ lực của Thời Sênh, lại càng lo rằng Tịch Phi sẽ bị Thời Sênh bắt nạt, nên chạy đến trước mặt Tịch Phi can ngăn, đừng lấy người vợ này.

Tịch Phi vốn đã muốn dạy cho họ một bài học, tiếc là thân phận của bọn họ bày ra đó, lại không như các gia tộc khác, không hề làm gì có hại tới hắn, nên hắn muốn trách mắng cũng chẳng có cách nào.

Thời Sênh xử lý thực sự khiến Tịch Phi rất hài lòng, nên cuối cùng bọn họ lầm lũi rời đi, rất lâu sau đó không trở lại nữa.

Đến khi hôn lễ sắp được bắt đầu, họ mới từ từ xuất hiện, khoa tay múa chân.

Người này nói chỗ này không được, chỗ kia không được, sửa sửa sửa.

Người ta vừa sửa xong, bên kia lại nói, chỗ này không được, chỗ kia không được, sửa sửa sửa.

Thời Sênh mà là công ty tổ chức tiệc cưới thì tuyệt đối sẽ giáng cho bọn thần kinh ấy một cái tát.

Chương 720: Nữ hiệp thời hiện đại (39)

Hôm diễn ra lễ cưới, là nhân vật chính, đương nhiên Thời Sênh nhận được rất nhiều sự quan tâm.

Dù sao thì đây cũng là hôn lễ của trụ cột nhà họ Tịch, ai dám xem nhẹ?

Thời Sênh đã đọc thuộc như lòng bàn tay trình tự hôn lễ, hoàn toàn không mong đợi hôn lễ, chỉ mong đến sau hôn lễ, có thể ngủ cùng cô vợ của mình.

Những người mà Tịch Phi cần đón tiếp khá nhiều, Thời Sênh phải đứng bên cạnh liên tục cười chào, người ta chúc rượu còn phải uống.

Cũng có người nói bóng nói gió, đa phần là dò hỏi xem Tịch Phi có thực sự thích cô gái này không, chỉ cần một ánh mắt của Tịch Phi thì người nói bóng nói gió đó lập tức không dám lên tiếng nữa.

Tiếp đãi người bên ngoài đã đành, lại phải tiếp đãi cả người nhà thần kinh.

Đợi đến khi hôn lễ kết thúc, Thời Sênh chưa bao giờ thấy mệt như vậy. Cô dựa vào vai Tịch Phi. Đợi đến khi Tịch Phi ôm cô về phòng thì cô đã ngủ quên từ lúc nào.

Tịch Phi đặt Thời Sênh lên giường, kéo kéo cổ áo, khát khô cổ họng.

Hắn cúi người hôn Thời Sênh, người bên dưới đáp lại hắn theo bản năng, qua loa vài cái, rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Tịch Phi thở dài, sớm biết cưới xin mệt mỏi thế này thì hắn đã sớm lĩnh thưởng từ lâu rồi.

Tịch Phi ngồi xổm xuống, giúp cô cởi giày ra, đắp chăn lên cho cô, rồi lấy quần áo đi tắm.

Đợi đến khi tắm xong, người trên giường không biết đã ngồi dậy từ khi nào, ôm mặt ngồi nhìn đống bao cao su đủ nhãn hiệu đủ màu sắc trên chăn.

Tịch Phi: "…"

Thời Sênh vốc lên một nắm, hỏi Tịch Phi: "Đám người nhà anh muốn làm anh liệt luôn à?"

Ôi chao, bọn họ không tặng hồng bao, không tặng trang sức, tập hợp tặng cái này, có ý gì đây ta?

Có lẽ là vì ở trong nhà tắm quá lâu, bị khí nóng bao phủ, mặt Tịch Phi hơi nóng lên, ửng đỏ, hắn bước lên thu những thứ đó lại.

Tịch Phi mặc áo tắm dài, buộc dây hờ hững quanh lưng, lúc cúi người xuống, để lộ rõ da thịt.

Đẹp có thể ăn thay cơm!

Thời Sênh nuốt nước bọn, ai dà mẹ ơi, muốn ngủ.

Ánh mắt của Thời Sênh quá nóng bỏng, Tịch Phi không muốn nhận ra cũng khó. Mặt hắn càng đỏ hơn, vành tai nóng ran lên, hắn để

những thứ đó sang bên cạnh, không dám nhìn Thời Sênh, giọng nói có phần trầm nhẹ: “Em đi tắm đi đã.”

“Mệt quá, không muốn tắm.”

Tịch Phi: “…”

Hắn liếc mắt nhìn Thời Sênh: “Thế thì đi ngủ.”

Thời Sênh đứng dậy trên giường, nhảy thẳng lên người Tịch Phi, hai chân kẹp lấy hông hắn. Tịch Phi sợ cô rơi xuống đất, vội vàng ôm lấy. Hương thơm của người con gái phả lên mặt, những sợi tóc mềm mại rơi trên cổ hắn.

“Anh tắm cho em có được không?” Thời Sênh tựa vào vai hắn như một đứa trẻ con, cọ cọ trán vào má hắn.

Tịch Phi nuốt nước bọt một cách khó khăn, cổ họng khô như sắp bốc khói đến nơi, lòng bàn tay chạm phải làn da mềm mại nhẵn nhụi.

Hắn không dám động đậy, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Một lúc sau, hắn mới thở đều lại, ôm Thời Sênh đi vào nhà tắm.

“Em… tự tắm có được không?” Tịch Phi đặt Thời Sênh ngồi lên thành bồn tắm, không dám nhìn thẳng vào cô.

Rõ ràng đã tự mình xem nhiều sách hướng dẫn như vậy rồi, nhưng đến lúc này, đầu óc hắn lại hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ ra được gì cả.

“Không được.” Thời Sênh đưa tay ra túm lấy tay hắn, nũng nịu, “Em

mệt lắm ý.”

Tịch Phi liếc thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Thời Sênh, lập tức thấy xót xa, hắn đấu tranh tư tưởng một lát, nỗ lực khống chế hơi thở rối bời của mình, đi sang bên cạnh chuẩn bị nước nóng.

Biểu cảm của hắn rất nghiêm túc như kiểu đang làm một việc gì đó rất quan trọng, thực tế là cả người đều đang căng thẳng. Người ngồi cạnh hắn như đang phát sáng phát nhiệt, khiến toàn thân hắn nóng ran lên.

Thời Sênh chống mặt, hai mắt cong lên như trăng lưỡi liềm, quả nhiên lúc xấu hổ, Phượng Từ lúc thẹn thùng là đáng yêu nhất.

Xả nước nóng xong, Tịch Phi nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh cởi lễ phục trên người ra, để lộ thân hình trắng mịn duyên dáng, ánh đèn và hơi nước hòa quyện với nhau như một lớp voan mỏng bao bọc lấy cô, khiến hình dáng ấy lại càng trở nên quyến rũ hơn.

Tịch Phi như đang có máu nóng bốc lên trong đầu, hắn vội vàng rời mắt đi, “Anh ra ngoài đây.”

Tốc độ của hắn quá nhanh, Thời Sênh không kịp kéo lại.

Cô khẽ mỉm cười, tắm thật nhanh, rồi cuốn khăn tắm đi ra ngoài.

Nhưng Thời Sênh tìm một lượt vẫn không thấy Tịch Phi đâu.

Thời Sênh: “…” Người đâu rồi?

Đêm tân hôn, tân lang không ở trong phòng…

Thời Sênh không nhịn được thầm chửi rủa tình tiết cẩu huyết.

Cô lấy điện thoại gọi cho Tịch Phi, Tịch Phi bắt máy ngay, “Miên Miên.”

“Anh ở đâu?” Về đi ngủ!

“Anh có chút việc gấp cần giải quyết, em ngủ trước đi, anh sẽ về ngay.” Tịch Phi trả lời rất nghiêm túc.

Thế nhưng Thời Sênh hoàn toàn không tin, “Anh đừng nói điêu, hôm nay Tịch Sóc đã nói với em rồi, trời sập xuống cũng sẽ không gọi anh.”

Tịch Phi cứng họng, thằng em chơi hắn đây.

“Anh…” Phải nói thế nào mới tỏ ra hắn không hề căng thẳng?

“Cho anh một phút, không quay về là em đi tìm anh đấy, tìm được anh rồi em…” Thời Sênh kéo dài giọng, trong lúc Tịch Phi nín thở đợi cô nói tiếp, giọng cô bỗng nhiên trở nên nham hiểm, “Sẽ ăn thịt anh.”

Thực ra Tịch Phi đang ngồi ở thư phòng bên cạnh, hắn nhìn cuộc gọi đã cúp máy, đứng yên đúng 10 giây.

Cuối cùng, hắn cũng rón rén bước ra ngoài thư phòng, đẩy cửa phòng ra, vừa đúng một phút.

Thời Sênh đứng ngay cạnh cửa, hắn mở cửa ra liền nhìn thấy cô ngay.

“Miên Miên…” Tịch Phi muốn nở một nụ cười, tiếc rằng hắn không

thích cười, nên nụ cười ấy vô cùng khó coi.

“Em còn không căng thẳng, anh căng thẳng cái gì?” Thời Sênh trợn mắt nhìn hắn, kéo hắn vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Quả nhiên những gì nhìn thấy trước đây đều là ảo giác, Tịch Phi làm gì có sức mạnh của đàn ông đâu, vừa đụng phải chuyện này đã sợ rồi.

Cứ nhìn tổng tài bá đạo của người ta đi, cái gì mà sập tường, sập giường, rung xe, ở đâu cũng có thể hành sự được.

Còn kiểu của cô thì lại kỳ quặc thế này?

Tịch Phi căng thẳng đến mức toát cả mồ hôi, hắn cũng không biết mình căng thẳng vì cái gì, tóm lại là căng thẳng.

Thời Sênh áp sát mình vào Tịch Phi, Tịch Phi chỉ dám lùi về đằng sau, đến khi lưng dựa vào cửa, không còn đường lui, trong mắt lại có chút tủi thân, cứ nhìn Thời Sênh như vậy.

Thời Sênh ôm lấy cổ hắn, đặt lên môi hắn một nụ hôn, động tác nhẹ nhàng, vừa làm vừa hướng dẫn, “Đừng căng thẳng.”

Tịch Phi bị Thời Sênh hôn đến nỗi quay cuồng bấn loạn, Thời Sênh cởi áo tắm của hắn ra, đôi tay nhỏ lùa vào trong, có lẽ hơi lạnh, Tịch Phi khẽ rùng mình, rên lên một tiếng.

Âm thanh đó khiến Thời Sênh chỉ muốn lập tức xử lý hắn, nhưng cô kiềm chế lại, nhẫn nại vuốt ve hắn.

Đến cuối cùng, khi hai người lăn lộn trên giường, thẳng thắn nhìn nhau, Tịch Phi mới dần dần lấy lại phong độ.

Sau đó không biết làm sao mà Tịch Sóc nghe được chuyện này, gã châm chọc hắn suốt cả một năm, đến cả người nhà họ Tịch đều biết.

Rất lâu sau đó, khi Tịch Phi hồi tưởng lại chuyện này, hắn vẫn cảm thấy quá mất mặt. Đường đường là một người đàn ông, đối diện với cô gái mà mình thích, không ngờ lại phải để cô ấy dẫn dắt mình.

Chương 721: Nữ hiệp thời hiện đại (40)

Ngày hôm sau tỉnh giấc, Tịch Phi thấy rất sảng khoái, còn Thời Sênh lại hiếm có lúc nào yếu ớt như vậy, cả người chẳng có chút tinh thần nào cả.Không có linh khí là không thể chiến đấu ba trăm trận trên giường, bình luận kém!

“Em khó chịu trong người à?” Tịch Phi lo lắng sờ trán cô.

Thời Sênh lắc đầu, “Không.”

Cô vỗ vỗ vào mặt, vực dậy tinh thần, “Đi thôi, nhóm tâm thần đó vẫn đang đợi đấy.”

Tịch Phi lo lắng cho Thời Sênh, cẩn thận đỡ lấy cô, “Đến muộn chút cũng không sao, bọn họ không có việc gì đâu, đợi được mà.”

“Thế thì bất lịch sự quá.”

Tịch Phi: “…” Em vẫn còn biết đến hai chữ lịch sự, thật là hiếm có.

Lúc Tịch Phi và Thời Sênh đi xuống, phòng khách đã chật cứng người, cô ba bà sáu đều đủ hết.

Sáng hôm nay, Thời Sênh phải mời trà những bề trên kỳ quặc hôm qua đã tặng cô và Tịch Phi một đống bao cao su đó.

Ba mẹ Tịch Phi không có nhà, nghe nói đang du lịch khắp thế giới, không ai liên lạc được, lúc hôn lễ cặp cha mẹ không đáng tin cậy ấy

cũng chẳng xuất hiện.

“Anh họ, tối qua…” Nhân lúc Thời Sênh bị cô ba bà sáu kéo đến tán gẫu chuyện nhà cửa, Tịch Sóc ngồi qua bên Tịch Phi, nháy mắt nhướng mày.

Tịch Phi nghiêm mặt không trả lời.

“Anh họ, những quyển sách mà em mua cho anh, thế nào, có phải rất có ích không?” Tịch Sóc tiếp tục hỏi.

Tịch Phi: “…” Hoàn toàn vô ích.

Tịch Sóc tiếp tục độc thoại một mình, “Có điều cô ta siêu phết, nhanh thế mà đã xử lý xong đám họ hàng khó nhằn này.”

Tịch Phi nhìn người con gái thuần thục đảm đang trước mặt bề trên, khiến bọn họ cứng họng không nói được gì, đôi mắt hắn bỗng ánh lên niềm yêu thương dìu dịu.

Đó chính là người mà hắn đã chọn.

…

Hôn lễ kết thúc, Thời Sênh và Tịch Phi ở lại nước ngoài một thời gian mới về nước.

Vì Hứa Thiểm Thiểm phải đi học nên sau khi hôn lễ kết thúc đã được đưa về nước trước, lần này chỉ có Thời Sênh và Tịch Phi cùng về.

Tịch Sóc bị giữ lại ở nhà họ Tịch xem mặt, nghe nói không kết hôn thì không được rời khỏi nhà.

Người nhà Tịch Phi khiển trách Thời Sênh vì hành vi độc ác bắt mất Tiểu Phi của họ, nhưng sau đó người nào người nấy cũng bù lại phong bì cưới.

Dù sao thì chuyện tặng bao su, nếu nói ra ngoài thì sẽ bị cười rụng răng mất.

“Em muốn đi vệ sinh.” Vừa xuống máy bay, Thời Sênh vứt đồ đạc trong tay lại cho Tịch Phi, vội vàng chạy về phía nhà vệ sinh.

Cô cảm giác mình đến kỳ kinh nguyệt rồi.

Vừa vào đến nhà vệ sinh, quả nhiên là vậy.

Thời Sênh nhớ ra trong túi mình không có băng vệ sinh.

Cô nhắn tin cho Tịch Phi, bảo hắn đi mua hộ mình. Tịch Phi nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc lâu, cuối cùng chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm.

Hắn đành phải để hành lý lại cho vệ sĩ đi cạnh, đi về phía các cửa hàng ở sân bay.

Tịch Phi hít một hơi thật sâu, đi thẳng đến khu bày đồ dùng cá nhân, ánh mắt liếc qua chỗ bày bán băng vệ sinh, chỗ này không có ai, hắn chỉ có thể một mình tiến lại.

Hắn cầm di động, so hết nhãn hiệu nọ tới nhãn hiệu kia nhưng mãi không tìm thấy loại mà Thời Sênh nói.

“Tiên sinh, có gì cần giúp đỡ không ạ?” Có lẽ nhân viên phục vụ nhìn thấy một người đàn ông loanh quanh ở đây rất lâu, hơn nữa lại đẹp trai như vậy, nên đỏ mặt lại hỏi.

Tịch Phi hơi xấu hổ chút rồi trấn tĩnh lại ngay, đưa điện thoại cho nhân viên phục vụ nhìn, “Vợ tôi đến kỳ sinh lý, cô ấy muốn mua loại này, nhưng tôi không tìm thấy, phiền cô lấy giúp tôi.”

Ôi ôi giọng nói này hay quá đi!

Nhân viên phục vụ hoàn toàn đắm chìm trong giọng nói của Tịch Phi. Đúng lúc Tịch Phi sắp mất hết nhẫn nại, cô ta mới tỉnh táo trở lại, liếc nhìn vào điện thoại.

Với vẻ thẹn thùng của fan hâm mộ cuồng, cô ta vừa đi về phía khác vừa giải thích: “Thương hiệu này đang quảng cáo, nên đặt ở một vị trí khác.”

“Vợ… anh muốn mua loại dùng ban ngày hay ban đêm?” Nhân viên fan cuồng đến nơi rồi mới nhớ ra.

Đẹp trai thế này mà đã có vợ rồi.

Đau lòng quá!

Tịch Phi nhìn vào điện thoại, không có viết, Tịch Phi hỏi nhân viên phục vụ xem hai thứ đó có gì khác nhau, cuối cùng hắn nhắn tin lại, Thời Sênh bảo hắn mua cả hai.

Nhân viên fan cuồng: “ …” Thật là ân cần! Hu hu hu, tại sao cô ta không có được một người chồng ngoại hình đẹp, giọng nói hay, lại còn quan tâm chu đáo thế này.

Nhân viên fan cuồng luyến tiếc nhìn Tịch Phi cầm đồ rời đi. Kết quả cô ta còn chưa rời mắt thì Tịch Phi đã quay lại.

Hắn đi thẳng đến trước mặt nhân viên bán hàng, mặc dù nét mặt hơi lạnh lùng, nhưng lại rất lịch sự, “Ngại quá, cô có thể giúp tôi đem đồ vào trong nhà vệ sinh không?”

Người của hắn đều là một đám đàn ông, sao vào được nhà vệ sinh nữ?

Thỉnh cầu của soái ca, nhân viên fan cuồng lập tức gật đầu đồng ý, sau khi nói với đồng sự một câu liền theo Tịch Phi đi về phía WC.

Nhân viên bán hàng đi vào trong WC, cô ta cũng muốn xem xem vợ của soái ca là người như thế nào, nên đứng đợi ở bên ngoài một lúc.

Thời Sênh đi ra, đúng lúc nhìn thấy cô ta, nhìn thấy cô ta mặc đồ đồng phục của cửa hàng, mỉm cười, lịch sự cảm ơn: “Cảm ơn chị đã đem vào giúp tôi.”

Hai mắt của nhân viên fan cuồng bỗng chốc mở to, khoát tay nói: “Không có gì không có gì, phục vụ khách hàng là trách nhiệm của chúng tôi.”

Á Á! Vợ của soái ca quả nhiên quá xinh đẹp, lại lịch sự như vậy, lúc cười lên cũng thật đẹp trai!

Nhân viên fan cuồng sững lại chút, sao mình lại dùng từ đẹp trai nhỉ?

Thời Sênh rửa tay xong, thấy nhân viên bán hàng vẫn đứng đó, lên tiếng nhắc nhở, “Chị không ra ngoài sao?”

“Hả? Có có có…” Nhân viên fan cuồng ngại ngùng cười, đi cùng Thời Sênh ra ngoài, vừa sùng bái vừa ngưỡng mộ nói: “Chồng cô đối xử với cô tốt quá.”

“Chị cũng sẽ có.” Thời Sênh sững người, khẽ gật đầu, rồi đi về một hướng khác.

Nhân viên fan cuồng ôm lấy ngực, say sưa đứng nhìn hồi lâu, rồi nắm chặt tay lại, cô ta nhất định phải tìm được một anh chàng đẹp trai như vậy.

Cố lên, mày làm được.

…

Lúc rời khỏi sân bay, Thời Sênh bất ngờ nhìn thấy hai người.

Lăng Dực và Anh Túc.

Anh Túc ngồi trên xe đẩy, nhìn có vẻ thẫn thở, Lăng Dực đẩy cô ta và hành lý đi vào phía trong.

Trước đây, sân bay trong nước kiểm tra gắt gao, bọn họ không dám rời đi, một thời gian dài như vậy, Lăng Dực mới đưa Anh Túc ra nước ngoài.

Lăng Dực cúi người hỏi Anh Túc điều gì đó, Anh Túc lắc đầu. Lăng Dực giữ tư thế đó hồi lâu, bộ dạng có chút đau buồn, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lai, mỉm cười nói thêm vài câu.

Anh Túc nhìn hắn, có lẽ nói những lời không được dễ nghe lắm, nụ cười trên mặt Lăng Dực cứng đơ lại, tiếp tục đẩy cô ta về phía trước.

Anh Túc quay người lại không ngừng nói gì đó với hắn, từ sốt sắng đến phẫn nộ, rồi cuối cùng trở thành khẩn cầu bất lực, Lăng Dực cố tình không để ý.

Thời Sênh không chào hỏi họ, nhìn bọn họ biến mất trong dòng người.

Tịch Phi xoa đầu Thời Sênh, nhẹ nhàng nói: “Xe đến rồi.”

Thời Sênh quay đầu lại, cười với Tịch Phi.

Sau đó, Thời Sênh có gặp Anh Túc ở nước ngoài một lần, lúc đó cô ta không ngồi xe lăn mà được Lăng Dực dìu lấy, nhưng không giống như ở sân bay lúc trước, giữa hai người họ rõ ràng có một chút ái muội không quá rõ ràng.

Chương 722: Hứa thiểm thiểm (ngoại truyện 1)

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Hứa Thiểm Thiểm theo Thời Sênh ra nước ngoài du học.

Đại học ở nước ngoài tự do, phóng khoáng, dân chủ hơn trong nước.

Cô không còn là một Hứa Thiểm Thiểm bị bỏ rơi, lúc nào cũng dè dặt thận trọng nữa.

Cô đã chứng kiến sinh tử, trải qua sóng to gió lớn, được Thời Sênh bồi dưỡng thành một Hứa Thiểm Thiểm nổi danh trong giới người giàu.

Chị cô đã từng nói.

Tên cô là Hứa Thiểm Thiểm, thế thì cô phải là một ngôi sao chói sáng (Thiểm Thiểm trong tiếng Trung nghĩa là lấp lãnh, lóe sáng), phải sáng đến chói mắt như hợp kim titan 24k.

Những lời Thời Sênh nói, Hứa Thiểm Thiểm đều khắc ghi trong lòng, nỗ lực để hoàn thành.

Thế nên trong thời kỳ học đại học, không ai không biết đến cái tên Hứa Thiểm Thiểm.

Năm thứ hai, Thiểm Thiểm bắt đầu tự mình khởi nghiệp, vốn khởi động là do Thời Sênh hỗ trợ. Ban đầu cô không muốn, nhưng sau khi

bị Thời Sênh tẩy não, Hứa Thiểm Thiểm lập tức nhận lấy.

Tại sao khi có tài nguyên, lại cứ nhất thiết phải là từ đầu?

Khởi điểm của cô ở cao thì thành tựu cũng phải cao hơn người khác mới được, thế mới tương xứng.

Đợi đến lúc tốt nghiệp đại học, khi các bạn học khác còn đang bận tìm việc thì công ty của Hứa Thiểm Thiểm đã bắt đầu tuyển người, cô thành công như một điều đương nhiên, là sự may mắn trong mắt tất cả mọi người.

Bởi vì cô có một người chị không có gì không thể, với một người anh rể thống trị toàn bộ vương quốc ngầm. Cô mà không thành công, thì có lẽ cũng có thể đâm đầu vào một bìa đậu phụ mà chết.

Tự Hứa Thiểm Thiểm cũng biết rằng, bản thân mình gặp may.

Bởi vì cô đã gặp được một người đem đến cho cô tất cả.

Nếu như không có chị ấy, có lẽ cô sẽ lớn lên ở thôn Hoàng Sơn, không có học thức, tùy tiện tìm một người lấy làm chồng, sống một đời vô vị tầm thường.

Cô rất biết ơn Thời Sênh.

Cho dù Hứa Thiểm Thiểm tham gia bất cứ hoạt động nào, chỉ cần có thể bắt cóc được Thời Sênh, cô cũng đều đem theo chị mình.

Thế nên ở bất cứ sự kiện nào, Hứa Thiểm Thiểm cũng rất được hoan nghênh, tất nhiên được hoan nghênh hay không cô không quan tâm, tóm lại được hoan nghênh trước mặt Thời Sênh là được rồi.

Hứa Thiểm Thiểm cũng biết ơn người dân ở thôn Hoàng Sơn như vậy.

Sau khi cô có điều kiện, cô liền quyên góp tiền tu sửa đường sá và xây trường học cho thôn. Cô cũng đã nghĩ đến chuyện trực tiếp đưa tiền cho họ, nhưng Thời Sênh nói với cô, cho tiền chỉ là nhất thời, em có cho họ cả đời được không?

Muốn bọn họ đi ra khỏi nơi đó, cần phải tu sửa đường sá và xây dựng trường học.

Sau đó, Hứa Thiểm Thiểm lại cho người đi đến thôn Hoàng Sơn xem ở đó thích hợp trồng cây gì, khiến mọi người xung quanh đều làm giàu theo.

Ở nơi đó, không ai không biết đến cái tên Hứa Thiểm Thiểm.

Khi ở nước ngoài, Hứa Thiểm Thiểm không quay lại thôn Hoàng Sơn. Giao thừa một năm nào đó, vốn dĩ đã nói với Thời Sênh cùng về nước, kết quả lúc sắp đi, phát hiện ra Tịch Phi lén lút thay đổi visa, đi đến một nước khác.

Lúc đó, Hứa Thiểm Thiểm đã là một cô gái trưởng thành dạn dĩ, suýt nữa thì cãi nhau to với Tịch Phi ở sân bay.

Nếu không phải Thời Sênh can ngăn thì chắc phải lên trang nhất của tin tức ngày hôm sau.

Hứa Thiểm Thiểm đành phải về nước một mình.

Máy bay hạ cánh, cô xụ mặt không vui.

Ra khỏi cửa, cô bất ngờ nhìn thấy có một người đang giơ biển đón

mình, đối phương dùng biển che khuất mặt. Hứa Thiểm Thiểm chỉ có thể đoán rằng đối phương là một người đàn ông, dựa vào chiều cao và vóc dáng của hắn.

Chuyện cô về nước… hình như chỉ có bạn học cấp ba hồi trước biết được.

Hứa Thiểm Thiểm đi lại gần, “Hey.”

Đối phương nghe thấy tiếng, bỏ biển xuống, là một người đàn ông rất hiền lành, đeo một chiếc kính, “Hứa Thiểm Thiểm.”

Hứa Thiểm Thiểm nghĩ một lúc mới nghĩ ra người đó là ai.

“Lôi Thanh.” Lớp trưởng lớp cấp ba của cô.

Quan hệ của Lôi Thanh với các bạn không tồi, bởi vì vừa đẹp trai, lại tốt tính, nghe nói rất nhiều bạn gái thích cậu ta.

Có điều, lúc đó Hứa Thiểm Thiểm dành trọn tâm trí cho học tập, cũng không quan tâm đến cậu ấy, chỉ thỉnh thoảng nghe bạn nhắc đến.

Không ngờ rằng lần này cậu ta lại đến đón cô, điều này làm cô rất bất ngờ.

“Cậu vẫn nhớ mình à?” Lôi Thanh đẩy gọng kính lên.

Hứa Thiểm Thiểm cười lịch sự, chỉ vào lối đi, tỏ ý cô đi ra đã.

Hai người gặp nhau ở bên ngoài, Hứa Thiểm Thiểm thấy kỳ lạ, hỏi: “Sao cậu lại đến đón mình?”

“Gần đây có một cuộc họp lớp, mình là lớp trưởng, cũng là người tổ

chức. Trong nhóm thấy có người nói cậu quay về, mình hỏi bọn họ thời gian, rồi đến đây đón cậu. Hứa tổng đừng bận tâm nhé.”

Hứa Thiểm Thiểm không nói thời gian về nước cụ thể của mình ở trong nhóm lớp, chỉ nói hôm nay về.

“Cậu đợi lâu lắm rồi?” Hứa Thiểm Thiểm hỏi.

Lôi Thanh lắc đầu, nhã nhặn hiền hòa nói: “Đâu có, lúc nãy còn đón hai bạn khác nữa, đều ở ngoài xe, vốn định rằng chuyến này không thấy cậu, mình sẽ đưa các bạn ấy về khách sạn. Không ngờ cậu ra rồi, cũng rất trùng hợp, cậu chưa có chỗ nào ở chứ? Hay là cùng nhau về khách sạn?”

Hứa Thiểm Thiểm gật đầu, “Thế thì cảm ơn lớp trưởng nhé.”

“Hân hạnh hân hạnh, mình giúp cậu xách hành lý.” Lôi Thanh chủ động lấy vali từ tay Hứa Thiểm Thiểm, dắt cô ra ngoài, “Mình nghe nói cậu đã có công ty của riêng mình rồi, trong các bạn học cũ, cậu là giỏi nhất đấy.”

Hứa Thiểm Thiểm nghe thế không nói gì.

Lôi Thanh nói thêm vài câu, Hứa Thiểm Thiểm không đáp lời, cậu ta cũng không nói nữa.

Xe bên ngoài đúng là còn có hai người nữa, Hứa Thiểm Thiểm có chút ấn tượng về bọn họ. Những người đó có ấn tượng sâu sắc với một Hứa Thiểm Thiểm học rất đỉnh, vừa lên xe đã hỏi này hỏi nọ.

Hứa Thiểm Thiểm trả lời rất lịch sự, không quá thân mật cũng không quá xa cách.

Sau khi xe về đến khách sạn, Hứa Thiểm Thiểm phát hiện ra ở đó lại đã có một vài bạn học khác, bọn họ đều bay từ khắp nơi về, sớm đã không còn vẻ ngờ ngệch hồi trước, ai cũng là lượt comple, phấn son lộng lẫy, trở thành một thành viên trong xã hội.

Bọn họ đã học được cách diễn đúng theo cảnh, miệng cười xã giao, không còn giống như hồi còn nhỏ, cái gì cũng hiện hết lên trên mặt.

Hứa Thiểm Thiểm được Thời Sênh dạy, cô dường như thừa hưởng tất cả mọi quan niệm cách nhìn của Thời Sênh, thế nên nhìn thấy bọn họ, cô vẫn giữ được tâm thế bình thường, không có kiểu mình là tổng giám đốc của cả một công ty, nhất định mình phải có một tư thế cao ngạo trên tầm.

Nói chuyện với các bạn học cũ, hay chào hỏi những người bạn không thân thiết lắm, cô đều rất thành thục.

Thời gian lần này của Hứa Thiểm Thiểm khá rộng rãi, cô cũng không vội về thôn Hoàng Sơn, nên ở cùng bọn họ ở khách sạn hai ngày, đợi đến khi các bạn đều đến gần hết rồi, cuộc họp lớp mới chính thức bắt đầu.

Lúc cuộc họp lớp tiến hành đến phân nửa, Lôi Thanh bỗng nhiên cầm một bông hoa xuất hiện trước mặt Hứa Thiểm Thiểm.

Trên mặt cậu ta vẫn nở một nụ cười ấm áp, ánh mắt dịu dàng nhìn Thiểm Thiểm, “Thiểm Thiểm, mình thích cậu, cậu có đồng ý làm bạn gái của mình không?”

Vài ngày nay, Lôi Thanh quan tâm đặc biệt đến Thiểm Thiểm, mọi người đều nhìn ra cậu ta muốn theo đuổi cô, thế nên Lôi Thanh tỏ tình với Thiểm Thiểm trong cuộc họp lớp, mọi người đều không bất ngờ.

Nhưng Hứa Thiểm Thiểm lại rất khó xử, cô không có chút cảm giác nào với Lôi Thanh.

Nhưng nhiều người đang cổ vũ như vậy, Hứa Thiểm Thiểm đột nhiên không biết phải từ chối như thế nào, trong đầu cô lóe lên hình bóng một người, rồi lại rời đi trong nháy mắt.

Đôi mắt Thiểm Thiểm có chút u ám, nếu như chị cô ở đây, thì chị sẽ làm như thế nào?

Trước mặt Hứa Thiểm Thiểm xoẹt qua vài cảnh tượng, cơ miệng cô bắt đầu co giật.

Chưa cần chị cô ra tay, Tịch Phi đã đập người ta ngay rồi.

Nhưng cô không phải là chị mình.

Hứa Thiểm Thiểm nhìn Lôi Thanh, mặt cậu ta vừa hy vọng, vừa căng thẳng.

Chương 723: Hứa thiểm thiểm (ngoại truyện 2)

Họp lớp hôm ấy, rất lâu sau Hứa Thiểm Thiểm vẫn chưa trả lời, Lôi Thanh dọn đường lui cho cô, bảo cô cứ suy nghĩ.

Cuộc họp lớp tiếp tục, sau khi hồi tưởng lại thanh xuân là đi bay nhảy.

Hứa Thiểm Thiểm ngồi trong phòng thấy rất ngột ngạt, chủ yếu là ánh mắt bọn họ nhìn cô, chỗ nào cũng là các kiểu trìu mến, còn cố tình đẩy cô về phía Lôi Thanh.

Cô viện cớ đi vệ sinh, rời khỏi chỗ đó.

Cô đứng đó hồi lâu, bỗng có một thân hình lướt qua, Hứa Thiểm Thiểm sững người, vội vàng chạy đuổi theo, đợi đến khi cô quặt sang bên thì chỉ còn lại một hành lang trống hoác, không nhìn thấy bóng dáng ai cả.

Hứa Thiểm Thiểm ấn hai bên thái dương, buồn cười lắc đầu, sao anh ấy có thể ở đây được chứ.

Hồi còn ở nước ngoài, Hứa Thiểm Thiểm rất ít khi đi hát karaoke, dù có đi thì cũng sẽ đến những cơ ngơi mang tên nhà họ Tịch, không ai dám làm gì cô.

Nhưng ở đây lại không ai quen biết Hứa Thiểm Thiểm cả, thấy cô xinh đẹp, có người nảy ý đồ xấu.

Đúng lúc Hứa Thiểm Thiểm định quay về, vài người đàn ông chặn cô lại ở hành lang.

Bọn họ uống rượu vào, nên gan to bằng trời.

Hứa Thiểm Thiểm đang định dùng vô ảnh cước giải quyết bọn họ thì Lôi Thanh từ đâu xuất hiện, đuổi bọn họ đi.

“Thiểm Thiểm cậu không sao chứ?”

“Mình không sao.” Hứa Thiểm Thiểm lắc đầu.

Lôi Thanh hỏi tỉ mỉ thêm vài câu, dường như chắc chắn rằng Thiểm Thiểm không sao, cậu ta mới an tâm.

Lôi Thanh đưa Hứa Thiểm Thiểm về, cô cũng không biết nên nói gì, dù sao thì trong nước cũng không bì được với nước ngoài, có người của Tịch gia che chở cho, không ai dám động đến cô.

Cô mới ra ngoài một lúc, những người trong phòng hát đã ra về một ít, còn lại đều là những người đã uống say đang nói năng lảm nhảm và vài người miễn cưỡng có thể đi lại được.

Lớp trưởng Lôi Thanh phải phụ trách đưa bọn họ về khách sạn.

Hứa Thiểm Thiểm là một cô gái tốt bụng, lại là bạn học cùng lớp cấp ba, nên đương nhiên cô cũng giúp một tay. Đến khi đưa người cuối cùng về đến nơi, chỉ còn lại cô và Lôi Thanh.

“Cùng về khách sạn nhé!” Lôi Thanh đề nghị.

Bọn họ ở cùng một khách sạn, Hứa Thiểm Thiểm cũng không có ý kiến gì, lên một chiếc taxi do Lôi Thanh chặn lại.

Về đến khách sạn, đám người đó vẫn đang ngồi ở đại sảnh lảm nhảm ồn ào, nhân viên phục vụ khách sạn đang giúp dìu họ về phòng.

Lôi Thanh lại chạy đi giúp, việc này, lại mất thêm hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Thật là làm phiền cậu quá!” Lôi Thanh đưa Hứa Thiểm Thiểm về đến cửa phòng, ngại ngùng nói.

“Đều là bạn học, giúp đỡ là điều nên làm.” Hứa Thiểm Thiểm mở cửa, “Chúc ngủ ngon.”

Lôi Thanh mở miệng định nói gì, nhưng cuối cùng chỉ nói: “Chúc ngủ ngon.”

Hứa Thiểm Thiểm vừa vào phòng chưa được bao lâu, Lôi Thanh lại đến, còn mang theo đồ ăn đêm. Hứa Thiểm Thiểm hơi khó xử, đêm hôm thế này, chị cô bảo không được cho con trai lạ mà mình không thích vào phòng.

Trong lúc cô đang nghĩ xem phải từ chối Lôi Thanh như thế nào mà không làm tổn thương tình cảm bạn bè thì một thân hình cao to bỗng chen vào, “Anh này, muốn hẹn hò người ta thì anh có thể chọn ban ngày, nửa đêm canh ba, anh muốn hẹn pháo chắc?”

Giọng nói này, cô không cần nghe cũng biết là ai.

Tịch Sóc!

Lúc nãy không phải cô nhìn nhầm, mà anh thực sự đang ở thành phố này.

“Anh là ai?” Lôi Thanh nhìn người đàn ông vừa chen vào, nét mặt có chút khó coi.

“Hứa Thiểm Thiểm, chị dâu tôi nỡ thả cho cô về nước một mình à?” Tịch Sóc cơ bản không trả lời Lôi Thanh, mà quay sang hỏi Hứa Thiểm Thiểm.

Nói đến chuện này Hứa Thiểm Thiểm lại thấy tức, “Bị anh trai anh bắt cóc rồi.”

Lôi Thanh nhìn thấy tình trạng của hai người họ, cũng đoán được rằng bọn họ quen nhau, hắn lập tức nói: “Thiểm Thiểm, hai người nói chuyện với nhau, mình về phòng trước đây, có việc gì thì gọi điện cho mình.”

“Hừ.” Tịch Sóc bất mãn hừ lên một tiếng.

Nét mặt Lôi Thanh càng trở nên khó nhìn hơn, nhưng không nói gì thêm, quay đầu rời đi.

“Tôi cũng đi đây.” Tịch Sóc đợi Lôi Thanh rời đi, lập tức vẫy tay chào Hứa Thiểm Thiểm.

“Tịch Sóc.”

Tịch Sóc quay đầu lại, bây giờ anh đã không còn vẻ phù phiếm lãng tử như năm đó, ăn mặc lịch lãm không đúng với bản chất, nhìn lại càng có sức hấp dẫn của sự chín chắn.

“Hả?”

Hứa Thiểm Thiểm lắc đầu, nói nhỏ: “Không có gì.”

Tịch Sóc quay đầu đi, bước hai bước, rồi dừng lại, “Gã đó không có ý đồ tốt, tự mình cẩn thận đấy.”

“Sao anh biết được?” Hứa Thiểm Thiểm chống cửa hỏi.

Tịch Sóc cười một cách tự tin: “Tôi là con trai, tất nhiên tôi biết hắn ta đang nghĩ gì, đúng rồi, không được nói với bọn họ là gặp tôi ở đây, không thì về nhà cô biết tay tôi.”

Thực ra Hứa Thiểm Thiểm rất ít khi gặp Tịch Sóc, nhưng không biết vì sao, cô phát hiện ra mình lại thường xuyên quan tâm đến các động thái của anh.

Ví dụ như lúc nào anh bị bắt về nhà họ Tịch, lúc nào lại rời khỏi đó.

Các dịp Tết, Tịch Sóc đều quay về, anh thích dính lấy Tịch Phi, còn Tịch Phi thì tất nhiên sẽ ở cạnh Thời Sênh, những lúc đó, hai người bọn họ cùng bị Tịch Phi ghét bỏ, đành phải lăn lóc chơi với nhau.

Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, những lúc khác, Hứa Thiểm Thiểm cơ bản không nhìn thấy anh.

Tịch Sóc vẫn luôn bị nhà họ Tịch giục kết hôn, nhưng anh chưa bao giờ tìm được bạn gái, những người mà nhà họ Tịch giới thiệu đều không lọt được vào mắt anh.

Nhiều năm rồi, Hứa Thiểm Thiểm chưa từng nghe thấy bên cạnh anh có người phụ nữ nào. Chị cô còn thì thầm bàn tán với cô, nghi ngờ Tịch Sóc thích con trai. Sau đó, Hứa Thiểm Thiểm lại đặc biệt chú ý đến những người đàn ông bên cạnh anh.

Nhưng hình như hắn chỉ qua lại gần gũi với Tịch Phi, khi về nhà,

người đầu tiên anh đi gặp là Tịch Phi, lúc rời đi, người cuối cùng anh gặp cũng là Tịch Phi.

Nếu như không phải vì Tịch Phi yêu chị gái cô như vậy thì cô đã nghi ngờ bọn họ là gay.

Hơn nữa, Tịch Sóc dường như chỉ coi Tịch Phi là anh trai, không có hành động hay biểu cảm gì kỳ quặc.

Ngày hôm sau, Hứa Thiểm Thiểm chào tạm biệt Lôi Thanh, đồng thời bày tỏ một cách rõ ràng rằng mình không thích cậu ta.

Cô hạ quyết tâm, phải tán Tịch Sóc.

Từ thôn Hoàng Sơn quay về, việc đầu tiên Hứa Thiểm Thiểm làm là ngấm ngầm báo tin cho mẹ Tịch Sóc, chưa được hai hôm Tịch Sóc đã bị bắt về.

Biết được là do Hứa Thiểm Thiểm mách nước, anh tức đến mức suýt nữa đập cho cô một nhát.

Thế nhưng sắp đến Tết rồi nên Tịch Sóc cũng chỉ giận dỗi bực dọc, chứ không rời khỏi nhà.

Tịch Sóc lại bị sắp xếp xem mặt các kiểu, đến nỗi anh cảm thấy buồn nôn.

Hôm đó Tịch Sóc đi vào, nhìn thấy bên trong có người quen, anh lại lùi ra, nhìn tên phòng bên ngoài, sau khi chắc chắn là mình không đi nhầm, anh mới bước vào.

“Hứa Thiểm Thiểm, sao cô lại ở đây?” Tịch Sóc nhìn Hứa Thiểm Thiểm rất không vừa mắt, không ngờ lại dám mách lẻo, con nhóc này

lợi hại đó.

Hứa Thiểm Thiểm nét mặt tươi tắn, làn môi đỏ cong lên, “Đợi anh.”

Tịch Sóc bỗng chốc giật mình, “Đợi tôi làm gì? Giám sát tôi có chịu khó xem mặt không? Rồi mách lẻo với mẹ tôi? Hứa Thiểm Thiểm, sao cô lại đáng ghét như vậy? Tôi làm gì cô rồi nào? Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, cô làm thế này…?”

Hứa Thiểm Thiểm đứng dậy, nhìn thẳng vào Tịch Sóc, ngắt lời anh, nhấn nhá từng câu từng chữ, “Tôi thích anh, nên tôi đến xem mặt anh.”

Tịch Sóc vẫn đang há hốc mồm, có lẽ là bị dọa sợ quá, một lúc sau mới hoàn hồn, “Cô nói… cô thích tôi?”

Hứa Thiểm Thiểm gật đầu.

Tịch Sóc nhìn cô gái trước mặt mình, không biết từ bao giờ, con nhóc đó đã lớn lên thành một đại cô nương cao ráo, mảnh khảnh, thân hình duyên dáng, đầy đặn xinh đẹp.

Tịch Sóc bỗng nhiên quay đầu chạy.

Mẹ ơi, không ngờ lại có người tỏ tình với mình.

Sao tim lại đập nhanh thế này?

Nhất định là bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

Một thời gian rất dài sau đó, Tịch Sóc bị Hứa Thiểm Thiểm đuổi bắt.

Tôi đã từng điên cuồng theo đuổi một người.

---Hứa Thiểm Thiểm

Chương 724: Lăng dực (ngoại truyện)

Lăng Dực nhớ lại lần đầu tiên gặp Anh Túc là khi hắn mới gia nhập Hắc Hổ Đường.

Mười mấy đứa trẻ trong một phòng tập luyện, cứ hai đứa một cặp, tập luyện với nhau.

Chỉ có cô, một mình đứng ở một góc tối, nhìn những người khác tập luyện, như thể bị người ta bài xích vậy.

Hắn được dẫn đến trước mặt cô, người đó nói với Anh Túc rằng: “Nó vừa mới đến, cháu hướng dẫn nó.”

“Vâng.” Anh Túc trả lời rất ngắn gọn, ánh mắt chỉ xẹt qua người hắn đúng một giây.

Sau đó Lăng Dực mới biết rằng, không phải cô bị bài trừ, cô là đội trưởng của tiểu đội này, những đứa khác đều do cô quản lý.

Lăng Dực là một đứa trẻ lang thang, không biết cha mẹ mình là ai. Hắn được một người lang thang nuôi lớn, sau đó ông ta chết, hắn lại trở thành một thằng nhóc lang thang.

Ngày nào cũng lang thang nơi đầu đường xó chợ, có lúc xin được tiền, có lúc không xin được, đành phải đi nhặt rác.

Được người của Hắc Hổ Đường đem hắn đến đây, cho ăn no mặc ấm, hắn không có ý kiến gì cả, chỉ là ngày nào cũng phải tập luyện

khá gian khổ.

Nhất là nhưng lúc tập luyện riêng với Anh Túc, cô luôn rất tàn nhẫn, với hắn, với bản thân mình, đều tàn nhẫn.

Hắn phát hiện ra những đứa trẻ khác trong tiểu đội đều sợ Anh Túc, ăn cơm tắm rửa đều không đi cùng cô.

Hắn còn thường xuyên nghe thấy có người bàn tán sau lưng cô, có người nói dễ nghe, có người nói không dễ nghe, nhưng Anh Túc đều phớt lờ. Nếu bị bắt gặp thì sẽ bị cô dạy cho một bài học, còn nếu không thì thôi.

Lần đầu tiên Lăng Dực xảy ra xung đột với các bạn trong đội chính là vì Anh Túc.

Một cậu con trai trong đội nói xấu Anh Túc, đúng lúc bị Lăng Dực bắt gặp. Lúc đó Anh Túc và Lăng Dực đã có thể coi là bạn bè, Anh Túc sẽ nói nhiều chuyện hơn với hắn, thế nên hắn luôn bảo vệ cho cô.

Lúc cậu con trai đó nói xấu Anh Túc, hắn chưa cần nghĩ gì mà ra tay luôn.

Chuyện đó khiến Anh Túc bị phạt, hắn và cậu con trai kia cũng bị phạt như vậy.

Thế rồi vì quản lý không đạt yêu cầu, Anh Túc là đội trưởng nên bị phạt nặng hơn.

Lăng Dực vẫn luôn nhớ rất rõ ràng, lúc hắn chịu phạt xong đi tìm Anh Túc, chỉ nhìn thấy một người máu me đầy mình trong ký túc.

Nếu như không phải cô nằm trên giường của mình, thì cơ bản hắn sẽ

không nhận ra đó là Anh Túc.

Hắn còn nhớ rằng đó là lần đầu tiên từ khi biết nhận thức, hắn đã rơi nước mắt.

Anh Túc nằm trên giường, giống như chết rồi vậy. Hắn bắt mạch cho cô, yếu ớt đến mức hắn sắp không phát hiện thấy gì cả.

Tổ chức không cho người chữa trị cho Anh Túc, Lăng Dực chỉ biết lau chùi thay bông băng các vết thương trên người Anh Túc. Khoảng thời gian đó, thời tiết lúc nóng lúc lạnh, các vết thương của Anh Túc không thể nào lành lại được, rồi một hôm cô sốt cao, thấy cô sắp không trụ được nữa, Lăng Dực hoảng hốt không biết phải làm sao.

Một đứa con gái ở giường bên cạnh có lẽ vì thấy hắn khóc nhiều quá, nên nói nhỏ với hắn, bảo hắn đi tìm Ngô Đường chủ.

Ngô Đường chủ là người đã dẫn hắn đến trước mặt Anh Túc.

Hắc Hổ Đường tổng cộng có 6 vị Đường chủ, cùng quản lý các việc to nhỏ của Hắc Hổ Đường, Ngô Đường chủ là một trong số đó.

Lăng Dực không biết có được không, nhưng vẫn đi tìm.

Hắn, một đứa trẻ còn chưa chính thức trở thành một thành viên của Hắc Hổ Đường, muốn tìm gặp Ngô Đường chủ đâu có dễ dàng gì. Hắn phải nghe ngóng rất lâu, mới biết được lịch trình của Ngô Đường chủ, rồi chặn ông ta lại giữa đường, bảo ông ta đi cứu Anh Túc.

Hắn vốn tưởng rằng Ngô Đường chủ sẽ mặc kệ, nhưng không ngờ rằng, hắn vừa nói xong, Ngô Đường chủ đã bước nhanh về bên đó.

Có Ngô Đường chủ, Anh Túc nhanh chóng được đưa đến bệnh viện, nhưng hắn lại vì tự mình rời khỏi phòng luyện tập, nên bị trừng phạt rất lâu sau đó.

Đợi đến khi hắn chịu phạt xong thì Anh Túc đã được ra viện.

Hắn lê thân xác mệt mỏi đi gặp Anh Túc. Lúc vừa đi đến cửa, phát hiện thấy Ngô Đường chủ ở bên trong, hắn nấp lại theo bản năng.

“Anh Túc, cháu thật sự không cân nhắc xem sao?”

Ngô Đường chủ che khuất Anh Túc ở bên trong, hắn cũng không nhìn thấy tình trạng của cô thế nào, chỉ nghe thấy tiếng cô nói.

“Ngô Đường chủ, chú rõ ràng quy tắc của tổ chức hơn cháu.” Rõ ràng lúc đó cô vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng đối diện với cấp cao như Ngô Đường chủ, lại không hề sợ sệt.

Ngô Đường chủ thở hắt ra, “Chỉ cần cháu đồng ý, ta có thể đưa cháu rời khỏi tổ chức.”

“Cảm ơn sự quan tâm của Ngô Đường chủ.”

“Anh Túc, ta cho cháu thêm một cơ hội nữa, nếu hối hận có thể đến tìm ta.”

Ngô Đường chủ để lại câu nói đó rồi rời đi, Lăng Dực quanh quẩn ở bên ngoài một hồi lâu, không biết tại sao, nhưng cuối cùng quyết định không vào.

Sau đó hắn mới biết, Ngô Đường chủ vẫn luôn rất thích Anh Túc, chỉ là Anh Túc biểu hiện xuất sắc, bên trên luôn có người theo dõi, nên Ngô Đường chủ không dám làm bừa.

Chuyện đó sau khi Ngô Đường chủ chết rồi hắn mới biết.

Mà cái chết của Ngô Đường chủ lại có liên quan đến hắn.

Hắn còn nhớ hôm đó, hắn đi tìm Anh Túc, chưa đến cửa phòng cô đã thấy có người canh gác bên ngoài.

Hắn nhận ra người đó là tùy tùng bên cạnh Ngô Đường chủ.

Trong lòng Lăng Dực có một vài dự cảm không tốt, vội vàng đi xuống nhà, vòng ra đằng sau trèo lên trên.

Phòng của Anh Túc ở tầng ba, trèo lên đúng cửa sổ, rèm cửa không kéo vào, qua cửa sổ, Lăng Dực nhìn thấy Anh Túc hôn mê nằm trên giường, Ngô Đường chủ ngồi bên trên lần cởi cúc áo cô.

Đầu óc Lăng Dực như bị nổ tung, trong đầu chỉ toàn là ý muốn giết người, có lẽ là từ khi ấy, hắn phát hiện ra mình thích Anh Túc.

Giường quay đầu vào trong, Ngô Đường chủ quay lưng lại phía hắn. Trong lúc tức giận, Lăng Dực từ cửa sổ xông vào, đâm một nhát dao vào lưng Ngô Đường Chủ.

Rồi lại nhảy lên giường, đâm một nhát dao nữa vào cổ Ngô Đường chủ, máu tươi phun trào, bắn lên mặt Anh Túc.

Ngô Đường chủ đang đắm chìm trong dục vọng nên Lăng Dực có cơ hội ra tay, nếu bình thường, hắn chưa đến gần đã bị phát hiện.

Lăng Dực gọi Anh Túc dậy, Anh Túc nhìn cảnh tượng trước mắt không có chút hoảng hốt, chỉ bảo anh đi tìm một Đường chủ khác.

Sáu vị Đường chủ đều bằng mặt không bằng lòng. Anh Túc lợi dụng một vị Đường chủ khác vốn có hiềm khích với Ngô Đường chủ, thành công khiến chuyện trở thành Ngô Đường chủ muốn cưỡng hiếp Anh Túc, trong lúc tự vệ, cô đã giết Ngô Đường chủ.

Mặc dù người của Ngô Đường chủ có dị nghị, nhưng dưới quy tắc của tổ chức, họ chỉ có thể nghiến răng nuốt vào trong.

Bọn họ có thể ra ngoài tìm phụ nữ, nhưng tuyệt đối không được tùy tiện ve vãn con gái trong tổ chức.

Lăng Dực và Anh Túc qua được một kiếp nạn, nhưng từ đó về sau, người của Ngô Đường chủ không ít lần ngấm ngầm nhắm vào họ.

Cuối cùng không có ai dám kết hợp cùng bọn họ, Anh Túc và Lăng Dực trở thành một đội cố định. Cho dù có người ngấm ngầm nhắm vào họ, nhưng dưới sự chỉ đạo của Anh Túc, tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ của bọn họ vượt xa những tiểu đội khác.

Hắn ở bên cô đi qua những giai đoạn đen tối nhất, kinh qua sinh tử, cuối cùng cô lại thích một người đàn ông khác, hắn vẫn bị bài trừ ra bên ngoài thế giới của cô.

Nhưng hắn không chịu từ bỏ, hắn sẽ dùng nhiều thời gian hơn để ở bên cô.

Chắc chắn sẽ có một ngày, cô sẽ quên người đàn ông đó đi, và yêu hắn.

Hắn sẽ thay thế người đàn ông đó, trở thành người quan trọng nhất trong lòng cô.

Hắn đợi được.

Khi một người không bỏ rơi bạn trong lúc thê thảm nhất, cho dù bạn thành ra nông nỗi gì đi chăng nữa, anh ấy đều không rời bỏ bạn, vậy thì có lẽ anh ấy sẽ là người đi cùng bạn qua sinh lão bệnh tử.

---Lăng Dực.

Chương 725: Ta là địa chủ (1)

Mỗi lần chia tay Phượng Từ, Thời Sênh đều thể hiện vô cùng bình thản, cô gỡ đồng hồ trên tay Phượng Từ xuống và thu lại vào trong không gian.

Nắm chặt bàn tay đã mất đi hơi ấm, nhẹ nhàng lên tiếng: “Hẹn gặp lại ở thế giới sau.”

Thời Sênh quay lại thông gian hệ thống. Cô bước chậm rãi đến phía trước màn hình.

[Ký chủ, kẻ xâm nhập kia không xuất hiện ở thế giới này?] Hệ thống lập tức lên tiếng hỏi.

“Xuất hiện rồi.” Thời Sênh chỉ lên màn hình lướt qua, “Lúc ở nhà lớn có xuất hiện qua một lần.”

[!!] Nó hoàn toàn không biết

Thời Sênh đã không trông chờ vào Hệ thống thiểu năng này, nhưng vẫn cố gắng giải thích cho nó, “Lúc mà Anh Túc ngã xuống, ta không làm gì cô ta, Anh Túc cũng không cố ý. Ta đã phát hiện trên mặt đất có một hòn đá.”

[…] Kịch bản quá sâu, [Vậy tại sao hắn ta... không ra tay?]

Thời Sênh khinh thường, “Ngươi cho rằng miếng vá của ta là uổng công sao? Thân phận lần này của hắn ta nhất định không qua được ta. Hắn mà lên chắc chắn là tìm đường chết?”

[…] Ký chủ, cô còn đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ không nói gì với cô nữa.

Tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -255000

Giá trị sinh mệnh: 40

Tích lũy: 42000

Cấp nhiệm vụ: A

Đánh giá nhiệm vụ: 94

Nhiệm vụ ẩn giấu: hoàn thành

Phần thưởng Nhiệm vụ ẩn giấu: Điểm tích lũy 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến 1: hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến 1: Điểm tích lũy 3000

Nhiệm vụ phụ tuyến 2: hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến 2: Điểm tích lũy 1000

Đạo cụ: “Vương miện nữ vương”, “Trái tim Quỷ Vương”, “Ám Dạ”

Quá lợi hại, giá trị nhân phẩm tăng lên tận 1 vạn.

Đánh quét bọn xã hội đen sẽ tăng điểm tích lũy nhiều như vậy à?

[... Ký chủ không cần suy nghĩ quá nhiều, giá trị nhân phẩm tăng nhiều như vậy là vì Hứa Thiểm Thiểm.]

Thời Sênh: "..." Để ta vui một chút không được sao? Ngươi chen lời vào làm gì?

[…]

"Lựa chọn thế giới."

[Quyền hạn không đủ, không thể chọn thế giới.] Cô thực sự cho rằng Hệ thống là nhà của cô sao, muốn làm gì thì làm chắc?

Thời Sênh hơi bực bội, lại là quyền hạn không đủ.

Nhưng quyền hạn sau cùng thì cô thực sự không thể phá giải được.

Mở được thì cả Hệ thống này sẽ sụp luôn, y như tự sát vậy, bực bội!

Hệ thống hơi đắc ý, chủ nhân của nó không phải dễ dàng đối phó như vậy, hừ hừ.

Thời Sênh nghỉ ngơi trong không gian một lúc, vẫy tay một cách bực dọc, "Thế giới tiếp theo."

[Bắt đầu dịch chuyển....]

...

--Tất cả mọi người đều biết trong mắt Nguyễn Tiểu Dạng không có Vương pháp.

Lúc Thời Sênh tỉnh dậy thì phát hiện mình đang được người khác khiêng lên, kiểu chổng vó lên trời, tay chân bị cột vào một cái gậy, phía trước mặt đều có người, thân thể cô không ngừng lắc lư rung động...

Đỉnh đầu là một rừng cây rậm rạp tươi tốt, ánh sáng le lói xuyên qua tán cây lọt xuống, vùn vụt trôi qua trong mắt cô.

“Hừm, cô nương này tỉnh rồi.”

Trên đỉnh đầu Thời Sênh bỗng nhiên có cái móng heo thò vào, sờ nắn mặt cô một cái.

Cô gái Thời Sênh: “...”

Thù này cô nhớ kỹ.

“Đừng nhiều lời, mau chóng quay về, người của quan phủ đuổi tới thì phiền phức lắm đó.”

Cái móng heo đó lại sờ nắn mặt Thời Sênh thêm hai cái nữa, cảm xúc tốt tới mức làm hắn không muốn buông tay, nghe thấy người phía trước mắng mới chịu thu móng heo về.

Thời Sênh cố gắng ngẩng đầu để xem mặt của chủ nhân của cái móng heo đó, đợi một lát nữa người bị chém đầu tiên chắc chắn sẽ là hắn.

Thời Sênh nhìn thấy mặt của chủ của cái móng heo kia xong mới thử động đậy cánh tay. Cô bị trói chặt vào chiếc gậy nên hoàn toàn không thể thoát ra được.

Cơ thể này có vẻ rất yếu, cô chỉ cố gắng nhúc nhích hai cái đã thấy

rất mệt, thở hổn hà hổn hển rồi.

Mỗi lần đều là dạng thân thể yếu đuối như thế này, có dám để ông đây đại sát đại phương không!

“Đừng có động đậy, ta không lỡ đánh đập thân thể ngọc ngà này của ngươi.” Giọng của chủ cái móng heo kia lại từ phía trước truyền đến, rồi hắn lại nhân cơ hội bấu véo cô một cái.

Thời Sênh: “...” Ông nói cho mày biết, ông đây là một người rất nóng tính đó.

Một lần thì coi như bỏ qua.

Ngươi lại còn dám véo ông hai lần!

Chúng ta chưa xong đâu.

Tốc độ của đám người này rất nhanh, Thời Sênh vẫn chưa thể tháo được chiếc dây thừng thì bọn họ đã bắt đầu lên núi, đi vào trong một sơn trại.

Sơn trại nghiêng nghiêng treo một chiếc bảng hiệu, gió thổi đưa qua đưa lại, Thời Sênh đã không còn phân biệt ra đó là chữ gì nữa.

Thời Sênh được đặt xuống đất như cách mà người ta đặt con lợn vậy, bên tai là những âm thanh tạp loạn.

“Cuối cùng cũng về rồi, mệt chết được.”

“Mau đi bẩm báo Đại đương gia, lần này chúng ta có thu hoạch lớn rồi.”

Thời Sênh nghiêng đầu, nhìn đám người liên tiếp di chuyển đồ vào bên trong.

Thổ phỉ!!

Trong đầu Thời Sênh bỗng hiện lên hai chữ này.

Đám người đó bận rộn xử lý những thứ đồ chúng cướp được mà không vội vàng xử lý Thời Sênh ngay. Suy nghĩ của đám người này rất đơn giản, dù gì cô cũng chỉ là một cô nương đã bị trói thì làm sao có thể chạy được?

Thời Sênh thầm tính toán thể lực của mình trước, hơi yếu, không giống với người luyện võ.

Vì vậy, cách tốt nhất bây giờ là...

Đợi tên thổ phỉ đứng đầu.

Tục ngữ nói, giết giặc nên giết vua trước, xử lý tên thổ phỉ đứng đầu xong xuôi thì có thể xử lý được tất cả.

Không đúng!

Thời Sênh đột nhiên phản ứng lại, tại sao cô cần động não?

Mẹ kiếp, thân thể yếu như thế này, nhưng cô có kiếm, thì sợ cái khỉ gì nữa?

Thời Sênh cảm thấy mình thật đần độn, cô vội rút kiếm cắt đứt dây thừng.

“Ngươi định làm gì!!”

Một tên thổ phỉ quay đầu nhìn thấy Thời Sênh cầm thanh kiếm dài cứa dây thừng. Hắn lập tức hét lớn, rồi chạy về chỗ Thời Sênh.

Tiếng hét của hắn khiến những tên thổ phỉ bên cạnh cũng chú ý tới bên này. Bọn chúng lần lượt vứt đồ xuống, bao vây quanh chỗ Thời Sênh. Cả lũ thổ phỉ túm tụm lại bàn luận, hoàn toàn không thấy có nguy cơ gì cả.

“Ai đưa cho nàng ta thanh kiếm này?”

“Không có, vừa rồi chỗ của cô ta trống không mà.”

“Vậy thanh kiếm này ở đâu ra? Thanh kiếm to như vậy, không thể giấu trong ngực một cô nương được.”

Lúc tên thổ phỉ đầu tiên tiến lại gần, Thời Sênh đã cắt xong chiếc dây thừng, cô chống thanh kiếm đứng dậy.

“Tiểu cô nương còn muốn chạy? Ngươi có thể chạy được sao? Không thấy nơi này của chúng ta là ở đâu sao!” Tên thổ phỉ đầu tiên nhìn cô cười, “Hãy ngoan ngoãn nghe lời, đi theo chúng ta thì ngươi sẽ được ăn ngon mặc đẹp, còn nếu ngươi dám phản kháng thì đừng trách các ông đây không thương hoa tiếc ngọc.”

“Đây là nơi nào?” Gương mặt Thời Sênh yếu ớt, cả người run run lảo đảo, giống như chỉ cần một giây nữa là sẽ ngã quỵ xuống đất.

“Đây là Hắc Phong Trại.” Tên thổ phỉ kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, đợi Thời Sênh lên tiếng cầu xin.

Nhưng hoàn toàn không có.

Cô nương bề ngoài có vẻ yếu đuối thế kia lại đang nhìn hắn như nhìn một kẻ thiểu năng, trong ánh mắt có sự cuồng vọng, bừa bãi, duy ngã độc tôn.

Môi cô hơi rung rung, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: “Chưa nghe bao giờ.”

“Ngươi không biết Hắc Phong Trại của chúng ta?” Đám thổ phỉ ở xung quanh lập tức tức giận cháy lông mày, giọng nói vang tới mức khiến chim chóc đậu trên cây cũng phải cất cánh bay tán loạn.

“Ở đây làng trên xóm dưới, không ai là không biết Hắc Phong Trại của chúng ta.”

“Cô nương này không phải là bị ngốc đấy chứ?”

“Kẻ ngốc mới không biết Hắc Phong Trại của chúng ta!!”

Dường như Thời Sênh không biết Hắc Phong Trại là một loại tội lỗi rất to, mọi người đều dùng ánh mắt hung thần ác sát nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Mẹ kiếp, Hắc Phong Trại các ngươi trâu bò lắm à?

Người trong thiên hạ đều phải biết hết đúng không?

“Không biết thì làm sao? Các ngươi lợi hại, các ngươi giỏi, thì nói cho cùng cũng chỉ là thổ phỉ.” Thời Sênh trừng mắt đáp lại bọn chúng, “Trừng cái gì mà trừng, mắt nhỏ như vậy thì có trừng thế nào cũng chỉ to đến thế được thôi.”

“Ai nói với ngươi chúng ta là thổ phỉ?” Tên thổ phỉ tức giận.

“Vậy các ngươi là cái gì?” Không phải là thổ phỉ, chẳng lẽ là hảo hán Lương Sơn cướp của người giàu cứu giúp người nghèo chắc?

Tên thổ phỉ đó hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nói, “Chúng ta là cướp!”

Thời Sênh: “...” Ôi mẹ ơi, ở đâu ra tên thiểu năng này vậy, mau đưa hắn đi chữa bệnh đi, đừng để hắn ở đây làm trò cười nữa.

Một tên thổ phỉ bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở: “Xuyên Tử, hình như thổ phỉ và cướp là giống nhau.”

Chương 726: Ta là địa chủ (2)

Tên thổ phỉ được gọi là Xuyên Tử kia vô cùng phẫn nộ, “Cần ngươi phải nói chắc, sao ông đây không biết chứ? Các ngươi đứng ngây ra đó làm gì, bắt cô ta lại, đưa đến chỗ Đại đương gia. Mẹ kiếp, một con ranh mà muốn chạy sao.”

Những tên thổ phỉ khác có vẻ sợ Xuyên Tử, chúng không dám phản bác, vội tiến lên định bắt Thời Sênh.

“Đợi một chút.”

Phía sau bỗng vang lên một tiếng quát mắng, đám thổ phỉ này lập tức nhường đường. Một gã ăn mặc giống thư sinh, tay cầm chiếc quạt lông gà đi đến.

“Quân sư.” Xuyên Tử thốt lên một tiếng, rồi nịnh bợ hỏi: “Quân sư có gì dặn dò?”

Thời Sênh: “...” Một lò thổ phỉ lại còn có cả quân sư, cũng hay ho đấy.

Quân sư nhìn Thời Sênh vẻ thăm dò, “Cô gái này các ngươi bắt ở đâu?”

“Là ở thôn Bạch Hà.” Xuyên Tử đáp, “Quân sư, ngài xem, có phải rất đẹp đúng không, tôi chưa từng nhìn thấy một cô nương nào đẹp như vậy.”

Quân sư không biết đang nghĩ gì, một lúc sau mới gật đầu, “Hãy

đem đến cho Đại đương gia.”

“Dạ vâng.” Một cô nương xinh đẹp như vậy, bọn chúng chắc chắn không có cơ hội đều nếm thử, đợi Đại đương gia chơi chán rồi thì mới đến phần bọn chúng.

Thời Sênh vung thanh kiếm tạo ra những âm thanh phần phật trong không khí, đám thổ phỉ hơi sợ không dám tiến đến, chỉ dám di chuyển vây quanh cô.

“Lên đi! Nàng ta chỉ là một cô nương, các ngươi sợ gì?”

“Nàng ta có vũ khí!” Thanh kiếm này nhìn thế nào cũng cảm thấy hơi rợn người.

Xuyên Tử đạp chân vào mông người đứng ngay phía trước, “Có vũ khí thì sao chứ? Các ngươi đông như vậy mà sợ một cô nương sao? Đừng để Đại đương gia phải đợi lâu, nhanh lên.”

Đã nói tới nước này rồi, bọn họ chỉ có thể căng da đầu mà xông lên.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn bọn chúng. Lúc bọn chúng tiếp cận, thanh kiếm lại nhẹ nhàng vung lên, mấy người gần nhất đều bị khí kiếm cuộn tung lên, rồi ngã lăn ra cách đó mấy mét, xếp chồng trên mặt đất thành một đống.

“Ui da...”

“Á, tay của ta...”

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, những tên thổ phỉ không bị thương đưa ánh mắt kinh hãi nhìn Thời Sênh, bước chân như không có chủ tự lùi về phía sau.

Xuyên Tử cũng sợ xanh mặt, núp về phía sau quân sư.

“Quân... Quân sư... Nàng... nàng... nàng ta...” Sao lại lợi hại như vậy được?

Lúc trước, khi bọn chúng bắt nàng, bọn chúng không thấy nàng lợi hại như vậy!

Thời Sênh nhìn Xuyên Tử, vừa rồi chính là tên này cấu véo mặt cô.

Xuyên Tử bị Thời Sênh nhìn thì cả người run bần bật. Đây đâu phải là ánh mắt của một cô nương nên có, ánh mắt lạnh lùng nhưng đóng băng được người đối diện. Đám thổ phỉ như bọn chúng đã từng liếm máu trên đao cũng không có ánh mắt như thế này.

Cô nương đứng đối diện với bọn chúng đột nhiên nhếch miệng cười, ánh sáng xung quanh dường như bỗng trở lên ảm đạm u tối, biến thành một địa ngục toàn là xương trắng, mà bọn chúng nhưng đang đứng giữa nơi đó.

Những tiếng kêu thảm thiết từ trong rừng bỗng đồng thời vang vọng.

...

Đây là một... cuốn xuyên không điền văn*.

*Điền văn: làm ruộng

Nữ chính Tô Họa, là con gái lớn của Tô gia ở thôn Bạch Hà. Bởi vì hạn hán quanh năm nên hoa màu thất thu, trong nhà chẳng có gì ăn nên Tô Họa bị bán làm vợ bé cho một địa chủ.

Tô Họa không bằng lòng, lên đã treo cổ tự tử.

Đến khi mở mắt thì chính là Tô Họa xuyên không đến từ hiện đại. Sau khi hiểu ra tình cảnh của mình, Tô Họa quyết định xử lý tên địa chủ trước. Rồi cô ta dựa vào kiến thức học được ở thời hiện đại, bắt đầu gây dựng sự nghiệp ở thời cổ đại.

Tô Họa còn từ một cô gái xấu xí vừa đen vừa gầy trở thành một mỹ nhân trắng trẻo xinh đẹp.

Thôn Bạch Hà không thiếu đàn ông, tất cả đều nhìn cô ta bằng một con mắt khác, những người tới cầu thân nhiều vô kể.

Nhưng nữ chính chắc chắn không đồng ý.

Sau đó nữ chính gặp được nam chính Độc Cô Tu. Độc Cô Tu thân là Nhiếp Chính Vương, bị người khác truy sát, nửa đêm xông vào phòng của nữ chính.

Nữ chính đương nhiên cứu nam chính, từ đó nam chính ở lại nhà của nữ chính.

Nam chính phát hiện ra nữ chính có rất nhiều suy nghĩ kỳ quái nhưng vô cùng hữu dụng, rồi dần dần thương thầm nữ chính. Mỗi lần có người gây khó khăn cho nữ chính, nam chính đều xuất hiện để bảo vệ nữ chính.

Mọi người trong thôn đều nói, quan hệ của hai người họ không bình thường. Nữ chính cũng không ra mặt giải thích, tự cho những lời đồn thổi đó tự lan truyền.

Hạn hán năm nào cũng có, sau khi nữ chính phát hiện ra nguyên nhân, cô ta cho người tu sửa hệ thống kênh mương dẫn nước vào

đồng ruộng để giải quyết vấn đề thu hoạch.

Tô Họa còn tuyên truyền đánh đổ địa chủ, trở thành khẩu hiện của người dân.

Nam chính ngưỡng mộ tính cách của nữ chính. Sau khi người của hắn tìm được hắn, hắn không vội vã quay về mà còn cùng chung sống với nữ chính một khoảng thời gian rồi mới dẫn người quay về kinh.

Nữ chính không ngừng xây dựng sự nghiệp, đi ra khỏi núi, à nhầm, rời khỏi thôn Bạch Hà, đi tới huyện trấn, thành trì cao cấp hơn. Tên tuổi của cô ta, người trong phạm vi 10 dặm đều biết, tạo phúc cho vô số bách tính.

Độc Cô Tu chỉ thỉnh thoảng xuất hiện giúp nữ chính đánh quái để cô ta thăng cấp.

Mối quan hệ của hai người càng ngày càng khó hiểu, nhưng chưa từng phá vỡ tầng quan hệ đó.

Cho đến khi nữ chính trở thành người giàu nhất trong nước, Độc Cô Tu đăng cơ mới phái người tuyên chỉ phong cô ta làm Hậu.

Cái kết đại khái là như vậy.

Nguyên chủ Nguyễn Tiểu Dạng, là thiên kim của Nguyễn gia ở huyện Bạch Hà. Nguyễn gia được coi là một gia đình giàu có nhất nơi đây, đất đai của làng trên xóm dưới ở Bạch Hà đều 8 phần là của Nguyễn gia.

Cha mẹ của Nguyễn Tiểu Dạng đều lần lượt mắc bệnh qua đời, chỉ còn lại có mình nàng ta, có nhiều đất đai như vậy, cũng đủ cho nàng

cả đời ăn sung mặc sướng, tìm một tấm chồng, sau đó yên ổn hạnh phúc sống hết cuộc đời còn lại.

Đây vốn là cuộc sống tương lai mà Nguyễn Tiểu Dạng đã tính toán ổn thỏa.

Rồi nữ chính xuất hiện, rõ ràng là cô ta từ một cửa hàng bên cạnh xông ra, xe ngựa của Nguyễn Tiểu Dạng đụng phải cô ta, nhưng nữ chính lại cây ngay không sợ chết đứng khiến nguyên chủ phải xin lỗi và bồi thường.

Nguyễn Tiểu Dạng là một thiên kim đại tiểu thư, đâu có dễ dàng xin lỗi được, nàng cho người đánh xe đi thẳng.

Sau đó lại xảy ra mấy lần xung đột không lớn cũng chẳng nhỏ.

Thù oán giữa hai người cứ như thế kết lại.

Sau khi nữ chính biết được đất đai ở thôn Bạch Hà đều là của Nguyễn gia, cô ta khuấy động thôn dân làm loạn, yêu cầu giảm tô thuế.

Nguyễn Tiểu Dạng tức giận, nàng đích thân đi tìm nữ chính, ai mà biết được lại đúng lúc gặp đám thổ phỉ xuống núi đi cướp, Nguyễn Tiểu Dạng và nữ chính cùng nhau chạy trốn.

Một đám người bị thổ phỉ chặn lại, Nguyễn Tiểu Dạng và nữ chính đều rất xinh đẹp nên đám thổ phỉ nổi lòng tham, muốn bắt cả hai người bọn họ về, nhưng nữ chính được nam chính bảo vệ, cuối cùng người đen đủi là Nguyễn Tiểu Dạng.

Nàng bị bắt về Hắc Phong Trại, hôm đó đã bị Đại đương gia cưỡng hiếp.

Nàng đã phản kháng, cũng đã thử chạy trốn, thậm chí còn dùng gia sản để đút lót hối lội, nhưng đám thổ phỉ ngoài mặt giả vờ đồng ý, đợt khi cướp hết gia sản của Nguyễn gia xong thì lại không nhắc đến chuyện sẽ thả nàng đi.

Nguyễn Tiểu Dạng nhân thời cơ định bỏ trốn nhưng đúng lúc này quan phủ đem theo người đánh lên, nàng bị coi là thổ phỉ, bị những mũi tên hỗn loạn bắn chết.

Trước khi chết, nàng còn nhìn thấy nữ chính đang đứng trong đám người của quan phủ.

Rõ ràng là ả ta nhìn thấy nàng, biết rằng nàng không phải là thổ phỉ, nhưng ả không hề ngăn chặn, chỉ đứng yên nhìn nàng bị giết.

Thực tế, nguyên chủ không có nhiều thù hận lắm.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng ta là có thể giữ được sản nghiệp mà cha mẹ để lại, yên ổn sống tiếp phần đời còn lại.

Thời Sênh không hiểu được tâm tư của Nguyễn Tiểu Dạng.

Trong lòng nàng có thù hận, chỉ là không nhiều, nhưng khi đối diện với chuyện như vậy, bất luận là bên bào sai thì đều nên hận mới đúng, tại sao nguyện vọng của Nguyễn Tiểu Dạng lại chỉ là yên ổn sống tiếp phần đời còn lại được chứ?

Đến đấy, Thời Sênh chỉ có thể nói.

Lòng người phức tạp.

Ai có chí nấy.

Chương 727: Ta là địa chủ (3)

Thời Sênh tới đúng vào lúc nguyên chủ bị thổ phỉ bắt giữ.

Lúc này, nữ chính hẳn là đang cùng với nam chính ở trong núi sâu bồi dưỡng tình cảm.

Ở vùng hoang dã rất thích hợp với nói chuyện tình cảm yêu đương.

Thời Sênh gác chân ăn đùi gà, vừa nhìn đám thổ phỉ bị trói tròn đầy sân, vừa suy nghĩ xem nên xử lý thế nào?

Giết sao?

Chuyện này coi như trừ hại cho dân, có thể tăng giá trị nhân phẩm?

Hắc Phong Trại chiếm cứ ở đây lâu như vậy, Đại đương gia là phạm nhân giết người, sau đó kết thân cùng với mấy tên côn đồ lưu manh, rồi khai sơn lập phái, trở thành một khối u độc ở nơi đây.

Ngọn núi này dễ thủ khó công, đám thổ phỉ này có chỗ dựa nên không còn lo sợ gì, rảnh rỗi thì lại xuống núi cướp bóc của bách tính, cướp cả phụ nữ.

Thời Sênh không quan tâm đến những người phụ nữ bị cướp về, có lẽ giờ này họ đều chạy hết cả rồi.

Thời Sênh ăn xong chiếc đùi gà liền giết chết tên Xuyên Tử lúc trước đã véo mặt mình, sau đó giết chết tên Đại đương gia đã làm nhục nguyên chủ, những tên khác Thời Sênh không động vào, mà phóng

hỏa rồi xuống núi.

[…] Điều này có khác gì với việc giết bọn chúng?

Đáng cười, chẳng lẽ ta lưu lại hậu họa, đợi bọn chúng sau này đến báo thù sao?

Thời Sênh men theo con đường xuống núi, ánh lửa trên núi ngùn ngụt ngất trời, khói mù mịt che kín một khoảng trời.

Đường xuống núi không dễ đi, Thời Sênh cứ đi rồi lại dừng, phải mất rất lâu mới xuống tới nơi.

Đến khi cô quay lại huyện Bạch Hà thì trời đã tối.

Nguyễn gia lúc này hỗn loạn, nhìn thấy Thời Sênh quay lại, đám nô tì nô bộc liền vây kín quanh cô.

“Tiểu thư, cô đi đâu vậy?”

“Sao lại thành bộ dạng như thế này chứ, mau đi chuẩn bị nước nóng, tiểu thư chầm chậm thôi...”

Lúc Thời Sênh đến thôn Bạch Hà chỉ mang thêm hai người, cũng không nói với người ở Nguyễn phủ, đám người này đều không biết cô đi đâu.

“Không sao.” Thời Sênh vẫy vẫy tay, giọng nói mềm yếu như không có lực, khiến người nghe cảm thấy lo lắng.

Nha hoàn Thu Thủy đỡ Thời Sênh, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng, “Tiểu thư, sao sắc mặt của tiểu thư lại kém thế? Có phải là tiểu thư bị ốm rồi không?”

“Ta mệt.”

Thu Thủy nhanh chóng gọi người, đưa Thời Sênh vào phòng, nước nóng đã được chuẩn bị xong, Thu Thủy hầu hạ Thời Sênh tắm, Thời Sênh không quen nên từ chối Thu Thủy.

Thu Thủy thấy hơi lạ, trước đây khi tiểu thư tắm đều cần nàng ta hầu hạ...

Thu Thủy bước ra ngoài cửa, mấy nha hoàn bên ngoài lập tức vây lấy nàng ta, “Thu Thủy tỉ, tiểu thư thế nào rồi?”

“Tiểu thư hơi kỳ lạ,” Thu Thủy chau mày nói.

“Làm sao thế?”

“Rốt cuộc mấy ngày hôm nay tiểu thư đi đâu?”

Thu Thủy nhìn vào phòng, vẫy vẫy tay, “Đợi tiểu thư nghỉ ngơi xong rồi nói. Tiểu thư an toàn quay trở về là được rồi. Các ngươi mau đi chuẩn bị thức ăn đi.”

Mấy nha hoàn dạ vâng rồi chạy về phía nhà bếp.

Thời Sênh ngâm mình trong bồn tắm một lúc lâu, toàn thân đỡ mệt hơn một chút, thế giới này có linh khí, thân thể này yếu ớt như vậy, tu luyện một chút thì tốt hơn.

Thời Sênh từ bồn tắm bước ra thì nước đã lạnh, Thu Thủy đứng bên ngoài cứ đi đi lại lại, lông mày nhíu lại, thấy Thời Sênh bước ra mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư đã đói chưa? Nô tì gọi người mang cơm và thức ăn đến.”

Thu Thủy là nha hoàn cận thân của nguyên chủ, từ nhỏ đã lớn lên cùng nguyên chủ, làm việc gì cũng cẩn thận, là một người rất trầm ổn.

Bình thường, mọi chuyện to nhỏ trong phủ, đều do nàng ta quản lý.

Cơm và thức ăn vừa làm xong, vô cùng thịnh soạn.

Thức ăn thời cổ đại giữ được đúng mùi đúng vị, có món ngon nhưng cũng có món không được như thời hiện đại, không làm sạch được vị tanh bên trong.

Chỉ cẩn không phải là những thứ đồ khó ăn không thể nuốt nổi thì Thời Sênh đều không kén chọn, cô ăn liền một lúc hai bát cơm.

Ăn cơm xong, Thu Thủy mới cẩn thận hỏi cô, “Tiểu thư, rốt cuộc mấy ngày nay tiểu thư đi đâu?” Bọn họ tìm nàng sắp phát điên lên rồi.

“Hắc Phong Trại.” Thời Sênh đánh no cái bụng, giọng bình thản.

Thu Thủy tức khắc xanh mặt, lắp ba lắp bắp hỏi: “Tiểu... Tiểu thư, tiểu thư tới Hắc Phong Trại làm gì?”

Chỗ đó, đến người của quan phủ cũng không muốn đến, Tiểu thư đến đó làm gì vậy?

Gương mặt Thời Sênh tỏ vẻ tất lẽ dĩ ngẫu, “Bị người ta bắt tới đó.”

Tay Thu Thủy đang thu dọn bát đũa run lên, chồng bát rơi xuống đất vỡ vụn hết cả, bắn tung tóe khắp trên mặt đất.

Căn phòng rơi vào yên tĩnh một cách lạ thường.

Thu Thủy đưa gương mặt sợ hãi nhìn Thời Sênh, vài giây sau mới chạy đến trước mặt Thời Sênh, vừa vội vàng vừa lo lắng, “Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ? Có bị... có bị... không?”

Thu Thủy không dám nói ra mấy chữ đó.

Thời Sênh nhìn nàng ta, lắc đầu, “Không bị.”

“Không là tốt rồi, không là tốt rồi, không là tốt rồi.” Thu Thủy vỗ ngực, hù chết nàng ta mất.

Lão gia và phu nhân ở trên trời phù hộ, sẽ không để tiểu thư có chuyện gì.”

“Tiểu thư, tại sao tiểu thư lại bị bắt đi? Tại sao tiểu thư ra ngoài mà không nói với chúng nô tì? Nếu như xảy ra chuyện gì, thì chúng nô tì biết phải làm sao?”

Thời Sênh: “...” Tội này ta không gánh, không nói với các ngươi là Nguyễn Tiểu Dạng chứ không phải ta.

Thu Thủy còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi, từ việc tại sao cô bị bắt đi, lại đến việc tại sao cô có thể thoát ra khỏi Hắc Phong Trại. Nàng ta đều hỏi từng câu từng câu một, tới cuối cùng rất phẫn nộ muốn đi báo quan.

“Đám giặc cướp này đúng là không coi vương pháp ra gì, đến tiểu thư nhà ta mà cũng dám bắt, phải báo quan mới được.”

“Bọn chúng vốn không coi vương pháp ra gì.” Thời Sênh bình tĩnh nói.

Nói vương pháp gì với bọn thổ phỉ chứ.

Đây chẳng phải là thiểu năng à?

“Tiểu thư!” Thu Thủy tức giận, “Sao tiểu thư lại có thể bình thản như vậy chứ?”

Thời Sênh chau mày, “Nếu không thì có thể làm được gì? Nếu báo quan có tác dụng thì bọn chúng đã sớm bị diệt trừ rồi, đừng có tốn công tốn sức nữa.”

“Vậy chuyện này cứ thế coi như xong à?” Thu Thủy không phục, tiểu thư nhà mình từ nhỏ tới giờ đều chưa từng chịu khổ, lần này lại bị người khác bắt đưa đến Hắc Phong Trại, cục tức này sao nàng ta có thể nuốt trôi được chứ.

Thời Sênh im lặng, nếu như cô nói với nàng ta rằng, cô đã phóng hỏa diệt sạch Hắc Phong Trại rồi thì liệu nàng ta có sợ đến mức ngất đi không?

Nhằm giảm bớt phiền phức, Thời Sênh quyết định không nói ra.

Thời Sênh nói với Thu Thủy thêm hai câu rồi lấy lý do mình mệt, đuổi nàng ta đi ra ngoài.

Thu Thủy đứng ngoài cửa, tức giận trong lòng dần dần giảm xuống, đầu lại bắt đầu mờ mịt.

Tiểu thư sao lại....

Trước đây, tính cách của tiểu thư như một đứa trẻ, mặc dù có khí chất của đại tiểu thư, nhưng gặp phải chuyện, thì khoảnh khắc đầu

tiên sẽ là hỏi nàng ta.

Lần này tiểu thư dường như tự mình có chủ kiến.

...

Nguyễn phủ thực sự rất nhiều tiền của, không những có đất đai, còn có cửa tiệm, lời lãi hằng tháng rất khả quan.

Tài sản lớn như thế này, sau khi nguyên chủ chết, có lẽ đều trở thành vật trong lòng bàn tay nữ chính.

Muốn bảo vệ những thứ này thì phải giao thủ với nữ chính thôi.

Ngày hôm sau, Thời Sênh cho người đem tất cả sổ sách đến trước mặt mình.

Thu Thủy càng nghi ngờ, “Tiểu thư... Đây chẳng phải là những thứ mà trước đây tiểu thư ghét nhất sao?”

Lúc lão gia còn sống, muốn tiểu thư xem sổ sách, học tập một chút, nhưng tiểu thư đều không muốn. Bây giờ lại tự muốn xem sổ sách?

Thời Sênh lật sổ sách, một tay chống cằm, rồi tùy ý nói: “Ta không muốn Nguyễn phủ suy tàn trong tay ta.”

Thu Thủy ngây người một lúc, sau đó cười nói, “Tiểu thư trưởng thành thật rồi.”

Nếu như trải qua một số chuyện có thể làm tiểu thư trưởng thành hơn, thì Thu Thủy nghĩ đó cũng không phải là chuyện xấu, chí ít thì bây giờ tiểu thư đang rất tốt.

Sau này tiểu thư sẽ càng tốt hơn.

Chương 728: Ta là địa chủ (4)

Sổ sách thời cổ đại không giống thời hiện đại. Ở thời hiện đại, Hệ thống chỉ cần thống kê tính toán là ra đáp án, còn đây thì phải xem từng món một, rồi tính ra.

Hơn nữa còn phải viết bằng chữ, đến khi Thời Sênh xem xong, thì chỉ còn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bụng dạ cồn cào muốn nôn ra.

Thời Sênh lấy mấy cuốn sổ sách có vấn đề ra, rồi nói với Thu Thủy: "Đổi chưởng quầy của của hiệu này."

"Hả?" Thu Thủy không hiểu, liền cầm cuốn sổ lật xem, "Tiểu thư, chưởng quầy mấy cửa hiệu này đều là người quen, có vấn đề gì sao?"

Lúc đầu, Nguyễn Tiểu Dạng không muốn học, nên Thu Thủy bị ép phải học, đống sổ sách này đều là nàng ta đang xem, nàng ta không thấy có bất cứ vấn đề gì.

Thời Sênh chỉ chỉ vào mấy chỗ làm giả.

Thu Thủy lúc đầu xem cũng không hiểu, nên phải xem mấy lần thì mới nhận ra, sắc mặt nàng ta bỗng nhiên trở nên khó coi, "Sao bọn họ lại như vậy, chúng ta cho họ những ưu đãi tốt nhất rồi, họ làm việc cho Nguyễn gia không phải trong thời gian ngắn…"

"Chính bởi vì họ là người quen thân, nên họ mới dám làm như vậy."

Nguyễn Tiểu Dạng trẻ tuổi, lại là một tiểu cô nương nên đám người

này mới dám động chân động tay làm láo như vậy.

“Tiểu thư, tôi sẽ đi ngay.” Thu Thủy cầm cuốn sổ bước ra cửa.

Dám dối trên lừa dưới, tưởng tiểu thư nhà chúng ta dễ bị ức hiếp thế sao.

Chuyện của mấy chưởng quầy này nhanh chóng truyền xuống dưới, một vài người có ý định lợi dụng, thông qua chuyện lần này cũng không còn dám có suy nghĩ đó nữa.

Đại tiểu thư của Nguyễn gia cũng không phải dễ dàng bị lừa gạt như thế.

Sắp xếp lại Nguyễn gia xong, Thời Sênh mới có thời gian chú ý đến nữ chính.

“Tiền tô của thôn Bạch Hà vẫn chưa thu có phải không?” Thời Sênh gọi Thu Thủy đến hỏi.

Thu Thủy gật đầu, “Vẫn chưa thu đến đầu bên đó… Trước đây bọn họ gây rối nên chúng nô tì phải thu ở thôn bên cạnh trước. Nhưng nghe nói, thôn Bạch Hà còn gặp phải thổ phỉ, lương thực đều bị cướp sạch, e rằng có thu cũng chẳng được bao nhiêu. Sao tiểu thư đột nhiên lại hỏi đến chuyện này?”

Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Đi, đi làm màu với ta.”

“Hả?” Thu Thủy nghe không hiểu hai từ "làm màu" là gì, ánh mắt ngơ ngác nhìn Thời Sênh, tiểu thư, người vừa nói cái gì vậy?

“Thu thuế.” Thời Sênh sửa lại.

“Những chuyện này, để người dưới đi là được rồi, sao người có thể đi.” Thu Thủy không đồng ý, những nơi như ở trong thôn, vừa bẩn thỉu, vừa hỗn loạn, đâu có nơi nào để tiểu thư có thể đi.

Quan trọng nhất là, tiểu thư là cô nương chưa xuất giá, làm sao có thể xuất đầu lộ diện được?

“Ở nhà ngồi chờ đợi thật vô vị, nhân cơ hội này đi xem sao, đi thôi.” Ngữ khí của Thời Sênh rất hiển nhiên, nhưng lại khiến người khác không thể phản bác.

Thu Thủy nhìn Thời Sênh, ánh mắt có vẻ đầy nghi hoặc, tại sao tiểu thư lại thay đổi một cách kỳ lạ như vậy?

Nàng ta mở miệng, định bụng khuyên giải Thời Sênh, nhìn vào ánh mắt của Thời Sênh, đôi mắt đó vẫn trong suốt như trước đây, chỉ thiếu những gợn sóng.

Đó là sự bình tĩnh mà từ trước đến nay nàng ta chưa từng thấy, không vướng bận một chút tình cảm, từ sâu trong đáy mắt toát ra một sự lạnh lùng, khiến người nhìn ớn lạnh trong lòng.

Thu Thủy đứng ngây người tại chỗ, tiểu thư sao vậy?

…

Thôn Bạch Hà cách huyện Bạch Hà tương đối xa, xe ngựa chạy lắc lư quá nửa buổi sang mới tới nơi được.

Thời Sênh từ xe ngựa bước xuống, bên cạnh đường là đồng ruộng, một vài người làm thuê đang thu hoạch lúa trên những thửa ruộng.

Thời Sênh vừa từ trên chiếc xe ngựa xuất hiện, đã thu hút sự chú ý

của đám người kia.

Trên xe ngựa có treo tấm biển của Nguyễn phủ, đương nhiên bọn họ biết là người của Nguyễn phủ, thậm chí còn biết đến để thu thuế, nhưng khi họ nhìn thấy Thời Sênh mặc một bộ tơ lụa từ trên xe ngựa bước xuống, ai nấy đều thay đổi sắc mặt.

“Đây không phải là người hôm đó…”

“Tại sao cô ta lại bước xuống từ xe ngựa của Nguyễn phủ?”

Trước đây, Nguyễn Tiểu Dạng chưa từng tới thôn Bạch Hà. Những người làm thuê làm mướn ở đấy chỉ biết đến tên nàng chứ chưa từng nhìn mặt.

Lần trước tới thôn Bạch Hà, nàng cũng chưa tiết lộ họ tên.

Hôm đó, Nguyễn Tiểu Dạng bị thổ phỉ bắt giữ, có một số người dân nhìn thấy, lúc này lại thấy cô bước xuống từ xe ngựa của Nguyễn gia, nên đám người này sao có thể không giật mình được.

Nguyễn phủ còn là *đông gia của bọn họ.

**Đông gia: trước đây dùng để chỉ người tuyển dụng, thuê mình, hoặc chỉ người cho mình thuê đất.*

Thôn trưởng thôn Bạch Hà nhanh chóng tới, nhìn thấy quản sự thu thuế trước đây đứng bên cạnh Thời Sênh, đầu óc xoay chuyển một hồi, có lẽ đã hiểu được đây là ai.

“Đông gia?” Thôn trưởng lên tiếng mang tính chất thăm dò.

“Ông chính là thôn trưởng?” Thu Thủy hỏi thay Thời Sênh, “Hãy triệu

tập tất cả những người trong thôn đến đây, tiểu thư nhà chúng ta muốn thu thuế.”

Hôm thổ phỉ đến cướp thì ông ta không có ở đó, không biết bên trong còn có chuyện, lúc này nghe thấy Thu Thủy nói vậy, chỉ cảm thấy như làm khó mình, “Cái này…”

Ông ta nhìn đám thôn dân phía sau, xoa xoa tay, “Đông gia, không phải chúng tôi không nộp, do lần này Hắc Phong Trại đến cướp sạch. Bây giờ ngoài chỗ đất này ra, trong nhà chúng tôi cũng không có một chút lương thực dự trữ nào cả. Cô xem có thể hoãn lại cho chúng tôi không, cho chúng tôi qua hết mùa đông…”

Thu Thủy nhìn thôn trưởng, “Nguyễn gia làm chuyện gì cũng không tuyệt tình tuyệt nghĩa. Chúng ta biết các ngươi cũng có chỗ khó, nhưng các ngươi cũng phải nộp trước một chút chứ.”

Trong phạm vi 10 dặm 8 thôn này có không biết bao nhiêu người thuê đất, nếu như bị đám người đó nghe thấy chuyện người của thôn Bạch Hà không giao nộp thuế thì đám người đó còn làm loạn thế nào đây?

Lúc Nguyễn lão gia còn sống luôn rất khoan dung với đám người thuê ruộng đất này, năm nay không giao đủ thì có thể chờ sang năm, nhưng cũng không phải không giao chút nào.

Quy tắc mỗi nghề đều có, nếu như phá hỏng quy tắc này, thì sẽ dẫn đến hiện tượng sụp đổ hoàn toàn.

Thôn trưởng buồn rầu nói: “Thực sự là năm nay chúng tôi không có cách nào. Người trong toàn thôn đều chỉ còn dư mỗi chỗ lương thực này, có thể qua nổi mùa đông năm nay không cũng là điều khó nói. Đông gia, ngài nếu có lòng giúp đỡ thì có thể ban chút thiện tâm,

năm sau chúng tôi nhất định sẽ nộp bù.”

Thu Thủy có chút xao động, đưa mắt nhìn Thời Sênh, “Tiểu thư, ngài thấy sao?”

“Trước đây các ngươi nói muốn giảm tô thuế?” Thời Sênh ghé mắt liếc nhìn thôn trưởng.

Tim thôn trưởng đập thình thịch, gương mặt khó coi, “Đông gia, bây giờ thu hoạch cả năm cũng không bằng một năm trước đây, chúng tôi cũng không có cách nào khác, nộp thuế xong, thì chẳng còn lại bao nhiêu.”

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, “Nhưng theo như ta được biết, những nhà cho thuê khác còn thu cao hơn so với Nguyễn gia nhà chúng ta.”

Nguyễn gia chỉ thu bốn phần, những nhà khác thì thu năm phần, rõ ràng là còn thấp hơn một phần.

Thôn trưởng lau mồ hôi trên trán, không biết nên trả lời ra sao, trong lòng không khỏi thầm oán trách người gây ra chuyện này là nữ chính, ngộ nhỡ đông gia không giảm tiền thuế cho họ thì phải làm sao?

“Nguyễn Tiểu Dạng!”

Một tiếng gọi từ trên thửa ruộng truyền đến, nữ chính mặc bộ quần áo rách rưới lấm lem từ dưới ruộng chạy lên, bắp chân vẫn còn dính bùn, nhìn bộ dạng nhếch nhác chẳng ra sao cả.

Thu Thủy đương nhiên nhận ra Tô Họa, trước đây từng mấy lần tìm gặp tiểu thư nhà mình. Tiểu thư tâm tính lương thiện nên không tính

toán với ả ta, nhưng ả ta được đằng chân lân đằng đầu, cứ với bộ dạng ả ta là người có lý nhất.

“Tô Họa, ngươi định làm gì?” Thu Thủy chặn trước mặt Thời Sênh, “Tên của tiểu thư nhà ta để cho ngươi gọi sao?”

“Không phải tên là để cho người ta gọi à?” Tô Họa nói rất hợp tình hợp lý, “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi lại tới làm gì?”

Rõ ràng là Tô Họa biết nguyên chủ bị bọn thổ phỉ bắt đi, nhưng ả ta không báo quan cũng không đến báo tin cho Nguyễn phủ biết.

Trong lòng Tô Họa nghĩ, Nguyễn Tiểu Dạng là kẻ bóc lột bách tính, có người giáo huấn nàng ta thì càng tốt.

Thật không ngờ nàng ta lại trở về không một chút tổn hại gì cả.

“Thu thuế nha.” Thời Sênh mặt mày cong cong, hơi nhếch mép cười, “Đây không phải chuyện quá rõ ràng sao?”

Chương 729: Ta là địa chủ (5)

Tô Họa hơi ưỡn ngực, giọng điệu chính nghĩa mắng nhiếc Thời Sênh, “Chuyện cả thôn chúng ta bị cướp không phải ngươi không biết, bây giờ lại còn đòi nộp thuế, ngươi định ép tất cả người trong thôn đến đường chết hả?”

“Liên quan gì đến ta?” Thời Sênh vừa cười vừa nhìn Tô Họa, “Các ngươi bị cướp là chuyện của các ngươi, lẽ nào ta phải đứng ra chịu mọi tổn thất sao? Các ngươi nghĩ mình là ai?”

Chuyện này giống như việc người bán bán đồ của mình, người mua đang đi giữa đường thì bị cướp, kết quả là người mua quay lại đòi người bán chịu trách nhiệm.

Đây chẳng phải là vô lý sao?

Tô Họa tự cho mình là người bảo vệ chính nghĩa, “Nguyễn gia ngươi có rất nhiều tiền, cũng chẳng thiếu một chút tô thuế này, ngươi không thể ban phát một chút thiện tâm sao?”

Thời Sênh buông tay, “Có tiền cũng trách ta sao? Ta cho các ngươi đất đai trồng trọt, các ngươi phải nộp thuế, đó là quy định.”

“Nhưng bây giờ chúng ta không nộp được, ngươi không thể hoãn lại được sao?” Tô Họa bộ dạng ương ngạnh, “Tài sản nhà các ngươi đều là bóc lột từ bách tính, hơn nữa ngươi chỉ là một cô nương, sao lòng dạ lại độc ác như vậy?”

Không nộp được mà các ngươi còn lý do lý trấu nữa à?

Không phải ông đây cướp lương thực của các ngươi, ngươi nổi cáu với ông đây là có ý gì chứ, thật là buồn cười.

“Cũng như nhau cả thôi.” Thời Sênh giả bộ cười một cách không tự nhiên.

Tô Họa nghe ra Thời Sênh đang ám chỉ chuyện trước đây nàng ta bị thổ phỉ bắt giữ nên nhất thời như ngừng thở, nhưng rất nhanh chóng ả ta trấn tĩnh lại được.

Mình cũng chỉ là một cô nương yếu đuối, về cơ bản là chẳng thể cứu nổi nàng ta.

Hơn nữa chẳng phải nàng ta cũng không có chuyện gì rồi sao?

Những tên thổ phỉ kia chỉ đòi tiền, Nguyễn gia có rất nhiều tiền, còn có thể bị làm sao chứ?

“Tô Họa.” Thôn trưởng thấy gai mắt nên kéo ả ta về phía sau, “Ngươi chỉ là một nữ tử, nhiều lời làm gì.”

“Thôn trưởng, nàng ta đang ép chúng ta đến cùng đường tuyệt lộ.” Tô Họa không phục, “Nguyễn Tiểu Dạng, đừng tưởng rằng ngươi có tiền thì hay ho lắm, không phải tất cả đồ vật trên thế giới này đều có thể dùng tiền mua được.”

“Đúng vậy.” Thời Sênh cắn môi, giọng nói kèm theo vài phần chế giễu, “Nhưng ta có tiền, tiền không mua được, thì ta có thể dùng cách khác.”

Tô Họa: “…”

Ả nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt dò xét một cách rất kỳ lạ, đây là Nguyễn Tiểu Dạng mà ả ta đã từng quen biết, tại sau khẩu khí, cách nói chuyện này lại thay đổi chóng mặt như vậy?

Thôn trưởng toát mồ hôi hột, liền cho người kéo Tô Họa về sau, rồi ông ta nhanh chóng xin lỗi Thời Sênh.

“Các ngươi có thể nộp chậm, nhưng nàng ta bắt buộc phải nộp.” Thời Sênh chỉ vào Tô Họa.

“Dựa vào cái gì!” Tô Họa cố gắng giãy giụa với đám người giữ mình, rồi lại xông lên một lần nữa.

Dựa vào cái gì mà một mình ả ta phải giao?

“Ta nhìn người không thuận mắt.”

Không phải ngươi nói bản cô nương ta độc ác sao?

Làm sao ta có thể hổ thẹn với hai chữ này được.

Bản cô nương liền tàn nhẫn cho ngươi xem.

Tô Họa tức giận, mặt đỏ phừng phừng, ả ta muốn tranh luận với Thời Sênh, nhưng thôn trưởng nhanh chóng cản lại. Nếu để ả nói tiếp, e chừng một lúc nữa người trong cả thôn đều phải lập tức nộp thuế hết.

Tô Họa chỉ có thể trừng mắt nhìn chằm chằm Thời Sênh lên xe ngựa rồi rời đi.

…

Tô Họa ăn thiệt Thời Sênh, lúc quay về vẫn tức tối không yên. Trong lòng ả ta nhủ thầm nhất định phải đánh đổ tầng lớp địa chủ này.

Trong nhà ả ta có tổng cộng 6 miệng ăn, Tô phụ, Tô mẫu, hai đứa em trai và một đứa em gái.

Ả ta là con gái lớn nhất trong nhà, cha mẹ trọng nam khinh nữ, chỉ yêu thương hai đứa con trai, mọi chuyện trong nhà đều bắt cô ta và đứa em gái làm.

“Nàng sao thế?” Tô Họa đang đứng trong sân bứt lá cây, phía sau bỗng có một giọng nói vang lên.

Tô Họa ngoảnh lại, nhìn thấy Độc Cô Tu đang đứng ở cửa. Ả cố gắng nén sự bực bội trong lòng, “Sao huynh lại dậy vậy?”

Lần trước khi lên núi, Độc Cô Tu bị rắn độc cắn, mấy ngày nay đềm nằm dưỡng thương.

Thân hình Độc Cô Tu cao ít nhất cũng khoảng 1,85 mét, hắn mặc một chiếc áo vải thô, râu ria xồm xoàm, nhìn có vài phần đẹp hoang dã.

“Ta thấy nàng đứng bên ngoài lâu như vậy, có phải là có ai ức hiếp nàng không?” Độc Cô Tu hỏi.

Tô Họa bước về trước dìu Độc Cô Tu, “Vẫn là Nguyễn Tiểu Dạng đó, lại đến thu thuế. Bây giờ trong thôn chúng ta đâu có thể giao nộp nổi tô thuế.”

“Nguyễn Tiểu Dạng giàu có như vậy, mà còn bóc lột bách tính chúng ta. Chúng ta trồng trọt được ít hoa màu cũng đâu có dễ dàng gì?”

Tô Họa liên tục càm ràm kể lể, Độc Cô Tu im lặng lắng nghe, đợi khi Tô Họa đi nấu cơm, hắn ta mới ra ngoài huýt sáo.

“Một bóng đen từ bên ngoài nhảy vào trong một cách lặng lẽ không phát ra tiếng động, “Chủ nhân.”

“Đi điều tra Nguyễn Tiểu Dạng.”

“Vâng.”

Cũng giống như lúc đến, bóng đen đó rời đi cũng không hề có tiếng động.

Còn những người khác trong thôn, do nhìn thấy diện mạo của Thời Sênh nên họ sợ cô sẽ tìm đến bọn họ để tính sổ ngày hôm đó, nên khi biết chỉ một mình nhà Tô Họa phải nộp thuế, bọn họ đều không dám lên tiếng.

…

Thời Sênh bắt một mình Tô Họa phải nộp thuế, ả ta chắc chắn sẽ không vui. Đến ngày hôm sau, Thời Sênh nghe nói Tô Họa đã đánh đuổi người được cử đi thu thuế.

Người ra tay tất nhiên không phải Tô Họa mà là Độc Cô Tu.

Quản sự thu thuế mặt mũi sưng phù chạy về, nước mắt nước mũi lưng tròng nói, “Tiểu thư, Tô Họa kia rất ngang ngược, ả ta không nộp thuế thì thôi lại còn đánh chúng tôi? Tiểu thư xem này, ả ta đánh tôi thành ra thế này đây?”

“Ả ta nói cái gì?” Có nam chính che chở, coi như ngươi được lợi.

“Ả ta nói, lương thực không có, chỉ có một cái mạng.” Quản sự cắn răng nói tiếp, “Tiểu thư, ngời thấy những lời nói của ả ta không phải quá hồ đồ, hỗn láo sao? Vậy chẳng phải là quá vô lại ư?”

Nữ chính không phải là vô lại, mà kỹ năng này đại đa số nữ chính đều được trang bị.

Vẫn là câu nói đó – Kẻ không biết xấu hổ, là thiên hạ vô địch.

Thời Sênh vẫy tay, “Lui xuống lĩnh thưởng, mấy ngày này cố gắng dưỡng thương.”

Quản sự nghe thấy lĩnh tiền thưởng, liền không kể lể, rên rỉ nữa, gương mặt toát lên sự phấn khích, “Đa tạ tiểu thư.”

Tô Họa chơi trò vô lại với Thời Sênh, Thời Sênh chỉ có thể cười hì hì, ngươi tưởng sẽ không có ai biết chơi trò này sao?

Bản cô nương ta mà chơi trò vô lại thì đến bản thân mình cũng phải sợ.

Thời Sênh cử người đi thu thuế đất nhà Tô Họa, nếu như không nộp thuế thì đừng hòng trồng trọt.

Tô Họa đương nhiên không làm, thương lượng không được nên trực tiếp tìm đến Nguyễn phủ.

“Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi ra đây cho ta.” Tô Họa đập cửa Nguyễn phủ, tiếng đập cửa lớn đến mức người trên cả con phố đều có thể nghe được.

Lúc này vẫn còn sớm, trên phố chỉ có những người buôn bán đang chuẩn bị bày biện sạp hàng, nghe chuyện có người náo loạn Nguyễn

phủ, bọn họ đều lần lượt vây kín lại.

“Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi ra đây cho ta, đừng có giống như con rùa rụt cổ, người khác sợ ngươi chứ Tô Họa ta không sợ ngươi.”

“Nguyễn Tiểu Dạng…”

Bách tính vây lại nghe Tô Họa nói rất dõng dạc, ai nấy cũng đều tò mò, cứ lần lượt thì thầm với người bên cạnh.

“Kẹt kẹt…”

Cửa lớn của Nguyễn phủ từ từ mở ra, Thu Thủy đem theo mấy gia đinh đứng bên trong.

“Nguyễn Tiểu Dạng đâu?” Tô Họa lập tức xông vào trong, “Gọi nàng ta ra đây cho ta.”

Gia đinh đứng phía sau Thu Thủy lập tức xông ra, rồi kéo lê Tô Họa ra ngoài, Thu Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, “Tô Họa, Nguyễn phủ nhà chúng ta là nơi có thể tùy tiện xông vào sao? Tiểu thư nhà chúng ta ngươi muốn gặp là có thể gặp được sao?”

Tô Họa chỉ là một cô gái, đâu phải là đối thủ của nam nhi, chỉ cần hai gia đinh là đủ tống cổ ả ra ngoài cửa.

Thu Thủy bước từng bước ra ngoài, rồi dặn dò đám gia đinh, “Giải nàng ta đến nha môn, nói là nàng ta tự tiện xông vào Nguyễn gia.”

“Vâng.”

Tô Họa ngơ ngác, bị người khác đè xuống bậc thềm mới bắt đầu giãy giụa, quát lớn, “Các ngươi làm cái gì? Thả ta ra, thả ta ra.

Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi có bản lĩnh thì hãy ra đây, thả ta ra…”

“Giải tán hết đi.” Thu Thủy giải tán đám người vây trước Nguyễn phủ.

Chương 730: Ta là địa chủ (6)

Thời Sênh áp giải Tô Họa đến nha môn, Độc Cô Tu nhận được tin này cũng lập tức tới nha môn cứu người.

Vốn dĩ Độc Cô Tu định cứu Tô Họa liền đi ngay, dù sao hiện tại hắn không tiện xuất đầu lộ diện, ai mà biết được Tô Họa lại muốn kiện Thời Sênh.

Quan huyện mới bị Nhiếp Chính Vương dọa một phen, ông ta dâu dám sơ suất, lập tức truyền Thời Sênh tới nha môn.

Trong kịch bản gốc, Nguyễn Tiểu Dạng không thể sống lại, đâu có tình tiết này.

Thời Sênh mang theo tâm trạng bát quái đến nha môn.

Cô đang rất tò mò xem nữ chính đại nhân kiện cô cái gì?

Trong đại đường nha môn, Tô Họa đang đứng chính giữa, Độc Cô Tu thì đứng bên cạnh cô ta, họ không quỳ cũng không ngồi.

Quan huyện ngồi bên dưới tấm biển công chính liêm minh, gương mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt thì liên tục nhìn qua chỗ Độc Cô Tu.

Người đứng bên dưới chính là Nhiếp Chính Vương.

Nhiếp Chính Vương quyền khuynh thiên hạ.

Hai chân ông ta đế dưới bàn đều đang mềm nhũn.

“Đại nhân.” Thời Sênh cúi người lễ phép, động tác không được coi là rất chuẩn, nhưng cũng không có gì sai cả, hơn nữa cô là một cô nương, lại còn vô cùng xinh đẹp, một cô nương dịu dàng kiêu sa, quan huyện cũng chẳng biết phải nói gì.

Tô Họa ngẩng đầu liếc nhìn Thời Sênh. Thời Sênh cũng đúng lúc nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên cười cười, nhưng biểu cảm không rõ.

Tô Họa đột nhiên rùng mình sợ hãi, dường như bị ánh mắt của hung thú nào đó nhìn chằm chằm, mồ hôi lạnh túa ra.

Độc Cô Tu luôn đánh giá Thời Sênh kể từ lúc cô tiến vào.

Ở kinh thành, còn dạng tiểu thư khuê các nào mà hắn chưa từng thấy qua, đanh đá, ngang ngược, ngoan ngoãn, hắn đều đã gặp. Nhưng kiểu như Thời Sênh... bị gọi đến nha môn mà lại không có một chút tò mò và hoảng sợ, chỉ có một vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, thì hắn lần đầu tiên được thấy.

Trên tay hắn có tư liệu về Nguyễn Tiểu Dạng, cha mẹ mất sớm, chỉ để lại duy nhất một đứa con gái, và một sản nghiệp rất lớn.

Thời Sênh liếc nhìn Độc Cô Tu, nam chính này đúng là một nhân vật xuất sắc, từ một hoàng tử không được sủng ái bị đi đày ở biên cương, bây giờ đã trở thành một Nhiếp Chính Vương.

Đến hoàng đế cũng phải gọi hắn một tiếng Hoàng thúc.

Thời Sênh cúi đầu, khóe miệng hơi cong lên, độ khó qua ải càng lớn thì chẳng phải càng khiến người khác chờ đợi sao?

Hủy CP lại càng thú vị.

[…] Đây không phải trò chơi của cô!!! Những người này đều không phải là NPC đâu!

Hệ thống phát điên.

“Người phía dưới là ai?” Quan huyện trấn tĩnh, cầm chiếc Kinh đường mộc đập xuống bàn một cái, rồi lớn giọng hỏi.

“Nguyễn Tiểu Dạng.” Một câu hỏi hết sức thiểu năng, thực sự không muốn trả lời.

Quan huyện chỉ vào Tô Họa đứng bên cạnh, “Thôn dân thôn Bạch Hà Tô Họa kiện ngươi khế ước thu thuế chưa đến hạn nhưng ngươi đã cưỡng chế tịch thu lại đất đai, có chuyện này hay không?”

Thời Sênh đã hiểu, hóa ra chờ cô ở chỗ này.

“Đúng là có chuyện này.” Thời Sênh gật đầu xác nhận.

Quan huyện liếc nhìn Độc Cô Tu, ông ta hục hặc ho một tiếng, “Nếu có khế ước cho thuê, lại chưa đến hạn, thì tại sao ngươi lại đòi thu lại đất?”

Thời Sênh hơi nhún vai, giọng nói nhẹ nhàng, “Không muốn cho thuê nữa.”

Quan huyện nghẹn giọng, “Triều đình có luật pháp của triều đình, nếu khế ước thuê đất chưa đến hạn, mà ngươi cố chấp đòi lại thì ngươi phải bồi thường tiền.”

Gương mặt Thời Sênh rất bình thản, “Trên khế ước cho thuê có ghi rất rõ ràng, trong thời gian thuê phải trả tiền thuê cho ta, Tô Họa không nộp tiền thuế thuê đất thì tại sao ta lại không được phép thu lại?”

Tô Họa lập tức phản bác, “Ngươi cho tất cả những người khác nộp chậm thì tại sao lại bắt ta phải nộp luôn?”

Thời Sênh nhìn Tô Họa, “Ta đồng ý cho ai nộp chậm, đó là việc của ta, ngươi còn muốn ép ta cho ngươi chậm?”

“Ngươi không công bằng.”

Mẹ kiếp nha, nữ chính có cái kiểu tư tưởng gì thế?

“Đúng thế, ta không công bằng, thì làm sao? Là ta không ưa ngươi nên bây giờ bắt ngươi phải nộp luôn.” Vẻ mặt Thời Sênh rất hung hăng.

Ta có đất thì ta là lớn nhất.

“Rầm!” Tiếng Kinh đường mộc đập xuống bàn, quan huyện chau mày la mắng, “Trên công đường, cãi nhau lộn xộn như thế còn ra thể thống gì. Tô Họa, ngươi nói xem, có phải ngươi chưa nộp thuế?”

“Ta…” Tô Họa lắp ba lắp bắp, con ngươi đảo vòng, “Trước đó không lâu, bọn thổ phỉ đến cướp bóc, tất cả lương thực dự trữ trong thôn đều bị cướp sạch. Đại nhân, không phải tôi không nộp mà thực sự là không có để nộp.”

“Thổ phỉ? Ở đâu có thổ phỉ?”

Tô Họa lập tức nói, “Chính là bọn Hắc Phong Trại, đám thổ phỉ này

thường ngày hoành hành ở trong huyện của chúng ta, gây hại cho làng trên xóm dưới. Lần này chúng lại cướp bao nhiêu lương thực của chúng tôi. Đại nhân, ngài bảo tôi phải lấy gì để nộp?”

Hắc Phong Trại luôn là một mối đại họa của huyện Bạch Hà, nhưng mấy ngày trước quan huyện nhận được thông tin, cả Hắc Phong Trại đã bị ai đó phóng lửa thiêu trụi, ông ta đã cho người đi điều tra nhưng không biết được tình hình cụ thể là như thế nào.

“Nguyễn tiểu thư, cô có thể cho chậm lại được không?” Quan huyện do dự nói.

Lần này Nhiếp Chính Vương đích thân đến, ông ta không nói giúp thì sẽ đắc tội với Nhiếp Chính Vương.

“Tại sao chứ?” Thời Sênh nghển cổ hỏi.

Quan huyện đanh mặt, “Không phải ngươi đều cho những người khác hoãn lại sao?”

“Ta đồng ý cho ai nộp chậm đó là việc của ta.” Thời Sênh lạnh lùng.

Lần này quan huyện không biết nói gì, người ta là chủ đất, không phải vô duyên vô cớ thu thuế đất, ông ta cũng không thể nhắm mắt mà mói bừa được?

Vì vậy, quan huyện chỉ có thể đưa mắt nhìn Độc Cô Tu.

“Không thuê thì không thuê, ai thèm đất của ngươi.” Tô Họa đột nhiên lên tiếng, “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi cứ đợi đấy.”

Ả không tin, dựa vào năng lực của mình mà không thể đấu lại một người thời cổ đại.

“Ngươi bảo ta đợi thì ta phải đợi chắc?” Thời Sênh cười mỉa mai, châm biếm không hề nể nang, “Mặt to thật đấy.”

Cứ coi như ông đây đợi ngươi, thì ngươi cũng chẳng làm gì được.

“Ngươi…”

Độc Cô Tu kéo Tô Họa lại, và nói một câu không rõ ý đồ, “Nguyễn cô nương, làm chuyện gì cũng không nên quá tuyệt tình.”

Lông mày Thời Sênh cong lên, giọng nói thánh thót vang lên bên tai Độc Cô Tu, từng từ từng chữ nện vào lòng hắn, “Tuyệt tình? Ta làm gì tuyệt tình ngươi còn chưa từng thấy đâu, muốn thấy một chút không? Đảm bảo cả đời ngươi cũng không quên được.”

Mẹ kiếp, cô thu những thứ thuộc về cô mà lại gọi là tuyệt tình à?

Thời Sênh cong môi cười nhạt, “Nếu không còn chuyện gì thì tạm biệt.”

Quan huyện rất muốn hét lên một tiếng hỗn xược, nhưng đến Độc Cô Tu cũng không nói gì nên ông ta đành nuốt cục tức vào lòng, rồi nhìn chằm chằm Thời Sênh bước đi.

Dám nói chuyện với Nhiếp Chính Vương như vậy, tiểu cô nương của Nguyễn gia này cũng lợi hại thật.

Quan huyện nhìn Độc Cô Tu, thân hình đã sắp ngồi không vững, người mềm nhũn như muốn trượt xuống dưới gầm bàn.

Kinh thành có câu nói.

Nhiếp Chính Vương chau mày, xác chết trôi trăm vạn.

Câu nói này có phần hơi khoa trương, nhưng có thể thấy mức độ tàn nhẫn, hung ác của Nhiếp Chính Vương.

Có lẽ quan huyện đã thấy được cảnh tượng thảm khốc của Nguyễn gia.

Độc Cô Tu không để ý tới quan huyện đã mềm nhũn cả người, đưa Tô Họa rời khỏi nha môn.

“Huynh…” Tô Họa đưa mắt nhìn nha môn ở phía sau, rồi lại nhìn Độc Cô Tu, giọng đầy nghi hoặc, “Huynh rốt cuộc là ai?”

Ả có thể nhận ra rằng quan huyện rất sợ hắn ta.

Từ lúc cứu được hắn, nàng đã biết hắn không phải người thường. Khí chất của người thường không thể so sánh được với khí chất trên người hắn, nhưng nàng ta chỉ cho rằng hắn là một công tử, chứ không nghĩ theo chiều hướng khác.

Nhưng qua chuyện ngày hôm nay, Tô Họa phát hiện con người này có thân phận không đơn giản chỉ là một công tử.

“Sau này ta sẽ nói cho nàng biết.”

Trong lòng Tô Họa cảm thấy ngứa ngáy, “Bây giờ không thể nói sao?”

“Không thể.”

Tô Họa rất thất vọng, “Vậy thôi được.” Hắn ta là ai? Mà lại không thể nói, là đại quan trong triều sao? Hay là con trai của đại quan nào đó?

Hừm, trẻ tuổi như vậy, rất có thể là con trai của đại quan nào đó.

Trời đất! Trước đây ả còn bắt hắn giúp mình làm một số việc.

Tô Họa lập tức nở nụ cười rạng rỡ, giọng nói kiểu lấy lòng, “Hôm nay vô cùng cảm ơn huynh, về nhà ta sẽ nấu cơm ngon cho huynh ăn.”

Chương 731: Ta là địa chủ (7)

Tin tức tất cả đám thổ phỉ ở Hắc Phong Trại đều bị thiêu cháy nhanh chóng lan truyền, người dân trong huyện đều vô cùng kinh ngạc.

Một cái gai to như thế mà bị ai đó xử lý nhẹ nhàng không động tĩnh như vậy?

Các loại phỏng đoán đồn thổi đều có, một truyền mười, mười truyền trăm, đến cuối cùng thì không biết câu chuyện thật là gì.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng do một hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa vì không chịu nổi đám thổ phỉ của Hắc Phong Trại ức hiếp bách tính, nên đã ra tay tiêu diệt. Vì thế bách tính đều lần lượt bày tỏ sự cảm kích và ngưỡng mộ đại hiệp bí ẩn này.

Nếu đám người này biết, tất cả người ở Hắc Phong Trại bị giết hại chỉ vì Thời Sênh không muốn để lại hậu họa cho chính mình, thì không biết họ sẽ nghĩ gì.

Chính chủ Sênh vô tình trở thành đại hiệp, lúc này đang ngồi nghe Thu Thủy hồi báo về chuyện thu hồi đất của Tô Họa.

Lời Tô Họa đã nói ra, còn nói ở trước mặt quan huyện, cho dù sau này ả ta có hối hận cũng không kịp, chỉ có thể trả lại ruộng đất cho Nguyễn Gia.

Vì chuyện này mà Tô gia cũng không hài lòng với Tô Họa.

“Đúng rồi, tiểu thư, người đã nghe chuyện Hắc Phong Trại chưa?”

Thu Thủy hồi báo xong liền hỏi thêm một câu.

Thời Sênh nằm trên ghế Thái Phi, hai mắt hơi nhắm, đôi lông mày cong vút trên làn da trắng hồng, “Ừ.”

“Tiểu thư, người nói xem, Hắc Phong Trại này liệu là bị ai tiêu diệt chứ?” Thu Thủy rất hiếu kỳ, lúc đầu tiểu thư bị bắt, nhưng tiểu thư nói có người cứu mình, có lẽ nào chính là người đã cứu tiểu thư?

Thu Thủy nhất thời không thể dừng lại được mạch suy nghĩ.

“Ta.” Thời Sênh lên tiếng mặt lạnh tanh.

“Bịch!” Bên ngoài có tiếng vọng rất lớn, lấn át luôn giọng nói của Thời Sênh.

Thu Thủy chạy ra ngoài cửa xem, “Các ngươi làm cái gì vậy hả, cẩn thận một chút, không bê được thì tìm thêm mấy người nữa.”

Thu Thủy ra ngoài chỉ đạo bọn chúng, sau khi xong việc thì nàng ta cũng quên luôn câu hỏi vừa rồi.

Cuộc sống thời cổ đại đối với Thời Sênh mà nói, chỉ có thể miêu tả bằng hai từ, vô vị!

Cả ngày ngoài ăn uống ngủ, thì vẫn là ăn uống và ngủ, nói thẳng ra chẳng khác nào nuôi lợn.

À, còn có thể dạo phố.

Thời đại này có vẻ rất khoan dung với phụ nữ, không giống với một số bối cảnh khác, những người phụ nữ có thể ra đường thì đều là phụ nữ xuất giá.

Thời Sênh cảm thấy vô vị đi từ đầu phố đến cuối phố, rồi lại vô vị quay đầu lại.

“Tiểu thư? Tiểu thư làm gì vậy?” Thu Thủy theo Thời Sênh đi đi lại lại, trong đầu vô cùng mù mịt, bọn họ cứ vòng đi vòng lại trên phố, không biết đang tính toán gì?

“Thật vô vị!” Thời Sênh ngẩng đầu thở dài.

Nữ chính không đến tìm hành, chẳng có chuyện gì làm, chẳng phải là vô vị, nhàm chán sao?

Khóe miệng Thu Thủy giật giật, sau đó liền đề nghị: “Em nghe có người nói, gần đây có một hội tiệc trà, tiểu thư có muốn đi xem không?”

Tiệc trà?

Là uống trà sao?

“Dẫn đường.” Thời Sênh nghĩ ngợi rồi vẫy tay.

Tiệc trà là một nhóm văn sĩ hội hợp trong một lầu trà, cùng uống trà làm thơ, đối thơ. Vì vậy nơi này không thiếu những người nho nhã ưu tú.

Lầu trà có hai lầu, các tiểu thư khuê các ở lầu hai, lầu hai đều buông rèm lấp lánh kim sa để che đi dung nhan của các tiểu thư, còn bêu dưới thì đều là nam tử.

Thời Sênh lên lầu, đúng lúc nghe thấy những tiếng nói kinh ngạc của một vài nữ nhân.

“E rằng Hạ công tử hôm nay thắng chắc rồi.”

“Hạ công tử hào hoa tuyệt bậc, không một người nào có thể vượt qua chàng ấy.”

Thời Sênh thuận theo ánh nhìn của mấy cô nương, liền thấy một chàng trai trẻ tuổi bị đám người khác vây xung quanh. Người này có vẻ ngoài tuấn tú, thư sinh nho nhã, ánh mắt và giọng nói vô cùng ấm áp.

“Đó là Hạ Đình, nhị công tử của Quan huyện.” Thu Thủy nhỏ nhẹ giải thích cho Thời Sênh nghe, “Chàng ta nổi tiếng thông minh từ nhỏ, nghe nói sang năm sẽ tiến kinh khảo thí.”

Tổ tiên Quan huyện từng làm quan lớn, nhưng sau đó thay triều đổi vua nên Quan huyện mới lưu lạc về nơi này và làm nghề buôn bán tơ lụa. Gia sản có thể không bằng Nguyễn gia, nhưng Quan huyện làm kinh doanh bên ngoài, nên quen biết rất rộng.

Ánh mắt của Thời Sênh chỉ tập trung ở Hạ Đình vài giây, sau đó chuyển sang người bên cạnh hắn, “Người ngồi bên cạnh Hạ Đình là ai?”

Thu Thủy ngước nhìn theo ánh mắt của Thời Sênh, “Đó là đại công tử của Quan huyện, Hạ Thanh. Sức khỏe của Hạ Thanh không tốt nên Quan huyện rất ít khi để chàng ra ngoài, hôm nay đúng là hơi kỳ lạ.”

Từ chỗ của Thời Sênh có thể thấy sắc mặt của Hạ Thanh đúng thực là không được tốt lắm, trắng xanh nhưng lại hơi u ám, giống như bệnh tình trầm trọng hết thuốc chữa, người xung quanh đều không muốn tiếp xúc với hắn ta.

Thời Sênh là người duy nhất hỏi về Hạ Thanh, chỉ là cô cảm thấy ánh mắt của Hạ Thanh rất kỳ lạ, ánh mắt trống rỗng như một cái xác không hồn.

“Bộp bộp bộp!” Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Thời Sênh thu lại ánh mắt của mình, hướng mắt về đám người đang vỗ tay tán dương Hạ Đình. Hạ Đình cảm ơn một cách lịch sự rồi quay người lại dìu Hạ Thanh rời đi.

Hạ Đình vừa đi khỏi, những người bên dưới cũng lần lượt rời đi. Những cô gái trên lầu trên dường như cũng mất đi hứng thú và rời khỏi lầu trà.

Thời Sênh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, rõ ràng là không tập trung.

Mãi đến khi rời khỏi lầu trà, Thời Sênh vẫn giữ nguyên bộ dáng như không có gì đó.

“Tiểu thư… không phải tiểu thư cũng thích Hạ nhị công tử rồi đấy chứ?” Thu Thủy hỏi mang tính chất thăm dò.

Tuổi tác của tiểu thư cũng không phải nhỏ nữa, cũng đến lúc nên nói chuyện xuất giá rồi. Thu Thủy cũng không thấy có gì là lạ.

Chỉ là Quan huyện này… không thực sự hợp với Nguyễn gia nhà bọn họ. Quan huyện lại càng không thể đồng ý để Hạ nhị công tử ở rể. Điều quan trọng nhất là, Hạ nhị công tử nhà người ta đã có một vị hôn thê.

Thời Sênh chợt lấy lại tinh thần rồi hỏi lại một câu, “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Nô tì nói… có phải tiểu thư đã thích Hạ nhị công tử rồi không?” Thu Thủy cất giọng nhè nhẹ.

Thời Sênh: “...”

Mắt nào của ngươi nhìn thấy ta thích Hạ nhị công tử đó vậy?

Thời Sênh trừng mắt nhìn Thu Thủy rồi bước nhanh về trước.

Lúc đi ngang qua một ngõ nhỏ, Thời Sênh bỗng nghe thấy bên trong đó có giọng nói rất quen.

Cô liền dừng lại, trước ánh mắt vẻ khó hiểu của Thu Thủy, cô đi thẳng vào cái ngõ đó.

“Ta chưa từng đồng ý, cũng sẽ không đồng ý. Chuyện bọn họ làm thì ngươi nên đi tìm bọn họ.”

“Bọn ta không quan tâm, bây giờ ngươi đã được lão gia của chúng ta mua rồi thì hãy mau chóng đi theo chúng ta. Lão gia nhà chúng ta sẽ không đối xử tệ bạc với ngươi. Đi theo lão gia nhà chúng ta sẽ được ăn ngon mặc đẹp, ngươi còn điều gì không hài lòng nữa?”

“Tránh ra!” Tô Họa giằng co với đám người đó, “Ta chưa từng đồng ý.”

“Rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt.”

“Á! Các ngươi làm vậy là phạm pháp, ta sẽ báo quan! Thả ta ra.”

Tô Họa làm mất đi đất đai, người nhà họ Tô vô cùng uất hận nàng ta. Vốn dĩ gia đình họ đã rất nghèo khó, bây giờ lại không có đất canh

tác, không biết rồi sau này họ sẽ sống ra sao?

Tô phụ Tô mẫu đã sinh ra suy nghĩ bán Tô Họa cho một người khác làm lẽ.

Bây giờ Tô Họa xinh đẹp nên bán được giá cao hơn rất nhiều so với trước đây.

Tô Họa bị Tô phụ Tô mẫu cho uống thuốc rồi đem lên huyện, đợi đến khi Tô Họa tỉnh dậy thì mới biết mình đã bị bán, trong lòng nàng ta vô cùng phẫn nộ.

Lần đầu tiên coi như bỏ qua, còn bây giờ là lần thứ hai.

Vì vậy, nhân lúc đám người đó không để ý, nàng ta đã liều mình chạy ra ngoài, kết quả là chưa chạy được bao xa thì bị đám người đuổi kịp.

Thời Sênh lặng lẽ nhìn nữ chính bị bắt về.

Đều là kịch bản.

Trong kịch bản không có phân cảnh này, nhưng nam chính nhất định sẽ lại anh hùng cứu mỹ nhân.

Nếu nam chính không tới, thì nam phụ sẽ tới.

Nam phụ là ai vậy?

Đúng rồi!

Hạ Đình là một trong những nam phụ.

“Tiểu thư, là Tô Họa.” Thu Thủy nhìn rõ người mới nhỏ nhẹ lên tiếng.

Thời Sênh quay người bước đi vừa lẩm bẩm nói, “Ta không quen biết Tô Họa?”

Thu Thủy: “…”

Tiểu thư, tiểu thư mà như vậy thì nô tì sẽ không nói chuyện với tiểu thư nữa!

“Tiểu thư, đợi nồ tì với!”

Chương 732: Ta là địa chủ (8)

Quả nhiên Tô Họa được Hạ Đình cứu, còn đưa nàng ta về Hạ phủ. Tô Họa không muốn quay trở về Tô gia, vì vậy đã ở lại làm nha hoàn hầu hạ bên cạnh Hạ Đình.

Do nàng ta biết chữ, nhìn cũng có vẻ có tri thức, hiểu lễ nghĩa nên người trong Hạ phủ không những không ghét mà còn rất quý nàng ta.

Tô Họa cũng nhanh chóng làm quen mọi thứ trong Hạ phủ.

Mỗi lần Hạ Đình ra ngoài hầu như đều cho nàng ta đi theo.

Trước đây, khi ra ngoài, Hạ Đình thường hoặc là không mang theo người, hoặc là mang theo thư đồng, chưa bao giờ mang theo nha hoàn hầu cạnh. Chuyện này rất nhanh chóng được truyền đến tai mọi người trong huyện Bạch Hà. Mọi người đều nói, Tô Họa không biết xấu hổ, cố tình quyến rũ Hạ Đình.

Thời Sênh cũng nghe được thông tin của Tô Họa từ miệng của những người này.

“Nghe nói Tô Họa đó còn muốn mở tiệm, là cái gì… cái gì… nước… nước gì đó?”

“Tiệm nước hoa!” Người bên cạnh bổ sung, “Nghe nói thoa một chút sẽ rất thơm.”

“Mẹ kiếp, ai biết được có phải nói dối hay không. Nàng ta là một cô

nương mà lại xuất đầu lộ diện bên ngoài, không ngoan ngoãn làm bổn phận của mình. Hạ công tử cũng thật là, lại còn để cô ta làm bừa."

"Không phải rất hay sao? Chúng ta đi xem sao."

"Được, đi xem xem Tô Họa đó định làm trò gì?"

Mấy cô nương trang điểm xinh đẹp, dáng vẻ diễm lệ đi qua bên cạnh Thời Sênh, đi tới một con đường khác.

Thời Sênh vờ ngắm nghía cái quạt giấy bên sạp hàng. Đến khi mấy cô nương đó đi xa không nhìn thấy bóng, cô mới đặt chiếc quạt giấy xuống, rồi từ từ xoay người, "Đi, chúng ta cũng đi thăm nữ chính một chút."

"Nữ chính gì?" Thu Thủy không hiểu gì.

Sao bây giờ tiểu thư nói chuyện càng ngày càng huyễn hoặc, nghe chẳng hiểu gì cả.

"Tô Họa." Thời Sênh gõ gõ vào trán Thu Thủy, "Đi thôi."

Thu Thủy xoa xoa đầu, đi chầm chậm phía sau Thời Sênh, "Tiểu thư, sao tiểu thư lại gọi Tô Họa là nữ chính? Nữ chính là cái gì?"

"Trẻ con đừng có hỏi nhiều."

Khóe môi Thu Thủy cong lên, "… Tiểu thư, người còn nhỏ tuổi hơn nô tì."

"Vậy sao?" Thời Sênh nghĩ ngợi một lúc, hình như tuổi của nguyên chủ nhỏ hơn tuổi của Thu Thủy. Cô đanh mặt lại, vẻ mặt nghiêm nghị

mà chính đáng, “Tuổi tâm lý của ta lớn hơn ngươi.”

Thu Thủy lại ngơ ngác, tuổi tâm lý là cái gì chứ?

Tiểu thư, tiểu thư đang nói bừa cái gì vậy hả? Tại sao nàng ta không hiểu gì hết vậy?

Tiệm của Tô Họa là Hạ Đình mở cho, là khu đất phồn hoa nhất huyện Bạch Hà, tiệm mỹ phẩm bên cạnh là của Nguyễn gia.

Lúc này, người làm trong tiệm của Nguyễn gia đều đứng ngoài cửa nhìn cửa hàng bên cạnh đang được mọi người vây chặt đến mức nước chắc cũng không chảy qua được.

“Hừm hừm!” Thu Thủy đứng bên cạnh bọn họ, rồi hắng giọng.

Hai người làm lập tức quay đầu lại, “Thu Thủy cô nương.”

“Tiểu thư đến rồi.” Thu Thủy ghé ghé người, để lộ Thời Sênh bị che ở phía sau nàng ta.

Hai tiểu nhị kinh ngạc, vội vàng khom lưng hành lễ: “Tiểu thư.”

Thời Sênh hơi gật đầu, nhìn đám người đang vây quanh cửa tiệm bên cạnh, giọng nói của Tô Họa lờ mờ vọng ra từ đám đông đó.

Thời Sênh thu lại ánh nhìn, hỏi người làm, “Nàng ta mở hàng mấy ngày rồi?”

Tiểu nhị khom lưng, “Dạ, 3 ngày.”

“Buôn bán thế nào?”

Hai người làm nhìn nhau, người này đẩy người kia, người kia đẩy người này, cả hai đều không muốn nói.

Thu Thủy lập tức chau mày, “Tiểu thư hỏi các ngươi thì các ngươi hãy nói thật.”

“Vâng vâng… Ngày đầu tiên thì chỉ thấy ồn ào, nhưng nàng ta cho mọi người dùng thử đồ của mình. Ngày thứ hai có người đến mua đồ. Đến ngày hôm nay thì chưa mở cửa đã có người đến rồi.”

Một tiểu nhị lôi là một chiếc lọ gốm nhỏ từ trong cổ áo “Chúng tôi có lén lút đi mua một lọ, mùi của nó thực sự… rất thơm.”

Thời Sênh nhận lấy cái lọ, mở nắp lọ rồi hít ngửi, một mùi hoa sen thơm nhẹ nhàng xộc lên mũi, bên trong là chất lỏng, hơi dính dính, nếu bôi lên tay, sau đó lau sạch đi sẽ không thấy dính nữa, mà ngược lại lại trắng mịn vô cùng.

Nữ chính lợi hại của ta, ở thời cổ đại mà ngươi cũng có thể làm ra thứ này.

“Tránh ra tránh ra! Mau tránh ra!”

Tiếng la hét lỗ mãng vọng ra từ phía sau đám người, vài tên gia đinh giải tán đám người vây quanh, một chiếc kiệu được đặt xuống phía trước cửa tiệm của Tô Họa.

Tô Họa đang nói với khách về cách chăm sóc, bảo dưỡng, đột nhiên có biến cố, ả ta đành bước ra ngoài.

“Xin hỏi vị đại ca này có chuyện gì vậy?” Tô Họa đưa ánh mắt thăm dò mấy người khiêng kiệu, cất giọng hỏi không nịnh nọt cũng không kiêu ngạo.

“Chuyện gì à? Ngươi còn dám hỏi như vậy, ngươi đang bán cái gì?” Gia đinh không thèm để ý, đẩy Tô Họa một cái.

Tô Họa bị đẩy lảo đảo suýt chút nữa ngã xuống đất. Nàng ta nhẫn nhịn, bây giờ nàng ta là người bán, nên cố mỉm cười, “Vị đại ca này, hàng của ta có vấn đề gì sao?’

“Vấn đề gì à?” Tên gia đinh cười nhạt một tiếng, rồi đi tới phía sau chiếc kiệu kéo ra một người, đó là một nữ tử mặt che khăn voan. Nàng ta kéo chiếc khăn xuống, để lộ gương mặt đỏ ửng.

“Á!”

Những cô gái xung quanh đều hét lên kinh hãi, rồi lần lượt chuyển ánh mắt đi chỗ khác, không một ai dám nhìn nàng ta nữa.

Tên gia đinh kéo tay cô nương đó, lớn giọng nói, “Ngươi xem đi, ngươi xem đi! Sau khi dùng hàng của nhà ngươi, sáng sớm hôm sau đã biến thành bộ dạng như thế này. May mà không phải tiểu thư nhà ta dùng. Nếu như là tiểu thư nhà ta dùng thì ngươi định lấy cái gì ra đền đây.”

Tim Tô Họa đập thình thịch, hàng của nàng ta có lẽ không có vấn đề gì...

“Hàng của ngươi dùng xong sẽ bị như thế này thì ai còn dám dùng? Ngươi an tâm được không? Mọi người mau lại mà xem...” Tên gia đinh lại kéo cô nương kia ra ngoài cho mọi người xem, “Mọi người xem đi, sau khi dùng đồ của ả ta bán, đây đâu phải là bán hàng, đây là muốn lấy mạng người khác.”

Những cô nương đã mua đồ đều bị gương mặt đỏ ửng kia dọa đến

phát sợ, mọi người đều kinh hãi đưa tay ôm mặt.

“Trời ơi, tối qua ta vừa dùng rồi, hãy xem giúp ta xem ta có nổi mụn đỏ nào không?”

“Ta cũng dùng rồi, ta có bị sao không?”

Một đám người bỗng trở lên hỗn loạn.

Tô Họa trấn tĩnh lại, yêu cầu được nhìn kỹ gương mặt cô nương này. Tên gia đinh cũng không từ chối, hắn để cho Tô Họa xem.

“Tiểu thư, đồ mà Tô Họa bán liệu đúng thực là có vấn đề không?” Thu Thủy kiễng chân lên nhìn vào phía trong.

“Làm sao ta biết được.” Thời Sênh thở dài, “Nhưng nhìn vào tình trạng bây giờ, dù nàng ta không có vấn đề gì thì tới cuối cùng cũng sẽ có vấn đề.”

Thu Thủy nghi ngờ hỏi, “Là có ý gì?”

“Người khác đố kỵ.” Đều là motip hết rồi.

Bản cô nương ta đã nhìn rõ chân tướng.

Thu Thủy liền hiểu ra, trong chuyện làm ăn buôn bán, có người đố kỵ, sẽ có người vu oan hãm hại. Nguyễn gia bọn họ không phải chưa từng gặp.

Tô Họa làm việc huênh hoang như vậy, lại còn rất thân với Hạ Đình, nhất định có người không vừa ý với nàng ta.

“Ngươi còn muốn nói gì nữa không?” Giọng của tên gia đinh kia lại

cất lên.

“Nàng ấy dùng sản phẩm của ta từ khi nào?” Tô Họa không thể biết được những nốt mẩm đỏ trên mặt cô nương đó rốt cuộc là do đâu, chỉ có thể dò hỏi.

Theo lý mà nói, các sản phẩm mà ả ta làm đều là 100% tự nhiên, tự nhiên hơn rất nhiều so với mỹ phẩm thời hiện đại, không thể nào xảy ra chuyện này mới đúng.

“Là tối hôm qua.” Gia đinh nói, “Tiểu thư nhà ta mua về cho nàng ta dùng thử, sáng sớm thức dậy thì thành ra thế này.”

“Nàng ta có ăn thứ gì không?”

Tên gia đinh có vẻ không kiên nhẫn, “Ngươi hỏi gì mà nhiều thế, nàng ta dùng hàng của người nên mới thành ra thế này. Ngươi nói xem, bây giờ phải làm sao?”

Tô Họa trấn tĩnh, “Ta phải làm rõ ràng ngọn nguồn mới có thể xác định cô nương này ruốt cuộc có phải dùng sản phẩm của ta mà bị thế này hay không. Ta không thể chưa làm rõ vấn đề đã thừa nhận sản phẩm của mình có vấn đề.”

Chương 733: Ta là địa chủ (9)

"Đinh Toàn."

Chiếc kiệu luôn không có chút động tĩnh, giờ bỗng truyền ra một giọng nói mềm mại, yêu kiều, cánh tay trắng ngần vén chiếc rèm che kiệu lên.

"Tiểu Thư." Đinh Toàn cung kính thốt lên một câu.

Người trong kiệu khoác trên mình một bộ váy màu hồng đào, ngồi ngay ngắn bên trong kiệu, đôi mắt phượng lướt nhìn bên ngoài một lát, ánh mắt tràn đầy khinh thường, "Một chuyện nhỏ như vậy mà lâu như thế vẫn chưa giải quyết xong, bản tiêu thư nuôi ngươi có tác dụng gì chứ?"

Nàng ta dừng lại một lúc, rồi đưa mắt nhìn Tô Họa, hừ nhẹ một tiếng rất khinh thường.

"Là ngươi!" Tô Họa hiển nhiên biết người này.

"Đập cho ta." Cô gái trong kiệu liền nói một câu.

Người xung quanh kiệu lập tức xông vào bên trong cửa tiệm, nhìn thấy thứ gì là đập phá thứ đó.

"Dừng tay, các ngươi làm gì vậy?" Tô Họa muốn ngăn đám người này lại, nhưng nào ngờ ả lại bị đám người này đẩy sang một bên, chỉ có thể trừng mắt nhìn cửa tiệm của mình đang bị đập phá.

"Đó là ai?" Thời Sênh không quen người trong kiệu, nhưng những người xung quanh thì đều biết, những ánh mắt ngưỡng mộ, rồi đố kỵ đều dồn về phía chiếc kiệu.

Vừa mới lên đã đập phá cửa tiệm của nữ chính, bia đỡ đạn nữ phụ không trệch đi đâu được.

"Tiểu thư của Đinh gia, Đinh Hương." Thu Thủy trả lời, "Còn là vị hôn thê của Hạ Đình."

Thời Sênh đã hiểu, chẳng trách nào lại gióng trống khua chiêng rầm rộ tìm tới đây như vậy.

Tô Họa và Hạ Đình rất thân mật, cả huyện Bạch Hà đều biết, thân là vị hôn thê, nếu như im lặng không làm gì thì sao có thể đúng với thân phận vị hôn thê của nàng ta được chứ?

"Tiểu thư, đã đập xong rồi." Đinh Toàn đập xong cửa tiệm, liền ngoan ngoãn chạy đến trước kiệu Đinh Hương bẩm báo lập công.

Tô Họa phẫn nộ trừng mắt nhìn hai người bọn họ, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

Đinh Hương bày ra vẻ thiên kim tiểu thư, hếch cằm kiêu ngạo, "Tô Họa, làm nha hoàn thì ngoan ngoãn làm nha hoàn, đừng có suốt ngày nghĩ tới những chuyện không thực tế này."

Câu nói này của Đinh Hương có hai nghĩa, Tô Họa đương nhiên hiểu được.

Trước đây ở Hạ phủ, nàng ta từng bị vị tiểu thư điêu ngoa này phạt qua. Xã hội cổ đại chính là xã hội phong kiến độc ác. Nàng ta là hạ nhân, trong ánh mắt của đám người này, căn bản chẳng có một chút

giá trị gì.

"Đinh tiểu thư." Tô Họa cố gắng kìm nén cơn tức giận như có thể bùng phát bất cứ lúc nào, "Tiểu thư đập phá cửa tiệm của tôi, nguyên nhân thực sự có phải do sản phẩm của tôi có vấn đề hay không?"

Nàng ta muốn kiếm tiền. Nàng ta không thể để Đinh Hương tiêu diệt con đường làm ăn của mình được.

"Nếu không thì còn có thể vì cái gì nữa? Ngươi không nhìn thấy mặt nàng ta biến thành đến như vậy rồi sao? Tiểu thư nhà chúng ta không lấy mạng của ngươi là do tiểu thư nhà chúng ta lương thiện, nhân hậu." Đinh Toàn lập tức tiếp lới, tiện tay lại kéo cô nương lúc vừa rồi.

Gương mặt nổi đầy mẩn đỏ, khiến ai nhìn thấy cũng phải rùng mình.

Đinh Hương vuốt vuốt chiếc khăn, che miệng cười khẽ, “Tô Họa, ngươi cho rằng ngươi có tư cách gì mà khiến ta phải làm gì với ngươi? Chúng ta đi.”

Người hầu vén chiếc rèm kiệu giúp Đinh Hương, chặn luôn ánh mắt của Tô Họa.

Lồng ngực Tô Họa phập phồng, hơi thở như hỗn loạn. Có thể thấy nàng ta đang tức giận không hề nhẹ chút nào.

Chiếc kiệu được đám người hầu khiêng lên, rồi dần dần rời đi. Hạ Đình đem theo đám người vội vàng chạy đến, vừa đúng lúc ngăn được chiếc kiệu của Đinh Hương.

Xuyên qua đám người đều nhường sang một bên đường, Hạ Đình có thể nhìn thấy thảm cảnh trong cửa tiệm của Tô Họa, gương mặt

vốn dĩ ấm áp hiền hòa bỗng trở nên lạnh lùng.

“Đinh tiểu thư, không biết do nguyên nhân gì khiến cô lại đập phá cửa tiệm của ta?”

Đinh Hương vội vàng vén chiếc rèm kiệu lên, gương mặt không tỏ vẻ kiêu kỳ khó ưa như vừa rồi, thay vào đó là một gương mặt e thẹn nữ tính, “Hạ công tử.”

“Đinh tiểu thư, cô trả lời câu hỏi của ta đi?” Hạ Đình làm lơ vẻ mặt tràn ngập tình yêu của Đinh Hương.

Vừa rồi Đinh Hương nghe thấy giọng nói của Hạ Đình, trong lòng vô cùng vui mừng nên đâu có nghe được là hắn hỏi gì chứ.

Đinh Toàn đứng bên cạnh lập tức bước về phía trước nói lại một lần nữa cho Đinh Hương nghe, sắc mặt Đinh Hương hơi thay đổi, hốc mắt hơi có chút ửng đỏ, giọng oan ức: “ Hạ công tử, là Tô Họa bán hàng giả cho muội.”

Đinh Hương chỉ tay vào cô nương che khăn voan mỏng đó, “Chàng xem, nàng ta biến thành bộ dạng này. Nếu như là muội dùng thì ta làm sao còn mặt mũi nào gặp người khác?”

Lúc Hạ Đình tới cũng đã nghe qua câu chuyện này, hắn liếc mắt nhìn cô nương kia, “Hàng mà Tô Họa bán, rất nhiều cô nương ở đây đều đã dùng, tại sao chỉ có nha hoàn của cô xảy ra chuyện?”

Gương mặt của Đinh Hương hơi tái đi, miệng lắp bắp: “Tô Họa… Tô Họa… là nàng ta muốn hại muội. Không được, muội phải báo quan, Đinh Toàn, Đinh Toàn, ngươi mau đi…”

Phì…

Thời Sênh cười rất không phúc hậu.

Đầu óc của Đinh Hương này đúng là dùng khá tốt đấy.

Nàng ta nói như vậy chứng minh rằng nàng ta tuyệt đối không động chân động tay gì cả, còn có thể khiến cho trong lòng Hạ Đình không chắc chắn lắm việc liệu có phải hàng của Tô Họa có vấn đề hay không.

Xuất phát từ tâm lý muốn bảo vệ Tô Họa, hắn nhất định sẽ không để cho Đinh Hương đi báo quan.

Quả nhiên Hạ Đình đã chặn Đinh Toàn lại.

“Hạ công tử, nhất định là do Tô Họa không thích muội. Lần trước khi muội đến quý phủ, nàng ta đã đối xử như vậy với muội. Lần này lại như vậy…” Đinh Hường vừa nói rồi bỗng nhiên bật khóc, giống như hoa lê dính nước mưa, nhìn cảnh đó đám nam tử bên cạnh ai cũng phải thương cảm.

“Mọi chuyện còn chưa làm sáng tỏ, A Họa nhất định không làm chuyện này.” Hạ Đình liếc nhiền về phía Tô Họa. Tô Họa tủi thân hơi lắc đầu với hắn.

Hàng của nàng ta nhất định không có bất cứ vấn đề gì.

Cuối cùng Hạ Đình vẫn bị Đinh Hương dẫn đi, Hạ Đình chỉ để lại hai người giúp Tô Họa dọn dẹp đồ đạc.

Những người xung quanh đều có thể thấy được chuyện này là do Đinh Hương làm trò, không liên quan gì đến sản phẩm của Tô Họa. Vì vậy sau khi Đinh Hương đi khỏi, mọi người cũng dần dần tản ra.

Một vài người lúc này mới nhìn thấy Thời Sênh đang đứng trên bậc thềm của cửa hàng bên cạnh.

“Tiểu thư Nguyễn gia sao cũng có mặt ở đây?

“Còn có thể sao nữa, cửa tiệm của nàng ta cũng bán phấn son, đồ trang điểm…” Người đó chỉ vào cửa tiệm vủa Tô Họa, người kia lập tức hiểu được.

Bắt đầy từ ngày hôm qua, cửa tiệm của Tô Họa đã rất đông khách, cửa tiệm của Nguyễn gia lại chẳng có ai đến.

Thân là đương gia của Nguyễn gia, nàng ta có đến xem cũng là bình thường.

“Phải nói sau này ai lấy được tiểu thư Nguyễn gia thật đúng là tổ tiên đã tích đức nhiều đời.”

“Lại chẳng phải, tự nhiên được hưởng bao nhiêu gia sản. Nếu không phải con trai tôi còn quá nhỏ thì chắc chắn tôi đã cho nó đến ở rể nhà họ Nguyễn.”

“Các ngươi nói cái gì vậy!” Thu Thủy quát lớn một tiếng.

Mấy người đó lập tức cúi đầu, nhanh chóng đi qua mặt Thời Sênh.

Thu Thủy tức giận trừng mắt nhìn theo phía sau lưng bọn họ, rồi quay đầu an ủi Thời Sênh, “Tiểu thư, người đừng có nghe bọn họ ăn nói linh tinh, đúng là nhàn rỗi sinh lắm chuyện.”

Thời Sênh hai tay ôm ngực, dáng đứng không có chút nào giống với một thiên kim tiểu thư, ngược lại giống với người đàn bà chanh chua đầu phố, biểu tình kiêu ngạo: “Bọn họ nói cũng không sai, sau này ai

muốn lấy ta thì há chẳng phải tổ tiên họ đã tích đức nhiều đời sao.”

Thu Thủy: “...”

Đám người tản đi, Tô Họa đứng giữa một mớ lộn xộn hỗn loạn, nhìn cũng cảm thấy đáng thương.

Người mà Hạ Đình để ở lại lặng lẽ bắt đầu thu dọn đồ đạc mà không dám tiến đến bắt chuyện với Tô Họa.

“Tô Họa, cố lên!” Tô Họa cố gắng kìm lòng lại, đánh một cái thủ thế cố lên.

Nàng ta quay người thì chạm trúng ánh nhìn của Thời Sênh.

Ánh mắt của Thời Sênh rất đẹp, trong trẻo hiền hòa, nhưng nàng ta không thấy được những cảm xúc mà loài người nên có từ đôi mắt đó. Tô Họa chỉ nhìn thấy một khoảng trống rỗng.

Rõ ràng là nàng ta nhìn mình nhưng Tô Họa lại cảm thấy nàng ta không hề nhìn mình.

Nàng ta chỉ là đang mình vào bầu không khí. Bầu không khí mà nơi nào cũng có thể thấy được. Bầu không khí mơ hồ không rõ ràng, lúc có lúc không.

Trong lòng Tô Họa chợt trào lên một trận lửa giận. Đám người này ai ai cũng cao cao tự đại bên trên, đó chẳng phải là do được đầu thai tốt hơn nàng ta một chút, chứ đâu có gì đáng để mà khoe khoang.

Nàng buột miệng mắng, “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi tới để chê cười ta đúng không?”

Chương 734: Ta là địa chủ (10)

“Trông ngươi giống chuyện cười lắm sao?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi lại, “Nếu như ngươi nghĩ như vậy thì ta cũng không có cách nào.”

Tô Họa tối sầm mặt mày, “Ta sẽ không để ngươi khinh thường ta.”

Thu đất đai của ta, bây giờ lại đứng xem chuyện cười của ta. Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi hãy đợi đấy, ta nhất định có thể sống một cách rất tốt ở nơi này.

Người khác xuyên không đều có thể, ta cũng có thể như vậy!

Lông mày Thời Sênh cong lên, nụ cười đó rất nhạt, giống như mặt hồ bị gió thổi gợn sóng, vẫn chưa thành hình thì đã tĩnh lặng như thường.

Trong ánh mắt khó hiểu của Tô Họa, Thời Sênh quay người bước đi.

Để người khác kính trọng hay coi thường, không phải cứ nói được là được.

Có những lúc hô to khẩu hiệu lại không bằng làm chút gì đó thực tế.

Thành công là do làm mà thành.

…

Cuối cùng, cửa tiệm của Tô Họa vẫn được mở lại, mặc dù Đinh

Hương từng gây chuyện, nhưng ả ta là nữ chính, có mê lực của nữ chính, nên rất nhanh chóng có được các fan mới.

Cửa tiệm của Nguyễn gia cũng sắp không mở nổi cửa rồi.

Sau khi chưởng quầy báo cáo với Thu Thủy, Thu Thủy lại báo cáo lại với Thời Sênh, Thời Sênh không chú ý nói, “Lỗ thì lỗ thôi, chỉ là một cửa tiệm thôi mà.”

Thu Thủy: “…” Tiểu thư, câu nói này của ngài nếu để lão gia nghe được, không chừng ông ấy sẽ nhảy ra đánh chết cô đó.

Sản nghiệp không hề dễ dàng gì mới có thể tích lũy được, ngài nói bại là bại luôn sao? Trước đây ngài còn nói, không để Nguyễn gia bại hoại trong tay mình cơ mà!

Thời Sênh bị nhắc nhở mãi tới mức chẳng có cách nào, nên bảo bọn họ đổi cửa tiệm sang bán bánh nướng.

Thu Thủy: “…” Còn không bằng phá sản luôn.

Một cửa tiệm đàng hoàng, ngài lại đi bán bánh nướng?

“Vậy chi bằng bán đậu phụ thối?” Chẳng phải nói thế giới này có đậu phụ thối sao?

Sự thật chứng minh là có, lại là một thế giới được xây dựng trong tiểu thuyết, xuất hiện pháo hay máy bay hiện đại cũng bình thường, cái đầu to bao nhiêu thì thế giới có bấy nhiều điều kỳ diệu như vậy.

Vì vậy, Thời Sênh lại bị Thu Thủy nhắc nhở.

“Tiểu thư, tiểu thư đừng cứ nghĩ thế nào thì sẽ làm như thế. Cửa

tiệm của chúng ta không thể hủy hoại như thế được.”

Thời Sênh làm bộ mặt vô tội, “Vậy phải hủy hoại thế nào?”

Thu Thủy: “…” Không phải bảo tiểu thư hủy hoại đâu.

“Được rồi, vậy bán đậu phụ thối.” Thời Sênh vẫy vẫy tay.

Một cửa tiệm bán đồ mỹ phẩm sạch sẽ lại đổi thành bán đậu phụ thối, rồi sẽ trở thành câu chuyện cười cho cả huyện Bạch Hà.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện rằng, việc làm ăn của cửa tiệm Tô Họa càng ngày càng kém, đều là do bị mùi đậu phụ thối ám sang.

“Tô tiểu thư, nhà bên cạnh ngày nào cũng bán đậu phụ thối. Chuyện buôn bán của chúng ta không có cách nào hết.” Một người làm của Tô Họa nhăn nhó kêu ca.

Trong tiệm của bọn họ vốn toàn mùi thơm tho sạch sẽ, bây giờ chỉ còn lại mỗi mùi đậu phụ thối.

Làm gì có cô nương nhà nào muốn đến một nơi như thế này để mua đồ chứ.

Tô Họa vén tay áo, nghiến răng kèn kẹt, “Để ta đi nói chuyện với họ.”

Tô Họa đi ra cửa tiệm, khí thế hung hổ xông đến nhà bên cạnh.

Người làm nhà bên cạnh đang chiên đậu phụ thối, mùi vị đó thối đến mức khiến Tô Họa không muốn bước tiếp, có trời mới biết ả ghét mùi vị này thế nào.

Tô Họa bịt mũi rồi tiếp tục bước lên. Nàng ta nhìn vào cửa tiệm,

khách đến ăn quả nhiên không ít.

“Nguyễn Tiểu Dạng đâu?” Tô Họa xông lên bậc thềm, quát lớn với tiểu nhị.

Tiểu nhị gắp những miếng đậu phụ thối màu vàng óng trong chảo dầu rồi đặt vào chiếc đĩa bên cạnh một cách điêu luyện. Hắn chẳng thèm ngẩng đầu lên mà đáp, “Tiểu thư đương nhiên là ở trong phủ.”

Tô Họa nghẹn giọng, chỉ vào chiếc chảo dầu, miệng lắp bắp, “Mùi của cửa tiệm nhà các ngươi quá nồng, ảnh hưởng đến việc kinh doanh của nhà chúng ta.”

“Ngươi có thể đổi sang bán thứ khác.”

Câu nói này không phải tiểu nhị đáp mà của người nào đó đứng cạnh Tô Họa truyền đến. Nàng ta quay đầu nhìn thấy Thời Sênh và Thu Thủy đang bước qua bên này.

Tô Họa trừng mắt nhìn Thời Sênh, rồi vội vàng bước xuống bậc thềm, “Nguyễn Tiểu Dạng, có phải ngươi không ưa ta không? Nên mới đối đầu với ta?”

Thời Sênh cũng trừng mắt, “Nói một cách chính xác là ngươi khiến cho tiệm mỹ phẩm của ta phải đóng cửa trước.”

“Mọi người đều cần sinh tồn.” Tô Họa đương nhiên vẫn đang bịt mũi nên giọng nói có hơi khác, “Mỹ phẩm nhà ngươi không bán được là do không tốt bằng mỹ phẩm nhà ta, vậy thì ngươi có thể làm ra mỹ phẩm tốt hơn. Nhưng bây giờ ngươi làm như vậy, có nghĩa là cố tình có ác ý.”

“Không phải ngươi vừa nói sao, mọi người đều cần sinh tồn.” Thời

Sênh nói chính xác mấy chữ mà Tô Họa vừa nói cho nàng ta nghe.

Cửa tiệm của cô phải đóng cửa, cô đổi sang bán thứ khác không phải là hiển nhiên sao?

Đổi bán hàng khác mà lại biến thành báo thù ác ý?

“Ngươi…” Tô Họa chỉ tay vào Thời Sênh, “Được, ngươi hãy cứ đợi đấy.”

Tô Họa phất tay áo bước đi.

“Tiểu thư…” Thu Thủy thấy hơi lo lắng khi nhìn theo sau lưng Tô Họa, sao lại có cảm giác nàng ta sẽ làm một chuyện gì đó!

Thời Sênh lầm bầm hai tiếng, không trả lời Thu Thủy, cô tiếp tục bước về trước.

“Nguyễn tiểu thư.”

Cô vừa bước được hai bước, thì có người gọi lại.

Hạ Đình đang bước nhanh về phía cô, “Nguyễn tiểu thư, không biết có thể mời cô uống chén trà được không?”

“Để làm gì?”

Thời Sênh hơi hung hăng, Hạ Đình thấy hơi sợ. Những thiên kim tiểu thư mà hắn ta tiếp xúc đều có tri thức hiểu lễ nghĩa, ăn nói nhỏ nhẹ thùy mị.

Cho dù là Tô Họa cũng chỉ là nói to một chút, chứ không hùng hùng hổ hổ như vậy, cứ như là ai đang nợ tiền của nàng ta ấy.

“Khụ khụ… Là chuyện liên quan đến cửa tiệm.” Hạ Đình nói.

“Ngươi là một thư sinh, hãy chăm chỉ mà đọc sách, quan tâm đến cửa tiệm làm gì?”

“Nguyễn tiểu thư.” Khóe môi Hạ Đình giật giật mấy cái, hắn ta nhìn xung quanh, “Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, có thể đổi chỗ khác được không?”

“Không được, ta sợ ngươi làm gì ta.” Thời Sênh quay người, hai tay chắp chống nạnh, “Có gì thì nói ở đây, nếu không thì đừng nói.”

Hạ Đình: “…” Ai muốn làm gì cô chứ?

Thu Thủy thực đau đầu, tiểu thư, hình tượng, hình tượng đâu? Tiểu thư là khuê nữ của một gia đình giàu có. Tiểu thư chống tay bên hông như thế là muốn chửi nhau giữa đường sao?

Trước đây, Hạ Đình chưa từng tiếp xúc với Thời Sênh, nào đâu có biết khó nói chuyện như vậy.

Hạ Đình thân là một thư sinh có tu dưỡng, không thể không chú ý đến hình tượng như Thời Sênh được. Hắn bước lên trước vài bước, “Nguyễn tiểu thư, cửa tiệm của cô có thể đổi sang bán thứ khác được không. Cô xem nếu như thế này thì các cửa tiệm khác cũng không thể buôn bán được.”

“Nhà nào kinh doanh nhà đấy, ngươi còn quan tâm đến cả Nguyễn gia nhà ta sao? Để làm gì? Các quy định có nói là không được bán đậu phụ thối sao? Các quy định cũng có nói là không được mở cửa tiệm đậu phụ thối à? Nếu đã không có, thì ngươi đang có ý quái gì với ta?”

Cô cũng đâu có chiếm cửa tiệm của hắn.

Vậy quan tâm làm gì!

Định làm anh hùng cứu mỹ nhân, nếu có bản lĩnh thì mở cửa tiệm hết con phố này đi.

Đậu phụ thối thì làm sao, không phải đều có người ăn sao?

Hạ Đình thấy vô cùng sửng sốt.

Cô nương này... sao không có chút nào giống với khuê nữ nhà giàu vậy hả?

“Tiểu thư.” Thu Thủy kéo Thời Sênh, lông mày chau lại, “Tiểu thư nói nhỏ một chút, phải chú ý đến hình tượng của mình.” Nếu cứ như vậy, sau này tiểu thư có thể gả cho ai được chứ.

Bách tính ở xung quanh đều vây lại xem, chỉ chỉ trỏ trỏ vào bọn họ rồi lên tiếng xì xào bàn luận.

Tô Họa có lẽ cũng nghe thấy động tĩnh. Nàng ta từ trong tiệm chạy ra, “Nhị thiếu gia, ngài nói với nàng ta làm gì. Nàng ta thực sự không quan tâm tới cảm nhận của người khác đâu.”

“Tại sao ta phải quan tâm tới cảm nhận của người khác?” Ông đây còn phải quan tâm tới cảm nhận của ngươi, ngươi nghĩ rằng ngươi là cha mẹ của ta chắc?

Trên thế giới này có biết bao nhiêu người, phải quan tâm tới cảm nhận của mọi người thì liệu còn sống nổi không?

Ngu ngốc!

Tô Họa không lên tiếng, mặt tối sầm. Nàng ta kéo tay áo của Hạ Đình đi vào trong cửa tiệm.

Chương 735: Ta là địa chủ (11)

Vừa mới sáng sớm, Thời Sênh đã bị người của nha môn mời lên công đường.

Thời Sênh ngáp dài, vẻ mặt ngơ ngác, ngủ một giấc yên ổn mà cũng không được, mấy người này thật phiền phức.

Trên đại đường có một người phụ nữ đang quỳ, còn khóc lóc rên rỉ. Tiếng khóc làm cho Thời Sênh cảm thấy thật phiền phức. Cô hận là không thể rút kiếm chém chết bà ta.

Thời Sênh liếc nhìn bà ta rồi lại ngáp lớn, “Mời ta đến nha môn làm gì? Đến ăn sáng à?”

Ăn sáng cái gì?

Quan huyện có ấn tượng rất sâu với Thời Sênh. Lần trước nàng ta còn dám không nể mặt Nhiếp Chính Vương, bây giờ lại coi thường công đường như vậy.

“Rầm!” Quan huyện đập Kinh đường mộc, “Thảo dân to gan, thấy bổn quan tại sao không quỳ?”

“Ngươi dám nhận không?” Thời Sênh trừng mắt, chỉ tay về phía một tên nha dịch, “Tên kia, mau mang ghế đến cho ta.”

Tên nha dịch bị gọi tên: “…”

Nàng ta cho rằng đây là khách sạn, còn hắn là tiểu nhị sao?

“Hỗn xược!” Câu nói này quan huyện muốn nói lâu lắm rồi, “Nguyễn Tiểu Dạng mạo thị công đường, mau đánh 10 trượng cho bổn quan.”

Không có Nhiếp Chính Vương, quan huyện cực kỳ tự tin, khí thế hừng hực, tất cả mọi người trong đại đường đều nghe được.

Thời Sênh hơi chau mày, “Đại nhân, ông dám đánh tôi?”

“Sao bổn qua không dám?” Quan huyện tức giận, “Đứng đó làm gì, đánh cho ta!”

Không biết Thời Sênh lấy đâu ra một viên gạch, cô hùng hổ xông đến chỗ quan huyện, may mà cô chỉ đập lên trên chiếc bàn của quan huyện, một tiếng kêu rất lớn.

Quan huyện vội vàng dựa người về phía sau, biểu cảm vô cùng buồn cười.

Cả đại đường bỗng trở lên yên lặng.

Đến người phụ nữ đang quỳ phía dưới cũng im bặt.

“Lần sau sẽ không phải là đập vào bàn của ông, mà sẽ là cái đầu của ông đó.” Thời Sênh phủi tay, tự lực cánh sinh cướp chiếc ghế của sư gia, rồi chuyển đến bên cạnh, và ngồi như một đại gia, “Mời ta đến đây làm gì?”

Quan huyện nuốt nước bọt một cách khó khăn, ông ta nhìn viên gạch một hồi lâu, rồi đập bàn rất mạnh, giọng tức giận, “Nguyễn Tiểu Dạng, trong mắt ngươi không coi vương pháp ra gì, ngươi còn dám động thủ với bổn quan?”

Lại còn dám uy hiếp ông ta, Nguyễn Tiểu Dạng này đúng là điên rồi?

Thời Sênh ngoáy tai, lợn chết không sợ nước nóng, “Động thủ cũng động thủ rồi, ông muốn thế nào?”

“Thế nào à? Động thủ với mệnh quan triều đình là tội chết!” Quan huyện tức giận tiếp tục đập bàn.

“A.”

“…” Ngươi a cái gì? “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi thật hỗn xược, đánh cho ta.”

Ông ta không tin mình không thể trị được một tên điêu dân.

Sư gia lại vẫy vẫy tay, ý nói đám người kia chưa cần động tay, ông ta cúi đầu ghé vào tai quan huyện nói mấy câu, sắc mặt quan huyện liền thay đổi.

Thời Sênh ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía quan huyện, “Còn hỏi nữa không?”

Quan huyện định hạ lệnh cho người đánh tên điêu dân này nhưng đành thu lại, suýt chút nữa ông ta nói ra những từ ngữ thô lỗ.

Đợi chút nữa sẽ xử lý cô ta.

Quan huyện ngồi thẳng người, cầm chiếc Kinh đường mộc đập một cái, “Tôn thị, ngươi có oan ức gì, mau nói xem.”

Tôn thị kia vừa im bặt giờ lại bắt đầu khóc thút thít, lần lượt nói ra các nguyên do.

Phu quân của cô ta là Tôn Nhị Cẩu, tối qua mãi không thấy về nhà. Tôn Thị lo lắng nên đi tìm, phát hiện thấy Tôn Nhị Cẩu đã tắt thở ở con hẻm không người qua lại trên đường về nhà.

Việc đầu tiên là Tôn thị đi báo quan.

“Nơi cuối cùng Tôn Nhị Cẩu xuất hiện chính là quán đậu phụ thối của ngươi, có nhân chứng có thể chứng minh, kết quả kiểm tra thi thể cho thấy là do trúng độc mà chết. Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi còn gì để nói không?”

Thời Sênh trầm mặc, lần này cô nằm không thôi mà cũng trúng đạn?

“Vật chứng đâu?”

Quan huyện vẫy tay, lập tức có người bừng một cái đĩa lên, “Đây là phần cặn vẫn chưa kịp xử lý được tìm thấy ở sân phía sau cửa tiệm của ngươi.”

Vẻ mặt Thời Sênh vẫn thản nhiên như cũ, “A.”

Quan huyện: “…” Ngươi vẫn còn a được.

Kinh đường mộc lại đập xuống, quan huyện lớn giọng chất vấn: “Tại sao ngươi lại mưu sát Tôn Nhị Cẩu?”

Thời Sênh trừng mắt, “Vậy thì ông nên hỏi người đã giết hắn.”

Tôn Nhị Cẩu là ai bà đây còn không biết, giết hắn làm cái gì?

Quan huyện vô cùng tức giận, “Nguyễn Tiểu Dạng, trên công đường không cho phép ngươi hồ ngôn loạn ngữ, nhân chứng vật chứng đều

đủ cả, nhận tội sẽ được khoan hồng, còn chống đối sẽ bị xử lý nghiêm. Tại sao ngươi lại mưu sát Tôn Nhị Cẩu?”

“Ta nói này…” Thời Sênh kéo dài câu nói, “Trong cửa tiệm có nhiều người như vậy, ai cũng có thể hạ độc hắn, tại sao ông lại chỉ nói là ta? Ông nhận hối lộ rồi hả?”

“Nguyễn Tiểu Dạng!” Quan huyện quát lớn một tiếng, “Bôi nhọ mệnh quan triều đình, tội càng thêm nặng.”

“Ông không nhận thì kích động như thế làm gì chứ? Trong lòng không thấy có lỗi, thì sợ gì quỷ đến gõ cửa… Đại nhân, trong lòng ông có quỷ!” Thời Sênh nở nụ cười nhạt nhìn quan huyện.

Tên quan huyện này cũng không phải người tốt, trong kịch bản có nói, do nhận tiền hối lộ của người khác nên đã đối phó với nữ chính, kết quả là bị giết sạch cả nhà.

“Nguyễn Tiểu Dạng, bây giờ chúng ta đang nói là chuyện ngươi hạ độc. Ngươi đừng có nghe nhìn lẫn lộn, đánh lừa dư luận.” Quan huyện trấn tĩnh lại, “Có người tận mắt nhìn thấy ngươi hạ độc, cho nhân chứng vào.”

Nhân chứng là một tên tiểu nhị trong của tiệm của cô, nhìn thấy Thời Sênh, hắn co rúm người lại, đầu cúi xuống, rồi quỳ rụp xuống đất.

Hắn đem chuyện mình nhìn thấy Thời Sênh hạ độc lúc nào và hạ độc như thế nào, kể một cách rất chi tiết cụ thể.

“Được rồi, cứ coi như là các ngươi nói có lý.” Thủ đoạn này, có lẽ Thời Sênh đã đoán ra là ai rồi.

“Ngươi nhận tội rồi?” Quan huyện lập tức tiếp lời.

Thời Sênh nhìn tên quan huyện thiểu năng, “Bây giờ có một vấn đề rất quan trọng, là tại sao ta lại muốn giết Tôn Nhị Cẩu?”

Vô duyên vô cớ đi giết một người xa lạ, cô là chó dại chắc?

“Đây là điều ngươi cần phải khai!”

“Ta không bịa ra được.” Thời Sênh chắp hai tay lại, “Các người bịa ra giúp ta, hoặc thì… để cho người đứng phía sau ông bịa ra giúp ta.”

Mẹ cái lũ đần độn, thủ đoạn đã dùng một lần rồi giờ còn dùng lại.

Đồng tử của tên quan huyện co lại, “Nguyễn Tiểu Dạng, nơi này không phải chỗ cho ngươi ăn nói hồ đồ, bổn quan sẽ không nhẹ tay với ngươi đâu.”

“Ngươi là hung thủ giết người, hãy trả lại tướng công cho ta, hãy trả lại tướng công cho ta.” Tôn thị đột nhiên hét lớn rồi lao về phía Thời Sênh.

Một tia sáng lạnh lùng lóe lên trong đáy mắt Thời Sênh. Một con dao nhọn xuất hiện trong tay Tôn thị. Bà ta nắm lấy con dao rồi đâm vào ngực Thời Sênh.

Thời Sênh né người, tránh được cú đâm của Tôn thị rồi giơ chân đạp vào cánh tay của bà ta. Tôn thị bị đau nên con dao nhọn tuột khỏi tay, bay ra ngoài, phi thẳng đến chỗ quan huyện.

Quan huyện sợ chết khiếp, suýt chút nữa trượt khỏi ghế, con dao nhọn đâm thẳng vào chiếc ghế ông ta đang ngồi.

Tôn thị mất con dao nhưng không từ bỏ. Bà ta lại lấy ra một túi bột từ

trong tay áo rồi ném về phía Thời Sênh. Nhân lúc Thời Sênh né túi bột, Tôn thị rút chiếc roi da quấn quanh eo của mình rồi quật về phía Thời Sênh.

Thời Sênh rút thanh kiếm ra, chém vào chiếc roi da đang quật ngang qua mặt. Chiếc roi da lập tức bị đứt làm đôi. Tôn thị còn đang cảm thấy kinh ngạc, thì trước mắt bà ta bỗng trở lên xám xịt, thân thể như không có chút sức lực khống chế, bay lên, rồi ngã xuống.

Đến lúc này, đám nha dịch trên đại đường vốn làm phông nền mới bắt đầu xuất động, vây lấy Tôn thị và Thời Sênh.

“Khụ khụ...” Tôn thị ôm lấy lồng ngực đang chảy máu, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Thời Sênh nhếch miệng cười nhạt, “Cũng đã biết mời sát thủ, không phải không có tiến bộ.”

Quan huyện hoàn toàn ngơ ngác, điều này không phù hợp với kịch bản.

Trong kịch bản không có phân cảnh này.

Thời Sênh nâng thanh kiếm lên, đi về phía Tôn thị.

Tôn thị lùi người về phía sau, ánh mắt đã có chút hoảng sợ, người phụ nữ này hoàn toàn không giống với với những người bà ta đã từng gặp.

Gặp phải chuyện như thế này, nàng ta hoàn toàn không sợ hãi, không hoảng loạn, không nghi ngờ, không phẫn nộ, lạnh lùng lý trí không giống một con người.

Chương 736: Ta là địa chủ (12)

[Nhiệm vụ phụ tuyến: giúp Độc Cô Dực đăng cơ Hoàng đế]

Hệ thống đần độn tự nhiên lại nhảy ra.

Có lẽ biết tâm trạng của Thời Sênh không được tốt nên Hệ thống đã nhanh chóng phát nhiệm vụ, tắt máy, offline, nó không biết gì hết.

Thời Sênh không vì Hệ thống phát nhiệm vụ mà dừng lại. Cô tiếp tục đi đến trước mặt Tôn thị, trước ánh mắt không thể tin nổi của bà ta, đâm thẳng thanh kiếm xuống. Đám nha dịch đều không có bất cứ một phản ứng nào.

Cho đến khi cô rút kiếm ra, đám người này mới bắt đầu phản ứng.

Cô ngang nhiên giết người ngay chốn công đường!

Quan huyện sớm đã sợ đái ra quần rồi. Ông ta núp sau bàn mình, run lẩy bẩy.

Không có ai nói với ông ta, tiểu thư của Nguyễn gia kinh khủng như thế. Đây mà là một khuê nữ nhà giàu sao?

Quan huyện không có động thái gì, đám người nha dịch cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể vây quanh Thời Sênh.

Thời Sênh lau sạch máu trên thanh kiếm, ánh mắt bình tĩnh nhìn nha dịch vây xung quanh, sau đó đưa mắt nhìn tên quan huyện đang co

mình dưới gầm bàn.

Thời Sênh đi đến phía tên quan huyện.

“Ngăn nàng ta lại, ngăn nàng ta lại!” Tên quan huyện kêu gào bên dưới gầm bàn.

Thời Sênh đẩy mấy tên nha dịch cản đường sang một bên, kéo quan huyện từ dưới gầm bàn ra, “Nói, nói cho ta biết, là ai đã hối lộ cho ngươi?”

Mẹ kiếp, luôn có một tên ngu si đần độn muốn hãm hại bản cô nương.

“Ta ta….” Cổ quan huyện lạnh toát, tim trong lồng ngực cũng dường như ngừng đập, cả người run bần bật, nói không thành câu, “Ngươi ngươi...”

“Là ai?” Mặt Thời Sênh nở một nụ cười rất nhạt, lực ở tay mỗi lúc một tăng thêm.

Quan huyện cảm nhận thanh kiếm sắc nhọn đã cứa vào da thịt ông ta. Cái đầu của ông ta chỉ cần một giây sẽ lìa xa cái cổ.

Nghĩ tới điều đó, đôi mắt quan huyện nhắm lại, lập tức ngất luôn.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp, gan bé thế mà còn đòi làm tham quan?

Xứng đáng chỉ có thể làm quan huyện.

Thời Sênh tát hai cái cho tên quan huyện tỉnh lại, tên quan huyện vẫn

tiếp tục sợ hãi đến mức đái ra quần, mùi nước tiều nồng nặc khắp đại đường.

Thời Sênh thấy kinh tởm liền thả ông ta ra, rồi lùi về sau mấy bước, “Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ai đã đút lót cho ngươi. Nếu ngươi không nói thì kết cục của ngươi cũng sẽ như mụ ta.”

Ánh mắt Thời Sênh nhìn về phía Tôn thị đã chết.

“Ta… ta nói ta nói…” Quan huyện lê lết trên đất, sợ hãi nói: “Là Hạ Thanh, đại công tử của Hạ gia, là hắn hối lộ ta.”

Hạ Thanh…

Trước đây cô đã từng nghi ngờ, cũng đang kêu người để mắt đến hắn ta, nhưng ngoài ánh mắt trống rỗng vô hồn ra, Hạ Thanh không có bất cứ điểm gì kỳ lạ khác.

“Mục đích cuối cùng mà hắn muốn ngươi phải làm là gì?”

Quan huyện như sắp khóc, “Hắn ta chỉ muốn ta nhốt ngươi vào đại lao, ngoài ra không nói gì thêm. Bà cô trẻ à, ta sai rồi, ta không nên nhận tiền đút lót của hắn. Xin ngươi hãy tha mạng cho ta một lần, sau này ta không dám nữa.”

Ban đầu quan huyện đồng ý với Hạ Thanh, là bởi vì Hạ Thanh cam kết, chỉ cần nhốt được cô vào đại lao, gia sản của Nguyễn gia sẽ thuộc về ông ta, ma xui quỷ khiến nên ông ta mới nhận lời Hạ Thanh.

Ông ta đâu có biết, tiểu thư của Nguyễn gia không phải người mà đám khuê nữ con nhà quyền quý có thể so sánh, uy mãnh đến mức mệnhquan triều đình cũng dám uy hiếp.

“Nói như vậy, tên Tôn Nhị Cẩu kia là do Hạ Thanh giết sao?”

“Không biết.” Quan huyện lắc đầu, nước mắt nước mũi tèm lem, nói: “Chúng ta nhận được báo án, Hạ Thanh liền gửi thông tin cho ta, nói rằng thời cơ động thủ đã đến rồi.”

“Các người đã cấu kết với nhau rất lâu rồi?” Ánh mắt Thời Sênh sâu thăm thẳm nhìn tên quan huyện.

Quan huyện run rẩy một chút nhưng vẫn gật đầu, chuyện này Hạ Thanh đã nói với ông ta một thời gian, ông ta chỉ phụ trách kết tội, những việc khác Hạ Thanh đều bảo ông ta không cần quan tâm.

“Được lắm.”

Lại có một tên ngu ngốc bày trò hãm hại sau lưng cô lâu như vậy.

Cả người quan huyện lạnh toát, được lắm cái gì chứ?

…

Thời Sênh bước ra khỏi nha môn,Thu Thủy đang đợi bên ngoài lập tức bước tới, “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Chỉ trong một thời gian ngắn, đã tới nha môn những hai lần.

Lần này lại còn là chuyện liên quan đến mạng người, nàng ta không tin tiểu thư nhà mình lại có thể giết người. Tiểu thư nhà nàng ta muốn gì mà chẳng có? Hà tất phải giết một người không hề quen biết?

“Ta có thể có chuyện gì được chứ.”

Dưới ánh nắng, dáng người của thiếu nữ thật xinh đẹp, giống như được mạ lên một lớp kim quang, sự tự tin của cô được tán phát từ trong xương cốt ra.

Cô nên là người sáng chói tột cùng.

Trong đầu Thu Thủy không biết tại sao lại nảy ra câu nói này.

Tiểu thư đã thay đổi, không giống tiểu thư của trước đây rồi.

“Đến Hạ phủ.” Thời Sênh bước mấy bước xuống bậc thềm, nhằm đúng hướng Hạ phủ mà đi.

Thu Thủy xoa xoa đầu, chạy chầm chậm phía sau Thời Sênh, “Tới Hạ phủ làm gì vậy, tiểu thư?”

“Tìm người tính sổ.”

“Hả? Thu Thủy quay đầu nhìn nha môn không một bóng người, trong đầu vô cùng mờ mịt, không hiểu tại sao vừa từ nha môn đi ra lại muốn tới Hạ phủ tìm người tính sổ?

Lẽ nào chuyện này liên quan đến Hạ phủ?

Não Thu Thủy như phình lên.

Người của Hạ phủ sao lại có thể độc ác như vậy, lại dám dùng cách này đề đối phó với Nguyễn gia, tưởng là tiểu thư của bọn họ dễ ăn hiếp lắm sao?

Cửa lớn của Hạ phủ đóng chặt, Thời Sênh đạp thật mạnh xông vào.

Thu Thủy hoàn toàn ngơ ngác, tiểu thư nhà nàng lợi hại như vậy từ

khi nào?

Người hầu của Hạ phủ nghe thấy tiếng động, nhanh chóng chạy tới cửa lớn. Gần đây, thời gian Thời Sênh đi dạo trên phố khá nhiều nên không ít người của Hạ phủ đều biết mặt cô.

Nhưng Nguyễn Tiểu Dạng này đột nhiên xông đến Hạ phủ làm gì?

Gần đây Hạ phủ nhà bọn họ cũng không có xung đột gì với Nguyễn gia.

“Nguyễn tiểu thư, cô xông vào Hạ phủ có chuyện gì?” Người hầu chặn Thời Sênh trước cửa.

“Hạ Thanh đâu?”

“Đại thiếu gia?” Tên người hầu cảm thấy kỳ lạ, “Cô tìm Đại thiếu gia có việc gì?” Lại còn dùng cách lỗ mãng như vậy nữa.

Giọng nói của Thời Sênh hơi lạnh lùng, “Hắn ở đâu?”

Tên người hầu cũng lạnh lùng đáp lại, “Nguyễn tiểu thư, cô đừng quá đáng!”

Bọn họ đã rất nể mặt nàng ta rồi, nhưng nàng ta cứ như vậy là không biết tiến không biết lùi.

Thời Sênh cố tình xông vào, gặp phải Hạ Đình và Tô Họa nghe được tin tức đang vội vàng tới.

Nam chính có lẽ là hồi kinh, gần đây không thấy xuất hiện bên cạnh nữ chính.

“Nguyễn tiểu thư.” Hạ Đình ngăn Thời Sênh lại, ánh mắt lướt qua một lượt đám người hầu đang nằm bò trên đất, gương mặt hiền lành bỗng dần dần có phần phẫn nộ, “Nguyễn tiểu thư, tại sao cô lại đánh người của Hạ phủ? Khi Nguyễn lão gia còn sống, chưa từng dạy lễ nghĩa cho Nguyễn tiểu thư sao?”

“Chưa từng.” Thời Sênh vênh váo nói.

Hạ Đình hơi sững người, nghiêm mặt hỏi, “Nguyễn tiểu thư có chuyện gì?”

Thời Sênh dùng thanh kiếm chọc lên mặt đất, “Tìm Hạ Thanh.”

“Cô đến tìm người như vậy sao, trước đây ta tìm cô, cô nói ta muốn gây rối, rồi đưa ta lên công đường, bây giờ cô không phải gây rối sao?” Tô Họa có chút tức giận.

Cô gái này quá lợi hại.

“Đi tố cáo ta đi!” Thời Sênh hung hăng nói.

Tô Họa nói với Hạ Đình: “Nhị công tử, báo quan đi.”

Hạ Đình chau mày, sau đó gật đầu, cho người đi báo quan.

Thời Sênh trừng mắt, cũng không ngăn cản người đó, “Hạ Thanh đang ở đâu?”

Hạ Đình đưa ánh mắt thăm dò Thời Sênh: “Cô tìm đại ca của ta có chuyện gì?”

Thời Sênh mặt lạnh lùng đáp, “Chuyện riêng.”

“Sức khỏe của đại ca ta không được tốt, không tiếp khách.” Giọng nói của Hạ Đình có phần lạnh lùng, “Nguyễn tiểu thư, bây giờ mời cô ra khỏi Hạ phủ, ta có thể không truy cứu chuyện này. Chúng ta không nên làm ầm ĩ mọi chuyện lên.”

Chương 737: Ta là địa chủ (13)

Người của nha môn đâu dám đến. Người của Hạ phủ sau khi đi báo quan lại lút cút quay về. Nha môn nói họ đang có án cần xử lý, nên không có thời gian giải quyết những tranh chấp dân sự, để bọn họ tự giải quyết.

Thời Sênh lục lọi khắp Hạ phủ một lượt nhưng vẫn không tìm thấy Hạ Thanh.

Hạ Thanh đâu phải là không tiếp khách, mà vốn dĩ hắn không có trong Hạ phủ.

“Nguyễn Tiểu Dạng, cô thật quá đáng quá!” Hạ Đình đi theo phía sau Thời Sênh, thân là thư sinh không thể mắng chửi người khác, chỉ có thể nói đi nói lại một vài câu này.

Tô Họa đi theo sao Hạ Đình, thỉnh thoảng lại nói thêm vài câu, nhưng cũng chỉ có thể dệt hoa trên gấm*, làm cho Hạ Đình càng thêm ghét Thời Sênh.

**Dệt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.*

Thời Sênh nghe nhiều đến mức phát ngán, “Ta quá đáng? Đại ca ngươi mua chuộc hung thủ giết ông đây thì không quá đáng?”

Hạ Đình cho rằng mình nghe nhầm, “Cô nói cái gì?”

“Ta nói đại ca ngươi mua chuộc người giết ta, nghe rõ chưa hả? Tên

đần này!” Thời Sênh bước những bước lớn rời khỏi Hạ phủ.

Thu Thủy cũng giật mình bởi câu nói này, một lúc sau mặt nàng ta trắng bệch chạy đuổi theo Thời Sênh.

Cho đến khi bóng dáng Thời Sênh biến mất chỗ ngã rẽ, Hạ Đình mới lấy lại được tinh thần, hắn nhìn Tô Họa, “Nàng ta vừa nói đại ca ta… mua chuộc người giết nàng ta?”

“Hình như thế.” Tô Họa gật đầu.

Vốn dĩ, trong Hạ phủ, nàng ta luôn đi cùng với Hạ Đình, rất ít khi nhìn thấy vị đại công tử này, nhưng nghe người trong Hạ phủ nói, tính khí của vị đại công tử này rất tốt, chỉ vì sức khỏe không tốt nên mới ít khi xuất hiện.

Tại sao tự nhiên lại mua chuộc hung thủ giết người? Lại còn là Nguyễn Tiểu Dạng?

“Không thể nào.” Hạ Đình lắc đầu, đuổi theo Thời Sênh. Hắn không tin đại ca mình lại mua chuộc hung thủ giết người.

Hạ Đình chạy ra ngoài đuổi theo Thời Sênh, rồi chặn cô lại trên đường, gương mặt rất nghiêm túc, “Nguyễn tiểu thư, cô hãy giải thích rõ ràng, tại sao đại ca của ta lại mua chuộc hung thủ giết cô?”

Thời Sênh xoa mặt mình rồi nói, “Chắc là nhìn dung mạo của ta đẹp như hoa, lắm tiền nhiều của?”

Hạ Đình: “…” Lý do này làm sao hắn có thể tin được.

Hắn hít một hơi thật dài, gương mặt đanh lại cảnh cáo, “Nguyễn tiểu thư, nếu không có chứng cứ xác thực thì cô không được nói bừa,

đây là vu cáo. Đại ca ta không thù không oán với cô nên chắc chắn sẽ không làm chuyện này.”

Thời Sênh bật cười hỏi lại, “Tại sao ngươi biết, ta và đại ca ngươi không thù không oán?”

“Đại ca ta trước nay đều không ra khỏi Hạ phủ, càng không tiếp xúc qua lại với Nguyễn tiểu thư. Nguyễn tiểu thư thử nói lại xem, đại ca ta có thù có oán gì với cô?”

Thời Sênh bình tĩnh đáp, “Không từng gặp mặt cũng có thể kết thù.”

Hạ Đình: “…”

Không gặp nhau sao có thể kết thù với nhau? Hắn ta trước nay chưa từng nghe thấy chuyện này.

“Nguyễn tiểu thư, cách nói chuyện của cô thật quá cố chấp, thứ lỗi tôi không thể tin được.”

“Ngươi tin hay không tin không liên quan gì tới ta. Ta cần ngươi phải tin sao?” Thời Sênh đẩy hắn ra, lời nói nhẹ nhàng theo gió văng vẳng bên tai Hạ Đình, “Nếu như đại ca ngươi không có vấn đề thì sao hắn phải chạy?”

Lúc trước Hạ Đình cũng đã gặp đại ca hắn, nhưng thoắt một cái đã không thấy đâu cả.

Hắn đương nhiên vẫn không tin những gì Thời Sênh nói, nên đành quay về kêu người đi tìm Hạ Thanh, nhưng lật tung Hạ phủ lên cũng không thấy Hạ Thanh đâu.

Cũng không biết từ lúc nào, người hầu của Hạ Thanh cũng không

biết hắn đã đi đâu.

Hạ Thanh giống như là bốc hơi giữa nhân gian vậy.

...

Thu Thủy mờ mịt đi theo Thời Sênh về phủ, sắc mặt vẫn rất khó coi.

Giọng nói của nàng ta có vài phần run sợ, “Tiểu thư, đúng là Hạ Thanh mua chuộc hung thủ giết tiểu thư sao?”

“Ừ.” Còn không phải là mua chuộc hung thủ giết cô sao.

“Tiểu thư và Hạ Thanh… có thù gì sao?” Thu Thủy và Hạ Đình có cùng một câu hỏi.

Tiểu thư nhà nàng ta cũng chỉ gặp qua Hạ Thanh một lần tại lầu trà hôm đó, sau đó cũng không từng gặp lại nhau thì có thù oán gì chứ?

“Có thể là thù từ kiếp trước.” Thời Sênh xoa xoa ấn đường, “Cho người chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm, ngoài ra tìm một người đáng tin, bắt buộc phải là một được đặc biệt đáng tin.”

Thu Thủy vẫn muốn hỏi nhưng nhìn sắc mặt Thời Sênh có chút không thoải mái nên đành gật đầu, “Nô tì đi liền.”

Nước nóng nhanh chóng được đem đến, trước khi ngâm mình, Thời Sênh suy nghĩ về nhiệm vụ của Hệ thống.

Độc Cô Dực là huynh đệ của đương kim hoàng thượng, năm 22 tuổi, được phong là Bình Nam Vương nhưng không được phong đất, thật ra giống như là bị giam lỏng trong kinh thành.

Mà người giam lỏng hắn ta chính là Nhiếp Chính Vương Độc Cô Tu.

Ban đầu, Độc Cô Dực mới chính là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế. Do sự can thiệp của Độc Cô Tu nên Hoàng đế hiện tại mới nắm được lên ngôi, Độc Cô Dực chỉ được phong hiệu Vương gia.

Trong cốt truyện, Độc Cô Dực là một người vô cùng thông minh. Hắn ta luôn luôn nghĩ cách để đảm bảo an toàn cho mình, cuối cùng Độc Cô Tu đăng cơ, hắn ta vẫn là Bình Nam Vương.

Để một người như vậy đăng cơ không phải chuyện gì khó, vấn đề là tại sao Hệ thống lại muốn cô giúp đỡ một người như vậy đăng cơ ngôi vị hoàng đế?

[...] Đó chỉ là một nhiệm vụ mà thôi, cô không cần phải suy nghĩ quá nhiều, không ai muốn hại cô cả.

“Vậy sao?”

[Cô nghĩ rằng bây giờ tôi có thể nói dối được cô sao?] Hệ thống thật ra rất muốn, nhưng có thể nói dối được cô sao?

Trước đây, nó nói những lời này, nhìn có vẻ là cô đã nghe lọt tai rồi, nhưng thực tế là không nghe, cơ bản là cô không tin.

“Càng ngày càng thông minh.” Thời Sênh gật đầu tán thưởng, đây mới đúng là một Hệ thống đạt tiêu chuẩn.

[…] Nó đang đợi chủ nhân quay lại, phải nhịn, phải nhịn, [Lúc đầu tôi đã nói qua, thế giới này đã tan vỡ, Độc Cô Tu không có đủ tư cách trở thành Hoàng đế.]

“Ta thấy cốt truyện đó thực ra đã không có tác dụng nữa, đúng

không?”Từ sau khi bắt đầu hình thức trốn truy sát cao cấp, về cơ bản thì cốt truyện chỉ là vật trang trí, ngoài nam chính nữ chính không bao giờ chết thì cốt truyện sớm đã thay đổi rồi.

Mặc dù cốt truyện đã thay đổi, nhưng thay đổi lớn nhất lại là những thứ mà cô tác động đó Ký chủ à!

Cô đừng tùy tiện gây họa nữa!

Hệ thống khó chịu, lên tiếng giải thích, [Có thể nói là như vậy, cốt truyện chỉ giúp cô hiểu được khái quát về thế giới này, nhân vật bên trong thực tế sớm đã sụp đổ, tình tiết cũng sẽ thay đổi.]

Bây giờ cón có một con virus không rõ tồn tại bên trong, cốt truyện sẽ càng biến hóa khôn lường.

Nghĩ tới con virus đó, Hệ thống càng khó chịu, rốt cuộc chủ nhân cài đặt cho nó chế độ diệt virus gì mà đến bóng dáng của người ta cũng không bắt được.

Còn không đấu lại được Ký chủ, rốt cuộc thì nó có tác dụng gì chứ?

Thời Sênh gật đầu, “Lui ra đi.”

[…] Tức muốn khóc!

Chủ nhân, nếu người không quay lại, có thể sẽ không thể gặp được tôi đâu!

Thời Sênh tắm xong bước ra, Thu Thủy đã dẫn một người đến thư phòng.

Thời Sênh đi đến thư phòng, kêu Thu Thủy thay mình viết một bức

thư. Chữ viết bằng bút lông của cô... giống như chó cào vậy, đến cô còn không nhận ra được

Thu Thủy viết xong, cầm bức thư lên, thổi thổi cho khô vết mực, rồi đưa cho Thời Sênh, “Tiểu thư, tiểu thư xem xem được chưa?”

Thời Sênh nhìn lướt qua một lượt, “Được.”

Cô gấp bức thư lại rồi cho vào phong bì, đưa cho người đang đợi bên ngoài thư phòng.

“Đem bức thư này giao tới tận tay Phạm đại nhân ở Phạm phủ. Nhớ cho kỹ, nhất định phải giao tận tay cho Phạm đại nhân.”

“Tiểu thư an tâm, lúc nhỏ tôi đã từng thấy Phạm đại nhân, nhất định sẽ giao bức thư này an toàn.”

“Đi đi.”

“Dạ.”

Đợi người này đi khỏi, Thu Thủy mới hỏi vấn đề mà mình đang nghi hoặc, “Tiểu thư, tại sao tiểu thư lại viết thư cho Phạm đại nhân?”

Phạm đại nhân là bằng hữu sinh thời của lão gia, trước đây đã từng gặp qua hai lần, Thu Thủy nhớ, người này là một người rất hòa nhã dễ gần.

“Ta chuẩn bị làm phản.”

“Khụ khụ.” Thu Thủy bị sặc nước bọt, rồi vội vàng chạy ra cửa nhìn dáo dác, giọng rất nhỏ: “ Tiểu thư... tiểu thư đừng nói đùa. Đây là tội chém đầu đó.”

Thời Sênh trừng mắt nhìn Thu Thủy, “Ai nói đùa với ngươi?”

Chương 738: Ta là địa chủ (14)

Với chuyện Thời Sênh muốn tạo phản, Thu Thủy luôn cảm thấy tiểu thư nhà mình đang nói dối.

Đến kinh thành bọn họ còn chưa bao giờ tới, sao có thể tạo phản chứ?

Thu Thủy nhắc nhở thêm Thời Sênh không nên ăn nói linh tinh, chuyện này mà truyền ra ngoài thì cả Nguyễn phủ đều gặp họa.

Thu Thủy phát hiện rằng, từ khi tiểu thư nhà mình nói ra câu nói đó thì không có bất kỳ hành động kỳ lạ nào, thế nên nàng ta mới an tâm. Gần đây tiểu thư ăn nói ngông cuồng, không biết có phải bị đám thổ phỉ lần trước dọa dẫm rồi không nữa.

Nàng ta có nên mời đại phu đến khám cho tiểu thư xem sao không?

Hừm, nhất định phải khám cho tiểu thư xem sao.

Thu Thủy đi mời đại phu giỏi nhất huyện đến, lấy lý do là phòng bệnh, để đại phu bắt mạch cho Thời Sênh.

Cuối cùng chỉ nhận được mấy chữ....

Sức khỏe của Nguyễn tiểu thư rất tốt.

Không có bệnh tật gì.

Thu Thủy càng nghĩ càng thấy không đúng, lúc đến Hạ phủ, tiểu thư lấy kiếm từ đâu ra?

Tiểu thư nhà nàng ta trở lên lợi hại như vậy từ khi nào?

Từ khi còn nhỏ nàng ta đã theo sát bên cạnh tiểu thư, nhưng từ trước đến này đều không biết tiểu thư còn có bản lĩnh đó.

Thời Sênh bị nghi ngờ nên chịu sự giám sát 360 độ của Thu Thủy. Nàng ta muốn tìm ra một số điểm kỳ lạ trên người Thời Sênh.

Nhưng những lúc không có việc gì, về cơ bản Thời Sênh chỉ ăn và ngủ, ngủ xong rồi lại ăn, nếu không thì lại ở thư phòng, không hỏi chuyện trong phủ, cũng không hỏi chuyện ngoài cửa tiệm.

Ánh mắt Thu Thủy thay đổi, lướt chầm chậm qua người Thời Sênh: “Tiểu thư...”

“Đừng hỏi ta cái gì cả, ngươi có hỏi ta cũng nhất định không nói với ngươi.” Thời Sênh không thèm nâng mí mắt lên.

Thu Thủy mở to mắt, nàng ta còn chưa hỏi, sao tiểu thư lại biết nàng ta muốn hỏi gì?

Được lắm, gần đây tiểu thư giống như thần vậy.

Thu Thủy đành kiềm chế sự nghi hoặc trong lòng mình, rồi tự mình lặng lẽ suy xét cân nhắc.

Thời Sênh đang đợi tin tức của Phạm đại nhân. Kỳ thực kinh thành cách nơi này khá xa, cả đi cả về, cho dù ngựa có tăng tốc chạy ngày chạy đêm cũng phải đến một tháng.

Đến khi Thời Sênh nhận được thư vủa Phạm đại nhân thì thời gian cũng trôi qua hơn một tháng.

Thế cục ở kinh thành bây gờ có chút căng thẳng, Hoàng đế muốn trừ khủ Độc Cô Tu, lần trước Độc Cô Tu lưu lạc tới nơi đây, nguyên nhân là do bị Hoàng đế truy sát.

Độc Cô Tu đã trở lại kinh thành, nhưng không gây ồn ào với Hoàng đế. Ngoài mặt, hai bên không có gì bất thường, nhưng trong tối thì đã giao thủ nhiều lần.

Phạm đại nhân nói với Thời Sênh rằng, chắc chắn không phải những chuyện liên quan đến lợi ích cá nhân.

Nhưng Thời Sênh chỉ chú trọng hỏi tới Độc Cô Dực, Phạm đại nhân lại chỉ dùng bốn chữ để trả lời, không biết tung tích.

Độc Cô Dực không có trong kinh thành?

Hắn ta đang ở đâu?

Độc Cô Tu lại cho Độc Cô Dực tùy ý rời khỏi kinh thành sao?

Hay là Độc Cô Dực nhân cơ hội Độc Cô Tu bị Hoàng đế truy sát, lặng lẽ rời khỏi kinh thành?

Thời Sênh thấy tính khả thi của trường hợp sau lớn hơn.

Thời Sênh thở dài, trời cao, Hoàng đế thì ở xa, làm sao cô có thể giúp Độc Cô Dực đăng cơ ngôi vị Hoàng đế đây?

...

Gần đây, Tô Họa sống cũng chẳng thoải mái chút nào, Đinh Hương đến Hạ phủ khóc thút thít trước mặt trưởng bối. Nàng ta nói là Hạ Đình và Tô Họa quá thân mật với nhau nên Tô Họa bị người của Hạ phủ đuổi ra khỏi phủ, và cửa tiệm đó cũng bị Hạ phủ thu hồi lại.

Hạ Đình bị nhốt trong phủ, không cho phép hắn bước ra khỏi cửa.

Đinh Hương đắc ý, thường xuyên giở trò chế giễu trước mặt Tô Họa.

Đây không phải là quá đen đủi sao. Người nhà họ Tô lại tìm được Tô Họa, nói là tiểu muội của Tô Họa bị bệnh nặng, muốn nàng quay về nhìn mặt.

Tô Họa có chút tình cảm với muội muội đồng bệnh tương lân của mình, khi người nhà họ Tô khóc lóc kể nể, nàng ta cũng đã mềm lòng.

Đến lúc quay về nhà, nàng ta mới biết, muội muội của mình đâu có mắc bệnh nặng, là do Tô gia mới thuê thêm được miếng đất của một địa chủ họ Lý, do người làm không đủ, nên mới gọi nàng ta về.

Số tiền bạc còn lại trên người của Tô Họa cũng bị Tô mẫu lột sạch, muội muội của nàng ta lại khóc nên quyết tâm bỏ nhà ra đi của Tô Họa không thể thực hiện được.

Tô Họa đành phải tiếp tục ở nhà làm đất trọng trọt.

Nhưng lúc này, Thời Sênh đã một mình vào kinh.

Sự phồn hoa của kinh thành không thể lấy sự phồn hoa của một tiểu trấn như huyện Bạch Hà ra để so sánh được. Ở huyện Bạch Hà, có thể nói cô là người nhiều tiền, giàu có nhất, nhưng tới kinh thành, thì cô thấy mình chỉ là một *kẻ cạp đất mà ăn.

**Kẻ cạp đất: ví von người nghèo đến mức không có cơm ăn phải ăn đất.*

Kẻ cạp đất Thời Sênh tìm một cái nhà trọ để ở, nhân tiện nghe ngóng tin tức trên phố.

Nhà trọ, tửu lâu, phòng trà là những nơi hóng chuyện phiếm tốt nhất.

“Nghe nói Nhiếp Chính Vương muốn cưới con gái của Trấn Bắc Tướng Quân, không biết có thật không?”

Thời Sênh chống cằm nghe hai người bên cạnh nói chuyện, thần sắc có chút quỷ dị.

Độc Cô Tu lại muốn lập phi?

Không cần nữ chính nữa?

“Sao lại không thật chứ, tôi có một người họ hàng làm trong phủ tướng quân, nghe nói đang chuẩn bị sính lễ rồi.”

“Thật vậy sao? Lần này là cưới ai vậy?

“Hình như là đại tiểu thư của phủ tướng quân.”

“Sao không phải là nhị tiểu thư?” Trấn Bắc Tướng Quân có hai vị tiểu thư, đại tiểu thư tiếng tăm không bằng nhị tiểu thư, nhưng nghe nói tính khí của đại tiểu thư rất tốt.

Cụ thể như thế nào, những thường dân bách tính như bọn họ cũng không thể nào biết rõ được.

Người kia cố gắng hạ thấp giọng: “Nhị tiểu thư muốn tiến cung, chuyện này huynh không được nói ra ngoài, bị người khác biết thì...”

“Biết rồi biết rồi, ta là người như thế nào chẳng huynh không hiểu sao? Huynh đệ ta nói chuyện với nhau là được rồi. Nhưng mà tiến cung? Chủ ý này của Trấn Bắc Tướng Quân thật quá hay, một người gả cho Nhiếp Chính Vương, một người tiến cung, tới lúc đó bất luận là...”

Quả nhiên mấy ngày sau, Nhiếp Chính Vương đem sính lễ tới phủ Tướng Quân, chuyện này được rất nhiều người biết. Lúc mang sính lễ đến, Thời Sênh cũng tới xem, một thế cục vô cùng hay ho.

Lúc Độc Cô Tu vào phủ thì thánh chỉ của hoàng thượng cũng đến.

Tuyên nhị tiểu thư của Phủ Tướng Quân tiến cung làm phi, người của Hoàng đế và người của Nhiếp Chính Vương cứ như thế chắn kín cửa lớn, không ai chịu nhường ai, khiến người khác thấy giống như một vở kịch hay vậy.

Cuối cùng, Trấn Bắc Tướng Quân phải ra mặt thì chuyện này mới được giải quyết ổn thỏa.

Hôn lễ được định sau nửa tháng, Hoàng thượng có lẽ đang đối đầu với Nhiếp Chính Vương nên thời gian cũng được định trùng ngày.

Chuyện này trở thành đề tài bàn luận sau khi ăn cơm uống trà của bách tính.

Thời Sênh bước từ quán trọ ra, chuẩn bị vào Hoàng cung xem tướng mạo Hoàng đế ra sao. Vị Hoàng đế này là nhân vật phản diện lớn nhất, vì vậy...

Nói không chừng lại là Phượng Từ?

Lúc Thời Sênh đến gần hoàng cung, vô tình lướt qua một bóng dáng vô cùng quen thuộc, nhưng đến khi nhìn kỹ lạ, thì lại không nhìn thấy gì cả.

Thời Sênh chau mày, rồi chạy đuổi theo hướng đó.

Thời Sênh chạy đuổi theo một đoạn rồi dừng lại đi bộ. Cô xoa cằm, lẽ nào là nhìn nhầm sao?

“Nguyễn Tiểu Dạng.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra giọng nói đó. Độc Cô Tu dẫn theo hai người bước xuống từ tửu lầu bên cạnh.

Độc Cô Tu mặc một bộ y phục bằng gấm màu đen, lông mày vừa nhỏ vừa dài, ánh mắt sắc bén thông minh, bờ môi mỏng hơi khép lại, không thu lại khí thế của người bề trên, một cảm giác áp bức vô hình toát ra từ người hắn.

“Nhiếp Chính Vương sao.” Thời Sênh cười như không lên tiếng, thái độ rất tùy tiện, hoàn toàn không bị doa nạt bởi khí thế của hắn.

Độc Cô Tu chau mày, “Nguyễn tiểu thư sao lại ở đây?”

Nàng ta lại biết hắn là Nhiếp Chính Vương.

Lúc ở huyện Bạch Hà, hắn hoàn toàn không để lộ thân phận.

Độc Cô Tu không biết nàng ta lên kinh thành đã bao lâu, vì vậy cũng không chắc chắn là sau khi nàng ta đến kinh thành mới biết thân phận của hắn, do đó hắn cũng không truy cứu.

“Tại sao ta lại không thể ở đây? Cách nói chuyện của ngươi giống như là kinh thành là do ngươi mở ra vậy.”

“Hỗn xược!”

Người bên cạnh Độc Cô Tu hét lớn, ánh mắt phẫn nộ trừng trừng nhìn Thời Sênh.

Chương 739: Ta là địa chủ (15)

Thời Sênh rất muốn cho hắn xem, cái gì mới gọi là hỗn xược.

Nhưng cô lại nhìn thấy dáng người đó ẩn hiện ở góc phố. Thời Sênh không thèm để mắt đến Độc Cô Tu, cô nhanh chóng chạy đuổi theo.

Độc Cô Tu giơ tay ngăn tên thuộc hạ đang định đuổi theo Thời Sênh.

“Vương gia?” Tên thuộc hạ đó không hiểu, cô nương đó bất kính với Vương gia, sao lại để nàng ta chạy như vậy?

Đôi mắt Độc Cô Tu hơi nheo nheo lại, nhìn theo con phố đã không thấy bóng dáng của Thời Sênh đâu nữa, “Phái người theo dõi nàng ta, xem nàng ta định làm gì?”

Hắn luôn có cảm giác cô nương này không hề đơn giản.

Không giống một thiên kim tiểu thư bị nhốt trong một tiểu trấn, mà giống như một người đã từng trải qua nhiều chuyện lớn, trên người luôn luôn có một sự tự tin nhất định, một loại tự tin giống như là cuồng vọng tự kiêu.

Nó giống như là, trên thế giới này không có chuyện gì là nàng ta không thể làm được.

Từ trước đến giờ, Độc Cô Tu chưa từng gặp một người phụ nữ nào kỳ lạ như vậy.

“Dạ.” Tên thuộc hạ đó đuổi theo Thời Sênh.

…

Thời Sênh không đuổi kịp người đó. Chạy tới chỗ phồn hoa, náo nhiệt nhất, người qua người lại như mắc cửi, con phố chật hẹp, người người chen chúc nhau, trong nháy mắt Thời Sênh mất tông tích của người đó.

Thời Sênh hai tay chống nạnh, thở phì phò.

Trò chơi này đúng thực càng ngày càng thú vị.

Thú vị hơn nhiều so với những thế giới ngu ngốc kia.

[Nguyên chủ, hãy chú ý thái độ của cô, đây không phải là đang chơi game.] Hệ thống cũng không muốn nhắc nhở, vì nhắc nhở cũng chẳng có tác dụng gì.

“Đây không phải là thế giới giả tưởng sao?”

[Đúng.]

“Nếu đã thế, tại sao không phải là game?”

[…] Ta hoàn toàn không có lời gì để nói.

Thời Sênh quay người đi về hướng hoàng cung, chuyện vào cung đối với người khác có thể nói là rất khó, nhưng đối với Thời Sênh mà nói, nó vô cùng đơn giản.

Thời Sênh mò mẫm tới ngự thư phòng sở tại của Hoàng thượng. Bên ngoài có người canh giữ, Thời Sênh vòng ra phía sau, đánh

ngất người canh giữ phía sau, rồi đẩy cửa sổ vào trong xem.

Thứ đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy chính là một đám yến yến oanh oanh đang lắc mông, tiếng sáo trúc nhẹ nhàng từ bên trong vọng ra.

Một người đàn ông mặc long bào màu vàng tươi ngồi nghiêng nghiêng trên long ỷ, hơi mập một chút, nhìn không thấy soái khí chút nào cả, tay trái ôm tay phải ấp, đang hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nhân.

Thời Sênh: "…" Mẹ kiếp!

Hoàng đế này cũng được lắm, Nhiếp Chính Vương đang muốn tạo phản, vậy mà hắn vẫn có tâm tư làm chuyện này ở ngự thư phòng.

Căn phòng tràn ngập âm thanh dâm đãng của Hoàng thượng. Hậu cung có ba nghìn giai nhân, tên ngu ngốc này lại có thể làm Hoàng đế được bao nhiêu năm như vậy cũng thật là lợi hại.

Thời Sênh đợi bên ngoài một lúc, có lẽ chơi cũng để mệt rồi nên Hoàng đế ôm mấy mỹ nhân ra sau nghỉ ngơi, đến mức làm cái gì đó…

Thời Sênh đã không muốn nói.

Xông tới đây, cô đã chắc chắn tên này tuyệt đối không phải Phượng Từ.

Thời Sênh lắc đầu rời khỏi ngự thư phòng, hoàng cung rộng lớn thực ra cũng không phải chỗ nào cũng có thể nhìn thấy người. Thời Sênh cũng không sợ ai đó nhìn thấy, nên cứ nghênh ngang, khệnh khạng đi lại như vậy trong hoàng cung.

Cứ cho là bị ai đụng phải, thì cũng chẳng ai nghi ngờ cái bộ dáng nghênh ngang khệnh khạng như dạo phố này của cô. Người trong cung nhiều như vậy, có khi còn có cả con trai, con gái các đại thần vào cung, xuất hiện một vài người mà bọn họ không quen biết cũng là chuyện bình thường.

“Vài ngày nữa, nhị tiểu thư của phủ Trấn Bắc tướng quân cũng vào cung rồi, e rằng đám người kia lại sợ thất sủng.” Trên một con đường khác cánh đó khá xa, xuất hiện mấy người đang đi bộ chầm chậm, theo sau là không ít cung nữ, thái giám, nhìn dáng vẻ có lẽ là Quý phi trong cung.

Phi tần bên cạnh an ủi nữ nhân đi đầu tiên: “Bệ hạ có mới nới cũ nhanh lắm, nàng ta cũng chẳng được sủng ái bao lâu đâu mà. Lệ phi tỷ tỷ, tỷ có hoảng tử, sợ gì chứ?”

“Đúng vậy, bây giờ bệ hạ đang còn trẻ, yêu thích trẻ đẹp cũng là điều bình thường, nhưng có con cái thì khác. Lệ Phi tỉ tỉ, tỉ còn có thứ để bảo vệ, đâu có giống như bọn muội?”

Lệ Phi được đám phi tần kia tán tụng nên thấy khá cao hứng, đôi môi nở nụ cười nhẹ.

Thời Sênh nhìn theo đám người đi xa, vô thức lắc đầu.

Đám người này có thực sự yêu hoàng thượng không?

E rằng có rất ít.

Thứ mà bọn họ thích là vinh hoa phú quý, hoặc là bị ép nhập cung, hoặc là bị ép đi tranh giành sự sủng ái của một người đàn ông.

Thời Sênh rời hoàng cung, lặng lẽ đi về hướng quán trọ.

Mặc dù hoàng thượng không phải là nhân tài, nhưng hắn ta còn có sự giúp đỡ của lão thần, nhưng mấy năm gần đây bị Độc Cô Tu làm suy yếu đi không ít, e rằng bây giờ thế lực bên phía hoàng thượng cũng không còn nhiều.

Như vậy, người mà cô cần đối phó là Độc Cô Tu.

Nam chính đó…

Thời Sênh đi rồi lại dừng, tốc độ vô cùng chậm rãi, người đi theo cô cũng thấy khó chịu.

Ngươi đi thì đi, không đi thì thôi, cứ đi đi xong lại dừng lại để làm gì?

Đến lúc hắn sắp phát điên lên thì đột nhiên lại không thấy hình dáng người trước mặt đâu cả.

Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn nhanh chóng quan sát xung quanh, trên con phố này vốn không có chỗ nào có thể ẩn nấp, tốc độ của cô cũng không thể nhanh như thế được, hắn chỉ chớp mắt một cái đã không thấy đâu.

“Tìm ta sao?”

Trên đỉnh đầu bỗng vang lên một giọng nói trong trẻo mà sắc sảo, hắn ngẩng đầu nhìn lên. Một cô gái đang ngồi trên thanh kiếm bay trên không trung, hai chân hơi đung đưa, dưới ánh sáng ngược, hắn không nhìn rõ thần sắc của cô.

Gió đêm lướt qua, thổi tung mái tóc dài của cô.

Mây đen trên đầu từ từ tản ra, để lộ một vầng trăng sáng trong vắt.

Ánh trăng khiến dung mạo cô hiện ra một cách rõ ràng trước mặt hắn. Một cô nương vô cùng xinh đẹp, gương mặt thanh tú, lông mày cong cong lá liễu, đôi môi xinh đẹp hơi cong cong lên.

“Ngươi ngươi…” Người đó từ trong bóng tối vội xông ra.

Đây là người hay là ma? Hay là yêu quái?

Đâu có thanh kiếm nào có thể bay trên không trung chứ?

Thời Sênh từ thanh kiếm nhảy xuống. Cô cầm lấy thanh kiếm rồi từ từ tiến sát người đó, “Độc Cô Tu phái ngươi theo dõi ta làm gì?”

Nam chính đại nhân, ngươi quá coi thường người khác rồi, phái một tên ngu ngốc như thế này theo dõi ta sao?

Nghe câu hỏi của Thời Sênh, da đầu hắn bỗng nóng ran, hắn lắp bắp nói: “Tôi không biết cô đang nói cái gì. Tôi chỉ là người qua đường. Tôi không nhìn thấy gì cả, cô hãy thả tôi ra.”

Đến lúc cần thiết, sẽ có những thủ đoạn đặc biệt để bảo vệ thân mình.

“Tha cho ngươi?” Thời Sênh cười lớn, “Nằm mơ sao?”

Thanh kiếm xoẹt ngang, chém vào người đó.

Người đó chỉ cảm thấy có một sự lạnh lùng rất đáng sợ đang đè mình xuống, thân thể hắn co cứng lại không thể cử động, ánh sáng lạnh lùng hội tụ lại thành một quầng sáng, rồi to dần trong đáy mắt hắn…

…

Nhiếp Chính Vương phủ.

Độc Cô Tu đứng dưới hành lang, ánh trăng làm cho chiếc sân và dãy hành lang phân tách thành hai thế giới khác nhau.

“Vương gia, người theo dõi Nguyễn Tiểu Dạng đã chết.”

Người quỳ phía sau Độc Cô Tu nhỏ tiếng bẩm báo.

Không gian bỗng chốc yên lặng, một làn gió đem thổi ngang qua, lá cây trong vườn vọng tiếng xào xạc, làm bóng người trên mặt đất cũng lay động theo, giống như ma quỷ đang nhe nanh múa vuốt.

Rất lâu sau đó, Độc Cô Tu mới lên tiếng, “Sao lại chết?”

“Một kiếm xuyên họng.”

“Hôm nay nàng ta đã đến những nơi nào?”

Người này vội vàng bẩm báo: “Nàng ta lòng vòng trong hoàng cung một lúc rồi mất tích một khoảng thời gian, người của chúng tôi không theo kịp, sau đó nàng ta lại xuất hiện bên ngoài hoàng cung. Đến khi tìm thấy thì người đi theo nàng ta đã chết, còn không thấy bóng dáng nàng ta đâu cả.”

Không gian lại một lần nữa trở lên im lặng, người đang quỳ cẩn thận ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn đang đứng trước mặt hắn.

“Vương gia?”

Độc Cô Tu giơ tay, “Để Ám Ảnh đi.”

“Cần điều động Ám Ảnh?” Người này thấy lạ.

Độc Cô Tu ngẩng đầu, giọng nói kiên quyết vang lên trong hành lang yên tĩnh, “Một kích lấy mạng.”

Hắn cảm nhận được sự nguy hiểm từ con người của Nguyễn Tiểu Dạng.

Thứ nguy hiểm thì nhất định phải trừ khử.

Chương 740: Ta là địa chủ (16)

Thời Sênh không quay về quán trọ trước mà một mình ngồi ở một chỗ có thể nhìn thấy quán trọ, người khác lại không thể dễ dàng nhìn thấy bóng dáng của cô trên nóc nhà.

Khoảng canh ba, Thời Sênh nhìn thấy mấy cái bóng đen, bọn chúng nhanh chóng từ phía xa đi tới, rồi dừng lại ở xung quanh quán trọ.

Thời Sênh ôm lấy mặt, nhìn thấy bọn chúng cầm đuốc đốt quán trọ, tất cả bọn chúng vẫn đứng canh giữ xung quanh, người nào chạy ra chúng đều đồng loạt giết chết không cần luận tội.

Trách nào Hệ thống nói nam chính đã không còn tư cách để trở thành Hoàng đế.

Đây là phong cách thà giết nhầm một nghìn, cũng không bỏ qua một, đây không phải giả thiết mà nam chính nên có.

Nam chính có thể độc ác, nhưng phải là độc ác với kẻ địch.

Thời Sênh lấy thanh kiếm, hãy để chúng ta cứu vớt thế giới này, Kiếm Cứu Thế.

[…] Cô không hủy diệt thế giới là cảm tạ trời đất lắm rồi, lại còn cứu giúp thế giới. Ký chủ à, bệnh cũ tái phát sao?

Thanh kiếm: "…" Lại bị đổi tên, cái tên này không thấy có chút trình độ nào.

Thời Sênh cầm thanh kiếm xông về trước, còn chưa kịp đến nơi cần tới, thì quán trọ bỗng nổ bùng một tiếng rất lớn, hơi nóng từ phía trước lan tới mang theo cả tàn lửa, Thời Sênh bị nóng ran khắp mặt.

Các kiến trúc xung quanh cũng bị đám cháy lan sang, một lúc sau, tất cả đều không chống chịu được lền đổ rạp xuống, các kiến trúc bằng gỗ đổ ập xuống người Thời Sênh.

Mẹ… kiếp!

Ta chỉ muốn đi vênh váo tí thôi mà.

Thời Sênh nhanh chóng lùi về phía sau, lùi đến một chỗ an toàn mới bắt đầu ho sặc sụa.

Mẹ nhà nó, cô còn chưa lên sân khấu mà đã bị thất bại như vậy rồi sao? Lúc nào cháy nổ mà chẳng được, nhằm đúng lúc này cháy nổ là sao?

Giá trị vận may lại đang tác quái!

Thời Sênh chuẩn bị lặng lẽ rời đi.

Lúc xoay người, không biết từ khi nào phía sau có một người đứng đó không lên tiếng, đang nhìn về phía cô. Thời Sênh chỉ có thể nhìn thấy hình dáng là một người đàn ông.

“Ngươi cũng thật nhẫn tâm.”

Thời Sênh đi lên định bụng nhìn rõ đối phương, hoàn toàn không quen biết, cũng không phải Phượng Từ, cô tiện miệng đoán bừa, “Độc Cô Dực?”

“Cô nương biết bổn vương?” Đối phương có chút nghi ngờ, sau đó lại tự kỷ nói: “Cũng đúng, một người trẻ tuổi tài tuấn, phong độ phóng khoáng giống như bổn vương đây, các cô nương trong kinh thành có mấy người là không biết ta?”

Thời Sênh: “…” Ha ha, hóa ra là đúng! Người xuất hiện ở nơi này thì chắc chắc có liên quan tới cốt truyện.

Tên sắp bước lên ngôi vị hoàng đế này bị cuồng tự kỷ à?

Thời Sênh trừng mắt, bước về phái con hẻm bên cạnh.

Một tên đần độn như vậy, thực sự không muốn hắn làm Hoàng đế.

Không làm nhiệm vụ này nữa.

[Nguyên chủ, mong cô hãy ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ?] Hệ thống khóc ngập nhà vệ sinh, chỉ cần không thuận theo ý cô là cô không làm nhiệm vụ.

Thời Sênh không nói gì với hệ thống, chuyện gì không thuận theo ý cô thì đương nhiên cô không làm.

Cô lại càng không phải người gặp phải khăn thì có những hành vi tiêu cực.

Không ngờ Độc Cô Dực đi theo cô, “Cô nương, tại sao cô lại độc ác như vậy? Đám người đó đều vô tội mà.”

“Liên quan gì tới ta?” Thời Sênh hỏi ngược lại.

Cô thẳng thắn cũng là ác tâm à?

Hơn nữa, đám người đó không phải do cô giết, là nam chính đại nhân làm, cái tội này cô không chịu.

“Bọn họ đều vì cô, sao lại không liên quan đến cô.”

Thời Sênh dừng lại, Độc Cô Dực không phanh kịp, suýt chút nữa đâm vào Thời Sênh, ánh mắt Thời Sênh lặng lẽ nhìn Độc Cô Dực.

Độc Cô Dực bị Thời Sênh nhìn đến mức mất tự nhiên, hai tay ôm lấy ngực rồi lùi về phía sau, giống như là Thời Sênh định làm gì hắn ta.

Thời Sênh tối sầm mặt, tên thiểu năng này!

“Sao ngươi biết đều đến vì ta?”

“Bổn vương đương nhiên có nguồn thông tin của bổn vương.” Độc Cô Dực đột nhiên vén tay áo lên, thay đổi dáng vẻ ngớ ngẩn vừa rồi, làm ra vẻ cao nhân, “Cô nương, tôi thấy thân thế của cô rất tốt, có muốn đi theo bổn vương không?”

Phía sau câu thân thế của cô rất tốt không phải là câu kỳ tài luyện võ sao?

Tại sao cuối cùng lại là đi theo bổn vương không?

Tưởng ta đây không từng đọc sách có đúng không?

Thời Sênh cười nham hiểm, “Thân phận bị Độc Cô Tu đàn áp như ngươi, ta theo ngươi thì có thể làm được chuyện lớn gì đây?”

Làm màu thì ai chẳng làm được! Ông đây là nghề tổ của làm màu!

Khóe môi Độc Cô Dực hơi run rẩy, “Cô nương, cô đắc tội với Nhiếp Chính Vương, chắc chắn không có kết quả tốt, đi theo bổn vương, bổn vương có thể đảm bảo tính mạng cho cô.”

Thời Sênh nheo mắt nhìn Độc Cô Dực, bình tĩnh nói, “Thần phục Độc Cô Tu?”

Độc Cô Dực: “…” Sao cô nương này nói chuyện khó nghe như vậy? Cái gì gọi là thần phục chứ? Hắn là biết điều.

Có lẽ Độc Cô Dực muốn kéo Thời Sênh vào cùng một thuyền nên nhắm mắt theo đuôi Thời Sênh.

“Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?” Độc Cô Dực cứ đi theo cô không rời, tên này bị bệnh hử?

“Đừng kích động, đừng kích động.” Độc Cô Dực an ủi Thời Sênh, gương mặt nghiêm túc, “Cô nương, cô là người của Nguyễn gia?”

Thời Sênh chau mày, trong lòng bỗng cảnh giác cao độ, rồi cô quay người chạy.

Chắc chắn là có phần cốt truyện bị giấu đi.

Bản cô nương không biết!!

Độc Cô Dực ngơ người, chạy cái gì chứ?

Thời Sênh cắt đuôi Độc Cô Dực, không nói hai lời, cô nhảy lên kiếm rời khỏi mảnh đất kinh thành này.

[…] Tính tùy hứng của Ký chủ mà đã nổi lên thì không ai sánh được.

…

Thời Sênh ở kinh thành một khoảng thời gian, lúc quay trở về huyện Bạch Hà thì tuyết đã phủ trắng xóa, cảnh vật trở lên diễm lệ. Thời Sênh quay trở về Nguyễn phủ nhanh như chớp.

Thu Thủy luôn lo lắng cho Thời Sênh, thấy cô trở về lành lặn thì mới yên tâm trở lại.

“Tiểu thư, trên đường không gặp chuyện gì chứ?” Thu Thủy căng thẳng đưa ánh mắt nhìn Thời Sênh.

Lúc đầu, nàng ta không đồng ý để tiểu thư một mình vào kinh. Nhưng tiểu thư lặng lẽ để lại thư rồi đi, nàng ta cử người đuổi theo mà không kịp.

Thời Sênh lắc đầu, “Không sao.”

“Vậy thì tốt rồi, tiểu thư, người là chủ tử của Nguyễn gia. Sau này những chuyện như vậy tiểu thư không cần phải làm, lỡ đâu có chuyện gì xảy ra thật, cả Nguyễn gia to lớn này biết phải làm sao?”

Thời Sênh: “…” Không phải ngươi có thể thay đổi thân phận làm chủ nhân rồi sao?

Thời Sênh không nói ra suy nghĩ không chính đáng đó, “Gần đây có xảy ra chuyện gì không?”

Thu Thủy lập tức nghiêm mặt, “Có một vài chuyện, đều có liên quan đến Tô Họa. Thôn dân trong thôn Bạch Hà đều không trồng trọt tên đất đai của chúng ta nữa mà theo Tô Họa thuê đất của Lý gia. Không biết Tô Họa có thỏa thuận gì với người nhà họ Lý mà chỉ thu của bọn họ 3 phần. Tô Họa còn hợp tác với người trong huyện, mở một cửa

tiệm vịt quay gì đó, việc làm ăn rất tốt…”

Thời Sênh: “…”

Tiểu thuyết xuyên không cũng có vịt quay!

Vịt quay đã xuyên suốt từ cổ chí kim, nóng sốt ở tất cả các thế giới.

“Tiểu thư, đất trong thôn Bạch Hà không trồng trọt nữa, vậy mùa xuân năm nay phải làm sao?” Thu Thủy hơi có chút lo lắng, đất ở thôn Bạch Hà tương đối nhiều, nếu như không có người canh tác thì coi như bỏ hoang.

Thời Sênh bĩu môi, “Mời người trồng trọt thôi.”

“Mời ngươi?”

“Tới lúc đó rồi nói tiếp.” Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Nói không thì không, nhà chúng ta cũng không thiếu tiền.”

Thời Sênh thở dài, quả nhiên huênh hoang ở huyện Bạch Hà vẫn là thích hợp nhất, chốn kinh thành có muốn tiêu chút tiền cũng phải tính đi tính lại.

Thu Thủy: “…”

#Tiểu thư nhà ta luôn nghĩ tới chuyện bại gia#

Khi cuộc sống hằng ngày của gia đình Tô Họa từng bước rực rỡ thăng hoa thì Thời Sênh lại ở lì trong Nguyễn phủ, cửa lớn không qua, cửa nhỏ không bước tới.

Mùa đông ở huyện Bạch Hà rất lạnh, thế giới này không có điều hòa,

không có lò sưởi, Thời Sênh chỉ muốn tự sát để quay lại.

Làm cái gì cũng phải mặc nhiều quần áo, đến mức tròn như một trái bóng, động một cái tay thôi cũng thấy mệt đến phát sợ.

Chương 741: Ta là địa chủ (17)

Suốt cả mùa đông, Thời Sênh đều không hề nhúc nhích.

Mùa xuân sắp đến, huyện Bạch Hà yên tĩnh hồi lâu cũng đang dần dần náo nhiệt trở lại.

Tiệm vịt quay của Tô Họa đã mở chi nhánh thứ hai, Thời Sênh cho ngươi đi mua về ăn thử, mùi vị cũng không có gì là đặc biệt, nhưng so với thức ăn ở thời cổ đại, thì đây tuyệt đối được coi là mỹ thực.

Bây giờ, ai muốn ăn vịt quay của Tô Họa còn phải đặt trước.

“Tiểu thư, hôm nay Tô Họa này lại còn muốn mua lại cửa tiệm ở đông thành của chúng ta.” Gương mặt Thu Thủy đầy vẻ phẫn nộ bước vào.

Thời Sênh lắc lắc chiếc ghế thái phi, ăn miếng điểm tâm thơm ngon rồi chầm chậm hỏi: “Cửa tiệm nào?”

“Chính là tửu lầu ở đông thành đó.” Thu Thủy bước tới trước mặt Thời Sênh.

“Không nhượng cho cô ta là được rồi.” Thời Sênh cho miếng điểm tâm cuối cùng vào miệng.

“Tiểu thư!” Thu Thủy cao giọng, “Cửa tiệm đó chúng ta cũng là đi thuê, vẫn còn một tháng nữa là đến hạn, không biết Tô Họa nghe ngóng được thông tin từ đây, nên đã đi nói chuyện với người chủ

của tửu lâu, bây giờ bên đó cũng có ý muốn cho Tô Họa thuê lại.”

Thời Sênh: “…” Nữ chính đại nhân à! Gần đây ta không gây phiền hà với ngươi, ngươi hà tất gì phải ghé đầu vào họng súng làm gì?

“Làm ăn thế nào?” Thời Sênh ngồi thẳng người.

“Rất tốt ạ, có thể xếp trước mấy hạng so với cửa tiệm khác của chúng ta.” Lượng người trong đó tương đối đông, hơn nữa bọn họ đều mời những sư phụ có thủ nghệ cao siêu, sinh ý mỗi tháng đều rất khả quan.

Thời Sênh cho Thu Thủy hẹn đông gia gặp mặt nói chuyện, nhưng đông gia năm lần bảy lượt từ chối gặp mặt Thời Sênh, nói vòng nói vo là không cho cô thuê, bất luận là trả giá cao thế nào cũng không đồng ý.

Thời Sênh đích thân đến tìm đông gia.

Vừa bước tới cửa, liền nhìn thấy Tô Họa cùng một người đàn ông bước ra, nhìn dáng vẻ có vẻ quan hệ của bọn họ rất tốt, người đàn ông đó tiễn Tô Họa ra cửa rồi quay người đi vào trong phủ.

Tô Họa hơi cúi người trước bậc thềm, liền nhìn thấy Thời Sênh đứng cách đó không xa. Nàng ta nhướng mày nói với Thời Sênh, “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi tới muộn rồi.”

Thời Sênh liếc nhìn nàng ta, không lên tiếng mà quay người bước đi.

Tô Họa đã thu phục được đông gia, đó chính là bản lĩnh của nàng ta.

Tô Họa giống như đánh vào bịch bông, nàng ta có chút bực bội, Nguyễn Tiểu Dạng này lúc nào cũng bày ra cái bộ dáng khinh người

như thế.

Hãy đợi đấy!

…

“Tiểu thư, có người tìm ngài.” Thời Sênh quay về phủ, được người Nguyễn phủ thông báo có người tìm cô.

“Là ai?”

“Không quen, nghe giọng nói giống như người ở kinh thành đến.” Hạ nhân lắc đầu.

Kinh thành?

Trong đầu Thời Sênh hiện lên một vài bóng người, không biết là ai, Thời Sênh đi theo tên hạ nhân vào phòng khách.

Nhìn rõ là ai rồi, cô chỉ muốn kéo người khách đó ra ngoài.

Người đàn ông ngồi ngay ngắn uống trà trong phòng khách, còn đang thổi thổi mấy chiếc lá trà nổi trên mặt chén. Thấy bên ngoài có bóng người đi vào, hắn ta hơi ngẩng đầu, gương mặt soái khí lập tức để lộ một nụ cười.

Hắn đặt chén trà xuống, “Nguyễn cô nương, hy vọng cô vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay?”

Gương mặt Thời Sênh không chút biểu hiện, cô bước vào: “Ngươi tới đây làm gì?”

Cốt truyện che giấu gì đó, bản cô nương từ chối.

“Nguyễn cô nương, đúng là cô thật khó tìm!” Độc Cô Dực nói như cảm thán: “Tôi phải trèo đèo lội suối để tìm cô, đến nỗi chân sắp gãy ra rồi, cô nể mặt tôi, tốt xấu gì cũng hỏi han nhau một câu đi chứ?”

Sau buổi tối hôm đó, nàng gần như là mất tích, làm thế nào cũng không tìm được.

Không những hắn không tìm được, đến người của Độc Cô Tu cũng không tìm được.

Chẳng dễ dàng gì tìm thấy nàng ấy, nhưng nàng ấy lại làm bộ mặt ruồng bỏ, hắn có thể nhìn ra điều này.

Đừng hỏi tại sao hắn lại nhìn thấy vẻ ghét bỏ trên gương mặt không có biểu tình ấy, rõ ràng là hắn nhận ra, thế thôi.

Thời Sênh chau mày, hỏi theo kiểu có lý chẳng sợ gì cả, “Ta bắt người phải tìm ta?”

Độc Cô Dực: “...”

“Ngươi tìm ta làm gì?”

Độc Cô Dực ho một tiếng, mặt nghiêm nghị đáp, “Người của Độc Cô Tu đã tới huyện Bạch Hà rồi, hình như hắn cũng tới đó.”

“Ngươi đến, tìm ta, để làm gì?” Ngữ khí của Thời Sênh càng nặng nề hơn, Độc Cô Tu đến đây, thì cần hắn đặc biệt chạy tới đây để nhắc nhở sao?

Chẳng thân thiết gì, mới gặp nhau có một lần.

“Bổn vương tới là để chiêu dụng nhân tài.”

Chiêu dụng cái ông nội nhà ngươi!

Thời Sênh cho người lôi Độc Cô Dực ra ngoài, cho dù một phút thôi cô cũng không muốn nhìn thấy tên ngu đần này.

“Nguyễn cô nương, cô nghe ta nói đã. Ôi, ta nói các ngươi đợi đã. Nguyễn cô nương, cô hãy nghe bổn vương nói!” Độc Cô Dực bị người của Nguyễn gia ném ra bên ngoài Nguyễn phủ.

Cửa lớn được đóng lại trước mặt hắn, sút chút nữa kẹp phải chiếc mũi hắn.

Độc Cô Dực sờ sờ lên chiếc mũi, rồi giờ tay đập cửa, “Mở cửa ra! Nguyễn Tiểu Dạng mở cửa ra!!!”

Độc Cô Dực đứng ngoài đập cửa rất lâu nhưng không có ai mở cửa cho hắn, cũng không ai thèm để mắt đến hắn, đập cửa một lúc, có lẽ Độc Cô Dực thấy mất hứng nên tự động rời khỏi Nguyễn phủ.

Nhưng Độc Cô Dực là người không bao giờ chịu từ bỏ, hằng ngày hắn ta đều đến Nguyễn phủ, rất nhanh sau đó, bách tính huyện Bạch Hà đều truyền tai nhau chuyện này.

Độc Cô Dực tướng mạo rất soái khí, ăn mặc lại đẹp, nên có nhiều cô nương trong huyện Bạch Hà đều túm tụm lại quan sát Độc Cô Dực.

“Công tử, ta thấy mấy ngày nay chàng đều đứng canh trước cửa Nguyễn phủ, Nguyễn Tiểu Dạng này thiếu tiền của chàng sao?” Có người tò mò hỏi Độc Cô Dực.

“Không có.” Độc Cô Dực vừa đập cửa vừa trả lỏi, cũng không nhìn

xem người hỏi mình là ai.

“Không nợ tiền, vậy chàng cả ngày canh ở cửa Nguyễn phủ để làm gì?”

“Bổn... Ta tìm Nguyễn Tiểu Dạng có chuyện.”

Sau đó, người hỏi chuyện cũng chầm chậm ồ lên một tiếng, rồi chuyển sang giọng nũng nịu nói, “Công tử, chàng thấy ta thế nào? Mặc dù nhà ta không bằng nhà Nguyễn Tiểu Dạng, nhưng ta đảm bảo chàng sẽ không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc.”

Độc Cô Dực nghe thế thì chẳng hiểu ra làm sao cả, hắn quay đầu lại, bị một gương mặt to như chiếc bánh nướng cỡ lớn dọa chết khiếp, khiến hắn phải lùi về sau một bước, gương mặt trắng bệch dán vào cửa lớn.

Một cô nương vô cùng mập mạp, gương mặt thẹn thùng xen lẫn cả dọa nạt chớp mắt với hắn mấy cái, “Công tử.”

Độc Cô Dực nuốt nước bọt một cách gian nan, giọng nói đó kỳ thực rất dễ nghe, sao người lại... như vậy.

Mập đến nỗi sắp lăn được như trái bóng.

Dọa chết bổn vương.

“Cô nương...” Độc Cô Dực khó khăn nuốt nước bọt lần nữa.

“Công tử, chỉ cần chàng chịu ở rể nhà ta, sau này gia sản nhà ta đều là của chàng.” Cô nương mặt bự không ngừng chớp mắt, thể hiện sự e thẹn, “Nguyễn tiểu thư là một người phụ nữ đanh đá chua ngoa, đâu có thể sánh được với sự quan tâm, chu đáo của ta, công tử hãy

đi theo ta đi.”

Cô nương mặt bự nói xong liền kéo lấy Độc Cô Dực.

Độc Cô Dực sợ hãi lùi hẳn về phía sau, phía sau đó chính là cửa lớn, cơ bản mà nói hắn không có đường lui.

Cô nương mặt bự còn dẫn theo mấy người, rõ ràng là chuẩn bị cướp!

Độc Cô Dực thực sự đã bị dọa đến chết khiếp. Hắn thật không ngờ một cô nương trong một tiểu trấn này lại có thể dũng mãnh như vậy!!

Hắn đường đường là vương gia, lại còn bị người khác cướp!

“Nguyễn Tiểu Dạng, Nguyễn Tiểu Dạng, cô mau ra đây, sắp xảy ra án mạng rồi!” Độc Cô Dực giơ tay đập cửa, giọng mỗi lúc một lớn.

“Công tử, chàng có gọi rách họng thì Nguyễn Tiểu Dạng cũng không ra đâu.” Có lẽ cô nương mặt bự này đã quan sát khá lâu, hắn đã ở đây gọi cửa bao nhiêu ngày mà người trong Nguyễn phủ hoàn toàn không xuất hiện.

Hơn nữa, hôm đó cô ta còn nhìn thấy người của Nguyễn phủ ném vị công tử này ra khỏi phủ.

Cô ta lớn chừng này rồi, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy.

Chắn chắn phải cướp hắn về ở rể!

“Nguyễn Tiểu Dạng!”

Trong lòng Độc Cô Dực bây giờ chỉ muốn giết quách Thời Sênh đi, tại sao hắn lại đến một nơi quái quỷ này, Nguyễn Tiểu Dạng sống hay chết đâu có liên quan đến hắn? Chỉ cần hắn sống là được!

“Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi mau ra đây cho bổn vương!!”

Chương 742: Ta là địa chủ (18)

“Lý Hồng Hồng!!”

Một giọng nói từ dưới bậc thềm truyền lên, Tô Họa nhanh chóng xuất hiện trên bậc thềm, rồi chỉ vào cô nương mặt bự giọng trách móc, “Ngươi lại đi cướp đàn ông!”

Cô nương mặt bự hình như không muốn gặp Tô Họa, cánh tay mập mạp của cô ta tát thẳng vào Tô Họa, phẫn nộ mắng: “Tô Họa, ngươi quan tâm tới chuyện của người khác ít thôi, chuyện bổn tiểu thư làm, người có tư cách gì mà xen vào?”

“Cha ngươi kêu ta phải dạy dỗ ngươi!” Tô Họa né được cô ta rồi ưỡn ngực uy hiếp cô nương mặt bự, “Ngươi có muốn cha ngươi biết ngươi làm chuyện này không?”

Vừa nghe Tô Họa nhắc đến cha mình, cô nương mặt bự liền sợ hãi, ngó trái ngó phải. Thấy xung quanh không có người, cô ta mới to gan đứng dậy.

Cô ta chỉ vào mũi Tô Họa, “Tô Họa, ngươi đừng tưởng rằng ngươi có cha ta chống lưng thì bổn tiểu thư ta phải sợ ngươi. Hôm nay bổn tiểu thư ta sẽ đem chàng ấy về nhà.”

Độc Cô Dực: “...” Bổn vương biết mình đẹp trai phong độ, anh tuấn phóng khoáng, nhưng cô nương này khẩu vị hơi nặng, hắn thực sự không chịu đựng nổi.

“Nguyễn Tiểu Dạng!” Độc Cô Dực lại bắt đầu đập cửa.

“Kẹt kẹt...”

Độc Cô Dực tựa lưng vào cửa lớn, lúc này cửa lớn bị ai đó từ bên trong mở ra, Độc Cô Dực ngã vào bên trong, bốn chân chổng vó lên trời, đúng lúc nhìn thấy một bóng người từ từ tiến lại gần.

Lý Hồng Hồng và Tô Họa đang cãi nhau cũng dừng lại, nhìn người đang đứng trong cửa.

“Cãi nhau thì cãi nhau, sao lại tìm tới tận Nguyễn phủ nhà ta?” Thời Sênh liếc nhìn Tô Họa, “Các ngươi không biết xấu hổ sao?”

Tính thích xen vào chuyện của người khác của Tô Họa lại lộ ra, “Nguyễn Tiểu Dạng! Vị công tử này tìm ngươi lâu như thế rồi, ngươi cũng không thèm lộ mặt gặp người ta, có chuyện gì thì ngươi nói chuyện rõ ràng với người ta không được sao?”

Thời Sênh ngước nhìn tên ngu ngốc Độc Cô Dực.

Độc Cô Dực ngơ ngác nhìn Tô Họa, hắn không quen biết cô ta mà!!

Thật đó!

“Tô Họa, ngươi xen vào chuyện người khác quá nhiều rồi đó?” Thu Thủy không nhịn nổi liền lên tiếng.

Tiểu thư nhà nàng ta làm gì, kể từ khi nào mà đến lượt người ngoài phải can thiệp chỉ trỏ.

“Ta chỉ ra thấy không ưa con người như vậy của Nguyễn Tiểu Dạng.” Tô Họa ra giọng chính nghĩa nghiêm nghị, còn nói giúp Độc Cô Dực,

“Vị công tử này đứng canh ở cửa mấy ngày hôm nay, cả huyện Bạch Hà đều truyền tai nhau. Ngươi làm như vậy thật bất lịch sự.”

Thời Sênh: “...” Ta lịch sự hay không lịch sự thì liên quan đến nhà ngươi sao hả nữ chính đại nhân!!

Ngươi thích quản chuyện của người khác cũng làm ơn đừng quản quá rộng vậy chứ?

“Đúng thế đúng thế, để một vị công tử đẹp trai như thế này đứng ngoài cửa đợi, Nguyễn Tiểu Dạng, cô thật quá đáng!” Lý Hồng Hồng đột nhiên gật đầu đồng thuận với Tô Họa.

Thời Sênh nhếch môi cười, “Đóng cửa!”

Nếu như đám người các ngươi đã không muốn nhìn thấy hắn, thì bản cô nương sẽ cho các ngươi hài lòng.

Bản cô nương là một người ôn hòa dễ gần như vậy đó.

Mẹ kiếp lũ ngu ngốc.

Người hầu đứng bên cạnh lập tức đóng cửa, để mặc Tô Họa và Lý Hồng Hồng đứng bên ngoài.

Lý Hồng Hồng cố gắng mở to đôi mắt để nhìn Độc Cô Dực đang đứng bên trong, giọng nói vô cùng tiếc nuối, “Công tử...”

Chàng ấy đã vào trong rồi!!

“Tô Họa, đều là do ngươi.” Lý Hồng Hồng lại lần nữa ngắm trúng Tô Họa. Tất cả đều co con đàn bà này, nên vị công tử đó mới bị Nguyễn Tiểu Dạng nhốt vào trong phủ, nếu không phải là ả ta đột nhiên xuất

hiện, thì nàng ta đã cướp được vị công tử này về rồi.

Lý Hồng Hồng càng nghĩ càng tức, nàng ta tiến lên trước cho Tô Họa một bạt tai.

“Đều do ngươi, con tiện nhân này, ai cho ngươi bẩm báo với cha ta, ai cho ngươi ngăn cản ta.” Lý Hồng Hồng vừa túm vừa cào Tô Họa. Nàng ta kéo tóc, kéo quần áo của Tô Họa.

“Lý Hồng Hồng, cô dừng lại, á... cô điên rồi.”

Trọng lượng cơ thể của Lý Hồng Hồng cực kỳ áp đảo, nên hoàn toàn đè Tô Họa xuống dưới mà đánh.

...

Trong phủ, Độc Cô Dực vẫn đang ngồi trên đất, Thời Sênh đứng bên cạnh hắn, tiếng nói chói tai bên ngoài vẫn vang lên.

Nghe mà đến nỗi Độc Cô Dực sởn cả da gà.

Sao lại đáng sợ như vậy.

Đột nhiên cảm thấy thiếu nữ trước mặt cũng không phải quá đáng ghét.

“Nguyễn cô nương.” Độc Cô Dực từ dưới đất đứng dậy, lần này hắn không vòng vo phí lời, mà trực tiếp đi vào chủ đề chính, “Ta tìm cô là nhận sự ủy thác của người khác, cô biết Phạm đại nhân chứ? Ông ấy muốn ta chăm sóc cô một thời gian.”

Nếu không phải Phạm đại nhân là ân sư thụ nghiệp của hắn thì hắn tuyệt đối không đồng ý với yêu cầu này, hại hắn từ kinh thành tới một

nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi thế này.

“Phạm đại nhân? Tại sao ông ấy lại muốn ngươi chăm sóc cho ta?” Không phải trong thư Phạm đại nhân đã nói không biết tông tích của Độc Cô Dực sao? Lừa cô à?

Bây giờ lại để Độc Cô Dực chăm sóc cô? Là có ý gì?

Phạm đại nhân và Nguyễn phụ là bằng hữu nhiều năm, lúc Nguyễn phụ mới mất, vị Phạm đại nhân này còn đích thân đến chia buồn.

“Câu hỏi này cô đi hỏi Phạm đại nhân, bổn vương không rõ.” Hắn cũng không muốn biết chuyện này, hắn chỉ muốn sống một cách yên ổn.

“Thời gian không tương đồng.” Thời Sênh bình tĩnh nói.

Trong đầu Độc Cô Dực như toàn sương mù, “Thời gian gì?”

“Phạm đại nhân nói ngươi phải chăm sóc ta từ khi nào?”

Độc Cô Dực chau mày suy nghĩ, “Khoảng tháng 9 năm ngoài.”

Tháng 9, lúc đó cô vẫn còn ở huyện Bạch Hà, vẫn chưa viết thư cho Phạm đại nhân, nhưng tại sao lúc đó ông ta lại dặn dò Độc Cô Dực chăm sóc cô?

Độc Cô Dực nói: “Bổn vương lúc đó định tới tìm cô, nhưng khi ấy bổn vương có chuyện riêng nên phải hoãn một đoạn thời gian, sau đó lại gặp cô ở kinh thành.”

Kết quả là, hắn còn chưa nói xong thì cô đã chạy đi rồi.

“Sao ngươi biết ta là ai?” Bọn họ chưa từng gặp nhau, sao hắn lại biết cô là người hắn cần tìm.

Độc Cô Dực vén mái tóc rủ xuống trước ngực, “Tai mắt của bổn vương ở kinh thành vẫn còn, Độc Cô Tu vẫn đang tìm cô, bổn vương đương nhiên có thể biết.”

Thời Sênh chau mày, sự giải thích này không có vấn đề gì.

Lúc cô ở kinh thành cũng không che đậy hành tung, người có ý định tìm kiếm nhất định sẽ tìm được.

Nhưng bây giờ chỉ có một câu hỏi, tại sao Phạm đại nhân lại yêu cầu Độc Cô Dực chăm sóc cô từ khi còn rất sớm như vậy?

Thời Sênh không phải là người dễ bị vướng bận, nếu nghĩ không thông cô sẽ không nghĩ nữa, thời gian trôi qua, những nghi ngờ đáng được khơi ra, ắt nhiên sẽ có câu trả lời.

“Ngươi về đi, ta không cần chăm sóc gì hết, hãy thay ta cảm ơn Phạm đại nhân.” Cách bảo vệ tính mạng của bản thân cô có rất nhiều, không cần tới một tên ngu ngốc như thế này.

Mắt Độc Cô Dực bỗng sáng lên, vội vàng mở miệng hỏi: “Đó là do cô nói đó nha? Không được, cô phải viết cho bổn vương một bức thư, bổn vương mới dễ dàng nói chuyện với Phạm đại nhân.”

Thời Sênh: “...” Đúng là vương gia thức thời, xứng đáng sống đến tập cuối.

Thời Sênh vẫn viết một bức thư giao cho Độc Cô Dực thật.

Để hắn mang thư rồi mau cút đi, đừng có quay lại nữa.

Độc Cô Dực nhận lấy bức thư, rồi vui vẻ rời khỏi Nguyễn phủ, nhưng chỉ nửa giờ sau, gương mặt Độc Cô Dực hết sức căng thẳng chạy về Nguyễn phủ.

“Độc Cô Tu... Ta đã nhìn thấy Độc Cô Tu rồi.” Độc Cô Dực thở hồng hộc nói.

Thời Sênh tỏ vẻ mặt ghét bỏ, “Nhìn thấy thì làm sao?” Độc Cô Tu là quái vật ba đầu sáu tay sao? Có gì mà đáng sợ chứ?

Độc Cô Dực trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Độc Cô Tu đem theo một đội quân, đang chặn trước Huyện Bạch Hà, bây giờ ta không thể ra được.”

Ra khỏi Huyện Bạch Hà chỉ có một con đường, hắn mà ra chắc chắn sẽ bị người của Độc Cô Tu phát hiện.

Hắn vẫn muốn sau này có thể được sống yên ổn ở kinh thành, không muốn đối đầu với Độc Cô Tu.

Thời Sênh tò mò hỏi: “Độc Cô Tu không biết ngươi rời kinh sao?”

“Đương nhiên không biết.” Độc Cô Dực trừng mắt với Thời Sênh.

“Như vậy thì hắn cũng không có gì lợi hại.” Thời Sênh bĩu môi, đến chuyện một tên thiểu năng rời kinh mà còn không biết.

Chương 743: Ta là địa chủ (19)

Độc Cô Dực không nói chi tiết tại sao Độc Cô Tu không biết mình rời kinh, nhưng nói cho cùng thì bây giờ hắn không thể đi khỏi Huyện Bạch Hà, nói thế nào cũng phải ăn vạ trong phủ của Thời Sênh.

Độc Cô Dực có bao nhiêu vô lại và khéo léo đưa đẩy, từ việc hắn có thể sống yên ổn trong Nguyễn phủ có thể thấy được.

Con người của Độc Cô Dực, vì bảo vệ tính mạng của mình, cái gì hắn cũng có thể làm được.

Thời Sênh e rằng cho hắn giả làm cô nương, chắc hắn cũng đồng ý.

…

Độc Cô Tu đến huyện Bạch Hà, lần này hắn không che giấu thân phận, rất nhanh chóng, người trong cả huyện Bạch Hà đều biết Nhiếp Chính Vương đến.

Thời Sênh không sợ chết, cũng vây lại xem Độc Cô Tu.

Độc Cô Dực cải trang thành một người đàn ông trung niên, đi bên cạnh Thời Sênh: “Nguyễn Tiểu Dạng, bổn vương… Ta muốn hỏi, cô đến xem hắn làm gì? Hắn rất muốn lấy mạng cô đó.”

“Thế ngươi đi theo ta đến đây làm gì?” Mẹ kiếp, tên ngu ngốc sợ chết này ở trong phủ yên ổn thì không chịu, lại chạy theo cô, bị bệnh hả!

“Ta tới xem hắn định làm gì.” Độc Cô Dực chau mày, ngó nghiêng thăm dò xung quanh, thu hút sự chú ý của những người bên cạnh.

Thời Sênh ôm trán.

Lúc mà làm trộm thì nhất định đừng nghĩ mình là trộm, phải thật bình tĩnh!

Thời Sênh lặng lẽ di chuyển sang bên cạnh.

Rời xa kẻ ngu si đần độn, yêu quý tính mạng mình.

Trong đám đông, Thời Sênh nhìn thấy Tô Họa, hình như nàng ta bị người khác lôi đi, lúc này nhìn thấy Độc Cô Tu được người người vây lấy như chúng tinh phủng nguyệt, gương mặt Tô Họa có vẻ ngơ ngác.

Độc Cô Tu và quan huyện nói với nhau một đôi câu chuyện phiếm, người đứng bên cạnh hắn liền đứng ra, làm bách tính đang ồn ào náo nhiệt bỗng yên lặng.

“Lần này vương gia đến đây, là vì tuyển tú vào cung, nữ tử trong gia đình đến tuổi đều có thể đến nha môn để báo danh.”

Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều thấy kinh ngạc.

Tuyển tú? Tuyển tú sao lại đến huyện Bạch Hà tuyển chứ?

Sự hoài nghi này chỉ bỗng chốc hiện ra, rồi rất nhanh sau đó mọi người chỉ còn thấy vui vẻ, hứng thú, con gái của họ có thể vào cung nhận được sự sủng ái, há chẳng phải giống như bay lên trời sao.

“Tuyển tú?” Độc Cô Dực ngoáy ngoáy lỗ tai, “Tại sao ta không biết tin

này?”

“Rõ ràng là mượn cớ!” Thời Sênh lườm Độc Cô Dực.

“Đương nhiên là bổn vương biết.” Độc Cô Dực không kịp sửa lại, nói xong hắn liền bịt miệng, thấy mọi người không chú ý đên, hắn mới nói tiếp: “Cô không cảm thấy cách mượn cớ này rất lạ sao?”

Mượn cớ chuyện gì không mượn, lại mượn chuyện tuyển tú...

Thời Sênh im lặng, quá nửa là vì nữ chính mà tới.

“Độc Cô Tu đã lấy cái cô... con gái của Trấn Bắc Tướng Quân gì đó chưa?” Thời Sênh đột nhiên hỏi một câu.

“Cưới rồi.” Độc Cô Dực gật đầu.

Thời Sênh thay nữ chính mặc niệm.

“Ngươi có biết tại sao Độc Cô Tu muốn cưới cô ta không?” Độc Cô Dực tiến lại sát Thời Sênh, gấp gáp muốn chia sẻ tin tức gì đó mà hắn biết cho Thời Sênh nghe.

“Binh quyền?” Trong tay Trấn Bắc Tướng Quân nắm giữ trọng binh, Độc Cô Tu lấy con gái ông ta, thì coi như nắm giữ một nửa binh quyền.

Độc Cô Dực giơ ngón tay cái lên, “Đó chỉ là một.”

Thời Sênh bĩu môi một cái, còn lý do thứ hai sao?

Độc Cô Dực gật đầu, ánh mắt như có một ngọn lửa bát quái đang cháy, chỉ thiếu một điều là trên mặt viết lên mấy chữ to đùng “Cô mau

hỏi ta đi. Cô mau hỏi ta đi. Cô mau hỏi ta đi.”

Thời Sênh rất cao hứng nhưng không muốn hỏi.

Sau đó, Độc Cô Dực do không nhịn nổi, “Ta nói cho cô nghe, thực ra hắn và con gái của phủ tướng quân sớm đã lén lút qua lại với nhau dẫn đến có thai, nên không thể không cưới.”

Thời Sênh ngạc nhiên, “Sao ngươi biết?”

“Ta nhìn thấy.” Độc Cô Dực đắc ý nói.

Thời Sênh: “...” Không hiểu chuyện này có gì mà đắc ý.

“Chính là lần trước khi hắn hồi kinh, hắn tới tham dự thọ yến của Trấn Bắc Tướng Quân, có lẽ Độc Cô Tu bị cho uống thuốc, nên cùng...” Độc Cô Dực thò tay ra, đặt hai tay ngang nhau, hai ngón tay trỏ đồng thời giơ lên, rồi khép lại, hắn muốn ví dụ cho Thời Sênh hiểu, “Hơn nữa, hắn còn bị Trấn Bắc Tướng Quân bắt ngay tại trận, cô nói xem, hắn có thể không cưới sao?”

Thời Sênh im lặng không lên tiếng, cô cũng là một cô nương, nói những chuyện hở da hở thịt này với cô, thực sự hay ho lắm sao?

Nhưng tên nam chính đại nhân này lại bị người khác lừa sao?

Lợi hại thật!

Đã có thể đoán thấy cái chết của cả nhà Trấn Bắc Tướng Quân.

Độc Cô Tu đã cùng với tên quan huyện co ro cúm rúm đi vào nha môn, Thời Sênh thấy người bên cạnh Độc Cô Tu cũng dẫn theo cả nữ chính vào nha môn.

Mọi người cũng dần dần tản đi, đa số mọi người đều chạy đi loan báo tin tức tốt lành này.

Đối với rất nhiều người mà nói, tuyển tú trong cung là một chuyện đầy mê hoặc, quyến rũ, bọn họ viễn tưởng sau khi vào cung sẽ có bao nhiêu vinh hoa phú quý, nhưng sau khi vào cung mới rõ, hiện thực tàn khốc hơn rất nhiều so với những gì họ tưởng tưởng.

Không ít người dẫn theo con gái của họ đến nha môn báo danh, sau khi thông qua một vòng tuyển chọn, chỉ còn lại một vài cô nương có dung mạo xinh đẹp.

...

“Tiểu thư, tiểu thư, không hay rồi, người của nha môn nói tiểu thư phải tới nha môn.” Thu Thủy chạy như bay từ bên ngoài vào trong.

Thời Sênh từ từ mở mắt, ngọn lửa này cuối cùng vẫn cháy đến chỗ cô rồi.

Tác giả còn chưa chết mà!

“Tiểu thư, phải làm sao bây giờ? Nô tì nghe nói, những cô nương xinh đẹp đều được chọn. Với dung mạo này của tiểu thư, nhất định sẽ bị chọn.” Nếu như tiểu thư bị chọn, Nguyễn gia phải làm sao?

“Đi xem sao?” Thời Sênh từ từ đứng dậy, cô vuốt vuốt chiếc váy hơi có nếp nhàu, vừa kiêu ngạo vừa hung hăng nói, “Đi xem đám ngớ ngẩn này định làm gì ta.”

“Tiểu thư, tiểu thư không thể đi!” Thu Thủy chặn trước mặt Thời Sênh, hốc mắt đỏ hoe.

“Ta không đi, bọn chúng sẽ không để yên.” Thời Sênh xoa đầu Thu Thủy, “Hãy ở nhà đợi tin của ta, bọn chúng không dám làm gì ta đâu.”

“Tiểu thư.” Thu Thủy rưng rưng nước mắt, nàng ta chỉ cần chớp mắt là nước mắt lăn dài xuống má.

Thời Sênh cười nhẹ rồi vòng ngang qua Thu Thủy.

Thu Thủy nghiến răng cắn chặt môi rồi chạy đuổi theo Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không ngănnàng ta lại, để cho nàng ta đi theo mình.

Lúc này, vẫn có mấy cô nương quẩn quanh nha môn. Mấy người này đều không được chọn, nhưng họ có chút không can tâm.

Thời Sênh vừa xuất hiện, đám người này bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ rồi thì thầm với nhau về Thời Sênh.

“Nhìn đi nhìn đi, người của Nguyễn gia cũng đến rồi.”

“Cô ta... có lẽ sẽ được chọn?”

“Cái đó còn phải nói, các ngươi nói xem, nếu Nguyễn Tiểu Dạng tiến cung thì Nguyễn gia phải làm sao?”

“Gia sản lớn như vậy, nếu không có Nguyễn Tiểu Dạng, có thể sẽ bị người khác...”

Thời Sênh không thèm nhìn mà bước ngang qua đám người đó, Thu Thủy có vẻ hơi tức nhận, nhưng nhìn qua mấy người đi liền biết bọn họ đang ăn nói huyên thuyên.

Lúc bước vào nha môn, Thời Sênh nhìn thấy một người quen.

Đinh Hương.

Cô ta được nha hoàn dìu đỡ, khóc lóc như mưa, đứng bên cạnh một người đàn ông trung niên, có lẽ là cha của Đinh Hương, gương mặt ông ta lúc đó cũng rất khó coi.

Đinh Hương đẩy nha hoàn ra, rồi nắm lấy cánh tay của cha, thút thít nghẹn lời, “Cha, con không muốn tiến cung, con đã có hôn ước với Hạ nhị công tử.”

“Con gái à... Cha... cũng không có cách nào khác!” Đinh lão gia thở dài, những bách tính bình thường như bọn họ thì có thể có được cách gì chứ?

Dân không thể đấu lại được với quan.

“Cha...”

Đinh lão gia vẫy tay, “Vào trong trước đi, cha sẽ nói với đại nhân...”

Đinh Hương vừa khóc thút thít vừa tiến vào bên trong, đúng lúc Thời Sênh bước vào nha môn. Cô ta ngẩng đầu liếc nhìn Thời Sênh. Có lẽ cảm nhận được đồng bệnh tương lân, nên Đinh Hương không lên tiếng phản kháng mà lặng lẽ cúi đầu.

Chương 744: Ta là địa chủ (20)

Trong nha môn, quan huyện đang đợi mấy gia đình vẫn chưa đưa con gái tới. Ông ta cũng thấy rất khó xử, mấy người này đã hối lộ cho ông ta, nhưng Nhiếp Chính Vương đang ở đây, ông ta nào đâu dám nhận.

Nhìn thấy bạc trắng lấp lánh mà không thể nhận, quan huyện thấy đau lòng!

Nhưng lúc ông ta nhìn thấy Thời Sênh, ông ta không thấy đau lòng nữa, mà là đau toàn thân.

Nữ nhân này quả thực là ác mộng của ông ta.

“Nguyễn tiểu thư…” Quan huyện liền từ ghế đứng lên, đá vào chân người bên cạnh, “Mau lấy ghế cho Nguyễn tiểu thư.”

Lúc đó, Đinh Hương và Đinh lão gia cũng vừa đến. Nhìn thấy bộ dạng đó của quan huyện, ai cũng cảm thấy kỳ lạ, như là đang lấy lòng Nguyễn Tiểu Dạng sao?

Thời Sênh ngồi xuống một cách thư thái thoải mái.

Quan huyện không dám đụng chạm đến Thời Sênh, ông ta quay đầu nhìn Đinh Hương và Đinh lão gia, “Đinh lão gia, Đinh tiểu thư.”

Đinh lão gia chắp tay khom lưng, “Đại nhân.”

“Dân nữ tham kiến đại nhân.” Đinh Hương vừa khóc, giọng nói vẫn hơi nghẹn ngào, nhưng lại không hề khó nghe, ngược lại lại có chút hấp dẫn.

Đinh phụ vừa định nói chuyện thì quan huyện đã vẫy vãy tay, lên tiếng gây khó dễ, “Đinh lão gia, chuyện này ta không thể làm chủ được.”

Ông ta nhìn sang một hướng khác, “Tuổi tác và dụng mạo của Đinh tiểu thư rất phù hợp với yêu cầu tuyển chọn. Đinh lão gia cũng đừng không lỡ xa con, lần này tiến cung chính là hưởng vinh hoa phú quý, là chuyện vô cùng đáng mừng.”

“Cha.” Đinh Hương kéo tay áo cha mình, cô ta không muốn tiến cung, cô ta muốn sống chung với Hạ Đình.

Đinh phụ bước lên vài bước chỗ quan huyện, dùng tay áo che ngang tầm nhìn, rồi nhét cho quan huyện đồ gì đó, “Đại nhân, tôi chỉ có đứa con gái này. Ông hãy nghĩ cách giúp tôi đi, Đinh mỗ nhất định sẽ cảm tạ.”

Quan huyện sờ sờ đống ngân phiếu mà Đinh phụ vừa lén đưa cho mình, khóe miệng giật giật tới phát đau, nhưng hồi lâu lại đẩy về, “Đinh lão gia, không phải lần này bản quan không giúp ông, mà là thật sự không có cách nào, nếu bản quan giúp ông thì cái mũ cánh chuồn này sợ cũng không giữ nổi.”

Quan huyện vội vàng cho người ghi tên.

Đinh phụ thở dài lắc đầu, nếu như là người khác đến, ông ta vẫn có thể đút tiền, nhưng lần này lại là Nhiếp Chính Vương.

Ông ta đâu dám đi đút tiền cho Nhiếp Chính Vương.

“Nguyễn tiểu thư...” Quan huyện giải quyết xong Đinh Hương, gương mặt để lộ nụ cười, “Cô xem, nếu như không có vấn đề gì, bổn quan sẽ ghi tên Nguyễn tiểu thư vào danh sách.”

“Có vấn đề.” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn tên quan huyện.

Chân quan huyện bắt đầu mềm nhũn, ông ta phải bám vào cạnh bàn mới có thể đứng vững, “Nguyễn tiểu thư có vấn đề gì?”

“Ta không tiến cung.”

“Cái này... Cái này bổn quan không làm chủ được!”

Nếu như ông ta có thể làm chủ được thì bây giờ trong tay ông ta đã có vô số tiền bạc.

Sáng sớm nay khi vừa ngủ dậy, mắt ông ta liên tục giật giật, ông ta biết sắp có chuyện xảy ra, Nguyễn Tiểu Dạng này không hề dễ đối phó.

Quan huyện âm thầm giơ tay vẫy vẫy người của mình, ý kêu người đi mời Nhiếp Chính Vương, người mà ông ta không xử lý được thì phải mời Nhiếp Chính Vương ra tay.

Gương mặt quan huyện không biểu hiện gì, cố gắng khuyên nhủ Thời Sênh để kéo dài thời gian, “Nguyễn cô nương, thực ra vào cung cũng rất tốt, có bao nhiêu cô nương muốn vào cung mà không được, cô xem mấy cô nương đứng bên ngoài kia. Cô có cơ hội tốt như vậy, nhất định phải biết quý trọng.”

“Tiến cung để đợi chết hả?” Thời Sênh chau mày, “Trong cung là nơi nào, nếu như không có chỗ chống lưng thì sẽ bị người khác hại chết

mà cũng không biết.”

Đinh Hương đứng bên cạnh vẫn chưa đi, nghe thấy câu nói này của Thời Sênh, sắc mặt cô ta đột nhiên trắng bệch, vội vàng nắm chặt tay Đinh phụ.

Quan huyện lấm tấm mồ hôi, “Không thể nói như vậy được.”

“Vậy phải nói thế nào?”

Quan huyện: “...” Ông ta biết phải nói thế nào, sao mà Nhiếp Chính Vương vẫn chưa đến.

Độc Cô Tu lững thững bước vào, quan huyện như tìm được người đáng tin cậy vậy, trong nháy mắt ông ta vội vàng chạy tới, “Vương gia.”

Người vừa tới khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Thời Sênh vẫn luôn ngồi trên ghế không có động tĩnh gì.

Đinh Hương và Đinh lão gia quỳ xuống bái kiến Độc Cô Tu.

“Dân nữ to gan, thấy Nhiếp Chính Vương tại sao không quỳ?” Thân tín bên cạnh Độc Cô Tu lớn tiếng với Thời Sênh.

“Hắn xứng sao?” Thời Sênh nheo mắt nhìn tên thân tín kia, vẻ mặt vừa hung hăng vừa coi thường.

“Hỗn xược!”

Thời Sênh hơi ngẩng đầu, gương mặt hình như có nở nụ cười nhẹ, nhưng hình như lại không có, “Hỗn xược thì làm sao?”

Quan huyện đứng bên cạnh Độc Cô Tu cũng toát mồ hôi lạnh, cái đó gọi là kinh hồn táng đởm.

Đến Nhiếp Chính Vương cũng dám chống đối, Nguyễn Tiểu Dạng này không muốn sống nữa sao?

Tên thân tín phẫn nộ quát lớn, “Con dân nữ này!”

Hắn bước mấy bước đến chỗ Thời Sênh, đưa tay túm lấy tóc Thời Sênh. Thu Thủy đâu dễ dàng để yên. Nàng ta xông lên chặn trước mặt Thời Sênh. Vì thế tên thân tín túm được tóc của Thu Thủy. Mái tóc mượt mà gọn gàng bị bung ra trong nháy mắt. Cả một mớ tóc bị nắm chặt trong tay tên thân tín, rồi hắn đẩy nàng ta ngã sang một bên.

“Á!”

Thu Thủy đau đớn, giơ hai tay ôm lấy đầu, nhưng tên thân tín dùng lực mạnh hơn, kéo căng da đầu Thu Thủy.

Có lẽ cùng lúc đó, Thời Sênh giơ chân lên đá, đạp thẳng vào hạ bộ của hắn.

“Á!” Đây là tiếng của tên thân tín, còn to hơn cả tiếng của Thu Thủy, hắn lới lỏng tay, ôm lấy hạ bộ, người từ từ khom xuống, gương mặt nhăn nhó đau đớn.

Thời Sênh đỡ Thu Thủy lên, “Không sao chứ?”

Thu Thủy buộc lại tóc, tròng mắt hơi đỏ, nàng hơi lắc đầu, “Không sao.”

Thời Sênh nhìn da đầu Thu Thủy, có một số chỗ tóc bị rụng ra, lúc

này đưa tay vào vuốt liền nắm được một mớ tóc.

Gương mặt Thời Sênh trầm xuống, nhẹ nhàng giúp Thu Thủy vén gọn mái tóc đang xòa trước mặt, chỉ một giây sau, một thanh kiếm xuất hiện không có một dự báo trước, mọi người chỉ nhìn thấy ánh kiếm lóe lên, tên thân tín vừa rồi còn đang đau đớn, đã trợn trừng mắt rồi từ từ ngã rạp xuống đất.

Máu tươi từ người hắn tuôn ra, từ từ chảy xuống đất.

“Ối, giết người rồi!” Đinh Hương sợ hãi nép chặt vào lòng Đinh phụ.

Độc Cô Tu cũng bị chọc giận, “Nguyễn Tiểu Dạng, trong mắt ngươi có bổn vương không vậy!!”

“Không có.” Gương mặt Thời Sênh vẻ thành thực, “Ngươi xấu xí như thế, tại sao trong mắt ta phải có ngươi?”

Ngươi chỉ tồn tại sâu trong đầu nữ chính, đại Phật như bổn cô nương đây sạo lại có thể dung nạp một tiên ngu đần như người.

“Tiểu thư...” Thu Thủy mặt trắng bệch, vội vàng kéo lấy tay áo Thời Sênh.

Sao tiểu thư lại lại giết người của Nhiếp Chính Vương. Xong rồi! Xong rồi! Sắp có chuyện rồi! Tất cả là lỗi của nàng ta. Nếu như không phải tại nàng ta, tiểu thư sẽ không ra tay như vậy, bây giờ nhận tội thay tiểu thư không biết có thể được hay không.

“Nguyễn Tiểu Dạng, trong mắt không có vương pháp, giết người vô cớ.” Giọng Độc Cô Tu trầm trầm.

Thời Sênh liếc nhìn Độc Cô Tu, ánh mắt đó quá mức châm chọc làm

cho Độc Cô Tu đột nhiên có những dự cảm không hay ho.

Nhưng sự uy nghiêm của mình bị khiêu khích, Độc Cô Tu càng không thu lại mệnh lệnh.

Kết quả là người của Độc Cô Tu bị Thời Sênh đánh cho một trận kêu cha khóc mẹ.

Một khoảng thời gian dài như vậy, trong người Thời Sênh đã có chút linh khí, mặc dù không thể tay không đại chiến, nhưng kết hợp với thiết kiếm thì dù có chém chết một xe tải người đi chăng nữa cũng không vấn đề.

“Độc Cô Tu, người đừng có đánh chủ ý lên người ông đây.” Thời Sênh dùng thiết kiếm chỉ vào mặt Độc Cô Tu, “Ngươi cho rằng ngươi là Nhiếp Chính Vương thì oai lắm sao? Ông đây muốn thiên hạ này họ gì, thì nó phải là họ đó.”

Sắc mặt Độc Cô Tu đanh lại, đưa ánh mắt tức giận nhìn Thời Sênh.

Nữ nhân này đâu có hung hăng, mà là kiêu căng tự phụ.

Trong lịch sử, người giỏi có rất nhiều, nhưng đều không dám nói rằng muốn thiên hạ này họ gì, thì nó phải là họ đó.

Chương 745: Ta là địa chủ (21)

Thời Sênh dẫn theo Thu Thủy vẫn còn đang ngơ ngác rời đi. Những người muốn ngăn Thời Sênh lại, nhưng thấy cô khua kiếm lên liền vội vàng tản ra.

Thanh kiếm hàn khí bức người này nếu như chém lên người bọn họ thì bọn họ có thể sống nổi sao?

“Tiểu thư...” Thu Thủy đi từng bước từng bước theo Thời Sênh, “Chúng ta đắc tội với Độc Cô Tu, không biết có sao không?”

“Đương nhiên có chuyện.” Đắc tội với nam chính đại nhân rồi, lại còn có thể yên ổn mà sống sao?

“Cái này... Chuyện này phải giải quyết thế nào?” Thu Thủy sốt ruột, “Chúng ta phải mau chóng rời khỏi huyện Bạch Hà, ra ngoài tránh một chút.”

Thời Sênh bình tĩnh nói, “Bên ngoài đều là người của Độc Cô Tu, ngươi có thể chạy đi đâu?”

Người mà cô đắc tội đều có thể nắm tay thành một vòng quanh vũ trụ này, một tên Độc Cô Tu thì sợ cái quái gì!

Cùng lắm thì là chết.

[…] Ký chủ, suy nghĩ này của cô thực sự vô cùng nguy hiểm!

#Ký chủ nhà ta luôn luôn coi nhiệm vụ là trò chơi, chết rồi có thể sống lại, treo máy chờ, rất vội#

Thu Thủy lo lắng đến mức tay chân khua khoắng loạn xạ, trong lòng hoàn toàn hoảng loạn.

Về đến Nguyễn phủ, Thời Sênh để Thu Thủy đi nghỉ trước, Thu Thủy làm gì còn tâm tư nào để mà nghỉ ngơi được chứ, nàng ta cứ quay đi quay lại bên cạnh Thời Sênh, đưa ra đủ các loại ý kiến.

Đến một nơi xa xôi như huyện Bạch Hà cũng đều biết tới Nhiếp Chính Vương. Hôm nay tiểu thư lại giết người của hắn trước mắt hắn. Hành động bất kính như vậy, liệu Nguyễn phủ có còn đường sống hay không?

“Tiểu thư, sao tiểu thư vẫn có thể bình tĩnh như vậy, hãy mau nghĩ cách đi.”

Thời Sênh mệt mỏi, có cách gì nữa chứ, đắc tội thì cũng đắc tội rồi, “Hay là ngươi về quê thôn trang đi?”

Thu Thủy tròn mắt, “Còn tiểu thư thì sao?”

Nàng ta về thôn trang thì có tác dụng gì?

“Ta phải tạo phản!”

Không phải Độc Cô Tu muốn làm Hoàng đế sao?

Cô càng không thể cho hắn làm.

Dù sao ngươi không cho ta sống yên ổn, ta cũng sẽ không để ngươi sống yên ổn.

Có họa cùng chịu mới đúng lý chứ.

Lúc Độc Cô Dực đi vào cửa, đúng lúc nghe thấy câu nói này, cả người loạng choạng, suýt chút nữa đụng trúng chiếc bình hoa bên cửa.

Độc Cô Dực đỡ lấy chiếc bình hoa, “Nguyễn cô nương, câu nói này cũng có thể nói bừa sao?”

Thu Thủy kinh hãi quay người lại, nói ấp a ấp úng, “Độc Cô công tử... Tại sao người có thể tùy tiện xông vào khuê phòng của tiểu thư vậy chứ?”

Độc Cô Dực vô tội, hắn không muốn xông vào, nhưng nghe thấy câu nói này của Thời Sênh, nên hắn khiếp sợ mà phải xông vào.

“Khu khụ...” Độc Cô Dực ho khan một tiếng, hắn đặt bình hoa xuống, quay người ra ngoài rồi thò tay gõ cửa.

Thời Sênh: “...” Tên ngu si.

Thu Thủy muốn ngăn Độc Cô Dực lại, nhưng Độc Cô Dực đã tự động bước vào trong.

Hắn bước vài bước tới trước mặt Thời Sênh, ngạc nhiên hỏi, “Nguyễn cô nương, ta nghe nói, hôm nay cô đã xử lý người của Nhiếp Chính Vương ở nha môn?”

“Thông tin của ngươi cũng nhanh nhạy đó.” Thời Sênh nhìn hắn với ánh mắt thâm sâu.

Độc Cô Dực không có gì phản bác, “Lần này cô đắc tội lớn với Độc

Cô Tu rồi.”

“Ồ”

“Phản ứng này là có ý gì?” Độc Cô Dực không hiểu, “Cô không sợ Độc Cô Tu đối phó với Nguyễn phủ sao? Một mình cô có thể chạy được, nhưng cả Nguyễn gia có bao nhiêu người như vậy thì có thể chạy được sao?”

“Tại sao phải chạy?”

“Tại sao lại không phải chạy?” Đó là Độc Cô Tu đó! Nhiếp Chính Vương! Một Nhiếp Chính Vương mà chỉ cần chau mày một cái thì máu chảy thành sông!

Thời Sênh ngáp một cái, “Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, nếu như ta bị Độc Cô Tu hại chết, vậy có nghĩa là kỹ năng của ta không bằng hắn, vậy thì ta chả có gì để nói.”

Khóe môi Độc Cô Dực giật giật, “Không ngờ cô nghĩ thoáng như vậy.”

Thời Sênh cười tự tin, “Bởi vì ta biết, ta không thể nào bị một tên ngu si đần độn hại chết được.”

Độc Cô Dực: “...”

Nếu Nhiếp Chính Vương là tên ngu đần thì bọn họ là gì?

“Ta thấy rất lạ, sao cô lại có thể tự tin như vậy?” Độc Cô Dực nghĩ rất lâu mới có thể nói ra câu này.

Thời Sênh nhìn Độc Cô Dực, môi hơi cong lên, “Trời sinh.”

“Khụ khụ...” Độc Cô Dực bị sặc nước bọt, hắn quay đầu nhìn Thu Thủy, “Tại sao tiểu thư nhà các ngươi sống đến bây giờ mà không bị ai đánh chết chứ?”

Thu Thủy: “...” Trước đây tiểu thư không như vậy, kể từ sau lần đó, thành ra kỳ lạ khó hiểu như thế.

Nàng ta luôn có cảm giác tiểu thư chịu sự đả kích nào đó, nhưng với bộ dạng như bây giờ của tiểu thư thì đâu có bị kích động gì đâu, đơn giả là bị điên rồi.

“Không phải, ta nói là, Nguyễn Tiểu Dạng ngươi thực sự muốn tạo phản?” Câu nói của Độc Cô Dực lại quay ngược trở lại vấn đề lúc đầu.

Nói tới tạo phản mà Vương gia lại thấy vui vẻ hứng thú, có lẽ cũng chỉ có một mình tên ngớ ngẩn Độc Cô Dực này thôi.

“Không muốn.”

Độc Cô Dực trừng mắt, “Cô vừa nói mà!”

“Ngươi nghe nhầm rồi.” Mặt Thời Sênh nghiêm nghị.

Độc Cô Dực nhìn Thu Thủy, ý ngầm hỏi, bổn vương thực sự nghe nhầm sao?

Tai hắn rất thính, làm sao có thể nghe nhầm chứ?

Thu Thủy không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu, đầu cúi xuống không lên tiếng.

Độc Cô Dực không tin, chắc chắn hắn không nghe nhầm, “Vậy vừa rồi cô nói cái gì?”

Thời Sênh rất nghiêm túc, “Trừ khử gian thần, bảo vệ chính nghĩa.”

[…] Ký chủ, lúc cô nói câu này, cô không cảm thấy hổ thẹn sao?

Bốn chữ bảo vệ chính nghĩa mà cô cũng có thể nói ra được, bản Hệ thống thực muốn đập một đống loạn mã vào mặt cô. Cô có biết bốn chữ bảo vệ chính nghĩa này viết như thế nào không?

Độc Cô Dực nghi ngờ mình đã nghe nhầm, “Nguyễn tiểu thư, cô nói lại lần nữa?”

Thời Sênh trợn tròn mắt, “Ngu ngốc.”

Độc Cô Dực thấy tổn thương, không được, hắn không thể nói chuyện tiếp được với nữ nhân này, sớm muộn gì cũng bị mắc bệnh tim thôi.

...

Độc Cô Tu hành động rất nhanh. Tất cả các cửa tiệm trong huyện Bạch Hà của Nguyễn gia đều đồng thời bị niêm phong, lý do niêm phong là, mạo phạm Độc Cô Tu.

Bách tính trong huyện Bạch Hà đều ngạc nhiên, Nguyễn gia này đã làm gì vậy?

Người làm ở các cửa tiệm của Nguyễn gia đa phần đều bị bắt, và bị nhốt trong đại lao của nha môn. Nguyễn phủ cũng bị quân của Độc Cô Tu bao vây, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Nguyễn phủ hoảng loạn.

Chính chủ Thời Sênh lại nhàn nhã thong thả đi từ sân sau sang sân trước, người hầu hoảng loạn, thấy dáng vẻ bình thản của Thời Sênh, bọn họ lại trấn tĩnh lại.

“Chắc chắn tiểu thư có cách.”

“Ừ ừ, tiểu thư lợi hại như vậy, chúng ta tin tiểu thư.”

“Tin tưởng tiểu thư.”

Người hầu lấy lại tinh thần, ánh mắt yên tĩnh như mặt hồ không gợn sóng của Thời Sênh nhìn lướt qua bọn họ, môi hơi cong cong, “Cần làm cái gì thì làm cái đó.”

Đám người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời hành lễ, “Vâng, thưa tiểu thư.”

Thời Sênh chầm chậm bước rới cửa lớn, người hầu canh cửa run rẩy hoảng sợ, sợ đám người bên ngoài xông vào.

Thời Sênh xuất hiện, đám người hầu này mới thở phảo nhẹ nhóm, “Tiểu thư.”

“Mở cửa.”

“Cái...” Người hầu chưa hiểu, bên ngoài là cả một đội quân đao binh đầy đủ.

Thời Sênh nhìn hắn, tên người hầu lập tức cúi đầu, “Dạ.”

Hai tên người hầu hợp sức mở cửa.

Khung cảnh bên ngoài dần dần hiện ra sau cánh cửa lớn, cho đến khi tất cả đều nằm trong tầm mắt của Thời Sênh.

Đội quân mặc áo giáp vây chặt lấy Nguyễn phủ, phía xa xa là bách tính vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ vào Nguyễn phủ.

Cánh cửa lớn của Nguyễn phủ mở ra, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào phía bên trong cánh cửa.

Một bóng người màu xanh thẫm từ từ xuất hiện trước mặt mọi người.

Một thiếu nữ dung mạo thanh tú, xinh đẹp đang khoanh tay trước ngực ngực, cửa mở ra khiến tà váy cô bay nhẹ theo gió, chuỗi ngọc ở eo đong đưa nhẹ nhàng, ánh mắt bình tĩnh nhìn ra ngoài, dường như cái mà cô đối mặt không phải là một đội quân bao vây bắt người.

Chương 746: Ta là địa chủ (22)

Tướng thống lĩnh bước lên trước một bước, nghiêm nghị, giọng trầm trầm, “Nguyễn Tiểu Dạng, dĩ hạ phạm thượng, trong mắt không coi vương pháp ra gì, ngươi đã biết tội chưa?”

Thời Sênh nhấc chân bước lên bậc cửa, hơi vênh cằm lên cao, lông mày cong cong, giọng nhẹ nhàng chầm chậm, “Chưa biết.”

Tướng thống lĩnh hừ lạnh một tiếng, giơ tay ra lệnh, “Cố chấp bảo thủ, bắt lấy, đưa đi.”

Không ai nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt lôi ở đâu ra một thanh kiếm, đến khi mọi người định thần lại được thì một đám người đã nằm rạp trước mặt.

“Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi dám ra tay?” Tướng thống lĩnh phẫn nộ.

“Trượt tay.” Miệng thì nói như vậy, nhưng thanh kiếm trong tay lại một lần nữa vung lên, kiếm khí mãnh liệt quét ngang.

Một đám người bị kiếm khí cuộn tung, lại một lần nữa nằm rạp xuống đất.

Thanh kiếm kéo ra một đường trong không trung, mũi kiếm mạnh mẽ chọc thẳng xuống mặt đất, tà váy của cô gái bay phất phới, ánh mắt đầy vẻ đường hoàng, “Các ngươi muốn bắt ta thì hãy quay về cố gắng luyện thêm đi.”

Tên tướng lĩnh nằm trên đất, tay ôm ngực, trên miệng vẫn còn vệt máu đỏ tươi. Hắn có vẻ không phục, đưa tay lau vệt máu trên miệng, rồi lảo đảo đúng dậy.

“Ngươi dựa vào thanh kiếm này thì có gì hay ho chứ, có bản lĩnh thì một đấu một với ta.”

Thời Sênh nhìn hắn từ trên cao xuống, môi nhếch lên, “Ta có kiếm đó là bản lĩnh của ta, nếu ngươi có thì cũng có thể dùng.”

Tên tướng lĩnh tức giận, nếu như hắn có một thanh kiếm lợi hại như vậy thì đâu có đứng đây phí lời với cô chứ.

Tên tướng lĩnh vẫn chưa lên tiếng thì lại nghe thấy tiếng cười giễu cợt của cô gái, “Ta là một cô nương, ngươi muốn ta một đấu một với ngươi, ngươi không thấy thật buồn cười sao?”

Tên tướng lĩnh đâu có phải là đối thủ của Thời Sênh nên chỉ có thể tròn mắt nhìn cửa lớn đóng lại, ngăn cách gương mặt đang nở nụ cười của nữ nhân kia.

“Tướng quân.” Những người dưới đất từ từ đứng dậy, vây quanh tên tướng lĩnh, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn theo cách cửa đang đóng lại.

Máu còn tích tụ trong miệng tên tướng quân, đột nhiên phun ra.

“Tướng quân!”

Tên tướng lĩnh vẫy tay, chỉ vào một người trong đám đó, “Ngươi hãy quay về bẩm báo với vương gia.”

...

Độc Cô Dực sợ người của Độc Cô Tu nhìn thấy nên hắn trốn ở sân sau không dám ra, có lẽ nếu đám người này xông vào Nguyễn phủ, hắn sẽ lập tức chạy trốn.

Nhưng hắn căng thẳng chờ đợi một lúc rất lâu, cả Nguyễn phủ vẫn như bình thường, không có bất cứ động tĩnh khác lạ gì.

Độc Cô Dực kéo một người lại hỏi, sau khi nghe xong, đối với Thời Sênh, Độc Cô Dực chỉ có thể nói hai chữ: khâm phục.

Một người nữ nhân giỏi giang như vậy, kể từ khi hắn có nhận thức thì tuyệt đối chỉ có một người này.

Không chỉ có một mình Độc Cô Dực có cảm giác này, mà người trong huyện Bạch Hà đều vậy, chuyện xảy ra trước cửa Nguyễn phủ, chỉ với thời gian bằng một bữa cơm đã truyền đến tai mọi người.

Mọi người lần lượt chạy tới Nguyễn phủ để xem Người duy nhất trong lịch sử đó.

Độc Cô Tu đích thân dẫn người tới Nguyễn phủ, nhìn thấy cửa lớn đóng chặt, hắn cho người trực tiếp phá cửa.

Nhưng khi bọn chúng vừa chạm vào cửa lớn, bỗng bị một sức mạnh vô hình ngăn lại, đừng nói là có thể vào được, đến cửa lớn cũng chẳng thể đụng vào nổi.

Nhân lúc nam chính đang bực bội tìm cách ở bên ngoài, Thời Sênh chạy tới nha môn, thả hết tất cả những người mà người của Độc Cô Tu bắt về,

Quan huyện lắp bắp ôm đầu, ngồi xổm sang một bên, sợ đến mức

thở mạnh cũng không dám.

Vương gia à, người rơi vào bẫy của cô ta rồi, người ta chạy tới nha môn cứu người, người hãy mau về đi.

Đám người này đều là người làm của Nguyễn gia, Thời Sênh phát tiền công cho bọn họ, rồi để bọn họ tự về nhà hoặc đi đến một nơi nào đó trốn.

Thời Sênh đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn quan huyện rồi bước từng bước lớn rời khỏi đại lao.

Đến khi Độc Cô Tu nhận được thông tin, thì Thời Sênh đã về đến Nguyễn phủ, Độc Cô Tu sắp phát điên lên rồi.

Hắn hận không thể xé Thời Sênh thành 8 mảnh.

“Bất luận là dùng cách gì, cũng phải mở được của lớn của Nguyễn phủ cho ta!”

Độc Cô Tu vứt lại câu nói này, dáng vẻ phẫn nộ ngút trời bước chân rời đi.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn phủ bây giờ giống như tường đồng vách sắt, làm sao bọn họ có thể mở được chứ?

Độc Cô Tu quay về nha môn, quan huyện run lẩy bẩy quỳ dưới đất nhận rội, Độc Cô Tu đạp hắn một cái rồi đi thẳng ra sân sau.

Vẫn giữ được cái mạng, tên quan huyện sờ sờ ngực mình, hay là hắn từ chức đi thôi!

Chứ làm việc như thế này, sớm muộn gì cũng mất mạng, mấy năm

nay hắn cũng tham ô được không ít tiền bạc...

Không thể từ chức, phải thẳng lưng mà đi mới được.

Quan huyện lập tức đứng dậy, chạy nhanh như lửa cháy sau mông về phía sân sau.

Độc Cô Tu quay về phòng, uống liền mấy ly nước, cũng không làm nguôi cơn lửa giận trong lòng hắn này.

“Vương gia!’

Độc Cô Tu liền quay đầu lại, ánh mắt đáng sợ làm cho người ngoài cửa sợ rụt cổ lại.

Nhìn rõ người, ánh mắt Độc Cô Tu hơi hòa hoãn lại, gương mặt từ từ thay đổi biểu cảm, “A Họa, sao nàng lại tới đây?”

Tô Họa chậm rãi bước vào, nhìn thần sắc của Độc Cô Tu. Nàng ta vốn muốn hỏi chuyện của Nguyễn Tiểu Dạng, câu hỏi đến cửa miệng rồi nhưng lại không dám hỏi, chỉ cẩn thận nêu ý kiến, “Vương gia vẫn chưa ăn cơm sao? Chi bằng tới Túy Tiên Lầu thử món vịt quay muội làm đi?”

Trước đây, khi Độc Cô Tu ở nhà nàng ta, nàng ta chưa bao giờ sợ hắn như vậy. Nhưng lần này không hiểu là vì sao, nàng ta luôn cảm thấy trên người Độc Cô Tu có một khí thế gì đó làm nàng cảm thấy rất sợ hãi.

“Cũng được.” Đầu chân mày Độc Cô Tu dãn ra, hắn gật đầu.

Túy Tiên Lầu là quán rượu của Nguyễn gia mà Tô Họa thuê lại được. Tô Họa đích thân làm món vịt quay cho Độc Cô Tu, sau đó Độc Cô

Tu ăn vịt quay cùng Tô Họa, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

“Tô Họa, lần này nàng hãy cùng ta hồi kinh nhé.” Độc Cô Tu nhìn Tô Họa.

Tay Tô Họa đang gắp miếng vịt quay đột nhiên ngừng lại, nhìn Độc Cô Tu có chút kinh ngạc, “Cùng huynh hồi kinh?”

Độc Cô Tu gật đầu.

“Nhưng mà...” Tô Họa đặt miếng thịt vịt xuống, có chút lo lắng, “Sao ta có thể cùng huynh hồi kinh chứ?”

Tuy Độc Cô Tu thể hiện khá yêu thích nàng ta, nhưng chưa từng thổ lộ gì. Bọn họ vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu mà chưa có gì rõ ràng.

Cứ như thế cùng hắn hồi kinh, biết lấy thân phận gì chứ?

Tô Họa không muốn làm một tì thiếp gì gì đó của Độc Cô Tu. Nàng ta muốn một đời một kiếp chỉ hai người.

“A Họa.” Độc Cô Tu nắm lấy tay Tô Họa, hắn hơi dùng lực để kéo nàng ta ngồi cạnh mình, rồi ôm vào lồng ngực, ánh mắt truyền đi một tia tình ý, “Ta sẽ cưới nàng.”

Tô Họa đỏ mặt ngượng nghịu, nhưng vẫn to gan hỏi, “Vương gia đang thổ lộ tình cảm với muội sao?”

Độc Cô Tu đưa tay gõ nhẹ lên sống mũi ả ta, “Nàng thấy thế nào?”

“Chuyện này sao còn hỏi muội thấy thế nào?” Gương mặt Tô Họa có chút bất mãn, bờ môi căng mọng xinh đẹp hơi chu lại, dáng vẻ kiều

diễm, thanh tú.

Mỹ nhân trong lòng, yết hầu của Độc Cô Tu chuyển động, rồi hắn cúi xuống hôn Tô Họa.

Tô Họa bị hôn chẳng kịp trở tay. Mãi tới khi trên người cảm nhận được sự lạnh lẽo, nàng ta mới sực tỉnh, đưa cánh tay có chút hoảng loạn kháng cự lại Độc Cô Tu.

“Vương gia... đợi đã, Độc Cô Tu...” Tô Họa nắm láy cánh tay đang tự do du tẩu trên người mình của hắn.

Độc Cô Tu vùi đầu trước ngực của nàng ta, luồng khí nóng ẩm ướt khiến cơ thể Tô Họa trở nên mềm nhũn. Nàng ta dựa vào Độc Cô Tu, giọng yếu ớt, “Độc Cô Tu, không được.”

Độc Cô Tu từ từ di chuyển lên trên, ngậm lấy dái tai nàng ta, “A Họa, ta sẽ cưới nàng”.

Tô Họa thở gấp gáp hai hơi, “Độc Cô Tu, chàng có thể chỉ có một mình ta không?”

Độc Cô Tu mơ hồ ừ một tiếng, hắn gạt sạch đồ trên bàn rồi đặt Tô Họa lên đó.

Tô Họa giả vờ kháng cự, cuối cùng bị Độc Cô Tu chén sạch sẽ ở trong phòng ăn riêng.

Chương 747: Ta là địa chủ (23)

Từ sau khi trải qua chuyện kia với Độc Cô Tu, Tô Họa liền bị Độc Cô Tu cưỡng chế vào ở trong nha môn. Sau đó Độc Cô Tu còn lấy một số cửa tiệm của Nguyễn gia bị niêm phong giao cho Tô Họa xử lý.

Việc làm lấy công mưu lợi cá nhân này khiến bách tính trong huyện Bạch Hà đều có chút không hài lòng, đặc biệt là một số thương nhân đang ngắm mấy cửa tiệm đó.

Coi như Nguyễn gia đen đủi, những thứ này phải sung công, nhưng nha môn không thể kinh doanh mấy cửa tiệm đó, chỉ có thể bán lại cho mấy thương nhân này, vừa rẻ vừa có lợi, nên bọn họ không thể không để mắt.

Nhưng mà giờ cô nương của Nguyễn gia kia vẫn còn chưa bị gì mà Nhiếp Chính Vương lại đưa các cửa hàng cho Tô Họa, sao bọn họ có thể không ý kiến được.

Có điều, bây giờ Tô Họa lại là hồng nhan trong mắt Nhiếp Chính Vương. Bọn họ cũng chỉ dám chửi sau lưng Tô Họa là đồ hồ ly tinh.

...

Nguyễn phủ.

Mới đây nhất, Thu Thủy nghe thấy thông tin, vừa nghe thấy tin liền vội vội vàng vàng chạy về tìm Thời Sênh, “Tiểu thư, Nhiếp Chính Vương thật quá đáng.”

Tiểu thư nhà nàng ta còn chưa thế nào, sao lại cho Tô Họa chứ!

“Ả ta muốn thì cho ả ta.” Thời Sênh nói vẻ không thèm quan tâm.

“Tiểu thư!” Tiểu thư có thể lo lắng hơn chút không? Bây giờ bên ngoài phủ vẫn có người bao vây, cửa tiệm thì cũng mất hết rồi.

Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Chuyện này ngươi không cần quan tâm, đi ngủ đi, nhìn quầng thâm mắt của ngươi kìa, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Thu Thủy khóc không ra nước mắt.

Nàng ta có thể ngủ được mới lạ.

Chuyện liên quan đến sinh mệnh mà!

Thời Sênh bước mấy bước rồi biến mất khỏi tầm mắt của Thu Thủy. Cô không muốn nghe người khác kể lể.

Chuyện tuyển tú của Độc Cô Tu đã kết thúc, nhưng do còn chuyện với Thời Sênh nên hắn cho người đem đám tú nữ này về kinh trước, nghe nói Đinh Hương cắt tay tự sát cũng không trốn khỏi kiếp này.

Còn Hạ Đình bị Hạ gia nhốt trong Hạ phủ, hoàn toàn không cho phép hắn bước ra khỏi cửa. Những chuyện bên ngoài, hắn chỉ có thể thỉnh thoảng được nghe kể từ miệng tên người hầu.

Nghe nói Tô Họa đang sống chung với Độc Cô Tu, cả ngày Hạ Đình đều mượn rượu giải sầu, bộ dạng sa sút tinh thần.

Tô Họa leo lên được một cây đại thụ như Độc Cô Tu, người trong Tô gia đương nhiên cũng biết. Bọn họ đều lần lượt tới tìm Tô Họa, rồi

gây ra không biết bao nhiêu chuyện ồn ào.

Có một lần ồn ào nhất là, nghe nói Tô mẫu tát Tô Họa một cái, nói ả ta vong ơn phụ nghĩa. Độc Cô Tu suýt chút nữa giết bà ta tại chỗ, cuối cùng là do Tô Họa ngăn lại nên Tô mẫu mới bình an vô sự.

Cũng chính lần đó, Tô Họa đoạn tuyệt quan hệ với Tô gia. Nàng ta cho bọn họ một khoản tiền tương đối lớn, đồng thời mua lại tiểu muội của nàng ta từ tay bọn họ.

Người Tô gia có được tiền, đúng là không tìm đến làm phiền Tô Họa nữa.

Tô Họa muốn trở thành một phú bà nên dù nam chính hứa hẹn sẽ cưới nàng ta thì nàng ta vẫn tiếp tục việc kinh doanh buôn bán của mình.

Có trong tay mấy cửa tiệm của Nguyễn gia, Tô Họa lập tức bắt đầu đánh sang lĩnh vực khác.

Thức ăn ngon rồi trang sức theo xu hướng mới rất nhanh chóng nhận được cảm tình của các cô nương trong huyện Bạch Hà.

Việc kinh doanh buôn bán của Tô Họa có thể nói là hô mưa gọi gió, có Nhiếp Chính Vương chống lưng, đến một người gây chuyện cũng không có.

Độc Cô Tu không biết làm thế nào với Thời Sênh nên đành không ngừng ra tay với sản nghiệp Nguyễn gia. Trước tiên hắn lấy danh nghĩa triều đình đi niêm phong, sau đó giao cho Tô Họa.

Tới cuối cùng, Nguyễn gia chỉ còn lại duy nhất căn nhà đó.

Một người mượn nhà ở đỡ như Độc Cô Dực cũng bắt đầu lo lắng, cả ngày lượn lờ trước mặt Thời Sênh.

“Nguyễn Tiểu Dạng, bây giờ nhà cô nghèo một trắng hai, cô vẫn còn tâm trạng để ở đó phơi nắng sao?”

“Nếu không thì ta có thể làm gì?” Thời Sênh đổi sang tư thế thoải mái hơn.

“Không phải cô ngang ngược lắm sao? Đi cướp lại đi!” Độc Cô Dực đập tay xuống cạnh bàn.

Thời Sênh giờ tay, vén mái tóc vừa bị gió thổi bị rối, “Ngươi thực sự muốn xem ta đấu với Độc Cô Tu giống như chó cắn chó sao?”

“Sao bổn vương lại có thể là loại người đó.” Độc Cô Dực lập tức phản bác, “Là ta muốn thấy người đấu trí đấu dũng với Độc Cô Tu, hay hơn rất nhiều so với đám người trong kinh thành toàn đấu với nhau trong tối.”

Người kinh thành đều ra tay trong bóng tối, nên có những lúc là ai làm cũng chẳng ai biết, thực sự suy nghĩ rất mệt mỏi.

Đâu có giống bây giờ, tất cả mọi người đều biết cô và Độc Cô Tu thủy hỏa bất dung, nhưng Độc Cô Tu lại chẳng thể làm gì nổi cô.

“Muốn xem kịch à?” Thời Sênh ngồi dậy, nhìn Độc Cô Dực.

Độc Cô Dực ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc.

Thời Sênh đứng dậy, bình tĩnh nói, “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Xem diễn.”

Độc Cô Dực không biết Tô Họa nói xem diễn cái gì, nhưng nhìn thấy cô đang ra cửa lớn thì hắn lại hơi chùn chân.

Hắn do dự một lúc rồi nhanh chóng chạy trở về phòng, sau khi cải trang một chút liền đuổi theo Thời Sênh.

Lúc hắn chạy đến trước cửa lớn, Thời Sênh đã dùng sức xông qua đám người của Độc Cô Tu đang bao vây, rồi nghênh ngang đi trên phố.

Độc Cô Dực hơi cúi đầu, vội vàng đuổi theo Thời Sênh.

“Chúng ta đi đâu xem diễn? Xem diễn cái gì?” Độc Cô Dực từ lúc ra ngoài đã lấm la lấm lét nhìn ngó xung quanh, người khác không biết còn tưởng hắn có ý đồ gì.

Môi Thời Sênh cong lên, câu nói nhẹ nhàng như gió thổi đến bên tai Độc Cô Dực, “Nghênh tiếp Nhiếp Chính Vương Phi.”

Suýt chút nữa Độc Cô Dực không đứng vững, “Cô nói cái gì?”

“Điếc hả? Có bệnh thì chữa đi.”

“Khụ khụ...” Độc Cô Dực lại bị sặc nước bọt, hắn vuốt vuốt trước ngực, “Không phải, Nhiếp Chính Vương Phi, là vị kia của Tướng quân phủ sao?”

Thời Sênh tròn mắt, “Lẽ nào Độc Cô Tu cưới hai người?”

Độc Cô Dực: “...” Cái đó thì không.

Độc Cô Dực đi chưa được bao xa thì có người đưa một tờ giấy cho hắn, Độc Cô Dực lén lút mở ra xem, ánh mắt nhìn thiếu nữ trước mặt càng trở nên kỳ lạ.

Tại sao nàng ta biết Nhiếp Chính Vương Phi sắp đến?

Thời Sênh còn chưa tới cửa nha môn đã nhìn thấy một đám người đang vây quanh một chỗ. Thời Sênh qua đó xem thì đám bách tính đó đều lần lượt nhường ra một lối đi.

“Tiện nhân!”

Thời Sênh vừa bước vào trong liền nghe thấy một tiếng quát lớn này, tiếp đến là những tiếng bạt tai rất lớn.

Trước một đoàn xe hoa lệ, một cô gái trang điểm xinh đẹp, cái bụng hơi nhô lên, lông mày lá liễu hiền thục, ánh mắt phẫn nộ trợn trừng nhìn về một hướng.

Nhưng người đối diện với cô không phải là Tô Họa sao, sao không thấy Độc Cô Tu đâu.

Tô Họa đang mơ màng vô tình bị tát một cái, tức giận hừng hực, “Không phải ta không cẩn thân đụng phải tì nữ của ngươi sao, ta đã xin lỗi rồi, ngươi dựa vào cái gì mà đánh người?”

“Dựa vào cái gì?” Người phụ nữ đó lại cho thêm một cái tát nữa.

Nhưng lần này người phụ nữ còn chưa tát trúng thì Tô Họa đột nhiên giơ tay đẩy cô ta ra.

Người phụ nữ này có lẽ không ngờ Tô Họa lại trả đũa nên bị đẩy đến

mức cả người lảo đảo, bụng cô ta đập vào bánh chiếc xe ngựa phía sau.

Sắc mặt người phụ nữ đó dần trở lên trắng bệch, thân thể cứng đờ lại.

“Vương phi, Vương phi...” Đám tì nữ lúc này mới phản ứng lại, vây quanh người phụ nữ đó, rồi hét lớn, “Người đâu? Người đâu? Ngự y đâu? Mau truyền ngự y!”

“Yếu đuối.” Tô Họa hừ một cái, nhưng lúc ả ta nhìn thấy váy của người phụ nữ đó bắt đầu chảy ra một thứ nước màu đỏ, thì ả ta mới thực sự hoảng loạn.

Ả ta muốn lên trước nhưng lại bị đám người đó ngăn lại, nên không thể nào tiến sát.

Người phụ nữ được đám người đỡ lên xe ngựa, Tô Họa bị đám thị vệ bắt lại.

“Nếu Vương phi có chuyện gì bất trắc, thì ngươi hãy đợi đấy.” Tì nữ nhìn Tô Họa với ánh mắt căm giận.

Thời Sênh cười thầm, người phụ nữ có lẽ mang thai chừng 4 tháng, bụng đã lộ rõ thế rồi, rõ ràng ai cũng nhìn ra điều này, nhưng Tô Họa lại không nhận ra.

Thật nực cười.

“Nguyễn Tiểu Dạng, đừng cười nữa, thật kinh khủng.” Độc Cô Dực xoa xoa cánh tay.

Chương 748: Ta là địa chủ (24)

Đứa bé trong bụng người phụ nữ kia không giữ được. Độc Cô Tu lững thững đến muộn, nghe người hầu bẩm báo xong, hắn chỉ nhìn Tô Họa một cái rồi lên xe ngựa.

Tô Họa mở miệng, gọi tên Độc Cô Tu không thành tiếng.

Hắn ôm người phụ nữ xuống, gương mặt người phụ nữ trắng bệch, tay ôm lấy vạt áo Độc Cô Tu, “Vương gia, con của thần thiếp.”

“Sẽ có thôi.” Ngữ khí an ủi của Độc Cô Tu không hẳn là dịu dàng ấm áp, nhưng cũng không coi là lạnh lùng.

“Đều là lỗi của thần thiếp.” Người phụ nữ khóc hu hu, giọng nói đau khổ khôn cùng, đứt từng khúc gan khúc ruột.

Độc Cô Tu không lên tiếng, hắn ôm lấy người phụ nữ đi vào nha môn.

Thời Sênh không hiểu rõ lắm, ngồi xe ngựa không phải tốt hơn sao? Tại sao phải ôm đi?

Tô Họa bị áp tải đi phía sau.

Bách tính vây quanh xem cũng đi theo đến cửa nha môn, nhỏ to bàn luận về chuyện vừa xảy ra.

“Người vừa rồi chính là Vương phi sao? Là người Nhiếp Chính

Vương đã cưới?”

Huyện Bạch Hà là một khu tương đối xa xôi, mùa đông cũng vừa đi qua, có rất nhiều thông tin vẫn chưa truyền đến.

“Đó là Vương Phi, Nhiếp Chính Vương còn đích thân tới đón, nhất định không sai.”

“Vậy Tô Họa là gì?’

“Hồ ly tinh, quyến rũ Vương gia. Bây giờ Vương phi đến rồi, lại còn làm mất đứa con trong bụng Vương Phi, sẽ thảm lắm đây.”

Thời Sênh hai tay ôm ngực, từ từ rút khỏi đám đông.

“Nguyễn Tiểu Dạng.” Độc Cô Dực gọi tên cô, rồi bước đuổi theo, “Tại sao cô biết Vương Phi đến?”

“Nghe có người nói vậy” Thời Sênh trả lời như vậy.

“Nghe ai nói?” Độc Cô Dực thấy kỳ lạ, hắn chỉ vừa mới nhận được tin này, sao nàng lại có thể biết sớm hơn hắn?

“Không biết.” Cô thực sự không biết. Lần trước khi cô ra ngoài, nghe một nhóm thương nhân đang nói chuyện, trên đường gặp một nhóm người, ngựa hộ tống người trong tiểu đình, còn có một người phụ nữ dung mạo xinh đẹp.

Cô liền đi theo đường mà nhóm thương nhân đang nói, chuyện sau đó chẳng phải biết rồi sao?

Vương Phi chính thức của Độc Cô Tu tới rồi, cái này không phải là sẽ ngược tới mức Tô Họa phải choáng váng sao?

...

Tô Họa đã bị nhốt vào trong nhà lao mấy ngày liền. Hằng ngày, ngoài người mang cơm cho nàng ta thì nàng ta không được gặp bất cứ ai.

Hôm nay khi trời vừa sáng, nàng ta đã bị người đưa đi, chẳng nói câu gì mà đánh nàng ta 20 trượng.

20 trượng đối với một cô nương mà nói, tuyệt đối có thể lấy mạng.

Tô Họa hơi thở yếu ớt, bị nhấc lên cho về căn phòng trước đây nàng ta ở. Tô Họa đau đến ngất đi, đến lúc nàng ta tỉnh dậy thì mông vẫn đau rát như xát ớt vào vậy

Nhất thời, nàng ta không kiềm chế được, nước mắt cứ vậy rươi xuống lã chã.

“Đừng khóc.” Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói, hai bàn tay ôm lấy mặt nàng ta, “Xin lỗi A Họa, để nàng phải chịu ấm ức rồi.”

“Độc Cô Tu...” Giọng Tô Họa khàn khàn, “Đứa bé đó...”

Thực sự không còn nữa?

“Ta không biết nàng ta mang thai. Ta cũng không có ý đẩy nàng ta, là nàng ta đánh ta trước.” Tô Họa nói năng lộn xộn.

“Ta biết.” Độc Cô Tu lau nước mắt cho nàng ta, “Không phải lỗi của nàng.”

Độc Cô Tu cúi người hôn Tô Họa. Tô Họa được hôn nên quên cả khóc, vết thương trên người cũng dường như biến mất, cổ họng

nàng ta chỉ phát ra những âm thanh nghẹn ngào nho nhỏ.

Cho đến khi Độc Cô Tu buông nàng ta ra, Tô Họa mới nắm lấy tay hắn hỏi, “Chàng có vợ rồi?”

Độc Cô Tu trầm lặng một hồi, gật đầu, nhưng nhanh chóng giải thích, “Ta không thích nàng ta. A Họa, nàng yên tâm, cố gắng đợi thêm một thời gian nữa, ta sẽ bỏ nàng ta.”

Độc Cô Tu nói rất nhiều, lại kể cho Tô Họa nghe về hoàn cảnh của mình, mặc dù Tô Họa hơi khó chấp nhận nhưng vẫn nắm chặt không buông.

Hằng ngày, Độc Cô Tu đều đến thăm Tô Họa, đích thân bôi thuốc cho nàng ta. Lúc bôi thuốc, Độc Cô Tu còn cố tình đụng chạm.

Tô Họa không thể cử động, chỉ có thể nằm để Độc Cô Tu sàm sỡ.

“Độc Cô Tu, chàng có thể bôi thuốc cẩn thận một chút không?” Tô Họa nằm sấp người, gương mặt đỏ ửng.

Ngón tay Độc Cô Tu dừng lại ở chỗ riêng tư của Tô Họa, hắn ngả người thở vào bên tai Tô Họa, “Không phải A Họa cũng rất thích sao?”

Mặt Tô Họa lại càng đỏ hơn, nàng ta kéo chiếc chăn ở bên cạnh đắp lên người, “Ta không sao rồi, không cần chàng bôi thuốc cho ta nữa.”

“Không sao rồi?” Độc Cô Tu nhướng mày nhìn Tô Họa.

“Không sao rồi. Không sao rồi.” Tô Họa vội vàng lắc đầu.

“Nếu đã không sao rồi...” Độc Cô Tu kéo dài câu nói, lật người lên

giường. Trong lúc Tô Họa còn đang ngơ ngác kinh ngạc, hắn đã lột sạch đồ trên người nàng ta xuống.

Ngoài cửa, người phụ nữ gương mặt trắng bệch, lặng lẽ nghe những âm thanh từ trong phòng vọng ra.

“Vương Phi, phải giữ gìn sức khỏe.” Nô tì dìu cô ta lên tiếng nhắc nhở.

Trên gương mặt người phụ nữ ấy là một nụ cười nhạt, cô ta cất bước đi.

...

Tô Họa không có ở cửa tiệm, Thời Sênh dẫn theo đám người hầu của Nguyễn phủ đến đuổi đám người kia, kẻ nào không đi thì trực tiếp đuổi đánh, cô cũng không cần buôn bán, trực tiếp cho đập nát những cửa tiệm đó.

Chuyện Thời Sênh đập phá cửa tiệm nhanh chóng truyền đến tai Tô Họa và Độc Cô Tu. Độc Cô Tu bị Vương Phi làm phiền, không sao trốn đi được, nên Tô Họa đành một mình đi.

Lúc Tô Họa đến, Thời Sênh đang đập phá cửa tiệm cuối cùng.

“Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi làm cái gì? Dừng lại!” Tô Họa chen ngang qua đám người. Thấy cửa tiệm của mình đã bị phá tan nát, nàng ta hét lớn với Thời Sênh, “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi dựa vào cái gì mà đập phá cửa tiệm của ta.”

“Của ngươi?” Thời Sênh cười cười nhìn Tô Họa, “Ngươi có khế ước không?”

Độc Cô Tu cho ngươi, ngươi thực sự nghĩ là của ngươi?

Thời Sênh giơ tờ khế ước trong tay mình lên, “Giấy trắng mực đen đều viết rằng, những cửa tiệm này đều thuộc về Nguyễn gia ta. Ta đập đồ của nhà mình, liên quan gì đến ngươi!”

“Những cửa tiệm này đều bị niêm phong rồi, đã sung công, sớm đã không phải là của ngươi nữa rồi.” Tô Họa nói lớn.

Thời Sênh hừ hừ, ánh mắt bình lặng không gợn sóng nhìn Tô Họa, “Độc Cô Tu là cái quái gì? Mà dám niêm phong đồ của ta?”

“Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi đừng có coi thường vương pháp.”

Chân mày Thời Sênh giãn ra, cô cười lớn, “Đánh ta đi.”

Làm cặn bã, bản cô nương thấy mình lại thăng cấp rồi.

Ôi, chẳng có cách nào làm người tốt.

[…] Không hiểu Ký chủ ngu ngốc nhà mình đắc ý cái gì, cặn bã thì rốt cuộc có gì đáng để đắc ý chứ?

“Ngươi...” Tô Họa chỉ vào mặt Thời Sênh, sắc mặt đanh lại.

Nàng ta nhìn cửa tiệm phí sau bị đập phá chẳng còn hình thù gì rồi lại hung hăng cuồng vọng ngước nhìn Thời Sênh. Lúc này Tô Họa chỉ muốn giết chết nữ nhân này.

Nàng dựa vào cái gì mà đạp đổ thành quả lao động của mình?

Tô Họa phải kìm nén lắm mới không bật khóc, “Nguyễn Tiểu Dạng, ta và ngươi thề không đội trời chung.”

“Chào mừng gia nhập đại quân kẻ thù của ta.” Thời Sênh dang rộng hai tay, “Nhưng mà ngươi phải xếp hàng, người muốn giết ta nhiều lắm.”

Tô Họa: “....”

Thời Sênh vẫy vẫy tay, dẫn theo đám người vừa đập phá cửa tiệm rời đi. Người đứng xem giống như là trốn bệnh vậy, liền dẹp ra nhường đường cho họ.

Tô Họa căm hận trừng mắt nhìn theo phía sau lưng Thời Sênh. Nàng ta nghiến răng cắn môi, “Nguyễn Tiểu Dạng.”

Tô Họa hồn bay phách lạc quay trở về, vừa vào tới nha môn liền bị người của Vương Phi gọi đi.

Vương Phi ngồi ngay ngắn ở ghế chính, uống trà một cách cao quý nho nhã.

Tô Họa đứng ở giữa, Vương Phi cũng không nói gì ngay, chỉ chậm rãi uống trà, sau đó mới lên tiếng, “Muốn hầu hạ Vương gia, ngươi phải học phép tắc, không thể giống như nha đầu nhà quê, làm mất mặt Vương gia.”

Chương 749: Ta là địa chủ (25)

Chuyện Thời Sênh đập phá cửa tiệm, lại một lần nữa khiến bách tính trong huyện Bạch Hà nhận định, tiểu cô nương của Nguyễn gia không dễ trêu ghẹo.

Ngươi muốn cửa tiệm, nàng sẽ cho ngươi mà không có bất cứ ý kiến gì.

Nhưng đợi ngươi mở cửa tiệm rồi, người ta sẽ chẳng nói một lời mà đem theo người đến đập phá.

Tác phong dũng mãnh như vậy, bọn họ chẳng dám trên ghẹo.

Thời Sênh đập phá xong, cảm thấy vô cùng thoải mái, còn Thu Thủy thì thấy rất đau lòng, “Tiểu thư, đó là cửa tiệm của chúng ta mà.”

Ngài ấy nói đập là đập, có suy nghĩ đến cảm nhận của lão gia đã mất không?

“...” Thời Sênh im lặng, Thu Thủy lại bắt đầu kể lể huyên thuyên, sao cô lại đụng phải loại người như vậy chứ? “Thu Thủy này! Ta thấy hơi đói, ngươi đi làm chút gì cho ta ăn đi.”

Thu Thủy thấy lạ, “Không phải tiểu thư vừa ăn rồi sao?”

“Gần đây tiêu hóa tương đối tốt.” Lại chẳng phải muốn tống cổ ngươi đi.

Thu Thủy khom người, “Tiểu thư, người đợi chút.”

Thu Thủy ra khỏi căn phòng, Độc Cô Dực lấm lét ngó trước nhìn sau, thấy không có người, hắn mới bước vào, “Nguyễn Tiểu Dạng, Nguyễn Tiểu Dạng.”

Thời Sênh quay mặt nhìn hắn, Độc Cô Dực cười he he, “Ta báo cho ngươi một tin tốt.”

“Tin tốt của ngươi chưa chắc sẽ là tin tốt của ta.” Câu nói này của Thời Sênh có chút hơi luẩn quẩn.

Độc Cô Dực chớp mắt nịnh Thời Sênh, “Thực sự là tin tốt, cô có muốn biết không?”

Mau hỏi ta đi!

Hỏi ta thì ta sẽ nói với ngươi.

Thời Sênh không nhúc nhích.

Độc Cô Dực không nhịn được, “Hoàng thượng phái Tuần sát sứ đến rồi.”

“Đây là cái coi là tin tốt sao?” Một con gà như Hoàng thượng, cử người đi tuần sát thì có tác dụng khỉ gì?

Độc Cô Dực dùng ánh mắt kiểu như “Chuyện này ngươi không hiểu” nhìn Thời Sênh, hắn lắc đầu nói, “Ta nói cho cô biết, Tuần sát sứ lần này là ai ngươi biết không? Hạ Thanh. Chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã được Hoàng thượng phá cách phong là thừa tướng. Người đàn ông này, hì hì, quả thật có bản lĩnh. Có lẽ bây giờ chuyện gì Hoàng thượng cũng nghe hắn ta, hơn nữa còn nghe nói hắn là

người ở huyện Bạch Hà.

Thời Sênh: “...”

Tên đần độn Hạ Thanh đó quay về chịu chết thật à?

Cô biết, nếu cô không tới tìm hắn, hắn cũng sẽ tự tới tìm cô.

Độc Cô Dực đem vô số chuyện của Hạ Thanh ở trong kinh thành kể tường tận cho Thời Sênh nghe, cùng với chuyện Độc Cô Tu đấu trí đấu dũng, tranh đoạt binh quyền, có thể viết thành một bộ tiểu thuyết mưu quyền trăm vạn chữ.

...

Tin tức của Độc Cô Dực không rõ lấy từ đâu, Thời Sênh chưa từng nhìn thấy hắn tiếp xúc với ai.

Một Vương gia như vậy có thể sống tới tập cuối, chắc chắn là phải có thế lực, tựa hồ chuyện gì cũng biết.

Hắn luôn luôn thể hiện mình rất sợ Độc Cô Tu, nhưng Thời Sênh chưa từng nhìn thấy một tia sợ hãi trong mắt hắn, thậm chí còn dám vây quanh để xem Độc Cô Tu.

Với tin tức này của Độc Cô Dực, Thời Sênh không hoàn toàn tin tưởng. Vì vậy lúc trời tối, Thời Sênh một mình ra khỏi Nguyễn phủ.

Cô đạp lên thanh kiếm, bay ra huyện Bạch Hà.

Cô vừa ra khỏi huyện Bạch Hà, nhìn thấy con đường nhỏ phía xa ca có ánh lửa sáng rực.

Một vài bóng người đang vội vàng đi về phía huyện Bạch Hà.

Thời Sênh ngừng ở bên trên vài giây, người bên dưới dừng lại không đi tiếp, hình như còn ngẩng đầu nhìn cô.

Thời Sênh ra lệnh cho thiết kiếm hạ xuống, rơi thẳng xuống trước mặt mấy người đó.

Người dẫn đầu chính là Hạ Thanh.

Nhìn Hạ Thanh vẫn rất gầy yếu, thân hình mỏng manh, chỉ cần có gió cũng có thế thổi phăng hắn đi.

“Ai dzô.” Hạ Thanh có chút chán nản, “Ta đã đi trước một thời gian dài như vậy rồi, sao ngươi vẫn biết chứ.”

Mắt Thời Sênh híp lại, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta?” Hắn vẫn nở nụ cười nhạt, nhưng kết hợp với sắc mặt của hắn, cùng với ánh lửa lập lòe, thực sự hơi quỷ dị, “Ta tên là Mộ Bạch. Mộ trong ái mộ, bạch trong màu trắng.”

“Chưa nghe qua.”

Mộ Bạch...

Ở cái thế giới ngựa giống kia, hắn đã dùng tên thật của mình.

Khóe miệng Mộ Bạch hơi cứng đờ, giận nha, cô ta lại không biết hắn.

Nhưng hắn là thân sĩ, không thể nổi nóng, vì vậy Mộ Bạch vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, “Không sao, bây giờ nghe rồi đó.”

“Mục đích của ngươi?”

“Mục đích của ta không phải cô quá rõ ràng sao?” Bạch Mộ cười tươi, giống như là hắn đang đối diện với một người có thể hợp tác cùng mình.

Thời Sênh hơi chau mày, “Giết chết ta?”

Mộ Bạch cười mà như không, xem như thừa nhận.

“Ngươi có thù với ta hay là có thù với người làm ra Hệ thống này?”

Mộ Bạch giơ ra một ngón tay, “Mỗi lần chỉ có thể trả lời một câu hỏi thôi.”

Hắn lùi về sau mấy bước, “Cuộc đọ sức của chúng ta mới chỉ vừa bắt đầu. Thời Sênh, ta biết ngươi là người rất cẩn thận, nhưng cũng sẽ có lúc ngã ngựa. Ta với ngươi vẫn còn nhiều thời gian.”

Hắn đột nhiên rút thanh kiếm của người phía sau, mắt không chớp, rồi đặt thanh kiếm lên trên cổ.

Mặc dù rất không muốn chết, những chuyện trước đây hắn làm đều là vô nghĩa, quả nhiên vẫn chẳng có tí tác dụng nào.

Nhưng nếu không chết mà rơi vào trong tay cô thì càng chẳng hay ho gì, chết vẫn hạnh phúc hơn.

Môi Mộ Bạch cong lên một cách kỳ lạ, ánh sáng trong đáy mắt từ từ mất đi, người hắn từ từ ngã vào bụi cỏ bên cạnh.

Thời Sênh: “...”

Ngươi quả quyết như vậy, làm bản cô nương thật sự không muốn làm khó ngươi.

Vài người còn lại, sau khi Mộ Bạch ngã xuống cũng lần lượt cắn lưỡi tự tử.

Được lắm, Mộ Bạch đúng không!

Ngươi đã lấy được sự chú ý của bản cô nương rồi!

Thời Sênh chậm rãi quay trở lại huyện Bạch Hà.

Tin tức Tuần sát sứ chết thảm nhanh chóng truyền đến Huyện Bạch Hà. Chuyện khiến mọi người thấy lạ là, vị Tuần sát sứ này tự sát....

Cách chết kỳ lạ này khiến bách tính trong huyện Bạch Hà đều không thể hiểu nổi.

Hắn sắp đến huyện Bạch Hà rồi, tại sao lại tự sát?

Người tỏ ra vui nhất là Độc Cô Tu, người đột nhiên xuất hiện này rất khó ưa, bất luận là chết thế nào thì bây giờ hắn cũn đã chết rồi.

Về phần Thời Sênh, Độc Cô Tu cũng không có thời gian để mắt đến, hắn đưa hai người phụ nữ vội vàng hồi kinh.

Thời Sênh đứng trên thành lầu cao nhất của huyện Bạch Hà, ánh mắt nhìn theo đoàn người của Độc Cô Tu đang rời đi, “Độc Cô Dực, muốn làm Hoàng đế không?”

“Không muốn.” Độc Cô Dực ở bên cạnh vừa ăn vừa uống.

“Vương gia không muốn làm Hoàng đế thì không phải Vương gia

tốt.” Thời Sênh quay người lại.

“Ngươi có thể giúp bổn vương làm Hoàng đế à?” Độc Cô Dực dừng ăn, miệng toàn dầu mỡ. Hắn nhai thêm hai cái rồi nuốt nhanh, “Nguyễn Tiểu Dạng, khoác lác thì cũng một vừa hai phải thôi biết không hả? Ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng chỉ là trong huyện Bạch Hà này, một nơi như kinh thành, có nhiều người lợi hại hơn ngươi.”

Thời Sênh từ từ di chuyển ánh mắt, tên ngu ngốc này cũng không phải người có thể làm Hoàng đế.

“Trong kinh thành các ngươi, còn ai muốn tạo phản?” Thời Sênh ngồi đối diện với Độc Cô Dực.

Độc Cô Dực nghĩ ngợi một lúc, không trả lời câu hỏi của cô, “Cô thực sự muốn tạo phản sao?”

Thời Sênh nghiêm mặt, “Ngươi thấy ta có giống đang giỡn với ngươi không?”

Độc Cô Dực cẩn thận nhìn Thời Sênh mấy giây, gật đầu chắc chắn, “Giống.”

Thời Sênh cầm bình rượu trên bàn quăng vỡ, Độc Cô Dực nghiêng đầu né được, giọng bất mãn, “Đừng động thủ!”

Một lời không hợp là động thủ, một chút dịu dàng, nữ tính cũng không có.

Thời Sênh đi lấy bình rượu khác, Độc Cô Dực vội vàng hét lớn, “Vĩnh Lạc hầu luôn muốn tạo phản, nhưng binh quyền trong tay hắn quá ít, không làm lên con sóng nào hết.”

Vĩnh Lạc Hầu là phu quân của trưởng công chúa, cao hơn Độc Cô Dực một bậc, cùng bậc với Độc Cô Tu.

Chương 750: Ta là địa chủ (26)

Việc đầu tiên Độc Cô Tu xử lý khi hồi kinh là cái cọc mà Mộ Bạch còn lưu lại.

Mộ Bạch không còn, Hoàng đế chỉ có một mình, về cơ bản không phải là đối thủ của Độc Cô Tu. Rất nhanh sau đó, Hoàng đế bị Độc Cô Tu giam lỏng.

Có lẽ Độc Cô Tu không muốn rơi vào tội danh tạo phản, nên cũng không trực tiếp tạo phản.

Còn Tô Họa, sau khi vào phủ Nhiếp Chính Vương thì thường xuyên bị Vương Phi giày vò.

Trong cốt truyện gốc, không có sự nhúng tay của Mộ Bạch nên Độc Cô Tu không cần lấy Vương Phi để nhận sự hỗ trợ của Trấn Bắc Tướng Quân, đương nhiên không có màn kịch Tô Họa đối đầu với Vương Phi.

Tô Họa rất muốn quay trở lại huyện Bạch Hà, nhưng mỗi lần như vậy Độc Cô Tu đều dùng tình cảm để giữ chân nàng ta. Trước đây Tô Họa từng bị Tô gia bán đi hai lần, từ việc đó có thể nhìn ra, nàng ta là người mềm lòng.

Trước mặt nàng ta, Độc Cô Tu nói mấy câu về nỗi khổ của mình, Tô Họa rất nhanh chóng lại rơi vào tay giặc.

Vòng sáng của nữ chính vẫn còn, dù Vương Phi muốn giết chết nàng

ta mấy lần, nhưng chưa lần nào thành công.

Cũng bởi vậy, trong một khoảng thời gian ngắn nhất, Tô Họa học được một kỹ năng mới, gia đấu.

Cuối cùng, Độc Cô Tu vẫn nhận được sự hỗ trợ của Trấn Bắc Tướng Quân, trở thành người đứng đầu thiên hạ. Hắn lặng lẽ giết chết Hoàng đế, làm một chiếu thư giả, truyền ngôi cho Độc Cô Tu.

Mặc dù có không ít người đều biết nội tình, nhưng bây giờ chuyện đã vậy, những người bất mãn kia nào đâu dám xuất đầu lộ diện, chỉ cần lộ diện là bị chém đầu.

Độc Cô Tu đăng cơ thành công.

Khi phong hậu mới xảy ra vấn đề.

Nhiếp chính Vương phi là con gái của Trấn Bắc Tướng Quân, lại là Vương Phi được cưới hỏi chính thức, đương nhiên nên được phong làm Hoàng hậu.

Nhưng Độc Cô Tu lại muốn phong Tô Họa làm hậu.

Vì vậy gặp phải không ít sự phản đối của đại thần, đặc biệt là Trấn Bắc Tướng Quân. Bị ép đến đường cùng, Độc Cô Tu chỉ có thể phong Vương phi làm Hoàng hậu, Tô Họa chỉ làm phi tử.

Lúc này, Tô Họa mới thấy rằng mình theo Độc Cô Tu hồi kinh là sai.

“Tỉ tỉ, tỉ đừng buồn.” Một thiếu nữ nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Tô Họa, “Trong lòng bệ hạ chỉ có tỉ. Cứ coi như cô ta là Hoàng hậu cũng không được sủng ái bằng tỉ.”

Tô Họa cười một cách miễn cưỡng, kéo tay Tô muội, “Tỉ tỉ không sao.”

Tô muội và Tô Họa dung mạo có phần giống nhau. Tô muội có lẽ khoảng 14 tuổi, ánh mắt còn chút ngây thơ, nhưng lúc cười lại rất ngọt ngào dễ thương.

“Tỉ tỉ, Bệ hạ vừa cho người tới nói, tối nay sẽ nghỉ ngơi trong cung của tỉ.”

Nụ cười trên khuôn mặt Tô Họa mới nhiều hơn một chút.

Độc Cô Tu được người vây quanh đi vào, Tô Họa đã tắm rửa lại một lần, cũng trang điểm lại, nhìn xinh đẹp mê người.

Độc Cô Tu không để ý đến người bên cạnh, cứ thế bế bổng Tô Họa lên, rồi đi vào giường bên trong.

Người phía sau biết ý lui ra.

Hai người bọn họ làm một trận long trời lở đất trên giường. Tô Họa nằm sấp trên ngực Nhiếp Chính Vương, “Thiếp muốn về huyện Bạch Hà một chuyến.”

Lông mày Nhiếp Chính Vương chau lại, “Quay về làm gì?”

Nơi đó có một nữ nhân hắn rất ghét, đợi ở đây ổn định, hắn nhất định sẽ phái binh đi xử lý cô ta.

“Có một chút đồ thiếp muốn lấy về.”

“Nơi này có đồ gì không có? Nàng muốn gì, thì cho người hầu đi mua.” Cánh tay của Nhiếp Chính Vương lại đi du lịch trên người Tô

Họa, “Nàng đừng quay về nơi đó, trẫm không yên tâm.”

Tô Họa không hài lòng, đẩy Độc Cô Tu ra, nằm quay lưng lại.

“Được được được, để nàng đi.” Độc Cô Tu quay người Tô Họa lại, “Nhưng nàng phải làm cho trẫm vui.”

Tô Họa véo Độc Cô Tu một cái rồi chủ động ngồi lên người hắn.

...

Tô Họa quay về huyện Bạch Hà. Nàng ta đã rời xa nơi này hơn một năm, huyện Bạch Hà thay đổi rất nhiều.

Nàng ta vừa bước vào, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là bảng hiệu của Nguyễn gia.

Cả một dãy phố, có lẽ đều là bảng hiệu của Nguyễn gia.

Tô Họa cho người đi hỏi mới biết, bây giờ Nguyễn gia thực sự là người có tiền. Của tiệm ở huyện Bạch Hà thì có tới 8 phần là của Nguyễn gia, nói tới đất đai gần đây, đa phần đều bị Nguyễn gia mua hết.

Bây giờ, Thời Sênh là đối tượng mà không ít người ở Huyện Bạch Hà muốn lấy làm vợ, từng người từng người đến cửa nhưng Thời Sênh hoàn toàn không có ý muốn chiêu rể.

Chương 751: Ta là địa chủ (27)

Đoàn xe của Tô Họa vào đến Huyện Bạch Hà, người đến nghênh tiếp nàng ta là quan huyện mới.

Nơi mà Tô Họa ở đương nhiên là nha môn, cảnh tượng đó thực khiến người ta ngưỡng mộ.

Ai cũng nhớ tới Tô Họa trước đây, bây giờ lại là một phi tử cao cao ở trên. Những cô nương năm đó không được chọn lại càng buồn rầu. Hối hận cũng muộn, nếu như bọn họ tiến cung, không chừng người nở mày nở mặt quay về đây lại chính là bọn họ.

Người đố kỵ với Tô Họa không ít.

Vì chuyện này mà Tô Họa có chút đắc ý. Khi đó chẳng phải mấy người này đều coi thường nàng ta sao?

Bây giờ bọn họ còn hành lễ với nàng, quỳ dưới chân nàng.

Tô Họa muốn quay về thôn Bạch Hà, quan huyện liền sắp xếp cho nàng ta.

Thôn Bạch Hà bây giờ không khác nhiều so với lúc nàng ta đi.

“Khu đất này là ai trồng trọt?” Tô Họa chỉ vào mảnh đất nhìn khá đẹp mắt, hỏi tên quan huyện đi theo.

Quan huyện cúi đầu, cẩn thận trả lời, “Nương nương, là Nguyễn gia

trồng.”

Tô Họa chau mày, lại là Nguyễn Tiểu Dạng.

“Là thôn dân của thôn Bạch Hà thuê trông sao?”

“Bẩm nương nương, không phải, là Nguyễn gia tự mời người trồng.” Quan huyện có nghe nói tới ân oán của Tô Họa và Nguyễn Tiểu Dạng, vì vậy trong lòng hắn ta lúc này đầy lo lắng, thấp thỏm.

Vị nương nương này muốn làm gì?

Tô Họa tới thôn Bạch Hà. Thôn dân lại không thực sự muốn gặp nàng ta, nhưng vì sự chênh lệch về thân phận nên bọn họ chỉ có thể vùi sâu suy nghĩ này trong lòng.

Nhưng Tô Họa là người rất nhạy cảm, nàng ta có thể cảm nhận được, bọn họ không thích mình.

Tô Họa có chút không hiểu, lúc nàng ta đi, rõ ràng bọn họ đang mướn đất của Lý gia, mà tiền thuế cũng ít hơn so với Nguyễn gia. Sao bây giờ bọn họ lại không muốn gặp mình?

Tô Họa cho người đi hỏi mới biết, sau khi nàng ta đi không lâu, Lý gia cho thuê đất, thu thuế cao hơn Nguyễn gia một phần, mà họ đã ký khế ước thuê mấy năm, đúng là làm khổ bọn họ.

“Kêu Lý Long Thăng tới gặp ta.” Tô Họa dặn dò quan huyện.

“Dạ.” Quan huyện vội vàng đích thân đi.

Lúc đi ra, gặp một cỗ xe ngựa từ hướng khác đi tới, nhìn thấy xe ngựa, khóe môi quan huyện giật giật.

Hôm nay đúng là muốn làm loạn lên rồi!

Vị này cả năm không ra khỏi cửa, sao hôm nay cũng tới vậy?

Quan huyện cho người chặn xe ngựa của Thời Sênh lại.

Thu Thủy vén rèm cửa lên. Nhìn thấy quan huyện, nàng ta liền xuống xe hành lễ, “Đại nhân, có chuyện gì không?”

“Tiểu thư nhà các ngươi định đi đâu?” Quan huyện nhìn vào trong xe ngựa.

“Gần đây thời tiết hơi nóng, tiểu thư muốn tới trang trại để tránh nóng một thời gian.”

Quan huyện lại suy nghĩ, trang trại của Nguyễn gia phải đi ngang qua thôn Bạch Hà, chắc chắn sẽ đụng phải đội ngũ của Tô Họa.

“Khụ khụ… Đợi hai ngày nữa các ngươi đưa tiểu thư nhà các ngươi đi được không?” Quan huyện cũng từng bị Thời Sênh xử lý nên có hơi sợ Thời Sênh, khi nói chuyện luôn trong bộ dạng thương lượng, thăm dò.

“Tại sao vậy?” Thu Thủy không hiểu.

Không dễ dàng gì tiểu thư nhà nàng ta mới chịu ra ngoài, giờ mà quay về, có lẽ tiểu thư sẽ chẳng thích ra ngoài nữa.

Quan huyện: “…” Hắn có thể nói Tô Họa đang ở phía trước không?

Thời Sênh ngồi trong xe chờ đợi thấy bực bội, cô vén rèm xe ngựa, “Lề mề cái gì thế? Trời sắp tối rồi!”

“Nguyễn tiểu thư.” Quan huyện vội vàng bước lên trước.

“Châu đại nhân đấy à.” Thời Sênh không nóng không lạnh chỉ hỏi một tiếng, “Đường phía trước phong tỏa, không cho ta qua sao?”

“Không phải, không phải…” Quan huyện vội lau mồ hôi lạnh.

Sao Thời Sênh không biết Tô Họa quay về chứ. Vị nữ chính đại nhân này, sau khi được sắc phong phi tử cũng không biết xấu hổ mà còn quay về để khoe khoang.

“Tránh ra.”

“Nguyễn tiểu thư….”

Thời Sênh trừng mắt, quan huyện lập tức sợ hãi, cho người tránh sang một bên.

Xe ngựa chầm chận chạy qua người hắn ta, Thời Sênh không muốn nhìn thấy nữ chính ngu si kia, nên cho người chạy theo đường khác để tới trang trại.

“Tiểu thư có mệt không? Có cần nghỉ một lúc không?” Thu Thủy vừa thu dọn đồ đạc trong phòng vừa hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh dựa người vào xe ngựa, lắc đầu. Thu Thủy cũng không hỏi nữa, mà chỉ đạo mọi người sắp xếp đồ đạc.

Sau khi nàng ta sắp xếp xong, phát hiện không thấy Thời Sênh đâu nữa. Một đám người tìm xung quanh trang trại nhưng cũng không tìm thấy đâu.

Thu Thủy biết, Thời Sênh tới trang trại sẽ đều đi lên dãy núi phía sau trang trại, có khi ở đó một ngày, có khi ở đó vài canh giờ. Vì vậy không tìm thấy cô trong trang trại, nàng ta liền phái người lên núi. Sau khi chắc chắn là Thời Sênh ở trên núi, Thu Thủy cũng không lo lắng nữa.

Linh khí trên núi tương đối dồi dào, Thời Sênh ở đây thấy khá tự do tự tại.

Cô ở đó tới tận buổi trưa ngày hôm sau. Kết quả là, sau khi quay lại trang trại phát hiện trong trang trại có rất nhiều người lạ.

Thời Sênh: "…" Ồn ào cái gì vậy?

"Tiểu thư!" Sắc mặt Thu Thủy rất khó coi. Nàng ta chạy ra từ phía góc trang trại, vô cùng phẫn nộ, "Tô Họa dẫn người đến, muốn ở trong trang trại của chúng ta."

Nữ chính đại nhân lợi hại của ta!

Ngươi muốn lên trời hả?

Tối qua, sau khi Thời Sênh đi không lâu, Tô Họa liền dẫn theo người đến, nói muốn ở lại đây. Thu Thủy không đồng ý cũng không có cách nào.

Tô Họa đem theo cấm vệ quân, ai ai cũng võ nghệ cao cường. Người hầu trong trang trại chỉ cần đánh một hai chiêu đã ngã rạp xuống.

Lại còn đuổi bọn họ ra ngoài.

"Ả ta đâu?"

“Ở bên trong.” Thu Thủy chỉ vào trong trang trại.

Thời Sênh đi vào trong trang trại, Thu Thủy vô cùng tự tin đi theo sau Thời Sênh. Nàng ta bây giờ không còn là Thu Thủy cửa trước đây. Tểu thư nhà nàng ta trước kia đến Nhiếp Chính Vương còn dám đối đầu thì sợ gì một Tô Họa kia chứ.

“Đứng lại!”

Cấm vệ quân bên ngoài trang trạii ngăn cản Thời Sênh, “Nơi này đã bị Lan Phi nương nương trưng dụng, người không phận sự không được…”

Câu nói của cấm vệ quân chưa nói xong, thì người đã bị đạp bay lên rồi.

Cấm vệ quân bên cạnh lập tức vây lấy Thời Sênh.

Thời Sênh tung vài chiêu giải quyết gọn đám lâu la này, Tô Họa nghe thấy có tiếng động, liền từ trong bước ra.

Tô Họa hận Thời Sênh thấu xương thấu cốt, liền hét lớn một câu, “Nguyễn Tiểu Dạng, ngươi không muốn sống nữa hả?”

Thời Sênh đá tên cấm vệ quân cuối cùng, ngẩng đầu, cười híp mắt nói, “Đúng thế, không muốn sống nữa.”

Tô Họa liếc nhìn đám cấm vệ quân đang nằm trên đất, có chút khinh bỉ, sao đám người này lại vô dụng như vậy.

Dù Độc Cô Tu nói mình là kẻ lợi hại nhất còn không đánh lại được một nữ nhân thì có gì mà lợi hại chứ.

Tô Họa nghĩ bây giờ mình là Phi tử của Hoàng đế, Thời Sênh to gan thế nào cũng không dám làm gì mình. Nhưng nàng ta quên mất rồi, đến Nhiếp Chính Vương mà Thời Sênh còn dám đối đầu thì làm sao chỉ vì lý do nàng ta là Phi tử của Hoàng đế mà không dám ra tay.

Vì vậy mà Thời Sênh ném thẳng Tô Họa ra ngoài trang trại, người của Tô Họa đến cơ hội phản kháng cũng không có.

“Nguyễn Tiểu Dạng, trong mắt ngươi có còn coi vương pháp ra gì không?” Bộ xiêm y hoa lệ trên người Tô Họa bị bẩn, đầu tóc rối bù xù, nhìn trông giống như một người đàn bà chanh chua.

“Chuyện ta không coi vương pháp ra gì không phải là ngày một ngày hai.” Bây giờ Thời Sênh đứng ở cửa lớn của trang trại, gương mặt nở nụ cười nhạt nhìn có mà như không với Tô Họa, giọng chầm chậm thâm thúy, “Tô Họa, ngươi còn dám động đến ta, cẩn thận không ta giết chết ngươi.”

Chuyện ta không coi vương pháp ra gì không phải là ngày một ngày hai!

Câu nói này muốn bao nhiêu hung hăng thì có bấy nhiêu hung hăng.

Sống lưng Tô Họa bất ngờ lạnh toát, thân thể lảo đảo lùi về sau mấy bước. Cũng không biết là do không đứng vững, hay bị dọa đến mức chân mềm nhũn mà Tô Họa bỗng nhiên ngã xuống, đầu đập vào những viên đá vụn trên mặt đất, máu trên đầu bỗng nhiên tuôn ra.

“Nương nương…”

Chương 752: Ta là địa chủ (28)

Chuyện Tô Họa bị Thời Sênh ném ra khỏi trang trạng không biết thế nào mà bị truyền đến huyện Bạch Hà. Lúc Tô Họa quay lại, người trong Huyện Bạch Hà đều chỉ chỉ trỏ trỏ cô ta.

Tâm tính Tô Họa đã thay đổi, hôm nay bị Thời Sênh đâm cho một kích như vậy, có chút xấu hổ biến thành phẫn nộ, nên đã cho người của mình đánh mấy người.

Đa số mọi người đều thanh đổi tâm tính tùy theo hoàn cảnh, sự thay đổi của Tô Họa phù hợp với quy luật bình thường.

Nàng ta không phải người phụ nữ duy nhất của Độc Cô Tu, chung chồng với nhiều người khác, trước nay luôn khiến trong lòng nàng ta cảm thấy khó chịu.

Rõ ràng bản thân đã có một vị trí cao hơn so với Thời Sênh, nhưng cuối cùng vẫn bị Thời Sênh giáo huấn, làm sao nàng ta có thể chịu đựng được.

Nhưng bản thân lại không thể đấu lại được với Thời Sênh.

“Nương nương, có người cầu kiến.”

“Không gặp.” Tô Họa bực bội cáu gắt.

Người đứng ngoài cửa do dự một lúc, rồi lên tiếng bẩm báo, “Người đó nói là cha mẹ thân sinh của người.”

“Không gặp.”

Từ lâu, nàng ta đã đoạn tuyệt quan hệ với họ rồi, cha mẹ thân sinh gì nữa chứ.

Chuyện Tô Họa bây giờ có vinh hoa phú quý nên không thèm gặp cha mẹ thân sinh của mình cũng nhanh chóng truyền khắp huyện Bạch Hà, Tô Họa tức giận đập vỡ chiếc ly.

Cuối cùng, không chịu nổi sự dây dưa của Tô gia nên Tô Họa buồn bực hồi kinh.

Muốn áo gấm về làng ai ngờ rằng kết quả lại như thế này.

Sau đó, Tô Họa không biết, thực tế sau khi hồi kinh mà nàng ta phải đối diện lại càng thảm hại hơn.

Em gái của nàng ta, sau khi nàng ta rời cung một thời gian, đã được phong vị, lại còn mang thai.

“Xin lỗi tỉ tỉ.” Tô muội quỳ dưới đất, gương mặt nho nhã giờ tràn đầy sự hổ thẹn, áy náy, “Bệ hạ… Bệ hạ nhầm muội thành tỉ, muội… muội không thoát thân được, thực xin lỗi tỉ tỉ…”

Tô Họa cười lạnh nhìn Tô muội. Nàng ta đã đấu tranh để có được nó từ trong tay của Tô phụ Tô mẫu rồi đưa nó đến đây, vậy mà nó lại báo đáp nàng ta như vậy?

“Cút, cút ra ngoài!” Tô Họa mất kiểm soát.

Tô muội nước mắt lã chã ngước nhìn Tô Họa, vô cùng đáng thương, “Tỉ tỉ…”

Tô Họa nhìn bộ dạng của nó liền nghĩ tới tưởng tượng ra cảnh nó ở dưới thân Độc Cô Tu. Nàng ta liền vơ lấy đồ ở bên cạnh rồi ném thẳng lên người Tô muội.

Cuối cùng, cung nữ bên cạnh Tô muội vội vàng kéo cô ta rời đi.

Tô muội quỳ bên ngoài cung của Tô Họa, ai khuyên cũng không đi, cho đến khi thân thể của cô ta không chịu được nữa thì Độc Cô Tu đến rồi đưa cô ta hồi cung.

Tô muội quỳ quá lâu, suýt chút nữa đứa bé trong bụng không giữ được.

Gương mặt Độc Cô Tu trầm lặng đi gặp Tô Họa, “Tô Họa, sao bây giờ nàng lại thành ra như vậy? Nàng ấy là muội muội của nàng, lại còn đang mang thai.”

Tô Họa ngồi, gương mặt trầm như nước, “Cướp người đàn ông của tỉ tỉ, lại còn muốn ta cười để chúc mừng nó sao? Độc Cô Tu, trước đây chàng đã hứa với ta như thế nào?”

Nói rằng, đợi sau khi hắn đăng cơ Hoàng vị sẽ chỉ có một người phụ nữ là nàng ta.

Nhưng bây giờ, có thể thấy, trong hậu cung của hắn liên tục có người được đưa vào. Lần nào hắn cũng lấy lý do ngôi vị không vững, không thể từ chối đám đại thần này, nên đã giữ những người phụ nữ đó lại, sủng ái bọn họ.

“Nhưng nàng ấy là muội muội của nàng, ta cũng chỉ vì nhầm nàng ấy thành nàng nên mới…” Thần sắc Độc Cô Tu rất phức tạp.

“Hừ…” Tô Họa cười nhạt.

Nụ cười này có lẽ đã chọc giận Độc Cô Tu, hắn tiến lên trước nâng cằm Tô Họa, ép ả ta ngẩng đầu lên, “Trong lòng ta chỉ có một mình nàng, nàng còn muốn thế nào nữa? Ta là Hoàng đế, chẳng được tự do, lẽ nào nàng không thể bỏ qua cho ta?”

Tô Họa đại nghịch bất đạo, gạt tay Độc Cô Tu ra, trong mắt tràn đầy sự khinh bỉ, “Đừng động vào ta.”

Tay Độc Cô Tu bị gạt ra, hắn nhìn chằm chằm Tô Họa vài giây, đáy mắt bốc lên lửa giận hừng hực, “Tô Họa.”

Tô Họa lạnh lùng trừng mắt đáp trả.

Độc Cô Tu cười nhạt, ôm lấy ả ta rồi ném lên giường, lật người đè xuống dưới, không thèm quan tâm đến sự phản kháng của Tô Họa. Hắn ta căn hận làm liên tục mất lần, cho đến khi Tô Họa ngất đi, Độc Cô Tu mới buông tha cho nàng ta.

Sau đó, Tô Họa càng phát sinh nhiều mâu thuẫn với Độc Cô Tu, đến mức nàng ta muốn xuất cung. Nhưng tiến cung thì dễ, xuất cung thì khó, làm sao Độc Cô Tu có thể thả nàng ta đi.

Tô muội cứ thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt Tô Họa, vô tình cố tình tiết lộ thời gian mà Độc Cô Tu ở cùng mình, chăm sóc mình.

Khi Tô muội chuẩn bị lâm bồn, Tô Họa và Tô muội cãi nhau, Tô Họa đẩy Tô muội một cái, khiến Tô muội sinh non, đứa bé không giữ được.

Lần này Độc Cô Tu thực sự tức giận, trừng phạt Tô Họa rất nặng.

Tô Họa sa sút, nhiều người càng ra sức đánh chó rơi xuống nước. Hoàng hậu cho người hủy hoại dung mạo của Tô Họa. Hoàng hậu có Trấn Bắc Tướng Quân chống lưng, Tô Họa bị hủy hoại dung mạo, Độc Cô Tu dù biết ai làm những cũng chỉ có thể giả như không biết.

Tô Họa bị hủy hoại dung mạo, tính tình càng trở lên nóng nảy, nhìn Độc Cô Tu giống như kẻ thù của mình vậy. Độc Cô Tu là một đế vương, chịu đựng một thời gian đã thấy quá giới hạn.

Khi Tô Họa bị phát điên, lại một lần nữa khiến một người phụ nữ khác trong hậu cung của hắn sinh non mà chết.

Hắn cho người đưa Tô Họa trở về huyện Bạch Hà.

Lần này Tô Họa trở về thôn Bạch Hà đâu đó oai nghiêm như lần trước, chỉ có một ma ma già đi theo chăm sóc.

Mặc dù Độc Cô Tu cho nàng ta một số ngân lượng đủ dùng, nhưng ma ma kia thấy Tô Họa lúc tỉnh lúc điên, sau khi đưa cô ta về huyện Bạch Hà đã lấy hết ngân lượng rồi bỏ đi.

…

“Tiểu thư, cô xem người phía dưới, sao lại thấy hơi giống Tô Họa?” Thu Thủy kéo cánh tay Thời Sênh, chỉ vào người phụ nữ đang bị mọi người xúm lại xem.

Thời Sênh vén rèm cửa sổ lên, chẳng phải là nữ chính đại nhân sao.

Còn bị người khác hủy hoại dung mạo, trong cung quả nhiên là một nơi thật đáng sợ.

Tô Họa ăn mặc không tệ, nhưng nửa bên mặt bị hủy hoại nên nhìn

hơi đáng sợ.

Có người nhận ra nàng ta, tin Tô Họa quay về cứ một truyền mười, mười truyền một trăm, người đến xem càng lúc càng đông.

Thu Thủy tò mò hỏi, “Tiểu thư, sao Tô Họa lại thành ra như vậy?”

Lần trước, lúc quay về còn cao quý, oai phong, mới chỉ có mấy tháng trôi qua, sao lại thành ra bộ dạng như vậy được chứ?

“Ai biết được.” Thời Sênh quay người vào trong, đúng lúc này ngoài cửa có tiếng gõ vọng vào.

Thu Thủy lập tức đi mở cửa, hơi cúi người, “Hầu gia.”

Người đàn ông đứng bên ngoài cửa chừng 30 tuổi, áo gấm cao sang, gương mặt cười tươi tắn, lịch sự gật đầu, “Thu Thủy cô nương.”

Thu Thủy nghiêng người, “Tiểu thư đang ở trong đợi ngài.”

Người đàn ông cho người hầu phía sau lui xuống, chỉ một mình đi vào phòng, Thu Thủy cũng đi ra rồi đóng cửa phòng lại.

Thu Thủy ngẩng đầu liền nhìn thấy một hán tử đang làm mặt quỷ với mình.

“Thu Thủy.” Người đó bước tới trước mặt Thu Thủy, “Lần này tiểu thư nhà cô kêu Hầu gia của chúng ta tới đây làm gì? Có phải là…”

“Chuyện này ta không biết.” Cho dù có biết cũng không được tùy tiện nói.

“Bây giờ chúng ta giống như những con châu chấu trên cùng một cái dây, Thu Thủy cô nương không cần đề phòng ta như vậy?” Người đàn ông có chút khó chịu.

Thu Thủy trợn trắng mắt, “Ai là châu chấu trên cùng một cái dây với ngươi?”

Tiểu thư nhà ta chẳng thèm cùng đội với các ngươi.

Thu Thủy sùng bái mù quáng, nên không thèm để ý đến người đàn ông đó.

Người đàn ông không thăm dò được tin tức nên đành hậm hực quay lại tổ đội.

Đứng một lúc, hắn thấy chán lại đi tìm Thu Thủy nói chuyện.

Thu Thủy rất ghét hắn, nhưng hắn vẫn không biết, cứ luôn miệng nói, cho đến khi cửa phòng mở ra, Thu Thủy chẳng nói một lời mà bước thẳng vào phòng.

Chương 753: Ta là địa chủ (29)

“Nguyễn Tiểu Dạng, cô thực sự không suy nghĩ về kiến nghị mà ta vừa đưa ra sao?” Lúc Trường Lạc Hầu bước ra ngoài, hắn không can tâm nên hỏi lại lần nữa.

“Hầu gia, không được lợi bất cập hại.” Thời Sênh chỉ lặng lẽ liếc nhìn hắn một cái.

Trường Lạc Hầu cười mỉm, “Ta hiểu rồi, nếu Nguyễn tiểu thư đã không đồng ý thì coi như ta chưa nói gì, chúng ta vẫn là bạn.”

Trường Lạc Hầu chắp tay với Thời Sênh, “Nguyễn tiểu thư, vậy gặp nhau ở kinh thành, cáo từ.”

Người thông minh sẽ biết có thể đụng chạm đến ai, và không thể đụng chạm đến ai.

Trường Lạc Hầu dẫn người rời đi, người đàn ông vừa nói chuyện với Thu Thủy liền quay đầu nháy mắt ra hiệu với Thu Thủy lần nữa.

Thu Thủy dường như không nhìn thấy, “Tiểu thư, Trường Lạc Hầu nói gì với tiểu thư?”

Câu nói cuối cùng là có ý gì?

“Hắn muốn ta gả cho hắn.”

“Tuổi tác của Trường Lạc Hầu cũng hơi lớn.” Thu Thủy lập tức nói ra

một câu.

Thời Sênh: "…" Sao câu trọng điểm của ngươi lại kỳ lạ như vậy.

Vấn đề là do lớn tuổi sao?

Vấn đề là trước nay cô chưa từng nghĩ tới chuyện thành thân, Phượng Từ không có ở đây thì thành thân với ma hả!

Thời Sênh xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy có người dẫn Tô Họa đi.

"Là người của Lý gia." Thu Thủy chạy tới xem, rồi quay lại bẩm báo.

Thời Sênh nhìn thấy Tô Họa bị người ta kéo đi, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười nhạt có mà như không.

Mấy ngày sau thì nghe Thu Thủy kể về chuyện của Tô Họa.

Tô Họa bị Lý Hồng Hồng tìm mọi cách ngược đãi, giày vò, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng thê thảm.

Thời Sênh chuẩn bị lên kinh thành, đương nhiên chẳng có thời gian quản mấy chuyện đó.

Cô không đem theo bất cứ người nào, tự một mình tới kinh thành.

Cô vừa vào kinh liền gặp Cô Độc Dực đang tán tỉnh đàn bà con gái.

Cô Độc Dực cũng chẳng để ý đên Thời Sênh, cứ nói chuyện với cô nương đó, rồi đi qua người cô.

Cho tới khi trời tối, Cô Độc Dực tới gõ cửa sổ của cô.

“Nguyễn Tiểu Dạng, mở cửa sổ!!” Cô Độc Dực đập cửa sổ, không dám tạo thành tiếng quá lớn.

Thời Sênh đẩy cửa sổ ra, “Đang nửa đêm, ngươi lại dám trèo lên cửa sổ của con gái nhà người ta. Bình Nam Vương thật có hứng thú nha.”

Cô Độc Dực có tính năng tự động lọc, “Nguyễn Tiểu Dạng, cô lên kinh có chuyện gì?”

“Ngươi quản ta hả?”

“Tò mò thôi!” Cô Độc Dực nhảy thẳng vào trong phòng, “Ta nghe nói Trường Lạc Hầu có động tĩnh, các ngươi có phải muốn tạo phản không?”

Thời Sênh chau mày, “Sao, hối hận rồi?”

“Hối hận cái gì, ta không mong muốn vị trí đó.” Cô Độc Dực thở dài, “Nhưng dù sao thì ta cũng là người của Hoàng gia.”

“Ngươi tìm ta có chuyện gì, nói đi.”

Cô Độc Dực nhìn ngó xung quanh, giọng rất nhỏ, “Ta giúp các ngươi một tay, sau khi sự đã thành, ngươi giúp ta nói với Trường Lạc Hầu, để hắn cho ta rời kinh thành, ta muốn làm một lãng tử ngao du thiên hạ.”

“Không phải ngươi muốn đi đều rất dễ sao?” Người đàn ông này có năng lực mà, lần trước hắn ở Huyện Bạch Hà một thời gian dài như vậy mà người của Độc Cô Tu đâu có phát hiện ra?

Gương mặt Cô Độc Dực thâm trầm, “Cô không hiểu cái cảm giác mà

cả ngày đều cảm thấy có người muốn âm thầm giải quyết mình.”

Thời Sênh: “…” Ta rất hiểu, có rất nhiều những tên ngu đần muốn ám toán ta.

Trong tay Cô Độc Dực có bản đồ phòng thủ kinh thành, còn nắm giữ một số thông tin mà nhiều người ngoài không biết.

Có Cô Độc Dực hỗ trợ, Thời Sênh vốn định dốc toàn lực tạo phản, nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

Thời Sênh chậm chí không cần lộ diện, người của Trường Lạc Hầu đã giải quyết rồi.

Trường Lạc Hầu không phải Độc Cô Tu. Hắn công không quan tâm đến danh tiếng, chỉ cần hắn có thể đăng cơ là được.

Lúc Hoàng cung bị phá, Độc Cô Tu dẫn theo người chạy trốn, tính toán rất tốt, tuyến đường cũng vừa có người biết.

Sau đó, đến khi bọn họ vừa tới cổng ra liền phát hiện thấy nơi đó đã có người đợi sẵn, những ngọn đuốc từ từ sáng lên, khiến một phương trời đất được chiếu sáng rõ.

Độc Cô Tu nhìn thấy rõ ràng phía trước có người.

Tiếng thiếu nữ nhẹ nhàng tuyền đi trong bóng đêm.

“Độc Cô Tu, lâu lắm không gặp.”

Lúc này, thứ hiện lên trong đầu Độc Cô Tu không phải là sắp mất đi vinh hoa phú quý, mà là từng câu từng chữ người thiếu nữ đang đứng trước mặt đã từng nói qua.

Ta muốn thiên hạ này họ gì, thì nó sẽ là họ đó.

Trường Lạc Hầu đã lặng lẽ bố trí hơn một năm, nhưng hắn lại không hề nhận ra, đến khi nhận ra thì tất cả đã quá muộn rồi.

Độc Cô Tu nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt mình.

Nàng ta có vẻ không khác gì so với vài năm trước, vẫn lạnh lùng lý trí, đôi mắt ấy vẫn lặng lẽ không hề gợn sóng.

Còn bọn họ…

Sớm đã thay đổi.

…

Trường Lạc Hầu đăng cơ, đổi niên hiệu thành Trường Lạc.

Độc Cô Tu cả đời bị giam ở Hoàng lăng, trông coi lăng mộ.

Cô Độc Dực giả chết, đổi họ đổi tên rời khỏi kinh thành, ngao du thiên hạ.

Có lẽ Trường Lạc Hầu làm việc gì cũng không câu nệ tiểu tiết, nhưng thực sự hắn là một Hoàng đế tốt.

Huyện Bạch Hà được độc lập, không chịu sự cai quản của bất cứ người nào. Thời Sênh là vua chiếm đất thực sự, trở thành địa chủ lớn nhất của huyện Bạch Hà.

Nữ nhân bao thầu toàn bộ huyện Bạch Hà.

Phụ cận huyện Bạch Hà không thấy xuất hiện thổ phỉ, tất cả người làm thuê đều có một cuộc sống tốt hơn rất nhiều so với những nơi họ ở, nên có không ít người ngưỡng mộ, muốn chuyển đến huyện Bạch Hà.

Có một điều duy nhất khiền bách tính huyện Bạch Hà không hiểu đó là vị thiên kim địa chủ này đến chết cũng không kén rể, bên cạnh không có bất cứ một người đàn ông nào.

Thời Sênh sống thọ và chết tại nhà, sau đó quay trở về không gian Hệ thống.

Thời Sênh vừa đứng vững, tiếng Hệ thống đã vang lên.

[Ký chủ, rốt cuộc nam chính, nữ chính có chỗ nào không phải với cô?] Sao phải hại chết người ta.

“Nhìn không ưa bọn họ.” Thời Sênh đi đến trước màn hình, “Ngươi không ưa một người thì có cần lý do không?

[…] Nói có lý lắm.

Lúc bạn không ưa một người nào đó, bất luận là đối phương làm gì bạn cũng đều cảm thấy không ưa, trong đầu đều là những chuyện không đáng tin.

Không đúng, sao nó lại đồng tình với Ký chủ được chứ.

[Cô không thể lúc nào cũng không ưa nam nữ chính trong các thế giới được?]

“Ta là tác giả mẹ kế, không thích nam chính, nữ chính là chuyện bình thường.” Thời Sênh trừng mắt.

[...] Ký chủ tùy hứng.

Thời Sênh cúi đầu tra xem một số chỗ vá của mình.

Đã xuất hiện lỗ hổng.

Tên Mộ Bạch lợi hại.

Thời Sênh kêu Hệ thống tạm ngừng vận hành. Lần này, cô đợi trong không gian tương đối lâu, đợi cô bổ sung chỗ vá rồi mới để Hệ thống load thông tin

Họ tên: Thời Sênh.

Giá trị làm người: -25800

Giá trị sinh mệnh: 45

Tích lũy: 43000

Cấp nhiệm vụ: A

Đánh giá nhiệm vụ: 89

Nhiệm vụ phụ tuyến: Chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Không

Đạo cụ: “Vương miện Nữ vương”, “Trái tim Quỷ Vương”, “Ám Dạ”

Thời Sênh lặng lẽ nhìn qua giá trị làm người.

Thời Sênh thở dài hỏi, “Trong kho dữ liệu có tư liệu về Mộ Bạch không?

[...] Bản Hệ thống không phải con ở, ngươi đòi ta tra là ta tra. […]

Hệ thống không chịu sự kiểm soát, bắt đầu tìm kiếm trong kho dữ liệu.

Bực mình!

Chủ nhân à! Ta trúng độc rồi!

[Không tìm thấy dữ liệu phù hợp, hoặc đổi sang từ khóa khác.]

Mộ Bạch là ai?

Chủ nhân, rốt cuộc người đã làm gì bên ngoài, lại để một thứ vô cùng kỳ quái như thế tiến vào?

Thời Sênh ngước nhìn màn hình Hệ thống, “Thế giới tiếp theo.”

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Chương 754: Tổng biên thích đào hố (1)

Tất cả mọi người biết Tân Y có một Thư Tuyệt nguyện ý chết cùng cô.

*

"Tí tách... Tí tách... "

Bên tai Thời Sênh chỉ có thanh âm này, một âm thanh có chút trống trải.

Thân thể lạnh lẽo, tứ chi chết lặng, cô gian nan mở mắt ra.

Lọt vào tầm mắt chính là trần nhà cũ kỹ mờ nhạt, có chút rạn nứt, ngọn đèn trắng lóa đâm vào làm mắt cô thấy đau, các hình ảnh trước mắt chồng lên nhau, trong đầu mờ mịt.

"Tí tách… Tí tách… Tí tách…”

Thời Sênh hơi hơi quay đầu, mặt nước nhất thời bao phủ khuôn mặt cô. Cô lập tức quay đầu lại, lúc này mới thoát khỏi thảm kịch bị nước bao phủ.

Hiện tại, cô nằm ở một bồn tắm lớn. Nước bao phủ cả thân mình cô. Một bàn tay cô đặt bên ngoài, thanh âm tí tách đúng là từ bên cạnh truyền đến.

Cổ tay đã tê liệt, mang theo một cỗ đau đớn.

Thời Sênh thử nâng tay, trên cổ tay là một vết thương dữ tợn, máu tươi đầm đìa hiện ra trước mắt cô, mặt đất bên ngoài bồn tắm lớn tất cả đều là vết máu.

Thời Sênh: "…”

Cắt cổ tay tự sát!

Thời Sênh cảm giác sinh mệnh mình đang xói mòn. Cô quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện điện thoại trên bồn rửa tay bên cạnh.

Thời Sênh nắm cổ tay không ngừng đổ máu, dùng khăn mặt bên cạnh bao lấy, cầm máu một cách đơn giản.

Cô từ từ đứng dậy, chống tay vào thành bồn tắm đi ra ngoài, gian nan đi đến bồn rửa tay.

Thời Sênh cầm di động ấn nửa ngày, nhưng mà cũng không có phản ứng gì.

Thời Sênh: "... " Hết pin? Hỏng rồi?

Thời Sênh thở hổn hển, cầm di động, loạng choạng đi ra khỏi phòng tắm.

Phòng bên ngoài không lớn, hơn mười thước vuông, liếc mắt một cái có thể quan sát hết toàn bộ, chắc là một căn hộ chung cư.

Thời Sênh đi tới bàn. Mặt bàn thực hỗn loạn, máy tính, đồ ăn vặt, các loại sách và giấy để lẫn lộn.

Thời Sênh lục lọi nửa ngày cũng không tìm thấy sạc pin.

Thân thể cô kiệt sức, đặt mông ngồi xuống ghế, hơi thở không xong. Cô phải thở hổn hển từng hơi, từng hơi một.

Không thấy sạc pin, Thời Sênh chỉ có thể cầm máu trước. Lúc tìm đồ buộc miệng vết thương lại phát hiện ra sạc pin trong một đống quần áo không biết bao lâu chưa giặt.

Thời Sênh cột chắc miệng vết thương, sạc pin cho di động, sạc được vài phút, Thời Sênh ấn khởi động máy.

Máy vừa khởi động một chút, di động leng keng thùng thùng vang không ngừng, trực tiếp làm đơ điện thoại, nửa ngày cũng chưa phản ứng, cuối cùng sập nguồn luôn.

Thời Sênh: "..." Lợi hại!!

Lần này, Thời Sênh ấn khởi động máy nửa ngày cũng không phản ứng.

Im lặng, Thời Sênh ném bỏ di động, quyết định tự lực cánh sinh.

Máu đã ngừng chảy, thân thể này còn chưa tới cực hạn, có thể duy trì một khoảng thời gian. Thời Sênh tìm nửa ngày trong không gian, những đồ vật lấy ra đều bị cô nhét trở lại.

Thân thể này chưa từng tiếp xúc với linh khí, ăn vài thứ kia vào phỏng chừng còn chết nhanh hơn.

Thời Sênh lấy ra một cái áo khoác, mặc lên, lấy ví tiền của nguyên chủ rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài có phòng khách, còn có hai phòng ngủ, Thời Sênh liếc

nhìn rồi đi ra phía cửa.

Ngoài cửa lớn là một hành lang cũ kỹ, vữa trên vách tường đều bắt đầu bong ra, mặt đất ướt át bẩn thỉu, trong góc chất đống rác rưởi, còn có thể nhìn thấy con chuột chạy ra từ chỗ góc tối.

Thời Sênh: "... " Nữ phụ này cũng quá thảm!!

Chung cư cũ nên không có thang máy, Thời Sênh chỉ có thể đi thang bộ, lúc xuống lầu có thể nhìn thấy bên ngoài đã đen kịt một mảnh, chẳng nhìn thấy cái gì.

Xuống tới nơi, có một cái cửa sắt, Thời Sênh đưa tay túm một chút, kéo không nhúc nhích, bị khóa rồi.

Chó má!

Người xúi quẩy uống nước cũng nghẹn.

Kiếm của ông đâu?

"Tiểu Y? Muốn ra ngoài à?”

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói già nua, Thời Sênh sợ tới mức thiếu chút nữa lấy kiếm chém.

“Tách” một tiếng, đèn hành lang sáng lên. Trong ánh sáng nửa mờ nửa tỏ, Thời Sênh nhìn thấy một bà lão. Bà ấy khoác một cái áo khoác, thần tình hiền hòa nhìn cô.

"Không mang chìa khóa sao? Cháu đợi tí, bà đi lấy cho cháu, đỡ cho cháu phải đi lên một chuyến." Bà cụ nói xong liền xoay người vào nhà, rất nhanh cầm một chuỗi chìa khóa đi ra.

Bà cụ vừa mở cửa, vừa nói: "Các cháu trẻ tuổi, tinh thần tốt, buổi tối còn chạy ra ngoài, không giống chúng ta, già rồi."

Thời Sênh không nói gì, hiện tại cô chưa biết gì cả.

Bà cụ đã lớn tuổi, ánh mắt không tốt lắm, một hồi lâu mới mở được cửa.

"Đi thôi, lúc nào về thì gọi bà. Bà sẽ ra mở cửa cho cháu."

"Cảm ơn." Thời Sênh hơi hơi gật đầu, đi ra cửa sắt.

Ánh mắt bà lão đều híp thành một đường chỉ, "Trên đường cẩn thận một chút."

Nơi này hẳn là khu chung cư cũ, rất lớn, Thời Sênh đi một chút nghỉ một chút, muốn tìm một nơi gọi điện thoại.

Mãi đến lúc cô ra khỏi tiểu khu mới nhìn thấy một quầy bán quà vặt, quầy bán quà vặt này mở cửa 24/24. Thời Sênh đi qua gọi điện thoại, chị chủ tựa hồ nhận ra cô.

"Tiểu Y? Em làm sao thế? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy?" Chị chủ từ trong quán đi ra, đưa tay giúp đỡ cô.

Thời Sênh lên tiếng, "Thân thể không thoải mái."

"Ai, không thoải mái thế nào? Em đừng động, chị đưa em đi bệnh viện." Chị chủ nói xong liền đi đóng cửa.

Thời Sênh im lặng, nhân duyên của nguyên chủ không tồi a!

Chị chủ cửa hàng đưa Thời Sênh đến bệnh viện, nhận làm hết thủ tục nằm viện.

Sau khi Thời Sênh bị đưa vào phòng bệnh, cô mới có thời gian tiếp thu nội dung vở kịch.

Đây là một quyển truyện đam mỹ.

**Đam mỹ: truyện về CP là nam x nam*

Nguyên chủ tên Tân Y, trẻ mồ côi. Cha mẹ để lại cho cô một căn nhà, chính là trong tiểu khu cô vừa đi ra kia.

Người trong tiểu khu thấy cô đáng thương cũng thường thường giúp đỡ cô, có thể nói là ăn cơm trăm nhà lớn lên.

Sau khi Tân Y học đại học đã đem phòng ở quy hoạch lại một lần nữa, cách ra hai gian cho người khác thuê.

Trong đó có một khách thuê chính là nam chính thụ* Tạ Ngôn.

**Thụ: ngôn ngữ xuất phát từ truyện đam mỹ = uke: Chịu, thụ động.*

Tạ Ngôn là tác giả, chuyên viết truyện đam mỹ trên một trang web. Hiện tại đúng là thời điểm truyện đam mỹ thịnh hành, Tạ Ngôn nổi tiếng sau một cuốn sách, từ sau đó được coi như là trung thần của đam mỹ.

Sau khi hắn thuê phòng của Tân Y, đối với Tân Y rất có hảo cảm, thường xuyên chăm lo cho Tân Y.

Quan hệ hai người có chút rắc rối. Tiểu khu thỉnh thoảng có người đùa giỡn hai người họ, Tạ Ngôn cũng không phản bác.

Tân Y da mặt mỏng, ngượng ngùng giải thích. Tạ Ngôn tỏ tình cô, hai người thuận lý thành chương ở cùng một chỗ.

Nhưng mà hết thảy từ lúc nam chính công* Nhiếp Thành xuất hiện, bắt đầu phát sinh thay đổi.

**Công: ngôn ngữ xuất phát từ truyện đam mỹ, công = seme: Chủ động làm việc, ở trên.*

Nhiếp Thành cường thế xuất hiện ở thế giới của Tạ Ngôn, đến ở cách vách Tạ Ngôn, Tân Y ngay từ đầu không phát hiện ra có cái gì không đúng, còn nghĩ hắn cùng Tạ Ngôn quen biết.

Mỗi lần cô cùng Tạ Ngôn hẹn hò, Nhiếp Thành đều sẽ vô tình cố ý xuất hiện.

Số lần Nhiếp Thành xuất hiện rất nhiều, Tân Y mới có chút bất mãn, cùng Tạ Ngôn oán giận hai câu, ai biết Tạ Ngôn né tránh cho có lệ.

Mãi đến khi Tân Y trong lúc vô tình nhìn thấy hai người hôn môi.

Tân Y cùng Tạ Ngôn chia tay. Cùng lúc ấy Tạ Ngôn phát hiện Nhiếp Thành vẫn còn dan díu vói người yêu cũ của hắn. Tạ Ngôn không muốn cùng Nhiếp Thành một chỗ, nhiều lần níu kéo Tân Y.

Tỏ vẻ hắn bị Nhiếp Thành bức bách, hắn không muốn cùng Nhiếp Thành một chỗ,

Mà Nhiếp Thành kia sau đó cũng dọn đi, Tân Y tin lời Tạ Ngôn nói.

Sau đó, bi kịch của cô bắt đầu đã xảy ra.

Luôn luôn có đàn ông dây dưa với cô một cách khó hiểu, còn bị người chụp ảnh, bị tung lên diễn đàn của trường học, nói cô lả lơi ong bướm, có quan hệ không minh bạch cùng rất nhiều nam nhân.

Thấy cô sắp tốt nghiệp, trường học lấy lý do này khuyên cô dừng lại. Cô mới vừa tìm được chỗ thực tập tốt thì bên đó lại nói cô không thích hợp, cự tuyệt cô.

Cuộc sống Tân Y đang đi vào ngõ cụt, mà Tạ Ngôn lại nhận được tin nhắn thần bí, nói Tân Y cắm sừng hắn.

Chương 755: Tổng biên thích đào hố (2)

Tạ Ngôn chạy tới chất vấn Tân Y, hai người nói xong liền ầm ỹ lên, Tạ Ngôn ra cửa rời đi.

Tân Y nhận được các loại tin nhắn quấy rầy. Lần đầu tiên cắt cổ tay chính là lúc này, nhưng lại được người trong tiểu khu phát hiện nên tự sát không thành.

Từ bệnh viện trở về, phát hiện Tạ Ngôn với Nhiếp Thành đang thông đồng với nhau trên giường, hai lần đả kích, Tân Y liền mắc phải bệnh trầm cảm.

Tạ Ngôn đại khái là áy náy nên chăm sóc cho Tân Y một đoạn thời gian.

Nhưng tin nhắn quấy rầy cùng tin tức không hay cũng không bởi vậy mà gián đoạn, thậm chí có người còn gửi thư hăm dọa cho Tân Y.

Mãi đến cuối cùng, Tân Y không chịu nổi gánh nặng, từ mái nhà tiểu khu nhảy xuống.

Hiện tại, Thời Sênh tới đây đúng lúc lần đầu tiên Tân Y cắt cổ tay.

Thời Sênh thật sự tắt tiếng.

Nguyên chủ bị ngu sao?

Đã phát hiện bạn trai mình cùng nam nhân khác hôn môi, thế mà còn

có thể tha thứ cho hắn.

Được rồi, nữ nhân yêu vào đều ngu ngốc, cô còn không có lập trường nói người ta.

Dù cảm thấy người mình thích hồi tâm chuyển ý thì cũng chẳng làm được cái mẹ gì.

Người ta mới là xứng đôi vừa lứa, ngươi có chờ mong như thế nào cũng đều vô ích.

Nguyện vọng của nguyên chủ là tìm được người hãm hại mình, cũng bắt hắn trả giá.

Còn muốn chia tay với Tạ Ngôn, khí phách đá hắn.

Tin nhắn quấy rầy mà nguyên chủ nhận được, cùng lời đồn đại ở trường học tuyệt đối là Nhiếp Thành làm.

Thời Sênh dám cược thiết kiếm.

Thiết kiếm: "..." Nằm cũng trúng đạn.

Thời Sênh ở bệnh viện dưỡng bệnh, trong lúc đó tiểu khu không ít người đến thăm cô, đều khuyên cô đừng nghĩ quẩn.

Người trong tiểu khu cũng nghe được lời đồn đại này, nhưng mà bọn họ biết Tân Y là dạng người gì, sẽ không làm cái loại chuyện này.

Thời Sênh trong sự quan tâm chăm sóc của người trong tiểu khu, ở viện ba ngày, xuất viện quay về tiểu khu.

Thời gian cô nằm viện cùng nội dung cốt truyện giống nhau, cho nên

lúc này Tạ Ngôn khẳng định đang cùng Nhiếp Thành ở trên giường.

Thời Sênh có chút hưng phấn, bản thật nha!

Cô cảm ơn những người trong tiểu khu, vô cùng lo lắng chạy về nhà mình.

Cửa không đóng, Thời Sênh không cần lấy kiếm liền đi vào.

Căn hộ này rộng hơn một trăm thước vuông, gian cô ở khá nhỏ, Tạ Ngôn và Nhiếp Thành ở gian lớn hơn.

Thời Sênh vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng Tạ Ngôn truyền ra từ trong phòng.

Vì để cho nguyên chủ nhìn thấy, cửa nhà và cửa phòng đều không đóng.

Thời Sênh dựa vào cửa phòng, xuyên qua cửa phòng hơi mở nhìn vào bên trong. Tạ Ngôn ghé vào cửa sổ, Nhiếp Thành nằm ở phía sau hắn, vận động rất nhanh.

Thời Sênh từ không gian lấy ra cái máy tính bảng mà cô dùng để phá giải Hệ thống, mở chế độ ghi hình, phiên bản HD, phải giữ kỷ niệm!

Vừa lúc Nhiếp Thành cùng Tạ Ngôn đổi tư thế, chụp được mặt mũi rõ ràng.

Tạ Ngôn bộ dạng thực nhỏ xinh, vừa thấy đã biết là thụ. Nhiếp Thành thì cao lớn đẹp trai, khí phách mười phần.

Nếu không phải cô tiếp nhiệm vụ của nguyên chủ, thì Thời Sênh thực xem trọng hai người này, khốn nạn đến thẳng thắn như vậy.

Tạ Ngôn biết bạn gái mình vào bệnh viện mà vẫn có tâm tư ở trong này cùng Nhiếp Thành mây mưa.

Nhiếp Thành thì sao?

Không cạnh tranh công bằng, trực tiếp bức tử bạn gái tiểu thụ.

Cũng là người khốn nạn, nhưng Thời Sênh cảm thấy mình vẫn còn phải học tập rất nhiều.

Thời Sênh yên lặng nhìn thời gian nhảy lên từng chút.

#luận tính kéo dài của tiểu công#

Đã qua nửa giờ!

Thận không mệt sao?

Trong phòng, Nhiếp Thành xoay người, ôm lấy Tạ Ngôn đặt hắn trên người mình, kéo mông hắn, đem cái đồ thật lớn của mình chậm rãi đưa vào trong cơ thể Tạ Ngôn.

Tư thế cơ thể biến hóa làm cho Tạ Ngôn có chút chịu không nổi, khóe mắt đã chảy nước, ôm cổ Nhiếp Thành lắc đầu.

"Chịu thua?" Nhiếp Thành thấp giọng hỏi.

"Thua, thua." Thanh âm Tạ Ngôn mang theo vài phần nức nở, nhận thấy phi thường rõ ràng.

Nhiếp Thành ở phòng đi lại hai bước, Tạ Ngôn hít một ngụm lãnh khí, hai chân gắt gao kẹp lấy thắt lưng Nhiếp Thành.

Mặc kệ Tạ Ngôn cầu xin tha thứ như thế nào, Nhiếp Thành cũng chưa tính toán buông tha Tạ Ngôn.

Thời gian vượt qua một giờ.

Tiểu công của ta thật lợi hại.

Thời Sênh cầm máy tính bảng yên lặng lui về phòng mình.

Nguyên chủ phải đá Tạ Ngôn một cách khí phách, hiện tại cô đi vào thì không khác nào làm vừa ý Nhiếp Thành, không có lời.

…

Tạ Ngôn và Nhiếp Thành ở trong phòng lại làm thêm một trận nữa. Cách âm của căn phòng cũng không tốt lắm, Thời Sênh ở phòng mình cũng có thể nghe được sự thú tính quá độ của Nhiếp Thành, làm Tạ Ngôn thêm đến vài lần nữa.

Tiểu công có thể kéo dài thời gian như vậy, cô cho hắn 101 điểm luôn, nhiều hơn một điểm cũng không sợ hắn kiêu ngạo.

Nhiếp Thành cuối cùng là bị một cuộc điện thoại kêu đi. Nhiếp Thành đi rồi, Tạ Ngôn hoàn toàn không có biện pháp xuống giường, phía sau nóng bỏng, đau rát, trên giường còn có vết máu.

Lúc Thời Sênh đẩy cửa đi vào, Tạ Ngôn đang lột ga giường, nghe được động tĩnh, Tạ Ngôn vội vàng dùng chăn che lên ga giường.

Phòng có một thứ mùi vị rất tởm, Thời Sênh đứng ở cửa không tiến vào.

"... Tiểu Y... Em trở về lúc nào?" Sắc mặt Tạ Ngôn còn có chút đỏ ửng, lắp bắp chột dạ hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh liếc hắn một cái, "Vừa rồi."

Tạ Ngôn như là thở phào, sau đó thần tình áy náy, "Thực xin lỗi Tiểu Y, thân thể anh không thoải mái, không phải cố ý không đi bệnh viện thăm em."

Hắn cẩn thận nhìn Thời Sênh một cái, "Lần trước là anh không đúng, không nên không biết rõ ràng đã cãi nhau với em. Anh biết Tiểu Y không phải loại người như vậy, thực xin lỗi Tiểu Y."

Thời Sênh kéo khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, không trả lời vấn đề này, "Thân thể không thoải mái sao? Để em đưa anh đi bệnh viện."

Toàn bộ người tiểu khu đều biết cô cắt cổ tay tự sát, vậy mà Tạ Ngôn không đề cập tới một câu nào.

"Không... Không cần... anh nghỉ ngơi là khỏe ngay." Tạ Ngôn nhanh chóng lắc đầu, đại khái là động đến thân thể nên hắn hít mạnh một hơi thật sâu. Lại sợ Thời Sênh nhìn ra cái gì, hắn nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: "Tiểu Y... có thể giúp anh làm chút điểm tâm không?"

Thời Sênh cong khóe mắt, "Được."

Trước kia, đám nữ chính biến chất hoàn toàn không thể so được với nam chính thụ này, cứ nhìn vào trình độ không biết xấu hổ của người ta là biết.

Còn muốn ông làm cho ngươi ăn? Ngươi mà không ăn hết, ông đây

đánh chết ngươi.

Thời Sênh đi ra ngoài mua một chén cháo, cầm vào phòng bếp, đổ hết muối vào bên trong.

Thời Sênh bưng cháo đi vào, cười tủm tỉm nói: "Nhân lúc còn nóng thì ăn đi."

Tạ Ngôn bởi vì chột dạ nên không dám đối diện Thời Sênh, cho nên hắn cũng không nhìn thấy ác ý trên mặt cô.

Hắn múc một thìa cháo nhét vào miệng, giây tiếp theo liền phun ra, mặn chát đầu lưỡi.

"Làm sao vậy? Không thể ăn?"

"Tiểu Y..." Em cho bao nhiêu muối vậy.

"Em bỏ đường cho anh đó." Thời Sênh cầm chén bưng lại, mặt mang ý cười yếu ớt, múc một thìa đút qua, "Sinh bệnh không thể ăn thứ khác, anh ăn tạm thứ này đi."

Thời Sênh đút rất thô lỗ. Phía dưới Tạ Ngôn quá đau, cũng chưa mặc quần nên hắn không dám có động tác quá lớn, sợ bị Thời Sênh nhìn đến cảnh tượng dưới chăn. Vì vậy, Tạ Ngôn bị đút đầy một miệng, toàn là cháo khó nuốt.

Toàn bộ quá trình Thời Sênh đều cười giống như thật sự không biết bên trong cháo chính là muối.

Tạ Ngôn ăn xong một chén cháo, miệng đều chết lặng.

"Vậy anh nghỉ ngơi đi, ngày mai em lại nấu cháo cho anh."

Tạ Ngôn trừng lớn mắt, lắc đầu, hắn không muốn ăn cháo.

Nhưng mà Thời Sênh cũng kệ hắn, bưng bát rời đi.

Chương 756: Tổng biên thích đào hố (3)

Thời Sênh trở lại phòng mình, nhìn thấy trong phòng bừa không chịu nổi thì chán luôn.

Nguyên chủ trước kia cũng là một em gái thích dọn dẹp, nhưng mà sau khi bị người quấy rầy, cả người đều hốt hoảng nên cô cũng không có tâm tư dọn dẹp nữa.

Lúc Thời Sênh tới, nhìn căn phòng giống như cái bãi rác.

Thời Sênh tới phòng tắm xem xét, bởi vì cô là con gái cho nên lúc trước sửa phòng liền đem phòng tắm bên ngoài rời đến phòng cô bên này. Tạ Ngôn và Nhiếp Thành dùng chung phòng tắm kia.

Máu trên nền phòng tắm đã biến thành màu đen, tản ra hương vị khó ngửi. Thời Sênh nhịn, thật sự chịu không được, liền lên mạng tìm người đến dọn dẹp.

Lúc tính tiền thì phát hiện nguyên chủ nghèo đến phát khóc.

Tất cả tiền của cô đều dùng để trả tiền thuốc men cùng viện phí, trong ví chỉ còn lại mấy đồng.

Dì dọn vệ sinh có chút hồ nghi nhìn Thời Sênh. Thời Sênh xấu hổ, "Dì ơi, dì theo cháu đi xuống dưới lấy tiền nhé!"

Dì dọn dẹp không nói gì nhưng trong lòng khẳng định là rất coi thường.

Không có tiền còn dám gọi người quét dọn, phòng ở có xíu như vậy, tự mình làm cũng được, còn ra vẻ.

Nhưng mà Thời Sênh duy chỉ có thể làm mình không đói bụng chết, còn lại chẳng có một chút kỹ năng sinh hoạt nào.

Thời Sênh đến cửa hàng của chị gái lần trước vay tiền đưa cho người dọn dẹp. Chị chủ lo lắng thân thể của cô, còn cứng rắn đưa cho cô thêm một ngàn đồng, để cho cô mua đồ vật này nọ bồi bổ thân thể.

Thời Sênh cầm một ngàn đồng, trong lòng mê man, cô giờ còn nghèo đến mức phải đi vay tiền.

Thời Sênh cảm ơn chị chủ, xoay người trở về. Lúc tới cửa, cô nhìn thấy Nhiếp Thành đang mở cửa. Trong tay Nhiếp Thành mang theo túi lớn túi nhỏ. Thời Sênh còn thấy được tuýp thuốc mỡ từ bên trong một cái túi nilon.

Nhiếp Thành cũng chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, mở cửa đi vào, trực tiếp đi đến phòng Tạ Ngôn.

"Rầm!"

Tiếng đóng cửa mạnh tới mức làm mấy cái cửa sổ cũ kỹ cũng đều rung lên.

Tiểu công lợi hại của ta, ở trước mặt bạn gái chính quy mà ngươi cũng dám kiêu ngạo như vậy!

Trong nhà Nhiếp Thành hình như rất có tiền. Nếu giờ cô đuổi Tạ Ngôn đi, không phải vừa lúc cho Nhiếp Thành ngư ông đắc lợi sao?

Hơn nữa, để Tạ Ngôn ở nơi này cũng bớt việc cô trèo đèo lội suối đi vây xem bọn họ.

Thời Sênh chậm rì rì đi về phòng mình. Cô vừa mới ngồi xuống bàn, cửa phòng đã bị gõ vang.

Nhiếp Thành đen mặt đứng ở bên ngoài.

"Làm gì?"

"Nồi ở đâu?" Nhiếp Thành lạnh mặt hỏi.

Nhiếp Thành chuẩn bị làm đồ ăn cho Tạ Ngôn, lại phát hiện không thấy cái nồi nào cả.

"Tôi làm sao biết, tôi còn có thể ăn mất cái nồi chắc?" Thời Sênh bĩu môi coi khinh rồi trực tiếp đóng cửa.

Tìm nồi cũng tìm đến nơi này của cô, quả thực có bệnh.

Nhiếp Thành bị gió khi sập cửa quét vào mặt, hắn nhìn cửa phòng có chút cũ, sau một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Con ranh này còn dám quát hắn? Còn dám đóng cửa?

Nhiếp Thành muốn gõ cửa, nhưng mà sợ bị Tạ Ngôn chú ý, hắn đành phải thôi, đi ra ngoài mua nồi.

Làm một tiểu công hoàn mỹ, tất nhiên phải có kỹ năng nấu cơm. Thời Sênh ở trong phòng cũng có thể ngửi được mùi đồ ăn mê người.

Thời Sênh bĩu môi, mở máy tính trên bàn ra, trên màn hình máy tính

lộn xộn, tốc độ vận hành lại chậm.

Em gái này tới mức làm người ta giận sôi gan!

Thời Sênh tìm thấy mấy folder trong máy tính, folder đều không có tiêu đề, chỉ dùng một chuỗi ký tự tiện tay đánh để làm tên.

Thời Sênh nhấp vào nhìn nhìn, hai cái là hình ảnh, một cái là trương mục ghi chép cùng nhật ký, một cái còn lại là... tiểu thuyết.

Hình ảnh là nguyên chủ cùng Tạ Ngôn, cũng có Nhiếp Thành, ba người đi xem phim, hoặc ăn cơm.

Mỗi lần nguyên chủ cùng Tạ Ngôn chụp ảnh chung, Nhiếp Thành sẽ có ý vô tình đi ra, tạo thành những tấm chụp chung ba người.

Còn trương mục kia chính là bản ghi chép tiền dùng mỗi ngày của nguyên chủ, ngay cả xe buýt cũng ghi.

Thời Sênh kéo lên trên tìm, ở trong đó phát hiện ba trương mục lớn.

Trong đó một mục là mua máy tính xách tay, sáu ngàn, nhưng Thời Sênh cũng không thấy cái máy tính kia ở chỗ nguyên chủ.

Còn có một mục là ba nghìn, chính là một dãy số, không có nói rõ.

Cuối cùng một mục là năm nghìn, mua di động, Thời Sênh cũng không phát hiện ra cái di động nào ở chỗ nguyên chủ.

Thời Sênh lục lọi một chút trí nhớ, dựa theo thời gian đối ứng, rất nhanh liền biết mấy thứ này đi đâu.

Nguyên chủ đều đưa cho Tạ Ngôn.

Thời Sênh: "..." Nữ nhân ngu xuẩn.

Folder cuối cùng...

Thời Sênh mở ra nhìn nhìn, tổng cộng có bảy bộ tiểu thuyết.

Có năm bộ có tên, hai bộ khác thì không có.

Mà năm bộ có tên này, hẳn là đều là của Tạ Ngôn.

Thời Sênh tưởng nguyên chủ chỉ là lưu trữ văn của bạn trai nhà mình, nhưng mà lúc cô mở ra, phát hiện bên trong có hai bộ tiểu thuyết dài có dấu vết sửa chữa.

Thời Sênh mở web, gõ tìm bút danh của Tạ Ngôn - Ngôn Diệp Chi.

Trang web nhảy ra không ít sách lậu, Thời Sênh tìm được trang web chính, điểm vào chuyên mục tác giả, ở bộ tiểu thuyết mới nhất kêu “Thần thú”, là một bộ đam mỹ tu chân, tiểu thụ là một con thần thú, tiểu công còn là tu sĩ.

Bộ tiểu thuyết này được gọi hài hước là “Thần thụ”, chủ đề phi thường thích hợp.

Chương mới nhất là một tuần trước.

Thời Sênh so sánh với văn của nguyên chủ, chỗ có dấu vết sửa chữa gần nhất, vừa lúc là tình tiết ở chương cuối cùng bản tiểu thuyết này.

Thời Sênh: "..." Hình như đã phát hiện chuyện khủng khiếp.

Tiểu thuyết mà Tạ Ngôn phát hành đều được nguyên chủ chỉnh sửa?

Thời Sênh mở ra mấy bộ tiểu thuyết trước đó của Tạ Ngôn, cùng "Thần Thú" so sánh, thực dễ dàng có thể nhìn ra, hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù là Tạ Ngôn có tiến bộ đi chăng nữa, nhưng mà giữa là nam và nữ sẽ có thói quen cố định ở chỗ dùng thủ pháp tu từ của mình.

Thủ pháp tu từ ở các tiểu thuyết trước của Tạ Ngôn rõ ràng rất khác lúc sau.

Tạ Ngôn hot lên từ bộ tiểu thuyết kêu "Kiều tử ân sủng", tiểu thuyết ngược, hiện đại, hào môn, thời gian cập nhật gần nhất vừa lúc là khi Tạ Ngôn chuyển đến nhà nguyên chủ.

Nhưng Thời Sênh cũng không phát hiện việc này trong trí nhớ nguyên chủ, giống như những chuyện này đều bị nguyên chủ quên đi.

Thời Sênh nhìn nhìn hai bộ còn lại, một bộ chỉ viết đại cương, một bộ còn lại là tiểu thuyết trinh thám, đã viết xong, chỉ có mười lăm vạn chữ, cuối cùng bút danh đề bên dưới là Tân Y.

Bộ mười lăm vạn chữ này, Thời Sênh xem kỹ từ đầu, hành văn duy mĩ, nội dung cốt truyện hấp dẫn, nhân vật quan hệ phức tạp nhưng không hỗn loạn, cực kỳ logic.

Bán để xuất bản tuyệt đối có thể được giá ngon.

Năng lực sáng tác của nguyên chủ cùng khả năng xây dựng nội dung cốt truyện rất tốt, nếu làm tác giả thì tuyệt đối sẽ nổi.

Cũng không biết mục đích nguyên chủ khi viết bản tiểu thuyết này là

gì, Thời Sênh không động tới nó, đem nó lưu trữ lại.

Nếu nguyên chủ không nói phải xử lý tiểu thuyết này như thế nào, cô cũng sẽ không động.

Nguyên chủ rốt cuộc có giúp Tạ Ngôn sửa văn hay không, Thời Sênh hiện tại cũng không dám kết luận. Vạn nhất là Tạ Ngôn sửa rồi mới đưa cho nguyên chủ thì sao?

Cho nên...

Rốt cuộc có phải nguyên chủ hỗ trợ sửa hay không, chờ lần sau Tạ Ngôn đăng chương mới sẽ biết.

Thời Sênh đăng ký một cái bút danh trên trang web mà Tạ Ngôn đăng truyện. Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể buông tha đào hố.

Lý tưởng rộng lớn của cô là hố người đọc khắp thiên hạ.

Đào Hố Sênh login.

Chương 757: Tổng biên thích đào hố (4)

Thời Sênh mất một buổi tối viết đại cương, lúc hừng đông, cuối cùng cô cũng viết xong ba chương đầu, đẩy lên trang web.

Thời Sênh ngáp một cái, từ ghế trên đứng lên, duỗi thắt lưng, hơi hơi thở dài, thật nghèo quá đi!

Ánh mắt quét qua di động còn đang cắm sạc pin.

Chần chừ vài giây, Thời Sênh rút di động, ấn nút khởi động máy.

Vốn tưởng rằng không thể khởi động máy nữa, nhưng mà màn hình rất nhanh liền sáng, sau đó lại có tin nhắn ùn ùn đổ vào, cũng may không chết máy.

Thời Sênh đợi một lát mới bắt đầu xem tin nhắn, không có gì khác với trí nhớ của nguyên chủ, hoặc là mắng cô không biết cảm thấy thẹn, hoặc là gửi tin nhắn hình ảnh đe dọa, không thì cũng là ảnh chụp đã bị chỉnh sửa.

Nguyên chủ chỉ là một cô gái trẻ, bị dọa cũng thực bình thường.

Thời Sênh xem trong chốc lát, lại mấy cái tin nhắn được gửi đến.

Thời Sênh lắc đầu, lấy sim ra trực tiếp ném xuống, chờ đi ra ngoài mua một cái sim khác.

Cô gái này không biết đổi sim à?

Thời Sênh mất ngủ cả một đêm, lúc này ngủ một mạch đến tận giữa trưa, bên ngoài phòng khách có thanh âm, Thời Sênh ngồi trong chốc lát mới đứng lên, đi dép lê, mở cửa phòng ra bên ngoài xem.

Nhiếp Thành đang ở trong phòng bếp nấu cái gì đó, hương vị rất thơm.

Thời Sênh bĩu môi, nhớ tới mình đã thật lâu chưa đi ăn. Cô tùy tiện đổi quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm.

"Tiểu Y."

Thời Sênh chuẩn bị ra ngoài, thanh âm Tạ Ngôn đột nhiên vang lên từ phía sau. Hắn chống cửa, dường như vận động cũng không tiện lắm, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn.

Thời Sênh nhìn qua, hắn lập tức mỉm cười, "Em còn chưa ăn cơm à? Cùng nhau ăn không?"

Nhiếp thành ở phòng bếp nghe được như vậy liền đen mặt đi tới, rất không vui trừng mắt nhìn Thời Sênh.

"Không cần." Thời Sênh đẩy cửa ra, cùng hai người này ăn cơm, cô ăn được mới là lạ.

Cửa phòng đóng lại nghe “rầm” một tiếng, thân mình Tạ Ngôn cũng run rẩy theo. Hắn nhìn về phía Nhiếp Thành, thấy Nhiếp Thành đen mặt, ánh mắt khẽ biến, vội vàng giải thích: "Cô ấy còn trẻ con... tôi..."

Nhiếp Thành cười lạnh, "Cô ta đã cắm sừng em như vậy, em còn che chở cô ta?"

"Tiểu Y không phải loại người như vậy." Tạ Ngôn phân trần.

Nhiếp Thành tiến lên hai bước, nắm cằm Tạ Ngôn, mạnh mẽ hôn xuống, nụ hôn chấm dứt, hắn mới âm trầm nói tiếp nói: "Hiện giờ em là người của tôi, nhớ kỹ."

Nhiếp Thành nói xong lại xoay người vào phòng bếp. Tạ Ngôn đứng tại chỗ cho đến tận khi Nhiếp Thành gọi hắn ăn cơm.

Thời Sênh cơm nước xong, mua một cái sim khác về, Nhiếp Thành cùng Tạ Ngôn vẫn còn ăn.

Hai người ngồi thật sự gần, Tạ Ngôn sắc mặt ửng hồng, một bàn tay Nhiếp Thành đặt dưới bàn, lúc Thời Sênh đi vào, vừa lúc nghe thấy Tạ Ngôn rên rỉ một tiếng.

Nhiếp Thành nhìn về phía Thời Sênh có chút khiêu khích, tựa hồ đang khoe khoang. Tạ Ngôn cúi đầu, cắn chặt môi.

Thời Sênh bị hai người kia làm ghê tởm.

Thật sự.

Các người ở trong phòng thì cũng thôi đi, ở phòng khách mà còn như vậy.

Thời Sênh nổi da gà đầy người đi vào phòng, vẫn nên mau chóng đuổi hai người kia đi, miễn cho bẩn mắt.

...

Thời Sênh trở về phòng mở máy tính, trang web đã có tin nhắn hồi đáp, nhắc nhở cô có thể ký hợp đồng.

Thời Sênh dựa theo nhắc nhở quyết định kết bạn với biên tập.

Thời Sênh còn chưa đánh chữ xong, tin nhắn của biên tập đã tới.

Hoa trăng khuyết: Cho tôi xem đề cương của cô đi.

Tổ tông:...

Hoa trăng khuyết:...

Nhìn cái bút danh này, thật không muốn nói chuyện tí nào.

Thời Sênh gửi đề cương cho biên tập.

Thừa dịp biên tập xem đại cương, Thời Sênh lục lọi tìm kiếm biên tập này trên trang web, chỉ là tìm mãi không ra.

Nhưng tài khoản của người này là do Ban quản trị web gửi, chắc không phải giả rồi? Có lẽ là biên tập mới.

Hoa trăng khuyết: Ai là nữ chính?

Tổ tông: Dương Niên Niên.

Hoa trăng khuyết:...

Đối phương không biết đang làm cái gì, một hồi lâu mới có tin tức.

Hoa trăng khuyết: Sửa lại đề cương một chút, trước 5 giờ đưa tôi.

Thời Sênh không cảm thấy đề cương của mình có vấn đề gì.

Tổ tông: Vì sao phải sửa? Tôi cảm thấy nó rất ổn mà.

Tổ tông: Anh cảm thấy có vấn đề gì?

Tổ tông:... Nói chuyện a!!

Thời Sênh tắt khung đối thoại, biên tập mới mà còn kiêu căng như vậy? Quá khó khăn!

Vẫn nên đổi biên tập thì tốt hơn.

Cô liền gửi tin yêu cầu đổi biên tập, lập tức quên luôn cuốn truyện mới chỉ viết ba chương đầu.

May mắn là đầu cô nhiều trí tưởng tượng, không sợ không có bản thảo.

Thời Sênh bên này vội vàng viết văn, bên kia Nhiếp Thành và Tạ Ngôn vội vàng bồi dưỡng cảm tình.

Thời Sênh đi ra ngoài ký gửi hợp đồng đã ký xong, lúc trở về phát hiện chỉ có Tạ Ngôn một mình ngồi ở phòng khách, laptop trước mặt mở ra.

"Tiểu Y, em đã về rồi." Tạ Ngôn ngẩng đầu, cười chào hỏi.

Trước mắt bạn gái mình lại chơi trò yêu đương với người đàn ông khác, giường cũng đã lăn, thế mà còn có thể làm như không có việc gì chào hỏi cô, giống như chưa xảy ra chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ hắn cảm thấy nguyên chủ thích hắn đến chịu nổi, cho dù hắn làm cái gì cũng đều tha thứ cho hắn. Hay là hắn cảm thấy cô là đồ ngu, không biết gì?

Thời Sênh thật sự rất bội phục tiểu thụ này.

Thời Sênh nhìn laptop của hắn, thương hiệu giống cái mà nguyên chủ đã mua.

"Ừ." Thời Sênh thu hồi tầm mắt, đổi giày vào cửa.

"Em ăn cơm chưa?" Tạ Ngôn tri kỷ hỏi.

Thời Sênh không mặn không nhạt trả lời: "Ăn."

Tạ Ngôn “ừm” một tiếng, hơi trầm mặc. Mắt thấy Thời Sênh sắp vào phòng, Tạ Ngôn vội vàng nói: "Tiểu Y, em có thể giúp anh xem chương mới nhất được không?"

Thời Sênh: "..." Hóa ra là thật nha!

"Không có thời gian." Giúp anh sửa văn, còn không bằng ông đây đi đào hai cái hố.

Thời Sênh vào phòng mình, Tạ Ngôn đứng ở đó với sắc mặt xấu hổ.

Lúc này, Tạ Ngôn mới cảm thấy không đúng lắm.

Thời Sênh đánh máy xong liền đăng truyện lên web, phát hiện Tạ Ngôn đăng thêm một chương, Thời Sênh liền mở đọc chương mới nhất.

Quả nhiên là có sự khác biệt rất lớn với chương trước, giống hệt với giọng văn lúc đầu của hắn.

Nguyên chủ quả đúng là ngu ngốc!

Tạ Ngôn đăng một chương này, độc giả cũng phát hiện không thích hợp. Nhưng mà nội dung cốt truyện cũng không có nhiều thay đổi, độc giả cũng chỉ là mắng chửi là có phải tâm tình của tác giả không tốt hay không, vân vân...

Thời Sênh đăng chương mới hôm nay xong, cái người Hoa Trăng Khuyết lúc trước lại gõ gõ cô.

Hoa Trăng Khuyết: Đề cương của cô sửa lại chưa?

Tổ tông: Không thay đổi, tôi không viết.

Cho anh chọn, anh chọn phải ông đây chứ có phải ông đây chọn anh đâu.

Hoa trăng khuyết:...

Hoa trăng khuyết không gửi tin cho cô nữa, Thời Sênh liền kéo nick hắn vào sổ đen.

Tốc độ tay của Thời Sênh rất nhanh, tốc độ thêm chương cũng nhanh hơn những người khác nhiều. Biên tập Manh Tử của cô mỗi ngày đều bảo cô đừng cập nhật nhanh như vậy, bằng không đề cử sẽ không lên được.

Manh tử: Tổ tông, Tổ tông a, hôm nay cô lại cập nhật nhiều như vậy. Tôi mới vừa xin đề cử cho cô, cô viết nhanh thế làm gì hả?

Manh tử: Tổ tông, cô ở đâu?

Tổ tông: Tôi chờ lấy tiền, nghèo phải cạp đất ăn rồi.

Cô bây giờ là một người vô sản, cần phải kiếm tiền.

Thật ra cô muốn bán vài thứ trong không gian kia, thế nhưng cô phát hiện trong thế giới này, bán mấy đồ vật loại này rất phiền toái, phải có nguồn gốc chính quy, các loại giấy chứng nhận. Vật không có nguồn gốc như của cô, trừ phi là người quen, bằng không rất khó bán đi.

Manh tử:...

Biên tập đại khái bị cô làm cho tức chết rồi.

Nhưng mà trí tưởng tượng trong văn của Thời Sênh bay tới tận chân trời, hành văn cũng không tệ, biên tập rất quan tâm. Cho nên mặc dù Thời Sênh cập nhật chương mới nhanh như dùng plug in nhưng biên tập vẫn tranh thủ các loại đề cử cho cô.

Chương 758: Tổng biên thích đào hố (5)

Tác giả trên tay biên tập của Thời Sênh không nhiều lắm, tác giả viết tốt càng ít, nên những vị trí đề cử tốt đều đến trên người Thời Sênh hết.

Biên tập đề cử mà được thì có thể coi là tạo ra được một đời đại thần mới.

Thời Sênh bên này ngày sống đến vui vẻ, Tạ Ngôn bên kia lại cực thảm, bởi vì phong cách viết thay đổi đột ngột làm cho độc giả khó mà tiếp nhận nổi, sau khi mấy chương liên tục đều như thế, đã có không ít người bỏ đi.

Tạ Ngôn hơi tiều tụy, ngay cả Nhiếp Thành cũng không muốn gặp.

Hắn rối rắm hồi lâu, vẫn quyết định tìm Thời Sênh.

"Tiểu Y."

Tạ Ngôn gõ cửa phòng Thời Sênh, gõ mấy lần, Thời Sênh mới mở cửa cho hắn.

"Có việc gì?"

"Chúng ta đã lâu không ra ngoài xem phim, anh mua vé, cùng đi xem đi?"

"Nhiếp Thành không đi?"

"Tiểu Y, anh cùng Nhiếp Thành chỉ là bạn bè, em không cần hiểu lầm." Tạ Ngôn lập tức lắc đầu biện giải, "Chuyện lần trước không phải anh đã giải thích qua với em rồi sao? Đó là ngoài ý muốn, Tiểu Y, em phải tin tưởng anh."

"A..."

Giường cũng đã lăn với nhau mà hắn còn nói ra vậy được.

Tạ Ngôn giơ vé xem phim lên trước mắt Thời Sênh, "Tiểu Y, em xem, đây là phim trước đây em rất muốn đi xem. Chúng ta cùng nhau đi?"

Ai muốn cùng anh đi xem phim chứ?

Không đi!

Thời Sênh một lời không hợp liền trực tiếp đóng cửa.

Tạ Ngôn bị nhốt ngoài cửa, một hồi lâu hắn mới lại gõ cửa tiếp.

Gõ cửa không được, hắn lấy di động ra gọi điện thoại, kết quả phát hiện số không liên lạc được.

"Tiểu Y! Em mở cửa!"

"Tiểu Y!"

"Tân Y, em mở cửa ra, chúng ta nói chuyện."

Giọng của Tạ Ngôn đến cuối cùng có chút tức đến hộc máu. Trong khoảng thời gian này, hắn bị Nhiếp Thành quấn quít lấy, tuy rằng ở

cùng Thời Sênh dưới một mái nhà nhưng mà gần như chẳng gặp nhau bao giờ.

Thời Sênh mặc kệ hắn, hiện tại quan trọng là... kiếm tiền, sau đó đuổi hai thằng kia ra khỏi nhà.

Thời Sênh lên bảng đề cử ngày đầu tiên liền trực tiếp vọt tới top 10 trong bảng tiêu thụ của trang web, lượng tiêu thụ trong top 10 đều là một ngày một vạn RMB.

Ngày thứ ba đã muốn lọt vào top 3.

Tháng thứ nhất, tiền nhuận bút Thời Sênh đã là mười vạn.

Nhưng mà sau khi lấy được tiền nhuận bút, độc giả liền phát hiện tác giả giảm mạnh cập nhật chương mới, sau đó trực tiếp ngừng luôn.

Có được tiền nhuận bút, Thời Sênh còn viết văn cái gì, trực tiếp lao vào thị trường chứng khoán.

Manh tử: Tổ tông, cô đã ba ngày không cập nhật!! Chừng nào cô mới thêm!!

Tổ tông: Có thời gian lại thêm.

Manh tử:... Không phải cô nghèo muốn cạp đất sao?

Tổ tông: ←_← hết rồi.

Hiện tại cô có tiền, tuy rằng chưa phải phú ông trăm vạn nhưng vẫn là có tiền, không cần ăn đất.

Manh tử:...

Một cuốn truyện đang ngon lành, thế mà cô ấy lại bỏ hố! Lúc trước rõ ràng cập nhật nhanh như vậy, còn tưởng mình sắp tạc được một pho tượng thần, kết quả cô ấy nói không thêm là không thêm luôn.

Biên tập ngất ở WC.

...

Có tiền, Thời Sênh lập tức trả tiền cho chị Hồng chủ cửa hàng ở phía đưới.

"Không cần vội, em cứ dùng đi." Chị Hồng lo lắng Thời Sênh không có tiền, không chịu nhận.

"Em có tiền." Thời Sênh đưa tiền tới quầy hàng của chị Hồng, "Cảm ơn chị Hồng!"

Chị Hồng lắc đầu, "Con bé này." Rồi chị xoay người lấy mấy túi đồ ăn vặt, "Cầm lấy ăn, có gì cần thì nói với chị Hồng."

Thời Sênh rút từ ví tờ năm mươi đồng đặt trên quầy, mang theo gói to rồi lao nhanh ra cửa.

Chị Hồng dở khóc dở cười nhìn năm mươi đồng kia, chị muốn cho Thời Sênh chứ không phải muốn bán.

Thời Sênh chạy trốn quá nhanh, ở bên ngoài đụng vào một người.

Vừa nhấc đầu liền nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Nhiếp Thành.

Hắn đột nhiên đưa tay bắt lấy Thời Sênh, kéo cô đến một chỗ không người.

"Tân Y, cô mới nói gì với Tạ Ngôn?" Nhiếp Thành chất vấn bằng giọng tàn nhẫn.

Giờ Tạ Ngôn không nghe điện thoại của hắn, cũng không nhắn tin đáp trả, ngay cả cửa phòng cũng khóa trái.

Thời Sênh mạnh mẽ gạt tay Nhiếp Thành ra, "Tôi không nói gì với anh ta."

Ai biết tiểu thụ nhà ngươi phát điên cái gì, có lẽ là dì cả đến chơi.

Nhiếp Thành uy hiếp nói: "Tân Y, tôi cảnh cáo cô, mau chóng chia tay với Tạ Ngôn, bằng không đừng trách tôi không khách khí!"

Thời Sênh cười nhạo, "A, như dùng cái loại thủ đoạn thấp kém lúc trước sao?"

Nhiếp Thành nhíu mày.

Làm sao cô ta biết?

Nhưng cũng không có gì, biết thì biết.

"Cô biết là tốt rồi, tôi muốn cô không thể yên lành ở đây được cũng chỉ cần vài câu nói thôi."

Nhiếp Thành khí phách nói xong, nhanh chóng rời đi.

Thời Sênh: "..." Không hổ là khí phách công.

Muốn cho ông không sống ở đây nổi, anh cũng phải có mệnh này mới được, ngu ngốc!

Lúc Thời Sênh trở về, Nhiếp Thành kéo Tạ Ngôn ra ngoài, ba người gặp nhau ở ngoài cầu thang.

Thời Sênh đứng ở dưới thang lầu. Nhiếp Thành vốn đang kéo Tạ Ngôn, nhưng sau khi thấy Thời Sênh, Nhiếp Thành trực tiếp kéo Tạ Ngôn ôm vào trong ngực.

"Tiểu Y..." Tạ Ngôn hơi bối rối, muốn đẩy Nhiếp Thành ra.

Nhiếp Thành cúi đầu, ở bên tai Tạ Ngôn nói nhỏ, "Em dám giãy giụa, tôi sẽ hôn em ở trước mặt cô ta."

Thân mình Tạ Ngôn cứng đờ.

Nhiếp Thành ôm hắn đi xuống dưới.

Thời Sênh đứng ở giữa đường, cũng không có ý tránh ra.

"Cô Tân, phiền cô tránh ra một chút."

"Anh muốn dẫn bạn trai tôi đi chỗ nào?" Thời Sênh cười tủm tỉm hỏi.

Nhiếp Thành mặt không đổi sắc, "Công việc."

"Ha... Công việc." Thời Sênh gật gật đầu, hơi hơi nghiêng người, Nhiếp Thành cảm thấy ngữ điệu của Thời Sênh có điểm cổ quái, hắn từ bên cạnh Thời Sênh đi xuống, lúc sắp rẽ, thanh âm của cô chậm rãi vang lên, "Bàn công việc ở trên giường à?"

"Tiểu Y, không phải..." Tạ Ngôn ngẩng đầu, nhanh chóng biện giải.

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong, Nhiếp Thành liền nói trước,

"Đúng thì sao?"

"Chẳng sao." Thời Sênh nhún nhún vai, khóe miệng gợi lên vẻ trào phúng, "Chú ý khống chế mình, đừng để thận mệt."

Nhiếp Thành nhìn cô xoay người lên lầu, ý niệm cổ quái trong lòng càng ngày càng sâu.

Sao cô ta lại phản ứng kỳ quái như vậy?

Tạ Ngôn muốn đuổi theo đi lên nhưng mà Nhiếp Thành ôm hắn rất chặt, không cho hắn nhúc nhích.

"Nhiếp Thành, anh rốt cuộc muốn làm gì?" Tạ Ngôn hổn hển quát hắn, giọng rất lớn, cả thang lầu đều vang lên tiếng của hắn.

Nhiếp Thành không trả lời, mạnh mẽ ôm hắn đi xuống.

...

Khi Tạ Ngôn chân cẳng như nhũn ra quay về liền phát hiện ngoài cửa toàn là đồ vật của hắn và Nhiếp Thành.

Tạ Ngôn dùng chìa khóa mở cửa nhưng không thể mở được.

Tạ Ngôn gõ cửa, một lúc sau cửa liền mở ra.

Thời Sênh tựa hồ đang chờ hắn trở về.

"Tiểu Y, em làm thế này là có ý gì?" Tạ Ngôn chỉ vào đồ đạc trên mặt đất, chất vấn.

"Đuổi anh đi." Thời Sênh liếc mắt nhìn Tạ Ngôn một cái, "Anh nghĩ

anh bị nam nhân khác đè rồi, tôi còn cần anh sao?"

Sắc mặt Tạ Ngôn trắng bệch, miễn cưỡng giải thích, "Nhiếp Thành nói đùa với em thôi. Anh cùng hắn thật sự là ra ngoài có việc quan trọng."

Thời Sênh nhìn chân Tạ Ngôn còn hơi run, gật đầu nói: "Chuyện lên giường đúng không, quả thật là đúng là chuyện quan trọng."

"Tạ Ngôn, mày dám bắt nạt Tiểu Y?" Ông chú nhà bên vẫn luôn nghe lén, nghe đến đó nhịn không được mở cửa ra, hùng hổ đi đến đây, "Lúc trước tao đã cảm thấy cái tên như trai bao như mày không phải thứ tốt gì rồi. Tiểu Y đừng sợ, chú giúp cháu dạy dỗ nó."

Tạ Ngôn vội vàng giải thích: "Chú Cường, cháu không có, là Tiểu Y hiểu lầm."

Chương 759: Tổng biên thích đào hố (6)

"Tiểu Y?" Chú Cường nhìn Thời Sênh.

"Anh ta ngoại tình..." Thời Sênh thản nhiên đáp.

Chú Cường thay đổi sắc mặt, túm áo Tạ Ngôn, một quyền đánh ra, đấm thẳng vào mặt Tạ Ngôn.

"Ông đây ghét nhất loại người như mày, chân trong chân ngoài." Chú Cường xì một tiếng khinh miệt, "Tiểu Y nhà chúng tao có chỗ nào không tốt? Chỗ nào có lỗi với mày?"

"Khụ khụ..." Mặt Tạ Ngôn bị đánh sưng vù, khóe miệng có máu chảy ra, "Chú Cường thúc... chú nghe cháu giải thích."

"Giải thích cái gì mà giải thích? Tiểu Y sẽ đổ oan cho mày sao? Người như mày làm sao xứng đôi với Tiểu Y nhà chúng tao." Chú Cường lôi Tạ Ngôn xuống lầu.

Dưới lầu cũng nghe thấy động tĩnh, đã có người đi lên, thấy chú Cường đang xách Tạ Ngôn đi xuống thì đều hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Thằng nhãi con này dám cho Tiểu Y đội nón xanh." Chú Cường hừ lạnh một tiếng.

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc.

Chú Cường nói đơn giản vài câu, mọi người đều phẫn nộ trừng mắt

với Tạ Ngôn. Có người còn chủ động đi lên mang đồ đạc của Tạ Ngôn và Nhiếp Thành xuống dưới.

Lúc này đúng là giờ tan tầm, người trong tiểu khu đang đông, Tạ Ngôn quả đúng là bị nghìn người chỉ trỏ.

Thời Sênh theo ở phía sau, có người an ủi Thời Sênh.

"Tiểu Y đừng sợ, chúng ta sẽ không để cho hắn khi dễ cháu."

"Người khốn nạn như thế, Tiểu Y ngàn vạn lần đừng để trong lòng, ngày tháng về sau còn rất dài." Có người sợ Thời Sênh nghĩ quẩn trong lòng giống lần trước.

"Vâng, cháu biết." Thời Sênh ngoan ngoãn gật đầu, "Sống trên đời này, có ai mà không gặp một vài người khốn nạn đâu."

Mọi người thấy Thời Sênh không có phản ứng kích động thì đáy lòng mới yên tâm, chỉ sợ cô lại giống lần trước.

"Tiểu Y... Em hãy nghe anh nói..." Giọng của Tạ Ngôn từ trước mặt truyền đến.

Mấy người đàn ông đã lôi Tạ Ngôn tới cửa tiểu khu, với cái thân thể nhược thụ* của hắn, làm sao là đối thủ của những người đàn ông này, trực tiếp bị ném ra ngoài.

**Nhược thụ = uke yếu đuối như con gái.*

Thời Sênh đi theo mấy người phụ nữ an ủi mình ra đến cửa tiểu khu, nhìn thấy Tạ Ngôn có chút chật vật, "Tạ Ngôn, tôi đá anh. Anh nhớ kỹ, chúng ta không phải chia tay, là tôi đá anh!"

"Tiểu Y nói rất đúng."

Người phía sau lập tức hét lớn một tiếng.

Sắc mặt Tạ Ngôn hết xanh lại trắng, "Tiểu Y, em thật sự phải tuyệt tình như vậy sao?"

"Ha..." Thời Sênh thật sự nhịn không được, nở nụ cười một hồi lâu, mới nói: "Anh đều đã làm chuyện đó với người ta ở trên giường của tôi. Tôi còn không được tuyệt tình sao?”

Lý luận này bản cô nương không phục!

"Em..." Sắc mặt Tạ Ngôn nháy mắt trắng bệch.

"Tôi đá anh không phải vừa lúc sao. Anh lập tức có thể cùng với người tình mới của anh như chim liền cánh. Anh còn ra vẻ trước mặt tôi làm cái gì?"

Tạ Ngôn bị một đám người nhìn chằm chằm. Hắn cảm giác mình lúc này giống như người không mặc quần áo, bị người người vây xem, đáy lòng Tạ Ngôn thấy rất nhục nhã.

Dù gì bọn họ cũng đã từng hẹn hò, sao lại làm cách để cho nhiều người nhìn thấy như vậy?

Nhiếp Thành xuất hiện rất đúng lúc, Tạ Ngôn đang không biết nên làm sao, thì hắn giống như Chúa cứu thế xuất hiện trước mặt Tạ Ngôn.

Nhiếp Thành đưa Tạ Ngôn lên xe, lại thu thập lại hành lý, trước khi đi còn nhìn về phía Thời Sênh, "Tân Y, cô sẽ hối hận."

Thời Sênh: "..." Hối hận ông nội anh ấy!

Bắt cô và Tạ Ngôn chia tay là hắn, hiện tại cô đá Tạ Ngôn, hắn vẫn có thể nói được, anh trâu như vậy, sao không đi thống trị vũ trụ đi! Thần kinh!

"Tiểu Y, đừng khổ sở, chúng ta đều là hậu thuẫn của cháu, ai dám khi dễ cháu thì sẽ không xong với chúng ta."

"Đúng vậy, đúng vậy, vì cái loại người này không đáng."

"Cháu không sao, thật sự." Thời Sênh ra hiệu dừng lại, "Cảm ơn mọi người, cháu mời mọi người ăn cơm đi."

Mọi người thấy Thời Sênh kiên trì cũng không từ chối, mọi người liền kéo nhau vào một tiệm ăn bên cạnh.

Nhưng mà lúc tính tiền, một đám người lo lắng Thời Sênh không có tiền, đề nghị chia ra. Thời Sênh thật vất vả mới khiến bọn họ bỏ đi cái ý định này.

Hiện tại cô vẫn chưa tới mức không mời nổi một bữa cơm.

...

Lúc quay về tiểu khu, Thời Sênh dừng lại một chút, nhìn thấy bà cụ lúc trước mở cửa cho cô đang run rẩy đi ra ngoài.

Đây là bà Dương, bình thường rất tốt với nguyên chủ.

"Bà Dương đi đâu thế ạ?" Lúc đi ngang qua bà, Thời Sênh hỏi một tiếng.

Bà Dương nghễnh ngãng, không nghe rõ, "Hả?"

Thời Sênh đề cao âm lượng, "Cháu hỏi bà đi đâu thế?"

Lần này bà Dương đã nghe rõ, "Bà đi đón cháu trai."

Thời Sênh không phải người thích xen vào việc của người khác, hỏi xong liền đưa bà Dương ra khỏi tiểu khu sau đó mới rời đi.

Thời Sênh về nhà, trên mà hình máy tính chưa tắt, tất cả đều là tin nhắn của biên tập nhà cô.

Làm máy tính trực tiếp bị đơ.

Thời Sênh im lặng, nên đổi một máy tính mới rồi.

Máy tính này không đủ để cô lăn lộn hai lần.

Thời Sênh khởi động lại máy tính, tuy rằng vẫn đơ nhưng vẫn có thể tạm dùng, tin nhắn của Manh Tử hẳn là bị đơ nên rớt một ít, Thời Sênh chỉ nhìn thấy cô ấy thúc giục chương mới.

Đại khái là thấy cô login, tin nhắn của Manh Tử lại gửi tới.

Manh Tử: Sao cô lại đắc tội Nhiếp Thành??

Nhiếp Thành?? Cái quỷ gì?

Tổ tông:???

Manh Tử: Nhiếp Thành không đồng ý đề cử cũng như phúc lợi mà tôi gửi lên.

Manh tử: Sao cô lại đắc tội mặt tên Diêm Vương mặt đen này thế?

Thời Sênh lúc này mới nhớ, Nhiếp Thành hình như là Tổng biên mảng truyện dành cho nữ...

Nam chính công lợi hại nha.

Khẳng định là hắn đã nhìn thấy tư liệu của cô, dù sao tiêu thụ lúc trước của cô rất chói mắt, người phía trên trên muốn xem cũng đúng.

Manh Tử: Sao cô lại đắc tội hắn a a a a a!

Biên tập hình như rất kích động, đây chính là tác giả thứ nhất trong tay cô sắp thành thần, thế mà chết non như vậy.

Đầu ngón tay Thời Sênh ở bàn phím gõ gõ, màn hình nhảy ra một loạt chữ.

Tổ tông: Có thể là bởi vì tôi động tới người đàn ông của hắn.

Manh tử:!!!

Phía sau là mấy icon hoảng sợ.

Những lời này lượng tin tức quá lớn, Manh Tử có điểm tiêu hóa không xong.

Manh tử: Hắn thật sự thích đàn ông?

Thời Sênh không trả lời, tin nhắn của Manh Tử không ngừng gửi tới.

Manh tử: Cô cùng Nhiếp Thành thật sự quen nhau trong cuộc sống?

Manh tử: Lúc trước ban biên tập thấy Nhiếp Thành qua lại rất thân thiết với một người đàn ông.

Manh tử: Tổ tông, cô đừng giả chết, tôi biết cô ở đó, cô mau nói cho tôi, là ai?

Manh tử: Tổ tông, tôi đã gọi cô là tổ tông rồi mà!

Thời Sênh khóe miệng run rẩy nhìn Manh Tử spam tin, đây đâu phải là thái độ cộng tác mà biên tập nên có.

Tổ tông: Bát quái chuyện của cấp trên của cô, không sợ bị đuổi việc à?

Manh tử: Tôi còn lâu mới sợ hắn, cô nói cho tôi đi, Nhiếp Thành đang hẹn hò với ai?

Một cái tiểu biên tập thế mà không sợ nam chính công thân là chủ biên, lợi hại! Tuyệt đối có hậu trường!

Tổ tông: Tạ Ngôn

Manh tử:!!!!

Tạ Ngôn là ai? Không biết.

Manh Tử cực kỳ bát quái chuyện của Nhiếp Thành, nếu không phải lời nói của cô ta cực kỳ hưng phấn, Thời Sênh còn nghĩ biên tập này thích Nhiếp Thành.

Nhưng mà sự thật chứng minh, Manh Tử chỉ bát quái Nhiếp Thành đang hẹn hò với ai mà thôi.

Bát quái xong, Manh Tử không biết làm sao lại nhảy đến thể loại truyện đam mỹ luôn.

Manh Tử: Tổ tông, hay cô cũng viết truyện đam mỹ đi, thật muốn nhìn cô viết truyện đam mỹ, tưởng tượng chắc chắn là rất tốt.

Manh Tử: Trang web của chúng ta hiện tại đang rất nâng đỡ thể loại truyện đam mỹ đấy.

Có cấp trên là gay, hướng đi kia của trang web khẳng định là theo thượng cấp.

Văn của Thời Sênh có đôi khi ngay cả nam chính cũng không có, đặc biệt vì chỉ có mấy người phụ nữ đại chiến, nhưng xem rất hay, độc giả mua phiếu rất nhiều.

Cô đi viết đam mỹ làm cái quái gì?

Truyện đam mỹ không có tiểu công, có người đọc mới là chuyện lạ.

Chương 760: Tổng biên thích đào hố (7)

Tổ tông: Nhiếp Thành hiện tại muốn phong sát tôi, tôi viết gì cũng vô dụng.

Gã đàn ông Nhiếp Thành có tâm trả thù mạnh như vậy, nếu biết cô ở trang web này thì sao có thể cho cô đường sống chứ.

Manh tử: Cô từ từ.

Manh tử: 2666****6

Tổ tông:???

Gửi con số cho cô làm gì?

Manh tử: Văn của cô tốt như vậy, Nhiếp Thành còn chưa thể một tay che trời. Cô kết bạn với người này đi, chắc chắn nâng cô thành thần.

Thời Sênh viết văn hoàn toàn là hứng thú, lúc trước kiếm tiền là bởi vì cô thiếu tiền. Cho nên hiện tại cô không thiếu tiền, có thể đăng hay không, cô chẳng quan tâm.

Cho nên Thời Sênh thực khoái trá bỏ qua chuyện này.

Thời Sênh logout, ra phòng khách lấy nước.

Ai biết bên trong chẳng còn một giọt nước nào.

Trước kia việc này đều là nguyên chủ xử lý, Tạ Ngôn chỉ biết uống.

Thời Sênh chống nạnh, cong môi dùng sức thổi tóc mái, thật khát nước quá!

Thời Sênh đi vào phòng bếp, chuẩn bị tự lực cánh sinh đun nước, kết quả cô tìm nửa ngày không tìm được ấm đun nước, quan trọng nhất là, cũng không có hệ thống cung cấp nước uống.

Thời Sênh: "..." Quả thực cmn buồn cười!

Thời Sênh sống không còn gì luyến tiếc đi xuống lầu mua nước. Chồng chị Hồng trông tiệm, cười ha hả nói vài câu với Thời Sênh.

Thời Sênh uống nước xong mới từ trong tiệm đi ra, bốn phía quanh cửa hàng đều là cảnh tối lửa tắt đèn, Thời Sênh nhanh chóng quay về tiểu khu.

Cô đi vài bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía ngã tư đường đối diện.

Không có ánh sáng đèn đường, hình như có một bóng người đang đứng, có chút giống bà Dương.

Thời Sênh vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi, xoay người đi về phía bà ấy.

Bà Dương đứng ở dưới đèn đường, duỗi cổ nhìn về một hướng.

"Bà Dương."

Lúc này bốn phía thực im lặng, Thời Sênh kêu một tiếng. Bà lão đã nghe thấy, cười ha hả quay đầu, "Tiểu Y đấy à."

"Bà Dương, sắp khuya rồi." Thời Sênh chỉ chỉ di động, "Con cháu của bà chắc sẽ không về đâu, mau trở về thôi."

Ánh sáng màn hình di động hắt lên khuôn mặt tang thương của bà Dương, đáy mắt bà có chút thất vọng, "Haizz, chúng nó đều bận rộn."

Thời Sênh không giỏi an ủi người khác, "Cháu đưa bà trở về."

Bà Dương có lẽ là không cam lòng, rướn cổ nhìn lại, một hồi lâu mới gật đầu, "Quay về thôi, quay về thôi."

Thời Sênh đưa bà Dương trở về, lúc lên lầu nghe được tầng của cô có động tĩnh.

Thời Sênh bước nhè nhẹ, cẩn thận lên lầu, từ góc cầu thang nhìn ra ngoài.

Có hai người đội mũ đen trùm đầu đang cố mở cửa nhà cô.

Trong đó, có một tên còn cầm một con dao.

Vừa rồi, nếu cô không đưa bà Dương về thì lúc này hẳn là đang ở trong phòng.

Ngay lúc Thời Sênh cảm thán, hai người đã mở cửa ra, bọn họ nhanh chóng lẻn vào.

Thời Sênh lấy di động ra bấm bấm.

Có việc tìm cảnh sát, chuẩn không sai.

Báo cảnh sát xong, Thời Sênh mới đi lên, đứng ở cửa, chờ kia hai

tên trộm đi ra.

Đại khái là hai phút, tên trộm cầm dao đi ra trước. Hắn còn chưa thấy rõ bên ngoài liền bị một bàn chân đạp thẳng vào mặt.

Tên trộm bị đá ngã vào trong phòng, Thời Sênh mở cửa ra, đưa tay bật đèn ở huyền quan, tên trộm còn lại đứng ở chỗ xa vài bước, đại khái là bị biến cố này dọa sợ.

...

Lúc cảnh sát đuổi tới, Thời Sênh đã trói cả hai người lại, tiếng còi cảnh sát đánh thức mọi người cả tiểu khu, tất cả đều đã chạy tới.

Thời Sênh hoài nghi hai người này có mục đích không tốt.

Nhưng hai tên trộm một mực chắc chắn bọn họ chỉ vào trộm đồ.

Thời Sênh không có chứng cớ, cũng không thể cố chấp nói người ta muốn hại cô, cảnh sát sẽ nghĩ cô là kẻ điên.

Cảnh sát mang bọn trộm đi, tỏ vẻ nếu có tiến triển sẽ liên hệ với cô.

Người tiểu khu an ủi Thời Sênh một lúc sau đó đều về nhà.

Sau chuyện này, Thời Sênh dán phù phòng ngự ở trong nhà.

Nhiếp Thành này ác lên, cô tin rằng sẽ còn ác hơn cô tưởng nữa.

Mỗi ngày của Thời Sênh chính là vây xem bình luận dưới truyện của Tạ Ngôn, càng ngày càng nhiều mắng chửi.

Lúc trước hành văn tuy rằng thay đổi, nhưng mà nội dung cốt truyện

không thay đổi, hiện tại nội dung cốt truyện cũng thay đổi, thật nhiều mọi tỏ vẻ xem không hiểu.

Tạ Ngôn ở phần tác giả nói chuyện có bộc bạch rằng gần đây mình thất tình, trạng thái không tốt.

Kể khổ như vậy, độc giả đã sắp bùng nổ lại bắt đầu đau lòng Tạ Ngôn.

Thời Sênh mới vừa rời khỏi trang web, Manh Tử liền chọc chọc cô.

Manh tử: Tác giả đam mỹ tôi thích nhất lại đang thất tình, văn rất dở, ô ô ô, Tổ tông, bao giờ cô mới ra chương mới?

Tổ tông: Cô một ngày đi làm cũng chỉ là nói chuyện phiếm với tôi thôi à?

Công ty tốt như vậy, cô cũng muốn đi làm.

Nói đến đi làm...

Manh tử: Tôi nói chuyện phiếm cùng rất nhiều người.

Manh tử dán cho cô khung đối thoại cùng rất nhiều người, Thời Sênh đếm đếm, ít nhất có hơn mười người.

Muội tử này thật trâu bò.

Tổ tông: Công ty mấy người có thiếu biên tập không?

Manh tử: Sao? Cô có bạn bè muốn đi làm à?

Tốc độ trả lời của Manh tử rất nhanh, cũng không biết cô ấy trả lời cô

trước hay là tốc độ vốn nhanh như vậy.

Tổ tông: Tôi chuẩn bị đi ứng tuyển, xem có thể đi cửa sau hay không.

Nam chính công ở nơi đó, thế nào cô cũng phải có đến đó ứng phó một chút mới được.

Manh tử:...

Manh tử: Không đi viết văn cho tốt, làm biên tập làm cái gì. Một tháng tiền nhuận bút của cô có thể bằng một năm của biên tập đấy.

Manh tử cảm thấy mẹ tác giả này quả thực có bệnh.

Tổ tông: Tôi muốn thể nghiệm một chút cảm giác thúc giục bản thảo.

Manh tử: Tôi thực sự không nói nên lời.

Manh tử: Tuyển thì vẫn tuyển, nhưng không phải cô cùng Nhiếp Thành có ân oán sao? Đến đây mỗi ngày cãi nhau với hắn à?

Tổ tông: Sống trên đời này có thể nào không cấu xé.

[...] Ký chủ lại nói lung tung, đến lúc cần phải cắn xé thì cô lại chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Manh tử:...

Tác giả này muốn làm việc gì nha!

Manh tử đưa tin tuyển dụng cho Thời Sênh, đến ban biên tập, cô có thể thật sự thúc giục cập nhật, càng tiện, ha ha ha, cô thật sự là quá thông minh.

Thời Sênh tuyệt đối không biết Manh tử mang tâm tình như vậy khi đưa cho cô thông báo tuyển dụng.

Thời Sênh ấn vào thông báo tuyển dụng và gửi lý lịch sơ lược qua.

Cô còn chưa tốt nghiệp đại học, Thời Sênh cũng không đặt nhiều hy vọng, nhưng mà một ngày nọ, cô thật sự nhận được thông báo phỏng vấn.

Địa điểm phỏng vấn ngay tại công ty. Thời Sênh sáng sớm đã tới, còn có vài người nữa cũng tới.

Có khi là sinh viên mới vừa tốt nghiệp, có người cũng đã công tác vài năm.

Thời Sênh còn trẻ vậy, tự nhiên bị quy đến chỗ chưa có kinh nghiệm làm việc.

Phỏng vấn có ba người, đồng thời hai người đi vào, lần lượt trình bày định nghĩa của mình đối với văn học mạng.

Người thông qua tiến hành vòng tiếp theo.

Thời Sênh thực nhẹ nhàng vượt qua một vòng, đợt thứ hai là một mình phỏng vấn, đề thi cũng không giống nhau.

Đề thi của Thời Sênh là từ trong ba bản tiểu thuyết, chọn ra một quyển có khả năng nổi tiếng, cũng nói ra nguyên nhân.

Thời Sênh vừa lên đã đem cả ba bản ra chửi bới một lần, chủ khảo đều nhìn Thời Sênh với vẻ mặt khó hiểu.

Không phải cho cô đến làm bình xịt!

"... Tôi chọn quyển sách thứ ba." Thời Sênh nói một lượt, "Bối cảnh đặt ra thành thục, tính cách nhân vật dứt khoát... Nội dung cốt truyện hợp lý, không có nhiều tình tiết phi logic..."

Chương 761: Tổng biên thích đào hố (8)

Cho nên vì sao cô vừa lên liền chửi bới nam chính nhà người ta?

Tuy rằng Thời Sênh chửi thì chửi, nhưng cô cũng không phủ nhận tác giả này viết tốt, chủ khảo liền phải tiến hành thảo luận về em gái kỳ quái này.

Cuối cùng, thông qua thảo luận, Thời Sênh tiến vào vòng thứ ba.

Vòng thứ ba, vấn đề liền càng biến thái, Thời Sênh miễn cưỡng qua, đồng thời qua giống cô còn có hai người.

Hai người đều có kinh nghiệm công tác, chỉ có một người không có tí kinh nghiệm nào là Thời Sênh.

Thời Sênh thật sự chưa từng đến văn phòng làm việc. Ở các thế giới trước, cô không phải kẻ có tiền chính là có quyền, làm sao cần đi làm mấy việc này.

"Ngày mai mọi người đến đây đi làm, không được muộn."

Nhân viên công tác gửi bản sổ tay làm việc cho các cô, "Cầm lại cái này xem qua, không cần thuộc, nhưng nhất định phải biết."

Chờ nhân viên công tác đi rồi, hai người kia mới bắt đầu nói chuyện.

"Công ti lớn thật đúng là khác biệt, sổ tay công nhân cũng phải cao cấp như vậy."

"Có tiền tùy hứng, cố gắng làm việc cho tốt để được nhận vào làm chính thức."

Hai người kia quen biết nhau, lúc trước ở cùng trang web, cũng coi như biên tập có chút tiếng tăm.

Thời Sênh đi theo phía sau hai người họ xuống lầu. Hai người chưa chào hỏi Thời Sênh, Thời Sênh tất nhiên cũng sẽ không để ý tới họ.

Lúc tiến vào thang máy, trong thang máy có người, thấy các cô tiến vào đều dừng nói chuyện.

Sau một lúc, từ thang máy đi ra, Thời Sênh nghe được có người thảo luận.

"Ôi chao, tôi nghe nói lần này chỉ tuyển hai người, sao lại có ba?"

"Đi cửa sau đi? Cô xem người kia... Mới vừa tốt nghiệp đại học đi, sao có thể được nhận."

"Ghét nhất mấy người đi cửa sau, không phải thứ gì tốt."

"Nhưng mà ban biên tập chúng ta đã có một, giờ lại thêm một."

Những người này thảo luận, hai người phía trước cũng nghe thấy, quay đầu lại đánh giá Thời Sênh vài lần, lại khinh thường dời tầm mắt.

Thời Sênh: "..." Cho nên các người xem thường bản cô nương chứ gì?

Giống như mấy người không phải từ sinh viên tới đây vậy!!

Ai vừa tốt nghiệp đã có kinh nghiệm ngay hả?

Thời Sênh không thể nào hiểu nổi mấy người này, ai cũng muốn có kinh nghiệm công tác, nhưng lại chẳng ai cho người khác cơ hội. Kinh nghiệm công tác bằng không thì sao chứ? Một đám ngu ngốc!

"Ring ring..."

Thời Sênh lục lọi di động đang rung lên, lấy ra xem thì thấy một dãy số lạ...

Thời Sênh nhận điện thoại.

"Tân Y, đoán đoán tôi là ai." Giọng con gái ngọt ngào từ bên kia di động truyền đến.

Thời Sênh trầm mặc ba giây, "Manh tử."

Người cô biết, còn có số di động mới của cô, nói chuyện lại thanh xuân vui vẻ như vậy, chỉ có một mình Manh Tử mà thôi.

Căn bản là không có gì phải đoán!

"A... Sao cô đoán ra ngay được thế?" Manh tử có chút thất vọng, "Cô phỏng vấn qua rồi phải không?"

"Ừm." Thời Sênh tiếp tục ra bên ngoài.

"Giỏi nha, tôi nghe nói lần này câu hỏi phỏng vấn đặc biệt khó. Cô còn ở công ty không? Về sau chúng ta là đồng nghiệp, làm đồng nghiệp, tôi mời cô ăn cơm trước chúc mừng cô đi!"

Thời Sênh nghĩ nghĩ rồi từ chối Manh tử.

Cô cảm thấy em gái này không có ý tốt, vẫn là không nên mắc mưu.

"Tôi đáng yêu như vậy, thế mà cô lại cự tuyệt tôi!" Manh tử ở bên kia điện thoại gào lên.

Cô chỉ muốn im lặng thúc giục cập nhật chương mà thôi, vì sao lại không thể thỏa mãn cô?

Thời Sênh bình tĩnh lại không biết xấu hổ khoe khoang, "Tôi còn đáng yêu hơn cô."

"Tôi không tin, cô ở dưới lầu chờ tôi, tôi đi nghiệm chứng."

Manh tử hấp tấp treo điện thoại, nhưng mà chờ cô xuống đến dưới lầu, làm gì còn người nào.

...

Thời Sênh từ công ty đi ra ngoài, chuẩn bị bắt xe rời đi, vừa lúc có xe taxi dừng ở trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, một người có đoạn thời gian không gặp từ bên trong đi ra.

Tạ Ngôn cũng sửng sốt.

Tạ Ngôn ăn mặc thực đàng hoàng, một đầu tóc nâu nhạt bị gió thổi hơi hơi phất động.

Tạ Ngôn rất cao, khoảng một mét tám, diện mạo thanh tú, sạch sẽ, đẹp trai sáng sủa, là loại con trai đáng yêu.

Đứng ở chỗ này cũng rất hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Tiểu Y..." Hắn mở miệng.

Thời Sênh còn chưa có phản ứng, bên cạnh lại lao ra một người, đụng phải bả vai Thời Sênh, "Tân Y, cô còn dây dưa Tạ Ngôn làm cái gì?"

Thời Sênh phản xạ có điều kiện ôm bả vai bị đụng, nghiêng đầu nhìn về phía người nói chuyện.

Gã đàn ông cao lớn anh tuấn đứng ở bên người Tạ Ngôn. Hắn cao hơn Tạ Ngôn một chút, cả người đều tản ra loại khí thế chỉ bá đạo tổng tài mới có.

Một người thanh tú như ánh mặt trời, một người anh tuấn khí phách, hai người đứng chung một chỗ, vô cùng xứng đôi.

Mẹ nó, sao đều là tổng tài bá đạo hết vậy?

Sao không đổi cái hình thức khác?

Thời Sênh đột nhiên nhớ tới tên Thượng Quan Cửu biến thái ở thế giới trước.

Ừm... Tổng tài bá đạo cũng cũng còn hơn.

"Con mắt nào của anh nhìn thấy ông đây dây dưa với hắn?" Thời Sênh tức giận bắn ra một câu.

Bản cô nương bắt cái mà cũng phải cãi nhau, quá đủ rồi.

"Vậy cô ở trong này làm gì?" Nhiếp Thành dùng một loại ánh mắt “tôi nhìn thấu cô rồi” nhìn cô, "Tân Y, Tạ Ngôn và cô là không có khả năng, cô đừng có ở dây dưa với hắn."

F*ck!

Kiếm của ông đâu?

Là lão tử chém hắn được không, mạch não của ngươi như thế nào vậy hả nam chính công?

Thời Sênh hít sâu một hơi, giật giật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thật có lỗi, ta không có hứng thú đối với nam nhân ở dưới thân người khác."

Tạ Ngôn nghe thế, sắc mặt nhất thời thay đổi.

"Tân Y!" Nhiếp Thành gầm nhẹ một tiếng.

"Làm sao?" Thời Sênh nhướng mày, trong mắt như có ánh sáng lưu chuyển, lại tựa như cái gì cũng không có. Ánh mặt trời nóng cháy xuyên thấu qua con ngươi cô, độ ấm như thủy triều rút đi, lạnh lẽo mà âm trầm, trong giọng nói tràn đầy ác ý, "Tôi nói sai sao? Chẳng lẽ anh mới là người bị đè? Đúng là thật không nhìn ra."

Những lời này không biết như thế nào chọc giận Nhiếp Thành, hắn đột nhiên vươn tay, đánh một phát vào mặt Thời Sênh.

Thời Sênh theo bản năng lui ra sau, tránh đi tay Nhiếp Thành.

"Tiểu Y!" Tạ Ngôn đột nhiên hoảng sợ vươn tay, tựa hồ muốn lôi cô ra, nhưng Nhiếp thành kéo Tạ Ngôn một chút, Tạ Ngôn kéo cô biến thành đẩy cô.

Thân mình Thời Sênh lảo đảo, bên cạnh vang lên thanh âm bánh xe chói tai ma xát với mặt đất.

Tốc độ phản ứng của Thời Sênh rất nhanh, nhưng tố chất thân thể theo không kịp, không hoàn toàn tránh được được xe, bị đụng vào cẳng chân.

Lúc xe dừng lại, một cô gái trên xe vội vàng xuống dưới, chân tay luống cuống nhìn cô, "Cô... Cô không sao chứ?"

Thời Sênh cau mày, chống đầu xe đứng lên, thanh âm có chút nặng, "Cô đụng một chút thử xem?"

Mẹ nó, cô còn chưa kịp làm màu thì đã bị xe đụng phải.

Giá trị may mắn muốn lật giời a!

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi đưa cô đi bệnh viện?" Cô gái đưa tay đỡ Thời Sênh, thần tình xin lỗi.

Thời Sênh khoát tay, "Vết thương nhỏ thôi, không có chuyện gì, cô đi đi."

Nếu không phải Nhiếp Thành túm Tạ Ngôn một chút kia, cô cũng sẽ không bị đẩy lui đến phía sau, không quan hệ với cô gái kia nhiều lắm.

"Này... Như thế nào có thể..." Cô gái nhìn chân Thời Sênh.

Chân Thời Sênh đã hơi tê dại, hiện tại có chút đau, nhưng cô vẫn mạnh mẽ đứng vững, "Tôi không sao, nếu cô không đi thì tôi sẽ đòi tiền cô đấy."

Cô gái: "..."

Chương 762: Tổng biên thích đào hố (9)

Nhiếp Thành cùng Tạ Ngôn còn đứng đó, Thời Sênh ôm chân, khập khiễng đi đến bên cạnh.

Cô gái kia cẩn thận lên xe rời đi.

"Em..." Tạ Ngôn định tiến lên lại bị Nhiếp Thành túm lấy. Nhiếp Thành hừ lạnh một tiếng rồi lôi kéo Tạ Ngôn rời đi.

Con bà nó!

Hai thằng thần kinh này!

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh tức giận không chịu được, muốn đuổi theo, nhưng mà chân cô không tiện, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người rời khỏi.

Chờ đó cho ông.

Thời Sênh nhăn nhó đi tới bệnh viện băng bó, lúc quay về tiểu khu, bị chị Hồng nhìn thấy, còn tưởng cô bị làm sao, lôi kéo cô nói một trận.

Thời Sênh thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo của chị ấy.

Chờ cô về đến nhà, thu dọn một phen, nằm trên giường rồi mới bắt đầu gõ chữ.

...

Ngày hôm sau, bởi vì Thời Sênh hoạt động không quá tiện nên đi làm muộn, sau khi bị nhân viên công tác càm ràm một trận, cuối cùng vì thấy cô đi đứng không tiện, hỏi chuyện ngày hôm qua rồi mới buông tha cô.

Ba người được đưa đến ban biên tập, thời gian chính thức đi làm của công ty này là mười giờ, nhưng mà chín giờ quẹt thẻ, nửa giờ trước khi vào giờ hành chính làm gì cũng được.

Sau đó nửa giờ là dùng để họp.

Lúc này, ban biên tập có người vây quanh cùng nhau nói chuyện phiếm, có người đang nghịch máy tính, có người ăn bữa sáng, lộn xộn.

"Mọi người yên lặng một chút!" Người dẫn bọn họ vào vỗ vỗ tay, "Đây là biên tập hôm nay mới tới, mọi người làm quen một chút."

Ban biên tập vừa rồi còn nhốn nháo, lập tức an tĩnh lại, nhìn về phía cửa.

Hai người một trước một sau tiến lên tự giới thiệu.

"Tôi là Anna, tốt nghiệp tại... Đã làm việc được bốn năm, trước kia làm ở... Về sau mong được mọi người chiếu cố nhiều hơn."

"Tôi biết cô, An Khê được chính cô ấy nâng đỡ mà nổi tiếng, không tới trang web chúng ta."

"Tôi cũng biết... Nghe nói rất lợi hại..."

Anna giới thiệu xong liền có thanh âm thảo luận nho nhỏ, nói là nhỏ giọng thảo luận, kỳ thật cả ban biên tập mọi người đều nghe được.

Anna dường như rất hưởng thụ loại cảm giác được người thổi phồng này, có chút lâng lâng, còn nói vài câu mới để cho người khác giới thiệu.

Em gái này thành tích tuy rằng không tốt như Anna, nhưng rõ ràng cũng có người biết tiếng.

Cuối cùng đến lượt Thời Sênh.

Thời Sênh tiến lên vài bước, bình tĩnh phun ra hai chữ, "Tân Y."

Không giới thiệu tốt nghiệp thế nào, cũng không giới thiệu thành tích gì, chỉ là hai chữ như vậy.

"Lúc trước chỉ nói tuyển hai người, hiện tại tự nhiên tuyển ba người, người này vừa thấy là biết đi cửa sau."

"Thật không biết người công ty nghĩ như thế nào."

"Không có ý nghĩa, làm việc, làm việc."

Ban biên tập liền nghĩ Thời Sênh đi cửa sau vào, nhưng mà cô thực sự không đi cửa sau.

Người dẫn bọn họ tới sắp xếp chức vị cho hai người kia xong, lần này nhìn về phía Thời Sênh.

"Tân Y, cô phụ trách mảng đam mỹ, không thành vấn đề đi?"

Đam mỹ?

Nam chính thụ...

"Oh, không thành vấn đề."

"Bên kia có chỗ, các cô tự mình tìm chỗ, ngồi chỗ nào cũng được."

Anna cùng người kia chọn chỗ có ánh sáng tốt, Thời Sênh chỉ có thể ngồi trong góc.

Chín giờ rưỡi họp, ba tân biên tập tất nhiên lại được giới thiệu một lần nữa.

Khai họp là phó tổng biên Nữ Tần*, Thời Sênh không thấy Nhiếp Thành.

**Nữ Tần: Mảng truyện dành cho nữ*

Họp xong, Thời Sênh mới vừa ngồi xuống. Một em gái hấp tấp vọt vào ban biên tập, ánh mắt đảo một vòng toàn bộ nhân viên, dừng trên người Anna cùng người kia một lát, sau đó trực tiếp chạy về phía Thời Sênh.

"Tân Y, Tân Y!"

Cô ấy lao tới quá nhanh, Thời Sênh thiếu chút nữa không phản ứng lại kịp.

"A a a, tôi thấy được người thực rồi." Em gái có vẻ phi thường kích động, cầm lấy tay cô lắc mạnh, lắc xong mới phản ứng lại, "Khụ khụ, tôi là Tống Manh Tử."

"Tôi biết." Thời Sênh rút tay về.

"Làm sao cô biết?" Tống Manh Tử trừng mắt.

"Nghe giọng." Lúc trước, Tống Manh Tử từng gọi điện thoại cho cô.

Tống Manh Tử bĩu môi, "Chả vui tí nào, cô lại đoán ngay ra được."

Tống Manh Tử như đã quen từ lâu, lôi kéo Thời Sênh nói chuyện, người biên tập đam mỹ không thể cùng Thời Sênh bàn giao công việc ngay được.

Biên tập viên này phải tạm rời cương vị công tác, Thời Sênh nhận bàn giao của cô ấy.

Mãi đến lúc Tống Manh Tử nói mệt, quay về vị trí của mình, vị biên tập kia mới lại đây bàn giao công việc cho Thời Sênh.

Đam mỹ là mảng nhỏ, không bận rộn như các mảng khác.

Nội dung cần bàn giao cũng không nhiều.

Tống Manh Tử là người rất khó đối phó. Thời Sênh cũng rất phục cô ấy. Chỉ có chút thời gian ngắn ngủi một ngày, cô ấy đã nói tất cả những chuyện bát quái của công ty cho cô nghe một lần.

Hơn nữa, Thời Sênh còn phát hiện em gái này rất được hoan nghênh ở đây. Mặc kệ là nam hay là nữ đều rất thích cô ấy ngoại trừ ban biên tập nữ tần của công ty bọn họ.

Ánh mắt mỗi người nhìn Tống Manh Tử đều giống như nhìn kẻ thù.

Thời Sênh tò mò hỏi: "Cô đắc tội bọn họ thế nào vậy?"

"Đều là ghen tị mỹ mạo của tôi!" Tống Manh Tử hừ hừ, chìa tay đưa đồ ăn vặt cho cô, "Đừng để ý đến bọn họ, Tiểu Y, cô ăn không?"

Thời Sênh: "..." Không muốn vừa ăn vừa nói chuyện, đồ ăn vặt không rời miệng mà còn không bị béo ra, bị chị em ghen tị cũng là xứng đáng.

Thời Sênh làm trong ban biên tập vài ngày cũng chưa nhìn thấy Nhiếp Thành, nghe người ta nói là đi công tác.

Buổi sáng hôm nay, cô mới vừa quẹt thẻ đi làm, bên ngoài đã có vài người vội vã đi tới.

"Nhiếp tổng biên trở về rồi." Đám con gái ban biên tập hưng phấn vọt ra cửa.

Bọn họ còn chưa vui vẻ xong, trong thang máy lại đi ra vài người nữa, nhóm con gái có vẻ càng thêm kích động, bọn họ đứng ở cửa, hoàn toàn chắn mất tầm mắt Thời Sênh, căn bản không nhìn thấy người bên ngoài.

"Thư tổng biên cũng đã trở lại!"

"Thư tổng biên cùng Nhiếp tổng biên đi công tác cùng một chỗ à?"

"Không phải đâu... Tôi thấy vé máy bay của Nhiếp tổng biên và Thư tổng biên không giống, chắc là cùng về một ngày thôi."

Đám con gái còn chưa vui mừng xong thì đã có người đến thông báo họp.

Nhưng mà khi bọn họ đến phòng họp thì phát hiện bên trong đã có người.

Đối phương bảo họ hãy dùng phòng họp bên cạnh, trong chốc lát Thư tổng biên muốn dùng phòng họp này, bọn họ đành phải đi sang phòng bên đó.

Nhiếp Thành tiến vào liền nhìn thấy Thời Sênh, biểu tình lập tức biến đổi.

"Tân Y, sao cô lại ở trong này?"

"Đi làm a." Thời Sênh vẻ mặt vô tội, chẳng lẽ tới chơi chắc?

"Ai cho cô đến làm?" Không ngờ cô ta chạy đến công ty hắn làm. Cô gái này lá gan không nhỏ.

Mọi người rất kinh ngạc với chuyện này, sao Nhiếp tổng biên nhìn thấy Tân Y lại có phản ứng lớn như vậy?

Thời Sênh nhún vai, "Đương nhiên là nhận lời mời vào, tôi lấy đâu ra cửa sau mà đi."

"Ra ngoài hết cho tôi." Nhiếp Thành đột nhiên quát lớn một tiếng.

Những người khác càng thêm khó hiểu, nhưng với tình thế hiện tại, bọn họ cũng không dám ở lại, đều rời khỏi phòng họp.

Nhiếp Thành cười lạnh một tiếng, "Tân Y, lá gan cô thật lớn. Cô cho là làm như vậy có thể cướp được Tạ Ngôn khỏi tôi sao?"

"Gan tôi vẫn luôn lớn." Thời Sênh híp mắt, "Tạ Ngôn tự anh giữ đi, tôi không cần."

Người đàn ông nhà cô tốt đến tận trời, cô có thể coi trọng một Tạ

Ngôn sao? Tại sao Nhiếp Thành lại nghĩ là cô muốn tranh với hắn chứ?

"Tốt... Thật sự tốt!" Nhiếp Thành cắn răng, còn dám đến nơi này của hắn làm việc.

"Tất nhiên tốt hơn anh.”

Chương 763: Tổng biên thích đào hố (10)

Thời Sênh ra khỏi phòng họp, cửa phòng họp cách vách vừa lúc mở ra, Thời Sênh hướng bên kia nhìn thoáng qua, cũng không cảm thấy có ai đặc biệt.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy mắng người sao?" Thời Sênh quát đám người ban biên tập hóng hớt kia một câu rồi trở về văn phòng.

Mọi người: "..." Chưa thấy qua ai bị mắng mà còn kiêu ngạo như vậy.

Mọi người bất mãn nói thầm rời đi, mãi đến khi tất cả mọi người đi rồi, phòng họp phía trước mới được người chậm rãi mở ra.

...

Lúc Tống Manh Tử trở về ôm theo một đống đồ ăn vặt, nghe được Thời Sênh bị Nhiếp Thành mắng, ngay cả đồ ăn vặt cũng chưa đặt xuống, trực tiếp chạy lại.

"Nhiếp Thành có làm gì cô không?"

Thời Sênh nhấp chuột, không chút để ý đáp: "Hắn có thể làm gì tôi?"

Chỉ bằng sức chiến đấu của Nhiếp Thành, cho cô tế kiếm cũng không đủ.

"Không có là tốt rồi, đây, cho cô ăn." Tống manh tử thở ra, đặt đồ ăn vặt trên tay xuống bàn Thời Sênh.

"Cô trốn làm để đi mua đồ ăn vặt?" Quả thực là một kẻ ăn vặt quá mức.

"Không phải mua đâu." Tống Manh Tử nói lầm bầm.

Không phải mua, chẳng lẽ là cướp về sao?

Thời Sênh phát hiện mấy cô gái trong ban biên tập ánh mắt lúc nhìn Tống Manh Tử đều có một chút kỳ kỳ, ghen tị lẫn ao ước.

Thời Sênh: "..."

Những người này bị làm sao thế?

Tống Manh Tử cao hứng không lâu liền bị Nhiếp Thành kêu vào, lúc đi ra nhìn cô ấy giống như quả cà héo vậy.

Con gái trong ban biên tập lại vui vẻ, không chú ý Tống Manh Tử nữa, bắt đầu làm việc.

"Nhiếp Thành đáng ghét." Tống manh tử căm giận mắng một tiếng, ôm đồ ăn vặt của mình đi trở về bàn công tác.

Thời Sênh kỳ quái, tình huống gì đây?

Cô lắc đầu, nhìn về phía màn hình máy tính.

Tên biên tập của cô được đặt là Thâm Tỉnh Băng.

Tống Manh Tử rất khó hiểu, vì sao lại lấy một cái tên như vậy.

Thời Sênh mỉm cười, cảnh giới của cao thủ, người phàm sao có thể

hiểu.

Ngôn Diệp Chi: Biên tập, đề cương và mở đầu của tác phẩm mới đã gửi vào hòm thư, cô xem xem có chỗ nào cần sửa không?

Tin nhắn của Tạ Ngôn đột nhiên nhảy ra.

Thời Sênh mở hòm thư, quả nhiên thấy ở bên trong có đề cương của Tạ Ngôn.

Thể loại là huyền nghi.

Thời Sênh xem qua đề cương cùng mở đầu một lần, văn này đúng là cách hành văn lúc trước của Tạ Ngôn.

Thâm Tỉnh Băng: Đăng đi.

Thời Sênh chờ một lát xong liền đi xem phê duyệt, quả nhiên nhìn thấy truyện mới của Tạ Ngôn đang chờ xét duyệt, cô trực tiếp nhấn thông qua.

Tạ Ngôn ra văn mới lập tức khiến độc giả chú ý, nhưng hắn mới chỉ phát vài ngày đã bị người kéo vào tổng sỉ vả không thương tiếc.

Truyện này và truyện bọn họ đọc trước đây căn bản không phải là một người viết, đều chất vấn tác giả, có phải chính chủ hay không.

Làm biên tập, Thời Sênh đương nhiên cũng phải hành động, cô liền PM Tạ Ngôn đang online.

Thâm Tỉnh Băng: Văn của anh sao lại thế này? Tôi xem qua tác phẩm lúc trước của anh, so với hiện tại thì khác nhau quá lớn.

Ngôn Diệp Chi: Gần đây tâm trạng của tôi không tốt...

Thâm Tỉnh Băng: Tâm trạng không tốt cũng không thể phát sinh biến hóa lớn như vậy.

Hiện tại không ai sửa văn cho hắn, đương nhiên hắn sẽ có tâm trạng không tốt rồi.

Ngôn Diệp Chi: Tôi sẽ cố gắng điều chỉnh tốt tâm trạng, truyện mới tạm thời sẽ không cập nhật.

Thời Sênh cao lãnh đáp một câu.

Thâm Tỉnh Băng: Ừm.

Sau đó, cô vào tài khoản cá nhân, lập tức liền nhận được tin nhắn của Tạ Ngôn.

Tạ Ngôn: Tiểu Y, em ở đâu?

Con mẹ nó, tiểu thụ này thật trâu bò!

Tổ tông: Làm gì?

Tạ Ngôn: Chuyện lần trước thực xin lỗi, em có bận gì không? Anh mời em ăn cơm?

Thời Sênh bị sự vô liêm sỉ của Tạ Ngôn làm ghê tởm, mau chóng kéo nick hắn vào sổ đen.

Cô kiểm tra danh sách trong tài khoản cá nhân, ở đây còn có Nhiếp Thành, Thời Sênh cũng cho hết vào sổ đen.

Loại người này không xứng đáng ở trong danh sách.

Tạ Ngôn bên kia không gửi được tin nhắn đi, một hồi lâu cũng chưa phản ứng lại.

Giờ hắn đang ở tại chung cư mà Nhiếp Thành thuê, Tạ Ngôn đứng lên đi lại vài bước, có chút bực bội.

Một hồi lâu, hắn lấy chìa khóa ra ngoài.

Tạ Ngôn tới bên ngoài tiểu khu Hạnh Phúc, tiểu khu này hiện tại không có bảo vệ, Tạ Ngôn đi vào rất dễ dàng.

Đến nơi Thời Sênh ở, Tạ Ngôn cũng không dám đập cửa mạnh, sợ chú Cường nhà bên lại đi ra.

Nhưng hắn gõ cửa nửa ngày cũng không có ai trả lời. Tạ Ngôn đợi ngoài hành lang một lúc, mắt thấy người tan tầm trở về càng ngày càng nhiều, Tạ Ngôn khẽ cắn môi, đi ra bên ngoài tiểu khu chờ.

...

Lúc Thời Sênh trở về vừa lúc gặp gỡ chị Hồng, cô ngồi xe của chị Hồng về tiểu khu nên cũng không gặp Tạ Ngôn.

"Lát nữa xuống dưới ăn cơm nha." Chị Hồng ở dưới lầu nhà Thời Sênh, lúc mở cửa còn không quên dặn Thời Sênh.

Thời Sênh vịn thang lầu, mặt mày cong cong đáp: "Em tuyệt đối không từ chối chuyện mời cơm."

Không biết nấu cơm, có thể ăn trực thì ngàn vạn lần không thể buông tha rồi.

Thời Sênh lên lầu về nhà, ở nhà tắm rửa xong, thay quần áo, vừa lúc đúng giờ ăn cơm.

Ở nhà chị Hồng ăn trực cơm xong, Thời Sênh mới về nhà làm chuyện của mình.

Biên tập không thể viết văn, ít nhất ở trang web nhà mình không được, cho nên Thời Sênh đổi sang trang web khác đào hố.

Thời Sênh chính là cái loại tác giả sở hữu bộ não khác người, văn lúc trước đã viết thì sẽ không viết tiếp.

Cô viết một truyện mới, bắt đầu viết từ lúc cô đi làm, lúc này đã có mấy vạn chữ, số lượng từ này còn chưa đủ nhét kẽ răng, Thời Sênh bùm bùm gõ một trận, đăng chương đúng giờ xong thì không thèm quan tâm nữa.

...

Tạ Ngôn không đợi được Thời Sênh, tức giận trở về.

Nhiếp Thành đã về nhà, sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm máy tính.

"Em đi đâu vậy?" Tạ Ngôn vừa về, hắn liền đặt câu hỏi, "Gọi điện thoại cho em, em cũng không nhận."

Tạ Ngôn vội vàng sờ di động, "Hết pin rồi, tôi không để ý."

Hắn dừng một chút, sờ sờ tóc, có hơi chột dạ nói tiếp: "Tôi chỉ ra ngoài đi dạo, không đi đâu."

"Không phải cậu đi gặp Tân Y đấy chứ?" Nhiếp Thành bất ngờ hỏi

một câu.

Tạ Ngôn nhanh chóng lắc đầu, "Không có, tôi đi gặp cô ấy làm gì chứ?"

Nhiếp Thành từ sofa đứng lên, đi đến chỗ Tạ Ngôn, Tạ Ngôn chột dạ lui lại phía sau, cuối cùng lui đến cửa phòng tắm, không thể lui tiếp.

"Nhiếp Thành..."

Nhiếp Thành nắm cằm hắn, làm cho hắn phải nhìn thẳng vào mình, "Em còn nghĩ tới con ranh kia sao? Tôi không thể thỏa mãn em?"

"Nhiếp Thành, anh nói bậy bạ gì đó." Tạ Ngôn có chút thẹn quá thành giận, "Anh coi tôi là cái gì? Sủng vật của anh sao?"

Hắn đi đâu cũng phải hỏi.

Trong mắt Nhiếp Thành hiện lên một tia nguy hiểm, giây tiếp theo liền đẩy mạnh Tạ Ngôn vào phòng tắm, hắn nhanh chóng bước vào, đóng sầm cửa lại.

Nhiếp Thành một lời không hợp liền làm, Tạ Ngôn đã quen, chỉ phản kháng hai cái cho có liền hùa theo.

Hai người từ phòng tắm làm đến phòng khách, lại từ phòng khách làm đến phòng ngủ, ban công, tư thế yêu cầu cao độ đến phát thẹn nào Nhiếp Thành cũng bắt hắn làm một lần.

Xong việc, Nhiếp Thành ôm hắn đi tắm, tắm xong nhét hắn vào chăn, ôm hắn ngủ.

"Tạ Ngôn, tôi yêu em."

Thân mình Tạ Ngôn cứng đờ.

"Nhiếp Thành..."

Nhiếp Thành đưa tay dán lên môi Tạ Ngôn, không cho hắn nói chuyện.

Một tay kia từ ngực hắn chậm rãi đi xuống, thân thể Tạ Ngôn run rẩy không ngừng, chỗ hắn đụng vào theo bản năng mà nổi lên phản ứng.

Nhiếp Thành chậm rãi cầm phân thân của hắn, hơi thở ấm áp phun bên tai Tạ Ngôn, "Tạ Ngôn, em đã thừa nhận tôi rồi."

Chương 764: Tổng biên thích đào hố (11)

Ngày hôm sau Thời Sênh tới công ty, còn chưa ngồi nóng mông, trợ lý của Nhiếp Thành liền mang đến cho cô một đống công việc.

Việc này sao lại cần cô làm, Thời Sênh liền cùng trợ lý náo loạn một trận.

"Tân Y, đây là Nhiếp tổng biên giao phó, cô cãi với tôi thì có ích lợi gì." Trợ lý vừa nói đã nhắc Nhiếp tổng biên, há mồm cũng Nhiếp tổng biên, ngậm miệng cũng Nhiếp tổng biên.

"Cái này không thuộc phạm vi công tác của tôi." Thời Sênh ngồi ở chỗ ngồi, hai tay khoanh ở ngực, cũng không có dấu hiệu tức giận gì, chỉ là bình tĩnh trần thuật sự thật.

Trợ lý lại như khuyên răn, "Tân Y, cô là người mới, làm nhiều một chút cũng là khảo nghiệm năng lực của cô. Cô không thể cô phụ nỗi khổ tâm của Nhiếp tổng biên."

"Nỗi khổ tâm?" Thời Sênh hất cằm về phía Anna cùng Triệu Tình đang cùng người khác trong ban biên tập đứng một chỗ xem diễn, "Bọn họ cũng là người mới, sao lại chỉ bắt một mình tôi làm? Làm khó dễ thì nói là làm khó dễ, nói tốt như vậy làm gì?"

Cô cứ nói là làm khó dễ, ai dám trắng trợn nói “tôi làm khó dễ cô” chứ? Đầu óc cô gái này có phải có bệnh không?

Anna hung hăng trừng mắt với Thời Sênh một cái, chính cô ta đi cửa

sau, bị Nhiếp tổng biên phát hiện, sao lại xả đến người bọn họ.

"Anna và Triệu Tinh đều có kinh nghiệm làm việc, chỉ cô không có, đây là cho cô tích lũy kinh nghiệm, sao cô lại không biết tốt xấu như vậy?"

Thanh âm trợ lý không khỏi đề cao vài phần.

Thời Sênh dương cằm, kiêu ngạo nói: "Tôi chính là không biết tốt xấu, có bản lĩnh thì đuổi tôi đi!"

Trợ lý: "..."

"Làm gì, làm gì, bắt nạt Tiểu Y nhà tôi làm gì?" Thanh âm Tống Manh Tử truyền vào, giây tiếp theo Tống Manh Tử gạt mấy người chặn đường, vài bước đi đến trước mặt Thời Sênh.

"Tống Manh Tử! Cô không được làm loạn!" Trợ lý quát lớn một tiếng.

Tống Manh Tử mở văn kiện trên bàn ra, "Tôi làm loạn sao? Nhiếp Thành bắt nạt tôi thì thôi đi, còn dám bắt nạt cả Tiểu Y? Việc này sao lại bắt Tiểu Y làm? Có tin tôi báo cáo hay không?"

Trợ lý biến sắc, trừng Tống Manh Tử một cái, ôm mấy thứ trên bàn, căm giận bỏ đi.

"Chó săn!" Tống Manh Tử ở phía sau mắng một tiếng.

Trợ lý không biết có phải nghe được hay không, dừng lại định cùng Tống Manh Tử tranh luận tiếp, nhưng giây sau đó đã nhận được điện thoại của Nhiếp Thành, hắn ta vội vàng rời đi.

Tống Manh Tử vỗ vỗ bả vai Thời Sênh, "Tiểu Y, làm tốt lắm, không

thể cổ súy cho mấy cái oai phong vớ vẩn đó được. Hắn nghĩ nơi này do Nhiếp Thành định đoạt hết chắc! Đừng sợ, tôi che chở cho cô, Nhiếp Thành sẽ không dám làm gì cô."

Thời Sênh: "..."

Cô không sợ Nhiếp Thành, sao lúc Nhiếp Thành gọi cô đi làm việc, cô không phản kích?

Còn muốn che chở cô, che chở cái con khỉ ấy!

...

Giờ nghỉ ngơi, Thời Sênh đi toilet, lúc đi ra, đi ngang qua khu nghỉ ngơi, mấy biên tập đang ngồi bên trong.

Mơ hồ có nói chuyện truyền ra.

"Tống Manh Tử không phải ỷ vào Thư tổng biên sao? Cũng không biết sao Thư tổng biên lại coi trọng cô ta, cả ngày không làm việc cho tốt, chỉ biết gây chuyện thị phi, khiến cho cả ban biên tập chúng ta đều là chướng khí mù mịt."

"Còn có Tân Y kia, đi cửa sau vào còn chẳng có tí tự giác nào, dám cãi nhau với Nhiếp Tổng biên."

"Người hiện tại làm sao giống thời chúng ta, có hậu trường là chính là bố người khác rồi. Người khác tìm công việc mệt chết mệt sống, bọn họ thì sao? Nói một câu là được, trên đời sao lại không công bằng như vậy chứ?"

"Hậu trường của Tân Y là ai?"

"Không biết, chưa từng gặp cô ta tiếp xúc với người phía trên..."

Thời Sênh trong ban biên tập chỉ thân cận một mình Tống Manh Tử, nhưng mà bọn họ đều biết Tống Manh Tử cùng Thời Sênh mới quen không lâu, không có khả năng đưa người vào.

Thời Sênh lời đồn đại nào cũng đã từng nghe qua, làm cô tò mò chính là Thư tổng biên trong miệng mấy người kia.

Lúc giữa trưa ăn cơm, Thời Sênh hỏi thăm Tống Manh Tử.

"Thư Tuyệt đó." Tống Manh Tử vẻ mặt kinh ngạc, "Cô tới công ty thời gian dài như vậy còn không biết Thư Tuyệt là ai hả?"

"Tôi cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào giết chết Nhiếp Thành, có thời gian đâu mà đi chú ý người khác."

Thư Tuyệt này, trong cốt truyện không có.

Tống Manh Tử bày ra biểu tình cổ quái, chớp mắt một cái, đem ghế dựa kéo đến bên cạnh cô, làm mặt quỷ một cái, "Lần trước không phải tôi đã nói với cô, mấy người đó là ghen tị với tôi sao?"

Tống Manh Tử đột nhiên dừng lại, "Tôi nói cho cô cũng được, nhưng mà cô phải lấp hố."

Thời Sênh mặt không chút thay đổi, đứng lên, "Không nghe."

Lấp hố gì đó, cực lực từ chối.

"Ôi ôi ôi, sao cô lại như vậy." Tống Manh Tử giữ chặt Thời Sênh, "Được, được, tôi nói, tôi nói, cô ngồi xuống trước."

Thời Sênh bị Tống Manh Tử lôi kéo ngồi xuống, cô ấy lại hắng giọng nói tiếp.

"Thư Tuyệt là học trưởng đại học của tôi, tài hoa hơn người, lúc ở đại học chính là nhân vật phong vân, vô số em gái theo đuổi anh ấy cũng chưa từng được anh ấy liếc mắt một cái."

Thời Sênh nghe nửa ngày cũng chỉ nghe được công tích vĩ đại bị người theo đuổi củaThư Tuyệt, hoàn toàn không nói gì đến trọng điểm.

"Hết rồi?"

"Hết rồi!" Tống Manh Tử vẻ mặt vô tội, "Không phải cô muốn biết những điều này sao?"

Thời Sênh: "..." Ai muốn nghe lịch sử phong lưu của một người đàn ông chứ.

"Vậy cô muốn biết cái gì?" Tống Manh Tử kề sát vào Thời Sênh, cười gian, "Có phải vừa mắt Thư Tuyệt hay không? Tôi nói với cô, Thư Tuyệt này đặc biệt khó hầu hạ, ưa sạch sẽ, khó hiểu, đặc biệt phiền, lực khống chế rất mạnh, người như thế tuyệt đối không phải bạn trai tốt."

Thời Sênh giật giật khóe miệng, "Cô không phải bạn gái hắn à?"

Tống Manh Tử biểu tình cứng đờ, "Tôi mà có bạn trai như vậy, tôi thà chết còn hơn."

Không phải tình cảm nam nữ, người trong ban biên tập đố kỵ cô làm cái lông gì?

"Khụ khụ... Kỳ thật Thư Tuyệt là anh họ tôi, việc này cô đừng nói với người khác. Anh họ tôi lấy tôi ra chắn ong bướm, làm hại tôi cũng chưa yêu đương gì được."

Anh họ?

Tống Manh Tử gật đầu, vẻ mặt thật thà.

Đúng là anh họ.

Cô kém Thư Tuyệt một tuổi, từ nhỏ cô đã ngang ngược, chỉ sợ Thư Tuyệt, cho nên lúc lên đại học, cô bị đưa đến trường Thư Tuyệt học.

Vài năm đại học kia tuyệt đối là thời gian bi thảm nhất của cô.

Người khác đều bận rộn, nói yêu đương.

Cô thì sao?

Cả ngày giúp Thư Tuyệt chắn con gái, không biết bẻ gẫy bao nhiêu hoa đào của cô.

Tống Manh Tử nói xong, lại bắt đầu quở trách Thư Tuyệt.

Thời Sênh cảm thấy mình phải bớt thời gian đi gặp vị Thư tổng biên này, không chừng hắn là Phượng Từ thì sao?

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Thúc đẩy thế giới.]

[Mục tiêu nhiệm vụ: Thư Tuyệt. Trợ giúp Thư Tuyệt mở rộng sản nghiệp, phát huy mạnh mảng văn học, lan truyền năng lượng tích cực.]

Thời Sênh: "..." Nói đến là đến, không hề có dấu hiệu!

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Ngụy quân tử. Không gợi ý, thỉnh Ký chủ tự thăm dò.]

Lợi hại, hiện tại cũng không đưa gợi ý luôn.

Mẹ nó, phạm vi cũng không có? Tìm như thế nào?

[Ký chủ, cô có thể làm được, tôi tin tưởng cô.] Cô lợi hại đến mức có thể lên trời, chinh phục vũ trụ, còn sợ chút khó khăn ấy?

Mi tin tưởng ta thì được cái rắm gì, đưa manh mối mới là đúng đắn.

Đại khái là quyền hạn không đủ, cũng có lẽ Hệ thống cũng không có manh mối, Hệ thống không hé răng, giả chết.

Chương 765: Tổng biên thích đào hố (12)

Nguyên chủ tên Tân Y, trẻ mồ côi. Cha mẹ để lại cho cô một căn nhà. Sau khi Tân Y học đại học đã sửa căn nhà thành hai gian cho người khác thuê.

Trong đó có một khách thuê chính là nam chính thụ* Tạ Ngôn. Tạ Ngôn là tác giả, chuyên viết truyện đam mỹ trên một trang web. Sau khi hắn thuê phòng của Tân Y, đối với Tân Y rất có hảo cảm, thường xuyên chăm lo cho Tân Y rồi hai người yêu nhau.

Nhiếp Thành đến thuê căn phòng cách vách Tạ Ngôn. Hắn tìm cách chen vào mối quan hệ giữa Tạ Ngôn và Tân Y, cố tình để Tân Y nhìn thấy cảnh hôn môi giữa hai người.

Đúng lúc này, Tân Y bị kéo vào những tin đồn nhảm quan hệ mờ ám với nhiều nam nhân, bị chụp hình, bị gửi tin nhắn khủng bố.

Thấy cô sắp tốt nghiệp, trường học lấy lý do này khuyên cô dừng lại. Cô mới vừa tìm được chỗ thực tập tốt thì bên đó lại nói cô không thích hợp, cự tuyệt cô.

Cuộc sống Tân Y đang đi vào ngõ cụt, cô lại cãi nhau với Tạ Ngôn. Tân Y không chịu nổi sự đả kích nên cắt mạch máu cổ tay tự sát. Thời Sênh đến thế giới này kịp lúc, cô liền tìm người đưa đến bệnh viện.

Từ viện trở về Thời Sênh lại ngày ngày chứng kiến cảnh Tạ Ngôn và Nhiếp Thành ngang nhiên tình tứ với nhau. Cô mặc kệ, dần tìm hiểu

cuộc sống và ký ức nguyên chủ.

Thời Sênh phát hiện ra nguyên chủ chính là người sửa văn cho Tạ Ngôn. Cô lập tức đăng ký bút danh trên trang web mà Tạ Ngôn đăng truyện. Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể buông tha đào hố.

Truyện của Thời Sênh lên bảng đề cử ngày đầu tiên liền trực tiếp vọt tới top 10 trong bảng tiêu thụ của trang web, lượng tiêu thụ trong top 10 đều là một ngày một vạn RMB. Ngày thứ ba đã muốn lọt vào top 3. Tháng thứ nhất, tiền nhuận bút Thời Sênh đã là mười vạn.

Có được tiền nhuận bút, Thời Sênh bỏ viết, không thèm cập nhật chương, trực tiếp lao vào thị trường chứng khoán kiếm tiền.

Không có nguyên chủ sửa văn giúp, truyện của Tạ Ngôn đăng lên lập tức nhận được gạch đá mắng chửi. Hắn tìm mọi cách khơi gợi lại tình cảm với Tân Y nhưng lại khiến Nhiếp Thành ra mặt gây chiến với Tân Y. Thời Sênh nhân cơ hội này tống cổ hai tên gay ra khỏi nhà.

Nhiếp Thành là tổng biên tập ban nữ tần của trang web mà Thời Sênh đăng truyện. Phát hiện ra Thời Sênh đăng truyện trên web nhà mình, Nhiếp Thành trực tiếp phong sát cô.

Không được đăng truyện nữa, Thời Sênh đến luôn công ty này ứng tuyển biên tập viên. Cô không kinh nghiệm, thi vòng nào cũng dễ dàng vượt qua khiến cả ban biên tập đồn thổi cô đi cửa sau.

Mãi về sau Nhiếp Thành mới phát hiện ra Tân Y là biên tập viên mới tuyển dụng trong ban của mình. Hắn liền tìm cách gây khó dễ buộc cô tự nghỉ việc.

Tuy nhiên đối phó với Thời Sênh không đơn giản chút nào. Lần nào

Nhiếp Thành cũng phải ngậm đắng nuốt cay chịu thiệt.

Trong công ty còn một người chức vị cao hơn Nhiếp Thành là Thư tổng biên bí ẩn của bên nam tần. Thời Sênh cảm thấy mình phải bớt thời gian đi gặp vị Thư tổng biên này, không chừng hắn là Phượng Từ thì sao?

Đang lúc Thời Sênh thấy tò mò về con người này thì Hệ thống nhảy ra tung nhiệm vụ ẩn giấu liên quan đến Thư Tuyệt. Đối tượng của nhiệm vụ ẩn giấu luôn là Phượng Từ.

Thời Sênh còn chưa kịp đi chiêm ngưỡng Phượng Từ, cuộc gặp mặt thường niên của trang web sắp mở, công việc của các biên tập đều bắt đầu lu bù lên.

Có thể tham gia cuộc họp thường niên, đối với tác giả mà nói cũng là một chuyện lớn. Dù sao chỉ người có thành tích tốt mới có tư cách tham gia cuộc gặp mặt này.

Đam mỹ của Thời Sênh thuộc loại ít được chú ý, được năm danh ngạch, loại này bình thường đều là dựa vào thành tích, cứ theo sắp xếp 12345 là được.

Nhưng mà người Thời Sênh báo lên cũng không phải người có thành tích cao nhất năm.

Nhiếp Thành tất nhiên lại nổi giận, gọi Thời Sênh vào phòng dạy dỗ.

"Phần công việc này làm không được thì cũng đừng làm nữa. Công ty cho cô tiền lương không phải để cô làm xằng làm bậy."

Nhiếp Thành lần này có lý lẽ, tất nhiên sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy.

"Làm xằng làm bậy?" Thời Sênh cười nhạo một tiếng, "Tôi làm xằng làm bậy thế nào?"

Nhiếp Thành vứt danh sách đến trước mặt Thời Sênh, "Danh sách cô báo lên đây không phải làm xằng làm bậy thì là gì?"

Người đứng thứ nhất bảng tiêu thụ vậy mà không có trong danh sách.

"Cô ta ăn cắp." Thời Sênh bình tĩnh nói: "Một tác giả đạo văn thì có tư cách gì tham gia gặp mặt thường niên chứ?"

Nhiếp Thành nghẹn họng, hít sâu hai ngụm, "Cô có chứng cớ sao?"

Thời Sênh lấy điện thoại di động đã chuẩn bị tốt, đưa cho Nhiếp Thành, có chút trào phúng nói: "Công ty không phải nói đối với hành vi đạo văn sẽ không dễ dàng tha thứ sao? Từ mấy tháng trước đã có người báo lên, nhưng mà công ty vẫn không xử lý, cái này gọi là không dễ dàng tha thứ?"

Chỉ bởi vì bán tốt, công ty đối với loại hành vi này làm như không thấy.

Bởi vì công ty dễ dàng tha thứ, mới có càng ngày càng nhiều người đạo văn người khác.

Cho dù là ở thế giới giả thiết, những người đó cướp đoạt đồ vật, cũng sẽ không bao giờ không biết xấu hổ nói mình làm ra bảo bối đó.

"Tân Y, cô ít tự mình chủ trương đi, công ty có cân nhắc của công ty, đem danh sách về sửa cho tôi, đi ra ngoài."

Thời Sênh kéo khóe miệng cười, "Phải không? Cũng không biết phía trên có biết cân nhắc này hay không."

Nhiếp Thành sắc mặt khó coi nhìn Thời Sênh rời đi, cô ta lại dám uy hiếp hắn.

Danh sách của Thời Sênh rốt cuộc vẫn không sửa, chờ sau khi danh sách công bố, tác giả đứng đầu bảng tiêu thụ kia lập tức chạy đến hỏi.

Thời Sênh không chần chờ nói cô ta sao chép, nói đến tác giả kia á khẩu không trả lời được, ngày hôm sau liền ngừng cập nhật.

Hành vi bốc đồng của Thời Sênh, làm cho đám con gái trong ban biên tập ghé mắt. Dưới tay bọn họ cũng không phải không có tác giả sao chép, nhưng mà người ta tiêu thụ tốt.

Công ty quy định, tiêu thụ của tác giả sẽ quyết định tiền lương của biên tập, các cô cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, mọi người cùng có lợi.

Nhưng mà em gái này ngược lại, mới vừa vào làm không bao lâu, liền làm một đại thần dưới tay dỗi chạy.

Hành vi bốc đồng như vậy, Nhiếp Thành lại chỉ trừ một nửa tiền lương của cô.

Quả thực không khoa học.

...

Thời Sênh gặp được Tạ Ngôn là vào chạng vạng một ngày, mưa to, Thời Sênh xuống taxi, dầm mưa chạy vào tiểu khu.

Còn chưa vào tiểu khu đã bị một người ngăn lại.

Tạ Ngôn cả người ướt đẫm, tóc gắt gao dán vào hai má, nhìn qua có chút nhếch nhác.

"Tiểu Y."

Tạ Ngôn ngăn Thời Sênh lại, trong màn mưa, Thời Sênh nhìn không rõ lắm vẻ mặt hắn.

Thời Sênh tránh hắn chạy về phía nhà. Mưa lớn như vậy, Tạ Ngôn cố tình chờ chỗ này là muốn để cô đồng tình sao?

Chê cười.

Thời Sênh chạy một mạch, Tạ Ngôn cũng đuổi theo cô đi lên, đưa tay kéo tay cô.

Thời Sênh phản xạ có điều kiện tránh đi. Mưa từ gò má cô chảy xuôi xuống dưới, cô lấy tay lau mặt, "Tạ Ngôn, anh muốn làm gì?"

Lại còn diễn như trong phim lụy tình, trong ngày mưa to đi tìm cô nữa? Thần kinh!

"Tiểu Y, anh muốn nói chuyện với em." Tạ Ngôn nhanh chóng nói: "Anh ở chỗ này chờ em rất nhiều ngày, nhưng mà vẫn không đợi được em. Anh không có ý gì, chỉ là muốn mời em ăn một bữa cơm, giải thích chuyện lần trước."

"Nói cái rắm, ông đây và anh không có gì hay để nói." Thời Sênh bực bội chửi tục.

Mẹ nó thần kinh!

Tạ Ngôn thấy Thời Sênh xoay người, đưa tay túm Thời Sênh. Thời Sênh một cước đá qua, vừa lúc đá vào hạ bộ Tạ Ngôn.

Tạ Ngôn ăn đau, ôm hạ bộ, sắc mặt đau đớn.

Đáy lòng Tạ Ngôn không nghĩ Thời Sênh sẽ đối với mình như vậy. Cô thích hắn như thế, sao có thể tàn nhẫn với hắn chứ?

"Tạ Ngôn, sức chịu đựng của tôi có hạn, đừng tưởng rằng ông đây không dám đánh anh." Thời Sênh dừng một chút, lau nước mưa trên mặt, lại đá thêm một cước, "Thần kinh!"

Thời Sênh bước nhanh vào nhà, để mặc một mình Tạ Ngôn ở đó, không thể động đậy đứng trong mưa.

Đứng trong mưa thời gian dài như vậy, Thời Sênh bị cảm ngoài ý muốn, hắt xì không ngừng.

"Cô sao lại bị cảm?" Tống Manh Tử đem nước ấm cùng thuốc cảm mạo đưa cho Thời Sênh, "Mới vừa mua cho cô, tôi thật tốt đúng không."

"Cảm ơn." Giọng mũi Thời Sênh hơi nặng.

"Không khách khí." Tống Manh Tử để chỗ thuốc cảm mạo còn lại trên bàn Thời Sênh, có chút lo lắng nói: "Uống thuốc đúng giờ, nếu mệt quá thì xin nghỉ đi."

Thời Sênh nở nụ cười, chút cảm mạo cỏn con này cô hoàn toàn không để trong mắt.

Nhưng mà Thời Sênh không nghĩ tới, thân thể này sau khi bị cảm mạo thì vẫn mãi không khỏe lên. Cô đi bệnh viện truyền dịch cũng vô dụng, vẫn luôn hắt xì, ho khan.

Tống Manh Tử bảo cô xin phép nghỉ ngơi nhưng Nhiếp Thành ngu ngốc kia lại không phê chuẩn, nói hiện tại là thời gian ban biên tập đang vội, đam mỹ lại chỉ có một mình cô là biên tập, cô xin phép nghỉ thì ai làm việc của cô?

Nhiếp Thành cố ý làm khó Thời Sênh, cả ban biên tập đều nhìn ra.

Tống Manh Tử thấy Nhiếp Thành không phê chuẩn, hấp tấp chạy đi, chờ cô trở lại, trong tay đã cầm giấy xin phép được phê chuẩn.

"Đi đi đi, về nhà đi." Tống Manh Tử nâng Thời Sênh đứng lên.

Đại khái là trên đường nổi gió, Thời Sênh cảm giác bệnh tình của mình giống như càng nghiêm trọng, lúc đứng lên cả người đều choáng váng.

Mẹ nó chứ, cô thật sự không cần thân thể mảnh mai thế này.

Tống Manh Tử đưa cô đến dưới lầu, mấy ngày nay trời đều mưa to, bắt xe không dễ. Tống Manh Tử nhức đầu, lấy di động gọi điện thoại.

Tống Manh Tử nói vài câu rồi treo máy, đỡ Thời Sênh ra khỏi công ty, đợi ở cửa một lúc, trong màn mưa có một chiếc xe dần dần đến gần.

Một người đàn ông xuống khỏi xe, xông qua màn mưa chạy tới, "Cô Tống."

Tống Manh Tử trừng mắt, "Sao lại là anh, anh họ tôi đâu?"

"Thư tổng biên có việc không ra được, bảo tôi lái xe cho các cô."

"Anh hùng cứu mỹ nhân cũng không đến, xứng đáng độc thân." Tống Manh Tử nói thầm một câu, để người kia đỡ Thời Sênh lên xe.

Lúc này, cả người Thời Sênh đều mơ hồ, cả người không xong, ý thức cũng không có biện pháp bảo trì thanh tỉnh.

Bị cảm mạo một chút mà tra tấn thành cái dạng này, Thời Sênh cảm thấy nguyên nhân không chỉ do cảm mạo, tuyệt đối có giá trị may mắn tác quái.

Thời Sênh được đưa đến bệnh viện, kết quả kiểm tra ra, lại làm cho người ta giật mình, gần đây có một loại virus cảm chủng HU, Thời Sênh bị nhiễm virus.

Lúc trước khi cảm mạo, Thời Sênh có thể chưa bị nhiễm, nhưng mà sau khi bị cảm, sức đề kháng yếu, rất dễ dàng bị nhiễm. Vài ngày gần đây bệnh viện cũng mới có kết quả này.

Chương 766: Tổng biên thích đào hố (13)

Sinh bệnh nằm viện, Thời Sênh cảm thấy thời buổi ác ý, rất thống khổ.

Chán ghét thân thể yếu ớt.

Chờ Thời Sênh khỏe lại, trở lại ban biên tập, cuộc gặp mặt hằng năm đã chuẩn bị không sai biệt lắm. Lần này cuộc gặp mặt sẽ được cử hành ở một khu danh lam thắng cảnh, gặp gỡ xong còn có thể cho tác giả du lịch một phen.

Nhiếp Thành không hiểu sao lại không tìm Thời Sênh gây phiền toái. Ở công ty, ngay cả mặt hắn cũng rất ít nhìn thấy.

Về phần Thư Tuyệt, càng đừng nói nữa, giống như chơi trò mất tích, căn bản tìm không thấy.

Dùng một câu của Tống Manh Tử, đại nhân vật làm sao cùng cấp bậc với đám tiểu lâu la các cô.

Mãi đến khi xuất phát, Thời Sênh cũng không nhìn thấy Thư Tuyệt, tim thật mệt.

"Tiểu Y, Tiểu Y, bên này."

Sân bay người đến người đi, Tống Manh Tử một thân màu hồng chói mắt, đang ngoắc ngoắc Thời Sênh, bên cạnh là những người khác trong ban biên tập.

Loại hỗ trợ du lịch này, những phòng ban khác tham gia không nhiều lắm, nhưng mà ban biên tập, tuyệt đối là toàn bộ nhân viên đều đi.

Thời Sênh chỉ mang theo một cái ba lô, so với bao lớn bao nhỏ của những người khác, thoạt nhìn giống như đến đưa tiễn.

"Cô mặc thành như vậy là muốn đi thi sắc đẹp sao?" Thời Sênh chọc chọc cái váy hồng trên người Tống Manh Tử.

"He he! Như vậy tác giả của tôi liếc mắt một cái có thể nhận ra tôi."

Tác giả trực tiếp đi khu thắng cảnh, sẽ gặp bọn họ ở đó.

"Tôi không biết cô." Thời Sênh giật giật khóe miệng, khoát tay, bước sang bên cạnh vài bước.

Người ngu ngốc như vậy, bản cô nương không quen.

"Tiểu Y, cô đừng như vậy!" Tống Manh Tử kéo tay Thời Sênh.

Tống Manh Tử lôi kéo Thời Sênh bùm bùm nói chuyện, thời gian trôi qua phi thường nhanh, lập tức sẽ đăng ký.

"Phải đăng ký rồi, Nhiếp tổng biên sao còn chưa tới?"

"Gọi điện thoại hỏi một chút?"

Lúc mọi người chuẩn bị gọi điện thoại, Nhiếp Thành mang theo một người từ ngoài sân bay tiến vào.

Mẹ kiếp, nam chính công dám đưa cả nam chính thụ đi.

"Ai vậy nhỉ? Công ty chúng ta sao? Trước kia sao chưa thấy qua?"

"Còn đi cùng Nhiếp tổng biên đến..."

Nhiếp Thành đi đến trước mặt mọi người, chỉ chỉ Tạ Ngôn đang đứng cách hắn một khoảng, "Tác giả Ngôn Diệp Chi."

Mọi người ồ lên, thì ra là tác giả, nhưng mà sao lại quen biết Nhiếp tổng biên?

"Chào mọi người." Tạ Ngôn nói cười chào hỏi.

"A, xin chào, tôi siêu thích văn của anh." Người Nhiếp tổng biên mang đến, tất cả mọi người thực nể tình nói vài câu.

Biên tập đối với trang web nhà mình, tác giả nào có chút nổi danh thì đều biết đến.

Tống Manh Tử cùng Thời Sênh đứng ở phía sau, cô chút kích động vỗ vỗ Thời Sênh, "Hắn chính là Ngôn Diệp Chi?"

"Ừ."

Tống Manh Tử lập tức vứt bỏ Thời Sênh, "Tôi muốn đi tìm hắn ký tên, tôi siêu thích văn của hắn."

Thời Sênh: "..."

Tống Manh Tử quả thật đi tìm Tạ Ngôn ký tên. Nhưng bởi vì phải đăng ký, cho nên Tống Manh Tử chỉ kịp nói với Tạ Ngôn một câu.

Lúc lên máy bay, Tạ Ngôn mới nhìn thấy Thời Sênh, thần tình kinh ngạc và phức tạp.

Nhiếp Thành che trước mặt Tạ Ngôn, đưa hắn tới khoang hạng nhất.

"Thế mà tôi còn thấy được Ngôn Diệp Chi. Hắn còn ký tên cho tôi." Tống Manh Tử vẻ mặt mê muội.

Thời Sênh quyết định tránh xa kẻ ngu ngốc này một chút. Dù sao người cô ta thích chính là tình địch của cô, à không, là kẻ thù.

Tống Manh Tử cũng không buông tha cho Thời Sênh, "Tiểu Y, Thần Thú của anh ta hay cực, còn có “Kiều tử ân sủng” nữa. Tôi thích nhất hai bộ này. Đáng tiếc Thần Thú về sau không hay như lúc trước nữa."

Về sau không ai sửa văn cho hắn, đương nhiên không hay rồi.

"Không đúng a... Tiểu Y, tôi nhớ rõ trong danh sách của cô hình như không có hắn?"

Hưng phấn xong, chỉ số thông minh của Tống Manh Tử mới trở về.

"Ừm."

"Vậy hắn..." Tiểu Y che miệng, không thể tin nhìn Thời Sênh.

Sẽ không phải giống như cô nghĩ chứ?

Không thể nào?

Thời Sênh mỉm cười, "Nhiếp Thành dẫn hắn tới."

"Trời ạ!" Tống Manh Tử kinh hô một tiếng, nhận thấy thanh âm của mình quá lớn. Cô lại mau chóng áp chế, "Hắn hắn hắn hắn cùng

Nhiếp Thành…?"

Là loại quan hệ kia sao?

Tống Manh Tử kêu một tiếng tức giận, nhấn mạnh sẽ không thích Tạ Ngôn.

Ai bảo hắn cấu kết với Nhiếp Thành.

Tình nhân của kẻ thù, thì phải là kẻ thù.

Xuống máy bay tới khu thắng cảnh đã mất không ít thời gian. Ngày mai mọi người còn phải bận rộn, chuẩn bị phân xong phòng để đi nghỉ ngơi.

Nhưng lúc phân phòng lại có sai lầm, có hai em gái không hợp nhau ở ban biên tập, thật không khéo bị phân đến ở cùng nhau. Hai người cũng không đồng ý ở cùng đối phương. Những người khác lại không muốn đổi. Hai bên liền làm ầm ĩ lên.

Thời Sênh ghé vào trên quầy làm bằng đá cẩm thạch, nhìn hai người bên kia ầm ĩ.

Đều là kịch bản.

Cuối cùng, chắc chắn Tạ Ngôn sẽ đến ở cùng Nhiếp Thành.

Sự thật chứng minh, Thời Sênh lại một lần nữa nói đúng rồi. Các tác giả đều được ở phòng đơn, Tạ Ngôn tất nhiên cũng vậy. Hắn đưa phòng mình cho em gái kia, Nhiếp Thành tất nhiên sẽ đưa hắn đến ở cùng mình.

Phân phòng xong, mọi người mới lên lầu, đều tự vào phòng mình.

Thời Sênh vốn là ở cùng một người khác, kết quả Tống Manh Tử cưỡng ép đổi phòng với người ta.

"Tiểu Y... Cô nói Nhiếp Thành cùng Tạ Ngôn đang làm cái gì?" Tống Manh Tử bát quái hỏi.

Thời Sênh ghé vào giường, chơi điện thoại di động, đầu cũng không nâng, trả lời, "Còn có thể làm gì? Đương nhiên là làm tình rồi."

"... Tiểu Y, không nghĩ tới cô lại đen tối như vậy."

Thời Sênh bĩu môi, "Nói lý tí đi cô em, là cô hỏi tôi bọn họ đang làm gì."

Tống Manh Tử: "..." Có hỏi thì cô cũng đừng nói trắng ra như vậy chứ!

Ngoài Tống Manh Tử đoán Nhiếp Thành và Tạ Ngôn, những người khác ở ban biên tập cũng đoán.

Dù sao lúc trước có nghe đồn, nói Nhiếp Thành kỳ thật thích đàn ông.

...

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, người ban biên tập đi tới địa điểm tổ chức, chuẩn bị nghênh đón nhóm đại thần sắp đến.

Tống Manh Tử nói cũng rất đúng, cô một thân hồng y, những tác giả mà cô ấy phụ trách, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Người tới càng ngày càng nhiều, mấy tác giả Thời Sênh báo lên

cũng tới rồi, nhìn thấy Thời Sênh đều có chút ngoài ý muốn.

Không ngờ biên tập lại còn trẻ như vậy.

Tác giả viết đam mỹ chỉ có một nam sinh, cho nên bị mấy em gái vây quanh, cậu nam sinh này có hơi mất tự nhiên.

Mọi người có thời gian một ngày, ngày hôm sau mười giờ mới bắt đầu hoạt động.

Tác giả của ai thì biên tập đó sắp xếp chỗ ở và giải quyết một số vấn đề khác cho họ.

Thời Sênh chỉ có năm người, sắp xếp rất nhanh, chuẩn bị đi thang máy về phòng mình.

Ting --

"Nhiếp Thành, anh đủ rồi, anh đưa tôi tới, tôi cũng đã tới. Nơi này có nhiều người, anh có thể ý tứ một chút được không?"

Sau một tiếng này, cửa thang máy cũng mở ra, người từ bên trong đi ra.

Thời Sênh: "..." Vì sao đến chỗ nào có thể gặp nhân vật chính?

Trong thang máy, Tạ Ngôn nghe được tiếng cửa mở, mạnh mẽ đẩy Nhiếp Thành đang ôm mình ra, cúi đầu chạy nhanh ra ngoài, ngay cả người ngoài cửa là ai cũng không nhìn.

Nhiếp Thành không nhanh không chậm từ thang máy đi ra, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Thời Sênh một cái, theo Tạ Ngôn đi.

Thời Sênh không nói gì, nhìn theo Nhiếp Thành. Chờ cô chuẩn bị vào thang máy, phát hiện thang máy đã đi lên trên rồi, cô buồn bực đợi một chuyến.

Vài phút sau sau, thang máy mới xuống dưới. Thời Sênh đi vào thang máy. Cửa thang máy vừa đóng vào lại mở rarất nhanh. Một nam nhân mặc y phục thoải mái màu đen đứng ngoài.

Hắn nghe điện thoại, một tay đút vào túi, đầu hơi hơi cúi, giống như chuẩn bị tiến vào. Nhưng mà giây tiếp theo, sắc mặt hắn khẽ biến, xoay người rời đi rất nhanh.

Thời Sênh: "..."

Chương 767: Tổng biên thích đào hố (14)

Thời Sênh đuổi theo ra khỏi thang máy, người ở đại sảnh không ít, Thời Sênh đuổi vài bước đã không nhìn thấy thân ảnh người nọ.

Thời Sênh tức giận cào tường.

Thật thú vị!

Thật thú vị nha!

Còn có để người ta hảo hảo nói chuyện yêu đương không hả.

"Tiểu Y, làm gì vậy?" Tống Manh Tử từ phía sau đập bả vai Thời Sênh một cái.

"Hình như tôi thấy người yêu của tôi rồi." Thời Sênh trả lời.

"Cái gì?" Tống Manh Tử trừng lớn mắt, "Người yêu cái gì? Cô đã có người yêu?"

"Kiếp trước kiếp này a!" Thời Sênh cào tóc, có chút bực bội hỏi: "Anh họ cô cũng đến đây?"

Tống Manh Tử chớp mắt, sao câu trước còn nói người yêu, câu sau đã nói đến anh họ cô?

"Đến chứ, tôi thấy tên anh ấy ở trong danh sách, để tôi hỏi một chút." Tống Manh Tử lấy di động ra gọi điện thoại.

Bên kia một hồi lâu nhân mới nhấc máy, nói vài câu gì đó, Tống Manh Tử cúp điện thoại, "Ở bên ngoài, đi, chúng ta đi tìm anh ấy, cho cô nhìn xem anh họ tôi đẹp trai hay không, ha ha ha ha!"

Tống Manh Tử túm Thời Sênh đi ra bên ngoài. Bên ngoài bãi đỗ xe của khách sạn, từ thật xa, Thời Sênh đã nhìn thấy người đàn ông mặc bộ quần áo rộng rãi màu đen lúc trước.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa kính xe, phản xạ đến người nam nhân. Lúc này, hắn giống như vật sáng, cực kỳ làm người khác chú ý.

Khuôn mặt không đẹp đến mức thần nhân căm phẫn nhưng cũng tính là anh tuấn. Hắn mím môi, gương mặt không có biểu tình gì cả, cả người tản ra một cỗ áp lực.

Đây cũng là người đầu tiên Thời Sênh cảm thấy cảm giác này, áp lực.

Là cái loại áp lực làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy bị đè nén rất khó chịu.

"Anh họ." Tống Manh Tử lôi kéo Thời Sênh, chạy nhanh tới gần.

Thư Tuyệt không quay đầu lại, ngay cả tư thế cũng không đổi một chút. Tống Manh Tử giống như đã quen Thư Tuyệt như vậy, hồn nhiên không thèm để ý, chào hỏi người đứng bên cạnh Thư Tuyệt, "Anh Trình, đã lâu không gặp."

Người đàn ông đối diện nhìn hơi soi nói, ánh mắt vừa gian xảo lại có vài phần sắc bén, "Tiểu Manh Tử, chúng ta vài ngày trước mới vừa gặp, sao có thể gọi là đã lâu không gặp?"

"Một ngày không thấy như cách ba thu thôi, anh Trình, anh nói đúng không?"

"Đúng đúng đúng, Tiểu Manh Tử nhà chúng ta nói gì cũng đúng." Trình Minh sang sảng cười hai tiếng.

Không biết tại sao Tống Manh Tử lại hừ một tiếng, làm Trình Minh càng cười to hơn.

Trình Minh dừng lại, kéo cửa xe bên cạnh, nói với Thư Tuyệt: "Tôi đi trước."

Thư Tuyệt không nói gì, đi đến bên kia, mở cửa xe ngồi lên.

Trình Minh dường như có chút bất đắc dĩ, thở dài, "Tôi không sao, cậu không cần..."

"Lái xe." Thư Tuyệt nói ngắn gọn.

"Anh họ, anh đi đâu vậy? Cho em đi cùng với!" Tống Manh Tử lập tức lao đến, bắt lấy cửa xe Trình Minh còn chưa kịp đóng, chui vào trong.

"Tiểu Manh Tử.." Trình Minh còn chưa nói xong, chỉ thấy em gái vừa rồi còn đứng sau Tống Manh Tử, vài bước đi đến bên cửa xe chỗ Thư Tuyệt, kéo cửa ra.

Lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai hôn qua.

Trình Minh: "!!?"

Tống Manh Tử: "..."

Môi Thời Sênh dán lên môi Thư Tuyệt, có hơi lạnh, mềm, mang theo hương thơm của nữ hài tử.

Trong con ngươi Thư Tuyệt còn chưa hiện lên vẻ chán ghét, nháy mắt đã bị một loại khác cảm xúc thay thế, tim như ngừng đập, có một loại cảm giác kỳ quái từ trái tim lan tràn ra, truyền khắp tứ chi.

Hắn nhìn đăm đăm vào gương mặt gần mình trong gang tấc.

Thời Sênh chậm rãi đứng dậy, cười tủm tỉm nhìn Thư Tuyệt, "Em để mắt tới anh rồi."

Thư Tuyệt đưa tay sờ sờ khóe miệng. Giây tiếp theo, hắn đột nhiên đẩy Thời Sênh ra, lao xuống xe, chạy đến bên cạnh, chống thân cây nôn khan.

Thời Sênh: "..." Cho nên đây là cái ý tứ gì?

Trình Minh đã đi từ bên kia đến đây, nửa cười nửa không nói một câu, "Em gái này lá gan lớn nha!"

Nói rồi lấy từ phía sau ra một chai nước, đi nhanh qua chỗ Thư Tuyệt, vỗ nhẹ phía sau lưng hắn, Thư Tuyệt chưa ăn gì nên đại khái cũng không nôn ra được thứ gì.

Hắn nôn một hồi rồi mới dùng nước Trình Minh đưa cho súc miệng.

Tống Manh Tử còn vẫn duy trì vẻ mặt khiếp sợ. Cô vung tay vung chân đi đến trước mặt thời Sênh, ngữ điệu cổ quái, "Tiểu Y... Cô vừa rồi... hôn anh họ tôi?"

Còn làm giống như không thể tin được.

Thời Sênh chẳng biết xấu hổ gật đầu, "Đúng vậy." Nhìn thấy người đàn ông nhà mình thì đương nhiên phải đóng dấu, còn có thể giữ cho người khác sao?

Lại chỉ vào Thư Tuyệt, "Vậy nên phản ứng này của hắn là gì?"

Bản cô nương không hiểu, hơi mơ hồ rồi

Hôn hắn một cái, không đến mức ghê tởm thành như vậy chứ?

Miệng bản cô nương không thối, vừa rồi cũng không làm gì kỳ quái.

"... Không phải tôi đã nói với cô anh họ tôi thích sạch sẽ sao?" Cô ấy không dám tùy tiện động vào hắn, Tiểu Y thì hay rồi, vừa lên đã hôn, "Tiểu Y, cho dù cô xem trọng anh họ tôi thì cũng không cần nóng vội như vậy."

Tống Manh Tử nói rất thâm tình.

Thời Sênh: "..." Sạch sẽ lợi hại!

Nam chính người ta có bệnh sạch sẽ, nữ chính hôn cũng đâu có sao.

Vì sao đến chỗ cô lại không được?

Bình luận kém!

Vợ nhà ta mặc kệ đổi bao nhiêu thân thể, vĩnh viễn đều có bệnh là sao?

Thư Tuyệt đã xoay người đi tới chỗ Thời Sênh.

"Tiểu Y... Tự cầu nhiều phúc a." Tống Manh Tử gian nan nuốt nuốt,

sợ hãi lui ra phía sau.

Độ đáng sợ của anh họ nhà cô đạt tới năm sao.

Thân ảnh Thư Tuyệt càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Khoảng cách giữa bọn họ ngắn lại.

Lúc hai người sắp mặt đối mặt, hắn đột nhiên thay đổi hướng đi, vòng qua Thời Sênh, trực tiếp lên xe, mạnh mẽ đóng cửa, còn kéo cửa kính lên.

"Không phải... Anh có ý gì?" Thời Sênh xoay người đến trước cửa xe, vỗ cửa kính xe, "Tốt xấu gì cũng đáp lại đi chứ!!"

"Em gái, cách mạng còn cần cố gắng." Một chân Trình Minh đã bước vào trong xe, làm cái thủ thế cố lên với Thời Sênh, "Tiểu Manh Tử, có rảnh lại gặp."

Trình Minh lái xe, Thời Sênh chỉ có thể tránh ra, hai tay chống nạnh đứng tại chỗ, vì sao lại cảm thấy Phượng Từ như vậy thật khó thu phục?

...

Trình Minh đi được một đoạn, mới nhìn người bên cạnh, "Có cảm giác gì?"

Trong xe thực im lặng, một hồi lâu Thư Tuyệt mới mở miệng, "Khó chịu."

"Cậu không nổi giận." Đầu ngón tay Trình Minh ở trên tay lái gõ ra thanh âm có tiết tấu, "Lần đầu tiên, cậu không nổi giận vì có phụ nữ

chạm vào."

Ánh mắt Thư Tuyệt nhìn thẳng phía trước, cảnh vật cực nhanh lui về sau, hóa thành quang ảnh.

Hắn đưa tay sờ sờ trái tim, hắn nói khó chịu không phải là khó chịu về thân thể.

Là trái tim khó chịu, giống như trái tim người bệnh lúc phát bệnh, khó thở.

Lúc ấy hắn không muốn nôn, nhưng mà không nhịn được phản ứng bản năng của thân thể.

Vừa rồi hắn thậm chí không dám nhìn biểu tình của cô.

Một người xa lạ...

Cỡ nào buồn cười, hắn lại sợ một người xa lạ.

"Một cô gái rất thú vị." Ánh mắt Trình Minh chợt lóe, "Thư Tuyệt, thử xem đi, cậu không ở trong vòng luẩn quẩn này của chúng tôi đâu."

Thư Tuyệt nhìn về phía Trình Minh.

Trình Minh quay đầu, nhoẻn miệng cười với Thư Tuyệt, "Chúng ta làm bằng hữu nhiều năm như vậy, nếu cậu là đồng loại, tôi đã sớm ra tay. Thư Tuyệt, không phải bức chính mình như thế."

Thư Tuyệt gục đầu xuống.

Chương 768: Tổng biên thích đào hố (15)

Đến khi mấy người Thư Tuyệt đi rồi, Tống Manh Tử còn có điểm không thể tin tưởng được. Anh họ nhà cô thế mà vi phạm quy tắc, không nổi giận.

Trời muốn sập xuống sao!

Vì thế, sau đó, Tống Manh Tử luôn dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái nhìn Thời Sênh.

"Không nghĩ tới anh họ nhà tôi lại thích loại dùng sức mạnh này. Sớm biết vậy, tôi đã tiên hạ thủ vi cường, nói không chừng còn có thể có một tình yêu cấm kỵ."

Thời Sênh: "..." Trong đầu em gái này đang nghĩ cái gì đây?

"Tiểu Y, tôi xem trọng cô, sớm ngày bắt lấy anh họ nhà tôi." Sau đó cô liền thoát ly khổ ải! Ha ha ha ha! Thật sự là rất thông minh!

"Đây là điện thoại của anh họ tôi, wechat..."

Tống Manh Tử nửa phút liền đem tất cả mọi phương thức có thể liên hệ với Thư Tuyệt đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn tên tài khoản.

Thời Sênh đưa điện thoại di động lên trước mặt Tống Manh Tử, "Đây là anh cô?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Tống Manh Tử gật đầu, "Tên này là tôi đặt cho đó, dễ nghe không?"

Thời Sênh: "..." Cũng không phải rất muốn nói chuyện.

Vì sao hắn là một tổng biên, lại biến thành tên biên tập viên lúc trước của cô?

Hoa trăng khuyết...

Cô còn cho hắn vào sổ đen!

"Này a... Nghe nói gần đây công ty muốn đề cao các tác giả, cho nên anh họ tôi kết bạn với cô hẳn là đã nhìn trúng cô rồi. Thế mà cô lại từ chối anh họ tôi, lợi hại!"

"Tôi mà biết sớm, có đánh chết ông đây cũng không từ chối!" Thời Sênh khóc không ra nước mắt.

Tự mình tìm chết, khóc cũng không làm được gì.

"Tiểu Y, khi nào cô mới lấp hố?" Nói đến chuyện này, Tống Manh Tử lập tức nghĩ tới thúc giục cập nhật chương.

"Nếu còn sống." Thời Sênh ngồi xuống giường, vẻ mặt còn rất nghiêm túc, "Tôi còn phải đi cưa đổ anh họ cô, cưa không được tôi sẽ cưỡng gian hắn."

"Phì!"

Tống Manh Tử vừa uống một ngụm nước có ga liền phun hết ra.

Cô yên lặng dựng thẳng ngón cái, Tiểu Y của ta lợi hại, loại lời nói hùng hồn này người bình thường cũng không dám nói.

...

Gặp mặt thường niên xong chính là thời gian du lịch, bởi vì là hoạt động tập thể nên tất nhiên không thể tách ra.

"Các cô có phát hiện không, Nhiếp tổng biên cùng Tạ Ngôn rất thân mật với nhau."

"Đã sớm phát hiện ra rồi. Các cô nói hai người bọn họ có phải đang qua lại không?"

"Không dám nghĩ trong cuộc sống của tôi có thể thấy được một CP đẹp trai như vậy! Tôi đã nghĩ xong hố mới của tôi rồi..."

Hủ nữ hơn phân nửa là thích CP, phụ nữ bình thường lại ghen tị với Tạ Ngôn, một người đàn ông lại đi chiếm lấy một người đàn ông tốt khác.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn phía sau. Nhiếp Thành cùng Tạ Ngôn đi ở sau cùng, bởi vì du khách nhiều, hai người vẫn duy trì một khoảng cách.

Lúc đến giữa sườn núi, có người đề nghị đêm nay cắm trại dã ngoại. Cái này không có trong kế hoạch, không ngờ vừa nói với Nhiếp Thành, Nhiếp Thành đồng ý luôn.

Thời Sênh ác ý phỏng đoán một chút, cảm thấy Nhiếp Thành là muốn cùng Tạ Ngôn làm mấy loại chuyện cấm trẻ em nghe nhìn ở trên núi.

Giữa sườn núi có bán trại dã ngoại, vì không có trong kế hoạch hoạt

động của hội nên tất nhiên là tác giả cùng biên tập tự mình bỏ tiền. Đại đa số mọi người không có ý kiến, số ít theo đa số, cuối cùng tất cả đều đi.

Mang theo đồ vật lên núi, tốc độ cũng chậm đi không ít, Thời Sênh chậm rì rì dừng ở sau cùng.

Chờ cô đến đỉnh núi, những người này đã bắt đầu dựng trại, nhưng vì người dựng trại không nhiều nên dựng đến loạn thất bát tao*.

** Loạn thất bát tao: ý nói sự lộn xộn mất trật tự.*

Thời Sênh tìm một vị trí tốt, không nhanh không chậm dựng trại, Tống Manh Tử cùng mấy nữ sinh nói nói cười cười đi tới, "Tiểu Y, cần giúp gì không?"

"Không cần." Thời Sênh lắc đầu.

Tống Manh Tử căn bản không nghe, làm ra vẻ đáng yêu bảo mấy nữ sinh hỗ trợ, rất nhanh liền giúp Thời Sênh dựng xong lều.

Thời Sênh: "..." Như thế thì cô còn hỏi tôi làm gì? Có bệnh!

"Cảm ơn." Thời Sênh cám ơn mấy nữ sinh hỗ trợ, giọng nói hiền hòa, trên mặt còn có chút ý cười.

"Không cần, không cần." Các nữ sinh đều tỏ ra thụ sủng nhược kinh, vội vàng lắc đầu. Lúc trước các cô thấy vị biên tập này độc lai độc vãng, biểu tình cũng hơi cao lãnh, còn tưởng rằng không dễ ở chung, không nghĩ tới lại lễ phép như vậy.

Tống Manh Tử chia tay với mấy nữ sinh, đi đến trước mặt Thời Sênh, "Tôi ngủ với cô không được không?"

"Tôi chỉ muốn ngủ cùng anh họ cô."

"..." Tống Manh Tử không phục, "Anh họ tôi thân thể đâu có mềm mại, sao tốt bằng tôi?"

"Thân thể tôi mềm mại là được rồi."

Tống Manh Tử: "..." Vì sao đề tài lại chuyển thành như vậy?

"Cô rốt cuộc thích anh họ tôi ở điểm nào?" Tống Manh Tử khó hiểu, anh họ nhà mình cũng chỉ được mỗi cái bộ dạng dễ nhìn.

"Chỗ nào tôi cũng thích."

"Cô gặp anh họ tôi được mấy lần?"

Thời Sênh nghĩ nghĩ, "Một lần."

"Tiểu Y, nhất kiến chung tình đều là gạt người, cô đừng ngu như vậy."

Lông mày Thời Sênh khẽ nhếch, khóe mắt tựa hồ nhiễm vài phần ý cười, "Ai nói với cô tôi là nhất kiến chung tình?"

Tống Manh Tử khó hiểu, "Lúc trước hai người đã gặp nhau đâu, không phải nhất kiến chung tình thì là cái gì?"

Lúc trước cô không biết Thư Tuyệt là ai.

Thời Sênh nở nụ cười bí hiểm, thanh âm nhẹ nhàng và thản nhiên, hàm chứa vài phần ý tứ mà Tống Manh Tử không hiểu, "Tôi đặc biệt tìm anh ấy."

Tống Manh Tử vẻ mặt mờ mịt, "Trước kia cô với anh họ tôi có quen biết sao?" Không đúng nha!

"Quen biết rất lâu." Thời Sênh nhìn sắc trời dần tối xuống, môi khẽ nhúc nhích, "Lâu đến mức... tôi đều đã quen có anh ấy."

Câu sau Tống Manh Tử không nghe rõ, cô chỉ kỳ quái là Thời Sênh với anh họ quen biết từ khi nào chứ.

...

Mấy người kia không biết làm thế nào có lửa trại. Gió trên núi mềm nhẹ thoải mái. Tác giả cùng biên tập đã sớm hòa mình, vây quanh lửa trại vừa múa vừa hát.

Thời Sênh một mình đi tới một chỗ cao trên sườn núi.

Âm thanh ồn ào náo động dần dần tan biến không để lại dấu vết.

Bên kia ngọn núi là một nhóm những người yêu thích thiên văn học.

Thời Sênh ở bên cạnh đợi trong chốc lát mới trở về, đám người huyên nào ồn ào đã bắt đầu uống.

Thời Sênh nhìn quanh một vòng cũng không thấy Tạ Ngôn và Nhiếp Thành, không biết hai người này làm gì.

Những người này mãi đến rạng sáng mới ngủ. Thời Sênh nằm trong lều, hơi hơi từ từ nhắm mắt, ngón tay chợt có chợt không gõ gõ đầu gối.

"... Nhiếp Thành!"

Thanh âm khẩn trương đè thấp truyền đến, mắt Thời Sênh chậm rãi mở.

Lều trại của Thời Sênh cách những người khác khá xa, lại là màu đen, bên cạnh còn có núi đá che, không nhìn kỹ sẽ nhìn không thấy.

Cô vén cửa lều ra, ra bên ngoài nhìn nhìn, xa xa dưới một thân cây, có hai người đang chồng lên nhau.

Hơi thở nặng nề bị gió đêm đưa lại, làm người nghe được mặt đỏ tai hồng.

Thời Sênh: "..." Mẹ kiếp, lại là đông cung sống?

Không nghĩ tới Nhiếp Thành lại thích dã chiến.

Lúc Thời Sênh miên man suy nghĩ, bên kia Nhiếp Thành đã nâng chân Tạ Ngôn lên, cho hắn ngồi bên hông mình.

"Nhiếp Thành, chúng ta trở về..." Thanh âm Tạ Ngôn có chút phát run. Ở bên ngoài bị người nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

Nhiếp Thành cũng không trả lời Tạ Ngôn, rất nhanh Thời Sênh chợt nghe được tiếng rên rỉ áp lực.

Còn có thanh âm bành bạch thật nhỏ đầy ái muội.

Con ngươi Thời Sênh đảo mấy vòng, đợi hai người chuẩn bị tới thời điểm cao trào, từ trong lều trại chui ra, đi nhanh vài bước, soi đèn pin về phía hai người, hét lớn một tiếng, "Làm gì đó?"

Chương 769: Tổng biên thích đào hố (16)

Thời Sênh hét rất lớn, đất bằng rung động, Nhiếp Thành mặc dù tố chất tâm lý tốt, cũng nháy mắt mềm xuống.

Tạ Ngôn cảm giác rất rõ ràng, trong cơ thể một trận trống rỗng.

Nhưng mà lúc này có người lấy đèn pin chiếu bọn họ, Tạ Ngôn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

"Ai da! Không phải Nhiếp tổng biên sao? Ở đây chơi dã chiến đấy à?" Đèn pin chiếu đến chiếu đi ở trên hai người.

Hai người đều mặc quần áo, Nhiếp Thành ngay cả quần cũng chưa cởi, chỉ có Tạ Ngôn cởi quần, nhưng lúc này hắn nằm trên người Nhiếp Thành, có thể nhìn thấy đôi chân trắng nõn của hắn.

Thời Sênh bỏ đèn pin xuống, chậm rì rì nói: "Không quấy rầy các anh nữa, nhưng mà các anh nhớ nói nhỏ chút, đừng ồn đến tôi."

"Tân Y!" Nhiếp Thành nghiến răng nghiến lợi gọi tên cô.

"Làm gì? Còn muốn mời tôi ngồi xem sao?" Thời Sênh lại đưa đèn pin chiếu lên, "Với kỹ thuật này của các anh, tôi sợ bỏng mắt."

Mẹ kiếp ai muốn mời cô xem chứ hả?

Đứa con gái này có chút nào cảm thấy thẹn không.

Tạ Ngôn nghe được tiếng Nhiếp Thành quát lớn, mới chậm rãi phản ứng lại, thảo nào giọng nói này nghe quen tai như vậy.

Hắn không muốn để Thời Sênh nhìn thấy bộ dáng lúc này của hắn. Dù sao ở trước mặt Tân Y, hắn là một người đàn ông. Nhưng lúc này hắn lại như đàn bà, bị người...

Tạ Ngôn muốn rời khỏi nơi này, nhưng với cái dạng này của hắn, đi như thế nào?

Thời Sênh trào phúng xong liền trở về lều của mình, dám chạy đến trước mặt cô làm việc, cũng không lo lắng cuộc sống về sau không còn tính phúc sao.

Thời Sênh rời đi, Tạ Ngôn mới từ trên người Nhiếp Thành giãy xuống, vài phút đã mặc xong quần, nhanh chóng trở về lều trại của mình.

Về sau hắn còn gặp người như thế nào?

Nhiếp Thành nhìn cái lều trại tối đen như hòa vào bóng đêm, hai tay nắm thành quyền.

...

Cuộc gặp mặt hàng năm chấm dứt, tác giả quay về thành phố của mình, biên tập trở về đi làm.

Nhưng mà từ sau chuyện kia, trong giới liền truyền lưu một ít lời đồn.

Nói Tạ Ngôn chơi quy tắc ngầm.

Mà sau đó, Tạ Ngôn được Nhiếp Thành trực tiếp đảm nhiệm. Sau khi

các loại đề cử xuống đến, tin tức này lại bị truyền đi điên cuồng.

Mọi người trong ban biên tập đều nghe thấy.

Ngày đó, Thời Sênh kêu lớn tiếng như vậy, có người nghe được đi ra nhìn thấy cũng không phải điều gì kỳ lạ.

Mà Thời Sênh, giữa lúc bát quái nổi lên bốn phía, đang thêm Thư Tuyệt làm bạn bè.

Nhưng mà cô yêu cầu kết bạn năm sáu lần đều bị từ chối.

Thời Sênh giận!

Cuối cùng phải hack tài khoản của Thư Tuyệt mới tự thêm được mình vào.

Tổ tông: Hiện tại tôi sửa đề cương còn kịp không?

Hoa trăng khuyết:...

Không phải Hắn từ chối rồi sao?

Thư Tuyệt không trả lời thời Sênh. Thời Sênh cũng không để ý, lại lăn đi viết đề cương.

Tổ tông: Tôi đã gửi bản đề cương sửa đổi cho anh.

Trên máy tính, Thư Tuyệt mở hòm thư, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiêu đề lập dị của thư.

-- đề cương cao lớn

Thư Tuyệt mở thư, tải về file đính kèm bên trong.

Nhưng mà nội dung bên trong...

So với lúc trước hắn xem không khác chút nào.

Hoa trăng khuyết:...

Tổ tông: Làm sao vậy? Còn chưa vừa lòng? Tôi có thể sửa lại.

Hoa trăng khuyết: Cô sửa lại chỗ nào?

Giống nhau như đúc, thế mà còn nói sửa lại! Sửa cái lông!

Tổ tông: Ngượng ngùng, gửi sai rồi.

Rất nhanh Thư Tuyệt lại nhận được một thư mới khác, nhưng mà mở ra chỉ có một hình trái tim.

Ở giữa trái tim là tên hắn.

Tổ tông: Có thấy tôi đối với anh một mảnh chân tình không?

Thời Sênh đợi nửa ngày cũng không thấy tin Thư Tuyệt gửi đến, chờ gửi lại, tin nhắn không gửi được...

Thời Sênh: "..." Bị cho sổ đen!

Thế mà hắn cho cô vào sổ đen!?

[...] Ký chủ vừa rồi giống tên biến thái, cho vào sổ đen không phải thực bình thường sao?

Thời Sênh lại cưỡng chế kéo tài khoản của mình ra.

Tổ tông: Cho sổ đen cũng vô dụng, tôi có thể tự mình cho ra.

Hoa trăng khuyết:...

Hoa trăng khuyết: Cô muốn làm gì?

Tổ tông: Muốn cùng anh nói chuyện yêu đương.

Thư Tuyệt không muốn để ý kẻ biến thái này, quyết đoán cho vào sổ đen, logout.

Hắn không tin hắn đã logout, cô còn có thể nói với gì mình.

Nhưng mà máy tính hắn không tắt nên rất nhanh liền tự động đăng nhập vào.

Tổ tông: Trong file đính kèm vừa rồi kia có đề cương. Anh đừng cho tôi vào sổ đen, không vui tí nào.

Tổ tông: Anh có xem không? Thật sự có đề cương, sửa rồi đó.

Thời Sênhkhông ngừng gửi tin nhắn cho hắn. Thư Tuyệt cho sổ đen không được, logout không được, hắn chỉ có thể đi xem lại cái email lúc nãy.

Bên trong quả thật có file đính kèm, đề cương thực đứng đắn, không phải cái gì kỳ quái.

So với đề cương lúc trước hắn xem, phần đề cương này càng thêm thành thục, chính tuyến, nhân vật quan hệ sáng tỏ, hơn nữa có kết cục.

Thư Tuyệt nhìn khung đối thoại của đối phương nhảy ra không ngừng, quyết đoán rút nguồn điện.

Rút nguồn điện, Thời Sênh khẳng định không có biện pháp, cô lại không thể tự nhiên mà sạc được điện.

Chờ Thư Tuyệt login lại thì đã là ngày hôm sau, tất cả đều là tin nhắn của Tổ Tông.

Tổ tông: Oh, vợ đã login.

Thư Tuyệt thiếu chút nữa lại rút nguồn điện, hắn sao lại trở thành vợ!?

Thư Tuyệt trực tiếp mặc kệ tài khoản này, dùng tài khoản cá nhân bình thường hắn chả bao giờ dùng.

Nhưng mà đối phương dường như biết trước, nửa phút liền lẻn đến tài khoản cá nhân của hắn.

Dư xá: Cô rốt cuộc muốn làm gì?

Tổ tông: Theo đuổi anh a.

Dư xá: Cô còn thế này tôi sẽ báo cảnh sát.

Đây là bộ dáng theo đuổi người ta sao? Thuần túy là biến thái.

Tổ tông: Ngay cả ngục giam cũng không thể vì anh mà vào thì nói là chân ái sao được. Anh báo đi, tôi không sợ. Cùng lắm thì bị nhốt vài ngày, rất nhanh tôi sẽ ra.

Dư xá:...

Dư xá: Tôi thích đàn ông.

Tổ tông: Trùng hợp như vậy, tôi cũng thích đàn ông.

Dư xá:...

Thư Tuyệt tuyệt vọng, hắn hẹn Trình Minh gặp mặt.

Trình Minh trực tiếp tới công ty, vừa vào văn phòng liền nhìn thấy Thư Tuyệt sắc mặt cực kém ngồi ở chỗ làm việc.

"Làm sao vậy? Có chuyện gì mà gọi tôi tới?"

Thư Tuyệt xoay laptop ra cho Trình Minh xem, "Người này vẫn quấy rầy tôi, cậu giúp tôi tra IP của cô ta."

Trình Minh nhíu mày, xoay người nhìn tin nhắn trên màn hình.

"Hiện tại fan nhỏ đều điên cuồng như vậy? A, cô này là tác giả?"

"Ừ."

"Đây là bút danh của cô ta?" Trình minh đã mở trang web, tìm hai chữ tổ tông.

Lấy cái tên như vậy cũng quá được rồi.

"Là tác giả hợp đồng, kiểu gì Ban quản trị chẳng có tư liệu của cô ấy, trực tiếp điều đến xem."

Thư Tuyệt không biết Thời Sênh đã ký một bộ, nghe Trình Minh nói

như vậy, hắn mới nhìn máy tính.

Bộ tiểu thuyết đã ký hợp đồng kia...

Trình Minh đã xem thông tin.

"Nhìn có vẻ quen mắt..." Hình ảnh trong danh tính là một bản sao, nhìn khá mờ, "Tân Y, anh biết không?"

Thư Tuyệt nhìn chằm chằm không biết bao nhiêu lần bản sao chứng minh nhân dân.

Thư Tuyệt chậm rãi nói: "... Là cô gái lần trước đi cùng Manh Manh."

"Là cô gái đã hôn anh ấy à?" Trình Minh cà lơ phất phơ huýt sáo một cái, trêu tức nói: "Cô gái trẻ này rất có năng lực."

Năng lực đến quấy rầy hắn?

Thư Tuyệt lấy điện thoại nội tuyến, "Gọi Tân Y ở ban biên tập lại đây."

Lúc Thời Sênh đi vào, vừa lúc Trình Minh đi ra ngoài. Hắn nháy mắt mấy cái với Thời Sênh, làm cái khẩu hình, "Cố lên."

Chương 770: Tổng biên thích đào hố (17)

Thời Sênh tiến vào văn phòng. Phong cách cả văn phòng này cô chỉ có thể dùng một chữ để hình dung.

Trắng.

Trừ bỏ mấy bồn cây trang trí, những gì lọt vào tầm mắt cơ hồ đều là màu trắng.

Thời Sênh: "..."

Cảm giác giống như mình vào bệnh viện tâm thần là sao đây?

Thư Tuyệt ngồi ở sau bàn làm việc, mặc một bộ trang phục trắng, cổ tay áo hơi hơi kéo, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Hắn hơi hơi nhấp môi, nhìn Thời Sênh.

"Thư tổng biên." Thời Sênh thu hồi ánh mắt đánh giá bốn phía, ngoan ngoãn tiến lên.

Thư Tuyệt gẩy ngón tay một phát, chuyển hướng laptop, "Cô muốn làm gì?"

Thời Sênh liếc mắt một cái, mặt không đổi sắc nói: "Thư tổng biên, tôi đang theo đuổi anh."

Thư Tuyệt từ từ đứng lên, "Cô đây là quấy rầy."

"Được rồi, vậy là quấy rầy." Thời Sênh hào phóng thừa nhận, "Mang phiền phức đến cho anh tôi cảm thấy có lỗi sâu sắc. Vì biểu đạt xin lỗi của mình, tôi mời Thư tổng biên ăn cơm."

Thư Tuyệt: "..."

Thời Sênh mặt mày cong cong cười, vừa phúc hậu vừa vô hại như vậy, tựa như cô gái trẻ ngây thơ không biết cuộc đời nông sâu.

Cảm giác kỳ quái lúc trước lại tới.

Từ sau trung học, hắn chưa bao giờ gặp lại giấc mơ này, nhưng mà từ sau khi gặp cô lần trước, vậy mà lại liên tiếp vài lần...

Hơn nữa người kia, lúc này đứng trước mặt mình.

Thư Tuyệt giống như ngửi được một cỗ hương thơm như có như không đến từ cô gái trước mặt.

Cùng hương vị trong mộng của hắn giống nhau như đúc.

Thư Tuyệt áp chế tầm mắt, "Không cần."

Hắn ngồi trở lại, quay laptop lại về phía mình, mặt không chút thay đổi nói: "Về sau không được làm loại sự tình này."

Thời Sênh tiến lên vài bước, "Như vậy sao được, không mời anh ăn cơm thì sao có thể biểu đạt sự xin lỗi của tôi?"

"Đi ra ngoài."

"Được được được, ra ngoài thì ra. Anh đừng tức giận như vậy,

không tốt cho sức khỏe."

Thời Sênh hậm hực rời khỏi văn phòng.

"Răng rắc --"

Cửa phòng khép lại, thân mình cứng ngắc của Thư Tuyệt mới thả lỏng. Hắn kéo kéo áo. Trái tim vẫn bị đè nặng của hắn lúc này giống như mới lấy lại được nhịp điệu, đập mạnh từng chút, từng chút.

Thư Tuyệt đưa tay xoa mi tâm.

Thật lâu sau, hắn gửi một tin nhắn cho trình Minh.

"Cốc cốc..."

"Mời vào." Thư Tuyệt buông di động.

Trợ lý bưng một ly cà phê tiến vào, "Thư tổng biên, cà phê của ngài."

Thư Tuyệt nhíu mày, "Ai bảo cậu mang vào?" Hắn đâu bảo người ta pha cà phê.

"Không phải ngài bảo sao?" Trợ lý khó hiểu, "Vừa rồi lúc Tân Y đi ra, có chuyển lời lại..."

"Đã biết."

Trợ lý đầu đầy mờ mịt ngậm miệng, lui ra ngoài.

Thư Tuyệt uống một ngụm cà phê, hương cà phê tràn ngập cả khoang miệng, hắn hoàn toàn trầm tĩnh lại.

...

Người của ban biên tập nghĩ Thời Sênh bị kêu đi chắc chắn là có chuyện, kết quả cô trở về lành lặn như không. Cả đám biên tập viên rõ ràng đều có chút thất vọng.

"Anh họ tôi gọi cô làm gì?" Tống Manh Tử từ chỗ mình chạy qua chỗ Thời Sênh, hạ giọng hỏi.

"Bảo tôi đừng quấy rầy anh ấy."

"Cô quấy rầy anh ấy?" Sao cô không biết? Mỗi ngày đi làm về nhà, cô đều đi cùng Thư Tuyệt, nếu Thời Sênh quấy rầy anh họ cô, cô sao có thể không biết.

Thời Sênh nuốt nước miếng, "Đương nhiên, coi trọng mà không hạ thủ, chẳng lẽ chờ hắn kết hôn sinh con, lại đi nói chuyện yêu đương với con hắn sao?"

Tống Manh Tử kéo khóe miệng, "Nói cũng có lý."

"Cô quấy rầy anh ấy thế nào?"

Thời Sênh uống miếng nước, mở khóa máy tính, chỉ vào khung đối thoại bên trên còn chưa tắt đi, "Cứ như vậy."

Tống Manh Tử đi qua, xem một lần từ đầu tới đuôi, sau khi xem xong cảm thán, "Anh họ tôi không báo cảnh sát bắt cô quả thực là kỳ tích."

Trình độ quấy rầy thế này, tuyệt đối bị bắt.

Thời Sênh kiêu ngạo nói lầm bầm, "Anh ấy luyến tiếc."

Cho dù Phượng Từ không có trí nhớ, sẽ bị ảnh hưởng bởi tính cách của cơ thể giả thiết này, nhưng mà hắn đối với cô sẽ không thay đổi.

"Cô còn chưa theo đuổi được anh họ tôi đâu." Tống Manh Tử khinh bỉ, "Về sau thất bại đừng có khóc."

Tuy rằng cô rất muốn thu phục được Thư Tuyệt, như vậy cô có thể nói chuyện yêu đương khoái trá, nhưng mà Thư Tuyệt đâu có dễ truy như vậy.

"Với tôi, không có hai chữ thất bại."

Tống Manh Tử tiếp tục khinh bỉ, nói mạnh miệng cô cũng biết, nhưng phải thành công mới được.

Thời Sênh đến gần Tống Manh Tử, nụ cười trên mặt cô có điểm quỷ dị, Tống Manh Tử thấy ảnh ngược của mình trong mắt Thời Sênh, đôi mắt ấy rõ ràng trong như gương. Đôi con ngươi đen nhánh giống như bị nhiễm mực, bên trong giống như cất giấu quái vật ăn thịt người.

Tống Manh Tử thở dồn dập, sau lưng lạnh lẽo, gian nan nuốt nước bọt.

Ngay tại lúc cô chuẩn bị cách xa Thời Sênh một chút, chợt nghe Thời Sênh nói: "Hoặc là thành công, hoặc là đồng quy vu tận."

Thất bại thường thường đại biểu cho thất vọng, mỗi lần đều ôm ý niệm đồng quy vu tận trong đầu, vì để mình sống sót, thất bại này sẽ không có.

Tống Manh Tử lập tức lùi lại, thiếu chút nữa đụng vào cái bàn phía sau.

Thời Sênh ngồi thẳng, tùy ý gõ mặt bàn.

Cảm giác vừa rồi vẫn còn, Tống Manh Tử cẩn thận nhìn Thời Sênh vài lần. Gương mặt nhìn nghiêng của cô an tĩnh, đâu còn cái loại âm trầm xảo quyệt vừa rồi.

Tống Manh Tử lắc lắc đầu, chăm chú nhìn lại, xác định Thời Sênh vẫn như bình thường, mới vỗ ngực thở ra.

Gần đây khẳng định là quá mệt mỏi, hôm nay không được thức đêm, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Tống Manh Tử xoa mặt trở về bàn làm việc của mình.

...

"Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy Tạ Ngôn."

"Tôi cũng thấy, Nhiếp tổng biên không phải đã đi xuống sao..."

"Họp mặt lần trước đã cảm thấy bọn họ có gian tình. Đàn ông tốt đều muốn làm gay, chó độc thân chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Lúc ăn cơm, Thời Sênh vừa bắt đầu ăn liền nghe thấy mấy em gái phía sau thảo luận chuyện Tạ Ngôn và Nhiếp Thành. Mãi đến lúc cô ăn xong, các cô gái kia vẫn còn thảo luận.

Sau cuộc gặp mặt hằng năm lần trước, Thời Sênh chỉ những lúc họp mới thấy Nhiếp Thành. Nhưng vị nam chủ công này luôn làm như không nhìn thấy cô.

Không biết có ý đồ gì.

Chiều thứ năm, ban biên tập đều tương đối bận. Thời Sênh làm xong đã gần bảy giờ. Đại bộ phận người trong ban biên tập còn ở lại. Tống Manh Tử là kẻ chuyên buôn chuyện, vẫn tán gẫu hăng say với tác giả như cũ, cũng không biết công việc của cô để ai làm cho nữa.

Dù sao Thời Sênh không thấy cô ấy thật sự làm việc bao giờ.

"Ting ting..."

Thời Sênh đang chuẩn bị tắt máy tính, đột nhiên có tin nhắn, Thời Sênh mở ra xem.

Âu Lộ: Biên tập ở đó không?

Thâm Tỉnh Băng:??

Âu Lộ này cô có chút ấn tượng, gần đây viết truyện đam mỹ quật khởi thành một pho tượng thần.

Âu Lộ: Biên tập, có người đạo văn của tôi, tôi đã tra rồi.

Âu Lộ gửi cho Thời Sênh một hình ảnh.

Âu Lộ: Tôi đăng lên sớm hơn hắn ta. Bất kể là tình tiết hay là miêu tả, hắn đều sao chép tôi.

Thời Sênh nhìn hình ảnh, đoạn cắt đúng là sách mới của Tạ Ngôn “Không thành thật xin đừng trêu ghẹo”.

Nội dung tương tự với “Đại thần, tôi muốn cưới anh” của Âu Lộ.

Thời Sênh mở ra chỗ bình luận truyện của Tạ Ngôn, tất cả phía dưới

đều nói hắn đạo văn.

Âu Lộ tuy là người mới nhưng trong giới có không ít fan. Lúc này bị phát hiện có người ăn cắp, đám fan đó còn không nổi giận sao.

Nam chính thụ của ta lợi hại nha, còn học được đạo văn luôn.

Chương 771: Tổng biên thích đào hố (18)

Hay cho đại thần đam mỹ Tạ Ngôn, thế mà đi đạo văn của một người mới, tin tức này rất nhanh truyền rộng trong giới tác giả.

Thời Sênh là biên tập viên của Âu Lộ, tất nhiên phải tranh thủ ích lợi cho tác giả của mình, nhưng hiện tại Nhiếp Thành phụ trách Tạ Ngôn, cô phải đi nói chuyện với Nhiếp Thành.

Thời Sênh nhìn thời gian.

Cô trả lời Âu Lộ.

Thâm Tỉnh Băng: Tôi sẽ xử lý.

Âu Lộ: Cám ơn biên tập.

Thời Sênh đứng dậy đi đến văn phòng của Nhiếp Thành.

Nhiếp Thành một mình ở văn phòng, nhìn thấy Thời Sênh, trên mặt như viết to mấy chữ “cô tới làm gì, nơi này không chào đón cô”.

Thời Sênh đóng cửa lại, "Nhiếp tổng biên."

"Có việc?"

"Tác giả Ngôn Diệp Chi anh phụ trách đã đạo văn. Nhiếp tổng biên chẳng lẽ không nên giải thích cho tôi một chút sao?"

"Đạo văn cái gì?" Nhiếp Thành nhíu mày, trầm giọng nói: "Tân Y, cô không cần vẽ ra chuyện. Tôi muốn đuổi việc cô rất dễ dàng."

Đuổi việc cô? Anh nghĩ anh là ai chứ?

Thời Sênh tiếp tục nói nhẹ nhàng: "Nhiếp tổng biên, tôi chỉ là thảo luận công việc với anh, sao anh lại lôi đến chuyện đuổi việc tôi?"

Rõ ràng là thanh âm rất nhẹ lại làm cho Nhiếp Thành có loại cảm giác độ ấm bốn phía đều giảm xuống, âm trầm.

Nhiếp thành giật mình một cái, tức giận nói: "Tân Y, cô đừng nghĩ mình quá quan trọng!"

Hắn là tổng biên, cô là một biên tập, cũng dám thách thức hắn, ai cho cô lá gan.

Tầm mắt Thời Sênh bình tĩnh đảo qua trên mặt Nhiếp Thành, châm chọc nói: "Tự mình không xem trọng chính mình thì còn ai xem trọng anh?"

"Rốt cuộc cô có chuyện gì?" Nhiếp Thành không kiên nhẫn chất vấn Thời Sênh,.

Biểu tình Thời Sênh thay đổi đổi cực nhanh, vô tội nhún nhún vai, "Vừa rồi tôi đã nói qua, nếu Nhiếp tổng biên có bệnh thì phải trị."

Đáy mắt Nhiếp Thành hiện lên một tia độc địa cực nhanh, cũng không tức giận như vừa rồi, "Cô nói đạo văn, chứng cớ."

"Vừa rồi tôi đã gửi văn kiện cho anh, Nhiếp tổng biên có thể nhìn xem." Không chứng cớ thì bản cô nương sẽ nói lung tung.

Nhiếp Thành âm thầm hít sâu mấy hơi thở, mở hòm thư, tìm được email của Thời Sênh.

Sắc mặt Nhiếp Thành theo thời gian xem file đính kèm càng ngày càng khó coi.

"Nhiếp tổng biên, anh không phải lại muốn bao che chứ?" Thời Sênh dừng một chút, "Anh bao che cũng bình thường, dù sao hắn là tình nhân của anh."

"Câm miệng!" Nhiếp Thành quát lớn một tiếng, liếc mắt một cái ra ngoài.

Đây là công ty, cô nói như vậy, bị người khác nghe thấy thì sao.

Thời Sênh hừ cười một tiếng, "Sợ cái gì, hiện tại công ty ai chẳng biết anh cùng Tạ Ngôn có một chân."

Nhiếp Thành làm sao có thời giờ đi quan tâm mấy lời đồn nhảm trong công ty. Hắn phải làm việc, còn phải đi chọc ghẹo Tạ Ngôn nữa.

"Cô nói cái gì?"

"Ha... Xem ra Nhiếp tổng biên còn chưa biết." Thời Sênh kéo dài âm, ý cười nơi khóe miệng, như lưỡi dao sắc bén chui vào đáy lòng Nhiếp Thành, "Tôi nói, chuyện anh cùng Tạ Ngôn, người công ty đã sớm biết."

Nhiếp Thành đột nhiên đứng lên, bàn tay chống mặt bàn, giống như sư tử bị chọc giận, nghiến răng nghiến lợi trừng Thời Sênh, "Có phải cô nói không?"

Buổi tối hôm đó cô thấy, người công ty đã biết, không phải cô nói thì

ai nói?

"Cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung. Tôi muốn nói, người công ty đã sớm biết... Dù sao..." Thời Sênh nửa cười nửa không liếc mắt nhìn Nhiếp Thành một cái.

Dù sao hắn ở nhà cô rồi lại thông đồng với bạn trai cũ của cô.

"Nếu không làm sao bọn họ biết được?" Nhiếp Thành đi ra từ sau bàn, "Tân Y, cô muốn trả thù tôi? Hay là vẫn muốn đoạt lại Tạ Ngôn? Tôi nói cho cô biết, không có khả năng!"

Thời Sênh: "..." Rốt cuộc ai bảo với anh, để anh cứ nghĩ tôi coi trọng Tạ Ngôn ngu ngốc kia vậy!

Thời Sênh không chút sợ hãi chống lại ánh mắt Nhiếp Thành, "Nhiếp Thành, hiện tại chúng ta đang nói về việc chuyện đạo văn."

Nhiếp Thành cười lạnh một tiếng, "Cô bị đuổi việc, ngày mai không cần đi làm."

Thời Sênh: "..." Quan báo tư thù, mẹ kiếp!

"Anh dựa vào cái gì đòi đuổi việc tôi?" Ông đây không làm sai, sa thải ông thì phải đền tiền!

"Chỉ bằng việc tôi là tổng biên."

Tổng biên có gì giỏi, cũng không phải tổng giám đốc.

"Tổng biên lợi hại." Thời Sênh cười nhạo, "Anh còn có thể thay thế toàn bộ công ty sao?"

"Quyền lợi sa thải một người tôi vẫn có. Tân Y, tôi đã sớm nói, đừng đối đầu với tôi."

Nhiếp Thành hạ quyết tâm phải sa thải Thời Sênh. Thời Sênh sao có thể để Nhiếp Thành được như ý, chuẩn bị đi tìm người cáo trạng.

Cô mới vừa ra cửa, chỉ thấy hai người chuẩn bị đi thang máy xuống lầu.

"Thư tổng biên." Thời Sênh lập tức kêu một tiếng.

Thư Tuyệt theo bản năng quay đầu lại, Thời Sênh cười tủm tỉm vẫy tay với hắn.

Trình Minh vốn đã vào thang máy, thò đầu ra nhìn nhìn rồi trực tiếp ra khỏi thang máy, đẩy Thư Tuyệt đến chỗ Thời Sênh.

"Em gái nhỏ, khuya như vậy còn ở công ty sao? Chuyên nghiệp như vậy, lúc cuối năm phải tặng cho cô giải thưởng cống hiến, thấy thế nào?" Trình Minh nói luôn mang theo vài phần cợt nhả.

Môi nhỏ của Thời Sênh hơi bĩu ra, con ngươi trong suốt nhìn Thư Tuyệt, "Có người quan báo tư thù, muốn sa thải tôi. Thư tổng biên, anh không thể nhìn công nhân tốt như tôi bị sa thải như vậy đúng không?"

Thư Tuyệt chống lại ánh mắt Thời Sênh, một giây sau liền dời đi.

"Ai muốn sa thải cô?" Trình Minh nhìn Thời Sênh, không biết nhìn thấy cái gì, sắc mặt đột nhiên liền trầm xuống, ánh mắt sắc bén, mất đi vẻ cười cợt kia.

Thư Tuyệt nhìn theo tầm mắt Trình Minh.

Nhiếp Thành đứng ở cửa, vẻ mặt phức tạp, như là hận, lại như là ghen tị.

Thời Sênh thấy có chút khó hiểu, đây là tình huống gì?

Trình Minh đột nhiên quay đi, cúi người nói một tiếng bên tai Thư Tuyệt, "Tôi chờ cậu ở phía dưới."

Thanh âm của hắn tuy nhỏ nhưng Nhiếp Thành vẫn nghe thấy.

Hắn vô ý thức đuổi theo hai bước, sau đó sắc mặt phức tạp dừng lại, vừa lúc đứng bên cạnh Thời Sênh.

"Ai muốn sa thải cô?" Thư Tuyệt không vì Trình Minh rời đi mà biểu hiện ra sự khác thường nào.

"Anh ta, chính là anh ta." Thời Sênh chỉ vào Nhiếp Thành còn chưa khôi phục tinh thần, "Anh ta quan báo tư thù, muốn sa thải tôi."

Tay mách lẻo thiện nghệ online.

Lúc có thể cáo trạng thì nhất định phải cáo trạng, có thể giết chết bao nhiêu hay bấy nhiêu, ai biết giây tiếp theo mình có gặp may nữa không.

[...] Nó không phục lý luận của Ký chủ, đây đều là lý luận vớ vẩn.

Nhiếp Thành lấy lại tinh thần, hét lớn một tiếng, "Tân Y!"

"Làm sao? Không phải anh sa thải tôi à?" Thời Sênh quay đầu trừng lại, "Lớn tiếng như vậy làm gì, tôi không có bệnh, nghe được."

"Vì sao sa thải cô ấy?" Thư Tuyệt nhìn về phía Nhiếp Thành.

Thư Tuyệt cảm thấy sa thải cô là lựa chọn chính xác. Nhưng mà không biết vì sao, tưởng tượng đến, về sau ở công ty không nhìn thấy cô, đáy lòng hắn cũng không thoải mái.

Nhiếp Thành không nghĩ tới Thư Tuyệt thật sự nói giúp Thời Sênh, bình thường hai người này cũng không có chuyện gì liên hệ, sao hắn lại giúp cô?

"Người của tôi, tôi muốn làm gì, còn chưa tới phiên anh quản đi?"

Chương 772: Tổng biên thích đào hố (19)

"Nói lý nha, ai là người của anh?" Thời Sênh nổi giận, "Tôi là người của Thư tổng biên, sinh là người của Thư tổng biên, chết là ma của Thư tổng biên."

Lời thoại này đúng là không biết xấu hổ!

Nhưng mà cô thích ha ha ha ha!

Thư Tuyệt: "..."

Nhiếp Thành: "..."

Không gian trong nháy mắt yên tĩnh.

Thời Sênh thổ lộ xong liền nhìn chằm chằm Thư Tuyệt. Thư Tuyệt bị nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, hận không thể xoay người rời đi.

Cô gái này sao lại không biết xấu hổ như vậy!

Thư Tuyệt hơi hơi hít vào, áp chế rung động trong đáy lòng vì câu nói kia của Thời Sênh, "Nhiếp Thành, cô ấy làm sai cái gì?"

"Tôi không làm sai." Thời Sênh nói tiếp, liến thoắng nói lại một lần chuyện vừa rồi, "Vừa rồi có tác giả báo cho tôi, nói có người đạo văn của hắn, vừa lúc người kia là người của Nhiếp tổng biên. Ttôi đi tìm Nhiếp tổng biên nói chuyện. Hắn một lời không nói liền sa thải tôi."

Nhiếp Thành bị Thời Sênh đoạt tiên cơ, nếu như ánh mắt có thể giết người, hiện tại có lẽ Thời Sênh đã thành một khối thi thể.

"Đây là chuyện ban biên tập của tôi. Thư Tuyệt, anh tốt nhất bớt lo chuyện người khác." Chức vị của Thư Tuyệt cao hơn hắn, nhưng Nhiếp Thành hắn cũng không sợ Thư Tuyệt.

Hai nhà bọn họ đều có cổ phần ở công ty, ở trong công ty là ngang hàng.

"Anh xem, anh xem, hắn còn uy hiếp anh." Thời Sênh tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Hốc mắt Nhiếp Thành đỏ lên, "Tân Y!"

Có phải lúc trước hắn đối với cô gái này quá nhân từ, khiến cô cảm thấy hắn dễ bắt nạt?

Thời Sênh kiêu ngạo khiêu khích Nhiếp Thành, "Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy ai ôm đùi sao?"

"..." Thư Tuyệt thiếu chút nữa không giữ được vẻ mặt, chưa thấy qua ai ôm đùi còn dám nói đúng lý hợp tình như vậy, "Ngày mai cô đến làm bên tôi."

"Thật sự?" Thời Sênh lập tức vứt Nhiếp Thành ngu ngốc ra sau đầu, "Anh không sợ tôi quấy rầy anh?"

Thư Tuyệt: "..."

Quyết định này của Thư Tuyệt, Nhiếp Thành không thể nói gì. Hắn có thể sa thải Thời Sênh, nhưng không thể ngăn được Thư Tuyệt tiếp

tục dùng Thời Sênh.

Thư Tuyệt xoay người rời đi, Thời Sênh dựng thẳng ngón giữa với Nhiếp Thành. Cảm ơn Phượng Từ nhà tôi đi, nếu không anh đã sớm bị chém!

Nhiếp Thành hận đến ngứa răng. Chờ hai người vào trong thang máy, Nhiếp Thành mới xoay người quay về văn phòng, sắc mặt âm trầm gọi một cuộc điện thoại.

...

Thời Sênh đi theo Thư Tuyệt xuống lầu, "Hắn thật sự đạo văn, có phải khóa truyện của hắn lại không?"

Thư Tuyệt chậm rãi nói, "Công ty đối với việc sao chép không dễ dàng tha thứ, gửi những thứ kia vào mail cho tôi, xác định xong tôi sẽ cho người xử lý."

Thời Sênh chớp mắt, "Đây là chuyện của nữ tần, có thể mang phiền toái cho anh không?"

Cô rất không muốn mang đến phiền toái cho Phượng Từ. Hắn chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa là được rồi.

Vừa rồi cô định đi tìm hắn, hoàn toàn là muốn tìm cái cớ tiếp cận hắn. Dù sao người này giống như có chút phản cảm đối với phụ nữ.

Thiết lập kỳ lạ này cũng thật quá đáng!

Thư Tuyệt trả lời thực nghiêm túc, "Đây đại biểu cho hình tượng một trang web."

Thời Sênh: "..." Từ nhà ta chuyên nghiệp như vậy à.

Bên ngoài công ty, Trình Minh dựa vào cửa xe, thấy Thời Sênh cùng Thư Tuyệt đi ra, lông mày hắn nhếch lên, nhanh chóng nói: "Vừa rồi trong nhà gọi điện thoại bảo tôi trở về, hôm nay sẽ không chở cậu."

Trình Minh mở cửa xe đi lên, lái xe, chạy đi nhanh như chớp.

Thư Tuyệt: "..."

"Tôi tiễn anh, Thư tổng biên." Cảm tạ trợ giúp của Trình Minh.

Thư Tuyệt nhìn Thời Sênh một cái, từ chối cho ý kiến. Thời Sênh coi như hắn đáp ứng, đi lấy xe mình ra.

Xe Thời Sênh không được tốt lắm, thậm chí trong những xe ở đây, được coi là loại thấp kém nhất.

Xe kia của Trình Minh chính là loại xe cao cấp. Đột nhiên bảo một người cao cao tại thượng như Thư Tuyệt hạ mình ngồi lên một chiếc xe thấp kém thế này, Thư Tuyệt tất nhiên từ chối.

Cả người không thoải mái, cho nên hắn từ chối lên xe.

"Thư tổng biên, anh muốn thế nào?" Thời Sênh từ ghế lái đi xuống, đi đến trước mặt Thư Tuyệt, "Xe này của tôi tốt xấu cũng mua hơn mười vạn, anh ghét bỏ như vậy làm gì?"

Tên ngu ngốc này sao lại nhiều chuyện như vậy?

Thư Tuyệt khẽ lắc đầu, xoay người đi lên vỉa hè.

Thời Sênh: "..."

Khó hiểu, khó hầu hạ, bệnh sạch sẽ...

Những lời Tống Manh Tử nói không ngừng luẩn quẩn trong đầu Thời Sênh.

Muốn đánh người phải làm sao đây!

Thời Sênh bực bội đuổi theo, "Thư tổng biên, giờ này cũng không có tàu điện ngầm cho anh đi. Anh chịu khó một chút đi?"

"Anh nói cái gì đi?"

"Thư tổng biên..."

"Thư Tuyệt? Thư đại gia!"

Thời Sênh đưa tay giữ chặt cổ tay Thư Tuyệt, bắt hắn quay lại.

Thư Tuyệt bị Thời Sênh lôi kéo, cả người không thoải mái. Hắn giãy giụa một chút, không tránh ra.

Dạ dày có chút cuồn cuộn, đây hoàn toàn là phản ứng sinh lý, nội tâm hắn không phản cảm Thời Sênh.

Thư Tuyệt không biết làm sao, không muốn để Thời Sênh biết, cho nên hắn chịu đựng không thoải mái, mím môi không nói lời nào.

"Anh muốn thế nào, anh nói đi được không?" Anh không nói lời nào, có tin lão tử trói anh về không?

"Xe..." Thư Tuyệt gian nan phun ra một chữ, "Không sạch sẽ."

Thời Sênh: "..." Cái gì mà không sạch sẽ, cô mới rửa sạch có được không.

Mẹ nó, anh thật lắm chuyện, ông không hầu được.

Thời Sênh buông Thư Tuyệt ra, nhanh chóng rời đi.

Thư Tuyệt nhìn thân ảnh Thời Sênh càng lúc càng xa. Hắn đi vài bước đến bên cạnh, khó chịu nôn khan.

Hắn cũng không chán ghét phụ nữ, nhưng nếu có phụ nữ động vào hắn, hắn sẽ xuất hiện loại phản ứng sinh lý này, lâu dần, hắn liền cảm thấy con gái là một sinh vật thực phiền toái.

Thư Tuyệt ói ra một lúc mới cảm thấy dễ chịu hơn, vừa đứng thẳng lên, đưa tay sờ sờ cổ tay, nơi đó tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của cô.

Cảm giác rất kỳ quái.

Thư Tuyệt chuẩn bị gọi điện thoại cho Trình Minh, sờ túi quần, phát hiện không thấy di động.

Hắn sửng sốt, di động hình như... Ở chỗ Trình Minh.

...

"píp píp píp..."

Tiếng còi ô tô vang lên, Thư Tuyệt liếc mắt, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra người bên trong.

"Xe mới, vừa lòng chưa? Thư đại gia?" Thời Sênh gần như là nghiến

răng nghiến lợi nói.

May mắn ngay gần đó có một gara ô tô, bằng không Thời Sênh thật sự vứt tên này ở đây.

Thư Tuyệt chần chờ vài giây, mở cửa xe đi lên.

"Địa chỉ."

Thư Tuyệt trầm mặc thiết lập tự động chuyển hướng xe.

Thời Sênh: "..." Tổng biên của tôi lợi hại.

Người này không phải nếu không bàn công việc thì sẽ không mở miệng nói chuyện chứ?

Thời Sênh đưa Thư Tuyệt đến cổng chung cư, xem xét bên ngoài, "Thư tổng biên, thiếu người làm ấm giường không? Không cần tiền, miễn phí."

Thư Tuyệt mở cửa xe một chút, hắn nhìn chằm chằm vào khu chung cư đèn đuốc sáng trưng bên ngoài. Sau một lúc lâu mới quay đầu lại, nhưng mà vừa quay đầu lại liền đụng phải môi Thời Sênh đang dán tới.

Không giống lần đầu tiên tiếp xúc, Thời Sênh nhẹ nhàng cắn cắn.

Thân mình Thư Tuyệt cứng ngắc một lát, hắn chỉ cảm thấy trên môi mềm mại, đáy lòng có cái gì đó muốn phá tan phong ấn, thấy được ánh sáng.

Nhưng mà giây tiếp theo, dạ dày lại cuộn lên, cả người giống như có cái gì bám vào, hoảng hốt khó chịu.

Kết quả không cần nói cũng biết, Thư Tuyệt lại nôn ra.

Vừa rồi đã phun một lần, lúc này sắc mặt Thư Tuyệt trắng bệch, giống như hận không thể cho cả dạ dày ra ngoài.

Thời Sênh đứng bên cạnh, yên lặng nhìn hắn nôn, này tuyệt đối là bệnh!

Lần đầu tiên còn được, lần thứ hai lại như vậy.

Chương 773: Tổng biên thích đào hố (20)

Từ sau khi hắn phát hiện chuyện này, Thư Tuyệt vẫn tránh tiếp xúc với phụ nữ, cho nên đã thật lâu chưa từng có lúc nào khó chịu như vậy.

"Đỡ chút nào không..." Thời Sênh muốn đưa tay dìu hắn, lại sợ giống vừa rồi, làm hắn càng thêm khó chịu.

Cô từng gặp qua các loại người mẫn cảm kỳ lạ, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy có người mẫn cảm với phụ nữ.

Thư Tuyệt lắc đầu, ngửa đầu uống một ngụm nước khoáng trong tay. Còn chưa nuốt xuống, hắn lại tiếp tục phun ra.

Thư Tuyệt cầm chai nước khoáng nhìn nhìn đèn xe, trầm mặc đóng nút chai lại.

Thời Sênh: "..." Có ý gì đây hả?

"Cảm ơn cô đã đưa tôi về." Thư Tuyệt cầm chai nước khoáng đi vào khu chung cư, đi hai bước lại dừng lại, đứng tại chỗ vài giây. Sau cùng lại không nói một tiếng nào, rời đi.

Tức giận nha!

Đây là cái thiết lập kỳ quái gì vậy.

Không thể có cái gì bình thường sao?

Cô muốn Phượng Từ bình thường, đáng yêu!

Thời Sênh vò đầu buồn bực nhìn Thư Tuyệt đi vào khu chung cư, biến mất ở chỗ rẽ.

Thời Sênh buồn bực về nhà, trước nói kết quả với Âu Lộ, lại đem văn kiện lúc trước gửi cho Thư Tuyệt.

Bên kia Thư Tuyệt rất nhanh nhận được, nhưng mà không nói chuyện với cô.

Cái tên ngu si đần độn này!

Thời Sênh căm giận đẩy máy tính, đứng dậy đi tắm rửa, tắm rửa xong đi ra, tầm mắt liếc nhìn máy tính một cái, vừa lúc nhìn thấy hình cái đầu của Thư Tuyệt nhảy lên.

Thời Sênh lau lau tóc, mở ra.

Dư xá: Đã xử lý.

Trừ bỏ này ba chữ, cũng không còn gì khác.

Thời Sênh đang chuẩn bị đánh chữ, một loạt chữ đã nhảy ra, sau đó hình cái đầu liền tối đi.

Dư xá: Tôi không phải phản cảm với cô, nguyên nhân thân thể, thật có lỗi.

Thời Sênh nghẹn một bụng tức lúc này mới vơi đi một ít. Nếu hắn không giải thích, cô thực sự tính toán ngày mai liền bắt cóc hắn.

Tổ tông: Tôi cảm thấy chúng ta phải luyện tập nhiều, có lẽ anh sẽ quen không ói ra.

Thư Tuyệt cũng không logout, trên màn hình chỉ có một khung đối thoại như vậy. Hắn nhìn thấy tin nhắn gửi đến, đưa tay sờ sờ môi.

Ngón tay gõ gõ trên bàn phím, cuối cùng lại xóa bỏ toàn bộ, gõ lại một lần nữa.

Dư xá: Có công ty điện ảnh muốn mua “Hoa Thần”, cô cần viết xong đoạn cuối.

Tổ tông:... Không muốn viết.

“Hoa Thần” chính là bộ Thời Sênh viết để kiếm tiền lúc trước, cô hoàn toàn không muốn lấp hố.

Dư xá: Cô rất có tài, công ty nguyện ý nâng đỡ cô.

Tổ tông: Anh trực tiếp cưới tôi đi.

Dư xá:...

Dư xá: Cô suy nghĩ kỹ một chút, ngày mai gửi chính văn của “Cô Tô Hành” cho tôi.

Tổ tông: Ông nội! Tôi gọi anh là ông nội đươc chưa! Ngày mai tôi còn phải đi làm!!!

Dư xá: Ừm.

Tổ tông:... ~ Ừm là cái ý tứ gì? Thư tổng biên, anh giật dây biên tập viết văn, đây là không đúng, không bằng anh cưới tôi luôn đi.

[...] Một câu không rời bắt người ta cưới mình, người bình thường nhất định sẽ cảm thấy cô bị cuồng cưới.

Thư Tuyệt bên kia thật lâu mới trả lời.

Dư xá: Tân Y, chúng ta mới dặp qua vài lần.

Tổ tông: Nhưng mà không phải anh đối với tôi rất quen thuộc sao?

Dư xá: Làm sao cô biết?

Tổ tông: Bởi vì tôi cũng vậy.

Thư Tuyệt nhìn chằm chằm năm chữ kia, không biết nên nói gì, những chữ đánh ra, xóa lại viết, viết lại xóa.

Ngay lúc hắn đang chần chừ, tin nhắn của Trình Minh đột nhiên gửi đến.

Trình Minh: Hôm nay thế nào?

Dư xá: Cô ấy hôn tôi.

Thư Tuyệt hiện tại rất cần một người giúp mình giải thích.

Trình Minh: Cậu lại nôn ra?

Dư xá: Ừ.

Trình minh: Nếu tôi là con gái, sẽ có ám ảnh trong lòng, hôn cậu hai lần, cậu đều ói ra.

Dư xá: Cô ấy không có...

Cô không để ý một chút nào.

Ít nhất hắn không nhìn thấy trên mặt cô có chút để ý nào cả.

Thư Tuyệt chống cằm, một tay đánh chữ.

Trình minh: Vậy rất tốt, em gái như vậy cũng không dễ tìm, cậu đừng bỏ lỡ.

Dư xá: Trình Minh.

Trình minh: Hửm?

Dư xá: Tôi thật sự không phải?

Trình minh: Sao cậu còn không tin, cậu căn bản... Quên đi, cậu muốn thử không? Bây giờ tôi đến đó, nếu cậu có thể tiếp nhận tôi, vậy tôi không còn lời nào để nói, yên tâm, tôi sẽ phụ trách.

Dư xá: Để tôi suy nghĩ một chút.

Thư Tuyệt trả lời lại mới phát hiện người chat không đúng.

Tổ tông: Anh có thể suy nghĩ một chút, để cho tôi theo đuổi anh?

Dư xá: Tôi sẽ suy nghĩ.

Thư Tuyệt đỡ trán, chuyển sang khung đối thoại với Trình Minh.

Dư xá: Không cần.

Trình minh: Ha ha ha, sợ?

Trình minh: Tôi ở cái vòng luẩn quẩn này nhiều năm như vậy, ai phải ai không phải, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Thư Tuyệt, nói chuyện yêu đương cho tử tế đi. Làm anh em với cậu, tôi cũng không muốn thấy cậu ân ái với Ngũ chỉ cô nương*, thực phí phạm của trời.

**Ngũ chỉ cô nương: 5 ngón tay = thủ dâm.*

Dư xá: Thân thể tôi.

Trình minh: Cậu không thể bởi vì thân thể mà cả đời không yêu đương được đúng không? Hiện tại có cô gái không tệ... lúc hôn cậu mà cậu lại nôn ra, ha ha ha ha, cái này cũ đủ cười một năm.

Dư xá: Trình Minh.

Trình minh: Khụ khụ... Cô gái này lá gan rất lớn, trong lòng cậu hẳn là cũng không phản cảm cô ấy đúng không? Đừng phủ nhận, tôi biết cậu lâu như vậy, tính cậu thế nào tôi còn không biết sao. Nếu không phản cảm, vậy hãy cố gắng một lần. Nếu cậu không dám đi bước này thì sẽ vĩnh viễn bị vây tại chỗ.

Thư Tuyệt trầm mặc một trận, viết vài chữ.

Dư xá: Tôi biết rồi.

Thư Tuyệt tắt đi khung đối thoại với Trình Minh.

Tổ tông: Khuya rồi, tôi ngủ.

Tin nhắn này mới gửi tới một phút trước, Thư Tuyệt nhìn chằm chằm tài khoản một lúc, mới tắt khung đối thoại.

...

Tối hôm trước Thư Tuyệt ngủ muộn, ngày hôm sau trực tiếp đi làm muộn. Tống Manh Tử còn ở bên tai hắn thì thầm không ngừng.

"Anh họ, sao hôm nay trông anh tiều tụy như vậy? Tối hôm qua ra ngoài làm gì sao?"

Mặt Thư Tuyệt không chút thay đổi, đỗ xe, tháo dây an toàn, xuống khỏi xe. Tống Manh Tử nhanh chóng đuổi kịp.

"Anh họ..."

Tống Manh Tử chợt nhìn thấy xe Thời Sênh bên cạnh trong một đêm lên đời không ít. Nháy mắt cô quên luôn anh họ nhà mình.

"Tiểu Y, Tiểu Y, cô được bao dưỡng? Xe này... Hình như là mới nhất, phải mấy trăm vạn đi?"

Thời Sênh chỉ chỉ mặt mình, "Cô tưởng muốn bao dưỡng tôi dễ như vậy?"

"Không giống." Tống Manh Tử lắc đầu, "Vậy là cô mua xổ số trúng thưởng đúng không?"

Thời Sênh mở cửa xe, lấy mấy túi thức ăn ra.

"A, Tiểu Y, cô mang bữa sáng cho tôi, cô thật tốt." Tống Manh Tử đưa tay cầm lấy.

Thời Sênh lấy một túi trong đó chia cho Manh tử rồi trực tiếp đuổi theo Thư Tuyệt đã sắp đi vào công ty.

Tống Manh Tử: "..."

Vì sao cô chỉ có một túi?

Trọng sắc khinh bạn!!!

Lúc này đã qua giờ đi làm, thang máy không có ai.

Thư Tuyệt đi vào, cũng không nhấn nút đóng cửa, chờ nó tự đóng.

Lúc cửa thang máy sắp khép lại, một bóng người nhanh chóng vọt vào.

"Thư tổng biên, sớm a."

Thư Tuyệt hơi hơi nhìn xuống, tầm mắt cực nhanh đảo qua mặt cô, cố gắng trấn định gật đầu.

"Mang bữa sáng cho anh." Thời Sênh giơ giơ lên gói to trong tay, cười tủm tỉm đưa cho anh.

Thư Tuyệt nhìn nhìn nhãn hiệu phía trên, đều là mấy nhà bình thường hắn hay ăn.

Nhưng mà...

Đi đến mấy cửa hàng này có chút xa, thế mà cô đều mua hết.

"Cảm ơn." Thư Tuyệt đưa tay tiếp nhận.

"Làm một người theo đuổi, tư cách này là cần phải có, anh nói đúng không Thư tổng biên?"

Ngón tay Thư Tuyệt siết chặt, túi phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Chương 774: Tổng biên thích đào hố (21)

Lúc Thư Tuyệt đang không biết nên trả lời như thế nào, thang máy tới nơi. Hắn đi ra ngoài rất nhanh, "Dọn đồ rồi tới báo danh."

Thời Sênh nhún nhún vai, nhìn bóng dáng Thư Tuyệt có chút bối rối, sao cô lại thú vị thế chứ?

Thời Sênh đến ban biên tập thu dọn đồ đạc, người ban biên tập không biết chuyện phát sinh nên đều nhìn cô với vẻ kỳ quái.

Tống Manh Tử mồm ngậm điểm tâm, hấp tấp tiến vào, "Tiểu Y."

Cô quát xong mới phát hiện mình tức giận không đúng, tập trung nhìn vào, thấy Thời Sênh đang thu dọn đồ đạc. Tống Manh Tử lập tức lao vào, nuốt hết miếng bánh vào trong bụng.

"Tiểu Y, cô thu dọn đồ đạc làm gì?"

Ngày hôm qua Tống Manh Tử về sớm, cũng không biết chuyện phát sinh lúc sau.

Những người khác cũng đều vểnh tai chờ Thời Sênh trả lời.

Thời Sênh ngoắc ngón tay với Tống Manh Tử.

Tống Manh Tử hiểu ý dựa sát lại, biểu tình trên mặt đổi tới đổi lui, "Thật sự?"

Thời Sênh bỏ đồ vật cuối cùng vào thùng, hơi hơi gật đầu.

"Lợi hại! Xem ra tôi sắp phải sửa miệng." Tống Manh Tử yên lặng dựng thẳng ngón tay cái với Thời Sênh, "Nhớ phí sửa miệng nha!"

Tống Manh Tử và Thời Sênh kề vai sát cánh ra khỏi ban biên tập, còn lại một đám người mơ hồ, đây là tình huống gì?

Ra khỏi ban biên tập, đề tài lại bị Tống Manh Tử chuyển về xe, "Nhưng mà tôi còn là muốn hỏi, xe của cô làm sao mà có?"

"Mua chứ sao, tôi còn có thể đi cướp sao?"

"... Mấy trăm vạn đó!" Cô mua không nổi, mỗi ngày đi nhờ xe anh họ cô, có đôi khi đi nhờ không được, còn phải đi tàu điện ngầm, chưa thấy qua ai đáng thương như cô.

"Anh cô muốn, mấy ngàn vạn tôi cũng phải mua." Thời Sênh phun trào, "Tối hôm qua tôi đi xe kia, thế nhưng anh ấy không lên xe."

"Tôi đã nói với cô rồi, anh ấy rất khó hầu hạ. Hiện tại đổi ý còn kịp đó cô gái, không cần lao đầu vào lửa."

Thời Sênh thở dài, "Núi đao biển lửa tôi cũng phải vào."

Ai bảo hắn là Phượng Từ chứ.

Tống Manh Tử: "..."

Còn chưa bắt đầu yêu đương mà đã tới bước thề non hẹn biển, sống chết có nhau?

Cái này không giống cốt truyện bình thường a!

"Nhiếp tổng biên, sự việc chính là như vậy."

Thời Sênh cùng Tống Manh Tử đến chỗ rẽ, lại xô vào người đối diện.

Khóe miệng Nhiếp Thành hiện lên một tia lạnh lẽo, bước đi qua các cô, mang theo một cỗ gió lạnh.

"Giả tạo." Tống Manh Tử nói lầm bầm hai tiếng.

Nhiếp Thành hình như muốn làm gì đó!

Bản cô nương không sợ nhất chính là gây chuyện nha!

Tống Manh Tử đưa Thời Sênh đến bên ngoài văn phòng Thư Tuyệt, quay đầu lại liền nhìn thấy mấy người phụ nữ giả vờ giả vịt đi phía sau.

Bị Tống Manh Tử phát hiện, mấy người đó lập tức xoay người rời đi.

...

Lúc Thời Sênh vào văn phòng Thư Tuyệt, Thư Tuyệt đã làm việc, bữa sáng cô mua được hắn đặt bên cạnh, cũng không động.

Cô đi vào, Thư Tuyệt ngẩng đầu nhìn cô một cái, tùy tay lại gục đầu xuống, nhanh chóng gõ xong.

"Anh không đói à?"

"Ừm?" Thư Tuyệt kỳ quái một hồi, sau đó mới phản ứng lại, "Không có thời gian."

"Nguội cả rồi." Thời Sênh nghiêng mình, sờ sờ mấy gói kia, "Có là vi sóng không? Hâm nóng cho anh."

Thư Tuyệt chỉ chỉ bên ngoài.

Thời Sênh cầm đồ đi ra ngoài, hỏi trợ lý bên ngoài lò vi sóng ở chỗ nào.

Trợ lý vẻ mặt khó hiểu, loại sự tình này, trước kia không phải hắn làm sao?

Kỳ quái thì kỳ quái, trợ lý vẫn chỉ cho Thời Sênh.

Thời Sênh một lần nữa cầm đồ đi vào, Thư Tuyệt vẫn còn làm.

"Ăn trước một chút đã." Thời Sênh gõ mặt bàn.

Thư Tuyệt không cự tuyệt, đứng dậy đi đến sofa bên cạnh.

Bình thường, Thư Tuyệt cũng không ăn bữa sáng, có đôi khi là không kịp, có đôi khi là không ai mua.

Tống Manh Tử là tên ăn hàng, mua bữa sáng còn chưa đủ một mình cô ăn, sao có thể nhớ đến anh họ cô có ăn hay không.

"Cô..."

"Tôi ăn rồi." Thời Sênh giúp hắn mở hộp thức ăn ra, phẩy phẩy bàn tay trắng nõn trước mặt hắn, "Tay đã rửa đã tiêu độc, thực sạch sẽ, anh xem."

"Ừm."

Thư Tuyệt cúi đầu xuống, im lặng ăn bữa sáng, trong dạ dày có chút không thoải mái, Thư Tuyệt chịu đựng chút không thoải mái ấy, rất nhanh giải quyết xong.

Trợ lý mang cà phê cho hắn, Thời Sênh bưng lên uống một ngụm.

"Ly đó..."

"Buổi sáng uống cà phê làm gì, không tốt cho thân thể."

Thư Tuyệt nhìn tách cà phê cô đang cầm, mấp máy môi, yết hầu lên xuống vài lần, không nói gì.

Thời Sênh giúp hắn giải quyết cà phê, Thư Tuyệt cũng ăn xong đồ ăn sáng.

Thư Tuyệt đi vào phòng vệ sinh một lúc, lúc đi ra trên người đã không còn mùi thức ăn, sắc mặt hắn có chút tái ngồi trở lại sau bàn làm việc, "Tôi đã xem qua video phỏng vấn của cô, cô phụ trách nam tần không thành vấn đề chứ?"

Thời Sênh trừng mắt, "Tôi làm trợ lý sinh hoạt cho anh không được sao?"

Phụ trách nam tần cái gì chứ!

Một đám ngựa đực.

Nhìn đến đã muốn phun.

Bị cô phun lên, những người này còn có dũng khí viết văn sao?

"Tôi có trợ lý." Thư Tuyệt dừng một chút, có chút không muốn thừa

nhận nói: "Cô sẽ ảnh hưởng đến tôi."

"Tôi không nói lời nào còn không được sao?" Thời Sênh bĩu môi.

"Hoặc là rời khỏi công ty..."

Thời Sênh mau chóng đầu hàng, "Được được được, nam tần thì nam tần, dù sao có thể nhìn thấy anh là được."

Nhìn chán liền cướp anh về!

Thư Tuyệt gọi điện thoại nội tuyến, bảo người ta vào nhận người.

Cúp điện thoại, Thư Tuyệt nhớ tới chuyện tối hôm qua nói, "Chính văn của cô?"

"Không muốn viết." Thời Sênh thiếu hứng thú trả lời.

Viết cái gì mà viết, đàn ông còn chưa theo đuổi được, không vui.

Thư Tuyệt không nói gì, cúi đầu bận rộn, trên thực tế hắn không làm cái gì.

Cô ở trong này quả thật làm ảnh hưởng đến hắn, hắn không có biện pháp tập trung tinh thần.

Người bên khu nam tần rất nhanh liền đến nhận người, lúc họp tất cả mọi người đã gặp qua, không cần giới thiệu làm gì, nhưng mà nhìn thấy một biên tập ở nữ tần đột nhiên bị điều đến nam tần, vẫn có chút khó hiểu.

...

Thời Sênh rời khỏi văn phòng, Thư Tuyệt ngồi một lúc, bảo trợ lý pha chén cà phê mang vào.

Tất nhiên là cái ly lúc trước.

Thư Tuyệt nhìn ly cà phê tỏa nhiệt khí, mãi đến khi cà phê đều nguội, hắn mới chậm rãi đưa tay, bưng cà phê lên, đưa đến bên miệng.

Môi vừa mới đụng tới miệng chén, lại là một trận buồn nôn.

Thư Tuyệt buông cái chén, đi nhanh tới phòng vệ sinh. Vừa rồi hắn ăn những gì cũng ói ra toàn bộ, hắn chịu đựng không để cô phát hiện.

Thư Tuyệt chống bồn rửa tay, đầu cúi xuống, đột nhiên đánh một quyền vào mặt bàn.

Hắn dùng nước lạnh rửa mặt, đi ra ngoài bưng cà phê uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng lạnh như băng đi vào thực quản, dường như lạnh cả vào trong lòng.

Nhưng mà chất lỏng còn chưa hoàn toàn đi vào dạ dày, Thư Tuyệt lại nôn ra toàn bộ.

Thư Tuyệt bảo trợ lý tiếp tục pha cà phê mang vào, cà phê dường như không có hương vị, chỉ làm hắn buồn nôn.

Trợ lý liên tiếp mang năm sáu lần, lúc Thư Tuyệt tiếp tục bảo hắn pha, trợ lý nhịn không được khuyên, "Thư tổng biên, cà phê này... Ngài có phải uống nhiều lắm rồi không?"

Đây lại không phải nước sôi, uống như vậy, làm sao chịu được.

Uống nhiều cà phê cũng sẽ gặp chuyện không may!!!

"Tiếp tục."

Trợ lý chần chừ, "Dạ."

Chương 775: Tổng biên thích đào hố (22)

Lúc Thời Sênh tan tầm, đi đến văn phòng Thư Tuyệt tìm hắn, kết quả được báo là Thư Tuyệt đã sớm đi rồi.

Thời Sênh thất vọng xuống lầu, lại gặp Tống Manh Tử được hôm không về sớm.

"Tiểu Y, nam tần thú vị không? Hôm nay cô không thấy sắc mặt Nhiếp Thành kia, ha ha ha quả thực rất khôi hài." Tống Manh Tử không biết đã ăn gì mà đậm một cỗ vị bơ.

"Không có gì hay để chơi."

"Tiếp xúc gần gũi với anh họ tôi, có... kéo kéo tay nhỏ không?" Tống Manh Tử đến gần Thời Sênh.

Thời Sênh mắt trợn trắng, "Tôi kéo hắn một chút, hắn còn không ọe ra như có thai ấy?"

Loại nắm tay liền mang thai này, bản cô nương cực lực cự tuyệt.

"Nói cũng đúng, thể chất kỳ lạ của anh họ tôi kia, phụ nữ động một chút hắn đều có thể ghê tởm đến nửa ngày." Tống Manh Tử nói thầm một tiếng, "Vừa rồi tôi thấy sắc mặt anh họ đặc biệt tái... Không phải là cô làm gì anh ấy chứ?"

"Không có a..." Thời Sênh nhíu mày.

Cô đột nhiên nhớ tới, buổi sáng hôm nay hắn ăn xong bữa sáng, sắc mặt đã có chút trắng...

Động một chút có thể ghê tởm nửa ngày...

Thời Sênh hết chỗ nói rồi.

Bệnh bây giờ so với trước kia còn nghiêm trọng hơn!

Vậy sao có thể vui vẻ ở chung đây?

...

Ban biên tập nam tần lớn hơn một chút so với nữ tần, nhân số cũng nhiều hơn vài người.

Trừ bỏ Thời Sênh, không có ai là phụ nữ.

Thời Sênh vừa đến, lập tức thành một đóa hoa của nam tần.

Biên tập nam tần vẫn nghĩ Thời Sênh là một em gái cao lãnh, sau khi chung mới phát hiện, người này nhìn rõ ngây thơ lại đi lấy một cái tên biên tập như vậy, chính là Thâm Tỉnh Băng, một lời không hợp liền dỗi người.

Dỗi cho ngươi á khẩu không trả lời được, còn cảm thấy cô nói rất có lý.

Thời Sênh ở nam tần phụ trách mảng đô thị, biên tập đô thị đã có hai người, thêm cô chính là ba.

Nói thật, nhìn nam chính trong văn đô thị, trái ôm phải ấp, còn nhớ thương bên ngoài, Thời Sênh hoàn toàn không có hứng thú xem tiếp.

Cô lấy loại văn chỉ có một nữ chính hoặc không có nữ chính ra, chỉ cần viết không tồi, văn có tiềm chất liền đề cử từng cái, từng cái.

Loại hình khác, cô căn bản không xem, hoặc là anh đổi sang viết chỉ một nữ chính, hoặc là anh hoặc đổi biên tập, hoặc đổi thể loại luôn đi.

Biên tập bốc đồng như vậy, tuyệt đối là không có người thứ hai.

Rất nhanh trang web liền dấy lên một cơn lốc truyện chỉ một nữ chính.

Đương nhiên, đây là về sau.

Mà bên phía Thư Tuyệt, trừ bỏ mỗi ngày lúc cô đưa bữa sáng có thể nhìn thấy, thời gian còn lại rất khó nhìn thấy người, càng đừng nói Thư Tuyệt luôn luôn đi công tác.

Thư Tuyệt là tổng biên tập nam tần, phụ trách hoạt động cả công ty, bận một chút là bình thường.

Nhưng mà...

Như vậy cô phải tán gái thế nào?

À không, là tán Phượng Từ.

"Ai dzô, Tiểu Y, cô viết cái gì đó?"

Lúc Thời Sênh đang gõ vang bàn phím, một cái đầu đột nhiên thò đến, nhìn trộm màn hình máy tính của Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không sợ hắn thấy, chữ liên tiếp vùn vụt nhảy ra.

"Tiểu Y, cô cũng viết tiểu thuyết sao?" Người đàn ông ngạc nhiên nói.

Biên tập tuy rằng không thể viết văn ở trang web của mình, nhưng có thể đến khác trang web.

Không thể viết ở trang web của mình là sợ biên tập lấy công làm việc tư, đề cử cho chính mình.

Theo Thời Sênh biết, ban biên tập này cũng có vài người viết tiểu thuyết, trong đó còn có thành tích không tồi.

"Biên tập không viết tiểu thuyết không phải biên tập tốt." Thời Sênh mở miệng liền bắt đầu kiêu ngạo, vẻ mặt nghiêm túc.

Nam biên tập run rẩy khóe miệng, "Cô nghiêm túc như vậy, thiếu chút nữa là tôi tin rồi."

"Oh, Tiểu Y mấy ngày hôm trước, chuyện đạo văn ở bên nữ tần, cô có biết chứ?"

Thời Sênh tắt trang văn, "Làm sao vậy?"

Từ lúc Thư Tuyệt hạ lệnh khóa truyện kia của Tạ Ngôn lại, chuyện này hẳn là đã cho qua rồi chứ.

Tạ Ngôn vốn đuối lý trước, Nhiếp Thành muốn tẩy trắng cho hắn không phải dễ như vậy.

Lúc này là giờ nghỉ trưa, ban biên tập chỉ có vài người, nam biên tập nhỏ giọng nói: "Nghe nói Nhiếp tổng biên cùng tác giả kia quan hệ mập mờ, có phải thật không?"

"Anh bát quái chuyện Nhiếp Thành như vậy, coi trọng hắn à?" Thời Sênh nhướn mày.

"Tôi thích con gái." Nam biên tập mặt đen lại, "Tôi cùng vợ tôi đã kết hôn ba năm, đứa nhỏ cũng hơn một tuổi."

Thời Sênh: "..." Ngược chó.

Nam biên tập còn cảm thấy không đủ, lấy di động ra cho Thời Sênh xem ảnh chụp, nhét cho cô đầy một miệng thức ăn chó.

Một ngày nào đó!

Bản cô nương cũng sẽ rải thức ăn chó!

Thật vất vả thoát khỏi nam biên tập rải thức ăn chó, Thời Sênh quyết định đi đùa giỡn Thư Tuyệt một chút tìm cân bằng.

Tổ tông: Thư tổng biên, chúng ta đến tâm sự nhân sinh.

Dư xá:...

Dư xá: Bận.

Lúc sau mặc kệ Thời Sênh gửi cái gì, Thư Tuyệt đều không trả lời cô.

Thời Sênh đoán có thể hắn thật sự bận. Lúc tan tầm cô đi tìm hắn, hắn một mình ở văn phòng, trợ lý cũng đã về.

"Sao cô còn chưa về nhà?" Thư Tuyệt từ đống văn kiện ngẩng đầu lên, hỏi Thời Sênh đang dựa vào bàn.

"Chờ anh, anh xinh đẹp như hoa như vậy, bị người khác coi trọng thì làm sao bây giờ?"

Thư Tuyệt gục đầu xuống, "Trình Minh sẽ đến đón tôi."

Con ngươi Thời Sênh híp lại, "Anh có quan hệ gì với Trình Minh?"

Trình Minh này ở trong cốt truyện chính là đại BOSS phản diện, từng kết giao với Nhiếp Thành, sau không biết sao lại chia tay.

Thư Tuyệt theo bản năng giải thích, "Bạn bè, cô đừng nghĩ nhiều."

Giải thích xong lại cảm thấy mình làm điều thừa, sao mình phải giải thích với cô chứ?

Hai tay Thời Sênh chống bàn, hơi hơi cúi người, "Anh tình nguyện để hắn đón anh, cũng không muốn tôi đưa anh về? Anh chán ghét tôi như vậy sao?"

Không sợ có tình địch, chỉ sợ tình địch không cùng giới tính với mình.

"Không phải." Thư Tuyệt phản bác, giọng có chút lớn, đại khái là tự phát hiện thấy nên lại nhỏ giọng xuống, "Tôi không chán ghét cô."

Hắn không biết nên ở chung với cô thế nào.

"Vậy tôi đưa anh về nhà, cứ như vậy đi." Bá đạo tổng tài Sênh login.

Thư Tuyệt trầm mặc trong chốc lát, thu thập đồ vật, chuẩn bị mang về nhà làm.

Thời Sênh cũng không dám động vào cái gì của hắn, chỉ có thể để hắn tự mình dọn.

Giờ này, cả công ty cũng không còn ai, Thời Sênh cùng Thư Tuyệt đi từ văn phòng ra, phải đi ngang qua ban biên tập nữ tần.

Hai người đi đến cửa ban biên tập, đột nhiên nghe thấy bên trong có thanh âm truyền ra.

Thanh âm kia đối với Thời Sênh mà nói thực dễ dàng hiểu ra, chính là chuyện đàn ông với đàn bà kia.

Thanh âm càng lúc càng lớn, làm người nghe được mặt đỏ tai hồng.

Cả người Thư Tuyệt không được tự nhiên, rất nhanh đi tới thang máy.

Vào thang máy, thân thể Thư Tuyệt vẫn căng thẳng như cũ, Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt Thư Tuyệt né tránh.

Dọc theo đường về, Thời Sênh đều cảm thấy Thư Tuyệt đang tránh né cô.

"Thư tổng biên, thiếu người làm ấm giường nhớ bảo tôi." Thời Sênh hét lên về phía Thư Tuyệt.

Thư Tuyệt tựa hồ lảo đảo một chút, theo phương hướng đèn xe chiếu sáng, rời đi rất nhanh.

Mãi đến khi đèn xe chiếu không tới, Thư Tuyệt mới khó chịu thở ra một hơi. Trong xe toàn là hơi thở của cô, đây mới là lý do hắn không muốn cô đưa mình về.

Hắn sợ mình không nhịn được liền nôn ra.

Thư Tuyệt về đến nhà, rót một chén nước, rất nhanh uống xong.

Sau cơn buồn nôn rất nhỏ kia cũng không muốn nôn ra nữa.

Có chút bản năng là có thể khắc chế.

Mặc dù là phản ứng sinh lý.

Chương 776: Tổng biên thích đào hố (23)

Thời Sênh trở lại tiểu khu thì đã sắp mười một giờ, tiểu khu im ắng, nhìn không một bóng người.

Thời Sênh dừng xe, xuyên qua khu trồng cây xanh. Trong bóng đêm, tựa hồ có tiếng bước chân chồng lên tiếng bước chân của cô.

Thời Sênh làm như không phát hiện ra, không nhanh không chậm đi về phía trước.

"Không được nhúc nhích."

Thắt lưng Thời Sênh bị cái gì đó cứng rắn đặt vào, giọng nói khàn khàn từ phía sau truyền đến.

"Đem tiền, thẻ ngân hàng, di động trên người đều giao ra đây." Đối phương tựa hồ đã làm rất nhiều lần, khẩu khí rất thành thục.

"Nhanh lên." Một bóng người chuyển tới trước mặt Thời Sênh, nhưng mà thứ để sau lưng cô cũng không biến mất, hai người.

"Cướp bóc mà dám tới cướp của ông đây, lá gan rất lớn." Nói xong, Thời Sênh nhấc chân đá ra phía sau, đối phương không phòng bị, bị đạp vào chân, thân mình lui lại sau vài bước ra sau.

Một người khác thấy vậy, lập tức tấn công Thời Sênh.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, bổ về phía một người, thiết kiếm dán trên

đầu hắn, lạnh buốt từ đỉnh đầu tiến vào thân thể.

Thân mình hắn như là bị nhấn nút tạm dừng, mất đi khống chế thân thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái trước mặt đá tới một cước.

Thời Sênh đánh cho hai người này lăn lộn trên mặt đất, sau đó đứng lên, một chân dẫm lên lưng người kia, "Đến, nói xem, ai sai các ngươi tới?"

"Ôi bà cô trẻ ơi, anh em chúng tôi chỉ thiếu chút tiền tiêu. Cô đại nhân có đại lượng tha cho chúng tôi, về sau chúng tôi cũng không dám nữa."

Tên cướp Giáp lập tức khóc cầu xin tha thứ.

Tên cướp Ất phụ họa, "Nữ hiệp, chúng tôi không dám nữa."

"Các người chỉ muốn cướp tiền thôi sao?" Thời Sênh dùng thiết kiếm chỉ lên mặt tên cướp Giáp, ngữ điệu cổ quái hỏi.

"Đúng đúng đúng, chúng tôi đáng chết, không nên cướp tiền của cô. Chúng tôi cũng không dám nữa." Tên cướp Giáp lập tức gật đầu.

"Đánh rắm!" Thời Sênh quát lớn một tiếng.

Tên cướp Giáp cùng tên cướp Ất đều nhảy dựng, ngơ ngác nhìn Thời Sênh.

"Các người theo tôi từ lúc tan tầm, từ công ty đi ra liền đi theo tôi, trong lúc đó còn muốn lái xe đâm tôi, tưởng ông đây mắt mù sao?"

Cướp: "..."

Bọn họ đã nói lúc trước sao lại trùng hợp như vậy, mỗi lần cô đều có thể tránh đi.

"Nói, kẻ ngu ngốc nào sai các người tới?" Dưới chân Thời Sênh lại dùng thêm sức.

"Á..." Tên cướp Giáp ăn đau, không nhịn được kêu lên một tiếng.

Hai người chịu đau, cũng không muốn mở miệng. Thời Sênh nể bọn họ có cốt khí, mang hai người lên lầu, trói bọn họ lại.

Ở không gian tìm ra một cái máy chụp ảnh, nhưng mà cô cũng không thể dùng, đành phải dùng cái di động hỏng cô vẫn chưa đổi để thay thế.

"Cô... Cô muốn làm gì?" Tên cướp Giáp run run, cô gái này bày ra trận thế này là muốn làm gì?

"Chụp cho các người mấy tấm ảnh." Thời Sênh giơ điện thoại, "Anh nói nếu tôi phát những thứ này lên mạng, người nhà các anh, bạn bè của các anh sẽ thấy thế nào?"

Tên cướp Giáp có đeo nhẫn trên tay, rõ ràng đã kết hôn.

Hai người kia cũng không giống như người lang thang, không có khả năng không có người nhà.

"Cô..." Sắc mặt tên cướp Giáp biến đổi lớn, "Cô muốn gì ở bọn tôi?"

"Nói đi, nói cho tôi biết, ai muốn hại tôi?"

Tên cướp Ất giải thích, "Cô à, cô không phải là bị chứng hoang tưởng bị hại đấy chứ? Anh em chúng tôi thật sự chỉ vì tiền mới đi

cướp của cô."

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, "Tôi chẳng những bị chứng hoang tưởng bị hại, tôi còn có bệnh nữa!"

Cướp: "..." Đã nhìn ra, quả thật bệnh cũng không nhẹ.

Thời Sênh đối với người như thế sẽ không nhân từ nương tay, trải qua một vòng tra tấn, hai người cũng không chịu được, nói ra người thuê bọn họ.

Ngay từ đầu là muốn bọn họ giả dạng tai nạn xe cộ, làm cô chết ngoài ý muốn.

Nhưng mà sau khi không thành công, lại đổi thành cưỡng bức cô.

...

Thời gian Nhiếp Thành đi làm đều đúng giờ.

"Chuẩn bị họp." Nhiếp Thành vừa đi vào văn phòng, vừa phân phó trợ lý.

"Dạ."

Nhiếp Thành đi vào văn phòng, ghế đựa đang đưa lưng về phía hắn đột nhiên quay lại, "Nhiếp tổng biên, chờ anh đã lâu."

Nhiếp Thành nhìn cửa văn phòng, lại nhìn Thời Sênh, đáy mắt tràn đầy phức tạp, hắn thấp giọng gầm lên, "Ai cho cô vào?"

Thời Sênh nở nụ cười, ấn xuống file ghi âm trong di động.

"Là... Là Nhiếp Thành, Nhiếp Thành thuê chúng tôi... Chúng tôi chỉ là lấy tiền làm việc, đều là hắn thuê chúng tôi làm."

"Là... Là Nhiếp Thành, Nhiếp Thành thuê chúng tôi... Chúng tôi chỉ là lấy tiền làm việc, đều là hắn thuê chúng tôi làm."

"Là... Là Nhiếp Thành..."

Thời Sênh ấn tạm dừng, nhìn về phía Nhiếp Thành đang nghiêm mặt, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Nhiếp Tổng biên, muốn giết tôi?"

"Tân Y, cô đừng có ở trong đây nói hươu nói vượn, cút cho ra ngoài cho tôi." Nhiếp Thành chỉ vào cửa, "Đừng tưởng rằng Thư Tuyệt che chở cô thì tôi không có biện pháp xử cô."

Thời Sênh đứng lên, cất điện thoại di động vào túi, đầu ngón tay lướt nhẹ theo mép bàn, chậm rãi hướng ra bên ngoài.

Trên mặt cô mang theo nụ cười nhạt, trôi nổi bên ngoài, không tiến vào đáy mắt. Ánh mắt giống như đầm băng ngàn năm, toát ra một cỗ lạnh lẽo, không dậy nổi chút gợn sóng nào.

Lúc đi đến bên cạnh, Thời Sênh cầm đồ vật trang trí trên bàn, dùng sức ném về phía Nhiếp thành, "Con mẹ nó, dám thuê người giết tôi, anh trâu bò!"

Nhiếp Thành đâu biết Thời Sênh lại đột nhiên ném hắn, không kịp né đi nên bị ném trúng.

Trên trán đau xót, chất lỏng ấm áp từ trên trán chảy xuôi xuống, nhiễm đỏ tầm mắt hắn.

Hắn mơ hồ nhìn thấy Thời Sênh đi tới chỗ hắn, bụng bị đấm một

quyền, còn chưa kịp đánh trả, trên cổ đã phát lạnh.

Thứ gì đó lạnh như băng dán lên da hắn, khí lạnh tiến vào cơ thể từng chút từng chút một.

Thời Sênh đánh Nhiếp Thành một trận.

Trước khi đi, còn không quên uy hiếp, "Có bản lĩnh thì anh tố cáo đi, để xem anh thảm hay là tôi thảm."

Cô đánh người cùng lắm thì bồi thường tiền, Nhiếp Thành thuê người giết người, chuyện đó không phải bồi thường tiền là xong chuyện.

Thời Sênh thổi thổi tóc trên chắn tầm mắt trên trán, kéo thiết kiếm đi ra ngoài.

Mở cửa.

Ngoài cửa, trợ lý vẻ mặt trắng bệch nhìn cô, màn hình di động vừa lúc nhảy ra giao diện bấm gọi 110.

Thời Sênh đưa tay giúp cô ta ngắt kết nối, cười một cách ác ý rồi nghênh ngang rời đi.

...

Thời Sênh trở lại ban biên tập như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nên làm gì thì làm đó.

Chuyện cô đánh Nhiếp Thành, qua hơn nửa buổi sáng cũng không có động tĩnh gì.

Trên tay cô có chứng cớ, Nhiếp Thành dám báo án mới lạ.

"Ting ting..."

Dư xá: Tan tầm, ăn cơm.

Thân mình Thời Sênh ngồi thẳng dậy, xem đi xem lại tin nhắn kia một lúc, xác định không phải hoa mắt, đánh chữ cực nhanh.

Tổ tông: Thư tổng biên hẹn tôi đấy à?

Dư xá: Ừm.

Tổ tông: Anh đồng ý cùng tôi ở bên nhau?

Dư xá: Thử một lần, không thích hợp, chúng ta chia tay trong vui vẻ.

Thời Sênh lập tức đứng lên, động tác quá lớn làm đồ vật trên bàn rơi hết xuống đất. Mọi người trong ban biên tập đều nhìn lại phía cô.

Làm sao thế? Hết kinh ngạc lúc lại hét lên, thật sự dọa người.

Chương 777: Tổng biên thích đào hố (24)

Lúc tan tầm, Thời Sênh nhanh như chớp vọt vào văn phòng Thư Tuyệt.

Vừa lúc Thư Tuyệt cầm áo vest đi ra ngoài, Thời Sênh lập tức tươi cười, "Thư tổng biên."

Thư Tuyệt: "..." Cô gái này sao lại không rụt rè chút nào vậy?

Hắn tưởng tượng lại, nếu cô rụt rè, hôm nay có lẽ mình sẽ không cùng cô ăn cơm.

Thư Tuyệt đi đến chỗ Thời Sênh, nghĩ nghĩ một chút, "Muốn ăn gì?"

Thời Sênh cười tủm tỉm trả lời, "Anh muốn ăn gì thì chúng ta liền ăn cái đó."

Thư Tuyệt cũng không nhìn thấy chút ngượng ngùng gì trên mặt Thời Sênh. Cô hoàn toàn dùng một loại ánh mắt sủng nịch nhìn hắn.

Thư Tuyệt thay cô mở cửa, ý bảo cô đi ra ngoài.

Hai người từ văn phòng rời đi, trên đường gặp nhân viên tan tầm, họ chỉ trỏ hai người từ xa.

"Tân Y đang thật sự hẹn hò với Thư tổng biên à? Không phải Tống Manh Tử mới là..."

"Tống Manh Tử coi Tân Y như bằng hữu, hiện tại lại bị người ta cướp luôn bạn trai, có trò hay xem rồi."

"Thư tổng biên là người đàn ông hoàn mỹ như vậy, sao lại chướng mắt tôi chứ, ngẫm lại tôi cũng là một đóa hoa của ngành mình cơ mà."

"Thôi đi, cô cũng đòi là đóa hoa á."

Tống Manh Tử ôm một túi đồ ăn vặt đuổi theo Thời Sênh cùng Thư Tuyệt.

Mọi người nhất thời không lên tiếng, kết quả không biết Tống Manh Tử nói gì đó với Thời Sênh. Tống Manh Tử cười tủm tỉm phất tay cho bọn họ rời đi.

Mọi người: "..." Cái này hình như không đúng lắm.

Tình địch gặp mặt sao có thể chung sống hoà bình như vậy?

...

Chỗ ăn cơm là Thư Tuyệt chọn, là quán ăn nhỏ tư nhân, đầu bếp nhân viên đều là nam.

Thời Sênh trầm mặc, chỉ biết mình không chọn chỗ là chính xác.

Người bệnh nguy kịch sao có thể tùy tùy tiện tiện tìm một chỗ ăn cơm được?

"Cô xem đi, muốn ăn gì?" Thư Tuyệt đưa thực đơn cho Thời Sênh.

Thời Sênh lật lật, tùy tiện chọn hai món.

Thư Tuyệt nhìn cô vài lần, cũng chọn giống cô.

Thời Sênh quen nhếch mày lên theo thói quen, "Thư tổng biên đây là tạm thời chấp nhận tôi à?"

Thư Tuyệt hơi hơi cúi xuống, "Gọi tôi Thư Tuyệt là được rồi."

"Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi."

Thư Tuyệt hít sâu một hơi, hắn ngẩng đầu, đối diện với Thời Sênh, "Tôi phải quen với..." Chức trách làm bạn trai của cô.

Nếu hắn đã quyết định thì sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Có lẽ...

Bọn họ thật sự là một nửa của nhau?

Thời Sênh chống cằm, "Anh không cần làm quen."

Dừng một chút, miệng cô như mang theo vài phần ý cười, "Lúc trước chúng ta không có cái từ làm quen này, anh chỉ cần..."

"Để em chiều chuộng là được rồi."

Thư Tuyệt hơi khó hiểu.

Lời thoại này sao lại có vẻ không ổn nhỉ?

Hắn đang bị ảo giác sao?

Cô ấy nói người được chiều chuộng là hắn?

Thời Sênh gọi phục vụ, đổi những thứ Thư Tuyệt vừa chọn thành những món hắn thích ăn.

"Thư Tuyệt, em không đặc biệt thích gì, chỉ có anh là em thích nhất." Thanh âm Thời Sênh không nhẹ không nặng, dừng bên tai Thư Tuyệt, lại giống như mưa rào gió dữ, dấy lên một tầng lại một tầng gợn sóng, làm hắn hoảng hốt không bình tĩnh được.

"Cô thích tôi ở điểm nào?" Chẳng lẽ thật sự dựa vào cảm giác là có thể ở bên một người xa lạ?

"Chỉ cần là anh, thế nào cũng đều thích."

Chỉ cần là anh, thế nào cũng đều thích.

Chín chữ, giống như bị thiết lập tuần hoàn truyền phát, không ngừng quanh quẩn trong đầu Thư Tuyệt.

Bữa cơm này, đại khái là bữa cơm khiến Thư Tuyệt ấn tượng sâu nhất cả đời mình.

"Ăn no chưa?" Tuy rằng biểu hiện của Thời Sênh cũng không giống dự đoán của Thư Tuyệt, nhưng đáy lòng hắn cũng không cảm thấy có gì đột ngột, trong tiềm thức giống như đã nhận định.

Thời Sênh sờ sờ bụng, "No rồi, nhưng mà sau khi ăn xong, có món điểm tâm ngọt thì tốt."

"Không phải cô mới vừa ăn sao?" Thư Tuyệt nhìn chén đĩa đựng điểm tâm ngọt trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh bĩu môi, "Làm bạn trai, chẳng lẽ anh không nên hôn em

một chút, chúc mừng chúng ta xác định quan hệ à?"

"Tôi đi tính tiền." Thư Tuyệt đứng dậy rời đi.

Hắn tuy rằng bắt buộc mình tạo thói quen dùng chung đồ với cô, nhưng mà tiếp xúc trực tiếp thì hắn cũng không biết có thể được không nữa.

Hơn nữa mới vừa ăn cơm xong, hắn cũng không muốn không mất hình tượng trước mặt cô như vậy.

Thanh toán xong, Thư Tuyệt đưa Thời Sênh ra ngoài, lên xe, cũng không hỏi Thời Sênh đi đâu, trực tiếp đưa cô đến cửa hàng trang sức.

"Thích cái gì, tôi mua cho cô."

Lúc Thư Tuyệt đi vào đã nói một câu như vậy.

Thời Sênh đi thẳng tới chỗ bày nhẫn cưới.

"Quý cô muốn xem nhẫn cưới ư? Chúng tôi có loại mới nhất, cô nhìn bên này, đều là của những nhà thiết kế nổi danh..."

Thư Tuyệt khó hiểu nhìn Thời Sênh.

Hắn tiến lên vài bước, "Tân Y, cô làm gì thế?"

"Không phải anh bảo em chọn sao?" Thời Sênh bày ra vẻ mặt vô tội.

"Tôi không..." Thư Tuyệt nghiêng người, hạ giọng, "Tôi có bảo cô chọn nhẫn cưới đâu, chúng ta..." Chỉ là thử xem sao.

Thời Sênh bình tĩnh nói: "Thì có quan hệ gì, dù sao cuối cùng em vẫn nhất định là người của anh."

"Tân Y!" Giọng Thư Tuyệt cao hơn vài phần, tai hơi đỏ lên.

Cô có thể giống những cô gái bình thường không.

Thời Sênh bĩu môi, "Không mua, không mua, phiền chết."

Thời Sênh đi ra khỏi cửa hàng, Thư Tuyệt đuổi theo, mở miệng thắc mắc, "Cô tức giận à?"

"Không." Thời Sênh mở cửa lên xe.

Thư Tuyệt nhanh chóng theo lên đóng cửa xe lại. Không khí trong xe chìm vào im lặng.

"Chúng ta tiến triển quá nhanh." Sau một lúc lâu Thư Tuyệt mới nói một câu.

Thời Sênh xoay qua, "Biết hiện tại em muốn làm gì không?"

"Làm gì?"

Thời Sênh nhích lại gần phía hắn, hương thơm của thiếu nữ phả vào mặt, Thư Tuyệt thiếu chút nữa liền đẩy cửa xe đi xuống.

Nhưng mà hắn chịu đựng không nhúc nhích, nhìn người đối diện đang không ngừng thu hẹp khoảng cách với hắn.

Thời Sênh cũng không chạm vào Thư Tuyệt. Đến khi chỉ cách hắn một ngón tay thì cô dừng lại, nghiêng đầu, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, "Ngủ với anh."

Thư Tuyệt có một loại cảm giác sắp không thở nổi, tất cả đều là hương thơm của cô.

Thời Sênh cầm tay Thư Tuyệt, "Cho nên, để đạt được thành tựu này, trước tiên chúng ta sẽ nắm tay, thế nào?"

Thư Tuyệt hoàn hồn, người vừa rồi còn ở bên tai hắn, lúc này đã ngồi thẳng lại, bàn tay trắng nõn giơ ra trước mặt hắn.

Thư Tuyệt chần chừ một lát, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay Thời Sênh.

Tay cô hơi lạnh, không lớn như tay con trai, rất nhỏ, nhỏ đến nỗi một bàn tay hắn có thể bao trọn lại.

Đại khái là bởi vì đã từng đụng chạm nên sắc mặt Thư Tuyệt hơi khó coi mà thôi, cũng không buồn nôn.

Chuyện nhẫn cưới cứ như vậy mà cho qua, Thời Sênh không nhắc, Thư Tuyệt cũng không nói.

Thư Tuyệt kiên trì đưa Thời Sênh về, Thời Sênh đành phải thuận theo, để thư tuyệt đưa mình đến ngoài tiểu khu.

"Cô ở chỗ này?" Thư Tuyệt cau mày nhìn bên ngoài tiểu khu cũ.

Tiểu khu cũ, nhìn qua hơi bẩn thỉu, Thư Tuyệt không thích cũng thực bình thường.

"Đúng vậy, mua không nổi phòng, nếu bạn trai đại nhân nguyện ý cho em ở cùng, em cũng không từ chối."

Thời Sênh có cơ hội liền đùa giỡn hắn, Thư Tuyệt tránh đi vấn đề này, "Ngủ ngon."

Thời Sênh nhún nhún vai, "Ngủ ngon."

Chương 778: Tổng biên thích đào hố (25)

Ngày hôm sau Thời Sênh còn đang ngủ, Thư Tuyệt gọi điện thoại cho cô, nói đang ở bên ngoài tiểu khu chờ cô.

Thời Sênh mơ màng một lúc, vội vàng rửa mặt, chạy vội xuống lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một chiếc siêu xe chính hiệu.

Cô đi lên nhanh như chớp.

"Sớm như vậy?"

"Đón cô đi làm." Thư Tuyệt bình tĩnh trả lời một tiếng, nhưng mà hắn lại không khởi động xe, nhìn Thời Sênh, một hồi lâu cũng không nói chuyện.

"Làm sao vậy? Em rửa mặt rồi!" Thời Sênh đưa tay sờ sờ mặt, "Anh nhìn em như vậy làm gì? Cả đêm không thấy, có phải cảm thấy em lại đẹp lên không?"

Thời Sênh tự kỷ, tuyệt đối là thiên hạ vô địch.

Thư Tuyệt mím môi, hắn đột nhiên nghiêng người, áp sát Thời Sênh.

Động tác đột ngột của Thư Tuyệt làm cho Thời Sênh lùi lại sau theo bản năng, khoảng cách hai người vừa ngắn lại lại bị kéo dài.

Thư Tuyệt tiến cũng không được, lùi cũng không xong, xấu hổ dừng ở đó.

Thời Sênh nhìn tư thế của Thư Tuyệt, đầu óc vòng vo chuyển một hồi mới phản ứng lại, "Anh muốn hôn em?"

Sắc mặt Thư Tuyệt không có biến hóa gì, nhưng mà tai lại đỏ lên, ánh mắt né tránh nói: "Không phải cô nói... luyện tập nhiều thì tôi có thể sẽ quen sao."

"Vậy anh cũng không cần đánh lén thế chứ." Sợ tới mức cô không hiểu tên ngốc này muốn làm gì.

Thời Sênh hơi hơi thu ngắn khoảng cách với Thư Tuyệt, thừa dịp Thư Tuyệt không phản ứng, ấn một dấu như chuồn chuồn lướt nước lên môi hắn.

Biểu tình Thư Tuyệt biến hóa cực nhanh, vội vàng đẩy cửa xe đi xuống.

Thời Sênh đỡ trán, biết ngay là vậy, tức muốn khóc!

Còn có thể nói chuyện yêu đương tử tế không đây?

Để cho cô show ân ái, rải chút thức ăn chó khó như vậy sao?

Một lúc sau, Thư Tuyệt mới trở lại xe, "Thật xin lỗi."

"Đã sớm quen." Thời Sênh khoát tay.

Thư tuyệt vừa khởi động xe, vừa nói: "Tôi sẽ tận lực làm quen, về sau buổi sáng tôi đều tới đón cô."

Âm thanh động cơ xe, vừa lúc che đi chút mất tự nhiên trong giọng nói Thư Tuyệt.

...

Thời Sênh ngồi xe Thư Tuyệt đến công ty càng làm cho bát quái nổi lên ở văn phòng, mãnh liệt tới mức ngay cả biên tập trong nam tần cũng bắt đầu buôn chuyện.

Lúc nghỉ trưa, đám biên tập này không đi ăn cơm, vây quanh Thời Sênh hỏi thăm tin tức, "Tiếu Y, cô thực sự đang hẹn hò với Thư tổng biên à?"

Lúc trước em gái này theo đuổi Thư tổng biên khiến bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, có biên tập đã trở thành người cũ, ở đây từ lúc Thư Tuyệt còn chưa đến.

Vị Thư tổng biên này vừa đến đã có bạn gái, những người khác ngay cả nghĩ một chút cũng không thể.

"Tống Manh Tử ban biên tập bên kia không phải bạn gái Thư tổng biên sao? Tiểu Y, cô đào góc tường nhà người ta?"

Thời Sênh rầm rì giả bộ, "Không có góc tường nào không đào được, chỉ có cái cuốc không cố gắng mà thôi."

"Tiểu Y, cô thế này có phải hơi..."

"Làm sao?" Thời Sênh ngẩng đầu nhìn nam biên tập nói chuyện kia.

Một người biên tập nói tiếp, "Hiện tại, mọi người trong công ty đều nói cô là tiểu tam."

Thời Sênh chẳng hề để ý nói: "Tôi không quan tâm."

"Đây là ảnh hưởng..." Đến thanh danh cô.

Một cô gái tốt, sao có thể đi làm tiểu tam?

Thư tổng biên rất tuấn tú nhưng thanh danh như vậy không tốt.

"Tiểu Y, Tiểu Y, hôm nay canteen có tôm hấp bia, cô nhanh lên, tôi đã chờ cô nửa ngày." Bên ngoài ban biên tập đột nhiên vang lên một giọng nói.

Mọi người quay đầu nhìn lại, cũng chính một trong những đương sự bọn họ đang thảo luận.

Thế mà cô lại tìm tình địch đi ăn cơm?

Thế giới này thật kỳ diệu?

"A a a a a Tiểu Y, cô chậm chạp sinh con đấy à, nhanh lên a!!!!" Tống Manh Tử ở bên ngoài ồn ào không ngừng.

Thời Sênh đẩy những người đang chặn mình ra, "Ăn ít một chút cũng không chết."

"Cuộc đời của tôi ngoài ăn ra cũng chỉ biết có ăn. Đi nhanh chút được không?"

Tống Manh Tử lôi kéo Thời Sênh đi tới nhà ăn, còn chưa đi vài bước, ngay cả Thư Tuyệt cũng từ bên kia lại đây.

Hắn dừng một chút, vẫy Thời Sênh.

Người ban biên tập phía sau lập tức vây tới cửa, ba đương sự đều đến đông đủ, sắp cãi nhau phải không?

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy một màn quỷ dị.

Tống Manh Tử tung ta tung tăng chạy tới, "Anh họ, hết tiền tiêu vặn rồi, cầu bao nuôi."

Thư Tuyệt nhíu mày, "Anh mới cho em tuần trước rồi mà."

"Ôi, con gái đương nhiên phải mua mua mua, lại nói, có thể về sau anh sẽ không thể cho em tiền tiêu vặt nữa." Ánh mắt Tống Manh Tử chậm rãi quét tới Thời Sênh.

Hiện tại anh họ có bạn gái chính quy, kẻ giả mạo như cô thành công lui xuống, có thể khoái trá đi trêu chọc tiểu thịt tươi.

Thư Tuyệt lấy di động, ấn ấn vài cái, "Được."

Tống Manh Tử nhìn nhìn số tiền chuyển khoản, thức thời nói: "Em không quấy rầy anh họ với chị dâu hẹn hò nữa, bye."

Đám biên tập nhìn thấy tiền nhiệm Tống Manh Tử này vui vẻ ra mặt chạy đi...

Vui vẻ ra mặt!

Không sai, chính là vui vẻ ra mặt.

Lại nhìn Thư Tuyệt, người ta và “tiểu tam” đã đi rồi.

Mọi người ban biên tập: "..." Khó hiểu.

...

Thư Tuyệt đưa Thời Sênh đến một bữa tiệc, trong bữa tiệc, Thư Tuyệt không động vào thứ gì, chỉ uống vài chén rượu.

"Thư tổng, đây là lần đầu thấy anh đưa phụ nữ đi xã giao đấy." Một người đàn ông đeo kính ngồi bên cạnh Thư Tuyệt, trêu ghẹo mở miệng, "Dáng vẻ cô gái này đúng là chọc người thích, đến, tôi mời quý cô một ly."

Thư tuyệt hơi chắn tầm mắt của người đàn ông đeo kính lại, giọng không nhẹ không nặng, "Tiền tổng, đây là bạn gái tôi."

Tiền tổng kinh ngạc, sau đó cười nhận lỗi, "Thật có lỗi thật có lỗi, thì ra là bạn gái Thư tổng, xin cô gái đừng trách."

Thư Tuyệt ở vòng luẩn quẩn này vẫn giữ mình trong sạch, nghe nói hắn có bạn gái, nhưng mà chưa ai gặp cả.

"Bạn gái Thư tổng? Thật hiếm có nha, người độc thân vạn năm cuối cùng cũng có bạn gái, ha ha ha ha, đến, đến, kính Thư tổng một ly, chúc mừng Thư tổng."

Thư Tuyệt tự mình rót rượu, thong dong uống cùng những người này.

Người ở nơi này, đại đa số đều quan hệ không tồi với Thư Tuyệt, biết cô là bạn gái Thư tuyệt, những đánh giá lúc trước hoàn toàn biến mất.

Thư Tuyệt không để Thời Sênh uống rượu, những người khác kính rượu, Thư Tuyệt một mình uống hết.

Những người đó làm quen xong rồi liền trở về vị trí của mình, cùng người bên cạnh tiếp tục thảo luận.

Tiền tổng hàn huyên xong, ngồi xuống tìm Thư Tuyệt nói chuyện, "Thư tổng, chuyện lần trước tôi nói với anh, anh suy nghĩ thế nào rồi?"

"Cô ấy là tác giả, anh bàn cùng cô ấy đi." Thư Tuyệt nhìn Thời Sênh.

Tiền tổng ngạc nhiên một chút, "Thì ra bạn gái Thư tổng chính là tác giả, ha ha ha, vậy thật sự rất có duyên."

Thời Sênh khó hiểu nhìn về phía Thư Tuyệt, tình huống gì đây?

Thư Tuyệt đại khái là sợ Thời Sênh không quen, đưa tay cầm tay cô, "Không có việc gì, nói chuyện với anh ta, không thích thì từ chối là được."

"Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện?" Tiền tổng biết Thư Tuyệt không thích nhiều người, thông minh đề nghị.

Thư Tuyệt không có ý kiến, Thời Sênh tiếp tục khó hiểu.

Ba người đổi đến phòng riêng, tiềng ồn ào lập tức tiêu tán.

"Khụ khụ... Chuyện là… tôi tự giới thiệu, tôi là Tiền Dũng, phó tổng của điện ảnh Hoa Nghệ." Tiền tổng giới thiệu, tất nhiên là nói cho Thời Sênh nghe.

Thời Sênh trả lời Tiền tổng, "Tân Y."

"Hân hạnh, hân hạnh, không nghĩ tới có thể nhìn thấy tác giả nguyên tác nhanh như vậy."

Tiền tổng nắm tay Thời Sênh, có vẻ kích động.

Thư Tuyệt nhìn Tiền tổng nắm tay Thời Sênh, mày nhăn càng sâu.

Chương 779: Tổng biên thích đào hố (26)

Lúc Tiền tổng còn đang nói chuyện, Thư Tuyệt đột nhiên đưa tay kéo Thời Sênh một chút, quanh thân đều quanh quẩn cảm giác giống như lúc Thời Sênh mới gặp hắn, cảm thấy cỗ áp lực kia.

Tiền tổng theo bản năng buông tay.

Thư Tuyệt kéo tay Thời Sênh, lấy khăn tay trên bàn, tỉ mỉ lau tay cô.

Tiền tổng: "..." Vừa rồi có phải ông ta kích động quá nên quên mất gì đó không?

Thật ra, Thời Sênh không có cảm giác gì, để mặc Thư Tuyệt lau tay cho cô.

Thư tuyệt cảm thấy lau sạch rồi, mới buông tay Thời Sênh, mấp máy môi, "Tiếp tục."

Tiền tổng: "..." Không khí quỷ dị này làm ông ta quên luôn đang nói gì.

Một hồi lâu sau, Tiền tổng mới lấy lại chỉ số thông minh, "Là như vậy, Tân tiểu thư, công ty điện ảnh chúng tôi chuẩn bị mua bản quyền điện ảnh bộ “Hoa thần” của cô. Không biết Tân tiểu thư có ý định gì trên phương diện này không?"

Mua bản quyền...

Mẹ kiếp, cô còn tưởng chuyện gì.

"Bản thái giám kia của tôi á?"

Tiền tổng nghe hai chữ kia thì hơi xấu hổ, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Hoa thần” là một bộ tiểu thuyết thiên hướng thần thoại, chính bộ tiểu thuyết đều đi sâu vào cốt truyện, không yêu cầu đặc hiệu khó lắm, điện ảnh hoàn toàn có thể làm được.

Khuyết điểm duy nhất chính là, bộ tiểu thuyết này chưa kết thúc, hố phía sau còn chưa lấp.

"Bao nhiêu tiền."

"A?"

"Tôi hỏi anh là bao nhiêu tiền?" Thời Sênh lặp lại một lần.

Ông ta còn chưa nói cái khác, sao đã nhảy sang chuyện bao nhiêu tiền rồi?

"Hai trăm vạn." Tiền tổng vươn một ngón tay, "Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, Tân tiểu thư phải viết xong kết cục."

Thời Sênh: "..."

Từ chối lấp hố.

[Nhắc nhở thân mật cho Ký chủ, chuyển nhượng bản quyền có lợi cho việc cô hoàn thành nhiệm vụ ẩn giấu.]

Giọng của Hệ thống thình lình vang lên.

Nhiệm vụ ẩm giấu không phải cùng Phượng Từ show ân ái, nhiệm vụ ẩn giấu lần này là giúp Phượng Từ thúc đẩy thế giới...

Đây là cái nhiệm vụ quỷ gì?

“Hoa thần” của cô... đoạn trước nhìn rất bình thường, nhưng mà đoạn sau.

Thời Sênh sợ viết ra sẽ làm nhóm người này sợ hãi.

Cho nên Thời Sênh từ chối thực sảng khoái.

Tiền tổng bảo Thời Sênh hãy suy nghĩ thật kỹ, để lại cho cô danh thiếp, nếu cô nghĩ xong thì gọi điện thoại cho ông ta, giá cả không hợp vẫn có thể thương lượng.

Chỉ bằng cô là bạn gái Thư Tuyệt, Tiền tổng cũng nguyện ý thêm tiền.

Tiền tổng hàn huyên hai câu rồi rời khỏi phòng.

"Vì sao không bán?" Thư Tuyệt nhẹ giọng hỏi.

Hắn không phải chất vấn Thời Sênh, chỉ là muốn biết nguyên nhân.

"Bởi vì phải lấp hố." Thời Sênh nhún nhún vai, "Không muốn lấp hố."

Thư Tuyệt: "..." Lý do này quả thật hắn không còn gì để nói.

Lúc trước cô cũng từng nói, không muốn lấp hố.

Không muốn lấp hố, vậy thì cô viết văn làm gì?

"Nhưng mà..." Thời Sênh không có ý tốt kề sát vào Thư Tuyệt, "Nếu anh cho em ngủ một lần, có lẽ em sẽ suy nghĩ một chút việc lấp hố."

"Tân Y." Thư Tuyệt cau mày gọi cô.

Dám đùa giỡn hắn như vậy, hắn cũng biết nổi nóng đấy!

"Ha ha ha ha..."

Đùa giỡn vợ nhà mình luôn thú vị như vậy.

...

Gần đây bởi vì chuyện sao chép nên Tạ Ngôn vẫn không phát tiếp, Nhiếp Thành không biết là kiêng kị trên tay Thời Sênh có chứng cứ hắn thuê người giết cô hay là vì cái khác, ở công ty đều tận lực tránh cô.

Quan hệ của Thời Sênh cùng Thư Tuyệt, vì bọn họ không che giấu nên hoàn toàn được phơi bày.

Ngay từ đầu, những người này đều chê cười Tống Manh Tử, lúc trước cô đối Thời Sênh tốt như vậy, kết quả người ta xoay người liền cướp luôn bạn trai của cô.

Có em gái quan hệ tốt với Tống Manh Tử đến hỏi, mới biết người ta căn bản không phải người yêu gì.

Những người này cẩn thận ngẫm lại, Thư Tuyệt chưa từng nói Tống Manh Tử là bạn gái hắn, chỉ là ngẫu nhiên đưa Tống Manh Tử đi làm, bảo trợ lý mua đồ ăn cho Tống Manh Tử.

Tất cả đều là bọn họ nghe nói rồi đoán mò.

Nhưng mà Thời Sênh thì không giống, Thư Tuyệt công khai thừa nhận, cô là bạn gái hắn.

Một đám em gái mất cơ hội, khóc ngập WC.

Nếu bọn họ không đồn lung tung, nói không chừng hiện tại bản thân mình có thể đang ở bên Thư Tuyệt rồi.

Thư Tuyệt mỗi ngày đều đón Thời Sênh đi làm, đưa cô tan tầm. Hiện tại hắn không có phản ứng gì khi tiếp xúc với Thời Sênh nữa, nhưng mà vẫn chưa hôn môi được.

"Đi đâu?" Thư Tuyệt có chút bất đắc dĩ bị Thời Sênh lôi kéo đi, "Anh còn phải làm việc."

"Không có việc gì, em giúp anh." Thời Sênh kéo hắn đi đến phía trước.

Thư Tuyệt thở dài, đi nhanh hơn vài bước, kéo cô vào trong lòng, "Em bỏ việc như vậy, anh làm lãnh đạo có phải nên trừ tiền lương của em không?"

"Với chút tiền lương này còn chẳng đủ mua cho anh bộ quần áo nữa là, anh muốn trừ thì trừ đi."

Mua bộ quần áo...

Tốt lắm, khẩu khí của vợ nhà hắn thật lớn.

Thư Tuyệt nghĩ mình ở bên thời Sênh sẽ phải làm quen với rất nhiều đồ vật.

Nhưng hắn phát hiện, ngoại trừ việc quen cho cô đụng vào, hắn cũng không phải thích ứng bất kỳ cái gì.

Bọn họ giống người yêu cùng một chỗ đã nhiều năm, rõ ràng có một loại ăn ý.

Thời Sênh đi một đường đi đến quảng trường rộng lớn, nơi này tụ tập rất nhiều người, còn có người đang ở chỗ kính viễn vọng.

Thư Tuyệt nhớ tới tin tức mình xem, hình như hôm nay... Có một cơn mưa sao băng.

Thời Sênh tìm một chỗ ít người rồi dẫn Thư Tuyệt đi tới.

"Em đưa anh đến xem cái này?"

"Đúng vậy." Thời Sênh gật đầu, "Làm bạn trai, chẳng lẽ không nên xem cùng em sao?"

"Còn lâu lắm mới có."

Tám giờ tối mới có mưa sao băng, bọn họ tới sớm vậy làm gì?

Thời Sênh nghiêng đầu, "Anh không biết khi chúng ta ở cùng nhau, một ngày như một giây sao?"

"Đừng trêu anh." Thư Tuyệt xoa đầu Thời Sênh.

Thời Sênh bĩu môi, tìm một chỗ ngồi xuống.

Thời gian chờ đợi, cũng không dài, ít nhất Thư Tuyệt thấy thế.

Ngôi sao băng thứ nhất xẹt qua phía chân trời, người trên quảng trường lập tức sôi trào.

Rất nhanh lại có ngôi thứ hai, ngôi thứ ba, cuối cùng mưa sao băng rơi xuống đầy trời.

Vô số sao băng, kéo cái đuôi thật dài, xẹt qua không trung, rực rỡ tuyệt đẹp.

"Thư Tuyệt."

Tầm mắt Thư Tuyệt chuyển đến người Thời Sênh.

Cô gái đối diện, cười nhợt nhạt, trong mắt cô không ngừng có sao băng xẹt qua, nổi lên gợn sóng tinh tế, nhưng cô nhìn thấy chỉ có hắn.

Khóe môi Thời Sênh hơi hơi cong lên, "Em muốn cùng anh làm tất cả những chuyện lãng mạn trên thế giới một lần."

Trên cổ tay Thư Tuyệt chợt lạnh, cảm giác lạnh lẽo ấy biến mất rất nhanh, chỉ còn lại lo lắng.

Thư Tuyệt muốn cúi đầu xem thứ gì trên cổ tay, Thời Sênh đột nhiên ngửa đầu hôn qua. Môi cô hơi lạnh dán lên làn môi ấm áp của hắn, độ ấm truyền đến môi cô, hơi thở hai người trộn lẫn, phân không rõ ai với ai.

Thư Tuyệt đưa tay ôm eo cô, kéo cô vào trong lòng, làm nụ hôn sâu thêm.

Sao băng xẹt qua bầu trời đêm, Thư Tuyệt nếm được hương vị hắn chưa bao giờ biết, lại tuyệt vời đến mức làm cho hắn không muốn

buông ra.

Âm thanh nỉ non của thiếu nữ theo gió tiến vào đáy lòng Thư Tuyệt, "Cảm ơn anh đã thay đổi thế giới của em."

Mưa sao băng ngắn ngủi mà rực rỡ.

Ở một giây sinh mệnh cuối cùng, cái đuôi cháy lên rực rỡ, kinh diễm trong đêm tối.

Chương 780: Tổng biên thích đào hố (27)

Mưa sao băng kết thúc, Thư Tuyệt mới có thời gian xem gì đó trên cổ tay.

Là một cái đồng hồ đeo tay, bên ngoài giống như rót nước vào, khi lắc lư, sẽ có sóng lăn tăn, phía dưới cùng chính là một bông hoa, trông sống động như thật.

Thư Tuyệt đưa tay sờ sờ đồng hồ đeo tay, "Đây là..."

"Tín vật đính ước."

Tín vật đính ước?

Thư Tuyệt dở khóc dở cười, vì sao những chuyện hắn còn chưa kịp làm đều bị cô giành trước hết rồi.

Nhưng mà cái này... hình như đã gặp ở nơi nào.

"Vừa rồi anh..." Thời Sênh đè tay hắn xuống, nở nụ cười tươi như hoa, "Không có phản ứng gì."

Thư Tuyệt biết Thời Sênh nói cái gì, tai như bị đốt cháy lên.

"Không bằng chúng ta thử một lần nữa?" Thời Sênh đề nghị.

"Khuya lắm rồi, anh còn công việc còn chưa có làm xong." Thư Tuyệt lôi kéo cô đi trở về, nhỏ giọng bổ sung một câu, "Ngày mai hôn lại."

"Có thể ứng trước không?"

"Không thể."

"Vì sao?"

"..."

...

"Em lái xe." Thời Sênh cướp ghế lái.

"Không được." Thư Tuyệt đẩy mạnh cô ngồi vào ghế phụ.

"Nhiếp Thành, đừng làm cho tôi coi thường anh."

"Không phải cậu vẫn luôn coi thường tôi sao?"

Thư Tuyệt dừng tay đóng cửa, nhìn về một phía gần đó.

Bên cạnh có một chiếc xe tải chắn tầm nhìn Thư Tuyệt, hắn cau mày, "Anh đi xem."

Giọng nói vừa rồi có chút giống Trình Minh, nhưng lại hơi khang khác, có điểm không giống lắm.

Thời Sênh bước từ trên xe xuống, "Cùng nhau."

Thư Tuyệt không từ chối, đóng cửa xe lại, dắt Thời Sênh vòng qua xe tải.

Bên cạnh xe, Nhiếp Thành đang ôm một người đi ấn vào thùng xe.

"Nhiếp Thành... Anh dám động vào tôi, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết." Giọng nói nghiến răng nghiến lợi từ trong thùng xe truyền ra.

Giọng của người đó hơi hổn hển, như đang đè nén cái gì.

"Chúng ta cũng không phải chưa làm qua, cậu ở trước mặt tôi giả bộ cái gì? Ngày hôm nay nếu không phả là tôi, không chừng cậu đã bị ai đó đè ra rồi. So với cho thằng khác đè thì để tiền nhiệm như tôi đè chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao?"

Thư Tuyệt vài bước tiến lên, lôi Nhiếp Thành còn chưa kịp lên xe ra ngoài.

"Ai!" Nhiếp Thành tức giận trừng hướng Thư Tuyệt.

Thấy rõ là ai, sắc mặt Nhiếp Thành thay đổi rất nhanh, "Hóa ra đây chính là nguyên nhân cậu tình nguyện chịu đựng cũng không muốn tôi."

Thời Sênh từ phía sau nhô ra, độc mồm mắng, "Nhiếp Thành, nói năng chú ý một chút, có tin ông đây đập chết anh không hả?"

Bà mẹ nó! Phượng Từ nhà cô nhìn giống dân đồng tính thế sao?

Có biết nói chuyện hay không?

Nhiếp Thành không nghĩ tới Thời Sênh cũng ở đây, hiện tại hắn có phần sợ cô.

Thế nhưng hắn lại có chút không cam lòng liếc mắt nhìn vào trong xe.

Trình Minh đã giãy giụa đi ra, quần áo trên người hắn xộc xệch, sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển, cả người như nhũn ra, tay vịn cửa xe, miễn cưỡng mới có thể đứng vững được.

Thư Tuyệt nhìn về phía Thời Sênh, tựa hồ như muốn hỏi cô xem hắn có thể dìu Trình Minh không.

"Đưa vào trong xe đi."

Lúc này Thư Tuyệt mới tiến lên, đỡ Trình Minh vào xe của mình. Đến khi hắn quay lại, chỉ thấy nàng dâu nhà mình đang đánh Nhiếp Thành.

Thư Tuyệt xấu hổ, vội vàng lôi Thời Sênh đi, tốt xấu gì cũng đồng nghiệp, đánh tiếp như thế, sau này làm sao còn có thể nhìn nhau ở công ty nữa.

Thư Tuyệt đưa Trình Minh về nhà của hắn, trong nhà có một chàng trai trẻ, thấy bộ dáng Trình Minh thế này thì không biết phải làm sao.

Cuối cùng, Thời Sênh chỉ huy cậu ta, chàng trai trẻ mới đưa Trình Minh vào phòng tắm.

Chuyện về sau không liên quan chuyện Thời Sênh và Thư Tuyệt, hai người rời khỏi chung cư đó.

Thư Tuyệt còn muốn quay về công ty, tất nhiên Thời Sênh đi theo hắn.

Thư Tuyệt quả thật còn có rất nhiều việc chưa làm xong. Sau khi quay về công ty, Thời Sênh ngồi chơi game chờ hắn, kết quả chờ nửa ngày mà hắn cũng chưa làm xong.

"Còn chưa xong sao?"

Thư Tuyệt day day trán, "Sắp."

Trễ như thế, hắn cũng không yên tâm để một mình Thời Sênh quay về, "Em mệt thì vào trong nghỉ ngơi một chút, một lát anh đưa em về nhà."

"Để em giúp anh đi." Thời Sênh đi tới gần, "Đương nhiên nếu anh không sợ em tiết lộ chuyện cơ mật của công ty."

"Không cần, làm gì có chuyện để bạn gái giúp mình làm việc chứ." Thư Tuyệt lắc đầu.

Thư Tuyệt không phải là không tín nhiệm Thời Sênh, chẳng qua là hắn cảm thấy mình thân là bạn trai, hơn nửa đêm còn để bạn gái làm việc thì đúng là vô dụng.

Thời Sênh cũng không cưỡng cầu, kéo cái ghế, lại ngồi ở bên cạnh hắn nghịch điện thoại.

"Tân Y, chuyển giúp anh một ít văn kiện bên kia." Thư Tuyệt gọi Thời Sênh một tiếng.

Thời Sênh xem phương hướng hắn chỉ, thò tay đưa tới cho hắn, thứ bên trong dường như không được kẹp chắc nên rơi ra ngoài.

Vừa lúc rơi trên người Thời Sênh, mấy chữ to ở bìa ngoài khiến Thời Sênh sửng sốt một chút.

“Mười năm nghiện.”

Đây là... Tân Y.

File đó cô giữ gìn trong máy vi tính, không hề động qua, làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

Thời Sênh lật một cái thật nhanh, đây là một phần hợp đồng bản quyền điện ảnh và truyền hình...

Mà bút danh...

Ngôn Diệp Chi.

Trước đạo văn cũng thôi đi, giờ còn lấy luôn đồ của nguyên chủ đem bán?

Nam chính thụ, anh cũng thật là trâu bò nha!

"Làm sao vậy?" Thư Tuyệt thấy vẻ mặt Thời Sênh có chút khó coi, vội vàng xoay người.

"Tác giả của “Mười năm nghiện” không phải là Ngôn Diệp Chi." Thời Sênh cầm hợp đồng ném tới trên bàn.

Thư Tuyệt biết bộ tiểu thuyết này, công ty đã chuẩn bị xuất bản sách giấy, bản quyền điện ảnh và truyền hình cũng mới được bán gần đây.

"Vì sao nói như vậy?"

Thời Sênh nhìn về phía Thư Tuyệt, "Bởi vì đây là Tân Y viết."

Thư Tuyệt nghe lời này là lạ, "Tân Y không là em sao?"

Chính mình nói tên của mình, có ý gì nha?

"Cứ coi là vậy đi." Đây là nguyên chủ viết, nhưng hiện tại cô đang dùng thân thể nguyên chủ.

Cũng có thể xem như là một người.

"Đây là Nhiếp Thành duyệt..." Thư Tuyệt nhìn một chút phụ lục phía sau.

Thời Sênh đoán chính là Nhiếp Thành, Tạ Ngôn làm sao có thể có bản lãnh cao như vậy, có thể bán được bản quyền sách giấy chứ?

"Bản quyền đã bán đi, em có chứng cứ sao? Còn giữ nguyên bản thảo không? Anh lập tức liên hệ luật sư."

Thư Tuyệt tín nhiệm Thời Sênh vô điều kiện, cái này giống như là một loại bản năng.

Thời Sênh giữ tất cả đồ vật của nguyên chủ, cô thay đổi máy vi tính, cũng vẫn giữ lại tư liệu trên máy cũ, tất nhiên bao gồm cả bản thảo.

Bên trong bản thảo chẳng những có bản phác thảo, còn có thật nhiều dòng suy nghĩ mà trong nội dung không đề cập kỹ, rồi còn một ít lỗi chưa kịp sửa chữa.

Thư Tuyệt liên lạc với luật sư tư nhân, dù sao công ty có người của Nhiếp Thành, lỡ như bị Nhiếp Thành mua thì khó khăn rồi.

Hơn nửa đêm luật sư bị gọi dậy làm việc, luật sư cũng không có câu oán hận nào, vội vã chạy tới địa chỉ mà Thư Tuyệt nói.

Nhà ở cũ nát củaThời Sênh luôn được cô thuê người quét dọn qua,

không bẩn nhưng nhìn vẫn có hơi loạn và cũ.

Thư Tuyệt đi vào, cả người đều khó chịu. Thời Sênh cầm các thứ rồi cùng hắn xuống lầu, trở lại trong xe, lúc này hắn mới dễ chịu hơn một chút.

Thời Sênh tiến tới, ở trên mặt hắn bẹp một ngụm, "Mấy ngày nữa sẽ đổi nhà khác."

"Nguyên nhân là tại anh." Thư Tuyệt xấu hổ, nguyên nhân bởi vì hắn mà cô phải nhân nhượng hắn rất nhiều chuyện.

Hắn không biết nhẫn nại của cô lớn bao nhiêu, nếu như có một ngày cô không nhịn được thì sao?

Thư Tuyệt đột nhiên phát hiện, bản thân dường như không có biện pháp tiếp thu tình huống cô không ở bên cạnh.

Thư Tuyệt tự nhiên hoảng hốt, hắn vội giữ lấy mặt Thời Sênh, hôn lên một cách nóng nảy như đang xác định cái gì.

Hắn muốn cô luôn ở bên cạnh mình.

"Cốc cốc!"

Chương 781: Tổng biên thích đào hố (28)

Cửa sổ xe bị người gõ, Thư Tuyệt buông Thời Sênh ra, kéo giãn khoảng cách với Thời Sênh, hơi thở nặng nề.

Thời Sênh nhìn Thư Tuyệt, sau khi thở gấp một chút, cô vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe môi, mùi máu tươi lan tràn trong miệng khiến cô khó có thể chịu được.

"Anh vừa muốn làm gì?"

Thư Tuyệt mím môi, "Xin lỗi..."

Thời Sênh sửa lại một chút quần áo trên người, "Em sẽ không rời xa anh, cho dù chết cũng sẽ cùng với anh, đây là lời hứa mà em cho anh. Nếu như anh muốn chết cùng em thì cứ việc tới."

Thời Sênh đẩy cửa xe ra. Luật sư phía ngoài đang chuẩn bị tiếp tục gõ cửa xe. Cửa xe đột ngột mở ra khiến hắn bị dọa giật mình.

Thời Sênh và luật sư ở bên ngoài nói chuyện một lúc, chờ Thư Tuyệt khôi phục tạm ổn rồi, cô mới để cho luật sư lên xe.

Thư Tuyệt ngồi ở phía sau, chẳng biết đang suy nghĩ gì. Thời Sênh lên xe, anh hơi kinh ngạc một chút.

Thời Sênh cầm laptop đưa cho luật sư, "Mọi thứ đều ở bên trong."

Luật sư ngồi ở phía trước, sau khi tiếp nhận laptop bắt đầu lật xem.

Trong xe một mảnh yên tĩnh.

Thư Tuyệt từ từ đưa tay, nắm lấy ngón tay út của Thời Sênh, thấy cô không có phản đối, hắn lập tức cầm tay cô.

Bàn tay mang theo độ ấm khiến cho trái tim vẫn liên tục đập mạnh của hắn dần dần bình phục lại.

Luật sư xem qua hết thảy mất đại khái hơn ba giờ, trong lúc đó thỉnh thoảng cùng Thời Sênh nói vài câu, Thư Tuyệt cũng cứ luôn ngồi ở trên xe như thế.

Luật sư muốn về để chỉnh lý mấy thứ, dù sao thứ như văn học không phải thoáng cái là có thể thấy rõ, cho nên tạm thời không thể trực tiếp kết luận.

"Thư tổng, có kết quả tôi sẽ gọi điện cho anh."

Thư Tuyệt nghiêm mặt gật đầu.

"Rầm." Cửa xe đóng lại.

Yên tĩnh ——

Trong xe, ngoại trừ tiếng hai người hít thở nhỏ nhẹ thì không còn có bất kỳ âm thanh gì.

"Xin lỗi." Giọng nói khàn khàn đánh vỡ trầm mặc, Thư Tuyệt nắm thật chặt tay Thời Sênh, "Anh không biết vừa rồi tại sao lại có ý niệm điên cuồng như vậy trong đầu."

Thời Sênh rút tay mình ra, Thư Tuyệt dường như muốn dùng lực

nhưng lại sợ làm đau Thời Sênh nên từ từ thả lỏng ra.

Hắn nhìn Thời Sênh, đáy mắt là một loại tâm tình rất phức tạp, mơ hồ có chút âm u như ẩn như hiện.

Đây mới là Phượng Từ.

Thời Sênh xoa nhẹ mặt Thư Tuyệt, đầu ngón tay nhéo nhéo vành tai hắn.

Cô đưa tay ôm lấy Thư Tuyệt, "Em nói rồi, em sẽ không rời xa anh."

Thứ mà cô coi trọng, hoặc là cùng cô diệt vong, hoặc là liền vĩnh viễn bên cô.

Thời Sênh vẫn biết mình là một người cực đoan. Bình thường dù cô che giấu tốt thế nào thì cũng không thể phủ nhận, cô chính là người như vậy.

Vừa tà ác vừa âm u.

Nhưng cô thích Phượng Từ, cái loại thích này, thích đến muốn buộc chặt hắn bên người, không cho ai sờ vào dù chỉ một chút.

Một lúc lâu sau Thư Tuyệt mới ôm lại Thời Sênh, đầu tiên là nhẹ nhàng thăm dò, lực đạo từ từ tăng thêm, siết đến mức Thời Sênh có chút thở không nổi.

"Thư Tuyệt, anh thực sự muốn giết em sao?" Thời Sênh hơi khó chịu mở miệng.

Lúc này Thư Tuyệt mới buông lỏng lực ở cánh tay, vùi mặt vào hõm vai cô, lẳng lặng ôm cô.

Bên ngoài càng ngày càng sáng, có tiềng ồn ào từ trong tiểu khu truyền tới, trẻ con đi học, người trẻ tuổi đi làm, làm ăn buôn bán. Tất cả mọi người lại bắt đầu một ngày làm việc lu bù.

Thời gian trong xe như dừng lại.

Thời Sênh liếc nhìn đồng hồ một chút, lại bị đi làm muộn rồi.

Thư Tuyệt cả đêm không ngủ, Thời Sênh gửi nhắn tin để Manh Tử xin nghỉ giúp mình.

Thời Sênh đẩy Thư Tuyệt ra, "Trở về lại ôm."

Thời Sênh xuống xe ngồi vào ghế lái. Thư Tuyệt từ bên kia xuống phía dưới, ngồi vào chỗ ghế phụ.

"Cốc cốc!"

"Tiểu Y, Tiểu Y..."

Thời Sênh liếc mắt nhìn Thư Tuyệt, hạ cửa kính xe xuống, "Chị Hồng."

"Đúng là con bé này rồi, còn tưởng rằng nhìn lầm rồi chứ, đây là..." Chị Hồng nhìn qua trong xe, "Bạn trai à?"

"Vâng." Thời Sênh hào phóng thừa nhận.

Chị Hồng dùng ánh mắt trưởng bối quan sát vãn bối đánh giá Thư Tuyệt vài lần, "Được đấy, tuấn tú lịch sự, so sánh với cái thứ..."

Thời Sênh rất nhanh cắt đứt chị Hồng, "Chị Hồng, hôm nào trở về

mời mọi người ăn cơm nhé. Bọn em phải đi làm rồi, đi trước đây."

"Được rồi, được rồi, lần sau nói, người tuổi trẻ vội vàng, mau đi đi." Chị Hồng nhanh chóng lùi lại.

Xe chạy ra khỏi phạm vi tiểu khu, sắc mặt Thư Tuyệt không tốt hỏi: "Chị ta vừa muốn nói cái gì?"

Thời Sênh cắt đứt quá đột ngột, Thư Tuyệt không muốn chú ý không được.

Thời Sênh phát sầu lên.

Nguyên chủ lưu lại cho cô một cục diện rối rắm như thế, giờ cô phải giải thích cùng nàng dâu của mình như thế nào đây?

Thời Sênh trầm mặc lái xe, mang Thư Tuyệt đưa đến dưới nhà trọ.

"Kỳ thực em đã từng hẹn hò với Tạ Ngôn." Thời Sênh cắn răng, thấy sắc mặt Thư Tuyệt càng lúc càng tối tăm, lại vội vàng giải thích, "Nhưng anh phải tin tưởng em, em không thích Tạ Ngôn. Người thích Tạ Ngôn chính là..."

"Rầm!"

"... Tân Y." Thời Sênh nhìn bóng lưng Thư Tuyệt, vội vàng xuống xe đuổi theo, "Thư Tuyệt."

Thư Tuyệt không để ý cô, trầm mặc đi lên nhà, mở rộng cửa, cũng không ngăn cản Thời Sênh đi vào.

Sau khi Thời Sênh vào cửa, hắn đột nhiên xoay người, ấn Thời Sênh vào tường bên cạnh, cúi đầu liền hôn tới.

Bàn tay chạy dọc theo thân thể Thời Sênh. Thời Sênh cố gắng đóng cửa, cô không có thói quen bị người vây xem.

Thư Tuyệt nhanh chóng cởi cúc áo của cô, lộ ra áo lót bên trong và vóc người hoàn mỹ.

Thời Sênh không biết bị Thư Tuyệt ôm lên giường thế nào, Thư Tuyệt giống như là mang theo vài phần cường thế muốn cô.

Cái này khác hoàn toàn với kiểu bá vương ngạnh thượng cung mà cô nghĩ.

Cốt truyện không phải như thế!

Đã bảo ông đây mới là bá vương cơ mà?

Đạo diễn, làm lại!

Thư Tuyệt ăn cô xong còn tuyệt hơn, hắn ôm WC nôn đến nửa giờ.

Thời Sênh nghĩ mình cũng sắp bị bóng ma tâm lý mất rồi.

Thư Tuyệt đi ra, sắc mặt tái nhợt, trên người chỉ mặc một kiện áo choàng tắm, chân dài và khuôn ngực như ẩn như hiện.

Hắn tiến lên, mò Thời Sênh từ trong chăn ra, ôm cô vào phòng tắm.

Tự mình tắm sạch sẽ cho Thời Sênh, sắc mặt tái nhợt càng lúc càng hồng khi nhìn thân thể của Thời Sênh.

"Sao trước đó không thấy anh thẹn thùng." Thời Sênh tức giận trừng hắn một cái.

Thư Tuyệt bế cô ra khỏi bồn tắm lớn, trùm áo choàng tắm lên, "Không thẹn thùng."

"Không thẹn thùng thì anh đỏ mặt cái gì?" Thời Sênh ôm cổ hắn.

"Phản ứng sinh lý." Thư Tuyệt mạnh miệng.

"Đây còn không phải là thẹn thùng." Phản ứng sinh lý và thẹn thùng thì có cái gì khác nhau.

Thư Tuyệt đặt cô lên ghế, vén chăn lộn xộn trên giường, thấy trên ga giường có một vệt đỏ sẫm, sắc mặt hắn càng đỏ hơn.

Đổi thành lý trí hiện tại, hắn sẽ không xúc động muốn cô như vậy.

Thư Tuyệt nhanh đi tháo ga trải giường xuống, thay ga trải giường sạch sẽ, ôm Thời Sênh lên, hôn lên trán cô một cái, "Nghỉ ngơi một lát, anh đi nấu cơm."

"Em không đói." Thời Sênh lôi kéo hắn, "Ngủ cùng em một chút."

Thư Tuyệt quả thực mệt mỏi vô cùng, hắn nghe lời lên giường, kéo Thời Sênh vào trong lòng.

"Sau này sẽ không phải chúng ta làm một lần thì anh sẽ nôn một lần đấy chứ?"

"Có thể làm thêm vài lần, quen rồi cũng sẽ không nôn nữa."

"... Làm thêm vài lần là mấy lần?"

"Không biết."

Dù sao hắn cũng sẽ quen thuộc cô.

Cũng chỉ quen thuộc một mình cô.

Chương 782: Tổng biên thích đào hố (29)

Thời Sênh cho rằng Thư Tuyệt đã quên chuyện lúc trước, nhưng rõ ràng cô quá ngây thơ rồi.

Thư Tuyệt rất để ý chuyện cô từng hẹn hò với Tạ Ngôn.

Thời Sênh giải thích thế nào, hắn đều là một bộ "Đừng giải thích, có giải thích thì em cũng từng hẹn hò với hắn rồi.".

Hoặc không sẽ là.

"Với cái dáng vẻ kia của Tạ Ngôn, sao em có thể hẹn hò với hắn được nhỉ?"

Thời Sênh thật sự phát điên.

Cùng Tạ Ngôn hẹn hò thật không phải là cô a a a a a!

Cô vô tội.

Nhưng mà Thư Tuyệt căn bản không nghe, Thời Sênh giải thích một lần, hắn liền dùng thân thể để làm quen với cô, cuối cùng lăn lộn chính mình đến chết khiếp.

Thời Sênh bất đắc dĩ, tuy rằng không phải là lỗi của cô nhưng chỉ có thể gánh mà thôi.

...

Hôm sau, Thời Sênh đi làm, Tống Manh Tử hề hề lôi kéo cô, "Ăn được?"

"Tôi ra trận, nào có không thuận lợi."

"Thế sao vừa rồi tôi thấy sắc mặt anh họ tôi không tốt lắm?" Tống Manh Tử có chút hồ nghi quan sát trên dưới Thời Sênh, "Không phải là không được thỏa mãn đấy chứ?"

Thời Sênh: "..."

Nôn ra sắp chết rồi, lấy đâu ra mà có không thỏa mãn chứ?

Thời Sênh và Tống Manh Tử tán gẫu vài câu, đang chuẩn bị quay về phòng làm việc, Tống Manh Tử lại kéo cô, "Nói chuyện này, cô có biết Tạ Ngôn sắp ra mắt sách giấy không?"

"Sẽ ký bán?"

"Đúng vậy, đúng vậy, anh ta hiện tại chuẩn bị ra một tiểu thuyết là “Mười năm nghiện”, nhân khí rất cao, hơn nữa trước khi bán cho công ty thì đã có kế hoạch xuất bản sách giấy rồi.”

Thời Sênh vẫn luôn bận bịu bên Nam Tần nên cũng không quan tâm bên Nữ tần ra sao, tất nhiên không biết Tạ Ngôn bán “Mười năm nghiện” cho web nhà mình.

Thời Sênh: "..." Trộm cướp đồ của người khác còn dám kiêu ngạo như vậy, nam chính thụ này đáng được điểm tuyệt đối.

Là nghĩ ở chỗ cô không có bản thảo hay là cảm thấy cô sẽ không tố cáo hắn ta?

Thời Sênh quay về phòng làm việc, mở máy tính ra, đăng nhập vào web, tìm kiếm tên sách.

Tạ Ngôn đang ra hai tiểu thuyết, một bộ đã drop, một bộ đang đăng chương mỗi ngày là “Mười năm nghiện”.

Bởi vì nguyên nhân sắp xuất bản sách giấy nên mỗi ngày chương mới rất ít, thế nhưng lại rất được nghênh đón.

Thời Sênh trước cũng đã nói, “Mười năm nghiện” là một tác phẩm rất tốt, chỉ cần được truyền thông thì sẽ rất nổi.

Thời Sênh quay về trang chủ, poster quảng cáo chính là “Mười năm nghiện”.

Chưa nói tới phiếu tặng của đọc giả, trên các bảng đề cử đều có thể thấy được ba chữ “Mười năm nghiện”.

Thời Sênh không xác định Nhiếp Thành có biết bộ tác phẩm này không do Tạ Ngôn viết hay không, dù sao Nhiếp Thành cũng đã hóa đen rồi, có thể thấy được điều này từ lúc hắn thuê người giết cô và trước đó là thái độ của hắn với chuyện Tạ Ngôn đạo văn.

Thời Sênh gọi điện thoại hỏi tiến độ của luật sư bên kia, luật sư nói còn cần một ít thời gian.

Trình Minh: Tiểu Tân Y, buổi tối ăn nha ~ cảm ơn cô đêm hôm đó đã hỗ trợ.

Trên màn ảnh Thời Sênh đột nhiên nhảy ra một khung đối thoại.

Cô hình như không có thêm Trình Minh...

Dư xá: Trình Minh mời ăn cơm.

Tin Thư Tuyệt phát tới sau đó một giây.

Thời Sênh tự nhiên lựa chọn trả lời Thư Tuyệt.

Tổ tông: Đã biết.

Tổ tông: Buổi tối em ở đâu?

Dư xá: Nhà của anh.

Tổ tông: Sao điểm này anh chẳng biết rụt rè gì thế.

Trước kia Phượng Từ rất rụt rè nha.

Phượng Từ hay thẹn thùng của bản cô nương đâu mất rồi?

Dư xá: Anh phải quen với em, không phải là em nói sao?

Dư xá: Rụt rè giống như chỉ dùng để hình dung bé gái.

Tổ tông:...

Dư xá: Làm việc ngoan, chờ anh tới đón em.

Tổ tông:...

A Từ lợi hại nha!

...

Giờ tan việc, quả nhiên Phượng Từ tới đón cô, người trong ban biên tập trợn mắt há mồm nghĩ, quan hệ của hai người này phát triển cũng quá nhanh đi.

Ngược chết đám chó độc thân bọn họ.

Trình Minh mời khách, Tống Manh Tử cũng có mặt, nhưng cái đồ tham ăn này chỉ quan tâm tới việc ăn, chẳng thèm bận tâm ai hết.

"Trần Lục." Trình Minh chỉ chỉ chàng trai trẻ đứng ở sau lưng hắn, "Hai người đã gặp rồi."

"Định rồi?" Thư Tuyệt đột nhiên phát ra một câu.

Trình Minh nhún nhún vai, "Cậu cũng đã có bạn gái, tôi chơi một mình cũng chẳng có ý nghĩa."

Thời Sênh vẫn cảm thấy Trình Minh này luôn thèm muốn người đàn ông của cô, hiện tại xem ra đúng là như thế.

Trình Minh và Trần Lục đi ở phía trước, Thư Tuyệt dắt Thời Sênh đi ở phía sau, giải thích: "Trình Minh sẽ không mang bất kỳ người đàn ông nào đi gặp bạn bè của hắn. Những người hắn mang đến sẽ luôn là quan hệ thật lòng."

Thư Tuyệt chỉ thấy hắn mang người tới một lần, chính là Nhiếp Thành.

"Anh và Trình Minh thật sự không có một chân?" Sao cô cứ có cảm giác hai người này gian tình tràn lan vậy?

Trình Minh đại khái là tai thính, đột nhiên quay lại, "Tiểu Tân Y, tôi đã nói với cô rồi, cậu ta vẫn luôn không thể đụng vào phụ nữ, còn cảm

giác mình cũng ở trong thế giới của tôi..."

"Trình Minh." Thư Tuyệt cảnh cáo.

Trình Minh giơ hai tay lên, nhanh chóng trở lại bên người chàng trai kia, ôm bờ vai của hắn đi trước.

Thư Tuyệt giải thích, "Bởi vì anh tiếp xúc với đàn ông sẽ không phản ứng khác, cho nên..."

Hắn có ý nghĩ như vậy cũng bình thường, nhưng ngoại trừ thân thiết một chút với Trình Minh, hắn cũng chưa từng tiếp nhận được chuyện người yêu của mình là một người đàn ông.

"Anh và Trình Minh rất trong sạch, ngay cả cùng nhau ngủ một phòng cũng không có." Thư Tuyệt nhanh chóng bày tỏ sự trong sạch.

"Vậy là tốt rồi." Nếu hắn thực sự có một chân với Trình Minh, chắc cô giết cả đôi luôn.

"Sao mấy người đi chậm thế, nhanh lên một chút." Tống Manh Tử chạy tới cửa tiệm, hướng phía mấy người lớn tiếng kêu la.

Nhà hàng mà Trình Minh là nơi Trần Lục thích nhất. Thư Tuyệt nhìn các thứ bị nữ phục vụ viên đưa đồ lên, căn bản không động đũa luôn.

Trình Minh thấy vậy liền hiểu, vội vàng bảo người ta chuẩn bị một phần ăn mới.

Bữa cơm này, người ăn ngon miệng nhất là Tống Manh Tử và Trần Lục, hai người này đều là đồ tham ăn chính cống.

Thừa dịp khi Trần Lục đi WC, Thư Tuyệt hỏi vài câu.

Trần Lục đang giáo viên, lần này Trình Minh không hề theo đuổi người ta, là Trần Lục tự mình đưa tới cửa.

Trước mặt dày ở tại nhà hắn, hắn không về nhà nên mặc kệ luôn.

Ai biết đêm hôm đó, Thư Tuyệt đưa hắn về nhà, người cũng ngủ rồi, không chịu trách nhiệm không được.

Cũng may cũng không phải hắn không có cảm giác gì với Trần Lục, cũng coi như tình đầu ý hợp.

"Sao cậu ta đi lâu như vậy? Tôi đi xem." Trần Lục nửa ngày không về, Trình Minh đứng dậy đi tìm người.

"Ai nha, ăn thật ngon a!" Tống Manh Tử giải quyết xong đồ ăn, thỏa mãn vỗ về bụng nhỏ, "Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là ăn ăn ăn."

Thời Sênh khẽ cười một tiếng, "Không đi tán đàn ông à?”

Tống Manh Tử rầm rì một tiếng, "Như tôi giờ còn có thể tán sao? Nếu không anh họ làm lỡ tôi, hiện tại người theo đuổi của tôi không biết xếp hàng dài tới tận đâu rồi."

"... Ngày mai sẽ thu xếp cho em đi xem mặt." Thư Tuyệt thản nhiên nói.

"Anh họ!" Tống Manh Tử quát to một tiếng, biểu tình chọc cười, hai tay tạo thành chữ thập đặt tới trước ngực, "Giơ cao đánh khẽ, thả cho em họ của anh một con đường sống được không hả?"

Tai họa nửa đời trước của cô, còn muốn làm tai họa tuổi già cô sao?

Tống Manh Tử kháng nghị xong liền giải quyết tiếp món điểm tâm ngọt, Trần Lục và Trình Minh vẫn chưa quay về.

"Rơi vào bồn cầu à?" Tống Manh Tử bất mãn nói lầm bầm, "Không phải chạy trốn luôn đấy chứ? Nói là mời khách cơ mà!"

"Anh đi xem." Thư Tuyệt đứng dậy.

Trình Minh không thiếu tiền, sẽ không vì tiền một bữa cơm chạy trốn.

Thời Sênh nhanh chóng đứng lên theo sau.

Tống Manh Tử thấy hai người đều đi, nhân viên phục vụ bên cạnh nhìn chằm chằm, cô cũng không tiện đi theo, chỉ có thể ở chỗ ngồi làm linh vật.

Chương 783: Tổng biên thích đào hố (30)

Thời Sênh và Thư Tuyệt còn chưa tới WC, ở ngay chỗ rẽ đã gặp Trần Lục và Trình Minh.

Trần Lục bị Trình Minh nửa ôm lấy, một tay bụm mặt, tóc mái che mất ánh mắt và khuôn mặt của hắn.

Đứng đối diện bọn họ là Nhiếp Thành, Nhiếp Thành nhìn có vẻ rất tức giận.

"Trình Minh, hắn có cái gì tốt?" Nhiếp Thành chỉ vào Trần Lục, gầm lên với giọng khàn khàn, trong ánh mắt ánh lên vẻ dữ tợn.

Trình Minh gần như là rít từ trong kẽ răng mấy tiếng, "Còn tốt hơn anh."

Nhiếp Thành đột nhiên cười nhạt, giọng nói châm chọc, "Là hắn câu dẫn cậu đúng không?"

"Nhiếp Thành!" Trình Minh gầm lên.

"Tôi nói trúng rồi?" vẻ châm chọc Trên mặt Nhiếp Thành càng nặng hơn, "Cậu vẫn luôn không cưỡng lại được sự câu dẫn của người khác mà. Có phải đã lên giường nên muốn phụ trách đúng không? Trình Minh, sao cậu chẳng có chút tiến bộ nào thế?"

Thời Sênh thực sự không rõ Nhiếp Thành và Trình Minh có ân oán gì, thế nhưng hai người đã chia tay, Nhiếp Thành một bộ dáng như

đánh ghen là có ý gì?

Thư Tuyệt biết Thời Sênh đang suy nghĩ gì, ở bên tai cô giải thích, "Nhiếp Thành ngoại tình... bị Trình Minh bắt được. Sau khi hai người chia tay, Nhiếp Thành còn dây dưa Trình Minh một đoạn thời gian."

"Hắn còn ngoại tình?" Tên nam chính công này cũng thật được đấy.

Thanh âm của Thư Tuyệt nhạt nhẽo, "Hắn luôn nói là bị người hãm hại, nhưng cái này đã là sự thực, Trình Minh sẽ không tiếp nhận một người không trung thành với mình."

"Đủ rồi!" Trần Lục vẫn cúi đầu đột nhiên quát to một tiếng. Anh ta ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thành, gằn từng chữ một: "Anh nói tôi như thế nào không quan hệ, thế nhưng anh không thể nói anh ấy. Anh dựa vào cái gì chứ?"

"Tao dựa vào cái gì à? Chỉ bằng tao là người trước của hắn." Nhiếp Thành dường như rất tự hào, "Lần đầu tiên của hắn chính là cho tao, như vậy có đủ hay không?"

"Bốp!"

Sau một tiếng này, không gian yên tĩnh lại một cách quỷ dị, đầu Nhiếp Thành lệch sang một bên. Hắn từ từ đưa tay, sờ sờ gò má tựa hồ không thể tin được.

Trình Minh đánh Nhiếp Thành xong, hoàn toàn không hối hận, chửi rủa một tiếng, "Ông đã sớm muốn đánh nhau với mày."

"Nhiếp Thành, trước đây nể mặt thời gian chúng ta qua lại với nhau nên tôi mới nhịn anh lâu như thế. Nhưng anh lại lần lượt được một tấc lại muốn tiến một thước, nghĩ tôi rất dễ bắt nạt lắm đúng không?"

"Trình Minh, cậu vì nó mà đánh tôi?" Nhiếp Thành chỉ vào Trần Lục, chất vấn, "Cậu lại vì nó mà đánh tôi ư?"

Trình Minh không nói tiếp, ngược lại nói một chuyện khác, "Đêm hôm đó, là anh giật dây làm đúng không? Còn nghĩ là tôi không biết sao?"

Sắc mặt Nhiếp Thành hơi thay đổi.

Trên mặt Trình Minh lạnh thêm, "Nhiếp Thành, anh quá coi thường lực ảnh hưởng của tôi. Trình Minh tôi muốn tra một người, chưa bao giờ không tra được."

Nhiếp Thành tựa hồ có chút bối rối, "Trình Minh... Anh... Anh là muốn làm hòa với em."

"Làm hòa? Anh vứt thằng bạn tình của anh đi đâu rồi? Ăn trong bát còn muốn nhìn trong nồi sao?" Trình Minh khinh thường hừ lạnh, sao trước đây hắn lại thích một người như vậy chứ.

Hiện tại chỉ cần nhìn cũng thấy ghê tởm.

Trình Minh ôm Trần Lục đi ra ngoài, "Tự giải quyết cho tốt."

Ở bên ngoài đụng vào Thời Sênh, Trình Minh khẽ gật đầu, "Để cô chê cười rồi, đi thôi."

Thời Sênh liếc mắt nhìn Nhiếp Thành bên kia một cái, đúng lúc thấy Tạ Ngôn từ một đầu khác đi ra, vẻ mặt có chút cổ quái nhìn Nhiếp Thành, sau đó xoay người chạy.

Nhiếp Thành đại khái cũng phát hiện Tạ Ngôn, cũng không đoái hoài tới Trình Minh nữa, vội vàng đuổi theo.

Đi tới địa phương nhiều người, Trình Minh buông Trần Lục ra, gọi phục vụ cầm túi chườm nước đá, giúp hắn ta chườm mặt.

Tống Manh Tử ôm đồ uống, chen đến bên người Thời Sênh, "Chuyện gì thế?"

"Tiền nhiệm gặp đương nhiệm." Thời Sênh dùng năm chữ khái quát.

Tống Manh Tử mờ mịt một giây.

Người trước của Trình Minh là ai, Tống Manh Tử cũng biết, nhưng cô không thích Nhiếp Thành, người đàn ông này luôn nhằm vào cô.

Khi hắn và Trình Minh còn đang qua lại, hắn đã luôn thích nhằm vào cô.

Cũng bởi vì có đôi khi cô sẽ cùng Trình Minh tỏ ra rất thân thiết.

Lúc hắn và Trình Minh chia tay, bọn họ gặp nhau ở công ty, Nhiếp Thành vẫn là nhằm vào cô. Thật không hiểu nổi tại sao một người đàn ông mà bụng dạ lại hẹp hòi như thế.

...

Bữa cơm này không vui vẻ lắm, Trình Minh nói lần sau sẽ mời bù, sau đó hắn và Trần Lục vội vã rời khỏi.

Em gái Tống Manh Tử có hẹn, cũng chạy nhanh như làn khói.

Thời Sênh và Thư Tuyệt hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi, tai Thư Tuyệt hơi đỏ lên, dời di tầm mắt trước.

"Anh đưa em về nhà đã." Thư Tuyệt vừa mở cửa xe vừa nói.

"Hả? Không phải nói đêm nay ngủ ở nhà anh sao?" Cái này không giống với kịch bản nha, anh không được sửa loạn như thế! Chúng ta cứ diễn theo kịch bản cũ đi.

Thời Sênh không chịu lên xe, vịn cửa xe nhìn Thư Tuyệt, "Em mặc kệ, em sẽ ngủ cùng anh."

Thư Tuyệt trầm mặc vài giây, "Em cần phải lấy quần áo để tắm rửa."

Thời Sênh: "..."

Sao không nói sớm!

Tại sao lại nói mấy lời dễ gây hiểu lầm như thế?

"Kỳ thực em mặc của anh cũng không thành vấn đề." Thời Sênh nháy mắt, bắt đầu đùa giỡn Thư Tuyệt.

Thư Tuyệt nhớ lần trước cô mặc quần áo của mình, cảnh kia...

Vì không thể tùy lúc tùy chỗ xấu mặt được, Thư Tuyệt đen mặt đẩy Thời Sênh lên xe, đưa cô trở về. Thời Sênh đi lên lầu cầm quần áo, hắn chờ ở dưới lầu.

Lúc Thời Sênh xuống lầu, gặp phải chú Cường, lại mất một hồi hàn huyên.

"Con gái, gần đây cháu bận rộn gì sao? Đi sớm về trễ, chẳng bao giờ thấy được người?" Chú Cường và Thời Sênh cùng nhau xuống lầu.

"Vội vàng hẹn hò ạ!"

"Ồ, con gái đã có bạn trai rồi cơ đấy." Chú Cường cười to hai tiếng, "Đừng để cho người lừa, phải sáng mắt vào nhé!"

Thời Sênh tỏ vẻ ngoan ngoãn, "Dạ, cháu biết." Phượng Từ sao có thể lừa cô được chứ?

Xuống đến dưới lầu, chú Cường và Thời Sênh đều không mang theo chìa khóa cửa, đi lên rất phiền phức, chú Cường gõ cửa nhà bà Dương, nhưng gọi nửa ngày cũng không có ai mở cửa.

"Khả năng không có ở nhà, chú lên lấy chìa khóa vậy." Chú Cường nói thầm một tiếng, xoay người muốn lên lầu.

Thời Sênh kéo ông lại.

"Sao vậy con gái?"

"Chú Cường, chú có ngửi thấy một mùi gì lạ không?" Thời Sênh hỏi chú Cường.

Chú Cường hít hít mũi mấy cái, "Hình như đúng là có... mùi gì hôi hôi ấy?"

Thời Sênh chỉ chỉ cánh cửa mà chú Cường vừa gõ, "Mùi là từ bên trong phát ra, bà Dương không xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Thời Sênh biết đó là cái mùi gì.

Mùi thi thể thối rữa.

Chú Cường vừa nghe, tỉ mỉ nhớ lại, mấy ngày nay hình như không thấy bà Dương thật. Ông vội vàng gõ cửa, thực sự không có ai ra

mở. Ông liền chạy đi tìm thêm vài người. Mọi người thương lượng một chút, trực tiếp tông cửa đi vào.

Cửa vừa mở ra, cỗ hôi thối càng nồng hơn.

Chú Cường và hai người đàn ông đi vào trước, tìm được xác chết đã bắt đầu thối rữa, chảy nước ở trong phòng ngủ, một người trong đó lập tức lao ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Chú Cường nhìn khá hơn một chút nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, "Báo cảnh sát, báo cảnh sát..."

Thời Sênh đi ra ngoài nói cho Thư Tuyệt một tiếng rồi mới trở lại. Cảnh sát đã đến, đang khảo sát hiện trường.

Cuối cùng kết luận là bà Dương chết do phát bệnh, không phải bị giết.

Với thời tiết không quá nóng như hiện nay, bà Dương có lẽ đã chết vài ngày rồi thi thể mới bắt đầu hư thối.

Cảnh sát liên hệ người nhà của bà Dương, nhưng mà những người đó có kẻ không nghe điện thoại, có kẻ nhận được điện thoại rồi cũng không có phản ứng gì.

Cuối cùng, người của tiểu khu không nhịn được, thương lượng góp vốn cử hành tang lễ cho bà Dương. Thời Sênh cũng góp một phần tiền. Người của tiểu khu nghĩ một cô gái kiếm tiền không dễ dàng nên không nhận của cô. Cuối cùng Thời Sênh đành lén nhét tiền vào trong túi chú Cường.

Có đôi khi, người thân so ra còn kém một đám người xa lạ.

Chương 784: Tổng biên thích đào hố (31)

Chuyện Thời Sênh và Thư Tuyệt ở chung chẳng hiểu sao lại truyền ra ở công ty, ánh mắt người trong công ty nhìn Thời Sênh như muốn ăn thịt người.

Đối xử với Tống Manh Tử còn tốt hơn cô.

Thời Sênh đã trở thành kẻ thù chung mới nhất của phái nữ trong công ty, đi đến chỗ nào đều có người cho cô chào hỏi đặc biệt.

Thời Sênh vô cùng may mắn khi nghĩ mình là làm việc ở nam tần, những người này chỉ biết bát quái không biết cô làm cách nào mà có thể tóm được Thư Tuyệt.

Luật sư bên kia gọi điện cho Thời Sênh, báo cho cô biết có thể khởi tố.

Thời Sênh để cho luật sư toàn quyền thay mặt.

Trình tự khởi tố còn phải chờ, chờ nhận được kết quả thì Tạ Ngôn đã bắt đầu ký bán sách giấy.

Thời Sênh cũng không muốn những thứ kia phát tán ra ngoài nên nhanh chóng dẫn người tới hiện trường buổi giao lưu ký tặng.

Buổi ký tặng còn chưa chính thức bắt đầu, Thời Sênh đã mang theo vài người với khí thế hung hăng tiến đến, nhân viên công tác đều bị dọa cho giật mình.

"Cô à, cô à, buổi giao lưu ký tặng còn chưa bắt đầu, mời các cô chờ ở bên ngoài." Nhân viên công tác tiến lên làm hết phận sự ngăn cản Thời Sênh.

"Tạ Ngôn đâu?" Thời Sênh dừng lại bước chân, "Gọi hắn ra đây."

Nhân viên công tác tựa hồ có chút bất đắc dĩ, "Khi buổi giao lưu bắt đầu, anh Tạ sẽ xuất hiện. Cô à, cô kiên trì chờ một chút."

Người hâm mộ bây giờ sao ai cũng điên cuồng như vậy.

"Tôi không phải tới tìm hắn để xin ký tặng."

Nhân viên công tác phía sau mặt liếc một cái, "Vậy cô muốn?"

Không đến xin chữ ký, chẳng lẽ là tới gây sự?

Thời Sênh nhếch môi cười, một giây trước còn một cô gái thật đáng yêu, một giây kế tiếp đột nhiên trừng mắt, "Anh cần gì quan tâm ông đây tới làm cái gì!"

Nhân viên công tác: "..." Hắn làm việc ở đây, sao có thể mặc kệ cô tới làm gì?

Đại khái là Thời Sênh quá hung hăng nên nhân viên công tác đành phải đi tìm Tạ Ngôn.

Tạ Ngôn muốn buổi ký sách sẽ diễn ra trong bình an, tất nhiên sẽ không để cho người tới quấy rối. Hhắn nhanh chóng từ phía sau căn phòng đi ra.

Thấy Thời Sênh, Tạ Ngôn lập tức hoảng loạn, sau đó rất nhanh trấn

định lại.

Hắn lộ ra vẻ mỉm cười, chào hỏi Thời Sênh đầy vẻ quen thân, "Tiểu Y, sao em lại tới đây?"

Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười, "Tôi đến thông báo cho anh, buổi ra mắt này sẽ hủy bỏ."

Con ngươi Tạ Ngôn hơi co lại, tay để dọc bên người cũng vô ý thức siết chặt, "Tiểu Y, chuyện này không nói đùa được nhé."

"Ai đùa giỡn với anh?" Thời Sênh liếc một cái, "Anh lấy ăn cắp đồ của người khác, còn dám mở buổi ký tặng. Ai cho anh tự tin như thế?"

Tạ Ngôn siết chặt hai tay, cười gượng hai tiếng, "Tiểu Y, em đang nói cái gì thế?"

Đã có nhân viên công tác bắt đầu xúm lại, đáy lòng Tạ Ngôn hoảng sợ vô cùng.

Bản thảo “Mười năm nghiện” này hắn vốn không có ý định xuất bản, nhưng bị Nhiếp Thành thấy, hắn nói quyển sách này sẽ rất nổi.

Lúc trước, nguyên chủ cho Tạ Ngôn đọc bản thảo này, cũng không có ký tên bút danh, nguyên chủ cũng chỉ nói cho Tạ Ngôn, đây là bạn cô viết, sẽ không xuất bản.

Về sau không có ai sửa văn cho hắn, khu bình luận sách toàn là mắng chửi, đầu óc hắn căng thẳng, sau đó liền lấy bản thảo này ra dùng.

Bây giờ tên đã lên dây, hắn không xuất bản không được.

Tạ Ngôn nghĩ, nếu là bạn cô viết, vậy khẳng định cũng không có chứng cớ gì.

Hắn liền trấn định lại, "Tiểu Y, bây giờ em đã ở bên Thư tổng biên, anh cũng sẽ không truy cứu cái gì, chuyện trước kia chúng ta coi như chưa từng trải qua, anh sẽ chúc phúc em và Thư tổng biên."

"Lôi những cái này làm gì, muốn nói tôi cho anh đội nón xanh à?"

Gương mặt Tạ Ngôn ẩn nhẫn giống như Thời Sênh thực sự làm chuyện có lỗi với hắn.

Nhân viên công tác chẳng biết nội tình, tự nhiên suy đoán là Thời Sênh cắm sừng Tạ Ngôn, Tạ Ngôn rộng lượng chúc phúc cô, cô lại dẫn người đến quấy rối trong buổi ký bán của hắn.

"Tại sao có thể có người như thế?"

"Trời ạ, thật không biết xấu hổ. Tạ Ngôn cũng thật đáng thương, một chàng trai tốt như vậy mà lại gặp phải một con khốn.”

Bốn phía vang tiếng bàn luận, Thời Sênh lại không nhúc nhích chút nào, chỉ là cười như không cười nhìn Tạ Ngôn.

Biểu tình kia làm cho Tạ Ngôn kinh hoàng một trận, đáy lòng liền xuất hiện dự cảm xấu.

Thời Sênh không bao giờ quan tâm người khác đánh giá mình thế nào, chẳng lẽ họ nói cô là yêu tinh thì cô sẽ biến thành yêu tinh thật chắc?

"Anh Tạ Ngôn..." Luật sư phía sau Thời Sênh thấy thời cơ không sai

biệt lắm, đứng ra bùm bùm nói một đống thuật ngữ khiến Tạ Ngôn có chút ngơ ngác.

Cuối cùng chính là văn kiện luật sư.

Tạ Ngôn ngơ ngác, tại sao có thể như vậy?

Cô thực sự muốn khởi tố hắn?

Trực tiếp lấy trộm tác phẩm của người khác còn nghiêm trọng hơn so với đạo văn.

Nói trắng ra là, đây là ăn cắp.

Buổi ký bán không thể nào tiếp tục nữa. Nhiếp Thành chạy tới cũng không làm nên chuyện gì. Chuyện ký bán hủy bỏ nhanh chóng làm cho sóng to gió lớn nổi lên.

Mà chuyện kiện tụng sau đó càng khến cho người ta chú ý.

Thời Sênh lôi Tạ Ngôn lên tòa án, bên này cô chuẩn bị đầy đủ. Tạ Ngôn ngoại trừ việc cung cấp một phần bản thảo ra, còn lại chẳng có gì khác cả.

...

Buổi trưa, lúc Thời Sênh xuống lầu liền bị Tạ Ngôn chặn lại.

So với vẻ khí phách hăng hái lúc trước, bây giờ Tạ Ngôn chẳng khác nào mấy tên đàn ông ở nhà ăn bám, làm gì còn cái bộ dáng tiểu thịt tươi gì đó nữa.

"Tiểu Y, tiểu Y." Tạ Ngôn thấy Thời Sênh đi ra, lập tức chạy tới, "Tiểu

Y, em thả cho anh một con đường sống, rút đơn kiện có được hay không?"

Một khi phán quyết hạ xuống, thanh danh của hắn liền toàn bộ bị hủy.

Chỉ cần cô rút đơn kiện, hết thảy đều còn kịp.

"Rút đơn kiện? Sau đó khiến tôi lưng mang tiếng xấu." Nếu cô rút đơn kiện, đám người hâm mộ sẽ lập tức chĩa họng súng vào cô ngay.

"Tiểu Y, em khác, anh không thể thua kiện, như vậy cả đời anh sẽ phá hủy. Bây giờ em là bạn gái của Thư tổng biên, nửa đời sau không lo ăn mặc. Em rút đơn kiện có được hay không? Anh có thể bồi thường cho em."

Trình độ không biết xấu hổ thế này, bản cô nương đây bội phục.

"Không phải anh cũng cùng Nhiếp Thành lăn vào một chỗ sao? Nửa đời sau của anh cũng không lo ăn mặc mà." Thanh danh của người khác có thể hủy, còn của hắn không thể hủy đúng không?

"Không... Tiểu Y, em không hiểu. Tiểu Y, em không nên ép anh vào đường cùng. Tiểu Y, coi như nể quãng thời gian chúng ta qua lại, em rút đơn kiện đi."

Còn dám nói qua lại, lúc đang hẹn họ anh lại thông đồng với một thằng đàn ông khác, ai cho anh mặt mũi nổi chứ.

Nếu thật sự thích thì hãy chia tay với người ta trước đi đã, sau lưng con gái nhà người ta còn lên giường với thằng đàn ông khác.

Thời Sênh cảm giác mình đã sắp tức giận đến không được, thế giới

này tại sao là có loại người như hắn chứ?

"Tôi không có khả năng rút đơn kiện." Thời Sênh ném mấy chữ lạnh như băng ra.

Đây vốn là đồ của nguyên chủ, cô lấy về thì có gì sai chứ?

"Tiểu Y..." Tạ Ngôn không cam lòng đuổi theo.

Hắn còn không đuổi kịp Thời Sênh, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Tạ Ngôn ngẩng đầu nhìn liền lập tức co rúm người, lui về phía sau một bước, ánh mắt của người đàn ông này thật đáng sợ.

Giống như là muốn giết hắn vậy.

"Còn dám dây dưa với Tân Y nữa, đừng trách tôi không khách khí."

Sắc mặt Tạ Ngôn trắng bệch, cứng đờ tại chỗ.

Thư Tuyệt xoay người đi về phía Thời Sênh đang chờ ở cách đó mấy bước, tự nhiên ôm lấy eo cô, khí thế đáng sợ vừa nãy cũng biến mất, anh hơi cúi đầu, nhẹ giọng hỏi người bên cạnh, "Muốn ăn cái gì?"

Thời Sênh nghiêng đầu, "He, anh nha."

"Ban ngày ban mặt, em nghĩ cái gì vậy? Anh hỏi em buổi trưa muốn ăn cái gì?" Nàng dâu nhà mình đen tối như thế, làm sao bây giờ.

"Buổi trưa không thể thêm cơm sao?"

"Không thể!"

Chương 785: Tổng biên thích đào hố (32)

Tạ Ngôn đương nhiên thua kiện. Người người trên mạng lên tiếng mắng chửi hắn. Số điện thoại của hắn không biết bị ai tung ra, mỗi ngày đều có người gửi tin nhắn đến chửi bới hắn.

Gần đây Nhiếp Thành cũng rất ít trở về, Tạ Ngôn muốn tìm người an ủi mình đều không được.

Hắn gọi điện thoại cho Nhiếp Thành, Nhiếp Thành đều lấy lý do bận bịu, bảo Tạ Ngôn đợi ở nhà, chờ qua một thời gian ngắn, tiếng gió qua đi thì tốt rồi.

Tạ Ngôn không có chỗ phát tiết, chỉ có thể ở trên mạng tìm người nói chuyện phiếm, những người xa lạ khiến hắn có thể tùy ý chửi bậy, mắng mỏ.

Gần đây Tạ Ngôn và một người rất hay trò chuyện, đối phương không chỉ hỏi han ân cần hắn mà còn luôn lắng nghe hắn nói chuyện.

Một người đang lúc hoang mang trống rỗng, rất dễ dàng bị lung lay.

Có người này, Tạ Ngôn liền không thèm để ý tới Nhiếp Thành nữa.

Khi người kia đưa ra lời đề nghị muốn nói chuyện qua video, Tạ Ngôn chần chừ một hồi cũng liền đồng ý.

Đối phương là một người đàn ông rất đẹp trai, nói chuyện khá hài hước, rất biết săn sóc, hỏi han. Sau khi biết bọn họ ở cùng một thành

phố, mỗi ngày người đó đều sẽ thuê người tới tặng đồ cho hắn.

Tạ Ngôn không biết mình đã thân thiết với người đàn ông này từ lúc nào, hắn quên luôn đau khổ của những ngày qua, quên luôn cả Nhiếp Thành.

Đến khi người đàn ông kia đề nghị chat sex qua video, Tạ Ngôn cũng đồng ý luôn. Đã lâu rồi hắn không gặp Nhiếp Thành, hắn muốn được an ủi bằng thân thể.

Cho nên, sau khi cùng nhau chat sex vài lần, Tạ Ngôn liền đưa ra lời đề nghị gặp mặt ở trong thực tế.

Người đàn ông vui vẻ đồng ý, sau khi gặp mặt, tự nhiên xảy ra tình tiết không thể miêu tả, Tạ Ngôn bắt đầu thường xuyên lăn giường với gã này.

Thế nhưng, mối quan hệ này chỉ giằng co chừng một tháng, người đàn ông đã có bạn gái, hắn ta chẳng qua là muốn tìm kiếm kích thích mà thôi. Lúc hai người đang lăn lộn với nhau, bị bạn gái người đàn ông đó bắt được, Tạ Ngôn bị dạy dỗ một trận, gã kia một tiếng cũng không dám nói.

Tiền của gã kia đều do bạn gái cho, cho nên hắn không dám trở mặt với bạn gái. Khi bạn gái hắn yêu cầu hắn và Tạ Ngôn đoạn tuyệt quan hệ, hắn cũng không dám không nghe theo.

Tạ Ngôn mang một thân đầy thương tích về nhà, phát hiện Nhiếp Thành hồi lâu không trở về đang ngồi trong phòng khách.

Tạ Ngôn cảm thấy chột dạ, không dám nhìn thẳng Nhiếp Thành, nhỏ giọng gọi một tiếng, "Nhiếp Thành..."

Nhiếp Thành ngẩng đầu nhìn hắn, thấy những vết thương trên mặt hắn, cũng không hỏi một câu, cầm một xấp ảnh chụp ném xuống đất, "Tôi bỏ tiền nuôi em, chính em là trả ơn tôi như vậy sao?"

Trong hình, là ảnh chụp hắn và người đàn ông kia hẹn hò, thậm chí có mấy tấm chụp ảnh hai người rất gần gũi.

Tạ Ngôn vội vàng mở miệng, "Nhiếp Thành, anh nghe em giải thích, là hắn..."

Nhiếp Thành cắt đứt lời hắn, khuôn mặt đầy vẻ chán ghét, "Tạ Ngôn, sao em lại đê tiện như vậy."

Những lời này đại khái kích thích đến Tạ Ngôn, hắn cảm thấy sụp đổ, hét lên với Nhiếp Thành, "Tôi hèn? Ban đầu là ai cưỡng bức tôi?"

Nếu không phải tại người này, hắn vẫn là bạn trai của Tân Y, không chừng bây giờ hắn đã là tác giả nổi tiếng.

"Cưỡng bức?" Nhiếp Thành chậm rãi đứng lên, vài bước đi tới trước mặt Tạ Ngôn, nắm lấy cằm hắn, "Tạ Ngôn, lúc đó em biết rõ trong ly có thuốc, em tự lựa chọn uống vào, bây giờ em lại nói là tôi cưỡng bức em?"

Tạ Ngôn hét lên một cách cuồng loạn, "Chính là anh cưỡng bức tôi, là anh làm hại tôi! Đều là anh, Nhiếp Thành, tôi hận anh."

Con ngươi Nhiếp Thành co lại, hắn ném Tạ Ngôn lên salon, không để ý tới sự phản kháng của Tạ Ngôn, xé quần áo của hắn, ngăn chặn miệng của hắn, thô bạo cởi quần của hắn, nâng chân của hắn lên.

Khi Nhiếp Thành thấy cúc hoa rách nát của Tạ Ngôn, hắn đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn chưa từng có từ trước tới nay. Nhiếp

Thành buông Tạ Ngôn ra, đứng lên, "Chỗ này tặng cho cậu, chúng ta chia tay."

Nghe được lời này của Nhiếp Thành, Tạ Ngôn nhất thời hoảng hốt, từ trên ghế salon đứng lên, vội vàng ôm lấy Nhiếp Thành đang chuẩn bị rời đi, "A Thành, em sai rồi, em không dám nữa, anh đừng chia tay với em. Sau này em sẽ luôn nghe theo anh."

Nhiếp Thành gạt tay Tạ Ngôn ra, xoay người, dùng một loại ánh mắt chán ghét đánh giá các loại dấu vết ân ái trên thân thể của kẻ đứng ở trước mặt mình.

Hắn đã từng rất thích cái thân thể này, nhưng đã bị người khác dùng rồi.

"A Thành." Tạ Ngôn leo lên trên, không ngừng hôn Nhiếp Thành.

Nhiếp Thành dùng lực mạnh đẩy Tạ Ngôn ra, "Tự giải quyết cho tốt."

"A Thành." Tạ Ngôn ngã ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, khuôn mặt đầy vẻ không thể tin tưởng.

Cửa phòng bị đóng lại với một lực cực mạnh, chấn động tới mức cả người hắn cũng run theo.

...

Tạ Ngôn thử đi tìm Nhiếp Thành, thế nhưng Nhiếp Thành không gặp hắn, nhiều người đối với hắn chỉ chỉ trỏ trỏ, Tạ Ngôn cũng không dám đi nữa.

Hắn cả ngày ở nhà sống trong mơ mơ màng màng.

Khoảng thời gian sau, tiền trên người Tạ Ngôn càng ngày càng ít, tiền trước kia kiếm được đều bồi thường cho Thời Sênh. Hiện tại, ngoại trừ căn nhà Nhiếp Thành cho này, Tạ Ngôn hoàn toàn là hai bàn tay trắng.

Hắn cũng thử thay đổi bút danh tới các trang web khác đăng truyện, thế nhưng không những không có người ủng hộ, lại còn bị người chửi là viết dở.

Thân thể Tạ Ngôn có nhu cầu, hắn đành tìm bạn tình qua mạng.

Một lần, có người đàn ông để lại cho hắn mấy trăm đồng, Tạ Ngôn đột nhiên nhớ ra, mình có thể dùng thân thể kiếm tiền.

Hắn vẫn cảm thấy mình làm những thứ này đều là bị buộc bất đắc dĩ, chờ hắn có tiền thì hắn sẽ không làm nữa.

Thế nhưng số tiền mà hắn kiếm về, căn bản không đủ cho bản thân tiêu. Tạ Ngôn càng chơi lớn, cuối cùng gặp chuyện không may, bị người đưa vào bệnh viện.

Người bệnh viện cho rằng Tạ Ngôn bị bạo hành nên báo cảnh sát, cảnh sát tìm hiểu nguồn gốc, bắt được một đám kẻ bị tình nghi có liên quan tới mua bán dâm.

Tạ Ngôn cũng bởi vậy bị tống vào tù.

Chờ hắn từ ngục giam đi ra, phát hiện căn nhà Nhiếp Thành cho hắn đã bị bán mất. Kẻ bán không phải ai xa lạ, chính là người trước kia từng có một đoạn thời gian quan hệ với hắn.

Biển người mênh mông, hắn đi đâu đi tìm người?

Tạ Ngôn ngay cả một chỗ ở cũng không có, hắn cũng muốn tìm việc làm, nhưng luôn luôn làm được vài ngày đã bị người ta sa thải.

...

"Này, tiểu Tân Y, em có thấy Trần Lục không?"

Lúc Thời Sênh nhận được điện thoại Trình Minh, cô đang cùng một tác giả thảo luận thế nào để viết cho tác phẩm thêm hoàn mỹ.

"Không." Thời Sênh dùng vai kẹp lấy điện thoại, tay thì tiếp tục chat với tác giả, "Xảy ra chuyện gì?"

Bên kia Trình Minh tỏ ra cấp bách, còn có tiếng gió thổi gào thét và tiếng xe hỗn loạn, "Đêm qua, Trần Lục gọi điện thoại cho tôi, nói ở trường học có việc, bảo tôi đừng đi đón cậu ấy. Sáng sớm hôm nay tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, bạn cậu ấy nói điện thoại cậu ấy bị rơi. Tôi tới trường học tìm nhưng không thấy người đâu, tôi hỏi đồng nghiệp thì chẳng ai thấy qua cậu ấy cả."

Trình Minh lấy hơi, "Những nơi cậu ấy thường đi tôi cũng đã tìm, cũng không có, cô giúp tôi hỏi Thư Tuyệt một chút, có tin tức gì làm phiền cô gọi điện thoại cho tôi."

"Ừm."

Trình Minh cúp điện thoại, Thời Sênh mặt nhăn mày nhíu một cách kỳ quái, đứng dậy đi vào phòng làm việc Thư Tuyệt.

Trợ lý hiện tại đã quen với vị tổng biên phu nhân tương lai này, trực tiếp để cho cô đi vào.

Thư Tuyệt hình như đang chuẩn bị ra ngoài, Thời Sênh đẩy cửa đi

vào liền đâm thẳng vào hắn.

"Đi đâu thế?" Thời Sênh kỳ quái liếc hắn một cái.

Thư Tuyệt giơ tay lên chỉ vào đồng hồ đeo tay, "Ăn cơm thôi phu nhân, không phải em tới tìm anh đi ăn cơm à?"

Thời Sênh nhìn thời gian, "Vừa rồi Trình Minh gọi điện thoại hỏi em có thấy Trần Lục không, hình như không thấy Trần Lục."

"Không thấy?"

Thời Sênh gật đầu, "Trình Minh tìm thật nhiều chỗ cũng không thấy cậu ta, điện thoại của cậu ta cũng không ở trên người."

Thời Sênh theo thói quen sẽ nghĩ tới chiều hướng có hại, cái này mẹ kiếp nếu không phải là bị người bắt cóc, thì là bị người...

Chương 786: Tổng biên thích đào hố (33)

Quỹ đạo hoạt động Trần Lục đều chuyển động quanh Trình Minh, ngoại trừ lúc lên lớp, cả ngày anh ta luôn ở bên Trình Minh.

Cho dù có chuyện muốn ra ngoài cũng sẽ nói với Trình Minh. Nếu không liên lạc được với Trình Minh, anh ta sẽ chuyển lời qua Thời Sênh hoặc Thư Tuyệt.

Cho nên, Trần Lục không thể nào vô duyên vô cớ mất liên lạc.

Thư Tuyệt vừa rồi cũng đang gọi điện thoại nên không nhận được cuộc gọi của Trình Minh. Hắn gọi lại cho Trình Minh, Trình Minh ở bên kia hổn hển nói mấy câu gì đó.

"Làm sao thế?"

Thư Tuyệt cúp điện thoại, "Trần Lục bị Nhiếp Thành bắt đi."

Thời Sênh: "..."

Ngơ ngác.

Vì sao Nhiếp Thành hiện tại lại níu kéo Trình Minh không tha? Không phải người hắn yêu là nam chính tiểu thụ Tạ Ngôn sao?

Trình Minh là tiểu công không thể chê, trước đây ở bên Nhiếp Thành, Nhiếp Thành còn phải nằm dưới.

Khi Thời Sênh và Thư Tuyệt chạy tới hiện trường, cảnh sát đã đến đầy, trong phòng Nhiếp Thành cũng có rất nhiều cảnh sát đi lại.

Rất nhanh, có cảnh sát mang túi đựng xác chết ra.

Nhiếp Thành bị cảnh sát một trái một phải áp tải, không nhìn thấy Trình Minh và Trần Lục đâu.

"Người chết là ai?" Thời Sênh ngăn cản một người cảnh sát. Khi cảnh sát chuẩn bị từ chối trả lời thì lại lập tức nói tiếp, "Chúng tôi là bạn của Trình Minh."

"Anh Trình không sao, đã đưa đi bệnh viện." Cảnh sát trả lời phần nhỏ nhặt.

...

Người chết là Tạ Ngôn. Nhiếp Thành bắt cóc Trần Lục, gọi điện thoại cho Trình Minh, bảo hắn tới tìm mình một mình.

Thế nhưng Tạ Ngôn lại tìm được Nhiếp Thành rước Trình Minh, hai người đại khái nảy sinh tranh cãi, sau đó Tạ Ngôn đột nhiên liền lấy ra dao nhỏ đã chuẩn bị tốt từ trước, muốn giết Nhiếp Thành.

Tạ Ngôn ăn uống thiếu thốn, không phải là đối thủ Nhiếp Thành, kết quả không giết được người mà còn bị Nhiếp Thành giết.

Nhiếp Thành mặc dù giết người để tự vệ, thế nhưng có ý định bắt cóc nên cũng đủ để hắn rục xương trong tù rồi.

Trần Lục bị ngộ thương, cũng không có gì đáng ngại.

Trình Minh ở bệnh viện cùng Trần Lục, chờ vết thương Trần Lục tốt

hơn mới bắt đầu ra tay thu mua sản nghiệp của nhà họ Nhiếp.

Trong cốt truyện, nhà họ Trình giàu có nhất, ngay cả Thư Tuyệt cũng không bằng.

Cổ phần của Nhiếp Thành ở công ty, sau khi Trình Minh thu mua liền qua tay bán lại cho Thư Tuyệt, còn có thể trả góp dần dần.

...

Bản quyền điện ảnh và truyền hình của “Mười năm nghiện” đã bán ra, Thời Sênh bỏ ra nhiều tiền hơn để mua về. Đối phương rất không muốn, nói không chừng có thể làm ra một bộ phim kinh điển thì sao?

Thời Sênh vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, cuối cùng đồng ý bán “Hoa thần” cho họ, bọn họ mới đồng ý bán trao tay bản quyền của “Mười năm nghiện” cho cô.

Mẹ kiếp, rõ ràng nó là bản quyền của cô, vì sao còn muốn cô dùng tiền đi mua chứ?

Thời Sênh buồn bực lấp hết hố của “Hoa thần”, độc giả đều tưởng cái Hệ thống xuất hiện lỗi, mấy trăm năm không thêm chương mới lại vậy tự nhiên thêm chương.

Đương nhiên, sau khi đọc, đám người đọc liền như kẻ hỗn độn trong gió.

Cái này đều cái quỷ gì vậy?

Vì sao cuối cùng nữ chính chết, nam chính cũng chết? Lại còn cmn trồng một gốc cây...

Kết cục này, bọn họ không chấp nhận.

Biết được “Hoa thần” sẽ chuyển thể thành phim, những người này càng buồn bực hơn, kết cục hố nhau như thế, còn làm phim thế nào được.

Thời Sênh vốn cũng muốn dùng cái này giải quyết, thế nhưng người của công ty làm phim không đồng ý. Trước đây Thời Sênh đã đồng ý viết một kết cục hài lòng cho bọn họ, cho nên giờ cô chỉ có thể đổi sang một cái kết khác.

Cho nên, lúc “Hoa thần” lên sóng, người đã đọc qua nguyên tác liền nhận ra, kỳ thực chết cũng rất tốt, đương nhiên đây là chuyện về sau.

“Mười năm nghiện” nếu chuyển thể thành phim sẽ là một tác phẩm rất tốt, vì sao em không bán?" Thư Tuyệt không thể hiểu nhất chuyện này.

Cô không chỉ không bán, ngay cả việc sách giấy đã in xong, cô cũng bỏ tiền túi để mua lại và tiêu hủy toàn bộ.

"Bán cái gì chứ, có phải đồ của em đâu."

Thư Tuyệt cau mày, bộ tiểu thuyết này không phải cô ấy viết sao?

Thời Sênh bĩu môi, "Anh đã đọc qua mấy truyện em viết rồi, anh nghĩ em có thể viết cái loại văn phong cố sự này?"

Thư Tuyệt đã đọc qua tất cả mấy cái hố của Thời Sênh, văn của cô cơ bản đều là trong hố có hố, lấp một sẽ để lại một, đến lúc kết cục, nhìn như tất cả cái hố đều lấp xong, trên thực tế cô còn có thể từ đó viết ra bộ thứ hai luôn.

Vẫn là cốt truyện cũ, vẫn là nhân vật cũ, không có thêm bất kỳ nhánh truyện nào.

Lật ngược vấn đề đã kết luận trước đó, một lần nữa viết ra một chân tướng mới nhưng lại không làm người ta thấy đột ngột.

Về phần cô có thể viết ra bộ thứ ba hay không thì không biết được, dù sao hắn còn chưa thăm dò tới.

"Vậy là ai viết?"

"Tân Y." Thời Sênh nhìn Thư Tuyệt, "Không phải là em, là Tân Y."

Là Tân Y nguyên bản.

Trước Thư Tuyệt cũng đã nghe Thời Sênh nói qua, hiện tại nghĩ lại, có lẽ Tân Y là bút danh của tác giả kia, có lẽ là bạn của cô.

Nhưng cái đó chẳng liên quan gì tới hắn cả.

Thư Tuyệt kéo Thời Sênh vào lòng mình, "Hiện tại chúng ta có một vấn đề rất quan trọng cần thảo luận."

Thời Sênh chớp mắt, "Ngày kết hôn sao?"

Thư Tuyệt: "..."

Chỉ biết ngày kết hôn, ngoại trừ kết hôn, trong đầu nàng dâu nhà hắn không còn thứ gì khác sao?

"Tiền của em từ đâu tới?" Vấn đề này hắn đã muốn hỏi từ lâu.

Nàng dâu nhà hắn tựa hồ rất có tiền.

Không phải là kết hôn à, thật thất vọng, "Kiếm chứ gì nữa. Em cũng không phải spiderman, còn có thể cướp ngân hàng sao?"

"Em kiếm thế nào?" Nghề nào mà còn có thể kiếm nhiều tiền như thế? Tại sao hắn không biết chứ?

"Muốn biết?" Thời Sênh đưa tay đẩy Thư Tuyệt ngã xuống giường, lấy tay chống lồng ngực của hắn, khí phách nói: "Hầu hạ em tốt, em sẽ nói cho anh biết."

Thư Tuyệt: "..."

Cả ngày, cô ngoại trừ muốn những thứ này thì không thể muốn chút chuyện đứng đắn sao?

...

Thư Tuyệt không thích Thời Sênh làm việc ở giữa một đống đàn ông, về sau liền chuyển cô đến bên cạnh anh, công việc của một ngày chính là...

Gõ chữ.

Ngủ với hắn?

Ha hả, nghĩ quá nhiều.

Thời Sênh không viết thì hắn sẽ không cho ngủ!

Thời Sênh muốn từ chối.

Cái kịch bản quả thực xằng bậy!

Vì vậy, mỗi ngày nhân viên đến công ty đều có thể thấy tổng biên phu nhân nhà bọn họ muốn chết không sống ngồi ở một chỗ gõ bàn phím.

Có Thư Tuyệt nâng đỡ, cô không nổi tiếng cũng khó, thế nhưng mỗi lần cô đào hố mới thì tập thể độc giả đều muốn gửi cho cô một xe tả chở lưỡi dao.

Hừ, cái hố này còn không có lấp xong đã đào hố mới rồi.

Không hổ đối với bút danh của cô, Tổ tông đào hố.

...

Tống Manh Tử ở một cuộc gặp mặt hằng năm được một tác giả để ý, từ nam tần nhảy sang nữ tần, mỗi ngày đùa giỡn cô.

Tống Manh Tử bị đùa giỡn liền nổi giận.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có cô đùa giỡn người khác, người này lại dám đùa giỡn cô!

Phải đùa giỡn lại mới được.

Nhưng mà Tống Manh Tử phát hiện công lực của mình không bằng người ta, cả ngày bị đùa giỡn đến nổi trận lôi đình.

Giai đoạn sau, vị tác giả này đều đuổi tới đời thực làm cho Tống Manh Tử phải xuất ngoại, đi xa tha hương, rất nhiều năm sau mới dám về nước.

Trình Minh và Trần Lục vẫn luôn bên nhau. Nhà họ Trình bắt đầu phản đối, thái độ Trình Minh kiên quyết, nhà họ Trình phản đối không được, thầm chấp nhận người con dâu Trần Lục này.

Thế nhưng nhà họ Trình yêu cầu, nhất định Trình Minh phải có một đứa con để kế thừa gia sản.

Trình Minh không vui, một mình hắn không thể sinh con được, mà bắt hắn có quan hệ với một người phụ nữ khác thì hắn càng không thích.

Nhà họ Trình không có biện pháp nào, đành phải tụ bế về một đứa bé từ nhà họ hàng, tuy rằng không phải là ruột thịt nhưng cũng chảy dòng máu của nhà họ Trình.

Trình Minh đã hỗn trướng thời gian dài như vậy, cũng không tiện trái ý các trưởng bối nữa.

Chương 787: Tổng biên thích đào hố (34)

Thời Sênh ở thế giới này sống cũng không được lâu, năm cô hai mươi bảy tuổi, phát hiện ra bị bệnh ung thư, giai đoạn cuối.

Cô có thể tránh tử vong ngoài ý muốn, nhưng nếu nguyên nhân xảy ra ở cái thân thể này, cô cũng không thể quyết định được.

Thư Tuyệt vẫn luôn ở bên cô vào giai đoạn cuối này.

Cô gái trẻ tươi đẹp năm đó tựa hồ đã bị thời gian vùi lấp, chỉ còn lại một người mặt mũi tái nhợt, chỉ là ánh mắt cô chưa bao giờ thay đổi.

"Tiểu Y, uống thuốc." Trên mặt Thư Tuyệt cũng không để lại dấu vết của năm tháng, vẫn đẹp trai như cũ. Hắn cầm thuốc đưa tới trước mặt Thời Sênh, dịu dàng, cẩn thận.

Thời Sênh cầm lấy tay hắn, cô có thể cảm giác được sinh mệnh của thân thể này càng ngày càng yếu.

Thời Sênh uống thuốc xong, nhìn Thư Tuyệt, "Thư Tuyệt, chúng ta ra ngoài đi."

"Ngày hôm nay thời tiết đẹp, anh mang em đi ra ngoài..."

"Ý em nói là chúng ta đi du lịch." Thời Sênh cắt đứt Thư Tuyệt.

Thư Tuyệt trầm mặc một hồi, "Tiểu Y, thân thể của em…" Không thể đi xa.

Thời Sênh kéo tay Thư Tuyệt, nhẹ nhàng lắc lắc, "Cầu xin anh."

Thư Tuyệt bất đắc dĩ, hắn khẽ vuốt ve mặt Thời Sênh, "Để anh sắp xếp một chút."

...

Du lịch vòng quanh thế giới đối với thân thể của Thời Sênh bây giờ là quá sức.

"Thư Tuyệt, anh nhanh lên một chút." Thời Sênh hướng Thư Tuyệt vẫy tay.

Thư Tuyệt vài bước đi tới, "Nhiều người, em cẩn thận một chút."

"Sao anh càng ngày càng dông dài vậy?" Thời Sênh liếc anh một cái, biểu tình thoải mái, "Chúng ta đi chơi mà, anh không thể cười một chút à, tới, học em."

Thời Sênh toét miệng, lộ ra một dáng tươi cười.

Mặc kệ cô có giả bộ hay không, lúc này nhìn khí sắc cô khá tốt, nhìn không giống như sắp bị bệnh tật cướp đi sinh mạng.

Thư Tuyệt kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Thế này mới đúng." Thời Sênh kéo Thư Tuyệt, "Đi thôi, đi thôi, em còn có thật nhiều tiền mà, không tiêu xài hết thì thật lãng phí."

Thời Sênh quả thực tiêu đến phá sản, tiền trong card quẹt tới mức không một chút đau lòng.

Cuối cùng cũng đi tới biển rộng.

Thư Tuyệt bao trọn một chiếc du thuyền.

Thời Sênh xoa mắt, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, mũi đột nhiên nóng lên, máu đỏ thẫm từ mũi nhỏ xuống trên chăn trắng tinh.

Thời Sênh đưa tay sờ sờ.

Thật là phiền, lại chảy máu mũi.

"Thư Tuyệt, Thư Tuyệt." Thời Sênh gân cổ gọi.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Thư Tuyệt từ bên ngoài tiến đến, thấy Thời Sênh chảy máu mũi, nhanh chóng tiến lên, thành thạo giúp cô cầm máu.

Thời Sênh ngửa đầu, gian phòng vắng vẻ một mảnh, chỉ có thanh âm của sóng biển.

"Thư Tuyệt em sắp chết."

Thời Sênh đột nhiên thốt ra.

Sắc mặt Thư Tuyệt bình tĩnh, tự đè nén cảm xúc không ai hiểu được trong đáy mắt, "Ừ, anh biết."

"Anh trả đồ lại cho em." Thời Sênh cúi đầu, chỉ vào đồng hồ đeo tay trên tay Thư Tuyệt.

"Vì sao?"

"Bởi vì tiếp theo em vẫn muốn tặng cho anh." Thời Sênh nói với vẻ

nghiêm túc.

Thư Tuyệt chỉ chần chờ trong chốc lát rồi tháo đồng hồ xuống, đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh cất đồng hồ xong, lại vươn tay về phía Thư Tuyệt, "Giúp em tắm rửa đi."

Thư Tuyệt khom lưng ôm cô vào phòng tắm, nhẹ nhàng cởi quần áo trên người cô, nước ấm áp bao bọc thân thể của cô, Thời Sênh không cảm thấy lạnh chút nào.

"Thật muốn cùng anh làm một lần nữa." Ngón tay Thời Sênh nắm lấy cằm Thư Tuyệt, than nhẹ một tiếng, "Đáng tiếc, có lòng mà không đủ lực, lần sau đi."

"Đừng nghịch nữa." Thư Tuyệt cầm tay cô thả vào trong nước.

Thân thể Thời Sênh giật giật, tiếng nước xối ào ào ào, cô ghé vào bồn tắm, đối mặt với Thư Tuyệt.

Rửa mặt cho cô, chỉ thấy một mảnh tái nhợt.

"Cùng em đi, có lẽ là một lần cuối cùng."

Thời Sênh đưa tay cởi quần áo Thư Tuyệt, Thư Tuyệt để mặc cô tùy ý hành động, ánh mắt bình tĩnh dừng trên người cô.

Thời Sênh tránh ra cho anh một vị trí.

Thư Tuyệt từ từ tiến vào bồn, nước tràn khỏi bồn, hơi nước vấn vít.

Thời Sênh ôm cổ hắn, từ từ hôn lên, Thư Tuyệt hôn môi cũng phải

dùng lực khống chế để cho cô có thể hít thở.

Hai người chẳng biết ở trong bồn tắm triền miên bao lâu, Thư Tuyệt giúp cô lau khô thân thể, ôm cô đi ra ngoài.

Thời Sênh nhất định muốn lên trên boong tàu, Thư Tuyệt cũng đành chiều theo cô.

Mặt trời ngả về Tây, sóng biển rì rào, tất cả đều yên tĩnh và đẹp đẽ.

Thời Sênh nằm trên boong tàu, mở máy tính ra, du thuyền bố trí không tệ, có thể có mạng.

Cô lại up ảnh cô và Thư Tuyệt lên web.

Những chuyện bọn họ đã làm cùng nhau, cùng ngắm phong cảnh, những món ngon họ ăn, những khách sạn họ ở, những người họ từng gặp, xen kẽ với các loại câu chuyện nhỏ thú vị.

Thời Sênh gõ xuống một chữ cuối cùng, ấn đăng bài.

Cô nhìn giao diện một hồi, cuối cùng tắt giao diện web, khép máy tính lại.

"Thư Tuyệt." Thời Sênh buông máy tính, nhìn về phía Thư Tuyệt.

Trong tay Thư Tuyệt bưng hai ly rượu. Lúc Thời Sênh gọi hắn, hắn cầm hai ly rượu cùng trút vào trong một ly, lắc lắc hai cái.

Thời Sênh hơi kinh ngạc.

Dưới trời chiều, ánh mắt người đàn ông chăm chú mà kiên quyết.

"Anh cùng em."

Cô gái sắc mặt tái nhợt chậm rãi nở nụ cười, mặt trời chiều ở trong con ngươi cô toát ra vẻ đẹp như máu vậy, cô mấp máy cánh môi.

"Thật tốt."

Thư Tuyệt ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lại cúi người đem rượu trong miệng rót cho Thời Sênh, mùi rượu ở giữa răng môi hai người lan tràn, tựa hồ có cả mùi máu tươi nồng nặc bắt đầu lan tràn.

Thư Tuyệt buông Thời Sênh ra, liếm khô khóe môi dính rượu của cô, ôm cô nằm xuống.

"Chúng ta sẽ đi nơi nào?"

"Thế giới tiếp theo."

...

Độc giả cũng không biết tin tức Thời Sênh bệnh nặng, cả ngày gửi lời bình luận chúc phúc.

Cho đến tận khi tiểu thuyết này gắn thông báo tình trạng là kết thúc, độc giả mới đọc được tin tức về lễ truy điệu của cô trên web.

Độc giả cho tới bây giờ không nghĩ tới, tác giả trước còn đang nói chuyện với họ trong phần bình luận sách, cứ như vậy ra đi.

Đồng thời rời đi còn có chồng của cô, Thư Tuyệt.

Thư Tuyệt rất bình thường, những người quen của bọn họ đều biết, thế nhưng hắn lại cùng đi theo cô.

Lúc Thư Tuyệt rời đi cũng đã sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, dù là hắn đi thì vẫn không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Trong lễ truy điệu, Trình Minh và Tống Manh Tử làm đại diện, nghênh tiếp những người tới thương tiếc bọn họ.

Tống Manh Tử viền mắt sưng đỏ, nhẫn nại đến cuối cùng, cô đột nhiên sụp đổ, ngay trước khách khứa, cứ như vậy gào to lên, "Sao bọn họ lại ích kỷ như thế?"

Trình Minh vội vàng kéo cô xuống.

"Tại sao bọn họ có thể như vậy." Giọng Tống Manh Tử nghẹn ngào, "Dựa vào cái gì? Bọn họ dựa vào cái gì mà cứ đi như thế, không thèm quan tâm tới điều gì? Dựa vào cái gì mà họ lại khiến chúng ta phải đau khổ chứ?"

Trình Minh không tiếng động vỗ vai Tống Manh Tử, nhẹ giọng nói: "Bởi vì bọn họ ích kỷ."

Cho nên, thế giới của bọn họ mới không có ngờ vực, không có đố kị, chỉ có tín nhiệm.

Một năm sau ngày Thư Tuyệt và Thời Sênh qua đời, cuốn sách cuối cùng ở trên mạng của cô được xuất bản.

Cuốn sách xuất bản có tên là: “Hẹn gặp lại lần sau”.

Giới thiệu vắn tắt chỉ có một câu nói.

“Trên thế giới, tất cả mọi người biết, Tân Y có một Thư Tuyệt nguyện chết cùng cô.”

Bất kể là vì bọn họ tình nguyện đồng sinh cộng tử hay là bởi vì Thời Sênh đã từng là tác giả họ thích qua, quyển sách này đều trở thành kỷ niệm tốt nhất của họ.

Trong sách, câu nói sau cùng là viết:

“Cho tới bây giờ, chúng ta không phải là ông trời sắp đặt, mà là em đang tìm anh, chờ em.”

Chương 788: Quốc sư minh giám (1)

Thời Sênh trở về không gian Hệ thống.

Âm thanh của Hệ thống lập tức vang lên.

[Ký chủ, cô quá độc ác rồi.] Lại lôi kéo người ta cùng chết.

Thời Sênh nhìn màn hình, ánh mắt lạnh băng, Hệ thống không dám hé răng nói nữa.

Đúng lúc Hệ thống chuẩn bị nhảy ra số liệu thì nó lại nghe được Ký chủ nhà nó nói với giọng gần như thì thào.

“Người của ta, tùy ta sinh, tùy ta diệt.”

[…] Ký chủ nổi cơn thần kinh lên thì thật đáng cmn sợ.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -26800

Giá trị sinh mạng: 40

Tích lũy: 47000

Cấp nhiệm vụ: B

Cho điểm nhiệm vụ: 66

Nhiệm vụ ẩn giấu: chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: không

Nhiệm vụ phụ tuyến: hoàn thành.

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 3000

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim quỷ vương", "Ám dạ".

Thời Sênh: “…”

Chẳng những trừ điểm giá trị làm người còn trừ cả điểm sinh mạng của ông đây.

Mi trâu bò như thế sao mi không lên trời luôn đi.

Hệ thống không dám hé răng, trực tiếp giả chết.

Nó cũng rất tủi thân, đây có phải nó trừ loạn đâu.

Thời Sênh ở không gian đợi một chốc lát. Hệ thống không biết cô đang làm gì. Cô mở cái đồng hồ ra, lại bỏ vào thêm một số thứ gì đó.

Hệ thống còn muốn xem xem đó là cái gì, kết quả còn chưa kịp xem thì đã bị Thời Sênh trừng mắt nên phải rụt lại.

Chờ Thời Sênh lắp xong đồng hồ đeo tay, Hệ thống mới bắt đầu tiến hành dịch chuyển người.

[Bắt đầu dịch chuyển…]

…

Tất cả mọi người đều biết Phượng Chi Âm thống nhất đại lục dễ như trở bàn tay

“A a!”

Tiếng thét chói tai dội vào màng nhĩ Thời Sênh.

Cô cảm giác mình đang rơi từ trên cao xuống, ngư cơ từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, một mùi tanh của máu lan tràn nơi chóp mũi.

“Roẹt!”

Có thứ gì đó chụp về phía cô.

Thời Sênh mạnh mẽ tránh đi, tốc độ rơi cũng giảm bớt, thiết kiếm từ dưới nâng cô lên cao, kéo giãn ra một khoảng cách.

Trên người Thời Sênh rất đau.

Loại đau đớn của việc bị lửa thiêu đốt.

Cô nửa sống nửa chết nằm trên thiết kiếm, nghe bên dưới có tiếng hét chói tai không ngừng, thầm nghĩ muốn tạm dừng thời gian lại để không phải nghe thấy đám tạp âm kia.

Mất một lúc lâu, Thời Sênh mới ngóc cổ nhìn xuống bên dưới.

Một con vượn tay dài đang quần thảo bốn phía, thanh âm mà cô nghe được là do đám người đang chạy trốn con vượn tay dài đó phát ra.

Mắt cô nhìn thấy rừng rậm mênh mông vô bờ, xa xa là núi nọ tiếp núi kia, căn bản không nhìn thấy cuối cùng.

Thời Sênh quan sát người bên dưới trong chốc lát, những người này đánh ra đủ mọi loại linh khí khác nhau, trang phục mặc cũng là cổ trang.

Đây là thế giới huyền huyễn.

“Grào!” Vượn tay dài quét ngang rừng rậm. Cây cối đổ xuống rào rào, người bị nó đạp ở dưới chân cũng không ít.

Vừa rồi nếu cô không để thiết kiếm login nhanh…

Sợ là bây giờ cũng thành tương thịt dưới chân nó rồi.

Sao gần đây lại luôn xuất hiện trong tình cảnh ác liệt như thế, bản cô nương sợ quá!

Khi Thời Sênh còn đang quan sát, vượn tay dài đột nhiên ngửa đầu nhìn thoáng qua cô, đôi con ngươi màu đỏ chứa đầy sự phẫn nộ.

Thời Sênh trợn trắng mắt nhìn nó, có bản lĩnh thì lên đây.

Đúng lúc cô vừa có hành động khiêu khích xong, không biết từ đâu ập tới một trận cuồng phong làm cho Thời Sênh văng ra khỏi thiết kiếm.

Vượn tay dài liên phun ra một luồng lửa có hình như con rồng, bắn về phía Thời Sênh.

“Mẹ kiếp!”

Thời Sênh đau khắp mình mẩy, ngay cả lật người cũng khó. Thiết kiếm ở trên trời lại bị một con ưng cuốn lấy, chờ nó chém được con ưng kia thì Thời Sênh đã bị rồng lửa liếm tới.

Thời Sênh tự dán một cái phù phòng ngự lên thân mình, sau đó lấy ra quả cầu năng lượng, ném thẳng tới chỗ con vượn tay dài kia. Mỗi tội vì đã kiệt sức nên cô cũng không xuất ra được nhiều lực ném lắm.

Thời Sênh còn chưa nhìn rõ thì lửa đã ào ào cuốn tới. Trước mắt tràn đầy lửa, cô chẳng nhìn thấy gì, không khí xung quanh cũng bắt đầu nóng lên.

May mắn là lửa không đuổi theo cô, sau khi cô ngã xuống, ngọn lửa lại phi tiếp lên trên.

Thời Sênh không nghe thấy tiếng nổ nào, khó khăn quay đầu nhìn vượn tay dài.

Con hàng này đã bắt được cầu năng lượng, đưa tới trước mặt ngắm nghía. Cầu năng lượng còn không lớn bằng tròng mắt nó, nó hết đưa sang trái lại đưa sang phải quan sát, cuối cùng còn một mắt nhắm, một mắt mở nữa.

Cầu năng lượng này là loại rơi xuống đất mới nổ, không rơi vào địa phương cứng rắn sẽ không nổ, cho nên vừa rồi con hàng này đã bắt được cầu năng lượng.

Con hàng lợi hại này là cái thứ gì thế?

Cô cũng không nhận ra nổi nó là cái quỷ gì nữa.

To lớn như thế, có thể phun lửa, có lẽ là một loại linh thú nào đó.

Dù sao trong thế giới huyền huyễn, những thứ này không thiếu.

Thiết kiếm lao từ trên cao xuống, đón được Thời Sênh sắp rơi xuống đất, vừa rồi bị lửa nướng một trận nên Thời Sênh càng cảm thấy đau không nói thành lời.

Đây mới thật sự là chỗ nào cũng đau.

Đau tới muốn giết người.

Nhưng mỗi tội bây giờ đến kiếm cũng chẳng cầm nổi.

Lật bàn!

Lần nào cũng chơi trò này, ông đây tức giận thật rồi.

Vượn tay dài có lẽ rất kinh ngạc về cầu năng lượng kia, cuối cùng nó bỏ vào miệng, ăn một cách ngu xuẩn.

Con khỉ này đang diễn hài à?

Thứ đồ chơi kia mà gặp răng nanh của nó chắc chắn là nổ mạnh.

Vượn tay dài cắn cắn vài cái, nhưng vì răng nó quá lớn, không cắn được cầu năng lượng, nó đảo đảo cầu năng lượng trong miệng một hồi rồi hướng về phía Thời Sênh rống giận, ne nanh múa vuốt.

Thời Sênh: “…”

Ông đây không chọc giận mi, sao mi cứ phải giết ông đây là thế nào?

“Chạy mau!” Thời Sênh vỗ vỗ thiết kiếm.

“Đinh đinh?”

“Grào!” Vượn tay dài lại tiếp tục phun lửa lên.

Mẹ nó.

Cho mi phun chết mệt luôn đi.

Thời Sênh vội vàng ra lệnh cho thiết kiếm chạy, “Đại sát tứ phương cái cầu, ông đây giờ đau muốn chết rồi, không chạy mau thì ở lại chờ chết à?”

Thiết kiếm lập tức phi nhanh như hỏa tiễn, luồn lách trong rừng cây rậm rạp một hồi, rất nhanh đã bỏ lại vượn tay dài ở phía sau.

Đến tận khi không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào nữa, tốc độ của thiết kiếm mới chậm lại.

Thiết kiếm mang Thời Sênh bay lòng vòng một hồi, xác định không có sinh vật kỳ quái nào ở xung quanh thì nó mới dừng lại một chỗ trên không trung. Thời Sênh từ trên thiết kiếm nhảy xuống một đám lá khô đang phân hủy, bốc mùi cực kỳ khó chịu.

Thời Sênh nín thở, lấy từ trong không gian ra một chút đan dược.

Mẹ nhà nó, thứ quý giá này rốt cuộc cũng có chỗ dùng.

Ăn đan dược xong, đợi một chốc lát thì dược hiệu phát huy, lúc này Thời Sênh mới cảm thấy đau đớn trên người thuyên giảm một chút.

Cô giơ tay nhìn, đen bóng, quần áo trên người cũng bị thiêu cháy gần hết, trước khi cô xuyên tới, chắc chắn thân thể này đã bị con

vượn kia phun lửa đốt mấy lần.

Con khỉ lợi hại kia, chờ thương thế của ông đây tốt hơn sẽ cùng mi đại chiến ba trăm hiệp.

Ta nhổ! Thương thế của ông đây mà tốt thì một phút có thể chém chết mi.

Thời Sênh lấy thiết kiếm làm gương soi, nhìn bộ dáng như quỷ sống của mình, sợ tới mức ngay cả cốt truyện cũng không tiếp thu, vội vàng bắt thiết kiếm đưa mình tới một nơi có nước.

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tóc tai không thể rối.

Thời Sênh lấy câu này là phát ngôn nhân sinh của mình, khắc trong tâm khảm.

[…] Cái gì mà phát ngôn nhân sinh, có mà phát ngôn sống ảo thì có. Ký chủ, cô đừng có nói lung tung nữa đi.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra quần áo để mặc, tuy rằng có điểm không hợp với thế giới này nhưng cô cũng không muốn mặc đồ hiện đại để xuất hiện ở đây.

Thời Sênh rửa mặt sạch sẽ, ăn thêm mấy viên đan dược để củng cố thương thế trong cơ thể mình, lúc này mới bắt đầu tiếp nhận cốt truyện.

Chương 789: Quốc sư minh giám (2)

Nguyên chủ tên là Chi Âm.

Thời Sênh rất hoài nghi người đặt tên này cho nguyên chủ, rốt cuộc sao có thể nhẫn tâm thế chứ?

Tri âm, cô còn tưởng đâu là não tàn chứ!

Khụ khụ, quay về chính đề.

Nguyên chủ họ Phượng, tên là Chi Âm.

Là nghĩa nữ của gia chủ Phượng gia ở đại lục Thiên Viêm, từ nhỏ đã có thiên phú rất tốt, lại được cha nuôi sủng ái nên trở thành tiểu thư được Phượng gia yêu thương nhất.

Nhưng mà hết thảy đều thay đổi khi nguyên chủ được 16 tuổi, khi đó nữ chính Phượng Khuynh Khuynh được đón về gia tộc.

Phượng Khuynh Khuynh là con riêng của gia chủ Phượng gia, nhỏ hơn nguyên chủ một tuổi.

Phượng Khuynh Khuynh là trọng sinh, kiếp trước cô ta về Phượng gia lúc nguyên chủ sắp trưởng thành, nhưng cô ta bất tài, vô năng, nhát gan lại sợ phiền phức nên người trong gia tộc cực kỳ ghét bỏ.

Khi gia tộc tiến hành thí luyện, Phượng Khuynh Khuynh bị người hãm hại, suýt chút nữa chết ở Ma Diễm Lĩnh.

Tuy rằng lấy về được cái mạng nhỏ nhưng tu vi lại bị phế đi.

Vì thế mà những ngày tháng của Phượng Khuynh Khuynh ở Phượng gia lại càng không được tốt.

Chuyện duy nhất mà nguyên chủ có lỗi với Phượng Khuynh Khuynh, đó là cô hối hôn.

**Hối hôn: hủy bỏ hôn ước*

Nói đúng ra thì không phải hối hôn mà là nguyên chủ bị từ hôn, đối phương đòi cưới Phượng Khuynh Khuynh.

Sau khi Phượng Khuynh Khuynh được gả đi, người đàn ông kia đối xử với cô ta cực kỳ tốt. Phượng Khuynh Khuynh quanh năm bị dè bỉu đột nhiên lại gặp được một người đối xử cực kỳ tốt với mình, rất nhanh liền rơi vào vòng xoáy tình yêu.

Nhưng lúc nàng ta mang thai và sắp tới kỳ sinh nở, người đàn ông kia lại mang một người đàn bà khác về, đoạt đi mất điếu trụy* mà nàng ta luôn mang theo bên người.

**Điếu trụy: mặt dây chuyền.*

Người đàn ông đó nói với Phượng Khuynh Khuynh rằng, sở dĩ hắn đối xử tốt với nàng ta là vì chiếc điếu trụy này.

Phượng Khuynh Khuynh bi thống, tuyệt vọng, sau khi sinh con thì thân thể suy yếu, mắc đủ mọi loại bệnh.

Người đàn ông kia và tiểu tam ngang nhiên ân ái trước mặt nàng ta. Tiểu tam kia còn bắt nàng ta làm đủ loại việc nặng, bằng không thì

đứa bé sẽ không có sữa ăn.

Vào một mùa đông, con của Phượng Khuynh Khuynh đổ bệnh, nàng ta đi cầu xin phu quân của mình nhưng lại bị người đàn bà kia ngăn lại, khiến cho con của nàng ta không qua khỏi, chính nàng ta cũng bị ả đẩy vào hồ nước.

Phượng Khuynh Khuynh không ngờ mình lại trọng sinh, nếu đã trọng sinh, vậy nàng ta sẽ báo thù.

Mọi khuất nhục ở đời trước, nàng ta sẽ đòi lại bằng hết.

Nguyên chủ chính là người đầu tiên.

Phượng Khuynh Khuynh vẫn luôn nghĩ vì nguyên chủ hối hôn nên mới khiến nàng ta gặp bi kịch về sau, nhưng căn bản nguyên chủ không hề làm chuyện đó.

Sau khi trọng sinh vào lúc nàng ta chưa về gia tộc. Vì biết được bí mật của điếu trụy vốn là một không gian không có giới hạn, bên trong có rất nhiều thứ, vì thế Phượng Khuynh Khuynh liền mở ra hình thức nghịch tập, là một nữ chính toàn năng với luyện đan, luyện khí, ngược thú…

Sau khi về tới gia tộc, tu vi của nàng ta đã là cao nhất trong những người đồng lứa tuổi, nhưng nàng ta không bày ra thực lực chân chính. Đến khi gia tộc thí luyện, Phượng Khuynh Khuynh tìm được một gốc thảo dược cực phẩm.

Phượng Khuynh Khuynh lấy được thảo dược nên bị Thiên Lang Viên đuổi giết. Nàng ta biết mình không phải đối thủ của Thiên Lang Viên, vì tránh né nó nên đã nhịn đau, buông tay với thứ mình yêu thích, nhét nó lên người nguyên chủ.

Phượng Khuynh Khuynh không phải đối thủ của Thiên Lang Viên, nguyên chủ càng không phải, nếu không nhờ trưởng bối của gia tộc tới kịp thời, e là nguyên chủ đã phải bỏ mạng lại.

Sau khi nguyên chủ được cứu về, Phượng gia chủ dùng đủ loại đan dược cực phẩm chữa trị cho nàng, nhưng chỉ có thể lấy về một cái mạng, còn lại tu vì thì hoàn toàn bị phế giống như Phượng Khuynh Khuynh kiếp trước.

Phượng Khuynh Khuynh lại làm ra một cái điếu trụy giả giống hệt của mình, mua chuộc y sư chăm sóc cho nguyên chủ, bảo hắn nói rằng điếu trụy này có thể làm giả bớt đau đớn, đưa cho nguyên chủ dùng.

Cuối cùng, nguyên chủ bước lên con đường mà Phượng Khuynh Khuynh đã đi ở kiếp trước, được cưới vào cửa, bị cướp điếu trụy, chết thảm trong tuyết lạnh.

Còn Phượng Khuynh Khuynh lại đi lên đỉnh cao nhất của cuộc đời, gả cho người đàn ông có quyền thế lớn nhất ở thế giới này, ghi danh vào sử sách.

Trong cuốn tiểu thuyết này, nguyên chủ còn không bằng một vật hy sinh, sau khi nữ chính giải quyết chuyện điếu trụy người người mơ ước của mình thì chẳng còn đề cập tới nguyên chủ nữa.

Cái này cũng chẳng hay ho gì đâu!

Đúng là nằm cũng trúng đạn.

Thời Sênh không khỏi bi ai một trận thay nguyên chủ.

Nguyên chủ thật sự rất vô tội, nàng không làm ra chuyện gì có lỗi với

Phượng Khuynh Khuynh, hành vi độc ác nhất cũng chỉ là yên lặng nhìn nàng ta bị bắt nạt, không lên tiếng bênh vực mà thôi.

Những chuyện thế này chẳng phải là thường thấy ở các gia tộc lớn sao?

Cho dù là chị em ruột thịt cũng chưa chắc đã mở miệng giúp nhau.

Được rồi, cũng có thể là do tư tưởng của cô quá cực đoan nên tư duy cũng khác người bình thường đi.

Nguyện vọng của nguyên chủ là báo thù.

Thời Sênh tiếp thu xong cốt truyện, thong thả mở mắt ra, cô tới lúc này đúng vào giai đoạn gia tộc thí luyện.

Vừa rồi con vượn tay dài kia chính là Thiên Lang Viên.

Mẹ! Dám thiêu ông đây.

Phải chém trở lại mới được.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị đứng dậy, một bóng đen từ trong cánh rừng ào ra khiến cho cành lá bốn xung quanh nổi lên một trận xào xạc, bóng đen kia vừa vặn dừng trước mặt cô.

Chính là Thiên Lang Viên lúc trước đuổi theo cô không tha kia.

Thời Sênh: “…”

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh xoay người lục tìm trong bộ quần áo rách nát kia một hồi,

lấy ra một gốc cây đã hơi đen đen, ném thẳng về phía Thiên Lang Viên, “Trả lại cho mi.”

Thiên Lang Viên bắt được thảo dược, đưa tới chóp mũi ngửi ngửi, đột nhiên bày ra một biểu tình đại khái như là… muốn khóc.

Miệng há to, sau đó mắt cũng híp lại.

“Grừ!” Loài người đáng chết, lại hủy diệt thảo dược của nó, phải đền mạng.

Thời Sênh vội vàng cầm lấy thiết kiếm cắm ở bên cạnh, chắn trước ngực, “Này này! Nói đạo lý chút nhé, đây chính là do mi đốt đó.”

Thảo dược này bị Phượng Khuynh Khuynh nhét lên người nguyên chủ lúc hỗn loạn, Thiên Lang Viên đuổi theo dược vị của nó nên mới tập trung vào nguyên chủ.

Đốt cũng là nó làm.

Bản cô nương đây có liên quan cái sợi len ấy.

“Grào!”

Thời Sênh tự hiểu tiếng rống to ấy là: Ta không nghe, ta không nghe, ta không nghe.

Thiên Lang Viên có kích thước thân thể cực kỳ lớn nên cũng rất linh hoạt. Sau khi rống to với Thời Sênh, nó nhảy bật lên, phi về phía Thời Sênh.

Mẹ kiếp kiếp kiếp!!!

Con khỉ này không biết nói đạo lý à?

Con khỉ chẳng những phi tới mà còn phun lửa, hỏa long lập tức bắn ra.

Thời Sênh vội vàng tránh né, vết thương trên người cô còn chưa hoàn toàn bình phục, hiện tại chỉ có thể tránh né.

“Mi đừng đuổi theo ông đây nữa. Ông đây đã trả đồ lại cho mi rồi còn gì?” Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, nhìn con khỉ này đang quần thảo cây cối bên dưới.

Cây cối cũng có sinh mạng, con khỉ này hung tàn quá!

Con khỉ hướng về phía Thời Sênh rồi đập bôm bốp vào ngực mình.

“Grào!” Ngươi xuống dưới cho ta.

Thời Sênh cảm thấy thật xấu hổ, cô không lý giải nổi tại sao mình có thể hiểu được ý tứ của con khỉ này mỗi lần nó rống lên, dù sao chỉ cần nghe liền hiểu.

Chắc có lẽ là dị năng trời cho đi?

[…] Lại tự thẩm, đây là kỹ năng tự mang của Ký chủ.

Ai cho mi nói chuyện, câm miệng.

Ông đây tự sướng cái không được à?

[…]

Thời Sênh nhìn xuống con khỉ đang luống cuống tay chân bên dưới,

ngoắc ngoắc ngón tay, “Mi lên đây.”

“Grào!” Nhà ngươi xuống đây.

“Mi lên đây.”

“Grào grào grào!” Có hạ xuống hay không thì bảo?

“Ứ xuống đấy, có bản lĩnh thì mi lên đây đi!” Cô không ngu, nếu đi xuống, bằng sức chiến đấu lúc này của cô, cho dù có thể xử lý con khỉ kia thì bản thân cũng sẽ cực kỳ chật vật.

Làm một cặn bã có tu dưỡng, sao cô có thể lang bối vi gian*, à không, tự làm mình chật vật được.

**Lang bối vi gian: thành ngữ, nghĩa là cấu kết với nhau làm việc xấu.*

Chương 790: Quốc sư minh giám (3)

Con khỉ ở bên dưới không ngừng dậm chân, vỗ ngực, đạp nát cây cối. Cây cối xung quanh nó nếu không phải bị thiêu rụi thì cũng ngã ngang ngửa, một mảng trống rỗng và hỗn độn.

Thời Sênh chống cằm, ngẫu nhiên ra lệnh cho thiết kiếm bay qua bay lại để tránh lửa của Thiên Lang Viên.

Thời Sênh phát hiện mình không thể dùng thiết kiếm bay cao hơn được, mỗi lần hướng lên trên sẽ bị một cỗ áp lực đè xuống. Dù sao, với năng lực hiện tại của cô, nhất định là không thể mạnh mẽ xông lên được.

Đây là Ma Diễm Lĩnh, rừng rậm kéo dài vô biên vô tận, huyền thú bên trong nhiều vô số.

Đúng thế, thế giới này, những thứ giống như con khỉ dưới kia đều được gọi là huyền thú, trên còn có thánh thú, thần thú.

Huyền thú được chia làm chín cấp, con khỉ dưới kia chỉ là huyền thú cấp 5 mà thôi.

Huyền thú cấp 3 đã là loại khó gặp ở trên đại lục này, thông thường nhất là loại huyền thú cấp một.

Huyền thú cấp một là kém nhất, thế nhưng cũng mạnh hơn con người bình thường không biết bao nhiêu lần.

Còn huyền thú cấp 5 ư, ở trên đại lục này, người đánh không lại là chuyện bình thường.

Huyền thú cấp 3 đã mở linh trí, huyền thú cấp 5 tương đương với đứa trẻ 10 tuổi. Thời Sênh đột nhiên có thể lý giải tại sao con khỉ dưới kia lại có hành vi ngu ngốc đạp đổ hết cây cối như thế.

Ngẫm đi ngẫm lại, bản thân mình còn đánh không lại một đứa bé mười tuổi, cuối cùng đã hiểu được cảm giác của não tàn là gì.

Thời Sênh tự mặc niệm.

Từ không gian lấy ra mấy quả cầu năng lượng, có thù không báo chính là tiểu nhân.

Cô nhắm thẳng vào con khỉ mà ném cầu năng lượng, nhưng không biết có phải do lần trước nó bắt được cầu năng lượng hay không mà lúc này khi cô ném, nó lại duỗi tay ra bắt theo bản năng. Quả cầu nằm vững vàng trong lòng bàn tay nó.

Thời Sênh: "…"

Con khỉ tay không tiếp cầu này sao không đi làm vận động viên đi, phí của trời.

Trong miệng nó vẫn còn quả cầu năng lượng khi trước, lần này, sau khi bắt được quả thứ hai, nó lại nhét tiếp vào miệng.

Thời Sênh nhìn vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ của nó mà có chút chết lặng.

Thứ đồ chơi đó thật sự ăn ngon vậy sao?

Thời Sênh cầm quả cầu năng lượng nhìn trong chốc lát, lại đưa vào miệng thử liếm liếm, chỉ thấy lạnh lẽo như băng, giống kem mùa hè, lạnh tê răng, nhưng lại chẳng có hương vị gì.

Cô không hiểu nổi thế giới của mấy đứa trẻ con.

“Grào!”

Con khỉ đột nhiên rống lên làm Thời Sênh giật mình, suýt nữa thì bóp quả cầu năng lượng trong tay. Cô vội vàng vứt lại quả cầu vào trong không gian rồi mới đưa mắt nhìn con khỉ kia.

Con khỉ đang hướng về một phía điên cuồng gầm thét, đám chim ở bên phía đó bị kinh hãi vỗ cánh bay lên phành phạch.

Thời Sênh nhìn nửa ngày cũng không biết nó đang gào cái gì, sau khi rống lên xong, nó lại bắt đầu đạp ngã cây cối.

Thời Sênh: “…” Con khỉ này đầu óc có vấn đề à?

Hệ thống, mau nhìn xem, có phải gần đây có gì kỳ quái không?

[…] Tôi không phải thiết bị thăm dò của cô, quyền hạn không đủ, không cho cô xem được.

Hiện tại, quyền hạn của Thời Sênh chỉ là xem xét một sự vật được chỉ định, không xem xét trong phạm vi lớn được.

“Mi thật chẳng được cái tích sự gì.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt ghét bỏ lần thứ n.

Hệ thống giận, nó có phải để cho cô ấy dùng đâu chứ.

Thời Sênh cảm thấy mình nên tìm một chỗ để khôi phục lại thực lực, nhưng con khỉ dưới kia cứ đi theo cô suốt, dường như không giết chết được cô thì nó sẽ không đi.

Nó đi theo Thời Sênh như một cái máy giám thị, dù cô có bay đến đâu thì cuối cùng nó vẫn tìm được.

“Grào grào grào!” Con khỉ vẫn tiếp tục hướng lên trời khiêu khích Thời Sênh.

Giết chết nó, giết chết nó!

Đây là ý niệm duy nhất hiện tại trong đầu Thời Sênh.

Cô ra lệnh cho thiết kiếm hạ thấp xuống, con khỉ vừa thấy khoảng cách giữa đôi bên ngắn lại liền lập tức phun lửa, lửa gào thét phóng tới, một đường nó đi qua, mọi thứ cháy đen trụi lủi.

Thời Sênh tránh khỏi ngọn lửa, nhảy xuống dưới một bãi đá vụn rộng rãi dưới chân núi.

Không biết núi đá này ở đâu ra mà một mình đứng sừng sững ở đây, Thời Sênh liền đứng ngay bên dưới.

“Grào!” Loài người ngu ngốc.

Thời Sênh: “…” Thật không muốn biết nó gào cái gì nữa.

Thời Sênh vươn tay, ngoắc ngoắc con khỉ, ngu xuẩn thì cứ tới đây?

Con khỉ rống lên, hai tay đấm bình bịch vào lồng ngực, phi thẳng về phía Thời Sênh.

Tốc độ của nó cực nhanh, dùng mắt thường nhìn sẽ chỉ thấy một đạo tàn ảnh.

Thời Sênh đứng dưới chân núi đá, hoàn toàn không có động tác gì.

Trong bụi cây gần đó có vài người, lúc này đang nhìn tới mức trợn mắt há mồm.

“Chủ thượng, có giúp nàng ấy một chút không?” Một người trong số đó cẩn thận hỏi người đàn ông đứng đầu tiên.

Người đó mang mặt nạ, không nhìn rõ khuôn mặt, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cô gái bên dưới chân núi, “Biết sao?”

“Là tiểu thư của Phượng gia, Phượng Chi Âm.”

Người đàn ông đó vẫn không nói cứu hay không cứu, những người khác cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể tiếp tục nhìn về phía bên đó.

Đúng lúc con khỉ sắp tới gần, Thời Sênh xuất ra sức bật lớn nhất, nhảy sang bên cạnh, con khỉ không kịp phanh lại, đầu trực tiếp đụng vào núi đá.

Đá núi vỡ tung, vỡ vụn thành vô số những viên nhỏ, đổ rầm rầm lên người con khỉ.

Con khỉ ngã xuống, cầm đụng phải một tảng đá, răng nanh sắc bén lập tức cắn phập vào cầu năng lượng, một cỗ năng lượng bàng bạc tràn ra trong nháy mắt, đôi mắt nó trợn to…

“Bùm!”

Thời Sênh bị chấn bay sang một bên, trên người bị phủ một tầng tro bụi, cũng may người không việc gì.

Cô nhìn nơi chỉ còn lại cái hố to rồi rũ bụi trên người một cách không có hình tượng chút nào.

Tưởng ông đây dễ xơi lắm à?

Mẹ nó, não tàn!

Thời Sênh kéo thiết kiếm, đi vòng qua chiếc hố to, rời đi.

…

Sau khi Thời Sênh rời đi, đoàn người tránh trong chỗ tối vẫn chưa thoát khỏi khiếp sợ.

“Chủ thượng…” Vừa rồi là cái gì nổ thế?

“Đi qua nhìn xem.” Người đàn ông bước ra khỏi bụi cây, bọn họ đứng cách nơi nổ mạnh hơn xa, đến gần hơn mới nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Một cái hố to đang không ngừng có tia chớp lập lòe, một cỗ lực lượng khiến cho người ta phải run sợ không ngừng tản ra từ phía dưới.

Bọn họ càng lại gần thì càng cảm thấy khó chịu, hai chân run rẩy, chỉ muốn quỳ xuống.

Mất một lúc lâu sau mới có người lên tiếng. “Đây là… cái gì?”

Núi đá vừa rồi còn đứng sừng sững ở đây, hiện tại đã hoàn toàn biến

mất, chỉ có vô số những vụn đá nhỏ rải rác trên đất như là minh chứng nơi này từng có một núi đá lớn.

Hố cực kỳ sâu, đáy phải cách mặt đất tới tám thước, trong hố cực kỳ sạch sẽ, hoàn toàn không thấy thi thể của Thiên Lang Viên, như thể nó đã hoàn toàn biến mất cùng bùn đất trong hố này.

Mọi người hai mặt nhìn nhau rồi lại nhìn cái hố, hơn mười giây sau, tất cả cùng đồng loạt nhìn về phía người đàn ông.

Hiện tượng kỳ quái này, quả thực họ chưa từng gặp qua.

Người đàn ông cầm lên một vật rồi ném vào trong hố.

“Tách tách…”

Thứ đó vừa rơi vào, trong không trung liền xuất hiện tia sét đánh lên nó, vật ấy lập tức biến mất trong nháy mắt, ngay cả bụi cũng không còn.

Yên lặng.

Người đàn ông nhìn về phía Thời Sênh vừa rời đi, nhẹ giọng nỉ non: “Phượng Chi Âm.”

Chương 791: Quốc sư minh giám (4)

Thời Sênh rời khỏi chỗ kia không bao xa thì gặp được một đoàn người, chính là tiểu đội của Phượng gia được phái đi tìm người.

Dẫn đầu là một vị trưởng bối ở chi nhánh, thấy Thời Sênh không bị hao tổn chút lông tóc nào xuất hiện ở trước mắt, ông ta mừng tới muốn khóc, lỡ như xảy ra chuyện gì thì ông ta làm sao ăn nói được với gia chủ đây?

Trong những đội ngũ còn có một vài người của Phượng gia, Thời Sênh vừa xuất hiện, những người này lập tức nhào tới hỏi han ân cần, cố gắng thể hiện sự tồn tại của mình trước mặt Thời Sênh.

Những đệ tử này đều tới từ các nhánh phụ, tuy nguyên chủ chỉ là con gái nuôi của gia chủ, nhưng cô lại được nuôi nấng, dạy dỗ không thua gì các tiểu thư dòng chính.

Ở Phượng gia, người đi theo nguyên chủ không ít.

Những người này nếu có thể nhận được sự ưu ái thì về sau có thể một bước lên mây.

Thời Sênh trả lời bọn họ vài câu cho có lệ, tầm mắt đảo trong đội ngũ một vòng, không nhìn thấy Phượng Khuynh Khuynh đâu.

“Tam tiểu thư, ngài đang tìm ai thế?”

“Tam tiểu thư, ngài có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

“Tam tiểu thư…”

Thời Sênh: “…” Cầu xin các người đừng nói nữa có được không, im lặng làm một cô nương xinh đẹp không tốt hơn sao?

Líu ra líu ríu như Tiểu Yến Tử, ở đây làm gì có Ngũ A Ca cho mấy người chứ.

“Đây là Ma Diễm Lĩnh, không phải sân huấn luyện của Phượng gia, cãi nhau còn ra cái thể thống gì, câm miệng hết lại.” Một người đàn ông trung niên ở trong đội ngũ quát lớn một tiếng.

Người này thân hình khôi ngô, mặt bên trái bị hủy dung, da thịt nhăn nheo nhìn rất dữ tợn, lúc hắn quát lên nhìn lại càng hung ác hơn.

Những người khác đồng thời câm miệng, hình như họ rất sợ người này.

Người đàn ông này tên là Vạn Quyền, là đạo sư khác họ ở Phượng gia.

Đội ngũ lập tức yên tĩnh, Vạn Quyền quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, những người khác không dám nói chuyện, ngoan ngoãn đi theo sau.

Ba chữ Ma Diễm Lĩnh làm cho đám thiếu niên còn chưa đầy 20 tuổi này luôn cảm thấy lo lắng trong lòng.

Đây không phải là Phượng gia, lúc nào bọn họ cũng có khả năng chết đi.

Sắc trời dần ảm đạm, Vạn Quyền hạ lệnh cho mọi người nghỉ ngơi

tại chỗ, trưởng bối dòng phụ có hơi bất mãn với hành vi tự làm chủ này của Vạn Quyền, nhưng ông ta khó mà nói được gì.

Ăn qua quýt, Vạn Quyền gọi mọi người lại gần. “Còn ba người nữa chưa tìm được, ngày mai là ngày cuối cùng, nếu còn không tìm được thì chúng ta sẽ rời khỏi Ma Diễm Lĩnh.”

Thời Sênh ngẩng đầu, nghe những người này thảo luận một cách nhàm chán.

Đã có một nhóm người được đưa ra ngoài trước, bọn họ là nhóm cuối cùng.

Cũng không phải Vạn Quyền không muốn tìm người, nhưng không mấy ngày nữa, huyền thú sẽ bước vào giai đoạn động dục. Mà huyền thú có cấp bậc giống nhau thì sẽ có cùng thời gian động dục.

Mà huyền thú động dục lại cực kỳ khó đối phó, loài người không bao giờ chọn thời gian này để đi vào trong Ma Diễm Lĩnh.

…

Hôm sau, vẫn chỉ tìm được thêm một người, đến đúng giờ ngọn, Vạn Quyền quyết định trở ra.

Một tiểu cô nương đột nhiên đứng ra, lo lắng nói: “Đạo sư, vẫn chưa tìm thấy thất tiểu thư, chúng ta không thể rời đi thế này được.”

Một câu này làm cho đội ngũ liền an tĩnh lại, tầm mắt mọi người đều dừng ở trên người cô gái vừa lên tiếng.

Thất tiểu thư chính là Phượng Khuynh Khuynh.

Vạn Quyền liếc nhìn tiểu cô nương một cái. “Tối hôm qua ta đã nói rồi.”

“Nhưng một mình Thất tiểu thư ở Ma Diễm Lĩnh thì sẽ chết mất.” Tiểu cô nương thực lo lắng.

“Mạng của nàng ta là mạng, mạng của chúng ta thì không phải chắc?” Có người đứng bên cạnh hừ lạnh, “Huống chi, Tam tiểu thư còn ở đây, nếu Tam tiểu thư xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?”

Thời Sênh buông tay đang ôm mặt ra, không có việc gì sao lại lôi cô vào, bản cô nương từ chối việc nằm cũng trúng đạn.

Nhưng tiểu cô nương kia như bừng tỉnh cái gì, vội vàng đi về phía Thời Sênh, nước mắt rơi lã chã, “Tam tiểu thư, ngài hãy đi tìm Thất tiểu thư đi, các vị là tỷ muội, không thể thấy chết mà không cứu.”

“Ta…”

“Tam tiểu thư tâm địa lương thiện, nhất định sẽ cứu Thất tiểu thư mà, đúng không?”

“Ngươi…”

“Tam tiểu thư, van xin ngài…”

Thời Sênh chống nạnh, hừ, con ranh này định không cho người ta nói chuyện đúng không?

“Ta cũng không phải người dẫn đội, ngươi cầu xin ta cũng làm được gì? Hãy đi mà cầu xin Vạn đạo sư đi, Vạn đạo sư đồng ý thì mới được.” Thời Sênh ném đá qua cho Vạn Quyền.

Bát tự của cô và nữ chính không hợp, vậy mà em gái nhỏ này còn muốn cô đi tìm nữ chính, quả thực điên cmnr.

Hai mắt tiểu cô nương kia đẫm lệ nhìn Thời Sênh: “Ngài là Tam tiểu thư mà, ngài lên tiếng nhất định sẽ được.”

“A, ta không phải.” Thời Sênh nhún vai, “Ai thích thì đi mà nói.”

Mọi người: “…”

Đây là chuyện có thể nói lung tung sao?

Cô nói không phải thì sẽ không phải sao?

Tiểu muội này hoàn toàn không nghĩ Thời Sênh sẽ nói như vậy, nàng ta thì thào một cách khó mà tin được. “Tam tiểu thư… Sao ngài có thể nói như thế, Thất tiểu thư là muội muội của ngài, sao ngài có thể thấy chết mà không cứ chứ?”

“Ta với nàng ta không hề có quan hệ huyết thống.” Thời Sênh trừng mắt, “Ngươi đừng có mà nói lung tung.”

Phượng Khuynh Khuynh có phải con gái của gia chủ Phượng gia hay không còn khó nói. Dù sao, theo tiểu thuyết thông thường thì chắc chắn sẽ không phải là cha con ruột.

Cho dù phải đi chăng nữa, nguyên chủ cũng chỉ là con nuôi của Phượng gia, hoàn toàn chẳng có chút quan hệ huyết thống nào với Phượng Khuynh Khuynh.

“Hơn nữa…” Thời Sênh dừng một chút, thanh âm đột nhiên cao hơn vài phần. “Làm sao ngươi biết nàng ta đã chết? Ngươi tận mắt thấy

ư?”

Tiểu muội lắc đầu, “Ta không có…”

Thời Sênh ngắt lời em gái, “Nếu không có, vậy sao ngươi lại dám nói ta thấy chết mà không cứu? Chữ “tận mắt thấy” bị ngươi ăn mất rồi à?”

“Phì...” Có người không nhịn được phì cười.

“Phượng Tiểu Liên, ngươi muốn đi tìm chết thì chúng ta không ngăn. Chúng ta mất nhiều thời gian thế rồi còn không tìm được Thất tiểu thư, nói không chừng Thất tiểu thư đã… Nếu ngươi muốn ở lại tìm nàng ta thì ở lại một mình đi.”

“Đúng thế, chẳng lẽ vì muốn tìm một mình nàng ta mà bắt nhiều người chúng ta phải mất mạng thế sao? Dù thế nào ta cũng không đồng ý, ta muốn đi ra ngoài.”

Tất cả mọi người đều không đồng ý tiếp tục tìm người, tiểu muội kia phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh như thể người nói không đi tìm là Thời Sênh không bằng.

Thời Sênh thở dài, mấy kẻ não phẳng thường không có tóc mái, người mặt đẹp thì thường ngu si.

Quen rồi, thật quá quen rồi.

“Tam tiểu thư, phiền cô dẫn mọi người ra ngoài, tôi lưu lại tìm Thất tiểu thư.” Vạn Quyền đột nhiên lên tiếng.

Mọi người ồ lên.

Thời Sênh khoa trương chỉ vào chính mình, “Ngươi bảo một tiểu cô nương như ta dẫn bọn họ ra ngoài ấy à? Đầu óc có bệnh hả?”

Nói đùa cái quỷ gì chứ, một mình cô mang theo một đám người thế này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Còn lâu ấy!

Bên cạnh còn có trưởng bối của chi thứ ở đây, tại sao lại bắt cô phải đứng ra chứ?

Vạn Quyền này có phải người của nữ chính không vậy?

Luôn có bọn não tàn muốn hại bản cô nương.

Sợ quá đi!

Sắc mặt Vạn Quyền vẫn nghiêm túc, không để ý tới câu “có bệnh” kia của Thời Sênh, “Tam tiểu thư, cô đã trưởng thành rồi, phải có năng lực tự bảo vệ mình.”

Tự bảo vệ ông nội ngươi ấy.

Muốn bản cô nương đây giơ lưng ra đỡ chứ gì, còn lâu nhé!

Thời Sênh lắc đầu, “Không, ta còn nhỏ lắm, ta vẫn cần che chở.”

Mọi người: “…” Tam tiểu thư, sao vẻ mặt của cô lại chẳng giống thế tí nào?

“Vạn đạo sư, Tam tiểu thư quan trọng hơn.” Trưởng bối chi thứ nhắc nhở một tiếng, gia chủ căn bản không cần Thất tiểu thư, so với Thất tiểu thư thì Tam tiểu thư quan trọng hơn nhiều.

Tiểu muội trưng ra vẻ mặt cầu khẩn nhìn Vạn Quyền, “Vạn đạo sư.”

Thời Sênh nhún nhún vai, dù sao cô cũng mặc kệ, cùng lắm thì mọi người cùng chết thôi!

A, không phải, là các người cùng chết với nhau.

Chương 792: Quốc sư minh giám (5)

Thời Sênh là Tam tiểu thư của cả một gia tộc, có trách nhiệm dẫn dắt đội ngũ, nhưng cô lại sống chết không chịu, Vạn Quyền cân nhắc lợi hại một hồi, cuối cùng vẫn nhờ trưởng bối của chi thứ kia dẫn đội hình ra khỏi Ma Diễm Lĩnh, còn hắn mang theo tiểu muội kia đi tìm Phượng Khuynh Khuynh.

Vạn Quyền phân công nhiệm vụ rất tốt, Thời Sênh chỉ liếc nhìn một cái rồi cho hắn một cái mỉm cười.

Vạn Quyền hít sâu một hơi rồi mang cô gái kia rời đi.

Một đám đệ tử nhìn Vạn Quyền đầy trông chờ, hắn vừa động một cái, một đám người liền đứng lên.

“Vạn đạo sư…”

“Vạn đạo sư, ngài thật sự phải rời khỏi chúng ta sao?”

“Vạn đạo sư…”

Hiển nhiên, trong mắt những người này, Vạn Quyền mới là người có thể đảm bảo an toàn cho họ nhất.

Vạn Quyền không quay đầu, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của chúng đệ tử.

Phượng Võ dẫn đầu đoàn đội ho khan một tiếng, “Được rồi, mọi

người chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ lập tức ra ngoài.”

“Vạn đạo sư đã đi rồi, vậy chúng ta làm sao bây giờ? Nếu gặp huyền thú lợi hại thì sao?”

“Đừng nói bậy, chúng ta sẽ ra ngoài an toàn.”

“Nếu không thì chúng ta cứ đi cùng Vạn đạo sư đi…” Có người đề nghị một cách yếu ớt, đề nghị này làm cho rất nhiều người dao động.

“Không được.” Phượng Võ từ chối, “Chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài, yên tâm, hiện tại chúng ta vẫn đang ở vòng ngoài, huyền thú sẽ không vượt quá cấp hai, chúng ta có thể ứng phó được.”

Thời Sênh nói, “Không phải lúc trước gặp được Thiên Lang Viên cấp năm à?”

Khóe miệng Phượng Võ giật giật, nhìn về phía Thời Sênh hơi thỉnh cầu, Tam tiểu thư, ngài đừng quấy rối nữa có được không?

“Đúng, đúng, cấp 5 cũng đã gặp rồi, nếu gặp con nào lợi hại hơn thì cái mạng của chúng ta chắc chắn phải bỏ lại đây.”

“Ta không muốn chết, chúng ta nên đi theo Vạn đạo sư thôi.”

“Vạn đạo sư lợi hại như thế, chắc chắn có thể bảo vệ chúng ta.”

“Đủ rồi!” Phượng Võ lấy ra tư thế trưởng bối, quát lớn một tiếng. “Các ngươi nói ít thôi, nếu không sẽ dẫn huyền thú tới đây đó.”

Phượng Võ không đồng ý, đám đệ tử dù có oán giận cũng không dám một mình bỏ đi, chỉ có thể theo Phượng Võ đi về phía bìa rừng.

Thời Sênh nhàn nhã đi sau cùng, dù ai tìm cô nói chuyện, cô cũng bày tỏ ra bộ dáng “ta rất kiêu ngạo, đừng nói chuyện với ta.”

Đám đệ tử cảm thấy hình như hôm nay Tam tiểu thư có điểm không hợp lý.

Trước kia tính tình Tam tiểu thư rất ôn hòa, ai nói chuyện với nàng, nàng cũng sẽ trả lời, cho dù không trả lời thì vẫn cười đáp lại một cách lễ độ.

Đâu có giống như hiện tại, một lời không hợp liền vứt ra ánh mắt như nhìn một tên não tàn.

“Sao mãi vẫn chưa tới vậy, chúng ta đã đi lâu thế rồi, lúc vào cũng không hề xa thế này mà?”

“Mệt quá, ta sắp không đi được nữa rồi, hôm nay nghỉ lại ở đây đi?”

“Nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi…”

Một đám người ầm ĩ muốn nghỉ ngơi. Phượng Võ nhìn thời gian, sắc trời cũng không còn sớm, hắn đành phải đồng ý, “Mọi người cố gắng kiên trì thêm vài ngày, rất nhanh sẽ rời khỏi Ma Diễm Lĩnh này thôi.”

“A, còn phải vài ngày nữa sao…”

Tiếng oán giận nổi lên bốn phía, Thời Sênh không biết lấy ở đâu ra một trái cây đưa lên miệng cắn, chậm rãi rời khỏi nơi mọi người nghỉ lại.

“Tam tiểu thư, cô định đi đâu thế?” Phượng Võ gọi Thời Sênh lại, “Tốt nhất là cô nên ở cùng một chỗ với mọi người, đừng đi loạn, nếu có chuyện gì thì để tôi đi cùng cô.”

Phượng Võ nghĩ Thời Sênh muốn đi giải quyết nỗi buồn nên có lòng tốt đề nghị.

Thời Sênh nhét nốt phần còn lại của trái cây vào miệng, bẹp bẹp nhai vài cái, nuốt xuống rồi mới nói: “Nơi này không an toàn.”

“Không an toàn?” Phượng Võ nhìn xung quanh một lượt, cũng không nhìn thấy gì bất ổn, “Tam tiểu thư, ngài phát hiện ra cái gì sao?”

“Không.” Thời Sênh trả lời rất hợp tình hợp lý.

Phượng Võ: “…” Không có thì cô lấy gì mà nói không an toàn? Không an toàn chỗ nào?

Thời Sênh lại nhìn xung quanh, nhẹ nhàng nói: “Trực giác, tin hay không tùy ông.”

Cô xoay người, tiếp tục đi về phía trước, Phượng Võ gọi vài tiếng nhưng cô vẫn không để ý tới, đến tận khi cô đã khuất sau những bụi cây, Phượng Võ mới vội vàng bảo những người vừa ngồi xuống nghỉ ngơi đứng lên.

Chờ bọn họ đuổi kịp Thời Sênh, cô đã nhóm được một đống lửa rồi.

“Tam tiểu thư.” Phượng Võ thở hổn hển, “Sao cô có thể nhóm lửa ở đây được, sẽ gọi huyền thú tới đấy.”

Đám huyền thú kia, trừ phi bị tương khắc thuộc tính, nếu không sẽ không sợ lửa.

“A.” Thời Sênh bình tĩnh đáp lại một câu, “Nhưng lửa cũng đã nhóm rồi.”

“Mau dập đi! Thừa dịp huyền thú quanh đây còn chưa phát hiện ra.” Phượng Võ nói xong liền định dập đống lửa.

Thời Sênh giơ cây gậy cời lửa trong tay ra ngăn Phượng Võ.

“Tam tiểu thư?”

“Ta không bảo các ngươi đi theo ta.” Thời Sênh bình tĩnh nói, “Các ngươi có thể đi chỗ khác.”

“Như thế sao được? Ta phải bảo vệ cô thật tốt.” Lúc ra khỏi nhà, gia chủ đã dặn đi dặn lại là bọn họ phải bảo vệ chu đáo cho tam tiểu thư.

Thời Sênh không nói gì, khẽ cắn môi, thu gậy lại, phiền chán vẫy vẫy tay: “Thôi tùy ông vậy.”

Phượng Võ vội vàng dập lửa, chờ khi ông ta quay đầu thì không còn thấy bóng dáng của Thời Sênh nữa.

“Tam tiểu thư đâu rồi? Có ai thấy Tam tiểu thư đâu không?” Phượng Võ hỏi đệ tử ngồi gần nhất.

Đệ tử chỉ chỉ cái cây bên cạnh, Phượng Võ đi tới gốc cây ngẩng đầu lên nhìn, thấy Thời Sênh nằm trên cao, trong tay còn cầm một thứ vuông vuông màu đen rất kỳ quái, thế mới thở phào một cái.

Sao gần đây ông ta thấy Tam tiểu thư hình như… đổi tính đổi nết?

Nửa đêm, các đệ tử đều đang ngủ say, đệ tử gác đêm cũng liên tục ngáp, mí mắt dính chặt lại với nhau.

Cả một ngày đi lại, sao bọn họ có thể không mệt mỏi chứ?

Thời Sênh từ trên thân cây nhìn xuống, Phượng Võ ngồi tựa ngay dưới gốc cây, vừa ngáp vừa cảnh giác xung quanh.

Nhưng không kiên trì lâu lắm, cơn buồn ngủ không ngừng đánh úp lại, mí mắt ông ta càng ngày càng nặng.

Đúng lúc ông ta sắp ngủ say thì trên đầu có thứ gì đó rơi xuống, nện trên vai ông ta, Phượng Võ lập tức bừng tỉnh, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bốn phía đều im lặng, không có gì bất thường cả.

Phượng Võ kỳ quái nhìn bả vai mình, cũng không thấy gì, chẳng lẽ là ảo giác.

Thanh âm tức giận đột nhiên vang lên ở bên trên: “Lăn đi ngủ đi.”

Phượng Võ ngẩng đầu nhìn, Tam tiểu như vẫn nằm ở nơi đó, thứ kỳ quái trong tay cô tản ra ánh sáng mờ mờ hắt lên hai má, ánh mắt cô vẫn dán chặt vào nó, cũng không nhìn ông ta.

“Tam tiểu thư?” Vừa rồi là Tam tiểu thư nói chuyện sao? Sao ông ta lại có cảm giác như bị ảo giác vậy?

“Ta gác đêm.” Thời Sênh bình tĩnh nhả ra một câu, chẳng quan tâm Phượng Võ có nghe hay không.

Phượng Võ nhìn Thời Sênh chằm chằm một lúc lâu, thấy cô không để ý tới mình nữa, ông ta lại gục đầu xuống nhìn xung quanh. Tuy rằng hiện tại ông ta đang rất buồn ngủ nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn xuống.

Không thể để Tam tiểu thư gặp chuyện gì được.

Ông ta không thể ngủ.

Mãi đến gần sáng, có đệ tử đã nghỉ ngơi tốt đứng lên, Phượng Võ mới an tâm chợp mắt một chút.

Nhưng mà ông ta không ngờ, vừa nhắm mắt một chút thì đã có chuyện xảy ra.

Có đệ tử đi vệ sinh bị rắn cắn, con rắn kia rất độc, thuốc giải độc bình thường hoàn toàn vô dụng.

Phượng Võ đã nhắc nhở bọn họ rằng ở Ma Diễm Lĩnh có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, vậy mà bọn họ lại lơ là cảnh giác, giờ đã sắp xảy ra mạng người, Phượng Võ thật sự bất lực.

Chương 793: Quốc sư minh giám (6)

Thời Sênh nhìn một đám người lo lắng tới mức đi tới đi lui.

Đến khi nhìn không nổi nữa, cô mới nhảy từ trên cây xuống, đẩy ra vài đệ tử, bắt đầu nói chuyện theo kiểu "đứng nói chuyện không đau thắt lưng", "Đầu tiên hút máu độc ra đi đã, mỗi canh giờ cho uống đan dược giải độc một lần, nếu các ngươi có thể ra khỏi đây trong vòng ba ngày thì không chừng hắn còn có thể giữ được mạng sống."

Mọi người còn tưởng cô đã nói xong thì lại nghe cô bồi thêm một câu: "Nhưng cho dù giữ được một mạng thì phỏng chừng cũng sẽ bán thân bất toại, hiện tại cách tốt nhất…"

Phượng Võ và mọi người đứng xung quanh đều nín thở nhìn Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, nở một nụ cười ác liệt, chậm rãi phun ra ba chữ, "Giết chết hắn."

Mọi người: "…"

Tam tiểu thư có biết bây giờ không phải lúc nói đùa hay không thế?

Mong cô hãy có chút khẩn trương được không?

Có người sắp chết đây này.

"Đau dài không bằng đau ngắn, so với để hắn sống mà thống khổ thì

thà cứ giết chết hắn luôn lúc này. Các ngươi còn mang theo hắn, có khi chính các ngươi cũng bị liên lụy…”

“Tam tiểu thư.” Phượng Võ ngắt lời Thời Sênh, vẻ mặt trầm xuống, “Vạn Quyền giao các ngươi lại cho ta. Ta đã đồng ý với hắn sẽ đưa cả nhóm ra ngoài an toàn.”

Diện mạo của Phượng Võ rất bình thường, tu vi cũng bình thường, tính cách cũng bình thường, chẳng khác gì những người qua đường bình thường khác.

Ông ta nói những lời này làm cho Thời Sênh không khỏi nhìn lại ông ta vài lần.

“Ông không buông tay hắn, nhiều người ở đây sẽ có thể chết vì hắn. Dùng mạng bao nhiêu người để đổi lấy một người, ông không biết sẽ rất mệt sao?”

Những người khác khẽ biến sắc mặt, từ hành vi bỏ mặc Phượng Khuynh Khuynh thì có thể nhận ra đám người này chẳng hề đoàn kết chút nào.

Mang theo một người không tiện hành động, tốc độ của bọn họ sẽ chậm đi rất nhiều, nếu xảy ra vấn đề gì, rất có khả năng cả bọn sẽ chết đi.

Khiến bọn họ cùng để mạng lại chắc chắn là không được.

Có mấy đệ tử muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bọn họ còn chưa nói ra miệng được thì đệ tử bị rắn cắn kia lại lên tiếng.

“Phượng Võ đạo sư, Tam tiểu thư nói đúng, ta không thể làm mọi người bị liên lụy được, các ngài mau đi nhanh đi.”

“Đừng nói nữa.” Phượng Võ kéo chân đệ tử đó ra, chỗ bị rắn cắn đã biến thành màu đen. Phượng Võ liền cúi xuống giúp hắn hút máu độc ra.”

Thời Sênh bĩu môi, “Não tàn.”

Máu độc bị hút ra, đến tận khi trở thành màu đỏ, Phượng Võ mới giúp hắn băng bó vết thương lại, “Đệ tử nam thay phiên nhau cõng hắn, thu thập đồ đạc, lên đường.”

Thời Sênh nhìn bọn họ rồi lại nhìn đệ tử với vẻ mặt tái nhợt không nói được một lời nào kia.

“Tam tiểu thư.” Phượng Võ không biết đi tới cạnh cô từ lúc nào, hạ giọng gọi một câu, “Cô không rõ những người như chúng tôi sống sót được vất vả thế nào đâu.”

“Có ai sống dễ dàng chứ?” Vẻ mặt Thời Sênh tràn đầy châm chọc.

Những người đứng trên đỉnh tháp danh vọng có thể sống dễ dàng hơn sao?

Ngươi không cố gắng, không trả giá thì sao có thể đứng trên đỉnh cao mà nhìn thế giới được chứ?

“Không phải ta đang oán thán cái gì, ta chỉ muốn nói với Tam tiểu thư rằng, khi ta có thể làm được việc gì thì ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.”

Thời Sênh nhìn về phía Phượng Võ, “A, vậy sao ông không đi tìm Phượng Khuynh Khuynh.”

Sắc mặt Phượng Võ hơi biến đổi, ngập ngừng nửa ngày cũng không

lên tiếng.

Thời Sênh cười nhẹ, “Tư tâm không đáng sợ, sợ nhất chính là coi tư tâm như một lý do đường hoàng.”

Ích kỷ chính là ích kỷ, Thời Sênh không hề che giấu thứ này.

Bởi vì cô là người, nên cô cũng có tư tâm.

Mỗi người đều có tư tâm, chỉ có điều mỗi người có thể khiến cho tư tâm của mình bành trướng tới mức nào, có thể chống đỡ nổi không hay để nó tự nổ tung.

Phượng Võ cúi đầu càng thấp hơn, “Tam tiểu thư, ngài… biết từ lúc nào?”

“Hiện tại.”

Phượng Võ kinh ngạc: “Tam tiểu thư?”

“Cho nên, hắn là gì của ông?”

Thời Sênh vốn coi như không có gì, nhưng Phượng Võ lại cố tình tới nói chuyện với cô, còn tìm mọi cách đưa ra lý do của mình.

Thời Sênh khoát khoát tay: “Bỏ đi, ông không cần nói, tôi cũng chẳng có hứng thú muốn biết.”

Ai cũng có bí mật, cô cũng không có hứng muốn đi đào bới làm gì.

…

Thời Sênh không truy vấn Phượng Võ làm cho ông ta càng sợ hãi,

hiện tại ông ta đối với Thời Sênh không còn là vì nguyên nhân gia chủ dặn dò nữa, mà còn một phần từ tâm lý sợ hãi mà ông ta không lý giải nổi.

Ông ta cảm thấy, Tam tiểu thư dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Không giống cô nương mười sáu tuổi, ngược lại càng giống một người đã trải qua vô số tinh phong huyết vũ.

Nhưng Phượng Võ lại gạt ngay ý nghĩ này đi, Tam tiểu thư còn trẻ như thế, sao có thể trải qua mấy chuyện này được?

Bởi vì mang theo người bị thương nên tốc độ của đội ngũ càng chậm hơn.

Mắt thấy thời gian ba ngày sắp hết, Phượng Võ càng thêm lo lắng, luôn thúc giục mọi người mau chóng lên đường.

Thời Sênh và mấy đệ tử đi rớt lại phía sau.

Đám đệ tử vừa đi vừa thảo luận, lúc thì nói chuyện ở Phượng gia, lúc lại nói về huyền thú cấp 5 lúc trước.

“Quái lạ, chúng ta đi suốt một đường mà chẳng gặp huyền thú nào.” Không biết đệ tử nào đột nhiên lại thốt lên một câu, “Ta nghe nói ở bên ngoài tuy huyền thú có cấp bậc không bao nhưng lại rất nhiều.”

“Sao, ngươi còn muốn gặp huyền thú à?”

“Giờ ta chỉ ước gì không nhìn thấy bọn chúng.”

“Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi, cái này hơi bất thường mà.”

“Thời kỳ động dục sắp tới, bọn chúng phải đi tìm bạn tình…” Thời Sênh chen vào nói một câu, “Vì tương lai hạnh phúc mà chuẩn bị, cái này thực bình thường mà.”

Vài đệ tử liếc mắt nhìn cô một cái, cảm thấy thật khó mà có thể nói gì được, “Tam tiểu thư…”

Ngài là một cô nương, có thể đừng cái gì cũng nói ra miệng được không, loại chuyện này với đệ tử nam mà nói thì không sao, nhưng ngài là đệ tử nữ đấy.

Rụt rè của ngài đâu rồi?

Hình tượng của ngài đâu rồi?

“Nhìn ta làm gì? Nói sai sao?” Thời Sênh trừng mắt.

Mấy đệ tử lập tức lắc đầu. “Không, không…”

Một đệ tử đột nhiên giơ tay ngăn người đang nói lại, kỳ quái nói: “Các ngươi có nghe thấy tiếng gì không?”

“Tiếng gì?”

“Có một đội ngũ lớn đang đi về hướng này.” Thời Sênh bước đi, trên mặt nở nụ cười, “Mau chạy đi, nếu không là không kịp đâu.”

Thật sự muốn rải máu chó quá!

Bản cô nương đây sao lại tốt bụng thế này?

Nếu cốt truyện mà dễ đoán như vậy thì mới thật sự có bệnh đấy.

Xa xa, từng đợt thanh âm uỳnh uỵch làm cho mặt đất như rung lên, như thể có thiên quân vạn mã đang chạy như điên về phía bọn họ.

Một đám đệ tử nhìn Thời Sênh đầy kinh ngạc.

Đội ngũ phía trước nghe thấy thanh âm này thì cũng ngừng lại, đầu đầy mờ mịt: “Tiếng gì thế?”

“Sao lại thế này?”

“Tới từ phía sau chúng ta.”

Rầm rầm rầm…

Âm thanh càng lúc càng gần…

Càng lúc càng gần…

Cây cối cao vút sau lưng bọn họ bắt đầu đổ rạp thành từng mảng, từ xa đổ lại.

“A!”

“Không tốt, mau chạy đi!” Phượng Võ đột nhiên quát lớn một tiếng, “Bảo vệ Tam tiểu thư.”

Chờ những người này có phản ứng lại thì nơi mà ban nãy Thời Sênh đứng đã không còn ai.

Thân ảnh quen thuộc ấy đã sớm chạy vượt qua trước mặt bọn họ rồi.

Mọi người: “…”

Đương nhiên, chẳng ai có thời gian để giận dữ, vội vàng đuổi theo sau Thời Sênh, những âm thanh đinh tai nhức óc tới từ sau càng lúc càng gần, không ai dám quay đầu lại nhìn xem là thứ gì gây ra thanh âm to lớn đến nhường này.

Chương 794: Quốc sư minh giám (7)

Vô số huyền thú từ đằng xa chạy lại, người chạy chậm lập tức trở thành tương thịt dưới chân chúng, đội ngũ mạnh ai nấy chạy, lập tức phân tán mỗi người một ngả.

Thời Sênh chạy trốn nhanh nhất, không ai đuổi kịp tốc độ của cô, cho nên đến cuối cùng, sau lưng cô chẳng còn ai cả.

Không có ai, Thời Sênh lập tức móc kiếm ra, bay lên trời.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy cây cối ở phía xa không ngừng đổ rạp, trận trượng khủng bố như ngày tận thế, bụi bay cuồn cuộn, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của đám huyền thú.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, nhìn vô số huyền thú chạy qua dưới chân mình, đến khi cô ngẩng đầu lên thì phát hiện ra một đám đông nghìn nghịt đang bay về phía mình.

“Mẹ kiếp!” Sao lại quên đám huyền thú có thể bay trên trời rồi.

Thời Sênh vội vàng ra lệnh cho thiết kiếm bay về phía trước.

Thiết kiếm không bay được bao xa thì phía trước có vài bóng người nhảy lên, bay qua các ngọn cây về phía trước rất nhanh.

Thời Sênh lập tức bay về vút qua họ, không biết người nào theo phản xạ lại quăng cho cô một đạo huyền khí.

Thời Sênh tránh huyền khí, dừng thiết kiếm, nhìn về phía vài người sau lưng.

Tổng cộng có bốn người, người nào người nấy đều rất tuấn tú, trên người mặt phục sức giống nhau, đều là màu trắng, có điểm giống trang phục hiến tế.

Thời Sênh căn cứ theo phương hướng huyền khí ban nãy đánh ra, nhìn sang phía một người đàn ông ở bên trái.

Hai người trong số đó không dừng lại, nhanh chóng vượt qua Thời Sênh bay vút về phía trước, còn hai người khác giảm tốc độ, đứng trên tán cây đối diện với Thời Sênh.

“Có bệnh à?” Vô duyên vô cớ đánh ông đây làm gì?

“Xin lỗi nhé, tiểu cô nương, ha ha ha, ta còn tưởng là huyền thú bay.” Nam tử vừa ra tay xin lỗi một cách sảng khoái.

“Phì!” Có huyền thú biết bay nào đẹp như ông đây không hả?

Mẹ nó não tàn!

Nam tử: “…” Phì cái gì nhỉ?

Thời Sênh cũng không tiếp tục dây dưa, khống chế thiết kiếm bay về phía trước, hai người đàn ông nhìn cô ngồi trên thiết kiếm thì hơi kỳ quái.

Nhưng thanh âm rầm rập đằng sau làm cho bọn họ không có thời gian suy nghĩ nhiều vấn đề đó, thân hình họ khẽ nhúc nhích, vội vàng đuổi theo người đằng trước.

Không biết bay bao lâu, cuối cùng Thời Sênh cũng nhìn thấy biên giới Ma Diễm Lĩnh, nhưng thanh âm phía sau cũng không hề giảm bớt, huyền thú đang hướng về phía biên giới Ma Diễm Lĩnh này mà chạy.

Bên ngoài Ma Diễm Lĩnh là một vùng đồi núi hoang dã, Thời Sênh vừa ra liền nhìn thấy một đám người mặc đồ trắng, đứng thành một hàng ở bên ngoài bìa rừng.

Thời Sênh: "…"

Làm gì vậy?

Hội bán hàng đa cấp à?

Tốc độ của thiết kiếm nhanh hơn bốn người kia rất nhiều, cô lao ra khỏi Ma Diễm Lĩnh, dừng ở trên đầu đám người đó.

"Cô nương, lúc này không nên ở lại đâu, nhanh nhanh rời đi đi." Có người bên dưới nói với cô.

Con ngươi của Thời Sênh đảo một vòng, từ trên không trung lao xuống, lúc tới gần mặt đất nhiền nhảy xuống, dừng ở bên cạnh một người đàn ông, "Các ngươi đang làm gì thế?"

Đúng lúc này, bốn người đi theo sau cô cũng ra tới, từ trên không nhảy xuống, ai nấy đều nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt quái dị.

Tốc độ của thanh kiếm của nàng ấy cũng thật nhanh!

Có người tiến lên nói chuyện với bốn người đó, lúc này họ mới thu lại tầm mắt.

“Tình huống trong đó thế nào?”

“Không tốt lắm.” Một trong bốn người trả lời.

“Mau khởi động trận pháp.”

“Bên trong còn có người chưa ra, đợi chút.”

“Chuẩn bị sẵn sàng.”

Bốn người lập tức đi vào trong đội ngũ, cũng đứng thành hàng lối ngay ngắn.

Nam tử bên cạnh Thời Sênh cũng mở miệng nói: “Cô nương, mong cô đừng gây trở ngại cho chúng tôi.”

“Các ngươi đang làm gì?”

Nam tử trả lời không hề giấu giếm: “Không thể để huyền thú ở trong đó ra ngoài được.”

Thời Sênh chớp chớp mắt, vừa rồi họ nói tới trận pháp, lại nói không để huyền thú chạy ra ngoài, không phải những người này định dùng trận pháp để ngăn huyền thú lại đấy chứ?

Chậc chậc!

Lợi hại!

Thời Sênh đánh giá quần áo của họ vài lần, lục trong cốt truyện một vòng, cuối cùng cũng tìm ra được tình tiết phù hợp.

Những người này là người của phủ Quốc sư.

Đại lục Thiên Viêm có ba quốc gia, nơi cô ở chính là đế quốc Thương Lam, mà trong đế quốc Thương Lam, phủ Quốc sư có một địa vị cực kỳ tôn quý.

Nói là tôn quý còn không bằng nói là cực kỳ đáng sợ trong lòng người dân Thương Lam.

Thời Sênh thức thời lùi lại, tìm một chỗ, ngồi xổm xuống cắn hạt dưa.

Có người quay đầu lại nhìn cô, cô nương này chẳng có một chút sợ hãi nào, còn nhàn nhã ngồi cắn hạt dưa nữa. Sao bọn họ cứ có cảm giác như đang diễn trò cho cô ngồi xem vậy?

Thời Sênh còn chưa cắn hết một nắm hạt dưa thì lại thấy có vài người lục tục chạy ra từ rừng rậm.

Có người là người của Phượng gia, có người cô không quen.

Người của Phượng gia thấy Thời Sênh ngồi xổm ở phía xa xa thì đều đi về phía đó: “Tam tiểu thư.”

Thời Sênh liếc mắt nhìn đám người chật vật này một cái, yên lặng đổ cho họ một nhúm hạt dưa.

Mọi người: “…”

Lật bàn, bị dọa sợ muốn chết, ai có tâm tình mà ngồi cắn hạt dưa chứ?

Tuy rằng nghĩ vậy nhưng người được cô đưa hạt dưa vẫn giơ tay nhận lấy. Xin lỗi, đây là hạt dưa mà Tam tiểu thư cho, hắn sao dám không nhận chứ.

Càng ngày càng có nhiều người chạy ra khỏi Ma Diễm Lĩnh, những người của Phượng gia đều lập tức đi tới bên người Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi xổm nên bọn họ cũng không dám đứng, chỉ có thể ngồi xổm theo cô.

Vì thế, một đám người vừa chạy ra khỏi Ma Diễm Lĩnh, thứ đầu tiên làm họ chú ý không phải là đệ tử của phủ Quốc sư đang đứng xếp hàng mà là một đám người nhà họ Phượng.

“Không còn thời gian nữa.”

“Khởi động trận pháp.”

Đệ tử phủ Quốc sư hô lên một tiếng, những người còn chưa ra khỏi Ma Diễm Lĩnh cũng bất chấp cơ thể đã sắp kiệt sức, lao nhanh ra ngoài.

Đệ tử phủ Quốc sư đưa lưng về phía Thời Sênh, cô không biết họ đang làm gì, chỉ có thể quan sát động tác của họ.

Theo động tác của những người này, vùng rìa Ma Diễm Lĩnh đột nhiên bùng lên một màn ánh sáng trắng, dù đang là ban ngày nhưng vẫn thấy màn sáng này chói mắt vô cùng.

Màn sáng nhanh chóng lan tràn lên trên, rừng xanh trong Ma Diễm Lĩnh nhanh chóng bị màn sáng này bao trùm toàn bộ.

“Rầm!” Hình như có người đụng lên màn sáng, màn sáng hơi chớp lên rồi rút đi như thủy triều, lộ ra rừng cây màu xanh.

“Phốc!”

Hai đệ tử phủ Quốc sư hộc máu tại chỗ, thân mình lảo đảo, sau khi hai người này xảy ra vấn đề, những người khác cũng lập tức bị phản phệ, toàn bộ đội ngũ lập tức rối loạn.

Màn sáng nhanh chóng biến mất.

“Tam tiểu thư, Tam tiểu thư…” Đệ tử Phượng gia lo lắng nhìn màn sáng dần dần mờ đi, “Chúng ta mau rời đi thôi.”

“Phì!” Thời Sênh phun vỏ hạt dưa ra, tiếp tục cắn một hạt khác, “Lui cái gì? Có chết cũng là những người kia chết trước, các ngươi vội gì chứ?”

Đệ tử Phượng gia: “…” Lời này tuy rằng rất đúng nhưng sao họ cứ cảm thấy là lạ.

Người bốn phía đã mau chóng lùi về sau, ai biết người của phủ Quốc sư có thể ngăn lại huyền thú hay không, cứ chạy trước cho chắc.

Rất nhanh, toàn bộ nơi này chỉ còn đám người nhà họ Phượng đang ngồi xổm ở một góc với vẻ mặt nôn nóng nhưng không biết phải làm thế nào.

“Phốc…”

Lại thêm một đệ tử phủ Quốc sư nữa hộc máu, màn sáng càng yếu ớt đi vài phần.

Màn sáng đã hạ xuống tới thân cây, âm thanh ầm ầm vang dội vào lòng mọi người như tiếng trống nổi.

Chương 795: Quốc sư minh giám (8)

“Đó là gì?”

Đệ tử Phượng gia đột nhiên chỉ lên bầu trời Ma Diễm Lĩnh, ánh mắt tràn đầy rung động.

Thời Sênh cũng ngẩng đầu nhìn, thứ đập vào mắt cô đầu tiên là một con kỳ lân, cả người bao phủ lân giáp màu đỏ, chân đạp lửa đang giao chiến với một người khác.

Mà kẻ đang giao chiến với nó không phải ai khác, chính là nữ chính Phượng Khuynh Khuynh.

Trong cốt truyện, Phượng Khuynh Khuynh thu phục được một đầu kỳ lân ở trong Ma Diễm Lĩnh, nhưng không phải là huyết kỳ lân.

Con huyết kỳ lân này ở đâu chui ra vậy?

Đúng lúc Thời Sênh còn đang nghi hoặc, có một người ở phía dưới phi lên giúp đỡ Phượng Khuynh Khuynh đối phó với đầu huyết kỳ lân kia.

Mà lúc này, màn sáng bao ngoài Ma Diễm Lĩnh đã gần như biến mất, có vài bóng người nhanh chóng phá màn sáng chạy ra ngoài.

Đi đầu tiên là Vạn Quyền, theo sau còn có đám người Phượng Võ.

Màn sáng vốn còn có thể nhìn thấy, nhưng bị đám người này xuyên

qua liền càng trở nên mỏng manh hơn, giống như có thể tắt đi bất cứ lúc nào.

Mắt thấy màn sáng sẽ biến mất, nhưng vài giây sau lại bùng sáng lên.

Màn sáng bùng lên cao mấy thước, ánh sáng chói lòa đâm vào mắt Thời Sênh khiến cô không mở mắt ra nhìn được.

Đệ tử phủ Quốc sư vốn đã hơi hoảng hốt, thấy một màn này liền vội vã trở về vị trí cũ, nhanh chóng lặp lại động tác ban nãy.

Sau một lúc mới thích ứng được với ánh sáng mạnh, lúc Thời Sênh mở được mắt ra thì màn sáng đã lên tới vị trí ban đầu, tốc độ tăng trưởng cũng dần chậm lại.

Đúng lúc này, trên trời truyền tới tiếng rít gào chói tai, dường như phẫn nộ tới tột cùng, từng đám lửa bắt đầu rơi xuống như mưa, rừng rậm cháy lên làm cho màn sáng cũng bị nhuộm màu lửa.

Đại khái là Phượng Khuynh Khuynh muốn thu phục đầu huyết kỳ lân, nhưng huyết kỳ lân này cũng không dễ thu phục như trong cốt truyện, nó không muốn thần phục loài người.

Mặc dù có nam chính đại nhân hỗ trợ nhưng Phượng Khuynh Khuynh cũng không thể bắt được đầu huyết kỳ lân này.

Thời Sênh tiếp tục vô tâm cắn hạt dưa, trước mắt mưa lửa rào rào, huyết kỳ lân tức giận gầm thét nhưng trong mắt cô vẫn không có nửa điểm gợn sóng nào.

Đúng là đệ tử Phượng gia muốn kéo Thời Sênh chạy đi, cô liền đứng lên, mọi người chưa kịp phản ứng lại thì người đã biến mất.

Nhìn quanh bốn phía, cuối cùng nhìn thấy thân ảnh của cô ở bên trên Ma Diễm Lĩnh.

Thời Sênh cầm kiếm trực tiếp lao về phía huyết kỳ lân.

Huyết kỳ lân nghĩ là Thời Sênh muốn giúp hai người kia đối phó mình nên lập tức nhổ ra một mảnh băng trùy.

“Đang! Đang! Đang!”

Băng trùy đánh lên thiết kiếm nhưng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Thời Sênh hơi lui về sau, thiếu chút nữa từ trên cao rớt xuống.

Huyết kỳ lân khác những kỳ lân khác ở chỗ, nó là thần thú toàn hệ.

Chẳng những có thể dùng lửa mà còn có thể dùng băng, thủy, kim…

Huyền thú bình thường đều là đơn hệ, hỏa hệ là hỏa hệ, chẳng mấy khi có song hệ.

Mà con người cũng không khác gì huyền thú.

Lấy đơn hệ làm chuẩn, song hệ đứng thứ hai, còn trong mắt con người, những người tam hệ coi như sẽ chẳng có thành tựu gì.

Phượng Khuynh Khuynh là tứ hệ, trong không gian của nàng ta có phương pháp tu luyện, có thể cân bằng các hệ với nhau, nhờ vậy, đến cuối truyện, Phượng Khuynh Khuynh liền trở thành cường giả toàn hệ.

Thời Sênh lắc lắc cánh tay bị chấn động tới tê dại, nhìn về phía Phượng Khuynh Khuynh và người đàn ông bên cạnh nàng ta.

Người đàn ông mang mặt nạ, Thời Sênh chỉ có thể nhìn vào cặp mắt kia của hắn, bên trong có vài phần đánh giá và bễ nghễ thiên hạ.

Không cần nói nhiều, tên này chắc chắn là nam chính Hách Liên Dục.

Phượng Khuynh Khuynh thấy Thời Sênh xuất hiện thì cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nàng ta còn chưa kịp suy nghĩ thì đợt công kích thứ ba của huyết kỳ lân đã bắt đầu.

Trên người Phượng Khuynh Khuynh toàn là vết máu, nhìn hơi tả tơi, nhưng nàng ta vẫn chưa bị thua.

Thời Sênh đứng bên cạnh, không có ý định ra tay, Phượng Khuynh Khuynh không biết cô muốn làm gì nên hơi phân tâm, bị móng vuốt của huyết kỳ lân chụp trúng.

Hách Liên Dục ngăn trở huyết kỳ lân giúp Phượng Khuynh Khuynh để nàng ta có thời gian hồi phục.

Thời Sênh vốn vẫn không nhúc nhích lại đột nhiên động, cô nhảy bổ vào giữa Hách Liên Dục và huyết kỳ lân, giúp đỡ huyết kỳ lân chặn Hách Liên Dục lại.

Hách Liên Dục bị bức phải lui lại một khoảng cách.

Hách Liên Dục hoàn toàn không ngờ cô lại giúp đỡ huyết kỳ lân.

“Đi nhanh đi.” Thời Sênh nhìn về phía huyết kỳ lân.

Huyết kỳ lân nhìn Thời Sênh hơi khó hiểu, cô gái này không muốn ký kết khế ước với nó à?

“Không có hứng thú.” Mi to lớn như thế, chả đáng yêu tẹo nào, chỉ thấy chướng mắt.

Huyết kỳ lân: “…”

Nếu đã không có hứng thú thì sao lại giúp nó đối phó hai người kia?

Thời Sênh nhếch miệng nở nụ cười, giọng nói hơi có một chút ác ý: “Ta có thể giúp đỡ con người đối phó ngươi, nếu ngươi không muốn đi, đối với ta mà nói, việc thay đổi lập trường cũng không khác gì nhau.”

Huyết kỳ lân gầm nhẹ một tiếng, lửa dưới chân tắt đi, thay vào đó lại là lốc xoáy, nó quay đầu chạy về một phương hướng, chớp mắt liền biến mất nơi chân trời.

Hách Liên Dục muốn đuổi theo nhưng lại bị thiết kiếm ngăn lại.

Thiết kiếm phát ra hơi thở làm cho hắn hơi kiêng kị, cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp một loại vũ khí nào trong trường hợp không được người sử dụng mà có thể bộc lộ tài năng, khí thế bức người như thế này, thậm chí còn không hề che giấu việc nó là một thanh thần binh lợi khí.

Vũ khí lợi hại chân chính là thu liễm mọi hào quang, ở dạng bản thể.

Nhưng thanh kiếm này…

Thời Sênh thấy hắn dừng lại thì khóe miệng nở nụ cười trào phúng, “Người ta không muốn mà ngươi lại bức bách người ta, cái này có khác gì cưỡng gian đâu chứ?”

Hách Liên Dục: “…”

Phượng Khuynh Khuynh từ mặt đất bay lên, chỉ thấy hai người đang giằng co.

“Kỳ lân đâu rồi?” Phượng Khuynh Khuynh hỏi Hách Liên Dục.

“Chạy rồi, chẳng lẽ chờ bị người ta thu phục à? Ngươi sẽ chờ để người ta cưỡng gian sao?”

Vẫn là Thời Sênh trả lời.

Phượng Khuynh Khuynh hận thấu xương nguyên chủ. Nàng ta cho rằng ngọn nguồn bi kịch của bản thân là do nguyên chủ tạo thành.

Lúc này, bị Thời Sênh trả lời như thế, Phượng Khuynh Khuynh hơi tức giận, nhưng nàng ta cố gắng cưỡng chế để mình bình tĩnh lại.

“Ầm, đùng đùng!”

Thay âm chạy hỗn loạn càng lúc càng gần, khói bụi cuồn cuộn bốc lên.

Hách Liên Dục kéo Phượng Khuynh Khuynh, còn thâm ý nhìn Thời Sênh một cái rồi mới nói, “Ra ngoài trước đã.”

Phượng Khuynh Khuynh nhìn về phía màn sáng đã dâng lên rất cao, có chút không cam lòng, nếu nàng ta có thể thu phục được con kỳ lân kia thì bản thân sẽ có trợ lực rất lớn.

Nhưng không cam lòng cũng chẳng còn cách nào khác, nàng ta chỉ có thể đi theo Hách Liên Dục bay nhanh ra ngoài Ma Diễm Lĩnh.

Vừa tới gần, màn sáng đột nhiên dâng lên với tốc độ rất nhanh. Hách

Liên Dục vung tay áo, đánh màn sáng thấp xuống, sau đó túm lấy Phượng Khuynh Khuynh bay vút ra ngoài.

Thời Sênh cũng đi về phía đó, nhưng đúng lúc cô đi ra ngoài, màn sáng vốn đã lên rất cao lại đột nhiên tán loạn, biến mất trong không khí, lộ ra nguyên trạng của Ma Diễm Lĩnh.

“Phốc…”

Đệ tử phủ Quốc sư đồng loạt phun máu.

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Nhìn bản cô nương đây làm gì? Cũng không phải ông đây làm! Đầu sỏ gây ra chuyện này…

Mẹ kiếp, người đâu?

Hách Liên Dục và Phượng Khuynh Khuynh vừa rồi còn ở trước mắt cô lại đột nhiên biến mất.

Hơn nữa, tựa như những người này cũng không thấy hai người đó.

“Rầm rầm rầm…”

Vô số huyền thú lao ra từ trong Ma Diễm Lĩnh, đệ tử phủ Quốc sư đều tự mình đứng dậy, chạy về phía xa xa.

Huyền thú như ngựa hoang đứt cương, lập tức bao phủ mặt đất trong chốc lát.

Huyền thú xuất chinh, tấc đất san bằng.

Chương 796: Quốc sư minh giám (9)

“Tam tiểu thư…”

Đệ tử Phượng gia có vài người đã chạy, lại có vài người vẫn đứng nguyên tại chỗ, không ngừng kêu la.

“Chạy đi.” Thời Sênh nhảy xuống chỗ cả bọn đang đứng, trừng mắt lên, “Chờ thành tương thịt à?”

Đệ tử Phượng gia: “…” Chúng tôi đang chờ cô mà.

Thời Sênh đi cùng chúng đệ tử Phượng gia tới thành trì gần nhất, bởi vì bọn họ chạy tới cuối cùng nên lúc tới nơi, cửa thành đã đóng, các trận pháp phòng ngự cũng đã mở ra, lúc này sẽ không thu lại để bọn họ tiến vào.

Trên tường thành có vô số người ló ra, nhìn thấy phía dưới tường thành là một đội ngũ khoảng chừng hai mươi người.

“Tam tiểu thư, làm sao bây giờ?”

“Bọn họ không mở cửa thành, huyền thú sẽ tới đây nhanh thôi.”

“Tam tiểu thư…”

Thời Sênh ngửa đầu nhìn lên tường thành, nhận ra trong đám người có Phượng Võ và Phượng Khuynh Khuynh.

“Trận pháp bên kia còn chưa khởi động xong sao, cho bọn họ tiến vào từ bên đó đi.” Có người ở trên tường thành lên tiếng.

“Tại nàng ta phá hỏng trận pháp của đội Thần Vệ, nếu không vì nàng ta thì đám huyền thú cũng không chạy đến đây, tại sao phải mở cửa chứ?”

Lại có người kích động hô lên, thanh âm ồn ào xung quanh lập tức biến mất.

“Ánh mắt nào của ngươi nhìn thấy ông đây phá hư?” Thời Sênh quát lên tức giận, rõ ràng là Hách Liên Dục phá hỏng, tên khốn này lại dám đá lên người cô.

Ông đây không nhận.

Đối phương lại rống lên, “Có người tận mắt thấy.”

“Đừng mở cửa, không cho nàng ta tiến vào.”

“Đều tại ả nên mới thành ra cục diện hiện tại, không cho ả tiến vào, không được cho ả tiến vào.”

“Không được cho ả tiến vào.”

Trên tường thành hô lên rất đồng thanh.

Thời Sênh không muốn tốn hơi thừa lời, một tay chống nạnh, thiết kiếm dựng trước mặt, giống như có thể chém tới bất cứ lúc nào.

“Tam tiểu thư, huyền thú… Huyền thú tới rồi!” Đệ tử Phượng gia vây quanh Thời Sênh, thanh âm run rẩy.

Bọn họ đã nhìn thấy những con huyền thú chạy đầu tiên rồi.

“Đến thì đến, chẳng lẽ bắt ông đây đi nghênh đón à?” Thời Sênh đang cực kỳ tức giận, vì thế giọng điệu nói chuyện cũng rất không vui vẻ.

Đệ tử Phượng gia: “…” Huyền thú tới, bọn họ mà không vào được trong thành thì chắc chắn sẽ chết.

Huyền thú vẫn không dừng lại, tiếp tục bay thẳng về phía tòa thành.

Thời Sênh cắm thiết kiếm xuống đất, mặt đất xung quanh lấy thiết kiếm làm trung tâm lập tức bốc lên một tầng bụi. Những huyền thú chạy nhanh nhất bị một cỗ lực lượng vô hình hất văng vào đại quân huyền thú phía sau làm cho chúng hỗn loạn một trận.

Tập thể đệ tử Phượng gia trợn mắt há mồm: “…”

Mẹ của con ơi, Tam tiểu thư lợi hại như thế từ khi nào vậy?

Huyền thú cảm nhận được nguy hiểm nên đều vòng qua vòng bảo hộ vô hình của thiết kiếm, tiếp tục lao về phía tường thành.

Vì thế, từ trên tường thành nhìn xuống liền thấy một cảnh cực kỳ quỷ dị.

Lấy nhóm người kia làm trung tâm, trong phạm vi năm thước, không có một con huyền thú nào dám đi vào, đều vòng qua hai bên sườn mà chạy, hình thành nên một vòng tròn ở giữa.

Cái này không chỉ làm cho đám đệ tử Phượng gia há hốc mồm mà người trên tường thành cũng vô cùng kinh ngạc.

Thời Sênh rút thiết kiếm lên, “Phá trận pháp của bọn họ cho ta.”

Vẫn là câu nói kia, đã chết thì cùng chết.

Không cho cô đi vào, vậy thì đừng ai mong được yên ổn.

“Ong ong ong…” Sao lại là ta?

Thời Sênh trừng mắt: “Mi không đi, chẳng lẽ muốn ông đây tay không đấm vỡ tường thành à?”

“Ong ong…” Chủ nhân, cô có thể mà.

“Cút!”

Thiết kiếm chấn động vài tiếng, bay lên một cách không tình nguyện. Nó bay về phía đối diện tường thành.

Mọi người sửng sốt, thực sự cứ thế mà đi luôn?

Nhưng chỉ vài giây sau, một đạo quang ảnh từ xa liền lao tới, cắt không khí, cắm thẳng vào cửa thành.

Không gian yên lặng trong nháy mắt, ngay giây tiếp theo, cửa thành vỡ ra, có tiếng nứt vỡ truyền tới, trận pháp phòng ngự liên tục bị phá vỡ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì huyền thú đã lao qua cửa thành vào trong.

Huyền thú bay trên trời cũng đậu xuống tường thành, tiếng hét chói tai vang vọng khắp nơi.

Thời Sênh lấy hạt dưa ra, ngồi xổm xuống, tiếp tục cắn.

“Cắn hạt dưa để lấy lại bình tĩnh đi.” Cô còn phân chia hạt dưa cho đám đệ tử Phượng gia vẫn đang sững ra tại chỗ.

Đệ tử Phượng gia: “…” Hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh được.

Sự tình đã tới nước này, bọn họ cũng không có lập trường gì để nói, chỉ đành nhận lấy hạt dưa từ tay Thời Sênh, cả tập thể cùng ngồi xổm xuống cắn hạt dưa.

Phượng Khuynh Khuynh nhìn xuyên qua đám người đang nháo nhác và hỗn loạn xuống phía dưới, ánh mắt dừng lại trên người thiếu nữ đang ngồi xổm và cắn hạt dưa một cách cực kỳ mất hình tượng.

Không thể không nói, tràng cảnh đó quả thật rất quỷ dị.

Thời Sênh cảm nhận được ánh mắt của Phượng Khuynh Khuynh, hơi hơi ngửa đầu, chuẩn xác đáp trả lại ánh mắt của nàng ta.

“Thất tiểu thư, đi mau.”

Có người kéo Phượng Khuynh Khuynh, thân mình nàng ta lảo đảo một chút nên bị người bên cạnh đã ngăn trở tầm mắt, chờ nhìn lại lần nữa thì Thời Sênh đã cúi đầu xuống, chuyên chú cắn hạt dưa trong tay mình.

Huyền thú vượt biên giới, quả thực không khác nào thế giới bị hủy diệt.

Chờ đến khi tất cả huyền thú đều đã vọt qua thành trì, tường thành chỉ còn là một đống phế tích, khói đen lượn lờ bay lên.

Trong không khí còn có mùi máu tanh nồng đậm đang phiêu tán.

“Tam tiểu thư… Sao cô lại…” Trong đám đệ tử Phượng gia, một tiểu cô nương mang theo sắc mặt trắng bệch bước ra, ánh mắt tràn đầy kinh hãi, “Nhiều người như thế… đều chết hết.”

Thời Sênh phủi phủi làn váy, từ trên mặt đất đứng lên, những người khác cũng đứng lên theo, phần lớn mọi người đều có điểm không thể nào tiếp thu được.

Người trong thành trì này vì Tam tiểu thư nhà họ nên mới chết.

“Cảm thấy họ vô tội sao?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn cả đám.

Tuy rằng bọn họ cũng tức giận đám người kia không mở cửa cho mình, nhưng người trong thành trì vốn vô tội, bọn họ có làm gì sai đâu?

“Trong thành… trong thành có rất nhiều người vô tội. Tam tiểu thư, cô… cô có năng lực bảo vệ tốt chúng ta, vì sao… vì sao lại còn phá cửa thành?”

“Ta không phá thì sớm muộn gì cửa thành này cũng sẽ bị phá, bọn họ vẫn sẽ chết thôi, ta chỉ là làm cho thời gian chết của họ tới sớm hơn một chút. Chết sớm, sớm siêu sinh.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt không thèm để ý.

Cô hơi dừng một chút, vẻ mặt châm chọc, “Hơn nữa, ta có thể bảo hộ các người hay không, dùng cách gì để bảo vệ cách người, đó là chuyện của ta.”

Cô không có nghĩa vụ phải bảo vệ họ.

Bây giờ lại còn dám khoa tay múa chân với cô, bị bệnh chắc?

Người ở bên trong vô tội, còn bọn họ thì không vô tội à?

Hôm nay nếu cô không có năng lực bảo vệ họ thì người chết đầu tiên chắc chắn là họ.

Đám người bên trong kia sẽ thương tâm, khổ sở vì họ sao?

Một đám não tàn.

“Nhưng mà…” Cô gái kia vẫn còn không tiếp nhận được kết quả này.

Đây cũng là mạng người, tại sao trong mắt Tam tiểu thư lại chỉ là một con kiến, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới chứ?

Sao Tam tiểu thư có thể trở thành người máu lạnh như thế được?

“Đừng nói nữa.” Một đệ tử nam giữ cô gái lại, “Nếu không có Tam tiểu thư thì chúng ta đã sớm chết rồi. Mà đám người trong kia cũng sẽ trơ mắt nhìn chúng ta chết mà thôi.”

Thời Sênh liếc nhìn đệ tử nam kia một cái, “Đừng nghĩ con người trên thế giới này đều lương thiện. Lương thiện… đúng thật là châm chọc, ta cứu các ngươi, đối với các ngươi mà nói không phải lương thiện sao?”

Không bao giờ có thiện hoặc ác tuyệt đối cả.

Chương 797: Quốc sư minh giám (10)

[…]Ký chủ, cô hơi quá đáng rồi!

Hệ thống cảm thấy không nhịn nổi nữa.

“Chơi trò chơi mà, vui là được rồi, thế giới giả tưởng, mi còn muốn nói với ta cái gì mà quá đáng hay không chứ?”

[…] Vì sao vừa đến loại thế giới như thế này, Ký chủ luôn không bao giờ không chế những chuyện mình muốn làm thế?

“Hơn nữa, rõ ràng là bọn hắn vu hãm ta trước, ta có thù mà không báo mới là não tàn.”

Cô cũng chỉ phá hư trận pháp của họ thôi, đâu có ra tay đâu.

Động thủ là đám huyền thú kia kìa.

Cái tội này cô không cõng nổi!

[…] Loại ký chủ dầu muối không ăn này thật khó nói chuyện. Đây không phải trò chơi, mong cô đừng đối đãi với những người này như NPC.

Ở trong mắt Thời Sênh, những người này vốn chỉ là NPC, Hệ thống có gào rách họng cũng vô dụng thôi.

Hệ thống tức giận đến mức không thèm nói chuyện nữa.

Nó muốn tìm chủ nhân của nó.

…

Trong đám đệ tử Phượng gia có mấy người không chấp nhận được cách làm của Thời Sênh nên rời khỏi đội ngũ, tự mình quay về Phượng gia.

Thời Sênh vẫn rất bình tĩnh, chẳng bày tỏ sự tức giận hay cảm xúc gì khác với hành động này.

Bọn họ lựa chọn thế nào là tùy họ, cô chẳng quan tâm.

Cô cứu họ một mạng, tiện tay mới làm, cũng không cần bọn họ cảm kích gì, cô thấy vui là được rồi.

“Tách tách tách…”

Chỉ còn lại có bảy đệ tử Phượng gia ở lại, yên lặng nhìn Thời Sênh tiếp tục cắn hạt dưa, không biết trong người cô đem bao nhiêu hạt dưa theo nữa?

Không đúng, cái này không phải trọng điểm.

“Tam tiểu thư, chúng ta quay về gia tộc chứ?” Phượng An lớn tuổi nhất trong đám cẩn thận hỏi Thời Sênh đang cắn hạt dưa.

“Về đi thôi.” Không về thì sao vây xem nữ chính được chứ.

Phượng An là đệ tử chi thứ, trước kia chưa từng có cơ hội tiếp xúc với những người ở tầng lớp trên, chỉ nghe nói Tam tiểu thư là một người rất dễ hòa đồng.

Trải qua chuyện này, Phượng An cảm thấy, cái này mà gọi là dễ hòa đồng ư?

Đây chính là kiểu người một lời không hợp liền có thể khiến cho toàn thành chôn cùng đó.

Ở Phượng gia, để có thể tồn tại, Phượng An đã chứng kiến người khác làm không ít chuyện ác, bọn họ muốn sống thì nhất định phải có thực lực.

Trong lòng hắn nghĩ, dù việc này của Thời Sênh đúng là có hơi quá đáng, nhưng hắn càng hiểu rõ, nếu không có nàng, bọn họ đã chết từ lâu rồi.

…

Một đám huyền thú tung hoành khắp đại lục, vô số thành trì bị hủy diệt, mà đầu sỏ gây nên chuyện này là Tam tiểu thư của Phượng gia cứ thế được truyền đi.

Đồng thời còn có tin tức cô phá tan trận pháp phòng ngự của người ta, để huyền thú vào thành.

Ba chữ Phượng Chi Âm này trở thành nỗi oán hận trong lòng vô số người.

Đều vì cô gái này mà bọn họ mới nhà tan cửa nát, lang bạt kỳ hồ.

Thời Sênh nghe thấy lời người ta mắng chửi mình nhưng vẫn cứ tiêu sái bước quá, chỉ có đám người Phượng An là tức giận bất bình.

Tam tiểu thư nhà họ sao phải chịu những lời đồn đại đáng giận như

thế?

“Loại nữ nhân độc ác như Phượng Chi Âm thì phải chịu thiên đao vạn quả mới đúng. Ả ta sống trên thế giới này chính là tai họa cho chúng ta.”

“Thiên đao vạn quả vẫn còn tiện nghi cho ả, nếu là ta thì nên mổ bụng phanh thây ả ta ra giữa đường giữa chợ, để xem trong lòng của ả ta rốt cuộc có cái gì.”

Blablabla…

“Tam tiểu thư, bọn họ nói thật quá đáng.” Phượng An không nghe nổi nữa, đi tới bên người Thời Sênh nói.

Chuyện thành trì bị phá, hắn không phủ nhận trách nhiệm đó thuộc về Thời Sênh, nhưng rõ ràng huyền thú cũng không phải do Tam tiểu thư thả ra, đội Thần Vệ của phủ Quốc sư phòng thủ thất bại nên mới làm huyền thú chạy khắp nơi mới đúng chứ.

Sao giờ lại đổ hết lên đầu Tam tiểu thư?

Mà giờ cũng không chỉ là hai chuyện này, hiện tại trên đại lục này, bất cứ nơi nào bị huyền thú phá hư cũng đều tính hết lên đầu Thời Sênh.

“A, vậy ngươi giết hết bọn họ đi là được rồi.” Thời Sênh biểu lộ vẻ thản nhiên.

Phượng An hơi biến sắc mặt, nơi này nhiều người như thế, giết xong rồi làm sao mà chạy nổi.

“Nếu không có can đảm giết họ thì kệ họ nói đi, nghe tai này ra tai kia

là được rồi, đừng có nghĩ nhiều chàng trai ạ, tâm của ngươi cũng đâu có lớn như thế.”

Thời Sênh nói một câu đầy thấm thía, còn vỗ vỗ bả vai Phượng An.

Phượng An: “…”

Sao hắn lại có cảm giác mình mới là người bị toàn bộ đại lục mắng chửi vậy?

Đám người Phượng An vốn định nghỉ lại trong thành một đêm, nhưng nghe những lời mắng chửi kia liền lựa chọn tiếp tục lên đường.

“Tam tiểu thư, đằng trước có người.” Đệ tử dò đường quay lại báo cáo, “Ta thấy hình như là người của đội Thần Vệ.”

“Đội Thần Vệ?” Thời Sênh hơi nhíu mày, từ này hình như trước đó cũng có người đã nhắc qua.

Cô suy tư một lát, hình như từ này dùng để gọi những người của phủ Quốc sư kia thì phải.

“Phải, bọn họ đứng ở ngay đằng trước, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.”

Sau lần đó, đội Thần Vệ rời khỏi Ma Diễm Lĩnh liền không thấy đâu nữa.

Huyền thú tung hoành khắp đại lục, các đế quốc đều đứng ra chiến đấu, chỉ có phủ Quốc sư là không có động tĩnh gì.

Thời Sênh bảo đệ tử kia dẫn đường.

Bọn họ đứng ở trên cao, đội Thần Vệ lại đứng trên con đường nhỏ bên dưới chân núi, không khí có vẻ ngưng trọng, không ít người mang theo vẻ mặt khẩn trương nhìn về phía chiếc xe ngựa đứng ở giữa.

Nhưng trong xe ngựa vô cùng im ắng, chỉ có gió núi phất phơ làn lụa mỏng, lụa quấn vào chuông gió treo trên cửa sổ, tiếng chuông vang vọng khắp núi rừng.

Đại khái, sau một hồi, tiếng chuông gió đột nhiên tắt mất, lụa mỏng phất phơ một chút rồi cũng trở về trạng thái tĩnh lặng.

Người của đội Thần Vệ càng khẩn trương nhìn xe ngựa với ánh mắt thận trọng.

Đến khi tiếng chuông vang lên lần nữa, đội Thần Vệ lập tức xúm lại, không biểu lộ chút khẩn trương nào, chỉ cung kính đứng xung quanh.

Màn che được một bàn tay vén lên, một vạt áo màu tím nhạt lộ ra, sau đó dần dần tới thắt lưng, rồi một vòm ngực…

Hắn khoanh tay đứng trên xe ngựa, màn che đột nhiên tung bay, tiếng chuông lanh lảnh, thân ảnh hắn trở nên mông lung.

Lụa mỏng lại thong thả hạ xuống.

Hắn nhảy ra khỏi xe ngựa. Khi hắn chạm chân xuống đất, lụa mỏng sau lưng cũng trở về trạng thái tĩnh lặng, không còn thanh âm nào phát ra nữa.

“Quốc sư.” Người của đội Thần Vệ quỳ xuống.

Người đàn ông quay lưng về phía Thời Sênh nên cô không nhìn rõ

mặt mũi hắn thế nào, nhưng từ khí chất quấn thân mà nhìn thì có thể khẳng định hắn sẽ không xấu.

“Nhìn đủ chưa?” Một thanh âm trong suốt vang lên bên tai Thời Sênh, thân mình cô cứng đờ, quay phắt đầu lại.

Một gương mặt làm người ta phải ấn tượng xuất hiện trong tầm mắt cô.

Thứ làm Thời Sênh chú ý không phải dung mạo của hắn mà là cảm giác mà hắn mang lại cho cô. Đó là loại cảm giác dù cho hắn có đứng giữa vô số hoa hồng, liễu xanh, nhưng chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn ngay tới hắn, cực kỳ nổi bật, cực kỳ chói mắt.

Đó không phải là đẹp mà là một loại khí chất có tính xâm lược cực kỳ.

Người đàn ông này…

Vừa rồi còn đứng dưới kia, chỉ trong một cái chớp mắt đã đứng ngay sau lưng cô.

Không khí bốn xung quanh như ngưng trệ, đệ tử Phượng gia đứng ở phía xa hoàn toàn không nhúc nhích như thể đã bị định thân vậy.

Khống chế thời gian…

“Không phải thời gian, là không gian.” Giọng nói trong suốt ấy lại vang lên, hoàn toàn không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Chương 798: Quốc sư minh giám (11)

Phượng Khuynh Khuynh là con riêng của gia chủ Phượng gia ở đại lục Thiên Viêm. Cô ta bất tài, vô năng, nhát gan lại sợ phiền phức nên người trong gia tộc cực kỳ ghét bỏ.

Khi gia tộc tiến hành thí luyện, Phượng Khuynh Khuynh bị người hãm hại, suýt chút nữa chết ở Ma Diễm Lĩnh. Tuy rằng lấy về được cái mạng nhỏ nhưng tu vi lại bị phế đi.

Vì thế mà những ngày tháng của Phượng Khuynh Khuynh ở Phượng gia lại càng không được tốt.

Nguyên chủ của Thời Sênh – Phượng Chi Âm là nghĩa nữ của gia chủ Phượng gia. Từ nhỏ cô đã có thiên phú rất tốt, lại được cha nuôi sủng ái nên trở thành tiểu thư được Phượng gia yêu thương nhất.

Đối tượng đính thân của Phượng Chi Âm hối hôn với cô và đòi cưới Phượng Khuynh Khuynh.

Sau khi Phượng Khuynh Khuynh được gả đi, người đàn ông kia đối xử với cô ta cực kỳ tốt. Phượng Khuynh Khuynh quanh năm bị dè bỉu đột nhiên lại gặp được một người đối xử cực kỳ tốt với mình, rất nhanh liền rơi vào vòng xoáy tình yêu.

Nhưng lúc nàng ta mang thai và sắp tới kỳ sinh nở, người đàn ông kia lại mang một người đàn bà khác về, đoạt đi mất điếu trụy mà nàng ta luôn mang theo bên người.

Người đàn ông đó nói với Phượng Khuynh Khuynh rằng, sở dĩ hắn đối xử tốt với nàng ta là vì chiếc điếu trụy này.

Phượng Khuynh Khuynh bi thống, tuyệt vọng, sau khi sinh con thì thân thể suy yếu, mắc đủ mọi loại bệnh.

Người đàn ông kia và tiểu tam ngang nhiên ân ái trước mặt nàng ta. Tiểu tam kia còn bắt nàng ta làm đủ loại việc nặng, bằng không thì đứa bé sẽ không có sữa ăn.

Vào một mùa đông, con của Phượng Khuynh Khuynh đổ bệnh, nàng ta đi cầu xin phu quân của mình nhưng lại bị người đàn bà kia ngăn lại, khiến cho con của nàng ta không qua khỏi, chính nàng ta cũng bị ả đẩy vào hồ nước.

Phượng Khuynh Khuynh không ngờ mình lại trọng sinh, nếu đã trọng sinh, vậy nàng ta sẽ báo thù. Mọi khuất nhục ở đời trước, nàng ta sẽ đòi lại bằng hết.

Nguyên chủ chính là người đầu tiên.

Phượng Khuynh Khuynh vẫn luôn nghĩ vì nguyên chủ hối hôn nên mới khiến nàng ta gặp bi kịch về sau, nhưng căn bản nguyên chủ không hề làm chuyện đó.

Phượng Khuynh Khuynh trọng sinh vào lúc nàng ta chưa về gia tộc. Vì biết được bí mật của điếu trụy vốn là một không gian không có giới hạn, bên trong có rất nhiều thứ, vì thế Phượng Khuynh Khuynh liền mở ra hình thức nghịch tập, là một nữ chính toàn năng với luyện đan, luyện khí, ngược thú…

Sau khi về tới gia tộc, tu vi của nàng ta đã là cao nhất trong những người đồng lứa tuổi, nhưng nàng ta không bày ra thực lực chân

chính. Đến khi gia tộc thí luyện tại rừng Ma Diễm Lĩnh, Phượng Khuynh Khuynh tìm được một gốc thảo dược cực phẩm nên bị huyền thú Thiên Lang Viên đuổi giết.

Nàng ta biết mình không phải đối thủ của Thiên Lang Viên, nên nhét thảo dược hiếm quý lên người nguyên chủ lúc hỗn loạn. Thiên Lang Viên đuổi theo dược vị của nó nên mới tập trung vào nguyên chủ.

Thời Sênh đến thế giới này đúng lúc nguyên chủ bị thiên Lang Viên đuổi giết. Sau khi đánh bại Thiên Lang Viên, Thời Sênh hợp với đám người Phượng gia để ra khỏi Ma Diễm Lĩnh. Lúc họ sắp thoát thì biến cố xảy ra. Đám huyền thú không hiểu vì sao lại chạy hết về khu vực biên giới Ma Diễm Lĩnh.

Lúc này bên ngoài Ma Diễm Lĩnh, đám người của phủ Quốc sư đang tiến hành lập trận pháp chặn đường huyền thú lại. Thời Sênh vì giúp huyết kỳ lân thoát khỏi nam nữ chính nên vô tình bị nam chính đổ cho tội danh phá hoại trận pháp của phủ Quốc sư, khiến huyền thú thoát ra khỏi Ma Diễm Lĩnh gây hại cho bao nhiêu thành trì.

Ba chữ Phượng Chi Âm này trở thành nỗi oán hận trong lòng vô số người.

Trên đường trở về Phượng gia, Thời Sênh gặp đội Thần Vệ hộ tống chủ nhân của phủ Quốc sư. Thời Sênh đang quan sát vị Quốc Sư bí ẩn thì một thanh âm trong suốt vang lên bên tai Thời Sênh “Nhìn đủ chưa?”

Thân mình cô cứng đờ, quay phắt đầu lại.

Người đàn ông này…

Vừa rồi còn đứng dưới kia, chỉ trong một cái chớp mắt đã đứng ngay

sau lưng cô.

Không khí bốn xung quanh như ngưng trệ, đệ tử Phượng gia đứng ở phía xa hoàn toàn không nhúc nhích như thể đã bị định thân vậy.

Khống chế thời gian…

“Không phải thời gian, là không gian.” Giọng nói trong suốt ấy lại vang lên, hoàn toàn không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Ngươi có biết ta đang suy nghĩ gì không?” Thời Sênh híp mắt.

Khóe miệng người đàn ông lộ ra ý cười như có như không, cảm giác bị xâm lược càng thêm mãnh liệt.

Hắn nhếch nhếch cánh môi, lại lần nữa nói, “Ta biết mọi người suy nghĩ cái gì.”

Thời Sênh thả lỏng thân thể, “Thật sao? Vậy ngươi nói xem hiện tại ta đang nghĩ cái gì?”

Người đàn ông nhìn vào mắt Thời Sênh, tựa hồ như hắn có thể thấy được chính mình trong đó, lại tựa hồ như không thấy được gì, chỉ có hư vô và mờ mịt.

Sau một lúc lâu, hắn đáp: “Ngươi không nghĩ cái gì.”

Thời Sênh chớp mắt, lắc đầu: “Sai rồi.”

Lần này người đàn ông không cần nhìn vào mắt cô cũng cảm nhận được suy nghĩ của cô, hắn khẽ nhíu mày.

Thời Sênh tủm tỉm cười hỏi: “Quốc sư đại nhân, ta thiếu một người

làm ấm giường, ngài có hứng thú không?”

Thật sự là không uổng công khi tới đây.

Ngân Vi, chủ nhân phủ Quốc sư.

Phượng Từ…

“Phượng Chi Âm.” Ngân Vi mở miệng gọi cô, hoàn toàn như không nghe thấy những gì cô vừa nói, “Tại sao ngươi lại phá hoại trận pháp của ta?”

Thời Sênh: “…”

Bản cô nương phá hoại trận pháp của ngươi lúc nào?

“Ta phá hoại trận pháp của ngươi lúc nào, không phải đây là lần đầu chúng ta gặp mặt à?” Đừng tưởng ngươi là Phượng Từ thì có thể nói hươu nói vượn.

“Ma Diễm Lĩnh.” Ngân Vi nhắc nhở Thời Sênh.

“Nói đạo lý đi.” Thời Sênh tức giận, “Rõ ràng là Hách Liên Dục phá hoại, ta không gánh được cái tội này.”

Người khác nói gì cô mặc kệ, nhưng hắn thì không được.

Ngân Vi nhìn tiểu cô nương ở phía đối diện, dung mạo diễm lệ, vẻ mặt đường hoàng, tự tin, rõ ràng là một người rất đẹp. Nhưng trên người nàng lại có một cỗ u ám làm người ta khó lòng nắm bắt được, giống như không cẩn thận sẽ rớt vào vực sâu vô tận.

“Ngươi có chứng cớ gì không?” Ngân Vi khẽ di chuyển tầm mắt.

Thời Sênh hỏi lại, “Vậy ngươi có chứng cớ gì chứng minh ta làm?”

Ngân Vi không đáp, Thời Sênh có cảm giác xung quanh cũng yên lặng vài giây. Cô vừa chớp mắt một cái, đối diện đã không còn bóng dáng của Ngân Vi nữa.

Mà bên dưới lại vang lên tiếng chuông gió, xe ngựa và đội ngũ đã đi được một khoảng cách khá xa.

Thời Sênh: “…”

Phượng Từ lợi hại của ta, lần này chàng còn lợi hại đến mức này nữa à!

Không gian và thời gian là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau, Ngân Vi có thể khống chế không gian…

Đám người Phượng An, ngạc nhiên nhìn đội ngũ đã đi xa, “Kỳ quái, bọn họ đi lúc nào thế?”

“Không biết, chớp mắt một cái đã thấy ở đó rồi…”

Đệ tử Phượng gia đều có chung một cảm giác đó là bọn họ vừa mới chớp một cái thì đội ngũ kia đã biến mất trong tầm mắt, xuất hiện ở một nơi rõ xa.

Thời Sênh nhảy từ trên núi xuống, đuổi theo xe ngựa.

“Tam tiểu thư, đợi chút…”

“Tam tiểu thư…”

Đội trưởng đội Thần Vệ nhìn người đang đuổi theo phía sau, cẩn thận đi tới cạnh xe ngựa, “Quốc sư đại nhân, có cần đuổi người đi không?”

“Kệ nàng thôi.”

Đội trưởng hơi kỳ quái nhưng cũng không dám đặt thêm câu hỏi, “Vâng.”

Xe ngựa rõ ràng là rất xóc nảy nhưng người ngồi trong lại ngồi rất vững vàng.

Ngân Vi xoa xoa cằm, tầm mắt rời khỏi cái bàn nhỏ bên cạnh, trên bàn có bày mấy bức tranh, trên tranh vẽ một thiếu nữ dung mạo tuyệt trần với đủ loại tư thái.

Đầu ngón tay hắn nhẹ di chuyển trên bức tranh, ngay sau đó, các bức tranh liền biến thành tro bụi.

Cánh môi của hắn hơi cong lên.

…

Thời Sênh tới gần đội Thần Vệ, người của đội Thần Vệ cũng không đuổi cô, nhưng mấy người của Phượng gia lại không được, chỉ cần tới gần một chút liền sẽ bị quát đuổi đi.

Thời Sênh bước nhanh về phía xe ngựa, xốc màn che nhìn vào trong.

Không gian trong xe ngựa lớn hơn nhìn từ bên ngoài rất nhiều, bài trí cũng khá thoải mái, còn có một cỗ hương thơm ngát tản ra.

Nhưng trong xe lại không có người.

“Phượng tam tiểu thư.” Đội trưởng đội Thần Vệ đi tới, lễ phép nghiêng người, “Quốc sư đại nhân cần nghỉ ngơi, mong tiểu thư không nên quấy rầy.”

“Người đâu rồi?”

Đội trưởng không đáp, hiển nhiên là không muốn trả lời cô, cũng có lẽ là nhận được mệnh lệnh không nói cho cô biết.

Thời Sênh buông màn xe xuống, tức giận quay về.

Đội trưởng thật sự không hiểu Quốc sư đại nhân nhà mình đang muốn làm cái gì, Thời Sênh đi rồi, hắn liền nghiêng người xoay về phía xe ngựa, “Đại nhân, Phượng tam tiểu thư đi rồi.”

Trong xe ngựa hoàn toàn không có động tĩnh, đội trưởng duy trì tư thế này trong chốc lát, đang muốn nói chuyện thì lại thấy Thời Sênh vọt trở về, mạnh mẽ xốc màn che lên.

Bên trong vẫn trống rỗng như trước.

“Ngươi xoay người nói với cái xe ngựa không có ai làm gì?” Thời Sênh buông màn xe, quay đầu nhìn đội trưởng.

Đội trưởng: “…”

Tự nhiên lại quay trở về.

“Phượng tam tiểu thư, ta đang rèn luyện lực eo.” Đội trưởng trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Thời Sênh nhìn eo hắn một cái, lại nói: “Muốn rèn luyện lực eo thì lên giường, phải thực hành nhiều mới tốt.”

Đội trưởng mất một lúc mới hiểu ra Thời Sênh muốn nói gì, khóe miệng giật giật hai cái, Phượng tam tiểu thư này có phải một cô nương không thế?

Loại lời nói này mà nàng cũng có thể nói ra được?

Còn nói một cách hợp tình hợp lý mới ghê chứ.

Sao chẳng có chút rụt rè, thẹn thùng nào như mấy cô nương khác vậy?

“Ta biết chàng ở đây, chàng không gặp ta cũng chẳng sao, cái ta có là thời gian.” Thời Sênh xoay người rời đi.

Mẹ kiếp! Có thể khống chế không gian thật.

Nếu không phải sợ chém chết người rồi thì đến thế giới sau mới gặp được, có lẽ cô đã sớm móc kiếm chém chết hắn rồi.

Lời cuối cùng này tất nhiên không phải nói với đội trưởng, đội trưởng lắc lắc đầu, tâm tư của Quốc sư đại nhân tốt nhất đừng đi đoán làm gì.

…

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Giang sơn làm sính lễ.]

Thời Sênh vừa rời khỏi phạm vi đội Thần Vệ, Hệ thống liền nhảy ra tuyên bố nhiệm vụ.

Tuy rằng nhiệm vụ này đối với Ký chủ mà nói cũng chẳng có ích lợi gì.

[Mục tiêu nhiệm vụ: Ngân Vi. Để hắn lấy vạn dặm núi sông làm sính lễ, cưới cô vào cửa.]

Thời Sênh: "…"

Vì sao không phải ông đây lấy vạn dặm giang sơn làm sính lễ, cưới hắn về nhà?

[Ký chủ, mong cô nhớ kỹ, cô là con gái, cô là con gái, cô là con gái.] Chuyện quan trọng phải nhắc ba lần.

Con gái thì phải mảnh mai yếu đuối, phải biết khóc, biết ngây thơ, biết làm nũng, giống Ký chủ suốt ngày chỉ biết giết giết giết giết, cường sủng đàn ông, thế gian này quả thật có một không hai.

Giang sơn làm sính lễ.

Ông đây đánh hạ được giang sơn này rồi đưa cho hắn, rồi để hắn chuyển lại cho ta, như thế cũng được đúng không?

Bản cô nương thật đúng là thiên tài!

[…]

#Ký chủ nhà ta lại muốn tự mình lên rồi#

Ừ, nhưng trước khi đánh nhau giành thiên hạ thì phải hủy CP đã.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

#Ký chủ yêu thích phá CP, chính mình lại thích quăng thức ăn chó, có phải có bệnh không?#

Thời Sênh cũng không tiếp tục đi theo Ngân Vi nữa. Nếu đã xác định Ngân Vi là Phượng Từ thì cũng không cần sợ hắn sẽ chạy, không cần gấp gáp.

Đối với Phượng Từ, cô có một loại tự tin cực kỳ cao.

Thời Sênh rời đi rồi, Ngân Vi cũng không biểu hiện ra điều gì dị thường, giống như đó chỉ là một cô nương có ý nghĩ kỳ quái, thích đi theo hắn một đoạn đường mà thôi.

Nàng rời đi hay ở lại cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới hắn cả.

Chương 799: Quốc sư minh giám (12)

Lúc Thời Sênh về tới Phượng gia thì huyền thú đã bị tam đại đế quốc cùng hợp lực xua trở về Ma Diễm Lĩnh.

Chỉ còn một số ít vẫn đang tác loạn trên đại lục mà thôi.

Tam đại đế quốc vẫn đang tra nguyên nhân khiến cho huyền thú bạo động lần này.

Vì huyền thú chạy ra từ phía đế quốc Thương Lam nên hai đại đế quốc khác nhân cơ hội này làm khó dễ, huyền thú gây tổn thất cho bọn họ bao nhiêu thì Thương Lam phải bồi thường ngần đó.

Thế lực của đế quốc Thương Lam yếu nhất trong ba nước, luôn bị hai quốc gia còn lại làm khó dễ.

Vì thế, tin tức Thời Sênh là đầu sỏ gây tội lại lan truyền cực kỳ lợi hại.

Cô vừa quay về đã bị Phượng gia chủ gọi tới thư phòng.

Phượng gia chủ rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, cho dù xuất hiện cũng rất ít nói.

Trong mắt người ngoài, Phượng gia chủ là người cực kỳ nghiêm túc, nhưng làm việc lại rất khôn khéo, vì thế ông có biệt danh là “Hồ ly mặt lạnh”.

Nhưng trong trí nhớ của nguyên chủ, Phượng gia chủ lại là một người cha nuôi cực kỳ quan tâm nàng.

Trong ký ức của nguyên chủ, từ khi nàng bắt đầu có nhận thức, mọi người ở Phượng gia đều gọi nàng là Tam tiểu thư. Trước đây nàng còn tưởng mình là con gái của Phượng gia chủ, nhưng sau đó ông lại nói rằng nàng chỉ là con nuôi của ông chứ không phải con gái ruột.

Phượng gia chủ luôn luôn dạy dỗ và nhắc nhở cô điều này, dần dần, nguyên chủ đã khắc sâu vào trí nhớ vấn đề nàng không phải con gái ruột của Phượng gia chủ.

“Cha.” Thời Sênh ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Người đàn ông ngồi trên ghế với vẻ mặt nghiêm nghị, dấu vết của tháng năm in hằn trên gương mặt ông, khóe mắt đã đầy nếp nhăn.

Tuy nói tuổi thọ của người tu luyện kéo dài, nhưng cũng chỉ là dài mà thôi, không phải trường sinh bất lão.

“Có bị thương ở đâu không?” Phượng gia chủ dùng ánh mắt đánh giá Thời Sênh vài lần, tựa hồ như đang nhìn xem cô có bị thương ở đâu không.

Thời Sênh lắc đầu.

Lúc này, Phượng gia chủ mới tái mặt, “Sao lại thế này?”

Chuyện mà Phượng gia chủ hỏi tất nhiên là về tin đồn cô là đầu sỏ gây tội trên đại lục hiện tại.

“Hách Liên Dục vu oan, hãm hại con.” Nên tố cáo thì phải tố cáo.

Sắc mặt của Phượng gia chủ trầm xuống: “Hách Liên Dục? Con chắc chắn chứ?”

“Vâng, chính là hắn.” Là tên khốn đó.

“Vì sao phải hãm hại con? Con và hắn kết thù oán gì sao? Hắn có làm gì con không?” Phượng gia chủ liên tục đặt ra ba vấn đề, nhưng vấn đề thứ nhất và thứ ba rõ ràng là trùng lặp nhau.

Sao Hắc Liên Dục lại hãm hại cô, hắn muốn làm gì?

“Con là con gái mà cha yêu thương nhất.” Thời Sênh đột nhiên thốt ra một câu, “Giờ hai đại đế quốc lại làm khó dễ cho Thương Lam, cha nghĩ xem hắn muốn làm gì chứ?”

Thời Sênh nói vậy, Phượng gia chủ lập tức hiểu được.

Lời đồn trên đại lục đột nhiên xuất hiện, dường như chỉ sau một đêm, tất cả mọi người đều biết chuyện này.

Hách Liên Dục là Đế quân của đế quốc Xích Viêm, trong ba đế quốc thì Xích Viêm thuộc loại trâu bò nhất, chuyện hắn muốn làm thì rất khó ngăn cản được.

Dù sao trước khi quen biết nữ chính, nam chính chỉ có một tham vọng là nhất thống thiên hạ, chuyện gì cũng có thể làm.

Đến khi nam chính xác định được mình thực sự yêu nữ chính, kết cục của hai người là quy ẩn núi rừng, giang sơn chỉ là mây bay.

Tất cả suy tính, huyết hải thâm cừu gì đó, đến khi gặp nữ chính thì chẳng còn trọng yếu nữa.

Hiện tại, Thời Sênh nhắm tới chính là phiến mây bay này, cho nên dù nguyên nhân lúc đó Hách Liên Dục đột nhiên ra tay là gì, trong lòng Thời Sênh, chắn chắn là hắn có âm mưu gì đó.

Có chuyện thì mọi người cùng nhau làm thôi.

Một người ôm quá nhiều việc thì chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu Hách Liên Dục có âm mưu gì đó, cô tin là không lâu nữa, sẽ có người đòi giao ra kẻ đầu sỏ là cô.

Mà chắc chắn Phượng gia chủ sẽ không đồng ý.

Một khi đã không đồng ý, kết quả chính là hai đại đế quốc kia lấy cớ gây chiến.

Mà bên này, quan hệ giữa Phượng gia chủ và hoàng thất sẽ xuất hiện vết rạn, đến lúc đó, Hách Liên Dục muốn chiếm lấy Thương Lam không phải quá dễ dàng sao?

[…] Ký chủ nghĩ thật xa xôi.

Vừa mới bắt đầu mà cô đã đọc đến tận kết cục mà người ta trù tính rồi.

Cô đó, không phải cô nói không thích động não sao?

Thời Sênh không nhịn được mà trợn trắng mắt, rõ ràng là có kẻ muốn gây chuyện, chẳng lẽ ông đây không thể nghĩ xa xôi một chút để dự phòng mình bị tính kế sao? Não tàn!

Nghĩ ai cũng giống nhà ngươi, bị nhiễm virus cũng không biết à?

[…] Có lẽ nó không nên nói lời nào thì hơn, Ký chủ rất không thân thiện.

Thời Sênh nói chuyện với Hệ thống xong, Phượng gia chủ mới nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Sắc mặt Phượng gia chủ trầm xuống, giọng điệu cũng hiền hòa hơn, “Con cứ đi về nghỉ ngơi trước đi, cha vào cung một chuyến.”

Thời Sênh ngoan ngoãn gật đầu, xoay người ra khỏi thư phòng, Phượng gia chủ vội vàng tiến cung.

…

Thời Sênh đi về khuê các của nguyên chủ, đây là một tiểu lầu độc lập, xung quanh cực kỳ yên tĩnh.

“Tam tiểu thư, sao giờ ngài mới về? Đám Vạn đạo sư đã về được mấy ngày rồi, gia chủ sốt ruột muốn chết.”

“Đúng thế, ngài có bị thương ở đâu không?”

Bọn nha hoàn của nguyên chủ vây quanh Thời Sênh hỏi han.

Thời Sênh tỏ vẻ không có việc gì, đám nha hoàn mới tản ra, ai về việc nấy.

“Đám người Vạn Quyền đã về rồi?” Thời Sênh đi lên lầu, hỏi nha hoàn vẫn đi theo bên cạnh mình.

Nha hoàn vén rèm lên cho Thời Sênh đi vào, “Cũng về được bốn ngày rồi, nhưng hình như Vạn đạo sư bị trọng thương, nghe nói là vì cứu Thất tiểu thư. Gia chủ vì vậy mới tức giận, nhốt Thất tiểu thư ở

Tây các, tới giờ vẫn chưa thả ra.”

Phượng gia nói lớn thì rất lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ.

Chỉ cần có một chút biến động xảy ra liền lập tức truyền khắp Phượng gia.

Vạn Quyền là đạo sư mà Phượng gia chủ cực kỳ coi trọng, nay vì Phượng Khuynh Khuynh mà bị trọng thương, gia chủ vốn đã đối xử với nàng ta không tốt, đương nhiên lúc này lại càng có lý do để trách phạt.

Nghe nói Vạn Quyền đã cầu xin nên Phượng Khuynh Khuynh mới không bị trừng phạt về thể xác.

Tin tức Thời Sênh trở về cũng rất nhanh chóng truyền đi, các phương đều chạy tới vây xem, tâm tư đủ cả, ý xấu tràn ngập.

Thời Sênh cho người dẫn đám người đó tới phòng khách, một lần hầm hết cả đám.

Phì!

Ứng phó một lượt!

Nam tử của Phượng gia đều học tập trong học viện ở Hoàng gia, rất ít khi trở về, cho nên lúc này chỉ có một đám muội giấy tới đây.

Thời Sênh vừa xuất hiện, một muội giấy mặc váy hồng lập tức nói: “Tam tỷ tỷ, tỷ không sao thì thật tốt quá!”

Khuôn mặt non nớt dù tươi cười nhưng trong mắt lại đầy hận ý.

Sao nàng không chết ở bên ngoài luôn đi?

Mấy ngày trước nàng mất tích, rất nhiều người đoán nàng đã chết, nếu nàng đã chết thì sẽ có rất nhiều người vui vẻ.

“Làm ngươi thất vọng rồi, ta không chết.” Thời Sênh ngồi vào ghế chủ vị trong phòng khách.

Muội giấy váy hồng lập tức tỏ ra xấu hổ, “Tam tỷ tỷ nói gì thế? Tỷ không sao mới là tốt nhất.”

Thời Sênh gõ gõ mặt bàn, hỏi với vẻ mặt rất chân thành, “Không phải ngươi luôn ước ta chết ở bên ngoài, không quay về sao?”

“Sao tam tỷ tỷ lại nghĩ ta như thế? Muội thật tình lo lắng cho tỷ mà.” Hốc mắt muội giấy lập tức đỏ lên, nhìn Thời Sênh đầy vẻ tủi thân.

“Thật tình lo lắng ta đã chết hay chưa đúng không? Ngươi nghĩ trong đầu như thế, ta cũng chỉ giúp ngươi nói ra thành lời mà thôi, không cần cảm tạ.”

Muội giấy váy hồng nhỏ giọng khóc nức nở, “Tam tỷ tỷ, muội có đắc tội gì với tỷ đâu? Tỷ lại nói muội như thế. Nếu muội sai ở đâu, tỷ cứ nói, muội sẽ sửa mà.”

“Ngươi không làm cái gì sai cả, ngươi cũng chỉ mong ta đừng còn sống mà quay về thôi, không sai, đây là tình cảm bình thường của con người mà.” Vẻ mặt Thời Sênh rất bình tĩnh.

Nguyên chủ rất được sủng ái tại Phượng gia, bị người khác ghi hận cũng là điều bình thường.

Chương 800: Quốc sư minh giám (13)

Muội giấy váy hồng tỏ ra bị làm nhục, khóc lóc chạy đi.

Thời Sênh cười nhạt, lại nhìn sang những người bên cạnh.

Phượng gia chủ ngoài một đứa con gái riêng thì cũng chỉ có một cô con gái nuôi là nguyên chủ.

Mà Phượng gia chủ lại có rất nhiều anh em, vì thế những người ngồi đây đều tới từ mấy chi khác.

Vì Phượng gia chủ không có con ruột nối dòng nên con trai, con gái các phòng khác đều được sắp xếp với ý là để Phượng gia chủ chọn một người thừa kế từ trong đó.

Nhưng nếu Phượng gia chủ có con nối dòng thì những người này sẽ không còn vị trí gì nữa.

Thí luyện lần này chỉ có nguyên chủ và Phượng Khuynh Khuynh tham gia, những người khác đều báo ốm tập thể, không muốn đi. Bọn họ chưa lớn lắm, lại có người lớn dựa lưng nên cho dù không đi cũng không ai nói gì.

Nhưng lúc này xem ra là có vẻ không ổn rồi.

Muội giấy váy hồng chạy đi, những người khác đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó thiếu nữ ngồi trên cùng điều chỉnh tâm trạng một chút, quan tâm nói: “Tam muội muội, sao muội lại về trễ hơn Phượng

Khuynh Khuynh thế? Có phải trên đường về đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Liên quan gì tới ngươi?”

Thời Sênh đáp lại một câu.

Biểu tình của thiếu nữ cứng ngắc trong nháy mắt, “Tam muội muội đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn quan tâm muội một chút thôi.”

Rồi nàng ta âm thầm đánh giá Thời Sênh vài lần, vẫn là cùng một người, sao tính tình lại thay đổi nhiều như thế?

“Nếu các ngươi đến để quan tâm ta chết hay chưa thì thật xin lỗi, ta không chết, làm các ngươi thất vọng rồi.” Thời Sênh cao giọng để tất cả mọi người trong sảnh cùng nghe thấy. “Ta cũng chỉ là một đứa con nuôi, dù có được yêu thương tới đâu cũng sẽ không thể tranh tài sản với các ngươi được, cho nên ai về nhà nấy, cha ai người ấy tìm đi thôi.”

Mọi người: “…”

Đại sảnh yên ắng không một tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn Thời Sênh với vẻ không thể tin được, giống như những lời cô vừa nói chỉ là nói đùa vậy.

Thời Sênh bình tĩnh móc ra một nắm hạt dưa, bắt đầu ngồi cắn, thanh âm tanh tách phá vỡ không gian yên tĩnh quỷ dị.

Phượng Chi Âm có điểm không giống ngày thường!

Tất cả mọi người đều có một cảm giác chung như thế.

Mọi người đánh giá Thời Sênh vài lần, vẫn là Phượng Chi Âm trước đây, chỉ có tính tình là thay đổi…

“Nhìn đủ rồi thì đi đi, muốn nhìn ta phải trả tiền đấy.” Ông đây là người các ngươi có thể tùy tiện nhìn sao?

Một đám não tàn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó lục tục rời khỏi đại sảnh.

Ra đến bên ngoài, một vài người đi trước, vài người nấn ná ở lại, thấy người đã đi hết rồi liền lập tức tụ tập, vây quanh nữ tử lúc nãy.

“Đại tỷ tỷ, sao Phượng Chi Âm bây giờ nói khó nói chuyện hơn trước kia thế?” Trước kia nàng ta nói chuyện lúc nào cũng dịu dàng, nho nhã, hầu hết là giữ im lặng rất chừng mực, sao bữa nay lại như ăn phải thuốc nổ vậy?

“Không phải là ra ngoài bị đụng đầu vào đâu đó đấy chứ?”

“Nàng ta chỉ là một đứa con nuôi, chẳng có chút quan hệ nào với Phượng gia chúng ta. Nếu không phải vì gia chủ yêu thương thì cô ta làm gì có tư cách khiến chúng ta phải gọi là tỷ tỷ, lại còn chẳng biết điều chút nào.”

“Đúng thế, không ngờ nàng ta còn có thể trở về, còn cả Phượng Khuynh Khuynh kia nữa…”

“Được rồi.” Thiếu nữ quát lớn một tiếng, “Còn không nhìn xem đây là chỗ nào à, về rồi hãy nói.”

Mấy người lập tức câm miệng, không dám nói lời nào nữa.

Chờ bọn họ rời đi rồi, Thời Sênh mới tiêu sái bước ra, nhìn về phía mấy người kia rời đi.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Hung phạm sau lưng.]

“Phì!” Ai cho mi tuyên bố nhiệm vụ hả?

Hệ thống sợ tới mức lập tức bổ sung một câu, [Cam chịu tiếp nhận, cụ thể thế nào mời tham chiếu trên nghĩa của mặt chữ.]

Hệ thống nói xong lập tức logout, tắt máy.

Hoàn toàn không muốn bị Ký chủ ngược.

Thời Sênh âm thầm dùng súng hỏi thăm Hệ thống mười tám lần, sau đó mới bình tĩnh một chút.

Trong cốt truyện cũng không viết rõ ở kiếp Phượng Khuynh Khuynh chết thảm thì nguyên chủ có kết cục thế nào.

Mà kiếp này Phượng Khuynh Khuynh trọng sinh, nguyên chủ lại sống thảm như vậy, cho dù có người muốn hại nàng ta thì phỏng chừng cũng là làm trong âm thầm.

Thật phiền phức nha!

…

Quả nhiên, hai đại đế quốc đưa ra yêu cầu muốn xử trí đầu sỏ gây chuyện.

Phượng gia chủ đã sớm báo cho hoàng thất đề phòng chuyện này, cho nên điều kiện này cũng không được đáp ứng, ngược lại hoàng

thất còn tìm được cơ hội nghi ngờ bọn họ rắp tâm gây chuyện, muốn khơi mào chiến tranh, phá hỏng minh ước giữa ba nước.

Minh ước ba nước ký kết có thời hạn trăm năm, duy trì hòa bình an ổn trên đại lục, ai vi phạm trước sẽ trở thành tội nhân.

Đế quốc Thương Lam lấy lý do này ra, hai đế quốc khác liền không dám làm ầm ĩ lên quá nhiều nữa.

Thời Sênh không có cơ hội nhìn ba nước tranh luận, nhưng cô có được nghe kể câu chuyện xảy ra sau đó.

Đúng lúc ba nước đang tranh luận không dứt ra được, Ma Diễm Lĩnh ở hai mặt do hai đế quốc kia bảo vệ đều đồng loạt xảy ra bạo động, huyền thú không ngừng chạy ra đả thương người.

Mọi người không hiểu tại sao lại như thế, Quốc sư mang theo người xuất hiện, lập tức nhẹ nhàng chấm dứt chuyện tranh cãi này.

Hai đại đế quốc dù biết là Quốc sư làm nhưng cũng không có biện pháp nào bắt bẻ cả.

Quốc sư của đế quốc Thương Lam nổi tiếng là khó đối phó, càng khó nói chuyện, chẳng ai biết trong đầu hắn đang nghĩ gì.

Dùng phương pháp giải quyết vừa đơn giản vừa thô bạo như thế, mọi người đều bị bất ngờ tới trở tay không kịp.

Phượng Từ nhà cô từ lúc nào lại biết dùng bạo lực để kết thúc vấn đề nhanh như thế?

Thời Sênh vẫn luôn chú ý tới cách xử sự của Phượng Từ ở từng thế giới. Mặc dù cuộc sống của hắn và cô luôn liên quan tới nhau nhưng

hai người luôn ăn ý không xen vào cuộc sống của người kia.

Ấn tượng khắc sâu duy nhất là kiếp mà hắn mang tên thật Phượng Từ, dường như… đúng là luôn giải quyết vấn đề cực kỳ thô bạo và đơn giản.

Một lời không hợp liền phóng lửa.

Phủ Quốc sư cách Phượng phủ không xa, Thời Sênh không nhịn được chạy đi tìm người.

Phủ Quốc sư được xây dựng rất rộng rãi, hai bên cửa có hai con kỳ lân, tròng mắt đỏ như máu, nhìn rất sống động, bộ dáng giương nanh múa vuốt như thể muốn một ngụm nuốt chửng người khác.

Nửa đêm mà nhìn thấy thứ này thì đúng là bị dọa sợ chết khiếp.

Thời Sênh ghé sát mặt nhìn một hồi, không biết thứ này được điêu khắc bằng thứ gì mà lại toát ra nồng đậm linh khí như thế.

“Phượng tam tiểu thư.”

Thời Sênh dời mắt khỏi kỳ lân, nhìn về phía người vừa gọi tên mình.

Một thiếu niên diện mạo thanh tú, trên người mặc trang phục của đội Thần Vệ, đứng ở trên bậc cao, nụ cười trên mặt rất nhẹ, “Đại nhân nói, nếu Phượng tiểu thư thích thì có thể đem chúng về.”

Thời Sênh chỉ vào kỳ lân màu đen: “Cái đồ chơi này á?”

“Đúng thế.”

“Lấy về làm gì?” Vừa lớn vừa đen, không thể ăn cũng không thể làm

gì được.

Thiếu niên: "…" Không phải cô tò mò nhìn nó cả nửa ngày sao?

"Nói với đại nhân nhà ngươi, nếu có lòng thì tặng chính hắn cho ta đi." Thời Sênh biết tên não tàn Ngân Vi kia chắc chắn đang ở trong phủ.

Thiếu niên tươi cười đáp, "Phượng tam tiểu thư, lời này tôi thật sự không dám truyền giúp cô..."

Kết cục của việc mơ ước đại nhân…

Ha ha, hắn thật không dám nghĩ tới.

Tuy rằng Phượng tam tiểu thư có chút khác biệt trong mắt đại nhân, nhưng hắn thật sự không chịu nổi nếu đại nhân nhà hắn coi trọng vị tiểu thư này.

"Vậy ngươi cho ta vào đi, ta tự mình nói với hắn." Thời Sênh bước lên bậc.

Thiếu niên lắc đầu, ngăn cản đường đi của Thời Sênh, "Phượng tam tiểu thư, ta không thể để tiểu thư vào được."

Đại nhân chỉ sai hắn truyền lời, cũng không nói sẽ cho nàng vào.

Chương 801: Quốc sư minh giám (14)

Thời Sênh bị ngăn lại bên ngoài phủ quốc sư.

Dù Thời Sênh có nói gì thì thiếu niên kia cũng nhất định không cho cô vào.

“Phượng tam tiểu thư, đại nhân không muốn gặp tiểu thư.” Thiếu niên nói một cách uyển chuyển.

Thời Sênh trừng mắt với thiếu niên, “Ta muốn gặp hắn.”

Thiếu niên: “…” Ngài muốn gặp ngài ấy là chuyện của ngài.

Dù sao, hắn cũng nhất định không để Thời Sênh vào.

“Đưa hai con kỳ lân này tới Phượng phủ.” Trước khi rời đi, Thời Sênh chỉ vào hai con kỳ lân bằng đá đen kia.

Đồ Phượng Từ đưa, có lý nào lại không cầm.

Khóe miệng thiếu niên giật giật, vừa rồi ngài còn bảo lấy về vô dụng, sao giờ lại muốn rồi.

Đường nhiên, thiếu niên không dám nói lung tung, hơi xoay người, “Vâng.”

Thời Sênh rời khỏi phủ Quốc sư, đi dạo trên đường một vòng, không khéo lại đụng phải Phượng Khuynh Khuynh.

Phượng Khuynh Khuynh đã được thả ra khỏi phòng tối, đang đi dạo cùng một nam tử trẻ tuổi, Thời Sênh nhớ ra tên này chính là kẻ bị rắn cắn ở Ma Diễm Lĩnh.

Thời Sênh không ngờ hắn còn có thể sống sót.

Nhưng hắn và nữ chính đi cùng nhau, còn sống cũng là chuyện bình thường.

Hai người vừa bước ra khỏi một cửa hàng dược liệu, Thời Sênh đứng ở dưới bậc thềm, hơi ngẩng đầu nhìn Phượng Khuynh Khuynh.

Trong đáy mắt Phượng Khuynh Khuynh hiện lên một chút oán hận, chỉ vì người này mà nàng ta để thoát một đầu thần thú.

Mà còn là huyết kỳ lân ngàn năm khó gặp.

Cũng lại vì nàng mà mình mới bị Phượng gia chủ trách phạt nặng nè. Rõ ràng mình mới là con gái ruột của ông ấy, sao ông ấy lại đối xử với con gái như người ngoài vậy chứ.

Trọng sinh sống lại, Phượng Khuynh Khuynh đã không còn nghĩ tới cái gì mà tình thân nữa. Hiện tại nàng ta chỉ muốn mạnh lên, phải mạnh lên hơn nữa.

Phượng Khuynh Khuynh áp chế cảm xúc trong đáy mắt, mang theo nam tử kia đi qua bên người Thời Sênh. Thân là nữ chính, ở trong những tình huống không quan trọng thì sẽ không gây chuyện thị phi.

Thời Sênh cũng không ngăn cản Phượng Khuynh Khuynh, tùy ý để nàng ta đi qua.

Mà nam nhân trẻ tuổi kia lúc đi ngang thì nhìn Thời Sênh với ánh mắt hơi cổ quái.

Lúc trước ở Ma Diễm Lĩnh, những lời nàng nói hắn còn nhớ rất rõ. Tuy rằng nàng nói rất đúng, nhưng khi Phượng Khuynh Khuynh cứu hắn, hắn lại không khỏi cảm thấy Thời Sênh quá mức máu lạnh.

“Nhìn gì mà nhìn?” Thời Sênh hung hăng trừng mắt, “Cẩn thận ông đây móc mắt ngươi ra.”

Thanh âm Thời Sênh cũng không lớn, dường như Phượng Khuynh Khuynh đi ở trước không nghe thấy được.

Đáy mắt nam tử hiện lên vẻ chán ghét, nữ nhân độc ác thế này sao có thể so với Thất tiểu thư chứ.

Hắn thu lại tầm mắt, chạy theo Phượng Khuynh Khuynh.

Thời Sênh liền tiến vào trong cửa hàng dược liệu mà Phượng Khuynh Khuynh vừa trở ra, nữ chính tới nơi này chắc chắn là mua nguyên liệu luyện dược rồi.

Giống như trong các tiểu thuyết huyền huyễn khác, trên đại lục này, đan dược là thứ cực kỳ khan hiếm.

Nữ chính có được rất nhiều đan phương đã thất truyền trên đại lục, vì thế nàng ta nhanh chóng tỏa sáng, được mọi người tâng bốc, nịnh bợ.

Mà nam chính cũng vì vậy mà tìm tới nữ chính, kéo gần quan hệ của hai người lại.

Để Phượng Khuynh Khuynh luyện đan độc giết chết Hách Liên Dục có vẻ rất vui đúng không?

[…] Cô cho nữ chính người ta là đồ ngốc à? Người ta sẽ hạ độc nam chính chắc? Hơn nữa, nhiệm vụ của cô đâu có bao gồm nam chính, đừng có đem tai vạ tới cho người ta.

Không đem tai vạ tới cho nam chính ư?

Quên cmn đi!

Chuyện hắn hãm hại bản cô nương trước đây có thể quên đi dễ vậy sao?

Tưởng bản cô nương không biết mang thù à?

Thời Sênh không thèm tốn hơi thừa lời thêm nữa, “Ta sẽ khiến nữ chính não tàn luôn.”

[…] Hừ, trong mắt cô làm gì có ai não không tàn đâu?

Thời Sênh ánh mắt hơi đổi, cười khẽ: “Tất cả đều não tàn hết.”

Toàn thiên hạ não tàn.

“Đây không phải Tam tiểu thư Phượng gia sao? nàng ta còn có mặt mũi ra ngoài ư?”

“Người như ả ta sao có thể biết khó khăn của người khác chứ, lúc nào cũng hành động tùy hứng.”

“Gặp phải chuyện lớn như thế, nếu tôi mà là nàng ta thì đã lấy cái chết tạ tội rồi.”

Người trên đường đi không ngừng chỉ trỏ với Thời Sênh.

Chuyện ở Ma Diễm Lĩnh tuy rằng đã bị Ngân Vi giải quyết, nhưng trong lòng những người ở Thương Lam, Thời Sênh vẫn là đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện.

Thời Sênh xoay người nhìn mấy kẻ đang bàn tán kia, mấy người đang nói nhao nhao đột nhiên im bặt.

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, hai tay chống nạnh, vẻ mặt bừa bãi, “Có bản lĩnh thì tới trừ hại cho dân đi.”

Đến đi!

Đánh nhau xem nào!

Bản cô nương đây sợ các ngươi chắc?

Vài người vừa rồi nói huyên thuyên không khỏi lạnh sống lưng, cùng không hẹn mà lập tức lui về sau mấy bước.

Nhưng lại nghĩ mình đường đường là đàn ông, sao phải sợ một cô gái chứ.

“Ngươi là cô nương, sao có thể độc ác như thế được!” Một người bạo dạn chỉ trích.

“Ai quy định là cô nương thì không được độc ác?” Thời Sênh trừng mắt, giọng nói muốn bao nhiêu hung dữ liền có bấy nhiêu hung dữ, “Ngươi quy định? Hay thiên hoàng lão tử quy định?”

Đàn ông nhẫn tâm thì nói là vì đại sự.

Phụ nữ nhẫn tâm lại bị quy là lòng dạ rắn rết.

Ai quy định là phụ nữ thì phải lương thiện, không được có dã tâm, phải ở nhà giúp chồng dạy con?

Khí thế của Thời Sênh như thể chỉ cần bọn họ nói một câu không được liền sẽ bị chém chết tại chỗ.

Mấy người nhìn nhau vài lần sau đó xoay người bỏ chạy.

Tam tiểu thư Phượng gia này sao lại giống người điên thế chứ?

#Ký chủa của tôi ơi, cô đang làm gì thế, đấu tranh vì chính nghĩa là chuyện độc quyền của nữ chính, cô cướp việc của người ta làm gì? Im lặng mà làm nhiệm vụ không được à?#

Thời Sênh đi bộ một vòng trên phố, mua một đống đồ chơi cổ quái, ít nhất trong mắt Hệ thống thì đó là một đống đồ chơi kỳ quái.

Lúc trở về Phượng phủ, Thời Sênh bị ngăn trở lại ở trên một con đường.

Một đám người xúm lại, ba tầng trong, ba tầng ngoài, hoàn toàn không nhìn rõ chuyện xảy ra bên trong.

Thời Sênh kéo một cô nương, “Bên trong xảy ra chuyện gì thế?” Chó ngoan không cản đường, đám người này không những chặn đường mà còn không cho người ta qua.

Cô nương lắc đầu, “Không biết, ta cũng vừa mới tới.”

Thời Sênh kiễng chân nhìn, cô có linh cảm chuyện này có liên quan

tới mình.

Mất sức chín trâu hai hổ, Thời Sênh mới chen vào được bên trong.

Thứ đập vào mắt đầu tiên chính là kỳ lân màu đen, đội Thần Vệ đứng bốn xung quanh đầu kỳ lân đó, đối diện là nữ chính đại nhân Phượng Khuynh Khuynh.

Sắc mặt Phượng Khuynh Khuynh trắng bệch, đang được nam tử trẻ tuổi đỡ lấy.

Thời Sênh: "…" Lại muốn gây chuyện rồi.

Phượng Khuynh Khuynh đối mặt với đội Thần Vệ không phải vì nàng ta muống gây sự, mà là vì mải đuổi theo một người nên lỡ chân xông vào đoàn hộ tống kỳ lân của đội Thần Vệ mà thôi.

Đội Thần Vệ tưởng Phượng Khuynh Khuynh muốn làm gì nên lập tức hai bên liền động thủ.

Phượng Khuynh Khuynh không dám bại lộ thực lực, bị đội Thần Vệ đả thương khá nặng.

"Người của phủ Quốc sư các người đều không biết phân rõ phải trái đúng không?" Phượng Khuynh Khuynh hơi tức giận. Nếu không phải vì sợ bại lộ thực lực thì sao nàng ta có thể bị đám người này đánh cho te tua thế này.

Đội thần vệ mặt không đổi sắc trước lời chỉ trích của nàng ta, "Thất tiểu thư, là cô xông tới trước."

Phượng Khuynh Khuynh hừ lạnh, "Ta chỉ đuổi theo một người. Các ngươi lại ngăn cản ta, còn để người kia chạy mất, chẳng lẽ kẻ đó là

người của phủ Quốc sư các người?”

Đội Thần Vệ vẫn cực kỳ trấn định, “Chúng ta không biết Thất tiểu thư đang đuổi theo ai, cũng không thấy người đó, việc cô xông tới là sự thật.”

Chương 802: Quốc sư minh giám (15)

Thái độ của đội Thần Vệ cực kỳ kiên quyết, bọn họ không quan tâm bất cứ cái gì, chỉ nhận định đúng một điều là Phượng Khuynh Khuynh xông tới là có ý đồ gây rối.

Phượng Khuynh Khuynh hừ lạnh: “Ta không ngờ phủ Quốc sư lại đổi trắng thay đen, không phân rõ thị phi như thế.”

Trong cốt truyện, Phượng Khuynh Khuynh và phủ Quốc sư có thù oán, nhưng dù hiện tại đúng sai thế nào thì chắc chắn Phượng Khuynh Khuynh sẽ không xung đột với đội Thần Vệ.

Trong lòng người thường, phủ Quốc sư là một loại tồn tại rất cao siêu, đội Thần Vệ được coi là mạnh mẽ hơn quân đội bình thường rất nhiều.

Nhưng thanh danh của phủ Quốc sư cũng không được tốt lắm, đội Thần Vệ làm việc luôn lấy Ngân Vi làm trung tâm.

Hắn nói cái gì thì chính là cái đó, dù thiên hoàng lão tử cũng không thay đổi được.

Mà Ngân Vi lại không làm việc theo lẽ thường, có đôi khi làm chuyện tốt, nhưng nhiều chuyện không tốt hắn cũng làm, thậm chí còn có thể nói là làm một cách ác liệt.

Có một thứ tồn tại mà chỉ cần muốn là có thể tạo phản như Ngân Vi, trong mắt những người ở đây chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ,

không biết trước được khi nào sẽ nổ.

Phượng Khuyn Khuynh cũng hiểu hiện tại mình không thể cứng đối cứng với đội Thần Vệ được.

Nàng ta không thể bại lộ thực lực, hiện tại nàng ta còn quá yếu.

Cho nên cứ tạm nghẹn lại khẩu khí này, tránh đường trước đi vậy.

Nữ chính có thể nhẫn nhịn thì luôn làm được chuyện lớn.

Chỉ là Thời Sênh cảm thấy rất kỳ quái, sao cứ có cảm giác gượng ép thế nào ấy.

Tác giả để cho nữ chính xung đột với nhân vật phản diện quá mức hợp tình hợp lý.

Đội Thần Vệ lại nâng kỳ lân rời đi.

Những người vây xem đều nhận ra hai con kỳ lân này.

Trên toàn lãnh thổ Thương Lam, dám dùng kỳ lân đá để giữ cổng chỉ có phủ Quốc sư.

“Đây không phải hai con kỳ lân đá bên ngoài phủ Quốc sư sao? Họ định đưa đi đâu thế?”

“Mau đi theo nhìn xem.”

Vì thế, trong sự vây xem của người dân, đội Thần Vệ khiêng hai con kỳ lân vào Phượng phủ.

Phượng gia chủ kinh ngạc và khó hiểu, “Xin hỏi, Quốc sư có ý gì

vậy?”

“Phượng gia chủ, chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc.”

Phượng gia chủ thông minh không tiếp tục hỏi nữa, “Kỳ lân này…”

Đây là hai con kỳ lân bên ngoài cổng phủ Quốc sư đấy.

Ngày trước, có không ít người mơ ước hai con kỳ lân này, lúc đó Quốc sư còn chưa có uy tín lớn như bây giờ, có mấy người gan lớn liền chạy tới trộm kỳ lân đem đi.

Hậu quả là…

Ngẫm lại vẫn thấy rất thảm.

Nhưng giờ sao cái thứ này lại được Quốc sư đưa tới nhà ông chứ? Đây là có ý gì?

“Là gửi cho Tam tiểu thư của quý phủ.”

Tam tiểu thư?

Tiểu Âm?

Tiểu Âm và Quốc sư có quan hệ gì? Sao Quốc sư lại đem hai con kỳ lân này tới tặng cho Tiểu Âm?

“Cáo từ.” Đội thần vệ không giải thích nghi hoặc của Phượng gia chủ nữa, lập tức rời khỏi Phượng phủ.

Người của đội Thần Vệ vừa đi, Phượng gia chủ liền cho người đi gọi Thời Sênh.

Thời Sênh đi đường tắt, trở về Phượng phủ trước khi đội Thần Vệ tới.

Cho nên khi Phượng gia chủ cho gọi, cô đã ở trong phòng rồi.

…

Phượng gia chủ đi quanh hai con kỳ lần, vẻ mặt nghiêm túc, Thời Sênh đi vào mà ông cũng không phát hiện ra.

“Cha.” Thời Sênh gọi một tiếng.

Phượng gia chủ ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lập tức chỉ vào kỳ lân: “Cái này là thế nào?”

“Quốc sư đưa tới đó.” Thời Sênh đáp với vẻ mặt đương nhiên.

Tất nhiên ông biết đây là đồ mà Quốc sư đưa, còn là chỉ đích danh tên người nhận nữa.

“Vì sao Quốc sư lại đưa tới cho con thứ này?”

Thời Sênh trầm ngâm một chút: “Có lẽ là lễ vật muốn bồi thường vì đã oan uổng con.”

Cũng có thể là tín vật đính ước…

Rất khó để đoán được tâm tư của tên não tàn kia…

“Oan uổng con? Con và Quốc sư đã làm gì?” Sắc mặt Phượng gia chủ càng thêm lo lắng.

Quốc sư đã làm gì Tiểu Âm chứ?

“Chính là chuyện ở Ma Diễm Lĩnh, hắn tưởng con phá hỏng trận pháp của hắn blablabla…”

Thời Sênh kể lại chuyện ở Ma Diễm Lĩnh cho Phượng gia chủ nghe.

Gần đây, Phượng gia chủ vì bận rộn chuyện chính sự nên đã suýt quên mất chuyện này.

“Bên ngoài đồn con đã phá hỏng trận pháp phòng ngự của người ta là thế nào?” Hiện tại, lời đồn đại bên ngoài càng lúc càng nhiều thêm.

“Bọn họ muốn nhốt con bên ngoài thành, con phá hỏng trận pháp của họ thì sao?” Thời Sênh bày ra vẻ mặt thật thà, hỏi lại.

Tin tức trong câu nói này quả thật rất nhiều.

Nàng thừa nhận nàng đã phá hư trận pháp của người ta?

Còn có người nhốt nàng ở bên ngoài?

Ai lại có gan lớn như thế?

“Tiểu Âm, sao con có thể phá vỡ được trận pháp phòng ngự?” Ông biết quá rõ bản lĩnh của Tiểu Âm.

Tại các thành trì gần Ma Diễm Lĩnh, trận pháp phòng ngự cao cấp hơn ở các thành trì khác rất nhiều, muốn phá vỡ là điều gần như không có khả năng.

“Thì cứ thế phá thôi.” Thiên tài luôn thông minh như thế.

Thiết kiếm: "…" Cô một ngón tay cũng chưa động, không hiểu chủ nhân của nó lấy đâu ra cảm giác ưu việt thế chứ? Mất mặt!

Dù Phượng gia chủ có hỏi thế nào thì Thời Sênh cũng chỉ dùng mấy từ như "thiên bẩm", "thông minh", "tự học thành tài" để giải thích cho có lệ.

Đến nước này mà Phượng gia chủ còn không cảm thấy Thời Sênh khác hẳn với Phượng Chi Âm của quá khứ thì ông cũng đừng làm gia chủ của Phượng gia nữa.

Đáy lòng Phượng gia chủ tràn đầy nghi ngờ, sau đó ông liền quay lại đề tài hai con kỳ lân: "Quốc sư không phải người có thể dễ dàng tiếp cận như vậy, con đừng thân cận quá với hắn!"

Sao có thể không thân cận hắn được cơ chứ.

Hắn là người mà cô muốn yêu chiều cơ mà.

Tuy rằng Phượng gia chủ dặn dò không được gần gũi quá với Quốc sư nhưng cũng không có ý cấm. Ông cho người khiêng kỳ lân tới sân của cô, đặt ngay bên ngoài tiểu lâu.

Mãi sau Thời Sênh mới biết hai con kỳ lân này còn có tác dụng phòng trộm.

…

Phượng gia chủ để Thời Sênh rời đi, sau đó một mình đi tới từ đường, đây là nơi hương khói liệt tổ liệt tông Phượng gia.

Phượng gia chủ lễ bái một hồi.

Sau đó, ông xoay bài vị, bàn bày bài vị đột nhiên xẻ đôi ra, để lộ ra một con đường tối đen như mực.

Phượng gia chủ liền tiến vào trong thông đạo, cánh cửa lập tức lại khép chặt.

Ông tiến tới, đi qua vài con đường tối tăm, u ám liền tiến vào một không gian cực lớn.

Trong này có rất nhiều giá, trên mỗi cái giá đều đặt một đĩa đèn.

Có cái ánh sáng rất mạnh, có cái lại rất yếu, gần như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Phượng gia chủ đi thẳng về phía một đĩa đèn, tuy rằng trên đó vẫn sáng nhưng ánh sáng lại rất mỏng manh.

Cả người Phượng gia chủ đều cứng đờ, không phải chứ…

Chẳng lẽ là thật?

Phượng gia chủ mang theo tâm tư hoài nghi, lấy từ trên đĩa xuống một tảng đá.

Ông mang tảng đá ra ngoài, đi thẳng tới dưới tiểu lầu của Thời Sênh.

Phượng gia chủ đứng ở bên ngoài, tảng đá trong tay ông bắt đầu lại sáng lên, nhưng ánh sáng vẫn rất mỏng manh.

Phượng gia chủ lấy cớ đi vào nói chuyện với Thời Sênh hai câu.

Lúc ra ngoài, biểu hiện của ông càng thêm kỳ quái.

Đúng là Tiểu Âm, nhưng vì sao hồn đăng của Tiểu Âm lại yếu ớt như thế? Ngay cảm hồn thạch cảm ứng cũng rất yếu…

Ở thế giới này, thời điểm khi đệ tử ở các đại gia tộc được sinh ra thì sẽ thắp sáng hồn đăng, lại có một quả hồn thạch, hai thứ này, hồn đăng có thể cho người khác biết người đó còn sống hay không, mà hồn thạch lại có thể phát hiện nơi người đó đang ở, cũng có thể xác định người đó là thật hay giả.

Phượng gia chủ phát hiện tính cách của Phượng Chi Âm thay đổi, hoài nghi nàng bị người khác đánh tráo nên mới đi xem hồn đăng.

Nhưng kết quả lại làm cho Phượng gia chủ càng thêm nghi hoặc.

Hồn thạch không thể nào bị lỗi, người trong đó chắc chắn là Tiểu Âm.

Vấn đề hiện tại là…

Tại sao lại có thể mỏng manh như sắp biến mất như thế?

Chương 803: Quốc sư minh giám (16)

Thời Sênh phát hiện ra Phượng gia chủ tìm về rất nhiều y sư để kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô.

Nhưng kết quả nhận được đều là thân thể cô rất khỏe mạnh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Phượng gia chủ phát sầu lên, không có vấn đề gì thì tại sao hồn đăng lại yếu ớt như thế?

Mà hành vi của Phượng gia chủ làm cho người của Phượng gia cũng cảm nhận được cái gì đó, cũng hoài nghi có phải Thời Sênh xảy ra vấn đề hay không?

Thời Sênh thực vô tội, cô hoàn toàn không có bệnh mà.

“Tam muội muội.”

Thời Sênh vừa tiễn Phượng gia chủ đi thì một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa viện. Đối phương hơi ngạc nhiên, đứng đánh giá kỳ lân vài lần.

Tin tức Quốc sư tặng kỳ lân cho Thời Sênh đã truyền khắp Phượng gia.

Nhưng xét theo hành vi trước đó của Thời Sênh, những người này đều chỉ dám đứng từ xa quan sát, không ai dám lại gần hỏi han.

Thời Sênh đứng trên bậc thang, vừa vặn ở giữa hai con kỳ lân, hai tay khoanh trước ngực, bình tĩnh nhìn nữ tử đang chậm rãi đi tới.

Phượng Kỳ Kỳ, Đại tiểu thư của Phượng gia.

Phượng Kỳ Kỳ mang theo hai nha hoàn, trong tay đám nha hoàn đều mang theo đồ. Nàng ta đi tới gần, mỉm cười nói: “Ta nghe nói sức khỏe Tam muội muội không tốt nên cố ý mang tới cho Tam muội muội một ít thuốc bổ.”

Theo lời của nàng ta, hai nha hoàn lập tức mở những thứ trên tay ra.

Hòm vừa mở ra, Thời Sênh liền cảm giác được một cỗ linh khí nồng đậm, cô không nhận ra thứ bên trong là gì, nhưng từ lượng linh khí toát ra có thể thấy thứ này không phải đồ thường.

Nhưng mà…

Cáo chúc Tết gà ư?

Chắc chắn có ý đồ!

“Sức khỏe của ta tốt lắm.” Thời Sênh không nhận lấy mấy thứ kia, ai biết bên trong có độc hay không chứ.

Phải biết rằng, Phượng Kỳ Kỳ này có thể là nhân vật mấu chốt trong nhiệm vụ phụ tuyến.

Phượng Kỳ Kỳ yên lặng đánh giá Thời Sênh vài lần, lại dịu dàng nói: “Sức khỏe Tam muội muội không sao là tốt rồi, mấy thứ này ta cũng đã mang tới đây, sẽ không mang về đâu. Hay là Tam muội muội cứ nhận lấy đi, xem như nhận một chút tâm ý của người làm tỷ tỷ là ta.”

“Không cần.”

“Có phải Tam muội muội chê đồ tỷ tỷ mang tới không tốt không?” Phượng Kỳ Kỳ tỏ ra khổ sở, lấy lui làm tiến, “Bình thường Tam muội muội luôn dùng như thứ tốt nhất, có lẽ muội cũng chướng mắt với mấy thứ này của tỷ tỷ.”

Thời Sênh nhếch miệng cười, gương mặt tràn đầy ác ý, “Nếu là thứ tốt thì đương nhiên phải để lại cho tỷ tỷ dùng rồi.”

Phượng Kỳ Kỳ không để ý tới vẻ mặt của Thời Sênh, vội vàng nói: “Ta không cần những thứ này, Tam muội muội cứ để dùng đi.”

“Không cần.”

Phượng Kỳ Kỳ: “…”

Đưa đồ thôi mà sao cũng khó quá vậy?

Thời Sênh xoay người đi vào trong tiểu lâu, mặc kệ Phượng Kỳ Kỳ bên ngoài.

Sắc mặt Phượng Kỳ Kỳ nhanh chóng biến đổi mấy lần, ánh mắt đảo qua cái hòm trong tay nha hoàn, bất đắc dĩ thở dài: “Đi thôi.”

Thân ảnh Phượng Kỳ Kỳ biến mất ở bên ngoài tiểu lâu, lúc này nha hoàn bên cạnh Thời Sênh mới mở miệng, “Sao Đại tiểu thư lại vô duyên vô cớ mang đồ tới tặng tiểu thư nhỉ?”

“Không có lòng tốt.” Thời Sênh đi tới xích đu và ngồi xuống, “Không có bữa cơm trưa nào miễn phí cả.”

Nha hoàn kinh ngạc nói, “Không thể nào, Đại tiểu thư là người tốt

mà.”

Danh tiếng của Phượng Kỳ Kỳ ở Phượng gia rất tốt, ai đều nói nàng ta là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, là một vị tiểu thư rất mực dịu dàng.

Thân mình Thời Sênh đong đưa theo xích đu, “Tri nhân tri diện bất tri tâm, sao ngươi có thể biết nàng ta đang nghĩ gì chứ?

Có lẽ bên ngoài người ta khen ngợi ngươi, nhưng trong đáy lòng lại đang muốn xẻ ngươi thành tám khối ấy chứ.

Lòng người mà!

Lòng người…

“A…”

Thấy Thời Sênh đột nhiên cười lên thành tiếng, nha hoàn kỳ quái, “Tiểu thư, ngài đang cười chuyện gì thế?”

Thời Sênh thu lại nụ cười trên mặt, nhắm mắt, thản nhiên đáp: “Không có gì.”

…

Phượng gia chủ ép buộc vài ngày liền thôi, nhưng mỗi ngày ông lại bắt Thời Sênh phải đi học ở Diễn võ trường của gia tộc.

Nữ tử trong các đại gia tộc bình thường đều luôn tự học tại nhà, chỉ có nam tử có thiên phú tốt mới được đưa tới loại địa phương như học viện.

Mà đám nam tử bình thường cũng chỉ có thể học tập ở Diễn võ trường của gia tộc mình.

Cho nên, ở Diễn võ trường thường có cả nam lẫn nữ, Thời Sênh có đạo sư chuyên môn, không cần học cùng những người khác, nhưng lúc cô tới lại phát hiện ra bên trong đã có người.

Một nữ nhân thấy Thời Sênh tiến vào liền vội vàng đứng lên.

Nữ nhân này thuộc một nhánh trong Phượng gia, có thể lên với vị trí đạo sư, còn là đạo sư của nguyên chủ, có thể thấy nữ nhân này rất có thực lực.

“Tam tiểu thư.”

Thời Sênh nhìn về phía người đang ngồi.

Đạo sư lập tức giải thích, “Sau này Thất tiểu thư sẽ học cùng Tam tiểu thư, Tam tiểu thư không có ý kiến gì chứ?”

Ai muốn học cùng nữ chính chứ?

Ai sắp xếp cái này?

Bản cô nương đây không thèm ở chung một chỗ với nữ chính!

Sợ không khống chế được bản thân mà giết ả luôn!

“Có ý kiến.”

Đạo sư không ngờ Thời Sênh lại cự tuyệt thẳng thừng như thế, “Nhưng mà… đây là sắp xếp của Vạn đạo sư.”

“A, vậy ngươi dạy nàng ta đi, tạm biệt.” Thời Sênh xoay người bước đi.

Đạo sư ngơ ngác.

Nếu là cãi cọ một hồi thì chẳng nói, người này lại trực tiếp ra ngoài luôn.

Thời Sênh vừa mới chuyển thân liền nhìn thấy Vạn Quyền đứng ở phía sau, khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt nhìn Thời Sênh rất nghiêm nghị.

Vạn Quyền trầm giọng mở miệng, “Tam tiểu thư, Thất tiểu thư cũng coi như là cùng mạch với cô, cùng học tập với nhau không phải rất tốt ư?”

Thời Sênh gằn từng chữ một: “Nhưng ta lại không muốn ở cùng với nàng ta.”

“Vì sao?”

Thời Sênh nhếch miệng, “Không thích là không thích. Ngươi còn muốn ta cho cái lý do gì chứ, bị bệnh à?”

Vạn Quyền bày ra tư thế đạo sư, “Mỗi người làm việc đều cần có lý do, vì sao cô không muốn học tập cùng Thất tiểu thư?”

Ôi, khí thế rất mạnh nha, sợ ngươi chắc?

“Vì sao phải có lý do? Ta không thích là không thích, tâm tình không vui, không được à?” Mỗi người làm việc đều cần lý do, nhưng lại có những kẻ vì hành vi của chính mình mà còn muốn kiếm cớ, muốn làm cho người khác mình đang làm chuyện hợp lẽ thường ấy.

“Vạn đạo sư.” Phượng Khuynh Khuynh không biết đã đứng lên từ khi nào, từ bên trong đi ra, vẻ mặt bình thản, “Tam tiểu thư đã không muốn học cùng ta thì để ta học cùng những người khác cũng được mà.”

Phượng Khuynh Khuynh cảm thấy Thời Sênh muốn đuổi mình, không cho mình học. Cũng chẳng sao, bản thân nàng ta không cần người dạy, tới nơi này cùng lắm cũng chỉ làm để che mắt người khác mà thôi.

Vạn Quyền nhìn Thời Sênh một cái, đáy mắt hiện lên vẻ thất vọng.

“Về sau ta sẽ tự mình dạy ngươi.” Vạn Quyền nói với Phượng Khuynh Khuynh.

“Vạn đạo sư, cái này không phù hợp với quy củ.” Nữ đạo sư nhỏ giọng nói một câu nhưng bị Vạn Quyền trừng mắt đe dọa nên lại không dám nói gì nữa.

Vạn Quyền khẽ lắc đầu, thanh âm tràn đầy vẻ bất lực, “Tam tiểu thư, cô như thế này thì không làm được chuyện gì lớn đâu.”

“A.” Thời Sênh không mặn không nhạt đáp một tiếng, chân cũng nhấc lên đi vài bước, “Có làm được đại sự hay không cũng không tới lượt Vạn đạo sư quan tâm, đây là chuyện của ta.”

Vạn Quyền bị thái độ này của Thời Sênh làm cho tức giận. Hắn đến Phượng gia lâu như thế rồi, chưa từng gặp ai nói chuyện như thế với mình.

Nữ đạo sư ở phía sau vội vàng gọi một tiếng, “Tam tiểu thư, ngài phải học rồi.”

“Không muốn học, hôm nay nghỉ.” Thời Sênh khoát tay.

Nữ đạo sư: “…”

Chương 804: Quốc sư minh giám (17)

Tin Thời Sênh không chịu đi học nhanh chóng được truyền đến tai Phượng gia chủ.

Sau khi Phượng gia chủ nghe rõ sự tình, lần đầu tiên ông tỏ ra nặng nề với Vạn Quyền. Trước kia, Vạn Quyền là một tồn tại đặc biệt ở Phượng gia, nhưng lần này lại bị Phượng gia chủ tỏ thái độ, trong lòng hắn cực kỳ khó hiểu.

“Gia chủ, Thất tiểu thư mới là con gái của ngài, mà Tam tiểu thư cũng chỉ là…”

“Câm miệng!” Phượng gia chủ ngoài mạnh trong yếu quát lên, “Ngươi thì biết cái gì.”

“Ta thật sự không hiểu.” Vạn Quyền vẻ mặt ngưng trọng chống lại áp lực từ phía Phượng gia chủ, “Thất tiểu thư là giọt máu của ngài, là người thân cận nhất của ngài, vì sao ngài lại đối xử với nàng ấy như thế? Tam tiểu thư được ngài nuôi nấng nhiều năm, có cảm tình là điều ta có thể hiểu được, nhưng vẫn chỉ là người khác họ mà thôi, vậy mà ngài lại đối xử như con ruột của mình. Ta không thể hiểu nổi, cũng không thể tán thành.”

Ánh mắt của Phượng gia chủ u ám, “Vạn Quyền, năm đó ta thu lưu ngươi không phải để lúc này ngươi tới dạy dỗ ta.”

Ông làm gì cũng chưa tới lượt một người ngoài tới khoa tay múa chân.

Biểu tình của Vạn Quyền khẽ biến, tựa hồ nghĩ tới cái gì, hắn liền gục đầu xuống không nói chuyện nữa.

Phượng gia chủ trầm mặc trong chốc lát, “Ngươi đã coi trọng nó như thế, vậy ta giao nó cho ngươi.”

Phượng gia chủ phất tay áo rời đi, chỉ còn lại mình Vạn Quyền đứng ở đại sảnh.

…

Từ đó, Phượng Khuynh Khuynh đi theo Vạn Quyền. Thời Sênh đi học ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, đạo sư được nghỉ liên tục.

Phượng gia chủ nói với Thời Sênh vài lần, Thời Sênh cam đoan sẽ không để mất mặt ở kỳ khảo nghiệm cuối năm nên Phượng gia chủ cũng mặc kệ luôn.

Mặc dù Thời Sênh không đi học nhưng cũng không từ bỏ tu luyện.

Nữ chính tiến bộ, cô cũng không thể thụt lùi được.

Nhưng cái trò luyện đan, luyện khí của nữ chủ thì cô không có hứng thú học, cũng không có kiên nhẫn đi học, mấy cái cần sự tinh tế, tỉ mỉ như thế hoàn toàn không phù hợp với người một lời không hợp liền rút kiếm chém như Thời Sênh, đó quả thực là một khảo nghiệm quá lớn.

“Tam muội muội, lâu lắm mới thấy muội tới Diễn võ trường.” Thời Sênh vừa đi tới gần Diễn võ trường thì thấy Phượng Kỳ Kỳ không biết từ đâu chui ra, còn mang theo một đám muội giấy ở đằng sau, cười dài chào hỏi cô.

“Tam tỷ tỷ.”

“Tam tiểu thư.”

Đoàn muội giấy hành lễ với Thời Sênh dựa theo thân phận.

“Có việc?” Thời Sênh hơi nhíu mày nhìn Phượng Kỳ Kỳ.

Phượng Kỳ Kỳ này sau lần đưa tế phẩm, à không, thuốc bổ tới cho cô thì không làm gì nữa, nhìn thấy nhau ở Diễn võ trường cũng đều chào hỏi rất lễ phép, hoàn toàn không có chuyện đột nhiên xông lên như hôm nay.

Ánh mắt của Thời Sênh làm cho Phượng Kỳ Kỳ cực kỳ không thoải mái, như là có thể nhìn xuyên qua thể xác vào tận linh hồn nàng ta, khiến cho nụ cười trên mặt nàng ta nhanh chóng ảm đạm đi.

Phượng Kỳ Kỳ nhìn đi chỗ khác, tận lực tránh nhìn vào mắt Thời Sênh, “Trong chốc lát có một bài kiểm tra nhỏ, Tam muội muội cũng tới đi.”

“Không đi.”

“Tam tỷ tỷ, gần đây tỷ không chịu khó tu luyện, không phải là sợ đánh không lại đấy chứ?” Một muội giấy ở bên cạnh Phượng Kỳ Kỳ lập tức lên tiếng, giọng nói tràn đầy khiêu khích.

Gần đây Thời Sênh không đi học, ai ở Diễn võ trường này mà chẳng bàn tán vài ba lần.

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, ánh mắt lập tức tràn đầy kiêu ngạo và cuồng vọng: “Ta sợ sẽ đánh cho các ngươi thành tàn phế.”

“Tam tỷ tỷ nói đùa rồi, thực lực của Đại tỷ tỷ cũng ngang bằng tỷ, cho dù không thắng thì cũng có thể bất phân thắng bại. Hơn nữa…”

Muội giấy kia thổi phồng Phượng Kỳ Kỳ xong lại nói tiếp, “Gần đây thực lực của Phượng Khuynh Khuynh đột nhiên tăng mạnh, còn nói nàng ta là người lợi hại nhất trong thế hệ đồng lứa chúng ta. Tam tỷ tỷ, tỷ phải cho Phượng Khuynh Khuynh một bài học mới được.”

Nói nửa ngày vẫn là vòng tới nữ chính đại nhân mà thôi.

Những người này lại dám châm ngòi ly gián.

“Các ngươi muốn thử xem ta có thể đánh nhóm các ngươi thành tàn phế đúng không?” Thời Sênh không tiếp lời của muội giấy kia, lại vòng về đề tài cũ.

Muội giấy: “…” Ai nói với ngươi vấn đề này chứ?

Sao Phượng Chi Âm lại không phản ứng theo kịch bản mà họ đã tưởng tượng chứ?

“Giữa tỷ muội với nhau thì đừng nói những chuyện làm tổn thương tình cảm này nữa. Tam muội muội, chúng ta đều biết muội là người có thiên phú tốt nhất, đương nhiên không ai có thể thắng được muội rồi.” Phượng Kỳ Kỳ lên tiếng hòa giải, “Phượng Khuynh Khuynh thì tính là cái gì chứ. Nàng ta cũng chỉ là một đứa con riêng, cho dù lợi hại cũng không thể so được với Tam muội muội.”

Nghe xem người ta nói gì đi.

Đổi lại, nếu là người khác, nghe nói như thế còn không tức nổ phổi, lập tức chạy đi tìm Phượng Khuynh Khuynh quyết đấu ngay ấy chứ.

“Phượng Khuynh Khuynh trêu chọc gì các ngươi thế? Sao các ngươi nhất định phải lái chuyện của nàng ta sang cho ta? Các ngươi muốn ta đi đánh nàng ta à? Các ngươi định ngư ông đắc lợi à? Kế một mũi tên bắn hai con chim này cũng không tệ lắm đâu.”

Tưởng ai cũng đi theo đường mình an bài chắc?

Thời Sênh không nghĩ theo lẽ thường nên Phượng Kỳ Kỳ lập tức sững ra ở đó, không biết phải nói tiếp thế nào.

Một hồi lâu, Phượng Kỳ Kỳ mới nói: “Tam muội muội, chúng ta không có ý đó.”

Thời Sênh truy vấn: “Vậy ngươi có ý gì?”

“Ta…” Chính vì Phượng Kỳ Kỳ có ý tứ kia nên giờ mới không nói thành lời. Vốn nàng ta cũng không cần phải nói gì, chỉ cần ở thời điểm thích hợp thêm mắm dặm muối, châm ngòi ly gián Thời Sênh và Phượng Khuynh Khuynh để hai người này đánh nhau là được rồi.

Ai mà biết Thời Sênh lại không thèm tiếp chiêu, công khai vạch trần nàng ta thế này.

“Là Phượng Khuynh Khuynh quá đáng trước. Ả ta nói Tam tỷ tỷ chẳng là cái thá gì, ả mới là đệ nhất thiên tài của Phượng gia. Tam tỷ tỷ, tỷ nghe xem ả nói tỷ thế nào chứ, căn bản là không coi tỷ ra gì.” Muội giấy bên cạnh Phượng Kỳ Kỳ nhanh nhảu nói chen vào.

Thời Sênh nở nụ cười, “Thật à?”

“Còn không đúng sao. Phượng Khuynh Khuynh cậy mình được Vạn đạo sư tự mình dạy bảo, được Vạn đạo sư che chở, ả liền vênh váo

phách lối, còn tưởng mình là tiểu thư Phượng gia chân chính ấy.”

“Phượng Khuynh Khuynh có là gì, ở Phượng gia chúng ta, Tam tỷ tỷ vẫn là lợi hại nhất. Phượng Khuynh Khuynh chỉ là một nha đầu nông thôn, làm sao có thể so được với Tam tỷ tỷ chứ. Tam tỷ tỷ nhất định phải cho ả ta một bài học, để ả ta biết ở đây ai mới là chủ nhân.”

Người do Phượng Kỳ Kỳ dẫn đến lập tức mồm năm miệng mười, đặt đủ điều xấu xa cho Phượng Khuynh Khuyh.

Thời Sênh vỗ tay ba cái, nói: “Nói đúng lắm!”

Sắc mặt mọi người trở nên vui vẻ, Phượng Kỳ Kỳ cũng thở phào một hơi, đã nói rồi, sao Phượng Chi Âm có thể dễ dàng bỏ qua cho Phượng Khuynh Khuynh được.

Thời Sênh lại hỏi: “Phượng Khuynh Khuynh đang ở đâu?”

“Bên kia, bên kia, vừa rồi ta có thấy.”

“Tam tỷ tỷ, ta dẫn tỷ đi.” Lại có người lập tức đi lên đầu, hướng về một bên đi tới.

Thời Sênh đi theo đằng sau, trên mặt nở nụ cười nhẹ, Phượng Kỳ Kỳ đi bên cạnh, ánh mắt nhìn thấy ý cười trên miệng cô ta thì không khỏi lạnh cả người.

Phượng Kỳ Kỳ còn chưa kịp nghĩ cho kỹ thì đã tới nơi cần tới.

Phượng Khuynh Khuynh đang đánh nhau với người khác, bên ngoài nàng ta tuyên bố mình tứ hệ, nhưng thường xuyên dùng hỏa hệ nhất.

Người khác chỉ có thể phát ra công kích không có hình dáng, nhưng

lửa của Phượng Khuynh Khuynh hiện tại đã có hình dáng rồi.

Phượng Khuynh Khuynh vọt mạnh về phía trước, lựa chọn đánh cận chiến, lửa trong tay bùng lên, chụp vào ngực đối phương.

“A!”

Phượng Khuynh Khuynh cũng không nương tay, nam tử đánh nhau với nàng ta rú lên một tiếng, ngã xuống đất, vẻ mặt đau đớn.

“Cũng chỉ khó chịu mấy ngày thôi, không chết được.” Phượng Khuynh Khuynh từ trên cao nhìn xuống, “Lần sau còn dám đụng tới người của ta, kết cục sẽ không đơn giản như thế đâu. Cút!”

Thời Sênh: “…” Nữ chính dám cướp lời thoại của ông đây!

[…] Ký chủ có bệnh phải uống thuốc, đây là lời thoại của nữ chính, không phải của cô.

Chương 805: Quốc sư minh giám (18)

“Phượng Khuynh Khuynh, ngươi chờ đó cho ta, ôi, các người còn thất thần làm gì, còn không mau đi gọi y sư. Phượng Khuynh Khuynh, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi…”

Vài người hầu tiến lên nâng gã nam tử đó xuống.

“Thất tiểu thư… Liệu hắn có trả thù cô không?” Một muội giấy từ xa chạy tới, đúng là muội giấy đòi đi tìm Phượng Khuynh Khuynh ở Ma Diễm Lĩnh, hình như tên là Phượng Tiểu Liên.

“Hắn dám tới, ta sẽ phế hắn.” Vẻ mặt Phượng Khuynh Khuynh trở nên hung ác.

Một muội giấy sau lưng Thời Sênh đột nhiên hô lên: “Phế ai? Phượng Khuynh Khuynh, ngươi có biết quy củ không hả, đây là Diễn võ trường, tương tàn người cùng tộc là tội nặng.”

Phượng Khuynh Khuynh nhìn về phía người vừa lên tiếng, thấy Thời Sênh được người tay vây lấy thì sắc mặt càng nặng nề, trong đôi con ngươi còn xuất hiện vẻ lạnh lẽo.

Phượng Tiểu Liên bị dọa một trận, vội vàng lui về sau lưng Phượng Khuynh Khuynh.

Thanh âm của Phượng Khuynh Khuynh lạnh lùng: “Các ngươi tới đây làm gì?” Bình thường, những người này sẽ luôn tìm cách gây khó dễ cho nàng ta, hôm nay còn đưa cả Phượng Chi Âm tới, không

cần nghĩ cũng biết là không có ý tốt rồi.

Phượng Khuynh Khuynh đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Thời Sênh.

Thời Sênh cực kỳ hiểu ý, chỉ sang bên cạnh: “Bọn họ muốn ta đánh ngươi thành tàn phế.”

Chúng muội giấy đều đồng thời thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn Thời Sênh đầy vẻ không thể tin tưởng được.

Cái này là sai kịch bản rồi.

Cái gì mà bọn họ muốn nàng đến đánh Phượng Khuynh Khuynh thành tàn phế chứ?

Bọn họ chỉ châm ngòi, cũng chưa hề nói mấy câu như thế này, không thể nói lung tung như vậy được.

“Cái gì?” Phượng Khuynh Khuynh nghe mà không hiểu.

“Ta nói, bọn họ muốn ta tới đây đánh ngươi thành tàn phế.” Thời Sênh lặp lại một lần, “Nhưng ta cảm thấy ngươi không đáng để ta động thủ, cho nên ta nghĩ vẫn cứ để bọn họ lên thì tốt hơn.”

Sênh sống ảo login rồi.

“Tam tỷ tỷ…”

“Cái gì mà Tam tỷ tỷ, ta không phải Tam tỷ tỷ của ngươi, ta không phải Bách hợp.” Thời Sênh vẻ mặt rất thật tình, “Được rồi, không chơi với các ngươi nữa, đừng có ở sau lưng ông đây lén lút giở trò, để ông đây mà bắt được…”

Thời Sênh nở nụ cười âm trầm: “Ta sẽ đưa các ngươi chầu trời.”

Diễn xong, Thời Sênh chậm rãi rời đi, lưu lại một đám người vẫn còn đang sững sờ.

Cái này hoàn toàn khác xa với dự liệu của bọn họ.

Phượng Khuynh Khuynh cười lạnh một tiếng, mấy người này nổ ra nội chiến à?

Nhưng mà Phượng Chi Âm này…

Có điểm không thích hợp đi.

…

Phượng Khuynh Khuynh ở Diễn võ trường chơi tới vui vẻ, có Vạn Quyền chống lưng, hơn nữa thực lực của nàng ta cũng dần hiển lộ, vì thế không ai dám khinh thường nữa.

Mà Phượng Khuynh Khuynh cũng bắt đầu thu phục người của Phượng gia.

Bắt đầu từ đám đệ tử hoàn khố của Phượng gia.

Phượng Khuynh Khuynh còn thu phục được một đám fan não tàn nữa.

Thời Sênh không xuất hiện, Phượng Khuynh Khuynh không có lý do gây sự, mọi chuyện coi như rất bình thường.

Hôm nay, buổi tối, Thời Sênh vừa thoát khỏi trạng thái tu luyện liền

cảm nhận được bên ngoài có hơi thở xa lạ.

Cô chớp mắt, lấy thiết kiếm, nhảy khỏi giường, đi về phía cửa sổ, hơi hé mở cửa ra. Từ khe hở, Thời Sênh nhìn thấy hai bóng đen đang giao đấu với nhau ở bên dưới.

Mục tiêu của hai người hình như là hai con kỳ lân trước cửa của cô.

Chứng tỏ hai con kỳ lân này…

Đại khái là vì sợ người khác nghe thấy nên hai người không dám sử dụng huyền khí, trực tiếp vật lộn với nhau, một người thân hình nhỏ nhắn, nhìn liền biết là nữ tử.

Thời Sênh lặng lẽ đẩy cửa sổ rộng ra thêm một chút, tầm mắt càng tăng lên.

Hai người lúc này đã xuất ra những chiêu thức khóa trụ đối phương, tiếp xúc tương đối gần gũi.

“Đều là vì Hắc Viêm huyền tinh, ở đây có hai cái, chúng ta mỗi người một cái được chưa?” Nam tử thân hình cao lớn nhẹ giọng lên tiếng.

Giọng nói hơi cổ quái, dường như cố tình thay đổi âm thanh.

“Làm sao ta biết được ngươi có nuốt lời hay không?” Thanh âm của nữ tử kia lại đặc biệt quen thuộc, chính là Phượng Khuynh Khuynh không thể nghi ngờ.

“Chúng ta tiếp tục đánh thế này cũng không có kết quả.”

Phượng Khuynh Khuynh hơi chần chừ, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Ta đếm tới ba, đồng thời cùng buông.”

Nam nhân đáp không do dự: “Tốt.”

“Một… hai… ba…”

Hai người đồng thời buông đối phương ra, nhưng vẫn không hề thả lỏng cảnh giác. Giằng co khoảng ba mươi giây, cả hai mới thối lui tới vị trí an toàn.

“Ngươi lấy trước đi.” Nam tử lui về sau một chút, tỏ vẻ mình sẽ không hạ độc thủ ở sau lưng.

Phượng Khuynh Khuynh cảnh giác nhìn hắn vài lần, nàng ta cũng sợ có người xuất hiện, nhưng Hắc Viêm huyền tinh là cực phẩm tinh thạch cực kỳ khó tìm, đây là thứ nàng ta cần để luyện khí.

Phượng Khuynh Khuynh nhìn xung quanh một chút rồi đi nhanh về phía kỳ lân.

Mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Tín vật đính ước Phượng Từ đưa mà các ngươi cũng dám trộm của ông?

Thời Sênh lập tức đẩy tung cửa sổ, gầm lên một tiếng: “Các ngươi dám chia cắt đồ của ta, đã hỏi qua chủ nhân là ta một tiếng chưa?”

Tiếng hét cực lớn làm cho cả Phượng Khuynh Khuynh và nam tử kia bị dọa cho nhảy dựng lên.

Phản ứng của nam tử kia nhanh hơn Phượng Khuynh Khuynh, Thời Sênh còn chưa nói xong thì thân ảnh hắn đãn nhoáng lên một cái, rất nhanh hướng về phía một con kỳ lân.

“Mẹ kiếp!” Tên trộm này còn muốn cướp đồ ngay trên đầu ông đây?

Thời Sênh từ trên cửa sổ nhảy xuống, thiết kiếm huy động, trong tròng mắt đỏ như máu của kỳ lân hiện lên từng đạo hàn quang.

Mắt thấy nam tử kia sẽ tiếp xúc được với kỳ lân, một đạo kiếm khí mạnh mẽ quét tới mang theo khí lạnh thấu xương, không khí xung quanh cũng như bị đóng băng tại chỗ.

Thân thể nam tử lập tức lui lại.

Phượng Khuynh Khuynh lúc này mới kịp phản ứng, nhanh chóng lướt về phía đầu kỳ lân còn lại.

Vừa tiếp xúc với kỳ lân, lòng bàn tay nàng ta hơi nóng rực lên, nhưng nàng ta đã nhanh chóng thu được kỳ lân vào trong không gian của mình.

Cúi đầu nhìn, lòng bàn tay đã sưng đỏ lên, đau như ngâm ớt.

“Bùm!”

Thiết kiếm từ trên đỉnh đầu Phượng Khuynh Khuynh đánh xuống, Phượng Khuynh Khuynh muốn tránh cũng không kịp nữa, một cỗ cảm giác áp bách từ bốn phương tám hướng ép lại, hàn khí thẩm thấu qua da tiến vào trong cơ thể, lạnh tới mức làm nàng ta không thể nhúc nhích được một chút nào.

Đúng lúc nàng ta nghĩ mình sẽ bị chém trúng thì trên cổ tay xuất hiện một đạo lực lượng kéo mình sang một bên, kiếm khí xẹt qua má, chém lên cây cảnh sau lưng, cây cảnh lập tức hóa thành bột phấn.

Phượng Khuynh Khuynh được một người ôm trong lòng kéo về phía sau một đoạn, dừng lại ở cửa.

Phượng Khuynh Khuynh cảm thấy kinh hoàng, cảm giác sống sót sau tai nạn không ngừng lan tràn khắp cơ thể.

Suýt chút nữa thì nàng ta đã chết rồi.

Thời Sênh tức giận cực kỳ, cầm thiết kiếm tiếp tục xông về phía Phượng Khuynh Khuynh.

Lần này đã có phòng bị nên Phượng Khuynh Khuynh và nam tử kia liền tách ra, chạy về hai hướng khác nhau. Thời Sênh chỉ có một người, cô chỉ có thể đuổi theo Phượng Khuynh Khuynh.

Phượng Khuynh Khuynh nhận ra mình bị Thời Sênh chặn đường nên chỉ có thể cứng đối cứng với cô.

Phượng Khuynh Khuynh có vòng sáng của nữ chính, Thời Sênh chém thế nào cũng không được, chỉ cần chém tới gần liền bị cản lại, Phượng Khuynh Khuynh liền nhờ đó tránh đi được.

Dù sao chỉ là không cho cô chém nữ chủ mà thôi.

Ngươi không cho ông đây chém thì ông càng phải chém.

Thời Sênh ương ngạnh tiếp tục, lúc gặp lực cản liền dốc mọi lực lượng trong cơ thể ra, quán trú hết lên thiết kiếm.

Lực cản giảm bớt, Thời Sênh lập tức áp chế thiết kiếm, mũi kiếm sắc bén chém lên đầu vai Phượng Khuynh Khuynh. Nếu là người thường thì cánh tay đã sớm bị chặt đứt nhưng với Phượng Khuynh Khuynh thì lại sượt qua da. Thậm chí Thời Sênh cảm thấy ngay cả xương cốt

cũng chưa chém tới, cô tiếp tục dùng sức, nhưng không thể áp nổi nữa.

Nữ chính của ta lợi hại nha!

Chương 806: Quốc sư minh giám (19)

Phượng Khuynh Khuynh lăn một vòng, thoát khỏi thiết kiếm của Thời Sênh, ôm bả vai, thất thểu chạy ra bên ngoài.

Thứ duy nhất nàng ta không dự đoán được đó là thanh kiếm kia của Thời Sênh, không ngờ lực sát thương của nó lại khủng khiếp như thế.

Nàng ta đã lấy được Hắc Viêm huyền tinh, ở lại đây chỉ thêm lãng phí thời gian.

Cho nên Phượng Khuynh Khuynh muốn nhanh chóng rời khỏi đây, không muốn dây dưa thêm nữa.

Dám cầm tín vật đính ước của Ngân Vi ra ngoài, Thời Sênh sẽ để Phượng Khuynh Khuynh có thể tiêu sái rời đi như thế sao?

Chắc chắn là không có khả năng ấy.

Phượng Khuynh Khuynh vừa chạy ra tới cửa đã bị Thời Sênh đuổi kịp. Thời Sênh từ không trung xẹt qua, rơi xuống trước mặt nàng ta.

Thời Sênh chỉ mặc một bộ đồ đơn giản tối màu, biểu tình bị bóng đêm che giấu, nhưng khí thế phát ra trên người cô làm cho Phượng Khuynh Khuynh kinh hãi.

Nàng ta chỉ có cảm giác cảnh sắc xung quanh nhanh chóng tàn lụi, tất cả đều là bóng đêm vô tận, thỉnh thoảng mới có ánh sáng lóe lên,

bóng cây lay động như những ác ma đang giơ nanh múa vuốt.

Phượng Khuynh Khuynh đột nhiên có điểm không rõ mình đang ở đâu.

Trên người truyền tới từng trận đau đớn, sự đau đớn này làm cho Phượng Khuynh Khuynh thanh tỉnh hơn.

Đúng lúc Phượng Khuynh Khuynh còn đang nghĩ Thời Sênh sẽ tiếp tục động thủ thì cô lại há miệng kêu to: “Người đâu! Người đâu, có thích khách!!!”

Phượng Khuynh Khuynh kinh hãi, bóng tối nhanh chóng lùi đi, xa xa có ánh lửa lóe lên, tiếng bước chân rầm rập chạy tới. Phượng Khuynh Khuynh vội vàng chạy về một hướng.

Ai ngờ, còn chưa chạy được hai bước đã bị Thời Sênh ngăn lại.

Phượng Khuynh Khuynh càng thêm lo lắng, bay thẳng về phía Thời Sênh mà tấn công. Thời Sênh không thể chém chết được Phượng Khuynh Khuynh, nhưng ngăn nàng ta lại thì thừa sức.

Hộ vệ Phượng phủ nhanh chóng chạy tới, lập tức vây hai người đang đánh nhau lại thành một vòng kín kẽ.

Thời Sênh thừa dịp Phượng Khuynh Khuynh còn đang đánh giá những hộ vệ này, giơ chân đạp lên đầu gối nàng ta một cái, bắt lấy cánh tay nàng ta, áp cho nàng ta phải quỳ rạp xuống.

“A!” Phượng Khuynh Khuynh bị thương ở vai, giờ lại bị Thời Sênh túm lấy đúng nhược điểm này nên đau đớn vô cùng, không nhịn được mà phát ra tiếng hét thảm thiết.

Nhưng ngay sau đó, trong tay nàng ta có hàn quang lóe lên, lập tức vung về phía Thời Sênh. Thời Sênh hóp bụng lại, chủy thủy sắc bén cắt qua áo cô.

Mẹ kiếp!

Đã quên mất cái không gian chết tiệt của nữ chính.

Phượng Khuynh Khuynh đâm hụt Thời Sênh liền đổi hướng chủy thủ, đâm về phía yết hầu của cô.

Mục đích của nàng ta không phải giết Thời Sênh mà chỉ muốn Thời Sênh buông mình ra. Đương nhiên, nếu có thể giết chết Thời Sênh, Phượng Khuynh Khuynh cũng rất hài lòng.

Đều tại người này mà đời trước của nàng ta mới thảm như thế.

Đời này, nàng ta tuyệt đối không cho nữ nhân này hủy diệt cuộc sống của mình.

Nhưng mà nàng ta nghĩ sai lầm rồi, Thời Sênh cũng không buông nàng ta ra, thân mình chỉ hơi uốn một chút đã tránh được chủy thủ. Phượng Khuynh Khuynh đưa tay theo động tác của Thời Sênh, từ bên trái xoay về phía sau, vì mất đà nên cả người ngã sấp luôn xuống đất.

Thời Sênh đang muốn bồi cho Phượng Khuynh Khuynh thêm một cước, bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một người, tốc độ chảy của không gian như chậm lại.

Thân ảnh cao ngất của nam nhân dần dần hiện ra.

Hắn xuất hiện từ hư không, lần này quả thực Thời Sênh không nhìn

lầm nữa.

Chờ thân ảnh của hắn hiện ra hoàn toàn, tốc độ chảy của không gian lại khôi phục như bình thường.

Vài cái bóng trắng từ xung quanh hạ xuống, yên lặng đứng sau lưng nam tử.

Thời Sênh: "…"

Anh hùng cứu mỹ nhân ở chỗ nào?

Bản cô nương đây giải quyết người xong xuôi rồi ngươi mới xuất hiện, xuất hiện làm cái quỷ gì chứ?

Tiểu thuyết đều lừa dối người hết.

"Bắt lại." Thanh âm của Ngân Vi lạnh lùng, trong gió đêm càng có vẻ băng hàn tới thấu xương.

Hai bóng trắng tiến lên, túm lấy Phượng Khuynh Khuynh.

Thời Sênh chậm rãi buông tay ra, hơi hơi xoa xoa bàn tay có chút đau: "Ngài tới chậm rồi."

Cố tình tới muộn còn tỏ ra nguy hiểm, không chấp nhận được!

Ngân Vi hơi nghiêng đầu: "Phượng Chi Âm, nàng đánh mất đồ của ta."

Thời Sênh nhìn về phía tiểu lâu ở xa xa, nơi đặt kỳ lân đều trống rỗng, chẳng có cái gì.

Một pho tượng đang ở trong tay Phượng Khuynh Khuynh, còn một pho tượng khác chắc chắn đã bị nam chính cướp đi trong lúc cô đuổi theo Phượng Khuynh Khuynh.

“Ngài đã tặng cho ta rồi, đó là đồ của ta, đánh mất cũng chẳng liên quan gì tới ngài.” Lật bàn, tên não tàn này tới chỉ để hỏi hai con kỳ lân kia đấy à?

Ngân Vi chậm rãi hỏi lại: “Ta nói tặng cho nàng lúc nào?”

“Chính ngài bảo cho ta…” Thời Sênh dừng một chút, khóe miệng giật giật.

Lúc trước tên cận vệ kia nói cô có thể mang về chứ không nói tặng hai con kỳ lân này cho cô.

Mẹ kiếp!

Phượng Từ, ngươi lại dám chơi tâm cơ với ông đây hả?

Thời Sênh ương ngạnh, hùng hổ nói: “Dù sao mất thì cũng mất rồi, cùng lắm đền thịt là được! Làm ấm giường, đánh nhau, thích cái nào?”

Mấy tên hộ vệ Phượng gia vừa tới liền nghe được những lời này từ miệng Thời Sênh.

Mọi người sửng sốt một chút, sau đó nhìn thấy người đứng bên cạnh Thời Sênh thì lập tức kinh hoàng: “Quốc sư đại nhân.”

Ngân Vi nhìn Thời Sênh một cái với vẻ mặt không rõ cảm xúc, sau đó nhẹ nâng tay ý bảo hộ vệ không cần đa lễ.

Ngân Vi đột nhiên cởi ngoại bào ra, khoác lên người Thời Sênh, thân mình của hắn hơi nghiêng về phía trước nên Thời Sênh có thể nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt hắn.

Rất nhẹ nhàng.

Một loại chiều chuộng rất nhẹ nhàng.

Ánh mắt của hắn bị khuất lấp sau bóng của hàng mi dài và dày.

Hơi thở của hắn dài và đều đặn.

Những ngón tay thon dài xẹt qua trên áo, nhẹ nhàng vuốt vuốt một chút rồi mới buông ra.

Áo choàng mang theo một cỗ hương thơm thoang thoảng, giống hệt mùi hương mà Thời Sênh ngửi được trên xe ngựa.

Tên não tàn này muốn làm gì?

Thời Sênh khẽ nhíu mày: “Ta nói…”

Thân ảnh Ngân Vi lại đột nhiên mơ hồ, Thời Sênh nháy mắt một cái, trước mắt chỉ còn có bóng đêm, người chẳng thấy đâu nữa.

Thời Sênh: “…” Có bản lĩnh thì đừng có chạy.

Ngân Vi vừa đi, đội Thần Vệ lập tức giao Phượng Khuynh Khuynh cho hộ vệ của Phượng gia, sau đó cả đội lại biến mất trong màn đêm.

Quốc sư đại nhân vội tới nhà họ để đưa áo khoác cho Tam tiểu thư à?

Tập thể hộ vệ ngơ ngác, một hồi lâu sau mới có phản ứng, nhìn về phía người bị họ bắt giữ.

Một hộ vệ kéo miếng vải đen che mặt của Phượng Khuynh Khuynh ra liền nhìn thấy một gương mặt cực kỳ quen thuộc.

“Thất tiểu thư!” Hộ vệ đó hô lên.

Sao lại là Thất tiểu thư…

Phượng Khuynh Khuynh giờ đã đau không nói nên lời. Nàng ta có cảm giác miệng vết thương càng rách ra lợi hại hơn, đau đến chết lặng, như thể có người vừa hắt nước muối lên đó vậy.

Phượng Khuynh Khuynh gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía Thời Sênh đang đứng sau lưng đám hộ vệ, rõ ràng ánh lửa lay động trong mắt cô nhưng Phượng Khuynh Khuynh lại như thấy một hồ nước lặng, lặng lẽ dìm chết người trong đó.

Bởi vì thích khách bị bắt giữ là Thất tiểu thư Phượng Khuynh Khuynh, mà người bị ám sát lại là Tam tiểu thư được Phượng gia chủ yêu thương nhất, vì thế Phượng gia chủ nhanh chóng được gọi tới.

Đại sảnh sáng trưng đèn đuốc, Phượng Khuynh Khuynh bị trói gô lại, bị người đè quỳ xuống ở giữa. Thời Sênh khoác áo choàng màu bạc của Ngân Vi ngồi ở trên ghế bên trái, một tay chống mặt, ánh mắt nhìn không hề có tiêu cự nào.

Phượng gia chủ vừa tiến vào đã nhìn thấy áo khoác chói mắt ở trên người Thời Sênh. Ông cực kỳ kinh ngạc, ánh mắt nhanh chóng biến hóa, sau đó liền áp chế nghi hoặc trong lòng, buồn bực đi về phía

ghế chủ vị.

Chương 807: Quốc sư minh giám (20)

“Sao lại thế này?” Đáy mắt Phượng gia chủ tràn đầy không kiên nhẫn, lửa giận xông lên, tay đập xuống bàn, “Phượng Khuynh Khuynh, ngươi định làm gì?”

Phượng Khuynh Khuynh không biết phải giải thích thế nào, nàng ta hoàn toàn không nghĩ mình sẽ bị bắt.

Nàng ta bị bắt tại trận, giải thích thế nào cũng là gượng ép, cho nên cách tốt nhất là không nói gì hết.

Phượng Khuynh Khuynh cắn chặt răng, không nói lời nào.

“Vì sao ngươi lại ám sát Tiểu Âm?” Phượng gia chủ nhìn Phượng Khuynh Khuynh quỳ giữa đại sảnh, trong đáy mắt có chút cảm xúc không rõ ràng, bỗng nhiên lại hét lên một tiếng, “Phượng Khuynh Khuynh, nói chuyện!”

Đại sảnh yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người đều cố gắng thở thật nhẹ nhàng, sợ chính mình sẽ phá ngang không khí lúc này.

Phượng gia chủ tức giận tới thở hổn hển: “Phượng Khuynh Khuynh, ngươi muốn tạo phản đúng không? Ngươi nhìn lại bộ dáng của mình đi, Vạn Quyền đã dạy dỗ ngươi thế nào đấy hả?”

Phượng Khuynh Khuynh đau đến sắp mất đi lý trí, nghe Phượng gia chủ nhắc tới Vạn Quyền, nàng ta ngẩng phắt đầu lên, giọng đầy căm

giận, “Vạn đạo sư dạy ta thế nào không cần ngài quản. Chính ngài cũng không làm được những điều một phụ thân nên làm, có tư cách gì mà quản ta?”

Đời trước là như thế, chính người cha trên danh nghĩa này đã đẩy nàng ta xuống vực sâu vạn trượng.

Từ sau khi tới Phượng gia, nàng ta chưa từng một lần cảm nhận được tình thương của cha.

“Ta cũng là con gái của ngài, vì sao lại đối xử với ta như thế? Ta sai ở đâu chứ?”

“Ngài tình nguyện yêu thương một đứa con gái không hề có quan hệ huyết thống gì với mình cũng không thèm nhìn ta một cái. Ngài đã không muốn thấy ta như thế thì còn đón ta về làm gì?”

“Lúc ta được sinh ra, sao ngài không bóp chết ta luôn đi?”

Từ sau khi Phượng Khuynh Khuynh trọng sinh cho tới giờ, trong đáy lòng tích tụ vô số oán khí và tủi thân, bây giờ đều bùng nổ tới không thể cứu vãn được nữa.

Rốt cuộc nàng ta đã sai ở đâu chứ?

Thân là con gái riêng là lỗi của nàng ta sao?

“Đây là lý do ngươi ám sát Tiểu Âm?” Phượng gia chủ tỉnh táo lại, khôi phục vẻ uy nghiêm của người đứng đầu gia tộc.

Phượng Khuynh Khuynh đảo mắt, “Đúng.”

“Ngươi nghĩ ta điếc à?” Thời Sênh đột nhiên lên tiếng.

Cô còn đang ngồi đây mà nữ chính đại nhân vẫn có thể trợn mắt nói dối được, thật đúng là quá giỏi.

“Tiểu Âm?”

“Nàng ta đã ăn trộm kỳ lân của Quốc sư.” Thời Sênh tiếp tục chống cằm, vẻ mặt bình tĩnh như đang nói một chuyện rất râu ria.

“Cái gì?” Phượng gia chủ đứng bật dậy, sắc mặt biến đổi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phượng Khuynh Khuynh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì hả?”

Đồ của Quốc sư mà cũng dám trộm?

“Ta không làm.” Phượng Khuynh Khuynh không thừa nhận. “Ta không trộm kỳ lân nào hết.”

Không ai biết nàng ta có không gian, bọn họ sẽ không lục soát được kỳ lân ở chỗ mình, vì vậy Phượng Khuynh Khuynh không hề tỏ ra sợ hãi.

Phượng gia chủ vội vàng cho người đi lục soát, người lục soát rất nhanh quay về báo không thấy hai con lỳ lân nào cả.

“Bộp!” Phượng gia chủ đập bàn, giận dữ quát: “Phượng Khuynh Khuyhh, lá gan ngươi cũng không nhỏ đâu, mau giao kỳ lân ra đây.”

“Ta không thấy kỳ lân nào hết.” Phượng Khuynh Khuynh rất mạnh miệng.

“Vậy ý ngươi là Tiểu Âm đổ oan cho ngươi?”

Phượng Khuynh Khuynh đã thu liễm hết mọi cảm xúc, cười lạnh: “Nếu nàng ta nói là ta trộm, vậy thì các người cứ lục soát đi, ta chỉ biết nói câu đó, chưa từng thấy kỳ lân nào hết.”

Thời Sênh túm vạt áo, dựa vào ghế, khóe miệng nhếch lên.

Phượng Khuynh Khuynh cắn răng uốn thẳng lưng, nàng ta không thể cúi đầu trước những người này, sớm muộn gì mình cũng sẽ báo thù, sẽ làm những người này phải nếm đủ tư vị sống không bằng chết.

Phượng gia chủ nhìn chằm chằm Phượng Khuynh Khuynh một lúc, sau đó trầm giọng ra lệnh: “Đi tìm!”

Hai con kỳ lân lớn như thế, ông không tin nó có thể chui xuống đất được.

Kết quả vẫn không lục soát được gì.

Toàn bộ Phượng gia đều bị lục soát một lần, vẫn không tìm thấy kỳ lân đâu.

Phượng Khuynh Khuynh đã sớm biết kết quả này, “Không cần phải hắt nước bẩn lên người ta nữa, tốt xấu gì ta cũng là con gái của ngài, hắt lên người ta cũng là hắt lên mặt ngài thôi.”

Phượng gia chủ gấp tới cực độ, Phượng Khuynh Khuynh rõ ràng là bị bắt tại trận, nàng ta hẳn không có thời gian chuyển kỳ lân đi đâu, chẳng lẽ không phải nàng ta trộm thật sao?

Nhưng chắc chắn Tiểu Âm sẽ không nói dối ông.

“Quốc sư tới…”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bẩm báo.

Thời Sênh hơi giương mắt, nhìn về phía đại sảnh.

Ngân Vi từ ngoài tiến vào, bước chân không nhanh không chậm. Hắn vừa xuất hiện, toàn bộ đại sảnh như chỉ còn mình hắn, khí thế của mọi người lập tức bị áp chế xuống hết.

“Quốc sư đại nhân.” Phượng gia chủ tiến lên vài bước, xoay người hành lễ, ánh mắt đảo tới Thời Sênh vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, biểu tình không khỏi cứng ngắc, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho cô.

“Nàng ấy không cần hành lễ với ta.” Ngân Vi đi vòng qua Phượng gia chủ, ngồi lên ghế chủ vị.

Phượng gia chủ: “…”

Không cần hành lễ là có ý gì?

Quốc sư thật sự coi trọng Tiểu Âm sao?

“Sao ngài đã quay lại rồi?” Tự nhiên chạy đi, tự nhiên quay lại.

Ngữ khí của Thời Sênh quá mức tự nhiên làm cho trái tim Phượng gia chủ nảy lên vài cái, ngay cả Đế quân đều phải kiêng kị nam nhân này vài phần, Tiểu Âm nhà ông sao lại tùy ý như thế?

“Tiểu Âm, không được vô lễ.”

Thời Sênh còn chưa kịp nói, Ngân Vi đã mở miệng trước, “Không có cách nào.”

Không có cách nào …

Không có cách nào …

Trong đầu Phượng gia chủ hiện tại chỉ có mấy chữ này.

Ngân Vi nhìn về phía Thời Sênh, trong con ngươi đen như mực hiện lên chút ánh sáng, ánh mắt lạnh như băng lại nhiễm một chút dịu dàng, “Tặng đồ cho nàng.”

Thời Sênh: “…”

Đôi mắt Ngân Vi như đang cười, nói: “Mang vào đây.”

Đội Thần Vệ trong trang phục màu trắng khiêng một đầu kỳ lân tiến vào. Ánh mắt Phượng gia chủ biến đổi, ông nhìn về phía Thời Sênh, cô lại đang bình tĩnh nhìn chằm chằm vào con kỳ lân.

Tiểu Âm nhà ông thân cận với Quốc sư từ lúc nào vậy?

Phượng gia chủ không biết phải nói gì, chỉ có thể đứng bên cạnh làm nền.

Đội Thần Vệ đặt kỳ lân ở ngay bên cạnh Phượng Khuynh Khuynh.

Phượng Khuynh Khuynh vốn bị người ta quên lãng lúc này lại trở thành tiêu điểm.

Trên mặt nàng ta không còn chút huyết sắc nào, gương mặt trắng như tờ giấy nhưng vẫn quật cường thẳng sống lưng, cố gắng không để mình ngã xuống.

Trên người nàng ta còn rất nhiều đan dược, nhưng ở đây nhiều

người như thế, nàng ta không có cách nào lấy ra dùng được.

“Ngài cướp về?” Vừa rồi hắn đi vội vàng như thế là để cướp lại kỳ lân này à?

Giọng của Ngân Vi rất thản nhiên sửa lại lời của Thời Sênh, “Là lấy về.”

Thời Sênh: “…” Có gì khác nhau sao?

“Đồ ta đưa cho nàng, không ai có thể lấy đi được.”

Mẹ kiếp!

Chắc chắn con hàng này đang thả thính cô rồi.

Ánh mắt Ngân Vi đảo qua trên người Phượng Khuynh Khuynh, thân mình hơi ngả về sau, mười ngón tay đan lại để ở trước người, “Phượng Khuynh Khuynh, còn có một pho tượng kỳ lân nữa, ngươi tự mình giao ra đây hay ta sai người giúp ngươi lấy ra?”

Sắc mặt Phượng Khuynh Khuynh còn trắng hơn cả lúc nãy.

Ánh mắt đầy vẻ xâm lược của Ngân Vi còn làm nàng ta khó chịu hơn cả lúc nhìn vào mắt Thời Sênh.

Hơi thở của Phượng Khuynh Khuynh rất loạn, nàng ta vội vàng thở dốc hai cái, vết thương trên vai càng thêm đau đớn, nàng ta cắn răng phủ nhận, “Ta chưa từng thấy kỳ lân nào cả.”

Không thể thừa nhận.

Tuyệt đối không thể thừa nhận trước mặt nam nhân này.

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Phượng Khuynh Khuynh lúc này.

Ngân Vi là BOSS phản diện lớn nhất trong tiểu thuyết này, ở giai đoạn đầu hoàn toàn không ra mặt, cho nên nữ chính chưa phải chạm mặt với hắn lúc tu vi còn yếu.

Mà lúc này, vì có liên quan tới Thời Sênh, Ngân Vi đã ra mặt, nữ chính còn chưa kịp trưởng thành chỉ có thể chịu ngược mà thôi.

Chương 808: Quốc sư minh giám (21)

Mồ hôi lạnh của Phượng gia chủ chảy ròng ròng, nhìn thấy Thời Sênh thản nhiên ngồi cắn hạt dưa ở một bên, ông thật sự cảm thấy thế giới này điên hết rồi.

Tiểu Âm nhà ông lại không hề sợ Quốc sư một chút nào.

Lại còn nhàn nhã ngồi cắn hạt dưa nữa.

“Cha, lại đây ngồi đi.” Thời Sênh vẫy vẫy tay với Phượng gia chủ.

Phượng gia chủ: “…” Quốc sư không lên tiếng, sao ông dám ngồi chứ.

Ánh mắt Ngân Vi hơi quét về phía Phượng gia chủ, hơi hơi gật đầu. Phượng gia chủ âm thầm lau mồ hôi lạnh, đi tới ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, bộ dáng cứng ngắc đó còn không bằng không ngồi.

Thời Sênh đưa hạt dưa tới trước mặt Phượng gia chủ.

Phượng gia chủ: “…” Ai có tâm tình cắn hạt dưa chứ?

Ngân Vi như muốn chờ Phượng Khuynh Khuynh lấy đồ ra, nhưng Phượng Khuynh Khuynh lại một mực cắn răng không hé nửa lời, một bộ sẽ không giao đồ ra.

Thời gian chừng một chén trà nhỏ trôi qua, đột nhiên Ngân Vi đứng lên, đi về phía Phượng Khuynh Khuynh.

Hắn nhìn Phượng Khuynh Khuynh từ trên cao, thong thả nâng tay lên. Phượng Khuynh Khuynh nhìn cánh tay dịch chuyển tới gần mình, theo động tác của hắn, nàng ta hơi nghiêng nghiêng người tránh né.

Động tác cắn hạt dưa của Thời Sênh dừng lại, thân mình đã ở xu thế chuẩn bị đứng lên.

Tay của Ngân Vi cũng không dừng ở trên người Phượng Khuynh Khuynh mà đặt lên trên thân kỳ lân bên cạnh nàng ta.

Tay hắn vừa chạm lên kỳ lân, ánh sáng trên người kỳ lân càng lộng lẫy, như bị người phủ lên một tầng sáng bóng, đôi con mắt đỏ tươi ẩn ẩn có ánh sáng xẹt qua, như là một vật thể sống vậy.

Đại sảnh có gió thổi qua, vạt áo của Ngân Vi hơi tung bay về phía sau, người trong đại sảnh cảm thấy có chút mát mẻ.

Nhưng cũng không mất bao lâu, gió nhanh chóng ngừng lại, Ngân Vi rút tay về, ánh mắt dừng lại trên cổ Phượng Khuynh Khuynh, thong thả phun ra hai chữ: “Soát người.”

Người của đội Thần Vệ đè Phượng Khuynh Khuynh xuống, trực tiếp lục soát trên người.

Trên người Phượng Khuynh Khuynh vốn có thương tích, căn bản không thể phản kháng được, điếu trụy của nàng ta bị giật ra, được cung kính đưa tới tay Ngân Vi.

Đó là một quả điếu trụy màu trắng bạc, hình dạng nụ hoa đang nở.

“Đây là…” Sắc mặt của Phượng gia chủ khẽ biến.

“Phượng gia chủ nhận ra?” Ngân Vi ngẩng đầu nhìn ông.

Phượng gia chủ khẽ lắc đầu, sắc mặt trầm xuống nhìn Phượng Khuynh Khuynh, đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo và chán ghét.

Lúc này, cả đầu Phượng Khuynh Khuynh đều nghĩ tới chuyện trữ vật không gian của mình đã bị lộ rồi, làm gì có thời gian chú ý sắc mặt của Phượng gia chủ chứ.

Ngân Vi khép hờ hai mắt.

“A…” Phượng Khuynh Khuynh đột nhiên ôm đầu hét to một tiếng.

Nàng ta có khế ước với không gian này, Ngân Vi mạnh mẽ xâm nhập, nàng ta chắc chắn sẽ bị thương.

Ngân Vi có thể khống chế không gian, tiến vào một không gian có chủ cũng chỉ khó khăn hơn tiến vào không gian vô chủ một chút mà thôi.

Nhưng mà…

Không gian này cũng không dễ tiến vào như thế.

Đúng lúc Ngân Vi chuẩn bị buông tay thì trên tay có một cỗ lực lượng ấm áp truyền vào, bổ sung lực lượng sắp suy kiệt của hắn, vách ngăn không gian lập tức bị đánh vỡ.

Ngân Vi tìm được kỳ lân, dùng ý niệm lấy nó ra ngoài.

Kỳ lân yên lặng xuất hiện, được đặt song song với đầu kỳ lân kia, giống như ngay từ đầu nó đã được đặt ở đây vậy.

Hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi mắt bình tĩnh, nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt ấy lại lan tràn ý cười, như gió xuân ấm áp từ bốn phương tám hướng vây lại.

Thời Sênh híp mắt cười: “Hoan nghênh lấy thân báo đáp.” Cô buông tay hắn ra, lùi lại bên cạnh, giống như vừa rồi chưa làm gì hết.

Hành động của hai người có hơi quỷ dị, người ngoài nhìn vào không hiểu, nghe cũng không hiểu họ đang nói gì.

Ngân Vi ném điếu trụy xuống người Phượng Khuynh Khuynh đã ngất xỉu đi, nhìn về phía Thời Sênh ở bên cạnh: “Nhớ giữ gìn chúng nó.”

Thứ mà Ngân Vi nói là hai con kỳ lân này.

“Ngài có thể đem ngài giao cho ta giữ gìn.” Bảo quản hai con kỳ lân này thì có lợi ích gì chứ?

Ngân Vi bình thản nhìn Thời Sênh, cánh môi mấp máy mấy cái nhưng cuối cùng cũng chẳng phát ra thanh âm nào, biên độ động của môi quá nhỏ nên Thời Sênh cũng không đọc được hắn đang nói gì.

Đúng lúc Thời Sênh định hỏi thì thân ảnh của Ngân Vi nhoáng lên, trong nháy mắt đã biến mất, không thấy đâu nữa.

Người của đội Thần Vệ lần lượt rời khỏi đại sảnh, yên ắng không một tiếng động y như lúc đến.

Thời Sênh: “…”

Lật bàn! Tên não tàn này đang làm gì vậy?

Một lời không hợp là biến mất.

Có bản lĩnh thì giải thích đi!

Đại sảnh chỉ còn lại người của Phượng gia. Phượng gia chủ bình tĩnh xoay người nhặt điếu trụy trên người Phượng Khuynh Khuynh lên.

Ông nắm điếu trụy trong tay hồi lâu, ngón tay không ngừng siết chặt đến nỗi gân tay nổi đầy, cuối cùng ông liền buông điếu trụy ra.

Điếu trụy rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm thâm thúy.

“Đem Phượng Khuynh Khuynh ra ngoài.” Phượng gia chủ trầm giọng phân phó.

Thời Sênh nhìn điếu trụy trên mặt đất, cái thứ này… chắc chắn là Phượng gia chủ biết, nhưng hình như ông ấy không thích thứ đồ này.

Vì sao chứ?

Phượng Khuynh Khuynh và điếu trụy cùng bị mang đi, trong đại sảnh chỉ còn Thời Sênh và Phượng gia chủ.

“Tiểu Âm, con và Quốc sư có quan hệ gì?” Đã tới nước này, Phượng gia chủ không thể không hỏi vấn đề này.

“Thì như cha thấy đấy.” Thời Sênh hơi hơi nhún vai, “Tình đầu ý hợp? Nhất kiến chung tình?”

Phượng gia chủ hiếm khi nghiêm khắc như thế với Thời Sênh, “Tiểu Âm, con hãy nói thật đi.”

Thời Sênh ăn ngay nói thật, “Được rồi, con coi trọng hắn.”

Phượng gia chủ nhướng mày, hơi không tin nổi, nhưng sâu trong đáy lòng lại có chút sáng tỏ.

“Thực là coi trọng?”

“Đúng thế.”

Phượng gia chủ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Hắn là ai, con biết rõ chứ?”

Lúc trước khi Quốc sư cho người đưa kỳ lân tới, ông đã cảm thấy không thích hợp, nếu chỉ là quen thì không cần thiết phải đưa hai con kỳ lân tới đây.

Hơn nữa, Quốc sư có khi nào cho người ta cơ hội làm quen chứ?

Thời Sênh nhìn Phượng gia chủ, gằn từng chữ một: “Con không quan tâm hắn là ai, con chỉ biết hắn là người con muốn tìm.”

“Tiểu Âm, hắn rất nguy hiểm, đối với đế quốc, đối với con, đối với Phượng gia, đều rất nguy hiểm.”

Thân thế của Ngân Vi thế nào không ai biết. Hắn từng bước một đi từ tận tầng thấp nhất tới vị trí bây giờ.

Nam nhân này có thủ đoạn, có lòng kiên nhẫn, cũng có sự nhẫn tâm.

Thời Sênh cực kỳ tự tin, cực kỳ kiêu ngạo, cũng có điểm ôn hòa, “Nhưng hắn sẽ không làm con tổn thương.”

Phượng gia chủ không rõ Thời Sênh lấy đâu ra loại tự tin này, ông nghĩ lại chuyện vừa rồi, tựa hồ cảm thấy nàng nói cũng rất có đạo lý.

Ông còn chưa từng thấy Quốc sư dung túng ai như thế.

“Nếu có một ngày, Quốc sư gây bất lợi cho Thương Lam, con sẽ lựa chọn đứng ở bên nào?” Phượng gia chủ đột nhiên hỏi một vấn đề.

Thời Sênh liếc nhìn Phượng gia chủ một cách cổ quái, ngữ khí tùy ý tự nhiên, “Còn phải chọn sao? Hắn muốn thiên hạ này thì con cũng sẽ lấy về cho hắn.”

Phượng gia chủ: “…”

Ngươi cho thiên hạ là củ cải, nói đưa là sẽ đưa được ngay chắc?

Không đúng, con gái ông nuôi nhiều năm như thế, vậy mà giờ lại lựa chọn ở bên một nam tử khác.

Tuy rằng nam tử đó rất khác biệt, nhưng điều này vẫn làm cho Phượng gia chủ khó thừa nhận.

Tựa như bông hoa mà mình cẩn thận che chở, mắt thấy hoa sắp nở lại bị một trận gió thổi qua và cuốn đi mất.

Phượng gia chủ than thở một tiếng rồi xua tay để Thời Sênh ra ngoài, ông muốn yên tĩnh một mình.

Chương 809: Quốc sư minh giám (22)

Khi Phượng Khuynh Khuynh tỉnh lại liền phát hiện ra mình bị nhốt trong một gian phòng, nàng ta vội vàng sờ lên cổ đầu tiên.

Nhưng trên cổ hoàn toàn không có gì.

Không thấy.

Không gian đã không thấy đâu nữa.

Không!

Phượng Khuynh Khuynh kích động nhìn xung quanh, thân thể cử động một cách gian nan, mãi mới tìm được điếu trụy ở trên đống cỏ khô dưới chân.

Nhìn thấy điếu trụy, Phượng Khuynh Khuynh lập tức cầm lấy, đeo lên trước ngực.

May mắn, may mắn nó vẫn ở đây.

Phượng Khuynh Khuynh đeo điếu trụy lên cổ xong mới dần dần khôi phục tâm tình, đau đớn trên người cũng tạm thời quên đi, quên đi cả việc mình đang bị nhốt.

Chỉ cần có không gian này, nàng ta liền còn có cơ hội.

Phượng Chi Âm! Ngân Vi!

Thù này, nàng ta sẽ không quên.

Nàng ta sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho họ.

…

Đến ngày thứ ba, Thời Sênh nhận được tin Phượng Khuynh Khuynh trốn thoát, cùng nàng ta chạy trốn còn có đạo sư Vạn Quyền.

Chuẩn xác mà nói, là Vạn Quyền cứu Phượng Khuynh Khuynh đi.

Phượng gia chủ còn chưa kịp xử trí Phượng Khuynh Khuynh thì nàng ta đã chạy mất rồi, chờ nàng tay xuất hiện trở lại thì chắc chắn lúc đó sẽ không chết không thôi.

Thời Sênh không hiểu tại sao đã qua nhiều ngày như thế rồi mà Phượng gia chủ vẫn không xử trí Phượng Khuynh Khuynh.

Đổi là cô thì đã sớm giết quách đi cho rồi.

“Phượng Chi Âm, Phượng Chi Âm…”

Âm thanh kêu gào truyền tới từ dưới lầu, Thời Sênh thò mặt ra nhìn một cái.

Một nam tử đứng ở dưới sân gào toáng lên, hạ nhân vội vàng chạy ra đuổi hắn ra ngoài.

“Phượng Chi Âm, ngươi ra đây, Phượng Chi Âm. Sao ngươi lại độc ác như thế, Phượng Chi Âm, đồ tiện nhân…”

Thời Sênh ghé vào một bên cửa sổ nhìn nam tử bị người tha đi, âm

thanh mắng chửi xa dần, đến khi càng ngày càng yếu rồi biến mất hẳn.

Phượng Khuynh Khuynh mất tích, người lo lắng nhất chính là gã nam tử hay đi theo nàng ta, hình như tên là Phượng Vũ.

Thời Sênh bĩu môi, xoay người, trước mắt đột nhiên lại có một thân ảnh, cô móc kiếm ra theo bản năng.

Ngân Vi nhìn kiếm trong tay cô, khen một tiếng, “Kiếm của nàng rất tốt đấy.”

Ai muốn ngươi khen kiếm hả?

Kiếm của lão tử đương nhiên phải rất tốt rồi.

Thời Sênh đặt kiếm lên mặt bàn, tức giận gào lên, “Chàng tới từ lúc nào hả? Muốn dọa người hay muốn hù chết người?”

“Tính cảnh giác của nàng quá thấp!”

Thấp ông nội nhà ngươi ấy.

Lật bàn, con hàng này có thể khống chế không gian, chỉ cần hắn thu liễm hơi thở lại thì chắc chắn không ai có thể phát hiện ra được.

Thời Sênh nhìn hắn vài giây, lại cầm kiếm đi vào trong, “Ta chỉ không cảnh giác với chàng mà thôi.”

“Ta thực vinh hạnh.”

Thời Sênh hừ hừ một tiếng, “Biết là tốt rồi, cho nên, Quốc sư đại nhân là chuẩn bị cho ta ngủ cùng sao?”

“Nàng không sợ ta thương tổn nàng ư?” Ngân Vi hoàn toàn xem nhẹ mấy lời nói không đứng đắn của Thời Sênh, ngữ khí đầy vẻ tò mò.

Thời Sênh quay đầu lại hỏi, “Chàng sẽ làm thế sao?”

Ngân Vi lắc đầu, không bao giờ.

“Vì sao?” Thời Sênh xoay người, bước tới gần Ngân Vi, đứng trước mặt hắn, “Vì sao lại không thương tổn ta?”

Hai người ở rất gần nhau, Thời Sênh chỉ cần nhích thêm một chút là có thể hôn được hắn luôn.

Trên người hắn luôn có một cỗ hương khí rất tự nhiên, không khó ngửi ra nhưng cũng không làm người ta khó chịu, ngược lại còn có tác dụng an thần tĩnh khí, làm cho người khác cảm thấy bình tĩnh trở lại khi ở cạnh hắn.

Ngân Vi cúi đầu nhìn cô, không hề tỏ ra kích động hay ngượng ngùng khi Thời Sênh tới gần, cực kỳ trấn định và bình thản.

“Bởi vì nàng là…”

Thanh âm của Ngân Vi còn chưa kết thúc, hắn đã biến mất trong tầm mắt Thời Sênh.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

“Tiểu thư, tiểu thư…” Nha hoàn vội vàng chạy từ bên ngoài vào, thở hổn hển nói, “Tiểu thư, không hay rồi.”

Quá không hay, nàng dâu của ông đây lại chạy rồi.

Thời Sênh tức giận hỏi: “Ai đã chết?”

Nha hoàn sửng sốt: “Không… Không ai chết cả.”

“Không ai chết thì ngươi gào không hay cái gì.” Chỉ cần không chết thì chẳng có gì là không hay cả.

Nha hoàn: “…”

Sao tiểu thư lại như vừa ăn phải thuốc nổ vậy, hung dữ quá!

“Là… Là công tử Đông Phương tới.”

“Đông Phương Nam Phương cái gì?”

“Là…” Nha hoàn nuốt nước miếng, “Vị hôn phu của ngài mà.”

Thời Sênh sửng sốt, vỗ mạnh xuống bàn, “Ta có vị hôn phu?”

Ở đâu nhảy ra vị hôn phu chứ?

Hệ thống, chúng ta cần tâm sự về cuộc đời chút.

“Cũng… coi là như thế.” Nha hoàn gật đầu, “Nhưng ngài và công tử Đông Phương không có thư hứa hôn gì, chỉ là ước định miệng thôi.”

Tiểu thư làm sao thế? Không phải tiểu thư cũng biết chuyện này rồi sao?

“Ước định bằng miệng mà ngươi gọi là vị hôn phu được à, đừng làm hỏng thanh danh của ta.” Thời Sênh thở phào một hơi, không có hôn

thư thì chẳng cần quan tâm làm gì.

Vị công tử Đông Phương kia chính là tên nam nhân khốn kiếp mà Phượng Khuynh Khuynh đã lấy trước khi trọng sinh.

Mà trong kiếp sống lại này của Phượng Khuynh Khuynh, chính hắn đã hại chết nguyên chủ.

“Trước kia luôn nói như thế.” Nha hoàn vô tội, trước đây tiểu thư cũng chưa từng phản đối, gia cùng còn ngầm đồng ý, mọi người không phải rất vừa lòng đấy thôi.

“Hắn tới làm gì?” Tên khốn kiếp ấy tới chơi không phải vì nữ chính mà lại là vì cô.

Cũng không biết ở kiếp này, cô chưa bị nữ chính hãm hại thì tên khốn đó tới đây là vì ai?

Nha hoàn lắc đầu, nàng ta cũng không biết cái này.

Thời Sênh xách kiếm đi ra ngoài.

Cô muốn nhanh chạy tới xem tên khốn này muốn làm gì?

Phượng gia chủ đang tiếp Đông Phương Hợi ở phòng khách.

Thời Sênh vọt vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nam tử ngồi bên cạnh Phượng gia chủ, dung nhan như ngọc, khí chất như tranh, mặt mày ôn hòa, trong lời nói lại toát lên vẻ quý khí, tao nhã.

Thời Sênh: “…” Đây là tên khốn đó?

Mẹ kiếp!

Hiện tại mấy tên khốn cũng phải có phong cách cao sang thế này à?

Nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, nếu không tỏ ra sang chảnh thì sao có thể mê hoặc được người khác chứ.

“Tiểu Âm!” Phượng gia chủ thấy Thời Sênh xông vào thì sắc mặt thay đổi, “Mau quay về!”

“Hắn tới đây làm gì?” Thời Sênh chẳng những không quay về mà còn tiếp tục đi vào, ngồi xuống đối diện Đông Phương Hợi.

Đông Phương Hợi bị kinh ngạc một chút, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, ôn hòa cười cười, “Vài năm không gặp, muội muội Tiểu Âm đã trổ mã thật xinh đẹp.”

Thời Sênh đáp lại không khách khí, “Cũng không phải cho ngươi nhìn.”

Đông Phương Hợi: “…”

“Tiểu Âm, không được vô lễ.” Phượng gia chủ quát lớn một tiếng.

Thời Sênh bĩu môi, không nói nữa.

“Không sao đâu, muội muội Tiểu Âm đúng là hoạt bát hơn trước kia rất nhiều.” Đông Phương Hợi cảm khái một chút, “Thời gian trôi qua nhanh quá, vài năm không gặp mà ta đã sắp không nhận ra muội muội rồi.”

Ánh mắt của Phượng gia chủ trầm xuống, nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh lại chống cằm đánh giá Đông Phương Hợi, biểu tình của cô quá mức bình tĩnh làm cho Phượng gia chủ không đọc được một

chút suy nghĩ nào.

Phượng gia chủ thu hồi tầm mắt. Đông Phương Hợi nói loanh quanh một hồi mới đi vào chính đề.

“Phượng bá bá, hôm nay cháu tới là vì hôn sự giữa cháu và muội muội Tiểu Âm. Cháu và Tiểu Âm cũng không còn nhỏ nữa, ý của trưởng bối trong nhà là muốn cho cháu và Tiểu Âm đính thân trước…”

Đáy lòng Phượng gia chủ không khỏi thở dài, cuối cùng vẫn phải nói tới.

Nếu là trước đây, ông sẽ không có lý do để phản đối, nhưng hiện tại…

Quốc sư đã chen một chân vào, ông dám đồng ý sao?

Chương 810: Quốc sư minh giám (23)

“Đông Phương thế chất à, chuyện này… còn phải xem ý của Tiểu Âm đã.” Phượng gia chủ uyển chuyển nói, “Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng được. Chỉ cần Tiểu Âm đồng ý, ta sẽ không có ý kiến gì.”

Đông Phương Hợi nhíu mày, sau đó nhanh chóng giãn ra, ôn hòa nói: “Cháu tin muội muội Tiểu Âm sẽ không phản đối, chúng cháu…”

“Ta không đồng ý.” Thời Sênh ngắt lời Đông Phương Hợi.

Đông Phương Hợi gần như không tin nổi mình vừa nghe thấy cái gì, “Muội muội Tiểu Âm?”

“Ta, không, đồng, ý.” Thời Sênh gằn từng chữ một, “Đã nghe rõ chưa? Từ đâu tới thì về lại đó đi, không tiễn.”

“Tiểu Âm!” Phượng gia chủ xuất ra khí độ của người đứng đầu một nhà, sao có thể đuổi người ta đi như thế chứ.

“Muội muội Tiểu Âm, không phải muội giận ta nhiều năm như thế không về thăm muội đấy chứ?” Đông Phương Hợi đứng dậy lo lắng, “Ta ra ngoài du lãm nên không thể về ngay được, nhưng năm nào ta cũng chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho muội.”

Thời Sênh: “…”

Ngươi có trở về hay không thì liên quan cái rắm gì tới bản cô

nương?”

“Sau này ta sẽ không đi nữa, sẽ ở bên muội muội Tiểu Âm. Muội đừng tức giận.”

“Ngươi có đi hay không?” Thời Sênh bày ra biểu tình hung ác, nói, “Ngươi mà không đi, ông đây sẽ cho người đánh ngươi.”

Đông Phương Hợi bị dọa, thân mình không khỏi lui về sau mấy bước, vẻ mặt rất hoang mang, tựa hồ không thể tin được rằng cô nương luôn nói chuyện dịu dịu dàng dàng với mình giờ lại trở thành người thô lỗ như thế.

“Tiểu Âm, không được xằng bậy.” Phượng gia chủ đứng dậy, đi tới trước mặt Đông Phương Hợi, vừa vặn đứng chắn giữa hai người, “Đông Phương thế chất, giờ Tiểu Âm có suy nghĩ của mình, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, cháu cũng đừng sốt ruột…”

Phượng gia chủ vừa khuyên, Đông Phương Hợi liền tỉnh táo lại, “Là cháu quá vội vàng rồi.”

Phượng gia chủ vỗ vỗ vai Đông Phương Hợi, kỳ thực ông rất xem trọng chàng trai này, gia thế tương đương, thiên phú tốt, cách làm người, xử thế cũng rất tốt.

Nếu không phải tự nhiên nhảy ra một tôn Đại Phật, ông thật sự muốn gả Tiểu Âm cho Đông Phương Hợi.

“Tiểu Âm, muội đừng tức giận, chúng ta có thể thử ở chung một thời gian, chờ đến khi muội thích ta thì chúng ta đính thân cũng chưa muộn.” Hình như Đông Phương Hợi sợ Thời Sênh cự tuyệt nên lại bổ thêm một câu, “Vậy Phượng bá bá, cháu về trước đã, ngày khác cháu lại tới bái phỏng.”

“Ta tiễn cháu.”

“Không dám làm phiền Phượng bá bá.” Đông Phương Hợi lễ phép từ chối.

Nhưng Phượng gia chủ có chuyện muốn nói với Đông Phương Hợi nên cuối cùng vẫn đưa hắn ra ngoài.

Thời Sênh đăm chiêu nhìn theo bóng dáng hai người họ, không ngờ lần này Đông Phương Hợi vẫn lại tới đây vì cô.

…

Từ sau ngày đó, Đông Phương Hợi thường xuyên chạy tới làm khách ở Phượng gia.

Phượng gia chủ cản không được mà không cản cũng không xong.

Tốt xấu gì người ta cũng là người thừa kế của Đông Phương gia, nếu ông ngăn cản thì có khác nào không cho Đông Phương gia mặt mũi ư?

Thời Sênh cảm thấy Đông Phương Hợi rất phiền, chuẩn bị tìm cơ hội đánh hắn một trận.

Thời Sênh nghe nói Đông Phương Hợi lại tới, cố ý bảo người đưa hắn tới một nơi vắng vẻ.

Cô chậm chạp đi qua, còn chưa tới gần đã nghe thấy một giọng nói đầy tủi thân.

“Đông Phương ca ca, sao huynh trở về mà không tới thăm Kỳ Kỳ.”

“Gần đây có chút việc nên không thể tới thăm Đại tiểu thư được. Lần khác ta sẽ tới nói chuyện với Đại tiểu thư.” Đông Phương Hợi trả lời rất có lễ.

“Không, không, muội không có ý đó, chỉ là vì lâu lắm rồi không thấy Đông Phương ca ca mà thôi…” Giọng của Phượng Kỳ Kỳ càng về sau càng nhỏ.

Thời Sênh đứng ở phía xa, nghe hai người ta một câu, ngươi một câu nói chuyện với nhau, rõ ràng là Phượng Kỳ Kỳ thích Đông Phương Hợi, khó trách lại cứ thích nhằm vào cô.

Phượng Kỳ Kỳ nói chuyện thêm một hồi mới rời đi.

Thời Sênh nhìn xung quanh, không có ai.

Cô lập tức lao ra.

Đông Phương Hợi thấy Thời Sênh tới thì nở nụ cười ôn hòa, nhưng nụ cười còn chưa kịp tan thì bỗng nhiên lại phát hiện ra khí thế của Thời Sênh rõ ràng không hữu hảo gì.

Nhìn không giống tới hẹn hò với hắn chút nào.

Rõ ràng là tới đánh hắn.

“Muội muội Tiểu Âm…”

“Muội muội Tiểu Âm cái ông nội nhà ngươi ấy.” Thời Sênh tiến lên vài bước, một cưới đá lên người Đông Phương Hợi, nhân lúc hắn chưa kịp vận dụng huyền khí liền đánh liên tục.

Đông Phương Hợi cũng muốn phản kháng nhưng lần nào Thời Sênh cũng cắt đứt huyền khí của hắn, làm hắn không có biện pháp nào sử dụng được.

Đánh Đông Phương Hợi xong, Thời Sênh túm lấy cổ áo hắn, ấn hắn lên cây cột bên cạnh, “Còn muốn đính thân với ta nữa không?”

“Tiểu Âm… muội…” Đông Phương Hợi thở hổn hển, nói chuyện cũng không lưu loát, “Ta… ta thật tình thích muội.”

“Ta đánh ngươi như thế mà ngươi vẫn còn thích ta?”

Nội tâm Đông Phương Hợi sắp hỏng mất, ai thích nổi một cô nương cuồng bạo lực thế này chứ?

“Muội muội Tiểu Âm… muội có thể… buông… ra trước không, đau quá!”

“Ta cảnh cáo ngươi, mặc kệ ngươi muốn có được thứ gì ở trên người của ta, hai chữ, không có.” Thanh âm âm trầm của Thời Sênh nện thẳng vào tai Đông Phương Hợi làm thân mình hắn cứng ngắc trong nháy mắt.

“Muội muội Tiểu Âm, muội hiểu lầm rồi, ta thực sự thích muội.”

“Thích ta? Vậy có nguyện ý đi chết vì ta không? Chết một cái cho ta xem nào?”

Đông Phương Hợi hơi hoảng sợ, “Muội muội Tiểu Âm…”

Thời Sênh buông Đông Phương Hợi ra, dùng khăn lau tay với vẻ mặt ghét bỏ, “Không dám tình nguyện chết vì ta, nói thích cái gì chứ…”

Đông Phương Hợi ho khan vài tiếng, dựa vào cây cột thở hồng hộc, ánh mắt vẫn còn lưu lại chút hoảng sợ. Nào có ai vì thích một người mà sẵn sàng dùng cái chết để chứng minh, cái logic gì vậy?

Hắn giải thích, “Muội muội Tiểu Âm, nếu ta chết rồi thì sao có thể ở bên muội nữa? Ta có thể chết vì muội, nhưng không thể chết vô nghĩa được.”

Đông Phương Hợi nói quả thật rất dễ nghe.

Nhưng Thời Sênh chẳng thèm tốn hơi thừa lời, lắc lắc cổ mấy cái, lại nắm tay xông về phía Đông Phương Hợi.

“Muội muội Tiểu Âm…”

Đông Phương Hơi liên tục lùi về phía sau. Thời Sênh đi tới gần, hắn liền nuốt nước bọt sau đó xoay người chạy về phía cổng lớn Phượng gia.

“Não tàn.” Thời Sênh không thèm đuổi theo, đứng tại chỗ dựng ngón tay giữa.

[…] Ký chủ, sao cô lại không giết chết hắn?

“Mi muốn ta giết chết hắn à?”

[…] Không muốn.

Nhưng dựa theo tác phong trước đây của cô, vừa lên là móc kiếm ra, sao giờ lại chỉ đánh hắn một chút là thôi vậy?

Cái này không hợp với phong cách của cô nha!

“Nàng đang nói chuyện với ai thế?”

Sau lưng Thời Sênh đột nhiên vang lên tiếng nói.

Thời Sênh: “…”

Kiếm của ông đâu?

Tên não tàn này sao toàn thích xuất hiện sau lưng cô vậy? Muốn làm gì hả?

“Nói với quỷ.” Thời Sênh xoay người, nhìn kẻ đứng sau lưng mình, tức tối, “Chàng có thể không cần đột nhiên xuất hiện sau lưng ta có được không? Chàng muốn hù chết ta để tìm mùa xuân mới đúng không?”

Tưởng có thể điều khiển không gian là giỏi à?

Ngân Vi: “…” Mùa xuân mới là cái quỷ gì?

Ngân Vi trả lời rất thật thà: “Không có mùa xuân mới nào cả.”

Sự tức giận trong lòng Thời Sênh liền tụt xuống, “Chàng tới làm gì? Không phải là không muốn gặp ta sao?”

Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Ánh sáng trong mắt Thời Sênh tối dần làm cho Hệ thống không ngừng vang lên cảnh báo, nói cô không được xúc động.

Đây là Phượng Từ nhà cô, không phải sủng vật của cô, đừng có nghĩ phải cướp về nuôi.

“Đến thăm nàng.” Ngân Vi hơi mỉm cười, khí chất xâm lược trên người đã hoàn toàn rút đi, chỉ còn lại một thân bình tĩnh như gió nhẹ lao xao mặt hồ.

Thời Sênh áp chế xao động trong lòng xuống.

“Cưới ta về rồi tha hồ mà xem.” Thăm thế này thì có gì vui chứ.

Chương 811: Quốc sư minh giám (24)

“Nàng cứ muốn như thế này mà gả cho ta à?”

Rụt rè của thiếu nữ bị nàng ăn hết rồi sao?

Thời Sênh hừ một tiếng, “Chàng cũng có thể gả cho ta, ta không ngại.”

Khóe miệng Ngân Vi giật giật, bốn phía như có gió nổi lên, Thời Sênh cầm tay hắn, nghiến răng nghiến lợi, “Lại muốn chạy?”

Một lời không hợp liền bỏ chạy!

“Ta không có nhiều thời gian lắm, không thể ở lâu!” Ngân Vi tránh khỏi tay cô, thanh âm yếu ớt, lại có một chút yêu chiều, “Lần sau lại tới thăm nàng.”

Hắn nói xong, thân hình cũng nhanh chóng biến mất trước mặt Thời Sênh.

Trong tay Thời Sênh dường như còn lưu lại nhiệt độ của cơ thể hắn.

Lạnh.

Lạnh như hàn băng ngàn năm vậy, chỉ chạm nhẹ một cái mà cô đã có cảm giác cả bàn tay đều đông cứng.

Rõ ràng lần trước còn chưa có cảm giác này.

[Nhiệm vụ phụ…]

“Câm miệng!”

Ông đây không tiếp phụ tuyến.

[Có liên quan tới Phượng Từ mà cô cũng không tiếp à?] Hệ thống nghi hoặc.

Thời Sênh hừ lạnh, “Chẳng qua là có liên quan tới thân phận cơ thể mà hắn đang dùng, liên quan xu nào tới bản thân hắn chứ. Đừng có hố ta.”

Dù sao Phượng Từ không có bệnh về thể xác thì cũng sẽ có bệnh về tinh thần, cô đã quá quen rồi.

Thực quá quen rồi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

[…] Chủ nhân, ngài mau trở lại đi! Ký chủ đã thành tinh rồi!

…

Sau khi bị Thời Sênh đánh trận đó, mãi sau này cũng không thấy Đông Phương Hợi tới nữa.

Mà khảo thí tại Phượng gia cũng sắp bắt đầu.

Một tiểu thư suốt ngày chỉ biết trốn học như Thời Sênh làm cho không ít người mong chờ nhìn cô bị chê cười.

Vì sợ Thời Sênh bị người ta đánh trong niên khảo nên Phượng gia chủ không thể không có mặt.

Một gia tộc lớn như thế, người sử dụng ám chiêu cũng không ít.

Hôm tổ chức niên khảo, Phượng gia chủ bỏ ra một chút thời gian tới tọa trấn trường thi.

Thời Sênh ngồi ở một góc đằng sau, nhìn đám đệ tử đang đánh nhau trên sân.

“Tam tiểu thư…”

Không biết từ lúc nào mà bên cạnh Thời Sênh xuất hiện thêm vài người.

Thời Sênh liếc nhìn bọn họ, những người này cô có chút ấn tượng vì đã từng đi cùng tới Ma Diễm Lĩnh.

Thời Sênh ít khi xuất hiện ở Diễn võ trường, cho dù xuất hiện cũng chưa chắc gặp được bọn họ.

Cho nên từ sau khi trở về, đây là lần đầu tiên gặp lại nhau.

“Tam tiểu thư, ta là Phượng An, tiểu thư còn nhớ không?”

“Ừ.” Thời Sênh kiêu ngạo đáp một tiếng, “Muốn gì?”

“Không…” Phượng An lắc đầu, “Ta chỉ muốn tới chào Tam tiểu thư.”

Thời Sênh nghe vậy liền dịch chuyển tầm mắt về phía trước mặt, không có ý nói thêm gì với bọn họ.

Vài người hơi xấu hổ, cuối cùng cũng tìm vị trí ngồi xung quanh Thời Sênh.

Bọn họ nghĩ rằng sau khi trải qua chuyện lần trước, ít nhất Tam tiểu thư cũng sẽ coi bọn họ như người một nhà, cho dù không thu nạp về phe mình thì cũng sẽ để bọn họ hỗ trợ làm việc.

Nhưng mà sau khi quay về Phượng gia, dường như nàng đã quên hẳn chuyện này.

Người tham gia khảo hạch rất nhiều, Thời Sênh ngồi đến nhàm chán, lại lôi hạt dưa ra cắn.

[…] Ký chủ thật sự chưa từng đổi thói quen này dù tới thế giới nào, như thế có ổn không?

Một lời không hợp liền cắn hạt dưa là cái trò gì?

Còn nữa, hạt dưa của cô lấy ở đâu ra mà nhiều thế?

Đám người Phượng An nghe thấy thanh âm cắn hạt dưa thì cũng chẳng biết nói gì nữa, thời điểm căng thẳng này mà nàng còn có thể cắn hạt dưa được.

“Tiếp theo, Phượng An.”

Phượng An bị điểm danh, hắn lập tức đứng lên, đi về phía sân khấu.

Thực lực của Phượng An trong đám hậu bối ở Phượng gia coi như rất khá, nếu như thắng thì đãi ngộ năm sau sẽ được tăng lên, còn nếu bị đào thải sẽ phải sống trong hoàn cảnh rất khó khăn.

Ở một đại gia tộc như thế này, không có hậu trường cứng như

nguyên chủ hay Phượng Kỳ Kỳ thì tất cả đều phải tự mình cố gắng mới có được tài nguyên.

Phượng An vượt qua khảo hạch, thoải mái quay về.

Những người khác chúc mừng Phượng An, nhưng sau đó lại bắt đầu lo lắng cho khảo hạch của bản thân mình.

“Lo lắng cái gì, dù sao cũng chỉ có hai kết quả, hoặc là thắng, hoặc là thua.” Thời Sênh cắn hạt dưa, tham gia thảo luận cùng bọn họ.

Thời Sênh vừa nói xong, đám người đang nói chuyện đều đồng loạt dừng lại, ai nấy trợn to mắt nhìn cô.

“Tam tiểu thư, sao tiểu thư không khẩn trương một chút nào vậy?”

“Khẩn trương làm gì?” Ánh mắt Thời Sênh đầy kiêu ngạo, “Ta thua cũng không bị trừ tài nguyên cơ mà.”

Mọi người: “…” Nói có lý như thế thì họ đỡ thế nào được?

Đây là sự khác biệt về có hậu trường và không có hậu trường.

Ai bảo người ta được sủng ái chứ.

“Tam tiểu thư, có cần người hầu không?” Bọn họ cũng muốn được thu lưu.

Thời Sênh bày ra vẻ mặt ghét bỏ, “Không thiếu.”

Mọi người bị ghét bỏ… Biết ngay là sẽ thế này, Tam tiểu thư sao có thể thiếu người hầu chứ?

“Muốn thắng à?” Thời Sênh đột nhiên lại hỏi.

Mọi người nhất trí gật đầu, đương nhiên là muốn rồi.

Đệ tử nào mà không muốn thắng ở niên khảo chứ? Đây chính là đại biểu cho đãi ngộ và thể diện năm sau của bọn họ đấy.

Thời Sênh xoay người, “Dạy các ngươi một cách.”

Mấy đôi mắt sáng lên, nhất thời đều nhìn về phía Thời Sênh, “Biện pháp gì?”

“Vênh váo.”

Mọi người: “…”

Đây là biện pháp gì?

“Mọi người khi bắt nạt kẻ yếu, ngươi càng sợ thì hắn sẽ lại càng tiến thêm một bước. Nếu ngươi tỏ ra không sợ, xuất ra bộ dáng chắc thắng, bọn họ sẽ sợ hãi ngươi, không dám ra tay. Việc các ngươi phải làm… là trong lúc họ kiêng kị mình thì một kích lấy mạng luôn.”

[…] Ký chủ lại nói hươu nói vượn, cô cho là ai cũng biến thái như cô à?

Mấy người kia nghe xong cũng đần mặt ra, không biết đầu ai nghĩ ra nhanh nhất, yếu ớt nói một câu: “Đồng tộc không được phép tương tàn.”

Quy củ này rất nhiều thế giới có, có thể cạnh tranh nhưng không cho phép đồng tộc tương tàn, bởi như thế sẽ làm thực lực tổng thể của gia tộc suy yếu.

“Dù sao ta chỉ nói biện pháp, còn có thể vận dụng hay không lại tùy vào từng người các ngươi.” Thời Sênh quay đi, tiếp tục cắn hạt dưa.

Sư phó đã mời vào tới cửa, tu hành thế nào phải dựa vào từng cá nhân thôi.

Bản cô nương đây chính là người mang chí lớn như thế.

[…] Ký chủ, cô thì có cái chí lớn gì? Dạy người cắn hạt dưa chắc? Tôi cảm thấy cô chưa uống thuốc, mau đi uống thuốc đi, đừng giả bộ nữa!

“Tam tiểu thư, có thể cho ta ít hạt dưa không?” Hắn muốn bình tĩnh một chút.

Vì thế, khu vực này liền phát triển một màn cắn hạt dưa tập thể.

Người xung quanh không ngừng nghe thấy thanh âm rắc rắc truyền tới thì không khỏi xấu hổ vô cùng.

Tràng cảnh nghiêm túc thế này mà các người lại có thể cắn hạt dưa tập thể.

Có thể tỏ ra khẩn trương một chút được không hả?

Rất nhanh, có người trong đội ngũ cắn hạt dưa bị gọi xuống. Hắn hít sâu một hơi, loay hoay đứng lên, hùng hổ tiêu sái đi xuống.

Loại khảo hạch này thường thì thực lực sẽ tương đương nhau, bình thường mọi người đều hiểu rõ, nhưng thấy đối thủ đi xuống với bộ dáng chắc thắc thì sẽ có cảm giác bồn chồn và nghi ngờ.

Hai bên chỉ cần có mặt thì khảo hạch sẽ lập tức bắt đầu.

Dựa theo lời Thời Sênh nói, nam tử vừa đi xuống liền đã dọa được đối phương, tốc chiến tốc thắng một cách dứt khoát.

Thực lực không cách nhau quá xa, ai cũng có khả năng thắng, cái quan trọng chính là tiên cơ và chiến thuật.

Hiển nhiên chiến thuật của Thời Sênh lúc này rất hiệu quả.

Mấy trận đấu kế tiếp, đám ngời này đều may mắn thông qua, chỉ có hai người bị đào thải. Mọi người an ủi bọn họ một phen, dù sao cũng có nhiều người thông qua, sau này chiếu cố cho họ chút là được rồi.

“Tiếp theo, Phượng Kỳ Kỳ, Phượng Chi Âm.”

Chương 812: Quốc sư minh giám (25)

Trận đấu giữa Phượng Kỳ Kỳ và Thời Sênh là trận đấu quan trọng nhất, vài người ngồi xem đã phát ngán, giờ phút này liền lấy lại vẻ hứng khởi.

Phượng Kỳ Kỳ đã đi lên đài.

Nhưng người còn lại vẫn chậm chạp không lên.

Thời Sênh ngồi ở trên như một vị đại gia, hoàn toàn không có ý đi lên.

“Sao Tam tiểu thư lại không lên?”

“Nàng ta dám lên sao? Gần đây Đại tiểu thư vô cùng cố gắng, ngay cả một sợi tóc Tam tiểu thư cũng chẳng chạm vào nổi, đi lên chẳng phải là mất mặt à?”

“Cũng đúng…”

Âm thanh thảo luận phía trước không ngừng truyền lại, càng nói càng khó nghe, dù sao họ nhìn cô không vừa mắt nên càng nói quá lên.

Càng ngày càng có nhiều ánh mắt nhìn về phía góc Thời Sênh đang ngồi.

“Tam tiểu thư, tới phiên tiểu thư rồi.” Phượng An nhắc nhở.

“Không đánh, vô nghĩa.”

Không gian đang cãi nhau lập tức an tĩnh sau câu nói này của Thời Sênh, dường như câu nói đó là để nói cho bọn họ nghe vậy.

“Tam tiểu thư, đây là niên khảo, ngài phải tham gia.” Một trưởng bối làm trọng tài trên sân thi đấu lên tiếng.

“Tiểu Âm.” Phượng gia chủ cũng gọi một tiếng.

“Không muốn động thủ.” Bản cô nương đã ra tay là phải thấy máu, cái loại đánh tới đánh lui mà không được đánh chết này, cô hoàn toàn không có hứng thú.

Phượng gia chủ: “…” Ai nói là sẽ không để mất mặt ở niên khảo hả?

Cái này là trực tiếp bỏ quyền thi đấu luôn.

“Tam muội muội, muội đừng lo lắng, tỷ sẽ nhường muội mà.” Phượng Kỳ Kỳ đứng trên sân đấu, gọi một cách thân thiết.

“Nhường ta cũng không đánh.”

“Tam tỷ tỷ, không phải tỷ sợ đại tỷ tỷ đấy chứ?”

“Sợ? Lúc ta vênh váo thì không biết nàng ta còn đang ở đâu đâu.”

Bản cô nương đây là tổ tông của vênh váo.

Đối phương lại hỏi tiếp, “Vậy sao tỷ lại không lên đi?”

“Lười lên.”

Mọi người: “…”

Dù đám người này có nói thế nào thì Thời Sênh vẫn kiên quyết không lên.

Phượng Kỳ Kỳ có chút không cam lòng, “Tam muội muội, đây là quy củ của gia tộc, muội không thể phá vỡ quy củ.”

Mắt thấy đám người kia còn tiếp tục muốn khuyên bảo, Thời Sênh lập tức đứng lên, xoay người rời khỏi khu thi đấu.

“Mau đi kéo Tam tiểu thư quay lại.” Phượng gia chủ quát lên một tiếng.

Có lòng lương thiện cũng thật mệt!

Vì sao Tiểu Âm nhà ông càng lúc càng tùy hứng thế này?

Phượng gia chủ vẫy vẫy tay: “Trận tiếp theo trước đi.”

…

Thời Sênh rời khỏi Diễn Võ trường, trực tiếp trèo tường, vượt qua mấy cái sân, nhanh chóng cắt đuôi được đám người đuổi theo mình.

Lại vượt qua một bức tường, Thời Sênh nhanh chóng tiến về phía trước.

Tiếng gió thổi qua tai, một cỗ hương thơm ngát xông vào mũi.

Khóe miệng Thời Sênh vừa giật, thân mình cô liền không kịp phanh lại, trực tiếp nhào vào lòng người đột nhiên xuất hiện ở phía trước.

Ngân Vi vươn tay đỡ lấy eo cô, ôm cô cùng thả người xuống, đứng trên một con đường nhỏ không người qua lại.

Nhìn thấy sắc mặt người trong lòng rất kém, hắn vội vàng giải thích, “Ta không xuất hiện ở sau lưng nàng.”

Thời Sênh: “…” Đột nhiên xuất hiện ở trước mặt và ở sau lưng thì có gì khác nhau sao? Có khác sao? Tên não tàn này!

Thời Sênh cảm giác bàn tay đặt bên hông mình không lạnh, cô đưa tay sờ sờ, thấy rất bình thường.

Hoàn toàn khác với cảm giác lần trước.

“Sao nàng lại chạy ra ngoài này?” Tầm mắt Ngân Vi dừng ở chỗ tay cô đang sờ tay hắn, “Hôm nay có khảo hạch mà.”

“Liên quan gì tới ta đâu?”

Ngân Vi: “…” Khảo hạch gia tộc là vô cùng quan trọng, vậy mà cô lại nói không liên quan tới mình.

Thời Sênh cầm lấy tay hắn lật tới lật lui, “Lần trước câu mà chàng chưa nói xong là gì?”

“Nói cái gì?” Ngân Vi khó hiểu.

“Ta hỏi chàng vì sao chàng sẽ không làm tổn thương tới ta, chàng còn chưa trả lời vấn đề này.” Vài lần gặp trước hắn đều trốn rất nhanh.

Ánh mặt trời vừa lên tới đỉnh, ánh nắng chói chang xuyên thấu qua

tán cây rậm rạp đổ xuống mái tóc hắn, xuống bờ vai, xuống làn da trắng nõn như bạch ngọc.

“Bởi vì…” Thanh âm của Ngân Vi trong suốt, “Không muốn làm tổn thương nàng.”

“Đánh rắm.” Thời Sênh ngẩng đầu, “Câu trả lời trước đó của chàng không giống câu này.”

“Nàng thật thông minh.” Ngân Vi rút tay lại, “Bởi vì nàng là cô gái khiến ta thấy thoải mái nhất.”

“…” Đây là cách dùng từ quỷ gì vậy? “Ngủ với ta càng thoải mái hơn.”

“Đầu óc nàng cả ngày đều nghĩ cái gì vậy?” Ngân Vi cực kỳ bất đắc dĩ.

“Ta nghĩ gì, chẳng phải đã nói với chàng vào lần gặp đầu tiên rồi sao?” Cô chẳng muốn gì cả, chỉ muốn ngủ với hắn thôi.

Ngân Vi không muốn tiếp tục đề tài thiếu đứng đắn này với cô, hắn nhẹ nhàng nói: “Nàng cho ta cảm giác rất thoải mái, tựa như chúng ta đã ở bên nhau rất lâu rồi.”

Không cần phải ở chung bao lâu và hiểu biết bao nhiêu cũng có thể lập tức nhận ra.

Đây là loại cảm giác đã khắc vào xương tủy, khảm nhập vào tận linh hồn.

Vẻ mặt Thời Sênh cổ quái, “Vậy chàng tránh ta làm cái gì?”

“Ta không trốn tránh nàng.” Ngân Vi lắc đầu, “Ta phải đi rồi.”

“Chờ một chút.”

Ngân Vi khựng lại.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra một cái đồng hồ, “Đưa tay lại đây.”

Ngân Vi nhìn thứ trong tay Thời Sênh, đưa tay mình ra.

Thời Sênh vén tay áo của hắn lên, đeo đồng hồ cho hắn, đầu ngón tay chạm vào cổ tay hắn, chỉ thấy lạnh thấu xương.

Ngân Vi cụp mắt nhìn thứ được đeo lên tay mình. Hắn chưa từng gặp qua thứ này, nó dán lên da thịt hắn, bắt đầu làm hắn cảm thấy dễ chịu.

“Không được tháo ra.” Thời Sênh dặn dò, thu tay lại.

“Được.” Ngân Vi gật đầu, “Ta đi đây.”

Thân hình Ngân Vi chợt lóe, không gian thoáng vặn vẹo một chút, gió nổi lên, lá cây sàn sạt, bóng nắng chớp lên.

Thời Sênh đứng ở đó rất lâu rồi mới xoay người đi về nơi mình ở.

Hạn chế thời gian, không gian…

Quy tắc ư?

Hay là trừng phạt?

Hay là phản phệ?

Trong cốt truyện chỉ nói Ngân Vi đối nghịch với nữ chính, không hề nói kỹ về bản thân hắn.

Nhưng theo lý thuyết thông thường, ngoài nữ chính ra, người khác sẽ không thể khống chế được thời gian hay không gian, muốn có được loại năng lực nghịch thiên này thì cần phải trả giá rất đắt.

Giá đắt…

…

Phủ Quốc sư.

Thân ảnh Ngân Vi xuất hiện từ trong hư không, thân mình hắn hơi lung lay, trực tiếp ngã ngồi xuống ghế, sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt. Một thiếu niên ở phía sau lập tức tiến lên.

“Đại nhân.”

“Không có việc gì.” Thanh âm của Ngân Vi rất mỏng.

“Gần đây ngài sử dụng năng lực quá thường xuyên.” Thiếu niên lo lắng, “Ngài muốn gặp Tam tiểu thư thì cứ mời nàng ấy tới đây, sao phải…”

“Nàng không thể tiến vào đây.”

“Đại nhân…” Thiếu niên khó hiểu. Phủ Quốc sư đúng là có vài thứ không tốt nhưng cũng không đến nỗi không bảo hộ nổi một cô nương đi vào đây?

Ngân Vi nhìn về phía thiếu niên, “Không cần tự chủ trương.”

Thiếu niên cau mày, “Vâng.”

“Lui xuống đi.”

Thiếu niên cúi đầu ra cửa, bên ngoài là một mảnh tối đen, giơ tay ra không nhìn thấy năm ngón. Thiếu niên vừa ra, một bóng đen xẹt tới, giương nanh múa vuốt với hắn.

Ánh mắt thiếu niên trừng lên, bóng đen nhất thời khựng lại.

Gió rít từng trận làm cho thân mình gầy nhỏ của thiếu niên như sắp bị thổi bay tung lên trời, “Hắn sắp chết, ha ha, hắn sắp chết đúng không? Ha ha ha ha, báo ứng, báo ứng!”

“Câm mồm!” Thiếu niên quát lớn một tiếng.

Bóng đen lại càng thêm kiêu ngạo, tiếng cười bén nhọn truyền khắp trong đêm tiếng gào khóc thảm thiết bừng lên.

“Ha ha ha, hắn sắp chết, hắn sắp chết…”

Chương 813: Quốc sư minh giám (26)

Chuyện Thời Sênh giữa đường bỏ không tham gia niên khảo bị Phượng gia chủ đem ra nói đi nói lại.

Nhưng cũng chỉ nói chứ không có hành động trừng phạt nào, trình độ yêu thương này quả thực là chưa từng có.

Chuyện Phượng gia chủ nuông chiều Thời Sênh như thế làm cho rất nhiều người không hài lòng.

Chuyện cô ở Ma Diễm Lĩnh không biết lại bị ai đào lên, nói rằng cô tâm địa độc ác, quả không xứng làm người.

Nhưng điều làm Thời Sênh để ý không phải cái này, mà là có người nhắc tới kiếm của cô.

Lúc ấy, người trên tường thành phỏng chừng không nhìn rõ cái gì phá vỡ trận pháp phòng ngự, chỉ có chúng đệ tử của Phượng gia ở bên dưới nhìn thấy, tin tức này khẳng định là từ một kẻ trong đám người đó truyền ra.

Lật bàn!

Luôn có những kẻ não tàn mơ ước mỹ mạo của bản cô nương.

Thiết kiếm: "…" Không phải mơ ước ta sao? Chủ nhân, cô tưởng bở cái quỷ gì? Là ta, là ta, là ta!

Thời Sênh lập tức đè thiết kiếm có ý định nhảy loạn lên.

Cô không sợ có người mơ ước thứ gì của mình, càng đừng nói tới thanh kiếm này…

Thời Sênh nghĩ là tin tức này chỉ lưu truyền trong Phượng gia, không ngờ nó còn truyền ra cả bên ngoài.

Ai cũng nói Tam tiểu thư của Phượng gia có thần khí, có thể dễ dàng phá hủy cả một tòa thành.

Bên ngoài Phượng phủ xuất hiện rất nhiều người lạ mặt, chuyện ở Ma Diễm Lĩnh đám người đó vẫn chưa quên, trong mắt họ, Thời Sênh vẫn là tội nhân.

Trước đây Phượng gia chủ luôn áp chế nên những kẻ này không dám tới gây chuyện, nhưng khi thấy Thời Sênh vẫn không ngừng chỉ trỏ.

Giờ có thêm quyền lợi làm hoa mắt, những người này không còn nhiều băn khoăn như thế nữa.

Tội nhân thì lấy đâu ra quyền lợi được sử dụng thần khí?

Chuyện này, trong thời gian ngắn ngủi đã truyền đi nên hoàn toàn không thể áp chế được.

Mỗi ngày đều có người tới thăm viếng Phượng phủ, phòng thủ của Phượng gia đã tăng lên vài phần, mà đệ tử Phượng gia mỗi lần ra cửa đều bị tấn công bất ngờ.

Người bị dục vọng chi phối thì có thể làm bất kỳ chuyện gì.

Phượng gia chủ không ngờ đã trôi qua lâu như thế rồi mà chuyện này vẫn bị đào ra.

“Tuyệt đối là do có người cố ý truyền.” Phượng gia chủ tức giận vô cùng.

“Đây chính là cố ý gây sự, về sau…”

“Phượng gia chúng ta trải qua bao đời rồi, dạng khó khăn nào mà chưa từng vấp phải, tại sao phải sợ bọn chúng chứ?”

Một gia tộc có thế lực quá mức khổng lồ cũng sẽ bị người tính kế.

Phượng gia đứng trên đỉnh cao đã quá lâu, kẻ thù nhiều không kể xiết.

“Nhưng các ngươi không thấy chuyện này quá mức quỷ dị sao?” Có người đưa ra nghi vấn.

Truyền rất đột nhiên, hơn nữa phát triển cực kỳ nhanh chóng, cơ hồ trong thời gian rất ngắn, toàn thể đại lục đã biết được tin này.

“Tam tiểu thư đâu? Có phải Tam tiểu thư có thần khí thật không?” Bọn họ chưa từng thấy Tam tiểu thư có thần khí gì cả.

“Không thấy đâu, mấy ngày rồi chưa nhìn thấy Tam tiểu thư.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ai cũng mơ hồ.

Hiện tại, tình huống là thế nào đây?

Phượng gia chủ bình tĩnh ngồi trên ghế chủ vị, ra lệnh: “Đi thăm dò xem ai là người truyền lời đồn trong phủ.”

“Gia chủ, gia chủ, không hay rồi…” Một người lảo đảo chạy vào, “Tam tiểu thư mở lôi đài ở Cẩm Tú lâu, nói là… nói là ai thắng sẽ đưa thần khí cho người đó.”

“Cái gì?” Phượng gia chủ kinh hãi, bàn tay siết lại nghe rắc một tiếng.

“Tam tiểu thư có thần khí thật sao?”

“Lại còn mở lôi đài ở Cẩm Tú lâu, Tam tiểu thư định làm gì?”

Những người khác không ngừng nhỏ giọng thảo luận.

…

Cẩm Tú lâu.

Cẩm Tú lâu rất lớn, bốn phía đều là các lầu các nhỏ, ở giữa có một sân khấu, từng đèn lồng đỏ từ trên các tiểu lầu rủ xuống.

Trên đỉnh đầu là đèn lồng đỏ bắt mắt.

Trời vừa tối, toàn bộ Cẩm Tú lâu đều đỏ rực lên.

Ở giữa đã chuẩn bị sẵn đài luận võ, bốn phía xung quanh là nơi theo dõi thi đấu.

Lúc này Thời Sênh ngồi trên lôi đài, vô số người nghe thấy tin này đều tới, vây Thời Sênh ở giữa.

“Đúng là mở lôi đài?”

“Nàng thật sự có thần khí?”

“Có thần khí nàng sẽ lấy ra thật sao? Không phải đang đùa bỡn chúng ta đấy chứ?”

Thời Sênh ngồi trên đài nhàn nhã uống trà, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời bàn tán phía dưới.

“Phượng Chi Âm, ngươi định làm gì?” Có người không nhịn được quát lên, âm thanh vừa phát ra, bốn phía đều yên lặng.

Thời Sênh buông chén trà, vẻ mặt vô tội: “Đưa cho các ngươi thần khí còn gì? Không phải các ngươi đều muốn ư?”

Mọi người: “…” Cái đó và cái bọn họ muốn không giống nhau.

Thần khí của ngươi bị nhiều người nhòm ngó như thế, không phải là nên giấu đi hay sao?

Lại còn dám nghênh ngang lấy ra nữa.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, cắm thẳng xuống bàn.

Trong nháy mắt, cảm giác lạnh lẽo tràn khắp lôi đài, những người đứng gần đều cảm thấy cỗ hàn khí kia.

Thiết kiếm sắc bén, vừa nhìn đã biết là thứ hiếm có trên đời.

“Là thần khí ư?”

“Nhìn không ra… Cũng chưa từng nghe nói tới loại thần khí này.”

Thiết kiếm quá mức bình thường, hoàn toàn như tùy tiện mà làm ra, không khác gì binh khí bình thường.

Nếu không phải do hơi thở nó phát ra thì có khi rơi trên đường cũng không ai thèm nhặt.

“Không cần nghi ngờ.” Thời Sênh cao giọng, “Tới, nhìn ta đây, có chuyện gì thì chút nữa lại nói tiếp.”

Mọi người: “…” Ngươi đang muốn bán đấu giá à?

“Thanh kiếm này tuyệt đối là thần khí, nói là thần khí có khi còn thiệt thòi cho nó, cho nên không cần nghi ngờ, nó cực kỳ lợi hại. Các ngươi chưa từng thấy là vì kiến thức của các ngươi hạn hẹp, trở về đọc sách nhiều vào, đừng ra ngoài dọa người.”

Thiết kiếm: “…” Sao nó lại có cảm giác bị bán đi thế này?

Mọi người đều ngơ ngác, không biết Thời Sênh muốn làm gì?

“Ngươi nói lợi hại như thế, ngươi biểu diễn cho chúng ta xem đi?” Dưới đài, có người nghi ngờ.

Thời Sênh cười nhạo, “Ngươi bị bệnh à? Lão tử không phải muốn bán cho các ngươi, dựa vào cái gì mà ông đây phải biểu diễn cho ngươi xem?”

Não tàn năm nào cũng có, chỉ có năm nay đặc biệt nhiều.

Muốn cướp đồ còn muốn người khác biểu diễn cho xem, trong đầu là bã đậu à?

“Sao chúng ta biết ngươi có giở trò gì hay có âm mưu gì không?” Ai mà dám đem thần khí bày ra mời người ta tới cướp như thế chứ?

Thời Sênh chống nạnh, tức giận: “Lão tử cầu xin ngươi tới đây sao? Hay lão tử mời ngươi tới cướp chắc? Đã có thịt gà còn đòi xôi gấc, sao ngươi không chui xuống đất nằm luôn đi, sống làm gì?”

Người nọ bị mắng té tát tới mức không nói nên lời.

Những người khác cũng không dám đưa ra nghi vấn gì nữa.

Chủ nhân của thần khí có điểm không giống với người bình thường.

Cướp hay không cướp đây?

Thời Sênh trợn mắt, tiếp tục nói: “Quy tắc của lôi đài rất đơn giản, ai thủ lôi đài thành công nó liền thuộc về kẻ đó.”

Khế ước giữa cô và thiết kiếm còn cao cấp hơn khế ước với không gian. Khế ước với không gian là khế ước linh hồn, sau khi linh hồn cô bị tiêu diệt thì không gian vẫn có thể cho người khác sử dụng.

Nhưng thanh kiếm này thì không, ngoại trừ cô, không ai có thể dùng được.

Cô chết, kiếm hủy.

Cho dù bị người cướp được thì cũng chỉ là một thanh kiếm vô dụng, không có tác dụng gì, đương nhiên làm hung khí bình thường thì vẫn được, tốt xấu gì cũng rất sắc bén mà.

Những người này đã muốn như thế thì cứ cho họ tới thôi.

Dù sao có lấy được cũng vô dụng, cô sợ gì chứ.

Chương 814: Quốc sư minh giám (27)

“Chờ chút!”

Một gã từ trong đám người đi ra, “Xin hỏi Phượng tam tiểu thư, thanh thần khí này có tên là gì?”

Tên?

Tên là gì được nhỉ?

Thiết kiếm: “…” Chủ nhân, cô đừng có tùy tiện đặt tên cho tôi nữa, tên tôi vốn đã rất vĩ đại rồi, thật đấy.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, buột miệng đáp: “Tuyệt Thế Kiếm.”

Mọi người: “…” Sao lại cần nghĩ lâu như thế? Tùy tiện đặt tên cho bọn họ nghe à? Tên này có vẻ lấy hơi tùy ý rồi.

“Bổ sung một chút, bị đánh chết ta sẽ không phụ trách. Ai dám tới đòi ta phụ trách, ta sẽ phụ trách đưa cả nhà các ngươi tới đoàn tụ với nhau.” Thời Sênh cười gằn một tiếng, nói xong liền nhảy xuống lôi đài, “Bắt đầu đi.”

Cô cũng không hề mang Thiết kiếm đi.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía thiết kiếm đang tản ra hàn khí lạnh thấu xương ở trên lôi đài.

Cứ để kiếm ở đây thế à?

Cô nương này sao lại khác người như thế?

Không gian trong nháy mắt như đọng lại, không ai động đậy gì.

Thời Sênh đi lên lầu, ngồi xuống chỗ quan sát tốt nhất, dưới lầu đã có người không nhịn được mà nhảy lên, không đánh mà trực tiếp lao về phía thiết kiếm.

Hành động của hắn lập tức kích thích những người khác, vậy mà rất nhiều người liền xông lên.

Lúc Phượng gia chủ mang theo người tới liền thấy một màn này. Đó là mọi người không ngừng hướng lên phía lôi đài, sau đó lại đồng thời bị bắn ra bốn xung quanh, kêu rên ầm ĩ.

Con gái ông ghé vào lan can, cười cười nhìn tràng cảnh bên dưới, ác ý nói một câu: “Không làm việc theo quy định của ta thì phải trả giá, tưởng thứ này có thể dễ dàng lấy như thế sao?”

Những người bị bắn văng ra hoàn toàn không hiểu tại sao lại như thế, bọn họ lại nhảy lên, nhưng còn chưa đứng vững đã lại bị bắn bay.

Lực lượng đánh bay bọn họ cực kỳ mãnh liệt, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Lúc này, mọi người mới kinh hãi nhìn lên trên lầu.

Cô nương này dám cắm thứ này trên sàn đấu, sao lại không có chút phòng bị nào chứ?

Phượng gia chủ thừa dịp bọn họ không chú ý liền mang theo người đi lên.

“Tiểu Âm, con đang làm cái gì hả?” Phượng gia chủ kéo Thời Sênh vào một gian phòng bên cạnh, “Con có biết hậu quả con làm như thế là gì không?”

“Cha, bọn họ muốn, con đưa cho bọn họ, có gì không đúng ư?”

Phượng gia chủ tức giận tới thở hổn hển: “Con đang làm loạn cái gì hả?”

Thời Sênh xua xua tay: “Hiện tại cũng không có khả năng thu hồi nữa, cho nên chỉ có thể tiếp tục làm loạn.”

Phượng gia chủ nhìn về đám người bên dưới hoàn toàn không có ý định từ bỏ, vẫn tiếp tục chém giết thiết kiếm trên đài, nhưng vẫn cứ liên tục bị đẩy ra ngoài.

Nói đều đã nói, lôi đài cũng đã mở, người nghe được tin tức cứ thế không ngừng chạy tới đây.

Giờ có muốn thu lại cũng không thể nào làm được nữa.

Phượng gia chủ cảm thấy mình cần phải nói chuyện tử tế với Thời Sênh, “Các ngươi ra ngoài đi.”

Những người khác nhìn nhau vài lần rồi nối đuôi nhau rời đi.

Cửa phòng được đóng lại, bên trong chỉ còn Thời Sênh và Phượng gia chủ.

Phượng gia chủ lấy từ trong tay áo ra một tảng đá, đặt lên bàn, tảng

đá lóe lên ánh sáng yếu ớt.

Giống như ánh sáng đom đóm, có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Tiểu Âm, con thành thật nói cho cha biết, con đã trải qua chuyện gì khi ở Ma Diễm Lĩnh.”

Thời Sênh liếc nhìn tảng đá kia một cái, “Không trải qua chuyện gì ạ!”

“Không trải qua cái gì thì thanh kiếm kia ở đâu ra? Còn con… Vì sao tính cách của con lại biến hóa lớn như thế?” Phượng gia chủ nhìn về phía tảng đá, ánh sáng nhạt lập lòe trong mắt ông, “Hồn đăng của con cũng sắp tắt.”

Hồn đăng của cô càng ngày càng yếu ớt.

“Tiểu Âm, con có biết hồn đăng đại biểu cho điều gì không?”

“Cái chết.” Thời Sênh nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Con nói cho cha biết, con đã gặp phải chuyện gì ở Ma Diễm Lĩnh, như thế cha mới có thể cứu con.”

Gần đây ông luôn tự hỏi vấn đề này, nguyên nhân gì làm cho tính tình của con gái mình biến đổi lớn như thế, hồn đăng còn sắp tắt.

Duy chỉ có thể nghĩ đến, đó là chuyện xảy ra ở Ma Diễm Lĩnh.

Ma Diễm Lĩnh thần bí khó lường, có thể phát sinh bất kỳ chuyện gì ở nơi đó.

Ông đã hỏi qua đám đệ tử theo ra từ Ma Diễm Lĩnh, lúc đó bọn chúng đã gặp huyền thú cấp năm, sau khi phân tán mới tìm lại được

nhau, lúc đó liền phát hiện tình cách của Tiểu Âm thay đổi.

Thời Sênh ngồi xuống, chống cằm, “Nhưng mà con tốt lắm mà.”

Người chết là Phượng Chi Âm.

Đại khái vì cô tới đây, sử dụng thân thể của nguyên chủ nên hồn đăng mới không thực sự tắt đi.

Phượng gia chủ nghẹn lời.

Đây mới là điểm kỳ quái nhất, thân thể của cô không có vấn đề gì, hoàn toàn bình thường như tất cả mọi người.

Hồn đăng càng yếu chứng tỏ thân thể kia có bệnh tật hoặc đang cực kỳ suy nhược, nhưng ông lại không hề thấy con gái mình giống một người sắp chết chút nào.

“Vậy sao tính cách của con lại biến hóa lớn như vậy?”

Phượng gia chủ thấy hồn đăng và hồn thạch của Phượng Chi Âm như vậy nên đã loại bỏ nghi ngờ nàng bị đánh tráo, nhưng ông vẫn không lý giải được tại sao lại có thể xảy ra thay đổi lớn như thế.

Thời Sênh giật giật khóe miệng, nhẹ nhàng nói, “Cha, mọi người đều cần phải lớn lên, con người luôn thiên biến vạn hóa. Ai biết được người vốn luôn lương thiện, hành thiện tích đức nhưng sau một giây có thể biến thành kẻ ác chuyện gì cũng làm hay không?”

Thời Sênh dừng một chút lại nói: “Người luôn giả dối để che giấu phần tính cách xấu xa của bản thân. Trước đây, có lẽ con cảm thấy mình sống thế kia rất tốt, nhưng sau khi trải qua một chuyện, con cảm thấy người có thể còn sống, vui vẻ là tốt rồi, quản nhiều chuyện

như thế làm gì?”

[…] Ha ha! Thật không thể nói chuyện cùng ký chủ được.

Lật bàn, cô cho là ai cũng có thực lực như cô, muốn làm gì thì làm sao?

Tùy hứng lên một cái, cả thiên hạ liền trở thành kẻ địch.

Phượng gia chủ nghe thế thì sửng sốt, có điểm mờ mịt trước những lời Thời Sênh nói.

Thời Sênh cứ thế mà lừa được Phượng gia chủ.

Nhưng chuyện võ đài thì không thể bỏ qua dễ dàng như thế.

“Thanh kiếm kia thật sự là thần khí ư?”

“Không thật không ăn tiền.”

“Vậy sao con còn mở lôi đài làm gì?”

“Cha không thấy là bọn họ quá phiền sao?” Mỗi ngày đều lăn lộn bên ngoài Phượng gia, đã thế cô sẽ cho họ một cơ hội.

Phượng gia chủ: “…” Vì thế nên để không bị phiền, con liền lập lôi đài cho họ chơi à?

“Lỡ như có người mang được thần khí đi thì sao?” Người tài ba dị sĩ trên đại lục này nhiều không đếm xuể.

“Mang đi được thì cứ mang đi, cướp về là được rồi.” Phượng Từ còn không cướp được thứ này, đám não tàn kia có thể sao?

Phượng gia chủ nghẹn nghẹn, nói thì dễ lắm, con gọi một tiếng là nó sẽ về chắc?

Nếu Thời Sênh biết Phượng gia chủ nghĩ như thế thì nhất định sẽ nghiêm trang trả lời một câu: Thật sự có thể!

Dù Phượng gia chủ nói thế nào, Thời Sênh đều đáp lại ông một câu: không được.

Lôi đài này đã lập, nếu mạnh mẽ hủy bỏ thì đám người kia sẽ ùn ùn kéo tới Phượng gia, không khéo hủy luông Phượng gia mất.

Cuối cùng, Phượng gia chủ chỉ có thể cam chịu hành vi này.

Nếu vì một thanh thần khí mà làm cho Phượng gia phải chịu tổn thất không thể cứu vãn, đấy mới là mất nhiều hơn được.

Người có một gia tộc khổng lồ sẽ không thể tùy hứng như những kẻ lẻ loi một mình, nếu chết cũng không có gì vướng bận.

Trên vai Phượng gia chủ là cả một đại gia tộc.

Ông phải đưa ra những lựa chọn chính xác về lợi ích cho gia tộc mình.

Lấy và bỏ chính xác mới có thể làm cho gia tộc đi xa và lâu dài được.

Chương 815: Quốc sư minh giám (28)

Tin tức mở lôi đàn đánh thần khí nhanh chóng truyền đi khắp đại lục, vô số người kéo tới vì nó.

Chỗ ngồi ở Cẩm Tú lâu ngày nào cũng kín.

Ngày thứ ba, Thời Sênh liền thu phí vào cửa, muốn vào đánh lôi đài hoặc xem đều phải giao nộp tiền.

Nhưng chỉ được một lần, hôm sau muốn vào thì phải nộp tiếp.

Không nộp ư?

Vậy cứ ở bên ngoài đợi đi.

Những người mạnh mẽ xông vào đều bị đánh thảm, sau vài lần gây sự, không còn ai dám xông vào nào, đều ngoan ngoãn xếp hàng giao tiền.

Sau ngày đó, mỗi ngày Phượng gia đều thu vào không biết bao nhiêu tiền.

Phương thức kiếm tiền này quả thực quá tuyệt.

Hệ thống rất nghi ngờ, Thời Sênh lấy cái thiết kiếm kia của mình ra có phải vì muốn kiếm tiền hay không nữa.

Không phải ngày nào Thời Sênh cũng tới đây, cô sẽ chỉ ngẫu nhiên

ghé Cẩm Tú lâu xem mà thôi.

“Đến đặt cược đi nào!”

Bên dưới Cẩm Tú lâu vang lên một trận ồn ào, Thời Sênh đi tới, những người này tự động nhường đường cho cô.

Cô nhìn tỷ lệ cá cược trên bàn, đặt vào một người, cô vừa đặt cược, những người khác lập tức đặt hết vào người còn lại.

Tam tiểu thư này chưa từng đặt cược thắng bao giờ.

Cược người nào người đó liền thua.

Thời Sênh không thèm để ý tới những người này, lập tức đi tới căn phòng thường dùng của mình ở trên lầu.

Vừa đẩy cửa phòng ra liền thấy một thân ảnh màu tím, hắn khoanh tay đứng trước cửa sổ.

Từ sau lần Thời Sênh đưa đồng hồ cho hắn, đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp lại.

Thời Sênh đóng cửa lại, “Sao chàng lại tới đây?”

Ngân Vi cũng không xoay người, vẫn nhìn xuống phía dưới như cũ, “Hẳn là nó rất quan trọng với nàng, sao lại lấy ra?”

“Phải, rất quan trọng.” Không có nó thì hiệu quả khoe mẽ không cao.

Đây là vũ khí lợi hại để bản cô nương khoe mẽ đấy.

Sao có thể không quan trọng chứ?

Thiết kiếm: "…" Ha ha, hóa ra ta là dùng để cho cô khoe mẽ sao?

"Ta không lấy nó ra, những kẻ này sẽ không bỏ qua…" Thời Sênh đi tới bên người hắn, "Chàng cảm thấy có người có thể lấy được đồ từ trong tay ta sao?"

"Mục đích của nàng chắc không chỉ như vậy đúng không?" Tuy rằng Ngân Vi dùng câu hỏi nhưng ngữ khí rõ ràng là khẳng định.

Trong mắt Thời Sênh hiện lên một gợn sóng, "Hiểu ta như vậy sao?"

Ngân Vi quay người lại, đối mặt với Thời Sênh, "Nàng định làm gì?"

"Làm chuyện lớn." Bản cô nương phải đi chinh phục hết thế giới này, cưới người đẹp giàu có, à không, cưới chàng về.

[…] Ký chủ quả nhiên có việc muốn làm.

Trước đó nó đoán cô dùng cách này để kiếm tiền. Quả thực là buồn bực, cô bày ra trận thế lớn thế này chỉ để kiếm tiền thôi sao?

Đầu ngón tay Ngân Vi lành lạnh, hắn rụt tay vào trong áo, "Thành trì nào cũng có đội Thần Vệ, ta sẽ truyền lệnh xuống, bọn họ sẽ nghe theo nàng."

Hắn không hỏi cô muốn làm gì, cứ thế cho cô toàn bộ thế lực mà hắn có.

"Chàng không giữ ta lại?"

Còn nói là yêu thật lòng ư?

Không chấp nhận được!

“Nàng sẽ trở về.” Hắn biết, nhất định nàng sẽ quay về.

“Vậy…” Thời Sênh nhích tới gần mặt Ngân Vi, “Chàng xác định không cho ta một nụ hôn tạm biệt à? Có lẽ rất lâu chúng ta sẽ không gặp nhau đấy.”

Bàn tay Thời Sênh đã chạm tới tay Ngân Vi, cách một tầng tay áo mà cô vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo không ngừng tỏa ra.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, “Chàng…”

Ngay sau đó, môi của cô bị chặn lại, khiến cho lời nói không thể bật ra.

Ngân Vi hôn rất thành thục, nụ hôn mang theo vị thơm ngát khiến cho Thời Sênh đắm chìm vào trong đó.

Nụ hôn chấm dứt, hắn buông Thời Sênh ra, lui về sau từng bước, đầu ngón tay càng lúc càng lạnh hơn, “Ta… Ta phải đi rồi.”

“Chờ một chút.”

Ngân Vi nhìn Thời Sênh, ánh mắt mênh mang, “Có phải ta… hôn không tốt không?”

“Chàng đã từng hôn qua người khác rồi sao?” Kỹ năng hôn của Phượng Từ quả thực không chấp nhận nổi. Sao lần này lại như vô sự tự thông thế.

Ngân Vi lập tức lắc đầu, “Chỉ có nàng.”

Hắn từng nằm mơ vô số lần, có điều hắn không bao giờ thấy rõ mặt của người trong mộng, chỉ nhớ rõ cảm giác mà người đó mang lại.

Cho nên lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã biết, chính là nàng.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra một khối ngọc: “Có thể áp chế...”

Cô dừng một chút, “Phong ấn trên người chàng.”

Ngân Vi nhìn khối ngọc trong tay Thời Sênh chằm chằm, khối ngọc toàn thân đen nhánh, tản ra lực lượng cực kỳ ôn hòa, ở cách một khoảng mà hắn đã cảm thấy thân thể dễ chịu hơn rất nhiều.

“Nàng… Biết từ khi nào?”

Thời Sênh nhét miếng ngọc vào tay hắn, “Ta đã vào phủ Quốc sư, là chàng không biết thôi.”

Lần trước, sau khi hắn rời đi, cô đã tới phủ Quốc sư xem xét.

Trước đó cô nghĩ tình trạng thân thể hắn là do tác dụng phụ của việc sử dụng không gian nên phải trả giá lớn. Nhưng sau khi tới phủ Quốc sư, cô biết mình đã nghĩ sai rồi.

Là phong ấn.

Hắn lấy thân mình làm mắt phong ấn, hắn không thể rời khỏi phủ Quốc sư quá lâu, nếu không thứ bị nhốt trong phủ sẽ phá được phong ấn.

Hai con kỳ lân hắn đưa cho cô chính là thứ ký thác sinh mệnh của hắn. Nếu kỳ lân bị phá vỡ, hắn sẽ chết.

Lúc đó, hắn nói một câu.

Ta đã sớm đem chính mình giao cho nàng.

Thời Sênh ôm lấy eo hắn, mặt dán vào ngực hắn, “Chờ ta quay về.”

Ngân Vi để mặc cô ôm lấy.

“Nàng đi vì ta?” Ngân Vi đột nhiên cầm lấy tay Thời Sênh, dường như đã nghĩ thông suốt vấn đề, “Ta không thể để nàng đi.”

“Ta nhất định phải đi, không chỉ là vì chàng, ta còn có mục đích của mình.” Biểu tình của Thời Sênh vẫn lạnh nhạt.

“Sao nàng có thể nghĩ đơn giản như thế.” Ngân Vi lắc đầu. “Không được đi, chỉ cần ta không rời phủ Quốc sư thì không sao cả.”

Thân thể của Ngân Vi càng ngày càng lạnh, thời gian của hắn đã sắp hết rồi.

Ngân Vi thấy Thời Sênh không nói gì liền cắn răng một cái, ôm chặt cô vào lòng, thân ảnh của hai người đồng thời biến mất.

Đến khi xuất hiện trở lại thì đã ở trong phủ Quốc sư rồi.

Trong phòng rất tối, bên ngoài cũng là một mảnh tối đen.

Sắc mặt của Ngân Vi tái nhợt, hắn buông Thời Sênh ra, “Xin lỗi, ta không thể để nàng đi.”

Thời Sênh tò mò đánh giá căn phòng, “Phủ Quốc sư không ngăn nổi ta. Ta muốn đi thì nhất định có thể đi được.”

Ngân Vi chống tay lên cái bàn bên cạnh, hơi thở phập phù, Thời Sênh thu lại tầm mắt, tiến lên đỡ hắn, “Khó chịu sao?”

Ngân Vi lắc đầu, “Không sao.”

Thời Sênh đỡ hắn ngồi xuống, rót nước cho hắn: “Chàng có bệnh à? Mấy thứ kia thích ra ngoài gây họa thì mặc kệ chúng đi, chàng phong ấn chúng lại làm gì? Còn làm mình thành cái dạng này nữa.”

Sao chẳng có bộ dáng của BOSS phản diện chút nào.

Được rồi, thực ra, ở bên ngoài, Ngân Vi cũng rất trâu bò.

“Trong lòng nàng, ta tốt như thế sao?” Ngân Vi nhìn nước sóng sánh trong chén, thanh âm nhỏ nhẹ.

“Ta nghĩ thế.” Thời Sênh ngồi vào bên cạnh hắn, “Vậy mục đích của chàng lúc đầu là gì? Lợi dụng chúng nó à? Hay muốn thu phục chúng để sử dụng?”

Ma, đây là thứ luôn có trong thế giới huyền huyễn.

Lợi dụng được rồi, xưng bá đại lục không còn khó nữa.

Nhưng nếu không lợi dụng được, bị chúng phản phệ, vậy thì phải chịu thôi, cứ nhìn cái tên não tàn trước mắt cô là sẽ thấy.

“Nàng nói ta hiểu nàng, nàng còn không hiểu ta sao?”

“Bởi vì chúng ta là ông trời tác hợp mà!”

Chương 816: Quốc sư minh giám (29)

Ngân Vi nhìn cô gái ở phía đối diện.

Hắn không muốn mang nàng tới đây, nhưng cuối cùng vẫn đưa nàng vào.

“Đại nhân, ngài về rồi sao?” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng vang lên, sau đó có người đẩy cửa phòng ra.

Thiếu niên bước từ ngoài vào, vừa thấy Thời Sênh thì hắn ngẩn ra, sau đó hơi hơi cúi người, “Phượng tam tiểu thư.”

Không phải đại nhân nói sẽ không cho Phượng tam tiểu thư tới đây sao? Sao giờ Phượng tam tiểu thư lại ở đây?

“Chuẩn bị một gian phòng sạch sẽ.” Ngân Vi phân phó thiếu niên, “Khởi động trận pháp, cho người trông coi nàng ấy, không để nàng ra khỏi phủ Quốc sư.”

Thời Sênh trừng mắt: “Chàng thật sự không cho ta ra ngoài?”

“Không cho.”

“Nhưng…”

“Ta khó chịu.” Sắc mặt Ngân Vi trắng bệch, “Ta rất khó chịu.”

Thời Sênh: “…”

Thiếu niên: “…”

Tiết tháo của ngài đâu, đại nhân?

Thiếu niên cảm thấy nên nhanh chóng rời khỏi đây, vì thế hắn chạy biến khỏi phòng, còn thuận tay đóng cửa lại.

Tay Ngân Vi giữ chặt Thời Sênh, “Không nhìn thấy nàng, ta sẽ rất khó chịu, đừng đi được không?”

Thời Sênh trầm mặc một lát, “Không đi cũng được, chàng cho ta ngủ.”

Ngân Vi hơi nhíu mày: “Không ngủ có được không?”

“Vậy ta đi.” Thời Sênh đứng dậy tỏ ý phải rời khỏi.

Bàn tay Ngân Vi trong tay áo hơi siết lại: “Được.”

…

Ngày hôm sau, lúc Thời Sênh dậy thì Ngân Vi đã đi đâu mất. Cô xuống giường, mặc quần áo, chuẩn bị ra ngoài tìm người.

Tới cửa, mở ra, cả người đều sững sờ.

Hoàn toàn không kéo ra được.

Thời Sênh linh cảm có chuyện không tốt, thử kéo lần nữa, quả thật là không thể kéo ra.

Tên não tàn này giỏi thật!

Nghĩ một căn phòng là có thể nhốt cô lại sao?

Kiếm của ông đâu?

Kiếm…

Thời Sênh xụ mặt, xoay người tìm cửa sổ, nhưng phòng này cũng không có cửa sổ.

“Rầm rầm rầm!” Thời Sênh giơ tay đập cửa, “Ngân Vi, chàng lăn ra đây cho ta.”

Không gian hơi vặn vẹo, thân ảnh Ngân Vi xuất hiện từ hư không, trên người hắn mặc một chiếc áo đơn, tóc vẫn còn ẩm ướt.

Thời Sênh túm lấy áo hắn, tức giận mắng: “Chàng muốn nhốt ta ở đây?”

Tên não tàn này luốn lên giời rồi!

Ngân Vi gật đầu, cầm lấy tay cô, khóe môi mỉm cười, “Không phải nàng muốn ở bên ta sao? Ta đang thỏa mãn nguyện vọng của nàng mà.”

“Mẹ!” Ai muốn chàng thỏa mãn kiểu này hả?

Trong con ngươi của Ngân Vi hiện lên ánh sáng âm u, kéo cô vào trong ngực, bàn tay lớn đặt lên eo cô, hơi thở ái muội phả lên mặt Thời Sênh, “Vậy nghĩa là nàng hối hận?”

“Hối hận ông nội nhà chàng.” Thời Sênh đẩy hắn ra, tức giận mắng, “Mở cửa ra cho ta ngay.”

Còn muốn lên trời chắc?

Ngân Vi xoay người bước đi, hừ nhẹ một tiếng, “Không mở.”

Nghĩ muốn đi ư, không có cửa đâu!

“Ngân Vi!” Thời Sênh đuổi theo hắn. “Chàng có tin ta giết chết chàng không?”

Ngân Vi ngồi xuống giường, mở vạt áo để lộ ra vòm ngực rắn chắc, hắn hơi cúi đầu: “Có thể chết cùng nàng, ta cảm thấy tốt lắm.”

Hắn cởi quần áo, cả thân thể trần truồng hiện ra trước mặt Thời Sênh, sau đó tiện tay lấy quần áo đặt trên giường bắt đầu mặc vào.

Thời Sênh không muốn tốn hơi thừa lời, kéo quần áo của hắn xuống, “Mặc cái gì mà mặc, có bản lĩnh thì đừng có mặc.”

Ngân Vi: “…”

Hắn ngẩng đầu, “Ở bên nàng thì có thể không mặc, nhưng mà…”

Hắn nhìn ra cửa, tiếng gõ cửa lập tức vang lên.

Thời Sênh cầm quần áo ném lên người hắn, tên não tàn này không biết thẹn thùng là gì!

Có điều cô không biết, tim Ngân Vi hiện tại đập cực kỳ nhanh, hắn hít sâu vài hơi rồi mới chậm rãi mặc quần áo vào.

“Nàng đừng nghĩ có thể ra ngoài, nếu nàng đi, ta nhất định sẽ đi tìm nàng.”

“Chàng uy hiếp ta?” Thời Sênh trừng mắt.

Ngân Vi vươn tay vuốt ve mặt cô, “Ta không muốn nàng vì ta mà đối mặt với nguy hiểm. Ở trong lòng ta, nàng rất quan trọng, dù ta dùng sinh mệnh để đổi cũng không thấy tiếc. Cho nên ta không thể để nàng đi được.”

Thời Sênh: “…” Thả thính em gái ngươi ấy!

“Ta sẽ không đi, chàng cho ta ra ngoài.” Thời Sênh đầu hàng.

Ngân Vi khẽ cười một tiếng, thân ảnh biến mất trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Tên não tàn khốn kiếp này!

Thời Sênh đạp cái bàn bên cạnh, bàn đổ xuống đất, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Sau khi đá cái bàn ra đất được một lúc, cô liền lấy từ trong không gian ra một thanh kiếm, đi về phía cửa, giơ tay chém xuống.

Mũi kiếm chém lên cửa nhưng chỉ để lại một vết xước nhỏ.

Thời Sênh: “…”

Cửa này làm bằng gì vậy?

Kiếm trên tay cô tuy không phải thần khí gì nhưng cũng là thứ có tiếng tăm lừng lẫy, hiện tại một cái cửa cũng không phá nổi?

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh thử thêm lần nữa, lần này rót linh lực vào, dùng sức bổ xuống, cửa phòng bị phá vỡ thành hai nửa. Một cỗ tanh hôi theo gió từ ngoài tiến vào, vừa rồi căn phòng còn tràn ngập ánh sáng đã lập tức tối om.

Xung quanh tối tới mức giơ năm ngón tay cũng không nhìn thấy.

Thời Sênh có thể nghe thấy tiếng gió thổi một cách rõ ràng.

Dường như có thứ gì đó đang bay quanh cô.

Thời Sênh lắc lắc tay, trường kiếm đâm về một phía, thứ ở phía đó nhanh chóng lui về phía sau, bóng đêm rút nhanh như thủy triều.

Ngoài cửa, một cỗ hắc khí xoay tròn như giận dữ, không ngừng khởi động.

Tiếng rít gào từ trong đám khí đen truyền ra, “Vì sao ngươi không có tâm ma?”

“Tâm ma? Cấp thấp!” Thời Sênh khinh thường hừ lạnh một tiếng. “Ngươi còn không có thực thể mà dám tới trước mặt ông đây gây chuyện à?”

“Ngươi mới cấp thấp!” Hắc khí nổi giận quát lên.

“Ngươi không cấp thấp à? Thế biến hóa cho ta xem nào?”

Hắc khí quanh quẩn ngoài cửa, rít lên từng trận, “Nếu không phải vì Ngân Vi, sao ta lại không có hình thể chứ? Đều tại hắn, ta muốn giết hắn. Hắn để ý ngươi như thế, ta sẽ giết ngươi trước.”

“Giết ngươi!”

“Giết ngươi!”

Giọng nói của nó không ngừng quanh quẩn trong phòng.

Sắc mặt Thời Sênh lạnh lùng, kiếm trong tay cô phi thẳng về phía hắc khí. Hắc khí giận dữ, muốn đón lưỡi kiếm bay tới nhưng thanh kiếm lại thay đổi đường đi.

Thời Sênh buồn cười nhìn hắc khí, “Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, quả là gan dạ sáng suốt.”

Hắc khí giận tới mức muốn bốc hơi, sao nữ nhân này lại khó đối phó như thế?

Quan hệ của nó và Ngân Vi khá phức tạp, nếu nó bị thương thì Ngân Vi cũng sẽ bị thương. Vốn muốn mượn tay nữ nhân này để làm Ngân Vi bị thương, nói không chừng còn có cơ hội khác để ra tay.

Ngay khi bóng đen tiếp tục tấn công, thân ảnh Ngân Vi đột nhiên xuất hiện, trực tiếp kéo Thời Sênh vào trong lòng. Dán mặt vào ngực hắn, Thời Sênh có thể nghe thấy tiếng tim hắn đập rất vội vàng.

Dường như chắc chắn Thời Sênh không sao, trái tim hắn mới dần dần thoát khỏi trạng thái lo lắng, quay đầu nhìn về phía hắc khí vẫn đang quẩn quanh ngoài cửa, đột nhiên nâng tay, hắc khí cảm thấy như bị người ta bóp nghẹt lấy yết hầu.

Trong mắt Ngân Vi xuất hiện vẻ tàn nhẫn, “Còn dám động vào nàng, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, cút!”

Ngân Vi vung tay, hắc khí như bị người đá văng, lập tức biến mất vào trong bóng đêm.

Tiếng hét chói tai truyền ra từ trong màn đêm, “Ngân Vi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Chương 817: Quốc sư minh giám (30)

Tay Ngân Vi ôm Thời Sênh rất chặt, lực đạo như muốn nhét cô vào người mình vậy.

Đội Thần Vệ ở bên ngoài lặng lẽ rút đi, không dám tiến lên quấy rầy.

“Lần sau không được làm chuyện này nữa.” Giọng của Ngân Vi hơi ra lệnh.

Thời Sênh có thể cảm nhận được sự run rẩy truyền ra trên người hắn như một người vừa trải qua nỗi sợ hãi cực kỳ lớn vậy.

“Ta không yếu ớt như chàng nghĩ đâu…” Thời Sênh thở dài, nếu không phải cố kị thân thể của hắn, cô đã giết chết thứ đồ chơi bên ngoài kia rồi.

Đối phó với loại hàng này, người khác không có cách nào, nhưng cô có.

“Ta biết.” Hắn biết cô rất lợi hại.

Nhưng cô lợi hại cũng chẳng liên quan gì tới việc hắn lo lắng cô.

“Ta không muốn thấy nàng bị thương.” Ngân Vi hôn trán Thời Sênh, theo mũi thẳng xuống dưới, ngậm lấy cánh môi cô, trằn trọc lướt qua.

Đến khi Thời Sênh tỉnh dậy trên giường ở một gian phòng khác thì cô mới phản ứng lại là mình lại bị lừa rồi.

Đã đi ra ngoài đâu?

Tên não tàn này lại còn học được mỹ nam kế nữa!

Không được!

Thời Sênh đẩy Ngân Vi ra, chuẩn bị nhảy xuống giường. Ngân Vi lại vươn tay ôm cô kéo lại, chân dài còn gác lên đè chặt cô xuống.

Hắn vùi mặt trong hõm cổ cô, thanh âm khàn khàn, “Nàng muốn đi đâu?”

“Ta… Ta đi giết người để bình tĩnh lại, chàng buông ra trước đi đã.”

“Nàng muốn rời khỏi ta?”

“Không.”

“Nàng rõ ràng muốn.”

“Ta không hề.”

Ngân Vi im lặng, Thời Sênh đợi một lát cũng không nghe thấy gì, vừa chuẩn bị đứng dậy thì lại thấy vai đau nhói lên một cái.

Hàm răng cắm phập vào da thịt làm cô rất đau, Thời Sênh còn ngửi thấy cả mùi máu tươi.

Lại cắn cô!

A a a! Tên não tàn này cầm tinh con chó à? Tức điên lên mất!

Ngân Vi liếm liếm chỗ mình vừa cắn, một cơn tê dại truyền khắp người làm Thời Sênh run rẩy.

“Đừng hòng rời đi, ta không cho phép.”

Thời Sênh: “…”

Thời gian tiếp theo đó, chỉ cần Thời Sênh có xu thế ra đi là Ngân Vi lập tức kéo cô lên giường, kéo không được, vậy dùng sức mạnh kéo.

Bị Thời Sênh đánh, hắn lại giả bộ bị bệnh.

Nói thực, đây là lần đầu tiên Thời Sênh cảm thấy nàng dâu nhà mình khó chơi như vậy.

“Chàng nói đạo lý chút đi!” Thời Sênh tức giận nhìn người nào đó lại giả bộ bị bệnh nằm trên giường, “Ông đây đi là có chính sự cần làm.”

“Ta chính là chính sự!” Ngân Vi tỏ ra rất nghêm túc.

Thời Sênh thở hổn hển vài cái, vừa xoa xoa eo vừa tiến lại giường, cắn răng nói, “Chàng là chính sự chứ gì? Đi! Hôm nay lão tử làm chính sự!”

Thời Sênh xoay người nhảy lên giường, lập tức lột quần áo của Ngân Vi ra, “Không ngủ cho chàng không xuống nổi giường thì ta sẽ mang họ chàng luôn!”

Thời Sênh nói ngủ cho Ngân Vi không xuống giường được tuyệt đối là không nói ngoa.

Hai người đều có linh lực nên rất thích hợp để song tu. Nhưng Thời Sênh không cho Ngân Vi sử dụng linh lực, không có linh lực, thể lực

và tinh lực của một người thường là có hạn, Ngân Vi rất nhanh không thể chống đỡ nổi.

Rốt cuộc, vì đau lòng cho sức khỏe của hắn nên Thời Sênh cũng không ép khô hắn.

Thừa dịp lúc hắn nghỉ ngơi, Thời Sênh chuồn êm ra khỏi phòng.

Phủ Quốc sư rất lớn, hơn nữa tối om om, chỉ trên hành lang mới có chút ánh sáng.

Mà cũng chỉ có đội Thần Vệ của phủ Quốc sư được huấn luyện đặc biệt mới có thể đi vào, người thường mà đi vào đây sẽ lập tức sa vào tâm ma.

Cho nên người ở phủ Quốc sư cũng không nhiều lắm.

Thời Sênh đi dọc hành lang, nhanh chóng phát hiện ra phía trước có một đám khí đen, hắn đang lơ lửng trên một hồ nước.

“Ngươi tới làm gì?” Thời Sênh vừa tới gần, tiếng kêu bén nhọn liền vang lên.

“Ngươi muốn dẫn những người khác tới đây nữa à?” Thời Sênh đứng bên cạnh hồ nước, bình tĩnh nhìn đám khí đen đang phiêu phù trước mặt.

Đám khí bay sang phải, bay sang trái một hồi rồi mạnh mẽ lao tới gần Thời Sênh: “Ngươi là cái gì vậy?”

Vì sao lại không có tâm ma?

Ngay cả Ngân Vi cũng phải có, vì sao người này lại không có?

“Ngươi mới là cái đồ này đồ nọ.” Thời Sênh trừng mắt.

Đám khí vặn vẹo thành đủ loại hình dáng, “Ngươi và hắn ở bên nhau sẽ không có kết quả đâu, rời hắn đi, ta sẽ không giết ngươi!”

“Thật sao?” Khóe miệng Thời Sênh chậm rãi nhếch lên.

Ánh sáng trên hành lang phía xa hắt lên thân thể cô, từng đám khí đen bay xung quanh cô nhưng lại không dám tới quá gần.

“Nếu ngươi ở bên hắn, ta sẽ giết cả ngươi.” Đám khí đen cao giọng đe dọa.

“Đến đi!” Bản cô nương lại sợ cái thứ ngay cả thật thể đều không có như ngươi ư?

Hình như đám khí đen đã nổi lên tức giận, còn có cả chuyện lần trước, vì thế hắc khí bay bổng xung quanh Thời Sênh vài vòng rồi đột nhiên lao vào cô.

Nó muốn giết cô gái này.

Để cho tên Ngân Vi kia hối hận cả đời, ha ha ha ha.

Thời Sênh lắc mình sang bên cạnh, tránh được đòn tấn công của khí đen. Đám khí đen kia chỉ là là một đám khí, căn bản không túm được cô, nhưng linh khí cũng là khí thể.

Thời Sênh và đám khí đen dây dưa bên hồ nước một hồi, linh khí của cô đã bức đám khí đen này vào một góc.

Chờ khí đen phát hiện ra thì đã chậm, linh khí hóa thành một sợi dây

thừng dài trói chặt nó lại.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thời Sênh liếc mắt nhìn nó, “Ta là tổ tông của ngươi!”

Cô nâng tay lên, trong tay lóe lên chút ánh sáng. Đám khí đen cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng. Ngay giây tiếp theo, nó có cảm giác thứ gì đó đang hút mình vào, bản thân nó không thể tự khống chế được mình không đi về phía đó.

Đám khí đen hoàn toàn bị hút vào, bóng tối xung quanh yếu đi rất nhiều, chỉ còn có sương mù mênh mông, có thể thấy được kiến trúc mơ hồ.

“Đây là nơi nào? Thả ta ra… Thả ta ra…” Khí đen bị nhốt trong một không gian hẹp, mặc kệ nó phá như thế nào cũng không tạo ra bất kỳ phản ứng gì.

Thời Sênh nhìn khối ngọc đen trong tay, “Thành thật đợi đi! Ngươi càng dùng lực thì sẽ càng suy yếu.”

“Ngươi muốn làm gì?” Khí đen đã tỉnh táo lại.

“Quy thuận hắn!”

“Không bao giờ!” Khí đen tiếp tục hét lên, quy thuận người đàn ông kia thì nó sẽ biến mất, “Ngươi đừng nằm mơ, ta có biến mất cũng phải làm hắn biến mất theo. Ta sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Vậy ngươi cứ đợi trong đó đi!” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

Thời Sênh trở về phòng, Ngân Vi vẫn đang ngủ, cô lại lên giường

nằm, chui vào lòng hắn, đeo miếng ngọc đen kia lên người hắn.

…

Ngân Vi tỉnh lại, đôi mắt mở choàng ra, nhìn thấy người nằm bên cạnh hắn mới thở phào một hơi. Nàng ấy không đi!

“Đại nhân… Đã xảy ra chuyện rồi.” Bên tai Ngân Vi đột nhiên vang lên giọng nói, hắn nhìn Thời Sênh, cánh tay đang ôm cô buông ra, khẽ khàng rời giường.

Lúc đứng lên, hắn suýt nữa không đứng vững, đẩy linh lực trong cơ thể tuần hoàn vài vòng mới khôi phục lại được.

Lúc mở cửa phòng ra, thiếu niên và vài người trong đội Thần Vệ đang đứng bên ngoài, vẻ mặt sốt ruột.

Thấy hắn đi ra, bọn họ đều gần như cũng thở phào một hơi.

Ngân Vi đưa mắt nhìn ra, phủ Quốc sư luôn tối như mực bây giờ lại chỉ chìm trong sương mù, không phải là khung cảnh giơ bàn tay không thấy năm ngón nữa, hiện tại như đang là lúc sáng sớm, sương mù bao phủ làm kiến trúc lúc mờ lúc tỏ.

“Không thấy nó.” Thiếu niên cúi đầu. “Đại nhân, thân thể của ngài có…”

Ngân Vi nhướng mày, “Ta không sao.”

Thiếu niên đánh giá Ngân Vi vài lần, thấy sắc mặt hắn bình thường, tựa hồ thật sự không có chuyện gì thật.

Nhưng thứ kia biến mất.

“Đại nhân…” Đã có chuyện gì xảy ra?

Chương 818: Quốc sư minh giám (31)

Ngân Vi lại quay về phòng, Thời Sênh nằm trên giường nhìn hắn. Hắn dừng một chút rồi lại thong thả đi tới bên cạnh cô.

“Nó đâu rồi?”

Nó sẽ không tự nhiên biến mất được.

Cách lý giải duy nhất mà hắn nghĩ được chính là cô.

Tối hôm qua…

Ngân Vi cố gắng áp chế những hình ảnh kiều diễm trong đầu, cố gắng để bản thân không nghĩ tới những chuyện không đứng đắn này nữa.

Thời Sênh chớp mắt, “Chàng đoán đi.”

Ngân Vi kéo cô ra khỏi chăn, “Nàng có làm sao không?”

Thời Sênh chui vào lòng hắn, “Vui vẻ, không sao.”

“Nó đâu rồi?” Ngân Vi chắc chắn Thời Sênh không xảy ra chuyện gì mới hỏi lại một lần nữa.

Thời Sênh bĩu môi, lấy từ trên người hắn xuống khối ngọc đen kia, “Đây, mang nó theo bên người là chàng có thể rời khỏi phủ Quốc sư rồi.”

Thời Sênh ôm lấy cánh tay Ngân Vi: “Hiện tại có thể cho ta đi chưa? Ta đưa chàng đi!”

Khối ngọc đen sáng bóng, hơi lành lạnh nhưng không làm người ta cảm thấy như bị đóng băng.

“Sao nàng bắt được nó?”

“Quan trọng sao?” Thời Sênh thô lỗ nhét ngọc vào trong người hắn, “Giờ chàng theo ta đi!”

“Ta…”

“Chàng không có quyền từ chối.” Thời Sênh nhảy xuống giường, “Ta nhịn chàng lâu lắm rồi, hôm nay chàng không đi cũng phải đi.”

Ngân Vi bất đắc dĩ, “Ta phải sắp xếp một chút đã.”

Hắn là Quốc sư, cũng có chuyện đứng đắn phải làm, không thể cả ngày ngồi ở phủ Quốc sư được.

Hắn đưa tay sờ sờ khối ngọc, trong đáy lòng vẫn không chắc chắn lắm mình có thể rời khỏi phủ Quốc sư một thời gian dài hay không, nhưng hắn tin tưởng cô.

Cô sẽ không hại hắn.

Thời Sênh bĩu môi để Ngân Vi đi sắp xếp công việc. Hắn không mang theo đội Thần Vệ, đội Thần Vệ cực kỳ lo lắng, nếu xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm chứ?

Nhưng Ngân Vi rất cố chấp nên họ cũng không có cách nào.

Thời Sênh cũng phải quay về nhà nói với Phượng gia chủ một tiếng. May mắn là lúc Ngân Vi đưa cô đi đã truyền tin báo về Phượng gia. Nếu không sợ là bây giờ Phượng gia đã xới tung thành lên để tìm cô rồi.

Khi Thời Sênh trở về, đúng lúc gặp vài người dẫn Phượng Vũ từ phòng Phượng gia chủ ra ngoài.

Phượng Vũ vừa thấy Thời Sênh liền kích động, “Tiện nhân! Ngươi là đồ tiện nhân, chính ngươi hãm hại Thất tiểu thư, là ngươi…”

Khí thế quanh người Ngân Vi đột nhiên biến đổi, không khí xung quanh như dừng lại.

Sắc mặt Phượng Vũ đỏ bừng trong nháy mắt, như là đang lâm vào tình trạng cực kỳ khó thở vậy.

“Quốc sư đại nhân ra tay lưu tình.” Phượng gia chủ tiến lên.

Ngân Vi không muốn nương tay, Thời Sênh kéo hắn một chút nên Phượng Vũ mới có thời gian thở dốc một hồi. Vừa rồi hắn còn có sức kêu gào, giờ cả người đã xụi lơ, chỉ có thể nhờ người khác kéo mới đứng vững.

“Dẫn đi.” Phượng gia chủ nhanh chóng ra lệnh.

Lời đồn Thời Sênh có thần khí là Phượng Vũ truyền ra. Hắn nghe được từ những người mà Thời Sênh cứu lúc đó nói, sau đó vì không hài lòng với chuyện Phượng Khuynh Khuynh nên đã truyền tin này ra.

Thời Sênh tới chào tạm biệt Phượng gia chủ, rất nhanh liền nói xong.

Tuy Phượng gia chủ lo lắng Thời Sênh nhưng ông cũng không ngăn được, càng đừng nói là còn có vị Quốc sư kia ở bên cạnh.

Thời Sênh để lại thiết kiếm, hiện tại Cẩm Tú lâu vẫn rất đông đúc, vô số người trên đại lục đều kéo tới vây xem.

…

Ma Diễm Lĩnh.

Thời gian huyền thú chạy ra ngoài cũng đã cách khá lâu rồi nhưng vẫn có thể thấy được dấu vết của trận di chuyển đó.

Ngân Vi nghĩ rằng Thời Sênh tới đây vì mình, nhưng đến rồi hắn mới cảm thấy khác xa những gì mình đoán.

Cô tới tìm huyền thú.

Ném tiểu cầu nổ mấy con huyền thú thủ lĩnh một lần, thu phục rồi mới nói chuyện, cuối cùng nhất trí đạt thành một điều kiện.

Chúng sẽ dẫn dắt đại quân huyền thú đánh chiếm đại lục giúp cô, cô sẽ giúp chúng thiết lập trận pháp tại Ma Diễm Lĩnh để con người không vào được.

Huyền thú căm ghét con người, nhưng con người lại muốn giết chết chúng.

Thời Sênh đưa ra điều kiện này sao chúng không động tâm cơ chứ? Nếu con người không thể đi vào Ma Diễm Lĩnh, chúng cũng sẽ không sợ bị con người đuổi giết nữa.

Nhưng chúng cũng lo lắng không biết Thời Sênh có thể hoàn thành

được không?

Thời Sênh rất rộng rãi thiết lập trận pháp giúp chúng trước. Ma Diễm Lĩnh quá lớn cho nên cần huyền thú giúp đỡ. Thời Sênh nói cho chúng cách bố trí tinh thạch, nhưng cô phải tự mình đi khắc trận pháp.

Huyền thú nếu biết vẽ trận pháp thì đã không cần cô phải tới đây.

Thời Sênh và Ngân Vi mất thời gian nửa năm mới có thể tạo được kết giới quanh toàn bộ Ma Diễm Lĩnh.

“Chuyện ta hứa ta đã làm được, chờ sau khi giao dịch hoàn thành, ta mới có thể làm giúp các ngươi tầng trận pháp tiếp theo.” Thời Sênh nhìn mấy đầu huyền thú hóa thành hình người.

Một gã đàn ông có tai như con báo nói, “Ngắn nhất ba tháng, lâu nhất nửa năm.”

Huyền thú ở Ma Diễm Lĩnh nhiều tới mức nào chứ?

Số lần trước xông ra ngoài còn chưa tới 1/10.

Chúng co đầu rụt cổ trong Ma Diễm Lĩnh, bị con người ức hiếp vây giết, nguyên nhân lớn nhất vẫn là bất hòa về chủng tộc, không muốn cúi đầu trước chủng tộc khác, khiến cho chúng suốt đời phải sống trong điều kiện hà khắc.

Nhưng lần này, điều kiện mà Thời Sênh đưa ra cộng thêm với việc cô đã sử dụng bạo lực để dạy dỗ chúng làm cho mấy tên đầu lĩnh kia ngoan ngoãn cúi đầu. Dám huyền thú khác dù có không muốn cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh.

Chúng cần thời gian dài như thế là vì bản đồ của toàn bộ đại lục này rất lớn.

“Yên lặng chờ tin vui.”

Thời Sênh liền mang Ngân Vi rời khỏi Ma Diễm Lĩnh.

Sau khi cô rời đi, mấy huyền thú thủ lĩnh đều thở phào một hơi, “Tiểu cô nương này rất lợi hại, lỡ sau này nàng đổi ý thì phải làm sao?”

“Sẽ không, nếu nàng ta muốn thống lĩnh Ma Diễm Lĩnh thì lúc trước đã dùng biện pháp mạnh ép chúng ta ký kết khế ước là được rồi.” Nếu đã ký kết khế ước với chúng thì chẳng khác nào có thể hiệu lệnh toàn bộ huyền thú ở đây.

“Nói có lý…”

“Tự về chuẩn bị đi, năm ngày sau đồng thời lên đường.”

“Ha ha ha, lần này phải phát tiết một trận mới được. Ai bảo trước kia toàn là con người đuổi giết chúng ta! Lần hành động này nên gọi là Cuộc chiến báo thù đi.”

…

Sau khi trở về thế giới loài người, Thời Sênh có cảm tưởng như đã qua mấy đời.

Ở Ma Diễm Lĩnh một thời gian dài nên giờ ra ngoài có chút không quen. Cô phải nhích lại gần Ngân Vi một chút. Ngân Vi kéo cô sát vào, không để người xung quanh chạm đến cô.

“Cuối cùng hôm nay cũng được ngủ trên giường rồi.” Thời Sênh cảm

thán một câu. Ở Ma Diễm Lĩnh, cô phải ngủ ở trong hang núi, mà đôi khi hang cũng chẳng có mà ngủ.

“Ừ, có thể ngủ rồi.” Ngân Vi gật đầu đồng tình.

Thời Sênh nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, “Sao ta thấy gần đây chàng càng ngày càng thiếu đứng đắn.”

Ngân Vi cụp mắt xuống để Thời Sênh có thể nhìn rõ sự sủng nịnh trong mắt hắn, “Chỉ thiếu đứng đắn với nàng thôi.”

Thời Sênh: “…” Lại thả thính ông, buổi tối lên giường chiến đấu!

…

Đại quân huyền thú đồng thời tấn công cả ba đại đế quốc, lấy Ma Diễm Lĩnh làm điểm khởi đầu, tản ra khắp bản đồ đại lục.

Toàn bộ đại lục lâm vào hỗn loạn.

Không ai hiểu nổi tại sao huyền thú lại nổi điên lên tấn công, chiếm lĩnh thành trì, chúng chỉ chiếm lĩnh, không hề giết người bừa bãi.

Đương nhiên, nếu phản kháng quá khích thì chắc chắn sẽ bị xử trí.

Tốc độ của Thời Sênh và Ngân Vi nhanh hơn đám huyền thú, bình thường bọn họ vừa vượt qua nơi nào thì đại quân huyền thú ở mặt sau liền kéo tới.

Cho nên khi tới chủ thành của đế quốc Thương Lam, nhìn như thể Thời Sênh và Ngân Vi cùng mang đại quân huyền thú đánh về.

Mọi người thủ thành đều ngơ ngác.

Đại quân huyền thú còn có người chỉ huy?

Điều này chưa từng nghe nói qua, mà đội ngũ huyền thú này trước đó ngoài đám huyền thú thủ lĩnh hóa hình chỉ huy ra thì chưa từng xuất hiện con người.

Quỷ dị nhất là bọn họ không hề nhìn nhầm, người đàn ông kia không phải Quốc sư của họ sao?

Chết mất, Quốc sư tạo phản rồi!

Chương 819: Quốc sư minh giám (32)

Vì liên quan tới thiết kiếm nên rất nhiều cường giả trên đại lục bị hấp dẫn tới nơi này, vì thế nơi này trở thành nơi nổ ra trận chiến cuối cùng.

Đội Thần Vệ nhận được tin tức, mặc kệ người trong thành ngăn cản, cả đội lập tức ra khỏi thành, cung kính đứng sau lưng Ngân Vi.

Trang phục màu trắng giữa một đám huyền thú nhìn vô cùng chói mắt.

Trên tường thành lúc này đã kín mít người, không ngừng nhìn xuống dưới thảo luận tình hình.

Bọn họ ở trong thành đoạt thần khí, còn chủ nhân của thần khí lại mang đội quân huyền thú đi càn quét đại lục này, sắp đi tới bước thống nhất đại lục rồi.

Thế nên bọn họ tranh một kiện thần khí thì có lợi ích gì chứ?

Sao mọi chuyện lại phát triển theo kịch bản quỷ dị thế này?

[…] Ký chủ lại không đi theo kịch bản rồi. Nữ chính còn chưa bị ăn hành! Thù còn chưa báo! Vậy mà cô đã chinh phục đại lục trước rồi? Rõ ràng nên là chinh phục đại lục cuối cùng mới đúng chứ?

Hơn nữa thủ đoạn chinh phục này làm nó hoàn toàn không dự đoán được.

Tác phong của Ký chủ càng ngày càng quỷ dị, một lời không hợp liền hủy kịch bản!

Mọi người còn đang thảo luận thì lại có một nhóm người đi lên tường thành, những người khác liền lập tức nhường chỗ cho nhóm người này.

Người đi đầu mặc long bào, đây chính là Đế quân của Thương Lam.

Phượng gia chủ đi bên cạnh Đế quân, nhìn qua thấy Thời Sênh thì ông cảm thấy thật sự không xong, không nghĩ Tiểu Âm nhà ông lại mang đại quân huyền thú đánh tới đây.

Đế quân bình tĩnh quát lên: “Quốc sư, ngươi có ý gì hả?”

“Chính là cái mà Đế quân thấy đấy.” Giọng của Ngân Vi không cao nhưng mọi người ở trên tường thành vẫn nghe được.

Quốc sư thật sự tạo phản!

Đế quân vẫn luôn đề phòng Quốc sư tạo phản, nhưng không nghĩ ngàn phòng vạn phòng lại không ngờ hắn trực tiếp tạo phản bằng cách kéo đại quân huyền thú tới.

Thế này thì phòng bằng mắt!

Đó lại đại quân huyền thú đấy.

Không phải một con, hai con, cũng không phải một đám, mà là một biển.

Từ trên tường thành nhìn xuống, chỉ thấy nghìn nghịt huyền thú, căn

bản không nhìn thấy điểm cuối.

Số lượng này mà xông lên thì tuyệt đối là đè chết loài người.

Thế này thì còn đánh kiểu gì?

Đế quân tức giận tới đau tim, sao trước giờ không có ai báo rằng đại quân huyền thú này được Quốc sư dẫn dắt?

Thám tử đều chết ở đâu cả rồi?

Không phải là không có ai nhìn thấy, mà là trước đó Thời Sênh và Ngân Vi không đi cùng đám huyền thú, đến tận đây mới gặp nhau.

“Đại sư Thanh Phong.”

Sau lưng Đế quân đột nhiên vang lên tiếng chào liên tiếp, một công tử trẻ tuổi nước da trắng nõn thong dong, tiêu sái bước lên.

Bên người hắn còn có một người đàn ông đeo mặt nạ, cả người tản ra hơi thở người sống chớ lại gần.

Người ở đây cơ bản đều quen biết.

Hách Liên Dục.

Đều là Đế quân, hắn không ở Xích Viêm chủ trì cục diện mà lại ở bên một vị công tử trẻ tuổi.

“Đế quân, Phượng gia chủ.”

“Đại sư Thanh Phong.” Sắc mặt Đế quân dịu đi một chút. Vị công tử trẻ tuổi này rất có năng lực, chẳng những thực lực hơn người mà

còn là một tay luyện đan tài ba.

Không ít đại gia tộc đều mượn sức người này, tất nhiên hoàng thất cũng không ngoại lệ. Nhưng còn chưa đạt được kết quả thì đã đã bùng nổ chuyện huyền thú đánh chiếm thành trì của loài người.

Vị đại sư Thanh Phong này chính là Phượng Khuynh Khuynh giả trang.

Phượng Khuynh Khuynh nhìn về phía Thời Sênh đứng ở bên dưới, trong đáy mắt hiện ra vẻ thù hận mãnh liệt.

“A! Đều tới đông đủ cả rồi!” Thời Sênh híp mắt nở nụ cười.

Nam chính nữ chính đều có mặt, vừa vặn đập CP.

[…] Xin hỏi Ký chủ đập như thế nào? Dùng tay à?

Không biết Phượng Khuynh Khuynh nói gì với Đế quân, Đế quân liền gật đầu đồng ý, người trên tường thành lập tức hành động.

Phượng gia chủ có vẻ lo lắng, không ngừng nói chuyện với Đế quân. Lúc đầu Đế quân cũng hơi dao động, nhưng sau đó Phượng Khuynh Khuynh lại đế thêm gì đó, cuối cùng Đế quân lập tức trở nên kiên định.

Thời Sênh liếm liếm mép, ngón tay hơi nhúc nhích.

Thiết kiếm vẫn luôn bất động ở Cẩm Tú lâu đột nhiên bay thẳng lên trời.

Tập thể con người đang vây xem ở Cẩm Tú lâu lập tức ngớ ra.

Thiết kiếm cắt một đường về phía chân trời, mang theo khí thế mênh mang hạ xuống, một dòng khí mạnh mẽ quét ngang tường thành.

Người trên tường thành đều bị ép lùi về sau vài bước.

Tất nhiên họ đã nhận ra thiết kiếm này. Thanh kiếm đứng sừng sững ở Cẩm Tú lâu lâu như thế, chưa ai lấy được nó, không phải không có người đánh thắng nhưng lại không rút nổi nó lên.

Dù mọi người dùng cách nào thì nó cũng chẳng lay động một chút gì.

Mọi người ổn định thân thể, nhìn xuống thiết kiếm đang bay lơ lửng ở bên dưới, sắc mặt liền thay đổi.

Phượng Chi Âm đặt thiết kiếm ở đó, mọi người còn tưởng nàng sợ hãi, sợ không giữ được thần khí, ai ngờ là người ta căn bản chẳng thèm sợ.

Thế nên mới đặt ở chỗ cho dù ngươi có chạm vào được cũng chẳng lấy được.

Thời Sênh cầm lấy thiết kiếm, khua trong không khí một chút, cuộc chiến chuẩn bị bắt đầu.

“Không cần nàng ra tay.” Ngân Vi đột nhiên tiến lên, đè tay Thời Sênh xuống, “Sẽ làm nàng bẩn tay.”

Hắn ra hiệu bằng tay cho đội Thần Vệ phía sau, người của đội Thần Vệ lập tức biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó trên tường thành lập tức hỗn loạn, những bóng trắng thoáng hiện thoáng ẩn trong đám người như quỷ mị vậy.

Tốc độ ra tay quá nhanh, người trên tường thành còn chưa có phản ứng thì đã có rất nhiều người ngã xuống.

Ngân Vi giữ Thời Sênh lại, không cho cô đi lên, Thời Sênh rất bất đắc dĩ, cô chỉ muốn lên chém nữ chính, đập CP thôi mà!

“Ngoan!” Ngân Vi ôm Thời Sênh chặt trong lòng, tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong nháy mắt Thời Sênh liền ngoan ngoãn trở lại.

Đại quân huyền thú cũng bắt đầu tấn công thành. Phượng Khuynh Khuynh còn chưa chuẩn bị xong thì người của đội Thần Vệ và đội quân huyền thú đã hợp lại với nhau, vì vậy đám người chỉ có thể lui lại.

Người thường ở trên đường, chỉ cần không chủ động tấn công huyền thú thì đám huyền thú cũng sẽ không chủ động tấn công họ, thong dong quét ngang các ngả đường một cách có tổ chức, bức đám tu sĩ vào hoàng cung.

Trong hoàng cũng loạn thành một đoàn, tất cả những cường giả đều tụ tập lại một chỗ, bảo đảm an toàn cho người của hoàng thất.

Đế hậu mang theo người hấp tấp chạy tới đại điện, nhanh chóng đi tới bên cạnh Đế quân, gương mặt đã hơi có nếp nhăn tràn đầy lo lắng, “Đế quân, ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Đế quân lặng lẽ kéo giãn khoảng cách với Đế hậu, “Ngươi không đợi ở trong cung, chạy ra đây làm gì?”

“Thần thiếp lo lắng cho Đế quân.” Đế hậu như thể không thấy sự lãnh đạm của Đế quân, “Thần thiếp nghe nói Quốc sư dẫn người tạo phản?”

“Là người thì đã tốt!” Đế quân hừ lạnh một tiếng.

Đội Thần Vệ của Quốc sư vốn đã rất khó đối phó, những người này cơ hồ đã thẩm thấu ở khắp đế quốc Thương Lam này.

Mà nay bọn họ chỉ không đơn giản đối mặt với mỗi đội Thần Vệ, còn có đại quân huyền thú vô cùng vô tận nữa.

Đế hậu đảo mắt, “Thần thiếp nghe nói Quốc sư và Phượng tam tiểu thư có quan hệ không bình thường, lần này Phượng tam tiểu thư và Quốc sư cùng nhau tạo phản, vậy Phượng gia…”

Đế quân trừng mắt với Đế hậu, “Đã đến lúc nào rồi, ngươi cẩn thận thu hồi cái tâm tư này lại ngay cho ta.”

Đế hậu bị Đế quân quát lên như vậy thì sững người ra, sau đó mới phúc thân, “Thần thiếp tuy rằng nói khó nghe nhưng mà Đế quân, bây giờ chúng ta còn có lựa chọn khác ư? Bọn họ đã sắp đánh tới Hoàng cung rồi…”

“Cút!” Đế quân quát lên với vẻ không kiên nhẫn.

Đế hậu cũng giận dữ, hét lên với Đế quân, “Đến giờ mà ngươi vẫn còn cố kỵ. Ngươi muốn cả Hoàng thất này chôn cùng đúng không? Con gái của cô ta là người, con gái của ta không phải là người sao?”

Chương 820: Quốc sư minh giám (33)

Những lời này của Đế hậu như kích thích Đế quân, ánh mắt hắn lạnh như băng, độ ấm xung quanh cũng giảm xuống, sắc mặt Đế hậu không khỏi nhăn nhúm hơi lùi về sau.

Cánh môi bà ta giật giật, ánh mắt tràn đầy phẫn uất: “Thần thiếp cáo lui.”

Lúc Đế hậu đi ra ngoài, Phượng gia chủ mang một đám người từ ngoài đi vào. Đế hậu vì giận chó nên đánh mèo, hung hăng trừng mắt nhìn Phượng gia chủ một cái.

Phượng gia chủ hơi khó hiểu, nhưng lúc này cũng không thể nghĩ nhiều, nhanh chóng tiến vào trong đại điện.

“Đế quân.”

Đế quân thu lại cảm xúc trên mặt, trầm giọng hỏi, “Sao rồi?”

“Đại quân huyền thú đứng bên ngoài hoàng cung, không thấy Quốc sư và đội Thần Vệ.” Phượng gia chủ dừng một chút, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt lời vào trong.

Phượng Khuynh Khuynh và Hách Liên Dục cũng ở trong đám người, Đế quân nhìn Hách Liên Dục hỏi, “Hách Liên Dục Đế quân, ngài có phương pháp gì phá giải không?”

Hiện tại mọi người đều đã bị bức tới mức này, làm sao còn chú ý

được ân oán đế quốc gì nữa chứ.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung lên người Hách Liên Dục.

“Đại quân huyền thú đã chiếm được 9/10 số thành trì trên đại lục, biện pháp duy nhất hiện tại là…”

Hác Liên Dục ngừng một chút, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, hắn phun ra hai chữ, “Nhận thua.”

Lúc đại quân huyền thú công chiếm đại lục thì hắn đang ở bên Phượng Khuynh Khuynh, muốn trở về cũng đã không kịp nữa. Đại quân huyền thú cứ thế tràn qua, một người dù lợi hại tới đâu cũng không ngăn được đội ngũ khổng lồ như thế.

“Cái gì? Nhận thua?” Hách Liên Dục vừa nói xong, mọi người đều la lên, “Sao có thể nhận thua? Hách Liên Dục Đế quân, người bên ngoài đều nói ngài anh dũng vô địch, là người có khả năng thống nhất đại lục nhất, sao giờ ngài lại nói là nhận thua?”

“Còn chưa tới lúc cùng đường, Hách Liên Dục Đế quân nói lời này có phải quá sớm hay không?”

“Ta cũng đồng ý với Hách Liên Dục Đế quân.” Phượng Khuynh Khuynh lên tiếng, “Hiện tại thế cục cực kỳ bất lợi với chúng ta, chỉ có nhận thua mới có thể bảo trì được lực lượng một cách toàn vẹn nhất.”

“Cường giả các gia tộc còn chưa ra tay, sao ngài đã khẳng định là chúng ta sẽ thất bại! Ta sẽ không nhận thua.”

“Ta cũng sẽ không nhận thua!”

Người trên đại điện cãi nhau, Đế quân đau đầu quát lên, “Đi mời lão tổ tông và chư vị lão tiền bối.”

Lúc đó mọi người mới an tĩnh lại. Từng đại gia tộc đều có một hoặc hai lão tổ tông sống đặc biệt lâu, thế lực hơn xa những người khác.

Bọn họ sẽ chỉ xuất quan hỗ trợ vào lúc gia tộc nguy cấp.

Hiện tại, tình hình này rõ ràng là lúc họ cần phải xuất đầu lộ diện.

Nhưng mà người chuẩn bị ra ngoài mời người, vừa mới bước ra đã bị người đá bật trở vào, cả người nện lên cây cột ở đại điện.

Từng bóng trắng yên lặng nối đuôi nhau tiến vào, người trong đại điện lập tức lui về sau.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cửa lớn.

Ánh sáng chớp lên, có góc áo xuất hiện nơi góc rẽ, tiếp theo đó, thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Ngân Vi đứng ở cửa, không tiến vào, ánh mắt nhìn mọi người như có thể nhìn thấu tâm tan khiến cho cả đám người không ai dám đối diện với hắn. Trong không khí có một cỗ áp lực vô hình làm họ phải cúi đầu xuống.

Người duy nhất có thể nhìn thẳng vào Ngân Vi cũng chỉ có Đế quân, Phượng Khuynh Khuynh và Hách Liên Dục.

“Quốc sư!” Sắc mặt Đế quân cực kỳ kém, nghiến răng nghiến lợi phun ra hai tiếng.

Người đàn ông này trước đây cũng thế, xuất hiện một cách bất ngờ

nhưng làm cho người ta đột nhiên nảy sinh tâm tư muốn thần phục.

“Ngân Vi, người làm cho đại quân huyền thú càn quét đại lục, bao nhiêu người dân vô tội phải chết thảm? Cho dù ngươi ngồi lên Đế vị cũng sẽ để tiếng xấu muôn đời.” Phượng Khuynh Khuynh lạnh giọng quát lớn.

“Nói chuyện cười à, Đế vương nào nhất thống thiên hạ mà không máu chảy thành sông, xác chết trôi trăm vạn dặm?” Giọng nói trong trẻo truyền tới từ sau lưng Ngân Vi.

Thời Sênh từ chỗ tối đi ra, mặt mày tươi tỉnh bổ thêm một câu, “Còn nữa, sai khiến đội quân huyền thú quét ngang đại lục này, là ta.”

“Phượng Chi Âm!” Ánh mắt Phượng Khuynh Khuynh lập tức thay đổi, tràn đầy tức giận, oán hận… đủ loại cảm xúc đan xen.

Vì sao mỗi lần nàng ta nghĩ mình có thể sống tốt hơn một chút thì Phượng Chi Âm lại nhảy ra phá hư hết thảy? Chẳng lẽ đây là vận mệnh? Thật sự không thể thay đổi?

Không!

Nàng ta không tin!

Nếu ông trời đã cho nàng ta cơ hội sống lại một lần, nàng ta nhất định có thể thay đổi hết thảy.

“Aizz!” Gọi bản cô nương làm gì chứ?

Mọi người: “…”

“Được rồi, đừng nói lời thừa nữa.” Thời Sênh khoát tay, “Động thủ

đi.”

Thời Sênh không muốn kéo dài thời gian nữa, tranh đoạt thời gian với tác giả là chuyện mệt nhất trần đời.

“Tiểu Âm…” Phượng gia chủ đứng bên cạnh Đế quân, vẻ mặt phức tạp nhìn cô.

Lúc cô đi, ông nghĩ khi đó loạn như vậy, cô đi cũng tốt, tránh cho bị người tranh cướp.

Ai biết lúc về lại là quang cảnh này.

Thời Sênh liếc nhìn ông ấy một cái, cũng không nói gì, ra hiệu cho đội Thần Vệ, huyền khí vô số màu sắc lập tức tràn ngập đại điện.

Người của đội Thần Vệ không tấn công Phượng gia chủ, có người nhìn thấy điều này, lập tức thừa dịp lúc Phượng gia chủ không chú ý liền lẻn tới phía sau chế trụ ông.

“Dừng tay! Tất cả đều dừng tay!” Người nọ rống lên với đám người đang đánh loạn xị ngậu.

Người của đội Thần Vệ đã nhận được lệnh không được làm Phượng gia chủ bị thương. Phượng gia chủ bị khống chế, bọn họ lập tức dừng tay, nhanh chóng lui về sau.

“Phượng gia chủ, rất xin lỗi.” Người kẹp hai bên Phượng gia chủ độc ác nói.

“Uy hiếp ta cũng không được đâu!” Thời Sênh nhìn người kia, biểu tình bình tĩnh, giống như người đang bị không chế không phải cha mình mà chỉ là một kẻ qua đường râu ria nào đó.

“Hừ, nếu vô dụng thì sao ngươi phải cho người dừng tay?” Người nọ cười lạnh, “Tránh đường, để chúng ta ra ngoài, đừng hòng giở trò, nếu không ta sẽ giết chết cha của ngươi.”

“Sao ngươi lại không tin nhỉ?” Thời Sênh lắc đầu với vẻ mặt như nhìn một kẻ bại não. Người nọ còn chưa kịp hiểu ra thì trong nháy mắt đã cảm nhận được thân thể cứng đờ, không khí bốn phía đều trở nên ngưng trệ, không thể lưu thông.

Chờ hắn lấy lại tinh thần thì Phượng gia chủ ở trong tay đã không thấy đâu nữa.

Hắn nhìn về phía đối diện với ánh mắt không thể tin được, Phượng gia chủ đã hoàn hảo đứng bên cạnh Thời Sênh tự lúc nào.

“Ngươi…” Làm sao có thể?

Phượng gia chủ cũng sững sờ, vừa rồi ông còn đứng ở bên kia, sao trong nháy mắt đã ở đây rồi?

“Tiểu Âm…” Phượng gia chủ thì thào một tiếng.

Thời Sênh quay đầu, mỉm cười, “Ở Phượng gia rất tốt.”

“Phượng gia chủ, không phải ngươi đã sớm cấu kết với ả ta rồi đấy chứ?” Có người lập tức phản ứng, quát lên với Phượng gia chủ.

“Phượng gia các người đã sớm có ý định tạo phản đúng không?”

“Phượng gia chủ…”

Thanh âm chỉ trích càng ngày càng nhiều, đế cuối cùng, tất cả đều

nhất trí đây là do Phượng gia chủ bày ra.

Phượng gia chủ thấy mệt, ông thật sự không muốn tạo phản, càng hoàn toàn không biết chuyện con gái mình sẽ tạo phản.

Huống hồ, ông có bản sự lớn tới mức có thể huy động cả tôn đại Phật Quốc sư đại nhân kia sao?

“Phượng Chi Âm.” Đế quân đột nhiên tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm vào cô, “Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Thời Sênh rời mắt khỏi Phượng gia chủ, đánh giá Đế quân vài lần, thâm ý đáp: “Tạo phản đấy!”

Bằng không, bản cô nương tới tìm các người để so tài chắc? Não tàn!

“Tiểu Âm, con không thể làm như vậy.” Phượng gia chủ lo lắng nói.

Chương 821: Quốc sư minh giám (34)

“Vì sao không thể làm như vậy?”

Thời Sênh hỏi lại với thái độ thờ ơ.

Phượng gia chủ nhìn Đế quân, biểu tình của Đế quân rất phức tạp, hắn trầm mặc vài giây mới đáp: “Bởi vì ngươi là con gái của ta.”

Thời Sênh: “…”

Nguyên chủ và Đế quân hoàn toàn chẳng giống nhau tẹo nào!

Một chút cũng không hề giống!

Tạo phản lại nhảy ra một người cha đẻ là sao chứ?

Phượng gia chủ gật đầu, “Tiểu Âm, đúng là thế, con không thể làm như vậy, Đế quân đúng là cha đẻ của con.”

Mọi người sững ra, tình huống sao lại phát triển không thích hợp thế này?

“Ngươi nói thế thì sẽ là thế sao?” Thời Sênh nhìn Đế quân, “Chứng cớ đâu?”

Mẹ nó, sao lại có cái tình tiết máu chó như thế này chứ. Lần sau sẽ không bao giờ làm loại nhiệm vụ phụ tuyến chó má này, cam chịu nhận cũng không làm, hố chết bản cô nương rồi!

Khẳng định là con hàng bại não Hệ thống kia thêm thắt vào.

[…] Sao lại bắt nó gánh tội này.

Tội này nó không gánh nổi!

“Phượng gia chủ chính là nhân chứng tốt nhất. Chẳng lẽ lời hắn nói mà ngươi cũng không tin?” Đế quân bất đắc dĩ thở dài, “Sự tình năm đó cũng có nguyên nhân của nó, ta không có cách nào nên đành phải đưa ngươi ra khỏi cung.”

Thời Sênh nhún vai, “Nói thật, ngoại trừ Ngân Vi, ai ta cũng không tin, kể cả là… cha ta!”

Càng đừng nói, ông ấy chỉ là cha của nguyên chủ, không phải cha cô, không tin là điều bình thường.

Phượng gia chủ hoàn toàn bị đả kích, vẻ mặt cực kỳ bi thương, con gái ông nuôi nhiều năm như thế giờ lại nói không tin ông.

Ngân Vi cực kỳ vui vẻ, khóe miệng cũng cong lên một chút.

Đế quân không ngờ Thời Sênh lại nói vậy, nhất thời hoàn toàn không biết lấy chứng cớ ở đâu.

Lúc ấy, con gái hắn vừa ra đời đã bị đưa ra ngoài cung, hắn còn chưa kịp nhìn mặt một lần.

Thời Sênh không muốn lãng phí thêm thời gian, quyết định trói những người này lại trước.

Có cái gì muốn nói thì cứ trói lại rồi từ từ nói, cứ đứng nói không thế

này, cô thực cảm thấy không an toàn.

Vì thế đội Thần Vệ lại ra tay.

Thời Sênh chuẩn bị đi lên chém nam nữ chính, lần này Ngân Vi không ngăn cô, chỉ đi theo cô ở phía sau.

Hách Liên Dục và Phượng Khuynh Khuynh đứng lẫn trong đám người phía sau, Thời Sênh đánh thẳng về trước, người xung quanh lập tức liền tránh ra.

“Phượng Chi Âm!” Kẻ thù gặp mặt liền đỏ mắt, Phượng Khuynh Khuynh rít tên Thời Sênh qua kẽ răng, “Ngươi muốn chết?”

“Ta luôn muốn chết, đáng tiếc chẳng ai giết được ta!” Ngữ khí kiêu ngạo này khiến cho Hách Liên Dục cũng tự nhận không bằng.

Trong tay Phượng Khuynh Khuynh bùng lên lửa nóng phóng thẳng về phía Thời Sênh. Nàng ta muốn giết Phượng Chi Âm.

Vì đời trước của mình mà báo thù.

Thời Sênh né sang một bên, thuận tay dùng thiết kiếm đẩy đám lửa kia về, tuy rằng thành công nhưng cô cũng cảm giác cánh tay bị chấn động tới run lên.

Lật bàn!

Bản cô nương muốn nổi giận!

Vòng sáng của nữ chính muốn lên trời à, một giây có thể đánh chết người.

Bản cô nương còn lâu mới chết.

Thời Sênh ổn định hơi thở, lại khua kiếm về phía Phượng Khuynh Khuynh. Lúc này Phượng Khuynh Khuynh đã điều chỉnh tốt trạng thái, lại có vòng sáng của nữ chính bảo vệ nên căn bản Thời Sênh chẳng thể làm gì được cô ta.

Thân ảnh hai người không ngừng giao nhau rồi lại tách ra, rồi lại giao nhau…

Tự nhiên lại có cảm giác quả là kỳ phùng địch thủ.

Kỳ phùng địch thủ cái con khỉ.

Rõ ràng là nữ chính được buff.

Bản cô nương không phục.

Hệ thống, mau đưa bàn tay vàng đây nào, để bản cô nương xử lý nức chính.

[…] Đánh nhau mà còn có tâm tình đòi nó bàn tay vàng, xem ra Ký chủ thật sự chẳng cần bàn tay vàng nào hết. Ký chủ, bản Hệ thống tin tưởng cô có thể một tay chém chết nữ chính.

Đợi đã…

Vừa rồi nó nói cái gì ấy nhỉ?

Không thể giết chết nữ chính đâu nha!

Bên kia, Hách Liên Dục và Ngân Vi nhìn thì tưởng là chẳng làm gì, mỗi người đứng một bên, nhìn nhau trong yên lặng và không hề ra

tay.

Nhưng nếu có cường giả ở đây thì sẽ biết hai người này đang đấu tinh thần lực. Sát khí xung quanh họ không ngừng tràn ra, người tới gần một chút sẽ chết ngay.

Nếu là Ngân Vi trước đây thì có lẽ sẽ không so được với Hách Liên Dục, nhưng hắn không còn như trước nữa, hắn cũng giống với Thời Sênh, hắn là Phượng Từ đã trải qua vô số thế giới.

Hách Liên Dục so tinh thần lực với hắn thì chắc chắn sẽ thua.

Nếu không phải Hách Liên Dục còn có vòng sáng của nam chính chống đỡ thì đã sớm gục rồi.

Biểu tình của Hách Liên Dục càng lúc càng kém, trên trán đã toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn không ngờ rằng nam nhân này lại mạnh như thế.

“Ầm!”

Một tiếng nổ mạnh mang theo luồng khí áp tràn vào, quét ngang đại điện.

Ngân Vi bị dòng khí ảnh hưởng đến, nhưng lúc này có phòng bị cũng không kịp. Đúng lúc hắn chuẩn bị cứng đối cứng thì trên cổ tay nóng lên. Một dòng nhiệt từ cổ tay tràn khắp cơ thể, dòng khí bên ngoài vừa mới tiếp cận cơ thể hắn liền lập tức bị đánh tan.

Hách Liên Dục thì không được may mắn như thế, thân hình hắn bị đẩy lui về sau. Ngân Vi nhân cơ hội này muốn giết người nhưng Hách Liên Dục đã nhanh chóng bỏ chạy.

Hắn vội vàng đi tới bên cạnh Phượng Khuynh Khuynh, ôm lấy nàng

ta rồi phá vỡ cửa sổ phóng ra ngoài.

Thời Sênh lao ra khỏi đám khói bụi, đi tới bên cửa sổ.

Chỗ này đã trống rỗng, không thấy ai nữa rồi.

Mẹ kiếp!

Lại chạy.

Ngân Vi vọt tới bên cạnh Thời Sênh, ôm lấy cô vào lòng rồi nhanh chóng đưa cô ra khỏi đại điện.

Đúng lúc hắn lao về sau, đại điện nổ tung một cái rồi sập xuống, vô số người không kịp chạy ra ngoài liền bị chôn vùi trong đống đổ nát.

Thời Sênh bị sặc, bụi xộc đầy vào mồm và mũi.

“Khụ khụ khụ…” Cô túm lấy vạt áo của Ngân Vi, ho khan một trận rất khó chịu.

Ngân Vi đang xoa xoa trên mặt, giúp cô lau đi lớp bụi dính bên trên, “Đừng vội, hít thở chậm thôi.”

“Khụ khụ khụ khụ…” Tro bụi tràn vào phổi, cảm giác không dễ chịu tí nào. Thời Sênh vội vàng dùng linh lực tuần hoàn trong cơ thể vài vòng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Ngân Vi ôm cô hạ xuống, người của đội Thần Vệ đã đưa những người bị trói tới, hoàng cung to lớn như thế mà lúc này đã trở thành một đống hoang tàn.

Âm thanh yên tĩnh tới dọa người.

…

Phủ Đông Phương.

Đông Phương Hợi nghe người bên dưới bẩm bảo thì có chút phiền muộn nhìn ra bầu trời xám xịt bên ngòa, thỉnh thoảng còn có một hai con chim bay qua.

“Đại công tử, hiện giờ chúng ta đầu hàng hay là…”

“Đầu hàng?” Sao hắn có thể đầu hàng chứ?

Người nọ chần chừ, “Hiện tại toàn bộ đại lục đã gần như rơi vào tay họ, chúng ta…” Cũng chỉ còn lại hai con đường có thể đi.

Hoặc là phản kháng để cuối cùng chết không toàn thây.

Hoặc là thần phục, quy thuận để bảo toàn lực lượng.

Đông Phương Hợi chống cằm đăm chiêu. Thật lâu sau, trong mắt hắn hiện lên sự hứng thú vui vẻ, “Đúng là rất hay.”

“Đại công tử?” Cái gì rất hay?

Đông Phương Hợi vẫy vẫy tay cho người kia đi xuống.

Người vừa đi, biểu tình của Đông Phương Hợi liền trở nên méo mó.

Tức giận.

Nữ nhân này thật sự không làm theo lẽ thường. Dù hắn làm gì thì ngay sau đó cô ấy cũng có thể khiến hắn trở tay không kịp.

Hắn là thân sĩ, không thể tức giận, phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Bình tĩnh cái rắm ấy!

Rất muốn đi giết cô, làm sao lại có loại con gái thích phá hoại kịch bản như thế chứ, đi theo đường đã định thì sẽ chết à?

Đông Phương Hợi híp mắt lại.

Nhưng người càng khó đối phó thì hắn lại càng thấy hứng thú.

Đông Phương Hợi, không đúng, Mộ Bạch, đúng thế, hắn chính là Mộ Bạch.

Mộ Bạch nắm chén trà trên tay, đầu ngón tay chậm rãi siết lại, “Thời Sênh, chúng ta thử nhìn xem ai mới là người cười đến cuối cùng?”

Chương 822: Quốc sư minh giám (35)

Thời Sênh cho người trói tất cả mọi người đưa tới, bao gồm cả Đế quân, không thiếu một ai.

Đương nhiên, nếu có nam nữ chính ở đây thì mới là hoàn mỹ nhất.

Đáng tiếc!

Trong cung, những kẻ có địa vị như Đế hậu, công chúa, hoàng tử đều bị đội Thần Vệ dẫn đến, những người khác bị nhốt lại một chỗ với nhau.

Đế hậu ở cùng với mấy vị công chúa, biểu tình bà ta vặn vẹo, trừng mắt nhìn về thiếu nữ ngồi bên trên.

Hận ý mãnh liệt như thế, sao Thời Sênh có thể không chú ý được cơ chứ.

Nguyên chủ và Đế hậu vốn không có thù oán gì, nhưng bà ta lại bày ra địch ý như có thù giết cha vậy, đây là cái tình tiết máu chó rẻ tiền gì thế?

Bản cô nương không thèm.

“Phượng Chi Âm, ngươi thật sự muốn giết cha mình?” Đế quân dù chật vật nhưng vẫn không làm mất khí độ của người đứng đầu một nước.

Thời Sênh bày ra vẻ mặt thật thà hỏi lại, “Sao lại không thể chứ?”

Sao lại không thể…

Đương nhiên là không thể rồi!

Đế quân tỉnh táo lại, “Ta biết ngươi oán ta, nhưng lúc đó thật sự là có nguyên nhân, ngươi không muốn nghe lý do sao?”

Thời Sênh bình thản lắc đầu.

Không nghe.

Máu chó không thích nghe.

Bản cô nương đây không thích nghe.

Đế quân: “…”

“Ha ha ha!” Đế hậu đột nhiên cười ha hả, vẻ mặt khi cười lên cực kỳ dữ tợn, “Đây là tiểu tiện nhân mà ngươi muốn bảo vệ, ngươi nhìn nó bây giờ đó, chẳng những cướp đế quốc của ngươi, soán ngôi vị của ngươi, ngay cả ngươi cũng không thèm nhận, ha ha ha, báo ứng.”

Sắc mặt Đế quân càng thêm khó nhìn, trong mắt còn có ánh lửa thù hận cháy lên.

“Lúc trước nên bóp chết nó mới đúng.” Đế hậu không thèm để ý tới sắc mặt của Đế quân, tiếp tục nói, “Ta chỉ không muốn làm điều ác, không ngờ cuối cùng lại là giữ lại một mầm tai họa.”

“Câm miệng!” Đế quân quát lên.

Đại khái là vì cảm thấy đại thế đã mất nên Đế hậu chẳng thèm thu liễm nữa, ngược lại còn phun hết ra chuyện năm đó.

Thời Sênh chống cằm, cắn hạt dưa nghe Đế hậu diễn thuyết.

Mẫu thân của nguyên chủ là một tiểu thư dòng nhánh của Phượng gia, được chủ mẫu Phượng gia nuôi lớn, cho nên tình cảm của bà ấy với Phượng gia chủ rất tốt đẹp.

Lúc ấy, Phượng gia chủ và Đế quân thân nhau như huynh đệ. Đế quân thường tới Phượng gia chơi nên cũng gặp được vị tiểu thư thứ xuất này. Đế quân rất thích những tiểu thư nghịch ngợm nhưng vẫn có tri thức, hiểu lễ nghĩa, sau khi hắn đăng cơ liền đón bà vào cung.

Làm hoàng đế tất nhiên không thể tự do yêu đương. Vị tiểu thư này chỉ là thứ xuất không thể phong hậu, Đế quân đành phải cưới người khác làm hậu, chính là Đế hậu bây giờ.

Đế hậu rất yêu Đế quân, nhưng Đế quân lại chỉ yêu vị tiểu thư Phượng gia kia, làm sao Đế hậu không ghen tị cho được?

Vì ghen tị, Đế hậu đã làm không ít chuyện ly gián quan hệ của hai người họ.

Hiệu quả chia rẽ rất tốt, đến khi vị tiểu thư Phượng gia này mang thai, quan hệ của hai người đã gần như đóng băng, đầy rẫy hiểu lầm ở giữa.

Mà lúc này Đế hậu cũng mang thai, Đế quân nói rõ, ai sinh con trước thì tương lai sẽ là người kế vị, dù là nam hay nữ.

Đế hậu mang thai được hai tháng thì Đế quân liền nghĩ lại, không muốn cho con của bà ta nối ngôi.

Tất nhiên Đế hậu không vui, bà ta liền ra tay.

Thế nên, lúc vị tiểu thư Phượng gia kia sinh con, bà ta mua chuộc bà đỡ, đưa đứa bé ra khỏi cung. Lúc ấy bà ta chỉ để bà đỡ đưa đứa bé ra khỏi cung chứ không giết chết.

Sau đó bà ta nói với Đế quân, đứa bé vừa sinh đã chết rồi.

Thương Lam có một truyền thống, nếu đứa bé sinh ra mà chết thì lập tức đem chôn, không được nhìn gì cả.

Nghe nói đây là để phòng ngừa oán khí của đứa bé, trong cung, những đứa bé bị hại nhiều không kể xiết, vì thế ai cũng kiêng kị chuyện này.

Bà đỡ đưa đứa bé ra khỏi cung nhưng lại bị Phượng gia chủ chặn lại, bí mật xử lý bà ta, còn ông đưa đứa bé ấy về Phượng gia.

Đế hậu cũng không biết chuyện, chỉ nghĩ là bà đỡ đã xử lý tốt đứa bé này rồi.

Sau một đoạn thời gian, vì bị mất đứa con nên sức khỏe của vị Phượng tiểu thư kia càng lúc càng sa sút, không bao lâu sau liền qua đời.

“Lúc trước ta không nên mềm lòng để tiểu tiện nhân ngươi sống tới bây giờ!” Đế hậu phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh.

Nếu là bây giờ, chắc chắn bà ta sẽ bóp chết đứa bé ấy ngay lập tức.

Đáng tiếc, thế giới này không có thuốc chữa hối hận.

“Nói xong chưa?” Thời Sênh ném đống hạt dưa xuống, “Ngươi sai Phượng Kỳ Kỳ hãm hại ta đúng không?”

Lúc này Đế hậu đã không còn gì để sợ nữa, “Phải, là ta, ngươi đáng chết!”

Vốn tính toán để Phượng Chi Âm chết ở Ma Diễm Lĩnh, ai biết số mạng nàng lại lớn đến thế, còn có thể trở về.

Sau đó, bà ta lại chuẩn bị đồ để Phượng Kỳ Kỳ đưa cho nàng, nhưng không ngờ Phượng Chi Âm lại không thèm nhận.

Về sau, tình hình liền phát triển theo chiều hướng mà Đế hậu không thể khống chế nữa.

[…] Nhiệm vụ này của Ký chủ hoàn thành quá thoải mái rồi.

Làm gì có khúc chiết.

Làm gì có thiên biến vạn hóa.

Làm gì có xúc động lòng người.

Đơn giản là thô bạo.

Chuyện mà có thể dùng bạo lực để giải quyết thì chẳng phải là vấn đề quan trọng với Ký chủ.

Chuyên nghiệp hãy làm, nghiệp dư xin đừng bắt chước.

“Tiểu Âm, ta thật sự là phụ thân của con!” Đế quân bày ra vẻ mặt sám hối, “Năm đó thế lực gia tộc của độc phụ này quá mạnh mẽ, ta không thể chống lại ả gay gắt được, cho nên dù biết con còn sống

nhưng ta cũng không dám đón con về. Ta thật sự có nỗi khổ.”

“Ngay cả người phụ nữ mình yêu còn không bảo hộ được, hiện tại kể lể khổ sở thì có ích lợi gì, bà ấy có thể sống lại sao? Còn không bằng cùng chết hết đi.” Trong mắt Thời Sênh là một mảnh bình tĩnh, cô nhìn sang Ngân Vi ngồi ở bên cạnh.

Trong mắt cô, tình yêu không thể đồng sinh cộng tử thì đều vô nghĩa hết.

Nếu đã yêu cô, vậy thì cùng phải chết mới đúng.

[Ký chủ, không nên cực đoan như thế.] Hệ thống nhắc nhở theo thói quen.

Tư tưởng của ký chủ quá nguy hiểm!

Tư tưởng của Thời Sênh đúng là nguy hiểm, nhưng cô không giống những kẻ có suy nghĩ cực đoan, nghi ngờ vô căn cứ, cô bình tĩnh và lý trí, cô cũng rất tin tưởng Phượng Từ.

Cô đã vì Phượng Từ mà thay đổi một chút sách lược, nhưng mục đích cuối cùng thì cô không bao giờ quên.

Cho dù ở thế giới khác, dù thế giới đó không có Phượng Từ thì cô cũng sẽ không hề nôn nóng, lo lắng gì, vẫn bình tĩnh xác nhận, sau khi xác nhận không có, cô cũng sẽ không nhớ tới hắn, như thể hắn chỉ là một người qua đường râu ria trong cuộc đời mình.

Hệ thống thật sự không hiểu nổi Ký chủ nhà mình là dạng quái vật gì nữa.

“Ta cũng muốn đi cùng bà ấy, nhưng ta thân là Đế quân, toàn bộ

Thương Lam…”

“Nói trắng ra là ông vẫn không bỏ xuống quyền lợi và vinh hoa phú quý được mà thôi.” Thời Sênh ngắt lời Đế quân, “Nhưng đó cũng là tâm tính thường tình của con người, ai cũng thế thôi.”

Đế quân còn muốn giải thích nhưng cuối cùng lại không nói nữa, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Thời Sênh, bao lời muốn nói ra đành phải nuốt trở lại.

Ánh mắt của cô quá mức bình thản, bình thản tới mức khiến người ta không cảm nhận được chút ấm áp nào trong đó, khiến cho lòng người nảy sinh sự sợ hãi.

Đế quân chuyển tầm nhìn sang Phượng gia chủ, hy vọng Phượng gia chủ hỗ trợ nói mấy câu.

Hiện tại Phượng gia chủ đã đâm lao phải theo lao, một bên là bạn tốt nhiều năm, cũng là người mà ông nguyện trung thành, một bên là đứa con gái mình đã nuôi nấng nhiều năm, là con gái của muội muội mình.

Hiện tại ông ngoài khó xử vẫn là khó xử.

Giúp ai cũng không được.

Ông thương lượng, “Tiểu Âm, dù thế nào thì Đế quân cũng là cha ruột của con. Con làm như vậy thì sau này sao có thể nhìn người trên đại lục này?”

Mang tiếng giết cha là không tốt.

“Con đâu có cần.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt chẳng sao hết.

Thanh danh cũng không thể ăn thay cơm, thanh danh cô không tốt thì sao chứ? Quyền, tiền, danh lợi, những người này có được rồi thì có thể dám nói một câu nào nữa sao?

Chương 823: Quốc sư minh giám (36)

Xem ra, trong mắt những người này, dù Đế quân và Phượng gia chủ có nói thế nào thì Thời Sênh cũng sẽ không nhúc nhích.

Cuối cùng, Phượng gia chủ phất tay áo rời đi, đại khái là cảm thấy Thời Sênh quá mức nhẫn tâm, không để ý tới tình thân.

Thời Sênh cũng không ở lại Hoàng cung mà theo Ngân Vi trở về phủ Quốc sư.

Phủ Quốc sư vẫn không khác gì lúc rời đi, sương mù mênh mông, nhìn xa không rõ lắm.

Đi vào trong phủ, Ngân Vi liền cảm giác miếng ngọc trên người càng lúc càng lạnh, từng chút một thẩm thấu vào da thịt hắn, cướp đoạt hơi ấm trên người hắn.

“Tiểu Chi.” Ngân Vi túm lấy tay Thời Sênh.

“Hửm?” Thời Sênh quay đầu, sương mù lưu chuyển giữa hai người so với lúc mới tiến vào nồng đậm hơn rất nhiều.

“Ta cảm thấy không khỏe.” Ngân Vi lấy miếng ngọc đen ra, cũng không hề có ý giấu giếm Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn miếng ngọc, cau mày, bỗng nhiên nói, “Song tu một chút là tốt ngay.”

Ngân Vi: “…”

Lúc nào rồi mà còn nói đùa được chứ, chẳng vui tí nào.

“Tiểu Chi.” Ngân Vi bất đắc dĩ.

Thời Sênh tỏ ra rất thật, “Ta không nói đùa mà, ta nói thật đấy, song tu cái là tốt ngay.”

Ngân Vi lắc đầu, buông tay cô ra, đi về phía thư phòng.

“A, đừng có đi, chàng cũng chưa thử thì làm sao biết ta nói thật hay đùa.” Thời Sênh đuổi theo. “Thử chút đi mà.”

Ngân Vi đi rất nhanh, chỉ một chút nữa sẽ vào tới thư phòng thì đột nhiên thân thể cứng đờ.

Sương mù bốn phía bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt trời tối sầm lại, rồi mau chóng tối đen tới mức giơ bàn tay cũng không nhìn rõ năm ngón.

Thời Sênh nhanh chóng đi tới trước mặt hắn, lần mò hôn hắn. Bị Thời Sênh chạm vào, Ngân Vi có cảm giác thân thể cứng đờ của mình chậm rãi ấm lên.

Bóng tối cũng chầm chậm rút lui, từng đợt khí đen bị hút vào trong khối ngọc.

Trong không khí hình như có tiếng gầm gừ nhè nhẹ, tiếng rít chói tai, nhưng nhanh chóng biến mất không thấy, chỉ còn lại tiếng gió nhẹ phất động nhánh cây nghe sàn sạt.

Thời Sênh liếm liếm khóe môi Ngân Vi, “Đã nói là song tu thì sẽ tốt

mà chàng lại không tin ta?”

Ngân Vi giành lại quyền khống chế, ôm chặt lấy Thời Sênh, hắn chẳng nói gì, chỉ siết lấy cô giống như lần trước ở phủ Quốc sư vậy.

…

Thời Sênh chồng cằm, nhìn trời bên ngoài càng lúc càng tối. Cô cúi người, dịch ra khỏi vòng tay của Ngân Vi, lấy miếng ngọc đen trên bàn tới.

Cô nhìn trong chốc lát, cầm miếng ngọc và đứng dậy, xuống giường, đi ra cửa.

Đứng ở bên ngoài, cô lấy một con dao nhỏ, cắt ngón tay mình rồi nhỏ máu lên miếng ngọc.

Giọt máu đầu tiên rơi lên mặt ngọc nhanh chóng bị hút vào, sắc mặt Thời Sênh trắng một chút. Cô chuẩn bị nhỏ giọt thứ hai thì một bàn tay vươn ra, giọt máu đỏ tươi rơi vào lòng bàn tay trắng nõn của hắn.

Ngân Vi từ phía sau vòng tới, xiêm y rối loạn không che nổi phong cảnh say lòng người bên trong, nhưng sắc mặt hắn cực kỳ kém, giống như Thời Sênh đã làm ra chuyện gì có lỗi với hắn lắm ấy.

“Nàng dám lấy máu nuôi nó?”

Cái gì mà song tu chứ, toàn là lừa hắn hết.

“Lãng phí.” Thời Sênh nhìn giọt máu trong lòng bàn tay hắn, thở dài.

“Phượng Chi Âm!” Ngân Vi gằn giọng.

Hắn không muốn cô làm thế vì mình.

“Đừng hung dữ thế.” Thời Sênh đưa ngón tay ra trước mặt hắn, “Giúp ta thổi đi, đau quá!”

“Giờ nàng mới biết đau?” Ngân Vi trừng mắt nhìn cô, sau đó đưa ngón tay cô lên miệng.

Đến khi máu không chảy nữa, Ngân Vi mới buông tay cô ra, cẩn thận ôm cô đi vào trong phòng.

Đặt cô xuống giường, Ngân Vi đứng trước mặt cô, nghiêm túc nói. “Rốt cuộc nàng đang làm gì?”

Thời Sênh đưa tay kéo quần áo của Ngân Vi ra, bàn tay nhỏ bé chui vào trong, sờ soạng eo hắn hai cái.

Ngân Vi tức giận kéo tay cô ra, “Trả lời câu hỏi của ta.”

Thời Sênh ngượng ngùng thu tay lại, “Thì… là cho nó uống máu đó.”

Ánh mắt Ngân Vi nhìn cô sắc lẻm.

Thời Sênh bị nhìn tới mất hết tự nhìn, lăn lên giường, cuốn chăn lại thành một cái kén to đùng.

Khóe miệng Ngân Vi giật giật, lần đầu tiên hắn thấy cô trốn tránh vấn đề như thế.

Trước kia, hễ gặp phải chuyện gì, hoặc là cô sẽ thẳng thắn đối diện, hoặc sẽ lập tức bỏ qua, chưa từng trốn tránh như bây giờ.

Ngân Vi leo lên giường, kéo chăn để đầu của cô lộ ra, dịu giọng hỏi,

“Tiểu Chi, nói cho ta biết, nàng muốn làm gì?”

“Không phải ta nói với chàng rồi sao?”

Bản cô nương chưa từng nói dối mà, chính là cho nó uống máu đó.

Ngân Vi nhìn cô, Thời Sênh lại rúc vào chăn, cái này là muốn trốn cũng không trốn được.

Hai người nhìn nhau trong yên lặng.

Ngân Vi đầu hàng trước, quay người xuống giường: “Phân phòng ngủ.”

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp!

Còn dám chơi trò này?

Thời Sênh hất tung chăn ra, kéo Ngân Vi về, xoay người đè hắn xuống, “Ta nói cho chàng là được chứ gì, chàng đừng có kích động, cũng đừng nổi giận với ta, ta rất rõ mình đang làm gì. Chuyện mà ta không có năng lực làm được hoặc làm mà không nắm chắc thì ta sẽ không bao giờ làm.”

Ngân Vi im lặng ba giây, sau đó gật đầu.

Thời Sênh cúi người, khẽ chạm lên môi Ngân Vi một chút, sau đó cô xuống giường cầm miếng ngọc lại.

“Ma lấy lực lượng tà ác để nuôi lớn mình. Khối ngọc này xuất phát từ Thần giới, có được lực lượng thuần khiết và cực kỳ ôn hòa, có thể

làm nó tiêu hao lực lượng. Nhưng nó và chàng có quan hệ với nhau, ta không thể để nó chết đi, cho nên mới dùng máu nuôi nó để đảm bảo an toàn cho chàng.”

Đợi đến khi thời cơ thích hợp, cô mới có thể làm cho thứ trong này tự động đầu hàng, đến lúc đó phong ấn sẽ không còn tác dụng gì với hắn nữa.

Sau một hồi lâu, Ngân Vi mới phun ra một câu, “Thế giới này thực sự có Thần giới à?”

Thời Sênh: “…”

Cho nên trọng điểm của chàng là Thần giới à?

Có thật sự nghe ta nói chuyện không vậy hả???

Lúc Thời Sênh chuẩn bị tức giận, Ngân Vi liền kéo cô vào lòng, “Làm thế vì ta có đáng không?”

Lúc này Ngân Vi chỉ cảm thấy rất đau lòng, đau vô cùng, như có vô số người đang đâm liên tiếp vào trái tim hắn vậy.

“Không đáng.”

Nếu tính toán lợi ích thì Thời Sênh cảm thấy thật không đáng.

Bởi vì đây chỉ là thế giới ảo, dù cô có làm gì thì cuối cùng vẫn tan vào hư không.

Hết thảy đều uổng phí.

Ngân Vi sửng sốt, hắn đang định buông Thời Sênh ra, kết quả Thời

Sênh lại đè hắn xuống, thô lỗ kéo quần áo hắn ra, nghiến răng nghiến lợi nói, “Nhưng mà… ta tình nguyện làm thế.”

Thời Sênh vừa lột đồ của hắn, vừa oán hận mắng, “Có đôi khi chỉ hận không thể giết chết chàng.”

Ngân Vi mặc kệ cô lột đồ của mình, trong đáy mắt ngập tràn ý cười, “Nàng không nỡ.”

“Đúng thế, ông đây không nỡ.” Thời Sênh kéo chăn trùm lên hai người, “Cho nên món nợ này phải đòi cho bằng hết ở trên giường.”

“Có phải kiếp trước chúng ta đã ở bên nhau không?”

“Không, chàng đừng có lộn xộn, nằm yên.”

“Vì sao ta lại thấy nàng quen thuộc như thế? Kiếp trước chúng ta thật sự không ở bên nhau à?”

“Không hề!”

“Nàng có tin vào duyên phận không?”

“Không tin!”

“Nàng…”

“Chàng câm miệng, có thể chuyên tâm chút không hả? A… Ngân Vi, tên bại não này, ông đây muốn nằm trên.”

“Nàng hãy để ta chuyên tâm một chút…”

Chương 824: Quốc sư minh giám (37)

Ngày hôm sau, rõ ràng tinh thần của Thời Sênh không đủ, không ngừng ngáp vặt.

“Đại lục này phải xử lý sao đây?” Ngân Vi vừa giúp cô mặc đồ vừa hỏi.

“Tặng cho chàng.” Thời Sênh nâng tay lên, “Sau đó cưới ta.”

Ngân Vi liếc nhìn cô một cái, “Lấy đại lục làm đồ cưới?”

“Không.” Thời Sênh kéo vạt áo, nâng cằm Ngân Vi theo tác phong của tổng tài bá đạo, “Lấy đại lục làm sính lễ.”

“Sau đó thì sao?”

Thời Sênh chớp mắt, “Sau đó cái gì nữa?”

“Ai làm chủ đại lục này?” Ngân Vi nhấc cằm ra khỏi tay cô, nhéo nhéo mặt Thời Sênh, một chút rụt rè của thiếu nữ cũng chẳng có.

Thời Sênh day day trán, “Chàng làm không?”

Ngân Vi ghé sát vào Thời Sênh, hơi thở phả lên tai cô, “Hiện tại ta chỉ muốn để nàng làm chủ.”

Cho đến bây giờ hắn chưa từng có ý định tạo phản, cũng không có ý muốn thống nhất đại lục.

Hắn phát triển thế lực chỉ là để tìm cô.

Tìm được người không ngừng xuất hiện trong mộng của hắn, làm cho hắn cả ngày cả đêm chỉ nghĩ tới một người này.

Giờ thì tốt rồi, thiên hạ đã đánh xong nhưng lại không ai thèm quản lý.

Thời Sênh đành phải thả Đế quân ra, tiếp tục để ông ta làm Đế quân.

“Nàng đã không muốn đứng đầu đại lục này, sao phải phí hết tâm tư giành lấy nó?” Ngân Vi khó hiểu hỏi.

Thời Sênh bĩu môi, “Vì để đưa cho chàng đó!”

Ngân Vi mê man, “Nhưng mà ta cũng không cần.”

Hắn vẫn nghĩ cô hao hết tâm tư công chiếm đại lục này là vì muốn tự xưng vương.

Thời Sênh không muốn giải thích, thiếu nữ chìm vào tình yêu đều luôn mù quáng trước vấn đề này.

“Ta có nàng là đủ rồi.” Ngân Vi tiếp tục bổ thêm một đao.

“Ngừng ngừng ngừng ngừng, không có việc gì thì đừng có thả thính ta nữa.” Thời Sênh ngắt lời Ngân Vi, “Tán tỉnh ta là phải phụ trách.”

Bản cô nương đây là để anh không có việc gì liền trêu chọc à?

Ngân Vi cầm tay cô, tươi cười nói, “Ta sẽ chịu trách nhiệm đời đời kiếp kiếp.”

Thời Sênh: “…” Không được rồi!

Bản cô nương không chịu nổi lúc Phượng Từ tán tỉnh.

Thời Sênh làm mặt lạnh, đứng dậy, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Ngân Vi ngồi nguyên tại chỗ, vẻ mặt mê man, hắn nói sai cái gì rồi ư?

Thời Sênh nói vọng vào từ bên ngoài, “Đuổi theo, còn muốn ông đây ôm ngươi à?”

Ngân Vi lập tức đứng dậy, “Ta có thể ôm nàng.”

Thời Sênh tiếp tục làm mặt lạnh.

Lại thả thính bản cô nương lần nữa xem?

Lúc ăn sáng, Ngân Vi lại chọc ghẹo theo thói quen. Thời Sênh khẽ cắn môi, buông đũa, túm áo Ngân Vi, nhào qua cắn một ngụm.

Hương vị cháo quẩn quanh trong khoang miệng hai người, đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị lui lại thì Ngân Vi lại giữ chặt gáy cô, càng hôn sâu hơn.

Cuối cùng còn nói một cách mờ ám: “Xem ra tối qua ta chưa cố gắng hết sức rồi, Tiểu Chi yên tâm, về sau ta sẽ càng cố gắng hơn.”

Cố gắng ông nội nhà anh!

Anh mà còn cố gắng nữa là bại não thật đó!

Bình tĩnh!

Không cần phải so bì với bọn bại não.

Thời Sênh kéo tay Ngân Vi ra, trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục ăn cháo.

Toàn bộ bữa ăn sau đó, Ngân Vi đều nhìn cô.

“Nhìn ta liền no rồi hả?”

“Tiểu Chi tú sắc khả xan*.”

**Tú sắc khả xan: Cái đẹp có thể mài ra ăn được thay cơm.*

Lạnh lùng.

Lạnh lùng mở ngặc kép thêm in đậm.

Ngân Vi cảm giác mình bị tổn thương, càng trêu chọc Thời Sênh không kiêng nể gì.

Tên não tàn này thật sự có thể lên trời làm thượng thần rồi, ở trước mặt Thời Sênh mà còn…

Thượng thần?

Mẹ nó, chính là cái loại não tàn khó chơi.

Ấy thế mà cô lại thích.

Không thể nhịn được.

Trình độ khó chơi của hắn, Thời Sênh đã từng trải qua rồi, cho nên

sau khi bị trêu chọc thêm vài lần, Thời Sênh liền ra tay đánh người.

Mỗi lần lúc Thời Sênh muốn ra tay, Ngân Vi lại bày ra biểu tình cực kỳ tủi thân, ban đầu biểu tình này còn hơi cứng ngắc, nhìn có vẻ quái dị.

Nhưng sau khi thử vài lần, hắn phát hiện Thời Sênh hoàn toàn không có sức chống cự với loại biểu hiện này nên luôn ra sức luyện tập, hiện tại đã sử dụng được tới mức cực kỳ nhuần nhuyễn.

Chỉ cần Thời Sênh tức giận hắn liền giả vờ vô tội, giả vờ đơn thuần, giả vờ tủi thân.

…

Huyền thú đã rời khỏi đại lục, trở về Ma Diễm Lĩnh. Thời Sênh từ chối nhận Đế quân làm cha, sau khi thành thân với Ngân Vi liền rời khỏi đây.

Tới Ma Diễm Lĩnh hoàn thành điều kiện giao dịch cuối cùng, hiện tại con người sẽ không thể đi vào Ma Diễm Lĩnh được nữa.

Đương nhiên cái này cũng không thể tồn tại vĩnh viễn, Thời Sênh tự nhận mình còn chưa trâu bò tới trình độ ấy.

Về phần có thể chống đỡ được bao lâu thì cô cũng không nắm chắc.

Dù sao trước đó cô cũng đã nói rõ ràng rồi, hai bên đều nhất trí với tình huống này.

Hiện tại cũng chỉ cần giải quyết vấn đề của nam nữ chính nữa.

Thời Sênh bảo Hệ thống định vị vị trí của nữ chính.

Tuy rằng Hệ thống rất không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn không thể không giao địa điểm ra.

Nữ chính đang ở trong một tòa thành trì cách Ma Diễm Lĩnh không xa.

Đội Thần Vệ của Ngân Vi xuất quỷ nhập thần. Thời Sênh và Ngân Vi vừa xuất hiện trên đường thì đã có người mang xe tới.

“Đại nhân, phu nhân.”

Xe ngựa này chính là cái mà lần đầu Thời Sênh gặp Ngân Vi, gió nhẹ thổi qua, lụa mỏng tung bay, tiếng chuông gió lanh canh lan truyền.

Thời Sênh nhìn một cái chuông gió, hỏi: “Chàng treo cái đồ chơi này làm gì?”

Nghe hay à?

Có phải thiếu nữ đâu!

“Phu nhân, đây chính là thần khí!” Đội Thần Vệ trả lời thay Ngân Vi.

Thời Sênh: “…”

Thần khí mà đem treo trên xe ngựa!

Sang chảnh max cấp!

Ngân Vi đỡ Thời Sênh lên xe. Vào trong xe rồi cô mới nhận ra không gian trong này nhìn lớn hơn bên ngoài rất nhiều.

Cô lăn lộn chán chê ở trong này cũng được.

“Ngày đó chàng ở bên trong đúng không?” Thời Sênh ngồi bên chân Ngân Vi, đầu tựa lên đùi hắn, ngửa mặt hỏi.

Ngân Vi cúi đầu, “Ừ.”

“Vì sao không gặp ta?”

Đầu ngón tay Ngân Vi cuốn cuốn lọn tóc của Thời Sênh rồi lại sờ đến sau tai cô, “Lúc đó, ta đã rời khỏi phủ Quốc sư rất lâu, ta không muốn dùng bộ dạng đó gặp nàng.”

“Ta cũng có chê chàng bẩn đâu.” Thời Sênh thì thầm một câu.

Ngân Vi mỉm cười, “Nhưng ta để ý.”

Hắn lấy chút sức lực cuối cùng để xuất hiện trước mặt cô với phương thức oai hùng như thế đã là cực hạn rồi.

Giờ hắn có thể xuất hiện trước mắt cô với bộ dáng chật vật nhất, nhưng lúc đó hắn không dám.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đàng hoàng, tự tin như thế.

Hắn sợ mình xuất hiện với tư thái nhếch nhác thì sẽ không xứng đáng với cô.

Cô gái ghé vào đùi hắn, biểu tình im lặng, ngoan ngoãn, đầu ngón tay Ngân Vi nhẹ nhàng lướt trên làn da tinh tế của cô. Tiếng chuông gió bên ngoài du dương trong gió như tiếng triệu hoán từ một di tích cổ xưa nào đó.

…

Đế quốc Xích Viêm đã không còn tồn tại. Hiện trên đại lục chỉ có duy nhất đế quốc Thương Lam mà thôi.

Hách Liên Dục cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây với mình chẳng khác nào chuyện đùa.

Tất cả những gì hắn chuẩn bị đều không có tác dụng gì khi tình huống xảy ra.

Một người ngồi xuống trước mặt hắn, Hách Liên Dục cảnh giác nhìn người kia.

“Muốn lấy lại đồ của mình không?” Gã đàn ông ngồi ở đối diện cất giọng ôn hòa, mang thêm vài phần dụ hoặc, “Ta có thể giúp ngươi.”

Hách Liên Dục nhíu mày, “Đông Phương Hợi?”

Mộ Bạch tươi cười, vừa nhìn liền thấy hắn đúng là kiểu công tử thế gia.

Hách Liên Dục đầy vẻ đề phòng hắn, “Vì sao ngươi muốn giúp ta?”

Mộ Bạch cười khẽ, “Vì chúng ta có chung kẻ thù.”

“Phượng Chi Âm?”

Mộ Bạch gật gật đầu, chính là em gái này.

Hách Liên Dục đảo mắt, “Ta nhớ ngươi là vị hôn phu của ả, sao, bị thê tử cắm sừng à?”

Mộ Bạch: “…” Ngươi mới bị thê tử cắm sừng, cả nhà ngươi mới bị thê tử cắm sừng.

Còn lâu hắn mới thích cô em đó.

Chương 825: Quốc sư minh giám (38)

Xe ngựa tiến vào trong thành. Am thanh ồn ào, náo nhiệt trong thành đã đánh thức Thời Sênh.

Cô duỗi lưng vặn người, từ trong lòng Ngân Vi đứng lên, xốc màn xe nhìn ra bên ngoài.

Rất nhiều người.

Thời Sênh không vội đi tìm Phượng Khuynh Khuynh mà cùng Ngân Vi dạo chơi trong thành nửa ngày.

Cuối cùng đưa hắn tới nơi tổ chức bán đấu giá.

Nơi này rất lớn, ở đại sảnh không thiếu hàng triển lãm. Ánh mắt Thời Sênh lướt qua những mặt hàng này, sau đó xoay người ôm lấy cánh tay Ngân Vi: “Đại nhân, ngài trả tiền mua cho ta nha?”

Ngân Vi mỉm cười, “Vậy nàng dùng cái gì để đổi?”

Thời Sênh trừng mắt: “Sao bảo thứ gì của chàng đều là của ta cơ mà?”

“Nói khi nào nhỉ?” Ngân Vi tỏ ra mê man, hắn không nhớ mình đã nói mấy lời này.

Thời Sênh nghiêm túc nói: “Hiện tại.”

Khóe miệng Ngân Vi giật giật, “Nghe lời ta thì ta sẽ mua cho nàng.”

“Vì sao?” Thời Sênh không phục.

Ông đây mới là tổng tài bá đạo, tại sao phải nghe lời vợ chứ?

Vợ là để yêu!

“Bởi vì…” Ngân Vi hơi cúi người, môi dán lên tai cô, ái muội nói, “Ta là tướng công của nàng, chẳng lẽ nàng không nên nghe lời ta?”

Thời Sênh đẩy Ngân Vi ra, vẻ mặt của hắn lập tức biến thành đau khổ, “Nương tử…”

Thời Sênh: “…” Ôi tên bại não này, chỉ biết đánh vào điểm yếu của cô.

Bản cô nương không thèm tiền của ngươi.

Quan trọng nhất, tuyệt đối không thể nghe lời hắn!

Cho nên Ngân Vi liền thấy Thời Sênh chạy đi nói với quản sự mấy câu, quản sự liền nhanh chóng mời họ lên lầu hai.

Chờ đến khi từ trong hội đấu giá đi ra, Ngân Vi vẫn còn ngẩn ngơ.

Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn hắn, “Ngoan ngoãn nghe lời ta, chàng muốn gì ta sẽ cho chàng cái đó.”

“Ta chỉ muốn nàng.” Ngân Vi thốt ra, đôi con ngươi màu đen thâm thúy nhìn đầy vẻ thật tình.

Thân ảnh cô in ngược trong đó, rõ ràng tới mức có thể thấy được

từng biểu tình nhỏ trên mặt cô.

Người đi lại xung quanh như bị hắn bỏ hết đi, hoàn toàn không có ảnh ngược trong đó.

Trong thế giới đó của hắn chỉ có một mình cô.

Thời Sênh mỉm cười, ánh mắt ôn hòa, bên trong có chút gợn sóng như hồ nước mùa xuân, “Đi, ta đưa chàng tới tiệm ăn.”

Ngân Vi: “…” Vì sao tự nhiên lại nhảy tới tiệm ăn rồi?

…

Thời Sênh tới đây để tìm Phượng Khuynh Khuynh, nên cùng Ngân Vi dạo chơi một vòng xong thì phải quay về làm chính sự thôi.

Nhưng cô còn chưa đi tìm Phượng Khuynh Khuynh thì đã có một cuộc chạm mặt đầy lãng mạn và bất ngờ với nàng ta.

Phi!

Không thể buông tha!

Nàng ta vẫn vận nam trang, đứng trong đám người, không ít tiểu cô nương liếc mắt đưa tình với nàng ta.

Bên cạnh Phượng Khuynh Khuynh là Vạn Quyền hồi lâu không gặp, không thấy Hách Liên Dục.

Biểu tình của Vạn Quyền hơi phức tạp. Hắn vẫn còn nhớ rõ lúc ở Phượng gia đã nói gì với Thời Sênh.

Giờ đúng là vẽ mặt.

“Phượng Chi Âm.” Phượng Khuynh Khuynh vừa thấy Thời Sênh liền nổi điên, “Sao ngươi lại ở đây?”

“Vì sao ta không thể ở đây?” Bản cô nương đây tới tìm ngươi mà nữ chính đại nhân!

Phượng Khuynh Khuynh rít qua kẽ răng, “Sao ngươi lại cứ như âm hồn không tan vậy?”

Dù nàng ta tới đâu cũng gặp phải?

Lần nào gặp cũng xui xẻo!

“Nói đạo lý nha, thành này của ngươi à mà ngươi không cho ta tới đây?” Đường lên trời, đường ai nấy đi, ông đây ở đâu liên quan rắm gì tới cô?

Ánh mắt Phượng Khuynh Khuynh nhìn sang Ngân Vi bên cạnh, hình như cũng hơi kiêng kị, “Lần này ngươi muốn gì?”

“Ta không động vào ngươi, ngươi lo lắng làm gì?”

Ngân Vi cào cào lòng bàn tay Thời Sênh, loại lời này mà cô ấy có thể nói với người ngoài sao? Ở nhà nói cho hắn nghe thì tốt rồi, hừ!

Thời Sênh cào lại, còn không quên trừng mắt với hắn một cái.

Ông đang làm chính sự, anh cào cái gì? Có bệnh à?

Trước mặt mình mà còn liếc mắt đưa tình với nhau, Phượng Khuynh Khuynh tức nổ phổi: “Phượng Chi Âm, ta muốn quyết đầu với

ngươi.”

Thời Sênh quay đầu, “Quyết đấu? Chỉ bằng ngươi?” Tựa hồ hơi khinh thường, lại tựa như bình tĩnh xác nhận.

“Chỉ bằng ta.” Phượng Chi Âm nhất định phải chết.

Thực lực hiện tại của nàng ta không thể nói là lợi hại nhất đại lục này, nhưng nhất định là lợi hại nhất trong những người cùng tuổi.

Nàng ta còn nhiều đan dược như thế, không tin không đánh thắng nổi Phượng Chi Âm.

[…] Nữ chính mà nghĩ như thế này tức là xong đời rồi, không cần phải nói chuyện nữa.

Nữ chính lại muốn đánh nhau với ông đây á?

Ôi mẹ của con ơi, kích động quá!

Đây là nữ chính ra tay trước nha, bản cô nương chỉ đang phòng vệ chính đáng thôi nha.

“Đi một chút đi.” Thời Sênh kích động vẫy tay.

Phượng Khuynh Khuynh: “…” Đi đâu?

Thời Sênh thấy nàng ta không động đậy thì buồn bực thúc giục: “Không phải nói muốn đánh nhau sao? Đi thôi! Chần chừ cái gì?”

Đập chết nữ chính sớm một chút rồi về nhà ôm A Từ ngủ chứ!

Khóe miệng Phượng Khuynh Khuynh giật giật, đi đánh nhau mà

ngươi hưng phấn thế để làm gì?

Hít sâu một hơi, Phượng Khuynh Khuynh nói: “Thời gian ước định là ba ngày sau.”

Thời Sênh trợn mắt, “Đánh mà còn phải ước hẹn thời gian, có phải đi xem mặt đâu, hôm nay luôn đi.”

“Ba ngày sau.” Phượng Khuynh Khuynh kiên trì.

“Không đánh.” Không có ý nghĩa, đánh nhau mà còn phải hẹn ngày, nữ chính giỏi quá đi ha, tổng thống một nước cũng chẳng bận rộn như thế.

Phượng Khuynh Khuynh. “…”

Kịch bản này diễn tiếp thế nào đây?

Thời Sênh túm lấy Ngân Vi định đi, Phượng Khuynh Khuynh cắn môi, kêu lên ở sau lưng, “Hôm nay thì hôm nay.”

“Không đánh.” Thời Sênh xua tay, “Ta muốn đi ăn cơm.”

Phì…

Phượng Khuynh Khuynh suýt chút nữa tức giận đến nội thương luôn, nói không đánh thì sẽ không đánh à?

Thời Sênh kéo Ngân Vi đi ăn, Phượng Khuynh Khuynh và Vạn Quyền đi theo đằng sau.

Ngân Vi nhìn thoáng qua chỗ bọn họ ngồi.

“Nhìn cái gì?” Thời Sênh ngăn tầm mắt hắn lại, “Nhìn ta, nhìn ta là đủ rồi.”

Ngân Vi bật cười, “Ừ, nhìn nàng.”

Tiểu nhị nhanh chóng đưa đồ ăn lên, Thời Sênh đẩy những món Ngân Vi thích ăn về phía hắn, “Cái tật kén ăn của chàng có thể sửa được hay không hả?”

Ngân Vi bày ra vẻ mặt vô tội, “Vì sao phải sửa? Giống như ta chỉ đối tốt với mình nàng thôi ấy, cái này không phải gọi là chuyên nhất sao?”

Chuyên nhất…

“Ở mạt thế thì chàng sẽ chết đói chỉ trong một phút!” Bệnh này đúng là có độc.

“Mạt thế là gì?” Ngân Vi càng thêm vô tội.

“Chính là tận thế, đại lục bị diệt, con người biến mất.”

Ngân Vi đột nhiên vươn tay nắm lấy tay Thời Sênh: “Ta sẽ vẫn ở bên nàng, cho dù đại lục bị diệt, con người biến mất.”

Thời Sênh: “…” Còn nói là không tán tỉnh ta?

Cơm nước xong, Phượng Khuynh Khuynh ngăn cả hai lại lúc bọn họ bước ra tới cửa.

“Phượng Chi Âm, giờ đã được chưa?”

Thời Sênh kiêu ngạo nở nụ cười, “Ngươi muốn chết như vậy à?

Không phải ta chém gió, ta giết nữ chính không một đống thì cũng là một tá. Ngươi đã muốn chết như thế thì ta chỉ có thể thành toàn cho ngươi.”

[…] Cái này mà không phải chém gió à? Trâu cũng bị thổi bay lên trời rồi?

Phượng Khuynh Khuynh chẳng hiểu nữ chính là gì, nhưng nàng ta hiểu được mình đang bị coi thường.

Nàng ta cắn răng, trong lồng ngực bùng lên một cơn giận dữ, giọng đầy căm giận: “Ngay bây giờ!”

Nàng ta muốn giết chết Phượng Chi Âm này, báo thù cho mình!

“Thất tiểu thư!” Vạn Quyền muốn ngăn cản Phượng Khuynh Khuynh nhưng nàng ta mặc kệ.

“Phượng Chi Âm, ngươi dám không?”

“Có gì không dám chứ?” Thời Sênh đáp lại với vẻ tràn đầy tự tin, bản cô nương đang muốn chinh phục một nữ chính nữa đây.

Chương 826: Quốc sư minh giám (39)

Địa điểm đánh nhau là một chỗ trống bên ngoài thành, Thời Sênh nhìn xung quanh vài lần, đột nhiên nói: “Đổi chỗ khác.”

Phượng Khuynh Khuynh: “…” Còn có thể đánh nhau được không đây?

Thời Sênh muốn đổi chỗ, Phượng Khuynh Khuynh không đồng ý.

Nàng ta không đồng ý, Thời Sênh liền không đánh, kéo Ngân Vi định đi.

Nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, Phượng Khuynh Khuynh lập tức ra tay luôn.

Ngân Vi ôm Thời Sênh nhảy về phía trước, trực tiếp cách xa mười thước.

Đòn đánh của Phượng Khuynh Khuynh rơi vào khoảng không.

“Phượng Chi Âm, ngươi là rùa đen rụt đầu à? Hay là nói ngươi sợ không đánh thắng được ta?”

“Phải, ta sợ đó!” Thời Sênh đáp bằng giọng âm dương quái khí. Ngươi là nữ chính đại nhân, sao ta lại không sợ chứ?

Phượng Khuynh Khuynh nghẹn lời.

Phượng Chi Âm hoàn toàn không đi theo đường thông thường, làm sao có thể nói tiếp đây?

Mắt thấy khoảng cách của Thời Sênh và Ngân Vi càng lúc càng xa, người trong chỗ tối cũng bất chấp, trực tiếp niệm chú.

Trên mặt đất vừa rồi còn trống rỗng giờ liền xuất hiện những văn trận màu đen, chúng xuất hiện liên tiếp, cuối cùng hình thành nên một trận pháp cực lớn.

Thời Sênh và Ngân Vi đứng ở rìa trận pháp, bọn họ chỉ cần bước thêm một bước là có thể ra ngoài.

Nhưng Thời Sênh không ra, cô im lặng đứng ở nơi đó chờ trận pháp thành hình.

Trận pháp hoàn thành trong nháy mắt.

Phượng Khuynh Khuynh cũng bị vây trong trận pháp. Nàng ta muốn chạy ra ngoài nhưng không kịp nữa. Sương mù màu đen tràn khắp trong trận pháp, hình thành một tấm màn ngăn.

Bên ngoài trận pháp, có vài bóng người từ chỗ khuất đi ra.

“Đông Phương Hợi!” Người bên ngoài dù hóa thành tro nàng ta cũng nhận ra.

Hách Liên Dục đứng sau lưng Đông Phương Hợi, mặt nạ hoàn toàn che giấu cảm xúc trên gương mặt hắn, hoàn toàn không tiết lộ một chút nào.

Mộ Bạch vẫn cười nhẹ như thường, gật đầu với phong thái mười phần giống thân sĩ. “Phượng thất tiểu thư.”

“Đông Phương Hợi, ngươi muốn làm gì?” Phượng Khuynh Khuynh không nhìn Hách Liên Dục, chỉ trừng mắt thù hận với Mộ Bạch. Nàng ta đã vô số lần nhớ lại cảnh tượng đứa con nhỏ với da dẻ xanh mét chết trong lòng mình.

“Phượng thất tiểu thư, đừng hiểu lầm, ta không muốn nhằm vào ngươi.” Mộ Bạch nói với giọng ôn hòa, sau đó hắn nhìn Thời Sênh, “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, Mộ Bạch.”

Tên bại não này lại tới rồi!

Lật bàn!

Bản cô nương nên băm hắn ra cho chó ăn sao?

Biểu tình của Thời Sênh cực kỳ bình thản, không hề tỏ ra ngoài ý muốn khi thấy hắn xuất hiện ở đây.

Đáy lòng Mộ Bạch không dám nơi lỏng, hắn cũng không muốn tự sát nữa, tự sát đau lắm!

Quan trọng nhất là chết kiểu này chẳng phù hợp với thân phận thân sĩ của hắn.

Mộ Bạch lấy lại bình tĩnh, người phụ nữ này giỏi nhất giả bộ, cô ta làm thế có lẽ là để bày ra bộ dáng cái gì cũng biết mà thôi.

“Xem ra lần này ta thắng rồi.” Mộ Bạch mỉm cười.

Thời Sênh hé miệng cười, không đáp lời, nụ cười kia làm cho Mộ

Bạch cảm thấy hình như cô đang cười một tên bại não vậy.

Hắn cẩn thận nghĩ lại, hình như không có sơ hở gì.

Mộ Bạch cũng không nói lời thừa, giơ tay động vào đám khí đen bên cạnh.

“Đông Phương Hợi!” Hách Liên Dục đột nhiên lên tiếng, chỉ vào Phượng Khuynh Khuynh, “Nàng ấy vẫn còn ở trong.”

Mộ Bạch quay đầu, vẻ mặt ôn hòa khuyên nhủ, “Hách Liên Dục Đế quân, muốn thành đại sự thì phải hy sinh. Chỉ là một người phụ nữ thôi. Ngươi nghĩ xem, đại lục này nếu đã là của ngươi rồi thì dạng nữ nhân nào ngươi muốn mà còn không tìm được?”

Thời Sênh: “…” Tên bại não này cuối cùng là muốn tranh phá CP với cô à?

Không rõ Hách Liên Dục đã đạt thành điều kiện gì với Mộ Bạch mà nghe hắn khuyên như thế liền chỉ liếc nhìn Phượng Khuynh Khuynh một cái rồi không ngăn trở nữa.

Thời Sênh lắc lắc đầu, đột nhiên quay sang hỏi Ngân Vi, “Có một ngày, bảo chàng chọn ta và thiên hạ thì chàng sẽ chọn cái gì?”

Ngân Vi chớp mắt, nói với giọng chắc như đinh đóng cột, “Nàng sẽ đem thiên hạ cho ta, không cần phải đưa ra câu hỏi lựa chọn này.”

Hơn nữa hắn cũng chẳng cần thiên hạ.

Thời Sênh: “…” Nói hợp tình hợp lý thế này rồi thì bản cô nương còn biết nói gì?

Phượng Khuynh Khuynh không biết Mộ Bạch định làm gì, nhưng bản thân nàng ta cảm nhận được nguy hiểm.

“Đông Phương Hợi… Đông Phương Hợi, ngươi thả ta ra…” Phượng Khuynh Khuynh chạy tới trước mặt Mộ Bạch. Nàng ta muốn lao ra nhưng vừa mới tiếp xúc với đám khí đen kia, đám khí đen như gặp được món ăn ngon, lập tức tràn vào trong thân thể Phượng Khuynh Khuynh.

“A…”

Phượng Khuynh Khuynh mạnh mẽ lui về phía sau, nàng ta giữ chặt cổ tay, vẻ mặt đau đớn, gương mặt trắng nõn lúc này lại có khí đen lượn lờ.

Nụ cười trên mặt Mộ Bạch không giảm chút nào, không biết Vạn Quyền từ đâu xông ra, muốn ra tay đánh Mộ Bạch.

Nhưng còn chưa tới gần thì Mộ Bạch đã vung tay lên, Vạn Quyền lập tức bị bắn bay ra ngoài, nện lên tảng đá phía xa, nằm im không nhúc nhích.

Mộ Bạch đưa tay đặt lên khí đen, ánh mắt nhìn về phía Thời Sênh ở phía xa, trong đó hơi có một chút vui vẻ và kích động.

Rốt cuộc hắn cũng có thể xoay người làm chủ.

Trận pháp vận chuyển, càng ngày càng có nhiều khí đen xuất hiện, vừa rồi chỉ ở bên ngoài, giờ hiện tại trong trận pháp đều lan tràn khí đen.

Tốc độ lan của khí đen cực kỳ nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thân hình của Phượng Khuynh Khuynh.

Thời Sênh tùy ý để khí đen lan ra, hiện tại cô chỉ cảm thấy kỳ quái ở chỗ…

Vì sao con hàng Mộ Bạch này ra tay với nữ chính mà không bị hạn chế?

Tại sao bản cô nương ra tay với nữ chính thì lại bị hạn chế chứ?

Cái này rõ ràng là bất công!

Không phục!

[…] Ký chủ, yêu cầu tập trung vào chuyên môn! Tên bại não này muốn giết cô đấy!

Ông đây là người hắn muốn gạt bỏ là có thể gạt bỏ chắc?

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, lúc khí đen bao phủ lấy cô, cô kéo Ngân Vi mạnh mẽ lui về sau, dễ dàng thoát khỏi trận pháp.

Cuối cùng khí đen cũng bao phủ nốt khe hở cuối cùng, chặn lại tầm mắt của Mộ Bạch.

Mộ Bạch nín thở nhìn chằm chằm vào nửa vòng tròn màu đen bên trong.

Nhưng bên trong rất im lặng, im lặng tới mức làm cho Mộ Bạch thấy hốt hoảng trong lòng.

Dựa theo tính cách của cô ta, không thể nào lại im lặng như thế.

Không đúng rồi!

“Bộp!”

Đúng lúc Mộ Bạch nổi lên cảnh giác thì trên đỉnh đầu vang lên tiếng xé gió, kiếm khí mãnh liệt bổ tới.

Hàn quang của thiết kiếm ánh lên trong mắt Mộ Bạch. Thời Sênh xuất hiện thế nào hắn cũng chưa nhìn rõ thì thiết kiếm mang theo hàn quang lẫm lẫm đã nằm trên cổ.

Mộ Bạch nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Rõ ràng hắn đã rất cố gắng tu luyện rồi.

Vì sao vẫn là một giây quỳ chứ?

Hắn không phục!

Bình tĩnh, phải thân sĩ, phải tao nhã, hắn là người có thân phận.

Thời Sênh từ phía sau hắn di chuyển về đằng trước: “Mộ Bạch?”

Gương mặt của Mộ Bạch không có chút cảm xúc bối rối nào, vẻ mặt còn bày ra tư thái cực kỳ đứng đắn.

“Muốn tính kế ông đây hả?”

“Lời này nói sai rồi, chúng ta chỉ có thể gọi là đọ sức.” Mộ Bạch bình tĩnh cãi lại.

“Trốn ở sau lưng mà gọi là đọ sức à?”

Mộ Bạch vẫn bày ra vẻ mặt bình tĩnh, “BOSS đều luôn xuất hiện lúc

cuối cùng.”

Thời Sênh: “…” Nói cũng đúng lắm.

Cho nên cô xuất trướng sớm thì gọi là gì?

Vật hy sinh à?

Lật bàn!

Mộ Bạch thấy Thời Sênh đột nhiên xuất thần thì cái cổ cọ cọ dịch về phía lưỡi kiếm một chút.

Thời Sênh nhanh chóng rụt lại, không để Mộ Bạch tự sát thành công.

Mộ Bạch: “…” Tự sát cũng không cho?

Mộ Bạch cắn răng một cái, bay thẳng về phía đám khí đen, hơn nửa người đã chìm vào trong đó.

Biểu tình của Mộ Bạch trở nên vặn vẹo, thanh âm của hắn còn vọng ra, “Ta sẽ quay lại.”

Chương 827: Quốc sư minh giám (40)

Thời Sênh đã miễn dịch với chiêu trò tự sát của Mộ Bạch.

Mộ Bạch tính kế cô không xong sẽ lập tức tự sát, sợ bị cô tóm được.

Bộ dạng cô đáng sợ lắm à?

Không hiểu nổi tư tưởng của dân bại não.

Mộ Bạch đầu hàng quá nhanh, Hách Liên Dục vẫn chưa kịp có phản ứng, người vừa rồi vẫn còn bình thản, sao đảo mắt một cái đã tự sát rồi?

Hách Liên Dục chuẩn bị mang người rời đi, hắn đấu với một người thì may ra còn có cửa thắng, nhưng ngoài nữ nhân kia thì còn có cả Ngân Vi nữa.

Hắn không phải đối thủ của hai người này.

Hách Liên Dục nhìn khí đen cuộn trào bên cạnh, giơ tay ra hiệu cho người phía sau, vài người lập tức bỏ chạy.

Thời Sênh muốn đuổi theo nhưng Ngân Vi đã giữ lại. “Không chạy được đâu.”

Người của đội Thần Vệ đã chờ sẵn, Hách Liên Dục vừa chạy ra đã bị cả đám vây lại.

Lúc giao thủ với đội Thần Vệ, Hách Liên Dục tuy bị thương nặng nhưng vẫn chạy thoát được.

Thời Sênh đi vòng quanh trận pháp mà Mộ Bạch để lại một vòng, sau thứ đồ chơi này giống…

[Giống cái gì? Ký chủ, không phải cô biết Mộ Bạch kia là ai đấy chứ?] Thanh âm của Hệ thống đột nhiên nhảy ra.

Không biết.

Rốt cuộc ai mới là Hệ thống? Cần ngươi để làm gì hả?

[…] Còn không phải tại cô ấy sao, nếu không phải tại cô ấy thì nó đã không lưu lạc thành như bây giờ?

Vậy mà còn mắng nó?

Cái tội này bản Hệ thống không gánh!

Thời Sênh nhìn khí đen lưu chuyển trong chốc lát, tự hỏi trong lòng, “Vì sao Mộ Bạch lại có thể ra tay với nữ chính mà hoàn toàn không có vấn đề gì nhỉ?”

Hệ thống im lặng một hồi sau đó trả lời rất đứng đắn, [… Không phải không có chuyện gì mà là lực tác động khá nhỏ nên chắc là hắn cứng rắn đè ép nó xuống.]

Lực tác động nhỏ là ý gì?

[Vòng sáng của nhân vật chính có thể yếu đi. Việc ký chủ thay đổi cốt truyện đã đủ để làm nó yếu rồi, cho nên càng về sau thì vòng sáng ấy càng yếu, lực áp chế từ bên ngoài cũng càng nhỏ.]

Nói cách khác, chỉ cần làm cho vòng sáng của nhân vật chính yếu đi là có thể giết được nam nữ chính?

[Trên lý thuyết là như thế.]

Nam nữ chính vì sao có vận may nhiều như thế, đó là do họ có vòng sáng của nhân vật chính. Khi bọn họ không có vòng sáng này che chở nữa thì chẳng khác gì những người thường khác.

Ánh mắt Thời Sênh lại nhìn xuống trận pháp, nữ chính vẫn ở trong này…

“Đi thôi.” Thời Sênh đột nhiên kéo tay Ngân Vi đi.

“Sao thế?” Ngân Vi kinh ngạc không hiểu.

“Sắp nổ rồi.”

Ngân Vi: “…” Cái gì sắp nổ rồi?

Ngân Vi bị Thời Sênh kéo đi rất xa, đột nhiên sau lưng có khí đen bốc lên ngùn ngụt, một cỗ sát khí ngập trời xâm lấn khắp không gian, chỉ trong chốc lát, bầu trời quang đãng liền biến thành mây mù giăng khắp.

“Đúng là bại não.” Thời Sênh nhìn cảnh tượng phía xa, không muốn tốn hơi thừa lời, cảm thấy có chút vui sướng khi người gặp họa, “Đáng tiếc, gặp xui xẻo là người trên đại lục này.”

“Ma.” Ngân Vi không xa lạ gì với cảnh tượng này.

Con người sa đọa thành ma.

“Đưa khối ngọc kia cho ta.” Thời Sênh đưa tay ra với Ngân Vi.

Đây là cơ hội mà cô đang chờ.

Chỉ cần có sát khí, cô có thể làm cho thứ đồ chơi trong miếng ngọc này thần phục, chủ động để Ngân Vi hấp thụ.

Ngân Vi nhíu mày theo bản năng.

Thời Sênh đợi nửa ngày không thấy gì liền trừng mắt rất không kiên nhẫn, “Lấy ra đi!”

Ngân Vi lắc đầu.

Lúc này cô muốn khối ngọc, chắc chắn là có liên quan tới chuyện này, hắn không đưa.

Ha!

Thời Sênh trực tiếp túm lấy hắn, sờ soạng lấy khối ngọc đen đó ra.

“Ở đây chờ ta!”

Thời Sênh nói lời này xong liền bay về phía khí đen đang giăng ngập trời cao.

Trong nháy mắt, bóng dáng của cô đã biến mất.

Sắc mặt Ngân Vi cực kỳ kém, hắn muốn đuổi theo.

Nhưng thân hình vừa động thì thiết kiếm đã hiện ra, dựng thẳng trước mặt hắn, mặt thiết kiếm trong như mặt gương phản chiếu rõ

ràng vẻ mặt hắn lúc này.

Ngân Vi muốn đi vòng qua thiết kiếm nhưng thiết kiếm lại duỗi ngang ra, tư thế kia rõ ràng là sẽ không cho hắn đi qua.

Dù Ngân Vi động thế nào thì thiết kiếm cũng có thể ngăn đường đi của hắn một cách chuẩn xác.

“Nàng ấy sẽ gặp nguy hiểm.” Ngân Vi biết thanh kiếm này không tầm thường, sau khi không mạnh mẽ vượt qua được thì bắt đầu dùng biện pháp mềm dẻo.

Thiết kiếm ông ông hai tiếng.

Chủ nhân nó sẽ không bao giờ làm chuyện không nắm chắc, tuy rằng cô ấy không sợ chết nhưng rất quý trọng tính mạng.

Sẽ không lấy mạng mình ra để đùa giỡn.

Nếu cô ấy đã dám xông lên thì nhất định sẽ có biện pháp bảo vệ mình.

Ngân Vi không hiểu được ý của thiết kiếm, mềm dẻo không được, hắn lại chuẩn bị dùng sức mạnh.

Thiết kiếm đã từng lên trời xuống đất, sao Ngân Vi có thể vượt qua nó được.

Trước kia Ngân Vi chỉ cảm thấy thanh kiếm này rất cổ quái, giờ thì khẳng định nó đúng là cổ quái thật.

Không có người khống chế mà nó còn có thể phát huy được sức mạnh nhường này, nếu là có người phát huy hết mười thành lực

lượng của nó, vậy thì sẽ tạo thành tràng cảnh gì?

Ngân Vi cảm thấy những thần khí mà hắn từng nghe được so với thanh thiết kiếm này đều không thể so sánh nổi.

“Đùng đùng đoàng!”

Thanh âm đinh tai nhức óc truyền tới từ phía chân trời, từng tia chớp rạch ngang mây đen, từ phía chân trời đánh xuống như muốn bổ bầu trời thành hai nửa.

“Ngươi để ta qua đi!” Ngân Vi nóng nảy.

“Ông ông…” Không được, chủ nhân không cho ngài qua đâu.

Đúng lúc Ngân Vi và thiết kiếm còn đang dây dưa với nhau thì Thời Sênh đã thu thập đủ sát khí cần dùng, chuẩn bị rời đi.

Lúc cô xoay người, một cỗ khí đen xẹt qua lưng cô, tư thế mãnh liệt tới mức như thể muốn nuốt trọn cô vậy.

“Cẩn thận!”

Thời Sênh nhìn người đang chạy về phía mình, khóe miệng giật giật, rất nhanh lao tới chỗ hắn.

Khí đen càng ngày càng áp sát.

Gió lớn rít gào.

Sát khí bủa vây.

Thời Sênh tránh thoát, dừng ở trước mặt Ngân Vi, ôm lấy eo hắn,

Ngân Vi lập tức dùng sức mạnh không gian đưa cả hai tới nơi an toàn.

“Chàng là đồ ngốc à?” Thời Sênh tức tới nổ tung, sao ngươi lại học được cái kỹ năng tìm chết của nữ chính thế hả?

Ngân Vi tủi thân, “Ta lo lắng cho nàng.”

Cỗ tức giận trong lồng ngực Thời Sênh lên không được, xuống cũng chẳng xong. Sau một hồi lâu cô mới ngập ngừng một tiếng, “Sao cứ như kiếp trước ta nợ chàng vậy.”

Ngâm Vi cẩn thận lựa chọn từ ngữ một hồi, chậm rãi nói: “Ta biết nàng có biện pháp bảo vệ chính mình. Nhưng ta không muốn lần nào nàng cũng xông về phía trước như thế. Bản thân ta cũng có thể cho nàng một nơi an ổn tránh mưa tránh gió.”

“A…” Thời Sênh nhét miếng ngọc đen vào lòng Ngân Vi, “Với cái thân thể hỏng bét này của chàng, đi qua một giây liền chết toi, cho được cái gì mà cho?”

Sát khí là thứ mà ma thích nhất, có thể nuôi dưỡng thực lực của bọn chúng, nếu Ngân Vi đem miếng ngọc qua, thứ ở trong miếng ngọc sẽ lập tức đoạt lấy thân thể hắn.

Thân thể gà rù còn muốn làm nam chính anh hùng cứu mỹ nhân.

Thời Sênh quả thực muốn một tát vả chết hắn cho rồi.

Ngân Vi im lặng hồi lâu cũng không nói chuyện. Thời Sênh cũng nhận ra, chẳng lẽ cô đã nói quá nặng lời rồi, “Giận đấy à?”

Ngân Vi lắc đầu, tay siết chặt miếng ngọc, “Có phải ta rất vô dụng

không?”

Để cho người phụ nữ của mình phải xông lên trước.

“Chàng thật may mắn.”

Ngân Vi nâng mi lên, mắt nhìn thẳng vào mắt Thời Sênh. Hắn tựa hồ như thấy một biển sao trời lấp lánh, mà hắn là người duy nhất có thể tới gần cô trong biển sao trời ấy.

Thanh âm của cô xuyên qua những ánh sao, truyền tới tai hắn nghe vô cùng rõ ràng, “Không kẻ nào có thể khiến ta làm gì vì người đó được. Chàng thực may mắn.”

Chương 828: Quốc sư minh giám (41)

Phượng Khuynh Khuynh chạy.

Thừa dịp Thời Sênh và Ngân Vi đang nói chuyện, Phượng Khuynh Khuynh liền lặng lẽ bỏ trốn.

Điều này làm cho Thời Sênh có thêm một sự hiểu biết mới về nữ chính.

Vì Phượng Khuynh Khuynh đã rời đi nên khí đen trong trận pháp bắt đầu lan tràn ra xung quanh.

Khí đen dần dần mỏng hơn, có thể thấy rõ tình hình bên trong trận pháp.

Thi thể Mộ Bạch nằm trên mặt đất với một tư thế kỳ quái, nhìn như đang hiến tế vậy.

Thân thể hắn đã sớm mất đi sự sống, lúc này như một cái thân cây khô héo khiến cho người ta có cảm giác nổi gai ốc.

Trong trận pháp cuối cùng xảy ra điều gì thì không ai biết.

Ngoại trừ Mộ Bạch.

Thời Sênh nhìn khí đen bay trên trời, khóe miệng gợi lên.

Thế này chơi mới vui.

Phượng Khuynh Khuynh thành ma, nếu nàng ta không khắc chế được dục vọng trong cơ thể thì sẽ nhanh chóng giết người, đến lúc đó đại lục sẽ hóa thành một mảnh gió tanh mưa máu.

Ngân Vi cầm khối ngọc đứng bên cạnh Thời Sênh, ánh mắt nhìn cô rất dịu dàng, giống như phải đem thân ảnh của cô khắc sâu vào lòng.

Thời Sênh quay đầu liền gặp phải đôi mắt đầy nhu tình của Ngân Vi.

“Tìm một chỗ, giải quyết nó.” Thời Sênh không hề có ý niệm đen tối nào trong đầu, tay chỉ khối ngọc màu đen, bình thản lên tiếng.

Thứ đồ chơi này mà không giải quyết xong thì cô không cảm thấy an toàn.

Ngân Vi: “…”

Trong khối ngọc bây giờ toàn là sát khí, ma bị nhốt trong đó sẽ nhanh chóng hấp thu và lớn mạnh, nhưng hiện tại nó không thể hấp thu hết được.

Quá nhiều.

Căn bản nó sẽ không chịu nổi lực lượng khổng lồ như thế.

Nhưng nó vẫn muốn thử một lần.

Có lẽ thành công thì sao?

Chỉ cần thành công, nó có thể báo thù cho mình, giết nữ nhân đáng giận kia và Ngân Vi.

Đúng lúc nó hấp thu đến thời khắc mấu chốt cuối cùng thì lại cảm thấy lực lượng của mình nhanh chóng bị xói mòn. Nó muốn phản kháng nhưng lại không thể làm gì được.

Nó không muốn biến mất như thế.

Nó còn nhiều chuyện chưa làm, nó còn muốn xưng bá đại lục, nó chưa muốn chết.

Không muốn chết…

Dù phải chết cũng phải kéo một cái đệm lưng.

Đúng thế!

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào Ngân Vi, thấy vẻ mặt hắn càng lúc càng kém thì con ngươi trầm xuống. Cô biết cái thứ kia sẽ không thành thật như vậy.

Hai tay cô bấm pháp quyết rồi đặt lên sau lưng Ngân Vi.

Ngân Vi có cảm giác vừa rồi hấp thu rất khó khăn, nhưng lúc này lại trở nên thuận lợi vô cùng, tốc độ hấp thu của hắn cũng nhanh hơn.

Có Thời Sênh hỗ trợ, ma trong miếng ngọc còn chưa tụ tập được năng lượng để tự bạo thì đã bị Ngân Vi giải quyết rồi.

Gần như cùng lúc đó, phủ Quốc sư cách xa vạn dặm cũng ầm ầm sụp đổ, khí đen bên trong nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Ngân Vi thong thả mở mắt, cúi đầu nhìn tay mình, sau một hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía thiếu nữ đang đứng tựa ở một bên, “Cảm ơn.”

Thời Sênh nhướng mày, “Lấy gì cảm ơn?”

Ngân Vi cầm lấy tay Thời Sênh thật chặt, kéo cô vào lòng, “Lấy thân báo đáp được chứ?”

“Cái này được.” Thời Sênh gật đầu.

Ngân Vi bật cười, thân thiết cọ cọ lên mặt cô, “Nàng không thể rụt rè một chút sao?”

“Đối với chàng thì cần gì rụt rè?” Thời Sênh thiếu chút nữa không nhịn được mà trợn trắng mắt. Nếu mà rụt rè với con hàng này thì đừng hòng ngủ được với hắn.

“Về sau nàng chỉ cần đứng ở phía sau ta là được.” Hắn cũng có thể tạo cho cô một khoảng trời riêng, cô muốn gì hắn cũng có thể cho.

“Được.”

Thời Sênh đồng ý rất nhanh, nhưng có làm hay không thì còn chưa biết được.

“Chàng muốn lấy thứ gì ở Ma Diễm Lĩnh?” Thời Sênh nhớ ra chuyện quan trọng, con hàng này trước đây luôn nghĩ cô muốn đi làm gì đó vì hắn. Cô cũng đã từng suy nghĩ nhưng lúc đó hoàn toàn không biết hắn muốn làm cái gì.

Huyền thú ở Ma Diễm Lĩnh bạo động chắc chắn có liên quan tới hắn, còn có đầu huyết kỳ lân xuất hiện bất ngờ kia nữa.

Ngân Vi kỳ quái liếc nhìn Thời Sênh, “Nàng… Nàng không biết à?”

“Ta là người cái gì cũng biết chắc? Có gì thì nói đi?”

Ngân Vi hơi hạ giọng, “Một thứ thần vật.”

Hắn nói là thần vật mà không phải thần khí.

Thần vật và thần khí khác nhau rất nhiều, có rất nhiều thần khí không xuất thân từ thần, nhưng thần vật chắc chắn là thứ từng qua tay của thần.

Thế giới này, ở thời đại viễn cổ cũng đã từng có thần tồn tại.

“Con huyết kỳ lân kia chính là người thủ hộ?” Mỗi một bảo vật đều sẽ có người thủ hộ.

Trong cốt truyện trong nhắc tới huyết kỳ lân, vì Ngân Vi thay đổi cốt truyện nên nó mới xuất hiện.

“Ừm.” Ngân Vi vuốt nhẹ xương quai xanh của Thời Sênh, nhẹ giọng đáp, “Không quan trọng nữa, ta có nàng rồi.”

Không có gì quan trọng bằng cô cả.

Đây là ý nghĩ đầu tiên mà Ngân Vi nhận ra sau khi gặp được cô.

Thật lâu về sau, Ngân Vi luôn sống trong trạng thái có vợ ở bên là không còn thiên hạ trong mắt nữa.

Nhưng nàng dâu của hắn luôn muốn sủng hắn là thế nào?

Hắn chỉ muốn im lặng làm ma sủng vợ điên cuồng, sao lại khó như

thế?

…

Phượng Khuynh Khuynh sa đọa thành ma, vì sự hận thù với Thời Sênh quá mạnh mẽ trong lòng nên nàng ta không có cách nào khống chế được ma khí trong cơ thể mình.

Nàng ta cần giết người, cần hương vị của máu tươi.

Phượng Khuynh Khuynh rụt trong góc phòng, cả người được bọc kín bằng một kiện áo choàng màu đen.

Nàng ta ôm chặt lấy thân thể mình, trong đáy lòng có rất nhiều âm thanh đang giục giã.

Giết người.

Giết người.

Giết người rồi sẽ không khó chịu như thế nữa.

Con người có gì tốt? Dối trá, tham lam, ích kỷ, bọn họ đều đáng chết.

Giết chết loài người ti tiện đi, ngươi sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngươi không muốn báo thù sao?

Phượng Chi Âm đang nhìn ngươi chê cười. Nàng ta đang chê cười ngươi, ngươi nhìn đi… Nàng ta tới đây…

Ngươi chính là đồ vô dụng! Vô dụng!

Cái gì cũng không hơn được nàng ta, đời trước như thế, đời sau vẫn thế, nàng ta xứng đáng được hơn ngươi.

“Không!” Phượng Khuynh Khuynh gào lên với giọng khàn khàn.

Tại sao nàng ta lại được sống tốt hơn mình? Rõ ràng thiên phú của mình tốt như thế, mình mới là người chỉ điểm giang sơn chứ, nàng ta dựa vào cái gì, mình không cam lòng… Không cam lòng…

Thanh âm kia lại tới.

Không cam lòng là được rồi, giết người đi, chỉ cần ngươi mạnh lên, muốn giết nàng ta không phải quá dễ dàng sao? Chỉ cần ngươi mạnh mẽ thì tất cả nhân tài đều sẽ bị ngươi giẫm dưới chân.

“Cốc cốc”

“Cô nương, nước ấm mà cô cần đây!” Bên ngoài cửa đột ngột vang lên tiếng gọi.

Phượng Khuynh Khuynh ngẩng gương mặt đang chôn chặt giữa hai khuỷu tay lên, trong đôi mắt toàn là máu đỏ như ác quỷ tới từ địa ngục.

Vẻ dự tợn trên mặt nàng ta nhanh chóng bị áp xuống.

“Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, tiểu nhị bưng nước ấm vào, đặt nước ấm trên giá, lúc hắn cúi đầu thì lại nhìn thấy một gương mặt phản chiếu ngược trong đó.

“A…” Tiếng hét chói tai của hắn còn chưa kịp bật ra thì đã bị cắt đứt.

Thân thể của tiểu nhị chậm rãi gục xuống, nước ấm đổ nghiêng. Chiếc chậu đồng rơi xuống thi thể của hắn phát ra tiếng vang nặng nề.

Mắt hắn trợn trừng, trong đó vẫn còn sót lại vẻ hoảng sợ.

Phượng Khuynh Khuynh sau lần giết người đầu tiên thì đã không còn khắc chế được khoái cảm muốn giết người nữa. Nàng ta càng muốn giết nhiều người hơn.

Nàng ta phải mạnh hơn.

Nàng ta muốn Phượng Chi Âm chết.

Chương 829: Quốc sư minh giám (42)

Phượng Khuynh Khuynh càng giết người thì càng không khống chế nổi bản thân mình, muốn giết nhiều hơn nữa.

Điều này sẽ càng làm cho nàng ta có cảm giác mình ưu việt, mình càng mạnh hơn.

Ban đầu, nàng ta còn lén lút giết người. Nhưng sau khi sức mạnh tăng lên, nàng ta không che giấu gì nữa, bắt đầu giết người không kiêng kị.

Đi đến chỗ nào là khiến cho nơi đó lâm vào khủng hoảng.

Phượng Khuynh Khuynh không tìm thấy Thời Sênh nhưng lại gặp được một người mà nàng ta không ngờđược.

Hách Liên Dục.

Nam nhân đã bỏ nàng ta lại ngày đó.

Lúc trước, hắn cũng chính là người trộm một trong hai con kỳ lân. Trước đây Hách Liên Dục đã nói qua với Phượng Khuynh Khuynh, nàng ta cũng đã tha thứ cho hắn.

Nhưng hiện tại, trong mắt Phượng Khuynh Khuynh, Hách Liên Dục chỉ muốn lấy cớ mà thôi.

Nếu không phải tại hắn, sao nàng ta lại biến thành như bây giờ.

Lúc ở trong trận pháp, hắn lại tin lời nói của Đông Phương Hợi…

Không thể tha thứ!

Phượng Khuynh Khuynh một đường đi theo Hách Liên Dục, tới nơi vắng vẻ hoang tàn, nàng ta mới không che giấu mình nữa, trực tiếp đánh tới.

Hách Liên Dục không hề phát hiện ra có người đi theo nên bị đánh cho trở tay không kịp.

So với con người, ma tu luyện theo đường tắt, thực lực của Phượng Khuynh Khuynh giờ đã cao hơn hẳn Hách Liên Dục, sau khi giải quyết hết người bên cạnh hắn, nàng ta liền giẫm chân lên người hắn.

Lúc này, Hách Liên Dục mới nhìn thấy rõ gương mặt bị giấu sau mũ trùm đầu màu đen.

“Phượng Khuynh Khuynh, là ngươi!” Hách Liên Dục kinh ngạc.

Đại khái, hắn không nghĩ mình sẽ gặp lại nữ nhân này.

Nhìn dáng vẻ của nàng ta, hắn lập tức hiểu ra, ma nữ mà người trên đại lục đang đồn thổi gần đây là ai.

Phượng Khuynh Khuynh cúi đầu, một bàn tay gầy guộc thò ra từ trong áo choàng, nắm lấy cằm của Hách Liên Dục, ánh mắt như đang đánh giá một thứ đồ vật, thanh âm bén nhọn, chói tai, “Hách Liên Dục… Không ngờ ta chưa chết phải không?”

Hách Liên Dục bình tĩnh lại, “Ngươi muốn gì?”

“Muốn gì?” Phượng Khuynh Khuynh như tự hỏi, sau đó lập tức trở nên dữ tợn, “Hách Liên Dục, ngươi nói xem ta muốn gì? Ta muốn ngươi chết!”

“Phượng Khuynh Khuynh, chuyện ngày đó ta là lực bất tòng tâm…” Hách Liên Dục bình tĩnh giải thích, “Giờ ngươi muốn gì ta đều có thể bồi thường cho ngươi.”

Phượng Khuynh Khuynh cười lạnh, “Lực bất tòng tâm? Tốt lắm!”

Nàng ta vươn bàn tay còn lại đẩy mặt nạ của Hách Liên Dục ra. Nàng ta thật sự muốn nhìn xem nam nhân này trông như thế nào, còn mang cái mặt nạ giả bộ thần thần bí bí.

Hách Liên Dục tựa như phát hiện ra ý đồ của Phượng Khuynh Khuynh, thấp giọng quát lên, “Phượng Khuynh Khuynh!”

Phượng Khuynh Khuynh dùng sức ngăn hắn lại, ngón tay nhanh chóng đẩy cái mặt nạ ra.

Mặt nạ bị đẩy ra, Phượng Khuynh Khuynh sửng sốt một chút rồi bật cười ha hả, “Ta còn tưởng Đế quân Xích Viêm là kẻ anh tuấn, thần võ thế nào, thì ra là quái nhân, thảo nào còn muốn mang mặt nạ.”

Lời của Phượng Khuynh Khuynh chẳng khác nào một cái gai đâm thẳng vào lòng Hách Liên Dục.

Trên mặt bên trái của hắn có rất nhiều đồ đằng màu xanh, hắn không biết là gì, chỉ biết từ lúc mình sinh ra đã có, cũng chính vì thế mà hắn bị cha mẹ ghét bỏ, anh em trêu chọc.

Giờ Phượng Khuynh Khuynh lại cười nhạo hắn, những ký ức xấu xí như bị đánh thức, không ngừng hiện đi hiện lại trong đầu hắn, những

gương mặt trào phúng đó không ngừng dung nhập với gương mặt của nữ nhân này.

Lửa giận hừng hực dấy lên trong lòng hắn.

…

“Lần này thật sự có thể giết được ả sao?”

“Chắc là có thể, nhiều tiền bối như thế mà còn không giết được ả ta, vậy chẳng phải đại lục này xong rồi sao?”

“Giết ai thế?”

“Phượng Khuynh Khuynh chứ còn ai!” Người phía trước quay đầu, đánh giá người vừa hỏi vài lần, “Ngươi không biết à?”

“Ở đâu?”

“Ngay ở đằng trước.” Người nọ chỉ về phía trước. “Nhưng ta khuyên ngươi đừng qua đó, miễn cho lại bị thương.”

Thời Sênh nhẹ gật đầu sau đó đi qua trước mặt họ, đi vài bước tới bên cạnh Ngân Vi, ôm lấy cánh tay hắn, “Đi, đi xem đánh nhau đi.”

Ngân Vi lắc đầu bất đắc dĩ, căn bản là hắn không có quyền từ chối.

Những người này chọn chỗ đánh nhau rất tốt, là một thung lũng, sườn núi bên trên có không ít người đang đứng.

Phía dưới đã có đánh nhau, ánh sáng tán loạn, thanh âm nổ mạnh khiến mặt đất cũng rung chuyển.

Thời Sênh tìm một vị trí tốt, bên cạnh có vài người đang ngồi, cô cũng ngồi xổm xuống.

Ngân Vi từ chối làm hành động thiếu hình tượng đó, vì thế hắn đứng ở sau lưng cô, bảo đảm sau lưng sẽ không có ai tới gây bất lợi cho cô được.

“Phượng Khuynh Khuynh thật lợi hại, thế mà còn chưa chết.”

“Ta nghĩ lần này vẫn thua thôi, hay là chúng ta rút lui trước đi, lát nữa ả ta giải quyết xong người bên dưới, chúng ta cũng sẽ bị xui xẻo đấy.”

“Đừng nói chuyện giật gân như thế, còn nhiều người thế này còn lo không đối phó được với một người?”

Vài người trầm mặc một chút, rốt cuộc là chẳng ai di chuyển, vẫn tiếp tục theo dõi diễn biến bên dưới.

Đúng lúc đang xem rất khẩn trương thì bên cạnh lại vang lên thanh âm tanh tách, tanh tách.

Một hai tiếng thì cũng thôi đi, nhưng âm thanh này lại chẳng ngừng nghỉ, chắc khác nào có con chuột đang gặm nhấm đồ bên tai.

Có người không nhịn được quay đầu sang nhìn.

Một thiếu nữ trẻ trung đang ngồi xổm cách bọn họ vài bước, trên mặt đất là một đống vỏ hạt dưa.

Mọi người: “…” Ngươi đang ngồi xem kịch đấy à?

Còn cắn hạt dưa nữa!

“Nhìn ta làm gì?” Thời Sênh cũng nhìn bọn họ, “Xem dưới kia kìa!”

Lật bàn, ngươi ngồi đây cắn hạt dưa, còn bảo bọn ta đi xuống?

Thấy mấy người kia vẫn nhìn mình chằm chằm, Thời Sênh có lòng tốt chia cho mỗi người một nắm hạt dưa.

Mọi người cầm hạt dưa trong tay: “…”

Ai muốn ăn hạt dưa của ngươi!

A…

Ăn cũng ngon phết nhỉ?

Ngon hơn mấy đồ bọn hắn từng được ăn.

Vì thế người xung quanh Thời Sênh cũng bắt đầu cắn hạt dưa tập thể, cảm giác lo lắng vừa rồi cũng bay biến đi đâu sạch.

“Ôi, Trương lão không xong rồi, tốc độ của Phượng Khuynh Khuynh quá nhanh… Tanh tách tanh tách… Vài vị tiền bối kia luôn ở vòng người, một mình Trương lão sao gánh hết đòn được…”

“Người phía sau không hề đồng lòng, sợ là Trương lão lành ít dữ nhiều… Tanh tách tanh tách tanh tách…”

“Phượng Khuynh Khuynh quá hung ác. Lần trước Hách Liên Dục ấy, Đế quân của Xích Viêm mà còn chết trong tay ả ta. Lần này không thể giết ả, sợ là sau này mọi người càng phải cẩn thận hơn, tanh tách tanh tách…”

“Hách Liên Dục chết rồi à?” Thời Sênh chen vào hỏi.

“Tiểu cô nương không biết à?” Người kia sáng mắt lên, ra hiệu cho người bên cạnh dịch dịch ra, “Ta nói cho ngươi nghe…”

Những người khác đều tỏ vẻ không muốn nghe, rõ ràng là đã nghe người này kể quá nhiều lần rồi.

Nhưng Thời Sênh đúng là không biết thật.

Hách Liên Dục đã chết, còn bị Phượng Khuynh Khuynh giết bằng cách hết sức tàn độc, ngay trước mặt công chúng. Vậy mà không ai dám đi lên giúp đỡ, chỉ có thể nhìn Hách Liên Dục bị tra tấn đến chết. Mà chết rồi Phượng Khuynh Khuynh vẫn chưa buông tha, còn treo xác hắn lên tường thành phơi nắng.

“Cũng không biết vị Đế quân này chọc Phượng Khuynh Khuynh thế nào nữa.” Có người lắc đầu, “Lại nói tiếp, vị Đế quân này cũng rất xui xẻo. Tam tiểu thư Phượng gia mang theo đại quân huyền thú quét ngang đại lục, giờ Thương Lam đã nhất thống đại lục này, ngôi vị Đế quân của hắn cũng coi như mất, giờ còn chết trên tay Phượng Khuynh Khuynh.”

“Đúng là xui xẻo, đều vướng phải người nhà họ Phượng.” Người bên cạnh kết luận một câu.

“Mà nói tới vị Tam tiểu thư Phượng gia kia, đó cũng là một người rất trâu bò, nhiều huyền thú như thế mà nàng ấy cũng có thể sai khiến được.”

“Trâu cái gì, Phượng gia chẳng có ai tốt đẹp, máu lạnh vô tình.”

“Cũng không hẳn, lúc huyền thú quét ngang đại lục cũng có làm

nhiều người bị thương lắm đâu. Ta nghe nói chỉ có người chủ động công kích mới bị huyền thú tấn công. Mà muốn nhất thống thiên hạ thì làm gì không có hy sinh?”

“Nói tiếp đi, cuối cùng sao lại không thấy nàng ta đâu nữa?”

Thời Sênh yêu lặng cắn hạt dưa.

Chương 830: Quốc sư minh giám (43)

Trong lúc những người này cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm thì trận chiến bên dưới đã gần kết thúc. Phượng Khuynh Khuynh đã xử lý xong mấy người, chỉ còn hai người cuối cùng.

Lúc này rõ ràng là đã có điểm không chống đỡ nổi, có ý muốn rút lui rồi.

Người vây xem trên sườn núi vì sợ sẽ liên lụy tới mình nên cũng bắt đầu lui về sau.

Nếu thua thật, Phượng Khuynh Khuynh mà điên lên là cả bọn sẽ chôn cùng luôn.

Vài người đang cắn hạt dưa cũng hiểu là không thể ở lại nữa, chuẩn bị bỏ chạy, đại khái là vì nể mặt hạt dưa nên cũng muốn nhắc nhở Thời Sênh một tiếng.

Thời Sênh đứng lên theo bọn họ, đúng lúc họ nghĩ cô sẽ rời đi thì cô lại móc kiếm ra, nhảy luôn xuống dưới.

Mọi người trợn mắt há mồm. “…”

Tiểu cô nương, chúng ta bảo ngươi mau rời đi chứ có bảo ngươi đi chịu chết đâu!

Đúng lúc bọn họ còn đang trợn mắt há mồm thì bên tai lại có tiếng xé gió, một bóng người cũng lao xuống theo.

Mọi người tiếp tục trợn mắt há mồm, chưa từng thấy ai vội vàng muốn đi chết như thế.

“Chúng ta có đi hay không?”

“Đi cái gì, tiểu cô nương người ta còn không sợ, chúng ta toàn người lớn thế này lại sợ à?”

“Không đi, không đi.”

Thế là mấy người lại ngồi xổm xuống.

Cắn hạt dưa!

…

Hai vị tiền bối kia chuẩn bị rút lui thì phía sau lại có hai người lao xuống, bọn họ còn chưa nhìn rõ người thì bên tai đã có tiếng nổ mạnh cực lớn.

Lực lượng khổng lồ từ địa phương nổ tràn tới làm hai lão giả suýt nữa thì gục tại chỗ.

Lực lượng này…

Sống tới ngần này tuổi rồi, còn có chuyện gì mà họ chưa từng thấy qua đâu.

Đây là lực lượng của thiên đạo.

Nhưng lại có điểm khác, cụ thể khác ở chỗ nào thì họ cũng không nói được, nhưng đây tuyệt đối đúng là lực lượng của thiên đạo.

Hai người đồng thời nhìn về phía vừa nổ mạnh. Chỗ vừa rồi Phượng Khuynh Khuynh đứng xuất hiện một cái hố lớn, Phượng Khuynh Khuynh đã đứng cách cái hố một quãng, đối diện ả ta có hai người nữa.

Mà một trong hai vị tiền bối này tới từ Thương Lam nên nhận ra hai người kia, không khỏi thất thanh, “Quốc sư…”

“Ông bạn, huynh biết người này sao?”

Người nọ gật đầu, biểu tình ngưng trọng, “Quốc sư Ngân Vi, Tam tiểu thư Phượng gia Phượng Chi Âm. Đây chính là hai người mang huyền thú quét ngang đại lục lần trước.”

Một người kinh ngạc, “Sao bọn họ lại tới đây?”

“Quan sát kỹ đã rồi hãy nói.”

Xa xa, đối diện cái hố to, Phượng Khuynh Khuynh nhìn những tia chớp không ngừng lóe lên trong hố mà lòng đầy kinh hãi.

Nhưng sau khi thấy Thời Sênh tới thì sự sợ hãi đã biến thành hận thù.

“Phượng Chi Âm!” Nàng ta còn dám xuất hiện trước mặt mình?

Thời Sênh cao giọng hỏi thăm. “Phượng Khuynh Khuynh, lâu rồi không gặp, ngươi lăn lộn cũng rất được đấy.”

Phượng Khuynh Khuynh giận dữ, “Câm miệng!”

Cái này mà gọi là rất được sao?

Bị toàn bộ đại lục thóa mạ, đuổi giết, ả ta đâu có muốn cuộc sống thế này.

Thời Sênh nhún nhún vai, quay đầu nói với Ngân Vi, “Đừng có tới gần cái hố này.”

Ngân Vi cũng phát hiện mình rất không thích cái hố lớn kia, rất áp lực, giống như là lực lượng tương sinh tương khắc vậy.

Hắn khẽ gật đầu, “Ừ.”

Lúc này Ngân Vi cũng đã coi là một ma, trước đây hắn ký khế ước với ma nên đã là nửa ma, sau khi cắn nuốt ma ký khế ước với mình, khế ước cùng sinh cùng tử biến mất, nhưng hắn cũng bị đồng hóa.

Cầu năng lượng nổ mạnh thả ra sấm sét, lực lượng của sét là trời sinh khắc chế với ma.

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, nhìn về hai lão nhân phía xa, “Hai người các ông đừng có chạy, lúc ra tay cuối cùng phải dựa vào các ông đấy.”

Hai lão nhân: “…” Cái gì mà lúc ra tay cuối cùng phải dựa vào họ?

Quả thực là họ rất muốn chạy, Phượng Khuynh Khuynh này không dễ đối phó chút nào. Trên người ả ta không hề thiếu đan dược, cho dù bị thương cũng rất nhanh khôi phục lại.

Đúng lúc hai lão nhân kia còn đang sững sờ thì Thời Sênh đã vòng qua cái hố to, lao về phía Phượng Khuynh Khuynh.

Thời Sênh trực tiếp ra tay, cũng có mục đích giống Phượng Khuynh

Khuynh.

Cô muốn cô ta phải chết.

Đối với Phượng Khuynh Khuynh mà nói, vừa rồi khi đối phó với những người kia cũng không khó khăn mấy, cho dù ả ta bị thương thì cũng vì bên kia nhiều người hơn.

Nhưng đối mặt với Thời Sênh thì không như vậy.

Tốc độ của nàng ta không chậm hơn mình, hơn nữa chiêu thức của nàng ta…

Không có kết cấu.

Hoàn toàn không giống những gì ả dự đoán.

Đáng sợ nhất là trên thanh kiếm của nàng ta phát ra hơi thở khiến cho ả kinh hồn táng đởm. Lần trước ả đã từng ăn hành bởi thanh kiếm này. Bây giờ nhìn thấy nó thì càng thấy chướng mắt, chỉ muốn hủy diệt nó.

Hai lão nhân đứng ở một bên bình luận, “Thanh kiếm kia… Chính là Tuyệt Thế kiếm mà bọn họ tranh nhau tới chết đi sống lại đấy à?”

“Chắc thế.”

Lúc trước, người trên đại lục đều cảm thấy mình có thể lấy đi thần khí, kết quả chẳng ai lấy được thanh thần khí này.

Cái tên này… kỳ quái. Nghe nói lúc trước hỏi tên, Phượng Chi Âm suy nghĩ một hồi rồi mới nói, rõ ràng là suy nghĩ. Bọn họ cũng chưa từng nghe nói cái tên Tuyệt Thế Kiếm này trước đó.

Mọi người đã bị Phượng Tam tiểu thư đùa bỡn rồi.

“Phượng Chi Âm!” Giọng nói chói tai của nữ nhân vang lên tận trời, mang theo oán độc tràn ngập.

Thời Sênh ngoáy ngoáy lỗ tai. “Ta nghe thấy rồi, ngươi gào lớn thế làm gì?”

“Ta muốn giết ngươi, giết ngươi!” Phượng Khuynh Khuynh hét lên điên cuồng.

Thời Sênh tiếp tục khiêu khích, “Thì tới giết đi!”

Tưởng bản cô nương dễ bị dọa thế à?

Xung quanh Phượng Khuynh Khuynh bắt đầu có khí đen tràn ra, trong đáy mắt toàn là vẻ dữ tợn điên cuồng, ả chỉ muốn giết người trước mắt.

Khí đen tụ lại sau lưng Phượng Khuynh Khuynh thành một thanh trường kiếm, thân kiếm hoàn toàn không khác thiết kiếm của Thời Sênh là bao.

Thời Sênh nhướng mày.

Phượng Khuynh Khuynh vung tay áo, trường kiếm màu đen bắn thẳng về phía Thời Sênh. Cô muốn ngăn trở theo bản năng. Nhưng khi trường kiếm màu đen tiếp xúc với thiết kiếm thì thân thể cô lại bị đẩy lùi mạnh về phía sau.

Thời Sênh giữ vững thân thể giữa không trung. Ngân Vi cũng tiến lại, lo lắng kiểm tra xem cô có bị thương ở đâu không.

Ánh mắt Thời Sênh lạnh lùng nhìn thanh kiếm màu đen trôi nổi trước mặt Phượng Khuynh Khuynh.

Phục chế…

Lại phục chế năng lực của thiết kiếm của cô.

Giỏi.

Nhưng phục chế thì mãi mãi chỉ là phục chế, giả mãi là giả, vĩnh viễn không trở thành thật được.

Đồ của cô có thể phục chế dễ dàng thế sao?

Vẻ mặt Ngân Vi lạnh như sương, ôm Thời Sênh hạ xuống, thân mình lóe lên một cái liền biến mất, chờ xuất hiện trở lại thì đã ở trước mặt Phượng Khuynh Khuynh.

Ngân Vi cắn nuốt ma kia xong thì rất lợi hại, lúc này thực lực của hắn đã lớn hơn cả Phượng Khuynh Khuynh. Nhưng vì Phượng Khuynh Khuynh phục chế kiếm của Thời Sênh nên mới có chút khó đối phó.

Thời Sênh lại bay lên, Phượng Khuynh Khuynh còn tưởng cô sẽ tấn công, kết quả lại thấy cô lôi kéo Ngân Vi lui tới một chỗ an toàn phía sau.

“Để ta tới, chàng không đối phó được ả ta.” Đồ của cô có uy lực lớn thế nào, cô là người rõ ràng nhất.

“Tiểu Chi.” Ngân Vi nhíu mày, “Ta đã nói rồi…”

Thời Sênh ngắt lời hắn, “Lần này để ta tới, về sau đều nghe theo

chàng.”

Ngân Vi hơi nhíu mi, “Nắm chắc mấy phần?”

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, vừa kiêu ngạo lại vừa cuồng vọng, “Mười phần.”

“Ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm.” Ngân Vi chậm rãi buông tay ra.

Những lời này ý là chỉ cần Thời Sênh gặp nguy hiểm thì hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Sẽ không đâu.”

Chương 831: Quốc sư minh giám (44)

Thời Sênh phi thân lên, Phượng Khuynh Khuynh cũng bay lên không, cùng Thời Sênh đứng trên không trung, từ xa nhìn lại.

“Phượng Chi Âm, ngày chết của ngươi tới rồi!”

Thời Sênh nở một nụ cười quỷ dị, không nói một lời liền vung kiếm.

Trời đất đột nhiên biến sắc, trời đang sáng bỗng nhiên sầm xuống, bầu trời vừa rồi còn quang đãng, trong khoảnh khắc đã giăng đầy mây đen.

Phượng Khuynh Khuynh không biết Thời Sênh định làm gì, hắc kiếm trên tay ả không có nửa phần động tĩnh.

“Đùng đùng đoàng…”

Sấm sét cuồn cuộn như thể thiên quân vạn mã kéo tới, mặt đất cũng run rẩy.

Từng tia sét thô màu tím xẹt qua xẹt lại giữa những đám mây đen.

Đúng lúc Phượng Khuynh Khuynh còn đang nhìn lên bầu trời, một tia sét không hề có dấu hiệu báo trước lập tức đánh xuống chỗ ả ta.

Tốc độ của sét nhanh hơn trong tưởng tượng của ả rất nhiều, rõ ràng nhìn còn ở chân trời mà trong nháy mắt đã tới trước mặt.

Ả ta không có thời gian tránh né, chỉ có thể dùng hắc kiếm cứng đối cứng.

Lôi điện đánh lên thân kiếm, thân kiếm dùng khí đen ngưng tụ bị đánh thủng một lỗ, tuy rằng nhanh chóng khép lại nhưng rõ ràng đã yếu hơn rất nhiều.

Lôi điện cũng không chỉ đánh Phượng Khuynh Khuynh, vẫn công kích xuống cả những nơi khác, chẳng qua chúng bị thiết kiếm hấp thu hết nên không đánh xuống người Thời Sênh được.

Khí đen trên tay Phượng Khuynh Khuynh càng ngày càng yếu ớt, tựa như có thể tan biến bất cứ lúc nào, đột nhiên ả ta bất chấp sống chết lao về phía Thời Sênh.

Có chết cũng phải kéo nàng ta chết cùng.

Vài đạo sét từ trên mây hạ xuống ngăn đường đi của Phượng Khuynh Khuynh, chờ khi ả có thể lần nữa xông lên thì nơi đó đã không còn bóng dáng của Thời Sênh nữa, mà lúc này ả lại bị lôi điện vây quanh.

Thời Sênh đứng ở bên dưới, ngửa đầu nhìn không trung.

Từ dưới này nhìn lên trên, chỉ thấy cảnh tượng cực kỳ rung động.

Thêm mười nghìn tầng đặc hiệu đều không hiệu quả bằng.

Thời điểm tất yếu, trực tiếp phóng đại chiêu giết chết ả ta luôn.

Tuần hoàn để tiến dần tới mục tiêu đều là hố người ta hết.

[…] Đừng chơi tính toán với Ký chủ, nếu không người bị hố sẽ là

chính mình.

Hắc kiếm suy yếu nhưng vẫn chưa biết mất, nó đột nhiên thoát khỏi Phượng Khuynh Khuynh, như là một vật có ý thức lao qua tầng lôi điện, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa từ trên trời bắn xuống.

“Đòn liều chết à?” Thời Sênh cười nhạo một tiếng.

Cô giơ thiết kiếm lên, nhìn như tùy ý nhưng trên thực tế đã trút hết lực lượng mà mình có vào đó, kiếm khí vô hình đánh lên hắc kiếm.

Khoảnh khắc này giống như một đoạn phim quay chậm vậy.

Không có thanh âm kịch liệt, hắc kiếm biến mất với tốc độ người thường có thể nhìn thấy, giống như chưa từng xuất hiện.

Thời Sênh chống thiết kiếm xuống đất, hít sâu một hơi, cố gắng áp chế dòng máu đang cuộn trào trong cơ thể.

Cuối cùng còn có thể tính kế bản cô nương đây một lần.

Trước kia cô cảm thấy tư thế kia của Mộ Bạch có chút kỳ quái, không nghĩ là chờ cô ở đây.

Được lắm, Mộ Bạch, ngươi đã thành công làm bản cô nương chú ý rồi đó.

Phượng Khuynh Khuynh không có hắc kiếm nên nhìn càng thêm đơn bạc, ngay cả một tia sét cũng không đỡ được, trực tiếp ngã từ trên không trung xuống.

Mây đen trên trời vẫn như trước, chỉ là sét không còn lớn như ban nãy, màu sắc cũng nhạt đi rất nhiều.

Mẹ kiếp!

Cái này đúng là thiên đạo của thế giới này.

Thời Sênh thấy tia sét có xu hướng di chuyển về đây nên vội vàng chạy về phía Ngân Vi.

Muốn đánh ông đây nữa hả?

“Rời khỏi đây.” Thời Sênh nhào vào lòng Ngân Vi, “Các ngươi nếu còn không đánh chết được Phượng Khuynh Khuynh nữa thì chết luôn đi.”

Lời cuối cùng này là nói với hai lão giả ở phía xa.

Đúng lúc cô nói xong, sét bùm bùm đánh xuống, vừa vặn bổ xuống chỗ cô đang đứng.

Nhưng chờ lôi điện biến mất thì người cũng đã không còn ở đây nữa rồi.

Sét rền vang thêm một lúc, đại khái không tìm được mục tiêu để đánh nữa nên dần dần tan đi.

Hai lão nhân: “…” Xong rồi à?

Trận đánh này sao họ nhìn mà không hiểu gì.

Nhưng Phượng Khuynh Khuynh…

Hai lão nhân hạ xuống chỗ Phượng Khuynh Khuynh rơi xuống. Ả ta nằm trên mặt đất, đang hấp hối.

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời lấy vũ khí ra.

…

Phượng Khuynh Khuynh không chết nhưng bị người bắt giữ, nguyên nhân thì Thời Sênh không biết, cũng không muốn biết.

Phượng Khuynh Khuynh đã giết quá nhiều người, vòng sáng của nhân vật chính đã tắt từ lâu rồi.

Sợ là cả đời này sẽ bị cầm tù.

Thu phục Phượng Khuynh Khuynh xong, Thời Sênh quay về Phượng gia một chuyến.

Lúc nhắc tới Phượng Khuynh Khuynh, Thời Sênh hỏi Phượng gia chủ tại sao lại ghét ả ta như thế?

Phượng gia chủ chỉ nói mẫu thân ả ta hại chết thê tử của ông, chuyện khác cũng không nói nhiều.

Tình tiết cuộc đời của nữ chính thế nào không liên quan tới Thời Sênh, vậy nên cô cũng chẳng miệt mài tìm hiểu nữa.

Ở Phượng gia một thời gian, cô chuẩn bị rời khỏi Phượng gia, mang Phượng Từ nhà mình đi lưu lạc.

“Không tới thăm Đế quân sao?” Phượng gia chủ đưa Thời Sênh ra cửa, thử thăm dò.

Thời Sênh lắc đầu, “Con và hắn chỉ là người xa lạ, gặp thì có gì hay ho đâu.”

Cô không có nghĩa vụ đi giúp nguyên chủ hoàn thành những chuyện không phải nguyện vọng của nàng ta.

“Aizz…” Phượng gia chủ bất đắc dĩ thở dài, “Quốc sư… Ta giao Tiểu Âm cho ngài, hy vọng ngài có thể đối xử với nó thật tốt.”

Ngân Vi cầm tay Thời Sênh, hơi nghiêng đầu nhìn cô, “Ta sẽ.”

Đây là người hắn đã tìm nhiều năm, cô chính là báu vật của hắn, đương nhiên phải đối xử thật tốt rồi.

“Phượng gia vĩnh viễn là nhà của con, lúc nào cũng có thể quay về.” Phượng gia chủ gật đầu rồi xua xua tay, “Đi đi thôi.”

Đại khái là vì không muốn để Thời Sênh nhìn thấy vẻ mặt không nỡ của mình, Phượng gia chủ xoay người rời đi trước.

Thời Sênh cầm tay Ngân Vi ra khỏi cửa, vừa đi vừa nói: “Chúng ta đi tới vực sâu Trạch Vụ trước.”

“Nàng nói đi đâu thì tới đó.”

“Muốn chết à? Có định làm việc không hả, mang đồ qua bên kia đi…” Một tiếng quát lớn ngắt ngang câu chuyện của hai người.

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, nhìn tới một bóng dáng đang cuộn người lại, không ngừng bị người ta đá đạp lên.

Hình như là Phượng Vũ.

Phượng Vũ nhìn thấy Thời Sênh thì hơi trợn mắt, lại bị người ta đá cho mấy cái nữa.

Phượng Vũ tung lời đồn về Thời Sênh, sau khi bị Phượng gia chủ tra ra. Tuy Phượng Vũ không chết nhưng sống ở Phượng gia cũng rất khổ cực.

Thời Sênh bình thản thu hồi tầm mắt, cũng như trước đây khi ở Ma Diễm Lĩnh, cô chẳng có cảm xúc gì cả, giống như ông ta chỉ là người qua đường râu ria.

…

Ngân Vi sống không lâu, đại khái là vì hắn từng cùng ma ký khế ước đồng sinh.

Ngân Vi chỉ có thể ôm cô, cùng ngắm trăng ngắm sao rồi lại nặng nề chìm vào giấc ngủ, hôm sau tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên giường.

Đôi khi Ngân Vi rất sợ hãi, nhưng khi Thời Sênh nhìn hắn, cảm xúc này sẽ tan thành mây khói, trở thành một mảnh yên lặng.

Cô sẽ không rời bỏ hắn.

Thời Sênh biết thời gian chết của hắn tới gần, cũng không làm ra hành động gì điên cuồng, chỉ bình tĩnh ở bên hắn, đến khi hắn hoàn trút hơi thở cuối cùng.

Thời Sênh tháo đồng hồ trên cổ tay hắn, giúp hắn thay một bộ đồ, ôm hắn tiến vào mộ thất đã chuẩn bị tốt từ trước.

Cửa mộ lặng lẽ khép lại sau lưng cô.

Cảnh tượng bên ngoài đột nhiên biến đổi thành một hồ nước, nước

hồ trong xanh dập dờn, trời xanh mây trắng, hết thảy đều rất bình yên.

Chương 832: Ngân vi (ngoại truyện)

Rất nhiều người nói ta có lai lịch không rõ ràng.

Kỳ thật, chính ta cũng không biết lai lịch của mình là gì.

Từ lúc ta bắt đầu có ý thức, ta đã ở một nơi tràn đầy lệ khí và sát khí, nơi đó được gọi là Vực Ma.

Nhưng ta khác với chúng, ta có máu có thịt, ta là con người.

Con người.

Chúng gọi ta như thế.

Nơi ta ở là một cái hang núi nhỏ hẹp, bên trong chỉ có một giường đá, ngoài ra chẳng có gì khác.

Lúc đầu, ta không dám rời khỏi nơi mình ở, tất cả những thứ bên ngoài kia đều chỉ chờ ta đi ra là sẽ ăn thịt ta.

Nhưng ta cảm thấy rất đói bụng, ta phải ra ngoài, nếu không ta sẽ chết ở đây.

Lần đầu tiên ra ngoài, còn chưa đi quá năm thước đã bị ép phải quay về. Để sống sót, ta chỉ có thể hết lần này tới lần khác thử đi ra, vừa để bảo vệ tốt bản thân mình, vừa để có năng lực tìm thức ăn.

Ta không biết mình lãng phí thời gian dài thế nào, đáng để nhắc tới

là, dù ta đói bụng nhưng lại không chết đi.

Loại đói khát đó cực kỳ khó chịu.

Rốt cuộc, có một ngày, ta thoát khỏi vòng vây của bọn chúng, nhưng tình hình trong Vực Ma khác xa với những gì ta nghĩ, nơi này hoang sơ, khô cằn, lúc nào cũng có thể gặp sát khí.

Không có đồ ăn, không có con người, chẳng có gì cả.

Ta lại quay về, trở lại vùng trời nhỏ nhoi có thể bảo vệ ta thoát khỏi sự tấn công của lũ ma.

Ngoại trừ cảm giác đói khát ra, ta hoàn toàn không chết, vì không tìm thấy đồ ăn nên ta chỉ có thể nhịn đói, chịu khát.

Cả ngày quanh quẩn ở một chỗ, ngoài buồn tẻ cũng chỉ có phiền muộn, nhưng ta vẫn lớn lên từng ngày.

Không ai dạy ta cách tăng cường sức mạnh của mình, ta chỉ có thể tự mình sờ soạng chiến đấu với mấy thứ bên ngoài hang động, tuy rằng lần nào trở về cũng mình đầy thương tích, nhưng ta cũng không sợ chúng.

Dần dần, những thứ bên ngoài càng ngày càng ít đi.

Chúng bắt đầu sợ ta.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, ta liên tiếp nằm mơ.

Giấc mơ rất chân thật, giống như đã từng thực sự xảy ra.

Trong mơ có một cô gái, ta không nhìn rõ mặt của cô ấy, nhưng cô

ấy làm cho ta có cảm giác cực kỳ thân thiết, làm cho ta dù ở trong thế giới tối tăm nhất cũng cảm nhận được ánh sáng và sự ấm áp.

Ta bắt đầu chờ mong giờ khắc nghỉ ngơi mỗi ngày, vì chỉ đến lúc đó, ta mới có thể nhìn thấy những thứ khác với thế giới này.

Ta cũng bắt đầu nói chuyện với lũ ma bên ngoài, biết Vực Ma là một thế giới nhỏ, bên ngoài kia là một thế giới khác lớn hơn.

Ta muốn ra ngoài.

Ta muốn ra ngoài tìm cô ấy.

Tìm được người con gái trong giấc mơ mỗi ngày, có được cô ấy, giữ chặt lấy cô ấy.

Lúc đó, trong đầu ta luôn chỉ có duy nhất một suy nghĩ này.

Vì đi ra ngoài, ta bắt đầu hỏi thăm cách thoát khỏi nơi này, lúc đầu chúng không nói cho ta biết, sau bị ta đánh cho sợ nên mới nói ra bí mật.

Chúng bảo ta đi tìm Vĩnh Sinh.

Vĩnh Sinh cũng là ma, toàn bộ Vực Ma này tồn tại là vì hắn.

Lần đầu tiên ta gặp Vĩnh Sinh, hắn không có hình dáng, nhưng ta cảm giác được hắn còn mạnh hơn cả những ma có hình thể khác.

“Con người?” Thanh âm của hắn rất kỳ quái, vừa kinh ngạc, lại vừa vui sướng.

“Ngươi có thể mang ta rời khỏi đây không?”

“A… Ai nói cho ngươi biết?” Vĩnh Sinh bay về phía ta, “Ngươi cũng dám một mình tới đây?”

“Vì sao không dám?” Ta hỏi lại.

Nó bay vòng quanh ta, giọng lúc thấp lúc cao, “Ngươi có biết đây là nơi nào không?”

“Không biết.” Vực Ma có rất nhiều nơi ta không biết.

“Không biết mà ngươi còn dám tới đây?”

“Ta muốn ra ngoài.”

Vĩnh Sinh bay tới trước mặt ta, rõ ràng hắn không có mắt nhưng ta lại có cảm giác hắn đang nhìn mình, tới mức làm ta dựng hết tóc gáy.

“Muốn ra ngoài…” Vĩnh Sinh dừng lại hồi lâu trước mặt ta rồi mới lại nói tiếp, “Có thể, cùng ta ký khế ước đồng sinh là được.”

“Khế ước đồng sinh là gì?”

“Cùng sống nhưng không cùng chết.”

Cùng sống nhưng không cùng chết.

Ai mạnh hơn thì sẽ có cơ hội cắn nuốt người kia.

Đương nhiên, cũng có thể cùng chung năng lực.

Ta có năng lực khống chế không gian cũng là dùng chung của hắn.

Ta đồng ý cùng hắn ký khế ước đồng sinh.

Ta phải ra ngoài.

Ngân Vi là tên hắn đặt cho ta, lúc nói cho ta nghe cái tên này, trong giọng điệu của hắn hình như đầy hận thù, loại hận thù như thể muốn đem người nghiền thành tro.

Ta ở thế yếu, lý trí nói cho ta biết, ta không thể phản bác hắn.

Ra khỏi Vực Ma dễ hơn ta nghĩ rất nhiều, Vĩnh Sinh hình như cũng biết sẽ như thế, không có gì ngoài ý muốn xảy ra cả.

“Ngươi là người, ta là ma. Ma Vực chỉ có tác dụng với ma, không có tác dụng với ngươi.”

Lúc đó, Vĩnh Sinh nói vậy với ta.

“Ngươi lừa ta?”

“Lừa? Lừa thì sao? Không có ta chỉ đường, ngươi cũng không ra được.”

Hắn nói đúng, không có hắn chỉ đường, dù ta không bị Vực Ma hạn chế thì cũng không ra nổi.

Vĩnh Sinh tràn đầy dã tâm, tự phụ tự đại, chuyện đầu tiên hắn ra khỏi đây là muốn khống chế đại lục.

Mà mục đích của ta chẳng phải là thống nhất đại lục gì gì đó.

Nhưng khi ấy ta không có khả năng đối đầu với hắn, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, từ hai bàn tay trắng leo lên tận vị trí Quốc sư

của Thương Lam.

“Thời cơ tới rồi, Ngân Vi, ngươi nên động thủ.”

Không dưới một lần, Vĩnh Sinh nói những lời này với ta.

Lần nào ta cũng nghe cho có lệ.

Nhưng lần đó, đại khái là hắn cảm nhận được gì đó, biết ta đang nghĩ cách đối phó với hắn, vì thế hắn liền ra tay trước.

Tuy rằng cuối cùng ta thắng, nhưng cũng bị vây lại ở phủ Quốc sư, không thể rời đi lâu lắm.

Hắn không làm gì được ta, ta cũng không làm gì được hắn.

Ta dùng rất nhiều thời gian đi tìm thiếu nữ trong giấc mơ của mình, nhưng mãi vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Họ đều không phải người ta muốn tìm.

Mỗi lần hy vọng lại là một lần thất vọng.

Thất vọng nhiều lần sẽ trở thành tuyệt vọng.

Ta đi Ma Diễm Lĩnh để lấy kiện thần vật kia, muốn mượn lực của thần để hủy diệt Vĩnh Sinh.

Tuy rằng cũng có thể ta sẽ vì thế mà chết, nhưng ta không thể để Vĩnh Sinh lớn mạnh được, để hắn có cơ hội cướp cơ thể của ta, tùy thời xằng bậy.

Nhưng ta không nghĩ, kiện thần vật kia cũng không dễ lấy, chẳng

những được huyết kỳ lân bảo vệ mà còn có rất nhiều huyền thú khác.

Huyết kỳ lân có thể hiệu lệnh cho huyền thú ở Ma Diễm Lĩnh, điều này ta chưa từng nói với cô ấy. Lúc trước cô ấy cùng mấy đầu huyền thú đàm phán, ta thực sự nghi ngờ rằng huyết kỳ lân sai bảo chúng ở sau lưng, nhưng ta không có chứng cớ.

Lần đầu tiên gặp cô ấy, ta liền biết đã tìm được người mà mình muốn tìm rồi.

Nhưng lúc ấy ta tả tơi không chịu nổi. Cô ấy vẫn cứ đàng hoàng tới chói mắt, cho nên ta không dám xuất hiện.

Ta chịu đựng chuyện bị phản phệ vì rời khỏi phủ Quốc sư, một đường theo cô ấy, cuối cùng không chống đỡ được nữa mới quay về phủ.

Việc ngoài ý muốn của ta là cô ấy lại tới.

Điều khiến ta càng bất ngờ là hình như cô ấy không ghét ta, thậm chí là…

Thích ta.

Ta vẫn nhớ ra, lúc ấy cô ấy nói ra suy nghĩ của mình.

Chỉ có hai chữ rất đơn giản.

Lại làm cho ta có loại xúc động muốn ôm lấy cô ấy. Đây là người thiếu nữ mà ta đã tìm rất nhiều năm.

Nhưng ta không thể.

Ta chạy trối chết.

Đến khi cô ấy xuất hiện ở ngoài phủ Quốc sư nhìn hai con kỳ lân, ta liền đưa chúng cho cô ấy theo bản năng.

Ta đã sớm giao bản thân cho nàng rồi.

Ngân Vi.

Chương 833: Cô nàng xui xẻo (1)

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -289000

Giá trị sinh mệnh: 35

Tích lũy: 52000

Cấp bậc nhiệm vụ: A

Điểm nhiệm vụ: 78

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Tích lũy 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Tích lũy 2000

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim Quỷ Vương ", "Ám dạ", "Máu Kỳ lân "

Thời Sênh liếc mắt nhìn số liệu, có chút bùng nổ, lấy kiếm ra chém màn hình.

Không chỉ trừ giá trị làm người của ông mà còn trừ cả giá trị sinh

mệnh!

Mi muốn lên trời à!

Hệ thống rất vô tội, vì sao kẻ bị thương luôn là nó.

[Nhắc nhở ký chủ...]

Ánh mắt Thời Sênh lạnh trừng màn hình đã khôi phục hình dạng ban đầu, một loạt ký tự nhảy loạn lên trên màn hình.

Hệ thống nén cảm giác sợ hãi, nhanh chóng nói: [Giá trị nhân phẩm vượt quá mức âm 300000, ký chủ sẽ nhận được một túi quà, xin ký chủ chú ý nhân phẩm.]

Thời Sênh: "..."

Túi quà!

Còn không biết xấu hổ nói túi quà!

Lần trước là cái quái gì?

May mắn giảm xuống ba mươi phần trăm!!!

Còn có cái gì truy sát nữa...

Tao XXOO mày!

[Ký chủ bình tĩnh một chút.]

Thời Sênh hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi, ngồi chửi Hệ thống đủ nửa giờ mới thôi.

Hiện tại Hệ thống cũng không dám tùy tiện dịch chuyển nữa, chỉ có thể cam chịu bị mắng.

Dù sao cô ấy toàn mắng chủ nhân nó, nó nghe cũng chỉ thấy hơi mệt đầu một chút, không sao không sao.

Thời Sênh mắng Hệ thống và chủ nhân Hệ thống xong, lại bắt đầu ngồi trong không gian mần mò chiếc đồng hồ của cô.

Tháo rồi lắp, lắp rồi tháo.

Hệ thống không hiểu Ký chủ đang làm gì.

Cứ tháo ra tra vào như thế thú vị lắm à?

Thời Sênh nhìn chiếc đồng hồ đeo tay đã được ráp lại hoàn chỉnh, gương mặt thoả mãn, không gian vừa rồi giúp cô không ít việc.

[Ký chủ, tôi muốn nhắc nhở cô, đây là thế giới hư cấu, một khi trở lại thế giới thật, mấy thứ này cũng sẽ biến mất.]

Cô làm nhiều nữa cũng chỉ công cốc thôi!!

"Bây giờ tôi có về được luôn không?"

[...] Được rồi không thể, không biết bây giờ chủ nhân nó đang làm gì mà còn chưa tới!! Chết mất thôi!

"Thế giới tiếp theo."

[Bắt đầu dịch chuyển...]

...

-- Tất cả mọi người đều biết miệng Bộ Manh rất xui xẻo.

*

"A!"

Tiếng hét chói tai làm cho Thời Sênh ngồi bật dậy, một giây kế tiếp lại nhũn người ngã xuống, đầu cứ đau nhói lên.

Cmn lại thế này rồi!

"Ưmm... a…"

Tiếng thở dốc và tiếng kêu the thé xung quanh khiến cho đầu Thời Sênh càng đau hơn. Cô hơi quay đầu, bị tình cảnh bên cạnh dọa cho giật mình.

Hai người đàn ông...

Một người phụ nữ...

Người phụ nữ dường rất thống khổ, đang ra sức thét chói tai, nhưng càng kích thích đến hai tên đàn ông một trước một sau người cô.

Cay mắt.

Thời Sênh vội dời mắt đi, quan sát thân thể của mình.

Tốt, y phục hoàn chỉnh, vẫn chưa bị làm sao.

Lúc này cô nằm trong góc trên chiếc giường nhỏ. Trên chiếc giường

này có mùi rất khó ngửi, xông lên cô thực sự khó thở.

Ba người bên kia thì ở trên mặt đất, hẳn là quá mức tập trung tinh thần nên không phát hiện cô tỉnh lại.

Phòng này rất hẹp, không có cửa sổ. Cửa chính ở phía sau hai người đàn ông, lén chạy ra ngoài là chắc chắn không thể.

Chỉ có thể đi trước mặt!

Cũng may thân thể này không phải là bị bỏ thuốc, hẳn là bị đánh ngất xỉu. Thời Sênh nằm một lúc, cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Cô vừa định ngồi dậy, người bên kia lại đột nhiên đi về phía cô.

Thời Sênh: "..."

Ở đây có tên biến thái không mặc quần áo!

Người đàn ông đưa tay nắm lấy cánh tay Thời Sênh, túm cô xuống dưới giường, quay sang nói với người đàn ông bên kia: "Đừng chơi nữa, giải quyết cái này trước đi đã."

"Sợ cái gì, cô ta còn có thể chạy được chắc?"

"Sắp đến giờ rồi." Người đàn ông chỉ chỉ đồng hồ cũ nát trên tường.

Lúc này đã hơn bốn giờ sáng.

Người đàn ông bên kia có chút không tình nguyện buông người phụ nữ ra, cứ như vậy đi tới, "Đến đây, đến đây, thật không biết một con nhóc bé xíu thế này lại đắc tội người nào, nhìn đã không có hứng thú. Con bé vẫn là vị thành niên đúng không? Mày xem dáng người

này..."

"Được rồi, oán giận ít thôi, nhận tiền của người ta thì phải làm thôi, cứ coi như búp bê tình dục đi."

Búp bê...

Búp bê tình dục?

Thời Sênh yên lặng cúi đầu nhìn dáng người bản thân.

Mặc dù là không phải tốt lắm, nhưng cũng đâu đến mức vị thành niên chứ!

Mắt hắn mù hay sao!

Thời Sênh nhấc chân đạp vào thân dưới của người đàn ông đối diện, dùng lực vô cùng chuẩn xác.

Người đàn ông gào một tiếng, ôm lấy thân dưới ngồi thụp xuống.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, chém thẳng về phía người đang lôi kéo nàng.

Ngọn đèn chiếu vào trên thiết kiếm, khúc xạ vào trong mắt người đàn ông. Một giây kế tiếp, trên cổ hắn mát lạnh, ngay sau đó thân dưới cũng đau nhức theo.

Hắn nhăn rúm mặt nhìn đứa bé gái đứng trước mặt.

Khuôn mặt búp bê nhìn cực kỳ vô hại, chỉ cao đến ngực hắn, thế nhưng dáng vẻ lúc này, nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng sợ.

Vũ khí trên cổ, giống như chỉ cần dùng sức một chút, là có thể cướp đi mạng của hắn.

Thời Sênh dùng thiết kiếm vỗ vỗ gương mặt người đàn ông, "Vừa rồi là cái tay nào bắt tao?"

Người đàn ông không lên tiếng.

Thời Sênh nhếch miệng cười, "Vậy chém cả hai cái tay!"

Sắc mặt người đàn ông chợt biến đổi, "Đừng, đừng."

Nhìn hai cơ thể trần truồng chướng mắt kia, Thời Sênh nói, "Đi mặc quần áo vào."

Bị thanh kiếm sắc bén chỉ vào, hai người quay sang nhìn nhau, rồi nhịn đau đi mặc quần áo.

Người phụ nữ kia quỳ rạp trên mặt đất, không biết là chết hay sống.

Thời Sênh tiện tay lôi cái thảm bẩn thỉu ném tới trên người phụ nữ, đắp lại cơ thể đầy thương tích của cô ta.

Đang lúc cô quay đầu, một người đàn ông nhanh chóng nhào về phía ngăn tủ bên giường, kéo ngăn kéo ra, lấy ra khẩu súng chĩa về phía Thời Sênh, "Mẹ kiếp, con oắt con còn dám ngang ngược với hai thằng anh mày à, bỏ kiếm xuống, nếu không tao sẽ nổ súng đấy."

Thời Sênh quan sát súng trong tay hắn vài lần, phun ra hai chữ không chút lưu tình, "Thiểu năng."

"Mày nói cái gì?"

"Lại còn điếc."

Người đàn ông cầm súng vẫn không nổ súng, đại khái là không muốn xảy ra án mạng, "Bớt lắm điều đi, để thanh kiếm xuống cho tao!"

"Mày là cái thá gì? Bảo tao buông thì tao phải buông à?" Thời Sênh hừ nhẹ một tiếng, thiết kiếm chợt văng từ trong tay cô ra, đánh thẳng vào cổ tay của người đàn ông cầm súng.

Hắn nghe thấy tiếng xương vỡ vụn giòn tan, súng trong tay không cầm được, rơi luôn xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, gã đàn ông còn lại kinh hãi, nhanh chóng muốn đi nhặt súng, thế nhưng thanh kiếm kia cũng lại tự bay trở về.

Đúng vậy hắn không nhìn lầm.

Chính nó tự bay trở về.

Nam nhân sợ đến lảo đảo một cái, ngã nhào xuống đất, không ngừng lui về phía sau, "Mày mày... Mày là người hay ma?"

"Luôn có người thích tự mình dọa mình." Tuy rằng không biết dáng vẻ của mình thế nào, thế nhưng làm nữ phụ, cũng không thể xấu xí đến nỗi không thể gặp người đúng không?

Thời Sênh tiến lên bắt được thiết kiếm, "Soạt" một cái chỉ vào người nam nhân kia, "Làm nhiều chuyện trái lương tâm quá chứ gì."

"Tao... Tao không biết gì cả, tao tao tao không biết." Người đàn ông ra sức lắc đầu, "Chúng tao nhận tiền của người ta thì phải làm thôi, oan có đầu nợ có chủ, đừng tìm tao, đừng tìm tao..."

Người đàn ông nói năng lộn xộn.

"Ai muốn hại tao?"

"Không biết, tao không biết..." Người đàn ông tiếp tục lắc đầu.

Chương 834: Cô nàng xui xẻo (2)

Nguyên chủ tên là Bộ Manh.

Mà nhìn đứa bé này cũng đặc biệt dễ thương, lấy một cái tên gọi là Bộ Manh*, tương phản đến kỳ lạ.

** 步萌: [bu meng] phiên âm đọc hơi giống từ 不萌 (không đáng yêu). Nên ở đây mới nói là nghe tên và khuôn mặt rất tương phản.*

Bộ Manh là trẻ mồ côi, từ nhỏ lớn lên ở đạo quán.

Trong xã hội hiện giờ, người học huyền học vốn đã ít, ngày càng suy thoái.

Thế nhưng đạo quán mà Bộ Manh ở vẫn có người tài giỏi thực sự.

Sư phụ của Bộ Manh chính là một trong số đó.

Từ nhỏ Bộ Manh đã theo học sư phụ, thế nhưng có vẻ bát tự của cô và Huyền học không hợp nhau, vẫn là một con gà mờ, cuối cùng sư phụ cô đành bỏ cuộc.

*Bát tự: tám chữ giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi.

Bộ Manh là một cô nàng miệng lưỡi xui xẻo, điểm này mọi người trong đạo quán đều biết. Cô nói tốt thì không linh nghiệm, nhưng nói điều xấu đều linh nghiệm 100%.

Những đứa trẻ khác ở đạo quán cũng không muốn chơi cùng Bộ Manh, sợ lời nguyền rủa của cô xảy ra với bọn họ.

Cho nên vốn là đứa bé rất cởi mở, về sau trở nên càng ngày càng không thích nói, đến cuối cùng đều là viết chữ để giao tiếp.

Sư phụ Bộ Manh ở trong lòng không nỡ, đúng lúc Bộ Manh sắp lên trung học, liền đưa cô tới thành phố, nhờ bạn ông chăm sóc giúp.

Người bạn này là người đại diện, bình thường đi sớm về trễ. Có một lần, người đại diện vô tình nhìn thấy lời bài hát Bộ Manh viết, cảm thấy cô rất có năng khiếu, hỏi cô có mong muốn học âm nhạc không.

Bộ Manh không thích nói, nhưng không có nghĩa là cô không thích giao lưu với người khác, lời bài hát có thể giúp cô viết hết suy nghĩ của chính mình ra, cô rất muốn học.

Sau khi người đại diện hỏi sư phụ Bộ Manh, nhận được sự đồng ý của sư phụ Bộ Manh, liền đưa Bộ Manh vào học viện âm nhạc.

Ở phương diện này Bộ Manh quả thật rất có năng khiếu. Cô từng ngầm viết bài hát cho một số người, nhưng lời bài hát của cô không phải ai cũng có thể hát được, nếu đã hát được, nhất định một lần là nổi tiếng.

Trong giới ca sĩ không ít người đều nghe đến tên tuổi của cô, nhưng chưa ai từng gặp cô.

Mọi việc trao đổi của cô, đều tiến hành trên web, ngay cả người đại diện chăm sóc cô cũng không biết.

Vốn là cô sẽ không có phiền phức gì, thế nhưng Bộ Manh vẫn gặp

phiền phức, nhưng không phải là nữ chính, mà là nữ phụ Doãn Bảo Bảo.

Doãn Bảo Bảo là đàn chị khóa trên của Bộ Manh, xinh đẹp, thân thế tốt, chỗ dựa vững chắc. Trong quyển tiểu thuyết này, vai của cô ta là loại nữ phụ ác độc, một viên gạch nền cho tình cảm của nam chính và nữ chính.

Thế nhưng Doãn Bảo Bảo bị người khác xuyên vào.

Người xuyên vào Doãn Bảo Bảo chính là một độc giả đã đọc nguyên tác.

Doãn Bảo Bảo xem hết toàn văn, biết thân phận Bộ Manh, tìm đủ cách tiếp cận cô.

Biết nguyên nhân khiến Bộ Manh không nói chuyện, cô ta lấy thân phận người chị tri kỷ bầu bạn với Bộ Manh, Bộ Manh dần dần tiếp nhận và ỷ lại Doãn Bảo Bảo.

Doãn Bảo Bảo tiếp cận Bộ Manh đương nhiên là có nguyên nhân, cô ta lừa Bộ Manh giúp mình viết không ít bài hát.

Doãn Bảo Bảo lại dùng những ca khúc đó để tiếp cận nam chính An Thần. Sau khi An Thần hát những ca khúc đó, Bộ Manh biết mình bị gạt, cô đi tìm Doãn Bảo Bảo.

Song lúc đó Doãn Bảo Bảo đã hẹn hò với An Thần, hai người ở bên nhau, mọi người trong giới đều hâm mộ.

Một là mỹ nhân sáng tác nhạc mới xuất hiện, một là tiểu vương tử hát tình ca nổi danh đã lâu, thân thế bối cảnh cũng vô cùng xứng đôi, nhìn thế nào cũng đều là một đôi trời đất tạo thành.

Để bảo vệ hình tượng của mình ở trước mặt An Thần, Doãn Bảo Bảo tự hạ mình tìm Bộ Manh, để cô đừng nói lung tung, khóc kể lể là mình bị ép nên không biết làm thế nào khác.

Bộ Manh nhẹ dạ, hứa với Doãn Bảo Bảo sẽ không nói ra, nhưng cô ta không thể tiếp tục dùng tác phẩm của cô nữa.

Doãn Bảo Bảo ngoài miệng thì đồng ý, thế nhưng lúc An Thần cần bài hát mới, Doãn Bảo Bảo vẫn đưa lời bài hát lúc trước lấy trộm từ chỗ Bộ Manh cho An Thần.

Bài hát này có ý nghĩa đặc biệt với Bộ Manh, trước giờ cô chưa từng nghĩ muốn tìm người hát.

Sau khi nghe được An Thần hát bài này, Bộ Manh vô cùng tức giận.

Cô đi tìm Doãn Bảo Bảo, nói muốn đi tố cáo cô ta. Doãn Bảo Bảo đại khái là thực sự sợ Bộ Manh đi tố cáo cô ta, càng sợ An Thần biết chân tướng.

Cho nên cô ta ngầm thuê người, bắt Bộ Manh, chụp được video cô bị người ta cưỡng hiếp, uy hiếp cô nếu dám nói ra, liền đăng video lên Internet.

Bộ Manh không dám nói chuyện này với bất kỳ kẻ nào.

Doãn Bảo Bảo lại lấy cái này ra uy hiếp Bộ Manh giúp cô ta viết bài hát.

Danh tiếng của Doãn Bảo Bảo càng lúc càng lớn. Cô ta dần thay thế Bộ Manh, như cá gặp nước trong giới giải trí.

Trên tay Doãn Bảo Bảo nắm được điểm yếu của Bộ Manh, Bộ Manhkhông dám nói gì cả.

Số lượng bài hát Doãn Bảo Bảo cần cũng càng ngày càng nhiều, viết bài hát cũng cần có cảm hứng, Bộ Manh làm sao viết ra được nhiều như vậy.

Cuối cùng Bộ Manh là bị ép phát điên, nói ở trên mạng rằng bài hát này là cô viết, thế nhưng không ai tin tưởng cô.

Ngay cả người đại diện cũng không tin cô, nghĩ cô có vấn đề về tinh thần, cần điều trị.

Khi tất cả mọi người đều không tin cô, Bộ Manh chọn cách tự kết liễu sinh mệnh của mình.

Bộ Manh chết, Doãn Bảo Bảo còn tung video ra ngoài, bôi nhọ Bộ Manh.

Trong tác phẩm này Doãn Bảo Bảo vẫn là nữ phụ, cuối cùng mọi hành vi của cô ta sẽ bị người khác vạch trần, nam chính vẫn sẽ ở bên nữ chính.

Đương nhiên điểm này Bộ Manh không biết.

Nguyện vọng của Bộ Manh là vạch trần bộ mặt thật Doãn Bảo Bảo, bắt cô ta phải chịu trừng phạt thích đáng.

Thời điểm cô tới đây, chính là lúc Doãn Bảo Bảo bắt cóc Bộ Manh.

Thời Sênh nhìn về phía camera trong phòng, camera vẫn mở, nhưng lại quay cô gái trên mặt đất kia.

Thời Sênh chỉ nhìn thoáng qua đã thu hồi tầm nhìn.

Không biết khả năng nguyền rủa của nguyên chủ linh nghiệm đến đâu, Thời Sênh nhìn hai người đàn ông bị buộc chung một chỗ, chợt thốt ra một câu, "Chúng mày sẽ bị cảnh sát bắt."

Hai người đàn ông: "..."

Chỉ ba phút sau, bọn họ chợt nghe thấy tiếng còi cảnh sát.

CMN quá lợi hại!

Lần này kiếm cũng không cần.

Cảnh sát lên rất nhanh, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, cảnh sát cũng há hốc mồm.

Tình cảnh này là sao?

Thời Sênh ngồi trên cái ghế duy nhất trong phòng, bắt chéo chân, nhàn rỗi chống cằm nhìn bọn họ phá cửa tiến vào.

Một người phụ nữ nằm trên sàn chẳng biết sống hay chết. Trong cơ thể cô ta còn lưu lại tinh dịch của hai người đàn ông kia, bọn họ muốn chối cũng không được.

Hai người kia thực sự cũng không biết là ai thuê bọn họ, bọn họ chỉ có ảnh chụp, ngay cả tên Thời Sênh cũng không biết.

Thời Sênh là người bị hại, dù có là một người bị hại hơi kỳ quái, thì cũng không thể xóa đi sự thực rằng cô là người bị hại.

Cho nên ở đồn cảnh sát ghi khẩu cung xong, cô cũng nhanh chóng

được thả ra.

"Đội trưởng Hồng, camera bị người ta xử lý rồi." Thời Sênh vừa đi, có người vội vã chạy đến tìm đội trưởng Hồng vừa lấy khẩu cung của Thời Sênh.

"Bị người ta xử lý?" Đội trưởng Hồng ngầm muốn hỏi cậu ta có ý gì.

"Có một đoạn video bị người ta xóa bỏ."

"Có khôi phục được không?"

Người nọ lắc đầu, "Không thể."

"Phần bị xóa bỏ là gì?"

"Chắc là hình ảnh cô bé chế ngự một cách tàn độc, có điều nhìn nơi đặt máy, thì cũng không quay được nhiều lắm."

Lúc trước bọn họ thẩm vấn hai người kia, là làm sao bị một cô bé chế ngự, hai người này cũng không nói, mặt còn vô cùng sợ hãi.

Hắn nhìn cô bé kia, một cô bé rất dễ thương, dù có biết được chút quyền đạo gì, thì cũng đâu cần sợ đến mức thành như vậy chứ?

Đội trưởng Hồng khẽ nhíu mày, "Biết rồi, chứng cứ còn lại đã đủ định tội bọn họ."

Chương 835: Cô nàng xui xẻo (3)

Thời Sênh từ đồn cảnh sát đi ra, như có điều suy nghĩ đi về phía chỗ ở của cô.

Năng lực Bộ Manh hẳn là thuộc về nói linh nghiệm.

Cũng không biết sẽ có tác dụng với người nào.

Thời Sênh quyết định đi thử một chút.

Lúc này đã hơn chín giờ sáng, cô tìm một quảng trường, ngồi xổm ở một bên, xem ai không vừa mắt, liền nguyền rủa hai câu.

Chẳng hạn như sẽ vấp ngã, sẽ mất ví tiền, sẽ bị người đánh...

Thế nhưng có linh nghiệm, có cái không linh nghiệm.

Thời Sênh lại thử tìm loại người nhìn không giống người tốt, hầu như thử trăm lần đều linh nghiệm cả trăm. Thế nhưng đối với người nhìn có vẻ rất lương thiện hoặc trẻ con, thì không hề linh nghiệm.

Trong những người cô thử, không linh nghiệm nhiều nhất là trẻ con hồn nhiên, còn có những người nhìn có vẻ là người tốt, thì cũng linh nghiệm rất nhiều.

Thời Sênh khảo nghiệm nửa ngày, cho ra kết luận.

Đồ chơi này chỉ có tác dụng với người xấu, không tác dụng với

người tốt.

Quả thực giống như là máy phân biệt tốt xấu.

Đối với người trước đó không linh nghiệm Thời Sênh còn thử chúc phúc.

Sự thực chứng minh là có thể được.

Đại khái là chỉ sa chân một chút thôi cũng không linh nghiệm.

Đúng là Thầy bói!

Manh ta lợi hại nhỉ.

Kỹ năng tốt như vậy, lại không biết dùng, ngốc quá!!

Thời Sênh thí nghiệm xong, chuẩn bị rời đi, vừa đứng dậy đã choáng váng, ngã luôn vào ao nước bên cạnh.

Cô ngã ào một tiếng, bọt nước văng lên đầy đất.

Đã bảo anh hùng cứu mỹ nhân mà?

Sao ông đây lại xui xẻo thế chứ! Lật bàn!

Nghe tiếng động, người trên quảng trường đều nhìn sang bên này, cũng có người chạy lại giúp kéo Thời Sênh lên.

Toàn thân Thời Sênh đều chống cự.

Đầu đau quá, mí mắt trĩu nặng, thật mệt mỏi, muốn ngủ.

Đại khái là thấy tình trạng cô không tốt lắm, có người đề nghị đưa cô đi bệnh viện, nhưng phần lớn mọi người đều thờ ơ lạnh nhạt.

Cuối cùng Thời Sênh vẫn được đưa đi bệnh viện. Người đưa cô đi bệnh viện là một phụ nữ trung niên trong khảo nghiệm có thể chúc phúc trước đó của cô. Bà ấy còn cố ý ngồi chờ Thời Sênh tỉnh lại.

"Cô gọi điện thoại cho chú cháu rồi. Ông ấy sẽ nhanh chóng qua đây thôi." Phụ nữ trung niên thấy Thời Sênh quan sát bốn phía, liền nhỏ nhẹ nói: "Cháu còn trẻ thế này, làm sao lại mệt nhọc quá độ? Chú ý sức khỏe một chút, đừng nghĩ tuổi còn trẻ, là có thể làm tiêu hao thân thể của mình."

Mệt nhọc quá độ?

Thời Sênh xoa xoa mi tâm, chắc nguyên nhân là do cô sử dụng lời nguyền quá nhiều.

Xem ra vẫn có hạn chế.

Người chú mà người phụ nữ trung niên kia nhắc tới là Vu Thanh, chính là người đại diện chăm sóc nguyên chủ.

Vu Thanh tới rất nhanh, khuôn mặt rất bình thường, thế nhưng ông ấy có tướng sống lâu, hẳn là chưa từng làm chuyện xấu gì.

Đương nhiên Thời Sênh không biết xem tướng, chỉ là những thứ có trong trí nhớ nguyên chủ.

Vu Thanh cảm ơn người phụ nữ trung niên kia, rồi trả cho bà tiền bà đã ứng ra thanh toán tiền thuốc men giúp cô, tự mình tiễn bà về.

"Con bé này, sao cháu không ở trường học?" Giữa hai lông mày Vu

Thanh có vẻ mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn quan tâm hỏi: "Có phải gần đây học tập quá mệt mỏi không?"

Thời Sênh lắc đầu.

Do cô tự gây ra thôi.

Vu Thanh đã quen nguyên chủ không nói lời nào nên cũng không nói thêm cái gì, chỉ cẩn thận căn dặn cô vài câu, sau khi hỏi qua bác sĩ không có gì đáng ngại, bắt đầu cầm điện thoại vội vàng công việc của ông.

Vu Thanh nhận liên tiếp mấy cú điện thoại, có lẽ đã xảy ra chuyện gì. Ông xoay người nói với Thời Sênh: "Cháu chú ý nghỉ ngơi, chú thuê người chăm sóc cháu, có chuyện gì cứ nói với họ, tối nay chú trở lại thăm cháu."

Thời Sênh vẫn gật đầu như trước.

Vu Thanh hơi lo lắng, nhưng điện thoại không ngừng vang, ông vẫn phải rời đi.

Thân thể Thời Sênh không có chuyện gì, thế nhưng vì dùng sức quá độ, cô phải nằm bệnh viện ba ngày, tinh thần mới chậm rãi tốt lên.

Lúc xuất viện, Vu Thanh gửi tin nhắn cho cô nói muốn tới đón cô, Thời Sênh trực tiếp cự tuyệt.

Có lẽ Vu Thanh thực sự quá bận, xác định Thời Sênh không muốn mình đón, liền bảo cô về đến nhà thì báo bình an cho ông, rồi không có tin tức gì nữa.

Vu Thanh quản lý mấy nghệ sĩ, có đôi khi bận rộn, một tháng đều

không thấy được bóng người.

Thời Sênh rời khỏi bệnh viện, chuẩn bị đón xe về nhà, sờ túi mới phát hiện, bản thân cũng chỉ có thể ngồi xe buýt.

Nguyên chủ bị bắt đi cũng không mang theo gì, chỉ còn lại năm tệ không biết sót trong túi quần từ lúc nào.

Xe buýt thì xe buýt.

Thời Sênh nhìn biển trên trạm, lên một chiếc xe buýt, lúc này không phải giờ cao điểm, không có bao nhiêu người. Thời Sênh tìm được một vị trí ngồi xuống.

Xe đi một chút dừng một chút, xe buýt rộng trống trải, lúc này lại chật kín người hết chỗ, chen lấn xô đẩy.

Ngay khi Thời Sênh gần đến trạm, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng cãi vã.

Sau đó có người thét chói tai hô giết người, xe buýt vội phanh lại, tiếng phanh xe chói tai vang vọng cả con đường, mọi người trên xe đều nghiêng đổ về phía trước mặt, vô cùng hỗn loạn.

Thời Sênh chống tay ổn định cơ thể, trước mặt quá nhiều người, không nhìn thấy chuyện gì xảy ra.

Thoáng có tiếng thét chói tai và tiếng trẻ con khóc ầm ĩ, còn có tiếng người bất mãn oán giận, trộn lẫn vào nhau, vô cùng ầm ĩ.

Thời Sênh đứng luôn lên ghế để nhìn về phía trước. Một người đàn ông đeo khẩu trang, đang bắt giữ một đứa bé khoảng bảy tám tuổi, mà bên chân hắn có một người phụ nữ ngã xuống, bụng có máu

chảy ra.

Thời Sênh: "..."

Cái quái gì xảy ra đây?

Người trong xe không dám tới gần hắn ta, đều lui ra phía sau, ba mồm bảy miệng xoa dịu tâm tình của hắn.

Nhưng mà hiệu quả không tốt.

"Lui ra phía sau, đều lui ra phía sau, nếu không tao giết cô ta!" Người đàn ông bóp chặt cổ đứa bé, sắc mặt đứa bé kia đã xanh mét.

Tay kia cầm dao găm, chỉ vào người xung quanh.

Mọi người không dám kích thích người đàn ông, chỉ có thể lui về phía sau.

"Con..." Người phụ nữ trên đất chưa chết, hơi thở mong manh đưa tay ra kéo đứa bé kia, đưa mắt nhìn người xung quanh, "Cứu con tôi với, cứu con tôi với..."

"Mở cửa xe, cho bọn họ xuống!" Người đàn ông không để ý tới lời van xin của người phụ nữ, quát tài xế.

Tài xế cũng bị giật mình, run rẩy ấn chốt mở cửa, nhấn vài cái mới mở được.

Cửa xe vừa mở ra, người trong xe chen lấn xông ra ngoài.

Ai muốn ngồi cùng xe với tội phạm giết người chứ?

Thời Sênh vốn ngồi ở phía sau, chờ những người đó xuống hết rồi, cô mới chậm rãi đứng dậy.

"Nhanh lên!" Người đàn ông giục, giọng rất to, lại lộ ra một chút run rẩy, không biết là sợ hay vội vàng.

Lúc Thời Sênh đi tới cửa xe, nhìn rõ người phụ nữ trên sàn xe, là người phụ nữ mấy ngày trước đã đưa cô đi bệnh viện.

Chân định đi xuống cũng dừng lại, cứ đứng như vậy ở cửa.

"Mày muốn làm gì, lăn xuống đi!" Ngón tay người đàn ông càng siết mạnh hơn, mặt đứa trẻ con đã đỏ bừng.

"Sao cô bé ấy còn không xuống đi?"

"Các cô bé bây giờ đều to gan như vậy sao? Nhanh xuống đây đi, hắn là tội phạm giết người đó..."

"Báo cảnh sát, báo cảnh sát chưa?"

"Trời ơi đứa bé kia sắp không chịu nổi nữa rồi..."

Người xuống xe đứng xa xa bàn tán, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Thời Sênh mỉm cười, cánh môi hồng nhạt khẽ mở, "Chết đi."

Trên trán người đàn ông nổi gân xanh, "Mày nói cái gì?"

Thời Sênh lặp lại từng câu từng chữ, "Tao nói mày chết đi."

Người đàn ông đang muốn nói gì, xa xa có bóng xe đột nhiên lao về phía bên này, giận dữ trong mắt hắn ta biến thành sợ hãi, theo bản

năng buông đứa trẻ ra, chạy xuống xe.

"Rầm!"

Cảnh tượng yên tĩnh đến quỷ dị, toàn bộ không gian như dừng lại.

Chương 836: Cô nàng xui xẻo (4)

Một chiếc xe tải không biết lao từ đâu ra, đâm vào xe buýt. Xe buýt bị đâm trượt đi một đoạn, toàn bộ thân xe biến dạng nghiêm trọng.

Sau phút im lặng đến kỳ dị, xung quanh liền khôi phục sự ầm ĩ, không ít người to gan đã chạy về phía xe buýt.

Cửa xe xe buýt chẳng biết tại sao lại đóng lại, làm thế nào cũng không mở được ra, mọi người chỉ có thể bò từ cửa sổ vào cứu người.

Trong xe, Thời Sênh buông đứa bé kia ra, lay lay cánh tay mình nhìn một chút, một mảnh thủy tinh đang ghim vào trong, máu không ngừng chảy xuống, áo của cô đã nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Kẻ bắt cóc kia nằm sấp xuống ở chỗ ngồi, không có động tĩnh, cũng không biết là chết hay sống.

Thời Sênh còn chưa kịp tiến lên kiểm tra, đã bị người tiến vào đưa đi ra ngoài.

Cảnh sát và 120 luôn tới chậm, người phụ nữ và kẻ bắt cóc kia đều bị đưa vào bệnh viện cấp cứu. Thời Sênh không muốn đi bệnh viện, để bác sĩ băng bó ngay tại chỗ cho cô.

Vết thương của cô không sâu, bác sĩ cũng không có ý kiến gì.

"Xin chào... là cô?" Đội trưởng Hồng vốn đang tìm đương sự hỏi, kết

quả thấy Thời Sênh, khóe miệng hơi giật giật, không phải cô gái này mới từ đồn cảnh sát ra sao?

Thời Sênh cụp mắt nhìn cánh tay bị bó như bánh chưng của mình, cũng không nhìn đội trưởng Hồng.

Bầu không khí có chút xấu hổ, đội trưởng Hồng đặt tay lên môi, hắng giọng một cái, "Cô Bộ, tôi muốn hỏi cô mấy vấn đề, mong cô phối hợp."

"Không quen, thấy việc bất bình rút dao tương trợ, tâm trạng tốt." Thời Sênh không ngẩng đầu phun ra mấy từ.

Đội trưởng Hồng nghe mà ngớ người.

Cô ấy chơi trò gì vậy?

Một lúc lâu anh ta mới phản ứng được, cô đang trả lời vấn đề anh ta sắp hỏi.

Đã rõ hết cả đường lối rồi!

Đội trưởng Hồng hỏi tượng trưng vài câu, Thời Sênh đều trả lời rất đơn giản, thế nhưng không có gì sai.

"Cô để lại phương thức liên lạc đi, có chuyện gì, cảnh sát sẽ liên lạc với cô." Cuối cùng đội trưởng Hồng nói.

Thời Sênh lưu lại số điện thoại di động của nguyên chủ. Cô đi mấy bước, lại quay trở lại, chăm chú nhìn đội trưởng Hồng, "Có thể đưa tôi về không?"

Bản cô nương không có tiền!

Đội trưởng Hồng: "..."

Đội trưởng Hồng tìm một người đưa Thời Sênh về nhà.

"Đội trưởng Hồng, Đội trưởng Hồng, anh xem cái này." Một viên cảnh sát vội vã đã chạy tới, cầm máy vi tính trong tay đưa cho đội trưởng Hồng.

Trong máy vi tính đang phát video theo dõi trên xe buýt, người trên xe buýt đều xuống hết rồi, cô bé có khuôn mặt dễ thương kia mới chậm rãi đi tới cửa.

Cô chuẩn bị đi xuống, thế nhưng lúc gần nhấc chân, nhìn thấy người phụ nữ trên đất, chẳng biết tại sao lại thay đổi ý định.

Nhưng anh ta chợt nghe thấy một tiếng "Chết đi".

Tiếp theo thì có xe vận tải đụng vào xe buýt.

"Đội trưởng Hồng, cô bé này rất kỳ lạ." Câu kia của cô vừa mới dứt lời, thì xe tải đâm vào.

Đội trưởng Hồng xem đi xem lại đoạn video đó, "Xe vận tải xảy ra chuyện gì?"

Viên cảnh sát nhanh chóng trả lời, "Lái xe mệt nhọc, lúc vòng vào lẽ ra phải đạp phanh, lại đạp chân ga, lao thẳng tới, không có điểm đáng nghi."

Nếu không phải là trong camera có cảnh kẻ bắt cóc vì bị đâm, nên đao trên tay hắn cắm thẳng vào bụng hắn, thì hiện tại cô bé này chính là người hiềm nghi.

"Trùng hợp mà thôi, đừng nghi ngờ lung tung." Lúc đội trưởng Hồng nói lời này, bản thân cũng nhíu nhíu mày, thật sự là trùng hợp sao?

Vụ án này được kết án rất nhanh, kẻ bắt cóc là tội phạm giết người liên hoàn bị phát lệnh truy nã đang huyên náo mấy ngày gần đây, người phụ nữ kia nhận ra hắn, cho nên mới có một màn trên xe buýt.

Người phụ nữ không chết, nhưng tình hình rất nghiêm trọng, nếu chăm sóc tốt vẫn có thể khỏe mạnh.

Kẻ bắt cóc kia cũng không chết, dao găm không đâm vào bộ phận quan trọng, giúp hắn nhặt về một cái mạng, nhưng án giết người liên hoàn của hắn, cũng đủ để phán quyết cho hắn ở tù chung thân.

Thời Sênh tắt TV, vuốt cằm suy tư.

Xem ra lời nguyền là không thể trực tiếp lấy mạng người, dù cho người cực kỳ hung ác cũng không thể.

Cái này cũng đúng, nếu thật sự cứ mở miệng là có thể làm ai đó chết, thì chẳng phải cô thành vô địch sao?

Thời Sênh cảm thấy phải nghiên cứu thật kỹ kỹ năng này, nói không chừng cô sẽ có thể trở thành Thầy bói ấy chứ?

...

Thời Sênh vào phòng nguyên chủ xem xét một chút, tìm được máy vi tính cô mở mạng, tìm kiếm An Thần.

Các kiểu tin tức lập tức hiện ra, An Thần quả thực rất đẹp trai, rạng rỡ như ánh mặt trời, mang theo một chút kiêu ngạo, là hình tượng

hiện nay được hoan nghênh nhất.

Bài hát mới đang nổi nhất của An Thần--《 Thời gian cùng em 》

Thời Sênh bật video lên, giọng hát An Thần hơi trầm thấp, mang theo từ tính, hát tình ca nghe hay vô cùng.

Thế nhưng bài hát này...

Mang chút âm hưởng cổ xưa, yêu cầu giọng hát khi hát phải linh hoạt kỳ ảo hơn nữa, bị An Thần hát thế này, thật ra hơi bị phá hủy.

Bản thân An Thần đã có danh tiếng, bài hát này tuy rất nổi, nhưng tuyệt đối không có nổi đến mức thành bản hit.

Thời Sênh chống cằm, đầu ngón tay gõ nhẹ bàn phím.

Doãn Bảo Bảo lấy mất bản thảo, cô muốn tố cáo Doãn Bảo Bảo cũng không được.

Chẳng lẽ phải trộm về?

Thời Sênh cố gắng tìm lại linh cảm của nguyên chủ khi sáng tác bài hát này.

Lại phát hiện cũng không có.

Lại là như thế này.

Bà nội nó.

Lại bị gài bẫy.

Thời gian cùng em...

Nghe tên bài hát giống như nói về tình yêu, thế nhưng nội dung lời hát lại không phải, bài hát này không liên quan đến tình yêu.

"Đinh linh linh..."

Tiếng chuông điện thoại bàn ở trong phòng khách cắt đứt dòng suy nghĩ của Thời Sênh. Cô ngó ra phòng khách, giờ này còn có ai gọi điện thoại chứ?

Thời Sênh đứng dậy đi tới phòng khách, cầm điện thoại lên, còn chưa lên tiếng, người bên kia đã nói ầm ầm.

"Anh Vu không xong rồi, anh Hạ đang đánh nhau với người ta, ở câu lạc bộ Kim Dạ, anh mau tới đi." Bên kia rất ầm ĩ, người nói chuyện cũng rất vội, nói rất nhanh.

Một lát không nghe được đáp lại, anh ta vội vàng gọi một tiếng, "Anh Vu?"

"Chú cháu không có nhà." Thời Sênh thản nhiên nói.

Chú?

Đối phương không phản ứng kịp, một lúc lâu mới nói: "Cháu là bé ngoan?"

Trước đây nguyên chủ chưa bao giờ nói lời nào, chứ đừng nói đến nghe điện thoại, đương nhiên đối phương rất kinh ngạc.

Bé ngoan là cái quỷ gì hả?

Một lúc lâu Thời Sênh mới nhớ ra, người bên cạnh Vu Thanh đều thích gọi cô như vậy, nói cô rất dễ thương, lại ngoan ngoãn như thế...

"Vâng."

"A..." Đầu điện thoại kia đột nhiên kêu lên một tiếng, hiển nhiên không phải là vì Thời Sênh nói chuyện, mà là người đánh nhau bên kia lan đến gần hắn.

Điện thoại vang lên tiếng hỗn loạn, các loại tiếng chửi mắng và tiếng ầm ầm.

Thời Sênh nghe một lúc lâu, bên kia đều không nói chuyện, cô liền cúp điện thoại.

Suy nghĩ một chút, cô lại gọi một cuộc điện thoại cho Vu Thanh.

Thế nhưng điện thoại di động của Vu Thanh tắt máy.

Thảo nào anh ta lại gọi vào điện thoại bàn.

Thời Sênh lại gọi công ty Vu Thanh, lễ tân nói là Vu Thanh không ở công ty, đi xử lý tình huống đột ngột phát sinh của một người nghệ sĩ, lúc này đang ở trên máy bay.

Thời Sênh vừa mới cúp điện thoại, người ban nãy lại gọi điện tới.

"Bé ngoan, bé ngoan, cháu biết anh Vu đi đâu không? Có nhà không? Có nhà thì cháu bảo anh Vu mau tới đây, nếu không sẽ xảy ra chết người, các người đừng đánh... Bé ngoan, nghe thấy chú nói chuyện không?"

Thời Sênh bình tĩnh nói: "Chú đi công tác rồi, ở trên máy bay."

Đối phương kinh ngạc kêu lên, "Cái gì? Đi công tác? Bây giờ sao... Thôi xong rồi, xong rồi..."

Anh ta lẩm bẩm vài câu, Thời Sênh chỉ nghe phịch một tiếng, sau đó là tiếng báo bận.

Thời Sênh vô tội nhún vai.

Chương 837: Cô nàng xui xẻo (5)

Thời Sênh cúp điện thoại, tiếp tục trở về phòng nghe nhạc, cô cũng không có thói quen xen vào việc của người khác.

Thời Sênh nghe rồi chẳng biết ngủ quên từ lúc nào.

Chuông cửa đột ngột vang lên, khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Cô mờ mịt nhìn bài hát vẫn đang chạy đi chạy lại trên máy tính, vuốt lại tóc, đứng dậy đi đến mở cánh cửa đen.

Một người đàn ông đeo kính đỡ một người đàn ông nhìn như uống say, thấy cửa mở, người đàn ông đeo kính lập tức thở phào.

"Bé ngoan, cháu ở nhà thật tốt quá."

Thời Sênh: "..."

Cô nhớ giọng nói này, chính là người vừa gọi điện thoại nói xảy ra chuyện kia.

Hình như là trợ lý Vu Thanh, họ Phùng, tên gì nguyên chủ không biết. Cô chỉ nghe được Vu Thanh gọi anh ta là trợ lý Phùng.

"Anh Vu bảo chú đưa anh Hạ đến đây trốn tạm, chờ anh ấy trở về rồi xử lý. Bé ngoan, cháu cho chú vào trước đã..." Trợ lý Phùng hơi thở hổn hển, nhìn anh ta lúc này cũng rất chật vật, trên người còn có vết máu, cũng không biết là của ai.

Thời Sênh nhíu mày, móc điện thoại di động ra để gọi điện thoại cho Vu Thanh.

Vu Thanh nhấc máy rất nhanh, "Bé ngoan, trợ lý Phùng đã tới chưa? Cháu để cho bọn họ vào trước. Nếu là cháu không quen thì bảo trợ lý Phùng đưa cháu về trường đi."

"Cháu biết rồi." Thời Sênh nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Vu Thanh còn không kịp phản ứng, Thời Sênh đã cúp điện thoại, để hai người kia tiến vào.

Trên người người đàn ông được trợ lý Phùng đỡ vào kia nồng nặc mùi rượu, nhưng lại mang theo một chút hơi thở khiến cô quen thuộc.

Thời Sênh nhíu nhíu mày, chủ động đưa tay đỡ lấy người đàn ông, góp sức đỡ anh ta lên trên ghế sa lon.

Vừa tiếp xúc người đàn ông, hơi thở mong manh vừa rồi lập tức trở nên nồng nặc lên.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, "Ai đánh anh ta?"

"Anh Hạ cãi cọ với người khác, mấy thằng oắt kia đã chạy rồi, nhưng mà chú sợ có paparazzi tới, ngày mai..." Trợ lý Phùng lắc đầu, thôi xong rồi xong rồi, lần này là xong thật rồi.

Trợ lý Phùng lại chuyển sang chuyện khác, "Bé ngoan, chú còn phải đi xử lý một chút chuyện bên kia. Cháu về phòng đi, mặc kệ hắn."

Thời Sênh khẽ gật đầu.

Trợ lý Phùng vội lo liệu rồi rời đi, Thời Sênh nhìn chằm chằm người đàn ông đang bất tỉnh nhân sự trên ghế sa lon, có chút đau đầu.

CMN sao lại thảm thế này.

ĐM đại BOSS đâu?

Thật ra anh là nữ chính phải không?

Thời Sênh thở dài, đi vào phòng vệ sinh cầm khăn mặt sạch sẽ, trên người anh chẳng những có mùi rượu, còn có mùi máu tươi.

Thời Sênh lật người anh lại, để anh nằm thoải mái hơn, tóc của anh hơi dài, che xuống mặt. Thời Sênh đẩy hai bên tóc ra, lộ ra một gương mặt đẹp trai.

Gương mặt này...

Nguyên chủ cũng không xa lạ gì.

Hạ Linh.

Hai năm trước đảm nhận vai trò nhan sắc trong nhóm nhạc "Lấp lánh" nổi tiếng thời bấy giờ, nhưng hiện tại nhóm này đã không còn tồn tại nữa.

Từ sau khi nhóm giải tán, antifan Hạ Linh gần như quấn mấy vòng quanh Trái Đất, trên web mỗi ngày đều có người bôi nhọ anh.

Mà nhóm Lấp lánh kia...

Trong đó có nam chính An Thần.

Nhóm giải tán, Hạ Linh bị anti không còn chốn dung thân, nhưng fan An Thần lại đầy khắp nửa bầu trời, sau đó càng nhiều người anti Hạ Linh hơn, cảm thấy trước kia là do Hạ Linh liên lụy An Thần.

Thời Sênh vốn định đổi quần áo cho Hạ Linh, kết quả tay vừa đưa tay ra, đã bị người bắt lại. Hạ Linh vừa rồi còn nhắm hai mắt, chẳng biết đã mở mắt từ lúc nào.

Tròng mắt của anh hơi lạnh, như mặt hồ đóng băng, nhưng mà lại mang một chút bướng bỉnh ngỗ nghịch.

Anh nhìn chằm chằm Thời Sênh chốc lát, đột nhiên hất tay ra, "Cút!"

Thời Sênh: "..." Ô Từ nhà mình lợi hại nhỉ, dám quát ông à, anh tưởng ông thích hầu hạ anh sao?

Thời Sênh ném khăn mặt xuống, đứng dậy đi vào phòng.

Chân mới bước đi, cổ tay đã bị người nắm, thoáng cái kéo cô lên ghế sa lon, mùi rượu và mùi máu tươi trên người người đàn ông đập vào mặt.

"Đừng rời bỏ tôi." Hạ Linh vùi đầu trên cổ Thời Sênh, giọng nói rất nhẹ, mang theo vài phần ủ rũ, "Đừng rời bỏ tôi."

Thời Sênh: "..." CMN không phải là anh bảo ông cút sao?

Tôi nói cho anh biết, sớm nắng chiều mưa thế này là dễ ăn đòn lắm đấy!

Ôm chốc lát, Hạ Linh hơi mơ hồ ngẩng đầu, nâng mặt Thời Sênh lên, "Cô là ai?"

Trong con ngươi anh lộ ra men say, CMN rõ là uống say.

"Tôi? Tôi là người yêu anh, anh quên à?" Thời Sênh giải cứu khuôn mặt của mình ra, "Thế nào, ăn sạch rồi không chịu trách nhiệm à?"

Hạ Linh lắc đầu, "Không đúng, tôi không có người yêu, phụ nữ rất phiền phức."

Anh lại hỏi, "Cô thật sự là người yêu tôi?" Men say trong con ngươi càng lộ ra rõ ràng.

Không đợi Thời Sênh trả lời, anh tiếp tục tự hỏi tự trả lời, "Tôi không có người yêu, cô không phải."

Anh đột nhiên hất Thời Sênh xuống dưới.

Suýt nữa Thời Sênh đụng vào bàn trà bên cạnh, cô ngồi dưới đất, đại khái là tức đến bật cười.

Hạ Linh chống người ngồi dậy, lảo đảo xuống đất, nhìn quanh bốn phía, "WC ở đâu? Tôi muốn đi nhà vệ sinh."

Hiện giờ Thời Sênh chỉ muốn bóp chết anh.

Cô bình tĩnh chốc lát, bò từ dưới đất lên, chỉ sang bên cạnh, "Bên kia."

Hạ Linh đi theo hướng Thời Sênh chỉ, lúc đi ngang qua Thời Sênh, anh đột nhiên ôm lấy cổ Thời Sênh, hơi thở toàn mùi rượu phun lên mặt Thời Sênh, "Cùng đi, tôi thích mùi trên người cô."

CMN ai muốn vào WC cùng anh ta!

Hạ Linh căn bản không cho Thời Sênh cơ hội, ra sức kéo Thời Sênh vào WC.

Hiện tại Thời Sênh càng muốn bóp chết anh ta.

Hạ Linh dựa vào cửa, cố gắng kéo quần xuống, nhưng anh kéo mãi cũng không kéo được ra, sắc mặt anh ửng đỏ, bất lực nhìn về phía Thời Sênh, "Giúp tôi đi."

Thời Sênh: "..."

Nếu không phải vì anh là Phượng Từ nhá, CMN tôi đã sớm đánh cho cha mẹ anh cũng không nhận ra rồi!

Thời Sênh tiến lên, thay anh cởi quần ra.

"Cảm ơn." Hạ Linh đi về phía bồn cầu, dáng vẻ anh lảo đảo, Thời Sênh thực sự sợ anh bị ngã.

Cũng may là không, Hạ Linh giải quyết xong việc lớn đời người, nhìn cũng không nhìn Thời Sênh một cái, như mộng du ra khỏi nhà vệ sinh.

Chờ Thời Sênh đi ra ngoài, Hạ Linh đã ngã xuống sa lon ngủ rồi.

...

Hạ Linh cố gắng hé mí mắt nặng trịch ra, nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng, hồi lâu không nhúc nhích.

Một lúc lâu anh ta mới đưa tay xoa xoa mi tâm, say rượu làm đầu anh ta đau, trên người càng đau hơn, như là đã bị người ta đánh

vậy.

Hạ Linh cảm thấy dưới chăn không đúng lắm, anh ta vén chăn lên nhìn nhìn, liền bỏ chăn xuống, ba giây sau, lần thứ hai nhìn xuống dưới chăn.

Vốn là mặt còn đỏ ửng, nhất thời đen xuống.

Anh ta lại là khỏa thân!!!

Khỏa thân!!!

Tối hôm qua anh ta uống say xong đã làm gì?

Không đúng, tối hôm qua có người thừa dịp anh ta uống say, đã làm gì anh ta?

Hạ Linh nhìn ngắm bốn phía, căn phòng này anh ta không biết, cũng không phải cách trang trí ở khách sạn, đây là đâu?

"Lách cách..."

Hạ Linh nghe tiếng cửa mở, vội bọc chăn lên người mình, nhìn về phía cửa.

Một nữ sinh có khuôn mặt trẻ con từ ngoài cửa bước vào.

"Cô là ai?"

"Ôi, mất trí nhớ à?" Thời Sênh đóng sầm cửa lại, khóe môi nhếch lên cười đầy vẻ trêu chọc, "Đêm qua anh còn gọi người ta tiểu bảo bối, sao ngủ một giấc dậy đã quên người ta rồi."

Hạ Linh như bị sét đánh, một lúc lâu mới run giọng nói: "Làm sao tôi lại thích người phụ nữ như cô được."

Chương 838: Cô nàng xui xẻo (6)

"Người như tôi à?" Con ngươi Thời Sênh híp lại, giọng nói đột nhiên âm trầm, "Vậy anh vừa ý với dạng phụ nữ gì?"

"Dù sao cũng không phải giống cô." Hạ Linh khẽ nhíu mày, "Cô đã làm gì tôi?"

"Nên làm đều làm rồi." Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Hạ Linh càng khó coi hơn, "Cô... Tôi muốn tố cáo cô."

"Tố cáo tôi?" Thời Sênh đi vài bước tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống anh ta, "Tố cáo tôi cái gì? Tố cáo tôi hơn nửa đêm có người đàn ông xông vào phòng tôi, muốn giở trò đen tối với tôi. Tôi cho anh ngủ, rồi anh không hài lòng à?"

Cái tên thiểu năng này ngủ đến nửa đêm, đột nhiên âm thầm vào phòng cô, cướp giường của cô đã đành, còn đuổi cô ra khỏi phòng.

"Cô nói bậy." Anh ta không phải loại người như vậy.

"Cái gì? Tôi nói bậy? Vậy anh nói thử xem, vì sao anh lại ở trên giường của tôi?"

"Tôi làm sao biết, nói không chừng là cô..." Hạ Linh càng nói sắc mặt càng khó coi.

Đêm đầu tiên của anh lại cho người phụ nữ không quen biết thế này.

Kỳ lạ là anh lại không cảm thấy chán ghét.

Thời Sênh chỉ thân thể nhỏ bé của mình, "Anh nghĩ như tôi thế này, có thể kéo người đàn ông lớn như anh lên giường à?"

Hạ Linh quan sát Thời Sênh vài lần, cô bé đối diện rất nhỏ bé dễ thương, hoàn toàn giống đứa bé.

"Sao không thể?"

"Anh muốn bị tôi ngủ đến thế cơ à?" Thời Sênh đột nhiên cười quỷ dị, "Có phải anh thích tôi rồi không."

Hạ Linh nhanh chóng phản bác, "Ai thích cô!" Không biết xấu hổ!

"Anh không thích tôi, sao cứ phải đổ thừa tôi ngủ với anh?"

"Cô thế này là phạm pháp." Hạ Linh kéo chăn thật chặt, hình như rất sợ Thời Sênh lại làm gì anh ta vậy.

Trên mặt Thời Sênh đầy vẻ đắc ý, "Phạm pháp vì anh, thì tôi cam tâm tình nguyện, cùng lắm là vào tù thôi, đi ra vẫn ngủ với anh."

Hạ Linh cảm giác có lẽ mình gặp phải fan cuồng rồi, anh ta quan sát bốn phía, xác suất bản thân chạy trốn được là bao nhiêu?

Điện thoại di động của anh đâu?

Anh phải báo cảnh sát.

Ngay khi Hạ Linh nghĩ xem nên làm gì bây giờ, một bộ quần áo mới tinh được ném tới, ngay cả nhãn hiệu cũng chưa xé.

Cô bé kia cũng không tiếp tục ở trong phòng, mà xoay người ra khỏi phòng.

Hạ Linh chần chờ chốc lát, cầm quần áo nhanh chóng mặc vào, xuống giường.

Anh ta vén chăn lên nhìn nhìn, không có gì dấu vết kỳ lạ, cũng không có mùi kỳ lạ.

Anh mở phòng, bên ngoài phòng khách rất hỗn độn, cô bé học sinh kia ngồi ở trên ghế sa lon chơi điện thoại di động.

Hạ Linh quan sát hạ bốn phía, sao nhìn ở đây có chút quen quen nhỉ?

Sau khi nhìn thấy cách bài trí trong phòng khách, làm sao anh không nhận ra đây là đâu.

Đây là nhà Vu Thanh, người đại diện của anh.

Anh ta quay đầu lại nhìn cửa phòng, phòng này trước giờ anh chưa từng vào, cho nên mới cảm thấy xa lạ.

"Cô lừa tôi?" Hạ Linh đi vài bước tới trước mặt Thời Sênh, chống tay lên sofa, có chút tức giận chất vấn.

Thời Sênh bình tĩnh để điện thoại di động xuống, "Thứ nhất, đúng là chính anh bò vào giường của tôi. Thứ hai, quần áo anh cũng là chính anh cởi. Thứ ba, là chính anh tự nghĩ rằng tôi làm gì anh."

Ông đấy không gánh tội này nhá.

"Cô là bé ngoan?" Hạ Linh vòng qua sofa, đặt mông ngồi xuống, chân đặt trên bàn trà, hoàn toàn là vẻ cậu ấm chơi bời.

Tuy anh chưa từng gặp, nhưng nghe Vu Thanh và trợ lý Phùng nói qua về cô.

Thời Sênh liếc mắt nhìn tư thế ngang ngạnh của anh, chợt phun ra một câu, "Tối hôm qua anh còn nhờ tôi cởi quần anh."

Hạ Linh hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về chuyện tối qua mình say rượu.

"Anh nói, nếu để cho chú tôi biết, liệu ông ấy có..." Thời Sênh làm một động tác cắt cổ.

Cậu ấm Hạ Linh đột nhiên bỏ chân xuống, cơ thể cũng ngồi thẳng lên, hắng giọng một cái, "Bé ngoan."

Thời Sênh liếc nhìn anh.

Không biết vì sao Hạ Linh lại cảm thấy cô bé con đối diện có chút quyến rũ, dường như một ánh mắt của cô, cũng có thể làm cho anh nhớ kỹ.

Hạ Linh dời mắt, "Chuyện này đừng nói cho anh Vu." "

Anh cũng biết mỗi lần mình uống say là lại quậy phá.

"Được thôi, có điều anh phải đáp ứng với tôi một điều kiện."

Hạ Linh đột nhiên che ngực, "Không chấp nhận giao dịch ngầm đâu nhé."

Thời Sênh: "..." ĐM, thằng ngốc này chui đâu ra vậy.

"Yên tâm, nếu tôi muốn làm gì anh, thì tối hôm qua đã làm rồi." Thời Sênh lườm anh một cái.

Hạ Linh từ từ thả tay xuống, xem ra tối hôm qua quả thực chưa xảy ra chuyện gì.

"Điều kiện gì? Không quá đáng thì tôi có thể đáp ứng cô."

"Làm bạn trai tôi."

Hạ Linh sửng sốt một chút, sau đó cười nhạo, "Bây giờ cô gái nhỏ đều thẳng thắn vậy sao? Mới lần đầu tiên gặp mặt đã muốn tôi làm bạn trai cô?"

"Không thẳng thắn làm sao cưa được người ta?"

"Tôi không thích cô." Hạ Linh từ chối.

Anh không thích phụ nữ, ở trong mắt anh, phụ nữ chính là phiền phức.

"Vậy tôi sẽ nói cho chú, nói anh tối hôm qua cưỡng hiếp tôi." Mặt Thời Sênh đầy vẻ thản nhiên.

"Cô..." Sao cô gái này lại không biết liêm sỉ như vậy, lời như vậy cũng nói được.

Anh tức tối trừng Thời Sênh một cái, "Cô thích tôi cái gì? Gương mặt này sao?"

Ngoại trừ gương mặt này, anh còn có cái gì có thể khiến cô thích?

Bây giờ mọi người đều nông cạn như thế.

Thời Sênh cười xấu xa, Thời Sênh hơi di chuyển xuống, "Tôi thích anh... Lúc cởi sạch."

Hạ Linh đột nhiên đứng dậy, ấn Thời Sênh xuống ghế sa lon, giam cả người cô trong khuỷu tay mình, "Nếu bé ngoan thích, tôi đành thỏa mãn cô vậy... Cô cũng đừng hối hận."

Anh không tin người phụ nữ này thật sự to gan như vậy.

Hiển nhiên Hạ Linh xem thường Thời Sênh, cô đưa tay cởi cúc áo anh, "Đối với anh trước giờ tôi đều không hối hận."

Trong lúc nói chuyện, Thời Sênh đã cởi ra hai cái cúc áo của anh.

Hạ Linh cúi người, làm ra vẻ muốn hôn cô, nhưng Thời Sênh chỉ cười híp mắt nhìn anh, thậm chí còn chủ động lại gần anh.

Hạ Linh đột nhiên hơi hoảng sợ buông cô ra, "Tôi đáp ứng cô."

Vừa rồi nhịp tim của anh đột nhiên lại đập thình thịch lên không khống chế nổi, giống như muốn nhảy ra vậy. Loại cảm giác này, lần đầu tiên anh cảm nhận được.

Chờ tim anh đập lại bình thường, Hạ Linh mới muốn tự đập chết mình luôn, vừa rồi anh đã đáp ứng cô cái gì vậy?

Mới lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà anh liền đáp ứng làm bạn trai cô à.

Hạ Linh, mày uống rượu đến phát điên rồi sao?

Ngay lúc Hạ Linh chuẩn bị đổi ý, cửa lớn vang lên tiếng mở cửa. Vu Thanh và trợ lý Phùng từ ngoài cửa bước vào.

Thấy đống hỗn độn đầy đất, hai người đều hơi ngẩn ra.

Vu Thanh phản ứng nhanh hơn, lao vọt vào phòng khách, "Bé ngoan, cháu không sao chứ?"

Thời Sênh nhún vai, khẽ lắc đầu.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Vu Thanh chỉ vào đống hỗn độn đầy đất.

Thời Sênh chỉ về phía Hạ Linh.

Hạ Linh: "..." Vừa nói bạn trai cơ mà? Cô lại bán đứng tôi trong chớp mắt thế này là sao?

Vu Thanh lườm Hạ Linh một cái, đại khái cũng rõ ràng tối hôm qua do anh ta say khướt làm.

"Trợ lý Phùng, không phải tôi dặn cậu đưa bé ngoan về trường học sao?" Vu Thanh quay đầu quát trợ lý Phùng.

"Em... Em quên mất..." Tình huống tối hôm qua cấp bách như thế, một đống chuyện anh ta phải xử lý.

"Quên à, cậu lại dám quên chuyện quan trọng như vậy, nếu như..." Vu Thanh ngừng lại, trai đơn gái chiếc, nếu Hạ Linh làm gì bé ngoan thì làm sao bây giờ?

Hạ Linh say rượu có khác gì thằng điên đâu.

Chương 839: Cô nàng xui xẻo (7)

Vu Thanh ba lần xác định Thời Sênh không có việc gì, lúc này mới bắt đầu giáo huấn Hạ Linh. Đối với sự giáo huấn của Vu Thanh, Hạ Linh cho vào tai trái lại cho ra tai phải, hoàn toàn không có ý hối cải.

"Cậu tự nhìn đi!" Vu Thanh đột nhiên lấy điện thoại di động, mở tin tức giải trí ra, ném lên người Hạ Linh, "Cậu xem chuyện tốt cậu làm đi."

Hạ Linh cầm điện thoại di động nhìn một chút, không thèm để ý nói: "Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, thêm hay bớt một lần cũng có ảnh hưởng gì đâu."

"Hạ Linh!" Vu Thanh nổi giận, "Cậu còn có muốn tồn tại trong giới này không? Cậu xem xem cậu thành cái dạng gì rồi!"

Lúc Hạ Linh ở đỉnh cao của sự nghiệp, Vu Thanh chính là người đại diện của anh ta, coi như là nhìn anh ta từ huy hoàng cho tới sự thất bại hiện giờ.

Hạ Linh trầm mặc không nói lời nào, đột nhiên cười lạnh, "Nếu không thì phải giống An Thần sao?"

Anh đứng dậy đi ra ngoài cửa, giọng lạnh lùng, "Tôi không phải là anh ta."

"Hạ Linh, cậu đứng lại! Nơi cậu ở đầy chó săn rồi, cậu còn định đi đâu?"

Hạ Linh không để ý đến tiếng quát tháo của Vu Thanh, trực tiếp ra cửa.

Anh đóng cửa lại, thấy cô bé mới vừa nói đi học, đang dựa vào tường, nghiêng đầu nhìn anh.

Nụ cười thản nhiên trên mặt cô xua tan cảm giác bực bội trong lòng Hạ Linh, anh vẫn hung dữ nói: "Không phải cô đi học rồi à?"

"Đi học sao quan trọng bằng anh được."

Hạ Linh hừ lạnh một tiếng, vừa rồi cô ấy còn bán đứng mình.

Hạ Linh nhấc chân đi về phía thang bộ. Thời Sênh nhìn sang thang máy, nơi này là tầng mười lăm, vì sao không đi thang máy?

Bóng dáng của Hạ Linh nhanh chóng biến mất ở cửa thang bộ, Thời Sênh chỉ có thể đuổi theo, "Chờ tôi một chút."

Thang bộ rất yên tĩnh, Hạ Linh xỏ một tay vào túi, đi rất chậm.

Thời Sênh bước vài bước đuổi theo anh, đưa tay kéo một bên tay kia của anh.

Hạ Linh liếc nhìn cô một cái, muốn hất cô ra, thế nhưng nhìn nụ cười trên mặt cô, đột nhiên có chút không đành lòng.

Đúng vậy, không đành lòng.

Cùng với chút cảm giác luyến tiếc khó nói rõ được thành lời.

"Anh không vui à?" Thời Sênh nghiêng đầu hỏi anh.

"Không có."

Thời Sênh cười nhạo, "Gương mặt anh cứ như ai thiếu anh cả tám trăm vạn, còn nói không có?"

Hạ Linh trừng cô, "Muốn nói thì đừng theo tôi."

"Không nói, không nói."

Hạ Linh mang theo cô xuống tầng ngầm, lấy từ trong túi quần ra một cái chìa khóa xe. Khóe miệng Thời Sênh giật một cái. Cô nhớ không lầm chiếc chìa khóa này bị Vu Thanh ném lên bàn khi vừa về nhà, anh ta cầm đi lúc nào?

Hạ Linh lái xe, đi thẳng đến một quán rượu. Đại khái là khách quen, nên dù lúc này chưa đến giờ mở cửa, đối phương vẫn đưa anh ta vào bên trong.

Trong góc u ám, Hạ Linh uống hết ly này đến ly khác. Thời Sênh chống cằm nhìn anh, cũng không định ngăn cản.

"Uống không?" Hạ Linh đột ngột đưa ly rượu cho Thời Sênh.

Thời Sênh tiếp nhận uống một ngụm, không ngon lắm, cô liền trả lại cho Hạ Linh.

"Vô dụng."

Hạ Linh cười phì một tiếng, liền cầm chén rượu Thời Sênh đã uống uống một hơi cạn sạch.

Anh không ghét cô.

Suy nghĩ này khiến Hạ Linh sợ đến mức lại uống thêm vài chén.

Anh lại không ghét cô bé này.

Hạ Linh ở quán bar đến tận lúc mở cửa còn không định về, người ở bên trong dần dần nhiều lên. Thời Sênh hết hồn với kiểu uống rượu hung tàn này của Hạ Linh.

Thời Sênh ngồi sát lại, "Anh Hạ, anh cứ uống như thế nữa, có tin tối nay tôi ngủ với anh luôn không?"

Tay cầm ly của Hạ Linh dừng lại, anh hơi cụp mắt xuống, lông mi thật dài che đi cảm xúc trong đáy mắt, "Cô thích tôi như vậy sao?"

"Đúng vậy, thích vô cùng."

Đầu ngón tay Hạ Lịnh siết chặt, tiếp tục uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, mở miệng giễu cợt, "Cô không biết tôi là người như thế nào, làm sao lại đi thích tôi."

"Anh cũng không biết tôi là người như thế nào..." Tiếng nói Thời Sênh bị bao phủ trong tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc.

Cô chống cằm, tiếp tục nhìn Hạ Linh uống rượu, cô quyết định, đêm nay sẽ ngủ với anh luôn.

Dù sao cùng đều là của cô, trước sau gì chẳng ngủ.

"Tống Mạt, em ở đây làm gì?"

"Không cần anh lo."

"Tống Mạt, đi theo anh."

"Buông tôi..."

Tiếng cãi vã từ bên cạnh Thời Sênh truyền đến, cô quay đầu nhìn về phía hai người lôi kéo. Một người đàn ông trong đó đeo khẩu trang, cô gái đang bị kéo thì ra sức muốn giãy khỏi người đàn ông.

"Tống Mạt, em đừng làm mình làm mẩy nữa!" Người đàn ông liền túm lấy cô gái nhỏ mang ra khỏi quán bar.

Ngay lúc Thời Sênh thu hồi tầm mắt, Hạ Linh đột nhiên đứng dậy, theo hai người kia ra khỏi quán bar.

Bên ngoài quán bar, cô gái nhỏ ôm một cây cột không buông tay, người ra vào có chút kỳ quái nhìn về bên kia đó.

"Anh dựa vào cái gì quản tôi, tôi không đi theo anh."

"Tống Mạt!" Người đàn ông hơi tức giận, đưa tay tách tay cô gái ra, "Có chuyện gì chúng ta về rồi nói, em đừng làm ầm lên ở đây."

Hạ Linh cũng không tiến lên, chỉ đứng ở cửa nhìn qua.

Tống Mạt là tên nữ chính, chắc chắn người đàn ông đeo khẩu trang kia là nam chính.

Hai người này lôi lôi kéo kéo ở đây làm gì?

Lúc này không phải nam chính đang ở bên Doãn Bảo Bảo sao?

Thời Sênh vừa nghĩ đến Doãn Bảo Bảo, chỉ thấy một người phụ nữ trang điểm rất sặc sỡ, đi giày cao gót chạy tới.

"An Thần, sao anh lại ở đây... Tống Mạt?" Doãn Bảo Bảo rất kinh ngạc nhìn cô gái ôm cây cột.

Tống Mạt nhân cơ hội giãy khỏi An Thần, lui về phía sau vài bước.

"Ba!"

Tống Mạt bị một cái tát đánh cho ngẩn người, một lúc lâu sau cô mới phản ứng được, viền mắt hồng hồng nhìn An Thần.

An Thần kéo Doãn Bảo Bảo lại, "Bảo Bảo, em làm cái gì?"

"Có phải cô ta cứ quấn lấy anh không?" Doãn Bảo Bảo chỉ vào Tống Mạt, "Tống Mạt sao cô không biết xấu hổ như vậy, bạn gái vẫn còn ở đây, cô lại dám gạ gẫm anh Thần."

"Tôi không có." Tống Mạt cắn răng, cô không quấn lấy An Thần, tự anh ta tìm đến cô.

"Cô còn ngụy biện." Doãn Bảo Bảo giơ tay lại muốn đánh Tống Mạt.

Tay Bảo Bảo sắp đánh xuống mặt Tống Mạt, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay nắm cổ tay cô ta.

Doãn Bảo Bảo thấy rõ người ngăn cản mình, cảm xúc trên mặt chợt rạn nứt và hoảng loạn, tại sao cô ấy lại ở đây?

Từ lúc cô ta thuê người bắt cóc cô ấy, sau đó vẫn không có tin tức, mấy ngày nay cô ta đều lo lắng đề phòng, ai ngờ lại gặp cô ấy ở đây.

"Tiểu Manh, sao em lại ở chỗ này?" Doãn Bảo Bảo nở nụ cười kiểu chị gái, "Gần đây đều không đi học, có phải thân thể khó chịu

không?"

Doãn Bảo Bảo quan sát sắc mặt của Thời Sênh, cô ta cũng không biết chuyện kia...

"Tôi rất khỏe, có phải chị rất thất vọng hay không?" Thời Sênh buông tay Doãn Bảo Bảo ra, cười như không cười.

"Tiểu Manh em nói gì vậy? Đương nhiên là chị..." Mặt Doãn Bảo Bảo đầy vẻ bi thương, một giây kế tiếp lại kinh ngạc nói: "Em... Em nói chuyện?"

"Tôi nói chuyện có gì kỳ quái sao? Hay là chị không hy vọng tôi nói chuyện?"

"Không phải là em..." Không nói lời nào sao?

Đáy lòng Doãn Bảo Bảo rất thấp thỏm, nếu cô ấy nói chuyện kia ra thì làm sao bây giờ?

Trước đây cô ấy luôn không nói lời nào cô ta còn không sợ, dù sao viết chữ sẽ không dễ giải thích như nói chuyện.

Doãn Bảo Bảo chột dạ liếc mắt nhìn An Thần, "Tiểu manh, chị và anh Thần còn có việc, chị đi trước đây. Lúc khác nói chuyện với em sau nhé."

Thời Sênh toét miệng, cười âm trầm, "Trên đường trở về chị cẩn thận một chút, nói không chừng liền gặp phải chuyện bất hạnh gì đó."

Đáy lòng Doãn Bảo Bảo càng sinh ra kỳ lạ, cô ta kéo An Thần rời đi. An Thần có chút áy náy liếc mắt nhìn Tống Mạt.

Tống Mạt cúi thấp đầu, chỉ coi không thấy được.

Chương 840: Cô nàng xui xẻo (8)

"Trên thế giới đàn ông tốt còn nhiều mà, cần gì treo cổ chết ở một thân cây, cô có thể thử cả khu rừng xem." Thời Sênh vỗ vai Tống Mạt.

"Cảm ơn." Tống Mạt không biết nguyên chủ, nhưng vừa rồi nếu không có cô, không biết bản thân còn bị Doãn Bảo Bảo nhục nhã thế nào.

Thời Sênh luôn không có cảm tình gì với nữ chính, nói xong câu đó cô trở về bên cạnh Hạ Linh.

Hạ Linh hừ lạnh, "Cần gì phải treo cổ ở cái thân cây tôi đây."

"Tôi thích." Người đàn ông này lại giở trò bướng bỉnh gì thế.

Hạ Linh liếc nhìn cô một cái, xoay người trở lại quán bar tiếp tục uống rượu.

Thời Sênh khó hiểu, tóm lại vừa rồi tên này ra ngoài làm gì? Nghỉ ngơi giữa trận?

Đến rạng sáng, Hạ Linh mới thôi chiến đấu với rượu.

Lúc rời khỏi quán bar, Thời Sênh nhìn thấy Tống Mạt ngồi một mình trong góc. Thời Sênh nhớ lại nội dung câu chuyện, đột nhiên kéo Hạ Linh, "Chờ tôi một chút."

"Phiền phức." Hạ Linh mở miệng chê bai, nhưng vẫn dừng lại.

Thời Sênh chạy đến quầy bar quán bar, lấy ra tờ nhân dân tệ, đưa cô gái kia hỗ trợ đưa Tống Mạt về.

Cô gái kia chuẩn bị tan ca, đưa người có thể kiếm nhiều tiền, cô cũng không có ý kiến gì liền đáp ứng.

Cho nên lúc An Thần trở lại, Tống Mạt sớm rời đi rồi.

...

Hạ Linh uống rượu, Thời Sênh chỉ có thể lái xe.

Trong xe bật âm nhạc êm dịu.

Hạ Linh rất tỉnh táo, cũng không có vẻ muốn quậy phá. Không biết anh ta đang suy nghĩ gì, cả người cuộn lại trên ghế phụ, ánh mắt nhìn đèn nê ông bên ngoài xẹt qua.

Một lúc lâu, Hạ Linh quay đầu, khẽ hỏi, "Cô có bằng lái không?"

"Không có." Nguyên chủ đâu có biết lái xe, làm sao có thể có bằng lái được.

"Ha... Cô muốn kéo tôi chết cùng sao?"

"Không được à?"

Hạ Linh một lát mới phun ra mấy chữ, "Tôi không muốn chết."

Thời Sênh quay đầu nhìn Hạ Linh, Hạ Linh lại nhìn ngoài cửa sổ, cô không nhìn thấy cảm xúc trên mặt anh.

Chỗ ở của Hạ Linh, dù là sáng sớm cũng có phóng viên ngồi chồm hỗm, Thời Sênh không dám ngang nhiên đưa anh về như vậy, đành để cho anh ở tạm trong xe một đêm.

Thời Sênh dựa vào cửa xe, những ngọn đèn xa xa chớp chớp tắt tắt trong đáy mắt cô.

"Này!" Cửa xe sau lưng đột nhiên bị người ta vỗ vài cái.

Thời Sênh chớp mắt, xoay người lại, mở cửa xe.

"Cô vào đi." Hạ Linh cau mày nhìn cô.

"Làm gì? Muốn giở trò gì với tôi à?" Thời Sênh vịn cửa xe, ánh đèn trong xe chiếu vào mặt cô, mềm mại khác thường.

"Cô vào đây." Hạ Linh lặp lại.

Thời Sênh lên xe, Hạ Linh cũng không nói, cứ ngồi như vậy, hồi lâu sau anh ta mới nói, "Làm bạn gái, để cho tôi ôm một chút đi."

Thời Sênh dịch qua chỗ Hạ Linh, Hạ Linh đưa tay kéo cô vào trong lòng, giống như bọn họ đêm hôm đó, anh ôm cô, vùi đầu vào sau gáy cô.

Mùi trên người cô, anh rất thích, hình như ôm cô, sẽ không còn cô đơn vậy.

Khóe môi Hạ Linh cong lên, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Hạ Linh duy trì tư thế này hồi lâu, cho đến khi điện thoại di động của Thời Sênh vang lên.

Thời Sênh móc điện thoại di động ra, thấy tên trên màn hình, cô đẩy Hạ Linh ra, dựa vào vai anh, ấn nút nghe.

"Chị."

Doãn Bảo Bảo lại không xảy ra chuyện gì sao?

Lời nguyền mất hiệu lực?

"Tiểu Manh, em bây giờ có rảnh không?" Giọng nói Doãn Bảo Bảo ôn nhu, "Chị có chút chuyện nói cùng em."

"Xin lỗi chị, muộn thế này, tôi sợ chị cướp của giết người." Hẹn gặp mặt lúc đêm hôm thế này, không phải là cướp của giết người thì là gì?

Bên kia Doãn Bảo Bảo tức giận đến khuôn mặt vặn vẹo, lại không thể không dùng ngữ điệu ôn nhu nói, "Tiểu Manh có phải em hiểu lầm gì không?"

"Chúng ta gặp mặt một chút đi, có cái gì hiểu lầm chị có thể giải thích ngay trước mặt cho em nghe. Tiểu Manh, chị không muốn bởi vì những thứ này ảnh hưởng quan hệ giữa chúng ta."

"Chị nói quan hệ, là chỉ chuyện lợi dụng tôi sao?"

"Tiểu Manh em làm sao vậy?" Doãn Bảo Bảo ở bên kia kêu lên, "Chị lợi dụng em bao giờ, đừng nghe những người khác nói bậy."

"Cầm đồ của người khác, trước sau gì cũng phải trả lại, học tỷ." Hai chữ cuối cùng Thời Sênh nhấn mạnh.

Doãn Bảo Bảo còn chưa lên tiếng, điện thoại đã bị cúp.

Cô ta gọi lại, cũng chỉ có tiếng báo bận lạnh như băng.

Doãn Bảo Bảo tức giận đến suýt nữa ném bay điện thoại di động, có phải cô ấy biết cái gì rồi không?

Hừ, dù biết thì thế nào, cô ấy không quyền không thế, còn có thể đấu thắng cô?

Doãn Bảo Bảo lại trấn định lại.

Cô ta đứng dậy, thân thể đột nhiên lảo đảo một chút.

"Chết tiệt." Doãn Bảo Bảo đau đến hít một hơi lạnh. Cô ta cúi đầu nhìn xuống dưới chân, chỗ mắt cá chân đã sưng đỏ một mảng. Lúc vừa về, không biết người nào đổ nước trong hành lang, làm hại cô ta ngã đau chân.

...

Thời Sênh tắt điện thoại di động, cất vào túi.

Cằm Hạ Linh đặt trên bả vai cô, vừa rồi trong xe rất yên tĩnh, Doãn Bảo Bảo nói khẳng định anh nghe được toàn bộ.

"Cô ta lợi dụng cô làm cái gì?"

Vẻ mặt Thời Sênh đầy chờ mong, "Anh muốn báo thù cho tôi sao?"

"Đừng nghĩ quá nhiều." Hạ Linh buông cô ra, anh dừng một chút, "Thế lực của Doãn gia rất lớn."

"Thì đã sao?" Thời Sênh hỏi lại.

Hạ Linh đưa tay nâng cằm Thời Sênh, khóe miệng mang theo một chút vô lại, "Cô chơi được Doãn gia sao."

Thời Sênh đón nhận ánh mắt Hạ Linh, phách lối nói: "Nếu tôi chơi được thì sao?"

Hạ Linh thu tay về, "Cô lợi hại cô nói gì cũng được."

"Tôi nói cái gì cũng được?" Thời Sênh bám cánh tay Hạ Linh, tiến đến bên tai anh, "Kể cả ngủ với anh cũng được?"

Hạ Linh hơi dựa về phía sau, "Tình cảm phải là chuyện anh tình tôi nguyện, cô uy hiếp tôi như vậy, không cảm thấy rất tồi tệ sao?"

"Anh nghĩ tôi đang uy hiếp anh?"

"Không phải sao?" Lúc trước đòi anh làm bạn trai cô, không phải là đang uy hiếp anh?

Thời Sênh ngồi trở lại, cười lạnh một tiếng, "Vậy thì thật ngại quá, sau này tôi sẽ còn uy hiếp anh nhiều, anh phải tập cho quen đi."

Lên thuyền của ông rồi, thì đừng mong xuống được, nằm ngang xuống cũng không cho!

Hạ Linh: "..." Sao phản ứng của cô có chút kỳ quái nhỉ.

Hai người đều không nói gì, ngồi im đến sáng sớm. Thời Sênh lái xe ném Hạ Linh vào khách sạn, trực tiếp bắt xe đi trường học.

Hạ Linh nằm ở trên giường lớn trong khách sạn hồi lâu, làm thế nào

cũng không ngủ được.

Anh mở máy tính ở khách sạn, lên weibo theo thói quen.

Bên dưới trang chủ vẫn đầy tiếng chửi mắng như trước.

Tin tức nóng nhất liên quan đến anh chính là chuyện anh đánh người.

Bởi vì chuyện này, anh lại thu hoạch thêm một đám antifan.

Hạ Linh mở ra trang tìm kiếm, nhập tên Bộ Manh, tìm ra một đống kết quả, anh chọn nửa ngày cũng không có chọn ra được.

Hạ Linh nắm cằm suy nghĩ một chút, xóa bỏ hai chữ Bộ Manh, đưa vào "Trầm Yên", trang bìa lập tức nảy lên.

Cái đầu tiên chính là weibo Vip.

Hạ Linh ấn vào, weibo rất sạch sẽ, chỉ phát mấy bài hát, quan tâm 0, nhưng fan lại khá nhiều.

Bộ Manh...

Trầm Yên...

Hạ Linh hoàn toàn không ngờ rằng, hai người nhìn như không hề liên quan gì này, sẽ là cùng một người.

Hạ Linh ấn quan tâm.

Trong danh sách chú ý của anh chỉ có hơn một trăm người, nhưng có rất nhiều người là công ty trước đây tự ý thêm, đây tuyệt đối là

người đầu tiên anh ấn quan tâm.

Cho nên, sau khi anh quan tâm tài khoản Trầm Yên này, antifan lập tức bùng nổ, lật tung weibo Trầm Yên từ trong ra ngoài vài lần.

Chương 841: Cô nàng xui xẻo (9)

Thời Sênh nhìn thấy Doãn Bảo Bảo ở trường học, lúc cô ta bước đi hơi khập khễnh, thế nhưng người đã đẹp, dù bước đi thế nào, cũng vẫn đẹp mắt.

"Tiểu Manh." Doãn Bảo Bảo vẫy tay với Thời Sênh, khuôn mặt tươi cười.

Thời Sênh lườm Doãn Bảo Bảo một cái, đi qua một hướng khác, người phụ nữ này chắc chắn không có ý gì tốt.

Doãn Bảo Bảo thấy Thời Sênh không để ý tới bản thân, trong lòng khó chịu, lại không thể biểu hiện ra ngoài. Cô ta khập khễnh đuổi theo Thời Sênh, ân cần hỏi: "Tiểu Manh, em làm sao vậy?"

Tốc độ của Thời Sênh hơi nhanh, Doãn Bảo Bảo có chút vất vả mới đuổi kịp, "Tiểu Manh, em chờ chị một chút."

"Tiểu Manh, đột nhiên em lại nói được?"

Mặt Thời Sênh lạnh lùng, "Tôi vốn nói được mà."

Đương nhiên Doãn Bảo Bảo biết cô vốn có thể nói được, ý cô ta hỏi là làm sao đột nhiên cô lại nói chuyện?

Doãn Bảo Bảo biết trong nguyên tác không đề cập nguyên nhân cụ thể nguyên chủ không nói, chỉ nói cô có thể nói chuyện, nhưng vì một vài nguyên nhân, không muốn mở miệng.

"Tiểu Manh, có chuyện gì em cứ nói với chị đi. Em như vậy khiến cho chị cảm thấy rất buồn." Doãn Bảo Bảo chặn trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh dừng lại, nét mặt hung ác, "Không cần tôi nhắc lại chị đã làm gì chứ? Doãn Bảo Bảo!"

"Tiểu Manh em đang nói gì vậy?" Doãn Bảo Bảo gương mặt vô tội.

"Tìm người bắt cóc tôi, còn muốn quay cảnh nóng của tôi à? Hửm? Chơi cũng trơn tay đấy chứ nhỉ, nghĩ ông đây dễ bắt nạt như vậy sao?"

Vẻ mặt Doãn Bảo Bảo đột nhiên thay đổi, cô ấy biết, cô ấy thực sự đã biết.

Đừng hoảng hốt, cho dù cô ấy biết cũng không có chứng cứ, cũng không thể làm gì cô ta.

Con ngươi Doãn Bảo Bảo đảo một vòng, khóe mắt nhìn về không ít học sinh bên cạnh.

Ngay lúc cô ta chuẩn bị đưa tay kéo Thời Sênh, cô bé đối diện đột nhiên lên tiếng, "Doãn Bảo Bảo, tôi thấy hồ nước này và chị rất xứng đôi."

"Cái gì?" Doãn Bảo Bảo ngơ ngác.

"Trả lại cho tôi, mau trả lại cho tôi... Ôi chao cẩn thận!"

"Tõm!"

Toàn bộ quá trình xảy ra quá nhanh, Doãn Bảo Bảo còn không kịp

phản ứng đã bị ngã vào hồ nhân tạo.

Thời Sênh đứng trên bờ nhìn Doãn Bảo Bảo không ngừng đạp nước, cười xấu xa, cái đồ thiểu năng này còn muốn tính toán ông à.

Học sinh đụng ngã Doãn Bảo Bảo, vội vàng buông xe đạp, nhảy xuống hồ nhân tạo cứu người.

"Khụ khụ..." Doãn Bảo Bảo ở trong hồ uống mấy ngụm nước thật lớn, lúc này khó chịu ho khan, quần áo trên người dán chặt vào da thịt, phác họa trọn vẹn dáng người hoàn mỹ của cô ta.

Nam sinh xung quanh nhìn thấy thế, đều đầy vẻ hưng phấn, có nhiều người còn cầm điện thoại chụp ảnh.

Tấm ảnh Hoa hậu giảng đường nổi danh học viện toàn thân ướt sũng.

Doãn Bảo Bảo đưa tay che ngực, hổn hển quát các nam sinh đang đứng xem, "Nhìn cái gì mà nhìn, còn cậu nữa nhìn cái gì? Cút ngay!"

Người xung quanh đều biết Doãn Bảo Bảo có chỗ dựa, không dám trêu chọc, đều tự tản ra.

Lúc này Doãn Bảo Bảo mới nhìn về phía Thời Sênh, lớn tiếng chất vấn, "Bộ Manh! Có phải cô giở trò quỷ không?"

"Chị nói có lý chút đi, là vị học trưởng này đâm xe vào chị, sao chị lại đổ vạ lên tôi? Lúc lợi dụng tôi thì gọi tiểu Manh, bị tôi vạch trần đã gọi tôi Bộ Manh, học tỷ mà như chị thế không được đâu."

Học trưởng đổ xe: "..." Anh ta đâu biết mình sẽ đụng vào người ta, còn đâm người ta ngã vào hồ nhân tạo chứ.

"Không phải cô, thì câu nói vừa rồi kia của cô là có ý gì?" Doãn Bảo Bảo nhớ kỹ câu cô ấy nói trước lúc cô ta bị đâm ngã kia.

Thời Sênh nhún vai, "Ý trên mặt chữ, học tỷ đều đã học đến đại học rồi, sao còn như chưa tốt nghiệp tiểu học vậy."

Doãn Bảo Bảo khẽ cắn môi, "Bộ Manh, chúng ta chưa xong đâu!"

Bộ Manh, cái này đều do mày ép tao.

Cô ta đẩy anh chàng học trưởng đổ xe ra, nhanh chóng chạy đi.

Thời Sênh ở phía sau hô: "Học tỷ, trời này lạnh, đừng để bị cảm mạo."

Gương mặt cậu học trưởng đổ xe ngơ ngác, cái này là tình huống gì?

...

Thời Sênh hết tiết, móc điện thoại di động ra chuẩn bị chơi trò chơi, vừa mới mở ra màn hình, đã bị tiếng thông báo vang lên liên hồi.

Một lúc lâu mới phản ứng được.

Trượt xuống cột menu, hóa ra là tin tức weibo.

Weibo nguyên chủ cô còn chưa xem qua, cô mở weibo ra, không ngờ lại là tài khoản Vip.

Cũng đúng, với danh tiếng của nguyên chủ bây giờ, tài khoản vip cũng là bình thường thôi.

Trước weibo đều không có động tĩnh gì, sao hôm nay lại như điên vậy?

Thời Sênh mở thông báo ra, cơ bản đều là tag cô. Thời Sênh xem một lúc lâu, mới hiểu rõ chân tướng từ trong đống mắng chửi kia.

Hóa ra vì Hạ Linh, kẻ luôn đầy antifan quan tâm cô, cho nên cô nằm không cũng trúng đạn, bị các antifan lôi ra ngoài, sau đó người hâm mộ của cô nhìn không được, hai bên bắt đầu cãi cọ.

Thời Sênh tìm được Hạ Linh ở bảng quan tâm.

Trầm Yên: Quan tâm tôi làm gì? Thầm mến tôi?

Hạ Linh online, lập tức trả lời cô.

Hạ Linh: Bé ngoan, tôi phát hiện bí mật của cô.

Trầm Yên: Bí mật gì? Tôi là Trầm Yên sao? Đây mà là bí mật gì?

Hạ Linh: Cô giấu anh Vu, không tính là bí mật sao?

Trầm Yên: Được rồi, có tính, để bịt miệng, anh Hạ, anh muốn tôi lấy thân bịt miệng đây hay là muốn bị tôi diệt khẩu?

Hạ Linh: Có cách thứ ba không?

Trầm Yên: Anh ngủ với tôi!

Hạ Linh:...

Ngoại trừ chuyện này, cô không thể có chút mơ ước rộng lớn sao??

Thời Sênh kéo xem weibo, phát hiện người chửi Hạ Linh thực sự rất nhiều.

Trầm Yên: Anh thu thập hết antifan trên thế giới sao?

Hạ Linh: Hừ.

Hạ Linh trả lời xong, không quá vài giây, Thời Sênh liền thấy anh ta đăng weibo mới.

Hạ Linh V: Khuyên các người đừng quá đáng, tôi làm cái gì là chuyện của tôi, các người thật sự cho rằng mình ghê gớm lắm sao.

Thái độ chống đối này, người qua đường cũng thành anti!!

Thời Sênh lục lọi weibo Hạ Linh, phát hiện mỗi cái weibo hầu như anh ta đều công kích các kiểu, người xem chỉ muốn bóp chết anh ta.

Hạ Linh vừa đăng weibo, phía dưới ngập tràn đủ loại antifan, bắt đầu tiến hành công kích cuộc sống của anh ta.

Thời Sênh cũng từng bị người ta bôi đen, nhưng kiểu toàn anti như Hạ Linh này, cô tuyệt đối chưa từng gặp qua. Hầu như anh ta không có người hâm mộ nào, gương mặt đó đều không cứu vớt được các antifan của anh.

Trầm Yên: Đánh nhau ẩu đả, tới muộn giở bệnh ngôi sao, công kích người hâm mộ, anh Hạ lợi hại của tôi, sao anh không lên trời đi?

Hạ Linh: Quan tâm tôi.

Trầm Yên:...

Thời Sênh mở ra trang chủ quan tâm, bảng quan tâm đang là 0 lập tức nhảy thành 1.

Giờ thì người hâm mộ nguyên chủ đều bùng nổ.

Thời Sênh không để ý tới đống thông báo bình luận và gắn thẻ kêu liên hồi.

Trầm Yên: Tới đón tôi đi!

Hạ Linh: Không đến.

Trầm Yên: Không đến tôi giết chết anh.

Hạ Linh:...

Hạ Linh hỏi vị trí trường cô, đón xe đi tới, anh mà tự lái xe qua đây thật, có khi sẽ bị người ta đánh chết mất.

Hạ Linh cũng không biết tại sao, nhưng mỗi khi ở bên cô, anh luôn cảm thấy trong lòng đặc biệt bình thản.

Anh trầm mặt tự hỏi hồi lâu, anh cảm giác có lẽ mình yêu rồi.

Lý trí của anh nói cho anh biết, chuyện này rất kỳ quái, rất đột ngột, dù sao không ai lại thích một cô gái nhỏ sau khi mới gặp mặt không lâu.

Thế nhưng ở sâu trong nội tâm anh có một âm thanh nói cho anh biết, không sai.

Chính là cô!

"Anh đang nghĩ gì đấy?" Thời Sênh quơ quơ tay trước mắt Hạ Linh.

Hạ Linh nắm tay cô, giọng nói bất giác mang theo vài phần dung túng, "Đừng nghịch, tôi đang suy nghĩ chuyện lớn đời người."

Chương 842: Cô nàng xui xẻo (10)

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Thiên vương giới ca sĩ]

[Nhân vật của nhiệm vụ: Hạ linh. Mục tiêu nhiệm vụ: Hạ Linh trở thành Thiên vương giới ca sĩ.]

Ha ha!

Thời Sênh lạnh lùng đáp lại Hệ thống hai chữ.

Không muốn làm nhiệm vụ gì cả, tạm biệt!

[...] Ký chủ cô tùy hứng như thế sẽ bị đánh đấy!!!

Hệ thống rất muốn phát tiếp nhiệm vụ phụ tuyến, thế nhưng ngẫm lại hiện tại Ký chủ còn không làm cả nhiệm vụ ẩn giấu, nhiệm vụ phụ tuyến thì càng khỏi phải nói. Nó phải tìm cơ hội nhìn xem thế nào, không được thì trừ điểm là được rồi!

Cô muốn mua chiến hạm vũ trụ, không kiếm tích lũy làm sao mua được! Hừ!

Hạ Linh đưa Thời Sênh đi tới một nhà hàng rất riêng tư. Vì Hạ Linh là khách quen, vừa đến liền có người trực tiếp dẫn bọn họ vào phòng riêng.

Sau khi Hạ Linh ngồi xuống, móc điện thoại ra, ném cho Thời Sênh.

"Làm gì?"

Hạ Linh đặt chân lên ghế bên cạnh, "Bên trong có tài liệu Doãn Gia."

"Anh không thể ra tay giúp tôi xử lý bọn họ à?" Tổng tài bá đạo nhà người ta có thể diệt một quốc gia trong một phút đấy.

Hạ Linh phì cười, "Cô nghĩ tôi là phú nhị đại hay phú nhất đại?"

"Anh không phải sao?" Trong nội dung câu chuyện hình như không nói tới thân thế Hạ Linh, chỉ là giai đoạn sau sẽ đấu đá với nam chính, kết quả cuối cùng chẳng tốt đẹp gì.

Hạ Linh kéo ghế ngồi vào cạnh Thời Sênh, khoác tay lên vai cô, "Để cô thất vọng rồi, tôi không phải, cho nên hiện tại cô còn muốn làm bạn gái tôi không?"

"Không sao, tôi nuôi anh."

Khóe môi Hạ Linh giật một cái, cắn răng nói: "Ai cần cô nuôi."

Mặt Thời Sênh đầy vẻ nghiêm túc, "Vậy anh nuôi tôi đi."

Hạ Linh trầm mặc chốc lát, rút một tấm thẻ từ trong túi ra, "Đừng có cà nổ thẻ của tôi, tôi không trả nổi."

Hiện tại anh hầu như không có nguồn thu nhập nào, tiền trong thẻ này là tiền anh để dành từ lúc trước.

Thời Sênh không chút khách khí nhận lấy thẻ.

Hạ Linh xoa nhẹ đầu Thời Sênh một cái, cầm thực đơn bắt đầu gọi món ăn.

Thời Sênh dùng điện thoại Hạ Linh xem tư liệu anh nói, cũng tương tự những gì cô lấy được, nhưng có mấy cái Thời Sênh không biết.

"Doãn Thế Kiệt có hai người con trai bên ngoài. Dù ngoài mặt Doãn Bảo Bảo là người thừa kế, nhưng Doãn Thế Kiệt thiên về hướng để lại tài sản cho hai đứa con ngoài giá thú kia hơn." Giọng nói Hạ Linh vang lên.

"Cắt đứt từ gốc à?" Doãn Bảo Bảo không có thân phận người kế thừa, thì cô ta chẳng là gì cả nữa.

Hạ Linh cho Thời Sênh một ánh mắt thông minh.

Thời Sênh rất muốn lật bàn, trước giờ phong cách này là của cô mà? Chắc chắn con hàng này ở bên cô lâu rồi, nên học được trong tiềm thức.

Trước kia Phượng Từ cũng không biết kỹ năng này.

...

Thời Sênh phải nghĩ cách lấy lại mấy bài hát của An Thần, thế nhưng cô không có bản thảo, không thể trực tiếp tố cáo.

Cho nên cô quyết định bắt An Thần tự nói ra.

Thời Sênh lại ngầm chuẩn bị bắt cóc nam chính.

Không có cách nào đơn giản hơn cách này.

Ai ngờ lúc cô đi, lại gặp phải một nhóm người khác cũng đang bắt cóc An Thần.

Thời Sênh: "..."

Bây giờ cô đi qua nói một câu "hi, lập đội đi bắt cóc đi" thì liệu bọn họ có giết cô luôn không?

Nhất định có.

Thời Sênh quyết định bám theo bọn họ trước đã.

Cô theo xe bọn cướp xe ra khỏi thành phố, đến một chỗ nhà nông vùng ngoại thành.

Bọn họ nhốt An Thần vào một gian nhà, sau đó đi một căn phòng khác, ngoài phòng có người canh chừng.

Thời Sênh đi vòng qua phía sau nhìn một chút, phía sau không có cửa sổ, không vào được.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn lên trên, lấy ra thiết kiếm ra bay lên, khẽ cậy miếng ngói nhìn xuống dưới.

An Thần hôn mê nằm trên mặt đất.

Thời Sênh vạch một ít ngói, nhảy từ nóc nhà xuống, quan sát gian phòng không có thiết bị theo dõi nào, lúc này mới đến đẩy nam chính.

An Thần hẳn là bị tiêm thuốc mê, Thời Sênh tốn rất nhiều công sức mới làm anh ta tỉnh lại.

Nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt con nít, trước mắt hoa lên, một lúc lâu mới tụ lại.

An Thần giật giật, phát hiện mình bị trói, lập tức tức giận trừng mắt nhìn cô gái ngồi xổm trước mặt mình, "Ưm ưm ưm..." Đây là đâu?

Cô gái này không phải là cô bé lần trước nhìn thấy ở bên ngoài quán bar sao?

"Kêu cái gì?" Thời Sênh đánh xuống đầu An Thần, "Muốn cho người bên ngoài nghe thấy à?"

An Thần nhướng mày, nhanh chóng tỉnh táo lại, ý bảo Thời Sênh xé băng dính ngoài miệng mình ra.

Thời Sênh lột băng dính trên miệng anh ta xuống.

"Cô cũng bị bắt cóc?" An Thần rất biết điều không dám kêu to, loại thời điểm này, kêu cũng chẳng có tác dụng gì.

"Không phải!"

"Cô cùng phe với bọn cướp?" Chân mày An Thần càng nhíu chặt lại.

"Nghĩ nhiều quá, tự dưng tôi trói anh làm gì... Không đúng, tôi vốn là tới bắt anh, nhưng có người nhanh chân đến trước, cho nên bây giờ tôi tới cứu anh."

An Thần: "..." Lời này sao lại mâu thuẫn như vậy?

Thời Sênh móc điện thoại, mở weibo, "Tài khoản Weibo của anh là gì?"

An Thần: "..."

Làm gì, phát trực tiếp anh ta bị trói?

An Thần lạnh mặt không nói lời nào.

Tiếp theo anh liền thấy cô bé nhỏ đối diện chẳng biết móc từ đâu ra một con dao găm, trực tiếp đặt lên cổ hắn, "Tài khoản weibo là gì?"

Cô gái này điên sao?

Hô hấp An Thần có chút không ổn, ba giây sau, nói ra tài khoản của mình.

"Mật mã."

An Thần trừng cô, "Cô rốt cuộc muốn làm gì?"

Gương mặt Thời Sênh rất nghiêm túc, "Giúp anh đăng weibo."

An Thần: "..." Bắt cóc anh là vì đăng weibo?

Thời Sênh tựa hồ biết An Thần đang nghĩ gì, lập tức giải thích, "Không phải tôi bắt cóc anh, đừng đổ vạ linh tinh, tôi chỉ là mượn gió bẻ măng."

Mượn gió bẻ măng là dùng như thế sao?

An Thần nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, cũng không biết đây là chỗ nào, càng không biết người phụ nữ này ở trước mặt mình muốn tài khoản và mật mã weibo là muốn làm gì.

"Đi xem xem nó tỉnh chưa." Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói.

An Thần nhìn lại phía cửa, cửa bị người đẩy ra, người bên ngoài liếc mắt nhìn vào bên trong, "Tỉnh rồi."

"Lạ thật, sao băng dính lại bị rơi ra, tao đi dán lại cho nó." Người nói chuyện bước từ bên ngoài vào, một lần nữa dán băng dính lên miệng An Thần.

Cẩn thận ngắm nhìn bốn phía, không thấy có gì khác, mặt hắn đầy kỳ quái.

An Thần nhìn cô gái nhỏ đứng sau người nọ bằng ánh mắt kỳ dị, cô cúi đầu xem điện thoại, người kia lại như không thấy được cô.

Không phải là quen biết, mà là như không nhìn thấy vậy.

Sắc mặt của An Thần sắc nhất thời trắng bệch, đây là người hay là ma?

"Ưm ưm ưm..." An Thần đột nhiên vùng vẫy như muốn bảo người kia nhìn phía sau.

Thời Sênh ngẩng đầu, nhếch môi nở nụ cười quỷ dị với An Thần.

"Chớ ầm ĩ, chờ chúng tao lấy được tiền tự nhiên sẽ thả mày."

"Ưm ưm ưm..." Phía sau mày có người.

Người kia không để ý tới An Thần, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Chờ người đi ra, sắc mặt An Thần trắng bệch, anh ta gặp phải vong à?

Thời Sênh xác định người bên ngoài đi xa, tiếp tục ngồi xổm trước mặt An Thần, giơ điện thoại lên trước mặt anh ta, "Đọc theo cái này, nếu không..."

Thời Sênh đưa tay làm bộ muốn cắt cổ anh ta, sắc mặt âm trầm.

An Thần nhanh chóng lướt qua hàng chữ phía trên.

"Ưm ưm ưm..."

Thời Sênh lại xé băng dính cho anh ta.

"Rốt cuộc cô là thứ gì? Vì sao vừa rồi người kia không nhìn thấy cô?"

Thời Sênh hung hăng trừng mắt, "Anh mới là cái thứ gì! Làm theo, nhanh."

"Cô vu khống!" Lại nói bài hát anh ta là trộm từ chỗ người khác, làm thế sao này làm sao anh ta ở trong giới được nữa?

"Bài hát này từ đâu anh có?"

"Bảo Bảo cho tôi."

"Hừ, cô ta trộm từ chỗ tôi."

Con ngươi An Thần khẽ biến, "Cô có chứng cớ gì?"

Chương 843: Cô nàng xui xẻo (11)

An Thần không muốn, Thời Sênh trực tiếp đánh anh ta một trận.

Cuối cùng An Thần vẫn là đàng hoàng đọc một lần theo Thời Sênh nói, cũng sám hối sâu sắc.

Vẻ mặt làm không được là lại bị đánh.

Thời Sênh quay video xong, dùng tài khoản An Thần đăng lên.

Video vừa đăng, lập tức khiến cho người hâm mộ chú ý, thấy An Thần nói, những người hâm mộ đều ngơ ngác.

Người hâm mộ nguyên chủ cũng bùng nổ, không ngờ lại lấy trộm bài hát của nữ thần nhà bọn họ, sao lại vô sỉ như vậy.

"Đừng nghĩ đến chuyện phản công, anh dám phản công, tôi dám giết chết anh."

An Thần mặt âm trầm, "Cô cho là như vậy thì bọn họ sẽ tin tưởng?"

"Sao lại không? Vì lượng fan khổng lồ? Có người tẩy sạch cho sao?"

An Thần đột nhiên hít sâu một hơi, "Chuyện này tôi không biết, bài hát của tôi đều là Bảo Bảo viết cho tôi..."

Thời Sênh thu hồi điện thoại, cắt đứt An Thần, "Tôi sẽ giúp anh báo cảnh sát, anh yên tâm."

Thời Sênh rời phòng, xếp nóc nhà lại như cũ, đi xa xa báo cảnh sát.

[...] Cảnh sát đều bị Ký chủ chơi đến hỏng rồi.

Cảnh sát theo tuyến đường Thời Sênh chỉ, rất nhanh thì tới sân nhà nông. Thật không khéo, dẫn đầu lại là Đội trưởng Hồng.

Anh ta nhìn cô gái ngồi trên một đống cỏ dại, khóe miệng co rút.

Tại sao lại là cô ấy nữa.

Đội trưởng Hồng cho người đưa Thời Sênh xuống, vẻ mặt anh ta nghiêm túc nhìn cô, "Cô Bộ!"

"Đội trưởng Hồng."

"Mời cô nói cho tôi biết, sao cô biết có người bị bắt cóc." Một mình theo dõi bọn cướp, cô cũng không sợ gặp chuyện không may, to gan thật.

Nhớ lại hành vi của cô ở trên xe buýt, tựa hồ...

Không có gì là không thể.

Gương mặt Thời Sênh đầy vẻ thành thật, "À, tôi định bắt cóc anh ta, kết quả phát hiện có người nhanh chân đến trước, cho nên tôi liền báo cảnh sát."

Nhưng mà lời này, lại làm cho cảnh sát ở đây đều im lặng đến quỷ dị.

Cô gái nhỏ này nhất định là đang nói đùa.

"Cô Bộ, không nên nói lung tung."

Tời Sênh nhún nhún vai, dáng vẻ tin hay không tùy anh.

"Đội trưởng, đã thăm dò, đối phương có tám người, nghi là có súng."

Đội trưởng Hồng trưởng cho người nhìn Thời Sênh, đừng để cô gây chuyện gì, xoay người đi thương lượng biện phá đối phó với mọi người.

Thời Sênh ngồi trên xe cảnh sát, đợi khoảng hơn một giờ, bên phía sân nhà nông vang lên tiếng súng, đại khái duy trì liên tục hai phút thì dừng lại.

An Thần được an toàn cứu ra, bọn cướp đã chết ba, bắt sống năm.

An Thần được người mang ra khỏi, thấy Thời Sênh, sắc mặt trầm xuống, nói với Đội trưởng Hồng: "Cô ta và bọn bắt cóc tống tiền là một phe."

Đội trưởng Hồng: "..."

Đội trưởng Hồng nhìn về phía Thời Sênh vẫn không có cảm giác căng thẳng gì như trước. C cô gái nhỏ này xuất hiện thực sự rất kỳ lạ, thế nhưng báo cảnh sát cũng là cô ấy!!

Làm gì có ai tự báo cảnh sát bắt người của mình?

Cho nên Thời Sênh lại bị Đội trưởng Hồng mang về trụ sở cảnh sát.

Bên trụ sở cảnh sát vừa mới nhận được An gia báo cảnh sát, nói An Thần bị bắt cóc, kết quả không bao lâu Đội trưởng Hồng liền đưa An Thần về.

Tất cả mọi người ngơ ngác, hiệu suất phá án cao như vậy từ bao giờ thế?

Hơn nữa đội cảnh sát vừa đi cũng không phải Đội trưởng Hồng...

Đội trưởng Hồng cũng không nói gì, có người sớm báo cảnh sát, hiệu suất có thể không cao sao?

...

Cảnh sát thẩm vấn mấy người bắt cóc suốt đêm, dễ dàng biết được rằng Thời Sênh không cùng phe với bọn họ, nhưng An Thần kiên trì, cô chính là cùng một phe với bọn họ.

An Thần nói miệng không bằng chứng, cảnh sát nhất định không có cách nào tin tưởng anh.

"Vì sao An Thần vu khống cô cùng phe với bọn cướp? Cô Bộ, mong cô thành thật nói cho chúng tôi biết, tại sao cô lại xuất hiện ở nông gia viện?"

"Ai biết có phải anh ta bị điên hay không, anh ta nói tôi, thì cứ đưa chứng cứ ra!"

Cảnh viên: "..." Có chứng cứ còn phải hỏi cô làm gì?

An Thần chưa nói chuyện Thời Sênh phát weibo, nhưng lúc cảnh sát điều tra cũng vẫn thấy, thời gian đăng cái này không đúng.

Lúc đó An Thần còn đang bị trói, làm sao có thời gian phát weibo?

Lúc này chuyện An Thần lấy trộm bài hát Trầm Yên đã lên top tìm

kiếm nóng.

Mỗi người đều có phong cách riêng mình, chỉ cần so sánh một chút, cũng có thể thấy được bài hát rốt cuộc có phải là của Trầm Yên viết hay không.

Thời Sênh đã sớm liên hệ được chuyên gia trong nghề rồi, video vừa đăng lên, có người đăng ngay một bài so sánh chi tiết.

Mà Thời Sênh cũng dùng tài khoản Trầm Yên này, đăng weibo, bày tỏ quả thực là bài hát của mình.

Còn đính kèm một đoạn không có trong bài hát của An Thần, đây mới là bản 《Thời gian cùng em》hoàn chỉnh.

Bản thảo là Thời Sênh tìm thấy trên giá sách nguyên chủ, nếu như không phải là có một phần của bản thảo, cô thật sự không dám làm như vậy.

Sự tình đã phát triển đến nước này, An Thần phủ nhận cũng không được, cho nên hiện giờ anh ta chỉ muốn biến chuyện Thời Sênh cùng phe với bọn bắt cóc thành sự thật.

Video này chính là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng Thời Sênh cũng không phủ nhận, đúng là cô quay phim lúc An Thần bị trói.

"Pháp luật có quy định lúc người khác bị trói tôi không thể vào quay video sao?"

Cảnh sát: "..."

Đúng là không có.

Bởi vì cho tới bây giờ không ai làm như vậy.

Đây tuyệt đối là người thứ nhất.

Dám chạy vào uy hiếp con tin quay video lúc người ta đang bị trói.

"Tôi thừa nhận tôi đánh anh ta, cùng lắm thì tạm giam vài ngày nộp ít tiền bảo lãnh, các người muốn nói tôi bắt cóc thì không có khả năng."

Cảnh sát không biết việc này nên làm gì bây giờ, mời vài chuyên gia tới, đều không tìm được tội danh thích hợp trong luật.

Lúc Đội trưởng Hồng lo lắng không xong, có người đột nhiên nói cho anh ta biết thêm một tin tức bất hạnh, "Đội trưởng Hồng, bên trên báo xuống, thả người ra."

"Thả người?"

"Ừ, Đội trưởng Hồng, việc này cô gái nhỏ kia quả thực không tham gia, cô ấy chỉ chạy vào uy hiếp quay video, cùng lắm là tạm giam vài ngày thôi..."

Đội trưởng Hồng đau đầu, phất tay một cái, "Thả đi thả đi."

Thực sự là cô nhóc kỳ quái.

Thời Sênh đi từ trụ sở cảnh sát ra, liếc mắt liền thấy chiếc xe dừng ở ngoài trụ sở cảnh sát.

Hạ Linh hạ cửa sổ xe, nhấn còi.

Thời Sênh chạy chậm lên xe, "Anh đưa tôi ra à?"

"Mới bao lâu mà cô chơi vào đến trụ sở cảnh sát rồi?" Hạ Linh hừ lạnh một tiếng.

"Trụ sở cảnh sát không đủ cho tôi chơi."

Hạ Linh trừng qua, "Cái gì đủ để cô chơi?"

"Anh đó!"

Hạ Linh tức giận bóp khuôn mặt tròn của cô, "Lần sau lại đến mức bồi luôn cả mình vào trụ sở cảnh sát, tôi sẽ mặc kệ cô."

Thời Sênh không thèm để ý nói: "Dù sao bọn họ cũng không thể làm gì tôi, thực sự không được tôi còn có thể vượt ngục."

Hạ Linh: "..." Đủ phách lối, rốt cuộc ai cho cô gái nhỏ cái bản lĩnh này thế.

"Anh làm thế nào đưa tôi ra được?" Thời Sênh ghé sát vào Hạ Linh. Con hàng này đã không phải phú nhị đại, cũng không phải người có tiền gì, sao lại có thể khiến sở cảnh sát thả cô đi?

Hạ Linh liếc mắt nhìn Thời Sênh, "Ân tình."

Anh dừng một chút, "Sau này đừng quậy phá nữa, không phải mỗi lần tôi đều có thể bình yên đưa cô ra. Có chuyện gì, cô nói cho tôi biết, tôi giúp cô nghĩ cách."

"Được, tôi nghĩ muốn giết Doãn Bảo Bảo."

Hạ Linh: "..."

Hở tí là muốn giết người, đây là xã hội luật pháp!

Doãn Bảo Bảo...

Doãn gia khó đối phó như vậy, anh phải làm sao để giúp cô lẳng lặng giết chết Doãn Bảo Bảo?

Chương 844: Cô nàng xui xẻo (12)

Thời Sênh về nhà, hiếm khi thấy được Vu Thanh ở nhà.

Cô đến thời gian dài như vậy, ngoại trừ lần ở bệnh viện và lần ở nhà kia, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vu Thanh.

"Bé ngoan về rồi à?" Vu Thanh ngẩng đầu từ trong đống tài liệu lên.

"Chú." Thời Sênh nhỏ giọng gọi một tiếng.

Vu Thanh sửng sốt, ông nhìn Thời Sênh, một lúc lâu mới phản ứng được, "Bé ngoan lại đây."

Vu Thanh là biết nguyên chủ chỉ không muốn nói, cũng không phải không nói được, cho nên lần trước ông nghe được Thời Sênh đột nhiên mở miệng nói, chẳng qua cũng chỉ cảm thấy kỳ quái.

Thời Sênh đi tới ngồi xuống đối diện Vu Thanh, "Chú?"

Vu Thanh đẩy tài liệu lộn xộn trước mặt ra, quan tâm hỏi: "Bé ngoan, sao đột nhiên muốn nói chuyện?"

Thời Sênh mỉm cười, "Trưởng thành rồi, dù sao cũng phải học cách thay đổi, cháu sao có thể cả đời cũng không nói năng gì được."

Vu Thanh gật đầu, có chút cảm khái, "Đúng là trưởng thành rồi."

Trước đây còn là đứa bé xíu xiu, mấy năm này ông cũng không

chăm sóc tốt cho cô.

Vu Thanh nghĩ như vậy, đột nhiên có chút áy náy.

"Bé ngoan, cháu trưởng thành có ý tưởng là tốt. Thế nhưng có chuyện gì, cháu vẫn nên nói với chú, chú là trưởng bối của cháu, có thể góp ý giúp cháu."

"Cảm ơn chú."

Vu Thanh cười cười, "Về phòng đi."

Thời Sênh khẽ gật đầu, về đến phòng, ngồi trên giường một lúc, móc điện thoại ra vào weibo.

Lỗi pass.

Thời Sênh nhìn mấy từ nay hiện lên, có chút ngơ ngác.

Cô không sửa pass a!

Trước còn đăng...

CMN! Có người hack!

Tên thiểu năng nào dám hack ông!

Thời Sênh đi tới bàn học mở máy tính, dùng mạng nhìn tài khoản mình một chút.

Weibo đã biến thành một cái weibo trong suốt, nói weibo của cô bị người hack.

Lại còn có ảnh đại diện, ảnh là ảnh tự chụp của Doãn Bảo Bảo, ba tấm liền.

Cô ta nói mình vẫn không nói cho An Thần, thật ra cô ta chính là Trầm Yên, khiến cho An Thần hiểu lầm.

Thời Sênh: "..."

CMN Doãn Bảo Bảo!

Lại dám hack à!

Ngay khi Thời Sênh chuẩn bị hack lại, Doãn Bảo Bảo gửi tin nhắn cho cô.

-- Bộ manh, không muốn khiến Vu Thanh thân bại danh liệt, thì ngoan ngoãn nghe lời.

Thời Sênh nhìn đi nhìn lại câu nói kia một lần, xác định Doãn Bảo Bảo đang uy hiếp cô.

Thực sự là quá tốt.

Đầu ngón tay của Thời Sênh nhanh chóng lướt trên màn hình.

-- Có bản lĩnh thì cứ làm đi! Mày dám để ông ấy thân bại danh liệt, tao dám làm cho mày nhà tan cửa nát.

Dám uy hiếp ông à.

Tưởng ông đây dễ bắt nạt à?

-- Nói mạnh miệng cũng vô dụng, mày đấu không lại tao, Bộ Manh

chấp nhận đi!

-- Tao có phải nói mạnh miệng hay không, mày thử xem sẽ biết.

Thời Sênh đặt điện thoại xuống, mở máy tính ra, gõ bàn phím tạch tạch, cả phòng đều là tiếng gõ bàn phím.

Điện thoại thỉnh thoảng vang lên âm báo tin nhắn.

Cô không lấy lại tài khoản mà là lặng lẽ xóa tài khoản luôn.

Mày muốn dùng đúng không?

Bố mày cho mày dùng!

Cho nên khi Doãn Bảo Bảo phát hiện tình huống này, cả người đều ngơ ngác.

Cô ta vừa hack được không bao lâu, tại sao lại bị xóa?

Những người ái mộ cũng ngẩn người không hiểu, đều lên mạng hỏi chuyện gì xảy ra?

Doãn Bảo Bảo có weibo riêng của mình, những người hâm mộ cho rằng Doãn Bảo Bảo chính là Trầm Yên, chạy đến weibo của cô đòi giải thích.

Doãn Bảo Bảo giải thích thế nào?

Nói mình lại bị hack à?

...

Thời Sênh vừa giải quyết mấy bước cuối cùng, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói tức giận của Vu Thanh.

"Hạ Linh, cậu quậy đủ chưa!"

Hạ Linh?

Anh ta tới lúc nào?

Thời Sênh mở cửa phòng đi ra ngoài xem. Hạ Linh ngồi ở trên ghế sa lon, dáng vẻ tùy ý. Vu Thanh đứng ở đối diện anh, nhìn có vẻ rất tức giận.

Chắc Hạ Linh nhận thấy được ánh mắt của Thời Sênh, nghiêng đầu sang nhìn thoáng qua phía cô.

Dừng vài giây, anh quay đầu lại, "Tôi đi."

"Cậu không đi cũng phải đi..." Vu Thanh hét lớn một tiếng, "Cậu nói cái gì?"

"Tôi đi."

Nghe thấy Hạ Linh nhận lời, Vu Thanh thở phào, "Tôi là vì tốt cho cậu, điều kiện của cậu rất tốt, hai năm qua tự cậu biến mình thành cái dạng này, cần gì chứ?"

Hạ Linh như không muốn nghe nữa, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Vu Thanh ở phía sau lắc đầu thở dài, đáy mắt vừa tiếc hận vừa bất đắc dĩ.

Thời Sênh thừa lúc Vu Thanh vào phòng, chuồn ra cửa phòng, mở

cửa liền thấy Hạ Linh đứng ở bên ngoài.

Anh nhướng mày với Thời Sênh, đáy mắt có chút ý cười, tựa hồ đoán trước cô sẽ ra.

"Chú nói gì với anh vậy?"

"Một hoạt động." Hạ Linh kéo cô đi xuống lầu dưới.

Đã lâu rồi không tham gia hoạt động, nhưng hiện giờ anh phải kiếm tiền mà!

"Anh không muốn thì đừng đi."

Hạ Linh dừng lại, ánh mắt nhìn chỗ rẽ hành lang, "Thế nhưng tôi phải nuôi cô."

Anh quay đầu lại, hơi ngửa đầu, nhìn Thời Sênh cao hơn một bậc, trong con ngươi tràn đầy khó hiểu, "Tôi hai bàn tay trắng, cô sẽ rời khỏi tôi sao?"

"Anh còn có tôi."

Trong hành lang vắng vẻ không tiếng động, hai người cứ như vậy nhìn nhau, đèn cảm ứng âm thanh chẳng biết tắt lúc nào.

Trong bóng tối, Hạ Linh cảm giác được trên môi mềm mại, anh đưa tay ôm sát người cô vào, thở dài nói: "Anh nhất định là điên rồi."

Hai người hôn triền miên đều có chút ý loạn tình mê, thân thể Hạ Linh không đứng vững, lùi về phía sau từng bước, phát ra âm thanh, khiến cho đèn cảm ứng lại sáng lên.

Ánh sáng xua tan bóng tối, cũng xua tan xúc động của Hạ Linh. Anh ôm sẵn hông của Thời Sênh, hơi nghiêng đầu, hít thở để bình tĩnh lại một chút.

"Cảm giác có phải tốt hay không?"

Hạ Linh đè đầu Thời Sênh xuống, "Đừng làm rộn."

Giọng Thời Sênh như mang theo mê hoặc, "Có muốn một lần nữa không."

"Không." Ai muốn cô chủ động chứ! Hừ!

Chờ Hạ Linh bình tĩnh trở lại, mới buông Thời Sênh ra, nắm tay cô tiếp tục đi xuống lầu dưới.

Thời Sênh kéo cánh tay của anh, "Chúng ta đi đâu?"

"Uống rượu." Anh cần phải bình tĩnh lại.

Thời Sênh: "..."

Hạ Linh uống rượu gần như là hằng ngày, thời gian cô ở bên anh, đại đa số anh đều uống rượu.

Thế nhưng cô cũng chưa từng thấy anh say khướt như lần đầu tiên.

...

Trong lúc Thời Sênh và Hạ Linh bồi dưỡng tình cảm, Doãn gia lại đang hỗn loạn cả lên.

Doãn Thế Kiệt chuẩn bị đấu giá một hạng mục, đến cuối cùng phát

hiện thấy đối phương đã biết giá sàn của họ.

Doãn Thế Kiệt từ trong miệng đối phương biết được lại chính là con gái mình để lộ bí mật. Ông ta tức tối về nhà, không nói lời nào đánh Doãn Bảo Bảo một trận.

Doãn Thế Kiệt còn phát hiện không ít tài liệu công ty trong máy tính cô ta.

Ông ta tức giận vô cùng, "Tao lấy tiền nuôi mày, mày trả ơn tao như thế hả? Hả? Đồ vô ơn!"

Doãn Bảo Bảo ỷ vào việc mình biết nội dung câu chuyện, thật ra cũng có dã tâm. Hơn nữa cô ta biết Doãn Thế Kiệt có con riêng bên ngoài, nếu như cô ta không chuẩn bị vì mình, sau này nói không chừng sẽ không có gì cả.

Thế nhưng chuyện tiết lộ bí mật, cô ta chưa từng làm qua.

"Ba, chuyện này không phải là con làm, có người hãm hại con." Doãn Bảo Bảo nín nhịn sự căm tức trong đáy lòng, vẻ mặt ấm ức giải thích.

Doãn Thế Kiệt càng tức giận hơn, "Không phải là mày? Tài liệu trong máy tính mày là thế nào?"

"Con không biết." Doãn Bảo Bảo vừa nói nước mắt liền rơi, "Ba, người tin tưởng con, con thực sự không biết chuyện gì xảy ra. Máy tính con đều để ở nhà, con lại không thường xuyên về nhà, ai cũng có thể vào được."

Chương 845: Cô nàng xui xẻo (13)

Doãn Bảo Bảo giải thích cũng không khiến lửa giận trong người Doãn Thế Kiệt biến mất, trái lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

"Nhìn đứa con gái tốt cô dạy đi!" Doãn Thế Kiệt quát người phụ nữ đứng ở cửa, "Làm sai chuyện còn không thừa nhận, sau này định biến cái nhà này thành thế nào?"

Doãn Thế Kiệt nói xong câu đó, sải bước rời khỏi gian phòng.

Doãn Bảo Bảo đứng tại chỗ, nắm thật chặt vạt áo, lẽ nào Doãn Thế Kiệt muốn đưa công ty cho đứa con hoang do tiểu tam kia sinh ra sao?

Ngay cả lời giải thích của cô, ông ta cũng không nghe, trực tiếp khẳng định là cô tiết lộ bí mật.

"Bảo Bảo." Sau khi Doãn Thế Kiệt đi rồi, mẹ Doãn Bảo Bảo mới dám đi vào, đau lòng xoa mặt của Doãn Bảo Bảo, "Có đau không?"

Mẹ Doãn Bảo Bảo tính tình nhu nhược, ở trước mặt Doãn Thế Kiệt càng hèn mọn hơn. Doãn Bảo Bảo đã sớm chướng mắt những hành vi của mẹ mình.

Mới vừa rồi bị Doãn Thế Kiệt quát lớn như vậy, đáy lòng Doãn Bảo Bảo cũng có lửa giận, không giả bộ hình tượng con gái ngoan lúc bình thường nữa.

"Đều tại bà hết." Doãn Bảo Bảo đẩy mẹ mình ra, gương mặt ghét bỏ, "Chồng của mình còn không nắm được."

"Bảo Bảo?" Mẹ Doãn không biết Doãn Thế Kiệt ở bên ngoài có người, đương nhiên có lẽ là đáy lòng bà đều biết, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

"Đi ra ngoài!" Doãn Bảo Bảo bực bội gào to hướng về phía bà Doãn.

"Bảo Bảo, con đừng trách ba con..."

"Đi ra ngoài!"

Bà Doãn há miệng, lúng túng vài lần, lại không nói ra một chữ.

Doãn Bảo Bảo thấy cái dạng này của bà lại càng bực bội, thô lỗ đem bà đẩy ra ngoài, "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Doãn Bảo Bảo ở trong phòng đập không ít thứ để phát tiết, rốt cuộc là ai hãm hại cô ta?

Hai đứa con hoang bên ngoài?

Nhất định là bọn họ!

Doãn gia là của cô ta.

Dựa vào cái gì cho hai đứa con hoang!

Trước khi Doãn Bảo Bảo xuyên vào sách, cũng là bởi vì kẻ thứ ba tiến dần từng bước, hại chết mẹ cô ta, cho nên cô ta đặc biệt căm hận kẻ thứ ba.

Doãn Bảo Bảo tìm thấy điện thoại giữa một đống hỗn độn, màn hình sáng chiếu khuôn mặt cô ta hơi vặn vẹo, sự tàn độc trong con ngươi gần như trào ra.

"Alo, là tao, bắt hai đứa con hoang kia lại đây cho tao, quy củ cũ... Bên phía Bộ Manh chúng mày tiến hành thế nào rồi? Chúng mày nói rất nhanh có thể làm được cơ mà? Đã lâu như vậy rồi... Mày đừng nói với tao những thứ này, tao chỉ muốn kết quả, cho chúng mày thêm vài ngày."

Doãn Bảo Bảo cúp điện thoại.

Ánh mắt thâm độc nhìn chằm chằm vào khoảng không, bất kể ai cản đường cô ta, đều phải trả giá đắt.

...

Trường học.

Thời Sênh lướt tin tức mới nhất, thấy đưa tin về Doãn gia. Cô dừng một chút, trở lại trang chủ, gửi tin nhắn cho Hạ Linh.

-- Anh làm à?

Không biết Hạ Linh đang làm gì, một lúc lâu mới trả lời.

-- Cái gì?

-- Doãn gia.

-- Ừ.

Thời Sênh rất muốn nói cho anh biết, kỳ thực không cần phiền toái

như vậy, thế nhưng ngẫm lại lại thôi, không thể quá đả kích nàng dâu nhà mình.

Thời Sênh tiếp tục xem tin tức, điểm vào diễn đàn giải trí, liền thấy tên Hạ Linh càng đỏ hơn.

Con hàng này lại đã làm gì?

Tại hiện trường truyền hình trực tiếp 《Thiên lại》Hạ Linh nổi giận, đánh MC.

Thời Sênh: "..."

Phát sóng trực tiếp...

Thời Sênh tìm kiếm đoạn clip Hạ Linh đánh người trên web, bởi vì là phát sóng trực tiếp, đều không biên tập lại.

Ban đầu Hạ Linh rất phối hợp, MC hỏi cái gì anh ta liền trả lời cái đó, tuy trả lời hơi gai góc, nhưng tiết mục vẫn là ghi hình ổn thỏa.

Thế nhưng phân đoạn phía sau, MC hỏi anh chuyện nhóm Thiểm Diệu, Hạ Linh nổi giận tại chỗ.

Hạ Linh cúi đầu ngồi nghỉ ngơi trên ghế, Vu Thanh tranh cãi với mấy nhân viên công tác.

Khuôn mặt Vu Thanh tức giận, "Lúc trước tôi đã nhắc nhở các người, không thể nói chuyện Thiểm Diệu, các người đã nhận lời rồi, tại sao vẫn nói?"

"Anh Vu anh đừng nóng giận, MC mới tới không hiểu quy củ, việc này tôi sẽ không truy cứu nữa." Nhân viên công tác trấn an Vu

Thanh. Tuy Hạ Linh dưới quyền Vu Thanh có rất nhiều antifan, nhưng trên tay ông còn có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng.

Vu Thanh nghe được nhân viên công tác nói, càng tức giận hơn, "Không truy cứu? Chuyện này vốn chính là trách nhiệm của MC các người, các người còn muốn truy cứu trách nhiệm?"

"Dạ dạ dạ, là lỗi của chúng tôi."

MC kia đúng là mới tới, lúc lên tiết mục, đã nói với MC là không được hỏi về chuyện Thiểm Diệu, nhưng vì tỉ suất người xem, MC không chịu nghe lời chủ nhiệm chương trình.

Chuyện nhóm Thiểm Diệu, gần như là từ cấm đối với Hạ Linh, ai dám nói đến, người đó sẽ bị đánh.

Lúc Thời Sênh đến, Vu Thanh còn đang nói chuyện với nhân viên công tác.

Thấy Thời Sênh đột ngột xuất hiện, Vu Thanh đầy kinh ngạc, ngay cả nhân viên công tác đều không để ý tới, "Bé ngoan sao cháu lại tới đây."

Thời Sênh chỉ chỉ Hạ linh, "Cháu tìm anh ta."

Vu Thanh nhìn về phía Hạ Linh ngồi ở phía sau, liền nhìn Thời Sênh, đầy bối rối, "Các cháu..."

Sao bỗng nhiên bé ngoan lại đến tìm Hạ Linh?

"Anh ta là bạn trai cháu." Thời Sênh cũng không định giấu giếm.

Vu Thanh như nghe thấy sấm sét giữa trời quang, một lát mới tìm lại

giọng nói của mình, kéo Thời Sênh vào góc, "Cháu và Hạ Linh? Từ bao giờ?"

"Được một thời gian rồi ạ."

Vu Thanh cảm giác mình thật không làm tròn trách nhiệm, ông lại hoàn toàn không phát hiện bé ngoan yêu đương.

Còn là với Hạ Linh...

Vô số ngôn ngữ ùa ra trong đáy lòng, làm thế nào cũng thể nói không nên lời.

Ông sâu sắc nhìn lên Thời Sênh một cái, "Cháu dẫn cậu ta về trước, ở nhà chờ chú."

Hạ Linh vẫn cúi thấp đầu, cốc nước cầm trên tay đã lạnh từ lâu. Thời Sênh đưa tay muốn lấy chiếc cốc từ trong tay anh, nhưng anh chợt nắm chặt, cốc bằng giấy bị anh bóp biến dạng trong nháy mắt, nước bên trong bắn ra.

Lúc Hạ Linh ngẩng đầu, trong con ngươi như có băng lạnh bao phủ, lạnh đến mức khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Đại khái là thấy rõ người trước mặt, anh chớp chớp mắt, đáy mắt trong sạch như tuyết mùa xuân tan chảy, thoáng qua rồi biến mất.

"Sao em lại tới đây? Không sợ à?"

Thời Sênh liếc anh một cái, rút cái cốc giấy đã biến dạng trong tay anh ra, "Về nhà."

Khóe miệng Hạ Linh hơi cong lên, "Được."

Lúc hai người rời đi, người dọc đường đi quay sang chỉ trỏ Hạ Linh.

"Chính là anh ta, hiện tại thành thế này rồi, lại vẫn dám ngang nhiên đánh MC."

"Tại sao có thể có người tồi tệ như vậy? Tôi còn nghe nói anh ta cũng rất xấu tính với người hâm mộ, hiện tại trên web đều là antifan của anh ta."

"Hôm nay lúc quay hình, anh ta còn giở bệnh ngôi sao tới muộn. Anh ta cứ tưởng mình là ngôi sao lớn hay sao, bắt bao nhiêu người chúng ta chờ anh ta như vậy."

"Ngoại trừ gương mặt đó, anh ta cũng không có gì hay ho đâu. Trước đây Thần của tôi bị anh ta liên lụy, nếu không phải đã sớm nổi tiếng khắp trời Nam đất Bắc rồi."

"Cũng không biết là đi cửa sau của người nào mới lên được chương trình chúng ta. Gương mặt đó của anh ta sợ là có không ít người thích nhỉ?"

Thời Sênh dừng lại, nhìn về phía cô gái vừa nói "đi cửa sau" kia.

Em gái chỉ bất mãn cau mày, cho rằng Thời Sênh là trợ lý Hạ Linh, không khách khí nói, "Nhìn cái gì?"

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào gương mặt cô ta, nghiêm trang nói: "Cô rất xinh, lúc ra cửa cẩn thận một chút, bị người coi trọng là thảm đấy."

Đối phương nghe được câu khen của Thời Sênh, vế trước còn rất vui vẻ, thế nhưng nghe vế sau lập tức liền biến sắc, "Cô nói bậy bạ gì

đó!"

Thời Sênh tiếp tục nghiêm mặt, "Tôi thấy ấn đường của cô biến thành màu đen, gần nhất có tai họa đổ máu!"

Hạ Linh bất đắc dĩ giục, "Đi."

Thời Sênh buông tay, vô tội nhún vai, đuổi theo Hạ Linh, cùng anh đi thang bộ xuống phía dưới, lưu lại một em gái khó hiểu.

Chương 846: Cô nàng xui xẻo (14)

Vu Thanh giải quyết xong chuyện, về nhà liền thấy hai người ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon.

Mắt ông quét hai người vài lần, trầm mặt đi tới.

"Các cháu là thế nào?"

Ngay dưới mí mắt ông, hai người lại dám qua lại!

"Tình đầu ý hợp? Nhất kiến chung tình?" Thời Sênh bắn ra hai từ.

"Tôi thích cô ấy." Hạ Linh trả lời rất đơn giản, nhưng cũng rất chắc chắn.

"Cậu nghĩ tôi sẽ để cho con bé ở bên cậu?" Vu Thanh nhìn về phía Hạ Linh, không để mắt đến câu trả lời của Thời Sênh.

"Ý kiến của ông không quan trọng."

Vu Thanh trừng mắt, "Tôi là người giám hộ của con bé, ý kiến của tôi sao lại không quan trọng?"

"Cô ấy không thèm để ý."

Vu Thanh không phục nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh vô tội cười, "Cháu chỉ muốn ở bên anh ấy."

"Hai đứa oắt con này!" Vu Thanh tức giận đến chửi tục, ngực phập phồng vài cái. Ông bình tĩnh một chút, "Ta không phản đối các cháu yêu đương, thế nhưng cậu, Hạ Linh, đừng có giữ cái trạng thái giống bây giờ. Cậu muốn ở bên bé ngoan, thì chứng tỏ bản lĩnh đàn ông đi. Cậu thế này, sau này làm sao khiến cho bé ngoan hạnh phúc?"

Hạ Linh trầm mặc vài giây, "Tôi biết rồi."

"Đi theo tôi vào phòng sách." Vu Thanh xoay người đi vào phòng sách.

Không biết Vu Thanh và Hạ Linh ở bên trong nói chuyện gì, lúc đi ra sắc mặt của Hạ Linh cũng không tốt lắm, thế nhưng Vu Thanh nói cái gì, anh đều đáp ứng.

Đuổi Hạ Linh đi rồi, Vu Thanh liền kéo Thời Sênh giáo huấn một phen.

Nếu không phải Vu Thanh làm việc, đoán chừng còn dạy thêm trận nữa.

Vu Thanh biết quan hệ của hai người, Hạ Linh liền bắt đầu quang minh chính đại tới cửa.

Ban đầu Vu Thanh phản đối, thế nhưng nhìn Hạ Linh ở bên Thời Sênh tương đối nghe lời, cuối cùng giao hết việc đốc thúc Hạ Linh cho Thời Sênh.

Vu Thanh muốn lăng xê Hạ Linh lần nữa.

...

Thời Sênh không muốn nghe Vu Thanh lải nhải, trường học có tiết,

cô vẫn phải là ngoan ngoãn đi học. Chẳng biết Hạ Linh chẳng biết dùng biện pháp mà chiếm được một gian phòng luyện tập ở trường học.

Thời Sênh hỏi anh, anh trả lời ân tình.

Thời Sênh cuối cùng vẫn cảm giác trên cái thế giới này, tất cả mọi người đều thiếu ân tình của Hạ Linh.

Khi Thời Sênh đi học, Hạ Linh có đôi khi cùng cô dự thính, có đôi khi ở phòng luyện tập chờ cô.

Lời đồn thổi liên quan tới Thời Sênh và anh tự nhiên cũng bắt đầu lưu truyền trong trường học.

Thời Sênh đi đâu cũng đều có thể nghe được tiếng bàn tán.

"Mau nhìn, mau nhìn, chính là cô ấy. Cô ấy vậy mà lại ở bên loại người như Hạ Linh, cũng không biết nghĩ như thế nào."

"Cô em này nhìn dễ thương thật, chỉ là không nói lời nào, đáng tiếc bị Hạ Linh chà đạp."

"Ai, cô ấy đang nhìn chúng ta... ĐM tới rồi."

Thời Sênh đứng lại, nhìn mấy người đang nói chuyện, cười như không cười nói: "Tôi thấy ấn đường của mấy người biến thành màu đen, cẩn thận gặp tại họa đổ máu."

Mọi người: "..." Cái quỷ gì thế?

Lời thoại này sao giống lời thầy bói vậy?

Thời Sênh nói xong cũng đi, dọc đường đi cô cứ nghe ai nói Hạ Linh quá đáng, liền đi qua nói một câu.

Dù sao nếu ai chưa từng làm chuyện xấu, cũng sẽ không linh nghiệm, nếu linh nghiệm chỉ có thể chứng minh chính bọn họ đã làm chuyện xấu, cho nên Thời Sênh tấn công nhóm không chút mềm lòng.

Ai bảo bọn họ nói xấu nàng dâu nhà cô.

Cô bao che thế đấy! Hừ!

Kết quả là cả trường bị Thời Sênh dọa sẽ gặp tai họa đổ máu, CMN đều xui xẻo, tuy không vấn đề lớn lao gì, thế nhưng chuyện tập thể xui xẻo này, cũng quá CMN kỳ quái.

Thời Sênh đến phòng tập luyện Hạ Linh, trong phòng luyện tập có tiếng nhạc truyền tới.

Bài hát rất êm tai, nhưng Thời Sênh luôn cảm thấy cái giai điệu này có chút quỷ dị, đổi thành buổi tối, chắc chắn sẽ cho là mình là tiến vào hiện trường phim kịnh dị.

Thời Sênh đẩy cửa đi vào. Hạ Linh ngồi trước cây đàn dương cầm, âm thanh phát ra từ chính những ngón tay đang lướt trên những phím đàn của anh.

Thời Sênh đứng một hồi, càng nghe càng không thích hợp, lời bài hát này...

Cô bước vài bước tới, đè lại phím đàn, làm rối loạn bài hát quỷ dị kia.

"Hạ Linh, anh đang làm gì?"

Hạ Linh có chút cứng ngắc ngẩng đầu, "Em đến rồi."

"Lời bài hát vừa rồi anh học từ đâu?"

Hạ Linh như vừa hoàn hồn, mơ màng nhìn Thời Sênh, "Bài hát gì?"

"Anh vừa đánh."

"Khi còn bé nghe qua..." Hạ Linh nhíu mày, "Vừa rồi không biết thế nào lại đánh ra."

Đoạn ký ức anh đã rất mơ hồ, thế nhưng vừa nãy chẳng biết vì sao lại nghĩ tới, đặc biệt rõ ràng.

Thời Sênh ngồi vào bên cạnh anh, đầu ngón tay đặt trên phím đàn, đè lại một âm tiết, sau đó âm nhạc trôi chảy từ đầu ngón tay của cô tràn ra.

Cùng lời hát anh vừa đánh hầu như giống nhau như đúc.

Thế nhưng cô chỉ đánh một đoạn liền ngừng.

Thời Sênh nhìn Hạ Linh, giọng nói mềm mại vang lên trong phòng luyện tập, "Âm nhạc có linh tính, có thể khiến lòng người thoải mái để làm lại một lần nữa, cũng có thể làm cho người ta kìm nén đau thương. Bài hát anh vừa đánh, nghe sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác đau thương kìm nén, mất đi niềm tin sống tiếp, cuối cùng tự sát."

Sắc mặt Hạ Linh hơi biến đổi, thì thào một tiếng, "Hóa ra là như vậy."

"Cái gì?"

Hạ Linh ôm eo Thời Sênh, đầu chôn ở sau gáy cô, "Biết một chân tướng đã lâu."

Thời Sênh cau mày, "Anh..."

"Không sao, muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi."

"Bài hát này, hại chết người thân của anh?"

"Ừ, rất lâu trước đây, mẹ anh." Giọng Hạ Linh hơi trầm xuống, "Anh vẫn cảm thấy bà tự sát rất đột ngột. Đoạn thời gian đó bà ấy nghe đi nghe lại bài hát này. Nhưng khi đó anh quá nhỏ, không nhớ được nhiều lắm. Vừa rồi rất kỳ quái, đột nhiên như về tới khi còn bé, bên tai rõ ràng nghe thấy bài hát này."

Sắc mặt Thời Sênh trầm hơn, Mộ Bạch!

Tuyệt đối là cái đồ thiểu năng kia!

Không làm gì được cô, bắt đầu ra tay với Phượng Từ sao?

Hạ Linh nói thật lâu, đại khái là tìm được một người có thể tâm sự.

Thân thế của anh quả thật không tốt đẹp gì, mẹ anh làm vợ lẽ cho người khác, anh cũng không thể lựa chọn cho sinh mạng của mình.

Bởi vì anh là con trai, Hạ gia đón anh và mẹ về.

Thế nhưng ở Hạ gia, ngày nào mẹ anh cũng sống khổ sở.

Khi anh năm tuổi, mẹ anh liền tự sát.

Đoạn thời gian trước khi bà chết, thứ khắc sâu trong ký ức anh chính

là bài hát cuối cùng anh nghe được trong phòng của mẹ.

Mẹ anh vừa chết, vợ cả có con trai, anh liền bị người ta đuổi ra khỏi Hạ gia.

May là có một người vốn hầu hạ mẹ anh không đành lòng, đưa anh vào viện mồ côi. Sau này anh lớn lên ở viện mồ côi. Đến một ngày được người tìm kiếm ngôi sao tìm thấy nên anh đã dấn thân lên con đường minh tinh này.

"Không biết vì sao, đối với em anh không muốn giấu giếm cái gì." Hạ Linh hơi thở dài, "Có phải em hạ độc anh không?"

Thời Sênh lắc đầu, "Chứng tỏ sức quyến rũ của em không giới hạn."

Cô dừng một chút, nét mặt nghiêm túc, "Sau này đừng rời khỏi em quá xa, đừng nói chuyện với người xa lạ, cũng đừng đi theo người xa lạ."

"Em coi anh là đứa bé à." Hạ Linh khóe miệng giật một cái.

Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm túc, "Bởi vì em nghĩ có một tên thiểu năng đang ngấm ngầm mưu tính em."

Hạ Linh: "..."

Thời Sênh tranh thủ kiểm tra video giám sát phòng luyện tập gần đây, nhưng mà cũng không nhìn thấy người kỳ quái nào.

Mộ bạch có thể phá vỡ miếng vá của cô, chứng minh ở trên kỹ thuật, hắn ngang sức với cô.

Nếu hắn thật sự muốn làm, nhất định sẽ không để lại dấu vết cho cô

tra xét theo.

Chương 847: Cô nàng xui xẻo (15)

Chuyện An Thần đạo nhạc càng ngày càng cháy mạnh. Scandal này không chỉ của riêng An Thần mà còn liên quan đến Trầm Yên và Doãn Bảo Bảo.

Ngay khi mọi người đang mơ mơ hồ hồ thì Hạ Linh phát hành bài hát đơn -- 《 Thời gian cùng em 》

Bài hát đơn này vừa đăng lên, liền làm không ít người ngỡ ngàng. Vẫn lời bài hát quen thuộc đó, thế nhưng giai điệu lại hoàn toàn khác bản bọn họ từng nghe.

Giai điệu càng lảnh lót huyền ảo hơn, y như tiếng hát từ trời cao vọng xuống vậy.

Quan trọng nhất là có thêm đoạn lời bài hát An Thần chưa từng hát, chỉ cần là người hiểu âm nhạc đều biết, bản Hạ Linh hát mới là bản hoàn chỉnh.

Không ít người cuồng âm, từ người qua đường chuyển thành fan. Về phần antifan vẫn ra sức bôi đen Hạ Linh như trước, thế nhưng không trở ngại niềm yêu thích bài hát này của họ.

Dùng một từ để hình dung chính là vừa yêu vừa hận.

Có sự tương trợ to lớn của antifan, Hạ Linh còn tiết kiệm được khoản tuyên truyền.

Thời Sênh một lần nữa đăng ký một tài khoản, sau khi xác minh, liền phát weibo Hạ Linh trước.

Trên bảng chú ý của Hạ Linh đã thành không, cho nên khi bảng chú ý của anh đột nhiên xuất hiện một người tên là Thầy bói đệ nhất, còn thêm Vip, đám người kia lập tức bùng nổ.

Thầy bói đệ nhất là ai?

Không biết...

Vip là thế quái nào?

Thầy bói đệ nhất Trung Quốc à?

Weibo có thể lên VIP như vậy từ bao giờ?

Alo alo alo, 110 à? Ở đây có người đang tuyên truyền mê tín dị đoan!

Mà đám người ở trường học từng bị Thời Sênh nguyền rủa, thấy cái weibo này, lập tức nghĩ tới cô gái nhỏ nhìn khá dễ thương có quan hệ mờ ám với Hạ Linh kia.

Cô ấy nói quả thực chuẩn như thần, hiện giờ trong trường cũng không ai dám chọc cô.

Không ít người vẫn còn muốn nhờ cô coi bói.

Trước khi xóa tài khoản kia, Thời Sênh để lại ảnh chụp màn hình, cho nên sau khi chứng thực tài khoản này, đem thông tin chứng thực của tài khoản kia và thông tin chứng thực của tài khoản này trực tiếp vứt lên weibo.

Tải thêm một ít ảnh chụp màn hình nguyên chủ đã từng trao đổi với người khác, chân tướng không cần nói cũng biết.

Những nghệ sĩ từng ký hợp đồng với nguyên chủ cũng bắt đầu chú ý weibo, trước đây ký hợp đồng, là một cô gái tên Bộ Manh.

Đương nhiên Doãn Bảo Bảo cũng có thể nói cô ta dùng thân phận của người khác để ký hợp đồng, thế nhưng lúc này Doãn Bảo Bảo căn bản không có thời gian để giải thích những thứ này.

Ở dưới tình huống Doãn Bảo Bảo không có động tĩnh gì, chuyện này tự nhiên lấy An Thần và Doãn Bảo Bảo bị thua làm kết thúc.

An Thần biến mất một thời gian rất dài, nghe nói là ra nước ngoài tránh tai tiếng.

...

Hạ Linh lại lần nữa nổi tiếng, thế nhưng bài hát đơn lại không tuyên bố phát hành, ngay cả bản anh từng đăng lên mạng cũng xóa bỏ.

Hiện tại trên web cơ bản đã không tìm được bài hát, cho dù có người tải lên, cũng bị xóa rất nhanh.

Bài hát hay như thế, đến cuối cùng lại không nghe được?

Có người hâm mộ tỏ ra không phục, mong đăng bài hát của Hạ Linh ra.

Ngay khi người hâm mộ sắp bạo động, Thời Sênh phát một cái weibo.

Thầy bói đệ nhất V: 《 Thời gian cùng em 》 không phải để kinh

doanh, nó là kỷ niệm của mình tôi. Hạ Linh phát bài hát này lên, chỉ là vì muốn giành lại bản quyền của nó.

Dù An Thần phát video kia, nhưng người hâm mộ anh ta vẫn không tin, nghĩ An Thần bị hãm hại.

Chỉ có để cho bài hát này càng hoàn mỹ hơn phơi bày trước mặt bọn họ, bọn họ mới tin ai mới là chế tác ban đầu.

Hạ Linh nhanh chóng phát weibo Thời Sênh, thái độ với người hâm mộ vẫn như trước, làm cho người ta chỉ muốn lập tức từ fan biến thành anti.

Tuy rằng vẫn có người hâm mộ lý trí tỏ ra không thể chấp nhận được, nhưng cũng có người ủng hộ Thời Sênh. Nếu người ta đã nói không phải để kinh doanh, thì có công khai hay không chính là chuyện của người ta.

Bản thân điều kiện của Hạ Linh cũng không tệ. Dưới sự sắp đặt của Vu Thanh, anh nhanh chóng phát hành album mới, lời bài hát là mời người viết riêng cho, cũng có bài là bản thân Hạ Linh tự viết.

Thời Sênh?

Cô ngoại trừ đánh nhau đào hầm huênh hoang phách lối tương đối lợi hại ra, loại công việc này cô hoàn toàn không biết.

[...] không phải nói bản thân toàn năng sao? Ký chủ tự tát vào mặt à!

Có tiền có thực lực, không phải là toàn năng à?

[...] Tôi lại không thể đáp lại lời nào.

Gần đây Hạ Linh phát hành bài hát mới, Thời Sênh một mình buồn chán, cô chuẩn bị đi ra ngoài giả danh lừa bịp.

Kết quả cô mới ra cửa thì có người đã muốn bắt cóc cô.

Ánh sáng trong tầng ngầm rất u ám, bọn bắt cóc ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó. Lúc Thời Sênh chuẩn bị lên xe, vài người nhanh chóng tiến lên, định nhanh chóng bắt cô sang xe bên cạnh.

Nhưng mà bọn họ vừa mới chạy tới gần, em gái yếu đuối đột nhiên rút một thanh kiếm sắc bén sáng bóng từ trong xe ra, chỉ vào đám người đang vây tới.

Cô hất cằm, khuôn mặt bánh bao, khí thế hung ác hỏi: "Làm gì?"

Bọn bắt cóc: "..." Bắt cóc đó!

Thời Sênh quơ quơ thiết kiếm, "Nhìn thấy thanh kiếm của bố mày đây không? Đây chính là mở ra ánh sáng. Không muốn chết thì cút nhanh lên!"

Mở ra ánh sáng...

Dù là nhìn nó rất giống thật, nhưng bọn họ không tin em gái yếu như thế, dám mang theo một thanh kiếm thật đi khắp nơi.

Cầm vũ khí đi lung tung là bị bắt đấy!

Đám bắt cóc nhìn nhau vài lần, đều tự đưa mắt ra hiệu. Hai người hấp dẫn lực chú ý của Thời Sênh, những người khác chuẩn bị bắt Thời Sênh lại từ hai bên.

Thời Sênh mắng một tiếng thiểu năng, luôn có người muốn tự sát thế

nhỉ.

Cô không thỏa mãn bọn chúng, sẽ có lỗi với kiếm của cô.

Tầng ngầm truyền ra từng tiếng kêu quỷ dị, Thời Sênh chất đống mấy người này lên theo thói quen, người này đè lên người kia.

[... Ký chủ cô chồng bọn họ lên làm gì?] Hệ thống đã sớm muốn hỏi vấn đề này.

Đề phòng đám thiểu năng này đứng dậy gài bẫy bản cô nương chứ sao.

Theo mô típ thông thường ấy, lần nào mà không phải là cuối cùng bị mấy kẻ đã bại này tính kế, rồi sinh ly tử biệt, rõ ràng là bẫy mà.

[...] Tốt lắm, lại học được một chiêu.

"Ai sai bọn mày tới?" Thời Sênh hỏi kẻ nằm trên cùng.

Bọn bắt cóc rất kín miệng, Thời Sênh hỏi thế nào cũng không nói.

"Alo, 110 ạ? Tôi muốn báo cảnh sát, ở đây có mấy người muốn bắt cóc tôi... Vì sao còn có thể gọi điện thoại à? Vì tôi hạ gục bọn họ, đương nhiên có thể gọi điện thoại, nếu không chẳng lẽ còn chờ các người tới cứu thi thể bố mày sao? Mau phái người sang đây!"

Bọn bắt cóc: "..." Thân là đối tượng bị bắt, cô có thể phản ứng bình thường chút không?

Tên thiểu năng nào báo là cô em này yếu đuối rất dễ đối phó đấy?

Thời Sênh cúp điện thoại, nhìn đống người kia, giọng nói kiêu ngạo,

"Dù bọn mày không nói tao cũng biết là ai, Doãn Bảo Bảo chứ gì? Bắt cóc chưa thành cũng không phải tội nặng, sẽ không chết, nhiều lắm là ở trong tù một vài chục năm thôi."

Tiếng còi cảnh sát từ xa đến gần, trong lòng mấy kẻ bắt cóc như tan vỡ.

Người trên xe cảnh sát cấp tốc chạy xuống, vây bọn bắt cóc và Thời Sênh lại. Nhìn thấy một em gái dễ thương và đám đàn ông bị chất thành đống, đám cảnh sát đều ngớ người.

Nhiều người đàn ông to lớn như vậy, mà lại không làm được gì một cái cô gái nhỏ sao?

Đội trưởng Hồng thấy cô gái đứng bên cạnh bọn bắt cóc, toàn thân đều khó chịu, bóng ma lần trước trong lòng anh ta cũng còn chưa nguôi, giờ lại nữa à?

"Đội trưởng Hồng, đã lâu không gặp." Thời Sênh cười tít mắt chào Đội trưởng Hồng trưởng.

"Ha ha..." Đội trưởng Hồng cười nhạt, cũng không muốn thấy cô lắm đâu.

Anh ta liếc nhìn bọn bắt cóc, hít sâu một hơi, cố gắng làm tốt công tác tâm lý cho mình, "Cô Bộ, cô nói bọn họ muốn bắt cóc cô?"

Chương 848: Cô nàng xui xẻo (16)

“Thế sao? Chẳng phải anh nhìn thấy rồi đây sao?”

Hắn nhìn thấy rắm!

Hắn chỉ thấy một đám đàn ông nằm chồng chất lên nhau.

“Chú cảnh sát, tôi báo án, tôi báo án…” Tên cướp nằm trên cùng bỗng lên tiếng: “Cô ta có hung khí. Cô ta có một thanh kiếm, đang giấu ở trong xe của cô ta.”

Thời Sênh thâm trầm liếc nhìn tên cướp đó, đột nhiên cau mặt lại: “Tôi thấy ấn đường của anh có màu đen, cẩn thận gặp họa chảy máu đấy.”

Tên cướp mặt mũi ngơ ngác: “…”

“ Cô Bộ, không được đe dọa nghi phạm.” Đội trưởng Hồng quát lên.

“Nói lý chút đi, tôi đe dọa hắn ta bao giờ?” Cô chỉ nói hắn có một câu cũng là đe dọa sao?

Đội trưởng Hồng cho người còng mấy tên cướp lại, chỉ vào chiếc xe vừa nãy tên cướp chỉ, nói: “Lục soát.”

Thời Sênh ung dung đứng nhìn. Mấy viên cảnh sát lục soát trong ngoài xe cô một lượt cũng không tìm thấy hung khí gì.

Lúc này, mấy tên cướp càng ngơ ngác, rõ ràng bọn chúng nhìn thấy cô cất kiếm vào trong xe, sao có thể không thấy chứ?

“Chắc chắn có mà anh cảnh sát. Vừa nãy cô ta còn uy hiếp chúng tôi, muốn giết chúng tôi. Anh cảnh sát, anh lục soát lại đi, không biết chừng bên trong xe có ngăn bí mật.”

Sau cùng, Đội trưởng Hồng đích thân lên xe kiểm tra, cũng không lục soát được gì.

Hắn trừng mắt nhìn mấy tên cướp: “Dẫn đi.”

Đội trưởng Hồng quan sát chiếc xe của Thời Sênh, rồi nhìn Thời Sênh từ đầu đến chân: “Cô Bộ, cô đã có giấy phép lái xe chưa?”

“Chưa.”

Đội trưởng Hồng đột nhiên cười quỷ dị: “Cô Bộ, xem ra cô phải mời người người giám hộ của cô đến một chuyến rồi.”

“Vì sao?”

“Không có giấy phép lái xe.” Cuối cùng cũng có thể nắm được chỗ sơ hở của con bé chết tiệt này, hắn luôn có cảm giác trước đây mình bị đùa giỡn.

Thời Sênh vô tội chớp mắt: “Nhưng mà… tôi đâu có lái xe.”

Cô cũng không lái xe ra đường, ai dám nói cô không có giấy phép lái xe chứ?

Đội trưởng Hồng lại quên mất điểm này, căm hận trừng mắt nhìn Thời Sênh: “Cô Bộ, mời!”

Với tư cách là người báo án, đương nhiên Thời Sênh phải đến Cục cảnh sát để lấy khẩu cung.

Thời Sênh đã đến Cục cảnh sát ba lần, đi vào gặp ai cô cũng nói: “Tôi thấy ấn đường của anh chuyển màu đen, gần đây sẽ có họa sát thân.”

Đám cảnh sát: “…”

Cô gái mê tín này bắt ở đâu về vậy? Dám giở trò lừa đảo trước mặt cảnh sát.

Đa số người trong Cục cảnh sát đều khá chính trực, cho dù có chút khuyết điểm nhưng nguyền rủa cũng không ảnh hưởng nhiều đến họ.

“Á!” Một nữ cảnh sát hốt hoảng kêu lên, ra sức thổi ngón tay mình.

Ừ, cùng lắm là giống như bây giờ bị kẹp tay vào cửa.

Cảnh sát lấy khẩu cung của Thời Sênh xong, bỏ lại cô một mình trong phòng thẩm vấn.

Thời Sênh hơi đau đầu, cô bóp đầu. Sử dụng nguyền rủa nhiều tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh lực của cô. Song cô phát hiện cô sử dụng càng nhiều, thì số lần có thể sử dụng về sau sẽ càng nhiều.

Vì vậy, rảnh rỗi thì phải luyện nhiều.

Chưa biết chừng, đợi khi cô đạt cấp cao nhất, chỉ một câu cô sẽ có thể hủy diệt cả thế giới thì sao?

[...] Ký chủ lại mơ mộng rồi. Loại BUG (lỗi) này làm sao có thể tồn tại

được chứ?

Bên ngoài phòng thẩm vấn.

Đội trưởng Hồng đang nhìn cô gái xinh xắn trong camera giám sát, khuôn mặt nghiêm nghị.

“Đội trưởng Hồng, cô bé này rất kỳ lạ. Vừa nãy, sau khi cô bé nói ra câu nói đó, đám người bên ngoài đều bắt đầu gặp xui xẻo. Xui xẻo nhất là Tiểu Vương của đội Trinh sát. Vừa nãy, cậu ta vừa mới ra ngoài đã bị xe máy đi qua đâm vào.”

Từ lúc Thời Sênh bước vào, cả Cục cảnh sát đều không yên ổn.

“Vậy thẩm vấn xong mấy tên cướp kia chưa?”

“Vẫn đang tra hỏi, nhưng kết quả có lẽ cũng giống lời của cô bé kia. Bọn chúng đang chuẩn bị bắt cóc cô bé, ai ngờ cô bé này lại quá lợi hại, còn ném ngược lại bọn chúng vào đây.”

Kết quả thẩm vấn của bọn cướp còn nằm ngoài dự liệu của cảnh sát. Trước đây, mấy người này đã từng giúp người khác bắt cóc không ít người để kiếm tiền, thậm chí chúng còn từng giết người.

Lần này, không chỉ là bắt cóc chưa thành mà là án mạng.

Lúc trước, Thời Sênh nói bọn chúng sẽ phải ngồi tù mấy chục năm. Bây giờ xem ra chắc chắn bọn chúng chạy không thoát rồi.

Lúc Thời Sênh được thả ra ngoài cũng đã sắp 11 giờ đêm. Mặc dù Đội trưởng Hồng không thích cô bé đi đến đâu là xảy ra chuyện đến đó này, nhưng với lương tâm của người làm cảnh sát nhiều năm hắn vẫn cho người đưa Thời Sênh về.

...

Thời Sênh trở về nhà, trong phòng tối om, cô cũng không bật đèn, trực tiếp đi thẳng về phòng ngủ.

Bây giờ cô rất mệt, muốn ngủ một giấc để lấy lại tinh thần.

Cửa phòng ngủ khép hờ, cô đẩy một cái đã mở ra.

Kỳ lạ, lúc cô đi đã đóng cửa rồi mà.

Có trộm lẻn vào?

Nghĩ một lát lại thấy không có khả năng.

Thời Sênh đẩy cửa đi vào, bật đèn, căn phòng tối om lập tức trở nên sáng sủa.

Trên giường có một người đang ngủ, ánh đèn chiếu lên gương mặt có chút mệt mỏi của người đó.

Có lẽ Hạ Linh đã quá mệt mỏi, ánh đèn chói mắt chỉ làm anh khó chịu trong giây lát, sau đó anh lại vùi đầu trong chăn ngủ tiếp.

Thời Sênh lắc đầu. Tắm xong, cô leo lên giường, đắp lại chăn cho Hạ Linh.

Ngày hôm sau, Thời Sênh vẫn đang ngủ, cảm giác có âm thanh sột sột xoạt xoạt bên cạnh, cô nghiêng nghiêng đầu, híp mắt nhìn.

Hạ Linh giống như một tên trộm bò xuống giường, Thời Sênh thò tay kéo quần áo của anh lại.

Lưng Hạ Linh cứng đờ, ngây ra vài giây rồi quay đầu lại, vẻ mặt có chút mất tự nhiên nói: “Em tỉnh rồi à.”

“Mấy giờ rồi?”

“Hơn 9 giờ rồi.” Mắt Hạ Linh lơ đãng trả lời: “Em ngủ thêm chút đi. Lát nữa anh phải đến công ty.”

Tối qua sao anh và cô lại ngủ cùng nhau?

Nếu như Vu Thanh biết được sẽ đánh chết anh.

Vu Thanh đã từng cảnh cáo anh, trước khi Thời Sênh tốt nghiệp cấm không được phát sinh quan hệ.

Thời Sênh buông tay thả anh ra. Hạ Linh thở phào một hơi, nhanh chóng ra ngoài.

Kết quả vừa mở cửa đã nhìn thấy Vu Thanh và trợ lý Phùng ngồi ở phòng khách.

Vẻ mặt trợ lý Phùng vô cùng quỷ dị nhìn về cánh cửa phía sau anh, thức thời nói: “Anh Vu, vậy tôi đi trước đây.”

Chẳng trách ban nãy vẻ mặt của Vu Thanh sau khi bước ra khỏi phòng của bé ngoan lại khó coi như vậy.

Đáy lòng trợ lý Phùng âm thầm cầu phúc cho Hạ Linh.

Sắc mặt Vu Thanh rất khó coi, gật đầu. Đợi trợ lý Phùng rời đi, ông mới nhìn về phía Hạ Linh.

“Tôi không làm gì em ấy hết.” Hạ Linh điềm tĩnh giải thích.

Vu Thanh quét mắt nhìn quần áo của anh, vẫn là bộ quần áo hôm qua anh mặc: “Không có là tốt. Đây là lịch trình tiếp theo của cậu.”

...

Bởi vì Hạ Linh làm trái thỏa thuận giữa anh và Vu Thanh, cho nên quãng thời gian tiếp theo, Hạ Linh gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Bị Vu Thanh bắt gặp anh và Thời Sênh gọi video call, trên lịch trình của anh lại bị tô vẽ thêm.

Trước đây, khi nhóm nhạc Thiểm Diệu nổi danh khắp cả nước, anh cũng không cảm thấy mệt như thế này.

Thời Sênh vẫn giở trò lừa bịp ở trường, thấy ai chướng mắt sẽ tặng ngay cho một câu: “Ấn đường của bạn chuyển màu đen, có họa sát thân.” Bây giờ, gần như mọi người trong trường đều tránh né cô.

Cứ hở chút là có họa sát thân.

Ai dám lại gần cô gái như vậy chứ?

Cho dù cô rất đáng yêu, cũng không thể thay đổi được sự thật là miệng cô rất đen đủi.

“ Học muội Bộ Manh, học muội Bộ Manh…”

Thời Sênh dừng bước, quay đầu nhìn người đang gọi mình, là một nam sinh mặt mũi cũng khá, bởi vì chạy bộ đến chỗ cô mà sắc mặt có chút đỏ.

“Học muội Bộ Manh…” Cậu học sinh thở hổn hển, nghiêm túc nói ra

lời mời: “Có hứng thú tham gia Hội huyền học không?”

Thời Sênh lập tức từ chối: “Không.”

Đại sư chính tông còn không dạy được nguyên chủ gà mờ này, một Hội huyền học của người còn có thể làm ra trò trống gì chứ?

Bản cô nương không thèm đi.

Học trưởng cũng không hề nản lòng, lễ độ nói: “Học muội, em có thể suy nghĩ thêm. Nếu như thay đổi ý định, có thể đến Hội huyền học tìm anh.”

“Không đi.”

Học trưởng: “…”

Làm người phải biết lễ phép, hiểu không?

“Tạm biệt.” Thời Sênh khẽ gật đầu, vòng qua học trưởng, đi tiếp về hướng trường học.

Học trưởng: “…” Được rồi, học muội vẫn rất lễ phép.

Chương 849: Cô nàng xui xẻo (17)

Thời Sênh cho rằng học trưởng sẽ từ bỏ, ai ngờ vị học trưởng này vẫn bám riết lấy cô.

Nhất định phải lôi cô vào cái Hội huyền học gì gì đó mới được.

Cuối cùng, Thời Sênh dứt khoát không đi học nữa. Lúc này bên tai mới được yên tĩnh trở lại.

Lần trước, Doãn Bảo Bảo bắt cóc cô không thành. Gần đây không biết đang làm gì mà không có một chút tin tức nào hết.

Thời Sênh mở trang web ra, lướt xem tin tức gần đây.

Doãn gia gần như duy trì tần suất mỗi tuần xảy ra một chuyện, hàng tuần đều bị đăng tin, nhưng đều không phải chuyện lớn gì, không thể làm lung lay căn cơ của Doãn gia.

Tinh_

Lễ trao giải Hoa Ngu thường niên V: Xin chào, xin hỏi có phải là Trầm Yên không?

Thời Sênh nhìn tin tức hiện ra từ weibo có chút ngơ ngác.

Mở trang chủ ra xem là một tài khoản chính thức.

Thầy bói đệ nhất V:??

Lễ trao giải Hoa Ngu thường niên V: Chúng tôi mời bạn tham gia Lễ trao giải Hoa Ngu thường niên năm nay. Bởi vì không có địa chỉ của bạn, nếu tiện có thể cung cấp địa chỉ của bạn cho chúng tôi không?

Đậu má!

Đây là thế giới của Hạ Linh, bản cô nương cái gì cũng không biết đi làm gì?

Làm màu vài phút thất bại.

Không đi! Không đi! Không đi!

Thời Sênh từ chối thẳng lời mời của bên tổ chức, bên kia rất tôn trọng Thời Sênh, tỏ ra rất nuối tiếc khi Thời Sênh từ chối.

Mặc dù Thời Sênh không đi, nhưng Hạ Linh vẫn phải đi.

Tham sự sự kiện như vậy tất nhiên phải mang theo bạn gái.

Tuyệt đối không thể tìm thấy ai trong giới dám đi cùng với Hạ Linh – kẻ hơi khó chịu là trở mặt này.

Tính khí Hạ Linh rất tệ, từ khi anh còn ở trong nhóm Thiểm Diệu đã như vậy rồi, gần như không đi cùng với phụ nữ, khi tham gia sự kiện 98% là đi một mình.

1% còn lại là bên ban tổ chức sắp xếp cho anh một người bạn gái, nhưng nói chuyện với anh không quá 3 câu, anh liền có thể trở mặt, hoàn toàn không hiểu thương hoa tiếc ngọc là gì.

Loại người này bị bôi nhọ là do tự chuốc lấy.

Còn có 1% nữa chính là bạn gái từ chối đi cùng anh. Ai lại bằng lòng đi cùng với một người bạn trai bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt dưới ánh đèn sân khấu chứ?

Hai năm rồi, có lẽ đây là lần đầu tiên Hạ Linh tham gia loại sự kiện chính thức thế này.

Khi mọi người nhìn thấy Hạ Linh dẫn theo một người cô bạn gái đáng yêu giống như như cô bé tuổi vị thành niên thì ai cũng có tâm trạng mong chờ xem kịch hay.

Tuy nhiên từ đầu đến cuối, Hạ Linh không hề trở mặt, thậm chí còn cực kỳ chăm sóc cô bạn gái này.

“Đó là ai? Từ khi tiến vào hội trường đến bây giờ Hạ Linh lại không hề trở mặt. Thật thần kỳ!”

“Không phải trên mạng đồn rằng Hạ Linh có bạn gái sao? Chính là Trầm Yên trước kia gây náo loạn xôn xao đó.”

“Trầm Yên à…Tôi biết cô ấy. Lời bài hát “Nam hành” chính là do cô ấy viết, một người viết lời rất có hiểu biết, không ngờ lại nhỏ như vậy, đã trưởng thành chưa?”

“Nói ra đúng là kỳ lạ, sao cô ấy không viết lời bài hát giúp Hạ Linh?”

Các bài hát hiện nay của Hạ Linh không có một bài nào do cô ấy viết.

Ngược lại mấy bài hát do Hạ Linh tự sáng tác đều rất được yêu thích.

Đương nhiên chỉ bài hát của anh được yêu thích, hoàn toàn không

liên quan đến con người anh, antifan vẫn đông như kiến cỏ.

Tất cả mọi người đều mong chờ Hạ Linh trở mặt, kết quả từ đầu đến cuối, Hạ Linh vẫn bình thường một cách kỳ lạ, không hề gây ra chuyện gì.

Hạ Linh không gây chuyện khiến mọi người không quen.

Lễ trao giải kết thúc, còn có một buổi tiệc rượu.

“Hạ Linh, chào mừng cậu quay trở lại.” Một người đàn ông trẻ tuổi dẫn theo bạn gái đi đến, trên mặt lộ ra ý cười.

Hạ Linh liếc nhìn hắn, cười lạnh: “Không cần.”

“Hạ Linh, chuyện lúc trước đã qua lâu như vậy, cậu vẫn còn nhớ sao? Đàn ông đừng nhỏ mọn như vậy, dù sao lúc trước chúng ta cũng làm việc chung với nhau lâu như vậy, đều là người trong giới, cần gì phải so đo như thế?”

Ánh mắt Hạ Linh càng ngày càng lạnh lẽo.

Người đàn ông kia không nói chuyện với Hạ Linh nữa, cười cợt nhìn sang Thời Sênh đứng bên cạnh: “Cô bé, em chính là Trầm Yên à?”

Hạ Linh kéo Thời Sênh ra phía sau mình: “Thôi Lương Dã, đừng tưởng tôi còn là Hạ Linh của hai năm trước, cậu thử đụng vào người của tôi xem.”

Thôi Lương Dã cười ha hả nói: “Tôi chỉ đến chào hỏi thôi. Hạ Linh cậu cần gì phải căng thẳng như vậy.”

“Không cần thiết.”

Thôi Lương Dã giống như có chút bất đắc dĩ nhún vai: “Thì thôi vậy, cô bé lần sau có cơ hội sẽ gặp lại.”

Thời Sênh thò đầu từ sau lưng Hạ Linh ra: “Tôi thấy ấn đường của anh chuyển màu đen, có họa sát thân đó.”

Hạ Linh: “…” Sao cô ấy gặp ai cũng nói câu này vậy?

“Cô bé thật biết nói đùa.” Thôi Lương Dã cười vui vẻ, xoay người nói với Hạ Linh: “Hạ Linh, phải quản lý cô bé cho tốt, trong giới này đắc tội người khác khó mà sống yên.”

“Cô ấy nói gì có tôi chịu trách nhiệm, không cần anh nhắc nhở.”

“Được rồi, xem như tôi lo chuyện bao đồng.” Thôi Lương Dã dẫn bạn gái rời đi.

Thôi Lương Dã chính là thành viên thứ ba của nhóm Thiểm Diệu.

Mặc dù Hạ Linh không được yêu thích, nhưng anh lại rất đẹp trai, có nhiều antifan và cũng được chú ý nhiều.

Thôi Lương Dã thì khác. Hắn không đẹp trai bằng Hạ Linh, hát cũng không hay bằng An Thần, giống như làm nền cho nhóm.

Sau khi nhóm tan rã, hắn cũng không xuất hiện trước công chúng.

Thời Sênh nhìn sắc mặt của Hạ Linh cực kỳ khó coi, có chút xu hướng trở mặt.

Xem ra Hạ Linh vẫn còn để tâm nguyên nhân lúc trước nhóm Thiểm Diệu tan rã.

Nhưng chuyện này trên mạng hoàn toàn không nhắc đến, không hiểu sao lại tan rã. Sau này An Thần quá nổi tiếng, không còn ai quan tâm nguyên nhân nhóm Thiểm Diệu tan rã nữa.

Chỉ biết An Thần bị Hạ Linh làm liên lụy mới lâu như vậy không phát triển được.

Hạ Linh nắm chặt tay Thời Sênh, cảm giác buồn bực trong lòng dần vơi đi: “Chúng ta đi thôi.”

“Chú vẫn chưa đến.” Lúc trước Vu Thanh nói sẽ đến, bảo bọn họ đợi ông đến.

“Không đợi nữa.”

Hạ Linh dắt tay Thời Sênh đi ra khỏi bữa tiệc, lúc sắp ra đến cửa, phía sau bỗng nhiên vang lên những tiếng hô kinh hãi.

Thời Sênh nhìn thấy cảnh tượng mơ hồ qua cửa kính.

1 giây sau mắt cô đã bị đôi tay to lớn bịp kín.

Hạ Linh ấn đầu cô vào trong ngực mình: “Đừng nhìn! Bẩn!”

Mặc dù chỉ nhìn lướt qua, nhưng Thời Sênh vẫn biết đó là cái gì, có người phát ảnh giường chiếu lên màn hình lớn.

Hạ Linh đưa Thời Sênh rời đi.

Đến khi ra ngoài đại sảnh, anh mới buông cô ra.

Hai người vừa mới ra ngoài thì Vu Thanh hớt ha hớt hải chạy đến,

thấy hai người đứng ngoài cửa, vội vàng nói một câu về nhà đi, rồi dẫn theo trợ lý Phùng, mau chóng vào bên trong tiệc rượu.

Hạ Linh mang Thời Sênh về nhà, lên weibo Thời Sênh đã nhìn thấy ảnh giường chiếu ban nãy là của ai.

Nghệ sĩ trong tay Vu Thanh.

Vừa mới nhận giải, kết quả trong lúc này bị người khác tung ảnh giường chiếu với một đại gia đã có vợ.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền thành tin hot.

Thời Sênh đang say sưa xem thì một bàn tay bên cạnh thò sang giật lấy điện thoại trong tay cô: “Có gì hay ho chứ, đừng xem loại tin tức không có ích này.”

Thời Sênh hỏi: “Cái gì mới là tin tức có ích?”

Người phía sau kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng: “Xuống xe.”

Thời Sênh nhìn ra bên ngoài: “Không phải về nhà…bịch!”

Đậu má!

Tên thiểu năng nhà mình giỏi nhỉ!

Hạ Linh đứng bên ngoài xe đợi Thời Sênh, thấy cô mãi không chịu đi xuống, trực tiếp mở cửa, bế cô xuống xe.

“Muốn anh bế thì nói thẳng, anh sẽ không từ chối.”

Ôi trời, tên thiểu năng này!

Chương 850: Cô nàng xui xẻo (18)

Nơi Hạ Linh đến không còn nghi ngờ gì nữa chính là quán Bar.

Anh không cho phép Thời Sênh uống, sau khi một mình uống hết một đống rượu, anh say khướt.

Thời Sênh tốn rất nhiều sức lực mới có thể đưa anh về nhà.

“Để anh ôm em nào.” Hạ Linh giữ chặt tay Thời Sênh, ôm chặt cô vào lòng, cọ cọ vào mặt cô.

Hạ Linh ôm Thời Sênh được mấy phút, có lẽ là do khó chịu, anh buông Thời Sênh ra, “Nóng”.

Anh kéo loạn quần áo của mình, nhưng kéo mãi mà không ra, Hạ Linh càng cảm thấy nóng, giọng điệu ấm ức gọi Thời Sênh: “Bé ngoan… Anh nóng…”

“Anh nóng thì liên quan gì đến tôi.” Thời Sênh ném Hạ Linh lên ghế sofa, đi thẳng về phòng tắm rửa.

Mẹ kiếp, đưa anh về nhà, cô cảm thấy bản thân mình như được vớt lên từ trong nước ra vậy.

Đợi cô tắm rửa xong đi ra ngoài, phòng khách vô cùng bừa bộn. Hạ Linh đang nằm trên sàn nhà, quần áo trên người không biết đã bị kéo ra từ lúc nào, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

“Mẹ nó! Đúng là tôi nợ anh mà.”

Thời Sênh chửi thề một tiếng, tiến lên phía trước lôi Hạ Linh vào trong phòng.

Trong lúc Thời Sênh đi vào nhà tắm lấy khăn mặt, Hạ Linh đã lăn từ trên giường xuống, chăn phủ lên đầu anh.

Tên thiểu năng này muốn chết mà!

Thời Sênh chẳng buồn kéo Hạ Linh lên nữa, để anh nằm luôn trên sàn.

Dù sao thì thời tiết này cũng sẽ không bị cảm.

Ai ngờ tới nửa đêm, Hạ Linh lại bò từ dưới đất lên trên giường, quần áo trên người không biết đã bị anh cởi vứt đi đâu rồi. Đầu tiên, anh ngửi thử xác định gối ôm hình người này có thể ôm, rồi anh mới ôm Thời Sênh vào lòng.

“Bé ngoan…” Giọng anh nhẹ nhàng, từng luồng khí nóng xẹt qua bên tai Thời Sênh, gây ra cảm giác tê dại nhè nhẹ.

Anh chậm rãi gọi tên cô, cũng không biết là đã tỉnh hay còn say, bờ môi ma sát, gặm cắn lưng Thời Sênh.

…

Ngày hôm sau, Hạ Linh tỉnh dậy thấy đau lưng nhức eo. Anh ngồi trên giường, nhìn đống bừa bộn khắp nhà, cùng mùi vị như có như không trong phòng, đầu óc có chút trì độn.

Một lúc lâu sau, anh mới vén chăn lên nhìn thử.

Hàng lông mi dài khẽ run lên. Chết rồi, anh đã ngủ với Bé ngoan rồi.

Hạ Linh mặt mày ảo não.

Anh không nhớ cái gì hết.

“Bé ngoan?” Hạ Linh thử gọi Thời Sênh một tiếng.

Không nghe thấy động tĩnh gì. Anh vừa bò xuống giường, thì cửa phòng mở ra. Thời Sênh mặc một chiếc váy liền thân, đứng ở cửa phòng.

Thời Sênh trầm lặng: “… Sáng sớm đã cho em xem anh khỏa thân à?”

Hạ Linh vội vàng leo lên giường, lấy chăn che người: “Tối qua…”

Hai tay Thời Sênh nhún vai, cười trên nỗi đau khổ của người khác nói: “Tối qua anh ép buộc em. Em cự tuyệt không tác dụng, chỉ có thể thỏa mãn anh.”

Hạ Linh: “…” Anh thấy vẻ mặt của em rất thỏa mãn mà.

Trong lòng Hạ Linh có chút không phục, sao anh chẳng nhớ cái gì hết?

“Em lại đây.” Hạ Linh ngoắc ngoắc ngón tay gọi Thời Sênh.

Thời Sênh vịn vào cửa, cười hớn hở nói: “Mơ đi.”

“Hừ!” Em không qua đây thì anh qua đó.

Hạ Linh kéo chăn ra đi thẳng đến chỗ Thời Sênh. Thời Sênh lùi ra phía ngoài cửa, kéo tay cầm, chỉ để lại một khe hở nói: “Tắm đi rồi mau chóng ra đây.”

Hạ Linh ngây ngốc nhìn mình bị nhốt trong phòng, cào cào cửa, cuối cùng đành ngoan ngoãn đi tắm.

Lần sau!

Lần sau nhất định cho cô biết sự lợi hại của anh!

…

Chuyện ảnh giường chiếu của nghệ sĩ bị lộ trong buổi tiệc rượu lúc trước đã ảnh hướng rất lớn đến Vu Thanh. Mặc dù Thời Sênh không nhúng tay vào nhưng cô vẫn luôn chú ý đến.

Nhưng lúc này lại có trang cố tình tung ra ảnh Hạ Linh vào quán Bar cùng một cô gái lạ.

Bài báo đó viết khá là mập mờ, ám chỉ Hạ Linh phát sinh quan hệ với người con gái khác.

Vu Thanh vẫn chưa kịp giải quyết thì đã nhìn thấy weibo của Thầy bói đệ nhất được đẩy lên đầu.

Tin hot weibo viết như sau:

Thầy bói đệ nhất V: Ông mày và bạn trai đi quán bar thì làm sao? Yêu nhau cũng phải báo cáo toàn bộ lịch trình với các người sao? Quan tâm ông mày như vậy, sao không mua một căn hộ tặng ông mày?

Phía dưới không biết là antifan của Hạ Linh hay là fan của nguyên chủ, bùng nổ các kiểu bình luận.

Phương Thảo Thê Thê (Cỏ thơm um tùm): Bây giờ chó săn (paparazzi) chỉ biết viết bậy. Nữ thần nhà chúng ta quen với Hạ Linh, ở cùng nhau không phải rất bình thường sao? Không biết còn viết lung tung, quả thực là bọn cặn bã trong nghề mà.

Nhất Ti Tàn Chiếu (Một ánh tà dương): Sao không mua một căn hộ tặng ông mày +1

Vạn điểm nha thê (Vạn quạ bay về): Hạ Linh cũng xứng với nữ thần của ta sao? Nữ thần hu hu hu, cô đừng bị Hạ Linh lừa, hắn ta rất xấu xa! Tổn thương ta hết lần này đến lần khác.

Vô tình minh nguyệt (Trăng soi hờ hững): Chó săn(paparazzi) thật phiền phức, chỉ biết đào bới chuyện riêng tư của người ta.

Hữu tình quy mộng (Mộng hồn lẽo đẽo): Sao không mua một căn hộ tặng ông mày. +2

Sơ liễu: Trầm Yên thực sự ở cùng với Hạ Linh sao?

Trùng Lục: Trước đây không phải đã có người tung ảnh hai người tham gia sự kiện sao? Nữ thần thật đáng yêu. Gào gào gào, liếm màn hình.

Đồng đáo U Khuê (Cùng đến U Khuê): Hạ Linh trả lại nữ thần cho ta!

Antifan của Hạ Linh ra sức bôi nhọ anh, fan của Thời Sênh gần như đều muốn Hạ Linh đừng ở chung với nữ thần của họ.

Mẩu tin tức phía trên cuối cùng biến thành tập thể đòi hai người chia

tay.

“Bé ngoan, em nhìn xem bọn họ lại đòi chúng ta chia tay.” Hạ Linh cười lạnh, “Trừ phi anh chết.”

“Ai bảo anh có nhiều antifan như vậy?” Thời Sênh ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Hạ Linh cười lạnh đánh chữ.

Cô lập tức có dự cảm không lành, đợi cô đi đến chỗ anh, Hạ Linh đã ấn đăng bài.

Thời Sênh làm mới trang chủ, weibo Hạ Linh vừa mới đăng lập tức hiện lên.

Hạ Linh V: Người trên đời chết hết, ta cũng không đời nào chia tay.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh trợn tròn mắt nhìn lượng antifan của Hạ Linh tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Đồ hâm này định bao thầu antifan trên cả thế giới sao?

Hạ Linh khiêu khích fan cũng không phải ngày một ngày hai, Vu Thanh đã quen rồi, dù sao anh có nhiều antifan như vậy, muốn dẹp hết cũng không được.

Vu Thanh đánh giá Hạ Linh chính là_Xấu xa đến cùng.

Bởi vì Hạ Linh làm ầm ĩ như vậy, chuyện ảnh giường chiếu lúc trước đã hạ nhiệt đi rất nhiều.

Tin hot đều đến từ antifan của Hạ Linh.

Hạ Linh Trầm Yên chia tay

Hạ Linh tôi sẽ anti anh

Hạ Linh cút ra khỏi giới ca sĩ#

Hạ Linh V: Các người bảo tôi cút là tôi phải cút sao? Các người vẫn chưa có thể diện đó!

Phía dưới có người bình luận, diện mạo phải thế nào mới được.

Hạ Linh trực tiếp đăng ảnh của Thời Sênh lên.

Antifan bị Hạ Linh thả thính tức nổ mắt, càng quyết tâm phá CP.

Thật không thể ngờ bản cô nương cũng có ngày bị phá CP#

[...] Đây đều là báo ứng.

Thời Sênh chẳng buồn quan tâm, cặp tình nhân có thể bị phá thì không phải tình yêu đích thực.

Cô càng không tin, ai có thể phá cô và Hạ Linh.

Từ sau khi trên mạng kêu gào ầm ĩ đòi phá CP, mỗi ngày Hạ Linh lại khiêu khích thả thính nhiều hơn.

Phương Thảo Thê Thê (Cỏ thơm um tùm): 8h rồi, Hạ Linh lại chuẩn bị thả thính rồi, rút trước đây.

Vạn điểm nha thê (Vạn quạ bay về): Nữ thần của ta thật đáng thương, bị Hạ Linh nô dịch, không được! Ta phải đi giải cứu nữ thần

của ta!

Đồng đáo U Khuê (Cùng đến U Khuê): Các người không phát hiện ra lượng fan của Hạ Linh càng ngày càng nhiều à?

Nhất Ti Tàn chiếu (Một ánh tà dương): Đều là antifan.

Trùng lục: A a a a a nữ thần, rốt cuộc cô nhìn trúng Hạ Linh ở điểm nào? Hắn ta ngoài đẹp trai ra có điểm nào đáng coi trọng cho

Thầy bói đệ nhất V: Đẹp trai là đủ rồi.

Hạ Linh V: May mà ta có một gương mặt đẹp trai.//@ Thầy bói đệ nhất V: Đẹp trai là đủ rồi.

Chương 851: Cô nàng xui xẻo (19)

Trước đây đều là Thời Sênh thả thính, lần này Hạ Linh thả thính khắp nơi, Thời Sênh có chút không quen.

Sau khi quen rồi cũng thấy bình thường.

Gần đây, Hạ Linh có mấy buổi phỏng vấn, mỗi ngày Vu Thanh đều trông chừng anh, sợ anh lại gây ra chuyện gì.

Song gần đây Hạ Linh rất yên phận, gần như không gây ra chuyện gì, chuyện này quả là khiến Vu Thanh nhìn anh với con mắt khác xưa.

“Hôm nay xong việc sẽ cho cậu nghỉ vài ngày.” Vu Thanh vỗ vỗ vai Hạ Linh: “Đừng gây chuyện nữa.”

Hạ Linh kiêu ngạo hất hàm, không trả lời Vu Thanh.

Vu Thanh lắc đầu, xoay người đi nói chuyện với nhân viên khác.

Phỏng vấn bắt đầu khá nhanh, MC cũng được xem như là người có tiếng trong nghề. Đầu tiên, MC nhã nhặn hỏi Hạ Linh mấy câu hỏi không liên quan gì đến chủ đề chính.

“Anh Hạ, xin hỏi anh thực sự đã có bạn gái rồi đúng không?” MC đội nhiên chuyển hướng câu hỏi, có chút nhiều chuyện.

Hạ Linh gật đầu: “Có rồi.”

“Có vẻ như anh Hạ và bạn gái rất yêu thương nhau, không biết hai người đã bí mật qua lại bao lâu rồi? Ban gái anh có cảm thấy phiền vì những vấn đề của anh không?”

Hạ Linh thờ ơ nhìn MC: “Vì sao phải cảm thấy phiền?”

MC: “…” Vì antifan của anh đông như kiến cỏ chứ sao.

Đương nhiên câu này MC không dám nói ra, uyển chuyển nói: “Là một minh tinh khó tránh sẽ gặp phải đủ loại buồn phiền.”

Hạ Linh đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Tôi sẽ không để cô ấy buồn phiền, có chuyện gì thì nhằm vào tôi, ức hiếp một cô gái thì có bản lĩnh gì chứ.”

MC: “…” Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp lại đang khiêu khích fan sao? Chắc chắn là thế.

Người trong giới đều đánh giá anh là bất cứ lúc nào cũng khiêu khích fan.

Đáng đời. Bảo sao nhiều Antifan như vậy.

MC ho một tiếng: “Anh Hạ, anh đối xử với bạn gái thật tốt. Tôi nghe nói bạn gái anh chính là người viết lời bài hát - Trầm Yên? Không biết là thật hay giả?”

“Liên quan gì đến cô?”

MC: “…” Tôi đang dẫn chương trình, anh nói có liên quan đến tôi không?

“Đây là câu hỏi khá riêng tư, nếu như anh Hạ đã không muốn trả lời, chúng tôi cũng tôn trọng anh, vậy chúng ta đến câu hỏi tiếp theo…”

MC ngập ngừng: “…Tôi nghe nói nhóm nhạc Thiểm Diệu giải tán là vì anh, không biết có thật không?”

MC vừa đưa ra câu hỏi, không chỉ trường quay im lặng một cách kỳ dị, đến những người hậu trường cũng đều im lặng.

Vu Thanh có chút không tin nổi, trợn trừng mắt.

Vì sao lại hỏi câu hỏi này?

Vì sao lại hỏi câu hỏi này?

Vì sao lại hỏi câu hỏi này!!??

Vốn dĩ Hạ Linh đang ngồi khá tự nhiên, sau khi MC đưa ra câu hỏi, anh từ từ ngồi thẳng dậy, ánh mắt đặt trên người MC.

Nếu như nói vừa nãy Hạ Linh giống như một con sư tử nhỏ kiêu căng khó thuần phục, có chút mất tập trung thì Hạ Linh lúc này chính là một con sư tử đực bị chọc giận, ánh mắt tĩnh mịch, hàn ý từng chút từng chút từ trong không khí thấm vào da của MC.

Trong lòng MC có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng vội vàng hỏi: “Khi đó, anh phản bội nhóm Thiểm Diệu, làm mất đi cơ hội đến nước H bồi dưỡng, không biết lý do gì đã khiến anh làm như vậy? Anh Hạ anh có thể nói ra không?”

Hạ Linh lập tức đứng dậy, trực tiếp muốn đánh MC. Anh không quan tâm đối phương là nam hay nữ, chọc giận anh là anh sẽ đánh.

MC không ngờ Hạ Linh lại thực sự dám đánh người như vậy, sợ xanh mặt, gào lên chạy về phía hậu trường.

Vu Thanh dẫn người cản Hạ Linh, lạnh giọng quát lớn: “Hạ Linh.”

Hạ Linh hung dữ nhìn MC đang đứng phía sau đám người, tay nắm chặt khớp tay phát ra tiếng kêu răng rắc.

Vu Thanh vội vàng cho người lôi Hạ Linh vào phòng nghỉ, MC sợ hãi vuốt vuốt ngực, tên Hạ Linh này đúng là một kẻ điên.

“Cô làm gì thế?” Đạo diễn vội vàng chạy từ hướng khác đến: “Ai cho cô nhắc đến chuyện nhóm Thiểm Diệu?”

MC ngơ ngác: “Không phải câu hỏi các người đưa cho tôi sao?”

Đạo diễn cũng ngơ ngác: “Câu hỏi chúng tôi chuẩn bị không có câu hỏi này.”

Đạo diễn nghĩ một lát hiểu ra ngay.

Có người đánh tráo rồi.

Đạo diễn nói vài câu với MC, vội vã rời đi. MC nhếch môi cười đắc ý, đúng lúc cô ta xoay người thì đột nhiên đụng phải một gương mặt trẻ con.

Cô gái có gương mặt trẻ con đang cười híp mắt nhìn cô ta. MC cảm thấy gương mặt này quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Trong lúc cô ta còn đang suy nghĩ, cô gái có gương mặt trẻ con đứng đối diện đã mở miệng nói: “Tôi thấy ấn đường của cô chuyển màu đen, có họa sát thân.”

“… Đồ thần kinh.” MC hừ một tiếng, lắc eo thon đi về phía thang máy.

Thời Sênh bĩu môi, đi về phía phòng nghỉ của Hạ Linh.

Trong phòng nghỉ có rất nhiều người, có lẽ sợ Hạ Linh lại gây rối.

Thời Sênh vừa bước vào, Hạ Linh vội thu hàn ý trên người lại, trầm tĩnh nhìn cô.

“Bé ngoan, con đến lúc nào vậy?” Vu Thanh kinh ngạc hỏi, quay ra nhìn Hạ Linh, hạ thấp giọng nói với Thời Sênh: “Con nói chuyện với cậu ta đi! Đừng để cậu ta làm loạn.”

Hạ Linh rất nghe lời Thời Sênh, điểm này Vu Thanh trải nghiệm sâu sắc.

Lời hắn nói căn bản đều vô ích, nhưng Bé ngoan nói một câu thậm chí chỉ là một chữ, Hạ Linh cũng sẽ không phản bác, cực kỳ nghe lời.

Vu Thanh dẫn những người khác ra ngoài, đóng cửa lại.

“Sao lại tức giận như vậy?” Thời Sênh đi qua chỗ Hạ Linh, đưa tay vén những sợi tóc rối trên trán anh, để lộ ra gương mặt đẹp trai.

Hạ Linh im lặng không nói năng gì ôm Thời Sênh vào lòng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạ Linh cũng không biết đã duy trì tư thế này bao lâu, anh cố mở miệng nhưng lại không phát ra được tiếng nào.

Cuối cùng lại ngậm miệng lại không nói chuyện.

“Không muốn nói thì thôi.” Thời Sênh vỗ vỗ lưng anh.

Hạ Linh buông cô ra, cúi đầu hỏi: “Em không để bụng anh có chuyện giấu em sao?”

“Cũng không phải là chuyện gì quan trọng.” Mặt Hạ Linh khẽ biến sắc, ngay sau đó anh nghe thấy cô nói tiếp: “Trong lòng em, bây giờ anh vẫn ổn là được.”

Hạ Linh bỗng nở nụ cười, hôn chụt một cái lên mặt Thời Sênh: “Ừ, em quan trọng nhất.”

Cô luôn có thể làm anh không nóng nảy nữa.

Hạ Linh ôm Thời Sênh ngồi lên sofa bên cạnh: “Hai năm trước, nhóm nhạc có cơ hội đi tu nghiệp ở học viện âm nhạc nổi tiếng của nước H. Lúc đó còn có hai nhóm nhạc khác tranh giành cơ hội này. Trong lần phỏng vấn cuối cùng, bọn anh phát hiện đối phương chuẩn bị bài hát giống hệt bọn anh.”

Hạ Linh ngừng một chút nói: “Vì vậy mà bọn anh mất đi cơ hội đi tu nghiệp. Sau khi quay về, không biết vì sao mọi người lại đổ chuyện tiết lộ bí mật lên đầu anh.”

Bởi vì chuyện này, thời gian đó nhóm nhạc thường xuyên cãi vã. Sau này An Thần tìm kiếm được cơ hội phát triển mới tốt hơn, thanh toán phí bồi thường vi phạm hợp đồng xong hắn đã trực tiếp rời nhóm.

Trong nhóm, An Thần là người hát chính. Người hát chính đã đi rồi, thì nhóm còn cần phải tồn tại sao?

Cho nên cuối cùng đã tan rã.

Thời Sênh vân vê ngón tay của Hạ Linh: “Anh nghi ngờ là ai tiết lộ thông tin?”

Hạ Linh trầm mặc vài giây: “Thôi Lương Dã.”

Khoảng thời gian đó, tinh thần của Thôi Lương Dã không được tốt. Hạ Linh cho rằng là do chuyện của nhóm nhạc. Sau này, anh nghe thấy Thôi Lương Dã gọi điện thoại cho người khác. Trong lúc tức giận Thôi Lương Dã đã nhắc đến tên bài hát khi đó của bọn anh.

Nhưng lúc đó An Thần đã đi rồi, anh cũng không có chứng cứ, bình thường Thôi Lương Dã nói chuyện rất kín kẽ, căn bản không lộ ra sơ hở.

Chương 852: Cô nàng xui xẻo (20)

Sau đó, nhóm nhạc cầm cự được một thời gian, thực sự không thể duy trì được nữa, Thôi Lương Dã cũng đi. Hắn đi đâu thì Hạ Linh không biết, sau này chỉ gặp mặt vài lần dường như sống rất bình thường.

Hạ Linh giật giật khóe môi: “An Thần vẫn luôn cho rằng anh phản bội nhóm.”

Khi nhóm xảy ra chuyện, An Thần đã mau chóng tìm được đường lui, mấy năm nay hắn vô tình mà hữu ý chèn ép Hạ Linh.

Trước đây, khi còn ở trong nhóm nhạc, quan hệ của Hạ Linh và An Thần rất tốt, giống như là anh em. Nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, An Thần không nói năng gì một mình rời nhóm, cũng không muốn tìm hiểu chân tướng của sự việc.

Thời Sênh trầm lặng, hình mẫu anh em trở mặt thành thù!

“Đàn ông có ích gì? Có em là đủ rồi.” Thời Sênh bá đạo vỗ ngực.

Hạ Linh bật cười: “Ừ, có em là đủ rồi.”

Có em là đủ rồi.

...

Buổi phỏng vấn không phát sóng trực tiếp, nhưng khán giả có mặt tại

trường quay và nhân viên tổ chức nhiều như vậy, lúc ở trong trường quay có thể khống chế bọn họ không đăng weibo.

Nhưng sau khi ra ngoài, những người này đâu thể nhịn được nữa.

Hạ Linh đánh người # Lại trở thành tin hot.

Đồng thời tin hot còn có…

Sự thật việc nhóm nhạc Thiểm Diệu tan rã

Và # Hạ Linh Trầm Yên chia tay #, Thời Sênh cạn lời, vì sao việc phá CP cũng bị đưa lên tin hot.

Trong thời gian ngắn, Thời Sênh đã phát hiện ra nhiều tài khoản Vip cũng đăng changweibo*, phân tích hoàn hảo nguyên nhân nhóm Thiểm Diệu tan rã.

*Changweibo: là hình thức đăng tin dưới dạng hình ảnh, do weibo giới hạn bài đăng không được quá 140 chữ nên khi muốn đăng bài viết dài thường dùng changweibo.

Tổng kết một câu_

Nhóm Thiểm Diệu tan rã là do lỗi của Hạ Linh.

Lúc đầu, chuyện này không có mấy người đưa tin, các trang tin tức biết tin đều bị dẹp xuống, cho nên mới không có người đưa tin về nguyên nhân tan rã của nhóm Thiểm Diệu.

Bây giờ trên mạng đã rộ lên tin tức, những trang truyền thông ban đầu biết tin đâu còn nhịn được nữa, lần lượt nhảy ra tung tin.

“Chúc mừng, antifan lại tăng lên rồi.” Thời Sênh nhìn số lượng fan từ từ tăng lên, không nói năng gì.

Đây chắc chắn là tốc độ tăng lượng fan nhanh nhất trong giới.

Mặc dù là antifan.

Hạ Linh ở bên cạnh luyện tập bài hát mới, nghe thấy lời của Thời Sênh, anh từ trong đống nhạc cụ ngẩng đầu lên nói: “Những người này ăn no rửng mỡ, đừng quan tâm bọn họ.”

Thời Sênh cất điện thoại đi: “Nói ra thì anh không cảm thấy chuyện này có chút bất thường sao?”

Cô MC đó đã hỏi vô cùng thẳng thắn, sao cô ta lại biết chuyện khi đó?

Lại còn tung tin vào lúc này?

Còn có những số tiếp thị kia có thể viết ra changweibo trong thời gian ngắn như vậy, chuyện này chắc chắn có âm mưu.

“Anh Vu dạo này khó mà sống yên ổn.” Hạ Linh không trả lời Thời Sênh, ngược lại chuyển chủ đề qua người Vu Thanh: “Nghệ sĩ trong tay anh ấy liên tiếp xảy ra chuyện.”

Lần trước là ảnh giường chiếu, sau đó lại nổ ra tin xấu của mấy nghệ sĩ.

Vu Thanh bận tối mắt tối mũi cả ngày nên đã giao Hạ Linh cho Thời Sênh toàn quyền phụ trách, kết quả bây giờ lại lộ ra chuyện nhóm Thiểm Diệu khiến Vu Thanh càng đau đầu.

Cho dù không tính đến fan của An Thần, thì mẹ nó chứ vẫn còn đám antifan của Hạ Linh tham gia vào, đúng là làm cho chuyện này càng ầm ĩ mà.

Hiếm khi Hạ Linh không có đáp trả gì, điều này khiến trong lòng Vu Thanh yên tâm đôi chút.

Nếu như Hạ Linh chạy ra cãi nhau với fan thì hắn tự sát luôn cho rồi.

…

Vu Thanh bị kẻ khác tính kế, Thời Sênh đoán ngay ra là con thiểu năng Doãn Bảo Bảo.

Cô ta trốn rất kỹ, không dám xuất đầu lộ diện, nấp trong bóng tối sai người làm việc cho cô ta.

Nhưng đâu có người nào mà Thời Sênh không tìm được.

Cô lái xe đến thẳng vùng ngoại ô. Ở đó có một khu biệt thự khá riêng tư, Doãn Bảo Bảo trốn ở đó.

Thời Sênh tránh được camera giám sát, trèo tường vào trong, tìm được biệt thự của Doãn Bảo Bảo.

Cô nghênh ngang đi đến trước cửa ấn chuông.

Người ra mở cửa có lẽ là vệ sĩ. Hắn nhìn thấy người đứng ngoài cửa có chút kinh ngạc, vội vàng dùng tai nghe bộ đàm nói một câu, rất nhanh sau đó một đám vệ sĩ lũ lượt từ biệt thự đi ra.

Doãn Bảo Bảo đứng đằng sau đám vệ sĩ.

“Bộ Manh!” Doãn Bảo Bảo nhìn ra đấy là Thời Sênh vẻ mặt có chút kỳ quái: “Sao mày vào được đây?”

Thời Sênh đưa tay đẩy cửa sắt đang bị đóng chặt ra. Trong lúc mọi người đang trố mắt nhìn thì Thời Sênh chậm rãi đi vào trong sân, ánh mắt tĩnh lặng nhìn Doãn Bảo Bảo: “Cứ như vậy đi vào thôi.”

Đó là khóa mật mã…

Đám vệ sĩ có chút ngơ ngác, nhốn nháo đưa mắt hỏi nhau, lúc đi vào không đóng cửa à?

Đóng rồi mà!

Ai biết cô ta mở thế nào.

Mẹ nó! Mở thì cũng đã mở rồi, vừa nãy còn ấn chuông làm cái gì? Bệnh à?

“Tự mình tìm đến cửa thì đừng trách tao không khách khí, bắt nó lại.” Doãn Bảo Bảo quát lên.

Lúc trước Doãn Bảo Bảo dám bắt cóc người thì bây giờ chắc đến giết người cô ta cũng dám.

Đám vệ sĩ rất có đạo đức nghề nghiệp, nhanh chóng vây lấy Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn rất điềm tĩnh, cao giọng hơn chút nói: “Muốn bắt tao thì phải xếp hàng.”

Người muốn giết bản cô nương tính ra có thể vòng mấy vòng quanh trái đất, càng đừng nói đến đám người muốn bắt bản cô nương này.

Đám vệ sĩ: "…" Cô bé này có phải bị đần không?

Nhìn thân hình bé nhỏ của Thời Sênh, bọn chúng chỉ cần dùng một tay cũng có thể bắt được. Cô lại bắt chúng xếp hàng? Nói khoác cũng không phải như vậy đâu.

Nhưng rất nhanh đám vệ sĩ đã biết, cô bé này không phải là đang nói khoác, lời cô nói là thật.

Bọn họ không thể ngờ một cô bé mà lại lợi hại như vậy.

Thời Sênh túm lấy tên vệ sĩ cầm đầu.

Người cô thấp hơn rất nhiều so với tên vệ sĩ cầm đầu, vì vậy cô lôi hắn đi về phía bậc thềm.

Tên vệ sĩ cầm đầu không muốn nhưng không biết từ lúc nào trên cổ hắn lại có một thanh kiếm nhìn có vẻ vô cùng sắc bén, hắn bị ép đi theo Thời Sênh.

Thời Sênh bước lên bậc thềm, lập tức cao hơn tên vệ sĩ cầm đầu một đoạn.

Vấn đề chiều cao đã được giải quyết, Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống, nhếch mép, cười nham hiểm nói: "Bảo người của mày, bắt nó lại."

Tên vệ sĩ cầm đầu: "..."

Nội dung vở kịch không phải như vậy.

Đó chính là người thuê hắn mà.

Sao hắn có thể bắt chủ thuê mình chứ?

Thời Sênh tiếp tục uy hiếp: “Mày không bắt nó… tao sẽ giết mày. Mạng của mày đáng giá hay mạng của nó đáng giá?”

Đương nhiên mạng của hắn đáng giá rồi.

Bọn hắn chỉ là vệ sĩ bình thường, không có bán mạng, tiền có nhiều hơn nữa cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Nhưng tên vệ sĩ cầm đầu vẫn cố giãy giụa: “Giết người là phạm pháp.”

Bọn hắn là vệ sĩ có giấy phép hành nghề, không làm chuyện vi phạm pháp luật.

Thời Sênh cười giễu cợt, kiêu ngạo hất tóc nói: “Tao không để cho cảnh sát biết tao giết không phải là xong sao, mày có đần không vậy?”

Tên vệ sĩ cầm đầu: “…”

Hắn không đần.

Hắn cũng chưa từng thấy người nào, người phụ nữ nào vừa kiêu ngạo vừa tự tin như vậy. À không! Cô bé!

Đây rốt cuộc là con gái nhà ai vậy?

Mẹ nó! Quá không coi ai ra gì. Cảnh sát sẽ tìm cô nói chuyện.

“Đừng có dài dòng nữa, mau lên, nếu không tao sẽ ra tay. Kiếm này

chém xuống là não mày phải nói tạm biệt với cổ mày đấy.” Thời Sênh hơi dùng sức. Thiết kiếm đè lên động mạch chủ của tên vệ sĩ cầm đầu. Tên vệ sĩ cầm đầu đã cảm nhận được đồ vật mát lạnh trên cổ mình, đang cắt mạch máu của mình.

Hắn không muốn chết.

Tên vị sĩ cầm đầu lập tức phất tay: “Làm theo… lời cô ta nói.”

“Mày dám! Tao trả mày tiền rồi mà!” Doãn Bảo Bảo có chút sợ hãi, kêu to: “Tao cho mày thêm tiền.”

Trong lòng tên vệ sĩ cầm đầu tan nát, có nhiều tiền hơn nữa, hắn cũng phải còn mạng để tiêu mới được.

“Xin lỗi cô Doãn.” Tên vệ sĩ cầm đầu áy náy xin lỗi. Sau đó hắn lại cảm thấy lực trên cổ mình mạnh hơn một chút. Hắn lập tức thúc giục những tên vệ sĩ khác: “Mau lên.”

Mặt Doãn Bảo Bảo khẽ biến sắc, xoay người chạy vào bên trong biệt thự, nhưng tốc độ chạy của cô ta đâu thể nhanh bằng những tên vệ sĩ kia được, chẳng mấy chốc cô ta đã bị bắt lại.

Chương 853: Cô nàng xui xẻo (21)

Doãn Bảo Bảo bị trói trên ghế. Mấy tên vệ sĩ kia bị Thời Sênh nhốt trong một căn phòng trong biệt thự, cô dán một lá bùa ngoài cửa để tránh bọn chúng chạy ra làm loạn.

“Doãn Bảo Bảo…” Thời Sênh kéo ghế ngồi đối diện với Doãn Bảo Bảo, “Chơi vui không?”

Vốn dĩ kiểu tóc của Doãn Bảo Bảo được chải vô cùng gọn gàng đoan trang, bởi vì giãy giụa mà trở nên rối bù xù, cô ta tức nổ phổi trừng mắt nhìn Thời Sênh: “Bộ Manh, mày muốn làm gì?”

“Đừng hung dữ như thế.” Thời Sênh ngả lưng ra sau, tựa vào thành ghế, bắt chéo hai chân, thoải mái rung chân: “Lúc trước, khi mày bắt cóc tao, cũng đâu hung dữ như thế.”

Doãn Bảo Bảo thầm oán hận trong lòng, thực sự không hiểu, làm sao lúc trước Thời Sênh lại trốn ra được.

Một đám ăn hại!

Bỗng nhiên, Doãn Bảo Bảo giống như nghĩ đến cái gì đó, con ngươi co rút lại, giọng run run hỏi: “Rốt cuộc mày là ai?”

Cô ta có thể xuyên vào sách thì người khác cũng có thể.

Bộ Manh này với Bộ Manh trước đây là hai người hoàn toàn khác nhau.

Thời Sênh cười quỷ dị, bắt đầu mở miệng nói láo: “Tao là tác giả, mày chạy vào trong sách của tao làm xằng làm bậy, mày nghĩ bà mày mù à?”

Tác giả?

Sao có thể?

“Mày…” Doãn Bảo Bảo bắt đầu có chút hoảng sợ, rốt cuộc cô ta đang ở đâu? Vì sao lại xuất hiện tác giả?

Hay đây thực ra chỉ là một giấc mơ của cô ta?

Doãn Bảo Bảo dùng sức cắn đầu lưỡi, đau đớn khiến cô ta hiểu được đây không phải nằm mơ, đây là thật.

“Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Doãn Bảo Bảo bắt đầu kích động, “Có phải tất cả đều do mày điều khiển không?”

Thời Sênh khinh bỉ nhìn Doãn Bảo Bảo: “Mày có bị đần không?”

Doãn Bảo Bảo: “…”

“Nếu như tao có thể điều khiển, chỉ vài phút tao đã xóa sổ mày rồi, còn cần phải phí sức bắt cóc mày sao?”

Lúc này, trong đầu Doãn Bảo Bảo là một mảng hỗn loạn.

Cô ta cho rằng mình may mắn, có thể xuyên sách trở thành một thiên kim tiểu thư con nhà danh giá, giống như những gì tiểu thuyết viết, đánh bật vị trí của nữ chính.

Nhưng những chuyện xảy ra dạo gần đây hoàn toàn không giống với những gì cô ta nghĩ.

Bây giờ còn nhảy ra một tác giả?

Thời Sênh không quan tâm đến sắc mặt cực kỳ khó coi của Doãn Bảo Bảo, hất hàm nói: “Mày tự chết hay để tao giúp mày?”

Doãn Bảo Bảo vặn vẹo người, muốn thoát khỏi dây trói. Cô ta không muốn chết, khó khăn lắm mới được sống tiếp, cô ta không muốn chết.

Thời Sênh cũng không muốn phí lời với cô ta, rút thiết kiếm ra chuẩn bị giải quyết Doãn Bảo Bảo.

Dù sao giết nữ phụ cũng sẽ không làm sập thế giới.

Doãn Bảo Bảo bắt đầu hoảng hốt, càng ngày càng giãy giụa: “Bộ Manh, mày không thể giết tao… Mày dựa vào cái gì mà giết tao… Đừng qua đây, mày đừng qua đây!”

Dựa vào cái gì?

Chính là dựa vào nguyên chủ muốn báo thù.

Đợi đã…

Hình như nguyên chủ muốn vạch trần Doãn Bảo Bảo.

Ôi trời, quên mất chuyện này.

[...] Xem ra Ký chủ vẫn còn nhớ ước nguyện của nguyên chủ, chỉ biết giết giết giết, trò chơi này đều sắp bị phá hỏng rồi.

Hừ!

Đây không phải trò chơi.

Thời Sênh đứng lại, vuốt cằm, con ngươi chuyển động, vậy thì vạch trần trước rồi giết cũng được.

Doãn Bảo Bảo thấy Thời Sênh dừng lại, thở mạnh giống như sống sót sau cơn hoạn nạn.

Tuy nhiên đây tuyệt đối không phải là kết thúc.

Cô ta nhìn người đang đứng đối diện, không biết từ đâu móc ra một cái máy quay, một lát đã lắp đặt xong: “Doãn Bảo Bảo tao cho mày một cơ hội, nói ra hết chuyện trước kia, tao sẽ cho mày chết một cách nhẹ nhàng.”

Doãn Bảo Bảo: “…” Vẫn phải chết? Vậy cô ta nói hay không nói có khác gì nhau?

Doãn Bảo Bảo dám làm ra chuyện bắt cóc, cũng có chút gan dạ, cô ta buộc mình bình tĩnh lại: “Làm sao thì mày mới chịu tha cho tao? Tao cho mày tiền, tao có tiền.”

“Mày tưởng ai cũng cần tiền à.” Thời Sênh cười chế giễu: “Dù thế nào tao cũng sẽ không tha cho mày, lúc trước khi mày tìm người bắt cóc tao, có từng nghĩ tha cho tao không?”

Chỉ dựa vào những chuyện đó, cũng đủ để Doãn Bảo Bảo chết vạn lần rồi.

Vẻ mặt của Thời Sênh bỗng trở nên hung ác: “Đủ rồi, tao không phí

lời với mày nữa, mau nói đi.”

Doãn Bảo Bảo bị Thời Sênh dọa sợ run lẩy bẩy. Cô ta nhìn thanh thiết kiếm trong tay Thời Sênh, thanh kiếm phát ra ánh sáng sắc lạnh, chiếu vào mắt cô ta khiến trái tim cô ta đều lạnh buốt.

Doãn Bảo Bảo không muốn nói chút nào, nhưng dáng vẻ hung ác muốn giết người của Thời Sênh khiến Doãn Bảo Bảo gần như phát khóc nói ra chuyện mình đã làm.

Từ chuyện cô ta bắt cóc Thời Sênh, cho đến chuyện đối phó với hai đứa con riêng của Doãn Thế Kiệt và chuyện bây giờ cô ta đối phó với Vu Thanh.

Chuyện cô ta không muốn nói, Thời Sênh vẫn bắt cô ta nói ra.

Doãn Bảo Bảo sắp suy sụp rồi.

Chi bằng lúc đầu để cô ta chết luôn cho xong.

Vì sao phải bắt cô ta xuyên vào quyển sách này.

Chuyện Doãn Bảo Bảo hối hận nhất chính là lúc đầu nên cho người giết Bộ Manh luôn. Nếu như giết Bộ Manh rồi, căn bản sẽ không có những chuyện sau này.

Bây giờ cô ta vẫn là đại tiểu thư danh giá của Doãn gia

Thời Sênh quay video xong, chuẩn bị giết người vứt xác.

Doãn Bảo Bảo sợ đến nỗi mặt trắng bệch: “Cầu xin cô, cô đừng giết tôi. Tôi biết sai rồi…Tôi biết sai rồi. Huhuhuhu, đừng giết tôi…”

“Ai nói tao muốn giết mày.”

Doãn Bảo Bảo: “…” Mày vừa nói muốn giết tao.

“Giết người phạm pháp.” Thời Sênh cười híp mắt.

[...] Tính tình ký chủ thất thường như vậy, Phượng Từ có biết không?

Thời Sênh gửi đoạn video đến Cục cảnh sát, sau khi nặc danh báo cảnh sát, xóa hết dấu vết cô đã từng đến đây.

Doãn Bảo Bảo nhìn hành động của Thời Sênh, trong lòng quỷ dị không nói lên lời. Thời Sênh đang hủy chứng cứ, có phải muốn giết cô ta diệt khẩu không?

Thế nhưng Thời Sênh không hề giết Doãn Bảo Bảo. Sau khi xác định cho dù cảnh sát biết cô làm cũng không có chứng cứ bắt cô, Thời Sênh đi vào trong phòng “trò chuyện” với đám vệ sĩ.

Doãn Bảo Bảo đợi rất lâu cũng không thấy Thời Sênh đi ra.

Cô ta thử thoát khỏi dây thừng cột trên người. Đúng lúc cô ta sắp thành công thì đột nhiên có người phá cửa biệt thự, cảnh sát mặc cảnh phục nối đuôi nhau đi vào.

Thứ đầu tiên cảnh sát nhìn thấy chính là chữ lớn dán trên cây cột phía sau Doãn Bảo Bảo.

Trừ gian diệt ác, vang danh thiên hạ.

Đám cảnh sát: “…” Cái quái gì đây?

Cảnh sát điều tra hiện trường, tìm được một đám vệ sĩ.

Đám vệ sĩ bị trói trong một căn phòng, cũng không biết bị lời đường mật gì mê hoặc, không một ai nói ra chuyện Thời Sênh từng đến đây.

Chỉ mình Doãn Bảo Bảo kiên quyết bản thân bị Thời Sênh bắt ép, không biết vì sao lại không có chứng cứ, còn những chuyện cô ta nói trong video lại có chứng cứ xác thực, Doãn Bảo Bảo có mọc 10 cái miệng cũng không giải thích được.

“Đội trưởng Hồng, Doãn Bảo Bảo kiên quyết nói cô ta bị Bộ Manh ép buộc. Từ những chữ lưu lại ở hiện trường và sự thực chuyện Doãn Bảo Bảo bị trói, có thể suy đoán, đúng là có người trói cô ta.”

“Lại là cô ta?” Đội trưởng Hồng đập bàn, giận dữ nói: “Cô ta đúng là âm hồn bất tán.”

Nhân viên cảnh sát: “…”

Có lẽ Đội trưởng Hồng đã nhận ra hành động thái quá của mình, ho một tiếng: “Ở hiện trường có tra được manh mối gì có ích không?”

Nhân viên cảnh sát lắc đầu: “Không có.” Đây chính là điểm kỳ lạ.

Hiện trường không những không có vân tay, camera bên ngoài cũng không chụp được người, đến đám vệ sĩ cũng tỏ ra không biết mình bị ai trói lại, một mực chắc chắn khi họ tỉnh lại đã bị người ta trói rồi.

“Bây giờ còn gặp được người thay trời hành đạo sao?” Viên cảnh sát lầm bầm nói.

Cái gì mà thay trời hành đạo.

Đội trưởng Hồng hoàn toàn không tin.

“Kiểm tra tất cả camera giám sát của khu biệt thự, một cái cũng không được bỏ sót.” Đội trưởng Hồng cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thời Sênh, hắn nhất định phải điều tra rõ ràng.

Chương 854: Cô nàng xui xẻo (22)

Khi cảnh sát tìm đến cửa, Thời Sênh đang nói chuyện với Hạ Linh về ca khúc mới của anh.

Cảnh sát đi thẳng vào trong phòng luyện tập.

“Cô Bộ, lại gặp mặt rồi.” Đội trưởng Hồng cười lạnh tiến vào, ánh mắt nhanh chóng nhìn quanh một vòng: “Làm phiền chút thời gian của cô Bộ, chúng tôi cần hỏi cô một chút chuyện.”

Thời Sênh liếc nhìn Hạ Linh.

Đội trưởng Hồng quắc mắt chặn giữa hai người, không cho hai người trao đổi ánh mắt.

Thời Sênh nhếch mép: “Đội trưởng Hồng, mời!”

Đội trưởng Hồng đưa tay tỏ ý mời, dẫn Thời Sênh đến phòng kế bên, một người khác lấy khẩu cung của Hạ Linh.

Song khẩu cung của hai người không khác nhau bao nhiêu, Thời Sênh có Hạ Linh làm chứng không có mặt tại hiện trường, Đội trưởng Hồng cũng hết cách.

Hắn cảm thấy Thời Sênh có vấn đề, cũng chỉ là trực giác, không có bằng chứng xác thực.

Đội trưởng Hồng từ trong công ty đi ra, có viên cảnh sát nhỏ giọng

khuyên hắn: “Đội trưởng Hồng chuyện này nên bỏ đi, kẻ đó cũng không làm gì Doãn Bảo Bảo, còn giúp Cục cảnh sát chúng ta phá án.”

Đội trưởng Hồng nghiêm mặt quát viên cảnh sát: “Lần này cô ta không làm gì, lần sau thì sao? Cậu có thể đảm bảo lần sau cô ta cũng không làm gì không? Chức trách của chúng ta là bảo vệ an toàn cho mọi người. Cô ta tự ý trói người chính là phạm pháp. Điều các cậu học trong trường cảnh sát đều nuôi chó rồi sao? Ai cũng đều hành động giống như cô ta, còn cần đến cảnh sát chúng ta làm gì?

Viên cảnh sát bị quát xấu hổ nói: “Xin lỗi Đội trưởng Hồng.”

Đội trưởng Hồng nổi giận đùng đùng rời đi.

Trong phòng luyện tập.

Hạ Linh từ đằng sau ôm lấy Thời Sênh đang đứng trước cửa sổ sát mặt sàn, thấp giọng nói: “Lại giấu anh.”

“Em gửi tin nhắn cho anh rồi mà.”

Khóe miệng Hạ Linh co rút, tin nhắn cô gửi, mới nhìn còn tưởng là tin nhắn ám muội trêu chọc anh, rất lâu không thấy cô đến, anh mới hiểu ra.

“Lần sau không được như vậy nữa.” Hạ Linh ôm chặt Thời Sênh:”Anh không thể mất em.”

“Nhanh như vậy đã không rời xa em được rồi?” Thời Sênh trêu chọc: “Không ngờ sức quyến rũ của em lại lớn như vậy.”

Hạ Linh: “...”

Hạ Linh buông Thời Sênh ra, đột nhiên không muốn nói chuyện với cô nữa.

Lúc này rồi còn tự sướng được! Không biết tình thú gì cả!

Thời Sênh xoay người, kéo Hạ Linh đang chuẩn bị tiếp tục đi luyện tập lại: “Tặng anh một thứ.”

“Thứ gì?” Hạ Linh ngờ vực nhìn Thời Sênh: “Em mà tặng anh thứ gì chứ?”

“Xem thường em à.” Thời Sênh “hừ hừ” hai tiếng, móc từ trong túi ra một cái hộp: “Này, nhớ lấy thân báo đáp.”

“Không phải anh đã sớm lấy thân báo đáp rồi sao?”

“Thêm vài lần cũng không sao.”

Hạ Linh cầm lấy chiếc hộp, kiêu ngạo hừ một tiếng: “Trước kia không phải em không cần sao? Bây giờ lại muốn anh lấy thân báo đáp, mơ đi!”

Thời Sênh: “…” Ô hay, mẹ kiếp!

Tên thiểu năng này mà kiêu ngạo là lên tới trời luôn.

“Thực sự không lấy thân báo đáp.” Thời Sênh ép sát Hạ Linh, khóe môi mang theo ý cười.

Hạ Linh mặt đầy kiên quyết: “Không.”

Thời Sênh nuối tiếc buông tay: “Vậy được thôi, tối nay anh ở phòng

luyện tập chăm chỉ tập luyện đi, em về nhà trước.”

Thời Sênh xách túi rời đi.

Hạ Linh ngơ ngác đứng ngây ra đó, Thời Sênh em không biết nói thêm vài câu sao?

Nói thêm vài câu anh sẽ đồng ý.

Hừ!

Hạ Linh cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay, anh cẩn thận mở ra, bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu dáng khá cổ.

Nhìn tổng thể chiếc đồng hổ vô cùng tinh xảo, dưới ánh sáng, bên trong như có nước chảy, lúc lắc tay có thể khúc xạ ra ánh sáng.

“Không sáng tạo.” Hạ Linh giống như rất ghét bỏ lầm bầm một tiếng, nhưng vẫn cẩn thận đeo lên, khóe miệng hơi nhếch lên.

Thời Sênh ra khỏi công ty thì gặp Vu Thanh. Mấy ngày hôm nay hắn gầy rộc cả người, nhìn có vẻ cực kỳ tiều tụy.

Khi nhìn thấy Thời Sênh, hắn miễn cưỡng cười nói: “Bé ngoan.”

Thời Sênh ngoan ngoãn chào: “Chú.”

Hệ thống nhìn thấy bộ dạng này của Thời Sênh, luôn có một cảm giác rất quỷ dị. Đối với bậc cha chú quan tâm cô, cô luôn ngoan ngoãn.

Bộ dạng này hoàn toàn không phù hợp với tính cách cô.

“Hạ Linh đâu?”

Thời Sênh chỉ vào phòng luyện tập.

“Gần đây con vất vả rồi.” Hắn bận rộn lo chuyện của nghệ sĩ khác. Phía Hạ Linh gần như đều để cô lo, quan trọng nhất là Hạ Linh chỉ nghe lời cô.

“Đúng rồi, mấy ngày nữa sư phụ của con sẽ đến. Chuyện của con và Hạ Linh, chú đã nói với ông ấy rồi. Con người sư phụ con con cũng biết rồi đấy, có chút cố chấp, đến lúc đó con nói chuyện cẩn thận, đừng gây ra xung đột.”

Sư phụ của nguyên chủ mỗi khi vào thành phố đều sẽ đến thăm nguyên chủ. Lần này, ông ta đến chắc chắn có chuyện phải làm, tiện thể đến thăm nguyên chủ.

Thời Sênh gật đầu: “Con biết rồi.”

“Chú đi xem Hạ Linh, con về trước đi.”

Vu Thanh đi về hướng phòng luyện tập, Thời Sênh đứng đó một lúc rồi đi về hướng thang máy.

Vừa đi đến thang máy thì thang máy đã mở ra, song không khí bên trong có chút quỷ dị.

Một cô gái trẻ xinh đẹp đứng ở đằng trước, đằng sau là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, cúi đầu không nhìn thấy mặt.

Sắc mặt cô gái có chút trắng bệch, giống như rất sợ hãi. Cô ta nháy mắt ra hiệu với Thời Sênh.

Thời Sênh lùi về sau một bước, tự nói với mình: “Thang máy này hình như có vấn đề.”

Người đàn ông ngẩng đầu rất nhanh nhìn cô, lập tức ấn nút đóng cửa.

Thang máy đóng lại, chữ số từng chút từng chút hạ xuống, đến tầng hai thì thang máy đột nhiên dừng lại.

Thời Sênh đi thang bộ xuống, gặp Đội trưởng Hồng đã bỏ đi rồi lại quay lại.

Vừa nãy có người báo cảnh sát, nói trong thang máy có kẻ bắt cóc.

Vừa vặn bọn họ đang khu vực này, vội vàng chạy đến, ai ngờ lại trùng hợp gặp Thời Sênh như vậy.

Thời Sênh cười híp mắt gật đầu chào bọn họ. Gương mặt trẻ con khiến người ta chỉ muốn béo má vài cái.

Đợi Thời Sênh đi qua, Đội trưởng Hồng mới dẫn người đi bộ lên tầng hai.

Tên tội phạm bắt cóc đó hình như là fan cuồng của cô gái, vốn dĩ định bắt cóc cô gái mang đi. Ai ngờ thang máy bỗng nhiên xảy ra sự cố, bị nhốt trong thang máy.

Càng kỳ lạ hơn là tên đàn ông này lại có chứng sợ không gian kín, lúc này đã hoàn toàn mất đi sức tấn công.

Cảnh sát mau chóng đưa cô gái và tên đàn ông kia ra ngoài.

Lúc lấy khẩu cung, cô gái trong lúc vô ý đã nhắc đến Thời Sênh.

Chuyện Thời Sênh là bạn gái của Hạ Linh cả công ty đều biết, đương nhiên cô ta cũng biết Thời Sênh.

“Cô ta nói thang máy có vấn đề, không thể lên trên được?” Mắt Đội trưởng Hồng sáng quắc nhìn chằm chằm vào cô gái.

Cô gái sắc mặt trắng bệch gật đầu: “Cô ấy nói như vậy.”

Đội trưởng Hồng không còn gì để nói. Cô nàng Thời Sênh này nói cái gì là linh nghiệm cái đó.

Thời Sênh lại bị Đội trưởng Hồng ghi vào sổ đen.

Mà Thời Sênh hoàn toàn không hay biết.

Hệ thống đang “dạy dỗ” cô, nói cô luôn đi đường tắt, không hợp với thiết kế của bọn họ.

“Ta hoàn thành nhiệm vụ là được, mi còn quản ta làm thế nào hoàn thành. Có bản lĩnh mi tự làm đi?” Thời Sênh bị nói đến phát bực.

Hệ thống chỉ muốn tát chết Thời Sênh.

Nếu như nó có thể làm nhiệm vụ thì cần Thời Sênh làm cái gì! Xí! Cái nó có thể làm cũng không có.

Thời Sênh rung đùi đắc ý nói: “Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết.”

[...] Ha ha.

Cô như thế mà là không câu nệ tiểu tiết sao?

Mẹ kiếp, cô lên trời rồi còn gì.

Chương 855: Cô nàng xui xẻo (23)

Thời Sênh cho người tung tin tức của Doãn Bảo Bảo ra, tung cả chuyện những bài hát lúc trước cô ta viết cho An Thần đều là lấy trộm của người khác.

Cộng thêm đoạn video tự thú của Doãn Bảo Bảo.

Fan của Doãn Bảo Bảo không thể át được những lời chửi bới tới tấp.

Đội trưởng Hồng nhìn thấy đoạn video gần như đã chắc chắn 100% chuyện này tuyệt đối có liên quan đến Thời Sênh. Đoạn video đó phía cảnh sát chưa công bố, trừ người trong Cục thì không ai lấy được.

Nhưng biết thì biết, hắn cũng không làm gì được Thời Sênh.

Suy đoán không thể coi là bằng chứng được.

Điều này giống như bạn trơ mắt nhìn cô giết người, nhưng bạn không có bằng chứng gì, nhìn thấy cũng chỉ như là ảo giác.

Nếu như để Thời Sênh tổng kết thì chính là một câu_Thích bộ dạng thiểu năng khi mày ngứa mắt tao lại không làm gì được tao.

Thời Sênh đã loại bỏ con nữ phụ Doãn Bảo Bảo, bây giờ chỉ còn lại phá CP.

[... Ký chủ, không cần cô đi phá CP đâu! Không cần đâu! Không cần!

Không cần!] Chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Ký chủ nhà ta rất thích đi phá CP là bệnh gì? Có thuốc chữa trị không?#

Thời Sênh dường như nghe thấy âm thanh điện tử lạnh lẽo của Hệ thống trở nên chói tai.

“Nam nữ chính có thể bị phá CP thì gọi gì là tình yêu đích thực?” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

Hệ thống tức phát khóc.

[vậy cô cảm thấy cô và Phượng Từ có là tình yêu đích thực không?]

“Mi có thể cho người phá chúng ta sao?”

[...] Hình như, đúng là không thể.

Mặc dù có khi Ký chủ đối xử rất tệ với Phượng Từ, nhưng đa số đều là suy nghĩ cho anh, vô cùng yêu thương, càng không nghi ngờ anh điều gì.

Cô muốn biết gì, hoặc là trực tiếp hỏi, hoặc là trực tiếp điều tra.

Phượng Từ thì càng không phải nói, 100% sợ vợ, Ký chủ bắt anh chết, anh cũng vui lòng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Ký chủ và anh cùng chết.

Mẹ nó đây là cặp đôi kỳ lạ gì thế?

Chủ nhân người mau đến đi, ở đây có biến thái.

Không phải…

Câu hỏi vừa nãy nó hỏi, và câu trả lời của Ký chủ có phải cùng một chủ đề đâu?

…

Tống Mạt thân là nữ chính, lúc trước vẫn làm thư ký cho An Thần. An Thần ra nước ngoài gấp quá không đem theo Tống Mạt.

Vì vậy, bây giờ Tống Mạt đang làm trợ lý cho một ca sĩ khác.

Thời Sênh nhìn thấy cô ta trong một buổi lễ trao giải. Với tư cách là bạn gái chính thức của Hạ Linh, đương nhiên Thời Sênh có thể danh chính ngôn thuận tham dự.

Tống Mạt mặc một chiếc váy ngắn, đứng đằng sau gã ca sĩ đó, trên mặt nở nụ cười giả tạo.

Thời Sênh phát hiện mình không cần phải phá thì bầu không khí giữa Tống Mạt và gã ca sĩ đó cũng vô cùng ái muội.

“Có lạnh không?” Hạ Linh hơi cúi đầu nhìn Thời Sênh.

Vừa đi từ bên ngoài vào, cô hơi lạnh nhưng đứng bên trong một lát đã hết lạnh rồi.

Thời Sênh thu hồi ánh mắt lắc đầu: “Không lạnh.”

Hạ Linh chỉnh lại áo khoác trên bả vai cô, đồng hồ trên cổ tay khúc xạ ra những tia sáng óng ánh. Vẻ mặt của người con trai rất chân thành, dịu dàng chỉnh áo khoác cho người con gái. Cảnh tượng này nhìn

thế nào cũng đều cảm thấy ấm áp.

“Hạ Linh… là Hạ Linh…”

“Đó chính là Bộ Manh – bạn gái của Hạ Linh sao? Nhìn đáng yêu như vậy, sao lại đặt tên là Bộ Manh chứ?”

“Thì ra Hạ Linh thích kiểu con gái như thế.”

Sau khi rắc một đống thính, Hạ Linh dẫn Thời Sênh đi về phía chỗ ngồi.

Đến chỗ ngồi ban tổ chức sắp xếp, sắc mặt Hạ Linh đột nhiên trở nên u ám.

Thời Sênh nhìn theo ánh mắt của anh, lại nhìn thấy An Thần và Thôi Lương Dã.

Hai người đang nói chuyện to nhỏ với nhau, nhìn không khí có vẻ khá hòa hợp.

An Thần đã từ nước ngoài trở về?

Cũng phải. Đã qua lâu như vậy rồi, An Thần còn không quay về, thị trường của anh ta sẽ bị những nhân tài mới xuất hiện chiếm mất.

Thôi Lương Dã nhìn thấy Hạ Linh trước, nói một tiếng với An Thần. An Thần cũng quay ra nhìn.

Hắn chỉ khẽ gật đầu xem như là chào hỏi, cảm xúc trong con ngươi có chút phức tạp.

“Hạ Linh.” Thôi Lương Dã trực tiếp đứng dậy, “Chúng ta lại có thể

ngồi cùng nhau rồi.”

Thời Sênh đánh giá Thôi Lương Dã.

Tên đàn ông này sẽ không phải là tên thiểu năng Mộ Bạch chứ?

Những chuyện Doãn Bảo Bảo đã làm không có chuyện nguyên nhân nhóm Thiểm Diệu tan rã lúc trước.

Thời Sênh có chút không đoán được, chi bằng rút kiếm ra chém thử xem sao?

Dù sao thì thằng cha Mộ Bạch kia đánh không lại sẽ tự sát ngay.

Quỳ gối trong chớp mắt.

Trong khi Thời Sênh đang suy nghĩ về khả năng của chuyện này thì Thôi Lương Dã đã đi đến: “Hạ Linh mỗi lần đi dự tiệc đều mang theo bạn gái nhỏ, đúng là làm chúng tôi ngưỡng mộ. Lúc trước chúng tôi đều nói cậu là người thoát ế cuối cùng, không ngờ bây giờ cậu lại có người yêu sớm nhất.”

Thái độ của Thôi Lương Dã rất tự nhiên, Thời Sênh không nhìn ra điều gì trên mặt hắn.

Nhớ lại lần trước Mộ Bạch dùng thân thể của Hạ Thanh, trực tiếp dùng bộ dạng của nguyên chủ, chứng tỏ khi hắn không nắm chắc gặp mặt mình, có thể thu hồi cảm xúc của bản thân rất tốt.

Lẽ nào Thôi Lương Dã không phải là Mộ Bạch?

Hay là hắn thăng cấp rồi?

“Liên quan gì đến cậu.” Thái độ của Hạ Linh lạnh lẽo cứng rắn trước sau như một.

“Hạ Linh.” Thôi Lương Dã giống như có chút bất đắc dĩ nói: “Tôi và An Thần đều không trách cậu, cậu cần gì phải…”

Ánh mắt Hạ Linh bỗng trở lên lạnh lẽo. Không khí xung quanh giống như đông cứng lại, nếu không phải vướng Thời Sênh ở bên cạnh, bây giờ Hạ Linh rất muốn đánh người.

An Thần đột nhiên lên tiếng: “Lương Dã. Cậu ta trước giờ sẽ không nhận sai, lúc trước như thế bây giờ vẫn như thế. Cậu và cậu ta có cái gì để nói với nhau chứ.”

Khóe miệng Hạ Linh nhếch lên mang theo sự lạnh lẽo, từ đáy mắt anh phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đóng băng mọi người xung quanh.

Thôi Lương Dã hình như hơi khó xử, nhìn trái nhìn phải, không biết phải làm sao.

Những người xung quanh đều nhìn về phía này chờ xem kịch hay, chỉ chỉ chỏ chỏ vào bọn họ.

Nhóm nhạc Thiểm Diệu cực hot một thời lại cùng tụ hội ở một nơi sau hai năm tan rã, bầu không khí lại kỳ quái như vậy.

Xem ra chuyện được tiết lộ trên mạng lúc trước đều là thật.

Đúng là Hạ Linh đã phản bội nhóm Thiểm Diệu.

Lần này càng có nhiều người chỉ chỉ chỏ chỏ vào Hạ Linh, chỉ có điều do thân phận hạn chế, không tiện nói lời khó nghe.

“Chúng ta đi.” Hạ Linh kìm nén cơn nóng giận muốn tiến lên đánh người, kéo Thời Sênh chuẩn bị rời đi.

Sự kiện như vậy anh không hề muốn tham gia, còn không bằng anh và vợ anh ở nhà.

“Đi cái gì chứ?” Thời Sênh lôi anh lại, nháy nháy mắt nhìn anh, đợi bản cô nương ra oai cho anh xem.

Hạ Linh khẽ cau mày, anh không muốn ngồi cùng hai người này.

Hiển nhiên An Thần cũng nghĩ như vậy, đã gọi người của ban tổ chức đến đổi chỗ ngồi.

“Rất xin lỗi anh An, bây giờ không thể đổi chỗ…” Người của ban tổ chức bất đắc dĩ nói.

Chỗ ngồi đã được sắp xếp ổn thỏa từ lâu, bây giờ sao có thể nói đổi là đổi được chứ?

Thời Sênh quét mắt nhìn sắc mặt không tốt của An Thần, dẫn Hạ Linh đi đến hàng ghế đầu dành cho khách VIP.

Nhân viên ban tổ chức muốn chặn hai người lại, Thời Sênh nhìn về phía hàng ghế đầu, gọi một người đang ngồi ở đó: “Sư phụ.”

Một vị khách trung tuổi mặc com-lê ở hàng ghế khách VIP đang nhắm mắt dưỡng thần, từ từ mở mắt ra, nhìn về phía Thời Sênh.

Mặc dù cũng có chút đẹp trai, nhưng với vẻ mặt nghiêm khắc đó nhìn thế nào cũng khiến người ta có cảm giác giống như thầy giáo chủ nhiệm của trường học đến rồi.

“Đó là ai vậy?”

“Không biết, cùng đến với lão Nghiêm.”

“Vừa nãy Bộ Manh gọi ông ấy là gì? Sư phụ? Đây là quan hệ rối rắm gì vậy…”

Thầy chủ nhiệm… à không, ánh mắt nghiêm khắc của sư phụ nhìn chằm chằm Thời Sênh mấy giây, quay ra nói nhỏ với ông lão ngồi bên cạnh. Người ở bên cạnh ông lão lập tức đích thân đi mời bọn họ qua đó.

Lần này, những người xung quanh không dám nói gì nữa.

Lão Nghiêm rất có tiếng nói trong giới, đắc tội với lão Nghiêm vậy thì đừng mong sống yên ổn.

Chương 856: Cô nàng xui xẻo (24)

Thời Sênh và Hạ Linh thực sự đã ngồi ở hàng ghế dành cho khách VIP, những người khác đều nhìn ra chỗ khác, tính khí lão Nghiêm này rất quái gở.

Thấy lão ta đến hội trường sớm như vậy thì biết rồi.

Những nhân vật lớn khác đều đợi đến lúc cuối cùng mới xuất hiện.

An Thần nhìn chằm chằm vào bóng lưng người ở phía trước, nắm chặt bàn tay, một lúc lâu sau mới buông lỏng.

“Lần này, Thời Sênh và Hạ Linh nổi tiếng thật rồi.” Thôi Lương Dã ngồi bên cạnh An Thần cảm thán.

An Thần vừa mới thả lỏng tay lại bắt đầu nắm chặt lại.

Thôi Lương Dã vỗ vỗ vai An Thần, an ủi nói: “Cậu cũng đừng lo, với độ nổi tiếng bây giờ của cậu, bọn họ không thể vượt qua cậu được.”

“Hừ!”

An Thần hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không để ý đến hàng ghế Vip nữa.

Thôi Lương Dã bất đắc dĩ nhún vai.

…

Hàng ghế VIP.

Sư phụ nghiêm mặt đánh giá Hạ Linh từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài mấy lượt, mặt mày ủ dột hỏi: “Đây chính là thằng nhóc thối tha mà con xem trọng sao? Ngoại trừ đẹp trai ra thì có chỗ nào đặc biệt chứ?”

Thời Sênh nghiêm túc hỏi ngược lại: “Đẹp trai vẫn chưa đủ à?”

Gương mặt này đem ra ngoài có thể được rất nhiều người ngưỡng mộ…

Được rồi, antifan của Hạ Linh cực kỳ ghét gương mặt này của anh.

Quả là một kỳ tích.

Những ngôi sao khác cho dù không được yêu thích thế nào cũng có một ít fan, nhưng Hạ Linh thì không bôi nhọ anh vài câu, đám người đó giống như cảm thấy không thoải mái.

Sắc mặt sư phụ càng xấu hơn: “Nhìn người không thể nhìn mặt.”

Thời Sênh nghiêm túc xin chỉ bảo: “Vậy nhìn chỗ nào?” Cơ thể?

Sư phụ trầm ngâm vài giây: “Nhân phẩm, ta nghe nói tính khí của cậu ta không tốt?”

Từ lúc Vu Thanh nói với ông chuyện này, ông luôn chú ý đến chàng trai tên là Hạ Linh này. Trên mạng đầy ắp lời chửi mắng, nào là đánh MC, khiêu khích fan, rồi còn kiêu căng tự đại.

Loại người này sao có thể ở chung với Bé ngoan được.

“Anh ấy đối xử với con rất tốt, cho dù đối với người khác không tốt thì đã sao? Đối xử tốt với con là đủ rồi. Sư phụ đối với con mà nói một người nhìn vừa mắt là đủ rồi.”

Sư phụ: “…” Sao ông lại có cảm giác một thời gian không gặp, đồ đệ của ông trở nên thông minh rồi?

“Người trẻ tuổi bây giờ, ông để cho bọn chúng tự do đi. Đứa trẻ Hạ Linh này cũng khá, ông yên tâm tôi cam đoan với ông.” Lão Nghiêm bỗng cười híp mắt, hiền từ nói chen vào.

Hạ Linh nhìn lão Nghiêm khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng nhìn sư phụ Thời Sênh đang cau mày, trịnh trọng nói: “Con chỉ đối tốt với một mình Bé ngoan.”

Lão Nghiêm càng cười vui vẻ hơn, lại khen thêm vài câu: “Cậu nhóc này nhìn thì kiêu ngạo, thật ra tâm địa rất tốt, có lúc biểu hiện bên ngoài của con người không chắc đã là sự thật.”

Lão Nghiêm cũng đã mở miệng rồi, sư phụ vốn còn muốn giáo huấn vài câu, nhưng tình huống không thích hợp, ông không tiếp tục nói chủ đề này nữa.

“Bé ngoan, nói cho sư phụ nghe, sao bỗng nhiên lại muốn nói chuyện rồi?” Lần này ông ta đến thứ nhất là để giúp lão Nghiêm giải quyết chút vấn đề, thứ lại là mở miệng nói chuyện thay đồ đệ của mình đàm phán về chuyện yêu đương.

“Sư phụ, chuyện này về nhà hãy nói.”

Sư phụ suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý, ở đây đích thực không phải chỗ để nói chuyện.

Ông nghiêm nghị trừng mắt nhìn Hạ Linh, rồi quay đầu nói chuyện với lão Nghiêm.

Thời Sênh đá lông nheo với Hạ Linh, dựa về phia anh, đè thấp giọng nói: “Được lắm! Anh còn quen cả lão đại trong giới cơ?”

Không ngờ nàng dâu nhà cô lại lợi hại như vậy.

Hạ Linh ôn nhu nhìn Thời Sênh cười một cái, nắm lấy tay cô, nói: “Khi anh mới vào nghề, có duyên gặp lão Nghiêm mấy lần.”

Khi đó, anh vẫn còn là người mới cái gì cũng không hiểu, lần đầu tiên gặp lão Nghiêm chính là trong một cuộc thi.

Lúc cuộc thi chưa bắt đầu, một mình lão Nghiêm ngồi trong hậu trường, bên cạnh không có ai. Ông ấy đeo kính, tay cầm máy tính bảng, nghiêm túc chọn đi chọn lại trên đó.

Vốn dĩ Hạ Linh không tính để ý tới ông già kỳ lạ này. Kết quả ông ta cầm máy tính bảng đi tới, hỏi anh làm thể nào để mở trang web.

Hạ Linh cũng tiện thể giúp ông ta, ai ngờ ông già kỳ lạ ấy lại quý anh. Hai năm trước khi anh suy sụp, lão Nghiêm còn muốn tìm người giúp anh.

Mỗi người đều có cơ duyên của mình, rõ ràng lão Nghiêm là quý nhân của Hạ Linh, nhưng anh không hề lợi dụng vị quý nhân này.

Thời Sênh và Hạ Linh thì thầm to nhỏ với nhau, sư phụ thỉnh thoảng lại ném cái nhìn bất mãn, không khí quỷ dị cho đến khi lễ trao giải bắt đầu.

“Tiếp theo chúng ta sẽ trao giải ngôi sao nổi tiếng năm nay.” Giọng nói của MC vang vọng khắp khán phòng: “Sẽ là ai đây?”

Cùng với giọng nói của MC, trên màn hình lớn bắt đầu chiếu đoạn VCR là MV lúc mới vào nghề của nhóm Thiểm Diệu, lúc đó Hạ Linh vẫn còn là một chàng trai mặt búng ra sữa, đẹp trai thời thượng, tính cách trẻ con.

Thực ra Hạ Linh không hợp hát đồng ca loại nhạc tiết tấu nhanh này. Anh thích hợp hát các ca khúc cổ phong tao nhã kỳ ảo.

Hạ Linh nhìn màn hình lớn, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm.

VRC kết thúc, MC tiếp tục đọc bản thảo: “Sau đây xin mời Tiểu Thiên Vương nổi tiếng của chúng ta… Hạ Linh.”

Cả khán phòng yên lặng một cách kỳ dị.

Tình huống gì đây?

Hạ Linh?

Tên này antifan đông như kiến cỏ, sao có thể là Tiểu Thiên Vương nổi tiếng được?

Mẹ kiếp! Có cửa sau à.

Đèn sân khấu chiếu vào vị trí của Hạ Linh, cả người mặc lễ phục đen. Trong ánh hào quang, gương mặt của người đàn ông cực kỳ tuấn tú, nét mặt mang theo mấy phần kiêu ngạo.

Người trong giới đều biết Hạ Linh đẹp trai miễn chê, nhưng trước đây họ chỉ chú ý đến hành động tồi tệ của Hạ Linh. Dường như đây

là lần đầu tiên họ cảm thấy anh như vậy.

An Thần ở phía sau nhìn chằm chằm người đàn ông đang được ánh đèn sân khấu chiếu vào, ánh mắt tựa như có độc, sao có thể là hắn ta…

Tất cả mọi người đều có thể, sao lại cứ là hắn chứ.

Nổi tiếng không chỉ đơn thuần nhìn vào một phương diện, số lượng antifan của Hạ Linh dễ dàng đè bẹp những người khác, album của anh cũng bán được nhiều hơn người khác.

Đừng hỏi tại sao.

Antifan bày tỏ họ không thích Hạ Linh nhưng yêu thích bài hát của anh.

Cái gọi là vừa yêu vừa hận chính là cảnh giới này.

Ghét một người ghét đến mức yêu thích người đó.

Hạ Linh nói một câu không hợp liền bị bôi nhọ lên tin hot, chuyện đạt được giải Tiểu Thiên Vương nổi tiếng là do anh dựa vào thực lực mà có được.

Hạ Linh chẳng có cảm giác gì với hạng mục giải này, đi lên nhận cúp xong đi xuống luôn, không phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải.

Làm cho MC lúng túng một lúc lâu.

Cũng vì thế mà Hạ Linh nhận được một danh hiệu.

Tiểu Thiên Vương antifan.

Buổi lễ trao giải kết thúc, sư phụ kè kè đi cạnh lão Nghiêm một bước cũng không rời, vì vậy Thời Sênh và Hạ Linh chỉ có thể đi theo lão Nghiêm đến Nghiêm gia.

Lúc đi ra khỏi khán phòng gặp mặt An Thần và Thôi Lương Dã, sắc mặt của An Thần không được tốt cho lắm. Mặc dù hắn đã cật lực che đậy cảm xúc trong đáy mắt nhưng vẫn lộ một chút ra ngoài.

“Chúc mừng.” Thôi Lương Dã nhìn có vẻ khá rộng lượng, cười haha chúc mừng Hạ Linh.

Hạ Linh dắt Thời Sênh đi, không thèm nhìn bọn họ đi thẳng qua.

Thôi Lương Dã nhếch môi, không tỏ rõ ý kiến.

An Thần nhìn chằm chằm Hạ Linh bị đám ký giả bao vây, sắp đánh người, vẻ mặt hắn càng khó coi. Thân là một nghệ sĩ không, không chú trọng hình tượng chút nào, tùy hứng làm bậy, loại người này vậy mà cũng có thể đạt giải?

“Mạt Mạt, lát nữa tôi phải về công ty trước, em về chung cư đợi tôi.”

“Được.”

Hai bóng người đi qua An Thần, hắn cảm thấy giọng nữ khá quen. An Thần ngẩng đầu nhìn ra, trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh diễm.

Chương 857: Cô nàng xui xẻo (25)

Nghiêm gia.

Khi lão Nghiêm còn trẻ, cũng là một nhân vật huyền thoại của giới ca sĩ. Khắp trong nhà đều là những vật kỷ niệm, áp phích từ rất lâu rồi, đĩa hát…

Khắp cả Nghiêm gia đều mang hơi thở cổ kính.

Nhưng vừa bước vào trong, Thời Sênh liền cảm nhận được một luồng khí âm u lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Lúc sư phụ của cô bước vào Nghiêm gia, rõ ràng càng nghiêm nghị hơn trước, cả người đều căng thẳng.

Thời Sênh nhìn quanh phòng khách một vòng, đồ vật trong phòng quá nhiều, đa số đều rất cổ.

“Ngồi tự nhiên.” Lão Nghiêm mời họ vào nhà, rồi căn dặn nữ giúp việc: “Đi pha trà.”

Có lẽ lão Nghiêm biết Thời Sênh và sư phụ muốn nói chuyện riêng, cười híp mắt nói: “Hạ Linh cậu đi cùng tôi đến phòng sách.”

Hạ Linh buông Thời Sênh ra, khẽ gật đầu với sư phụ cô, đi theo lão Nghiêm lên tầng hai.

“Sư phụ.”

“Nói đi, có chuyện gì?” Sư phụ ngồi trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh mím môi, hỏi thẳng vào vấn đề: “Sư phụ chắc người biết con có khả năng gì rồi?

Thời Sênh không tin người đàn ông này không biết.

Khả năng mà nguyên chủ thể hiện ra bên ngoài, bản thân cô có thể không biết. Người đứng ngoài quan sát như ông còn có thể không rõ sao?

“Ai nói cho con biết?” Sư phụ không phủ định.

Thời Sênh nhún vai: “Con tự phát hiện.”

Sư phụ đánh giá Thời Sênh, nhìn biểu cảm tự nhiên của cô, không giống như nói dối. Nét mặt ông giãn ra: “Hồi đó, con còn nhỏ. Ta không nói cho con biết là vì tốt cho con, sợ con vì khả năng này mà đi sai đường.”

Nguyền rủa.

Đó là một khả năng rất nghịch thiên.

Ngày đó khi ông phát hiện ra điều này cũng vô cùng kinh sợ.

“Nếu như con đã biết rồi, sư phụ muốn nói với con phải giữ vững tâm mình, đừng làm chuyện vi phạm pháp luật.” Sư phụ ngập ngừng: “Ta không khuyến khích con sử dụng thường xuyên khả năng này. Khả năng càng lớn, sau này phải trả giá càng lớn, thế giới này có quy tắc của nó.”

Điều ông sợ nhất là đồ đệ của mình đi sai đường.

“Nguyền rủa không có tác dụng với người tốt.” Thời Sênh chống cằm nói: “Hơn nữa, không thể dồn người khác vào chỗ chết, chỉ có thể bắt bọn họ trả cái giá thích hợp.”

Chẳng hạn như một kẻ sau khi giết người vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, sẽ có họa ở tù.

Một người chiếm đoạt tài sản của người khác, cuối cùng sẽ trở nên hai bàn tay trắng.

Hiển nhiên sư phụ không biết vẫn còn có chuyện này, ông kinh ngạc hỏi: “Làm thế nào con biết?”

“Lần mò ra thôi.” Cái này không có giáo trình, ngoài việc tự lần mò còn có thể làm thế nào.

Sư phụ quỷ dị nhìn Thời Sênh, ý câu vừa nãy của cô chứng tỏ cô đã từng muốn giết người?

Sư phụ bị ý nghĩ này dọa sợ, nghiêm khắc trừng mắt nhìn Thời Sênh: “Bé ngoan, ta nói con nghe…”

Sư phụ lên lớp Thời Sênh một bài, cái gì gọi là tuân thủ kỷ cương pháp luật.

Lúc rời khỏi Nghiêm gia đã gần 2 giờ sáng. Lúc ra khỏi cửa, cô nhìn thấy lão Nghiêm ngồi trên sofa: “Sư phụ, con thấy người nên dẫn lão Nghiêm đến chỗ khác sống đi, ở đây… có chút xúi quẩy.”

Sư phụ nghiêm mặt nói: “Nói năng bậy bạ, mau về đi.”

Thời Sênh nhún vai, nghĩ chắc sư phụ cũng biết, cô có nói thêm cũng vô ích.

...

Sau khi An Thần về nước lập tức xuất hiện trước công chúng, kéo lại độ nổi tiếng đã mất trước kia.

Ban đầu, chuyện đó mặc dù ít người nhắc đến, nhưng chuyện này không có quan hệ gì lớn đến An Thần, nhiều lắm là bị Doãn Bảo Bảo lừa, fan nhao nhao lên thương An Thần.

An Thần sợ. Hắn sợ thành tựu của Hạ Linh vượt mặt hắn, cho nên khi còn ở trong nhóm, hắn không để cho Hạ Linh có nhiều cơ hội để bộc lộ tài năng.

Bây giờ, gần như An Thần đối đầu với Hạ Linh về mọi thứ.

Hạ Linh hoàn toàn không để tâm An Thần. Nếu như thực sự chọc giận anh, Hạ Linh sẽ trực tiếp khai chiến.

Thủ đoạn troll antifan của Hạ Linh càng ngay càng cao tay.

Nhưng trong đám antifan, dần dần có một số antifan không đơn thuần bôi nhọ anh mà bắt đầu quay ra “tẩy trắng” giúp anh.

Cách “tẩy trắng” lành mạnh thoát tục như vậy, lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy.

Còn tin đồn về Thời Sênh cũng bắt đầu lưu truyền trong giới.

Về việc cô cứ động một tí là nguyền rủa người ta có họa sát thân.

Cuối cùng không biết ai đã moi ra thân phận của sư phụ cô trong buổi lễ trao giải ngày hôm đó.

Sư phụ cô cũng có weibo, còn là tài khoản được chứng thực. Người ta đường đường là một đạo trưởng.

Sức mạnh của dân mạng vô cùng lớn mạnh. Tin tức này truyền ra ngoài không bao lâu đã có người đào mồ ảnh nguyên chủ mặc áo đạo sĩ ở trên núi.

Mặc dù chỉ là một bên mặt, nhưng gương mặt trẻ con đáng yêu đó không khó để nhận ra.

Đây là đồ đệ của đại sư.

Chẳng trách lợi hại như vậy, nói gì trúng nấy.

Bây giờ Thời Sênh vừa bước vào công ty của Hạ Linh liền bị một đám người vây lấy, nhao nhao đòi xem bói.

Thời Sênh bất đắc dĩ nói: “Tôi không phải là thầy bói.”

Bản cô nương thực sự không biết.

Các người còn như vậy bản cô nương sẽ gọi cảnh sát đó!

“Tiểu Manh, cô giúp tôi bói xem, tôi trả cô tiền.”

“Tiểu Manh cô cũng bói cho tôi đi, gần đây tôi xui quá…”

“Tiểu Manh…”

Bói cái rắm ý!

Cô đâu có biết xem bói, cô chỉ biết nguyền rủa người khác thôi.

Thời Sênh ra sức chen lên phía trước, để bà mày đi qua.

Kiếm của bà mày đâu?

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, nhếch mép, âm trầm nói: “Tôi thấy ấn đường của mọi người chuyển màu đen, có họa sát thân.”

Đám người: “…”

Thời Sênh nhân lúc mọi người đang ngơ ngác, cấp tốc chen ra ngoài, chạy nhanh như một cơn gió vào phòng luyện tập của Hạ Linh.

Mẹ nó, đám người này cứ thích dẫn xác đến để cô nguyền rủa. Bệnh à?

Trong phòng luyện tập rất yên tĩnh, Thời Sênh nhìn một vòng không thấy ai. Cô đi về khu nghỉ ngơi ở phía trước, thấy Hạ Linh đang nằm bò trên ghế sofa.

Hạ Linh đeo tai nghe, mắt lim dim, mái tóc tự nhiên xõa xuống, che đi hàng lông mày dài, dường như anh không phát hiện ra có người vào phòng, không hề động đậy.

Thời Sênh không tiếng động bước đến gần anh, chuẩn bị hôn trộm anh một cái. Cô vừa mới đến gần thì Hạ Linh đội nhiên mở mắt, giơ tay ra cầm tay cô, kéo cô lên người mình.

Hạ Linh giữ chặt eo cô: “Em muốn làm gì? Định ăn đậu hũ của anh hả?”

“Đúng thế.” Thời Sênh trực tiếp hôn xuống.

Ăn đậu hũ của người đàn ông của mình thì làm sao?

Hạ Linh chống đỡ không nổi, bị hôn đến choáng váng: “Dừng, dừng, dừng…” Giọng nói của Hạ Linh hơi khàn đi.

Anh nghiêng đầu, thở gấp vài hơi, bất dắc dĩ véo má Thời Sênh: “Nếu không phải ở đây không tiện, hôm nay anh tuyệt đối không tha cho em.”

Thời Sênh đoan trang nói: “Chính là vì không tiện em mới trêu chọc anh.”

Mẹ nó, nếu như thuận tiện, còn trêu chọc anh làm gì?

Bản cô nương đã trực tiếp lên rồi.

“Về nhà anh sẽ xử lý em.” Hạ Linh đè dục vọng trong người xuống, ôm cô ngồi dậy: “Bé ngoan, em đóng làm nữ chính trong MV ca khúc mới của anh được không?”

Thời Sênh thấy lạ: “MV của anh không phải đều không có nữ chính sao?”

Hạ Linh cọ cọ vào cổ Thời Sênh, bờ môi chậm rãi lướt xuống xương quai xanh, ái muội khẽ cắn cô: “Anh muốn tất cả những gì của anh đều có em tham gia.”

Anh muốn trong thế giới của anh đều có dấu vết của cô.

Như vậy anh mới có thể chắc chắn, cô thực sự tồn tại.

Cô thuộc về anh.

Chương 858: Cô nàng xui xẻo (26)

MV không cần quá nhiều kỹ năng diễn xuất, nhưng cũng cần phải diễn.

Thực sự Thời Sênh không muốn quay nhưng Hạ Linh cứ bám lấy cô, Thời Sênh không còn cách nào đành phải đồng ý.

Vu Thanh nghe chuyện Thời Sênh sẽ quay MV cũng không quá phản đối, chỉ nhắc Hạ Linh phải chú ý đúng mực đừng để Bé ngoan nhà ông bị anti.

MV cổ phong kể về câu chuyện của một cô công chúa bị mất nước, trong suốt quá trình quay MV Thời Sênh phải thay hơn 10 bộ trang phục.

Bây giờ thời tiết nóng bức, mặc mấy lớp quần áo rườm rà còn phải thay liên tục, Thời Sênh chỉ muốn giết người.

“Cô Bộ, cô chớ lộn xộn, lớp trang điểm bay hết rồi.” Chuyên gia trang điểm nhắc nhở Thời Sênh.

“Nóng!” Thời Sênh cầm quạt cầm tay, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô cảm giác trên người giống như quấn bông, cả người đều là mồ hôi.

Thợ trang điểm cũng hết cách, bất đắc dĩ nói: “Cô Bộ cô cố chịu, đây là bộ cuối cùng rồi.”

“Sao lại phiền phức như vậy chứ!” Thời Sênh cào bàn, Hạ Linh tên đần này. Mẹ kiếp lại troll cô.

Thay bộ trang phục này, muốn chết à!

Chuyên gia trang điểm bụm miệng cười, làm nghề này đâu có dễ dàng như vậy.

Nhà tạo mẫu ở bên cạnh vừa chọn phụ kiện tóc vừa hỏi Thời Sênh: “Cô Bộ, cô biết xem bói thật sao?”

“Không biết, ai lại dám đồn đại lung tung về tôi thế?” Cô đã nói rất nhiều lần rồi, cô không biết xem bói, vì sao những người này lại không tin.

“Bây giờ mọi người đều nói như vậy.” Nhà tạo mẫu đi đến cài phụ kiện tóc cho cô, hai mắt phát sáng, “Nếu như cô biết xem bói thật, cô có thể xem cho tôi không?”

“Tôi không biết xem bói.” Thời Sênh hất hàm, cảm giác trên đầu càng ngày càng nặng, nội tâm suy sụp: “Cô có thể đeo cho tôi ít thôi được không? Đây cũng không phải là thật, đạo cụ ai làm mà nặng như vậy.”

Có đầu óc không vậy?

Thợ trang điểm đứng bên cạnh cười, giải thích rằng: “Đây là đồ thật, được tài trợ đặc biệt.”

“Tài trợ đặc biệt?” Thời Sênh soi gương, “Ai tài trợ vậy? Thứ đồ chơi này cũng không đáng bao nhiêu tiền đi?”

Ai rảnh rỗi đi tài trợ MV của Hạ Linh.

Không biết tiêu tiền vào đâu nữa à?

Sao lại cảm thấy có chút bất thường.

“Không biết, đạo diễn đem tới nói là có người tài trợ.

Nhân viên ở trường quay đều không biết ai tài trợ.

…

Cảnh quay cuối cùng.

Công chúa mất nước chịu khổ chịu nhục vì muốn báo thù cho quốc gia của mình nhưng khi vị vua trẻ cam tâm tình nguyện chết trước mặt cô, cô công chúa mất nước mới hiểu ra mình đã sớm yêu vị vua trẻ.

Cảnh cuối cùng là cô tự sát vì tình.

Nói thì đơn giản nhưng làm thì rất khó, khiến Thời Sênh phải thể hiện đủ các cung bậc cảm xúc sinh ly tử biệt, cô không làm được.

Đạo diễn cũng hết hết cách quay một đoạn miễn cưỡng có thể đạt, đến lúc thêm hiệu ứng sẽ trở nên đẹp đẽ lung linh.

Sau khi quay xong cảnh cuối cùng, Thời Sênh lập tức nhảy cẫng lên, cởi thắt lưng bắt đầu cởi trang phục. Mẹ kiếp! Nóng quá!

“Quay về rồi cởi.” Hạ Linh đi đến, sắc mặt hơi sa sầm. Ở đây có nhiều người như vậy, cô lại dám cởi.

“Em mặc rất nhiều lớp.” Nếu còn không cởi ra cô cảm thấy mình sẽ say nắng mất.

“Không được.” Thái độ của Hạ Linh rất kiên quyết, anh kéo cô đi đến phòng hóa trang.

Chỉ mình anh có thể thấy cơ thể cô.

Tính chiếm hữu của Phượng Từ cũng không kém cô, Thời Sênh rất hiểu cảm giác này, vì vậy chỉ có thể im lặng đi theo anh.

Hai người vừa bước đến bên ngoài cửa hóa trang, bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ mạnh, một luồng hơi nóng từ phía trước ập tới.

Hạ Linh theo bản năng ôm chặt Thời Sênh vào lòng ngã nhào xuống đất.

Sau tiếng nổ lớn, cả không gian dường như yên tĩnh lại.

Người Hạ Linh hơi run, một lúc lâu sau mới sờ cổ Thời Sênh, giọng hơi run hỏi: “Em có bị thương không?”

“Không, em không sao.” Thời Sênh vuốt ve mặt Hạ Linh: “ Em vẫn ổn.”

Nghe thấy giọng nói của Thời Sênh, tim của Hạ Linh với dần dần khôi phục nhịp đập.

Suýt nữa thôi, nếu như anh đi nhanh một chút.

Chân tay Hạ Linh run rẩy đỡ Thời Sênh dậy, sau đó hung hăng ôm cô vào lòng. Tiếng nói của người ở xung quanh từ từ vang lên, từ xa

đến gần.

Thời Sênh vỗ nhè nhẹ lưng Hạ Linh, ánh mắt rơi trên chỗ bị nổ.

Đó là phòng hóa trang lúc trước.

Một vụ nổ lớn như vậy rõ ràng là có người gây ra, người trong đoàn đã ngay lập tức báo cảnh sát.

Phía cảnh sát xác định không có người tử vong, chỉ có thợ trang điểm đang ở trong phòng hóa trang lúc đó bị thương, còn về nguyên nhân vụ nổ tạm thời chưa rõ.

Truyền thông đã nhận được tin tức rất nhanh, nhân vật chính là Hạ Linh đương nhiên lại bị bôi xấu.

Vốn dĩ vụ án này không thuộc sự quản lý của Cục cảnh sát phía Đội trưởng Hồng, nhưng có tên của Thời Sênh nên hắn lập tức dẫn người đến.

Đội trưởng Hồng là cốt cán của cục cảnh sát thành phố, hiệu quả làm việc cao hơn rất nhiều so với những phân cục khác, nhưng nguyên nhân vụ nổ vẫn chưa tra ra, giống như không hiểu sao lại nổ.

Uy lực lớn như vậy mà bọn họ lại không tìm được chút thuốc nổ nào tại hiện trường.

Thời Sênh nghe ý kiến của Đội trưởng Hồng xong, trong lòng đã có đáp án.

Ngoại trừ tên thiểu năng Mộ Bạch, cô thực sự không nghĩ ra ai lại có bản lĩnh lớn như vậy.

Thời Sênh đã đi hỏi đạo diễn. Những đồ mà cô đeo lúc trước là do ai tài trợ. Đạo diễn nói là do một doanh nhân nổi tiếng, vì là tài trợ miễn phí nên ông ta đồng ý.

Tuy nhiên khi cô đi điều tra tên doanh nhân đó, người ta căn bản chưa từng tài trợ.

Người đạo diễn gặp khi đó, Thời Sênh tra thế nào cũng không ra.

Nếu không phải cô cảm thấy những thứ này lai lịch bất minh, quen đổi thành đồ của mình thì không biết chừng thứ bị nổ tung chính là đầu cô.

Tên thiểu năng Mộ Bạch này được lắm!

“Cô Bộ, mời cô trả lời câu hỏi của tôi.” Đội trưởng Hồng gõ gõ bàn, con bé chết tiệt này từ lúc nãy đã bắt đầu thất thần, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thời Sênh vô tội nhìn về phía Đội trưởng Hồng: “Cái gì?”

Đội trưởng Hồng đen mặt, đè nén tức giận lặp lại câu hỏi một lần nữa: “Xin hỏi, gần đây cô Bộ có đắc tội với người nào không?”

“Đắc tội người nào à?” Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu.

Đội trưởng Hồng gật đầu, cầm bút chuẩn bị ghi chép.

“Tôi đắc tội với rất nhiều người, có nói với anh ba ngày ba đêm cũng không hết.”

Đội trưởng Hồng: “…”

Người đâu!

Lôi con bé chết tiệt này ra ngoài đánh chết cho bổn đội trưởng.

Cái gì mà đắc tội với rất nhiều người chứ?

Đội trưởng Hồng hít thở sâu, tự nói với chính mình phải bình tĩnh: “Có ai tương đối đặc biệt không?”

“Người đặc biệt thì tôi không quen.” Cô căn bản không biết tên thiểu năng Mộ Bạch lần này là ai, cũng không biết có thân phận gì.

“Miêu tả ngoại hình một chút đi.”

“Chưa từng gặp.”

“Giọng nói?”

“Chưa từng nghe thấy.”

Bút trong tay Đội trưởng Hồng suýt nữa thì bị bẻ gãy. Hắn hung dữ trừng mắt nhìn Thời Sênh: “Cô Bộ, tôi mong cô nói thật, đây là vì lo nghĩ cho an toàn của cô.”

“Tôi nói đều là sự thật, anh không tin thì tôi cũng chịu.” Bản cô nương vốn dĩ chưa từng gặp tên thiểu năng Mộ Bạch đó thì làm sao mà nói chứ?

Đội trưởng Hồng tức phát điên. Mẹ kiếp! Cô nói thế bảo hắn làm sao tin được?

“Đội trưởng Hồng, tôi thấy gần đây anh…”

Đội trưởng Hồng lạnh lùng đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Hắn đã biết tiếp theo cô định nói gì rồi.

Vừa nãy khi bước vào, những người gặp cô đều bị cô tặng cho một câu: “Tôi thấy ấn đường của anh chuyển sang màu đen, dạo này có họa sát thân.”

“Ối ối.”

Đội trưởng Hồng vừa mở cửa liền nhìn thấy một viên cảnh sát trong cục đụng phải khung cửa, đau nhe răng trợn mắt.

Hắn nhìn khắp cả cục cảnh sát đều xảy ra vấn đề.

Mẹ kiếp! Thật hối hận đem sao chổi này về Cục. Bây giờ hắn đem trả sao chổi này có kịp không?

Chương 859: Cô nàng xui xẻo (27)

Đem trả chắc chắn là không kịp rồi. Vụ án này vẫn chưa phá được.

Nhưng vụ án này không có cách nào để phá. Quanh đấy chỉ có hai camera giám sát. Trong camera giám sát không hát hiện dấu vết của kẻ khả nghi.

Thời Sênh và Hạ Linh là người bị hại, không phải phạm nhân. Sau khi tra hỏi xong đương nhiên phải thả người.

Người trong cục chỉ ước gì Thời Sênh rời khỏi. Mỗi lần cô đến, người của cả cục cảnh sát đều gặp chuyện không may.

Dùng hai từ “tà môn” để miêu tả cô đúng là xem thường cô rồi.

“Lần sau gặp.” Thời Sênh vẫy tay chào với Đội trưởng Hồng.

Đội trưởng Hồng xem như không nhìn thấy. Bây giờ hắn không muốn nhìn thấy cô bé này chút nào.

Hạ Linh không nói năng gì dẫn cô về nhà. Việc đầu tiên sau khi về nhà chính là đè Thời Sênh xuống hôn cô. Trong lúc hai người đang âu yếm vuốt ve thì Vu Thanh quay về.

Đứng ở phòng khách ở phòng khách ra sức gọi, Hạ Linh đành phải bò khỏi người Thời Sênh, quần áo xộc xệch, mở cửa đi ra ngoài.

Vu Thanh thấy anh đi ra từ phòng của Thời Sênh, nhìn anh từ trên

xuống dưới, không hề nổi giận: “Bé ngoan không sao chứ?”

“Không sao.” Hạ Linh đi đến.

Tốc độ nói của Vu Thanh cực nhanh: “Sao đột nhiên lại nổ? Phía cảnh sát nói sao?”

“Không có kết quả gì.”

“Không có kết quả gì?” Vu Thanh cau mày, cái gì gọi là không có kết quả gì?

Làm sao lại nổ? Có nghi phạm không? Những cái này không phải là kết quả sao?

Vụ nổ lần này rõ ràng là nhằm vào Thời Sênh hoặc là Hạ Linh. Phòng hóa trang đó được chuẩn bị cho hai người họ.

Vu Thanh càng nghiêng về suy đoán nhằm vào Hạ Linh, suy cho cùng tên này đắc tội nhiều người như vậy, ai biết tên điên nào nghĩ không thông.

Không được, hắn phải đi tìm sư phụ của Bé ngoan.

Vu Thanh hỏi một lúc lâu, Hạ Linh đều lạnh mặt, đúng là không hỏi được gì. Vu Thanh đi đến thăm Thời Sênh, sau đó vội vàng rời đi.

Hạ Linh đóng cửa, tiếp tục chuyện ban nãy.

Cho đến khi hai người mệt kiệt sức, Hạ Linh mới ôm Thời Sênh không vận động nữa.

Bây giờ, anh nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ.

Suýt nữa anh đã mất cô.

“Keng_”

Thời Sênh giơ tay ra mò điện thoại. Hạ Linh đè tay cô xuống, tỉ mỉ hôn xuống cổ cô, hôn xuống xương quai xanh rồi đi xuống dưới.

“Hạ Linh…” Cô mệt quá rồi!

Đáp lại cô chỉ là từng trận từng trận tê dại, kích thích thẳng vào thần kinh cô.

Bóng đêm dần dần bao phủ mặt đất, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ trong suốt sát mặt đất chiếu vào căn phòng tràn đầy mùi vị ái muội.

…

Ngày hôm sau Thời Sênh mới đọc tin nhắn trên điện thoại.

Không hiển thị số, chỉ có một câu.

_ Mạng của mày cũng lớn lắm.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp! Tên thiểu năng này lại dám buông lời khiêu khích?”

Thời Sênh xoay người đi xuống giường, hai chân mềm nhũn, nhe răng trợn mắt nhìn người nằm trên giường, tùy tiện mặc váy vào, ngồi vào bàn đọc sách mở máy tính lên.

Tin nhắn được gửi đến thông qua một hệ thống mã hóa, còn có tầng tầng lớp lớp mã hóa, cuối cùng tin tức mà cô có được cũng không nhiều.

Thời Sênh từ bỏ việc điều tra mẩu tin nhắn này.

Cô chống cằm nhớ lại và nhập vào tên doanh nghiệp bị mạo danh mà lúc trước đạo diễn nói với cô.

“Xí nghiệp An Thị?” Thời Sênh xem thông tin đăng ký của doanh nghiệp này, khóe miệng co rút.

An Thị

An Thần.

“Xem ra em không mệt chút nào.” Hạ Linh không biết đã đứng sau cô từ lúc nào, ôm cô ném lên giường.

Hạ Linh không mặc quần áo, cơ thể nóng rực đè lên người Thời Sênh, cắn nhẹ vào tai cô: “Có phải tối qua anh không đủ nỗ lực không?”

“ Hạ Linh…Ngô…”

Miệng Thời Sênh bị Hạ Linh chặn lại.

Nội tâm Thời Sênh suy sụp, tinh lực của anh sao lại tốt như vậy chứ?

Nhưng mà sau đó Hạ Linh không làm gì, chỉ im lặng ôm cô.

Giọng nói của Hạ Linh nhẹ nhàng vang lên bên tai Thời Sênh: “Bé ngoan.”

“Sao?”

“Em sợ không?”

“Sợ cái gì?” Bản cô nương không có gì phải sợ.

Hạ Linh bỗng nhiên trầm mặc, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhè nhẹ của hai người.

Một lúc lâu sau, Hạ Linh nói nhẹ vào tai Thời Sênh một câu: “Anh sẽ ở bên em. Cho dù là sống hay chết”

Anh sẽ ở bên em.

Cho dù là sống hay chết.

Khóe môi Thời Sênh từ từ cong lên, có anh thật tốt.

…

Sư phụ của cô tranh thủ đến thăm cô một chuyến, cho cô và Hạ Linh mỗi người một cái bùa hộ thân, nói là có thể giúp bọn họ tránh tai họa được một lần.

Thời Sênh bận rộn tìm Mộ Bạch, Hạ Linh không biết đang bận rộn cái gì. Chuyện ca khúc mới đều đã giao cho Vu Thanh lo liệu, cả ngày đều không nhìn thấy bóng dáng anh.

Phía cục cảnh sát cũng không có tiến triển gì, chuyện vụ nổ dường như cứ như thế bị bỏ qua.

Bây giờ việc đầu tiên sau khi Thời Sênh thức dậy là lướt weibo, xem

nàng dâu của mình lại có thêm bao nhiêu antifan nữa và tìm những kẻ ấu trĩ đến tìm cô xem bói.

Hôm nay, cô vừa lên đã nhìn thấy hai chữ Hạ Linh được đưa lên tin hot.

Nhưng không giống với trước đây, chỉ có chữ Hạ Linh mà thôi, không hề có tiền tố và hậu tố kỳ lạ gì.

Bên trong tiêu đề nổi bật nhất chính là _ Tổng tài mới nhậm chức của xí nghiệp Hạ Thị lại là Tiểu Thiên Vương Hạ Linh.

Thời Sênh trầm ngâm, đã nói không phải con nhà thế phiệt mà?

Kẻ lừa đảo này!

Thời gian này lại dám bày ra trò này???

Antifan của Hạ Linh đều kinh ngạc.

Họ vốn cho rằng Hạ Linh không quyền không thế, ai biết anh đột nhiên trở thành tổng tài?

Antifan tỏ ý họ cần thời gian trấn tĩnh.

Thời Sênh lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hạ Linh.

Khi Hạ Linh nhận được tin nhắn thì anh đang họp, một đám lão già của hội đồng quản trị đều nhìn chằm chằm vào anh, không khí rất căng thẳng, giống như một giây sau là có thể đánh nhau.

Trong tình huống như vậy, Hạ Linh trấn tĩnh lấy điện thoại ra xem.

_ Anh thích làm tổng tài, em tặng anh một cái, sao lại chạy đến Hạ gia hả?

Ánh mắt nghiêm nghị trong mắt anh biến mất trong nháy mắt, khẩu khí này của cô sao lại giống như nói anh muốn làm chủ tịch nước cũng rất dễ vậy?

Người trong phòng họp nhìn chàng trai trẻ đang ngồi trên ghế chủ tọa, đều cảm thấy có chút khó hiểu.

Vừa nãy, anh còn bày ra tư thế muốn đánh nhau, sao xem tin nhắn xong liền giống như con mèo được vuốt ve vậy?

_ Em chỉ cần để anh bảo vệ em là được.

Hạ Linh trả lời tin nhắn xong cất điện thoại đi, khóe môi cong lên, rõ ràng là đang cười, nhưng những người có mặt trong phòng họp lại cảm thấy trong nháy mắt đã vào mùa đông giá rét, gió lạnh thổi khắp nơi.

“Vừa nãy ai nói có ý kiến?”

Giọng nói trong vắt, giống như tiếng hát của anh.

Tuy nhiên giờ phút này không ai cảm thấy dễ nghe, sau lưng tự dưng có một luồng khí lạnh bốc lên.

Bọn họ đều là những lão làng lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, giờ phút này lại bị một chàng thanh niên mới có hơn 20 tuổi làm khiếp sợ.

Phòng họp yên tĩnh lạ thường.

Hạ Linh đứng dậy, một tay đút túi quần, các ngón tay của bàn tay còn lại gõ nhẹ vào mặt bàn: “Mọi người đều là người thông minh. Nếu như ông ấy đã giao công ty lại cho tôi, chứng tỏ tôi không phải là đồ vô dụng như các người đã nghĩ. Đừng làm những chuyện khiến tôi tức giận. Những tin đồn về tôi chắc rằng dạo gần đây mọi người cũng biết đủ rồi. Con người tôi làm việc không quan tâm lễ độ lịch sự.”

Anh nhếch mép, kéo căng độ cong của khóe môi, ánh mắt quét qua những người có mặt trong phòng, chậm rãi bước ra khỏi phòng họp.

Cho đến khi bóng dáng của anh hoàn toàn biến mất, đám người trong phòng họp mới cảm thấy mình có thể hít thở.

Chuyện đầu tiên sau khi Hạ Linh nhậm chức chính là đoạn tuyệt mọi mối quan hệ làm ăn với An Thị, ra sức chèn ép An Thị.

Có người trong Hạ thị phản đối, kết quả bị cưỡng ép bãi chức.

Thủ đoạn cứng rắn của Hạ Linh khiến những người trong Hạ thị hiểu, anh không phải là người dễ bắt bí.

Chương 860: Cô nàng xui xẻo (28)

An Thị bỗng dưng bị Hạ Thị công kích. Thực lực của An Thị và Hạ Thị chênh nhau không nhiều.

Nhưng thủ đoạn của Hạ Linh còn ác hơn bọn họ dự liệu rất nhiều, một chỗ trống cũng không chừa.

Sự phát triển của An Thị trong những năm gần đây tương đối chậm. Đối đầu với Hạ Thị phát triển không quan tâm hậu quả đương nhiên có vài phần thua thiệt.

Vây cánh của An Thị từng chút từng chút bị Hạ Linh chặt đứt.

An Thần với tư cách là người thừa kế kế tiếp của An gia, lúc này An gia cũng sẽ không để hắn tiếp tục ở ngoài làm xằng làm bậy.

Khi An Thần bước vào trong giới ca sĩ, An gia đã không đồng ý.

Những năm gần đây cũng không giúp đỡ gì nhiều cho An Thần.

Lúc này, gia tộc gặp phải chuyện như vậy, An Thần bị ép phải quay về gia tộc.

“Con và hắn cùng trong nhóm nhạc lâu như vậy, con không biết hắn có quan hệ với Hạ Thị sao?”

An Thần lật xem tờ báo, tay không ngừng bóp chặt mép báo, cuối cùng tờ báo bị hắn xé rách. Tròng mắt có chút thâm độc.

Một lúc lâu sau, hắn mới nhả ra vài chữ: “Hắn chưa từng nói.”

Họ Hạ không hiếm gặp, hơn nữa tư liệu lúc trước ghi rằng hắn là cô nhi ở cô nhi viện.

An Thần vò tờ báo thành một cục, nói: “Chẳng qua chỉ là một đứa con riêng, có cái gì đáng sợ chứ! Ba, ba tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, còn sợ hắn sao?”

Người thừa kế chính thức của Hạ Thị vẫn còn đó, hắn không tin Hạ Linh có thể vượt qua người thừa kế, đạt được Hạ Thị.

Cha An Thần hận không thể một phát đánh chết An Thần, cổ họng khô khốc quát An Thần: “Con biết tình hình ây giờ thế nào không? Con suốt ngày chỉ biết âm nhạc âm nhạc, đã từng quan tâm đến cái nhà này chưa?”

“Con không hứng thú với những chuyện này.”

Cha An Thần không kìm được tức giận, tát bốp một cái lên đầu An Thần: “An gia không còn, con cho rằng con còn có thể yên tâm ôm giấc mộng ca sĩ của con sao?”

Sao ông ta lại sinh ra một đứa con như vậy chứ.

An Thần bị đánh có chút bất mãn. Bởi vì chuyện ca hát mà hắn đã cãi nhau với người nhà rất nhiều lần. Lần cãi nhau gay gắt nhất, An Thần và cha hắn suýt nữa cắt đứt quan hệ cha con.

“Ngày mai đến công ty.”

Cha An Thần không cho An Thần có cơ hội từ chối, đi thẳng lên lầu.

Ánh mắt An Thần nhìn xuống sàn nhà, gương mặt đã bị vò nát, vẻ mặt kiêu căng giống như đang chế giễu hắn.

Hạ Linh!

Gương mặt An Thần âm trầm giẫm lên tờ báo, rời đi.

An Thần với tư cách là nam chính, cho dù không thích kế thừa gia nghiệp, nhưng những khả năng cần có của một tổng tài, hắn ta đều có.

Sau khi đến công ty, An Thần trực tiếp tiếp nhận chức vụ phó tổng, mất một khoảng thời gian để hiểu rõ tình hình hiện tại của công ty và bắt đầu đối đầu với Hạ Linh.

Thương trường chính là cuộc chiến không có khói thuốc súng.

Cũng cần phải có thiên thời địa lợi nhân hòa.

Một bước đi sai thua cả ván bài.

An Thần với tư cách là nam chính, thần may mắn luôn thiên vị hắn. Phía Hạ Linh bên này có chút khó khăn. Sau hai lần thua lỗ, các thành viên trong hội đồng quản trị không ngồi yên được nữa.

Sau khi Hạ Linh nói chuyện với chủ tịch hội đồng quản trị Hạ, ý kiến của các cổ đông khác không quan trọng nữa.

Các thành viên trong hội đồng quản trị đều bị áp chế, những người này đều rất tức giận.

“Lão già Hạ Trị không biết nghĩ gì, nhất định để cho một thằng nhãi

ranh đến làm loạn công ty, cứ tiếp tục thế này, công ty sẽ xong đời.”

“Tôi thấy chúng ta nên mau chóng nghĩ cách. Bây giờ Hạ Trị tin lời của Hạ Linh, chúng ta nói gì cũng vô ích.”

“Chủ tịch Hạ chắc có dụng ý khác, không thể nào để Hạ Linh đến làm hại công ty.”

Hạ Trị là ai, bọn rọ là người rõ nhất. Người này đặt lợi ích lên hàng đầu, tuyệt đối sẽ không để Hạ Linh làm hại công ty như vậy, chắc chắn ông ta đang có chú ý khác.

Đám người phẫn nộ chửi rủa mấy câu, trút giận xong thì giải tán, mỗi người đều có tính toán riêng.

…

“Hạ tổng, Hạ tổng, hàng chúng ta xuất khẩu toàn bộ đã bị giữ lại, nói là có vấn đề…” Trợ lý của Hạ Linh lo lắng chạy từ bên ngoài vào.

Hạ Linh ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng lướt nhìn trợ lý.

Tốc độ của trợ lý lập tức chậm lại.

Trợ lý đi đến gần anh, cúi đầu báo cáo: “Tôi mới nhận được tin, có người báo cáo chúng ta mang theo hàng cấm, toàn bộ hàng hóa phải kiểm tra lại. Chuyện này sẽ làm trậm trễ thời gian giao hàng, chúng ta sẽ phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng.”

Một lô hàng lớn như vậy, nếu như phải bồi thường thật vậy thì không phải là con số nhỏ.

“Liên hệ với đối tác, tranh thủ thời gian, chuẩn bị xe.” Hạ Linh dặn dò

ngắn gọn.

“Vâng.”

Hạ Linh dẫn theo người đến hải quan. Người của hai quan một mực từ chối, người phụ trách không ra gặp anh.

Tình huống này rõ ràn là có kẻ ở sau lưng giở trò.

Bọn họ không cần kiểm tra ra cái gì, chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Ánh mắt Hạ Linh âm trầm nhìn chằm chằm vào bến tàu phía xa.

“Cô Bộ. Hạ tổng là cô Bộ.” Trợ lý đột nhiên chỉ về một hướng.

Hạ Linh nhìn theo hướng trợ lý chỉ, một nữ sinh diện mạo đáng yêu đang xuất hiện cùng một người đàn ông. Người đàn ông nhìn có vẻ hơi sợ sệt, cung kính tiễn cô ra cửa.

“Cô Bộ đi thong thả.” Người đàn ông đầu đổ đầy mồ hôi, chỉ kém cúi người 90 độ thôi.

Thời Sênh liếc nhìn hắn.

Người đàn ông lập tức hiểu ra xác nhận lại lần nữa: “Cô Bộ yên tâm, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Hàng của Hạ tổng, chúng tôi sẽ ngay lập tức kiểm tra cho qua.”

“Sớm nghe lời như vậy thì đâu có chuyện gì rồi.”

Người đàn ông xấu hổ toát mồ hôi: “Cô Bộ, vậy…”

“Mấy ngày nữa sẽ ổn.” Thời Sênh vung vung tay, xoay người rời đi.

Ngôn linh thuật chi có tác dụng từ một đến hai ngày, thời gian phải dựa vào đối phương, chỉ cần không phải là kẻ giết người cướp của, thông thường sẽ không bị bắt vào tù, cho nên qua một hai ngày sẽ hết, hoàn toàn không việc gì.

Thời Sênh giả làm thần côn hù dọa người đàn ông này một trận.

Dám đụng đến chồng cô à, cũng không nhìn xem ai đang chống lưng cho anh.

Hạ Linh không để Thời Sênh nhìn thấy mình. Anh nhìn bóng dáng Thời Sênh biến mất trong dòng người, căn dặn trợ lý: “Cho người chuẩn bị làm việc.”

Trợ lý: “…” Làm việc gì chứ?

Không đuổi theo cô Bộ sao?

Trong lúc trợ lý còn đang ngẩn người, phía hải quan đã gọi điện đến, thông báo bọn họ đã kiểm tra xong, có thể cho qua.

Trợ lý ngây người. Hạ tổng thật thần thánh.

Hạ Linh không quay về công ty mà đi thẳng về nhà.

Thời Sênh không có ở ở nhà, Hạ Linh hình thấy xe cô ở dưới, đáng lẽ cô phải về rồi mới đúng.

Hạ Linh gọi điện cho Thời Sênh thì được báo là thuê bao đang ngoài vùng phủ sóng.

Hạ Linh đang chuẩn bị đi xuống lầu, lúc đi qua thang máy nhìn thấy con số trên thang máy đang dừng ở tầng 7, anh đứng đó hơn 10s, chữ số cũng không chạy.

Giống như có bị cái gì lôi lại. Hạ Linh xuống đến tầng 7, đi đến cửa thang máy gọi: “Bé ngoan, em ở trong đó sao?”

Thời Sênh đang chuẩn bị chém thang máy thì đột nhiên nghe thấy giọng của Hạ Linh. Cô lập tức cất đao sắt đi, “Hạ Linh, tìm người đến cứu lão nương.”

Hạ Linh thở phào một hơi, nhẹ giọng an ủi thời sênh: “Em đừng nôn nóng.”

Anh lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho bên sửa chữa.

Thời Sênh đứng trong thang máy, có một loại cảm xúc không nói lên lời. Vừa nãy khi về nhà, phanh xe của cô không ăn, suýt nữa đâm phải người ta.

Đi thang máy thì lại bị nhốt, chuông khẩn cấp lại bị hỏng.

Mẹ nó! Chỉ số may mắn của cô lại bắt đầu giảm rồi.

Đội sửa chữa và đội phòng cháy chữa cháy đến rất nhanh, mân mê mãi mới mở được cửa thang máy, Thời Sênh trấn tĩnh đứng bên trong, không có chút lo lắng.

“Cô bé thật dũng cảm, mau đi ra ngoài đi.” Người của đội phòng cháy chữa cháy khen cô.

Thời Sênh vẫn chưa đi ra, Hạ Linh trực tiếp đi vào trong.

Sau khi anh tiến vào, thang máy đột nhiên bắt đầu rơi xuống, cả thang máy trở nên chênh vênh.

Chương 861: Cô nàng xui xẻo (29)

Biến cố này khiến mọi người đều bất ngờ không kịp trở tay, bao gồm cả Thời Sênh và Hạ Linh.

Lúc thang máy bắt đầu rung lắc, sắc mặt Hạ Linh trắng bệch.

Ngón tay bám chặt vào tay vịn bên cạnh, tay còn lại không dám quá dùng sức.

Thang máy càng ngày càng rung lắc mạnh, Hạ Linh dùng một tay ôm Thời Sênh vào lòng, nghiêng đầu không để Thời Sênh nhìn thấy thần sắc trên mặt anh.

Biến hóa của Hạ Linh đương nhiên Thời Sênh nhìn thấy.

Anh trước giờ không đi thang máy, bất kể tòa nhà cao thế nào anh đều leo thang bộ.

Hành động như vậy trong thời đại cơ giới hóa này đúng là kỳ quặc mà.

Song Thời Sênh cũng đã quen rồi.

Phượng Từ không có chút bệnh thì đâu gọi là Phượng Từ.

Tốc độ rơi của thang máy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tầng cuối, rơi xuống như vậy, người bên trong gần như không còn khả năng sống sót.

Nhưng khi thang máy tiếp xúc với mặt đất, trên người Hạ Linh tỏa ra một luồng ánh sáng trang bao bọc lấy anh và Thời Sênh.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng va chạm rất lớn, cơ thể không hề cảm thấy đau đớn.

Hạ Linh động đậy bàn tay đang đặt trên eo Thời Sênh, anh vẫn có thể cảm nhận được độ ấm của cơ thể cô, anh vẫn còn sống.

Đồng hồ trên cổ tay anh phát ra ánh sáng rực rỡ, kim đồng hồ nhanh chóng quay một vòng, sau khi sóng nước chuyển động thì hồi phục trạng thái bình thường.

Hạ Linh có chút ngớ người, làm sao có thể… không bị gì hết?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình, ánh sáng phát ra trong thang máy chiếu lên gương mặt có chút tái nhợt của anh, nhìn vào khiến người ta có cảm giác đau lòng.

“Anh không sao chứ?” Thời Sênh nhẹ giọng hỏi.

Thiết kế yếu đuối như vậy, chắc chắn là nữ chính vẫn chưa chạy.

Bản cô nương vào nhầm rạp hát rồi không?

Hạ Linh có chút cứng nhắc, cúi đầu nói: “Không sao.”

Không khí ngột ngạt xung quanh khiến Hạ Linh cảm thấy không thoải mái. Anh ôm chặt Thời Sênh vào lòng, lưng chạm vào thang máy lạnh lẽo, giống như như vậy có thể khiến anh có chút cảm giác an toàn.

Thời Sênh trợn tròn mắt, kéo anh ngồi xuống, ôm anh vào lòng.

“Đàn ông con trai anh còn sợ đi thang máy?” Mẹ kiếp đấy là thiết kế quỷ gì thế.

Trong suốt thời gian cô và anh chung sống với nhau, anh cũng không có chứng sợ không gian kín.

Hành động của anh bây giờ chỉ có thể cho thấy anh chỉ là đơn thuần sợ đi thang máy.

Hạ Linh yên tâm thoải mái ôm eo Thời Sênh, úp mắt vào *** mềm mại của cô, bên tai có thể nghe thấy nhịp tim của cô.

Rất bình ổn giống như dòng nước nhỏ chảy róc rách thấm vào trái tim anh, vỗ về sự lo lắng của anh.

Ngày xưa, Hạ Linh từng gặp chuyện ngoài ý muốn, chính là một sự cố thang máy anh suýt chết trong đó. Sau này, anh luôn tránh xa thang máy. Hôm nay nếu không phải Thời Sênh ở bên trong anh tuyệt đối sẽ không tiến vào.

Đội phòng cháy chữa cháy rất nhanh đã chạy đến, xác định bọn họ vẫn còn sống, chuẩn bị cứu hộ, may mà bây giờ thang máy dừng ở mặt đất, không cần lo lắng vấn đề thang máy sẽ tiếp tục rơi xuống.

Nhưng mà cửa thang máy bị kẹt cứng rồi, người của đội phòng cháy chữa cháy tốn rất nhiều sức lực mới có thể mở cửa ra.

Thời Sênh không quan tâm sự kinh ngạc của đám người ở bên ngoài, bế ẵm Hạ Linh đã ngủ thiếp đi ra ngoài.

Đám người đứng hình, há hốc mồm.

Mẹ kiếp! Cô bé này thật trâu bò!

Một người đàn ông lớn xác thế mà cô bế lên nhẹ nhàng như vậy được?

Ăn rau chân vịt của thủy thủ Popeye à?

Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, bế một người đàn ông lớn xác, cảnh tượng này muốn bao nhiêu kỳ quái thì có bấy nhiêu kỳ quái, muốn bao nhiêu ngược đời thì có bấy nhiêu ngược đời.

Cô nhóc này! Một cô nhóc lớn lên đáng yêu như vậy có cần mạnh mẽ thế không?

“Cô bé à, chú giúp cháu đưa cậu ấy đến bệnh viện nhé?” Một chú lính cứu hỏa bước lên trước, tốt bụng đề nghị.

Thời Sênh tránh né sự tiếp xúc của chú lính cứu hỏa, lễ phép gật đầu, đè thấp giọng nói: “Cảm ơn chú, anh ấy không sao, chỉ là ngủ thiếp đi thôi.”

“Vậy chú đưa cậu ấy lên lầu, các cháu ở lầu mấy?” Chú lính cứu hỏa vẫn rất nhiệt tình.

Nhìn thân hình của cô bé, sao có thể chịu được sức nặng của một người đàn ông to xác như vậy.

Thời Sênh vẫn rất lễ độ từ chối, đồng thời cảm ơn những người khác trong đội lính cứu hỏa, bế Hạ Linh lên lầu.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, cô bé này là sao đây?

Trong số những người đứng xem có người chụp ảnh tung lên mạng.

Không quá nửa tiếng sau, toàn bộ tin hót đều bị antifan của Hạ Linh chiếm lấy.

Phấn tường đê (Bức tường thấp quét vôi trắng): Mẹ nó! Hạ Linh có phải đàn ông không, lại để một người con gái ôm, đúng là làm mất mặt đàn ông chúng ta quá.

Mai hoa chiếu nhãn (Hoa mai đầu cành đẹp chói mắt): Tình huống gì đây?

Quyển thượng sarong (Mặc lên sarong): Tôi nhìn nhầm à? Hay là mạng nhà tôi không tốt, tôi lại nhìn thấy nữ thần của tôi bế Hạ Linh? Hay là bế công chúa? Dưới lầu cũng nhìn thấy sao?

Kim lịch ngưng không: Hạ Linh lại bị bế công chúa. A a a a a! Vì sao người nữ thần bế không phải là tôi.

Cành hoa: Hạ Linh càng ngày càng thụ, Trầm Yên của chúng ta bá đạo!

Thổi cánh hoa tàn: Trầm Yên của chúng ta bá đạo! +1

Bất phương hoa linh lạc (Đừng để gió thổi tàn hoa hải đường): Tổng tài Hạ được Trầm Yên bao nuôi? Ôi trời, giống như tôi vừa mới mở cánh cửa một thế giới mới.

Tranh cãi trên mạng không hề ảnh hưởng đến Thời Sênh.

Dạo gần đây Hạ Linh quá mệt, cộng thêm chuyện trong thang máy, anh ngủ rất lâu mới tỉnh dậy, vừa quay đầu liền nhìn thấy Thời Sênh ngồi bên cạnh anh đọc sách.

Từ góc nhìn của Hạ Linh có thể thấy trang bìa hình như là một cuốn tạp chí.

Nhưng mà đợi anh nâng người ngồi dậy, nhìn thấy nội dung bên trong, anh đen mặt giật cuốn sách trong tay Thời Sênh.

Thời Sênh đang hăng say đọc, bỗng nhiễn không có sách, vẻ mặt cũng trở nên hung dữ: “Làm cái gì thế?” Thức dậy đã nổi nóng rồi, giỏi thật.

“Nhìn anh không đủ sao?” Hạ Linh sầm mặt nói: “Em còn muốn xem những thứ này?”

Thời Sênh: “…”

Không phải do buồn chán sao?

Bản cô nương xem loại sách này giải trí một chút cũng không được sao?

Hạ Linh đưa tay cởi bỏ bộ đồ ngủ không biết được thay từ lúc nào, lộ ra lồng ngực rắn chắc: “Anh cho em nhìn là đủ rồi.”

Nói xong còn muốn hất chăn ra, bày ra tư thế khỏa thân.

Bây giờ thời tiết mát mẻ, anh mặc một bộ đồ ngủ mỏng, lúc trước lại ở lâu trong thang máy Thời Sênh sợ anh bị cảm lạnh, vội vàng đắp chăn cho anh: “Em sai rồi, sau này em sẽ không xem nữa.”

Cô nhào đến hôn môi Hạ Linh: “Chỉ nhìn mình anh thôi, đừng tức giận.”

“Hôn một cái nữa.” Hạ Linh hất hàm. Bây giờ anh rất tức giận, cần cô hôn mới tốt lên được.

Cơ thể anh đẹp như vậy không nhìn, lại đi nhìn người khác.

Có cái gì đáng xem chứ. Hừ!

Thời Sênh nắm cằm của Hạ Linh: “Đừng có mà được voi đòi tiên.”

Hạ Linh tiếp tục hất chăn.

Thời Sênh: “…” Bà mày phục rồi!

Anh cố ý gây sự, những nữ chính diêm dúa lòe loẹt bên ngoài căn bản không so sánh được.

Vỗ về Hạ Linh xong, Thời Sênh mới có thời gian hỏi anh sao đột nhiên lại trở về.

Lúc đó, anh phải ở công ty mới đúng.

“Em giúp anh giải quyết rắc rối lớn như vậy, người làm bạn trai như anh đương nhiên phải tận tình báo đáp em, Bé ngoan, em thấy sao?” Giọng điệu của Hạ Linh mang theo mấy phần hấp dẫn, trong mắt tràn ngập tràn ý cười.

“Chỉ là cái nhấc tay không cần…” Thời Sênh nhìn sắc mặt từ từ trầm xuống của Hạ Linh, cô lập tức đổi giọng, “Nếu anh đã nghĩ như vậy, vậy em không khách khí nữa.”

Cô muốn anh nghỉ ngơi một lát cho tốt, kết quả anh lại khăng khăng đòi bày trò.

Chuyện cô không sợ nhất chính là bày trò!

Xem ai bày trò giỏi hơn.

Chương 862: Cô nàng xui xẻo (30)

Hạ Linh không hỏi Thời Sênh làm thế nào xử lý được mấy người bên hải quan, sâu trong trái tim anh luôn tin tưởng Thời Sênh. Bất kể cô làm gì, cô cũng sẽ không làm hại anh.

Anh cũng không tò mò cô đang làm gì. Điều anh muốn chỉ là cô ở bên cạnh anh.

Hạ Linh có Thời Sênh giúp đỡ, An Thần đâu thể là đối thủ của anh, chỉ sau mấy lần đối đầu đã nhanh chóng chống đỡ không nổi.

Hạ Linh có thể đạt được quyền điều hành Hạ Thị, bởi vì anh đã hứa với Hạ Trị sẽ thu An Thị về tay, làm Hạ Thị phát triển hơn.

Trong thời khắc mấu chốt thu mua An Thị, đột nhiên có bên thứ ba nhảy vào, muốn ngư ông đắc lợi.

Bây giờ An Thị bị dồn vào bước đường cùng, điều kiện đối phương đưa ra vô cùng tốt, An Thần chắc chắn sẽ chọn bên thứ ba.

“Cậu chủ, còn 10 phút nữa lễ ký kết sẽ bắt đầu.”

Một người ăn mặc giống thư ký đứng ngoài xe, thái độ cung kính báo cáo với người ngồi trong xe.

Cửa xe hạ xuống, trong ánh sáng lờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy một nam sinh trẻ tuổi ngồi bên trong.

Trên đùi hắn đặt một chiếc laptop, ánh sáng của chiếc máy tính chiếu sáng gương mặt tuấn tú của hắn, con ngươi của hắn được phủ một tầng ánh sáng xanh quỷ dị.

“Biết rồi.” Giọng nói của nam sinh từ trong xe truyền ra ngoài.

Thư ký khẽ gật đầu, cầm đồ rời đi.

“Thời Sênh, ông mày không tin không xử được cô!” Mộ Bạch gập laptop lại, khóe miệng lộ ra nụ cười nhất định phải thắng.

“Muốn thắng tôi? Quay trở lại bụng mẹ tu luyện thêm mấy trăm năm nữa đi!”

Nụ cười trên mặt Mộ Bạch cứng đờ, ánh sáng bên cạnh đột nhiên tối sầm lại, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện ngoài cửa xe, gương mặt trẻ con mang theo ý cười nói: “Mộ Bạch! Trốn kỹ đấy!”

Sao cô ta lại đến đây!!!

Mẹ kiếp!

Hắn đã cẩn thận như vậy rồi!!!

Bình tĩnh.

Với tư cách là người thượng lưu phải bình tĩnh, phải nho nhã.

Đao bổn thiếu gia dùng để tự sát đâu?

Nội tâm Mộ Bạch suy sụp, nhưng trên mặt lại tỏ ra rất trấn tĩnh nói: “Thời Sênh, lâu rồi không gặp.”

“Lần nào cũng là câu này, anh không thể đổi câu khác sao?” Thời Sênh liếc nhìn Mộ Bạch, trên mặt chỉ thiếu viết hai chữ “thiểu năng” lên mặt mà thôi.

Mộ Bạch hít thở sâu, trong lòng không ngừng niệm “A Di Đà Phật.”: “Sao cô biết là tôi?”

“Dựa vào cái gì tôi phải nói cho anh biết?” Bà mày không ngốc, nói cho mày biết để mày tăng thêm kinh nghiệm à.

Mộ Bạch: “…” Không nói thì thôi, ra vẻ cái gì chứ.

Thời Sênh quan sát Mộ Bạch, cơ thể này của hắn chính là con trai của bồ nhí mà bố Doãn Bảo Bảo bao nuôi bên ngoài.

Chẳng trách, lúc trước Doãn Bảo Bảo nói cô ta chịu thiệt thòi lớn ở chỗ hai đứa con riêng kia. Mẹ nó! Có tên Mộ Bạch này ở đó làm sao Doãn Bảo Bảo có thể đối phó được?

Nói ra thì Doãn Bảo Bảo bị bức ép đến nước này, còn có Mộ Bạch trà trộn bên trong, khi đó Doãn Thế Kiệt đã hoàn toàn vứt bỏ Doãn Bảo Bảo.

Cho nên cái tên thiểu năng này đến để cướp nhiệm vụ với cô sao?

Thân hình Thời Sênh khẽ nhúc nhích, đi về phía Mộ Bạch.

Thân hình Mộ Bạch căng thẳng. Hắn đột nhiên giơ tay lên, dùng một con dao áp lên cổ mình, quát lớn: “Cô đừng qua đây.”

Thời Sênh: “…” Tên này tự sát thành nghiện rồi?

Mộ Bạch cũng không muốn tự sát, nhưng hắn càng không muốn bị

Thời Sênh bắt được, không thể không làm như vậy.

Thời Sênh đứng lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn người trong xe: “Anh đang làm việc cho ai?”

Gương mặt khôi ngô của Mộ Bạch phút chốc trở nên hung dữ: “Tôi tưởng rằng cô thực sự không gì không làm được, xem ra chuyện cô không biết cũng rất nhiều. Nghĩ như vậy, trong lòng tôi bình tĩnh hơn nhiều, lần sau gặp.”

Bình tĩnh cái rắm!

Hắn lại muốn chết, lại xuất hiện, quỳ luôn!

Tình tiết quỷ quái gì đây.

Mộ Bạch thấy Thời Sênh muốn đi về phía hắn, không hề do dự dùng dao cứa vào cổ, rất chuẩn xác, một dao mất mạng.

Thời Sênh chậm một bước, nếu như hắn ta có chút do dự, cô có thể ngăn chặn hắn, nhưng hắn lại không hề có.

Tự sát quá nhanh!

Lần sau gặp lại hắn, phải bắt hắn lại trước đã, không tin hắn vẫn có thể tự sát!

Mẹ kiếp, tức chết bản cô nương mà!

Thời Sênh vừa mới chuẩn bị rời đi, dưới tầng không biết từ đâu chui ra một đám cảnh sát, nhìn chằm chằm chĩa súng vào cô.

Giống lịch sử đến kinh người.

Thời Sênh: "…" Các người chui từ đâu ra thế! Lật bàn!

Lần này không phải là đánh nhau mà là xảy ra án mạng.

Người cầm đầu đám cảnh sát là một lão cảnh sát Thời Sênh chưa từng gặp, nhìn có vẻ có rất nhiều kinh nghiệm phá án.

"Là cô giết?" Lão cảnh sát tiến lên hỏi.

Thời Sênh lắc đầu: "Không phải."

"Không phải?" Lão cảnh sát cao giọng nói: "Không phải thì cô ở hiện trường vụ án làm gì?"

Thời Sênh mặt mày trấn tĩnh đáp: "Đây là nơi công cộng, sao tôi không thể đến?"

Có lẽ lão cảnh sát cảm thấy Thời Sênh nói có lý, đổi thành một câu hỏi khác: "Cô nhìn thấy gì?"

Trong lòng ông ta tràn đầy nghi ngờ đánh giá cô gái trước mặt, gương mặt trẻ con khiến cô trong vô cùng nhỏ tuổi, giống như đứa bé chưa trưởng thành, nhưng gặp phải loại chuyện này lại trấn tĩnh như vậy.

Đây đâu phải là biểu hiện của một cô bé nên có.

"Nhìn thấy hắn tự sát."

Lão cảnh sát suýt nữa bị sặc nước bọt: "Cô nói cái gì?"

Thời Sênh nhắc lại một lần nữa: "Nhìn thấy hắn tự sát."

“Cô nhìn thấy cậu ta tự sát? Tận mắt nhìn thấy sao?”

Thời Sênh nhếch môi cười: “Thật xin lỗi, không kịp quay lại.”

Cô bé đối diện quá trấn tĩnh, khi nói đến chuyện tự sát, cô vẫn có thể cười được.

Không, không phải trấn tĩnh.

Là máu lạnh.

Cô hoàn toàn không có tình cảm, trong mắt rất bình tĩnh. Đáng lẽ là độ tuổi không che giấu được gì, nhưng cô giống như bọc tường đồng vách sắt, khiến người ta hoàn toàn đoán không ra.

Không phải lão cảnh sát chưa từng gặp kẻ máu lạnh vô tình, có nhận thức này, ông ta càng cẩn thận với thái độ của Thời Sênh.

Chỉ số IQ bất thường cao hơn người bình thường, đặc biệt là loại bình tĩnh này, vô cùng khó đối phó.

Nhưng lão cảnh sát vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó thì Đội trưởng Hồng đã dẫn người đến.

Đối với người đã rất quen thuộc như Thời Sênh thì không cần phải giới thiệu.

“Cô Bộ, lần này cô gây ra án mạng rồi à?” Mấy lần trước không có chết người, lần này trực tiếp chết người, tiếp sẽ có phải sẽ chết một đống người không?

“Không liên quan gì đến tôi, hắn tự sát mà.” Tội này bản cô nương

không gánh.

“Tự sát?” Đội trưởng Hồng cau mày thành hình chữ “xuyên” (川), gọi đồng nghiệp nghiệm thi đến hỏi.

Kết quả đúng là tự sát, trong xe không phát hiện dấu vân tay nào khả nghi.

“Đã kiểm tra camera của gara chưa?” Loại gara này thông thường đều có camera giám sát, gần như không có góc chết.

“Đội trưởng Hồng, tôi đang muốn nói với anh chuyện này, camera giám sát trong khoảng thời gian này không nhìn thấy gì hết giống như bị ai đó cắt bỏ, đồng nghiệp bộ phận kỹ thuật đang thử khôi phục.”

Đuôi lông mày Thời Sênh nhướng cao lên, Mộ Bạch lại giấu nghề.

Cô muốn nói sao đám cảnh sát này lại đến đúng lúc như vậy.

Mộ Bạch chết một cách kỳ lạ, Thời Sênh là nghi phạm duy nhất có mặt tại hiện trường, đương nhiên bị đưa về Cục cảnh sát.

Không nhớ đã bao nhiêu lần bước vào Cục cảnh sát, Thời Sênh chào hỏi người quen.

Đám cảnh sát:“…” Vị thần côn này sao lại đến đây? Ai bắt cô ta về vậy?

“Tôi thấy ấn đường của anh chuyển đen, gần đây có họa sát thân.”

“Tôi thấy…”

“Cô Bộ!” Đội trưởng Hồng quát một tiếng.

Cô thực sự coi đây là nhà mình sao?

Thời Sênh chớp mắt, vô tội nhìn Đội trưởng Hồng: “Chào hỏi mà thôi, anh hung dữ như vậy làm gì?”

Chương 863: Cô nàng xui xẻo (31)

“Dẫn vào trong.” Đội trưởng Hồng đen mặt căn dặn người bên cạnh.

Để cô tiếp tục nói, hôm nay Cục cảnh sát này khỏi cần làm việc nữa.

Thời Sênh lập tức cao giọng, bắt đầu kỹ năng công kích quần chúng: “Tôi thấy ấn đường của các người chuyển đen, cẩn thận có họa sát thân.”

Đội trưởng Hồng: “!!!”

Súng của bổn đội trưởng đâu?

Hai viên cảnh sát vội vàng dẫn Thời Sênh đi vào phòng thẩm vấn.

Thời Sênh vừa đi, những người khác trong Cục vây lấy Đội trưởng Hồng: “Đội trưởng, Bộ Manh này không phải miệng con quạ sao? Mỗi lần cô ta đến, chúng ta đều xui xẻo…”

“Cô ta không phải là đồ đệ của vị đại sư gì gì đó sao? Tin tức này đã lan truyền khắp trên mạng. Cô ta sẽ không thực sự biết pháp thuật đạo gia gì đó chứ?” Sau mấy lần cô gái này đến Cục cảnh sát, cho dù bọn họ không dùng weibo, cũng biết những sự tích của cô gái này trên mạng.

Cô được công nhận là cái gì mà “Thầy bói đệ nhất Hoa quốc”, rốt cuộc sao lại công nhận cô như vậy?

“Đội trưởng, lần này cô ta phạm tội gì? Chúng ta không nhận được báo án, sao anh lại dẫn cô ta về đây?”

Đội trưởng Hồng tức giận, cậu cho rằng tôi muốn sao?

Hắn lạnh lùng nhìn đám người đang vây lấy hắn: “Công việc của các người đều đã làm xong rồi? Rất rảnh rỗi sao?”

Đám người: “…”

Đội trưởng Hồng ăn nhầm thuốc súng à?

Mỗi lần cô nàng xui xẻo này đến, Đội trưởng Hồng đều ăn phải thuốc súng. Làm việc, làm việc, đừng chọc đến Đội trưởng Hồng.

Mau chóng giải tán thôi!

Mọi người nhìn nhau, lần lượt giải tán.

“A ui… Mẹ kiếp! Ai vứt vỏ chuối ngoài cửa thế, không có đạo đức gì cả!”

Cục cảnh im lặng một cách quỷ dị.

…

Hạ Linh dẫn theo luật sư đến Cục cảnh sát, ở hiện trường không có bằng chứng trực tiếp chỉ vào Thời Sênh, người của Cục cảnh sát cũng không thể giữ người không cho bọn họ gặp mặt.

“Sao em lại làm khổ mình thế?” Hạ Linh mặt mày bất đắc dĩ nói: “Anh mang đồ ăn cho em, ăn chút đồ trước đi.”

Thời Sênh nhướng mày nhìn Hạ Linh nói: “Vẫn là anh tốt, đám người bên ngoài chỉ mua cho em có hai cái bánh bao.”

Cảnh sát ở bên ngoài quan sát camera:“…”

Đội trưởng Hồng, anh mau đến đi, thần côn này lại bôi nhọ chúng ta rồi.

Bánh bao gì chứ?

Rõ ràng bọn họ mua cho cô một hộp cơm, cô gái này nói dối không chớp mắt mà.

“Phía An Thị thế nào rồi?” Thời Sênh vừa ăn cơm vừa hỏi Hạ Linh, không hề quan tâm cảnh sát đang theo dõi ở bên ngoài.

“Lúc ký kết…” Hạ Linh ngừng lại, ánh mắt sáng lên, “Chắc không có vấn đề gì.”

An Thị chuẩn bị ký kết với Doãn gia, nhưng thời khắc cuối cùng hình như xảy ra chuyện gì đó, nên đã ngừng ký kết.

Anh không ngờ chuyện này lại có liên quan đến cô.

Cô không thể ngoan ngoãn làm bạn gái anh sao?

Hạ Linh không tiện nói nhiều, đây là Cục cảnh sát, trông có vẻ cô không sợ hãi gì, ngộ nhỡ bị cảnh sát nắm được bằng chứng gì, đến lúc đó anh muốn cứu cô ra thì rất khó.

Ăn tối xong, luật sư mới bắt đầu làm việc, nhưng luật sư nghe Thời Sênh tự thuật xong, mặt mũi ngơ ngác.

“Cô bộ, cô tận mắt nhìn thấy người chết tự sát sao?” Đây là lời nói kỳ lạ nhất mà ông nghe thấy trong năm nay, một người đang yên đang lành, sao lại muốn tự sát trước mặt người khác? Có bệnh à!”

“Ừ.”

Luật sư: “…”

Luật sư nuốt nước bọt, ho một tiếng: “Theo như lời cô Bộ nói, cô không hề tiến gần đến chiếc xe, kết quả nghiệm thi cũng là tự sát. Chuyện này quả thực không có liên quan nhiều đến cô. Nhưng bây giờ khó ở chỗ camera giám sát của gara không thấy.”

Nếu như có camera, chuyện này rốt cuộc thế nào xem cái biết ngay.

“Nếu đã không có bằng chứng trực tiếp, tôi có thể bảo lãnh Bé ngoan ra ngoài không?”

Luật sư khẽ gật đầu: “Có thể.”

Không có bằng chứng Cục cảnh sát không thể giam giữ người.

“Trước tiên, bảo lãnh Bé ngoan ra đã.” Ở chỗ này, thế nào cũng cảm thấy không tốt.

Luật sư đi làm thủ tục bảo lãnh, Hạ Linh cùng Thời Sênh ngồi đợi. Hiệu suất làm việc của luật sư rất nhanh, nhưng Đội trưởng Hồng và cấp trên tranh cãi với nhau, Thời Sênh vẫn phải ở Cục cảnh sát thêm 24 giờ, sau đó mới có thể rời đi.

Đội trưởng Hồng dẫn người tăng ca suốt đêm.

Nhưng ngoại trừ camera bị người xóa bỏ một cách không bình

thường, không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh người là do Thời Sênh giết.

Vốn dĩ cũng không phải Thời Sênh giết, có thể điều tra ra mới lạ.

Hết 24 giờ, Hạ Linh dẫn Thời Sênh rời đi.

Đội trưởng Hồng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ra khỏi Cục cảnh sát, Hạ Linh mới trầm mặt nói: “Chuyện này là sao? Em nói đi!”

Thời Sênh vô tội nói: “Lời em nói ở Cục cảnh sát là thật.”

Bản cô nương không nói dối được chưa?

Đồ đần này lại không tin bản cô nương!

Chia tay!

Không phải Hạ Linh không tin Thời Sênh, chỉ là cảm thấy cô có chuyện che giấu anh.

Lời cô nói ở Cục cảnh sát hoàn toàn giống như nói lung tung, ai rảnh rỗi tự sát cho người khác xem chứ?

Hạ Linh nghiêng người về phía Thời Sênh, dồn cô vào góc cửa xe: “Bé ngoan, xem ra anh quá dung túng em rồi.”

Làm loại chuyện này lại không nói cho anh biết.

Ngộ ngỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

Khóe miệng Thời Sênh co rút. Cô lấy hai tay chống vào lồng ngực đẩy anh ra, đè anh vào ghế bên cạnh, chèn nửa người lên người anh.

Tổng tài Thời Sênh bá đạo xông lên: “Em quá dung túng anh rồi, anh dám nói chuyện với em như vậy, hả?”

Ánh mắt Hạ Linh sâu đi vài phần, ôm eo cô: “Bé ngoan, đừng đùa với lửa.”

Đây là ở trong xe, phía trước vẫn còn lái xe.

Anh lo mình nhịn không được muốn cô ở đây.

Thời Sênh cười chế giễu: “Chút định lực này của anh?”

“Anh chỉ định lực không tốt với em thôi.” Bàn tay Hạ Linh bóp eo Thời Sênh, “Em là người anh quan tâm nhất, đừng khiến anh lo lắng.”

Thời Sênh đột nhiên trầm mặc mấy giây: “Không phải trước đây em đã nói với anh, có một người muốn hãm hại chúng ta sao? Còn nhớ bài hát mà anh bỗng nhiên đánh ở trường không?”

Hạ Linh không ngờ Thời Sênh bỗng nhiên nói vào chủ đề chính, điều chỉnh tư thế ngồi, để Thời Sênh nằm thoải mới hơn trong lòng anh.

“Hôm nay em điều tra ra hành tung của hắn, vốn dĩ muốn giải quyết hắn nhưng hắn lại tự sát trước.”

Hạ Linh khẽ cau mày.

“Không phải là An Thần?”

“An Thần?” Thời Sênh thấy kỳ lạ, “…Anh đối phó với An Thần vì cho rằng anh ta là hắn?”

Hạ Linh: “…”

Lẽ nào không phải sao? Những thứ anh điều tra được đều chứng tỏ đó là An Thần, bao gồm cả vụ nổ lúc trước, tất cả các chứng cứ đều hướng về An Thần.

Thời Sênh đảo mắt, nhẹ giọng nói: “Có lẽ là bị lợi dụng rồi.”

Mộ Bạch con người này, ai cũng dám lợi dụng.

Hắn chính là tên biến thái tự sát không chớp mắt.

Thời Sênh và Hạ Linh điều tra theo hai hướng khác nhau. Hạ Linh tra ra An Thần do Mộ Bạch tung hỏa mù luốn làm Thời Sênh bị mê muội, nhưng Thời Sênh không đi theo hướng đó, sao có thể trúng kế của Mộ Bạch được.

Hạ Linh tuyệt đối không ngờ, mình muốn bảo vệ cô vợ nhỏ của mình, kết cục lại như vậy.

“Cho nên, sau này ngoan ngoãn để em cưng chiều anh là được.” Thời Sênh vỗ nhẹ tay Hạ Linh, “ Em rất lợi hại, tuyệt đối sẽ không làm anh mất mặt.”

“… Em có thù gì với hắn vậy?” Hạ Linh nắm lấy bàn tay đang làm loạn của Thời Sênh, “Vì sao hắn lại tự sát?”

Thời Sênh: “…” Sao lại quay lại chủ đề này rồi?

Anh đó, có 10 vạn câu hỏi vì sao?

Thời Sênh tùy tiện bịa chuyện: “Kiếp trước có thù, ai bết sao hắn lại tự sát, có thể là ghen tị với sắc đẹp của em mà chết.”

Hạ Linh: “…” Còn có thể qua loa hơn nữa không?

Thời Sênh cũng không nói dối. Cô và Mộ Bạch cũng xem như kiếp trước có thù. Nếu như giải thích thật với Hạ Linh thì cô phải nói từ đâu, thật phiền phức, vẫn là đợi sau khi anh khôi phục trí nhớ rồi nói.

Chương 864: Cô nàng xui xẻo (32)

Vụ án vẫn không có tiến triển gì, người của Đội trưởng Hồng đã tăng ca suốt mấy ngày rồi.

Bọn họ kiểm tra tất cả các camera giám sát gần khu vực gara, thẩm vấn hết những người tiếp xúc với nạn nhân ngày hôm đó, nhưng cũng không có manh mối gì.

Không ai biết vì sao nạn nhân tự sát.

Theo lời khai của người cuối cùng gặp nạn nhân, lúc đó nạn nhân không có khuynh hướng muốn tự sát, kết quả anh ta vừa rời khỏi không bao lâu đã tự sát rồi. Chuyện này nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

Bên trong chuyện này mặc dù không hề có manh mối gì, nhưng Đội trưởng Hồng đã bới ra chuyện bọn họp sắp ký kết với An Thị, buổi ký kết này có được là do một tay nạn nhân thúc đẩy mà thành. Nạn nhân chết thì buổi ký kết cũng sẽ bị hủy, bên được lợi chính là Hạ Thị.

Mà nghi phạm vừa vặn lại là bạn gái của tổng tài của Hạ Thị hiện nay.

Đội trưởng Hồng suy nghĩ tưởng tượng.

Nhưng chẳng ích gì, vì không có bằng chứng!

Lần đầu tiên Đội trưởng Hồng cảm thấy mẹ nó bằng chứng thật phiền phức.

Bằng chứng không xác thực thì không thể dùng, bằng chứng không đầy đủ cũng không thể sử dụng… bla bla một đống không thể sử dụng.

Vụ án này điều tra đi điều tra lại đến cuối cùng vẫn kết luận do tự sát.

Đội trưởng Hồng vô cùng tức giận.

…

Lúc đầu, Hạ Linh đối phó với An Thần vì cho rằng hắn chính là hung thủ hại Thời Sênh. Bây giờ biết An Thần không phải, anh lập tức không còn hứng thú nữa, chuẩn bị phủi mông rời đi.

Đối với Hạ Trị, Hạ Linh cảm nhận gì về ông ta. Người này trên danh nghĩa là cha anh nhưng từ lớn đến bé anh chưa từng cảm nhận được tình thương của cha.

Lúc còn ở Hạ gia, bởi vì là con trai duy nhất, Hạ Trị rất nghiêm khắc với anh, nếu không hoàn bài thành môn học ông ta sắp xếp sẽ bị đánh.

Sau này, mẹ anh qua đời, vợ cả của ông ta có con, anh bị đuổi ra ngoài. Hạ Trị cũng không nói gì.

Gia thế người vợ cả của ông ta rất có thế lực, trước kia vì không có con mới phải bấm bụng chịu đựng, nhưng có con rồi đương nhiên Hạ Trị không cần nghĩ đã chọn ngay vợ cả.

Loại người như vậy, anh không hề có bất kỳ tình cảm gì với ông ta.

Vì vậy, bây giờ thu dọn cục diện này thế nào, Hạ Linh hoàn toàn không để tâm.

Theo như lời cô vợ nhỏ của anh, anh muốn làm tổng tài, cô có thể tặng anh.

Ừ…

Hình như có gì đó không đúng.

Hạ Linh bắt đầu chuẩn bị album nhạc mới. Album nhạc chuẩn bị làm lúc trước vì chuyện này mà bị trì hoãn, bây giờ anh phải chuẩn bị lại vài bài.

Hạ Linh luyện hát cần rất nhiều thời gian, Thời Sênh ngồi bên ngoài tán gẫu với cô gái ở công ty, nói cô ta có họa sát thân.

Bây giờ cả công ty đều biết Thời Sênh là miệng xui xẻo, căn bản không biết xem bói.

Nhưng cô xinh xắn đáng yêu, cho dù là miệng xui xẻo, cũng có người thích.

“Tiểu Manh, hôm nay tôi sẽ gặp xui xẻo sao?”

Thời Sênh cắn quẩy vừa nãy Hạ Linh mua cho cô, mơ hồ trả lời cô gái: “Tôi nói cô sắp gặp xui xẻo thì là sắp gặp xui xẻo, cô muốn bị xui xẻo sao?”

Cô gái lắc đầu: “Tôi không muốn bị xui xẻo.” Cô ta ngập ngừng, vẻ mặt đầy mong chờ mình Thời Sênh: “Tiểu Manh, cô chúc phúc tôi hai câu đi, hôm nay tôi muốn đi tỏ tình.”

“Tỏ tình?”

“Ừ ừ ừ.” Cô gái gật đầu, cô ta muốn tỏ tình rất lâu rồi, nhưng vẫn không có dũng khí.

“Tỏ tình gì chứ, trực tiếp tấn công đi.”

Thời Sênh vừa nói dứt lời, đầu đã bị ai đó ấn xuống: “Tấn công ai?”

Mới một lúc không gặp, cô đã tán gẫu với cô gái trong công ty rồi.

Còn tán gẫu chủ đề này nữa. Hừ!

Cô gái sợ hãi rụt cổ, yếu ớt nói: “Anh Hạ.”

Hạ Linh kéo Thời Sênh vào trong lòng mình: “Muốn tấn công ai?”

Thời Sênh suýt nữa bị nghẹn chết, khó khăn lắm mới nuốt xuống được, đánh một cái vào lồng ngực Hạ Linh: “Tấn công anh. Mẹ kiếp! Bỏ ông ra, không thở được nữa rồi.”

“Lần sau còn dám chọc ghẹo con gái sau lưng anh, xem anh xử lý em thế nào?”

“Nói lý đi, em và chị gái này đang tán gẫu rất vui vẻ, con mắt nào của anh thấy em trêu chọc chị ấy?” Cô đâu phải kẻ trăng hoa gặp một người trêu ghẹo một người đâu.

Không đúng!

Cô chọc ghẹo cô gái này lúc nào chứ? Mẹ Kiếp! Tội danh này bản cô nương không gánh.

“Anh nói có là có.”

“Anh đừng có cố tình gây sự! Nói cho anh biết, ông đây cáu rồi đấy. Đừng cho rằng em cưng chiều anh là anh có thể được voi đòi tiên.” Thời Sênh xốc váy lên, muốn đánh người.

“Không muốn được voi đòi tiên.”

“Vậy anh còn muốn lên trời chắc.”

Khóe môi Hạ Linh cong lên, cúi người ghé sát vào tai Thời Sênh nói: “Anh muốn lên trên em.”

Thời Sênh: “…”

Trả lại Phượng Từ thuần khiết hoàn mỹ lại cho ta.

Tên lão luyện này ở đâu chui ra thế! Lão nương muốn trả hàng.

Cô gái: “…” Trong công ty này, người dám nói chuyện với anh Hạ như vậy cũng chỉ có một mình Tiểu Manh.

Song hai người có cần phải thể hiện ân ái như không có người như vậy không?

Cô cũng không phải là người tàng hình mà! Này!

Hạ Linh kéo Thời Sênh đi về phòng luyện tập, Thời Sênh quay đầu lại vẫy tay với cô gái. “Chúc chị tỏ tình thành công.”

Mắt cô gái sáng lên, chậm chạp đứng dậy, hai tay nắm thành quyền, “Ừ, tôi nhất định sẽ thành công.”

Cô gái bừng bừng quyết tâm chạy đi tỏ tình, kết quả cô chưa mở miệng, đối phương đã nói trước rồi.

Lúc trước, có người được Thời Sênh khích lệ mà gặp may, bây giờ cô gái này là một ví dụ lại chứng tỏ điều đó, từ đó Thời Sênh lại có thêm một khả năng nữa.

Nhưng đa số mọi người đều nhận được câu nói họ có họa sát thân.

Chỉ có số ít em gái đáng yêu có thể được cô chúc phúc.

…

Album mới của Hạ Linh khá thuận lợi, MV quay cùng với Thời Sênh lúc trước cũng được thu trong đó, trở thành ca khúc hot nhất hiện nay.

Antifan đã lâu không nhìn thấy Hạ Linh.

Hạ Linh đột nhiên nhảy ra, đám antifan này bôi nhọ Hạ Linh một trận rồi sau đó bắt đầu điên cuồng tuyên truyền bài hát mới.

MV bài hát Thời Sênh đóng nhận được rất nhiều lời khen, hiệu ứng cuối MV làm cực kỳ lung linh khiến người xem cảm nhận được sự đau thương buồn bã của một tình yêu câm lặng, yêu mà không thể có được người mình yêu.

Yêu mà không thể…

Thời Sênh bó gối nhìn cảnh quay cuối cùng trên màn hình, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Keng! Keng! Keng!...”

Điện thoại bàn bên cạnh sofa đột nhiên vang lên, Thời Sênh tắt TV, nhận điện thoại.

Tiếng thở dốc của Vu Thanh truyền đến: “Bé ngoan… Sư phụ con xảy ra chuyện rồi. Đến bệnh viện đi, Hạ Linh đi đón con rồi. Con mau chóng đến đây đi.”

Nội tâm Thời Sênh lộp bộp một tiếng. Sư phụ cô luôn ở Nghiêm gia. Cách mấy ngày sẽ gọi điện thoại cho cô một lần. Hôm qua bọn họ vừa nói chuyện điện thoại với nhau, sao lại xảy ra chuyện chứ?

Thời Sênh dập điện thoại đi vào phòng thay quần áo, đợi cô thay quần áo xong đi xuống dưới lầu Hạ Linh cũng vừa vặn đến.

Khắp bệnh viện toàn mùi thuốc sát trùng, Thời Sênh theo lời Vu Thanh nói đi thẳng đến phòng Hồi sức cấp cứu.

Khi sư phụ cô được đưa tới bệnh viện, suýt nữa không cấp cứu kịp. Bây giờ mặc dù vẫn còn một hơi thở nhưng bác sĩ nói bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Bác sĩ nói các cơ quan trong người ông bị suy kiệt, không cách nào duy trì hoạt động của cơ thể, nhưng nguyên nhân vì sao trở nên như vậy, bây giờ bác sĩ cũng chưa đưa ra nguyên do.

Thời Sênh được sự cho phép của bác sĩ, có thể vào thăm ông.

Vừa bước vào phòng bệnh cô đã cảm thấy một luồng khí âm u lạnh lẽo, người đàn ông nằm trên giường bệnh phải đeo thở oxy, thân hình gầy gò, hoàn toàn khác với ông chú đẹp trai phong độ mà Thời Sênh từng gặp.

Thời Sênh hơi đau đầu, vuốt vuốt ấn đường.

Từ trong không khí lấy ra một lá bùa, dán lên trên trán sư phụ cô.

Lá bùa vừa chạm vào trán ông, nhiệt độ xung quanh phòng bệnh đột nhiên tăng lên.

Hình vẽ trên lá bùa lóe sáng, lá bùa từ từ biến mất.

Chương 865: Cô nàng xui xẻo (33)

Bệnh viện vốn dĩ đã thông báo về tình hình nguy kịch của bệnh nhân, nhưng tình hình của bệnh nhân đột nhiên bắt đầu chuyển biến tốt, các cơ quan suy kiệt lúc trước bắt đầu phục hồi sự sống.

Bác sĩ điều trị chính cũng ngạc nhiên.

Bọn họ đều cho rằng bệnh nhân chắc chắn sẽ không qua khỏi, ai ngờ ông đột nhiên chuyển biến tốt.

Ngay cả đến sư phụ Thời Sênh sau khi tỉnh dậy cũng cảm thấy kỳ lạ. Ông hỏi Vu Thanh có phải có đồng đạo của ông đã đến thăm ông không?

Vu Thanh nói không có, chỉ có mấy người bọn họ và người của Nghiêm gia thôi.

Vu Thanh biết nghề này của ông sẽ gặp rất nhiều chuyện kỳ quái, cho nên ông đột nhiên bị bệnh nguy kịch rồi lại đột nhiên khỏe lại, chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Tốc độ hồi phục của sư phụ cô cực kỳ nhanh. Cho đến khi ông xuất viện, một đám bác sĩ vẫn cảm thấy kinh ngạc. Nếu không phải đây là một người sống sờ sờ, đoán chừng bọn họ muốn trực tiếp kéo ông lên bàn mổ làm giải phẫu nghiên cứu.

Ở cửa bệnh viện, sư phụ gọi Thời Sênh lại: “Bé ngoan, ta và con nói chuyện một lát.”

Thời Sênh liếc nhìn Hạ Linh, bảo anh lên xe chờ cô. Cô đi theo sư phụ đến chỗ yên tĩnh bên cạnh.

Cả đoạn đường sư phụ cô rất trầm tĩnh, cho đến khi đi đến chỗ không có người, ông mới mở miệng nói: “Là con sao?”

Hôm đó, ý thức của ông mơ hồ, lờ mờ cảm nhận được có người đứng bên cạnh mình.

“Vâng.” Thời Sênh gật đầu, việc cô làm cô nhận, cho dù sẽ khiến người khác nghi ngờ, cô cũng sẽ không bận tâm.

Hồi đó, ông có dạy thế nào, cô cũng không học được.

Sao mới xuống núi có mấy năm đã thay đổi đến mức ông suýt không nhận ra.

Thời Sênh thẳng thắn nói: “Tự mình lĩnh hội.”

“Đừng có lừa ta, là ai đã dạy con?” Ông không tin cô có thể tự mình lĩnh hội. Ông muốn biết người dạy cô có phải có mục đích khác hay không.

“Con tự mình lĩnh hội thật.” Thời Sênh bất đắc dĩ nói.

Không có ai dạy bản cô nương, ông nhất định phải bắt bản cô nương bịa ra một người mới được sao?

Sư phụ cau mày, nhìn chằm chằm Thời Sênh một lúc lâu: “Những lời ta nói với con lúc trước, con vẫn nhớ chứ?”

“Nhớ. Không được làm chuyện trái lương tâm, không được làm

chuyện táng tận lương tâm…” Thời Sênh gật gù nhắc lại một lượt những lời ông giảng đạo với cô lúc trước.

Sư phụ vui mừng gật đầu: “Nhớ thì tốt. Sư phụ không mong còn có bản lĩnh lớn đến đâu, chỉ mong con làm một người đàng hoàng chính trực. Ta không quan tâm con làm sao học được, nhưng nếu như có một ngày ta phát hiện có làm chuyện gì xấu, sư phụ sẽ không nương tay.”

Thời Sênh: “…” Những chuyện xấu cô đã làm nhiều lắm.

Cô lại bị đổ đạo lý đầy đầu.

“Sư phụ.” Thời Sênh ngắt lời sư phụ cô đang lải nhải, “Người vẫn muốn quay về bên lão Nghiêm sao?”

Lúc ông nằm viện, lão Nghiêm cũng đích thân đến thăm, song Thời Sênh nhìn bộ dạng của lão Nghiêm, lai lịch của thứ quấn lấy ông ta chắc chắn không nhỏ, đoán chừng lão Nghiêm sống không được bao lâu nữa.

“Ừ, sư phụ nợ ông ấy một cái ân tình, buộc phải trả. Chuyện này con đừng quan tâm, nếu như sư phụ có gì bất chắc, con hãy đem tro cốt của ta quay về là được.

Sư phụ mặt đầy đại nghĩa nói, giống như đã chấp nhận kết cục mình sẽ chết.

“Vì một cái ân tình mà cược cả tính mạng của mình có đáng không?”

“Trong lòng con thấy đáng thì chính là đáng.” Sư phụ vỗ vỗ vai Thời Sênh: “Có những thứ, người khác không cách nào cân đo được giá trị.”

Đối với cô mà có thể là báu vật vô giá nhưng đối với người khác lại không bằng rác rưởi.

Thời Sênh bất cần bĩu môi, lấy ra mấy lá bùa đưa cho sư phụ: “Quà tặng, có giúp được hay không thì không biết, nhưng mà trong lúc cấp bách sư phụ có thể thử.”

Những lá bùa này của cô đều lấy từ những vị đạo trưởng vô cùng nổi tiếng, lúc trước đã kiểm chứng công dụng rồi, kết quả không tồi.

Sư phụ nhìn chằm chằm vào lá bùa, thủ pháp vẽ bùa trên những lá bùa này hoàn toàn không giống với những lá bùa ông từng nhìn thấy.

“Bé ngoan…”

“Sư phụ, những gì con có thể nói với người con đều đã nói hết rồi.” Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm túc nói: “Người muốn biết những chuyện khác, con không thể nói cho người biết.”

Cho dù cô nói, vị này cũng không chắc đã tin!

Cuối cùng, sư phụ muốn nói lại thôi, không tiếp tục truy hỏi nữa. Hai người quay lại cổng chính bệnh viện. Sư phụ quay về Nghiêm gia, Hạ Linh có thông báo quan trọng, Vu Thanh đương nhiên đi cùng Hạ Linh.

…

Thời Sênh làm việc không đâu, Vu Thanh cũng nói cô mấy lần nhưng Thời Sênh đều lấy lý do không hứng thú để lấp liếm cho qua.

Đây không phải con nhà mình, không nghe lời còn có thể đánh. Vu

Thanh khuyên mấy lần không tác dụng, nên để kệ cô luôn.

Dù sao với thái độ của Hạ Linh với Thời Sênh, cả đời này cô cũng không phải lo ăn lo mặc.

Vì vậy vẫn nên thúc giục Hạ Linh kiếm tiền tốt hơn!

Từ đó, lịch trình của Hạ Linh lại bị Vu Thanh xếp kín.

Lịch trình của Hạ Linh càng ngày càng bận, đã bắt đầu chuẩn bị liveshow, chuyện này là chuyện khiến Vu Thanh nhức đầu nhất.

Chính là đám antifan kia của Hạ Linh, nếu như thực sự mở liveshow bọn họ còn không lập nhóm đến đánh anh sao?

Tin tức liveshow vừa tung ra, antifan đã bùng nổ, lũ lượt bày tỏ sẽ mua vé đến để bôi nhọ Hạ Linh.

Ngày mở cửa bán vé, tất cả vé đã bị bán hết trong nháy mắt.

Đến khi liveshow bắt đầu, Thời Sênh mới biết số lượng antifan của Hạ Linh khủng bố như thế nào, sân tổ chức liveshow người đông như kiến cỏ.

“Độ nổi tiếng của anh lại cao như vậy!” Thời Sênh dán mặt vào cửa xe nhìn ra ngoài, khắp nơi đều là người. Hơn nữa mẹ nó, nhưng người này còn mặc áo phông in dòng chữ “antifan”.

Bổn tiểu thư cũng không có nhiều fan như vậy.

Fan của nguyên chủ đều nhằm vào bài hát của cô, cô cũng không viết bài hát, mất fan rất nhanh. Bây giờ fan của cô đều là những người muốn phá cô và Hạ Linh.

“Nhưng mà bên cạnh anh chỉ có mình em.” Hạ Linh cười đáp.

Thời Sênh quay đầu lại, trực tiếp làm lơ câu nói trêu ghẹo của Hạ Linh, tức giận bất bình nói: “Độ nổi tiếng của anh còn cao hơn em.”

Rõ ràng trước đây cô nổi tiếng hơn anh mà.

Đồ đần này lại cướp danh tiếng của cô rồi.

Hạ Linh: “…”

Cô vợ nhỏ nhà tôi rất quan tâm chuyện này là sao đây?”

Người bên ngoài thực sự quá đông, tiến vào bên trong sân khấu không dễ, khó khăn lắm mới tiến vào được, lại là thấy tình hình hỗn loạn bên trong hậu trường.

Thời Sênh đứng ở bên, che miệng không nói chuyện.

Hạ Linh nhìn thấy dáng vẻ bé nhỏ của cô chỉ cảm thấy buồn cười.

“Anh Hạ, đi thay trang phục trước đi.” Nhân viên tổ chức đưa quần áo cho Hạ Linh, anh chỉ đành xoa đầu Thời Sênh, đi thay quần áo.

Thời gian sau đó Hạ Linh gần như không có thời gian nói chuyện với Thời Sênh.

Hạ Linh âm thần quyết định, đợi anh kiếm đủ tiền rồi, anh sẽ không làm chuyện này nữa.

Trong buổi biểu diễn có một fan kích động muốn gây sự, Hạ Linh tranh cãi với fan ngay tại sân khấu.

Lúc trước trên mạng chỉ có thể nhìn thấy chữ anh đánh, không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Giờ phút này ngay tại buổi biển diễn, rất nhiều antifan đều cảm thấy lúc Hạ Linh oán hận người khác lại đẹp trai như vậy.

Antifan vẫn luôn không phục vẻ đẹp của Hạ Linh bảy tỏ lần này e rằng phục thật rồi.

Hạ Linh chắc chắn là người đầu tiên biến buổi biểu diễn thành cuộc cãi vã với fan.

Vu Thanh ở trong hậu trường hận không thể đi lên bóp chết anh.

Chương 866: Cô nàng xui xẻo (34)

Khi Hạ Linh mở liveshow trên khắp thế giới, cuộc sống của An Thần cũng không thoải mái gì.

An Thị bị Hạ Thị ác ý thu mua, cha An Thần nỗ lực cứu vãn, mấy ngày mấy đêm không ngủ vì lao lực đã đột tử.

Cha An Thần mất, An Thị vốn đã lung lay chao đảo liền ầm ầm sụp đổ.

An Thần nhốt mình trong phòng. TV phát sóng trực tiếp liveshow của Hạ Linh, tiếng hát vang vọng khắp căn phòng. An Thần nằm trên mặt đất, quanh người toàn là vỏ chai rượu.

An Thần nghiêng dầu, nhìn người trong TV, miệng lẩm bẩm: “Hạ Linh, Hạ Linh, Hạ Linh…”

Vì sao?

Rõ ràng người nên đứng ở đó phải là hắn.

Được mọi người vây quanh tung hộ phải là hắn.

Vì sao cuối cùng lại là Hạ Linh?

Dựa vào cái gì chứ?

An Thần bò từ trên sàn dậy, xông đến phía trước màn hình TV, túm

lấy TV, đôi mắt ngập tràn hung ác dữ tợn, “Dựa vào cái gì chứ? Hạ Linh mày dựa vào cái gì chứ?”

An Thần càng gào thét càng kích động, cầm lấy đồ vật bên cạnh ném vào TV, tiếng hát lập tức im bặt.

Trong phòng chỉ còn lại hơi thở thô ráp của An Thần.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“An tổng, bên ngoài có người nói muốn đến tịch thu căn nhà này.”

Hạ Linh tàn nhẫn nhưng thủ đoạn anh dùng rất quang minh chính đại.

Hạ Trị thì khác, ông ta mặc kệ dùng cách gì chỉ cần có thể đạt được mục đích là được. Bây giờ An Thị cơ bản đã bị ông ta nắm trong lòng bàn tay. Nhưng ông ta vẫn không vừa lòng, ông ta không thể cho người của An gia có cơ hội trở lại như ngày xưa.

Thư ký ở bên ngoài đang định gõ cửa tiếp thì cửa phòng đột nhiên bị người mở ra.

Đối diện với đôi mắt hằn đầy tia máu, bên trong gống như có sự thù hận khắc cốt ghi tâm, thư ký suýt nữa thì bị dọa thất thố.

“An tổng…” Bộ dạng của An tổng thật dọa người.

An Thần lúc này đầu tóc rối bù, hai mắt thâm quầng, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đầy tia máu, quần áo trên người cũng nhàu nhĩ, đâu còn phong thái của một nam thần chứ.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mặt khiến người ta nghẹt thở.

An Thần liếc nhìn thư ký, mặt mũi âm trầm đi xuống dưới lầu.

Một đám người mặc Com-lê đứng dưới lầu, có người đã bắt đầu kiểm kê đồ đang trong biệt thự nhà hắn.

“Các người đang làm gì đó!” An Thần đứng trên cầu thang, lạnh lùng nói.

Người đàn ông cầm đầu đám người nhìn An Thần, trên mặt nở nụ cười giả tạo: “An tổng, bất động sản dưới danh nghĩa của ngài, chúng tôi đều phải tiến hành thanh toán.”

“Cút ra ngoài.”

“An tổng…”

“Cút ra ngoài.” Giọng nói của An Thần đinh tai nhức óc khiến những người khác đều dừng lại nhìn hắn.

Bộ dạng lúc này của hắn quả thục có chút đáng sợ, ánh mắt kia như muốn lột da tróc thịt bọn họ.

Người đàn ông giật giật mí mắt, nói: “An tổng. Bây giờ cậu đã không còn là cậu chủ của tập đoàn An Thị nữa. Tôi gọi cậu một tiếng An tổng đã là tôn trọng cậu lắm rồi.”

“Cút, cút hết đi cho tôi!” An Thần có hơi mất khống chế, lao thẳng từ trên lầu xuống, đẩy người đàn ông kia ra ngoài cửa.

Người đàn ông bị đẩy tức giận, quát đám người đang đứng im bên cạnh: “Các ngươi còn ngây ra đó làm gì!? Còn không lại đây kéo hắn ra!”

An Thần bị đám người lôi ra. Người đàn ông vuốt lại quần áo bị An Thần làm cho nhăn nhúm, khinh thường giễu cợt nói: “Vốn dĩ còn muốn giữ chút thể diện cho cậu, xem ra An tổng không cần đám người tầm thường chúng tôi giữ thể diện, ném hắn ra ngoài!”

“Các người dám!” Đây là nhà hắn, bọn họ dựa vào cái gì mà ném hắn ra ngoài.

Người đàn ông cười lạnh ra lệnh, còn xem hắn là cậu cả của An Thị sao? Đúng là nực cười!

An Thần bị người ném thẳng ra ngoài cửa, trên người hắn không đem theo cái gì. Hắn chỉ mặc bộ đồ ngủ, nhìn trông cực kỳ nhếch nhác.

An Thần bị đuổi ra khỏi cửa. Trong tình cảnh không một xu dính túi, hắn tìm đến Thôi Lương Dã.

An Thần nhìn biển số nhà, đưa tay định ấn chuông cửa, nhưng rất lâu cũng không ấn xuống.

Bộ dạng này của hắn để Thôi Lương Dã nhìn thấy hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Lúc trước Thôi Lương Dã đều đi theo sau hắn…

Chính trong lúc An Thần còn đang do dự, cửa cổng đột nhiên mở ra, tiếng cười cười nói nói từ bên trong truyền ra.

Thôi Lương Dã ôm một người phụ nữ đi ra ngoài, đang chuẩn bị ra ngoài.

“An Thần? Sao cậu lại biến thành bộ dạng này?” Thôi Lương Dã nhìn thấy An Thần tỏ ra rất kinh ngạc.

An Thần liếc nhìn người phụ nữ, rất xinh đẹp, trên người đều là hàng hiệu.

Thôi Lương Dã hôn một cái lên mặt người con gái nói: “Em yêu, em qua đó trước đi, anh nói chuyện với bạn một lát.”

“An Thần?” Người phụ nữ cười khinh bỉ, sau đó nói với Thôi Lương Dã: “Anh nhanh lên, em chỉ chờ anh một tiếng thôi.”

“Biết rồi.”

Thôi Lương Dã đẩy người phụ nữ đi. Người phụ nữ lắc eo thon, đi vòng qua An Thần mang theo một mùi hương làm say đắm lòng người.

Đến khi không nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ, Thôi Lương Dã từ từ thu nụ cười lại, nhìn về phía An Thần đang sa sút tinh thần.

“An Thần, sao cậu lại đến tìm tôi?”

Khoảng thời gian này, hắn đã quen với vẻ mặt của những người này, đâu còn không hiểu ý của Thôi Lương Dã chứ. Hắn xoay người bỏ đi.

Cho dù hắn có sa sút, nhưng hắn cũng là người cứng cỏi.

Thôi Lương Dã đuổi theo An Thần nói: “An Thần tôi biết gần đây cậu sống không được tốt, là anh em cũng không có bản lĩnh gì. Trong tấm thẻ này có chút tiền, xem như là người anh em này tài trợ cho cậu.”

Trên mặt Thôi Lương Dã nở nụ cười trêu tức, không còn vẻ hòa nhã khiêm tốn trước đây.

An Thần không nhận thẻ của Thôi Lương Dã, vòng qua người hắn rời đi.

Thôi Lương Dã cũng không tính sẽ buông tha An Thần như vậy, lại đuổi theo: “An Thần lúc này rồi đừng khách khí với anh em. Nào, cầm lấy đi!”

An Thần ném tấm thẻ xuống đất, tức giận trừng mắt nhìn Thôi Lương Dã nói: “Thôi Lương Dã, sỉ nhục tôi vui lắm sao?”

Thôi Lương Dã nhìn tấm thẻ bị bị ném dưới đất, một lúc lâu sau mới cười thành tiếng: “An Thần, cậu cũng biết cảm giác này à? Hồi trước khi còn ở trong nhóm, không phải cậu cũng như thế sao? Tự cho mình hơn người một bậc?”

Lúc hắn ở trong nhóm Thiểm Diệu giống như một người vô hình, có ai từng quan tâm hắn sao?

Hắn chịu đủ những ngày tháng như vậy rồi.

Thôi Lương Dã cúi người nhặt tấm thẻ lên, ung dung cất vào túi quần, hất hàm đi qua An Thần, đi được vài bước, hắn lại dừng lại.

“Cậu có biết hồi đó người làm các người mất cơ hội đi kiến tu là ai không?”

An Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thôi Lương Dã.

Thôi Lương Dã cười lớn hai tiếng: “Hồi đó cậu sợ Hạ Linh nổi tiếng

hơn cậu đúng không? Vì vậy trong lúc Hạ Linh gây chuyện, cậu chưa từng ngăn cản, nhưng cậu nhìn đi, bây giờ Hạ Linh sống tốt hơn cậu rất nhiều. Ha ha ha!”

Thôi Lương Dã cười lớn rời đi.

…

An Thần còn quen một số người trong giới, hắn muốn trở lại giới này nhưng nhà đã không còn, người trong giới còn ai sẽ nể mặt An gia mà giúp hắn chứ?

Thời gian này An Thần sống khá khổ sở, sau đó hắn nhờ cậy mấy ngôi sao nữ truyền bá hộ nhưng cũng chẳng ích gì. Hiện nay, người có quyền thế trong giới chính là Hạ Linh, chút bọt nước hắn tung ra chỉ cần một câu nói của Hạ Linh cũng có thể đè bẹp độ hot của hắn.

Sau đó, cũng không còn tin tức của An Thần trong giới nữa, giống như đắc tội ai đó, bị cấm diễn.

Nửa đời sau của An Thần sống rất buồn chán.

Còn Thôi Lương Dã được người nâng đỡ đứng ngang hàng với Hạ Linh trong giới.

Nhưng trong lúc Thôi Lương Dã chuẩn bị phân cao thấp với Hạ Linh, Hạ Linh đột nhiên tuyên bố rút khỏi giới ca sĩ.

Chính là trong lúc đang nổi như cồn, lại muốn rút lui, kết quả này không ai ngờ tới.

Chương 867: Cô nàng xui xẻo (hoàn)

Sau khi Hạ Linh rút lui khỏi giới ca sĩ cũng không phải hoàn toàn biến mất trong mắt công chúng.

Ngược lại, cách một thời gian lại có thể lên hot search.

Nguyên nhân không gì khác.

Do Thời Sênh đang bày trò.

Lúc xui xẻo thì uống nước mát cũng tắc ở kẽ răng, chỉ số xui xẻo của cô có thể đạt đến 5 sao, cô ăn cơm, đi dạo cũng có thể gặp vụ án hình sự.

Đa số các vụ án đều là vụ án nhỏ, rất ít vụ là án mạng.

Bây giờ Cục cảnh sát e dè Thời Sênh, nghe thấy tên của cô liền có phản xạ bịt tai lại.

Gặp cô là xui xẻo.

Bây giờ Đội trưởng Hồng giống như trở thành đội trưởng chuyên dụng của Thời Sênh. Hắn trừng mắt nhìn mảnh thủy tinh rơi đầy trên sàn, một lúc lâu sau mới nhìn về phía cô gái nhỏ đang đứng bên cạnh quầy lễ tân, mặt mày nhàn nhã.

“Lần này lại là chuyện gì nữa đây?” Đội trưởng Hồng bị giày vò đến mất hết khí lực. Cô gái nhỏ này nhìn có vẻ đáng yêu nhưng lại đem

lại cho hắn một cảm giác không giống người tốt một chút nào, trên người có một luồng yêu khí.

Còn nữa, mỗi khi cô mở miệng con quạ ra, chuyện tốt không linh chuyện xấu thì linh.

Tội phạm nếu như gặp phải cô đều dễ dàng bị bắt, có khi còn trực tiếp lật lại vụ án mười mấy năm về trước, hiệu suất phá án của cảnh sát càng ngày càng tăng.

“Ăn cướp.” Thời Sênh nhướng cằm.

Hắn còn không biết là ăn cướp sao?

“Tôi hỏi sao cô lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến mua nhẫn rồi.” Thời Sênh trợn tròn mắt, “Nếu không thì tôi đến đây giúp bọn chúng ăn cướp sao?”

Đội trưởng Hồng: “…”

Cô nói như thế là muốn bị bắt à!

“Hai người sắp kết hôn?” Đội trưởng Hồng nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô. Người đàn ông này... cũng là một người kỳ lạ. Tiền đồ rộng mở không muốn, suốt này đi theo cô bé này làm chuyện không đàng hoàng, bày trò làm loạn khắp nơi.

Thời Sênh cười híp mắt mời: “Đội trưởng Hồng đến tham dự hôn lễ của chúng tôi chứ?”

Đội trưởng Hồng tưởng tượng cảnh tượng của hôn lễ, rùng mình nói: “Tôi rất bận.”

Hắn không dại đi thu dọn cục diện rối rắm cho bọn họ.

Bởi vì quá quen rồi, rất nhanh Thời Sênh và Hạ Linh đã được thả. Đội trưởng Hồng đi thẩm vẫn mấy tên cướp kia.

“Đều là tại anh.” Vừa ra khỏi hiện trường, Thời Sênh oán trách Hạ Linh: “Chọn nơi quỷ quái gì không biết, mới mấy phút đã bày trò rồi.”

Hạ Linh ấn đầu Thời Sênh: “Vừa nãy là ai ngứa mắt đối phương, nói lời khiêu khích hả?”

Tội danh này Hạ Linh không gánh.

“Hắn lại muốn sờ anh!” Nói đến đây cô càng tức giận, “Ông đây còn không nỡ sờ, hắn lại muốn sờ anh, em khiêu khích hắn thì làm sao?”

Mẹ nó! Ăn cướp còn không tập trung, lại muốn sờ người đàn ông của cô, đến làm trò cười sao?

Bị bắt là đáng đời.

Hạ Linh ám muội chớp chớp mắt nhìn Thời Sênh: “Về nhà cho em sờ thỏa thích.”

“Thật?”

Dạo gần đây anh cực kỳ kiêu ngạo, không cho sờ, càng đừng nói đến chuyện ngủ, nói cái gì mà muốn bồi dưỡng cơ thể.

Bồi dưỡng cơ thể cái rắm!

Mẹ nó! Cũng không phải đang ở cữ.

Tức chết bản cô nương rồi.

“Thật.” Hạ Linh gật đầu.

Thời Sênh lôi điện thoại ra, mở ghi âm, giơ ra trước mặt Hạ Linh: “Nào, nói lại một lần nữa đi!”

Hạ Linh: “…”

Anh không đáng tin như vậy sao?

Hạ Linh bất đắc dĩ nhìn Thời Sênh: “Về nhà cho Bé ngoan sờ thỏa thích.”

“Á!”

Hạ Linh vừa dứt lời, bên cạnh vang lên một tiếng hét chói tai. Tiếng hét to đến nỗi làm Thời Sênh suýt nữa làm rơi điện thoại.

“Hạ Linh, là Hạ Linh…”

“Trời ơi, tôi lại nhìn thấy Hạ Linh ngoài đời!”

Âm thanh kích động của fan liên tục từ bên cạnh truyền đến, càng này càng nhiều người tiến về phía bọn họ.

Vốn dĩ bên ngoài chỉ có vài người vây quanh, lúc này đã vây kín. Hạ Linh và Thời Sênh chỉ có thể lui vào trong hiện trường vụ án.

“Hai người quay lại làm gì?” Đội trưởng Hồng nghe thấy động tĩnh từ bên ngoài, nhìn thấy Thời Sênh, ngôi sao chổi này lại quay lại, nhất thời quát to.

Thời Sênh khổ não nói: “Trời sinh ra tôi quá xinh đẹp, quá nhiều người sùng bái tôi. Đội trưởng Hồng không ngại cho xe cảnh sát mở đường cho chúng tôi chứ?

Đội trưởng Hồng: “…” Tưởng hắn bị điếc sao?

Người ta gào tên người yêu của cô, mẹ nó cô dát vàng lên mặt mình là có ý gì?

“Đợi ở bên cạnh, đừng bày trò!” Đội trưởng Hồng cảnh cáo Thời Sênh.

Mà lúc này trên weibo đã nổ tung rồi.

Tiệm vàng nọ ở Thành Đông bị cướp, bất ngờ gặp Hạ Linh ở hiện trường.#

Hạ Linh lại bày trò rồi.#

Hạ Linh bị Conan nhập vào người, đi đến đâu ở đó xảy ra chuyện.#

…

Đúng như Đội trưởng Hồng dự liệu, hôn lễ của Thời Sênh và Hạ Linh không hề thuận lợn, cả quá trình phải có thể nói là rối rắm.

Đầu tiên, đoàn xe bị tắc đường, thời gian bị lùi lại. Sau đó, người chủ trì hôn lễ đột nhiên có vấn để phải tạm thời đổi người chủ trì. Hôn lễ diễn ra được một nửa, cả hội trường mất điện…

Đột nhiên phát sinh vô số sự cố lớn nhỏ.

Khiến Thời Sênh tức giận suýt nữa dẫn chú rể chạy trốn.

Dân mạng bình luận về hôn lễ rối rắm này là _ Đáng đời!

Ai bảo hai người thể hiện tình yêu, ai bảo hai người rảnh rỗi đi bày trò!

Ai bảo hai người động chút là nói người khác có họa sát thân!

Bây giờ thì xui xẻo rồi đấy!

Đều là báo ứng.

Chuyện này đủ để antifan cười nhạo 1 năm, chưa từng thấy hôn lễ nào xui xẻo như vậy.

Sư phụ của cô đã làm xong chuyện của lão Nghiêm, lão Nghiêm cuối cùng vẫn chết. Nghe sư phụ cô nói, chuyện này có liên quan đến người lão Nghiêm thích hồi còn trẻ.

Cuối cùng lão Nghiêm cam tâm tình nguyện ra đi.

Sư phụ tham dự hôn lễ của cô xong liền quay về núi.

Đối với việc đồ đệ của mình bỗng nhiên trở nên lợi hại, sư phụ cô vẫn nghi ngờ. Cho nên sau khi quay về núi, không lâu sau ông lại gọi Thời Sênh trở về, thăm dò mọi mặt của cô.

Thời Sênh ngoại trừ tính cách thay đổi quá nhiều, kiểm tra những mặt khác đều không khác biệt gì.

Thời Sênh ở trên núi huênh hoang lừa bịp khiến cả núi náo loạn. Sư phụ vội vàng đuổi cô xuống núi.

Kiếp này tuổi thọ của Hạ Linh rất cao, rốt cuộc mãi cũng quy tiên.

Cho đến khi sắp xếp xong hậu sự của Hạ Linh, Thời Sênh mới quay về không gian của Hệ thống.

Quay về thời không, Thời Sênh ngồi xuống đất, ngây người một lúc lâu, cũng không biết đang nghĩ gì.

[Ký chủ... Cô cần nghỉ ngơi bao lâu?]

“Liên quan gì đến mi?” Ông muốn nghỉ bao lâu mi cũng muốn quản?

[...] Nó sợ.

“Chủ nhân cậu vẫn chưa quay lại?”Thời Sênh quay đầu nhìn màn hình, “Anh ta có ổn không?”

Cho dù không thể nối liền lại thông đạo, chắc cũng có thể truyền tin đến chứ.

[...] Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?

Hệ thống uất ức hiện lên dòng dữ liệu

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -292000

Giá trị sinh mệnh: 40

Tích lũy: 50000

Cấp bậc nhiệm vụ: B

Cho điểm nhiệm vụ: 85

Nhiệm vụ ẩn giấu: Chưa hoàn thành.

Phần thưởng cho nhiệm vụ ẩn giấu: Trừ 3000 tích lũy

Đạo cụ: "Vương miệng nữ vương", "Trái tim của quỷ vương", "Ám Dạ", "Máu kỳ lân".

Mẹ kiếp!

Hoàn thành nhiệm vụ ẩn giấu mới tích lũy được 2000, mi dựa vào cái gì mà trừ 3000 chứ?

[...] Thích.

Dù sao thì đều này bộ dạng này, chuyện đã xảy ra rồi thì mặc kệ thôi, mọi người làm hại lẫn nhau mà! Ai sợ ai!

Thời Sênh nghiến răng, rút kiếm ra chém màn hình, kết quả kiếm chưa chạm đến màn hình, màn hình đã tự động biến mất.

Giỏi lắm Hệ thống, mẹ nó đã học được cách chống đối rồi.

Bây giờ Hệ thống chính là mang theo ý nghĩ chuyện đã xảy ra rồi thì mặc kệ thôi.

Cho dù chủ nhân không còn, nó cũng phải làm một cái Hệ thống chính trực không sợ Ký chủ.

Chương 868: Vô hạn trốn giết (1)

Ai cũng biết thẻ đen của Dư Hạ là hàng bán sỉ.

*

“Trời sắp tối rồi, nếu không tìm được nơi nào để trốn thì chúng ta chết chắc. Anh đừng có đem theo cô ta nữa.Người như cô ta chết cũng không đủ. Bọn chúng sắp đuổi kịp rồi.”

“Bỏ cô ta lại, như vậy chúng ta mới có thể nhanh thêm một chút.”

Thời Sênh vừa mở mắt đã cảm thấy bị ai đó thọc mạnh một cái, cả người không đứng vững, va vào vách tường đổ nát ở bên cạnh. Những thanh cốt thép lộ ra ở bên trên cứ thế đâm thẳng vào cánh tay cô.

Thời Sênh đưa tay chống vào vách tường, như vậy thanh sắt mới không tiếp tục đâm sâu vào trong.

Mẹ nó!

Mới đến mà đã đen đủi thế này!

“Hình như cô ta tỉnh rồi.”

Phía trước vọng lại tiếng bàn tán. Thời Sênh quay đầu nhìn qua đó, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là một đống đổ nát.

Các tòa nhà cao tầng giống như vừa bị một trận bom dội xuống, không còn nguyên vẹn, tro bụi khắp trời, cả một khoảng không đều là một màu xám xịt.

Cái thế giới này y hệt như thế giới sau thời kỳ đại chiến thế giới.

Nơi mà cô đang ở lúc này có lẽ là một con hẻm, xung quanh là vô số những đống đổ nát, mặt đất đầy gạch vỡ.

Đứng trước mặt cô là bốn nam hai nữ, tuổi tác chênh lệch, ai nấy đều người đầy bụi đất, quần áo trên người cũng tả tơi như đang chạy nạn vậy.

Đây…

Là cái nơi quái quỷ gì vậy?

Lại là mạt thế sao?

Mẹ nó, lại có thể giết người sao?

Nghĩ đến là đã thấy vô cùng phấn khích rồi!

“Vù---”

“A! Hắc Tinh Linh đuổi đến rồi, mặc kệ cô ta, mau chạy đi. Cô ta có thể theo kịp hay không thì phải xem năng lực của cô ta.” Người đàn ông khá lớn tuổi trong đám người đó lên tiếng.

Chờ một chút, Hắc Tinh Linh là cái quái gì vậy?

Làm gì có ở mạt thế nhỉ?

Thời Sênh đưa mắt theo hướng nhìn của bọn họ, khoảng trời phía xa có vài đốm đen đang bay tới gần.

Tốc độ bay của những đốm đen đó vô cùng nhanh. Trong chớp mắt Thời Sênh liền nhìn thấy rõ cái thứ quái quỷ đang bay trên không trung.

Mình người tai nhọn, thân người khô gầy như là xác khô bị hút hết máu ra vậy, sau lưng còn có một đôi cánh màu đen.

Cái quái gì thế? Hắc Tinh Linh? Cho dù nó có đôi tai nhọn thì cũng không giống Hắc Tinh Linh lắm?

Mẹ kiếp! Thẩm mỹ đâu rồi?

Ai nói cho các người là Hắc Tinh Linh trông giống như mấy cái xác khô thế này? Tác giả truyện thần thoại sẽ khóc cho mà xem.

Thời Sênh quay đầu nhìn đám người ban nãy, kết quả chỉ kịp nhìn thấy mấy bóng lưng của họ, chớp mắt đã biến mất trong đống hoang tàn.

Thời Sênh: "…"

Chạy nhanh thật đấy.

Bỏ ông đây ở lại một mình với đám xác khô biết bay này à?

Đám xác khô đã đến gần, từng đôi cánh to lớn đập mạnh làm đám bụi dưới mặt đất bay lên loạn xạ. Chúng nhanh chóng bổ nhào về phía Thời Sênh.

Thời Sênh rút kiếm, chống xuống đất chuẩn bị xử lý đám xác khô

này.

Đúng lúc cô chuẩn bị ra tay, toàn thân cô đột nhiên không thể tự chủ mà bắt đầu co giật.

Thiết kiếm rơi xuống mặt đất, bị phủ lên một lớp bụi.

Thời Sênh đau đớn, mồ hôi lạnh ứa ra, cơ thể không thể khống chế được mà cong lại. Trong người cô như có một thứ gì đó đang thiêu đốt, như muốn xé nát cơ thể để thoát ra ngoài.

Cảm giác này thực sự khiến Thời Sênh chán ghét, lúc này cô hoàn toàn thẫn thờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cơ thể này đang bị làm sao vậy?

Chỉ trong chốc lát, đám xác khô đã đến gần. Cái xác khô đầu tiên nhào tới dùng bàn tay khô gầy trực tiếp chụp vào ngực Thời Sênh. Móng tay sắc nhọn kia mà cắm vào ngực thì cô chết ngay lập tức.

Thời Sênh dùng hết sức lực lăn về phía bên cạnh.

Bàn tay khô chụp vào không khí, ngón tay cứ thế xuyên qua vách tường, gạch vỡ bắn tung tóe, khói bụi mù mụt.

Xác khô không bắt được người, rõ ràng là rất tức giận, đôi cánh cứ thế quạt mạnh khiến những vách tường xung quanh đều đổ nát. Thời Sênh khó khăn lắm mới di chuyển đến một vị trí có thể che chắn. Xác khô đó lại tiếp tục dùng cánh đập cho vách tường xung quanh vỡ nát, làm cô bị lộ ra ngoài.

“Mẹ kiếp!”

Xem tao cho mày biết tay!

Thời Sênh ra lệnh cho thiết kiếm, để nó tiêu diệt cái xác khô đó.

Thiết kiếm vọt lên từ mặt đất, chém về hướng xác khô. Thiết kiếm chém nó thành hai phần, thế nhưng điều kỳ dị đã xảy ra.

Xác khô bị phân thành hai lại có thể tự động tái tạo thành hai cái xác khô.

“Tái sinh?”Thời Sênh trợn tròn mắt, có nhất thiết phải lừa người vậy không?

Sao lại như thiên sứ thế này?

Phì!

Thiên sứ cái beep!

Thời Sênh mò lấy quả cầu năng lượng từ trong không gian, không chém chết ngươi được, vậy làm nổ chết thì sao?

Thiết kiếm phát hiện chém những cái xác khô đó sẽ khiến chúng biến thành hai phần liền không chém nữa, cứ thế bay thẳng đến trước mặt Thời Sênh, chặn đứng bọn chúng.

Đám xác khô phía sau đã đuổi kịp đến thành một đại đội, bao vây Thời Sênh từ bốn phương tám hướng.

Có lẽ do nội lực của thiết kiếm lan tỏa khiến bản năng của chúng cảm thấy nguy hiểm nên không dám tiến lên.

Thiết kiếm cố gắng để Thời Sênh tranh thủ một chút thời gian. Lúc

này cơ thể cô đã cảm thấy bớt khó chịu. Cô bò lên thiết kiếm, thiết kiếm lập tức bay lên cao, kéo giãn khoảng cách giữa cô và đám xác khô.

Đám xác khô nhìn thấy thức ăn đến tận miệng mình đang chạy mất nào có cam lòng, chúng kích động quạt mạnh đôi cánh đen sì đuổi theo.

Tốc độ của thiết kiếm nhanh hơn nhiều so với chúng. Lúc đuổi đến một nửa Thời Sênh đã ném quả cầu năng lượng xuống.

Quả cầu năng lượng rơi xuống mặt đất, “Bùm.”một tiếng nổ vang trời.

Dòng khí lưu như nước biển tràn lên, khí áp đáng sợ đẩy mạnh về phía xa, hai cái xác khô khá gần với mặt đất bị cuốn vào trong đó, nháy mắt đã biến thành tro bụi.

Bởi vì nổ trên mặt đất nên những cái xác khô khác đang bay trên cao đều chỉ bị ảnh hưởng, đầu óc choáng váng.

Đến khi ổn định trở lại, nhìn lại vị trí vừa rồi thì chẳng còn thấy dấu tích của con mồi đâu nữa.

Mấy cái xác khô bay luẩn quẩn vài vòng, không tìm thấy con mồi, chúng phát ra tiếng thét vô cùng sôi sục.

Chúng bay xung quanh cái hố lớn vài vòng, có lẽ là do tò mò cái hố đó là gì, trong lúc đó vẫn không ngừng phát ra tiếng thét, giống như đang giao tiếp với nhau.

Trong đám đó có một tên xác khô, sau khi bay luẩn quẩn hai vòng liền dần dần tiếp đất. Nó nghiêng đầu, dường như đang xem xét tình hình xung quanh.

Xác định không có nguy hiểm gì, nó thu cánh lại, chầm chậm tiến đến gần miệng hố.

Những tên xác khô còn lại cũng học theo tên đầu tiên, đáp xuống mặt đất.

Đúng lúc đám xác khô sắp tụ lại gần nhau, trên không trung đột nhiên rơi xuống một quả cầu nhỏ, cánh của chúng còn chưa kịp mở đã bị chìm ngập trong tiếng nổ tung.

Thời Sênh đứng trên kiếm từ trên cao bay xuống, bên dưới đã không còn nhìn thấy xác khô, chỉ còn lại vài cái hố sau vụ nổ.

“Mẹ nó, dám đấu với ông …”

Con mắt Thời Sênh nheo lại, tiếng phành phạch càng ngày càng tới gần, phía xa là một đám đen sì đang tiến về phía cô với tốc độ ánh sáng.

Vô số xác khô…

Chết tiệt!!!!!!

Đây mới chỉ xử lý một tiểu đội, ông đây còn phải đấu với một doanh trại sao?

Không thể chơi cái trò này được, ông đây còn đang ở cấp tân thủ, chúng mày sắp lên đại BOSS rồi, qua được ải mới có quỷ!

“Chạy mau!”

Thiết kiếm: “…” Lại chạy? Không đại sát tứ phương sao? Không

vênh váo nữa à?

“Đại sát tứ phương cái beep, cái thứ này phải xử lý thế nào ông đây còn chưa biết, chạy mau!” Còn núi xanh không lo thiếu củi đốt, bản cô nương nhất định sẽ quay lại giết chúng!

Tốc độ của đám xác khô đó nhanh hơn Thời Sênh rất nhiều. Cô dùng thiết kiếm suýt chút nữa bị chúng đuổi kịp, khó khăn lắm mới có thể chạy thoát thì lại gặp phải mấy tên lạc bầy.

Cái thứ này hình như có khắp nơi trên thế giới này, lỡ có không cẩn thật nhất định sẽ gặp phải.

Thời Sênh dùng một chút công lực làm nổ chết mấy tên lạc bầy đó, đến khi tìm được một nơi an toàn thì cô đã mệt lử rồi.

Lúc trước cơ thể đột nhiên bị co giật, vốn dĩ đã làm cô tiêu hao không ít sức lực, huống hồ cái cơ thể này cũng không tốt là mấy.

Mỗi lần đều không cho cô một cơ thể tốt, không thể chơi được nữa!

Chương 869: Vô hạn trốn giết (2)

Chỗ cô đang ở lúc này có lẽ là nhà xác của bệnh viện, âm u, không có ánh sáng, nhưng có lẽ là một nơi khá an toàn.

Thời Sênh miễn cưỡng tìm một nơi có ánh sáng, cô kéo chiếc giường bệnh bỏ đi, chống người rồi ngồi lên mép giường.

Hiện giờ trên người cô chỗ nào cũng đau.

Thời Sênh chậm rãi bắt đầu kiểm tra cơ thể.

Bả vai có vết xước, vừa nhìn là có thể nhận ra vết thương này là do bị cái thứ vừa nãy cào, lúc này đã thành màu đen, xung quanh vết thương đều tê tê, ấn vào hoàn toàn không hề có cảm giác.

Cộng thêm vết thương trước đó cô bị thanh sắt đâm vào, cảm giác như cả cánh tay đều bị phế.

Vết thương này chắc là sẽ không có bệnh truyền nhiễm đấy chứ?

Thời Sênh nhìn đi nhìn lại vết thương trên bả vai, nhất thời cũng không biết nên xử lý thế nào.

Cuối cùng chỉ đành xử lý trước vết thương bị thanh sắt đâm vào.

Cô lật người, nguyên chủ mặc một cái áo khoác nhỏ, bên trong còn mặc một chiếc áo len, trong túi áo len còn tìm thấy một tấm thẻ.

Tấm thẻ đen tuyền, mép xung quanh được bao bởi đường viền màu đỏ kỳ dị.

Ở chính giữa có khắc tên in nổi - Dư Hạ.

Phía dưới tên là một chữ LV3.

Thời Sênh nhìn đi nhìn lại tấm thẻ này mấy lần, vẫn chưa tiếp thu tình tiết truyện và hồi ức nên cô hoàn toàn không biết cái thứ này dùng để làm gì.

Nhìn có vẻ là hàng tốt thế này có lẽ sẽ có nhiều tác dụng.

Thời Sênh thu tấm thẻ vào không gian.

Nên tiếp thu tình tiết truyện trước? Hay là nên ăn trước đây?

Dạ dày Thời Sênh lên cơn đau.

Đói quá!

Thời Sênh xoa xoa cái bụng xẹp lép, ăn trước vậy. Thời Sênh tìm trong không gian được một chút đồ ăn.

Cũng may là sau thế giới mạt thế cô có thói quen tích đồ ăn vặt vào không gian, nếu không lại đị đói chết rồi.

Tiếng nhai thức ăn trong một không gian vô cùng yên tĩnh nghe rõ thành một thứ âm thanh cao ngất.

“Cạch…” Trong bóng tối vọng lại một tiếng động khẽ.

Thời Sênh dừng động tác lại, nhìn về hướng hành lang âm u. Cô chỉ

dừng lại hai giây rồi lại tiếp tục ăn.

Mãi đến khi cô ăn hết đồ ăn, trong bóng tối cũng không còn tiếng động nào vọng lại nữa, Thời Sênh ngồi trên giường bệnh, ngoảnh đầu nhìn về hướng hành lang.

Phía đó là một màu đen đặc, giống như đang có một con quái vật bí hiểm nào đó đang lẩn trốn, bất cứ khi nào cũng có thể xông ra.

Ánh sáng bên ngoài dần dần tối đi, nơi Thời Sênh đang ở cũng chìm vào trong bóng tối.

Cái thế giới này biến thành một màu tối đen, dù có đưa tay ra cũng không thể nhìn thấy năm ngón.

Có cơn gió từ phía hành lang thổi vào, đem theo một mùi tanh tưởi. Ngay sau đó Thời Sênh cảm nhận được có thứ gì đó đang bất ngờ tập kích cô.

Theo bản năng, Thời Sênh tung một cú đá về nơi phát ra nguy hiểm. Thứ định đánh lén cô lập tức lùi lại. Thân mình Thời Sênh lật một cái, nhảy xuống bên cạnh, sải bước rẽ vào một chỗ khác.

Hành lang lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Hình như những thứ vừa xảy ra đều là do cô ảo tưởng.

Nhưng Thời Sênh biết ở đây có người, cũng có thể không phải người.

Suy cho cùng thì bên ngoài kia vẫn có cái thứ quái vật đó.

Lưng Thời Sênh chạm vào vách tường lạnh ngắt. Cái lạnh càng làm

cô thêm bình tĩnh, trong đầu nhanh chóng tính toán những phương án khả thi, thực lực của đối phương quá mạnh, bản thân có thể cần đến những phương án giải quyết sau khi thất bại.

Sau khi tính toán trong đầu xong, Thời Sênh vặn vẹo cái cổ, nín thở nghe ngóng động tĩnh phía bên ngoài hành lang.

Hành lang vô cùng yên tĩnh.

Ba...

Hai...

Một...

Thời Sênh giơ tay quơ về phía trước mặt mình, chạm vào tay cô là hơi nóng, là người.

Phản ứng của người đối diện rất nhanh, tay Thời Sênh còn chưa nắm chặt, xoay người một cái đã thoát khỏi tay cô, bên tai khẽ thổi qua một tiếng gió nhẹ, hành lang lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Chết tiệt!

Sức lực mà cánh tay cô có thể sử dụng quá yếu.

Có điều, xác định là người thì dễ giải quyết hơn nhiều rồi.

Thời Sênh lò mò tìm nấp một vị trí khác, xác định vị trí mà đối phương đang ẩn nấp.

“Vù---”

Sau lưng Thời Sênh đột nhiên có gió, một luồng sát khí ập đến, Thời Sênh nhanh chóng xoay người, thiết kiếm hướng vào trong bóng tối liên tục chém.

Xoảng---

Kim loại va chạm vào nhau tạo thành tia lửa, Thời Sênh nhìn thấy một người đàn ông trước mặt.

Một người đàn ông có thân hình cao lớn.

Trong tay hắn ta đang cầm một ống thép, bị thiết kiếm chém vào bị mất một đoạn.

Hình như hắn bị chọc tức, ra tay càng lúc càng mạnh, những chiêu hắn dùng đều là những chiêu chí mạng.

Người đàn ông này muốn giết chết cô!

Chết tiệt!

Chúng ta không thù không oán, tại sao vậy anh hai?

Thể lực của Thời Sênh không đấu nổi, chỉ có thể dựa vào thiết kiếm chiến đấu với anh ta, phía trước đều là một màu đen kịt. Thời Sênh cũng không quan tâm là chiêu thức gì, cứ thế chém loạn.

“A...”

Người đàn ông đó hình như đã bị chém trúng. Thời Sênh nhân cơ hội dùng chân đạp về phía hắn, thiết kiếm cũng khua khoắng về phía đó.

Người đàn ông né được chân của Thời Sênh nhưng lại không kịp tránh thiết kiếm. Thiết kiếm sắc nhọn cắt qua phần bụng, một cảm giác lạnh toát bỗng chốc truyền đến toàn thân.

Phịch-

Thời Sênh giữ tư thế phòng thủ một lúc, không nghe thấy động tĩnh gì nữa mới lấy từ trong không gian ra một viên dạ minh châu chiếu sáng.

Ánh sáng nhẹ làm tan đi bóng tối, Thời Sênh nhìn thấy người đàn ông đang ngã ở vị trí không xa, hắn ta nằm rạp xuống, hai mắt trợn trừng, trong đồng tử vẫn còn sót lại ý không thể tin được.

“Phù-” Thời Sênh thở ra phào một hơi.

Dọa chết bản cô nương rồi.

Cái thế giới này đúng là rất đáng sợ.

Một người lạ hoắc mà cũng muốn giết cô.

Thời Sênh đi đến trước mặt người đàn ông, chắc chắn là hắn đã chết, cô mới cầm dạ minh châu đi ra ngoài hành lang.

Sau khi tìm thấy một căn phòng có thể khóa, cô bước vào rồi chốt cửa lại, bắt đầu tiếp nhận cốt truyện.

Đây là một loại tiểu thuyết vô hạn trốn giết.

Nguyên chủ là Dư Hạ, trước khi tham gia trò chơi này là một sát thủ, lúc thi hành nhiệm vụ, bởi kế hoạch thất bại nên bị bắt, cứ nghĩ rằng bản thân chết chắc nhưng kết quả khi tỉnh lại lại phát hiện đang ở

một không gian vô tận không một bóng người.

Một không gian vô cùng trống trải, cô hoàn toàn không nhìn thấy biên giới.

Thời gian đầu Dư Hạ cho rằng sau khi chết sẽ có âm phủ, cô còn chưa làm rõ liền bị chuyển tới thế giới đầu tiên.

Lúc chuyển đến, cô được nhận một tấm thẻ đen.

Tấm thẻ đen giống như một thứ biểu tượng cho thân phận, bên trên có tên, cấp độ cũng như ghi chú điểm tích lũy và nhiệm vụ tiếp nhận.

Quy tắc của trò chơi này chính là sống sót.

Có hai cách để sống sót, một là thu hoạch đủ số đầu người để chen vào bảng xếp hạng, hai là tìm kiếm những vật phẩm được gợi ý trên mặt thẻ hoặc là giải cứu con nguời.

Nguyên chủ bản chất máu lạnh, lựa chọn con đường giết chóc.

Hai thế giới trước cô đều sống sót.

Thế nhưng, đến thế giới thứ ba, nguyên chủ đã gặp phải nữ chính Ngải Mễ.

Không cần biết nữ phụ cao sang thế nào, cứ gặp nữ chính thì nhất định sẽ bị vả mặt.

Lựa chọn của Ngải Mễ và nguyên chủ hoàn toàn trái ngược nhau.

Hai người đối đầu nhau là một việc rất bình thường.

Ở thế giới thứ ba, hai người liên tục chạm mặt nhau, nữ chính vài lần vô duyên vô cớ cản trở nguyên chủ giết người.

Nguyên chủ đã lựa chọn hình thức nhiệm vụ, không thể thay đổi, nữ chính lại cứ một mạch cản trở cô, cô không thể nào hoàn thành nhiệm vụ, thứ cô phải đối mặt chính là cái chết.

Trong cơn phẫn nộ, nguyên chủ muốn giết nữ chính.

Đã mấy lần suýt chút nữa nguyên chủ giết cô ta, thế nhưng nữ chính có hào quang bất tử, đều an toàn thoát khỏi nguy hiểm, trái lại mỗi lần như thế nguyên chủ lại khiến bản thân mình rơi vào tình cảnh ngày một quẫn bách.

Khi kết thúc thế giới thứ ba, suýt chút nữa nguyên chủ không hoàn thành nhiệm vụ bị gạch bỏ.

Vì điều đó mà nguyên chủ thù hận nữ chính. Ở thế giới thứ tư, sau khi gặp Ngài Mễ, nguyên chủ đau đáu trong lòng suy nghĩ muốn giết nữ chính, bắt đầu tìm đến chỗ chết.

Kết quả cuối cùng tất nhiên là nguyên chủ bị nữ chính giết chết.

Nguyên chủ chỉ là một viên đá chèn chân nữ chủ ở một thế giới, đến cả một tiểu BOSS cũng không bằng.

Di nguyện của cô rất đơn giản.

Tiếp tục sống và báo thù.

Chương 870: Vô hạn trốn giết (3)

Ởthế giới thứ ba nguyên chủ gặp được nữ chính, thời gian cô ta tới đây cũng vừa lúc cô tới.

Trước đây cô bị mấy tên xác khô được gọi là Hắc Tinh Linh làm cho bị thương, người đồng hành cùng cô khi đó muốn bỏ rơi cô.

Kết quả là cô gặp phải nữ chính Ngải Mễ.

Cô có thẻ đen, những người bước vào thế giới này đều có, thẻ đen còn có một chức năng tặng kèm, của Ngải Mễ là trị liệu, là người có thể chữa trị vết thương do Hắc Tinh Linh gây ra.

Nếu như không được chữa trị, cơ thể của người bị thương sẽ dần dần biến thành cứng đờ rồi cuối cùng sẽ chết.

Ngải Mễ chữa trị cho nguyên chủ, cũng chính vì lý do này nên khi mới bắt đầu nguyên chủ mới không ra tay sát hại Ngải Mễ.

Nguyên chủ đã đi qua hai thế giới, còn Ngải Mễ là người mới, cô ta mới bắt đầu bước vào thế giới thứ nhất.

Kể từ sau khi cô ta chữa trị cho nguyên chủ, nguyên chủ liền đồng hành cùng cô ta.

Đi theo nguyên chủ, Ngải Mễ mới biết, có thể cướp đoạt thẻ đen.

Cũng kể từ đó, Ngải Mễ bắt đầu cản trở nguyên chủ giết người.

Nguyên chủ không biết tại sao lại thế nhưng Thời Sênh có tình tiết truyện, cô biết Ngải Mễ cản trở nguyên chủ là bởi vì đó là nhiệm vụ của cô ta.

Thẻ đen ngoài công bố nhiệm vụ sống sót rời khỏi thế giới này còn công bố một số nhiệm vụ tích điểm, tích điểm có thể tăng cấp của thẻ đen.

Ngải Mễ đã nhận nhiệm vụ tích điểm, cản trở nguyên chủ giết người.

Ngải Mễ cũng muốn tiếp tục sống, cho dù cô ta biết làm như vậy sẽ khiến nguyên chủ phải chết nhưng cô ta không thể không làm.

Mục đích của hai bên đều giống nhau.

Đều chính là phải sống sót.

Nếu muốn nói sai lầm ở đâu thì có lẽ phải nói đến người tạo ra việc này.

Bây giờ cô đã bị cái thứ Hắc Tinh Linh làm cho bị thương, nếu như không tìm được thẻ chữa trị cô sẽ phải chết.

Việc này so với làm xác sống còn đáng sợ hơn!

Thời Sênh nắm lấy bả vai nhìn một lúc, vết thương so với lúc trước còn kinh khủng hơn nhiều, lúc trước véo bên dưới còn có chút cảm giác.

Hiện giờ đã hoàn toàn không có cảm giác gì.

Phải chết rồi, phải chết rồi!

Trong tình tiết truyện, hình như chỉ có thẻ chữa trị mới có thể cứu người, cho nên bây giờ cô phải đi đâu để tìm thẻ chữa trị đây?

Thời Sênh mở cửa bước ra ngoài, gã đàn ông vừa nãy vẫn còn nằm ở chỗ cũ, Thời Sênh lật người hắn ta, quả nhiên tìm thấy một tấm thẻ.

Cấp độ cũng là LV3.

Làm sao để biết cái thứ này chức năng là gì?

Thời Sênh nhớ lại tình tiết truyện, mãi một lúc lâu mới tìm ra cách sử dụng.

Không cần biết là thẻ của ai, kkhi sử dụng đều cần điểm tích phân, cũng có thể cướp tích phân từ thẻ đen của người khác.

Thời Sênh để thẻ đen của mình tiếp xúc với mặt sau thẻ của gã đàn ông, thẻ của cô lập tức hiện lên một dòng chữ màu trắng.

Tích lũy còn dư: 20

Tích lũy đã cướp đoạt: 60

Kỹ năng: Ẩn thân

Mẹ nó, chức năng lại là ẩn thân, chẳng trách lúc nãy cô phải dùng bao nhiêu công sức mới có thể phát hiện ra hắn ta.

Cái thứ này không cứu nổi cô rồi!

Thời Sênh ném thẻ đen trở về người của hắn ta, nghĩ một lúc lại

nhặt về, cho dù bản thân không dùng đến cũng không thể cho người khác được hưởng lời được.

Cứ giữ lại để nhìn cũng được!

Đúng rồi, kỹ năng của nguyên chủ là gì nhỉ?

Kỹ năng thẻ đen của nguyên chủ là tốc độ, có thể trong một thời gian nhất định tăng tốc độ lên mức cực đỉnh.

Kỹ năng này đối với nguyên chủ có tác dụng rất nhiều, thế nếu người khác cũng có kỹ năng này thì nguyên chủ chả khác nào con gà bệnh.

Cô có thể sống trong thời gian dài như thế hoàn toàn dựa vào thực lực của bản thân.

Hơn nữa, mỗi lần sử dụng kỹ năng đều phải tích điểm, cộng thêm thời gian chờ nên các kỹ năng của thẻ đen đều dùng để bảo mệnh.

Tất nhiên, nếu điểm tích lũy đủ thì chức năng đó có thể dùng để giết người.

Thời Sênh thử kiểm tra thế giới này, không cảm nhận được linh khí, xem ra muốn tự mình cứu mình là không thể rồi.

Vẫn là nên ra ngoài tìm thẻ chữa trị thôi!

...

Cái thế giới này sắp bị trở thành thế giới đổ nát, cứ vừa đến tối là một màu đen kịt, đưa tay cũng không thể nhìn rõ năm ngón.

Hơn nữa, buổi tối chính là thời gian mà Hắc Tinh Linh hoạt động, ra

ngoài chính là tìm đường chết.

Thời Sênh chờ đến khi trời sáng mới ra ngoài, cả cánh tay cô lúc này đã không còn cảm giác, sờ vào cứ như là tay của người khác.

Thế giới đổ nát vô cùng lớn, hay nói cách khác chính là mỗi một thế giới đều vô cùng lớn, số lượng người mỗi lần bước vào đều không giống nhau.

Thế giới đầu tiên mà nguyên chủ đã đi qua tổng có năm trăm người, đến cuối cùng chỉ còn sót lại một trăm người.

Thế giới thứ hai tổng cộng có một nghìn người, số người sống sót lại chỉ còn một trăm người.

Thế giới thứ ba có năm nghìn người, số người sót lại cũng chỉ còn một trăm người.

“Ây ya…”

Thời Sênh bị một giọng nói làm cắt ngang suy nghĩ, cô nhìn lên phía trước một tảng đá, là một cô gái xinh đẹp đang ngã dưới đất.

“Là một cô gái, mọi người ra đi.”

Thời Sênh vẫn chưa mở miệng, cô gái xinh đẹp đã nhảy dựng lên.

Thời Sênh: “…”

Nữ thì làm sao? Coi thường nữ à?

Hai người đàn ông bước ra từ đoạn rẽ bên cạnh, quan sát Thời Sênh từ trên xuống dưới mấy lần, trong đó có một người đàn ông nháy mắt

với một người đàn ông khác, “Con nhỏ này nhìn có vẻ rất dễ đối phó, cậu lên đi, đừng giết vội, có thể chơi đùa trước”

“Tên chết tiệt, có em rồi còn muốn nghĩ đến người khác!” Cô gái xinh đẹp hậm hực.

“Con nhỏ này sao có thể sánh với em, dù thế nào cuối cùng cô ta cũng phải chết, em ghen cái gì chứ?”

Mấy người phía đó hoàn toàn không hề coi Thời Sênh ra gì.

“Đừng nhìn mặt người mà bắt hình dong, thành ngữ này các người đã được học chưa?”Thời Sênh khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt bình tĩnh, hình như còn thêm đôi phần lãnh đạm.

Ông đây không xử được một đám Hắc Tinh Linh, lẽ nào lại cũng không xử lý được ba tên đần độn mấy người sao?

Lại còn dám giết bản cô nuong!

Ai cho mấy người cái gan lớn vậy?

“Con nhỏ này khẩu khí cũng mạnh lắm, lát nữa ông đây sẽ cho mày khóc lóc van xin, ha ha ha!”

“Tôi sẽ khiến các người không có cả cơ hội mà van xin.”Thời Sênh khẽ nhướng mày một cái, ngữ khí vừa hung hăng vừa tự tin.

Hai gã đàn ông cười lớn, loại người chết đến nơi rồi còn già mồm bọn họ đã gặp nhiều rồi, “Con nhỏ này khẩu khí mạnh đấy. Vậy thì để ông đây xem xem mày có bản lĩnh gì.”

Ánh mắt Thời Sênh gằn xuống, bàn tay khẽ nắm, thiết kiếm đột nhiên

xuất hiện, đám người đó còn chưa nhìn rõ thì thanh kiếm mang theo sát khí đã càn quét về phía mình.

Tối qua đã nghỉ ngơi đủ rồi, ngoại trừ một tay của cô càng ngày càng tê, những bộ phận khác đều không cần phải nói nhiều, giết chết ba tên này đều rất dễ dàng.

Thời Sênh tìm thấy trên người ba người bọn họ mấy tấm thẻ đen, có lẽ cũng là do bọn họ cướp được.

Thẻ đen rất dễ cướp đoạt, thế nhưng điểm tích lũy lại không dễ lấy, cho nên có một số người đã cướp được thẻ đen nhưng lại không hề có tác dụng, trừ phi cướp được từ một người có điểm tích lũy vô cùng nhiều.

Thời Sênh lật tìm cả nửa này vẫn không tìm thấy thẻ đen chức năng chữa trị.

“Chết tiệt! Ông trời muốn diệt ta sao?"

Những người bước vào thế giới này, đa số đều lựa chọn giết chóc, bởi phương án này đơn giản, chỉ có những người hèn yếu và không có thực lực mới lựa chọn con đường khác.

Có một bảng xếp hạng đơn về danh sách giét chóc, có thể dùng thẻ đen để kiểm tra, bên trên sẽ hiển thị năm mươi người dẫn đầu bảng xếp hạng.

Danh sách này dựa vào thời gian thực tế để làm mới, sau mỗi tên người đều có ghi rõ số lượng đầu người, mỗi lần giết một người sẽ dần tăng thêm số lượng.

Những người có thể lọt top năm mươi, đến cuối cùng có thể trực tiếp

lên cấp.

Bảng danh sách này hình như chỉ có người lựa chọn đường giết chóc mới có thể nhìn thấy, những người khác đều không nhìn thấy.

Lúc này cô đang đứng ở hạng số bốn mươi hai.

Ngày hôm qua khi cô kiểm tra mình vẫn còn đang ở vị trí số ba mươi bảy, đến giờ đã tụt xuống bốn mươi hai.

Người đứng cao nhất trong bảng xếp hạng là người tên Hứa An Viễn.

Người này chắc chắn là nam chính.

Nam chính giống nguyên chủ, luôn chọn khuôn mẫu giết chóc, thế nhưng sau khi gặp phải nữ chính, nam chính đột nhiên bị rơi vào tình thế khó khăn.

Chương 871: Vô hạn trốn giết (4)

Bước vào thế giới này, cho dù Thời Sênh không giết người cũng sẽ có người khác giết cô.

Mọi người đều vì mục đích tiếp tục sống, chết thì chỉ trách bản thân mình đen đủi.

Quy tắc của trò chơi chính là như vậy, chẳng thể trách người khác.

Nếu đã như vậy, Thời Sênh cũng không khách khí, vượt lên trên bảng xếp hạng với tốc độ vô cùng nhanh.

Cô lọt vào top ba mươi, nhưng đều chưa gặp được thẻ chữa trị, điều đó chứng tỏ thẻ chữa trị khan hiếm đến mức nào.

Được thôi, không chỉ thẻ chữa trị khan hiếm, rất nhiều chức năng của thẻ đen khác cũng là độc nhất vô nhị, chỉ có rất ít trường hợp bị trùng lặp, ví dụ như thẻ tốc độ của cô chính là một loại dễ gặp nhất.

Đáng đời cho cô là bia đỡ đạn.

Tức giận nha!

Lại còn kỳ thị tấm bia đỡ đạn.

Người tạo ra quy tắc của trò chơi này có phải là một tên đần độn không?

Thời Sênh nhìn cánh tay ngày càng tê của mình, nếu còn tiếp tục không tìm thấy thẻ chữa trị thì nhất định cô sẽ xong đời!

Hệ thống, mi có đạo cụ nào có thể cho bản cô nương sử dụng không?

Ây yo chết tiệt, tí nữa thì quên mất Hệ thống rồi.

Cái Hệ thống đần độn này có cả một cái cửa hàng đó.

[… Giá trị làm người quá thấp, không thể cung cấp.]

Giá trị làm người…

Kiếm của ông đâu?

[Cần một vạn điểm tích lũy để đổi.] Hệ thống lập tức sửa lời.

Cái gì? Một vạn?

Bà đây tổng cộng chỉ có năm vạn điểm, ngay lập tức liền đòi một vạn, mi tưởng ông đây coi tiền như rác chắc?

[Có muốn sống không?] Hừm! Hệ thống ta đây cũng có khí tiết đó! Nghèo hèn không thể thay đổi được phẩm hạnh, không khuất phục trước vũ lực!

“Không sống nữa, đợi chết thôi.” Dù sao vẫn còn thế giới tiếp theo, sợ cái beep gì!

[…] Tư tưởng này của Ký chủ không thể chấp nhận được.

Cuối cùng hệ thống đành phải đưa vật phẩm trị liệu cho Thời Sênh,

có điều không thể trị tận gốc mà chỉ có thể làm chậm lại, cho nên Thời Sênh vẫn phải tìm được thẻ chữa trị.

“Mi mau thành thật nói cho ta biết, thẻ chữa trị có phải chỉ nữ chính mới có không?” Sao lại cứ muốn đẩy cô về phía nữ chính.

[… Không phải, nhưng thế giới này chỉ có hai tấm thẻ.] Không phải muốn trả lời nhưng mà tại sao lại không thể ngăn được cái miệng thế này?

A a a a, chủ nhân, tôi bị chơi xấu rồi!

“Tấm còn lại là ai đang giữ?”

[Không biết.]

Hệ thống nói không biết vậy thì nhất định là không biết.

Nếu như quyền hạn của cô không đủ, chắc chắn cái Hệ thống đần độn này sẽ đắc ý vô cùng.

Thời Sênh lật lại tình tiết truyện một lần nữa, trong truyện hình như không hề đề cập đến người giữ tấm thẻ còn lại là ai, giống như thẻ chữa trị của nữ chính là độc nhất vô nhị.

Bỏ đi, vẫn nên đi tìm nữ chính thì hơn!

Dù sao giết chết rồi cũng được coi là phá CP thành công.

Thế nhưng…

Cô phải đi đâu tìm cái cô nữ chính ngu ngốc kia đây?

“Định vị Ngải Mễ.”

[Cần một nghìn điểm.]

Thời Sênh: “…”Trước đây mi đâu có cần? Đột nhiên lại thu phí là có ý gì?

[Thì là thu phí, cô có cần hay không, có bản lĩnh thì tự mình tăng cấp quyền hạn đi?]

Có lẽ tiếp xúc với Thời Sênh đã lâu nên Hệ thống cũng không ngại trở mặt, nó cũng biết giận nha.

Hệ thống của ta, mi lợi hại rồi, còn dám ngang ngược với ông, ai cho mi cái gan đó?

Ky chủ suốt ngày cưỡi lên đầu nó tác oai tác quái, nó sẽ bị hệ thống khác cười chê mất, hừm!

“Ông đây không cần nữa.”Dù sao cũng vẫn còn tác giả, chắc chắn sẽ gặp được nữ chính.

[…] Lúc Ký chủ tùy hứng thì không ai sánh bằng.

Không đúng, là do Ký chủ có lý trí tốt, luôn ghi nhớ chết rồi có thể làm lại.

…

Cả cái thế giới này đều là đống đổ nát, tan tác thê lương, thi thoảng còn nhìn thấy vài xác người.

Ban ngày Hắc Tinh Linh xuất hiện khá ít, tình cảnh như lúc trước khi

cô mới đến đây gặp phải bọn chúng rất hiếm gặp.

“Chạy mau!” Tiếng gào lớn vang lên.

Tiếp theo đó là một loạt tiếng thét chói tai, đó chính là âm thanh của Hắc Tinh Linh.

Thời Sênh cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lúc này cô đang đứng bên trên một tòa cao ốc bị chặt đứng, có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng bên dưới.

Một tên Hắc Tinh Linh chắn trước ba người đang ở trong một con hẻm, hai nam một nữ.

“A…” Một người đàn ông trong số đó vì bảo vệ cô gái mà bị Hắc Tinh Linh cào rách bụng.

“Chạy mau!” Trước khi chết, người đàn ông vẫn không quên nhìn cô gái hét lớn.

Người đàn ông còn lại đẩy cô gái, có lẽ là để cô chạy nhanh hơn, hắn ta sẽ cản tên Hắc Tinh Linh đó.

Cô gái đó không biết đã nghĩ gì mà một mực không chịu chạy, ngược lại còn lấy ra một tấm thẻ đen, khởi động tấm thẻ. Thời Sênh nhìn thấy sau lưng cô gái bỗng xuất hiện vây cánh màu đen.

Đó là năng lực gì vậy?

Sau khi xuất hiện vây cánh màu đen, thực lực của cô gái tăng lên rất mạnh, lại có thể xử lý được tên Hắc Tinh Linh kia.

Hắc Tinh Linh vừa chết, đôi cánh sau lưng cô gái cũng biến mất, rơi

thẳng từ trên cao xuống đất.

Thời Sênh che mắt, nhìn cũng đã cảm thấy đau.

Đúng lúc Thời Sênh đang xem kịch, sau lưng cô không biết từ đâu xông ra một tên Hắc Tinh Linh, móng vuốt sắc nhọn quơ về phía cổ cô.

Thời Sênh vốn dĩ đang đứng ở mép ngoài, bị Hắc Tinh Linh tập kích như vậy, cô chỉ có thể nhảy xuống dưới.

Giẫm lên vị trí nhô lên phía dưới, nhanh chóng bước vào bên trong công trình đang xây dựng.

Hắc Tinh Linh từ bên trên bổ nhào xuống, cáu kỉnh va vào giàn giáo bên ngoài, muốn đâm vào bên trong.

Thời Sênh lặng lẽ giơ ngón tay giữa ra, ai bảo ngươi có cái cánh làm chi để không vào được!

Hắc Tinh Linh chịu sự khiêu khích đột nhiên lùi về phía sau, lượn một vòng trên không trung sau đó mạnh mẽ đâm về phía Thời Sênh, lúc đâm vào dàn giáo, cánh của Hắc Tinh Linh biến mất, hắn nhảy vào trong từ dàn giáo nhỏ hẹp.

Thời Sênh: “…”

Việc này không khoa học.

Cánh của ngươi dựa vào đâu mà biến mất vậy?

Lại hố ông rồi!!!

Hắc Tinh Linh thét lên một tiếng chói tai, sóng âm nhanh chóng lan tỏa khắp cả công trình kiến trúc rồi truyền ra bên ngoài.

Nó đang gọi đồng bọn.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, nghĩ ông đây còn dễ bắt nạt như trước sao?

Cô lấy kiếm ra, lúc Hắc Tinh Linh còn đang hô hét, cứ thế xông ra, đâm thẳng vào phần bụng của nó.

Chém vào bất kỳ bộ phận nào của Hắc Tinh Linh đều sẽ khiến chúng chia thành hai phần.

Tất nhiên, cái thứ này cũng không phải là vô địch, nhược điểm của nó là phần bụng, phần bụng có một viên đá, viên đá bị vỡ thì Hắc Tinh Linh cũng chết.

Thế nhưng phần da ở bụng Hắc Tinh Linh rất cứng, cho nên có thứ này thực ra rất khó giết.

Đương nhiên, là chỉ đối với người bình thường.

Đối với Thời Sênh mà nói, việc này rất dễ dàng, suy cho cùng có thiết kiếm ở đây, dù vật đó có cứng thế nào đi chăng nữa cũng đều có thể chẻ đôi.

Thời Sênh xử lý xong tên Hắc Tinh Linh này, quay người bước xuống tầng dưới, một lúc sau sẽ có đại đội Hắc Tinh Linh đến, cô sẽ lại bị bao vây, chi bằng chạy trước thì tốt hơn.

Cô vừa đi xuống được hai tầng thì bên dưới đã có người chạy lên, hai người va vào nhau ở cầu thang đã không còn tay vịn.

Đây chính là một trong ba người mà Thời Sênh nhìn thấy ban nãy, trong lòng anh ta còn đang ôm cô gái không biết sống chết ra sao.

“Hắc Tinh Linh đuổi đến đây rồi.”Người đàn ông lên tiếng cảnh báo, “Bảo vệ sinh mạng là việc gấp.”

Hắn ta sợ Thời Sênh sẽ ra tay.

Thời Sênh cong khóe miệng cười một cái, cứ thế nhảy từ cầu thang xuống, vài cái xoay người đầy soái khí rồi rơi xuống cầu thang tầng dưới.

Ánh sáng sắc lạnh trong tay, thiết kiếm sắc nhọn bổ nhào đến Hắc Tinh Linh.

Người đàn ông ở phía sau mặt mày biến sắc, “Đừng!”

Theo tiếng hét của người đàn ông, Hắc Tinh Linh bị chia thành hai phần, viên đá ở bụng bị vỡ vụn, bay lả tả trong không trung biến thành tro bụi.

Người đàn ông trợn mắt há mồm.

Đây cũng quá…

Dũng mãnh rồi.

Chương 872: Vô hạn trốn giết (5)

Thời Sênh vừa thể hiện xong, ánh mắt quét xuống bên dưới, chi chít những Hắc Tinh Linh đã xuất hiện ở bên dưới.

Cái thứ này còn khó đối phó hơn cả xác sống, chạy vô cùng nhanh, số lượng lại nhiều như vậy, tay phế rồi cũng không thể chém hết nổi!

Người đàn ông còn đang trợn mắt á khẩu thì Thời Sênh đã chạy trở lại, chớp mắt đã biến mất ở khúc ngoặt.

Người đàn ông: "…" Đâu có tình huống tàn khốc nào đâu chứ?

Người đàn ông không dám nán lại, vội vàng ôm cô gái chạy theo lên tầng trên.

Tòa nhà này trước đây có lẽ là tòa nhà văn phòng, khắp nền nhà đều là rác. Nngười đàn ông đuổi kịp đến nơi đã thấy bóng dáng của Thời Sênh. Hắn ta cắn răng, ôm cô gái bước vào một căn phòng nguyên vẹn.

Đặt cô gái xuống, người đàn ông lập tức dùng những đồ vật ở trong phòng chặn cửa lại.

Tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, cũng có những Hắc Tinh Linh đập cửa, thậm chí đâm thủng cửa phòng, dán mắt qua khe hở nhìn vào bên trong.

Người đàn ông tựa người vào chân tường, không hề động đậy, hô

hấp cũng cố gắng nhẹ nhất có thể, sợ rằng Hắc Tinh Linh ngoài kia sẽ xông vào.

Tên Hắc Tinh Linh bên ngoài nhìn một lúc, có lẽ không nhìn thấy thức ăn nên đã chầm chậm rời đi, đuổi lên tầng trên.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm.

“Rầm!”

Cửa phòng đột nhiên bị va chạm, xuất hiện một tên Hắc Tinh Linh.

Hơi thở ban nãy của người đàn ông bị nghẹn lại bên miệng.

Đúng lúc người đàn ông nghĩ rằng chắc chắn sẽ chết, phía trên lại phát ra âm thanh chói tai đó, Hắc Tinh Linh nghe được âm thanh, quay đầu nhìn ra phía bên ngoài, vài giây sau từ bỏ hắn, cứ thế chạy đi.

Sau lưng người đàn ông ướt đẫm mồ hôi, suýt chút nữa thì…

Bên ngoài không có tiếng động, chỉ có tiếng thét chói tai phía trên toàn nhà, giống như một dàn hợp xướng, khiến tai người nghe đau đớn.

Âm thanh kéo dài mãi một hồi lâu mới biến mất, đợi đến khi xung quanh trở lại yên tĩnh, người đàn ông lại đợi thêm một lúc lâu nữa mới dần dần di chuyển qua phía cửa.

Hắn ta thò đầu ra ngoài nhìn trước, còn loạn hơn cả lúc trước, nhưng không hề nhìn thấy Hắc Tinh Linh.

Hắn vốn định đưa cô gái xuống tầng dưới, dù sao vừa nãy mấy thứ

đó đều chạy lên tầng trên.

Thế nhưng khi đi đến cầu thang, hắn ta đột nhiên thay đổi phương hướng, đi lên tầng trên.

Tầng trên rất yên tĩnh, không hề có bất cứ âm thanh nào, người đàn ông cẩn thận dè dặt bước lên lầu, hai tầng bên trên đều không có đồ vật gì, mãi đến tầng ba, hắn ta mới mắt đầu thấy xác của Hắc Tinh Linh.

Chi chít xác chết.

Đầy khắp một tầng.

Tầng bốn lại càng nhiều, hơn nữa trong đám xác này, hắn ta nhìn thấy cô gái ban nãy ngồi trên núi xác Hắc Tinh Linh chất đống đó, bên cạnh có một ít tinh thể

Bạn có thể tưởng tượng cảnh tượng, một cô gái nhìn có vẻ khá trẻ đang ngồi trên đống xác chết không?

Chỉ có hai từ có thể diễn tả.

Kỳ dị.

Cô đang đặt tinh thể lên trên thẻ đen, tinh thể vừa tiếp xúc với thẻ đen lập tức biến thành bột phấn, nhưng người đàn ông chý ý thấy màu của tấm thẻ càng lúc càng đen.

Tấm thẻ ban đầu mà bọn họ được nhận có màu đen nhạt, thậm chí còn có chút màu xám, tùy theo cấp độ mà thẻ đen sẽ càng ngày càng đậm màu.

Nhưng cách để thẻ đen lên cấp còn phụ thuộc vào số lần bọn họ tiến vào các thế giới cũng như số điểm tích lũy.

Cách của cô ấy lúc này…

Trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy.

Thời Sênh cho thẻ đen ăn tinh thể, nhưng cấp độ đến sau mức LV6 liền không thể nào tiếp tục tăng cấp được nữa.

Cô lại thử cho những tấm thẻ đen khác ăn, đều là như vậy, đến sau LV6 thì bị dừng lại.

Nghĩ cũng đúng, một thế giới nếu như đều có thể làm như vậy để lên đủ cấp vậy sau này còn có gì để chơi nữa?

[Chúc mừng người chơi Dư Hạ đạt đến LV6]

Trước mặt Thời Sênh đột nhiên xuất hiện một màn hình nửa trong suốt, màn hình đó xuất hiện từ tấm thẻ đen mà cô đang cầm trong tay.

Khoa học công nghệ đen lợi hại nha!

[Giết Dư Hạ sẽ nhận được tư cách thăng cấp trực tiếp hai lần, tích điểm 20000]

Sau câu chúc mừng đó, lập tức lại hiện lên một câu.

Thời Sênh: "…" Lật bàn! Tại sao giết ông đây lại có thể trực tiếp lên cấp chứ?

"Lên cấp quá nhanh sẽ bị gạch bỏ." Từ phía xa truyền đến một câu

giải thích.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông đang bế cô gái đứng ở cửa cầu thang, trong tay cầm tấm thẻ đen, mập mờ nhìn thấy màn hình nửa trong suốt đó.

Chết tiệt, chết tiệt!

Thông báo toàn server sao?

…

Người đàn ông tên là Bùi Tiến, cô gái tên là Miêu Miêu.

Thế giới này là thế giới thứ tư mà người đàn ông đó đi qua, thâm niên còn già hơn cả nguyên chủ.

Bùi Tiến nói với Thời Sênh, ở thế giới này nếu phát hiện một người nắm giữ tấm thẻ đen sở hữu cấp độ quá cao sẽ bị thông báo toàn server phát lệnh nhiệm vụ truy nã.

Hơn nữa mỗi một tấm thẻ đen đều có thể định vị được vị trí của cô, khoảng cách trong vòng một trăm km.

Ở thế giới thứ ba, hắn cũng nhận được nhiệm vụ như vậy, kết cục của người đó vô cùng thê thảm.

“Giết tôi có thể trực tiếp lên cấp, sao anh không giết tôi?” Thời Sênh hất cằm, nhìn người đàn ông đối diện.

Người đàn ông cười khổ sở, “Cô có thể giết nhiều Hắc Tinh Linh như vậy, tôi có thể là đối thủ của cô sao?”

Hắn ta đã gặp người lợi hại nhất chỉ giết được mười tên Hắc Tinh Linh. Nhưng cô gái này, thở một cái đã giải quyết xong một đống thế này, hắn có điên mới đi giết cô.

Thời Sênh cười một lúc, cúi đầu tiếp tục mân mê mấy tấm thẻ đen, chuyên tâm cho tất cả số thẻ đen lên cấp sáu.

“Sao cô lại phát hiện ra những tinh thể này có thể làm thẻ đen lên cấp?” Bùi Tiến hỏi một cách thăm dò.

Thời Sênh vừa cho thẻ đen ăn tinh thể vừa trả lời, “Buồn chán.”

Thể loại trò chơi này, đồ vật xuất hiện không nhất định có tác dụng nhưng cũng không nhất định vô dụng.

Tất cả mọi đồ vật đều cần thử nghiệm, nếu không sao mà biết được…

“Bùm!”

Thứ trong tay Thời Sênh đột nhiên phát nổ, lực nổ không phải quá lớn, cháy khét làm mặt Thời Sênh nhuộm một màu đen thui.

… Biết ngay là chẳng có gì vui mà!

Chém bàn!

Đây là vui cái nỗi gì! Bỗng nhiên phát nổ, dọa chết bản cô nương rồi!

Thời Sênh xoa mặt, phủi sạch bụi trên cánh tay, tấm thẻ ban nãy và tinh thể đều biến mất.

Khuôn mặt Bùi Tiến cũng ngơ ngác, không hiểu tại sao lại phát nổ.

Thế nhưng tiếp theo đó hắn ta liền được chứng kiến tận mắt Thời Sênh tìm đường chết bằng cách liên tục phát sóng trực tiếp các vụ nổ thẻ.

Sau khi nổ được năm, sáu tấm thẻ Thời Sênh mới dừng lại.

Trên tay cô tổng cộng còn mười tấm thẻ đen, lẽ nào quy định của thế giới trò chơi này chỉ cho phép cô có mười tấm thẻ cấp sáu?

Con mắt Thời Sênh di chuyển, nhìn về phía Bùi Tiến, bọc lại đống tinh thể ở cạnh chân rồi từ đống xác của Hắc Tinh Linh nhảy xuống, giẫm lên những xác chết đi về phía hắn ta.

Bùi Tiến có chút sợ Thời Sênh, “Cô... cô muốn làm gì?”

“Không giết anh.”Thời Sênh ném túi tinh thể xuống cạnh chân Bùi Tiến, “Lên cấp.”

Bùi Tiến: “...”

Hắn không muốn bị cả thế giới truy sát.

Thế nhưng nhìn cô gái trước mặt hắn thì có vẻ như nếu hắn không lên cấp, cô ta sẽ giết hắn.

Cấp độ thẻ đen càng cao, kỹ năng lại càng lợi hại, ví dụ thời gian sử dụng sẽ càng tăng lên, thời gian chờ hồi phục sẽ rút ngắn.

Người khác vì muốn lên cấp mà liều sống liều chết, có ai như cô ép người khác lên cấp thế này không?

Bùi Tiến sợ Thời Sênh thật sự ra tay nên chỉ đành cầm tinh thể, học

cách lên cấp của Thời Sênh, vốn dĩ hắn đã ở cấp bốn rồi, rất nhanh liền lên đến cấp năm.

Đúng lúc hắn ta do dự có nên tiếp tục nữa không thì phía trước mặt đột nhiên rơi xuống mấy tấm thẻ, “Tất cả tăng đến cấp năm.”

Bùi Tiến: “...”Trên người cô ta rốt cuộc có bao nhiêu thẻ đen vậy? Bán buôn sao?

Từ khi nào mà thẻ đen lại có thể dễ dàng tìm đến vậy?

Bùi Tiến cảm thấy tam quan của mình đã gặp phải chấn động nghiêm trọng.

Chương 873: Vô hạn trốn giết (6)

Sau khi Thời Sênh cho Bùi Tiến 10 tấm thẻ nâng đến cấp 5, cũng đều xuất hiện tình trạng nổ tung.

"Rác rưởi. " Thời Sênh bĩu môi.

Một người chỉ có thể có 10 tấm thẻ cùng cấp.

Thời Sênh có thể trải qua bấy nhiêu thế giới, đương nhiên không khờ khạo, nghĩ đến chuyện lúc trước liền hiểu được.

"Cô Dư, thẻ này…"

Thời Sênh xua tay không thèm để ý, hào khí nói rằng: "Tặng anh đấy."

Tặng… tặng hắn?

Đây không phải củ cải, đây là thẻ đen nha!

Thẻ kỹ năng mà người khác cũng có thể dùng được!

Cô nói tặng là tặng à, củ cải hay sao?

Bùi Tiến bị chấn động mãi không hoàn hồn lại được.

Đợi hắn hoành hồn, đại gia Sênh đang ngồi xổm bên cạnh, tiếp tục cho thẻ đen ăn.

Bùi Tiến lướt qua số lượng thẻ đen cô lấy ra, ít nhất cũng phải có tới hai mươi mấy tấm.

Chắc chắn cô là người có thẻ đen nhiều nhất mà hắn từng gặp.

Bùi Tiến càng cảm thấy mình không nên đối đầu với cô, nhiều thẻ đen đã đành, còn xử lý nhiều Hắc Tinh Linh như thế, thực lực làm sao mà tệ được?

Mỗi cấp độ Thời Sênh đều để tới 10 tấm thẻ, trò này cũng rất hay.

"Cô ta sao rồi? " Thời Sênh thu lại đống thẻ đen, ánh mắt liếc nhìn Miêu Miêu ở trong lòng Bùi Tiến.

Nhìn khoảng 15, 16 gì đó, gương mặt nhỏ nhắn, tóc vàng, rất lâu không được gội đầu nên nhìn hơi bẩn.

"Miêu Miêu dùng thẻ đen, cần nghỉ ngơi 24 giờ." Không biết Bùi Tiến không dám giấu hay là trả lời theo bản năng nữa.

Thời Sênh đứng dậy, nói một câu, "Kỹ năng trên thẻ của cô ta có phần khá trâu bò đấy."

Trong lòng Bùi Tiến có chút khẩn trương, cô ấy nhiều thẻ đen như vậy rồi, liệu có cướp của Miêu Miêu không?

Nhưng rõ ràng là Bùi Tiến suy nghĩ nhiều, Thời Sênh nói xong liền, quay lưng đi mân mê tinh thể của Hắc Tinh Linh.

Bùi Tiến hoàn toàn không biết cô gái này đang suy nghĩ gì.

Trời tối dần, tiếng vỗ cánh của Hắc Tinh linh ở bên ngoài ngày càng

nhiều.

Cả tòa nhà tối mịt, Bùi Tiến đổi tư thế giúp Miêu Miêu, người lúc nãy ngồi xổm bên cạnh thi thể của Hắc Tinh Linh ăn bánh quy giờ đã không thấy.

Hắn nhanh chóng nhìn chung quanh, tiếc là ánh sáng quá mờ nên chẳng nhìn thấy người đâu.

Trong lòng Bùi Tiến vẫn còn đề phòng Thời Sênh, dù sao thì thực lực cô rất lợi hại, giết họ quả thật là dễ như trở bàn tay.

Trong khi Bùi Tiến đang tìm Thời Sênh, sau lưng chợt vang lên giọng nói: “Anh có đói không?”

Tóc gáy của Bùi Tiến dựng đứng.

Cô ta chạy ra sau từ khi nào?

Một túi bánh được ném từ trên xuống, Bùi Tiến quay đầu nhìn, cô đang đứng phía sau hắn giống như hồn ma vậy.

"Cô…" muốn gì?

Muốn đánh muốn giết cứ thẳng thắn nói một câu.

Thời Sênh quay lưng, không biết lấy ở đâu ra 1 cái ghế, ngồi xuống cười nhạo một câu, "Vừa mắt cô gái đó thôi, tôi mà muốn giết các người thì đã ra tay lâu rồi.”

Bùi Tiến nghĩ cũng đúng.

Nhưng lý do này cũng thật kỳ lạ.

Hắn đưa tay sờ Miêu Miêu, hỏi thăm dò: "Cô biết Miêu Miêu?"

Đến thế giới này rồi hắn mới biết Miêu Miêu. Cô là người mới. Vì tuổi tác gần như em gái của hắn nên hắn mới quan tâm cô bé hơn một chút.

Thời Sênh không trả lời Bùi Tiến, vừa mắt thì cần gì lý do.

…

Bùi Tiến và Thời Sênh cùng đợi đến khi trời sáng, túi bánh đó hắn cũng chỉ ăn một miếng, mỗi thế giới đều có nơi phát thức ăn, có thể tìm ở một số vị trí. Nhưng người có thể lấy được lại rất hiếm.

Nên những người có kinh nghiệm đều luôn tiết kiệm thức ăn, đề phòng khi đói.

Ở thế giới trước, hắn còn thấy có người ăn thịt người.

Trời sáng, có vài người tới gần, bọn người này rõ ràng là tới giết Thời Sênh. Bọn chúng đều ở gần đây, tối hôm qua không dám sang nên chỉ đành đợi tới sáng nay.

Câu thông báo tăng cấp chỉ có Thời Sênh nhìn thấy, người khác nhận được nhiệm vụ nhưng đều không biết giờ Thời Sênh đang ở cấp nào, người có kinh nghiệm sẽ không bao giờ ra tay mạo hiểm.

Những người ra tay trước đều là những người mới vào trò chơi, chưa biết quy tắc nhưng lại muốn tồn tại.

Thời Sênh ra tay giải quyết bọn người đó, Bùi Tiến biết ngay cô gái này không phải hạng vừa.

Hắn ôm Miêu Miêu theo sau cô, lúc này đi theo cô là an toàn nhất.

Thời Sênh cũng chưa phản đối. Trong thời gian này có vài người đến giết cô, Thời Sênh nhanh chóng giải quyết bọn họ.

Đến trưa, Thời Sênh tìm chỗ nghỉ ngơi, Bùi Tiến ôm Miêu Miêu ngồi kế bên.

Tính toán thời gian thì cũng tới lúc rồi.

Bùi Tiến đợi Miêu Miêu tỉnh dậy.

"Uhm…" Thiếu nữ trong vòng tay hắn phát ra một tiếng nhè nhẹ.

"Miêu Miêu." Thần sắc Bùi Tiến hơi lo lắng, "Em tỉnh rồi?"

Cô bé tóc vàng từ từ mở mắt, đôi mắt long lanh xanh biếc như sắc trời, lông mi dài, trong đáy mắt vẫn còn đọng lại vẻ mê man nhìn rất dễ thương.

Tầm nhìn từ mơ hồ tới rõ ràng, sau đó cô bé nhìn thấy một khuôn mặt, "Đôi mắt này đẹp."

Miêu Miêu sợ quá rụt người lại, ý thức hỗn loạn. Cô nhìn Thời Sênh hơi sợ sệt, sao cô có cảm giác như là người này định móc mắt cô thế.

"Miêu Miêu, cô ấy là Dư Hạ, đừng sợ." Bùi Tiến vỗ lưng Miêu Miêu, dìu cô bé ngồi dậy.

Miêu Miêu cẩn thận quan sát Thời Sênh, nhỏ tiếng chào, "Chào chị."

Vẫn cứ cảm thấy chị ấy muốn móc mắt mình.

Thời Sênh ngồi kế bên, nụ cười làm người ta sợ hãi. Lúc nãy cô cũng cười như vậy, Miêu Miêu nuốt nước bọt, cúi đầu không dám nhìn Thời Sênh.

"Hồ đại ca…" Miêu Miêu đột nhiêu quay đầu nhìn Bùi Tiến, "Hắn…"

Bùi Tiến thở dài, vỗ nhẹ đầu Miêu Miêu, "Đều là số mệnh."

"Số mệnh? Anh tin à?" Tiếng cười giễu cợt ở kế bên truyền sang.

Lúc trước Bùi Tiến cũng không tin, xuất thân của hắn rất tốt, hết mực được nuông chiều. Nhưng sau khi tới thế giới này rồi thì hắn lại tin.

Hắn nhìn cô gái kế bên, từ lần gặp đầu tiên, trên người cô toát ra đầy sự tự tin, trong đáy mắt chỉ có sóng yên gió lặng như không gì có thể khiến nó biến đổi cả.

Nhưng cô ta lại không giống loại người vô cảm, chỉ biết giết chóc.

Cô biết cười, cũng biết giận, giống như người bình thường.

Thật ra, loại người như cô luôn tồn tại lâu nhất trong thế giới này.

Một khi mềm lòng thì sẽ bị người khác lợi dụng, làm hòn đá kê chân cho người khác sống, nhưng con người… sao lại không có nhược điểm chứ?

"Đều tại em không tốt." Miêu Miêu còn nhỏ nên không hiểu câu chuyện của Thời Sênh và Bùi Tiến, chỉ biết khổ sở khóc lên.

Hồ đại ca chết rồi.

Bùi Tiến không còn muốn tìm hiểu Thời Sênh là người như thế nào, hắn gấp rút an ủi Miêu Miêu, "Miêu Miêu, em đã cố gắng rồi, không phải cuối cùng em đã cứu được anh sao? Đừng buồn, Hồ đại ca không trách em đâu."

"Khóc cái gì." Thời Sênh nghe người ta khóc là thấy phiền, "Hắn ta liều mạng để nhóc chạy đi là muốn nhóc sống sót. Nhóc sống tốt là được rồi, khóc người ta cũng không thể quay về."

Bùi Tiến ngạc nhiên nhìn Thời Sênh, chợt nghĩ, lúc đó, từ chỗ cô ở chắc có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra với họ.

"Em biết…" Miêu Miêu nghẹn lời.

Cô biết Hồ đại ca muốn cô sống sót.

Nhưng với năng lực của cô, cô không thể nào sống đến cuối cùng, Hồ đại ca mới có cơ hội ấy, thà rằng người chết là cô.

Chương 874: Vô hạn trốn giết (7)

Cô gái cứ khóc không ngừng, Bùi Tiến an ủi một lúc mới xong.

Khóc đủ rồi, cô gái lại lập tức như trở thành người khác, trở về dáng vẻ lần đầu Thời Sênh gặp cô.

Nếu cô nàng muốn khóc tiếp, chắc là Thời Sênh rút kiếm giết chết luôn cho rồi.

"Giờ chúng ta phải làm sao đây?" Miêu Miêu hỏi nhỏ Bùi Tiến.

"Chúng ta tiến về trước như đã bàn bạc." Bùi Tiến nhìn hướng kế bên Thời Sênh, "Cô Dư, cô chọn con đường giết chóc đúng không?"

"Uhm." Thời Sênh trả lời trong lơ đãng.

Ở chung với người như vậy, hắn lại có thể trò chuyện rất bình tĩnh, tự Bùi Tiến cũng cảm thấy lạ.

"Vậy tiếp theo cô định làm gì?"

"Làm gì ư?" Thời Sênh ngẩng đầu, nhìn phía vai của mình, "Tôi phải đi tìm Thẻ Trị Liệu."

"Thẻ Trị Liệu?" Bùi Tiến ngạc nhiên, "Loại thẻ đen này rất hiếm, cô bị thương à?"

Ánh mắt Bùi Tiến đảo qua trên người Thời Sênh. Hắn không nhìn ra

cô bị thương ở đâu, không bị thương thì tìm Thẻ Trị Liệu làm gì?

"Thu thập thử xem sao. "

Bùi Tiến: "…"

Được rồi lý do này hắn không phản đối được.

Cao thủ ai mà chẳng cổ quái chứ!

Bình thường!

Uhm, bình thường.

Bùi Tiến và Thời Sênh không phải chung một con đường nên tất nhiên phải tách ra. Bùi Tiến cho Thời Sênh biết Thế Giới Hoang Tàn này là 1 hình vuông to.

Vị trí của họ hiện đang ở biên giới.

Người chọn hình thức giết chóc thì chỉ cần một đường giết vào là được, nhưng người chọn con đường khác thì nhất định phải sớm tới khu vực trung tâm, ở đó có thể tìm thấy vật phẩm tiến cấp.

Bùi Tiến dẫn theo Miêu Miêu rời khỏi, Thời Sênh tiếp tục một mình một đường khắp bản đồ.

Có những người luôn muốn kiếm lợi, không sợ chết xông lên, muốn giết Thời Sênh để lấy tư cách tiến cấp.

Kết quả cũng chỉ là tăng độ thu thập và đầu người cho Thời Sênh mà thôi.

"Nữ chính à nữ chính! Sao cô còn không đến đây?" Thời Sênh lôi kiếm đi trong đống hoang tàn, mặt đầy thất vọng. Xếp hạng của cô đã đứng trước 20 rồi mà nữ chính vẫn chưa xuất hiện.

Việc này không khoa học!

Thời Sênh bỗng ngừng bước, nghiêng tai nghe động tĩnh phía trước.

Hình như có người đánh nhau.

Kiếm lời!! Kiếm lời!! Kiếm lời!!!

Trong đầu Thời Sênh lập tức nhảy ra hai chữ này. Cô nhanh chóng đi về hướng bên đó, qua một con hẻm nhỏ thì tầm nhìn liền mở rộng ra.

Mấy người đàn ông đang vây lấy 1 người.

Thời Sênh xuất hiện, những người đàn ông khác đều nhận được lời nhắc của thẻ đen, đều cùng nhìn về hướng Thời Sênh.

"Là Dư Hạ! "

Đây chính là người mà thẻ đen đã nhắc đến, giết người này sẽ tiến cấp ngay?

Người này cũng quá…

Nhỏ tuổi.

Nhưng xếp hạng của cô luôn tăng dần, chứng tỏ cô đã giết rất nhiều người, không thể xem thường.

"Nhìn tôi cũng không nhìn thấy cơ hội tăng cấp đâu, người đó bỏ chạy rồi!" Thời Sênh hất cằm ra hiệu cho bọn người đó.

Được Thời Sênh nhắc nhở, bọn người này liền phản ứng lại, lại tiếp tục cản đường người kia.

Thời Sênh nhìn người kia mấy lần, anh ta chính là Hứa An Viễn.

Ấy da, nam chính bị vây đánh rồi!

Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải nối giáo cho giặc.

[…] Ký chủ không được dùng thành ngữ bậy bạ, sao lại là nối giáo cho giặc?

Giúp ai?

Ký chủ, cô đừng gây sự, nam chính người ta đâu có trêu gì tới cô!

Là bia đỡ đạn, chức trách của ta không phải là tìm cái chết sao? Thêm phiền phức cho chuyện tình cảm của nam nữ chính, tạo ra cao trào mới, ta chỉ là đang làm việc của ta, có gì sai chứ?

[...] Lại còn già mồm!

Cô vốn có bệnh mà!

Trong lòng Thời Sênh đắc ý, đúng, ta có bệnh, không phục thì đánh ta!

[…] Ký chủ cần bị dạy dỗ.

Thời Sênh hào hứng cầm kiếm xông vào vòng chiến đấu.

Lúc đầu, bọn người đó nghĩ Thời Sênh đến để đối phó với họ, kết quả phát hiện mục tiêu của cô là Hứa An Viễn.

Mấy người kia cũng có chút mơ hồ, nhưng có thể cùng hợp sức bắt một tên trước cũng rất tốt.

Thế nên, Hứa An Viễn bị vây đánh.

Hứa An Viễn có thể xếp hạng nhất, đương nhiên phải có chút thực lực, kỹ năng thẻ đen của hắn là gì thì không rõ, nhưng trên người hắn có rất nhiều thẻ đen, dùng thẻ đen của người khác sẽ không có di chứng, chỉ là cần rất nhiều điểm tích lũy.

Điểm tích lũy của Hứa Viễn An như là vô hạn vậy, cứ quăng bậy các kỹ năng.

So thẻ đen, trên người Thời Sênh cũng rất nhiều, và còn là thẻ cao cấp.

Cuộc chiến của hai trở thành cuộc chiến của thẻ đen.

Ngươi dùng thủy công, ta dùng hỏa cản.

Ngươi dùng hỏa công, ta dùng thổ cản.

Bọn người đó đã lùi về sau, ngơ ngác nhìn hai người so thẻ đen với nhau.

Thẻ đen có thể tung đầy đường như vậy sao?

Hay là hôm nay bọn họ chưa tỉnh ngủ?

"Dư Hạ!" Hứa An Viễn không nghĩ rằng Thời Sênh lại có nhiều thẻ đen như vậy. Mặt hắn lạnh xuống, trong mắt chứa đầy nguy hiểm, "Giờ cô bị người ta truy sát, hà tất còn gây sự với tôi?"

"Giết anh xong, tôi sẽ đứng đầu bảng, anh nói xem tôi gây sự với anh làm gì?" Đệ nhất có ai không muốn làm chứ?

Bia đỡ đạn mà không nghĩ xoay người thì không phải là một bia đỡ đạn tốt.

Quy tắc của bảng xếp hạng đơn là chỉ cần giết được người có thứ hạng trên đó là có thể trực tiếp chiếm lấy vị trí của kẻ đó.

Ví dụ, giết đi Hứa An Viễn thì cô sẽ là số 1.

"Cô cảm thấy giết được tôi sao?" Mắt Hứa An Viễn lóe lên sự nguy hiểm.

"Không thể." Anh là nam chính, bản cô nương sao giết được anh!

Hứa An Viễn chau mày, "Nếu cô đã tự mình hiểu ra…"

Môi Thời Sênh cong lên, khoác lác ngắt lời Hứa An Viễn, "Nhưng tôi có thể để họ giết anh."

Đám người đứng xem bị điểm danh: "…" Bọn tôi không biết gì hết, có chuyện gì xảy ra thế?

Lúc trước, Hứa An Viễn cũng là một tay nham hiểm, hành vi khiêu khích của Thời Sênh đã xúc phạm tới điểm mấu chốt của hắn, hắn tiếp tục lấy thêm tấm thẻ đen.

Ngay lúc hắn chuẩn bị thi triển kỹ năng, lưỡi kiếm sắc bén mang theo

hàn khí đột nhiên bổ tới.

Hứa An Viễn hoảng sợ lùi lại, kiếm đâm trúng thẻ đen trong tay, thẻ đen bị cắt thành hai nửa.

Lần này, Hứa An Viễn ngoài kinh ngạc thì còn có chút e dè.

Không biết thẻ đen làm bằng vật gì, hắn đã thử rất nhiều cách nhưng cũng không cách nào hủy chúng.

"Ây da, ngươi tránh cái gì chứ?" Thời Sênh tiếc nuối, sém chút là chém được rồi.

Hứa An Viễn: "…" Hắn không né thì đợi bị chém à?

Cô gái này có điểm kỳ quái.

Nhưng cũng đốt cháy ý chí chiến đấu của hắn.

Hứa An Viễn dùng thẻ đen thêm lần nữa, 1 luồng gió xoáy xuất hiện trong không trung, đám hoang tàn xung quanh bị cuốn vào trong gió xoáy.

Thời Sênh nhìn cơn gió xoáy đang hướng về mình, đột nhiên muốn dùng kiếm thử xem có thể bổ đôi gió xoáy không.

Cô dồn khí vào đan điền, vặn vặn cổ tay, dùng hết sức lực vung thiết kiếm lên.

Thiết kiếm chém từ giữa gió xoáy xuống, kiếm khí mạnh mẽ đã chia cơn lốc xoáy làm hai.

Màn kỳ lạ này khiến những sinh vật sống tại hiện trường đều nhìn

đến ngơ người.

Lốc xoáy cũng có thể bổ đôi?

Cô dùng plug-in đấy à?

Thời Sênh nhướng mày, đúng là có thể nha!

Chỉ là…

Sao bổ đôi lốc xoáy rồi mà nó vẫn không ngừng, ngược lại còn biến thành hai hướng về phía cô?

Lật bàn, ngươi có năng lực sống lại của Hắc Tinh Linh à?

Hai cơn lốc không lớn bằng 1 cơn lốc nhưng lại đánh về phía Thời Sênh từ hai đầu, khí thế hung hăng làm người ta phải sợ hãi.

Chương 875: Vô hạn trốn giết (8)

Thời Sênh nhảy qua đống đổ nát ở kế bên, chui vào trong một khu nhà, lốc xoáy cuốn đi đống hoang tàn, nơi nó đi qua, không chừa một tấc đất nào.

Tro bụi bám đầy mặt Thời Sênh, xém làm mù mắt.

Bản cô nương sai rồi.

Bản cô nương sẽ không làm vậy nữa!!

Tự gây chuyện, khóc cũng phải chịu.

Cô né cơn lốc xoáy, xuyên qua khu nhà, vòng qua mặt bên Hứa An Viễn, dùng thiết kiếm chém qua.

Hứa An Viễn luôn ở trạng thái đề phòng, phát giác được nguy cơ theo bản năng, động tác né nhanh nhẹn, thiết kiếm chém trúng cột sau lưng hắn, cột bị gãy.

Tòa nhà bị cơn lốc xoáy thổi nghiêng ngả, ầm ầm đổ sập, nát như tiên nữ rải hoa từ trên đổ xuống.

Đống tro bụi và đá vụn ập xuống làm cho cả không gian bị bụi vây lấy, chỉ còn tiếng ầm ầm bên tai.

Cô không thấy Hứa An Viễn ở đâu, chỉ có thể rút vào nơi an toàn.

Ngay lúc cô sắp bước khỏi phạm vi gió lốc, lưỡi băng sắc bén che trời lấp đất bắn lại, tư thế đó như là muốn bắn cô thành cái sàng!

Nam chính của ta thật lợi hại!

Cô nhanh chóng rút ra 1 thẻ bài phòng thủ, xây 1 bức tường trước mặt mình, thẻ đen này là cấp 5, tấm của Hứa An Viễn có cấp thấp hơn, lưỡi băng không thể xuyên qua bức tường.

Thẻ đen trên người Hứa An Viễn đã tiêu hao rất nhiều. Hắn không ngờ lại có người nhiều thẻ đen hơn cả mình.

Thời Sênh xông ra khỏi khu vực bị thiên tai, tầm nhìn lướt nhanh xung quanh. Bắt được bóng Hứa An Viễn, cô vung thiết kiếm lên, kiếm khí cuốn lấy tro bụi đang bốc lên xung quanh, khí thế như nuốt núi uống sông hướng về phía Hứa An Viễn.

Cơn lốc xoáy ở phía sau Hứa An Viễn, hắn không còn đường rút lui, kiếm khí trực tiếp cuộn hắn lên.

Sau khi bay trong không khí theo hình parabol, rơi vào cơn lốc xoáy, bị cuốn lên trên cao nhất.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn lên, gió lốc thổi đến làm quần áo cô cũng bay lên phần phật.

Cơn lốc xoáy cũng có thời gian, thời gian đến, nó biến mất, Hứa An Viễn rớt từ trên cao xuống, té vào đống hoang tàn.

"Khụ khụ khụ… " Hứa An Viễn ho kịch liệt, phổi như là bị tro bụi bao lấy, rất khó chịu.

Từ khi vào game này, hắn chưa bao giờ tệ như vậy.

Dư Hạ!

Hứa An Viễn nhìn cô gái đang đi về phía mình, lần đầu nghe tên cô ấy không phải là nhiệm vụ của thế giới này phát hành.

Mà là ở thế giới trước, tên cô lọt vào Top 10.

Trong một đống tên đó, đây là cái tên duy nhất giống con gái, sao lại không bắt mắt chứ?

Hứa An Viễn ra giọng nham hiểm, "Dư Hạ, tốt nhất hôm nay cô giết chết được tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô hối hận đấy."

Thời Sênh nhún vai, không lên tiếng, chỉ là đi về phía hắn ta, rút kiếm đâm vào ngực hắn.

Lực cản nhỏ hơn cô tưởng tượng.

Thiết kiếm thuận lợi đâm vào ngực Hứa An Viễn.

Hắn kinh ngạc, vài giây sau, sức sống trong đáy mắt hắn từ từ biến mất, máu tươi từ miệng trào ra, trong mắt hắn hằn in hình ảnh Thời Sênh, như là muốn nhớ kỹ lấy cô.

Thời gian tắt thở của hắn nhanh hơn cô nghĩ, chỉ mười mấy giây thì hắn đã mất đi hơi thở rồi.

"Sao dễ chết như vậy?" Không đúng!

Thời Sênh rút thẻ đen ra xem xếp hạng, cô đã nhảy tới hạng nhất rồi, tên của Hứa An Viễn đã biến mất.

Nhưng cô giết hắn lại không có chút lực cản nào, không hợp với thiết lập ban đầu.

Chuyện không bình thường ắt là có mờ ám.

Mắt Thời Sênh đảo đảo, tìm được vài tấm thẻ trên người Hứa An Viễn, nhưng không tấm nào có tên của hắn.

Hắn giấu thẻ đi đâu rồi?

"Các người qua đây." Thời Sênh kêu gọi người đằng xa.

Bọn người đứng xem ban đầu cảm thấy mình rất oai, ló đầu ra từ trong đóng hoang tàn, dùng ngón tay chỉ bản thân.

Thời Sênh gật đầu.

Bọn họ nhìn nhau, từ từ đi về phía Thời Sênh.

Bà cô này muốn làm gì thế?

Giờ bọn họ không còn có ý nghĩ muốn giết cô tiến cấp xếp hạng, vì cô đã giết người đứng đầu bảng Hứa An Viễn!!!

"Lột hắn ra. "

"Hả? "

Thời Sênh tiếp tục cong mày, "Lột hắn ra! "

Một đám đứng xem: "…" Không ngờ cô gái có sở thích kỳ lạ này, thật đáng sợ!

Mấy người đó không dám dây dưa, nhanh tay nhanh chân đem hắn lột sạch, Thời Sênh bảo bọn họ lục soát thẻ trên người hắn.

Đám người chỉ thiếu cái chưa phanh thây Hứa An Viễn ra, hoàn toàn không tìm thấy thẻ của hắn.

Thời Sênh đảo tròn con ngươi rồi nói với bọn người đó: "Các người trói hắn lại, không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn đấy."

"Sao?" Trói thi thể?

Họ không có thói quen ngược đãi thi thể!!!

Ánh mắt của Thời Sênh lướt sơ qua, rõ ràng là không có chứa bất cứ tâm trạng gì, mà lại làm họ thấy sợ hãi, "Trói trói trói, chúng tôi sẽ trói."

Eo ôi, chúng ta gặp biến thái rồi!

…

Thời Sênh quăng Hứa An Viễn cho họ, 1 mình rời khỏi, nếu hắn có kỹ năng nào bảo mạng, cô ở lại cũng không ích gì.

Thời Sênh đi theo 1 hướng, thế giới này rất lớn, gặp người ngoài ý muốn cũng rất ít, đa số người đều dựa theo định vị của Thời Sênh mà tới đây, chuẩn bị giết cô.

Đám người này khác với bọn tân thủ lúc trước, không nhiều lời xông lên ngay.

Đám người này thông minh hơn nhiều, luôn theo sau quan sát cô.

Ban ngày Thời Sênh lên đường, tối thì tìm chỗ nghỉ ngơi, tốc độ chậm hơn ốc sên.

Lúc này, đám người theo sau Thời Sênh đang thương lượng với nhau.

"Hay là ra tay đi? Chúng ta theo lâu rồi, nhìn ả cũng không có gì lợi hại." Từ khi họ đi theo cô, chưa thấy cô ra tay, gặp Hắc Tinh Linh cũng chỉ né tránh.

"Trong bóng tối còn có người, nếu chúng ta ra tay trước, thì sẽ có người hưởng lợi…"

"Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ chúng ta đi theo phí sức như vậy à? Danh ngạch thăng cấp chỉ có 1, chúng ta lại nhiều người như vậy." Một khi danh sách 100 người đã đầy, những người còn lại đều sẽ bị giết.

"Đợi thêm tý, sẽ có người không đợi được. "

Lần này lại đợi 2 ngày, người gia nhập đội theo dõi ngày càng nhiều.

"Đại ca, huynh có thấy nơi này hơi kỳ không…" Ánh sáng quanh đây sao tối hơn lúc trước nhiều thế?

Đặt biệt là còn cảm thấy âm u nữa.

Sau lưng như là có gì rình rập họ vậy.

"Cô ta vẫn đi tiếp vào trong."

"Đi theo."

Người đi theo phát hiện tốc độ của Thời Sênh nhanh hơn, như là chớp mắt đã biến mất trước mặt họ.

Lúc này họ đang ở giữa các tòa lầu, hình như ở đây vẫn còn đang xây dựng, chỉ có ván xi măng.

"Không đúng, mau chạy!" Có người phát hiện có nguy hiểm, chuẩn bị bỏ chạy.

Giọng nói hài hước từ trên vọng xuống, "Dù gì cũng đến rồi, đừng đi như thế chứ?"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, cô gái đi trước họ lúc nãy, lúc này đang đứng ở 1 nơi trên tầng ba, trên mặt đang mỉm cười.

Trên người cô có luồng bá khí của quân vương, có sự tự tin có thể khống chế toàn cục.

Chương 876: Vô hạn trốn giết (9)

Người theo dõi Thời Sênh rất nhiều, lúc này đa số người đều theo cô đến đây.

Khốn kiếp, muốn tính kế ông sao?

Tưởng ông mày là đồ ngốc à?

Thời Sênh rút kiếm ra, vung về phía kiến trúc trước mặt, kiếm khí lập tức gọt mất nửa bên của kiến trúc.

Tòa nhà sụp xuống, từng con Hắc Tinh Linh từ trong tòa nhà bay ra, che khuất bầu trời, tất cả ánh sáng đều bị che khuất.

Họ chỉ nghe thấy tiếng vẫy của đôi cánh, Hắc Tinh Linh đông nghìn nghịt từ trời giáng xuống.

"A!"

Tiếng kêu này làm hỗn loạn cả hiện trường, họ không ngờ tới ở đây lại có đám Hắc Tinh Linh.

Thời Sênh đứng ở nơi cao, bọn Hắc Tinh Linh tấn công cô trước.

Thời Sênh nhanh chóng giải quyết bọn Hắc Tinh Linh vây lấy cô, nhảy đến nơi không gian hẹp nhỏ.

Phía dưới quá nhiều người, Hắc Tinh Linh sẽ không đuổi theo cô,

đều chạy đi vây lấy bọn người phía dưới.

Thời Sênh trốn ra sau thu gom bọn Hắc Tinh linh, đợi khi chúng giải quyết xong bọn người đó, cô cũng giải quyết chúng sắp xong.

Trên mặt đất đầy thi thể tràn ngập mùi máu tanh.

Thời Sênh lấy thẻ đen trên người bọn người đó, lại ngồi tại chỗ tăng cấp cho đám thẻ đen tới cấp cần dùng.

Đợi Thời Sênh rời khỏi nơi đó, phía bóng tối mới có người từ từ đi ra, gương mặt hắn trắng bệch, thân thể run rẩy, đầu ốc trống rỗng.

Cô gái đó là người à?

Hắc Tinh Linh nhiều như vậy mà bị một mình cô ta giết sạch!!!

Hắn nhìn thi thể đầy trên đất, không dám ở lại đây, chọn ngược hướng với cô.

Hắn không muốn gặp biến thái đáng sợ như vậy, nhiệm vụ phát trên thẻ đen rõ ràng không hoàn thành được.

…

Mười mấy ngày sau, Thời Sênh gặp lại Bùi Tiến và Miêu Miêu. Khi Thời Sênh đang chơi đùa với mấy con Hắc Tinh Linh, Bùi Tiến và Miêu Miêu đột nhiên xông vào. Hai con Hắc Tinh Linh lập tức từ bỏ cô để tấn công hai con mồi có vẻ dễ ăn kia hơn.

Bên họ còn đi theo 1 bọn người, không giống như đuổi họ, càng giống như đang chạy trốn.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, nhìn họ chạy qua bên dưới. Cô rất nhanh đã nhìn thấy thứ đang theo đuổi họ.

Là 1 đám Hăc Tinh Linh lớn hơn.

Hắc Tinh Linh lúc trước như là thời niên thiếu, đám Hắc Tinh Linh đuổi theo lúc này giống như bọn thành niên. Móng vuốt của bọn chúng làm cô có cảm giác như có thể xé nát người ra.

Thời Sênh lại ngứa tay.

Nhưng nghĩ lại vết thương chưa lành trên người, chạy vẫn tốt hơn!

Nữ chính cũng không biết đi đâu mất rồi, lâu vậy còn không ra! Không có Thẻ Trị Liệu, vết thương của cô không thể nào hết, cho dù đạo cụ của Hệ thống có thể kéo dài thời gian tái phát, nhưng thời gian không lâu.

Thời Sênh đạp lên thiết kiếm, chạy nhanh hơn người phía dưới.

Thời Sênh phát hiện tốc độ bọn Hắc Tinh Linh đó nhanh hơn trước, chớp mắt đã đuổi kịp cô.

"Dư Hạ! Dư Hạ ở gần đây! "

Người phía dưới không biết ai thét lên 1 tiếng, đám người vừa chạy, vừa nhìn xung quanh.

"Ở trên trời!"

"Trời… kiếm của ả sao lại biết bay? Kỹ năng của ả là đây à?"

"Không phải Dư Hạ lợi hại lắm sao? Cô ta có thể đói phó bọn Hắc

Tinh Linh phía sau không?"

Tiếng ồn ào từ phía dưới truyền lên, Bùi Tiến và Miêu Miêu cũng nhìn thấy, cũng không ngờ là gặp lại cô.

"Dụ mấy thứ kia đuổi theo ả ta, chúng ta thừa cơ bỏ chạy."

Đề nghị này được mọi người đồng ý, trong lòng họ, người tên Dư Hạ này chắc chắc rất lợi hại, nhiều người truy sát như vậy mà vẫn còn sống.

"Các ngươi quyết định phương án nhanh vậy, hỏi qua ta chưa?" Lại muốn cô giúp họ chạy trốn? Nói chơi à? Không giết bọn họ là may lắm rồi!

"A!"

Bọn người đó dừng lại nhìn cô gái cản đường mình.

"Kêu gì chứ, có cưỡng bức ngươi đâu." Thời Sênh trừng mắt với cô gái vừa hét lên kia.

"Dư Hạ tránh đường!" Cô gái tức giận nhìn Thời Sênh thét lên.

"Dựa vào đâu chứ?" Thời Sênh nghiêng đầu, "Lúc nãy không phải các người muốn tôi giúp các người kéo thêm điểm thù hận à? Chẳng phải tôi đang giúp các ngươi sao."

Ai muốn ngươi kéo điểm thù hận như vậy?

Thời Sênh nhìn về phía sau, hô lên rất khoa trương, "Ây da, chúng đuổi lên kìa!"

"A --"

Đây là tiếng kêu thảm thiết, người chạy cuối cùng đã bị Hắc Tinh Linh đuổi kịp kéo lên không trung, móng vuốt xuyên ngực, trực tiếp xé thành mấy khối, máu còn ấm văng lên mặt bọn người phía dưới.

Bọn người này khoảng hai mươi mấy người, cũng không biết làm lại sao tụ tập vào với nhau.

Hắc Tinh Linh nhào tới, bọn người này bắt đầu kéo người kế bên làm bia đỡ.

"Cô Dư…" Bùi Tiến dẫn theo Miêu Miêu tiến gần Thời Sênh.

Thời Sênh dùng kiếm vẩy vẩy, ra hiệu họ đi qua.

Bùi Tiến thở nhẹ, không màng tiếng thảm kêu phía sau, dẫn theo Miêu Miêu chạy nhanh qua.

Bọn người bên kia thấy Thời Sênh nhường đường, cũng xông theo, ai biết được Thời Sênh lại dùng thiết kiếm chắn ngang, cản đường đi.

"Dư Hạ, cô muốn làm gì?"

"Lấy đầu người!" Thời Sênh nói một cách hợp tình hợp lý.

Loại câu hỏi ngu như vậy, sao hắn lại hỏi được.

"Phía sau là Hắc Tinh Linh, không chạy, cô sẽ chết." Người đàn ông tức chết, cô gái này có phải điên không.

Vài con còn đối phó được, nhưng 1 đám Hắc Tinh Linh, rõ là không

đói phó nổi.

Thời Sênh mỉm cười, nụ cười có chút nham hiểm, "Lúc nãy là anh nói dụ bọn chúng về phía này phải không?"

Người đàn ông trả lời theo ý thức, "Cô lợi hại như vậy, đối phó Hắc Tinh Linh hoàn toàn không thành vấn đề."

"Tôi lợi hại liên quan gì tới anh?" Thời Sênh trợn mắt.

Tiếng thảm kêu phía sau càng ngày càng lớn, đã có Hắc Tinh Linh nhào tới phía của họ. Người đàn ông sợ đến nổi né về kế bên, may là kế bên có người, hắn đưa tay xô người đó về phía Hắc Tinh Linh đang nhào tới.

Người đó bị Hắc Tinh Linh bắt lấy, trong mắt đầy hoảng sợ.

Người đàn ông muốn chạy từ kế bên, hắn chưa chạy được xa, trên trời nhào xuống 1 con Hắc Tinh Linh, túm lấy vai hắn từ phía sau rồi kéo lên trên, chớp mắt chỉ còn lại vài mảnh xác từ trời rơi xuống.

Người phía sau sắp chết sạch, Thời Sênh mới vừa nhảy xuống từ thiết kiếm, ôm kiếm nhảy vào đám Hắc Tinh Linh.

So với đám Hắc Tinh Linh lúc trước, bọn này khó xử hơn nhiều.

Đợi Thời Sênh diệt sạch bọn Hắc Tinh Linh này, tay không còn muốn động nữa.

Vết thương trên vai hình như bắt đầu muốn tái phát.

Thời Sênh lắc lắc cánh tay, cảm giác tốt hơn một chút mới đi thu thẻ đen của đám người này lại, sau đó mới bắt đầu thu thập tinh thể của

Hắc Tinh Linh.

Đám Hắc Tinh Linh lớn như vậy, tinh thể hoàn chỉnh cuối cùng nhận được lại không nhiều, đa số đều bị chém vụn.

Thời Sênh nhìn tinh thể đang phát sáng trong tay, nháy nháy mắt, Hắc Tinh Linh thăng cấp rồi …

Tinh thể này lớn hơn nhiều so với đám trước, màu sắc cũng đẹp hơn.

Thời Sênh thử dùng thẻ cấp 6 để nuôi mấy tấm, rõ ràng có thể hấp thu được.

Đây có thể thăng cấp tiếp à?

Thời Sênh đem tất cả tinh thể đều nuôi thẻ đen.

[Chúc mừng người chơi Dư Hạ tăng lên LV8.]

[Cấp bậc của người chơi Dư Hạ quá cao, thế giới nhiệm vụ tăng lên 1 sao, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng.]

Chương 877: Vô hạn trốn giết (10)

Cái trước chỉ có cô thấy, còn thông báo phía sau là thông báo toàn thế giới.

Nhưng mà độ khó thăng cấp một sao là chuyện gì xảy ra?

Thời Sênh cúi đầu nhìn thẻ đen, bên trên còn có chú thích rất có tâm.

Các thế giới đều là cấp một sao, hay chính là nói người giữ các thẻ đen dưới cấp mười đều chỉ có thể chấp hành nhiệm vụ ở thế giới cấp một sao.

Cấp mười trở lên mới có thể đi thế giới cấp hai sao.

Khi thế giới này xuất hiện cấp bậc vượt qua quá lớn, chẳng hạn như người nơi này đại đa số đều là cấp hai, cao nhất cũng mới cấp bốn, thế nhưng đột nhiên cấp bậc của Thời Sênh tăng tới tận cấp tám, khoảng cách giữa cấp bốn và cấp tám quá lớn.

Cuối cùng sẽ tạo thành cục diện như bây giờ.

Toàn bộ thế giới trực tiếp tăng lên thêm một sao.

Chuyện hay nha!

Thời Sênh mới vừa nhìn xong chú thích, bốn phía đột nhiên xuất hiện vài người.

Bọn họ là đột nhiên xuất hiện.

Ba nam hai nữ.

Ba người đàn ông phân bố ở bên trái Thời Sênh, hai cô gái khác đại khái là cùng nhau, năm người này vừa nhìn đã biết là người kinh qua vô số giết chóc, toàn thân đều lộ ra khí chất ưu việt lão luyện.

Năm người đồng thời nhìn về phía Thời Sênh đứng ở chính giữa.

Thời Sênh: "..." Nhìn bản cô nương làm gì?

Năm người chỉ là tùy ý quan sát Thời Sênh vài lần, hình như cũng không để Thời Sênh vào mắt, người bọn họ cần đề phòng là đối phương, ngay cả hoàn cảnh chung quanh cũng chưa quan sát.

Bọn họ đều là người chơi lâu năm, biết rõ khi dịch chuyển sẽ không dịch chuyển bọn họ đến hoàn cảnh nguy hiểm, cho nên cần đề phòng chính là người đồng thời xuất hiện ở một địa điểm dịch chuyển với mình.

"Lần đầu tiên thấy có người có thể đem thế giới cấp một sao tăng lên tới tới cấp hai sao, thú vị." Cô gái tóc ngắn mở miệng trước, "Tìm người trước? Hay là..."

"Tìm người." Một người đàn ông lên tiếng, "Thế giới này đã có ai trải qua chưa?"

"Tôi đã tới, không có độ khó gì, nhưng bị mạnh mẽ tăng lên tới cấp hai sao, gặp phải cái gì khó mà nói." Cô gái bên cạnh cô gái tóc ngắn nói bằng giọng hiền hòa.

Này này này!!

Ta người lớn thế này, các người không nhìn thấy sao?

Nhìn ra đây này!!

"Nói tình huống cụ thể, sau khi bắt được đủ đầu người lại nghĩ biện pháp tìm người."

"Tại sao phải nói cho các người biết!" Cô gái tóc ngắn ngăn đồng bạn muốn nói chuyện lại, "Chúng ta bây giờ không phải là quan hệ hợp tác, mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình đi."

Loại nhiệm vụ từ cấp một sao tăng lên tới nhiệm vụ cấp hai sao này, nếu như tìm được nhân vật then chốt và giết chết, điểm tích lũy và phần thưởng bọn họ lấy được có thể sẽ phi thường phong phú.

Ba người đàn ông nhìn nhau vài lần, sát khí trên người dần dần nồng nặc lên, có ý động thủ.

Thời Sênh yên lặng thu lại thẻ đen của mình, xem ra những người này ở bên ngoài vào là hướng về phía cô mà tới.

Nhưng bọn họ lại không biết cô chính là mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ.

Nếu không quan tâm ông, vậy ông đi.

Thời Sênh vừa nhấc chân, trên mặt đất liền bắn ra mấy cái phi đao, vừa lúc cắm ở chỗ phía trước đầu ngón chân cô.

"Hừ, bây giờ người mới đều không coi ai ra gì như thế sao?" Cô gái tóc ngắn ở đối diện hừ lạnh.

Thời Sênh: "..." Chị gái nói đạo lý chút nha, rốt cuộc là ai không coi ai ra gì?

Ông đứng ở chỗ này lâu như vậy, các người một con mắt cũng không thèm nhìn qua. Hiện tại ông phải đi, các người còn dám ác nhân cáo trạng trước, nói ông không coi ai ra gì, cái tội này tôi không vác nổi nha!

"Cô gái, cô cấp mấy?" Một người đàn ông lên tiếng.

Ba người đàn ông kia vốn không nắm rõ thế giới này lắm, chuẩn bị tóm Thời Sênh để hỏi đường, đương nhiên cuối cùng vẫn sẽ giết chết cô.

"Mắc mớ gì tới ông?"

Người đàn ông vừa hỏi kia liền trầm xuống sắc mặt xuống, "Cô gái, tôi khuyên cô không nên quá kiêu ngạo, chúng tôi không giống cô."

Thời Sênh cười nhạo, "Có cái gì không giống nhau? Nhiều hơn một tay, hay là nhiều hơn một chân?"

"Tuổi còn trẻ khí thịnh có thể hiểu được, nhưng thế giới hiện tại không còn giống với thế giới trước kia nữa. Chắc là cô đã nhận được thông báo, thế giới này đã tăng lên tới cấp hai sao, khoảng cách giữa cấp một sao và cấp hai sao cô không tưởng tượng nổi đâu."

Gương mặt Thời Sênh bình tĩnh, "Liên quan gì đến tôi?"

Năm người: "..." Em gái này sao cứ không theo kịch bản thường thấy thế?

"Muốn chết!" Cô gái tóc ngắn quát lớn một tiếng, vung cánh tay, lại là

ném đến mấy thanh phi đao.

Đang đang đang –

Thời Sênh ló đầu ra khỏi thiết kiếm, trước tiên liếc nhìn kiếm của mình, lại cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Mũi phi đao đã cong lại.

"Ám khí kia của cô không được rồi!" Thời Sênh hả hê nhìn về phía cô gái tóc ngắn.

Cô gái tóc ngắn hiển nhiên cũng kinh sợ, không tin lại ném ra mấy thanh, nhưng cũng đều bị cong hết mũi sau khi va chạm với thiết kiếm.

Cô gái tóc ngắn tỏ vẻ không thể tin đưuọc, "Làm sao lại..."

Thanh kiếm kia là kỹ năng gì vậy?

Thời Sênh hếch cằm, toét miệng, cười đến vô cùng xấu xa, "Có qua có lại, đến phiên tôi."

Cô gái tóc ngắn còn chưa thấy rõ Thời Sênh khua kiếm thế nào, chỉ thấy một loạt sát khí lạnh lẽo xông tới.

Còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị hất bay lên không trung, rồi lại nện xuống, rơi vào giữa thi thể của một đống Hắc Tinh Linh.

Cô gái tóc ngắn nhìn thấy khuôn mặt khô héo của Hắc Tinh Linh, con ngươi co rụt, lập tức nhảy dựng lên.

Lúc này cô ta mới phát hiện ra xung quanh đều là thi thể của loại quái

vật này.

Mà vừa ở đây, chỉ có một mình cô gái kia...

Cô gái tóc ngắn phát hiện ra, người khác tự nhiên cũng phát hiện, đặc biệt là cô gái lên tiếng ban nãy, có vẻ rất là kinh ngạc.

"Những thứ này đều là cô giết?" Thời gian cô ta từng trải thế giới này còn là một người mới, cô hiểu rất rõ mấy thứ này khó đối phó thế nào.

Hơn nữa thứ này hình như cũng không giống như trong ấn tượng của cô ta.

Thời Sênh chọc chọc thiết kiếm xuống đất, "Cô đoán xem."

"Rốt cuộc cô là ai?" Cô gái tóc ngắn nhảy dựng lên, quát xong liền nhìn về phía ba người đàn ông, "Đây không phải là người chúng ta muốn tìm đấy chứ?"

Một người đàn ông trong đó lắc đầu, "Chắc không phải đâu, để gia tăng độ khó, lúc dịch chuyển sẽ không đưa chúng ta tới gần mục tiêu nhiệm vụ."

Thời Sênh rất muốn nói một câu, tôi chính là người các người muốn tìm, đến đánh nhau đi!

Thế nhưng ngẫm lại thân thể của chính mình, cô quyết đoán câm miệng không lên tiếng, giả bộ yếu ớt.

Năm người kia đại khái đều là biết nhau, tuy rằng đề phòng đối phương, thế nhưng bọn họ vẫn là tin tưởng lời đối phương nói.

"Bất kể có phải hay không, trước hết giết rồi hãy nói, cũng dám khiêu khích bà đây, lúc bà đây xưng bá, mày còn không biết ở nơi nào bú sữa mẹ."

Thời Sênh không cam lòng tỏ ra yếu kém oán hận trở lại, "Lúc ông xưng bá, cô còn chưa được sinh ra đó!"

Cô gái tóc ngắn tức tới mức không nhịn được bật cười, "Tốt, con nhóc không biết trời cao đất rộng, ngày hôm nay bà đây sẽ dạy cho mày."

Cô gái tóc ngắn còn đang nói, Thời Sênh đã mang theo kiếm vọt tới.

Nói nhảm nhiều như vậy, với tí thời gian lảm nhảm này, ông đây đều có thể chém chết cô!

Tổ tông của vênh váo online.

Ông dạy mày làm người một lần nữa.

Chương 878: Vô hạn trốn giết (11)

Thiết kiếm của Thời Sênh giống như được buff, cô gái tóc ngắn không chống đỡ nổi, phải gọi những người khác hỗ trợ.

Ba người đàn ông không hề nhúc nhích, cô gái đi cùng cô gái tóc ngắn đành xông lên.

Thời Sênh phát hiện kỹ năng thẻ đen của bọn họ đặc biệt trâu bò, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với thẻ đen cấp 8.

Đây là thực lực của thế giới cấp hai sao?

Bộp bộp bộp–

Ám khí từ bên sườn mặt bay tới, Thời Sênh nhảy lên đống tường đổ vỡ ở bên cạnh, xoay người rơi xuống phía sau. Ám khí bắn vào tường, tường lập tức nát vụn.

Thời Sênh lui về phía sau để tạo ra một khoảng cách. Bụi đất từ trên rơi xuống, tầm nhìn bị ngăn trở, cô gái tóc ngắn không thấy rõ Thời Sênh làm thế nào xuất hiện ở trước mặt mình.

Chỉ thấy thiết kiếm mang theo hàn quang như tia sét đâm tới.

"Phụt!"

Lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua bụng, thân hình cô gái tóc ngắn bị đình trệ tại chỗ. Cô ta chậm rãi cúi đầu, ánh sáng phản xạ tiến vào trong

con ngươi cô ta, lạnh thấu xương.

Cô ta...

Vậy mà thua?

Còn thua ở trên tay một người mới!

Không!

Cô ta không cam lòng!

Cô gái tóc ngắn run rẩy lấy thẻ đen ra, Thời Sênh theo bản năng đá văng tay cô ta ra, thẻ đen bị ném trên không trung.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, thân hình nhảy lên tiếp được thẻ đen, ánh mắt đảo nhanh qua thẻ đen này, LV15.

Cấp 15.

Cô thu thẻ đen lại, nhìn về phía cô gái tóc ngắn, cười cười xấu xa, "Ngại quá, tôi thắng."

Cô gái tóc ngắn trừng mắt, không cam lòng ngã xuống mặt đất.

Cô gái tóc ngắn đã chết, bốn người kia đều nhìn Thời Sênh với vẻ kiêng kỵ, nhưng không ai toát ra biểu tình khổ sở nào. Ngay cả cô gái đi cùng cô gái tóc ngắn kia cũng không ngoại lệ, cô ta chỉ hơi tiếc nuối.

Ở cái thế giới trò chơi này, bản tính lương thiện của con người sẽ dần bị xóa hết toàn bộ, chỉ còn lại sự độc ác.

"Còn có ai muốn tìm cái chết?" Thời Sênh nhìn về phía bốn người kia.

Bốn người này cũng nên giết thì tốt hơn, tránh cho lưu lại họa về sau.

Những người này cũng đều tới vì cô.

Nguy hiểm, đương nhiên phải bóp chết từ trứng nước.

Ý niệm trong đầu vừa xuất hiện, Thời Sênh đã lao ra.

Bốn người đối diện ngơ ngác trong nháy mắt, bọn họ vẫn chưa trả lời, sao cô đã động thủ rồi?

Một người dễ giải quyết, bốn người thì không dễ giải quyết như vậy. Đặc biệt bốn người này có cấp bậc cao hơn cô nhiều như vậy, kỹ năng bọn họ cũng vô cùng kỳ quái.

Có một người người đàn ông có kỹ năng có thể hóa thú, thực lực từ từ dâng lên một nửa.

Quả thực hố cha.

Chiến lược của Thời Sênh là tính toán giải quyết cô gái kia trước, rồi giải quyết hai người đàn ông có thực lực yếu nhất, cuối cùng cũng chỉ còn lại có người đàn ông hóa thú kia.

"Không nghĩ tới, ở thế giới này lại có người mới mạnh như vậy." Mặt người đàn ông hóa thú vẫn là mặt người, nhìn có hơi dữ tợn.

Thời Sênh nghiêm túc đáp, "Xin gọi tôi người mới mạnh nhất! Tôi sẽ giải cứu các người giữa nước và lửa, mang đến cho các người bóng

tối vô tận."

[...] Ký chủ lại CMN lên cơn thần kinh “dzồi”.

Giải cứu trong nước lửa cùng vô tận hắc ám, hai thứ này có thể dùng với nhau sao?

Ký chủ, cô không nên bắt nạt bản Hệ thống ít đọc sách!

Người đàn ông hóa thú cũng nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần biến thái. Hắn đang gặp phải cái quỷ gì đây?

Xem TV nhiều quá à?

Thế giới này chỉ có giết chóc, cướp đoạt, vốn chính là một mảnh đen tối.

Thời Sênh đọc xong lời kịch, cổ tay liền nâng lên, thiết kiếm vẽ một đường vòng cung trong không khí, luồng khí mạnh mẽ bắn về phía người đàn ông hóa thú.

Người đàn ông hóa thú cho rằng Thời Sênh còn muốn lên tiếng, ngầm chuẩn bị đánh lén, kết quả hắn còn không có động, công kích của người ta đã đến.

Còn có thể đánh nhau thật tốt hay không!

Không rên một tiếng đã ra tay.

Thời Sênh dùng kỹ năng thẻ đen, nâng tốc độ của mình lên tới nhanh nhất, lực lượng của người đàn ông hóa thú này rất mạnh, thế nhưng tốc độ không sánh bằng cô, gần như bị Thời Sênh đùa bỡn xoay quanh.

Người đàn ông hóa thú tức giận, chuẩn bị phát đại chiêu. Hắn còn không tin không đánh chết một kẻ mới.

Thời Sênh làm sao lại cho hắn có cơ hội phát đại chiêu chứ, trước tiên quăng thiết kiếm tới. Người đàn ông hóa thú vốn muốn tránh ra, thế nhưng trong nháy mắt, hắn cảm giác thân thể của chính mình như là bị người định trụ, chân tay nặng trĩu, sự lạnh lẽo ở phía trước đập thẳng vào mặt.

Bốp…

Vèo…

Đến tận khi người đàn ông hóa thú ngã xuống đất, hắn vẫn không nghĩ ra, tại sao mình thất bại chứ?

Người đàn ông hóa thú khôi phục hình người, thiết kiếm còn cắm ở bụng hắn, máu tươi từ trong cơ thể hắn chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Thân thể Thời Sênh lung lay, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì quỳ xuống.

Nhanh chóng thở dốc hai cái, Thời Sênh cúi đầu kiểm tra vết thương trên người mình, may mắn đều là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, chỉ là thể lực đã tiêu hao nhiều lắm.

"Ông ông..."

Tiếng thiết kiếm báo động đột nhiên vang lên, Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía nó. Một gã thanh niên mặc quần áo màu lam đứng ở bên cạnh thiết kiếm, một tay đang nắm chuôi thiết kiếm, hơi dùng sức rút thiết kiếm ra.

Con ngươi Thời Sênh híp lại.

Người này từ chỗ nào chui ra vậy?

Gã thanh niên này không tính là xấu, nhưng cũng không tính là đẹp trai, chỉ có thể xem như ưa nhìn hơn người bình thường một chút.

[Trên người hắn có thẻ chữa trị.] Hệ thống nhắc nhở một tiếng.

Thời Sênh hoài nghi, làm sao mi lại tốt bụng như vậy?

[...] Cô chết thì ai làm nhệm vụ! Nó có thể sao?

Thời Sênh: "..." Biết ngay là không có lòng tốt.

"Ông ông ông..." Thiết kiếm ở trong tay gã càng run rẩy lợi hại hơn.

Chủ nhân, chém hay không chém? Cô nói một câu đi!

Người thanh niên đó nhoẻn miệng cười, cả khuôn mặt đột nhiên liền sinh động, "Không nghĩ tới, thế giới này còn có đồ tốt như vậy."

Người thanh niên cầm thiết kiếm huơ huơ mấy cái, hài lòng gật đầu.

"Rất phù hợp khí chất của tôi."

"Ông ông ông!" Chủ nhân, cô nói một câu, rốt cuộc chém hay không chém?

Thời Sênh trầm mặc nhìn hắn.

Lại có bệnh thần kinh muốn cướp đồ của ông.

Người thanh niên tỏ ra vẻ sẽ chiếm thiết kiếm làm của riêng, hắn quay đầu nhìn về phía Thời Sênh, "Cảm ơn cô đưa tới cho tôi đồ tốt như vậy."

"Không khách khí." Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười, "Dù sao anh cũng đưa tới cho tôi thứ tôi mong muốn."

"Hả?" Người đàn ông nghiêng đầu.

Ánh mắt của hắn đảo qua trên người Thời Sênh, dừng ở vị trí xương quai xanh của cô, ở chỗ vạt áo không che khuất được có vết thương lộ ra.

Người thanh niên vừa muốn nói chuyện, cô gái đối diện đã lại lên tiếng, giọng nói cần bao nhiêu âm trầm liền có bấy nhiêu âm trầm, "Giết chết hắn cho tôi!"

Thiết kiếm nhận được mệnh lệnh, lập tức thoát ra khỏi tay người thanh niên, chém xuống người hắn.

Nó là thứ người khác có thể tùy tiện sờ sao?

Người thanh niên đối mặt với thiết kiếm hùng hổ với thái độ khá tùy ý, mấy cái lắc mình đã giống như quỷ mỵ xuất hiện trước mặt Thời Sênh.

"Cô tên gì?"

Thời Sênh hơi ngửa đầu, "Tổ tiên anh."

Đầu người thanh niên nghiêng nghiêng, khẽ cười một tiếng, "Tổ tiên tôi đều chết hết rồi."

"Tôi là xác chết vùng dậy."

Trong đáy mắt người thanh niên hiện lên một luồng sát khí, "Vậy chết lại một lần được rồi."

"Phải xem anh có bản lĩnh này hay không." Thời Sênh đưa tay ra, thiết kiếm trở về tay cô, trực tiếp bổ ngang về phía gã đó.

Giống như vừa rồi, thân hình gã lại lóe lên, chờ khi xuất hiện, đã đứng ở đằng xa.

"Cô không giết được tôi." Người thanh niên lấy ra thẻ đen từ trong túi quần ra, "Cô cần cái này đúng không?"

"Đúng thì sao?"

Người thanh niên nhẹ nhàng cười, khuôn mặt bình thường lại có vài phần đẹp trai, "Dùng thanh kiếm kia của cô đổi không?"

"Đổi?" Khóe miệng Thời Sênh giật giật, "Không cần!"

Ông đây giết chết anh rồi thì đồ không phải là của ông sao?

Chương 879: Vô hạn trốn giết (12)

Hình như gã thanh niên cực kỳ yêu thích thiết kiếm, ánh mắt chưa từng rời khỏi nó.

"Tôi là Phương Thần, cô tên gì?"

Xoẹt –

Phương Thần hơi kinh ngạc, thân hình lần thứ hai lóe lên, biến mất ở dưới thiết kiếm.

Mẹ kiếp!

Kỹ năng thẻ đen của gã này là cái quỷ gì thế?

Dịch chuyển tức thời sao?

Không đúng, kỹ năng thẻ đen của hắn không phải là trị liệu sao? Tại sao lại dịch chuyển tức thời? BUG!

Giọng của Phương Thần từ bên trái Thời Sênh truyền đến, "Lúc người ta đang nói chuyện thì đã ra tay, cô chẳng lễ phép chút nào."

Thời Sênh trấn định thu hồi kiếm, chống lên mặt đất khôi phục thể lực, "Một người vừa tới đã nghĩ muốn cướp đồ người khác, còn không biết xấu hổ mà nói tới lễ phép?"

"Nó ở trên tay cô không thể phát huy thực lực."

"Làm sao anh biết tôi không thể để cho nó phát huy thực lực?"

"Muốn thử xem không?" Phương Thần tràn đầy tự tin.

Thời Sênh hừ lạnh, "Thử xem tôi có thể chém chết anh hay không sao? Được, anh đứng yên đừng nhúc nhích để tôi chém."

Phương Thần: "..."

Đáy lòng Thời Sênh nhanh chóng tính toán làm sao để giết hắn một cách nhanh nhất, thế nhưng hắn lại dịch chuyển tức thời, cô còn chưa phát hiện ra kỹ năng gì có thể khắc chế hắn trong các thẻ kỹ năng mình có.

Gã này...

"Cô nói điều kiện đi." Phương Thần lui một bước.

Thời Sênh không hề nghĩ ngợi nói tiếp, "Anh đi chết đi."

"Đổi cái khác."

"Anh tự sát."

Khóe miệng Phương Thần giật giật, "Cô gái, tôi cũng không làm gì cô, sao cô cứ muốn tôi chết vậy?"

Thời Sênh trợn mắt với hắn, "Quy tắc của thế giới này không phải chính là như vậy sao?"

Phương Thần: "..." Được rồi! Cô nói đúng!

Hắn có điểm không cam lòng nhìn kiếm trong tay Thời Sênh, "Quên đi, không sau này lại có người nói tôi bắt nạt người mới."

Thời Sênh đề phòng nhìn chằm chằm vào Phương Thần. Phương Thần lại tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, trên mặt đầy vẻ “Tôi đã buông tha, cô đừng đề phòng tôi như vậy”.

Thời Sênh vẫn muốn giết Phương Thần.

Luôn cảm thấy con hàng này có điểm quỷ dị.

[...] Ký chủ, cô là nhìn ai mà cảm thấy nguy hiểm đều muốn giết chết người ta đúng không? Trên cái thế giới này còn có người cô không muốn giết chết sao?

Có bệnh thì uống thuốc đi!

Phương Thần ngoài miệng nói buông tha, trên thực tế vẫn còn đang suy nghĩ nên làm thế nào để cướp thanh kiếm kia về. Trước hết, hắn phải để cho cô buông lỏng cảnh giác, sau đó đánh vào bên trong...

Trong lúc Phương Thần đang tự hỏi đến hăng say, bên chân đột nhiên rớt xuống một quả cầu nhỏ màu tím.

Nguy hiểm rợn cả tóc gáy trong nháy mắt truyền khắp toàn cơ thể Phương Thần, trước mắt hắn, ánh sáng màu tím lóe ra...

Cầu năng lượng nổ tung, hủy toàn bộ kiến trúc xung quanh, chỉ để lại một cái hố to.

Thân ảnh của Phương Thần từ bên cạnh cái hố lớn hiện ra, trên người hơi cháy đen, tóc dựng thẳng đứng, gương mặt đen như Bao Chửng.

Há miệng còn thở ra cả khói trắng.

"Lợi hại!" Thời Sênh khen ngợi từ tận đáy lòng, thế mà có thể thoát được cầu năng lượng.

Đáy lòng Phương Thần lúc này một mảnh lửa giận, suýt chút nữa hắn đã chết rồi!

Cô có biết, đánh lén sau lưng là hành vi của tiểu nhân hay không?

Phương Thần đưa tay sờ sờ tạo hình của mình lúc này, càng thêm phẫn nộ, vốn đã không được đẹp, khuôn mặt bị hủy thì phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc Phương Thần sờ mặt mình, đối diện lại có thêm một quả cầu năng lượng, thân hình Phương Thần lại nhanh chóng lóe lên, tay không bắt lấy quả cầu đúng lúc nó rơi xuống đất.

Hắn giơ tay lên ném trở lại chỗ Thời Sênh, Thời Sênh lập tức đạp thiết kiếm bay lên trời.

Năng lượng cầu bắn vào bức tường bên cạnh Thời Sênh.

"Ầm!"

Dịch chuyển tức thời thì rất giỏi đúng không?

Thời Sênh lấy ra mấy quả cầu năng lượng, dứt khoát ném xuống. Hắn có thể bắt được một viên, cô không tin hắn còn có thể bắt thêm được mấy viên.

Nhưng mà sự thực chứng minh, Phương Thần quả thực đều bắt

được.

Thời Sênh: "..."

Tên thần kinh này thật giỏi nha, tay không bắt cầu.

Hắn là Phật nghìn tay chắc?

Đại khái vì Phương Thần sợ cầu năng lượng nổ tung nên cũng không dám cầm nhiều ở trong tay, vừa tiếp được liền ném trở về cho Thời Sênh.

Cầu năng lượng vẽ thành một đường vòng cung trên không trung, phân tán rơi trên mặt đất, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn trời, không gặp phản ứng gì kỳ quái.

Thế giới này không có thiên đạo?

Vậy chẳng phải là có thể tùy tiện ném nổ rồi?

Mắt Thời Sênh sáng lên, lập tức tiếp tục lấy cầu ném xuống phía dưới.

Phương Thần tức đến hộc máu, rốt cuộc cô có bao nhiêu cái thứ cầu này?

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, Phương Thần chỉ hơi chật vật một chút, cũng không có cụt tay cụt chân.

Thời Sênh phải một lần nữa đánh giá lại tên bại não đột nhiên xuất hiện này.

Cái này à tuyệt đối Plugin...

Chờ một chút! Plugin?

Thời Sênh ngừng ném cầu, chợt lao xuống, dừng ở trước mặt người đối diện, "Mộ Bạch?"

Người Phương Thần cháy đen, run rẩy, nghe được giọng của Thời Sênh, chợt ngẩng đầu, đáy mắt hiển hiện sát khí, không khí bốn phía tựa hồ cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Thời Sênh: "..."

Cái tên Mộ Bạch bệnh thần kinh kia thấy cô liền muốn tự sát, không có khả năng sẽ có cái bộ dáng này. Hắn không phải là Mộ Bạch.

Nhưng cũng có thể hắn đã thông minh hơn!

Cho nên kết luận là, cứ giết chết đi thôi!

Lúc này, Phương Thần cũng muốn giết Thời Sênh, nhưng vì sợ tiểu cầu trên tay cô nổ nên Phương Thần cảm thấy mình nên chạy trước thì tốt hơn.

Thời Sênh chớp mắt một cái, Phương Thần đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại hố to đầy đất.

Thời Sênh: "..." Chạy nhanh thật.

Phương Thần?

Thời Sênh cau mày rà soát nội dung truyện, cuối cùng tìm được cái tên này ở cuối truyện.

Trong nội dung truyện, Phương Thần là BOSS của một thế giới. Hắn có thẻ đen liên kết, nói cách khác, có hai thẻ đen có khắc tên hắn, tương đương với việc có hai kỹ năng.

Một là trị liệu, một là dịch chuyển tức thời.

Hơn nữa, bản thân hắn rất mạnh, gần như vô địch!

Không hổ là BOSS trang bị.

Lại nhìn cô, thân là một kẻ hy sinh.

Một kỹ năng tốc độ rác rưởi, còn có một thân thể nửa sống nửa chết, bảo cô sống ảo thế nào đây?

Kém! Vô cùng kém!

Thời Sênh thay đổi một chỗ an toàn để nghỉ ngơi, xử lý qua vết thương ngoài da, lúc này mới bắt đầu tự hỏi chuyện ngày hôm nay.

Phương Thần có lẽ cũng là nhóm người mới vào hôm nay. Ngay từ đầu hắn đã không lộ diện, trái lại chờ cô đối phó mấy người kia rồi mới xuất hiện, muốn cướp kiếm của cô.

Con hàng này...

Hẳn không phải là Mộ Bạch.

Khi tên đần độn Mộ Bạch kia nhìn thấy cô sẽ không thể hiện ra quá nhiều tâm tình, giống như sát khí lúc bình thường luôn được thu liễm.

Nhưng Boss của thế giới khác có thể ra vào thế giới này, vậy có phải

nếu đem đẳng cấp của thế giới này tăng lên cao nhất thì Boss của tất cả các thế giới khác cũng tụ tập lại đây hay không?

[... Ký chủ, cô đang suy nghĩ chuyện nguy hiểm gì vậy?]

Rốt cuộc tại sao Ký chủ lại có tư tưởng nguy hiểm như vậy.

BOSS một thế giới đã rất khó đối phó rồi, cô còn muốn gom đủ BOSS của tất cả các thế giới, gom đủ tới để triệu hồi thần long chắc?

[...] Hệ thống cảm thấy nó sắp hỏng mất. Ký chủ, cô chơi như vậy là sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.

Từ sau lúc Thời Sênh có ý tưởng nguy hiểm như vậy, liền bắt đầu suy nghĩ làm sao để tăng sao cho thế giới, ngay cả thẻ trị liệu nữ chính và Phương Thần cô cũng không nhớ đến.

Thời Sênh dốc lòng muốn đẩy cấp bậc của thế giới này lên tới cấp cao nhất, tụ tập đầy đủ toàn bộ BOSS.

Phương pháp đơn giản nhất phải là thăng cấp thẻ đen của mình, thế nhưng tinh thể Hắc Tinh Linh không thể liên tục thăng cấp, phương pháp thăng cấp là cái gì?

Nhất định là có phương pháp thăng cấp.

Chương 880: Vô hạn trốn giết (13)

Nhóm người thứ hai tiến vào thế giới này. Sau khi đã quen với hoàn cảnh, người của nhóm đầu tiên cũng cho họ biết thông tin độ khó của thế giới này tăng lên là vì một người tên là Dư Hạ.

Thế nhưng hiện tại không ai biết người này đang ở đâu.

Từ sau khi thông báo toàn thế giới lần thứ hai được phát ra, vị trí của Thời Sênh không hiển thị nữa. Nói cách khác điểm tích lũy của nhiệm vụ giết cô lần trước đã bị hủy bỏ.

Hiện nhóm người thứ hai đang thi hành nhiệm vụ. Nhóm người thứ nhất hoặc là sẽ ôm đùi nhóm người thứ hai xin bao nuôi, hoặc sẽ bị nhóm người thứ hai xử lý.

Thời Sênh đang dưỡng thương, hầu như không đi ra ngoài, không gặp ai.

Chờ vết thương trên người cô gần khỏi hẳn, cô mới bắt đầu ra ngoài hoạt động. Thời Sênh vừa ra đã bị đám nấm đầy đường dọa sợ hết hồn.

Đúng là nấm.

Nấm đủ mọi màu sắc.

Nấm biết nhảy.

"Thế này là sao!" Thời Sênh ngơ ngác, mới vài ngày không ra ngoài mà đã biến thành thực vật đại chiến cương thi rồi?

Những cây nấm này to bằng nắm đấm, nhảy tưng tưng để di chuyển. Nếu không lộ ra hàm răng sắc bén, thì thật ra nhìn cũng rất dễ thương.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra đâm chơi chơi vào một cây nấm lẻ loi lạc đàn.

Cây nấm xoay người cắn một cái vào thiết kiếm. Thời Sênh nghe thấy tiếng răng rắc. Cây nấm nhả kiếm ra, Thời Sênh liền thấy mấy cái răng rơi xuống từ miệng nó.

Nấm gãy răng, đột nhiên liền bắt đầu điên cuồng uốn éo thân, trong miệng phát ra tiếng kêu "Chít chít".

Thời Sênh: "..."

Nấm còn biết kêu à, lợi hại!

Thời Sênh chém một kiếm vào thân cây nấm. Nó bị chia làm hai nửa, lộ ra thịt màu đỏ tươi bên trong, một mùi hư thối tanh tưởi bốc lên.

Thời Sênh nhíu mày ghê tởm, chơi trò gì đây, thối quá!!

"Chít chít chít chít!"

"Chít chít chít chít!"

Tiếng chít chít vang lên khắp cả vùng. Thời Sênh ngẩng đầu liền thấy lũ nấm mới vừa rồi đang nhảy ở xa xa, lúc này lại nhảy tưng tưng về phía cô.

Lũ nấm này quá trâu bò!

Hình như bản cô nương mở được cánh cửa của thế giới mới rồi.

"Cô Dư, mau lên đây."

Thời Sênh đang chuẩn bị chém nấm, bên cạnh có tiếng gọi. Cô ngẩng đầu nhìn lại, Bùi Tiến đứng ở bên cửa sổ tòa nhà bên cạnh, trên tay đang cầm một sợi dây.

Thời Sênh nhìn lũ nấm, lại nhìn Bùi Tiến, từ bỏ trò chơi loài người đại chiến nấm, cầm lấy sợi dây, leo lên bệ cửa sổ.

Miêu Miêu đứng sau Bùi Tiến. Gian phòng không to lắm, nhưng còn có mấy người, đều tự ngồi ở một bên, toàn thân đầy vẻ đề phòng.

Thời Sênh xuất hiện, những người này càng lộ ra vẻ căng thẳng.

"Bùi Tiến, sao cậu tùy tiện cho người lên?" Trong phòng có tiếng đàn ông chất vấn.

Giọng nói này hơi quen tai, Thời Sênh nhảy từ cửa sổ lên, thấy rõ người hỏi, người hỏi cũng nhìn thấy rõ Thời Sênh, "Dư Hạ!"

Người này chính là người nói muốn vứt bỏ Dư Hạ khi Thời Sênh vừa đến.

Trước đây nguyên chủ vốn không quen thuộc gì mấy với đám người kia, cũng chỉ là trùng hợp đi cùng với họ. Bọn họ để cho nguyên chủ theo, chỉ vì cảm thấy thực lực của nguyên chủ không tệ.

Cho nên thật ra nguyên chủ còn không biết cả tên người này.

"Dư Hạ? Cô ấy là Dư Hạ?"

Nghe tiếng người đàn ông kia, mọi người trong phòng đều kích động, trợn trừng mắt nhìn.

"Không ngờ tôi nổi tiếng như vậy." Thời Sênh phủi bụi trên người, cầm thiết kiếm đâm phía trước mặt, hàn quang lóe lên trong phòng, "Ai muốn ký tên?"

Mọi người: "..." Hiện giờ ở thế giới này có người nào không biết Dư Hạ cô!

Đẳng cấp quá cao khiến bọn họ cũng xui xẻo theo.

Ai cần kẻ đầu sỏ như cô ký tên chứ!!

"Cô Dư." Bùi Tiến ra sức nháy mắt cho Thời Sênh, bớt tranh cãi đi, hiện tại những người này rất hận cô.

Ban đầu lúc hắn kéo Thời Sênh lên cũng không nghĩ chỗ này có người biết cô.

Cái này hoàn toàn là trùng hợp.

"Dư Hạ... Cô chính là Dư Hạ?" Một thiếu niên trong đám người đứng lên, giọng hơi khàn, đại khái là do đang vỡ giọng.

Thời Sênh lướt qua hắn một cái là biết người này thuộc nhóm người thứ hai tiến vào.

"Tôi còn tưởng rằng sẽ là một nhân vật ghê gớm gì, không ngờ lại là một cô gái." Thiếu niên hơi khinh bỉ quan sát Thời Sênh vài lần.

"Khinh thường phụ nữ à?"

Phụ nữ thì sao!

Phụ nữ thì không phải người sao?

Đáy mắt thiếu niên lại càng xem thường, "Trừ khóc sướt mướt ra, phụ nữ còn có tác dụng gì? Chỉ tổ vướng chân vướng tay."

"Ngày hôm nay ông sẽ cho cậu biết, phụ nữ còn có tác dụng gì!" Thời Sênh cắn răng, chém một cái không chút chần chừ.

Động một cái là ra tay.

Người trong phòng sợ bị vạ lây, vội vàng lùi vào góc. Bùi Tiến kéo Miêu Miêu đứng bên cửa sổ, im lặng nhìn nhau.

Vừa rồi có phải hắn không nên kéo cô lên không?

Bên kia Thời Sênh vừa chém vừa mắng, "Này thì coi thường phụ nữ!"

"Không có phụ nữ thì cậu chui từ tảng đá ra à?"

"Tí tuổi đầu không chịu học hành cho tử tế!"

Thiếu niên thật sự có chút bản lĩnh, tiếp vài chiêu của Thời Sênh mà mặt không đổi sắc. Nhưng với kiểu xuất chiêu không theo lề lối của Thời Sênh, thiếu niên vẫn có chút không đỡ nổi.

Thiếu niên bắt đầu quay sang hét lên với người bên cạnh, "Các người ngây ra làm gì? Cô ta cũng sẽ giết các người!"

Tuy những người này oán hận Thời Sênh, nhưng bắt bọn họ động thủ, thì họ vẫn có chút nhút nhát.

Thiếu niên mặt đỏ tía tai rống vài tiếng đều không người nào để ý đến hắn. Hắn bị Thời Sênh ép đến bên cửa sổ.

Thiết kiếm phần phật chém xuống, một kiếm này hạ xuống, hắn chết chắc rồi.

"Các người sẽ hối hận!" Thiếu niên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rống xong câu này, xoay người nhảy ra cửa sổ.

Hắn rơi xuống đống đổ nát bên dưới, nhưng bốn phía đều là nấm, nhảy vài cái đã không có chỗ đặt chân. Lũ nấm nhảy tưng tưng về phía hắn.

"A!"

Trên người thiếu niên nhanh chóng bị một đống nấm bao phủ, cả đống nhỏ từ từ xẹp xuống.

Chờ lũ nấm tản ra, Thời Sênh gần như không cả nhìn thấy xương nữa.

"Hung tàn thế!" Thời Sênh nuốt nước bọt, "Răng khỏe thật."

Thảo nào cây nấm vừa rồi dám cắn cả kiếm của cô.

Mọi người: "..." Trọng điểm cô quan tâm là điều này sao?

Trong đám người này chỉ có người thiếu niên kia là nhóm người thứ hai tiến vào, những người khác đều không phải.

Lúc trước bọn họ đã biết thực lực của thiếu niên. Ai ngờ chớp mắt một cái, thiếu niên đã bị Thời Sênh ép xuống làm lương thực cho lũ nấm kia.

Người đàn ông khi nãy nói Thời Sênh, lúc này cũng không dám lên tiếng, đều đứng dán vào chân tường.

"Bên ngoài tất cả đều là thứ này à?" Thời Sênh chống cửa sổ, quay đầu hỏi Bùi Tiến.

Dù sao Bùi Tiến và Thời Sênh cũng tiếp xúc một thời gian rồi, to gan hơn những người một chút, "Cô Dư không biết à?"

Thời Sênh ra vẻ cao nhân, "Tôi vừa bế quan ra."

[...] Vênh váo là bị sét đánh đấy!

Khóe miệng Bùi Tiến hơi giật giật, giải thích: "Từ khi... Thế giới này có thêm một số người, còn thêm chút thực vật... Những thực vật này ăn thịt người, còn khó đối phó hơn Hắc Tinh Linh."

Thời Sênh cảm thán.

Đúng là đại chiến thực vật à!

"Tôi nghe nói, những người này đều nhắm về phía cô." Bùi Tiến hạ giọng.

Hắn trải qua mấy thế giới, nhưng đây cũng là lần đầu tiên biết thế giới còn có phân chia rõ ràng thế này. Thế giới bọn họ trải qua chẳng qua chỉ là thế giới cấp một sao.

Mà cô gái trước mặt đây... chỉ trong một thời gian ngắn, đã tăng cấp thế giới một sao lên hai sao, đúng là có một không hai.

Chương 881: Vô hạn trốn giết (14)

"Tới thì tới chứ, tôi sợ bọn họ sao?" Thời Sênh không thèm để ý nhún nhún vai, "Cùng lắm thì cùng chết thôi."

Bùi Tiến: "..."

Cô gái à, cô nghĩ thông suốt thật đấy.

Bọn họ đều là vì sống sót mới tranh đấu trong thế giới này.

Cô vừa lên đã nói cùng lắm thì cùng chết.

Vậy cô còn sống làm gì?

Thời Sênh đảo mắt, khuôn mặt lộ vẻ kiêu ngạo, "Chưa chắc họ đã giết được tôi, cuối cùng còn chưa biết ai sẽ chết đâu."

Bùi Tiến tiếp tục không còn gì để nói.

Lại nghĩ đến mức độ hung hãn của cô gái này, Bùi Tiến đột nhiên có chút tin tưởng, có lẽ… cô thực sự có thể sống tiếp.

"Thứ này có nhược điểm gì?" Thời Sênh thu hồi tầm nhìn, hỏi Bùi Tiến.

Bùi Tiến lắc đầu, "Không rõ lắm."

Thứ này mới xuất hiện vài ngày, chỉ cần dính vào, hẳn sẽ phải chết.

Tạm thời chưa có ai tìm ra được nhược điểm đối phó với những thứ này.

"Chắc chắn phải có nhược điểm." Thời Sênh nhìn chằm chằm lũ nấm đang nhảy khắp nơi ở dưới kia, giọng nói hơi âm u.

Bất kể là người hay là thực vật, đều có nhược điểm.

Thời Sênh chống cửa sổ nhảy xuống.

"Cô Dư!" Bùi Tiến kinh hãi, vội nhào tới bệ cửa sổ nhìn xuống, phía dưới cũng không nhìn thấy người.

"Anh Bùi, ở trên!" Miêu Miêu chỉ vào giữa không trung.

Bùi Tiến nhìn theo hướng Miêu miêu chỉ, cô gái có thân hình nhỏ nhắn đang đứng trên một thanh trường kiếm, có vài phần khí phách quân lâm thiên hạ.

Đương nhiên nếu như bỏ qua đống thẻ đen cô cầm trong tay, thì càng có khí thế hơn.

Hình như cô lại nhiều thẻ hơn rồi...

Thực vật sợ lửa, Thời Sênh thử các kỹ năng liên quan đến lửa trước.

Thế nhưng thứ phía dưới này như không hề sợ lửa, bị lửa đốt, cũng chỉ xấu xí một chút, nhưng vẫn vui vẻ nhảy tưng tưng như cũ.

Không sợ lửa à!!

Nước thì sao?

Không sợ!

Đất sao?

Không sợ!

Thời Sênh thử hết một loạt các thẻ kỹ năng, kim mộc thủy hỏa thổ, mà lũ nấm bên dưới đều không sợ.

Cho nên thứ này là vô địch?

Chém thì hẳn là chém được, nhưng phạm vi công kích nhỏ, cô còn chưa chém hết được chúng nó, thì lũ giặc kia đã giết chết cô rồi.

Ngay lúc Thời Sênh thử nghiệm, lũ nấm phía dưới đã bắt đầu chồng thành đài cao.

Cây này chồng lên cây kia, nhanh chóng chồng thành một cây cột hình tròn.

Cây cột lắc lư theo đám nấm nhảy nhót dâng lên không ngừng.

Đám nấm nhỏ này muốn làm gì đây?

Bọn chúng nhanh chóng cao ngang với Thời Sênh, mấy cây nấm con nhảy lên hai cái trên đỉnh, đột nhiên bắn đạn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: "..."

Mẹ kiếp!!

Thời Sênh vội phi kiếm lên cao, tránh được đạn pháo nấm tự chế kia, bay từ phía sau qua, trực tiếp đâm gãy cây cột nấm, một đám nấm

rơi xuống như thiên nữ tán hoa vậy.

Khung cảnh nhìn rất rung động.

"Cô ấy đang làm gì vậy?" Người phía sau Bùi Tiến, lúc này cũng to gan hơn một chút, đều tiến đến cửa sổ nhìn ra ngoài.

"Kiếm của cô ấy bay được à, đây là kỹ năng đặc biệt gì sao? Sao tôi không rút được loại thẻ đen này nhỉ!"

"Cô ấy nhiều thẻ đen thật..."

Những thanh âm này đan xen vào nhau, truyền tới bên Thời Sênh, cô ngẩng đầu nhìn về bên này một cái, đột nhiên phi kiếm qua, hung hăng nói: "Nhìn tôi làm gì? Muốn chết à?"

Mọi người lập tức lui về trong phòng, đáy lòng oán thầm, nhìn một chút đã sao!

Nghĩ lại kiểu chết của thiếu niên vừa rồi, bọn họ chỉ có thể chửi thầm trong lòng, ngoài mặt không dám thể hiện ra chút phản kháng nào.

Nữ nhân có thể làm ra chuyện lớn như vậy, sao có thể là người dễ bắt nạt được.

Người vây xem lùi về, Thời Sênh mới lấy ra mấy quả bóng năng lượng, chuẩn bị ném xuống phía dưới.

Cô liếc mắt nhìn xuống, lũ nấm vừa rồi còn nhảy vui sướng, lúc này đã bắt đầu mặt thối lui về sau, nhìn có vẻ hơi hốt hoảng, nhảy từng cái một lên trên, nhìn rất buồn cười.

"Chúng nó làm sao vậy?" Bùi Tiến không hiểu nhìn Thời Sênh.

"Sao tôi biết được." Ông đã ném quả bóng này ra đâu.

Khẳng định không phải vì cô.

"Có người!" Miêu Miêu chỉ vào chỗ con đường mơ hồ có thể nhìn thấy được, "Có người đến!"

Thời Sênh nhìn theo hướng Miêu Miêu chỉ, đám nấm bên đó nhảy lên nhanh nhất.

Thời Sênh nhìn thấy một cô gái. Cô ấy vừa đi, trong tay vừa tung ra một ít bột phấn màu trắng, bột phấn rơi vào ven đường, lũ nấm lập tức lui lại, dáng vẻ như rất sợ.

Nữ chính đại nhân, rốt cuộc cô cũng login.

Vài người đi theo phía sau Ngải Mễ, chắc là đồng bọn của cô ta.

"Đó là thứ gì, sao có thể khiến cho lũ nấm kia sợ như vậy..." Bùi Tiến ngạc nhiên nhìn người càng ngày càng gần.

Ngải Mễ nhanh chóng đi tới nơi bọn họ đang ở. Trước tiên cô ta rắc bột phấn ra bốn phía, cách ra một khoảnh đất trống, liếc nhìn Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, hơi tò mò quan sát.

Ngải Mễ cao tầm một mét sáu, quần áo hơi rộng khiến cô ta nhìn có vẻ hơi mập mạp. Cô ta đeo một chiếc túi màu đen sau lưng.

Toàn thân Ngải Mễ có vẻ lạnh như băng, già dặn, chững chạc.

"Chuyện gì xảy ra với cô ấy?" Người bên cạnh Ngải Mễ tiến lên vài bước chỉ vào Thời Sênh.

Lại có thể dùng kiếm bay trên trời.

Bọn họ cũng chưa từng gặp phải chuyện thế này bao giờ.

Ngải Mễ lắc đầu, ý bảo người nọ đừng gây thêm rắc rối, nhanh chóng nói: "Trời sắp tối rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi quanh đây đi. Nếu họ không gây chuyện, chúng ta cũng đừng xen vào việc của người khác."

Người nọ cân nhắc một lúc, khẽ gật đầu, nhanh chóng nhìn quanh một vòng, chỉ vào một dãy nhà bên cạnh, "Bên kia hẳn là có thể."

Ngải Mễ liếc nhìn, thấp giọng trao đổi với người phía sau vài tiếng. Dưới sự chỉ đạo của Ngải Mễ, đám người chuẩn bị tiến vào tòa nhà bên cạnh.

"Chờ chút!"

Bùi Tiến đột nhiên bị người ta đẩy ra, một người phụ nữ lao tới bên cửa sổ, hét lên với Ngải Mễ, "Trên tay cô là thứ gì? Vì sao lũ nấm này sợ như vậy?"

Ngải Mễ không định để ý tới người phụ nữ này, chỉ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục đi sang bên cạnh.

Người phụ nữ thấy phía dưới không có nấm liền cầm lấy sợi dây lúc trước Thời Sênh đi lên rồi nhanh chóng xuống phía dưới, bước vài bước về phía Ngải Mễ, "Để đồ lại!"

Để sinh tồn, những người ở phía trên cũng lao xuống cùng người phụ nữ kia, vây Ngải Mễ lại.

"Để đồ lại, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo!"

Bên Ngải Mễ không phục, giận dữ quát lại, "Dựa vào cái gì, các người bảo để lại thì phải để lại!"

"Chúng ta nhiều người hơn các người, cuối cùng chỉ các người chịu thiệt thôi. Để đồ lại, chúng tôi tha cho các người một con đường sống."

"Tao nhổ vào!"

Hai bên chưa nói vài câu đã ầm lên, cuối cùng trực tiếp động thủ.

Bùi Tiến đang hí hửng xem, hắn vừa quay đầu liền phát hiện người vừa rồi còn bay ở giữa không trung giờ đã không thấy đâu nữa.

Ánh mắt hắn quét nhanh qua phía dưới một cái, tìm được Thời Sênh ở sát vòng chiến đấu.

Thấy rõ Thời Sênh đang làm gì, Bùi Tiến cảm giác toàn bộ thế giới của mình đều bị chấn động. Tại sao có thể có người ác liệt như vậy!!

Người ta đánh nhau ở phía trước, cô thì hay rồi, ngấm ngầm đâm ở phía sau làm hỏng đống bột phấn màu trắng, bột phấn tan biến, lũ nấm sợ hãi lập tức dũng mãnh ùa vào từ chỗ hổng.

Thời Sênh phá đi một đoạn bột phấn, lập tức đạp thiết kiếm một lần nữa trở lại bên trên. Đám nấm bên dưới nhảy lên, suýt nữa thì cắn được cô.

Một ít nấm không cam lòng nhảy lên tại chỗ một hồi, ngửi thấy được mùi thơm thức ăn bên kia, lập tức buông tha Thời Sênh, đều ùa về phía bên kia.

"A..."

"Sao chúng lại tới đây..."

Chương 882: Vô hạn trốn giết (15)

"Cô Dư..." Bùi Tiến nhìn Thời Sênh trên không trung, muốn nói lại thôi. Không phải hắn cảm thấy cô quá tàn nhẫn, ở thế giới này ta không giết người, thì người sẽ giết ta.

Chỉ là có chút không kịp hiểu, lúc trước cô gái này đều lao thẳng lên luôn, sao giờ lại giở thủ đoạn thế này?

Thời Sênh híp mắt cười, "Người làm việc lớn không chú ý chuyện nhỏ nhặt."

Hào quang nữ chính không chết rất đáng sợ của nữ chính kia, cô mà xông lên chẳng khác nào đi tự tử, nên đành phải đi đường vòng thôi.

#Chắc chắn Ký chủ đang bày trò, chẳng liên quan gì đến đường vòng cả. Nó dám dùng chủ nhân để đánh cuộc#

Tiếng thét chói tai thi nhau vang lên, Thời Sênh lấy ra một nắm hạt dưa, vừa cắn hạt dưa vừa xem thực vật đại chiến loài người ở bên dưới.

Ngải Mễ có vẻ thông minh hơn những nữ chính trước rất nhiều, cũng máu lạnh hơn rất nhiều.

Cô ta nhanh chóng bố trí người phòng ngự, mang người di tản vào tòa nhà xa xa.

Chờ Ngải Mễ bỏ chạy, những người còn lại coi như thảm, chớp mắt

một cái bị nấm giải quyết sạch sẽ.

"Anh Bùi..." Miêu miêu túm túm tay áo Bùi Tiến, cẩn thận nhìn về phía Thời Sênh một cái, " Dư Hạ kia..."

Bùi Tiến vỗ vỗ đầu Miêu miêu, "Không sao, cô ấy sẽ không hại em."

Bùi Tiến nói xong cũng sửng sốt một chút, không biết vì sao, hắn lại nói ra một câu như vậy.

Nhưng xét từ hành vi của cô, thì đây là kiểu người nói một không hai. Nếu cô nhiều lần chưa từng động thủ với bọn họ như vậy, chắc hẳn sẽ không giết bọn họ.

Đáy lòng Bùi Tiến cũng có chút may mắn, dù sao nhiều người như vậy, cô đều không để mắt, nhưng lại khá dung túng cho hắn và Miêu miêu.

Cái từ này đại khái là dung túng nhỉ?

...

Đám Ngải Mễ tiến vào trong tòa nhà, mấy người nghĩ lại còn rùng mình.

"Chúng nó vào bằng cách nào?" Ngải Mễ lạnh lùng hỏi những người khác.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, lúc đó bọn họ đều đang cãi cọ với đám người kia, không chú ý đám nấm này vào bằng cách nào.

Lúc đó bọn họ đều tận mắt nhìn thấy Ngải Mễ rắc hết xung quanh rồi, cho nên nhất định là có người thừa lúc bọn họ đánh nhau, phá hoại

bột phấn.

"Ngải Mễ, cô nghĩ là ai?" Lúc đó ở đấy chỉ có mấy người không hề động thủ, "Tôi nghĩ là cô gái kia."

Ngải Mễ biết hắn nói cô gái kia là ai.

Chính là cô gái ngồi trên thân kiếm.

"Tôi cũng cảm thấy là cô ta. Dù sao vẫn cảm giác trên người cô ta có chút tà khí. Hơn nữa cũng chỉ cô ta là người có khả năng lớn nhất có thể làm được." Dù sao cô ta có thanh kiếm bay được.

"Các người đã từng nghe tới loại kiếm biết bay này chưa?"

"Chưa."

"Chưa... Thế giới này đều như vậy, xuất hiện cái gì cũng không kỳ quái."

"Nữ nhân kia hơi kỳ quái, tôi nhìn cũng không thoải mái, luôn cảm thấy có khí lạnh vọt tới não..."

Vài người ba mồm bảy miệng thảo luận, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ không căn cứ, không trực tiếp nhận định là Thời Sênh làm.

Ngải Mễ nhíu mày một cái, ý bảo bọn họ an tĩnh lại, "Các người có cảm thấy cô ta giống một người không?"

Tầm mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngải Mễ, "Ai?"

"Tôi cũng không xác định." Chân mày Ngải Mễ nhíu lại, "Chẳng qua là cảm thấy hơi giống."

"Ngải Mễ cô đừng úp mở nữa, giống ai hả?"

Ngải Mễ từ từ phun ra hai chữ, "Dư Hạ."

Không gian im lặng đến quỷ dị.

Một lúc lâu mới có người đánh vỡ sự im lặng, "Chính là… Dư Hạ trong thông báo?"

"Nhắc tới thật là có chút giống, không phải bọn họ đều đồn rằng Dư Hạ cũng có thanh kiếm sao? Có điều nhìn tuổi tác cô ta có vẻ không lớn."

Ngải Mễ đang muốn nói chuyện thì nhìn thấy túi của mình lóe sáng. Cô đưa vật trong tay cho người bên cạnh, "Kiểm xem chúng ta còn lại bao nhiêu đồ."

Những người khác nhìn nhau vài lần, hiển nhiên là coi Ngải Mễ làm thủ lĩnh, đón lấy vật Ngải Mễ đưa, vừa thảo luận vừa kiểm kê đồ.

Ngải Mễ đi tới bên cạnh, sờ thẻ đen của bản thân.

Mặt trên có một loạt chữ nhỏ.

Nhiệm vụ tích lũy: Tiêu diệt Dư Hạ, thưởng điểm 50000, một tấm thẻ đen.

Tích lũy năm vạn!

Ngải Mễ kinh ngạc, đầu người của Dư Hạ đáng giá vậy sao?

Có điều, một tấm thẻ đen này là sao? Còn nhận được cả thẻ đen à?!

Ngải Mễ nhìn xong điểm tích lũy, hàng chữ nhỏ lập tức biến mất, biến thành một cái bản đồ, một điểm đỏ đang liên tục nhấp nháy.

Quả nhiên là cô ta.

"Dư Hạ cũng ghê tởm thật, nếu không phải cô ta, chúng ta cũng không cần bị tăng độ khó. Tôi nghe những người khác nói, loại người mới này giống chúng ta lần đầu tiên tiến vào thế giới, vận may đều có thể tốt hơn mấy người chơi lâu rồi, cơ hội lên cấp khá lớn. Hiện tại thế giới thăng cấp, còn đột nhiên xuất hiện nhiều người cấp bậc cao như vậy, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?"

"Không biết, một lát hỏi Ngải Mễ một chút xem."

"Các người nói cô gái ngoài kia rốt cuộc có phải là Dư Hạ hay không?"

"Chính là cô ta." Ngải Mễ vừa từ bên cạnh đi tới, quét mắt nhìn mấy người ở đây vài lần, đáy lòng thoáng rối rắm, cuối cùng vẫn nói: "Tôi vừa nhận được nhiệm vụ tích lũy, nhiệm vụ là giết cô ta."

Có người kinh ngạc, "Thực sao?"

Ngải Mễ gật đầu.

Bầu không khí nặng nề hẳn, "Cô ta cũng không dễ giết đâu. Lúc trước rất nhiều người đều muốn giết cô ta, nghe nói có người theo dõi cô ta, kết quả cô ta đưa người vào bên trong sào huyệt Hắc Tinh Linh, tất cả mọi người đều chết."

"Các người ai muốn gia nhập, tôi sẽ chia sẻ nhiệm vụ cho các người, tổng cộng tích lũy có năm vạn,chia đều, mỗi người chúng ta có một

vạn."

Nhiệm vụ tích lũy có thể chia sẻ, nếu như một người nhận, lúc chia sẻ liền có chút giống hình thức tổ đội.

Lấy được phần thưởng tự nhiên cũng sẽ chia đều.

Ngải Mễ biết, một mình mình nhất định không giết chết được Thời Sênh, thế nhưng năm vạn tích lũy và một tấm thẻ đen, thực sự rất mê người.

"Nhiều vậy sao?"

Bọn họ bình thường nhận nhiệm vụ tích lũy, nhiều nhất mới có một trăm.

Gặp qua tích lũy cao nhất chính là trên thông báo nhiệm vụ giết Dư Hạ.

Lần này lại rao thẳng năm vạn.

Những người khác nhìn nhau một lúc.

"Tôi gia nhập."

"Tôi cũng gia nhập..."

"Các người đều gia nhập, tôi cũng gia nhập đi."

...

Ngải Mễ nhận được nhiệm vụ tích lũy, Thời Sênh cũng nhận được nhiệm vụ tích lũy.

Nhiệm vụ tích lũy của cô là giết người.

Thời Sênh cẩn thận đếm số không ở phía sau, cảm giác mình có chút hoa mắt.

"Giúp tôi đếm một chút đây là mấy số không." Thời Sênh cầm thẻ đưa cho Bùi Tiến.

Bùi Tiến: "..." Cô đưa thẻ cho tôi không chút phòng bị như vậy sao? Không sợ tôi nuốt thẳng à?

Thời Sênh như là biết Bùi Tiến đang suy nghĩ gì, khuôn mặt không quan tâm, "Đó chỉ là thẻ tốc độ thôi, chả có tác dụng quái gì cả."

Ánh mắt Bùi Tiến lập tức trở nên quỷ dị. Hắn vẫn cho là thẻ đen kỹ năng của cô cho dù không phải là đặc biệt hiếm, cũng sẽ là tương đối độc nhất.

Ai ngờ lại là thẻ tốc độ.

Bùi Tiến tiếp nhận thẻ đen, ngẩn người nhìn đống số không bên trên.

"Một mười trăm nghìn..." Bùi Tiến đếm số không phía trên, "Năm nghìn!"

Hắn liếc nhìn nhiệm vụ, khóe miệng giật giật, lại là nhiệm vụ giết người.

"Anh nói có phải người quy định bị thần kinh không?" Thời Sênh bất chợt lên tiếng.

"Hả?" Bùi Tiến không phản ứng kịp, thần kinh gì?

Thời Sênh giật thẻ đen của mình về, nhìn bên ngoài tối thui đưa tay không thấy được năm ngón, khóe miệng cong lên, "Đêm tối thích hợp giết người!"

"... Bên ngoài lúc này làm gì có ai!"

Chương 883: Vô hạn trốn giết (16)

Thời Sênh trừng mắt nhìn Bùi Tiến một cái. Hắn cười gượng hai tiếng, chuyển chủ đề sang nhiệm vụ, "Nhiệm vụ này..."

Thời Sênh tách vỏ hạt dưa, "Không có hứng thú."

"Nhiệm vụ này cô không làm, sẽ phải chịu trừng phạt." Loại nhiệm vụ tích lũy ban bố trực tiếp này, nếu như không hoàn thành, nghiêm trọng sẽ bị trực tiếp loại bỏ, không thì cũng sẽ phải chịu trừng phạt, về phần trừng phạt là gì thì không ai muốn nói đến, dù sao tất cả mọi người cũng nỗ lực đi hoàn thành nhiệm vụ tích lũy.

Gương mặt Thời Sênh bình tĩnh, "Ừ."

Bùi Tiến: "..." Cô ừ cái gì?

Có thể có chút cảm giác lo lắng đi được không!!

Năm nghìn đầu người!

Dù là đưa đầu chờ chém, cũng phải chém đến mỏi tay, huống chi năm nghìn người này còn có thể chạy khắp nơi, phải làm tới khi nào chứ?

"Cô lấy hạt dưa ở đâu ra vậy?" Lỗ tai Bùi Tiến bị lấp bởi tiếng hạt dưa.

"Đoán xem."

Bùi Tiến: "..."

Tôi đoán cái rắm ấy!!

Lúc này gian phòng chỉ còn dư lại vài người. Mấy kẻ đi xuống lúc trước đều khá to gan, những kẻ nhát gan này nào dám xuống dưới.

Nghe được cuộc đối thoại của Thời Sênh và Bùi Tiến, bọn họ nhất thời cảm thấy lạnh run người, cứ như một giây tiếp theo, người ngồi bên kia sẽ tới cắt đầu người vậy.

"Anh Bùi..."

Miêu Miêu kéo Bùi Tiến nói chuyện, cách Thời Sênh rất xa.

Ha! Cô gái nhỏ này có ý gì đây? Nhìn cô đáng sợ lắm sao?

Thời Sênh lại gần Miêu Miêu, "Cô sợ tôi lắm à?"

Miêu Miêu chợt rụt người vào sau lưng Bùi Tiến, hồn nhiên phủ nhận, "Không."

"Không thì cô trốn cái gì?" Thời Sênh trừng cô ấy.

Miêu Miêu bĩu môi, "Cô dữ quá."

Dữ quá...

Dữ quá...

Dữ...

Dữ...

Dữ...

Bản cô nương dữ ở đâu hả!!

Kiếm của ông đâu!

Cắn hạt dưa bình tĩnh một chút.

Vì thế cả phòng cũng chỉ còn lại tiếng Thời Sênh cắn hạt dưa.

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa sổ chiếu ra phía ngoài, trong bóng tối tựa hồ có vật gì đang bay tới, phành phạch bên cạnh, từ xa đến gần.

Bùi Tiến lập tức tắt ngọn nến dùng chiếu sáng, gian phòng trong nháy mắt rơi vào bóng tối.

Tiếng phành phạch càng to hơn, giống như quanh quẩn một chỗ ở bên tai.

Khi mọi người ở đây đang nín thở mà đợi, Thời Sênh cắn hạt dưa đột nhiên đứng lên, đạp bệ cửa sổ, thả người nhảy xuống.

Bùi Tiến chỉ thấy có một bóng đen nhảy xuống.

Thế nhưng không cần nghĩ cũng biết người nhảy xuống là ai.

Gần như là trong thời gian ngắn, tiếng phành phạch ngoài kia lại lẫn cả tiếng kêu thảm thiết.

Từng tiếng tiến vào tai người, khắp thế giới đều chỉ còn lại âm thanh

này.

Bùi Tiến cũng không dám hít thở mạnh. Ngay khi hắn kinh hồn bạt vía, một bóng đen bên cửa sổ lật người tiến vào, có mùi rất khó ngửi từ bên ngoài tràn vào.

Người tiến vào đứng ở bên cạnh hắn không có động tĩnh, một lúc sau Bùi Tiến mới lên tiếng, "Cô Dư?"

"Ừ?" Thời Sênh ngồi lại chỗ mình.

Bùi Tiến thở phào một hơi, tiếng phành phạch phía ngoài đã nhỏ dần, chắc là bay xa, trong bóng tối khôi phục an tĩnh.

Một lúc sau Bùi Tiến mới dám một lần nữa thắp sáng ngọn nến.

Hắn thấy ngay Thời Sênh vẫn cắn hạt dưa như cũ.

Nếu không phải trên người cô dính một ít vết bẩn, hắn cũng hoài nghi vừa rồi cô nhảy ra ngoài là ảo giác của hắn vậy.

Lúc có ánh sáng, Bùi Tiến thấy cô để mấy miếng tinh thể ở bên cạnh, màu sắc diễm lệ hơn lúc trước hắn nhìn thấy, giống như bị ngâm vào máu vậy.

Thời Sênh cắn hết hạt dưa, lúc này mới lấy thẻ đen của mình ra, đút tinh thể cho thẻ đen.

Bùi Tiến đã biết rồi, nhưng những người khác chưa thấy qua, thấy tinh thể biến mất, những người này đều ngơ ngác.

Tình huống gì đây?

Thời Sênh chỉ đút mấy viên thì ngừng tay, tinh thể Hắc Tinh Linh đã không cách nào thăng cấp nữa...

Cô nhìn Bùi Tiến và Miêu Miêu, ném tinh thể qua.

Bùi Tiến: "!!??"

Hiện ở thế giới này đã không phải là thế giới mà hắn biết, nhất định phải thăng cấp thực lực, cho nên Bùi Tiến chỉ băn khoăn một chút, rồi để Miêu Miêu lấy thẻ đen ra.

Kỹ năng thẻ đen của Miêu Miêu mỗi một lần sử dụng thì cần lượng thời gian lớn để nghỉ ngơi, cái này rất bất lợi.

Bùi Tiến đang cho ăn hăng say, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết rợn tóc gáy.

"A..."

Tiếng kêu là từ nóc tòa nhà bên cạnh truyền đến, gặp họa chắc là người của nữ chính.

Bùi Tiến nhìn phía ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới nuốt một ngụm nước bọt, "Cô Dư, những người đó vừa tung ra là vật gì?"

"Không biết."

Bùi Tiến không thèm để ý thái độ tùy ý của Thời Sênh, nghiêm túc nói: "Nếu như có thể biết đó là vật gì, chúng ta có thể rời đi nơi này."

Thời Sênh kiêu ngạo nở nụ cười, "Tôi có cần đâu."

Bùi Tiến: "..."

Cô không cần, nhưng chúng tôi cần!!

Cô tưởng ai cũng có thể giống như cô, bay qua bay lại trên trời, còn có thể một mình hạ gục nhiều Hắc Tinh Linh như vậy à?

...

Trời vừa sáng, đám nấm phía dưới an tĩnh một đêm lại bắt đầu gây sự, chít chít kêu không ngừng, ngủ dậy là kéo nhau kêu gào vô cùng vang dội.

Theo Bùi Tiến nói đám nấm này là như vậy.

Ban ngày hoạt động, buổi tối không hoạt động.

Nhưng loài người cũng không dám đi ra ngoài, đúng là nấm buổi tối không hoạt động, nhưng còn có Hắc Tinh Linh.

Trước kia nhân loại còn có thể hoạt động ban ngày. Hiện tại ngay cả ban ngày cũng bị cướp đoạt, bọn họ hoàn toàn không biết đường sống ở đâu.

Đám người Ngải Mễ đã thu dọn đồ đạc đi ra, Thời Sênh ghé vào bệ cửa sổ nhìn bọn họ.

Quả nhiên thiếu một người, sắc mặt của mọi người nhìn đều không tốt lắm.

Ngải Mễ đi thẳng tới phía dưới cao ốc chỗ Thời Sênh ở.

Cô ta ngửa đầu quát lên với Thời Sênh, "Dư Hạ, chúng ta hợp tác đi?"

Thời Sênh hơi nhếch mày, nữ chính đại nhân mà tìm cô hợp tác à?

Có quỷ!

Bản cô nương mặc kệ.

"Không có hứng."

Ngải Mễ nghẹn một chút, cô ta hệ thống lại ngôn ngữ, "Cô nên biết hiện tại có người chơi nhóm thứ hai tiến vào, nhóm người đầu tiên như chúng ta chính là mục tiêu của bọn họ, mà cô càng là mục tiêu công kích, chúng ta chỉ có hợp tác, mới có thể còn sống."

Thời Sênh nhếch miệng nở nụ cười, chỉ thiếu điều viết mấy chữ dụng ý xấu khắc lên trán, "Muốn lấy đầu tôi à? Vậy còn phải xem các người có bản lĩnh không, muốn lừa ông hả? Không có cửa đâu!"

Trước cô đâu có lộ tên mình.

Ngủ một giấc nữ chính đại nhân liền bấm ngón tay tính ra tên cô à?

Lật bàn!

Nhất định là muốn gài bẫy bản cô nương!

[...] Chứng vọng tưởng bị hại của Ký chủ lại nghiêm trọng hơn rồi.

Đáy lòng Ngải Mễ lộp bộp một chút, sao cô ấy biết?

Không đúng.

Ngải Mễ hắng giọng, "Tôi chỉ muốn sống sót, nhiệm vụ truy giết cô

lúc trước đã bị hủy bỏ, chỉ cần chúng ta liên thủ, nhất định có thể giành được vị trí."

"Cô muốn sống sót đâu có liên quan gì tới tôi?" Giết tôi đương nhiên có thể sống tiếp, muốn lấy ông làm đá kê chân à, mơ đi!

Ngải Mễ: "..."

Cô nàng này sao không cư xử như bình thường thế, thế này bảo cô ta nói tiếp làm sao được?

"Dư Hạ, tình thế hiện tại cô vẫn chưa rõ sao? Giờ là chúng ta đấu đá với nhóm thứ hai. Nếu chúng ta không đoàn kết, cuối cùng chúng ta cũng sẽ chết ở chỗ này, chẳng lẽ cô không muốn sống sót sao?"

"Không muốn!"

Ngải Mễ: "..."

Không có cách nào khác nói chuyện!

Chương 884: Vô hạn trốn giết (17)

"Muốn hợp tác với tôi cũng được, tôi có một nhiệm vụ tích lũy, các người giúp tôi hoàn thành tôi liền đáp ứng các người được không?"

Ngay lúc Ngải Mễ suy nghĩ nên khuyên Thời Sênh như thế nào, người bên trên đột nhiên đổi lại.

Ngải Mễ nhíu mày, cẩn thận hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

"Cô nhận lời thì tôi nói cho cô biết."

Ngải Mễ: "..." Vì sao có cảm giác bị gài bẫy nhỉ?

"Ngải Mễ đừng đáp ứng cô ta."

"Cô ta không có ý tốt gì đâu, không thể đồng ý."

"Không thể đồng ý..."

Đồng bọn bên cạnh Ngải Mễ đều khuyên cô ta, nhìn cô gái kia cười gợi đòn như vậy, rõ ràng là đang tính toán bọn họ.

Ngải Mễ trầm mặc một lát, "Cô không nói nội dung nhiệm vụ, tôi sẽ không tùy tiện đồng ý."

Thời Sênh nhún vai, "Vậy thì có cái gì để nói, tạm biệt không tiễn."

[Ký chủ thương thế của cô.] Hệ thống nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh không để ý đến Hệ thống, tạm thời không chết được, gấp cái gì.

[...] Tức là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?

Đàm phán thất bại, đám Ngải Mễ liền lui về tòa nhà.

Thời Sênh xoay người nhảy xuống bệ cửa sổ, trực tiếp rơi trên mặt đất, một đám nấm lập tức điên cuồng trào lên, nhảy lên muốn cắn cô.

Thời Sênh vung một kiếm xuống, kiếm khí bay qua, quét ra một lối đi an toàn, nấm bị chém đứt trực tiếp bị đồng loại ăn thịt.

Bùi Tiến ở phía trên nhìn trợn mắt há mồm. Thời Sênh đi một đoạn rồi, đám nấm phía dưới có chiều hướng tụ lại, Bùi Tiến giục Miêu Miêu, "Miêu Miêu mau xuống phía dưới."

Miêu Miêu gật đầu, hít sâu một hơi, bám dây leo xuống bệ cửa sổ, chạy chậm đuổi theo Thời Sênh.

Mấy người khác trong phòng thấy vậy, nhìn nhau vài lần, cũng theo xuống phía dưới.

Trong tòa nhà bên cạnh, Ngải Mễ nhìn Thời Sênh bạo lực chém ra một con đường, nét mặt biến đổi cực nhanh.

"Ngải Mễ, làm sao bây giờ? Chúng ta đuổi theo à?"

"Cô ta thật lợi hại, chúng ta thực sự có thể giết cô ta sao? Có phải có chút xa vời không?"

Ngải Mễ nhìn về phía người nói chuyện, lạnh lùng nói: "Nhiệm vụ đã

nhận, không có đường lui."

Những người khác nhìn nhau một cái.

Đúng vậy.

Không có đường lui.

Nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, chờ đợi bọn hắn sẽ là cái chết.

Trong đội ngũ đã có người hối hận vì nhận nhiệm vụ này. Lúc đó không nên bị một vạn tích lũy làm cho mụ mị đầu óc, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

"Đuổi theo cô ta." Ngải Mễ xoay người đi trước.

Những người kia đứng tại chỗ mấy giây, cuối cùng chỉ có thể đuổi theo Ngải Mễ.

...

Thời Sênh ngược lại không nghĩ tới nữ chính đại nhân sẽ đuổi theo.

Trò chơi này vẫn có chút thú vị.

Nữ chính đại nhân đều bị biến đen!

Rời khỏi phạm vi nấm ăn thịt người, Thời Sênh thấy là một loại thực vật khổng lồ tương tự hoa ăn thịt người.

Ít nhất to gấp đôi người, màu sắc là màu đen, đứng trước mặt chúng nó nhìn con người có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Rễ cây to bằng cánh tay chiếm cứ toàn bộ mặt đất, con người đi vào hẳn sẽ bị rễ cây cuốn vào.

Thời Sênh mò tới sát biên giới giết chết một gốc cây hoa ăn thịt người.

Cô kéo thi thể hoa ăn thịt người lại chỗ an toàn, đám người phía sau đều trợn mắt há mồm.

Cô gái này hung hãn đến mức sắp lên trời luôn rồi!!

Cái thứ kia họ nhìn đã thấy khiếp, vậy mà cô lại kéo về!!

Thời Sênh xẻ hoa ăn thịt người ra, tách rời cành khô và đài hoa thành khối vụn, bông hoa ăn thịt người kia đại khái là chưa kịp ăn người, cũng không nhiều mùi lắm.

"Cô ấy đang tìm cái gì vậy?"

"Không biết..."

"Bên kia nhiều hoa ăn thịt người như vậy, chúng ta làm sao đi qua được?"

Tiếng bàn tán xì xào vang lên bên cạnh, Thời Sênh làm như không nghe thấy, chuyên tâm mổ xẻ hoa ăn thịt người.

Chờ xẻ hết đài hoa của hoa ăn thịt người, bên trong lộ ra hàm răng trắng ởn, nhưng hình như cũng không tìm được thứ cô muốn tìm.

Vậy mà không có à!

Giết đám nấm kia cũng không có.

Điều kiện thăng cấp ở nơi nào nhỉ?

[Có thể căn bản không có thì sao?] Hệ thống bất chợt nhoi lên, [Ký chủ cô bây giờ chính là một BUG, người ta còn có thể để cô thăng cấp sao?]

Nhất định là có.

Dưới đáy lòng Thời Sênh thầm khẳng định, người có thể đặt ra quy tắc trò chơi biến thái như vậy, tuyệt đối sẽ không đơn thuần xóa bỏ cô, ở một nơi nào đó hẳn sẽ có thứ gì đó dùng để thăng cấp.

"Cho cô này."

Trước mặt Thời Sênh đột nhiên xuất hiện một bàn tay nhỏ bé trắng nõn, trong tay nắm một hạt châu nhỏ trơn nhẵn, lớn chừng ngón cái, toàn thân tròn xoe đỏ như máu, như một viên châu báu đã được mài bóng vậy.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Miêu Miêu.

Miêu Miêu vẫn có chút sợ cô, đặt hạt châu vào tay cô rồi xoay người chạy về sát người Bùi Tiến.

Thời Sênh: "..." Chẳng lẽ bản cô nương còn có thể đáng sợ hơn hoa ăn thịt người sao?

Thời Sênh quan sát hạt châu trên tay vài lần, tầm mắt đảo quanh đống thi thể, không phát hiện chỗ hạt châu có thể xuất hiện, cô lại nhìn về phía Miêu Miêu.

Miêu Miêu rụt cổ một cái, từ từ vươn tay, chỉ vào rễ cây bị Thời Sênh

đạp ra xa xa.

"Cô Dư, thứ này có tác dụng gì?" Một người đàn ông hơi lớn tuổi, mặt chữ quốc tiến lên, cau mày hỏi: "Chúng ta còn không lên đường sao? Trời sắp tối rồi."

Thời Sênh nắm hạt châu đứng lên, liếc nhìn người đàn ông, "Ông muốn đi thì đi đi, tôi có giữ ông đâu." Thật nực cười.

Theo cô đi vài ngày, lại dám coi cô là hộ vệ à?

Người đàn ông mặt chữ quốc bị nghẹn một chút, kiên trì nói tiếp, "Thế nhưng trời sắp tối rồi, nếu chúng ta không tìm được nơi an toàn, rất nguy hiểm."

Thời Sênh cụp mắt xuống, "Đối với ông thì nguy hiểm, đối với tôi thì ở nơi nào cũng đều giống nhau."

Giọng nói kiêu ngạo, người ở chỗ này đều đã hiểu.

Nghĩ đến hành vi hung hãn của cô trên đường đi, thì cô thực sự có tư cách để kiêu ngạo, một người như vậy, dường như có làm thế giới tăng thêm một độ khó, cũng không phải chuyện gì lạ.

Người đàn ông mặt chữ quốc không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt khó coi. Hắn nhìn Thời Sênh một cái, lộ vẻ tức giận rồi lui về đội ngũ.

Trước mặt mọi người, Thời Sênh cầm thẻ đen ra, hạt châu tới gần thẻ đen.

Hạt châu tiếp cận thẻ đen, màu sắc rõ ràng ảm đạm xuống, màu đỏ như máu bên trong tựa hồ cũng bị hút hết, cuối cùng chỉ còn lại có một viên thủy tinh trong suốt.

Mà vạch hồng viền thẻ đen trên tay cô càng đậm hơn.

Quả nhiên có thể thăng cấp sao?

Thời Sênh quay đầu nhìn về phía một biển hoa ăn thịt người xa xa.

Sao càng nhìn càng đáng yêu thế nhỉ?

Thời Sênh cất thẻ đen đi, lắc lắc thiết kiếm, xông vào giữa biển hoa ăn thịt người trong ánh mắt khó hiểu của mọi người.

Mọi người: "..."

Cánh cửa thế giới mới đang chậm rãi mở ra.

CMN đây mà là người sao?

Loại hạt châu này không phải mọi cây hoa ăn thịt người đều có, Thời Sênh giết một mảng, cũng chỉ tìm được mấy viên ở sát biên.

Thời Sênh hoài nghi thứ này phải là hoa đã ăn thịt người rồi mới có.

Quả nhiên đủ biến thái.

Bên trong không có, Thời Sênh cũng không đi sâu vào, cô cầm toàn bộ hạt châu lấy được đút cho thẻ đen.

Vạch đỏ viền thẻ đen càng tươi hơn, như là máu thấm ra vậy.

[Chúc mừng người chơi Dư Hạ thăng cấp LV9]

Thời Sênh quay đầu nhìn những người khác. Bọn họ đều nhìn cô, cái

này hẳn là chỉ có cô nhìn thấy, cho nên đẳng cấp còn chưa đủ.

Còn phải tiếp tục thăng cấp.

#Ký chủ đam mê thăng cấp không thể tự thoát ra được làm sao bây giờ, online chờ, rất cấp bách#

Chương 885: Vô hạn trốn giết (18)

"Sao cô ấy lại đút hạt châu kia cho thẻ đen?" Người của Ngải Mễ đứng ở chỗ xa, không hiểu lắm hành vi của Thời Sênh.

Ngải Mễ cũng không rõ ràng lắm, cô ta nhìn hoa ăn thịt cách đó không xa, "Chúng ta đi thử xem."

Cô ta muốn nhìn xem người phụ nữ này đang giở trò quỷ gì.

Vài người đối phó một gốc cây hoa ăn thịt vẫn tương đối dễ dàng, Ngải Mễ tìm trong hoa ăn thịt người, không tìm được cái gì như loại hạt châu Thời Sênh cầm trong tay.

Ngải Mễ không chịu thua, lại tìm đến mấy gốc cây hoa ăn thịt ở chút sát đường biên, hợp lực hạ gục nó.

Đốn gục khoảng năm sáu cây hoa ăn thịt, Ngải Mễ mới tìm được một viên.

Cô ta đặt hạt châu trên thẻ đen của mình, màu đỏ hạt châu trong nháy mắt liền trở nên trong suốt, mà cấp bậc của cô cũng có thay đổi.

[Chúc mừng người chơi Ngải Mễ thăng cấp LV3]

Ngải Mễ vô cùng kinh ngạc, trước kia cô ta cũng chỉ mới cấp một, một hạt châu mà tăng luôn hai cấp?

Ngải Mễ đè sự ngạc nhiên trong đáy lòng xuống, nhìn về phía bóng người xa xa, thảo nào cô ta không sợ hãi như vậy.

...

"Răng rắc..."

Tiếng động đột ngột truyền từ trong biển hoa ăn thịt người tới, biển hoa yên tĩnh chấn động, rễ cây điên cuồng uốn éo trên mặt đất, lan ra bốn.

"Chạy mau!" Không biết là ai phản ứng trước, kinh hãi kêu lên, nhấc chân chạy về phía sau.

Bùi Tiến thấy Thời Sênh vẫn đứng tại chỗ, không khỏi căng thẳng giục một tiếng, "Cô Dư, đi mau!"

Gần như ngay khoảnh khắc tiếng Bùi Tiến cất lên, mấy bóng người lao từ trong biển hoa ăn thịt người ra, phía sau bọn họ là vô số rễ cây hoa ăn thịt người xoắn lại, lấy tốc độ hủy diệt đuổi theo mấy bóng người kia.

Thời Sênh chợt nheo mắt, "Phương Thần!"

Mấy kẻ đi đầu kia, chẳng phải là tên biến thái Phương Thần đó sao.

Điều khiến Thời Sênh càng không còn gì để nói là phía sau Phương Thần còn có Hứa An Viễn!

Lật bàn!

Biết ngay nam chính không dễ chết như vậy mà.

Phương Thần thấy Thời Sênh, hai mắt sáng lên, nhanh chóng lao về phía Thời Sênh. Thời Sênh chửi thầm một tiếng, xoay người lui về phía sau.

Phương Thần: "..." Chạy nhanh như vậy, hắn còn tưởng rằng cô ấy sẽ xông lên cho mình một kiếm chứ!

"Mẹ kiếp, các người còn đứng đấy làm gì!" Thời Sênh tuyệt đối không nghĩ tới Bùi Tiến và Miêu Miêu lại đứng tại chỗ chờ cô, tức giận đến mắng to một tiếng, "Chạy đi! Thiểu năng à!"

Bùi Tiến nhanh chóng kéo Miêu Miêu chạy, trái tim nhanh như muốn nhảy ra ngoài, thế giới này còn quỷ dị hơn mấy cái thế giới trước của hắn cộng lại.

Phương Thần có thuấn di, tốc độ vốn rất nhanh, chớp mắt liền đuổi theo Thời Sênh, "Cô Dư, lại gặp mặt."

"Phì!" Ông đây không hề muốn gặp cái tên biến thái nhà anh.

Vẻ mặt Phương Thần trấn định đi theo bên cạnh Thời Sênh, "Cô chạy cái gì?"

Thời Sênh cười nhạt, "Anh không chạy tôi sẽ không chạy." Mẹ nó, biết rõ còn hỏi, thằng thiểu năng!

Phương Thần nhếch mày, "Thật sao?"

Thời Sênh liếc nhìn hắn, "Anh dám không?"

"Có gì không dám." Khóe miệng Phương Thần cong lên cười, trong ánh mắt thoáng lộ ra vẻ tính toán, "Nếu tôi dám dừng lại, cô cho tôi thanh kiếm kia nhé?"

Thời Sênh: "..." Tên thiểu năng này luôn mơ ước thanh kiếm vênh váo của ông.

Khóe miệng Thời Sênh kéo ra một độ cong, "Tôi đếm ba hai một, cùng nhau dừng."

Phương Thần không ý kiến gật đầu.

"Ba..."

"Hai..."

"Một..."

Phương Thần chợt dừng lại. Hắn nhìn về phía bên cạnh, nhưng bên cạnh làm gì có người nữa.

Thời Sênh đã chạy đến trước mặt, đang dựng thẳng ngón giữa với hắn, anh bảo ông dừng thì ông phải dừng chắc, anh tưởng mặt mình làm bằng kim cương sao?

Mẹ nó thằng thiểu năng!

Khóe miệng Phương Thần giật một cái, sao cô nàng này có thể vô sỉ như vậy?

Được rồi, cô gái này vô sỉ đến mức có thể lên trời rồi.

"Bốp!" Rễ cây cứng quất vào bên cạnh Phương Thần, mang theo gió lạnh, khiến Phương Thần giật mình một cái.

Đám người Hứa An Viễn đã đến phía trước, Phương Thần nhanh

chóng chạy theo.

Một đám người bị một đống rễ cây đuổi theo, cảnh này thấy thế nào đều có vẻ rất kỳ quái.

Chạy đến phía trước, mọi người đột nhiên liền dừng lại, mấy người Ngải Mễ vốn đang chạy ở phía trước, nhưng lúc này cũng đứng trong đám người.

"Không phải các người có thứ xua được nấm ăn thịt người gì đó sao? Lấy ra đi!!"

"Nhanh lên một chút, mấy thứ kia đuổi đến nơi rồi."

"Nhanh lên một chút..."

Mọi người ba mồm bảy miệng thúc giục Ngải Mễ, sắc mặt Ngải Mễ trầm xuống, nhưng vẫn là giải thích: "Lúc vừa chạy chưa kịp mang theo túi, mọi thứ đều ở trong túi."

"Không thể nào, thứ quan trọng như vậy làm sao cô có thể không mang theo, nhất định là cô không muốn để cho chúng tôi đi qua. Cô giao đồ ra đây, mau giao ra đây, tôi không muốn chết!!"

"Giao ra đây!"

"Các người làm gì... Đã nói chúng tôi không có rồi, a..."

Có người động thủ với người bên cạnh Ngải Mễ, Ngải Mễ cũng không khách khí, vừa ra tay đã lấy mạng người động thủ trước kia, tức giận quát lớn một tiếng, "Tôi nói không có là không có!"

"Ầm!"

Vô số đá vụn bắn từ phía trước lại, kèm theo rễ cây cứng cáp, chui vào đoàn người, quấn lấy mắt cá chân một người, trực tiếp kéo giật về phía sau, mấy cái rễ cây bên cạnh bay múa quấn lấy tứ chi người kia, phanh thây hắn trong nháy mắt.

Vừa lúc Thời Sênh từ phía dưới chạy tới, một ít vết máu nhỏ xuống người cô, mùi máu tươi xộc vào mũi, Thời Sênh khó chịu cau mày, cầm kiếm chém về phía mấy cái rễ cây.

Rễ cây cứng cáp lớn như vậy, cô chém lại ngọt như cắt củ cải, tua gãy, rơi xuống đất, nhúc nhích vài cái rồi nằm im.

Không biết có phải rễ cây bị đau không, đột nhiên bắt đầu lui về phía sau, thế nhưng một giây kế tiếp, lại một rễ cây hoàn chỉnh tập kích về phía Thời Sênh, tua rậm rạp chằng chịt vặn vẹo đầy trời, nhìn mà khó chịu.

"Dư Hạ, Dư Hạ cô nhanh lên một chút!"

"Dư Hạ mau mở đường."

Người phía trước thấy Thời Sênh, kích động kêu to lên. Lúc trước bọn họ rời đi chính là Thời Sênh mở đường, những người này đặt kỳ vọng lên người cô cũng dễ hiểu thôi.

Thời Sênh nhìn người trước mặt một cái, đột nhiên buông thiết kiếm ra, thiết kiếm biến to ra, cô nhảy lên, thiết kiếm lập tức vọt ra. Khi đi ngang qua Bùi Tiến và Miêu Miêu, Thời Sênh túm cả bọn họ lên.

Thiết kiếm bay sát đám người đối diện rồi vọt thẳng đến giữa không trung.

"... Dư Hạ!"

"Dư Hạ sao cô thấy chết mà không cứu!"

Phía dưới vang lên tiếng chửi rủa.

"Tôi có liên quan gì đến các người? Dựa vào cái gì mà phải cứu các người?" Thời Sênh vui vẻ đáp.

"Dư Hạ, tiện nhân như cô không chết tử tế được đâu..."

Thời Sênh cố ý hạ thấp thiết kiếm xuống, khiến người phía dưới nghe được tiếng mình, "Có chết tử tế hay không tôi không biết, thế nhưng tôi biết các người sắp chết ngay rồi."

"Dư Hạ... A... cứu mạng! Cứu mạng! Dư Hạ mau cứu tôi... cứu mạng... A..."

Tiếng kêu thảm thiết ngừng lại.

Sắc mặt những người khác nhất thời trắng bệch, bọn họ đặt tất cả hy vọng lên Thời Sênh.

"Dư Hạ mau cứu tôi, chỉ cần cô cứu tôi, bắt tôi làm cái gì cũng được, Dư Hạ..."

"Cô Dư, cứu mạng..."

Tim Bùi Tiến không thể nào đập bình thường lại được. Hắn ôm Miêu Miêu, không biết có phải nên cảm thấy may mắn vì mình và vị này có một chút giao tình không?

Thời Sênh bình tĩnh điều khiển thiết kiếm lên cao.

Rễ cây sau lưng không thể nào lên cao như vậy, chỉ có thể khua loạn giữa không trung.

Từ trên cao quan sát, đống rễ cây giống như một con quái vật, đám hoa ăn thịt người phía sau đã bị nghiền ép nhìn không ra nguyên hình.

Chương 886: Vô hạn trốn giết (19)

Thời Sênh coi như không nghe thấy tiếng cầu cứu bên dưới, cô đối diện với tử vong nhiều rồi, lúc con người phải đối mặt với cái chết thì cái gì cũng nói được.

Một khi hết nguy hiểm, những người này đâu có nhớ ơn người khác cứu mạng nữa, chỉ muốn chiếm lợi của người khác.

Cô có thể cứu người mình thấy thuận mắt, thế nhưng người không vừa mắt.

Xin lỗi đi.

Chúng ta không quen.

Tôi không có nghĩa vụ phải cứu anh.

Không cầu được Thời Sênh, bọn họ ngoại trừ ra sức mắng chửi thì không có cách nào tốt cả, cũng có túm được cô ấy từ trên trời xuống đâu?

Có bản lĩnh đó, thì bọn họ cũng không cần phải cầu người khác cứu.

Cho nên hy vọng cuối cùng của những người này rơi vào người Ngải Mễ.

Khi đã cận kề cái chết, những người này chuyện gì cũng có thể làm được, tình cảnh lại một lần nữa không thể khống chế được.

Mấy người Phương Thần và Hứa An Viễn chạy tới, coi như không thấy tình cảnh hỗn loạn của những người này, bỏ qua bọn họ xông lên phía trước, thế nhưng đám nấm trước mặt khiến hai người kinh hoàng.

Có lẽ do trước đây chưa từng thấy loại nấm ăn thịt người này, lại nhìn dáng vẻ sợ chết của đám người kia, cũng đủ để họ đoán được rằng thứ này khó đối phó, tất cả mọi người ngừng lại.

"Phương Thần, liên thủ chứ?" Hứa An Viễn hét một tiếng với Phương Thần ở phía sau.

Phương Thần cười quỷ dị, lắc đầu, nhìn về phía Thời Sênh, "Cô Dư, tôi dùng thẻ trị liệu trao đổi với cô."

"Tốt vậy sao?" Tên thiểu năng này lại muốn làm chuyện gì.

Phương Thần lắc đầu như có chút bất đắc dĩ, "Trước cái mạng nhỏ này, biết điều mới là tốt nhất."

Thuấn di của hắn chỉ có thể di động một khoảng cách nhỏ, cần chỗ đặt chân, phía trước chật kín nấm, chỗ nào cũng có, căn bản không có đất đặt chân.

Những thứ xuất hiện trên thế giới này đều không phải để nhìn cho đẹp mắt.

Thời Sênh nhún vai, "Thế nhưng tôi chờ anh chết, cũng có thể lấy được thẻ, sao tôi phải trao đổi với anh."

Phương Thần: "..." Hắn lại không thể phản bác được gì.

Người đàn ông vừa kêu la kia hừ lạnh một tiếng, "Phương Thần người ta không thèm, anh có muốn liên thủ với chúng tôi không?"

"Cùng các người à?" Đáy mắt Phương Thần toát ra vẻ khinh thường, "Tôi sợ mình còn không biết tại sao mình chết."

"Phương Thần!" Người đàn ông hơi tức giận, "Nếu không phải tại anh, thì sao giờ chúng ta lại ở đây?"

"Đầu sỏ là cô ấy, sao anh lại trách tôi?" Phương Thần đẩy trách nhiệm cho Thời Sênh, "Là cô ta cưỡng chế thăng cấp cấp bậc thế giới, chúng ta mới có thể bị truyền vào."

"Nói xàm!" Người đàn ông giận dữ, "Nếu không phải do mày cứu con Dơi vương lúc cuối cùng, thì làm sao chúng tao lại bị giáng cấp được."

Phương Thần tiếp tục trốn tránh trách nhiệm, "Nhiệm vụ của tôi là như vậy, chuyện này cũng không thể trách tôi được."

Bọn họ bị truyền tống đến thế giới này, là bởi vì nhiệm vụ thế giới trước thất bại. Ở thế giới cấp cao, chỉ cần không phải thất bại đặc biệt nghiêm trọng, thì sẽ không bị loại bỏ, chỉ bị hạ cấp.

Ai ngờ lại bị truyền tới loại thế giới bị cưỡng chế thăng cấp thế này.

Độ khó nhiệm vụ ở thế giới này không thể so với thế giới cấp cao.

"Cuối cùng chẳng phải là nhiệm vụ của mày vẫn thất bại sao?" Người đàn ông châm chọc.

Đáy mắt Phương Thần hiện lên một luồng sát khí. Hắn chợt quay sang động thủ với gã đàn ông kia. Gã đàn ông kia đã sớm muốn

động thủ, lúc này Phương Thần động thủ trước, hắn đâu thể khách khí được.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm xem trò vui, thực lực Phương Thần rõ ràng cao hơn người đàn ông kia. Người đàn ông chống cự hắn không được một phút đồng hồ, đã bị đạp vào đàn nấm xa xa.

Nấm bao phủ người đàn ông trong nháy mắt, chớp mắt đã biến mất.

Phương Thần giết người, mấy người khác đều không nói chuyện, Hứa An Viễn càng trầm mặc, cũng không biết là không quen Phương Thần, hay không muốn xung đột với Phương Thần.

"Phành phạch..."

"Cô Dư..." Giọng Bùi Tiến run run, "Có Hắc Tinh Linh tới, lớn quá... Một đám rất lớn."

Thời Sênh nhìn về phương xa, bắt đầu từ phía đường chân trời, chỉ nhìn thấy một mảng Hắc Tinh Linh đen kịt.

Thời Sênh lấy ra lá bùa chuẩn bị làm phòng ngự, nhưng cô lại phát hiện không được!

"Thế giới này còn không có cả thiên đạo, không dùng được cũng bình thường thôi." Thời Sênh nói thầm một tiếng, lại cất bùa đi.

"Cô Dư?"

Thời Sênh nhìn bọn hắn một cái, "Tôi phải đi xuống, lát nữa các người tự cầu phúc đi."

Bùi Tiến hít sâu một hơi, khẽ gật đầu.

Thời Sênh đưa bọn họ xuống phía dưới.

Cô vừa mới giẫm lên mặt đất, tiếng nói gợi đòn của Phương Thần liền vang lên, "Cô Dư, phong cảnh trên trời không hấp dẫn sao?"

"Anh muốn lên xem một chút không?" Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười đáp, ông có thể đưa anh lên trời miễn phí.

"Không cần, tôi nghĩ trên mặt đất vô cùng tốt."

Lúc bọn họ nói chuyện, Hắc Tinh Linh đã đến trước mặt. Bầu trời vốn xám xịt, như bị người bao phủ lên một tấm màn che đen kịt, tiếng đinh tai nhức óc làm cho lòng người phát lạnh.

Rễ cây xa xa cũng đến trước mặt, cuốn người kéo ngược về. Hắc Tinh Linh trên không trung nhìn trúng còn có thể đi tới cướp, giờ thì không chỉ là cuộc chiến giữa loài người và Hắc Tinh Linh nữa.

Xui xẻo nhất không phải là Hắc Tinh Linh và thực vật ăn thịt người, mà là con người.

Thực lực không bằng người ta, ngay cả số lượng cũng không bằng người ta, còn có cái gì để giãy giụa?

Mọi người đều lộ hết bản lĩnh cao cường, có thể chống đỡ được, thì có khả năng sống tiếp.

Phương Thần vẫn chú ý Thời Sênh, thấy cô đi về phía rễ cây kia, hắn chần chờ một chút, rồi cũng đuổi theo.

"Cô Dư cô muốn đối phó nó?"

"Soạt!"

Phương Thần lắc mình tránh thiết kiếm, "Cô Dư, đừng thiếu hữu nghị thế, tôi không có ác ý với cô."

Thời Sênh cắn răng, giọng nói như rít từ kẽ răng ra, "Anh không có ác ý với tôi, nhưng có ý đồ xấu với kiếm của tôi."

Giọng nói của Phương Thần luôn không nhanh không chậm, âm cuối hơi cao lên, có chút trêu chọc, "Tuyệt thế hảo kiếm, quân tử hảo cầu."

Bầu trời có bóng đen phủ xuống.

Thời Sênh giơ tay vung kiếm, hàn quang lóe lên, thi thể to lớn nện xuống phía sau cô, làm nổi lên một trận cuồng phong.

Thiết kiếm xẹt một đường vòng cung trên không trung, mũi kiếm nhắm thẳng vào Phương Thần, "Kết quả của việc mơ ước kiếm của ông."

Con ngươi Phương Thần liền sáng hơn vài phần, hoàn toàn không bị kinh sợ, ngược lại càng kiên định muốn thu thanh kiếm này vào tay.

Mẹ nó thằng thiểu năng.

Thời Sênh chém thẳng qua.

Dưới tình huống như vậy, hai người này lại còn đánh nhau, người xung quanh đều đầy vẻ không còn gì để nói.

Nhìn bốn phía xem, trước có nấm ăn thịt người, phía sau có rễ cây ăn thịt người, bầu trời còn có Hắc Tinh Linh, giữ mạng cũng không

kịp, mà hai người này lại đánh nhau!

Tức chết đi được!!

Phương Thần có thuấn di, Thời Sênh có tốc độ, thực sự động thủ với nhau, không ai chiếm được thế thượng phong, nhưng người này cũng không thể làm gì được người kia.

"Cô Dư, cô không cảm thấy cứ đánh như vậy, cũng không có ý nghĩa gì sao?"

"Anh không cảm thấy chơi rất vui sao?" Thời Sênh vênh váo hừ lạnh, dốc sức vênh váo tới cùng.

Phương Thần nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không cảm thấy đánh nhau trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía thì thoải mái gì.

Không chỉ phải phòng ngừa kẻ địch, còn phải phòng ngừa các thứ ở bốn phía, rất dễ phân tâm.

"Không bằng chúng ta chơi trò gì thú vị một chút?" Phương Thần cảm thấy mình hẳn phải giành lại thế chủ động.

Thời Sênh không mắc câu, giọng nói bình tĩnh, "Tôi nghĩ giết chết anh mới thú vị."

Phương Thần: "..." Ngay từ đầu chỉ là hắn muốn cướp kiếm của cô chút thôi mà? Có cần phải lúc nào cũng muốn giết chết hắn như thế không?

Được rồi, hiện tại hắn cũng muốn cướp.

Chương 887: Vô hạn trốn giết (20)

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Tìm ra nguyên nhân hình thành không gian này, giải cứu nhân loại bị nhốt.]

Ngay khi Thời Sênh và Phương Thần giằng co, Hệ thống nhảy ra tăng cảm giác tồn tại.

Giải cứu nhân loại bị nhốt? Đùa gì thế!

Con mẹ nó, đây không phải là việc của nữ chính đại nhân sao? Hệ thống, mi cướp việc làm của nữ chính, cẩn thận bị nữ chính đại nhân treo lên đánh.

Còn lâu ông mới làm!

Ai thích thì đi mà làm.

#Ký chủ luôn từ chối không nhận nhiệm vụ +1#

Dù sao bản Hệ thống cũng đã phát nhiệm vụ rồi, cô làm hay không thì tùy, không có tích lũy cũng không phải lỗi của bản Hệ thống.

Hệ thống logout tắt máy, nó không muốn xem Ký chủ gây sự.

Cứ cảm thấy thế giới này sẽ gặp chuyện không may, nó vẫn là ít ngoi lên thì tốt hơn.

"A... "

Tiếng thét khe khẽ kéo suy nghĩ của Thời Sênh quay về, khua kiếm chém đứt Hắc Tinh Linh sắp vọt tới trước mặt mình, cau mày nhìn về phía vừa phát ra tiếng thét.

Gã nam nhân mặt chữ quốc trước đi cùng Thời Sênh đang bóp cổ Miêu Miêu, mặt đỏ gay nhìn Thời Sênh chằm chằm, "Dư Hạ, cô mau dẫn tôi đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ giết cô ta."

"Miêu Miêu..."

"Đừng tới đây!" Gã nam nhân mặt chữ quốc gào to hơn về phía Bùi Tiến, "Nếu không tao sẽ bóp chết cô ta, để xem tốc độ của mày nhanh hay tay của tao nhanh."

Đầu lưỡi Thời Sênh liếm một cái quanh môi, trên mặt lộ ra nụ cười.

Nụ cười kia rất nhạt, như mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, đột nhiên tản ra từng vòng sóng gợn, thoáng chốc lại khôi phục lại bình tĩnh.

Đáy lòng người đàn ông mặt chữ quốc hơi sợ hãi, thô giọng rống to hơn, "Dư Hạ!" Tựa hồ như vậy có thể khiến cho cảm giác khó chịu ở đáy lòng hắn giảm bớt một ít.

Mái tóc vàng của Miêu Miêu bị người đàn ông túm trong tay, hai chân đã rời khỏi mặt đất, ngón tay cô siết chặt tay gã đàn ông, hòng khiến cho hắn thả mình xuống.

Thời Sênh xoay người rời đi, không có ý muốn cứu người.

"Dư Hạ!!" Người đàn ông mặt chữ quốc không thể tin kêu to, làm sao cô ấy có thể nhìn mà không cứu?

Lúc trước rõ ràng cô ấy rất chăm sóc con nhóc này, vừa rồi cũng mang theo bọn họ đi.

Vì sao!!

Gã đàn ông mặt chữ quốc không nghĩ ra.

Bùi Tiến thừa dịp lúc gã đàn ông mặt chữ quốc phân tâm, tập kích hắn từ phía sau, giải cứu Miêu Miêu từ trong tay hắn ra, đá một cước vào bụng gã đàn ông mặt chữ quốc. Gã đàn ông không thể khống chế bay lui về phía sau, vừa lúc đụng vào một con Hắc Tinh Linh.

Hắc Tinh Linh đập một vuốt, bụng gã đàn ông mặt chữ quốc đã bị mổ bung ra, trên mặt hắn đầy một vẻ không thể tin được.

Đến chết hắn đều không hiểu nổi vấn đề này.

Thời Sênh liếc mắt nhìn, dường như đã sớm ngờ tới kết cục này, không có gì ngoài ý muốn.

Bùi Tiến không ngu, chỉ cần cho hắn một cơ hội, là có thể cứu Miêu Miêu, cô cần gì ra tay nữa.

"Cô tính toán giỏi thật." Phương Thần ở bên cạnh bình luận.

Thời Sênh không chút khách khí thừa nhận, "Trời sinh đã thông minh như vậy rồi."

Phương Thần: "..."

Cùng cô nói chuyện, ngoại trừ câu đầu, còn sau không nói được thêm câu nào nữa là sao?

Cô cứ thế sẽ không có bạn đâu!!

Thời Sênh chăm chú nhìn Phương Thần một cái, lại nhìn đống rễ cây xa xa, quyết định giải quyết hết lũ kia trước đã, rồi mới giải quyết tên biến thái chết tiệt Phương Thần này.

Thời Sênh cầm kiếm lao về phía rễ cây kia. Phương Thần hơi kinh ngạc một chút, sao đột nhiên cô ấy lại buông tha cho hắn?

Mới vừa rồi còn ra vẻ muốn giết chết mình cơ mà.

Phụ nữ thật giỏi thay đổi.

Phương Thần đứng ở phía xa nhìn Thời Sênh đối phó rễ cây.

Thân hình nhỏ nhắn của cô không ngừng đạp rễ cây bay lên, mỗi lần khua kiếm nhìn có vẻ như tùy ý nhưng lại luôn giáng những đòn nặng nề xuống đám rễ cây.

Cô nhanh chóng lên đến đỉnh, nhảy mấy cái biến mất trong tầm mắt Phương Thần.

Phương Thần không biết trong thân thể nhỏ bé của cô làm sao có thể ẩn chứa sức mạnh lớn như vậy. Cô như một bảo tàng, làm cho người ta không nhịn được muốn khai thác.

Một đám Hắc Tinh Linh lao từ bầu trời xuống, chặn tầm nhìn của Phương Thần. Hắn chỉ có thể đối phó với lũ Hắc Tinh Linh trước.

"Gào... "

Âm thanh cao vút kéo dài vang lên từ thân thể rễ cây, dường như nó

rất thống khổ, chỉ có thể phát ra âm thanh na ná tiếng gào thảm thiết.

Tua trải rộng ở bốn phía lùi về, quấn lấy toàn thân nó, hình thành một hình cầu.

Nó co rụt lại, nhảy lên như tim đập.

Phanh ——

Bang bang ——

Bang bang phanh ——

Tần suất càng lúc càng nhanh, cứ như muốn nổ tung, thế nhưng duy trì liên tục hơn hai mươi giây sau, hình cầu đột nhiên xẹp xuống, tua bọc nó từ từ héo rũ, thành một cái một cái da khô.

Mới vừa rồi còn là hình dáng viên cầu, chớp mắt một cái, hóa thành một đống khô nát.

Thời Sênh cắt từng tầng da khô một, đi từ bên trong ra, thẻ đen trong tay cô lúc này đã đen kịt hoàn toàn, đường viền đỏ xung quanh không còn là đường viền ảo nữa, mà là đường viền thật.

Đây là tiêu chí thẻ đen mà người chơi cấp mười trở lên mới có.

[Chúc mừng người chơi Dư Hạ thăng cấp LV10]

[Chúc mừng người chơi Dư Hạ thăng cấp LV11]

Hai khuôn thông báo nhảy lên liên tiếp, thế nhưng cũng không có bất kỳ tin tức gì khác.

Thời Sênh có chút thất vọng, vậy mà chỉ lên hai cấp.

Thời Sênh cất thẻ đen đi, lúc giơ tay lên, cánh tay đột nhiên co giật, cô nhíu mày, đưa tay sờ trên bả vai.

Chỗ bị thương cứng ngắc như đá, cánh tay lại run rẩy không khống chế được.

[Hiệu quả thuốc của Ký chủ sắp hết.] Âm thanh diện tử lạnh băng như có vài phần giọng điệu khác.

Mi cười trên nỗi đau của người khác à, mẹ nó chứ!

Thời Sênh cắn răng cắn lợi thầm đáp.

[Ký chủ, không phải cô có thể lên trời sao? Giờ thì tôi chờ xem cô làm thế nào.] Hệ thống tiếp tục gây sự, [Dược phẩm đổi trong cửa hàng của Hệ thống chỉ có thể sử dụng một lần, lần thứ hai không có tác dụng.]

Thời Sênh kiềm chế sự run rẩy, dùng tay kia cầm kiếm, chém lung tung, ép đám Hắc Tinh Linh lui lại, mở ra một con đường cho cô.

"Cô Dư, cô hình như cần giúp đỡ?" Vẻ mặt Phương Thần nhàn nhã xuất hiện bên cạnh Thời Sênh, "Không biết tôi có vinh hạnh giúp đỡ Cô Dư không."

Thời Sênh phớt lờ Phương Thần, nhanh chóng lao về phía đại quân nấm, thô bạo mở ra một con đường, hành động này của cô, lập tức khiến cho những người còn sống nhìn thấy hy vọng, đều đi theo sau cô.

Phương Thần hơi kỳ quái, suy nghĩ một chút, cũng nhấc chân đuổi

theo.

Thời Sênh tìm được một tòa nhà có thể tránh né Hắc Tinh Linh, nấm bao vây bốn phía tòa nhà, cô lại không đi vào, mà ngăn ở cửa.

Mới vừa rồi còn một nhóm người, lúc này cũng chỉ còn lại có mười mấy.

Thời Sênh chặn cửa vào, những người này đều cuống quýt nổi giận, cứng cổ gào lên với Thời Sênh, "Cô làm gì thế? Mau tránh ra!"

Một số người muốn xông vào bên trong, thiết kiếm Thời Sênh đưa ngang một cái, "Muốn chết thì lên đi."

Mọi người: "..."

Thời Sênh nhìn về phía đám Ngải Mễ, "Đưa thẻ trị liệu cho tôi, tôi sẽ cho các người tiến vào."

Phương Thần rơi lại phía sau: "..."

Cách này của cô thật đúng là có chút trâu bò.

Bốn phía đều là đại quân nấm, trừ phi cô để cho bọn họ vào, nếu không những người này có lẽ cũng chỉ có chờ chết.

"Thẻ trị liệu? Loại thẻ kỹ năng này rất hiếm, ở thế giới khác tôi cũng không nhìn thấy được mấy người có. Các người có ai có? Mau cho cô ta đi!!"

"Tôi không có..."

"Tôi cũng không có."

Tất cả mọi người đều tỏ ra mình không có, cuối cùng chỉ còn lại có đám người Phương Thần và Ngải Mễ không tỏ thái độ.

Hứa An Viễn chẳng biết đã nhập bọn với Ngải Mễ từ lúc nào, lúc này đang dùng ánh mắt âm u nhìn Thời Sênh.

Chuyện lần trước, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Chương 888: Vô hạn trốn giết (21)

Thời Sênh cảm giác chỗ miệng vết thương bắt đầu bốc lửa, đau đớn như thiêu như đốt, cánh tay kia hoàn toàn không có sức lực.

Thời Sênh hít sâu một hơi, áp chế cảm giác đau đớn đang dâng lên từng đợt, mặt không đổi sắc nhìn bọn họ.

Mà lúc này đại quân nấm bị Thời Sênh mạnh mẽ tách ra, lại bắt đầu dồn lại đây.

"Chúng ta không có thẻ điều trị! Cô mau cho chúng tôi vào đi!"

"Cho chúng tôi vào....."

Thời Sênh không động đậy, "Đường tôi mở, tất nhiên phải trả tiền, không trả tiền mà muốn sống, thế giới này có chuyện dễ dàng như vậy sao?"

Bản cô nương cũng không phải nữ chính, sẽ không làm từ thiện.

"Chúng tôi không có, cô bảo chúng tôi đi đâu tìm cho cô bây giờ? Cô đổi cái khác được không? Chỉ cần cho chúng tôi vào, cái gì cũng được."

"Đúng đúng, cái gì cũng được."

Một đám người phụ họa.

"Nếu cái gì cũng được, vậy các người chờ chết ở bên ngoài đi."

Mọi người: "..." Chúng tôi đâu có ý đó!!

"Cô ấy bị thương, mọi người cùng tiến lên đi!"

Một tiếng hô to làm cho trong sân im lặng quỷ dị vài giây, vài người đồng thời khởi xướng công kích Thời Sênh.

Tưởng ông bị thương thì không làm gì được các ngươi sao?

Mẹ kiếp, lũ thiểu năng.

Ngay từ đầu chỉ là vài người, đến khi lũ nấm càng ngày càng gần, tiếng kêu của Hắc Tinh Linh ở xa xa, tất cả mọi người không hề chần chờ, chen nhau mà lên.

Trường hợp hỗn loạn, Thời Sênh bị vây bên trong công kích, cũng có người muốn nhân cơ hội chạy vào, nhưng mỗi lần đều bị Thời Sênh chặn lại.

Thảm nhất là bị đá ra, trực tiếp thành đồ ăn của đại quân Nấm.

Ngải Mễ mang theo vài người tiếp cận Thời Sênh, muốn nhân cơ hội giết chết Thời Sênh.

Nhưng Thời Sênh đâu dễ giết như vậy, cô đá văng người chặn đường, hùng hổ nhằm thẳng về phía Ngải Mễ, sức chiến đấu của Ngải Mễ kỳ thật không mạnh, hơn nữa Ngải Mễ vừa mới tiến vào thế giới này không bao lâu.

Thời Sênh dùng hai chiêu đã bắt được cô ta.

Những người khác kiêng kỵ nhìn Thời Sênh, không dám động thủ, cũng may lúc này bọn họ đã tiến vào vị trí bên trong toà nhà một chút.

Đại khái là vì để cho loài người sinh tồn, đám nấm ăn thịt người cũng không tiến vào bên trong, chỉ dừng lại ở bên ngoài.

Nhưng lúc này bọn họ vẫn rất nguy hiểm, chỉ cần đám nấm ăn thịt người này nhảy lên, vẫn có thể cắn được bọn họ.

Hơn nữa đám Hắc Tinh Linh xa xa tựa hồ lại đi tới bên này, thời gian cấp bách.

Thời Sênh lôi Ngải Mễ đến chính giữa, âm trầm nở nụ cười, "Đúng là thiên đường có đường cô không đi, địa ngục không cửa cô lại vào! Dựa vào dũng khí này của cô, tôi cho cô một trăm điểm."

Cái tay kia của cô không dùng được, đành phải buông tha ý định lục soát người, "Cô tự lấy thẻ ra, hay để tôi lấy?"

Ngải Mễ trấn định nhìn Thời Sênh, "Dư Hạ, chúng ta có thể đi vào rồi nói sau."

"Tôi cảm thấy đứng đây nói cũng được." Thời Sênh nhìn về phía những người muốn tiến lên lại không dám tiến lên kia, khóe miệng cong lên rất quỷ dị, giọng nói yếu ớt, giống như đến từ địa ngục, "Phải chết thì mọi người cùng chết thôi, trên đường đến hoàng tuyền cũng có bạn, đỡ cô đơn."

Mọi người rùng mình, gió lạnh thổi qua bốn phía, không sợ gặp kẻ ngang ngược, chỉ sợ gặp kẻ vừa ngang ngược lại vừa không muốn sống nữa.

"Cô có thì đưa cho cô ấy đi! Muốn chúng ta đều chết ở chỗ này sao?

Mau đưa cho cô ấy đi!"

"Ngải Mễ..."

"Các người đứng nói chuyện không đau lưng, bảo các người đưa thẻ đen cho người khác, các người có đưa không?" Một khi thẻ đen rời khỏi người, cơ hội sống sót sẽ cực kỳ bé nhỏ.

"Cô không cho, lẽ nào chúng ta đều phải chết ở chỗ này sao? Nấm ăn thịt đến rồi... Đưa nhanh lên, có ân oán đi vào giải quyết không được sao?" Có người thúc giục.

"Cô gái này, cô có thì cho cô ấy đi..."

"Đúng vậy, cùng lắm thì đến lúc đó chúng tôi cùng nghĩ cách giúp cô." Chắc chắn họ không động gì được Dư Hạ này rồi, vừa rồi bọn họ cùng tiến lên cũng chưa làm gì được cô ấy, ngược lại còn để cô ấy bắt được một người.

"Anh nói hay thật đấy." Người bên Ngải Mễ phẫn nộ, "Dư Hạ cô buông Ngải Mễ ra..."

"Ôi đừng hung dữ như vậy, cô mà hung dữ, tay tôi run lên, chưa biết chừng Ngải Mễ nhà cô sẽ..." Thời Sênh nghiêng cổ, lè lưỡi, làm hành động chết.

"Cô dám!"

Thời Sênh kiêu ngạo nhướng mày, "Cô thử xem tôi có dám không!"

Lúc nói lời này, thiết kiếm đã cắt vào cổ Ngải Mễ, mùi máu tươi chợt trào lên.

Cổ Ngải Mễ không cảm thấy đau lắm, cô chỉ thấy chỗ miệng vết thương rất lạnh, trên cổ cô cũng không phải thanh kiếm sắc bén, mà là khối băng cực lạnh.

Cảm giác rét lạnh kia kia từ miệng vết thương, tràn vào tứ chi, máu như đều đông lại.

Trên mặt Ngải Mễ xuất hiện rạn nứt, có chút xanh.

"Ngải Mễ... Dư Hạ cô dừng tay!" Người nọ bối rối.

"Được rồi, tôi đưa!" Ngải Mễ làm cho mình tỉnh táo lại, trầm giọng đánh gãy người nọ, lấy thẻ đen của mình ra, "Cô vừa lòng rồi chứ?"

Thời Sênh tiếp nhận thẻ đen, xác định đúng là thẻ của Ngải Mễ, đẩy cô ta về phía những người đó, nghiêng người chống kiếm, như cười như không nhìn nhóm người này.

"Ngải Mễ? Cô có sao không?"

Ngải Mễ sờ sờ cổ, cảm giác nhầy nhụa ẩm ướt, nơi đó tựa hồ vẫn cảm thấy rất lạnh lẽo, cô ta lắc đầu, "Đi vào trước đã."

Những người khác từ lúc Thời Sênh tránh ra đã lao ầm ầm vào bên trong, Ngải Mễ mang theo người của cô ta đi vào theo.

Lúc Hứa An Viễn đi qua Thời Sênh, ánh mắt kia như vũ khí sắc bén kết băng, muốn đâm nát Thời Sênh thành cái sàng.

"Anh vẫn chưa chết à?" Thời Sênh không sợ chết lên tiếng, mặt đầy vẻ khiêu khích.

Hứa An Viễn nghiến răng nghiến lợi, gần như là rít răng nói ra, "Dư

Hạ, thù này tôi nhớ kỹ."

Ngẫm lại chuyện lần trước mình trải qua, Hứa An Viễn đã muốn cắt người phụ nữ này thành trăm mảnh.

Thời Sênh thoải mái nói tiếp, "Không báo thù không phải đàn ông, hoan nghênh đến chiến!"

"Hừ!" Ánh mắt Hứa An Viễn hung ác nham hiểm, nhìn Thời Sênh một cái đầy hàm ý, rồi bước vào bên trong.

Thời Sênh lườm một cái khinh bỉ, "Thiểu năng."

Phương Thần đi vào sau cùng. Hắn chân trước vừa tiến vào, khoảnh đất cuối cùng ở sau lưng đã lập tức bị đại quân nấm chiếm cứ, mấy con còn muốn cắn hắn.

Phương Thần bình tĩnh đi lên phía trước vài bước, đám nấm cắn vào khoảng không, lại quay về đàn, "Hôm nay xem như tôi đã được chứng kiến sự gan dạ của cô Dư rồi."

Nhiều người như vậy mà cô vẫn dám uy hiếp.

Còn để cô uy hiếp thành công.

"Hôm nay thứ anh xem được cũng chỉ là một phần mười thôi." Bản cô nương mà to gan lên, thì dùng tay không cũng kéo được chiến hạm đấy.

"Vậy thì thật đáng chờ mong."

Con ngươi Thời Sênh nhíu lại, không khí bốn phía hơi đông cứng, sát khí nổi lên bốn phía.

Phương Thần lại chuyển chủ đề, "Tôi cũng có thẻ trị liệu, vì sao Cô Dư không uy hiếp tôi?"

Mặt Thời Sênh nghiêm túc, "Quá xấu."

Một người là vai chính còn chưa trưởng thành, một người hẳn là BOSS biến thái, kể cả thiểu năng cũng biết phải chọn người trước.

Phương Thần cảm giác giữa đầu gối trúng một mũi tên, trên đầu không ngừng nhảy ra -99999.

Hầu kết hắn lên xuống hai lần, muốn biện giải cho mình hai câu, nhưng tưởng tượng đến khuôn mặt kia của hắn, biện giải thế nào cũng không được.

Hắn đành ngậm miệng đi vào bên trong.

Thật ra hắn cũng có xấu lắm đâu!!

Trong đám người kia, nếu trừ Hứa An Viễn, thì hắn cũng có thể được coi là tiểu thịt tươi, sao có thể xấu được?

Chương 889: Vô hạn trốn giết (22)

Thời Sênh đứng ở cửa sử dụng thẻ trị liệu chữa thương cho mình, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng, chỉ là cảm giác cứng ngắc ở miệng vết thương giảm bớt.

Thời Sênh đưa tay đâm đâm vào miệng vết thương, hơi đau.

Ai nói thẻ trị liệu có thể trị liệu được?

[Ký chủ cô kéo thời gian quá lâu.] Hệ thống nhắc nhở.

Thời Sênh: "..." Sao mi không nói sớm!!!

Mẹ nó cô nghĩ thứ đồ này cho dù sắp chết cũng có thể cứu cô về được cơ.

[...] Ký chủ mà cũng có lúc ngu ngốc nghĩ mình là nữ chính sao? Cô ấy, chỉ là vật hy sinh thôi! Vật hy sinh thì sao có thể có đãi ngộ của nữ chính!

Thời Sênh lục tục sử dụng trị liệu cho mình vài lần, miệng vết thương cũng chưa hết toàn bộ, đến lúc sau trực tiếp không còn hiệu quả.

Quên đi, dù sao tạm thời không chết được.

#Ký chủ nhà mình có thể cười để đối diện với tử vong, không phải bởi vì cô có cách, hoàn toàn là bởi vì cô biết chết rồi có thể sống lại, lật bàn! #

...

Lầu hai, mọi người đều tự chiếm vị trí.

Ngải Mễ đang xử lý miệng vết thương trên cổ.

"Ngải Mễ thẻ trị liệu của cô thì sao?"

Ngải Mễ dừng một chút, sau đó trấn định tiếp tục băng bó miệng vết thương, đáy mắt đan xen tia sáng khó hiểu, mãi đến khi băng bó xong miệng vết thương, cô ta mới mở miệng, "Tôi sẽ lấy lại."

Hứa An Viễn tựa một bên, nghe được lời Ngải Mễ nói, liếc mắt nhìn cô ta.

"Lấy lại thế nào?" Người bên cạnh cau mày nói: "Thực lực Dư Hạ... Chúng ta căn bản không thể đối phó."

Ngải Mễ vẫn bình tĩnh, "Sẽ có cách."

Đúng lúc này, chỗ thang lầu truyền đến tiếng kim loại cọ sát mặt đất, có tiếng bước chân dần dần tới gần.

Mọi người đồng thời nhìn về phía cầu thang, vừa cảnh giác vừa thấp thỏm.

Tiếng động càng ngày càng gần...

Giầy thể thao xuất hiện ở góc, ngay sau đó là chân, thân mình...

Cùng với thiết kiếm tia sáng lạnh.

Thời Sênh kéo thiết kiếm đi lên, ánh mắt tùy ý đảo một vòng, đi thẳng đến chỗ Ngải Mễ.

Những người khác không tự chủ được di chuyển vị trí, nhường sân cho bọn họ.

Ngải Mễ đứng lên, con ngươi có chút cảnh giác.

Song phương cứ đứng như thế, không ai lên tiếng, cả không gian đều yên tĩnh không tiếng động.

Ngải Mễ hít sâu một hơi, phá vỡ sự trầm mặc, "Dư Hạ cô còn muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì." Ngữ điệu Thời Sênh nhẹ nhàng, hơi hơi nhún vai, "Này, trả lại cho cô."

Ngải Mễ nhìn thẻ đen bị cô gái đối diện đưa vào tay, có chút ngây người, sao cô ấy lại trả thẻ đen cho mình?

"Không cần à?" Thời Sênh chớp chớp mi, "Không cần thì thôi, này, thằng nhóc bên kia, đến đây, cho cậu này."

Ngải Mễ vốn không kịp phản ứng lại, Thời Sênh đã ném thẻ đen tới bên cạnh, vừa lúc rơi vào tay tên nhóc vừa bị điểm danh.

Anh chàng kia cảm giác như mình vừa nhận được củ khoai lang nóng phỏng tay, nhưng mà ngẫm lại đây là thẻ trị liệu, đáy lòng hắn lại trào lên cảm giác vui sướng.

Đây chính là thẻ trị liệu rất hiếm có!!

"Dư Hạ cô..."

"Tôi làm sao?" Thời Sênh chống thiết kiếm, một tay chống nạnh nhìn Ngải Mễ, "Tôi hỏi cô có muốn không, chính cô không cần, trách gì tôi."

Ngải Mễ: "..."

Cô ta nói không cần bao giờ!!

Ngải Mễ cảm giác mình muốn bùng nổ, hận không thể chém người trước mặt này thành mảnh nhỏ, ném ra cho đám nấm ăn thịt bên ngoài.

Chưa từng thấy người nào đáng ghét như vậy.

"Muốn giết tôi à?" Khóe miệng Thời Sênh cong lên, "Đúng lúc, tôi cũng muốn giết cô, nào nào nào, chúng ta đánh nhau đi!"

Thời Sênh lui ra sau, vừa vén tay áo vừa nói.

Mọi người: "..."

Em gái này là tới chọc cười sao?

Ngải Mễ có chút muốn xông lên, nhưng bị người phía sau túm lại.

"Ngải Mễ đừng xúc động, nói không chừng cô ấy lại có âm mưu gì đó."

Ngải Mễ chợt thanh tỉnh, hiện tại ngay cả thẻ trị liệu cô ta cũng không có, sao có thể đánh thắng cô ấy.

Người phụ nữ này thật âm hiểm, lại dùng phép khích tướng.

Ngải Mễ ngồi xuống, xuất ra khí độ của nữ chính, không ở để ý tới Thời Sênh.

Cô ta phải cố gắng thăng cấp, sau đó giết Dư Hạ!

Ngải Mễ không để ý tới Thời Sênh, Thời Sênh lại chuyển lực chú ý tới Hứa An Viễn, "Anh chiến không?"

Hứa An Viễn cũng chỉ cười lạnh, không đáp lại Thời Sênh.

Thời Sênh: "..." Nam nữ chính quả nhiên rất giỏi nín nhịn, nếu là vai phụ, thì đã xông lên ngay tức khắc rồi.

Thời Sênh khiêu khích hai lần thấy vô vị, cũng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngồi xuống rồi cô mới nhớ tới, hình như không thấy Miêu Miêu và Bùi Tiến.

Tầm mắt Thời Sênh xem xét một vòng xung quanh, quả thật không ai.

Lúc trước cô chạy phía trước, cô không biết hai người kia có đuổi kịp không, có thể sống sót không chỉ có thể dựa vào vận may của bọn họ tốt hay không.

"Sao cô lại trả thẻ trị liệu cho cô ta?" Giọng nói đột ngột vang lên từ bên cạnh Thời Sênh.

Phương Thần không biết chạy từ chỗ nào ra, dựa vào tường bên cạnh, nghiêng đầu hỏi cô.

"Đoạt đồ vật của nữ chính không có kết cục tốt."

"Hả?" Phương Thần nghe không hiểu.

Cái gì nữ chính?

Thời Sênh lườm hắn, "Không tin anh đi đoạt thử xem, xem có kết quả gì."

Phương Thần: "..." Luôn có cảm giác cô ấy giựt dây mình làm chuyện xấu.

"Anh bám lấy tôi làm gì?" Thời Sênh dùng thiết kiếm chỉ vào Phương Thần.

"Cô Dư, lời này nói không đúng lắm đâu, tôi không có hứng thú với cô." Ánh mắt Phương Thần dừng ở thiết kiếm, hắn cảm thấy hứng thú là thanh kiếm này.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, đột nhiên xoay người nhảy lên, chém Phương Thần.

Thân hình Phương Thần chợt lóe, xuất hiện bên kia Thời Sênh, "Cô Dư, trước khi động thủ cô có thể nhắc trước một tiếng không?"

Cáu lên một cái là động thủ.

Ngay cả chút chuẩn bị cũng không có, đây là hành vi tiểu nhân có biết không!

Thời Sênh lật tay chém qua, "Dựa vào cái gì ông phải nhắc nhở anh."

Kiếm quang lung tung chém tới, làm cho Phương Thần không có thời

gian đáp lại Thời Sênh, chỉ có thể né tránh.

Mọi người khó hiểu nhìn hai người bên kia đánh nhau, sao đột nhiên lại đánh nhau?

Ba người đàn ông lúc trước vẫn ngồi ở góc, đều liếc mắt bắt đầu động đứng lên, mò mẫm đi đến chỗ Thời Sênh và Phương Thần.

Ba người đàn ông này, đúng là người lúc trước đi theo Phương Thần từ trong biển hoa ăn thịt người lao ra.

Bọn họ theo ba phương hướng tới gần hai người, rất xa làm thủ thế với nhau, đồng thời đánh lén.

Thời Sênh cùng Phương Thần vốn đang đánh nhau, gần như tách ra cùng lúc, lướt qua hai bên, đánh tới đám người đánh lén hai bên.

Kiếm Thời Sênh chém qua, trên mặt đất xuất hiện một khe nứt, phá tan tường, gã đàn ông trực tiếp bị ném ra bên ngoài.

Bên Phương Thần cũng giải quyết một người. Cũng chỉ còn lại một người đàn ông, hắn đứng chết chân tại chỗ, đại khái còn chưa phản ứng được.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức chỉ trong một chớp mắt.

Phương Thần ném người đã chết trên tay ra, "Cô Dư, xem ra chúng ta rất ăn ý. Đây còn lại một người, không bằng giao cho Cô Dư?"

Thời Sênh chống kiếm hỏi lại, "Dựa vào cái gì?"

Phương Thần giật giật khóe miệng, chuyện này có gì đáng hỏi đâu?

"Vừa rồi bọn họ muốn giết cô, chẳng lẽ cô Dư không tức giận sao?"

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, "Sao anh biết bọn họ nhắm tới tôi, mà không phải anh?"

Phương Thần vô tội nhún nhún vai, "Giết cô được thưởng cao hơn giết tôi."

"Vậy cũng không thể nhận định bọn họ tới giết tôi."

Người đánh lén: "..." Nghe không hiểu bọn họ tranh luận cái gì, bọn họ muốn giết cả hai người.

Cho nên...

"Chịu chết đi!"

Người đánh lén hô lớn một tiếng, nhằm về phía Phương Thần gần nhất.

Phương Thần: "..."

Rõ ràng giết con gái dễ hơn giết hắn, vì sao lại muốn chọn hắn?

Chương 890: Vô hạn trốn giết (23)

Từ lúc Phương Thần cùng Thời Sênh giải quyết xong ba người đánh lén, những người khác có ý định, cũng không dám tới gần chỗ bọn họ.

Dù sao hai người kia không phải đang đánh nhau cũng là chửi nhau, đi qua là muốn chết.

Chiến tranh giữa các Lão Đại, bọn họ không hiểu.

"Anh cấp mấy?" Tên biến thái Phương Thần này, quá khó đối phó.

Phương Thần vỗ vỗ chỗ chân bị Thời Sênh đạp trúng, "Cô Dư mấy?"

"Anh đoán xem."

"Vậy Cô Dư cũng đoán xem."

Thời Sênh nhếch miệng, "Anh bảo tôi đoán thì tôi phải đoán sao?"

Phương Thần nghĩ nghĩ, "Vậy Phải làm thế nào cô Dư mới đoán?"

"Anh chết đi."

Phương Thần: "..."

Không nói tiếp được, không nói nữa!

Phương Thần xoay người tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua thiết kiếm trên tay Thời Sênh.

Thật sự rất muốn thanh kiếm kia!

Làm thế nào mới có thể đoạt được đây?

...

Bóng đêm phủ xuống, mọi người mệt mỏi chạy cả một ngày, đều tự ngủ, chỉ để lại mấy người gác đêm.

Thời Sênh dựa vào tường, toàn thân đều nhập vào trong bóng đêm, làm cho người ta không thể phát hiện cô ở chỗ nào.

"Cô Dư." Phương Thần mò mẫm đến trong bóng đêm.

"Làm gì?" Thời Sênh dựa vào bản năng dùng thiết kiếm chỉ vào chỗ Phương Thần, tên thiểu năng này lại muốn làm cái gì.

"Ngưng chiến, không đánh nhau." Phương Thần hạ giọng, "Muốn thăng cấp không? Tôi đưa cô đi giết mấy thứ."

"Anh mà tốt như vậy sao?" Tên biến thái chết tiệt muốn cướp kiếm của cô, thế mà giờ lại nói muốn dẫn cô đi thăng cấp, không có âm mưu mới lạ.

Phương Thần ăn ngay nói thật, "Một mình tôi giết không được, chia năm năm."

Thời Sênh cự tuyệt không lưu tình chút nào, "Anh giết không được, thì sao tôi giết được, không đi."

Phương Thần: "..."

Em gái này không bao giờ đi theo kịch bản cả.

Phương Thần khuyên nửa ngày, Thời Sênh kiên quyết không đi.

"Tôi bốn cô sáu!" Phương Thần cuối cùng nhịn đau ra giá đắt.

"Tôi bảy anh ba."

Phương Thần: "..." Thì ra cô ấy chờ hắn ở chỗ này.

Phương Thần cò kè mặc cả, Thời Sênh kiên quyết tôi bảy anh ba không thay đổi, kiên quyết không dao động.

Cuối cùng Phương Thần phải chịu thua, hắn nhận ba phần cũng có thể có được khá nhiều chỗ tốt, đến lúc đó cùng lắm là bắt cô xuất lực nhiều hơn thôi.

Đàm phán xong, Thời Sênh mới đứng dậy rời đi cùng Phương Thần.

Bên ngoài khắp nơi đều có nấm, tuy rằng buổi tối sẽ không di chuyển, nhưng nếu bạn đạp lên, nấm vẫn sẽ cắn bạn.

Thời Sênh ngồi trên kiếm, hoàn toàn không cần lo sẽ giẫm phải nấm, Phương Thần dùng thuấn di, có thể dừng ở một vài chỗ lồi lên, nhưng một lúc sau, hắn cũng có chút chịu không nổi.

"Cô Dư, có thể đi nhờ thuận phong kiếm không?"

Thời Sênh ngồi xếp bằng trên thiết kiếm, chống cằm định giá, "Mười tấm thẻ đen."

"Cô Dư làm người không thể như kẻ trộm thế được." Thẻ đen trên người hắn đều là đẳng cấp cao, "Ba tấm, không thể hơn."

"Vậy anh tự đi đi."

Phương Thần xem như đã biết, lời cô gái này nói ra, cơ bản sẽ không sửa miệng.

Phương Thần tiêu hao mất không ít tích lũy, cuối cùng cũng đến nơi.

Thời Sênh ở thật xa đã nhìn thấy một gốc nấm cực to, ít nhất cao hơn mười tầng nhà lầu.

Hơn nữa còn là loại phát sáng, ánh huỳnh quang màu lam nhạt, xa xa nhìn giống như một tòa kiến trúc khổng lồ.

"Đây là cơ thể mẹ của nấm ăn thịt người." Phương Thần ở dưới giải thích.

"Giết như thế nào?" Thời Sênh chém đám nấm ăn thịt người dưới đất, dành ra một mảnh đất trống.

Ánh mắt Phương Thần thâm u nhìn nấm ăn thịt người đang sáng lên kia, "Xem ra có người tới trước chúng ta."

Thời Sênh theo tầm mắt Phương Thần nhìn lại, bên kia có mấy người đang tiếp cận nấm ăn thịt người, ánh huỳnh quang làm thân ảnh bọn họ càng thêm mờ ảo, giống như ma quỷ.

Phương Thần đang muốn nói một chút phương án tác chiến, bên tai đã vang lên tiếng gió, thiết kiếm ‘soạt’ một tiếng bắn ra, ánh sáng lạnh lóe lên trong bóng đêm.

Mũi kiếm đâm thẳng vào thân nấm ăn thịt người.

Phương Thần: "..."

Lúc động thủ có thể nói với hắn một tiếng không!!

Thời Sênh vô tội giải thích, "Trượt tay."

Phương Thần chịu đựng cảm giác muốn đánh người, đừng tưởng rằng hắn không biết, cô chính là cố ý.

"Mu..." nấm ăn thịt người đang im lặng phát ra một tiếng kêu vang dội.

Tiếng kêu kia trong bóng đêm truyền ra thật xa, bén nhọn chói tai, rất đáng sợ.

Vài bóng người vốn đã sắp tới gần nấm ăn thịt người, bị biến cố này dọa nhảy dựng. Một người trong đó ngửa đầu nhìn thấy thiết kiếm cắm phía trên, vẻ mặt quỷ dị vặn vẹo một chút.

"Lui!" Hắn trầm giọng quát lớn một tiếng.

Từ chỗ Thời Sênh có thể nhìn đến bọn họ lui lại, "Bọn họ đi rồi."

Cho nên cô đâm kiếm vào đó, chỉ là vì muốn dọa bọn họ đi sao?

"... Tôi nhìn thấy rồi." Phương Thần không nói gì, bọn họ đi rồi, nhưng mà con quái vật này cũng đang tức giận!

Hắn vốn tính toán để cho Thời Sênh đi đánh lén, dùng thanh kiếm kia của cô, cơ hội thành công phải đến bảy mươi phần trăm.

Hiện tại...

Phương Thần nhìn đại quân nấm đã bị cơ thể mẹ của nấm ăn thịt người gọi về. Hắn cảm thấy giờ bọn họ muốn đi cũng khó.

Đại quân nấm giống như nước sôi, một người tiếp một người tiến đên, trên người nấm ở gần cơ thể mẹ đều nhiễm ánh huỳnh quang màu lam nhạt, nhìn rất đẹp.

Đẹp cái rắm ấy!

"Đừng nhìn!" Phương Thần túm Thời Sênh, "Đi mau!"

"Đi đâu?" Thời Sênh khó hiểu, nấm còn chưa giết mà.

"Nó rất khó đối phó, lát nữa tôi sẽ nói với cô, lấy kiếm của cô về, rời khỏi nơi này trước đã!"

Thời Sênh hơi hơi nhướng mày, "Đến đã đến rồi, không lấy chút đồ về, chẳng phải là đi một chuyến uổng công sao?"

"Mu..."

Thiết kiếm tự rút ra khỏi thân nấm, lại đâm xuống.

Thời Sênh ghét bỏ nói, "Kêu quá khó nghe."

Nấm mà kêu như bò!

Làm nấm phải cho ra dáng nấm chứ!

Phương Thần mệt lòng không muốn nói chuyện nữa. Hắn hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của cô.

Thời Sênh lấy ra mấy quả bóng năng lượng, ném một quả ra xa, dòng khí nổ mạnh làm nấm bay loạn bốn phía.

Phương Thần trợn mắt há hốc mồm, trong đầu không tự chủ được hiện lên tình cảnh lần trước mình bị thứ này nổ.

Lúc ấy nơi nơi đều là phế tích, nổ thành những hố to, hắn chưa từng trải nghiệm loại sức mạnh phá hủy như vậy. Nhưng mà hôm nay đám nấm này, làm cho Phương Thần hiểu được rõ ràng thứ này lợi hại thế nào.

Những chỗ bị nổ, nấm đều biến mất không dấu tích.

Không phải bị vỡ nát, mà ngay cả tro cũng không còn.

Phương Thần nuốt nuốt nước miếng, lui vài bước về phía sau, người phụ nữ này thật đáng sợ.

Đột nhiên cảm thấy mấy chuyện lúc trước mình làm so với chuyện này, quả thực là quá yếu đuối.

Đây mới thực sự là thực lực và sự huênh hoang đều song hành...

Nhưng tại sao lại là một người phụ nữ?

Phương Thần có chút không phục, hắn trừ không đẹp trai ra, còn lại chỗ nào cũng tốt nhất, sao ông trời không cho hắn tài nguyên tốt như vậy?

Để một người phụ nữ lợi hại như vậy là có ý gì?

Thời Sênh nổ tung mở một con đường, nghênh ngang đi qua.

Phương Thần chần chờ vài giây, nhấc chân theo sau.

Đến đã đến rồi, nếu hắn không đi, người phụ nữ này chắc chắn sẽ lấy luôn phần của hắn.

Giữ vững ý niệm không thể để Thời Sênh chiếm lợi trong đầu, Phương Thần nhắm mắt đi theo Thời Sênh.

Chương 891: Vô hạn trốn giết (24)

NNấm mẹ khổng lồ vặn vẹo người, giống một con thú lớn thân mềm, lay động cơ thể trong đêm đen.

Thời Sênh tới gần nấm mẹ, nâng tay gọi thiết kiếm trở về.

"Cô cẩn thận một chút, nó biết phun một dịch chua, bị phun trúng sẽ trực tiếp bị ăn mòn." Phương Thần ở bên cạnh nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn chất lỏng đặc sệt sủi bọt trên thiết kiếm, "Anh định để một mình tôi đối phó nó đấy à?"

Tên thiểu năng này tính toán giỏi nhỉ.

Phương Thần nói rất hoa mỹ, "Cô Dư lợi hại như vậy, thừa sức đối phó với nó, tôi sẽ không tranh công với Cô Dư."

Thời Sênh cong mắt, "Không sao, tôi chia một chút công lao cho anh."

"Không cần..."

Ánh mắt Thời Sênh đột nhiên sa sầm xuống, gió lạnh càng tăng thêm sự âm u của đêm đen.

Phương Thần đưa tay lên che miệng, "Tôi chỉ có thể giúp cô thu hút sự chú ý của nó, cho cô có cơ hội giết nó, nhưng nếu uy hiếp đến sinh mệnh của tôi, tôi sẽ lập tức lui lại."

Thời Sênh hất cằm, xem như đồng ý với Phương Thần.

Phương Thần hít sâu một hơi, nhìn về phía nấm mẹ đang rít gào không ngừng.

Liều mạng!

...

Lần đầu tiên Phương Thần cảm thấy lúc trước thứ mình coi trọng là kiếm của cô chứ không phải mệnh của cô là nhận định chính xác cỡ nào.

Cô ấy bạo lực đến mức nào nhìn đám nấm bị chém thành tám khối lúc này là biết.

Nấm mẹ đã chết, các nấm con cũng theo đó mà héo rũ chết đi, lúc này đầy đất đều là thi thể nấm.

Đương nhiên Phương Thần vẫn cảm thấy, công lao đều là của thanh kiếm kia, dù sao thanh kiếm kia giống như cái gì cũng có thể chém được, vô cùng trâu bò.

Vẫn rất muốn có nó!

Hai mắt Phương Thần tỏa sáng nhìn chằm chằm thiết kiếm bay lửng lơ một mình trên không trung, âm thầm lượn qua, bắt lấy chuôi kiếm.

"Ong!" Thiết kiếm kịch liệt run lên.

Thời Sênh từ trong một đống nấm ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u nhìn về phía Phương Thần.

"Cô Dư, tôi chỉ xem tí thôi mà." Phương Thần trấn định cười.

Thời Sênh gục đầu xuống, "Tùy mi."

Phương Thần tưởng hai chữ này là nói với hắn, kết quả thiết kiếm đột nhiên đánh văng hắn, chém hắn. Lúc này hắn mới hiểu được hai chữ kia là nói với thiết kiếm.

Phương Thần bị thiết kiếm đuổi chạy vòng quanh.

Thời Sênh đã lấy ra một đống tinh thể hình tam giác từ thi thể nấm mẹ. Cô trực tiếp ngồi xuống bên cạnh thi thể nấm mẹ, lấy thẻ đen ra.

[Chúc mừng cấp bậc của người chơi Dư Hạ thăng cấp LV15]

[Cấp bậc của người chơi Dư Hạ quá cao, thế giới nhiệm vụ tăng lên 2 sao, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng.]

Phương Thần đột ngột nhận được thông báo của thẻ đen, hắn vội quay về bên người Thời Sênh, "Cô thăng cấp à? Làm sao lại thăng cấp?"

Thời Sênh cổ quái nhìn về phía Phương Thần, "Không phải anh bảo tôi tới thăng cấp sao?"

"Tôi á?" Vẻ mặt Phương Thần mờ mịt, "Tôi nói thăng cấp là cái cần trở lại trạm không gian dùng cơ... Sao chỉ còn thừa có ít thế này?"

Phương Thần nhìn đến bên chân Thời Sênh, tinh thể vừa rồi còn chất một đống lớn, lúc này chỉ còn lại hơn mười viên.

"Dùng thăng cấp rồi." Thời Sênh trả lời rất đúng lý hợp tình, "Hình

như thăng cấp mà anh nói không giống của tôi."

Phương Thần: "..." Đã bảo chia ba bảy cơ mà?!

Mãi một lúc lâu Phương Thần mới hiểu Thời Sênh thăng cấp như thế nào.

Làm một người chơi cũ, đây là lần đầu tiên hắn biết được còn có thể thăng cấp như vậy.

Phương thức thăng cấp hắn nói, là cần mang tinh thể này đến trạm không gian để đổi.

Thời Sênh nghe xong, lý trí đưa ra tổng kết, "Nguyên lý không khác nhau lắm, chẳng qua là phải tới trạm không gian anh nói kia. Nhưng rõ ràng, sau khi đến trạm không gian, giá trị kinh nghiệm có được sẽ giảm bớt."

"Cô là người mới thật sao?"

Phương Thần nhìn Thời Sênh đầy quỷ dị, hoàn toàn không giống người mới!

"Quy tắc trò chơi cơ bản đều giống nhau, thông hiểu đạo lý đều không khác lắm, khác biệt hầu như rất nhỏ." Có gì mà ông không biết, hừ!

"Phành phạch..."

"Mẹ kiếp!" Thời Sênh xách kiếm bỏ chạy.

Tiếng kêu của nấm mẹ đưa Hắc Tinh Linh tới.

Phương Thần nhặt tinh thể trên mặt đất lên, cuống cuồng đuổi theo Thời Sênh.

...

Xa xa trong một tòa nhà nào đó, người đàn ông thân hình nhỏ gầy ngồi trên một chiếc ghế, bên cạnh có tia sáng mỏng manh lóe ra, hắt bóng hắn lên tường, dài nhỏ vặn vẹo.

Tiếng phành phạch bên ngoài, từ xa tới gần, lại từ gần đến xa.

Mãi đến khi khôi phục lại sự im lặng.

"Lão Đại..." Trong bóng đêm có người nhỏ giọng gọi một tiếng, ánh sáng nhạt chớp lên, chiếu đến vài người đứng ở góc, "Thế giới này lên tới cấp ba sao rồi."

Khuỷu tay gã đàn ông chống lên chiếc ghế dựa, ngón tay gấp khúc chống cằm, "Không phải chơi sẽ càng vui hơn sao?"

"A?"

Sao lại chơi vui?

Thế giới cấp ba sao toàn người chơi ở cấp bậc 20-30, đây là cưỡng chế tăng cấp, ai biết người tiến vào tiếp theo là người cấp mấy.

Lão Đại muốn chết!!

Bọn họ là nhóm thứ hai vào, thuộc loại săn những người nhóm đầu làm thức ăn, nhưng nếu nhóm thứ ba tiến vào, bọn họ sẽ thành con mồi.

"Xung quanh còn có cái gì giết được?" Người đàn ông không để ý tới sự rối rắm của tay đàn em, chỉ tiếp tục hỏi.

Đám đàn em nhìn nhau vài lần, "Hình như xung quanh có một con Hắc Tinh Linh vương, Lão Đại..."

Người đàn ông ngắt lời tên đàn em, "Nói đi!"

Đám đàn em: "??!!" Lão Đại anh xác định anh không nói đùa đấy chứ?

Hắc Tinh Linh vương!!!

Bọn họ ít người như vậy, sao có thể đối phó được?

Thực lực của thứ có thể được xưng là vương đều sẽ lớn hơn vài phần.

Hiển nhiên là lời khuyên bảo của đám đàn em không có tác dụng, Lão Đại khăng khăng cố chấp muốn đi giết con Hắc Tinh Linh vương.

...

Thời Sênh trở về theo đường cũ, sắc trời âm u mờ mịt, bắt đầu chuyển sáng, kiến trúc bỏ hoang, lúc này càng giống như quái vật ẩn nấp trong sương mù, khổng lồ dữ tợn.

Tin tức lúc trước tất cả mọi người đều nhận được. Thời Sênh trở về, những người đó đều tỉnh, vẻ mặt phức tạp lại thấp thỏm nhìn cô tiến vào.

Giống như một buổi tối không thấy, bọn họ không còn biết cô nữa.

Cũng không phải là không biết.

Một buổi tối không thấy, vị này lại làm cấp bậc thế giới cao lên, làm cho những người yếu kém như bọn họ phải sống thế nào?

Thời Sênh nhàn nhã đi vào, coi như không thấy ánh mắt quan sát của những người này.

"Tối hôm qua cô ấy đi đâu?"

"Bên ngoài nhiều Hắc Tinh Linh như vậy cô ấy cũng dám đi ra ngoài..."

"Tôi thấy đừng nên chọc đến cô ấy thì hơn."

Tiếng bàn tán đứt quãng truyền đến.

"Ngải Mễ, giờ chúng ta làm sao bây giờ? Còn muốn giết cô ấy không?" nhóm của Ngải Mễ ngồi quây tròn lại, thương lượng đối sách.

"Nhiệm vụ thăng cấp." Ngải Mễ cúi đầu nhìn thẻ đen trong tay.

Cô ta lật thẻ đen lại, chữ nhỏ trên thẻ lập tức hiện ra trong tầm mắt mọi người -- Tiêu diệt Dư Hạ, thưởng điểm 100000, trực tiếp thăng cấp ba lần, hai tấm thẻ đen.

Mười vạn!

Mọi người kinh ngạc.

Tăng lên hẳn gấp đôi.

"Nhiệm vụ này căn bản không có khả năng hoàn thành." Tuy rằng điểm tích lũy rất mê người, nhưng mọi người cũng tự mình hiểu lấy, biết thực lực bọn họ thế nào, thực lực đối phương lại thế nào.

"Hiện tại đã nhận nhiệm vụ rồi." Ngải Mễ cất thẻ đen đi, "Không có đường lui."

Sắc mặt mọi người nhất thời khó coi.

Ngải Mễ an ủi một tiếng, "Mọi người cũng đừng vội, luôn luôn có cơ hội."

"Tôi có thể gia nhập không?"

Chương 892: Vô hạn trốn giết (25)

Chờ lúc bọn hắn rời đi, phát hiện toàn bộ nấm bên ngoài đều đã chết, tin tức này không thua gì lúc bọn họ biết thế giới này tăng thêm một sao nữa.

Có người đoán là Thời Sênh làm, dù sao ngày hôm qua cô cùng Phương Thần đi ra ngoài, trở về thế giới lại thăng cấp.

Hiện tại đám nấm đã chết, bọn họ không hoài nghi cô cũng khó.

Không có nấm, những người này lập tức đi theo đường riêng, tất cả mọi người không tín nhiệm đối phương, ở cùng một chỗ cũng chỉ phòng bị nhau, thà tách ra còn hơn.

Thời Sênh phát hiện không thấy tên nhóc lúc trước lấy thẻ của Ngải Mễ đâu, hơn nữa hôm nay Ngải Mễ dùng thẻ đen của mình xem tin tức.

Thời Sênh đã tự tưởng tượng ra một vở kịch.

Hiển nhiên Ngải Mễ tự cướp thẻ đen của mình về.

Nữ chính hóa đen thực đáng sợ.

Thời Sênh đi theo đám người Ngải Mễ cả một quãng đường dài.

Vốn Ngải Mễ muốn đi theo Thời Sênh, kết quả Thời Sênh không đi, đám Ngải Mễ chỉ có thể tự đi, đi ra một khoảng liền phát hiện Thời

Sênh theo sau bọn họ ở rất xa.

"Cô ấy muốn làm gì?"

Ngải Mễ quay đầu lại nhìn, xa xa ở ngã tư đường, cô gái khoanh hai tay trước ngực, đi rất thong thả.

Cô ta đè nén cảm giác tức giận nơi đáy lòng, dặn người bên người, "Không biết, mọi người cẩn thận một chút."

...

Phương Thần từ phế tích bên cạnh chạy ra, "Dư Hạ."

Xưng hô từ cô Dư, trực tiếp biến thành Dư Hạ. Hắn đi vài bước đến bên cạnh Thời Sênh, "Cô đi theo bọn họ làm gì?"

"Giúp bạn không tiếc cả mạng sống." Thời Sênh ngước mắt, nhiệm vụ của cô có quan hệ với nữ chính, không đi theo nữ chính thì đi theo ai?"Anh đi theo tôi làm gì?"

Giúp bạn không tiếc cả mạng sống? Cái quỷ gì thế?

Tầm mắt Phương Thần bất giác nhìn kiếm của Thời Sênh, "Cái kia..."

Thời Sênh nâng kiếm định chém.

"Đợi đợi đợi đợi đã!!" Phương Thần hô to, "Con gái con đứa thục nữ chút được không? Tôi muốn nói với cô chuyện nhóm người thứ ba."

Thiết kiếm của Thời Sênh chém vào cốt thép bên cạnh, thép trực tiếp bị đứt đôi, sắc ngọt, thấy thế Phương Thần thầm động lòng.

Muốn có nó quá!!

"Nhóm người thứ ba?" Thời Sênh thu kiếm lại, kiêu ngạo nói: "Tới một người ông giết một người, đến một đôi ông giết cả đôi."

Phương Thần: "..." Ai cho cô tự tin thế!

Phương Thần nhanh chóng bỏ qua suy nghĩ kỳ quái trong đầu, thật tình nói: "Tôi cũng chỉ trải qua thế giới cưỡng chế thăng cấp một lần. Cô đã tăng hai lần liên tục, thế giới này sẽ xuất hiện cái gì, không ai biết được, chúng ta liên thủ đi!"

Hắn có dự cảm, đối đầu với người phụ nữ này không có kết cục tốt, cho nên vẫn nên đứng về phía cô thì tốt hơn.

Dù sao nhìn cô ấy, cũng không giống người xấu.

"Không cần." Thời Sênh cự tuyệt.

"Vì sao?" Cô ấy lại cự tuyệt hắn! Hắn lợi hại... như vậy, thế mà cô ấy lại cự tuyệt hắn!

Thời Sênh nhìn hắn từ trên xuống dưới vài lần, "Không thích đeo gánh nặng theo."

Không thích đeo gánh nặng...

Gánh nặng...

Gánh nặng...

Nặng...

Phương Thần bùng lửa giận, không chút suy nghĩ liền động thủ.

Vừa thấy đánh nhau Thời Sênh liền có vẻ hưng phấn, hơn nữa đánh với người đàn ông này đặc biệt thích.

Cho nên hai cái gánh nặng ở phía sau bắt đầu đánh nhau.

Đoàn người Ngải Mễ: "..."

Hai người này sao lại đánh nhau rồi?

Phương Thần bị ngược một chút, cuối cùng dựa vào kỹ năng thẻ đen của hắn mới miễn cưỡng không bị chém chết.

Thời Sênh đau dạ dày, thuấn di của tên biến thái chết tiệt kia không có cách nào khắc chế được.

Đánh xong, đoàn người Ngải Mễ đều đã đi không thấy bóng dáng đâu, Thời Sênh thong thả theo sau, Phương Thần rơi lại phía sau.

Tuy Thời Sênh không mang theo hắn, nhưng hắn có thể tự đi cùng mà!

Lần đầu tiên gặp nhóm người thứ ba, Thời Sênh bị những người này dọa nhảy dựng. Bọn họ đều không giống người, nhìn y như máy móc chỉ biết là giết chóc.

Chỉ cần là vật sống, bọn họ đều sẽ giết.

Hơn nữa thực lực của bọn họ càng mạnh mẽ hơn, trước kia Thời Sênh thu phục một người mất một phút, nhưng mà giết những người này, cô dùng hơn mười phút.

Dù có thiết kiếm trợ giúp, cô cũng dùng mất mười phút!

Thời Sênh lấy tấm thẻ đen từ thi thể, cấp bậc thẻ đen cao nhất là 26 cấp.

"Cấp bậc càng cao, lại càng máu lạnh vô tình." Phương Thần từng gặp loại người này, "Tình cảm của bọn họ như bị lấy mất, chỉ còn lại giết chóc."

Thời Sênh thu hồi thẻ đen, "Chẳng lẽ anh không phải người như thế?"

Sắc mặt Phương Thần hơi cứng lại trong nháy mắt, "Thiếu chút nữa."

Giọng nói của hắn rất nhẹ, nếu không phải bốn phía thực im lặng, Thời Sênh đều không nghe được.

Thời Sênh nghe xong cũng chỉ xem như không nghe thấy.

Phương Thần đột nhiên có chút tán thưởng người phụ nữ này. Mặc kệ vì sao cô không hỏi, có thể kiềm chế được lòng hiếu kỳ, thì định lực của cô sẽ không phải người bình thường có thể so sánh.

"Cô có biết chúng ta đang ở đâu không?" Phương Thần chủ động mở lời.

"Không muốn biết." Thời Sênh thản nhiên trả lời.

Phương Thần nghẹn họng, "Cô thật kỳ quái."

Kỳ quái?

Kỳ quái sao?

Nơi này đối với cô mà nói, cũng chỉ là một nơi không quan trọng gì, sau khi cô rời khỏi, thì chẳng có một xu quan hệ nào hết.

Sao phải để ý?

Người mà thật giả cũng không phân biệt được, còn sống làm gì.

[...] Ừm ừm Ký chủ mà lý trí lên cũng hù chết người ta.

Đổi thành người thường tiến vào thế giới này, tâm tính nhiều ít cũng sẽ biến đổi, nhưng chỉ có cô, từ đầu đến cuối vẫn duy trì quan điểm đây là thế giới giả thuyết, đám ngu ngốc kia đều là NPC, cô chỉ đang chơi trò chơi mà thôi.

Thật đáng sợ!

Tuy Thời Sênh cũng không muốn biết, nhưng Phương Thần vẫn tự nói ra.

"Người đi vào nơi này đều gánh tội lỗi trên lưng, cho dù không phải tay dính máu tươi, cũng gián tiếp hại chết người. Người phải đến nơi đây là để nhận trừng phạt. Bọn họ nói đây là chuộc tội, rửa sạch tội nghiệt trên người mình, mới có thể đầu thai."

Bọn họ nói thế giới này vì tội nghiệt mà có, người đến nơi đây, dù là phụ nữ hay trẻ em, đều có tội.

Không ai là vô tội.

Việc này đều là những người cấp bậc rất cao truyền miệng xuống, nghe đồn lên tới cấp cao nhất, là có thể rời khỏi thế giới này.

Nhưng mà rốt cuộc có thể hay không, thì không ai thấy, đây chỉ là truyền thuyết.

Nhưng mà người càng cao cấp, lại càng trở nên máu lạnh, cứ như bọn họ chỉ biết giết chóc vậy.

Người cao cấp nhất Phương Thần từng gặp là cấp 36. Hiện tại hắn nhớ đến người kia vẫn còn cảm thấy đáng sợ, nếu không phải cuối cùng người đó giết vài người, đạt tới yêu cầu nhiệm vụ, thì e hắn đã phải chết trên tay người kia rồi.

Thế giới cấp hai sao còn đỡ, còn có người sẽ lựa chọn tìm kiếm vật phẩm đặc biệt, nhưng mà cấp bậc càng lên cao, quy tắc cũng chỉ còn lại chém giết.

Bởi vì mọi người tìm kiếm vật phẩm đặc biệt đã chết.

Phương Thần nói xong chờ phản ứng của Thời Sênh.

Thời Sênh không muốn nói chuyện, nhưng mà thấy Phương Thần nói nửa ngày như vậy, cô giật giật miệng, "Nhàm chán."

Cô chỉ nhìn thấy ác ý của người định ra quy tắc, để cho mọi người ở thế giới này tàn sát, làm gì có cái gì rửa sạch tội nghiệt.

Phương Thần: "..."

Thế mà cô lại nói nhàm chán!!

Rốt cuộc cô có hiểu mình đang ở nơi nào không vậy.

Phương Thần hít sâu, "Cô không muốn ra ngoài sao?"

"Vì sao phải ra ngoài?" Thời Sênh chớp mắt, "Tôi cảm thấy nơi này rất tốt, muốn làm thế nào thì làm, muốn giết liền giết."

Trước kia có người gọi hắn biến thái, hôm nay xem ra, người phụ nữ này mới thật sự biến thái.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, giọng nói đột nhiên trầm thấp xuống, "Cuộc sống như vậy thật nhàm chán."

Chương 893: Vô hạn trốn giết (26)

"Tôi làm nhiều chuyện nhàm chán rồi, chút này tính là cái gì." Thời Sênh hừ một tiếng, "Con người dù sao cũng phải tìm niềm vui cho cuộc sống của mình, tận hưởng lạc thú trước mắt, đâu biết khi nào sẽ chết đâu?"

"Xem ra cô ở bên ngoài cũng không có gì vướng bận." Có thể coi thế giới này thành chỗ vui chơi, cũng chỉ có người không hề vướng bận, vô cùng biến thái mới thế.

Thời Sênh nghiêng đầu, "Anh vẫn nghĩ còn có thể đi ra ngoài à?"

Dựa theo đặc điểm của tiểu thuyết, người sáng tạo thế giới này tuyệt đối không có ý tốt, cho dù có người thật sự đạt tới cấp bậc cao nhất, cũng không ra được.

Đương nhiên đây chỉ là kết luận của cô, nhưng mà cô không ngại đặt kết quả xấu nhất lên đầu.

Phương Thần ôm một tia hy vọng xa vời, "Có lẽ... Có lẽ có thể được?"

Trên mặt Thời Sênh đầy nụ cười ác ý, "Vậy thà rằng anh tự sát đi cho nhanh, nói không chừng phát hiện lúc này chỉ là ác mộng của mình."

Khó khăn lắm Phương Thần nổi lên một chút cảm xúc, bị những lời này của Thời Sênh đánh nát, "Lúc trước tôi còn không hiểu một cô

nhóc như cô, sao có thể làm cho thế giới tăng lên một sao. Hiện tại tôi hơi hiểu rồi."

"Tôi còn có thể gọi thần long ra đấy." Thời Sênh lườm một cái.

"Cô ở bên ngoài gây ra chuyện xấu gì?" Phương Thần đột nhiên có chút tò mò.

Lúc này Phương Thần không chỉ tò mò về thanh kiếm kia, mà bắt đầu có chút tò mò về Thời Sênh này.

Lâu lắm rồi hắn không gặp người quỷ dị như vậy.

Lúc cô không nói lời nào, nhìn chỉ là một cô bé yếu ớt, mảnh mai, giống như một cô gái có thể dùng một ngón tay giết chết.

Nhưng khi có người chọc vào, mới phát hiện toàn thân cô đều là gai. Bạn đâm cô ấy một chút, thế nào cô ấy cũng sẽ đâm chết bạn, đâm không chết cũng phải tra tấn bạn nửa chết nửa sống.

Hắn chính là ví dụ rõ ràng.

Dù sao cô ấy sống không tốt, bạn cũng đừng mong sống được tử tế.

Thời Sênh suy nghĩ, "Giết người." Nghề của nguyên chủ là sát thủ, giết người đối cô mà nói là chuyện thường.

Nhưng mà muốn nói chuyện xấu chính cô trải qua.

Thì Sênh cặn bã tỏ vẻ: làm nhiều lắm, đếm không hết, viết một quyển tiểu thuyết, cũng phải dài ngàn vạn từ.

Thời gian hai người nói chuyện kỳ thật cũng không dài, vừa rồi lúc

bọn họ gặp nhóm người thứ ba, đám người Ngải Mễ phía trước cũng gặp.

Mà không chỉ một nhóm, đám Thời Sênh giải quyết xong, bên kia còn đang đánh nhau kịch liệt.

Thời Sênh tìm chỗ cao cao ngồi xổm xuống, lấy hạt dưa xem chiến cuộc phía dưới.

"Cô không lo à?" Phương Thần nhịn không được, "Tất cả những người này đều là hướng tới cô."

"Sợ cái gì?" Thời Sênh phun vỏ hạt dưa, "Đoàn thứ ba theo anh nói, gặp người là giết, vậy đoàn thứ nhất với đoàn thứ hai nhất định sẽ kết minh. Đến lúc đó chính là hai bên chiến đấu với nhau, làm gì có thời gian tới bắt tôi."

Phương Thần: "..."

Tuy rằng cảm thấy là lạ chỗ nào đó, nhưng mà cô phân tích cũng rất có lý.

Không đúng!

"Cô không sợ bọn họ kết minh cùng bắt cô à?" Mặc dù nhóm thứ ba hơi giống cỗ máy giết người, nhưng bọn họ còn có chút lý trí.

Thời Sênh cười rất tự tin, "Vậy cứ đến đi, làm như tôi sợ bọn họ vậy."

Phương Thần sắp nghẹn đến nội thương, còn chưa nghĩ ra phải nói tiếp thế nào, lại nghe cô gái này kiêu ngạo nói, "Vừa lúc tận diệt lấy đầu người."

Phương Thần: "..." Luận kỹ thuật khoe khoang khoác lác, hắn chịu phục.

Gần đây Ngải Mễ và Hứa An Viễn bồi dưỡng cảm tình nhanh chóng, lúc này đã có chút ăn ý, hợp lực xử lý một người.

Phương Thần nghĩ Thời Sênh chỉ đến xem diễn, kết quả cô xem một lúc, đột nhiên đi tới nhà cao bên cạnh.

Phương Thần đứng tại chỗ không đi lên cùng, đại khái vài phút sau, một tiếng phành phạch từ phía sau dãy nhà cao tầng truyền đến, ngay sau đó chính là Hắc Tinh Linh ùn ùn kéo đến.

Phương Thần: "..." Hắn còn ở đây mà!!

Cô làm chuyện loại này còn không biết nhắc nhở một câu sao?

Cho dù không có tình đồng đội, tốt xấu gì cũng có chút đồng bọn chứ!!!

Thời Sênh mà biết nghĩ đến đồng bọn, cô sẽ không là Thời Sênh.

Hắc Tinh Linh vừa ra liền đi thẳng đến nhóm Ngải Mễ bên kia, dù sao đồ ăn bên kia cũng nhiều hơn, Phương Thần chỉ có một, không đủ chia.

Phương Thần nhân cơ hội chạy đến kiến trúc bên cạnh, đi theo phương hướng vừa rồi Thời Sênh đi, tìm được cô nàng nào đó đang ngồi một góc xem kịch.

"Cô cần gì phải chơi khó họ vậy?" Phương Thần rất không hiểu.

Với năng lực của cô, hoàn toàn có thể yên bình sống sót ở thế giới này, cần gì phải đi theo mấy người phía trước kia.

Còn gây sự như vậy.

Nếu thật sự muốn giết chết bọn họ, trực tiếp xông lên không phải tốt hơn sao, phiền toái như vậy làm gì?

Thời Sênh cắn hạt dưa, "Nhìn không vừa mắt."

Nam nữ chính đều nhìn không vừa mắt, tùy hứng như vậy đấy.

Phương Thần không muốn nói chuyện với Thời Sênh biến thái này. Hắn nhìn về phía chiến trường bên kia, đối mặt nhiều Hắc Tinh Linh như vậy, đám người Ngải Mễ chỉ có thể trốn chạy.

Thời Sênh vỗ vỗ tay đứng lên, lấy thiết kiếm đi xuống lầu.

"Làm gì đó?"

"Giết chim."

"..."

...

Phương Thần nghĩ đến sau khi mình nói rõ ngọn ngành với Thời Sênh, cho dù Thời Sênh không coi hắn là đồng bọn, cũng sẽ không hở chút là rút kiếm.

Hiển nhiên Phương Thần đánh giá cao địa vị của mình, Thời Sênh không có gì đặc biệt với hắn, phải lấy kiếm vẫn lấy kiếm.

Đối với một tên biến thái muốn cướp kiếm của mình, Thời Sênh làm sao có thể hạ thủ lưu tình được. Nếu không phải Phương Thần chạy trốn nhanh, đã sớm bị cô chém thành tám miếng cho chim ăn rồi.

Thời Sênh vẫn đi theo phía sau Ngải Mễ muốn tìm cách thăng cấp.

Thời Sênh trầm mê thăng cấp gọi BOSS thế giới, phỏng chừng đã không nhớ rõ mình phải làm gì nữa rồi.

Thế giới cấp ba sao, chẳng những có người chơi giống cỗ máy giết người, thời tiết cũng bắt đầu trở nên thay đổi thất thường.

Trời âm u mờ mịt, nói mưa là mưa.

Mưa này đều mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, loài người căn bản không có cách nào đi trong cơn mưa này.

Nếu lúc trời mưa không tìm được nơi tránh né, đợi mưa tạnh cũng chỉ còn lại một đống máu loãng.

Nhưng mà mưa này lại là chất dinh dưỡng cho đám thực vật ăn thịt người. Trước khi trời mưa còn là một gốc cây non, sau khi trời mưa nói không chừng đã trưởng thành.

Trừ nấm ăn thịt người, hoa ăn thịt người, Thời Sênh còn nhìn thấy cỏ ăn thịt người, cây ăn thịt người, dây leo ăn thịt người...

Dù sao chỉ cần là thực vật, mẹ nó đều ăn thịt người.

"Đó là cái gì vậy!!"

Thời Sênh nghe được tiếng kêu sợ hãi phía trước, ngẩng đầu nhìn, vô số dây quấn quanh phế tích, một gốc cây đặc biệt lớn đứng ở

trong đó, nở hoa hồng nhạt, quanh tán cây đều là màu phấn hồng.

"Hoa đào?" Thời Sênh nhướng mày, cây đào lớn như vậy, khẳng định có đồ để thăng cấp.

Thời Sênh lại bắt đầu ngứa tay.

Nhưng mà cô còn chưa đi lên, cây đào vừa rồi còn đứng, đã ầm ầm sập xuống, đóa hoa xung quanh nháy mắt lụi tàn.

Cây đào ngã xuống đất, thẻ đen của Thời Sênh có động tĩnh.

Cô lấy ra liền thấy, pháo hoa phóng đến hư không.

[Cấp bậc người chơi Bạch Kỳ cấp bậc quá cao, thế giới nhiệm vụ tăng lên bốn sao, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng.]

Thời Sênh: "..." Bạch Kỳ là thằng thiểu năng nào?

Lại dám đoạt bát cơm của cô?

Đã bảo để cho một mình cô lẳng lặng vênh váo cơ mà?

Chương 894: Vô hạn trốn giết (27)

Thời Sênh muốn đi xem ai đoạt bát cơm của mình, cầm kiếm bừng bừng khí thế tiến lên.

Đám người Ngải Mễ còn tưởng rằng Thời Sênh tới tìm, đều đề phòng nhìn chằm chằm cô, ai biết cô đi qua bọn họ rất nhanh, cũng không nhìn họ lấy một cái.

Tới chỗ cây đào sập, Thời Sênh không nhìn thấy người, chỉ nhìn thấy mấy chữ khắc trên rễ đào trên mặt đất.

-- Đã lâu không gặp.

Đã lâu không gặp!

Lại là đã lâu không gặp!

Tên thiểu năng Mộ Bạch kia!

Đã lâu rồi Thời Sênh không bội phục một người nào như vậy. Chỉ có hắn sau mỗi lần tự sát còn có dũng khí đến khiêu khích mình, Thời Sênh cũng phải khen hắn.

Người có lòng kiên nhẫn, tất thành chuyện lớn.

Phương Thần giống như u linh xuất hiện bên cạnh Thời Sênh. Hắn cúi đầu nhìn chữ trên mặt đất, "Đây là viết cho ai?"

"Dù sao không phải gửi cho anh."

Phương Thần cười khẽ, " May quá, may mà không phải gửi cho tôi."

Hắn dừng một chút, "Cô biết Bạch Kỳ?"

Hắn biết Bạch Kỳ, nhưng cũng chưa từng gặp, nghe nói bộ dạng rất đẹp, cũng bởi vì bộ dạng rất đẹp, nên hắn lập tức nhớ kỹ hắn ta.

"Liên quan gì đến anh?" Vô sự xum xoe, không phải gian cũng là trộm.

Phương Thần nhún nhún vai, vốn định nói cho cô một chút tin tức, nếu cô đã nói như vậy, mình cũng đừng xen vào việc của người khác.

Nếu cô chết cũng hay, thanh kiếm kia sẽ thuộc về hắn.

Phương Thần cảm thấy mình thật sự rất thông minh.

Tên Bạch Kỳ này cũng có trong nội dung vở kịch, cũng là một BOSS thế giới, nhưng mà không ngờ bị tên thiểu năng Mộ Bạch kia chiếm mất.

Tập hợp BOSS thế giới không phải là giấc mộng.

...

Sau khi thế giới nhiệm vụ cấp bốn sao mở ra, Thời Sênh phát hiện trên bản đồ nhiều người lên, là cái loại tùy tiện đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy người ấy.

Những người này cũng không giống nhóm người thứ ba chỉ biết giết

chóc, trong bọn họ có rất nhiều đều là người mới, vẫn còn mù mờ với quy tắc.

Đương nhiên cũng có người cấp bậc rất cao, thế giới này càng giống trường săn bắn hơn, người mới bị đưa vào chính là con mồi.

"Đừng mà... Van xin các ngươi đừng... Cứu tôi với, ai cứu tôi với, tôi không muốn chết..."

Thời Sênh hờ hững đi qua hiện trường giết hại, đạp lên máu tươi đầy đất, cô cũng không có phản ứng gì.

Người canh gác trên ngã tư đường cảnh giác quan sát cô, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười vang, ác độc lại vặn vẹo.

Quan sát Thời Sênh xong, người canh gác đột nhiên gào lên với bên trong, "Lão Đại, nơi này có một người phụ nữ, còn có một thằng trai bao nữa."

Trai bao Phương Thần: "??" Nằm cũng trúng đạn?

Nghĩ lại mới thấy, những người này coi trọng cô gái này, thì xui to rồi.

Một đám người đi từ trong ra, nhanh chóng chặn đường Thời Sênh, một gã to cao để râu đẩy người ra đi tới, ánh mắt dâm tà "Em gái đi một mình à?"

Thời Sênh liếc mắt nhìn gã kia một cái, "Mày mù à? Cả đám người đông như vậy mày không nhìn thấy à?"

Gã đàn ông sửng sốt, nhìn quanh bốn phía, "Em gái đừng lừa người. Sao ta chỉ nhìn thấy một mình em?"

Phương Thần: "..." Hắn không phải người sao?

Còn có một đám người cô nói ở nơi nào? Sao hai người này nói chuyện quỷ dị vậy.

Thời Sênh nhướng mày, xoa thắt lưng, hung dữ nói: "Chúng tao nhiều người thế mà mày chỉ nhìn thấy một mình tao, mày có ý tứ gì, cố ý gây sự phải không!"

Gã đàn ông: "..."

Hắn thật sự chỉ nhìn thấy một mình cô, tên trai bao kia có thể bỏ qua.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ “ông đây có người” của cô gái, gã đàn ông lại có chút không xác định, lẽ nào lại có ma?

"Chúng mày có thấy không?" Gã đàn ông quay đầu hỏi đàn em bên cạnh.

Đám đàn em cũng không hiểu ra sao, lắc đầu tỏ vẻ mình không thấy được.

"Con nhóc này lừa chúng ta, mày chỉ có một mình, làm gì có một đám đâu." Một đàn em hơi to gan tiến lên góp lời.

"Muốn đánh à! Đến đi!" Thời Sênh xắn tay áo.

Thời Sênh xắn tay áo xong liền lấy kiếm, lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng, động tác lưu loát bổ tới. Kẻ gặp họa trước tiên chính là tên đàn em nói Thời Sênh lừa bọn họ.

Gã đàn ông vừa thấy đàn em bị đánh, ánh mắt vừa rồi còn có chút

khinh bỉ lập tức sắc bén lên, "Bắt lấy nó cho tao, phải còn sống. Mẹ cái con đàn bà khốn nạn, lại còn dám động thủ. Hôm nay ông phải cho mày biết thế nào là lợi hại."

Thời Sênh nhếch môi cười, nhanh chóng xông lên trước, lao thẳng đến gã đàn ông kia.

Tốc độ của Thời Sênh vốn rất nhanh, lại thêm kỹ năng trên thẻ đen, nhóm người này làm sao có thể là đối thủ của Thời Sênh, chỉ trong nháy mắt, đã bị Thời Sênh đánh bại.

Số người trên nhiệm vụ tăng lên vèo vèo.

Cuối cùng còn đứng ở đây cũng chỉ còn lại gã đàn ông kia.

"Mày mày..." Lúc này gã đàn ông làm gì còn dáng vẻ thổ phỉ như vừa rồi, mặt xanh mét nhìn Thời Sênh, đáy mắt hình như có chút không thể tin.

"Chưa từng nghe đến tên tao sao?" Thời Sênh cười tủm tỉm nhìn gã đàn ông, môi hồng nhạt mở ra, "Tao tên là Dư Hạ."

Dư...

Dư Hạ!?

Đương nhiên hắn đã từng nghe đến tên Dư Hạ. Hắn là nhóm người thứ hai vào, biết rõ lời đồn về Dư Hạ.

Người phụ nữ này cưỡng chế thăng cấp thế giới lên hai sao, lại từ cấp hai sao tăng lên tới cấp ba sao.

Đều nói không thể dây vào người phụ nữ này được.

Nhưng lại có vô số người muốn giết cô.

Gã đàn ông xoay người bỏ chạy, còn chưa chạy ra mười mét, phía sau đột nhiên phát lạnh, cả người hắn đều nhào về phía trước, ngã trên một đống đất đá.

Thời Sênh chậm rãi tiến lên rút thiết kiếm về, lau sạch vết máu trên mũi kiếm, ánh mắt dừng trên người gã đàn ông còn chưa tắt thở.

"... Dư... Dư Hạ..." Gã đàn ông run rẩy vươn tay, cũng không biết muốn bắt cái gì, cuối cùng chỉ bắt được không khí, vô lực hạ xuống.

Thời Sênh âm u nói, "Muốn mạng tao à, phải học cách làm thế nào để giữ mạng trước đã."

"Xem ra một ngày nào đó, tôi sẽ có cơ hội giết chết cô."

Thời Sênh hừ lạnh, "Chờ mong ngày anh giết tôi, chỉ sợ đến chết anh cũng sờ không được một góc áo của tôi."

Phương Thần: "..." Nói cho cô biết, cứ không coi ai ra gì như vậy là ăn đòn đấy!

Thời Sênh bắt đầu lấy thẻ đen trên người những người này.

Ở chỗ phế tích vừa rồi những người đó dừng lại, có một cái đầu nhỏ thật cẩn thận ló ra quan sát xung quanh, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Thời Sênh.

Thời Sênh lấy xong của mọi người, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt dừng chính xác trên người đang rình mò mình.

Mái tóc vàng lúc này rất bẩn thỉu, sắp nhìn không ra màu sắc ban đầu, con ngươi xanh lam giống như bao phủ một tầng u ám, ảm đạm không ánh sáng, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Người này, đúng là Miêu Miêu lúc trước bị tách ra.

"Dư..." Cô há miệng thở dốc, âm điệu khàn khàn, "Chị Dư Hạ."

"Bùi Tiến đâu?" Ánh mắt Thời Sênh bình tĩnh, giống như không thấy sự thảm hại của Miêu Miêu.

"Anh Bùi..." Miêu Miêu nói chuyện tựa hồ thực khó khăn, cần thở mạnh, "Anh Bùi... Anh Bùi chết rồi."

Chương 895: Vô hạn trốn giết (28)

Sau khi Bùi Tiến cùng Miêu Miêu tách ra với Thời Sênh, may mắn còn sống sót. Nhưng mà sau hai lần thăng cấp, cấp bậc Bùi Tiến không theo kịp, gặp đám người vừa rồi kia, vì bảo vệ Miêu Miêu chạy trốn nên bị bọn họ giết.

Miêu Miêu không chạy được xa cũng bị bắt trở về, bọn họ thấy cô xinh đẹp, lúc này mới không giết cô.

Nhưng mà...

Thời Sênh lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong không gian ra đưa cho Miêu Miêu thay, tóc thì chắc chắn không có cách nào làm sạch được.

Miêu Miêu thay quần áo xong, trầm mặc ngồi một bên, cổ và cánh tay cô ấy vẫn còn lưu lại một ít dấu vết.

Sau một lúc lâu Miêu Miêu mới nghẹn ra hai chữ, "Cảm ơn."

Thời Sênh quỷ dị liếc nhìn cô một cái, "Cô cảm ơn tôi làm gì? Cô không biết vì tôi nên cô mới có thể biến thành cái dạng này sao?"

Miêu Miêu ôm cánh tay, tựa hồ như vậy có thể làm cho cô ấy có chút cảm giác an toàn, "Em biết, nhưng mà chị giúp em giết bọn họ. Nếu chỉ mình em... Em không giết được bọn họ."

Ngay cả tự cứu mình cô ấy cũng không làm được, càng đừng nói đến báo thù cho Bùi Tiến.

Trong lòng cô ấy oán giận, là bởi vì Thời Sênh thế giới này mới biến thành như vậy. Nếu không biến thành thế này, anh Bùi cũng sẽ không chết.

Nhưng mà như thế thì có tác dụng gì.

Anh Bùi đã chết.

Mà Thời Sênh đã tiêu diệt những người hại chết anh Bùi.

Thời Sênh không hiểu lắm suy nghĩ của em gái này, "Cố gắng sống tiếp cho tốt đi."

Bùi Tiến rất quan tâm đến cô gái này, nếu không cũng sẽ không tình nguyện để mình bị bắt, cũng muốn để cho cô ấy chạy.

Miêu Miêu ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, cánh môi như mất đi màu sắc, cổ họng khô khốc, cô khó khăn nuốt nước miếng, "Em có thể đi theo chị không?"

"Đi theo tôi làm gì?"

Miêu Miêu dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, gằn từng chữ một: "Đi theo chị có thể sống, em muốn sống."

Thời Sênh chống cằm, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng như cũ, "Muốn sống phải không từ thủ đoạn, cô xác định cô có thể giết người?"

Sắc mặt Miêu Miêu thoáng mơ hồ, sau đó không biết nghĩ đến cái gì, cô ấy kiên định gật đầu.

Thời Sênh miễn ý kiến. Miêu Miêu coi như Thời Sênh đáp ứng rồi,

lúc cô rời đi, chủ động đuổi theo cô.

Phương Thần càng ngày càng thấy kỳ quái, "Không phải cô nói không mang theo gánh nặng sao? Lẽ nào con nhóc này không phải gánh nặng?"

Thời Sênh lạnh lùng liếc hắn một cái, "Tôi thích."

Phương Thần "..."

Ờ, cô trâu cô có quyền.

Miêu Miêu là con lai. Lúc trước khi đến thế giới này, cô ấy lỡ tay đẩy mẹ kế xuống cầu thang, vốn mẹ kế cô ấy có thể sống sót, nhưng cô ấy không gọi điện thoại cấp cứu, trơ mắt nhìn mẹ kế chết.

Cô ấy ghét nhất là mẹ kế, lúc đối mặt với những người khác, cô ấy là thiên sứ nhỏ dịu dàng đáng yêu, nhưng lúc đối mặt với mẹ kế, cô ấy chính là tiểu ác ma bị tà ác chi phối.

Đương nhiên mấy tin tức này là Phương Thần hỏi ra, Thời Sênh sẽ không hỏi loại vấn đề buôn dưa lê này.

Phương Thần đột nhiên ném ra một vấn đề, "Cô có hối hận không?"

Thời Sênh hơi hơi liếc mắt.

"Không hối hận." Miêu Miêu kiên định lắc đầu, "Là cô ta đoạt cha tôi, hại chết mẹ tôi, cô ta chết là đáng đời."

"Nhưng cô lại vì vậy mà đi vào thế giới này, cô thật sự không hối hận chút nào sao?" Phương Thần tiếp tục hỏi.

Miêu Miêu chần chừ, vẫn lắc đầu.

Phương Thần quay đầu nhìn Thời Sênh, ánh mắt có chút phức tạp, "Tôi đã từng hỏi rất nhiều người, bọn họ cũng không hối hận chuyện từng làm."

"Cho nên kết luận của anh là gì?" Con người chỉ cần một khi tin tưởng vững chắc một chuyện, rất khó dao động.

Phương Thần cũng không biết mình có được kết luận gì.

Bởi vì bọn họ không biết hối cải, cho nên mới bị đưa tới nơi này, trải qua chuyện tàn khốc này sao?

Phương Thần nhích lại gần Thời Sênh, "Cô cảm thấy thật sự tồn tại thần sao?"

Việc này, hình như chỉ có thần mới có thể làm được?

Thần trừng phạt người không biết hối cải, tội nghiệt đầy người.

Những lời này hắn nghe được từ rất nhiều người đẳng cấp cao, càng là người gần với cỗ máy giết người, lại càng thờ phụng những lời này.

Bọn họ cảm thấy những người đó đều có tội, mà bọn họ chỉ tiêu diệt những kẻ có tội ở đây, bọn họ là sứ đồ của thần, về sau sẽ được thần cứu rỗi.

"Dựa vào cái gì phải nói cho anh?" Giọng Thời Sênh rất gợi đòn, trả lời một câu.

Phương Thần: "..."

Thực sự không thể nào nói chuyện nổi.

...

Thời Sênh và Phương Thần trì hoãn một thời gian ở phía sau, lúc đuổi theo đám Ngải Mễ, sắc trời đã tối mịt.

Xui xẻo là trời bắt đầu mưa, mà phía trước chỉ có một nơi tránh được mưa.

Nhóm Ngải Mễ đi vào trước Thời Sênh. Thời Sênh đi vào, hai người trong đó trực tiếp đứng ra ngăn cản Thời Sênh, "Nơi này các người không thể vào được."

Thời Sênh nhướng mày, "Vì sao?"

"Chúng tôi tới nơi này trước." Người nọ nhíu mày nói, ai muốn ở cùng một kẻ biến thái như vậy chứ.

Thời Sênh xù lông, "Viết tên anh chắc? Anh còn muốn chiếm đất xưng vương sao! Muốn đánh nhau cái phải không?"

"Đây là nơi chúng tôi đến trước chiếm được, thứ tự đến trước và sau chẳng lẽ cô không học qua à?"

Thời Sênh giơ giơ thiết kiếm, "Tôi còn biết nắm đấm ai to hơn người đó có quyền nói."

"Dư Hạ cô đừng quá quắt!" Em gái bên cạnh Ngải Mễ trực tiếp chạy lại đây, "Đây là chỗ chúng tôi chiếm trước, cô không thấy xấu hổ à?"

"Ôi." Thời Sênh khoa trương kinh ngạc một chút, "Thật đúng là không

thấy."

Xấu hổ là cái quỷ gì?

Cô còn có thể có thứ đó sao?

"Cô..."

Ngải Mễ đè lại bả vai em gái kia, kéo cô ta ra sau lưng, "Cho cô ấy vào đi."

Hai người chặn đường đều khó hiểu, "Ngải Mễ?"

Ngải Mễ khẽ lắc đầu, đáy mắt có chút ý cảnh cáo. Lúc này hai người mới không tình nguyện tránh ra.

Thời Sênh nhìn thấy đường đi, lui ra phía sau từng bước, cười tủm tỉm hỏi: "Mọi người cùng nhau ra tắm rửa một cái đi nhỉ?"

Thời Sênh lấy từ không gian ra hai loại áo mưa, một cái ném lên người Miêu Miêu, một cái ném lên người mình, kéo Miêu Miêu lui ra ngoài màn mưa.

Mưa xối xuống, rơi vào áo mưa kia, nhưng không bị ăn mòn.

Phương Thần: "..." Còn tôi đâu?

Nhưng mà Thời Sênh cũng không để ý tới hắn, kiếm trong tay đâm tới chỗ Ngải Mễ, người không có nghe hiểu câu nói kia của Thời Sênh, lúc này làm sao còn không hiểu.

Kẻ điên này!!

"Dư Hạ!!!" Ngải Mễ hét lớn một tiếng.

Thiết kiếm của Thời Sênh đã đâm tới, mưa bị kiếm khí tách ra, bay đến bên bọn họ, áp lực từ phía trước dội lại đây.

"Tránh ra!"

Ngải Mễ phản ứng lại trước, gào lên nhắc nhở mọi người còn chưa hoàn hồn.

Lúc này mọi người mới như tỉnh mộng, đều tự tránh sang hai bên, kiếm khí bổ vào kiến trúc, chia năm xẻ bảy.

Cây cột chống đỡ bên cạnh xuất hiện vết rạn, vết rạn ‘ răng rắc răng rắc ’ lan ra, toàn bộ cây cột đều là vết rạn như mạng nhện.

Cây cột yếu ớt không chống đỡ được kiến trúc khổng lồ.

Trong khoảnh khắc liền sụp đổ, biến thành một đống phế tích.

Mưa đánh vào phế tích, ‘ vèo vèo ’ tản ra khói trắng.

Phương Thần không biết dùng biện pháp gì ngăn mưa, nhưng sắc mặt hắn lúc này tuyệt đối không thể nói là tốt.

Người phụ nữ này ác lên, thật đáng sợ!

Lại thấy may mắn vì lúc trước mình coi trọng chính là kiếm của cô, mà không phải mệnh của cô.

Chương 896: Vô hạn trốn giết (29)

"A..."

Có người bò từ trong phế tích ra, mưa rơi trên người, tính ăn mòn mãnh liệt, làm hắn không chịu nổi kêu thảm thiết.

Tiếng kêu kia cắt qua phía chân trời, bị tiếng mưa rơi làm tan vỡ, càng lộ vẻ âm u khủng bố.

Ngải Mễ được Hứa An Viễn ôm, trong tay Hứa An Viễn cầm một tấm thẻ, Thời Sênh nhìn bốn phía bọn họ có một lớp ánh sáng nhạt, trong bóng đêm đột ngột hiện ra, bao phủ bọn họ ở trong đó, ngăn cách mưa.

Thời Sênh quay đầu nhìn Phương Thần, trong tay Phương Thần cũng có thẻ giống vậy.

Đây là kỹ năng thẻ gì?

Lợi hại như vậy!

Tại sao ông không có? Không phục!

"Dư Hạ..." Ngải Mễ nghiến răng nghiến lợi.

Cô ta muốn giết người phụ nữ này.

Thời Sênh hơi hơi nghiêng đầu, vẻ mặt người từng trải khuyên,

"Đừng tức giận như vậy, chúng ta vốn chính là ở phe đối lập, không phải cô chết chính là tôi sống, cô nghĩ thoáng chút."

Không tức giận, bảo cô ta sao có thể không tức giận.

Đồng bọn của cô ta...

"Dư Hạ tao sẽ không bỏ qua cho mày!" Mắt Ngải Mễ đỏ ngầu, nếu không phải Hứa An Viễn lôi kéo cô ta, phỏng chừng cô ta đã xông lại đây rồi.

"Chỉ nói thì có ích lợi gì, có bản lĩnh giết chết mới được."

Thời Sênh xoay xoay thiết kiếm, đột nhiên đâm tới bên bọn họ.

Hứa An Viễn biến sắc, toàn thân đều căng lên, nhưng mà trong không khí trừ bỏ tiếng mưa rơi tí tách, cũng không có âm thanh gì khác.

Thời Sênh đâm thiết kiếm xuống mặt đất một phát, kiêu ngạo nói: "Gan bé xíu vậy, còn muốn giết chết tao à? Trở về luyện gan đi!"

Ngải Mễ trừng mắt nhìn Thời Sênh chằm chằm, cố gắng xua tan lửa giận bốc lên, có chút không thể khống chế nổi.

Đối mặt với kẻ biến thái này không thể tức giận được, cô ta phải bình tĩnh mới có biện pháp đối phó với cô.

Thời Sênh đứng trong chốc lát, cũng không biết cân nhắc cái gì, không thấy được Phương Thần đụng đến Hứa An Viễn lúc nào.

Chờ cô nhìn thấy, Phương Thần đã khởi xướng công kích với Hứa An Viễn.

Thời Sênh: "..." Sao luôn có người đoạt bát cơm với mình?

Phương Thần cùng Hứa An Viễn có thù hận gì?

Ân oán của Phương Thần cùng Hứa An Viễn nói ra rất dài, dù sao chính là đối thủ một mất một còn. Hai người đều không thể chấp nhận được đối phương, lúc trước Phương Thần không động thủ là cảm thấy thời cơ không hợp.

Nhưng mà lúc này cơ hội tốt như vậy, nếu không động thủ, vậy hắn đúng là thiểu năng.

Hứa An Viễn vừa đánh nhau với Phương Thần, vừa phải chú ý Ngải Mễ, vẫn bị vây ở hạ phong.

Đại khái là Phương Thần nhìn ra Hứa An Viễn để ý Ngải Mễ, thay đổi đối tượng công kích, Hứa An Viễn cầm thẻ trong tay đưa cho Ngải Mễ, đẩy cô ta ra xa xa.

Sức chiến đấu của Phương Thần không tệ, hơn nữa có thẻ đen phụ trợ, kỳ thật cũng coi như lợi hại.

Hứa An Viễn lúc trước bị dồn xuống thế hạ phong, nhưng không có Ngải Mễ, hai người đánh với nhau, lại không phân biệt được cao thấp.

Các loại thẻ kỹ năng bay loạn, trong bóng đêm thỉnh thoảng hiện lên tia sáng chói mắt.

"Rầm!"

Tựa hồ có người bị đánh bay, bóng đen nện xuống đất, có có tiếng

kêu rên đau đớn.

Trong bóng đêm có ánh sáng nhạt sáng lên, Thời Sênh thấy rõ người té trên mặt đất.

Phương Thần ngã vào một đống đổ nát, thép dựng đứng bốn phía, trong tay Hứa An Viễn cầm một thanh đao, đang từng bước đi tới gần Phương Thần.

Mưa to không biết ngừng từ khi nào, bốn phía yên tĩnh không tiếng động.

"Khụ khụ..." Phương Thần ôm ngực, có chút không cam lòng, hắn mà lại thua.

Phương Thần quay đầu nhìn về phía Thời Sênh, người đó vẫn đứng tại chỗ như cũ, cũng không có phản ứng gì.

"Chị Dư Hạ..." Miêu Miêu lắc lắc tay Thời Sênh, giọng điệu hơi lo lắng, đại khái nguyên nhân là sợ Thời Sênh, có vài phần nhút nhát đáng yêu.

"Làm gì?" Thời Sênh tức giận trừng Miêu Miêu một cái.

Miêu Miêu chỉ chỉ Phương Thần, mím môi không nói lời nào.

"Không chết được, cô cuống lên làm gì?" Cô dám cược thiết kiếm, Phương Thần tuyệt đối còn con át chủ bài.

Miêu Miêu bị Thời Sênh trừng không dám nói lời nào, chỉ có thể căng thẳng nhìn bên kia.

Phương Thần quả thật có át chủ bài, tình huống bình thường hắn sẽ

không dùng, nhưng mà hiện tại...

Không dùng không được.

Hắn nhanh chóng lấy thẻ đen ra, thẻ đen vẽ lên trên không khí trước mặt hắn, cả không gian tựa hồ đều bị xé rách, xé thành một động đen hình tròn.

Động đen đánh về phía Hứa An Viễn như tia chớp, bóng người Hứa An Viễn đột nhiên biến mất trong động đen.

Sau khi Hứa An Viễn biến mất, thẻ đen trong tay Phương Thần vỡ thành mấy mảnh, rơi từ trong tay hắn xuống.

Loại thẻ này chỉ có thể dùng một lần.

Động đen không tiêu diệt Hứa An Viễn, chỉ đưa hắn tới một nơi nào đó.

Đáy mắt Phương Thần có chút đáng tiếc, nhưng đồng thời cũng thở phào.

Đau quá...

Mông đau quá!!!

Chỗ mông hắn ngồi vào, là một cái hố, bên trong tràn đầy nước mưa có tính ăn mòn, hắn cảm giác mông mình sắp không còn nữa.

Phương Thần cởi áo khoác, chống mặt đất lắc lắc đứng lên, dựa vào bản năng nhìn về người phía xa xa, "Cô Dư, thấy chết mà không cứu, thói quen này của cô thật không tốt."

Không ai đáp lại hắn.

Ngay lúc Phương Thần nghĩ cô đi rồi, giọng nói âm u từ bên cạnh vang lên.

"Chẳng phải anh không chết sao? Không chết thì nói quái gì." Thấy chết mà không cứu đã là gì, cô không đi lên bổ thêm một đao đã là tốt lắm rồi.

Phương Thần giận.

Thế mà cũng nói được!

Nếu hắn chết thật, còn có thể lèm bèm sao?

"Đó là do tôi may mắn."

"Vận may cũng là một phần thực lực." Nhưng mà bình thường vận may đều là của nam nữ chính, hoàn toàn không có một xu quan hệ nào với vật hy sinh như bọn họ.

Lần này Phương Thần may mắn, chờ Hứa An Viễn giết đến, là hắn biết xui xẻo ngay.

Đương nhiên lời này Thời Sênh sẽ không nói cho hắn.

Phương Thần không nói lại được gì, không cứu thì không cứu, hắn đã sớm quen rồi, cũng không trách cô.

"Người phụ nữ kia đâu?"

Thời Sênh lấy ra từ không gian một cái đèn pin, chiếu vào chỗ Ngải Mễ tránh đi vừa rồi, "Chạy rồi."

Phương Thần: "..." Người phụ nữ này là cái túi thần thông sao? Sao cái gì cũng mò được ra?

Phương Thần đứng lên từ phế tích, mông cực kỳ đau. hắn nhe răng trợn mắt hỏi, "Cô có thẻ không gian à?"

Hắn chỉ thấy thẻ không gian một lần, nhưng mà chỉ có trên tay một người cấp bậc rất cao, hắn cũng không có gan lên cướp.

Thời Sênh đột nhiên chiếu đèn pin đến trước mặt Phương Thần, trực tiếp đối diện với ánh mắt hắn.

"Làm gì!" Phương Thần tránh sang bên cạnh, "Làm mù mắt tôi thì cô có đền không?"

Thời Sênh bình tĩnh nói tiếp, "Đền không được giết chết là xong."

Phương Thần: "..." Có thể tử tế nói chuyện được không!

"Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

Thời Sênh dời đèn pin đi, chiếu sang bốn phía, giọng điệu vẫn bình thản như cũ, "Anh cảm thấy tôi có thì là có, anh cảm thấy tôi không có thì là không có, anh vui là tốt rồi."

Phương Thần: "..." Hắn vui vẻ có tác dụng quái gì!

Hắn muốn yên lặng.

Ôi mông đau quá!

"Miêu Miêu, mau đỡ anh một chút." Phương Thần vươn tay tới Miêu

Miêu, ngón tay đụng đến áo mưa trên người Miêu Miêu, phía trên còn dính một ít nước mưa, ngón tay Phương Thần vươn đi, lập tức vang lên thanh âm‘ xẹt xẹt ’.

"Á!"

Đau quá!

"Anh Phương Thần." Miêu Miêu cởi áo mưa trên người mình, nhanh chóng đỡ lấy Phương Thần.

Hiện tại Phương Thần chỉ muốn tìm một chỗ nhìn xem mông mình còn không.

Hắn cảm giác hai chân mình đều run lên.

Chương 897: Vô hạn trốn giết (30)

Phương Thần nhảy cà tưng cà tưng đi tìm thấy nơi nghỉ ngơi. Hắn chạy ra phía sau ngó thử mông mình.

Nhưng mà hắn phát hiện mình làm thế nào cũng không nhìn thấy tình huống phía sau.

Khó xử thật.

Bên ngoài một người phụ nữ, một cô gái.

Hắn nên làm gì bây giờ?

"Anh Phương Thần? Lâu như vậy còn chưa bôi thuốc xong à? Chị Dư Hạ ăn xong rồi..."

Phương Thần: "..." Biến thái còn ăn bớt đồ ăn của hắn!

"Miêu Miêu..." Phương Thần yếu ớt lên tiếng, "Em có thể giúp anh một chút không?"

Miêu Miêu đứng ở bên ngoài, còn thật sự gật đầu, "Anh Phương Thần anh nói đi."

"Anh..." Phương Thần cào tường, điều này hắn nói sao được!!

Một zai tân như hắn, sao có thể nói ra bây giờ.

"Không sao." Cuối cùng Phương Thần thở dài, thôi thì tự mình làm đi, lại nghĩ nếu có chỗ nào không xử lý được, Phương Thần lại rùng mình, "Đợi đợi đợi chút, Miêu Miêu!"

"Anh Phương Thần?"

"Hắn muốn nhờ cô bôi thuốc cho hắn." Giọng Thời Sênh vang lên bên ngoài, dường như mang theo vẻ ghét bỏ, "Đừng để ý đến hắn."

Mẹ kiếp, đợi đã!

Hắn sẽ mất mạng đấy!

Người phụ nữ này quả nhiên ác độc.

"Em có thể giúp anh Phương Thần mà."

Phương Thần hận không thể đi ra ngoài ôm Miêu Miêu một cái. Đây mới là tư tưởng của người bình thường, đây mới là sự lương thiện mà một cô gái nhỏ nên có.

"Hắn bị thương ở mông, cô muốn nhìn mông hắn à?"

"A... Vậy... Thôi bỏ đi, anh Phương Thần, anh tự thoa đi nhé."

Phương Thần: "??!!"

Đã nói thoa giúp tôi mà?

Miêu Miêu em đừng nghe cô ấy nói bậy!!

"Miêu Miêu... Miêu Miêu..."

Phương Thần kêu liên tiếp vài tiếng cũng không ai đáp lại hắn.

Phương Thần tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, Dư Hạ ông không để yên cho cô đâu!!

Phương Thần ở bên trong mấy giờ, tự hắn sờ soạng tẩy trừ thịt bị ăn mòn, sau đó mới có thể dùng thẻ trị liệu.

Nếu không có thẻ trị liệu, chắc hắn cũng xong rồi.

Từ chuyện này, không khí giữa Phương Thần và Thời Sênh vốn đã dịu đi một chút lại căng thẳng lên. Hai người đều nhìn đối phương không vừa mắt, đều âm thầm muốn giết chết đối phương.

Đương nhiên Phương Thần càng muốn lấy được thiết kiếm, dù sao mục đích lúc ban đầu của hắn chính là thiết kiếm.

Không khí trong đội ngũ thật sự quỷ dị.

...

Từ sau khi nữ chính chạy trốn, Thời Sênh cũng chỉ có thể thăng cấp và ngược Phương Thần giết thời gian.

Nhưng mà cô thăng cấp, tên thiểu năng Bạch Kỳ kia cũng âm thầm thăng cấp theo, mỗi người tăng thêm một sao, giống như so xem ai lợi hại hơn vậy.

Đảo mắt từ cấp bốn sao đã lên tới cấp tám sao, người chơi cấp bậc cao nhất tới cấp 80.

Phương Thần chưa từng gặp người thăng cấp lợi hại như vậy.

Thế giới này đều sắp bị phá hủy rồi.

Ngoạn gia cấp 80 giống như Phương Thần nói, chỉ biết giết, đã hoàn toàn mất đi cảm xúc loài người nên có.

Bọn họ giống máy móc chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, giết sạch tất cả mọi vật còn sống chính là chỉ lệnh của bọn họ.

Thế giới đến cấp tám sao, người chơi vào lúc trước phỏng chừng đều đã chết hết.

Dù sao Thời Sênh tìm những tên quen thuộc trong bảng xếp hạng, ngay cả tên Hứa An Viễn cũng không thấy.

Xếp hạng thứ nhất là cô, thứ hai là Bạch Kỳ.

Thứ ba đến thứ năm, đều là BOSS thế giới.

Tập hợp BOSS thế giới không phải giấc mộng.

Phương Thần xếp dưới hạng mười.

Phương Thần không trâu bò như Thời Sênh, nhưng mà hắn mơ ước kiếm của Thời Sênh, cho nên vẫn đi theo cô, lúc đánh nhau còn có thể dây máu ăn phần.

Phương Thần cảm thấy thế giới quan của mình đã liên tục thay đổi.

Mỗi lần đều mở ra cánh cửa thế giới mới.

Hắn chưa bao giờ biết này trò chơi còn có thể chơi như vậy!

Giống như không hề có điểm không thích hợp...

"Anh Phương Thần..." Miêu Miêu đưa thức ăn cho Phương Thần, "Em trộm cho anh đấy, Chị Dư Hạ không biết."

Phương Thần lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thời Sênh ngồi. Cô cầm tảng đá không biết nhặt được chỗ nào, đang ném từng viên từng viên ra bên ngoài.

Lúc này mặt đất bên ngoài tất cả đều là sâu, trắng trắng nõn nõn, cuộn tròn lại, nhìn rất ngon miệng... Phì, ngon miệng cái rắm!

Thứ này cũng ăn thịt người!

Ăn nhiều người còn có thể tiến hóa ra cánh.

Mặc kệ người khác gặp qua chưa, dù sao hắn chưa thấy qua loại sâu này.

Mà lúc này người phụ nữ kia đang khiêu khích sâu bên ngoài.

Quả thực là có bệnh.

"Đầu óc cô ấy có phải..." Phương Thần chỉ chỉ huyệt Thái Dương.

Miêu Miêu liếc mắt nhìn Thời Sênh một cái, nghiêm túc trả lời, "Chị Dư Hạ nói là nhàm chán."

Phương Thần giật khóe miệng, nhàm chán nên đi hành hạ đám sâu? Đủ rồi đấy!

Sau mỗi lần tăng cấp, thế giới này sẽ có thêm một số thứ kỳ kỳ quái quái gì đó. Đám sâu này xuất hiện lúc cấp sáu sao, hình thức công kích có chút giống nấm.

Hiện tại Hắc Tinh Linh trong thế giới này đã thành thức ăn hạ cấp. Thời Sênh nhìn thấy Hắc Tinh Linh bị một loại cốt điểu đuổi bay đầy trời.

Cốt điểu rất hợp với tên của nó, toàn thân đều là khung xương, không có máu thịt, không có lông, hoàn toàn không biết nó dựa vào cái gì sống sót.

Phương Thần nói đây là chim vong linh, thứ mà thế giới vong linh mới có thể xuất hiện.

Thời Sênh một mình khiêu khích sâu, Phương Thần cùng Miêu Miêu ngồi một bên nói chuyện.

"Dư Hạ!" Phương Thần đột nhiên gọi Thời Sênh.

"Làm gì?"

"Có người đến đây."

"Đến thì anh đi giết đi, bảo tôi làm gì?" Thời Sênh lườm một cái, tay đau không muốn thu đầu người.

Hiện tại bản cô nương chỉ muốn chém tên thiểu năng Mộ Bạch kia!

Nhưng mà tên kia lại đặc biệt giảo hoạt, mỗi lần sắp tìm được, hắn liền gây chút chuyện, chờ cô đi qua, người đã không thấy đâu rồi.

"Không phải, cô lại đây xem." Phương Thần đứng ở cửa sổ đối diện, trong giọng nói có chút vội vàng.

Thời Sênh nhướng mày, nhấc chân đi đến chỗ Phương Thần.

Theo hướng Phương Thần chỉ, có thể nhìn thấy xa xa có một số lượng lớn người đang lại đây.

Thật là một số lớn.

Nhìn ra ít nhất hơn một ngàn người.

Thế giới này trải qua vài lần tăng cấp, số người thật ra đã rất nhiều, nhưng mà đội ngũ quy mô lớn như vậy, bọn họ tuyệt đối chưa từng thấy.

Thời Sênh dựa vào song cửa, vẻ mặt không có gì biến hóa.

"Đội ngũ thế giới này đã kéo đến đây." Thật lâu sau cô mới chậm chạp phun ra một câu.

Phương Thần hiểu ý những lời này của Thời Sênh.

Vài Lão Đại đồng thời ở một thế giới, sao có thể không kết phái.

Ngẫm lại hắn cũng là người từng làm cho người ta kinh sợ, lúc này đã có chút kém cỏi.

Hiện tại danh tiếng của hắn còn kém hơn cả người phụ nữ này.

Thời Sênh nhướng mày hỏi Phương Thần, "Anh không tính chiêu mộ người à?"

Tên thiểu năng này là BOSS mà, nhưng nhìn đội ngũ của người ta, lại nhìn hắn xem.

Sâu sắc ghét bỏ.

"..." Cô ấy lại ghét bỏ mình cái gì? "Nhận người làm gì?"

"Đánh nhau, bằng không thì để làm ấm giường cho anh sao?"

Ấm giường...

Hiện tại mọi người giữ mạng sống cũng khó khăn, ai còn có tâm tư nghĩ đến chuyện đó.

Phương Thần tức giận trừng Thời Sênh một cái, "Sao cô không nhận?"

"Một mình tôi có thể thu phục những người này, nhận người làm gì?" Thời Sênh trả lời đến là đúng lý hợp tình, ngữ khí kiêu ngạo đến cực điểm.

Phương Thần nghiến răng, thật sự rất muốn đánh cô!

Nhưng mà đánh không lại làm sao bây giờ?

Phương Thần dời tầm mắt, nói chuyện với cô, hắn cảm giác mình sắp bùng nổ rồi.

"Bọn họ đi tới bên này."

"Tôi thấy rồi, không cần anh nói."

"Không phải tôi đang nhắc nhở cô sao?"

Chương 898: Vô hạn trốn giết (31)

Lúc hai người cãi nhau, đội ngũ khổng lồ đã tới phía dưới.

Chỗ bọn họ đứng dễ dàng thấy được, lại không giấu giếm, người phía dưới liếc mắt một cái liền thấy được, nhưng trước đó bọn họ phải xử lý đám sâu mới có thể đi qua.

Thời Sênh nhìn thấy bọn họ dọn dẹp đám sâu, động tác thuần thục, vài người đồng tâm tác chiến, phối hợp ăn ý, có thể thấy được đội ngũ này không phải tùy tiện lập ra.

Nhưng những người này cũng có người tác chiến một mình, không khác gì máy móc giết chóc.

"Lại có thể khống chế người chơi đẳng cấp cao à." Thời Sênh lầm bầm một tiếng.

Người chơi đẳng cấp cao cũng không kết phái, đều đi một mình.

"Tôi có nghe nói có một loại thẻ đen, có thể biến người thành con rối của mình." Phương Thần ở bên cạnh giải thích, lại nhìn đội ngũ khổng lồ kia một cái, tổng kết, "Đầu lĩnh đội ngũ này nhất định có thẻ con rối."

Thời Sênh nắm chặt tay kêu răng rắc.

Lại có thể tăng tích lũy rồi.

Nhìn thấy người bên cạnh trong trạng thái muốn thử xem sao, Phương Thần có chút khó hiểu, "Không phải cô mới nói không muốn đi đánh nhau sao?"

"Hiện tại tôi muốn không được sao?" Thời Sênh lấy kiếm.

"Phụ nữ thật dễ thay đổi."

Người phía dưới vừa mới dọn sạch xong đám sâu, hai bóng đen từ trên lầu nhảy xuống, ngay cả lời dạo đầu cũng không nói, trực tiếp bắt đầu giết.

Chờ họ phản ứng lại, người bên bọn họ đã nằm la liệt.

Thời Sênh một kiếm chém xuống, xử lý cả mảng cũng không thành vấn đề.

Nếu có linh khí, một kiếm của cô xử lý cả đám đều là chuyện phẩy tay một cái mà thôi.

Phía sau đội ngũ.

Một người phụ nữ nằm trên một chiếc ghế, ngũ quan cô ta rất tinh xảo, nhưng không biết vì sao đặt cùng nhau, liền cảm thấy có chút khó coi.

Người phụ nữ ngắm nghía chiếc thẻ đen như mực trong tay, ánh sáng lưu chuyển xung quanh, mơ hồ có thể thấy được cấp bậc phía trên.

LV80.

"Lão Đại, Lão Đại, không tốt, phía trước có hai người giết rất nhiều

người của chúng ta."

Một người đẩy đám tiểu đệ vây xung quanh người phụ nữ ra, vô cùng lo lắng vọt vào.

Người phụ nữ nhướng đôi mày rậm, "Hai người?"

Người bẩm báo gật mạnh đầu, "Hai người, người phụ nữ kia nhìn có chút giống Dư Hạ trong truyền thuyết."

"Dư Hạ?" Người phụ nữ ngồi thẳng người, giọng nói thô ráp, "Xác định là cô ấy sao?"

"... Không xác định lắm, nhưng mà trên tay cô ấy có thanh kiếm rất lợi hại, rất giống lời đồn bên ngoài."

Bên ngoài truyền miệng hình tượng Dư Hạ nhiều nhất chính là có một thanh kiếm cực kỳ lợi hại.

Người phụ nữ cất thẻ đen đi, "Đi, đi xem."

Người phụ nữ mang theo vài người đến đội ngũ phía trước, tốc độ giết người của Thời Sênh nhanh như ngồi hỏa tiễn, mới một lát như vậy, đã ngã một mảng.

"Dừng tay!" Người phụ nữ quát lớn một tiếng.

Người của cô ta dừng, nhưng Thời Sênh cũng không dừng lại, chớp mắt đánh ngã những người vừa dừng tay.

Cô bảo dừng thì ông phải dừng sao?

Mơ đi!

Người phụ nữ cũng không dự đoán được Thời Sênh phản ứng như vậy, một hồi lâu mới nhướng mày, "Dư Hạ đứng đầu bảng cũng chỉ có chút khí chất thế thôi sao?"

Khí chất? Đó là cái gì? Bản cô nương không có!

Thời Sênh tiếp tục chém người.

"Dư Hạ dừng tay! Tôi muốn nói chuyện với cô!" Người phụ nữ cao giọng.

Không nói.

Hai người phụ nữ có cái gì hay mà nói, có bách hợp được đâu.

Tiếp tục chém người...

Người phụ nữ vốn nghĩ mình có thể nắm trong tay toàn bộ. Nhưng trong trạng thái Thời Sênh hoàn toàn không nghe, đã sắp phát triển thành tình huống cô ta không thể đoán trước được.

Nhìn thấy càng ngày càng nhiều người ngã xuống, người phụ nữ cũng không có gì đau lòng, người của cô ta đều ở phía sau, đám con rối đã chết, lại lấy một đám khác là được.

"Dư Hạ tôi và cô không oán không cừu, cô nhằm vào tôi như vậy, có ý gì?"

"Tất cả mọi người cũng không phải người tốt gì, cô nói nực cười thật." Thời Sênh bớt thời giờ trả lời một câu.

Mọi chuyện trên thế giới này, nếu không phải anh nhằm vào tôi chính

là tôi nhằm vào anh, còn cần có ý gì nữa?

Người phụ nữ bị một câu của Thời Sênh chặn họng.

Tất cả mọi người không phải người tốt.

Người đi vào nơi này, có người tốt sao?

Người phụ nữ lấy thẻ đen ra lần nữa, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Cô ta vốn muốn mời chào cô lại đây, nhưng mà lúc này... Vậy thì biến thành con rối của cô ta đi.

Người phụ nữ thúc giục thẻ đen, trong thẻ đen tựa hồ có sợi tơ vô hình, cực nhanh vươn tới chỗ Thời Sênh.

Vòng quanh cổ tay cô, bò thẳng lên cổ.

Thời Sênh cảm giác được luồng lực khống chế kia, một giọng nói từ phía chân trời xa xôi truyền đến.

"Chủ nhân của cô là Chung Tình, chủ nhân của cô là Chung Tình..."

Không ngừng lặp lại những lời này.

Thời Sênh cau mày, con ngươi bình tĩnh không gợn sóng nhìn về phía đám người phía sau người phụ nữ, thuật con rối cấp thấp như vậy cũng muốn khống chế cô?

Mẹ cái con thiểu năng!

Quả thực là sỉ nhục bản cô nương.

Chung Tình vẫn quan sát Thời Sênh, nét mặt cô không có gì gợn sóng, đôi mắt kia lại càng không vấn đề, căn bản là nhìn không thấy cảm xúc gì, lúc nhìn thẳng vào, chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh âm u.

Không ngờ cô ấy lại không bị khống chế...

Cô ta cấp 80, chẳng lẽ cấp bậc của cô ấy còn cao hơn mình?

Những người trong thế giới cao cấp đó kỳ thật cũng tương đương với bị tẩy não, biến thành con rối.

Chung Tình không giống những người khác bị biến thành máy móc chỉ biết giết chóc, chính là bởi vì trong tay cô ta có thẻ con rối.

Theo lý thuyết, cấp bậc này của cô ta được cho là cấp bậc cao nhất thế giới này...

Sao lại không có hiệu quả gì với cô ấy?

Chung Tình còn chưa hiểu được nguyên nhân, đàn em bên người đột nhiên bị thứ gì đó đánh bay.

Trước mắt cô ta tối sầm lại, hàn quang lóe ra, một bóng người dừng trước mặt cô ta, cười dài xuất hiện trong mắt cô ta, "Muốn khống chế tao à, nguyện vọng này thật vĩ đại."

Đáy lòng Chung Tình kinh hãi lui từng bước ra sau, mồ hôi lạnh chảy dọc toàn thân, cô ta đẩy người bên cạnh, "Giết nó, giết nó cho tao."

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, lại vung kiếm chém qua.

Chung Tình cũng chỉ ỷ vào thẻ con rối của cô ta, cấp bậc cao thao

túng nhiều người, nhưng năng lực thực chiến của cô ta rất yếu đuối.

Chống lại mộtngười chơi không theo lẽ thường như Thời Sênh, Chung Tình chỉ có thể quỳ.

Chung Tình biết tình thế không ổn, vội bỏ chạy, những người khác thấy Chung Tình chạy, sao còn có thể lưu lại, cũng chạy theo Chung Tình.

"Chạy cái gì? Không phải muốn nói chuyện với tao sao? Chúng ta đến tâm sự cuộc đời đi." Giọng nói nhẹ nhàng bị gió tản đi, lại vẫn chuẩn xác rơi vào tai Chung Tình.

Chung Tình quay đầu, nhìn thấy người phụ nữ vừa rồi còn đang chém người, lúc này lại đạp kiếm đuổi theo.

Loại thời điểm này ai còn nói chuyện với cô chứ!

"Ngăn nó lại!" Chung Tình quát lớn người bên cạnh.

Những người này tuy rằng cũng muốn chạy trốn, nhưng không dám cãi lời Chung Tình, dừng lại ngăn chặn Thời Sênh.

Thời Sênh đâu biết quy củ đánh nhau gì, dù sao cứ mãnh liệt chém qua là được rồi.

Chương 899: Vô hạn trốn giết (32)

Chung Tình không dám quay đầu lại xem, cô ta chạy thẳng về phía trước, cũng không biết chạy bao lâu, phía sau không có tiếng động nữa, cô ta chạy chậm lại, nhìn lại phía sau.

Chỉ nhìn thấy phế tích san sát nối tiếp, phía sau vô cùng im lặng.

Chung Tình dừng bước, chống đầu gối thở, trái tim đập thình thịch, cảm giác như muốn nhảy ra.

Từ lúc cô ta tiến vào trò chơi này, lên tới người chơi cao cấp, chưa từng thê thảm như vậy.

"Dư Hạ!" Ánh mắt Chung Tình tàn nhẫn, sâu trong nội tâm cô sợ hãi người phụ nữ kia.

"Muốn báo thù không?"

Chung Tình ngẩng vụt đầu lên, ánh mắt nhìn bốn phía vài vòng, vẫn trống rỗng như cũ, không có bất cứ kẻ nào...

Không có bất cứ kẻ nào...

Không đúng, thuộc hạ của cô ta đâu?

Vừa rồi cùng cô ta chạy, còn vài người!

"Muốn báo thù không?"

"Ai! Ai đang nói chuyện? Đi ra!" Chung Tình quát chói tai.

"Cô muốn báo thù không?" Giọng nói kia dần dần rõ ràng lên, giống như nói nhỏ bên tai cô ta.

Chung Tình kinh hãi nhìn bốn phía, trên cánh tay nổi hết da gà.

"Người nào trốn trốn tránh tránh thế, có bản lĩnh đi ra!"

"Cô muốn báo thù không?" Giọng nói kia lặp lại những lời này.

"Đi ra cho ta!"

"Mày muốn làm gì? Đừng tưởng tao sợ mày, lăn ra đây cho tao!"

Chung Tình quát khản giọng, cũng không có ai đi ra. Người của cô ta biến mất một cách lạ thường, hiện giờ lại xuất hiện giọng nói kỳ quái như vậy, đáy lòng Chung Tình sợ hãi, cô ta nhìn bốn phía, nuốt một ngụm nước miếng, nhấc hai chân nặng như chì, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng mà dù cô ta chạy bao lâu, giọng nói kia đều như bóng với hình.

"Rốt cuộc mày là ai?" Chung Tình có chút không chịu nổi rống to.

"Tôi có thể cho cô cơ hội báo thù." Giọng nói kia cuối cùng cũng đổi một câu.

"Vì sao? Vì sao mày muốn giúp tao? Mày là ai?"

Thật lâu sau giọng nói kia mới trả lời, "Bởi vì tao muốn Dư Hạ chết."

Dư Hạ...

Lại là cô ta!

Tưởng tượng đến vẻ chật vật vừa rồi của mình, đáy lòng Chung Tình chỉ ngập tràn lửa giận, cô ta siết chặt nắm tay, "Mày có thể giúp tao như thế nào?"

...

Thời Sênh không đuổi theo Chung Tình, không phải vì cô muốn không đuổi, mà là lúc cô đuổi theo, đã không tìm thấy bóng người.

Vì tránh cho tên biến thái chết tiệt Phương Thần kia độc chiếm thẻ đen, cô đành đi về trước quét tước chiến trường.

Phương Thần đã thu lại tất cả thẻ đen, đang đếm đếm.

"Sáu trăm tám mươi tám, sáu trăm tám mươi chín..."

Đếm xong, Phương Thần chia một nửa, "Mỗi người một nửa."

Thời Sênh liếc mắt nhìn Phương Thần một cái, khí thế Phương Thần nhất thời ngắn lại, "Cô sáu tôi bốn, không thể thiếu."

Hôm nay hắn cũng ra sức như vậy.

Nhưng mà không thể không nói, từ khi đi theo cô, thẻ đen trên người hắn cũng từ từ nhiều lên.

Thời Sênh không phục, "Hơn phân nửa người là tôi chém, dựa vào cái gì tôi sáu anh bốn, tôi bảy anh ba!"

"Cô đã nhiều như vậy rồi, cho tôi thêm mấy tấm thì có sao?" Phương Thần muốn chơi xấu, "Cô đừng nhỏ mọn như vậy."

Sắc mặt Thời Sênh hung ác, xoa thắt lưng, "Đối với một người luôn muốn trộm kiếm của ông, ông keo kiệt thì sao? Mau lấy lại đây, bằng không ông gọt anh đấy!"

Phương Thần: "..."

Cuồng bạo lực!

Phương Thần không tình nguyện đưa thẻ đen cho Thời Sênh. Thời Sênh cầm thẻ đen đi về phía trước, đưa một ít cho Miêu Miêu.

Miêu Miêu ngồi dưới đất, dựa theo phương pháp Thời Sênh dạy cô, lấy thẻ đen đút vào thẻ của mình.

Đây là kỹ năng mới Thời Sênh mới lĩnh ngộ được không lâu.

Thẻ đen đẳng cấp cao có thể ăn thẻ đen thấp hơn.

Nghe rất vô lý, nhưng cái thế giới này vốn đã rất vô lý rồi, cho nên cũng không có gì kỳ quái.

Phương Thần xót ruột nhìn Miêu Miêu cho thẻ ăn.

Vì sao có thể cho tiểu nha đầu này, tiểu nha đầu này có giúp sức chút nào đâu, mà cô lại vô duyên vô cớ cho nhiều như vậy.

Bất công!

[Chúc mừngngười chơi Miêu Miêu thăng cấp LV75]

Miêu Miêu vui vẻ, quay đầu nhìn Thời Sênh, "Chị Dư Hạ, em lên cấp 75."

Phương Thần lại nhận một mũi tên.

Hắn mới cấp 73, cô nhóc này đã 75, còn muốn cho người sống không!!

Thời Sênh đưa nốt thẻ đen còn lại qua, "Lên tới 80."

Thẻ đen thăng cấp không giống cái khác, dùng một lần đến lần thứ hai lại không được, thứ này vẫn hữu hiệu, cấp bậc thẻ đen càng cao, thăng cấp lại càng nhanh.

Giống như là chơi trò chơi, người chơi tiền thật tiêu tiền mua kinh nghiệm đan, mà người chơi nghèo khó chỉ có thể đánh quái thăng cấp.

Thời Sênh tuyệt đối thuộc loại người chơi tiền thật.

Miêu Miêu cầm thẻ đen tiếp tục thăng cấp, chờ cô ăn hết thẻ đen, cấp bậc cũng lên tới 80.

[Chúc mừng người chơi Miêu Miêu trở thành người chơi thứ mười lên cấp cao nhất. Cấp bậc thế giới tăng lên chín sao, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng]

Phương Thần: "..." Mẹ nó! Hắn còn chưa thăng cấp mà thế giới sao lại thăng cấp rồi!!

Thế này còn chơi làm sao được?

Điều làm cho nội tâm Phương Thần càng hỏng thêm chính là, ngay sau đó thẻ đen bắn ra một tin tức.

[Chúc mừngngười chơi Bạch Kỳ kích phát hình thức cao nhất, cấp bậc thế giới thăng lên mười sao]

Phương Thần: "..." EXM?

Hắn có thể lựa chọn tự sát không?

"Hình thức cao nhất là gì?" Thời Sênh nắm thẻ đen, cũng không biết là đang lầm bầm lầu bầu, hay là đang hỏi Phương Thần.

Phương Thần cũng không biết, tự nhiên không thể giải đáp.

Nhưng vào lúc này, sắc trời bên ngoài đột nhiên tối sầm xuống, tia chớp vô cớ xuất hiện.

Vô số bóng đen cùng với tia chớp rơi xuống, hình thù kỳ quái, hình thể cũng không thống nhất.

Mấy thứ này vừa rơi xuống đất, giống như một con sư tử bừng tỉnh, phẫn nộ phá hủy mọi thứ bên cạnh, cách gần còn có thể đánh nhau.

Cũng có loài người nhỏ xinh hạ xuống, rất nhiều người đều không rõ ràng tình huống, đã bị quái vật này chụp chết.

Này là thứ gì? Altman đại chiến tiểu quái thú? Thực vật đại chiến cương thi?

Thời Sênh khó hiểu nhìn phương xa càng ngày càng nhiều bóng đen.

Đã có bóng đen dừng ở gần bọn họ, bắt đầu phá hủy kiến trúc, cả

thế giới chỉ còn lại tiếng ầm vang.

...

Thế giới cấp mười sao chính là các loại quái vật hoành hành, quái vật lớn như ngọn núi nhỏ, bé nhất cũng lớn như chiếc xe.

Hình dạng hoàn toàn là đột biến gien, thân mèo đầu chó, mình trâu chân lợn, như bị người ném vào máy móc tổ chức lại một lần, nhìn quỷ dị vô cùng.

Mục tiêu của quái vật là loài người, trừ lúc ban đầu tới có đánh nhau, lúc sau liền vô cùng thống nhất bắt đầu công kích loài người.

Mà loài người vẫn đang không ngừng nội chiến như cũ.

Lúc trước tinh cấp tăng lên đã loại đi những người không phù hợp. Có thể sống tiếp, nếu không phải ôm đùi hạng nhất thì chính là biến thái có thực lực.

Nhóm biến thái nội chiến cũng là rất thú vị.

Thời Sênh cả ngày đam mê thăng cấp không thể tự thoát ra được, căn bản là mặc kệ những người khác.

Phương Thần đi theo cô tán loạn, mặc dù cấp bậc không tăng nhanh như cô, nhưng cũng cầm cờ đi trước.

Trước kia đều là người khác đi theo sau hắn kiếm lời, hiện tại thành hắn đi theo sau người khác kiếm lời.

Đáng sợ nhất người này chính là phụ nữ.

Ký chủ của tôi trầm mê thăng cấp#

Chương 900: Vô hạn trốn giết (33)

Bởi vì cấp bậc thế giới tăng quá nhanh, Ngải Mễ căn bản không theo kịp tiến độ này. Ngay từ đầu cô ta còn có thể miễn cưỡng đuổi kịp, đến lúc sau đã cố hết sức rồi.

Thế giới này trải đầy quái vật, cấp bậc này của cô ta căn bản sống không nổi.

Vì sống sót, trong khoảng thời gian này cô ta nhận hết đủ kiểu tra tấn.

Có đôi khi cô ta nghĩ, mình sống vì cái gì, thống khổ như vậy, còn không bằng chết đi.

Nhưng mà nghĩ đến nụ cười kiêu ngạo vênh váo, không coi ai ra gì của Dư Hạ kia, Ngải Mễ liền cảm thấy mình có thể chống đỡ được.

"Ngải Mễ, cô nghĩ gì vậy? Lão Đại gọi cô đấy!" Một cô gái bên cạnh vỗ vỗ vai Ngải Mễ, tốt bụng nhắc nhở cô.

Ngải Mễ chán ghét nhíu mày, nhìn lại hướng kia.

Một người đàn ông bên kia đang dùng ánh mắt không chút nào che dấu đánh giá cô.

Lúc trước cô suýt chết, là người đàn ông này cứu cô. Người đàn ông này thừa dịp cô bị thương, chiếm đoạt cô. Sau đó hắn phát hiện cô có thẻ trị liệu, đãi ngộ của cô ở đội ngũ coi như không tồi.

Nhưng mà tưởng tượng đến người đàn ông này ở trên người mình xằng bậy, Ngải Mễ muốn giết hắn.

Ngải Mễ hít sâu một hơi, đứng dậy đi qua chỗ người đàn ông, "Lão Đại."

"Lại đây ngồi." Lão Đại vỗ vỗ bên người.

Ngải Mễ đè nén cảm giác ghê tởm ngồi xuống, gục đầu che đi ánh sáng lạnh nơi đáy mắt, nếu cô ta có thực lực, đã sớm giết gã đàn ông này.

Nhưng mà cấp bậc của hắn cao hơn cô nhiều lắm. Cho dù là lúc ở trên giường, cô cũng không có biện pháp...

Một cảm giác nhục nhã dâng lên trong lòng Ngải Mễ.

Lão Đại đưa tay lợn ra ôm thắt lưng Ngải Mễ, kéo cô ta vào ngực mình, "Sao lại không vui? Ai chọc giận em, nói cho tôi biết, tôi giúp em xả giận."

Ngải Mễ rất xinh đẹp, hơn nữa có thẻ trị liệu, khí chất cũng tốt hơn những người phụ nữ khác. Lão Đại rất chiều chuộng cô ta, ở trong đội ngũ thuộc loại đối tượng bị ghen tị.

"Không có, chỉ đang nghĩ đến Bạch Kỳ và Dư Hạ thôi." Giọng Ngải Mễ ép tới rất thấp.

"Nghĩ đến bọn họ làm gì?" Đáy mắt Lão Đại có chút không vui, hai người kia cứ cách một thời gian sẽ đi ra tăng cảm giác tồn tại.

"Bọn họ hình như rất lợi hại."

Lão Đại im lặng một lát, đột nhiên gật đầu thừa nhận, "Đúng là rất lợi hại."

Khóe miệng Ngải Mễ không kìm được khẽ run rẩy một chút.

Nghe loại chuyện này, hắn nên nhảy dựng lên phản bác mới đúng, sao lúc này lại thừa nhận bọn họ lợi hại chứ?

Lão Đại không ngốc, hai người này giống như đang đấu nhau, làm cấp bậc thế giới tăng thẳng lên cấp mười sao, nếu bọn họ không có bản lĩnh thật sự, sớm đã chết rồi.

"Được rồi, em đi làm chút gì cho tôi ăn đi." Lão Đại vỗ vỗ thắt lưng Ngải Mễ, nói với vẻ gia trưởng: "Có tôi ở đây, việc này còn không tới phiên phụ nữ như em lo lắng."

Toàn thân Ngải Mễ nổi đầy da gà, nghe thấy có thể rời đi, cũng không muốn nói thêm gì, vội vàng đứng dậy.

Hiện giờ mọi người ở thế giới này không có nhiệm vụ cụ thể, duy nhất phải làm đại khái chính là tìm thức ăn, tránh né quái vật, sống sót.

Đội ngũ của Ngải Mễ cũng không tính là lớn, nhưng là không tính là nhỏ, vật tư tiêu hao rất lớn, ngay từ đầu là phân phối, sau lại đều tự quản.

Nhưng mà vật tư của Lão Đại cùng người phụ nữ của hắn là có người quản lý riêng. Ngải Mễ đi tìm người lấy thức ăn, làm đơn giản một chút, đưa cho Lão Đại.

Chờ Lão Đại ăn xong, Ngải Mễ trở về, phát hiện phần của cô ta đã bị

người khác ăn mất.

Hai người phụ nữ bên cạnh, một người đang vuốt tóc, một người nhìn cô ta như cười như không.

"Ai ăn?" Ngải Mễ cầm đồ trong tay đặt sang bên cạnh, ánh mắt âm lãnh đảo qua họ.

"Không biết." Người phụ nữ như cười như không trả lời, hất cằm, "Chúng tôi đâu có nhìn thấy."

Con ngươi Ngải Mễ nhíu lại, tiến lên nắm lấy tóc người phụ nữ, ấn cô ta lên tường bên cạnh.

"A! Con đĩ Ngải Mễ này, buông... Mày dám động thủ với tao... Lão Đại cứu mạng, Ngải Mễ muốn giết người....." Người phụ nữ bị đau, cào cấu Ngải Mễ.

Ngải Mễ che miệng người phụ nữ, "Tao hỏi lại một lần, ai ăn."

Người phụ nữ đang vuốt tóc bên cạnh nhích lại gần, lúc trước cô ta từng bị Ngải Mễ trừng trị, cũng không muốn lại bị trừng trị một lần nữa.

"Ư ư ư..." Người phụ nữ ra sức giãy giụa.

"Ngải Mễ... Ngải Mễ cô làm gì thế?" Lại một cô gái từ bên cạnh lao tới, lôi Ngải Mễ ra, "Cô đã quên chuyện lần trước à? Cô còn dám động thủ, bị Lão Đại nhìn thấy cô lại bị phạt đấy."

Lão Đại ghét nhất phụ nữ động thủ với nhau. Hắn cảm thấy như vậy là không tôn trọng hắn. Người phụ nữ của hắn nên lấy hắn làm chính, không thể tranh cãi giành sự cưng chiều.

Ngải Mễ vốn đang tức giận, "Cô ta ăn đồ ăn của tôi, tôi giáo huấn cô ta thì làm sao?"

"Tôi cho cô phần của tôi, cô đừng ầm ĩ với cô ta nữa." Cô gái nhỏ căng thẳng nhìn về xa xa, "Cô buông cô ta ra trước đi."

Ngải Mễ không muốn buông, "Cô giúp cô ta như thế, cô ta sẽ cảm thấy cô sợ cô ta."

"Ưm ưm ưm ưm..." Người phụ nữ vặn vẹo tứ chi, móng tay thật dài cào ráchmu bàn tay Ngải Mễ.

Thấy hai người muốn đánh nhau, cô gái khuyên can kéo mạnh Ngải Mễ ra. Người phụ nữ thoát được móng vuốt của Ngải Mễ, ôm mặt chạy như điên đến tố cáo với Lão Đại.

Cô gái kia trợn mắt há mồm, muốn bắt lấy người phụ nữ. Nhưng người phụ nữ kia chạy rất nhanh, còn vừa chạy vừa hô, căn bản không bắt được.

Ngải Mễ lạnh lùng nhìn tiểu cô nương một cái.

Người phụ nữ đi tố cáo với Lão Đại, Ngải Mễ bị Lão Đại phạt hai ngày không được ăn cơm. Cô gái nhỏ rất tự trách, đưa đồ ăn của mình cho Ngải Mễ, Ngải Mễ tức khí, nói không ăn là không ăn.

...

Đội ngũ tiếp tục đi, ở trên đường gặp hai quái vật, mọi người trong đội đi lên hỗ trợ, Ngải Mễ là trị liệu, không cần đi lên đánh nhau, liền đứng ở bên cạnh Lão Đại.

Nhưng mà hai quái vật này khó đối phó, một đám người thật lâu vẫn không bắt được, Lão Đại đành phải tự mình lên.

Ngải Mễ cùng mấy người đàn bà lúc trước cùng nhau tránh né quái vật nhỏ mà con quái vật kia mang đến. Lúc này cô đói cồn ruột, cũng không chú ý tới tình huống phía sau, không biết là ai đẩy cô một cái, cơ thể lảo đảo, bay thẳng đến chỗ quái vật.

"Ngải Mễ..."

Ngải Mễ phản ứng thật nhanh, tránh tiếp xúc thân mật với quái vật, nhưng lúc này cô đã bị một đám quái vật nhỏ vây quanh.

Cô ngẩng đầu nhìn lại chỗ vừa rồi, người phụ nữ ăn vụng đồ ăn của cô cười rất đắc ý.

Ngải Mễ nắm chặt nắm tay, cô sẽ không buông tha cô ta.

"Ngải Mễ, cẩn thận!" Cô gái nhỏ không ngừng rống to với Ngải Mễ.

Ngải Mễ vốn không ăn gì, thể lực tiêu hao rất nhanh, quái vật nhỏ này lại có khắp nơi, cô căn bản không giết được.

Tránh né quái vật nhỏ phía trước, phía sau lại lộ ra, sau lưng Ngải Mễ bị cào ra một vết thương rất sâu.

Thân mình Ngải Mễ mỏi mệt, cô cảm giác mình bị đàn quái vật nhỏ bao phủ.

Chẳng lẽ cô ta sẽ chết như vậy?

Không!

Cô ta không cam lòng!

Trong cơ thể Ngải Mễ bộc phát ra một dục vọng muốn sống, thể lực sắp đến cực hạn, lại khôi phục một ít.

"Ầm!"

"A..."

Tiếng kêu sợ hãi truyền đến từ phía trước, Ngải Mễ nghe được có người gọi tên Dư Hạ.

Cô ta rất nhanh liếc mắt sang bên đó một cái, cô gái giẫm lên kiếm, từ không trung bay lại, tóc buộc gọn gàng, nhìn rất sạch sẽ sáng sủa.

Cô ấy vẫn là Dư Hạ kiêu ngạo tự tin như cũ.

Chương 901: Vô hạn trốn giết (34)

"Dư Hạ, là Dư Hạ!"

"Cô ấy chính là Dư Hạ, nhỏ quá..."

"Vừa rồi là cái gì nổ vậy? Những thứ bị đánh trúng còn không còn cả tro nữa."

Người phía dưới túm tụm lại, nhìn thấy người trên trời dần dần lại gần, không biết cô ấy tới làm gì.

Thời Sênh nổ đám quái vật kia chỉ vì trượt tay thôi.

Cô vốn định nổ nữ chính, ai ngờ đám quái vật đột nhiên xông về phía cô, làm quả bóng năng lượng lệch một chút, trật vị trí.

Đây là vận may đấy!

Quái vật bị nổ chết một con, nhưng còn một con, người phía dưới vừa thở phào, lập tức lại bị một con quái vật khác công kích.

Trên trời còn một tên biến thái không biết muốn làm gì.

Bọn họ đều cảm thấy thật mệt mỏi!

Ngải Mễ dựa vào nghị lực bộc phát cuối cùng, tự cứu thành công.

Thời Sênh bay kiếm đi qua, chuẩn bị tiếp tục nổ nữ chính.

Hiện tại nữ chính mất tích đều là tính theo tháng, bản cô nương tìm nữ chính phát hoảng cả người.

"Soạt..."

Có cái gì đó cắt qua không khí, cảm giác áp bách khiến người ta kinh sợ từ bên cạnh áp lại, thiết kiếm nhận thấy được nguy hiểm, không cần Thời Sênh chỉ huy, cực nhanh bay lên không trung.

Phía dưới có một quả tên lửa xẹt qua.

Tên lửa!

Không nhìn lầm, kia chính là tên lửa!

Lật bàn, sao không gian này lại có tên lửa chứ!

Đạo diễn nơi này có người xâm nhập bừa!

Thời Sênh càng thêm kinh ngạc khi phát hiện quả tên lửa vẫn đuổi theo phía sau. Chẳng những tên lửa, còn là một quả tên lửa bám đuôi.

Nguyên lý bám đuôi không rõ ràng lắm, nhưng mà nó cố tình đuổi theo cô.

Thời Sênh bị đạn đạo đuổi theo tán loạn, bị đuổi đến xù lông, cuối cùng nhảy từ thiết kiếm xuống, cầm thiết kiếm vung lên, kiếm khí bổ ra, đánh vào tên lửa.

Cũng không có tiếng nổ mạnh.

Thời Sênh chỉ nghe thấy một tiếng ‘ầm’ không nhẹ không nặng, tên lửa kia nổ tung, tranh chữ trực tiếp từ đuôi thả xuống.

Chữ to màu đỏ thiếu chút nữa làm bỏng mắt Thời Sênh.

"Thời Sênh cô là đồ thiểu năng!"

Thời Sênh cô là đồ thiểu năng...

Thiểu năng...

Giỏi lắm Mộ Bạch.

Thời Sênh đứng vững, một lần nữa giẫm lên thiết kiếm bay lên không trung, chém nát tranh chữ, tên lửa ở không trung bị Thời Sênh chém xuống, nện xuống đàn quái vật, ‘ầm’ một tiếng nổ tung.

Dòng khí suýt nữa làm Thời Sênh rơi từ thiết kiếm xuống.

Thời Sênh: "..." Thằng thiểu năng này!

Soạt soạt...

Soạt soạt...

Âm thanh vang lên liên tiếp, vô số tên lửa từ bốn phương tám hướng bay tới, tranh chữ cái này nối cái kia hạ xuống.

Bảy chữ "Thời Sênh cô là đồ thiểu năng" ngông nghênh trong gió.

Người phía dưới nhìn thấy một màn quỷ dị trên không trung, đều im lặng, Đang chơi trò gì vậy?

Thời Sênh là ai?

Thời Sênh cắn răng, tên thiểu năng Mộ Bạch chắc chắn ở gần đây.

Nhưng mà ở đâu?

Tầm mắt Thời Sênh nhìn quanh bốn phía, nơi này trước khi biến thành phế tích chắc là trung tâm thương mại, kiến trúc cũng không cao.

Muốn khống chế mấy thứ này, Mộ Bạch phải ở chỗ cao...

Tầm mắt Thời Sênh dừng ở nơi nào đó.

Cô xem xét tên lửa xung quanh, cô vừa động, tên lửa cũng động.

Vì thế hình ảnh chính là...

Một cô gái ngồi trên kiếm bay phía trước, phía sau tên lửa treo tranh chữ đuổi theo, thật xa nhìn thấy còn tưởng rằng tới gây sự.

Mọi người: "..." Trò gì đây? Đi rồi à?

...

Thời Sênh bay thẳng lên lầu cao, trên nhà cao tầng không thấy được người.

Chỉ treo một cái biểu ngữ ở giữa.

Nội dung biểu ngữ: "Thời Sênh cô là đồ thiểu năng!"

Thời Sênh nhìn chằm chằm mái nhà trong chốc lát, lấy ra mấy quả

bóng năng lượng ném xuống.

Một quả năng lượng không đủ để phá vỡ tòa nhà lớn như vậy, nhưng mà mấy viên rơi xuống, tòa nhà biến mất trong nháy mắt.

Vừa rồi rõ ràng là cái bẫy, còn lâu cô mới ngốc như vậy, xông lên trước tự tử.

Quanh đây đều là nhà cao tầng, tòa nhà vừa rồi kia là cao nhất, phá vỡ rồi liền nhìn thấy toà nhà phía sau.

Thật xa Thời Sênh liền nhìn thấy người đứng trên lầu cao nhất.

Nhưng mà thân hình kia... Cũng không phải đàn ông.

Lần này Mộ Bạch biến thành người phụ nữ?

Thời Sênh chần chờ một lát, giẫm thiết kiếm đi qua, đến gần mới nhìn rõ người phụ nữ kia là ai.

Thời Sênh nhướng mày, người phụ nữ không phải ai khác, là người phụ nữ lần trước chạy trốn - Chung Tình.

Cô ta cầm trên tay một cái máy tính, thứ không nên xuất hiện ở thế giới này. Tên lửa rõ ràng là cô ta điều khiển.

Con mẹ nó!!

Tên thiểu năng Mộ Bạch kia hiện tại còn học được cách tìm người thay thế mình.

Chung Tình nhìn thấy Thời Sênh, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng, "Dư Hạ, đi chết đi!"

Ngón tay cô ta nhấn màn hình rất nhanh, tên lửa xa xa bay nhanh về phía Thời Sênh, tên lửa chi chít đồng loạt hội tụ xung quanh Thời Sênh.

Chung Tình ấn cái nút màu đỏ trên màn hình máy tính, nháy mắt, tên lửa cùng lúc nổ mạnh.

Trời đất rung chuyển.

Mây hình nấm phóng lên cao.

Trong lòng bàn tay Chung Tình đều là mồ hôi. Vụ nổ chấm dứt, cô ta mệt mỏi dựa vào lan can bên cạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm mây hình nấm bắt đầu tan rã.

Vừa rồi chỗ cô đứng cũng có thuốc nổ, nếu không uy lực cũng sẽ không lớn như vậy.

Cô ấy chắc hẳn đã chết rồi nhỉ?

Khẳng định đã chết!

Dưới đáy lòng Chung Tình tự an ủi mình, nhiều thuốc nổ như vậy, cô ấy cũng không phải kim cương bất hoại, sao có thể không chết.

"Mộ Bạch có nói cho cô, kết quả của việc đắc tội tôi là gì không?"

Cơ thể Chung Tình đột nhiên cứng đờ, tay đang nắm lan can phát run, gân xanh lộ ra. Cô ta chậm rãi quay đầu nhìn.

Người rõ ràng nên bị nổ chết, lúc này lại đứng ở trong phòng phía sau cô ta, trên người trừ bỏ hơi thê thảm một chút, cũng không có gì

khác thường.

Trên mặt cô ấy thậm chí còn mỉm cười.

Nụ cười kia, thật sự rất đáng sợ, nhìn mà hoảng hốt trong lòng

Ánh mắt cô bình tĩnh, đám mây hình nấm bên ngoài ánh lên, có vẻ có chút xám trắng, làm cho cô càng thêm quỷ dị.

"Sao... Sao cô lại..." Không chết?

Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười nhếch môi.

Muốn ông chết à, sao dễ dàng như vậy được.

Có điều lần này cô thừa nhận Mộ Bạch lợi hại, tính kế được cô.

Tòa nhà phía trước chính là ngụy trang.

Ngẫm lại có người càng ngày càng hiểu mình, đang âm thầm tính kế mình, Thời Sênh muốn xù lông.

Thời Sênh nâng kiếm bổ về phía Chung Tình. Chung Tình muốn chạy trốn, nhưng trừ nhảy xuống lầu, cô ta không còn đường khác.

Dù là ai cũng đều phải chết.

Ánh sáng lạnh trong mắt cô tới gần, tứ chi như là bị đông lạnh, không thể nhúc nhích.

Máy tính trong tay rơi trên mặt đất, màn hình tắt, vết nứt như mạng nhện trải rộng màn hình.

Thời Sênh đột nhiên thu kiếm, rất nhanh xoay người nhảy xuống bên kia, biến mất trước mắt Chung Tình trong giây lát.

Chung Tình cứng người đứng đó, không hiểu sao Thời Sênh đột nhiên chạy, nhưng mà Thời Sênh đi rồi, có phải có nghĩa là mình nhặt được lại một mạng không?

Nhưng mà giây tiếp theo, trước mặt cô ta liền rơi vào một khoảng sáng trắng.

Thời Sênh nhìn thấy kiến trúc bên cạnh bị đập vỡ, mệt lòng day day mi tâm.

Tên thiểu năng Mộ Bạch ngu ngốc này tiến bộ nhiều rồi đấy!

Ở trong máy tính mà cũng gài thuốc nổ.

Biết cô không chết khẳng định sẽ giết Chung Tình, mà xác suất máy tính bị chém rớt hoặc rơi xuống là 50%.

Ngẫm lại vụ nổ mạnh vừa rồi, hiện giờ lỗ tai Thời Sênh vẫn còn ong ong, lục phủ ngũ tạng đều như bị lệch vị trí, khó chịu.

Chương 902: Vô hạn trốn giết (35)

Mộ Bạch nhận giáo huấn ở mấy không gian trước, khẳng định sẽ không dễ dàng tự ra mặt.

Giờ còn bắt ông đi tìm hắn à?

Cao giá gớm nhỉ!

Thời Sênh trở lại chỗ đám người lúc trước, trừ trên mặt đất có chút vết máu, đã không nhìn thấy người.

Chạy rồi à?

Đi một vòng xung quanh không thấy người, Thời Sênh cũng không tìm nữa.

"Chị Dư Hạ, chị đã trở lại." Thời Sênh trở lại nơi ở tạm thời, Miêu Miêu liền đi ra đón, nói rất nhanh: "Anh Phương Thần bị thương, chị mau đi xem một chút đi."

"Hắn có thẻ trị liệu, không chết được, xem cái gì, không xem, tôi phải nghỉ ngơi." Thời Sênh tránh Miêu Miêu.

"Chị Dư Hạ!" Miêu Miêu đuổi theo Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Miêu Miêu. Miêu Miêu dừng bước một chút, sắc mặt thoáng tái nhợt.

Cô túm vạt áo, nhìn Thời Sênh lên lầu.

Một hồi lâu Miêu Miêu mới chạy tới một chỗ khác, qua một đoạn ngoằn nghoèo, có thể nhìn thấy một người nằm trên mặt đất.

"Anh Phương Thần... Anh thế nào?" Miêu Miêu chạy qua, "Chị Dư Hạ không đến..."

Trên trán Phương Thần phủ kín mồ hôi lạnh, cả người đều run rẩy, môi xanh đen không bình thường.

Miêu Miêu luống cuống nhìn hắn, không biết nên làm gì.

Phương Thần thật ra nghĩ cũng rất thoáng, cho dù cô ấy đến đây, cũng chưa chắc đã có ích gì.

"Không sao..." Phương Thần khó khăn phun ra hai chữ.

"Sao có thể không sao được, anh sắp chết rồi." giọng Miêu Miêu hơi nức nở, "Em lại đi van xin Chị Dư Hạ."

Miêu Miêu nói xong liền đứng lên, Phương Thần muốn giữ cô lại, nhưng tốc độ của hắn không nhanh bằng Miêu Miêu, ngay cả góc áo của cô ấy cũng chưa đụng đến.

Phương Thần tựa hồ đã đoán trước được dáng vẻ xù lông của người phụ nữ trên kia.

Hắn sắp chết, cô không đâm thêm một đao đã tốt lắm rồi, sao có thể cứu hắn.

Hiển nhiên Phương Thần có dự kiến trước, Thời Sênh căn bản không để ý tới hắn.

Miêu Miêu cầu đã lâu, Thời Sênh mới đến ngó Phương Thần một cái, nhưng cô chỉ liếc mắt một cái, không làm gì cả.

"Tôi vừa không có thẻ trị liệu, vừa không phải bác sĩ, làm sao cứu hắn được?" Thời Sênh tức giận hỏi lại Miêu Miêu.

Miêu Miêu bị hỏi á khẩu không trả lời được.

Ở đáy lòng cô, Thời Sênh không gì không làm được, cho nên theo bản năng cô cảm thấy Thời Sênh nhất định sẽ có biện pháp.

"Miêu Miêu..." Phương Thần thở phì phò, "Cô ấy nói đúng, tôi có thẻ trị liệu... cũng không cứu được mình, cô ấy có thể có cách gì được."

Miêu Miêu cúi đầu, không dám nói lời nào.

Phương Thần nghiêng đầu nhìn về phía Thời Sênh, người sau lạnh nhạt nhìn hắn một cái.

Phương Thần bị thương là vì hôm nay ra ngoài, hắn gặp một sinh vật kỳ quái, nói nó kỳ quái, là bởi vì căn bản không thấy rõ thứ kia có bộ dạng gì nữa.

Tốc độ của nó cực nhanh, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy bóng lướt qua.

Hắn không cẩn thận, bị nó cắn vào chân, phát hiện có độc.

Ngay từ đầu hắn cũng nghĩ có thẻ trị liệu sẽ không sao, nhưng hắn phát hiện thẻ trị liệu hoàn toàn vô dụng, miệng vết thương không có cách nào khép lại.

Sau nửa đêm Phương Thần càng suy yếu khó chịu. Hắn cắn răng không kêu ra tiếng, chỗ miệng vết thương như có vô số con sâu chui vào trong, gặm cắn.

Miêu Miêu canh giữ bên người hắn, cắn môi giúp hắn lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Miêu Miêu..."

"Anh Phương Thần?"

"Nếu tôi... Nếu tôi chết, em lấy thẻ của tôi đi." Hắn sẽ không để cho người phụ nữ kia được lợi.

Miêu Miêu lắc đầu, "Không, anh Phương Thần anh sẽ không sao."

Phương Thần nhếch môi, xem kìa, quả nhiên cho Miêu Miêu là chính xác.

Ít nhất cô bé còn có thể quan tâm mình một chút.

Một đoạn thời gian cuối cùng sống trên đời này, cũng quá tệ như vậy.

...

"A..."

Sau nửa đêm Thời Sênh nghe thấy Miêu Miêu kêu thảm thiết, cô xoay người xuống dưới, đi thẳng đến lầu dưới.

Miêu Miêu nửa quỳ trên mặt đất, Phương Thần bảo vệ cô ấy sau lưng.

Thời Sênh nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, "Làm sao vậy?"

"Có cái gì đó..." Thân thể Phương Thần chao đảo, giống như sắp ngã xuống, "Thứ cắn tôi, theo tới đây."

Thời Sênh đi vài bước tới chỗ Miêu Miêu, một tay cô ấy ôm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhíu chặt lại, dường như rất khó chịu.

"Bị cắn à?" Thời Sênh đỡ cô ấy dậy, để cô ngồi vào bên cạnh, "Để tôi xem xem."

Thời Sênh gỡ tay Miêu Miêu ra, cuộn ống quần lên, trên chân nhỏ trắng nõn, có một dấu răng rất rõ ràng.

Đó là dấu răng của người.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, đây là thứ gì?

Thời Sênh tìm xung quanh một vòng, không nhìn thấy cái gì kỳ quái.

Thời Sênh giúp Miêu Miêu xử lý miệng vết thương trước, mấy thứ trên người cô đều không dùng được, chỉ có thể đổi trong Hệ thống một loại thuốc trì hoãn độc tính phát tác.

Ngay khi Thời Sênh chuẩn bị đổi chỗ cho Miêu Miêu, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng nói.

"Phía trước có chỗ có thể nghỉ ngơi, mau vào đi."

"Mọi người nhanh lên..."

Có người giẫm cầu thang đi lên, nhìn thấy có ánh sáng, người xông vào trước sửng sốt.

"Nơi này có người." Một hồi lâu sau hắn mới hô với bên dưới.

Vài người lại nhanh chóngđi lên.

"Dư Hạ... Là Dư Hạ! Mau đi gọi Lão Đại." Có người nhận ra Thời Sênh, thúc giục người bên cạnh đi xuống gọi người.

Lão Đại được đám người vây quanh đi lên. Thời Sênh nhìn mấy người này có chút quen mắt, chính là mấy người buổi chiều hôm nay ở cùng nữ chính.

Chắc chắn nữ chính ở đây.

Lật bàn! Sao lại đi đến chỗ ông?

"Dư Hạ?" Lúc ban ngày cách trời cao, Lão Đại cũng không nhìn rõ, nhưng nhìn quần áo giống nhau, cho nên có chút không xác định hỏi.

"Làm gì."

Lão Đại kinh ngạc, đúng là cô ấy à!

Hắn phất tay cho những người khác lui xuống, sau đó cười, "Cô Dư, rất xin lỗi quấy rầy đến cô. Cô xem có thể cho chúng tôi ở trong này nghỉ ngơi một chút không?"

Đây là Dư Hạ! Hắn không có can đảm đắc tội.

"Cũng không phải đất tôi mua, anh thích làm gì thì làm, nhưng mà nơi này, không được tiến vào."

Lão Đại không ngờ Thời Sênh dễ nói chuyện như vậy, nhanh chóng

nói: "Được được được, cảm ơn Cô Dư."

Hắn đi xuống lầu, bảo người đi lên, nhưng mà phía dưới đã truyền khắp, Thời Sênh ngay ở trên lầu.

Ngải Mễ ngồi trong góc, sắc mặt rất xấu, nghe thấy có người nói đến Dư Hạ, sắc mặt cô ta lại càng xấu hơn.

Vì sao lúc nào cũng gặp phải cô ấy?

"Ngải Mễ, cô mau đi xin lỗi Lão Đại đi, Lão Đại thương cô như vậy, sẽ không thật sự giận cô đâu."

"Tôi làm đúng vì sao phải giải thích?" Tính tình Ngải Mễ quật cường, đặc biệt là những lúc không phải mình sai.

Cô gái khuyên cô ta lo lắng nói: "Nhưng cô như vậy Lão Đại rất tức giận, cô nói xin lỗi Lão Đại sẽ không so đo với cô."

Bọn họ chạy trốn tới nơi an toàn, Ngải Mễ giết chết người phụ nữ đã đẩy cô ta ngay trước mặt Lão Đại.

Chuyện này rõ ràng đã khiêu khích quyền uy của Lão Đại. Hắn tức giận không phải vì không có phụ nữ, mà là Ngải Mễ không coi mình ra gì.

"Ngải Mễ cô nghe tôi một câu đi, hiện tại chúng ta cần nhờ Lão Đại, làm ầm lên với Lão Đại không tốt." Cô gái kia tận tình khuyên bảo.

"Tôi không đi." Trên người cô ta có thẻ trị liệu, cho dù người đàn ông kia tức giận, cũng sẽ không làm gì cô ta, vừa lúc cô ta cũng không muốn ở cùng hắn.

Chương 903: Vô hạn trốn giết (36)

Người phía dưới và Thời Sênh nước sông không phạm nước giếng, coi như bình an vô sự.

Thời Sênh phát sầu, cô không biết thứ cắn Miêu Miêu là cái gì, phải giải độc cho Miêu Miêu như thế nào?

Thuốc giải 999 loại độc cũng không dùng được!

Sức chịu đựng của Miêu Miêu không tốt, không chống đỡ được một giờ, đau hôn mê bất tỉnh.

Thứ cắn người kia chắc chắn còn ở quanh đây, cô phải bắt lấy nó...

Những thứ trên người có độc, nhất định sẽ có giải độc.

Nói không chừng thứ này cũng có?

Ngẫm lại dấu răng trên đùi Miêu Miêu, Thời Sênh lại run rẩy, kia nhất định là dấu răng người!!

Nhìn mà ghê người.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thời Sênh tìm xung quanh ngay cả một cọng lông cũng không tìm được.

Lúc Thời Sênh đang phát sầu, phía dưới đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh hoảng, tiếng quát lớn của đàn ông cùng tiếng thét chói tai của

phụ nữ đan xen vào nhau.

Thời Sênh nhét thiết kiếm vào tay Phương Thần, "Trông chừng cô ấy."

Phương Thần: "..." Kiếm hắn mơ ước lâu như vậy, lúc này rốt cuộc cũng đến tay.

Nhưng mà có tác dụng cái rắm gì!

Hiện tại đến cả sức cầm kiếm hắn cũng không có!

Thời Sênh xuống lầu, dưới lầu có ánh lửa, một đám người rụt vào góc, chỗ ánh lửa có một con... Không đúng, một con rắn.

Trên người phủ đầy hoa văn hỗn độn, thân nó to như cánh tay, cái đuôi phát ra âm thanh rất nhỏ.

Nhưng đầu nó lại giống người, trán rất nhọn, đột biến thành một hình tam giác, nhìn vô cùng kỳ quái.

Đây là cái quỷ gì!

Sao mấy thứ xuất hiện về sau càng ngày càng đột biến gen thế này!

Thời Sênh còn chưa đi xuống, con rắn kỳ quái bên kia nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

"Không thấy nữa..."

"Ở đâu rồi, mau tìm xem."

Mọi người cùng nhìn quanh bốn phía, nhưng mà cũng không tìm

được con rắn kỳ lạ kia, tựa như lúc nó tới, lặng yên không một tiếng động biến mất.

"A!"

Trong đám người đột nhiên có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, Thời Sênh nhìn thấy bên kia có bóng dáng lót lên, đi tới góc bên kia, nhưng nhìn kỹ lại thì không nhìn rõ gì cả.

Trong đám người liên tiếp có người bị cắn, con rắn lạ kia xuất quỷ nhập thần, ngay cả bóng dáng của nó bọn họ cũng chưa đụng đến.

Chuyện này thực sự làm cho người ta kinh hãi, không nhìn thấy gì, còn đáng sợ hơn nhìn thấy rõ rất nhiều.

Thời Sênh đứng trên cầu thang quan sát một lúc, hình như thứ này rất thích cắn người, đã cắn một người, nó tuyệt đối sẽ không cắn lại lần thứ hai.

Vài lần cô đều chỉ nhìn thấy một cái bóng dáng mơ hồ, lúc nhìn kỹ lại, lại không có bóng dáng rắn lạ đâu nữa.

Đám người quây thành một vòng, đều tự cảnh giác nhìn bốn phía.

Một phút đồng hồ trôi qua, không hề có động tĩnh.

Hai phút trôi qua, vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Ba phút sau...

Hơn mười phút sau vẫn không hề có động tĩnh.

"Đi rồi sao?"

"Chắc là đi rồi..."

Mọi người lại căng thẳng một lúc, xác định thứ kia đã đi mất, lúc này mới bắt đầu xem xét người trên mặt đất.

Bệnh trạng của bọn họ rất giống Phương Thần.

"Ngải Mễ, Ngải Mễ..." Có người hô lớn, "Mau dùng thẻ trị liệu của cô đi."

Ngải Mễ bị người ta đẩy lên phía trước. cô ta có chút không tình nguyện, nhưng bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, Ngải Mễ chỉ có thể sử dụng thẻ trị liệu.

Thời Sênh biết là vô dụng, nhưng cô đã quên nữ chính không giống người thường, thẻ trị liệu của cô ta có tác dụng.

Lại một lần nữa chứng kiến mệnh của vật hy sinh.

Lật bàn, thiết lập như vậy, nhân vật phản diện sao có thể không trở mặt với vai chính chứ!

"Tích lũy không đủ..." Ngải Mễ chỉ trị liệu cho hai người, sắc mặt khó coi nhìn về phía Lão Đại bên cạnh.

"Ai còn tích lũy?" Gần đây nhiều chỗ phải sử dụng thẻ đen, hơn nữa lại không có nhiệm vụ kiếm tích lũy, rất nhiều người đều dùng hết tích lũy.

"Hết rồi."

"Không có..."

"Tôi cũng không có."

Sắc mặt Lão Đại xanh mét, "Đều hết rồi sao?"

Mọi người đều lắc đầu, lúc trước đối phó với mấy thứ kia, tích phân của bọn họ đều tiêu hao nhiều.

Đây mới là hết đạn cạn lương.

Ngải Mễ liếc mắt nhìn đến Thời Sênh đứng trên cầu thang, đột nhiên cô ta chỉ vào Thời Sênh, "Chắc cô ấy có."

Lão Đại nhìn theo hướng Ngải Mễ chỉ, khóe miệng giật giật.

Bắt hắn đoạt thức ăn trong miệng hổ à?

Nghĩ đã không thể rồi.

Nhưng mà nằm trên mặt đất đều là anh em của hắn.

Những người này đều đi theo hắn từ lúc vừa tới đây, cùng nhau trải bao nhiêu sóng gió.

Lão Đại vẫn thử mở miệng, "Cô Dư, có thể xin cô chia cho chúng tôi chút tích lũy không, đương nhiên chúng tôi sẽ trả thù lao."

"Thù lao? Các người có thể cho tôi cái gì?" Thời Sênh ung dung nhìn bọn họ.

"Cô Dư nói điều kiện đi, chỉ cần có thể hoàn thành, nhất định tôi sẽ làm theo." Hiện giờ bọn họ còn có thể có cái gì? Lão Đại chỉ có thể để cho Thời Sênh tự nói ra, nếu quá đáng, thì hắn cũng chỉ có thể

buông tha những người này.

Thời Sênh xoay người lên lầu.

Lão Đại khó hiểu, vội vàng gọi một tiếng, "Cô Dư..."

Nhưng Thời Sênh không dừng lại, đi nhanh lên lầu, biến mất ở tầm mắt bọn họ.

Lúc mọi người ở đây quay sang nhìn nhau, cô bế một người xuống dưới, để người đó dựa vào tường, "Tích lũy có thể cho các người, cho tôi mượn thẻ trị liệu dùng là được."

Mọi người nhìn sắc mặt Miêu Miêu, rất giống những người bọn họ bị cắn, làm sao còn không hiểu sao lại thế này.

"Có thể." Chỉ là dùng thẻ trị liệu, Lão Đại đồng ý không cần phải nghĩ.

"Tôi không đồng ý!" Ngải Mễ lên tiếng, cô ta sẽ không dùng thẻ trị liệu của mình đi cứu người của cô gái này.

"Ngải Mễ!" Lão Đại quát lớn một tiếng, "Nơi này tôi quyết định, cô không đồng ý cũng phải đồng ý."

Ngải Mễ muốn nói gì đó, bị cô gái nhỏ phía sau túm lại.

"Cô Dư yên tâm, chúng tôi có thể trị liệu cho cô bé này trước." Lão Đại quay đầu, trên mặt lại mang theo vài phần cung kính.

Thời Sênh tiện tay lấy thẻ đen ra, Lão Đại nhanh chóng tiếp được, đưa cho Ngải Mễ.

Ngải Mễ cắn môi, trừng mắt nhìn Thời Sênh một cái, tiếp nhận thẻ

chuyển tích lũy tới thẻ đen của mình.

Cô đi tới chỗ Miêu Miêu

"Nếu cô ta dám làm gì mờ ám, các người đều phải chết." Giọng Thời Sênh âm u vang lên.

Lão Đại cả kinh, vội chạy đến bên người Ngải Mễ nhìn chằm chằm cô ta.

Ngải Mễ siết chặt nắm tay, móng tay đâm sâu vào trong thịt, rất đau đớn.

Có Lão Đại nhìn chằm chằm, Ngải Mễ không dám làm gì, quy củ trị liệu xong cho Miêu Miêu.

Miêu Miêu trị liệu xong chỉ một lát là tỉnh, nhưng nhìn có vẻ hơi suy yếu.

"Chị Dư Hạ?" Cô đưa tay sờ chân, nơi đó giống như vẫn còn co rút đau đớn, nhưng mà lúc đụng đến lại không có cảm giác gì.

Thời Sênh xoa đầu cô, "Không sao rồi."

Ngải Mễ dùng tích lũy của Thời Sênh, hoàn toàn không tiết kiệm, cái gì cũng tiêu lượng tích lũy nhiều nhất.

"Dùng hết rồi." Ngải Mễ vừa trị liệu được hai người, liền tỏ vẻ tích lũy không đủ.

Lão Đại khó xử nhìn về phía Thời Sênh, "Cô Dư..."

Thời Sênh lấy từ đâu đó ra một tập thẻ, hoàn toàn không chút tiếc

nuối đưa cho hắn.

Mọi người: "..." Cô ấy có bao nhiêu thẻ? Tùy tiện bốc một cái đã nhiều như vậy.

Tuy hiện tại rất nhiều người vào, thẻ đen cũng không khan hiếm như trước kia, nhưng mà trên tay của đại đa số người vẫn không nhiều thẻ đen.

Ngải Mễ nhìn chằm chằm tập thẻ Thời Sênh đưa cho kia, vẻ mặt hơi vặn vẹo.

Chương 904: Vô hạn trốn giết (37)

Ngải Mễ trị liệu xong cho tất cả mọi người, thẻ trị liệu tựa hồ không có di chứng gì, dù sao Thời Sênh nhìn cô ta từ đầu tới đuôi đều không xuất hiện trạng thái không khoẻ.

Đây là đãi ngộ của nữ chính.

Lúc cô sử dụng thẻ tốc độ kia, ban đầu sẽ có cảm giác buồn nôn, nhưng lúc lên cấp bậc cao cũng không có cảm giác gì.

"Chị Dư Hạ, còn anh Phương Thần..." Miêu Miêu không quên Phương Thần.

Thời Sênh giật khóe miệng, không muốn cứu tên biến thái kia.

"Chị Dư Hạ, anh Phương Thần sẽ chết."

"Cô Dư còn một người bạn nữa sao?" Lão Đại nghe được lời nói của Miêu Miêu, lập tức nói tiếp, "Không có cách nào xuống dưới sao, tôi đưa Ngải Mễ đi lên trị liệu cho hắn."

Miêu Miêu tội nghiệp nhìn Thời Sênh, bàn tay nhỏ kéo tay áo Thời Sênh.

Tự dưng cứ tỏ ra đáng thương làm gì!

Tưởng làm như vậy tôi sẽ nhường bước sao?

Kiên quyết không cứu biến thái.

"Chị Dư Hạ..."

Không cứu không cứu không cứu.

"Dư Hạ! Cô có cần tuyệt tình thế không!" Phương Thần chống tường, lộ ra một cái đầu, giọng nói rất mong manh.

"Anh Phương Thần." Miêu Miêu lập tức buông Thời Sênh, chạy vội tới chỗ Phương Thần.

Nhìn xem nhìn xem, tên này vừa xuất hiện, em gái đáng yêu cũng chạy mất! Cứu cái rắm!

Lão Đại nhìn Thời Sênh lắc đầu, cũng không dám mở miệng để Ngải Mễ đi cứu.

"Chị Dư Hạ... Em xin chị."

"Hừ!" Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, đi nhanh tới chỗ hắn, giật thiết kiếm trong tay hắn, lạnh như băng nói, "Tùy cô."

Miêu Miêu nhìn Thời Sênh lên lầu, nhỏ giọng hỏi: "Có phải chị Dư Hạ tức giận rồi không?"

"Đương nhiên cô ấy tức giận." Cô ấy chỉ mong hắn chết, cô nhóc này lại cứ đòi cứu hắn, giờ chắc cô ấy lại muốn chém người rồi?

Nghĩ như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy giống như tìm được cánh cửa đến thế giới mới.

Không phải, hiện tại không phải lúc nghĩ đến mấy thứ này.

"Mau mau mau, ta sắp chết."

...

Phương Thần phát hiện thẻ trị liệu của Ngải Mễ có thể dùng, mà thẻ trị liệu của hắn lại không thể, nhất thời liền buồn bực.

Đều là thẻ trị liệu, thẻ trị liệu của hắn còn cao cấp hơn Ngải Mễ nhiều, vì sao hắn lại không dùng được?

Vì chuyện này Phương Thần rối rắm rất lâu, rối rắm đến mức muốn đi xuống đoạt thẻ của Ngải Mễ.

Đương nhiên cuối cùng hắn không đi, bởi vì Thời Sênh châm chọc khiêu khích hắn một phen.

Phương Thần tổng kết một chút, nói đi nói lại chỉ có hai chữ -- quá xấu.

"Miêu Miêu." Phương Thần kéo Miêu Miêu, đưa mặt mình đến trước mặt Miêu Miêu, "Em thấy anh có xấu không?"

"Không xấu ạ." Miêu Miêu khẳng định, "Anh Phương Thần đẹp lắm."

Đây mới là lời nói thật.

Càng nhìn càng thấy cô nhóc này thuận mắt.

"Người xấu sẽ không thừa nhận mình xấu." Thời Sênh ở bên cạnh bổ một đao.

Phương Thần: "..." Rốt cuộc mặt hắn chọc gì đến cô, sao cứ phải nói

hắn xấu?

Xấu thật sao?

Khuôn mặt kia của Phương Thần đứng giữa đám người, cũng coi như khả quan, nhưng đặt trong đám diễn viên, thì hoàn toàn không thể so sánh, thuần túy là người qua đường giáp.

Người qua đường giáp Phương Thần quyết định nói sang chuyện khác, "Thứ cắn tôi là cái gì, cô nhìn thấy không?"

"Ai biết." Thời Sênh không muốn để ý đến Phương Thần.

Phương Thần: "..." Cô gái này có một khí chất đặc biệt, luôn khiến người ta muốn giết chết cô ấy.

Miệng cô nói không biết, trên mặt lại viết, ông đây không thèm nói cho anh biết.

Đây không phải thuần túy là gợi đòn sao?

Cô ấy có thể sống đến lớn như vậy, Phương Thần tỏ vẻ mình thực sự bội phục.

Phương Thần không hỏi được gì từ miệng Thời Sênh, hắn đi xuống dưới, đại khái là sợ Thời Sênh. Những người bên dưới cũng không động thủ với Phương Thần.

Hắn hỏi thăm chuyện tối hôm qua, cũng có người nói cho hắn.

Nghe kể xong, Toàn thân Phương Thần đều khó chịu.

Mặt người thân rắn là cái quỷ gì?

Phương Thần quyết định đứng cùng một chỗ với thời Sênh. Thế giới này đã không phải thế giới hắn quen thuộc, hắn phải ôm đùi!

Không chỉ Phương Thần cảm thấy ở cùng Thời Sênh là an toàn nhất, ngay cả đám người phía dưới cũng nghĩ ở bên Thời Sênh là an toàn nhất.

Cho nên sau hừng đông, bọn họ cũng không rời đi.

Con rắn cắn người kia ban ngày lại xuất hiện một lần, nhưng mà lần này nó chỉ lòng vòng ở bên ngoài rồi lập tức biến mất. Nếu không phải có người vô tình nhìn thấy thì cũng không ai biết nó tới.

Phương Thần nghe được tin tức, chạy lên nói với Thời Sênh.

"Dư Hạ, người phía dưới nói con rắn kia lại xuất hiện."

Thời Sênh chống cằm, ngồi ở cửa sổ, nghe tiếng Phương Thần, cô hơi liếc mắt, "Chết người à?"

Phương Thần lắc đầu, "Không có, hình như không vào."

Cô hỏi cái kiểu gì thế, hơi một chút là chết này chết nọ.

Thời Sênh lại nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài là một khoảnh cỏ hoang, cũng không biết cỏ hoang này là vốn có, hay là sau mới mọc lên.

"Chờ trời tối, xem kịch."

"Xem kịch gì?" Phương Thần khó hiểu.

Thời Sênh cong khóe miệng, "Kịch người rắn."

Rắn là động vật quần cư mà!

Cho dù nó đột biến gien, nó vẫn là rắn.

Phương Thần: "..." Vì sao từng chữ cô nói hắn đều hiểu, nhưng ghép vào với nhau lại không thể hiểu được?

Lúc trời sắp tối, Thời Sênh cho Miêu Miêu mặc một bộ quần áo kỳ quái, trùm hết cả người, chỉ còn đầu ở bên ngoài.

"Tôi thì sao?" Phương Thần cảm thấy thứ này chắc chắn có tác dụng, "Đừng có nhất bên trọng nhất bên khinh chứ!"

"Việc cứt gì phải quan tâm đến anh."

Phương Thần trầm mặc, đột nhiên hắn cười tủm tỉm nhìn Miêu Miêu, "Miêu Miêu."

"Anh Phương Thần." Miêu Miêu nhu thuận cười.

"Lại bên anh này, lát nữa ngồi cùng anh đi." Phương thần vẫy Miêu Miêu.

Miêu Miêu chần chừ một chút, lúc trước đã làm Thời Sênh tức giận rồi, cô khẽ lắc đầu, "Chị Dư Hạ bảo em ở bên chị ấy."

Phương thần: "..."

Không muốn nói chuyện, muốn im lặng, đừng hỏi tôi im lặng là gì.

Phương Thần ngồi một mình trong góc. Ánh sáng bốn phía càng ngày càng tối, bên ngoài như có tiếng sàn sạt vang lên. Ban đầu rất

nhẹ, trời tối dần, tiếng động lại càng to hơn.

Thời Sênh ghé vào cửa sổ, cỏ hoang phía dưới chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ.

Cỏ hoang bị cái gì đó làm lay động, giống như sóng biển bắt đầu dâng trào, từ xa xa dập dờn tiến lại gần.

Sàn sạt--

Sàn sạt--

Tiếng động càng ngày càng gần.

Một con rắn xuất hiện, trên thân rắn đều là hoa văn giống nhau, chiều dài cùng độ lớn cũng không khác nhau.

Chi chít vây quanh tòa nhà.

Ban đầu Phương Thần có chút không tin lời Thời Sênh nói, nhưng lúc này nhìn thấy đám rắn, hắn không tin cũng phải tin.

Thật sự là đại chiến người rắn.

Đám người phía đưới phát hiện rắn đến, nhao nhao cả lên.

Âm thanh kinh động đến đàn rắn, trong nháy mắt chúng nó liền biến mất không thấy, nhưng mà cỏ hoang ở xung quanh vẫn đang lay động, chỉ không nhìn thấy mà thôi.

Thời Sênh lấy đèn pin chiếu chiếu bên kia, ở chỗ xa xa mơ hồ có thể thấy được bóng dáng.

"Ẩn thân à?" Phương thần nhíu mày, một vài con quái vật cũng sẽ có năng lực đặc biệt.

"Biến sắc." Thời Sênh sửa lại.

Giống tắc kè hoa, đám rắn này biến màu theo hoàn cảnh, chỉ là lúc di chuyển, hoàn cảnh bốn phía khác nhau, màu sắc trên người chúng nó cũng sẽ biến hóa theo, cho nên mới làm người ta cảm thấy chỉ nhìn được cái bóng sót lại.

Chương 905: Vô hạn trốn giết (38)

Bị đàn rắn vây là chuyện cực kỳ kinh khủng, đặc biệt là đám rắn này còn cổ quái như vậy.

Đại khái là lúc trước Thời Sênh cùng bọn họ miễn cưỡng hợp tác được một lần, lá gan những người này lớn hơn lúc trước, người dưới lầu chạy lên rất nhanh.

Con người là như vậy, chỉ cần bạn cho họ một chút hoà nhã, họ liền được nước lấn tới, bạn trở mặt họ còn cảm thấy bạn không đúng.

Đó là bản chất xấu xa của con người.

Thời Sênh cũng không ngăn bọn họ, dù sao cô cũng không tính ở trong này.

Thời Sênh đỡ Miêu Miêu lên cửa sổ, thiết kiếm bay bên ngoài, Miêu Miêu cẩn thận đi lên.

Phương Thần: "..." Cho nên cô đã muốn chạy như vậy, vì sao còn phải đưa quần áo kia cho Miêu Miêu? Thần kinh à!

Phương Thần đã còn không trông cậy gì vào Thời Sênh, hắn vẫn nên tự cứu mình thì hơn.

Thời Sênh mang Miêu Miêu rời khỏi tòa nhà, trong bóng đêm, tiếng kêu thảm thiết làm tòa nhà lắc lư, rung lên.

"Ong ong ong ong..."

Tiếng chấn động đột ngột vang lên, trên tòa nhà xuất hiện một đám rắn, phía sau lưng chúng nó là một đôi cánh dài.

Lại còn biết bay à? Nó sắp lên trời luôn rồi còn gì!!

Trong đầu Thời Sênh đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, mấy thứ này, không phải là đám sâu màu trắng lúc trước đấy chứ?

Nghĩ lại cũng thấy có thể, mặc dù sâu này có lực công kích, nhưng lực công kích không cao, nếu là do còn nhỏ mới vậy thì cũng đúng.

Ngay lúc Thời Sênh đang mải suy nghĩ, đám rắn lạ đã bay tới bên Thời Sênh, Thời Sênh vội hạ thấp thiết kiếm.

Thiết kiếm rơi xuống một khoảng cách, đỉnh đầu vang lên những tiếng loạt xoạt u u chói tai.

Giống như bốn phía đều là loại tiếng đập cánh này, nghe mà run cả da đầu. Thời Sênh chỉ có thể đưa Miêu Miêu quay lại.

Thời Sênh ôm Miêu Miêu nhảy vào, thiết kiếm vung lên bốn phía, mấy con rắn lạ bị chém đứt lộ ra thân hình, nằm mềm nhũn trên mặt đất.

Những người khác cũng biết thứ công kích bọn họ chắc chắn không chỉ một con, Thời Sênh chỉ tùy tiện vung lên như vậy, đã là mấy con...

Trong phòng này rốt cuộc có bao nhiêu con?

Bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy.

"Dư Hạ sao cô trở lại?" Phương Thần từ trong góc cẩn thận đi qua.

Miêu Miêu lanh mồm lanh miệng, "Trên trời cũng có."

"Ha ha ha ha đáng đời." Phản ứng của Phương Thần tuyệt đối là phản xạ có điều kiện, hắn cười xong mới cảm thấy không ổn, "Khụ khụ..."

Nhưng mà đúng là đáng đời mà!

Ai bảo các người không mang theo hắn, báo ứng thôi!!

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, mặt không chút thay đổi bắt đầu vung kiếm chém rắn, mỗi lần cô chém đều có thể chém trúng, mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Cô ấy có thể nhìn thấy mấy thứ này sao?

Xét thấy Thời Sênh quá mức hung hãn, những người sống sót bất giác đến gần Thời Sênh.

Không gian càng ngày càng nhỏ, Thời Sênh cảm giác vung kiếm cũng không được, cô tức giận quát một tiếng, "Dựa vào lại đây làm gì? Muốn chết à?"

Mẹ nó không nhìn thấy ông đang giết rắn sao?

Đám thiểu năng này.

"Các người còn qua đây nữa có tin tôi chém các người không!" Thời Sênh chỉ vào một người cách cô gần nhất, giọng điệu rất hung hăng.

Người nọ không tự chủ được lui từng bước ra sau.

Miêu Miêu đi tới bên cạnh Thời Sênh, học theo Thời Sênh, quơ thanh kiếm không biết lấy từ đâu ra ở trên tay, cô không lợi hại như Thời Sênh, chém mãi cũng chỉ chém được một con.

Còn không chém chết, Thời Sênh xoay người bổ thêm một kiếm, mới chém chết con rắn kia.

Thời Sênh liếc mắt nhìn Miêu Miêu một cái.

Miêu Miêu thè lưỡi, tiếp tục cầm kiếm chém.

Có kinh nghiệm một lần, lần thứ hai sẽ tốt hơn, đến cuối cùng tuy rằng không thể bách phát bách trúng, nhưng cũng chém trúng ba bốn phần mười.

"Miêu Miêu..." Phương Thần sán đến bên người Miêu Miêu, "Em chém như thế nào vậy?"

Mấy thứ này căn bản không nhìn thấy, chỉ có thể phản ứng dựa vào bản năng cảm giác nguy hiểm.

Nhưng mà hắn còn kém cả một tiểu hài tử, sao lại đau lòng thế này?

Miêu Miêu nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, thành thật trả lời: "Chị Dư Hạ nói cứ thoải mái chém."

Phương Thần khó hiểu, "Hả?"

Thoải mái chém là chém như thế nào?

Miêu Miêu vung kiếm ra dáng lắm, "Thì cứ chém lung tung thôi."

Phương Thần: "..." Thoải mái chém là chém lung tung sao? Làm hắn còn tưởng cô gái kia dạy Miêu Miêu biện pháp gì, kết quả chỉ là chém lung tung à?

Trêu hắn đấy à!!!

Chém lung tung sao có thể chém trúng được.

Phương Thần không có vũ khí, hắn lấy kiếm trên tay Miêu Miêu, vung bốn phía, mũi kiếm xẹt qua không khí, trên mặt đất lập tức rớt xuống hai con rắn.

Con mẹ nó! Đúng thế thật!

Đầy cả phòng này đều là rắn, tùy tiện chém đương nhiên có thể chém trúng. Trên người Miêu Miêu mặc bộ quần áo kia có thể phòng ngừa đám rắn này cắn cô, cho nên người ở bên ngoài nhìn thấy, lại giống như Miêu Miêu tìm được kỹ xảo chém rắn.

Kì thực cô chỉ là chém lung tung mà thôi.

Sau đó một vài người cũng phát hiện, tiếng kêu thảm thiết dần biến mất.

Đám rắn này ỷ vào việc có thể đổi màu thôi, thực ra lực công kích không mạnh, rắn trong phòng dần bị dọn dẹp hết.

Thi thể rắn phủ kín một phòng, có mùi tanh tưởi quanh quẩn trong phòng.

"Ngải Mễ đâu? Ngải Mễ..." Đại khái là có người bị rắn cắn, lo lắng gọi Ngải Mễ.

"Ngải Mễ đâu?"

"Không thấy người..."

Mọi người lật những người chết dưới đất lên, đều không có bóng Ngải Mễ.

Không thấy Ngải Mễ.

Mà đồng thời bên ngoài có rất nhiều rắn lạ vây lại.

Vốn Thời Sênh chỉ muốn xem kịch, ai ngờ đám này còn có cả không quân, cô chỉ có thể tiếp tục giết rắn.

"Ầm ầm ầm..."

"Tiếng gì vậy?"

"Hình như là phía dưới, phía dưới có tiếng động."

"Căn nhà… căn nhà đang động."

Tòa nhà đều đang rung lên, giống như có thứ gì đó muốn chui ra. Kiến trúc lắc lư càng ngày càng mạnh, những người này làm sao còn dám trì hoãn, đều chạy ra bên ngoài.

Nếu chỗ này sập, bọn họ đều bị chôn ở bên trong.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn Miêu Miêu, Phương Thần che chở cô, cô cũng không quay lại, trực tiếp theo cửa sổ ra ngoài.

Ngay khi mọi người ở đây rời đi, tòa nhà đều bị vỡ vụn, một cái đuôi

khổng lồ chui ra từ trong đất, quấn lấy bộ phận còn sót lại của tòa nhà, siết chặt.

Tòa nhà tực tiếp bị đập nát dưới cái đuôi.

Đó là một con rắn rất lớn.

Ngoại hình không khác đám rắn lạ kia, điểm khác duy nhất chính là, lớp vảy trên người nó chỉ một màu, toàn thân màu trắng bạc.

Rắn to rút hoàn toàn thân thể của mình ra khỏi nền đất.

Rắn nhỏ bốn phía tựa hồ rất sợ nó, bắt đầu lui lại.

Lúc mọi người ở đây đứng xem rắn lớn, rắn lớn đột nhiên bắt đầu công kích đám rắn nhỏ, cứ ăn từng đám một.

"Thật hung tàn!" Thời Sênh trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Ngay cả đồng loại của mình mà cũng ăn.

Đám không quân trên trời bay vòng quanh đại xà, đại xà ăn xong một đám lớn rắn nhỏ trên mặt đất, vùng đứng dậy, bắt đầu ăn trên trời.

"Chạy đi!"

Cũng không biết là ai phản ứng trước, người còn sống cũng không có tổ chức gì, đều tự lựa chọn phương hướng cảm thấy an toàn để chạy trốn.

Rắn lớn kia hình như không có hứng thú với loài người không đủ nhét kẽ răng này, chỉ tập trung ăn không quân trên trời.

Thời Sênh tự nhiên sẽ không đi đối phó con rắn lớn này, thế giới cấp mười sao hẳn là cấp bậc cao nhất, không có cách nào thăng cấp nữa, đối phó nó cũng không có giá trị kinh nghiệm, chẳng thú vị gì.

Thời Sênh tìm Miêu Miêu, nhanh chóng rời khỏi đây.

Chương 906: Vô hạn trốn giết (39)

Không ai đối phó được con rắn lớn kia, cách một thời gian Thời Sênh lại nhìn thấy rắn lớn cắn đám rắn nhỏ.

Thứ này hình như cái gì cũng ăn, có đôi khi cũng tập kích người.

Nhưng mà không bao lâu Thời Sênh lại không thấy tung tích rắn lớn đâu nữa.

Nữ chính cũng không thấy.

Kỹ năng của nữ chính là bị động, sống chết nhất định sẽ biến mất.

Gặp được ông cụ? Nhận được truyền thừa?

[...] Đây không phải tiểu thuyết huyền huyễn! Làm gì có ông cụ để mà được truyền thừa!

...

Thời Sênh phát hiện gần đây rất nhiều người tìm cô chịu ngược, nhìn thấy cô sẽ không muốn sống chạy đến.

Phương Thần vì sợ bị ngộ thương, bình thường đều cách Thời Sênh mấy chục thước, chờ cô đánh xong mới đến hôi của.

Trình độ vô sỉ của Phương Thần làm thay đổi thế giới quan của Thời Sênh.

Đoạn thời gian sau Thời Sênh mới biết, nguyên nhân cô được hoan nghênh như vậy, là bởi vì bọn họ đều nhận được một nhiệm vụ, chỉ cần có thể đả thương cô, không cần biết nhiều hay ít, đều có thể đạt được cơ hội rời khỏi thế giới này.

Người toàn bộ thế giới đều là địch.

Đầu người đưa đến cửa, Thời Sênh đương nhiên sẽ nhận lấy không chút khách khí.

Vận mệnh thế giới cũng không ngừng thay đổi, đại khái là phát hiện quái vật trên thế giới thật sự quá nhiều, đấu đơn độc không làm gì được chúng nó, loài người bắt đầu đoàn kết lại.

Xử lý phần tử dị đoan mất lý trí, mọi người đều tập trung đến trung tâm thế giới.

Bọn họ chọn ra một người lãnh đạo cao nhất.

"Phụt... Anh nói ai?" Thời Sênh trực tiếp phun nước trong miệng ra.

"Dư hạ! Cô lãng phí thật đấy! Hiện giờ tìm được chút thực vật rất khó khăn cô có biết không!" Phương Thần bị văng nước lên mặt, nhưng thứ hắn đau lòng lại không phải mặt mình.

"Một ngụm nước thôi mà, tôi thiếu ăn thiếu mặc của anh chắc?" Thời Sênh lườm một cái.

Phương Thần mệt tâm, mẹ kiếp thực vật của cô đều cho Miêu Miêu, cho tới bây giờ chưa từng cho hắn, đều là hắn tự tìm mà!

Những lời này mà cô ấy cũng nói ra được.

"Vừa rồi anh nói ai là người lãnh đạo cao nhất?" Sao cô lại cảm thấy vừa rồi là ảo giác nhỉ.

Phương Thần lau mặt, "Bạch Kỳ, chính là người đàn ông vẫn đấu thăng cấp với cô."

Mộ Bạch mà lại đi làm người đứng đầu à...

Muốn huy động tất cả loài người đối phó bản cô nương sao?

Sợ hãi.

"Bọn họ ở chỗ nào?" Lâu như vậy không có tin tức của hắn, thế mà đã xưng vương rồi!

"Thành phố trung tâm." Phương Thần nhăn mặt, "Hiện tại bọn họ gọi chỗ đó là vậy, nghe nói là vị trí trung tâm của thế giới này."

Phương Thần lại bổ sung một câu, "Đúng rồi Hứa An Viễn cũng ở đó."

Thời Sênh: "!?"

EXM? Nam chính và nhân vật phản diện hợp tác với nhau?

...

Thời Sênh tìm được thành phố trung tâm đã là một tháng sau. Thế giới này không có bản đồ, còn đầy rẫy quái vật, cô tìm được trong một tháng, đã xem như rất nhanh rồi.

Còn chưa tới gần thành phố trung tâm, Thời Sênh liền nhìn thấy con

rắn lớn màu trắng bạc chiếm cứ ở bên ngoài.

Muốn vào cửa thành thì phải vượt qua nó.

"Nó lại ở đây à." Phương Thần líu lưỡi, "Cô còn muốn đi giết Bạch Kỳ à?"

Thời Sênh nghiêm mặt, "Không diệt thiểu năng, thiên hạ không yên."

Tuyên ngôn kiểu gì đây?

"Tôi không đi theo cô đâu." Phương Thần lập tức tỏ thái độ, "Thuận tiện giết Hứa An Viễn giúp tôi."

Thời Sênh giật giật khóe miệng, "Sao anh không bảo tôi sống giúp anh để anh chết luôn đi?"

Phương Thần cười, "Chuyện này thì không làm phiền cô, tự tôi cũng có thể."

Hắn phất tay với Thời Sênh, "Đi sớm về sớm."

Thời Sênh không muốn nói chuyện với tên ngu ngốc đó, nhấc chân đi tới thành phố trung tâm, Miêu Miêu muốn theo sau, Phương Thần giữ chặt cô, "Cô đi làm gì?"

"Em phải đi theo Chị Dư Hạ."

Phương Thần giữ bả vai Miêu Miêu, "Tình huống bên trong ra sao cũng không biết, còn chưa biết cô ấy đi có thể về không, cô đi làm gì."

"Vậy sao anh không ngăn cản Chị Dư Hạ." Miêu Miêu nóng nảy.

"Em đã bao giờ thấy cô ấy nghe lời người khác chưa?" Phương Thần nhịn không được bôi bác, "Lúc nào cũng tự cho là mình đúng."

Phương Thần thấy Miêu Miêu sắp khóc, sửa lời nói: "Em đi theo cô ấy chỉ cản trở cô ấy thôi. Chúng ta ở chỗ này chờ cô ấy về, em phải tin tưởng cô ấy."

"Ầm!"

Tiếng nổ mạnh đột ngột, Phương Thần kinh hãi run bắn người, hắn nhìn về phía thành phố trung tâm.

Miệng hắn co giật, biết ngay cô sẽ không dùng biện pháp thông thường mà.

Vừa đến đã nổ thành của người ta.

Trên trời có bóng người, tiếng nổ mạnh ở phía dưới không ngừng, con rắn lớn kia không biết là bị nổ hôn mê, hay là bị dọa, mà không hề nhúc nhích.

Cô nhanh chóng lao đến trung tâm của thành phố trung tâm, ai ngăn cản lập tức bị nổ.

Thành phố trung tâm vốn đã được tu bổ lại, bị nổ như vậy, lại biến thành một mảng phế tích.

Thậm chí còn không bằng lúc trước.

Thời Sênh nổ thẳng đến chỗ Mộ Bạch, thô bạo lao vào, nhưng mà cô tìm tất cả mọi nơi cũng không tìm được Mộ Bạch.

Không đúng, cô cũng chưa từng thấy Mộ Bạch.

Vài lần trước kia, Mộ Bạch đều không xuất hiện.

Thời Sênh xoay người trở về. Người mới vừa bị chỉnh, thấy Thời Sênh trở về, sợ tới mức hai chân như nhũn ra.

Không phải cô ấy đi rồi sao, sao đã trở lại?

Cô gái này quả thực giống sát thần, còn đáng sợ hơn anh Bạch.

"Hai người đi tập hợp tất cả mọi người lại đây." Thời Sênh tiện tay chỉ hai người.

Hai người kia có chút bất mãn, "Dựa vào cái gì phải nghe lời cô."

Thời Sênh giơ giơ thiết kiếm, "Chỉ bằng này, nhìn kết cục những người bên ngoài đó, rồi trả lời tôi xem có nghe tôi hay không."

Hai người xanh mét mặt, oán hận trừng Thời Sênh, không tình nguyện lui ra ngoài.

Dưới bạo lực, ai dám nói không?

Mọi người trong thành phố trung tâm nhanh chóng tập trung lại, một đám người lạnh run, kinh hồn táng đởm nhìn cô gái ngồi trên ghế chính.

Trong tay cô cầm thiết kiếm, đang gõ khẽ xuống mặt bàn, phát ra tiếng vang lảnh lót.

Một cô gái như vậy, lại đứng đầu bảng giết chóc.

Hiện tại bên ngoài kia thi thể nằm đầy đất, kết cục của việc đối địch với cô vô cùng thê thảm.

Thời Sênh gác chân ngồi trên ghế chính, chống cằm, nghiêng đầu nhìn đám người, "Bạch Kỳ ở đâu?"

Cả đám người lắc đầu như trống bỏi, "Không biết..."

Bọn họ thật sự không biết Bạch Kỳ ở đâu, bọn họ không thể mỗi ngày đều đi theo hắn?

"Hắn... Hắn là thư ký của anh Bạch, hắn biết." Một người đàn ông bị đẩy ra.

"Tôi không biết." Người nọ căng thẳng lắc đầu, lắp bắp nói: "Tôi... Sáng nay tôi có gặp anh Bạch, lúc sau, lúc sau không thấy đâu nữa."

Người nọ dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Hứa An Viễn hẳn là biết anh Bạch ở chỗ nào, bình thường hắn đều đi theo anh Bạch."

"Hứa An Viễn?"

Người nọ ra sức gật đầu.

Nam chính và nhân vật phản diện đang làm gì?

Nữ chính cũng không cần, cả ngày ở cùng nhân vật phản diện là sao? Muốn chơi gay sao?

“Hắn ở đâu?” Thời Sênh lấy kiếm gõ bàn, đầy vẻ lưu manh.

“Vừa rồi tôi thấy hắn… đi về phía biệt thự.” Người nọ không dám giấu giếm.

"Đưa tôi đi."

"Vâng."

Chương 907: Vô hạn trốn giết (40)

Thời Sênh được đưa tới một nơi sạch sẽ hơn một chút, đại khái cũng chỉ là thu dọn qua loa, không sửa chữa lại.

Cũng may cửa sổ và mọi thứ vẫn còn tốt. Trong một thế giới khắp nơi đều mù mịt, nhìn căn biệt thự này bắt mắt đến lạ thường.

Tên thư ký muốn đưa tay gõ cửa, còn chưa kịp đụng đến thì cửa đã không cánh mà bay.

Thời Sênh bình tĩnh thu chân về, nghiêm trang nhìn thư ký giải thích, "Trượt chân."

Thư ký nuốt nuốt nước miếng, cơ thể hơi hơi run rẩy, có thể trượt chân thành thế này, cũng là...

Thời Sênh nghênh ngang đi vào, nhưng trong biệt thự không có người.

Nghĩ cũng đúng, bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, Mộ Bạch vừa thấy vụ nổ đã biết là cô, không chạy mới là lạ.

Có điều, cái kiểu mang nam chính chạy trốn này...

Như thế nào cũng cảm thấy thật quỷ dị!

Mộ Bạch chạy rồi, Thời Sênh rất không khách khí tiếp nhận sản nghiệp của Mộ Bạch.

Người tranh đấu giành thiên hạ còn chưa kịp hưởng thụ một chút, đảo mắt giang sơn của mình đã đổi chủ.

Mọi người cự tuyệt, vừa mới đi một tên biến thái đáng sợ, lại tới một người càng biến thái hơn, họ sống làm sao nổi chứ.

Đương nhiên ý kiến của bọn họ không quan trọng, Thời Sênh dùng bạo lực đàn áp người phản đối, cho người đi đón Miêu Miêu vào thành.

"Mất một sợi tóc, tôi chôn luôn cả các người."

Chôn cùng một sợi tóc á? Đùa cái quái gì vậy!

Lại nói cho dù bớt đi một sợi tóc, cô cũng biết làm sao được!

Mọi người không dám nói gì, ngoan ngoãn đi đón người.

Đối tượng được đón cũng rất mơ hồ, cô ấy mới đi vào bao lâu? Mà đã cướp luôn sào huyệt của người ta rồi?

Nghĩ lại lúc cô ấy đi, cái khí thế vừa đi vừa nổ kia, tựa hồ cũng không có gì là lạ.

Nhưng mà Phương Thần vẫn rất nghi ngờ, lỡ đây là gian kế của kẻ địch thì làm thế nào? Cho nên Phương Thần không đồng ý, nhất quyết bắt Thời Sênh tự mình tới đón.

Đội đón người trở về bẩm báo, Thời Sênh bảo bọn họ trực tiếp cướp Miêu Miêu về, về phần Phương Thần, thích làm thế nào thì làm, giết chết cũng không sao.

Đội đón người: "..."

Tình yêu tay ba thật phức tạp.

Phương Thần vừa nghe đội kia nói như vậy, không ầm ĩ nữa, đi vào theo, có khả năng làm ra loại sự tình này, trừ cô gái kia, cũng không còn người khác.

Thời Sênh chiếm vị trí của Mộ Bạch, nhưng cô cũng không làm gì cả, cả chuyện ở thành phố trung tâm đều rơi trên đầu Phương Thần.

Đương nhiên Thời Sênh cũng không phải thật sự không làm gì. Cô cũng sẽ khoa tay múa chân, sau đó để cho Phương Thần đi chấp hành.

Phương Thần mỗi ngày đều mệt như chó.

Hắn rất hoài nghi, cô để cho hắn vào, kỳ thật là tính nô dịch hắn.

Thời Sênh còn nói hoa mỹ rằng: "Không động một ngón tay ngón chân nào đã được làm Lão Đại, anh còn muốn thế nào nữa?"

Phương Thần không nói gì mà chống đỡ.

Hắn từng thấy rất nhiều phương pháp để lên làm Lão Đại.

Nhưng dùng phương thức quỷ dị như vậy lên làm Lão Đại, thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Thật lâu trước kia hắn cũng muốn làm Lão Đại, nhưng mà hoàn toàn không nghĩ tới, có một ngày hắn sẽ chán ghét như vậy, là hắn già rồi sao?

Lật bàn, Lão Đại căn bản không phải hắn mà.

Thời Sênh tiến hành phân loại người trong thành phố trung tâm, đều tự quản lý địa bàn, ai muốn thăng cấp, có thể, xử lý người lãnh đạo trực tiếp là được.

Nhưng mà làm không được...

Thì kết cục sẽ rất đáng sợ.

Thành phố trung tâm vốn đang có chút hỗn loạn, bị Thời Sênh chỉnh một lần, rất nhanh liền quy củ hơn hẳn, trừ đồ ăn hơi thiếu, cái khác cũng không có vấn đề gì.

Đồ ăn là thực vật và quái vật, có một số thịt quái vật là có thể ăn, nhìn chúng xấu xí vậy thôi, nhưng ăn khá ngon.

Cho nên những người này mỗi ngày đều tổ chức đi ra ngoài giết quái, sau đó mang thức ăn về.

Thời Sênh đi ra ngoài hai lần, nhóm người này cũng không dám cho cô đi theo nữa.

Cô đi lên không phải nổ thì cũng chém thành mảnh vụn, bảo bọn họ mang được đồ gì về chứ?

...

Người đàn ông dáng cao gầy dựa vào thân cây, cành lá trên đỉnh đầu lay động, khiến ánh sáng lúc sáng lúc tối, sắc mặt âm u.

"Vì sao chúng ta phải vứt bỏ thành phố trung tâm?" Phía sau có người tiến lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm người đàn ông

kia, "Rõ ràng chúng ta chiếm vị trí có lợi, vì sao phải vứt bỏ thành phố trung tâm?"

"Anh không hiểu." Mộ Bạch cụp mắt, che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

"Tôi không hiểu." Giọng Hứa An Viễn cao lên, "Anh làm nhiều việc như vậy, là để làm đồ cưới cho cô ấy à?"

Hao hết tâm tư làm mấy thứ này, cuối cùng đều cho người phụ nữ kia, cô ấy không ra chút sức nào liền nắm thành phố trung tâm trong tay.

Mộ Bạch nhìn về phía Hứa An Viễn, "Anh tưởng cô ấy nói một câu là có thể nắm thành phố trung tâm trong tay sao?"

Những người trong thành phố trung tâm đó, có ai dễ nuốt?

Nếu cô ấy không có tài năng, đã sớm bị đánh thành tám khối rồi.

Cô ấy có thể trấn áp những người đó mới thật sự là có tài.

Sắc mặt Hứa An Viễn hơi biến đổi, có chút phức tạp nhìn Mộ Bạch, "Nhưng mà anh..."

Mộ Bạch hơi cong khóe môi, giọng nói như đến từ chín tầng mây, "Tới lượt anh rồi."

...

Thời Sênh đoán Mộ Bạch còn muốn gây chuyện nữa, cho nên lúc nhìn thấy vô số quái vật vây quanh thành, cô cũng không có gì ngoài ý muốn.

Mộ Bạch mà không gây chuyện thì không phải Mộ Bạch.

Thời Sênh mang theo người đi lên đài cao được lâm thời dựng lên, nhìn thấy người trong đám quái vật ở xa xa...

Hắn thậm chí còn thoải mái vẫy tay với Thời Sênh, giống như bạn cũ gặp lại vậy.

Thời Sênh nhảy từ trên đài cao xuống, lao thẳng đến chỗ Mộ Bạch.

Quái vật bốn phía muốn ngăn cô, Thời Sênh mở ra hình thức bạo lực, giết đến trước mặt Mộ Bạch.

Thời Sênh nghĩ Mộ Bạch muốn phản kháng, nhưng lại không có, để mặc Thời Sênh trói hắn lại.

Trên mặt Mộ Bạch vẫn duy trì nụ cười, "Tôi có chạy đâu, đừng trói gô như vậy được không?"

Thế này rất hủy hình tượng của hắn!

Hắn là quý ông! Phải tao nhã!

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi, "Anh không chạy, nhưng anh sẽ tự sát." Thời Sênh lại trói thêm mấy vòng dây thừng trên người Mộ Bạch, thu hết vật sắc nhọn trên người hắn.

Thời Sênh quay lại trước mặt Mộ Bạch, "Anh tự nói, hay là tôi tra tấn?"

Mộ Bạch giả ngu, "Nói cái gì?"

Thời Sênh gần như nghiến răng ra từng chữ từng chữ một, "Ai phái

anh tới."

"Không ai phái tôi đến cả." Mộ Bạch cười tao nhã.

Thời Sênh nâng tay bóp cổ Mộ Bạch, đồng tử Mộ Bạch hơi co lại, tựa hồ có chút kinh hoảng, nhưng cảm xúc chỉ thoáng qua, nhanh đến mức người ta không thể nắm bắt.

Bình tĩnh!

Phải tao nhã!

"Không ai phái anh tới, vậy anh có thù oán gì với tôi? Anh tên là Mộ Bạch? Người của Mộ gia?"

Trên mặt Mộ Bạch vẫn mang theo nụ cười như cũ, "Mộ gia nào?"

"Có mấy Mộ gia?" Thời Sênh cười lạnh, "Anh tưởng ông không biết sao?"

Mộ Bạch nhún nhún vai, "Được rồi, tôi chỉ trùng hợp họ Mộ, không có quan hệ với Mộ gia mà cô nói kia."

Con ngươi Thời Sênh híp lại, "Anh vào bằng cách nào?"

"Lẻn vào."

"Mục đích?"

"Giết cô."

"Lý do."

"Cô Thời Sênh, cô nhiều câu hỏi quá, tôi có quyền cự tuyệt trả lời." Mộ Bạch dừng một chút, "Hơn nữa vấn đề này cô đã từng hỏi tôi một lần rồi. Dù cô hỏi tôi bao nhiêu lần, tôi đều là đáp án này thôi."

"Nhưng mà đáp án của anh không phải đáp án tôi muốn."

"Vậy phải xem cô Thời Sênh... Có thể tìm được đáp án hay không." Hắn nghiêng đầu nhìn về phía xa xa, "Đến lúc rồi, cô Thời Sênh chúc cô may mắn."

Máu đỏ trào ra từ khóe miệng Mộ Bạch, hắn lại hồn nhiên không thèm để ý nhếch nhếch môi, nụ cười rất quái gở.

Chương 908: Vô hạn trốn giết (Hoàn)

Ánh sáng trong đáy mắt Mộ Bạch nhanh chóng biến mất, biến thành một thi thể không có linh hồn.

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi ném hắn ra, giờ cách tự sát cũng thăng cấp rồi, biết dùng thuốc độc nữa cơ đấy!

Câu cuối cùng mà Mộ Bạch nói là có ý gì?

Ngay khi Thời Sênh đang nghi hoặc, đống đổ nát ở phía xa chợt nổ tung, giống như bị người ta dùng đao xé tan ra thành từng mảnh vậy, bóng đêm ùa vào, nuốt trọn đống đổ nát, đang nhanh chóng lao về phía cô.

Tim Thời Sênh nhảy dựng lên.

Không gian vỡ nát rồi…

Mẹ nhà nó…!

Thằng thiểu năng này!

“Hệ thống, mau đưa ông về!!!”

[Không được... không dịch chuyển được.] Hệ thống nói rất nhanh, khiến cho tiếng nói điện tử lạnh lùng kia có chút kỳ dị.

Hệ thống kiểm tra đường truyền dẫn, nhưng không có cách nào mở

ra được.

Thời Sênh đạp lên kiếm bay nhanh về phía thành phố trung tâm, vừa đi vừa lôi ipad ra, “Truyền số liệu đường truyền dẫn sang đây.”

Số liệu đường truyền dẫn không nằm trong phạm vi quyền hạn của cô.

Hệ thống biết tình huống bất thường, tận dụng quyền hạn của mình, truyền số liệu sang.

Thời Sênh cúi đầu, quét nhanh những số liệu chạy trên màn hình ipad, tốc độ sụp đổ phía sau càng lúc càng nhanh.

Ngón tay Thời Sênh gõ như bay trên màn hình, ngay khi vị trí sụp đổ gần sát đến chỗ cô, bóng người cô vụt biến mất.

Cả thế giới đều biến thành vô số những mảnh vỡ nhỏ, bay lả tả trong bóng đêm.

...

Thời Sênh ngã từ trên không trung xuống, ánh sáng chói mắt khiến cô không mở mắt ra được, một lúc sau mới có thể thích ứng với nó.

Đây là không gian hệ thống.

Làm bản cô nương sợ chết đi được.

Hệ thống chưa từng nói nếu tan vỡ theo không gian thì kết cục của cô sẽ thế nào, nhưng nghĩ cũng biết sẽ không phải là kết cục gì hay ho.

“Sao Mộ Bạch làm được như thế?” Thời Sênh ôm mông bò từ trên đất dậy, nhìn màn hình lẳng lặng đứng ở một bên.

[Là Hứa An Viễn.]

Màn hình hiển thị một hình ảnh.

Đó là một nơi đầy nham thạch, ánh lên làm mặt người cũng đỏ rực.

Hứa An Viễn túm một người phụ nữ trong tay.

Nếu Thời Sênh không nhìn nhầm, thì người đó hẳn là Ngải Mễ.

Ngải Mễ vẫn tỉnh, Thời Sênh không nghe thấy âm thanh, chỉ nhìn thấy Ngải Mễ bắt đầu cầu xin Hứa An Viễn. Hứa An Viễn không mảy may động lòng, Ngải Mễ lại bắt đầu khóc lóc ầm ĩ lên.

Có lẽ là vì làm cho Hứa An Viễn cảm thấy bực bội, nên hắn chém sống đao xuống cổ Ngải Mễ, cơ thể Ngải Mễ mềm nhũn, ngã thẳng xuống đất.

Hứa An Viễn lật người Ngải Mễ lại.

Dùng một con dao găm rất kỳ lạ đâm vào ngực Ngải Mễ, ngay khi hắn đâm xuống, nham thạch xung quanh bắt đầu sôi sục, tuôn trào.

Bản thân Hứa An Viễn cũng như phải chịu đựng sự đau đớn nào đó, nhìn hắn rất khốn khổ, ấn con dao xuống từng chút từng chút một.

Cuối cùng Hứa An Viễn bị bắn bay đi, đập vào nham thạch bên cạnh, lăn xuống theo dòng nham thạch sôi sục, nham thạch trào ra, hắn cũng biến mất trong dòng chảy đó.

Gần như cùng lúc ấy, cảnh tượng bốn phía bắt đầu vỡ nát.

Thời Sênh chớp mắt, “Hứa An Viễn giết Ngải Mễ, Ngải Mễ chết, thế nên không gian mới sụp đổ. Như vậy vấn đề là, Hứa An Viễn là người của thế giới đó, hắn có giết Ngải Mễ cũng sẽ không xảy ra tình trạng sụp đổ mới đúng chứ, vì sao hiện giờ không gian đó lại sụp đổ? Mà vì sao hắn lại giết Ngải Mễ?”

[Không gian này vốn đã cận kề mối nguy bị sụp đổ, ý đồ ban đầu của người lúc trước thiết kế ra thế giới này, vốn không phải là để những người này tàn sát nhau, nhưng không biết vì sao lại biến thành thế này. Ngải Mễ là vì sửa chữa sai lầm này nên mới bị thả vào trong thế giới đó. Mạng sống của cô ta liên kết với thế giới đó, cô ta chết, tuy thế giới không tan vỡ, nhưng cũng cách tình trạng tan vỡ không xa, huống gì còn có ngoại lực tác động.]

Hệ thống phổ cập hết từ đầu đến cuối cho Thời Sênh nghe những thông tin mà trong kịch bản không đề cập đến.

Ngoại lực tác động…

Hẳn là con dao găm trong tay Hứa An Viễn, thứ đó chắc chắn là do Mộ Bạch đưa cho hắn ta. Mộ Bạch cũng là người ở bên ngoài tới, đồ của hắn, chắc chắn thuộc về ‘ngoại lực’.

Vấn đề sau, “Vì sao Hứa An Viễn giết Ngải Mễ?”

[Mộ Bạch thôi miên Hứa An Viễn.]

Thôi miên?! Tên thiểu năng Mộ Bạch còn biết cả kỹ năng cao cấp như thế à?!

Lợi dụng nam chính giết nữ chính, khiến thế giới sụp đổ, còn đóng

đường truyền dẫn, muốn giam cô trong thế giới đó.

Không gian kia là giả thuyết, người bên trong cũng đều là giả thuyết, nhưng cô thì không, linh hồn của cô thực sự tồn tại.

Nếu không phải cô trâu bò, chỉ e lúc này cô cũng đã biến mất theo không gian đó rồi.

Hệ thống không nói chuyện. Chờ Thời Sênh một lúc lâu, cũng không thấy cô lên tiếng, Hệ thống đành bắt đầu hiển thị số liệu.

Tên: Thời Sênh.

Giá trị làm người: -295000

Giá trị mạng sống: 35

Tích lũy: 47000

Cấp nhiệm vụ: A

Điểm nhiệm vụ: 65

Đạo cụ: 'Vương miện nữ vương', 'Trái tim ma vương', 'Dạ ám', 'Máu kỳ lân'.

Thời Sênh liếc nhìn màn hình, lần đầu tiên cảm thấy kinh ngạc: “Ô, trừ của ông có mấy điểm giá trị làm người thế thôi à?”

Không khoa học tí nào!

Có bug à?!

[…] Nó cũng không muốn trừ có chút điểm đó đâu, nhưng căn cứ vào số liệu thống kê, phòng thủ mà cuối cùng Ký chủ làm ở thành phố trung tâm, với lại không gian này căn bản không phải do cô làm sụp đổ, mà ở không gian này giết người đều là hợp pháp, thế nên…

[Có dịch chuyển không?] Hoàn toàn không muốn nhìn thấy Ký chủ này nữa, mệt cả tim, tuy rằng nó cũng chẳng có tim.

Thời Sênh chống tay vào màn hình, vô số câu hỏi của Hệ thống bắt đầu khiêu khích cô.

Tên thiểu năng Mộ Bạch này còn có thể đóng đường truyền dẫn, sao cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Cô thừa nhận, hắn rất lợi hại, nhưng mà… làm sao lợi hại hơn cô được, cô vẫn cảm thấy không thể nào, có chỗ nào đó không đúng!

Cô tự tin là thế đấy, đừng hỏi vì sao, khác biệt nhân phẩm thôi!

Thời Sênh đảo đi đảo lại trình tự. Hệ thống nhìn mà phát phiền lòng. Thời Sênh vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, không có chút thay đổi nào.

Hệ thống nhàm chán, bắt đầu tự chạy chương trình tự kiểm tra, nó lại phát hiện tốc độ của bản thân mình còn không bằng Ký chủ.

Mệt quá đi!

Nó chợt bắt đầu nghi ngờ cuộc đời, nó còn được cái tích sự gì đây?!

“Thế giới tiếp theo.”

Nghe thấy bốn chữ này, Hệ thống như nghe thấy âm thanh hạnh

phúc, lập tức bắt đầu dịch chuyển.

[Bắt đầu dịch chuyển…]

“Nơi này âm u quá, sao mày lại chọn chỗ này?”

“Ở đây ít người, không dễ bị người ta phát hiện. Mau kéo người vào trong đi.”

Tiếng sột sột soạt soạt vang lên bên tai Thời Sênh.

Ý thức của cô không tỉnh táo lắm, hơi mơ hồ, đại khái là do bị người ta dùng thuốc.

Truy sát chết tiệt!

“Không có tiền?! Mày không cần con gái của mày nữa à?! Mẹ kiếp!”

Cả không gian im lặng vài giây, tiếng nói kia lại giận dữ quát lên, “Tao nói cho mày biết, cho mày thêm hai tiếng nữa, không đưa tiền sang đây, thì đừng trách chúng tao độc ác!”

Có lẽ là điện thoại bị ném xuống đấy, cốp một cái, sau đó là tiếng thứ gì đó bị vỡ.

“Sao thế?” Có người hỏi.

Người trả lời rất tức giận, “Thằng súc sinh đó lại dám nói không có tiền, bảo tao muốn làm gì thì làm.”

“Vậy… bây giờ bọn mình làm thế nào?”

“Chờ thêm hai tiếng nữa, nếu nó thật sự không đưa tiền tới, chúng ta

giết con tin!”

“Giết con tin thật à?!”

“Giết!”

Chương 909: Ma vương vạn tuế (1)

Tất cả mọi người đều biết, Quý Lưu Huỳnh nghèo tới cạp đất mà ăn.

*

Ý thức của Thời Sênh không thật tỉnh táo, mơ mơ hồ hồ tiếp thu cốt truyện.

Đây là một cuốn tiểu thuyết thần quái.

Nguyên chủ là Quý Lưu Huỳnh, con gái của luật sư Quý Phong nổi tiếng ở thành phố Z, năm nay vừa tròn 18 tuổi.

Quý Phong ở bên ngoài là kẻ mặt chó thân người. Bề ngoài ông ta tỏ ra là người thành công, là trí thức tinh anh, trên thực tế lại chỉ là một tên khốn.

Quý Phong nhận hối lộ, giúp người xấu tạo bằng chứng giả, bức bách người bị hại.

Ở nhà ông ta cũng không đối xử tốt với nguyên chủ, lúc tâm tình không tốt còn thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với con gái mình.

Nguyên chủ từ bé đến lớn đều sống như thế, ban đầu còn phản kháng lại, nhưng sau đó càng phản kháng thì càng bị ngược đãi nghiêm trọng hơn.

Dần dần, cô cũng không dám phản kháng nữa, bệnh tự kỷ cũng từ

đó mà ra.

Gần đây, Quý Phong nhận được một vụ án, bào chữa cho một ông chủ giàu có.

Vì giúp ông chủ kia tẩy trắng tội danh, Quý Phong đã đem mọi tội chứng của ông chủ đó gán hết cho một cấp dưới của lão ta, Khúc Tĩnh.

Người này là anh trai của nữ chính.

Dám chỉnh anh trai của nữ chính, Quý Phong lập tức xui xẻo.

Quý Phong giúp ông chủ kia tẩy trắng thoát tội trạng thành công và bắt Khúc Tĩnh gánh tội. Không bao lâu sau, lão liền bị lộ ra là kẻ cuồng ngược đãi, hành hạ cả con gái của mình, còn muốn giết cô.

Quý Phong thân bại danh liệt, bị bắt và kết án, Khúc Tĩnh cũng được chứng minh vô tội và được thả ra.

Nhìn như hết thảy đều hoàn mỹ, nữ chính cứu được anh trai của mình, trừng trị kẻ xấu.

Nhưng trong chuyện này lại có một người rất vô tội.

Nguyên chủ Quý Lưu Huỳnh.

Cô bị bắt cóc, bọn bắt cóc đòi Quý Phong tiền chuộc nhưng lão lại không giao tiền, để mặc bọn cướp giết con tin.

Sau khi bị giết, nguyên chủ còn bị ném vào trong nhà của Quý Phong, tạo hiện trường bị người ngược đãi đến chết.

Quý Phong về đến nhà, thấy con gái chết thảm, phản ứng đầu tiên không phải gọi cảnh sát mà là hủy thi diệt tích.

Đúng lúc lão đang chôn người thì bị bắt quả tang tại trận.

Sau đó liền bị tra ra một loạt những vụ tham ô, vu khống, hãm hại dân thường…

Quý Lưu Huỳnh chẳng hề làm gì sai, chỉ vì là con gái của Quý Phong mà phải gánh chịu thiệt thòi. Cô chết đi mọi người cũng chỉ cảm thán một đôi câu mà thôi.

Mà kẻ tạo thành hết thảy những chuyện này chính là nam chính Lệ Thừa Vân.

Lệ Thừa Vân không phải ma, nữ chính Khúc Diệu mới là ma.

Cô ta chết ngoài ý muốn nhưng không đi đầu thai, âm hồn vất vưởng trên trần gian, biết có người hãm hại anh trai nhưng lại không thể tự tay giúp được vì năng lực mỏng manh.

Sau đó, cô ta gặp Lệ Thừa Vân.

Lệ Thừa Vân có thể nhìn thấy cô ta, dựa theo motip quen thuộc, Lệ Thừa Vân cảm thấy Khúc Diệu thật đặc biệt.

Khúc Diệu và Lệ Thừa Vân đạt thành hiệp nghị, Lệ Thừa Vân giúp cô cứu anh trai ra, còn Khúc Diệu phải ở bên cạnh hắn.

Cho nên mới có chuyện Quý Lưu Huỳnh bị bắt đi.

Nguyện vọng của nguyên chủ là khiến cho Quý Phong và Lệ Thừa Vân phải nhận sự trừng phạt.

Thời Sênh tiếp thu xong cốt truyện thì ý thức cũng tỉnh táo hơn một chút. Cô cố gắng mở mắt ra, để mắt dần dần thích ứng hơn một chút.

Bốn phía đều là tấm ván gỗ, cô bị trói gô trên nền đất ẩm ướt, khí lạnh thấm vào người, lạnh tới tận xương.

“Két…”

Cửa phòng bị mở ra, Thời Sênh nhìn thấy hai người đàn ông có thân hình cao lớn tiến vào.

Đây chính là hai tên cướp kia.

Mỗi lần xuyên nhanh, nếu không gặp phải cướp thì cũng gặp phải trộm, hoặc không chính là cả thế giới đang đuổi giết cô.

Mẹ kiếp, hình thức trốn truy sát cấp cao này còn muốn kéo dài bao lâu nữa?

Có thể chơi trò gì mới mẻ tí hay không, chơi mãi cái trò này chán tới phát ngấy rồi.

Được rồi, motip trong tiểu thuyết ngoài bắt cóc ra thì cũng có gì nữa đâu, không làm được liền bắt cóc, bình thường bắt cóc chính là điểm chung kết của một người nào đó.

Mà có thể thoát khỏi tay bọn bắt cóc do nhân vật chính sắp xếp, nếu không phải BOSS thì cũng là biến thái.

Một kẻ cao gầy quét mắt nhìn Thời Sênh: “Quý Phong thật sự không cần đứa con gái này, vậy cứ giết chết nó đi.”

Người đàn ông mặc đồ thể thao màu xanh ở bên cạnh gã hơi chần chừ: “… Phải giết người thật sao?”

Lúc trước chỉ nói là bắt cóc tống tiền, Quý Phong là một lão khốn nạn, thuộc hạ của lão làm xằng làm bậy với một đống án tử, chắc chắn 90% là lão sẽ không chọn báo cảnh sát.

Dù sao, nếu không cẩn thận, để cảnh sát phát hiện ra cái gì thì nguy.

Hơn nữa, bọn họ cũng không đòi nhiều tiền chuộc vì sợ Quý Phong chó cùng rứt giậu. Ai ngờ Quý Phong lại súc sinh tới mức ngay cả con gái mình cũng không thèm cứu.

Gã đàn ông cao gầy không để ý tới người mặc áo xanh, rút dao gọt hoa quả ra và đi về phía Thời Sênh.

Gã đàn ông mặc quần áo xanh không cản người lại được, chỉ có thể trơ mắt ếch nhìn đồng bạn đâm dao về phía người đang nằm trên mặt đất.

Đúng lúc dao sắp chạm vào người, gã liền nhắm mắt lại theo bản năng.

Không gian như bị người ta bóp méo, hồi lâu sau gã cũng không nghe thấy âm thanh gì, bèn hướng về phía bên đó hỏi một câu: “Chết… Đã chết chưa?”

“Chết rồi.” Giọng nói của thiếu nữ vang lên thanh thúy, ở trong căn nhà gỗ này nghe đặc biệt âm trầm, “Anh cũng sắp chết.”

Gã đàn ông mặc đồ xanh mở choàng mắt ra, vừa vặn nhìn thấy gã đồng bạn đổ ập về phía trước.

Thiết kiếm dính máu được rút ra khỏi thân thể gã, máu nhỏ tong tong xuống nền đất, lập tức bị mặt đất ẩm ướt hút hết vào trong.

Cô gái đứng trước thi thể, ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng hơi cong lên tạo thành nụ cười châm chọc.

Cô gái này hoàn toàn không giống người mà bọn họ đã bắt về.

Từ biểu tình tới ánh mắt đều như là hai người khác nhau.

Gió lạnh không biết từ đâu lùa vào, cả người gã run lên, “Tôi không muốn giết cô, là là là… là hắn, hắn chủ trương giết cô…”

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Nhưng anh là đồng lõa.”

“Tôi không phải… Tôi không phải…” Gã nói lắp bắp rồi đột nhiên xoay người định chạy ra khỏi phòng.

Đối với loại nguy hiểm tiềm tàng này, Thời Sênh luôn không bao giờ chừa lại.

Giải quyết xong gã mặc quần áo xanh, trong lòng Thời Sênh một trận phiền muộn, còn phải vứt xác nữa, thật phiền phức.

Cô ở lại trong phòng đợi một lúc cho sức lực hồi phục, thân thể này hiện tại vẫn còn rất yếu.

Chờ tác dụng của thuốc hết, Thời Sênh mới ra khỏi căn nhà gỗ. Vừa bước ra cô đã bị dọa một trận, nơi này không ngờ lại là bãi tha ma.

Không biết tại sao lại có một căn nhà gỗ ở ngay giữa bãi tha ma thế này, gió lạnh thổi ào ào, thực sự dọa người.

Nhìn trang phục mà nguyên chủ mặc trên người thì thấy có lẽ đang là mùa hạ, vậy mà ở đây lại có cảm giác như giữa mùa đông, tuyết trắng bao trùm, gió lạnh thấu xương.

Thời Sênh quay đầu nhìn hai thi thể trong phòng. Hai người kia cũng thật to gan, nửa đêm còn dám tới bãi tha ma.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, vẫn nên xử lý hai cái xác kia thì hơn. Hai gã này rất có thể là người do nam chính thuê tới. Nếu nam chính tìm tới đây thì phải làm sao chứ?

Tuy rằng cô không sợ hắn tìm thấy mình, nhưng mà lỡ như lại bị vu oan giá họa gì đó, bản cô nương lười ra tay.

Cho nên, cứ ném xác đi thì hơn.

Thời Sênh ném hai cái xác tới một nơi hoang tàn, vắng vẻ rồi mới rời đi.

Đường núi quanh co, khúc khuỷu, ven đường mọc rất nhiều loại cây kỳ quái. Thời Sênh phát hiện con đường này dù hoang vu nhưng vẫn có dấu vết của con người.

Vùng xa xôi hẻo lánh này mà còn có người, cũng thật kỳ lạ.

Ra khỏi núi, Thời Sênh liền nhìn thấy một thôn làng nhỏ.

Thôn làng nhìn rất đơn sơ, nhà nào cũng lợp mái bằng cỏ tranh, trong ánh hoàng hôn, khói bếp lượn lờ vây quanh.

Thôn này có người sinh sống.

Chương 910: Ma vương vạn tuế (2)

Thời Sênh không biết đây là địa phương quỷ quái nào, cô lựa chọn đi vào trong thôn.

Ngoài cổng thôn có một gốc cây rất lớn… Có hơi giống cây hòe, nhưng lá lại lớn hơn lá hòe một chút. Thời Sênh cũng không chắc cái thứ này có phải cây hòe hay không nữa.

Dưới gốc cây hòe có mấy đứa nhỏ đang ngồi thành một vòng. Khi cô vừa xuất hiện, tất cả đều giương mắt nhìn lên.

Trên những gương mặt non nớt là vẻ cứng ngắc, không có biểu cảm gì.

Ánh mắt trợn trừng, tròng mắt gần như không nhìn thấy con ngươi, chỉ còn lại màu trắng dã như mắt cá chết.

Kỳ quái.

Không hổ là tiểu thuyết thần quái, tùy tiện xuất hiện một cái thôn thôi cũng có yếu tố kinh dị rồi.

Đánh quái thăng cấp vân vân!

A, không đúng, đuổi tà ma!

Dù sao đây cũng là tiểu thuyết thần quái.

[…] Ký chủ lại muốn làm chuyện gì đó rồi!

“Đánh chị ta!”

Một thằng nhóc đứng bật dậy, cầm lấy đá trên đất ném vào người cô.

Những đứa trẻ khác cũng học theo.

Thời Sênh kêu lên một tiếng buồn bực, lũ trẻ trâu này sao lại hư hỏng như thế chứ?

Vài phút sau.

Một đám trẻ con bị trói thành một đống, tất cả bắt đầu ngửa cổ gào.

“Thả chúng tôi ra, thả chúng tôi ra… Cô là đồ yêu quái, thả chúng tôi ra, cứu mạng…”

“Có yêu quái tới, ông ơi cứu con!”

“Tao không muốn bị yêu quái ăn thịt, hu hu hu hu…”

Thời Sênh ngồi xổm trước mặt chúng nó, chỉ chỉ vào mặt mình, nghiêm trang hỏi: “Mấy đứa nhìn chị đây giống yêu quái lắm sao?”

Yêu quái ông tụi bây ấy!

Ông đây là người 100%!

“Oa!”

Cả đám trẻ trâu gào váng lên, thanh âm vô cùng chói tai, toàn bộ thôn đều là tiếng khóc của chúng.

Trẻ con khóc lớn như thế, người lớn tất nhiên sẽ nghe thấy, vội vàng từ trong thôn chạy ra.

“Cháu ngoan, cháu ngoan…”

“Đại Tráng.”

Một đám dân thôn nối đuôi nhau chạy tới, nhưng toàn là người già, Thời Sênh hoàn toàn không nhìn thấy một người thanh niên hay trung niên nào ở trong đó.

Những người già này nhìn rất bình thường, thấy Thời Sênh thì đều tỏ ra đề phòng.

Thời Sênh ngồi xổm trước mặt một đám trẻ con, đám dân trong thôn vây cô lại, chụm đầu ghé tai bàn bạc.

Trong đó, có một người già đứng ra, mặc áo màu xanh vá chằng vá đụp, nuôi một chòm râu sơn dương, mặt rất gầy, trên mặt gần như chỉ còn lại làn da nhăn nheo, đi đường cũng có chút khó khăn.

Thời Sênh thấy bọn họ gọi ông ta là trưởng thôn.

Trưởng thôn đánh giá Thời Sênh bằng đôi mắt đục ngầu, giọng nói khàn khàn rất khó nghe: “Cô gái trẻ, cô là ai?”

Thời Sênh đứng lên: “Đi ngang qua.”

Trưởng thôn nhíu mày: “Nếu đi ngang qua, vì sao lại trói lũ trẻ của thôn chúng tôi lại?”

“Bọn chúng ra tay trước, còn trách tôi sao?” Thời Sênh nhún vai, vẻ

mặt đầy vô tội.

“Sao các cháu lại nghịch ngợm như thế?” Trưởng thôn quát lớn với mấy đứa nhỏ đang la hét ầm ĩ kia.

Hiển nhiên, đây không phải lần đầu tiên lũ ranh con này làm chuyện như thế.

“Chị ta là yêu quái.” Một đứa trẻ hét lên.

“Cái gì mà yêu quái với không yêu quái.” Vẻ mặt của trưởng thôn cực kỳ nghiêm túc, “Mấy đứa các cháu mau xin lỗi chị ấy ngay.”

“Chị ta là yêu quái, đuổi yêu quái đi, đuổi yêu quái đi!”

“Đuổi yêu quái đi!”

“Đuổi yêu quái đi!”

Bọn trẻ trăm miệng một lời cùng hô khẩu hiệu.

Gương mặt khô quắt của trưởng thôn đầy vẻ phẫn nộ: “Mấy đứa các cháu cứ đợi đấy, chút nữa sẽ dạy dỗ mấy đứa.”

“Cô gái, cô đừng tức giận, mấy đứa nhỏ này thích bày trò thôi.” Trưởng thôn nén lại lửa giận, giải thích với Thời Sênh, “Nơi này của chúng tôi rất hẻo lánh, vài năm cũng không có người tiến vào một lần, mà truyện dân gian lại nhiều, khó tránh bọn trẻ con luôn tưởng tượng như thế. Nhìn cô như là tới từ thành phố. Mong cô thông cảm cho chúng tôi, đừng so đo với mấy đứa trẻ con này.”

Thời Sênh cười nhạo một tiếng: “Bọn trẻ lấy đá ném tôi, bởi vì tuổi còn nhỏ nên tôi không cần so đo. Nhưng nếu bọn chúng giết người

thân của các ông, chỉ vì tuổi nhỏ mà các ông sẽ tha thứ sao?”

Trưởng thôn bị phản ứng của Thời Sênh làm cho ngây ra, “Cô gái trẻ… Chuyện này… Chúng tôi không được học hành tử tế, thật sự xin lỗi cô.”

“Tôi thấy trưởng thôn lại nói chuyện rất có văn hóa đấy chứ?”

Vẻ mặt của trưởng thôn đầy xấu hổ: “Mẹ tôi biết chữ nên trước đây mới được học một chút, chưa tính là có văn hóa được.”

Thời Sênh không muốn lên tiếng, liên quan rắm gì tới cô chứ?

Trưởng thôn châm chước một chút, “Cô gái trẻ, một chút nữa chúng tôi sẽ phạt bọn trẻ, cô xem như thế có được không?”

“Đuổi yêu quái đi!”

“Đuổi yêu quái đi!”

Đám trẻ ranh kia lại tiếp tục hô khẩu hiệu, biểu tình đứa nào đứa nấy cứng đơ, giọng nói hoàn toàn không có ngữ điệu, cứ như một cái máy bật chế độ repeat vậy.

Những người dân khác cũng không nói chuyện. Có mấy người già hình như rất cấp bách, dường như là đang lo lắng cho con cháu nhà mình.

Thời Sênh lui về sau từng bước, vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ có thể mang lũ trẻ con này đi.

Các ông bà đều vội vàng tiến lên giải cứu cho cháu mình, ôm chúng vào trong lòng rồi rời đi, rất nhanh đã hoàn toàn biến mất trong tầm

mắt của Thời Sênh.

“Khụ khụ… Cô gái trẻ, cô lạc đường ở ngọn núi này sao? Hôm nay cũng tối rồi, hay là ở lại thôn này qua một đêm đi, cũng coi như là cho tôi biểu đạt sự xin lỗi của mình.”

“Không cần.” Vừa thấy đã biết có quỷ, bản cô nương còn lâu mới ở.

“Cô gái trẻ, ngọn núi này có rất nhiều nguy hiểm, buổi tối mà cô còn lang thang trong đó, sợ là sẽ gặp phải dã thú.” Trưởng thôn có lòng tốt khuyên.

Thời Sênh hoàn toàn không kiêng dè, đáp: “Vậy cũng còn tốt hơn là gặp mấy kẻ lòng dạ nham hiểm.”

Trưởng thôn: “…”

Dường như ông ta rất tức giận, như thể cảm thấy lòng tốt của mình bị giẫm đạp, “Nếu thế thì cô tự giải quyết cho tốt đi, từ đây đi thẳng là có thể ra khỏi thôn, đi qua hai ngọn núi nữa là có thể ra ngoài.”

Trưởng thôn nói xong cũng không dừng lại, bảo những người khác tản đi, ai về nhà nấy.

Thời Sênh đứng dưới gốc cây hòe, biểu tình mơ hồ.

Có điểm không ổn…

Nơi này hẻo lánh như thế, hẳn là không có tín hiệu, hai tên cướp kia làm sao có thể gọi điện thoại cho Quý Phong được nhỉ?

Điểm này cũng có thể giải thích, dù sao cũng có điện thoại vệ tinh, tuy rằng nơi này lạc hậu nhưng cũng không phải trong rừng sâu gì,

tín hiệu vệ tinh vẫn có thể bao trùm.

Mấu chốt là vì sao hai tên cướp đó lại muốn đem cô tới tận nơi xa xôi như thế này?

Có mờ ám?

Bọn cướp có mưu đồ gì không, Thời Sênh không có cách nào chứng thực cả.

…

Các nhà trong thôn đều đóng chặt cửa, làm gì có chuyện người sống ở trong núi thì nhà nhà không cần đóng cửa chứ, tiểu thuyết đúng là lừa người.

Thời Sênh đi thẳng tới trung tâm của thôn, ở đây có một cái sân, không lớn lắm, ở giữa là một từ đường*.

*Từ đường: nơi thờ cúng tổ tiên

Sắc trời hơi tối, tiến lên vài bước mới nhìn thấy chữ ở trên bảng hiệu.

Từ đường Khúc gia.

Khúc…

Họ của nữ chính?

Ôi mẹ kiếp, đây là phó bản nữ chính à?

Cứ vượt ải đã rồi nói sau!

[…] Cô xác định là vượt ải chứ không phải là phá ải đấy chứ?

Nhưng Hệ thống nhanh chóng nhận ra, Ký chủ nhà nó chỉ nói mà thôi, vì sau đó cô liền rời ngay khỏi cái thôn này.

Loại chuyện xen vào việc của người khác sao có thể xảy ra trên người Ký chủ nhà nó chứ?

Lật bàn!

Cô đã mặc kệ, thế thì cô còn nói làm cái rắm gì?

Chương 911: Ma vương vạn tuế (3)

Nhìn bóng đêm mênh mông trước mặt cùng thôn nhỏ mờ ảo phía trước, Thời Sênh quỳ luôn.

Vì sao đi một vòng lại trở về đây rồi?

Tiếng côn trùng kêu ri rỉ phá tan sự yên tĩnh của đêm đen.

Lúc này, trong thôn tối đen, hoàn toàn không có ánh sáng.

Thời Sênh xoa xoa cánh tay, cảm giác lông tóc trên người đều dựng đứng lên.

Cực kỳ đáng sợ.

Thời Sênh trở lại thôn một lần nữa, những tảng đá lót đường đi ướt đẫm sương đêm.

“Miao!” Trong bóng đêm, một tiếng mèo kêu thình lình vang lên.

Thời Sênh hơi quay đầu nhìn về phía đầu tường, nơi đó có một con mèo đen đang ngồi, đôi con mắt màu xanh nhìn cô chằm chằm.

Cả người nó đều lộ ra âm khí chết chóc, nhìn Thời Sênh cực kỳ khó chịu.

“Miao!” Nó lại gào một tiếng, tiếng kêu trong trẻo, mềm mại như một con mèo con mới được sinh ra vậy.

“Tiểu Hắc… Tiểu Hắc…” Bên kia tường có tiếng trẻ con, “Mau xuống dưới, Tiểu Hắc…”

“Miao!”

“Mày đừng kêu nữa, mau xuống dưới đi.” Thằng bé kia có vẻ gấp gáp, đè thấp giọng, “Mày mau xuống đây được không! Ngày mai tao sẽ cho mày ăn đồ ăn ngon.”

Dường như Tiểu Hắc bị mồi ngon dụ dỗ nên nhảy xuống khỏi tường, biến mất trong tầm mắt Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn chằm chằm đầu tường trống trải trong giây lát rồi xoay người đi tới góc tường. Cô giẫm lên một tảng đá, sau đó nhô đầu qua bức tường nhìn vào bên trong.

Bên trong là một cái sân, giữa sân có vài cái thúng mủng, trong góc có hai vại nước, một thằng nhóc ngồi xổm trước một cái vại, trong lòng ôm một thứ gì đó đen như mực.

Thời Sênh nhìn tay nó xuyên qua thứ đen sì sì kia, quả thật là xuyên qua, nhưng thằng nhóc lại như đang vuốt ve.

“Mày phải ngoan, không được đi ra ngoài, nhớ chưa? Bị phát hiện ra là thảm đó. Ngoan, ngày mai tao lại tới thăm mày.” Thằng nhóc bỏ con mèo vào trong một vại nước, sau đó dùng cỏ phủ lên.

Làm xong hết thảy, thằng nhóc liền rón rén đứng dậy, mở cửa đi vào nhà.

Thời Sênh rùng mình một cái, ghét bỏ mà nhảy xuống, đúng là dọa người!

Cô tiếp tục đi về đằng trước, lần này không gặp được chuyện gì kỳ quái nữa, không biết từ lúc nào lại đi tới từ đường.

Cô nhìn từ đường trước mắt, đến khi quay đầu, lại thấy một thằng nhóc đột ngột xuất hiện ở khoảng đất trống trước từ đường.

Thời Sênh nhận ra thằng nhóc này, nó là đứa kêu gào lớn nhất lúc ở ngoài cổng thôn.

Lúc này nó yên lặng đứng ở đó như một hồn ma vậy.

Thời Sênh đứng bên ngoài quảng trường, thằng nhóc đứng ở giữa quảng trường. Dựa theo thị giác bình thường, Thời Sênh hoàn toàn có thể nhìn thấy nó tới từ đâu.

Nhưng không, cô vừa ngoảnh đầu một cái đã thấy nó đứng ở đó từ bao giờ rồi.

A a a a! Có quỷ rồi!

Ừm, đây hẳn là phản ứng của người bình thường.

Thời Sênh chỉ nhìn nó một cái rồi dời tầm mắt, tiếp tục ngó chằm chằm vào bảng hiệu treo trên từ đường.

Thằng nhóc nhấc chân đi về phía Thời Sênh. Nó đi ba bước ngừng một bước, mất nửa ngày mới đi tới trước mặt cô.

Một mùi hôi thối ập vào mặt cô, không biết bao lâu rồi nó chưa tắm rửa nữa?

Trên mặt nó vẫn không hề có cảm xúc gì, nói chuyện rất có nền nếp,

như thể đang đọc lời thoại vậy: “Rời khỏi đây.”

“Rời khỏi đây.”

“Rời khỏi đây.”

Giọng nói non nớt truyền đi trong đêm tối lại bị kiến trúc xung quanh đẩy trở về, tạo thành tiếng vang không ngừng.

Thời Sênh không mặn không nhạt liếc nhìn nó một cái, sau đó hướng đi về phía từ đường.

Cô vừa nhấc chân, bên phía từ đường có một đám trẻ con xuất hiện, giống hệt như thằng nhóc đầu tiên, như nhảy ra từ không trung vậy.

“Rời khỏi đây.”

Mấy đứa bé trăm miệng một lời lên tiếng.

Bọn nó như không sợ làm ồn đến người trong thôn, giọng cũng không hề hạ thấp, toàn bộ không gian đều là câu nói đó lặp đi lặp lại.

Mấy thằng ranh này muốn làm gì nhỉ?

Tiếng bước chân đột ngột vang lên, một đám thôn dân cầm đuốc từ các ngõ nhỏ đi tới, nhanh chóng làm cho xung quanh sáng lên.

Âm thanh biến mất, mấy đứa nhỏ kia chẳng thấy đâu nữa.

Duy chỉ có thằng nhóc xuất hiện đầu tiên vẫn đứng trước mặt Thời Sênh. Thôn dân xuất hiện mà nó không có phản ứng gì, ánh mắt dại ra, cùng vung tay vung chân đi về một hướng.

“Đây là Đại Song, nó bị mộng du, đừng gọi nó, để nó tự mình đi về.” Có người lên tiếng.

Đại Song đi về một cái ngõ nhỏ, vung cùng tay cùng chân một cách nhàn nhã, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Mấy thôn dân đi theo nó, còn phần lớn ở lại.

Trưởng thôn khoác một cái áo, khoan thai tới chậm, thấy rõ Thời Sênh thì mặt dài ra, chất vấn rất không hề khách khí: “Cô gái trẻ, không phải cô đã rời khỏi thôn sao? Sao lại quay về đây rồi?”

“Đi tới đi lui lại vòng về đây, chẳng lẽ tôi còn có thể bay chắc?” Chơi trò quỷ dựng tường làm bản cô nương phí cả nửa ngày đi lòng vòng, bay cũng không ra được.

“Trưởng thôn đã bảo cô đừng có đi rồi. Buổi tối không đi lại trong núi được đâu.” Dân thôn Giáp đáp lại với giọng oán giận, “Cô còn nghĩ lòng tốt của trưởng thôn thành lòng lang dạ thú.”

Dân thôn Ất nói tiếp, “Nói ít một câu đi, cô gái này cũng không dễ dàng gì.”

Thôn dân Giáp căm giận, “Cô ta không xứng, ai bảo cô ta không nghe lời.”

Trưởng thôn xua tay ý bảo bọn họ an tĩnh lại, lại bày ra vẻ trưởng bối hiền lành: “Cô gái trẻ, hôm nay trời cũng không còn sớm nữa, để tôi sắp xếp một chỗ cho cô ở lại.”

Thời Sênh không trả lời ông ta, còn hỏi ngược lại một vấn đề: “Vừa rồi các người không nghe thấy gì sao?”

Những người này như không nghe thấy âm thanh kia, đối với chuyện vừa rồi hoàn toàn không nói nửa chữ.

Nhưng bọn họ nhiều người như thế, đột nhiên đều xông cả ra đây, không phải quá kỳ dị hay sao?

“Thanh âm nào?” Có người hỏi.

Ngọn đuốc bị gió đêm thổi qua, ánh sáng lập lòe lúc tỏ lúc mờ. Thời Sênh không nhìn thấy cảm xúc rõ ràng trong mắt họ, không nhận ra rốt cuộc bọn họ đang nói dối hay thật sự không nghe thấy nữa.

“Chúng tôi đi tìm mấy đứa nhỏ.” Trưởng thôn tự giải thích. “Vừa rồi bọn nó về nhà đều bị phạt, có thể do giận quá nên chạy đi cả rồi. Bọn trẻ con này rất bướng, giờ nửa đêm còn chưa về, lỡ như chạy vào trong núi thì rất phiền toái. Mọi người trong nhà lo lắng nên mới gọi nhau đi tìm, cũng không nghe thấy gì cả, không biết cô gái đang nói tới âm thanh gì?”

“Không nghe được thì thôi.” Thời Sênh khoanh tay trước ngực, “Vậy các người đi tìm đi, đừng động vào tôi, ngày mai tôi sẽ rời đi.”

Dân thôn: “…”

Những người khác nhìn về phía trưởng thôn, trưởng thôn hơi chần chừ, cuối cùng vẫn vẫy vẫy tay ý bảo mọi người đi tìm bọn nhóc.

Những người này hình như rất có kinh nghiệm, nhanh chóng tìm được mấy đứa. Bọn nhỏ này cúi đầu đi theo sau lưng đám người lớn, nhìn qua thực uể oải.

“Trưởng thôn, còn chưa tìm được Đại Tráng.”

“Không ở cùng bọn nhỏ sao?”

Đám thôn dân lắc đầu, trưởng thôn không tin, lại tự mình đi hỏi mấy đứa nhỏ kia, bọn nhỏ cương quyết lắc đầu.

Thời Sênh đứng ở bên cạnh, càng nhìn càng thấy kỳ quái.

Bọn trẻ con này có vẻ không thích gần người lớn, nhìn hành vi của chúng có thể nhận ra chúng sẽ không tới gần người lớn, cho dù người lớn có kéo bọn chúng thì cũng sẽ nhanh chóng giãy ra.

Mà đám người lớn này…

Cũng thật hay ho, không hề có người nào cảm thấy kỳ quái đối với hành vi khác thường của bọn nhỏ này, như thể bọn nó vốn là như vậy.

Không có ma mới lạ?

Theo lý thuyết, nếu là ma, hẳn là cô sẽ không nhìn thấy, dù sao nguyên chủ cũng là người thường, không có mắt âm dương gì cả, cũng không học được pháp thuật gì.

Nhưng hiện tại cô lại có thể nhìn được thấy cả hai…

Chỉ có hai loại khả năng.

Thứ nhất, nơi này có điều kỳ quái. Xét thấy việc cô đi tới đi lui lại vòng trở về thì càng khẳng định điều đó.

Thứ hai, những người này đều có vấn đề. Xét tới những hiện tượng quỷ dị mà cô nhìn thấy, chắc chắn là có vấn đề.

Chương 912: Ma vương vạn tuế (4)

Như vậy, tổng kết lại một câu, cái gì cũng có vấn đề.

Làm vật hy sinh, kết cục của cô chắc chắn là không tốt.

Cho nên…

Trói tất cả những người này lại là được rồi.

Sao bản cô nương lại thông minh vậy cơ chứ.

Đám dân thôn bên kia chuẩn bị tiếp tục tìm người thì bên này Thời Sênh liền ra tay. Một đám dân thôn đi đằng sau liền gặp tai họa, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Thời Sênh đánh ngã hết ra mặt đất.

“Cô gái, cô muốn làm gì?” Nghe thấy động tĩnh, những người đi trước quay đầu lại, phát hiện Thời Sênh cầm kiếm thì hét lên.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra mấy quả lựu đạn khói ném về phía những người kia, trong nháy mắt cả đám người bị khói bốc lên mù mịt bao phủ.

Nhưng Thời Sênh cũng không nghe thấy âm thanh ngã xuống, khói bắt đầu lan ra, có bóng người lao tới, vung cái cuốc trong tay lên bổ về phía Thời Sênh.

“Keng!”

Cái cuốc bị thiết kiếm ngăn lại, sức của người đàn ông kia rất lớn, Thời Sênh có thể cảm giác được cánh tay run lên.

Bị ngăn trở, người đàn ông lập tức rụt lại, sau đó lại bổ cuốc xuống lần nữa.

Từ trong đám khói lại có người lục tục kéo ra. Tay bọn họ cầm đủ các loại công cụ, cuốc có, liềm có, dao, xẻng… có hết.

Tất cả các nông cụ có thể sử dụng đều được họ mang ra.

Sao những người này lại không có phản ứng với khói của lựu đạn?

Chắc chắn không phải người!

Khói lựu đạn cũng vô dụng, Thời Sênh chỉ có thể tự mình ra tay. Thân thể của nguyên chủ thật quá suy nhược, thu phục cả đám người này không dễ tí nào, cô bị mệt bở hơi tai luôn.

Vất vả lắm mới trói tất cả lại được.

Lúc này, khói đã tan đi, trên mặt đất chỉ có mấy đứa trẻ đang nằm.

Thời Sênh: “…”

Tình tiết này đã phát triển tới mức làm người ta ngẩn ra rồi.

[…] Cốt truyện này mà cô còn bảo là làm cho ngẩn người à? Cốt truyện bình thường chẳng phải là cô phải trải qua gian nan hiểm trở, cuối cùng mới vạch trần được chân tướng sao?

Cô thì khen ngược, vừa lên đã đuổi tận giết tuyệt những người quan trọng nhất.

Cốt truyện còn phát triển được thế nào nữa hả?

Chuyển thể thành phim truyền hình, 30 tập chuyển thành phim một tập luôn, làm sao mà câu rating được?

Cô mà làm biên kịch thì sẽ thất nghiệp trong một phút. Biên kịch mà không biết xây dựng cốt truyện kịch tính thì không phải biên kịch giỏi.

Thời Sênh trói người lại cho thật chắc, lại đi bắt những người vừa rời đi về. Sau khi ném tất cả lại thành một đống, cô lại đi càn quét thêm vòng nữa, chắc chắn là không còn sót ai thì mới quay lại quảng trường.

Mặt trời nổi lên ở phía chân trời, thôn rất yên tĩnh, không có tiếng gà gáy, cũng không có âm thanh của bất kỳ con vật nào.

Một đám người lưng tựa lưng bị trói thành một vòng, bọn trẻ con cũng bị trói ở một bên.

Ai mà biết người nào mới là BOSS chứ, đề phòng vạn nhất, vẫn cứ nên trói tất cả lại là hơn.

Thời Sênh lấy ra một cái ghế dựa cũ kỹ, ung dung ngồi bắt chéo chân giữa quảng trường.

“Rốt cuộc cô là ai?” Trưởng thôn chất vấn bằng giọng thô ráp, gương mặt gầy gò hơi vặn vẹo.

“Đi ngang qua.” Thời Sênh quệt miệng thở ra một hơi.

Bản cô nương thật sự đi ngang qua.

“Cô định làm gì? Thôn chúng tôi không có gì cả, cô bắt chúng tôi lại cũng chẳng chiếm được gì đâu.”

“Tôi cũng không muốn lấy cái gì của các người.” Cho dù cô có phải cạp đất mà ăn cũng không thèm cướp của một cái thôn nhìn qua cũng toàn người cạp đất mà ăn cả.

Muốn làm tiền thì phải làm lớn.

“Vậy cô muốn gì?” Trưởng thôn cực kỳ giận dữ, giọng nói cao vút.

Thời Sênh hơi nghiêng người về phía trước, tầm mắt đảo qua mấy đứa trẻ con, sau đó lại dừng trên người mấy dân thôn, “Tôi muốn biết, các người và chúng nó, ai mới là ma?”

“Ma cái gì?” Có dân thôn khó hiểu, “Sao nơi này có thể có ma?”

“Chúng tôi đều là người, không phải ma.”

Từng người đều khẳng định mình là người chứ không phải ma. Đám trẻ con đã tỉnh lại nhưng cũng không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm đám dân thôn như lần đầu Thời Sênh gặp.

Dân thôn có chết cũng không nhận, Thời Sênh di chuyển ánh mắt về phía lũ trẻ.

“Mấy đứa có gì muốn nói không?”

“Chị là đạo sĩ à?” Có một đứa lớn tuổi nhất trong bọn hỏi.

“Không phải.”

Nghe Thời Sênh đáp vậy, thằng nhóc lập tức lạnh mặt, “Vậy nói với

chị thì có lợi ích gì?”

“Không nói thì thôi, giết chết hết là được.” Dù sao những người này chết rồi thì cô có thể ra ngoài đúng không? Còn không thể ra ngoài nữa, vậy thì ném nổ hết thôn là được.

Bọn trẻ: “…”

“Bọn họ là ma.” Một đứa bé lên tiếng, giọng nói đầy khí phách, không hề cứng ngắc, “Bọn họ đều đã chết.”

“Mộc Đầu.” Thằng nhóc lớn tuổi nhất quát lên.

Mộc Đầu không lớn nhất nhưng cũng không nhỏ nhất, hốc mắt nó đỏ lên, “Tao không muốn cứ tiếp tục thế này nữa, cho dù có chết cũng tốt hơn so với bây giờ.”

“Mộc Đầu, mày nói bậy bạ gì thế hả?”

“Mộc Đầu nói đúng, tao cũng không chịu nổi nữa.”

Có đứa mở đầu, lũ trẻ bắt đầu mồm năm miệng mười kể tội.

Theo lời lũ nhóc, hai năm trước, trong thôn này xảy ra một trận hỏa hoạn. Khi đó cả thôn đều cháy, mấy đứa trẻ con rủ nhau vào trong núi chơi nên mới tránh được một kiếp.

Đến khi cả bọn quay về thì người trong thôn đã chết, chỉ còn mấy đứa chúng nó. Nhưng hôm sau bọn nó lại thấy thôn trở về hoàn hảo như cũ, người thân của bọn nó cũng vẫn còn sống.

Trận hỏa hoạn đó chỉ như một giấc mộng của chúng mà thôi.

Từ đầu, chúng cũng không tin là mình nằm mơ, nhưng dần dần, chúng phát hiện ra người thân của mình có rất nhiều điều kỳ lạ.

Ví dụ như khi mặt trời mọc họ sẽ không ra ngoài, khi mặt trời lặn mới ra ngoài làm việc, ăn cái gì cũng luôn làm cho chúng ăn trước, còn họ không bao giờ ăn.

Những hiện tượng quái dị này còn chưa đủ để chúng phát hiện ra sự dị thường. Đến tận khi bà nội Đại Tráng cho nó ăn con chuột chết, nhưng bà ấy lại bảo đó là thịt nướng.

Trong nhà mấy đứa trẻ khác cũng xảy ra chuyện tương tự. Bọn trẻ không ăn, họ cũng không ép buộc, nhưng lại ăn mấy thứ đó ngay trước mặt bọn trẻ.

Lúc này, lũ trẻ mới tỉnh ngộ, người thân của chúng đã bị chết trong trận hỏa hoạn kia rồi. Người mà hiện tại bọn chúng nhìn thấy không phải người thân của mình.

Hiện tượng quỷ dị này làm cho bọn trẻ con sợ hãi, bọn trẻ hẹn nhau trốn nhà đi.

Nhưng dù bọn trẻ có chạy thế nào thì cũng bị những người kia tìm về.

Sau vài lần chạy trốn không thành, bọn trẻ không chạy nữa, biểu hiện ngoan ngoãn như lúc nhỏ để đám người kia thả lỏng cảnh giác.

Mấy tháng sau, bọn trẻ tìm được cơ hội, có người lạ đi vào thôn, là một đôi tình nhân tuổi còn khá trẻ.

Dân thôn rất nhiệt tình đối đãi với họ, không thèm quan tâm tới bọn trẻ nữa.

Mấy đứa trẻ tìm được cơ hội chạy trốn, nhưng cả đám đi rất lâu cũng không tìm được đường ra ngoài, mà trên núi lại có dã thú thường xuyên xuất hiện.

Vừa mệt lại vừa đói, bọn trẻ chỉ có thể quay về thôn.

Nhưng trong thôn hoàn toàn trống rỗng, không thấy một ai cả, bọn trẻ đi thẳng tới từ đường.

Tất cả dân thôn đều tập trung bên ngoài từ đường.

Lúc đó, bọn trẻ nhìn thấy đôi tình nhân kia bị thiêu sống ngay giữa quảng trường.

Chuyện này khiến cho mấy đứa trẻ có ấn tượng rất sâu sắc, khiến chúng không dám chạy nữa, chỉ có thể giả bộ để tiếp tục sống trong thôn.

Những thứ trong nhà bọn trẻ chưa bao giờ dám ăn, chỉ có thể ra ngoài tìm thức ăn vào buổi tối.

Trong thôn cũng không phải lần đầu có người ngoài đi vào. Nửa năm trước cũng có người đến, kết cục của người đó cũng chẳng khác gì đôi tình nhân kia, cũng bị thiêu sống.

Chương 913: Ma vương vạn tuế (5)

Thời Sênh chống cằm nghe xong chuyện cũ, lại hỏi một thằng bé trong số đó, “Đêm qua, mấy đứa làm cách nào mà tự nhiên xuất hiện thế?”

Tối hôm qua, mấy đứa nhỏ này đều xuất hiện rất đột ngột, nếu không phải ma thì tại sao có thể tự nhiên hiện ra như thế?

Còn có công năng đặc dị gì nữa chắc?

“Phía dưới quảng trường này có đường hầm.” Đứa bé đáp không hề giấu giếm.

Nghe nói đường hầm ngầm này do tổ tiên đời trước đào ra, nhưng có tác dụng gì thì bọn nó không rõ.

Trước đây, bọn nó thường thích chơi đùa ở trong ấy. Người lớn cũng không cấm cản nên cả lũ đi lại dưới những đường hầm này cực kỳ thông thạo.

Lặng yên xuất hiện giữa quảng trường không một tiếng động, đối với mấy đứa bé thân hình nhỏ bé cũng không khó.

“Cô gái trẻ, cô đừng để bị bọn nó lừa, bọn nó mới là ma đó!” Đám người lớn cũng bắt đầu tranh cãi ầm ĩ.

“Cô gái trẻ, cô phải tin chúng tôi, bọn chúng mới là ma, bọn chúng đang lừa cô đấy.”

Bên này, dân thôn nói hoàn toàn ngược lại với mấy đứa trẻ con.

Bọn họ kể, mấy đứa trẻ con này mới là những đứa chết trong đám cháy, sau khi bọn họ đưa chúng đi chôn rồi, bảy ngày sau lại thấy chúng lục tục trở về nhà. Trên người chúng không có độ ấm, không có bóng, hơn nữa rất đói bụng, cái gì cũng ăn được.

Bọn họ rất sợ, tuy rằng đây là con cái nhà mình nhưng bọn chúng đã biến thành ma, ai mà dám nhận chứ?

Quan trọng nhất là bộ dáng bên ngoài của bọn nó làm cho người ta quá sợ hãi, cứ đến đêm khuya là bọn nó sẽ chẳng nhận ra người thân, bình thường thì hay đánh người, nghiêm trọng lên còn ăn thịt người nữa.

Chuyện ma ăn thịt người bọn họ chưa từng nghe thấy.

Nếu không phải như thế, bọn họ cũng sẽ không sợ hãi mấy đứa trẻ này.

Bọn họ tìm người tới thu thập đám trẻ con này, nhưng người nào tới cũng bị chúng giết chết, đôi tình nhân mà bọn nó vừa kể cũng là người được mời tới làm phép.

Trẻ con nói người lớn là ma, người lớn nói trẻ con là ma.

Vậy rốt cuộc ai mới là ma?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã chiếu tới cách đó không xa, một chút nữa là ánh nắng sẽ tràn tới quảng trường.

“Cô gái trẻ, cô phải tin chúng tôi, chúng tôi sẽ không hại cô, nếu như

cô tin tưởng chúng nó thì sẽ không thoát khỏi cái chết đâu.” Trưởng thôn hơi gấp gáp, ánh mắt vẫn liếc về phía mặt trời.

Thời Sênh chống cằm không động đậy, chờ ánh mặt trời lan tới đây.

Ánh mặt trời càng lúc càng tới gần, sắc mặt của nhóm dân thôn cũng càng lúc càng kém. Khi ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu lên người dân thôn, làn da của họ đều phát ra những thanh âm xèo xèo.

Làn da lõa lồ bên ngoài như bị Axit Sunfuric hắt lên, bắt đầu thối rữa.

“Chị xem, em đã bảo họ là ma mà.” Bọn trẻ con chỉ vào đám dân thôn, “Chúng em không sợ ánh mặt trời.”

“Ai nói với nhóc ma sợ ánh mặt trời?” Thời Sênh liếc mắt, gương mặt lộ ra vẻ cười cợt, “Hơn nữa, mấy đứa có thân thể của nhân loại, sao có thể sợ ánh nắng mặt trời, có đúng hay không lũ não tàn này?”

Giọng của mấy đứa trẻ con lập tức im bặt, chỉ còn tiếng thôn dân kêu gào thảm thiết.

Thời Sênh tiến lên cởi bỏ dây thừng cho dân thôn, vừa cởi vừa giải thích, “Mấy đứa là cái gì vậy, yêu tinh? Hay là quỷ? Hay là ma?”

Nhóm thôn dân được cởi dây thừng đều vội vã dìu nhau đi về phía mái hiên của từ đường, ở đó ánh mặt trời không chiếu tới được.

Còn mấy đứa nhỏ, dù đứng ở dưới ánh mặt trời nhưng ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra thì chẳng có gì khác người bình thường cả.

“Chị… Làm sao mà chị biết được?”

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Mùi trên người mấy đứa quá khó

ngửi.”

Xác chết cuối cùng vẫn là xác chết, trên người luôn mang theo mùi thối rữa.

Mấy đứa giãy giụa muốn đứng lên, Thời Sênh trấn định vươn tay ra, đầu ngón tay tùy ý điểm hai cái trong không khí, “Đừng uổng phí khí lực, dây thừng trói mấy đứa có cho thêm phụ gia. Mấy thằng nhóc chân yếu tay mềm như mấy đứa làm sao có thể thoát ra được.”

Sắc mặt của mấy đứa nhóc liền biến đổi mạnh mẽ, bọn nó cúi đầu nhìn dây thừng đang trói mình.

Trên dây thừng ánh lên màu vàng nhàn nhạt, bọn nó càng giãy thì càng khó chịu.

Mà dây thừng trói đám dân thôn vừa rồi đang bị ném trên đất một cách tùy ý lại là loại dây thừng bình thường.

Cô ấy đã sớm biết?

Nhận ra điều này, bọn nó liền biết cô gái trước mặt này không thể chọc vào, đều bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Tha cho chúng tôi đi, chúng tôi cũng bị người ta uy hiếp nên mới ở đây trông chừng những người này.”

“Xin cô hãy tha cho chúng tôi, chúng tôi không cố ý đâu…”

Mấy thằng nhóc đều cầu xin tha thứ. Bọn nó là yêu tinh đất ở trong núi. Đột nhiên một ngày, có một người đàn ông bắt được chúng nó, cưỡng chế nhét chúng vào mấy thi thể, sai chúng ở đây trông chừng đám dân thôn này.

Nếu chúng nó không nghe thì sẽ bị tiêu diệt hết.

Vất vả lắm mới tu luyện được tới bước này, chúng nó không muốn chết oan chết uổng, chỉ có thể đồng ý với người đàn ông kia.

“Người đàn ông đó tên là gì?” Lại có kẻ thiết trí bố cục ở nơi này, mở ngoặc kép viết in hoa “ÂM MƯU”.

“Không biết, chúng tôi cũng không biết trông hắn như thế nào. Hắn được một tầng sương đen bao phủ.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Thời Sênh đảo qua, mấy thằng nhóc run lên, “Chúng tôi… thật sự, thật sự không biết.”

“Xin cô hãy tha cho chúng tôi. Chúng tôi không làm thương tổn tới bọn họ, chỉ muốn vây khốn họ mà thôi.”

“Chúng tôi chỉ giết vài người. Chúng tôi chỉ ra tay với những người không nghe lời chạy ra ngoài. Cái này cũng do người đàn ông kia phân phó, chúng tôi thật sự không muốn thế.”

“Liên quan gì tới tôi.” Thời Sênh bĩu môi, có phải giết cô đâu chứ.

Trước đó, mấy con hàng này hình như cũng không muốn giết cô, chỉ muốn đuổi cô đi.

“Oan có đầu, nợ có chủ, người các ngươi nợ ở bên kia.” Thời Sênh hất cằm về phía đám dân thôn ngồi dưới mái hiên.

…

Da của đám dân thôn gặp ánh sáng mặt trời sẽ bị cháy, cái này cũng

bắt đầu từ khi đám trẻ con này sống lại, nguyên nhân vì sao thì họ không biết.

Đám dân thôn hoàn toàn không nghĩ kết cục cuối cùng lại thế này, con cái của mình chết, còn bị chiếm giữ thân thể, điều này sao họ có thể chấp nhận được.

Nhưng đám dân thôn vẫn tính thả mấy con yêu tinh này đi.

Thời Sênh hoàn toàn không có ý kiến gì với chuyện này, dù sao cô cũng không phải người bị thương, cô quan tâm làm cái quái gì chứ?

“Chờ một chút!” Thời Sênh gọi mấy yêu tinh kia lại.

Nhóm yêu tinh quay đầu, thái độ vừa e ngại, vừa cung kính, “Đại tiên còn có gì phân phó?”

“Trước đó các ngươi nói còn một đứa trẻ, Đại Tráng đó đâu rồi?” Trước đó thôn dân đi tìm nó, nhưng đến khi chuyện này giải quyết xong rồi, thằng bé này cũng không thấy xuất hiện.

“Đại Tráng? Nó là người sống, chúng tôi sợ bị người nhận ra không giống nên mới ở cùng nó.”

Lời của đám yêu tinh như một viên đá ném vào mặt hồ tạo ra tầng tầng gợn sóng.

Đại Tráng là người sống?

Dân thôn vẫn nghĩ bọn trẻ con này đều là ma, hoàn toàn không ngờ Đại Tráng vẫn còn sống.

Dù sao nó cũng gặp chuyện như mấy đứa trẻ này, cùng bị hạ táng

như chúng, nhưng thời gian nó quay về muộn hơn bọn trẻ con này một chút.

Thời Sênh bảo họ mô tả một chút về diện mạo của Đại Tráng, khá giống với thằng bé tối hôm qua cô nhìn thấy.

Cô đi thẳng tới cái sân đó, dân thôn không hiểu lắm nhưng cũng đi theo cô.

Đá cửa đi vào, Thời Sênh liếc mắt liền nhìn thấy hai lu nước lớn, cỏ trên miệng lu đã không còn.

Thời Sênh ghé sát vào lu nước, một mùi tanh tưởi đập thẳng vào mặt, nước trong lu đen sì sì.

Thời Sênh bịt chặt mũi miệng lại. Đây là máu, máu không ngừng tích lũy.

Về phần là máu người hay máu động vật thì không rõ nữa.

Con mèo mà tối qua cô nhìn thấy hẳn là được nuôi từ thứ này.

Chương 914: Ma vương vạn tuế (6)

Chuyện Đại Tráng vẫn còn sống khiến cho dân thôn cực kỳ vui vẻ, tiếp tục đi tìm Đại Tráng quanh trong thôn. Nhưng dù có lật tung cả thôn lên cũng không tìm thấy nó.

Thời Sênh không có thời gian tìm người cùng bọn họ, cô còn phải quay về tìm tên đàn ông khốn kiếp kia tính sổ.

Nhưng Thời Sênh đi theo con đường mà dân thôn chỉ, không bao lâu sau lại quay trở về.

Dân thôn tự mình đưa cô đi, nhưng họ có thể ra ngoài, còn cô lại vòng trở về.

Đi đi về về mấy lần như thế, tất cả dân thôn đều có thể đi ra, chỉ có Thời Sênh không ra được.

Thêm mấy lần nữa, Thời Sênh muốn nổ tung rồi.

Kiếm của ông đâu?

Chỗ này chắc là có kết giới. Cùng là con người nhưng chỉ có những người có đặc điểm riêng mới có thể đi ra, ví dụ như… đời sau của họ Khúc.

Chắc chắn Khúc Diệu có liên quan tới nơi này, quan hệ như thế nào cũng không khó đoán, không phải ba cô ta thì cũng là mẹ cô ta tha hương, dù sao cũng là người nhà họ Khúc.

Nhưng mặc kệ ba hay mẹ cái đám họ Khúc kia, giờ Thời Sênh chỉ muốn ra ngoài.

Mẹ kiếp, nhưng mà không ra được.

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh muốn đi chém rách kết giới này, về phần có mang tới hậu quả gì cho cái thôn họ Khúc này hay không thì cô chẳng thèm quan tâm.

Mẹ kiếp, cô sắp “treo” tới nơi rồi, có não tàn mới đi lo lắng cho người khác.

Thời Sênh đi xung quanh sờ soạng vài vòng, tìm được một điểm kết giới yếu ớt. Kết giới bị bổ ra một vết rách chỉ đủ cho cô đi qua.

Cô vừa đi ra, vết rách đó tự động khép chặt lại.

Thời Sênh nhìn thiết kiếm của mình, là kiếm yếu đi hay là do kết giới này quá mạnh nhỉ?

Thời Sênh cầm kiếm bằng cả hai tay, chém về phía đối diện, kiếm khí mãnh liệt ào ra, trên mặt đất xuất hiện một rãnh nứt chạy thẳng vào sơn mạch ở đối diện, sóng khí làm cho lá cây bay đầy trời.

“Không phải bị yếu đi.” Thời Sênh nói thầm một câu. “Vậy là tốt rồi.”

[…] Cho nên điểm chú ý của cô chính là thiết kiếm không yếu đi ư? Kết giới này có điểm cổ quái mà cô cũng không để ý à?

“Đây là việc của nữ chính, liên quan gì tới ta.” Thời Sênh tức giận

đáp.

[…] Không biết nói gì để đỡ đòn này.

…

“Rắc rắc!”

Trong một căn phòng bí ẩn, mộc bài* trên bàn thờ đột nhiên vỡ nứt ra.

*Mộc bài: bia bằng gỗ thường được dùng để viết tên người đã chết để thờ cúng trên bàn thờ.

Nữ nhân tóc bạc ngồi xếp bằng bên dưới hơi mở mắt. Bà ta nhìn về phía mộc bài, trợn tròn mắt, “Kết giới…”

Người phụ nữ này cũng không già, ngược lại còn rất trẻ, nhưng đầu tóc bà ta đã bạc trắng.

Bà ta đứng dậy, trường bào trên người màu trắng, chậm rãi đi về phía bàn thờ, đưa tay cầm lấy mộc bài.

Vết rách trên mộc bài dần biến mất, lại nguyên vẹn như lúc ban đầu.

Người phụ nữ buông tay ra, lùi về sau từng bước, sau đó đột nhiên phun ra một búng máu. Máu tươi bắn lên mộc bài, vết máu đỏ sẫm chậm rãi thấm vào bên trong rồi biến mất không thấy.

Người phụ nữ nhìn mộc bài, móng tay bấu chặt bàn thờ bên cạnh, trong đáy lòng như đang đấu tranh ra một quyết định.

Cuối cùng, bà ta thở một hơi thật dài.

Người phụ nữ cúi đầu bái lạy mộc bài, bước chân phiêu phù rời khỏi mật thất.

…

Thời Sênh qua nhiều lần trắc trở mới quay về thế giới con người được, nhưng trên người cô chẳng có một xu nào, cuối cùng chỉ có thể tự dựa vào sức mình trở về thành phố Z.

Cô đã mất tích gần một tháng, thành phố Z không hề có tin tức gì truyền ra, nói cách khác, Quý Phong vẫn rất tốt.

Xem ra, không có cái chết của nguyên chủ làm chứng cớ, nam chính cũng không dám tùy tiện ra tay.

Quý Phong có thể yên ổn sống tới hôm nay, có thể thấy lão cũng là người rất có đầu óc, rất cẩn thận, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay đều có thể đánh động lũ rắn.

Thời Sênh trèo cửa sổ quay về phòng của nguyên chủ, trong phòng không có gì biến hóa ngoài việc có thêm một tầng bụi.

Thời Sênh mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài cũng bám một tầng bụi dầy, đại khái là lâu lắm rồi Quý Phong cũng không về đây.

Trước đây, Quý Phong về nhà là vì ở nhà có đối tượng cho lão phát tiết. Nhưng giờ không còn đối tượng để trút giận nữa, tất nhiên lão chẳng thèm về làm gì.

Thời Sênh kiểm kê tài sản của nguyên chủ, cũng không có gì nhiều. Quý Phong không cho nguyên chủ quá nhiều tiền, số tiền tiết kiệm gửi ngân hàng này cũng là nhờ nguyên chủ vụng trộm tích cóp được.

Nhưng tốt xấu cũng có thể giúp cô có cái để ăn, không cần phải cạp đất mà sống rồi.

Thời Sênh ra ngoài tiệm ăn, tự khao khi tìm lại được vị giác của chính mình, sau đó lại đi mua một ít quần áo. Quần áo trong tủ của nguyên chủ toàn là kiểu bụi bặm, không phải phong cách mà cô thích.

Cô thích màu tối, màu cô thích là màu đen, màu lam đậm chứ không phải màu xám như thế này.

Thời Sênh mang theo túi lớn túi nhỏ trèo qua cửa sổ vào phòng. Vừa mới vào phòng, trong phòng khách đã có tiếng động vang lên.

Thời Sênh bỏ đồ xuống, đứng ở cửa nghe một chút, thấy có tiếng của Quý Phong.

“Chuyện này cậu đi làm ngay, phải nắm chắc thời gian, không thể để đối phương giành trước được. Hiện tại chúng ta đang ở vị trí không có lợi, nếu để bọn họ giành trước thời cơ thì chắc chắn chúng ta sẽ thua.”

“Đó là tổng giám đốc của tập đoàn Thừa Phong, chúng ta… không nên đắc tội mới đúng chứ?” Có người đáp lại với giọng chần chừ.

“Bộp!” Có tiếng vật đập lên bàn, sau đó là giọng nói tức giận của Quý Phong, “Giờ đã tới nước này rồi, chỉ cần chúng ta chậm một bước thôi, ai biết Lệ Thừa Vân sẽ gây ra chuyện gì nữa chứ? Cậu muốn chết nhưng tôi thì chưa, chuyện này nếu cậu mà không làm được thì tự hiểu hậu quả đấy.”

“Vâng vâng… Tôi sẽ đi ngay.”

Người kia vội vàng rời đi, sau khi tiếng đóng cửa vang lên, Thời Sênh mới mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Quý Phong ngồi ở trên sofa, đối diện cửa phòng của Thời Sênh, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cô mặc một thân quần áo thoải mái đi ra.

Trên mặt Quý Phong xảy ra biến hóa cực nhanh, đánh giá Thời Sênh từ trên xuống dưới một lần, có chút không chắc chắn, “Quý Lưu Huỳnh?”

“Một tháng không gặp, ngay cả con gái của mình mà cũng không nhận ra à?” Thời Sênh đi về phía sofa, “Hay là đã quên luôn con gái của mình rồi?”

Quý Phong nhíu mày, con ranh chết tiệt này lại dám nói chuyện với lão như thế?

Không đúng, sao nó vẫn còn sống?

“Mày về bằng cách nào?” Giọng của Quý Phong như hỏi một đứa con gái ra ngoài du lịch chứ không phải người bị bắt cóc.

“Ông đoán đi.”

“Quý Lưu Huỳnh!” Quý Phong ném thứ đang cầm trên tay lên chiếc ly thủy tinh ở trên bàn, “Ra ngoài có một tháng mà lá gan cũng to lên nhỉ? Dám nói chuyện với ông mày thế à?”

“Tôi nói rồi đấy, ông muốn như nào?” Thời Sênh dương dương tự đắc hất cằm lên.

Lúc này Quý Phong đang nổi nóng, bị Thời Sênh trêu tức như vậy,

lão lập tức chộp lấy gạt tàn ném qua.

Thời Sênh nghiêng đầu, gạt tàn đập lên cánh cửa phía sau làm nó lõm vào một chút.

“Có người cha thế này, cũng khó trách được.” Thời Sênh nói một cách thâm ý.

Loại cha cặn bã cô đã gặp không ít, cho nên loại hành vi này của Quý Phong cũng không làm Thời Sênh cảm thấy kỳ quái.

Dục vọng của con người vô cùng lớn, có người có thể khống chế được nó, nhưng có người lại không thể.

Người không khống chế được sẽ hy sinh người bên cạnh vì mục đích của bản thân, làm con gái của một người thế này cũng rất đáng thương.

Cho dù nguyên chủ không chết, sợ là lớn thêm chút nữa cũng sẽ bị Quý Phong bán cho người khác để đổi lấy lợi ích lớn hơn cho bản thân lão mà thôi.

Quý Phong bị một câu của Thời Sênh làm cho nổi điên, hơn nữa hành vi né tránh của Thời Sênh càng làm lão nổi trận lôi đình.

Lão lấy từ trong ngăn kéo bàn trà ra một cây côn, đánh thẳng về phía đầu Thời Sênh, tư thế rõ ràng là muốn đánh chết cô ngay lập tức.

Chương 915: Ma vương vạn tuế (7)

Quý Phong là thành phần dùng trí não, giá trị vũ lực sao có thể so sánh được với lão làng như Thời Sênh, cho dù thân thể này của cô yếu như gà thì dùng thiết kiếm giết lão cũng chỉ trong một phút.

Quý Phong bị ép dán mặt lên nền nhà, tay chân bị trói ngoặt về sau, tư thế của lão lúc này tuyệt đối là vô cùng khuất nhục, mặt vừa nóng vừa đau.

“Quý Lưu Huỳnh, mày muốn tạo phản có phải không?” Quý Phong hướng về một bên mà gào, giọng của lão khàn khàn, ánh mắt dữ tợn, “Mau thả ông mày ra.”

Thời Sênh ngồi trên sofa, trong tay cầm cây gậy mà Quý Phong lôi ra ban nãy, nâng lên rồi lại hạ xuống, “Thả ông ra ư? Ông còn muốn thêm một lần nữa à? Nhưng tay tôi đau, không muốn đánh ông nữa.”

Quý Phong đỏ mặt tía tai, “Quý Lưu Huỳnh, mày muốn chết đúng không?”

“Ông Quý…” Thời Sênh híp mắt, “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ông đã nói lời này với rất nhiều người rồi, sao tới phiên mình lại không hiểu thấu vậy?”

Thời Sênh nhún vai, “Rất rõ ràng là giờ tôi đang chiếm ưu thế, ông cảm thấy tôi sẽ thả ông ra ư?”

“Quý Lưu Huỳnh, tao sẽ không bỏ qua cho mày.” Con ranh này ra

ngoài một tháng đã ăn phải cái gì mà lá gan lại lớn như thế chứ?

Trước kia, lão nói một câu là nó đã sợ tới mức run rẩy rồi.

“Ngẫm lại thì tốt rồi, hôm nay chắc chắn ông sẽ không thể còn sống mà ra khỏi cánh cửa nhà này được.” Thời Sênh nhếch miệng cười nhạt.

Trong đầu Quý Phong nghĩ nghĩ lời của Thời Sênh, đột nhiên hét lên, “Mày dám giết người?”

Thời Sênh cười nhạo, “Cũng không phải lần đầu tiên, có gì mà không dám chứ?”

Giọng của cô đầy vẻ kiêu ngạo, ánh mắt ngập tràn tự tin, quần áo bình thường không che giấu nổi vẻ tôn quý của cô. Cô nên ngồi trên nơi cao nhất của chín tầng trời mà chỉ điểm giang sơn.

Thời Sênh cầm lấy điện thoại, đưa ra trước mặt Quý Phong, “Có muốn báo cảnh sát không?”

Quý Phong nhìn chằm chằm vào màn hình, nhìn số điện thoại ở trên đó, ba số 110 đã đánh xong, lão chỉ cần dùng cằm nhấn một cái là sẽ gọi đi được.

Quý Phong ngẩng đầu nhìn đứa con gái ngồi trên ghế sofa, nó đã đứng lên, cầm trong tay một thanh kiếm lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo.

Đây đâu phải là Quý Lưu Huỳnh.

“Cho ông cơ hội báo cảnh sát.” Thời Sênh nhún nhún vai, bước vài bước đi tới trước mặt Quý Phong, cúi đầu nhìn lão, “Quý Phong, ông có biết ông thua ở đâu không? Ông chưa đủ độc ác. Nếu tôi là ông,

tôi sẽ báo cảnh sát, đằng nào thì cũng chết mà.”

Quý Phong trợn trừng mắt, ánh sáng lạnh tới gần, từ một tia mỏng manh biến thành dày đặc.

Quý Phong vốn chỉ là vật hy sinh nên giết rất dễ dàng, nhưng xử lý thi thể lão lại có chút phiền toái.

May mắn từ lúc quay về tới giờ cô chưa đụng gì nhiều vào đồ đạc trong phòng nguyên chủ, sau khi xóa sạch dấu vết liền mang cái xác đi vứt.

Ra khỏi thành phố Z, đi về phía ngoại thành, Thời Sênh một đường bay thẳng tới vùng hoang vu, cuối cùng tìm được một nơi lý tưởng để vứt xác.

Cô ném thi thể từ trên cao xuống, nhìn thi thể biến mất trong những bụi cây rậm rạp.

Nhiệm vụ báo thù đã hoàn thành được một nửa rồi.

Chỉ còn lại nam chính mà thôi.

Loại sinh vật có tên nam chính cũng không dễ giết, chỉ có thể động não.

Bản cô nương từ chối động não, cứ giải quyết theo kiểu đơn giản và thô bạo là tốt nhất!

[…] Cô làm như thế là cắt xén nguyên vật liệu hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị đánh.

Ta không báo thù cho nguyên chủ chắc? Báo rồi mà? Làm gì có

chuyện ăn bớt nguyên vật liệu?

Quý Phong đã chết tức là đã báo thù rồi, còn muốn thế nào nữa hả?

[…] Không muốn nói chuyện với Ký chủ chút nào.

Thời Sênh nhảy lên thiết kiếm rời đi. Ngay khi cô vừa đi, một đám chim bị kinh hãi vỗ cánh bay lên từ khu rừng phía dưới, sau đó một thân ảnh chậm rãi bay tới không trung.

Người hắn được bọc bởi một kiện áo choàng kỳ quái màu đen, toàn bộ thân mình được giấu trong đó, cái mũ sụp xuống che đi khuôn mặt, hoàn toàn không nhìn ra hắn có bộ dáng thế nào.

Hắn hơi cúi đầu, nhìn xuống chỗ mà Thời Sênh vừa vứt xác.

Một lát sau, hắn mới bay theo hướng ngược lại với Thời Sênh, thân hình hòa vào bóng đêm, càng lúc càng mờ nhạt.

…

Tin Quý Phong mất tích lập tức truyền ra ầm ầm ở thành phố Z. Những người từng bị Quý Phong ức hiếp đều âm thầm tỏ ý vui mừng, nhưng không có ai đứng ra chỉ trích công khai cả.

Dù sao hiện tại không xác định Quý Phong rơi vào tình huống gì, lỡ như lão quay về thì sao?

Đến lúc đó, người gặp xui xẻo chắc chắn là người nói to nhất.

Tất cả mọi người đều nghển cổ chờ đợi.

Đối tượng trọng điểm được chú ý chính là tập đoàn Thừa Phong gần

đây đang cùng Quý Phong so chiêu trên tòa án, cảnh sát đã tra xét kỹ càng nhưng không có kết quả gì.

Ngày thứ năm khi Quý Phong mất tích, có người tuôn ra tin tức đầu tiên, nói Quý Phong vì từng giúp một tên tội phạm cưỡng hiếp trắng án, lúc đó rõ ràng chứng cớ đầy đủ nhưng đến phút cuối cùng, nguyên cáo lại sửa lại lời khai.

Làm cho một người vô tội trở thành kẻ thế thân phải gánh tội cưỡng hiếp này.

Có tin thứ nhất sẽ có tin thứ hai, cứ thế vô số tội trạng liền nảy ra.

Quý Phong sử dụng bằng chứng giả, sử dụng bạo lực, ép buộc nguyên cáo sửa lại lời khai, giúp mấy kẻ phạm tội được trắng án, người vô tội phải vào tù thay kẻ khác.

Những tin tức này làm cho một số người trong ngành vốn không đồng tình với cách làm việc của Quý Phong liền đứng ra giúp những người từng bị Quý Phong ức hiếp khởi kiện.

Nhưng đương sự mất tích, những người này dù có giỏi tới đâu thì cũng không thể thay đổi được gì.

Cuối cùng, chuyện càng lúc càng lớn, nếu bên trên không giải quyết thì sẽ làm cho nhiều người tức giận, cho nên cuối cùng vẫn thành lập một tiểu tổ chuyên án, điều tra lại vụ việc này.

Thời Sênh là kẻ giật dây ở đằng sau, đúng lúc khi chuyện đang huyên náo nhất cô liền xuất hiện công khai.

Chuyện cô mất tích dường như không có nhiều người biết, nhưng quả thật gần đây cô không ở thành phố Z. Thời Sênh nói thẳng là

mình không chịu nổi sự ngược đãi của Quý Phong nên chạy trốn.

Trên người nguyên chủ còn lưu lại một ít vết thương cũ, rất dễ dàng nghiệm ra.

Thời Sênh thoải mái rửa sạch hiềm nghi của bản thân mình, nhân tiện còn thu hoạch được một đống nước mắt đồng tình.

…

Tài sản của Quý Phong đều bị niêm phong, ngay cả nhà ở Thời Sênh cũng không được về, chỉ có thể đi tìm một chỗ ở mới.

Vất vả lắm mới tìm được một nhà trọ nhỏ, vừa định chuyển vào thì chủ nhà lại báo không cho cô thuê nữa, còn đền bù cho cô gấp đôi.

Thời Sênh cầm tiền, đứng ở bên cạnh nhà trọ, ngửa đầu nhìn trời.

Kẻ có tiền thật là tùy hứng.

Bản cô nương vậy mà đến chỗ ở cũng không có.

Thời Sênh tiếp tục tìm phòng ở, có thể là vì nguyên nhân thể chất không hay ho nên mỗi lần nhìn thấy có chỗ cho thuê phòng, vừa tới hỏi thì đảm bảo sẽ nhận được câu trả lời là không có hoặc đã cho thuê rồi.

Giá trị may mắn thật là cmn thần kỳ.

Thời Sênh ngồi trên quảng trường, màn đêm buông xuống, ánh đèn nê ông tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, mấy đứa trẻ nô đùa ầm ĩ ở phía xa xa. Hôm nay cô đã xác định ngủ ở ngoài đường, nói không chừng có thể gặp được một tên tổng tài nào đó mang cô về nhà hắn?

Thời Sênh lấy di động ra, bên trên vẫn còn đang mở app tìm thuê nhà, cô vừa bấm vào liền lập tức có tin được làm mới.

Thời Sênh đang chuẩn bị thoát app thì trên trang chủ lại nhảy ra một tin tức cho thuê nhà.

Đó là một căn hộ có gác xép, không gian rất lớn, chủ căn hộ đó vì vội vàng ra nước ngoài nên muốn cho thuê phòng, tiền thuê trả theo quý, người thuê yêu cầu là nữ, bởi vì chủ nhân căn hộ sợ đàn ông sẽ làm hỏng đồ đạc trong nhà.

Thời Sênh kiểm tra lại số tiền còn gửi trong ngân hàng, lại nhìn một phần hình ảnh của căn hộ, khẽ cắn môi, thuê!

Muốn kiếm tiền thì quá dễ dàng rồi!

Chương 916: Ma vương vạn tuế (8)

Thời Sênh tìm được địa chỉ giới thiệu trên app, căn hộ đó nằm trong nội thành thành phố Z, nhà ở nơi này toàn là kiểu nhà lầu bốn, năm tầng.

Thời Sênh mất nửa ngày mới tìm được địa chỉ của căn hộ kia.

Chủ cho thuê nhà là phụ nữ, khoảng hơn 30 tuổi, có một đứa con, chị ta ra nước ngoài để chữa bệnh cho con.

Chủ cho thuê nhà nhìn thấy Thời Sênh là một cô gái trẻ thì khá yên tâm, sau khi ký hợp đồng liền giao nhà cho Thời Sênh.

Trong căn hộ đã đầy đủ dụng cụ sinh hoạt, Thời Sênh không cần mua thêm gì cả.

Chỉ cần xách đồ vào là có thể ở được luôn.

Nơi ở thì đã tìm được rồi, nhưng giờ cô lại nghèo tới mức phải cạp đất mà ăn.

Ăn cơm xong rồi phải nghĩ cách kiếm tiền mới được.

Thời Sênh cầm chìa khóa ra ngoài, một tầng này có bốn căn hộ, có một hộ ở đối diện với cửa nhà Thời Sênh. Lúc cô mở cửa ra liền nhìn thấy một người cũng xuất hiện ở cửa phòng đối diện.

Nhìn cô gái mặc váy trắng ở bên kia cửa, Thời Sênh thật sự có loại

cảm giác như bị chó cắn.

Nghiệt duyên!

Tại sao nữ chính đại nhân có thể ở đây chứ hả?

Vừa nhìn đã biết là sẽ xui xẻo rồi.

Chân Khúc Diệu không chạm đất, tò mò đánh giá Thời Sênh vài giây, thấy Thời Sênh nhìn mình chằm chằm thì nhẹ nhàng bay về phía cô, “Cô nhìn được tôi à?”

Thế giới này, cô mới chỉ gặp được có mình Lệ Thừa Vân là có thể nhìn thấy mình.

Nhưng cô gái trẻ này hình như cũng trông thấy mình.

“Không nhìn thấy.” Thời Sênh lùi lại, đóng cửa.

Theo lý thuyết, nguyên chủ không nhìn được quỷ, tại sao giờ cô lại nhìn thấy nữ chính.

Mẹ kiếp BUG!

Khúc Diệu nhìn cửa phòng đối diện rồi xuyên qua cửa tiến vào, Thời Sênh đứng ở ngay sau cửa, cô ta liền xuyên qua Thời Sênh, bay tới phía sau cô luôn.

Lúc Khúc Diệu bay xuyên qua người, Thời Sênh cảm thấy được một làn khí lạnh buốt.

“Cô có thể nhìn thấy tôi đúng không?” Khúc Diệu lại kích động hỏi.

Rốt cuộc cũng có người thứ hai nhìn thấy cô.

“Không nhìn thấy.” Hoàn toàn không muốn nhìn thấy nữ chính.

Khúc Diệu: “…”

Đã có thể trả lời cô mà còn nói là không nhìn thấy, nhất định là cô ấy có thể thấy mình.

Khúc Diệu quệt quệt miệng: “Rõ ràng là cô có nhìn thấy tôi.”

Thời Sênh không kiên nhẫn, đáp: “Liên quan gì tới cô?”

Có nhìn thấy hay không là chuyện của bản cô nương, còn cần phải hỏi ý của cô chắc?

“Tại sao cô không thừa nhận là có nhìn thấy tôi?” Khúc Diệu như không nhận ra sự nóng nảy trong lời của Thời Sênh.

“Tại sao tôi phải thừa nhận, cô có phải mẹ tôi đâu.”

Khúc Diệu vò vò đầu, thân mình lại lắc lư phải trái mấy cái, “Cô thấy tôi mà không sợ sao? Tôi là quỷ.”

Thời Sênh làm ra vẻ kinh ngạc rất khoa trương, “Quỷ à, trời ạ, đáng sợ quá!”

“Cô vẫn không sợ tôi.” Khúc Diệu nhìn biểu tình của Thời Sênh, lại đổi câu hỏi, “Vì sao cô lại nhìn thấy tôi?”

Mẹ! Nữ chính này định chơi bài mười vạn câu hỏi vì sao à?

Thời Sênh gằn từng chữ một, “Tôi không nhìn thấy, cô mà còn quấn

lấy tôi, ông đây sẽ ra tay đấy.”

“Rõ ràng cô có thể nghe tôi nói chuyện, sao lại không nhìn thấy tôi chứ, cô lừa người.”

“Tôi lừa ma.” Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh chuẩn bị móc kiếm chém nữ chính, dù sao cũng là phá CP, phá kiểu gì mà chả được.

“Kính coong, kính coong, kính coong…”

Thời Sênh còn chưa móc được kiếm ra thì chuông cửa đã vang lên.

“Rầm, rầm, rầm!” Tiếp theo lại là tiếng đập cửa rất mạnh.

Thời Sênh quay đầu nhìn qua mắt cửa, lại quay đầu nhìn Khúc Diệu, không thấy Khúc Diệu đâu nữa.

“Rầm, rầm, rầm!!”

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, như thể nếu người bên trong không mở cửa thì sẽ phá cửa vào luôn ấy.

Mà người bên ngoài quả thật đã phá cửa thật, cửa phòng bị một lực rất lớn phá ra, một bóng người từ bên ngoài vọt vào, rất nhanh nhìn quanh trong phòng.

Ngay cả một cái nhìn cũng không thèm cấp cho Thời Sênh, vội vàng kiểm tra toàn bộ căn phòng một lần.

Thời Sênh yên lặng lấy điện thoại gọi cảnh sát.

Báo cảnh sát xong, người xâm nhập vào nhà cũng đi từ trên gác xuống, muốn đi ra ngoài.

Thời Sênh nhanh nhẹn chặn ở cửa, “Anh Lệ, xông vào nhà của tôi xong cứ thế mà định đi ngay à?”

Nam chính thì giỏi lắm sao?

Nam chính có thể tùy tiện phá cửa, xông vào nhà người khác sao?

Mặt Lệ Thừa Vân âm trầm như nước, đáy mắt có lửa giận thiêu đốt, hắn không thèm ngẩng đầu, móc từ trong túi ra một tấm chi phiếu, ghi ghi mấy chữ rồi đưa cho Thời Sênh.

“Tránh ra!”

“Ai thèm tiền của anh.” Thời Sênh đưa tay đẩy chi phiếu về, “Chúng ta cứ chờ cảnh sát tới rồi hãy nói tiếp.”

Lúc này Lệ Thừa Vân mới cảm thấy không thích hợp, trong đầu đột ngột nghĩ lại vừa rồi cô gái này có gọi tên hắn.

Lệ Thừa Vân ngẩng phắt đầu, thấy rõ cô gái trẻ ở đối diện.

Gương mặt nhỏ nhắn, mày liễu cong cong, một đôi mắt sáng, ánh mắt đàng hoàng lại ẩn ẩn có nét kiêu ngạo.

Cái loại kiêu ngạo này khiến cho người ta quên đi bộ dáng của cô.

Lệ Thừa Vân nhíu mày: “Quý Lưu Huỳnh?”

Nữ sinh này đã mất tích cả tháng rồi, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

“Xem ra anh Lệ còn chưa quên tôi, thật đúng là hân hạnh.” Thời Sênh ngoài mặt cười nhưng trong không cười.

Lệ Thừa Vân nghe ra vẻ không đúng trong lời nói của Thời Sênh.

Lúc trước hắn tìm người cũng không tự mình liên hệ, làm sao mà cô ta biết được chứ?

Chỉ có thể là chuyện liên quan tới việc ba cô ta mất tích gần đây.

“Cô Quý, chuyện vừa rồi thực xin lỗi, đây là một chút bồi thường, mong cô nhận lấy, nếu không đủ thì có thể liên hệ với trợ lý của tôi. Bây giờ tôi có việc gấp, có thể phiền cô nhường đường không?”

Giọng của Thời Sênh tràn đầy khiêu khích, “Đây là nhà của tôi, tôi muốn làm gì thì làm, không muốn làm gì thì sẽ không làm.”

Ai bảo anh xông vào đây.

Còn bắt ông đây nhường đường ư, không có cửa đâu.

Trong đôi mắt Lệ Thừa Vân hiện lên một tia cảnh cáo, “Cô Quý, đừng ép tôi ra tay.”

“Đến đi, ra tay đi.” Thời Sênh xắn tay áo.

Bản cô nương trước giờ đánh nhau chưa biết sợ ai.

Đừng nói một tên bại não như anh!

Lệ Thừa Vân không thèm ra tay với phụ nữ, nhưng cô gái trước mặt sao cứ cho hắn có cảm giác ngứa tay, rất muốn đánh cô.

Lệ Thừa Vân cảm thấy mối liên hệ giữa mình và Khúc Diệu càng lúc càng yếu, Khúc Diệu sắp rời khỏi khu vực này rồi, hắn phải mau chóng tìm ra cô.

Lệ Thừa Vân kéo kéo cà vạt, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, sau đó hắn đột nhiên xuất chiêu.

Thời Sênh dễ dàng chặn được đòn tấn công của hắn, nhưng vì sức lực của cơ thể này không đủ nên cũng không thể phản đòn lại được, ngược lại còn bị hắn bức đến sát cửa.

“Cô Quý, cô không phải đối thủ của tôi, tôi không muốn đánh nhau với con gái, tránh ra.”

“Phi!” Thời Sênh hất hất tóc mái, “Thế vừa rồi tên bại não nào ra tay với tôi? Mà cũng đúng, anh vốn là bại não mà.”

Lệ Thừa Vân: “…” Càng muốn đánh cô ta.

Nửa giờ sau, cảnh sát mới tới nơi.

Vừa bước vào cửa đã thấy một đống hỗn độn, sau đó thấy một người đàn ông bị trói lại, nằm dưới nền nhà đầy vẻ chật vật.

Cảnh sát ngớ người ra, đây là cái tình huống gì vậy?

Vị này là chủ nhà ư? Cướp chạy rồi à?

Thời Sênh bưng một chén nước từ trong bếp đi ra, một đám cảnh sát liền chĩa súng về phía cô, “Không được nhúc nhích.”

Thời Sênh: “…”

Cảnh sát vất vả lắm mới có thể hiểu rõ tình hình hiện tại. Họ khó lòng mà tin được chuyện một vị tổng giám đốc lại xông bừa vào nhà người khác như thế.

Nhưng căn cứ vào hiện trường thì có thể thấy đúng là cửa phòng bị phá hỏng bằng ngoại lực mạnh.

“Tôi xinh đẹp như hoa thế này, ai biết anh ta xông vào là muốn làm gì? Tôi chỉ đang phòng vệ mà thôi.”

Cảnh sát: “…” Xinh đẹp như hoa đâu chẳng thấy, chỉ thấy một đứa con gái vừa lộn xộn, vừa lôi thôi.

Chương 917: Ma vương vạn tuế (9)

Thời Sênh tuyên bố muốn kiện Lệ Thừa Vân, tập thể đoàn luật sư của Lệ Thừa Vân liền xuất động, vất vả lắm mới tẩy trắng được cho hắn.

Dù sao, theo cách nói của Thời Sênh thì từ xông bừa vào nhà đã tăng lên đến có ý đồ quấy rối, vân vân.

Sức chiến đấu của người thường sao có thể bì được với Thời Sênh chứ.

Lệ Thừa Vân bị oan mà chỉ có thể nuốt nhục vào bụng.

Nhưng Lệ Thừa Vân chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế, từ hành vi bắt cóc nguyên chủ của hắn, có thể thấy nam chính này là một người đàn ông rất độc ác.

Thời Sênh quay về chỗ trọ, chủ nhà đang đứng bên ngoài, sắc mặt cực kỳ tối tăm.

“Cô Quý!” Chủ nhà tức giận hét lên, “Sao mới có một ngày mà cô đã biến nhà tôi thành cái dạng này?”

Thời Sênh thực oan uổng nhưng vẫn chịu nhận lỗi.

Dù sao cũng chính tay cô làm hỏng đồ nhà người ta, tuy rằng nam chính cũng có phần nhưng cô vẫn phải là người phụ trách chủ yếu.

Đã làm người thì không thể đến lúc cần đứng ra chịu trách nhiệm lại trốn tránh được.

Chủ cho thuê nhà thấy thái độ của cô rất thành khẩn nên cũng bớt giận một chút.

“Đây là tiền mà Lệ Thừa Vân bồi thường.” Thời Sênh đưa chi phiếu cho chủ nhà.

Chủ nhà khoát tay, “Bỏ đi, mấy thứ này tôi cũng không cần, cô cứ giữ lại đi. Nhưng căn nhà này tôi không thể cho cô thuê nữa, chúng tôi chuẩn bị định cư hẳn ở nước ngoài, quyết định sẽ bán nhà.”

Ôi mẹ kiếp!

Lại vô gia cư nữa à?

Chủ cho thuê nhà tới đây để nói chuyện này, ai ngờ vừa đến đã thấy ngay cảnh tan hoang của nhà mình.

Lúc đầu, chị ta cũng rất tức giận, nhưng thái độ của Thời Sênh rất ngoan ngoãn, lại có người ngoài làm chứng là không liên quan gì tới cô gái này.

Chị ta cũng biết hiện tại con gái ở ngoài xã hội sống không dễ dàng, mà chị ta cũng chẳng thiếu chút tiền này.

“Cô Quý, cũng không phải tôi làm khó dễ gì cô, là chồng tôi vừa mới quyết định như thế, cho nên tôi không có cách nào cả.”

Thời Sênh lại lưu lạc đầu đường xó chợ, cô để chi phiếu lại, không công không hưởng thụ.

Nghèo quá đi!

Nghèo muốn cạp đất mà ăn rồi!

Cướp bóc là nhanh nhất, vẫn là đi cướp là nhanh nhất đúng không?

Nghĩ tới cảnh mình bị một đám cảnh sát chĩa súng vào, cô vẫn nên kiếm tiền kiểu đứng đắn thì hơn.

“Cô làm sao thế?”

Một cái đầu đột nhiên ló ra từ phía sau Thời Sênh.

Cô chụp tay về phía đó theo bản năng nhưng chỉ xuyên qua đầu đối phương, toàn bộ bàn tay như thò vào trong thùng đá, nháy mắt bị đông lạnh tới cứng ngắc.

Cô vội vàng rụt tay lại.

Mẹ nó, nữ chính có độc!

Khúc Diệu bay từ sau ra trước, “Cô ở đây làm gì?”

“Liên quan rắm gì tới cô.”

“Sao cô lại hung dữ thế?”

Thời Sênh làm mặt lạnh, “Tôi vốn là kẻ hung dữ.”

Khúc Diệu quệt miệng, “Nhưng tôi lại cảm thấy cô rất cô đơn.”

Thời Sênh nhìn Khúc Diệu với vẻ thờ ơ. Khúc Diệu mặt mũi tươi tỉnh, “Tôi có thể cảm nhận được, cô rất cô đơn.”

Sau đó giọng cô hạ thấp xuống, “Chúng ta giống nhau.”

Ngoại trừ Lệ Thừa Vân, cô cũng không thể nói chuyện được với người nào khác.

“Không phải cô có Lệ Thừa Vân sao?” Thời Sênh đổi một tư thế thoải mái hơn.

“Sao cô biết anh ta?” Khúc Diệu kinh ngạc hô lên.

Thái độ cả kinh của Khúc Diệu làm cho huyệt thái dương của Thời Sênh cũng giật giật, “Đoán.”

“Thế cô là đạo sĩ à? Thảo nào cô có thể nhìn thấy tôi, cô sẽ thu thập tôi à?” Khúc Diệu bay vòng quanh Thời Sênh, hết vấn đề nọ đến vấn đề kia bay ra khỏi miệng cô ta.

Nữ chính lải nhải kiểu này, quả thực chỉ có nam chính mới chịu được.

Khúc Diệu hỏi liên tiếp mấy chuyện, Thời Sênh không thèm trả lời lấy một câu, Khúc Diệu cũng không nổi giận, “Lệ Thừa Vân muốn lợi dụng tôi, nhưng tôi biết anh ta muốn lợi dụng tôi để làm gì, cho nên tôi mới chạy.”

Mẹ kiếp, nữ chính nhận ra nam chính có âm mưu sớm thế này à?

Theo cốt truyện bình thường, hẳn là tới cuối truyện nữ chính mới biết chứ, sau đó nảy sinh đủ các loại hành hạ nhau chết đi sống lại, sau đó nam chính hoàn toàn tỉnh ngộ, nhận ra người mình yêu là nữ chính.

Cuối cùng là kết thúc hạnh phúc mỹ mãn.

Khúc Diệu không ngốc, ngược lại, cô rất sớm nhìn ra các vấn đề, ra quyết định cũng rất quyết đoán, vừa biết Lệ Thừa Vân muốn lợi dụng mình liền lập tức bứt ra khỏi hắn.

“Cô muốn ngủ ở đây à?” Khúc Diệu lại tiếp tục lải nhải, “Nơi này thường xuyên có mấy chuyện kỳ quái xuất hiện, tốt nhất cô nên đổi chỗ khác đi.”

“Còn có cái gì kỳ quái hơn cô sao?” Thời Sênh bĩu môi, hung hăng trừng mắt, “Nếu cô không đi, tôi sẽ thu thập cô.”

Khúc Diệu co rúm người lại, cô nhìn một đống nhà lớn đứng sừng sững phía sau, hơi chần chừ, “Thế được rồi, tự cô hãy cẩn thận nhé, ngày mai tôi lại tới tìm cô. Cảm ơn cô đã nói chuyện với tôi. Chuyện đó… thật sự là cô nên đổi một chỗ tốt hơn đi.”

Lật bàn, từ đầu tới cuối chỉ có một mình cô là người nói, bản cô nương đây còn chưa nói câu nào nhé!

Không đúng, một con ma!

Khúc Diệu vẫy tay rồi bay về phía xa.

Thời Sênh ngồi xuống ghế, nhìn ra sau lưng, hình như ở đây là một bệnh viện.

Ở bệnh viện, nhiều nhất là oan hồn.

Nhưng cô cũng không thấy gì kỳ quái cả, hơn nữa hình như cô chỉ nhìn thấy một mình Khúc Diệu, không thấy hồn ma nào khác.

Bản cô nương sao lại có cảm giác mình nghịch tập thành nam chính vậy?

Ảo giác, khẳng định là ảo giác rồi.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, thiết kiếm ở đây, cho dù ma quỷ cũng không dám lại gần.

Ngày mai nên nghĩ cách tìm người tài trợ kiếm tiền thì hơn.

Không muốn cạp đất mà ăn.

Không muốn ngủ ngoài đường.

Khoan đã…

Trong không gian của ông đây nhiều thứ linh tinh như thế, mang đi bán là được rồi nhỉ?

Cho nên, não của cô gần đây bị tàn rồi à?

Chắc chắn là do bị dọa ở thôn Khúc gia kia rồi.

Ngày mai đi bán đồ vậy.

…

Để tránh phiền toái thì vẫn nên rời đi, cái chỗ như bệnh viện thế này cứ cách xa một chút là tốt nhất.

Không cần tiết kiệm tiền nữa, Thời Sênh lập tức đi thuê phòng.

Đứng ở cửa sổ, có thể trông sang dãy nhà tầng của bệnh viện ở đối

diện. Không biết có phải vì do ánh sáng hay không mà Thời Sênh thấy bên đó tối tăm mù mịt hơn bên này rất nhiều.

Đến nửa đêm, Thời Sênh nghe thấy xa xa có tiếng quỷ khóc sói tru, cô rời giường, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm ra nhìn.

Bên ngoài không có gì kỳ quái, cô đứng một hồi rồi lại buông rèm ra, xoay người đi.

Đúng lúc rèm cửa buông xuống, hình như bên ngoài có sương mù bắt đầu chuyển động, xẹt qua cửa sổ cực nhanh, biến mất trong bóng đêm.

Thời Sênh đứng ở bên giường, qua khe hở của rèm cửa thấy đám sương đó dần dần biết mất.

Đó là cái gì?

Đi theo cô hay chỉ là đi ngang qua?

Thời Sênh trầm tư một lát, quyết định chờ đợi, nếu là đi theo cô, vậy chắc chắn nó sẽ còn xuất hiện, lúc này đuổi theo nó tuyệt đối không phải hành động sáng suốt gì.

Ừm, ngủ!

Thời Sênh dán trong phòng mấy tấm phù, sau đó leo lên giường đi ngủ.

Hôm sau, Thời Sênh xem ti vi, tin tức trên ti vi nói có người nhảy lầu ở bệnh viện đêm qua.

Đây đã là vụ nhảy lầu thứ ba xảy ra ở bệnh viện này.

Ở bệnh viện, có vài người không chịu nổi đả kích, đi tìm chết thì cũng có thể hiểu được, nhưng nếu liên tục phát sinh ba vụ thì sẽ làm cho người ta thấy kỳ quặc.

Thời Sênh xem thời gian nhảy lầu, chỉ trước khi cô nhìn thấy đám sương mù kia không lâu.

Có âm mưu.

“Cô đã biết tin này rồi à?” Khúc Diệu đột nhiên chui qua bức tường vào phòng.

Thời Sênh: “…” Ma hù chết người!

Cô xem xét mấy cái phù, “Cô vào bằng cách nào?”

“A?” Khúc Diệu mê mang nhìn Thời Sênh, chỉ chỉ lên tường, “Thì cứ thế… vào thôi.”

Thời Sênh lấy ra mấy tấm phù, muốn dán lên người Khúc Diệu.

Khúc Diệu kinh hãi, nhanh chóng xuyên qua tường biến mất, hồi lâu sau mới ló đầu ra, lắp bắp hỏi: “Cô cô… Cô muốn thu tôi ư?”

Chương 918: Ma vương vạn tuế (10)

Thu ông nội nhà cô.

Cô nha, lại có thể không bị phù này ảnh hưởng.

Đây không phải kỹ năng mà ma nên có!

Cho dù cô là nữ chính thì cũng không thể!

Cái này không hợp với quy tắc của thị trường.

“Tôi muốn thử chụp cô một chút, xem có thể chụp chết cô không.” Thời Sênh cầm phù đi về phía tường.

Khúc Diệu rụt đầu lại, từ bên kia nói vọng sang, “Tất nhiên là sẽ chết rồi. Nếu tôi mà chết thì sẽ không có ai nói chuyện với cô đâu.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, người muốn nói chuyện với cô nhiều lắm.

“Cô miễn dịch với đám phù này.” Thời Sênh chỉ vào phù ở cửa, “Lại đây để tôi chụp một chút xem có thật là cô miễn dịch với chúng không?”

Khúc Diệu nhìn nhìn lá phù dán trên cửa.

Từ khi cô ta trở thành ma, chỉ gặp được mỗi Lệ Thừa Vân là có thể nhìn thấy ma, sao mà biết phù là gì chứ, nhưng nhìn cũng không

khác mấy cái phù người ta hay vẽ trên TV nhiều lắm…

“Không cần.” Khúc Diệu lắc đầu.

Lỡ như chụp vào chết thật thì sao?

Thời Sênh nhún vai, thu lại lá phù, mặc quần áo vào, thu thập đồ đạc rời khỏi phòng.

Khúc Diệu nhìn theo bóng dáng của Thời Sênh, một hồi lâu sau mới bay theo.

Bên ngoài hành lang không có người, Khúc Diệu không nhịn được, lại tiến lên nói.

“Tên cô là gì? Đến giờ tôi còn chưa biết tên cô? Cô là đạo sĩ thật…”

Giọng của Khúc Diệu im bặt, thân mình cô ta cứng đờ tại chỗ, trên trán đột nhiên bị dán một lá phù màu vàng che hơn nửa mặt cô ta.

Ngón tay Thời Sênh đặt trên mi tâm cô.

Đầu tiên Khúc Diệu hơi hoảng sợ, nhưng về sau không cảm thấy đau đớn gì, cô ta làm cái đầu méo đi để trán không dính vào lá bùa của Thời Sênh nữa, “Có phải phù này của cô vẽ sai rồi không?”

“Cô gái… Cô đang làm gì thế?” Dì quét dọn vệ sinh từ phòng bên cạnh đi ra, nhìn tư thế quái dị của Thời Sênh thì kỳ quái hỏi.

Thời Sênh bình tĩnh thu hồi tay, “Cháu cảm thấy xui xẻo ở đây hơi nặng, muốn đuổi tà giúp mọi người. Không cần cảm ơn cháu, cháu là Lôi Phong.”

Dì quét dọn: "…" Người tâm thần này từ bệnh viện nào chạy ra thế, bà có nên báo cảnh sát không đây?

Thời Sênh rời khỏi tầm mắt của dì quét dọn với tư thế vô cùng tao nhã.

Rời khỏi khách sạn, Thời Sênh đi tìm một cửa hàng đá quý, bên ngoài có ánh mặt trời nhưng Khúc Diệu lại không hề sợ, đi sát Thời Sênh một tấc không rời.

"Cô gái, cô cần giúp đỡ gì sao?" Thời Sênh vừa đi vào liền có người chào đón, thái độ cực kỳ lễ phép.

Thời Sênh hơi hơi vuốt cằm: "Tôi có đồ muốn bán."

Những cửa hàng đá quý thường thu mua đồ, cho nên khi Thời Sênh nói vậy, người phục vụ cũng không lấy làm kỳ quái, "Mời cô đi bên này."

Thời Sênh được đưa vào một gian phòng tiếp khách, "Cô chờ một chút, tôi đi mời thầy giám định. Ừm… Xin hỏi tiểu thư muốn bán đồ vật gì?"

Thời Sênh lấy từ trong túi quần ra một miếng phỉ thúy nhỏ.

Phục vụ mỉm cười, "Xin tiểu thư chờ một chút."

Phòng tiếp khách nhanh chóng yên tĩnh, Khúc Diệu bay lên bàn ngồi, hỏi một câu mà cô đã nghẹn suốt đường tới đây, "Cái phù lúc nãy vẽ sai đúng không?"

Thời Sênh liếc nhìn cô ta một cái, "Muốn biết?"

Khúc Diệu gật đầu rất mạnh.

Thời Sênh cong mắt, cong môi, “Tôi không nói cho cô.”

“Tại sao?” Khúc Diệu bĩu môi, “Dù cô có vẽ sai, tôi cũng không cười cô đâu mà.”

Thời Sênh gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, nửa cười nửa không nhìn cô ta, “Cô không thấy cô không giống những con ma khác à?”

“Ý cô nói là chuyện tôi có thể ra ngoài ánh sáng mặt trời hả?” Khúc Diệu chớp chớp mắt, “Từ ngày đầu tiên tôi làm ma đã như thế, không hiểu tại sao.”

“Không phải…”

“Ngại quá, để ngài đợi lâu rồi.” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, ngắt ngang lời Thời Sênh định nói.

Khúc Diệu im lặng nhìn Thời Sênh và người giám định trao đổi. Cô ta nhìn Thời Sênh không ngừng móc ra đồ, người giám định cũng sướng đến sắp phát điên rồi.

Nhưng cuối cùng vì tất cả những thứ lấy ra đều có giá trị cao nên đối phương tỏ vẻ tài chính hiện tại không đủ, nhưng nếu cô muốn bán thì họ cũng sẽ cố gắng điều động vốn.

Hai thứ phía trước bán đi đã đủ cho Thời Sênh tiêu nên cô liền giữ lại món đồ cuối cùng.

Đối phương nhanh chóng tiến hành giao dịch, cung kính tiễn Thời Sênh rời đi.

Rời khỏi tiệm đá quý, người bên ngoài đi tới đi lui, Khúc Diệu không tiện hỏi, một đường theo cô đi mua nhà, mua đồ đạc.

Thời Sênh tiêu tiền đúng là như nước chảy.

Lúc còn sống, gia cảnh của Khúc Diệu cũng không hề dư dả, nhưng từ sau khi đi theo Lệ Thừa Vân, cô cũng chưa từng thấy hắn trả tiền hào phóng thế này.

Tiền của cô ấy là nhặt được à?

Thời Sênh cũng không biết mình mua cái gì, dù sao đến lúc mua xong, cô chẳng còn lại bao nhiêu tiền cả.

Đi vào trong tiểu khu, Khúc Diệu mới dám nói chuyện: “Lúc trước cô định nói gì?”

Thời Sênh ấn thang máy, “Cô và mấy con ma khác khác nhau ở chỗ…” Cô kéo dài giọng, “Cô là một sinh hồn.”

“Đinh…”

Thời Sênh tiến vào thang máy, chờ đến khi cửa thang sắp khép kín lại, Khúc Diệu mới bay vào, “Cái gì mà tôi là sinh hồn?”

“Đơn giản mà nói, cô còn sống, chỉ là hồn lìa khỏi xác, nếu tìm thấy thân thể của cô thì cô có thể sống lại.” Thời Sênh đơn giản và thô bạo giải thích một lần.

Sinh hồn không có phản ứng với phù, nhưng cũng có loại phù chuyên nhằm vào sinh hồn.

Khúc Diệu mất một lúc lâu mới nghẹn ra được một câu: “Ý của cô là

tôi chưa chết?”

“Đinh…” Cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Giọng của Thời Sênh lẫn trong tiếng cửa thang máy, “Có lẽ vậy.”

Cô bước ra khỏi thang máy. Một luồng gió lạnh thổi thẳng qua, Thời Sênh không nhịn được mà rùng mình một cái. Cô nhìn hành lang, ánh sáng đầy đủ, ánh mặt trời bên ngoài có thể chiếu vào nhưng vẫn cứ cảm thấy lạnh.

Lúc trước, khi tới xem phòng, cô hoàn toàn không có cảm giác này.

Mẹ nó, không phải mua được một căn phòng ma đấy chứ?

Thời Sênh mở cửa tiến vào, Khúc Diệu mất hồn mất vía theo sau. Lúc Thời Sênh sắp đóng cửa lại, cô ta vụt bay tới, “Tôi thật sự chưa chết à?”

Sao cô ta lại chưa chết chứ?

Cô nhớ rõ ràng là…

Cô chết thế nào ấy nhỉ?

Khúc Diệu đột nhiên mơ hồ. Cô chỉ nhớ là mình đã chết, nhưng lại không biết mình chết như thế nào.

“Sao mà tôi biết được cô chết hay chưa, đi ra ngoài!”

Ông đây không phải nam chính, cô nói cùng tôi thì được cái rắm gì?

Khúc Diệu bị ánh mắt của Thời Sênh làm cho sợ hãi, không tự chủ

được mà lùi lại phía sau, trơ mắt nhìn cửa phòng đóng lại.

“Hung dữ quá!” Khúc Diệu thì thầm một câu, bay lòng vòng trên hành lang một hồi, tìm một chỗ ngồi.

Gió lạnh trên hành lang thổi tới từng trận, Khúc Diệu ngồi một lát liền đánh bạo bay vào nhà của Thời Sênh.

Nhưng lần này, đầu cô ta đụng ngay vào tường.

Khúc Diệu xoa xoa trán, đưa tay sờ sờ vào tường trước mặt, cảm thấy đúng là đụng vào tường thật, cô ta có thể chạm vào vật có thực thể ư?

Khúc Diệu chạy tới căn hộ bên cạnh thử một chút nhưng lại xuyên qua ngay lập tức.

Cho nên không phải cô ta không thể vào, mà là căn nhà đó có vấn đề.

Cô ấy có phù, chắc chắn là loại phù có thể khắc chế mình rồi.

Khúc Diệu hơi thất vọng, còn tưởng mình có thể chạm vào đồ vật rồi chứ.

Aizz…

Khúc Diệu cúi đầu chuẩn bị rời khỏi căn nhà này. Đúng lúc cô ta xoay người, một bóng đen liền xẹt tới bên cạnh cô ta.

Chương 919: Ma vương vạn tuế (11)

Ngày hôm sau khi Thời Sênh ra cửa liền nhìn thấy Khúc Diệu nhìn chật vật không đỡ được đang ngồi ngoài hành lang.

Chiếc quần trắng trên người rách nát, tóc cũng lộn xộn, cô ngồi trong góc, nhìn rất điềm đạm, đáng yêu.

Thấy Thời Sênh đi ra, Khúc Diệu lập tức đứng lên, biểu tình hơi cổ quái, nhưng cô lại như đang sợ hãi thứ gì đó nên mím môi không nói gì.

Thời Sênh liếc nhìn cô ta một cái rồi đi về phía thang máy.

Khúc Diệu nhanh chóng đuổi kịp, hạ giọng nói: “Chúng ta đi cầu thang bộ đi?”

Thời Sênh nhíu mày, trong con ngươi hiện lên ánh sáng như ánh sáng của viên ngọc, nhưng lại không có chút cảm xúc nào, bình tĩnh không gợn sóng.

Khúc Diệu nuốt nước miếng, “Có…”

Khúc Diệu đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, hoàn toàn không nói nên lời. Tay cô ta quơ quơ vài cái trong không khí, sau đó bắt chặt ở ngay trước cổ mình như đang túm lấy thứ gì đó bóp chặt cổ cô ta.

Thời Sênh nhìn Khúc Diệu giãy giụa, mắt thấy sắp không xong cô mới vươn tay qua, khí lạnh quanh người Khúc Diệu như bị doạ cho

sợ hãi, nhanh chóng rút đi.

“Khụ khụ…” Không bị bắt lấy cổ nữa, Khúc Diệu thở dốc theo bản năng, giọng nói của cô đầy hoảng sợ, hơi khóc nấc lên, “Có cái gì đó muốn hại cô. Cô mau rời khỏi đây đi, đừng đi thang máy.”

Thời Sênh nhìn về phía dòng khí lạnh kia vừa rút đi.

Tên não tàn Mộ Bạch ư?

Thời Sênh nhấc chân đi về phía đó.

Khúc Diệu lập tức bay tới trước mặt cô, sắc mặt trắng bệch, “Cô định làm gì vậy?”

“Tôi muốn xem tên não tàn nào muốn hại tôi.” Giọng Thời Sênh đầy kiêu ngạo, “Đợi ở đây.”

“Không được, cô không thể đi.” Khúc Diệu chắn trước mặt Thời Sênh, “Hắn rất lợi hại… Tôi…”

“Này, cô đợi đã…”

Thời Sênh không thèm để ý tới Khúc Diệu, lập tức đi tới căn hộ bên cạnh nhà mình.

Nhìn bảng gắn bên trên, cô nhớ rõ lúc cô mua nhà thì căn phòng này vẫn chưa được bán.

Khúc Diệu rất sợ hãi thứ đã đe doạ mình hôm qua, cho nên lúc này cô ta chỉ đứng ở phía xa, “Cô đừng đi vào đó, hắn muốn lấy mạng cô.”

“Người muốn lấy mạng tôi nhiều lắm.” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, rút thiết kiếm phá cửa ra.

Cửa mở, một cơn gió lạnh từ trong ào ra.

Gió lạnh cuốn sợi tóc cô bay bay, nhưng lại không làm cho đáy mắt cô nổi lên nửa phần gợn sóng.

Các căn hộ ở đây đều là phòng được thiết kế đầy đủ, có thể xách đồ vào ở luôn, nhưng trong phòng này lại trống không, chẳng có thứ gì.

Trong phòng có một luồng âm khí rất lạnh.

Thời Sênh nhấc chân đi vào, khí lạnh trong phòng như sợ hãi cô, một mực lui đi.

Cuối cùng tụ lại hết ở một căn phòng.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị bước vào phòng thì một tiếng nổ mạnh vang lên.

Thời Sênh vọt vào trong phòng, cửa sổ thuỷ tinh bị vỡ tan tành, một ít mảnh thuỷ tinh rơi trong phòng, phản xạ ánh nắng, trong phòng lại không hề có cỗ âm khí kia nữa.

Mẹ… kiếp!

Sao lại có cảm giác đúng là tên não tàn Mộ Bạch kia?

Thời Sênh tới gần cửa sổ, thò đầu nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài, mặt trời lên cao chiếu ánh sáng chói loà, hoàn toàn không có thứ gì kỳ quái cả.

Luôn có kẻ não tàn muốn hại bản cô nương.

Sợ hãi.

Thời Sênh vừa bước ra khỏi căn hộ, cửa thang máy mở, vài nhân viên quản lý của tiểu khu đi ra.

Mắt to trừng mắt nhỏ với Thời Sênh.

Thời Sênh rất muốn nói không phải cô làm cái này, nhưng mà liệu đám người này có tin không?

Hiển nhiên là không, từ camera theo dõi có thể thấy cô đã phá cửa, đồ bên trong không chỉ bị cướp sạch, đám người đó lập tức gọi cảnh sát.

Thời Sênh chỉ nhận mình đã phá cửa, những cái khác đều không nhận, không phải do cô làm thì tại sao phải nhận chứ?

“Cô Quý, vì sao cô lại phá cửa?”

Thời Sênh đảo tròn con ngươi, “Nhìn nó ngứa mắt.”

Cảnh sát: “…” Cô ngứa mắt với người thì sẽ giết người luôn à?

“Cô Quý, mời cô phối hợp điều tra.” Cảnh sát nghiêm mặt, “Cô có biết lỗi cô phạm phải rất nghiêm trọng không?”

“Không giết người thì có gì mà quan trọng chứ?”

Khoé miệng cảnh sát giật giật, ở trong lòng cô, chẳng lẽ giết người mới là quan trọng à?

“Hành vi của cô đã coi như là xâm nhập bất hợp pháp, cô Quý, xin cô không được giấu giếm, chuyện này không tốt cho cô.”

Thời Sênh bĩu môi: “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không biết tại sao đồ bên trong lại biến mất. Ở đây chỗ nào cũng có camera, sao tôi chuyển mấy đồ đó đi mà không để lại dấu vết chứ? Anh cho tôi là thần trộm à? Cho dù tôi là thần trộm thì sao tôi không đi trộm đồ trong bảo tàng, chạy đi trộm đồ nội thất làm gì?”

Cảnh sát: “…” Hình như nói rất có lý.

Đống đồ nội thất đó tuy rằng rất đắt đỏ, nhưng bán đi cũng được không quá hai mươi mấy vạn, hoàn toàn không so được với giá căn hộ ở đây.

Ngay cả nhà cô ấy còn mua được, có thể để mắt tới chút đồ nội thất cồng kềnh không dễ di chuyển đó sao?

Tuy rằng cuối cùng cảnh sát không thể đổ lên đầu Thời Sênh tội trộm đồ, nhưng tiền phá cửa cô vẫn phải đền.

Mà nhân viên tiểu khu lại rất không vừa lòng, nhưng bọn họ không có bằng chứng vậy nên sau khi giải quyết xong ở chỗ cảnh sát liền đuổi Thời Sênh ra ngoài.

Người sống ở khu này đều là những nhân vật quan trọng, sao có thể để một kẻ có tiềm năng uy hiếp như Thời Sênh ở lại. Bọn họ sao còn dám cho cô ở nữa.

Nếu như xảy ra chuyện gì, đến lúc đó không phải dùng mấy trăm vạn là có thể giải quyết được.

Thời Sênh: "…" EXM?

Đối phương có tiền nên dù Thời Sênh có đền bao nhiêu, bọn họ cũng không cho cô ở lại.

Thật là xấu hổ.

Bạn nói xem, bọn họ đuổi bạn ra ngoài thì bạn còn có lý do làm ầm ĩ, nhưng người ta lại bồi thường tiền, còn bồi thường gấp đôi nữa kìa!

Thế giới của người giàu thật khó hiểu.

Quan trọng nhất là vì thủ tục chưa làm xong nên hoàn toàn có thể thay đổi, nếu đã làm xong thủ tục rồi thì họ lại chẳng dám làm thế?

Thời Sênh cảm thấy cách kiếm tiền này rất được, ở một ngày tiền đã nhiều lên gấp đôi.

Thời Sênh lại lần nữa lưu lạc đầu đường hoàn toàn sững sờ, cô với cái thế giới này có điểm nào xung khắc với nhau? Tại sao ngay cả một chỗ để ở cũng không có.

"Này." Khúc Diệu bay lơ lửng bên cạnh Thời Sênh, "Cô thấy gì ở trong đó thể."

Thời Sênh kéo rương hành lý, "Chẳng thấy cái gì cả." Thời Sênh dừng lại, quay đầu, "Hôm nay sao cô lại muốn nhắc tôi?"

Sắc mặt Khúc Diệu vẫn hơi trắng, cô ta bay lơ lửng với một chút lo sợ, "Cô… Nếu cô chết rồi, sẽ không có ai nói chuyện với tôi nữa."

Thời Sênh hiểu rõ, cô chỉ là một kẻ bồi người ta nói chuyện.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh cái lông ấy.

Lật bàn!

Bản cô nương đã lưu lạc tới mức phải bồi người ta nói chuyện sao?

“Tôi không có ý đó…” Khúc Diệu khoát tay, vội vàng giải thích, “Cô vô tội, tôi không thể giúp hắn hại cô được.”

Thời Sênh nghiêm mặt, quay đầu, kéo hành lý tiếp tục tiến về phía trước, một hồi lâu mới mở miệng, “Cảm ơn.”

Khúc Diệu thở phào một hơi, lại nhanh chóng bám theo.

Thời Sênh tìm một khách sạn thuê phòng, không đi tìm nhà ở nữa.

Khúc Diệu bị Thời Sênh nhốt ở ngoài, cô luẩn quẩn ngoài hành lang một hồi, cũng không biết mình muốn đi đâu nữa.

Chuyện của anh trai cô ta đã coi như xong, vô tội được thả ra.

Tuy rằng đó là người thân của cô, nhưng bọn họ âm dương cách biệt, cô có thể đi đâu chứ?

Khúc Diệu nhàm chán bay tới bay lui, cuối cùng bắt đầu ngắt đầu của mình xuống tự chơi.

Trước kia cô luôn thích tự chơi như thế nhưng vì Lệ Thừa Vân không thích nên cô đã nhịn thành thói quen. Giờ hắn không ở đây, cô

ta thích chơi thì chơi thôi.

Chương 920: Ma vương vạn tuế (12)

Trong cốt truyện, Lệ Thừa Vân giúp Khúc Diệu giải quyết Quý Phong nên Khúc Diệu mới có sự cảm kích với hắn, sau đó thăng cấp lên thành tình yêu.

Giờ Quý Phong không do Lệ Thừa Vân giải quyết, Khúc Diệu hoàn toàn không có loại tình cảm cảm kích, thậm chí còn không có cái gọi là hảo cảm nữa.

Mỗi ngày Thời Sênh chỉ kiếm tiền, ngủ, ra ngoài xem Khúc Diệu tự ngắt đầu của cô ta.

Đây là một kiểu giải trí thú vị.

Bạn có thể tưởng tượng, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy một nữ quỷ không đầu, tay cầm lấy đầu mình tự lẩm bà lẩm bẩm thì sẽ thế nào?

“Rầm rầm rầm!”

Thời Sênh kinh ngạc, di chuyển tầm nhìn ra khỏi màn hình máy tính, nhìn về phía cửa phòng.

Bên ngoài vẫn là tiếng đập cửa rình rình, Thời Sênh khép máy tính lại, đứng dậy đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa, bên ngoài đã có mấy người đàn ông mặc cảnh phục, không nói lời nào đã muốn bắt cô lại.

“Làm gì?” Thời Sênh lùi về bên giường, lạnh lùng nhìn mấy người đàn ông kia.

“Quý Lưu Huỳnh? Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới một vụ án giết người, mời đi theo chúng tôi một chuyến để hỗ trợ điều tra.”

“Thối lắm.” Thời Sênh quát lớn một tiếng, “Lấy thẻ cảnh sát ra đây?”

Mẹ kiếp, mấy gã cảnh sát đều nhìn yếu như thể gió cũng có thể quật ngã, còn mấy tên này cao lớn, thô kệch, vẻ mặt hung ác, lấy ra nét nào giống cảnh sát chứ?

Đúng lúc bọn chúng lần tìm thẻ cảnh sát, Thời Sênh liền tung chân đá vào hông người gần mình nhất, chống giường nhảy qua, đạp đổ hai tên khác, ngoài cửa còn có một tên, nghe thấy tiếng động liền định đi vào hỗ trợ.

Nhưng không biết vấp phải cái gì mà vấp ngã thẳng vào trong phòng.

Cái đầu của Khúc Diệu thò qua cửa, nhìn thấy cảnh tượng đó thì biểu tình hơi kỳ diệu, thật là lợi hại!

Thời Sênh túm kẻ ở ngoài cửa vào, giơ tay ra định đóng cửa lại.

Khúc Diệu giơ tay lên: “Tôi… Tôi có thể vào không?”

Thời Sênh dừng lại, hơi hơi nghiêng đầu.

Khúc Diệu vui vẻ, lập tức bay vào trong.

Thời Sênh lấy khăn trải giường trói chặt mấy tên kia lại: “Ai sai các người tới đây?”

“Quý Lưu Huỳnh, cô đang tấn công cảnh sát đấy, cô có biết tội mình vừa mắc phải không?” Gã đàn ông bị trói ở đằng trước mặt mày căng thẳng, “Hiện giờ cô thả chúng tôi ra, chúng tôi sẽ coi như vừa rồi không xảy ra chuyện gì.”

Thời Sênh bẻ cổ áo hắn, vẻ mặt ghét bỏ, “Anh thấy có cảnh sát nào mặc cảnh phục trên dài dưới ngắn như anh không? Không có việc gì thì xem nhiều phim hình sự vào để bổ sung tri thức. Mẹ nó, quần áo không vừa người thế này, anh trộm ở đâu ra thế hả?”

Gã đàn ông cúi đầu nhìn cảnh phục mình đang mặc, sau đó quay đầu quát lên với người bên cạnh: “Ông đã nói mày là tìm cho ông bộ lớn nhất rồi, mày tìm cái gì về thế này? Hả?”

“Lão đại… Không có… cái này… đây là số lớn nhất rồi…” Người đàn ông bị quát giải thích một cách yếu ớt.

Lão đại kia cực kỳ tức giận, “Nhất định phải cho cái cửa hàng mà mày mua đồ này bình luận kém mới được!”

“Lão đại nói đúng, phải cho bình luận kém!” Những người khác phụ hoạ.

Khúc Diệu: “…” Bọn họ tới đây tấu hài à?

“Đừng có nói lung tung trước mặt tôi nữa!” Thời Sênh vung tay đập lên đầu lão đại kia, “Ai sai các người tới đây?”

Nhìn sức của Thời Sênh không lớn bao nhiêu, nhưng người bị đánh mới biết là đau tới mức nào!

Lão đại nhe răng trợn mắt một chút, khí thế cũng hạ xuống, “Nói thật cho cô biết vậy, chúng tôi chính là Mười Ba Hiệp Đạo nổi danh làm

người ta sợ hãi trong chốn giang hồ.”

Thời Sênh cười nhạt một tiếng, “2B?”

Lão đại trừng mắt: “Mười Ba Hiệp Đạo!”

“Các người chỉ có bốn người, còn chín người nữa đâu? Bị anh ăn mất rồi à?”

Lão đại quay đầu nhìn đám tiểu đệ nhà mình, một hồi lâu mới phản ứng lại, lại bắt đầu quát lên: “Chúng ta chỉ có bốn người, vì sao chúng mày lại lấy là Mười Ba? Không biết đếm à?”

“Lão đại… Tên này… Không phải anh chọn sao?” Tiểu đệ khóc không ra nước mắt.

“Sao tao có thể chọn cái tên như này được, tụi bay còn muốn đổ tội cho tao à? Ha? Lá gan lớn lên rồi, muốn tạo phản đúng không?”

Ba tên tiểu đệ lập tức gật đầu thừa nhận, “Đúng, đúng là chúng tôi đặt tên, đều là lỗi của chúng tôi, lão đại anh minh thần võ sao có thể lấy cái tên này được.”

“Đều là lỗi của tụi em, lão đại đừng nóng giận nữa.”

“Lão đại, hiện tại không phải lúc chúng ta thảo luận tên đâu, chúng ta phải nhất trí đối ngoại.”

Khoé miệng Thời Sênh run rẩy, cảm ơn các người còn nhớ rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Vài người này lên nhầm sân khấu à? Mấy tên này nên đóng vai kẻ bắt cóc trong hài kịch mới đúng, sao lại vào nhầm phim trường thần

quái rồi?

Bốn người đồng thời quỳ xuống, trăm miệng một lời, “Bà cô trẻ, chúng em sai rồi.”

“Chúng em chỉ muốn tiền tiêu, ngày ấy nhìn thấy chị đi ra từ cửa hàng đá quý nên vẫn luôn đi theo chị.”

Ngày đó Thời Sênh vừa từ cửa hàng đá quý đi ra liền lọt vào tầm mắt của mấy tên này luôn cắm chốt bên ngoài. Mấy tên này quen với một nhân viên trong cửa hàng, từ đó biết được trên người Thời Sênh có một khoản tiền lớn nên mới nổi lên lòng xấu xa.

Mấy tên này ngày thường cũng chỉ trộm cắp vặt, loại chuyện như hôm nay làm bọn họ phải mất thời gian lập kế hoạch rất lâu.

Ai biết vừa ra tay đã gặp hạn.

Thời Sênh gọi 110 theo thói quen.

Có khó khăn gì thì cứ tìm 110 thôi.

…

Chuyện này tới đây hẳn là xong rồi, nhưng đến lúc tới cục cảnh sát lại xảy ra chuyện.

Vài người này đều chết, nguyên nhân cực kỳ kỳ quái, không thở được mà chết.

Ngay khi bọn họ ở trong phòng thẩm vấn, tự nhiên không thở được mà chết.

Pháp y kiểm tra thì chỉ biết là không hít thở được, nhưng trong phòng thẩm vấn thông thoáng như thế, làm gì có chuyện không hít thở được mà chết chứ?

Cục cảnh sát xem xét camera, phát hiện có một khoảng thời gian không có cách nào xem được.

Mà đúng vào khoảng thời gian đó, bốn kẻ tình nghi kia đều chết.

Chuyện quỷ dị như thế xảy ra liền lập tức được báo lên trên. Bên trên lại phái tới hai điều tra viên của một tổ đặc thù.

Tất cả các hồ sơ đều được chuyển cho hai người đó, những người khác đều nghe theo bọn họ chỉ huy.

Thời Sênh là đương sự nên cũng bị gọi tới lấy lời khai. Dù sao ngoại trừ cảnh sát, cô là người cuối cùng tiếp xúc với bốn người này.

Nhưng Thời Sênh lười đi, cô không phải phạm nhân, vì sao phải tới đó chứ?

Cho nên người muốn điều tra chỉ có thể tự mình đi tới.

Người tới là một người đàn ông trung tuổi, tóc ngắn, quần áo sạch sẽ, nhìn cũng thấy là người dễ nói chuyện.

Thời Sênh cho ông ta vào phòng.

Người đàn ông trung niên nhìn lướt qua bốn phía, sau đó mới đánh giá Thời Sênh từ trên xuống dưới mấy lần, “Cô Quý, xin chào, tôi là điều tra viên của tiểu tổ đặc thù, Lý Hạ.”

Thời Sênh ngồi lên ghế, “Có rắm thì đánh nhanh, ông đây rất nhiều

việc bận.” Một phút đều là tiền, đám cảnh sát này không có việc gì lại cứ thích mời cô đến uống trà.

Ông đây không uống trà!

[…] Cô không gây ra chuyện gì, ai muốn mời cô uống trà?

Lý Hạ cũng không tức giận: “Cô Quý đừng nóng nảy, tôi chỉ hỏi cô mấy câu thôi, cô cứ trả lời chi tiết là được, sẽ không lấy mất của cô bao nhiêu thời gian.”

Thời Sênh hếch cằm đầy tự đắc.

Lý Hạ mở hồ sơ trong tay ra, lấy bút chuẩn bị ghi chép, “Cô Quý, gần đây cô có gặp hiện tượng kỳ quái nào không?”

Ông ta hỏi xong lại bổ sung thêm một câu: “Chính là những chuyện không thể dùng khoa học bình thường để giải thích.”

“Ma có tính không?”

Con ngươi Lý Hạ hơi biến đổi, nhìn chằm chằm vào Thời Sênh trong chốc lát, nghiêm túc hỏi: “Cô Quý, cô có thể thấy hồn ma?”

“Không thể.” Chỉ có thể nhìn thấy nữ chính, chắc là không tính.

“Vậy cô Quý đã gặp phải chuyện gì?” Giọng của Lý Hạ hơi thở phào.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, có một con ma ngày nào cũng ở cửa nhà cô chơi ngắt đầu, cái này có tính là gặp chuyện không nhỉ?

“Cảm giác có cái gì đó muốn đi theo tôi, tựa như muốn tôi chết.”

“Đi theo cô? Cô Quý, cô có thể kể lại chi tiết không?”

Chương 921: Ma vương vạn tuế (13)

"Làm sao mà tôi biết được.” Thời Sênh trợn trắng mắt, giọng rất không vui, “Nếu tôi mà biết thì còn cần mấy loại nhân tài đặc biệt như các ông tới đây làm gì?”

Biểu tình của Lý Hạ vẫn ôn Hòa như cũ, nhưng vẻ nghi ngờ trong mắt càng ngày càng đậm, “Cô Quý hình như cũng có chút hiểu biết với chúng tôi?”

Thời Sênh đột nhiên mỉm cười nhìn Lý Hạ, “Trong ti vi, tiểu thuyết đều nói như thế, bỏ thêm hai chữ đặc thù thì chắc chắn là có liên quan tới mấy chuyện kỳ quái.”

Thời Sênh dừng một chút, “Thực ra tôi xuyên không tới đây để cứu vớt các người, có tin không?”

Lý Hạ không duy trì được biểu tình trên mặt nữa.

Tin cô mới có quỷ ấy.

Cô em thần kinh này bị bệnh viện tâm thần nào thả ra thế?

“Cô Quý, chuyện này rất nghiêm trọng, mong cô nghiêm túc trả lời.”

Thời Sênh đan hai tay lại, nói với giọng ngây ngô: “Người không phải do tôi giết, tôi cũng không thể giúp các ông bắt ma, ông muốn tôi phải làm gì chứ? Hỗ trợ gánh tội để che lấp đi sự vô dụng của các ông à?”

Bản cô nương không nghiêm túc ở chỗ nào hả?

Đừng nói bừa!

Lý Hạ: "…" Sao miệng cô gái này chẳng nói được câu nào dễ nghe thế?

Ông ta âm thầm hít vào một hơi, "Cô Quý, chúng tôi sẽ không oan uổng vô cớ cho cô. Hôm nay tạm dừng ở đây, nếu cô nhớ ra chuyện gì thì có thể gọi điện cho tôi."

Nhìn tư thế của cô gái này, ông ta chắc chắn là mình sẽ chẳng hỏi được cái gì, có ở lại nữa cũng vô dụng.

Lý Hạ đưa danh thiếp ra, lại nói rất thật lòng: "Cô Quý, chuyện này rất nghiêm trọng, hy vọng cô có thể để tâm chút, đây không phải là phim trong ti vi đâu."

Thời Sênh gật đầu, mỉm cười nhè nhẹ.

Đôi mắt cô phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, nhưng ông ta lại chỉ thấy một mảnh lạnh lùng.

Quý Lưu Huỳnh này…

"Tạm biệt."

Lý Hạ rời khỏi phòng của Thời Sênh, đi thang bộ xuống lầu, tới chiếu nghỉ thì gặp phải một người đang đứng sẵn ở đó.

Một nửa người hắn chìm trong bóng râm, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào tường, hai chân bắt chéo, tư thế cực kỳ nhàn nhã.

Lý Hạ thấy hắn thì cung kính xoay người, “Đội trưởng.”

“Ừm…” Giọng nói trầm thấp vang lên trong khu thang bộ.

Lý Hạ chủ động báo cáo, “Quý Lưu Huỳnh hình như biết phòng điều tra đặc thù. Cô ta nói là thấy trong tiểu thuyết và ti vi, nhưng tôi nhìn bộ dáng của cô ta thì không giống lắm. Cô gái trẻ này có điểm kỳ dị, có thể là hậu nhân của nhà nào đó không?”

Lý Hạ nói xong lại lắc đầu: “Những người là đời sau đó chúng ta đều có danh sách đầy đủ, không có khả năng sẽ có sơ hở, chỉ có… vị kia của nhà họ Khúc.”

Lý Hạ nhìn về phía đội trưởng, có điểm kinh hồn táng đởm nói tiếp: “Cô ta không phải là đời sau của nhà họ Khúc đấy chứ? Dựa theo tuổi năm đó của Khúc Ân Ân, tính toán thì vừa vặn bằng tuổi của Quý Lưu Huỳnh bây giờ.”

“Cô ta không phải.” Giọng của đội trưởng kia rất nhẹ, nhưng cũng rất chắc chắn, “Không cần điều tra cô ta nữa.”

“Đội trưởng?” Lý Hạ khó hiểu, sao hắn có thể khẳng định điều này chứ?

Đội trưởng kia buông tay ra, đi xuống dưới lầu, tiếng bước chân rất có nhịp điệu vang lên bên tai Lý Hạ, “Cô ta không phải người chúng ta muốn tìm, không có tôi cho phép, không ai được điều tra cô ta nữa, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Lý Hạ hơi kinh hãi, cuối cùng vẫn đáp: “Vâng.”

…

Lý Hạ rời đi hồi lâu, Khúc Diệu mới dám ló ra. Cô có thể cảm nhận được trên người người đàn ông kia có thứ gì đó làm cho cô cảm thấy rất áp lực, cô không dám tới quá gần.

Khúc Diệu bay tới trước mặt Thời Sênh, nhỏ giọng nói: “Tôi… Tôi nhìn thấy bốn người kia ở bên ngoài.”

“Ai?” Thời Sênh ngơ ngác.

“Chính là bốn tên trộm đã chết ấy.”

Thời Sênh: “…”

Liên quan gì tới tôi?

Thời Sênh đuổi Khúc Diệu ra ngoài, cô buồn ngủ rồi.

“Này…” Khúc Diệu bị nhốt ở bên ngoài, cũng không vào cửa được, chỉ có thể bất đắc dĩ bay xuống dưới lầu.

Ở chỗ rẽ bên ngoài khách sạn, cô tìm được bốn tên kia, bọn họ hiện tại cũng coi như là ma rồi.

Thấy Khúc Diệu đi tới, bốn con ma đã bao vây lấy cô: “Thế nào? Cô ấy nói gì?”

“Chẳng nói gì cả.” Khúc Diệu lắc đầu, “Tính tình cô ấy rất quái đản, để tôi tìm cơ hội nói sau vậy.”

“Vậy giờ chúng tôi phải làm thế nào?” Lão đại túm lấy tóc, “Cô ấy thật sự có thể nhìn thấy chúng tôi chứ?”

“Hẳn là có thể…” Khúc Diệu không chắc lắm, nhưng cô ấy thực sự

có thể nhìn thấy cô mà?

Lâu lắm rồi, ngoại trừ nói chuyện với chính mình, cô cũng không hề nói chuyện nhiều với những con ma khác, thậm chí còn chẳng nhìn thấy chúng…

“Tôi không chắc lắm.” Ánh mắt Khúc Diệu nhìn ra xa rồi xoay người bỏ chạy, “Tôi đi trước, các anh đừng quá kỳ vọng, vẫn nên chờ tin xấu nhất từ cảnh sát đi.”

Đúng lúc khi Khúc Diệu rời đi, một người đàn ông mang theo mấy người chạy tới. Hắn nhanh chóng nhìn xung quanh nhưng lại chẳng thấy gì cả.

Vệ sĩ đuổi kịp ở đằng sau, “Lệ tổng?” Không hiểu tại sao Lệ tổng đột nhiên xuống xe, chạy tới đây làm gì nữa?

Sắc mặt Lệ Thừa Vân âm trầm nhìn bốn con ma đang súc ở một góc.

“Hắn có thể nhìn thấy chúng ta ư?” Lão đại chọc chọc tiểu đệ bên cạnh, “Sao nhìn người đàn ông này lại đáng sợ thế?”

“Không thể nào…” Tiểu đệ lắc lắc thân mình, “Hắn không nhìn thấy đâu.”

Những người khác cũng di chuyển, cuối cùng ngốc nghếch tổng kết một câu, “Đúng là không nhìn thấy.”

“Lệ tổng, không kịp giờ nữa rồi.” Vệ sĩ nhắc nhở Lệ Thừa Vân.

Lệ Thừa Vân thu lại tầm mắt, xoay người rời đi.

…

Khúc Diệu biến mất cả ngày, đến tận tối Thời Sênh mới nhìn thấy cô ta cả người chật vật như vừa bị người đuổi giết vậy.

“Cô đi đánh nhau đấy à?” Thời Sênh đứng chắn ở cửa, hỏi cô ta.

Khúc Diệu quệt miệng theo thói quen, “Gặp một em gái giữa đường cái, có xe sắp đụng vào cô ấy, vốn muốn giúp cô ấy một phen, ai ngờ tôi lại bị xe đâm bay.”

Cô ta cũng không hiểu tại sao mình có thể bị xe đâm trúng nữa.

Thời Sênh giơ tay ra sờ thử vào Khúc Diệu, vẫn là đâm xuyên qua người cô ta, không thể chạm vào được.

Khúc Diệu nhìn tay Thời Sênh xuyên qua người mình thì có hơi thất vọng.

Chỉ có lúc bị xe đâm cô ta mới có cảm giác, còn bình thường thì chẳng có gì thay đổi cả.

“Đúng rồi, bốn người kia muốn cô giúp bọn họ.” Khúc Diệu nhức đầu, “Bọn họ muốn biết mình chết thế nào?”

“Tôi có một mình phải đi giúp ma à? Ăn no rửng mỡ chắc?” Thời Sênh đóng cửa lại.

Còn chưa kể, bốn con hàng kia trước đó còn muốn cướp của cô, cô có bị điên mới đi giúp họ.

Lại bị ăn canh nhốt ở ngoài cửa, Khúc Diệu thở dài, tính cách của cô gái này sao mà quái dị thế không biết nữa!

Đến bây giờ mình còn chưa biết tên cô ấy nữa.

…

Thời Sênh nghĩ đám điều tra viên đặc thù gì đó sẽ còn quay lại, nhưng qua vài ngày cũng không thấy ai tới tìm mình, dường như đã quên cô hẳn vậy.

Mấy ngày nay Khúc Diệu vẫn nói chuyện về bốn con ma kia, Thời Sênh nghe tới phát phiền, không buồn ra cửa nữa.

Có đôi khi Thời Sênh mở cửa nhận giao hàng qua mạng nhưng không thấy Khúc Diệu, không biết là chạy đi đâu.

Nữ chính đại nhân này không đi tìm nam chính, chạy tới cạnh cô làm cái lông gì chứ?

Bản cô nương không tới nghịch tập thành nam chính.

Bản cô nương đây tới hủy CP có được không vậy?

Chương 922: Ma vương vạn tuế (14)

Sáng sớm, Thời Sênh đã nghe thấy tiếng cãi cọ bên ngoài, còn có tiếng rất nhiều người đi qua đi lại.

Cô mặc quần áo xong liền ra mở cửa, toàn người là người, còn có cảnh sát ra ra vào vào.

Thời Sênh ngơ ngác, đang làm gì thế này? Bắt gian à?

Khúc Diệu bay ra từ trong đám người, đứng bên cạnh Thời Sênh, cô ta nhìn Thời Sênh rồi lại nhìn đám người kia, “Có chuyện xảy ra rồi.”

Đêm qua có một đôi tình nhân tới thuê phòng. Ai ngờ sáng nay người con trai không thấy bạn gái mình đâu, kết quả lại tìm thấy ở phòng 314 tại tầng này.

Cô gái mình trần như nhộng, nằm ở trong phòng, trên người toàn là dấu vết mây mưa.

Nhưng cô gái hoàn toàn không nhớ rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao mình lại có mặt ở đây.

Từ băng ghi hình, đại khái vào rạng sáng ngày hôm nay, cô gái một mình đi thang máy lên lầu.

Đứng ngây ra trước cửa phòng trong chốc lát, sau đó đẩy cửa đi vào.

Ở trong đó cũng không có người kỳ quái nào cả, lễ tân khách sạn cũng chứng minh là đêm qua không có ai ở phòng đó.

Hơn nửa đêm cô gái một mình chạy tới một căn phòng không có người. Sáng dậy lại không nhớ gì, còn bị người ta sàm sỡ một cách không rõ ràng.

Chuyện này có điểm quái dị, vì thế người của tổ điều tra đặc thù được gọi tới.

Lý Hạ cho người sơ tán đám đông, tất cả mọi người bị đưa tới đại sảnh. Lý Hạ luẩn quẩn ở trên không lâu cũng đi xuống.

Đi thẳng tới chỗ Thời Sênh.

“Cô Quý, có thể mời cô qua đây một chút không?”

Thời Sênh nghiêng đầu, khóe miệng nở một nụ cười ác liệt, “Không thể.”

Ông có kiếm to không?

Lý Hạ hít sâu một hơi, tìm cảnh sát đưa những người xung quanh tới một nơi khác.

Ông ta ngồi vào đối diện Thời Sênh, đi thẳng vào vấn đề: “Cô Quý, cô nuôi ma?”

“Cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói lung tung đâu nhé. Ông thấy tôi nuôi ma quỷ lúc nào?”

Lý Hạ biết cô sẽ không thừa nhận chuyện này. Ông ta đưa di động tới trước mặt Thời Sênh, trên đó có ảnh Thời Sênh dựa vào cửa

phòng, bên cạnh có một bóng trắng mơ hồ.

Tuy không rõ ràng nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng mờ mờ.

Thời Sênh cong môi cười: “Các ông đang xâm phạm quyền sử dụng chân dung của tôi, phải trả tiền.”

Lý Hạ nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, muốn tìm thấy một chút biểu hiện khác từ trên mặt cô.

Nhưng từ đầu tới cuối, cô vẫn duy trì thái độ không mặn không nhạt, ánh mắt bình tĩnh như nước, không hề có một chút gợn sóng nào.

“Cô Quý không muốn giải thích chút nào sao?” Lý Hạ chỉ vào di động, giọng rất nghiêm túc.

“Có khi người ta đi ngang qua thì sao?” Thời Sênh nhún vai, “Ông còn muốn không cho cả ma đi ngang qua à?”

Cả vú lấp miệng em!

Con ma kia rõ ràng là đang nói chuyện với cô ta, ông thấy rõ ràng.

Cô có thể nhìn thấy ma, có thể nói chuyện với ma, nhưng lần trước cô ta lại lừa ông.

Cô gái này quả nhiên có cổ quái.

Ánh mắt Lý Hạ hơi nặng nề, “Cô Quý, ma không dễ khống chế như thế đâu, hy vọng cô có thể giao nó cho chúng tôi xử lý.”

“Ông đi mà bắt.” Ông đây dễ nuôi con ma nữ chính kia thế sao?

“Cô Quý, cô có biết mình đang làm gì không?”

Thời Sênh không hề sợ hãi, “Ông Lý, tôi chưa làm gì hết cả.”

Bản cô nương làm gì? Nói chuyện cũng phải nói chứng cớ! Ông đang nói lung tung đấy, bản cô nương muốn báo cảnh sát.

Lý Hạ bị bộ dáng coi thường tất cả, thái độ một bộ ông thích thì ông làm đi của Thời Sênh làm cho tức giận cực kỳ. Ông ta luôn cảm thấy trên người cô gái này có một cỗ tà khí. Bộ dáng cô ấy dịu dàng nhưng nói chuyện như đâm gai vào người ta vậy.

Lý Hạ còn định nói gì đó nhưng di động đã vang lên. Ông ta nhìn tên hiển thị trên màn hình, lập tức đứng dậy rời đi.

Thời Sênh ôm mặt nhìn Lý Hạ bước đi, trong mắt có một chút hoảng hốt, không biết đang nghĩ cái gì.

Bởi vì không có án mạng xảy ra cho nên người trong khách sạn chỉ được cảnh báo là không nên động vào hiện trường, còn các nơi khác vẫn được đi lại bình thường.

…

Xảy ra chuyện như thế, đại đa số mọi người đều không muốn ở lại, cho nên sau khi cảnh sát lấy xong toàn bộ khẩu cung, hầu hết đều lựa chọn trả phòng chuyển sang chỗ khác.

Người ở lại không nhiều lắm.

“Cô gái, gan cô thật lớn, còn dám ở lại đây à?”

Lúc Thời Sênh đứng chờ thang máy, một người đàn ông nói chuyện

với cô.

Thời Sênh nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông đó một cái, khóe miệng cong lên, đi vào thang máy, “Lá gan của anh cũng lớn mà.”

Người đàn ông thở dài, đi vào theo cô, “Tôi không có cách nào cả, tới đây công tác, đã thuê phòng từ trước rồi. Nếu tôi chuyển tới khách sạn khác thì công ty sẽ không chi trả nữa.”

Thời Sênh nhìn tới Khúc Diệu đứng chơi trò ngắt đầu ở sau lưng anh ta, nửa cười nửa không nói: “Vậy anh nên cẩn thận, không chừng sẽ gặp phải cái gì đó không sạch sẽ.”

Khúc Diệu ôm cái đầu của mình, hơi nâng cái đầu trong tay lên, mê man nhìn Thời Sênh.

Sao lại có cảm giác cô ấy đang mắng mình là thứ không sạch sẽ nhỉ?

Người đàn ông thấy Thời Sênh cười đến mức có điểm dọa người, nhiệt độ trong tháng máy cũng đột ngột giảm xuống một chút.

“… Sẽ không thật sự có thứ gì không sạch sẽ đấy chứ?” Người đàn ông nuốt nước bọt.

“Nói không chừng lại có đấy.” Thời Sênh cười rất tươi, giọng nói có phần đầy ngụ ý truyền khắp trong thang máy, “Xui xẻo thì gặp thôi.”

Người đàn ông càng cảm thấy xung quanh lạnh lẽo hơn.

“Ting…”

Tiếng thang máy báo đã đến nơi làm người đàn ông sợ run lên một cái, sắc mặt thay đổi rõ ràng, cũng không biết đầu óc đã tưởng tượng

tới chân trời nào mà thang máy còn chưa mở ra, hắn đã chạy ra ngoài như điên.

Thời Sênh ung dung, thoải mái bước ra ngoài.

“Sao cô lại dọa anh ta?” Khúc Diệu đi đằng sau tò mò hỏi.

“Tôi có dọa anh ta ư?”

Khúc Diệu: “…” Hình như là có mà?

Thời Sênh nghiêm túc giải thích, “Tôi chỉ cảnh báo trước cho anh ta thôi, ai mà biết người chết tiếp theo có phải anh ta hay không?”

Dựa theo định luật của tiểu thuyết, chuyện này chắc chắn còn chưa xong.

Thời Sênh đoán không sai, buổi tối lại có người gặp chuyện.

Người gặp xui xẻo chính là người đàn ông đó, anh ta bị chết đuối trong bồn tắm lớn.

Lần trước còn chưa có án mạng, lần này có người chết luôn.

Cảnh sát tra xét phòng của người đàn ông đó, không có dấu vết xâm nhập, cửa phòng cũng khóa trái, thậm chí tất cả những chỗ có thể ra vào đều khóa trái, căn phòng hoàn toàn kín.

Thời Sênh là người cuối cùng tiếp xúc với người đàn ông đó nên trở thành đối tượng tình nghi trọng điểm.

Nhưng nhìn từ camera theo dõi, từ sau khi cô trở về phòng thì không hề ra ngoài nữa.

Cảnh sát tra nửa ngày cũng không tìm được chút tin tức có ích nào.

Cảnh sát đưa thi thể đi, một bộ phận lớn cũng trở về, chỉ còn lại một nhóm cảnh sát nhỏ.

Đúng lúc cảnh sát chuẩn bị rời đi hoàn toàn, hệ thống báo động của khách sạn lại kêu inh ỏi.

Các cửa lớn bắt đầu đóng lại.

“Sao lại thế này?”

“Làm sao thế? Có chuyện gì xảy ra?”

Bảo vệ của khách sạn lập tức chạy tới, trấn an mọi người: “Xin lỗi các anh cảnh sát, có người chạm vào hệ thống báo động của khách sạn, cửa khách sạn là do hệ thống báo động khống chế, chờ tắt báo động rồi sẽ lại tự động mở ra.”

“Là ai?”

Bảo vệ lắc đầu, “Không rõ ràng lắm, quản lý đã dẫn người đi xem, nhưng có thể gây ra loại báo động này thì chắc là hệ thống phòng trộm rồi.”

Cảnh sát cũng lập tức phân phó người, “Các anh cũng đi xem đi.”

Nghe nói hệ thống báo động của khách sạn này là tiên tiến nhất ở thành phố Z.

Một khi có người khởi động báo động thì toàn bộ khách sạn sẽ bị khóa trái.

Thời Sênh trưng ra vẻ mặt “ông đây đã nhìn thấu chân tướng rồi”, cái này rõ ràng chính là đóng cửa thả chó, à không, thả ma!

Có kẻ muốn làm chuyện gì đó!

Sao lúc trước cô lại chọn cái khách sạn này cơ chứ?

Chương 923: Ma vương vạn tuế (15)

Người tạo báo động giả tất nhiên không bị bắt.

Đồng thời, cũng không có cách nào tắt báo động đi được, không tắt được báo động thì cửa không thể mở ra, mà cửa không mở ra thì người cũng không thể ra ngoài.

Quản lý gọi điện cho phía cung cấp hệ thống báo động này, bên đó lại nói kỹ thuật viên đã ra nước ngoài công tác, nhanh nhất cũng phải sáng mai mới có thể về tới nơi.

Được lắm, chỉ cần một buổi tối thôi là đủ giết chóc rồi.

Đây rõ ràng là đường quen mà.

Bản cô nương không đi.

Khách sạn vừa có người chết đã lại xảy ra chuyện khác, người trong khách sạn sao còn dám đợi ở phòng nữa, tất cả đều tụ tập ở đại sảnh khách sạn.

Lúc không tụ lại thì cảm thấy chẳng có bao nhiêu người, nhưng lúc mọi người cùng dồn xuống đại sảnh thì chỉ thấy khắp nơi toàn người là người.

Mà kỳ quái nhất là Thời Sênh lại nhìn thấy Lệ Thừa Vân.

Lệ Thừa Vân!

Nam chính trâu bò thích hò hét!

Lật bàn, nam chính đại nhân trà trộn vào đây từ bao giờ thế?

Đạo diễn, ông cưỡng chế cho nam chính thêm cảnh diễn là có ý gì hả?

Ông đây không phục!

Giữa một đám người đang không ngừng kích động, dáng người Lệ Thừa Vân cao ngất, khí độ bất phàm, bình tĩnh, trầm ổn, trong nháy mắt đã tạo sự chênh lệch rõ ràng về cấp bậc với đám người này.

Tầm mắt của hắn lướt quá đám người như đang tìm kiếm gì đó.

Thời Sênh vẫn ngồi trên sofa trong đại sảnh, phía trước có người đứng chắn nên Lệ Thừa Vân không hề chú ý tới cô.

Hắn nghiêng đầu nói với vệ sĩ đằng sau mấy câu, sau đó đi về phía thang máy.

Thời Sênh đoán là hắn đi tìm Khúc Diệu. Hình như giữa hắn và Khúc Diệu có một mối liên hệ gì đó nên có thể cảm ứng được cô ta trong một khoảng cách nhất định.

“Rốt cuộc phải chờ bao lâu nữa, chút nữa tôi phải chủ trì một bữa tiệc rồi, nếu không tới kịp các anh có bồi thường nổi không? Khách sạn của các anh làm ăn thế nào vậy hả?”

Tiếng phụ nữ sắc bén vang lên trong đại sảnh, khắp đại sảnh đang đầy tiếng cãi nhau đột nhiên chìm xuống, đều nhìn về phía người phụ nữ đó.

Nhân viên khách sạn vẻ mặt đầy sự xin lỗi, hơi hơi cúi người trả lời: “Thực xin lỗi quý bà, bởi vì nhân viên kỹ thuật không thể về kịp.”

Người phụ nữ ngắt ngang lời nhân viên phục vụ, “Anh đừng có nói lời thừa nữa, khi nào tôi có thể ra ngoài?”

“Sớm nhất là sáng ngày mai thưa quý bà!”

“Buổi sáng ngày mai?” Giọng người phụ nữ càng cao hơn, bởi vì tức giận nên khuôn mặt xinh đẹp có chút méo mó, “Buổi sáng mai thì tôi còn cần ra ngoài làm gì?”

“Đã mang tới sự bất tiện cho ngài, chúng tôi thật sự cảm thấy có lỗi…”

“Xin lỗi thì có lợi ích gì? Anh có biết tôi đã bỏ ra bao nhiêu để chuẩn bị cho đêm nay không hả? Giờ chỗ các anh lại xảy ra chuyện thế này, mọi cố gắng của tôi đều đổ xuống sông xuống biển hết.” Người phụ nữ càng nói càng hăng, ánh mắt cô ta nhìn tới cảnh sát ở gần đó, đột nhiên đi về phía bọn họ.

Người phụ nữ làm ầm ĩ nhất định phải ra ngoài, cảnh sát và nhân viên khách sạn thay phiên nhau lên sân khấu, phải ầm ĩ tới hơn mười phút.

“Các anh cứ chờ đấy.” Người phụ nữ giẫm lên giày cao gót đi về phía thang máy, trước khi đi còn không quên nói lời hung hăng.

“Chị, ở đây có thể ngồi được không?”

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai Thời Sênh. Cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một thằng bé bảy, tám tuổi ôm một tập giấy vẽ, đôi mắt

to tròn ngây thơ nhìn cô.

“Cứ ngồi đi.”

Thằng bé tay chân ngắn cũn, sau khi bò tới ngồi bên cạnh Thời Sênh thì khuôn mặt mũm mĩm đã hơi đỏ ửng lên.

Nó cười ngọt ngào với Thời Sênh, sau đó mở tập giấy ra, bắt đầu tự vẽ.

“Chị, chị có tin là thế giới này có ma không?” Không biết thằng nhóc ngừng vẽ từ lúc nào, hơi nhích người lại gần Thời Sênh, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn cô.

“Sao, em thấy rồi à?” Thời Sênh nhíu mày.

Đôi mắt của thằng nhóc sáng lên, gật đầu cái rụp, nó đưa bản vẽ của mình cho Thời Sênh nhìn, “Chị nhìn đi. Mọi người đều không tin em, nhưng em thật sự có thể nhìn thấy chúng, còn có thể nói chuyện với chúng nữa.”

“Người này em nhìn thấy ở nhà trẻ, cô ấy nói mình là giáo viên, nhưng em chưa từng gặp cô ấy bao giờ. Cô ấy rất tốt, dạy em rất nhiều thứ.” Thằng bé chỉ vào bản vẽ, giới thiệu với Thời Sênh.

“Đây là chú ở ngay gần khu nhà em ở, nhưng nhìn chú ấy rất hung dữ, em không dám nói chuyện với chú ấy.”

“Còn người này nữa, em gặp ở công viên đấy.”

“Người này…”

Thời Sênh nhìn những bức vẽ, ngoại trừ màu sắc khác nhau thì

chẳng nhận ra đâu là người nữa, khóe miệng cô không khỏi giật giật.

Quả thực là một vài đứa bé có thể nhìn thấy những thứ khác thường, nhưng khi lớn lên thì năng lực này cũng sẽ biến mất.

Mà thằng bé này bảy, tám tuổi rồi vẫn nhìn thấy, đây chắc chắn là dị năng trời cho.

“Chị, chị cũng không tin em ư?” Thằng bé thấy Thời Sênh không nói gì thì nhìn cô đầy tủi thân.

Thời Sênh hơi nghiêng hẳn người sang, “Em có thể nhìn thấy ma ở trong khách sạn này không?”

Thằng bé quay đầu nhìn khắp đại sảnh, lắc đầu: “Ở đây không có.”

Ở đây không có? Vậy là nó đã gặp ở nơi khác trong khách sạn này?

“Em gặp ở chỗ nào?”

Thằng nhóc cẩn thận nhìn Thời Sênh một cái, giọng hơi lắp bắp: “Em… em nhìn thấy một con ma đi theo… đi theo chị.”

Đi theo cô không phải Khúc Diệu à?

Khúc Diệu đi theo cô cả ngày, thằng bé này nếu quả thực có thể nhìn thấy ma thì cũng không có gì kỳ quái cả.

“Người đó rất đáng sợ.” Thằng bé lại nói, giọng càng lúc càng thấp, “Em còn nhìn thấy người đó… giết những con ma khác…”

Thời Sênh càng nghe càng thấy lạ.

Khúc Diệu chẳng khác nào bông hoa trắng ngọt ngào, sao biết giết ma chứ?

Không đúng…

“Con ma đó là nam hay nữ?”

“Nam.”

Sau lưng Thời Sênh đột nhiên nổi lên một tia lạnh lẽo.

Mẹ nó, tên bại não nào dám tính kế ông đây?

Cô không nhìn thấy ma nhưng vẫn có thể cảm nhận được, khi có ma tới gần thì sẽ mang theo một luồng khí lạnh, ma càng mạnh thì khí càng lạnh hơn.

Nếu thật sự có ma đi theo cô, vậy thì khoảng cách chắc chắn rất xa.

Nếu là như thế…

“Sao em biết hắn đi theo chị?” Nếu là đi theo từ xa, với tuổi tác của thằng bé này, làm sao có thể nhận ra được?

Thằng bé chớp chớp mắt, đôi mắt to tròn đầy vẻ khó hiểu, “Em nhìn thấy người đó đứng bên ngoài cửa phòng của chị, còn nhìn thấy vài thứ nữa.”

Thời Sênh: “…”

Ngẫm lại chuyện lần trước, Thời Sênh cảm thấy người đi theo mình chính là kẻ đó, cũng chỉ có thể là tên não tàn Mộ Bạch kia.

Tên não tàn này muốn ở sau lưng ông đây gây chuyện.

Lần này, cô phải dạy cho hắn biết cách làm người tử tế mới được.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ…” Một người phụ nữ vội vàng đi ra từ trong đám đông, tiến lại và ôm lấy thằng bé, “Mẹ đã bảo con không được chạy lung tung cơ mà? Sao lại không nghe lời như thế?”

“Mẹ.” Thằng bé lè lưỡi, “Con đứng mỏi chân nên muốn ngồi một chút.”

“Nhưng con phải nói cho mẹ biết chứ?” Người phụ nữ xoa xoa đầu nó, “Lần sau không được như thế nữa đâu nhé? Mẹ sẽ lo lắng lắm.”

“Con biết rồi mẹ.”

Người phụ nữ thở phào một hơi, nhìn Thời Sênh và khẽ gật đầu: “Tiểu Vũ không làm phiền cô chứ?”

Thời Sênh cười lắc đầu.

“Chào tạm biệt chị gái đi nào.” Người phụ nữ bế Tiểu Vũ lên.

“Tạm biệt chị.” Tiểu Vũ vẫy tay, nó nghĩ nghĩ lại đưa bản vẽ trong tay cho Thời Sênh, “Chị, chị, cái này tặng cho chị, sau này chúng ta là bạn bè rồi nhé.”

Những người khác đều không tin nó có thể nhìn thấy quỷ, chỉ có chị gái này tin nó, nó thích chị ấy.

“Trẻ con vẽ nghịch ngợm xấu xí, nếu cô không chê thì xin nhận lấy.” Người phụ nữ giải thích một câu, đại khái là sợ Thời Sênh nhìn thấy những thứ kỳ quái vẽ trên đó.

“Cảm ơn.” Thời Sênh nhận lấy bản vẽ, sau đó lấy ra một cái vòng cổ đeo lên cho Tiểu Vũ, “Cái này sẽ phù hộ em, bảo vệ em mạnh khỏe, bình an.”

Chương 924: Ma vương vạn tuế (16)

Thời Sênh lật giở mấy bản vẽ của Tiểu Vũ, cả một tập giấy gần như đều đã vẽ kín.

Trên đó còn viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, đánh dấu địa điểm và thời gian của sự việc.

Lật đến trang sau, Thời Sênh liền nhìn thấy một bức hình người cực kỳ trừu tượng, có lẽ là đàn ông, toàn thân tối đen như mực, bốn phía cũng đen sì sì.

Địa điểm của bức vẽ này là khách sạn, ngay trước cửa phòng cô.

Thời Sênh nhìn chằm chằm bức tranh đó nửa ngày.

Cũng có thể miễn cưỡng nhận ra thứ này là người.

Mấy trang sau cũng vẽ y như thế, nhưng thời gian khác.

Thời Sênh khép lại tập giấy vẽ, đứng dậy đi lên lầu.

“Cô Quý, tốt nhất cô không nên rời khỏi đại sảnh.” Có người cảnh sát nhận ra cô nên nhắc một câu.

Khách sạn đã thông báo rằng báo động là do có người gây ra, nói không chừng trong này còn trà trộn kẻ xấu.

“Biết rồi.” Thời Sênh đáp ngoài miệng như thế nhưng không hề dừng

bước chân mà tiếp tục đi lên lầu.

Trở lại tầng lầu mình ở, Khúc Diệu đứng ngoài cửa phòng cô, bay qua bay lại có vẻ gấp gáp.

Thời Sênh bước ra, cô ta lập tức bay vèo tới, “Lệ Thừa Vân tới đây, làm sao bây giờ, tôi cảm nhận được anh ta.”

“Cô sợ hắn thế à?” Thời Sênh nhíu mày.

Sắc mặt Khúc Diệu hơi biến đổi.

“Còn lâu tôi mới sợ anh ta, tôi chỉ…” Khúc Diệu hét lên một tiếng như một con gà mái xù lông, “Tôi chỉ không muốn gặp anh ta, ai biết được anh ta muốn lợi dụng tôi làm gì chứ.”

Hét lên xong, khí thế của Khúc Diệu lại ỉu xìu xuống, “Lệ Thừa Vân có khế ước với tôi. Nếu như bị anh ta bắt được, anh ta nói gì tôi cũng không thể nào phản kháng được.”

“Thế thì chạy.” Có tới bốn phương tám hướng, muốn chạy tới đâu thì cứ chạy tới đó, sợ không chạy được à?

Lệ Thừa Vân có giỏi cỡ nào cũng chỉ là một con người.

“Chạy?” Sắc mặt Khúc Diệu càng khó nhìn, “Chỗ này không ra được, nếu có thể chạy thì tôi đã chạy rồi.”

Thời Sênh: “…”

Ngẫm lại cũng đúng, trước đây lần nào gặp Lệ Thừa Vân, con hàng này cũng chạy từ rất sớm.

Lần đầu tiên gặp nữ chính cứ thấy nam chính là bỏ chạy.

“Không ra được là có ý gì?” Cửa không ra được, nhưng ma đâu cần đi qua cửa đâu.

“Thì là không ra được đó, bên ngoài có một tầng khí màu đen, khí đen này có thể cắn nuốt chúng tôi.” Khúc Diệu nói xong liền thay đổi sắc mặt, “Lệ Thừa Vân lên đây… Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…”

Khúc Diệu bay lên phía trên, cửa thang máy vừa mở ra, góc váy cuối cùng của Khúc Diệu cũng biến mất trên trần nhà.

Thời Sênh nhìn về phía thang máy, thang máy trống rỗng, không có người ở trong.

Có ma rồi!

…

Tiếng đồng hồ tích tắc từng giây, Thời Sênh nằm ở trên giường, hoàn toàn không ngủ.

Cô xoay người ngồi dậy, gãi gãi đầu, rời giường và ra khỏi phòng.

Cô đi xuống đại sảnh kiếm đồ ăn, lúc này đã là nửa đêm, dưới sảnh còn có không ít người đang tụ tập, cũng đã có người trở về phòng nghỉ ngơi.

“Cô Quý, chào cô.”

Thời Sênh cắn thìa, hơi mơ hồ hỏi: “Có chuyện gì?”

Mẹ nó, ăn thôi mà cũng không cho người ta ăn ngon miệng.

“Cô Quý, cảnh sát Lý muốn nói chuyện với cô.” Vị cảnh sát đưa một cái di động ra.

Thời Sênh cầm lấy cái điện thoại, áp lên tai: “Có rắm thì mau đánh đi.”

“Cô Quý, chuyện quá khẩn cấp, tôi hy vọng cô có thể ở trong đó giúp chúng tôi một phen.” Lý Hạ không nói lời thừa, lập tức đi vào vấn đề, “Chúng tôi kiểm tra đo lường thấy ở khách sạn có oán khí cực kỳ nặng nề, nếu không nhanh chóng thu phục thì mọi người ở đó sẽ gặp phải nguy hiểm, bao gồm cả cô.”

“Bảo tôi hỗ trợ á?” Thời Sênh buông thìa, tay sờ sờ mặt, “Mặt mũi cũng lớn quá nha!”

“Cô Quý, cái này cũng không phải chỉ giúp chúng tôi mà còn là giúp cho chính cô nữa.” Lý Hạ thật sự không muốn đàm phán với cô gái này, nhưng ông ta không nói thì sẽ không có ai tới.

Giọng Thời Sênh không nhanh không chậm đáp, “Tôi không sợ chết, có nhiều người ở đây chôn cùng tôi như thế, cũng coi như tôi buôn bán có lời rồi, vì sao tôi phải giúp ông?”

Thời Sênh nói xong lập tức ném điện thoại cho viên cảnh sát, chuyên tâm ăn đồ ăn của mình.

Trong điện thoại không ngừng có giọng nói truyền ra, người cảnh sát ngơ ngác một chút rồi mới nhận lấy điện thoại.

“Cảnh sát Lý…”

“Đưa điện thoại cho cô ta.” Ông ta còn chưa nói xong, sao cô gái này lại đã buông điện thoại ra rồi?

Rất không coi ai ra gì.

Vị cảnh sát kia định đưa điện thoại ra, nhưng tay vừa giơ ra thì đã nhận được ánh mắt uy hiếp của Thời Sênh.

Vị cảnh sát kia kinh hoảng trong lòng, lại đặt điện thoại về lại bên tai mình, “Cảnh sát Lý… Cô Quý không nhận.”

Bên kia, Lý Hạ như vừa ném vỡ thứ gì đó khiến cho da đầu của đồng chí cảnh sát bên này run lên. Hai nhân viên của tổ điều tra đặc thù kia, ngay cả sếp họ còn phải lấy lễ đối đãi, cũng không biết rốt cuộc họ tới đây vì cái gì nữa.

Thời Sênh còn chưa ăn xong, trong đại sảnh đã loạn lên một trận, có một người phục vụ đang hoang mang rối loạn khua chân múa tay gì đó với cảnh sát.

Cảnh sát nghe xong lời của người đó thì lập tức điều động người đi lên.

Lại có người chết, người chết lần này là người phụ nữ đã gây chuyện ầm ĩ lúc tối.

Hơn mười phút trước, cô ta gọi điện thoại bảo phục vụ mang đồ ăn lên phòng, kết quả khi phục vụ mang đồ lên thì thấy cửa phòng cô ta đã mở sẵn.

Mà người phụ nữ đó thì đã chết.

Nằm sấp chết ở trên giường, sau lưng cắm một con dao, là dao gọt

trái cây của khách sạn, khắp giường toàn máu là máu.

Vị cảnh sát cho người phong tỏa hiện trường, những người thuê phòng ở tầng này đều xuống bên dưới.

Thời Sênh đi cầu thang bộ lên, chờ đến khi tất cả mọi người đều đi rồi, cô mới đẩy cửa cầu thang thoát hiểm ra.

Trong không khí vẫn còn loáng thoáng mùi máu tươi.

Thời Sênh bước chân lên tấm thảm mềm mại, đi tới căn phòng xảy ra án mạng, càng tới gần thì mùi máu càng nồng.

Gió lạnh thổi dọc hành lang, khí lạnh thấu xương, ngọn đèn trên đỉnh đầu không ngừng lập lòe.

Thời Sênh không dừng lại mà tiếp tục đi tới gần gian phòng kia.

Đúng lúc cô ở bên ngoài cửa phòng, gió vốn chỉ quanh quẩn ngoài hành lang đột nhiên mạnh hơn, “bụp”, đèn tắt, cả hành lang chìm trong tối đen.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, chém về phía sau lưng, không biết thiết kiếm chém phải cái gì mà hơi nằng nặng.

“A!” Tiếng hét chói tai như chọc thủng màng nhĩ của người khác, “Con khốn xen vào việc của người khác!”

Thanh âm kia như tụ lại từ khắp xung quanh, liên tục đánh lên màng nhĩ của Thời Sênh.

Thời Sênh dựa theo cảm giác, lại bổ sang bên cạnh một cái nữa.

“Đi tìm chết đi! Con khốn, đi chết đi!”

Thời Sênh cảm giác có thứ gì đó quấn chặt cổ tay mình, nhanh chóng lan về phía cổ, siết chặt như muốn bóp chết cô.

Nhưng cảm giác này lại nhanh chóng biến mất, cô bị người nào đó kéo lại, đụng vào tường bên cạnh, thiết kiếm bắn lên cánh cửa, vang lên một tiếng lớn.

Thời Sênh ổn định thân mình, thấy trước mắt có bóng đen nhoáng lên, cô có cảm giác mùa hè biến thành mùa đông, lạnh tới mức làm cô run rẩy.

Là hắn!

Thời Sênh lắc lắc thiết kiếm, kiếm bay thẳng tới chém lên cái bóng đen kia.

Càng tới gần hắn, Thời Sênh càng cảm thấy không đúng lắm.

Chờ cô phản ứng lại thì kiếm đã bổ xuống rồi.

Ánh sáng lạnh lóe lên trên hành lang, bóng đen như bị bổ đôi ra, bay tán loạn trong không khí, tiếng hét chói tai ban nãy đột ngột dừng hẳn, chỉ còn từng trận gió lạnh rít lên.

Trong gió có mùi của máu.

Làm người ta buồn nôn.

Chương 925: Ma vương vạn tuế (17)

Đèn đã tắt lần lượt sáng lên.

Toàn bộ hành lang trống rỗng, không hề có gì, giống như vừa rồi là do bản thân cô bị ảo giác vậy.

Thời Sênh thu thiết kiếm lại, sờ tay lên mặt.

Vừa rồi cô hoàn toàn không cảm giác sai, chính là tên não tàn Phượng Từ kia.

Lại lén lút đi theo sau cô lâu như thế?

Mẹ kiếp, đồ bại não!

Tê tê tê…

Đèn trên đầu lại bắt đầu chớp lóe, ánh sáng mỏng manh trên hành lang lúc sáng lúc tối, có vẻ âm trầm một cách kỳ quái.

Cuối cùng “bộp” một tiếng rồi toàn bộ không gian lại tối om.

Dưới lầu hình như có tiếng hét chói tai, thanh âm xuyên thấu qua các tầng lầu làm cho da đầu những người nghe thấy cũng phải run lên.

Toàn bộ khách sạn đều lâm vào khủng hoảng.

Ma bị chọc giận nên đi hại người khắp nơi, tất cả mọi người bị tập

trung lại đại sảnh, đám cảnh sát gọi điện ra bên ngoài cầu cứu như điên.

Lúc đầu còn gọi được, chỉ là không nghe rõ nói gì, nhưng sau đó thì tín hiệu cũng mất luôn.

“Cô Quý, cô Quý có ở đây không?” Cảnh sát hét lên.

Nhưng trong đám người đang ầm ĩ không có ai đáp lại anh ta.

“Tôi đi lên tìm cô ấy.” Một người cảnh sát khác cắn răng nói một câu, lúc trước Lý Hạ đã gọi điện dặn dò, nếu xảy ra chuyện gì thì có thể tìm Quý Lưu Huỳnh, cho dù cầu xin cũng phải cầu xin để cô ấy ra tay.

Tuy rằng không rõ lắm tại sao phải như thế, nhưng trong tình huống hiện tại, bọn họ không thể không đánh cuộc một lần.

“Trên đó không biết đã xảy ra chuyện gì, cậu không thể tùy tiện lên được đâu.” Có người giữ chặt lại người cảnh sát vừa xung phong nhận đi đó.

“Nhưng tôi là…” cảnh sát, phải bảo vệ cho dân chúng, đến lúc như thế này ai còn quan tâm tới sống chết của mình nữa.

“Mang súng theo.” Đối phương ngắt lời anh ta, đưa cho anh ta một khẩu súng.

Người cảnh sát kia đành nuốt lại những lời hào hùng vừa chuẩn bị nói ra vào bụng, tay cầm khẩu súng lạnh như băng, có chút dở khóc dở cười, nếu là chuyện ma quái thì súng này có thể đối phó ư?

…

Lúc này Thời Sênh đang đi ở cầu thang bộ, vào lúc này mà đi thang máy thì đúng là tìm chết.

Toàn bộ khách sạn đều tối đen, ở cái nơi tối tăm như thế này quả thực là thích hợp để phô trương.

Thời Sênh đi tìm từng phòng từng phòng một.

“Răng rắc, răng rắc, răng rắc…”

“Cạch…”

Thời Sênh mở đèn pin trên điện thoại để chiếu tới căn phòng phát ra âm thanh, sau đó nghênh ngang đi tới, rút kiếm phá cửa.

[…] Cái này đâu có thể gọi là tiểu thuyết thần quái, là tiểu thuyết xông qua hỏa tuyến mới đúng.

Thời Sênh dùng ánh sáng soi khắp gian phòng, bên trong không có gì.

“Răng rắc, răng rắc, răng rắc… Cành cạch… răng rắc…”

Tiếng vang lại nổi lên ở phòng bên cạnh.

Thời Sênh lại lao sang đó, cô phá cửa phòng này thì âm thanh lại vang lên ở phòng bên cạnh.

Lật bàn!

Là ma thì có thể đi xuyên tường, giỏi lắm sao?

Thời Sênh dùng miệng cắn điện thoại soi đường, bắt đầu lục lọi tìm

đồ trong không gian.

Cô ném thiết kiếm ra, trong tay cầm mấy lá phù, phù tự động quay quanh thiết kiếm, sau khi xoay được ba vòng liền dán chặt lên thiết kiếm.

Bùa tản ra ánh sáng màu hồng, từng vòng từng vòng ánh sáng lập lòe nơi mũi kiếm, xuyên qua vách tường và mặt đất, bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

Thời Sênh lui ra phía sau từng bước, thiết kiếm hơi chớp lên, mũi kiếm thong thả chuyển động về một hướng, cuối cùng dừng lại ở một căn phòng.

“Đi giết chết nó.” Thời Sênh ung dung ra lệnh cho thiết kiếm.

“Ông ông!” Thiết kiếm phát ra âm thanh phản đối.

Vì sao lại là nó?

Giờ nó còn đảm đương cả việc làm tay đấm à? Nó là kiếm cơ mà?

Tuy rằng không tình nguyện lắm, nhưng dưới uy áp của Thời Sênh, cuối cùng thiết kiếm vẫn rời đi.

Thiết kiếm mà ghê gớm lên thì chẳng thua gì chủ nhân nhà nó, trực tiếp bạo lực chém vỡ cái cửa, bên trong vang lên từng tiếng hét chói tai, cuối cùng chỉ còn lại thanh âm bùm bùm.

Thời Sênh chuẩn bị đi sang đó thì trước mặt đột nhiên tối sầm lại, cố bị một bàn tay lớn lạnh như băng bóp nghẹt, một lực lượng lớn đẩy ép cô lên tường.

Một thân thể lạnh như băng gần sát lại, khí lạnh nhanh chóng thấm vào cơ thể, loại lạnh lẽo này làm cho Thời Sênh có cảm giác bị người ta nhét vào trong tủ lạnh, cảm giác sắp bị đóng băng thành cây đá rồi.

Thời Sênh nâng tay định đánh lên người kẻ kia.

Mẹ kiếp, mới một thế giới không gặp thôi mà đã dám ra tay với ông đây rồi.

“Buông.” Thời Sênh ngẩng đầu, hơi khó chịu, giọng nói gần như là rít qua kẽ răng.

Đối phương không những không buông tay mà còn siết chặt hơn một chút, tay kia kéo Thời Sênh vào trong lòng, giọng nói trong trẻo mang theo sự lạnh lẽo tiến vào trong tai cô: “Ngoan, sẽ nhanh chóng ổn thôi.”

Nhanh chóng ổn thôi ông nội nhà anh ấy!

Cơ thể Thời Sênh bị đông lạnh tới cứng đờ, cô khó khăn móc ra một lá phù, không hề khách khí chụp lên người hắn.

Lá phù vừa chạm vào thân thể hắn liền sáng bùng lên, ngón tay đang bóp cổ Thời Sênh run lên. Cô nhân cơ hội đó bắt lấy tay hắn rồi lật ngược tình thế, đè hắn sát vào tường.

“Muốn làm gì?” Răng cũng va vào nhau lộp cộp.

Lực lượng của lá bùa cũng không tạo thành thương tổn lớn gì với hắn, nhưng hắn không hề nhúc nhích, để mặc kệ Thời Sênh giữ chặt lấy mình.

Hắn nghiêng nghiêng đầu, tóc trên đầu rơi xuống, ánh sáng màu

hồng chưa tan hết làm cho mái tóc trắng của hắn như chuyển thành một màu hồng nhàn nhạt.

Hắn hơi mím môi, cúi đầu để tóc chặn lại một con mắt của mình, một con mắt khác nhìn Thời Sênh chằm chằm.

“Ông đây hỏi anh, vừa rồi anh muốn làm gì?” Thời Sênh nhíu mày, tên não tàn này vừa rồi rõ ràng muốn giết cô.

Miệng hắn hơi hơi nhếch lên, “Tôi muốn em ở bên tôi.”

“Muốn tôi ở bên anh nên anh định giết chết tôi hả?” Đây là cái logic quỷ gì?

Được rồi, tên não tàn Phượng Từ này vẫn luôn phi logic như thế, đây không phải lần đầu tiên hắn muốn giết chết cô rồi.

Hắn có chút khó hiểu, “Em là người, tôi là ma, chỉ có chết rồi thì em mới có thể ở bên tôi.”

“Ai nói với anh hả? Chưa từng nghe qua chuyện tình người duyên ma à?” Mẹ nó, bại não quá rồi!

Hắn lắc đầu, “Mẹ tôi nói thế.”

Thời Sênh: “…”

Giỏi nha!

Vì sao cô lại vừa mắt một tên não tàn thế này nhỉ?

Quay lại, ông đây muốn quay lại!

“Tôi buông anh ra, anh không được nghĩ đến chuyện giết chết tôi nữa.” Thời Sênh hung hăng trợn mắt với hắn.

“Tôi…”

“Tới đi, nếu anh dám giết chết tôi, còn lâu tôi mới đồng ý ở bên anh.” Thời Sênh ngắt ngang lời hắn.

Hắn tự hỏi trong chốc lát rồi mới đáp, “Vậy cũng được.”

Thời Sênh buông hắn ra, lùi về sau mấy bước, “Tên anh là gì?”

“Quy Nguyệt, Quy trong trở về, Nguyệt trong trăng sáng.” Hắn lại kéo mũ lên che đi mái tóc bạc vừa nửa gương mặt của mình.

Quy Nguyệt?

Đây là BOSS phản diện lớn nhất tiểu thuyết này.

Là người đứng đầu Minh Giới, Ma Vương Quy Nguyệt.

Tư liệu về hắn không nhiều lắm, ở kỳ sau, hắn luôn nhằm vào nam chính, cuối cùng bị nam chính thu thập rất thảm.

Kết cục là bị trấn áp dưới mười tám tầng địa ngục, bị liệt hỏa thiêu đốt ngày đêm.

“Quý Lưu Huỳnh.”

“Tôi biết.” Quy Nguyệt giấu mình trong tấm áo cHoàng màu đen, khí lạnh trên người liên tục tràn ra.

Thời Sênh nhìn hắn, Quy Nguyệt lập tức buông tay, khí lạnh cũng thu

liễm vào trong.

Thời Sênh nhấc chân đi sang phòng mà thiết kiếm đang ở, “Anh đi theo tôi bao lâu rồi?”

Quy Nguyệt đi theo sau cô, chân không chạm đất, nghĩ nghĩ một chút mới trả lời, “Một trăm năm mươi ba ngày mười bảy giờ.”

Năm tháng trước?

Mẹ kiếp!

Đó là lúc cô vừa quay về thành phố Z.

“Lần trước có phải là anh không?” Thời Sênh dừng bước, xoay người nhìn hắn.

Quy Nguyệt im lặng trong chốc lát, “Phải.”

Hắn muốn giết cô vì như thế cô có thể ở bên hắn, nhưng lời cô đã nói ra rồi, hắn không muốn vi phạm.

Ừm, thật kỳ quái.

Thời Sênh không muốn tốn hơi thừa lời nữa.

Giỏi lắm, từ lúc đó tên bại não này đã muốn giết cô rồi.

Đợi lát nữa ông sẽ thu thập anh.

Chương 926: Ma vương vạn tuế (18)

Trong phòng vô cùng lộn xộn, một bóng dáng mơ hồ bị thiết kiếm dồn vào trong góc.

Lúc Thời Sênh đi vào, bóng dáng mơ hồ kia liền run lên, đương nhiên không phải ả sợ Thời Sênh mà là sợ Quy Nguyệt đang đi ở sau lưng cô.

Đại khái là vì cô ta có oán khí quá nặng nên Thời Sênh có thể nhìn thấy.

Là một cô gái mặc váy đỏ thẫm, chân trần, tóc rối tung che mất nửa khuôn mặt, rất phù hợp với hình tượng của ma nữ.

Đại khái là vừa đánh nhau với thiết kiếm nên váy đỏ đã bị đâm rách lỗ chỗ, nhìn rất tả tơi.

Sắc mặt cô ả tái nhợt, run rẩy, đáy mắt tràn đầy vẻ dữ tợn và không cam lòng.

Đã gặp Ma Vương thì thôi đi, còn gặp phải một thanh kiếm kỳ quái như thế nữa.

Ma nữ rúc vào trong góc, nhìn chằm chằm vào Quy Nguyệt với vẻ đề phòng.

Quy Nguyệt thong dong vươn tay ra, biểu tình của ma nữ kia lập tức biến đổi, trực tiếp quỳ xuống, “Ma Vương tha mạng, tôi không cố ý ra

tay với ngài, tôi biết sai rồi, xin Ma Vương tha mạng…”

Quy Nguyệt không hề nghe ả ta giải thích gì, năm ngón tay chụm lại, biểu tình của ma nữ kia ngưng đọng, thân mình nổ mạnh một cái thành một đám sương đen bay tán loạn.

Đám sương đen định bay về phía Quy Nguyệt. Quy Nguyệt vung tay lên, sương đen liền tản ra xung quanh rồi biến mất sạch sẽ.

Một loạt động tác như mây trôi nước chảy, mạch văn lưu loát khiến cho Thời Sênh chỉ biết đứng đó ngơ ngác nhìn hắn.

Quy Nguyệt rụt tay vào trong áo cHoàng đen, giọng nói lại vang lên trong căn phòng.

“Cô ta muốn giết em.” Cho nên tôi giết cô ta.

Những thứ muốn làm tổn thương tới cô, hắn đều không cho phép tồn tại.

Cô chỉ có thể là của một mình hắn, từ thể xác tới trái tim…

Quy Nguyệt túm chặt áo bào đen, lùi về sau một chút.

“Bốn người kia cũng là do anh giết à?” Chính là bốn tên cướp bị chết rất khó hiểu kia.

Quy Nguyệt nghiêng nghiêng đầu, tựa như đang tự hỏi cô đang nói tới ai, một hồi lâu sau mới trả lời, “Ừ.”

Thời Sênh: “…”

Ma nữ đã chết, báo động của khách sạn vẫn không được giải trừ,

nhưng đèn đã sáng trở lại, có ánh sáng, không khí trong khách sạn cũng đã thay đổi, không còn cỗ oán khí nặng nề kia nữa.

Nhưng vẫn có vẻ âm u, dù sao thì vẫn có một Ma Vương đang ở trong này.

Thời Sênh chuẩn bị ra khỏi phòng, bên ngoài lại có một cái bóng trắng bay vào, sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Khúc Diệu nhìn thấy Thời Sênh thì rất vui vẻ, nhưng ngay khi nhìn thấy Quy Nguyệt bên cạnh cô liền kinh hãi.

Sao hắn lại ở đây?

Chuyện lần trước Khúc Diệu còn nhớ rất rõ ràng.

Trong lúc vô tình xâm nhập vào ngôi nhà kia, cô đã bị hắn tóm lấy, kỳ quái là hắn không giết cô, chỉ bảo cô mang Thời Sênh vào trong thang máy.

Hắn muốn giết chết cô ấy, nhưng giờ thấy hai người ở cạnh nhau, cô ta cứ có cảm giác quái dị thế nào ấy.

Tiếng bước chân từ xa tới gần, một bóng người xuất hiện ở cửa.

Tốc độ dịch chuyển của không gian như bị người vặn chảy chậm lại, một hơi thở âm trầm chậm rãi tiến vào.

Thời Sênh vung thiết kiếm lên chém về phía trước, tiếng gãy vỡ trong trẻo cắt đứt không khí quỷ dị này.

Khúc Diệu lập tức trốn tới sau lưng Thời Sênh.

Sắc mặt Lệ Thừa Vân trở nên khó nhìn, “Khúc Diệu, cô có biết cô ta là ai không?”

Đến bây giờ Khúc Diệu còn chưa biết tên của Thời Sênh, chỉ nghe có người gọi cô là cô Quý mà thôi.

Lệ Thừa Vân thấy biểu tình đó của Khúc Diệu thì đoán là cô không biết, “Cô ta là con gái của Quý Phong.”

Cái tên Quý Phong kia, Khúc Diệu đã quen tới không thể quen hơn.

Quý Phong khiến anh trai cô bị vu oan, tự nhiên gặp họa phải vào nhà giam.

Khúc Diệu nhìn Thời Sênh với vẻ không dám tin, cô ấy là con gái của Quý Phong?

Lệ Thừa Vân đưa tay ra cho Khúc Diệu, ánh mắt dịu dàng hơn một chút, “Lại đây.”

“Cô là… con gái của Quý Phong?” Giọng của Khúc Diệu run run, sao cô ấy lại là con gái của Quý Phong được chứ?

Quý…

“Từng là.” Thời Sênh nhún vai rất tùy ý.

“Sao lại như thế được.” Sao cô lại đối xử tốt với con gái của kẻ thù chứ?

Thời Sênh cong môi cười, nụ cười nhàn nhạt lại có vài phần ác liệt, “Tất nhiên, sự thật chính là như thế.”

“Sao cô có thể là con của Quý Phong được, sao cô lại lừa tôi?” Khúc Diệu bay lùi về sau.

“Tôi lừa cô thế nào?” Nói lý chút nha nữ chính đại nhân.

Đối tượng cô nên cố tình gây sự ở bên kia, gây sự với bản cô nương đây là sẽ ăn đòn đấy.

Khúc Diệu cắn môi, cô ấy chưa từng nói qua tên của mình, quả thực chưa từng lừa cô, nhưng cứ nghĩ mình và con gái của kẻ thù ở gần nhau lâu như thế…

Khúc Diệu đột nhiên quay đầu, cả người tiến vào trong tường, biến mất trước mặt mọi người.

Thời Sênh: “…” Một lời không hợp liền bỏ chạy, không hổ là cách hành xử của nữ chính.

Lệ Thừa Vân như rất để ý tới Khúc Diệu, không buồn gây sự với Thời Sênh mà xoay người lo lắng đuổi theo.

…

Bởi vị sự kiện thần quái kia nên án mạng ở khách sạn không công khai với bên ngoài, chỉ lấy mấy cái cớ cho có lệ mà thôi.

Những người biết chuyện này đều phải ký vào giấy bảo mật thông tin.

Sau đó Thời Sênh mới biết ở khách sạn này cũng từng xảy ra án mạng.

Người chết là phụ nữ, hơn nửa đêm cắt cổ tay tự sát trong phòng

khách sạn.

Người phụ nữ kia tới thuê phòng khách sạn vốn là muốn kỷ niệm một năm ngày kết hôn, định cho chồng một niềm vui bất ngờ nên tới khách sạn chuẩn bị trước.

Ai ngờ lại bắt gặp chồng của mình tới đây ngoại tình.

Vợ và tiểu tam cãi nhau ầm ĩ, ông chồng giận dữ đòi ly hôn với vợ, người phụ nữ không chịu nổi đả kích nên đã tự tử.

Lúc chết, cô ta mặc váy đỏ, thời gian chết lại rất thiêng nên cô ta liền biến thành lệ quỷ.

Sau đó, khách sạn lục tục xảy ra vài chuyện nhưng đều là chuyện nhỏ nên người trong khách sạn cũng không nói gì ra ngoài.

Cho đến bây giờ mới xảy ra chuyện lớn như thế.

Người gặp chuyện xui xẻo đầu tiên là cô gái phản bội người yêu kia của mình, nhưng mới chỉ ngoại tình trong tư tưởng, còn chưa phản bội về thân thể.

Còn hai người gặp chuyện xui xẻo sau đó toàn là những người có quan hệ ngoài luồng.

“Chị, chị… Chị…” Tiểu Vũ chạy thẳng tới bên cô, một đầu rúc thẳng vào lòng Thời Sênh, nó ngẩng đầu, đôi mắt long lanh đầy vui mừng, “Chị, cảm ơn chị.”

Thời Sênh xoa xoa tóc nó, giọng nói bình tĩnh. “Em xứng đáng.”

Tiểu Vũ lục lục trong cổ áo của mình, lấy cái vòng kia ra, “Chị, nó thật

sự có thể bảo vệ em.”

Thời Sênh thô lỗ nhét cái vòng vào người nó, “Thứ này không thể để người khác thấy, cẩn thận gặp họa sát thân.”

“Họa sát thân? Họa sát thân là gì?” Tiểu Vũ nghiêng nghiêng đầu, tò mò hỏi.

“Chính là…” Thời Sênh đưa tay làm động tác cắt cổ, “Hiểu không?”

Tiểu Vũ gật đầu nửa hiểu nửa không.

[…] Ký chủ, cô nói thật như thế không có vấn đề gì chứ? Đây vẫn là trẻ con! Trẻ con đấy!

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ…” Mẹ của Tiểu Vũ đứng từ xa gọi nó, “Chúng ta phải đi rồi.”

Tiểu Vũ le lưỡi, “Chị, em phải đi rồi, em sẽ không để người khác biết tới nó đâu, chỉ có mẹ em biết, chị, chúng ta còn gặp lại chứ?”

Thời Sênh lùi lại một chút, “Không đâu.”

“Em không tin, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, hứ.” Tiểu Vũ quệt miệng hừ lạnh, “Tạm biệt chị.”

Thời Sênh vẫy tay, “Mau đi đi.”

Ranh con là phiền phức nhất.

Mẹ Tiểu Vũ lại gọi một tiếng, thằng bé chạy về phía đó, ngồi lên một chiếc xe.

Xe chạy qua trước mặt Thời Sênh, Tiểu Vũ ghé mặt vào cửa kính, hai tay đặt lên miệng làm loa, nói: “Chị, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Chương 927: Ma vương vạn tuế (19)

Sau khi Tiểu Vũ đi, thân ảnh Quy Nguyệt mới chậm rãi hiện ra.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn. Cả người hắn bị áo cHoàng đen bao phủ, không hiểu hắn muốn che cái lông gì mới được chứ?

“Sao thế?” Quy Nguyệt bay lên gần Thời Sênh một chút, ánh sáng dần dần làm gương mặt của hắn rõ ràng hơn.

Thời Sênh mím môi, quay người đi không thèm để ý tới hắn.

Ai bảo hắn muốn giết cô cơ chứ?

Bản cô nương đây cũng biết tức giận đó.

Quy Nguyệt lập tức bay vòng tới trước mặt Thời Sênh, “Em đang tức giận à? Tại sao?”

Vô nghĩa, người yêu nhỏ muốn giết mình, mình có thể không tức giận sao?

“Tránh ra!”

“Không.” Quy Nguyệt ngăn lại đường đi của Thời Sênh, giọng đầy bướng bỉnh, “Em không thích tôi à?”

“Anh có biết thích là thế nào không?”

Quy Nguyệt nghiêng đầu, “Tôi muốn ở bên em, chẳng lẽ cái này không phải là thích à?”

Thời Sênh nhìn vào mắt Quy Nguyệt, “Vậy vì sao anh muốn ở bên tôi?”

Quy Nguyệt trầm mặc hồi lâu, ngón tay trắng nõn, thon dài thò ra phía dưới áo cHoàng, nhẹ nhàng đụng vào hai má của Thời Sênh, thấy cô không phải đối mới cẩn thận nâng mặt cô lên, “Thì chính là muốn ở bên em, em không muốn à?”

Giọng của hắn hơi khàn khàn, những ngón tay lạnh lẽo xoa khắp mặt cô, khí lạnh nhanh chóng thẩm thấu vào trong người.

Một cỗ hơi thở nguy hiểm lưu chuyển quanh thân hắn.

Thời Sênh: “…”

Cô nói không muốn, có phải hắn sẽ lập tức bóp chết cô không?

Thời Sênh không sợ chết, đáp: “Không muốn.”

Quả nhiên, cô vừa nói xong, tay của Quy Nguyệt lập tức trượt xuống cổ cô, nhưng hắn cũng không dùng sức, chị cọ cọ trên cổ cô hai cái.

Cô có cảm giác máu ở đầu đã đông thành đá mất rồi.

Một chữ: lạnh!

Hai chữ: quá lạnh!

Quy Nguyệt còn nhìn Thời Sênh thật thà hỏi: “Tôi làm gì chưa tốt ư?”

Thời Sênh chỉ chỉ tay hắn, giọng hơi run run, “Anh vừa động đã muốn giết chết tôi, anh cảm thấy tôi sẽ đồng ý sao?”

Quy Nguyệt lập tức rụt tay vào trong áo cHoàng: “Tôi không sờ em nữa, vậy em có đồng ý không?”

Cảm giác lành lạnh trên cổ biến mất, Thời Sênh đưa tay lên sờ, độ ấm của bàn tay xua đi chút lạnh lẽo kia, “Xem tâm trạng.”

Thời Sênh vòng qua người hắn định đi, Quy Nguyệt lại chắn đường, như thể nếu cô không cho hắn đáp án thì hắn sẽ không cam lòng.

“Anh lại thử chắn đường nữa xem.”

Thân mình Quy Nguyệt hơi cứng lại, sau một chút chần chừ liền chậm rãi nhích sang bên, cẩn thận hỏi: “Tôi có thể đi theo em chứ?”

Thời Sênh không biết như thế nào liền tưởng tượng tới bộ dáng tủi thân của hắn.

Mẹ kiếp, có độc!

Đây là phạm quy, bản cô nương không chịu nổi!

Thời Sênh hít vào một hơi, “Đi theo để giết chết tôi cho dễ à?”

“Tôi sẽ bảo vệ em.” Quy Nguyệt thật thà đáp, như là một lời tuyên thệ với người quan trọng nhất của đời mình vậy.

Thời Sênh cười lạnh, “Ai bảo vệ ai còn chưa biết đâu.” Với cái thể chất như nữ chính của anh mà còn đòi bảo vệ ông đây, nằm mơ à?

“Tôi sẽ bảo vệ em.” Quy Nguyệt cứng đầu nhắc lại một lần nữa.

Thời Sênh: “…”

Cho dù Thời Sênh không đồng ý cho Quy Nguyệt đi theo thì hắn vẫn cố chấp bám đuôi, cho nên căn bản ý kiến của cô thế nào chẳng quan trọng lắm.

Quy Nguyệt cố gắng che giấu ý đồ muốn giết cô, nhưng ngẫu nhiên, trong lúc lơ đãng sẽ lại để lộ ra.

Lần này, Phượng Từ quả thật có độc!

…

“Cô Quý, xin đợi một chút.” Lý Hạ từ sau đuổi theo, “Cô Quý.”

Thời Sênh theo bản năng quay đầu nhìn Quy Nguyệt. Quy Nguyệt ngẩng đầu, hình như không hiểu tại sao Thời Sênh lại nhìn mình.

Lý Hạ chạy thẳng đến, không hề liếc nhìn Quy Nguyệt một cái nào.

Ông ta không nhìn thấy hắn à?

Lý Hạ hẳn là cũng có năng lực đặc thù mới đúng chứ?

“Cô Quý, ở đây có một văn bản cần cô ký tên.” Lúc này Lý Hạ quả thực không muốn gặp Thời Sênh tí nào. Lúc trước cô ta đám ngắt điện thoại của ông, tức không chịu nổi.

Nhưng đây là việc của ông ta, không thể trốn tránh được.

“Văn bản gì?” Thời Sênh nhìn tay ông ta.

“Là hiệp nghị giữ bảo mật thông tin, tất cả mọi người đều phải ký, không phải chỉ nhằm vào một mình cô đâu.” Lý Hạ đưa văn bản cho Thời Sênh.

“Không ký.”

Lý Hạ biết sẽ gặp trắc trở ở chỗ cô nàng này, ông ta nuốt lửa giận vào, “Cô Quý, mời cô phối hợp công tác một chút.”

“Không phối hợp thì ông định làm gì? Bắt tôi lại à?”

Lý Hạ: “…” Đương nhiên không thể bắt, cô ta có làm gì phạm pháp đâu chứ?

Nếu có thể bắt thì ông ta đã bắt lâu rồi.

“Cô Quý, cô cần gì phải làm khó chúng tôi…”

“Cho dù tôi có ký đi chăng nữa thì ông có thể cam đoan tôi không nói chuyện này ra sao? Nhiều chuyện cũng là ở trên người tôi, ông có thể quản được miệng tôi chắc?” Thời Sênh cười nhạo lời của Lý Hạ, ánh mắt đầy kiêu căng, “Tôi muốn nói ra thì không ai ngăn nổi.”

Lý Hạ: “…” Thật muốn đánh cô gái này!

Lý Hạ nói nửa ngày cũng không có hiệu quả gì, cuối cùng gọi điện thoại xin ý kiến của đội trưởng.

Kết quả, đội trưởng chỉ đáp cho ông ta mấy chữ: “Tùy cô ta.”

Tùy cô ta!

Tùy cô ta cái ông nội cậu ấy!

Đội trưởng, cậu nói thật đi, có phải cậu thầm thích cô ta rồi không?

Cuối cùng, Lý Hạ rút lui một cách không tình nguyện.

Dù sao ông cũng chỉ làm việc theo phân phó của đội trưởng, nếu xảy ra chuyện gì cũng không tới lượt ông ta chịu trách nhiệm.

Lý Hạ rời đi, Thời Sênh mới nhìn về phía Quy Nguyệt, “Ông ta không thấy anh à?”

“Chỉ có mình em mới nhìn thấy tôi, đây là đặc quyền mà tôi cho em.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Đúng là đặc quyền nha.”

Quy Nguyệt tới sát Thời Sênh, “Em có thích không?”

“Anh không muốn giết tôi là tôi thích rồi.”

“Nhưng mà…” Quy Nguyệt dừng một chút, “Em phải chết rồi thì mới có thể mãi ở bên tôi được, em không muốn luôn ở bên tôi sao?”

Thời Sênh cảm thấy thằng ranh này có bệnh thật!

À không!

Phượng Từ vốn luôn có bệnh mà.

“Cho dù tôi chết cũng không nhất định sẽ thành ma.” Cô đã chết thì sẽ bị dịch chuyển về không gian Hệ thống, chết cái rắm ấy!

“Có tôi ở đây, chắc chắn có thể.” Hắn là Ma Vương, hắn muốn ai lưu lại thì người đó có thể lưu lại.

“Không thể.”

“Em không thích tôi.” Quy Nguyệt tổng kết.

“Không phải.”

Giọng của Quy Nguyệt có chút ấm ức, “Vậy tại sao em không muốn luôn ở bên tôi? Là tôi làm chưa đủ tốt sao?”

“Cái này thì có quan hệ gì tới việc tôi chết hay không chết hả?” Sao đề tài câu chuyện này lại quỷ quái như thế, vì sao phải tranh cãi với hắn chuyện có chết hay không cơ chứ?

“Em rõ ràng không thích tôi.” Quy Nguyệt cúi gằm mặt xuống.

Thời Sênh: “…” Đã bảo ông đây không phải mà.

Mẹ kiếp cái tên bại não này!

Thời Sênh có thể cảm nhận được sát ý trên người Quy Nguyệt càng lúc càng nặng, không khí xung quanh như đọng lại, làm cho người ta hít thở cũng thấy khó khăn.

Nhưng hắn vẫn không tiến lên.

Quy Nguyệt rất rối rắm, không biết nên lập tức giết cô hay nên rời đi.

Hắn hẳn là nên giết cô, như thế cô sẽ mãi mãi ở bên hắn, nhưng mà…

Thật khó chịu.

Hắn không muốn làm cô tổn thương.

Quy Nguyệt không áp chế được cảm xúc đang bạo động trong cơ thể, hắn quyết định lắc mình biến mất.

Thời Sênh nhìn chỗ bên cạnh trống rỗng, người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái.

Cô gái này nãy giờ cứ lầu bà lầu bầu, cũng chẳng thấy cô ta nói chuyện điện thoại, không phải là người bệnh tâm thần chạy ra từ bệnh viện nào đấy chứ?

Mọi người không tự chủ được đứng cách xa cô một chút.

Không nên trêu chọc người bị bệnh tâm thần, ai biết khi nào thì nổi điên làm người khác bị thương.

Thời Sênh: "…" Đây không bệnh!

Các người nhìn với ánh mắt như nhìn kẻ thần kinh là có ý gì hả?

Chương 928: Ma vương vạn tuế (20)

Khách sạn xảy ra chuyện nên không thể ở lại nữa, Thời Sênh lại tìm chỗ ở mới.

Tìm được Phượng Từ, Thời Sênh cảm thấy mình phải mua một căn nhà.

Thời Sênh chuẩn bị quẹt thẻ thanh toán mua căn nhà mà mình ưng ý thì máy quẹt thẻ báo số dư không đủ.

Thời Sênh ngơ ngác, sao thẻ này của cô có thể không đủ hạn mức được.

Thời Sênh để đối phương thử lại lần nữa, kết quả vẫn báo là không đủ tiền.

Trên người Thời Sênh không có nhiều thẻ lắm, nhưng cái nào cũng đầy tiền, vậy mà khi cô đem hết thẻ ra quét thì đều được báo là số dư không đủ.

Số! Dư! Không! Đủ!

Không đủ ông nội bay! Tiền của ông đâu?

Cô hoàn toàn không nhận được tin chuyển khoản, tiền của cô cứ như thế biến mất không một chút tăm hơi nào…

Thời Sênh vô cùng lo lắng tìm một chỗ để lên mạng, tiền trong thẻ

quả thực là không còn, như là tự nhiên biến mất vậy.

Cô không tin là tự nhiên biến mất, nhưng tra nửa ngày cũng không tìm ra nguyên nhân gì, tiền của cô quả thực đúng là tự nhiên biến mất.

Lại có kẻ dám hack tiền của cô!

Lá gan lớn như thế, lại lợi hại như thế, trừ bỏ tên bại não Mộ Bạch kia ra thì cô không nghĩ ra được kẻ nào nữa.

Tên bại não Mộ Bạch lại dám tính kế sau lưng ông.

Có bản lĩnh thì lăn ra trước mặt ông đi!

Thời Sênh tức giận không chịu nổi, nhưng cũng chẳng có cách nào, cô căn bản không biết ai mới là Mộ Bạch.

Vừa mới trở thành phú ông không lâu, đảo mắt đã lại phải cạp đất mà ăn rồi.

Sênh cạp đất mà ăn tỏ vẻ rất muốn chém người.

Chém ma cũng được!

…

Thời Sênh ngồi trên ghế trong công viên nghi ngờ cuộc đời. Quy Nguyệt xuất hiện lặng lẽ không một tiếng động bên người cô, ánh mắt thâm thúy nhìn cô chằm chằm.

Đúng lúc hắn chuẩn bị vươn tay ra, Thời Sênh liền túm lấy cổ tay hắn, kéo hắn sang bên cạnh, đè lên ghế, “Quy Nguyệt, tôi đã cảnh

cáo anh rồi, đây là lần cuối cùng đấy.”

Tóc của hắn rơi xuống, tóc trắng mềm mại dán lên hai má khiến cho khuôn mặt càng thêm tinh xảo tuyệt luân.

Như là một tác phẩm nghệ thuật được người điêu khắc tỉ mỉ vậy.

Một đôi mắt trong và sáng ngời như nước suối không nhiễm tí tạp chất nào, từng dòng chảy nhỏ lưu chuyển mang theo một chút lạnh lùng, cô đơn khiến người ta khó tới gần được.

Hắn hơi mím môi, thong thả vươn tay về phía Thời Sênh, Thời Sênh không động đậy, tay hắn lướt qua tai cô, nhặt từ trên tóc cô xuống một cái lá cây.

Ngón tay Thời Sênh cứng đờ, nhìn chằm chằm vào cái lá một hồi, cuối cùng buông hắn ra, “Thật xin lỗi.”

Quy Nguyệt trùm đầu tóc lại theo thói quen, sau đó ngồi thẳng lên, “Không sao.”

Quy Nguyệt im lặng một hồi, nhìn về phía Thời Sênh, “Tôi sẽ không làm tổn thương tới em. Em không cần đề phòng tôi như thế… được không?”

Hắn dùng câu hỏi với một chút thận trọng.

Hắn không thích cô đề phòng hắn như thế.

Thời Sênh thở dài trong lòng, “Không phải em không muốn chết, mà là em không thể chết được.”

“Tại sao?”

Trong mắt Thời Sênh lấp lánh một chút ánh sáng nhạt, “Bởi nếu em chết, anh sẽ không nhìn thấy em nữa.”

Quy Nguyệt nghiêng đầu nhìn Thời Sênh vẻ khó hiểu.

Thời Sênh vươn tay về phía Quy Nguyệt, Quy Nguyệt rủ mắt xuống, cái nhìn dừng trên những ngón tay trắng nõn của cô, ngón tay hắn lộ ra khỏi áo cHoàng nhưng mất nửa ngày cũng không giơ lên.

Ngón tay hắn lại chậm rãi lui về, bọc mình kín một một kẽ hở nào, “Tôi sẽ không lại làm tổn thương tới em nữa.”

Hắn khát vọng được chạm vào cô, khát vọng được gần gũi với da thịt của cô.

Nhưng hắn lại không nhịn được…

Thời Sênh thu tay lại như không có việc gì, gục đầu xuống tiếp tục nghi ngờ cuộc đời, Quy Nguyệt quan sát cô, chậm rãi nhích lại gần.

Nhiệt độ không khí lập tức giảm xuống, đêm vốn đã lạnh, Quy Nguyệt tới gần đúng là họa vô đơn chí.

“Anh ngồi xa em ra một chút.” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Quy Nguyệt, tên này đúng là hầm băng di động.

Giờ cũng không phải mùa hè, cần hầm băng làm cái lông gì!

“Tại sao?” Cô không thích tới gần hắn ư? Rõ ràng cô vẫn không thích hắn…

Quy Nguyệt vừa nghĩ như thế là lại muốn giết chết Thời Sênh.

“Rất lạnh.” Thời Sênh nhíu mày.

Quy Nguyệt ngẩn người, sau đó lại nói rất thành thật, “Tôi ôm một chút là sẽ hết lạnh.”

Thời Sênh: “…” Cho anh ôm một chút, ông đây sẽ lạnh chết là cái chắc.

Thực ra hắn muốn mưu sát cô đúng không?

Phượng Từ đáng sợ!

Thời Sênh từ chối cái ôm của hắn, Quy Nguyệt không biết làm thế nào, nếu không phải áo cHoàng đã che mất thân thể thì lúc này nhìn hắn chắc chắn rất ngốc nghếch.

“Em không thích tôi ư?” Cho nên mới không thích hắn ôm.

“Em không muốn ôm cái tủ lạnh.” Thời Sênh nghiến răng.

“Tôi không phải tủ lạnh.”

“Anh giống cái tủ lạnh.”

“Tôi không phải tủ lạnh.”

Thời Sênh: “…” Ranh con não tàn đúng là sướng.

Ông không chơi với anh nữa, ông đi!

Thời Sênh đứng dậy muốn bỏ đi, Quy Nguyệt lại vươn tay giữ chặt lấy cô, kéo cô vào lòng, Thời Sênh chỉ cảm thấy mình như rơi vào

trong tuyết, sự lạnh lẽo ngấm vào xương và trải rộng toàn thân, ngay cả máu cũng như đông lại.

Thời Sênh run lẩy bẩy, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Quy Nguyệt như nhận thấy sự khác thường. Hắn vội vàng buông cô ra, cởi áo cHoàng phủ lên người Thời Sênh. Áo cHoàng không lạnh, ngược lại còn có một chút ấm áp, làm cho cơ thể của Thời Sênh nhanh chóng ấm lên.

“Đã tốt hơn chưa?” Quy Nguyệt luống cuống chân tay đứng trước mặt cô, đáy mắt đầy mất mát.

Hắn đã quên mất là thân thể mình sẽ tạo thành thương tổn cho cô.

Cho dù cô có thành ma…

Cũng không thể nào chịu được hắn chạm vào.

Thời Sênh bị lạnh không muốn nói chuyện nên không trả lời hắn.

Quy Nguyệt cúi đầu nhìn tay mình, gió lạnh thổi qua mái tóc bạc của hắn, nháy mắt kết thành băng.

Trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện băng sương, cây cỏ biến thành hoa băng, lấy Quy Nguyệt làm trung tâm, băng bắt đầu lan tràn ra xung quanh.

Nhưng ngay lập tức, tất cả hoa băng đều biến mất, như phù dung sớm nở tối tàn.

Quy Nguyệt biến mất trước mặt Thời Sênh như chưa từng xuất hiện, chỉ để lại áo cHoàng trên người cô.

…

Cơ thể của Quý Lưu Huỳnh cũng không tốt lắm, bị khí lạnh trong cơ thể Quy Nguyệt nhiễm vào, Thời Sênh lập tức bị bệnh. Lúc đầu chỉ là cảm mạo thông thường, sau đó liền chuyển thành sốt cao, ý thức mơ hồ.

Lúc cô tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, đèn xung quanh sáng choang, ánh sáng đèn điện làm mắt cô không mở ra nổi, một hồi lâu mới dần thích ứng được.

Tầm mắt dần dần rõ ràng hơn.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là hình ảnh Khúc Diệu ôm đầu bay ở trước mặt.

Thời Sênh: "…" Mẹ kiếp, hù chết bản cô nương.

Khúc Diệu thấy Thời Sênh tỉnh liền vội vàng lắp đầu lại, "Cô tỉnh rồi? Cô suýt chút nữa thì chết đấy."

"Tôi chết thì chẳng phải cô sẽ được vui vẻ ư?" Thời Sênh chống người ngồi dậy.

Cơ thể này thật yếu đuối, ngay cả chút lạnh này cũng không chịu đựng được.

Cho dù cô có lợi hại tới đâu nhưng tố chất thân thể không theo kịp thì cũng vô ích, vẫn một giây quỳ.

[Ký chủ, đây là thân thể của một cô gái bình thường, Quy Nguyệt là Ma Vương, hiện tại cô không chết đã là kỳ tích rồi.] Hệ thống ghét bỏ

gào lên.

Còn nghĩ thân thể con gái nhà người ta làm bằng sắt chắc?

Khúc Diệu cắn môi, giọng nói trong trẻo: “Chuyện ba cô làm không liên quan tới cô, trước là tôi không có cách nào chấp nhận được… Tôi biết, Quý Phong cũng không đối xử tốt gì với cô cả, cho nên tôi không thể ghét lây cô được.”

Được lắm, nữ chính đại nhân lại lương thiện như thế.

Đợi đến khi bản thân chịu thiệt thòi mới biết mình chính là đồ óc heo.

“Nhưng tôi cũng không thể nào tha thứ cho cô được, dù sao cô vẫn là con của Quý Phong.” Khúc Diệu lại đột nhiên đổi giọng.

Thời Sênh nhìn Khúc Diệu bằng ánh mắt kỳ quái.

Khúc Diệu mỉm cười: “Cho nên sau này cứ coi như chúng ta chưa từng gặp nhau.”

Chương 929: Ma vương vạn tuế (21)

Khúc Diệu nói xong liền rời đi, Thời Sênh hơi ngơ ngác, nữ chính lần này đi không đúng kịch bản nha.

Không phải cô ta nên nói lời thoại kiểu như: chúng ta làm quen lại từ đầu sao?

Tại sao nói đi là đi thế hả?

Thời Sênh không biết mình tới bệnh viện thế nào, sau đó nghe y tá nói là có người gọi cấp cứu, về phần là ai gọi điện thì họ không biết, lúc tới đó chỉ thấy cô nằm đấy nửa sống nửa chết mà thôi.

“Cô Quý, đây là hóa đơn viện phí mấy ngày hôm nay, chúng tôi không có cách nào để gọi cho người nhà của cô nên bệnh viện đã tạm ứng ra, giờ cô tỉnh rồi thì có thể gọi cho người nhà, mang tiền tới thanh toán được không?” Y tá trưởng cầm một tờ hóa đơn đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Giờ cô đã nghèo tới mức cạp đất mà ăn rồi có được không?

Lấy đâu ra tiền đây chứ?

“Được, tôi sẽ liên hệ.” Thời Sênh bình thản nhận hóa đơn.

Y tá trưởng đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Thời Sênh liền lặn luôn, nghiến răng nghiến lợi bắt đầu hỏi thăm cả nhà Quy Nguyệt.

Lần nào gặp hắn cũng xui xẻo!

Không có lần nào không xui xẻo cả!

Thời Sênh nhìn con số viết trên hóa đơn, nhíu mày đau đầu, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ lại có một ngày bản thân mình ngay cả tiền viện phí cũng không nộp nổi.

Tức giận thật!

Nguyên chủ không có bạn bè gì, chắc chắn là không vay được tiền của ai, về phần nhà họ Quý có bạn bè thân hữu gì không, nguyên chủ cũng chẳng biết. Trước giờ Quý Phong không hề mang cô đi gặp người thân nào cả, cũng không có ai tới nhà chơi.

Cho nên, giờ cô đào đâu ra tiền đây?

May mắn là di động vẫn còn ở trên người, Thời Sênh lấy di động ra, tìm một dãy số, nghĩ nghĩ rồi gọi cho đối phương.

Trong tình huống nghèo tới cạp đất mà ăn, cũng chỉ có thể sống bằng tiền dành dụm mà thôi.

Thời Sênh lại bán đồ trong không gian, thanh toán hóa đơn viện phí.

Bác sĩ đến kiểm tra phòng, Thời Sênh trực tiếp hỏi: “Giờ tôi có thể xuất viện được không?” Cô muốn ra ngoài tìm tên bại não Quy Nguyệt kia tính sổ.

Bác sĩ nhìn sổ theo dõi điều trị, “Thân thể của cô còn rất yếu, phải nằm viện điều dưỡng mới được.”

“Yếu tới mức nào?”

“Dựa theo tình huống của cô, đi lại cũng khó khăn.” Không biết có phải bác sĩ đang hù dọa Thời Sênh không nữa.

Thời Sênh không tin nên muốn xuống giường, nhưng hai chân vừa chạm xuống đất đã mềm nhũn, bác sĩ đưa tay nâng cô dậy, “Giờ đã tin là tôi không dọa cô chưa?”

Thời Sênh: “…” Cái thân thể tàn tạ này chỉ bị cảm mạo thôi mà cũng tới nỗi này sao?

Hệ thống, ta yêu cầu đổi thân thể khác.

[…] Cô nghĩ đây là trò chơi, muốn đổi là đổi à, Ký chủ bại não?

“Người nhà của cô đâu?” Bác sĩ lại hỏi một câu.

“Không có người thân.”

Bác sĩ liếc nhìn cô một cái rồi lại dặn dò: “Vậy cô tự mình chú ý nhé, bên kia có chuông, xảy ra tình huống thì cứ bấm gọi y tá.”

Bệnh viện này chẳng tốt chút nào, ăn không ngon, uống không tốt, ngay cả ngủ cũng chẳng yên.

Lúc nửa đêm, trên hành lang bệnh viên luôn có tiếng người đi lại.

Thời Sênh gọi y tá hai lần nhưng y tá nói với cô rằng bên ngoài không có ai đi lại cả, có phải cô nghe nhầm rồi không.

Nhìn vẻ mặt chắc chắn của y tá, Thời Sênh cũng nghi ngờ chẳng lẽ bản thân mình nghe nhầm rồi ư?

Nhưng chắc chắn là cô không nghe nhầm, bên ngoài quả thật có người đi lại.

Hôm sau, Thời Sênh mới biết tên của bệnh viện mà mình đang nằm, mẹ kiếp chính là cái bệnh viện mà có người nhảy lầu trong bản tin lần trước.

Ông là người ngoan ngoãn, ai lại đem ông tới bệnh viện này thế? Đứng ra đây, ông cam đoan sẽ không đánh chết hắn.

Ra viện, phải ra viện.

Thời Sênh đang chuẩn bị rung chuông gọi người thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một nam sinh lạ hoắc đi vào.

Thời Sênh tưởng hắn đi nhầm phòng, ai dè hắn lại tới trước mặt cô.

Thời Sênh trừng mắt, muốn gì hả?

Nam sinh dừng lại trước mặt cô, “Giờ tôi có thể ôm em rồi.”

WTF?

Đôi mắt Thời Sênh đảo một vòng, thử hỏi: “Quy Nguyệt?”

Nam sinh mím môi gật đầu.

“…” Mẹ kiếp, mẹ kiếp, hắn lấy đâu ra cái thân thể này thế hả, “Trang phục của anh ở đâu ra?”

“Bệnh viện.” Quy Nguyệt nghiêng đầu. “Em không vui à? Tôi có thể đổi cái khác.”

Quy Nguyệt nói xong định quay đi.

Đổi cái con khỉ!

“Quy Nguyệt, đứng lại!” Thời Sênh quát lớn một tiếng.

Quy Nguyệt nghe lời, dừng lại, quay đầu nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh tức giận thở hổn hển, “Anh mau… trả cái thân thể này về chỗ cũ cho em!”

“Tại sao?” Quy Nguyệt thắc mắc, “Tôi dùng thân thể của người khác thì sẽ không làm em bị thương nữa.”

Dùng thân thể của con người, tuy rằng vẫn hơi lạnh nhưng cũng sẽ không lạnh như khi hắn trực tiếp dùng thân thể của mình, sẽ không làm cô bị thương.

Hắn suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra cách này.

“Nhưng đây là cơ thể của người khác!” Thời Sênh nghiến răng, còn cố tình nhấn mạnh, “Người khác!”

Ai biết chủ nhân của cái thân thể này đã trải qua cái gì chứ?

[…] Hệ thống còn tưởng rằng Thời Sênh là do có chút lương tâm, ai ngờ điểm chú ý của cô lại ở chỗ khác, quả nhiên không thể đặt quá nhiều kỳ vọng vào Ký chủ cặn bã nhà mình.

“Em không vui à?”

“Không! Vui! Vẻ!” Thời Sênh nghiến răng.

“Oh.” Quy Nguyệt gục đầu xuống.

“Mau đi đi rồi quay về đây cho em!” Thời Sênh chỉ ra bên ngoài.

Quy Nguyệt ngẩng đầu, liếc nhìn Thời Sênh: “Tôi có thể ở cùng em không?”

Cùng ông nội nhà anh ấy.

Thời Sênh hung hăng trừng mắt với Quy Nguyệt, nếu không phải cái xác này của ông không xong thì ông đã nhảy dựng lên đánh chết cái đồ bại não nhà anh rồi.

Gương mặt xa lạ của Quy Nguyệt đầy vẻ vô tội.

Cuối cùng, Quy Nguyệt vẫn đem trả thân thể kia.

Sau đó hắn bay từ ngoài vào, trên người khoác một kiện áo cHoàng mới, đứng bên giường Thời Sênh, “Thật xin lỗi, tôi không nghĩ là sẽ tạo thành thương tổn lớn như thế cho em.”

“Em không tức giận chứ?”

“Sao em không nói gì?”

Thời Sênh cảm thấy huyệt thái dương vừa nhức vừa đau, cô thật sự muốn bóp chết hắn, thật sự!

Cô chỉ muốn im lặng ngủ thôi, sao lại khó như thế…”

“Tôi…”

Thời Sênh không nhịn được nữa, “Câm miệng, nếu không thì cút ngay.”

“Oh.” Quy Nguyệt lập tức ngậm mồm, không nói gì nữa, nhưng hắn lại nhìn chằm chằm vào Thời Sênh không rời mắt, trong mắt đôi khi vẫn hiện lên sát khí, Thời Sênh ngủ được mới là lạ!

Ngủ cái rắm ấy!

Ông muốn ra viện.

Thời Sênh nhớ tới việc chính liền rung chuông để y tá giúp mình làm thủ tục ra viện.

Cô muốn ra viện, y tá cũng không thể mạnh mẽ giữ lại, chỉ có thể làm thủ tục ra viện cho Thời Sênh. Thời Sênh thu thập đồ đạc, lập tức rời đi.

Truyền dịch một ngày, cơ thể Thời Sênh vẫn còn hơi yếu, lúc xuống giường, chân cô như nhũn ra, thân mình không ổn định, ngã nhào về phía trước.

Quy Nguyệt đỡ cô, Thời Sênh run rẩy một chút nhưng cũng không đẩy hắn ra.

Cô phải thích ứng, nếu không sau này làm sao ở chung với nhau được?

Thời Sênh cắn răng chịu đựng cái lạnh lẽo đó, “Đưa em rời khỏi đây.”

Quy Nguyệt như là trẻ nhỏ nhận được quà, “Ừ.”

Không biết Quy Nguyệt dùng cách nào mà người xung quanh không nhìn thấy cô, hắn giúp cô đi xuống lầu.

Lúc đi trên đường trong bệnh viện, trước mặt Thời Sênh đột nhiên có một vật nặng rơi xuống.

Chất lỏng ấm nóng rơi trên tay cô, chất lỏng sền sệt chảy dọc mu bàn tay xuống đất, từng giọt từng giọt máu đỏ rơi trên nền tuyết trắng như hoa đào nở rộ.

Bầu trời âm u, bông tuyết rơi từ trên cao xuống, toàn bộ thế giới như chỉ còn lại âm thanh tuyết rơi.

Chương 930: Ma vương vạn tuế (22)

Quy Nguyệt đỡ Thời Sênh lui lại mấy bước, hắn che mắt Thời Sênh, dùng thân thể ngăn trở thi thể trên mặt đất.

Thời Sênh ghê tởm không phải là thi thể mà là máu trên tay mình.

Quy Nguyệt nhanh chóng đưa Thời Sênh rời khỏi hiện trường, đi tới vườn hoa sau bệnh viện.

Quy Nguyệt đặt Thời Sênh lên ghế, quỳ một gối, bướng bỉnh lau tay cho Thời Sênh, dùng khăn sạch lau hết vết máu trên tay cô.

Sau đó lại dùng nước rửa tới mấy lần, sau đó hắn nắm tay Thời Sênh, ngửa đầu, nói một cách nịnh nọt: “Sạch rồi.”

“Ừ…” Thời Sênh cọ cọ mũi, “Hắt xì…”

Thời Sênh hắt hơi vài cái liên tục, chóp mũi ửng đỏ, vừa ngứa vừa khó chịu.

Quy Nguyệt bừng tỉnh, buông tay Thời Sênh ra, “Tôi… Không phải tôi lại làm em khó chịu đấy chứ?”

Vừa rồi hắn quá vui nên quên mất bản thân mình sẽ tạo thành hậu quả gì cho cô.

Thời Sênh xoa xoa mũi: “Không sao.”

“Thật không?”

Thời Sênh tức giận trừng mắt lại: “Giả đấy.”

Còn không bằng bóp chết hắn rồi gặp lại ở thế giới sau cho xong.

Quy Nguyệt không dám nói lời nào, sợ Thời Sênh lại đuổi hắn đi.

…

Người nhảy lầu là một cô gái, khoảng chừng 18 tuổi, nghe nói là tới bệnh viện phá thai, trước khi phá thai 10 phút thì chạy đi đâu không rõ.

Chờ phát hiện ra cô ấy thì đã nằm trên nền tuyết lạnh như băng rồi.

Cha mẹ của cô gái ấy cũng không biết con mình tới bệnh viện, nhận được điện thoại của cảnh sát mới biết con mình tuổi còn nhỏ mà đã mang thai.

Nhưng lúc này người đã chết, có truy cứu chuyện đó cũng chẳng được gì.

Mọi người bên cạnh cô gái đều không biết cô ấy mang thai, bệnh viện thì nói cô ấy tới đây một mình, tuy rằng tinh thần không tốt lắm nhưng cũng không tiêu cực tới mức muốn nhảy lầu tự tử.

Ai biết chỉ mới hơn mười phút mà một người đang sống sờ sờ đã chết đi rồi.

Người nhà của cô gái làm ầm lên ở bệnh viện, bắt bệnh viện phải cho một lời giải thích thỏa đáng. Lần trước bệnh viện đã truyền ra chuyện tương tự như thế nên truyền thông rất chú ý, cảm thấy bệnh

viện này có gì đó mờ ám nên cả ngày bao vây ở ngoài cổng.

Nếu không tại sao một người đang sống rất tốt lại đi nhảy lầu?

Bệnh viện khổ mà không thể giải thích, bọn họ chẳng làm gì cả, có quỷ mới biết vì sao những người này lại tới bệnh viện nhảy lầu.

Mà Thời Sênh đã sớm rời khỏi cái bệnh viện đầy thị phi đó, Quy Nguyệt đưa cô tới một căn biệt thự.

Biệt thự hơi cũ, rất nhiều đồ đạc, toàn là những đồ lâu năm, nhưng tất cả đều sạch sẽ, như thường xuyên có người tới quét tước vậy.

Quy Nguyệt đẩy cửa biệt thự ra, tuyên bố hào hùng, “Sau này đây sẽ là nhà của chúng ta, chỉ có tôi và em.”

Thời Sênh cứ cảm thấy câu nói này có có ý tứ nào khác nữa, nhưng dù thế nào cũng không có vấn đề gì hết.

“Tôi mang em đi xem phòng.” Quy Nguyệt hạ mũ xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, “Em sẽ thích.”

Thời Sênh nghi ngờ nhìn Quy Nguyệt mấy lần.

Quy Nguyệt đưa Thời Sênh lên lầu. Trên lầu hai có mấy phòng, Quy Nguyệt đưa Thời Sênh tới căn phòng cuối cùng.

Phòng rất lớn, nội thất cực kỳ hiện đại.

Nhưng mà…

Sao nhìn đám nội thất này quen mắt thế?

Thời Sênh nhớ tới những nội thất đột nhiên biến mất ở căn hộ cách vách căn hộ mà mình từng mua.

Thấy hình như cũng không khác lắm.

“Thích không?”

“Ha ha!” Thích ông nội anh đấy! Những thứ này đều là chuyển tới từ nhà người ta.

Quy Nguyệt gãi gãi đầu: “Không vui à?”

“Chúng ta đổi sang phòng khác.” Quy Nguyệt rời khỏi phòng đó, đi tới một căn phòng khác, phong cách bên trong hoàn toàn khác biệt.

“Không thích? Còn có…”

Xem hết các phòng xong, Thời Sênh im lặng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Anh ăn trộm của bao nhiêu nhà?”

“Tôi không trộm.” Quy Nguyệt lắc đầu, “Tôi mua.”

“Anh là một con ma, lấy đâu ra tiền?” Dùng tiền âm phủ mua chắc?

“Tôi dùng tiền của em mà.”

“Anh nói cái gì?” Hình như cô đã nghe thấy cái gì không đúng lắm, nghe thấy Quy Nguyệt nói hắn dùng tiền của cô mua.

Quy Nguyệt trả lời rất đương nhiên, “Tôi dùng tiền của em để mua.”

“Anh lấy tiền trong thẻ của tôi?” Câu này được Thời Sênh rít qua kẽ răng.

Quy Nguyệt gãi đầu, hỏi lại một cách vô tội, “Đồ của em không phải là của tôi sao?”

Mẹ!

Ai cho anh giả ngây thơ?

Thời Sênh dùng cái thân xác bệnh tật này của mình đánh Quy Nguyệt một trận.

Loại người này quả nhiên đáng đánh!

Dám lấy trộm tiền gửi ngân hàng của cô, còn không nói cho cô biết! Làm hại cô suýt chút nữa bị giữ lại ở bệnh viện.

Cô vẫn tưởng là cái tên não tàn Mộ Bạch kia làm. Ai ngờ hóa ra là hành động của con hàng ngu xuẩn này.

Cái này gọi là ngàn phòng vạn phòng nhưng lại không thể phòng cướp từ trong nhà.

“Trước đó tôi gặp khó khăn trong việc thuê phòng có phải do anh giở trò quỷ không?” Thời Sênh túm lấy áo Quy Nguyệt, âm trầm hỏi hắn.

“Tôi muốn em ở với tôi thì có gì sai ư?” Quy Nguyệt ngửa đầu, biểu tình còn rất kiêu căng.

Có gì sai ư? Muốn cùng ở với ông đây nên anh làm cho ông không có nhà để về? Ai dạy cho anh cái trò công lược này hả?

Thời Sênh hận không thể bóp chết hắn, tức quá nên lại đánh Quy Nguyệt thêm một trận nữa.

Quy Nguyệt không đánh trả, để mặc cô đánh, còn hỏi một cách quan tâm: “Tay có bị đau không?”

Cơn tức của Thời Sênh lập tức lui xuống, ném hắn ra, ngồi bệt xuống nền nhà, tức chết cô mất.

Quy Nguyệt như không có việc gì, đứng lên, lo lắng nói: “Nền đất lạnh lắm, đừng ngồi dưới đất.”

Thời Sênh oán hận trừng mắt với hắn, Quy Nguyệt rụt lui về sau, có một chút ấm ức.

“Tiền của em nhiều như thế mà anh dùng hết rồi hả?” Mấy cái thẻ của cô cộng lại ít nhất cũng một trăm ngàn. Hắn mua mấy thứ này sao có thể hết tiền được.

Ai ngờ Quy Nguyệt lại thật sự gật đầu: “Ừ.”

Thời Sênh: “…” Rốt cuộc ai cho anh mặt mũi, đã vậy mà còn không biết xấu hổ thừa nhận nữa.

“Tiền của tôi không dùng được.” Quy Nguyệt lấy ra một cái thẻ đưa cho Thời Sênh, lấy lòng dâng lên trước mặt cô, “Tôi có rất nhiều tiền, em đừng tức giận, tôi cho em hết.”

Cái thẻ kia có dạng Thời Sênh chưa nhìn thấy bao giờ, nền có màu xám, ở giữa in mấy chữ to Ngân Hàng Vãng Sinh. Phía dưới là một chuỗi con số, phỏng chừng là ID của thẻ.

Đây là thẻ ngân hàng của Âm phủ?

Hiện tại Âm phủ cũng tiên tiến như thế, đã học được quẹt thẻ rồi à?

Không! Đây không phải trọng điểm.

Tiền của nhân gian với âm phủ không thể trao đổi, đưa cho ông thì cũng dùng được cái lông gì! Ông đâu phải ma! Lật bàn!

Đại khái là Quy Nguyệt biết việc mình lấy tiền của Thời Sênh làm cho cô cực kỳ tức giận, vì thế hắn không dám trêu chọc cô nữa, Thời Sênh nói gì hắn liền làm cái đó.

“Em có đói không?” Quy Nguyệt đứng ở bên cạnh Thời Sênh, nhìn cô chơi game, “Cơ thể em còn chưa khỏe, chơi ít thôi…”

Quy Nguyệt thấy ánh mắt cảnh cáo của Thời Sênh nên lại nuốt mấy lời vào bụng, lảng sang chuyện khác, “Tôi đi làm chút đồ ăn cho em.”

Hắn xoay người ra khỏi phòng, vài giây sau lại quay trở vào, “Em thích ăn cái gì.”

“Gì cũng được.”

“Không có món nào tên là Gì cũng được mà.” Hắn đã xem thực đơn, chưa từng thấy món nào có tên như thế.

Thời Sênh xử lý con boss cuối cùng xong, nhận được phần thưởng vượt ải rồi mới nhìn Quy Nguyệt, khóe miệng cong lên, “Anh làm gì em cũng thích ăn.”

Mắt Quy Nguyệt sáng lên, “Thật ư? Vậy là em thích tôi, nguyện ý ở bên tôi sao?”

Thời Sênh: “…” Đột nhiên không muốn tán tỉnh hắn chút nào.

Chương 931: Ma vương vạn tuế (23)

Quy Nguyệt là người cực kỳ cố chấp, nếu Thời Sênh không nói rõ tên món ăn thì hắn sẽ không nấu.

Ở mỗi thế giới khác nhau, tính cách của Phượng Từ cũng sẽ thay đổi, hơn nữa càng ngày càng quỷ quái, cứ tiếp tục như thế này thì sớm muộn gì cô cũng phải bỏ hắn mất.

Được rồi, cũng chỉ là muốn như thế mà thôi.

Còn bảo cô phải vứt bỏ hắn thật…

Cô không làm được.

Quy Nguyệt là ma, Thời Sênh cũng không hiểu lắm vì sao hắn lại có khả năng nấu ăn, tuy rằng không phải rất ngon nhưng so với cô mà nói thì đã là cấp bậc đại thần rồi.

[…] Ký chủ vĩnh viễn cũng không có khả năng nấu ăn.

Quy Nguyệt không cần ăn cơm. Hắn nhìn Thời Sênh ăn với ánh mắt nóng rực, giống như Thời Sênh chính là một món ăn mà hắn muốn nuốt vào bụng vậy.

Thời Sênh ăn vèo vèo xong bữa cơm lại tiếp tục chơi game.

Quy Nguyệt tự giác thu thập bát, đại khái là sợ Thời Sênh chạy mất nên cố ý đưa cô tới ngồi cạnh phòng bếp.

Thời Sênh ở biệt thự nghỉ ngơi. Quy Nguyệt hoàn toàn không cho cô đi ra ngoài. Lúc đầu cô còn tưởng con hàng này muốn cô dưỡng sức khỏe, sau đó mới phát hiện hắn muốn nhốt mình lại.

Thời Sênh nhận ra câu nói đầu tiên khi hắn đưa mình tới đây là có ngụ ý gì.

Quy Nguyệt thu thập mọi thứ xong xuôi, đi tới trước mặt Thời Sênh, xoay người muốn ôm cô.

Thời Sênh nhanh nhẹn đưa tay ngăn hắn lại: “Đừng động vào em.” Cô cũng không muốn trở thành cột băng, hơn nữa giờ cô cũng không muốn cho hắn ôm mình.

Lại dám nhốt bản cô nương.

Ba ngày không đánh liền leo nóc nhà lật ngói luôn.

Quy Nguyệt thất vọng hạ tay xuống, trong mắt hiện lên vài phần ấm ức, “Có phải em chán ghét tôi đúng không?”

Thời Sênh: “…” Lại bắt đầu cố tình sinh sự.

#Khả năng ta gặp nữ chính rồi, làm sao đây, online chờ, rất gấp#

“Không.” Thời Sênh nhìn Quy Nguyệt. “Em không chán ghét anh.”

“Vậy em cho tôi ôm một chút đi, chỉ một chút thôi, rất nhanh, em sẽ không thấy lạnh đâu.” Quy Nguyệt được một tấc lại muốn lấn thêm một thước.

Hắn thích hương vị trên người cô, thích nhiệt độ trên cơ thể cô, thích

cô…

Thích hết thảy của cô.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, “Chỉ một chút thôi đấy.”

Khóe miệng Quy Nguyệt cong lên, đôi mắt trong veo chỉ có thân ảnh của một mình cô, giống như trong thế giới của hắn cũng chỉ có mình cô.

Cô là toàn bộ thế giới của hắn.

Quy Nguyệt vươn tay, kéo Thời Sênh ôm vào lòng, đại khái một giây sau đã buông cô ra. Tuy rằng hắn rất muốn ôm chặt lấy cô, nhưng hắn rất lo lắng rằng cơ thể của cô không chịu nổi.

Quy Nguyệt ngồi xổm xuống, gằn từng chữ một: “Tôi rất thích em, tôi muốn ở bên em, dù em có đồng ý hay không, em cũng không thể rời khỏi tôi, em hiểu không?”

Thời Sênh bấm điện thoại: “Nếu em nói em không muốn thì sao?”

Trong mắt Quy Nguyệt hiện lên ánh sáng, giọng hắn trầm thấp: “Vậy chúng ta sẽ cùng nhau biến mất.”

Hắn đứng lên, xoay người rời đi, giọng rất kiên quyết, “Tôi sẽ không buông tha em, cho nên em cũng đừng nghĩ rời khỏi tôi.”

Tim Quy Nguyệt run rẩy, hắn nghĩ cô đã tiếp nhận mình rồi, nhưng kết quả lại không phải như thế.

Sau lưng yên lặng không một tiếng động, mỗi một bước đi đều là một bước giày vò, chắc chắn là cô đang tức giận, giờ hắn xin lỗi thì cô có

tha thứ cho hắn không.

Quy Nguyệt càng nghĩ càng hoảng hốt, hắn dừng chân lại, dừng tại chỗ một hồi lâu, thong thả xoay người.

Đúng lúc hắn xoay người lại, có người ôm lấy hắn, hương vị quen thuộc làm hắn bối rối, hắn nghe thấy cô nói: “Em đồng ý.”

Vừa rồi còn bụi gai trải rộng, trời đầy băng tuyết, nháy mắt đã lại thành xuân về hoa nở.

Thời Sênh buông Quy Nguyệt ra, xoa xoa cánh tay như đã đóng thành băng, “Nhưng anh muốn trói buộc em trong cái lồng giam vàng son là không được. Đương nhiên nếu anh yêu cầu em tạo cho anh một cung điện bằng vàng thì em lại rất sẵn lòng.”

Cô có thể yêu chiều hắn, có thể cho hắn chiếm hữu, nhưng không thể cho hắn khống chế mình.

Đây là điều mà cô không cho phép, cũng là một khả năng tuyệt đối không bao giờ xuất hiện.

“Vậy là em sẽ ở bên tôi đúng không?” Quy Nguyệt trợn trừng mắt, thật thà hỏi.

Thời Sênh hơi hơi gật đầu.

“Được, tôi đồng ý.”

Quy Nguyệt mắt môi cong cong, nụ cười nhè nhẹ trên mặt đủ để làm chúng sinh điên đảo. Anh có thể dâng lên cô hết thảy, bao gồm cả sinh mạng của mình.

“Có lẽ một ngày anh sẽ hối hận.”

“Tôi tin là sẽ không bao giờ có ngày đó.”

Hối hận cũng vô dụng, đã lên thuyền giặc rồi thì sao có thể xuống dễ dàng như thế, chết cũng không thể.

…

Thời Sênh bị Quy Nguyệt giữ lại vài ngày, sự kiện ở bệnh viện cũng đã qua thời gian nóng sốt.

Bệnh viện không muốn làm to chuyện này, vì liên tục nhận phải chê trách, phê bình nên cuối cùng bệnh viện phải gánh tiếng xấu, còn phải bồi thường cho cha mẹ của cô gái kia một chút tiền.

Tục ngữ nói, có tiền mua tiên cũng được, cha mẹ của cô gái trẻ ấy cầm tiền rồi nên cũng không tiếp tục gây sự với bệnh viện nữa.

Không có ai làm ầm ĩ, truyền thông cũng sẽ không chú ý nữa, cứ thế chuyện này dần dần lắng xuống.

“Bệnh viện kia…” Quy Nguyệt thấy Thời Sênh xem tin tức về bệnh viện thì nhỏ giọng nói một câu, “Trong đó có cái gì đó hơi kỳ quái.”

“Hửm? Cái gì kỳ quái cơ?”

“Không thể nói rõ ràng được.” Quy Nguyệt nhíu mày, “Nhưng không phải thứ tốt lành gì.”

Thời Sênh trợn trắng mắt nhìn Quy Nguyệt một cái, nói thế mà cũng nói.

“Nếu em cảm thấy hứng thú thì tôi sẽ chộp thứ đó về cho em chơi.” Quy Nguyệt nhìn Thời Sênh vẻ nịnh nọt.

Chộp tới… cho em… chơi?

Mặt Thời Sênh tối sầm lại, làm một cô gái xinh đẹp, sao cô có thể chơi đùa với mấy thứ lai lịch không rõ ràng chứ?

Còn nữa, làm bạn trai mà lại thế à? Còn định bắt mấy thứ linh tinh về cho bạn gái chơi?

Mẹ nó, não tàn!

[…] Quả thật là sẽ không chơi đâu mà sẽ chém chết.

“Em không thích thì tôi không bắt nữa.” Quy Nguyệt rất giỏi nhìn sắc mặt, thấy vẻ mặt Thời Sênh không đúng liền lập tức đổi giọng.

Thời Sênh thu dọn đồ đạc, đứng dậy, “Em ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?” Quy Nguyệt bay theo Thời Sênh.

“Mua đồ.”

“Tôi cũng muốn đi.”

Thời Sênh: “…”

Ngẫm lại, với trình độ tiêu tiền quỷ dị của Quy Nguyệt, Thời Sênh cảm thấy sau này chính mình phải giấu kín thẻ ngân hàng, nếu không để tên bại gia này thấy được, chắc cô lại sớm phải cạp đất mà ăn.

Ngày đó, Thời Sênh bị Quy Nguyệt cướp khỏi bệnh viện, quần áo

tắm rửa ở trong không gian cũng có, nhưng không có đồ lót, cô chỉ có thể đi mua.

Khu bán nội y rất lớn, Quy Nguyệt bay vào theo Thời Sênh, ánh mắt bình tĩnh đảo một vòng quanh các gian hàng.

Hắn trực tiếp cầm lấy một cái áo lót, đưa tới trước mặt Thời Sênh: “Cái này đẹp!”

Thời Sênh: “…”

Mẹ nó, bại não!

Thời Sênh lập tức cướp lại đồ lót trên tay hắn, “Không được động lung tung.”

Hắn đang ẩn thân, nhưng mấy thứ này không phải, người bên ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy thứ này đột nhiên bay tới đây.

“Em không thích loại này à?” Quy Nguyệt căn bản không hề nghe, lại bay sang bên khác, cầm đồ lên hỏi: “Cái này thì sao?”

Nhân viên bán hàng bên kia đã chú ý tới bên này có người, buông đồ trong tay ra để quan sát, đột nhiên nhìn thấy một cái áo lót bay bay giữa không trung, cô ta hét ầm lên.

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều vây lại, “Làm sao thế?”

“Bên đó… bên đó có áo lót bay tới đây.”

“Hả? Cái gì mà áo lót bay đến đây? Cô nói nhảm cái gì thế?”

Những người khác nhìn về phía nhân viên cửa hàng chỉ, chỉ thấy

một cô gái đang lựa chọn nội y, làm gì có cái gì mà đồ lót bay chứ.

“Tối hôm qua cô đi đâu chơi về muộn, còn chưa tỉnh ngủ à? Đừng hô bậy nữa, dọa tới khách mà bị mắng là thảm đấy.”

Nhân viên bán hàng nhìn qua chỗ Thời Sênh mấy lần, lại dụi dụi mắt, đáy lòng thấy kỳ quái, chẳng lẽ cô ta bị viễn thị thật?

Chương 932: Ma Vương vạn tuế (24)

Thời Sênh không dám nấn ná, tùy tiện chọn hai cái rồi đi ra tính tiền.

Quy Nguyệt bị Thời Sênh trừng mắt phải ra ngoài đứng, cúi đầu như đứa trẻ gây ra lỗi lầm.

Một đôi tình nhân đi qua, Quy Nguyệt quay đầu nhìn theo bóng dáng hai người họ, không biết đang nghĩ cái gì.

Thời Sênh đi ra, hắn lập tức thu lại tầm mắt, bay tới, “Không phải tôi lại chọc giận gì em đấy chứ?”

“Anh là ma, anh động vào mấy thứ này sẽ làm cho những người khác để ý, hiểu không?”

Quy Nguyệt nghiêng nghiêng đầu, chỉ vào đôi tình nhân vừa đi qua, “Tôi để bọn họ nhìn thấy tôi là có thể cùng đi dạo phố với em đúng không?”

Tên bại não này lại muốn mượn xác người khác sao?

“Không phải anh nói chỉ cho một mình em được thấy anh sao?” Tuyệt đối không thể để hắn nhập vào xác người khác được.

Quy Nguyệt nhìn đôi tình nhân bên đó, lại nhìn Thời Sênh, có chút rối rắm, “Nhưng mà… Tôi muốn giống như bọn họ.”

Chỉ cần có người nhìn thấy hắn là hắn có thể giúp cô xách đồ, giúp

cô lựa chọn đồ, giúp cô làm rất nhiều việc một cách quang minh chính đại.

Thành ma sẽ có bộ dáng của ma, không có việc gì đi học người làm cái gì!

Thời Sênh đảo mắt, “Anh phải cởi áo cHoàng ra mới được.”

Bảo Quy Nguyệt cởi áo cHoàng ra, hắn liền ngượng ngùng, “Thôi tôi cứ thế này đi, chỉ để một mình em nhìn.”

“Ngoan.”

Quy Nguyệt hơi buồn bực nhưng được Thời Sênh an ủi nên tâm tình mới dần dần bình thường trở lại.

…

Thời Sênh trở về biệt thự, từ xa đã nhìn thấy Khúc Diệu ngồi xổm bên ngoài, váy trắng xòe ra.

Trong đầu Thời Sênh liền nhảy ra một câu văn.

Thật là một bông sen trắng tuyệt đẹp!

Có ma xa lạ xuất hiện, lệ khí trên người Quy Nguyệt tràn ra, nâng tay vung về phía Khúc Diệu. Khúc Diệu còn chưa kịp ngẩng đầu thì cả người đã bay ra ngoài.

“Quý Lưu Huỳnh…” Khúc Diệu hoảng sợ hét lên một tiếng.

Quy Nguyệt dường như muốn giết chết Khúc Diệu, bàn tay hướng ra ngoài, thong thả khép lại, Khúc Diệu khó chịu muốn lui lại, thân hình

bắt đầu ẩn hiện.

“Quý Lưu Huỳnh…” Giọng Khúc Diệu bị gió át đi, cô ta chỉ kêu tên cô, cũng không nói bất cứ cái gì khác.

Thời Sênh đè tay Quy Nguyệt xuống.

Quy Nguyệt nghiêng đầu nhìn cô, mái tóc che đi sát ý trong đáy mắt, khi Thời Sênh chạm vào, chúng liền rút lui như thủy triều.

“Thu tay lại đi.”

“Tại sao?” Quy Nguyệt khó hiểu, “Cô ta tự tiện xông vào địa bàn của tôi, tôi giết cô ta là đúng mà.”

Thời Sênh: “…” Người ta là nữ chính đại nhân! Đâu phải người anh muốn giết là giết được.

Thời Sênh nhìn chằm chằm Quy Nguyệt không nói gì, Quy Nguyệt cũng không thu tay lại, chỉ đứng nhìn Thời Sênh.

Khúc Diệu ở đằng xa chỉ muốn chửi bậy một câu, mẹ kiếp, các người đang làm gì thế hả? Rốt cuộc là muốn giết chết tôi hay là không đây, có thể cho một câu trả lời thoải mái được không?

Cuối cùng, Quy Nguyệt thỏa hiệp, thu tay về trong áo cHoàng, có chút không vui, “Muốn ôm một cái.”

Thời Sênh duỗi tay ôm một chút: “Vào nhà đi.”

“Oh.” Quy Nguyệt liếc nhìn Khúc Diệu ngã sóng soài trên mặt đất, chần chừ một chút rồi đi vào trong biệt thự.

Thời Sênh đi tới gần Khúc Diệu, “Không phải cô đã nói là sẽ coi như người xa lạ sao? Tới tìm tôi làm gì?”

Sắc mặt Khúc Diệu trắng bệch, chật vật nói: “Tôi không biết tìm ai cả.”

Cô là người duy nhất cô ta có thể nghĩ tới.

“Sao cô lại tìm được tôi?” Chỗ này tuy không quá hẻo lánh nhưng cũng không dễ dàng tìm thấy, huống chi ở đây còn một tên Ma Vương nữa.

Khúc Diệu dùng ống tay áo lau lau mặt, sau đó ôm mặt ngồi xuống, “Tôi nghe được từ chỗ Lệ Thừa Vân.”

Lệ Thừa Vân?

Nam chính đại nhân sao lại biết cô ở đây? Muốn làm gì đó sao?

“Vào nhà rồi nói.” Thời Sênh nhấc chân đi vào trong biệt thự.

Khúc Diệu lắc lư đứng lên, có hơi sợ hãi căn biệt thự này, nhưng ngẫm lại tình cảnh của bản thân, cô ta cắn răng một cái rồi đi theo Thời Sênh tiến vào.

Quy Nguyệt đang ở trong bếp nấu nướng, Khúc Diệu vừa vào đã ngửi thấy mùi thơm.

Cảm xúc kinh ngạc nháy mắt lấn át sự sợ hãi.

Không ngờ cô lại thấy con ma kia vào bếp?

Cô có bị hoa mắt không vậy?

Khúc Diệu đảo tròn mắt, mặc kệ cô nhìn ngang hay liếc dọc thì vẫn có thể hiểu được là mình không hoa mắt, con ma làm cô sợ chết khiếp kia lại đang nấu ăn ở trong bếp.

“Cô và hắn?” Khúc Diệu bay tới đối diện Thời Sênh, chỉ chỉ về phía phòng bếp.

“Không nên hỏi thì đừng hỏi.” Thời Sênh nhẹ nhàng liếc nhìn cô ta một cái.

Cánh môi Khúc Diệu giật giật, áp chế sự tò mò của bản thân xuống.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Trừ ma vệ đạo] Thanh âm của Hệ thống đột ngột vang lên.

Trừ ma vệ đạo là cái quỷ gì?

[Manh mối mấu chốt nằm trên người Khúc Diệu, mời Ký chủ tự thăm dò. Nhiệm vụ không thể từ chối, nếu Ký chủ từ chối, Hệ thống có quyền mạnh mẽ dịch chuyển Phượng Từ rời đi.]

Thời Sênh: “…” Sao mi không lên trời đi?

[…] Không dám, Ký chủ chiếm lấy bầu trời từ lâu rồi.

Đúng vậy, nó là Hệ thống nhát gan như thế đấy, ai bảo hiện tại nó đang ở trong tay giặc chứ?

Thời Sênh thu liễm cảm xúc, nhíu mày nhìn Khúc Diệu, “Nói đi, tìm tôi làm gì?”

Khúc Diệu chần chừ một chút rồi mới chậm rãi nói chuyện.

Ngày đó, sau khi rời khỏi bệnh viện, cô ta gặp một người phụ nữ ở ngay bệnh viện đó, người kia cũng nhìn thấy cô ta.

Người phụ nữ đó còn tự xưng là mẹ của cô ta nữa.

Từ nhỏ Khúc Diệu đã đi theo anh trai Khúc Tĩnh sinh sống, chưa từng gặp ba mẹ của mình. Trước đây cô cũng từng hỏi qua nhưng Khúc Tĩnh không trả lời.

Có một lần lỡ miệng, Khúc Tĩnh nói cho cô biết, ba mẹ bọn họ đều chết cả rồi.

Lần này, đột nhiên gặp người phụ nữ kia, bà ta lại nói với cô rằng mình chính là mẹ của cô. Năm đó bất đắc dĩ bà ta mới phải giao con cho một người bạn chăm sóc. Ai ngờ người bạn đó sau này cũng gặp chuyện không may và qua đời.

Bà ấy đi tìm cô nhưng cũng không tìm được người.

Đến bây giờ mới biết được là cô đã chết.

Khúc Diệu nửa tin nửa ngờ. Ban đầu cô cũng không tin người phụ nữ đó, nhưng người phụ nữ đó nói ra được một số đặc điểm trên người cô.

Có một dấu hiệu rất kín đáo, ngoại trừ người thân ra thì không ai biết cả.

Hơn nữa, gương mặt cô và người phụ nữ đó cũng khá giống nhau. Tuy nhiên tất cả những điều này cũng không thể khiến Khúc Diệu tin tưởng hoàn toàn được.

Đến khi người phụ nữ kia lấy được tóc của cô từ chỗ Khúc Tĩnh, đem đi xét nghiệm DNA thì Khúc Diệu mới hoàn toàn tin tưởng.

Người phụ nữ hỏi Khúc Diệu chết như thế nào, Khúc Diệu không biết rõ cái này nên không trả lời được.

Người phụ nữ đó rất chú ý tới cái chết của cô, vẫn luôn muốn cô cố gắng nhớ lại xem rốt cuộc cô chết như thế nào.

Lúc đầu Khúc Diệu nghĩ là bà ấy quan tâm tới mình nên mới như thế, nhưng sau phát hiện ra căn bản không phải như vậy.

Người phụ nữ đó có liên hệ với Lệ Thừa Vân. Khúc Diệu tận mắt nhìn thấy hai người họ gặp gỡ, cũng nghe được bọn họ nhắc tới Thời Sênh, nghe được địa chỉ nơi cô đang ở, cô ta liền ghi nhớ theo bản năng.

Khúc Diệu biết rất rõ rằng Lệ Thừa Vân muốn lợi dụng mình. Sau đó cô lại phát hiện người mẹ mà mình vừa tìm được có liên hệ với người đàn ông muốn lợi dụng mình, trong lòng Khúc Diệu bắt đầu đề phòng bà ta.

Không bao lâu sau, người phụ nữ bắt đầu ép cô uống một thứ rất kỳ quái, nói là có thể giúp cô khôi phục ký ức.

Khúc Diệu không dám uống, có một lần cô đổ trộm đồ uống đi đã bị bà ta bắt gặp.

Tuy rằng cô lấy lý do lấp liếm qua được nhưng từ đó về sau, người phụ nữ kia bắt đầu giám thị cô, lần nào cũng phải tận mắt nhìn thấy cô uống xong mới buông tha.

Thứ đồ uống đó không có mùi vị gì, uống vào thấy hơi chua, uống

xong cũng không có cảm giác gì khác lạ.

Lúc đầu Khúc Diệu còn thấy yên tâm, nhưng về sau, khi cô đã uống rất nhiều vào người rồi, cô phát hiện ra mình bắt đầu quên đi một số chuyện.

Chương 933: Ma vương vạn tuế (25)

Từ khi phát hiện ra điều này, Khúc Diệu cảm thấy bản thân không thể tiếp tục ở lại nữa, cho nên thừa dịp người phụ nữ kia không ở cạnh liền chạy đi.

Đang trong lúc không biết phải làm gì tiếp theo, cô nhớ tới địa chỉ mà Lệ Thừa Vân từng nói ra.

Cho nên lúc này mới tìm tới đây.

“Nói cách khác, có một người đàn bà tự xưng là mẹ cô, hợp tác với Lệ Thừa Vân có ý muốn hại cô?” Thời Sênh tổng kết lại một câu.

Nam chính đại nhân muốn làm gì nhỉ?

Không chiếm được nữ chính nên hóa đen luôn à?

Khúc Diệu ngồi trên sofa vẻ sa sút, giọng lí nhí, “Ngay từ đầu khi biết bà ấy là mẹ mình, tôi đã rất vui.”

Không có ai không khát khao tình thương của mẹ, cô cũng khát khao điều đó.

“Vậy nên khi cô phát hiện ra bà ta có ý đồ khác với mình, trong lòng cô vẫn mong chờ chuyện bà ấy làm vậy là có nỗi khổ hay cảm thấy là bà ấy không muốn hại mình?” Giọng của Thời Sênh có một chút ác ý.

Khúc Diệu lắc đầu, đau khổ đáp: “Tôi không biết… Tôi không biết…”

“Vậy giờ cô định thế nào?”

Khúc Diệu vẫn cứ lắc đầu. Nếu cô ta có biện pháp thì đã không tìm tới đây, giờ cô ta đã coi như… cùng đường rồi.

Khúc Diệu cũng không hiểu tại sao lúc đó lại nghĩ tới Quý Lưu Huỳnh nữa.

Có lẽ trực giác trong đáy lòng mách bảo rằng cô ấy sẽ có cách.

Dù sao cô chưa bao giờ thấy Thời Sênh tỏ ra kích động bao giờ. Lúc nào cô ấy cũng tỏ ra bình tĩnh, giống như chẳng có chuyện gì được coi là đáng để tâm trong mắt cô ấy.

Thời Sênh nghĩ tới cái nhiệm vụ phụ tuyến Trừ ma vệ đạo kia, phiền muộn day day trán, “Cô thật sự không nhớ rõ mình chết như thế nào à?”

Nữ chính tự nhiên chết đi một cách khó hiểu, chắc chắn là có nguyên do.

Hơn nữa, nguyên nhân này cũng rất quan trọng, bình thường sẽ chỉ đề cập tới ở cuối truyện mà thôi.

Hiện tại cốt truyện cô đang tiếp nhận đã là bản cũ, loại chuyện như thế này sẽ không được nêu lên trong cốt truyện.

Khúc Diệu nhíu đôi mày liễu, tựa như cố gắng tự hỏi: “… Tôi, tôi không biết.”

Rốt cuộc là cô chết như thế nào nhỉ?

Tại sao cô chẳng nhớ gì cả…

Thời Sênh nghĩ nghĩ, lại đổi cách hỏi, “Cô nhớ được bao nhiêu chuyện về mình lúc trước khi biến thành cái dạng này?”

Khúc Diệu ôm đầu, chậm rãi nói: “Tôi nhớ rõ… Hôm đó là sinh nhật tôi… Đúng, sinh nhật của tôi, anh trai tôi tổ chức một bữa tiệc, hình như tôi đã… uống rượu, rất nhiều người… rất ầm ĩ… Sau đó, sau đó tôi không nhớ rõ nữa, đến khi tôi có lại ý thức thì đã biến thành cái dạng này rồi.”

Khúc Diệu lắc lắc đầu, cô thật sự không nhớ rõ rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ đột nhiên như ở cách cô rất xa.

“Ăn cơm.” Quy Nguyệt bê đồ ăn ra bàn, gọi Thời Sênh một câu, đại khái là vì Khúc Diệu ở đây nên hắn cũng không cởi áo cHoàng ra.

Khúc Diệu không cần ăn cơm nên cô ta ngồi rối rắm trên sofa một mình. Quy Nguyệt và Thời Sênh ăn cơm. Đương nhiên, toàn bộ bữa cơm hắn cũng chỉ ngồi nhìn cô chằm chằm.

“Tôi không thích cô ta ở lại đây.” Quy Nguyệt thấy Thời Sênh ăn gần no rồi mới mở miệng phát biểu ý kiến của mình.

Cho phép đứa con gái này tiến vào địa bàn của mình đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi.

Thời Sênh lườm hắn một cái, “Em cũng không tính để cô ta ở lại đây.”

Ai dám thu nhận nữ chính đại nhân loạn lên như thế chứ, đặc biệt là kiểu nữ chủ tự mang nhiều tình tiết bí hiểm như này.

Quy Nguyệt rất hài lòng, “Ăn no chưa, muốn ăn thêm một chút nữa không?”

Thời Sênh buông bát đũa xuống, còn ợ lên một cái, “Anh đang nuôi heo đấy à?”

“Ừ, nuôi béo một chút thì tôi có thể ôm em lâu hơn một chút.” Quy Nguyệt gật đầu thật thà.

Thời Sênh ngẩn ra, “Kiểu lý luận gì thế hả?”

Quy Nguyệt thành thực trả lời, “Trên mạng nói, mỡ nhiều chịu rét tốt.”

Thời Sênh quả thực muốn tát cho tên bại não này một phát chết tươi.

Khí lạnh của hắn là loại bình thường sao? Có nhiều mỡ thế nào cũng không ngăn nổi!

“Đừng có đọc mấy cái tin vịt đó nữa.”

Quy Nguyệt nhíu mày, “Không được à?” Không phải người ở trên mạng đều nói làm thế rất có tác dụng sao?

Thời Sênh không muốn thảo luận với hắn vấn đề đầy tính học thuật này, “Đi rửa bát, đi rửa bát đi.”

…

Tin tức mà Khúc Diệu cung cấp quá ít điểm hữu dụng, Thời Sênh cũng không phân tích được gì, chỉ có thể đuổi Khúc Diệu ra ngoài trước, bảo cô ta nghĩ thêm được gì rồi hãy tới.

Khúc Diệu ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, cô ấy lại đuổi mình ra ngoài

như thế sao?

Khúc Diệu đã từng được nếm qua thủ đoạn của Thời Sênh, huống chi trong đó còn có một con ma khiến cho cô ta rất sợ hãi, cô ta không dám tùy tiện xông bừa vào.

Nhưng Khúc Diệu cũng không dám rời khỏi biệt thự, chỉ có thể ngồi xổm ở ngoài cửa.

Khúc Diệu cố gắng nghĩ lại xem rốt cuộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì. Thời gian cứ thế trôi qua, tới nửa đêm về sáng, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, Khúc Diệu xoa xoa cánh tay, sao lại lạnh thế này?

Không đúng…

Cô đâu có cảm giác lạnh.

Ý thức hơi mơ hồ của Khúc Diệu lập tức tỉnh táo hẳn, cô đứng lên, nhìn về phía bóng đêm.

Đèn điện bên ngoài biệt thự làm cho không gian nơi này trở thành một hình vòng cung mờ ảo, bóng tối dần dần ăn mòn vòng ánh sáng đó.

Đó là cái gì vậy?

Khúc Diệu lao vào trong biệt thự theo bản năng. Nhưng cô vừa quay người liền đụng phải cánh cửa, giống hệt mọi lần, đều không vào được.

Tốc độ ăn mòn của bóng tối rất nhanh, trong nháy mắt đã tới bậc tam cấp đi lên biệt thự, ngoại trừ đèn ở trước cửa lớn của biệt thự ra,

xung quanh đã không còn ánh sáng gì hết.

Xung quanh đều tối đen như mực.

“Quý Lưu Huỳnh, Quý Lưu Huỳnh…” Khúc Diệu há miệng gào lên.

Bóng tối đã bò lên cầu thang, Khúc Diệu có thể cảm giác được sự lạnh lẽo càng lúc càng sâu, trong lòng không ngừng bùng lên sự khủng hoảng.

“Quý Lưu Huỳnh…” Giọng Khúc Diệu run rẩy. Trong bóng tối, cái giọng thì thào của cô càng trở nên nỉ non.

“Nửa đêm nửa hôm, cô gọi hồn à?”

Cửa biệt thự mở ra, Thời Sênh đứng trước cửa, ánh mắt liếc qua bóng đêm bên ngoài, hừ nhẹ một tiếng, “Có chút chuyện nhỏ mà cô cũng đã bị dọa thành như thế rồi sao?”

Nữ chính tiểu thuyết thần quái sao lại dễ bị dọa như thế?

Khúc Diệu chỉ vào bóng tối càng lúc càng gần, ngón tay hơi run lên, “Cái này… cái này…” Mà gọi là có chút chuyện nhỏ sao?

Thời Sênh bĩu môi coi thường, ra khỏi biệt thự, thiết kiếm xuất hiện, chém thẳng về phía trước.

Một cỗ kiếm khí phóng ra, bóng tối đang bò dần lên cầu thang vội vàng rút đi như thủy triều.

Khúc Diệu trừng mắt há miệng nhìn kiếm trong tay Thời Sênh.

Đây không phải lần đầu cô ta nhìn thấy thanh kiếm này, nhưng lần

trước cô ta chưa kịp nhìn kỹ, cũng không biết nó có lợi ích gì.

Khúc Diệu nuốt nước bọt một cách khó khăn, “Đó là cái gì vậy?”

“Làm sao mà tôi biết được?” Thời Sênh thu kiếm lại.

Khúc Diệu: “…” Thế cái tư thế như đã định liệu từ trước kia của cô là như thế nào?

Thời Sênh nhìn về phía bóng tối ở đằng xa, đột nhiên nhấc chân đi xuống cầu thang.

“Không được đi.” Quy Nguyệt đột nhiên hiện ra trước mặt Thời Sênh, ngăn trở đường đi của cô, “Rất nguy hiểm.”

“Hoặc là cùng đi, hoặc ở yên đây.” Thời Sênh nói rất bình tĩnh, “Anh chọn cái nào?”

“Cùng đi.” Kỳ thật hắn muốn giữ cô ở lại chỗ này, nhưng ngẫm lại, với tính cách của cô thì chắc chắn không được.

Vậy thì chỉ đành đi cùng nhau.

Nhìn theo bóng dáng của Quy Nguyệt và Thời Sênh, Khúc Diệu cảm thấy lạnh hết cả người, cô vội vàng đuổi theo hai người họ.

Có người ở bên còn tốt hơn một mình đợi ở chỗ này.

Chương 934: Ma vương vạn tuế (26)

Đi dọc con đường nhỏ dẫn ra bên ngoài biệt thự, Thời Sênh và Quy Nguyệt song song bước đi chậm rãi bên nhau, không hề sốt ruột.

Xung quanh cũng chỉ có một căn biệt thự này, phải đi hết con đường nhỏ mới có thể nhìn thấy biệt thự khác.

Khúc Diệu đi ở đằng sau họ, cứ có cảm giác những chạc cây lay động trong đêm như những con quái vật đang giương nanh múa vuốt, lúc nào cũng có thể lấy mạng họ.

Xào xạc…

Gió đêm lay động cành cây, tiếng lá cây xào xạc rơi vào trong tai Khúc Diệu khiến cho da đầu cô run lên.

Người phía trước đột nhiên dừng lại, Quy Nguyệt nói với Thời Sênh cái gì đó, Thời Sênh đáp một câu phiền toái bằng thái độ ghét bỏ, rút thiết kiếm ra đầy khí phách, vung ra phía ngoài.

Từng cành cây bắt đầu rụng xuống không có kết cấu gì.

Khúc Diệu thiếu chút nữa bị những kiếm khí tán loạn này làm cho bị thương. Vất vả lắm mới tránh được kiếm khí thì lại bị cành cây rơi xuống, cô tránh đi theo bản năng. Đến khi cây cối xuyên qua thân thể của cô rồi, cô mới có phản ứng lại, nhớ ra mình là ma, không cần phải tránh mấy thứ này.

Nhưng dù là ma thì khi có nguy hiểm sẽ đều tránh đi theo bản năng.

Cây cối ngã xuống, một bóng đen bị bức lộ ra, rất nhanh thu lại. Thân ảnh nó vặn vẹo vài cái trong ánh sáng mỏng manh, dần dần hình thành một hình dạng. Nó nhảy mấy cái giữa không trung rồi hạ xuống một cành cây.

“Miao!” Tiếng mèo kêu vang lên, đôi con ngươi màu xanh lục nhìn chằm chằm vào Thời Sênh.

“Là ngươi?” Thời Sênh cau mày, thứ này ra ngoài bằng cách nào?

“Miao!” Con mèo đen lại gào lên một tiếng, sau đó một giọng nam hơi khàn vang lên, “Ta còn phải cảm ơn cô, nếu không ta cũng không ra ngoài được.”

“Hơn nửa đêm còn chạy tới tìm ông đây gây chuyện, đây là lễ cảm ơn của ngươi à?” Thời Sênh nhíu mày.

Con mèo liếm liếm móng vuốt, “Ta không tới tìm cô gây chuyện, cũng không muốn đối đầu với cô, ta tới tìm cô ta.”

Thời Sênh nhìn theo ánh mắt của con mèo đen, bên đó chỉ có Khúc Diệu đang đứng.

Thời Sênh chọc chọc kiếm trên mặt đất, giọng vừa tùy ý vừa kiêu ngạo, “Thứ nhà họ Khúc trấn áp trong thôn là ngươi à?”

Thôn nhà họ Khúc kia bày ra kết giới khiến người ngoài vào được nhưng không ra được, nhưng người đời sau của nhà họ Khúc vẫn có thể tùy ý ra vào, vì thế lúc đầu cô còn tưởng là kết giới bảo vệ.

Nhưng nhìn thấy con mèo đen này, cùng với cỗ tà khí như có như

không mà cô cảm nhận được lúc tới gần từ đường của nhà họ Khúc, khi đó cô nhận ra không phải kết giới đó bảo vệ đời sau của nhà họ Khúc mà là một loại vòng cấm.

“Hừ, nếu những tên đó không dùng ám chiêu thì sao ta có thể bị trấn áp chứ.” Giọng của con mèo đen tràn đầy khinh thường.

“Dù có dùng ám chiêu hay không thì ngươi vẫn bị người ta trấn áp đó thôi, cho nên coi như ngươi thua.”

Con mèo đen như bị người chọc đúng tử huyệt, giọng nói cũng cao hơn vài phần, “Sao ta có thể thua, người thua là bọn họ, ha ha ha, chỉ cần giết con bé này thì không còn ai có thể trấn áp ta được nữa.”

“Trên người Khúc Diệu có bí mật gì?” Thời Sênh hỏi thẳng vào vấn đề.

[…] Đã đoán ra được cảnh tượng đi đường tắt để hoàn thành nhiệm vụ của Ký chủ.

Người ta đều từng bước thong dong mà đi, Ký chủ nhà nó trước giờ đều chưa từng đánh qua các trạm nhỏ mà xông thẳng tới BOSS cuối cùng.

BOSS đã chết rồi thì các nhân vật phản diện khác còn có thể làm gì chứ?

Nhân vật phản diện đại khái có một cái tật xấu là thích nói nhiều, con mèo đen này cũng không ngoại lệ, “Cô ta là con gái của Khúc Ân Ân. Cô ta chết rồi thì không còn ai có tư cách bảo vệ kết giới của thôn nhà họ Khúc nữa. Đến lúc đó ta ra ngoài là chuyện rất dễ dàng.”

Thời Sênh khẽ gật đầu, trừ ma vệ đạo, trừ ma thì chắc là chỉ con

mèo đen trước mặt cô đây rồi.

Khúc Diệu là đời sau của người nhà họ Khúc ở thôn trang kia, có trách nhiệm bảo vệ, đây cũng là motip bình thường hay đặt ra cho nữ chính.

Con mèo đen nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, giọng nói có vài phần mê hoặc, “Ta có thể cảm giác được trên người cô có một cỗ tà khí. Nếu cô giúp ta, đến lúc đó ta sẽ phân cho cô một nửa giang sơn, thế nào?”

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, “Nửa giang sơn? Nửa giang sơn nào?”

Dã tâm của BOSS phản diện luôn rất lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ làm đá kê chân cho nhân vật chính mà thôi.

“Minh giới.”

“Có người muốn cướp bát cơm của anh kìa.” Thời Sênh quay đầu nhìn Quy Nguyệt, có điểm vui sướng khi thấy người gặp họa.

Trong cốt truyện không hề có tình tiết này, đây khẳng định là một bản nháp mà thôi.

Quy Nguyệt mới là nhân vật phản diện chung cực chân chính.

Một BOSS phụ mà cũng dám mở miệng trước mặt BOSS chính quy, còn muốn cướp bát cơm của hắn, quả thực là muốn ăn đòn.

Con mèo đen nghe Thời Sênh nói vậy thì mới chú ý tới Quy Nguyệt. Vừa rồi hắn chỉ đứng lặng yên ở sau lưng Thời Sênh không một tiếng động, cũng không tản ra một chút hơi thở nào.

Nhưng lúc này, nó lại cảm giác được một cỗ lực lượng mạnh mẽ phát ra từ người hắn, khiến cho nó không nhịn được xúc động muốn thần phục.

Chủ nhân Minh giới…

Hắn là chủ nhân của Minh giới?

Làm sao có thể?

Con mèo đen kinh hồn táng đởm, hỏi: “Ngươi là con trai của Lệ Kiếm.”

“Lệ Kiếm?” Quy Nguyệt nỉ non một tiếng, sau đó hừ lạnh một cách khinh thường, “Hắn là ai?”

“Ngươi không biết Lệ Kiếm là ai? Hắn là người đứng đầu Minh giới. Ngươi là ai mà lại dám mạo danh người đứng đầu Minh giới?” Giọng của con mèo trở nên cao vút, có hơi không phân biệt được giọng nam hay nữ.

“A, ngươi nói hắn hả?” Quy Nguyệt hơi giật mình nhớ ra, “Hắn chết rồi.”

“Đợi đã, Lệ Kiếm và Lệ Thừa Vân có quan hệ gì?” Thời Sênh hỏi chen vào.

Nghe hai người họ nói chuyện, rõ ràng người có tên Lệ Kiếm kia là chủ nhân tiền nhiệm của Minh giới, mà nam chính cũng họ Lệ?

Thời Sênh nhớ rõ trong cốt truyện có nói một câu, cuối cùng Lệ Thừa Vân trở thành Ma Vương.

Vì sao Lệ Thừa Vân là người mà muốn trở thành Ma Vương?

Trừ phi hắn căn bản không phải người!

“Sao Lệ Kiếm lại chết?” Con mèo đen hoàn toàn không nghe Thời Sênh hỏi, dùng cái giọng nam không ra nam, nữ không ra nữ hỏi Quy Nguyệt.

“Ta giết.” Giọng của Quy Nguyệt khá bình tĩnh, giống như đang nói một câu chuyện rất bình thường.

“Sao ngươi có thể giết được Lệ Kiếm chứ, không thể nào!” Con mèo đen không tin.

“Vậy rốt cuộc là mi muốn hắn chết? Hay là không muốn hắn chết?” Mẹ nó, lúc con mèo đen này nói tới Lệ Kiếm thì giọng đầy hận thù, giờ Lệ Kiếm chết rồi thì lại kêu gào là không thể nào, có mờ ám!

“Đương nhiên ta muốn hắn chết!” Giọng con mèo đen rất độc địa, hận ý tựa hồ đều tràn ra, “Nhưng ta muốn hắn chết trên tay ta.”

“Vậy ngươi đi đào mồ hắn, lôi xác hắn ra mà quất không phải được rồi ư?” Thời Sênh hơi dừng lại, “Nhưng mà ma chết rồi có để lại thi thể không?”

“Có, Ma Vương có thân thể.” Quy Nguyệt trả lời một cách rất thật thà.

“Vậy thì tốt rồi, có thể quất xác, ngươi có muốn thử một chút không?”

Thời Sênh vừa dứt lời, một tiếng quát tràn đầy lửa giận xen vào, “Quý Lưu Huỳnh!”

Thân ảnh của Lệ Thừa Vân vọt vào, hắn vừa mới nghe thấy cô gái này xúi bẩy người ta đi đào mồ ba hắn.

Thân ảnh Lệ Thừa Vân hạ xuống, sau lưng có mấy thân ảnh cũng lục tục xuất hiện.

Có một cô gái tóc bạc, bên kia là Lý Hạ và người của ông ta.

Cục diện lúc này chính là – con mèo đen bị người vây lại, Thời Sênh, Quy Nguyệt đứng đối diện với con mèo đen, Khúc Diệu đứng ngay bên cạnh, mà đám người Lệ Thừa Vân thì đứng phía sau con mèo.

Cô gái đầu bạc và Lý Hạ đứng ở hai bên sườn Lệ Thừa Vân.

Gió đêm ngừng thổi, bốn phía yên lặng không một tiếng động.

Một giọng nói cợt nhả phá vỡ không gian yên lặng tới quỷ dị này, “Mọi người tới đông đủ quá, muốn mở đại hội à?”

Tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người vừa bật ra câu nói.

Chương 935: Ma vương vạn tuế (27)

Câu nói đó của Thời Sênh y như một chất xúc tác.

Giống như không gian bị người ta dừng hình lại bắt đầu lay động.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung hết lên người Thời Sênh, như thể cô là một quái vật vậy.

“Nhìn tôi làm gì?” Thời Sênh trợn trừng mắt với những người này một cách không khách khí, “Tôi không phải BOSS.”

[…] Cô còn đáng sợ hơn cả BOSS.

Hệ thống bổ một đao.

“Cô Quý, sao cô lại ở đây?” Lý Hạ nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, đáy lòng nổi lên đề phòng.

Tất cả những gì trong đầu Lý Hạ bây giờ là…

Sao kẻ tâm thần này lại ở đây?

Vì sao ông ta lại gặp phải kẻ tâm thần này?

Đội trưởng, cậu chắc là mình không mến thương gì cô gái tâm thần này đấy chứ?

A, hình như có đồ vật kỳ quái nào đó vừa tiến vào.

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, “Tôi ở đâu phải xin phép ông chắc?”

Lý Hạ: “…” Cô gái này có độc!

Ông vừa mới hỏi liền nhận lại gai của cô, cô gái, cô như thế thì sẽ chẳng có bạn bè đâu! Được rồi, ông cũng đâu có muốn làm bạn gì với cô ta chứ?

“Khụ…” Lý Hạ ho khan một tiếng, “Cô Quý, chúng tôi đang chấp hành công vụ, mời cô không nên nhúng tay.”

“Công vụ?” Thời Sênh nhìn về phía con mèo đen, “Là nó à?”

Ánh mắt con mèo đen đảo qua từng người, đôi con ngươi màu xanh lục trong tình hình hiện tại càng có thêm vẻ biến hóa kỳ lạ.

Đối với việc có nhiều người xuất hiện như thế, nó cũng không có biểu hiện gì kinh hoảng, vẫn không nhanh không chậm giơ móng vuốt lên liếm liếm.

Sắc mặt Lý Hạ lập tức nghiêm túc lên, “Nó đã hại chết rất nhiều người, chuyện này rất nghiêm trọng. Cô Quý, cô không nên vì sự vô tri của mình mà khiến người khác chôn cùng.”

Hôm nay, họ đuổi theo con mèo đen này nên mới tới được đây.

Mấy ngày trước, bọn họ đã theo dõi nó, nhưng mấy lần đều để nó chạy mát, hôm qua mới tra được thân phận của nó.

Hôm nay, vất vả lắm mới phát hiện được tung tích của nó, ông ta lập tức dẫn theo người đuổi tới đây.

Lý Hạ cảm thấy cô gái này tuyệt đối là muốn quấy rối, cho nên mới buông lời cảnh cáo trước, để cô không được làm xằng làm bậy.

“Oh…” Thời Sênh đáp một tiếng không rõ ý tứ cảm xúc gì.

Lý Hạ: “…” Oh của cô là có ý gì?

Đám người Lý Hạ tới đây vì con mèo đen, còn Lệ Thừa Vân và người phụ nữ kia tới đây vì Khúc Diệu.

“Diệu Diệu, con mau tới đây.” Giọng người phụ nữ dịu dàng như người mẹ dỗ đứa con của mình, cực kỳ kiên nhẫn, “Diệu Diệu, bên đó rất nguy hiểm, mau tới cạnh mẹ đi.”

Người phụ nữ này đúng là mẹ của Khúc Diệu, Khúc Ân Ân,

Khúc Diệu lắc đầu, trực tiếp bay tới gần Thời Sênh.

Cô vừa động, con mèo đen cũng động, nó cong lưng lên, chân sau dùng sức lấy đà, phi về phía Khúc Diệu.

“Diệu Diệu!” Giọng Khúc Ân Ân cao vút, bén nhọn pha lẫn hoảng sợ, người cũng bắn nhanh tới.

Đồng thời, đám người của Lý Hạ cũng ra tay, chỉ có Lệ Thừa Vân và hai người Thời Sênh, Quy Nguyệt là đứng im không nhúc nhích.

Lệ Thừa Vân nhìn Quy Nguyệt, tư thế vẫn không thay đổi, dưới ánh sáng mờ mờ nên không nhìn rõ cảm xúc trên mặt hắn.

Nhưng dựa theo khí tràng lúc này, có thể thấy hắn đang ở trong cảm xúc bạo động, chỉ cần một ngọn lửa mồi là Lệ Thừa Vân sẽ bùng nổ.

“Anh và hắn có thù gì thế?” Thời Sênh nhìn Quy Nguyệt, hỏi một cách tùy tiện, giống như đứng ở đối diện không phải là một kẻ nguy hiểm có thể nổ tung bất cứ lúc nào mà là một loại bừa bãi không để vào mắt.

Quy Nguyệt nghiêng đầu, một lọn tóc rơi xuống, hình như hắn đang tự hỏi xem nên trả lời Thời Sênh thế nào, một hồi lâu mới phun ra mấy chữ: “Thù đoạt vị.”

“Không phải thù giết cha à?” Thời Sênh nhíu mày.

Lệ Thừa Vân đã từng làm Ma Vương sao?

Nhưng giờ hắn là người mà…

Nên đây là chuyển thế à? Cần lợi dụng nữ chính mới có thể quay về hoặc khôi phục lại lực lượng, trong tiểu thuyết luôn là như thế.

Quy Nguyệt lắc đầu, thật thà đáp: “Tôi không giết cha hắn.”

Hả? Vừa rồi không phải chính anh nói anh đã giết Lệ Kiếm sao? Sao giờ lại không phải anh giết rồi?

Quy Nguyệt đoán được suy nghĩ của Thời Sênh, nhẹ giọng giải thích, “Lệ Kiếm không có con nối dòng, hắn là cháu của Lệ Kiếm.”

Thời Sênh: “…”

Quy Nguyệt giết Lệ Kiếm nhưng cũng không ngồi lên vương vị Ma Vương mà bị Lệ Thừa Vân thân là nam chính chui vào chỗ trống, lấn át từng bước một.

Nhưng thân là BOSS phản diện, cuối cùng Quy Nguyệt vẫn nghịch

tập thành công, bức Lệ Thừa Vân phải đầu thai chuyển thế để tránh né, sau đó hắn mới mượn cơ hội quay về đoạt lại vương vị.

Không thể không nói, nếu Lệ Thừa Vân hóa đen thì cuốn tiểu thuyết thần quái này cũng coi như không tệ.

Hợp với khẩu vị của quảng đại quần chúng.

Mặc kệ, dù sao cứ giết đã rồi nói.

Thời Sênh rút kiếm chém Lệ Thừa Vân một cách bất ngờ. Quy Nguyệt bị động tác của cô dọa cho nhảy dựng, chờ hắn phản ứng lại liền lập tức đuổi kịp Thời Sênh, cùng kết hợp tấn công Lệ Thừa Vân.

Dù sao Lệ Thừa Vân cũng là con người, Thời Sênh không thể làm gì hắn, nhưng Quy Nguyệt không giống, hắn là Ma Vương.

Ma Vương vừa ra tay liền biết là có được hay không.

Quy Nguyệt ném Lệ Thừa Vân xuống đất. Lúc trước hắn tới nhân gian là để tìm tên này, gặp Thời Sênh chỉ là ngoài ý muốn.

Nhưng hắn là cảm thấy đây là một sự ngoài ý muốn không thể thiếu.

Cô như cho cuộc sống của hắn thêm một ý nghĩa mới.

Cô là tín ngưỡng của hắn.

“Phì!” Lệ Thừa Vân phun ra một bụm máu loãng, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Quy Nguyệt, “Quy Nguyệt, ngươi cho là mình thắng ư?”

Quy Nguyệt giấu mặt trong mũ áo cHoàng, áo cHoàng bị gió thổi hơi bay bay lên, phát ra âm thanh phần phật nhỏ, “Cho ngươi thời gian

để trưởng thành, vậy mà ngươi vẫn yếu như thế.”

Trong mắt Lệ Thừa Vân toát ra vẻ độc ác, “Quy Nguyệt, lúc trước có phải là ngươi thả bách quỷ ra không?”

“Là ta thì sao?” Giọng Quy Nguyệt nghe như hắn đang mỉm cười, vậy mà lại làm cho da đầu người ta run rẩy, “Mà không phải thì sao?”

“Vô sỉ!” Lệ Thừa Vân cắn răng uất hận.

Lúc trước nếu không phải bách quỷ đột nhiên thoát ra, làm sao hắn có thể bị Quy Nguyệt bức tới mức phải bỏ chân thân, lưu lạc tới bộ dáng này.

Nhưng nơi bách quỷ bị giam giữ là dưới tầng địa ngục thứ mười tám. Hắn luôn cảm thấy với năng lực của Quy Nguyệt lúc đó thì hoàn toàn không thể nào thả chúng ra được.

“Anh nói chuyện phiếm với hắn làm gì, nhanh mà một đao đâm chết đi, không biết là nhân vật phản diện chết vì nói nhiều à?” Thời Sênh thấy hai người nói chuyện thì lập tức giật dây Quy Nguyệt.

Nói chuyện với nam chính thì có gì hay ho chứ.

Nói nhiều cũng chỉ là kéo dài thời gian.

Khi có cơ hội giết chết thì nhất định không được nương tay, nếu không người chết sẽ là mình.

Trong từ điển của Thời Sênh, bí mật cũng không quan trọng bằng tính mạng.

“Ừ, nghe lời em.” Quy Nguyệt lập tức trả lời, áo bào bay phần phật

tạo thành một đường cong hoàn mỹ, gió tự nhiên nổi lên bốn phía, khí lạnh thấu xương, khi gió thổi qua, lá trên cây cũng bị cuốn xuống hết.

Vù…

Một bóng đen bắn xuyên qua Thời Sênh. Thời Sênh vung kiếm chém theo bản năng, thiết kiếm rơi vào khoảng không, bóng đen kia dừng trên người Lệ Thừa Vân.

Trong nháy mắt liền chui vào ngực Lệ Thừa Vân, biến mất không dấu tích.

Đôi con ngươi của Lệ Thừa Vân đổi sang màu xanh lục. Hắn bật dậy khỏi mặt đất, cong người vồ về phía Quy Nguyệt.

Đây chỉ là hư chiêu, mục đích của hắn là muốn rời khỏi phạm vi khống chế của Quy Nguyệt. Cho nên khi Quy Nguyệt né tránh, hắn lập tức lùi về sau, thân mình hơi cong, rơi xuống đất mà không phát ra tiếng động nào, y như động vật họ mèo vậy.

Chương 936: Ma vương vạn tuế (28)

Người phụ nữ tóc bạc và Lý Hạ đồng thời đuổi tới, nhìn chằm chằm vào tư thế quái dị của Lệ Thừa Vân, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

“Con người ngu xuẩn, các ngươi sẽ vì chuyện hôm nay mà trả giá đắt!” Giọng của Lệ Thừa Vân trở nên rất tinh tế, mang theo trọng âm, nửa nam nửa nữ.

“Hắc Sát, ngươi không được làm người vô tội bị thương!” Lý Hạ gầm lên một tiếng.

“Làm người vô tội bị thương?” Vẻ mặt Lệ Thừa Vân rất dữ tợn, “Ha ha ha ha, các ngươi vẫn ngu si như trước đây. Ta sẽ quay lại, đến lúc đó chính là lúc các ngươi chết.”

Lệ Thừa Vân chậm rãi lui về sau, thân mình ẩn vào bóng đêm.

Lý Hạ muốn đuổi theo nhưng lại bị người phụ nữ tóc bạc kia ngăn lại.

“Rầm!”

Thân ảnh vừa biến mất trong đêm của Lệ Thừa Vân bị bắn lại, mạnh mẽ nện lên một thân cây gỗ.

“Cứ thế mà đi được sao? Ngươi cũng quá không để ta vào mắt rồi.” Giọng nói kiêu ngạo truyền khai trong bóng đêm, một thân ảnh chậm rãi bước tới.

Con mèo đen bị công kích nên bắn ra khỏi cơ thể của Lệ Thừa Vân, tức giận rít gào, “Ta và cô không thù không oán, vì sao cô phải ra tay với ta?”

Thời Sênh nghĩ nghĩ, “Vì dân trừ hại.”

Con mèo giận tới mức thân mình vặn vẹo, giọng nói sắc nhọn vút lên cao, “Cô căn bản không phải người như thế. Ta có thể cảm nhận được tà khí trên người cô. Cô từ nhỏ đã không phải người tốt…”

“Nếu đã nói ta không phải người tốt thì còn hỏi ngu xuẩn như thế làm gì nhỉ?” Thời Sênh cười nhạo, “Ta chỉ muốn ngươi chết mà thôi.”

Ai biết thứ này còn sống sẽ đem tới phiền toái gì cho cô chứ?

Quan trọng nhất là nó định mang nam chính chạy, sao có thể chứ!

“Miao!” Con mèo đen như bị giẫm phải đuôi, kêu lên một tiếng chói tai, thân mèo dán sát xuống đất, lông xù lên, cong người bắn về phía Thời Sênh.

Nó muốn giết cô gái này.

Thời Sênh vung thiết kiếm trong tay lên, kiếm khí chia ra làm bốn, tạo thành bốn đường cong vây lấy con mèo kia rồi đồng thời chui vào cơ thể nó.

Thân mình nó rơi xuống đất, đôi mắt màu xanh lục trừng lên, màu xanh trong mắt tán loạn, tựa như không tin mình cứ như vậy mà chết đi.

Móng vuốt nó cào cào trên mặt đất, “Ta… ta sẽ không… buông tha cho… các người.”

Con mèo chưa nói dứt lời liền tuyệt khí, thân mình hóa thành vài làn khói đen bay tán loạn trên mặt đất như muốn trốn chạy.

Lý Hạ tiến lên mấy bước, tay kết ấn.

Động tác của ông ta mới được một nửa liền dừng lại, nhìn chằm chằm vào cô gái đứng đối diện.

Thời Sênh bình thản thu kiếm lại, liếc mắt nhìn Lý Hạ đầy ghét bỏ, với cái tốc độ này của bọn họ thì chắc chắn con hàng kia đã chạy xa rồi.

“Cô Quý…”

“Không cần khách khí.”

Lý Hạ: “…” Ai thèm nói lời cảm ơn cô chứ.

Hít sâu, hít sâu, đừng tức giận, bình tĩnh, Lý Hạ không ngừng hò hét trong lòng, nhưng lời nói ra vẫn chứa một chút tức giận: “Cô Quý, cô giết nó rồi thì làm sao chúng tôi có thể lấy tin tức từ miệng nó?”

“Liên quan gì tới tôi?” Ông đây cũng không phải người của các ngươi, tại sao phải nghe lời chứ?

“Cô Quý, đây không phải bản thể của nó. Cô có biết một khi nó ra ngoài thì cũng sẽ không tha cho cô không? Cô cẩn thận chơi với lửa sẽ có ngày chết cháy đấy.”

“Tôi cứ thích nghịch lửa đấy.” Trò chơi không kích thích thì còn gọi gì là trò chơi, còn không bằng ngồi đào hầm.

Đối diện với sự tự tin đàng Hoàng của Thời Sênh, trên mặt cô còn treo nụ cười tươi, đôi mắt bình thản như hồ băng sâu hút, tại hoàn cảnh này liền có một chút biến hóa âm trầm rất kỳ lạ, đó là… nụ cười tới từ địa ngục.

Da đầu Lý Hạ run lên, không tự chủ được mà lùi về sau mấy bước, tạo một khoảng cách với cô gái này.

Cô ta có đúng là con người không vậy?

Thời Sênh di chuyển tầm mắt, nhìn về phía sau Lý Hạ. Người phụ nữ đầu bạc và Khúc Diệu đã biến mất. Lệ Thừa Vân nằm trên mặt đất, không rõ sống chết.

Thời Sênh kéo kiếm đi tới, Lý Hạ nhìn ra cô định làm gì liền lập tức ngăn lại.

“Cô Quý, đây là một người, giết người là phạm pháp.”

Thời Sênh hỏi lại với vẻ mặt thản nhiên, “Vậy ông đã có lý do bắt tôi rồi, không phải rất tốt ư?”

Lý Hạ: “…” Tôi quả thật không biết chống đỡ như nào nữa.

Nhưng mà nhận được sự giáo dục của một người cảnh sát, Lý Hạ không thể trơ mắt nhìn Thời Sênh giết người được, “Cô Quý, chỉ cần tôi còn ở đây, tôi sẽ tuyệt đối không để cô làm hại tới người khác.”

“Nếu tôi nhất định muốn làm thì sao?”

“Vậy tôi sẽ bắt cô về tội cố ý giết người, cô sẽ vĩnh viễn ở trong nhà giam.” Kẻ tâm thần nguy hiểm thế này thì tốt nhất không cần thả ra để đi gây họa cho người khác.

Thời Sênh nhíu mày, tỏ ra kinh ngạc một cách khoa trương, “Các ông định quan báo thù riêng à?”

“Chúng tôi chỉ muốn bảo vệ sự an toàn của mọi người.” Lý Hạ nghiêm mặt.

Thời Sênh cười nhạt. Đáy lòng Lý Hạ dâng lên một cỗ khí lạnh, trong lòng có một linh cảm cực kỳ mãnh liệt, cô gái này định làm gì?

Ý nghĩ trong đầu Lý Hạ còn chưa dứt thì sau lưng đã có một âm thanh kỳ quái.

Vẻ mặt ông ta cứng đờ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người đàn ông mặc áo cHoàng đen đứng bên người Lệ Thừa Vân, dùng kiếm đâm thẳng vào ngực hắn, máu bắn ra, phun cả lên mặt hắn.

Quy Nguyệt nghiêng đầu, giọng nói trong suốt mang theo vị máu tanh, “Những kẻ muốn làm hại cô ấy, giết không tha.”

Cả người Lý Hạ phát lạnh như rơi vào hầm băng.

Đây là ma…

Trước đó ông ta hoàn toàn không phát hiện ra.

Lý Hạ không biết mình đứng trong gió đêm bao lâu, đến khi lấy lại tinh thần thì xung quanh chỉ còn một mảnh hỗn độn. Con ma và cô gái kia đều biến mất, chỉ còn lại Lệ Thừa Vân đã chết đi nằm trên đất.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Ông ta ổn định tâm tình, lấy di động ra, bấm gọi một dãy số.

Bên kia vang ba hồi chuông mới thông.

“Đội trưởng… Nó chạy rồi.” Bọn họ không bắt được nó, chắc chắn đội trưởng sẽ nổi giận.

Nhưng Lý Hạ chờ nửa ngày cũng không thấy lửa giận kia đâu, trong điện thoại chỉ truyền ra một âm thanh nhẹ nhàng, “Biết rồi.”

Đội trưởng làm sao thế?

Lý Hạ nghe được bên kia có tiếng động, vội vàng nói: “Đội trưởng, đừng cúp máy, tôi còn có tình huống muốn báo.”

“Tôi đã biết.”

Tiếng cúp máy làm cho ông ta ngẩn ra.

Ông ta chưa nói, đội trưởng biết cái gì chứ?

Đội trưởng học được thuật tiên tri từ khi nào thế?

…

Trong mật thất tối tăm, Khúc Ân Ân bái tế mộc bài trên bàn thờ, dáng vóc tiều tụy.

Bà ta đã thay một thân áo cHoàng màu trắng, một đầu tóc bạc xõa ra đã búi lên, nhìn như một mỹ nữ đi ra từ trong tranh, cổ điển và mười phần ý nhị.

Khúc Diệu bị trói trên ghế, miệng bị bịt chặt, chỉ có thể phát ra âm thanh ưm ưm.

Khúc Ân Ân bái tế xong, lẳng lặng nhìn mộc bài một lát rồi mới cất giọng âm u: “Diệu Diệu, chúng ta đều không có lựa chọn nào cả, mẹ xin lỗi con.”

“Ưm ưm ưm…” Khúc Diệu ra sức giãy giụa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Vì sao cô ta phải trả qua những chuyện này?

Cô ta chỉ muốn làm một người bình thường, trải qua cuộc sống của một người bình thường, tại sao lại khó như vậy, vì sao lại bị cuốn vào những chuyện thế này?

Tiếng thở dài vang lên trong căn phòng, “Năm đó mẹ không nên sinh con ra.”

Bà ta xoay người nhìn Khúc Diệu đang giãy giụa, “Diệu Diệu, nhận mệnh đi.”

Nhận mệnh? Mệnh gì mới được chứ?

Căn bản cô chẳng biết đã có chuyện gì xảy ra, vì sao lại bắt cô nhận mệnh, cô không muốn!

Chương 937: Ma vương vạn tuế (29)

Thời Sênh quay về thôn nhà họ Khúc, cô có thể tìm được chỗ này, quả thực rất thần kỳ.

Lúc trước, vùng núi nơi cô bị bắt vào cách thành phố Z cũng không xa, nhưng thôn nhà họ Khúc lại phải đi thật sâu vào trong núi.

Cô đi nhầm phương hướng nên mới có thể tới được nơi này.

“Em tới đây làm gì?” Quy Nguyệt nhíu mày nhìn thôn trang.

“Vì dân trừ hại đó.” Thời Sênh nói rất nghiêm túc, người không biết cô chắc chắn sẽ tin ngay.

Trừ hại thì phải làm sớm!

Kết giới bên ngoài thôn vẫn như cũ, nhưng rõ ràng đã yếu ớt hơn trước rất nhiều, cô có thể dễ dàng tiến vào, nhưng Quy Nguyệt lại không đi qua được.

Thấy hắn bị ngăn ở bên ngoài, Thời Sênh đành phải lấy kiếm bổ kết giới ra để hắn vào.

Toàn bộ thôn yên tĩnh không một tiếng động, cũng không nghe được bất kỳ thanh âm nào hay gặp bất kỳ ai.

Cây hòe đầu thôn đã héo rũ, dưới gốc còn có dấu vết từng bị đốt cháy, xem ra mới xảy ra không lâu.

Vào trong thôn, Thời Sênh vẫn không gặp ai, toàn bộ dân trong này như bị mất tích hết.

“Chia ra tìm.” Thời Sênh chỉ hai lối rẽ.

“Không.” Quy Nguyệt từ chối, “Tôi không muốn tách khỏi em.”

Thời Sênh: “…” Ông đây đang phải mang theo con trai à?

Nghĩ nghĩ, cuối cùng Thời Sênh không tách Quy Nguyệt ra nữa. Con hàng này một lời không hợp liền ra tay, chỉ cần xâm nhập vào địa bàn của hắn, dù vô tình hay cố ý sẽ đều bị hắn giết chết hết.

Lần trước Thời Sênh cũng chưa đi thăm hết thôn này, lần này di chuyển mới nhận ra thôn này quả thực rất lớn, đâu đâu cũng thấy đường quanh co khúc khuỷu.

Quy Nguyệt hình như rất quen thuộc nơi này, tuy nói là Thời Sênh dẫn đầu nhưng lần nào cũng là Quy Nguyệt nhắc nhở cô nên đi theo đường nào, vì thế cô mới không bị vòng trở về đường cũ.

“Anh đã từng tới nơi này rồi à?” Thời Sênh nghi ngờ hỏi.

Quy Nguyệt không phản bác, “Ừ.”

“Anh là Ma Vương, tới nơi này làm gì? Tảo mộ à?” Thời Sênh càng nghi ngờ hơn, thôn nhỏ chết chóc này thì có gì đáng giá để hắn tới chứ?

Quy Nguyệt mím môi nhìn cô hồi lâu mới trả lời, “Rất lâu trước đây, nhà họ Khúc là một gia tộc bắt ma. Bọn họ truyền thừa qua nhiều thế hệ, đã trải qua một đoạn thời gian huy Hoàng rất dài. Sau đó có biến

cố xảy ra, một vài pháp thuật của nhà họ Khúc chỉ có nữ mới sử dụng được, đàn ông đều không thể, vì thế họ Khúc bắt đầu suy tàn, cuối cùng biến mất trước mặt người khác.”

“Ừm… Cái đó thì liên quan gì tới việc anh tới đây chứ?”

Giọng của Quy Nguyệt càng thấp hơn, “Nơi tôi sinh ra… Chính là thôn này.”

Thời Sênh: “…” Lại bắt đầu rải cẩu huyết rồi.

“Tôi không phải người họ Khúc.” Quy Nguyệt tiếp tục nói.

Hắn sinh ra ở thôn nhà họ Khúc, không liên quan gì tới gia tộc này, nhưng lúc hắn sinh ra, có một vị trưởng bối họ Khúc nói rằng.

“Sống cho Khúc, chết cho Khúc.”

Lúc đó, những lời này bị người họ Khúc suy đoán thành hắn sẽ mang tới tai họa cho gia tộc của họ nên ném hắn xuống sông, có thể sống được hay không thì phải dựa vào tạo hóa của hắn.

Rất hiển nhiên, hắn không thể sống, nhưng cũng không biến mất.

Lúc ấy hắn còn nhỏ, căn bản không nhớ rõ những chuyện này, về sau gặp một người họ Khúc mới biết được.

Mà câu nói kia có hàm nghĩ chân chính chỉ là hắn…

Sống cho Khúc, chết cho Khúc.

Không phải là hắn sẽ đem tới tai họa cho nhà họ Khúc, mà là hắn sẽ chết trên tay người nhà họ Khúc.

Vì phòng ngừa chuyện như thế xảy ra, hắn vốn định giết hết người mang họ Khúc. Nhưng hắn phát hiện mình không thể nào đi vào thôn được, đành phải phái đám yêu tinh tới trông giữ bọn họ.

“Thì ra là anh.” Lúc trước đám yêu tinh nói là có người cưỡng chế nhét chúng vào xác người chết, bắt bọn chúng tới trông chừng thôn dân ở đây.

Câu nói kia cũng không sai, tuy rằng cuối cùng Quy Nguyệt không chết, nhưng cũng chẳng khác gì không chết cả, mà nữ chính Khúc Diệu có vai trò rất trọng yếu trong chuyện này.

“Cha mẹ của anh đâu?”

Quy Nguyệt lắc đầu: “Không biết, nghe nói sinh tôi ra xong liền rời đi.”

Được lắm, hóa ra không chỉ nam nữ chính có thân thế bi thảm, giờ đến cả nhân vật phản diện cũng có.

Dù sao chỉ có thân thế bi thảm mới có thể tạo ra hai loại người cực đoan.

“Răng rắc…”

Tầm mắt Thời Sênh nhanh chóng quét về phía một ngôi nhà tranh gần đó, thân hình Quy Nguyệt cũng nhẹ nhàng bay tới.

Lúc bay tới khúc rẽ, hắn bị ngăn trở lại, vài giây sau, nhà tranh ầm ầm sập xuống, một bóng người bay từ trong nhà tranh ra, nện xuống ngay trước mặt Thời Sênh.

“Lý Hạ?” Thời Sênh giơ tay cản Quy Nguyệt lại. “Sao ông lại ở đây?”

Trong lồng ngực Lý Hạ như bị đóng thành băng, chân tay cứng ngắc, không thể nào hoạt động, lông mi đã kết đầy băng sương, thân mình run rẩy, “Cô… Sao cô lại ở trong này?”

Vì sao ông ta lại gặp kẻ thần kinh này nữa rồi???

“Trả lời câu hỏi của tôi?” Thiết kiếm chĩa thẳng vào cổ Lý Hạ, hàn khí toát ra từ mũi kiếm như có hô ứng với khí lạnh trong thân thể ông ta, trên làn da cũng bắt đầu xuất hiện một tầng băng mỏng.

Ông ta tin, nếu giờ còn không trả lời, chắc chắn sẽ bị cô ta giết chết.

Tôn chỉ trong ngành của bọn họ là trong tình huống không làm lộ tin tình báo thì hoàn toàn có thể ưu tiên giữ mạng trước.

Răng của Lý Hạ va vào nhau lộp cộp, “Chúng tôi phụng mệnh tới đón người.”

“Đón người?” Thời Sênh nhíu mày, “Đón ai?”

Lý Hạ cắn răng trả lời, “Khúc Ứng.”

Khúc Ứng? Không biết.

“Giết hắn.” Quy Nguyệt thấy Thời Sênh thu kiếm liền ra đề nghị.

Lý Hạ: “…” Anh trai, chúng ta không thù không oán, sao lại giết tôi chứ?

Dù trước đó ông ta có ghét cô gái này tới đâu nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ giết chết cô ta mà.

“Có lý!” Thời Sênh gật đầu đồng tình.

Này này này, các người tùy tiện giết người như thế là phạm pháp đó có biết không hả?

“Tôi nói cho cô biết một chuyện làm trao đổi, cô không được giết tôi.” Lý Hạ cao giọng hét lên.

“Cũng không muốn biết lắm.” Thời Sênh khoanh tay trước ngực, hứng thú trả lời.

Lý Hạ ngẩn ra, cô nói thế thì tôi biết nói tiếp thế nào đây hả?

Có thể làm theo phản ứng của những người bình thường không, ông ta chỉ muốn giữ mạng thôi mà.

Mắt thấy Quy Nguyệt đã tới gần, Lý Hạ cũng bất chấp điều kiện gì, trực tiếp hét lên. “Đội trưởng của chúng tôi đang điều tra cô.”

“Chờ một chút.”

Quy Nguyệt dừng lại, ngoái đầu nhìn Thời Sênh, “Không giết à?”

Thời Sênh lắc đầu.

Lý Hạ thở phào một hơi, nhưng hơi thở này còn chưa dứt thì lại nghe cô gái kia nói tiếp, “Chờ lát nữa rồi giết.”

Chờ! Rồi! Giết!

Cho nên vẫn là sẽ giết đúng không?

“Oh.” Quy Nguyệt ngoan ngoãn đứng ra đằng sau Lý Hạ, chỉ cần

Thời Sênh nói một câu, hắn sẽ lập tức ra tay giết Lý Hạ.

Lý Hạ cảm giác trên đầu mình có treo một con dao, sợi dây giữ con dao đó lúc nào cũng có thể đứt, và dao đó sẽ rơi xuống…

Sau lưng đã thấm đầy mồ hôi lạnh, ông ta khó khăn nuốt nước bọt, hơi thở nặng nề.

Thời Sênh đá đá chân vào đá vụn, “Đội trưởng của ông là ai?”

“Chính là đội trưởng.” Thần kinh Lý Hạ căng thẳng, không hề dám lơi lỏng, ai biết con ma sau lưng có thể đột nhiên ra tay không cơ chứ?

Ánh mắt Thời Sênh liếc về phía Quy Nguyệt.

Lý Hạ vội vàng bổ sung thêm. “Chúng tôi không biết tên đội trưởng là gì, mọi người đều gọi cậu ta như thế.”

Đội trưởng, thực xin lỗi, tôi không cố ý bán đứng cậu đâu, để bảo vệ mạng này, chỉ có thể hy sinh cậu mà thôi. Dù sao cậu cũng không thường xuyên xuất hiện mà.

Chương 938: Ma vương vạn tuế (30)

"Hắn điều tra tôi làm gì?” Thời Sênh hiện tại nhìn ai cũng thấy giống Mộ Bạch.

Lý Hạ rối rắm một chút, lắp bắp đáp, “Tôi nghi ngờ… đội trưởng thầm mến cô.”

“Phì, thầm mến tôi?” Thời Sênh không nhịn được cười.

Tính tình cô thế nào cô rất rõ, cô cũng không cảm thấy người bình thường nào có thể thầm mến nổi mình.

Lý Hạ lại tưởng Thời Sênh không tin mình. Để gia tăng độ tin tưởng, ông ta tiếp tục bán đứng đội trưởng nhà mình, “Lúc trước, đội trưởng nhìn thấy tư liệu của cô ở văn phòng, ngay cả sở thích cũng điều tra rành mạch, đội trưởng còn hạ lệnh không được động vào cô, đây không phải thầm mến thì là gì?”

Nếu không có đội trưởng gây áp lực, cô gái này đã sớm bị bọn họ lăn lộn điều tra vô số lần.

Đội trưởng không cho tra, bọn họ không thể vi phạm mệnh lệnh.

Ai biết đội trưởng không cho người khác làm nhưng lại tự mình đi điều tra, còn hạ mệnh lệnh có lợi cho cô ta như thế, không phải sẽ làm bọn họ nghi ngờ sao?

“Tà tâm còn chưa chết nha!” Tên đội trưởng kia chắc chắn là Mộ

Bạch não tàn, “Đội trưởng của các ông ở đâu?”

Ông đây muốn giết chết hắn, báo thù cho bản thân mình ở thế giới trước.

“Đội trưởng… Đội trưởng không tới đây…” Chuyện nhỏ như đón người, sao đội trưởng có thể tới chứ?

“Nghĩ cách lừa gạt hắn tới đây.” Thời Sênh hơi dừng lại, “Mà thôi bỏ đi, với chỉ số thông minh của ông thì chưa tới một phút đã bị phát hiện rồi.”

Lý Hạ: “…” Vừa rồi cô ấy công kích chỉ số thông minh của ông ta sao?

Mộ Bạch giảo hoạt và cẩn trọng, bình thường làm việc sẽ không bao giờ hiện thân, biện pháp tốt nhất là tự đi tìm hắn. Dựa theo mấy thế giới trước, xem chừng con hàng này cũng không dễ tìm như thế.

“Giết không?” Quy Nguyệt thúc giục hỏi một tiếng.

“Tôi đã nói với các người chuyện quan trọng như thế, sao còn muốn giết tôi chứ?” Lý Hạ không phục.

“Giữ lại.”

Quy Nguyệt hơi không vui, sát khí trên người tràn ra xung quanh, vẫn định giết Lý Hạ.

Thời Sênh trừng mắt, Quy Nguyệt ấm ức áp chế sát khí xuống.

Thời Sênh ngồi xổm xuống, hỏi thẳng Lý Hạ, “Ông đã theo đội trưởng của ông bao lâu rồi?”

Lý Hạ không rõ Thời Sênh hỏi cái này để làm gì, nhưng vì sợ uy lực của cô nên vẫn rất thành thật, “Hơn năm năm.”

Trước đó ông ta chỉ công tác ở một phòng ban khác, công việc không phải đi ra ngoài, sau đó mới được đưa tới làm thủ hạ cho đội trưởng.

“Vậy ông có cảm thấy đội trưởng của mình có gì kỳ quái so với trước đây không?”

“Kỳ quái?” Cái gì mà kỳ quái chứ?

“Là thói quen, cách nói chuyện đó.”

Lý Hạ không nói gì, sao ông ta có thể nói cho cô gái này mấy chuyện này được? Đây là chuyện cơ mật.

Nhưng Thời Sênh tự dưng lại hỏi điều này khiến cho ông ta cảm thấy hơi cổ quái.

Ông ta nhớ rõ, ba năm trước, đội trưởng cũng không cao ngạo, lạnh lùng như bây giờ, hoàn toàn như hai người khác nhau vậy.

Ba năm trước, đội trưởng sau một đêm liền như biến thành người khác, cả người đều tản ra khí chất cổ quái kiểu, “Ta là quý tộc, đám bình dân các người không có việc gì thì đừng có làm phiền tới ta”.

Hơn nữa… hình như hắn có thêm rất nhiều kỹ năng mà trước kia không có, ví dụ như cách bắt ma, các loại bùa chú, thậm chí lễ nghi hào môn… Lần nào có nhiệm vụ quan trọng liên quan tới giới nhà giàu, quý tộc, hắn luôn biểu hiện như một người từ nhỏ đã lớn lên trong vòng luẩn quẩn ấy, tôn quý và tao nhã.

Bọn họ cũng đã được học một chút lễ nghi để ngụy trang trong các trường hợp quan trọng.

Nhưng giống như đội trưởng có được khí chất như vừa sinh ra đã có thì hơi khác thường.

Lý Hạ không nói gì, Thời Sênh cũng không hỏi, nói sang chuyện khác, “Ông tới đây một mình à?”

“Tôi còn hai đồng bạn nữa, chúng tôi chia nhau ra đi.” Lý Hạ nhìn đồng hồ theo bản năng, “Nguy rồi, đã tới thời gian gặp nhau.”

Lúc trước khi tách ra, bọn họ đã ước định thời gian để gặp nhau ở dưới gốc hòe ngoài đầu thôn.

“A!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên trong thôn nhỏ yên tĩnh, Lý Hạ có phản ứng nhanh nhất, “Là Tôn Hàn.”

Lý Hạ vội vàng đứng lên từ trên đất, ổn định thân mình rồi chạy về phía phát ra tiếng kêu thảm thiết kia.

Thời Sênh chậm chạp đi theo sau.

Đi quay mấy khúc rẽ, tại đầu một con đường, có một người đang nằm, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất xung quanh.

“Tôn Hàn! Tôn Hàn!” Lý Hạ tiến lên nâng người dậy, bụng hắn không ngừng chảy máu, người đã không còn thở nữa.

Khi chấp nhận làm công việc này, bọn họ đã dự đoán được một ngày

nào đó mình sẽ chết, nhưng tận mắt nhìn thấy đồng đội chết trước mặt mình, đáy lòng Lý Hạ vẫn rất hoảng hốt.

Giọng Lý Hạ khàn khàn, “Người anh em, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu.”

Lý Hạ đưa tay vuốt mắt cho Tôn Hàn.

Ông ta đặt người nằm xuống đất, vén áo kiểm tra vết thương trên bụng hắn.

Trên bụng có rất nhiều lỗ thủng, không theo kết cấu nào, nhưng y như bị đâm lung tung vậy.

Nhưng Tôn Hàn lại chỉ hét lên được đúng một tiếng, chứng minh rằng sau khi bị tập kích, không phải hắn mất đi tri giác thì cũng là bị người ta bịt miệng.

Lý Hạ kiểm tra toàn thân một lượt, nhưng ngoại trừ vết thương trên bụng ra, cũng không còn vết thương nào khác.

Khi Lý Hạ còn đang nghi hoặc, lại có thêm một tiếng hét thảm nữa, tiếng hét này còn thê lương hơn cả Tôn Hàn, hơn nữa không chỉ có một tiếng.

Lý Hạ chạy về phía tiếng hét, tới nơi thì phát hiện đồng đội còn lại của mình cũng đã chết.

Cái chết giống hệt với Tôn Hàn, trên bụng toàn là lỗ thủng, không có vết thương nào khác trên người, xung quanh cũng không có dấu vết.

Hai người liên tục chết đi làm cho Lý Hạ ý thức được nguy hiểm, “Tôi phải báo cáo với đội trưởng.”

Ông ta lấy điện thoại ra nhưng trên màn hình lại không có một chút tín hiệu nào, không thể gọi ra ngoài được.

Lý Hạ gọi vài lần không được, chỉ có thể buông tha.

“Cô Quý, lúc hai người đi vào đây có thấy người nào không?” Thôn này rõ ràng có dấu vết của người sống, nhưng từ khi bọn họ tiến vào đây tới giờ, chưa từng gặp bất kỳ người nào.

Cả thôn như một thôn hoang vậy.

“Có thấy.” Thời Sênh vẫn bày ra biểu tình thoải mái, hai người chết đi cũng chẳng làm cô nhíu mày lấy một cái.

Lý Hạ cảm thấy cái vẻ này của cô không thể được gọi là trấn định mà phải gọi là máu lạnh! Người khác có chết hay không, căn bản không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

“Ở đâu.”

Thời Sênh lấy tay chỉ vào chính ông ta.

“…” Ý ông ta không bao gồm bọn họ mà. “Ngoại trừ chúng tôi ra, cô Quý còn gặp người nào khác không?”

Thời Sênh lắc đầu: “Không.”

Trong lòng Lý Hạ cũng đã định sẵn câu trả lời này, ông ta cúi đầu nhìn đồng sự đã chết đi, tâm tình trầm trọng, một lát sau mới ngẩng đầu lên, “Cô Quý, cô vào đây làm gì?”

Vừa rồi ông ta đã hỏi nhưng cô vẫn chưa trả lời.

Cô mang theo một con ma chạy tới vùng hoang vu dã ngoại này làm gì? Quan trọng là… đây là thôn nhà họ Khúc.

Thời Sênh dẩu môi cười, “Thế giới này lớn như thế, tôi muốn đi thăm thú một chút.”

“…” Thế giới lớn như thế, cô đi đâu không đi, lại cố tình chọn nơi này, ai tin cô, “Cô Quý, tình hình hiện tại của chúng ta rất không tốt, nếu cô biết chuyện gì thì xin cô hãy nói cho tôi biết.”

“Mua bán tin tức đều phải trả tiền, tại sao tôi phải nói không cho ông chứ?” Thời Sênh vênh mặt, vẻ kêu ngạo đó làm Lý Hạ chỉ hận không thể bóp chết cô, nhét vào khe đất.

Chương 939: Ma vương vạn tuế (31)

Thời Sênh không nói, hơn nữa Lý Hạ cũng rất sợ cô nên không dám mạnh mẽ ép hỏi, thu thập thi thể hai người kia lại rồi tự hỏi mình xem nên làm gì tiếp theo.

Lúc tới đây, bọn họ không ngờ sẽ gặp phải chuyện thế này, chỉ nghĩ là một nhiệm vụ đón người bình thường nên chỉ có ba người đi.

Hơn nữa họ Khúc cũng là gia tộc lâu đời, phát sinh biến hóa như thế này thật sự nằm ngoài dự kiến của cả nhóm.

Ánh mắt Lý Hạ hơi lướt qua Thời Sênh nhàn nhã đứng bên cạnh, rốt cuộc gan cô gái này to tới mức nào? Đến lúc này rồi mà vẫn chẳng hề tỏ ra lo lắng…

Lý Hạ hít sâu một hơi, ông ta không muốn ở cùng với kẻ thần kinh này, cho nên nhân lúc Thời Sênh không để ý, ông ta một mình rời đi. Còn về phần hai thi thể kia, chỉ có thể chờ ông ta ra ngoài rồi dẫn người quay lại mang xác về.

Lý Hạ trở về theo đường cũ, nhưng dù có đi thế nào thì ông ta cũng sẽ vòng về chỗ ban đầu.

“Phù phù…” Lý Hạ chống đầu gối thở, gặp phải quỷ dựng tường rồi sao? Nhưng dụng cụ đo lường của ông ta không kiểm tra ra sự bất thường nào, thứ này thực là cmn cổ quái.

Lý Hạ không tin tà ma, lại đi thêm hai vòng, kết quả vẫn vòng về như

cũ.

…

Thời Sênh tới tìm con mèo kia, cho nên cô cũng chẳng quan tâm tới việc không thấy dân thôn đâu cả, chầm chậm đi về phía từ đường.

Từ đường vẫn không có biến hóa gì, bảng hiệu vẫn nằm phơi sương phơi nắng, vừa cũ kỹ lại có vài đường rạn nứt, hình như có hơi biến dạng một chút.

Cửa từ đường bị khóa, cánh cửa gỗ để lộ ra một khe hở, từ ngoài có thể mơ hồ thấy được cảnh ở bên trong.

Thời Sênh rút kiếm chặt đứt khóa, chiếc khóa rơi xuống mặt đất, cửa bị cô đá bay, rơi vào trong sân, bị chia năm xẻ bảy.

Trên mặt sân mọc đầy rêu xanh, trong không khí đầy mùi ẩm mốc như là rất nhiều năm chưa từng có người đặt chân tới đây.

Dựng từ đường thì ít nhất vài ngày sẽ phải có người quét tước, thay mới đồ thờ cúng, lấy hành động này để chứng minh cho lòng tôn kính trưởng bối đã phù hộ cho đời sau.

Nhưng từ đường ở đây lại bỏ hoang thành cái dạng này, vừa nhìn đã biết là có điểm quỷ dị.

“Cô Quý.”

Một thanh âm đột ngột vang lên đánh gãy bước chân chuẩn bị tiến lên phía trước của Thời Sênh.

Không biết Lý Hạ từ đâu chạy tới, cả người toàn bùn là bùn, bẩn tới

mức Thời Sênh suýt không nhận ra.

“Cô Quý, cô biết chỗ này không ra được đúng không?” Lý Hạ lảo đảo tới gần, nghiến răng nghiến lợi hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, “Tôi có thể ra ngoài, ông không ra được thì làm sao mà tôi biết được.”

Lý Hạ: “…” Cô đang khoe là cô có thể ra ngoài đấy à?

Chắc chắn là cô ta đang khoe mẽ.

Lý Hạ không nói gì, giờ thì có thể nói với kẻ tâm thần này cái gì chứ? Đánh cũng không đánh được, mắng cũng mắng không xong, tốt nhất cứ im lặng đi theo cô ta… Nói không chừng còn có thể ra ngoài.

Tuy rằng Lý Hạ cảm thấy suy nghĩ này có hơi hoang đường, nhưng ông ta đã thử hét tất cả các biện pháp mình biết, còn biến mình thành cái bộ dáng này mà cũng chưa thể rời khỏi cái thôn chết tiệt này.

Điện thoại không gọi được, không có người, hai đồng đội chết không rõ nguyên nhân, lúc này ông ta chỉ có thể đem hy vọng đặt hết lên người kẻ thần kinh không vội vàng, không hoảng hốt này thôi.

Lúc này sắc trời đã tối dần, Hoàng hôn bao phủ thôn trang, vẻ âm trầm từ bốn phương tám phương bắt đầu đổ về đây.

Thời Sênh mặt không đổi sắc tiến vào từ đường. Chính giữa từ đường có mấy cái bài vị, bụi bám đầy, đã không nhìn rõ tên ở bên trên, những bài vị này hẳn là của liệt tổ liệt tông họ Khúc.

“Người của họ Khúc ít thế này thôi sao.” Thời Sênh xoa xoa cằm nói đầy vẻ cảm thán.

“Họ Khúc là gia tộc khổng lồ, những bài vị này đều là của tiền bối có danh vọng của họ. Người họ Khúc bình thường căn bản không thể nhập từ đường.” Lý Hạ đứng bên ngoài từ đường, ỷ vào những tin tức mà mình biết nói một câu khinh thường.

Lý Hạ nói xong liền cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn mình. Ông ta quay sang nhìn theo bản năng nhưng chẳng thấy gì ngoài một cái bóng đen sì.

Vậy mà tầm mắt lạnh lẽo kia như là có thực, có thể đâm thẳng vào trái tim ông ta.

Ma Vương này…

“Quy Nguyệt…”

Quy Nguyệt thu lại tầm mắt, bay tới bên cạnh Thời Sênh.

“Em đói rồi.”

Phì…

Lý Hạ còn tưởng cô định nói gì, kết quả lại phun ra một câu này.

Lúc nào rồi mà còn nghĩ đến ăn, bệnh tâm thần cũng quá nặng rồi.

Nhìn một con ma nấu ăn, Lý Hạ ngẩn cả ra, giờ ngay cả ma cũng lành nghề thế này à?

Bởi vì không có nhiều nguyên liệu nấu ăn nên Quy Nguyệt chỉ làm mấy món đơn giản, đương nhiên là chỉ cho một người ăn, Lý Hạ hoàn toàn không có phần.

Lý Hạ ngửi thấy mùi thơm, cái bụng cũng sôi sùng sục. Lúc tới đây, bọn họ đều nghĩ sẽ nhanh chóng trở về nên cũng chỉ mang theo bánh quy mà thôi.

Cho nên, Lý Hạ đành cắn bánh quy nhìn Thời Sênh ăn cơm.

…

Thời Sênh ăn xong cũng không làm gì, ngồi nghỉ ở một chỗ sạch sẽ mà Quy Nguyệt đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Ban ngày tiêu hao nhiều thể lực nên Lý Hạ cũng ngủ gục từ lúc nào không biết. Đến khi bị một tiếng nổ đánh thức, mở mắt ra đã thấy mình ở trong biển lửa.

Ông ta nhảy dựng lên, lao ra ngoài, Thời Sênh đứng bên ngoài quảng trường, vẻ mặt bình tĩnh nhìn ông ta.

Cô gái rắn rết này lại không gọi ông ta được một câu.

Lý Hạ nhìn về phía lửa lớn đang cháy bừng bừng. Cô gái này đã thừa dịp lúc ông ta ngủ mà làm gì vậy?

Thời Sênh rất oan uổng, cô chẳng làm gì cả, lửa này tự nhiên bùng lên, chẳng có một xu liên quan nào tới cô cả.

“Quý Lưu Huỳnh…”

Giọng đàn ông khàn khàn từ xa truyền tới. Nơi lửa cháy phía xa có một đoàn khí đen cuộn lên, không ngừng bay lên cao.

“Vì sao cô phải xen vào việc của người khác?” Giọng hắn tràn ngập

tức giận.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn trời, thản nhiên nói: “Làm nhiệm vụ.”

Nếu không phải làm nhiệm vụ, ai thèm để ý tới ngươi làm gì?

Bản cô nương đây bận rộn lắm biết không hả?

“Nhiệm vụ gì?”

“Giết ngươi.”

Khí đen mạnh mẽ tràn xuống dưới, hội tụ thành thân thể một con mèo, dừng trước mặt Thời Sênh, há miệng lộ ra răng nanh sắc bén, “Quý Lưu Huỳnh, đây là địa bàn của ta, cô nghĩ rằng ta có thể để yên cho cô xâm lược địa bàn của mình sao?”

“Vậy cũng chưa biết được, thắng bại chỉ 50% mà.”

“Cuồng vọng.”

“Không phục sao? Đến đi, giết chết ta đi!” Thời Sênh khiêu khích.

Cuồng vọng thì sao? Con người không cuồng vọng thì uổng phí tuổi trẻ.

“Hừ, phép khích tướng đối với ta vô dụng.” Con mèo đen hừ lạnh.

“A, chỉ số thông minh cũng tăng rồi à?”

Lông trên người con mèo dựng đứng lên, “Quý Lưu Huỳnh, cái chết của cô sẽ không xa nữa đâu, cứ chờ đấy cho ta.”

“Tại sao phải chờ?” Thời gian của ông quý giá như thế, ngươi bảo ông chờ là ông phải chờ à? Mặt mũi của ngươi có là kim cương cũng không được, “Sớm hay muộn đều phải tử chiến, chọn ngày không bằng đúng ngày, hiện tại luôn đi, lên!”

Đánh chết là kết thúc nhiệm vụ rồi.

Con mèo đen, “…” Hiện giờ ai muốn đánh với cô chứ, nó còn chưa bố trí xong.

Con mèo cảm thấy cô gái đối diện thật sự định xông lên nên nó lập tức lui.

Núi xanh còn không lo thiếu củi đốt, chờ nó bố trí thỏa đáng hết thảy, nhất định sẽ tra tấn người phụ nữ này, để cô ta biết sự lợi hại của mình.

Con mèo này vốn không có bản thể, rút lui rất tiện, làm người ta muốn bắt cũng không bắt được.

Đáng tiếc, nó quên mất thủ đoạn của Thời Sênh.

Thân hình vốn đã biến mất của con mèo ấy lại bị bắn ra.

Chương 940: Ma vương vạn tuế (32)

Thời Sênh múa kiếm một cách oai phong, mũi kiếm bổ vào thân thể con mèo, hắc khí lập tức tán loạn.

“Mẹ cái đồ bại não.” Dám phóng hỏa đốt ông, còn nghĩ ông sẽ bỏ qua cho ngươi ư?

Cho dù không phải bản thể, chém chết một phân thân cũng sẽ làm thực lực của nó suy yếu.

Lý Hạ từ đầu đến cuối chỉ biết trợn mắt há mồm, cô gái này… quá trâu bò đi?

Một kiếm là giải quyết xong?

Thời Sênh nhìn khí đen vẫn còn chưa hoàn toàn tản ra hết ở trên trời, lấy ra một tấm phù từ không gian, tùy ý phóng lên trời. Lá phù tự bốc cháy, hóa thành một đốm lửa.

Ngọn lửa in vào trong đáy mắt của Lý Hạ hơi hơi nhảy lên.

Thứ này còn có thể dùng như thế sao?

Vậy chắc ông tay gặp ông thầy giả rồi.

Lửa di động trong không trung mấy cái, đột nhiên lao về phía đầu thôn.

Thời Sênh lập tức đuổi theo, ngọn lửa bay xuyên qua thôn, dừng lại trước gốc hòe già.

Cây hòe héo rũ đứng ở đó như một quái vật sừng sững trong bóng đêm.

Thời Sênh hơi kinh ngạc, “Ngươi đúng là ẩn giấu rất tốt đấy chứ.”

Trước giờ cô đều nghĩ vấn đề là ở từ đường, nhưng đi vào đó nửa ngày cũng chỉ cảm thấy ở đấy có một chút tà khí, nhưng rất yếu ớt.

Không ngờ cô lại nhầm, mục tiêu cuối cùng của mình lại là gốc hòe già ở ngay đầu thôn này.

Thời Sênh vừa nói xong, các chạc cây hòe liền bắt đầu điên cuồng mọc dài ra, lá cây xuất hiện, hoa hòe trắng nở bung, một mùi hương quỷ dị tràn ngập trong không gian.

“Đây là…” Sắc mặt Lý Hạ trắng bệch, vội vàng lui về sau.

Cây hòe già này đã bị nó khống chế rồi?

Cách giải thích duy nhất là nó đã ăn tinh nguyên của cây hòe này.

Thực vật có thể thành tinh, mà yêu tinh sau khi tu luyện có ý thức sẽ sinh ra tinh nguyên. Tinh nguyên là một bảo vật cực bổ không chỉ với con người tu luyện mà còn cả cho các loại yêu ma khác nữa.

Thời Sênh bình tĩnh đi về phía gốc hòe. Quy Nguyệt muốn giữ Thời Sênh lại, nhưng bàn tay vươn ra rồi lại dừng giữa không trung, không hề kéo giữ cô.

Hắn tin cô.

Hơn nữa, cô chết cũng tốt mà.

Quy Nguyệt không nghĩ tư tưởng của mình có vấn đề gì, cô ấy chết thì sẽ có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, nhưng cô lại không thích hắn giết cô.

“Không cam lòng ư?” Thời Sênh lên tiếng át đi tiếng lay động của cành cây, giọng rất đều, “Cũng không có cách nào cả, ai bảo khả năng của ngươi không bằng người ta.”

Rào rào rào rào…

Nhánh cây càng lay động dữ dội hơn, những cành cây trưởng thành quật xuống, hoa hòe rụng lả tả.

Thân hình Thời Sênh chợt lóe lên, chém thẳng về phía rễ cây.

Cành cây điên cuồng ngăn cản, thân mình Thời Sênh rất linh hoạt, tránh thoát qua các khe hở của cành lá, sau đó vung kiếm chém.

Cây hòe không ngăn được Thời Sênh, thân cây lay động, bùn đất bắn tung lên, dưới gốc cây, vô số những bọ xương trắng bị rễ cây quấn lấy.

Một mùi tanh tưởi đập thẳng vào mặt.

Thời Sênh nhíu mày, nó đã giết sạch người trong thôn để nuôi dưỡng mình?

Mẹ kiếp!

Cái này thật quá ghê tởm đi.

[Ký chủ, phản ứng đầu tiên của cô đáng lẽ phải là quá tàn nhẫn mới đúng chứ?]

[Không cảm thấy.] Liên quan rắm gì tới cô!

Người không phải do cô giết, mà quan trọng nhất là bắt cô đi đồng tình với một chuỗi số liệu, không thấy quá buồn cười à?

[…] Đã nói mấy lần rồi, đây không phải trò chơi! Lúc ấy khi phổ cập khoa học cho Ký chủ, chẳng phải nó đã nói rất rõ ràng rồi sao? Vì sao Ký chủ cứ khăng khăng một mực rằng mình đang tham gia vào trò chơi chứ?

Cải tạo tam quan của Ký chủ thật là mệt mỏi quá!

Nó muốn bãi công.

Theo sự lay động của cây hòe, càng lúc càng có nhiều thi thể lộ ra.

Mùi hoa hòe trộn lẫn với mùi của xác chết, cực kỳ khó ngửi.

Thời Sênh nín thở, ra sức chặt đứt rễ của cây hòe, sau đó thiết kiếm chặt bỏ cành lá của cây, cành cây rơi trên mặt đất, sắc xanh dần dần rút đi, biến thành cành khô.

Phập!

Thời Sênh chém vào giữa thân cây sau đó lui về bên cạnh Quy Nguyệt, rúc vào trong ngực hắn, hơi thở trong trẻo và lạnh lùng của hắn đã xua đi thứ hương vị quỷ dị kia.

Có cành cây đánh về phía Thời Sênh, Quy Nguyệt nâng tay, dễ dàng

túm lấy cành cây đó.

Cành cây phát ra âm thanh “rắc rắc”, nháy mắt hóa thành đen sì rồi biến thành tro bụi bay ra khỏi tay Quy Nguyệt.

“Rắc rắc…” Cây hòe bị chặt ngang người, ầm ầm đổ xuống đất.

“A!” Tiếng hét cao vút, thê lương xé tan màn đêm, làm kinh động đàn chim đang trú trong khu rừng phía xa, thanh âm vỗ cánh phành phạch dội lại vào tai mọi người.

Cây hòe hóa thành bột phấn màu đen, bản thể của con mèo đen dần dần lộ ra, nó còn nhỏ hơn lúc trước, màu lông nhợt nhạt, hấp hối nằm trên một đống xác chết.

Vậy là nó đã thua…

Không! Nó không thua!

Chỉ cần sống qua được ngày hôm nay là nó có thể đại công cáo thành, đều tại ả kia, chính ả đã phá hủy hết thảy.

“Dù cuối cùng ngươi có thể thành công hay không, kết cục cũng sẽ không có gì khác nhau cả.” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai nó, “Cho nên, nói lời chào tạm biệt thế giới này đi thôi.”

Cho nên, nói lời chào tạm biệt thế giới này đi thôi.

“Không…”

…

Hôm sau, Khúc Ân Ân tới. Khúc Diệu đi theo sau bà ta như một cái

xác không hồn, cúi đầu không nói gì, cũng không có biểu tình gì.

Đầu thôn đầy thi thể, có cái xác đã hư thối, có cái xác chưa kịp phân hủy, mùi tanh tưởi tản ra khắp nơi.

Cây hòe tươi tốt đã không thấy đâu nữa.

“Có chuyện gì vậy?” Khúc Ân Ân nheo mắt đảo qua ba người, giọng đầy chất vấn.

Lý Hạ đưa tay chỉ về phía Thời Sênh, cô ta làm, tất cả đều là cô ta làm, không liên quan gì tới tôi.

Thời Sênh không nhanh không chậm đáp: “Như bà thấy đấy thôi, tôi giúp các người giết chết cái thứ bị trấn áp ở đây, không cần cảm ơn.”

Aizz, lại phải làm Lôi Phong.

“Hắc Sát? Hắc Sát đã chết?” Khúc Ân Ân hiển nhiên không tin, giọng nói lắp bắp, “Không thể nào, sao cô có thể giết được nó?”

Nếu Hắc Sát có thể giết dễ như thế, họ Khúc cũng không phải đem nó trấn áp ở đây.

“Muốn giết thì giết, tại sao lại không thể chứ.” Một con BOSS nhỏ thế này cô còn không giết nổi thì nói gì tới chinh phục sao trời mênh mông.

Bản cô nương là nhân vật phản diện có chí khí.

[…] Ha ha, chí khí của cô là đối đầu với nhân vật chính không cần biết lý do đấy à? Không biết đây là cái kiểu chí khí gì nữa.

Mi không biết ta có thể đánh bại nhân vật chính là chuyện quá vĩ đại à?

[…] Cạn lời.

“Sao có thể…” Khúc Ân Ân lui về sau, bà ta đột nhiên xoay người, chạy về phía từ đường.

Một lúc sau lại nghiêng ngả, lảo đảo chạy trở lại, tóc trước đó còn búi rất hoàn hảo, bây giờ đã rối tung lên, tóc dài tới thắt lưng, trong cảnh tượng quỷ dị hiện tại nhìn càng thêm cổ quái.

“Cô giết nó bằng cách nào?” Ánh mắt Khúc Ân Ân sáng như đuốc nhìn chằm chằm Thời Sênh, tuy rằng đã xác định là nó đã chết nhưng bà ta vẫn không dám tin là cô gái trẻ này là người tiêu diệt nó.

Loại khẩu khí chất vấn này khiến Thời Sênh rất khó chịu.

Nên cô lập tức đáp lời: “Liên quan rắm gì tới bà?”

Khúc Ân Ân: “…”

Lý Hạ: “…”

Kẻ thần kinh này ăn phải thuốc nổ à? Hung dữ như thế, thật đáng sợ, ông ta tốt nhất đừng nên nói gì nữa.

Chương 941: Ma vương vạn tuế (33)

Cuối cùng, Thời Sênh cũng tin Khúc Ân Ân chính là mẹ của Khúc Diệu, cách nói chuyện của Khúc Diệu quả đúng là di truyền từ người đàn bà này.

Thật phiền!

Khúc Ân Ân tìm đủ mọi cách muốn Thời Sênh nói ra mình tiêu diệt Hắc Sát như thế nào. Thời Sênh là loại người khi tâm tình tốt mới dễ nói chuyện, bị Khúc Ân Ân làm phiền, hai người lập tức xé mặt.

Cuối cùng Lý Hạ phải ra mặt ngăn cản Khúc Ân Ân, nói toàn bộ quá trình, như thế chuyện này mới coi như xong.

Nếu để hai người này đối đầu với nhau, ông ta sẽ là người xui xẻo nhất.

“Cô ta có năng lực lớn như thế thật sao?” Khúc Ân Ân vẫn rất không tin.

Lý Hạ gật đầu, ông ta đã thấy rất rõ ràng, chỉ có một mình cô ra tay, Quy Nguyệt đến phút cuối cùng mới hành động đúng một lần.

Nhưng tại thời điểm đó, Hắc Sát đã bị giết chết rồi.

Lý Hạ chờ người của mình tới, lại tra xét khắp thôn thêm một lần, còn tìm thấy một thằng bé đang ngất xỉu ở trong một nhà dân.

Trên tay thằng bé cầm một con dao nhỏ đầy máu tươi, người giết hai đồng đội của Lý Hạ hẳn là thằng bé này.

Trong lúc nhất thời, Lý Hạ không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa.

Thằng bé kia rõ ràng không phải chủ động giết người, ông ta có thể trách tội nó sao? Nhưng chính nó đã giết đồng đội của ông ta…

Người của thôn họ Khúc đã chết, chỉ còn lại thằng bé kia, trên người thằng nhóc có rất nhiều điểm đáng ngờ cho nên bị đưa về tổng bộ.

Khúc Ân Ân và Khúc Diệu đã biến mất từ lúc nào, Lý Hạ không chú ý tới điều ấy cho tới khi nhận được điện thoại của đội trưởng.

“Đội trưởng, thật xin lỗi, tôi không chú ý, nhưng chắc bọn họ chưa đi xa, tôi sẽ cho người đi tìm.” Lý Hạ nhỏ giọng đáp, sợ người bên kia điện thoại tức giận.

“Ừm.” Đội trưởng trả lời một tiếng, “Cô ta còn ở đó không?”

“Ai?”

“Quý Lưu Huỳnh!”

Lý Hạ ngẩng đầu nhìn một vòng, không thấy người kia đâu, đang định trả lời thì điện thoại trong tay đã bị người ta cướp mất.

Lý Hạ xoay người, giọng nói như bị người cắt đứt, miệng nói không nên lời, “Quý…”

Cô ta đứng sau lưng mình từ lúc nào thế? Đi đường cũng không phát ra chút âm thanh nào sao?

A, sao con ma kia lại ở đây, còn nhìn mình chằm chằm nữa… sao cứ cảm thấy xung quanh càng lúc càng lạnh…

Thời Sênh nhìn tên hiển thị trên màn hình rồi áp lên tai mình, “Mộ Bạch, rửa sạch cổ, chờ ông đây tới chém.”

Điện thoại trầm mặc trong chốc lát, “Xin đợi cô Thời Sênh. Tút… Tút… Tút…” Di động chỉ còn lại một tràng tiếng tút tút kéo dài.

Mẹ nó! Dám dập máy của ông!

…

Thành phố Z.

Trong một biệt thự phong cách châu Âu, gã đàn ông ném cái di động trong tay vào trong bể nuôi cá.

Bên cạnh bể nuôi cá có dán một tờ giấy Tuyên Thành màu trắng, bên trên viết hai chữ rồng bay phượng múa, “Thời Sênh”.

Gã đàn ông nhìn chằm chằm vào hai chữ đó một hồi, lại cầm con dao nhỏ lên, cắt tờ giấy đó thành hai nửa, vừa vặn xé rách ở chính giữa hai chữ “Thời Sênh”.

“Tít tít… Anh Mộ.” Bên trong bộ đàm truyền ra giọng nói.

Mộ Bạch tung hứng con dao, môi bạc cong lên: “Bắt được chưa?”

Chỗ đối phương bên kia cũng có chút tạp âm, là tiếng tranh cãi ầm ĩ, “… Bắt được rồi… Tít tít… Cần đưa tới chỗ anh Mộ luôn không?”

“Đưa tới đây đi.”

“Được.”

Mộ Bạch tiếp tục rạch tờ giấy Tuyên thành, nụ cười trên mặt biến hóa càng lúc càng thâm trầm. “Thời Sênh, tôi cũng không tin lần nào cô cũng may mắn như thế.”

Rầm…

Nước trong bể xao động, tần suất vẫy đuôi của cá vàng trong bể càng ngày càng chậm, vài giây sau liền không động đậy gì, như bị định thân lại vậy.

Giấy Tuyên Thành rách thành vô số mảnh nhỏ, không có gió mà tự bay lên, dừng trên mặt nước, yên tĩnh như bị đánh vỡ, cá vàng chậm rãi ngửa bụng chết trong bể.

…

Thời Sênh và Quy Nguyệt quay về biệt thự. Quy Nguyệt thong thả cởi áo cHoàng, để lộ ra một đầu tóc trắng.

Đại khái là do đội mũ nên tóc hắn hơi lộn xộn, mấy sợi tóc dựng đứng trên đỉnh đầu nhìn rất ngốc. Hắn nghiêng đầu hỏi Thời Sênh: “Vì sao em lại tha cho Lý Hạ?”

Nếu cô muốn giết Lý Hạ thì đã sớm ra tay, nhưng cô chỉ có đe dọa chứ không hề làm gì cả.

“Giết người phạm pháp đó.” Thời Sênh trả lời rất nghiêm túc, “Em là một công dân tuân thủ pháp luật, chuyện phạm pháp em không làm.”

“Vậy người là trước đó em giết…” Quy Nguyệt dừng một chút, trong đầu hiện lên vài hình ảnh kỳ quái, tốc độ quá nhanh nên hắn không thể nắm giữ được.

Thời Sênh trừng mắt với Quy Nguyệt: “Em giết người lúc nào chứ?”

Bản cô nương tuy rằng rất thích giết người nhưng không giết tùy tiện đâu nha! Cái tội này bản cô nương đây không gánh được!

Quy Nguyệt hơi nhíu mày, áp chế tia quái dị kia đi, “Người đàn ông mà em đã ném xác.”

Ném xác…

Quý Phong?

Mẹ kiếp! Sao hắn biết chuyện này?

Thời Sênh banh mặt, “Đó là em trừ hại cho dân, không tính giết người.”

Quy Nguyệt: “…”

Nếu không tận mắt thấy cô ném xác thì có khi hắn cũng tin là thật đấy.

Giết người còn nói mình trừ hại cho dân, chỉ có cô mới nói được cái này.

“Sao anh lại biết chuyện này?” Thời Sênh chuyển đề tài, “Anh theo dõi em hả?”

Quy Nguyệt tỏ ra vô tội: “Anh vô tình gặp em ở đó, không tính là theo

dõi.”

“…” Mẹ nó, hơn nửa đêm tới vùng hoang vu dã ngoại làm gì hả? “Anh ở đó làm gì?”

“Chờ em.”

Gương mặt Quy Nguyệt mang theo ý cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thời Sênh có vài phần nhu tình.

“Anh còn biết em sẽ xuất hiện ở đâu?” Thời Sênh càng nhăn mặt dữ hơn, nơi đó cô chỉ tùy tiện chọn, sao hắn có thể biết chứ?

Còn nói không phải theo dõi cô à?

“Ừm…” Quy Nguyệt nghĩ nghĩ, “Không biết, nhưng tôi có một loại trực giác mách bảo rằng tôi phải tới đó, nên tôi đã đi.”

Hắn bước vài bước tới gần Thời Sênh, một tay chống lên tường ở sau lưng cô, đem cô giam ở trong lòng mình, giọng nói chậm rãi và nhẹ nhàng, “Tôi biết, nếu tôi không đi thì có lẽ mình sẽ hối hận cả đời, nên tôi đã đi.”

Quy Nguyệt cúi đầu, hai má cọ cọ vào cô, giọng nói trong trẻo và lạnh lùng bao phủ khắp không gian, “Thực may mắn vì tôi đã đi.” Và gặp em.

Có lẽ bọn họ đã trải qua rất nhiều thế giới cùng nhau nên hắn đã hình thành nên bản năng rồi.

Có lẽ ở thế giới này, thân thể mà hắn đang sử dụng này không có gì đáng để phòng bị nên dễ dàng làm theo ý muốn của chính mình.

“Tôi có thể hôn em không?”

“Cái gì?” Thời Sênh mê man nhìn Quy Nguyệt.

“Tôi có thể hôn em không?” Quy Nguyệt thẳng thắn lặp lại một lần.

Thời Sênh: “…” Đột nhiên có người đưa ra lời đề nghị muốn hôn cô một cách đứng đắn như thế, thật là quỷ dị.

Nhà người ta đều là tổng tài bá đạo, ai cũng cứ thế nhào lên, cần gì hỏi ý kiến chứ?

Xứng đáng chỉ làm nữ chính.

“Không hôn.” Thời Sênh đen mặt từ chối.

“Vì sao? Không phải em đã đồng ý ở bên tôi sao, vì sao không thể hôn? Em không thích tôi đúng không?” Người ta ở bên nhau đều có thể hôn, vì sao hắn lại không thể?

Người nào yêu nhau ở bên nhau mà chẳng hôn nhau chứ.

“Không vì sao hết.” Ông đây không phải mười vạn câu hỏi vì sao.

Thời Sênh lại bổ sung thêm một câu: “Không phải không thích anh.” Nếu cô nói không thích, con hàng này tuyệt đối sẽ giết chết cô tại chỗ để cùng hắn song túc song phi…

Vì sao nàng dâu nhà mình luôn có những tư tưởng nguy hiểm thế này chứ?

[…] Tục ngữ nói, không phải người một nhà thì không tiến được vào cửa nhà đó, Ký chủ cô tự thân đã mang tư tưởng nguy hiểm, có tư

cách gì mà nói người khác chứ.

Quy Nguyệt mím môi, nhẹ giọng trưng cầu, “Vậy phải thế nào em mới cho tôi hôn hả?”

Chương 942: Ma Vương vạn tuế (34)

"Thế nào cũng không hôn.” Thời Sênh ra sức từ chối, hiện giờ ôm một chút thôi đã không chịu nổi rồi, hôn một cái chắc cô treo luôn?

Cô treo mà thành ma được thì cũng thôi đi, nhưng giờ mà treo là cô sẽ bị truyền tống về không gian Hệ thống ngay lập tức.

Bản cô nương không muốn chết.

Quy Nguyệt thực thất vọng, “Oh.”

Hắn cầm áo cHoàng đi về phía phòng bếp, cúi đầu nói, “Tôi đi nấu cơm cho em.”

Thời Sênh nhìn hắn đi về phòng bếp, ánh mắt hơi chớp lên, khi thân ảnh hắn sắp khuất sau cánh cửa, cô liền gọi hắn lại, “Quy Nguyệt.”

Quy Nguyệt dừng lại, không xoay người, “Muốn ăn gì ư?”

Thời Sênh tiến lên, “Em không đói, đừng làm nữa.”

Cô lấy chiếc đồng hồ từ trong không gian ra, “Đưa tay.”

Quy Nguyệt ngẩng đầu, tầm mắt đảo qua chiếc đồng hồ trong tay cô, sau đó ánh mắt dừng trên mặt cô, biểu tình mê man. Hắn kéo tay áo, chìa cổ tay trắng nõn ra trước mặt cô.

Thời Sênh đeo đồng hồ cho hắn, “Tín vật đính ước, em sẽ không bỏ

anh, cho nên đừng lúc nào cũng tìm cách giết em, biết không?”

Hai má Quy Nguyệt hơi hồng lên, vừa rồi hắn đâu có lộ ra cảm xúc gì, sao cô vẫn biết chứ?

Đồng hồ trên cổ tay mang theo độ ấm của cô, kim đồng hồ chạy đều đều, vằn nước trong đó lay động, những cánh hoa được điêu khắc tinh xảo lay động như là vật sống vậy.

Quy Nguyệt đưa tay sờ sờ bên ngoài chiếc đồng hồ, trắng mịn như ngọc thạch, rất quen thuộc… như thể hắn từng vuốt ve qua vô số lần.

“Tôi không có gì để cho em.” Quy Nguyệt buông tay, thật thà nói, “Tôi chỉ có tôi, em có nguyện ý lấy không?”

Tên não tàn này lại tán tỉnh bản cô nương rồi.

Nếu bản cô nương trả lời không muốn, có phải sẽ bị phân thây không?

Tưởng tượng một chút về cảnh Quy Nguyệt phân thây mình, Thời Sênh hơi run run một chút, thôi tốt nhất đừng tìm chết.

“Có, có.” Dù sao đây là tiểu tổ tông mà mình muốn hầu hạ, đừng có chọc hắn nổi điên là được.

Tuy rằng lúc hắn nổi điên cũng rất đáng yêu, nhưng mà nếu nổi điên xong hóa đen thì hỏng, cô không thích cái thể loại đó…

Quy Nguyệt nghe được câu trả lời mà mình muốn nghe thì thỏa mãn vểnh môi cười.

“Em sẽ mãi mãi ở bên tôi đúng không?”

Thời Sênh thả lỏng người dựa vào tường, “Anh sẽ mãi mãi ở bên em chứ?”

Quy Nguyệt đáp không một chút do dự, “Sẽ.” Hắn sẽ.

“Câu trả lời của em cũng giống của anh.” Thời Sênh đưa tay gạt gạt mấy lọn tóc của hắn, đầu ngón tay của cô khẽ chạm vào mặt hắn, đôi con ngươi bình tĩnh nổi lên một tầng gợn sóng, “Nhưng mà, anh sẽ không có đường lui.”

Em có thể vì anh kiến tạo cả một đế quốc, nhưng sẽ không tha thứ nếu anh lui bước.

Quy Nguyệt cúi xuống, để tay Thời Sênh càng sát với mặt mình hơn, “Em chính là đường lui của tôi.”

Độ ấm trên bàn tay Thời Sênh nhanh chóng rút lui, sự lạnh lẽo xâm nhập vào, đầu ngón tay co lại một chút theo phản xạ, sau đó lại tiếp tục dán lên mặt hắn.

Hơi thở của cô hơi chậm lại, sau đó ngửa đầu hôn lên, cánh môi hồng nhạt dán lên môi hắn, Quy Nguyệt chỉ cảm thấy vô cùng mềm mại, hương thơm của thiếu nữ xua tan đi khí lạnh lẽo trên người hắn, tựa hồ như có một chút ấm áp truyền qua từ cánh môi cô.

Nhưng hắn còn chưa kịp cảm thụ sự ấm áp đó thì cánh môi mềm đã rời ra.

Thời Sênh lạnh tới run rẩy.

Không bao giờ hôn nữa.

Tuyệt đối không! Tỏ ra ngây thơ cũng không hôn!

Quy Nguyệt trong lòng nhảy dựng, vội vàng khoác áo cHoàng lên người Thời Sênh, trên gương mặt ửng hồng tràn đầy sự đau lòng.

…

Từ đó về sau, Quy Nguyệt thường xuyên ngẩn người, thậm chí có đôi khi nhìn Thời Sênh liền tỏ vẻ thẹn thùng.

Nói thật, nếu không phải chắc chắn mình không làm gì hắn, có khi Thời Sênh cũng nghi ngờ liệu có phải chính mình đã ép ngủ hắn buổi tối hay không nữa.

Nhưng cô không có bệnh mộng du!

“Quy Nguyệt, anh nấu cái gì thế mà khét thế?”

Thời Sênh từ bên ngoài đi vào, thấy Quy Nguyệt đứng ngẩn ra trong bếp thì khóe miệng giật giật, vội vàng chạy tới đẩy hắn ra, tắt bếp.

Quy Nguyệt bị đẩy một chút liền hoàn hồn lại, đầu tiên nhìn cô với vẻ mê man, sau đó liền cúi đầu nhìn xuống cái nồi.

Trong tay hắn vẫn còn đang cầm cái môi, biểu tình ngốc nghếch đáng yêu, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười.

“Mấy hôm nay anh suy nghĩ cái gì thế hả?” Thời Sênh nhìn đồ ăn trong nồi đã cháy đen, nói với vẻ sống không còn gì luyến tiếc, “Ma mà cũng đến tháng à?”

Giờ Quy Nguyệt mới phản ứng lại là mình vừa phạm phải sai lầm gì, đầu hơi gục xuống, “Xin lỗi, tôi…”

Thời Sênh cướp lấy cái môi trong tay hắn, ném vào nồi, “Anh làm sao thế hả?”

Quy Nguyệt còn chưa kịp trả lời thì mặt đã đỏ rần rần rồi, “Không… Không có gì…”

Thời Sênh: “…”

Nói chuyện còn lắp ba lắp bắp, vậy mà dám nói là không có gì?

“Không phải anh…” Thời Sênh ghé sát vào Quy Nguyệt, nhìn kỹ gương mặt hắn, vẻ mặt kỳ quái, “Ma cũng bị cảm hả?”

Quy Nguyệt ra sức lắc đầu: “Tôi không bị cảm.”

Hắn dừng một chút: “Bị cảm là cái gì?”

Thời Sênh: “…” Anh không biết là cái gì mà còn dám phủ nhận?

Ma không biết cảm mạo, Quy Nguyệt lại không bao giờ tiếp xúc với con người, cho dù nghe người ta nói thì cũng không hiểu nghĩa là gì.

Thời Sênh dùng ngón trỏ nâng cằm hắn lên, “Không phải anh vẫn đang suy nghĩ chuyện ngày đó đấy chứ?”

Ánh mắt Quy Nguyệt dao động, “Cái gì… ngày nào ấy nhỉ? Tôi không nhớ.”

“Nhìn vào mắt em rồi nói.”

Ánh mắt Quy Nguyệt vẫn tiếp tục lảng tránh, sắc mặt Thời Sênh càng lúc càng kém, lúc đó hắn mới nhìn thẳng vào mắt cô, “Tôi nghĩ…”

Thời Sênh càng bước tới gần hắn hơn, “Nghĩ cái gì?”

Quy Nguyệt lui về sau từng bước một, cuối cùng bị Thời Sênh dồn vào góc tường.

“Nghĩ cái gì?” Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn hắn.

“Không…” Quy Nguyệt lắc đầu.

“Thật không?”

Quy Nguyệt chần chừ một chút rồi gật đầu.

Thời Sênh lại hỏi lại một lần, giọng điệu tăng thêm vài phần, “Thật sự không có gì?”

Quy Nguyệt lần này lắc đầu cực kỳ kiên định.

Không gian yên lặng một cách quái dị, thật lâu sau, Thời Sênh mới nâng tay sờ lên mặt hắn, lời nói bưu hãn tới mức không chịu nổi, “Muốn thì nói, anh thẹn cái gì mà thẹn? Thiếu nữ chắc?”

Mẹ nó bại não, làm cho ông đây thật sự muốn phi lễ.

Quy Nguyệt: “…”

Hắn không có cái ý tứ kia…

Thời Sênh thu tay lại, bình tĩnh bổ sung một câu: “Dù sao em cũng không cho.”

Cô có muốn chết mới đi ngủ với hắn.

Thế giới này thật quá hố người, ngay cả cô vợ của mình cũng không được ngủ, loại cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể ăn thật là khó cmn chịu.

Muốn hủy thế giới, làm sao bây giờ?

[Ký chủ bình tĩnh! Nếu thế giới này mà sụp, giá trị làm người của cô sẽ đột phá 300000.]

Không phải vừa hay sao, để bản cô nương thể nghiệm một chút trò chơi 300000 trở lên là cái quỷ gì.

[…] Đã nói với cô rất nhiều lần rồi, đây không phải trò chơi.

Chủ nhân, ngài mau về đi, Ký chủ muốn hủy thế giới để tăng giá trị làm người.

“Tôi… Chỉ muốn hôn em một chút.” Hắn không muốn cái khác, Quy Nguyệt thật sự thấy mình vô tội nên vội giải thích.

Ý niệm hủy thế giới trong đầu Thời Sênh đã bị những câu này của Quy Nguyệt áp chế, cô nhìn ánh mắt hơi mong chờ của hắn, nghiêm mặt lạnh lùng. “Không hôn.”

Quy Nguyệt: “…” Biết ngay là sẽ bị từ chối.

Lúc bình thường cô ấy còn không tình nguyện chạm vào hắn nữa.

Chương 943: Ma Vương vạn tuế (35)

Linh khí ở thế giới này cũng khá đầy đủ, Thời Sênh luôn tu luyện, theo thời gian dài trôi qua, dần dần cô có thể chịu đựng được Quy Nguyệt chạm vào mình.

Cái này chỉ tính khi Quy Nguyệt có thể khống chế được tình huống của chính mình.

Một khi cảm xúc của hắn mất đi khống chế, cô sẽ trực tiếp bị đông lạnh thành khối băng.

Đừng hỏi vì sao cô biết.

Cô hoàn toàn không muốn nói mình đã từng bị đông lạnh như thế.

Ngày đó, cô không nhớ là mình nói cái gì, Quy Nguyệt lập tức gần như không thể khống chế được, càng đáng sợ là lúc đó cô còn đang nắm tay hắn.

Cho nên…

Vì chuyện đó, cô phải nằm trên giường suốt ba ngày.

Nếu không nghĩ ra cách gì, có lẽ cô không thể sống với hắn cả đời được?

Thời Sênh nằm ở trên giường bắt đầu sàng lọc một đống thông tin khổng lồ, xem có biện pháp nào có thể giúp cô thừa nhận khí lạnh kia

trong người Quy Nguyệt hay không?

Biện pháp đơn giản nhất là phế Quy Nguyệt.

Phương pháp này rất đáng sợ, cô nghĩ là được rồi, thực tiễn thì quên đi.

Biện pháp thứ hai có vẻ dễ dàng hơn, đó là cô cố gắng tu luyện, có thực lực nhất định thì sẽ thừa nhận được cái lạnh này…

Nhưng nếu cứ cứng rắn kháng lại, cô cũng sẽ không sống lâu được.

Biện pháp thứ ba…

Đó là tìm cho Quy Nguyệt một thân thể.

Biện pháp này độ khả thi cao nhất, nhưng Thời Sênh lại cảm thấy khả năng bản thân mình chấp nhận được là thấp nhất.

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, Thời Sênh cảm thấy vẫn cứ tu luyện cho tốt thì hơn.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào mình.

Thời Sênh chưa bao giờ ham thích tu luyện bắt đầu trầm mê vào việc này. Quy Nguyệt chỉ có thể tiến vào những lúc Thời Sênh nghỉ ngơi mỗi ngày mà thôi.

“Quý Lưu Huỳnh, Quý Lưu Huỳnh…”

“Quý Lưu Huỳnh…”

Tiếng hét to từ bên ngoài biệt thự vang lên, Thời Sênh thong thả mở

mắt, huyệt thái dương vừa co giật vừa đau.

Nữ chính lại muốn làm gì đây?

“Quý Lưu Huỳnh! Quý Lưu Huỳnh! Cô ra đây…”

Thời Sênh xuống giường, đi tới bên cửa sổ vén rèm lên thì thấy Quy Nguyệt đang tấn công Khúc Diệu ở bên ngoài.

Với khả năng của Quy Nguyệt thì thừa sức giết chết Khúc Diệu, nhưng lần nào Khúc Diệu cũng nghiêng người né tránh được.

Đây chính là vận khí của nữ chính đại nhân, không ai có thể so sánh được.

Thời Sênh trực tiếp đẩy cửa ra, trước khi Quy Nguyệt ra tay lần thứ hai, cô đã xuất hiện trong tầm mắt hắn.

“Tôi có thể xử lý được, sẽ không để cô ta quấy rầy em.” Quy Nguyệt nói.

Thời Sênh khoát tay, Quy Nguyệt mím môi không thèm nhắc lại nữa, lui sang một bên.

“Tìm tôi làm gì?” Thời Sênh nhìn về phía Khúc Diệu.

Khúc Diệu đứng lên khỏi mặt đất, vọt tới trước mặt Thời Sênh: “Anh tôi đâu? Cô bắt anh tôi đi đâu rồi?”

“Anh cô cái gì?” Thời Sênh ngơ ngác, sau đó tức giận quát lại, “Ông đây không có việc gì, bắt anh cô làm cái gì hả?”

“Không phải cô? Không phải cô thì thứ này sao có thể ở trong phòng

anh tôi?” Khúc Diệu ném một lá thư qua.

Thời Sênh bắt được lá thư, mở ra đọc lướt qua, là một bức thư tống tiền, mà tên ký ở dưới là Quý Lưu Huỳnh.

Thời Sênh: “…”

Rõ ràng là vu oan hãm hại cô?

“Tôi không bắt anh cô, tin hay không thì tùy.” Thời Sênh ném lá thư trả lại cho Khúc Diệu, “Đừng có làm loạn ở chỗ này. Tôi có thể tha thứ cho cô một lần nhưng không chắc sẽ tha cho cô lần thứ hai, đừng tưởng mặt mũi mình to lắm.”

Nếu không phải nể tình cô ngu ngốc tới mức không cứu nổi, ông đây đã sớm giết chết cô rồi.

[…] Nữ chính lấy lý do này làm phương thức sống sót, cũng thật đáng thương.

Khúc Diệu nghe được câu này của Thời Sênh, không hiểu tại sao lại thở phào một hơi, có lẽ chính cô ta cũng không nhận ra, sâu trong lòng mình lại tin tưởng cô gái này.

Chỉ muốn chính miệng cô ấy xác nhận một chút mà thôi.

“Không thấy anh tôi đâu cả.” Khúc Diệu dịu giọng, sau đó đột nhiên khóc lên.

“Anh của cô biến mất, cô chạy tới chỗ ông đây khóc cái sợi len gì?”

Khúc Diệu căn bản không nghe Thời Sênh nói, cứ đứng đó khóc, vừa khóc vừa thở hổn hển.

Nếu đổi thành buổi tối, có người nghe được chắc chắn sẽ cảm thấy là có ma.

Thời Sênh không có tâm tình nghe Khúc Diệu khóc, kéo Quy Nguyệt trở về biệt thự, cửa đóng lại rồi, thanh âm khóc lóc cũng nhỏ lại.

Không biết Khúc Diệu đứng bên ngoài khóc bao lâu, buổi tối khi Quy Nguyệt mang cơm cho cô nói cô ta đã đi rồi.

“Vì sao không cho tôi giết cô ta? Em quan tâm cô ta thế à?” Quy Nguyệt nói với vẻ không vui.

Sao lại giống như uống dấm chua vậy?

Bản cô nương để ý nữ chính từ lúc nào chứ?

“Anh cảm thấy anh có thể giết cô ta à?” Mẹ cái đồ bại não, nữ chính đại nhân là người anh muốn giết là có thể giết à?

“Cô ta rất yếu.”

Ý của Quy Nguyệt nói là hắn có thể giết cô ta thực dễ dàng.

Thời Sênh ngồi thẳng dậy, “Nhưng anh ra tay với cô ta hai lần, cô ta cũng chưa xảy ra chuyện gì, đừng nói với em là anh hạ thủ lưu tình đấy nhé?”

“Anh không hề.” Hắn đều ra tay kiểu muốn lấy mạng, “Chẳng qua là vận khí của cô ta có vẻ rất tốt.”

Tuy rằng may mắn là sở hữu của riêng một người, nhưng không thể dựa mãi vào may mắn được, thực lực mới là đạo lý lớn nhất.

“May mắn của cô ta so với anh nghĩ còn tốt hơn nhiều, không tin thì lần sau anh cứ thử đi.” Vòng sáng của nữ chính đại nhân là bất diệt, may mắn của cô ta luôn tốt hơn người khác rất nhiều, hơn nữa gần như không bao giờ thua.

Định luật bất tử không phải là thứ có thể nói đùa.

Một hơi cũng có thể làm cho anh trở tay không kịp.

Mà lúc này, nữ chính Khúc Diệu hoàn toàn không biết mình vừa bị Thời Sênh bán cho Quy Nguyệt làm mục tiêu thí nghiệm.

…

Hôm sau Khúc Diệu lại tới tìm Thời Sênh, còn chưa kịp kêu đã bị Quy Nguyệt tấn công.

Y như lời Thời Sênh nói, may mắn của Khúc Diệu quả thực muốn lên trời, loại nhân vật chính hóa đen đã có may mắn rất trâu bò rồi, đừng nói tới loại nữ chính còn chưa hóa đen này.

Khúc Diệu khóc không ra nước mắt, cô ta có trêu chọc ai đâu chứ?

“Quý Lưu Huỳnh, có thể quản người đàn ông của cô một chút không?” Khúc Diệu lại há miệng gào lên, cảm thấy mình nói chưa được đúng lắm lại đổi lời, “Ma đàn ông…”

Tên này căn bản không phải người.

Thời Sênh ghé vào cửa sổ nhìn xuống Khúc Diệu: “Cô lại tới làm gì? Nghĩ chỗ này của tôi là vườn hoa nhà cô à? Không có việc gì liền tới đi dạo?”

Khúc Diệu đi tới dưới cửa sổ, nhìn Quy Nguyệt đứng ở trong vườn với vẻ đề phòng, thấy hắn không có ý muốn tấn công nên mới nói tiếp: “Cô nghĩ rằng tôi thích tới đây chắc? Cô tự xem đi.”

Sau đó lại ném một bức thư tới.

“Thứ này sáng nay tôi mới nhận được, nói nếu cô không tới, anh tôi sẽ chết.” Khúc Diệu oán hận cắn răng, “Vì sao kẻ thù của cô lại bắt anh trai tôi để đe dọa cô chứ?”

Nội dung trong thư không khác gì lời Khúc Diệu nói, chính là bảo Khúc Diệu dẫn cô tới một chỗ, sau đó sẽ thả anh trai cô ta ra.

“Vì sao cô lại cho tôi xem?” Lá thư này rõ ràng là viết cho cô ta, bảo cô ta tính kế đưa cô đi.

Vì sao luôn có tên bại não luôn muốn lợi dụng nữ chính để hại mình chứ?

Có bản lĩnh thì đứng ra trước mặt đi!

Giở trò sau lưng người ta thì hay ho lắm à, cũng không ngại đầu óc ngu si sao?

[…] Cô cho là đầu óc của người ta giống đầu óc của cô sao, chỉ lấy để làm vật trang trí?

Thời Sênh: “…”

Đầu óc của bản cô nương dù để trang trí thì cũng phải là đồ trang trí nạm kim cương.

Không được, Hệ thống não tàn càng ngày càng to gan nha.

Lại dám sẵng giọng với cả ông đây, có tin ông trở về sẽ hủy mi luôn không hả?

[…] Logout, logout, logout, bản Hệ thống không ở đây.

#Hệ liệt Ký chủ nhà ta áp bức ta#

Chương 944: Ma vương vạn tuế (36)

"Tôi không lừa nổi cô.” Khúc Diệu ăn ngay nói thật, lừa cô ấy còn không bằng đi ôm đùi cô ấy.

“Rất biết tự mình hiểu đấy.”

Khúc Diệu: “…” Làm người thì phải biết khiêm tốn, có hiểu hay không hả? Cô ta làm ma còn biết khiêm tốn nữa là!

Thời Sênh chưa bao giờ biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào, “Anh trai cô mất tích từ bao giờ?”

Khúc Diệu trầm mặc trong chốc lát, “Tôi không biết…”

Cô ta bị Khúc Ân Ân không cho ra ngoài. Mấy hôm trước Khúc Ân Ân đột nhiên mất tích, cô mới nhận cơ hội chạy thoát, vốn muốn về thăm Khúc Tĩnh. Ai ngờ về nhà không thấy anh trai đâu mà lại thấy một phong thư để ngoài phòng khách.

“A, vậy không chừng anh trai cô đã bị bọn bắt cóc giết rồi cũng không chừng.” Thời Sênh đặt lá thư lên cửa sổ.

“Không đâu.” Khúc Diệu mở thư ra, chỉ vào một loạt chữ dưới cùng, “Bọn bắt cóc nói, cô không tới mới giết anh trai tôi.”

Khúc Diệu hơi dừng một chút, “Tôi biết tôi không đủ tư cách cầu xin cô, nhưng tôi yêu cầu cô, tôi không thể nhìn anh trai tôi chết.”

Thời Sênh bày ra vẻ mặt bình tĩnh, “Cô có thể nhắm hai mắt lại mà.”

Khúc Diệu thiếu chút nữa nghẹt thở, sao lúc này cô ấy còn có tâm tình nói đùa chứ?

Được rồi… Cho tới bây giờ cô ấy chưa từng biết lo lắng là gì, loại tự tin cuồng vọng, bộ dáng bày mưu tính kế ấy đôi khi làm người ta thật sự ghen tị, thật sự rất muốn một lần nhìn thấy bộ dáng kinh hoảng của cô ấy.

Thời Sênh bỏ qua không thèm nghĩ.

Nếu như ai viết thư uy hiếp mà cô đều phải tới, vậy không phải đã mệt chết rồi à?

Dù sao kẻ thù của cô nhiều như thế, nắm tay nhau thì có thể vòng một vòng quanh trái đất.

“Người này nhắm vào cô, cô nên chịu trách nhiệm chứ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Diệu rất nghiêm túc, “Cô không thể nhìn một người vô tội bị giết được.”

Thời Sênh nghiêng đầu: “Hửm? Cái này cô đi mà tìm bọn bắt cóc nói, liên quan gì tới tôi? Tôi có bắt cóc anh ta đâu, tôi cũng là người bị hại.”

Khúc Diệu: “…” Nghe Thời Sênh nói hươu nói vượn nghiêm túc như thế, suýt chút nữa là cô ta tin rồi.

Khúc Diệu hít sâu một hơi, lùi về sau mấy bước, trực tiếp quỳ xuống mặt đất: “Quý Lưu Huỳnh, tôi cầu xin cô.”

Thời Sênh lập tức nghiêng người tránh đi, cái quỳ này của nữ chính

đại nhân này cô không nhận nổi. Cứ nhìn đi, những nhân vật phản diện được nữ chính quỳ trước mặt, có ai mà không chết thê thảm chứ?

“Xin tôi cũng vô dụng, cái này vừa nhìn là biết có âm ưu, tôi không đi.” Mẹ nó, có bại não mới đi ấy.

“Phải thế nào thì cô mới đi?” Khúc Diệu cắn răng, “Chỉ cần cô đi, dù cần mạng tôi, tôi cũng đồng ý.”

Mạng của cô thì giá trị mấy đồng chứ?

Không đi, không đi, không đi.

Có người muốn hại ông đây, còn lâu mới đi.

“Quý Lưu Huỳnh, tôi xin cô!” Khúc Diệu quỳ trên mặt đất, dập đầu, cô ta không thể nhìn anh trai mình chết được.

Cô ta đã tới địa chỉ nói trên lá thư, chẳng có gì hết, cô ta hoàn toàn không tìm được anh trai mình.

“Tôi xin cô…” Giọng của Khúc Diệu dần trở nên nghẹn ngào.

Nhưng dù Khúc Diệu nói thế nào, Thời Sênh cũng không chịu đi. Khúc Diệu hồn bay phách lạc rời đi, trong lòng không khỏi oán tránh Thời Sênh. Dù sao chuyện này cũng vì cô mới xảy ra, nhưng cô lại không chịu trách nhiệm một chút nào.

Có điều Khúc Diệu cũng rất rõ ràng, đúng là cô ấy không có nghĩa vụ phải đi cứu một người xa lạ.

Cô ta càng không hiểu, tại sao có người lại bắt cóc anh trai cô ta để

uy hiếp Thời Sênh?

…

Trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Trên nền xi măng lồi lõm đầy những tàn thuốc, vỏ chai rượu, tiếng đàn ông ầm ầm, người nọ hét to hơn người kia, chướng khí mù mịt.

Đám nam nhân ngồi thành một vòng tròn chơi đấu địa chủ, chơi mấy ván, đại khái cảm thấy không có ý nghĩa gì nên cũng không chơi nữa.

“Bọn mày nói xem, đã nhiều ngày như thế này rồi, rốt cuộc là phải làm thế nào tiếp đây?”

“Không phải bên trên đã gọi điện bảo chờ ư? Thế thì cứ chờ thôi.”

“Tên nhóc kia thế nào?”

“Vừa rồi tao có lên ngó qua, chưa chết, cho nó uống nước rồi.”

“Đừng giết chết, không lại không báo cáo công việc được.”

“Biết rồi.”

Mấy người nói với nhau vài câu, không có gì hay ho để nói tiếp nữa nên lại hò nhau chơi đấu địa chủ.

Đấu được một nửa thì cái điện thoại trên bàn đổ chuông, mấy tên nhìn qua, sau đó một tên cầm điện thoại lên nghe.

Hắn không nói gì, một phút sau liền ngắt điện thoại.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Sao thế?”

Hắn dập điếu thuốc, đáp, “Bên trên bảo chúng ta tiếp tục truyền tin.”

“Lại truyền tin? Đã đi vài lần rồi, có ý gì chứ? Rốt cuộc là muốn tống tiền hay giết chết, nói một lời chắc chắn đi chứ?” Có kẻ oán giận mắng.

Tên kia vỗ bốp lên đầu kẻ vừa lên tiếng đó, “Nói lời thừa làm gì, chỉ cần có thù lao thì sống thế nào chả là sống.”

“Nói cũng đúng, chỉ cần được trả thù lao thì sống thế nào chả là sống, cho nên các chú có muốn tiếp đơn không?”

Mấy người đàn ông đồng thời nhìn về phía tiếng nói truyền tới.

Ở ban công lầu hai, một cô gái đang ngồi vắt vẻo hai chân, tủm tỉm cười nhìn bọn họ.

Mọi người chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, cô ta ở đó từ khi nào? Bọn họ nhiều người thế này mà không có ai phát hiện ra!

Thời Sênh nhảy xuống một đống gạch bên dưới, sau đó đi xuống một chỗ bằng phẳng hơn.

Mọi người đều đứng lên nhìn cô chằm chằm với vẻ đề phòng, “Mày là ai? Sao có thể vào trong này?”

Thời Sênh cười nhẹ, “Đừng lo lắng, tôi không phải người tốt.”

Mọi người: "…" Nói gì thế?

"Rốt cuộc mày là ai?"

"Không phải các chú tìm tôi à?" Thời Sênh giả vờ ngạc nhiên, "Vậy tại sao các chú lại không biết tôi là ai?"

"Mày nói bậy bạ gì thế? Ai tìm mày?" Bọn họ căn bản không biết cô.

Thời Sênh suy nghĩ một chút, những người này chỉ hành sự, người phía sau không ra mặt, những người này ăn bản không biết người mình bắt cóc dùng để làm gì?

"Không có gì, đi nhầm chỗ." Thời Sênh bình tĩnh xoay người, "A, đúng rồi, lúc tôi tới đây có báo cảnh sát, lúc này chắc là cũng sắp tới rồi…"

"Bí bo… bí bo…"

Tiếng còi cảnh sát vang lên bốn phương tám hướng, bọn bắt cóc còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cảnh sát bắt gọn.

Mà cô gái ban nãy còn đứng cách đó không xa đã mất tích, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Bọn cướp: "…"

Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao chúng ta bị bắt?

Cô gái kia đâu?

…

Thời Sênh đứng ở chỗ cao nhất trong nhà xưởng nhìn đám người kia bị cảnh sát mang đi, xe dần dần rời đi, cuối cùng nơi này cũng khôi phục vẻ tĩnh lặng.

“Không phải em nói không tới sao?” Quy Nguyệt khó hiểu hỏi, trước đó cô ấy kiên quyết không tới, nhưng đến lúc hắn đang nấu cơm thì lại thay đổi quyết định.

Trên mạng nói phụ nữ sớm nắng chiều mưa, nói quả thật không sai.

“Có tên bại não tính kế sau lưng em, dù thế nào em cũng phải tới xem một chút xem là tên nào lá gan lớn như thế?”

Lại còn đi vòng qua nữ chính đại nhân để uy hiếp mình, đúng là ngu hết thuốc chữa.

Còn không phải là bắt nữ chính nữa chứ? Bắt người thân của nữ chính thì có tác dụng quái gì?

Biện pháp hữu dụng nhất phải là bắt cóc Quy Nguyệt mới đúng.

[…] Với biệt thự phòng thủ ba vòng trong, ba vòng ngoài như thế, ai có thể vào? Người có thể vào thì còn đi làm kẻ bắt cóc làm gì, trực tiếp lên trời cho rồi.

Quy Nguyệt tỏ vẻ không hiểu lắm mạch não của nàng dâu nhà mình, “Vậy em biết là ai không?”

“Không biết.” Loại hành động như rùa đen rút đầu này rất giống Mộ Bạch.

Nhưng hành động ngu xuẩn như bọn bắt cóc này… lại không quá giống cách hành động của tên bại não đó.

Thời Sênh vuốt cằm nói thầm, “Sao cứ có cảm giác cả thế giới muốn làm kẻ địch của em.”

“Vậy tôi sẽ vì em là kẻ thù của toàn thế giới.”

Chương 945: Ma vương vạn tuế (37)

Cảnh sát không khai thác được tin tức hữu dụng nào từ bọn bắt cóc kia, liên hệ với dãy số bọn chúng hay liên lạc thì số điện thoại thuộc về một người đã chết, giao dịch cũng là tiền mặt, bọn bắt cóc tới địa điểm chỉ định để nhận tiền.

Khúc Tĩnh không sao, nằm viện vài ngày là có thể về nhà.

Về phần tại sao mình bị bắt cóc, Khúc Tĩnh cũng chẳng hiểu ra sao, bọn bắt cóc chỉ trói hắn chứ chẳng làm gì cả.

Khúc Diệu biết anh trai mình đã được cứu mới thở phào một hơi, đồng thời trong lòng lấy làm lạ, tại sao cảnh sát có thể tới địa điểm mà bọn cướp giấu người nhanh như thế?

Cảnh sát chỉ nhận được một cuộc điện thoại nặc danh nên Khúc Diệu cũng không biết rốt cuộc là ai báo cho bọn họ.

…

Gần đây Thời Sênh bận bịu rất nhiều việc, không có thời gian quan tâm tới Quy Nguyệt.

Quy Nguyệt rất ít khi xuất hiện trước mặt Thời Sênh như cố gắng để cho cô có không gian riêng làm những chuyện mình cần làm.

Nhưng Thời Sênh thỉnh thoảng lại nhận được tin nhắn của ngân hàng, đủ loại quẹt thẻ…

Cái tên bại gia Quy Nguyệt kia chỉ biết làm cô táng gia bại sản.

Trình độ phá sản này không biết là ai nuôi ra nữa?

“Ting…”

Trên màn hình máy tính đột nhiên xuất hiện một thông báo. Thời Sênh buông di động xuống, kéo ghế tới ngồi trước máy tính, đọc lướt qua đoạn tin, ngón tay nhanh chóng lướt trên bàn phím.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn chằm chằm vào màn hình, đại khái vài phút sau, miệng cô nở nụ cười, “Tìm thấy ngươi rồi.”

Thời Sênh lập tức ra ngoài, hình như Quy Nguyệt không ở nhà, cô gọi hai câu không thấy thưa nên lập tức ra khỏi biệt thự.

Thời Sênh vừa ra ngoài liền thấy Khúc Diệu đứng ngoài cửa, thấy cô đi ra liền chạy tới.

“Quý Lưu Huỳnh…”

Thời Sênh đóng cửa lại, đi nhanh ra ngoài, không thèm để ý tới Khúc Diệu.

“Quý Lưu Huỳnh, cô đợi một chút…” Khúc Diệu chặn Thời Sênh lại.

Thời Sênh lướt qua bên cạnh cô ta, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Khúc Diệu.

Sau khi rời khỏi phạm vi tầm mắt của Khúc Diệu, Thời Sênh liền dùng kiếm phi hành, vượt qua hơn nửa thành phố Z, tới được một khu đất ở ngoại thành.

Nơi này đang quy hoạch xây dựng, các hộ gia đình ở đây đều đã chuyển đi hết, không có người ở.

Một số phòng ở đã bị phá hủy, phế liệu rơi đầy đất, mùi hôi hám gay gay mũi ngập tràn không khí.

Thời Sênh đi theo điểm đỏ hiển thị trên di động, tới thẳng một căn nhà.

Căn nhà này coi như còn lành lặn, bên ngoài có người gác, bên trong tối tăm, tựa hồ như không có ai ở trong cả.

Thời Sênh giải quyết hai tên giữ cửa, trực tiếp phá cửa xông vào, tiếng vang kinh động người xung quanh, nhanh chóng vây tới cửa lớn.

Lúc Mộ Bạch nhận được tin tức thì cảm thấy rất không xong.

Sao cô ta lại như âm hồn không tan vậy?

Âm hồn không tan…

Không tan…

Tan…

Một cô gái trâu bò như thế thì bảo đàn ông như hắn phải sống thế nào! Bản thân sĩ không phục!

Có người bên cạnh gọi hắn, “Ngài Mộ?”

“Tiếp tục.”

“Vâng.”

Mộ Bạch chỉnh lại quần áo trên người, hít sâu một hơi, chậm rãi rời khỏi tầng hầm.

Bên trên rất yên tĩnh, Mộ Bạch đẩy cánh cửa đã cũ kỹ ra, âm thanh cọt kẹt vang vọng khắp nơi.

Trong không khí có một mùi máu tươi nồng đậm.

Người của hắn chắc là đã chết hết rồi?

Hiện tại hắn nên chạy hay không nên chạy đây?

Đúng lúc Mộ Bạch còn đang tự hỏi bản thân xem có nên chạy hay không thì sau lưng đột nhiên phát lạnh, thân thể không trụ được mà ngã về phía trước, có thứ gì đó lạnh lẽo xuyên qua thân thể hắn.

Mộ Bạch cố gắng đứng vững trở lại, cúi đầu nhìn bụng đã có thêm một lỗ máu. Cô ta trực tiếp ra tay, không sợ giết nhầm người sao?

“Phập!”

Lại một kiếm nữa đâm tới.

Mộ Bạch còn có thể miễn cưỡng ổn định thân mình. Hắn dùng một tư thế gian nan quay đầu lại nhìn người sau lưng.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra khỏi người hắn, trên mặt là nụ cười mỉm quỷ dị, ánh mắt bình lặng như nước.

“Cô… Không có gì muốn hỏi?” Hắn hoàn toàn không ngờ được là cô

ta lại trực tiếp ra tay.

Được rồi, cho tới bây giờ cô ta đều luôn không hành động theo lẽ thường, hắn không nghĩ tới cũng đúng thôi.

“Dù sao nói gì cũng vô nghĩa hết.” Cuối cùng còn không phải bắt ông đây đoán sao?

Mộ Bạch: “…”

Mộ Bạch thấy Thời Sênh định tiến lên liền lập tức tự kết liễu mình, nháy mắt liền chết đi.

Có chết cũng phải chết trên tay mình, không được chết trên tay người khác.

Mẹ kiếp!

Ngươi như thế rồi mà còn có thể tự sát, lợi hại nha Mộ Bạch của ta.

Mộ Bạch ở trong này chắc chắn là có mưu đồ gì đó, Thời Sênh đi xuống tầng hầm, thứ đầu tiên là thấy một vài đồ vật kỳ quái, trên đó còn có số liệu hiển thị.

Vài người đang bận rộn. Nghe thấy tiếng động liền có người quay đầu nhìn, thấy một cô gái trẻ đang đi từ trên bậc thang xuống thì quát lớn, “Cô là ai?”

Một tiếng quát này làm những người khác bị giật mình, vội vàng quay đầu nhìn Thời Sênh. Có người nhận ra cô, “Là kẻ xâm nhập kia, ngài Mộ đâu?”

Bọn họ nhanh chóng nhìn tới camera, thấy cảnh tượng bên ngoài thì

lặng im một cách quỷ dị, ngài Mộ chết rồi…

“Đừng giết tôi…” Có người giơ hai tay lên đầu hàng.

Những người khác đều làm theo, cũng giơ hai tay lên.

Tầm mắt Thời Sênh đảo qua trên người bọn họ, sau đó dừng ở trung tâm các thiết bị, ở đó có một cái lồng thủy tinh, người nằm bên trong như ẩn như hiện.

Lệ Thừa Vân không chết?

Mẹ… kiếp!

Tên bại não Mộ Bạch kia định làm gì?

Không chết cũng được, bổ thêm một kiếm nữa chắc chắn sẽ chết.

Thời Sênh xách kiếm định bổ cái lồng thủy tinh ra, mũi kiếm sắp đụng tới rồi cô liền khựng lại, quay người nhìn mấy người kia, “Mấy người các anh khiến cho hắn về mo, tôi sẽ thả các anh đi.”

“Về… về mo?” Là ý gì?

“hoàn toàn biến mất.”

…

Thời gian Thời Sênh rời khỏi biệt thự khá lâu. Lúc cô đẩy cửa đi vào, một luồng gió lạnh thốc ra, toàn bộ căn phòng đều nở đầy hoa băng. Thời Sênh cảm thấy mình như tiến vào vào thế giới băng tuyết vậy.

Một thân ảnh lao tới như gió lốc, trực tiếp kéo cô vào trong lòng.

Khí lạnh không khỏi xâm nhập vào trong cơ thể cô, tốc độ chảy của máu lập tức giảm xuống.

“Lạnh muốn chết.” Thời Sênh gian nan phun ra mấy chữ.

Quy Nguyệt kinh ngạc một chút, buông cô ra, hoa băng trong phòng lập tức biến mất, hắn nhìn Thời Sênh vẻ ấm ức, “Tôi tưởng em không cần tôi nữa.

Không cần ông nội anh đấy!

“…” Cho nên định đông chết ông đây đúng không? Thời Sênh hít sâu một hơi, “Em có để lại giấy nhắn cho anh, anh không thấy à?”

Quy Nguyệt mê man lắc đầu.

Lúc hắn phát hiện Thời Sênh không ở nhà thì chẳng thèm quan tâm trong nhà có cái gì hay không, nào đâu biết rằng cô có để lại giấy nhắn cho mình.

“Trước đó anh đi đâu thế?” Mẹ nó, nếu không phải anh chạy loạn, ông đây sẽ không nói với anh sao?

“Minh giới có chút việc cần tôi về xử lý.” Quy Nguyệt nói, “Tôi vốn định nói cho em, nhưng thấy em bận nên tôi nghĩ sẽ mất thời gian khá lâu, cho nên…”

Thời Sênh phát hiện, từ đó về sau, Quy Nguyệt luôn không có việc gì cũng ra ngoài, tuy rằng hắn nói là có chuyện cần xử lý nhưng Thời Sênh vẫn cứ cảm thấy là lạ.

Đặc biệt, mỗi lần hắn trở về, cô đều cảm thấy hắn rất suy yếu.

Thời Sênh càng nghĩ càng thấy Quy Nguyệt có vấn đề. Lần thứ n hắn ra ngoài quay về, cô lập tức đè hắn xuống sofa: “Anh đang làm gì?”

Quy Nguyệt chớp mắt, vô tội nhìn Thời Sênh: “Tôi không…”

Thời Sênh đặt bàn tay lên ngực Quy Nguyệt: “Anh mà dám nói dối một câu thì đừng tưởng còn có thể gặp lại tôi ở thế giới này, đừng nghi ngờ, tôi có năng lực đó.”

Chương 946: Ma vương vạn tuế (hoàn)

Sắc mặt Quy Nguyệt khẽ biến, nhưng vẫn cắn môi lắc đầu: “Tôi không.”

Thời Sênh buông tay ra, rời khỏi người hắn: “Quy Nguyệt, đây là do anh chọn đấy.”

Quy Nguyệt hoảng hốt trong lòng, vội vàng đưa tay kéo vạt áo Thời Sênh: “Tôi nói, em đừng đi.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, gạt tay hắn ra, ngồi xuống bên cạnh: “Nói đi.”

Quy Nguyệt như nàng dâu nhỏ ngồi trên sofa, cúi đầu nhìn mặt đất hồi lâu mới nói: “Tôi… Tôi chuyển sức mạnh của tôi cho người khác.”

“Anh nói cái gì?” Thời Sênh túm lấy tay hắn, giọng nói cao lên, “Ai cho anh làm như thế?”

Quy Nguyệt cúi đầu không nói gì, hắn không làm như thế thì vĩnh viễn không thể chạm vào cô.

Hắn tuyệt đối không hối hận.

Quy Nguyệt hít sâu một hơi, quay đầu, “Tôi đã không còn đường lui nữa, sau này em sẽ bảo vệ tôi chứ?”

“Bảo vệ ông nội anh đấy!” Thời Sênh tức giận cầm lấy gối tựa đập

lên người hắn.

“Nhưng nếu em không bảo vệ tôi, tôi sẽ chết.” Quy Nguyệt tội nghiệp nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh cười lạnh: “A…” Vậy thì cứ chết thôi.

Mẹ nó bại não, dám tự quyết định!

Đáy lòng Quy Nguyệt rất lo lắng. Hắn đoán được cô sẽ tức giận, nhưng không ngờ cô lại tức giận tới mức này.

Thời Sênh chỉ tay vào hắn, một hồi lâu cũng không nói gì, cuối cùng hạ tay xuống, Quy Nguyệt lập tức dịch lại ôm lấy eo cô, “Em nhìn đi, giờ tôi đã không làm cho em khó chịu nữa rồi.”

Trong lòng Thời Sênh xuất hiện rung động nho nhỏ. Cô thong thả nâng tay, đầu ngón tay xuyên qua những sợi tóc trắng mềm mại của hắn, trong lòng không khỏi thở dài.

Cứ như nợ hắn vậy!

…

“Quy Nguyệt!”

Thời Sênh chạy từ lầu hai xuống, ném mấy cái thẻ xuống trước mặt Quy Nguyệt, quát lên, “Anh lại dám động vào thẻ của ông đây đúng không?”

Quy Nguyệt gật đầu một cách rất đương nhiên, “Ừ?”

“Lời lần trước em nói với anh, anh lại coi như gió thoảng bên tai đúng

không?” Thời Sênh tức tới đau cả đầu.

Quy Nguyệt nghiêng đầu, nói rất vô tội, “Tôi không hề động vào cái thẻ kia của em mà.”

Thời Sênh: “…” Giỏi lắm, giờ còn học được cách lợi dụng sơ hở nữa!

Anh trâu bò lắm rồi!

“Em kiếm tiền không phải cho anh tiêu sao?” Quy Nguyệt lại nói, “Em đã nói là sẽ nuôi anh.”

Phụt…

Thời Sênh suýt chút nữa nôn ra cả máu, cô đã nói thế, nhưng hắn tiêu tiền kiểu này, cô nuôi thế quái nào cho nổi?

Mỗi ngày đều nghèo tới cạp đất mà ăn.

“Anh mua cái gì?” Nhiều tiền như thế, lấy đi mua vũ trụ chắc?

“Anh đều để trong phòng của em đấy.”

Phòng của cô?

Thời Sênh nghĩ tới thỉnh thoảng lại thấy mấy thứ rách nát trong phòng mình…

Tuyệt không muốn nói chuyện với tên não tàn này.

“Dù sao anh cũng tiêu rồi, em đừng giận nữa.” Quy Nguyệt ôm ôm lấy cô, biểu tình còn rất thật sự, “Anh có thể bồi thường thịt.”

Bồi… thường thịt?

Thời Sênh đưa tay nâng cằm hắn lên, nói với bộ dáng lưu manh: “Lần trước anh còn nói không cần cơ mà? Sao, sao chưa được bao lâu đã đổi ý thế?”

“Lần trước…” Sắc mặt Quy Nguyệt hồng lên, “Lần trước anh chưa có kinh nghiệm.”

“A? Vậy lần này anh có kinh nghiệm rồi?”

Quy Nguyệt ra sức lắc đầu: “Không, không…”

“Lên lầu.”

“Oh.” Quy Nguyệt đỏ mặt đứng dậy khỏi sofa, đi lên lầu với bộ dáng lo lắng, đi vài bước hắn lại dừng lại, “Anh đền thịt thì có phải có thể tiêu tiền của em đúng không?”

Thời Sênh: “…” Cứ muốn phá sản là cái quỷ gì? Nói là cần tiết kiệm để quản lý gia đình đâu rồi? Bình luận kém!

Thời Sênh cười xấu xa: “Còn xem anh hầu hạ em thế nào.”

Quy Nguyệt quay đầu, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt.

…

Không lâu sau, Thời Sênh mới biết Khúc Diệu đã tỉnh lại, thân thể của cô ta được tìm thấy ở một bệnh viện.

Khúc Ân Ân nóng lòng tìm Khúc Diệu là nóng lòng muốn cô ta kế

thừa trách nhiệm của mình, bảo vệ kết giới thôn họ Khúc.

Nhưng giờ Hắc Sát đã chết rồi, Khúc Diệu không cần phải làm chuyện này nữa. Nhưng Khúc Diệu vẫn không thể tha thứ cho Khúc Ân Ân được, bởi vì bà ấy đã bắt tay với Lệ Thừa Vân, đối xử với cô ta như thế.

Khúc Ân Ân biết mình sẽ không được tha thứ nên dùng mọi biện pháp đi tìm thân thể của Khúc Diệu, giúp cô hoàn dương.

Nhưng tại sao lúc trước Khúc Diệu được đưa tới bệnh viện thì vẫn là một câu đố chưa có lời giải.

Sau khi hoàn dương, Khúc Diệu có đi tìm Thời Sênh một lần, nhưng Thời Sênh không gặp nên Khúc Diệu chỉ có thể ở bên ngoài bồi hồi một lúc rồi rời đi.

Sau đó, Thời Sênh cũng không nghe được tin tức gì của cô ta nữa.

…

Đến khi Quy Nguyệt rời khỏi thế giới này, Thời Sênh mới quay lại không gian Hệ thống.

Hệ thống vẫn lạnh lùng trước sau như một, ngay cả nói cũng không nói, lập tức hiển thị số liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -290000

Giá trị sinh mạng: 40

Tích lũy: 53000

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 92

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành.

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 5000 điểm

Đạo cụ: “Vương miện Nữ Vương’, ‘Trái tim Quỷ Vương’, ‘Ám Dạ’, ‘Máu kỳ lân’.

Nhân phẩm lại tăng rồi?

Chẳng lẽ bản cô nương đây đã làm chuyện gì cứu vớt thế giới sao?

[…] Chưa từng gặp Ký chủ muốn bị trừ điểm nhân phẩm như thế. Được rồi, nó cũng chỉ có một Ký chủ này mà thôi.

Tuy rằng Hệ thống không tình nguyện nhưng vẫn giải thích một lần, [Ký chủ tiêu diệt Hắc Sát, gián tiếp cứu vớt không ít người, những công đức về sau cũng được tính lên người cô.]

“Mẹ kiếp, sớm biết thế đã không giết nó.”

[…] Loại Ký chủ này, ông trời nên hủy diệt đi.

Để còn sống đúng là tai họa.

“Thế giới tiếp theo.”

Hệ thống ước gì Thời Sênh đừng đợi ở không gian Hệ thống nữa, vì

vậy lập tức mở truyền tống, [Bắt đầu dịch chuyển…]

Thân ảnh Thời Sênh biến mất trong không gian. Hệ thống vừa thở phào một hơi thì tư liệu trên màn hình lại hiện lên, vô số chữ cái hỗn độn xuất hiện trên màn hình.

Hệ thống kinh hãi, [Chủ nhân?]

Không ai đáp lại nó, màn hình lại tiếp tục xuất hiện các chữ cái, đại khái vài phút sau, màn hình chợt lóe rồi đen ngòm.

Tiếp theo đó, trên màn hình xuất hiện một bóng người.

[Chủ nhân!] Giọng của Hệ thống dường như có nhiễm sự vui vẻ. Cuối cùng chủ nhân cũng login rồi! A a a a, Ký chủ, tận thế của cô đã tới rồi!

“Cô ấy thế nào rồi?” Đại khái vì không ổn định nên giọng nam truyền tới cũng ngắt quãng, không quá rõ ràng.

[Ký chủ cho rằng các thế giới này đều là trò chơi, ngoại trừ Phượng Từ, tôi thấy cô ấy chẳng để ai vào mắt cả. Cô ấy còn hack Hệ thống, lấy đi một phần quyền hạn.] Hệ thống lập tức tố cáo.

Người bên kia không biết làm gì, hồi lâu mới hỏi, “Còn có cái gì khác thường không?”

[Có người xâm nhập vào đây, luôn nhằm vào Ký chủ. Ký chủ gọi hắn là Mộ Bạch. Cơ sở dữ liệu của tôi không có người này, cũng không có cách nào xem được tư liệu về hắn.]

“Mộ Bạch?”

[Phải, chủ nhân quen không?]

“Không quen.”

Chủ nhân cũng không biết? Vậy virus kia là thế nào?

Màn hình không ổn định lại lóe lên lần nữa, bóng người vốn đã mơ hồ lại càng mờ thêm, “Đường truyền vẫn chưa ổn định, ta sẽ mau chóng khôi phục…”

Sau đó giọng nói liền im bặt.

[Chủ nhân?]

Này này này chủ nhân? Nó còn chưa nói xong mà hu hu!

Sao người lại không thấy đâu nữa rồi.

Hệ thống thử liên hệ với chủ nhân của nó nhưng đều không có tin tức đáp trả, không có cách nào liên hệ được cả.

Cho nên… nó vẫn phải làm trẻ em lưu lạc sao?

Chương 947: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (1)

Tất cả mọi người đều biết Trưởng công chúa có mưu đồ bất chính với Thừa tướng.

*

Keng...

Tiếng binh khí giao nhau như khúc giao hưởng, trong không gian ngập tràn sát khí.

Thời Sênh bị lắc lư đến tỉnh lại, cô đang ở một khoang chứa rất nhỏ hẹp. Thời Sênh nhanh chóng quét mắt nhìn lên người và xung quanh.

Trang phục cổ đại, xe ngựa…

Đây là không gian cổ đại.

Xe ngựa đang phi như điên, dường như mặt đất rất gồ ghề, cô gần như không thể giữ yên cơ thể được.

“Crack...”

Đáy xe ngựa phát ra một tiếng vang giòn, Thời Sênh lập tức cảm thấy mình đang lao xuống dưới, rèm xe bị hút ra ngoài cửa sổ, lộ ra cảnh sắc bên ngoài, đá vụn trong không trung không ngừng bay lên trên.

Gió lạnh từ bên ngoài thổi ập vào, như dao cắt vào mặt.

Thời Sênh: “...”

Chọn thời gian kiểu này là quá lắm rồi đấy, vừa tới đã rơi xuống vực.

Có phải còn có thể gặp lão gia gia không? Nhận được kế thừa thần bí? Trở về tập kích đánh mặt?

Xì, đây là đãi ngộ của nữ chính, bia đỡ đạn như cô đâu thể có loại đãi ngộ này.

Thời Sênh đá cửa xe ngựa ra, nhảy thẳng xuống, thiết kiếm đón cô từ phía dưới. Xe ngựa rơi trên đống mỏm đá phía dưới, tan nát từng mảnh.

Nếu vừa nãy cô ngã xuống như vậy, không chết cũng phải nát mặt, nghĩ tới đã thấy đáng sợ.

Thời Sênh rơi xuống đất, sau lưng đau như bị đâm. Cô đưa tay sờ sờ lưng, toàn là máu. Có lẽ là trước khi cô tới đây đã bị thương.

Thời Sênh sợ mình mất máu quá nhiều thì toi, nhanh chóng tìm chỗ cầm máu cho mình. Vết thương ở phía sau lưng rất khó băng bó, cô làm cả nửa ngày mới xong.

Thời Sênh lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, “Tiếp nhận kịch bản.”

Đây là một quyển truyện tổng tài phiên bản cổ đại: Vương Gia bá đạo yêu tôi.

Nguyên chủ là Đoan Mộc Ninh, Trưởng công chúa nước Tấn, nhận

được muôn vạn sủng ái trên người.

Mẫu hậu của nàng là Hoàng hậu đã qua đời. Khi còn trẻ, Hoàng hậu là người được Hoàng thượng sủng ái nhất. Hoàng hậu qua đời sớm nên trong lòng Hoàng thượng, Hoàng hậu vẫn là người được yêu thương nhất. Đương nhiên Hoàng thượng cũng vì lẽ ấy mà cưng chiều đứa con duy nhất của Hoàng hậu hết mực.

Nguyên chủ có xuất thân tốt, thân phận cao quý, lại được sủng ái, tính cách hơi bướng bỉnh, người trong Hoàng thành đều biết không thể đắc tội với nàng, cho nên đều tôn nàng lên cao vời vợi.

Tới tuổi gả chồng, nguyên chủ hoàn toàn không để ý tới những thanh niên anh tuấn vây bên cạnh, tung hô nàng ta, Hoàng thượng cũng để mặc nàng.

Cho đến khi Lâm Quận Vương Đoan Mộc Khởi hồi kinh, nguyên chủ vừa nhìn đã thích vị Lâm Quận Vương này.

Đoan Mộc Khởi là con riêng của muội muội đương kim Hoàng thượng. Phụ thân hắn ở rể Phủ Công chúa, cho nên Đoan Mộc Khởi đổi họ Đoan Mộc. Chuyện này đặt ở thời điểm đó có thể coi là một loại vinh dự.

Đoan Mộc là quốc tính, ngoài Hoàng thân quốc thích, người thường đều không thể dùng.

Nguyên chủ thích Đoan Mộc Khởi cũng không có gì, suy cho cùng không có quan hệ huyết thống.

Bất hạnh là vị này là nam chính đại nhân.

Nam chính đại nhân đương nhiên là để dành cho nữ chính đại nhân,

bia đỡ đạn ngươi lại dám nhòm ngó nam chính, đây không phải tìm ngược đãi sao?

Nữ chính Nhan Cẩm Tú có hôn ước đã định từ nhỏ với Đoan Mộc Khởi. Đoan Mộc Khởi hồi kinh chính là để giải trừ cuộc hôn nhân này.

Nhưng Đoan Mộc Khởi gặp nữ chính, phát hiện vị hôn thê này khác với những gì mình nghĩ. Đoan Mộc Khởi dần dần thích nữ chính.

Khi tình cảm của nam chính nữ chính dần nồng đượm, bia đỡ đạn nguyên chủ này đương nhiên phải nhảy ra để thêm mắm thêm muối cho họ, vốn muốn để nam chính lau mắt đứng nhìn mình, kết quả mỗi lần đều khiến nữ chính được lợi.

Cuối cùng Hoàng thượng yêu thương nàng ta cũng đều thất vọng với nàng ta, gả nàng ta tới đất nước xa xôi.

Sau khi nguyên chủ gả đi không bao lâu thì u buồn mà chết.

Di nguyện của nguyên chủ có chút kỳ dị, nàng ta lại muốn trở thành nữ nhân tôn quý nhất trên thế giới này...

Đây là muốn chinh phục thế giới sao?

Nguyện vọng này được đấy, rất vĩ đại!

Còn có một nguyện vọng là diệt quốc gia nàng ta bị gả tới đó.

Nguyên chủ sống ở đó rất khổ sở, có thể nói là bị ngược đãi, có nguyện vọng như vậy cũng bình thường.

Đối với nguyên chủ mà nói, thời điểm này cô tới, là bước ngoặt đối với nữ chính.

Tết cầu phúc là truyền thống của nước Tấn. Mỗi năm vào thời điểm này, Hoàng thượng sẽ để các Hoàng tử công chúa tới Thượng Thanh Tự cầu phúc cho đất nước.

Ban đầu chỉ có người trong Hoàng thất có thể tới. Sau này con cái của một vài đại thần sau khi được điểm danh, cũng có thể đi theo tới.

Con cái của vị đại thần nào có may mắn được đặt chân vào Thượng Thanh Tự là một việc rất vinh dự ở trong triều. Cho nên mỗi năm vì một danh hiệu như vậy rất nhiều người đều giành giật nhau.

Nguyên chủ chưa gả đi, lại làm Trưởng công chúa, phía nữ tử, mỗi năm đều là nàng dẫn đầu.

Ai ngờ năm nay Nhan Cẩm Tú cũng đi theo. Việc này là do Hoàng thượng đích thân hạ chỉ, nguyên chủ phản đối cũng không làm gì được.

Khi đi không xảy ra chuyện gì, nhưng khi về gặp phải thích khách.

Nhìn bề ngoài thì tưởng thích khách vì nhắm vào nguyên chủ Trưởng công chúa mà tới, kỳ thực là nhắm vào nữ chính. Đúng thời khắc quan trọng, nữ chính nói đổi y phục với nguyên chủ, bảo nguyên chủ đi trước.

Nguyên chủ cho rằng nữ chính là vì bảo vệ mình, còn nhất thời cảm động, cảm thấy con người nàng ta cũng không xấu như nàng tưởng.

Nhưng hai người đổi y phục xong, thích khách vẫn đuổi theo nàng không buông, ép xe ngựa nàng đang ngồi tới dưới vách núi.

Khi nguyên chủ được người ta tìm thấy đã là ba ngày sau, dung mạo

bị huỷ. Dù cuối cùng không có trở ngại gì lớn, nhưng nguyên chủ cũng vì vậy mà mắc bệnh trong người, thân thể suy yếu, luôn phải uống thuốc trường kỳ.

Nữ chính lại nhờ việc lần này, mang danh không màng nguy hiểm tìm được Trưởng công chúa, nhận được ban thưởng của Hoàng thượng.

Nhưng lúc cuối cùng nguyên chủ nghe thấy thích khách truy sát mình nói, chúng căn bản không phải nhắm vào mình.

Nhan Cẩm Tú lại đột nhiên đổi y phục với mình, lúc này theo nguyên chủ thấy, cô ta là cố ý làm vậy.

Vì việc này nguyên chủ bắt đầu cãi lại Hoàng thượng, tạo nền móng cho việc sau này nguyên chủ bị gả đi xa.

Thời Sênh hiểu rõ kịch bản, lại ngẩng đầu nhìn vách núi.

Nàng là đợi người tới cứu? Hay là tự lực cánh sinh trở về đây?

Thời Sênh chống eo nghĩ ngợi, hay là đợi người tới cứu đi, thân làm công chúa, phải có giá của công chúa, sao có thể tự mình leo về chứ.

Thời Sênh lấy ra mấy thứ đồ hữu dụng từ trong xe ngựa vỡ nát, tìm được một nơi có thể nghỉ ngơi.

Ngày mai cô phải đổi chỗ, tránh để nữ chính tìm được, để nàng ta hoàn thành thành tựu.

Nhiệt độ buổi tối dưới đáy núi rõ ràng thấp hơn rất nhiều, may mà cô kéo chăn gấm của xe ngựa ra, bỏ ở phía trước.

Ngày hôm sau Thời Sênh đi theo hướng một con suối nhỏ dưới vách núi.

Đều là đường hoang không ai đi qua, Thời Sênh đi đi dừng dừng, sau lưng cứ đau rát, có lẽ vết thương nứt ra rồi.

Thời Sênh chống vào vách đá bên cạnh nghỉ ngơi giây lát, phía trước đột nhiên có âm thanh truyền tới.

“Tiểu thư, vì sao chúng ta phải đi tìm Trưởng công chúa? Không phải có Ngự Lâm Quân sao?”

“Ai nói ta tới tìm nàng ta.” Giọng nói này lạnh tanh, mang theo hàm ý khác, không giống Nhan Cẩm Tú trong ký ức của nguyên chủ.

Tình cờ gặp nữ chính đại nhân?

Ta và nữ chính có hẹn!

Thời Sênh cẩn thận di chuyển vào giữa hai vách núi, để vách núi chắn người của mình.

“A? Không phải tới tìm Trưởng công chúa, vậy tiếp theo chúng ta làm gì? Ở đây hoang vu hẻo lánh, lỡ gặp phải dã thú thì làm sao?”

“Có ta ở đây, ngươi sợ gì.”

“Nhưng tiểu thư...”

“Được rồi, ngươi lôi thôi như vậy, lần sau ta không đưa ngươi tới nữa.” Nhan Cẩm Tú cắt ngang nàng ta.

Giọng nói kia không dám phản bác, tiếng bước chân đi qua phía trước vách núi, dần dần đi xa.

Chương 948: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (2)

Thời Sênh từ phía sau vách núi đi ra, nhìn bóng dáng sắp bị cỏ dại che lấp phía trước.

Cô nghĩ giây lát, đi theo Nhan Cẩm Tú.

Hình như Nhan Cẩm Tú tới đây tìm thứ gì đó, nàng ta đi đi dừng dừng, không ngừng thay đổi phương hướng. Thời Sênh dùng Bùa Ẩn Thân, cứ như vậy nghênh ngang đi theo sau nàng ta.

Thỉnh thoảng còn làm ra tiếng động, mỗi lần như vậy, tiểu nha hoàn bên cạnh Nhan Cẩm Tú đều như gặp phải kẻ địch.

Có lẽ là trạng thái của tiểu nha hoàn làm cho Nhan Cẩm Tú cảm thấy hơi phiền toái, “Tiểu Hòa, ngươi bình tĩnh một chút được không?”

“Tiểu thư, sau lưng luôn có âm thanh.” Ánh mắt Tiểu Hòa không ngừng nhìn về phía sau, nhưng phía sau lại không có gì cả.

Nhan Cẩm Tú cũng nhìn theo, chỉ có dấu vết họ đi qua, không hề có ai, nàng ta cũng không cảm giác được hơi thở của người.

“Trong rừng núi khó tránh có vài tiểu động vật, ngươi đừng căng thẳng như vậy, thả lỏng chút.” Nhan Cẩm Tú an ủi Tiểu Hòa một tiếng.

Tiểu Hòa gật gật đầu.

Thời Sênh cố ý giẫm chân lên cỏ dại bên cạnh, âm thanh loạt xoạt đột nhiên vang lên trong rừng núi.

“Tiểu thư... tiểu thư, người nhìn thấy chưa?” Sắc mặt Tiểu Hòa nhợt nhạt hỏi Nhan Cẩm Tú.

Biểu cảm của Nhan Cẩm Tú hơi nặng nề. Nàng ta nhìn chằm chằm vào cỏ dại không ngừng lay động, rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ eo, đi tới bên đó.

“Tiểu... tiểu thư... ”

Nhan Cẩm Tú giơ giơ tay với nàng ta, ra hiệu đừng lên tiếng.

Nàng cẩn thận đi tới chỗ cỏ dại, dùng nhuyễn kiếm lật ra xem, ngoài bùn đất ướt nhẹt, không có gì cả.

Gió phất qua cành cây, tiếng của chim muông côn trùng nghe rất vui tai.

Nhan Cẩm Tú cảnh giác nhìn một vòng xung quanh. Nàng ta lại nhìn đám cỏ dại lay động vừa nãy một cái, quay người, “Đi thôi, không có gì.”

Thời Sênh đi theo sau thỉnh thoảng làm ra chút động tĩnh, cuối cùng Nhan Cẩm Tú cũng không xác định rốt cuộc có người đi theo nàng ta hay không.

Thời Sênh cũng không làm quá, sau khi làm vài lần thì không gây chuyện nữa, yên lặng đi theo sau nàng ta.

Trong tay Nhan Cẩm Tú có tấm bản đồ, nàng ta tìm được một sơn động theo bản đồ, mà nơi này, lại chính là nơi xe ngựa của Thời

Sênh rơi xuống.

“Ngươi ở bên ngoài đợi ta.” Nhan Cẩm Tú thu bản đồ lại, dặn dò Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa hơi sợ, “Tiểu thư...” một mình nàng ta ở đây, cảm thấy khủng khiếp làm sao.

Nhan Cẩm Tú đưa nhuyễn kiếm cho Tiểu Hòa, “Ta sẽ ra ngoài nhanh thôi.”

Thời Sênh đi theo Nhan Cẩm Tú vào sơn động. Sơn động có lẽ là nhiều năm không có ai vào, toàn là mạng nhện và một vài thực vật kỳ quái, thỉnh thoảng còn có thể gặp phải chuột kiến rắn sâu.

Sơn động cong cong khúc khuỷu, rất nhiều nhánh, thỉnh thoảng Nhan Cẩm Tú dừng lại xem bản đồ, đi đủ nửa canh giờ, mới vào một không gian khá lớn.

Khi Nhan Cẩm Tú xem sơn động này, không biết giẫm phải cái gì, “cót két” một tiếng, chớp mắt có vô số mũi tên bắn về phía nàng ta.

Nàng ta lăn ra đất, ép sát vào góc sơn động, đợi tên trong cơ quan mật bắn hết.

Thời Sênh lướt nhìn xung quanh, nhặt mấy viên đá lên, ném tới mấy chỗ nghi ngờ là cơ quan.

Đột nhiên cơ quan của cả sơn động bị kích hoạt, các loại cơ quan xuất hiện, góc Nhan Cẩm Tú đứng cũng không thể tránh khỏi. Lúc này nàng ta muốn thoát ra cũng đã không kịp, chỉ có thể dựa vào bản thân né tránh những cơ quan đó.

Thời Sênh dựa vào sơn động bên ngoài, nhìn nữ chính biểu diễn võ công.

Nữ chính trước mặt tất cả mọi người biểu hiện bình thường này, lại là cao thủ, nhiều cơ quan như vậy, cũng chỉ bị trầy da mấy chỗ.

Đây chính là cái gọi là giả lợn ăn hổ.

Nhan Cẩm Tú ngẩn ra, vừa nãy nàng ta căn bản không kích động nhiều cơ quan như thế, sao tất cả cơ quan đều đồng thời khởi động?

Không dễ gì cơ quan mới dừng lại, Nhan Cẩm Tú dựa vào tường đá ở góc, thở hổn hển.

Nghỉ ngơi một lát, Nhan Cẩm Tú đi về phía vị trí ở giữa, tìm kiếm trên đất một lát, lôi ra một sợi xích sắt, thần sắc vui mừng, đứng lên kéo xích sắt.

Thời Sênh cảm giác được dưới đất có tiếng chấn động, tiếng xích sắt và bánh xe ma sát.

Theo nhịp kéo của Nhan Cẩm Tú, tường đá bên trái đột nhiên bắt đầu di chuyển, lộ ra một không gian lớn hơn.

Đập vào mắt đầu tiên chính là đống vàng ở giữa, cao bằng ngọn núi nhỏ.

Nhan Cẩm Tú thả lỏng xích sắt đi vào bên trong. Nàng ta không hề nhìn chỗ vàng đó, mà đi thẳng tới bức tường phía sau núi vàng.

Trên bức tường khắc rất nhiều hình người đủ các tư thế khác nhau, bên cạnh còn có chữ.

Đây có lẽ là một bộ tâm pháp kiếm pháp.

Nữ chính tới vì cái này?

Nhan Cẩm Tú nhanh chóng nhìn bức tường một lượt, có lẽ là ghi nhớ nó, sau đó tìm đồ hủy đi một vài điểm then chốt.

Thời Sênh im lặng nhìn Nhan Cẩm Tú làm. Sau khi nàng ta hủy đi bức tường, lại kéo xích sắt, tường đá di chuyển đóng lại.

Nhan Cẩm Tú nhanh chóng rời khỏi sơn động. Thời Sênh đợi một lát, tính toán thời gian Nhan Cẩm Tú gần ra khỏi sơn động, lúc này mới kéo xích sắt.

Sau bức tường đá không chỉ có núi vàng đó, không gian vô cùng lớn, kim ngân châu báu thứ gì cũng có, cũng không biết là ai để ở đây.

Thời Sênh thu tất cả mọi thứ vào không gian, rồi mới rời khỏi sơn động.

Nhan Cẩm Tú đã không còn ở bên ngoài. Thời Sênh quay người sang bên cạnh nhìn, thấy Nhan Cẩm Tú và Tiểu Hòa đứng ở chỗ xác xe ngựa, cách khá xa. Thời Sênh cũng không biết họ đang trao đổi gì.

Ngay lúc này, tiếng ẩu đả từ xa tới gần, mấy bóng người từ trong rừng bắn ra, ánh đao bóng kiếm, sát khí tràn lan.

Người bị truy sát chỉ có một, người đó nếu Thời Sênh không nhận nhầm, có lẽ là nam chính Đoan Mộc Khởi.

Cao khoảng một mét tám, trên người mặc một bộ cẩm bào màu đen, bên trên thêu hoa văn tối, lúc lắc lư rạng rỡ lấp lánh.

Tay cầm một thanh trường kiếm sắc nhọn, lúc khua kiếm, lại như sinh ra khí lưu thật, ào về phía người đối diện, một đòn tất trúng.

Hắn giống như Sát Thần trên chiến trường, chỉ cần một ánh mắt, cũng có thể khiến người ta run rẩy từ sâu trong nội tâm.

Không hổ là vương gia bá đạo.

Thời Sênh tìm chỗ ngồi xuống, cắn hạt dưa xem nam chính ngược đãi sát thủ.

Thời Sênh còn cho rằng cuối cùng nam chính sẽ bị thương, cuối cùng được nữ chính cứu, nhưng tới khi kết thúc, đều là nam chính ngược đãi đám sát thủ đó.

Cho nên nam chính chỉ là tới trước mặt nữ chính khoe khoang thực lực thôi sao?

“Nhan tiểu thư, sao nàng lại ở đây?” Ánh mắt mạnh mẽ của Đoan Mộc Khởi quét về phía Nhan Cẩm Tú.

Biểu cảm lúc này của Nhan Cẩm Tú trông hơi yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, trông như vừa bị chuyện trước mặt dọa sợ, “Quận Vương Gia, Trưởng công chúa gặp thích khách, xe ngựa rơi xuống vực, ta và mọi người chia nhau ra tìm. Ta tìm được xe ngựa của Trưởng công chúa ở đây, nhưng không tìm thấy Trưởng công chúa.”

Đoan Mộc Khởi sớm đã biết trình độ võ công của Nhan Cẩm Tú, có chút buồn cười đối với việc nàng ta giả bộ vô hại trước mặt mình như vậy, hắn hỏi đầy hàm ý: “Vậy sao?”

Cảm giác của Nhan Cẩm Tú lúc này là ghét Đoan Mộc Khởi, vì nàng

ta cảm thấy ở trước mặt Đoan Mộc Khởi, sự ngụy trang của mình giống như không có tác dụng gì.

“Vâng.” Nhan Cẩm Tú cúi thấp đầu, tóc xõa xuống, vừa hay che đi ánh mắt của nàng.

“Có Ngự Lâm Quân ở đây, Nhan tiểu thư cần gì phải đích thân đi xuống?” Đoan Mộc Khởi dường như muốn vạch trần sự ngụy trang của Nhan Cẩm Tú.

Nhan Cẩm Tú mắng thầm một tiếng, biểu cảm không dám có chút thả lỏng, “Trưởng công chúa mất tích, nhất định bệ hạ sẽ nổi trận lôi đình, người đi theo sao có thể yên lành thoát thân.”

Chương 949: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (3)

"Nàng cũng thông minh đấy.” Đoan Mộc Khởi cười lạnh rất quái đản.

Nhan Cẩm Tú không hiểu rõ hắn có ý gì, không dám tùy tiện bắt lời, mím môi không nói.

Khung cảnh có chút trầm mặc đến kỳ dị.

Vèo vèo vèo...

Tiếng xé gió vang lên, vô số mũi tên xuyên qua rừng bắn về phía này. Nhan Cẩm Tú vô thức định dùng võ công, nhưng lướt qua Đoan Mộc Khởi, động tác dừng lại, ấn Tiểu Hòa đang ngẩn người sợ hãi lăn ra đất.

Có thích khách áo đen từ trong rừng đi ra, tập kích Đoan Mộc Khởi, khí thế như muốn dồn Đoan Mộc Khởi vào chỗ chết.

Một mình Đoan Mộc Khởi, lại thỉnh thoảng có người bắn trộm, hắn không cẩn thận lưng bị trúng một tên.

Có lẽ trên tên có độc, người Đoan Mộc Khởi lảo đảo, miễn cưỡng chặn sự công kích của một thích khách, lại không thể chặn sự công kích của một thích khách phía sau, sau lưng lại bị chém một đao.

Thời Sênh không nỡ nhìn thẳng, thảm như vậy...

Vừa rồi tinh vi ra vẻ, chính là để bây giờ bị ngược đãi sao?

Cô không hiểu những người này lắm, rõ ràng vừa đánh nhau, còn không rõ phía sau còn có kẻ địch không, mà đã có thể đứng trên chiến trường nói chuyện, sau đó chịu đủ các loại vết thương.

Nhan Cẩm Tú nằm rạp trên đất, luôn không ra tay, cho tới khi Đoan Mộc Khởi sắp không chống đỡ nổi, nàng ta nói với Tiểu Hòa bên cạnh: “Lát nữa khi ta hành động, ngươi chạy ngay biết chưa? Đừng nhìn về phía sau, có thể chạy bao xa thì chạy bấy nhiêu.”

“Tiểu thư?” Người thì sao?

“Đừng lo, ta sẽ không sao, ngươi bảo vệ tốt bản thân đừng cản chân ta là được.” Nhan Cẩm Tú nói cực nhanh, “Chạy!”

Tiểu Hòa lập tức đứng lên, chạy về phía ngược lại.

Nhan Cẩm Tú đồng thời đứng dậy, xông vào trong thích khách, cứu Đoan Mộc Khởi ra, đưa hắn vào trong khu rừng.

Thích khách đuổi theo nàng ta, ở đây nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Thời Sênh cắn xong hạt dưa cuối cùng, đảo mắt, giờ cô mà đi theo, có thể giết chết nữ chính không?

[...] Ký chủ, nhiệm vụ của cô không phải là giết chết nữ chính.

Tôi có thể tặng kèm dịch vụ, không thu phí.

[...] Không muốn nói chuyện, bản Hệ thống muốn yên tĩnh.

Mẹ kiếp Ký chủ thiểu năng.

Ơ, hình như có chỗ nào không đúng.

Rốt cuộc Thời Sênh cũng không đuổi theo Nhan Cẩm Tú, men theo con đường trước đó trở về, giữa đường gặp Ngự Lâm Quân đi xuống tìm cô.

“Tham kiến Công chúa điện hạ.”

Thời Sênh xua tay, uể oải nói: “Cầm chút đồ ăn tới.”

Vết thương sau lưng hơi ngứa, rất khó chịu.

“Mau mau, nước...” Người dẫn đầu Ngự Lâm Quân gọi người phía sau.

Đợi Thời Sênh uống nước, ăn đồ xong, Ngự Lâm Quân mới cẩn thận hỏi thăm Thời Sênh, “Điện hạ, người có chỗ nào không khỏe không?”

Ngã từ chỗ cao như thế xuống, nhưng trông điện hạ lại giống như người không làm sao cả, việc này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trong lòng họ đều đã có dự tính xấu nhất, một khi điện hạ xảy ra chuyện gì, họ trở về cũng chỉ có một con đường chết.

Lúc này nhìn thấy Thời Sênh không sao, những người này cũng bớt lo lắng, không có ai muốn đi chết cả.

“Trên lưng có vết thương, tìm người xử lý cho ta.” Thời Sênh nghiến răng chịu đựng.

“Vâng.”

Ngự Lâm Quân trực tiếp bảo người đưa ngự y xuống, kéo màn che xử lý xong vết thương cho Thời Sênh.

Làm xong những việc này, mới bố trí người đưa Thời Sênh lên, ngựa chạy không ngừng về Hoàng cung.

...

Nguyên chủ phong hiệu Trường Ninh, ngụ ý trường lạc an ninh*.

**Trường lạc an ninh: Vĩnh viễn vui vẻ, bình an.*

Cung điện nàng sống tên là Cảnh Ninh Điện. Cung điện này đông ấm hè mát, là nơi không ít công chúa trong cung nhòm ngó.

Thời Sênh vừa về, đã bị hết lớp người này tới lớp người khác vây lấy, ngự y Hoàng thượng phái tới luân phiên ra trận chẩn trị cho cô.

Đây chính là đãi ngộ của nữ phụ, không phải bị điên đâu.

Đợi mọi người đi rồi, Thời Sênh mới có thời gian từ từ nghỉ ngơi.

Chập tối, Hoàng thượng xử lý xong chính sự, bớt thời gian tới thăm Thời Sênh.

Khi Hoàng thượng còn trẻ cũng là chàng trai anh tuấn. Giờ dù đã tới trung niên, nhưng được chăm sóc tốt nên vẫn đẹp trai đến nín thở.

Chẳng trách vẫn còn có nhiều người muốn tiến cung như thế.

“Trường Ninh.” Hoàng thượng ngồi tới bên giường, mặt đầy vẻ xót xa, “Sao lại bị thương nghiêm trọng như thế?”

Vết thương trên lưng cô ấy có lẽ là bị đâm, nhưng không sâu lắm, đâu có nghiêm trọng gì.

Đương nhiên chút vết thương này với Thời Sênh xem ra không nghiêm trọng, nhưngvới Hoàng thượng và người ngoài, thì nó thực sự rất nặng.

“Có chỗ nào không khỏe nhất định phải kịp thời nói cho ngự y.” Hoàng thượng thấy Thời Sênh không nói chuyện, cho rằng vì quá sợ mà thế, “Trường Ninh đừng sợ, nhất định Phụ hoàng sẽ đòi lại công bằng cho con.”

Thời Sênh chớp mắt, đôi môi hơi khô động đậy, hỏi thẳng: “Làm thế nào để đòi lại? Phụ hoàng biết là ai làm ư?”

Hoàng thượng nghẹn lời, người bên đó còn chưa trả lời, những thích khách đó bị bắt liền tự sát rồi, hoàn toàn không biết là ai phái tới.

“Trường Ninh...” Hoàng thượng vỗ vỗ vai Thời Sênh, “Con chịu khó dưỡng thương. Những việc khác đã có Phụ hoàng lo.”

Thời Sênh kéo khóe miệng xuống, kết hợp với đôi môi hơi tái nhợt, trông rất giống mỹ nhân ốm yếu.

Nguyên chủ vô cùng xinh đẹp, chính là loại mỹ nhân vừa nhìn đã khiến người ta rung động.

Loại người này thật ra trừ lần đầu nhìn thấy có thể khiến người ta rung động ra, thì sau đó sẽ khiến người ta cảm thấy thẩm mỹ mệt mỏi, không còn loại cảm giác lần đầu đó nữa.

Hoàng thượng dặn dò mấy câu, lấy cớ xử lý chính sự, rời khỏi Cảnh Ninh Điện.

Thời Sênh cứ như vậy dưỡng thương hơn nửa tháng. Dù cho được tẩm bổ đủ loại của ngon vật lạ, nhưng vết thương của nàng hồi phục cũng không nhanh.

“Điện hạ, người từ từ chút.” Một cung nữ lên trước đỡ Thời Sênh, sợ cô ngã.

Thời Sênh rất muốn nói, cô không yếu ớt như vậy!

Cung nữ này là người gần đây mới điều tới, cung nữ hầu hạ nguyên chủ trước đây, đã mất mạng trong trận ám sát đó.

Giờ người hầu hạ cô tên Tiểu Huyên. Tiểu Huyên là một tiểu cô nương rất nhanh nhẹn, biết nhìn sắc mặt người khác, cũng biết lời gì nên nói, lời gì không nên nói.

Thời Sênh ngồi lên trên ghế Thái Phi bên cạnh cửa sổ, “Việc trước đây, có tiến triển không?”

Hai tay Tiểu Huyên đan trước người, cúi đầu trả lời, “Chỗ Hoàng thượng phái người tới nói sự việc không có tiến triển gì, khi đó người ám sát điện hạ bị bắt đều chết rồi, trên người chúng không có thứ nhận dạng thân phận, không dễ điều tra.”

Thời Sênh ngậm một ngụm trà, “Vậy tức là không tra ra được rồi?”

Người ám sát nữ chính là ai?

Trong kịch bản không nhắc tới chi tiết, Thời Sênh cũng không thể biết được, rốt cuộc là ai muốn đối phó nữ chính.

Tiểu Huyên không dám trả lời, đáp án này nàng đâu dám tùy tiện nói.

“Nhan Cẩm Tú về rồi sao?” Thời Sênh đặt chén trà xuống, đáy chén đập vào mặt bàn, phát ra tiếng giòn tan.

Trước đây Tiểu Huyên đã nghe nói điện hạ và Nhan Cẩm Tú không hợp lắm. Lúc này điện hạ đột nhiên hỏi Nhan Cẩm Tú, Tiểu Huyên đắn đo giây lát mới trả lời, “Khi Nhan tiểu thư được tìm thấy đã bị trọng thương, ba ngày trước vừa tỉnh.”

“Ừm, còn gì nữa?”

Tiểu Huyên giật thót, dùng ánh mắt nhìn về phía Thời Sênh, nhưng vì đứng phía sau, cũng không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt Thời Sênh.

“Bệ hạ...” Tiểu Huyên do dự mở lời, “Bệ hạ nói Nhan tiểu thư dũng khí đáng khen, ban cho đồ tới Nhan Phủ, để an ủi.”

Ngón tay Thời Sênh trượt từ cằm dưới lên, trong mắt lóe lên sự hiểu rõ.

Cô không thay đổi quá nhiều, kịch bản vẫn phát triển như vậy.

Chương 950: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (4)

Đầu xuân ở kinh thành còn hơi lạnh. Gió xuân lướt qua, cành cây nhú mầm mới, kinh thành tiêu điều bắt đầu được sắc xanh bao bọc.

Thời Sênh lang thang trên phố, đi qua đám người đông đúc, ánh mắt tùy ý lướt qua sạp hàng xung quanh, thỉnh thoảng còn dừng lại mua ít đồ ăn vặt chưa từng thấy.

Cô đang lén lút chuồn khỏi cung, nên không đem theo bất cứ ai.

Thời Sênh đi một vòng trên phố, chậm rãi lắc lư tới ngoài phủ Hộ Bộ Thượng Thư. Ngoài cửa có người canh giữ, Thời Sênh vòng ra phía sau bật tường vào.

Phủ Hộ Bộ Thượng Thư rất lớn, ngoài căn nhà này, đồ đạc bày biện trong viện đều rất bình thường, hoàn toàn không giống một đại quan triều đình.

Thời Sênh từ bên ngoài đi tới gần thư phòng.

Trong thư phòng hình như có người, Thời Sênh vừa lại gần liền nghe thấy tiếng nói chuyện, “Đại nhân, Binh Bộ luôn đòi chúng ta lương bổng, đã vượt xa dự toán, chúng ta nên trả lời thế nào?”

Thời Sênh lần ra cửa sổ, thông qua kẽ hở nhìn vào bên trong.

Một người đàn ông đang ngồi trước thư án, trong tay cầm tấu sớ, một người khác đang đứng. Người vừa nói chuyện chính là người

đang đứng đó.

Ngời đàn ông đang ngồi chính là Hộ Bộ Thượng Thư Tống Hoành.

“Đoàn Phong hiếp người quá lắm!” Tống Hoành đập thẳng tấu sớ trong tay xuống bàn, phát ra một tiếng ‘chát’ giòn ta, tức giận nói: “Thật sự cho rằng Đoàn gia hắn có Thục Phi nương nương được sủng, là có thể coi thường tất cả như vậy sao?”

“Đại nhân... ngài nhỏ tiếng chút.” Người đó nhắc nhở Tống Hoành.

“Ta ở nhà mình còn phải nhỏ tiếng à?” Tống Hoành trông càng tức giận.

Người đó lau lau mồ hôi, “Đại nhân, Đoàn đại nhân là Binh Bộ Thượng Thư. Hoàng thượng vốn đã nghiêng về phía ông ta. Công việc Bộ Hộ chúng ta làm vốn luôn bị gây khó dễ, có thể nhẫn nhịn được vẫn là nên nhẫn nhịn một chút đi.”

Tống Hoành chỉ tấu sớ, đập mạnh mấy cái, “Ta còn phải nhẫn nhịn thế nào? Đoàn Phong lòng tham không đáy, coi Bộ Hộ là của nhà hắn mở sao?”

“Đoàn đại nhân quá đáng, nhưng lý do họ đòi lương bổng rất chính đáng. Tấu sớ đưa lên, Hoàng thượng đều không đếm xỉa...”

Nói tới đây, Tống Hoành càng tức giận, chửi một lượt mười tám đời tổ tông của Đoàn Phong. Mặt thuộc hạ đó đầy vẻ căng thẳng, sợ gian tế người khác cài cắm trong phủ nghe thấy, không ngừng nhắc nhở Tống Hoành nhỏ tiếng chút.

Thời Sênh tựa cửa sổ, nhìn Tống Hoành ở bên trong tức tới nhảy dựng lên.

Nghe nói Hộ Bộ Thượng Thư này là một người rất chính trực. Hộ Bộ Thượng Thư là một chức vị rất có ‘tiền’ đồ, nhưng vị Hộ Bộ Thượng Thư này, ngồi trên chức vị đó, lại chưa từng lấy việc công mưu đồ riêng.

Còn về Đoàn Phong kia, muội muội là Thục Phi nương nương được sủng ái nhất mấy năm gần đây, kéo theo hắn cũng được hưởng lộc.

Nhưng Đoàn Phong không phải loại người biết thế nào là đủ, loại người này sớm muộn cũng bị người ta tiêu diệt.

Thời Sênh lẻn tới hậu viện của Tống Hoành, lấy kim ngân châu báu cô mang từ sơn động ra, chất đống toàn bộ trên đất trống.

Cũng may hậu viện nhà Tống Hoành đủ lớn, không thì cũng không chất nổi.

Tống Hoành còn đang mắng người ở thư phòng, đột nhiên có hạ nhân hốt hoảng tới báo hậu viện có thêm mấy đống vàng bạc châu báu.

Tống Hoành không hiểu ra sao, nhưng cũng chỉ nghĩ là loại đống nhỏ đó. Khi ông ta nhìn thấy đống vàng chất thành ngọn núi nhỏ đang phát sáng lấp lánh đó, cả người đều ngẩn ra.

Cả một đám hạ nhân cũng ngẩn ra.

“Những... những thứ này từ đâu ra?” Tống Hoành một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

Không chỉ có vàng, còn có châu báu nữa...

Hạ nhân phát hiện đầu tiên đứng ra trả lời: “Hồi đại nhân, khi tiểu nhân đi qua đây, những thứ này đã ở đây rồi.”

Không ai nhìn thấy những thứ này vì sao xuất hiện.

Điều càng kỳ lạ hơn là, nhiều đồ như vậy sao có thể trong thời gian ngắn lặng lẽ xuất hiện ở đây?

Tim Tống Hoành đập như sấm, lê bước vòng qua mấy đống đồ đó, một lúc lâu mới nói: “Gọi tất cả mọi người tới đây, tất cả.”

Nhưng người trong phủ, không có một ai nhìn thấy những thứ này xuất hiện như thế nào, Tống Hoành vội gọi người tiến cung bẩm báo.

Loại việc này, nên giao cho bên trên xử lý thì hơn.

...

Thời Sênh rời khỏi phủ Thượng Thư, lại tới mấy võ quán, tặng cho họ vài bức tranh cô mô phỏng ra có hơi biến hình.

Có người không biết là gì, nhưng có người chỉ lướt qua một cái, gần như đã nhận ra là thứ gì, thấp thỏm nhìn Thời Sênh, “Vị cô nương này, thứ này của cô sao?”

“Tặng ngươi không lấy tiền.” Thời Sênh hào phòng vẫy tay.

Tặng hắn?

Tiểu cô nương này muốn làm gì?

Một người xa lạ đột nhiên muốn tặng đồ cho bạn, lại còn là thứ vô giá thế này, ai cũng đều phát hoảng trong lòng.

“Cô biết đây là gì không?” Nam nhân cẩn thận hỏi.

“Không biết.” Thời Sênh chớp mắt, “Không phải chỉ là mấy chiêu thức võ công sao? Võ quán các ngươi có lẽ rất cần.”

Không biết...

Nghĩ cũng phải, nếu cô biết đây là thứ gì, có lẽ đã không lấy nó ra như vậy.

Nam nhân nhìn bộ dạng không để tâm của Thời Sênh, cánh môi động đậy mấy cái, rốt cuộc không nói gì cả.

Mắt Thời Sênh cong cong, rời khỏi võ quán.

Chờ đến lúc nam nhân biết tất cả các võ quán đều có một bản, biểu cảm đó chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Đây là một bộ kiếm pháp, đồn rằng luyện tới cảnh giới cao nhất, có thể hô mưa gọi gió, lật tay là mây ngửa tay là mưa.

Đương nhiên Thời Sênh cảm thấy chẳng qua là cách nói khoa trương mà thôi, hô mưa gọi gió được thì ảo tưởng quá.

Cái mọi người biết đều là nửa bộ đầu, không có nửa bộ sau. Nửa bộ đầu còn không bằng cả kiếm pháp bình thường, chỉ có kết hợp với nửa bộ sau mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Nửa bộ sau luôn thất truyền. Trong giang hồ có vô số người đang tìm, lại không ai tìm được.

Sênh - Tán Tài Đồng Tử làm xong những việc này, nhàn nhã tìm nơi

ăn cơm. Để tránh gặp phải nữ chính gây chuyện, cô còn cố tình chọn phòng riêng.

Sự thật chứng minh cô rất giỏi tiên đoán, ăn được một nửa, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, Thời Sênh bình tĩnh ăn xong cơm.

Thời gian dài như vậy, bên ngoài vẫn đang tiếp tục ồn ào.

Cô đứng lên kéo cửa ra. Bên cạnh phòng riêng có vài người đứng, Nhan Cẩm Tú bị người ta vây ở giữa, mấy muội tử trang điểm diễm lệ đang khiêu khích nàng ta.

Nhan Cẩm Tú cúi thấp đầu, che đi cảm xúc trên mặt mình.

“Nhan Cẩm Tú rốt cuộc ngươi có đi không?”

Một muội tử cười dịu dàng tiếp lời, “Cô ta làm gì có gan đi, tới lúc đó mất mặt thì phải làm sao?”

Các muội tử mồm năm miệng mười nói chuyện. Thời Sênh từ trong lời nói nghe ra được, những người này có lẽ là muốn kích động Nhan Cẩm Tú tới nơi nào đó.

Biểu hiện của nữ chính là không muốn đi, sau đó bị ép không thể không đi theo, cuối cùng đám tiện nhân này khẳng định sẽ bị dạy dỗ.

Một tình tiết rất thường thấy trong tiểu thuyết.

Quả nhiên gần giống như Thời Sênh nghĩ. Nhan Cẩm Tú thoái thác hai câu, đám muội tử đó liền nói càng hăng hơn. Nhan Cẩm Tú biểu hiện ra bộ dạng bị chọc giận, đồng ý với họ.

“Vậy chúng ta đợi ngươi, tới lúc đó đừng làm con rùa rụt đầu không

dám tới!”

“Đi thôi, đi thôi.” Mấy muội tử gọi nhau, xuống lầu bỏ đi.

Đợi khi bóng dáng của họ biến mất ở chỗ cầu thang, ánh mắt phẫn nộ của Nhan Cẩm Tú lập tức bình tĩnh trở lại, mặt không biểu cảm nhìn họ rời khỏi phòng lớn dưới lầu.

Nhan Cẩm Tú đứng một lát, quay người, không chút báo trước nhìn thẳng vào Thời Sênh.

Nhan Cẩm Tú thoáng ngây ra, cực nhanh thu lại cảm xúc, hơi cúi người, “Bái kiến Trưởng công chúa điện hạ.”

Sao nàng ta lại ở đây?

Chương 951: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (5)

Thời Sênh không mở lời bảo nàng ta đứng lên, Nhan Cẩm Tú cũng không dám đứng lên, chỉ có thể giữ nguyên tư thế đó.

Tiếng huyên náo trong phòng lớn, lúc này hình như bị ngăn cách, cả hành lang tĩnh lặng không tiếng động, một luồng khí kỳ dị lặng lẽ lưu chuyển.

Tim Nhan Cẩm Tú đập càng ngày càng nhanh.

Nàng ta cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, lại vô tình chạm mắt với cô.

Sự bình tĩnh của Nhan Cẩm Tú là giả bộ làm ra, trong mắt nàng ta có rất nhiều cảm xúc dao động. Nhưng người đối diện thì khác, ánh mắt cô ấy nhìn mình, giống như nhìn một vật chết.

Trong mắt cô ấy, nàng căn bản không phải cái gì cả.

Không phải miệt thị và coi thường, căn bản trong mắt cô ấy không có mình.

Nhan Cẩm Tú hít sâu một hơi, “Trưởng công chúa điện hạ?”

Nàng ấy không nói chuyện, là ý gì đây?

Ngay khi Nhan Cẩm Tú đang nghi hoặc, cánh cửa phòng riêng bên cạnh nàng ta đột nhiên bị ai đó kéo ra, bên trong xuất hiện một nam

nhân ăn mặc như thị vệ. Thị vệ nhìn thấy Nhan Cẩm Tú bên ngoài, có chút ngạc nhiên kêu lên một tiếng, “Nhan tiểu thư?”

Nhan Cẩm Tú hơi hơi ngẩng đầu, lễ phép gật gật đầu, sau đó lại cúi đầu.

Thị vệ nhìn bộ dạng này của Nhan Cẩm Tú, nhìn về phía Thời Sênh, tròng mắt hơi co lại, vội vã hành lễ, “Bái kiến Trưởng công chúa điện hạ.”

Sau lưng thị vệ, có bóng sáng lay động, Đoan Mộc Khởi chậm rãi từ bên trong đi ra, trên gương mặt anh tuấn mang theo vài phần dò xét, nhíu mày hỏi: “Sao Công chúa lại ở đây?”

Thời Sênh luôn không mở miệng chợt cười giễu cợt một tiếng, “Ta ở đâu liên quan gì tới ngươi?”

Những người này sao lại thích lo việc bao đồng như vậy, vừa xuất hiện đã hỏi người khác vì sao ở đây.

Mẹ kiếp ngươi đâu phải tổ tông của ông, dựa vào cái gì quản này quản nọ.

Trong lòng Đoan Mộc Khởi có chút quái dị, ánh mắt hơi thay đổi, dùng giọng điệu xa cách nói: “Công chúa thân phận tôn quý, một mình xuất hiện ở đây, không hợp quy củ.”

Thời Sênh mặt mũi nghiêm túc, “Ồ? Vậy phải mấy người mới hợp quy củ?”

Đoan Mộc Khởi: “...” Ý câu này của hắn là, cô ấy thân làm Công chúa, sao có thể tùy tiện lộ diện bên ngoài.

“Nhan tiểu thư làm gì vậy?” Đoan Mộc Khởi rời mắt tới Nhan Cẩm Tú.

Nhan Cẩm Tú cúi người về phía Đoan Mộc Khởi, “Bái kiến Quận Vương Gia.”

Nàng ta cũng không giải thích, tiếp tục duy trì tư thế vừa nãy.

Có lúc không giải thích càng khiến người ta hiểu lầm.

“Công chúa, Nhan tiểu thư có chỗ nào đắc tội với cô?” Đoan Mộc Khởi lại lần nữa nhìn về phía Thời Sênh, ánh mắt hơi khó chịu.

“Rất nhiều.” Ân oán của cô ấy và nữ chính đại nhân đủ viết cả triệu tiểu thuyết ngôn tình.

Đoan Mộc Khởi nhíu mày, “Công chúa ở trước mặt mọi người, cũng nên chú ý thân phận một chút.”

“Ngươi đang dạy dỗ ta?” Thời Sênh hơi nhướng mày, trên mặt lộ ra chút ý cười.

Trước đây Đoan Mộc Khởi đã từng bị nguyên chủ quấy nhiễu. Biết nguyên chủ thích mình, cho nên Đoan Mộc Khởi ở trước mặt nguyên chủ, cơ bản là không giữ quy củ gì.

Trong lòng Đoan Mộc Khởi vô cớ trào lên một luồng hàn khí. Người đối diện rõ ràng mặt hàm chứa cười nhạt, nhưng nụ cười của nàng ta không xuất phát từ nội tâm, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh sâu không thấy đáy.

Vừa cắm đầu vào, giống như rơi vào vực thẳm, không tìm được đường ra nữa, chỉ có thể bị nhốt chết ở bên trong.

Đoan Mộc Khởi nén cảm giác quái dị này xuống, “Không dám.”

Trên miệng nói không dám, nhưng tư thế còn cao hơn Thời Sênh nhiều, không có chút bộ dạng không dám nào.

“Ta lại không biết Quận Vương Gia nhìn thấy ta cũng không cần hành lễ đấy.” Thời Sênh một tay chống eo, “Sao nào, Quận Vương Gia muốn tạo phản sao?”

Ấn đường Đoan Mộc Khởi giật mạnh, bất mãn quát lên một tiếng, “Công chúa, lời không thể nói bừa.”

Đoan Mộc Trường Ninh này, sao lại khác hẳn trước đây như thế chứ?

Trước đây gặp mình, nàng ta đâu có làm cao với mình...

Lần trước chả lẽ ngã hỏng đầu rồi?

Thời Sênh cao giọng, “Đã không phải muốn tạo phản, vậy ngươi gặp ta không hành lễ, là ý gì? Coi thường ta?”

Nam chính thiểu năng khốn kiếp, ông mà còn không trị được ngươi sao!

Đoan Mộc Khởi càng nhíu chặt mày hơn, đáy mắt đã lộ ra sự ghét bỏ rõ rệt với Thời Sênh.

“Công chúa vi phục vi hành, nếu ta hành lễ, há không phải khiến công chúa bại lộ sao.” Đoan Mộc Khởi nhanh chóng tìm được một cái cớ, quy kết việc mình không hành lễ thành vì hắn nghĩ cho nàng.

Thời Sênh hơi cong mày, nụ cười khóe miệng sâu thêm, “Không sao, ta không để tâm, mau hành lễ đi.”

Đoan Mộc Khởi: “...”

Cô ấy sao vậy?

“Công chúa...”

Thời Sênh cắt lời Đoan Mộc Khởi, “Tạo phản?”

Ngữ khí đó, cứ như chỉ mong hắn tạo phản vậy.

Sự ghét bỏ trong mắt Đoan Mộc Khởi càng đậm, động tác cứng ngắc giây lát, hai tay nắm thành nắm đấm, khom người, “Bái kiến Công chúa điện hạ.”

Cũng không đợi Thời Sênh lên tiếng, Đoan Mộc Khởi trực tiếp đứng thẳng người lên, “Công chúa tự ý xuất cung sao? Bổn vương phái người đưa công chúa hồi cung.”

Lời cuối cùng này rõ ràng không phải Đoan Mộc Khởi xin ý kiến của Thời Sênh.

“Quận Vương Gia cũng muốn quản việc của ta sao, ai cho ngươi lá gan này?” Nam chính thiểu năng khốn kiếp, lại muốn đi mách tội cô à, nham hiểm!

Cô lén chạy ra ngoài, nếu bị Đoan Mộc Khởi đưa về, chắc chắn Hoàng thượng sẽ biết. Lén lút chạy ra khỏi cung không phải là việc nhỏ, dù hiện giờ Hoàng thượng còn sủng ái cô, chắc chắn cũng sẽ trừng phạt tượng trưng, để răn đe.

Bản cô nương nhìn thấu chân tướng rồi!

Bản cô nương không mắc lừa đâu!

“Bổn vương là lo lắng cho sự an nguy của Công chúa. Bên ngoài không so được với trong cung, bên cạnh công chúa không có người hầu hạ, để bổn vương phái người đưa Công chúa hồi cung thì hơn.”

Đoan Mộc Khởi vẫy vẫy tay về phía sau, lập tức có người lên trước, “Công chúa điện hạ, mời hồi cung.”

Thời Sênh nửa cười nửa không cười nhìn Đoan Mộc Khởi, “Ta không đi, ngươi còn có thể trói ta về sao?”

“Vì sự an nguy của Công chúa, Hoàng thượng cũng sẽ không trách tội thần.” Giọng nói của Đoan Mộc Khởi hơi lạnh lùng, “Đưa Công chúa hồi cung.”

“Ai dám!” Khí thế mạnh mẽ của Thời Sênh bừng lên, ánh mắt bình tĩnh quét về phía thị vệ bên cạnh.

Thị vệ có lẽ là bị khí thế của Thời Sênh uy hiếp, nhất thời không dám lên trước, chỉ có thể nhìn về phía chủ tử nhà mình, trưng cầu ý kiến.

Đoan Mộc Khởi biểu cảm lạnh lùng, giọng nói càng lạnh hơn, “Công chúa xảy ra chuyện ai chịu nổi trách nhiệm? Đưa Công chúa hồi cung!”

Các thị vệ nhìn nhau mấy cái, trực tiếp tiến lên đòi bắt Thời Sênh đi.

Thời Sênh đâu có chịu, một chân đá vào bụng một thị vệ, một tay khác nhanh chóng móc kiếm, mũi kiếm chỉ vào ngực một thị vệ, giọng nói bình tĩnh, “Không cần mạng nữa thì đụng vào ông đây thử

xem.”

Cách một lớp áo, thị vệ cũng cảm giác được luồng hàn khí đó.

Giống như có người đặt một mảnh hàn băng trên ngực họ, lấy ngực làm trung tâm, hàn khí nhanh chóng tràn lan tới toàn thân, tiếng máu đông đặc vang lên rõ rệt trong tai.

Thị vệ cứng người không dám động đậy, cũng không thể động đậy, thân kiếm như gương, kéo gương mặt sợ hãi của hắn hơi biến hình.

Sự sắc nhọn của thiết kiếm không có chút che giấu nào, vừa xuất hiện đã khiến người ta cảm thấy uy thế đáng sợ. Dù là kẻ không biết gì thì chỉ nhìn một cái cũng biết thanh kiếm này là đồ tốt.

Nhan Cẩm Tú không biết đã di chuyển tới bên cạnh từ khi nào, thiết kiếm vừa xuất hiện, nàng ta nhìn về phía Thời Sênh một cái, nhìn thấy thiết kiếm, đáy mắt cực nhanh lóe lên một tia sáng bất minh.

Nàng ta nhanh chóng cụp mắt, co lại trong góc, cố gắng làm mờ đi sự hiện hữu của mình.

Ánh mắt Đoan Mộc Khởi rực lửa quan sát thiết kiếm mấy cái. Hắn cũng không nhìn rõ cô lấy thanh kiếm này từ đâu ra, trên người cô cũng không có chỗ giấu kiếm...

Chương 952: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (6)

Thời Sênh đạp thị vệ đó ra, xách kiếm đi về phía Đoan Mộc Khởi, đứng vững ở chỗ cách hắn một mét, nhếch mép cười, mặt viết đầy ác ý.

Đoan Mộc Khởi cảm nhận được tà ý trên người Thời Sênh, vô thức trở nên cảnh giác.

Nhưng dù là vậy, hắn cũng không ngờ Thời Sênh lại chém thẳng tới, thiết kiếm sắc nhọn xé rách không khí, mang theo một sự uy hiếp, chém thẳng từ trên ngực hắn xuống.

Phản ứng của cơ thể Đoan Mộc Khởi nhanh hơn não, đợi khi hắn tránh được công kích của Thời Sênh, não mới phản ứng lại được.

Người con gái này lại dám chém hắn?

Kiếm thứ hai bổ tiếp xuống, khiến Đoan Mộc Khởi hiểu ra, cô thực sự muốn chém mình.

“Công chúa, người muốn làm gì?” Đoan Mộc Khởi lại né thiết kiếm của Thời Sênh, thiết kiếm quệt vào hắn, chỉ làm rách một mảnh góc áo.

“Chà!” Đây chính là vòng sáng của nam chính, như vậy mà cũng không chém được.

Thời Sênh đảo mắt, nâng kiếm khua thêm lần nữa. Cô dùng động tác

giả, Đoan Mộc Khởi không tránh, bị thiết kiếm chém ra một miếng trên ngực, lộ ra mảng lớn bên trong, máu từ từ rỉ ra ngoài.

Mặt Đoan Mộc Khởi u ám, dùng tay áo khá rộng che ngực lại, để tránh lộ hàng.

Nguyên chủ từng học một chút công phu mèo cào, tố chất cơ thể vẫn coi là ổn. Thời Sênh nhân lúc Đoan Mộc Khởi phân tâm, đè hắn xuống đánh cho một trận.

Thời Sênh cũng rất muốn trực tiếp giết chết Đoan Mộc Khởi, nhưng cô phát hiện lực cản rất lớn, vòng sáng nam chính trên người Đoan Mộc Khởi còn chưa suy yếu.

Nếu cô cưỡng ép giết chết hắn, có chút thiệt thòi, đánh một trận cho đỡ tức trước đã.

Đánh nam chính xong, Thời Sênh vỗ vỗ tay đứng lên, kéo kéo lại vạt áo hơi loạn, nghênh ngang bỏ đi.

Cả quá trình Nhan Cẩm Tú đều há hốc mồm miệng. Trưởng công chúa này sao lại trở nên kỳ quái như vậy?

Trước đây không phải nàng ta rất thích Đoan Mộc Khởi sao?

Đừng nói Nhan Cẩm Tú khó hiểu, đến đương sự bị đánh cũng đều ngẩn mặt ra. Nàng ta lại ra tay tàn nhẫn như vậy, lại còn toàn cố ý đánh vào mặt.

Đoan Mộc Khởi mất thể diện đến thế này, làm gì còn có tâm trạng đi cưa gái nữa, nhanh chóng bỏ đi dưới sự hộ tống của mấy thị vệ.

Về tới Phủ Quận Vương, Đoan Mộc Khởi vừa vào cửa đã lật đổ bàn.

Hạ nhân xung quanh đến thở cũng không dám thở mạnh.

Vương gia ra ngoài một chuyến, sao lại bị người ta đánh thành đầu lợn rồi?

Không đúng!

Lại có người dám đánh Vương gia, chán sống rồi sao?

Quản gia chạy từ ngoài cửa vào, vẫy tay đuổi người khác đi, cẩn thận đứng sau lưng Đoan Mộc Khởi, “Vương gia, đắp thuốc trước đi?”

Đoan Mộc Khởi bớt giận đôi chút, ngồi xuống bảo người đắp thuốc cho hắn.

“Vương gia, là ai to gan như vậy, dám...” Đánh ngài, còn đánh vào mặt?

Đoan Mộc Khởi nắm lấy cạnh bàn, mu bàn tay nổi lên gân xanh, ánh mắt dữ tợn, từ trong kẽ răng rít ra một cái tên, “Đoan Mộc Trường Ninh!”

Quản gia kinh ngạc, đây không phải Trưởng công chúa sao?

“Trưởng công chúa điện hạ sao có thể?” Việc vị này thích Vương gia nhà hắn, bao nhiêu người đều biết, sao có thể ra tay tàn nhẫn đánh Vương gia?

Lẽ nào là vì yêu sinh hận??

Đoan Mộc Khởi cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thử hỏi một người trước đây còn thích mình tới chết đi được, đột nhiên muốn cầm kiếm chém mình, trong đây đã xảy ra chuyện gì?

“Võ công của Đoan Mộc Trường Ninh thế nào?” Đoan Mộc Khởi đột nhiên hỏi quản gia.

Đối với việc Vương gia nhà mình gọi thẳng tên húy của Trưởng công chúa, quản gia không đồng ý, nếu để người ta nghe thấy, thì đó là đại bất kính.

“Trưởng công chúa điện hạ chỉ học vài chiêu phòng thân...” Đúng thế, với võ công của Vương gia, sao có thể bị Trưởng công chúa đánh thành thế này? Lẽ nào Trưởng công chúa mang theo người?

Trước đây Đoan Mộc Khởi thấy Đoan Mộc Trường Ninh thực sự không giống người luyện võ. Như vậy hôm nay hắn bị nàng ta đè xuống đánh, khả năng lớn nhất chính là thanh kiếm đó đang tác quái.

Thanh kiếm đó...

“Cầm bút mực tới đây.”

Quản gia dừng suy diễn, đi tới bên cạnh bưng bút mực lên.

Đoan Mộc Khởi vẽ hình dạng của thiết kiếm lên trên giấy, giao cho quản gia, “Phái người đi điều tra, đây là binh khí gì.”

Quản gia nhận lấy nhìn một cái, bên trên chính là loại thiết kiếm vô cùng bình thường, thân kiếm thanh tú, thẳng đứng, không có bất cứ hoa văn nào.

Loại kiếm này tiệm rèn nào bên ngoài cũng có thể tùy tiện rèn một thanh.

Loại kiếm này, làm thế nào điều tra được?

Chẳng lẽ Vương gia tức giận quá nên lấy hắn ra làm trò đùa sao?

Quản gia cẩn thận nhìn Đoan Mộc Khởi một cái, thấy bộ dạng muốn giết người đó của Đoan Mộc Khởi, biết điều im miệng, cầm đồ ra ngoài dặn dò người đi điều tra.

...

Việc Thời Sênh đánh Đoan Mộc Khởi, cuối cùng vẫn bị Hoàng thượng biết. Cô vừa về đã bị gọi tới Dưỡng Tâm Điện.

Dưỡng Tâm Điện rộng rãi, cung nữ cúi đầu yên lặng đứng ở hai bên, vô số ánh nến, chiếu sáng cả đại điện.

Hoàng thượng sa sầm mặt ngồi trên long ỷ, long bào màu vàng sáng, trông hơi ảm đạm, không khí kiềm nén nặng nề.

Thời Sênh đứng phía dưới, vẫn cung kính, không cứng đầu huênh hoang như ở bên ngoài.

“Trường Ninh, con biết sai chưa?”

Ánh nến của đại điện đồng thời lập lòe, ánh sáng hơi ảm đạm, giống như bị người nói làm cho khiếp sợ.

“Con không sai.” Thời Sênh ngẩng đầu lên, hùng hồn nói: “Hắn bất kính với con trước, con dạy dỗ hắn là chuyện đương nhiên.”

Hoàng thượng nhíu mày, “Bất kính với con? Bất kính với con thế nào?”

“Hắn nhìn thấy con cũng không hành lễ, không phải bất kính thì là gì?” Thời Sênh bĩu bĩu môi, “Đoan Mộc Khởi như vậy là coi thường Hoàng thất, coi thường vương pháp, coi thường Phụ hoàng.”

Thời Sênh không chút khách sáo đội cho Đoan Mộc Khởi cái mũ thật lớn, trong chớp mắt nâng tầm nghiêm trọng của vấn đề lên gấp mấy lần.

Đoan Mộc Khởi chỉ là Quận Vương Gia, lại là Quận Vương Gia không hề có quan hệ huyết thống với Đoan Mộc Gia, nhìn thấy Công chúa Hoàng thất chính tông, hắn lại dám không hành lễ, đây không phải là coi thường Hoàng thất sao.

Khi có thể đánh chính diện thì chúng ta đánh, khi không thể đánh thì phải đi đường vòng cứu quốc.

[...] Ký chủ lại lý lẽ cùn, toàn là nói bừa, xin đừng bắt chước.

Hoàng thượng trầm ngâm giây lát, “Vậy con cũng không nên đánh hắn trước mặt nhiều người như thế. Con là Công chúa, đại diện cho Hoàng thất.”

Đoan Mộc Khởi nói thế nào cũng là người có phong hiệu, trong cơ thể hắn dù không chảy dòng máu của Đoan Mộc Gia, nhưng gia tộc mẫu thân đã mất của hắn cũng không thể xem thường.

“Không nhịn được.” Ai bảo nam chính đại nhân gợi đòn như thế, cứ lao ra muốn ăn đòn cơ.

Hoàng thượng vẫy vẫy tay, ra hiệu người khác lui xuống. Đợi đến khi đại điện chỉ còn lại hai người họ, Hoàng thượng mới nói: “Con là Công chúa, một câu nói của con cũng có thể bắt người ta nhảy vào

nước sôi lửa bỏng vì con. Con có thể tìm chỗ không có người dạy dỗ hắn.”

Thời Sênh: “...”

Đợi một chút, Hoàng đế này đang nói gì?

“Khụ khụ...” Hoàng thượng ho một tiếng, “Trường Ninh à, sau này làm việc đừng kích động như thế. Cách giải quyết sự việc có rất nhiều, con phải làm sao mà khiến thần không biết quỷ không hay, hiểu chưa?”

Thời Sênh cảm thấy Hoàng thượng đang dạy cô cách làm việc xấu.

Đây là cha ruột sao?

Rất có khả năng là không phải, dù sao sau này, người cha ruột này cũng vứt bỏ nguyên chủ, gả nàng tới nước khác.

“Việc này Phụ hoàng không truy cứu, nhưng việc con tự ý xuất cung, không thể không phạt.” Hoàng thượng chuyển chủ đề, “Trở về chép hai lượt kinh Phật, chép không xong thì không được ra khỏi Cảnh Ninh Điện.”

Thời Sênh không phản bác.

Hai lượt không phải nhiều.

Chương 953: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (7)

Khi Thời Sênh nhìn thấy độ dày của kinh Phật, cô mới biết mình quá ngây thơ rồi.

Kinh Phật của triều đại này dày ghê người, hai lượt cô phải chép tới chết sao?

Quả nhiên không phải cha ruột, trừ điểm!

Thời Sênh nhìn kinh Phật không chút lưu luyến. Cung nữ Tiểu Huyên đứng bên cạnh mài mực, “Điện hạ, xong rồi.”

Tiểu Huyên nhìn Thời Sênh cầm bút lông lên, nhúng mực, đặt bút...

Động tác như gió thổi mây trôi, viết liền một mạch, không dừng lại.

Nhưng vì sao thứ viết ra, nàng nhìn thế nào cũng không hiểu chứ?

Khi nàng thu dọn thư phòng, từng thấy chữ của điện hạ, hoàn toàn khác với cái này. Điện hạ đang luyện tập thư pháp mới sao?

Ừm... chắc chắn là vậy.

Tiểu Huyên thầm an ủi bản thân trong lòng, nhưng càng nhìn càng cảm thấy không đúng, viết thế này kỳ dị quá.

“Cạch!”

Tiểu Huyên bị âm thanh này làm giật thót mình, vội nhìn về phía Thời Sênh, “Điện hạ?”

Thời Sênh đứng lên, hất hất cằm, “Ngươi viết đi.”

Bản cô nương không biết viết! Chết mất thôi!

“Nô tỳ ạ?” Tiểu Huyên kinh ngạc chỉ vào mình, thấy Thời Sênh nghiêm túc gật đầu, khóe miệng Tiểu Huyên giật một cái, “Nhưng nét bút của nô tì và điện hạ không giống nhau.”

“Tùy ý.” Dù sao cái nàng viết ra cũng không giống với nguyên chủ.

Tiểu Huyên há hốc mồm, cuối cùng hơi cúi người, “Vâng.”

Việc chủ tử giao phó, họ đâu có quyền từ chối, dù tới lúc đó Hoàng thượng truy cứu, họ cũng chỉ đành chịu đựng.

Sau khi Tiểu Huyên chép xong kinh Phật, Thời Sênh đưa tới Dưỡng Tâm Điện. Tiểu Huyên luôn thấp thỏm bất an, nhưng liền mấy ngày trôi qua, đều không có việc gì.

Người bên ngoài cũng giảm rồi, việc này chứng tỏ không sao phải không?

“Điện hạ, lẽ nào Bệ hạ không nhìn ra?” Tiểu Huyên to gan hỏi, chữ của nàng và điện hạ rất khác nhau.

“Nhìn ra chứ.” Hai nét chữ hoàn toàn khác biệt, chỉ cần không mù đều có thể nhìn ra.

“Vậy vì sao?” Không có vấn đề gì?

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn nàng ta, giọng nói nhè nhẹ, “Chẳng qua là hình thức, ngươi thật sự cho rằng Phụ hoàng muốn phạt ta sao?”

Bản cô nương đâu phải nữ chính, không chép xong thì không cho ăn cơm gì gì đó.

Hoàng thượng phạt nàng, còn không phải để cho người khác ở hậu cung nhìn sao, còn về việc nàng hoàn thành như thế nào, chỉ cần không quá đáng, Hoàng thượng đều sẽ không can dự.

Tiểu Huyên: “...”

Không hiểu cách chơi giữa quý tộc các người lắm.

Một cung nữ nhanh chóng từ xa đi tới, cúi người với Thời Sênh, “Điện hạ, Tứ công chúa cầu kiến.”

“Tứ công chúa nào?” Thời Sênh vô thức hỏi lại.

Cung nữ: “...” Trong cung có mấy Tứ công chúa?

Điện hạ người quên sao?

Đầu Thời Sênh quay quay, trong đầu hiện lên một bóng người.

Tứ công chúa... Đoan Mộc Hâm.

Một vị công chúa thường ngày khá gần gũi với nguyên chủ, mẫu phi là Đức Phi nương nương - một trong tứ phi. Đức Phi có thể coi là loạt phi thần đầu tiên tiến cung, nhưng vì bà ấy không sinh được Hoàng tử, cũng không được sủng ái lắm.

Đức Phi sợ địa vị của mình bị uy hiếp, từ nhỏ đã bảo Đoan Mộc Hâm

tạo quan hệ tốt với nguyên chủ.

Người trong cung đều biết nguyên chủ được sủng ái, người bên cạnh nàng ta, đương nhiên Hoàng thượng cũng sẽ quan tâm hơn vài phần.

Tính toán của Đức Phi rõ ràng là hữu dụng, từ khi Đoan Mộc Hâm có được sự chấp nhận của nguyên chủ, chỉ cần đồ nguyên chủ có, bên Hoàng thượng cũng sẽ tặng nàng ta một phần.

Đương nhiên, đồ khẳng định không giống với nguyên chủ, nhưng cái này cũng đủ khiến những người muốn kéo Đức Phi xuống phải đắn đo vài phần.

Trong lòng Đoan Mộc Hâm thật ra cũng không thật lòng gì với nguyên chủ, đều là vì lợi ích mới chơi cùng nguyên chủ.

“Không gặp.” Thời Sênh vẫy vẫy tay, mấy thứ người râu ria, gặp mặt nhất định sẽ gây chuyện.

Bản cô nương chỉ muốn yên tĩnh làm công chúa, cắn hạt dưa xem kịch, tiện thì đi phá CP.

“Trường Ninh tỉ tỉ.”

Thời Sênh vừa dứt lời, một bóng người màu hồng nhạt từ phía xa chạy bước nhỏ tới, trong miệng ngọt ngào gọi.

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp ai để cho nàng ta vào!

“Trường Ninh tỉ tỉ.” Đoan Mộc Hâm chạy vào, há miệng thở hổn hển,

mặt đỏ ửng, giọng nói ngọt tới phát ngấy, nghe xong trong lòng không ngừng mềm nhũn, “Trường Ninh tỉ tỉ, xin lỗi, mấy ngày trước muội và mẫu phi xuất cung thăm người thân, không kịp thời tới thăm tỉ, trở về mới biết tỉ xảy ra chuyện lớn như thế.”

Thời Sênh thản nhiên đáp lại một tiếng, “Ờ.”

Sao bản cô nương không nghe ra chút ý quan tâm nào?

Đoan Mộc Hâm ngây ra, mặt mũi lo lắng, “Trường Ninh tỉ tỉ không vui sao?”

“Ngươi đi rồi ta sẽ vui ngay.” Không muốn dây dưa với người qua đường.

“Trường Ninh tỉ tỉ?” Đoan Mộc Hâm hình như bị dọa sợ rồi, khuôn mặt nhỏ đột nhiên thay đổi, nhìn Thời Sênh một cách đáng thương, “Hâm Nhi đã làm sai gì sao? Hâm Nhi vừa trở về là tới thăm Trường Ninh tỉ tỉ, còn mang cho tỉ tỉ đồ ngon.”

Đoan Mộc Hâm quay người, cầm lấy hộp thức ăn từ trong tay cung nữ phía sau, đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Thời Sênh, “Trường Ninh tỉ tỉ, những cái này ngon lắm, muội cố tình mang về cho tỉ đấy.”

“Được rồi, ngươi có thể đi rồi.” Thời Sênh kéo đồ tới, xua tay với Đoan Mộc Hâm.

Đoan Mộc Hâm hơi nhíu mày, trong mắt có chút bất mãn, thoáng chốc biến mất, rất tủi thân, “Tâm trạng Trường Ninh tỉ tỉ không tốt, vậy hôm khác muội lại tới.”

Nàng ta đứng lên đi vài bước, lại giống như nghĩ ra điều gì, quay người nói: “Đúng rồi Trường Ninh tỉ tỉ, Thưởng Hoa Yến mấy ngày

nữa chúng ta cùng đi đi? Cứ quyết như vậy nhé, đến lúc đó muội tới tìm Trường Ninh tỉ tỉ.”

Đoan Mộc Hâm giống như sợ Thời Sênh từ chối vậy, quay người nhanh chóng rời khỏi.

“Thưởng Hoa Yến gì?” Thời Sênh quay đầu hỏi Tiểu Huyên.

“...” Điện hạ sao như mất trí nhớ vậy? Trong lòng Tiểu Huyên thấy kỳ lạ, ngoài mặt lại không dám biểu lộ, “Thưởng Hoa Yến là bắt đầu từ mấy năm trước, ở Tân Nguyệt Hồ ngoài cung. Mỗi năm vào dịp này, xung quanh Tân Nguyệt Hồ đều sẽ có rất nhiều hoa mẫu đơn nở.”

Lúc bắt đầu hoạt động này còn chưa thành hình, chỉ là một vài thiên kim tiểu thư hẹn nhau cùng tới Tân Nguyệt Hồ, dạo hồ, thưởng hoa.

Sau này bên cạnh Tân Nguyệt Hồ mở một Tửu Lâu phong cách tao nhã. Tửu Lâu chịu trách nhiệm tổ chức Thưởng Hoa Yến.

Người có thể tham gia Thưởng Hoa Yến đều là tiểu thư công tử có thân phận địa vị, cho nên rất nhiều người muốn xuất đầu lộ diện ở Thưởng Hoa Yến.

Tiết mục này không thể nói là đại hội xem mắt, nó giống một đại hội khoe của hơn.

Tới cuối cùng Tửu Lâu sẽ căn cứ tổng hợp, chọn ra đệ nhất tài nữ kinh thành hằng năm.

Hoạt động này, có thể nâng cao danh tiếng của nữ tử, mang tới lợi ích cho gia tộc, những gia tộc đó đương nhiên cũng ngầm thừa nhận.

Cho nên bây giờ có thể giành được danh hiệu đệ nhất tài nữ trong

Thưởng Hoa Yến, là một việc rất vinh quang.

Một hoạt động dân gian, được thiên kim tiểu thư nhà quan nâng lên tới mức độ này, cũng coi như là thành công xuất sắc.

“Điện hạ, người có muốn đi tham gia không?” Tiểu Huyên phổ cập kiến thức xong, lại nghiêm túc hỏi một câu.

Nếu điện hạ muốn tới tham gia, họ phải bắt đầu chuẩn bị.

Thời Sênh nghiêng đầu suy nghĩ, mấy muội tử lần trước gặp đó, có lẽ là nói tới việc này, nữ chính đại nhân cũng đi, đương nhiên cô phải đi xem kịch.

Đoan Mộc Hâm nói xong, lại có người mang cho Thời Sênh thiệp mời chính thức, mời cô làm giám khảo cho Thưởng Hoa Yến lần này.

Bảo Trưởng công chúa lên biểu diễn tiết mục, có lẽ còn chưa có ai có gan lớn như vậy.

Ký tên dưới thiệp mời là Tụ Tiên Lâu.

Một Tửu Lâu, mà có thể vươn tay vào trong Hoàng cung, cũng là rất giỏi.

Chương 954: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (8)

Ngày Thưởng Hoa Yến.

Cả Tân Nguyệt Hồ bị hoa mẫu đơn bao vây, hương hoa lan tỏa, bướm như bay múa.

Ở giữa hồ có một chiếc thuyền hoa rất lớn, dập dềnh sóng nước, tiếng ti trúc reo vang.

Có thuyền nhỏ đang không ngừng đưa người lên.

“Kỳ lạ, sao Thưởng Hoa Yến năm nay lại tổ chức trên hồ?”

“Không biết, nhưng phong cảnh trên hồ cũng không tồi, ở đâu cũng giống nhau cả. Đi, chúng ta đi lên.”

Hai muội tử mang theo nha hoàn của mình đi qua bên cạnh Thời Sênh. Đợi người đều lên đủ rồi, Thời Sênh mới một mình đi lên.

Cô không mang theo ai, vì cô nói với Tiểu Huyên cô không đi rồi lén lút chuồn khỏi cung.

Mang theo đám người đó, chỉ tổ vướng chân cô, không có tác dụng gì.

Còn về Tứ công chúa gì đó, sớm đã bị Thời Sênh quên tới ngoài chín tầng mây.

Sau khi Thời Sênh lên, được người ta dẫn tới vị trí trên cùng, một vài người có lẽ nhận ra cô, lập tức cúi đầu hành lễ.

Trên vị trí phía trước đã có hai người ngồi, một cố lão, một cô gái xinh đẹp nhìn rất quyến rũ.

“Trưởng công chúa điện hạ.” Cố lão nhìn thấy Thời Sênh, lập tức đứng lên hành lễ với Thời Sênh, thái độ ôn hòa, không quá cung kính, nhưng cũng không quá miễn cưỡng.

“Tề Thái Phó.” Thời Sênh hơi gật đầu, vị cố lão này từng dạy nguyên chủ một khoảng thời gian, ngoài việc nói hơi nhiều ra, cái khác đều tốt.

“Điện hạ tới một mình à?”

“Ừm.”

Tề Thái Phó nhíu mày, bắt đầu thuyết giáo, “Sao người có thể tới một mình? An toàn của người ai bảo đảm?”

Thời Sênh điếc không sợ súng, “Nhưng ta tới cũng tới rồi.”

Chả lẽ còn bảo bản cô nương về, rồi đem người tới sao?

Tề Thái Phó bị một câu nói chặn đứng không nói ra được, hơi hơi lắc đầu, “Mời Điện hạ.”

Tề Thái Phó lải nhải, nhưng không cố chấp.

Thời Sênh quét mắt về phía người con gái ngồi im lặng đó, trên người nữ nhân này có khí giang hồ rất nặng, có lẽ là người trong giang hồ.

Được mời tới đây, có lẽ cũng là nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ.

Thời Sênh bình tĩnh thu mắt lại, ngồi xuống bên cạnh Tề Thái Phó.

Sau khi Thời Sênh ngồi xuống, cô gái âm thầm nhìn về phía cô, Trưởng công chúa này hình như hơi khác so với những gì nàng ta biết.

“Điện hạ, sao người có thể ra ngoài mà không đem theo người?” Tề Thái Phó ngồi xuống cũng không ngừng lải nhải.

Thời Sênh chống cằm trả lời, “Quá phiền.”

“Người là công chúa một nước, xuất hành sao có thể không mang theo tùy tùng.” Tề Thái Phó không đồng ý.

Thời Sênh u ám nhìn Tề Thái Phó một cái, “Ông cũng rất phiền.”

Tề Thái Phó: “...”

Bị Thời Sênh chặn họng, Tề Thái Phó không nói nữa.

Thời Sênh sớm như vậy đã tới, rõ ràng vượt quá dự liệu của chưởng quầy Tụ Tiên Lâu. Ông ta vội vàng chạy tới, bày tỏ sự xin lỗi 360 độ với Thời Sênh và Tề Thái Phó.

Thời Sênh chê hắn phiền, đôi ba câu liền đuổi người đi.

Đợi tới khi Thưởng Hoa Yến sắp bắt đầu, Thời Sênh mới nhìn thấy Nhan Cẩm Tú ung dung bước đến, sắc mặt cô ta không tốt lắm, bộ dạng đầy tâm sự.

“Cô ta đến thật kìa.”

“Vậy là có kịch hay xem rồi.”

“Hôm nay nhất định phải dạy dỗ cô ta một chút, xem sau này cô ta làm thế nào gặp người khác, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

Mấy muội tử ‘mời’ Nhan Cẩm Tú lúc đầu đó vừa khéo ngồi ngay phía sau Thời Sênh, lời thầm thì của họlọt hết vào tai Thời Sênh.

Thời Sênh chống cằm, hơi nghiêng người, ngồi không có chút nào giống một vị công chúa, khiến Tề Thái Phó nhìn là muốn giáo dục cô.

Nữ nhân bên cạnh đó rõ ràng cũng nghe thấy lời nói của mấy muội tử này, trên mặt thoáng lóe lên vẻ xem thường.

Thời Sênh quét ánh mắt lên người nàng ta, nhanh tới mức nữ nhân kia cũng không phát hiện được.

“Cảm ơn các vị công tử tiểu thư tới tham gia Thưởng Hoa Yến năm nay...” Chưởng Quầy của Tụ Tiên Lâu đứng trên sân khấu đã chuẩn bị sẵn từ trước, bắt đầu nói lời mở màn, bài diễn văn không dài lắm.

“Tóm lại quy tắc năm nay giống với năm ngoái, do Trưởng công chúa, Tề Lão, Hồng nương tử cùng cho điểm, người được điểm cao nhất, sẽ nhận được danh hiệu đệ nhất tài nữ năm nay.”

“Cô ta là ai? Dựa vào cái gì để cô ta làm giám khảo?” Có người chất vấn về Hồng nương tử.

Họ đều chưa từng gặp nữ nhân này.

Trưởng công chúa và Tề Lão thì đã đành rồi, hai người này mọi

người cơ bản đều biết. Nhưng một nữ nhân xa lạ, cũng chưa từng nghe nói nàng ta là ai, sao họ có thể tiếp nhận được.

“Nếu Lâm tiểu thư có ý kiến, có thể không tham gia.” Thái độ của chưởng quầy rất đúng mực, lại cũng rất kiên quyết.

Sắc mặt vị Lâm tiểu thư đó hơi thay đổi, giậm chân, phẫn nộ ngồi lại vị trí.

Người của kinh thành đều biết Tụ Tiên Lâu có ô dù. Khi vừa mở, có người gây chuyện, gây tới nha môn, nha môn lại bảo người gây chuyện nhận lỗi với Tụ Tiên Lâu.

Không gây được, người thông minh đương nhiên sẽ không dây vào.

Không ai đưa ra thắc mắc, hoạt động chính thức bắt đầu.

Trận tỉ thí này không phải nơi những tiểu thư này thể hiện sở trường của mình, mà là cầm kỳ thư họa mỗi thứ đều phải làm một lượt.

Để tiết kiệm thời gian, đều là ba người cùng tỉ thí, giữ lại một người, hai người còn lại bị loại, tới cuối cùng, những người ở lại này lại tỉ thí với nhau, cho tới khi chọn ra người thắng.

Thời Sênh nhìn những người này biểu diễn một cách buồn chán, dù sao đều là mấy trò này, không có gì đáng xem.

Hồng nương tử gần như cũng có chút xao nhãng, có lẽ chỉ có một mình Tề Thái Phó là nghiêm túc.

Cho tới khi Nhan Cẩm Tú lên đài, Thời Sênh mới có chút tinh thần.

Trước đây Nhan Cẩm Tú đã chú ý tới Thời Sênh, lúc này mặt đối mặt

với cô, không biết vì sao Nhan Cẩm Tú hơi không thoải mái.

Ánh mắt của cô...

Khiến nàng ta vô cùng không thoải mái.

Trên người cô không có cảm giác hơn người cao cao tại thượng, mà có một loại tự tin huênh hoang phát ra từ trong xương cốt, tư thế ngông nghênh.

Khác với Trưởng công chúa trước đây...

Nhan Cẩm Tú thu lại ánh mắt, lại là bộ dạng yếu đuối dễ bắt nạt, cúi thấp đầu xuống, hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

“Bắt đầu.” Chưởng quầy xác định mấy người đều chuẩn bị xong, hét lên bắt đầu.

Chắc chắn Nhan Cẩm Tú biết những thứ này, nhưng Thời Sênh phát hiện Nhan Cẩm Tú căn bản không dốc toàn lực, chỉ miễn cưỡng ứng phó.

Tới lúc cho điểm, Thời Sênh lại cho điểm cao bất ngờ.

Chưởng quầy nhìn điểm số của Thời Sênh và Hồng nương tử, khóe miệng giật giật, “Ván này, Nhan tiểu thư thắng.”

Nhan Cẩm Tú vốn đang cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên. Nàng ta biểu hiện thành bộ dạng gì, đương nhiên nàng ta hiểu rõ, như vậy cũng có thể thắng?

Đùa gì vậy?

Người không phục còn có muội tử bên cạnh, chính là Lâm tiểu thư vừa nãy chất vấn Hồng nương tử đó, “Sao có thể là Nhan Cẩm Tú, ngươi cố ý phải không!”

Lâm tiểu thư không dám nhắm thẳng vào Thời Sênh, chỉ có thể chất vấn Hồng nương tử.

“Cầm kỹ của ngươi dù không tồi, nhưng quá trống rỗng, không có cảm xúc...” Hồng nương tử đếm ra một lượt khuyết điểm của Lâm tiểu thư.

Lâm tiểu thư từ phẫn nộ ban đầu, tới sau này xấu hổ thành giận. Nàng ta đâu có kém như lời nữ nhân này nói. Nữ nhân này là cố ý gây sự với nàng ta thì có.

“Ta không phục!” Lâm tiểu thư nhìn về phía Tề Thái Phó, “Tề gia gia, người mau giúp con nói chuyện. Nàng ta cố ý, đây là đi cửa sau.”

Tề Thái Phó: “...”

Thời Sênh đang cười híp mắt nhìn ông. Không biết có phải là ảo giác không, Tề Thái Phó luôn cảm thấy nếu mình giúp nha đầu này, Trưởng công chúa sẽ xé nát ông tại chỗ.

Tề Thái Phó đâu có mù, ông ta sống hơn nửa đời người, đâu phải không nhìn ra được Nhan Cẩm Tú giấu tài, cho nên cuối cùng ông ta im lặng không nói.

Nhan Cẩm Tú dù không biểu hiện ra thực lực thật sự, nhưng cũng không coi là gian lận.

Chương 955: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (9)

Vị Lâm tiểu thư đó gây chuyện rất hung hăng, cuối cùng bị Tụ Tiên Lâu mời xuống khỏi thuyền hoa.

Nhan Cẩm Tú vô cớ vào vòng thi sau.

Vòng cuối cùng là kỹ thuật múa, tất cả mọi người đều phải biểu diễn một bài múa. Nhan Cẩm Tú vốn chưa nghĩ tới mình phải vào vòng cuối cùng, đương nhiên cũng không chuẩn bị trang phục gì.

“Nhan tiểu thư, chúng ta đã chuẩn bị y phục, mời người tới bên này thay.” Người của Tụ Tiên Lâu đột nhiên đi tới bên cạnh Nhan Cẩm Tú.

Người tham gia vòng cuối cùng xung quanh cũng được người dẫn tới phía sau thuyền hoa.

Nhan Cẩm Tú lúc này mới đứng lên, theo người đi thay y phục.

...

Thời Sênh luôn cho điểm thấp, các tiểu thư tham gia chỉ dám thầm oán không dám nói. Ai bảo người ta là Trưởng công chúa, họ không đắc tội được.

Tới khi Nhan Cẩm Tú ra sân, nàng ta mặc một chiếc áo múa mỏng nhẹ, màu sắc khá tươi tắn, vừa hay làm nền cho dung mạo nàng ta, xinh đẹp kiều diễm.

Nhan Cẩm Tú hơi gập người, tiếng đàn xa xăm vang lên, cơ thể nàng ta múa theo tiếng đàn, điệu múa duy mỹ, như muốn cưỡi gió về, bên dưới không ít công tử đều ngẩn ngơ nhìn.

Danh tiếng của Nhan Cẩm Tú trong tầng lớp quý tộc không lớn lắm. Nàng ta giống như người trong suốt. Ngoài mấy người thường xuyên gây phiền phức cho nàng ta, rất nhiều người đều không nhớ có một vị Nhan tiểu thư như vậy.

Nhan Cẩm Tú hôm nay ưu tú như vậy, có lẽ sẽ lan truyền khắp chốn.

Toạc...

Ngay khi mọi người đang xem tới mức xuất thần, tiếng vải rách toạc đột nhiên vang lên, làm mọi người bừng tỉnh.

Nhan Cẩm Tú luống cuống ôm lấy phần eo, loáng thoáng có thể thấy lớp da thịt nhẵn mịn.

Bên dưới ồ lên, thậm chí có công tử còn huýt sáo trêu ghẹo.

Sắc mặt Nhan Cẩm Tú đỏ ửng, cũng không biết là tức giận, hay là xấu hổ.

Ngay lúc này, một bóng người đạp lên vai mọi người, nhanh nhẹn rơi xuống trước mặt Nhan Cẩm Tú, cởi áo khoác trên người, mặc lên người Nhan Cẩm Tú.

Khung cảnh tĩnh lặng lại một cách kỳ dị, một luồng khí lạnh chuyển động giữa mọi người, không khí ngưng đọng, hình như có thứ vô hình trói lấy cổ của họ, khiến hô hấp khó khăn.

Sao Quận Vương Gia lại ở đây?

Thời Sênh bĩu bĩu môi.

Kịch bản cũ, mẹ kiếp, toàn là kịch bản cũ rích!

Ánh mắt Đoan Mộc Khởi quét qua người Thời Sênh, ý tứ rất rõ ràng, mang theo sự khiển trách và ghét bỏ.

Ha!

Nam chính đại nhân này có bệnh!

Bản cô nương làm gì chứ?

Bản cô nương còn cho nữ nhân của ngươi điểm cao, giờ ngươi báo đáp bản cô nương như vậy sao!

Thời Sênh đập bàn đứng lên, “Làm gì! Cảm thấy là do ông đây làm sao?”

Thời Sênh hét lớn, phá vỡ sự im lặng thành công, bầu không khí nặng nề từ từ chuyển động, không khí tươi mới tràn vào bụng, mọi người lúc này mới cảm sống trở lại.

Tề Thái Phó: “...” Công chúa điện hạ cứ ông đây ông đây là thế nào? Sao không có chút bộ dạng nào của công chúa thế?

“Lẽ nào không phải Công chúa điện hạ?” Đoan Mộc Khởi chỉ kỳ lạ trong giây lát, sau đó lạnh mặt hỏi vặn lại.

“Hừ, nông cạn!” Hai tay Thời Sênh chống vào bàn, khóe miệng cong lên đầy ác ý, “Lão tử động thủ, ngươi cho rằng nàng ta chỉ đơn giản

là mất mặt như vậy thôi sao?”

Mọi người: “...” Cho nên từ nông cạn này là dùng để hình dung cái gì?

Hình như họ học phải trường giả rồi.

Đoan Mộc Khởi trầm giọng quát, “Công chúa còn biết thân phận của mình là gì không?”

Thời Sênh hai tay vòng qua ngực, cười một cách lưu manh, “Đương nhiên biết, thân phận mà tùy ý tìm tội danh là có thể dồn người ta vào chỗ chết.”

Đoan Mộc Khởi: “...” Cái này không giống với cái hắn nghĩ!

Nhan Cẩm Tú đột nhiên đứng ra, dáng vẻ yếu đuối, “Quận Vương Gia, việc nay không liên quan tới Công chúa điện hạ.”

Thời Sênh cong môi cười lạnh, đã không liên quan thì sao cô ta không nói mẹ nó ra từ sớm đi, giờ cô đối đầu với nam chính rồi cô ta mới đứng ra, là có dụng ý gì!!

Đoan Mộc Khởi hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng, “Nàng biết là ai?”

Người hắn thích, cũng có người dám động vào.

“Quận Vương Gia... việc này không phiền ngài.” Giọng Nhan Cẩm Tú nhỏ xíu, giống như bị bắt nạt không dám nói vậy.

Đoan Mộc Khởi tỏ ra phong thái vương gia bá đạo, “Nàng cứ to gan nói, bản vương chống lưng cho nàng.”

Người bên dưới bị câu nói này của Đoan Mộc Khởi dọa sợ, đặc biệt là mấy muội tử gây chuyện đó, họ không thể ngờ được Đoan Mộc Khởi sẽ tới, còn đứng ra giúp Nhan Cẩm Tú.

“Đa tạ Quận Vương Gia quan tâm.” Nhan Cẩm Tú cúi cúi người, giọng nói dịu dàng: “Không ai nhắm vào ta, chỉ là động tác quá ta quá lớn, mới kéo đứt đường chỉ của áo.”

“Lời này của Nhan tiểu thư không đúng. Áo Linh Lung Phường của ta chế tạo tuyệt đối sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy.” Hồng nương tử đột nhiên chen vào, giọng nói nhẹ nhàng, hàm chứa vẻ xinh đẹp rất quyến rũ, “Nhan tiểu thư không cần bao che người nào đó. Ngươi lùi một bước, chưa chắc người ta đã lùi một bước, cuối cùng người bị thương vẫn là bản thân ngươi.”

Y phục của Linh Lung Phường nổi tiếng hoa lệ dễ nhìn, chất lượng thượng thừa, người thường đều không có được y phục của Linh Lung Phường.

Hồng nương tử này lại là người của Linh Lung Phường?

Nhưng một câu nói của Hồng nương tử cũng chỉ rõ, nếu Nhan Cẩm Tú nhất định nói như thế, chính là nói y phục của Linh Lung Phường nàng ta có vấn đề, là đang đụng vào danh tiếng của Linh Lung Phường. Việc này nàng ta sẽ không ngồi im cho qua chuyện.

Nhan Cẩm Tú: “...”

Nàng ta căn bản không phải muốn bao che ai, nàng ta muốn tự mình giải quyết.

Nhưng lúc này nàng ta kiên trì nói chất lượng y phục có vấn đề, vậy chính là đắc tội với Linh Lung Phường. Nàng ta quả thực không

muốn gây sự chú ý của quá nhiều người.

“Nhan tiểu thư, người biết là ai thì nói ra, loại cạnh tranh ác ý này Tụ Tiên Lâu ta cũng sẽ không dung túng.” Tụ Tiên Lâu cũng tới chen chân vào.

Nhan Cẩm Tú cắn môi, nhỏ tiếng nói: “Ta không biết là ai giở trò...”

“Vậy thì thú vị rồi.” Thời Sênh ngồi trở lại, móc ra một nắm hạt dưa bắt đầu cắn, kịch này còn có cái để xem.

Đoan Mộc Khởi trừng mắt nhìn Thời Sênh cảnh cáo.

Thời Sênh trừng mắt lại không chút tỏ ra yếu đuối, “Muốn đọ xem mắt nào to hơn sao?”

Phụt...

Sao vào thời điểm thế này mà Công chúa điện hạ người còn làm trò cười gì vậy?

“Điện hạ, chú ý thân phận của người!” Tề Thái Phó nhắc nhở Thời Sênh, những lễ tiết ban đầu ông ấy dạy, cô bỏ đâu hết rồi?

Thời Sênh đặt hạt dưa trước mặt Tề Thái Phó, “Cắn hạt dưa, đừng nói chuyện.” Người già lải nhải mãi không dừng, phiền thật.

Tề Thái Phó nhìn vào hạt dưa trên bàn, “Đây là gì?”

Thời Sênh: “...” Thế giới này không có hạt dưa sao?

Đến hạt dưa cũng không có, quá thê thảm! Trừ điểm!

“Đây là hạt dưa, thứ cần thiết khi xem kịch.” Thời Sênh giải thích một câu, lại thị phạm cho Tề Thái Phó xem kỹ xảo tách hạt.

Tề Thái Phó học điệu bộ của Thời Sênh, đặt hạt dưa vào trong miệng, ban đầu không kiểm soát được lực, vỏ hạt dưa toàn bị cắn vỡ vụn.

Thử thêm mấy lần, Tề Thái Phó đã có thể cắn hạt dưa rất thuần thục.

Tề Thái Phó chưa từng ăn hạt dưa nên nhanh chóng thích hạt dưa, cắn còn nhanh hơn Thời Sênh.

“Công chúa điện hạ có được loại thức ăn này từ đâu?” Tề Thái Phó cảm thấy mình nên hỏi thăm xuất xứ, tiện để sau này đi mua.

Thời Sênh: “...”

Lật bàn, cái này bảo cô nói thế nào? Hạt dưa xuyên không gian? Mười đồng một cân?

Thời Sênh lấn cấn giây lát, mắt hơi sáng, “Tiến cống.”

Đáy mắt Tề Thái Phó có chút thất vọng, vật tiến công, đâu phải là thứ họ có thể tùy tiện ăn được.

Chương 956: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (10)

Thời Sênh và Tề Thái Phó cắn hạt dưa rất hăng, kịch của nam chính nữ chính cũng xướng rất hay.

Nhan Cẩm Tú kiên trì mình không biết ai làm, Hồng nương tử không muốn mất uy tín, Tụ Tiên Lâu không cho phép việc như vậy xảy ra, Đoan Mộc Khởi muốn đòi lại công bằng cho Nhan Cẩm Tú, vậy điều tra việc này đi.

Lúc đó phòng thay đồ có người của Tụ Tiên Lâu hầu hạ, chỉ cần xét hỏi kỹ càng, muốn tìm ra rốt cuộc ai làm không khó.

Một Thưởng Hoa Yến tốt đẹp, lại thành tam đường xử án.

Hết hạ nhân này tới hạ nhân kia bị xét hỏi, cuối cùng khóa chặt lên người ba cô nương.

Trong đó có hai người là đám cô nương lúc đầu mời Nhan Cẩm Tú đó, còn có một cô nương chính là vị Lâm tiểu thư kia.

Theo lý mà nói sự hiềm nghi của Lâm tiểu thư lớn nhất, vì nàng ta bị Nhan Cẩm Tú quét xuống. Nhưng khi đó Lâm tiểu thư mang theo người, lại gặp phải cô nương khác trên đường, cùng trở về với họ, cho nên không tới phòng thay đồ.

Còn về việc vì sao vị Lâm tiểu thư này ra phía sau, vậy chỉ có nàng ta mới biết.

Người hiềm nghi cuối cùng chỉ còn lại hai cô nương đó.

Dưới sự chất vấn của Đoan Mộc Khởi, một cô nương trong số đó không nhịn được, đã bán đứng đối phương, tiếp theo chính là hai bên đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, cuối cùng kéo cả hai cô nương phía dưới xuống nước.

“Lòng người gian trá.” Tề Thái Phó lắc đầu thở dài.

Nếu không phải ông ta vẫn đang cắn hạt dưa, điệu bộ này vẫn rất đúng dáng vẻ của trưởng bối đức cao vọng trọng.

Thời Sênh nhìn Đoan Mộc Khởi xử lý mấy người đó, nói xa xăm: “Vì dục vọng cá nhân, có gì mà con người không dám làm.”

“Công chúa điện hạ đúng là nhìn thấu đáo.” Tề Thái Phó tán thưởng một tiếng.

Thời Sênh cười không nói, không phải cô khoác lác, người cô từng gặp, còn nhiều hơn cơm ông ấy ăn.

Hồng nương tử liếc mắt, như đang quan sát Thời Sênh, lại như đang quan sát Tề Thái Phó. Khi Thời Sênh nhìn sang, Hồng nương tử lập tức dời mắt, thản nhiên nhìn về phía Đoan Mộc Khởi.

Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, mọi người đều là thiên kim của quan gia, nhất định muốn nâng cao quan điểm thì thậm chí có thể khiến hai gia tộc khai chiến.

Đoan Mộc Khởi cũng không thể tùy tiện xử lý họ, chỉ có thể hỏi thăm ý kiến của Nhan Cẩm Tú.

Liên quan nhiều người như vậy, Nhan Cẩm Tú không thể trừng trị họ

quá nghiêm khắc, chỉ có thể buồn bực bảo họ xin lỗi là xong.

Nếu chính nàng ta báo thù, có thể sẽ khiến họ biết kết cục của việc đắc tội mình.

Giờ bên thứ ba nhúng tay, làm lớn chuyện này như vậy, thiện cảm của Nhan Cẩm Tú về Đoan Mộc Khởi vừa tăng lên bỗng chốc về không.

Thưởng Hoa Yến cũng không làm tiếp được, mọi người ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người đấy.

“Cung tiễn Trưởng công chúa điện hạ.”

Thân phận Thời Sênh tôn quý nhất, đương nhiên là nàng đi trước, tới mép sàn thuyền hoa, thuyền nhỏ đã chuẩn bị sẵn, ngay khi Thời Sênh bước lên thang gỗ kết nối hai thuyền, mặt nước đột nhiên xông ra một bóng đen, thang gỗ bị đạp ra, Thời Sênh suýt chút bị rơi vào trong nước.

Xung quanh thuyền hoa đột nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân, tiếng nước vang lên bì bõm, nguy cơ kéo tới.

Hắc y nhân nhảy lên thuyền hoa, không nói hai lời liền tấn công người khác, Thời Sênh đương nhiên cũng bị tấn công.

Thời Sênh: “...” Nằm cũng trúng đạn!

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, chặn hắc y nhân công kích đó, tức giận chửi, “Các ngươi bị điên à, muốn giết ai thì giết người đó, công kích ông làm gì!”

Những người này khẳng định không phải nhắm vào cô, suy cho cùng cô không đắc tội ai, cũng không phải trữ quân đời tiếp theo.

Hắc y nhân: "..." Ai bảo ngươi đứng gần vậy, không đánh ngươi thì đánh ai.

Hắc y nhân thấy Thời Sênh không có ý đánh nhau, quả quyết bỏ qua cô, chạy vào trong thuyền hoa.

Thời Sênh nhảy thẳng tới trên thuyền nhỏ đã không còn ai phía dưới...

Làm sao chèo thuyền đây? Hình như phải dùng mái chèo, rồi mái chèo đâu? Thời Sênh nhìn một vòng trên thuyền nhỏ, cũng không nhìn thấy thứ đồ giống như mái chèo.

Ôi trời! Lẽ nào muốn ông dùng tay chèo sao?

"Công chúa điện hạ..." Tề Thái Phó đứng ở mép vẫy tay với Thời Sênh.

"Nhảy đi!"

Tề Thái Phó nhìn xuống dưới, khoảng cách hơi cao, hai chân ông ta run lên, "Điện hạ... lão thần..."

Ngay khi Tề Thái Phó do dự, một người phía sau va lên, đẩy ông ta xuống, 'Tùm' một tiếng rơi xuống nước.

Thời Sênh: "..." Thái Phó thiểu năng.

Thời Sênh vớt Tề Thái Phó lên. Tề Thái Phó toàn thân ướt sũng,

khuôn mặt già nua tái nhợt tê dại trên thuyền nhỏ, dọa chết bổn thái phó rồi!

“Biết chèo thuyền không?” Thời Sênh đứng bên cạnh Tề Thái Phó, bình thản hỏi ông ta.

Đầu Tề Thái Phó có lẽ bị nước ngấm vào rồi, hơi ngẩn ra, lúc lâu sau mới run rẩy đứng lên, “Biết.”

“Điện hạ, mái chèo đâu?” Tề Thái Phó tìm một vòng không tìm thấy mái chèo, chỉ có thể hỏi Thời Sênh.

“Ta đâu có biết.” Thời Sênh trợn mắt, khi cô xuống đã không có rồi.

Tề Thái Phó: “...” Vậy chèo thế nào?

Ngay khi hai người đang mắt to nhìn mắt nhỏ, lại một người nhảy xuống. Thuyền nhỏ chao đảo, Tề Thái Phó suýt chút bị lắc xuống.

“Đi!” Hồng nương tử ở đầu thuyền hét lớn một tiếng về phía Thời Sênh.

Thời Sênh và Tề Thái Phó đều im lặng nhìn nàng ta.

Nếu không phải bên trên đang đánh nhau kịch liệt, Hồng nương tử đã cho rằng không phải mình đang chạy thoát thân, mà là đang ngắm phong cảnh.

Một già một trẻ này cũng quá bình tĩnh rồi!

Tề Thái Phó ho một tiếng, “Không có mái chèo.”

Hồng nương tử: “...”

Hồng nương tử dùng nội lực đưa thuyền tới bờ, vừa hay Ngự Lâm Quân chạy tới, vây lấy Thời Sênh và Tề Thái Phó. Hồng nương tử nhân cơ hội bỏ đi, chớp mắt đã biến mất.

“Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin điện hạ trách tội.”

Thời Sênh nhìn trừng trừng Ngự Lâm Quân tức giận, “Ai nói cho các ngươi ta ở đây?”

Ngự Lâm Quân nhìn Tề Thái Phó. Tề Thái Phó ướt sũng lập tức nhận được ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Thời Sênh, ông ta run rẩy, “Ai yoo.”

Hai mắt Tề Thái Phó đóng lại, ngã tới chỗ Ngự Lâm Quân gần nhất, vừa hay đón được ông ta.

Lợi hại đấy Thái Phó của ta, cũng biết giả vờ ngất à.

Thời Sênh tối sầm mặt xua tay, “Đưa Tề Thái Phó về.”

“Vâng.”

Đưa Tề Thái Phó đi, Ngự Lâm Quân lại căng thẳng nhìn Thời Sênh, “Điện hạ, ở đây nguy hiểm, mời điện hạ di giá.”

“Các ngươi không đi giúp à?” Theo mô tuýp thông thường, những người này không phải nên đi giúp sao?

Ngữ khí Ngự Lâm Quân nghiêm túc, “Chúng thần chỉ phụ trách bảo vệ an toàn của điện hạ. Điện hạ mời di giá.”

“Xem kịch một lát.” Cô không đi, đi rồi khì không có kịch xem nữa,

“Bê ghế tới đây cho ta.”

Ngự Lâm Quân: “...”

Thời Sênh không đi, Ngự Lâm Quân chỉ có thể bê ghế tới theo mệnh lệnh của cô, vây lấy cô hết lớp này tới lớp khác.

Khi quân thủ thành đưa người tới, nhìn thấy một đám Ngự Lâm Quân đang ở trên bờ xem kịch.

Quân thủ thành thường ngày phụ trách trị an của kinh thành, Ngự Lâm Quân phụ trách an toàn của Hoàng cung, hai quân không liên quan tới nhau. Cho nên Ngự Lâm Quân đứng ở đây xem kịch, họ cũng không thể nói gì.

Chương 957: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (11)

Hắc y nhân phát hiện tình thế không đúng, lập tức rút quân. Những hắc y nhân bị bắt lại không chút do dự liền tự sát.

Nhan Cẩm Tú bị thương không nặng lắm, cũng không phải nhẹ, che đậy rất tốt sự thật là nàng ta biết võ công.

Nhan Cẩm Tú được Đoan Mộc Khởi ôm lên bờ. Khi đi qua Thời Sênh, Đoan Mộc Khởi quét ánh mắt lạnh lẽo qua cô một cái.

Thời Sênh nghiến răng, đầu của nam chính đại nhân có phải có bệnh không? Cô chẳng làm gì cả, hắn lại cứ làm ra vẻ như cô xúi giục sau lưng là thế nào?

[...] Cô đánh người ta một trận, người ta có thể không thù cô sao? Ký chủ thiểu năng!

“Mi nói gì?”

[...] Không nói gì cả, mất điện rồi, offline.

“Điện hạ?” Câu nói vừa nãy Thời Sênh buột miệng, Ngự Lâm Quân khó hiểu hỏi thăm.

Thời Sênh đang hỏi thăm tổ tông Hệ thống trong lòng, mặt không đổi sắc nói: “Không có gì.”

Một đám công tử tiểu thư bị kinh sợ, chân tay mềm nhũn lên bờ, nhìn

thấy Thời Sênh ngồi trên bờ, bộ dạng nhàn nhã, không ít người đều thầm thấy bất mãn.

Ngự Lâm Quân tới sớm như thế, nàng ta lại không bảo Ngự Lâm Quân cứu họ.

Ngày hôm sau Thời Sênh lại bị người ta tố cáo, thân làm Trưởng Công chúa, lại không màng tới thần dân của mình.

Việc này khiến Hoàng Thượng rất đau đầu, ngươi lén lút thì thôi, ngươi lại nghênh ngang khệnh khạng, không phải muốn người ta bôi nhọ sao?

Ngay lúc Hoàng Thượng không biết nên làm thế nào, Tề Thái Phó rất lâu không thượng triều đột nhiên đứng ra, bày tỏ mình đồng ý đi dạy Trưởng Công chúa.

Việc này vừa hay cho Hoàng Thượng một lối thoát, Hoàng Thượng lập tức bằng lòng.

Thế là, khi Thời Sênh không biết, mình đã thêm một Thái Phó.

“Có việc khởi bẩm, không việc thoái triều.” Giọng nói the thé của thái giám truyền khắp cả Kim Loan Điện.

“Bệ hạ.” Hộ Bộ Thượng Thư Tống Hoành đứng ra, “Những thứ lần trước đó, bệ hạ định xử lý như thế nào?”

Đám người vốn hơi nhàm chán trên Kim Loan Điện, vừa nghe thấy lời của Tống Hoành, lập tức có tinh thần.

Cái Tống Hoành nói chính là chỗ vàng bạc châu báu vô cớ xuất hiện ở hậu viện nhà ông ta, lô đồ đó đã được đưa tới quốc khố.

Nhưng vì lai lịch bất minh, chỉ kiểm kê, không có bất cứ quy hoạch nào.

Hoàng Thượng im lặng giây lát, “Đã không tra ra gì, vậy thì sung công, quy vào quốc khố.”

“Vâng.” Được cho phép, Tống Hoành thở phào.

Nhưng còn chưa thở xong, đã có người nhắm vào đống vàng bạc châu báu này.

“Bệ hạ, gần đây Binh Bộ chúng thần cần đổi binh khí, Tống đại nhân luôn ép xuống, nói là quốc khố trống rỗng, vậy giờ Tống đại nhân không thể thoái thác nữa, Binh Bộ đổi binh khí, cũng là để bảo gia vệ quốc, bệ hạ thấy thế nào?”

Người nói chuyện, chính là Binh Bộ Thượng Thư Đoàn Phong.

Trước đây Đoàn Phong đã căm phẫn, vì sao nhiều đồ như thế không xuất hiện ở hậu viện nhà hắn, lại xuất hiện ở hậu viện của tên Tống Hoành chết tiệt đó, ai biết hắn có giấu trộm không.

Lúc này nói thế nào cũng phải xẻo vài miếng thịt của hắn xuống.

“Đoàn đại nhân, Binh Bộ các người mới đổi binh khí mấy tháng trước? Giờ lại không có chiến tranh, sao có thể tiêu hao nhanh như thế?” Tống Hoành lớn tiếng phản bác.

Đoàn Phong cười lạnh, “Lần trước Tống đại nhân phê duyệt mới được bao nhiêu? Đâu có đủ cho nhiều binh tướng như thế của Binh Bộ đổi?”

“Đoàn đại nhân dùng các loại lý do xin bạc ở Bộ Hộ, còn không đủ sao?”

“Tống đại nhân có ý gì? Ý ngài là ta biển thủ tiền sao? Đoàn Phong ta hiếu trung với bệ hạ, sao có thể làm loại việc này. Tống đại nhân ngài đừng có ở đó mà vu oan người.”

“Đoàn đại nhân có làm hay không trong lòng ngài tự rõ.”

“Ngài…”

Hai người trực tiếp cãi nhau trên triều đường, Hoàng Thượng luôn im lặng, cũng không biết đang nghĩ gì, khi hai người cãi nhau kịch liệt, một tiểu thái giám vội vàng vào từ cửa ngách.

“Bẩm bệ hạ, Thừa tướng đại nhân trở về rồi.”

Giọng câu này không lớn, nhưng Kim Loan Điện đang cãi vã ồn ào nhanh chóng yên lặng trở lại.

…

Nhan Phủ.

Nhan Cẩm Tú nằm trên giường, bên cạnh giường có một người ăn mặc nha hoàn đang quỳ.

“Tiểu thư, chỗ vàng đó có tung tích rồi.”

Nhan Cẩm Tú liếc mắt, trên gương mặt tái nhợt đầy lạnh lùng, “Ở đâu?”

Nha hoàn im lặng giây lát, nhả ra hai chữ, “Quốc khố.”

Tròng mắt Nhan Cẩm Tú co lại, “Tin tức chính xác chứ?”

“Tuyệt đối là thật. Hôm nay Binh Bộ Thượng Thư và Hộ Bộ Thượng Thư đã cãi nhau vì việc này.”

“Khụ khụ khụ…” Nhan Cẩm Tú đột nhiên ho lên, sắc mặt càng tái nhợt, nha hoàn vội đứng lên vuốt vuốt lưng cho Nhan Cẩm Tú.

“Tiểu thư, nô tì nghi ngờ có nội gian.” Nha hoàn đè thấp giọng.

Việc này tiểu thư giao cho nàng đi làm, nàng chỉ từng nói cho mấy người tin tưởng nhất, nhưng đợi khi người của nàng tới, bên trong đã bị dọn sạch rồi.

Nhan Cẩm Tú ho một trận, hít sâu một hơi, “Không thể nào, nhiều đồ như vậy, từ lúc để lộ tin tức chỗ chúng ta, tới lúc dọn đi những thứ đó, động tác không thể nhanh như thế được.”

“Vậy tiểu thư cảm thấy?”

“Người từng xuống vách núi hôm đó có Ngự Lâm Quân đi tìm Đoan Mộc Trường Ninh, còn có…” Nhan Cẩm Tú dừng lại, “Đoan Mộc Khởi.”

“Tiểu thư nghi ngờ Quận Vương Gia?” Nha hoàn kinh ngạc.

“Hắn xuất hiện quá trùng hợp, hơn nữa chỗ đó rất gần sơn động.” Nhan Cẩm Tú bình tĩnh phân tích, “Thế lực ngầm của Đoan Mộc Khởi tra được chưa?”

Nha hoàn lắc đầu, “Người bên cạnh Quận Vương Gia đều rất bình thường, chưa từng liên lạc ai. Từ khi hồi kinh tới giờ, người từng tiếp

xúc chúng ta đều điều tra rồi, không có gì bất thường.”

“Tiếp tục điều tra.”

“Vâng.” Nha hoàn cung kính đáp lời, nàng ngó ngó Nhan Cẩm Tú, cẩn thận mở miệng, “Tiểu thư, người thật sự cảm thấy là Quận Vương Gia?”

Nhan Cẩm Tú sờ vết thương trên cánh tay, mắt cúi thấp, “Hắn có hiềm nghi lớn nhất, tra rõ thì hơn.”

“Thuộc hạ hiểu.”

…

Khi Nhan Cẩm Tú nghi ngờ Đoan Mộc Khởi, Đoan Mộc Khởi còn chưa biết chút gì, toàn bộ tâm tư của hắn lúc này đều là thanh kiếm trong tay Thời Sênh.

Nhưng người của hắn tra tới tra lui, không có bất cứ tin tức gì.

Trong cung cũng không có ai từng thấy Trưởng Công chúa từng dùng thanh kiếm này.

“Vương gia, cái này có phải là Trưởng Công chúa điện hạ nhặt được ở dưới vách núi không?” Quản gia đưa ra quan điểm của mình.

Trước đây Trưởng Công chúa không có, từ sau lần trở về đó liền có, cách giải thích duy nhất chính là, nàng ta có được nó khi ở dưới vách núi.

Núi cao như thế, Trưởng Công chúa ngã xuống, không có chuyện gì, khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Đoan Mộc Khởi nghĩ tới Thời Sênh đột nhiên biết võ công, thật sự có khả năng cô có được thứ đồ gì tốt ở dưới vách núi…

“Trông chừng nàng ta cho ta.”

“Vâng.” Quản gia đáp lời, hắn do dự một lát, “Vương gia, có việc lão nô muốn bẩm báo với người một chút.”

Đoan Mộc Khởi bưng trà bên cạnh lên, ngậm một ngụm, “Nói.”

“Người của Nhan tiểu thư gần đây đang điều tra chúng ta, chúng ta có cần làm gì không?” Trước đây Đoan Mộc Khởi từng dặn dò, không được hạ thủ với Nhan Cẩm Tú, cho nên quản gia mới phải hỏi riêng.

Đoan Mộc Khởi trầm ngâm giây lát, “Không được bộc lộ thứ quan trọng nhất, cái khác mặc nàng ta điều tra.”

Hắn muốn xem xem nữ nhân đó có thể tra ra được bao nhiêu.

Rõ ràng là con mèo hoang móng vuốt sắc nhọn, lại cứ giả bộ thành con cừu non vô hại.

Như vậy càng thú vị hơn phải không?

Chương 958: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (12)

Thời Sênh nhìn Tề Thái Phó tới cửa, rất không mong muốn, “Ngươi tới làm gì?”

Tề Thái Phó cười hiền từ, “Điện hạ, kể từ hôm nay, lão thần sẽ tiếp tục dạy dỗ người.”

Thời Sênh: “…” Tên thiểu năng nào lại đang tác quái?

Phái lão già tới là ý gì?

Sau này Thời Sênh mới nghe thấy việc trên triều đình, nếu không phải thấy Tề Thái Phó tuổi đã cao, có lẽ Thời Sênh đã quẳng thẳng ông ta ra ngoài rồi.

Tề Thái Phó rất nghiêm túc lên lớp, dù Tề Thái Phó hơi lắm điều, nhưng không phải một lão ngoan cố. Từ việc ông ấy ngoài bảo Thời Sênh học lễ nghi, cái khác điều khá buông lỏng là biết.

“Điện hạ, hạt dưa lần trước đó của người còn không?” Khi tan học, Tề Thái Phó lén hỏi một câu.

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp, thực ra ông chỉ tới để ăn hạt dưa thôi đúng không?

Dù Tề Thái Phó không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy, ông ta chính là tới vì hạt dưa, không thì ông ta ngần này tuổi, không ở nhà hưởng phúc, còn chạy tới dạy công chúa làm gì, không

phải bị bệnh sao?

“Tề Thái Phó, ta thương lượng chút nhé.” Thời Sênh cười híp mắt nhìn Tề Thái Phó.

Tề Thái Phó lập tức bày tỏ lập trường, “Điện hạ, yêu cầu thái quá lão thân sẽ không đồng ý.” Ông ấy là thái phó có nguyên tắc.

“Ta giống loại người có thể yêu cầu bừa bãi sao?” Thời Sênh trừng mắt.

Tề Thái Phó: “…” Rất giống!

Trước đây Trưởng Công chúa là một bé gái đáng yêu làm sao, không biết sao mấy năm không gặp, lại trở thành bộ dạng như vậy.

Có lúc nhìn rất vô hại, nhưng có lúc nhìn toàn thân tà khí, lúc nào cũng có thể lấy mạng ngươi.

Ông ấy làm thái phó nhiều năm như thế, từng dạy không ít hoàng tử công chúa, biết những đứa trẻ lớn lên trong cung này đều sẽ có hai mặt, một mặt trước mặt người khác, một mặt sau lưng người khác.

Đây là hoàn cảnh bức ép, ông ấy có thể hiểu.

Nhưng cảm giác mà vị Trưởng Công chúa điện hạ này gây cho người ta thật sự quá cổ quái.

“Tề Thái Phó, còn muốn ăn hạt dưa không?”

Tề Thái Phó nghĩ một lát, vô cùng biết điều nói: “Mời Điện hạ nói.”

Khom người vì hạt dưa!

“Đừng xuất hiện ở Cảnh Ninh Điện của ta, ta cung cấp hạt dưa cho ngươi, thế nào?”

“Cái này…” Tề Thái Phó hơi do dự, ông ta đã nhận lời với bệ hạ rồi.

Nhưng nghĩ tới thái độ nghe giảng của vị này trước đây, Tề Thái Phó cảm thấy dù mình có thật sự tới hàng ngày, cũng không có tác dụng gì.

“Được.”

Lông mày Thời Sênh cong lại, bỏ một túi hạt dưa lớn cho Tề Thái Phó. Tề Thái Phó không lên lớp cho Thời Sênh, đương nhiên phải đi báo cáo với Hoàng Thượng!

Tề Thái Phó nói với Hoàng Thượng rằng mình lực bất tòng tâm, không chịu nổi sự giày vò của người trẻ tuổi, vô hình trung chơi hố Thời Sênh một cái.

Hoàng Thượng mắng Thời Sênh một trận, còn phao tin muốn gả cô đi.

Giờ cô sắp mười bảy rồi, đặt ở thời hiện đại vẫn là vị thành niên, nhưng đặt ở đây, chính là gái già, không ai thèm.

Dù Hoàng Thượng không ép cô, nhưng trong lòng vẫn sốt ruột.

Thời Sênh bị mắng như tát nước đi ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, khó chịu vò đầu, Phượng Từ nhà cô còn chưa tìm được, gả cái con khỉ!

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Hỉ kết liên lý]

Thời Sênh: “…”

Phượng Từ online rồi? Nói tới là tới, cô còn có thể dự báo?

Lần này sao nhắc nhở sớm vậy? Có vấn đề!

Phản diện cuối trong quyển truyện này là ai…

Ồ, phải rồi!

Thừa tướng nước Tấn - Liên Trầm.

Một đại gian thần!

Liên Gia là thế gia gian thần nổi tiếng. Cha hắn là đại gian thần, ăn chặn mồ hôi nước mắt của dân, xấu xa tới chảy mủ, cuối cùng chết trong tay đàn bà. Cha của cha hắn cũng là đại gian thần, tham ô phạm pháp, làm việc thiên vị, cuối cùng cũng chết trong tay đàn bà…

Tới Liên Trầm, đã là gian thần đời thứ ba rồi.

Từng nghe hàm tước vinh dự truyền đời sau, chưa từng nghe danh hiệu gian thần này còn có thể truyền hết đời này đến đời kia! Sau này nói với đời sau của tử tôn thế nào? Nói tổ tiên chúng ta đều là gian thần, nếu ngươi không thể trở thành gian thần, chính là sỉ nhục gia tộc à?

Nghĩ tới cảnh đó, đúng là quá đẹp.

Các ngươi lũng đoạn thị trường như vậy, khiến những người ôm mộng muốn trở thành gian thần đó nghĩ thế nào? Còn để người ta vui vẻ làm gian thần nữa hay không!

Người của Liên Gia thông minh tới mức khiến người ta giận điên lên, vô số người muốn nắm lấy thóp của họ mà không được. Tất cả mọi người đều biết họ là gian thần, nhưng lại không lấy ra được chứng cứ, không làm gì được bọn họ, vô cùng khó chịu.

Cha và ông của Liên Trầm đều là tham lam một chút, làm việc khốn kiếp một chút, nhưng trong đại sự quốc gia, họ xử lý rất tốt, cũng được coi là 'yêu nước'.

Thuộc dạng nhân tài khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Tới lượt Liên Trầm…

Vị này cũng rất 'yêu nước', mẹ kiếp đã trực tiếp muốn soán vị rồi, không phải 'yêu nước' thì là gì.

Được, quay lại vấn đề chính. Hệ thống, mi nói cho bản cô nương hay vì sao lần này nhắc nhở sớm như vậy?

[...] Nhắc nhở cô sớm chút không được sao? Cô muốn thế nào đây?

Nó dễ dàng sao?

Không nhắc nhở cũng là lỗi, nhắc nhở cũng là lỗi, Ký chủ cô khó hầu hạ như vậy, sao không lên trời đi?

Bản Hệ thống không làm nữa!

[Gả cho Liên Trầm, thay đổi cục diện.] Hệ thống nói xong câu này, offline tắt máy.

Thời Sênh: "…"

Yoo, Hệ thống thiểu năng này tính khí càng ngày càng ghê nhỉ.

Thời Sênh chậm rãi đi xuống bậc thềm, giờ ải khó đầu tiên không phải Liên Trầm có lấy cô không, mà là Phụ hoàng đó của cô căn bản sẽ không đồng ý, thử hỏi ngươi có đồng ý gả viên ngọc quý trong tay mình cho một đại gian thần không? Còn là một đại gian thần muốn soán vị!

Kết cục của Liên Trầm như thế nào?

Thời Sênh kéo một vòng trong đầu.

Liên Trầm là phản diện lớn nhất, luôn đấu với nữ chính tới cùng, cuối cùng… chết trong tay nữ nhân.

Danh hiệu vinh dự của ba đời gian thần kết thúc tại đây.

Liên Gia tuyệt đối có thù với nữ nhân.

Thời Sênh ngẩng mắt nhìn tứ phía, không nhìn thấy ai, theo tính khí của Hệ thống, nhắc nhở rồi chắc chắn là đang ở gần đây.

“Ngươi hồi cung trước đi.” Thời Sênh muốn tách Tiểu Huyên ra.

“Điện hạ? Người muốn đi đâu?” Tiểu Huyên không yên tâm, “Nô tỳ đi cùng người nhé.”

Thời Sênh khó chịu nói: “Ta ở trong cung còn có thể lạc được sao?”

“…” Người không thể đi lạc, nhưng người sẽ chạy! Bài học hai lần trước Tiểu Huyên vẫn nhớ rõ ràng, “Điện hạ, nô tỳ đi xa xa theo người.”

Thời Sênh hung dữ nhìn Tiểu Huyên một cái, “Có tin ta đánh ngươi không.”

“Điện hạ, dù người đánh nô tỳ, nô tỳ cũng phải đi theo Điện hạ.” Để mất Điện hạ nữa, mạng nhỏ của nàng ta cũng đừng mong giữ lại được.

Thời Sênh không biết làm sao, muốn theo thì theo đi, dù sao giữa đường cô cũng có thể cắt đuôi.

Thời Sênh nhìn nhìn xung quanh, chọn đi về phía ngự hoa viên, khi gặp phải một đám cung nữ thái giám đưa ngự thiện cho Hoàng Thượng, nhân cơ hội cắt đuôi người phía sau.

Thoát khỏi đám cung nữ thái giám đi theo đó, Thời Sênh theo ký ức của nguyên chủ đi vòng qua ngự hoa viên. Ngự hoa viên rất lớn, bên trong trồng các loại hoa, có cái gọi tên được, có cái không gọi tên được, kết thành một vùng, tô điểm rực rỡ cho ngự hoa viên.

Khi vòng tới một hòn giả sơn, Thời Sênh nghe thấy có giọng nói nhỏ truyền tới từ bên đó.

Có một con đường nhỏ có thể thông tới phía sau giả sơn, Thời Sênh chậm rãi lại gần, tầm nhìn bị giả sơn che mất càng ngày càng rõ ràng.

Vòng qua một khúc quanh, trước mặt cô có thêm mảng màu sắc đẹp đẽ, sau đó liền nhìn thấy một nam nhân xinh đẹp.

Chương 959: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (13)

Từ xinh đẹp dùng để tả nam nhân đúng là có chút không hợp lý, nhưng Thời Sênh cảm thấy, chỉ có từ này hình dung hắn là phù hợp nhất.

Trên người hắn mặc một chiếc trường bào gấm có hình cá chép vờn sen đỏ khảm vàng, tay áo rộng và vạt áo chạm đất, trong tay cầm một chiếc quạt gấp, cán quạt làm bằng ngọc màu máu.

Còn một đầu khác của quạt đang nâng cằm một cung nữ mặt ửng hồng, hơi xấu hổ sợ sệt.

Thời Sênh: "…"

Ôi chà, mẹ nó chứ, cảnh này, là muốn làm gì đây!

Sao lại có cảm giác như đi bắt gian thế nhỉ?

Thời Sênh đang suy nghĩ có cần đi ra bắt gian không, nam nhân đột nhiên động đậy, không biết hắn móc từ đâu ra một con dao găm, kề lên cổ cung nữ, nhanh chóng kéo một cái, máu tươi bắn khắp nơi, nam nhân nghiêng người né.

Cung nữ đó gần như không ngờ sẽ là kết cục như vậy, mắt mở rất to, không thể tin nổi nhìn người đàn ông, hít thở khó khăn mấy cái, phát hiện không có hiệu quả gì, ánh mắt không thể tin nổi chuyển thành kinh sợ.

Nàng ta đưa tay ra tóm lấy vạt áo của người đàn ông, ngực phập phồng, ngón tay càng ngày càng vô lực, từ từ ngã xuống đất, máu tươi chảy vào trong đá vụn, thấm vào mặt đất.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói của người đàn ông mang theo âm đuôi gợi cảm, nghe khiến lòng người tê dại.

Đương nhiên, nếu trước mặt hắn không có một thi thể.

Thời Sênh khó chịu ôm lấy ngực, lần đầu tiên gặp tên thiểu năng này, lại đúng trúng cảnh hắn giết người.

Nếu hắn muốn giết người diệt khẩu, Bản cô nương nên tự vệ thì tốt hơn, hay nên chạy tốt hơn? Hay là trực tiếp ngủ luôn thì tốt hơn đây?

Liên Trầm từ từ quay đầu lại, ánh mắt chuẩn xác dừng lại chỗ Thời Sênh đứng.

Gương mặt hắn cũng vô cùng xinh đẹp, có loại mỹ cảm ép người một cách quái gở, đứng trước mặt hắn, sẽ khiến người ta cảm thấy xấu hổ muốn độn thổ vì nhan sắc của mình. Đặc biệt là đôi mắt hoa đào đó, giống như đựng đầy một hồ nước xuân, khiến ngươi vô cớ muốn chìm đắm bên trong.

Quanh người vương vấn một luồng khí tức lạnh lẽo, không thể khiến người ta cảm thấy hắn dịu dàng, trái lại có loại cảm giác tôn quý và lạnh nhạt đầy xa cách.

Hắn giống như tác phẩm được nhà điêu khắc tỉ mỉ tạc thành, đặt trên bệ triển lãm, không cần bất cứ ngôn từ nào tô điểm, hắn cũng bắt mắt nhất, rực rỡ nhất.

“Trưởng Công chúa điện hạ?” Liên Trầm nhìn rõ người, âm điệu

mang theo vài phần chất vấn.

“Ngươi giết nàng ta làm gì?” Thời Sênh hất hất cằm về phía thi thể trên đất, “Thủ pháp không tốt lắm, máu bắn tung tóe.”

Liên Trầm đột nhiên không biết nên dùng biểu cảm gì đối diện với vị Trưởng Công chúa này, biểu hiện của nàng khác với suy đoán của hắn, không có tiếng kêu kinh hoàng hay lúng túng, cũng không có lớn tiếng chất vấn.

Chỉ rất bình tĩnh hỏi hắn giết nàng ta làm gì, tiện thể đánh giá thủ pháp giết người của hắn.

Liên Trầm im lặng một lát, trong đôi mắt hoa đào manh theo ánh sáng khó hiểu, “Vi thần không biết Điện hạ còn biết cả kỹ xảo giết người.”

Thời Sênh nhếch mép cười cười, tên này quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã nghi ngờ rồi.

“Cần bổn cung dạy ngươi không?”

Sự nghi hoặc đầy trong lòng Liên Trầm bị câu nói này chặn cho lên không lên được xuống không xuống được, hắn lại lần nữa nhìn Thời Sênh một cách kỳ dị.

Trưởng Công chúa mà hắn biết, là tiểu cô nương hung hăng càn quấy, tùy tiện phóng túng, nhưng thiếu nữ trước mặt này…

Không phải loại càn quấy ngang ngược ngoài mặt đó.

Mà là sự ngông cuồng huênh hoang tự tin, sự ngông cuồng phát ra từ trong xương cốt.

Vị Trưởng Công chúa này, mang cho hắn một loại cảm giác rất quái dị, rất nhẹ nhàng, hắn còn chưa bắt được, đã biến mất.

“Có thể được Điện hạ chỉ dẫn là vinh hạnh của vi thần.” Liên Trầm thu lại ánh mắt khó hiểu, âm đuôi lay động người.

Nói thật, Thời Sênh hơi không nhìn thấu hắn.

Không giống Phượng Từ cô gặp trước đây, cô vừa nhìn là có thể nhìn ra họ là người gì, tính cách thế nào.

Cảm giác Liên Trầm cho cô rất mơ hồ, giống như bên ngoài của hắn phủ một lớp màng mỏng, lớp màng đó bao bọc lấy hắn ở bên trong, ngăn cản bất cứ ai rình mò.

“Động tác ngươi quá chậm, lực đạo không đủ, máu mới bắn ra, giết thêm vài người nữa luyện tập một chút là được. Ồ… đương nhiên ngươi phải đổi một con dao găm sắc hơn…”

Nghe thấy Thời Sênh nghiêm túc giảng kỹ xảo giết người, Liên Trầm thật sự không biết nên phản ứng thế nào. Hắn đứng ở đó, bên tai là giọng nói mềm mại của thiếu nữ.

Ngươi có thể tưởng tượng cảnh một thiếu nữ rất xinh đẹp, bảo ngươi giết thêm vài người để luyện tập không?

“Điện hạ không hỏi vi thần vì sao giết nàng ta sao?” Liên Trầm cắt lời Thời Sênh.

Thời Sênh dừng lại, nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh, rất biết điều hỏi: “Vì sao.”

“Vì muốn giết, cho nên giết thôi.”

Khi Liên Trầm nói câu này, ánh mắt dán chặt vào Thời Sênh, như muốn tìm ra thứ gì đó trên khuôn mặt cô.

Nhưng hắn lại phải thất vọng rồi, thần sắc Thời Sênh không thay đổi, chỉ đưa chân đá cung nữ đó một cái, “Người có mục đích không đơn thuần, nên giết.”

Cước đó của cô, vừa hay đạp tới eo của cung nữ, ‘xoảng’ một tiếng, rơi dao găm ra, mà eo của cung nữ còn có một miếng ngọc bội tạo hình kỳ lạ.

Một cung nữ, sao có thể mang ngọc bội theo người, càng đừng nói là dao găm rơi ra từ eo cô ta.

Liên Trầm nhìn Thời Sênh hơi dò xét, khi cô nói câu đó, rất bình tĩnh.

“Cần ta giúp ngươi xử lý thi thể không?” Thời Sênh xoay đầu nghiêm túc hỏi, vứt xác cô cũng rất giỏi!

“Vậy thì phiền Điện hạ.” Liên Trầm cười nhẹ một cái, ánh mắt trở nên càng khó hiểu hơn, Thời Sênh hoàn toàn không nhìn thấu rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

Rất khó đối phó tên thiểu năng này, phòng bị quá sâu!

Hệ thống, mi không chi viện kỹ thuật cho bản cô nương sao?

Xấu tốt gì cũng nên phát quà tân thủ cho bản cô nương chứ!

#Ký chủ canh cánh trong lòng với quà tân thủ #

Thời Sênh không tiếp lời, chống cằm suy nghĩ giây lát, “Vừa nãy

ngươi không hành lễ với ta.”

“…” Cô suy nghĩ lâu như thế, chỉ để đưa ra câu như vậy? Hắn khép trường bào, hai tay ôm quyền, khom người hành lễ, “Vi thần tham kiến Trưởng Công chúa điện hạ.”

“Ngươi đi đi.” Thời Sênh đột nhiên sắc mặt không tốt vẫy vẫy tay.

Cô sợ đứng đây thêm lát nữa, cô sẽ xử lý tên thiểu năng này mất.

Liên Trầm lại ngây ra, rõ ràng bị hành động không đầu không đuôi này của Thời Sênh làm cho không biết làm sao. Có chút hứng thú nhìn Thời Sênh một cái, lại khom người lần nữa, sau đó kéo áo bào đẹp đẽ lộng lẫy đó của hắn đi ra ngoài giả sơn.

Khi đi qua Thời Sênh, hắn ngửi thấy mùi nữ nhi rất thơm trên người cô, mùi vị rất mát…

Cô nghiêng đầu, không biết đang nhìn gì, cổ áo trắng tinh dưới ánh sáng như một viên ngọc đẹp đang phát sáng lấp lánh. Lông mi dài và dày hơi run, đột nhiên cô quay đầu, vừa hay bắt gặp cái nhìn chưa kịp quay đi của Liên Trầm.

Cô nhếch môi, lộ ra một nụ cười có thể gọi là xấu xa, “Liên Thừa tướng, ngươi không đi, là muốn đợi ta gọi người tới bắt ngươi sao?”

“Vi thần rất hiếu kỳ, vì sao Điện hạ…” Liên Trầm cố gắng tìm một chữ trong đầu, “…giúp vi thần?”

Ở nước Tấn, có lẽ tất cả mọi người đều muốn hắn chết.

“Có lẽ là thấy ngươi khá đẹp chăng.” Thời Sênh trả lời bừa.

Liên Trầm: “…”

Hắn nhìn thi thể trên đất một cái, quay đầu đi ra khỏi giả sơn, ngoài giả sơn đã có người đợi, thấy hắn ra, lập tức lên đón, “Công tử, cần thuộc hạ xử lý không?”

“Không cần, ngươi đi điều tra việc gần đây của Trưởng Công chúa.”

Trong lòng người đó nghi hoặc, công tử và Trưởng Công chúa không có qua lại gì, vô duyên vô cớ điều tra nàng làm gì?

Liên Trầm lại bổ sung một câu, “Việc bất kể to nhỏ, đều phải tra rõ.”

Chương 960: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (14)

TThời Sênh từ phía sau giả sơn đi ra, vừa hay gặp đám người Tiểu Huyên vội vàng tìm tới.

“Điện hạ!” Tiểu Huyên nhìn thấy Thời Sênh, mới hết nơm nớp, may mà điện hạ không lén chạy khỏi cung.

Thời Sênh phất phất vạt váy, điềm tĩnh nói: “Bên đó có thi thể, ngươi xử lý một chút.”

Tiểu Huyên hơi ngây ra, “Hả?”

Thi thể gì?

Nàng và Điện hạ mới tách ra bao lâu, sao lại có thi thể rồi?

Điện hạ người đã làm gì sau lưng ta vậy!

Tiểu Huyên bảo người đi xem chỗ Thời Sênh chỉ, quả nhiên lôi ra một thi thể, vết thương trên cổ vẫn còn máu chảy ra, rơi xuống đất, đỏ thẫm cả một khoảng sân.

“Điện hạ… đây là?” Tiểu Huyên nhìn thấy thi thể vẫn bình tĩnh.

Trong cung chết người rất bình thường, việc chủ tử các cung đánh chết cung nữ thái giám, thỉnh thoảng vẫn xảy ra.

Nhưng cách chết của cung nữ này…

“Không biết ai giết.” Thời Sênh trừng mắt nói dối, “Khi ta tới đã chết rồi.”

Tiểu Huyên: “…”

Khi điện hạ nói dối có thể che đậy biểu cảm một chút không, biểu cảm đó của người rõ ràng là biết mà!

Tiểu Huyên nhìn thi thể, lại ngó Thời Sênh, dặn dò người phía sau một tiếng, “Xử lý đi, xử lý sạch sẽ chút.”

Điện hạ không nói chết thế nào, nếu không xử lý sạch sẽ, bị người ta nhìn thấy dễ gây ra phiền phức không cần thiết.

…

Liên phủ, thư phòng.

Liên Trầm cầm chiếc quạt gấp đó phe phẩy, cán quạt là ngọc đỏ, nhưng mặt quạt lại là màu đen, khi phe phẩy loáng thoáng có bóng sáng đỏ như máu lóe lên.

Bên cạnh có một người đang bẩm báo sự việc, nhưng biểu cảm của Liên Trầm có chút thờ ơ, ánh mắt cụp xuống, cũng không biết có nghe không.

“Trong cung Trưởng Công chúa rất nghiêm, thứ người hầu hạ bên ngoài biết không nhiều, miệng của người hầu bên cạnh rất kín, không hỏi ra được gì. Nhưng gần đây Trưởng Công chúa thực sự có chút thay đổi, bắt đầu từ khi trở về từ Thượng Thanh Tự. Còn nghe nói trong tay Trưởng Công chúa có thanh kiếm, Đoan Mộc Khởi đang điều tra thanh kiếm này.”

Liên Trầm dừng tay, mặt quạt dừng đong đưa, trên mặt quạt đen sì, tùy ý tô điểm thêm vệt đỏ như máu, trông vô cùng kỳ dị.

“Kiếm?” Đuôi mắt Liên Trầm hơi nhấc lên, gương mặt xinh đẹp như có thể đoạt tâm phách người.

Thuộc hạ đó trình lên một bức tranh.

Trên bức tranh vẽ chính là thiết kiếm của Thời Sênh.

Liên Trầm dùng quạt chống vào tranh, từ từ trượt xuống, thân kiếm từng chút từng chút lộ ra.

Thanh kiếm này…

“Đoan Mộc Khởi tra được gì rồi?”

“Không có.” Thuộc hạ lắc đầu, “Không ai từng thấy thanh kiếm này, thuộc hạ tự mình điều tra, cũng không có bất cứ thông tin gì.”

Đoan Mộc Khởi phí sức đi điều tra một thanh kiếm như vậy, khẳng định là có mục đích.

Bầu không khí có chút trầm mặc, hồi lâu, Liên Trầm chậm rãi lên tiếng, “Lui xuống đi.”

“Công tử?” Thuộc hạ nghi hoặc, cái này không điều tra nữa sao?

Liên Trầm kéo khóe miệng cười, đáy mắt như có vô số phồn hoa bung nở, đệm cho gương mặt hắn, càng đẹp đẽ hơn.

Vị bên trên đó đã bảo vệ nàng ta tốt như thế, hắn cũng không tra ra

được bao nhiêu thứ.

Hắn có dự cảm, qua lại của hắn và vị Trưởng Công chúa này vừa mới bắt đầu.

…

Việc của Nhan Cẩm Tú rốt cuộc vẫn lan truyền ra trong thành. Lộ trần ở Thưởng Hoa Yến, dù chỉ là một chút, cũng đủ khiến người ta bàn luận.

Thời đại này, ngoài tay và mặt, chỗ khác của nữ tử lộ ra chính là không trung trinh, không trong sạch.

Loại lời đồn đại truyền miệng này, không dễ điều tra, dù Nhan Cẩm Tú có tức giận, cũng không có cách nào, chỉ có thể nhẫn nhịn, lén lút dạy dỗ những người nói hăng đó.

Thời Sênh chỉ nghe vài câu về việc này, cô đang bận thuyết phục Phụ hoàng cho mình dọn ra khỏi cung.

Cô muốn dọn khỏi cung, ở trong cung làm việc xem kịch không tiện đã đành, còn bỏ lỡ rất nhiều kịch hay.

Quan trọng hơn là, tiếp xúc của cô và Liên Trầm cũng sẽ ít đi rất nhiều. Lần này không có đường tắt, cô chỉ có thể hạ thủ từ trên người Liên Trầm.

Chỉ cần Liên Trầm đồng ý lấy cô, cô lại đi nói với Phụ hoàng, hai bên chèn ép, diễn chút bi kịch tình cảm ra, chưa biết chừng Phụ hoàng sẽ đồng ý.

Giờ nếu cô chạy tới bảo Phụ hoàng hạ chỉ gả mình cho Liên Trầm.

Phụ hoàng khẳng định sẽ cầm đao chém cô.

Ừm, quan trọng nhất là, cô cảm thấy Liên Trầm sẽ không dễ dàng lấy cô như thế, cho nên ý kiến của Phụ hoàng không hề quan trọng.

Quang trọng là tên thiểu năng Liên Trầm đó.

Dùng hết mọi thủ đoạn từ mềm mỏng đến cứng rắn suốt mấy ngày liền, Thời Sênh mới được phê chuẩn. Với mức độ cưng chiều cô của Hoàng thượng, phủ Công chúa đương nhiên là phải xây mới, nhưng đây lại không phải giới tu chân, lập tức có thể làm xong, phủ đệ này xây, phải tới năm khỉ tháng ngựa mới xong được.

Thời Sênh liền chọn một tòa phủ đệ trống gần Liên phủ, bảo người sửa sang lại một chút là được rồi.

“Phủ đệ này đã bỏ trống rất nhiều năm rồi, sao đột nhiên bắt đầu sửa lại?”

“Người gần đó đều dọn đi gần hết, cũng không biết ai nghĩ không thông như thế, lại muốn tới đây.”

Người vây xem đều là sợ hãi nhìn sang phía chếch đối diện.

Bên đó chính là địa bàn của Liên phủ, phủ đệ Thời Sênh chọn nằm chếch phía đối diện của Liên phủ, đi ra từ cửa chính chỗ cô, là có thể nhìn thấy cửa lớn của phủ Thừa tướng.

Sửa sang phủ đệ không tốn bao nhiêu thời gian, đợi phủ đệ sửa xong, Thời Sênh từ chối đội lớn của Hoàng thượng đưa tiễn.

Nhưng vì tốt lành, vẫn làm nghi thức đơn giản.

“Điện hạ, đây là quà mừng Liên phủ đưa tới.” Tiểu Huyên nâng một chiếc hộp gấm dài đi tới trước mặt Thời Sênh, thần sắc hơi cổ quái, “Vì sao vô duyên vô cớ, Liên Thừa tướng lại muốn tặng Điện hạ quà mừng?”

Liên Thừa tướng và Công chúa điện hạ cũng không giao thiệp gì với nhau…

“Sau này đều là hàng xóm mà, đương nhiên là tạo quan hệ.” Thời Sênh mở hộp gấm xem, là một bức tranh sơn thủy, lạc khoản là Liên Trầm.

Thời Sênh: “…”

Cái này cũng đủ tiết kiệm đấy.

Keo kiệt!

“Điện hạ, vì sao ban đầu người chọn chỗ này? Liên phủ này…” Không phải chỗ tốt!

Thời Sênh nhìn Tiểu Huyên một cái, Tiểu Huyên lập tức cúi thấp đầu, không nói thêm nữa.

Khí thế trên người Điện hạ càng ngày càng mạnh, chỉ một ánh mắt, một động tác, đã đủ để khiến người ta sợ hãi.

Thời Sênh hoàn toàn không biết Tiểu Huyên đang nghĩ gì, ánh mắt cô lướt trên bức tranh sơn thủy đó mấy cái, đối với loại đồ chơi nho nhã này, xưa nay cô vốn không có hứng thú gì, chuyển tay bảo Tiểu Huyên cất đi.

Tiểu Huyên đang chuẩn bị cầm đi, Thời Sênh lại gọi nàng lại, "…Treo nó vào thư phòng."

Tiểu Huyên nghi hoặc nhìn về phía Thời Sênh, cánh môi động đậy, không lên tiếng, cúi người, quay đi.

Thời Sênh chuyển tới đây đã một tháng rồi, trong thời gian này cũng không ra ngoài, ở thế giới này quá nhiều người đi theo cô, động một cái là một đống người, cô từ chối cũng không được, mỗi lần ra ngoài giống như đi đánh trận vậy.

Ở lâu trong phủ, Thời Sênh có chút buồn chán, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí.

Đem theo một đống nô bộc, từ cửa chính nghênh ngang ra ngoài, vì cô muốn đi dạo, cho nên không bảo người chuẩn bị xe ngựa.

Vừa xuống khỏi bậc, liền thấy Liên Trầm kéo trường bào màu đỏ đó từ trong phủ chậm rãi đi ra, trong tay phe phẩy một chiếc quạt gấp màu đen. Hắn hơi ngước mắt lên, vừa hay nhìn thấy thiếu nữ bị nô bộc vây quanh.

Hình như cô vừa đứng tới đó, vạt váy vẫn đang lay động, đôi mắt lấp lánh như sao đầy vẻ bình tĩnh, phản chiếu thân hình đẹp đẽ của hắn.

Chương 961: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (15)

Liên Trầm đổi hướng, đi về phía Thời Sênh, khóe miệng hơi mỉm cười, “Vi thần tham kiến Điện hạ.”

Một người đàn ông, ăn mặc loại áo quần màu mè thế này, mà không có chút nữ khí nào, cũng quá lắm.

“Liên Thừa tướng lần này nhớ hành lễ rồi.” Thời Sênh giơ tay lên.

“Đây là bổn phận của vi thần.”

Thời Sênh nhướng mày, “Bổn cung giúp Liên Thừa tướng một việc lớn như thế, lẽ nào Liên Thừa tướng không nên mời ta ăn cơm, để bày tỏ cảm ơn sao?”

“Đó là vinh hạnh của vi thần.” Liên Trầm đột nhiên cười hơi chói mắt, “Điện hạ muốn ăn gì?”

Thời Sênh quay đầu hỏi Tiểu Huyên, “Trong kinh thành này chỗ nào ăn cơm đắt nhất?”

Khóe miệng Liên Trầm hơi giật giật.

“Kim Ngọc Lâu ạ.” Tiểu Huyên trả lời không phải nghĩ ngợi.

Mặt Liên Trầm không biến sắc, đang muốn tiếp lời, lại nghe công chúa nói: “Vậy thì tới Tụ Tiên Lâu đi.”

Không phải hỏi Kim Ngọc Lâu sao? Sao lại tới Tụ Tiên Lâu?

Hiển nhiên Liên Trầm không thích ứng lắm với kiểu nói chuyện tiền hậu bất nhất này, lúc lâu sau mới mở miệng, “Tụ Tiên Lâu cần hẹn trước, lúc này sợ là không có chỗ.”

“Ha…” Thời Sênh ngạo mạn, nói một câu rất ngông cuồng, “Ta đường đường là Trưởng Công chúa, không có chỗ cũng phải để ra một chỗ cho ta, Thừa tướng nói phải không?”

Tên này lại dám nói với cô là không có chỗ, ngươi thử đứng đó xem, còn ai dám ngồi?

Danh hiệu đại gian thần đó của ngươi là gọi cho có thôi sao?

Liên Trầm: “…”

Hắn vừa nãy không nên tới đây.

…

Thời Sênh đưa Liên Trầm khí thế hừng hực đi thẳng tới Tụ Tiên Lâu, bộ dạng không giống tới ăn cơm, mà như tới cãi nhau vậy.

Quản sự của Tụ Tiên Lâu sợ tới mức run rẩy đi lên nghênh đón.

Quản sự này không phải người từng gặp trước đó, Thời Sênh lại mặc thường phục, nên có lẽ không nhận ra.

Không nhận ra Thời Sênh, nhưng nhận ra được Liên Trầm!

Trong kinh thành, ngoài Liên Trầm đâu có nam nhân nào mặc áo màu đỏ đào!

“Tham kiến Thừa tướng đại nhân. Thảo dân thất lễ không đón từ xa, Thừa tướng đại nhân đừng trách.”

“Chuẩn bị một phòng riêng.” Liên Trầm nói chuyện thong thả ung dung, hơn nữa âm đuôi mang theo chút quyến rũ, nghe rất thoải mái.

Đương nhiên, nếu người đó không sợ.

Ví dụ như Thời Sênh vững vàng.

“Vâng vâng, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị, mời Thừa tướng đại nhân vào trong.” Quản sự lập tức mời người vào, người trong Tụ Tiên Lâu đồng loạt cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn về hướng này, cả đại sảnh yên tĩnh mà nặng nề.

“Liên Thừa tướng uy võ quá.” Giọng của Thời Sênh đột ngột vang lên.

Người xung quanh đều kinh ngạc.

Đây là tiểu nha đầu không sợ chết nào, lại dám nói như vậy với Liên Trầm, không cần mạng sao.

Nhưng không hề có cảnh bạo nộ trong tưởng tượng, nam nhân tuấn mỹ đáng sợ của họ hơi mỉm cười, “Vi thần cũng không hiểu, vì sao họ lại sợ người anh tuấn tiêu sái như thần.”

Thời Sênh đưa cho Liên Trầm một ánh mắt quái dị.

Tên khốn này còn có thuộc tính tự sướng nữa à??

Lần đầu tiên gặp cô cảm thấy Liên Trầm là người cô hoàn toàn

không hiểu được, vì vậy khi cô không có việc gì thường thích suy nghĩ về Liên Trầm.

Giờ cũng không coi là hoàn toàn không hiểu hắn.

Hắn rất lễ phép, khóe miệng luôn treo nụ cười như có như không, khiến người ta cảm thấy hắn không có gì nguy hiểm, nhưng trong lúc nói cười, có lẽ hắn sẽ cho ngươi đòn chí mạng, ví dụ như tiểu cung nữ đó.

Sự thiết lập này rất hoàn mỹ, vì hắn có một khuôn mặt điên đảo chúng sinh.

Đẹp trai là vạn năng.

Nhưng…

Thuộc tính tự sướng này là từ đâu chui ra!

Mà mọi người hoàn toàn không lĩnh hội được sự tự sướng của Liên Trầm, họ chỉ nghe thấy hắn tự xưng vi thần…

Người có thể khiến Thừa tướng một nước tự xưng vi thần không nhiều, ngoài người trên long vị, chính là mấy vị vương gia, nhưng đây là tiểu cô nương, cho nên …

Đây là Trưởng Công chúa——Trường Ninh Công chúa!

Bách tính nghĩ thế nào, tự nhiên không trong phạm vi suy nghĩ của hai người này, thản nhiên như thường bá chiếm một căn phòng riêng vừa được chưng dụng.

Tụ Tiên Lâu xây ngay bên Tân Nguyệt Hồ, đẩy cửa sổ là có thể nhìn

thấy mặt hồ dập dờn sóng nước, bên trên bồng bềnh mấy con thuyền trang trí hoa lệ.

“Điện hạ, người tới đây, là để ngắm cảnh hồ sao?” Liên Trầm thấy Thời Sênh đứng ở bên cửa sổ rất lâu, không tránh khỏi lên tiếng.

Thời Sênh không nhìn thấu hắn, hắn đương nhiên cũng không nhìn thấu Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu, ngồi lại xuống ghế, mặt đầy vẻ chân thành, “Tới đây, là vì muốn ở riêng với Liên Thừa tướng!”

“Ở riêng với vi thần?” Liên Trầm thuần thục rót một chén trà, đưa tới trước mặt Thời Sênh, “Điện hạ đừng trêu chọc vi thần.”

Thời Sênh nâng trà, uống một ngụm nhỏ, hơi nóng, cô lại đặt xuống, “Vẻ đẹp của Liên Thừa tướng, bổn cung rất thích.”

Tay đang rót trà của Liên Trầm khựng lại, nước trà bắn lên mặt bàn, một giây sau lại tiếp tục rót, “Đa tạ điện hạ quá khen.”

Mẹ kiếp!

Tên thiểu năng này không dễ gạ gẫm chút nào!

Thời Sênh không nói chuyện, mà cầm đũa bắt đầu ăn, tốc độ ăn của Thời Sênh không nhanh lắm, tư thế nho nhã quý phái, nhìn cô ăn cơm đều là một cảnh vui tai vui mắt.

Cô ăn không nhiều, no sáu phần là đặt đũa.

Cô vừa đặt đũa xuống, Liên Trầm cũng gác bát.

Ngay khi hắn đặt bát xuống, giọng nói của thiếu nữ đối diện vang lên, “Liên Thừa tướng, có thê thiếp chưa.”

Liên Trầm không có chính thê, nhưng trong phủ có tiểu thiếp làm ấm giường hay không, thì không thể không biết.

“Vi thần chưa lấy thê thiếp.”

Trong lòng Liên Trầm có chút sụp đổ.

Hắn cảm thấy giao thiệp với những lão hồ ly trong triều đó còn nhẹ nhõm hơn nói chuyện với vị Trưởng Công chúa này, ngươi hoàn toàn không biết câu tiếp theo nàng ta sẽ nói là gì.

Thời Sênh cong mày, “Rất tốt.”

Nếu là thê thiếp, cô có lẽ lại phải giết chết hắn, trực tiếp gặp ở thế giới sau rồi.

Liên Trầm: “…”

Vì sao hắn cảm thấy vừa rồi cô nương đối diện cười u ám như thế chứ?

Hắn có thê thiếp không, liên quan gì tới nàng ta?

Ăn cơm xong, Thời Sênh và Liên Trầm rời khỏi Tụ Tiên Lâu. Người bên dưới Tụ Tiên Lâu cung kính lại sợ hãi, một Liên Trầm đã rất đáng sợ, giờ còn thêm một Trưởng Công chúa.

Trưởng Công chúa đi chung với Liên Trầm là ý gì??

Rời khỏi Tụ Tiên Lâu phải vòng qua Tân Nguyệt Hồ một đoạn, mới

có thể về phố chính, Liên Trầm đi sau Thời Sênh hai bước, cúi đầu đi theo Thời Sênh không nói một câu nào.

Trường bào màu đỏ đào phất trên hoa mẫu đơn bên cạnh, làm rơi cánh hoa sắp khô héo.

Thời Sênh liếc mắt nhìn hắn, Liên Trầm đồng thời ngẩng đầu, trong khoảnh khắc đó Thời Sênh nhìn thấy sự phòng bị lóe qua trong đáy mắt hắn.

Nhưng nhanh chóng bị ánh sáng đẹp đẽ che lấp.

Thời Sênh dừng lại, quay người, nhìn thẳng vào Liên Trầm, “Ngươi rất sợ ta?”

“Điện hạ là Trưởng Công chúa, vi thần sợ hãi cũng phải thôi.” Trả lời của Liên Trầm vẫn kín kẽ, biểu cảm vẫn rất hợp lý.

Người Thời Sênh hơi ngả về phía trước, kéo gần khoảng cách giữa hai người, hai chữ rõ ràng phát ra từ trong miệng cô, “Nói dối.”

“Vi thần không dám.” Liên Trầm lùi sau mấy bước, cúi thấp đầu, tóc đen xõa xuống trước ngực, gió lướt qua, tóc đen tung bay.

Bạch ngọc thùy gia lang

Hồi xa độ thiên luật.

Khán hoa đông mạch thượng,

Kinh động lạc dương nhân.

Chương 962: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (16)

So với Minh Khâm và cô gặp trước đây, cô thích Liên Trầm hơn, dù hắn phòng bị mình, nhưng hắn không có sự che đậy đặc biệt.

Không giống như thiểu năng Minh Khâm đó, nghĩ tới đã khó chịu.

“Điện hạ?” Liên Trầm lên tiếng nhắc nhở.

Thời Sênh thu lại suy nghĩ hỗn loạn, cô nhìn chằm chằm vào Liên Trầm, khóe miệng mỉm cười, “Liên Thừa tướng không cần phòng bị ta như vậy. Ta sẽ không làm gì ngươi, đương nhiên lời này ngươi chắc chắn không tin. Không sao, sẽ có một ngày, ngươi sẽ tin.”

Liên Trầm ngây ra, trong lòng đầy nghi hoặc.

Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì?

Trong cung giúp mình xử lý thi thể, giờ lại nói lời này.

Ánh mắt của Thời Sênh đột nhiên dừng lại trên chiếc thuyền hoa phía xa, xung quanh thuyền hoa đều buông vải mỏng, nhưng lúc này mặt hồ có gió, thổi bay rèm, khiến cô nhìn rõ cảnh bên trong thuyền.

Nhan Cẩm Tú…

Lần trước mới xảy ra chuyện ở đây, lại còn dám lên hồ.

Không hổ là nữ chính, gan này cũng đủ lớn.

Ngay khi Thời Sênh đang suy nghĩ, bất ngờ đã xảy ra, trên thuyền đột nhiên có người đánh nhau, độ lắc của thuyền càng ngày càng lớn, nghiêng về một bên, cuối cùng lật nhào.

Hai bóng người xông ra khỏi thuyền, giao đấu trên mặt hồ.

Ngay trong lúc này, trong nước lại xuất hiện mấy người, lên trước giúp đỡ.

Thích khách này xuất hiện khắp nơi!

Nghề sát thủ này có tương lai thật.

Hay là bản cô nương đi kiêm chức mở tổ chức sát thủ? Nhà nước bảo đảm, đầy đủ năm giấy chứng nhận, ổn thỏa!

Không hiểu lắm vì sao những tên này luôn thích trốn trong nước, ngươi trực tiếp làm nổ thuyền không được sao? Nhất định phải đích thân động thủ, đúng là thần kinh!

Bên đó đánh rất kịch liệt, Liên Trầm từ mặt bên quan sát Thời Sênh giây lát.

Vị Trưởng Công chúa này khác xa trước đây, đối diện với việc như vậy, nàng ta cũng quá bình tĩnh, không phải giả bộ, trong mắt nàng ta không có bất cứ cảm xúc nào, giống như xem một vở kịch.

Hắn cảm nhận được sự nguy hiểm từ trên người nàng.

“Điện hạ.” Thực sự không hiểu vị Trưởng Công chúa này, sau này hắn nên bớt tiếp xúc thì tốt hơn, “Chỗ này nguy hiểm, vi thần đưa Điện hạ hồi phủ nhé.”

“Hả?” Đã về rồi? Kịch hay còn chưa xem xong, “Đợi chút.”

Liên Trầm theo ánh mắt cô nhìn về phía mặt hồ, vị Nhan Gia đó…

Hắn nghe nói vị này trước đây thích Đoan Mộc Khởi, nhưng gần đây Đoan Mộc Khởi và Nhan Cẩm Tú qua lại gần gũi, nàng ta ở lại là vì việc này?

Trong lòng Liên Trầm có chút không thoải mái, nhưng vì sao không thoải mái, chính hắn cũng không rõ.

“Điện hạ nếu thích, có thể xin Bệ hạ hạ chỉ, Quận Vương Gia không dám kháng chỉ.” Giọng nói của Liên Trầm theo tiếng đánh nhau từ xa truyền tới, có chút mơ hồ.

Thời Sênh liếc mắt, trên mặt thoáng có hàn ý, “Ngươi nói gì?”

Liên Trầm cung kính lặp lại một lượt, “Điện hạ nếu thích, có thể xin Bệ hạ hạ chỉ, Quận Vương Gia không dám kháng chỉ.”

Giọng của hắn vừa dứt liền nghe thấy tiếng cười gằn của cô nương đối diện, bóng sáng lắc lư, mùi u hương mát lạnh ập tới, “Liên Thừa tướng, ngươi thật sự nghĩ như vậy sao?”

Giọng của cô lạnh lạ thường, lại cũng cực kỳ bình tĩnh, không nổi chút gợn sóng.

Tên thiểu năng này lại dám bảo cô đi lấy chồng, à không, gả cho người khác?

Liên Trầm hơi nhíu mày, trong đầu thoáng lóe lên một suy nghĩ, nhưng hắn lại không thể nắm chắc, vừa nãy hắn muốn thử thăm dò

điều gì chứ?

“Trả lời câu hỏi của ta, ngươi thật sự nghĩ như vậy sao?”

Mỗi một chữ đều giống như đập vào tim hắn, khiến cho nó run lên từng trận.

Liên Trầm hít một hơi, ép tâm trạng hơi bực bội xuống, “Điện hạ, vi thần vượt quá khuôn khổ rồi.”

Thời Sênh đưa tay vê lọn tóc đen trước ngực hắn, giọng nói lạnh nhạt, “Lần sau nghĩ kỹ rồi nói.”

Liên Trầm cúi mặt, vừa hay dừng lại trên mu bàn tay trắng nõn của Thời Sênh, có thể nhìn thấy rõ mạch máu dưới da, hắn nhắm nhắm mắt, giọng nói từ tốn, “Vi thần hiểu.”

Thời Sênh thả lọn tóc đen đó ra, lại quay đầu nhìn về phía mặt hồ lần nữa.

Cuộc chiến trên hồ đã gần kết thúc, Nhan Cẩm Tú ướt sũng đứng trên thuyền hoa đã lật, Đoan Mộc Khởi giải quyết người cuối cùng, ngón chân nhẹ đạp trên mặt hồ, lướt qua nước hồ, ôm lấy Nhan Cẩm Tú, đưa nàng ta từ mặt hồ lên bờ.

Hai người vừa hay rơi ở chỗ Thời Sênh đứng.

Đoan Mộc Khởi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh của Thời Sênh. Hắn giật mình, sao lại gặp nàng ta rồi!

Hắn chuyển mắt, dừng lại trên người mặc áo màu đỏ đào đó, tim càng đập mạnh.

Liên Trầm!

Vì sao hắn lại ở cùng nữ nhân này?

Nhan Cẩm Tú tái nhợt mặt, ánh mắt quan sát cực nhanh qua người Liên Trầm, muốn hành lễ với Thời Sênh, lại bị Đoan Mộc Khởi đỡ lấy, không cho hành lễ.

“Quận Vương Gia thật có hứng thú.” Thời Sênh mở miệng trước, “Đưa giai nhân lên hồ chơi trò chơi kích thích như vậy.”

Ngữ khí đó không nói ra được là chế nhạo hay là pha trò, dù sao không dễ nghe chút nào.

“Công chúa cần gì phải nói mát.” Sắc mặt Đoan Mộc Khởi không tốt, nhiều hơn là nghi ngờ, vì sao lần nào nàng ta cũng trùng hợp vậy?

Đột nhiên Đoan Mộc Khởi hơi tin lời quản gia nói.

Nữ nhân vì yêu sinh hận, không có gì không làm ra được.

“Ta đã nói rồi, ngươi có thể làm gì ta đây?” Thời Sênh nháy mắt huênh hoang, bộ dạng đó chỉ khiến người ta muốn dùng hai nắm đấm đánh chết cô.

Đây chắc chắn là đang khiêu khích.

Đoan Mộc Khởi quét mắt qua người Liên Trầm cúi đầu, cười lạnh, “Công chúa đừng chơi lửa bỏng tay.”

Bất luận là vì cái gì, đứng cùng với Liên Trầm, cuối cùng đều sẽ không có kết cục gì tốt.

Thời Sênh sao không nghe ra ý hắn nói, không chút khách sáo đáp lại, “Quận Vương Gia cũng đừng tự chuốc lấy khổ.”

“Ai yaa.” Thời Sênh đột nhiên kêu lên một tiếng quái đản, người cũng né về phía bên cạnh.

Vèo vèo vèo...

Mấy ám tiễn nhỏ từ trong bụi hoa bên cạnh bắn ra, khi Đoan Mộc Khởi phát hiện đã hết rồi, lưng trúng ngay một tên.

Người Đoan Mộc Khởi lảo đảo, ánh mắt đột nhiên trở nên hung tợn, quay người lại nhảy tới bụi hoa đó, tay cầm kiếm chém, máu tươi bay lên mẫu đơn đỏ rực, càng thêm đẹp.

“Phụt...” Đoan Mộc Khởi giết người tập kích, đầy miệng máu phun ra, đầu gối mềm nhũn, quỳ một gối xuống đất.

“Quận Vương Gia?” Nhan Cẩm Tú kêu lên kinh ngạc, nhanh chóng đỡ lấy hắn.

“Quận Vương Gia, xem ra vừa nãy ngài không giết hết đám người đó.” Thời Sênh tiếp tục châm chọc.

Nhân vật chính giết người mãi mãi sẽ có vài con cá lọt lưới.

Phản diện giết người, nhân vật chính sẽ luôn là con cá lọt lưới.

Mà kiểu gì cũng có độc!

“Khụ khụ…” Ám tiễn có lẽ có độc, sắc mặt Đoan Mộc Khởi đã tái mét, không thể trả lời Thời Sênh.

Lúc này người của Đoan Mộc Khởi cũng vừa hay chạy tới, nhanh chóng đón Đoan Mộc Khởi đi, trước khi Nhan Cẩm Tú đi, ánh mắt khó hiểu lướt qua người Liên Trầm và Thời Sênh.

Mẹ kiếp nữ chính thiểu năng lại muốn gây sự.

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, từ bên cạnh bước tới gần Liên Trầm, “Quạt của Liên Thừa tướng chắc chắn thật.”

Liên Trầm trước sau đều đứng tại chỗ, quạt gấp trong tay hắn đã mở ra, mặt quạt màu đen lộ trong không khí, một mũi tên yên lặng nằm bên chân hắn.

Bị ám tiễn phóng vào, lại không có chút dấu vết nào.

Liên Trầm ‘roạt’ một cái gập quạt lại, “Điện hạ quá khen, chẳng qua là dùng để bảo toàn mạng sống thôi.”

Thời Sênh cười híp mắt nhìn Liên Trầm, “Liên Thừa tướng tặng cho ta được không?”

Chương 963: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (17)

Liên Trầm ngẩng đầu nhìn về phía Thời Sênh, biểu cảm của cô nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

“Rất xin lỗi điện hạ, vật này không thể tặng.”

Thời Sênh nhếch môi cười một cái, “Là không thể tặng, hay là không thể tặng ta?”

Liên Trầm: “…” Có khác biệt sao?

Liên Trầm không trả lời, Thời Sênh cũng không truy hỏi, “Hồi phủ đi.”

Thứ cô ấy có là thời gian, tương lai chúng ta còn dài.

Khi Thời Sênh đi ra cưỡng chế đám người Tiểu Huyên ở lại, cho nên khi cô về, Tiểu Huyên lập tức đưa người vây lên, quan sát trên dưới trong ngoài mấy lượt, sau khi xác định cô không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Điện hạ lại dám ra ngoài ăn cơm một mình với Thừa tướng.

Đợi khi Thời Sênh lách khỏi đám người đó, chỉ nhìn thấy vạt áo màu đỏ đào biến mất ở cửa lớn đối diện, cánh cửa màu đỏ thẫm từ từ đóng lại.

“Điện hạ, mau vào đi.”

“Điện hạ, lần sau người không thể lại làm như vậy nữa. Nếu Bệ hạ biết người và Thừa tướng đại nhân một mình ra ngoài, chắc chắn sẽ tức giận.” Liên Thừa tướng đó là gì? Gian thần! Cả nước Tấn, đều biết hắn là đại gian thần! Bệ hạ không làm gì được hắn. Điện hạ qua lại với Liên Thừa tướng, quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiểu Huyên chỉ muốn truyền bá ngay cho Thời Sênh biết mười việc ác mà Liên Trầm từng làm.

Trong kịch bản suy cho cùng chỉ là một câu khái quát, ấn tượng của nguyên chủ với Liên Trầm, cũng chỉ dừng lại ở… trông còn đẹp hơn nàng ta, không thích.

Loại tư tưởng nông cạn này.

Phụ thân của Liên Trầm qua đời khi hắn mười lăm tuổi, mà năm đó Liên Trầm mười lăm tuổi, lại gặp phải biến động trong triều.

Trong tình huống như thế, Liên Trầm chống đỡ Liên Gia, từng bước từng bước leo tới vị trí Thừa tướng như hiện nay.

Việc khiến người ta ghi khắc nhất là sự kiện Ngọ môn quan và vụ án mưu nghịch của Lục Thị.

Sự kiện Ngọ môn quan không ai biết rốt cuộc là chuyện gì, chỉ biết Liên Trầm đã giết không ít Ngự Lâm Quân ở đó, nói khoa trương là máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Nhưng việc này tới cuối cùng Hoàng thượng chỉ ép nó xuống, không có chút ý hỏi tội Liên Trầm, trái lại còn thăng quan cho Liên Trầm.

Không sai, chính là sau sự kiện Ngọ môn quan, Liên Trầm lên làm Thừa tướng.

Còn về vụ án mưu nghịch của Lục Thị.

Lục Thị là khai quốc công thần, trong triều luôn đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Nhưng một vị thiếu gia của Lục Thị, ở trước mặt Liên Trầm, nói hắn ẻo lả, dùng lời nói sỉ nhục hắn.

Ngày thứ hai Lục Thị liền bị chụp tội danh mưu nghịch lên đầu, trong một đêm bị chém cả nhà.

Việc này xảy ra quá nhanh, rất nhiều người đều chưa kịp phản ứng, người của Lục Thị đã không còn nữa.

Vụ án mưu nghịch của Lục Thị khiến cho cả thành mưa gió. Liên Trầm bị vô số đại thần tố cáo, nói hắn coi thường vương pháp, tự ý điều động Ngự Lâm Quân.

Đúng thế, tên này đem Ngự Lâm Quân đi tịch thu tài sản.

Vì đúng là tìm ra chứng cứ từ Lục Thị, nên cuối cùng Hoàng thượng cũng chỉ trị hắn tội tự ý điều động Ngự Lâm Quân. Tới cuối cùng, không phải hắn vẫn yên ổn làm Thừa tướng sao.

“Điện hạ, Liên Thừa tướng rất đáng sợ. Sau này người tuyệt đối đừng quá gần gũi với Liên Thừa tướng.” Tiểu Huyên phổ cập kiến thức xong, lo lắng nhắc nhở Thời Sênh.

“Trong phủ hắn không có nữ nhân à?” Thời Sênh rõ ràng không nghe.

“Cái này thì không có, Liên Gia dù là…” Tiểu Huyên dừng lại, “Nhưng

về mặt nữ nhân, họ chưa từng bừa bãi, hai người trước đây… cuối cùng đều chết trong…”

Tiểu Huyên không nói tiếp, những tin đồn này có lẽ Điện hạ từng nghe.

Mắt Thời Sênh đảo đảo, “Ta tiến cung một chuyến.”

“Hả?” Sao Điện hạ muốn đi là đi luôn thế, “Điện hạ, nô tỳ đi giúp người chuẩn bị kiệu.”

“Không cần, ngươi đợi ở phủ.” Thời Sênh khua khua tay, mấy bước đã lẻn ra khỏi phủ còn chưa đóng, đi về phía hoàng cung.

“Điện hạ!” Tiểu Huyên đuổi theo mấy bước, hét với người phía sau, “Haiz… các ngươi mau đi gọi người.”

Giờ Điện hạ đi đâu cũng không thích mang theo người. Không xảy ra chuyện thì tốt, nếu xảy ra chuyện, họ phải làm sao đây?

Tốc độ của Thời Sênh người khác đâu thể đuổi kịp. Đợi khi họ chạy ra ngoài, đã sớm không nhìn thấy người nữa rồi.

…

Khi Thời Sênh tiến cung, Hoàng thượng vừa bàn xong việc với đại thần, mặt mũi mệt mỏi tựa vào long ỷ nghỉ ngơi. Tiểu cung nữ đứng phía sau, day day thái dương cho ông ấy.

“Nhi thần tham kiến Phụ hoàng.” Thời Sênh tùy ý nhún người.

Hoàng thượng giơ giơ tay, cung nữ lập tức lui xuống, “Sao Trường Ninh lại tiến cung thế này? Có người bắt nạt con sao?”

“Không ạ.” Thời Sênh lắc đầu, “Ai dám bắt nạt con!”

Chỉ có chuyện cô bắt nạt người ta, còn chưa có ai có gan bắt nạt cô.

“Sống ở bên ngoài có quen không? Nếu không quen thì hồi cung ở đi.” Hoàng Thượng lắc đầu bó tay, quan tâm nói.

Thời Sênh thu lại sự sắc sảo, ngoan ngoãn trả lời, “Rất tốt ạ.”

“Con cũng lớn rồi, Phụ hoàng không quản được con, nhưng Trường Ninh à… hôn sự của con có phải nên chuẩn bị chút rồi không?” Hoàng thượng rất âu sầu, nữ nhi nhà ông ấy đã mười bảy rồi, còn đợi nữa, thì sao có thể gả ra ngoài được, “Trước đây không phải con nói thích Quận Vương Gia sao? Hay là Phụ hoàng hạ chỉ cho con?”

Dù ông ấy không thích Đoan Mộc Khởi lắm, nhưng nếu nữ nhi của ông ấy thật sự thích, vậy ông ấy cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

Thời Sênh: “…” Nói ấm ớ cái gì thế.

Đoan Mộc Khởi là nam chính, là thứ bia đỡ đạn như cô có thể tùy tiện nhòm ngó sao? Cô không muốn tự sát.

Thời Sênh cúi đầu, “Phụ hoàng, con không thích Quận Vương Gia.”

“Ồ?” Hoàng Thượng ngạc nhiên, trước đây ông ấy nghe nói con gái nhà mình quấn lấy Quận Vương Gia không buông. Nhưng nghĩ tới mấy hôm trước nàng còn đánh Đoan Mộc Khởi, thì ông gần như không thấy kỳ lạ nữa.

Không thích cũng tốt, ông ấy vô cùng không thích Đoan Mộc Khởi.

Trong cơ thể hắn không có huyết mạch của Đoan Mộc Gia là thứ nhất, thứ hai là ngoại tộc của hắn…

“Đã không thích Quận Vương Gia, vậy Trường Ninh nhìn trúng công tử nhà nào rồi? Nói ra, Phụ hoàng tham khảo cho con.”

“Phụ hoàng thật sự muốn biết?” Nói ra chỉ sợ làm người khóc mất.

Mắt Hoàng Thượng sáng lên, thật sự có à?

“Hahaha, nói ra xem nào, để phụ hoàng xem là công tử nhà nào, có bản lĩnh lớn như vậy, có thể lọt vào mắt Trường Ninh của ta.”

Dưới ánh mắt chờ đợi của Hoàng Thượng, Thời Sênh bình tĩnh nói: “Con thích Liên Trầm.”

“Ai?” Hình như ông ấy không nghe rõ, lẽ nào là già rồi?

“Liên Trầm.” Thời Sênh nhắc lại từng chữ một, “Liên Thừa tướng.”

Hoàng Thượng: “…” Không phải ông ấy nghe nhầm.

Biểu cảm của Hoàng thượng cực kỳ đặc sắc, lúc lâu sau mới không xác định hỏi: “Trường Ninh, có phải con nói nhầm rồi không?”

“Phụ hoàng, người con thích sao có thể nói nhầm được.” Tiếp nhận hiện thực đi! Bản cô nương thích đại gian thần nhà ngươi đó!

“Không được! Ta không đồng ý!” Hoàng thượng đập bàn đứng lên, mặt mũi nghiêm túc, “Vương hầu tướng gia, công tử thế gia của kinh thành này, con tùy ý chọn, chỉ Liên Trầm là không được!”

Giọng nói rất lớn, chấn động màng nhĩ Thời Sênh tới tê dại.

Cô đã biết sẽ như vậy mà.

Chương 964: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (18)

Hoàng Thượng hét xong, lại thủ thỉ giảng giải cho Thời Sênh, “Trường Ninh à, con người Liên Trầm này không phải người con có thể điều khiển. Hắn không phải mối tốt. Nam nhi tốt của kinh thành vô số, con chọn một người tốt hơn đi.”

Còn ai có thể tốt hơn Liên Trầm được nữa?

So quyền thế, Liên Trầm dưới một người trên vạn người.

So tướng mạo, nghiền nát tất cả sinh vật của toàn kinh thành.

Cái quan trọng nhất, những nam nhân đó tốt hơn nữa, cũng không phải người cô muốn tìm, cầm tới làm bình hoa cũng không thích.

“Nhưng con chỉ thích hắn thôi.”

Hoàng thượng suýt chút tức tới không thở nổi, “Con thích hắn ở đâu?”

“Chỗ nào cũng thích.”

“Con…” Hoàng thượng tức tới phát run, tay chỉ chỉ trong không trung, “Trẫm sẽ không đồng ý, hoặc là ngươi tự chọn một phò mã, hoặc là Trẫm chọn một người cho ngươi!”

Đến Trẫm cũng dùng tới, có thể thấy là Hoàng thượng tức điên rồi.

“Con chọn Liên Trầm.”

“Ngoài hắn!” Hoàng Thượng tức giận thêm một câu.

Thời Sênh lùi một bước, “Con không chọn hắn làm phò mã, con chọn hắn làm Thái phó của con.”

Đây mới là mục đích cuối cùng của cô.

Nếu cô thật sự muốn ở bên cạnh Liên Trầm, há có thể vì một câu nói của Phụ hoàng này mà ngăn được.

Hoàng Thượng trợn tròn mắt, “Thái phó?”

Để một gian thần như Liên Trầm đi làm Thái phó của nàng? Dạy nàng làm gì? Tạo phản sao?

Hay là nói, đây chỉ là thủ đoạn tiếp cận Liên Trầm?

Trước khi Hoàng thượng đưa ra nghi vấn, Thời Sênh trực tiếp cho ra một lựa chọn, “Dù sao nếu người không để hắn làm Thái phó của con, thì để hắn làm phò mã của con đi.”

“Không được!”

“Vậy con sẽ rời cung bỏ đi!”

“Con muốn làm Phụ hoàng tức chết phải không?” Hoàng thượng tức tới đập thẳng bàn.

Hoàng Thượng nói gì cũng không đồng ý, Thời Sênh vẫn nói là làm, tối hôm đó không hồi phủ, Hoàng thượng vừa nghe liền sốt ruột.

Phái Ngự Lâm Quân lật tung trong kinh thành tìm.

…

Liên phủ.

Liên Trầm chỉ mặc áo lót đứng trước thư án, trước mặt trải giấy tuyên, bút khua trong tay hắn, nét mực hiện ra, một bức tranh sơn thủy dần rõ ràng lên.

“Cộc cộc cộc.”

Cửa phòng bị người ta gõ vang, Liên Trầm không có bất cứ động tĩnh gì, nghiêm túc vẽ đường nét dãy núi, cho tới khi nét bút cuối cùng hạ xuống, hắn mới hơi hơi ngẩng đầu, “Vào đi.”

Két...

Người tới đứng trước thư án, cung kính nói: “Công tử, Trưởng Công chúa biến mất rồi.”

Liên Trầm đặt bút lông xuống, ánh mắt hơi lóe lên, “Biến mất rồi? Biến mất thế nào?”

“Nghe nói Trưởng Công chúa và Bệ hạ cãi nhau ở ngự thư phòng, sau khi đi ra liền biến mất. Giờ cấm vệ quân và Ngự Lâm Quân cả kinh thành đều đang tìm ngài ấy, sắp tới phủ chúng ta rồi.”

Ngự Lâm Quân là tới lục soát từng nhà một, phủ Thừa tướng đương nhiên cũng ở trong phạm vi tìm kiếm.

“Vì chuyện gì?”

“Không biết, khi đó ngự thư phòng chỉ có Bệ hạ và Trưởng Công chúa.” Họ có thể sắp xếp người bên cạnh Hoàng thượng, nhưng loại nói chuyện chỉ còn lại hai người này, không dễ nghe ngóng như thế.

Liên Trầm cầm khăn tay trên bàn lên, lau lau ngón tay không dính mực, sau đó cầm quạt gấp bên cạnh lên, “Đi xem xem.”

Bên ngoài đã có hạ nhân đợi, Liên Trầm ra ngoài đã có người đưa áo khoác.

Liên Trầm vừa đi tới cửa phủ, Ngự Lâm Quân cũng tới rồi.

“Thừa tướng đại nhân.” Nam nhân dẫn đầu nhảy xuống từ trên lưng ngựa, chắp tay cúi người.

“Đoàn đại nhân.” Liên Trầm hơi hơi gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng truyền ra trong đêm, “Đêm hôm tới thăm, là vì chuyện gì?”

Đoàn Phong mắng thầm trong lòng một tiếng, rõ ràng cái gì hắn cũng biết, lại còn cố mà hỏi.

Hắn đè lại sự bất mãn trong lòng, đáp: “Trưởng Công chúa điện hạ mất tích, Bệ hạ phái thần tìm kiếm. Không biết Thừa tướng đại nhân có từng gặp Trưởng Công chúa điện hạ không?”

Những công chúa hoàng tử này, xảy ra chút chuyện đã làm ầm lên, cuối cùng chỉ có họ xui xẻo thôi.

Trong lòng Đoàn Phong rất bất bình.

“Chưa từng.” Liên Trầm nghiêng nghiêng người, “Đoàn đại nhân có muốn vào kiểm tra không?”

Đoàn Phong nhìn phủ Thừa tướng sau lưng Liên Trầm, suy nghĩ giây lát, “Đắc tội, vào soát.”

“Công tử?” Nếu công tử không để họ vào, thì sao những người này dám xông bừa.

Liên Trầm cúi đầu, che đi thần sắc trên mặt hắn, người nói chuyện biết quyết định của công tử nhà mình, im miệng không nói thêm nữa.

Đoàn Phong lục soát không bao lâu, rất nhanh đã đưa người đi ra, miễn cưỡng chắp tay, “Làm phiền Thừa tướng, cáo từ. Đến phía trước lục soát.”

Đoàn Phong không đợi Liên Trầm nói chuyện, trực tiếp đem người tới phủ đệ phía trước.

“Công tử, Đoàn Phong này càng ngày càng huênh hoang.”

Liên Trầm buông quạt gấp đang chơi trong tay, nhẹ nhàng mở ra, lại từ từ gấp lại, “Mạng của Đoàn Phong không dài nữa.”

...

Đoàn Phong lật tung cả kinh thành, cũng không tìm được Thời Sênh.

Mà lúc này đầu sỏ tội ác, đang bị người ta trói đưa tới một con thuyền.

Đừng hỏi cô vì sao lại bị bắt.

Cô có thể nói chỉ có hai tên tác giả kịch bản và vận may liên thủ gây chuyện không?

Đã đen thì uống nước cũng giắt răng, chưa nói đến chuyện còn có tác giả kịch bản luôn muốn giết chết cô. Tác giả kịch bản chỉ yêu con gái ruột của bà ta là nữ chính đại nhân thôi.

Bia đỡ đạn đang yên đang lành cũng phải bị ngược đãi, thêm dầu thêm muối cho nhân vật chính, tăng chút khoái cảm.

Lật bàn!

Ngược cái ông nội ngươi! Lão tử chỉ muốn ghẹo trai thôi, có làm việc gì thương thiên hại lý đâu chứ? Trước đây cô cũng chỉ đứng xem kịch, nói vài câu khiêu khích một chút, dựa vào cái gì người đen đủi lại là cô?

Bản cô nương không phục!

[...] Ký chủ có bệnh uống thuốc.

Cô đừng làm cái khác, mau rút kiếm chém chết đám khốn này.

Đợi chút!

Ta là Hệ thống chính trực, vì sao lại có suy nghĩ đáng sợ như vậy?

Chủ nhân, người mau online, ta bị Ký chủ tẩy não mất!

Thời Sênh muốn tự cứu chắc chắn không có vấn đề, nhưng dù thế nào cô cũng phải xem tên thiểu năng nào dám trói cô.

Không dùng để tế kiếm thì thật có lỗi với sự nhẫn nhục của lão tử, bị đám thiểu năng đó đưa tới đây.

Thời Sênh bị vứt vào một nơi trông như kho, vẫn bị trói. Đợi những

người đó đi ra, Thời Sênh nhanh nhẹn nới lỏng dây trói cho mình, hoạt động một chút gân cốt hơi tê mỏi, kéo cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài.

Bên ngoài là nước sông vàng óng, lại bị trói lên sông à.

Nghĩ cũng phải, nước Tấn không gần biển, nếu thật sự bị trói ra biển thì mới là chuyện lạ.

Thời Sênh thử kéo cửa dưới, bị khóa.

Bên ngoài có tiếng người đi lại, có lẽ có người canh gác.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, khua một cái trong không khí, đột nhiên chém xuống, cửa vốn không chắc chắn lắm, trực tiếp bị chia thành hai nửa.

Nhân lúc người bên ngoài còn đang ngây ra, Thời Sênh lẻn ra, giải quyết hai người đó, vứt thẳng xác xuống sông.

Cô nhìn khắp xung quanh, rồi đi về phía sàn tàu.

Con thuyền này rất lớn, trên đường cũng gặp phải mấy người, nhưng đều bị Thời Sênh giải quyết dễ dàng vứt xuống sông cho cá ăn.

“Ui… ai yoo, không được rồi, đau quá.”

“Suỵt! Các ngươi nhỏ tiếng chút! Muốn để người bên ngoài nghe thấy sao?”

Khi đi qua một căn phòng, bên trong có giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Thời Sênh dừng bước, quay đầu nhìn về phía căn phòng bên cạnh,

cửa phòng cũng bị khóa, Thời Sênh nhìn xung quanh, tìm được một chiếc cửa sổ bên cạnh, nhưng hơi cao.

Thời Sênh đạp lên đống đồ chất đống bên dưới, trèo lên cửa sổ, nhìn vào trong.

Chương 965: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (19)

hương 965THEO ĐUỔI THỪA TƯỚNG ĐẠI NHÂN (19)

Duyên phận là thứ rất thần kỳ.

Nhưng lúc này Thời Sênh không tin vào thứ duyên phận này chút nào.

Cô chỉ biết, tác giả kịch bản muốn giết chết cô!

Vì sao nữ chính đại nhân lại ở bên trong, lật bàn!

Lúc này nàng ta không phải nên chàng chàng thiếp thiếp với nam chính đại nhân, bồi dưỡng tình cảm, sau đó tạo em bé sao?

Bị người ta trói tới đây là thế nào? Anh hùng cứu mỹ nhân chơi mãi không chán sao! Mẹ kiếp, ngươi không chán, lão tử đã chán rồi!

Học lão tử đây này, có bao giờ cần đàn ông nhà mình cứu đâu chứ.

Thời Sênh cảm thấy có lẽ mình nên viết sách.

Tên sách có thể gọi là...những năm nữ chính được nam chính cứu đó.

[...] Nam nhân nhà cô lúc này căn bản không nghĩ tới chuyện cứu cô.

Hệ thống lải nhải bị Thời Sênh mắng một trận. Hệ thống rất ấm ức,

nó nói thật cũng có lỗi sao?

Nam nhân nhà mình không tới cứu, còn giận lây sang nữ chính người ta có người cứu, mẹ kiếp tâm lý biến thái!

#Ký chủ nhà ta có thể là kẻ biến thái, làm sao đây, online đợi, rất sốt ruột #

Nhan Cẩm Tú phát giác bên cửa sổ có người, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt hơi quen thuộc, nàng ta ngây ra, phản ứng được bên ngoài là ai, cũng không biết sao lại kêu lên một tiếng, “Trưởng Công chúa.”

Tiếng kêu này của nàng ta, dẫn tới sự chú ý của người khác, nhân lúc những người đó chưa nhìn tới, Thời Sênh nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi cửa sổ.

Bản cô nương không muốn làm đệm lưng cho nữ chính.

Cửa sổ khôi phục lại diện mạo cũ, giống như chưa xuất hiện cái gì.

“Vừa nãy bên ngoài có người sao?” Một muội tử bên cạnh Nhan Cẩm Tú hỏi.

Nhan Cẩm Tú cũng không xác định vừa nãy có phải ảo giác không, người bên ngoài cửa sổ biến mất quá nhanh.

“Có phải có người tới cứu chúng ta không?

Nhan Cẩm Tú nhìn về phía mấy người xung quanh, bình tĩnh nói: “Cởi trói trước đã.”

“Đúng đúng, nhanh, giúp ta một chút.”

…

Thời Sênh rời khỏi căn phòng đó, trực tiếp đi lên sàn tàu.

“Ai!” Một tiếng hét lớn vang lên.

Thời Sênh ngẩng đầu lên. Mọt tên hán tử to lớn thô kệch đứng trên lầu hai phía sau cô, trừng mắt nhìn Thời Sênh đầy hung dữ, giây lát sau, hét lớn với bên dưới, “Các ngươi làm ăn kiểu gì đây, người đã chạy ra ngoài rồi!”

Trong thuyền lập tức xông ra hai đại hán, y phục trên người có lẽ là loại đả thủ.

“Sao cô ta chạy ra ngoài rồi? Người trông coi cô ta đâu?” Hán tử bên trên còn đang chất vấn.

Hai hán tử còn chưa kịp trả lời, Thời Sênh từ xa tiếp một câu, “Chúng nhảy xuống sông rồi.”

Các hán tử: “???”

Nhảy sông?

Sao có thể nhảy sông?

“Ngẩn ra làm gì, bắt cô ta lại, đi xem xem xảy ra chuyện gì rồi!” Đại hán trên lầu hét xong, cũng vòng tới bên cạnh, đi từ cầu thang xuống.

Hai đại hán lập tức tiến lên trước muốn bắt Thời Sênh.

“Có lời gì cứ từ từ nói, động tay động chân còn coi là đàn ông gì!”

Thời Sênh lùi về phía sau, “Các ngươi không được qua đây, còn tới nữa ta không khách sáo đâu.”

Các hán tử: “…” Cô nương này đầu có bệnh sao?

Hai người nhìn nhau một cái, đẩy nhanh tốc độ đi tới phía Thời Sênh, ánh mắt Thời Sênh hơi lạnh, cổ tay lật lại, thiết kiếm bất ngờ xuất hiện.

“Gào!”

“A!”

Đại hán còn chưa xuống tới nơi nghe thấy tiếng kêu thảm, đi nhanh xuống, nhìn thấy hai người nằm trên sàn tàu không biết sống chết, trên mặt toàn là thịt vàng không nhịn được co rúm lại.

Thời gian hắn xuống lầu, đã xảy ra chuyện gì.

“Đã nhắc nhở các ngươi đừng qua đây rồi.” Coi lời bản cô nương nói là trò đùa sao? Thiểu năng!

Thời Sênh lại nhìn về phía đại hán, “Ngươi cũng muốn tự sát à?”

Đại hán: “…” Chưa thấy ai huênh hoang như vậy bao giờ.

“Người đâu!” Đại hán vừa lùi về sau, vừa hét lớn.

Thời Sênh giơ tay lên ném thiết kiếm tới, trúng vào giữa ngực đại hán. Toàn thân hắn co lại, từ từ ngã ra sàn tàu.

Người từ trong đi ra, vừa hay nhìn thấy cảnh đại hán ngã xuống sàn tàu, không gian nhanh chóng tĩnh lặng, sau đó nam nhân đứng đầu

tiên hất tay.

“Lên cho ta!”

Mắt Thời Sênh nheo lại, luôn có người muốn tự sát, thiểu năng khốn kiếp!

…

Người trên thuyền không ít, trước sau cộng lại phải đến năm sáu chục người, Thời Sênh vứt phần lớn người xuống sông, chỉ để lại một số ít người.

Cô trói tất cả lại trên sàn tàu.

Vừa trói xong người, Nhan Cẩm Tú liền đem theo mấy muội tử xông lên sàn tàu.

Thời Sênh quay đầu nhìn nàng ta một cái, sự bình tĩnh và thản nhiên trong ánh mắt đã khiến bước chân của Nhan Cẩm Tú cứng ngắc lại.

Đúng là nàng ta!

Sao nàng ta lại ở đây??

Nhan Cẩm Tú hít sâu một hơi, lên trước mấy bước, “Trưởng Công chúa điện hạ, sao người lại ở đây?”

Ngữ khí đó giống như đang chất vấn cô vậy.

“Liên quan quái gì tới ngươi!” Trên mặt Thời Sênh đầy vẻ huênh hoang.

Nhan Cẩm Tú: "…"

Nhan Cẩm Tú không tiếp lời được, lời này nàng ta căn bản không thể tiếp.

Thời Sênh nhìn Nhan Cẩm Tú mấy cái bằng ánh mắt hơi xấu xa, nếu cô giết chết nàng ta ở đây, cơ hội có bao nhiêu đây?

Ngay khi Thời Sênh suy nghĩ, Nhan Cẩm Tú đã móc ra đạn tín hiệu trong tay áo, bắn lên trời.

Thời Sênh: "…" Mẹ nó chứ, sao động tác của nữ chính này nhanh như vậy?

Đã bảo nữ chính chỉ kéo dài kịch bản thôi mà?

Kịch bản lại lừa lão tử!

Nhan Cẩm Tú phát đạn tín hiệu không bao lâu, mặt sông phía xa từ từ chạy tới một con thuyền, trên thuyền treo cờ của nha môn.

Nữ chính lại là tới nằm vùng!

Khốn kiếp!

Đây là cái kịch bản quái quỷ gì vậy?

Đã nói là yếu đuối cơ mà? Ngươi không giả vờ giả vịt nữa sao?

Người của nha môn cũng không ngờ Thời Sênh ở trên thuyền, nhìn thấy cô người nào người nấy đều sợ nhũn cả chân ra, trực tiếp quỳ trên đất.

“Tham kiến Trưởng Công chúa điện hạ.”

Vị này sao lại ở đây??

“Các ngươi đang làm gì?” Đám người này có chuẩn bị tới, còn có nữ chính làm nội ứng, là tình huống gì?

Mấy người quỳ phía trước nhìn nhau mấy cái, một người trong đó kể lại sự việc một lượt.

Họ là đang bắt một tổ chức buôn người, Nhan Cẩm Tú trà trộn vào tổ chức này, làm nội ứng cho họ.

Kế hoạch của họ là đợi đám người này tới nơi, tìm được sào ổ của chúng, mới bắt chúng.

Ai ngờ bị Thời Sênh giữa đường chọc vào.

“Điện hạ, sao người lại một mình ở đây?”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ chán ghét, “Bị bắt, chứ chẳng lẽ ta còn có thể tự lên đây ngắm cảnh sao?”

“Những người này lại to gan như vậy!” Người đó nổi giận, “Điện hạ yên tâm, bỉ chức nhất định sẽ tra ra người đứng đằng sau vụ này… Điện hạ? Điện hạ đâu?”

Người bên cạnh chỉ về phía xa.

Thời Sênh đi tới trước mặt những người bị trói đó, nhìn vòng quanh một lượt, xách một nam nhân ra, mặt mũi thân thiện, giống như thúc thúc biến thái dụ dỗ tiểu muội muội vậy, “Nào, nói cho ta biết, ai sai ngươi bắt trói ta?”

Nhưng giọng nói của cô cũng không thân thiện chút nào, vô cùng u ám ghê người.

“Muốn giết thì giết, tùy ngươi.” Nam nhân hừ một tiếng.

Thời Sênh hơi nhướng mày, dường như rất ngạc nhiên, “Ô, có cốt khí nhỉ.”

“Hừ!”

Thời Sênh cong mày, dùng kiếm cắt dây thừng của người khác ra, “Các ngươi có thể đi rồi.”

Mọi người: “…” Nữ nhân này muốn làm gì?

Quan binh: “…” Công chúa điện hạ đang làm gì?

Cả đám người ngẩn ra, đợi khi phản ứng lại được, bọn cướp lập tức đứng lên, nhảy vào dòng sông bên cạnh, có thể chạy không chạy đó là đồ ngốc.

“Điện hạ?!” Sao có thể thả những người này đi?

“Trưởng Công chúa điện hạ, người không thể thả họ đi.” Nhan Cẩm Tú cũng đứng ra, nghiêm túc nói: “Chúng bức hại bách tính, làm bại hoại giang hồ. Người làm thế này là thả hổ về núi.”

Thời Sênh hời hợt nhìn Nhan Cẩm Tú một cái, “Ta làm việc còn chưa tới lượt ngươi chỉ tay vẽ chân.”

Chương 966: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (20)

Nhan Cẩm Tú nhíu mày, trong mắt đầy vẻ bất mãn với Thời Sênh.

Vào thời điểm thế này rồi, nàng ta còn hành động bừa bãi như vậy, hoàn toàn không có chút giác ngộ nào của công chúa nước Tấn.

Ánh mắt bình tĩnh của Thời Sênh quét qua người khác, “Các ngươi bớt om sòm cho ta, người là lão tử bắt, lão tử muốn thả thì thả, có bãn lĩnh thì tự mình bắt đi.”

Mọi người: “…” Huênh hoang không biên giới thế này.

Chưa từng thấy kiểu bẫy nhau như vậy bao giờ.

Nước Tấn này không phải của Đoan Mộc Gia ngươi sao?

Thời Sênh lại lần nữa nhìn về phía nam nhân đã bắt đầu hoảng loạn, khóe miệng cong lên đầy xấu xa, “Giờ, ngươi có thể nói cho ta, là ai bảo các ngươi bắt trói ta rồi chứ?”

Vừa nãy nhiều người như thế, mọi người phải chết cùng chết, trong lòng nam nhân cũng còn có thể chấp nhận.

Nhưng giờ những người đó đã được thả đi rồi, việc này khiến sự cân bằng trong lòng nam nhân này bị phá vỡ, hắn cũng không muốn chết.

“Ta nói rồi, ngươi sẽ thả ta đi chứ?” Nam nhân nhìn về phía Thời Sênh.

“Tùy tâm trạng.”

Sắc mặt nam nhân hơi thay đổi, “Vậy ta dựa vào cái gì nói cho ngươi.” Ý của tùy tâm trạng tức là nàng ta sẽ không thả mình đi sao?

Thời Sênh dùng thiết kiếm chống đất, tùy ý nói: “Nếu ngươi không nói, khẳng định là chết chắc. Ngươi muốn chết thế nào? Chết ngang hay chết dọc? Hoặc… xé thành tám mảnh? Ngũ mã phanh thây…”

Theo lời của Thời Sênh, sắc mặt của nam nhân từ xanh chuyển trắng. Một cô nương như nàng ta, sao có thể mặt không đổi sắc nói ra những cực hình này.

Trong lòng nam nhân có chút sụp đổ, vì sao vừa nãy người bị bắt ra là hắn, chứ không phải người khác.

Không chỉ nam nhân sụp đổ, quan binh phía sau cũng sụp đổ.

Vị Trưởng Công chúa này cũng quá hung tàn rồi, đến lăng trì cũng nói ra, còn hình dung vô cùng sinh động, giống như nàng ta thật sự từng đích thân lăng trì người vậy.

“Chọn một cái đi.” Thời Sênh cầm kiếm chọc vào nam nhân.

Hàn khí trên thiết kiếm, khiến thần kinh căng cứng của nam nhân sụp đổ, hắn gào to một tiếng, “Ta nói.”

Thời Sênh đặt thiết kiếm lại mặt đất, có gió vô hình tuôn ra từ phía dưới thiết kiếm, khuếch tán ra xung quanh.

“Ta không biết hắn là ai, chúng ta nhận nhiệm vụ đều là lấy tin tức từ chỗ người trung gian, sẽ không trực tiếp gặp mặt người thuê.”

Thời Sênh cười gằn một tiếng, “Ta thấy ngươi thật sự muốn chết.”

Người nam tử hơi run, “Điều ta nói là sự thật, nhưng chúng ta có một thứ…”

Vèo...

Phi đao từ bên cạnh nam nhân bắn tới, tốc độ nhanh như chớp, nhưng khi lại gần nam nhân, tốc độ lại giảm chậm lại, giống như bị người ta ấn vào ống kính quay chậm.

Thiết kiếm trong tay Thời Sênh hơi nghiêng, phi đao từ trong không khí rơi lên sàn tàu.

Chơi trò cũ với bản cô nương, cũ chết ngươi luôn!

Cả không gian tĩnh lặng không tiếng động, giống như thất cả mọi người đều biến mất vậy, chỉ còn lại giọng nói thô kệch của nam nhân.

Nam nhân sao không biết đây là có người muốn giết mình diệt khẩu. Hắn luống cuống móc ra một vật từ trong tay áo, “Đây là của người thuê đó cho chúng ta, chúng ta dùng nó để vào hoàng cung.”

Đó là một yêu bài.

Lúc đó chỗ cô bị bắt là ở trong cung, những người này lợi dụng con đường ngoằn nghèo trong cung đó, cộng thêm sự giúp đỡ của tác giả kịch bản, Thời Sênh cũng có ý thả nước, chúng mới có thể bắt được cô.

“Chúng ta chỉ biết vậy thôi, còn lại không biết gì cả, Điện hạ tha mạng.”

Thời Sênh khua khua tay, nam nhân như trút được gánh nặng, trèo từ trên đất lên, chạy tới mạn thuyền.

“Các ngươi không bắt người à?” Thời Sênh nhìn về phía quan binh vẫn đang ngẩn ra.

Được Thời Sênh nhắc nhở, họ hoàn hồn lại, cùng xông lên, bắt lấy nam nhân chưa kịp nhảy xuống.

“Ngươi lật lọng!” Nam nhân phẫn nộ vùng vẫy, tức đỏ mắt, “Ngươi đã nói thả ta đi!”

Thời Sênh ngắm nghía yêu bài, “Ta thả ngươi đi rồi! Người bắt ngươi là họ, liên quan gì tới ta?”

Đừng có lỗi gì cũng vứt lên người lão tử, lão tử không cõng tội.

“Tiện nhân ngươi, ngươi không được chết tử tế…”

“Đem xuống, mau đem xuống.”

Nam nhân bị đưa đi, trên sàn tàu chỉ còn lại quan binh của quan phủ và mấy muội tử Nhan Cẩm Tú mang theo.

Thời Sênh quét mắt qua người mấy muội tử đó, chỉ vào một người trong đó, “Bắt lấy cô ta.”

Khi vừa nãy phi đao bay tới, cô quan sát biểu cảm của những người này, muội tử đó khi nhìn thấy tốc độ phi đảo giảm xuống rõ ràng không đúng.

Không như kinh ngạc của người khác, phần lớn sợ bị vạch trần.

Vừa nhìn đã biết có vấn đề, không bắt cô ta thì bắt ai.

“Điện hạ?” Đây là chuyện gì? Thả đi đám cướp giờ lại muốn bắt người bị hại?

Ngươi gây chuyện như vậy, có nghĩ tới cảm nhận của họ không?

Được thôi, người ta là công chúa, họ chỉ là đám nghe lệnh hành sự, không cần phải nghĩ tới cảm nhận của họ.

“Bảo ngươi bắt thì bắt, phí lời nhiều như vậy làm gì?” Thời Sênh trừng mắt nhìn người nói chuyện một cái, thái độ hung ác, “Muốn chết à?”

“… Vâng.” Người đó khua khua tay, “Bắt ả ta qua đây.”

Cô nương bị gọi tên thấy tình thế không đúng, lập tức nắm lấy cánh tay của Nhan Cẩm Tú, nước mắt ào ào rơi xuống, “Nhan tỷ tỷ, muội làm sai chuyện gì chứ? Công chúa điện hạ muốn bắt muội…”

Nhan Cẩm Tú trước đây tiếp xúc với muội tử này không tồi, chặn cô ta sau lưng, “Điện hạ, người bắt người cũng nên có lý do chứ.”

Thời Sênh liếc nàng ta một cái, “Lo chuyện bao đồng, bắt luôn.”

Nhan Cẩm Tú: “…”

Nhan Cẩm Tú hơi rụt lại, nàng ta không cần thiết vì một người vừa quen, đi đắc tội với Trưởng Công chúa như kẻ điên này.

Ngay khi nàng ta do dự, muội tử vừa nãy còn dịu dàng yếu đuối, đột nhiên từ phía sau ôm vòng lấy nàng ta, dùng dao găm kề lên cổ nàng

ta.

Muội tử quát một tiếng, gương mặt gớm ghiếc, “Đừng qua đây, không thì ta giết nàng ta!”

“Ai yaa, bị rắn cắn rồi phải không.” Thời Sênh cười trên nỗi đau của người khác nhìn Nhan Cẩm Tú, ai bảo tên khốn ngươi lo chuyện bao đồng.

Nhan Cẩm Tú cũng không ngờ muội tử này sẽ đột nhiên uy hiếp mình, biểu cảm rất khó coi.

“Chuẩn bị cho ta một con thuyền!”

“Ngươi giết luôn nàng ta cũng được.” Thời Sênh ở bên cạnh cổ vũ, giết nữ chính, nói không chừng nghịch chuyển thành nữ chính, một việc có lợi làm sao.

Muội tử: “…” Sao nàng ta không đi theo lối mòn?

“Điện hạ, đó là Nhan tiểu thư!” Sao người có thể nói vậy.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, cô ta không phải Nhan Cẩm Tú, lão tử còn chưa nói đâu.

Muội tử nhìn về phía người của quan phủ, “Chuẩn bị thuyền cho ta.”

Nàng ta không để tâm nữ nhân này, người khác lại để tâm.

“Ngươi đừng làm bị thương Nhan tiểu thư, có việc gì cứ từ từ thương lượng.” Người của quan phủ vỗ về muội tử.

“Bớt phí lời, lập tức chuẩn bị thuyền, không thì ta giết ả ta.” Muội tử

có chút kích động, tay cầm dao găm ấn xuống, trên chiếc cổ trắng nõn của Nhan Cẩm Tú, lập tức xuất hiện một vệt máu.

Thời Sênh thong dong nhìn họ, điệu bộ rõ ràng là định xem kịch.

Ngọn lửa phẫn nộ của Nhan Cẩm Tú từ từ bốc lên, rõ ràng sự việc là nàng ta khơi lên, giờ nàng ta lại là bộ dạng xem kịch.

Vết thương trên cổ càng ngày càng sâu, người của quan phủ vẫn đang tán gẫu với muội tử.

Thời Sênh cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng Nhan Cẩm Tú sẽ chết mất.

Lý tưởng rất tràn trề, hiện thực rất khô cạn.

Khi muội tử đó sắp cắt đứt cổ họng Nhan Cẩm Tú, người của quan phủ đành thoả hiệp, bảo người lui xuống khỏi thuyền, có lẽ là muốn để lại con thuyền này cho muội tử đó.

“Điện hạ, mời người đi bên này.”

Thời Sênh nghĩ một lát, cùng xuống thuyền với người khác.

Nhìn điệu bộ của muội tử đó, có vẻ trung thành hơn những tên bắt cóc kia nhiều, có lẽ cô cũng không hỏi ra được điều gì. Việc lãng phí thời gian, tốt nhất là không làm.

Chương 967: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (21)

Nhan Cẩm Tú và muội tử đó bị ở lại trên thuyền, muội tử bảo người của quan phủ chèo thuyền rời đi.

Khoảng cách của hai con thuyền dần kéo ra, bóng người trên sàn tàu cũng càng ngày càng nhỏ, tới cuối cùng không nhìn thấy gì nữa.

“Giờ làm sao đây? Nhan tiểu thư vẫn ở bên trên.”

“Đi theo, nhất định phải cứu Nhan tiểu thư về.”

“Nói thì dễ…”

Người của quan phủ vây lại thương lượng đối sách. Thời Sênh không biết từ đâu chuyển ra một chiếc ghế, ngồi xuống cắn hạt dưa.

Đợi người của quan phủ thương lượng xong, vừa quay đầu liền nhìn thấy cảnh như vậy.

Mọi người: “…” Điện hạ người cũng nhàn nhã quá đấy, hiện giờ có phải đang nghỉ mát đâu! Tỏ ra căng thẳng chút đi được không!

“Bùm!”

Tiếng nổ mạnh làm chấn động tất cả mọi người, sàn tàu dưới chân truyền tới dư chấn, độ lắc trên sông lớn thêm, ánh lửa phía xa như bốc lên tận trời.

Nổ… nổ tung rồi?

Tay cắn hạt dưa của Thời Sênh cũng dừng lại.

Cô thề, cô không hề làm gì cả.

Vụ nổ này chẳng liên quan gì tới cô hết.

…

Sau vụ nổ, quan phủ phái người xuống sông mò vớt, Nhan Cẩm Tú được người ta tìm được ở hạ lưu, chỉ bị choáng, rất nhanh liền tỉnh lại.

Sau này Thời Sênh mới biết việc này là do Đoan Mộc Khởi phụ trách, chẳng trách có thể mời được vị nữ chính đại nhân Nhan Cẩm Tú này.

Sau khi Nhan Cẩm Tú tỉnh lại, việc đầu tiên chính là cáo trạng với Đoan Mộc Khởi, nói các việc ác của Thời Sênh.

Đoan Mộc Khởi đã biết sự việc từ chỗ người khác, việc này vốn chính là Hoàng thượng hạ chỉ bảo hắn điều tra, ai ngờ lại trùng hợp như vậy, Thời Sênh gây rối thế này, khiến việc trước đây hắn làm đều uổng phí cả.

Đoan Mộc Khởi trực tiếp bẩm báo việc này với Hoàng thượng.

Hoàng thượng đang thở phào vì tìm được nữ nhi nhà mình, Đoan Mộc Khởi liền đưa tới một tin tức lớn như vậy.

Thời Sênh trở về một mình, Hoàng thượng căn bản không biết Thời Sênh từng bị bắt trói, nghe xong lời của Đoan Mộc Khởi, không chỉ

không có ý trách phạt Thời Sênh, trái lại còn mắng Đoan Mộc Khởi một trận.

Đoan Mộc Khởi tái mét mặt đi từ bên trong ra, va phải Thời Sênh đứng bên ngoài. Sự u ám sâu trong đáy mắt thoáng loé qua, hắn ta hừ mạnh một tiếng, rồi phất tay áo bỏ đi.

Thời Sênh lặng lẽ dựng đứng ngón tay giữa.

“Điện hạ.” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía sau.

Thời Sênh bình tĩnh thu tay lại, quay đầu, màu sắc đậm đà đó rơi vào tầm mắt.

Nam nhân cầm quạt đứng im lặng, ánh mắt hơi cụp xuống, đường nét khuôn mặt như được phủ thêm một lớp sáng nhu hòa, giống như người mẫu. Hắn chính là màu sắc duy nhất dưới ống kính này.

“Liên Thừa tướng.” Thời Sênh hơi cong mày, ánh mắt trêu chọc lướt qua người hắn, “Một ngày không gặp như cách ba thu!”

“Điện hạ, chú ý ngôn từ của người.” Liên Trầm hơi ngước mắt lên, chạm vào ánh mắt của Thời Sênh.

“Đây chỉ là hỏi thăm thông thường thôi.” Thời Sênh xua tay, “Liên Thừa tướng nghĩ tới đâu vậy?”

Liên Trầm: “…” Câu nói đó của nàng vốn đã có vấn đề, sao lại là hắn nghĩ đi đâu chứ?

Hắn im lặng một lát, “Nghe nói Điện hạ bị người bắt trói. Điện hạ có bị thương không?”

“Ta bị thương ngươi sẽ đau lòng chứ?”

Liên Trầm hơi cười, “Đương nhiên vi thần sẽ lo lắng cho Điện hạ, đây là chức trách của vi thần.”

Thời Sênh bĩu môi, “Không.”

Nghe thấy Thời Sênh nói không, không biết vì sao trong lòng Liên Trầm đột nhiên thở phào. Cảm giác đó thật sự rất quái dị, hắn rất không thích loại cảm giác không chịu khống chế này.

Liên Trầm cúi đầu, giọng nói trầm thấp thêm vài phần, “Vi thần còn có việc muốn bàn bạc với Bệ hạ, xin cáo từ trước.”

Liên Trầm kéo chiếc áo diễm lệ đó, vòng qua Thời Sênh, đi vào trong điện.

…

Khi Liên Trầm đi ra, bên ngoài đang mưa. Lúc này đã vào mùa hè, mưa rất lớn, bầu trời đen kịt, giống như muốn đè ép xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây đen, nước mưa bị gió thổi tới đập vào mặt hắn, lạnh như băng.

“Liên Thừa tướng nghĩ không thông sao? Muốn dầm mưa để bình tĩnh một chút à?” Giọng nói trêu chọc vang lên từ bên cạnh.

Phản ứng vô thức của Liên Trầm là, nghĩ không thông có liên quan gì với dầm mưa bình tĩnh một chút?

Phản ứng thứ hai mới là đây là giọng nói của Thời Sênh.

Liên Trầm chậm rãi quay đầu, nhìn rõ cô gái đứng cuối hành lang, một mình nàng đứng đó, gió lạnh thổi qua vạt váy của nàng vang lên phần phật, bầu trời rủ xuống sau lưng, vô cùng u ám nặng nề.

Khuôn mặt thiếu nữ tĩnh lặng, đôi mắt giống như hồ băng nghìn năm, không nổi sóng, lại phát ra từng luồng khí lạnh, ép người ta không dám nhìn thẳng vào.

Đó không phải ánh mắt mà một thiếu nữ mười bảy tuổi nên có.

Liên Trầm đè sự nghi hoặc trong lòng xuống, quay người đi về phía hành lang mấy bước, “Điện hạ vẫn chưa xuất cung à?”

“Đợi ngươi.” Ánh sáng lạnh trong mắt nàng dường như tan ra trong giây lát, ánh sáng nhàn nhạt toả ra trong tròng mắt nàng, nổi lên gợn sóng nhỏ lăn tăn, “Chúng ta thuận đường, vừa hay có thể cùng về.”

Liên Trầm không thể phản bác, vì họ thật sự thuận đường.

Liên Trầm muốn giữ khoảng cách với Thời Sênh, nhưng hành vi của hắn lại luôn có chút không bị khống chế, “Điện hạ mời.”

Thời Sênh từ cuối hành lang đi tới, kéo vạt váy đi xuống thềm, cung nữ đợi bên cạnh lập tức cầm ô chạy bước nhỏ lên, che nước mưa cho Thời Sênh.

Liên Trầm tự cầm ô đi theo sau, màn mưa chặn tầm nhìn của hắn, bóng người phía trước có chút mơ hồ.

Liên Trầm nghĩ tới những gì vừa nãy Hoàng Thượng nói với mình, đi nhanh mấy bước, kéo gần khoảng cách của hai người, “Điện hạ, Bệ hạ nói, người muốn vi thần làm Thái phó của người?”

Thời Sênh hơi hơi liếc mắt, “Ừm, sao, Liên Thừa tướng không đồng ý?”

Liên Trầm hơi nhíu mày, “Điện hạ, vi thần công sự bận rộn, e là không thể dạy dỗ người. Tề Thái Phó nhàn rỗi ở nhà, ông ấy tới dạy người thích hợp nhất.”

“Nhưng ta muốn ngươi!” Lão già nghiện cắn hạt dưa Tề Thái Phó đó, lần trước còn lừa cô một vố, cô không muốn gặp ông ta một chút nào.

Liên Trầm hít một hơi.

Câu nói đó không biết vì sao khiến nhịp tim hắn đập nhanh hơn.

Hắn cúi đầu xuống, che đi sắc mặt không quá tự nhiên trên mặt, giọng nói bị tiếng mưa cắt thành vỡ vụn, “Được điện hạ ưu ái, vi thần không nhận nổi.”

“Trên thế giới này, chỉ có ngươi chịu nổi.”

Giọng nói của thiếu nữ từ phía xa truyền tới, thoắt ẩn thoắt hiện, xuyên phá màn mưa, rõ ràng đánh vang bên tai hắn, đi vào đáy tim, luẩn quẩn trong tai từng tiếng.

Liên Trầm đột nhiên lùi về sau hai bước, trong giọng nói ẩn giấu vài phần né tránh, “Điện hạ, xin hãy mời cao nhân khác, vi thần cáo lui trước.”

Hắn không thể dây dưa gì với nàng.

Liên Trầm cầm ô, bước cực nhanh bỏ đi, tiếng mưa ào ào, cũng không xối đi được sự hoảng loạn của nội tâm lúc này.

Liên Trầm về tới phủ, áo trên người không biết đã ướt sũng từ khi nào, dính chặt vào người, hơi lạnh len lỏi vào trong cơ thể.

Hắn dần bình tĩnh trở lại, chẳng qua chỉ là một nữ nhân, sao hắn có thể vì nàng ta mà nảy sinh sự dao động tình cảm lớn như vậy.

“Công tử, sao người không ngồi kiệu về?”

Liên Trầm cúi đầu nhìn áo ướt sũng trên người, quạt gấp trong tay vẫn nhỏ nước, ánh mắt hơi sầm xuống, “Không sao, chuẩn bị nước nóng.”

Người đó do dự một lát, “Vâng.”

Công tử sao vậy? Bộ dạng như mất hồn…

Lẽ nào Hoàng thượng lại làm khó dễ công tử?

Chương 968: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (22)

Đương sự Liên Trầm từ chối dạy Thời Sênh, Hoàng thượng vô cùng hài lòng với việc này, Thời Sênh thì rất bi phẫn.

Thiểu năng Liên Trầm này lại đang trốn cô!

Mẹ kiếp ép cô quá đáng, cô trực tiếp cưỡng hiếp hắn cho xong.

Thực sự không được thì trói về nuôi.

Ừm… ý định này hình như cũng không tồi.

[...] Ký chủ cô lại đang suy nghĩ chuyện kỳ quái gì vậy, xin đừng tuỳ tiện chia sẻ cho nó suy nghĩ đáng sợ như vậy, nó không muốn biết chút nào.

Cô suy nghĩ đáng sợ như vậy, Phượng Từ nhà cô biết sẽ bỏ cô đấy!

Mặt Thời Sênh không biểu cảm cầm yêu bài đứng trước cửa sổ, bên ngoài vẫn là mưa nhỏ tí tách, nước mưa từ ngoài cửa sổ bay vào, ướt đẫm bệ cửa sổ.

Tiểu Huyên từ ngoài cửa đi vào, nhìn Thời Sênh một cái, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, Tống đại nhân đưa tới rồi.”

Thời Sênh quay người, đi tới ghế bên cạnh ngồi xuống, “Bảo hắn vào.”

Tống Hoành không biết đột nhiên Trưởng Công chúa triệu kiến mình làm gì, có chút thấp thỏm, bó tay bó chân đi theo hạ nhân vào.

“Vi thần khấu kiến Trưởng Công chúa điện hạ. Điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.” Tống Hoành trực tiếp hành đại lễ.

“Đứng dậy đi.”

“Tạ Điện hạ.” Tống Hoành từ đất đứng lên, cúi đầu đứng giữa phòng, không dám thở mạnh.

Thời Sênh xưa nay không thích phí lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, “Hôm nay mời Tống đại nhân tới, là muốn nhờ Tống đại nhân giúp ta nhận diện một thứ.”

Nghe xong, Tống Hoành dần dần giải toả sự lo lắng, chỉ là nhận diện đồ, không phải việc khác.

“Không biết là vật gì?”

Thời Sênh lắc lắc yêu bài trong tay. Tiểu Huyên từ bên cạnh đón lấy, hai tay dâng lên trước mặt Tống Hoành, “Tống đại nhân.”

“Ta muốn biết, đây là của người nào.”

Tống Hoành nhận yêu bài từ tay Tiểu Huyên, lật xem tỉ mỉ giây lát, “Hồi điện hạ, đây là yêu bài của Thừa tướng.”

Thời Sênh nheo mắt, không khí xung quanh gần như sắp đóng băng lại, Tống Hoành đột nhiên cảm giác sau lưng có một luồng khí lạnh xông lên.

Trước đây Tống Hoành cũng từng tiếp xúc với Trưởng Công chúa,

nhưng hoàn toàn không biết trên người vị Trưởng Công chúa này, còn có khí thế đáng sợ như vậy.

Cũng không kém gì so với Bệ hạ.

“Ngươi nhìn rõ rồi chứ.”

Trên trán Tống Hoành mồ hôi lạnh toát ra, “Thực sự là yêu bài của Liên Thừa tướng. Loại yêu bài có thể tự do ra vào trong cung đều có dấu ấn đặc biệt, vi thần không thể nhận nhầm.”

Yêu bài này là từ Hộ Bộ ông ấy phát ra, sao ông ấy có thể không nhận ra.

Vị này gọi ông ấy tới, không phải cũng vì biết thứ này là từ Hộ Bộ phát ra sao?

“Liên Trầm…”

Tống Hoành cúi thấp đầu, ân oán giữa những nhân vật lớn này, ông ấy đừng can thiệp vào thì hơn.

Thời Sênh đuổi Tống Hoành đi, cầm yêu bài như ngẫm nghĩ.

Có lẽ hắn ta sẽ không ngốc như thế, cho người ta thứ đồ này.

Chắc chắn là vu oan giá hoạ!

Nhưng là ai đây?

Có thể lấy được yêu bài của Liên Trầm…

…

“Công tử, dùng bữa trước đi? Người đã sắp một ngày không ăn rồi.”

Nam nhân trước thư án cụp mắt vẽ tranh, giọng nói nhẹ nhàng, “Đặt xuống đi.”

Người đó thở dài, đặt đồ ăn xuống, ra khỏi thư phòng.

Liên Trầm dừng tay, gác bút, cầm áo khoác bên cạnh mặc lên người, ánh mắt lướt qua phía cửa sổ, “Điện hạ, đã tới rồi, thì mời vào đi.”

Cửa sổ bị người ta từ bên ngoài đẩy ra, Thời Sênh nhảy vào từ bên ngoài, “Sao ngươi biết ta tới?”

“Điện hạ, võ công của vi thần giỏi hơn người.” Trên mặt Liên Trầm mang theo nụ cười rất khuôn phép.

Thời Sênh bĩu mỗi, huênh hoang hừ khẽ, “Nếu không phải ta cố ý, ngươi cho rằng ngươi có thể biết được sao?”

“…” Không nên nói nhiều với nàng, hắn hít một hơi thật sâu, thái độ càng xa cách hơn, “Không biết đêm khuya Điện hạ tới thăm là vì chuyện gì? Nếu không có việc quan trọng, vi thần tiễn Điện hạ hồi phủ.”

“Ngươi còn chưa ăn cơm à?” Thời Sênh hỏi một câu trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Liên Trầm nhìn về phía thức ăn bên cạnh, “Điện hạ tới là vì quan tâm vi thần có dùng bữa không à?”

“Bớt ăn một bữa không đói chết được, ta chỉ tuỳ tiện hỏi thôi.” Thời Sênh xách vạt áo không biết bị làm ướt ở chỗ nào, “Liên Thừa

tướng, có áo cho ta thay không?”

Liên Trầm: “…”

Vì sao hắn cảm thấy nàng tới để trêu đùa mình thế chứ?

“Xin lỗi Điện hạ, trong phủ vi thần không có quần áo của nữ tử. Vi thần phái người đưa điện hạ hồi phủ.”

Thời Sênh chớp mắt, câu nói ra lại khiến người ta hết hồn, “Không sao, của ngươi cũng được.”

“Điện hạ!” Giọng của Liên Trầm nâng cao, nam nữ thọ thọ bất thân, nàng không hiểu sao?

“Ngươi không cầm y phục tới cho ta, ta cởi đây.” Thời Sênh đưa tay ấn dây lưng, làm ra vẻ muốn cởi.

Vừa hay làm một màn cưỡng gian, mình thật là quá đỉnh!

Ấn đường Liên Trầm giật giật, hắn không nghi ngờ chút nào, nàng ta thật sự có thể làm như vậy, “Điện hạ đợi chút.”

Liên Trầm rời thư phòng, không lâu sau cầm một bộ quần áo sạch sẽ vào, đặt trước mặt Thời Sênh, “Những thứ này đều là thứ vi thần chưa mặc qua.”

Thời Sênh đưa tay lật lật, đột nhiên tiến lại trước mặt hắn, “Thật ra ta không chê thứ ngươi đã mặc.”

Liên Trầm bình tĩnh lùi về phía sau một bước, “Vi thần lui xuống trước. Điện hạ thay xong lại gọi vi thần.”

Liên Trầm rời khỏi thư phòng, nhìn chằm chằm vào thực vật màu xanh phía xa, cũng không biết mình đang nghĩ gì, cho tới khi Thời Sênh gọi hắn, hắn mới thu lại ánh mắt, quay người vào.

Thân hình Thời Sênh nhỏ hơn hắn, chỗ rộng cô đều dùng cách đơn giản xử lý, ngoài áo khoác ngoài hơn lớn, chỗ khác trông rất vừa người.

Gương mặt thiếu nữ tinh tế, mắt sáng răng trắng, trên mặt đầy sự tự tin và huênh hoang, áo khoác ngoài màu đỏ đào đệm thêm cho làn da nàng càng trắng hơn, giống như viên ngọc hiếm có.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.

“Đẹp không?” Thời Sênh quay vòng.

Liên Trầm cúi mặt, “Điện hạ rất đẹp.”

“Rất xứng với ngươi đúng không?”

Liên Trầm: “…”

“Điện hạ…”

Thời Sênh đập yêu bài lên bàn, cắt lời Liên Trầm, mặt mũi đột nhiên lạnh lùng, “Liên Thừa tướng, ngài không nên giải thích cho ta một chút sao?”

Liên Trầm bị tốc độ lật mặt này của Thời Sênh làm cho ngẩn ra một lát, ánh mắt từ từ dừng lại trên yêu bài.

Liên Trầm cầm yêu bài lên, lật xem mấy lượt, đồ của hắn, hắn đương nhiên nhận ra.

Hắn vòng qua Thời Sênh, đi về phía giá sách bên cạnh, từ bên trên lấy xuống một chiếc hộp gấm, mở ra.

Trong hộp gấm trống không.

Sắc mặt Liên Trầm đột nhiên trầm xuống, đã rất lâu rồi hắn không dùng đến yêu bài này, với thân phận hiện tại của hắn, muốn ra vào hoàng cung, thì gương mặt này của hắn chính là giấy thông hành.

Không ngờ…

“Điện hạ có được vật này từ đâu?” Liên Trầm thu lại sự nguy hiểm trong mắt, đặt yêu bài lại vào trong hộp gấm.

Thời Sênh chống cằm, “Có người cầm cái này, vào hoàng cung bắt trói ta, lẽ nào không phải do Liên Thừa tướng xúi giục?”

Tay đặt trên hộp gấm của Liên Trầm cứng ngắc, giây lát hắn thu tay lại, “Điện hạ, vi thần không có lý do bắt trói người.”

“Ồ? Tức là có người lấy đồ của ngươi, sau đó khiến ta gặp tai bay vạ gió?” Bia đỡ đạn là như vậy, đi đâu cũng đều là bia đỡ đạn.

Bản cô nương là bia đỡ đạn kiên cường!

[...] Sự phỉ nhổ theo thói quen của Hệ thống. Ký chủ dường như chính là bia đỡ đạn có độc. Mẹ kiếp, ai gặp phải cô mà không đen đủi?

“Điện hạ yên tâm, vi thần sẽ cho người một câu trả lời.”

“Ta dựa vào cái gì để tin?” Thời Sênh nhướng mày, “Ngươi nói

không phải ngươi thì không phải ngươi sao?”

Liên Trầm nói không nhanh không chậm, “Dù Điện hạ tin hay không, vi thần đều chưa từng bảo người bắt trói người.”

Chương 969: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (23)

Thời Sênh nhếch môi cười, nụ cười đó hoàn toàn không thân thiện, thậm chí có chút chế nhạo và xấu xa.

Liên Trầm nhìn chằm chằm vào cô.

Tốc độ lật mặt của cô quá nhanh, hắn không hiểu rốt cuộc cô đang nghĩ gì.

Thời Sênh u ám nói: “Liên Thừa tướng, nói chung, là vì ngươi sơ xuất, khiến ta gặp phải tai bay vạ gió, điểm này không sai chứ?”

“… Vâng.”

“Thừa nhận là được rồi.” Thời Sênh đứng lên, đi mấy bước tới trước mặt Liên Trầm, hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Để bồi thường, Liên Thừa tướng lấy ta được không?”

Trong phòng đột nhiên tĩnh lặng.

Tiếng mưa tí tách bên ngoài, dường như đều bị ngăn cách, cả không gian, chỉ còn lại tiếng thở dài nhẹ của hai người.

Hắn nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt cô.

Không như kiểu chơi đùa cợt nhả trước đây, mà là một loại tình cảm cực kỳ nghiêm túc.

Loại tình cảm đó, khiến hắn có cảm giác kích động như muốn tước vũ khí đầu hàng.

Nhưng hắn không thể.

“Điện hạ…” Người Liên Trầm lùi về sau, nhưng phía sau có bàn sách, hắn không thể lùi, chỉ có thể cứng đờ người lại, “Vi thần không có phúc hưởng.”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ ngang ngược, “Ta nói ngươi có là có.”

Liên Trầm đột nhiên ngẩng đầu, “Vì sao điện hạ muốn vi thần lấy người?”

“Đâu có vì sao, thích ngươi thôi.”

“Gương mặt này của vi thần sao?”

Tiếng xấu của hắn bên ngoài, người muốn hắn chết, còn nhiều hơn người muốn hắn sống.

Còn những người muốn gả cho mình, xưa nay đều chỉ vì thích dung mạo của hắn mà thôi.

“Ngươi cảm thấy phải thì là phải.”

Liên Trầm đưa tay cầm quạt trên bàn, cũng không biết ấn vào đâu, đỉnh quạt bắn ra lưỡi đao sắc nhọn, hắn nắm lấy quạt, trực tiếp quệt lên mặt.

Thời Sênh kinh ngạc, đưa tay nắm lấy cánh tay hắn, lại vẫn chậm một bước.

Con dao sắc nhọn, quệt ra một vệt máu trên mặt hắn, máu tươi từ má hắn chảy xuống, rơi trên vạt áo màu đào, làm cho màu sắc của vạt áo càng đỏ rực hơn.

“Ngươi điên rồi à?” Thời Sênh rút quạt trong tay hắn ra, vứt về phía thư án bên cạnh, đầu dính máu dây cả ra tấm giấy tuyên trên bàn, máu đỏ và mực đen đan xen nhau, vô cùng kỳ dị.

“Điện hạ cần gì phải căng thẳng như vậy, chẳng qua là một khuôn mặt mà thôi.” Liên Trầm không chút để tâm nói.

“Nếu ngươi không phải…” Phượng Từ, người cho rằng lão tử sẽ tốt với ngươi vậy sao?

Thời Sênh chỉ muốn một tay đánh chết hắn.

Mẹ kiếp tên thiểu năng này lại còn có khuynh hướng tự hành hạ bản thân nữa.

“Vi thần không phải gì?” Liên Trầm nhìn Thời Sênh, ánh sáng khó hiểu xen lẫn trong đáy mắt, mông mông lung lung khiến người ta nhìn không rõ.

Thời Sênh không đáp.

“Điện hạ, vi thần ở bên ngoài quá nhiều tiếng xấu, không phải đối tượng hôn phối tốt của người. Người nên tìm một công tử thân thế trong sạch, làm phò mã của người.”

Thời Sênh đột nhiên dùng lực đè mạnh hắn xuống thư án, hung dữ nói: “Liên Trầm ta nói cho ngươi biết, dù ngươi chết rồi, ngươi cũng là của ta.”

Nói xong, cô trực tiếp hôn xuống, người Liên Trầm đột nhiên ngã về sau, xô đổ đồ trên thư án xuống đất, phát ra tiếng giòn tan.

Vết máu từ khóe môi Liên Trầm ngấm vào, Thời Sênh nếm được mùi máu tanh, bụng dâng lên cảm giác buồn nôn. Cô vội thả Liên Trầm ra, chống bàn thở hổn hển.

Liên Trầm bị cô nhốt bên dưới, ngẩn ra nhìn mặt nghiêng của cô.

Trên môi hình như còn sót lại nhiệt độ của cô, mềm mại, ấm áp làm sao…

Thời Sênh lùi về sau mấy bước, sắc mặt có chút nhợt nhạt, từ không gian móc ra một bình sứ, “Mỗi ngày ba lần, sẽ không để lại sẹo, ta đi trước.”

Thời Sênh lật người qua cửa sổ bỏ đi, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Liên Trầm.

Liên Trầm giữ tư thế đó rất lâu, hắn đưa tay ra, ngón cái sờ nhẹ lên môi mấy cái, hơi cụp mắt xuống.

Hắn đứng thẳng người, gọi bên ngoài một tiếng, “Người đâu.”

Cửa phòng rất nhanh bị đẩy ra, người vào thấy bộ dạng máu chảy đầm đìa đó của Liên Trầm, đột nhiên kinh ngạc, “Công tử, xảy ra chuyện gì?”

Liên Trầm tuỳ ý lau vết máu trên mặt, “Trong phủ trà trộn nội gian ngươi cũng không biết, tự đi nhận phạt đi.”

Nội gian?

Xảy ra chuyện gì rồi?

“Dạ Phong ngu độn.” Dạ Phong quỳ xuống, cúi đầu, “Xin công tử nói rõ.”

Hắn thật sự không hiểu công tử đang nói gì.

Ánh mắt Liên Trầm dừng lại trên chiếc quạt gấp ở thư án, “Có người động vào yêu bài của ta.”

Mắt Dạ Phong mở to, “Thuộc hạ hiểu.”

Người trong phủ, hắn đều tra xét, có vài tai mắt của nhà khác đưa vào, họ cũng biết, nhưng giờ lại có người thần không biết quỷ không hay động vào đồ của công tử…

Đúng là quá to gan!

…

Thời Sênh ra khỏi phủ Thừa tướng, rơi xuống con hẻm không người phía sau, cô chống vào bức tường ướt nhẹp, sắc mặt còn trắng hơn vừa nãy.

“Ọe…”

Khi cô đi ra, vốn cũng không ăn bao nhiêu đồ, lúc này nôn ra đều là chút dịch chua.

Trong khoang miệng dường như còn sót lại mùi máu tanh đó, khó mà chịu nổi.

[Ký chủ, cô vẫn ổn chứ?]

“Không chết được.” Thời Sênh ngồi ở góc tường.

[...] Bản Hệ thống là quan tâm cô, cô lại còn không biết điều như vậy!

Thời Sênh lau lau miệng, chống vào tường đứng lên, giờ cô rất không ổn, một vài ký ức bị cô lãng quên đang khôi phục lại…

Thời Sênh cắm móng tay vào vào lòng bàn tay, đau đớn khiến cô tỉnh táo lại, cưỡng ép đè những ký ức xuống đó.

[Ký chủ, cô thật sự vẫn ổn chứ?]Tay cũng chảy máu rồi kìa! Ký chủ cũng học được cách tự tàn phá bản thân à?!

Thời Sênh không nói chuyện, toàn thân phát ra một luồng khí tức nguy hiểm, khiến người ta không dám dễ dàng tiếp cận.

[Ký chủ…]

Thời Sênh thở dài, “Ngươi bớt thăm đò việc của ta đi, biết quá nhiều, sẽ bị diệt khẩu.”

[...] Aaa, Ký chủ khốn kiếp lại uy hiếp nó! Nó thật sự quan tâm cô ấy mà!

Được thôi, thật ra nó cũng có chút hiếu kỳ vì sao Ký chủ vừa dính máu đã như vậy.

Cô ấy va phải hoặc ngửi thấy máu hoàn toàn không có vấn đề, nhưng một khi máu vào mồm, cô ấy liền trở nên không ổn.

Thông tin lúc đầu về Ký chủ, nhìn thì tưởng rất chi tiết, thực tế đều là chút thông tin vô dụng, căn bản không giống với Ký chủ nó tiếp xúc.

Thứ nó lấy được có thể là tài liệu giả.

Bản Hệ thống phải offline yên lặng.

Hệ thống không lên tiếng nữa, Thời Sênh lại đứng một lát, nhấc chân rời khỏi hẻm, về Phủ Công chúa.

Tiểu Huyên thấy cô mặc y phục nam nhân trở về, cả người đều ngẩn ra.

Điện hạ ra ngoài đã làm gì sau lưng nàng ta thế?

“Điện… Điện hạ…” Giọng Tiểu Huyên run rẩy, “Người… người mặc… y phục của ai đây?” Sao nhìn giống của Liên Thừa tướng thế chứ?

Ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Sao điện hạ có thể mặc y phục của Liên Thừa tướng về chứ? Không sai, chắc chắn là ảo giác của nàng ta!

“Của Liên Trầm.”

Một câu nói của Thời Sênh, trực tiếp phá vỡ chút hy vọng cuối cùng của Tiểu Huyên.

“Điện hạ… người và Liên Thừa tướng…” Đã làm gì? Lại mặc y phục của hắn về?

Nếu Bệ hạ biết, mạng nhỏ của nàng cũng đừng hòng giữ được nữa.

“Nghĩ gì đó?” Thời Sênh khó chịu vỗ đầu của Tiểu Huyên, “Ta và hắn

không làm gì cả, chỉ mặc một bộ y phục của hắn mà thôi.”

Thần kinh căng cứng của Tiểu Huyên thả lỏng ra, vỗ ngực, “Doạ chết nô tỳ rồi.”

Nhưng nàng còn chưa thở phào xong, liền nghe Điện hạ nhà mình thì thầm, “Lão tử muốn ngủ với hắn, nhưng hắn không cho lão tử ngủ!”

Chương 970: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (24)

Có lúc Tiểu Huyên nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác.

Điện hạ nhà nàng sao có thể nói ra loại lời này.

Nhưng sự thật chứng minh, không phải nàng có ảo giác, mà đúng là Điện hạ nhà nàng nhòm ngó Thừa tướng đại nhân!

Không phải nhòm ngó thông thường!

Kinh thành nam nhi tốt nhiều như thế Điện hạ không chọn, sao cứ không nghĩ thông như thế, nhìn trúng Thừa tướng đại nhân?

Thừa tướng là ai? Đại gian thần! Không biết khi nào bị người ta kéo xuống!

“Điện hạ, canh sâm hầm xong rồi, khi nào người dùng?”

Thời Sênh ngước mắt lên, “Đưa tới chỗ Liên Thừa tướng đi.”

“A?” Tiểu Huyên kinh ngạc, vì sao phải đưa tới cho Liên Thừa tướng? Trong nhà Liên Thừa tướng không thiếu thứ này…

“Đưa cho Liên Thừa tướng.” Thời Sênh lặp lại một lượt, “Còn phải để ta lặp lại lần thứ ba sao?”

“Nô tỳ đi ngay.” Tiểu Huyên vội đáp lại.

Điện hạ trúng tà rồi sao?

Sao lại để tâm đến Thừa tướng như vậy chứ?

Tiểu Huyên đưa canh sâm cho Liên Trầm. Nhận được canh sâm hạ nhân phủ Thừa tướng ngẩn ra, đã ở đối diện cửa nhau thế này rồi, Trưởng Công chúa còn làm gì thế?

Đợi canh sâm tới tay Liên Trầm, đều đã nguội rồi.

“Công tử, Trưởng Công chúa có ý gì?” Dạ Phong hoàn toàn không hiểu, trước đây công tử điều tra việc của Trưởng Công chúa, giờ Trưởng Công chúa lại vô cớ đưa canh sâm tới.

Kỳ dị quá.

Liên Trầm bưng canh sâm lên ngửi, mùi không thơm lắm, hắn đặt nó xuống, “Điều tra thế nào rồi?”

Liên Trầm nói chính sự, biểu cảm của Dạ Phong cũng trở nên nặng nề, “Điều tra được rồi, là người của Quận Vương Gia Đoan Mộc Khởi.”

“Đoan Mộc Khởi?”

Dạ Phong hơi gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Đoan Mộc Khởi dùng yêu bài của công tử làm gì?”

Liên Trầm sờ mấy cái vào bát canh chưa nguội, giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong phòng, “Một mũi tên trúng hai đích, Đoan Mộc Khởi tính kế giỏi lắm.”

Dạ Phong càng nghi hoặc, công tử đang nói gì?

Đã xảy ra chuyện gì hắn không biết sao?

Liên Trầm lại không có ý nói, phất tay bảo Dạ Phong lui xuống, Dạ Phong chẳng hiểu gì cả đi ra ngoài.

Sau khi Dạ Phong rời khỏi, Liên Trầm nhìn bát canh sâm đó trầm tư.

Đoan Mộc Khởi từng có mâu thuẫn với nàng, đây là thứ hắn tận mắt thấy, lại còn trộm yêu bài của hắn, một khi yêu bài này bị người của quan phủ tìm ra… hậu quả đó chỉ cần nghĩ là biết.

Đoan Mộc Khởi…

Hắn ta không đợi nổi, muốn đối phó hắn rồi sao?

…

Gần đây không khí kinh thành có chút nặng nề, khúc nhạc dạo mưa gió muốn tới, dường như có việc lớn gì sắp xảy ra.

Trong không khí căng thẳng như vậy, ngày nào Thời Sênh cũng kiên trì tặng đồ cho Liên Trầm.

Có lúc là đồ ăn, có lúc là một vài thứ đồ chơi cổ quái.

Giờ người của phủ Thừa tướng đều biết, có lẽ Trưởng Công chúa nhìn trúng Thừa tướng của họ rồi.

Việc này không biết làm sao cũng truyền tới bên ngoài. Rất nhanh người cả thành đều biết, Trưởng Công chúa thích đại gian thần Liên Trầm.

Đến quan viên cũng có không ít người biết, khi thượng triều, ai ai cũng dùng ánh mắt cổ quái nhìn Liên Trầm.

Trưởng Công chúa và Liên Trầm cũng không phải lần đầu gặp mặt, sao trước đây không nhìn trúng, giờ đột nhiên lại nhìn trúng?

Hoàng Thượng rất đau đầu, lúc đầu nếu ông biết cô dọn ra ngoài là vì muốn gả cho Liên Trầm, ông chắc chắn không đồng ý.

Giờ ông ấy muốn đưa nữ nhi nhà mình về cũng muộn rồi.

Đương sự Liên Trầm này rất điềm tĩnh, nên thượng triều thì thượng triều, nên tính kế triều thần thì tính kế triều thần, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào, những tin đồn bên ngoài đó nhân vật chính không phải hắn vậy.

Thái độ này của hắn, mọi người loáng thoáng cũng hiểu, Liên Trầm không thích Trưởng Công chúa.

Hạ tuần tháng tám, đang lúc nóng nhất của mùa hè.

Trong triều xảy ra một việc lớn.

Đoàn Phong tham ô, mua bán chức quan, nhận hối lộ, lấy việc công mưu lợi riêng… vô số tội danh bị đưa ra ánh sáng.

Điều khiến Hoàng thượng tức giận nhất, vẫn là Đoàn Phong kinh doanh buôn bán người. Tổ chức nàychính là tổ chức lúc đầu Thời Sênh bị bắt trói đó.

Đoàn Gia bị xử trảm cả nhà, kẻ có liên quan tới Đoàn Gia đều ăn cơm tù.

Vị Thục Phi nương nương được sủng ái của Đoàn Gia đó, cũng bị đày vào lãnh cung.

Người phụ trách việc này, chính là Thừa tướng Liên Trầm.

…

Thời Sênh bật tường vào, vừa hay có hạ nhân đang quét dọn. Đột nhiên có người nhảy vào, hạ nhân bình tĩnh hành lễ, “Trưởng Công chúa điện hạ.”

Có cửa lớn không đi, vị này cứ hở chút lại thích bật tường vào, bị bệnh à!

Trước đây doạ không ít người, còn có vài lần suýt chút đánh nhau, nhưng cô tới thêm mấy lần, cũng không còn chuyện này xảy ra nữa.

Đương nhiên Liên Trầm không cho phép Thời Sênh vào, nhưng người của hắn căn bản không chặn được, Thời Sênh có thể nghĩ đủ mọi cách để vào.

Tới cuối cùng Liên Trầm cũng đành thoả hiệp, dù sao Thời Sênh tới, hắn liền giả vờ không nhìn thấy.

“Công tử các ngươi đâu?” Thời Sênh vỗ vỗ vạt váy.

“Công tử vẫn chưa về.”

“Thời gian này sớm đã tan triều rồi, sao còn chưa về?” Thời Sênh làu bàu một tiếng.

“Công tử gần đây khá bận, có lúc tối muộn mới về.”

Trong triều xảy ra chuyện lớn như thế, thân làm Thừa tướng, Liên Trầm khá bận cũng là điều bình thường.

“Không cần lo cho ta, ngươi làm đi.” Thời Sênh khua khua tay.

“Vâng.” Hạ nhân rất yên tâm để Thời Sênh lang thang trong phủ.

Vị này ngoài tự ý bật tường ra, không hề làm bừa trong phủ, cô cũng sẽ không vào phòng khác, phần lớn mọi lần đều là ngồi ngoài thư phòng... cắn hạt dưa.

Ừm, nghe nói đó gọi là hạt dưa.

Khi Liên Trầm về, trời đã tối.

“Công tử, dư nghiệt của Đoàn Gia đã xử lý xong xuôi, nhưng người của Đoan Mộc Khởi đang cạnh tranh chỗ trống ở Binh Bộ với người của chúng ta.” Dạ Phong đi theo sau Liên Trầm, báo cáo tin tức mình nhận được.

“Thời gian hắn hồi kinh không dài, căn cơ không vững, sẽ không quá ngông cuồng.” Giọng Liên Trầm vẫn nhẹ chậm.

“Ý của công tử là…”

Liên Trầm đột nhiên đưa tay ra cắt lời hắn.

Hắn theo tầm mắt của Liên Trầm nhìn sang, phía trước chính là thư phòng.

Bên ngoài thư phòng có một hạ nhân đang đứng, trong tay xách một ngọn đèn, bên cạnh có một bóng người nhỏ nhắn đang ngồi. Nàng tựa vào cột, mắt cụp xuống, hình như ngủ rồi.

Trăng sáng trên cao, tiếng côn trùng ngân vang.

“Là Điện hạ…” Dạ Phong bất giác ép thấp giọng.

Liên Trầm đi tới bên cạnh cô, hạ nhân đứng bên cạnh khom người, “Công tử.”

“Nàng đến bao lâu rồi?”

“Từ chiều đã tới rồi, chúng nô tỳ khuyên Điện hạ về, Điện hạ đều không nghe.”

Liên Trầm im lặng nhìn Thời Sênh. Dạ Phong nháy mắt ra hiệu với hạ nhân, hạ nhân treo đèn lồng sang bên cạnh, cùng Dạ Phong rời khỏi.

“Điện hạ, cần gì chứ?” Liên Trầm thở dài.

Thời Sênh động đậy, từ từ ngẩng đầu lên, đáy mắt lạnh lẽo, ánh lên bóng dáng của hắn. Lúc lâu sau cô mới đưa tay ra, “Liên Thừa tướng, đỡ ta một cái, chân tê quá.”

Liên Trầm có chút không muốn, nhưng nhìn thấy Thời Sênh nhíu mày, vẫn đưa tay ra đỡ cô đứng lên.

Thời Sênh hoạt động chân một chút, “Sao ngươi về muộn thế?”

“Vi thần có công sự cần xử lý.”

“Việc của Đoàn Phong à?”

“Vâng.”

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, “Đoàn Phong thật sự có nhiều tội danh như thế sao?”

Liên Trầm im lặng mấy giây, buông Thời Sênh ra, lùi sau một bước, “Điện hạ, muộn rồi, vi thần phái người đưa người hồi phủ.”

Chương 971: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (25)

"Về làm gì?” Cô là tới ngủ với nàng dâu của mình, vì sao phải về? Về làm cái khỉ gì, không về!

“Điện hạ, trời tối rồi, sẽ khiến người ta bàn tán.”

“Haiz, giờ người bàn tán bên ngoài còn ít sao?” Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, “Thêm một chút ta cũng không để tâm, nói không chừng ngươi lại vì áp lực tin đồn, mà đồng ý lấy ta thì sao?”

Ánh mắt Liên Trầm u ám, “Điện hạ, ta và người không thể nào, xin người đừng quấn lấy vi thần.”

Giọng nói tới cuối cùng càng ngày càng nhỏ, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy đau lòng, giống như bị người ta cầm kim đâm vào, lại từ từ rút ra…

“Vì sao không thể?” Hôm nay không nói ra rõ ràng, lão tử không đi đâu hết.

Liên Trầm từ từ hít thở, để nỗi đau quái dị đó giảm lại, hắn chầm chậm nói: “Điện hạ, tay vi thần từng nhuốm máu, vong hồn dưới tay vô số, giờ cũng như vậy, sau này cũng như vậy. Tay của thần không sạch, không có tư cách ở cạnh người.”

Dù hắn có đồng ý, Bệ hạ cũng sẽ không đồng ý.

Bên cạnh hắn chỉ có nguy hiểm.

Thời Sênh đưa tay ra, lắc lắc trước mặt Liên Trầm, “Ngươi cảm thấy tay ta có sạch không?”

Người lão tử từng giết tay nắm tay cũng có thể vòng quanh trái đất một vòng.

“… Điện hạ cành vàng lá ngọc, đương nhiên là sạch.” Dù có muốn xử lý một vài người, cũng không cần đích thân động thủ.

Thời Sênh: “…” Phượng Từ lần này muốn lên trời luôn rồi, lật bàn!

Thời Sênh đột ngột kéo vạt áo của Liên Trầm, đẩy hắn vào trong thư phòng, đè lên bên cạnh cửa, thư phòng không có ánh sáng, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một đường nét.

“Điện hạ, người muốn làm gì?” Giọng nói của Liên Trầm vẫn không nhanh không chậm, giống như lúc này hắn không hề bị Thời Sênh đè lên.

Thời Sênh cười chế nhạo, “Làm việc ngươi thích làm.”

Cô đưa tay sờ tới eo Liên Trầm, tay của Liên Trầm lập tức nắm lấy tay cô một cách chuẩn xác, ngăn cô làm bừa, “Điện hạ, đừng ép vi thần, người không phải đối thủ của vi thần.”

Thời Sênh tiến lại gần hắn, hơi thở nóng rực phả bên tai hắn, “Vậy sao? Thế thì thử là được rồi, nếu ta thắng thì ngươi ngủ với lão tử nhé?”

Liên Trầm: “…” Đường đường là công chúa, sao nói chuyện thô tục như vậy.

Hai người ngầm đấu sức, Liên Trầm chưa từng tỏ ra lợi hại trước mặt cô, lần này Thời Sênh lại xem thường hắn rồi.

Có lẽ là trước đây Phượng Từ quá nhường cô, khiến cô không thể thật sự lĩnh hội được thực lực thật sự của phản diện như hắn.

Liên Trầm sợ làm bị thương Thời Sênh, kỳ thực chưa dốc toàn lực, không thì hắn sớm đã vứt Thời Sênh ra khỏi thư phòng rồi.

Hắn cũng không biết vì sao mình sợ nàng bị thương, đó càng giống như một loại hành động phản xạ có điều kiện, hành vi của thân thể nhanh hơn não của hắn.

“Điện hạ, mời người về đi, vi thần không muốn làm người bị thương.”

“Không được!” Thời Sênh đột nhiên đá chân về phía hắn. Liên Trầm kinh ngạc, chỉ đành thả cô ra, lùi tới vị trí giữa thư phòng.

Thời Sênh trực tiếp móc kiếm, chém về phía Liên Trầm, hàn quang loé lên trong thư phòng, quang ảnh trùng trùng, bóng dáng cô như ma quỷ.

Liên Trầm đột nhiên nghi ngờ rốt cuộc là cô muốn giết mình… hay là muốn ngủ với mình?

Điệu bộ này, rõ ràng chính là muốn giết người diệt khẩu!

Đồ đạc trong thư phòng bị làm cho bừa bãi, phần lớn đồ đạc đều chết thảm dưới thiết kiếm của Thời Sênh.

Liên Trầm từ mặt bên kéo được tay Thời Sênh, đoạt lấy thiết kiếm từ trong tay cô, giọng nói hơi lạnh, “Điện hạ, đừng gây sự nữa.”

Thời Sênh muốn lấy lại thiết kiếm, Liên Trầm nghiêng người, ai ngờ Thời Sênh bị hắn làm cho lảo đảo, hắn nghe thấy tiếng rít gió của cô.

“Điện hạ?”

Không ai trả lời hắn, trong bóng tối, đường nét của cô mơ hồ, hơi hơi cong người.

Liên Trầm không dám lại gần, chỉ có thể đứng phía xa hỏi thăm, “Điện hạ, người vẫn ổn chứ?”

“Đau.” Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trong bóng tối.

Trái tim Liên Trầm trầm lại, không biết nghĩ tới điều gì, vứt kiếm ra, bước lên trước ôm lấy Thời Sênh, bước bước lớn ra khỏi thư phòng, “Người đâu!”

Dạ Phong từ chỗ rẽ đi tới, nhìn thấy công tử nhà mình ôm Thời Sênh, trong lòng hơi kinh ngạc, “Công tử?”

Điện hạ này và công tử ở trong phòng làm gì?

“Đi gọi Chiêu Vũ.”

Dạ Phong vội đáp, “Chiêu Vũ công tử chưa về.”

“Tìm người về cho ta, trong một canh giờ nếu không gặp được hắn, ngươi cũng không cần về nữa.” Khắp người Liên Trầm phát ra sự lạnh lẽo, đóng băng người trong ba thước.

Sắc mặt Dạ Phong hơi thay đổi, “Thuộc hạ đi ngay.”

“Xử lý đồ đạc trong thư phòng, ta không muốn nhìn thấy nữa.”

Liên Trầm ôm Thời Sênh nhanh chóng đi qua bên cạnh Dạ Phong.

Dạ Phong nhìn thư phòng, không phải là… thứ Chiêu Vũ công tử nuôi đã cho Điện hạ…

Trời ơi!

Dạ Phong chỉ cảm thấy sứt đầu mẻ trán, Chiêu Vũ công tử đặt đồ vào khi nào? Lần trước không phải công tử đã vứt ra ngoài cho hắn rồi sao?

Chiêu Vũ công tử ngươi chết chắc rồi!

Dạ Phong đóng cửa thư phòng, tìm Chiêu Vũ công tử trước khẩn cấp hơn.

…

Liên Trầm ôm Thời Sênh tới phòng mình, có ánh sáng, gương mặt Thời Sênh hiện lên rõ ràng trước mặt hắn.

Có lẽ là vì đau, trên trán có chút mồ hôi lạnh, trên mặt lại không có bao nhiêu đau khổ, đáy mắt càng lạnh lùng, không nổi chút dao động nào.

Hắn đặt Thời Sênh lên giường, vén vạt áo của cô, kiểm tra hai chân, nhìn thấy máu ở một bên, hắn nhìn về phía Thời Sênh, “Đắc tội Điện hạ.”

Liên Trầm cởi giày của cô, cuộn ống quần lên, trên chiếc đùi trắng nõn, in hai dấu răng rõ rệt, vết máu chầm chậm rỉ ra, xung quanh đã bắt đầu đen sì.

Liên Trầm cẩn thận kiểm tra một chút, lông mày càng ngày càng nhíu chặt.

Thời Sênh chống vào thành giường, cúi đầu nhìn chân của mình, “Đây là gì? Rắn sao?”

“Ly Vũ Xà, sống ở vùng Bắc Cực, kịch độc… nếu một canh giờ không có thuốc giải, chỉ có cách về trời.”

“Ồ.” Thời Sênh đưa tay chọc vào vết thương, miệng vết thương đã hơi cứng, chọc xuống vô cùng đau.

Mẹ kiếp, quả nhiên mỗi lần gặp hắn là phải bị thương.

“Điện hạ…” Liên Trầm ấn tay cô, “Đừng động bừa, Chiêu Vũ sẽ trở về nhanh thôi, người sẽ không sao.”

“Chết hay không có quan hệ gì, dù sao ngươi cũng không để tâm.” Thời Sênh đẩy Liên Trầm ra, tiếp tục chọc vết thương, thứ đồ chơi này hình như bắt đầu tê liệt thần kinh của cô rồi, đau đớn đang dần dần biến mất.

Ngữ khí của Thời Sênh quá tuỳ ý, dường như không để tâm đến chuyện sống chết chút nào.

Nỗi đau như kim châm đó lại cuộn lên, lần này càng mạnh hơn vừa nãy.

“Điện hạ…” Giọng Liên Trầm khô khan.

“Kiếm của ta đâu?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi hắn, vừa hay cắt lời hắn.

Ánh mắt Liên Trầm rủ xuống, “Vi thần đi lấy cho người.”

Hắn đứng lên rời khỏi phòng, Thời Sênh quan sát căn phòng một lượt, bố trí rất đơn giản, trong phòng chỉ có đồ của một mình hắn, nhiều hơn là tranh sơn thuỷ hắn treo trên tường.

Phong cảnh mỗi bức đều khác nhau, nhưng mỗi bức đều vô cùng tráng lệ.

Tranh như vậy, đặt ở không gian hiện đại, chắc chắn có thể đấu giá được giá cao.

Chương 972: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (26)

Liên Trầm trở lại rất nhanh, cùng hắn đi vào còn có hai hạ nhân, trong tay họ bưng chậu đồng, bên trong là nước nóng.

Liên Trầm đặt thiết kiếm tới cạnh Thời Sênh, “Điện hạ, kiếm của người.”

Thanh kiếm này vô cùng nhẹ, cầm trong tay căn bản không có trọng lượng gì, nhưng khi cô khua nó lên, lại vô cùng có sức mạnh.

Một thanh kiếm rất kỳ lạ.

Liên Trầm đích thân đón lấy chậu đồng, bảo hạ nhân lui xuống. Hắn đặt chậu đồng bên chân Thời Sênh, nhúng ướt khăn, nước rất nóng, tay hắn vừa xuống, đã đỏ ửng lên.

Hắn vắt khô khăn, làm sạch vết máu xung quanh vết thương của cô, sau đó lại lần nữa thấm ướt khăn, vắt hơi ẩm, phủ lên trên vết thương của cô.

Khí nóng lan xung quanh vết thương, thần kinh có chút tê dại lại bắt đầu cảm giác được đau đớn.

“Điện hạ cố chịu đựng một chút.” Liên Trầm ngẩng đầu lên, “Đau sẽ khiến người giữ tỉnh táo.”

“Ôm.” Thời Sênh giơ tay ra, biểu cảm trên mặt thay đổi cực nhanh, dáng vẻ hơi đáng thương.

Liên Trầm do dự một lát, “Điện hạ, nam nữ thọ thọ bất thân”

“Không phải hôn rồi sao?”

“…” Nghĩ tới cái đó, lỗ tái Liên Trầm liền hơi bỏng rát, “Điện hạ, đó là bất ngờ.”

“Đau.”

“Điện hạ…”

“Ôm một chút thôi.” Thời Sênh lùi một bước.

Tim Liên Trầm co mạnh lại, hắn do dự một lúc lâu, lại vắt khăn mới đắp lên vết thương của cô. Lúc này hắn mới đứng lên, đi tới bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

Thời Sênh thuận thế vòng qua eo của hắn, dính chặt lấy bụng hắn.

“Điện hạ, có thể thả vi thần ra rồi.”

Thời Sênh hơi không tình nguyện, cọ cọ lên người hắn, rồi mới thả lỏng hắn ra.

Liên Trầm hơi thở phào, nhịp tim bằng phẳng của hắn đang tăng tốc, gần như sắp nhảy ra ngoài.

Một canh giờ sắp qua, Dạ Phong trở về rồi nhưng lại không mang người về.

“Công tử, không tìm được Chiêu Vũ công tử.” Dạ Phong quỳ trên đất, đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Nơi hắn thường tới đều tìm rồi?” Giọng Liên Trầm trầm lạnh.

Dạ Phong kiên trì nói: “Đều tìm rồi, không ai gặp Chiêu Vũ công tử.”

Chiêu Vũ công tử ơi, ngươi sớm không mất tích muộn không mất tích, lại mất tích đúng lúc này, còn lén lút đặt Ly Vũ Xà vào thư phòng của công tử, nếu Điện hạ thật sự có mệnh hệ gì, ngươi có mấy cái mạng cũng không đủ đền!!

“Phái người tiếp tục tìm!”

“Vâng.” Dạ Phong nhanh chóng rời khỏi.

Liên Trầm đứng ở bên ngoài một lúc, mới quay người vào phòng.

Hắn chầm chậm đi tới trước mặt Thời Sênh, ngồi xuống, mở khăn trên vết thương ra, “Điện hạ, ngươi có gì muốn làm không?”

“Hả?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Việc ta muốn làm? Ngủ với ngươi đấy!”

“Chỉ có cái này sao?”

“Vậy thôi.” Huỷ diệt thế giới gì gì đó, ngươi cũng không làm được!

“Nhất định phải làm sao?”

Thời Sênh trầm ngâm giây lát, mặt mũi nghiêm túc, “Nhất định phải làm.”

Liên Trầm chuyển chậu đồng đã lạnh ra, dùng khăn vải băng bó vết thương lại, chuyển Thời Sênh lên giường, hắn từ trên cao nhìn

xuống Thời Sênh, ngón tay từ từ cởi dây lưng, áo ngoài từ trên người hắn rơi xuống đất.

“Điện hạ, đắc tội nàng.” Cổ tay hắn giơ lên, rèm hai bên tự động buông xuống, che lấy bóng dáng hai người.

…

Dạ Phong đưa Chiêu Vũ vội về, đã là sáng ngày hôm sau.

“Không kịp rồi.” Dạ Phong nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặt, “Chết chắc rồi…”

Nam tử mặc áo cẩm bào màu xanh bên cạnh, gãi cái đầu rối bù, “Cái gì chết chắc rồi? Bên trong không phải có hai người sống sao?”

Dạ Phong đột nhiên quay đầu, “Chiêu Vũ công tử, Điện hạ trúng độc của Ly Vũ Xà, một canh giờ đã qua lâu rồi.”

“Ấy.” Chiêu Vũ rất kinh ngạc, “Các ngươi lấy trộm Ly Vũ Xà của ta từ bao giờ?”

“…Không phải ngươi thả ở thư phòng của công tử sao?”

Chiêu Vũ bừng tỉnh, “A, ngươi nói cái đó à. Đó là con rắn nhỏ ta để Ly Vũ Xà và con rắn khác giao phối sinh ra. Triệu chứng trúng độc giống Ly Vũ Xà, nhưng độc tính không bằng một phần mười của Ly Vũ Xà, sẽ không chết người. Aizzz…lần sau tìm giống khác thử xem.”

Không phải Ly Vũ Xà…

Dạ Phong hết nơm nớp lo sợ.

Nhưng Chiêu Vũ công tử ngươi gây chuyện như vậy, công tử sẽ đánh chết ngươi.

“Két...”

Cửa phòng đột nhiên bị người kéo ra, Liên Trầm từ bên trong đi ra, Dạ Phong lập tức lên trước, “Điện hạ vẫn ổn chứ?”

Liên Trầm: “…” Sống sờ sờ nhảy tung tăng, cảm giác mình bị lừa mất thân.

“A Trầm.” Chiêu Vũ lên trước, chun mũi ngửi ngửi, kỳ lạ nói: “Ngươi và người…”

Liên Trầm trừng mắt nhìn Chiêu Vũ một cái. Chiêu Vũ lập tức im miệng, đưa cho Liên Trầm một ánh mắt ta hiểu rồi.

“Bảo người đưa nước nóng vào, sau khi ngươi khám cho nàng, thì tới thư phòng tìm ta.” Liên Trầm bước nhanh rời khỏi.

Chiêu Vũ gãi gãi đầu, mặt ngẩn ra hỏi Dạ Phong, “Bên trong là ai?”

Lại khiến A Trầm phá thân.

Dạ Phong: “…” Cho nên lời trước đây hắn nói đều cho chó ăn sao?

Dạ Phong hít thở sâu một hơi, “Trưởng Công chúa điện hạ!”

“Trưởng Công chúa?”Chiêu Vũ hết hồn hết vía, trực tiếp đuổi theo hướng Liên Trầm rời khỏi.

“Chiêu Vũ công tử!” Dạ Phong gọi phía sau, công tử bảo người xem

cho điện hạ trước, người đuổi theo công tử làm gì?

Quả nhiên không lâu sau Chiêu Vũ liền cúi đầu tiu nghỉu trở lại.

…

Toàn thân Thời Sênh mệt mỏi, nằm trên giường mặt không còn gì tiếc nuối, Chiêu Vũ ngồi bên cạnh bắt mạch, mắt lại hiếu kỳ nhìn lên mặt cô.

Trong miệng còn đang thì thầm, “Trông không đẹp bằng A Trầm, sao A Trầm lại thích nhỉ?”

Thời Sênh: “…” Nếu cô đẹp bằng Liên Trầm, cô đã không phải là bia đỡ đạn rồi!

Tên thiểu năng này là ai!

Chiêu Vũ đột nhiên dừng thì thầm, mày hơi nhíu, một giây trở nên nghiêm túc, “Điện hạ thường ngày người có chỗ nào không khoẻ không?”

“Không có.”

Chiêu Vũ thả lỏng tay, “Điện hạ chịu khó nghỉ ngơi, thảo dân cáo lui.” Hắn dừng lại, “Điện hạ tối qua lao lực, thảo dân sẽ kê một toa thuốc điều dưỡng, Điện hạ nhớ dùng.”

Chiêu Vũ thu dọn đồ rời khỏi, đi thẳng tới thư phòng.

Thư phòng đã được thu dọn, Liên Trầm ngồi sau thư án, cầm một cuốn sách nhìn chằm chằm vào mặt sách, nhưng sự chú ý của hắn rõ ràng không ở trên sách.

“A Trầm, vẫn còn dư vị sao?” Chiêu Vũ rút sách khỏi tay hắn, trực tiếp chống bàn ngồi lên, “Ngươi cũng được đấy, Trưởng Công chúa cũng dám dây vào, không sợ vị bên trên muốn lấy mạng ngươi sao?”

Hắn dừng một lát, “Vị đó sủng ái Trưởng Công chúa như thế, nếu ngươi thật sự lấy nàng ta, nói không chừng còn có thể tránh khỏi…”

“Chiêu Vũ.” Liên Trầm nhìn Chiêu Vũ, đáy mắt có vài phần cảnh cáo.

Chiêu Vũ nhún nhún vai, “A Trầm, ngươi từng cân nhắc sau này chưa? Thật sự định đi theo con đường của phụ thân ngươi?”

Liên Trầm rút sách lại, lạnh nhạt nói: “Mệnh của Liên Gia là như vậy.”

“Hahaha ngươi còn tin số mệnh?” Chiêu Vũ giống như nghe được truyện cười gì, “Lúc đầu khi ngươi tìm tới ta, không phải nói như vậy.”

“Nàng ấy thế nào?” Liên Trầm né tránh chủ đề này.

Chiêu Vũ nhảy xuống khỏi bàn, nghiêm túc nói: “A Trầm ngươi thật sự có thể nghe ta, lấy nàng ấy.”

Liên Trầm nhíu mày, “Nàng mua chuộc ngươi à?”

Chiêu Vũ lắc đầu, giọng nói u ám, “Nàng ấy sống không lâu nữa.”

Chương 973: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (27)

Thời Sênh nghỉ ngơi một lát, quả nhiên có hạ nhân đưa thuốc tới.

Thời Sênh ngửi ngửi, bên trong có mùi kỳ quái, lúc lâu sau mới nghĩ ra đó là mùi gì, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Đây là canh tránh thai!

Cô căn bản không thể mang thai…

“Điện hạ, thuốc nguội rồi.” Hạ nhân nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh nhíu mày, một ngụm uống hết.

“Thuốc này Liên Trầm biết không?”

Hạ nhân nghĩ một lát, “Đây là Chiêu Vũ công tử dặn dò, công tử có lẽ không biết.”

“Ta muốn gặp hắn.”

“Nô tỳ đi mời công tử ngay, Điện hạ đợi chút.” Hạ nhân bưng bát canh xuống.

Liên Trầm lúc lâu sau mới tới, thái độ vẫn kính cẩn, “Điện hạ.”

Giống như tối qua giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Vi thần đưa Điện hạ hồi phủ.”

“Sao, không muốn thừa nhận à?” Thời Sênh lạnh lùng nhìn hắn.

Liên Trầm im lặng vài giây, giọng nói lạnh nhạt, “Vi thần không dám.”

“Đã không dám, vậy ngươi nói đi, có lấy hay không?”

“Điện hạ, vi thần đưa người hồi phủ.” Liên Trầm né tránh chủ đề này.

Thời Sênh: “…” Rất tốt, lần này lại gặp phải một tên không muốn chịu trách nhiệm.

Thời Sênh không muốn nói chuyện với thiểu năng, từ chối người của Liên Trầm tiễn, một mình bật tường rời khỏi.

Liên Trầm nhìn theo cô rời khỏi, ánh mắt khó hiểu.

“Đã thích, sao phải để nàng đi?” Chiêu Vũ không biết từ đâu xuất hiện, gãi đầu, ngáp dài, “Dù sao cũng không còn bao nhiêu thời gian, để nàng ấy sống vui vẻ chút, cũng không uổng phí cô nương người ta thích ngươi.”

Liên Trầm ánh mắt thu lại, giọng nói bình thản, “Chính vì như vậy, nàng mới nên tránh xa ta.”

Chiêu Vũ ngẩn ra, hơi thở dài, “A Trầm… ta thấy Trưởng Công chúa không giống người dễ dàng từ bỏ.”

Trong đầu Liên Trầm không kìm được nghĩ tới việc nàng làm mấy tháng nay.

Nàng thực sự là một người không dễ dàng từ bỏ

“A Trầm, ta thật lòng khuyên ngươi một câu, lấy nàng đối với ngươi không có hại gì, dù cuối cùng nàng…” Giọng nói của Chiêu Vũ yếu đi.

Liên Trầm đi qua bên cạnh hắn, “Đừng để ta nghe thấy loại ngôn luận này nữa.”

Chiêu Vũ bĩu môi, đợi Liên Trầm đi xa, mới thì thầm nhỏ tiếng, “Ta còn không phải vì tốt cho ngươi à, sao ta vẫn sai chứ?”

…

Thời Sênh về không bao lâu, phủ Thừa tướng đưa mấy thang thuốc, dư độc trong người cô còn chưa hết sạch, cần tiếp tục điều dưỡng.

“Điện hạ, sao Thừa tướng lại tặng người cái này? Đây không phải trù người sao?” Tiểu Huyên rất bất mãn, đâu có ai tặng người ta thuốc chứ.

“Nấu theo toa.”

“Điện hạ?” Thuốc này dù là phủ Thừa tướng tặng, nhưng thuốc gì cũng không rõ, đâu thể uống bừa, lỡ Thừa tướng muốn hại người thì sao?

Thời Sênh lạnh lùng quét mắt qua, Tiểu Huyên khẽ cắn môi, “Vâng.”

Tiểu Huyên phát hiện Điện hạ nhà mình càng ngày càng không đúng, trước đây Điện hạ chưa từng quan tâm triều chính, lúc này lại quan tâm.

Cả ngày còn xuất hiện bất thường, hoàn toàn không biết cô đang làm gì.

Chuyện thường ngày tặng đồ phủ Thừa tướng vẫn chưa dứt. Chỉ khác với trước đây là, Liên Trầm từ chối nhận, cơ bản là đồ đưa qua, ngày hôm sau sẽ bị đưa trả lại.

Hiện trạng kỳ dị này, khiến mọi người ngẩn ra.

Kinh thành cũng bắt đầu lưu truyền tin đồn, Trưởng Công chúa theo đuổi Thừa tướng, Thừa tướng đều không coi ra gì.

Vốn dĩ thời cổ đại, cô nương đã ở vào thế yếu, dù Liên Trầm là đại gian thần, trọng điểm bàn tán của những người này vẫn là ở trên người Thời Sênh, có xu hướng càng nói càng khó nghe.

Thời Sênh hoàn toàn không để tâm việc này, Hoàng Thượng phái người tới chuyển lời, cô cũng đặt sang một bên, khăng khăng theo ý mình nhòm ngó Liên Trầm.

Cô không tin, còn không nắm được tên thiểu năng này!

Chớp mắt đã tuyết đông trắng xoá, gió lạnh thấu xương, tiệc năm trong cung, Thời Sênh là Trưởng Công chúa, đương nhiên phải tham dự.

Thời Sênh từ trong kiệu đi xuống, ở phía xa có một bóng người xinh đẹp đang đứng, ngay lập tức rơi vào tầm mắt của Thời Sênh.

Hắn đứng cúi đầu, dù là mùa đông, cũng cầm chiếc quạt gấp bằng ngọc đó.

Có lẽ phát giác được ánh mắt của Thời Sênh, Liên Trầm ngẩng đầu nhìn tới, ánh mắt không hẹn mà gặp ánh mắt của Thời Sênh trong không trung.

Hắn hơi hơi gật đầu, đột nhiên quay người đi vào trong điện.

“Điện hạ…” Tiểu Huyên không hiểu được, trong kinh nhiều thế gia công tử như thế, sao Điện hạ lại cứ thích Liên Thừa tướng.

“Trường Ninh tỷ tỷ.” Giọng nói nhẹ ngọt đến phát ngấy vang lên từ phía sau.

Thời Sênh hơi quay đầu, Tứ công chúa Đoan Mộc Hâm rất lâu không gặp đang chạy bước nhỏ tới, “Trường Ninh tỷ tỷ, gần đây sao tỷ không hồi cung, Hâm Nhi rất nhớ tỷ.”

Lần trước vị này nói muốn cùng cô tham gia Thưởng Hoa Yến, tới khi Thưởng Hoa Yến kết thúc, cô cũng không thấy người đâu, sau đó cũng càng không có bất cứ tin tức gì, lúc này lại xuất hiện, có bệnh!

“Nhớ ta làm gì?” Nhớ cô ấy chết chưa à?

“Trường Ninh tỷ tỷ, Hâm Nhi đương nhiên nhớ tỷ.” Đoan Mộc Hâm mặt mũi tủi thân, “Tỷ không nhớ Hâm Nhi sao?”

“Không nhớ.” Người có thể được cô nhớ, phần lớn là sắp chết.

Người duy nhất không chết, chính là tên thiểu năng ngủ xong không nhận đó.

Lúc cần thiết, cô cũng có thể khiến hắn chết thử xem…

[...] Ký chủ quá đáng sợ rồi.

Đáy mắt Đoan Mộc Hâm loé lên một tia oán hận, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, sau giây lát mới hồi phục bình thường, “Trường

Ninh tỷ tỷ, tỷ đừng đùa Hâm Nhi.”

Thời Sênh u ám nhìn Đoan Mộc Hâm một cái.

Câu nói không biết xấu hổ vô địch thiên hạ quả nhiên là đúng, vị muội tử này đã lĩnh ngộ được một chút chân đế rồi.

“Trường Ninh tỷ tỷ.” Đoan Mộc Hâm đột nhiên nhìn trái nhìn phái một cách thần bí mấy cái, “Trường Ninh tỷ tỷ biết không, hôm nay Phụ hoàng muốn tuyên bố một việc.”

Không muốn biết, đừng nói với bản cô nương làm gì, bản cô nương không nghe.

Thời Sênh nhấc chân lên đi vào trong.

Đoan Mộc Hâm lại không có ý từ bỏ, “Trường Ninh tỷ tỷ, phụ hoàng muốn ban hôn cho tam tỷ tỷ, tỷ biết đối tượng ban hôn là ai không?”

Đoan Mộc Hâm nhìn Thời Sênh còn chưa phản ứng, trực tiếp nói: “Là Liên Thừa tướng.”

Thời Sênh dừng bước, “Nói xong rồi?”

Đoan Mộc Hâm bị ánh mắt bình tĩnh đó của Thời Sênh lướt qua, vô cớ rụt rè, nàng ấp úng nói: “… Nói, nói xong rồi.”

Thời Sênh tiếp tục đi về phía trước, “Vậy đừng đi theo ta, trò khiêu khích ly gián không có tác dụng với ta, thứ ta muốn…”

Cô dừng lại, giọng nói theo gió lạnh bay rơi vào trong lòng Đoan Mộc Hâm, “Chết cũng chỉ có thể thuộc về ta.”

Trong khoảnh khắc đó, hình như có hàn băng ngưng kết.

…

“Trưởng Công chúa tới...”

Giọng của thái giám truyền khắp cả đại điện, người trong đại điện đứng lên cung nghênh nàng, tiếng quỳ bái cả một vùng.

Thời Sênh từ thảm đỏ ở giữa, đi về phía vị trí thuộc về mình.

Hoàng Thượng còn chưa lập thái tử, vị trí của Thời Sênh xếp ở trước tất cả hoàng tử. Nếu không phải biết Bệ hạ không có ý lập Thời Sênh làm trữ quân, có lẽ cô sớm đã là cái gai trong mắt những hoàng tử này rồi.

“Bình thân đi.”

“Tạ Điện hạ.” Mọi người từ đất đứng lên, ngồi lại vị trí của mình, có lẽ là vì Thời Sênh có mặt, những người này nói chuyện cũng ép tiếng cực thấp.

Thời Sênh nhìn lướt qua mọi người, không nhìn thấy Liên Trầm, vừa nãy rõ ràng hắn đi vào rồi…

Chương 974: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (28)

Thời Sênh không tìm được Liên Trầm, lại nhìn thấy nữ chính và nam chính.

Một mình Đoan Mộc Khởi ngồi uống rượu giải sầu, Nhan Cẩm Tú vẫn là bộ dạng yếu đuối đó, ngồi ở góc, cũng không ai nói chuyện với nàng ta, trông rất đáng thương.

Khoảng thời gian này Đoan Mộc Khởi bận tranh chức vị trống ở Binh Bộ với Liên Trầm, không có bao nhiêu thời gian đi va chạm với nữ chính, tình cảm của hai ngươi cũng không có tiến triển gì.

Thời Sênh chống cằm suy nghĩ, trong kịch bản, trong buổi tiệc này, Nhan Cẩm Tú sẽ thể hiện bản thân, triệt để mở đường quật khởi.

Cho tới khi bữa tiệc sắp bắt đầu, Thời Sênh mới nhìn thấy Liên Trầm đi cùng Hoàng thượng vào.

Sau khi hắn cùng mọi người hành lễ, ngồi vào vị trí của mình, nhìn mà như không thấy ánh mắt quan sát của Thời Sênh.

Hoàng Thượng nhìn bộ dạng đó của nữ nhi nhà mình, trong lòng không biết làm sao, ông ấy hắng hắng giọng, “Hôm nay Trẫm còn có một việc vui muốn tuyên bố.”

Chúng thần đột nhiên im tiếng, nín thở chờ đợi.

Thái giám bên cạnh nhận được ra hiệu của Hoàng thượng, lập tức

mở thánh chỉ sớm đã chuẩn bị xong.

Thời Sênh chống cằm nghe thái giám đọc xong thánh chỉ, ngón tay nhẹ chuyển đọng trên ly rượu.

“… Đặc biệt an phủ phò mã, chọn ngày hoàn hôn… Thừa tướng đại nhân, lĩnh chỉ đi.”

Ánh mắt mọi người vô tình lướt qua Thời Sênh, vị này nhòm ngó Thừa tướng không phải việc một hai ngày.

Lúc này Bệ hạ đột nhiên ban hôn cho Thừa tướng, đối tượng ban hôn còn không phải nàng ta.

Liên Trầm hít thở sâu một hơi, từ từ đứng lên, đi tới giữa, vét vạt áo quỳ xuống, “Vi thần…”

“Cộp!”

Ánh mắt tất cả mọi người tập trung tới chỗ phát ra âm thanh.

Thời Sênh đẩy ly rượu ra, giọng điệu bình tĩnh, “Nhìn ta làm gì? Nhìn Thừa tướng đại nhân.”

“Vi thần lĩnh…”

Thời Sênh đột nhiên đứng lên, đi thẳng tới giữa, từ trên cao nhìn xuống Liên Trầm, “Liên Thừa tướng, ngươi không sợ tân nương của ngươi là một thi thể, thì cứ nhận lấy thánh chỉ này đi.”

“Trường Ninh!” Hoàng Thượng đại nộ, “Con muốn làm bậy tới khi nào! Còn không lui xuống!”

Thời Sênh nhìn về phía Hoàng Thượng, “Phụ hoàng không muốn lúc hôn lễ xuất hiện loạn tử, tốt nhất hãy thu lại thánh chỉ này, không thì con cũng không xác định con sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Hoàng Thượng sầm mặt xuống, “Người đâu, đưa Trưởng Công chúa xuống!”

“Bệ hạ.” Liên Trầm đột nhiên lên tiếng, “Nhận được hậu ái của Bệ hạ, tam công chúa hiền lương thục đức, vi thần thực sự hổ thẹn, không dám vọng tưởng, vi thần lập lời thề ở đây, cả đời không lấy vợ, xin bệ hạ khoan dung.”

“Không sao, sau này ta lấy ngươi.” Thời Sênh vứt xuống câu này, trực tiếp rời khỏi đại điện.

Mọi người: “…” Trưởng Công chúa điện hạ uy võ!

Không khí đại điện vô cùng kỳ dị, cuối cùng Hoàng thượng tức tới phất tay áo bỏ đi.

Hoàngthượng đã đi rồi, bữa tiệc này cũng không có lý do tiếp tục, mọi người người nào người nấy ôm tâm tư rời khỏi.

Liên Trầm chầm chậm từ dưới đất đứng lên, hai tay khép dưới tay áo, đại điện dần yên tĩnh trở lại, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn.

…

Liên Trầm đi bộ xuất cung, Chiêu Vũ đợi ở ngoài cung, thấy hắn ra, lập tức lên đón, “Nghe nói ngươi từ hôn?”

Liên Trầm im lặng đi về phía trước.

“Trước đây không phải đã bàn bạc ổn thỏa rồi sao? Sao đột nhiên giở quẻ thế?” Chiêu Vũ tiếp tục lải nhải, “Có phải không nỡ để vị đó tức giận không… từ chối cũng tốt, ai biết Hoàng thượng sẽ nhét ai cho ngươi.”

“Chiêu Vũ.”

“Sao thế?” Chiêu Vũ đi nhanh mấy bước, nhìn biểu cảm của Liên Trầm, hắn đột nhiên nhíu mày, “A Trầm, không phải ngươi thật sự thích Trưởng Công chúa đấy chứ?”

“Có lẽ vậy…” Liên Trầm thở dài, “Ngươi đi liên hệ với tai mắt phụ thân ta để lại.”

Chiêu Vũ kinh ngạc, “A Trầm ngươi suy nghĩ xong rồi?”

Liên Trầm nhìn về phía con phố bị bóng tối nuốt trọn, giọng nói u ám, “Chỉ có hai con đường để đi, ta chỉ lựa chọn trước thôi.”

“Cũng được, Bệ hạ đã nghi ngờ rồi, cộng thêm việc của Trưởng Công chúa, lúc này sợ là ông ta chỉ muốn lập tức xử chết ngươi. Nhưng… thật sự làm như vậy rồi, ngươi xác định Trưởng Công chúa vẫn sẽ đứng ở phía ngươi sao?” Đó là Phụ hoàng của nàng ấy.

“Nàng ấy có thể.”

“A Trầm, nàng không còn bao nhiêu thời gian nữa.” Chiêu Vũ nhắc nhở Liên Trầm.

“Cho nên, ta phải trong thời gian ngắn nhất loại bỏ nguy hiểm bên cạnh ta.” Để nàng có thể yên ổn ở bên cạnh mình, không có lo lắng kinh động.

Chiêu Vũ lắc đầu, mặt mũi chán ghét, “Tình cảm hại người.”

Liên Trầm nhếch môi cười, khép chặt áo khoác đẹp đẽ, từ từ biến mất trong bóng tối.

…

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Ngăn cản Liên Trầm tạo phản.]

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, Liên Trầm muốn tạo phản ư?

“Phản diện không tạo phản, vậy còn gọi gì là phản diện chứ?” Thời Sênh bình tĩnh nói.

[...] Nói có lý lắm, bản Hệ thống lại không có lời nào để nói.

A pii!

[Ký chủ, Liên Trầm không thể tạo phản, tốt nhất ngươi nên ngăn cản hắn, không thì cô sẽ bị trừ tất cả điểm.]

Cái gì!

Khốn kiếp có giỏi nói lại một lượt!

[Không thì cô sẽ bị trừ tất cả điểm.] Hệ thống không sợ chết lặp lại một lượt, chủ nhân của nó rất nhanh sẽ quay lại, nó không sợ, hơ!

Còn định offline trốn tránh trước.

“Ông nội nhà ngươi!” Thời Sênh mắng mấy tiếng không phản ứng, liền biết Hệ thống thiểu năng đó chặn cô rồi.

Lợi hại đấy Hệ thống thiểu năng này, càng ngày càng biết chơi.

Đợi lão tử về lại xử lý ngươi.

Không để Liên Trầm tạo phản đúng không?

Lão tử tạo phản là được rồi chứ gì?

Hệ thống hoàn toàn không biết, khi nó offline, Ký chủ của nó lại đi đường tắt.

Loại việc tạo phản này, đối với Thời Sênh mà nói, giống như là cơm ăn hằng ngày, đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn.

Tất cả vấn đề có thể dùng bạo lực giải quyết, đều không phải vấn đề.

Tới đi!

Gây chuyện!

Thời Sênh viếng thăm tất cả triều thần trong kinh thành một lượt, còn về chuyện viếng thăm thế nào, chỉ có những triều thần từng trải qua này mới biết.

Cho nên khi đội tạo phản của Thời Sênh kéo lên, Hoàng thượng đều ngẩn ra, trong một đêm, triều thần của ông ấy sao không phải triều thần của ông ấy nữa rồi?

Hình như ông ấy gặp phải triều thần giả!

Trên Kim Loan Điện, Thời Sênh dẫn một đám người đối đầu với Hoàng thượng.

“Trường Ninh, con muốn làm gì đây?” Hoàng thượng cố gắng giữ vững biểu cảm trên mặt mình, nhưng việc này bảo ông ấy làm sao bình tĩnh, người đứng phía dưới là nữ nhi ông ấy sủng ái nhất!

“Con bức cung!” Ngữ điệu của Thời Sênh bình tĩnh, “Người không nhìn ra sao?”

Hoàng Thượng: “…” Ông ấy đương nhiên biết là đang bức cung.

Nhưng đội của ngươi kéo khi nào? Cũng không thấy nữ nhi nhà ông ấy kéo bè kết phái khi nào!!

Một buổi tối không gặp, sao đám người này đã phản hết rồi.

Còn có người của Thừa tướng…

Ông ấy thực sự vẫn đang nằm mơ sao?

Hoàng Thượng lén cấu vào chân một cái, đau quá, không phải nằm mơ, công chúa ông ấy sủng ái nhất thật sự tạo phản rồi!

Chương 975: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (29)

"Trường Ninh, Trẫm có chỗ nào không phải với ngươi?" Hoàng Thượng trầm giọng chất vấn.

Ông ấy xưa nay sủng ái nàng, đồ tốt gì cũng là của nàng, đến mấy vị hoàng tử đó của ông ấy cũng không có, nàng lại báo đáp ông ấy như vậy.

Nghĩ tới đau lòng biết bao, vì sao lại như vậy!

"Không có ạ, Phụ hoàng yên tâm, con chỉ mượn hoàng vị của người dùng chút, qua khoảng thời gian nữa lại trả cho người." Mặt Thời Sênh điềm tĩnh, "Cho nên Phụ hoàng, người tự cho con mượn, hay là muốn con bức cung?"

Hoàng thượng: "…" Hoàng vị còn có thể mượn sao? Ngươi coi đây là một chiếc ghế sao? Nói mượn là mượn, nói trả là trả?

Mọi người: "…" Cách nói của Trưởng Công chúa điện hạ nghệ thuật quá.

"Trưởng Công chúa, ngươi làm thế này là ngỗ ngược phạm thượng." Số ít đại thần không nằm trong phạm vi uy hiếp của Thời Sênh đứng ra chỉ trích Thời Sênh.

Những người này không bị uy hiếp, chủ yếu là chức vị của họ không có tác dụng gì với việc bức cung.

Thời Sênh mặt không đổi sắc, “Ờ.”

Đại thần: “…”

Ngươi ờ gì!

Còn điềm tĩnh như thế!

Bảo hắn làm sao tiếp lời!

“Phụ hoàng, kéo dài tiếp cũng không có tác dụng.” Thời Sênh nhìn về phía Hoàng thượng, “Mau chóng ra quyết định, sau đó ai về nhà nấy ăn cơm là được rồi.”

Ngữ khí đó nhẹ nhàng giống như đang nói thời tiết hôm nay không tồi, chúng ta có thể ra ngoài đi chơi vậy.

Mọi người trước mặt tối sầm, xảy ra việc lớn như vậy, ai còn có thể ăn được cơm.

Hoàng thượng tức tới trên trán nổi gân xanh, mở trừng đôi mắt đỏ rực, chất vấn đại thần phía sau Thời Sênh, “Các ngươi cũng muốn tạo phản theo nó?”

Một đám đại thần cúi thấp đầu, họ thật sự không phải tự nguyện đâu Bệ hạ!

“Được được được… rất được!” Hoàng thượng nói liền mấy chữ được.

Ông ấy phòng Liên Trầm, không ngờ vị đó còn chưa bắt đầu, nữ nhi của ông ấy đã phản trước rồi!

Đây mới là phòng lửa phòng cướp trộm, nhà khó phòng!

Hoàng Thượng nhìn người đứng phía sau Thời Sênh, tất cả người nắm binh quyền trong kinh, đều ở sau lưng cô.

Nước xa không cứu được lửa gần, ông ấy còn có thể nói gì?

Tốc độ bức cung của Thời Sênh dường như có thể đạt tới thành tựu 'Tạo phản thành công nhanh nhất'.

Thời Sênh dùng tốc độ nhanh nhất mua chuộc thực quyền, võ lực không phải kế lâu dài, cho nên Thời Sênh cũng không định chiếm bao lâu, nhưng khi cô ấy có mặt, những người này đừng hòng gây chuyện.

[Ký chủ cô đã làm gì?] Hệ thống chậm chạp online.

Vừa online, cái nó đối diện chính là sự việc đáng sợ như vậy.

"Không làm gì." Theo cô ấy lâu như thế, chút việc này cũng kinh ngạc, không có kiến thức.

[...] Cảm nhận được sự khinh bỉ mạnh mẽ của Ký chủ.

[Ký chủ, cô lại tạo phản!!!] Hệ thống rõ ràng trở nên kích động, tiếng điện tử cũng mang theo âm vọng.

"Ngươi chỉ nói không thể để Liên Trầm tạo phản, đâu có nói ta không thể tạo phản, thần kinh à!"

[...] Trời ơi!

Quên mất Ký chủ thích đi đường tắt.

[Ký chủ, cô thật sự không có chút cảm tình nào sao? Hoàng thượng dù gì cũng là Phụ hoàng của cô?]

"…" Cô có cảm tình với đám người đó, mới là xong đời, "Họ chỉ là một đám nhân vật ảo, ngươi bảo ta đi nảy sinh tình cảm với một đám nhân vật ảo, ngươi bệnh à?"

Chơi trò chơi còn chơi ra tình cảm thật nữa sao?

Có một Phượng Từ đã đủ đau đầu, còn thêm mấy người nữa, cô ấy còn sống nổi nữa không?

[Phượng Từ đó không phải cũng là nhân vật ảo sao.] Hệ thống không phục.

"Hắn có phải hay không ngươi tự rõ chứ." [...] Được đấy! Muốn bật chương trình xoá bỏ quá!

Đừng nghi ngờ, nó thật sự có chương trình xoá bỏ, nhưng chủ nhân luôn không mở quyền hạn cho nó.

[Giờ cô định làm thế nào?] Ký chủ xưa nay không thích quản lý thiên hạ gì, nhưng giờ cũng tạo phản rồi, cô không thể phất tay không làm?

"Đi cưới Liên Trầm về." Thời Sênh trả lời như đúng rồi.

[...] Cho nên mục đích tạo phản cuối cùng của cô là gì?

Ký chủ nhà ta say mê đàn ông không thể tự dứt ra được

…

Khi Liên Trầm nghe thấy tin này, sự việc đã xong xuôi.

Chỗ hắn còn chưa bắt đầu lên kế hoạch, bên kia đã tạo phản xong rồi.

Liên Trầm chỉ biết dở khóc dở cười.

“Haiz, Trưởng Công chúa này thật ngang ngược!” Chiêu Vũ ở bên cạnh lắc đầu lắc tai, “Trong một đêm đã lôi kéo được nhiều người như thế, mấy người còn là người của ngươi đó…”

Chiêu Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Liên Trầm, “A Trầm, nếu không phải nàng ta… thì các ngươi thật sự rất xứng đôi.”

Liên Trầm nhìn chằm chằm vào chiếc quạt gấp trong tay, khẽ chuyển động, ánh sáng rực rỡ bắn vào trong mắt hắn, “Độc trong người nàng thật sự không thể giải được à?”

“Độc từ cơ thể mẹ đưa tới, nhiều năm như vậy, đã sớm ngấm vào lục phủ ngũ tạng rồi, không có cách nào nữa.”

“Còn bao nhiêu thời gian?”

“Dài thì một năm, ngắn thì vài tháng.”

Liên Trầm luôn cho rằng mình mới là người rời đi trước, cho nên hắn không dám ở quá gần nàng, sợ mang tới nguy hiểm cho nàng.

Vốn dĩ hắn không nên dễ dàng tin tưởng một người như vậy.

Nhưng lời nàng nói, mỗi một chữ hắn đều tin.

Không chút lý do.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Giống như là trù định từ kiếp trước.

“Giúp nàng ổn định cục thế trong kinh, chỗ khác ngươi xem tình hình làm, ta không muốn nhìn thấy có ai hồi kinh.” Liên Trầm dặn dò Chiêu Vũ.

“A!” Chiêu Vũ kêu lên một tiếng quái dị, “Những việc này không phải Dạ Phong đang làm sao? Vì sao muốn ta đi?”

“Những người bên ngoài đó, Dạ Phong không giải quyết được.”

Người ở ngoài kinh thành nắm trọng binh, và có dị tâm không phải ít, chỉ có Chiêu Vũ có thể giải quyết những người đó.

“Giờ nàng còn chưa nói gì cả, ngươi cứ giúp nàng như vậy, tới cuối cùng bị người ta lợi dụng thôi.” Chiêu Vũ bĩu môi, “Nàng ta bức cung cũng quá thuận lợi.”

Chiêu Vũ nghi ngờ cũng không phải không có lý do.

Tốc độ bức cung của Thời Sênh quá nhanh, tất cả mọi người đều giống như đã câu kết trước vậy, điều này không có vấn đề mới là lạ.

Nếu tạo phản dễ như vậy, những người tạo phản thất bại qua các thế hệ đó, không phải đều nhảy lên kêu oan sao?

Liên Trầm nhìn Chiêu Vũ một cái.

Chiêu Vũ lập tức đi ra ngoài, “Tình cảm hại người.”

Một người đang yên đang lành, bị làm cho thành thế này, quá đáng sợ!

“Cốc cốc!”

Chiêu Vũ vừa rời khỏi, liền có hạ nhân tới gõ cửa.

“Vào đi.”

Hạ nhân cung kính đi tới trước mặt Liên Trầm, “Công tử, Điện hạ phái người tới đón người tiến cung.”

…

Hoàng cung vừa đổi một chủ nhân, không khí trong có chút nặng nề.

Liên Trầm đi thẳng một đường vào trong, chỗ Thời Sênh vẫn ở Cảnh Ninh Điện trước đây, người của cả cung điện không nhiều, trông có chút lạnh lẽo.

Thiếu nữ ngồi trên giường không chút hình tượng, bên cạnh đặt một đống tấu sớ, bị nàng lật cho lộn xộn, có cái đã rơi trên đất.

“Vi thần tham kiến Điện hạ.”

Thời Sênh vứt tấu sớ trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Liên Trầm. Liên Trầm hơi cúi đầu, che đi khuôn mặt, bộ áo diễm lệ đó, vẫn bỏng mắt.

Cô từ giường nhảy xuống, nửa cười nửa không cười nhìn hắn, “Liên Thừa tướng.”

“Điện hạ.”

“Xem ra ngươi phải gả vào cung rồi.”

Liên Trầm: “…”

Đối thoại mở đầu của họ, sao lại kỳ lạ như vậy?

“Yên tâm, ta nhất định sẽ dùng kiệu lớn tám người khiêng, đón chàng!” Khi Thời Sênh nói câu này hình như cắn chặt răng.

Ai bảo tên thiểu năng này tác quái!

“Điện hạ, người không có ý nguyện ngồi vững vị trí này, không cần uy hiếp vi thần như vậy.” Một người có dã tâm, sẽ không tuỳ ý vứt tấu sớ như thế.

Chương 976: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (30)

"Chàng biết à?” Thời Sênh hừ lạnh.

Khoé miệng Liên Trầm hơi cong lên, “Vi thần nói trúng rồi?”

“Nói trúng thì làm sao, không nói trúng thì làm sao?”

Liên Trầm ngẩng đầu lên, “Điện hạ đã không có ý nguyện này, vì sao làm như vậy?”

Thời Sênh bước chậm rãi về phía Liên Trầm, “Vì chàng đó, không phải chàng muốn sao? Ta tặng cho chàng, thế nào?”

Liên Trầm mím môi, giọng nói hơi thô ráp, “Vi thần không hề muốn.” Có vài việc là thân bất do kỷ.

Thời Sênh chớp mắt, “Chàng không muốn tạo phản sao?”

Bản cô nương có thể đã gặp phải nhiệm vụ giả rồi?

“Đúng.” Hắn muốn tạo phản, điểm này không thể phản bác, “Nhưng vi thần không hề muốn.”

“Vậy chàng muốn gì?” Mặt Thời Sênh đầy vẻ huênh hoang, “Cái gì thiên hạ này có, ta đều có thể cho chàng.”

Liên Trầm: “…” Vì sao lại cảm thấy đối thoại này rất không đúng chứ?

Vị trí của hắn và nàng có phải đang bị đảo ngược không?

Rõ ràng là hình thức rất kỳ quái, nhưng hắn lại không cảm thấy đột ngột chút nào, giống như hình thức chung sống giữa họ nên là như vậy.

Nàng vốn phải huênh hoang tự tin như thế.

Thời Sênh lại gần Liên Trầm, mỉm cười, “Ta cũng có thể cho chàng, lần này chàng không có quyền từ chối.”

Đổi lại tính khí trước đây của nàng, sớm đã ở trong lần phản kháng đầu tiên, bắt hắn về nuôi rồi.

Tim Liên Trầm đập hơi nhanh, u hương trên người nàng, ngấm vào tim hắn, khiến hắn dâng lên chút dục vọng.

Ký ức đêm đó, giống như được giải phóng ra.

Liên Trầm rời mắt, giọng nói hơi khàn, “Điện hạ, vì sao cố chấp với thần như vậy?”

“Vì chàng xứng đáng.”

Chàng là người ta tìm ở nhiều thế giới như thế, sao có thể không cố chấp với chàng.

“Điện hạ sẽ không hối hận chứ?” Vì người như hắn…

Thời Sênh lùi ra sau một bước, hai tay giang rộng, nhìn khắp xung quanh, “Chàng cảm thấy có chỗ cho hối hận sao?”

Cô đã đi tới đây, lẽ nào còn có thể lật lại tất cả, coi như chưa có

chuyện gì xảy ra sao?

Liên Trầm đột nhiên lên trước, ôm Thời Sênh vào lòng.

“Bất luận là chông gai khắp nơi, hay là núi đao biển lửa, vi thần đều nguyện theo Điện hạ.”

Thời Sênh không nói gì nhoẻn miệng cười.

Nếu hắn còn do dự nữa, có lẽ cô phải dùng bạo lực mất.

…

Liên Trầm vốn muốn rời khỏi cung về phủ Thừa tướng, ai ngờ người bên ngoài căn bản không cho phép hắn ra ngoài.

Hắn quay người về tìm Thời Sênh, “Điện hạ, bên ngoài là thế nào?”

Thời Sênh không ngẩng đầu đáp, “Bắt đầu từ hôm nay, chàng sống ở đây.”

“Điện hạ, cái này không hợp lễ giáo.” Hắn và nàng không có thân phận gì, ở cùng nhau như vậy, người bên ngoài sẽ nói thế nào?

“Giờ ta chính là lễ giáo.” Thời Sênh vứt tấu sớ trong tay, “Hay là, chàng muốn thử cảm giác bị ta nhốt ở đây?”

Liên Trầm: “…” vì sao luôn cảm thấy Điện hạ nhà hắn có chút xu hướng hắc ám nhỉ.

Rất lâu sau, Liên Trầm mới lên tiếng, “Vi thần hồi phủ lấy chút đồ.”

“Ta đi cùng chàng.”

Liên Trầm từ chối, “Điện hạ, thân phận hiện giờ của người không tiện xuất cung… Vi thần sẽ trở lại.”

Thời Sênh nghĩ một lát, “Chàng muốn lấy gì, bảo người dưới đi lấy, ta không muốn để chàng ra ngoài.”

“Điện hạ…”

“Họ đều biết ta quan tâm đến chàng. ta sẽ không để chàng xuất cung, chàng phải ở trong tầm mắt của ta.” Ngữ khí của Thời Sênh đột nhiên trở nên cứng rắn.

Không hãm hại được nàng, không có nghĩa những người đó không thể hãm hại Liên Trầm.

Tất cả nguy hiểm có thể xảy ra, đều phải ngăn chặn hết.

Liên Trầm thoả hiệp, “Vậy phiền Điện hạ phái người tới phủ mời Chiêu Vũ.”

“Ừm.”

Thời Sênh bảo Tiểu Huyên phái người đến phủ Thừa tướng mời người.

Chiêu Vũ tới rất nhanh, vừa vào cửa đã nháy mắt với Liên Trầm, chuyện gì thế?

Liên Trầm lắc lắc đầu, không biết làm sao.

Thời Sênh cầm đồ đi ra ngoài, để lại không gian cho họ, “Một canh giờ nữa dùng bữa, tới lúc đó hắn còn chưa đi, ta sẽ vứt hắn ra

ngoài.”

“Điện hạ… thảo dân chưa từng đắc tội với người!” Chiêu Vũ vô tội, vì sao phải vứt hắn.

Thời Sênh dừng bước, liếc Chiêu Vũ một cái, làm khẩu hình, “Canh tránh thai.”

Chiêu Vũ đột nhiêm im miệng, việc đó là hắn giấu Liên Trầm làm, lúc đó hắn không xác định thái độ của Liên Trầm thế nào, đâu dám để nàng mang thai.

Liên Trầm không nhìn thấy chính diện của Thời Sênh, đương nhiên không biết nàng nói gì, chỉ cảm thấy không khí giữa hai người có chút kỳ lạ.

Đợi Thời Sênh rời khỏi, Liên Trầm mới hỏi: “Nàng ấy nói gì với ngươi?”

“Không có gì.” Chiêu Vũ cúi đầu, nhanh trí chuyển đề tài, “A Trầm, ngươi và điện hạ?”

“Nàng ấy không để ta ra ngoài.”

“…” Không để ngươi ra ngoài ngươi liền không ra ngoài? Sao hắn ta không biết từ khi nào Liên Trầm nghe lời như vậy chứ? “Đây là biến tướng của giam lỏng.”

“Nếu là như vậy, nàng ấy sẽ không để ta gặp ngươi.”

Chiêu Vũ gãi gãi đầu, “Cũng đúng.” Mấy giây sau, hắn đột nhiên phản ứng được lại, “Không đúng, ngài và điện hạ đã cùng nhau rồi?”

“Ngươi cảm thấy ta có quyền từ chối sao?” Hắn không nghi ngờ chút nào, trước đây nếu hắn từ chối, lúc này e là không phải mình đứng đây nói chuyện với Chiêu Vũ, mà là bị nhốt trong phòng tối rồi.

“Nàng ta cũng quá dũng mãnh…” Một cô gái, sao có thể hung dữ như vậy.

Còn cưỡng hiếp?

Chiêu Vũ nói với Liên Trầm tiến độ của hắn, thế cục của kinh thành dễ khống chế hơn, suy cho cùng rất nhiều người đều là người mình.

Còn về chỗ khác, cần thời gian nhất định.

Trước khi Chiêu Vũ đi, lại hỏi một câu, “Việc nàng trúng độc, ngươi định nói với nàng không?”

“Giấu đi trước đã.” Liên Trầm nói.

“Có lẽ không giấu được bao lâu nữa, với phản ứng của nàng, chỉ cần có một chút dấu hiệu độc phát, là sẽ biết, ta cảm thấy ngươi nên nói cho nàng ta, để nàng chuẩn bị trước.”

Liên Trầm hơi nhíu mày.

“A Trầm, nàng khác với nữ tử khác, nàng có thể chịu được.” Việc trúng độc lần trước, sự bình tĩnh nàng biểu hiện ra, là thứ hắn chưa từng thấy ở bất cứ cô nương nào, thậm chí là chín phần nam nhân cũng không có.

Liên Trầm líu nhíu nói: “Nhưng nàng vẫn là con gái.”

Chiêu Vũ không khuyên thêm nữa, là một y giả, người bệnh nên biết

tình hình sức khoẻ của mình.

Nhưng là bằng hữu, hắn ủng hộ lựa chọn của Liên Trầm.

…

Khi dùng bữa, Thời Sênh trông có chút lơ đễnh, Liên Trầm nhìn nàng mấy cái, nàng cũng không phát hiện.

“Điện hạ?”

Thời Sênh gác đũa, “Sao thế?”

Liên Trầm hơi thấp thỏm, “Nàng đang nghĩ gì vậy?” Không phải là cuộc nói chuyện giữa hắn và Chiêu Vũ, bị nàng biết rồi chứ?

“Đoan Mộc Khởi và Nhan Cẩm Tú biến mất.” Nàng vốn muốn dùng chút đặc quyền, bắt lấy hai người này, sau đó tìm người giết chết, ai ngờ người phái đi trở về nói, hai người này đều biến mất rồi.

“Hử?” Đáp án này hoàn toàn không giống với điều hắn nghĩ, “Vì sao nàng quan tâm hai người này như thế?”

Nhan Cẩm Tú hắn đã không có ấn tượng gì, Đoan Mộc Khởi là người luôn chống đối với hắn, hắn lại nhớ rất rõ.

“Vì ta muốn giết chết họ.” Thù của nguyên chủ còn chưa báo!

Nhưng, di nguyện của nguyên chủ hình như không phải giết chết họ, nàng ta muốn diệt quốc gia nàng ta gả tới đó…

Ai yoo chết rồi!

Quên việc quan trọng như vậy!

Chương 977: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (31)

Thời Sênh muốn chinh chiến nước Nguỵ, nàng nghĩ là làm.

Nước Nguỵ cách xa nước Tấn, quốc lực vốn mạnh hơn nước Tấn, ở giữa còn cách một nước Tề, đâu có dễ như thế?

Một loạt đại thần ào ào dâng tấu, không đồng ý Thời Sênh xuất chinh, đến Tề Thái Phó rất lâu không hỏi đến triều chính cũng bị đẩy ra.

Tề Thái Phó không thoái thác được, chỉ có thể rề rà lê bước đi gặp Thời Sênh.

Ông ta chỉ muốn yên tĩnh dưỡng già, vì sao những người này còn bắt lão già như ông ta làm thuyết khách!

“Điện hạ, xin nói rõ một chút, thần không tự nguyện tới.” Tề Thái Phó đi lên câu đầu tiên chính là phủi sạch quan hệ.

Khóe miệng Thời Sênh hơi giật, Tề Thái Phó này cũng quá lạ đời.

Cô móc một túi hạt dưa từ không gian ra, “Tề Thái Phó, được rồi, ngươi có thể về rồi.”

“…” Bản thái phó là vì một túi hạt dưa mà khom lưng sao? Cái này cũng quá coi thường bản thái phó rồi! Tề Thái Phó quả quyết đưa hai ngón tay ra, “Hai túi!”

“Tề Thái Phó, nợ lần trước ta còn chưa tính với ngươi, giờ ngươi còn muốn trả giá với ta?” Lần trước việc chơi xỏ cô trước mặt Hoàng Thượng, cô còn nhớ rõ mồn một.

“Điện hạ, lão thần ra ngoài còn phải thêu dệt lý do đối phó những đại thần đó, người biết việc này đối với người già mà nói, là rất phí não.” Tề Thái Phó giải thích nghiêm túc.

Ngươi vui tươi như vậy, còn chạy được, đâu có thể coi là người già được!

Lão thần kỳ quái như vậy, hôm nay coi như cô được mở rộng tầm mắt!

Thời Sênh sa sầm mặt cầm túi thứ hai cho ông ta.

Tề Thái Phó có chút hối hận, sớm biết điện hạ phóng khoáng như vậy, ông ta nên nói ba túi.

Đuổi Tề Thái Phó đi xong, đương nhiên còn có đại thần khác tới khuyên ngăn Thời Sênh.

Những người này nếu có năng lực, có lẽ sẽ trực tiếp vứt Thời Sênh vào trong đại lao, loại người làm bừa này, sao có thể quản lý quốc gia.

Nhưng họ không hề có thực lực này, chỉ có thể dâng tấu, tấu sớ trước mặt Thời Sênh đã chất thành núi, tới cuối cùng thậm chí có người bắt đầu dâng huyết thư.

Khi cô tạo phản, những người này cũng không dâng huyết thư, giờ chỉ là chinh chiến một nước Ngụy, đám người này lại dâng huyết thư.

Nước Ngụy giỏi lắm sao?

Bản cô nương lập tức có thể hủy diệt ngươi!

Nếu không phải di nguyện của nữ chính như vậy, cô ăn no rửng mỡ đi gây chuyện với nước Ngụy làm gì?

“Điện hạ.” Liên Trầm nhặt tấu sớ trên đất lên, chỉnh lý lại từng cái, đặt bên cạnh cô, “Vì sao người nhất định phải chinh chiến nước Ngụy?”

“Sao? Chàng cũng muốn khuyên ta?”

Liên Trầm đứng bên cạnh Thời Sênh, hơi cúi đầu, xiêm y đẹp đẽ quét trên đất, “Vi thần chỉ hiếu kỳ thôi.”

“Không có lý do gì… nếu nhất định phải tìm một cái thì…” Thời Sênh trầm tư giây lát, “Cái tên nước Ngụy này có thể không hợp bát tự với ta.”

Bá chủ một phương muốn tiêu diệt thế lực khác, nhất thống thiên hạ, lý do duy nhất không gì khác ngoài việc bị cản đường, lý do khác đều là vẽ hươu vẽ vượn.

Khóe môi Liên Trầm hơi giật, rõ ràng cô đang nói bừa, tưởng hắn không nghe ra sao?

Thời Sênh chống cằm, hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên đôi má trắng nõn của Liên Trầm. Cô đột nhiên đưa tay ra, móc móc về phía Liên Trầm.

Liên Trầm do dự mấy giây, từ từ cúi người xuống, “Điện hạ?”

Thời Sênh kéo vạt áo của hắn, để hắn dính sát mình hơn, đôi hôn

chụt một cái rơi lên mặt hắn, tù từ di chuyển tới trên môi, ma sát qua lại mấy cái.

Liên Trầm hít thở một hơi, mi run run, mấy giây nắm giữ chủ quyền, công thành đoạt đất.

Khi hai người sắp sửa mất khống chế, bên ngoài vang lên giọng nói của Tiểu Huyên, kéo hai người trở lại hiện thực.

Liên Trầm thả Thời Sênh ra trước, nhanh chóng nghiêng người, che đi sự ửng đỏ trên gương mặt, giọng khàn khàn, “Điện hạ, vi thần xin cáo lui trước.”

Thời Sênh kéo hắn lại, giọng vẫn bình tĩnh, “Không cần tránh mặt.”

“… Vâng.”

Tiểu Huyên không còn lạ gì việc Liên Trầm ở chỗ của Điện hạ nhà mình, nhanh chóng kể một lượt sự việc, đợi khi Thời Sênh xử lý xong, nhanh nhẹn lui ra ngoài.

Từ sau khi tạo phản, phần lớn thời gian của cô đều là xử lý các loại sự việc.

Đừng cho rằng làm Hoàng đế là có thể sai khiến người khác làm này làm kia, chỉ có người từng làm mới biết, ngồi ở trên vị trí này, bận bịu thế nào!

Bận tới mức cô không có thời gian bồi dưỡng tình cảm với Liên Trầm.

“Liên Thừa tướng, giúp ta đi!” Thời Sênh đau đầu nhìn một đống tấu sớ, nhiều như vậy, cô phải xem tới khi nào, còn có để cô ngủ với

nàng dâu nhà cô nữa không!

“Điện hạ, cái này không hợp quy tắc.”

“Bỏ đi, thiêu đi.” Thời Sênh ôm một đống tấu sớ đi tới chậu lửa đang đốt bên cạnh.

Liên Trầm kinh ngạc, “Điện hạ!”

Thời Sênh quay đầu, “Chàng muốn giúp ta xử lý?”

Liên Trầm không nói chuyện, Thời Sênh trực tiếp đốt hết tất cả tấu sớ.

Ngày hôm sau có đại thần hỏi việc tấu sớ, Thời Sênh bảo người đáp là, đốt để sưởi ấm rồi.

Các đại thần ngẩn ra, tấu sớ họ vất vả viết, cô lại cầm đi sưởi ấm?

Nước Tấn xong đời rồi!!

Việc Thời Sênh quyết định, đương nhiên là không ai có thể phản đối thành công, nhưng cô cũng luôn không có động tĩnh, chỉ là ngoài miệng nói muốn diệt nước Ngụy, hành động thực tế lại không có một chút nào.

Thời gian kéo dài, mọi người nhìn bộ dạng này của cô, đều cảm thấy có thể cô chỉ nói vậy thôi.

Thật sự muốn chinh chiến nước Ngụy, dù thế nào cô cũng nên điều binh khiển tướng trước chứ?

…

Biên giới nước Ngụy.

Một nữ nhân ngồi trong quán trà, bưng một chén trà, nhấp một ngụm nhỏ, tóc đen buông xõa, che đi khuôn mặt của nàng.

Bên cạnh phân tán mấy người, ai cũng cảnh giác quan sát xung quanh.

Phía xa tuấn mã phi tới, dừng trước quán trà, nữ tử trên ngựa lật người xuống, đi tới gần nữ nhân, ôm nắm đấm, “tiểu thư, bên đó đồng ý gặp chúng ta rồi.”

Nữ nhân ngẩng đầu lên, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra, chính là Nhan Cẩm Tú mất tích.

Sau khi biết Thời Sênh bức cung thành công, Nhan Cẩm Tú liền đưa người của mình rút khỏi kinh thành.

Nàng ta có loại trực giác, nàng ta và nữ nhân đó sẽ không tốt đẹp gì.

Nhan Cẩm Tú đặt chén trà xuống, “Yêu cầu cũng nói rồi?”

“Nói rồi, đồng ý rồi.”

Mắt Nhan Cẩm Tú hơi nheo, “Đoan Mộc Trường Ninh, chúng ta chờ mà xem!”

…

Chỗ Thời Sênh còn chưa có động tĩnh gì, nước Ngụy đã hành động trước.

Tập kích biên giới nước Tấn, trong một đêm thành biên giới đã thất thủ, sau đó nước ngụy như có thần công liên tục đánh thắng trận.

Từng tin tức một truyền về kinh thành, các đại thần sốt ruột như kiến trong chảo nóng, nhưng Trưởng Công chúa của họ lại đang làm hôn quân.

Cả ngày đều chơi đùa với đại gian thần Liên Trầm đó.

Liên Trầm đã trở thành họa thủy hại nước hại nhân.

Liên Trầm họa thủy: "…" Hắn cũng không muốn.

Liên Trầm trước đây đã bị tố cáo không ít, nhưng phần lớn đều là tố cáo hắn làm vài việc ác độc gì đó, nhưng giờ, những đại thần này tố cáo hắn lại là mê hoặc Điện hạ…

"Sao ta không thấy chàng mê hoặc ta?" Thời Sênh đập tấu sớ trước mặt Liên Trầm, gẩy cằm hắn, nói một cách lưu manh: "Nào, mê hoặc một cái cho ta xem xem."

Liên Trầm nắm lấy tay Thời Sênh, giọng nói nhẹ nhàng, như chứa nụ cười, lại như không có gì cả, "Điện hạ đừng gây chuyện."

Thời Sênh bĩu mỗi, đám người này đã biết trừng mắt nói dối, tên này căn bản chưa từng mê hoặc nàng!!!

Trừ điểm!

Chương 978: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (32)

Liên Trầm thấy sắc mặt Thời Sênh không tốt lắm, nhanh trí ôm lấy cô vào trong lòng, để cô ngồi lên đùi mình, “Điện hạ có dự định gì? Nước Ngụy đã công hạ một phần ba quốc thổ của nước Tấn rồi.”

Ngón tay Thời Sênh cuốn tóc của Liên Trầm, “Không có dự định gì.”

“Cứ để mặc nước Ngụy như vậy?” Nếu cô không làm gì cả, nước Ngụy thế như chẻ tre, rất nhanh sẽ đánh tới kinh thành.

Thời Sênh ôm lấy cổ Liên Trầm, “Sao? Sợ nước Tấn không còn, chức Thừa tướng này của chàng cũng không làm được nữa à?”

“Điện hạ, người biết ý vi thần không phải như vậy.” Liên Trầm cụp mắt xuống, “Dù là nước mất nhà tan, vi thần cũng sẽ theo Điện hạ.”

“Nói như vậy ta quan trọng hơn quốc gia?”

Liên Trầm vùi mặt vào cổ Thời Sênh, đầu mũi là mùi u hương quen thuộc đó, hắn hít sâu một hơi, “Trong lòng vi thần, Điện hạ là quan trọng nhất.”

“Úi…” Thời Sênh rít ngược một hơi, cảm giác đau đớn trên cổ, khiến cô rất khó chịu.

Tên thiểu năng này lại cắn cô.

Liên Trầm từ từ buông ra, đầu lưỡi di chuyển trên da, liếm sạch vết

máu ngấm ra, cánh môi nóng rực chuyển lên cổ, “Điện hạ…”

Trong giọng nói của hắn chứa vài phần động tình, hắn nhẹ nhàng gọi cô, theo nụ hôn, phủ người lên nhấn chìm Thời Sênh.

Việc xong, Thời Sênh kéo vai mình nhìn, bên trên có một vòng dấu răng, vẫn còn đang ửng đỏ.

Mẹ kiếp chắc chắn tên thiểu năng này thuộc họ nhà chó.

Lần nào cũng cắn cô!!

Khó chịu quá!

Cơ thể ấm nóng dán lên từ phía sau, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô, cánh môi rơi trên chỗ vết răng ở trên vai cô, làm dâng lên cảm giác run rẩy tê dại.

“Đau không?”

“Chàng để lão tử cắn một miếng thử xem?” Thời Sênh khó chịu nói.

Liên Trầm lật Thời Sênh qua, chiếc cổ trắng nõn đưa tới bên miệng Thời Sênh, “Cắn đi!”

“Cút!”

Cô có phải họ nhà chó đâu, cắn cái con khỉ!

Thời Sênh vén chăn ra chuẩn bị xuống giường, Liên Trầm với tay ôm lấy cô, “Đi làm gì?”

Bên ngoài trời còn chưa sáng…

Thời Sênh cầm y phục mặc lên người, “Tối qua chàng còn chưa ăn, ta bảo người làm chút đồ ăn đưa tới, chàng ngủ trước đi.”

“Ta không muốn ăn.” Hắn không cảm thấy đói.

“Không ăn muốn lên trời làm thần tiên sao?” Thời Sênh trợn mắt nhìn Liên Trầm một cái, thô lỗ ấn hắn trở lại trong chăn, cúi người hôn lên khóe miệng hắn, “Đợi ở đây, đừng động đậy.”

Liên Trầm: “…” Có lẽ… hắn thật sự sắp trở thành họa thủy rồi?

Nhìn cách cô cưng chiều mình như vậy, hắn đã bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc mình là nam hay là nữ.

Dù cảm thấy rất kỳ dị, nhưng hắn lại không có cảm giác không thể chấp nhận được.

Dường như cảm giác được nàng cưng chiều…

Cũng rất tuyệt.

Thời Sênh chưa rời đi bao lâu, rất nhanh đã trở lại, còn ôm về một đống tấu sớ.

Thời Sênh tùy ý vứt tấu sớ ra đất, chọn mấy cái cầm tới cạnh giường, “Chàng đoán xem những người bên ngoài đó đang làm gì?”

Liên Trầm chống người ngồi lên, chăn gấm trượt xuống, lộ ra bộ ngực vững chắc của hắn, tóc đen mềm mại dính trên vai hắn tuột xuống, xuân sắc nửa che nửa hở, càng trông hấp dẫn.

Liên Trầm như không chú ý tới tư thế của mình, nghiêm túc trả lời

câu hỏi của Thời Sênh, “Quỳ ở bên ngoài?”

Thời Sênh hơi cong mắt, “Thông minh.”

Chiêu số thường dùng của đại thần, hơi một tí là quỳ dưới đất không đứng lên.

Cứ như dồn ép được thượng cấp của mình thỏa hiệp là một thành tựu vô cùng to lớn vậy.

Hoàng đế khác chịu kiểu này, nhưng cô thì không.

“Điện hạ không thể nói cho vi thần, người có kế hoạch gì sao?”

Thời Sênh khoanh chân ngồi lên giường, mặt đối mặt với Liên Trầm, “Muốn biết à?”

Liên Trầm gật gật đầu.

Thời Sênh toét miệng cười vui vẻ, “Hôn ta một cái.”

Liên Trầm: “…”

Hắn cúi người hôn lên mặt Thời Sênh, tai hơi nóng, “Điện hạ, giờ có thể nói được chưa?”

“Tốc độ phá thành của nước Ngụy quá nhanh, rõ ràng có người cung cấp cho chúng bản đồ địa hình và bố trí binh lực của các thành trì, có kẻ phản quốc.”

Điểm này Liên Trầm cũng nghĩ tới, hắn đang bảo người điều tra, chỉ là tạm thời chưa có kết quả.

“Điện hạ biết là ai?”

“Đương nhiên.” Thời Sênh ngắm nhìn tấu sớ, ngữ khí tùy ý, “Chàng thật sự cho rằng cả ngày chỉ biết tán tỉnh chàng thôi sao?”

Liên Trầm: “…” Lẽ nào không phải sao?

Hắn gần như mỗi ngày đều ở bên cạnh nàng, cũng không thấy nàng có hành động gì kỳ lạ, thậm chí nàng còn không có thân tín gì.

“Ta còn chưa đến mức không lo chính sự như vậy.” Thời Sênh hừ một tiếng.

[...] Ký chủ cô màng đến chính sự từ bao giờ thế?

“Điện hạ, người đó là ai?”

“Còn có thể là ai, Nhan Cẩm Tú đó.” Ngoài nữ chính đại nhân có bản lĩnh lớn như vậy, thì chỉ còn lại nam chính đại nhân.

Trong kịch bản nữ chính sẽ bị ép đi xa, cuối cùng cũng là liên hợp nước Ngụy tấn công nước Tấn, lúc này chẳng qua là đi trước kịch bản mà thôi.

“Sao Điện hạ biết?”

“Chàng không tin ta?” Mắt Thời Sênh nheo lại.

Liên Trầm lắc đầu không chút do dự, “Điện hạ, vi thần chỉ hiếu kỳ thôi.” Hiếu kỳ nàng làm thế nào mà không điều động bất cứ người nào, vẫn biết được những việc này.

“Đoán thế.” Nàng có thể nói mình bật chế độ hack để biết sao?

“Điện hạ!” Liên Trầm hơi bất mãn.

Thời Sênh đưa hai tay lên đầu hàng, “Ta có cách để biết, dù ta có nói cho chàng, cũng không chắc chàng có thể hiểu, chàng thật sự muốn biết, ta cũng có thể nói cho chàng nghe.”

Liên Trầm nhìn chằm chằm vào Thời Sênh mười mấy giây, “Điện hạ, vi thần hơi đói.”

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, trong mắt như có nụ cười, “Có lẽ làm xong rồi, ta đi bưng lên.”

Cô thích điểm này của Phượng Từ, dù không cùng tính cách, mãi mãi đều sẽ không vặn hỏi quá sâu việc của cô.

Hai người ở bên nhau nên có không gian riêng của mình, cô rất ít hỏi việc của hắn, dù cô biết tất cả chi tiết, nhưng nếu hắn không nhắc, cô cũng sẽ không nói, mọi người như ngầm thỏa thuận với nhau sự bình đẳng như thế.

Trừ phi là liên quan tới an toàn của hắn, cô mới động thủ.

Thời Sênh ra ngoài bưng thức ăn vào, chỉ là cháo nhạt, thêm mấy đĩa rau.

Thời Sênh ngả ngớn nói: “Muốn ta đút cho chàng không? Ta rất vui lòng cống hiến sức lực cho Thừa Tướng đại nhân.”

Liên Trầm khoác xiêm y lên, bên tai vẫn nóng, trên mặt lại không có thay đổi gì, “Vi thần tự ăn được.”

Thời Sênh chớp mắt, đặt khay tới trước mặt hắn.

“Điện hạ không ăn à?”

“Chàng rất đẹp.”

Liên Trầm: “…”

…

Nhan Cẩm Tú giúp nước Ngụy, trong tay nàng ta không ngừng có bản đồ thành phòng các nơi, còn có thế lực nàng ta ngầm bồi dưỡng, tốc độ công thành càng ngày càng nhanh.

Chỉ trong thời gian hai tháng, cờ của nước Ngụy đã cắm trên hai phần ba quốc thổ nước Tấn.

Còn người nắm quyền lúc này của nước Tấn, vẫn không có chút phản ứng nào.

Các đại thần quỳ cũng quỳ rồi, không ít người quỳ tới ngất đi, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Cuối cùng đám người này chỉ có thể từ bỏ, ai về nhà nấy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy làng.

Cũng có đại thần muốn mời Hoàng thượng tiền nhiệm được ‘cung phụng’ xuất sơn, nhưng binh quyền trong tay Hoàng thượng tiền nhiệm bị Thời Sênh lột sạch sẽ, chỉ còn một mình Can Tư Lệnh, làm sao xuất sơn được?

Chương 979: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (33)

"Tiểu thư, sao gần đây người có vẻ bất an thế?”

Nhan Cẩm Tú đi đi lại lại trong phòng, nha hoàn sau lưng nàng không nhìn tiếp được, lên tiếng hỏi thăm.

“Tiến triển quá thuận lợi, không đúng.” Nhan Cẩm Tú sờ ngực, nàng ta luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng cụ thể lại không nói ra được.

“Trong tin truyền đến nói Đoan Mộc Trường Ninh nắm đại quyền, nhưng nàng ta không có chút phản ứng nào với việc này, không có người chỉ huy, chúng ta thắng lợi không phải rất bình thường sao?” nha hoàn khó hiểu.

Nói thế nào Đoan Mộc Trường Ninh cũng là một nữ nhân, dù có nắm quyền, cũng sẽ không có hành động gì.

Đương nhiên tiểu thư của họ thì khác.

Nhan Cẩm Tú lẩm bẩm, “Nàng ta không có chút phản ứng nào mới không đúng.”

“Tiểu thư, có phải người nghĩ nhiều rồi không.” Nha hoàn khuyên giải Nhan Cẩm Tú, “Nàng ta gần đây vì Liên Trầm, làm ra bao nhiêu việc hoang đường.”

Tin tức chỗ nàng nhận được, nàng ta gần như chưa từng ra khỏi

Cảnh Ninh Điện, ngày ngày đêm đêm hú hí ở bên trong với Liên Trầm.

“Chỉ mong là vậy…” Nhan Cẩm Tú đè sự nôn nóng trong lòng xuống, “Còn bao lâu có thể đánh vào trong kinh?”

“Ba tháng.” Theo tốc độ như vậy, ba tháng đã là dài nhất rồi.

“Bảo họ cẩn thận chút, đề phòng có gian trá.”

“Vâng.”

…

Tốc độ tiến công của nước Ngụy nhanh mạnh, lương thảo đều đi theo sau, lúc này đại quân đóng doanh trại nghỉ ngơi, khói bếp vấn vít bay lên.

“Có người tới.” Binh tướng canh gác bên ngoài nhắc nhở mấy người đang ngủ gật một tiếng, sau đó hét lớn, “Trọng địa quân doanh, không được đi về phía trước!”

Bóng người phía xa không dừng lại, vẫn chầm chậm lại gần.

Màu sắc tươi đẹp, rất dễ thấy, vừa nhìn còn tưởng là cô nương, nhưng đợi hắn đi lại gần, mới phát hiện là nam tử.

Tay hắn cầm quạt gấp bằng ngọc màu đỏ, quạt mở một nửa, lộ ra mặt quạt màu đen, bên trên điểm vài chấm hồng, như vết máu rơi xuống.

Mấy người đều bị khuôn mặt đó làm lay động, khuôn mặt đó còn đẹp hơn cô nương đẹp nhất mà họ từng gặp.

“Dám hỏi công tử tới đây có việc gì?” Đối với đồ đẹp, con người ta sẽ luôn vô ý bỏ đi sự phòng bị.

Khóe miệng Liên Trầm mang theo nụ cười như có như không, “Điện hạ nói muốn cướp các ngươi.”

Điện hạ nào?

Cướp họ làm gì?

“Cái gì?” Tiểu binh hỏi chuyện giống như nghe không hiểu lời của Liên Trầm, nhìn hắn khó hiểu.

Liên Trầm ‘soạt’ một tiếng gập quạt lại, chỉ quạt về phía quân doanh phía sau họ, mấy tiểu binh đồng thời nhìn về phía sau.

Khói đặc đang cuồn cuộn bay lên, tiếng huyên náo đột nhiên vang lên.

Mấy tiểu binh phản ứng lại được, lại quay đầu nhìn, đâu còn bóng dáng xinh đẹp đó nữa, giống như người vừa xuất hiện đều là ảo giác của họ vậy.

Trong quân doanh, Thời Sênh bị người ta vây lấy từng vòng.

“Ngươi là ai!?”

“Trưởng Công Chúa nước Tấn Đoan Mộc Trường Ninh.” Thời Sênh hơi cong mày, báo tên của mình.

“Nói bậy!” Lập tức có người phản bác, “Lúc này ngươi nên ở hoàng cung nước Tấn, sao có thể xuất hiện ở đây, ngươi rốt cuộc là ai! Vì

sao đối đầu với nước Ngụy ta!”

Thời buổi này, nói thật cũng không ai tin, lòng người không như xưa!

Thời Sênh nhún vai bó tay, “Ta nói thật ngươi không tin, được thôi, thật ra ta là tổ tông của ngươi đấy.”

Nói xong, Thời Sênh vứt hỏa chiết tử trong tay về phía lương thảo bên cạnh, lửa lớn bùng lên, sóng lửa đột nhiên ập tới.

Hành vi này của Thời Sênh, hoàn toàn là khiêu khích chính diện.

“Giết ả ta!”

Thời Sênh bá đạo móc thiết kiếm ra, khua về phía lương thảo đang cháy to, lửa lớn xung thiên từ không trung ép xuống, rơi trên doanh trướng, doanh trướng bị thiêu đốt từng mảng từng mảng.

Đợi mọi người né xong lửa, Thời Sênh sớm đã phóng xong lửa chạy rồi.

Trên dốc núi phía xa, Thời Sênh và Liên Trầm kề vai đứng, nhìn biển lửa bên dưới.

Giọng nói của Liên Trầm theo gió rơi bên tai Thời Sênh, “Điện hạ, lần sau mấy việc kiểu này có thể giao cho vi thần.”

“Không cần, chàng chỉ cần nhìn ta tinh tướng là được rồi.”

Tinh tướng là gì??

“Điện hạ, người không cần kiên cường như vậy.” Còn có hắn, hắn có thể giúp nàng làm rất nhiều việc, nàng có thể thử dựa dẫm vào hắn…

Trong lòng Liên Trầm hơi chua xót, trái tim giống như bị đôi bàn tay lớn vô hình thít chặt, có chút khó chịu.

Thời Sênh hơi liếc mắt, cong môi lên, “Sao ta nỡ để bẩn tay chàng.”

Người nàng thích, chỉ cần dung mạo đẹp như hoa là được.

Liên Trầm cúi đầu nhìn tay mình, thon dài trắng nõn, đốt xương rõ ràng, hồi lâu, hắn mới lên tiếng, “Tay vi thần… chưa từng sạch sẽ.”

“Chúng không đáng để chàng động thủ.” Thời Sênh đặt tay mình vào tay hắn, mười ngón nắm lại, “Không nhuốm máu tươi, sao có thể xưng vương.”

Không nhuốm máu tươi, sao có thể xưng vương.

Câu này nói không sai chút nào, trong lịch sử những đại nhân vật lưu truyền sử sách, lại có mấy ai trên tay sạch sẽ.

Liên Trầm nắm chặt mười ngón, nhìn về dãy núi phía xa.

Cả đời hắn, việc may mắn nhất, chính là gặp được nàng.

…

Thời Sênh đốt lương thảo tiếp tế của nước Ngụy, đi một mạch về phía đô thành nước Ngụy, trên đường gặp đội tiếp tế tiền phương, một mồi lửa thiêu trụi.

Cô chỉ đem theo một mình Liên Trầm, còn lại không mang theo ai cả.

Hai người rất dễ dàng đi vào đô thành nước Ngụy, lẻn vào hoàng

cung.

Tiền phương đánh nhau kịch liệt, thấy sắp đánh vào kinh thành nước Tấn, lại đúng lúc này, truyền tới thánh chỉ lui binh.

Không chỉ như vậy, hoàng đế nước Ngụy còn giao thư đầu hàng, tự nguyện trở thành nước thuộc địa của nước Tấn.

Tin này vừa ra, tất cả mọi người bao gồm cả nước Tấn đều ngẩn ra.

Nước Ngụy sắp thắng lợi rồi, sao lại đầu hàng lúc này? Đầu Hoàng đế nước Ngụy bị lừa đá trúng rồi sao?

Đây cũng là cách nghĩ của tất cả mọi người.

Hoàng đế nước Ngụy rất muốn nói mình không bị bệnh, người có bệnh là Trưởng Công Chúa nước Tấn đó.

Đốt trụi cả hoàng cung của ông ta đã đành, còn uy hiếp ông ta!

Vì tính mạng nhỏ của mình, sao ông ta dám không đồng ý? Ông ta không nghi ngờ chút nào, nếu ông ta không đồng ý, tên điên đó chắc chắn sẽ cho nổ tan xác ông ta không để lại vụn.

Trên tay nàng ta có vũ khí lợi hại như thế, ai còn dám đối đầu với nàng ta?

Không biết người khác có dám không, chứ dù sao ông ta cũng không dám!

Nước Ngụy đột nhiên đầu hàng, khiến những thắng lợi trước đó trông giống như trò cười, người ở tiền phương dốc hết tâm tư công chiếm thành trì, người ta bắt tặc bắt vua tặc trước, một đòn tất trúng.

Có thể cách bắt đầu quốc chiến của họ không đúng lắm.

Mà những người ngỡ ngàng nhất, vẫn là đám đại thần của nước Tấn đó.

Họ căn bản không biết Điện hạ nhà mình rời khỏi hoàng cung khi nào, hình như mấy ngày trước ngài ấy vẫn còn lắc lư trước mặt họ, chớp mắt người đã tới nước Ngụy.

Trước đây người không hé tiếng nào, không nghe không hỏi, không chút để tâm với việc này.

Ai ngờ vừa ra tay lại gây ra bất ngờ lớn như vậy.

Thật ra điện hạ của họ biết thuật phân thân phải không?

Không đúng!

Điện hạ không có mặt! Tạo phản thôi!

À không! Phục quốc!

Chương 980: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (34)

Nhan Cẩm Tú hoàn toàn không ngờ tới sẽ là kết cục như vậy, nàng ta mưu hoạch lâu như vậy, Hoàng đế nước Ngụy một câu đã phó mặc sự đời?

Nữ nhân đó rốt cuộc làm sao khiến Hoàng đế nước Ngụy dễ dàng đầu hàng như vậy?

Đó không phải một người bình thường, đó là Hoàng đế nước Ngụy!

“Tiểu thư, họ chuẩn bị lui binh rồi!” Nha hoàn từ ngoài lều đi vào, “Giờ chúng ta làm sao đây?”

Cung cấp tình báo cho nước Ngụy lâu như vậy, giờ họ nói lui binh là lui binh.

“Rầm!” Nhan Cẩm Tú đập tay lên bàn, mặt bàn nhanh chóng nứt thành bốn năm mảnh, nét mặt hơi gớm ghiếc, “An Dương Vương ở đâu?”

“Ở bên ngoài.”

Nhan Cẩm Tú ra ngoài, tìm được An Dương Vương đang sắp xếp người lui binh.

“Vương gia.” Nhan Cẩm Tú trực tiếp chặn An Dương Vương lại.

“Nhan tiểu thư, bổn vương rất bận, có việc gì sau này rồi bàn.” An

Dương Vương nhíu mày nói.

Nhan Cẩm Tú bỏ qua lời của hắn, trực tiếp đi vào vấn đề chính, trong ngữ khí thậm chí mang theo chút chất vấn, “Vương gia muốn lui binh như vậy?”

“Hoàng huynh đã hạ thánh chỉ, không lui binh còn có thể làm thế nào?” Thắng lợi đang ở trước mắt, hắn lại phải lui binh, cô ta tưởng hắn dễ chịu lắm sao?

“Vậy chúng ta nỗ lực lâu như vậy đều uổng phí à? Những tướng lĩnh dưới trướng ngài đã chết đó, là chết uổng rồi sao?”

“Nhan tiểu thư, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” Hắn còn không cần nàng ta ở đây chất vấn hắn.

Nhan Cẩm Tú nói ra cách nghĩ của mình, “Kinh thành ở ngay phía trước, chúng ta thuận thế gióng trống xông thẳng vào.”

“Nhan tiểu thư nói nhẹ nhàng nhỉ, đây là kháng chỉ.” Hơn nữa, lương thảo của họ cũng không đủ.

“Tướng ở ngoài quân lệnh có thể không nhận, vương gia không hiểu đạo lý này sao? Lúc này Đoan Mộc Trường Ninh không ở kinh thành, những binh quyền bị nàng ta nắm lấy đều không có người có thể chỉ huy, trong triều chia năm sẻ bảy. Vương gia đưa binh đánh vào kinh thành khả năng thắng cực lớn, đến lúc đó cả nước Tấn đều thuộc về nước Ngụy ngài, Hoàng thượng còn có thể trách tội ngài sao?”

Nhan Cẩm Tú nói vô cùng có lý, An Dương Vương có chút dao động.

“Để bản vương suy nghĩ đã.”

Hắn bỏ ra nhiều cố gắng như vậy, tới bước cuối cùng lại phải vứt bỏ, sao hắn có thể cam tâm.

Nhan Cẩm Tú biết cuối cùng An Dương Vương sẽ đồng ý, nàng ta cũng không nói thêm nữa, trở về lều của mình, để An Dương Vương tự mình suy nghĩ.

Quả nhiên đến chập tối, An Dương Vương hạ lệnh, không lui binh, tiếp tục tiến lên.

Quân đội đánh tới kinh thành thực sự không cần thời gian dài, nhưng khi công đánh kinh thành, lại nhận phải ngăn cản cực mạnh, tổn thất nghiêm trọng.

Đối phương rõ ràng đã sớm có phòng bị.

“Không phải ngươi nói kinh thành không có người chỉ huy sao?” An Dương Vương tức giận ngút trời tìm tới Nhan Cẩm Tú.

“Vương gia, Đoan Mộc Trường Ninh thực sự không ở trong kinh.” Nhan Cẩm Tú cũng có chút khó hiểu, nàng ta không có mặt, vậy ai đang chỉ huy?

Bên cạnh nàng ta căn bản không có tâm phúc gì…

Người duy nhất có thể nói là có quan hệ gần gũi với nàng ta một chút là cung nữ Tiểu Huyên đó, nhưng nàng ta căn bản không biết những thứ này. Đoan Mộc Trường Ninh sao có thể giao binh phù cho nàng ta.

“Kinh thành nhiều người như thế, lẽ nào nàng ta còn không thể tìm người chỉ huy sao?” Lúc đầu hắn không nên nghe nữ nhân này.

Nhan Cẩm Tú nhíu mày, “Nàng ta nắm quyền là từ bức cung, những người đó sao có thể giúp nàng ta? Vương gia ngài đừng vội, người của ta rất nhanh sẽ đưa tin ra.”

“Lương thảo không nhiều, nếu trong ba ngày không lấy được kinh thành, chúng ta đến trở về nước Ngụy cũng khó!”

Nhan Cẩm Tú nắm hai tay, ánh mắt kiên định, “Nhất định sẽ lấy được kinh thành!”

An Dương Vương nhìn Nhan Cẩm Tú một cái, “Bản vương tin thêm ngươi một lần!”

…

Trên cổng kinh thành.

Tề Thái Phó ngồi trên ghế thái sư, cắn hạt dưa uống trà, đầu một đám tướng quân trước mặt đầy vạch đen.

“Tề Thái Phó, ngài nói một câu đi được không?” Người ta đã đánh tới bên ngoài rồi.

“Nói gì?” Tề Thái Phó thổi râu trừng mắt, “Ta ngần này tuổi đầu, còn phải tới giày vò với đám trẻ tuổi các ngươi, ngươi tưởng ta muốn sao?”

Nếu không phải là vì hạt dưa, ông ta không thèm tới.

“Tề Thái Phó, điện hạ giao binh quyền cho ngài.” Tướng lĩnh Giáp khí thế ép người, “Ngài đã không thể chỉ huy, thì giao binh quyền ra, Bệ hạ nhất định sẽ ghi cho Tề Thái Phó một công.”

“Biết ngay đám trẻ ranh các ngươi tới đây là vì binh quyền mà.” Tề Thái Phó tiếp tục cắn hạt dưa, “Nói thật cho các ngươi nhé, không thể.”

“Tề Thái Phó rốt cuộc ngài là phe nào!” Điện hạ làm thế là đang tạo phản, thân làm lão thần, lại giúp nàng ta!

Tướng lĩnh Ất lạnh lùng chất vấn: “Bệ hạ đối với ngài cũng không tệ, vì sao Tề Thái Phó phải giúp Điện hạ?”

“Điện hạ cho ta hạt dưa ăn.” Tề Thái Phó thản nhiên.

Mọi người liếc hạt dưa trong tay ông ta...

Thứ này có gì ngon? Lại vì nó bán đứng Bệ hạ?

“Tề Thái Phó!”

Tề Thái Phó xua xua tay, “Điện hạ sắp hồi kinh, không muốn bị Điện hạ dạy dỗ, thì ngoan ngoãn làm việc theo ý chỉ Điện hạ để lại, nếu kinh thành thất thủ, đen đủi là các ngươi.”

Các tướng lĩnh: “…” Ngài mới là tổng chỉ huy thủ thành lần này! Vì sao lại phủi sạch quan hệ của mình vậy chứ!

Chưa từng gặp thái phó nào không biết xấu hổ như vậy.

Tề Thái Phó không giao binh quyền ra, có người đương nhiên phải dùng cách cực đoan.

Buổi tối Tề Thái Phó vừa ngủ, liền có người lẻn vào phủ thái phó, chuẩn bị ám sát ông ấy tìm binh phù.

Người còn chưa lại gần phòng Tề Thái Phó, đã bị mấy người bắt được.

Tề Thái Phó lật người trong phòng, không biết làm sao thở dài, “Đợi Điện hạ về, phải bảo Điện hạ cho ta thêm hạt dưa.”

Việc này cũng quá khó khăn, ông ấy ngần này tuổi không chịu nổi giày vò như vậy, phải tăng giá!

Không chỉ có ám sát, còn có hạ độc, các cách luân phiên lên trận.

Tới cuối cùng những người này có lẽ phát hiện không làm gì được Tề Thái Phó, chỉ có thể vứt bỏ ý đồ tạo phản, a không, ý niệm phục quốc, ngoan ngoãn theo bố trí của Thời Sênh, đi dạy dỗ đám người bên ngoài đó.

Chịu bực mình ở chỗ Thời Sênh và Tề Thái Phó, tìm được chỗ giải tỏa như vậy, đám người này đâu có thể mềm tay, liều chết xông lên.

“Đầu của Điện hạ rốt cuộc như thế nào? Tất cả phương án ứng phó đều có.” Bất luận đối phương ra kế sách gì, đều có thể tìm được kế ứng phó trong phương án Điện hạ để lại.

Dường như còn binh thư hơn binh thư.

Điểm này khiến những người đưa binh đánh trận như họ dần dần tin phục.

Họ nhiều lắm có thể nghĩ được một hai cách ứng phó, nhưng điện hạ trực tiếp liệt kê ra hết tất cả khả năng, đây còn là người sao?

“Nếu Điện hạ là thân nam nhi, Bệ hạ giao nước Tấn cho nàng ta thì không chê vào đâu được, tiếc là…”

“Đúng thế. Tiếc là Điện hạ là nữ nhi.”

“Nữ nhi thì làm sao, các ngươi không đi đánh trận, ngồi ở đây làm gì!” Tiếng quát to của Tề Thái Phó vang lên từ phía sau.

Mấy tướng lĩnh lập tức đứng lên, “Tề Thái Phó, người của An Dương Vương không tiến công, chúng ta cũng không biết làm gì.”

“Chúng không tiến công các ngươi không biết phản công sao?” Tề Thái Phó thổi râu trừng mắt, ông ta phất tay áo đẩy thánh chỉ vào lòng một tướng lĩnh, “Điện hạ nói không sai chút nào, các ngươi chính là một đám ngu xuẩn!”

Tề Thái Phó tức giận bỏ đi, các tướng lĩnh mặt ngẩn ra, họ lại làm sao rồi!

Đợi khi họ mở thánh chỉ ra, đột nhiên bắt đầu nghi ngờ nhân sinh, họ có thể thật sự là kẻ ngốc?

Chương 981: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (35)

Sự phản công của nước Tấn, khiến người của An Dương Vương trở tay không kịp.

Bất luận họ dùng kế sách thế nào, đối phương đều sớm có sự chuẩn bị, toàn bộ hành trình nghiền nát họ.

Đánh không thắng thì rút lui!

Nhưng phía sau họ không biết đã sớm có một đội binh đang đợi từ lúc nào, đó là đội binh An Dương Vương chưa từng gặp, hàng vạn kỵ binh lẳng lặng xuất hiện phía sau họ, trang bị tinh nhuệ.

Thắng thua đã phân, không còn cần tiếp tục nữa.

An Dương Vương bị bắt. Ngay khi phát hiện chuyện không như dự liệu Nhan Cẩm Tú đã chạy rồi.

Tới cuối cùng An Dương Vương mới nhận ra mình bị một nữ nhân lợi dụng, nhưng lúc này đã muộn rồi.

“Đây có lẽ là trận chiến chúng ta đánh sướng nhất.” Chiến tranh kết thúc, không ít người vây lấy nhau thảo luận.

“Điện hạ như thần vậy.”

“Đúng thế đúng thế, đợi việc này kết thúc, ta nhất định phải biên soạn thành sách những kế sách đó của Điện hạ.”

“Điện hạ khi nào trở về?”

“Không biết…”

“Hỏi Tề Thái Phó xem.”

Tề Thái Phó đang nổi trận lôi đình với mấy tên ngốc, nguyên nhân chỉ là vì mấy tên ngốc này chưa từng nhìn thấy hạt dưa của ông ấy bao giờ, tưởng là rác vứt đi rồi.

Tề Thái Phó tức giận như vậy, người khác cũng không dám lại gần. Thái phó này thường ngày tưởng là rất dễ nói chuyện, trên thực tế là lão già nóng nảy.

Hở chút là nói mình là người già, dạy dỗ họ phải kính già yêu trẻ, chỉ huy họ làm cái này cái kia.

Tuổi tác của Tề Thái Phó chỉ mới hơn năm mươi, bề ngoài trông như lão đầu rất trẻ tuổi, cả ngày vui vẻ hoạt bát, đi đường uy phong mạnh mẽ, hét lên đầy khí thế. Ông ấy còn không biết ngại nói mình là người già à!

Đợi Tề Thái Phó quát tháo xong, mấy người mới dám lên trước, “Tề Thái Phó, tiểu nhân muốn hỏi Điện hạ lúc nào hồi kinh?”

Tề Thái Phó không biết từ đâu lại lôi ra một chiếc túi, cắn lắc cắc, “Điện hạ khi nào về, có liên quan gì đến các ngươi? Sao, còn muốn tạo phản à!”

Mọi người: “…” Họ muốn tạo phản, cũng phải có người kích động mới được!

Những đại thần đó của kinh thành, ngay khi Điện hạ vừa đi thì rất sôi sục, nhưng không bao lâu đã không còn ai sôi sục nữa, ai ai cũng đều yên phận lại.

…

Người của nước Tấn đợi rất lâu cũng không được được Điện hạ của họ về, lại là một đám người đến.

Nước Trần phái sứ giả đưa thư giao quốc, tự nguyện trở thành nước thuộc địa của nước Tấn.

Sau nước Trần, không lâu sau nước Triệu cũng giao thư giao quốc.

Từ đây, nước Tấn nhất thống thiên hạ.

Mà nước Tấn nhất thống thiên hạ đó, lại không hề có Hoàng thượng.

Một tháng sau khi nhất thống thiên hạ Thời Sênh mới về kinh thành.

Thời Sênh đưa Liên Trầm âm thầm trở lại Cảnh Ninh Điện. Ngày hôm sau Tiểu Huyên nhìn thấy Thời Sênh ra khỏi phòng, cả người đều ngẩn ra.

Điện! Hạ! Trở! Về! Từ! Khi! Nào! Vậy!

“Điện hạ… người về từ bao giờ thế?” Tiểu Huyên rất lâu sau mới tìm lại giọng nói của mình.

Nàng ta lại không biết một chút gì về việc Điện hạ trở về.

“Tối qua.” Thời Sênh ngáp dài, “Đi làm chút đồ ăn, lát nữa Liên Trầm tỉnh lại muốn ăn.”

Tiểu Huyên: "…" Điện hạ người thật sự coi Liên Thừa tướng là nam sủng để nuôi dưỡng sao?

Liên Thừa Tướng lại cũng chấp nhận…

Quá kỳ dị!

Tiểu Huyên quẳng những suy nghĩ cổ quái đó đi, cúi cúi người, "Nô tỳ đi ngay."

Thời Sênh hồi kinh, Tề Thái Phó tới cửa đầu tiên, theo hắn tới, còn có một hòm tấu sớ.

"Điện hạ, lão thần ngần này tuổi, còn phải ngày ngày giúp người xử lý những việc vặt này. Lúc đầu khi Điện hạ người rời khỏi, có nói sẽ đi lâu như vậy đâu?"

Thời Sênh lặng lẽ lấy ra mấy túi hạt dưa, "Vất vả cho Tề Thái Phó quá."

Tề Thái Phó lập tức hớn hở, "Dễ nói, dễ nói, làm việc cho Điện hạ là vinh hạnh của lão thần."

Cầm đồ xong, Tề Thái Phó cũng không đợi thêm, "Điện hạ, vậy lão thân cáo lui trước."

Tề Thái Phó rời khỏi đại điện, ra ngoài gặp phải Liên Trầm đang bê cháo đi từ đầu kia lại.

Tề Thái Phó rùng mình, cung kính gọi một tiếng, "Công tử."

Liên Trầm mặt không đổi sắc đi qua bên cạnh ông ấy, giọng nói trong

trẻo từ từ truyền tới, “Làm không tồi.”

Sự căng thẳng trên mặt Tề Thái Phó giãn ra, đợi sau khi Liên Trầm vào, mới rời khỏi Cảnh Ninh Điện.

…

“Điện hạ, dùng bữa thôi.” Liên Trầm đặt khay lên trên chiếc bàn bên cạnh Thời Sênh, bưng từng thứ một bên trong ra.

“Chàng quen Tề Thái Phó à?” Thời Sênh như có tâm tư nhìn Liên Trầm.

Liên Trầm đẩy bát cháo nhỏ về trước mặt Thời Sênh, “Tề Thái Phó là người của phụ thân ta.”

Thời Sênh gật gật đầu bày tỏ biết rồi, không hỏi tiếp nữa.

Liên Trầm ngồi tới trước mặt Thời Sênh, “Điện hạ muốn nghe ta kể một câu chuyện không?”

Thời Sênh bê bát lên húp cháo, lúng búng nói không rõ: “Về ai?”

“Liên Gia… ta.”

“Ồ, vậy nói ra nghe xem.”

Gia gia của Liên Trầm từng là bạn học của Thành Nguyên Đế, Thành Nguyên Đế là gia gia của Thời Sênh, Phụ hoàng của vị Phụ hoàng dễ dãi của nàng.

Gia gia của Liên Trầm cùng lớn lên với Thành Nguyên Đế, tình cảm sâu dậm, tình như thủ túc.

Khi Thành Nguyên Đế kế vị, cả triều cục rất không yên ổn, đảng phái trong triều rất nhiều, người ông ấy có thể dùng cực ít.

Hoàng đế như ông ấy gần như đều chỉ là tàu bay giấy, Thành Nguyên Đế và gia gia của Liên Trầm nghĩ rất nhiều cách, đều không thể nắm quyền.

Sau này Thành Nguyên Đế đưa ra cách lấy bạo chế bạo.

Ông ấy và gia gia của Liên Trầm bày ra màn kịch, giả vờ hai người trở mặt thành thù, gia gia của Liên Trầm bắt đầu phát triển theo hướng gian thần, ngấm ngầm lại là làm việc cho Thành Nguyên Đế.

Quả nhiên thế cục rất nhanh ổn định trở lại, Thành Nguyên Đế trông như không có bao nhiêu quyền lợi, trên thực tế tất cả đại quyền đều bị ông ấy nắm giữ.

Nhưng khi làm Hoàng đế quá lâu, luôn sẽ có bệnh nghi ngờ.

Tới khi trung tuổi, Thành Nguyên Đế bắt đầu nghi ngờ gia gia của Liên Trầm, để xóa bỏ nghi kỵ của Thành Nguyên Đế, gia gia của Liên Trầm chấp nhận nữ nhân mà Thành Nguyên Đế ban cho ông ấy, không bao lâu sau liền chết trong tay nữ nhân đó.

Gia gia của Liên Trầm chết không bao lâu, Thành Nguyên Đế liền phát hiện cục diện lại bắt đầu không được khống chế, ông ấy chỉ đành ngầm nâng đỡ phụ thân của Liên Trầm, bồi dưỡng ông ta thành người kế thừa gia gia của Liên Trầm.

Người của Liên Gia thông minh, phụ thân của Liên Trầm biết dụng tâm của Thành Nguyên Đế, nhưng gia gia của Liên Trầm trước khi chết không cho phép ông ta báo thù, Liên Gia họ trung với nước Tấn,

trung với hoàng thất.

Cho tới khi Hoàng Thượng hiện giờ đăng cơ, ông ta lại đi theo con đường cũ giống như gia gia của Liên Trầm.

Điều duy nhất thông minh hơn là, ông ta đã cài cắm cho Liên Trầm không ít thân tín của mình trong triều, có lẽ ông ta không muốn Liên Trầm tới cuối cùng cũng rơi vào kết cục như họ.

Ác và trung, không hề xung đột.

Thời Sênh kéo khóe miệng cười, “Nhà đế vương xưa nay là máu lạnh vô tình như vậy.”

Liên Trầm cười đau khổ, có chút thân bất do kỷ không thể tránh khỏi.

Hắn nhìn về phía Thời Sênh, đưa tay nắm lấy bàn tay đặt trên bàn tay của Thời Sênh, giọng nói mang theo chút dè dặt, “Điện hạ, vi thần không muốn làm quan. Người có đồng ý vì ta vứt bỏ ngôi vị Trưởng Công Chúa, cao chạy xa bay không?”

Thời Sênh: “…”

Lão tử đã đánh xong cả thiên hạ rồi, kết quả ngươi nói cho lão tử ngươi muốn cao chạy xa bay?

Mẹ kiếp thiểu năng không nói sớm!

Có độc!

“Điện hạ không đồng ý sao?” Liên Trầm hơi hơi thất vọng, “Cũng đúng, Điện hạ sao có thể vứt bỏ nhiều người như thế, vì một mình vi thần…”

“Khi nào đi?”

Chương 982: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (36)

Đại lao.

An Dương Vương đầu bù tóc rối ngồi trên đất, trên tay và trên cổ chân khóa xích sắt to nặng, động một cái là kêu loảng xoảng.

“Trưởng Công Chúa điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Bên ngoài đột nhiên âm thanh đều đặn, An Dương Vương cúi đầu động đậy, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài phòng lao.

Một thiếu nữ bị người ta vây chặt lấy càng đi càng gần, mặt mũi xinh đẹp, khóe miệng hơi cong lên.

“Đoan Mộc Trường Ninh!” An Dương Vương đột nhiên nắm lấy song sắt của đại lao, mặt mũi căm hận trông gớm ghiếc.

“An Dương Vương.” Độ cong của khóe miệng Thời Sênh sâu thêm, giọng nói bình tĩnh vang lên trong nhà lao, “Muốn ra ngoài không?”

“Ngươi muốn làm gì?” An Dương Vương đề phòng nhìn Thời Sênh, nàng ta có thể tốt bụng thả mình ra ngoài như vậy sao?

“Chúng ta làm giao dịch, ta thả ngươi đi, ngươi giúp ta làm việc.”

Sự nghi ngờ trong lòng An Dương Vương lớn hơn, “Hừ, với địa vị hiện giờ của ngươi, muốn làm gì mà không được? Sao phải cần bản vương gia giúp ngươi?”

“Thần tiên còn có việc không làm được, càng đừng nói người phàm như ta. Một câu, làm không!” Một đại nam nhân lằng nhà lằng nhằng, dù sao đưa đầu là một đao, rụt đầu cũng là một đao, có gì để chọn.

“Ngươi muốn ta làm gì?”

Thời Sênh nhìn Tiểu Huyên, Tiểu Huyên lập tức đặt đồ trong tay vào trong lao.

An Dương Vương đưa tay ra, dừng trong không trung mấy giây, lúc này mới cầm lên lật xem.

“Ngươi có thù gì với Nhan Cẩm Tú?” Nhất định phải dồn đối phương vào chỗ chết?

“Đây không phải cái ngươi nên hỏi, ngươi tự cân nhắc xem, nếu đồng ý thì nói cho họ, họ sẽ đưa ngươi về nước Ngụy.” Thời Sênh cong mày, “Đương nhiên, đừng nghĩ tới việc sau khi ra khỏi đây không làm việc, ta có thể bắt ngươi một lần, đương nhiên có thể bắt ngươi lần thứ hai.”

An Dương Vương cuối cùng vẫn đồng ý giao dịch của Thời Sênh.

An Dương Vương vốn đã căm hận Nhan Cẩm Tú, nếu không phải ả ta, hắn cũng sẽ không bị bắt, càng sẽ không rơi vào bước đường này.

Đã có thể ra ngoài, lại có thể báo thù, vì sao hắn không đồng ý?

An Dương Vương là huynh đệ của Hoàng đế nước Ngụy, hai huynh đệ tình cảm sâu đậm, cho nên dù là An Dương Vương làm trái thánh chỉ, Hoàng đế nước Ngụy cũng không truy cứu trách nhiệm của hắn.

An Dương Vương theo tài liệu Thời Sênh cho, rất nhanh đã đánh đổ mấy thế lực ngầm của Nhan Cẩm Tú.

Thứ Thời Sênh cho vô cùng chi tiết, Nhan Cẩm Tú chỉ giữ được một bộ phận thế lực nhỏ, nhưng chút thế lực này sao đủ để đối đầu với An Dương Vương có nước Ngụy chống lưng.

Đêm mưa dồn dập, tiếng vó ngựa lọc cọc đạp nát màn mưa.

“Ở phía trước, mau đuổi theo!”

Tiếng sầm ùm ùm, chớp lóe lên từ trên trời bổ xuống, giống như muốn xé nát bầu trời, khí thế kinh người rơi trong khu vừng phía trước, lửa lớn đột nhiên bùng lên.

Ngựa chạy đầu tiên bị kinh sợ, sau một hồi hí vang, không chịu khống chế chạy như điên.

Người trên ngựa bị lắc Đông ngã Tây, cuối cùng không giữ được, ngã từ trên ngựa xuống dưới đất.

Người phía sau nhanh chóng vây chặt lên, cuốn người vào giữa.

“Nhan Cẩm Tú, ngươi không còn đường để thoát nữa.” Người trên ngựa hét lớn một tiếng.

Rào rào...

Nước mưa xối lên Nhan Cẩm Tú trên đất, bụng nàng ta trúng kiếm, không thể đứng thẳng, chỉ có thể ngẩng đầu, ánh mắt bốc cháy nộ hỏa hừng hực nhìn trừng trừng vào người trên ngựa, “Các ngươi rốt cuộc là ai!”

Đối phương không hề trả lời Nhan Cẩm Tú, tay khua mạnh một cái, “Đưa đi!”

Nhan Cẩm Tú không thể phản kháng, chỉ có thể bị người ta đưa đi, suốt đường đi rất nhanh, đợi tới nơi, Nhan Cẩm Tú đã chỉ còn chút hơi tàn.

Nhìn thấy người đứng ở cửa, Nhan Cẩm Tú rõ ràng có chút không thể tin nổi, gương mặt vốn đã tái nhợt, lại càng nhợt nhạt hơn, “Sao ngươi lại ở đây?

Lúc này hắn nên ở trong đại lao nước Tấn!

Vì sao có thể ở đây?

An Dương Vương cười lạnh, “Bản vương sao không thể ở đây?”

Đầu Nhan Cẩm Tú có chút hỗn loạn, “Ngươi không thể ở đây... Đoan Mộc Trường Ninh… ngươi và Đoan Mộc Trường Ninh đã làm gì?”

Nhất định là nữ nhân đó làm, chỉ có ả ta có bản lĩnh lớn như vậy.

“Còn chưa tới lượt ngươi hỏi bản vương, đưa vào.” Hắn nhất định phải khiến người này nếm thử mùi vị trong phòng lao đó.

Nhan Cẩm Tú nhìn cửa lớn, không ngừng lắc đầu, nàng ta không thể vào…

An Dương Vương hận thấu xương nàng ta, nếu nàng vào rồi, An Dương Vương khẳng định sẽ giày vò nàng ta tới chết.

Nhưng lúc này Nhan Cẩm Tú đã không còn năng lực nói không, cửa

lớn đang co chặt lại trong con ngươi của nàng, lại chầm chậm kéo xa, từ từ đóng lại, ngăn cách thế giới bên ngoài.

…

Thời Sênh vốn là muốn trả lại hoàng vị cho Hoàng thượng, làm chút lợi tức cô mượn dùng hoàng vị, cho nên cô tặng cả thiên hạ này cho ông ấy.

Nhưng nghe lời của Liên Trầm, lúc này cô không muốn trả lại hoàng vị cho ông ấy một chút nào.

Người cô nâng trong lòng bàn tay, dựa vào cái gì phải bị người khác đối đãi như vậy?

Thời Sênh chọn một người từ trong đám hoàng tử, trực tiếp vứt hắn lên hoàng vị.

“Hoàng tỷ, vì sao tỷ chọn đệ?” Hoàng tử nhíu mày hỏi Thời Sênh.

Hoàng tử ưu tú hơn hắn không ít, hắn chưa từng nghĩ mình có thể ngồi lên vị trí này.

“Không vì sao cả.” Chọn bừa thôi, có thể vì sao được chứ, có bệnh!

“Hoàng tỷ người thật sự muốn rời khỏi?”

“Ừm.”

“Người vĩnh viễn là Trưởng Công Chúa tôn quý nhất của nước Tấn, cửa lớn nước Tấn luôn luôn mở cho tỉ, khi nào hoàng tỷ muốn trở về cũng được.”

Thời Sênh xua xua tay, “Chịu khó làm hoàng đế của ngươi đi, đừng bị người ta kéo xuống đài.”

Cô có thể tặng cả thiên hạ cho hắn, còn có thể giữ được hay không, thì phải xem hắn có bản lĩnh này không.

Thời Sênh xử lý việc chỗ cô, Liên Trầm cũng đang xử lý việc của hắn.

Liên Trầm giao ra tất cả quyền thế, chỉ để lại đội tinh binh ban đầu chặn đứt đường lui của An Dương Vương đó.

Còn về đằng sau hắn còn có con bài gì, thì không ai biết.

Chiêu Vũ ngồi bên cạnh nhìn Liên Trầm thu thập đồ đạc, lúc lâu sau mới nói: “Đáng không?”

“Không có gì đáng không, chỉ là ta muốn làm như vậy.” Liên Trầm nhẹ nhàng đáp.

Có vài quyết định chỉ là nghe theo trái tim mình.

“Gần đây có lẽ nàng sắp độc phát rồi…” Chiêu Vũ lo lắng, “Lúc này ngươi đưa nàng rời khỏi, đối với nàng rất không có lợi.”

“Chính vì như vậy, ta mới phải đưa nàng rời khỏi.” Hắn không muốn thời gian cuối cùng của nàng, một vài người không liên quan còn tới quấy rầy nàng.

“Vậy ngươi cũng không cần giao ra tất cả mọi thứ.”

Liên Trầm im lặng một lát, “Nàng đi rồi, ta sẽ đi cùng nàng, giữ lại cũng vô dụng.”

“A Trầm!” Chiêu Vũ kinh ngạc, “Ngươi…”

Liên Trầm nhìn về phía Chiêu Vũ, “Chiêu Vũ, ngươi tự do rồi.”

“Trước đây ngươi không phải người như vậy.” Hắn xưa nay chưa từng nghĩ tới có một ngày, hắn sẽ theo một nữ nhân đi chết.

“Trước đây ngươi cũng sẽ không quan tâm sống chết của ta.” Hắn dùng thủ đoạn kéo Chiêu Vũ tới dưới trướng, lúc bắt đầu hắn ta rất ghét hắn, thậm chí còn luôn nói những lời ác độc.

Chiêu Vũ hừ lạnh một tiếng, ném ra một vật, “Đây là việc cuối cùng ta có thể giúp ngươi, nếu ngươi có thể tìm được Thiên Y Huyền Tâm, dựa vào vật này, có thể bảo bà ta cứu nàng một mạng.”

Chiêu Vũ quay người rời đi, đi tới cửa, hắn dừng lại, “A Trầm, bảo trọng”

Thiên Y Huyền Tâm, trong giang hồ luôn là một truyền thuyết, đầy mình y thuật có thể làm sống lại người chết lắp thịt cho xương trắng, đồn rằng bà ta xuất sư ở Bồng Lai Đảo, cái học là tiên thuật.

Nhưng cực ít người từng gặp bà ta, chỉ biết bà ta từng xuất hiện ở vài nơi.

Chương 983: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (37)

Khi Thời Sênh rời khỏi, vừa hay nghe thấy tin tức của Đoan Mộc Khởi, chuẩn bị tạo phản ở nơi xa xôi.

Hoàng đế vừa nhậm chức cần một nền tảng giết người dọa khỉ, Đoan Mộc Khởi vừa hay.

Tiểu Hoàng đế phái người đi vây diệt Đoan Mộc Khởi, có lẽ là kiêng dè Thời Sênh, những người này lại không dám lừa trên dối dưới, ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh.

Đoan Mộc Khởi so với cả thiên hạ, căn bản không thể so được.

Tiểu Hoàng đế rất nhanh tiêu diệt hắn.

Ngày nhận được tin thắng trận, tiểu Hoàng đế ngay lập tức chạy tới Cảnh Ninh Điện.

Nhưng trong Cảnh Ninh Điện lãnh lẽo hoang vắng, không một bóng người.

Hắn biết, vị hoàng tỷ dùng sức của mình nhất thống thiên hạ đó đã đi rồi.

Rất nhiều năm sau, vị Trường Ninh công chúa này, vẫn là Trưởng Công Chúa duy nhất của nước Tấn, không ai có thể thay thế địa vị của nàng.

Cảnh Ninh Điện bỏ trống rất nhiều năm.

…

Liên Trầm mua một ngôi nhà ở một thành nhỏ có phong cảnh đẹp, định cư ở đây với Thời Sênh.

“Điện hạ, muốn dùng cơm chưa?” Tiểu Huyên đứng phía sau Thời Sênh, lo lắng nói: “Buổi trưa người đều chưa từng dùng cơm.”

Khi Thời Sênh rời khỏi chỉ mang theo Tiểu Huyên.

“Ta không đói.” Thời Sênh ngắm nghía quạt gấp trong tay, cán ngọc màu đỏ trong tay nàng trông càng lấp lánh trong suốt hơn.

“Điện hạ…” gần đây điện hạ ăn uống càng ngày càng ít, cũng không biết làm sao rồi, nàng ta có phải mời đại phu tới xem cho điện hạ không?

“Liên Trầm đâu?” Thời Sênh thu quạt lại, chuyển chủ đề.

“Thừa Tướng vừa sáng sớm đã ra ngoài với Dạ Phong rồi.”

“Đi làm gì thế?” Thời Sênh hơi nhíu mày, gần đây Liên Trầm luôn là biến mất khó hiểu.

Tiểu Huyên lắc đầu, việc này nàng đâu biết, việc của Thừa Tướng đâu có nói với một hạ nhân như nàng.

Thời Sênh từ trên ghế đứng lên, đầu hơi choáng váng, cô chống vào chiếc bàn bên cạnh, ổn định một lát, cơn choáng váng đó biến mất, mới từ từ đi về phía cửa viện, mỗi khi đi một bước, sắc mặt liền nặng nề thêm một phần.

Tới cửa, thân thể cô đột nhiên mềm nhũn, ngã ra đất.

“Điện hạ!” Tiểu Huyên kêu lêu kinh hãi một tiếng, nhanh chóng lên trước đỡ Thời Sênh, “Điện hạ, người sao thế?”

Sắc mặt vừa nãy còn hồng nhuận của Thời Sênh, lúc này trắng nhợt.

“Điện hạ…” Tiểu Huyên ra sức đỡ Thời Sênh đứng lên, đưa tới trên ghế, mặt mũi lo lắng, “Điện hạ, người vẫn khỏe chứ? Chỗ nào không khỏe? Nô tỳ đi mời đại phu cho người.”

Thời Sênh kéo cô ấy lại, giọng nhè nhẹ, “Không sao, có thể là ngồi lâu hơi choáng.”

“Điện hạ?” Tiểu Huyên rõ ràng không tin, sắc mặt đó trắng tới dọa người.

“Đưa ta về phòng đi.” Thời Sênh buông nàng ta ra, giọng nói có chút mệt mỏi.

“… Vâng.” Tiểu Huyên vội đỡ Thời Sênh vào phòng.

Đợi sau khi Tiểu Huyên rời khỏi, Thời Sênh mới cởi y phục của mình, từ xương quai xanh tới ****, toàn là kinh mạch màu xanh.

Những kinh mạch màu xanh này xuất hiện mấy ngày trước, lúc đầu rất nhạt, trong bóng tối căn bản không nhìn thấy, lúc này đã rõ nét như vậy.

Thời Sênh từ từ mặc lại y phục, mày nhíu chặt lại.

“Hệ thống, có thể giải độc cho cơ thể này không?” Thời Sênh gọi Hệ

thống một tiếng.

Hệ thống rất lâu sau mới trả lời, [Cái này thuộc về nhiệm vụ phụ tuyến, Ký chủ muốn nhận không?]

Nhận cái đầu ngươi!

Lão tử không muốn nòng nọc tìm mẹ!

[Cô không nhận nhiệm vụ, tôi không thể cho cô dữ liệu.] Nó đã biết cô sẽ không nhận, cho nên trước đây đều chưa công bố, trực giác của nó quả nhiên là chính xác.

Mẹ kiếp!

Hệ thống thiểu năng đúng là càng ngày càng đắc ý!

Kiếm của lão tử đâu!

[Ký chủ bình tĩnh, dù cô có phá tôi, cũng chỉ có nhận nhiệm vụ phụ tuyến tôi mới có thể cung cấp đầu mối cho cô, quyền hạn của cô không đủ để xem những tài liệu này.]

Không biết có phải ảo giác của Thời Sênh không, cô luôn cảm thấy Hệ thống lúc này có vẻ vui trên nỗi đau khổ của người khác.

[...] Âm thanh điện tử của nó cô cũng có thể nghe ra vẻ vui trên nỗi đau khổ của người khác à, lợi hại đấy Ký chủ của ta! Bản Hệ thống chính là vui trên nỗi đau khổ của người khác đấy, cô có thể làm gì bản Hệ thống chứ?

Chủ nhân sắp về rồi, bản Hệ thống không sợ cô!

Thời Sênh không từ bỏ, lấy ra máy tính bảng màu đen của cô thử, quả nhiên là hiển thị quyền hạn không đủ, hãy tăng cấp quyền hạn rồi thử lại.

Thời Sênh cắn môi, nếu cô phá tan Hệ thống rồi, thì sẽ thế nào đây?

[...Ký chủ, Hệ thống tự hủy cô cũng sẽ biến mất, đây không phải trò đùa. Ký chủ xin cô đừng có cách nghĩ nguy hiểm này nữa.] Hệ thống sợ hãi vội lên tiếng.

“Nực cười.” Thời Sênh cười gằn một tiếng không rõ ý tứ.

[...] Nực cười gì? Ký chủ cô nói rõ đi!

Thời Sênh không đếm xỉa Hệ thống, che nó lại, để mặt nó khó hiểu.

Thời Sênh chống cằm, nhìn vào tay mình như có tâm sự.

Thế giới này không có linh khí, cô không thể dùng linh khí tự kiểm tra xem cơ thể của mình là bị sao. Hệ thống lại không cho mở cửa sau, dường như cô chỉ có thể tìm đại phu ở bên ngoài xem cho mình.

Thời Sênh đứng lên rời khỏi phòng, Tiểu Huyên ở nhà bếp, không biết đang làm gì, Thời Sênh lén nàng ta ra ngoài, ở trên phố tìm được một thần y nghe nói rất lợi hại.

Thần y bắt mạch, biểu cảm đó vô cùng kỳ quái.

Thời Sênh đọc hiểu một chút, ý có lẽ là...

Cô còn sống đúng là kỳ tích.

Thời Sênh rất muốn đấm cho thần y hai cái, nhưng nghĩ tới mình

không được kích hoạt kỹ năng y thuật này, cô chỉ có thể quẳng đi kích động này.

“Thần y, ta bị bệnh gì? Còn cứu được không?”

Thần y lắc đầu thở dài, “Cô nương tìm cao minh khác đi.”

“Vậy ngươi phải nói cho ta bệnh gì chứ?” Mẹ kiếp không phải là lang băm chứ!

Thần y nhìn Thời Sênh một cái, đáy mắt có chút thương hại, “Cô nương, mời ngươi đưa tay ra.”

Thời Sênh vô cớ nhìn hắn một cái, nghĩ một lát đưa tay ra.

Thần y lấy ra một cây kim, đâm vào đầu ngón tay Thời Sênh, nặn ra mấy giọt máu, nhỏ vào trong nước trong bên cạnh.

Ông ta tới bên ngoài bắt một con thỏ, đổ bát nước đó cho thỏ uống.

Thỏ vùng vẫy mấy cái rồi tắt thở.

“Cô nương, trong cơ thể cô toàn là kịch độc, cô sống tới giờ, đã là kỳ tích.”

Thời Sênh im lặng nhìn con thỏ đó: “…” Quỷ gì vậy!

Liên Trầm không phải từng dính máu của cô, sao hắn không có chút chuyện gì?

Đây chắc chắn là lang băm!

Thời Sênh lại đến chỗ đại phu bên cạnh xem, đại phu này còn quá

hơn, căn bản không nhìn ra cô làm sao, còn không bằng lang băm đầu tiên.

Thời Sênh lại trở lại y quán của thần y, thần y không biết làm sao lắc đầu, “Cô nương, ta thật sự không có cách nào cứu cô.”

“Có người từng chạm vào máu của ta, nhưng vì sao hắn không có chuyện gì?”

Thần y hơi kinh ngạc, nghĩ một lát, “Có thể đưa tay cô nương lần nữa không.”

Thời Sênh đưa tay qua.

Thần y xem mạch rất lâu, “Trước đây có phải cô nương từng bị trúng độc?”

“Ừm.”

Thần y hình như có chút kỳ lạ, nghĩ một lúc mới nói: “Những độc tính đó đã áp chế được kịch độc trong cơ thể cô, thời gian quá dài, độc tính đã bị đồng hóa, mất đi tác dụng…”

Thần y dừng lại, ông ta đột nhiên nói: “Ta có cách, cô nương có thể nghe xem.”

“Lấy độc công độc?” Thời Sênh tiếp lời thần y.

“Không sai!” Thần y gật đầu, “Ta nói chuyện hơi khó nghe, thời gian của cô nương đã không nhiều, cách này nói không chừng có thể cứu cô nương một mạng.”

“Cần độc gì?”

Sắc mặt thần y lúng túng, “Ta tài hèn học ít, có thể nhìn ra cô nương trúng độc cũng là may mắn vì ta từng nhìn thấy loại mạch tượng này. Còn về cần độc gì, ta đây không biết, nhưng độc mà cô nương lúc đầu trúng khẳng định là hữu dụng, cũng có nguy hiểm nhất định, cô nương cẩn thận.”

Chương 984: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (38)

Khi Liên Trầm trở về, Thời Sênh đã ngủ, hắn nhẹ nhàng đi tới bên giường, kéo góc chăn cho nàng, im lặng nhìn chăm chú vào dáng ngủ của nàng.

Rất lâu, hắn đưa tay vén vén tóc trên trán Thời Sênh, cúi người hôn trán nàng.

Ngay khi hắn quay người, trên cổ tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, dùng lực kéo mạnh về phía sau, trực tiếp lôi hắn lên giường.

Thời Sênh lật người đè hắn xuống dưới, cô chỉ mặc áo lót, khi khom người, lộ ra lớp da trắng nõn mềm mại.

“Điện hạ…” Liên Trầm nghiêng đầu tránh né xuân sắc đang nhắm vào hắn, “Có phải ta làm nàng tỉnh không?”

“Chiêu Vũ ở đâu?”

Liên Trầm nghiêng đầu, nhìn vào mắt Thời Sênh, như có chút khó hiểu, “Điện hạ vì sao hỏi Chiêu Vũ?”

Thời Sênh nhẹ hôn lên môi hắn, dán vào mặt hắn, ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Chàng sớm đã biết việc ta trúng độc?”

Tròng mắt Liên Trầm hơi co lại, dù biết có thể không giấu được cô bao lâu, nhưng nhanh như vậy đã bị cô ấy biết, trong lòng Liên Trầm có chút căng thẳng.

“…Đúng.” Giọng Liên Trầm u ám.

“Vì sao không nói cho ta?”

Liên Trầm không trả lời.

Không gian có chút nặng nề, không khí kiềm nén lặng lẽ lưu chuyển, hô hấp một vừa nhẹ vừa chậm của hai người xen vào nhau.

Liên Trầm đột nhiên ôm lấy eo Thời Sênh, quay ngoắt lại, đè cô dưới người, chiếc hôn nóng rực rơi xuống, mang theo vài phần hoang mang và thấp thỏm.

Cho tới khi Liên Trầm đi vào trong cơ thể cô, sự căng thẳng và thấp thỏm, của hắn mới dần dần biến mất, hắn ôm lấy cô, hết lần này tới lần khác lao tới đích, đưa cô lên mây xanh, chìm đắm cùng cô.

Răng hắn cọ lên cổ Thời Sênh mấy cái, hơi hơi dùng lực, Thời Sênh giật mình một cái, đột nhiên tỉnh lại, cơ thể hơi co về phía sau, rời cổ ra khỏi môi của hắn.

“Điện hạ?” Ánh mắt Liên Trầm mơ màng, trên khuôn mặt trắng nõn mang chút đỏ, dùng giọng nói đẹp đã mà rung rung gọi cô, trong lòng Thời Sênh mềm nhũn.

Thời Sênh dịu dàng nói: “Đừng cắn ta, ra máu chàng sẽ trúng độc.”

“Ừm.” Liên Trầm nhẹ đáp lại một tiếng, lại lần nữa ngả người lên.

…

Thời Sênh tựa vào Liên Trầm, vê tóc hắn, giọng nhè nhẹ, “Việc này

ta không tính toán với chàng, nhưng không có lần sau.”

Liên Trầm giấu cô, cô tin là vì tốt cho cô, nhưng có lúc, loại cách làm tốt cho cô này, luôn luôn sẽ trở thành một loại gò bó.

“Xin lỗi.” Chiêu Vũ nói đúng, hắn không nên giấu nàng, không liên quan nàng có kiên cường không, chỉ là một loại chân thành thỏa thuận ngầm vốn nên như vậy của hắn và nàng.

Từ vừa nãy khi nàng hỏi hắn có biết không, hắn đã hối hận rồi.

“Chiêu Vũ ở đâu?”

Đây là lần thứ hai Thời Sênh hỏi Chiêu Vũ, Liên Trầm hơi nhíu mày, như có chút không vui, “Điện hạ, ta không thích nàng nhắc tới nam nhân khác.”

Dù là Chiêu Vũ cũng không được.

Còn là sau khi họ làm xong chuyện.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp cô đang đợi Chiêu Vũ cứu mạng!!

Bỏ đi, tên thiểu năng này gây sự vô cớ cũng không phải một hai ngày.

“Ta đang đợi Chiêu Vũ cứu mạng, lẽ nào chàng muốn nhìn ta chết?”

Nghe xong sắc mặt của Liên Trầm dịu đi một chút, “Chiêu Vũ có thể cứu nàng, thì sớm đã cứu rồi.”

“Cái ta muốn không phải hắn, là con Vũ Ly Xà mà hắn nuôi đó.”

“Vũ Ly Xà?”

“Ta muốn lấy độc công độc.” Thời Sênh chống người nhìn thẳng vào Liên Trầm, “Độc của Vũ Ly Xà có thể áp chế độc trong cơ thể ta.”

Liên Trầm kinh ngạc, “Độc tính của Vũ Ly Xà rất mạnh, ta không đồng ý. Ta đã phái người đi tìm Huyền Tâm, bà ấy sẽ có cách cứu nàng.”

Thiên Y Huyền Tâm, Thời Sênh cũng từng nghe nói với thần y đó. Hắn nói trên thế giới này người duy nhất có thể cứu nàng, chỉ có một người, đó chính là Huyền Tâm.

Nhưng vị này hành tung bất định, muốn tìm được bà ta đâu dễ.

Quan trọng nhất là, dù có tìm được bà ta, cũng không chắc có con át chủ bài để khiến bà ta ra tay cứu người.

So với cái này, cô càng muốn đi theo con đường lấy độc công độc hơn.

“Lỡ không tìm được thì sao?” Vậy chẳng phải cô phải ngồi chờ chết à?

“Nhất định sẽ tìm được.” Hai tay Liên Trầm nâng mặt Thời Sênh, “Ta nhất định sẽ tìm được bà ấy.”

“Dù chàng tìm được bà ta rồi, có gì nắm chắc để bà ấy cứu ta?”

“Chiêu Vũ cho ta một tín vật, bà ấy sẽ ra tay.” Liên Trầm dừng lại, “Hứa với ta, không được làm việc khác, ta sẽ không để nàng có việc

gì.”

Thời Sênh nhìn Liên Trầm một cái, trong mắt hắn đầy vẻ nghiêm túc và nặng nề.

Thời Sênh mở miệng, “Được.”

Liên Trầm ôm Thời Sênh vào trong lòng, “Điện hạ, ta sẽ ở bên nàng, bất luận ở đâu.”

…

Thời Sênh xuất hiện cảm giác choáng càng ngày càng nhiều, rất nhiều lúc đều là đột nhiên đang đứng lại bắt đầu choáng.

Liên Trầm đã phái ra tất cả mọi người, nhưng không có chút tin tức gì, thỉnh thoảng truyền về tin, đợi người của hắn tới, đều là tin thất thiệt mà thôi.

Liên Trầm giờ không dám ra ngoài, cả ngày ở bên cạnh Thời Sênh.

“Điện hạ, ăn chút cháo đi.” Liên Trầm đem cháo đã nguội tới bên miệng cho Thời Sênh ăn.

Thời Sênh lắc đầu, “Không muốn ăn.” Bụng cô ấy luôn no, không đói một chút nào, chỉ có thể uống chút nước.

“Chỉ ăn một miếng thôi, điện hạ nghe lời.” Liên Trầm dỗ Thời Sênh.

Thời Sênh nghiêng đầu ra, giọng nói hơi yếu ớt, “Thật sự không muốn ăn.”

Liên Trầm nhíu mày, đổ thìa cháo vào mồm mình, sau đó tiến lại gần

hôn Thời Sênh, chuyển từng chút một cháo trong miệng tới miệng nàng, xác định nàng nuốt xuống hết rồi mới thả nàng ra.

Liên Trầm dùng cách này cho ăn hết nửa bát nhỏ, Thời Sênh thực sự là không nuốt được, hắn mới bỏ nàng ra, lau kỹ cho nàng khóe miệng, động tác nhẹ nhàng, như bảo vệ báu vật hiếm có.

“Liên Trầm, tìm Chiêu Vũ đi…” Thời Sênh nắm lấy tay Liên Trầm.

“Chiêu Vũ đang trên đường tới, Điện hạ nhẫn nhịn.” Liên Trầm xót xa ôm lấy Thời Sênh, nhẹ giọng an ủi.

Chiêu Vũ tới vào một buổi sáng sớm, cùng tới với hắn còn có một nữ nhân.

Thời Sênh nhớ nữ nhân đó, Hồng nương tử từng cùng cô làm giám khảo của Thưởng Hoa Yến đó.

Nàng ta đang hiếu kỳ quan sát xung quanh, thấy cô đi ra, có chút ngạc nhiên, “Là người!”

Giọng nói của nàng ta giống với người của nàng, xinh đẹp cảm động, khiến người ta không tự chủ được bị nàng ta hấp dẫn.

Thời Sênh được Liên Trầm ôm ra, cẩn thận đặt nàng trên ghế.

Thời Sênh nhếch môi cười, “Không thì ngươi cho rằng là ai?”

Hồng nương tử nhún nhún vai, không nói chuyện nữa.

Cả căn phòng đều yên tĩnh trở lại, Chiêu Vũ nhìn về phía Liên Trầm, ánh mắt có chút phức tạp, giây lát sau cúi đầu xuống, phá vỡ sự yên lặng, “Huyền Tâm, yêu cầu của ngươi ta đồng ý, cứu nàng ấy đi.”

Thời Sênh chớp mắt, đây chính là Thiên Y Huyền Tâm?

Nàng còn cho rằng sẽ là một nữ thần cấm dục lạnh lẽo như tiên, không ngờ lại là nữ tử xinh đẹp nóng bỏng như lửa.

Huyền Tâm lắc đầu, âm đuôi mê người, “Không được đâu.”

“Huyền Tâm!” Chiêu Vũ mặt mũi nghiêm túc, “Ngươi còn muốn thế nào?”

Ánh sắt trong mắt Huyền Tâm lưu chuyển, nụ cười xinh đẹp nở trên khóe môi, nàng ta đưa nhẫn ngọc ra, chỉ về phía Liên Trầm.

Sắc mặt Chiêu Vũ sầm xuống, “Huyền Tâm không được quá đáng, hắn không phải người ngươi có thể chấm mút.”

Chương 985: Theo đuổi thừa tướng đại nhân (39)

"Ai yaa.” Huyền Tâm bịt miệng cười duyên, tay dừng trong không trung đột nhiên quét về phía hắn, “Ta muốn ngươi.”

Biểu cảm của Chiêu Vũ đột nhiên cứng ngắc.

Huyền Tâm đi tới trước mặt Chiêu Vũ, tươi như hoa, “Sư đệ, giao dịch này ngươi cảm thấy thế nào?”

Chiêu Vũ sầm mặt nhìn Huyền Tâm, hắn đẩy Huyền Tâm ra, trên mặt có chút cảm xúc khó hiểu, lúc lâu sau mới hơi ấm ức nói: “Được.”

“Để ngăn ngươi chạy làng, chi bằng chúng ta động phòng trước đi?” Huyền Tâm cười tươi nhìn Chiêu Vũ.

“Huyền Tâm ngươi đừng quá đáng!” Chiêu Vũ đột nhiên nổ tung rồi.

“Được rồi được rồi.” Huyền Tâm xua xua tay, “Đưa nàng ta vào phòng trước đi, phiền sư đệ giúp ta chuẩn bị mấy thứ, ngoài ra cho ta mượn Vũ Ly Xà của ngươi.”

Chiêu Vũ mặt mũi phòng bị, “Ngươi muốn làm gì?”

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì một con rắn.”

Chiêu Vũ có chút không tình nguyện giao Vũ Ly Xà cho Huyền Tâm, cầm đơn thuốc Huyền Tâm giao cho hắn bỏ đi.

Khi Huyền Tâm chữa bệnh, không ai được có mặt, Thời Sênh và nàng ta mắt to mắt nhỏ nhìn nhau giây lát.

Huyền Tâm từ trên người móc ra một chiếc túi nhỏ, “Cởi đi!”

Khóe miệng Thời Sênh hơi giật, lời này sao có nghĩa khác như thế chứ?

Quá trình trị liệu kéo dài cả một đêm.

Liên Trầm đứng ở ngoài một đêm.

Huyền Tâm mở cửa, khuôn mặt mệt mỏi đi ra, Liên Trầm lập tức lên đón, “Nàng ấy thế nào?”

“Huyền Tâm ta ra tay, không có ai không cứu sống được.” Huyền Tâm nhìn về phía Chiêu Vũ đợi bên ngoài, đưa cho hắn một tờ đơn mới, “Nấu thuốc theo cái ta viết, mỗi ngày ba lần, không thể loạn, không được cắt, không thì hậu quả tự chịu.”

Liên Trầm muốn vào phòng, Huyền Tâm đưa tay chặn hắn lại, “Còn chưa xong, ngươi không thể vào.”

Liên Trầm nhíu mày, không cưỡng cầu, đứng bên ngoài như tượng.

Huyền Tâm nhìn hắn một cái, đi vào phòng bên cạnh.

“Vũ Ly Xà của ta đâu?” Chiêu Vũ theo sau Huyền Tâm.

“Vội gì, ta sẽ trả cho ngươi.” Huyền Tâm day day trán.

“Hừ, ngươi luôn nhòm ngó Vũ Ly Xà của ta, ngươi cho rằng ta không biết?” Hắn để có được con Vũ Ly Xà này suýt chút mất mạng.

Huyền Tâm đẩy cửa phòng vào, quay người, dài giọng nói, “Sư đệ, thứ ta nhòm ngó luôn là ngươi. Ngươi thật sự cho rằng ta có hứng thú với vị trí chưởng môn đó sao? Ta ép ngươi như thế, chẳng qua là để có được ngươi.”

Chiêu Vũ ngẩn ra nhìn cửa phòng bị đóng, hắn buồn bực gãi gãi đầu.

Đợi khi Chiêu Vũ lấy được Vũ Ly Xà của hắn, cả con rắn đều gầy rộc đi, ánh sáng ảm đạm, hơi thở thoi thóp, hình như bất cứ lúc nào cũng sẽ chết vậy.

Chiêu Vũ tức tới mức đánh nhau với Huyền Tâm.

Thời Sênh tỉnh lại đã là buổi chiều ngày thứ ba, ánh sáng trước mắt có chút mơ hồ, cô thử rất lâu cũng không nhìn rõ.

“Điện hạ.” Giọng Liên Trầm vang lên bên tai cô, cô cảm giác mình được người đỡ đứng lên.

“Liên Trầm, sao ta như mù thế này …” Thời Sênh giơ tay lên day mắt, trước mắt đều là một mớ hỗn độn, hoàn toàn không nhìn rõ.

“A… Độc của Vũ Ly Xà còn chưa bị loại bỏ hoàn toàn, qua một thời gian sẽ tốt thôi.” Giọng của Huyền Tâm truyền tới từ phía xa xa.

Khí thế trên người Liên Trầm đột nhiên bừng lên.

Huyền Tâm vội nói: “Ngươi nhìn ta như vậy cũng vô dụng, đợi dư độc loại bỏ hết là được rồi.”

“Lúc nào có thể loại bỏ?”

“Ồ… ta nghĩ xem...” Huyền Tâm trầm ngâm một lúc lâu, “Có lẽ phải hai ba tháng.”

“Bụp!”

“Haiz, con người ngươi sao không biết tốt xấu gì thế, nếu không phải nể mặt sư đệ của ta, ngươi cho rằng ta có thể cứu nàng ta… coi như ngươi ác!” Giọng của Huyền Tâm càng ngày càng nhỏ, cũng không biết Liên Trầm đã làm gì.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Thời Sênh cảm giác có sự ấm nóng rơi trên mắt cô, “Đừng lo, sau này ta chính là mắt của Điện hạ.”

“Có phải sẽ không khỏi đâu.” Làm như cô thật sự mù vậy làm gì?

Liên Trầm: “…” Điện hạ vẫn là Điện hạ đó.

Thời Sênh tu dưỡng một thời gian rất lâu, đi đường đụng cửa đụng bàn đều là việc thường tình.

Nhưng lúc này, Thời Sênh luôn luôn nổi nóng, cần Liên Trầm kiên nhẫn dỗ dàng rất lâu.

Đợi mắt cô khỏi, việc đầu tiên Thời Sênh làm chính là đi tìm Huyền Tâm đánh nhau, mẹ kiếp nữ nhân đó chắc chắn là cố ý.

Huyền Tâm y thuật tuyệt vời, võ thuật lại không phải lợi hại lắm, Thời Sênh còn chưa xuất lực mấy, Huyền Tâm đã quỳ rồi.

“Hai con sói mắt trắng các người, lấy oán báo ơn!” Huyền Tâm tức giận trừng mắt nhìn Thời Sênh.

“Ngươi dám dùng Chiêu Vũ để thề rằng, ngươi không động chân tay sao?” Thời Sênh trừng mắt lại.

Huyền Tâm đột nhiên nói không ra lời, nàng ta từ dưới đất bò lên, vỗ vỗ bụi trên người, “Lão nương làm thì sao?”

“Vậy ta đánh ngươi một trận, cũng không vấn đề gì.”

“Quả nhiên ngươi bị bệnh vẫn đáng yêu hơn.” Huyền Tâm quan sát Thời Sênh mấy cái từ trên xuống dưới. Nàng ta bệnh nằm giường, giống như hổ bị nhổ răng, hoàn toàn không hung dữ được.

Lúc đó đáng yêu làm sao!

Đâu có hung dữ như lúc này, toàn thân đều là gai.

Thời Sênh thu kiếm, khóe miệng nở nụ cười xấu xa, “Chúc ngươi mãi mãi không có được Chiêu Vũ!”

Huyền Tâm: “…” Quả nhiên nhìn nàng ta càng ngày càng không thuận mắt!

…

Thời Sênh và Liên Trầm sau này vẫn coi như thuận lợi, yêu ổn sống qua một đời.

Thời gian cuối cùng, Liên Trầm nằm trên giường, nắm lấy tay Thời Sênh, giọng hơi yếu, “Điện hạ…”

“Ta đây.” Thời Sênh nằm ghé bên cạnh hắn.

“Điện hạ… ta hình như từng gặp nàng…” Ánh mắt Liên Trầm đục ngầu, lí nhí nói: “Ta nhìn thấy rất nhiều hình ảnh, rất xa lạ…”

“Chàng nhớ ra điều gì sao?”

Ánh sáng trong mắt Liên Trầm càng ngày càng ảm đạm, hắn đột nhiên nắm chặt lấy Thời Sênh, “Điện hạ, ta không muốn một mình.”

Thời Sênh cúi người hôn lên môi hắn, “Ta biết, ta sẽ ở cùng chàng.”

Khóe miệng Liên Trầm chầm chậm kéo ra, tay nắm lấy Thời Sênh từ từ thả lỏng, rơi xuống một cách vô lực.

Thời Sênh duy trì bàn tay trống không cứng ngắc trong không khí giây lát, lúc này mới hít sâu một hơi, thu lại tình cảm trong mắt, bình tĩnh lấy đồng hồ trên tay Liên Trầm xuống.

“Hẹn gặp lại ở thế giới sau.”

…

Thời Sênh về tới không gian hệ thống, Hệ thống không nói một tiếng nào, lập tức hiển thị dữ liệu.

Giờ nó không muốn nói chuyện với Ký chủ chút nào!

Một! Chút! Cũng! Không! Muốn!

Nó phải đợi chủ nhân quay về, từ từ dạy dỗ Ký chủ! Hừ!

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -300000

Giá trị sinh mệnh: 35

Tích lũy: 56000

Cấp nhiệm vụ: B

Đánh giá nhiệm vụ: 72

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ ẩn: Tích điểm 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Tích lũy 0

Cột đạo cụ: 'Vương miện Nữ Vương','Trái Tim Quỷ Vương','Ám Dạ','Máu Kỳ Lân'

Thời Sênh: "…" Khốn kiếp tích điểm 0 là ý gì?

Dựa vào cái gì không cho điểm lão tử? Lão tử không hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến sao?

[Ký chủ tôi đã nhắc nhở cô từ rất sớm rồi, đừng giỏ trò.] Không nghe Hệ thống nói, thiệt thòi ngay trước mắt, hừ!

"Cuối cùng không phải ta đã thành công ngăn cản Liên Trầm sao?"

[Nhưng cô cũng tạo thành loạn thế phía sau, sau khi cô bỏ đi không bao lâu, mấy nước liền nổ ra chiến loạn, tất cả việc này đều là kết quả do cô cưỡng ép thống nhất.]

Việc này cũng trách bản cô nương?

Mẹ kiếp, sinh em bé ở bệnh viện, còn phải nhờ bệnh viện giúp ngươi nuôi lớn em bé à?

[Chúc mừng Ký chủ Giá trị làm người đột phá 300000, mở ‘chế độ phản kích từ chỗ chết, mong Ký chủ chuẩn bị cẩn thận…]

Thời Sênh: “…”

Phản kích từ chỗ chết là sao?

Khốn kiếp lại lén tự ý thêm chức năng gì kỳ lạ vào bên trong?

[...] Bản Hệ thống phải làm Hệ thống lạnh lùng, không nói chuyện!

Chương 986: Chiêu vũ (ngoại truyện)

Chiêu Vũ gặp Liên Trầm là lúc hắn bị truy sát.

Khi đó hắn vừa rời khỏi sư môn, thân mang tín vật chưởng môn sư môn, mấy vị sư huynh trong sư môn đều muốn có được. Hắn hứa với sư phụ sẽ quản lý tốt sư môn, để tránh né sự bức hại của các sư huynh, hắn chỉ có thể rời khỏi.

Thiếu niên đơn thương độc mã, cứu được hắn.

Lần đầu gặp, hắn cho rằng hắn ta là cô nương, lúc đó hắn ta chỉ mặc một bộ áo hoa, lại có khuôn mặt trông khó phân biệt nam nữ, khi không nói chuyện, rất giống một cô nương.

Chiêu Vũ thừa nhận, khi đó, hắn có chút động lòng.

Nhưng khi đối phương mở miệng nói chuyện, suy nghĩ còn chưa xuất hiện đó của hắn bị đánh cho tan tành.

Cho nên sau khi hắn mời chào mình, vô cùng không thích hắn, cảm thấy hắn dùng khuôn mặt lừa dối mình.

Hắn là Thừa tướng trẻ tuổi, làm việc quả quyết ác độc, sẽ không có bất cứ do dự nào.

Người trong triều ban đầu là kiêng dè, tới sau này là sợ hãi, hắn nhìn nhìn hắn ta từng bước bước lên vị trí đó.

Biết sự chua xót phía sau lưng hắn, biết sứ mệnh bi ai của Liên Gia.

Thái độ của hắn với hắn ta cũng từ từ chuyển biến theo thời gian chung sống với hắn ta.

Hắn có thể nói là trong mấy năm đó, là người hiểu rõ hắn ta nhất.

Hắn cho rằng hắn ta sẽ luôn lạnh lùng như vậy, cho tới một ngày, hắn chịu đủ cuộc sống như vậy, lựa chọn bắt đầu phản kháng.

Nhưng tất cả việc này đều vì sự xuất hiện của một nữ nhân mà bị phá vỡ.

Lý trí của hắn ở trước mặt nàng ta, không còn sót lại chút gì, đó là một mặt của hắn ta mà hắn chưa từng thấy.

Có chút khiến người ta bất ngờ, lại cũng khiến hắn cảm thấy, bộ dạng đó hắn mới càng giống một con người, một con người sống sờ sờ, có máu có thịt.

Hắn và Trưởng Công chúa ở bên nhau, có lẽ là chính xác.

Sau này họ bỏ đi, Chiêu Vũ một mình về sư môn.

Trong điều kiện chào mời hắn năm đó của Liên Trầm, có một cái là giúp hắn ngồi vững vị trí chưởng môn.

Nhiều năm như vậy, những sư huynh đó của hắn đa số đều bị Liên Trầm xử lý rồi, duy nhất chỉ còn lại một sư tỷ Huyền Tâm.

Huyền Tâm từ nhỏ đã đối đầu với hắn, lần duy nhất giúp hắn, chính là khi năm đó mấy vị sư huynh đồng thời chặn giết hắn, giúp hắn trốn thoát.

Nhưng sau đó rất lâu hắn cũng không gặp lại tỷ ấy, sau này tỷ ấy ở trong giang hồ có danh hiệu Thiên Y, nhưng thông tin về tỷ ấy vẫn rất ít.

Nhưng không ngờ, có lần hắn trở về, lại gặp được sư tỷ nhiều năm chưa lộ diện.

Mục đích tỷ ấy trở về cũng khiến Chiêu Vũ rất kinh ngạc, lại là vì chức vị chưởng môn.

Sau đó một khoảng thời gian Huyền Tâm luôn tranh tín vật chưởng môn với hắn. Chiêu Vũ chán ghét Huyền Tâm, nhưng lại niệm tình nàng ta từng giúp mình, không thể làm gì nàng ta, hắn chỉ có thể trốn về phủ Thừa tướng.

Đây chính là nguyên nhân vì sao hắn chậm trễ mãi không xuất hiện lúc Thời Sênh bị cắn ở phủ Thừa tướng.

Khi Liên Trầm nói hắn tự do rồi, không biết hắn nghĩ thế nào, liền để lại tín vật chưởng môn cho hắn ta, và nói hắn tìm Huyền Tâm, có lẽ Trưởng Công Chúa còn cứu được.

Huyền Tâm là sư tỷ hắn, cũng từng là đệ tử mà sư phụ từng khen có thiên phú nhất.

Huyền Tâm cũng thật sự như vậy, y thuật của Huyền Tâm, ở cả sư môn, tuyệt đối là đệ nhất, những trưởng lão đó, đều không sánh được với nàng.

Nhưng Chiêu Vũ không ngờ Liên Trầm không tìm được Huyền Tâm, trái lại truyền tin cho hắn, bảo hắn đem Vũ Ly Xà tới.

Đó là lần đầu tiên Chiêu Vũ thấy Liên Trầm dùng ngữ khí thỉnh cầu.

Hắn nhận được thư liền hành động, khi ra ngoài, vừa hay gặp Huyền Tâm tới tìm hắn.

Hắn và Huyền Tâm làm giao dịch, chỉ cần nàng ta giúp việc này, hắn sẽ đem chức chưởng môn cho nàng ta.

Y thuật của Huyền Tâm giỏi hơn hắn, cũng từng là đệ tử sư phụ xem trọng nhất, chưởng môn cho nàng ta, cũng không có gì không được.

Nhưng sau khi tới nơi, Huyền Tâm lại đưa ra một điều kiện khác.

Khi đó hắn không phân rõ tâm trạng của mình là gì, hình như tim đập hơi nhanh, lại hình như có chút phẫn nộ.

Khi đó Liên Trầm nhìn hắn một cái, nhưng cái nhìn đó không hề có ý khác, hắn đồng ý với Huyền Tâm, hoàn toàn là quyết định của chính hắn.

Dù hắn đồng ý xong lại hối hận ngay.

Huyền Tâm lấy đi Vũ Ly Xà của hắn. Trước đây Huyền Tâm đã nhăm nhe Vũ Ly Xà của hắn, tới cuối cùng Vũ Ly Xà vẫn bị nàng ta giày vò một lượt.

Hắn rất nghi ngờ Huyền Tâm lấy Vũ Ly Xà làm việc khác, điểm này sau này hắn đã chứng thực được từ chỗ Thời Sênh.

Nàng ta chỉ dùng độc của Vũ Ly Xà cho Thời Sênh, nhưng Thời Sênh nhìn thấy nàng ta lấy máu của Vũ Ly Xà, chỗ máu đó, không biết nàng ta dùng làm gì.

Chiêu Vũ nuôi Vũ Ly Xà rất lâu, mới khiến Vũ Ly Xà hồi phục lại.

“Sau này ngươi định ôm con rắn đó sống cả đời sao?” Huyền Tâm tựa vào cánh cửa, nhìn Chiêu Vũ xoa bóp người cho Vũ Ly Xà.

Chiêu Vũ không đếm xỉa tới nàng ta.

Huyền Tâm nhìn một lát, đi xuống bậc thềm, ngồi tới cạnh hắn, “Chiêu Vũ, khi nào ngươi thực hiện lời hứa? Ta đã trị khỏi cho nàng ta rồi.”

“Ngươi lấy máu của Vũ Ly Xà làm gì?” Ánh mắt Chiêu Vũ đỏ rực nhìn Huyền Tâm.

Biểu cảm của Huyền Tâm hơi thay đổi, mắng nhẹ một tiếng, “Lắm mồm.” Quả nhiên rất ghét nữ nhân đó!

Chiêu Vũ thấy Huyền Tâm không nói, ôm Vũ Ly Xà muốn vào phòng.

“Này sư đệ!” Huyền Tâm vốn muốn bắt Chiêu Vũ, kết quả bắt phải đuôi của Vũ Ly Xà. Vũ Ly Xà bị bắt đau, quay đầu cắn vào tay Huyền Tâm một cái.

Chiêu Vũ kinh ngạc, nhìn về phía tay của nàng ta, kỳ lạ là, chỗ nàng ta bị cắn, không có bất cứ thay đổi gì, vẫn là màu đỏ.

Bị Vũ Ly Xà cắn, vết thương sẽ lập tức biến thành màu đen.

Huyền Tâm nhanh chóng thu tay lại, “Sư đệ thứ đồ chơi này của ngươi cắn người đấy! Ngươi có muốn đổi thú cưng không? Ví dụ như ta này.”

“Tay của ngươi…” Chiêu Vũ nhìn tay áo của Huyền Tâm.

Huyền Tâm không đồng ý, “Chút độc này ta cũng không giải được, ta còn gọi gì là thiên y.”

Huyền Tâm nói không sai, Chiêu Vũ cũng không hỏi thêm, ôm Vũ Ly Xà vào phòng.

Buổi tối Chiêu Vũ càng nghĩ càng thấy không đúng, hắn đứng lên tới phòng bên cạnh tìm Huyền Tâm.

Gõ cửa nửa ngày không có ai trả lời, Chiêu Vũ cho rằng không có người đang chuẩn bị rời khỏi, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng rên nhẹ, giọng nói đó rất kiềm chế, hình như bị người ta cố gắng nhẫn nhịn.

Chiêu Vũ do dự giây lát, vẫn đẩy cửa vào.

Trong phòng không có ánh sáng, hắn chỉ có thể dựa vào giọng nói tìm tới nơi nguồn phát ra tiếng.

Huyền Tâm co trên gường, áo trên người nàng ta lộn xộn, lộ ra bờ vai trắng nõn, ánh trăng ngoài cửa sổ vừa hay chiếu trên vai nàng ta, một vết thương gớm ghiếc vắt ngang bên trên.

Thân hình của Chiêu Vũ giống như bị người ta ghim chặt, hắn ngẩn ra nhìn vết thương đó.

Năm đó để có được Vũ Ly Xà, hắn phải tới Bắc Cực một mình, tìm được một con Vũ Ly Xà vừa sinh ra không lâu.

Hắn trộm Vũ Ly Xà đi, không ngờ lại dẫn tới sự truy sát của bố mẹ Vũ Ly Xà. Hai con Vũ Ly Xà thành niên, hắn căn bản không đối phó nổi, cuối cùng hắn vứt bỏ Vũ Ly Xà, hai con Vũ Ly Xà thành niên

cũng không định tha cho hắn.

Trong lúc quan trọng, có nữ tử bịt mặt xuất hiện cứu hắn, nhưng vì cứu hắn, vai nàng ta bị cứa một vết thương gớm ghiếc trên đỉnh núi băng.

Hắn không biết nàng ta trông như thế nào, lại nhớ vết thương hắn chính tay băng bó cho nàng ta.

Hắn nhớ tối đó nàng vì bị thương, nhiệt độ cơ thể vô cùng thấp, để giúp làm ấm cho nàng, hắn đã dùng cách đặc biệt...

Nhưng đợi khi hắn tỉnh lại, hắn đã về tới thành trì, con Vũ Ly Xà nhỏ đó ở ngay trong túi bên cạnh hắn.

Là nàng đã cứu mình?

“Là ngươi…”

Tìm khắp thiên sơn vạn thủy, nàng lại sớm đã ở bên cạnh ta.

Chiêu Vũ

Chương 987: Chuyên gia phá án (1)

Mọi người đều biết, Tần Vũ là cô nàng phá án cừ khôi.

*

“Tí tách tí tách…” Nước mưa đập vào vật liệu xây dựng, tiết tấu vui vẻ như tấu nhạc.

Xa xa như có tiếng còi cảnh sát mơ hồ vọng lại bên tai Thời Sênh, từ xa đến gần, lại từ gần ra xa…

Toàn thân cô từ trên xuống dưới đều đau như bị người ta đâm vô số nhát dao vào vậy. Nước mưa ngấm vào như rắc muối lên vết thương, đau đến mức ý thức của cô cũng dần mơ hồ.

Ánh sáng xung quanh rất u ám, phải mất một lúc lâu Thời Sênh mới nhìn rõ hơn một chút. Trên đầu cô có ánh đèn đường vàng leo lét, lúc sáng lúc tối, cứ như thể sẽ vụt tắt bất cứ lúc nào.

Giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống, đập vào mặt cô, rơi vào trong mắt cô, từng luồng khí lạnh ập vào trong cơ thể.

Thời Sênh khổ sở nhúc nhích ngón tay, chậm rãi đưa lên bụng, vừa sờ đã dính máu đầy tay.

Mẹ nhà nó!

Lẽ nào bản cô nương vừa tới đã ngỏm luôn à?!

Đừng có chơi kiểu này chứ!!!

Thời Sênh nhẹ nhàng giữ chặt bụng, ngồi dậy một cách khó khăn. Dưới ánh đèn leo lét, cô miễn cưỡng nhìn thấy được tình trạng ở bụng mình, hẳn là bị trúng đạn…

Có lẽ không bị bắn trúng chỗ hiểm, nên hiện giờ cô vẫn có thể cử động được. Nhưng để lâu quá sẽ không cứu được nữa, chắc chắn sẽ chết vì mất máu.

Thời Sênh sờ trên người một vòng, không tìm thấy điện thoại, chỉ tìm thấy bộ đàm mini, nhưng đã hỏng mất rồi.

Thời Sênh hít sâu một hơi, lại phải tự cứu thôi! Lật bàn!!! Phản kích từ bước đường cùng cái chó gì chứ!

“Sênh tự cứu” online!

Thời Sênh cầm máu trước. Cô vừa băng xong, trong bóng tối lại có tiếng bước chân vang lên, rất hỗn loạn, giống như đang chạy trốn vậy.

Sau lưng Thời Sênh là một con hẻm rất dài, bốn phía không có chỗ nào trốn được, cô và đám người kia đối diện với nhau.

Tổng cộng có sáu người, đều là những gã đàn ông cao to lực lưỡng, mặc đồ đen, xăm mình, vẻ mặt hung ác, chỉ còn thiếu nước viết thẳng lên mặt mấy chữ to “Tao không phải thứ gì tốt” thôi.

Gã chạy đầu tiên nhìn thấy có người, cũng không thèm nghĩ nhiều đã giơ khẩu súng trong tay lên nã một phát về phía Thời Sênh.

Viên đạn bay xuyên qua màn mưa. Khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng lại.

Thời Sênh tức đến mức muốn chửi thề. Cô nhanh tay rút một lá bùa trong không gian ra dán lên trên người mình. Kết giới vô hình mở ra, viên đạn đập vào kết giới bị bắn ngược trở lại, xuyên thẳng vào ngực gã vừa bắn.

“Bụp!”

Gã đàn ông đột nhiên ngã xuống, những tên đằng sau phanh không kịp, giẫm lên gã đàn ông kia. Người gã co giật hai cái, rồi không cam tâm nhắm mắt lại.

Năm gã còn lại chạy qua người gã kia rồi mới dừng lại. Hẳn là bị kinh ngạc vì màn đạn bắn ngược vừa rồi, nên lúc này chúng đều có vẻ ngỡ ngàng. Tất cả đều sững lại nhìn Thời Sênh.

Vừa rồi…

Đó là thứ gì? Huyền huyễn sao?

Thời Sênh bám lấy cột điện bên cạnh, dồn hết trọng lượng cơ thể vào cột điện, móc từ trong không gian ra một khẩu súng.

Cô vừa lấy súng ra, cả năm gã kia cũng đồng thời giơ súng nhắm về phía Thời Sênh.

Thời Sênh thản nhiên chậm rãi lắp đạn, ánh sáng u ám và màn mưa đan vào nhau, làm bóng người cô trở nên mơ hồ.

Dáng vẻ cô ung dung bình thản cứ như đang coi thường bọn chúng vậy.

Thời Sênh thật sự không còn gì để nói. Không phải cô không muốn nhanh, mà nhanh không nổi ấy chứ. Động tác mạnh quá sẽ kéo vết thương, đau chết đi được!

“Pằng!”

Có gã không nhịn được lại bắn tiếp phát nữa. Cũng giống như lần trước, viên đạn chạm vào kết giới vô hình, bắn ngược trở lại.

Tốc độ đạn bắn ngược còn nhanh hơn lúc bắn ra, cắm thẳng vào mi tâm gã kia khiến gã từ từ gục xuống đất.

Bốn gã đàn ông còn lại quay sang nhìn nhau. Trong mắt mỗi người đều có thể nhìn thấy sự sợ hãi tột cùng, cô gái này như tà ma vậy.

Là người hay là ma đây?

Tình huống kỳ dị vừa rồi khiến chúng không dám tùy tiện nổ súng nữa, nhưng cũng không thể cứ tiếp tục lề mề ở đây được.

Chạy à?

Chạy thôi!

Bốn gã cùng ra quyết định. Ngay khi gã đầu tiên nhấc chân lên, một viên đạn xuyên qua màn mưa cắm thẳng xuống bên cạnh chân gã.

Người gã kia đứng chết cứng lại.

Khuôn mặt xanh mét của cô gái hiện lên dưới ánh đèn đường, trên mặt vẫn nở nụ cười âm u, như ác ma đến từ địa ngục vậy.

“Cô… rốt cuộc cô là loại người gì!”

Thời Sênh quơ quơ súng: “Gọi 120 đi.”

Gã kia: “???” Gọi 120 làm gì?

Gã dời mắt, chú ý đến phần bụng của Thời Sênh.

Phần bụng được Thời Sênh tùy tiện băng lại lúc này đã rướm máu, thấm lan ra ngoài rồi.

Cô ấy bị thương!!!

“Pằng!” Lại một phát súng nữa cắm vào bên cạnh chân gã, chỉ thêm một cm nữa thôi là chân gã cũng đi tong luôn.

Có vẻ như gã đàn ông bị chọc giận, đột nhiên giơ súng lên bắn về phía Thời Sênh.

Màn tiếp theo, không cần nghĩ cũng biết.

Ba gã còn lại không dám làm liều nữa, cô gái này thực sự quá tà ma.

“Các anh cũng muốn ăn đạn à?” Thời Sênh nhìn về phía ba gã kia. Ba gã lập tức lắc đầu, tay cầm súng cũng run lên. “Nếu đã không muốn, thì gọi 120 đi.”

“Vâng vâng vâng, tôi gọi…” Một gã luống cuống lôi điện thoại ra, “120… 120… 120… số điện thoại là bao nhiêu?”

Đại khái là gã sợ đến ngu người rồi nên mới hỏi câu hỏi buồn cười như thế này.

“Cứ bấm 120 thôi!” Gã sau lưng nhắc một câu.

Gã kia điên cuồng bấm xuống màn hình mấy cái.

“Alo… 120 à?! Chỗ chúng tôi có người bị thương, các anh mau tới đi… Ở đâu á?” Gã ngước mắt nhìn xung quanh, “Tôi làm chó gì biết được đây là đâu, tôi không biết! Các anh mà không đến là có người chết đấy… Bố mày đã bảo bố mày không biết đây là đâu rồi mà!”

Gã nói một lúc lâu mới miễn cưỡng miêu tả được rõ ràng địa điểm hiện tại.

“Tôi gọi rồi…” Gã đàn ông cúp điện thoại, “Bây giờ chúng tôi đi được chưa?”

Khóe môi Thời Sênh hơi cong lên, tiếng mưa làm giọng nói của cô hơi rời rạc, mơ hồ, “Trước khi 120 đến, các anh không được đi đâu hết.”

Gã đàn ông: “…”

120 mà đến thì họ còn chạy được không chứ?

Mấy gã muốn chạy, nhưng nhìn khẩu súng trên tay Thời Sênh, lại thêm tình huống đạn bắn ngược kỳ quái vừa rồi, chúng lại đành phải im lặng nhịn xuống.

Đối diện với những sự việc không thể giải thích được, con người ta luôn cảm thấy sợ hãi hơn, dù có là kẻ đại ác đi chăng nữa.

“Xin cô tha chúng tôi đi mà. Tôi cũng đã gọi 120 cho cô rồi, họ sẽ nhanh chóng đến đây thôi. Cô giữ chúng tôi lại có ích gì đâu.” Gã đàn ông hạ thấp giọng cầu xin Thời Sênh.

“Ai biết được các anh có gọi giả vờ hay không, chờ 120 đến, tôi ắt sẽ thả các anh đi.”

Ba gã đàn ông: “…” 120 mà đến rồi thì họ chạy thế quái nào được nữa!

Thời Sênh cong cong mắt nhìn chúng, “Các anh muốn chạy cũng được thôi, có điều phải đánh bạc một phen mới được. Mỗi lần tôi chỉ có thể bắn một người, khoảng cách từ đây sang bên kia, nếu đệm hai người, thì sẽ có một người có thể chạy thoát. Thế nên, các anh phải thảo luận với nhau xem ai sẽ là người đệm lưng?”

Ba gã đàn ông: “…”

Cô ấy bắt họ thảo luận xem ai là người chết sao?! Có phải não của cô gái này có vấn đề không!!!

Không ai muốn làm đệm lưng, ba gã đàn ông chỉ có thể cứng người đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn chằm chằm Thời Sênh như muốn ăn sống nuốt tươi cô vậy.

120 đến hơi chậm, Thời Sênh cảm thấy mình đã sắp chết vì mất máu rồi mới thấy họ lững thững đi tới, đi cùng với 120 còn có một đội cảnh sát nữa.

Bác sĩ khiêng Thời Sênh lên cáng cứu hộ.

Còn mấy tên kia, Thời Sênh chỉ nhìn thấy chúng bị cảnh sát còng lại, rồi sau đó từ từ chìm vào trong bóng đêm.

Chương 988: Chuyên gia phá án (2)

Đây là một quyển truyện ngôn tình khoác lớp vỏ điều tra phá án.

Nguyên chủ Tần Vũ, sau khi tốt nghiệp Đại học Cảnh sát đã vào đội hình sự trinh sát của Cục cảnh sát thành phố B dưới sự sắp đặt của người nhà.

Người của Cục cảnh sát đều biết Tần Vũ có ô dù, vào đội hình sự trinh sát chẳng qua chỉ là để làm hình thức mà thôi, khi nào đến thời điểm sẽ được điều động lên trên.

Xã hội hiện giờ là vậy, mọi người biết cũng chẳng thể nói gì.

Hơn nữa Tần Vũ lại rất xinh đẹp, miệng lưỡi ngọt ngào, người của đội hình sự trinh sát cũng ngầm thừa nhận việc cô nàng thiên kim tiểu thư này chỉ ngồi mát ăn bát vàng trong đội.

Bình thường cô cũng sẽ làm chút việc công văn này nọ, ở ngoài thì chỉ những việc không mấy nguy hiểm cô mới đi cùng.

Nhưng đầu năm nay xảy ra một vụ án giết người liên hoàn, người của đội hình sự trinh sát không phá được án. Cục trưởng mời một người đàn ông đến giúp, người đàn ông này đương nhiên là nam chính Hoắc Tiêu.

Nam chính đã lên sàn, thì nữ chính đâu còn bao xa?!

Một nạn nhân trong vụ án giết người liên hoàn là bạn cùng phòng

của nữ chính. Nữ chính cung cấp cho cục cảnh sát một đầu mối rất quan trọng, vì thế nữ chính cũng bị hung thủ chú ý.

Cuối cùng đương nhiên nữ chính giúp nam chính bắt được hung thủ. Nữ chính vốn cũng là sinh viên của trường Cảnh sát, vì có công phá vụ án này, lại thêm cô ấy có khả năng xem qua là nhớ cùng với năng lực phân tích cực kỳ tốt, nên được giữ lại thực tập ở đội hình sự trinh sát.

Từ khi nữ chính đến, vị trí bông hoa duy nhất của đội hình sự trinh sát của nguyên chủ bị lung lay.

Nữ chính không ngồi mát ăn bát vàng như nguyên chủ, nên dần dần người của đội hình sự trinh sát cũng bắt đầu cảm thấy chướng mắt với cái bình hoa là nguyên chủ đây.

Khi con gái phát hiện ra địa vị của mình bị uy hiếp, đều sẽ vô thức lộ ra những gai nhọn của mình, dùng nó để bảo vệ địa vị của mình.

Thỉnh thoảng nguyên chủ cũng tranh luận với nữ chính vài câu. Nữ chính thường dùng những lý luận dài như trường ca để làm nguyên chủ cứng họng, cuối cùng lại càng lộ rõ là nguyên chủ tranh cãi vô lý.

Vì muốn thể hiện mình, nguyên chủ cũng bắt đầu tham gia công tác bên ngoài.

Nhưng ngay lần đầu cô tham gia công tác bên ngoài đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì nữ chính tự ý hành động, làm kinh động nhóm tội phạm, đám người đó chạy thẳng về phía nguyên chủ để trốn. Lúc ấy chỉ có mình nguyên chủ đứng chỗ đó, trong lòng cũng hơi sợ hãi, vì vậy liền quay đầu chạy, không ngăn cản chúng lại như nhiệm vụ đã được phân công.

Sau khi về cũng bị mọi người nhớ tội.

Nguyên chủ không hiểu nổi, rõ ràng là nữ chính tự ý hành động mới động đến đám người kia, khiến cho hành động thất bại, sao cuối cùng lỗi lại thuộc về cô?!

Chuyện lần này, giống như chất xúc tác khiến nguyên chủ càng nhằm vào nữ chính hơn.

Nữ chính có nam chính giúp đỡ, dù nguyên chủ có bảy mươi hai phép thần thông cũng chẳng làm gì được nữ chính.

Không lâu trước đó, đội hình sự trinh sát nhận được điện thoại báo án, phát hiện một thi thể ở một khu chung cư, ở đó họ tìm được một lượng thuốc phiện lớn. Vụ án này vừa nhìn là biết án to, tiểu tổ phá án nhanh chóng được lập ra.

Quá trình điều tra vụ án không mấy thuận lợi, đã vài lần do nữ chính tự ý hành động mà hại tiểu tổ không thu hoạch được gì, thế nhưng thái độ hối lỗi của nữ chính tốt, nên mọi người đều dễ dàng tha thứ cho cô ta.

Kết quả là tật xấu không chừa, nguyên nhân nguyên chủ xảy ra chuyện chính là vì nữ chính lại một lần nữa tự ý hành động, làm lộ cô ra trước mặt phần tử phạm tội.

Nguyên chủ bị bắn chết trong một con hẻm không người, chờ đến khi có người phát hiện ra thì đã là sáng hôm sau. Tuy phá được án, nhưng nguyên chủ cũng đã chết rồi.

Nguyên chủ không cam lòng, cô còn chưa làm gì quá đáng với nữ chính, vì sao cô phải gánh hậu quả vì sự manh động của nữ chính chứ?

Nguyện vọng của nguyên chủ là chia rẽ nam chính và nữ chính. Cô muốn xem xem không có sự bảo vệ của nam chính, liệu nữ chính có còn bản lĩnh gì không.

Chia rẽ CP à, cô là chuyên gia! Lần này thì hay rồi!!!

Thời Sênh tiếp nhận xong tình tiết câu chuyện mới từ từ tỉnh dậy, hình như cô đang nằm trong phòng theo dõi ca bệnh nghiêm trọng, xung quanh đều là máy móc dùng trong y học.

Cô vừa tỉnh dậy không bao lâu đã có bác sĩ vào kiểm tra.

Thời Sênh không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt quan sát bốn phía, bên ngoài cửa kính có một người phụ nữ đang che miệng lặng lẽ khóc.

Thời Sênh chớp chớp mắt, người phụ nữ kia đột nhiên khóc òa lên thành tiếng, hai tay ôm lấy cả khuôn mặt, hai vai khẽ run run lên.

Bà ấy là Lê Lan, mẹ của nguyên chủ.

Thời Sênh nằm trong phòng theo dõi ca bệnh nghiêm trọng mất hai ngày mới được chuyển sang phòng bệnh thường.

Lê Lan ở bên cô một tấc không rời, việc gì cũng tự làm hết.

Thú thực, Thời Sênh đã trải qua rất nhiều không gian, cũng gặp rất nhiều thân thể có mẹ, nhưng Lê Lan chắc chắn là người mẹ để lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất.

Nghe nói khi cô còn ở trong phòng bệnh nặng, Lê Lan cũng lo lắng ngất xỉu mấy lần, ngồi ngoài chờ cả ngày lẫn đêm, chỉ sợ bà không

để ý một chút là mất luôn con gái nhà mình.

“Tiểu Vũ, bác sĩ nói con hồi phục tốt lắm.” Lê Lan xoa xoa trán Thời Sênh, mắt đầy vẻ yêu thương, “Chờ vài hôm nữa mẹ sẽ đón con về nhà nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho thoải mái.”

Nói tới đây, vành mắt Lê Lan lại cay cay.

Bác sĩ nói nếu con gái bà mà không tự xử lý khẩn cấp lúc đó, thì có lẽ bà đã không còn được gặp con gái bảo bối nhà mình nữa rồi.

Thời Sênh mấp máy môi, có lẽ là do lâu rồi không nói chuyện, nên một lúc sau mới phát được ra tiếng, “Mẹ, con không sao ạ.”

“Tiểu Vũ nhà ta có phúc mà, đương nhiên sẽ không sao.” Lê Lan mỉm cười, khóe mắt hằn rõ vết chân chim.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, mẹ cô ấy là một người rất xinh đẹp, cũng chăm sóc rất tốt, căn bản không xuất hiện vết nhăn chứ đừng nói đến chuyện có tóc bạc.

Bố nguyên chủ cũng tới thăm Thời Sênh vài lần, nhưng vì công việc quá bận rộn, nên mỗi lần đến cũng không ở lại lâu, có điều chỉ cần nhìn ông bận rộn trăm công nghìn việc như vậy vẫn giành thời gian để đến thăm cô một chút như thế, cũng có thể thấy được bố cô cũng vô cùng yêu thương cô.

Người của đội hình sự trinh sát cũng đến, có điều cũng chỉ đến cho có mà thôi, hỏi thăm tình hình một chút, còn tình cảm thực sự e là chẳng được bao nhiêu.

Chờ đến lúc cô được xuất viện cũng đã là một tháng sau, vốn không cần ở lại lâu như thế, nhưng Lê Lan kiên quyết bắt cô nằm viện điều

dưỡng.

Ngày cô xuất viện, thời tiết rất đẹp, Thời Sênh và Lê Lan cùng bước ra ngoài. Bố Tần đã dừng xe bên ngoài chờ sẵn.

“Sao anh lại đến?” Lê Lan mở cửa xe cho Thời Sênh vào, mặt tươi cười hỏi Tần Dật, “Anh nói đang bận lắm cơ mà?”

“Anh thuận đường, vừa vặn qua chở hai mẹ con về nhà.” Tần Dật xoa xoa đầu Thời Sênh, “Mấy hôm nay tiểu Vũ thấy thế nào rồi?”

Lớn thế này còn bị xoa đầu khiến Thời Sênh rất muốn giơ ngón giữa lên. Cô lẳng lặng nhịn xuống, ngoan ngoãn đáp, “Mẹ chăm sóc con kỹ lắm ạ.”

Tần Dật quay sang hôn lên mặt Lê Lan một cái ngay trước mặt Thời Sênh, “Bà xã vất vả quá.”

Lê Lan lườm yêu Tần Dật một cái: “Chăm sóc con nhà mình thì có gì vất vả chứ. Nhưng anh ấy, dạo này em không ở nhà, chắc chắn anh lại không ăn uống tử tế đúng không?”

Thời Sênh bị nhét cho một bụng thức ăn chó: “…”

Kiếm của ông đâu rồi?!!

À không phải!

Phượng Từ nhà ông đâu rồi?!

Hai người bên kia tình tình tứ tứ xong mới nhớ ra Thời Sênh đang thu lại một góc đóng vai bối cảnh: “Tiểu Vũ, mẹ đã nói với bố con rồi, sau này con đừng đến đội hình sự trinh sát nữa. Chỗ đó đâu phải

chỗ cho con gái chứ. Bố con sẽ sắp xếp cho con một công việc nhẹ nhàng hơn trong cục.”

Thời Sênh giật mình, nếu cô không đến đội hình sự trinh sát, thì làm sao chia rẽ CP một cách vui vẻ được?!

“Đừng mà mẹ, con làm ở đội hình sự trinh sát rất tốt, con không đi đâu.”

“Tiểu Vũ, lần này con dọa mẹ con sợ chết rồi. Con nghe mẹ một lần đi, bố sẽ sắp xếp cho con công việc khác.” Tần Dật đương nhiên sẽ nói giúp bà xã nhà mình.

“Lúc đầu con muốn tới đó mẹ đã không đồng ý rồi. Lần này nói thế nào con cũng không được đi nữa.” Thái độ của Lê Lan chợt trở nên kiên quyết hẳn.

Chương 989: Chuyên gia phá án (3)

Lần này đúng là Lê Lan sợ mất hồn mất vía, không đồng ý cũng dễ hiểu thôi.

“Con biết mà, lần này là ngoài ý muốn, sau này con sẽ tự bảo vệ mình cẩn thận, tuyệt đối không xảy ra chuyện thế này nữa.”

“Làm ở đó có ai không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu?” Trong nhà đã có một người rồi, còn bắt bà đưa cả con gái mình vào nữa sao. Lần này nói thế nào Lê Lan cũng không muốn.

Lúc trước nếu bà không mềm lòng thì đã không xảy ra chuyện hôm nay, để cho bảo bối nhà bà phải chịu khổ như vậy.

Bất luận Thời Sênh có nói gì, Lê Lan cũng không đồng ý.

Tần Dật là cục trưởng, nếu ông không đồng ý, thì cô thực sự không có cách nào tiếp tục ở lại đội nữa.

Thời Sênh nhìn hai người không có ý định buông lỏng, lại nói tiếp: “Bố, bố đã từng bảo con, làm việc gì cũng không được bỏ dở giữa chừng mà? Nếu bây giờ con rời khỏi đội, người của đội hình sự trinh sát sẽ nghĩ con thế nào?”

“Tiểu Vũ à, lần này con nghe lời mẹ con đi.” Tần Dật cũng sợ mất vía, cả tháng nay ông cũng không có lấy một giấc ngủ ngon.

Thời Sênh lườm Tần Dật: “...” Bố là đồ sợ vợ!

Tần Dật bó tay: "..." Biết làm sao được, ai bảo ở nhà mình mẹ con là to nhất!

Chuyện này vẫn không ra được kết luận gì, Thời Sênh kiên quyết đòi đi, Lê Lan kiên quyết không đồng ý, Tần Dật bị kẹp ở giữa không biết làm sao đành vội vàng chuồn khỏi nhà.

Thời Sênh ở nhà ra sức làm công tác tư tưởng cho Lê Lan. Cuối cùng Lê Lan bị cô quấn lấy không còn cách nào khác, lại mềm lòng. Nhưng bà yêu cầu Thời Sênh không được chạy ra ngoài làm việc nữa.

Thời Sênh luôn miệng hứa hẹn, đến đội hình sự trinh sát rồi, cô có ra ngoài làm việc hay không, Lê Lan cũng đâu có quản được.

Lê Lan đồng ý, thì bên Tần Dật cũng dễ xử hơn rất nhiều.

Tuy bà chấp nhận, nhưng vẫn yêu cầu Thời Sênh ở nhà dưỡng bệnh thêm một thời gian nữa mới thả cô về đơn vị.

…

Trước giờ Thời Sênh đều tự lái xe đi làm, xe của cô chắc chắn là cái xe tốt nhất của cục cảnh sát, đến cục trưởng còn không đi xe đắt tiền như thế.

Vì vậy, ngay khi xe vừa vào cổng, người của cục cảnh sát đã biết hôm nay Tần Vũ quay lại rồi.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người trong cục cảnh sát đều cho rằng cô sẽ không quay lại làm nữa. Thế nên bây giờ nhìn thấy xe của cô, mọi người đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Thời Sênh đỗ xe xong, vừa định xuống xe thì bên cạnh lại có một chiếc xe khác lướt qua, tốc độ rất nhanh, chỉ chớp mắt đã dừng lại, mà thân xe vừa vặn chặn ngay cửa xe của cô.

Lúc trước khi thiết kế chỗ đỗ xe của cục cảnh sát cũng có chút vấn đề, nếu hơi chèn một chút là người cũng lên xe không được, xuống xe không xong, chỉ có thể chờ xe bên cạnh dời đi mới được.

Một người bước từ trong chiếc xe kia xuống, mặc đồ đen, trong tay cầm một túi hồ sơ, đóng cửa xe là lập tức đi luôn.

Thời Sênh quay cửa kính xuống, gọi với theo bóng người kia: “Hoắc Tiêu!”

Hoắc Tiêu quay đầu, mặt không chút cảm xúc nhìn Thời Sênh, tia sáng lạnh trong mắt như có thể đóng băng người đối diện, toàn thân đều tỏa ra cảm giác ‘sinh vật sống đừng lại gần’.

Đối với nhân sự mất tích Thời Sênh này, anh ta không hề muốn quan tâm một chút nào hết.

Anh ta im lặng như hỏi ---- Có chuyện gì?

“Đánh xe dịch ra!” Thời Sênh chỉ vào xe anh ta.

Hoắc Tiêu nhìn chiếc xe theo hướng cô chỉ, sau đó…

Thoải mái quay người đi mất.

Thời Sênh: “…”

Ha! Tên nam chính này trâu nhỉ! Chặn đường người khác cũng có lý

à?! Đừng tưởng anh là nam chính thì ngon nhé!

Kiếm của ông đây rồi!!!

Hoắc Tiêu vừa vào đến cửa cục cảnh sát đã nghe thấy loáng thoáng tiếng loang choang ở sau lưng, tiếng kêu vang lên khắp cục.

Anh ta quay đầu nhìn, cô gái vừa yêu cầu anh ta đánh xe ra đang cầm một thanh kiếm sắt, chém loạn lên xe anh ta, kính trước mặt đã bị chém gần nát hết rồi, mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy đất.

Sắc mặt Hoắc Tiêu sa sầm xuống, đưa túi tài liệu trong tay cho người bên cạnh, sải bước nhanh về phía đó.

Hoắc Tiêu từ đằng sau túm lại cánh tay đang vung kiếm của Thời Sênh, lạnh lùng nhìn cô, “Cô đang làm trò gì đây?!”

Thời Sênh dùng sức rụt tay lại, giải cứu tay thoát khỏi bàn tay của anh ta, nhưng vì dùng lực mạnh quá, kiếm sắt lại chém vào đầu xe, lưỡi kiếm sắc bén tạo thành một vết cắt lớn.

Một cái xe đang chạy ngon lành, lúc này đã biến thành phế phẩm.

Thời Sênh lau cổ tay đầy vẻ ghét bỏ, mặt huênh hoang nói, “Tôi đang làm gì, lẽ nào cố vấn Hoắc không nhìn thấy sao? Đập xe ấy mà!”

Đập xe mà cũng có thể đập một cách quái gở thế này, ngang nhiên thế này thì đúng là lần đầu tiên Hoắc Tiêu nhìn thấy.

“Cô có biết xe của tôi bao nhiêu tiền không?” Hoắc Tiêu hơi nheo mắt.

Thời Sênh trề môi xuống: “Bao nhiêu tiền?”

“Với tiền lương của một cảnh sát nhỏ như cô, thì cả đời cũng không mua được.”

Xe của Hoắc Tiêu thoạt nhìn không bắt mắt, trên thực tế là một chiếc xe khá đắt tiền, giá trị khoảng ba trăm vạn.

Anh ta là cố vấn đội hình sự trinh sát, cũng không phải viên chức chính thức, đi xe này cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Với tiền lương của một cảnh sát, thực sự là cả đời cũng không mua được.

Thời Sênh cười xấu xa, “Tôi cũng có định đền anh đâu, cố vấn Hoắc nghĩ nhiều quá.”

Hoắc Tiêu: “…” Giở trò lưu manh cả trong cục cảnh sát à, ai cho cô lá gan to thế?!

Thời Sênh lại tiếp tục cầm kiếm sắt chém xuống ngay trước mặt Hoắc Tiêu, ngông nghênh nói, “Xe của tôi kia kìa. Tôi không đền tiền đâu, anh thích phá cứ phá!”

Thời Sênh ngang nhiên đi vào trong cục cảnh sát. Đám người đang túm tụm ở cửa xem đều dạt ra nhường đường cho cô, nhìn theo cho đến khi bóng cô biến mất khỏi đại sảnh.

Hoắc Tiêu nhìn cái xe đã không còn rõ hình dạng của mình, lại nhìn chiếc xe bên cạnh. Giá trị của chiếc xe kia… còn cao hơn xe của anh ta rất nhiều…

Hoắc Tiêu luôn không mấy quan tâm đến nữ giới trong cục cảnh sát. Anh ta chỉ quan tâm đến duy nhất nữ chính Vưu Ái.

“Cô gái đó là ai?” Hoắc Tiêu lạnh giọng hỏi người đứng xem bên cạnh.

“Hả?! À, đó là Tần Vũ… anh Hoắc này, đó là người của đội hình sự trinh sát nhà anh mà…” Sao mặt anh lại đầy vẻ ‘tôi không quen người này’ thế?

Anh thật sự đang làm ở đội hình sự trinh sát sao?

Hình như tôi gặp phải anh Hoắc giả rồi.

“Anh Hoắc.” Một cô gái đột nhiên ló ra từ bên cạnh, mặc cảnh phục, mặt mũi xinh xắn, nhìn có vẻ không lớn tuổi lắm, chỉ giống học sinh mười chín đôi mươi, nhưng nét mặt cô ta rất nghiêm túc, “Tối qua tôi đã xem video giám sát, phát hiện thấy vài điểm khả nghi, anh có thời gian không? Tôi muốn nói với anh.”

Nói xong, cô gái kia mới chú ý đến chiếc xe bị đập nát bên cạnh Hoắc Tiêu, vẻ mặt nghiêm túc của cô ta chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, “Anh Hoắc, xe của anh?”

Ai lợi hại thế, lại dám phá xe của sát thần mặt lạnh ngay trong cục cảnh sát thế này.

Hoắc Tiêu vừa lấy điện thoại ra gửi tin nhắn, vừa nhấc chân đi vào bên trong, “Vào phòng làm việc nói.”

…

Đội hình sự trinh sát chiếm một khu rất lớn trong cục, đã hơn một tháng Thời Sênh không đi làm, nên vị trí của cô đã biến thành nơi chất đống tài liệu lên rồi.

Dưới các ánh mắt khác nhau của mọi người, Thời Sênh thản nhiên đi về phía vị trí của mình, đưa tay gạt hết đống tài liệu kia xuống đất.

Một loạt những tiếng loạt xoạt rào rào vang lên. Khoảnh khắc đó, mọi âm thanh trong đội hình sự trinh sát dường như đều chết lặng cả.

Cô chỉ xin nghỉ chứ đâu phải từ chức mà những người này đã biến vị trí của cô thành chỗ để tài liệu rồi, phòng chuyên lưu trữ tài liệu chỉ để bày thôi sao?!

Mọi người: "…" Sao tính tình của Tần Vũ lại khó chịu hơn nữa rồi?

"Tần Vũ, cô làm gì thế!" Có người từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy hành vi của Thời Sênh, lập tức quát to một tiếng, phá vỡ bầu không khí kỳ quái ở đây.

Thời Sênh kéo ghế ra, đặt mông ngồi phịch xuống, thản nhiên nói: "Dọn dẹp khu vực làm việc, có vấn đề gì không?!"

Chương 990: Chuyên gia phá án (4)

Hoàng Tùng bước vài bước đến trước mặt Thời Sênh, gương mặt gầy vàng vọt đầy vẻ tức giận, “Đây đều là tài liệu quan trọng trong đội, cô ném loạn xuống đất thế này là sao hả?”

Thời Sênh liếc anh ta một cái, trước đây người này có theo đuổi nguyên chủ, hiển nhiên nguyên chủ không thích anh ta. Sau đó khi nữ chính đến, Hoàng Tùng tay sai đắc lực của nữ chính. Nguyên chủ luôn nhằm vào nữ chính, nên Hoàng Tùng cũng rất chướng mắt nguyên chủ.

Khóe môi Thời Sênh nhếch lên cười xấu xa, “Anh cũng biết đây là tài liệu quan trọng, thế mà cứ tùy tiện ném lên chỗ làm việc của tôi như vậy có ổn không?”

Hoàng Tùng hơi cứng họng, tài liệu trong đội đều có nơi lưu trữ riêng biệt, nhưng vì mọi người đều rất bận rộn, không có thời gian cất lại vị trí cũ, lại có lúc dùng đến, nên đành tùy tiện ném ở đây, ai cần thì qua đây tìm.

“Chẳng phải lúc trước cô không đi làm à, chúng tôi chỉ dùng một chút thôi. Cô vừa đến đã ném loạn lên thế này là sao?” Nói tới câu cuối, giọng Hoàng Tùng cũng to lên, chắc hẳn là vì cảm thấy mình có lý.

“Các anh không giúp tôi dọn dẹp chỗ làm, còn không cho tôi tự dọn à? Sao các anh không lên trời mà ngồi luôn đi?” Thời Sênh ném tập tài liệu cuối cùng xuống đất.

Những thứ này vốn không nên đặt ở đây, dù là báo cáo lên trên, cô cũng sẽ không có vấn đề gì.

“Cô…”

“Tiểu Tùng, thôi bỏ đi.” Những người khác cũng không nhìn được nữa, đi lên phía trước giúp nhặt đống đồ lên, nói bằng giọng cạnh khóe: “Tần đại tiểu thư vừa xuất viện, cậu đừng có kích động người ta, xảy ra chuyện gì, chúng ta gánh không nổi đâu.”

Trước đây trong cục cảnh sát, Tần Vũ rất được yêu quý, nhưng từ sau khi nữ chính đến, cuộc sống của cô càng ngày càng mệt mỏi, mấy người trong cục cảnh sát lúc này đều rất khó chịu với cô.

“Cô ta là ai chứ!” Hoàng Tùng hùng hùng hổ hổ trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Có ô dù thì giỏi lắm à, cô ta tưởng cục cảnh sát là do nhà cô ta mở hay sao?!”

“Đừng nói nữa, mọi người giúp một tay, chuyển đống tài liệu này vào phòng đi.”

Thời Sênh cũng không để ý đến mấy lời châm chọc cạnh khóe của mấy người này, ngồi xuống bật máy tính của mình lên.

Hiện giờ đội hình sự đang phải xử lý hai vụ án, nhưng thời gian vừa rồi Thời Sênh xin nghỉ phép, không tham gia, nên hiện giờ cô là người nhàn rỗi nhất.

Thời Sênh nhàm chán chỉ có thể chơi trò chơi, mạng của cục cảnh sát là mạng nội bộ, tốc độ rùa bò, chơi trò chơi cứ giật tung cả lên, cảnh tượng đó thảm đến không thể chịu nổi.

“Tần Vũ, cô đi cất đống tài liệu này vào phòng lưu trữ đi.”

Thời Sênh đang chuẩn bị cải thiện tốc độ mạng, bên cạnh đột nhiên có người xuất hiện, đặt một chồng tài liệu lên bàn cô.

Thời Sênh nhìn theo hai cánh tay lên trên, đối diện với một khuôn mặt trái xoan vô cùng nghiêm túc.

Nữ chính Vưu Ái!

“Không đi.” Thời Sênh cúi đầu, tiếp tục gõ bàn phím, “Đây đâu phải việc của tôi.”

Cục cảnh sát có quy định, ai dùng tài liệu thì người đó đi cất, vì sao cô phải đi chứ!

Cô nghĩ mình là nữ chính thì có thể sai bản cô nương sao?!

Mơ đi!

“Chúng tôi đều không có thời gian, cô đang không có việc gì làm còn gì?” Vưu Ái căng mặt, lời nói rõ ràn. Nếu không nhìn khuôn mặt non choẹt của cô ta, thì hầu như ai cũng sẽ nghĩ cô ta là người có kinh nghiệm rất phong phú.

Thời Sênh nghiến răng, “Tài liệu các cô dùng, các cô tự đi mà cất. Các cô không có thời gian thì tôi có thời gian sao? Không thấy ông đây đang bận à?”

Vưu Ái liếc nhìn máy tính của cô một cái, vừa vặn nhìn thấy Thời Sênh đang giết một người chơi, trên màn hình đang hiện lên vài câu đối thoại.

Đây gọi là không có thời gian à?

Cô còn có cả thời gian chơi điện tử đấy thôi…

Không đúng, làm sao cô ta chơi điện tử được?

“Sao cô có thể chơi điện tử được?” Sắc mặt Vưu Ái càng lộ vẻ nghiêm túc.

“Vì sao tôi không thể chơi điện tử?” Sao mà cô ta lắm chuyện thế.

“Đây là mạng nội bộ, không thể kết nối internet.” Trong cục cảnh sát, những máy có thể kết nối internet đều là máy riêng, khác với những máy trong khu vực làm việc của họ.

“Liên quan chó gì đến cô!”

Mấy chuyện cỏn con này mà cũng đòi làm khó cô à?! Đừng đùa chứ!

“Tần Vũ, cô như thế này là vi phạm kỷ luật!”

Thời Sênh không bận tâm, “Vậy cô đi tố cáo tôi đi!”

“Cô…”

“Chuyện gì thế?” Hoắc Tiêu đi từ ngoài phòng làm việc vào, thấy Vưu Ái đứng bên cạnh bàn Thời Sênh nên cũng đi về phía này.

“Anh Hoắc, cô ấy chơi điện tử!” Vưu Ái chỉ vào máy tính của Thời Sênh.

Thời Sênh hơi nhướng mày, nhìn Vưu Ái đầy ẩn ý.

Nữ chính mà cũng học được cách tố cáo rồi à, hình tượng méo mó

hơi kinh khủng đấy!

Trong hình thức phản kích từ bước đường cùng này, mọi tình tiết đều đẩy về thời điểm nhân vật cô dùng gần chết đến nơi rồi, nhưng không ngờ ở không gian này, hình tượng nữ chính cũng bị méo mó kinh khủng như thế.

Không sợ cô méo mó, chỉ sợ cô không méo mó!!!

Cùng nhau gây chuyện nào!

Hoắc Tiêu nhìn về phía màn hình máy tính của Thời Sênh. Sáng nay cô gái này đã phá xe của mình, bây giờ lại bị mình bắt quả tang đang chơi điện tử, trước giờ anh ta chưa từng gặp ai dám huênh hoang trước mặt mình như vậy.

Hoắc Tiêu nhìn người đàn ông đi theo phía sau mình, “Để đội trưởng Hà xử lý, cô đi theo tôi.”

Vưu Ái hỏi lại theo phản xạ: “Đi đâu ạ?”

Hoắc Tiêu không nói gì, nhấc chân đi ra ngoài.

Vưu Ái lại nhìn Thời Sênh, cuối cùng đành chọn chạy theo Hoắc Tiêu.

Hà Tín là một người đàn ông trung niên, nhìn có vẻ rất dễ nói chuyện, thuộc dạng người dễ gần dễ thân, nhưng thực sự là một người rất giảo hoạt.

Hà Tín đi tới trước mặt Thời Sênh, “Tiểu Vũ à, vết thương của cô chưa khỏi hẳn đúng không? Đội mình có thể cho cô nghỉ thêm vài ngày. Cô có muốn về dưỡng bệnh cho khỏe hẳn rồi hãy đi làm

không?”

“Tôi rất khỏe.”

“… Vậy thì cô không thể chơi điện tử trong phòng làm việc được, như thế là vi phạm kỷ luật.” Hà Tín biết Thời Sênh là con gái cấp trên của lãnh đạo của ông ta, nói năng cũng rất khéo léo.

“À, vậy ông cứ ghi vào đi.” Thời Sênh tiếp tục chơi điện tử, “Không có chuyện gì thì đội trưởng Hà đừng quấy rầy tôi chơi điện tử.”

Hà Tín: “…”

Đám con ông cháu cha này khó hầu hạ quá, xảy ra chuyện lớn như vậy mà vẫn còn dám quay lại làm.

Hà Tín không làm gì được Thời Sênh, chỉ có thể chạy lên báo cáo với cấp trên, dù sao đến lúc lỡ xảy ra chuyện, người chịu trách nhiệm lại là ông ta mà.

Không lâu sau đó, Thời Sênh lại nhận được điện thoại của Tần Dật, đầu tiên là quan tâm hỏi thăm tình hình của cô ở đây, sau đó mới phê bình cô chuyện vi phạm kỷ luật.

Cái nơi như Cục cảnh sát này, nói nghiêm túc thì cực kỳ nghiêm túc, mà nói không nghiêm túc thì cũng không hề nghiêm túc.

Thời Sênh bị mắng một trận, sau đó cũng chẳng có chuyện quái gì nữa.

Tần Dật không tham ô, ngược lại trong thời gian đương chức, ông làm việc cũng rất tốt. Điểm yếu duy nhất chính là quá nuông chiều cô con gái Tần Vũ này, theo cách thiết lập này, rõ ràng là kể cả Tần Vũ

có gây chuyện, thì ô dù là ông đây cũng sẽ nhảy ra giúp đỡ, cuối cùng bị người ta làm cho mất chức.

Thời Sênh lẳng lặng đóng cửa sổ trò chơi trên máy tính, lấy điện thoại ra chơi.

Khi Hà Tín quay lại, nhìn thấy Thời Sênh không chơi điện tử nữa cũng thầm thở phào một cái, xem ra đúng là thủ trưởng có cách đối phó với đám con ông cháu cha này.

Gần tối tan tầm, Hoắc Tiêu và Vưu Ái đều chưa quay lại.

Họ đang theo một vụ án đột nhập vào nhà cướp của giết người, người bị cướp là một ông cụ sống đơn thân, con cái đều ở ngoài cả, mỗi tháng gửi một khoản tiền phụng dưỡng rất lớn.

Mọi tiền tài trong nhà đều bị khoắng sạch, ông cụ chết trong nhà, chết vì đầu bị va đập.

Căn cứ vào khám xét hiện trường, hẳn là khi ông cụ và tên cướp nảy sinh tranh chấp, tên cướp không cẩn thận đẩy ngã ông cụ, đầu ông cụ bị đập xuống đất nên mới chết.

Nghe nói có chút manh mối, chắc hai người kia đi điều tra theo manh mối đó, nhân tiện vun đắp tình cảm luôn.

Cách sắp đặt tình tiết của câu chuyện này khá thú vị.

Nam nữ chính đều là dạng liệt cơ mặt.

Hai kẻ liệt cơ mặt ở bên nhau…

Cảnh tượng quá đẹp, bản cô nương không nỡ nhìn.

Chương 991: Chuyên gia phá án (5)

Thời Sênh đang chuẩn bị tan sở, Hoàng Tùng đột nhiên lao vào, “Các anh em, mau đi thôi, anh Hoắc tìm thấy nghi phạm rồi.”

Mọi người cũng đều sắp tan sở, nghe vậy liền vội vàng cầm đồ của mình chạy theo Hoàng Tùng.

Tình tiết mà Thời Sênh tiếp nhận càng lúc càng trở nên mơ hồ, vì cô không hề biết ai là hung thủ.

Cô nghĩ một chút rồi cũng đi theo sau xe mấy người kia, đi thẳng về phía Đông thành phố.

Phía Đông thành phố là khu rất cũ kỹ, nhiều con hẻm, xe của đội hình sự dừng lại ở một con hẻm nhỏ, không thể nào lái tiếp được, nên họ đành xuống xe, chạy xuyên qua con hẻm đó.

Thời Sênh xuống xe chậm một chút, lại bị một người bán hàng rong đi qua cản đường, chờ khi cô chạy tới con hẻm phía trước thì mọi người đều đã đi cả rồi, chỉ còn lại bốn phía vắng tanh với những con hẻm đan chằng chịt như mạng nhện.

Thời Sênh chống nạnh, bĩu môi phì một tiếng, cô lôi điện thoại trong túi ra, hack hệ thống của đội hình sự.

Hệ thống mà đội hình sự dùng đều cùng một bộ, nếu nói qua mạng thì người bên phía cục cảnh sát có thể nghe thấy, người mang bộ đàm cũng có thể nghe thấy.

Qua đối thoại của họ, Thời Sênh xác định được phương hướng mà họ chạy, liền đuổi theo theo hướng ấy.

Xuyên qua hai con hẻm, Thời Sênh đã nhìn thấy người của cục Cảnh sát, anh ta đang phục kích ở góc đường, quay lưng về phía cô.

“Pằng!”

Tiếng súng này vang lên quá đột nhiên, viên cảnh sát phục kích lập tức xông ra.

Bên kia vang lên những tiếng hò hét hỗn loạn cùng với tiếng súng, một gã đàn ông loạng choạng chạy từ góc đường ra, vừa vặn va vào Thời Sênh.

Gã ôm cánh tay đang chảy máu, nhìn thấy Thời Sênh, sắc mặt trở nên hung hãn, dùng cánh tay không bị thương chĩa súng về phía Thời Sênh.

Còn chưa kịp nói gì, cổ tay đã rắc một tiếng, súng trong tay rơi thẳng xuống đất, trượt xuống dưới một chiếc xe đạp.

Thời Sênh khom người lao về phía gã đàn ông, túm lấy tay gã, bẻ quặt ra sau lưng rồi ấn lên mặt tường bên cạnh.

Các cảnh sát phía sau cũng đã đuổi kịp tới, nhìn thấy Thời Sênh mặc cảnh phục đứng đó, sắc mặt mọi người đều rất kỳ dị.

Một lúc lâu sau mới có người bước tới còng tay gã kia.

“Tần Vũ, sao cô lại ở đây?”

“Đi qua.” Thời Sênh cầm giấy lau vết máu trên tay, ánh mắt rơi xuống Hoắc Tiêu và Vưu Ái ở phía xa, Vưu Ái không biết vì sao lại bị thương.

Có điều, nhìn thế kia hẳn là không quá nghiêm trọng.

Nữ chính bị thương, khả năng lớn là do manh động.

“Nhà cô ở phía Tây thành phố cơ mà?” Viên cảnh sát vừa hỏi cũng rất kỳ quái, đi qua mà có thể đi tới tận phía Đông thành phố sao?

“Tôi không thể đi thăm họ hàng ở phía Đông thành phố à?” Thời Sênh lườm viên cảnh sát kia một cái.

Cảnh sát: “…”

Sao cứ cảm thấy chỉ một tháng không gặp mà tính khí của Tần Vũ càng lúc càng nóng nảy nhỉ? Hậu di chứng do bị thương à?

Viên cảnh sát cảm thấy mình không thể so đo với đồng đội bị thương, liền im lặng đưa người đi.

“Sao cô ấy lại ở đây?” Hoắc Tiêu nhìn Thời Sênh, đáy mắt tỏ rõ vẻ không thích.

Dù là ai cũng sẽ không thể thích nổi một cô gái đã phá hoại xe của mình, mà còn vô cùng ngông nghênh như thế.

“Tần Vũ nói là đi qua.” Viên cảnh sát nghe thấy câu hỏi lại chính là người vừa hỏi Thời Sênh ban nãy, lập tức đáp một câu, “Nhưng cũng may có cô ấy, nếu không chúng ta đã không bắt được người này rồi.”

Là người bắt được nghi phạm, đương nhiên Thời Sênh cũng phải quay về cùng mọi người, nhưng vẫn cần phải lục soát hiện trường, nên phải chờ đợi.

“Tiểu Ái, lần sau đừng manh động như thế, cô đâu được trang bị súng, xảy ra chuyện thì sao?” Hoàng Tùng đứng cùng Vưu Ái, đang nói chuyện với cô ta.

“Lúc đó gã muốn chạy, tôi không kịp nghĩ nhiều như vậy.” Khuôn mặt nhỏ của Vưu Ái vẫn nghiêm túc như xưa.

Vưu Ái tìm thấy nghi phạm đầu tiên, nghi phạm định chạy trốn, Vưu Ái muốn ngăn cản, nhưng cô ta không ngờ nghi phạm có súng. Nếu không phải có Hoắc Tiêu và những người khác đến kịp thời, thì e rằng Vưu Ái đã chết rồi.

Trong tín điều của Thời Sênh, bất kể làm việc gì cũng phải đặt lợi ích của mình lên đầu tiên, nhất là vấn đề liên quan đến an nguy, nếu không hoàn toàn chắc chắn, cô sẽ không làm.

Thời Sênh cụp mắt nghịch điện thoại, nghe thấy Hoàng Tùng và Vưu Ái nói chuyện, vẻ mặt cô cũng thay đổi liên tục, cuối cùng thực sự không nghe nổi nữa, liền im lặng dịch sang bên cạnh một chút.

“Tần Vũ, giúp tôi cầm cái này lên trên kia đi.” Đột nhiên Hoàng Tùng đưa một cái hộp cho Thời Sênh.

“Có phải gọi tôi đâu, không đi.” Thời Sênh từ chối ngay lập tức, đầu còn không thèm ngẩng lên.

“Tôi phải canh chừng dưới này, cô rảnh rỗi không có việc gì, cầm lên một chút không được sao?”

“Không được.” Ông đây cũng không phải chân chạy của nhà anh?! Ông đây là người chỉ một phút cũng kiếm cả trăm vạn đấy nhé!

Sắc mặt Hoàng Tùng rất xấu, “Tần Vũ, sao cô quá đáng thế.” Trước đây đúng là anh ta mù mắt rồi nên mới thích cô ấy.

Thời Sênh chơi xong một ván, ngẩng đầu lên, khóe môi cong cong, “Bây giờ là thời gian tan sở của tôi. Tôi giúp các anh bắt nghi phạm đã không đòi tiền công làm ngoài giờ rồi, anh còn muốn sai tôi làm việc cho anh à, anh có trả lương cho tôi không?”

Mẹ cái thằng thiểu năng!

“Để tôi đi.” Vưu Ái đứng ra.

Hoàng Tùng lập tức từ chối, “Sao thế được, cô đang bị thương. Để tôi đưa lên, tiểu Ái, cô canh chừng dưới này giúp tôi, tôi sẽ quay lại nhanh thôi.”

Vưu Ái gật đầu.

Hoàng Tùng tức tối trừng mắt lườm Thời Sênh rồi cầm đồ chạy lên cầu thang ở cách đó không xa.

Thời Sênh nhìn Vưu Ái một cái, lại im lặng dịch xa thêm chút nữa, không đứng cùng nữ chính, rất dễ gặp xui xẻo!

Vưu Ái: “…” Mặt cô ấy thế kia là sao? Ghét mình à? Cũng không giống, ánh mắt cô ấy rất bình tĩnh, không có cảm xúc gì khác cả.

Vưu Ái cảm thấy Tần Vũ bây giờ với Tần Vũ trong trí nhớ của cô ta hoàn toàn là hai người khác nhau.

Có những người sau khi gần đến ranh giới giữa sự sống và cái chết, sẽ thay tính đổi nết, nhưng cô ấy… nói thế nào nhỉ? Khiến cho cô ta cảm nhận được một loại tín hiệu nguy hiểm, nhưng cụ thể thì cô ta không thể nói rõ được.

“Tiểu Ái, anh Hoắc gọi cô lên.” Hoàng Tùng đứng trên cầu thang vẫy vẫy Vưu Ái.

Vết thương ở cánh tay Vưu Ái không nghiêm trọng, cô ta đi thẳng lên trên tầng.

Thời Sênh ở bên dưới đợi khoảng nửa tiếng, người bên trên mới đi xuống. Đồ đạc tiền của mà họ tìm thấy tại nơi ở của nghi phạm, chính xác là của nạn nhân đã chết.

Nhưng những đồ khác thì không lục ra được.

Khi về cục cảnh sát, sắc mặt cả đám đều rất nặng nề, cả đêm hỏi cung tên nghi phạm kia.

Nghi phạm kiên quyết khai rằng đồ đạc tiền của đó là do gã nhặt được, thậm chí gã còn có thể nói rõ ràng là nhặt được ở nơi nào.

Nghi phạm là một con bạc, nợ một khoản rất lớn, nhặt được đống tiền tài đồ đạc kia, lập tức đem đi bán lấy tiền.

Vì trong đống đồ đó có một số trang sức rất đắt tiền, bên phía cảnh sát cũng đã thông báo trên mạng, ông chủ thu mua nhận ra những đồ trang sức kia nên mới báo cảnh sát.

Hoắc Tiêu thuận theo manh mối tìm đến nghi phạm này.

Nghi phạm căn bản không đi qua chỗ nạn nhân chết. Khi nạn nhân

chết, gã đang ở song bạc, có người làm chứng cho gã.

Trên đống trang sức kia cũng không có vân tay, manh mối này đứt đoạn tại chỗ.

“Anh Hoắc, nghi phạm hẳn là một người phụ nữ.” Lúc trước Vưu Ái đã đưa ra quan điểm này, Hoắc Tiêu không phủ nhận cũng không cùng ý kiến.

Vì muốn tăng thêm sức thuyết phục, Vưu Ái phát đoạn video lên màn hình lớn, đoạn video là buổi tối, chất liệu phim ảnh nhìn khá giống AV.

Vưu Ái đi lên phía trước, chỉ vào một bóng đen, “Cô ta mặc áo mưa, không nhìn thấy rõ dáng người, nhưng mọi người nhìn cách cô ta đi đứng, hoàn toàn khác với đàn ông.”

Bóng đen đó ít nhất cao khoảng 1m75 gì đó, rất ít phụ nữ cao như vậy, lại thêm chiếc áo mưa khoác bên ngoài, không có cách nào nhìn rõ thân hình của cô ta, bị người ta nhận nhầm là đàn ông cũng là bình thường.

Chương 992: Chuyên gia phá án (6)

Thời Sênh đứng bên ngoài, nhìn bọn họ thảo luận qua cửa kính trong suốt.

Video trên màn hình lớn dừng lại ở một cảnh bên ngoài.

Thời Sênh sờ sờ cằm, hình như phá án cũng rất thú vị nhỉ!

[…] Ký chủ, cô đừng gây chuyện nữa mà!

Thời Sênh mà không gây chuyện thì không phải Thời Sênh.

Cô quay người đi về phía bàn mình, gõ lạch cà lạch cạch trên bàn phím một lúc, trên màn hình máy tính nhanh chóng hiện ra video đang phát bên trong phòng họp.

…

Tiểu khu Ánh Tuyền.

Thời Sênh cắn hạt dưa, ngẩng đầu nhìn khu nhà tập thể cũ kỹ này, người ra vào tiểu khu không nhiều, nhìn có vẻ hơi tiêu điều.

“Phì!” Thời Sênh nhổ vỏ hạt dưa ra, đi vào trong tiểu khu.

Những loại khu tập thể cũ kỹ thế này thường đã không còn đội quản lý nữa rồi, ra vào rất dễ dàng.

Thời Sênh lôi điện thoại ra, so số tầng và số nhà, sau đó mới đưa tay gõ cửa.

Người mở cửa là một cô gái trẻ, cô ta cảnh giác quan sát Thời Sênh, “Cô là ai?”

Mắt Thời Sênh cong cong, cười đáp, “Cảnh sát.”

Trước đây hầu như đều làm người xấu, giờ có thể thỏa mãn đam mê làm cảnh sát một lần, Thời Sênh tỏ vẻ mình đang vui vô cùng!

Tất nhiên phải khoe khoang!

“Cảnh sát?” Cô gái nhíu mày, nhìn cô với vẻ kỳ quái, “Trông cô… không giống cảnh sát.”

Cô gái này ăn mặc rất thời trang, hoàn toàn không giống cảnh sát trong ấn tượng của cô ta.

“Nhìn giống người xấu thì sẽ là người xấu sao?” Dùng vẻ ngoài để đánh giá người khác, là việc vô cùng mất lịch sự, cũng là một việc vô cùng ngu xuẩn.

Cô gái khẽ lắc đầu, nhưng vẫn rất đề phòng, nói: “Tôi có thể xem thẻ ngành của cô không?”

Thời Sênh rút thẻ ngành từ trong túi ra, đưa sang, cô gái nhìn một lúc mới trả lại cô, “Cô có chuyện gì?”

Thời Sênh quét mắt nhìn vào bên trong một cái, “Từ Tiểu Tuyết có nhà không?”

Cô gái nghe thấy không phải tìm mình, khẽ thở phào một hơi, “Tiểu

Tuyết vẫn chưa dậy, để tôi gọi cô ấy.”

…

“Cô ta tên là Từ Tiểu Tuyết, hai tuần trước có người từng nhìn thấy cô ta gặp mặt nạn nhân ở ngoài tiểu khu.” Vưu Ái đưa một tập tài liệu cho Hoắc Tiêu ở bên cạnh.

Hoắc Tiêu tiện tay lật ra xem một chút, “Cô ta có quan hệ gì với người chết?”

Vưu Ái hơi khựng lại, căng mặt nói: “Bố con.”

“Chúng ta đều đã gặp con cái của người chết, Từ Tiểu Tuyết này ở đâu ra?” Hoàng Tùng giơ tay hỏi.

“Hai mươi năm trước người chết từng ngoại tình một lần…”

Vưu Ái chậm rãi nói những điều mà cô ta tra được. Chờ cô ta nói xong, Hoắc Tiêu cũng đứng dậy, “Đi đến nơi ở của Từ Tiểu Tuyết.”

Mấy người vừa ra khỏi cổng cục cảnh sát, đã nhìn thấy Thời Sênh cả ngày nay chưa đi làm, mang theo một cô gái đi vào cục cảnh sát.

Cô gái kia còn đang mặc áo ngủ, tóc tai rối bù che đi khuôn mặt, người hơi run rẩy, dường như rất sợ hãi.

Cô ta đi tới trước mặt họ, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt họ vừa mới nhìn thấy xong, giọng nghẹn ngào nói, “Tôi tới tự thú.”

Mọi người: “…”

Họ còn chưa đi, nghi phạm đã tự dâng tới tận cửa rồi sao?

Ánh mắt của mọi người bất giác tập trung về phía Thời Sênh. Thời Sênh lại ung dung khoanh tay trước ngực, “Nhìn cái gì?”

“Tần Vũ, vụ án này đâu phải do cô phụ trách?” Vưu Ái lên tiếng trước, giọng điệu vô cùng quan cách.

“Truy bắt hung thủ thực sự không phải là chức trách của chúng ta sao?” Thời Sênh nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc, nếu không phải tiền án tiền sự của cô đầy rẫy ra đấy, thì Hệ thống cũng suýt tin cô rồi.

Vưu Ái phản bác đầy lý lẽ, “Nhưng đây không phải vụ án do cô phụ trách, cô làm thế này là trái với quy định! Những chuyện này chúng tôi sẽ điều tra, cô làm tốt phận sự của cô là được rồi.”

Thời Sênh cười giễu cợt, không mấy bận tâm nói: “Vậy giờ tôi đã đưa người về đến đây rồi, nếu các người không phục, thì thả cô ta ra rồi các người tự đi bắt lại lần nữa đi!”

Vưu Ái: “…” Nói kiểu này là sao?!!!

Thời Sênh vi phạm quy định, tự ý đi điều tra vụ án này, đương nhiên sẽ bị phạt, nhưng đúng là cô có công bắt được hung thủ thật sự, lấy công bù tội, cuối cùng biến thành không đáng để truy cứu.

…

Từ Tiểu Tuyết là kết quả của lần ngoại tình đó, mẹ cô ta vốn là gái ở quán karaoke, tình cờ có cơ hội cùng với nạn nhân.

Sau đó Từ Tiểu Tuyết ra đời, nạn nhân cũng giấu giếm rất kỹ, bao nhiêu năm như vậy đều không có ai biết ông ta ngoại tình, còn có cả con gái riêng.

Từ sau khi hiểu chuyện, Từ Tiểu Tuyết biết mình là con gái của kẻ thứ ba, trong lòng cũng dần oán hận nạn nhân, tính cách phản nghịch, lúc đi học cũng thường đòi tiền nạn nhân.

Lúc đó mẹ Từ Tiểu Tuyết vẫn còn sống, mỗi lần cô ta đi đòi tiền, nạn nhân cũng đều cho. Từ Tiểu Tuyết đòi nhiều thành nghiện, số lượng tiền cô ta yêu cầu càng lúc càng nhiều.

Nhưng sau đó mẹ cô ta chết, nạn nhân cũng không cho cô ta tiền nữa, còn yêu cầu cô ta không được tiếp tục đến tìm mình.

Có điều, vì bị Từ Tiểu Tuyết bám lấy, nạn nhân vẫn cho cô ta tiền. Ông ta cũng sợ mọi người xung quanh phát hiện ra mối tình ngoài luồng không thể để người khác biết này.

Con người ta đến lúc sắp chết rồi, sẽ càng chú ý danh tiếng của mình hơn.

Nhưng đòi hỏi của Từ Tiểu Tuyết càng ngày càng cao, số lượng tiền đã vượt quá khả năng của nạn nhân, ông ta không cung cấp tiền cho Từ Tiểu Tuyết nữa.

Từ Tiểu Tuyết đến tìm nạn nhân mấy lần, nạn nhân kiên quyết không cho cô ta tiền.

Trong cơn phẫn nộ, Từ Tiểu Tuyết đã nổi lên ý định giết người.

Cô ta cho rằng bản thân mình có ngày hôm nay đều là do nạn nhân. Nếu cô ta không phải con của kẻ thứ ba, có lẽ cô ta sẽ sống vô cùng hạnh phúc, giống những đứa trẻ gia đình bình thường khác, có bố có mẹ, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Vụ án này không khó, chỉ là trùng hợp ngày đó trời đổ mưa, camera giám sát của tiểu khu lại vừa vặn bị hỏng, nhân tố bên ngoài khiến độ khó của vụ án tăng thêm.

Sau khi kết án, Thời Sênh bị bắt viết một bản kiểm điểm một nghìn chữ.

Bẫy cô à, viết kiểm điểm thế nào giờ?

Bản cô nương làm sai gì chứ?

Bản cô nương bắt được hung thủ thực sự mà vẫn sai à?!

Không viết!

Thời Sênh đẩy bàn phím ra, cầm đồ chuẩn bị tan làm.

Trước mặt cô đột nhiên tối sầm xuống, dáng người cao lớn của Hoắc Tiêu chặn đứng đường đi của cô.

“Tần Vũ.” Trong tay Hoắc Tiêu cầm một túi hồ sơ, mặt vẫn tê liệt cứ như ai đó nợ anh ta cả tám trăm vạn vậy.

Thời Sênh nhét điện thoại vào túi, tắt máy vi tính, giọng điệu vẫn tệ như thường, “Chuyện gì?”

Nam chính đột nhiên tới tìm, bản cô nương sợ quá đi, chắc chắn anh ta tới gây sự.

Hoắc Tiêu đưa túi hồ sơ ra trước mặt Thời Sênh, lạnh lùng nói: “Trong ba ngày phải trả hết, nếu không tài liệu này sẽ gửi tới chỗ cục trưởng Tần.”

Thời Sênh chớp chớp mắt, mở túi hồ sơ ra, bên trong là một bản giám định tổn thất xe cộ, cùng với bản tổng kết số tiền phải trả.

Thời Sênh ném trả lại túi hồ sơ, khóe môi hơi nhếch lên, “Vẫn là câu nói cũ, đòi tiền không có đâu, có bản lĩnh thì anh đi mà phá xe tôi.”

Mẹ cái thằng thiểu năng, anh không chặn đường ông mà ông lại đi phá xe anh à?! Giờ còn đòi ông đền tiền, không có cửa đâu! Lỗ chó cũng không có đâu!

“Cô tưởng tôi không dám sao?” Cô gái này năm lần bảy lượt khiêu khích anh ta, cô ấy nghĩ anh thật sự không dám làm gì cô ấy sao?

Thời Sênh chu môi huýt sáo, ra vẻ sợ hãi nói: “Anh đi đi!”

Hoắc Tiêu nheo mắt, nói một câu không rõ ý đồ, “Giỏi lắm.”

Hoắc Tiêu cầm túi hồ sơ rời đi, luồng áp suất không khí quanh người thấp đến cùng cực, ngay cả Vưu Ái cũng không dám chọc vào anh ta.

Thời Sênh chống một tay lên bàn, tay còn lại chống eo, nhìn Hoắc Tiêu hùng hổ bỏ đi, một lúc lâu sau mới thu mắt lại.

“Tần Vũ, vào văn phòng tôi.” Hà Tín đứng ở cửa văn phòng, sắc mặt không tốt lắm gọi cô.

Chương 993: Chuyên gia phá án (7)

Thời Sênh đi vào văn phòng cùng Hà Tín.

Hà Tín lại tiếp tục giáo huấn về chuyện Thời Sênh vi phạm quy tắc mất nửa ngày, cuối cùng mới vào vấn đề chính.

“Tiểu Vũ, làm sao cô biết Từ Tiểu Tuyết là hung thủ?”

Thời Sênh lườm ông ta một cái, “Điều tra chứ sao, chẳng lẽ tôi đoán ra được chắc?”

Bản cô nương có phải thầy bói đâu.

“Cô tra từ chỗ nào?” Cảnh sát làm gì cũng phải đề cập đến tính hợp pháp, nhưng chuyện lần này, rõ ràng Tần Vũ làm trái quy định.

Nếu không phải cô bắt được hung thủ, thì lúc này cô đã bị đình chỉ chức vụ rồi.

“Việc tôi tra từ đâu có quan trọng không?”

Mặt Hà Tín nghiêm lại, “Chúng ta cần đảm bảo tính hợp pháp của chứng cứ.”

Thể chế này là như vậy, nếu chứng cứ không hợp pháp, thì cuối cùng không thể trở thành chứng cứ có hiệu lực, do đó cũng sẽ khiến một số tội phạm nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

“Nhưng những chứng cứ của vụ án này đều do Từ Tiểu Tuyết tự cung cấp, cô ta tới tự thú mà, có liên quan gì đến chứng cứ đâu?” Thời Sênh nhún vai, “Tôi chỉ chỉ là người đưa đường chỉ lối, khuyên cô ta tự thú mà thôi.”

Hà Tín: “…” Nói cứ như có lý lắm ấy.

Vậy đổi vấn đề khác, “Cô không phụ trách vụ án này, cô lấy được tài liệu ở đâu ra?”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ vô tội, “Tôi đâu có lấy tài liệu của họ, tôi tự điều tra mà.”

Cơm có thể ăn bừa, nhưng nói không thể nói bừa được!

Bản cô nương mà cần phải lấy tài liệu của đám thiểu năng đó sao?

Hà Tín đầy vẻ nghi hoặc, “Cô tự điều tra? Cô điều tra như thế nào?”

Thời Sênh lấy điện thoại ra, ấn nhanh mấy cái, rồi đặt trước mặt Hà Tín.

Đó là một tài liệu, trong đó là các mối quan hệ của người chết với người và vật khác khi còn sống, còn có rất nhiều biểu đồ số liệu mà Hà Tín xem không hiểu, thông tin của Từ Tiểu Tuyết nằm trong một tập tài liệu riêng, cực kỳ đầy đủ.

“Những thứ này…” Cô lấy đâu ra thế hả?

Họ còn không lấy được những tài liệu chi tiết thế này.

“Động tay động chân chút là có thôi.” Thời Sênh rút điện thoại lại, “Nếu đội trưởng Hà không còn vấn đề gì nữa thì tôi đi trước đây.”

“Động tay động chân?! Động thế nào?! Tần Vũ, cô đừng có làm bừa, đây không phải là nơi để cô quậy phá được đâu!” Hà Tín cao giọng nói.

Thời Sênh kéo cửa ra, hơi liếc mắt lại, trên mặt như thoáng có nụ cười, “Đội trưởng Hà cứ yên tâm, dù tôi có làm chuyện gì vi phạm quy định, ông cũng không tìm được chứng cứ để làm gì tôi đâu.”

Hà Tín: “…”

Cô ấy có ý gì?

Là đang nói cho ông biết, cô ấy định làm chuyện xấu sao?

…

Hà Tín và Thời Sênh nói chuyện cũng mất một chút thời gian, khi cô ra ngoài, bên ngoài phố đã lên đèn rồi.

Thời Sênh đi đến bãi đỗ xe, phát hiện ra xe mình bị chặn bên trong, xe đỗ bên ngoài không có người, hơn nữa, dù có dời chiếc xe đó đi thì cũng không cứu vãn được tình trạng mắc kẹt của xe cô.

Bãi đỗ xe yếu sinh lý này!!! Dislike!

Lúc trước sao cô không chú ý là cục cảnh sát có nhiều xe cảnh sát thế này nhỉ?!

Không lấy được xe, Thời Sênh chỉ có thể cuốc bộ ra ngoài.

Thời Sênh đứng ngoài cục Cảnh sát, ấn điện thoại, màn hình phản chiếu khuôn mặt rất khó chịu của cô, lúc này cũng không phải giờ

cao điểm đi làm hay tan sở, sao lại không có chiếc xe nào thế này?!

Đang trêu ngươi bản cô nương đấy hả?!

Xe chạy hết vào lỗ đen rồi hay sao thế?

Thời Sênh chờ mãi mới chờ được một chiếc xe, tài xế nói cô mới biết phía trước có tai nạn ô tô, nên đường bị chặn hết cả.

“Ôi thảm lắm… người trong xe chết hết cả, nghe nói trong xe có cả trẻ con, mới được có bảy tháng…” Tài xế ngồi đằng trước nói liên tục không ngừng, kể bằng hết tin tức mình nghe được ra.

Thời Sênh nghe vào tai phải rồi cho ra tai trái, đại khái cũng chẳng nghe lọt gì.

Vì đường bị phong tỏa, chỉ có thể đi đường vòng. Thời Sênh về đến nhà cũng đã gần 10 giờ đêm, Lê Lan ngồi trong phòng khách chờ cô.

Cô vừa bước vào, Lê Lan đã đứng bật dậy, “Cục cưng về rồi à, sao hôm nay về muộn thế?”

“Lúc về con phải đi đường vòng, bố vẫn chưa về ạ?”

Lê Lan nhìn lên tầng, “Vừa có điện thoại, bố con vào phòng sách rồi. Con đói rồi đúng không, để mẹ lấy đồ ăn cho con. Mau đi rửa tay đi.”

Thời Sênh gật đầu rồi đi rửa tay. Rửa tay xong đi ra, Tần Dật cũng vừa vặn cầm áo khoác đi từ trên tầng xuống.

“Lại phải đi à?” Lê Lan đi từ trong phòng bếp ra, nhìn thấy dáng vẻ Tần Dật như vậy liền khẽ nhíu mày.

Tần Dật nháy mắt với Thời Sênh, bước dài về phía Lê Lan, hôn nhẹ lên trán bà, “Gần đây trong Cục nhiều việc quá, vợ lượng thứ cho anh, chờ qua đợt bận này, anh sẽ đền bù cho vợ.”

Nói xong lại bổ sung thêm, “Với cả Tiểu Vũ nữa.”

Thời Sênh: “…” Cô chỉ là cái bóng đèn thôi!

Đống thức ăn chó này, bản cô nương không ăn đâu!!!

“Anh cẩn thận một chút.” Tuy sắc mặt Lê Lan có vẻ không thoải mái lắm, nhưng vẫn dặn dò Tần Dật.

“Anh biết rồi, bà xã đại nhân!”

Tần Dật khoác áo rời khỏi nhà. Ông vừa đi không lâu, Thời Sênh cũng nhận được điện thoại của Hà Tín, bảo cô quay lại tăng ca.

Mấy chuyện kiểu tăng ca này, Thời Sênh cự tuyệt!!!

Thế nên, chờ đến hôm sau Thời Sênh đi làm, mới chợt nhận ra đột nhiên bản thân mình có chút không hiểu nổi thế giới này nữa rồi.

Khả năng là cô vẫn chưa tỉnh ngủ, hay là quay về ngủ thêm giấc nữa?

Cả cục cảnh sát chất đầy các loại thùng, vô cùng hỗn loạn, mọi người đều vùi đầu trong tài liệu, có vẻ là cả đêm không ngủ.

Hà Tín nhanh mắt nhìn thấy cô, gọi to, “Tần Vũ!”

Tiếng gọi này khiến mấy người đang ngủ gà ngủ gật giật bắn mình ngẩng đầu lên, tất cả đều nhìn về phía Thời Sênh.

Cả đội đều phải tăng ca, chỉ có mình cô ấy được ở nhà ngủ, trong lòng một số người chợt cảm thấy bất bình.

Có ô dù thì giỏi lắm sao!

Đã không muốn làm việc thì cứ rúc ở nhà đi, còn chạy tới đây làm làm cái gì!

Thời Sênh đi về phía nhóm nhỏ của Hà Tín, Vưu Ái và Hoắc Tiêu đều có mặt, chắc hẳn cũng ở đây cả đêm rồi.

“Đội trưởng Hà.”

Hà Tín ra hiệu cho cô ngồi xuống, nói với những người khác: “Tiếp tục đi.”

Thời Sênh nghe một lúc mới hiểu họ đang nói đến vụ tai nạn xe tối qua.

Tối qua Thời Sênh cũng đã xem tin tức trên điện thoại.

Vụ tai nạn xe xảy ra ở ngã tư cách cục cảnh sát không xa, một chiếc xe buýt vượt đèn đỏ, tông vào một chiếc xe con đang chạy.

Trong xe con có tổng cộng ba người, một lái xe, một người phụ nữ và một đứa trẻ sơ sinh.

Ba người đều tử vong.

Vốn chỉ là một sự cố giao thông, nhưng thân phận của người phụ nữ đó và đứa trẻ kia khiến người ta chú ý, là vợ của Đổng Thuần, tổng giám đốc công ty Đổng thị ở thành phố B.

Công ty Đổng thị là con dê đầu đàn của thành phố B, có thứ hạng trên toàn quốc.

Lúc này bà Đổng và cậu chủ nhỏ của họ xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, Đổng Thuần không tin nổi, không tin chuyện này là ngoài ý muốn, muốn bên cảnh sát nhất định phải lên tiếng cho ra lẽ.

Kết quả điều tra ban đầu của phía cảnh sát là sự cố giao thông ngoài ý muốn, trách nhiệm thuộc về chiếc xe buýt kia, do nó vượt đèn đỏ mới đụng phải xe con.

Nhưng Đổng Thuần không tin, là một người có danh tiếng, ông ta lại phát ngôn với báo đài nào đó, chỉ trích phía cảnh sát làm việc qua loa đại khái.

Phải biết rằng hiệu ứng từ người nổi tiếng cực kỳ lớn, phía cảnh sát không muốn có những tin tức trái chiều nào, chỉ có thể điều tra lại lần nữa.

Mà kết quả của lần điều tra thứ hai này lại khiến người ta ngỡ ngàng.

Họ tìm thấy ở trong tã của đứa bé có khâu một lá thư, nội dung lá thư rất ngắn gọn.

--- Những kẻ trầm luân trong tội ác, muốn dùng sinh mạng mới để rửa sạch tội ác, mà không biết chúng như bóng như hình.

Cuối câu nói này chỉ ký một chữ R.

Chữ cái cuối cùng đó mới khiến cảnh sát chú ý. Chữ R kia được ký bằng đường nét rất đặc biệt.

Cách ký này, đã từng là ác mộng của cục cảnh sát.

Chương 994: Chuyên gia phá án (8)

Đại khái khoảng 10 năm trước, có một kẻ dùng mật danh R, lấy danh nghĩa là sứ giả chính nghĩa, gây ra mười vụ thảm án.

Lúc đó phía cảnh sát tốn vô số tiền tài nhân lực, để điều tra về R, nhưng phía cảnh sát vẫn luôn chậm hơn R một bước, ngay cả R là nam hay nữ đều không biết, cuối cùng còn bị R gài bẫy một phen, tổn thất mất mấy đồng đội.

Từ đó R biến mất, cũng chưa từng xuất hiện lại.

Sau khi tiếp tục điều tra thêm một thời gian cũng không có kết quả gì, chỉ có thể niêm phong vụ án này, lưu lại.

Nhưng hiện giờ, sau khi trốn tránh 10 năm, R lại xuất hiện.

Phía cảnh sát rất chú trọng chuyện đó, hiện giờ cả đội của họ đều tập trung điều tra vụ án này.

Thời Sênh nhìn chằm chằm chữ ký R một lúc lâu, đến khi Hà Tín nói xong, cô mới thu mắt lại. Hà Tín đang đọc tên phân công công tác.

“Tần Vũ và Vưu Ái cùng đi điều tra mối quan hệ của nạn nhân khi còn sống.” Hà Tín đọc đến tên Thời Sênh.

Thời Sênh lập tức từ chối, “Không muốn!”

Đi cùng nữ chính chắc chắn sẽ có chuyện, còn lâu bản cô nương

mới làm.

Cách xa nữ chính, yêu quý tính mạng.

Hà Tín nghiêm túc nhìn Thời Sênh, “Tần Vũ! Tôi là đội trưởng, phục tùng mệnh lệnh!”

“Vưu Ái đi cùng tôi.” Hoắc Tiêu vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng đòi người.

Hà Tín: “…”

Thời Sênh thì ông ta còn dám to gan nạt một tiếng, chứ Hoắc Tiêu thì ông ta không dám hé răng lấy một lời, chỉ có thể phân cho Vưu Ái đi cùng Hoắc Tiêu.

Hà Tín phân công cho Thời Sênh vào cùng đội với một viên cảnh sát lớn tuổi nhìn có vẻ rất thận trọng, vững vàng, bình thường mọi người hay gọi là lão Trương, cùng thời với Hà Tín, nhưng vì tính cách khá trầm lặng, nên mãi vẫn không thăng tiến được.

“Chúng ta đến Đổng gia trước.” Lão Trương vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

Nhiệm vụ mà Hà Tín giao cho họ là điều tra mối quan hệ của nạn nhân.

“Không đi.” Thời Sênh ngồi ở bàn làm việc của mình, nghịch ipad, nhạc nền của trò chơi cứ tinh tinh tang tang đập vào tai lão Trương.

Lão Trương: “…”

Lúc trước nguyên chủ ở cục cảnh sát chỉ là thiên kim tiểu thư nhàn

rỗi ngồi chơi điện tử, dù có phân công nhiệm vụ, cuối cùng cũng là người khác hoàn thành.

“Vậy tôi tự đi.” Lão Trương cũng không oán giận gì, nhìn Thời Sênh một cái rồi cầm đồ của mình đi.

Mọi người đều đã đi gần hết, cả phòng làm việc đều im ắng hẳn, chỉ còn lại tiếng nhạc nền trò chơi vang lên khắp nơi.

…

Đến chập tối lão Trương mới quay về, Thời Sênh vẫn rúc trong bàn làm việc của mình như cũ, không chơi điện tử nữa --- mà ngồi cắn hạt dưa.

Ánh mắt Thời Sênh quét qua người lão Trương, giọng nói bình thản, “Có hỏi được gì không ạ?”

Lão Trương lắc đầu, “Khi còn sống, mối quan hệ của người chết rất đơn giản, gả cho Đổng Thuần không bao lâu thì có thai, vẫn luôn ở nhà dưỡng thai, không có kẻ thù. Tài xế đó đã làm cho Đổng gia vài năm rồi, bình thường đối xử với người khác rất tốt, cũng không gây thù chuốc oán với ai, vẫn cần điều tra thêm về những người đã tiếp xúc với người chết.”

Thời Sênh tổng kết, “Như vậy cũng có nghĩa là không có tin tức gì hữu dụng à?”

Tuy lão Trương không hề muốn thừa nhận, nhưng thực sự là như thế.

“Nhiệm vụ là của cô và anh Trương, sao cô không đi?” Vưu Ái ngẩng đầu, nhìn Thời Sênh.

Vưu Ái về trước lão Trương một chút, nghe Thời Sênh hỏi, cô ta cũng thấy hơi bất bình cho lão Trương, nhiệm vụ của hai người vậy mà cô ấy lại ở lại phòng làm việc chờ.

“Tôi đi hay không thì liên quan chó gì đến cô!” Thời Sênh lườm Vưu Ái một cái.

Vưu Ái đứng vụt dậy, khuôn mặt nghiêm túc hơi có vẻ giận dữ, “Chuyện liên quan đến mạng người mà thái độ của cô thờ ơ như thế à?”

“Nếu không chẳng lẽ tôi còn đi chết thay cho họ chắc?” Nữ chính này chắc chắn có bệnh!

Lão Trương thấy không khí xung quanh không ổn, vội hòa giải, “Thôi thôi, tôi đi một mình cũng được mà, Tiểu Ái, cô đừng nói nữa.”

“Anh Trương…”

Lão Trương xua xua tay, ý bảo Vưu Ái đừng nói nữa. Đối diện với ánh mắt giễu cợt của Thời Sênh, lửa giận trong lòng Vưu Ái càng bùng lên hơn.

Họ làm nghề này là vì muốn tìm ra chân tướng, giải oan cho dân. Loại người như cô ấy ở đây thật đúng là sỉ nhục nghề nghiệp này.

Vưu Ái nhìn lão Trương một cái, lão Trương thở dài lắc đầu. Vưu Ái mím môi, cuối cùng nhíu mày ngồi xuống.

Thời Sênh cong môi cười, cũng không nói gì nữa, tiếp tục cắn hạt dưa.

Lão Trương về bàn mình sắp xếp lại tài liệu hôm nay.

Những người khác trong cục cảnh sát cũng lục tục về, thấy mọi người đã về gần đủ, Hà Tín lại gọi mọi người vào phòng họp.

Mọi người đều không có manh mối gì, trừ bức thư tìm thấy trong bỉm của đứa bé ra, những yếu tố khác nhìn thế nào cũng chỉ như một sự cố giao thông thông thường.

“Anh Hoắc, các anh có thu hoạch được gì không?” Hà Tín nhìn Hoắc Tiêu.

“Không có.” Vưu Ái trả lời thay Hoắc Tiêu.

Hà Tín lại nhìn về phía lão Trương, ánh mắt như có như không quét qua người Thời Sênh, “Lão Trương, các anh thì sao?”

“Chúng tôi…”

“Lưu Phàm, nam, 45 tuổi, người tỉnh Y. Đã từng bị kết án 10 năm vì tội vô ý giết người, sau khi ra tù dung thân phận giả làm tài xế cho Đổng Thuần.” Thời Sênh ngắt lời lão Trương, chậm rãi nói tiếp: “Buổi tối ngày 23 tháng 8, Lưu Phàm nhận được một tin nhắn, bảo gã đến nơi này gặp mặt…”

“Từ từ, cô lấy đâu ra những thứ này?” Câu hỏi của Vưu Ái cũng là sự nghi hoặc của những người khác ở đây.

Cô gái này luôn ngồi trong phòng làm việc, chỉ có buổi trưa ra ngoài ăn cơm một lần, cô ấy lấy đâu ra những tài liệu này?

Lão Trương cũng trợn tròn mắt ngạc nhiên, ông ta hoàn toàn không biết những điều này.

Ông ta cũng điều tra về tài xế, nhưng lấy đâu ra nhiều tin tức thế này chứ…

Ông ta gặp phải tài xế giả sao?!

“Có muốn nghe tôi nói tiếp không?” Thời Sênh nhướng mày nhìn Hà Tín, “Hay là các anh muốn tự đi điều tra?”

Vưu Ái: “…”

“Nói tiếp đi.”

Thời Sênh đổi một tư thế thoải mái hơn, “Người mà Lưu Phàm đi gặp hiển nhiên rất thận trọng, địa điểm gặp mặt cũng không có camera giám sát gì, họ nói chuyện gì e chỉ có thể đi hỏi Lưu Phàm, nhưng rõ ràng là Lưu Phàm không sạch sẽ.”

“Chứng cứ.” Hà Tín nhấn mạnh hai từ này một cách khác thường.

Những chuyện này không phải cứ nói suông là được.

Thời Sênh ấn mấy cái lên màn hình ipad, trên màn hình lớn lập tức xuất hiện vài bức ảnh.

“Lưu Phàm có một người mẹ bị bệnh nặng, gã cần rất nhiều tiền. Đây là thông tin điều trị tại viện của mẹ Lưu Phàm, có thể nhìn thấy trước ngày 25, đều là kéo dài chữa trị, nhưng bắt đầu từ ngày 25, bệnh viện đã chuẩn bị làm phẫu thuật…”

Ngón tay Thời Sênh trượt mấy cái, ảnh trên màn hình lớn lại thay đổi, “Vào ngày 25, tài khoản dưới tên Lưu Phàm được đổ vào một số tiền rất lớn. Gã là tài xế, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy? Đương

nhiên, cũng có thể là do trúng số.”

Lưu Phàm dùng tên giả, nên thẻ ngân hàng ở đây cũng dùng chứng minh thư giả để mở, người của cục cảnh sát đương nhiên không phát hiện ra có gì bất ổn trong chuyện này.

Thời Sênh đóng ảnh lại.

“Cô còn có mấy bức ảnh gì sau đó nữa?” Hà Tín vội lên tiếng, rõ ràng ông nhìn thấy vẫn còn vài bức ảnh nữa.

Thời Sênh nhún vai, “Các anh phải điều tra rõ những gì tôi vừa nói đã, rồi mới có thể xem những bức ảnh phía sau là gì.”

Lượng tin tức quá lớn, mấy tên thiểu năng này sẽ bị loạn mất.

Quan trọng nhất là, cô vẫn còn chưa điều tra xong mấy thứ phía sau…

Ừm, chuyện như vậy, làm sao cô có thể nói ra được chứ?!

Chương 995: Chuyên gia phá án (9)

"Đội trưởng Hà, lời cô ấy liệu có đáng tin không?”

Sau khi Thời Sênh rời đi, mấy người này mới nghi hoặc hỏi.

Hà Tín cũng không dám chắc lắm.

“Anh Hoắc, anh thấy thế nào?” Hà Tín nhìn về phía Hoắc Tiêu.

Ngón tay thon dài của anh ta gõ gõ lên mặt bàn, “Có thể điều tra đầu mối chỗ Lưu Phàm này.”

Hiện giờ trừ lá thư kia, họ không hề có bất cứ nơi nào xuống tay được.

Hà Tín cân nhắc một chút rồi cũng gật đầu, “Hoàng Tùng, cậu cùng hai người nữa đi điều tra theo đầu mối Lưu Phàm. Những người khác tiếp tục tra đầu mối lúc trước, nhanh chóng sắp xếp án cũ ra đi để mọi người tham khảo.”

Hà Tín trầm mặc vài giây, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc hẳn, giọng nói hơi trầm xuống, “Tôi phải nhắc mọi người, nếu chúng ta thực sự gặp phải R của 10 năm trước, thì mọi người nên chuẩn bị tinh thần cho tốt. R là một kẻ vô cùng hung ác tàn bạo, hiện giờ nếu ai muốn rút thì vẫn còn kịp.”

Mọi người quay sang nhìn nhau, Vưu Ái đứng lên đầu tiên, “Đội trưởng Hà, tôi không muốn rút lui.”

Một cô gái trẻ đã thể hiện như vậy, những người khác làm sao dám rút lui, tất cả đều tỏ rõ quyết tâm.

Hà Tín xua tay, “Được rồi, tan họp.”

Mọi người lục tục ra khỏi phòng họp. Hoắc Tiêu lại không động đậy gì, anh ta nhìn chằm chằm Vưu Ái đang thu dọn đồ đạc, trong ánh mắt có vẻ nghiền ngẫm sâu xa.

“Anh Hoắc, mặt tôi có gì sao?” Vưu Ái ôm tài liệu lên, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Tiêu không hề sợ sệt.

Hoắc Tiêu đứng dậy, đút tay vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống Vưu Ái, “Cô có ân oán gì với R?”

Đồng tử Vưu Ái hơi co lại một chút, một giây sau mới nói: “Anh Hoắc, bắt tội phạm là chức trách của chúng ta.”

“Vậy sao?”

“Đúng thế.”

Hoắc Tiêu nhấc chân đi ra ngoài phòng họp, Vưu Ái đứng tại chỗ do dự vài giây rồi mới đuổi theo, “Anh Hoắc, anh không cảm thấy nguồn gốc mấy tài liệu đó của Tần Vũ rất khả nghi sao?”

Theo lời đồng nghiệp trong cục nói, hôm nay cô ấy chỉ ra ngoài ăn cơm một lúc vào buổi trưa, vẻn vẹn chỉ tầm một tiếng đồng hồ, cô ấy đào đâu ra nhiều tài liệu như thế?!

“Cô có ý kiến gì à?”

“Anh Hoắc, chính vì tôi không có nên mới hỏi anh mà.”

Hoắc Tiêu không đáp, chỉ cúi đầu bước đi.

Vưu Ái nhíu mày, “Anh Hoắc, từ sự việc lần trước, đến khi quay lại làm việc, hành vi của Tần Vũ trở nên vô cùng kỳ quái…”

“Ha!” Giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh, “Nói xấu sau lưng tôi làm gì, có giỏi thì nói trước mặt tôi đây này.”

Mặt Vưu Ái cứng lại, nhìn về phía phòng trà nước ở bên cạnh. Cô ta hoàn toàn không ngờ những lời mình nói bị đương sự bắt ngay tại trận.

Thời Sênh nhìn cô ta như cười như không, “Cô Vưu có nghi vấn gì thì cứ hỏi thẳng tôi ấy.” Dù sao ông cũng sẽ không nói cho cô biết.

Hoắc Tiêu cũng dừng bước, đang nhìn về phía cô, ánh mắt có vẻ hơi phức tạp.

Vưu Ái buột miệng nói luôn: “Cô lấy những tài liệu đó từ đâu ra?”

“Liên quan quái gì đến cô?” Nụ cười trên mặt Thời Sênh càng sâu hơn, “Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho cô?!”

Những cảnh sát trong cục cơ bản đều có tuyến tình báo riêng, chỉ cần sau đó xác thực chứng cứ hợp pháp có hiệu quả, thì cảnh sát có quyền bảo vệ sự riêng tư của người cung cấp tin.

“Tôi…” Vưu Ái mấp máy môi, trong lòng cô ta chỉ nghi ngờ không hiểu cô ấy lấy tài liệu ở đâu ra, vì dù sao ấn tượng trước đây mà Tần Vũ để lại cho cô ta chỉ là một thiên kim tiểu thư chỉ biết gây sự vô lý mà thôi.

“Vưu Ái.” Hoắc Tiêu gọi một tiếng, “Đi thôi.”

Vưu Ái cứng người, lập tức chạy lại gần Hoắc Tiêu, sắc mặt nghiêm túc hơi thả lỏng một chút. Vừa rồi đứng trước mặt Tần Vũ, không ngờ cô ta lại không thể nói được một câu nào.

Không phải vì cô ta không có gì để nói, mà vì khí phách trên người cô ấy…

Giống với khí phách trên người Hoắc Tiêu, luôn áp bức vô hình khiến người ta ngậm miệng lại. Nhưng so với Hoắc Tiêu, thì cô ấy càng khó hiểu hơn, khiến người ta không hiểu rồi, cũng khiến người ta… càng thêm sợ hãi.

…

Tỉ mỉ điều tra về Lưu Phàm, quả nhiên phát hiện con người này y như những gì Thời Sênh nói, đã từng ngồi tù, có mẹ bị bệnh nặng.

Sau khi hỏi bác sĩ, được biết Lưu Phàm đã thanh toán toàn bộ tiền viện phí, còn thuê một hộ lý gia đình cho mẹ gã, hợp đồng dài ba năm, như vậy cũng chứng tỏ, gã đã biết trước mình sẽ chết.

Đây là vụ chủ mưu giết người!

“Ông Đổng, ông hãy nghĩ kỹ lại xem, bình thường tài xế nhà ông có hành vi gì khác thường không?”

Người đàn ông bị hỏi đầy vẻ tức giận, “Các anh cứ hỏi đi hỏi lại vấn đề này thế. Tôi đã nói rồi, không có. Các anh có thôi đi không, rốt cuộc đến bao giờ các anh mới tra xong vụ án này?”

Đây chính là chồng của người chết, Đổng Thuần.

“Ông Đổng, phía cảnh sát chúng tôi vẫn đang cố gắng, nhưng đề nghị ông hãy phối hợp điều tra được không?”

“Tôi còn chưa đủ phối hợp điều tra à? Các anh gọi điện một cái là tôi vứt cả cuộc họp quan trọng ở công ty để đến đây, kết quả là thế nào? Các anh hỏi đi hỏi lại có mấy vấn đề đó, hoàn toàn không có chút tiến triển nào!”

“Ông Đổng…”

“Tôi không nói chuyện với anh nữa, gọi lãnh đạo của anh ra đây!”

Viên cảnh sát vẫn chưa tiếp lời, bên cạnh lại có một giọng nói rất bình thản chen vào, “Lãnh đạo rất bận.”

Đổng Thuần nhìn về phía người vừa nói, nhíu mày, “Cô là ai?”

“Cháu ngoại của đối thủ cạnh tranh với công ty Đổng thị.” Thời Sênh chậm rãi phun ra câu này.

Đổng Thuần chưa kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới nghĩ ra, “Cô là Tần Vũ?”

Có thể xứng đáng làm đối thủ cạnh tranh chân chính của Đổng thị, thực sự chỉ có đám người Lê gia thôi. Lê gia lại chỉ có một đứa cháu ngoại, không khó đoán.

Chồng Lê Lan là Tần Dật, con gái anh ta công tác ở đây cũng không có gì kỳ lạ.

Thời Sênh khẽ gật đầu, trên mặt thản nhiên mỉm cười nhưng trong

mắt lại vô cùng bình thản.

Đổng Thuần hơi nhíu mày, trước đây ông ta đã từng gặp Tần Vũ, nhưng lúc đó quá nhiều người, cũng không nhớ rõ lắm cô gái này là người thế nào.

Nhưng cô gái hiện giờ đang đối diện với ông ta, thì thực sự quá bình tĩnh.

“Hiệu suất làm việc của cảnh sát các cô chậm như vậy sao?” Đổng Thuần miễn cưỡng đè lửa giận xuống, coi thường viên cảnh sát bên cạnh, nói thẳng với Thời Sênh.

“Đúng là hơi chậm thật.” Thời Sênh gật đầu đồng ý.

Đổng Thuần suýt sặc nước bọt, rốt cuộc cô ấy có phải người của Cục Cảnh sát không thế?

Mặt viên cảnh sát bên cạnh cũng đầy vẻ cạn lời, hiệu suất làm việc của họ thấp thì ông đi mà làm! Đúng là chỉ giỏi nói cho sướng mồm.

“Ông Đổng có muốn nhanh hơn chút không?”

Đổng Thuần hơi khinh thường cười lạnh, “Cô Tần thì có thể có cách gì? Dù bố cô là Tần Dật, cũng đâu thể cho cô quá nhiều đặc quyền được.”

Câu nói này của Đổng Thuần khiến người bên cạnh kinh ngạc.

Rất nhiều người đều chỉ biết Thời Sênh có ô dù, nhưng không ngờ cô ấy lại là con gái Cục trưởng…

À vâng, hai người cùng họ Tần.

Cái chính là trong Cục cũng có mấy người họ Tần rồi, nên mọi người cũng không nghĩ tới Tần Dật. Dù sao nhìn Tần Dật có vẻ là người công chính liêm minh, không giống loại người cho con gái mình đi cửa sau.

Thật không thể ngờ được, đúng là không thể phán đoán con người ta chỉ qua tướng mạo!

Thời Sênh nhìn Đổng Thuần như cười như không, “Ông Đổng không cần kích tôi, tôi không ngu như thế. Lúc trước ông làm ầm lên với báo đài, chẳng phải chỉ vì muốn kéo bố tôi xuống nước hay sao, giờ lại muốn kích tôi. Thủ đoạn chơi mưu kế của ông Đổng cũng cao thật.”

Tần Dật là con rể của cụ Lê, nếu ông có tin tức tiêu cực gì, Lê gia cũng sẽ bị liên lụy.

Mẹ cái lão mưu mô xảo quyệt!

Chương 996: Chuyên gia phá án (10)

Bị vạch trần như vậy, sắc mặt Đổng Thuần hơi khó coi.

Ông ta còn chưa kịp phản ứng, Thời Sênh đã lại nói tiếp, “Nếu ông Đổng thực sự yêu vợ thương con, lẽ ra lúc này nếu không chìm trong men rượu thì cũng sẽ bám lấy cơ quan báo đài mới đúng. Nhưng ông lại vẫn còn tâm trạng họp hành, vẫn còn muốn gài bẫy Lê gia. Như vậy có thể thấy, ông Đổng ạ, địa vị của vợ con ông trong tim ông chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi.”

Ánh mắt của đám người làm nền xung quanh nhìn Đổng Thuần cũng dần trở nên kỳ quái.

Đổng gia và Lê gia là quan hệ cạnh tranh, họ làm nghề này, có đôi lúc khó tránh được việc phải tiếp xúc với những công ty lớn, nên trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Nhưng trước đây họ lại không hề liên tưởng vụ việc này với phương diện kinh doanh.

“Câm miệng!”

“Bị tôi nói trúng, nên ngượng quá hóa giận à?” Thời Sênh nhếch môi, “Chẳng qua tôi chỉ đoán mò thôi mà, ông Đổng đừng kích động như vậy.”

Đổng Thuần: “…” Cô gái này!!!

Thời Sênh cười tươi nhìn ông ta, “Giờ thì ông Đổng có thể phối hợp điều tra một cách tử tế được rồi chứ?”

Dù gì Đổng Thuần cũng là người từng trải trên thương trường, vừa rồi chỉ vì Thời Sênh làm việc không theo nguyên tắc gì mới khiến ông ta bị hố. Lúc này ông ta đã bình tĩnh lại, lập tức khôi phục dáng vẻ tinh ranh sành sỏi trên thương trường.

“Các cô muốn biết gì?” Không chủ động nói ra, mà hỏi họ muốn biết gì, giữ chặt quyền chủ động trong lòng bàn tay.

Thời Sênh nhướng mày, “Tôi chẳng muốn biết gì cả.”

Đổng Thuần: “…” Không muốn biết gì, thì cô còn xen vào làm gì?

“Ông Đổng, tôi có mấy câu hỏi muốn hỏi ông.” Không biết Vưu Ái từ đâu chui ra, chắn trước mặt Thời Sênh.

Đổng Thuần bị Thời Sênh chọc tức đến mức tức ngực, một lúc sau mới nói: “Hỏi đi.”

“Xin hỏi ông Đổng, ngày mùng 5 tháng 9 ông có tới Phù Dung Cư không?”

Đổng Thuần nghĩ một chút, “Có, hôm đó sinh nhật của đối tác, tôi tới chúc mừng.”

“Ông có đưa bà nhà đi cùng không?”

Đổng Thuần lắc đầu, “Không, hôm đó tôi đi một mình.”

Có lẽ Đổng Thuần cảm giác có gì đó không ổn, lập tức hỏi lại, “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

Vưu Ái lấy một tấm ảnh từ quyển sổ tay của mình ra, “Đây ảnh màn hình giám sát ngày mùng 5 tháng 9 của Phù Dung Cư. Hôm ấy vợ ông cũng tới đó, bà ấy có từng nhắc tới chuyện bà ấy sẽ đi tới đó không?”

Đổng Thuần nhận lấy tấm ảnh. Vì độ phân giải của camera giám sát không cao lắm, nên bức ảnh cũng hơi mơ hồ. Có điều, đối với một người sống chung với mình một thời gian dài mà nói, thì Đổng Thuần chỉ liếc nhìn một cái cũng nhận ra được người trên bức ảnh chính là vợ mình.

“Cô ấy tới đó làm gì?” Lông mày Đổng Thuần nhíu chặt lại.

Từ bức ảnh có thể nhìn thấy, dường như bà ấy rất căng thẳng, hành vi cũng rất đáng nghi, nhìn thế nào cũng có chút không bình thường.

Vưu Ái quan sát sắc mặt Đổng Thuần, rồi chậm rãi nói: “Theo những gì chúng tôi điều tra được, thì hẳn là bà ấy đã bám theo sau ông. Ông Đổng, vì sao nạn nhân lại đi theo ông đến Phù Dung Cư?”

Đổng Thuần có vẻ hơi kinh ngạc, “Ý cô là… vợ tôi bám theo tôi ư?”

Vưu Ái khẽ gật đầu.

“Nhưng trước khi đi tôi có hỏi cô ấy, cô ấy nói không đi thì tôi mới không đưa cô ấy đi chứ. Cô ấy theo dõi tôi làm gì?” Dáng vẻ của Đổng Thuần còn mơ hồ hơn cả phía cảnh sát bọn họ.

“Crack crack… Có thể là nghi ngờ ông nuôi vợ bé bên ngoài chăng, muốn đi bắt quả tang ấy mà.” Thời Sênh vừa cắn hạt dưa vừa tiếp lời.

“Cô Tần, mấy lời thế này cô đừng nhắc lại nữa.” Đồng Thuần lạnh giọng nói, “Tôi rất yêu cô ấy, nhưng từ sau khi cô ấy sinh con, cứ luôn ghen bóng ghen gió…”

Cách nói của Đổng Thuần cũng giống với cách nói của bác sĩ của nạn nhân, sau khi nạn nhân sinh con, bị mắc chứng trầm cảm sau khi sinh.

Thời Sênh như cười như không nhìn Đổng Thuần. Trong lòng Đổng Thuần không quá thoải mái, luôn cảm thấy ánh mắt của cô như nhìn xuyên thấu hết vậy.

“Tôi chỉ biết có thế thôi. Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi về trước. Có chuyện gì các cô cứ liên lạc với luật sư của tôi.”

Lúc này Đổng Thuần chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ông ta vội vã rời đi, Vưu Ái nhìn bản ghi chép trong tay, dường như có chỗ nào đó nghĩ không thông được, lông mày nhíu chặt lại.

“Crack crack…”

“Crack crack crack…”

“Cô có thể yên tĩnh một lúc không?!” Tiếng cắn hạt dưa làm cho Vưu Ái không thể nào tập trung được, liền nói với Thời Sênh.

“Crack crack… cô ra ngoài là yên tĩnh thôi.”

Ngọn lửa giận của Vưu Ái lập tức bùng lên, “Đây là chỗ đi làm, không phải chỗ để cô cắn hạt dưa.”

Thời Sênh thản nhiên, “Trong quy định có nói là không được cắn hạt

dưa trong phòng làm việc đâu.”

Lúc trong Cục không có việc gì, chẳng phải đám người này cũng túm năm tụm ba cắn hạt dưa à, dựa vào cái gì mà không cho cô cắn!

“Cô làm phiền tới chúng tôi!”

“Cô cũng làm phiền tới tôi đấy!”

“Tôi làm phiền cô cái gì?” Vưu Ái nghiến răng.

“Cắn hạt dưa.”

Vưu Ái: “…”

Không chỉ tính cách của Tần Vũ thay đổi, mà cách nói chuyện cũng chọc tức người ta hơn trước.

Vưu Ái trừng mắt nhìn Thời Sênh mấy giây, sau đó tức tối ngồi xuống, cố gắng tập trung vào công việc của mình.

Nhưng tiếng crack crack phía sau không hề ngừng lại, cô ta thu dọn đồ đạc, đi vào phòng họp đang không có ai dùng.

…

“Tinh---”

Chiếc điện thoại Thời Sênh đặt trên bàn sáng lên. Thời Sênh liếc một cái, ném đống vỏ hạt dưa trong tay đi, phủi phủi tay, cầm điện thoại lên đọc tin nhắn.

--- Nhận hàng.

Thời Sênh thoát khỏi màn hình tin nhắn, đứng dậy đi ra ngoài, ông bác phòng văn thư đang sắp xếp bưu kiện vừa nhận.

Ông bác nhìn thấy cô đi ra, lập tức đưa cho cô một túi hồ sơ.

“Tần Vũ, cháu đến đúng lúc thế, bưu phẩm của cháu này.”

Thời Sênh đón lấy tập hồ sơ ông bác đưa qua, xé luôn phong bì mở ra xem.

Bên trong là một chiếc usb và một quyển tạp chí.

Thời Sênh lật qua lật lại, sau đó cầm đồ đi vào trong.

Khi Vưu Ái quay lại, nhìn thấy Thời Sênh ngồi ở chỗ của mình, nghiêm túc mở sách xem, trong lòng cô ta thấy hơi kỳ quái, trước đây chẳng phải cô ấy không chơi điện tử thì ngồi cắn hạt dưa sao, giờ tự dưng lại còn yên tĩnh đọc sách á?!

Đến khi cô ta bước lại gần, nhìn thấy thứ mà Thời Sênh đang lật ra xem, sắc mặt lập tức đỏ lựng lên.

“Tần Vũ, sao cô có thể xem thứ này trong phòng làm việc chứ?!” Vưu Ái kêu lên một tiếng.

“Xịt pẹ!” Tiếng kêu đột ngột của cô ta khiến Thời Sênh giật mình run cả tay, “Mệ nó chứ, cô có bệnh à?!” Làm ông sợ chết đi được!

Vưu Ái căng mặt, nghiêm túc nói: “Có tật giật mình!”

Vưu Ái đi thẳng qua Thời Sênh!

Ha!

Bản cô nương còn chưa bắt đầu làm gì, sao nữ chính cứ thích dí đầu vào nòng súng thế nhỉ?!

Chắc chắn ông gặp phải nữ chính giả rồi!

Thời Sênh đang ngẫm nghĩ không biết có phải mình gặp nữ chính giả hay không, thì Hà Tín đã gọi cô vào phòng làm việc.

Khi Thời Sênh ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Vưu Ái bước từ trong phòng Hà Tín ra, cô ta liếc xéo Thời Sênh một cái, nghiêm mặt quay về chỗ của mình.

Mẹ kiếp, lại mách lẻo!

Vì ngồi xem sách đồi trụy ở phòng làm việc, Thời Sênh bị Hà Tín giáo dục một hồi, nếu đổi thành người khác, chắc đã bị chửi thẳng cánh rồi.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, tôi xin cô đấy, cô không làm việc, thì cũng đừng gây thêm phiền phức cho tôi được không?” Hà Tín đau đầu, bây giờ ông ta chỉ muốn giải quyết vụ án của Đổng Thuần, bắt được R mà thôi.

“Tôi có làm gì đâu.” Thời Sênh tỏ vẻ vô tội, cô chỉ đọc sách thôi mà, liên quan gì đến ai đâu chứ?!

“Cô là một công nhân viên chức, ngồi đọc sách cấm trong phòng làm việc mà còn nói có làm gì đâu à?!”

Chương 997: Chuyên gia phá án (11)

Thời Sênh bị Hà Tín giáo dục nửa ngày mới thả cho cô ra ngoài.

Quay về bàn làm việc, lòng Thời Sênh như tro tàn, chống cằm suy nghĩ chuyện đời người.

Bây giờ cô nên làm gì nhỉ?

[Nhiệm vụ phụ tuyến: R]

Mi nhảy ra làm cái quái gì thế, cút về đi, ta không nhận nhiệm vụ!

[Nhân phẩm của Ký chủ quá thấp, không có quyền từ chối nhiệm vụ.]

Thời Sênh: "…"

Nói đi, hình phạt là gì?!

Phải cân nhắc được mất trước, rồi mới quyết định có nên cưỡng chế từ chối nhiệm vụ hay không.

[Quy tắc cũ.] Không nhận nhiệm vụ thì chờ bị trừ hết điểm đi!

Không biết vì sao, đột nhiên nó lại cực kỳ mong chờ Ký chủ từ chối nhiệm vụ.

A không được, là một Hệ thống, làm sao có thể có suy nghĩ đó được chứ!

Nó là một Hệ thống chân chính, không thể có lối suy nghĩ nguy hiểm đó được.

Thời Sênh: "…" Không thể đổi cái gì mới mẻ hơn được sao? Lần nào cũng kiểu này là thế nào?!

[…] Đâu ra mà 'lần nào cũng'?! Cách này mới dùng có một lần, đừng có nói với bản Hệ thống là không có tác dụng đấy nhé!

Hiển nhiên là vẫn có chút tác dụng, khó khăn lắm cô mới tích trữ được chừng đó điểm, hoàn toàn không muốn bị chính bản thân mình lãng phí sạch.

Vì thế sau khi cân nhắc một hồi, Thời Sênh quyết định nhận nhiệm vụ.

[Điều tra rõ thân phận của R, khiến chúng phải nhận trừng phạt]

R là một người hay một tổ chức?

Trong Cục Cảnh sát có rất nhiều tài liệu liên quan đến R, nhưng trên thực tế đều là tài liệu về những vụ án mà R gây ra, còn tài liệu về R thì cơ bản không có. Không có giới tính, không có tuổi tác, không có chiều cao cân nặng, tất cả đều là con số không.

Một người gây ra nhiều vụ án như vậy mà vẫn chưa bắt được bất cứ vết tích gì, Thời Sênh không tin đó là một người cho lắm.

Nếu thực sự là một người, vậy thì người đó quả thực rất biến thái.

[Giá trị nhân phẩm của Ký chủ quá thấp, Hệ thống không thể cung cấp manh mối.]

Giá trị nhân phẩm cái ông nội mi ấy!!

Coi thường người có nhân phẩm thấp phải không?!

[Đúng thế đấy.]

Thời Sênh: "…"

Hệ thống, mi cứ chờ đấy cho ta!

[……] Tôi sợ cô chắc, bản Hệ thống offline rồi.

Thời Sênh còn chưa kịp hỏi thăm cả họ nhà Hệ thống như thường ngày, thì bên kia đã có người hô hào chuẩn bị họp.

Hà Tín đột nhiên thông báo họp là vì Hoắc Tiêu có phát hiện mới. Họ điều tra ra Lưu Phàm từng có qua lại với một phó tổng dưới trướng Đổng Thuần, mà tài khoản chuyển khoản cho Lưu Phàm cũng chính là phó tổng này.

"Tần Vũ, lúc trước cô vẫn chưa nói hết, giờ có thể nói chưa?" Hà Tín nhìn Thời Sênh vẫn luôn lơ đãng nãy giờ.

Thời Sênh hồi thần lại, đầu ngón tay ấn ấn vài cái vào màn hình ipad trước mặt, hình ảnh trên màn hình lớn lập tức thay đổi.

"Đây không phải là hạng mục phát triển khu thương mại ở phía Đông thành phố sao?" Có người nhận ra bức ảnh này.

"Thứ tiếp theo mà tôi cho mọi người xem cũng khá thú vị." Đầu ngón tay của Thời Sênh hoạt động, bức ảnh trên màn hình lập tức biến thành một bức ảnh rất 'quá giới hạn'.

Mọi người: "…" Đây là cái thú vị sao? Để cho họ ngồi xem ảnh nóng tập thể là thú vị à?!

Thời Sênh nhanh chóng đổi cái khác, mặt thản nhiên, "Trượt tay, ngại quá."

Mọi người: "…" Ai mà tin được là cô trượt tay.

Hình ảnh lại tiếp tục thay đổi, lần này không phải bức ảnh bình thường, mà là hiện trường một vụ thảm án.

Thời Sênh liên tục đổi mấy bức, đều cùng là hiện trường thảm án, điểm khác nhau duy nhất chỉ là nạn nhân khác nhau, quang cảnh khác và thời gian khác.

Mỗi bức ảnh đều có hiển thị thời gian, sắp xếp theo thời gian chụp thì từ tháng 6 năm ngoái cho đến tháng 12, tổng cộng là 5 vụ án.

"Cái này có liên quan gì đến vụ án chúng ta đang điều tra?" Hoàng Tùng nghi hoặc hỏi, "Hiện giờ chúng ta đang nói đến vụ án của Đổng thị mà."

Thời Sênh nhìn Hoàng Tùng một cái, ánh mắt rõ ràng rất bình tĩnh, không có bất cứ cảm xúc gì, nhưng lại khiến Hoàng Tùng lạnh rung lên, không dám nói nữa.

Thời Sênh thu mắt lại, thong thả nói: "Cả 5 vụ án này cuối cùng đều kết án là ngoài ý muốn, nhìn có vẻ không liên quan gì, nhưng họ đều có liên quan đến hạng mục công trình thương mại sắp khởi công kia. Năm nạn nhân đã chết này đều chiếm một phần địa sản trong khu thương mại này."

“Đồng thời họ cũng bám trụ khu thương mại không chịu rời đi, không muốn bán ngược lại đất cho Đổng thị. Nhưng sau khi họ chết không lâu, người nhà họ đều bán sạch đất, cũng kiếm được một khoản tiền đền bù không nhỏ.”

“Đây không phải ngoài ý muốn.”

Hoắc Tiêu ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, ánh mắt hơi phức tạp. Anh ta cũng vừa tra ra công trình của Đổng thị có vấn đề, còn chưa tra được đến đây, nhưng cô ấy lại đã tra được nhiều hơn thế nữa rồi.

Sâu trong lòng Hoắc Tiêu thầm bốc lên ngọn lửa đấu tranh, ánh mắt nhìn Thời Sênh cũng thêm vài phần nóng bỏng.

Hà Tín sai người đi lấy tài liệu của 5 vụ án này tới. Trên tài liệu hiển thị rõ, cách mà 5 người này chết rất bình thường. Vì năm đó không chỉ có họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn có rất nhiều người qua đường bị liên lụy, hoặc là bị thương nặng, hoặc là tử vong.

Tập thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn đều sẽ không khiến người ta nghi ngờ rằng chuyện đó là do có kẻ tính toán trước.

Nếu Thời Sênh không chỉ ra 5 người này đều có liên quan đến khu thương mại, thì họ cũng sẽ cảm thấy đây là chuyện ngẫu nhiên.

“Nếu chuyện này đã được tính toán trước, thì thật quá đáng sợ!” Nạn nhân không chỉ có 5 người kia, mà còn rất nhiều người qua đường xui xẻo khác.

“Tôi không hiểu, Đổng thị nhiều tiền như vậy, dù họ có đòi giá cao một chút, cũng đâu đến mức phải giết hết bọn họ chứ?” Có người nghi hoặc hỏi.

“Đáp án này có thể tìm thấy trên người vị Phó tổng kia.” Thời Sênh nhìn đồng hồ, “Nếu các anh còn không hành động, có lẽ sẽ có người bị diệt khẩu đấy.”

“Là sao?” Hà Tín giật mình, “Tần Vũ, đừng úp úp mở mở nữa, rốt cuộc cô biết được những gì?”

“Tôi không biết gì cả.” Bản cô nương làm gì có chức năng tiên tri.

Thời Sênh ngừng một chút, “Có điều… người phụ trách hạng mục đó là tay phó tổng kia. Nếu tôi là kẻ chủ mưu, nhất định rồi sẽ xử lý gã trước khi phía cảnh sát tìm được gã.”

Hà Tín ngạc nhiên nhìn Thời Sênh, càng ngày ông ta càng cảm thấy cô gái này có xu hướng phạm tội là sao?!

“Làm sao kẻ chủ mưu biết được chúng ta sẽ tra đến tay phó tổng đó chứ?”

Phòng họp hơi nặng nề, Thời Sênh đứng lên đầu tiên, “Rất dễ hiểu, có nội gián chứ sao! Người năm đó phụ trách 5 vụ án này, không thể nào không phát hiện ra có gì đó bất thường sau khi vài người chết đều ở cùng một khu như thế. Nếu người đó không phải bị mua chuộc, thì tức là bị uy hiếp. Như vậy trừ những người mới vào cục được loại bỏ hiềm nghi ra, cuối cùng có khả năng nhất chính là mấy người các anh…”

Nguyên chủ vào cục từ tháng 8 năm ngoái, nữ chính và Hoắc Tiêu còn muộn hơn, thế nên không có hiềm nghi. Mọi người trong phòng quay sang nhìn nhau, sao tình huống đột nhiên phát triển theo hướng khó lường thế này?

Họ còn chưa kịp hồi thần từ kinh ngạc này, đã lập tức bị sa vào mối

kinh hoàng khác.

“Tần Vũ!” Thấy Thời Sênh vẫn còn muốn nói tiếp, Hà Tín vội ngắt lời cô, “Bắt người trước đã, mọi người nộp hết điện thoại lên, dùng bộ đàm của đội để liên lạc.”

Mọi người im lặng nộp điện thoại lên.

“Tần Vũ, của cô đâu.” Hà Tín thấy Thời Sênh vẫn ôm khư khư ipad, liền nghiêm mặt nạt một câu.

“Đội trưởng Hà, nếu tôi là nội gián, thì giờ anh có bắt tôi nộp lên cũng muộn rồi. Tôi mà muốn báo tin thì đã báo từ lâu rồi.”

Hà Tín nghĩ cô gái này dù sao cũng là con gái Cục trưởng, làm sao có thể là nội gián cho kẻ khác được. Ông ta đang định im lặng chấp nhận hành vi của Thời Sênh, đương nhiên Vưu Ái không hài lòng.

“Mọi người đều cùng một đội, làm gì cũng phải đảm bảo tính nhất trí. Lỡ đến lúc xảy ra chuyện, ai là người chịu trách nhiệm?”

Chương 998: Chuyên gia phá án (12)

"Tần Vũ nộp các thứ lên đi.” Hà Tín nháy mắt với Thời Sênh. Dù cô có ô dù đi chăng nữa, thì một số thời điểm cũng nên nghe lời ông ta một chút đúng không?!

Bà cô à, cô đừng có gây chuyện nữa mà!

Thời Sênh do dự một lúc rồi đưa ipad cho Hà Tín, Hà Tín thu hết mọi thứ lại, “Hành động.”

Thời Sênh vốn không cần đi cùng, nhưng không biết Hà Tín nghĩ gì lại gọi cả cô đi theo.

Lúc đến nơi, Thời Sênh kiên quyết không xuống xe, Hà Tín chỉ đành để cô ở lại chờ trong xe.

Thời Sênh chờ mọi người đi hết mới xuống xe đi về một hướng khác, vòng qua góc đường, đến một chỗ hơi giống cửa sau.

Cửa sau của quán KTV này ở trong con hẻm rất tối, Thời Sênh kéo cửa ra nhưng không kéo được, chắc là bị người ta khóa từ bên trong rồi.

Thời gian chờ đợi thật nhàm chán, Thời Sênh cũng không biết đợi bao lâu, đột nhiên có người mở tung cửa sau ra, một bóng người vội vàng xuất hiện.

Gã còn không kịp xác định phương hướng thì một tia sáng lạnh đã

lóe lên trước mặt, cảm giác đau đớn ở phần bụng ập tới quá đột ngột, gã bị đạp ngược vào bên trong.

Gã cố giữ vững cơ thể, khẩu trang màu đen che hơn nửa khuôn mặt gã, chỉ lộ ra đôi mắt.

“Tránh ra, nếu không tao giết mày.” Gã cố tình thay đổi giọng nói, nghe hơi kỳ quặc.

“Tao có cản mày đâu.” Thời Sênh vạch một đường kiếm, “Tao với mày cách nhau xa thế này cơ mà.”

Gã côn đồ: “…”

Gã liếc mắt ước lượng khoảng cách giữa mình và cửa, cùng với vị trí mà Thời Sênh đang đứng, trên tay cô không có súng, nếu gã nhanh chân một chút, hẳn là có thể chạy thoát.

“Cảnh sát đây, không được cử động!” Đằng sau đột nhiên vang lên tiếng quát thánh thót, Vưu Ái từ phía sau đuổi kịp theo, chĩa súng vào gã côn đồ.

Tiếng quát này khiến gã côn đồ hoảng lên, gã chĩa súng bắn thẳng về phía Vưu Ái.

“Pằng pằng!”

Hai tiếng súng liên tiếp, gã côn đồ thừa cơ chạy thẳng về phía cửa, cũng tiện tay bắn một phát về phía Thời Sênh, muốn ép cô tránh ra.

Thời Sênh dùng thiết kiếm chặn viên đạn lại, viên đạn bị thiết kiếm hất văng ra, thậm chí còn không để lại vết tích gì.

Vẻ kinh hoàng trong mắt gã không khác gì vừa nhìn thấy quái vật.

Đây là xã hội khoa học, tự dưng nhìn thấy một cảnh tượng quái dị thế này, làm gì có ai không sợ chết khiếp chứ.

Ngay khi gã còn đang nghi hoặc, thanh kiếm đó lại đột ngột chém về phía gã. Gã côn đồ bị đẩy lùi vào bên trong, vài bước đã tới ngay trước mặt Vưu Ái.

Vưu Ái vừa bị gã côn đồ bắn một phát, lúc này không còn sức phản kháng, bị gã thô lỗ kéo từ dưới đất lên, chĩa thẳng súng vào đầu cô ta.

Lúc này cảnh sát phía sau cũng đuổi đến nơi, tất cả đều chĩa súng về phía gã côn đồ.

“Lùi lại!” Ánh mắt gã hung hãn, “Lùi hết lại! Bỏ súng xuống!”

Hà Tín quát to, “Anh không còn đường nào để chạy nữa đâu, bây giờ tự thú vẫn còn kịp, đừng làm hại người vô tội.”

“Còn không bỏ súng xuống, tao giết con này!” Hiển nhiên gã côn đồ cũng là kẻ lõi đời, hoàn toàn không thèm nghe Hà Tín.

Ngón trỏ của gã đã bắt đầu đè xuống rồi…

“Bỏ súng xuống!” Hà Tín quyết định rất nhanh, chậm rãi buông tay ra, chầm chậm đặt súng xuống đất.

Gã côn đồ lùi lại, liếc mắt nhìn ra phía sau, không thấy cô gái vừa rồi còn đứng bên ngoài đâu nữa.

Cứ như cô ấy căn bản chưa từng xuất hiện vậy.

Nếu giờ gã đi ra thế này, lỡ cô ấy phục kích bên ngoài thì làm sao?

“Người ở bên ngoài đều ra hết đi.”

“Bên ngoài không có người.” Hà Tín căng thẳng nhìn gã côn đồ, chỉ sợ lỡ gã mà run tay một cái lại bắn chết luôn Vưu Ái.

“Chó chết, bên ngoài có một đứa con gái, chúng mày bảo nó đi ra đi!” Không nhìn thấy cô ấy, gã không thể yên tâm được.

Hà Tín không bố trí người ở cửa sau, lúc này nghe gã nói vậy, ông ta cũng chẳng hiểu ra sao, làm gì có cô gái nào?!

“Anh chạy không thoát đâu, dù anh chạy đi rồi, bên ngoài cũng có thiên la địa võng chờ anh.” Vì đau đớn, khuôn mặt Vưu Ái hơi trắng bệch ra, nhưng vẫn rất bình tĩnh, “Nghĩ đến người nhà anh đi, lẽ nào anh thật sự muốn chôn vùi cả đời trong tù sao?”

“Câm miệng!” Gã côn đồ quát to, đe dọa Vưu Ái, “Mày còn dám nói một từ nào nữa, tao đập chết mày.”

“Anh sẽ không làm thế, anh vẫn còn cần tôi làm con tin.”

Gã côn đồ bóp vào vết thương của Vưu Ái, ánh mắt hung hãn như một con rắn độc nhìn cô ta chằm chằm, “Câm miệng! Bảo nó ra đi!”

Hà Tín: “…” Bảo ai đi ra mới được cơ chứ?!

Trong đầu Hà Tín nhanh chóng suy nghĩ, nhớ tới gì đó, ông ta thử hỏi một một câu: “Tần Vũ?”

“Cái gì.”

Thời Sênh bước từ trong bóng tối ra, thiết kiếm quét trên mặt đất phát ra những tiếng lanh lảnh.

Hà Tín: "…" Hóa ra là cô ấy thật à!

Đã bảo không vào cơ mà?!

Sao lại xuất hiện ở đấy chứ?!

"Mày đi qua bên kia, mau lên!" Gã côn đồ chỉ Thời Sênh, bắt cô đi sang bên Hà Tín.

"Mày bảo tao đi thì tao phải đi à? Mày cũng gớm mặt nhỉ?!" Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

"Mày không đi, tao giết con này!"

"Thế mày giết đi, dù sao người ngồi tù cũng có phải tao đâu." Thái độ Thời Sênh rất tùy ý.

Cô mong nữ chính chết còn chẳng được.

Một tên diễn viên quần chúng như mày mà giết được nữ chính, bản cô nương nhất định sẽ chuẩn bị cho mày một gian nhà tù xa hoa nhất.

Gã côn đồ: "…" Chắc chắn con bé này không phải cảnh sát.

Đám cảnh sát: "…" Tình yêu thương đồng đội đâu hả?!!!

"A!!!"

Đột nhiên gã côn đồ hét một tiếng thảm thiết, buông lỏng Vưu Ái ra nhưng lại túm chặt cô ta lại chỉ trong một giây.

Trong tình huống khẩn cấp, Vưu Ái thúc khuỷu tay vào mắt gã côn đồ, gã bị đau, đành phải thả Vưu Ái ra.

Vưu Ái lập tức tránh xa gã, chạy về phía mọi người.

Cảnh sát vội lao lên khống chế gã côn đồ. Gã bị ấn xuống đất, quay đầu trừng mắt nhìn Thời Sênh đầy vẻ hung ác, ánh mắt đó như muốn đâm chết Thời Sênh vậy.

Gã bị Thời Sênh làm cho phân tâm nên Vưu Ái mới lợi dụng thời cơ.

Thời Sênh toét miệng cười tươi với gã, bản cô nương thực sự hy vọng mày giết chết được nữ chính đại nhân mà.

Gã côn đồ bị đưa đi, Vưu Ái cũng được đưa tới bệnh viện.

Gã đàn ông vừa bị bắt này không phải tay phó tổng kia. Khi họ đến, tay phó tổng đã chết rồi. Gã này nhìn thấy bọn họ liền bỏ chạy, chẳng phải là có vấn đề hay sao?!

Hà Tín đi tới trước mặt Thời Sênh, “Sao cô lại đứng ở đây?” Rõ ràng cô nói sẽ không xuống xe mà?!

“Tôi mà không ở đây thì gã chạy rồi.” Mô típ kịch bản quen thuộc chẳng phải luôn là thế sao, nếu không chặn cửa sau, chắc chắn uổng công bận rộn suốt một thời gian.

Là một người chơi gạo cội hiểu rõ mô típ kịch bản, nếu chỉ một chi tiết cỏn con này cũng không biết, thì cô còn chơi cái quái gì nữa.

“…” Tuy cô ấy nói rất có lý, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó quái quái. Hà Tín dời mắt xuống, “Cái này của cô là kiếm đồ chơi à?”

Thời Sênh nhấc kiếm lên, chém thẳng vào cánh cửa sau ở trước mặt, cả tấm cửa bị chém làm đôi, một nửa đổ xuống đất, một nửa vẫn gắn nguyên vẹn trên tường.

Hà Tín: “…” Tức là không phải đồ chơi à!

Cô lại dám cầm kiếm thật đi lung tung!!! Đừng tưởng cô là cảnh sát thì cô được tùy tiện mang hung khí!!!

Quan trọng nhất là ông ta hoàn toàn không biết cô ấy cất thanh kiếm này ở đâu.

Dài như thế… nhìn cũng không giống kiếm mềm, làm sao quấn quanh eo được đúng không?

“Đội trưởng Hà…” Ở phía xa có người gọi Hà Tín, ông ta nhìn Thời Sênh một cái, “Về rồi tôi tính sổ với cô, thu quân.”

Thời Sênh xách kiếm đi theo Hà Tín, cô vừa đi được hai bước liền khựng lại.

Cô khẽ nhíu mày, đưa tay sờ lên lồng ngực, lúc này ở đó có chút sợ hãi, có chút khó chịu…

Phượng Từ…

Thời Sênh nhìn về phía con hẻm ở đằng sau, tối đen như mực không biết dẫn đến đâu.

Nhưng phía sau rất yên ắng, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Chương 999: Chuyên gia phá án (13)

Đây là một con hẻm cụt, phía sau là một tòa nhà, căn bản không có cách nào đi qua.

Thời Sênh đứng trong bóng tối, chậm rãi nhắm mắt lại, buông lỏng cảm xúc.

Mọi kiến trúc trong bóng tối dường như thu nhỏ lại vào thời khắc này, lộ trọn vẹn trong đầu cô.

Cũng không biết bao lâu trôi qua, Thời Sênh chợt mở to mắt, quay người chạy ra ngoài con hẻm.

“Tần Vũ, lên xe đi.” Hà Tín vẫn chưa đi gọi Thời Sênh một tiếng.

Nhưng cô lại chạy nhanh như chớp, vụt qua người ông ta, không thèm lưu lại một chữ nào.

Hà Tín: “…” Bị ma đuổi hay sao thế? Chạy nhanh vậy?!

Không đúng, cô đi đâu thế hả?!

Ra khỏi con hẻm, Thời Sênh đi dọc con phố ngựa xe như nước, chạy vào đầu một con hẻm khác.

Con hẻm này còn sâu hơn con hẻm vừa rồi,tiếng ồn ào càng lúc càng nhỏ, bốn phía xung quanh dần yên tĩnh không còn tiếng động.

“Xoẹt xoẹt...”

Tiếng động chói tai vang lên trong bóng tối, tiếng thở dốc lúc có lúc không.

Trong bầu không khí bốc lên mùi máu tanh, rất nồng…

Thời Sênh bước nhanh hơn, vòng vào một đường rẽ, trước mắt đột nhiên lóe sáng.

Dưới tia sáng, một bóng người nằm sấp trên mặt đất, trên đất đầy vết máu, một gã đàn ông mặc đồ đen đang đứng cạnh anh.

Thời Sênh đột ngột xông vào khiến gã đàn ông hơi giật mình một chút, lập tức quay người bỏ chạy.

Tốc độ kiếm của Thời Sênh nhanh hơn gã, đột ngột xuất hiện chặn đường gã. Thân kiếm kề sát vào người gã, ép gã bổ nhào xuống đất.

Gã muốn bò dậy, nhưng lưỡi thiết kiếm đã chĩa thẳng vào giữa trán gã, khí lạnh xông thẳng vào trong người gã, chỉ cần đâm vào một chút thôi là gã toi mạng rồi.

Gã đàn ông hơi sợ hãi nhìn thiết kiếm, thứ này là gì?!

Thời Sênh chậm rãi lại gần, đứng từ trên nhìn xuống gã đàn ông.

“Cô…”

Thời Sênh đạp một cú, tiếng nói của gã đàn ông biến mất ngay trên khóe môi, đầu không còn sức, gục xuống.

Thời Sênh bình tĩnh trói gã lại, sau đó mới bước tới bên bóng người

đang nằm sấp trên mặt đất kia.

Cô hít sâu một hơi, chuẩn bị đưa tay ra lật người anh lại.

Nói thì lâu, làm thì rất nhanh, một cây gậy sắt rỉ sét loang lổ vụt về phía Thời Sênh.

Cô dễ dàng giữ được tay anh, “Nhìn anh thế này, tạm thời chưa chết được đâu!”

Mặt người đàn ông đầy máu, mái tóc nhuốm máu dính bết vào khuôn mặt hơi gầy của anh, trong mắt anh tràn ngập sự oán hận, là cảm giác oán hận như có thể hủy diệt cả thế giới vậy.

“Cô là ai?”

“Tôi á?” Thời Sênh đưa một ngón tay ra gẩy gẩy sợi tóc dính trên trán anh, lộ ra lông mày của anh, “Tôi là vợ tương lai của anh.”

“Ha…” Người đàn ông trầm giọng cười một tiếng, đầy vẻ châm chọc, “Giờ còn biết chơi cả trò hề này nữa cơ à?!”

Thời Sênh không để ý đến sự châm chọc của anh, chỉ tự mình kiểm tra cơ thể của anh, có một vài vết thương, máu chảy rất nhiều, nhưng không phải vết thương chí mạng.

“Vừa rồi sao anh không chạy?” Có phải vết thương chí mạng đâu, nằm chờ chết thế này, bị hâm à?!

Sự oán hận trong đáy mắt Giang Túc càng nồng đậm hơn, giống như ngọn lửa hừng hực bùng cháy, muốn thiêu rụi cô thành tro bụi, “Biết rõ còn cố mà hỏi.”

“Cái gì?”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ khó hiểu.

Bản cô nương có biết cái quái gì đâu?

“Đứng lên trước đã.” Thời Sênh muốn đỡ anh dậy, nhưng Giang Túc không thể nào đứng lên được, lúc này cô mới phát hiện có gì đó không ổn, “Chân anh?”

“Không phải tuyệt tác của các người sao? Cô còn giả vờ kinh ngạc làm chó gì?”

Thời Sênh: “…”

Lật bàn!!! Người đàn ông tràn ngập hận thù này thực sự là Phượng Từ nhà cô sao?!

Cái kiểu hơi một chút là muốn hủy diệt thế giới là thế nào?!

Thời Sênh trói tay anh lại, sau đó lục lọi người anh một lần, xác định không có vũ khí gì mới bế anh lên, “Đi bệnh viện được không?”

Lúc này Giang Túc bị bế kiểu công chúa mới phát hiện ra chuyện khác thường, cảnh giác hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

“Vợ tương lai của anh.” Thời Sênh đáp như lẽ đương nhiên, “Đi bệnh viện được không?”

Một lúc lâu sau Giang Túc mới trả lời: “Không được.”

Thời Sênh nhíu mày, không thể quay về nhà cô được, nếu Lê Lan mà nhìn thấy cô bế một người đàn ông to lớn thế này về, chắc sẽ tức

đến bùng nổ mất.

Muộn thế này rồi, cũng chỉ có thể đi khách sạn thôi.

Nhưng còn phải đem cả gã kia đi nữa, một mình cô làm làm sao được!

Thời Sênh cân nhắc một lúc, cuối cùng để thiết kiếm trông chừng gã đàn ông kia, cô đưa Giang Túc đến khách sạn trước, rồi quay lại xách gã kia vào theo lối cửa sổ.

Nhìn cô gái trèo qua cửa sổ vào phòng, trong đầu Giang Túc chợt có chút mơ hồ. Vừa rồi lúc đi lên, anh nhìn thấy thang máy dừng ở tầng 18. Cô ấy từ bên dưới, trèo lên tận tầng 18 sao? Còn đem theo một người nữa…

Lẽ nào do anh bị hành hạ đến hỗn loạn rồi nên mới nhìn thấy ảo giác?

Giang Túc nhắm mắt lại, hiện giờ anh có muốn chạy cũng không chạy được, chỉ mong người đi tìm anh có thể nhanh lên một chút.

Thời Sênh nhảy vào trong phòng, đóng cửa sổ lại, kéo kín rèm cửa. Tìm một chiếc ghế, trói gã kia vào, thấy chướng mắt lại kéo tấm chăn trên giường trùm lên người gã.

“Anh tên là gì?” Thời Sênh ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn người đang nằm trên giường.

“Cô là ai?” Cô ấy có mục đích gì?!

“Tần Vũ!”

Tần Vũ…

Không quen.

Cũng có thể là tên giả.

Thời Sênh rút thẻ ngành, chìa ra trước mặt Giang Túc, “Này, nhìn cho rõ đi, Tần Vũ, thuộc đội hình sự trinh sát của Cục Cảnh sát thành phố. Tôi không phải do ai phái tới hết, cũng không có mục đích gì với anh, anh không cần phải suy đoán tôi đang nghĩ gì.”

Giang Túc nhìn kỹ tấm thẻ ngành, ngược lại lại càng châm chọc hơn, giọng điệu quái gở vang lên, “Cảnh sát à? Thật không biết đám ăn hại các người thì làm được cái tích sự gì.”

“Tôi cũng cảm thấy đám ăn hại đó thật sự rất vô dụng.” Thời Sênh gật gù đồng ý.

Giang Túc: “…”

Lẽ nào cô không phải nằm trong đám ăn hại đó sao? Quả nhiên là do đám người kia phái tới.

Thời Sênh cất thẻ ngành đi, “Băng bó cho anh trước đã… có lẽ nên đi bắt một ông bác sĩ về thì tốt hơn, không lại lỡ tay làm anh tàn phế mất.”

Xử lý đơn giản một chút, cô chỉ có thể đảm bảo là không chết được, chứ bảo cô trị liệu tử tế thì chịu! Đây là Phượng Từ mà, lỡ làm anh tàn phế thì cô đau lòng lắm!

Ừm! Đi bắt về, à không, đi mời bác sĩ tới vậy!

Câu sau Thời Sênh chỉ nói thầm, nhưng lúc này trong phòng rất yên tĩnh, nên Giang Túc sao có thể không nghe thấy.

“Tôi sẽ quay lại nhanh thôi, tốt nhất là anh đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn.” Thời Sênh lại lấy một chiếc chăn mới đắp lên cho Giang Túc.

Giang Túc vẫn cái vẻ mặt ‘cô muốn làm gì thì làm’, nhắm mắt không thèm để ý đến cô.

Thời Sênh nhét gã đàn ông kia vào trong tủ, lại để thiết kiếm lại trong phòng, để một mình anh ở lại phòng với gã đàn ông kia, cô vẫn cảm thấy không yên tâm lắm.

Tối muộn thế này rồi, không dễ gì tìm được bác sĩ, cô tìm khắp vài con phố mới tìm được một bác sĩ còn chưa tan sở.

Hứa trả cho bác sĩ gấp ba lần tiền công, bác sĩ mới đồng ý cùng đi đến khách sạn với Thời Sênh.

Thời Sênh đưa bác sĩ về khách sạn. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn sáng, bác sĩ nhìn quanh, “Bệnh nhân đâu?”

Thời Sênh chỉ vào chiếc giường hơi cộm lên, đi tới kéo chăn ra.

Chăn vừa kéo ra, thiết kiếm từ bên sườn chém thẳng xuống, nhưng ngay khi gần chạm tới Thời Sênh, thiết kiếm lại đột ngột dừng lại.

Không cần biết Giang Túc dùng sức thế nào, thiết kiếm cũng không thể nào chém xuống được.

Thời Sênh đưa tay ra đoạt lấy thiết kiếm, ấn anh xuống giường lại, giọng nói hơi lạnh, “Tôi để nó lại không phải để anh đối phó với tôi.”

Bác sĩ: "…" Tình huống này là sao? Hình như có gì đó không đúng, ông có nên báo cảnh sát không…

Thời Sênh cầm thiết kiếm xuống giường, "Xử lý cho anh ấy một chút đi."

Bác sĩ nhìn về phía thanh kiếm trong tay Thời Sênh, nuốt nước miếng một cái, run rẩy bước về phía giường.

Ông cứ coi như chưa nhìn thấy gì đi.

Dù sao cũng đã vào đây rồi, ông cũng không còn cơ hội lùi ra ngoài nữa, huhuhuhu…

Hối hận quá đi mất! Không nên tham tiền mà!

Chương 1000: Chuyên gia phá án (14)

Bác sĩ run rẩy bôi thuốc cho Giang Túc, lúc xử lý chân của anh, sắc mặt bác sĩ hơi hoảng sợ.

“Sao thế?” Thời Sênh thấy sắc mặt bác sĩ có gì đó không bình thường.

Bác sĩ vội lùi về phía sau, ngã phịch xuống đất, chỉ vào chân Giang Túc, “Anh ấy… anh ấy…”

Thời Sênh bước lên vài bước, ánh mắt nhìn thấy chân Giang Túc lộ ra ngoài, ở chỗ đầu gối sưng tấy lên, trong vết máu loang lổ còn có thể nhìn thấy đầu đinh ốc màu bạc.

Thời Sênh lột cái chân còn lại ra, hai chân đều giống hệt nhau.

Tay cô khe khẽ đặt lên chân anh, đầu ngón tay hơi lạnh, kích thích hai chân còn chưa hoàn toàn mất cảm giác của Giang Túc, cơ thể bất giác hơi rúm lại.

Thời Sênh cúi đầu nhìn vết thương của anh, trên mặt không có cảm xúc gì, vài lọn tóc rủ xuống che đi tất cả cảm xúc trong đáy mắt của cô.

Một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi bác sĩ, “Xử lý được không?”

Mặt bác sĩ trắng bệch, ra sức lắc đầu, “Cái cái cái cái này cần phải

đến… đến bệnh viện chuyên khoa, tôi tôi tôi… tôi không xử lý được…”

Chắc chắn ông ta gặp phải xã hội đen gì rồi!!! Đáng sợ quá!! Ôi mẹ ơi, ông ta muốn về nhà!!!

“Tạm thời xử lý các vết thương khác trên người anh ấy đi.”

Bác sĩ nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh đầm đìa, run rẩy bò lên.

Thời Sênh lấy một chiếc điện thoại mới ra, thuần thục lắp sim vào, nghĩ một chút rồi gọi đến một số điện thoại.

Chuông điện thoại vang lên một lúc mới có người nghe, là một giọng nói có vẻ già nua.

“Alo?”

“Ông ngoại, cháu đây ạ.”

“Tiểu Vũ à…” Đầu dây bên kia vang lên những tiếng sột soạt, chắc là đang mặc quần áo, “Sao muộn thế này còn gọi điện cho ông ngoại? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cháu cần một bệnh viện an toàn ạ.”

Ông cụ Lê vừa nghe đã cuống cả lên, “Xảy ra chuyện gì vậy? Cháu đang ở đâu?”

“Ông ngoại, ông có thể thu xếp giúp cháu trước không ạ?”

“Được, cháu báo địa chỉ cho ông, ông phái người qua đón cháu.” Ông cụ Lê đồng ý ngay lập tức.

Người của ông cụ Lê nhanh chóng tới nơi, Thời Sênh để bọn họ tiễn bác sĩ đi trước, nhân tiện cũng nhắc ông ta đừng có nói lung tung.

“Trong tủ có một người, mang theo đi, đừng để ai nhìn thấy.” Thời Sênh chỉ vào tủ.

Hai người bước tới mở tủ, kéo người bên trong ra.

Thời Sênh đi tới trước mặt Giang Túc, xoa xoa trán anh, “Chịu đựng một chút.”

Giang Túc tránh mặt đi, Thời Sênh cũng không để ý, lại bế anh lên.

Vệ sĩ bước tới muốn đỡ lấy Giang Túc, “Cô chủ, để chúng tôi làm cho.” Cô bế một người đàn ông như thế này nhìn rất bắt mắt.

Thời Sênh nhẹ giọng từ chối, “Không cần đâu, đi thôi.”

Vệ sĩ quay sang nhìn nhau một cái rồi hộ tống Thời Sênh xuống nhà. May mà giờ này khách sạn không có người, nên lúc họ xuống trừ lễ tân trực ban ra thì không gặp người nào cả.

Bệnh viện mà ông cụ Lê sắp xếp nằm ở tỉnh khác, nên cần mất một thời gian mới tới nơi được.

Giang Túc bị Thời Sênh bế trong lòng. Nhìn phong cảnh bên ngoài không ngừng lùi về phía sau, anh khẽ thở dài, giờ thì hay rồi, chắc chắn đám ngu ngốc kia có muốn tìm anh cũng khó hơn rồi.

Giang Túc hơi ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang bế mình. Cô ấy cúi đầu, ánh mắt sáng nhìn xuống người anh, nhưng anh lại không nhìn thấy hình ảnh mình trong mắt cô, cô ấy đang nghĩ gì vậy?

Ngón tay Giang Túc khẽ động đậy, còn chưa duỗi hẳn ra, đã bị người ta ấn xuống, “Đừng cử động lung tung, tôi có thể tha thứ cho anh một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh lần thứ hai.”

Dù anh là Phượng Từ cũng không được, có một số nguyên tắc, cô tuyệt đối không thể bỏ qua.

Giang Túc trầm mặc một lát, chậm rãi buông lỏng tay ra.

Thời Sênh thả anh ra, vòng tay ôm anh vào lòng, ánh mắt thuận theo cơ thể anh, rơi xuống hai chân anh.

Trong một khoảnh khắc, Giang Túc cảm nhận được sát khí mãnh liệt tỏa ra từ người cô. Nhưng chỉ vẻn vẹn một chớp mắt, sau đó cô lại bình tĩnh lại, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của anh thôi vậy.

Anh không biết cô gái này muốn làm gì, anh không quen cô…

Rạng sáng ngày hôm sau xe mới đến nơi, vệ sĩ đã liên lạc trước, nên bên ngoài bệnh viện đã có người chờ sẵn.

Giang Túc được đưa vào làm kiểm tra, Thời Sênh ngồi bên ngoài nhìn chằm chằm vào đèn đỏ đang sáng rực trên cửa.

“Cạch!”

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi từ trong phòng ra.

Thời Sênh đứng vụt dậy, “Anh ấy sao rồi?”

“Cô Tần, tình trạng của bạn cô không lạc quan lắm… cô phải chuẩn bị trước tinh thần đi.”

“Nói thẳng đi.”

Bác sĩ nhìn Thời Sênh một cái, thở dài, “Có thể sẽ phải cưa chân.”

Đồng tử của Thời Sênh hơi co lại, “Không còn cách nào khác sao?”

“Đó là tính toán cho trường hợp xấu nhất, tạm thời chúng tôi cũng chưa thể xác định chắc chắn được, trước hết phải nằm viện kiểm tra tỉ mỉ đã.”

“Cô Tần cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực, cố gắng giữ lại chân cho bạn cô.”

Thời Sênh ngồi xuống, giọng nói hơi đè nén, “Làm phiền bác sĩ.”

Bác sĩ lắc đầu, quay người đi vào trong.

…

Giang Túc nằm trên giường bệnh, nghiêng đầu, nhìn bầu trời đầy sương mù bên ngoài, từng tia nắng đang xuyên qua lớp sương ảm đạm.

Kẹt...

Cửa phòng bệnh bị người ta mở ra, Giang Túc không cần quay đầu cũng biết là ai, “Tôi không cần biết cô có mục đích gì, cô sẽ không lấy được bất cứ thứ gì từ người tôi đâu.”

“Ồ? Tiểu Vũ nhà tôi muốn lấy được gì từ người cậu?”

Giang Túc hơi kinh ngạc, anh quay đầu lại, đứng ở cửa phòng bệnh

lại không phải là bóng người quen thuộc kia, mà là một ông cụ xa lạ.

Ông mặc một chiếc áo thời Đường, chống gậy ba toong, đang cười tít mắt nhìn anh, trông có vẻ rất hòa nhã.

Ông cụ Lê đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống bên cạnh giường Giang Túc, “Giang Túc, có biết bao nhiêu người muốn tìm cậu đấy.”

Quanh người Giang Túc dâng lên cảm giác đề phòng, bàn tay trong chăn đã siết lại thành nắm đấm.

“Ông muốn thế nào?”

“Đúng là cậu rất có tài, nếu không cũng sẽ không có nhiều người muốn có được cậu như thế, thậm chí là… không ngại giam cầm cậu.” Trong giọng nói của ông cụ Lê có vài phần khen ngợi, “Có thể thành lập được tổ chức của riêng mình dưới tình huống đó, thêm một thời gian nữa, chắc chắn cậu sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén.”

Giang Túc cười lạnh, châm chọc, “Cuối cùng chẳng phải vẫn bị các người bắt được đó sao.”

“Cậu Giang, tôi không biết Tiểu Vũ gặp cậu như thế nào, nhưng cậu là người Tiểu Vũ đưa về, tôi không nên làm gì cậu.” Ông cụ Lê cười nói.

“Vậy bây giờ ông tới đây làm gì?”

“Cậu không thích hợp ở bên Tiểu Vũ, tôi sẽ đưa cậu đi.”

Sự oán hận trong đáy mắt Giang Túc dần đậm hơn, “Tiếp tục giam cầm tôi như đám người kia à?”

Ông cụ Lê bật cười, đang định nói gì đó thì Thời Sênh đã bước từ ngoài vào, ngắt lời ông.

“Ông ngoại, anh ấy là người của cháu. Cháu hy vọng ông đừng nhúng tay vào ạ.”

“Tiểu Vũ, cậu ta rất nguy hiểm.” Chàng trai này, nằm trong danh sách đen của quốc gia, cũng là nhân tài mà các thế lực khác muốn có được, bản thân cậu ta rất nguy hiểm, lại thêm những mối đe dọa khác nữa. Làm sao ông có thể để một người như vậy ở bên cạnh Tiểu Vũ chứ.

“Ông ngoại, cháu muốn anh ấy.” Giọng Thời Sênh rất chân thành.

Anh ấy chỉ có thể thuộc về cô.

“Tiểu Vũ, cháu đừng bướng bỉnh!” Ông cụ Lê gõ mạnh gậy ba toong xuống sàn nhà, “Cháu có biết cậu ta là người thế nào không?”

“Cháu không quan tâm anh ấy là người thế nào, cháu cũng không cần biết anh ấy đã làm gì, nhưng kể từ hôm nay trở đi, ai dám động vào một sợi tóc của anh ấy, cháu sẽ khiến họ phải lấy mạng mà đền.”

Ông cụ Lê hơi kinh hãi nhìn Thời Sênh, “Tiểu Vũ…”

Cái thằng mất nết Tần Dật đó, rốt cuộc nó dạy Tiểu Vũ kiểu gì thế này?!

Ông cụ Lê tức đến mức trừng mắt, râu dựng ngược lên, “Cháu đi ra ngoài với ông!”

Chương 1001: Chuyên gia phá án (15)

Thời Sênh đi cùng ông cụ Lê ra khỏi phòng bệnh.

“Tiểu Vũ, cháu biết cậu ta là ai không?” Ông cụ Lê nghiêm túc nhìn Thời Sênh.

“Cháu không biết.”

Không biết mà cháu còn dám nói câu đó à?! Tức chết ông mất!

Ông cụ Lê tức không chịu nổi, “Cậu ta là Giang Túc, đã từng là hacker giỏi nhất đập tan Cục An ninh Quốc gia, danh tiếng của cậu ta lừng lẫy trong sổ đen của quốc gia, cháu không thể ở bên cậu ta được.”

“Cháu đã nói rồi, cháu không bận tâm trước đây anh ấy đã làm gì.” Thứ cô cần chỉ là chính anh ấy mà thôi.

Nếu con đường trước mặt của anh ấy phủ đầy chông gai, cô sẽ trải cho anh ấy một con đường bằng thẳng tới tận chân trời.

“Tiểu Vũ, sao cháu lại không nghe lời ông thế này chứ!” Ông cụ Lê tức đến mức cao giọng lên, “Bây giờ không phải là chuyện cháu để ý hay không để ý quá khứ của cậu ta, mà là cậu ta sẽ mang lại tai vạ cho cháu, cũng mang tai họa đến cho ba mẹ cháu.”

Cậu Giang Túc này là người mà những người như họ có thể chạm vào sao?

Mặt Thời Sênh đầy vẻ kiên quyết, “Ông ngoại, cháu sẽ bảo vệ ba mẹ cháu thật tốt, bảo vệ Lê gia thật tốt, ông đừng lo ạ.”

“Cháu vừa ý cậu ta ở điểm gì?”

Thời Sênh trễ môi xuống, “Vì là anh ấy, nên cái gì cháu cũng vừa ý ạ.”

Câu nói này của Thời Sênh hơi khó hiểu, ông cụ Lê không biết rõ chân tướng hoàn toàn không hiểu nổi. Ông trừng mắt, một lúc lâu sau, thái độ mới dịu đi một chút, khuyên nhủ: “Tiểu Vũ, cháu phải nghĩ cho ba mẹ cháu chứ. Già như ông thì thôi cũng được, sống hơn nửa đời người cũng đủ rồi. Nhưng cháu không thể vì sự tùy tiện của mình mà đẩy ba mẹ cháu vào vòng nguy hiểm được.”

“Ông ngoại, cháu đảm bảo với ông, tuyệt đối sẽ không để họ mất đi một sợi tóc nào.” Thời Sênh đưa hai tay lên thề, “Cháu sẽ không làm chuyện gì cháu không nắm chắc, dù Giang Túc có nguy hiểm thế nào, cháu cũng đều có thể giải quyết. Ông ngoại, ông tin cháu đi ạ.”

Ngực ông cụ Lê đau nhức nhối, đứa cháu ngoại hư đốn này, sao không chịu nghe lời thế này chứ, mà ông lại không nỡ bóp chết nó.

Thời Sênh nghi hoặc nhìn ông cụ Lê, “Ông ngoại, sao ông lại hiểu rõ anh ấy thế ạ?”

Ông cụ Lê nhìn Thời Sênh một cái, “Khi ông ngoại cháu còn trẻ, đã từng cống hiến sức lực cho Quốc gia, sau đó bất ngờ bị thương nên ông mới rời khỏi chính trường theo thương trường, nhưng ông vẫn còn mấy người bạn trong đó.”

Ông lại nhìn phòng bệnh phía sau, “Hiện giờ họ vẫn chưa tra đến chỗ

này của cháu, nhưng đó chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Tiểu Vũ, để cậu ấy đi đi, cháu giữ cậu ấy lại, vừa hại cậu ấy, vừa hại chính cháu."

Thời Sênh nhướng mày nhìn ông cụ Lê, "Ông muốn giao anh ấy cho quốc gia ạ?"

Những người đã từng bán sức cho quốc gia luôn có một suy nghĩ là nên đặt quốc gia lên hàng đầu, bỏ qua gia đình, bỏ qua vợ con, bỏ qua tất cả.

Trong mắt Thời Sênh, như vậy chẳng khác nào bị tẩy não.

Đúng là một quốc gia cần có vài người hy sinh, nhưng muốn quốc gia đó giàu mạnh, thì cần sự nỗ lực của tất cả mọi người trong quốc gia, chứ không phải chỉ là sự hy sinh của một bộ phận nhỏ.

Anh thì hy sinh ở tiền tuyến, những người ở hậu phương lại hưởng thụ vinh hoa phú quý mà người khác phải hy sinh để đổi lấy một cách đương nhiên à.

Ông cụ Lê ho khan một tiếng, đúng là ông có ý định này, nhưng nhìn cháu ngoại nhà ông điên cuồng thế kia, ông chỉ có thể đè ép ý định đó xuống.

Ông đã rời khỏi Chính phủ rất lâu rồi, ông chỉ hy vọng đời sau của mình được bình an thôi.

Ông cụ Lê tính khuyên Thời Sênh để Giang Túc đi, ông có thể đảm bảo không báo với người khác hành tung của cậu ấy.

Nhưng đời nào có chuyện Thời Sênh nỡ để cho Giang Túc đi, sống chết không đồng ý khiến ông cụ Lê tức đến nỗi suýt cầm gậy phang cô.

Thời Sênh nhẹ giọng nói: “Ông ngoại, cháu đã trưởng thành rồi, cháu biết rõ bản thân mình đang làm gì.”

Ông cụ Lê lắc đầu thở dài: “Chỉ mong vậy.”

Ông chống gậy rời đi, bóng lưng hơi cô đơn, Thời Sênh nghiêng đầu bước từng bước dài đuổi theo, “Ông ngoại, cháu tặng ông cái này.”

Thời Sênh lấy một chiếc vòng tay bằng gỗ tử đàn ra đeo lên cổ tay ông cụ Lê, “Ông ngoại, bất cứ lúc nào ông cũng phải đeo nó, đừng lấy xuống nhé, đi ngủ cũng không được ạ.”

Ông cụ Lê sờ sờ chiếc vòng, cảm giác trên tay rất thoải mái, nhìn có vẻ cũng lâu đời rồi…

Ông khẽ gật đầu, đưa người rời khỏi bệnh viện.

Thời Sênh nhìn cửa thang máy đóng lại rồi mới quay về phòng bệnh.

Giang Túc vẫn giữ dáng ngồi như lúc trước, đầu hơi nghiêng nghiêng, để lộ ra cái gáy xinh đẹp.

Anh không quay đầu, châm chọc nói, “Bàn bạc xong nên xử lý tôi thế nào rồi hả?”

Thời Sênh chậm rãi bước tới, đưa tay nâng cằm anh lên, kéo đầu anh lại gần, khom người hôn xuống.

Đồng tử của Giang Túc trợn trừng lên, cơ thể cứng ngắc để mặc hành vi của cô.

Thời Sênh không vào sâu, chỉ nhè nhẹ nhấm nháp cánh môi của

anh.

Ngay khi cô chạm vào mình, trong đầu Giang Túc nhanh chóng lướt qua rất nhiều hình ảnh, chỉ có thể loáng thoáng xem được vài đoạn ngắn, vô cùng xa lạ, nhưng lại khiến anh đau lòng đến cùng cực.

Đúng…

Là đau lòng…

Anh mà lại cảm thấy đau lòng sau khi bị người ta cưỡng hôn ư.

Một hơi thở quen thuộc thổi qua, phủ lên đỉnh đầu anh, đè mạnh anh xuống, không khí xung quanh như đang biến mất, cảm giác ngạt thở càng lúc càng mãnh liệt.

“Mẹ cái đồ thiểu năng, hít thở đi.”

Giang Túc chợt tỉnh táo lại, một lượng không khí trong lành cực lớn ập vào phổi, khuôn mặt anh đỏ bừng lên, che bớt đi vẻ tái nhợt vì ốm yếu của anh.

Lúc này Giang Túc mới phản ứng lại, lập tức lùi về phía sau, ai ngờ lại động vào vết thương, đau tới nỗi mặt lại tái nhợt như cũ.

Thời Sênh vội đè người anh lại, “Anh đừng có cử động lung tung.”

Giang Túc cắn răng, hất tay Thời Sênh ra, “Cô đừng có chạm vào tôi!”

Thời Sênh nghiêng đầu, hai tay chống bên sườn anh, khom người lại gần, “Hôn cũng hôn rồi, hay là lấy thân báo đáp được không?”

“Cút!”

Giang Túc thu mình xuống dưới đến khi cả cơ thể vùi hết vào trong chăn. Hiện giờ tim anh rất loạn, loạn đến mức anh không biết nên dùng từ gì để miêu tả nữa.

Căn phòng yên tĩnh lại, nhưng anh biết cô chưa đi, anh có thể cảm nhận được cô.

Giang Túc đưa tay sờ lên ngực, hơi thở hơi nặng nề hơn, tiếng tim đập vang lên rõ rệt bên tai anh, “thịch thịch thịch” như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trước giờ anh chưa từng có cảm giác này bao giờ, trong lòng tràn đầy cảm giác hoảng loạn không biết phải làm sao.

Thời Sênh kéo lại chăn của anh, “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cho ai động vào một sợi tóc của anh nữa.”

Tiếng bước chân xa dần, sau tiếng đóng cửa phòng khe khẽ, cả phòng bệnh đều khôi phục lại sự tĩnh lặng của nó.

Giang Túc từ từ kéo chăn xuống, cũng không biết có phải do ngạt thở không mà mặt hơi ửng hồng, anh nhìn chằm chằm vào cửa phòng bệnh một lúc, sắc hồng trên mặt dần tan đi, trở lại màu tái xám ốm yếu.

…

Rời khỏi phòng bệnh, Thời Sênh nhận được ngay điện thoại của Hà Tín. Ông cụ Lê bịa chuyện giúp Thời Sênh, nói là muốn đưa cô đi gặp một người bạn, thế nên hiện giờ cô đang ở trạng thái nghỉ phép. Hà Tín gọi cho cô vào lúc này, chỉ có thể là vụ án Đổng thị có tiến

triển gì đó.

Đến lúc chuông điện thoại sắp ngừng rồi Thời Sênh mới nhấc máy, “Đội trưởng Hà?”

Hà Tín nói rất nhanh, “Tần Vũ à, tôi chỉ báo với cô một tiếng thôi, phá án rồi!”

“Phá rồi á?” Thời Sênh hơi nhướng mày, “Các anh bắt được ai?”

“Đổng Thuần chứ ai, chính ông ta mua chuộc Lưu Phàm, hại chết vợ mình, sau đó lại thuê người giết phó tổng của ông ta…”

Hà Tín nói rõ ngọn nguồn cho Thời Sênh nghe một lần.

“Vì sao ông ta muốn giết vợ?” Tuy Đổng Thuần không quan tâm đến vợ ông ta như ông ta nói, nhưng ông ta cũng không phải là kẻ chỉ biết đến lợi ích, trong tim ông ta vẫn có vợ ông ta, chỉ là không quan trọng bằng địa vị quyền thế thôi.

Chương 1002: Chuyên gia phá án (16)

"Nạn nhân bắt gặp ông ta và phó tổng bàn tính chuyện bẩn thỉu, Đổng Thuần sợ bà ta nói ra nên mới giết bà ta. Năm người chết kia cũng điều tra rõ rồi, đều là do Đổng Thuần sai người làm. Họ không chỉ đòi giá cao, còn giật dây người khác, không trả tiền thì không giao đất ra. Đổng Thuần lập kế hoạch giết mấy kẻ cầm đầu gây chuyện, giành được những mảnh đất đó về thành công."

"Đổng Thuần nhận tội rồi à?"

"Nhận rồi, nếu không nhận thì chúng ta cũng sẽ không kết án nhanh thế này được!" Giọng điệu của Hà Tín nghe có vẻ cũng không nhẹ nhõm lắm, "Nhưng không có manh mối gì liên quan đến R, trừ bức thư kia ra thì không thấy có động tĩnh gì khác nữa. Thôi được rồi, tôi không nói nữa đâu, cô lo công chuyện xong thì mau quay lại đội đi."

"Tút tút tút…"

Thời Sênh giơ điện thoại lên, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, Hà Tín lấy đâu ra số điện thoại của cô?

Số lúc trước cô dùng bị ông ta thu đến giờ đã trả lại cô đâu?!

Thời Sênh lại gọi lại cho Hà Tín, Hà Tín nói là Tần Dật cho người để lại. Cô từng gọi điện thoại cho Tần Dật, nên ông ta có cũng không có gì lạ.

"Cô Tần, bác sĩ gọi cô." Vệ sĩ từ bên cạnh bước qua.

Thời Sênh nhét điện thoại vào túi, đi cùng vệ sĩ đến phòng bác sĩ.

Bác sĩ nói cho Thời Sênh biết, muốn lấy thứ bên trong chân ra, 90% là phải cưa chân, tỉ lệ mạo hiểm quá cao.

Dù không phải cưa chân, thì khả năng anh có thể đứng lên cũng rất nhỏ.

“Cô Tần, cô bàn bạc với cậu Giang một chút, bàn bạc xong rồi thì báo lại cho tôi, để chúng tôi tiện sắp xếp phẫu thuật cho cậu ấy.” Bác sĩ khách sáo tiễn Thời Sênh ra khỏi phòng.

Thời Sênh khẽ gật đầu rồi cầm đồ quay về phòng.

Đi đến ngoài phòng bệnh, Thời Sênh xoa mặt một cái rồi mới đẩy cửa bước vào.

Hình như Giang Túc đã ngủ rồi, nhưng khi cô bước vào cửa, anh lập tức bừng tỉnh, ánh mắt cảnh giác quét về phía Thời Sênh, bắp thịt toàn thân cũng căng lên.

Nhìn rõ người ở cửa, trong đầu Giang Túc bất giác lóe lên hình ảnh vừa rồi cô hôn anh, vành tai chợt nóng đỏ.

Thời Sênh bình tĩnh đi tới bên giường, kéo ghế ngồi xuống, đưa tài liệu trong tay ra trước mặt anh, “Anh tự chọn đi.”

Giang Túc nhíu mày, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa tập tài liệu và Thời Sênh.

Một lúc lâu sau anh mới cầm tập tài liệu, nhanh chóng xem hết một lần, sự oán hận trong đáy mắt dâng lên như thủy triều, hai tay không

ngừng siết chặt, mấy trang giấy cũng bị lực tay của anh siết đến biến hình.

Một đôi tay từ bên cạnh đè anh lại, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng lọt vào tai anh, “Những kẻ đã hại anh, tôi sẽ không tha cho một kẻ nào cả. Bây giờ anh chỉ cần chọn một hướng, dù anh có thể đứng lên hay không, tôi cũng sẽ ở bên cạnh anh.”

Giọng Giang Túc hơi run rẩy, “Vì sao?”

Trước giờ cô và anh chưa từng gặp nhau, chưa từng quen biết.

Vì sao lại muốn đối xử với anh như thế này?

Cả phòng bệnh rơi vào sự trầm mặc kỳ dị, Giang Túc chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập, rất rõ ràng.

Thịch…

Thình thịch…

Anh nghe thấy tiếng của cô, như tiếng vọng phát ra trong căn phòng trống trải này, mỗi một chữ đều như bị kéo dài thành những sợi tơ, quấn chặt lấy cánh cửa trái tim anh, lẻn vào trong trái tim đang đóng chặt của anh, ánh hào quang rực rỡ như xua tan cả màn đêm…

“Vì anh là người tôi đang tìm, người sẽ cùng tôi đi hết quãng đời còn lại.”

Giang Túc còn chưa kịp cảm nhận kỹ càng, giọng nói của Thời Sênh đã lại vang lên, lần này thì không khách sáo như thế nữa, “Mau chọn đi, lề mà lề mề mãi thế hả?”

Giang Túc: "…" Thế mà vừa rồi anh còn cho rằng cô ấy thích mình, đúng là nực cười!

Thái độ gì tồi tệ thế này!

Sự lựa chọn đó quyết định cả cuộc sống sau này của anh, vậy mà cô lại dùng cái thái độ như đang chọn xem thứ nào đẹp hơn để bắt anh lựa chọn à?!

Cánh cửa trái tim vừa mới hé ra một khe nhỏ, lập tức lại đóng sầm lại.

Giang Túc chọn một tập tài liệu đưa cho Thời Sênh.

"Không hổ là người ông tôi thích." Thời Sênh thỏa mãn gật đầu, "Yên tâm, nếu anh thật sự không thể đi được, tôi sẽ rất sẵn lòng ngày ngày bế anh đi."

Giang Túc: "…" Đây là tiếng người sao?

Tự dưng rất muốn bóp chết cô ấy.

Vì muốn chuẩn bị trước khi phẫu thuật, mỗi ngày Giang Túc đều bị giày vò tới bến. Thời Sênh vẫn đứng bên cạnh như đứng xem kịch. Trước đây Giang Túc không hề biết cô gái này lại xấu xa như vậy.

Nhưng mỗi lần anh đau đớn đến cùng cực, cô đều rất kiên nhẫn, nghiêm túc ở bên cạnh anh.

Giang Túc không hiểu cô, ít ra là không hiểu cái cách cô thể hiện ra.

Có lúc dường như cô rất quan tâm bản thân anh, nhưng có lúc lại như không quan tâm anh đến thế.

“Cái này là cái gì?” Giang Túc nhìn thứ mà Thời Sênh đưa ra trước mặt mình, đen sì sì, mặt anh đầy vẻ kinh tởm.

“Đồ tốt, há miệng.”

Giang Túc ngậm chặt miệng, không dám ăn, ai mà biết được cô ấy cho mình ăn cái gì.

“Nói lần cuối, há miệng.”

Giang Túc mím môi lắc đầu.

“Ông nói tử tế anh lại không nghe, cứ thích ép ông dùng bạo lực.” Thời Sênh giữ chặt cằm Giang Túc, thô lỗ ấn thứ kia vào mồm cho anh ăn.

Giang Túc: “…” Sao đám ngu ngốc kia chưa tới cứu anh?!!!

Đút cho anh ăn xong, Thời Sênh mới lẩm bẩm, “Có vẻ không có tác dụng phụ.”

Giang Túc: “…” Rốt cuộc cô cho tôi ăn cái gì mà có tác dụng phụ hay không cô cũng không biết hả?!!

Từ sau ngày hôm đó, Giang Túc được thưởng thức việc liên tục bị Thời Sênh ép ăn đủ thứ kỳ kỳ quái quái, có lúc ăn xong có phản ứng, có lúc thì không.

Chắc chắn cô gái này không thể nào thích anh được!!!

Tuyệt! Đối! Không! Thể!

Ngày Giang Túc làm phẫu thuật.

Thời Sênh im lặng đưa anh đến bên ngoài phòng phẫu thuật.

Sắc mặt cô rất nặng nề, Giang Túc cho rằng cô sẽ nói câu gì đó cảm động, ai ngờ cô đột nhiên buông ra một câu, “Tôi hy vọng lúc anh vẫn còn sống khi ra khỏi phòng.”

Giang Túc: “…” Có phẫu thuật thất bại thì chẳng qua cũng chỉ mất chân thôi, căn bản không đến mức mất mạng, cô ấy nói câu này cứ như thể anh sắp chết đến nơi rồi vậy! Cô có ý gì hả?!

Y tá đẩy Giang Túc vào phòng phẫu thuật, Thời Sênh đi theo hai bước, bị y tá ngăn lại: “Cô Tần, mời cô chờ bên ngoài.”

Thời Sênh đẩy y tá ra, lao đến bên Giang Túc, đè xuống giường bệnh, khom người hôn Giang Túc.

Một phút sau Thời Sênh mới buông anh ra, nháy mắt với anh, “Bao giờ anh ra sẽ đưa anh đi báo thù.”

Giang Túc vô thức liếm khóe môi, ở đó vẫn còn lại hơi ấm của cô, cũng không hề ghê tởm như lúc trước anh nghĩ, ngược lại còn có chút…

Lưu luyến.

Thời Sênh chậm rãi buông tay, nhìn y tá đẩy anh vào trong phòng phẫu thuật.

…

Cuộc phẫu thuật kéo dài rất lâu, Thời Sênh ngồi đợi bên ngoài. Cô

vẫn luôn chơi điện tử, nhìn có vẻ không có chút gì căng thẳng, vệ sĩ bên cạnh cũng đều không hiểu được rốt cuộc cô nghĩ thế nào.

Trong trò chơi không ngừng có người ngã xuống, ánh sáng kỹ năng tươi đẹp lóe lên trong đôi mắt bình tĩnh của cô.

Giang Túc phẫu thuật bao lâu, Thời Sênh giết bằng đó người, tên của cô đã đỏ tới mức biến thành màu đen luôn rồi.

Khi đèn của phòng phẫu thuật tắt đi, ngón tay Thời Sênh buông lỏng, màn hình điện thoại lập tức tối thui, nhân vật nằm trên mặt đất, trên màn hình hiện lên khung thông báo.

Nhân vật của bạn đã tử vong, xin lựa chọn hình thức sống lại.

Sống lại tại chỗ.

Về thành sống lại.

Người trong phòng phẫu thuật đi ra, đầu tiên là y tá, sau đó là bác sĩ.

Bác sĩ nhìn Thời Sênh, “Phẫu thuật rất thành công.”

Khóe môi Thời Sênh dần cong lên, người của cô làm sao có thể toi dễ dàng như thế được?

Lật bàn! Ông dùng đồ tốt như thế lên người anh ấy, nếu vẫn con mẹ nó không thành công, thì chỉ có thể phá nát luôn không gian này để yên tĩnh một chút thôi.

Chương 1003: Chuyên gia phá án (17)

Tuy phẫu thuật thành công rồi nhưng vẫn cần hồi phục, sau này có thể đứng lên hay không thì chưa nói chắc được.

Quá trình hồi phục rất dài, không phải ngày một ngày hai mà lành được, xác định chắc chắn Giang Túc có thể xuất viện, Thời Sênh liền đưa anh quay lại thành phố B.

Thời Sênh mua một căn hộ ở gần Cục Cảnh sát, thu xếp cho Giang Túc ở đó.

“Đây là giấy tờ anh cần dùng.” Thời Sênh đặt một xấp giấy tờ xuống trước mặt Giang Túc, “À… mà với tình trạng hiện giờ của anh chắc cũng không cần dùng đến nhiều như thế, dù sao sau này cũng cần dùng, cất đi trước đã.”

Giang Túc lật xem mấy tờ giấy tờ kia, các loại giấy tờ đều đủ cả, có thẻ căn cước, bằng tốt nghiệp, bằng lái xe……

“Cô ngụy tạo ra một người sao?”

“Ngụy tạo cái gì?” Thời Sênh lườm anh một cái, “Tôi chỉ ‘chỉnh sửa’ lại hồ sơ của anh thôi.”

Giang Túc: “…”

Thời Sênh bật máy tính lên, gõ lạch cạch trên bàn phím, sau đó đưa máy tính cho Giang Túc xem.

Đó là một trang web màu đen, ở vị trí góc trái có một dãy tên rất kỳ quái, đứng đầu bảng quả nhiên là tên anh.

“Ấn vào thử xem.” Thời Sênh xui Giang Túc.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Giang Túc lại đưa tay ra, ấn vào tên mình.

Tên của anh đột nhiên biến thành một điểm sáng, hình thành một bông hoa lửa tuyệt đẹp, cháy sáng cả màn hình, hùng hổ thiêu hủy cả trang web.

Chỉ trong chớp mắt, cả trang web biến thành phế thải.

“Cô hack Cục An ninh Quốc gia…” Anh đã từng hack Cục An ninh Quốc gia, nhưng sau lần đó, anh cũng không làm lại nữa.

Thời Sênh gõ vào màn hình mấy cái, trang web khôi phục lại bình thường.

Thời Sênh chống cằm, “Không thể nói thế được, tôi chỉ cài thêm chức năng cho họ thôi mà.”

Giang Túc nhìn Thời Sênh.

“Ấn thử mấy cái khác đi.”

Giang Túc ấn thử mấy cái khác theo lời Thời Sênh, tất cả mọi chức năng đều bình thường, anh lại ấn vào tên mình, giống y như vừa rồi.

Giang Túc: “…”

Vốn dĩ khi ấn vào tên anh sẽ có thể xem được tài liệu của anh, cùng

với một số tin tức theo dõi, nhưng bây giờ ấn vào tên anh, cả trang web đều sụp đổ…

“Tôi phải đến cục một chuyến, anh ngoan ngoãn ở nhà nhé, lát nữa sẽ có người đưa đồ qua cho anh. Chờ tôi về rồi động thủ, đừng làm bẩn tay mình, biết chưa?”

Giang Túc nhìn cô một cái.

Thời Sênh xoa xoa trán anh, cúi xuống hôn một cái, “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Thời Sênh lấy đồ chuẩn bị ra cửa, đi một nửa, cô lại quay về, ngồi xổm xuống bên cạnh Giang Túc, lấy chiếc đồng hồ đeo tay kia ra đeo lên cho Giang Túc.

Giang Túc thử tháo đồng hồ xuống nhưng dùng cách nào cũng không tháo xuống được, “Cái gì đây?”

“Tín vật đính ước.”

Đồ không tháo xuống được thì gọi là tín vật đính ước à?

Giọng Giang Túc đột nhiên lạnh đi, “Cô cũng muốn giam cầm tôi?”

Nếu anh phản kháng quá dữ dội, thì bản cô nương cũng có thể làm việc đó đấy.

“Mẹ kiếp, bớt hoang tưởng đi, chìa khóa cửa ở đây, anh muốn ra ngoài thì cứ ra.” Thời Sênh đặt cộp chùm chìa khóa xuống trước mặt anh, ngay giây tiếp theo, trên mặt cô lại nở nụ cười âm u ghê rợn, “Dù anh có đi đến đâu, tôi cũng có thể tìm anh về, thế nên để bớt giày vò nhau, anh hãy ngoan ngoãn chờ ở đây đi. Anh muốn gì, tôi

đều có thể cho anh.”

Giang Túc ra sức chiến đấu với chiếc đồng hồ, “Cái gì cũng được à?”

“Cái gì cũng được.”

Giang Túc nheo mắt lại, “Mạng của cô thì sao?”

“Anh muốn không?”

Giang Túc nhìn thẳng vào Thời Sênh, “Cô có cho không?”

“Chi bằng anh thử xem.” Không biết Thời Sênh lôi đâu ra một con dao găm, ấn vào tay Giang Túc, mũi dao chĩa vào tim mình, “Anh dám không?”

Chỉ cần dùng sức thêm một chút, con dao găm sẽ đâm thẳng vào lồng ngực cô.

Trong đầu Giang Túc đã bắt đầu tưởng tượng đến cảnh cô chết, nhưng anh không xuống tay được.

Bàn tay châm lửa của Thời Sênh dần dùng sức, Giang Túc khẽ biến sắc, giật mạnh tay ra, “Đừng.”

Tay Giang Túc hơi run rẩy, từng luồng hơi lạnh cứ ập đến. Nơi trái tim lại nóng như lửa, dường như muốn bùng cháy lên, thiêu rụi chính anh.

Anh ôm đầu, giọng đau khổ, “Rốt cuộc em là ai?!”

Vì sao đột nhiên xuất hiện trong thế giới của anh?

Vì sao khiến cho cuộc sống của anh tràn ngập hình bóng của cô?!

Những hình ảnh xa lạ kia là gì, cô là ai…

“Anh đừng quan tâm em là ai, dù sao từ giờ trở đi, anh cũng chỉ có thể là của em.” Thời Sênh ngang ngược đỡ mặt anh lên, “Em sẽ không để cho anh có bất cứ đường lùi nào, chết cũng không được.”

“Em…” dựa vào cái gì chứ?!

Câu này của Giang Túc còn chưa nói ra, vì anh bị cưỡng hôn, lần này không dịu dàng như hai lần trước, gần như có thể gọi là thô bạo.

Chắc chắn cô gái này không thích anh!!!

Khả năng anh gặp phải tên biến thái cuồng chiếm hữu rồi!

Điều kỳ dị nhất là, anh hoàn toàn không phản cảm.

Khả năng là anh cũng điên rồi.

“Ưm…” Giang Túc khe khẽ rên lên một tiếng, Thời Sênh khựng lại, động tác nhẹ nhàng hơn.

Hai người quấn quít rất lâu.

Thời Sênh thả Giang Túc ra, chỉnh trang lại quần áo của anh bị mình làm cho xộc xệch, “Buổi tối anh muốn ăn gì?”

Mặt Giang Túc đỏ bừng, quay đầu đi, trái tim đập loạn cả lên, “Tùy em.”

“Tùy em à?” Đột nhiên Thời Sênh áp sát lại gần anh, “Em muốn ăn

anh, hay là tối nay chúng ta…”

Giang Túc lập tức trừng mắt nhìn cô, “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

Thời Sênh thoải mái cười: “Em còn muốn lên tận trời ấy chứ.”

Giang Túc: “…”

“Ha ha ha, trêu anh thôi.” Thời Sênh xoa xoa đầu anh như xoa đầu con thú cưng cực lớn, “Em đi đây.”

Giang Túc thở hổn hển nhìn Thời Sênh rời đi, anh tức đến mức quét hết cả đồ trên bàn xuống đất.

Phát tiết xong, anh đưa tay sờ lên cánh môi mình, sau đó lập tức bỏ tay ra, nhìn về phía chiếc laptop đơn độc trên bàn.

Cô ấy không mang laptop đi…

Mi mắt Giang Túc cụp xuống, một lúc sau mới lấy laptop qua, đầu ngón tay gõ nhanh như bay trên bàn phím.

“Anh Giang? Anh Giang, anh đang ở đâu?”

“Anh Giang, anh vẫn ổn chứ?!”

Giang Túc vốn định nói mình không ổn, nhưng nhớ đến khuôn mặt Thời Sênh, anh lại đổi lại, “Tôi rất ổn.”

Đúng là anh rất ổn mà, ổn khi cô gái đó không xuất hiện trước mặt mình.

“Anh Giang, anh đang ở đâu?”

Giang Túc hơi nhíu mày, đầu ngón tay cử động một chút trên bàn phím, gửi tọa độ định vị sang.

“Ơ… anh Giang, anh ở gần Cục Cảnh sát làm gì thế?” Hiển nhiên người bên kia rất kinh ngạc.

Nơi đó chỉ cách Cục Cảnh sát có một con phố thôi.

Anh Giang muốn thăng thiên luôn rồi à!

“Bị người ta bắt tới đây.”

“Cái gì?!” Bên kia vang lên đầy tạp âm, “Anh Giang, anh chờ chút, bọn em đến cứu anh ngay.”

“Không cần, tôi rất ổn, các cậu đi lo liệu giúp tôi mấy việc.”

Sau những tiếng tạp âm đó, bên kia yên tĩnh lại, “Anh Giang, anh nói đi.”

“Cậu tới đây tìm một người, nói là lấy đồ tôi để lại.” Giang Túc lại gửi một địa chỉ sang, “Kín miệng một chút, cậu biết rồi đấy.”

“Vâng, anh Giang.”

Sau khi xác nhận đối phương đã nhận được tin nhắn, Giang Túc xóa tin nhắn đi, “Đưa cho tôi trước tối mai, chú ý an toàn.”

“Anh Giang, làm thế nào để liên lạc với anh?”

Giang Túc im lặng một lúc, “Tới đây tìm tôi.”

Đối phương lại ngạc nhiên, “Cứ đến thẳng đó ạ?”

“Đến thẳng đây.”

“Vâng.” Đối phương đáp, trầm mặc một lúc, “Anh Giang, lúc trước anh không sao chứ?”

Giang Túc cười lạnh một tiếng, “Chưa chết.”

Anh ấn kết thúc cuộc gọi, xóa hết mọi dấu vết, sau đó trả lại laptop lên bàn.

“Kinh coong…”

Giang Túc nhìn ra cửa, vừa rồi cô ấy nói có người đưa đồ tới…

Giang Túc thoáng nghi hoặc, đẩy xe lăn đi ra mở cửa.

Chương 1004: Chuyên gia phá án (18)

Nhiều ngày Thời Sênh không tới Cục Cảnh sát, có nhiều người nhìn rất lạ mắt.

À thôi được, vốn cũng có quen đâu.

Thời Sênh bước vào đội hình sự trinh sát, cả đội hình sự hoàn toàn không có gì khác lúc cô đi, bận rộn điên cuồng. Cô quay về, mấy người này cũng chỉ liếc cô một cái rồi lại tiếp tục cắm đầu vào việc.

Thời Sênh nhìn về phía tấm bảng kính ở chính giữa phòng, bên trên có dán mấy tờ ghi chú, sơ đồ quan hệ phức tạp của nhân vật, nhìn vô cùng rối loạn.

Cô bước lại gần nhìn một chút, kéo một người đi qua hỏi, “Không phải vụ Đổng thị kết án rồi sao?”

Người cô vừa thuận tay kéo lại chính là lão Trương. Ông ta vốn tốt tính, Thời Sênh hỏi là ông ta trả lời ngay, “Lâu rồi cô không đi làm, ba ngày trước lại xảy ra một vụ án, nạn nhân là giúp việc của nhà Đổng Thuần.”

Ngón tay lão Trương chỉ vào một tờ ghi chú, “Câu này được tìm thấy ở hiện trường vụ án, giống hệt thứ đã tìm thấy trong tã lót của đứa bé kia.”

--- Dục vọng đã che mờ mắt, Thượng đế tước đoạt quyền sinh tồn của cô. Nghiệp hỏa địa ngục đang chờ cô.

Khi người giúp việc chết, chỉ có một mình cô ta ở nhà, bị treo cổ lên đèn thạch anh trong phòng khách. Hiện trường không có dấu vết đột nhập của người khác, nhìn rất giống người giúp việc tự sát.

Nếu không có lá thư kia, có lẽ cuối cùng cũng sẽ quy án thành tự sát.

“Anh Trương.” Có người gọi lão Trương.

Thời Sênh nhìn theo hướng phát ra tiếng gọi, vừa vặn nhìn thấy nữ chính đại nhân đã lâu không gặp, dường như cô ta có chút bất mãn.

Rất hiển nhiên, sự bất mãn kia là hướng về Thời Sênh.

Thời Sênh chẳng nói chẳng rằng dựng thẳng ngón giữa.

Bất mãn cái con khỉ!

Có bản lĩnh thì tới mà đánh tôi này!

Vưu Ái: “…” Cái cô kia lại dám khiêu khích cô ta à!!!

Bao nhiêu lâu không đi làm, vừa đến đã hống hách, cô ấy nghĩ có ô dù sau lưng thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Lão Trương sợ hai người làm ầm lên, vội vàng chắn trước mặt Thời Sênh, chặn luôn tầm nhìn của hai người, ông ta gật đầu với Thời Sênh, “Tôi qua đó trước, có hồ sơ ở bên kia, nếu cô muốn xem thì qua xem đi.”

Hiện giờ tất cả thành viên đội hình sự đều tham gia vụ án này, mọi người đều có thể đọc hồ sơ vụ án.

Lão Trương đưa Vưu Ái đi rồi Thời Sênh mới thu mắt lại, đi về phía phòng làm việc của Hà Tín.

“Tiểu Vũ về rồi à.” Hà Tín bảo Thời Sênh ngồi xuống, “Tôi còn tưởng cô không quay lại nữa cơ.”

Thời Sênh cười nhạt, “Đội trưởng Hà nghĩ nhiều quá.”

Không về thì biết đi đâu xem nữ chính.

Hà Tín chỉ mong cô đừng quay lại, hầu hạ vị thiên kim tiểu thư này còn khó hơn bắt đám tội phạm kia nhiều.

Hà Tín cười khan hai tiếng, “Gần đây trong cục rất bận, cô quay lại thì tốt quá, vừa vặn có một vụ án, cô phụ trách đi.”

“Chỉ mình tôi phụ trách à?”

“Cũng đến lúc để cô rèn luyện một chút.” Hà Tín sợ Thời Sênh phủi tay không làm, vội bổ sung thêm, “Vụ án này không hóc búa, có người có kinh nghiệm đi cùng cô.”

“Vụ án bên ngoài…”

“Vụ đó họ đã đang bắt đầu điều tra rồi, bây giờ cô gia nhập cũng không tiện sắp xếp lắm.” Hiển nhiên Hà Tín không muốn để Thời Sênh tham gia vào chuyện này.

Thời Sênh đoán là do Tần Dật hạ lệnh xuống, nên cô cũng không cố nài ép, cầm tài liệu Hà Tín đưa cho, chuẩn bị rời đi.

“Đội trưởng Hà.” Thời Sênh đột ngột quay đầu, “Ipad và điện thoại của tôi đâu?”

Sắc mặt Hà Tín hơi biến đổi, “Cái đó… lần trước lúc phát lại điện thoại, đột nhiên có người xông vào gây chuyện, ipad của cô bị rơi hỏng rồi, nhưng điện thoại thì không sao.”

Rơi hỏng rồi?

Đúng là ipad bị rơi hỏng rồi, bật cũng không bật được.

“Cô yên tâm, tổn thất này cứ tính cho đội mình, tôi đã báo lên trên để đổi cái mới cho cô rồi.”

Chút tiền cỏn con đó Thời Sênh không bận tâm.

“Bắt được nội gián chưa?” Thời Sênh nhướng mày hỏi Hà Tín.

Hà Tín lắc đầu, “Năm đó cảnh sát hình sự phụ trách năm vụ án kia đã bị điều đi rồi. Tôi đã cho người điều tra, trước đây không lâu đã hy sinh vì nhiệm vụ rồi.”

Cái câu hy sinh vì nhiệm vụ này nghe sao có vấn đề thế nhỉ, “Tay phó tổng kia bị giết trước như vậy, đội trưởng Hà, anh có cho rằng người của anh hoàn toàn trong sạch không?”

“Tần Vũ, đừng nhắc lại chuyện này nữa, tôi sẽ điều tra.” Hà Tín nghiêm mặt.

Người trong đội không thể nghi ngờ lẫn nhau, nếu không sẽ rất bất lợi trong công việc.

Chuyện có nội gián vốn cũng không nên bị nói công khai như thế, nhưng Thời Sênh lại nói ra trước mặt bao nhiêu người, hiện giờ bầu không khí trong đội cũng không tốt lắm.

Thời Sênh nhún vai, cầm đồ đi ra ngoài.

Thời Sênh đi mượn dụng cụ ở phòng khác, một mình ngồi mân mê ipad ở vị trí của mình.

“Cô còn biết sửa cả ipad à?” Không biết Hoắc Tiêu chui từ đâu ra, đứng ngay bên cạnh Thời Sênh, cơ mặt tê liệt, giọng điệu lạnh băng không nghe ra được ý tứ gì.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Hoắc Tiêu một cái.

Đột nhiên nam chính đại nhân nói chuyện với bản cô nương làm cái gì?

Sáng quên uống thuốc à? Hay uống quá liều?

Có âm mưu!

“Liên quan cứt gì đến anh.”

Thời Sênh cúi đầu tiếp tục mày mò ipad của mình, Hoắc Tiêu cứ đứng bên cạnh nhìn cô.

Thời Sênh lắp ráp hết linh kiện vào, bật máy.

Ipad lóe lên một cái rồi lại đen ngòm.

Hoắc Tiêu đang định nói chuyện, ipad lại bật sáng lần nữa, hình ảnh khởi động lóe lên, rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, có người động chạm vào ipad của cô.

Màn hình khóa của ipad mỗi lần khởi động sẽ thay đổi theo quy luật, nhưng giờ cô khởi động máy, lại thiếu mất một bức ở giữa…

Chà… cũng có thể là do bị rơi hỏng.

Trong này không có gì quan trọng, Thời Sênh cũng không bận tâm, nhưng vẫn phải có sự cảnh giác tối thiểu, cô ấn mở tài liệu kiểm tra.

Rất rõ ràng, đều bị ai đó động vào hết.

“Anh Hoắc, anh muốn gì?” Thời Sênh úp mặt ipad xuống bàn, nhìn Hoắc Tiêu với vẻ không mấy thân thiện.

Tay này cứ đứng mãi ở đây, bị bệnh hay sao thế, đệt!!!

“Cô Tần, cô vẫn còn nợ tôi một khoản tiền, lẽ nào cô quên sao?”

Thời Sênh xù lông, “Ông đã nói rồi, xe ở ngay ngoài kia, không phục thì ra mà đập!”

Nếu không phải vì ông bảo anh dịch xe ra anh không dịch, thì ông đập xe anh làm gì?

Giờ còn cứ bám lấy không chịu buông, não bị thủng rồi à?

“Tôi không phải cô Tần.” Không làm được loại chuyện đó.

“Ha… Tôi cũng không phải anh Hoắc, đòi tiền thì méo có, đòi mạng cũng méo có luôn.” Thời Sênh cười toe toét với Hoắc Tiêu, mặt đầy ác ý, “Anh còn không cút, thì đừng trách tôi không khách khí.”

Hoắc Tiêu quay người đi, mặt không chút cảm xúc, đi được vài bước, giọng anh vọng lại, “Cô Tần nghỉ lâu như vậy, đi đâu thế?”

Thời Sênh lập tức đốp lại, “Đi chơi gái.”

Ông đi đâu thì liên quan chó gì đến anh, không đi quan tâm nữ chính đại nhân đi, chạy tới đây lảm nhảm cái chó gì với ông, thần kinh!

Hoắc Tiêu: “…”

Hoắc Tiêu hít sâu một hơi, rời khỏi đội hình sự.

Ở một góc chếch bên kia, Vưu Ái nhìn theo bóng lưng Hoắc Tiêu rời đi, tức giận trừng mắt lườm Thời Sênh một cái.

Có lẽ do ánh mắt của cô ta quá nóng bỏng, rõ rệt, đột nhiên Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía cô ta.

Vưu Ái lập tức rụt về bên cạnh, bức tường ngăn cách ánh mắt từ bên kia nhìn sang.

Vưu Ái dựa người vào tường, điều hòa lại hơi thở, chờ khoảng 10 phút, cô ta mới bước ra như không có chuyện gì lạ, quay về vị trí của mình.

Chương 1005: Chuyên gia phá án (19)

Thời Sênh nhìn ipad chằm chằm một lúc lâu, có người copy mấy tài liệu của cô…

Hà Tín à?!

Không phải, đến máy vi tính Hà Tín còn dùng không thạo, điện thoại smartphone còn nhìn không hiểu, không phải ông ta.

Nếu ông ta cần gì, hẳn sẽ tự gọi điện thẳng cho mình để hỏi, chứ không phải lén lút copy mấy thứ này.

Vậy thì là ai?!

Theo lời Hà Tín, thì tất cả mọi người có mặt lúc đó đều khả nghi.

“Tần Vũ, cô đã xem vụ án đội trưởng Hà vừa đưa cho cô chưa? Chúng ta phải đi rồi.” Lão Trương cùng hai người đi tới.

“Ồ, đi thôi.” Thời Sênh cất ipad đi, cầm tập hồ sơ còn chưa mở ra ở trên bàn, đi theo lão Trương.

Nhìn Thời Sênh như vậy lão Trương biết ngay cô chưa xem, trên đường liền cẩn thận nói cho Thời Sênh nghe một lần.

Mười mấy tiếng trước, họ nhận được một cuộc gọi báo án, một người bị chó cắn.

“Đây có phải là án giết người đâu, chúng ta đi làm gì?” Thời Sênh lật lật vài cái, án chó cắn người mà cũng cần đội hình sự trinh sát đi làm à?

Lão Trương lật tài liệu ra phần sau, chỉ vào một bức ảnh, “Người bị cắn đã chết rồi.”

“Nguyên nhân?” Thời Sênh lật đến cuối cùng cũng không nhìn thấy nguyên nhân tử vong.

“Báo cáo tử vong sơ bộ nói là bị bệnh dại, nhưng bản báo cáo này nhanh chóng bị phủ định, hiện giờ bên pháp y vẫn chưa báo tin gì, nghe nói hơi phức tạp. Bệnh chó dại có thời gian ủ bệnh thấp nhất là một tuần, người đó bị cắn mới hơn mười tiếng đã chết, điều này rất bất thường.”

Thời Sênh đặt hồ sơ vụ án xuống, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Khóe môi lão Trương hơi giật giật, “Đi tìm con chó kia và gia đình nạn nhân để hỏi một số vấn đề.”

“Oh.” Tẻ nhạt.

Lão Trưởng thở dài lắc đầu, quay sang trao đổi với đồng nghiệp bên cạnh.

Xe dừng lại ở một khu dân cư, lão Trương để hai người khác xuống hỏi thăm gia đình nạn nhân, ông ta và Thời Sênh đi tìm con chó kia.

Thời Sênh: “…”

Lật bàn! Giờ bản cô nương lại còn xuống cấp đến mức đi tìm chó à!

Lão Trương tìm đến mấy nhân chứng hôm đó chứng kiến tận mắt.

“Chó á? Không phải ở tiểu khu chúng tôi đâu, chó to lắm, lông toàn thân đều màu vàng kim,…… họ gọi là gì nhỉ…… Kim Mao à, đúng rồi, là Kim Mao, nhìn nó bẩn lắm, không biết chạy từ đâu tới, có mấy đứa trẻ còn cho nó ăn, lúc đó đang yên đang lành, ai biết lại đột nhiên cắn người ta.”

“Chạy đi đâu á? Nó cắn xong là chạy luôn, ai biết được nó chạy đi đâu.”

“Các anh nhất định phải tìm được nó đấy, con chó to như thế cắn người bừa bãi, nghĩ đã thấy sợ rồi.”

Phản ứng của người dân trong khu đều tương tự như nhau, không biết con chó kia từ đâu tới, cũng chưa từng nhìn thấy nó bao giờ.

Lão Trương hỏi hết mấy nhân chứng, quay đầu muốn tìm Thời Sênh, kết quả là bên cạnh trống tuếch, làm gì có ai nữa.

Lão Trương mệt cả lòng, ông đi điều tra vụ án mà còn phải trông trẻ nữa hay sao?!

Lão Trương tìm trong tiểu khu một lúc lâu, cuối cùng nhờ có sự giúp đỡ của một người dân trong khu, ông mới tìm thấy người ở một góc khá khuất trong tiểu khu.

Đừng hỏi ông ta vì sao không gọi điện thoại, gọi rồi có ai nhấc máy đâu.

Lão Trương nhìn Thời Sênh đang ngồi xổm trước một đống cỏ chơi điện tử, sau gáy chảy đầy vạch đen, “Tần Vũ, cô ngồi đây làm gì?”

“Bắt wifi chùa.”

“Cái gì?” Lão Trương ngẩn ra.

Con mẹ nó, cô chạy xa như vậy chỉ vì để bắt wifi chùa à? Trong tiểu khu không có wifi sao? Mà trong thời gian làm việc ai cho cô đi bắt wifi hả?!

Bình tĩnh!!!

“… Đi thôi, quay lại chờ họ, để xem họ có phát hiện gì không.” Vừa rồi ông ta không nên đi cùng cô mới phải.

Thời Sênh cầm điện thoại đứng dậy, đạp đạp chân vào đống cỏ bên cạnh, ở phần bị đống cỏ che đi của cái rào sắt bên ngoài, có một lỗ hổng rất to, giống như bị người ta cưỡng chế rút ra vậy.

Thời Sênh không cả ngẩng đầu, nói: “Ở đây có lông chó, anh thực sự không định xem xét thử xem à?”

Lão Trương vốn đã quay người, nghe Thời Sênh nói vậy, ông ta lập tức quay đầu lại, nhìn về phía lỗ hổng to đủ cho một con chó chui qua kia.

Ông ta quỳ xuống kiểm tra một lượt, thực sự có lông chó mắc vào đó, còn khá nhiều nữa.

Lão Trương nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt kỳ quái, lấy điện thoại gọi người tới.

Lúc mấy người này đi thu thập chứng cứ vẫn luôn không có đầu mối gì, cuối cùng cô cất điện thoại đi nhìn về phía bên ngoài hàng rào, “Bên kia là chỗ nào?”

“Đại học.” Lão Trương tranh thủ trả lời, “Đại đa số người dân trong tiểu khu này là nhân viên của trường, lúc trước ở đây không có hàng rào vây quanh, sau đó mới lắp thêm vào.”

“Đại học gì?”

Lão Trương nhìn tài liệu trong tay, “Đại học y Hoa Lập, là một trường đại học tư nhân.”

Đại học Y à?

Bệnh chó dại?

Chó?

Trong đầu Thời Sênh hiện lên một chút tình huống trong tiểu thuyết, chưa biết chừng có người quái dị trong trường y, đang nghiên cứu thứ gì đó kỳ quái, sau đó con chó kia không cẩn thận chạy ra ngoài, cắn người…

Khả năng bản cô nương đã biết chân tướng rồi.

Thời Sênh vẫy tay, “Đi xem xem.”

Lão Trương cũng đang định đi, gật đầu đáp một tiếng, chạy ra ngoài tiểu khu. Kết quả là đi một lúc rồi phía sau vẫn không có tiếng động gì, ông ta quay lại thì thấy Thời Sênh đã xắn tay áo lên, nhanh nhẹn nhảy vọt qua hàng rào, tư thế vô cùng xinh đẹp đáp xuống bên ngoài.

Lão Trương: “…” Có thể thông cảm một chút cho người trung niên tay chân không nhanh nhẹn như ông được không?!

Còn nữa, có cửa không đi, vì sao lại phải phi qua tường chứ?

Chờ lão Trương vòng qua cửa chính đi vào thì đã không còn nhìn thấy bóng Thời Sênh đâu nữa.

Lúc này trường học vẫn đang được nghỉ, Thời Sênh hỏi mấy học sinh trong trường, người khá quái gở trong trường họ là ai.

Học sinh là những người biết nhiều nhất về mấy tin đồn này, sau khi hỏi vài người, Thời Sênh có được hai cái tên, một là giáo sư Châu, còn một là Khương Tự, tân sinh viên năm nay.

Ngoài lên lớp, giáo sư Châu đều ở trong phòng thí nghiệm của ông ta. Trừ khi lên lớp, trước giờ ông chưa từng qua lại với ai, nhưng mấy bản luận văn mà ông ta viết đã từng giành giải thưởng, đã từng là viện trưởng một viện nào đó, về sau không biết vì sao lại chạy tới đây làm giáo sư.

Khương Tự còn quái gở hơn, cả ngày ôm đầu lâu lang thang trong trường, có người nửa đêm gặp cậu ta, sợ đến mức ngất xỉu.

Giáo sư Châu có một phòng thí nghiệm riêng, hiềm nghi của ông ta lớn hơn.

Thời Sênh chạy thẳng về phía phòng thí nghiệm của giáo sư Châu.

Phòng thí nghiệm của giáo sư Châu rất gần tiểu khu kia, khoảng cách chỉ tầm không quá 50 mét, quả nhiên giáo sư Châu này rất đáng nghi.

Thời Sênh nhìn tòa nhà rồi đi theo cầu thang xuống dưới.

Phòng thí nghiệm ở trong tầng hầm, có lẽ đèn cầu thang hỏng rồi,

Thời Sênh lần mò mãi cũng không thấy sáng.

Cô lấy thiết kiếm ra, đi xuống tầng hầm. Tầng hầm có một cánh cửa kim loại, lúc này đang đóng chặt. Bên cạnh có thiết bị giám sát phải quẹt thẻ mới vào được.

Thời Sênh quơ quơ kiếm, nếu cô chém vỡ thứ này ra, mà giáo sư Châu không phải hung thủ, thì cô phải đền bao nhiêu tiền?!

Nghĩ một chút, Thời Sênh lại thu kiếm lại, cầm ipad gõ gõ.

“Đinh...”

Cửa phòng thí nghiệm chậm rãi mở ra, Thời Sênh nghiêng đầu ngó vào trong phòng một cái.

Bên trong có một người, mặc áo blouse trắng, thân hình hơi béo, đầu trọc, ánh đèn chiếu vào còn phản quang.

Lão cũng đang nhìn về phía cửa ra vào, có lẽ là vì nhìn thấy người lạ, nên lão đầy vẻ đề phòng, “Cô là ai? Làm sao cô vào được đây?!”

Thời Sênh quơ quơ ipad trong tay, “Dùng cái này vào thôi.”

Lão đưa tay ấn nút nút đỏ bên cạnh, nhưng ấn một lúc cũng không có phản ứng gì.

Giọng nói của Thời Sênh văng vẳng bay trong phòng thí nghiệm, “Ngại quá, ban nãy trượt tay, khả năng là ngắt luôn đường dây rồi.”

Chương 1006: Chuyên gia phá án (20)

Người đàn ông đó chính là giáo sư Châu, lão nhìn Thời Sênh đầy vẻ đề phòng, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Cảnh sát.” Thời Sênh lấy thẻ ngành ra đưa cho giáo sư Châu xem.

Giáo sư Châu dò xét tấm thẻ ngành một lúc, ngọn lửa giận chợt bùng lên trên khuôn mặt hơi béo của lão, “Cảnh sát mà tự ý đột nhập vào phòng thí nghiệm của tôi, tôi sẽ tố cáo cô.”

“Tùy.” Thời Sênh không bận tâm lấy lại tấm thẻ ngành, “Trước khi tố cáo tôi, có lẽ giáo sư Châu nên giải thích với tôi về cái này một chút nhỉ.”

Thời Sênh đưa tấm ảnh người chết ra trước mặt giáo sư Châu.

Giáo sư Châu chỉ liếc một cái, mặt đầy vẻ khó hiểu, “Đây là cái gì?”

“Rất rõ ràng, là một người chết.” Thời Sênh khẽ mỉm cười.

“Người chết thì có liên quan gì đến tôi? Sao tôi phải giải thích?” Giáo sư Châu hừ lạnh.

Thời Sênh nhún vai, “Có lẽ là tôi cảm thấy chính ông giết người ấy mà.”

Sắc mặt giáo sư Châu chợt thay đổi, nhưng nhanh chóng bị sự giận dữ che khuất. Lão gào lên với Thời Sênh, “Cô cảm thấy à?! Không có

chứng cứ mà cô dám nói tôi giết người, đây là vu cáo, bây giờ cảnh sát các cô đều làm việc thế này sao?”

“Hiệu quả làm việc của đám ngu xuẩn đó làm sao cao bằng tôi được.”

Giáo sư Châu: “…” Đám ngu xuẩn đó là nói ai? Cảnh sát sao?

Hiện giờ lão rất hoài nghi cô gái này là kẻ điên…

Giáo sư Châu hít sâu một hơi, “Cô không có chứng cứ, không thể tùy tiện nói tôi giết người. Nếu cô có vấn đề gì cần hỏi, vậy mời cô cứ làm theo trình tự quy định, giờ thì mời cô ra cho.”

“Tôi đã đến đây rồi, có thể ra đâu được chứ?” Đi về tay không thì mất mặt lắm.

Mặt giáo sư Châu sa sầm xuống, “Tôi không cần biết cô là ai, bây giờ, ngay lập tức, cút ra khỏi phòng thí nghiệm của tôi.”

“Giáo sư Châu, ông đang làm gì đây?” Thời Sênh coi thường cơn giận của giáo sư Châu, tiến về phía lão ta.

“Đứng lại!”

“Tôi bảo cô đứng lại!”

Thời Sênh bước từng bước lại gần giáo sư Châu, giáo sư Châu bị ép lùi lại phía sau, “Cô đứng lại, đừng có tới đây nữa!”

Thời Sênh không chịu dừng, tiếp tục dồn ép lão ta.

Giáo sư Châu hoảng hốt kéo ngăn tủ bệ thí nghiệm phía sau lão ra,

lấy một khẩu súng, chĩa về phía Thời Sênh.

Giáo sư Châu bình tĩnh lại, khuôn mặt co rúm lại đầy vẻ hung ác, “Đây là do cô tự chuốc lấy.”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ thản nhiên, “Đúng thế, tôi tự chuốc lấy, nhưng ông có thể giết được tôi sao?”

Biết ngay tên giáo sư Châu này có vấn đề mà!

[…] Lỡ không có thì sao? Lỡ lão ta không có vấn đề gì, cô sẽ thành tùy tiện vu oan cho người khác đấy. Ký chủ, cô không cảm thấy hành vi này của cô hơi quá đáng sao?

Thời Sênh bình thản đáp, “Tôi có bao giờ vu oan cho người khác đâu hả?”

[…] Tuy không muốn thừa nhận, nhưng hình như đúng là thế thật. Dù Ký chủ nhà nó không thích dùng lý lẽ, nhưng lại chưa từng vu oan cho bất cứ ai.

“Này cô gái, kiếp sau đừng manh động thế này nữa.” Giáo sư Châu cười hung ác, “Nếu vừa rồi cô chịu đi, tôi vẫn còn có thể tha cho cô, nhưng bây giờ…”

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng thí nghiệm, tiếng vọng kéo dài, truyền lên bên trên qua cánh cửa phòng thí nghiệm đang mở rộng.

Thời Sênh giẫm lên cổ tay giáo sư Châu, mặt đầy vẻ ngang ngược, “Nói nhảm lắm thế, chờ ông nói xong thì đồ ăn cũng nguội hết cả rồi.”

Muốn tâm sự, cũng phải trói người lại trước đã.

Ừm… nam nữ chính có trói lại cũng không có ích gì, phải giết trước.

Vì bị đau nên mặt giáo sư Châu co rúm lại. Lão ta hung dữ trừng mắt nhìn Thời Sênh, ánh mắt đó cứ như Thời Sênh là kẻ giết cha giết mẹ lão vậy.

Thời Sênh đập cho giáo sư Châu hôn mê, quan sát phòng thí nghiệm một chút, tiện tay lật vài thứ ra xem.

Các kiểu nhật ký quan sát và số liệu.

Từ miêu tả của lão, thì đối tượng quan sát dường như là con người…

Thời Sênh kiểm tra máy tính của giáo sư Châu, nhập mật mã vào một máy tính nhìn thấy hai cái camera giám sát.

Trong camera giám sát, một người đàn ông và một người phụ nữ bị tách ra nhốt trong một căn phòng trống, trên người họ đều mặc quần áo màu trắng giống nhau, đầy vết ố bẩn, mặt mũi gầy gò, đờ đẫn.

Quả nhiên, mấy kẻ học y toàn con mẹ nó biến thái.

Đáng sợ thật! Làm bản cô nương sợ chết đi được.

Thời Sênh quan sát phòng thí nghiệm một vòng, theo miêu tả của học sinh, thì giáo sư Châu này ăn uống ngủ nghỉ đều ở trong phòng thí nghiệm, lão ta không thể nhốt người ở bên ngoài được.

Chắc chắn phòng thí nghiệm này có phòng bí mật.

…

Lão Trương nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ phòng thí nghiệm nên mới chạy tới.

Vừa xuống tới phòng thí nghiệm, ông ta nhìn thấy ngay giáo sư Châu đang nằm dưới đất không biết còn sống hay đã chết.

Thời Sênh đứng bên cạnh cắn hạt dưa…

Lão Trương căng thẳng bước tới, kiểm tra mạch đập của giáo sư Châu. Sau khi xác định vẫn còn sống, ông ta mới hơi bực bội quát Thời Sênh, “Tần Vũ, cô làm cái trò gì vậy?”

Lão Trương vốn nổi tiếng tốt tính, hiền hòa, ông ta mà còn phải phát hỏa thế này, chứng tỏ đang vô cùng giận dữ.

“Có chết đâu, anh căng thẳng thế làm quái gì?” Thời Sênh thản nhiên cắn hạt dưa, “Hơn nữa, người là do tôi hạ gục, dù có truy cứu trách nhiệm cũng sẽ chẳng dính dáng gì đến anh.”

“Tần Vũ!” Hiện giờ họ đang điều tra, còn chưa hỏi được gì cô đã hạ gục giáo sư nhà người ta rồi.

Thời Sênh chỉ sang bên cạnh, “Xem cái kia kìa, à… nhớ phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đã nhé.”

Lão Trương nhìn theo hướng tay Thời Sênh chỉ, đồng tử dần dần phóng to ra.

Đó là một bức tường thủy tinh xuyên thấu, từ bên ngoài có thể nhìn rõ được bên trong, chia ra làm mấy gian phòng.

Hai gian chính giữa, chính là hai gian mà Thời Sênh nhìn thấy trên màn hình giám sát.

Mà các gian phòng khác, là một vài loại động vật kỳ quái, có con bị rụng sạch lông, người đầy giòi bọ mà còn chưa chết, có con đã bị thối rữa rồi, cả đống thịt nát chất bên trong.

Dù cho cách lớp thủy tinh, nhưng vẫn như có thể ngửi thấy mùi vị thối rữa đó.

“Ọe…” Lão Trương nhìn đi chỗ khác, nôn khan.

Vì sao sau khi nhìn những thứ như thế rồi, mà cô ấy vẫn có thể bình tĩnh ngồi cắn hạt dưa được thế?!

Như vậy mà cũng là con gái sao?!

Hình như ông ta gặp phải con gái giả rồi!

Lão Trương cố nén cảm giác buồn nôn, vội vàng gọi điện thoại về Cục, phát chuyên gia qua xử lý.

Giáo sư Châu bị người ta đưa đi, vì không xác định chắc chắn tình hình sau lớp thủy tinh kia, nên bên phía cảnh sát không dám làm liều, đành chờ giáo sư Châu tỉnh lại mới bắt đầu tiến thành xử lý mấy thứ đằng sau lớp tường thủy tinh kia.

Thần kinh giáo sư Châu hơi có vấn đề, năm đó vì nguyên nhân này mà lão bị bệnh viện sa thải, bắt lão đi chữa trị.

Nhưng giáo sư Châu chạy đến trường này làm giáo viên. Lão ta muốn gây dựng được một sự nghiệp vĩ đại, khiến những người đã

từng nói đầu lão có vấn đề kia phải mở to mắt mà nhìn, chứng minh rằng đầu lão chẳng có bệnh gì cả!

Ban đầu lão chỉ có thể làm thí nghiệm với những động vật nhỏ.

Nhưng đến sau này, động vật nhỏ đã không còn có thể giúp lão tiếp tục nghiên cứu được nữa, lúc này lão mới hướng sang cơ thể người.

Hai người đó đều là học sinh trong trường, lúc trước bị mất tích còn ồn ào lên một thời gian khá dài, ai ngờ họ lại bị giáo sư Châu giam cầm ở đây.

Còn về con chó kia, tinh thần giáo sư Châu hơi hoảng hốt, ban đầu còn phủ nhận, nói là không biết chó gì, nhưng lúc sau lại nói khả năng là vì lão không chú ý nên để nó chạy ra ngoài.

Thứ duy nhất còn chưa có manh mối hiện giờ chính là con chó cắn chết người kia.

Người của bên cảnh sát đã hạ lệnh nhất định phải tìm bằng được con chó đó, không thể để nó ở bên ngoài được, lỡ cắn người thì thảm rồi.

Vụ án này được phá dễ dàng một cách khó hiểu.

Mọi thứ còn chưa bắt đầu tiến hành điều tra mà đã kết con mẹ nó án luôn rồi.

Chương 1007: Chuyên gia phá án (21)

Thời Sênh nán lại Cục Cảnh sát một lúc, lúc về nhà đã gần 10 giờ rồi.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, trong phòng có mùi máu rất nồng, đèn phòng khách vẫn sáng, trên mặt đất vẫn còn vết máu kéo dài vào tới tận toilet.

Thời Sênh: "…"

Cô mới ra khỏi nhà có bao lâu mà con mẹ nó đã biến thành hiện trường thảm sát thế này?!

Không đúng, tên thiểu năng kia!!!

Thời Sênh đóng cửa phòng lại, chạy thẳng vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị đóng, Thời Sênh đạp bung cửa ra, trong phòng tắm còn nhiều máu hơn, trên mặt đất toàn là máu loãng, trong bồn tắm có một người, cánh tay vắt ra ngoài, đầu gục xuống thành bồn tắm, nằm yên không cử động.

Thời Sênh lùi ra khỏi phòng tắm, quay người đi vào phòng ngủ, "Giang Túc!"

Giang Túc ở ngay cửa phòng ngủ, ngồi trên xe lăn, quần áo trên người dính đầy máu, vết máu trên tay đã khô rồi, lau bừa lên trên xe lăn.

Trong mắt anh có nét oán hận y như lần đầu gặp gỡ.

Thời Sênh: “…”

Mẹ cái tên thiểu năng, lại đi giết người trong phòng tắm!

Sau này cô làm sao dùng được phòng tắm đây?!

Hai người nhìn nhau vài giây, sự oán hận dâng trào trong mắt Giang Túc dần dần vơi bớt.

Thời Sênh lẳng lặng đi bê một chậu nước ra, rửa sạch vết máu trên tay anh, rồi lại bế anh đi thay quần áo.

Đây không phải lần đầu Thời Sênh thay quần áo cho anh, Giang Túc cũng có thể điềm nhiên đón nhận rồi.

“Sao lại giết hắn?” Thời Sênh vừa cài cúc áo cho anh, vừa hỏi.

Giang Túc nhìn xuống chân mình, không nói gì.

Thời Sênh cũng nhìn theo ánh mắt anh, hơi mím môi, khoác chiếc chăn mỏng lên cho anh, “Có bị thương không?”

Giang Túc hơi ngẩng đầu, nhìn Thời Sênh chằm chằm vài giây, rồi khẽ lắc đầu.

Phản ứng của cô hoàn toàn khác với những gì anh nghĩ, không hoảng hốt, không tức giận, chỉ bình tĩnh hỏi anh có bị thương không…

Thời Sênh ấn anh vào trong chăn, “Ngủ đi, em đi xử lý thi thể đã.”

Đột nhiên Giang Túc đưa tay ra giữ cô lại, “Anh giết người.”

Thời Sênh gật đầu, ra vẻ mình biết rồi, “Ừ, nên giờ em mới phải đi xử lý thi thể cho anh đây này, hay anh muốn đi thăm nhà tù cho vui?”

Giang Túc gằn giọng, “Anh giết người.”

“Ông biết rồi, không cần nhắc lại nữa.” Thời Sênh hung dữ quát ngược lại.

Làm như ông chưa từng giết người không bằng.

“Ngủ cùng anh.”

“Không rảnh!” Thời Sênh đẩy Giang Túc ra, đi được hai bước mới quay lại, ngạc nhiên hỏi: “Anh vừa nói gì?”

Hình như cô bị ảo giác rồi.

Sao tên thiểu năng này lại chủ động thế?

“Không có gì.” Giang Túc rụt tay vào, trở mình xoay người vào trong.

Bên cạnh anh hơi trầm xuống, sau lưng thoáng lạnh, một cơ thể ấm áp tiến sát lại sau lưng anh, thô lỗ lật người anh lại, ôm trọn vào lòng.

Anh dựa vào lồng ngực cô, bên tai là tiếng tim đập bình thản của cô, vào thời khắc này, âm thanh đó là một loại âm thanh vô cùng kỳ diệu.

“Anh sợ à?”

Giang Túc vòng tay quanh eo cô, “Anh sợ.”

Đây là lần đầu tiên anh giết người, lại không hề có cảm giác sảng khoái như trong tưởng tượng, chỉ có cảm giác trống rỗng cứ như phải giết nhiều nữa mới có thể lấp đầy được vậy.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cô, dục vọng đó đột nhiên biến mất.

“Thế nên em mới dặn anh chờ em về, sao anh không nghe lời em.” Thời Sênh cười lạnh một tiếng, đáng đời, cứ tự chuốc khổ vào người.

Cô sai người đưa gã đàn ông đó tới đây, cũng không để mấy tay vệ sĩ kia rời đi, nhưng họ đi rồi, chứng tỏ là Giang Túc đã ra lệnh.

Đột nhiên Giang Túc buông Thời Sênh ra, chống người nhìn cô, “Em thích anh thật sao?”

Thời Sênh kéo anh xuống, thô lỗ nói: “Nếu không thì anh nghĩ vì sao em phải xử lý thi thể cho anh? Anh nghĩ ông rỗi việc à?”

Giang Túc: “…” Nhưng giọng điệu em nói chuyện với anh, hoàn toàn không có vẻ gì là thích anh cả.

Giang Túc nghe tiếng tim cô đập, không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ ngủ được một giấc yên bình như thế.

Ngày hôm sau khi anh tỉnh lại, bên cạnh đã không có ai nữa rồi, ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ, phủ một lớp sáng ấm áp lên cả căn phòng.

Giang Túc chống người chuyển từ giường sang xe lăn, tự đẩy ra ngoài, trong phòng tắm rất sạch sẽ, cứ như tối qua chỉ là một giấc

mộng vậy.

Giang Túc đẩy xe lăn sang phòng khách, Thời Sênh ngồi trên sofa, trước mặt bày rất nhiều tài liệu, một số còn rơi xuống đất.

Anh đẩy xe vào, nhìn về phía mấy tờ giấy trên đất.

Bên trên bắt mắt nhất là những chữ ký R hoa.

“Anh dậy rồi à?”

Cơ thể Giang Túc đột ngột bay lên, anh được người ta đặt lên sofa. Sắc mặt Giang Túc hơi kỳ quái, rốt cuộc cô ấy lấy đâu ra sức lực mạnh như thế?!

Thời Sênh tùy tiện ném đồ trên bàn sang một bên, đứng dậy đi vào bếp, bê bát cháo đã hâm nóng ra, “Ăn chút gì đi.”

“Em làm à?”

“Ừ.” Ít ra cô vẫn chưa ăn hại đến mức không biết cả nấu cháo.

Giang Túc đón lấy, im lặng ăn cháo, mùi vị không được ngon lắm, nhưng cũng không quá khó ăn.

Thời Sênh ngồi xuống đất, bày đống tài liệu kia ra.

Hai người không nói năng gì với nhau, nhưng cũng không khiến Giang Túc cảm thấy gượng gạo, đó là một phương thức ở bên nhau vô cùng tự nhiên.

“R là viết tắt của Revenge.”

Thời Sênh nhìn Giang Túc, “Trả thù á?”

Giang Túc gật đầu, “Trả thù, đây là một tổ chức, một nhóm người rất điên cuồng.”

“Sao anh biết?” Thời Sênh chống tay ngồi lên ghế sofa.

Giang Túc kéo khóe môi xuống, giọng đầy vẻ châm chọc, “Chúng từng định mời chào anh…”

Anh ngừng lại không nói tiếp nữa, có vài chuyện anh không muốn nhắc lại, “Em tra chúng làm gì?”

“À, nhiệm vụ ấy mà!” Thời Sênh nhún vai, “Em cũng đâu muốn điều tra một đám thiểu năng làm gì.”

“Em là cảnh sát mà lại giấu anh ở đây, em không sợ họ biết à?” Anh cũng có phải người tốt gì đâu.

Thời Sênh áp sát lại gần Giang Túc, nói đầy vẻ gian tà: “Nếu có thể, thì em thà làm cướp còn hơn.”

Vẻ khó hiểu trong mắt Giang Túc càng đậm hơn: “Em rất kỳ lạ.”

Ai chẳng muốn làm người tốt.

Dù là kẻ xấu, cũng sẽ có lúc nào đó muốn đóng giả làm người tốt.

Anh từng nghe một câu "Con người vốn hướng thiện".

Rất lâu trước kia, anh cũng tin vào nó, nhưng sau khi trải qua những chuyện kia, câu nói đó lại càng trở nên châm biếm hơn.

“Vậy sao?” Thời Sênh đón lấy chiếc bát trong tay anh đặt xuống bàn, ngồi thẳng người, “Kỳ lạ chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng kỳ lạ.”

Thời Sênh quay sang nhìn anh, giọng khẳng định, “Nhưng anh không ghét, đúng không?”

Giang Túc: “…” Đúng thế, chết tiệt một nỗi là anh không hề ghét.

Ngược lại còn muốn có nhiều hơn.

Suy nghĩ đó xuất hiện rồi thì không thể nào đè xuống được, đáy lòng luôn có một giọng nói lặp đi lặp lại, cô ấy là của anh, là của anh…

Thời Sênh thừa lúc anh đang thất thần, ngả người tới hôn anh.

Giang Túc hơi né tránh, cơ thể mất thăng bằng ngã xuống sofa, Thời Sênh cũng thuận thế đè lên, ấn anh xuống cưỡng hôn.

Sau lưng Giang Túc là sofa mềm mại, hơi thở của cô ngập tràn trong thế giới của anh, lần đầu tiên Giang Túc chủ động đáp lại nụ hôn của cô.

“A…” Đột nhiên Giang Túc hít một hơi lạnh, Thời Sênh đè vào chân anh, đau đến mức cơ thể anh bất giác co rúm lại.

“Ôi, em xin lỗi.” Thời Sênh ngồi dậy từ người anh, nói với vẻ chê bai: “Anh yếu đuối quá đi mất.”

Giang Túc: “…” Đừng có chờ đến lúc chân anh khỏi hẳn!!!

Anh tức giận trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Anh về phòng đây.”

“Ừ về đi.” Thời Sênh tránh người ra.

Giang Túc nhìn cái xe lăn ở bên kia, lại nhìn Thời Sênh đang cười vô cùng xấu xa, cắn răng nói, “Đẩy xe lăn sang đây cho anh!”

“Xin em đi!”

Giang Túc tức khí muốn lao thẳng luôn xuống.

Thời Sênh vội vàng kéo anh lại, “Ấy, được rồi, em sai rồi, đừng có tự hành hạ mình.”

Chương 1008: Chuyên gia phá án (22)

"Anh cần máy tính.”

Thời Sênh vừa đặt Giang Túc xuống giường, anh liền đưa ra một yêu cầu.

“Dạo này anh sai em cũng thuận tay đấy nhỉ!”

“Em cũng có thể đuổi anh đi mà.”

Thời Sênh nghiến răng, “Chờ anh khỏe hẳn rồi em sẽ tính sổ với anh.”

Giang Túc cụp mắt xuống, đến lúc đó không biết ai tính sổ với ai đâu.

Thời Sênh đi ra ngoài cầm máy tính vào cho anh, nhân tiện chuyển luôn đồ của mình vào.

Giang Túc: “…” Em vào đây làm gì?!

Thời Sênh trừng mắt, “Nhìn gì mà nhìn? Nhà em, em muốn đi đâu thì đi chứ, anh còn định cấm em à?”

Giang Túc im lặng bật máy tính, hôm qua anh đã dùng máy tính rồi, nhưng nhập mật khẩu hôm qua lại bị báo sai.

Anh ngớ người một chút, vô thức nhìn về phía Thời Sênh.

Cô biết anh dùng máy tính…

“Sinh nhật anh.” Giọng Thời Sênh khẽ vang lên.

Giang Túc thử nhập ngày sinh của mình, quả nhiên mở được máy, anh im lặng một lúc, “Liệu có khi nào em phản bội anh không?”

“Trong từ điển của em không có hai chữ phản bội.”

Giang Túc lặng lẽ mỉm cười, ngón tay thon dài chậm rãi gõ phím, phát ra những tiếng lạch cạch.

Hai người ai làm việc nấy, không ai nói câu gì, thời gian trôi qua rất nhanh.

Giang Túc khẽ động đậy cái chân cứng ngắc, nhìn người ở bên giường, “Anh đói.”

Thời Sênh xoa bụng, “Ừm, em cũng đói.”

Giang Túc: “…”

Lẽ nào không phải cô nên đi nấu cơm sao?

Giang Túc á khẩu một lúc lâu, sau đó lại liên lạc với người của mình.

“Anh Giang? Bọn em tới ngay!” Đối phương cho rằng Giang Túc thúc giục bọn họ, vội vàng báo địa chỉ.

“Đem chút đồ ăn đến, phần hai người.”

“Ai sắp đến à?”

“Anh… anh… anh Giang, anh đang ở cùng ai đấy?” Anh Giang nhà họ mà lại ở cùng một người phụ nữ… phụ nữ…!!!

Ôi trời ơi! Trong thời gian bị mất tích, anh Giang đã xảy ra bao nhiêu chuyện mà họ không biết thế.

Giang Túc thẳng tay cúp điện thoại, nhìn Thời Sênh, “Người của anh.”

“Em còn tưởng anh cô đơn độc chiến cơ.” Thời Sênh ngạc nhiên, “Không ngờ anh cũng có tay chân à.”

Kịch bản mà Thời Sênh tiếp nhận lần này không có gì liên quan đến Giang Túc, những gì cô biết đều là từ ông cụ Lê và do cô tự điều tra ra.

Giang Túc: “…” Bóp chết cô ấy được không?

…

Đinh Cố nhìn biển số nhà, sau khi xác định không nhầm lẫn mới đưa tay ấn chuông.

Tay cậu ta vừa chạm vào chuông cửa, một luồng lực phản kích cực mạnh bắn cậu ta dính thẳng vào tường hành lang.

Mấy đàn em đi cùng cậu ta trợn tròn mắt: “…”

Chuyện gì đây?!

Đinh Cố: “…” Cậu ta cũng có biết là chuyện quái gì đâu?!

Trong khoảnh khắc vừa rồi y như bị điện giật, toàn thân tê dại, giờ

mới bình phục lại được.

Đinh Cố không thể nào liên lạc được với Giang Túc, cũng không dám tùy tiện lại gần cửa nữa, chỉ có thể lượn lờ ngoài hành lang.

“Reng reng reng…”

Đinh Cố lập tức nghe điện thoại, khóc không ra nước mắt, “Anh Giang, em ở ngay ngoài cửa…”

“Quên mất.” Đáp lại cậu ta là giọng cô gái vừa rồi.

Ngay khi Đinh Cố đang nghi hoặc, cửa phòng được người ta mở ra, một cô gái rất xinh đẹp, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, khóe môi hơi cong lên, ánh mắt trong veo đang đứng bên trong.

Đinh Cố: “…” Đúng là “giống cái” à!!!

“Anh… anh Giang đâu?”

“Trong nhà.” Thời Sênh thả cho họ vào, lại tiện tay dán lại bùa lên cửa.

Đinh Cố: “…” Đừng nói với cậu ta rằng vừa rồi cậu ta bị bắn ngược là vì thứ đồ mê tín này nhé?!

Đã nói sau khi dựng nước không cho tuyên truyền mê tín dị đoan cơ mà!

Thời Sênh đưa họ vào trong, Đinh Cố lén lút nháy mắt ra hiệu cho đám đàn em.

Chờ Thời Sênh đưa họ vào trong phòng, nhìn thấy Giang Túc vui vẻ

khỏe mạnh ngồi trên giường, mấy người mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Giang.”

“Lấy đồ tới chưa?”

Đinh Cố liếc nhìn Thời Sênh đang đứng bên cạnh một cái, Giang Túc không có ý né tránh cô ấy khiến trong lòng Đinh Cố thầm kinh ngạc, xem ra đây là người của mình…

Vậy vì sao anh Giang lại nói mình bị bắt đi?!

Thật không hiểu nổi suy nghĩ của các vị lão đại này.

“Em mang đến rồi.” Đinh Cố dẹp đi mấy suy nghĩ lung tung trong đầu, lấy một chiếc usb trong túi bên cạnh ra đưa qua, “Lúc bọn em đi có người đến trước rồi, nhưng may mà bọn em cướp lại được.”

Giang Túc hơi gật đầu, “Đồ ăn đâu?”

Đàn em phía sau vội đưa đồ ăn lên, Đinh Cố nhận lấy sờ thử độ ấm, “Hơi nguội rồi, anh Giang, để em đi hâm nóng lại nhé.”

“Ừ.”

Đinh Cố đưa đồ cho đàn em, để họ cầm đi hâm nóng.

“A!”

Người còn chưa đi được bao lâu đã vang lên tiếng kêu kinh hãi.

Đinh Cố đang định lao ra xem, lại nghe thấy giọng con gái rất bình

tĩnh vang lên bên cạnh, “Chắc là họ nhìn thấy thi thể trong bếp.”

Bếp… Thi thể…

Rốt cuộc làm thế nào để liên kết được hai cụm từ này với nhau?

“Em chưa xử lý à?” Giang Túc nhìn Thời Sênh.

“Ban ngày ban mặt, anh bảo em đi ném xác à?!” Mẹ cái tên thiểu năng!

Giang Túc: “…”

Tên đàn em vừa đi ra cuống quít chạy từ ngoài vào, nói líu ríu: “Anh Đinh, trong bếp có thi thể.”

Đinh Cố: “…” Tôi đã biết rồi.

Người con gái có thể ở bên anh Giang sao có thể là một cô gái bình thường được, cậu ta thật quá ngây thơ!

“Chưa từng nhìn thấy thi thể bao giờ à! Hốt hốt hoảng hoảng thế làm gì!” Đinh Cố nạt một tiếng.

Tên đàn em bị quát cũng ngớ người, một lúc sau mới ngơ ngẩn đi ra ngoài.

“Anh Giang, vị này là?” Đinh Cố thận trọng hỏi thăm.

Giang Túc nhìn Thời Sênh một cái, mấp máy miệng, nhưng lại không biết phải giới thiệu cô ấy như thế nào.

Thủ phạm bắt cóc anh? Hay là… bạn gái anh?

Ơ… sao tự dưng cái từ ‘bạn gái’ này lại nhảy ra nhỉ?

“Tần Vũ.” Thời Sênh thản nhiên tiếp lời, “Vợ anh ấy.”

Giang Túc hơi nhíu mày, “Chúng ta chưa kết hôn.” Còn không tính là đối tượng nghiêm túc mà cô có thể không ngần ngại nói là vợ anh à! Không biết xấu hổ!

Thời Sênh thản nhiên, “Đã ngủ với nhau rồi còn gì.”

“Cái đó không tính.” Đã làm gì đâu, sao có thể nói là ngủ với nhau rồi được?

Thời Sênh lạnh lùng lườm anh một cái, Giang Túc vô thức kéo chăn lên.

Đinh Cố: “…” Anh Giang, hai người đang nói gì vậy? Sao em nghe không hiểu?!

Anh Giang mà cũng có đối tượng rồi ư?!!!

Chuyện này còn kinh ngạc hơn cả chuyện họ nhìn thấy thi thể trong bếp nữa!

Đinh Cố rất muốn Giang Túc phủ nhận, nhưng Giang Túc chỉ đấu đá với Thời Sênh mấy câu ngoài miệng thôi, chứ không thể phản đối.

Tức là…

Chuyện này là thật!

Anh Giang có đối tượng, sao mà kinh hoàng thế chứ?!

Đinh Cố đi theo Giang Túc sớm nhất, cậu ta biết tính khí của Giang Túc không tốt, lúc trở mặt thì ngay cả cậu ta cũng dính chưởng.

Quan trọng nhất là, Giang Túc căn bản không đón nhận bất cứ ai, những người như họ, luôn phải nắm đằng chuôi.

Nhưng hiện giờ lại đột ngột nói với cậu ta, Giang Túc có đối tượng!!!

Chẳng khác gì truyện nghìn lẻ một đêm!

Mà sự thực khiến Đinh Cố không thể không tin, Giang Túc thực sự có đối tượng, hơn nữa, tính khí của cô nàng này cũng không hề tốt, động một chút là khùng lên.

Không thì sẽ châm châm chọc chọc.

Đáng sợ hơn nữa là, Giang Túc lại không hề trở mặt.

Đây có phải là minh chứng cho câu, “Núi cao còn có núi cao hơn” không?

Chương 1009: Chuyên gia phá án (23)

Đám Đinh Cố ở lại đến tối, Giang Túc sai họ đưa thi thể đi xử lý.

Đinh Cố phát rầu người, thi thể to thế này, mang từ đây xuống chắc chắn sẽ bị người ta nghi ngờ.

Anh Giang, anh xác định là không phải anh muốn đưa chúng em vào ngục sao?

Mấy người Đinh Cố ngồi ngoài hành lang chơi địa chủ đến tận rạng sáng, sau đó mới lặng lẽ đưa thi thể đi.

Nếu không phải bị nắm thóp thì cậu ta thực sự muốn làm phản, vì sao cậu ta phải đi xử lý thi thể giúp chứ?! Có phải cậu ta giết người đâu, nhưng lỡ bị bắt thì người gặp xui xẻo lại là cậu ta!

Quá phiêu lưu luôn ấy!

…

Thời Sênh không biết trong chiếc usb Đinh Cố đưa cho Giang Túc có gì, nhưng Giang Túc ôm máy tính ngồi đó rất lâu.

Thời Sênh sán tới liếc nhìn, các kiểu trang web kỳ quái, ngôn ngữ lại càng hiếm có, kỳ lạ hơn, giống như trang web tả pí lù tập hợp ngôn ngữ đủ các quốc gia trên thế giới vậy.

Mẹ kiếp, phải là người toàn năng đến mức nào mới đọc hiểu được?

À vâng! Người toàn năng ở ngay trước mặt cô đây này!

“Rì rì rì…”

Tiếng điện thoại rung làm ngắt mạch của Giang Túc, anh hơi nhíu mày nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh sán tới hôn chụt một cái.

Giang Túc: “…” Cô nàng này suốt ngày nghĩ đến chuyện sàm sỡ anh! Không biết xấu hổ!

Thời Sênh lại xoa đầu anh một cái, cầm điện thoại lên nghe, “Alo, ba ạ?!”

“Tần Vũ! Con đang ở đâu!” Hình như Tần Dật rất tức giận, nói như gầm lên rồi.

“Con ở ngoài ạ, có chuyện gì thế ạ?”

“Mấy hôm trước con cầm những cái gì về nhà vậy? Hả? Ở đâu ra?” Ông chỉ đi công tác có vài ngày, kết quả là về đến nhà mọi thứ đều thay đổi hết.

Y như bước vào sở truyền giáo, tuyên truyền mê tín phong kiến vậy.

“Đều là bùa hộ thân mà ạ…” Thời Sênh ngừng một chút, “Không phải mẹ con lấy hết ra dán khắp nơi đấy chứ?”

Cô nhớ lúc cô cầm về, hình như Lê Lan có vẻ cực kỳ thích thú những tấm bùa đó.

Tần Dật như nghiến răng nghiến lợi, “Con nghĩ sao?!”

Thời Sênh: “…” Mấy thứ cô chuẩn bị đó chỉ là để đề phòng lỡ có chuyện gì, có bảo Lê Lan dán hết lên đâu!

Bản cô nương vô tội mà!

Bản cô nương nhất quyết không gánh trách nhiệm này nhé!

“Mau lăn về đây cho ba!” Hiếm khi Tần Dật tức giận thế này, “Đừng tưởng rằng giờ cô đủ lông đủ cánh rồi thì có thể bay tứ tung được, trong vòng một giờ không về đến nhà, thì cô cứ chờ xem tôi xử lý cô thế nào!”

Tút tút tút...

Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng báo bận.

Thời Sênh giơ điện thoại lên, một lúc sau mới thở dài một hơi, quay người vào phòng lấy áo khoác.

“Em đi đâu thế?” Giang Túc ngừng động tác, nhìn cô mặc áo.

“Về nhà, Hoàng a mã triệu hồi.”

Giang Túc mím môi, “Bao giờ em quay lại?”

Thời Sênh nhìn đồng hồ, “Bài ca của lãnh đạo, anh biết mà. Chưa qua vài tiếng đồng hồ thì làm sao đi được?! Nếu muộn quá em sẽ không quay lại nữa.” Có lẽ cô cũng chẳng quay lại được, bà mẹ cuồng con Lê Lan kia còn lâu mới thả cô đi.

“Em yên tâm để anh ở nhà một mình à?”

“Có gì mà không yên tâm? Chẳng phải người của anh vẫn bảo vệ dưới kia sao?” Thời Sênh lườm Giang Túc một cái, “Anh nghĩ em mù chắc?”

“Tạm biệt!” Loại người này làm sao tìm được bạn trai chứ! Chắc chắn không tìm được!

Thời Sênh hơi đảo mắt, “Muốn đi cùng không?”

“Không đi, bận lắm.”

Thời Sênh nhướng mày, “Không đi thật à?!”

Giang Túc không đáp.

“Được rồi, đi nào.” Thời Sênh đóng laptop của anh lại, “Muốn đi cùng em thì cứ nói thẳng đi, em có cười anh đâu.”

“Ai muốn đi cùng em.” Giang Túc giằng laptop lại, “Anh không đi.”

“Không phải do anh quyết định.” Thời Sênh bế bổng anh lên, “Anh không đi cũng phải đi.”

“Tần Vũ!” Giọng Giang Túc trầm hẳn xuống, “Anh không thể ra ngoài.”

Nếu bị người ta nhìn thấy, chắc chắn cô sẽ bị liên lụy.

Thời Sênh ấn anh xuống, mặc áo cho anh, giọng ngang ngược, “Nếu ngay cả anh mà ông cũng không bảo vệ được, thì nói gì đến biển cả tinh thần, xưng bá vũ trụ.”

Giang Túc: "…" Xưng bá vũ trụ là cái quỷ gì? Xem nhiều phim hoạt hình quá à?!

Còn nữa, ai cần em bảo vệ chứ!

"Tần Vũ." Lúc ra cửa, Giang Túc túm chặt tay Thời Sênh, "Một khi anh bước ra khỏi cánh cửa này, rất có thể anh sẽ bị lộ, những kẻ muốn có được anh… đủ để hủy diệt cả Tần gia."

Nói tới đây tâm trạng của Giang Túc cũng hơi trầm xuống, xung quanh anh quá nguy hiểm, cô không cần phải sa vào những nguy hiểm đó.

"Yên tâm, trừ khi họ lái chiến hạm vũ trụ đến, nếu không thì đừng hòng động được vào một cọng tóc của em." Thời Sênh hừ một tiếng.

[…] Tức là dù họ có lái chiến hạm vũ trụ đến, thì cũng chỉ có thể động đến một cọng tóc của cô thôi chứ gì?

#Cảnh giới ba hoa vênh váo của Ký chủ nhà tôi hình như lại cao hơn rồi#

Giang Túc: "…"

Hình như anh không chỉ gặp phải biến thái, mà còn là một cô nàng biến thái mắc bệnh khủng hoảng tuổi dậy thì phát muộn nữa.

…

Thời Sênh đưa một người đàn ông về nhà, nói là bạn trai của mình, lại còn là một người đàn ông đi lại khó khăn, cảm xúc của Lê Lan và Tần Dật thống nhất một cách kỳ lạ.

Cây cải trắng khảm vàng nhà họ bị lợn húc rồi!

Trong phòng khách, toàn thân Giang Túc đều không thoải mái, bị ánh mắt sáng như đèn của Lê Lan và Tần Dật quan sát thăm dò, giống như muốn bình luận ra giải thưởng tầm cỡ quốc tế gì đó từ người anh vậy.

Tần Dật hắng giọng, “Thứ cho tôi vô lễ, cậu Giang này, cậu làm nghề gì nhỉ?”

Tiết mục thiết yếu khi ba mẹ gặp người con trai mà con gái mình đưa về.

“Anh ấy thế này mà còn làm gì nữa ạ?!” Thời Sênh lạnh lùng buông ra một câu.

Ánh mắt ba người cùng nhìn về phía Thời Sênh... Đây thật sự là đối tượng của con sao?! Có ai đi nói như con không hả?!

Thời Sênh: “…”

Nhìn bản cô nương làm gì, bản cô nương chỉ nói thật thôi mà!

Giang Túc cố nhịn cảm giác muốn bóp chết Thời Sênh xuống, “Cháu là chuyên viên IT, chỉ có điều hiện giờ không tiện…”

“Ồ, nghề đó rất hay!” Tần Dật gật gù, hiện giờ nghề IT đang rất hot, nghề nghiệp qua cửa, “Cậu Giang là người thành phố B à? Cậu quen Tiểu Vũ nhà tôi bao lâu rồi? Sao chúng tôi không nghe con bé nhắc gì về cậu nhỉ.”

Giang Túc: “…” Tính chi tiết ra, thì thời gian họ quen nhau chỉ vỏn vẹn chưa tới hai tháng, vậy mà cô đã đưa anh về nhà gặp người lớn

rồi, không giúp anh đã đành, còn đổ thêm dầu vào lửa.

Rốt cuộc là quen kiểu bạn gái thế này làm gì chứ?!

Thời khắc này, Giang Túc thực sự rất hoài nghi về cuộc đời mình!

Giang Túc hít sâu một hơi, “Cháu không phải người thành phố B, nhưng sau khi tốt nghiệp Đại học, cháu ở lại thành phố B luôn, cháu và cô… Tiểu Vũ quen nhau được một thời gian rồi ạ…” Rốt cuộc vì sao trước khi cô đi anh lại phải ngứa mồm hỏi câu kia chứ?!

Câu trả lời của Giang Túc cũng coi như nghiêm túc kín kẽ, đều trả lời theo thông tin bịa đặt mà Thời Sênh cho anh, dù Tần Dật có đi tra, cũng không tra ra cái gì cả.

“Cậu Giang này, chân cậu?” Câu hỏi này của Tần Dật cũng hơi tế nhị một chút, dù sao cũng là động đến nỗi đau của người ta.

Thời Sênh kéo tay Giang Túc, trả lời thay anh, “Không có chuyện gì lớn, sau khi hồi phục sẽ ổn ạ.”

Tần Dật lườm Thời Sênh một cái, Thời Sênh cong mắt cười, Tần Dật khẽ lắc đầu, hỏi tiếp vấn đề khác.

Tần Dật hỏi xong, có lẽ cảm thấy lai lịch của Giang Túc cũng khá ổn, thái độ cũng không cứng rắn như lúc đầu nữa, “Cậu Giang này, bình thường con bé Tiểu Vũ này bị chúng tôi chiều quá hóa hư rồi, tính cách hơi tùy tiện một chút, nếu có gì không hay không phải, mong cậu nhường nhịn nó. Bậc làm cha làm mẹ chúng tôi, đương nhiên không nỡ để nó phải chịu ấm ức.”

Con cái lớn rồi, bậc làm cha làm mẹ như họ cũng không thể giữ con bé ở nhà cả đời được.

“…” Tính cách đó của cô ấy, đâu phải là tùy tiện mà là kỳ quặc mới đúng, “Cháu biết rồi ạ.”

Thời Sênh cố nhịn không nói lung tung, im lặng nhìn ba bên thân thiện đàm phán.

Hiện giờ cô chỉ là một khán giả ngồi cắn hạt dưa xem kịch thôi.

Chương 1010: Chuyên gia phá án (24)

Thời Sênh đưa Giang Túc về rồi, Tần Dật mới nhớ ra, rõ ràng ông gọi con bé về là để nói về chuyện mấy thứ phong kiến mê tín đầy nhà kia cơ mà?!

Vì sao mục đích cuối cùng lại lệch hẳn thế này?

Tần Dật lại gọi cho Thời Sênh một cú nữa, mắng cô xối xả một hồi mới nguôi giận.

Thời Sênh cũng bó tay!

Rốt cuộc bản cô nương làm gì sai?!

“Ba em không biết anh…” Giọng Giang Túc vang lên bên cạnh.

Thời Sênh đặt điện thoại xuống, “Đẳng cấp của ba em quá thấp, hồ sơ của anh là ở cấp S, làm sao ông biết được.”

Ông cụ Lê biết được là vì có người quen, nơi ông làm việc lúc trước có lẽ cũng là bộ phận tuyệt mật gì đó, nếu không làm sao có thể biết được những điều này.

“Nếu ba em biết, em nghĩ ông ấy sẽ đối xử với anh như thế nào?”

Thời Sênh nhìn ra khung cửa sổ sáng đèn ở xa xa, giọng nói bị gió đêm thổi tan ra, “Ông chỉ có một mình em, ông sẽ đưa thẳng em ra nước ngoài không chút do dự.”

Nếu biết mình nhất định phải ở bên Giang Túc, Tần Dật sẽ làm như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Em có một người ba tốt.”

Thời Sênh quay lại, khẽ cười, “Sau này cũng là ba anh mà.”

Giang Túc ngẩn người ra một chút, ánh sáng trong xe mơ hồ mờ ám, khuôn mặt tươi cười của cô ánh lên trong đáy mắt anh, dường như có hơi thở ấm áp ôm lấy anh, toàn thân đều rơi vào trong cảm giác ấm áp dịu dàng.

Giang Túc hơi hoảng hốt nhìn ra chỗ khác, “Anh muốn về.”

Thời Sênh bĩu môi khởi động xe.

Ánh đèn muôn màu muôn vẻ lướt qua bên ngoài cửa kính ô tô, Giang Túc quay đầu nhìn ra ngoài, suy nghĩ bay xa. Bên ngoài càng ngày càng yên tĩnh, dần dần không nhìn thấy xe cộ nữa.

Giang Túc tỉnh người lại, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đi báo thù!”

“Báo thù?!” Giang Túc hơi nghi hoặc, “Báo thù gì?”

“Báo thù cho anh ấy, chẳng phải em đã từng nói rồi sao?” Người của cô mà cũng dám động, rõ ràng là chán sống mà!

Trong đầu Giang Túc thoáng lóe lên cảnh ở bên ngoài phòng phẫu thuật, cô nói, chờ anh ra, sẽ đưa anh đi báo thù.

“Em biết chúng là ai à?” Hình như trước giờ anh chưa từng nói, cũng không nghe cô hỏi, càng không thấy cô tra bao giờ.

Mặt Thời Sênh đầy vẻ vô tội, “Em có biết đâu.”

“…” Không biết thế em định đi đâu báo thù? “Đã không biết là ai, thì làm sao em báo thù được?”

Khóe môi Thời Sênh chậm rãi cong lên, nở nụ cười đầy ác ý: “Có người sẽ đưa em đi.”

Giang Túc: “…” Rốt cuộc sự tự tin của cô ấy ở đâu ra vậy.

Vì sao luôn ra vẻ đã tính toán trước hết thế?!

Một thân một mình mà đòi đối phó cả đám người đó, cô ấy điên rồi sao?

Giang Túc hít sâu một hơi, giữ tay Thời Sênh lại, “Về thôi, không dễ đối phó họ đâu.”

Anh cũng không cần một người con gái phải ra mặt vì mình.

“Nhưng không về được í.” Thời Sênh vội phanh xe, bánh xe ma sát xuống mặt đường tạo ra tiếng kêu ken két vang lên trong đêm tối.

Có mấy chiếc xe đang chắn ngang trước mặt, phía sau cũng có xe, không có đường thoát nữa.

Ánh sáng mạnh mẽ từ chiếc xe phía trước chiếu thẳng vào, làm Giang Túc chói mắt không mở ra được, tay anh bị người ta giữ chặt, trên cổ tay như có thêm thứ gì đó, một cảm giác ấm áp dần lan tỏa từ cổ tay ra.

“Bốp!”

Âm thanh đó khiến tim Giang Túc run lên, anh đưa tay sờ sang bên cạnh, “Tần Vũ?”

Trống rỗng, chỉ có không khí luồn qua giữa kẽ tay anh.

Giang Túc thích ứng với ánh sáng, nhìn ra bên ngoài, cô gái đang đi về phía đèn xe, Giang Túc muốn xuống nhưng cửa xe bị khóa lại, anh ra sức đập cửa, “Tần Vũ!”

Cô điên rồi sao?!

Thời Sênh đứng trong luồng sáng, toàn thân như bị bao phủ bởi một lớp sáng trắng, cô nhìn mấy chiếc xe bên kia, “Sao thế? Không ra à?”

Không gian thoáng yên tĩnh một lát, có người mở cửa xe, sau đó vài người lục tục đi xuống, cung kính đứng hai bên xe.

“Bốp bốp bốp.” Trong xe vang lên tiếng vỗ tay, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, “Cô nhóc, to gan nhỉ.”

Thời Sênh thoải mái quan sát một chút, “Cảm ơn đã quá khen.”

Người đàn ông kia cũng quan sát Thời Sênh, “Ha ha ha ha, rất hiếm gặp một người trẻ tuổi như cô, có hứng thú sang bên tôi phát triển không?”

Hắn đã nhìn thấy không ít người bình thản, trầm tĩnh, nhưng trẻ như cô, thì mấy người kia không so được.

Bao nhiêu năm nay, hắn chỉ từng gặp duy nhất một người như vậy…

Mà người đó, chính là mục đích khiến bọn hắn tới đây ngày hôm nay... Giang Túc.

Thời Sênh toét miệng lộ ra hàm răng trắng bóc, “Dạng ngu ngốc như ông thì tôi lại thấy rất nhiều rồi. Có muốn đến thăm nhà tù hào hoa lộng lẫy một lần không?”

Sắc mặt người đàn ông lập tức thay đổi.

“Ờ, mà có khi các ông vẫn chưa kịp điều tra thân phận của tôi nhỉ?” Thời Sênh không cho hắn có cơ hội nói chuyện, “Tôi là Tần Vũ, thuộc đội hình sự của Cục Cảnh sát thành phố.”

“Cảnh sát?!” Hắn kinh ngạc, đúng là họ vẫn chưa kịp điều tra thân phận của cô.

“Ừm, cần xem thẻ ngành không?”

Người đàn ông sa sầm mặt xuống, “Đây là cái bẫy sao? Giang Túc lại dựa vào cảnh sát các cô à?”

Bọn chúng đột ngột nhận được tin báo, nói là nhìn thấy Giang Túc đi cùng một cô gái, nên bọn chúng mới vội vã chạy tới đây.

Trước đây Giang Túc thà chết cũng không hợp tác với cảnh sát, nên chúng không ngờ được rằng lúc này Giang Túc lại đi cùng cảnh sát.

Thời Sênh nghĩ ngợi một chút, “Bẫy à… cứ coi là thế đi, tôi cần ông dẫn đường.”

Người đàn ông cảnh giác nhìn xung quanh, “Đã đến nước này rồi, mà người của cô còn chưa ra à? Ẩn nấp thế có vui không?”

“Ai nói tôi mang người tới.” Thời Sênh cười nhạo một tiếng, “Mang đám thiểu năng đó tới làm gì? Đi chết à?”

Người đàn ông: “…” Đám thiểu năng mà cô ấy nói là cảnh sát à?!

Người bên cạnh người đàn ông bước tới nói vài câu, sắc mặt người đàn ông dần thả lỏng, “Này cô gái, cô đơn thương độc mã tới mà đòi hạ gục tôi, kết quả sẽ thảm lắm đấy.”

Thời Sênh nhún vai.

Người đàn ông vẫn còn muốn nói, đáy mắt đột nhiên lóe lên tia sáng lạnh, đèn xe đang chiếu sáng đột ngột vỡ tan, một luồng khí từ trước mặt ập tới, hất bay hắn lên không trung.

“Pằng pằng!”

Đạn bay từ phía sau tới, ngay khi tới gần người cô gái, lại bị bắn ngược trở lại một cách kỳ quái, bắn nhanh như chớp khiến chúng không thể né tránh được.

Chờ khi người đàn ông rơi xuống đất, bốn phía đều tĩnh lặng, trong làn khói bụi, cô gái chậm rãi bước tới, thanh kiếm trong tay sắc bén đến khiếp người.

“Bây giờ, có thể dẫn đường được chưa?”

Giọng cô ẩn chứa nụ cười, lại khiến người ta lạnh buốt sống lưng, giống như rơi vào cả bầu trời băng tuyết vậy.

Người đàn ông quay đầu nhìn quanh, người của hắn đã nằm rạp hết xuống đất, tất cả mấy chiếc xe đều bị tổn hại, chỉ duy nhất chiếc xe

dừng chính giữa là còn nguyên vẹn như ban đầu.

“Cô… rốt cuộc cô là cái thứ gì?!” Cô ấy không thể là người được, con người không thể có năng lực lớn như thế.

“Để ông phải thất vọng rồi, tôi là người.”

Ông mới là cái thứ gì! Cả nhà ông là cái thứ gì!

Có cái thứ gì nhìn xinh đẹp được như bản cô nương sao?!

Mẹ cái tên thiểu năng!

“Cô không phải người… cô không phải…” Người đàn ông kinh hoảng lắc đầu, rụt người về phía sau.

Soạt...

Thiết kiếm chém một đường trên không trung, lưỡi kiếm chĩa thẳng vào cổ người đàn ông, “Đừng cử động bừa, kiếm không có mắt đâu. Đừng cố thử xem súng của ông nhanh hay kiếm của tôi nhanh.”

Sắc mặt người đàn ông lập tức trắng bệch, bàn tay giấu sau lưng cứng lại.

Chương 1011: Chuyên gia phá án (25)

Người đàn ông kia bị Thời Sênh trói gô lại, ném vào cốp xe, sau đó phóng xe đi.

Giang Túc yên lặng ngồi trên ghế phụ, cúi gằm đầu xuống, che khuất đi cảm xúc trên mặt mình, nhưng bàn tay đặt bên cạnh người lại siết chặt lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, có thể thấy anh dùng lực mạnh thế nào.

“Giang…” Thời Sênh đưa tay ra chạm nhẹ vào anh một cái.

Giang Túc đột ngột giữ tay cô lại, kéo cô vào lòng mình, ôm chặt lấy cô.

Vừa rồi suýt nữa anh còn nghĩ là cô sắp chết rồi.

Chỉ cần vừa nghĩ rằng cô sẽ có chuyện gì đó, anh lại có cảm giác kích động như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

Tiếng tim đập mạnh xuyên qua vải áo, truyền tới người Thời Sênh khiến cô hơi ngẩn người.

Thời Sênh chậm rãi ôm lại anh, “Em không sao.”

Giang Túc càng ôm chặt hơn, anh không thể mất cô được.

Tuy bản thân anh không hiểu rõ lắm chuyện này là vì sao, nhưng anh biết rằng, anh không thể mất cô được.

Thời Sênh khe khẽ xoa lưng anh, “Không sao rồi.”

Giang Túc lẳng lặng buông cô ra, đẩy cô ra xa một chút, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời Sênh: “…”

Cái kiểu hơi tí là im lặng này quả nhiên là thuộc tính vốn có của anh ấy mà.

Thời Sênh cưỡng chế xoay mặt anh sang, khẽ hôn lên môi anh, Giang Túc nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, không đáp lại, cũng không phản kháng.

Thời Sênh: “…”

Thôi xong!

Trong đáy lòng Thời Sênh liên tục hiện lên hai từ này.

Giang Túc đưa tay gạt tay Thời Sênh ra, ngay khi Thời Sênh cho rằng anh định đẩy mình ra, anh lại đột ngột vòng tay qua eo cô, kéo cô vào lòng, cúi đầu xuống hôn, nồng nhiệt mà điên cuồng.

Một lúc lâu sau Giang Túc mới thả cô ra, đầu ngón tay miết lên cánh môi cô, “Muốn làm người của anh, thì phải nghe anh.”

Thời Sênh đập bộp một cái qua, lườm một cái khinh thường, “Mơ à?!”

Cô ấn Giang Túc vào cửa sổ xe, hung dữ nói: “Ông không cần biết anh có muốn làm người của ông không, nhưng anh chỉ có thể là của

ông, hiểu chưa?”

Vẻ ngông cuồng yêu mị của Giang Túc còn chưa thể hiện ra được đã bị chết yểu.

Anh im lặng nhìn Thời Sênh một cái, muốn phản bác, nhưng lời nói lên đến miệng lại không bật ra được.

Sao anh lại gặp phải cô nàng độc đoán thế này chứ.

…

Thời Sênh lái xe tìm đến một công xưởng bỏ hoang.

“Sao mấy tên thiểu năng này cứ thích mấy công xưởng bỏ hoang thế?” Thời Sênh lẩm bẩm ngó ra ngoài, lẽ nào là vì muốn tô đậm thêm cảnh ngộ bi thảm sắp gặp phải hay sao?

[…] Ký chủ, xin cô hãy nói thật to cho tôi biết, nếu cô là phần tử phạm tội, cô có dám đặt hang ổ ở phố đông đúc không?

Sao không dám? Chả có gì mà ta không dám.

[…] Ờ, cô thắng.

Thời Sênh nhìn Giang Túc đã ngủ gật một cái, lấy tấm chăn mỏng ở ghế sau đắp cho anh, sau đó mới nhẹ nhàng xuống xe xách người đàn ông kia ra.

Người đàn ông bị trói một đêm mà nhìn cứ như bị giày vò cả mấy ngày rồi vậy, vô cùng tiều tụy.

Thời Sênh dán một lá bùa cách âm lên xe, rồi đặt loa vào tay người

đàn ông kia, “Nào, hét đi.”

Người đàn ông kia ngớ ra, “Hét… hét cái gì?”

Chạy đến cửa nhà người ta để hét á? Đây là chuyện người lớn làm được sao?!

Thời Sênh nghĩ một chút, “Cứ hét là… Tổ tông nhà chúng mày đến rồi, ra đón đi.”

Người kia: “…” Thà cô cứ bắn tôi một phát đi cho nhanh.

“Mau lên!” Thời Sênh đạp người đàn ông một cước.

Người đàn ông bị đau, kêu “a” một tiếng thảm thiết, qua loa phóng thanh, âm thanh đó bị truyền đi rất xa, thê thảm không tả nổi.

“Tổ tông của chúng mày… đến rồi, còn không mau… a…”

“Tổ tông của chúng mày đến rồi, mau ra đón đi.”

“Tổ tông của chúng mày…”

…

Trong hầm ngầm dưới công xưởng, những con đường phức tạp đan xen dẫn đến những gian phòng khác nhau.

Một căn phòng trong đó, người đàn ông mặc áo đuôi tôm màu trắng đứng trước màn hình giám sát, nét mặt thanh tú, còn rất trẻ, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

“Sao các anh lại chọc tới cô ấy rồi?” Giọng người thanh niên đó như

gió xuân vậy.

Có người phóng to hình ảnh ra, để lộ rõ người trên xe, “Trên xe là Giang Túc.”

Ánh mắt người thanh niên hơi nheo lại, “Tôi đã hạ lệnh không cho động thủ với anh ta cơ mà. Các anh coi lời của tôi là gió thoáng qua tai sao?”

Gian phòng đột nhiên tĩnh lặng hẳn, mọi người còn không dám thở mạnh.

Một lúc lâu sau mới có người cố cứng đầu đáp, “Là anh Đạt.”

“Ha…” Người thanh niên khẽ hừ một tiếng không rõ ý tứ lắm.

“Cậu chủ, chỉ có một người, còn là một cô gái, chúng tôi ra xử lý nhé?” Người bên cạnh người thanh niên kia cẩn thận đề nghị.

Một cô gái thì có gì phải sợ?! Cứ cho là bắt được người của chúng đi chăng nữa, chắc chắn cũng chỉ là do cô ấy may mắn thôi.

Người thanh niên nhìn người trên màn hình lớn, chậm rãi nói, “Rút!”

“Cậu chủ… cậu bảo rút, là rút khỏi đây ạ?” Có người không dám chắc, liền hỏi lại.

“Không thì sao?”

Mọi người: “…”

Bên ngoài chỉ có một cô gái, họ rút làm gì? Lại còn bỏ luôn chỗ này nữa?

Người thanh niên thản nhiên liếc họ một cái, mọi người đành phải nuốt nghi vấn xuống bụng, “Báo cho mọi người, chuẩn bị rút.”

Người trong phòng lục tục ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại người thanh niên kia.

Hắn nhìn người trong camera giám sát, nghiến răng nghiến lợi.

Sao cô nàng này không bao giờ chịu đi theo bài bản chứ?! Đi theo bài bản một lần thì chết được sao?!

Tức thật!!!

Không được, phải bình tĩnh.

Nổi giận với cô ấy là thua!

Quý ông ta đây không thể thua được, lần này kiên quyết không quỳ gối.

Mộ Bạch quay người rời đi, bên ngoài đã có người chờ sẵn, hắn đưa mấy quả lựu đạn loại nhỏ trong tay cho người kia, “Lúc đi thì ném nổ.”

“Vâng.”

“Nổ căn cứ.” Mộ Bạch bổ sung thêm một câu.

“Dạ?” Không phải là nổ người kia sao?

Mộ Bạch: “…” Nếu có thể nổ chết được cô ấy, thì hắn còn cần phải bỏ chạy sao?!

“Ầm!”

Ngay lúc đó, tiếng nổ chói tai vang lên, căn cứ bắt đầu rung lắc mạnh, người cầm lựu đạn ngơ ra nhìn lựu đạn trong tay mình, mình còn chưa nổ mà?!

Khóe môi Mộ Bạch giật giật, chạy thẳng ra cửa thoát hiểm.

Tiếng nổ vang lên không ngừng phía sau lưng, trong lòng Mộ Bạch như muốn sụp đổ, hắn không nên vọng tưởng rằng cô ấy có thể đợi được một lúc!

Lần sau nhất định phải hạ thủ trước.

…

Công xưởng vừa rồi còn sừng sững trước mặt, chớp mắt đã thành bãi đất hoang, mặt người đàn ông vừa gọi loa đầy vẻ kinh hãi.

Sao đột nhiên lại nổ thế này?

“Vèo...”

Thiết kiếm lao vèo vèo từ đám khói bụi ở xa xa về, lơ lửng trước mặt Thời Sênh, tỏa ra luồng hơi lạnh.

Vẻ kinh hãi trong đáy mắt người đàn ông không ngừng phóng đại lên.

Hắn đang nhìn thấy một thanh kiếm biết bay, hắn xuyên không vào thế giới huyền ảo rồi à?!

Có lẽ là người đàn ông kia không chịu nổi sự kinh hãi, nên lập tức ngất xỉu.

Thời Sênh lại xách hắn ném lại vào cốp xe, cầm kiếm lên xe.

Giang Túc đã tỉnh rồi, ánh mắt của anh quét hết một lượt trên người cô trước, sau đó mới chậm rãi nhìn sang thiết kiếm, “Sao thanh kiếm này lại bay được?”

“Nó vốn biết bay mà.”

“Nó có linh lực à?” Trước đây anh dùng thanh kiếm đó chém cô, cuối cùng làm thế nào cũng không chém xuống được. Vì cô là chủ nhân của nó, thế nên nó sẽ không cắn chủ.

Đây vốn nên là một chuyện khiến người ta cảm thấy vô cùng huyền ảo, nhưng anh lại hoàn toàn không thấy kinh ngạc, mọi thứ của cô, anh đều có thể đón nhận.

Đó là một sự đón nhận theo bản năng.

Rất kỳ lạ.

“Nói thừa!” Kiếm không có linh lực thì chỉ là một thứ vũ khí lạnh lẽo, dù có thể bay, cũng cần chủ nhân khống chế.

Giang Túc tò mò quan sát thanh thiết kiếm một chút, “Tên nó là gì?”

Thiết kiếm: “…” Có thể đừng hỏi tên của tôi không?! Cứ hỏi là nó lại phải đổi tên!

Thời Sênh trả lời rất nhanh: “Linh kiếm.”

Thiết kiếm: “…” Có thể thành tâm hơn một chút không, chủ nhân à, cô cứ thế này sẽ mất tôi đấy.

Chương 1012: Chuyên gia phá án (26)

Gần đây thành phố B rất náo nhiệt.

Thế lực hắc ám nổi tiếng “Hồng Liên Hội” bị người ta bắt được căn cứ vài phân bộ, nhưng đối với việc này, Hồng Liên Hội vẫn luôn né tránh, không xung đột với đối phương.

Các thế lực đều rất tò mò rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, dồn ép con rồng đất từng hô gió gọi mưa ở thành phố B đến mức thế này.

Người của Hồng Liên Hội rất ấm ức, họ cũng muốn phản kích, nhưng người bên trên không cho!

Ai biết các ông nhớn bên trên nghĩ thế nào.

Khiêu khích đến tận cửa nhà rồi mà còn không phản ứng. Từ khi họ làm bá chủ thành phố B đến giờ, chưa từng chịu ấm ức như thế này.

Đáng xấu hổ nhất là, đối phương chỉ có một người…

Ít nhất là chỉ có một người ra trận, chờ đến khi cô ấy xử lý gần xong rồi, cô ấy mới thản nhiên báo cảnh sát, kỳ quặc đến cùng cực.

Đây là kỹ năng mà Thời Sênh học được từ mấy không gian trước... có chuyện tìm cảnh sát.

Tuy không có tác dụng lắm trong chính sự, nhưng dùng để xử lý hậu

quả thì rất hữu dụng.

Từ khi Thời Sênh báo cảnh sát giải quyết vài hang ổ xã hội đen, bây giờ ánh mắt của người trong Cục Cảnh sát nhìn cô vô cùng phức tạp.

Rốt cuộc một mình cô làm thế nào để hạ gục nhiều người như thế? Đã bảo cô là thiên kim tiểu thư chân yếu tay mềm cơ mà?! Truyện cổ tích toàn lừa đảo thôi à?!

“Tần Vũ, cô lại đến muộn à?” Thời Sênh vừa vào Cục Cảnh sát, Vưu Ái đã bước tới.

“Liên quan cứt gì đến cô.” Thời Sênh lườm một cái rồi bước qua cô ta.

“Cô…” Sắc mặt Vưu Ái đỏ rực lên, cô ta hít sâu một hơi, “Đội trưởng Hà gọi cô vào họp.”

Nếu không phải Hà Tín bảo cô ta đi gọi người, thì còn lâu cô ta mới nói chuyện với cô nàng coi trời bằng vung, ngông cuồng hống hách này.

Cô ấy thực sự cho rằng mọi người trên thế giới này đều phải vây quanh cô ấy sao?!

Thời Sênh khựng lại, đột ngột quay ngược lại.

“Làm gì thế?” Ánh mắt của Thời Sênh khiến Vưu Ái không thoải mái lắm, giọng điệu hơi cao lên vài phần.

“Cô là người động vào ipad của tôi chứ gì?”

Mắt Vưu Ái trợn trừng lên, “Ai động vào đồ của cô, cô đừng có ở đó mà vu oan cho người khác.”

“Chính là cô.” Thời Sênh khẳng định.

Vưu Ái như thể bị sỉ nhục cực lớn, “Tần Vũ, cô đừng có ăn nói lung tung, đang yên đang lành tôi động vào ipad của cô làm gì?”

Thời Sênh xoa cằm, “Vụ án Đổng Thuần được phá, nghe nói là do cô cung cấp đầu mối quan trọng, tìm được chứng cứ Đổng Thuần mua chuộc phó tổng. Như vậy, cô Vưu này, xin hỏi chứng cứ này của cô từ đâu mà có?”

Vưu Ái túm chặt góc áo, “Tôi tra được.”

“Ồ, xem ra cô có người thân rất lợi hại ở ngân hàng nhỉ, có thể để cho cô tới kiểm tra như vậy.”

Sắc mặt Vưu Ái hơi thay đổi, cô ta nhìn Thời Sênh, “Tôi làm thế nào tra ra được cũng đâu cần phải báo cáo với cô chứ?”

“Đương nhiên không cần.” Mắt Thời Sênh hơi cong lên một chút, bước nhanh lướt qua người cô ta, “Tôi có từng nói với cô chưa nhỉ, Đổng Thuần không phải là hung thủ thực sự.”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng bay vào tai Vưu Ái, toàn thân Vưu Ái như bị sét đánh, quay người tra hỏi Thời Sênh, “Cô có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ thôi.” Thời Sênh nhún vai, “Cô tống một người vô tội vào tù.”

Vưu Ái hơi hoảng, “Đổng Thuần nhận tội rồi, nếu ông ta không phải hung thủ thực sự, vì sao lại nhận tội?”

Đúng! Đổng Thuần nhận tội rồi!

Chính bản thân ông ta thừa nhận, làm sao sai được.

Thời Sênh thở dài một hơi đầy ẩn ý, “Con người ai chẳng biết nói dối.”

“… Vì sao ông ta phải nói dối. Tần Vũ, cô bớt nói lung tung đi.” Thân thế của Đổng Thuần tốt như thế, nếu không phải do ông ta làm, thì việc gì ông ta phải nhận tội thay người khác?

“Sao tôi phải nói với cô vì sao ông ta nói dối?” Giọng Thời Sênh rất xấu xa, “Cô tự đi mà tra đi, trong đống tài liệu đó của tôi có đáp án đấy, tiếc là cô không tìm thấy.” Tìm thấy cũng không giải mã được.

Bàn tay buông cạnh người của Vưu Ái siết chặt thành nắm đấm, sắc mặt khó coi nhìn Thời Sênh đi vào phòng họp.

Cho đến khi bóng Thời Sênh biến mất hẳn, Vưu Ái mới quay người, lại không biết có người đứng sau lưng từ bao giờ, ánh mắt anh ta nhìn về phía Thời Sênh vừa rời đi, toàn thân như phủ một lớp băng mỏng, lạnh lẽo khiếp người.

“Hoắc…”

Hoắc Tiêu cũng đi thẳng qua người Vưu Ái, không nhìn cô ta lấy một cái.

Bàn tay vẫn chưa buông lỏng của Vưu Ái lại lần nữa nắm chặt, đầu móng tay cắm sâu vào thịt, mang theo cảm giác đau đớn.

Không biết từ lúc nào, ánh mắt của Hoắc Tiêu đã không còn nhìn về

cô ta nữa, mà bắt đầu chú ý đến Tần Vũ.

Cô ta không hiểu, rõ ràng lúc trước Hoắc Tiêu rất ghét Tần Vũ, vì sao sau này lại quan tâm đến cô ấy như vậy.

…

Trong phòng họp, Hà Tín đang tổng kết về công tác trong thời gian gần đây.

Vụ án R hoàn toàn không có chút tiến triển nào, Hoắc Tiêu đã làm rõ tình hình về người giúp việc kia.

Người giúp việc đó có một cô con gái, bà ta bảo con gái mình quyến rũ Đổng Thuần, thừa cơ Đổng Thuần uống rượu say, chụp ảnh hai người, kiếm được một khoản tiền từ Đổng Thuần.

Đổng Thuần muốn đưa tiền cho người giúp việc rồi đuổi họ đi, nhưng người giúp việc không đồng ý.

Từ lúc đó, người giúp việc tác oai tác quái ở Đổng gia, hoàn toàn coi mình là một nửa chủ nhà, mỗi lần vợ Đổng Thuần trách móc gì người giúp việc, Đổng Thuần không thể không nói đỡ cho bà ta.

Nhưng vẫn chưa tìm được hung thủ giết người giúp việc, trừ bức thư mà R lưu lại kia, trên hiện trường không có bất cứ đầu mối nào khác.

Tất cả những người hiềm nghi, đến cuối cùng đều bị loại trừ hết.

Hà Tín cho rằng người giúp việc bị R giết, chỉ có hắn mới có thể có thủ đoạn như vậy, nhưng lại không có chứng cứ.

Chuyện thứ hai Hà Tín nói là chuyện Thời Sênh gây sự với Hồng

Liên Hội khắp nơi.

Hà Tín để Thời Sênh chịu trách nhiệm vụ án này, ông ta đã từng hỏi tin tức của Thời Sênh ở đâu ra, nhưng Thời Sênh không nói. Hà Tín cũng không có cách nào, không có tin tức thì dù ông có cho người khác tiếp án cũng chỉ hỏng việc.

Tuy chuyện này khiến họ lập rất nhiều công trạng, nhưng công lao này đều là của một mình Thời Sênh, một số người trong đội cảm thấy không thoải mái.

“Đội trưởng Hà, Tần Vũ còn trẻ quá, một mình cô ấy phụ trách vụ án Hồng Liên Hội liệu có hơi quá sức không?” Một cảnh sát lớn tuổi trong đội ý kiến.

“Tổ chức Hồng Liên Hội hung tàn như thế, một mình Tần Vũ thực sự hơi nguy hiểm. Đội trưởng Hà, hay là chúng ta cử thêm vài người đi giúp cô ấy?”

“Vụ án R chưa có tiến triển gì, chúng ta cũng không thể mất thời gian trong chuyện này được đúng không?”

Mọi người lần lượt lên tiếng, lúc đầu còn cho rằng vụ án R sẽ là một án lớn, nhưng họ lật nát cả hồ sơ án từ lên rồi cũng không tìm được dấu vết gì của R.

Hà Tín hơi khó xử, tin tức là của một mình Tần Vũ, giờ tự nhiên mấy người này lại chạy tới đòi chia công như vậy.

“Tần Vũ?” Hà Tín giao quyền lựa chọn cho Thời Sênh, dù sao cô ấy cũng là con gái cục trưởng, cô có thoải mái từ chối cũng không ai dám nói gì.

“Nếu họ đã nhiệt tình thế này thì đi thôi.” Mặt Thời Sênh đầy vẻ thản nhiên.

Hà Tín hơi nghi hoặc, nhìn Thời Sênh vài lần, rồi mới phân mấy người sang.

Chờ Hà Tín phân công xong, Thời Sênh mới chậm rãi nói: “Tôi rút khỏi vụ Hồng Liên Hội, các anh tự đi tra đi.”

Mọi người: “…” Cái rì?!!!

Chương 1013: Chuyên gia phá án (27)

Thời Sênh rút khỏi vụ Hồng Liên Hội để đi điều tra vụ R, mấy người vừa ầm ĩ đòi được phân công sang đều ăn quả đắng trong chớp mắt.

Tài liệu trong tay họ đều là thu thập sau khi bắt được mấy người kia, còn chuyện Thời Sênh làm thế nào tìm được những người đó, thì họ hoàn toàn không biết.

Nhìn dáng vẻ như đang xem kịch của Thời Sênh, cô ấy tuyệt đối sẽ không nói cho họ biết.

Cả đám người hối hận muốn chết, nhưng có tác dụng qué gì đâu, đối với Hà Tín thì hiện giờ vụ án R vẫn là to nhất.

Thời Sênh gia nhập tổ chuyên án R, việc lật án đầu tiên chính là vụ của Đổng Thuần.

Tin tức này khiến mọi người trong đội hình sự đều kinh ngạc.

Đổng Thuần đã tự nhận tội rồi mà.

“Cô nói Đổng Thuần không phải hung thủ, có chứng cứ gì không?” Hoắc Tiêu nhìn Thời Sênh chằm chằm.

Vưu Ái ngồi bên dưới hơi nhấp nhổm. Cô ta về xem lại những tài liệu kia, vô cùng hỗn loạn, trong một thời gian ngắn căn bản không nhìn ra được gì cả.

Thời Sênh cắn hạt dưa, “Các anh đã tra được ra người đàn ông mà Lưu Phàm đến gặp là ai chưa?”

“Đổng Thuần thừa nhận là Lưu Phàm đi gặp phó tổng của ông ta.” Hà Tín tiếp lời.

“Ông ta nói ông ta *** thì các anh cũng tin à?”

Hà Tín: “…” Cô nói không có camera giám sát còn gì?! Họ cũng tra rồi, đúng là không có bất cứ camera nào có thể nhìn ra được lúc đó Lưu Phàm đi gặp ai.

Hà Tín còn chưa phỉ nhổ xong, đã nghe Thời Sênh nói tiếp: “Đúng là ông ta đi gặp phó tổng.”

Hà Tín: “…” Vậy rốt cuộc vấn đề ở đâu?

Thời Sênh cắn xong hạt dưa cuối cùng, lấy ipad bên cạnh sang, tiện tay ấn vài cái, màn hình lớn lập tức xuất hiện vài bức ảnh.

Người bên trên rõ ràng là phó tổng.

“Đây là người mà tôi mô phỏng theo tuyến đường ông ta có thể rời đi để tìm ra, vào thời điểm cuối cùng khi ông ta rời đi, đã bước lên chiếc xe này… các anh theo vụ án lâu như vậy, hẳn là rất quen thuộc với chiếc xe này chứ?”

Ánh mắt của Thời Sênh như muốn nói, các anh mà không biết là tội tày trời vậy.

Hoắc Tiêu lạnh lùng nói, “Xe của Đổng Hạo.”

“Đổng Hạo, ba Đổng Thuần, người cầm quyền thực sự của tập đoàn Đổng thị, hung thủ thật sự chính là lão ta.”

Mọi người: “…”

Thời Sênh đột ngột đưa ra kết luận, mọi người đều ngẩn ra.

Đổng Thuần là con trai của Đổng Hạo mà, vì sao lão lại muốn đẩy con trai mình vào tù?!

“Tần Vũ, chứng cứ.” Hà Tín hít sâu một hơi, nhắc nhở Thời Sênh.

Không thể dựa vào việc cuối cùng phó tổng lên xe Đổng Hạo mà phán rằng Đổng Hạo là hung thủ thực sự được đúng không?

Hơn nữa, chiếc xe đó cách nơi phó tổng và Lưu Phàm gặp nhau khá xa, càng đừng nói đến chuyện Đổng Hạo có thể nói mình không ở trên chiếc xe đó. Dù lão có nói mình ở đó, cũng có thể nói là thuận đường, thoát tội sạch sẽ.

“Đổng tổng, tôi đã đàm phán xong với Lưu Phàm rồi.”

Trong phòng họp đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện, sắc mặt mọi người đều cứng lại.

“Không để lại manh mối gì đấy chứ?” Giọng nói này hẳn là Đổng Hạo.

“Tôi làm việc mà ông còn không yên tâm sao?” Phó tổng cười nịnh hai tiếng, giọng nói lại thấp xuống, “Đổng tổng, đó là con dâu của ông, ông thực sự muốn vậy sao?”

“Tự nó chuốc lấy thôi…”

Thời Sênh tắt phần ghi âm đi, “Rất rõ ràng, vị phó tổng này vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Đổng Hạo, nên cố tình lưu lại chứng cứ.”

“Tần Vũ, cô lấy đâu ra thứ này?” Bọn họ đã lật tung nhà phó tổng lên cũng không tìm thấy chứng cứ gì.

“Đội trưởng Hà thực sự muốn biết à?”

“Nói đi!”

“Tôi không nói đấy.”

Hà Tín: “…”

Hít sâu nào! Bình tĩnh!

Cô ấy là con gái cục trưởng!

Phá án!

Làm tốt công tác tinh thần xong, Hà Tín mới nói tiếp: “Giả thiết rằng Đổng Hạo là hung thủ, vì sao lão lại giết con dâu mình, còn để con trai nhận tội thay?”

Thời Sênh nhún vai, “Ai mà biết được, chưa biết chừng lão ta biến thái thì sao?”

Hà Tín: “…” Để tôi yên tĩnh đi.

“Ngày mùng 5 tháng 9, Đổng Hạo cũng tới Phù Dung cư. Vợ của Đổng Thuần tới để gặp Đổng Hạo.” Hoắc Tiêu bất ngờ xen vào.

“Anh Hoắc, lúc trước anh có nói chuyện này ra đâu.” Hà Tín cảm thấy rất mệt lòng, vì sao mấy người này ai cũng giấu giấu giếm giếm thế.

Mà ông ta còn không thể đắc tội ai nữa chứ.

Hoắc Tiêu vẫn tê cơ mặt, nói thẳng: “Tôi vừa nhớ ra.”

Đúng là Hoắc Tiêu vừa nhớ ra, vì anh ta chỉ lờ mờ nghe thấy người khác đề cập đến.

Thời Sênh nhìn Hoắc Tiêu một cái, mở vài bức ảnh mới ra.

“Căn cứ vào camera giám sát ở Phù Dung cư, đúng là vợ Đổng Thuần đi gặp Đổng Hạo, hơn nữa, nội dung cuộc nói chuyện của họ có chút thú vị, các anh muốn nghe không?” Thời Sênh nhướng mày.

Hà Tín day day mi tâm, hỏi lại: “Cô lấy đâu ra mấy thứ này vậy?”

Bên trong Phù Dung cư mà cũng có camera à?

Đó là xâm phạm riêng tư cá nhân của khách hàng!

Lần này Thời Sênh lại trả lời rất thoải mái, “Sản nghiệp của Hồng Liên Hội, tôi trượt tay sao lại một bản.”

Hồng Liên Hội?! Thôi được, tổ chức xã hội đen này có ngầm cài đặt camera cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhưng sao cô trượt tay giỏi thế?!

Đổng Hạo và vợ của Đổng Thuần nói đến chuyện năm người đã chết trong giới thương nhân, hình như vợ Đổng Thuần nghe phong phanh gì từ nơi nào đó, chất vấn Đổng Hạo vì sao lại cho người giết họ rồi

dàn cảnh thành chuyện ngoài ý muốn như thế.

Ban đầu Đổng Hạo còn phủ nhận, nhưng vợ Đổng Thuần càng nói càng kích động, cuối cùng không biết vì sao còn liên quan cả đến một hạng mục lớn 10 năm trước.

Hạng mục đó chính là kiến trúc tiêu biểu nổi tiếng nhất thành phố B ngày hôm nay... Tòa tháp đôi.

Năm đó có mấy xí nghiệp lớn cạnh tranh hạng mục tháp đôi đó, nhưng cuối cùng đơn vị nhận được hạng mục đó lại là Đổng thị, tập đoàn kém nhất trong mấy tập đoàn lớn năm đó.

Từ sau khi xây dựng tòa tháp đôi, Đổng thị cũng bắt đầu phát triển mạnh. Chỉ trong 10 năm ngắn ngủi đã phát triển thành tập đoàn đầu đàn của thành phố B.

Mà năm đó Đổng thị có thể giành được hạng mục kia, là vì Đổng thị dùng thủ đoạn bỉ ổi, thậm chí là giết người. Vợ Đổng Thuần biết chuyện này, nói là muốn nói cho Đổng Thuần biết, Đổng Hạo sao có thể giữ bà ta lại được.

Lần gặp ở Phù Dung cư đó, là cơ hội cuối cùng Đổng Hạo cho vợ Đổng Thuần.

Hà Tín nhìn Thời Sênh một cái thật sâu, “Chuẩn bị vây bắt.”

Mọi người nhìn nhau, rồi bắt đầu làm việc, chuyện này đúng là gió mây đổi chiều.

“Cô rất giỏi.” Khi đi ngang qua Thời Sênh, Hoắc Tiêu thản nhiên khen một câu.

“Phải vậy thôi.” Thời Sênh hất cằm lên, tại thời đại số liệu đầy trời này, cô muốn tra ra gì đó cũng dễ như trở bàn tay thôi.

“Hay là chúng ta chờ xem, ai sẽ điều tra ra thân phận thật của R trước?” Đáy mắt Hoắc Tiêu như có ngọn lửa nóng bỏng.

Thời Sênh hoài nghi nhìn Hoắc Tiêu, “Không có hứng.”

Mẹ kiếp ai muốn thi với nam chính chứ!

Bản cô nương có điên đâu.

“Cô sợ à?”

Thời Sênh chống cằm, “Anh Hoắc, anh thấy vui là được rồi.”

Cách xa nam chính, yêu quý sinh mạng.

Hoắc Tiêu: “…”

Hoắc Tiêu sa sầm mặt rời đi, phòng họp chỉ còn lại mình Vưu Ái. Cô ta nhìn Thời Sênh, nghiến răng nói: “Cô nói dối.”

Thời Sênh nhún vai, “Vậy thì đã sao?”

Vưu Ái nghẹn lời, đúng thế, vậy thì đã sao, cô ta có thể vạch trần sao? Không thể! Vì như vậy chứng tỏ rằng cô ta lén lấy đồ của Tần Vũ.

Video đó ở trong đống tài liệu của cô ấy, có điều đã cài mật mã, cô ta không mở được, nhưng cô ta sẽ không nhớ nhầm tên của video.

Trên tay cô ấy vẫn luôn có video này, nhưng lại chưa từng lấy ra…

Làm sao Đổng Hạo có thể không nghĩ đến chuyện có camera giám sát ở Phù Dung cư, rõ ràng lão đã sai người đi điều tra rồi.

Lão hẹn ở đó, cũng không phải không có mục đích.

Đổng Thuần ở đó, dù thực sự xảy ra chuyện gì, cũng chỉ nghi ngờ lên Đổng Thuần mà thôi…

Chương 1014: Chuyên gia phá án (28)

Su khi Đổng Hạo bị bắt, có video làm chứng, Đổng Hạo không thể nào chối tội được.

Tuy ban đầu vẫn làm ầm lên là mình vô tội, còn gọi luật sư biện hộ cho mình, nhưng dưới sự bền bỉ nỗ lực của cảnh sát, Đổng Hạo vẫn phải thừa nhận tội lỗi của mình.

Động cơ gây án của Đổng Hạo cũng giống với những gì Thời Sênh nói, thấy bên cảnh sát càng tra càng sâu, Đổng Hạo quyết định bỏ xe giữ tướng.

Nhưng Đổng Thuần cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể làm con tốt thí chết thay Đổng Hạo một cách vô ích được?

Lúc đó Đổng Hạo mới nói với Đổng Thuần, con trai ông ta chưa chết, lão sai người đánh tráo đứa trẻ, lão không thể để Đổng gia tuyệt hậu được.

Khi ấy đứa bé bị đè rất thê thảm, Đổng Hạo lấy lý do là không muốn động chạm vào xác đứa bé, không cho kiểm tra thi thể, đó chỉ là một đứa bé, nên bên pháp y cũng không làm trái ý Đổng Hạo, cũng chỉ nghĩ rằng lão ta thương xót cháu nội mình thôi.

Ai ngờ Đổng Hạo đã sớm đánh tráo đứa trẻ.

Đổng Thuần rất lo cho con trai mình, Đổng Hạo lấy đứa trẻ ra làm mồi, cuối cùng Đổng Thuần chỉ có thể nhận lời.

Còn về động cơ giết phó tổng, một nửa là vì phó tổng biết quá nhiều, một nửa là vì lão biết cảnh sát sẽ nhanh chóng điều tra ra phó tổng.

Bên cảnh sát hỏi lão vì sao biết, lão nói mua được tin tức từ tay người khác, họ liên lạc qua một trang web, ở đó có thể mua bán tất cả các loại tin tức.

Nhưng khi bên cảnh sát điều tra trang web đó, trang web đã hiển thị không còn tồn tại nữa.

Không tra được tin gì cả, nếu Đổng Hạo không nói vô cùng chắc chắn như vậy, thì họ còn nghi rằng Đổng Hạo đang lừa họ.

Thời Sênh nhớ trang web đó, chính là trang web đủ các loại ngôn ngữ trên thế giới mà Giang Túc nghịch tối hôm đó.

Cô từng hỏi Giang Túc, Giang Túc nói đó là mạng tình báo lớn nhất thế giới, mà chủ nhân của nó… là anh.

Thời Sênh không dám giúp cảnh sát điều tra trang web kia, khi Hà Tín tới tìm cô, cô chỉ nói không biết, cũng không có cách gì.

Vưu Ái tra án oan cho người ta, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do Đổng Thuần tự nhận tội, thế nên Vưu Ái cũng chỉ bị trừ vài tháng lương, còn chẳng có chuyện gì cả.

…

Ngày Đổng Thuần được phóng thích, không ít người Cục Cảnh sát đều tới xem, bên ngoài còn có phóng viên chặn cứng, trước cửa Cục Cảnh sát náo nhiệt như ngoài chợ vậy.

Hà Tín đứng ở vị trí gần cuối, nhìn Đổng Thuần đầy vẻ bi thương trả lời các câu hỏi của phóng viên, ông thấp giọng hỏi người bên cạnh, “Đổng Hạo đã khai về vụ của người giúp việc chưa?”

“Chưa ạ, Đổng Hạo cứ khăng khăng nói rằng lão không biết chuyện đó.”

“Cái chết của người giúp việc, chẳng qua là kéo sự chú ý của chúng ta quay lại Đổng gia thôi.”

“Sao cậu…” Hà Tín nhìn người vừa nói, giọng nói thánh thót sau lưng lại ngừng lại, “Tần Vũ, cô ra đây làm gì?”

Lại muốn gây chuyện à?

Vị thiên kim này động một tí là gây chuyện, còn không phải chuyện nhỏ, giờ cả ông cũng sợ cô ấy lắm rồi.

Còn không bằng trước khi cô ấy bị ốm…

Ít ra lúc đó cô ấy gây chuyện cũng đều là chuyện nhỏ, giải quyết nội bộ.

“Hóng hớt thôi mà.” Thời Sênh cắn hạt dưa, “Đội trưởng Hà, cắn không?”

Hà Tín trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Vụ án Đổng thị đã kết thúc rồi, nhưng vụ án R thì chưa!” Ai có tâm trạng mà cắn hạt dưa chứ.

Hà Tín lại nghi hoặc quan sát Thời Sênh, sao cô gái này cứ có gì đó không bình thường nhỉ, quá khác trước kia.

Lẽ nào sau khi bị ốm, lại phóng thích bản chất vốn có?!

“Chị ơi, thư của chị ạ.”

Giọng nói non nớt lảnh lót vang lên, Thời Sênh cúi đầu nhìn đứa bé đang kéo áo cô, trong tay nó cầm một bức thư không có tên tuổi gì.

Thời Sênh nhìn bức thư trừng trừng vài giây, nhưng không nhận, “Ai bảo em đưa tới?”

“Một chị rất xinh đẹp ạ.” Đứa bé ngoan ngoãn trả lời, “Chị ấy bảo em đưa cho chị xinh đẹp nhất ở đây.”

Thời Sênh nhìn Hà Tín, “Đội trưởng Hà, anh nhận đi!”

“Không phải gửi cho cô sao?” Sao lại bảo ông ta nhận?

“Tôi sợ có bẫy.” Thời Sênh thành thật đáp.

Hà Tín không thể tin nổi, “Cô sợ có bẫy còn bảo tôi nhận à?”

Thời Sênh nghiêm mặt, “Anh là đội trưởng mà.” Anh không vào địa ngục thì ai vào?

Hà Tín chỉ muốn bóp chết Thời Sênh, căm tức nhận bức thư từ tay đứa trẻ, xé roẹt phong bì ra, bên trong là một mảnh giấy nhỏ, không viết gì, chỉ ký một chữ R.

Sắc mặt của Hà Tín và những người sau lưng ông ta đều biến đổi.

R xuất hiện rồi.

“Vì sao hắn lại gửi cho cô cái này?” Hà Tín nhìn Thời Sênh, chỉ vào chữ R hoa ở chính giữa mảnh giấy, “Cái này nghĩa là sao?”

Thời Sênh nghĩ một chút, rồi mặt dầy tự khen mình, “Có thể là vì thấy tôi quá xinh đẹp chăng?”

Vẻ nghi hoặc trên mặt Hà Tín càng sâu hơn, “Tần Vũ, cô có biết tính nghiêm trọng của việc này không! R gửi cho cô một bức thư!”

Thời Sênh nghiêm túc gật đầu, “Tôi biết hắn gửi cho tôi một bức thư, tôi xem rồi, không cần nhắc lại.”

Hà Tín: “…” Vậy cô có thể tỏ ra căng thẳng một chút được không, mặt cô cứ ra vẻ chẳng có gì quan trọng thế là sao hả?!

Khiến cho họ cứ như lũ thần kinh ấy.

“Rìiii…”

Điện thoại của Thời Sênh đột nhiên rung lên, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía cô, Thời Sênh bình tĩnh lấy điện thoại ra.

Người gửi tin là Giang Túc, bảo cô lúc về thì mang cho anh ít đồ.

Ngay khi cô chuẩn bị trả lời tin nhắn, lại có một tin nhắn lạ gửi tới.

---Cứ tưởng cô lợi hại thế nào, không ngờ cũng chỉ là kẻ tham sống sợ chết.

Thời Sênh: “…” Tóm lại là dưới tình huống có phương thức liên lạc của cô rồi, vì sao còn gửi thư? Thần kinh không bình thường à?!

Bản cô nương thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của lũ biến thái.

Đầu ngón tay Thời Sênh gõ nhanh trên màn hình điện thoại.

---Nếu không sợ chết, có bản lĩnh thì ra mà đứng trước mặt ông đây này!

Khiêu khích thôi mà! Làm như người ta không biết ấy!

Đối phương lập tức trả lời.

--- Cô còn chưa đủ tư cách.

Ồ, còn ngông cuồng hơn ông à! Giỏi lắm!

Luôn có thiểu năng muốn hại bản cô nương, sợ chết đi được.

Xóa ngay, xóa ngay!

Thời Sênh lưu loát nhét luôn đối phương vào danh sách đen, cài đặt không nhận bất cứ tin nhắn rác nào.

“Cô làm gì thế?” Hà Tín chờ Thời Sênh nhét điện thoại vào túi quần rồi mới hỏi cô.

Thời Sênh bĩu môi, “Tán phét với thằng thiểu năng R đó.”

“…” Lật bàn! R mà cô ấy nói là R mà ông ta biết đó sao?! Mẹ, làm gì có mấy R chứ, lửa giận của Hà Tín bùng lên, “Cô có phương thức liên lạc của R?”

“Tôi cần phương thức liên lạc của tên thiểu năng đó làm quái gì?” Thời Sênh chán ghét.

Rốt cuộc trong mắt cô ai không phải là thiểu năng? Bây giờ lúc nào ông ta cũng nghe cô chửi thiểu năng, chính ông cũng sắp thành thiểu

năng luôn rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Hà Tín hít thật sâu, hít thật sâu, hít thật sâu, “Cô vừa nói là cô tán phét với R à?”

“Tự hắn tìm tôi, nói là yêu thích vẻ đẹp của tôi.”

“…” Hà Tín sắp tức đến nổ phổi rồi, ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Đưa số của hắn đây, chưa biết chừng có thể tìm ra vị trí của hắn.”

“Xóa rồi.”

“Xóa…” Hà Tín phải cảm thấy may mắn vì mình không bị bệnh tim, nếu không chắc chết từ lâu rồi! Ông ta chỉ Thời Sênh, ngón tay run lên, nói lắp ba lắp bắp, “Cô… cô…”

“Đội trưởng Hà, thứ cho tôi nói thẳng, loại số điện thoại này, trừ khi anh tìm được hacker cấp thế giới, có khi còn lùng ra được, mà hiển nhiên anh không tìm nổi. Hơn nữa, nếu tôi là R, chắc chắn sẽ ném đi, thế nên, dù làm gì cũng đều phí công thôi.” Thời Sênh vỗ vai Hà Tín, “Đừng lãng phí sức lực nữa, về nhà ăn cơm thôi.”

Hà Tín: “…” 110, tôi muốn báo cảnh sát, ở đây có người tùy tiện công kích người khác là thần kinh!

Chương 1015: Chuyên gia phá án (29)

Thời Sênh từ Cục Cảnh sát về, vừa tới thang máy đã bị những tiếng ồn ào đập thẳng vào tai.

“Ai mà thất đức thế không biết, loại người này phải bắt lại, quản lý khu nhà, các anh có quản không? Chúng tôi đóng nhiều tiền như thế mà giờ chuyện gì các anh cũng không biết là sao?”

“Hôm nay các anh phải cho chúng tôi một câu trả lời rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Người của đội quản lý bị vây vào giữa, cố gắng giải thích, “Mọi người bình tĩnh, đừng nóng, nhất định chúng tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời.”

Trên hành lang có mùi sơn rất gay mũi, Thời Sênh chen vào trong, nhìn thấy cả hành lang đầy sơn.

Thời Sênh nhìn cửa nhà cô, lại nhìn hướng sơn bị hắt ra, trong lòng đại khái cũng hiểu rõ.

Có người tới nhà cô gây sự, kết quả là bị bùa phòng ngự bắn ngược ra.

Trên hành lang không có camera giám sát, chỉ phía thang máy có, quản lý khu nhà nhìn thấy một người xách một thùng sơn ra khỏi thang máy, khoảng hai phút sau, toàn thân đỏ như máu chạy ngược trở lại thang máy, dáng vẻ như có quái vật ăn thịt người đuổi sau

lưng vậy.

Thời Sênh đã quen với việc có người âm thầm giở trò, bình tĩnh mở cửa vào nhà.

Giang Túc chờ ngoài cửa, câu đầu tiên anh nói là, “Chiều nay có người đến.”

“Ồ?” Thời Sênh đặt đồ xuống, “Sao anh biết?”

Giang Túc quay laptop trên người mình ra cho Thời Sênh nhìn, camera giám sát đó ở ngay cửa nhà cô.

Khóe môi Thời Sênh giật giật, “Anh gắn camera giám sát ở cửa nhà em?”

“Phòng có chuyện bất trắc.” Người anh cần phải đề phòng quá nhiều, không thể không làm thế này.

Thời Sênh nhìn anh, nhướng mày, “Muốn hỏi gì?”

Giang Túc tua nhanh đến đoạn người kia bị bắn ngược ra, “Vì sao?”

Thời Sênh quay người chỉ vào một tấm bùa trên cửa, “Kia kìa, nó đó, bùa phòng ngự thôi mà.”

“Anh không hỏi cái này.” Lúc trước anh đã để ý đến lá bùa đó rồi. Đinh Cố cũng từng nói với anh, cũng chứng kiến Thời Sênh đơn thương độc mã đánh bại tổ chức xã hội đen, nên giờ anh chẳng thấy thắc mắc gì về cái đó.

“Vậy anh hỏi cái gì?”

Giang Túc chỉ vào cổ tay của người trên màn hình, “Vì sao người của R lại nhắm vào em?”

Thời Sênh sán tới nhìn.

Tay áo che hơn một nửa, nhưng hình xăm lộ ra một nửa kia cũng không khó đoán cả chữ là gì.

Thời Sênh im lặng một chút, “Ai biết được lũ biến thái nghĩ gì!”

“Tần Vũ.”

“Em không sao.”

Giang Túc nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt sâu thẳm, quay laptop lại, gõ lạch cạch trên bàn phím một lúc, lại quay về phía Thời Sênh, “Chúng đang thu thập tin tức của em.”

Rốt cuộc cô làm gì chọc đến lũ điên đó?!

“Hôm nay em nhận được một bức thư.” Thời Sênh dời mắt khỏi màn hình.

Giang Túc truy hỏi, “Thư gì?”

“Là một mảnh giấy ký chữ R.”

Sắc mặt Giang Túc cứng lại vài giây, anh hít sâu một hơi, “Thư khiêu chiến, đó là thư khiêu chiến.”

Thời Sênh hơi kinh ngạc, “Lũ thiểu năng đó còn muốn khiêu chiến em á? Lợi hại nhỉ.”

Tưởng bản cô nương bánh bèo sao?

Giang Túc: "…" Sao cô ấy luôn ra vẻ "ông đây là thiên hạ vô địch, các người đều là thiểu năng" thế?

"Em dùng web của anh được không?" Thời Sênh chỉ vào laptop của Giang Túc.

Giang Túc lắc đầu, "Không theo dõi được, anh thử rồi, chúng không dùng mạng ở địa bàn của chúng."

Thời Sênh cười tự tin, "Rồi chúng sẽ phải dùng, chỉ cần là người đã từng tồn tại, em sẽ có thể kéo hắn ra. Anh đừng lắm điều nữa, có cho em dùng không?"

Giang Túc đưa laptop qua.

"Anh tự chơi đi, đừng làm phiền em." Thời Sênh cầm laptop vào phòng trong.

Giang Túc nhìn đồ bị Thời Sênh quăng trên đất, lắc đầu bó tay.

Kiểu bạn gái thế này quả nhiên là có cũng chẳng để làm gì.

"Chờ chút." Giang Túc chợt gọi Thời Sênh lại.

"Sao thế?"

"Em bị thương à?" Giang Túc chỉ vào váy Thời Sênh, ở đó có một vết máu nhỏ.

Thời Sênh kéo lên xem, tùy tiện giải thích một chút, "Chắc là dính sơn."

Giang Túc nghi hoặc nhìn cô một cái. Thời Sênh khẽ nhếch miệng cười, quay người vào phòng ngủ.

…

Từ sau khi Thời Sênh phá vụ án Đổng thị, cứ hở tí là Hoắc Tiêu lại thích lượn lờ trước mặt Thời Sênh.

Trong Cục Cảnh sát, Hoắc Tiêu luôn mang vẻ 'sinh vật sống đừng lại gần', chuyện chủ động tìm đến người khác thế này trước đây chỉ xảy ra với Vưu Ái.

Họ còn cho rằng Vưu Ái và Hoắc Tiêu có tình ý gì, kết quả là Vưu Ái lại bị bỏ rơi, ánh mắt mọi người nhìn Vưu Ái đều có chút khó hiểu.

Lúc trước Hoắc Tiêu đưa Vưu Ái đi xử lý một số vụ án, lúc này trong mắt mọi người, đó đều là công lao của Hoắc Tiêu, không có Hoắc Tiêu, Vưu Ái có thể phá được án sao?

Đâu đâu cũng có người thuận gió đổi chiều.

Không thể vì người khác nhất thời tâng bốc mình, mà đã cảm thấy họ sẽ luôn tâng bốc mình, chưa biết chừng một khắc sau đã đạp mình xuống gót chân rồi.

Chuyện này cũng dạy chúng ta rằng, làm người phải luôn đề cao cảnh giác, nghĩ cho rõ vì sao người khác tâng bốc mình, là thực sự coi mình là bạn hay chỉ là do hình thức không thể không làm như thế thôi.

"Tiểu Ái, cô không sao chứ?" Thấy sắc mặt Vưu Ái không tốt, Hoàng Tùng quan tâm hỏi, "Có phải không thoải mái không?"

“Không sao, cảm ơn.” Vưu Ái lắc đầu, cầm tài liệu trên bàn, bắt đầu làm việc.

Hoàng Tùng mấp máy môi, muốn nói lại thôi, anh ta đứng cạnh Vưu Ái một lúc lâu mới đi.

Đến trưa, mọi người đang ăn cơm, đột nhiên nhận được điện thoại báo án, nói phát hiện thi thể, mọi người đều không ăn nổi nữa, lập tức xuất phát.

“Tần Vũ, sao cô vẫn còn ăn?” Hà Tín đi qua vị trí của Thời Sênh, lửa giận bừng bừng giật bát cơm của cô ra, kéo cô chạy ra ngoài.

Thời Sênh nhanh tay cầm luôn hộp cơm theo.

Có người chết cũng không quan trọng bằng chuyện cô ăn cơm.

Không ăn no thì làm gì có sức mà vênh váo, à không, phá án.

Hà Tín: “…” Chắc chắn cô gái này được phái tới để giày vò ông ta.

Thời Sênh ôm hộp cơm lên xe, cả đám nhìn cô ăn, có vài người đều là vừa bê cơm lên, chưa kịp ăn miếng nào, giờ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, bụng kêu rột rột hết cả.

Mọi người: “…” Đây mới là giày vò này.

Địa điểm xảy ra vụ án là bên bờ sông của thành phố B có người phát hiện một thi thể ở bên bờ sông, lập tức báo cảnh sát.

Đã có cảnh sát giăng dải ngăn cách, Hà Tín đưa người đến, tiếp nhận công việc từ họ.

Thời Sênh đứng bên cạnh, cắn hạt dưa như không có chuyện gì xảy ra, chờ bên Hà Tín hỏi xong tình hình cơ bản, Thời Sênh đã chơi điện tử rồi.

Hà Tín: "…" Nếu giết người không phạm pháp, thì người đầu tiên ông bóp chết chắc chắn là cô gái này.

Cô cắn hạt dưa đã đành, còn chơi điện tử nữa à?!

Có chút giác ngộ của người làm cảnh sát đi được không?

"Tần Vũ!" Hà Tín quát to một tiếng, đừng tưởng cô là con gái cục trưởng mà tôi không dám quát, cùng lắm là mất việc chứ gì, ông ta chơi hết.

Thời Sênh không để ý đến Hà Tín. Hà Tín chỉ có thể tự bước tới, nhanh tay giật lấy điện thoại của Thời Sênh, nhét luôn vào túi quần, "Cô đến đây để chơi điện tử à?"

Mặt Thời Sênh đầy vẻ vô tội, "Tôi có định đến đâu, tại anh cứ kéo tôi đến đấy chứ."

Là lỗi của bản cô nương chắc?!

Hà Tín: "…"

Bình tĩnh! Bóp chết người là phạm pháp!

"Xem cái này đi." Hà Tín đưa một mảnh giấy cho Thời Sênh.

Chói mắt nhất là chữ R viết hoa.

--- Mùi thơm của thịt nát trong bùn lầy.

Không nói hoa mỹ gì nhiều, chỉ có một câu này là sao?

Lật bàn, mẹ nó chứ, éo ai hiểu được?!

Dù sao mặt Hà Tín cũng đầy vẻ khó hiểu, thực sự không hiểu lắm suy nghĩ của lũ biến thái.

Thời Sênh nhìn về phía thi thể, “Người chết làm gì?”

Hà Tín lắc đầu, “Trên người không có bất cứ thứ gì chứng minh thân phận, tạm thời vẫn chưa rõ, trên cơ thể cũng không có vết thương nào, chưa biết nguyên nhân cái chết, các vấn đề khác còn cần chờ bên pháp y.”

Chương 1016: Chuyên gia phá án (30)

Nạn nhân là nữ, khoảng 22 đến 25 tuổi, trên người chỉ mặc một chiếc váy ngủ, nằm sấp xuống đất, không có dấu vết bị xâm phạm.

Mọi thứ chứng minh thân phận của nạn nhân dường như đều bị người khác xử lý hết rồi, chỉ còn lại một chiếc váy ngủ rẻ tiền ở đâu cũng có.

Bên trong thậm chí còn không có cả đồ lót.

Hà Tín hỏi Thời Sênh, “Liệu có phải R làm không?”

“Sao tôi biết được?” Thời Sênh lườm Hà Tín một cái, cô có phải là người đại diện của R đâu.

“Đội trưởng Hà, có phát hiện mới.” Vưu Ái chạy từ đằng xa lại, không để ý đến Thời Sênh, nghiêm mặt nói với Hà Tín: “Phía trên phát hiện có vết bánh xe.”

Hà Tín phẩy tay, ra vẻ đi xem thế nào.

Thời Sênh dựa vào xe không đi, Hà Tín tự biết không gọi được cô, nên thông minh hơn không gọi cô nữa.

Chờ Hà Tín và Vưu Ái đi khuất rồi, Thời Sênh mới lững thững đi về phía thi thể.

Cô nhìn thi thể, rồi lại nhìn bốn phía, nơi này hơi khuất, người bình

thường sẽ không đi tới bên này, trước mặt là sông, sau lưng là sườn dốc.

Trên sườn dốc có một con đường nhỏ, con đường này vòng quanh bờ sông, một vài người sẽ ra đây chạy bộ buổi sáng.

Người phát hiện thi thể đang cho chó đi dạo, đột nhiên con chó chạy từ sườn dốc xuống, người chủ đứng trên gọi mãi cũng không lên, đành phải đi xuống, ai ngờ lại nhìn thấy người chết.

“Cô Tần, có cao kiến gì không?” Tiếng Hoắc Tiêu vang lên bên cạnh.

Thời Sênh: “…” Tên nam chính này có bệnh à?! Cứ gây sự với bản cô nương là sao!

Thích cô à?!

Đừng đùa, cô chỉ nhìn thấy ý khiêu chiến trong mắt nam chính đại nhân mà thôi, đó là kiểu ý chí gặp kỳ phùng địch thủ, muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Lật bàn, không đi tra tên R kia, cứ túm lấy cô so với bì, chẳng phải thần kinh thì là gì?!

Thời Sênh bẻ khớp ngón tay, tiếng rắc rắc kêu lên, cô bẻ cổ trái phải, đột nhiên quay người đánh thẳng vào mặt Hoắc Tiêu.

Ông đây nhịn anh lâu lắm rồi nhé!

…

Chuyện Thời Sênh đánh người ở hiện trường phát hiện vụ án, người bị cô đánh còn là tay cố vấn Hoắc Tiêu, không biết bị ai truyền tới tận

chỗ Tần Dật.

Tần Dật biết chuyện con gái mình gây ra gần đây, ông và Lê Lan cũng đều hơi lo lắng, nhưng nghĩ đến chuyện lúc trước cô suýt chết, họ lại không dám nói gì cô.

Sau một trận ốm nặng, toàn bộ tính cách đều thay đổi, ai mà không nghi ngờ thắc mắc chứ?

Nhưng cô nhớ hết mọi chuyện, dù thi thoảng họ có ý thử cô, cô cũng có thể trả lời rất tự nhiên, đây thực sự là con gái họ.

“Tần Vũ! Con muốn làm phản luôn phải không!” Tần Vũ tức đến mức đập bàn, “Con có biết con đánh ai không?”

Thời Sênh thành thật đáp, “Hoắc Tiêu ạ!”

Không phải là Hoắc Tiêu thì bản cô nương còn lười phải ra tay ấy.

“…” Con biết mà còn dám ra tay, tức chết ông mất, “Con có biết ông nội Hoắc Tiêu là ai không?!”

“Con đánh chút thôi mà, có đánh chết đâu. Đàn ông đàn ang như anh ta mà còn nghĩ đến chuyện mách người lớn à?” Nhỏ đánh không lại thì già lên, đó không phải là kỹ năng của phản diện sao? Lẽ ra nam chính không được kích hoạt chức năng này mới đúng chứ!

Tần Dật nổi điên, cô còn muốn đánh chết người ta nữa à!

“Con còn muốn tiếp tục ở lại đội hình sự nữa không?”

Thời Sênh nhìn Tần Dật, mặt đầy vẻ vô tội, “Tự anh ta không đánh được con, sao lại trách con?”

Tần Dật hít sâu một hơi, đỏ bừng mặt mắng, “Tần Vũ, con cút đi xin lỗi Hoắc Tiêu cho ba!”

“…” Xin lỗi nam chính á?! Mơ đi! Không đi! “Vâng.”

[…] Đã bảo không đi cơ mà, cô nhận lời làm gì?! Ký chủ, tôi nói cho cô biết, cô đừng gây chuyện nữa!

Thời Sênh đi từ phòng làm việc của Tần Dật ra, tức tối hừ một tiếng, dáng vẻ đó thực sự giống biến thái muốn đi giết người diệt khẩu vậy.

[…] Chủ nhân, người mau tới đây, bệnh điên của Ký chủ lại nặng thêm rồi, bản Hệ thống không chịu nổi.

Mi mới điên!

[Người điên đều không bao giờ thừa nhận mình điên. Ký chủ, cô đừng phủ nhận, cô bị điên đấy, điên thì uống thuốc đi, đừng ra ngoài hãm hại người khác được không?]

Thời Sênh nghiến răng, nếu mi cũng đã nói ta bị điên, vậy ta không đi hại người khác làm sao xứng với hai chữ ‘bị điên’ này được.

[…] Tốt nhất là bản Hệ thống offline.

Nửa đêm, Thời Sênh mò vào phòng bệnh, lại đánh Hoắc Tiêu một trận nữa, vết thương của Hoắc Tiêu vốn không nặng gì, nhưng bị Thời Sênh đánh thêm trận này, có lẽ mười ngày nửa tháng cũng không gặp người khác được.

Vì đề phòng người lớn nhà Hoắc Tiêu nhúng tay vào, Thời Sênh còn chuẩn bị thêm chút tiết mục khác cho Hoắc Tiêu, uy hiếp nếu anh ta

dám mách lên trên, sẽ khiến anh ta nổi tiếng toàn cầu trong chớp mắt.

Thời Sênh hoàn toàn không che giấu thân phận của mình, Hoắc Tiêu biết người đánh mình là ai, nhưng anh ta phải ấm ức không thể nói ra.

Từ bé đến giờ, có lẽ trừ gặp khó khăn chỗ nữ chính ta, thì Hoắc Tiêu cũng chỉ thua mỗi Thời Sênh.

“Hoắc thiếu, rốt cuộc là ai đánh cậu?”

“Không biết.” Hoắc Tiêu lạnh lùng đáp, “Đưa điện thoại cho tôi.”

Người kia vội đưa điện thoại qua, Hoắc Tiêu muốn để người bên trên cách chức Tần Dật, kết quả là đã không được bênh vực thì chớ, còn bị mắng một trận té tát.

Hoắc Tiêu cảm thấy rất kỳ lạ, không cả bận tâm đến vết thương trên người, chạy về Hoắc gia tìm ông nội.

“Cậu chủ?” Người làm mở cửa cho Hoắc Tiêu, thấy anh ta cũng giật mình, một lúc lâu mới nhận ra cậu chủ nhà mình.

Lúc trước, trừ các ngày lễ, Hoắc Tiêu rất ít về bên này, hôm nay sao tự dưng lại về, còn quấn băng kín đầu thế kia nữa…

Hoắc Tiêu không nói gì, sải bước vào trong nhà, đi thẳng lên thư phòng.

Anh ta còn không cả gõ cửa, đẩy luôn cửa bước vào, “Ông nội.”

Trong thư phòng có mấy người, Hoắc Tiêu đột ngột đi vào, mấy

người kia đều ngừng nói chuyện, nhìn ra cửa.

“Hoắc Tiêu, không biết trên dưới gì cả, cút ra ngoài!” Ông cụ Hoắc đứng ở chính giữa lập tức sa sầm mặt quát.

Hoắc Tiêu không ngờ đang có nhiều người ở đây như vậy, khẽ gật đầu rồi lùi ra ngoài thư phòng.

Người trong thư phòng nhanh chóng đi ra, Hoắc Tiêu nhìn mấy người đó rời đi, những người này… không giống những người ông nội anh ta thường tiếp xúc.

Hoắc Tiêu lại gõ cửa lần nữa rồi mới vào, “Ông nội.”

“Tôi biết vì sao anh về đây.” Ông cụ Hoắc day day mi tâm, “Nhưng tôi chỉ có thể nói với anh rằng, đừng có ý đồ gì với họ.”

Hoắc Tiêu nhíu chặt mày, “Vì sao ạ?”

Ông cụ Hoắc hy vọng đứa cháu này nối nghiệp mình, đương nhiên phải phân tích rõ lợi hại với nó. Ông im lặng ngẫm nghĩ một lúc lâu, mới chậm rãi nói, “Mấy ngày trước Tần Vũ có liên hệ với Cục An ninh Quốc gia…”

Thời Sênh dùng bí mật Quốc gia uy hiếp Cục An ninh Quốc gia, hủy bỏ việc giám sát truy lùng Giang Túc, không được động đến Tần gia và Lê gia, nếu không, cô không chắc liệu mấy thứ đó có lọt ra nước ngoài không.

“Cô ấy không che giấu thân phận ạ?” Hoắc Tiêu kinh ngạc, cô ấy to gan đến mức đó sao, dám uy hiếp Cục An ninh Quốc gia.

“Không.”

Cô ấy bộc lộ rõ thân phận ngay từ đầu, cứ như sợ người khác không biết cô ấy là ai vậy, khiến đám người của Cục An ninh Quốc gia còn không biết phải phản ứng thế nào.

“Cục An ninh Quốc gia đồng ý rồi ạ?”

“Cục An ninh Quốc gia định tiến hành bắt cô ấy, nhưng mà…” Mặt ông cụ Hoắc rất nặng nề, “Thất bại. Tần gia và Lê gia vững như bàn thạch, Cục An ninh Quốc gia làm thế nào cô ấy cũng đều biết ngay, còn phản ứng khiến người khác không kịp trở tay.”

Dưới tình huống như vậy, Cục An ninh Quốc gia còn cách gì nữa đâu?

Cô ấy cũng không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, chỉ muốn bảo đảm sự an toàn của hai nhà Tần Lê và Giang Túc.

Hoắc Tiêu lẩm bẩm, “Cô ấy… rốt cuộc là ai?”

Chương 1017: Chuyên gia phá án (31)

Đánh Hoắc Tiêu xong, ngày hôm sau Thời Sênh vẫn đi làm như thường, mặt mọi người đều đầy vẻ bó tay.

Đây là kết quả của việc có ô dù đấy.

Thời Sênh vừa ngồi xuống, Hà Tín đã xông từ trong phòng làm việc của ông ta ra, “Tần Vũ, hôm qua cô đánh cậu Hoắc làm gì hả?”

“Nhìn anh ta khó chịu.” Còn cứ lèm bà lèm bèm bên tai cô nữa.

Không đánh anh ta thì đánh ai?!

Hà Tín: “…”

Rốt cuộc cô nhìn ai thuận mắt hả? Ông ta còn chưa từng thấy cô vui vẻ ra mặt với ai đâu, khó chịu một chút là bùng nổ.

Hà Tín đè thấp giọng, ngó trước ngó sau như kẻ trộm, “Cô không sợ Hoắc gia…”

Thời Sênh cười với vẻ thâm sâu khó lường, “Họ không dám.”

Cô có ngu đâu, đương nhiên phải giải quyết mối hậu họa của mình trước đã.

“Khụ khụ khụ!” Tuy không biết cô nhóc này lấy sự tự tin đó ở đâu ra, nhưng nghĩ đến bên trên còn có Cục trưởng chống đỡ giúp, chắc

hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì. Ông ta mới bắt đầu nói chuyện chính, “Vẫn chưa điều tra được thân phận của người chết, có ba vụ báo án phụ nữ mất tích khá phù hợp với nạn nhân, cô đi một chuyến đi.”

“Không đi.”

Hà Tín cũng đã quen với sự từ chối của Thời Sênh rồi, ông ta lấy một mảnh giấy trong túi áo ra, “Tôi xem lại án cũ, đây là thư khiêu chiến của R, năm đó có một viên cảnh sát hình sự từng nhận được, cô có biết kết cục của ông ta không?”

“Chết chứ gì?!” Toàn là mô típ cũ.

Theo tình tiết thường thấy, bức thư này hẳn phải gửi cho nam chính hoặc nữ chính.

Bây giờ lại rơi vào tay cô.

Câu nói ‘súng bắn chim đầu đàn’ thật chẳng sai, sau này bản cô nương phải khiêm tốn thu mình chút mới được.

“Cô biết là tốt rồi, mau đi điều tra đi, sớm tìm ra R thì mọi người cũng thoải mái yên tâm hơn chút.”

“Tôi không đi.” Bên ngoài có người đang âm thầm chờ ra tay ngầm với cô, còn lâu cô mới đi.

Đi chuốc phiền phức thì thà cô ra tay trước còn hơn.

“Đội trưởng Hà, để tôi đi.” Giọng Vưu Ái chêm vào rất đúng lúc, chủ động xin đi giết giặc.”

Hà Tín nhìn Thời Sênh, rồi lại nhìn Vưu Ái, cuối cùng chỉ có thể giao

cho Vưu Ái.

Vưu Ái cầm tài liệu, thầm siết chặt nắm đấm, cô ta nhất định sẽ tìm ra chân tướng.

Đại đa số người của đội hình sự đều ra ngoài rồi, cả phòng làm việc rất yên tĩnh, cứ một lúc Thời Sênh lại gõ bàn phím.

Trên màn hình của cô là mạng lưới dày đặc, trong đó có mấy tuyến hiển thị màu đỏ, đến từ khắp nơi, hội tụ lại ở một điểm.

Màn hình của Thời Sênh đột ngột tắt ngóm, nảy lên một câu nói.

[Anh tìm thấy một vị trí.]

Khóe môi Thời Sênh giật giật, nhanh chóng gõ mấy chữ, sau đó lại xóa đi, [Gửi qua đây.]

Ừm, không thể đả kích sự nhiệt tình của nàng dâu nhà mình được.

Vị trí mà Giang Túc gửi sang không giống của cô, thậm chí còn khác một trời một vực.

Rất rõ ràng, vị trí này của Giang Túc còn bí mật hơn nhiều, hẳn là anh đã dùng đến mạng lưới tình báo của anh mới có được địa chỉ này.

Không ngờ lúc trước cô lại không phát hiện ra, chà, nàng dâu cũng có ích lắm chứ tưởng à.

[Em định đi à?]

[Đương nhiên.] Giải quyết đám thiểu năng này sớm một chút, cũng

sớm quay về nhà ôm nàng dâu được hơn một chút, sau đó ngồi ăn chờ chết thôi.

[Đinh Cố ở ngoài chờ em.]

[Em đi một mình là được rồi.] Mang người đi cô còn phải mất công bảo vệ, phiền phức.

[Anh tới tìm em.]

[Em biết rồi, em đưa họ đi cùng!!!]

[Về sớm nhé.]

Thời Sênh đóng máy tính lại, ra ngoài Cục Cảnh sát, quả nhiên Đinh Cố đã đưa người đến chờ sẵn, thấy cô bước ra, sắc mặt mọi người đều rất phong phú.

Không ngờ chị dâu tương lai lại là cảnh sát!!!

“Chào chị Tần.” Đinh Cố cung kính chào hỏi, đám đàn em phía sau cũng bắt chước cậu ta, gập người chào cô.

Thời Sênh nhìn đám rơ-móc này, thở dài, “Đi thôi.”

Đinh Cố vội mở cửa xe bên cạnh ra, để Thời Sênh bước vào trước.

Từ Cục Cảnh sát tới chỗ đó hơi xa, người trong xe đều im lặng không nói gì, bầu không khí rất gượng gạo.

Đinh Cố ho khan một tiếng, tự tìm chuyện để nói, “Chị Tần làm thế nào quen biết anh Giang vậy ạ?”

“Vào một đêm trời tối đen, gió lành lạnh… tôi đã gặp anh ấy.”

Đinh Cố: “…” Còn quá trình thì sao?!

Cậu ta cứ tưởng sẽ nghe được một câu chuyện kiểu anh hùng cứu mỹ nhân gì gì đó cơ, kết quả là cô ấy chỉ nói có một câu đã xong rồi à?!

Dislike!!!

Đinh Cố âm thầm quan sát Thời Sênh một chút. Cậu ta cảm thấy toàn thân cô gái này đều là gai nhọn, không cẩn thận một chút sẽ bị châm thành con nhím.

Tốt nhất là cậu ta không nói gì thì hơn.

“Chị Tần, đến nơi rồi, chính là tòa nhà trước mặt kia. Chúng tôi đã tra rồi, tòa nhà đó được xây dựng từ lâu, mấy năm trước vốn định phá dỡ, nhưng sau đó không biết tại sao lại không làm được nữa.”

Thời Sênh nhìn về phía cánh cửa hơi cũ kỹ kia, khẽ nhíu mày.

Tòa nhà đó nằm kẹt trong quần thể kiến trúc, nếu làm to chuyện quá cũng không hay lắm.

Thời Sênh lấy bùa ra, đưa cho Đinh Cố, “Các cậu đi xung quanh khu nhà, cứ mười mét dán một lá, mấy cái này thì dán lên người, chỉ có 10 phút thôi, đừng lề mề.”

“Chị Tần… chị là học đạo à?” Đinh Cố vẫn nhớ rất rõ chuyện mình bị bắn bay ra lần trước.

Thật sự không ngờ, bây giờ vẫn còn có cao nhân như thế này, muốn

bám váy quá đi mất.

“Không phải.” Đang yên đang lành học đạo làm cái gì, dở hơi à!

“Vậy…”

Thời Sênh liếc Đinh Cố một cái, lạnh lùng nói: “Cậu nói nhảm nhiều thế này, sao không đi làm người kể truyện luôn đi?”

Đinh Cố: “…” Bây giờ làm gì có nghề kể truyện nữa.

Cậu ta vội chia mấy lá bùa cho những người khác, lại không yên tâm lắm, nói: “Chị Tần, dán thế nào cũng được ạ?”

Theo cậu ta được biết, không phải mấy thứ này đều có rất nhiều quy tắc sao?

“Tùy cậu, chỉ cần cậu cứ dán thẳng mặt trước là được.” Thời Sênh xua tay, “Mau đi đi.”

Tòa nhà này cũng không to, mấy người Đinh Cố dán xong rất nhanh, nhưng khi họ quay lại xe, lại phát hiện không thấy Thời Sênh đâu nữa.

Giang Túc đã dặn họ đi theo bảo vệ người ta cho cẩn thận, giờ lại không thấy người ta đâu. Đinh Cố vội sai người tản ra tìm.

…

Tòa nhà này được làm theo kiến trúc cũ, trước mặt có một cái sân, trong sân căng vài sợi dây thừng, bên trên còn đang phơi rất nhiều quần áo.

Có cả của đàn ông lẫn đàn bà, chỉ không có của trẻ con thôi.

Lúc này trong tòa nhà vô cùng yên tĩnh, không nghe thấy gì cả. Thời Sênh bước từng bước lớn vào chính giữa sân, “Đừng ẩn ẩn nấp nấp nữa, ra đi.”

Giọng của cô văng vẳng thành tiếng vang trong vườn, nhưng một lúc lâu cũng không có ai đáp lại cô.

Xoẹt...

Tiếng xé gió vang lên sau lưng Thời Sênh.

Thời Sênh hơi nhún mũi chân, cơ thể nhẹ nhàng khéo léo tránh được ám khí đang lao tới phía sau lưng, ám khí cắm vào một thân cây khô trong sân, làm thân cây bị rung mạnh, kêu loạt soạt.

Cổ tay Thời Sênh lắc nhẹ, thiết kiếm lập tức xuất hiện trong tay cô, vung về phía sau, kiếm khí ngang ngược phóng ra, để lại những vết cắt rất sâu trên mặt sân.

“Bịch!”

“Á!”

Hai âm thanh vang lên một trước một sau, một bóng người lăn ra khỏi chỗ tối, quần áo trên người bị kiếm khí cắt nát, chỉ có thể miễn cưỡng che đậy cơ thể.

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, khóe môi cong lên cười ác ý, “Còn nhỏ không chịu chăm chỉ học hành, lại đi bắn lén sau lưng! Bắn lén sau lưng đã đành, còn không chịu bắn cho tử tế, mày nghĩ mày được cái tích sự gì hả?”

Thiếu niên trên mặt đất đau đớn rên rỉ, làm gì còn sức mà nghe Thời Sênh đang nói gì.

Da trên người nó giống như bị người ta dùng dao xẻo ra vậy, mỗi một cm đều đau nhói, nóng bừng lên.

Thời Sênh lại nhìn về phía tòa nhà, “Chúng mày không ra, tao sẽ giết nó đấy.”

Không ai đáp lời.

Thời Sênh xách kiếm đi về phía thiếu niên, mũi kiếm kéo lê trên mặt đất phát ra âm thanh rất chói tai, những tia lửa tóe ra ánh lên trong đôi mắt đang chứa đầy sự đau đớn của thiếu niên kia.

Hơi lạnh từ mặt đất ập tới, thiếu niên co rúm người lại, chống hai tay xuống đất, khổ sở lùi về phía sau.

Chương 1018: Chuyên gia phá án (32)

"Xem ra đồng bọn của mày đã bỏ rơi mày rồi, muốn chết như thế nào?” Thời Sênh đứng trên cao nhìn xuống thiếu niên.

“Cô…” Mặt thiếu niên trắng bệch, giọng nói hơi run rẩy, “Cô là cảnh sát, cô sẽ không giết tôi.”

Thời Sênh cười tít mắt, “Cảnh sát cũng có cảnh sát xấu, vì sao lại không giết mày chứ.”

Thời Sênh quơ kiếm, định cắm xuống tim thiếu niên.

“Dừng tay.” Tiếng hô lớn phát ra từ tầng hai tòa nhà.

Vô số nòng súng chĩa thẳng về phía Thời Sênh. Một người đàn ông đứng trên tầng hai, rõ ràng những người kia đều chờ nghe lệnh gã.

Thời Sênh quay đầu quan sát gã một lượt.

Gã đàn ông nói to, “Tần Vũ, thả nó ra, nó vẫn còn là một đứa trẻ, ân oán giữa chúng ta, đừng lôi trẻ con vào.”

“Một đứa trẻ muốn giết tao á?” Thời Sênh thản nhiên tiếp lời, “Vì sao tao phải tha cho nó?”

Gã đàn ông nhíu chặt mày, đáy mắt đầy vẻ nghi hoặc, chẳng phải cô ta là cảnh sát sao, sao có thể nói ra mấy lời như thế?

“Nó chỉ làm theo sự sắp đặt thôi.”

“Vậy liên quan gì đến tao, tao chỉ biết là nó muốn giết tao. Ăn miếng trả miếng, tao giết chết nó cũng là chuyện hết sức bình thường mà?”

Thời Sênh vừa nói, mũi kiếm cũng đã ấn xuống, ngay khi sắp cắm vào lồng ngực thiếu niên, bên cạnh đột nhiên bắn ra một viên đá, đập vào thân thiết kiếm, thiết kiếm hơi lệch đi, cắm thẳng vào cánh tay thiếu niên.

Rõ ràng thiếu niên đã đau đến không chịu nổi nữa rồi, nhưng vẫn cắn chặt răng, không kêu rên tiếng nào.

“Tần Vũ, cô không nên đứng về phía chính nghĩa.” Một giọng nói rất mềm mại nhẹ nhàng vang lên trong sân.

“Trước giờ tao chưa từng nói tao đứng về phía chính nghĩa.” Thời Sênh cười nhạo một tiếng, nhìn về phía tầng lầu cao hơn.

Một người đàn bà đã đứng ở tầng bốn từ bao giờ. Giống như giọng nói của ả, ả là một người phụ nữ rất mềm mại.

Giọng ả như đang cười, chân thành mời mọc: “Vậy gia nhập với chúng tôi đi? Cô có thể tìm được chúng tôi, cũng đã đủ tư cách rồi.”

“Chúng mày còn chưa đủ tư cách.” Thời Sênh trả lại cho ả câu này.

Hiển nhiên ả ta nhớ rõ câu nói này, hành vi lúc trước của Thời Sênh cũng để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với ả.

Trước khi gửi tin nhắn cho cô, ả cũng đã liệu trước phản ứng của cô.

Nhưng hoàn toàn không ngờ được rằng, cô lại kéo thẳng ả vào danh

sách đen, lúc này còn đơn thương độc mã tìm tới tận đây.

Nếu có thể kéo được người như thế này về phe ả…

“Tần Vũ…”

“Rào ào... ầm...”

Giọng nói của ả bị những tiếng động ầm ĩ nuốt gọn, khói bụi bay lên bốn phía, che kín tình cảnh bên dưới, cả khu nhà lắc lư như sắp đổ.

Bọn họ không nhìn thấy người ở đâu, không biết là ai hạ lệnh nổ súng, tiếng súng liên tiếp vang lên, những đường đạn dày đặc như mưa, nếu bên dưới thực sự có người, thì cũng biến thành cái sàng rồi.

“Bắt cô ta lại cho ta!” Ả đàn bà cầm bộ đàm lên hạ lệnh.

“Hiện giờ chúng ta nên rút lui thôi.” Đầu bên kia bộ đàm truyền tới giọng gã đàn ông lúc trước, “Cảnh sát sắp đến rồi.”

“Bắt cô ta!” Giọng ả đàn bà rất dứt khoát.

“Bắt tao làm gì hả?”

Ả cứng người, quay mạnh đầu lại, tia sáng lạnh lóe qua mắt ả, khuôn mặt tươi cười hiện lên trong tầm nhìn của ả.

Làm sao cô ấy lên được đây? Cô ấy lên lúc nào mà ả lại không hề phát hiện ra?!

Nhưng ả cũng không hề lộ ra vẻ hoảng hốt, bình tĩnh nhìn Thời Sênh, “Tần Vũ, chúng ta có thể từ từ nói chuyện với nhau, cô cũng

sẽ có môi trường phát triển tốt hơn, tin tôi đi, cô cũng cùng một loại người với chúng tôi thôi.”

Thời Sênh cười giễu cợt một tiếng, “Tao với chúng mày không giống nhau.”

“Tần Vũ, cô đừng phủ nhận, sâu trong lòng cô cũng khát vọng mà, đúng không? Cô thuộc về chúng tôi, trong tim cô có một con ác quỷ, nó mới là hình tượng thực sự của cô. Đến đây đi, hãy đồng hành cùng chúng tôi…” Giọng của ả vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng, khiến người ta dễ trầm luân vào giọng nói ấy, bị ả đả động.

Ả quan sát sự thay đổi của Thời Sênh, nhưng trừ nụ cười càng lúc càng tươi trên mặt cô ra, thì không thấy hiệu quả nào khác.

Sao có thể thế được!

Sao cô ấy lại không hề có phản ứng gì?!

“Lui!” Ả cầm bộ đàm, hét to một tiếng, sau đó cũng chống tay vào lan can, nhảy xuống dưới.

Thời Sênh không đuổi theo, cắm thiết kiếm vào lan can, lấy hạt dưa ra cắn.

Tòa nhà dần yên tĩnh lại, nhưng lại bị phá vỡ rất nhanh, ả đàn bà kia đưa người quay lại sân.

Vừa rồi là ả đứng trên kia, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, vị trí của họ lại tráo đổi cho nhau.

“Tần Vũ, mày đã làm gì?” Cuối cùng trên mặt ả cũng có chút kinh hoàng. Bọn họ lại không thể chạy ra ngoài được, ngay cả đường

ngầm cũng không xuống được.

Mà không phải không đi ra được bình thường đâu, lại giống như có ai đó chụp một cái lồng thủy tinh lớn đậy kín cả tòa nhà này lại vậy.

Thời Sênh cười toe toét đáp, “Chỉ giam chúng mày trong này thôi ấy mà.”

“Mày muốn thế nào?” Ả giẫm lên mặt sân lồi lõm, bước tới trước mấy bước, “Nói yêu cầu của mày đi.”

“Chẳng muốn thế nào cả, chỉ muốn bắt chúng mày thôi.”

Ả đàn bà: “…” Muốn bắt chúng tao mà còn không muốn thế nào à?!

Ả hít sâu một hơi, “Hôm nay tao thua, nhưng mày tưởng thế này là xong rồi sao?”

Ả không ngờ cô sẽ tìm được đến đây, càng không ngờ cô lại có bản lĩnh đến mức này.

Hai điều không ngờ này, khiến ả ta lùi cũng không lùi được.

“Tần Vũ, mày thực sự không thả chúng tao đi à?!”

“Có bản lĩnh thì cứ đi, không có bản lĩnh thì ở lại.” Thời Sênh thản nhiên cắn hạt dưa.

Ả giơ cao tay lên, lộ ra thứ trong tay ả, “Ở khu nhà này có chôn mìn, chỉ cần tao ấn nút kích hoạt, chúng ta sẽ chết hết.”

“Thoải mái.” Thời Sênh ung dung phẩy tay.

Ả tức nghẹn lời, “Mày không sợ sao?!” Vì sao cô ấy có thể bình thản như vậy được.

“Có gì phải sợ?! Dù sao tao cũng sẽ không chết.”

Giọng ả dần hung ác lên. “Mìn chôn ở khu này có thể san bằng cả khu vực này, mày chạy cũng không thoát đâu.”

Thời Sênh cười ngang ngược, “Chỉ với lũ chúng mày mà đòi lấy mạng tao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Tần Vũ, nói năng ngông cuồng như thế sẽ phải trả giá đắt đấy.”

Thời Sênh nhếch môi cười lạnh.

Tay ả kia run lên một chút, đột nhiên hơi hoài nghi, liệu cô ấy có thực sự có bản lĩnh chạy trốn khỏi đây không?

Cô ấy bình tĩnh và thản nhiên một cách thái quá, dù ả làm gì, nói gì, cũng không tác động một chút nào đến cảm xúc của cô ấy.

Từ lúc cô ấy xuất hiện đến bây giờ mới chỉ chưa quá một tiếng đồng hồ, nhưng họ đã bị ép đến mức này…

Có lẽ…

Sẽ không đâu, lợi hại đến mấy thì cô ấy cũng chỉ là một con người mà thôi.

Ả nhìn về phía người sau lưng, cả hai khẽ gật đầu, cứ làm đi, họ đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Nếu không thể chạy thoát ra ngoài, họ cũng không thể để người của

cảnh sát bắt được.

Ả đàn bà ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, gằn từng tiếng: “Tần Vũ, chưa kết thúc đâu.”

Ả chậm rãi ấn nút màu đỏ xuống.

Ánh lửa bùng lên trời, cuối cùng ả chỉ nhìn thấy người ở trên ban công kia bị ánh sáng trắng bao bọc lấy, nhanh chóng bay lên cao rồi biến mất trong biển lửa.

“Ầm!”

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, kiến trúc xung quanh đều bị ảnh hưởng, thủy tinh đều bị rung vỡ nát, làn mưa đá như ập xuống, nhiệt độ thiêu đốt cuồn cuộn thổi qua, chỉ trong nháy mắt đã biến thành biển lửa.

Chương 1019: Chuyên gia phá án (33)

Ảnh hưởng của vụ hỏa hoạn này rất rộng, vì ở lân cận có đường ống dẫn khí thiên nhiên, nên lại tạo thành vụ nổ lần hai.

May là trừ lần đầu nổ có người chết và bị thương ra, vụ nổ lần thứ hai đã kịp sơ tán người đi trước, nên không có ai bị thương.

Đội phòng cháy chữa cháy phải dập lửa mất một ngày một đêm, lửa mới tàn.

Các tin tức thời sự đầy trời, nhưng nguyên nhân xảy ra vụ nổ lại vẫn mơ mơ hồ hồ.

Mặt Đinh Cố đầy vẻ ngơ ngác đưa Thời Sênh về dưới chung cư, "Chị Tần…"

"Nói chuyện đừng có nói bừa, nếu không, người chết tiếp theo sẽ là cậu đấy." Thời Sênh cởi dây an toàn, mở cửa xe. Xuống xe xong, cô chống tay vào cửa xe, hơi khom người nhìn thẳng Đinh Cố, "Nếu không phải vì nể mặt Giang Túc, thì tôi đã giết cậu diệt khẩu rồi."

"… Đinh Cố hiểu rồi ạ." Khó khăn lắm Đinh Cố mới nhín ra được mấy chữ này, sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Cô gái này còn nguy hiểm gấp mấy lần Giang Túc!!!

Thời Sênh đóng cửa xe lại, Đinh Cố đạp mạnh chân ga, vội vàng rời khỏi nơi này. Cậu ta không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa. Ai

mà biết được liệu cô ấy có đột nhiên khó ở rồi thay đổi ý định không.

Thời Sênh cúi đầu đi về phía thang máy, ở cửa thang máy có một người đang đứng đó, bước chân Thời Sênh hơi khựng lại một chút, nhìn ra đằng sau.

Ở xa xa có người đang gọi điện thoại, ở đầu thang bộ có nhân viên vệ sinh, thêm người đứng trước cửa thang máy nữa, tổng cộng ba người.

Bất thường…

Thời Sênh hơi nheo mắt, lao tới đạp thẳng một cước vào người đang đứng ở cửa thang máy, thừa lúc anh ta bị đau khom người lại, cô nhanh chóng rút súng trên người anh ta ra.

Nhân viên vệ sinh và người đàn ông đang gọi điện thoại cùng chạy vội về phía này.

“Cô Tần! Đừng kích động!”

“Người của Cục An ninh Quốc gia?!”

Nhân viên vệ sinh giơ hai tay lên, thái độ rất thành khẩn, “Cô Tần, chúng tôi không có ác ý.”

Thời Sênh hừ lạnh, “Mang súng đến lén lút lượn lờ dưới nhà tôi, còn nói không ác ý à? Tôi nhớ là tôi đã từng nói, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa rồi đúng không?”

“Cô Tần, chúng tôi có việc rất quan trọng tìm cô. Cô có thể bỏ súng xuống trước không.” Lúc chĩa súng vào người khác thì rất sung sướng, nhưng khi nòng súng chĩa vào mình thì không sướng tí nào.

Khả năng quan sát của cô gái này quá nhạy bén, bọn họ tự thấy mình không hề để lộ ra manh mối gì, nhưng lần nào cô vừa xuất hiện cũng lập tức lột mặt nạ của họ ra.

“Anh thật đáng ghét, đã nói sẽ mua cho em rồi…”

“Ôi, anh xin lỗi mà, anh tăng ca nên quên mất. Em yêu, đừng giận mà! Lát nữa anh đưa em đi mua được không?”

Một đôi tình nhân đi từ bên ngoài vài, nhưng còn chưa nhìn sang bên này, hai người họ đã cãi nhau trước rồi.

“Cô Tần!” Người của Cục An ninh Quốc gia căng thẳng nhìn Thời Sênh, có người đến rồi kìa!!! Cô có thể hạ súng xuống trước không hả?!!!

Thời Sênh liếc sang bên kia một cái, nhưng không hề có ý thu súng lại. Ba người của Cục An ninh Quốc gia thấy cô chậm chạp không có động thái gì, chỉ đành phải dùng cơ thể che đi tình hình bên này.

May mà đôi tình nhân kia cãi cọ, nên cô gái đó chạy mất, anh chàng kia lại đuổi theo ra ngoài rồi.

Ba người nhìn nhau, cô Tần này thật tùy hứng! Nếu bị người khác nhìn thấy cô ấy dùng súng ở đây, chẳng lẽ còn không vội vàng gọi 110 hay sao?

Bầu không khí hơi đông cứng lại, cảm giác đè nén vô hình như lan ra.

Cuối cùng cũng có người không nhịn được, phá vỡ sự im lặng, “Cô Tần…” Chúng ta đứng đây làm cái quái gì vậy?!

“Tìm tôi có việc gì?!” Đang yên đang lành lại xun xoe nịnh bợ, không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm.

Người gọi điện thoại khẽ ho một tiếng, mặt nghiêm túc, “Nói một cách chính xác, thì chúng tôi tìm cô và anh Giang. cô Tần, chúng ta có thể lên nhà nói chuyện không?”

Ai biết được liệu một giây sau có người đi tới hay không.

“Tôi sẽ không giúp các anh làm bất cứ việc gì.” Thời Sênh tỏ thái độ từ chối rất rõ ràng, “Đinh...”

Thang máy vừa vặn tới, ba người của Cục An ninh Quốc gia sợ có người ra, cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên trong không có ai cả khiến họ thở phào một hơi.

Thời Sênh lách người vào, cảnh cáo: “Đừng tiếp tục xuất hiện ở đây nữa, nếu không, cái mạng nhỏ của các anh có giữ được hay không cũng khó nói chắc được lắm.”

Thang máy chậm rãi đóng lại, ngay khoảnh khắc nó gần khép hẳn, Thời Sênh liền ném khẩu súng ra bên ngoài.

Ba người nhìn thang máy từ từ đi lên, quay sang nhìn nhau.

“Giờ phải làm sao?” Người đàn ông dọn vệ sinh không biết phải nói gì. Cô ấy thậm chí còn không thèm nghe đã từ chối rồi.

Cấp trên còn không cho họ dùng biện pháp mạnh, bắt buộc phải nói năng tử tế, nhưng như thế cũng phải cho họ có cơ hội nói mới được chứ!

“Bên phía Giang Túc liệu có được không?”

“Giang Túc hoàn toàn không ra ngoài, chúng ta lại không vào được nhà cô ấy, làm sao liên lạc với Giang Túc được?!” Mấy người bọn họ đều biết Quốc gia có một vài ngành bí mật, huyền học cũng là một trong số đó.

Nhân lúc Thời Sênh chưa về, họ đã mời người đến xem, nhưng mấy người kia cũng không có cách nào cả.

“Thử bên cụ Lê xem, dù gì ông ấy cũng đã từng là người trong hệ thống của chúng ta.”

“Cũng chỉ có thể như thế.”

“Thời gian gấp rút, hai cậu đi mời ông cụ Lê đi, tôi sẽ nghĩ cách.” Người đàn ông dọn vệ sinh đưa ra ý kiến.

Hai người còn lại quay sang nhìn nhau, “Cũng được.”

…

“Vụ nổ này khiến mười người tử vong, hơn mười người bị thương, điều tra sơ bộ vẫn đang được tiến hành. Các ban ngành liên quan vẫn chưa công bố nguyên nhân gây nổ cụ thể, xin quý vị tiếp tục theo dõi tin tức của chúng tôi.”

Thời Sênh vừa mở cửa đã nghe thấy mẩu tin này, Giang Túc ngồi trong một đống ngổn ngang, xe lăn ngã ở bên cạnh.

Rõ ràng là tên này lại vừa phát hỏa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Giang Túc quay đầu nhìn sang, anh mấp

máy môi, giọng nói hơi khàn, “Đỡ anh lên được không?”

Thời Sênh đi tới đỡ anh lên ghế sofa, ngồi xổm xuống kiểm tra chân anh, có lẽ là vì dùng sức nhiều quá nên hơi sưng đỏ lên.

“Tần Vũ.”

“Ừm? Sao thế?”

“Không sao.”

Thời Sênh thả ống quần anh xuống, “Sao lại nổi giận?”

Lúc cô ra ngoài đã gọi điện thoại báo an toàn cho anh biết, không thể nổi giận vì mình được.

Giang Túc nhìn Thời Sênh, chỉ vào laptop trên sàn nhà.

Laptop còn chưa tắt, Thời Sênh vừa ấn lên đã nhìn thấy video trên máy, cô mở video ra, nhưng Giang Túc giữ cô lại, khẽ lắc đầu, “Đừng xem.”

Trong giọng nói thoáng có vẻ bất an và cầu khẩn.

Thời Sênh nghi hoặc một chút, buông lỏng tay ra, đóng laptop lại, bình tĩnh hỏi: “Ai gửi cho anh?”

“Hầu Đạt.”

“Người của Hồng Liên hội?”

Lúc trước khi xử lý Hồng Liên hội, cô từng nghe có người nhắc đến người này, kẻ đứng thứ hai trong Hồng Liên hội, nắm một nửa quyền

quyết định của Hồng Liên hội.

Ngón tay Giang Túc co chặt lại, trong mắt đầy vẻ oán hận, “Tất cả mọi chuyện hiện giờ, đều là do lão gây ra cho anh.”

“Được rồi.” Thời Sênh mở tay anh ra, mười ngón đan vào nhau, nhẹ nhàng an ủi, “Có em bên cạnh anh rồi. Nhưng kẻ nợ anh sẽ không đứa nào chạy thoát được.”

Giang Túc chưa từng nói ai là kẻ khiến anh biến thành thế này, cô từng hỏi một lần, Giang Túc né tránh không nói, thậm chí còn có chút kháng cự, nên cô cũng không dồn ép anh.

Nếu cô biết sớm, thì Hầu Đạt đã chết từ lâu rồi!!!

“Video đó…” Giang Túc lắp bắp nói.

“Không muốn nói thì đừng nói.”

“Là anh…” Giang Túc thở hổn hển mấy hơi. Anh nhìn Thời Sênh, cánh môi mấp máy, một lúc lâu sau mới nói được một câu trọn vẹn, “Là video quay cảnh chúng nó đóng đinh vào hai chân anh.”

Chương 1020: Chuyên gia phá án (34)

Hầu Đạt là kẻ đứng thứ hai trong Hồng Liên hội, nên thực lực và mưu kế của hắn cũng không thể coi thường được.

Lão đăng thẳng video đó lên mạng, lão biết rõ Giang Túc sẽ xem được.

“Lão muốn bắt anh làm gì?” Dám đe dọa người của cô, lão muốn lên trời rồi phải không!

Giang Túc trầm mặc một lúc, “Kế hoạch Thiên Tinh.”

“Đó là cái gì?”

Giang Túc khẽ nhíu mày, “Hình như là một danh sách, lúc đó khi anh đột nhập vào Cục An ninh Quốc gia đã từng nhìn thấy, bên dưới còn có mật mã nữa, anh chưa kịp giải mã.”

Cục An ninh Quốc gia…

Thời Sênh nhớ tới ba người vừa tìm mình dưới nhà.

Hồng Liên Hội, Cục An ninh Quốc gia, R…

Nếu R không phải là một tổ chức báo thù thì sao?

Thời Sênh lấy điện thoại ra gọi cho Hà Tín, “Đội trưởng Hà, tôi cần tất cả tài liệu có liên quan đến những vụ án của R.”

“Hả? Cô muốn làm gì?” Bên phía Hà Tín rất ồn ào, cũng không biết ông ta đang ở chỗ nào.

“Cứ gửi sang cho tôi là được rồi.” Thời Sênh cúp điện thoại.

Bên phía Hà Tín bận tối mắt tối mũi, nhưng vẫn sai người gửi tài liệu cho Thời Sênh.

Thời Sênh xem kỹ thông tin của từng người bị hại trong mỗi vụ án, so sánh thông tin từ lúc họ chào đời, nơi họ đi học, cho đến bối cảnh gia đình.

Thời Sênh đau đầu nhìn cả đống tài liệu cao ngất này, cô xem đi xem lại hai lần cũng không phát hiện ra mấy người này có quan hệ gì.

Thậm chí có nạn nhân còn không phải người bản địa, đến từ trời Nam đất Bắc, rốt cuộc trong này có quan hệ gì?!

Phiền thật!

Muốn giết người để bình tĩnh một chút!

Thời Sênh đang ngồi xổm chợt đứng bật dậy, Giang Túc giật mình nhìn cô, “Sao thế?”

Thời Sênh nghiến răng, “Đi giết chết Hầu Đạt trước đã.” Nếu lão ta đã muốn kế hoạch Thiên Tinh gì gì kia, chứng tỏ lão ta biết gì đó.

“Anh nhắn cho Hầu Đạt, nắm được thứ hắn cần rồi.”

“Em muốn dụ lão ra à?”

Thời Sênh cười âm u, “Chẳng phải cách này là đơn giản nhất sao?”

So với việc phải lần mò khắp nơi tìm lão, chi bằng để lão tự vác xác tới.

“Chưa chắc lão đã tin, dù có tin, cũng chưa chắc đã tự xuất hiện.”

“Không cần biết lão tin hay không, chỉ cần người của lão xuất hiện, thì muốn bắt lão sẽ dễ hơn nhiều.”

Giang Túc hơi nghi hoặc, “Mình em thôi à?” Hầu Đạt có rất nhiều người, mình cô đi làm sao đối phó được nhiều người như thế?

“Chúng nó có đông nữa em cũng không sợ.” Thời Sênh kiêu ngạo hừ lạnh.

Giang Túc không muốn để Thời Sênh đi mạo hiểm, nhưng làm sao anh chống lại được Sênh – bá – đạo chứ.

…

Ở một kho hàng bỏ hoang nào đó.

Hầu Đạt ngồi trên sofa, đối diện lão là một người đàn ông trẻ tuổi, quanh người tản ra khí chất cao quý, nhã nhặn, hoàn toàn không hợp với không gian cũ nát ở đây.

Cả gian phòng yên tĩnh không một tiếng động, không ai nói chuyện.

Tích tắc tích tắc…

Mộ Bạch hơi quay đâu nhìn về phía chiếc đồng hồ không biết do ai treo lên tường.

“Cậu tới đây làm gì?” Hầu Đạt phá vỡ sự im lặng.

Mộ Bạch khẽ mỉm cười, “Đương nhiên là lấy lại những gì thuộc về tôi.”

Hầu Đạt hơi nheo mắt, lóe lên vẻ hung tàn, “Đồ của cậu? Đồ gì thuộc về cậu chứ?”

Mộ Bạch cười nhìn Hầu Đạt, “Những gì ông đang có, đều thuộc về tôi.”

“Này nhóc, mày còn non lắm.” Hầu Đạt cười lạnh, “Người trẻ tuổi ngông cuồng một chút cũng không sao, nhưng mày tự tin thái quá, một thân một mình tìm đến chỗ tao, mày nghĩ tao sẽ thả mày đi sao?”

Người của Hầu Đạt đều rút súng ra chĩa về phía Mộ Bạch. Chỉ cần Hầu Đạt hạ lệnh, hắn sẽ lập tức bị bắn thành tổ ong.

Ánh mắt Mộ Bạch khẽ quét qua mấy người kia, khẽ gật đầu, “Nói cũng có lý, thế nên chỉ có thể mời ông lưu lại chỗ này thôi.”

“Cái...”

Tiếng nói của Hầu Đạt ngưng bặt, sắc mặt lão cứng lại, đầu từ từ gục xuống, nhìn xuống lồng ngực mình.

Thình thịch thình thịch...

Tiếp sau đó là tiếng vật nặng ngã xuống, những người giơ súng xung quanh đều ngã xuống đất.

Mộ Bạch co tay làm ra tư thế như bắn súng lục, chĩa về phía Hầu Đạt. Pằng một tiếng, cơ thể Hầu Đạt từ từ ngã xuống sofa, chết không nhắm mắt.

Mộ Bạch khẽ thở dài, “Giết Thời Sênh mà cũng dễ thế này có phải tốt không.”

Mộ Bạch lấy laptop của Hầu Đạt, đi ra ngoài cửa. Bên ngoài có không ít người đứng chờ, trong tay đều cầm súng giảm thanh.

“Cậu chủ, đã thanh lý sạch sẽ lũ phản bội rồi.”

Mộ Bạch đưa laptop cho người vừa nói, “Liên lạc với Giang Túc, giao dịch ở Khoáng Thế Kỳ Duyên.”

“Cậu chủ?” Giao dịch cái gì?

Lại còn ở chỗ đông người như thế?!

Khoáng Thế Kỳ Duyên là khu giải trí lớn nhất thành phố B, chưa biết chừng còn có thể gặp được mấy nhân vật quan trọng.

“Làm theo lời tôi.” Khóe môi Mộ Bạch như mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, không có chút uy nghiêm nào, nhưng lại khiến người ta lạnh buốt sống lưng.

“… Vâng.”

…

Khoáng Thế Kỳ Duyên mở cửa 24/24 giờ, nơi này không phân biệt ngày đêm, nhưng dù là ban ngày hay ban đêm cũng đều rất đông người.

Người của Mộ Bạch phục kích ngoài Khoáng Thế Kỳ Duyên nửa ngày cũng không thấy ai đến.

Đã qua thời gian hẹn từ lâu.

“Cậu chủ, vẫn chờ ạ?”

Mộ Bạch nhìn vào màn hình điện thoại, cười nhã nhặn, “Không chờ nữa.” Cô ấy sẽ không đến.

Trên thực tế, trong lòng hắn lại thầm nghiến răng nghiến lợi.

Hắn cố tình chọn một nơi khá náo nhiệt thế này, mà cô vẫn biết ngay không thể nào là người của Hầu Đạt, cô gái này thành tinh rồi sao?

Làm sao hắn xử lý được kiểu người như thế này?

Có khi tự sát còn nhanh hơn! Tức chết đi được!

“Hầu Đạt và Giang Túc giao dịch cái gì?” Mộ Bạch nén cơn giận trong lòng xuống, quay đầu hỏi đàn em bên cạnh.

Đàn em: “…” Cậu chủ đang nói đùa đấy à? Ngay cả họ giao dịch cái gì cậu cũng không biết mà dám đến đây thay Hầu Đạt sao?

“Kế hoạch Thiên Tinh ạ.” Đàn em thấy sắc mặt Mộ Bạch không tốt lắm, liền ngừng phỉ nhổ trong lòng, trả lời liến thoắng, “Bọn em tra hỏi đàn em của Hầu Đạt mới biết có người trả giá cao để mua, nghe nói là bí mật Quốc gia, Hầu Đạt muốn lợi dụng Giang Túc.”

“Kế hoạch Thiên Tinh…”

Mộ Bạch vẫy tay, đàn em lập tức cho người phía trước đánh xe đi.

Chiếc xe đen nhánh nhập vào làn xe trên đường, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Thời Sênh đứng dưới cửa của Khoáng Thế Kỳ Duyên, ánh đèn neon đầy màu sắc phủ chiếu xuống mặt, ánh mắt cô bình tĩnh nhìn theo hướng chiếc xe biến mất.

Tên thiểu năng Mộ Bạch ấy lại xuất hiện rồi.

Lúc địa chỉ được gửi đến, Giang Túc đã nói ngay có gì đó không đúng, Hầu Đạt sẽ không chọn một nơi như thế, dù là ngầm diệt khẩu hay đối đầu chính diện, cũng đều không phải địa điểm tốt nhất.

Thời Sênh chỉ nghĩ đến một kẻ duy nhất dám làm như vậy, chính là tên thiểu năng Mộ Bạch kia.

Khả năng lão Hầu Đạt kia cũng tiêu đời rồi…

Lật bàn, cô còn chưa báo thù được cho Giang Túc, đã bị tên thiểu năng Mộ Bạch cướp trước mất!

Hiện giờ Mộ Bạch không chỉ tranh chia rẽ couple với cô, mà còn tranh giết cả người cô muốn giết nữa.

“Tần Vũ…”

Đột nhiên có người vỗ vai Thời Sênh một cái. Thời Sênh túm lấy tay người kia, lật một cái qua vai, ném người kia ngã sõng xoài xuống đất.

Hà Tín bị ném ngã: “…” 110, ở đây có người đánh cảnh sát!

“Đội trưởng Hà…” Khóe môi Thời Sênh giật giật, “Tự dưng anh vỗ vai tôi làm gì?”

Hà Tín tức khí bò từ dưới đất dậy, xoa xoa mông mình, “Đang yên đang lành cô đứng đây làm gì?”

Có việc không làm, cả ngày không thấy mặt mũi đâu, giờ lại dám đánh cảnh sát, có còn biết vương pháp nữa không hả?

“Giải sầu ấy mà.”

“Cô giải sầu mà giải tới tận đây à?” Hà Tín trừng mắt nhìn cô. Đây là nơi vô cùng hỗn loạn, người tốt kẻ xấu đủ cả, Cục trưởng mà cũng cho phép cô tới đây sao?!

Không cần biết người khác có tin hay không, dù sao 110 cũng không tin.

Chương 1021: Chuyên gia phá án (35)

"Sao không thể chứ? Ở đây có viết là không cho tôi tới à?" Mặt Thời Sênh đầy vẻ quang minh chính đại.

Hà Tín nghiến răng nghiến lợi xoa mông, "Tôi không nói nhiều với cô, nếu đã đến rồi thì theo tôi vào đi."

"Đội trưởng Hà, anh muốn mời tôi đi chơi giai bao à?"

Cơ thể Hà Tín lảo đảo, ho sặc sụa, "Khụ khụ khụ…"

Đúng là cái gì cô ấy cũng dám nói.

Mặt Thời Sênh vẫn đầy vẻ 'Không ngờ đội trưởng Hà lại là người như vậy'. Hà Tín trừng mắt nhìn cô, "Tần Vũ, cô là cảnh sát, đừng có tỏ ra lưu manh như vậy! Chú ý ngôn từ của cô một chút."

Thời Sênh nhún vai, "Là lưu manh trong cảnh sát thôi."

Hà Tín: "…" Rất muốn tìm chỗ nào đó bóp chết cô ấy.

Hà Tín quay lại, đè lửa giận xuống, hạ thấp giọng nói: "Có chút manh mối về người chết, nơi cuối cùng cô ta xuất hiện là ở đây."

"Tra án à." Thời Sênh không có hứng xua xua tay, " Tôi không đi đâu."

Nàng dâu nhà cô còn đang chờ cô về kia kìa.

Hà Tín túm cô lại, “Cô chủ Tần của tôi ơi, cô đã nói sẽ giúp tôi phá án R cơ mà!”

“Chẳng phải tôi đang điều tra đây sao?” Cô cũng có chơi đâu, đã hạ gục một chốt liên lạc của R rồi mà, còn giết chết bao nhiêu người như thế nữa… À thôi được, ông ta có biết đâu.

Cuối cùng Thời Sênh vẫn đi vào trong cùng Hà Tín.

Hà Tín cũng thấy rất lạ về chuyện Thời Sênh đột ngột thay đổi ý kiến, lẽ nào tâm trạng cô ấy đang tốt?!

Nơi cuối cùng nạn nhân từng xuất hiện chính là nơi này. Đương nhiên Hà Tín đã hỏi người phục vụ, nhưng lượng người tới đây rất đông, nếu không phải khách thường xuyên đến mà chỉ mới đến một lần, thì họ rất khó nhớ được.

Hỏi không dưới mười người phục vụ đều không có ai từng gặp nạn nhân.

“Thành thật xin lỗi, tôi thực sự không nhớ.” Phục vụ trả lại tấm ảnh cho Hà Tín, chỉ cho Hà Tín một hướng có triển vọng, “Các anh có thể đi hỏi Tiếu Tiếu, trí nhớ của cô ấy rất tốt, chỉ cần là người cô ấy từng gặp, chắc chắn cô ấy sẽ nhớ.”

“Tiếu Tiếu?”

Phục vụ nhìn quanh rồi chỉ một cô gái xinh xắn đứng ở quầy lễ tân, “Kia kìa, đó là Tiếu Tiếu.”

Hà Tín cất bức ảnh đi, đưa Thời Sênh đi tới quầy lễ tân.

“Tiếu Tiếu?”

Cô gái xinh xắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt mang theo nụ cười tiêu chuẩn, “Chào anh, tôi có thể giúp gì cho anh?”

Trên ngực áo của họ có đeo biển tên, nên dù có bị một người xa lạ gọi tên, họ cũng không thấy kỳ lạ.

Hà Tín rút thẻ ngành của mình ra, “Tôi là cảnh sát. Tôi có vài vấn đề muốn hỏi cô, có thể phiền cô bớt chút thời gian không?”

Tiếu Tiếu hơi ngớ người, nhìn chằm chằm thẻ ngành trong tay Hà Tín vài giây, khẽ gật đầu, “Được.”

Cô ta nói với người bên cạnh một tiếng rồi đưa Hà Tín đến nơi yên tĩnh hơn.

“Đồng chí cảnh sát muốn hỏi gì tôi ạ?” Người bình thường nhìn thấy cảnh sát đều rất căng thẳng, Tiếu Tiếu cũng không ngoại lệ. Cô ta tỏ ra rất thận trọng, thấp thỏm, bất an.

“Cô đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn hỏi thăm một người thôi.” Hà Tín lấy tấm ảnh người chết ra, “Cô đã từng nhìn thấy người này chưa?”

Tiếu Tiếu nhìn Hà Tín rồi lại nhìn Thời Sênh đang đứng dựa bên cạnh như không có chuyện gì, ngập ngừng nhận lấy tấm ảnh.

Sắc mặt của người trong ảnh trắng bệch, mắt nhắm chặt, rõ ràng đã chết rồi.

Tay Tiếu Tiếu run lên một cái, “Tôi đã từng gặp cô ta.”

Hà Tín vội hỏi tiếp: “Là lúc nào? Ở đâu? Có ai đi cùng cô ta không?”

Hà Tín khẽ nhíu mày đáp, “Hẳn là ngày 18, hôm đó tôi chuẩn bị thay quần áo tan tầm, lúc đi qua toilet, tôi thấy cô ta đang tranh cãi gì đó với một người…”

“Cô có nhìn rõ người đó không?”

Tiếu Tiếu lắc đầu, “Lúc đó người kia đứng hẳn trong toilet, tôi chỉ nhìn thấy cô gái này, sau đó có người gọi tôi nên tôi vội đi luôn…”

Ở chỗ này của họ, đánh nhau cũng chỉ là chuyện nhỏ, đối với những phục vụ không có ô dù như họ, thì gặp mấy chuyện này căn bản đều tránh đi, đỡ bị mang vạ vào thân, mất cả việc.

Thời buổi bây giờ tìm việc cũng không dễ dàng gì, tìm việc lương cao lại càng khó.

“Là nam hay nữ?”

Tiếu Tiếu lắc đầu, lúc đó có người mở cửa phòng ra, tiếng nhạc truyền ra lấn át hết thứ âm thanh khác.

“Ở đây các cô có camera giám sát đúng không?” Hà Tín chỉ camera trên đỉnh đầu.

Tiếu Tiếu nhìn theo hướng ông ta chỉ, khẽ gật đầu, “Ở hành lang thì có, nhưng trong toilet thì không.”

“Đưa chúng tôi đi xem qua được không?”

Tiếu Tiếu hơi khó xử, “Chuyện này phải có sự đồng ý của giám đốc mới được.”

“Vậy cô đưa chúng tôi đi gặp giám đốc đi.”

Tiếu Tiếu đưa Hà Tín đi gặp giám đốc. Giám đốc lại rất thoải mái, nhanh chóng đưa họ đi kiểm tra camera giám sát, nhưng trong camera giám sát lại không có tin tức gì hữu dụng cả.

Toilet là góc chết, mà từ toilet ra có một ngã rẽ, chỉ cần đi sát vào tường thì camera giám sát sẽ không quay tới được.

Ông ta chỉ nhìn thấy nạn nhân vội vàng chạy từ trong toilet ra, nhưng không thấy người nào khác.

“Nếu cô nhớ ra gì đó thì gọi điện thoại cho tôi nhé?” Hà Tín để lại số điện thoại cho Tiếu Tiếu, quay đầu mới phát hiện không thấy Thời Sênh đâu, “Cô có nhìn thấy đồng nghiệp của tôi đâu không?”

Tiếu Tiếu chỉ vào một căn phòng riêng ở xa xa, “Vừa rồi tôi nhìn thấy cô ấy đi vào trong đó.”

Hà Tín chạy tới cửa phòng, ông ta còn chưa kịp đẩy cửa, thì cửa phòng đã bị người ta kéo ra.

Thời Sênh và ông ta đối diện thẳng với nhau.

“Cô đang làm gì thế?” Hà Tín nhìn vào trong, trong phòng có hai người đang nằm, khóe môi ông giật giật, “Họ là ai?”

Hà Tín lách qua người Thời Sênh đi vào, kiểm tra hai người kia một lượt, xác định đều vẫn còn sống mới thở phào nhẹ nhõm, “Họ là ai? Sao cô đánh họ?”

“Họ theo dõi tôi, đánh họ thì đã sao? Tôi chỉ tự vệ thôi mà.” Thời Sênh buông cánh cửa ra, cửa tự động đóng lại, căn phòng rơi vào

bóng tối.

“Theo dõi cô? Sao họ theo dõi cô? Họ là ai?” Cô làm gì sau lưng tôi!!!

“Ai mà biết được, tôi đắc tội nhiều người lắm.”

Hà Tín thiếu chút nữa tắc thở.

Đắc tội nhiều người lắm mà còn dám ngang nhiên đắc ý như vậy là sao?!

Có gì đáng khoe đâu chứ?!

Hà Tín bật đèn, nhấc một người lên, lắc lắc mãi hắn cũng không tỉnh, cuối cùng đành tát cho hắn mấy cái.

Thời Sênh: “…” Cô có nên nhắc Hà Tín đây là người của Cục An ninh Quốc gia không? Đánh người của Cục An ninh Quốc gia, anh còn muốn đứng trong ngành nữa không?!

Thôi kệ, coi như cô không biết đi.

Thời Sênh im lặng nhìn sang chỗ khác, chờ Hà Tín tát người kia tỉnh lại thì mặt người kia đã sưng vù lên rồi.

Hà Tín túm chặt cổ áo anh ta, “Các anh là ai?”

Người kia vẫn còn chút mơ màng, mặt đau rát, một lúc lâu sau mới từ từ tỉnh táo lại, nhớ đến chuyện vừa bị đánh, anh ta vội nói: “Chúng tôi là người của Cục An ninh Quốc gia.”

“Cục An ninh Quốc gia?!” Hà Tín cao giọng, hừ lạnh, “Nói dối cũng không nói cho tử tế, sao người của Cục An ninh Quốc gia lại xuất

hiện ở đây!”

“Chúng tôi thực sự là người của Cục An ninh Quốc gia, chúng tôi từng gặp cô Tần rồi mà.” Người kia nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh nghiêm mặt đáp, “Chưa từng gặp.”

Thành viên Cục An ninh Quốc gia: “…”

Hà Tín nghi hoặc nhìn về phía Thời Sênh, mặt Thời Sênh rất nghiêm túc, “Sao tôi có thể gặp người của Cục An ninh Quốc gia được chứ.”

Hà Tín nghĩ cũng thấy đúng, Cục An ninh Quốc gia VIP như thế, làm sao cô ấy từng gặp được.

“Xem ra tôi chỉ có thể mời các anh về đồn cảnh sát uống trà thôi.” Hà Tín kéo anh ta dậy, gọi điện thoại về đội để họ đưa người qua bắt người.

Chương 1022: Chuyên gia phá án (36)

CHUYÊN GIA PHÁ ÁN (36)

Hai thành viên của Cục An ninh Quốc gia bị bắt về đội hình sự, cả hai đều mang theo thẻ ngành, hơn nữa qua quá trình kiểm tra, đúng là thẻ thật.

Khi biết được tin này, Hà Tín cũng rớt nước mắt.

Hà Tín gào lên với Thời Sênh, “Cô nói không biết họ cơ mà!”

Vì sao họ lại là người của Cục An ninh Quốc gia thật hả?!

“Tôi không biết thật mà.” Mặt Thời Sênh đầy vẻ thành thật, cô có rảnh đâu mà đi nhớ mấy nhân vật chuyên làm nền kiểu người qua đường thế này?

Dấu hiệu nhận diện của họ trong mắt cô đại khái là “chó săn của Cục An ninh Quốc gia”…

Hà Tín tức đến suýt tắc thở, “Cục trưởng đã đích thân xuống đón rồi, cô tự mà vào.” Còn lâu ông mới chui vào nghe chửi.

Thời Sênh bĩu môi, hai con chó săn của Cục An ninh Quốc gia mà cũng có tư cách để Tần Dật tiếp đón à.

Thời Sênh đẩy cửa bước vào, trong văn phòng, Tần Dật ngồi phía sau bàn làm việc, hai thành viên Cục An ninh Quốc gia đang đứng,

thái độ rất hiền hòa.

Tình hình này cũng khiến Tần Dật đứng ngồi không yên, hai cái người này, mời ngồi xuống lại còn kêu không cần phiền phức, đứng là tốt rồi.

Mời họ uống nước, họ cũng không uống, nói không dám làm phiền.

“Cô Tần.” Thời Sênh vừa bước vào, hai người đều đồng thanh lên tiếng.

Tần Dật: “…” Tình huống này là sao?

Thời Sênh liếc họ một cái rồi nhìn đi chỗ khác, lại đầy vẻ ngoan ngoãn, “Ba.”

Thành viên Cục An ninh Quốc gia: “…”

Hình như họ gặp phải Tần Vũ giả rồi.

Cô gái hung tàn đó làm sao có thể có lúc ngoan ngoãn thế này được.

“Cục trưởng Tần, chúng tôi có chút chuyện cần bàn bạc với cô Tần, không biết…” Thành viên Cục An ninh Quốc gia A còn chưa nói hết lời đã nhận ngay ánh mắt lạnh băng của Thời Sênh.

Cảm giác lạnh lẽo bỗng xộc thẳng vào lòng anh ta, vội đổi giọng nói, “Không biết có thể mời cô Tần ra ngoài nói chuyện không ạ?”

Tần Dật vội đứng lên, “Tần Vũ không hiểu chuyện, làm các anh bị thương, tôi sẽ đền bù cho các anh, mong các anh đừng để bụng. Tiểu Vũ, con mau xin lỗi hai vị này đi.”

Thành viên Cục An ninh Quốc gia B giải thích, “Cục trưởng Tần, ông đừng hiểu lầm, chúng tôi theo dõi cô Tần, là chúng tôi sai trước, chúng tôi tìm cô Tần là vì việc khác ạ.”

Người còn lại vội gật đầu phụ họa.

Tần Dật cũng không dám thở phào mà ngược lại càng căng thẳng hơn, “Không biết là chuyện gì?”

Sao con gái nhà ông lại liên quan đến Cục An ninh Quốc gia chứ?

“Cục trưởng Tần…” Thành viên Cục An ninh Quốc gia A khó xử, chuyện này liên quan đến bí mật quốc gia, “Cục trưởng Tần yên tâm, chúng tôi sẽ không gây khó dễ gì cho cô Tần đâu ạ.”

Muốn gây khó dễ cho cô thì trước hết họ cũng phải có bản lĩnh đó đã.

Tần Dật nhíu mày nhìn về phía Thời Sênh, ý của ánh mắt đó là, chuyện gì thế này, con lại gây chuyện gì bên ngoài hả?

Thời Sênh chớp mắt vô tội, con có gây chuyện gì đâu!

Rõ ràng Tần Dật không tin, con không gây chuyện, thế sao người ta tìm tới tận cửa thế này!

Thời Sênh lườm một cái, họ cứ cố tình tìm con, con biết làm sao được?

Người của Cục An ninh Quốc gia đã đảm bảo sẽ không làm Thời Sênh bị thương, Tần Dật cũng không tiện ngăn cản nữa, sai người đưa họ sang phòng họp.

Thời Sênh kéo ghế ngồi xuống, hai chân gác lên trên mặt bàn, dáng vẻ như lão đại, “Rốt cuộc các anh muốn làm gì?”

Hai người nhìn nhau một cái, “Cô Tần, chúng tôi đến để nhờ cô giúp một chuyện.”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Các anh có tư cách gì mà đòi nhờ tôi giúp?”

Cả Cục An ninh Quốc gia còn không dám làm gì cô, thực sự cũng không có tư cách gì nhờ cô giúp đỡ.

“… Chúng tôi sẽ trả thù lao.”

“Tôi chẳng cần cái gì cả.” Thứ cô cần, thì cô sẽ nghĩ cách để đạt được.

Thành viên Cục An ninh Quốc gia: “…” Có thể nói chuyện tử tế được không?!

Cục trưởng nói không sai, không sợ cô ấy có dục vọng, chỉ sợ cô ấy không có dục vọng.

Cô ấy không cần gì cả, thì họ biết lấy cái gì ra làm điều kiện trao đổi?

Thành viên Cục An ninh Quốc gia B hít sâu một hơi, “Cô Tần, chúng tôi có thể cung cấp tài liệu về tổ chức R cho cô.”

“Vì sao muốn cung cấp cho tôi?” Thời Sênh nhướng mày, “Nếu Cục An ninh Quốc gia các anh đã biết tổ chức này, sao không tiến hành thanh trừng đi?”

“Không giấu gì cô Tần, Cục An ninh Quốc gia vẫn luôn nghĩ cách xử

lý tổ chức R, nhưng… người của tổ chức R rất giảo hoạt. Mười năm trước chúng tôi vốn muốn hốt trọn ổ, nhưng cuối cùng lại thất bại. R im hơi lặng tiếng suốt mười năm, lúc này đột ngột lòi ra, đều vì một chuyện…”

Kế hoạch Thiên Tinh.

Kế Hoạch Thiên Tinh được thành lập từ hai mươi năm trước. Trong 5 năm, kế hoạch này đã hoàn thiện, nhưng mười lăm năm trước, toàn bộ kế hoạch bị thiệt hại nghiêm trọng nên phải gác lại.

Mấy năm trước, kế hoạch này lại một lần nữa được nhắc đến, tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực, đến giờ cũng đã có thành quả cuối cùng rồi.

“Kế Hoạch Thiên Tinh là gì?”

Hai người của Cục An ninh Quốc gia nhìn nhau, “Cô Tần, chúng tôi có thể nói cho cô biết, nhưng cô phải đồng ý giúp chúng tôi, còn phải ký tên vào giấy cam kết bảo mật.”

Thời Sênh xua tay, “Vậy thôi đừng nói nữa, biết nhiều dễ bị diệt khẩu.”

Thành viên Cục An ninh Quốc gia: “…” Câu này thực sự không thể tiếp lời được.

Thực sự không thể cư xử theo lẽ thường tình được sao?

Thời Sênh đứng dậy rời đi, hai người của Cục An ninh Quốc gia nhanh chóng đuổi theo sau, đưa cho cô một chiếc USB, “Cô Tần, để bày tỏ thành ý của chúng tôi, những tài liệu này có thể cung cấp miễn phí cho cô. Cô cứ cân nhắc cho kỹ, chuyện này liên quan đến cả một

quốc gia.”

Thời Sênh liếc nhìn chiếc usb một cái, giọng điệu thản nhiên: “Không công không hưởng lộc.”

Người của Cục An ninh Quốc gia lại một lần nữa bị nghẹn. Vào Cục An ninh Quốc gia bao nhiêu năm rồi, đây tuyệt đối là đối tượng khó xử lý nhất mà họ từng gặp.

…

Thời Sênh quay về phòng làm việc, Hoắc Tiêu đã ở đó rồi, trên người anh ta vẫn còn băng bó, đang phân tích vụ án với người khác.

Cô bước vào cũng không nhiều người chú ý đến.

Hiện đã có kết quả điều tra về thân phận của người chết. Nạn nhân là người ngoại tỉnh, 23 tuổi, đến thành phố B du lịch, nghe nói là sắp kết hôn nên lần du lịch này là chuyến đi cuối cùng thời độc thân của cô ta.

Chuyến du lịch độc thân lại thành chuyến du lịch tử vong.

Vẫn còn chưa biết vì sao cô ta lại đến Khoáng Thế Kỳ Duyên, người cãi cọ với cô ta là ai?!

“Ba mẹ cô ấy là giáo viên, tiếng tăm rất tốt, họ già rồi mới sinh thêm cô ta, trong nhà còn một anh trai, đang công tác tại Viện Nghiên cứu Khoa học…”

Sắc mặt vốn thờ ơ của Thời Sênh chợt biến đổi, cô rảo chân bước dài về phía vị trí của mình, bật máy tính, gõ bàn phím lạch cà lạch cạch.

Mấy người đang phân tích án bên kia cũng bị âm thanh này làm gián đoạn, đều nhìn về phía Thời Sênh.

Trên màn hình của cô bay lên các loại tài liệu, với tốc độ mạng trong cục của họ mà lại không đứng máy, đúng là thần kỳ!

Mọi tài liệu cuối cùng nhảy ra vụ án của vài người, liệt kê ra trên màn hình, đơn vị công tác của họ đều viết là “Viện Nghiên cứu Khoa học”.

“Tần Vũ, mấy vụ án này đều là tuyệt mật, cô lấy đâu ra vậy?” Hà Tín thò đâu ra, chỉ vào hai chữ tuyệt mật trên hồ sơ án, chất vấn.

Thời Sênh nhìn Hà Tín, “Tôi biết vì sao R lại chĩa súng về phía mấy người này rồi, anh muốn biết không?”

Mắt Hà Tín sáng rực lên, “Thật sao?”

Thời Sênh mỉm cười, sau đó lại nghiêm mặt, “Giả đấy.”

Hà Tín trợn trừng mắt: “…”

Thời Sênh xóa bỏ dấu vết trên máy tính, cầm đồ đứng dậy, khuyên nhủ một câu, “Đội trưởng Hà, chuyện này tốt nhất anh đừng quan tâm nữa, đỡ mang vạ vào thân.”

Hà Tín cũng sầm mặt xuống, “Nguyện vọng cả đời này của tôi là bắt R ra chịu tội trước pháp luật.”

Thời Sênh nhún vai, “Vậy có khi anh sẽ phải thất vọng rồi.”

“Tần Vũ.”

Thời Sênh xua tay, bước từng bước dài rời khỏi đội hình sự.

Chương 1023: Chuyên gia phá án (37)

Thời Sênh đi tìm xe của mình ở bãi đỗ xe Cục Cảnh sát, nhưng tìm mãi vẫn không thấy đâu.

Lại có người dám trộm xe cô à!!!

“Cô Tần, tôi đưa cô về nhé?” Chiếc xe bên cạnh đột ngột hạ cửa xuống, lộ ra một khuôn mặt có thể coi là hòa nhã, đang cười tít mắt nhìn cô.

Vị to nhất Cục An ninh Quốc gia ----- Tiết Chính Nghĩa.

Nếu là lão này, thì có muốn làm một chiếc xe ở bãi đỗ xe biến mất cũng sẽ không có ai dám cản.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn ông ta, “Cục An ninh Quốc gia nghèo đến mức phải đi ăn trộm xe sao?”

Khóe môi Tiết Chính Nghĩa giật giật, “Cô Tần, nếu tôi không làm thế này, liệu cô có bình tĩnh nói chuyện với tôi không?”

Muốn nói chuyện với cô ấy mà còn khó hơn lên trời nữa.

Thời Sênh khom người, chống vào cửa xe, cười gian tà, “Dù thế này, tôi cũng sẽ không nói chuyện với ông. Sáng mai nếu tôi phát hiện ra xe của tôi có vấn đề gì, thì ông chứ ngồi đấy mà chờ Cục An ninh Quốc gia ngày ngày cạp đất đi.”

Tiết Chính Nghĩa: "…" Thực sự vẫn ngang ngược như xưa.

Thời Sênh đá cái xe một cái, hừ lạnh rồi đi ra bên ngoài, Tiết Chính Nghĩa vội bảo tài xế đi theo cô, "Cô Tần, cô cứ nói yêu cầu của mình đi, chỉ cần chúng tôi có thể làm được thì sẽ đáp ứng cô hết."

"Ông đi chết đi."

Tiết Chính Nghĩa: "…" Đây mà là yêu cầu cái gì?! Ha, đây mà là yêu cầu gì chứ?!!!

Tiết Chính Nghĩa nhìn Thời Sênh bắt xe về, thở dài nói, "Tới Lê gia đi."

Bây giờ chỉ có một nơi đột phá duy nhất là ông cụ Lê thôi. Cô gái này chắc chẳng ai có thể thuyết phục được.

…

Thời Sênh bắt xe về nhà, lại gặp Đinh Cố dưới lầu. Cậu ta nhìn thấy Thời Sênh cứ y như chuột thấy mèo vậy, chỉ muốn chui tọt xuống lỗ để trốn thôi.

Cậu ta đi lên nhà cùng Thời Sênh, đưa cho Giang Túc đồ anh cần xong, chưa đến một giây đã lập tức lượn ra ngoài.

"Sao cậu ta lại sợ em thế?" Giang Túc ngạc nhiên hỏi Thời Sênh.

Đinh Cố có nhát gan thế đâu?!

Thời Sênh ôm anh hôn một cái, "Em nói muốn giết cậu ta diệt khẩu."

Giang Túc: "…"

Giang Túc kéo Thời Sênh ra, “Em ăn cơm chưa?”

“Chưa, chờ ăn anh mà.” Thời Sênh nâng cằm Giang Túc lên.

Mặt Giang Túc chợt đỏ bừng, anh đẩy xe lăn lùi lại, “Anh bê cơm lên cho em, em nghỉ ngơi chút đi.”

Thời Sênh đứng ở phía sau khẽ cười, quả nhiên Phượng Từ nhà cô lúc nào cũng dễ xấu hổ như thế.

Giang Túc ở nhà cơ bản không có chuyện gì, sau khi bị cơm hàng mà Thời Sênh gọi về đầu độc, anh liền bắt đầu tự làm đồ ăn, giờ đã thuận tay lắm rồi.

Lúc ăn cơm, Giang Túc nhìn laptop hỏi, “Có tiến triển gì chưa?”

Thời Sênh lúng búng đáp một câu, “Có rồi.”

Giang Túc nhìn cô một cái.

Thời Sênh và vội và vàng mấy cái hết bát cơm, “Mục tiêu của R là kế hoạch Thiên Tinh.”

Vụ án có liên quan đến R, trừ mấy loại thủ thuật che mắt giống nhau ra, thì tất cả nạn nhân đều có người nhà công tác tại Viện Nghiên cứu Khoa học.

Người của Viện Nghiên cứu Khoa học đến từ các nơi khác nhau, vì thế nạn nhân cũng đến từ các nơi khác nhau.

Mà sau khi những người đó chết, người công tác tại viện nghiên cứu cũng đều lần lượt rút lui.

Đây là sự uy hiếp.

Chúng ép buộc nhân viên nghiên cứu rời khỏi viện.

Người của Cục An ninh Quốc gia nói 15 năm trước kế hoạch Thiên Tinh bị gác lại, hẳn là do có người rút lui, nên kế hoạch Thiên Tinh mới bị mắc cạn.

Hiện giờ kế hoạch Thiên Tinh lại một lần nữa được lôi ra, thế nên người của R bắt đầu giết người, vì chúng không muốn nhìn thấy kế hoạch Thiên Tinh thành công.

Thế nên hồ sơ của những người công tác tại viện nghiên cứu phải bảo mật tuyệt đối, R có thể lấy được những hồ sơ này, chứng tỏ có nội gián bên trong.

“Vụ án của Đổng thị thì sao?”

“Đổng thị quá nổi tiếng, R chỉ có thể mượn danh tiếng của họ để mọi người biết chúng vẫn luôn tồn tại, nếu người năm đó vẫn còn sống, nghe thấy tin tức chắc chắn sẽ sợ hãi.”

Giang Túc nói: “Chúng đúng là điên rồi.”

“Anh cũng từng nói, đám người đó đều điên hết cả, có gì mà chúng không dám làm đâu?”

Giang Túc hơi nhíu mày, “Rốt cuộc kế hoạch Thiên Tinh là gì?” Đến nỗi khiến mấy người đó hao tâm tổn sức tính toán nhiều như vậy?

Thời Sênh nhún vai, “Chắc chắn sẽ khiến tình hình thế giới thay đổi lớn.”

Thời Sênh nháy mắt với Giang Túc, “Chúng ta thử xem xem, rốt cuộc kế hoạch Thiên Tinh này là gì đi.”

Trong Cục An ninh Quốc gia không có bất cứ tài liệu gì về kế hoạch Thiên Tinh, đó là vì kế hoạch Thiên Tinh không nằm ở Cục An ninh Quốc gia, mà nằm trong Viện Nghiên cứu Khoa học.

Giang Túc đen mặt, “Tần Vũ, có phải em quên mình là cảnh sát rồi không?”

Là một cảnh sát mà âm thầm hack cơ quan chính phủ như thế cũng được à?!

“Anh cứ coi em như cảnh sát giả đi.” Thời Sênh vẫy tay, “Anh có xem không?”

Anh có thể từ chối sao?

Thời Sênh hack vào Viện Nghiên cứu, thứ cô nhìn thấy đầu tiên trên màn hình là một chiếc đồng hồ đếm ngược.

336:23:56

Bên dưới đồng hồ đếm ngược là một khung trống giống khung để nhập mật khẩu.

Người của Viện Nghiên cứu đều đang vùi đầu làm việc, không khí rất căng thẳng. Thời Sênh đi dạo hết một vòng Viện Nghiên cứu cũng không tìm ra kế hoạch Thiên Tinh gì gì đó.

Chỉ còn duy nhất hệ thống phải nhập mật khẩu mà cô chưa vào kia.

“Anh giải được không?” Thời Sênh nhìn Giang Túc.

Giang Túc không chắc lắm, “Để anh thử xem.”

Thời Sênh khích Giang Túc, “Có muốn so thử chút không, xem ai lợi hại hơn?”

Giang Túc không đáp, tay đã bắt đầu gõ rồi.

[Sai mật khẩu]

325:10:19

Giang Túc thử lần thứ nhất thất bại, thời gian trên đồng hồ đếm ngược giảm thẳng luôn 10 tiếng.

“Có người hack hệ thống.” Thời gian vừa giảm, bên Viện Nghiên cứu lập tức rối loạn.

Người bên đó muốn ngăn họ, nhưng dù tất cả thay nhau ra trận, cũng không có cách nào làm gì Thời Sênh và Giang Túc.

[Sai mật khẩu]

301：26：47

[Sai mật khẩu]

265：50：06

Mấy lần sai mật khẩu liên tục, thời gian giảm thẳng xuống còn 158 tiếng.

“Thời gian này cài đặt theo cấp số nhân.” Thời Sênh hất hất cằm với Giang Túc.

Giang Túc: “…” Tức là vừa rồi em nhập sai liên tục nhiều như vậy, chỉ là vì muốn tìm quy luật thôi à?!

“Reng reng…”

Điện thoại của Thời Sênh đột ngột kêu lên, cô đặt laptop xuống đi nghe điện thoại, giọng nói sang sảng của ông cụ Lê như gào lên ở đầu dây bên kia, “Con ranh kia, cháu với thằng nhóc Giang Túc đang làm cái trò gì thế hả?!”

“Cháu có làm gì đâu.”

“Mở cửa cho ông!!!”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh vội vàng bảo Giang Túc tắt máy đi. Cô đi ra mở cửa, bên ngoài không chỉ có ông cụ Lê mà còn có cả Tiết Chính Nghĩa.

Bên cạnh có vài người đang ôm ngực, hẳn là bị bùa phòng ngự bắn bay ra.

Ông cụ Lê quan sát Thời Sênh bằng ánh mắt kỳ quái. Nhưng vì có người ngoài ở đây, ông cũng không nói gì, chống gậy đi vào nhà.

Nhìn thấy Giang Túc trên ghế sofa, ông hừ mạnh một tiếng.

Giang Túc mím môi cúi đầu, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình xuống.

“Cô Tần, vừa rồi tôi nhận được điện thoại, là cô làm đúng không?” Ánh mắt Tiết Chính Nghĩa sáng quắc nhìn Thời Sênh.

“Phải thì sao?” Thời Sênh không phủ nhận.

“Cô Tần, cô có biết đây là…” Phạm pháp không?

Đối diện với nụ cười như có như không của Thời Sênh, Tiết Chính Nghĩa tự động nuốt hết mấy từ sau xuống, Cục An ninh Quốc gia không thể làm gì cô ấy cả.

Đây chắc chắn là lần ấm ức nhất của Cục An ninh Quốc gia.

Tiết Chính Nghĩa hít sâu một hơi, “Cô Tần, xin cô đừng nhập bừa mật khẩu nữa, mỗi lần nhập sai, thời gian sẽ giảm theo cấp số nhân, khi đồng hồ đếm ngược về 0, mọi tài liệu sẽ bị xóa sạch, không thể phục hồi được.”

Họ vốn vẫn còn đến hai tuần, nhưng giờ chỉ còn chưa tới một tuần.

Chương 1024: Chuyên gia phá án (38)

"Toàn bộ trong đó là kế hoạch Thiên Tinh sao?”

Tiết Chính Nghĩa do dự một chút rồi gật đầu, “Đúng thế.”

Tiết Chính Nghĩa nhìn về phía ông cụ Lê. Ông cụ Lê hiểu ý, nói: “Tiểu Vũ, nếu cháu có năng lực đó, thì giúp họ một chút đi.”

Ông hoàn toàn không biết từ lúc nào mà đứa cháu ngoại nhà mình lại học được những kỹ năng này.

“Ông ngoại, bản lĩnh ăn cháo đá bát của mấy người này ghê lắm, chưa biết chừng giây trước cháu còn vừa giúp người ta, giây sau họ đã muốn giết cháu diệt khẩu rồi ấy.” Thời Sênh suy đoán ác ý.

Tiết Chính Nghĩa không hài lòng, nói: “Cô Tần, mong cô đừng bôi nhọ chúng tôi.”

Họ có phải dạng người như thế đâu!

“Tiểu Vũ.” Ông cụ Lê cũng lắc đầu không đồng ý. Tuy ông đã sớm rời khỏi hệ thống này, quy tắc bây giờ cũng khác thời ông còn làm, nhưng ông tin rằng họ sẽ không làm mấy chuyện như thế.

Ông cụ Lê nói chuyện với Thời Sênh rất lâu. Ông chỉ khuyên cô, cũng không dùng thân phận người lớn để áp đặt cô.

Thời Sênh vẫn không đồng ý, Tiết Chính Nghĩa đầy thất vọng. Đúng

lúc này, ông ta nhận được một cú điện thoại, nghe xong tâm trạng cũng vô cùng xấu.

Ông ta đặt điện thoại xuống, nhìn mọi người trong phòng, giọng nặng nề, “Chỉ còn lại hai mươi giờ thôi.”

“Không liên quan đến tôi đâu nhá. Tôi không động vào.” Thời Sênh giơ tay lên phủi sạch trách nhiệm.

Tiết Chính Nghĩa biết rõ không phải cô làm, vừa rồi cô ấy còn không chạm vào laptop. Giang Túc yên tĩnh ngồi cạnh cô, luôn cúi đầu, cũng không chạm đến laptop.

Có hacker khác xâm nhập vào hệ thống.

Điện thoại của Tiết Chính Nghĩa đột nhiên lại rung lên, có người gửi ảnh cho ông ta, Tiết Chính Nghĩa nhìn chằm chằm bức ảnh một lúc, rồi đặt trước mặt Thời Sênh, “Cô Tần, giờ cô vẫn muốn từ chối sao?”

Thời Sênh liếc nhìn tấm ảnh một cái.

Bên dưới đồng hồ đếm ngược có thêm một dòng chữ.

“Đồ thiểu năng Tần Vũ, không giải được mã ha ha ha.”

Hai chữ Thời Sênh bị xóa bỏ, đổi thành Tần Vũ, nhưng cô vẫn nhận ra.

“Mộ Bạch!”

Đệt! Mẹ cái thằng thiểu năng này lại khiêu khích ông!

Kiếm của ông đâu?!

Thời Sênh đứng dậy định đi ra ngoài, ông cụ Lê đưa gậy ra ngăn cô lại, “Cháu đi đâu đấy?”

Thời Sênh gằn từng chữ một: “Đi chém thằng thiểu năng.”

Mọi người: “…”

Cáu một cái là cô đòi chém người luôn à?! Lại còn trước mặt bao nhiêu người có thể coi là cảnh sát như họ nữa chứ?!

À vâng, cô ấy vốn cũng là cảnh sát.

“Cô Tần, cô biết người này là ai à? Cô nói cho chúng tôi, chúng tôi sẽ bắt hắn.”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ khinh bỉ, “Nếu các ông mà bắt được hắn, thì tên của ông đây viết ngược luôn, tránh ra!”

“Cô Tần…”

Thời Sênh đột ngột móc kiếm ra, chỉ vào Tiết Chính Nghĩa, “Còn lắm mồm nữa là ông đây chém cả ông bây giờ đấy.”

Tiết Chính Nghĩa: “…”

Cô đào đâu ra kiếm vậy?

Thời Sênh bế Giang Túc lên xe lăn, lại nhìn về phía ông cụ Lê, “Ông ngoại, ông có đi không ạ?”

“Cụ Lê.” Tiết Chính Nghĩa nhìn ông cụ Lê.

Ông cụ Lê vốn chỉ đến khuyên Thời Sênh, không có ý đứng về phía Tiết Chính Nghĩa. Thời Sênh gọi ông, ông nhìn Tiết Chính Nghĩa với vẻ áy náy một cái, rồi thở dài đứng dậy.

Chỉ e là bản lĩnh của cô cháu ngoại này còn cao hơn ông tưởng rất nhiều.

Thời Sênh nhếch môi, cười hơi u ám, “Ông phải lấy làm mừng vì hôm nay ông không uy hiếp ông ngoại tôi tới đây.”

Tiết Chính Nghĩa: “…”

Thời Sênh đưa ông cụ Lê về nhà, thuận đường để Giang Túc lại đó, một mình đi tìm tên thiểu năng Mộ Bạch kia.

…

“Đều chuẩn bị ổn thỏa cả chưa?” Mộ Bạch nhìn đàn em bên dưới.

“Đã dặn dò theo sự sắp xếp của cậu chủ rồi, chôn mìn ở cả Lê gia và Tần gia.” Đàn em do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi ra điều mình thắc mắc, “Cậu chủ, chúng ta ở đây chờ gì ạ?”

Ở vùng hoang vu này, không có đến một bóng người, tín hiệu cũng rất kém, muốn gọi một cú điện thoại còn phải trèo lên cây, thật sự không hiểu vì sao cậu chủ lại đến đây.

Nếu chỗ mìn đó nổ cũng không nổ tới họ, có cần phải chạy xa thế này không?

“Chờ chết.” Mộ Bạch đáp xong mới giật mình phản ứng lại, ho khẽ một tiếng, nói lại, “Chờ người.”

Đàn em ngớ người, vừa rồi chắc chắn hắn không nghe nhầm, rõ ràng cậu chủ nói là chờ chết.

“Cậu đưa người đi đi.” Mộ Bạch nhã nhặn xua tay.

“Cậu chủ?”

Mộ Bạch nhìn sang, đàn em lập tức ngậm miệng, đưa người rời khỏi đây, chỉ để lại một mình Mộ Bạch đứng giữa chốn hoang vu.

Đàn em vừa đi, Mộ Bạch đã quay người chạy trốn.

Có thiểu năng mới đi đứng chờ chết, hắn xua người đi chẳng qua là vì khiến Thời Sênh không thể nào tìm được hắn qua người khác thôi.

Hắn không tin cô ấy vẫn còn có thể tìm thấy hắn.

…

Thời Sênh tới nơi mà Mộ Bạch từng dừng lại, chỉ thấy một mảnh giấy gắn trên thân cây.

Chữ trên giấy rất nhỏ, đứng xa căn bản không nhìn rõ chữ gì.

Thời Sênh nhìn quanh, xác định không có nguy hiểm gì mới lại gần cây. Nhưng ngay khi cô lại gần thân cây, dưới đất đột nhiên mọc lên một bức vách bằng ký tự hình tròn, nhanh chóng hợp lại vây cô ở bên trong.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn những ký tự lúc ẩn lúc hiện, khẽ nheo mắt, công nghệ cao…

Tên thiểu năng Mộ bạch đó lại có thể lấy ra thứ thế này.

Thời Sênh không nhìn nữa, thản nhiên đi xem bức thư gắn trên cành cây.

---Nếu cô không giải được mật khẩu, Lê gia và Tần gia sẽ nổ tung, cô chỉ còn lại hai giờ, từ đây đi nhanh tới nơi có mạng cũng mất tiếng rưỡi, nửa tiếng còn lại chỉ đủ cho cô giải mã. Đương nhiên cô còn có kiếm, nên vì không để cho cô quay về nhanh như vậy, tôi đã chuẩn bị cho tiểu thư Thời Sênh một bữa điểm tâm ngọt, hy vọng tiểu thư Thời Sênh sẽ thích.

Nét chữ rất ngông cuồng, hoàn toàn không giống với tên cuồng hở chút là tự sát kia.

Thời Sênh lấy kiếm ra, giơ lên trước mặt, gõ nhẹ một cái, “Xem ra có người không hiểu rõ ngươi lắm.”

Thời Sênh giơ thiết kiếm lên chuẩn bị bổ xuống.

Những ký tự đó đột nhiên sắp xếp lại thành chữ hoàn chỉnh

--- Tiểu thư Thời Sênh, khuyên cô tốt nhất đừng chém, cô mà chém, sẽ khiến uy lực của kiếm được phóng đại lên vô số lần, thế giới này sẽ cảm nhận được sự xuất hiện của người từ bên ngoài tới như cô, tiến hành xóa bỏ cô.

Thời Sênh: “…”

Ồ, thiểu năng, lợi hại nhỉ, lại bắt đầu học được cách thận trọng rồi cơ đấy.

Hắn tưởng ông đây không dám chém sao?

Thời Sênh nhấc kiếm chém mạnh xuống, thiết kếm chém vào bức tường ký tự kia, làm tóe lên vô số tia lửa, những dòng điện truyền khắp những ký tự đó.

Tất cả ký tự hội tụ lại, lao thẳng lên mây, đến tận chân trời.

Chân trời vốn đang quang đãng đột nhiên đầy mây mù bao phủ, sấm chớp lóe lên, trời đất vang lên những tiếng đinh tai nhức óc, tia chớp chém xuống theo những ký tự liên kết thành đường dây kia.

Tia sáng tím bao phủ lấy Thời Sênh, cơ thể cô va mạnh vào bức tường ký tự đã hơi mờ nhạt kia, ngã ra bên ngoài, cuộn tròn người lại.

Mẹ cái thằng thiểu năng Mộ Bạch.

Thời Sênh nhanh chóng lùi về phía sau, ném một quả bóng năng lượng ra, nổ tan bức tường ký tự vẫn chưa biến mất hoàn toàn kia, sau đó ngồi lên thiết kiếm phi vội đi, tránh sấm sét phía sau.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, sắc mặt bình tĩnh nhìn phong cảnh không ngừng thay đổi ở bên dưới.

Một lúc lâu sau, cô mới lấy một lá bùa ra, xếp cùng với lá thư ban nãy thành hình tam giác.

Cô làm một thủ quyết kỳ quái, lá bùa hình tam giác từ trong tay cô bay lên, hóa thành một tia sáng vàng, bắn về phía trước.

Tia sáng vàng cứ bay về phía trước, sau đó lại rẽ ngoặt ra sau, không ngừng thay đổi phương hướng, Thời Sênh cũng không biết nó chuyển hướng bao nhiêu lần, cuối cùng mới dừng lại.

Chương 1025: Chuyên gia phá án (39)

Nơi tia sáng vàng dừng lại là một vùng núi hoang dã. Thời Sênh nhìn từ trên xuống, chỉ có thể nhìn thấy một vùng hoang vắng, không có dấu vết của con người.

Tên thiểu năng Mộ Bạch đó trốn đâu rồi?

Thời Sênh nhìn xung quanh, không có người!

Giỏi lắm!

Vậy thì nổ tung luôn đi!

Dù sao cũng bị sét đánh một lần rồi, không sợ đánh tiếp lần nữa.

Ông đây chả có cái đếch gì phải sợ.

Thời Sênh lấy bóng năng lượng ra ném xuống dưới, phạm vi ảnh hưởng của bóng năng lượng rất rộng, những cái hố lớn liên tiếp xuất hiện, những luồng khí lan ra như sóng, từng làn từng làn lan ra ra, cây cối đổ rạp về một hướng, tình cảnh chấn động chẳng khác gì ngày tận thế đến.

“Thời Sênh, cô điên rồi à?!”

Một tiếng quát giận dữ vang lên, Mộ Bạch nhếch nhác đứng trên khoảng đất trống giữa hai cái hố lớn, hoàn toàn không còn chút phong độ quý ông nào.

Cô gái này định phá hủy cả không gian này sao?

Thời Sênh đứng từ trên cao nhìn xuống hắn, khóe môi khẽ cong lên, lộ ra nụ cười châm chọc, “Chuyện ta điên cũng có phải chuyện ngày một ngày hai đâu, giờ mi mới biết à?”

Mộ Bạch: “…”

Có lẽ hắn nên tự sát trước đi nhỉ.

Không được, thiệt thòi lắm!

Mộ Bạch ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, ánh mắt nhanh chóng chuyển động, ngoài mặt cố nở nụ cười nhã nhặn, “Thời Sênh, sao cô tìm được tôi?”

Hắn vứt điện thoại, xua hết người xung quanh đi, làm sao cô ấy vẫn có thể tìm được hắn chứ?!

Chuyện này hoàn toàn không khoa học chút nào!

“Việc gì ta phải nói cho mi biết?”

Anh nghĩ bản cô nương ngu lắm à?

Mộ Bạch: “…”

Tức chết mất!

Bình tĩnh, mình là quý ông, phải giữ vững sự nhã nhặn cao quý.

Mộ Bạch lại nhìn Thời Sênh, “Cô còn mười phút nữa, bây giờ dù cô

có vội vàng quay về cũng không kịp nữa rồi.”

“Anh cho rằng dùng họ có thể uy hiếp được tôi sao?”

Mộ Bạch ngẩng đầu nhìn Thời Sênh một chút, nhún vai, “Thôi được, Thời Sênh, cô thực sự lý trí hơn tôi nghĩ rất nhiều!”

Một đám NPC thì thực sự không có gì đáng bận tâm cả, nếu thực sự nảy sinh tình cảm, thì đối với loại người như họ mới thực sự là chuyện vô cùng nguy hiểm.

“Sắp đến giờ rồi. Thời Sênh, cô thực sự không bận tâm chút nào sao?” Mộ Bạch vẫn chưa chịu bỏ cuộc, đồng hồ đếm ngược bên trên đã sắp về số 0 rồi.

Thời Sênh thản nhiên nói: “Chết rồi thì thiết lập lại một chút là được, có gì đáng bận tâm đâu?”

Mộ Bạch: “…” Vì sao cứ cảm thấy cô ấy gợi đòn thế cơ chứ?!

À ờ, cô ấy vốn gợi đòn mà, trước sờ chưa từng có lúc nào không gợi đòn cả.

Hắn nhìn đồng hồ đếm ngược chằm chằm, Thời Sênh ngồi trên không trung, không có bất cứ hành động gì, thản nhiên nhìn lên trời.

…

Trong viện nghiên cứu khoa học, đồng hồ đếm ngược trên màn hình sắp nhảy về số 0, mọi người đều đứng dưới màn hình lớn, túm chặt người bên cạnh mình.

Bầu không khí nơi đây nặng nề chèn ép khiến người ta không thở

nổi.

00:00:53

“Thật sự không còn cách nào sao?”

“Chỉ còn lại chưa tới một phút nữa, dù ai có lợi hại đến mấy cũng không thể giải mã trong vòng một phút.”

00:00:23

“Cố gắng bao nhiêu lâu nay, chỉ phút chốc nữa là tan biến rồi…”

00:00:03

Mọi người cùng nhắm chặt mắt, âm thầm đếm ngược trong lòng.

Con số chậm rãi nảy lên.

3…

2…

1…

0…

…

“Tích----”

Đồng hồ đeo tay phát ra tiếng kêu chói tai, sắc mặt Mộ Bạch cũng dần trở nên khó coi theo âm thanh đó.

Hắn ngẩng vụt đầu lên, không thể tin nổi, “Cô làm từ lúc nào?”

Thời Sênh thản nhiên lấy laptop ra, đưa màn hình đối diện Mộ Bạch -
-----

[Mật khẩu chính xác]

[Đang tải số liệu, xin chờ một chút…]

Mộ Bạch hít sâu, mình là một quý ông lịch lãm, phải giữ vững phong độ quý ông, không thể bùng nổ được.

Lật bàn, quý ông cái cứt!

Lần nào hắn cũng tính toán từng bước một, sao không thể gài bẫy được cô ta chứ?!

Cô ta ăn gì để trưởng thành vậy? Tức phát khóc!

Tự sát bình tĩnh lại đã.

Mộ Bạch lấy dao găm luôn sát bên người ra, kề sát lên cổ mình, khuôn mặt lộ vẻ âm u không cam lòng: “Rồi sẽ có một ngày, cô sẽ thua trong tay tôi. Thời Sênh, tương lai của chúng ta còn dài.”

Tốc độ của Mộ Bạch cực kỳ nhanh, dường như ngay khoảnh khắc câu nói của hắn chấm dứt, tay hắn đã trượt đi, dao găm cắt một đường trên cổ hắn, máu tươi phụt ra.

Thời Sênh: “…” Hắn không thấy đau à? Sao lần nào cũng tự sát như thế này?!

Mẹ kiếp, ai cần cái tương lai còn dài với anh! Thiểu năng!

[…] Sao cô không bắt hắn?!

Sao không bắt hắn à? Bắt hắn có hỏi được gì không?

Nếu Mộ Bạch muốn nói thì dù cô không hỏi hắn cũng sẽ nói.

Nhưng hắn đã không muốn nói, thì dù cô có bắt hắn lại, hắn cũng vẫn có cách tự sát, cũng chẳng có tác dụng gì.

[…] Không biết phải nói gì. Rốt cuộc con virus này ở đâu ra vậy. Chủ nhân, rốt cuộc ngài có ổn không?!

Nếu ngài còn không quay lại, nơi đây sẽ bị hai người này chơi nổ mất.

Thời Sênh lấy chiếc ipad màu đen của mình ra, mở camera, chiếu vào thi thể Mộ Bạch. Thời Sênh nhìn chằm chằm màn hình, không biết đang nghĩ gì.

Đây là thế giới giả tưởng.

Thế giới giả tưởng…

Tất cả mọi thứ được tạo thành nhờ số liệu, bao gồm cả thân thể của họ, chỉ có thứ duy nhất khác với các NPC kia, đó là ý thức của họ đến từ thế giới hiện thực.

Đúng thế, gia nhập vào thế giới giả tưởng chắc chắn là ý thức, không phải hồn ma, cũng na ná các loại trò chơi nhập vai…

[…] Ký chủ lại đang suy tư vấn đề cao thâm huyền ảo gì thế?! Đáng

sợ!

Thời Sênh cười cười cất ipad đi, lần sau chưa biết chừng có thể có phát hiện thú vị hơn ấy chứ.

Chà… hình như trừ Phượng Từ ra, tên thiểu năng Mộ Bạch này cũng vui ra phết.

Lúc này có một vấn đề rất lớn đặt ra trước mặt cô.

Không biết ai là người đặt ra, có thể là người sau lưng Hệ thống, cũng có thể không phải.

Tạm thời chưa biết mục đích đặt ra vấn đề, Mộ Bạch muốn hại chết mình, hình như chủ nhân Hệ thống muốn bồi dưỡng cô làm gì đó, nhưng cũng vẫn chưa biết mục đích cuối cùng.

Vấn đề chờ giải quyết, Phượng Từ, Mộ Bạch.

Họ coi cô là quân cờ…

Chỉ tiếc rằng, trước giờ cô đều không thể trở thành quân cờ được.

Người muốn gài bẫy cô, đều nên rửa sạch cổ mà chờ, chưa giết chết họ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, không ai trốn thoát được!

…

Người của Viện Nghiên cứu Khoa học cảm thấy như vừa dạo một vòng qua cửa tử, sau đó may mắn tìm được đường sống, lúc này cơ thể vừa căng cứng lên cũng từ từ thả lỏng, nhũn người ngồi xuống đất thở dốc không chút hình tượng nào.

“Chuyện gì thế?” Một nhân viên chợt chỉ lên màn hình lớn.

[Số liệu đang tải xuống 5%.....]

Mọi người đang ngồi bệt trên đất chợt nhảy dựng lên, cuống cuồng dưới màn hình lớn, nhưng phần trăm tải xuống vẫn tiếp tục tăng lên như cũ.

“Có người đang tải số liệu, không có cách nào ngăn cản…”

[Số liệu đang tải xuống 8%.....]

“Đóng máy tổng lại, mau đóng lại!” Không biết ai gào to lên, mọi người còn đang ngơ ra lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng vừa đến cửa, lại phát hiện không mở ra được, họ bị giam bên trong, tất cả thiết bị thông tin đều không thể dùng được.

Mọi người trắng bệch mặt nhìn nhau, nếu những thứ này rơi vào tay người khác, thì chi bằng bị xóa sạch còn hơn.

Chương 1026: Chuyên gia phá án (40)

Thời Sênh vừa chuẩn bị rời đi, ở đằng xa đột nhiên ầm ầm sấm chớp, mây đen ùn ùn kéo về phía cô.

Thời Sênh: "…" Cố tình bổ sét vào đầu ông hả?!

Bình tĩnh.

Có phải chưa từng bị sét đánh đâu, bản cô nương không sợ!

"Chạy mau!"

Thiết kiếm: "…" Đã bảo không sợ rồi cơ mà? Chủ nhân, cô có thể đừng huênh hoang đã rồi bỏ chạy thế được không? Cùi bắp chết đi được.

Thiểu năng mới không chạy!

Cái thứ kia có phải sấm sét bình thường đâu. Hiện giờ cô cũng không phải ở không gian tu tiên mà è cổ ra chịu cũng vẫn không sao. Hiện giờ cô chỉ là loài người bình thường, bị đánh một cái chẳng phải cũng go die như Mộ Bạch hay sao?!

Bản cô nương phản đối go die!

Thế nên dân chúng thành phố B may mắn được nhìn thấy một đám mây đen bay lượn trên bầu trời thành phố, lúc Đông lúc Tây, tiếng sấm đinh tai nhức óc, nhưng lại không đánh xuống.

Dân chúng ngớ người: "…" Excuse me?! Thời buổi này sấm sét cũng phải có cá tính à, quả nhiên là thời đại cá tính bùng nổ!

…

Thời Sênh mệt mỏi quay về Lê gia.

Ông cụ Lê và Giang Túc ngồi trên ghế sofa, bầu không khí giữa hai người hơi nặng nề.

Thời Sênh vừa vào, ông cụ Lê đã đứng dậy, "Tiểu Vũ vào thư phòng với ông."

Thời Sênh nhướng mày với Giang Túc. Giang Túc giấu đi vẻ khó hiểu trong đáy mắt, khẽ mỉm cười.

"Tiểu Vũ!" Liếc mắt đưa tình ngay trước mặt ông, có còn coi ông ngoại này ra gì không hả?!

Ông cụ Lê có rất nhiều nghi vấn, ông mà không hỏi thì chắc cả đời này cũng không sống yên ổn được.

Điều khiến ông tò mò không có gì khác ngoài mấy năng lực quái lạ kia của Thời Sênh, và chuyện vừa rồi cô ra ngoài làm gì.

Thời Sênh thuận miệng bịa ra mấy lý do, miễn cưỡng có thể khiến người ta tin tưởng. Ông cụ Lê cũng không tin lắm, nhưng Thời Sênh nói vô cùng nghiêm túc.

Cuối cùng ông cụ Lê không thể không tin, không biết chắc chắn cháu gái nhà mình có chuyện giấu mình, nhưng ông già rồi, không muốn quản nhiều chuyện của mấy đứa trẻ nữa, chỉ đành cảnh cáo Thời

Sênh đừng làm mấy chuyện vi phạm pháp luật thôi.

Nhưng nghĩ đến những việc cô làm lúc trước…

Ông cụ Lê cảm thấy nói mấy câu kia cứ như tự tát vào mặt vậy, đến Cục An ninh Quốc gia mà cháu gái ông còn đè dúi dụi xuống thế kia được cơ mà.

Tới nước này, ông chỉ có thể hy vọng bản lĩnh của cháu gái ông có thể luôn khiến Cục An ninh Quốc gia khiếp sợ, nếu không…

“Cậu Giang Túc đó…” Ông cụ Lê rất lo lắng, lời nói lên đến miệng nhưng mãi cũng chẳng nói được thành lời.

“Ông ngoại, ông muốn nói gì ạ?”

“Có phải nó không đứng lên được không?” Nếu cậu ta không thể đứng lên được, thì làm sao ở bên Tiểu Vũ được? Hơn nữa, cậu ta còn là đối tượng đứng đầu danh sách đen của Cục An ninh Quốc gia.

Ông cụ Lê cảm thấy những phân tử phản nghịch của ông hồi trẻ, đều truyền hết sang cho cháu gái nhà mình rồi thì phải.

Nếu không, vì sao lúc này ông lại cảm thấy, cháu gái nhà mình trâu bò như thế này hình như cũng rất tuyệt chứ?!

“Vẫn còn phải tĩnh dưỡng một thời gian nữa thôi ạ. Anh ấy có thể đứng dậy mà.” Thời Sênh nhẹ giọng giải thích.

“Tiểu Vũ, cháu có biết hiện giờ cháu nguy hiểm thế nào không?” Bản thân Giang Túc cũng nguy hiểm rồi… làm sao bảo vệ được con bé?

Đều do Giang Túc, nên tất cả mới biến thành kỳ quái thế này.

Từ khi gặp Giang Túc, cháu gái nhà ông như biến thành người khác vậy.

“Ông ngoại, dù nguy hiểm thế nào, cháu cũng có thể đập tan được, ông cứ yên tâm ngồi nhà nghỉ ngơi là được ạ.”

Ông cụ Lê: “…” Đứa con gái tự cao tự đại ngông cuồng như thế này là cháu gái ông sao?!

Bị người ta đánh tráo rồi hay sao ấy!!!

Thời Sênh xoa dịu ông cụ Lê xong lập tức chuồn ra ngoài đưa Giang Túc đi, còn về đống mìn mà Mộ Bạch chôn bên ngoài Lê gia thì…

Nói chung dù đống mìn đó có nổ thì ông cụ Lê cũng chẳng sao, Thời Sênh cũng chẳng thèm bận tâm nữa.

…

Thời Sênh vừa mới ra khỏi Lê gia, thì Tiết Chính Nghĩa đã đưa người chạy vội đến. Biết Thời Sênh đi rồi, cả đám lại cuống cuồng chạy sang chỗ cô ở.

Nhưng Thời Sênh đưa Giang Túc đi bệnh viện khám lại mất rồi, chờ đến khi Tiết Chính Nghĩa tìm thấy cô, thì cũng đã là một tiếng sau.

Tiết Chính Nghĩa như muốn bùng cháy, vì sao sau khi xảy ra chuyện lớn như thế rồi mà cô ấy vẫn còn có tâm trạng đưa Giang Túc đi khám bệnh cơ chứ?!

“Cô Tần…”

“Tôi đã giúp các anh giải mã rồi, các anh còn muốn gì nữa?” Thời Sênh trừng mắt nhìn Tiết Chính Nghĩa, bản cô nương đã không thèm thu tiền công mà sao đám thiểu năng này cứ bám chặt lấy cô không chịu thôi thế?

Tiết Chính Nghĩa hít sâu một hơi, “Cô Tần, có người đang tải tài liệu xuống, nếu những tài liệu đó rơi vào tay người khác, thì không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra, mong cô cố gắng giúp chúng tôi ngăn chặn.”

Thời Sênh lườm ông ta, “Liên quan cứt gì đến tôi.” Có phải cô tải xuống đâu.

Tiết Chính Nghĩa: “…” Con gái con đứa phải nhã nhặn chứ! Đừng có hở tí là kêu chả liên quan cứt gì đến cô được không?!

Tiết Chính Nghĩa đứng thẳng người rồi cúi một góc 90 độ, “Cô Tần, coi như tôi cầu xin cô.”

“Cạch…”

“Người nhà bệnh nhân Giang Túc.” Y tá đứng ở cửa phòng gọi to.

Thời Sênh bật dậy lướt qua người Tiết Chính Nghĩa, đi vào bên trong, cánh cửa phòng dần che đi bóng người cô.

“Cục trưởng Tiết…” Mấy người xung quanh dè dặt gọi một tiếng.

Rõ ràng Tần Vũ này đầy nhược điểm, vì sao họ cứ phải năm lần bảy lượt hạ mình đi cầu xin cô ấy chứ?

Sao Tiết Chính Nghĩa không hiểu thuộc hạ của mình đang nghĩ gì, nhưng bọn họ cũng phải có bản lĩnh nắm được những nhược điểm

đó mới được.

Cô ấy dám làm việc không chút ngại ngần như thế, không phải vì cô ấy ngông cuồng tự cao tự đại thế nào, mà là vì cô ấy đã thu xếp ổn thỏa hết mọi chuyện rồi.

Nếu người của họ dám động đến những người kia một chút thôi, có lẽ cả Cục An ninh Quốc gia sẽ không cần phải tồn tại nữa.

…

Ngay khi Tiết Chính Nghĩa không có chút tiến triển này thì bên đội hình sự đột nhiên gửi tin đến, nói họ tìm thấy hang ổ của R rồi.

Tiết Chính Nghĩa nghi ngờ người tải số liệu xuống là người của tổ chức R, nhận được tin đó, ông ta lập tức đưa người vội vàng chạy tới.

Người dẫn đội của bên đội hình sự là Hà Tín, họ bắt được hung thủ đã giết cô gái đó, sau quá trình tra hỏi, hung thủ đã khai ra một số chuyện, trong đó có vị trí của hang ổ.

Hà Tín đã phái người qua thăm dò, thực sự là hang ổ của tổ chức R.

Hành động thuận lợi một cách kỳ lạ, rất dễ dàng bắt được toàn bộ thành viên tổ chức, có lẽ mấy người này không ngờ người của họ sẽ khai ra.

Nhưng đến khi thẩm vấn, họ mới phát hiện những người kia căn bản không phải tổ chức R, toàn bộ bọn họ bị người ta thuê đến, nói là cứ ở đó một lúc là có thể nhận được tiền.

Ai ngờ lại bị bắt vào đồn cảnh sát.

Kết quả này khiến người của đội hình sự hơi nản, bận bịu cả ngày trời, nhưng đám người bắt về lại là mấy kẻ qua đường nhận tiền thuê của người khác để làm việc, không biết gì cả.

Bầu không khí trong cục rất nặng nề.

“Anh Trương, anh cầm cái gì đấy?” Vưu Ái gặp lão Trương ở ngay cửa ra vào, ánh mắt rơi xuống gói đồ trên tay ông ta.

Lão Trương lắc đầu, “Không biết, vừa có người đưa tới, tôi định đưa vào cho đội trưởng Hà.”

Cô ta quan sát gói đồ một chút, “Anh vẫn còn phải đi hỏi mấy nhân chứng nữa mà, đúng không? Để tôi đưa vào giúp anh nhé.”

Lão Trương không nghĩ gì nhiều, đưa gói đồ sang cho Vưu Ái, “Cũng được, vậy tôi đi trước.”

Cầm gói đồ, trong lòng cô ta luôn có cảm giác trong này có thứ rất quan trọng. Cô ta thầm đấu tranh tư tưởng một lúc, rồi vội vàng chạy vào trong toilet.

Cô ta mở hết các cửa phòng trong toilet ra, xác định không có người mới chọn một gian, bước vào trong, cẩn thận xé gói đồ ra.

Trong đó là một tấm bản đồ.

Là bản đồ thành phố B.

Nhưng có mấy vị trí được ghi chú lại, bên cạnh dùng bút đỏ viết chữ R.

Đây là gì?!

Bên trong gói đồ chỉ có tấm bản đồ này, không có thứ gì khác.

Chương 1027: Chuyên gia phá án (41)

Vưu Ái cất tấm bản đồ đi, cẩn thận rời khỏi toilet.

“Ai trong các cậu vừa nhận được bưu kiện đấy?”

Vừa bước vào cô ta đã nghe thấy tiếng Hà Tín quát ầm lên với mọi người, người trong đội hình sự đều lắc đầu.

Tim Vưu Ái đập thịch một cái, thọc vội tay vào trong túi, giữ lấy tấm bản đồ.

“Qua mấy phòng ban khác hỏi xem, có phải họ lấy nhầm không!” Hà Tín chỉ hai người, “Mau lên!”

“Bà cô à, cô đưa tới đây không được hay sao mà còn chơi trò gửi bưu điện nữa… Tôi không nhận được!” Bên Hà Tín vẫn đang gào lên với đầu dây bên kia, “Cô dùng điện thoại gửi cho tôi một tấm đi… Quên rồi á? Tần đại tiểu thư à, cô đừng trêu chọc tôi như thế được không, mạng người quan trọng lắm!”

Tim Vưu Ái đập càng nhanh hơn, là bản đồ Tần Vũ gửi tới…

Hơn nữa hình như còn rất quan trọng.

Cô ta vội quay người, muốn tìm lại gói đồ, nhưng cô ta vào toilet mới phát hiện nhân viên vệ sinh đã dọn dẹp rồi, không thấy gói đồ đâu nữa.

Vưu Ái nghiến răng, xé nát bản đồ vứt vào trong bồn cầu.

…

Hà Tín lèo nhèo năn nỉ rồi gầm gừ một hồi, cuối cùng cũng nhận được một tấm bản đồ của Thời Sênh gửi tới, so với bản mà Vưu Ái cầm kia, thì bản này còn chi tiết hơn, ngay cả số hiệu cũng được ghi chú lại.

Hơn nữa, địa điểm còn tăng thêm mấy cái nữa.

Hà Tín xin giấy phép của Thủ trưởng, điều động lực lượng cảnh sát toàn thành phố.

Tiết Chính Nghĩa cũng phái người qua hỗ trợ. Mọi người cùng xuất phát một lúc, tuy người của tổ chức R nghe tin tức phong phanh, chạy mất một ít, nhưng vẫn bắt được quá nửa.

Trong đó còn có cả một vài nhân vật chủ chốt.

Từ mấy kẻ chủ chốt này, họ cũng thuận theo manh mối bắt thêm được một nhóm lớn nữa.

Tuy tổ chức R bị bắt, nhưng tài liệu bên viện nghiên cứu khoa học vẫn bị người ta tải hết xuống, Cục An ninh Quốc gia liên hệ mười hacker đứng đầu trong nước, cũng đều không thể ngăn lại được.

…

“Tần Vũ, sao cô lại đến đây?”

Thời Sênh vừa bước vào đội hình sự, đã có người xông ra hỏi một câu như vậy.

“Sao tôi không thể tới?” Thời Sênh trừng mắt nhìn anh ta không chút thiện cảm. Cô đã từ chức đâu, hiện giờ cô vẫn là cảnh sát cơ mà!

Người kia bị chặn họng, trong lòng thầm phỉ nhổ, ngày nào mà cô chẳng cúp làm, ai biết cô có đến nữa không.

Hiện giờ đội hình sự đang bận rộn với vụ án của R, mọi người đều bận như lạc đà vậy, Thời Sênh chậm rãi xuyên qua đám người, đi về vị trí của mình.

“Tần Vũ, cô đến vừa đúng lúc.” Hà Tín ôm một chồng tài liệu đi ra, phát cho từng người một, cuối cùng ném một tập xuống trước mặt Thời Sênh, “Mau tới giúp chúng tôi.”

Thời Sênh lật ra không mấy bận tâm, sau đó lại ném sang người bên cạnh, “Không rảnh.”

Đúng lúc Hà Tín phát xong tài liệu quay về, lại lấy tập hồ sơ lại, ấn xuống mặt bàn Thời Sênh, “Tần Vũ, chứng cứ trong tay chúng tôi không đủ, nếu không tìm được đủ chứng cứ, thì không thể phán tội cho tất cả mọi người trong tổ chức R được.”

“Liên quan cứt gì đến tôi.” Thời Sênh bật máy tính lên chơi điện tử.

Hà Tín: “…” Rốt cuộc cô tới đây chỉ để chơi điện tử thôi phải không?

Điện tử ở nhà không đủ cho cô chơi hay sao mà cứ phải chạy tới đây chơi hả?!

Hà Tín lắc đầu thở dài, ai bảo cô ấy là con gái cục trưởng chứ!

Ông ta cầm lại đồ, đi vài bước lại quay ngược lại, “Tần Vũ, cô thực

sự có gửi bản đồ cho tôi à?”

“Nói thừa.” Cô cần phải lừa ông ta sao?!

“Nhưng mọi người đều không nhìn thấy, cô chắc là mình không gửi nhầm địa chỉ chứ?” Hà Tín rất băn khoăn vấn đề này.

“Tôi còn chưa thiểu năng đến mức viết sai cả địa chỉ Cục Cảnh sát.”

“Vậy thứ đó đâu?” Hà Tín càng rối hơn, “Thứ quan trọng như thế, sao cô lại gửi bưu điện chứ?”

“Tôi thích.”

Hà Tín: “…”

Lật bàn, không nói chuyện nổi nữa!

Lão Trương nghe thấy đoạn đối thoại của Thời Sênh và Hà Tín, mặt rất thật thà hỏi người bên cạnh, “Chuyện gì vậy?”

Mấy hôm nay ông ta luôn ở bên ngoài, cơ bản không ở trong cục, hoàn toàn không hiểu Hà Tín và Thời Sênh đang nói gì.

“À, Tần Vũ gửi bưu kiện đến Cục Cảnh sát, bên trong có địa chỉ hang ổ của tổ chức R, nhưng không thấy bưu kiện đó đâu.”

“Không thấy á? Chẳng phải có người chuyên đi nhận sao? Sao lại không thấy, có viết đúng tên không?” Mặt lão Trương đầy vẻ thắc mắc.

Người kia xua tay, “Người ký tên nhận đồ chỉ ghi là đội hình sự chúng ta, không viết tên.”

Không viết tên à?

Lão Trương nhớ tới gói bưu phẩm ông ta nhận về lúc trước, “Đội trưởng Hà, bưu kiện gửi cho anh, có phải cái đó không?”

“Cái gì?” Hà Tín ngẩng đầu nhìn lão Trương, “Làm gì có ai đưa bưu kiện cho tôi.”

Lão Trương lắc đầu khó hiểu, “Ơ… Tiểu Ái nói sẽ đưa cho anh mà.”

Vưu Ái không đưa bản đồ cho Hà Tín, vì chuyện này mà suýt nữa để tổ chức R chạy thoát, lần này Vưu Ái sẽ không dễ dàng như lần trước nữa, bị ghi nhớ một tội lớn.

…

Kế hoạch Thiên Tinh không chỉ rơi vào tay người khác, còn bị người ta xóa sạch toàn bộ số liệu, cũng có nghĩa là bản kế hoạch trong tay người tải hết kế hoạch Thiên Tinh đó, chính là độc nhất vô nhị.

Thành viên chủ chốt của kế hoạch Thiên Tinh hoặc là chết hoặc là từ chức, hơn nữa, đó không phải là thành quả của một hai người, là sự nỗ lực nghiên cứu của rất nhiều người mới có được, trừ khi tìm lại được Kế hoạch Thiên Tinh, nếu không toàn bộ công lao đó đều lãng phí.

Người chịu trách nhiệm chính của kế hoạch Thiên Tinh năm đó đã chết nên đồng hồ đếm ngược của kế hoạch Thiên Tinh mới bị kích hoạt.

Mật khẩu được chia thành ba phần, cần ba người lần lượt nhập vào mới được, mật mã của từng người không giống nhau.Thế nên sau

khi người chịu trách nhiệm chết, hai người còn lại cũng không biết mật mã của ông ta là gì.

Kế hoạch Thiên Tinh rơi vào tay người khác, Cục An ninh Quốc gia vẫn luôn điều tra, nhưng không có tin tức gì cả, người của tổ chức R không lộ mặt, cũng không có tin tức gì khác truyền tới.

Chuyện này cứ như đã ngừng hẳn lại vậy.

Hằng ngày vẫn có người làm phiền Thời Sênh như trước, muốn nhờ cô giúp tìm kế hoạch Thiên Tinh về.

“Họ vẫn ở dưới à?” Giang Túc đẩy xe lăn, ngừng lại phía sau Thời Sênh.

Thời Sênh kéo rèm cửa sổ xuống, quay người, “Thích canh thì cứ canh đi.”

“Em không thấy phiền à?” Lúc trước mấy người này cứ lượn lờ trước mặt cô là cô sẽ bực bội đến mức muốn chém người.

“Phiền chứ.” Thời Sênh day day trán, cô đánh cũng đánh rồi, nhưng người này vẫn cứ nhất quyết canh bên dưới cơ.

Giang Túc im lặng một lúc, “Trong tay em vẫn còn kế hoạch Thiên Tinh, sao không cho họ?”

Thời Sênh lườm anh một cái, nheo mắt lại, “Sao anh biết?”

Giang Túc thản nhiên, “Anh nhìn thấy trong máy tính của em, em không cài đặt mã.”

Thời Sênh nghĩ một chút, hình như cô lưu trong máy tính một bản,

“Nhìn họ em thấy khó chịu, không muốn cho.”

Giang Túc: “…” Rốt cuộc thì ai mới vừa mắt em?

Đây là chuyện của cô, anh cũng không có tư cách gì mà quyết định thay cô.

Thời Sênh quỳ xuống trước mặt Giang Túc, đưa tay sờ sờ lên đùi anh, chuyển chủ đề, “Mấy ngày nay chắc hồi phục cũng tốt lắm rồi, em đỡ anh lên đi thử nhé?”

Giang Túc hơi nhíu mày, “Anh…”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn anh, cầm tay anh, “Đừng sợ, dù sao cũng phải thử chứ.”

Giang Túc khom người, cánh môi chạm nhẹ vào mặt Thời Sênh, hơi thở nóng hổi phả vào tai Thời Sênh, “Ừ.”

Thời Sênh đứng dậy đẩy xe lăn đến nơi rộng rãi một chút, cẩn thận đỡ anh đứng lên, cơ thể rời khỏi xe lăn từng chút một, trọng lượng dần đè ép lên hai chân.

Đầu gối hơi tê buốt.

Yếu đuối không chịu nổi trọng lượng này, người anh mềm nhũn, đổ nhào về phía trước.

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt đỡ anh lại, để anh dựa vào vai mình, vỗ nhẹ vào lưng anh, “Không sao, đừng vội.”

Cảm giác cáu giận trong lòng Giang Túc được mấy lời của cô xoa dịu đi. Anh ôm Thời Sênh, một lúc lâu cũng không nói gì.

Chương 1028: Chuyên gia phá án (42)

Cuối cùng Giang Túc không thể nào đứng lên được, mỗi lần tới bệnh viện, bác sĩ đều lắc đầu đầy vẻ không có thuốc nào chữa được, hoặc là đề nghị họ ra nước ngoài thử xem.

Tính khí của Giang Túc càng ngày càng tệ, có lúc không nhìn thấy Thời Sênh, anh cũng sẽ phát cáu.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Thời Sênh, anh lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

“Loảng xoảng ----”

Thời Sênh từ trong phòng ngủ ra, nhìn thấy mảnh vỡ đầy đất, khóe môi cô hơi giật giật, mẹ kiếp, đây là lần thứ mấy anh ấy đập ấm chén trong tháng này rồi?!

Đồ phá gia!

Giang Túc ngồi trên xe lăn, nhìn chằm chằm vào tay mình, hơi run rẩy.

Thời Sênh vội bước tới, giữ chặt tay anh, “Sao thế?”

Giang Túc ôm eo cô, dụi đầu vào bụng cô, cảm giác cáu giận và oán hận trong đáy lòng tan đi từng chút một theo hơi thở của cô.

Giang Túc rất thèm khát sự ấm áp trên người cô, chỉ có lúc ở bên cô, anh mới cảm thấy tâm trạng của mình bình yên thế này.

Thời Sênh xoa xoa đầu anh như vuốt ve một con thú cưng lớn.

Giang Túc buông lỏng ra, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Hôn anh một cái.”

Thời Sênh cụp mắt xuống, “Hả?”

Sắc mặt Giang Túc hơi đáng thương, “Tần Vũ…”

Thời Sênh nhướng mày, đột ngột khom người xuống bế anh lên, đi vào phòng ngủ.

Giang Túc bị ném lên giường, mặt còn ngẩn ra nhìn Thời Sênh đang nhào tới, “Em… em làm gì thế?”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ lưu manh, “Đáp ứng yêu cầu của anh, hôn anh chứ làm gì.”

“Anh… ý anh là… ưm……”

Giang Túc bị hôn đến mơ màng, anh có ý đó đâu?!!!

Không biết quần áo của anh bị lột ra từ lúc nào, bàn tay mang cảm giác mát lạnh dần khơi lên ngọn lửa nóng bỏng trên người anh, tạo ra những cảm giác tê dại.

…

Cuối cùng đương nhiên là chẳng làm gì cả, nhưng Giang Túc lại rụt cả người vào trong chăn, giống như Thời Sênh vừa làm gì gì đó với anh vậy.

Thời Sênh không biết phải nói gì, cô chỉ sờ chút thôi mà, có đến mức như thế không?

Cảm giác trên tay cũng tuyệt lắm cơ, sờ thêm tí nữa…

“Tần Vũ…” Giọng nói bực bội của Giang Túc vọng từ trong chăn ra.

Thời Sênh ngại ngùng thu tay lại, “Dữ dằn thế làm gì, chỉ sờ ngực tí thôi mà, cùng lắm em cho anh sờ lại là được.”

Giang Túc: “…” Ai thèm sờ ngực cô ấy chứ!

Không biết xấu hổ!

“Không cho chạm vào anh!”

Thời Sênh nhanh nhẹn xoay người xuống giường, “Được thôi!”

Giang Túc ngồi bật dậy, tức tối nhìn cô, “Em đi đâu?”

“Anh không cho em chạm vào anh.” Thời Sênh nhún vai vô tội, “Em đành đổi phòng khác ngủ vậy.”

Giang Túc khẽ cắn cánh môi còn hơi đỏ, đưa tay ra kéo Thời Sênh lại, hơi đỏ mặt nói: “Nhưng anh có nói là anh không thể chạm vào em đâu.”

Anh cúi đầu xuống, nói nhanh: “Anh buồn ngủ rồi.”

Thời Sênh cười ôm anh ngủ, khe khẽ nói như than thở, “Chỉ muốn anh cứ mãi đáng yêu thế này thôi.”

Giang Túc: “…” Cô ấy lại dám dùng từ “đáng yêu” để nói mình à!!!

…

Bao nhiêu sự nhẫn nại của Thời Sênh, có lẽ đều dành cho một mình Phượng Từ hết.

Cô có thể để cho anh mặc sức nổi cáu, dỗ dành anh, vỗ về anh…

[…] càng nhìn càng thấy giống đang nuôi thú cưng.

“Phát tiết xong rồi thì ăn đi.” Thời Sênh đặt cơm xuống trước mặt Giang Túc.

Giang Túc đưa tay lật đổ mọi thứ ra đầy sàn nhà.

Nước rau nóng hổi bắn vào mu bàn tay Thời Sênh, ánh mắt Giang Túc hơi rụt lại, anh kéo tay Thời Sênh, cẩn thận thổi, “Anh xin lỗi.”

“Hôm nay em về muộn một chút.”

“Anh xin lỗi.” Giang Túc cụp mắt xuống, “Không phải anh nổi cáu với em… Anh… anh chỉ không khống chế nổi mình.”

Trong đáy lòng anh luôn có cảm giác tàn bạo, khiến anh không thể nào bình tĩnh lại được.

“Ăn chút gì đó nhé?”

Giang Túc im lặng một lát rồi khẽ gật đầu.

“Kinh coong...”

Thời Sênh nhìn đống ngổn ngang dưới đất không biết phải làm sao,

buông Giang Túc rồi đi ra mở cửa.

“Bảo bối.” Ngoài cửa, Lê Lan cười tươi như hoa, chưa nói gì đã ôm chặt lấy Thời Sênh.

“Mẹ, sao mẹ đến đây ạ?”

“Sao mẹ không thể đến?” Lê Lan hờn dỗi, “Con không chịu về nhà, còn không cho mẹ tới thăm con à?”

“Không phải…” Nhưng mẹ đến đột ngột quá.

Lê Lan buông Thời Sênh ra, ánh mắt vừa vặn rơi xuống phòng khách, bà kinh ngạc kêu lên, “Sao thế này?”

“Mẹ, không sao, đó là…”

Lê Lan nhìn thấy Giang Túc ngồi trên ghế sofa, thoáng cái đã hiểu ra. Bà kéo Thời Sênh ra cửa, “Tiểu Vũ, con ở nhà, mẹ và ba con đều chiều chuộng con, trước giờ chưa từng để con phải chịu chút uất ức nào, nhưng không phải để cho bây giờ con hạ thấp mình đi hầu hạ người ta như thế này.”

“Anh ấy không…”

Lê Lan rất cứng rắn, “Mẹ có mắt, biết chuyện thế nào. Lúc đầu mẹ và ba con đồng ý, vì không hề nghĩ tới kết quả sẽ thế này.”

“Mẹ, nếu mẹ muốn phản đối thì không cần nói nữa ạ.” Giọng Thời Sênh rất kiên quyết.

“Con bé này, chẳng lẽ mẹ lại hại con sao?” Giờ đã thế này rồi, sau này làm sao sống được?

“Con biết mẹ muốn tốt cho con, nhưng có một vài sự lựa chọn chỉ có một lần, con không hối hận.”

Lê Lan mấp máy môi, nhưng đột nhiên á khẩu.

Năm đó khi bà gả cho Tần Dật, trong nhà cũng phản đối, lúc đó Tần Dật chỉ là một cảnh sát mới vào nghề.

Nếu năm đó bà nghe lời người nhà, thì làm gì có cuộc sống như ngày hôm nay.

Lê Lan trầm mặc một lúc, “Mẹ vào thu dọn giúp con, con còn chưa ăn cơm đúng không? Con muốn ăn gì? Mẹ làm cho con ăn.”

Thời Sênh kéo Lê Lan lại, “Mẹ, có người thu dọn, mẹ không cần làm đâu ạ.”

“Sao hả, chê mẹ làm không ngon à?”

“Đâu có ạ, mẹ làm đồ ăn gì chẳng ngon.”

Giang Túc nhìn Thời Sênh và Lê Lan bước vào, đáy mắt anh có chút nghi hoặc. Anh rất hiếm khi nhìn thấy cô ngoan ngoãn như vậy, thu hết gai góc trên người mình, giống một cô gái bình thường, dịu dàng ấm áp.

Lê Lan nhìn Giang Túc một cái, cố nhịn cảm giác bất mãn trong lòng, gọi điện thoại cho tài xế đi mua ít đồ ăn về.

Thời Sênh dọn dẹp sạch sẽ đống ngổn ngang trên sàn nhà.

Lê Lan làm cho Thời Sênh cả một bàn đầy đồ ăn, làm như mấy đời

rồi Thời Sênh chưa được ăn cơm vậy, cứ hơi tí lại gắp thức ăn.

“Mẹ…” Thời Sênh khó xử gọi một tiếng.

Lê Lan hơi khựng lại, nụ cười trên mặt nhạt đi vài phần, múc cho Giang Túc một bát canh, “Cậu Giang, uống canh nhiều vào, bồi bổ thân thể.”

Giang Túc thấp giọng đáp, “Cảm ơn bác gái ạ.”

Lê Lan muốn nói gì đó, nhưng Thời Sênh khẽ đạp nhẹ bà một cái dưới gầm bàn. Lê Lan trừng mắt nhìn Thời Sênh, bà làm mẹ mà chẳng lẽ còn không được nói vài câu hay sao?

Buổi tối Tần Dật không về nhà, Lê Lan cũng không định về, ngủ lại đây luôn.

Bà kéo Thời Sênh vào phòng nói chuyện, mãi vẫn không thả cô về phòng.

Thời Sênh nghe rồi mơ màng buồn ngủ, cô ngáp dài một cái, nhìn đồng hồ, “Mẹ, ngày mai nói tiếp nhé, con đi xem anh ấy thế nào.”

“Tiểu Vũ!” Lê Lan sầm mặt xuống, “Các con còn chưa kết hôn, sao có thể ngủ cùng một phòng?”

“Mẹ, con quyết định thế nào mẹ cũng biết rồi, mẹ ngủ sớm đi ạ.” Thời Sênh kéo cửa mở cửa ra ngoài.

Lê Lan nhìn ra cửa, một lúc lâu sau mới thở dài.

Bà móc điện thoại ra gọi cho Tần Dật, mách tội Thời Sênh. Tần Dật vốn là ông chồng sợ vợ, đương nhiên ngồi trách móc Thời Sênh

không chịu nghe lời ở đầu dây bên kia.

Nhưng ông đang mắng đến cao trào, Lê Lan lại bắt đầu trách ngược lại ông.

Tần Dật: “…” Rốt cuộc ông đã làm sai điều gì?!

Chương 1029: Chuyên gia phá án (43)

Trong phòng tĩnh lặng, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua lớp rèm lay động, mờ mờ ảo ảo chiếu vào phòng.

Trên giường hơi nhô lên, Thời Sênh không bật đèn, đi thẳng tới.

“Đừng giả vờ, em biết anh chưa ngủ.”

Cô đã quen với mọi thứ thuộc về anh, cả hơi thở khi ngủ và không ngủ.

Nhưng Giang Túc vẫn không động đậy, vùi nửa đầu xuống dưới chăn.

Thời Sênh kéo chăn ra, đưa tay cởi đồ của anh, Giang Túc mở vụt mắt, giữ tay Thời Sênh.

“Sao không giả vờ nữa?” Thời Sênh thất vọng thu tay lại.

Giang Túc xoay người, quay lưng về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Mẹ nó chứ, lại giở trò hờn dỗi gì đây? Mẹ kiếp, tính tình còn khó hầu hạ hơn cả nữ chính này rốt cuộc ở đâu ra vậy?!

Thời Sênh xoa cằm, có phải cô quá chiều chuộng anh rồi không? Được chiều quá dám kiêu ngạo luôn rồi?!

Thôi được…

Anh có tư cách để kiêu ngạo mà.

Ai bảo cô thích anh chứ?!

Một lúc lâu sau Giang Túc cũng không nghe thấy tiếng động gì ở sau lưng, không kìm được liền cẩn thận quay đầu nhìn. Trước mặt đột nhiên tối sầm, cánh môi chợt mềm mềm ướt ướt.

Hơi thở Giang Túc chợt nghẹn lại, anh ôm lấy người bên trên, cẩn thận đáp lại nụ hôn của cô.

Cho đến khi hai người hơi khó thở, Thời Sênh mới chống tay ngồi dậy, “Không giận nữa à?”

“Ừm…”

“Vậy làm lần nữa nhé?”

Cơ thể Giang Túc chợt cứng lại, “Đừng…”

Thời Sênh ấn tay anh xuống, mặt Giang Túc nóng bừng lên, chỉ cảm thấy may mắn vì phòng tối nên cô không nhìn thấy.

Giang Túc cắn môi, không để mình phát ra bất cứ âm thanh gì.

…

Thời Sênh quá chiều chuộng Giang Túc, khiến cho ngày nào Tần Dật và Lê Lan cũng tẩy não cô, nhưng bất kể họ nói gì, Thời Sênh cũng chỉ hứa hẹn ngoài miệng cho hay, chờ khi họ nhìn lại…

Lật bàn, còn quá đáng hơn lúc trước!

Đây là bảo bối họ nâng niu trong lòng bàn tay, giờ lại đi nâng niu người khác…

Bảo bậc làm cha làm mẹ như họ phải nghĩ thế nào hả?!

Tức thật!

Dưới sự tự tung tự tác của Thời Sênh, cuối cùng Giang Túc cũng có chút khởi sắc, có thể miễn cưỡng đứng dậy, nhưng chỉ có thể duy trì trong giây lát.

Tần Dật và Lê Lan không thể xoay chuyển được Thời Sênh, chỉ có thể thi thoảng lượn một vòng trước mặt Giang Túc, giám sát cái tên nhóc đã làm mụ mị đầu óc con gái nhà mình một chút.

Tuy ngoài miệng vẫn trách móc Thời Sênh, nhưng Lê Lan vẫn tìm mọi cách để điều dưỡng cơ thể cho Giang Túc. Con gái nhà bà đã kiên quyết như vậy, trừ việc cố gắng điều dưỡng cơ thể cho cậu ta ra, bà còn biết làm gì được nữa?

Giờ Lê Lan mới cảm thấy câu nói “Con gái là tình nhân kiếp trước của ba” không sai chút nào, chỉ biết tới giày vò bà, thế nên quả này Tần Dật thảm rồi.

Lê Lan không thể nổi giận với Giang Túc, nên chỉ đành phát hỏa với Tần Dật.

Từ đầu tới cuối mặt Tần Dật đều đầy vẻ không thể hiểu nổi, ông đã làm gì nào?!

…

“Nạn nhân 45 tuổi, bị đập mạnh vào gáy đến chết, trong máu có cồn, tiền bạc trên người vẫn còn, loại trừ khả năng cướp tiền… Tần Vũ!” Hà Tín đang phân tích với cấp dưới, đột ngột gọi to một tiếng, người bên cạnh giật mình nhìn Hà Tín.

Đội trưởng Hà, tự dưng anh to tiếng thế, dọa chết người ta đấy!

Thời Sênh nghe tiếng liền nhìn qua bên đó, “Đội trưởng Hà, đã lâu không gặp.”

Hà Tín nói với mọi người một câu rồi chạy từ bên kia qua, ánh mắt rơi xuống Giang Túc, “Đây là?”

“Bạn trai tôi, Giang Túc.”

Giang Túc khẽ gật đầu, “Chào anh.”

Hà Tín: “…” Excuse me? Mới bao lâu không gặp mà cô đã ngầm có bạn trai luôn rồi?

“Khụ khụ! Chào cậu.” Hà Tín hắng giọng một tiếng, nhìn về phía Thời Sênh, “Lúc nào cô quay lại làm việc? Kỳ nghỉ của cô cứ càng ngày càng dài thế!”

Vụ án R đã được chuyển giao cho Cục An ninh Quốc gia rồi, hiện giờ họ lại nhàn hạ như trước kia.

Cũng không gọi là nhàn, thành phố lớn thế này, mỗi ngày đều có án mạng xảy ra.

“Để xem tâm trạng đã.” Nhiệm vụ nhánh R kia hẳn là đã hoàn thành

rồi.

Nghe nói vì chuyện lúc trước nên Vưu Ái đã bị điều đi, Hoắc Tiêu cũng rời khỏi đội hình sự rồi, có lẽ hai người không thể gặp lại nữa, nhiệm vụ chia rẽ couple coi như cũng hoàn thành.

Khóe môi Hà Tín giật giật, có cô con gái thế này, rốt cuộc Cục trưởng Tần làm thế nào để ngồi vững trên vị trí cục trưởng, không ai kéo ông ấy xuống vậy?

Hà Tín và Thời Sênh tán gẫu hai câu, người bên kia gọi ông ta, ông ta chỉ đành tạm biệt Thời Sênh.

“Phá án có vui không?” Giang Túc quay đầu nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh chớp mắt, “Cũng tàm tạm.”

Rất khó tìm tội phạm IQ cao, đa phần hung thủ của các vụ án thực ra đều là nhất thời kích động thôi.

Loại án đó không có tính khiêu chiến gì cả, nhưng đối với Thời Sênh mà nói, loại vụ án kiểu như tổ chức R cũng còn tàm tạm.

Thấy Giang Túc nhìn chằm chằm sang bên đó, Thời Sênh nhướng mày hỏi: “Sao thế, anh thích à?”

Ánh mắt Giang Túc hơi lay động, “Hồi nhỏ, anh cũng muốn làm cảnh sát, chỉ tiếc là…”

Năng khiếu bẩm sinh của anh đã hủy hoại anh.

Nếu có thể, anh thà rằng không có năng lực đó, làm một người bình thường còn hơn.

Những người bình thường khác thường muốn làm những việc điên cuồng, nổi bật, nhưng với những nhân vật lớn, họ lại chỉ muốn làm một người bình thường.

Cái này chính là cái người ta hay gọi là “Thứ không có được bao giờ cũng tuyệt vời nhất.”

Giang Túc chỉ thuận miệng nói như thế, không ngờ Thời Sênh lại thật sự đưa anh đến Cục Cảnh sát.

Rất nhiều năm sau, anh vẫn còn nhớ vẻ mặt của Hà Tín, cực kỳ buồn cười.

“Tần Vũ, cô đưa cậu ấy đến làm gì?” Hà Tín kéo Thời Sênh sang một góc, “Tôi mong cô quay lại làm việc, nhưng không hy vọng cô đưa một cái đuôi đến.”

Thời Sênh lấy tài liệu ra, vỗ vào mặt Hà Tín, “Nhìn kỹ đi.”

Hà Tín giật tài liệu xuống, mở ra xem, đọc lướt 10 hàng.

Sau đó, có lẽ là cảm thấy đọc quá nhanh, chắc chắn đọc nhầm, ông ta lại chậm rãi đọc lại một lần nữa.

Một lúc lâu sau Hà Tín mới lên tiếng, “Cố vấn? Cậu ta á?”

Nếu không phải Thời Sênh đang đứng trước mặt ông ta, có lẽ ông ta sẽ nói, một người ngồi trên xe lăn như cậu ta có thể làm cố vấn được sao?

Thời Sênh cười tít mắt nhìn Hà Tín, Hà Tín chỉ đành nuốt sự nghi ngờ xuống bụng.

Ông cầm tài liệu đi vào trong, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cục trưởng Tần đi cửa sau rõ rệt quá đấy.”

Tần Dật: “…” Hoàn toàn không biết con bé lôi đâu ra chỗ hồ sơ đó, liên quan gì đến tôi?

Hồ sơ của Thời Sênh, đương nhiên không phải từ tay Tần Dật ra, mà là từ bên Cục An ninh Quốc gia ra.

Cô giúp họ thu hồi Kế hoạch Thiên Tinh, Cục An ninh Quốc gia phải sắp xếp ổn thỏa cho Giang Túc, đồng thời xóa hết lịch sử đen của anh trong hệ thống.

So với cả bộ kế hoạch Thiên Tinh, thì chuyện Giang Túc căn bản không là gì cả.

Quan trọng nhất là Giang Túc ở cùng với một người nguy hiểm thế này, họ cũng không thể làm gì được anh.

Kể từ đó, đối với Cục An ninh Quốc gia, Thời Sênh và Giang Túc là nhân vật nguy hiểm cấp bậc SSS, không bắt được, cũng không thể đắc tội.

Ừm… Giang Túc là hàng đính kèm thôi.

Anh đã từng đứng đầu danh sách, nhưng đến giờ này, anh chỉ có thể được coi là hàng đính kèm theo Tần Vũ mà thôi.

Hàng đính kèm Giang Túc vừa vào đội hình sự đã bị người ta vây lấy nhìn ngó.

Giang Túc rất đẹp trai, gần đây được Thời Sênh nuôi lại trắng trẻo

mịn màng hẳn ra, đứng cạnh Thời Sênh, anh thu hết lại móng vuốt của mình, giống một đứa trẻ ngoan ngoãn vậy, bất cứ ai cũng muốn liếc nhìn thêm một cái.

Giang Túc lại rất bình tĩnh, để mặc những người đó quan sát mình, nhưng khi có người muốn chạm vào anh, ánh mắt anh luôn có thể khiến đám người đó lập tức ngừng lại.

Người ở bên Thời Sênh, làm sao hiền lành được.

Ảo giác, đều là ảo giác mà thôi!

Chương 1030: Chuyên gia phá án (44)

Làm nghề này như họ, nếu không thực sự tìm được người đặc biệt phù hợp, thì mọi người đều không muốn có đối tượng.

Ai biết được mình hy sinh lúc nào, lại làm lỡ dở con gái nhà người ta.

Thế nên chó độc thân trong Cục Cảnh sát chất thành từng đống.

Từ khi Giang Túc đến, đàn chó độc thân này nhìn thấy hai người đổi đủ phương thức tình tứ với nhau, ngày ngày đều có thức ăn chó tươi mới nóng hổi, họ hoàn toàn không lo bị đói nữa.

Lật bàn, họ có muốn ăn quái đâu.

Các cô gái trẻ trong Cục Cảnh sát thì đều chăm chăm nhìn Giang Túc đầy thèm khát.

Nếu không phải vì có cô bạn gái hở chút là động chân động tay như Thời Sênh ở bên cạnh, có lẽ mấy cô gái kia đã xé xác Giang Túc ăn sạch rồi.

Thời Sênh đi từ trong phòng làm việc của Hà Tín ra, theo thói quen nhìn về phía Giang Túc ngồi, bên đó máy tính vẫn đang bật, nhưng không thấy người đâu nữa.

Thời Sênh hơi nhíu mày, lấy điện thoại ra gọi cho Giang Túc.

Chuông điện thoại vang lên trên bàn làm việc.

Không mang điện thoại theo à?

“Tìm Giang Túc à?” Lão Trương ngẩng đầu lên, “Tôi vừa thấy Giang Túc đi về phía toilet, chắc là đi toilet rồi.”

Thời Sênh đặt đồ xuống rồi đi về phía toilet, cửa toilet nam vẫn đóng, Thời Sênh gõ cửa, đồng nghiệp bên trong đi ra, thấy cô, anh ta thoáng giật mình một chút, rồi ngập ngừng nói: “Bên trong không có ai đâu.”

Không có ai à?

Cái tên thiểu năng Giang Túc kia đi đâu rồi?

Thời Sênh tìm khắp tầng này một vòng cũng không tìm thấy người, đang định lên tầng tìm, lúc đi qua cửa thang bộ lại chợt dừng lại.

Lớp kính hơi mờ lộ ra cảnh tượng bên trong.

Giang Túc bị dồn vào góc, mặt bị người ta che đi, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay đang túm lấy xe đẩy, cô gái đứng trước mặt anh đang khom người như chuẩn bị hôn anh.

Thời Sênh nheo mắt, kéo cửa bước vào, tiếng động làm người bên trong giật mình, cô gái kia còn chưa kịp quay đầu, đột nhiên bị người ta đẩy sang bên cạnh tay vịn cầu thang.

Thời Sênh quỳ xuống trước mặt Giang Túc, sắc mặt anh tàn ác đến lạ thường, còn đáng sợ hơn cả lần đầu cô gặp anh.

“Giang Túc.” Thời Sênh khẽ gọi một tiếng.

Mắt Giang Túc hơi động đậy, chậm rãi tụ lại trên mặt Thời Sênh, “Tiểu Vũ…”

Giọng anh hơi nhỏ, mang theo chút run rẩy, khiến người ta nghe mà lòng khe khẽ xót xa.

“Ừm, em đây.” Thời Sênh ôm lấy mặt anh hôn, thừa lúc anh phân tâm, cẩn thận lấy con dao găm trong tay anh ra, cô gái vẫn đứng cạnh tay vịn cầu thang vừa nhìn thấy con dao kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Thời Sênh cất dao găm đi, nhổm người lên ôm Giang Túc, sắc mặt anh mới dần dịu lại.

“Không sao rồi.”

Thời Sênh quay đầu nhìn cô gái kia, có lẽ vì khí thế trên người Thời Sênh quá đáng sợ, cô gái kia run lẩy bẩy.

Cô ta không mặc cảnh phục, hẳn không phải là người của Cục Cảnh sát.

Có thể tự do ra vào ở đây, vậy chỉ có thể là người nhà của cán bộ nào đó.

Ánh mắt Thời Sênh lạnh băng, “Người của tôi mà cô cũng dám chạm vào? To gan nhỉ!”

Thời Sênh hoàn toàn không bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc. Cô ta phải cảm thấy may mắn vì cô ta còn chưa chạm vào Giang Túc, nếu không thì chỉ không đơn giản là bị đánh một trận thôi đâu.

Từ sau chuyện này, các cô gái trong Cục Cảnh sát cũng không dám

mơ tưởng đến Giang Túc nữa.

Họ cũng không muốn bị đánh, còn mất việc như thế.

Cũng kể từ lúc đó, họ biết dục vọng chiếm hữu của Thời Sênh đối với Giang Túc mãnh liệt thế nào, nhưng dục vọng chiếm hữu này người khác cảm thấy vô cùng áp lực, khó mà chịu đựng nổi, còn bản thân Giang Túc lại cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Chu Du đánh Hoàng Cái, một người thích đánh, một người thích chịu, họ còn có thể nói gì được?

Nhưng cũng có người hâm mộ, tình cảm giữa hai người họ đã đạt đến mức mà họ không thể hiểu nổi, đến cảnh giới mà cả đời này họ cũng không thể có được.

Chỉ khi hai bên đều toàn tâm tin tưởng và đón nhận đối phương, mới có thể để một người không cảm thấy bất cứ ràng buộc nào trong dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như thế.

Trong thế giới của anh ấy chỉ có cô ấy, cũng chỉ có thể chứa được cô ấy.

Về sau, những người không thể nào hiểu đó, lại vô cùng hâm mộ họ, không ai có thể chiều chuộng một người đủ 365 ngày, nhẫn nhịn toàn bộ tính khí nóng nảy của anh ấy như thế.

Ít ra, là họ không làm được.

Nhưng Tần Vũ làm được, cũng có lúc cô châm chọc khiêu khích Giang Túc, thậm chí còn chặn họng anh. Nhưng lúc cần chiều chuộng thì tuyệt đối không qua loa, dáng vẻ đó thực sự sắp chiều lên đến trời luôn rồi.

Đối với việc một chàng trai được một cô gái chiều chuộng thế này, ban đầu người của Cục Cảnh sát cũng không chịu nổi.

Dù sao trong chủ nghĩa đàn ông của họ, là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, làm sao có thể để người khác chiều chuộng như phụ nữ được.

Nhưng bị cưỡng ép ăn thức ăn chó lâu quá rồi, cả đàn chó độc thân bắt đầu căm hận thói đời phàm tục, sao họ không gặp được một nàng dâu đỉnh như thế chứ?

Có nàng dâu đỉnh thế này, có phải chui gầm chạn họ cũng sẵn lòng!

…

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, con mau qua đây.” Lê Lan đứng trong phòng khách gọi, trong phòng khách đầy người, Thời Sênh đau đầu đẩy đám người ra.

“Mẹ, gì thế ạ?”

Lê Lan cầm hai bộ váy lễ phục lên, “Con thấy bộ nào đẹp? Mẹ mặc bộ này hay bộ này?”

“Cái này ạ.” Thời Sênh tùy tiện chỉ một cái.

Lê Lan nhìn chiếc váy, không vừa ý, “Nhưng mẹ thích màu này cơ.”

“Vậy cái kia.” Thời Sênh chỉ tay sang bên kia.

“Nhưng kiểu này không đẹp…”

Thời Sênh kéo Tần Dật đang nói chuyện với người khác, “Ba quản lý vợ ba đi!”

Thời Sênh chui tọt vào phòng ngủ như một làn khói, Giang Túc đang khoác áo ngoài, anh nhìn Thời Sênh bước vào, trên mặt khẽ mỉm cười.

“Chỉ đính hôn thôi mà, sao mọi người cứ như đi đánh trận thế.” Thời Sênh day day mi tâm.

“Chúng ta cũng có thể kết hôn luôn.”

“Thế thì mọi người sẽ càu nhàu chết em luôn.” Thời Sênh lườm anh một cái, anh tưởng cô không muốn thế sao?

Nhưng họ cứ đòi phải đính hôn trước, lúc nào Giang Túc có thể đứng lên được thì lúc đó kết hôn, nếu không, cả đời này cũng đừng nghĩ đến nữa.

Đáng xấu hổ nhất là Lê Lan còn giấu biến hộ khẩu đi.

“Hôm nay họ có đến không?”

“Ai cơ?”

“Cục An ninh Quốc gia.”

“Đến rồi, đang chờ ở dưới ấy, lát nữa em phải giao đồ cho họ, cuối cùng cũng có thể khiến họ biến cho khuất mắt.”

“Không phải em đã sớm lấy được rồi sao?” Thế mà cô còn treo họ lâu như vậy.

“Anh biết còn nói, im ngay!” Thời Sênh trừng mắt nhìn anh.

Giang Túc bật cười, dịu dàng nói, “Tiểu Vũ làm gì cũng đều đúng hết.”

May mắn làm sao, anh lại gặp được cô vào thời điểm thảm hại nhất.

Thời Sênh nhìn sang, mắt cong cong, đột nhiên bổ nhào về phía anh.

Giang Túc bị Thời Sênh đẩy ngã xuống giường, anh vội đỡ lấy eo cô, “Tiểu Vũ… Bên ngoài có người.”

Thời Sênh cười xấu xa, “Anh tưởng em định làm gì?”

Giang Túc: “…” Tư thế của em thế này, ai biết được em muốn làm gì?!

Anh nhìn chằm chằm người trước mặt, đôi môi mọng đỏ kia sao mà mê người đến thế, yết hầu Giang Túc khẽ động đậy lên xuống, hôn lên môi Thời Sênh.

“Tiểu Vũ, con ở trong đó làm gì vậy? Mau ra đây, sắp xuất phát rồi…” Giọng Tần Dật dập tắt ngọn lửa nóng bỏng mờ ám này.

Giang Túc ôm Thời Sênh thở gấp, hơi chán nản, “Tiểu Vũ, làm sao anh ra được bây giờ?”

Thời Sênh bò từ người Giang Túc dậy, nhìn thân dưới của anh, nhún vai vô tội, “Dù sao em cũng chẳng sao cả.”

Giang Túc trừng mắt nhìn cô, “Tại ai hả?”

“Là tại anh không chống cự được sự cám dỗ, còn trách em à?”

Sắc mặt Giang Túc chợt đỏ bừng lên, “Tại vì người đó là em.”

Chương 1031: Chuyên gia phá án (hoàn)

Giang Túc và Thời Sênh đi ra, người bên ngoài đã đi hơn một nửa.

Ánh mắt Tần Dật đảo qua người Thời Sênh và Giang Túc vài lần, không phát hiện ra có gì kỳ quái mới xua tay, “Đi thôi.”

Tiết Chính Nghĩa vẫn đang chờ ở dưới, Thời Sênh đưa Giang Túc lên xe, đi tới trước mặt Tiết Chính Nghĩa, đưa usb cho ông ta, “Đồ các ông cần, hết nợ, tạm biệt!”

Tiết Chính Nghĩa gọi Thời Sênh lại, “Cô Tần, cô không mời tôi tham dự lễ đính hôn của cô sao?”

Thời Sênh quay đầu, mỉm cười, giọng rất xấu xa, “Không chào đón ông.”

Tiết Chính Nghĩa: “…” Ông ta mà cũng bị từ chối ư?!

Tuy Thời Sênh từ chối Tiết Chính Nghĩa, nhưng cuối cùng Tiết Chính Nghĩa vẫn xuất hiện cùng ông cụ Lê.

Đối với Tiết Chính Nghĩa, Thời Sênh chỉ bình luận một câu, “Lão già gian xảo.”

Tiết Chính Nghĩa thản nhiên đáp: “Không có chút bản lĩnh, thì làm sao tôi có thể ngồi được ở vị trí ngày hôm nay.”

Thời Sênh liếc ông ta một cái, “Kẻ không biết xấu hổ.”

Tiết Chính Nghĩa: “??”

Chờ Thời Sênh đi rồi, Tiết Chính Nghĩa mới chợt hiểu ra... Kẻ không biết xấu hổ, là thiên hạ vô địch.

Tiệc đính hôn còn chưa bắt đầu, đột nhiên có một đám người không rõ lai lịch đến chúc mừng.

Tần Dật và Lê Lan đều ngẩn ra, họ không mời mấy người này… Á… vơ đại một người nào đó cũng đều là nhân vật lão làng mà!

Ông cụ Lê biết vài người, nhưng có vài người đến ông cụ cũng không mời nổi.

Đối diện với cả đám người ngớ mặt ra, Tiết Chính Nghĩa cười đắc ý, ông ta không tin nhiều người thế này còn không chế ngự được một cô nhóc con.

Ông ta cũng phải gỡ gạc chút mặt mũi chứ!

Thế nhưng…

Thời Sênh không nói hai lời, chặn hết mấy người kia ngoài cửa.

Tiết Chính Nghĩa: “…”

Gan của cô nhóc này có thể lên tận trời rồi!!!

Các nhân vật lão làng bị chặn ngoài cửa: “?????”

Lại có người dám từ chối họ à?! Không muốn tồn tại nữa phải không!

[…] À, chuyện gan Ký chủ to đến rách trời cũng có phải chuyện ngày một ngày hai đâu, bản Kệ thống đã quen rồi. Nhìn đám người này ngẩn ra thế kia, không biết vì sao nó cứ thấy hơi buồn cười…

E hèm!

Bản Hệ thống không cười trên nỗi đau khổ của người khác đâu nhé.

…

Trong chiếc xe đối diện khách sạn, Hoắc Tiêu nhìn cảnh tượng hỗn loạn ồn ào bên kia, một lúc lâu sau mới thở dài thườn thượt.

Anh ta cho rằng mình gặp được đối thủ, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, chẳng qua chỉ là do anh ta nghĩ vậy thôi.

Những bản lĩnh khiến anh ta kiêu ngạo năm xưa, giờ nhìn lại thấy có chút nực cười.

“Cậu chủ? Sắp đến giờ rồi, trì hoãn nữa sẽ không kịp lên máy bay…” Tài xế nhắc Hoắc Tiêu.

Hoắc Tiêu lại nhìn sang bên kia một cái nữa rồi đóng cửa xe lên, “Đi thôi.”

Hoắc Tiêu ra nước ngoài, cả đời này đều không quay lại nữa. Ở nước ngoài, anh ta cũng không kết hôn, không có con cái. Khi anh ta chết, chỉ hỏi một mình Tần Vũ.

Người bên cạnh anh ta đều không hiểu rốt cuộc tình cảm của Hoắc Tiêu dành cho cô gái tên Tần Vũ đó là gì. Anh ta thường nhắc đến tên cô, có đôi lúc thì tức giận nghiến răng nghiến lợi, có lúc lại lặng lẽ thở dài…

Cuối cùng, một học sinh của Hoắc Tiêu giúp anh ta dọn dẹp sắp xếp di vật, trong di vật có một bức thư, tên người nhận là Tần Vũ.

Ngày tháng là trước khi Hoắc Tiêu chết không lâu, nhưng bức thư này vẫn không được gửi đi.

Học sinh đó cầm bức thư về nước, đi tìm người mà thầy mình nhớ cả đời kia.

Đáng tiếc, vật còn người mất, cái tên Tần Vũ này chỉ còn là một truyền thuyết của Cục Cảnh sát thành phố B. Sau khi Tần Dật và Lê Lan qua đời cô đã sớm rời đi cùng Giang Túc rồi, nhưng đi đâu thì không ai hay biết.

Học sinh đó đứng trước cửa Cục Cảnh sát một lúc, xé phong bì thư ra.

Nhưng tờ giấy bên trong trống không, không có chữ nào.

Rất nhiều năm sau, học sinh đó cũng vẫn không hiểu được bức thư không nội dung của Hoắc Tiêu muốn biểu đạt điều gì.

Có lẽ…

Bản thân anh ta cũng không biết.

…

Vưu Ái được điều xuống phân cục phía dưới, vẫn luôn rất sa sút, thường xuyên xuất thần lúc đánh án, gây ra rất nhiều sai lầm.

Ban đầu còn có người rất thích cô gái này, nhưng số lần mắc lỗi của

cô ta càng ngày càng nhiều, dần dần cũng rất nhiều người trở nên khó chịu với cô ta.

Ở bên đó, Vưu Ái sống cũng không tốt lắm.

Có lẽ là thực sự không chịu nổi bầu không khí kiểu đó, Vưu Ái tự xin từ chức, cả ngày không có việc gì chỉ ru rú trong nhà.

“Cả ngày chỉ biết ở nhà ngủ ngủ ngủ, cũng không biết đi kiếm tiền về cho gia đình, đồ ăn hại.”

Nghe tiếng mắng chửi bên ngoài, Vưu Ái hơi tê liệt kéo chăn trùm qua đầu.

Gia đình của Vưu Ái là gia đình chắp vá. Người đang chửi bên ngoài là ba dượng cô ta. Mẹ cô ta không dám phản kháng ba dượng, thế nên khi ông ta mắng mỏ cô ta, bà ta chỉ coi như không nghe thấy.

Thời gian Vưu Ái ở nhà càng ngày càng nhiều, ba dượng cũng càng ngày càng khó chịu với cô ta hơn, ban đầu chỉ là mắng chửi, nhưng sau đó còn động chân động tay.

Có lẽ vì lâu rồi không ra ngoài hoạt động, không hiểu sao Vưu Ái lại bị cảm.

“Kẹt…” Đến nửa đêm, Vưu Ái mơ màng nghe thấy có người vào phòng.

Sau đó là mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi, vật nặng đè lên người cô ta.

Ý thức Vưu Ái rõ ràng hẳn, cô ta nhìn rõ người đang đè trên người mình, chính là ba dượng của cô ta. Hình như đã uống say rồi, nhầm

cô ta thành mẹ, vừa kéo quần áo cô ta, vừa ngắt véo sờ soạng cô ta, miệng vẫn còn chửi mấy câu tục tĩu.

Vì bị ốm, Vưu Ái không có sức chống cực. Ngày hôm sau bị mẹ cô ta bắt gặp, mẹ cô ta không quan tâm chuyện là thế nào, ngược lại còn mắng cô ta không biết xấu hổ, quyến rũ cả ba dượng mình.

Vì không muốn gánh trách nhiệm, ba dượng chỉ kiên quyết nói là do Vưu Ái quyến rũ ông ta.

Chuyện này rất ồn ào, mọi người đều biết Vưu Ái không biết xấu hổ, quyến rũ ba chượng của mình.

Mọi người chỉ trỏ lại tăng thêm cảm giác khó chịu luôn đè nặng trong đáy lòng Vưu Ái lúc trước, thù hận dâng cao, Vưu Ái giết cả ba dượng lẫn mẹ mình, sau đó tự sát.

Nếu có nam chính ở đây, nam chính sẽ giúp cô ta giải quyết cặp ba mẹ cực phẩm này rất dễ dàng, nhưng tiếc là hiện giờ không ở đây, thế nên Vưu Ái phải rơi vào kết cục này.

Kiếp này Thời Sênh sống rất lâu, ở bên Giang Túc đến già.

Mỗi lần nhìn Phượng Từ nhắm mắt, Thời Sênh đều cảm thấy tim mình hơi nhói đau, nhưng chờ cô muốn cẩn thận cảm nhận xem cảm giác đó là gì, thì chút cảm giác đau nhói đó cũng đều biến mất hết.

[Ký chủ?] Từ khi quay lại, Ký chủ đứng đó lâu lắm rồi, chuyện gì thế nhỉ?

Thời Sênh che giấu cảm xúc của mình, bình tĩnh nhìn lên màn hình lớn, trên đó đã quét thông số mới.

Tên: Thời Sênh.

Giá trị làm người: -306000

Giá trị sinh mạng: 40

Tích lũy: 59000

Cấp nhiệm vụ: B

Điểm nhiệm vụ: 82

Nhiệm vụ phụ tuyến: hoàn thành.

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Điểm 2000

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim quỷ vương", "Ám dạ", "Máu Kỳ Lân".

…

Giá trị làm người lại hạ nữa rồi.

“Vì sao ở không gian này không có nhiệm vụ ẩn giấu?” Mấy không gian trước cũng không có.

[Không biết.] Biết cũng không nói cho cô biết, tức chết cô! Hừ!

Thời Sênh: “…” Ôi cha, Hệ thống giỏi nhỉ!

Thời Sênh móc kiếm ra chém xuống màn hình LCD trước mặt.

Tiếng chuông cảnh cáo vang lên không ngừng, [Ký chủ, cô công kích

cơ thể máy móc của tôi à.]

“Ta chém đấy, làm sao nào?” Thời Sênh khẽ nhướng mày.

[Tôi sẽ… tôi sẽ…] Chờ chủ nhân!

Thời Sênh lườm nó một cái, cái tên chủ nhân thiểu năng của mi giờ còn chưa quay lại, tám phần là hỏng rồi.

[…] Cô mới hỏng ấy!

Thời Sênh lạch cạch trong không gian hệ thống một lúc lâu, lần mò chiếc đồng hồ của cô. Sau đó lại chuyển sang bên kia, Hệ thống muốn thử nhìn trộm trình tự sắp đặt của cô, nhưng mà…

Tài liệu dự trữ của Hệ thống không đủ.

Xem không hiểu! Tức chết mất!

“Không gian tiếp theo.”

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Chương 1032: Nộp lên quốc gia (1)

Tất cả mọi người đều biết, những mộ mà Ôn Bắc đã đi qua đều không thể xuống lần hai.

*

“Xì xì xì xì…”

Có thứ gì đó lạnh như băng, dính dính, nhớp nhớp không ngừng trườn tới trườn lui trên người cô, quấn lấy cánh tay cô, dán lên quần áo của cô.

Thanh âm xì xì liên tục vang lên bên tai.

Thời Sênh cố gắng mở to đôi mắt nặng nề, ánh sáng rất yếu, cô chỉ có thể nhìn thấy một chút ở bên cạnh.

Mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp!

Có rắn!

Con rắn ở ngay trước mặt cô, hai mắt đỏ như máu, thè lưỡi thong thả trườn tới gần.

Tiếng xì xì vang lên khắp xung quanh làm người ta không khỏi run rẩy, còn có âm thanh ở ngay sau lưng cô, dần dần tiến lên trên.

Không cần nhìn cũng biết, trên người cô chỗ nào cũng có rắn.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp, có độc rồi!

Cái quỷ gì đây? Hệ thống! Mi đẩy ông vào hố rắn à?

Bây giờ, địa điểm mi dịch chuyển đến càng ngày càng làm người ta phát rồ!

[Ký chủ, đây là hình thức tìm đường sống từ tuyệt địa.] Hệ thống giải thích, [Đây là khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi chết của nguyên chủ, nếu cô không thể tự cứu mình thì nhiệm vụ sẽ thất bại.]

Con rắn kia đã tới gần Thời Sênh, trườn trườn lên mặt cô.

Thời Sênh: “…” Đáng ghét, kiếm của ông đâu?

Thời Sênh cứng đờ người, chờ con rắn kia bò qua cổ, toàn thân cô đã nổi đầy da gà. Cô hít sâu vài hơi, nhảy bật lên, dán một lá bùa lên người mình, đám rắn trên người lập tức văng hết ra.

Thời Sênh nhìn xung quanh rất nhanh, đây là một hang núi lớn, bên trên có mấy cây đèn huỳnh quang, ánh sáng mờ mờ làm cho xung quanh cũng sáng lên một chút.

Lọt vào tầm mắt cô chỉ có rắn và rắn, ngoài rắn cũng chỉ có bóng đêm làm cho tâm thần người ta nảy sinh sự sợ hãi, như thể lúc nào cũng có thể chết ở đây.

Thời Sênh chỉ đứng lên được một giây rồi thân mình lại mềm oặt.

Đau quá…

Xương cốt trên người như bị người ta đánh gãy hết.

“Xì xì xì xì…”

“Xì xì…”

Đàn rắn nổi giận, lúc này đều ngóc đầu nhìn cô như hổ rình mồi.

Thời Sênh ngồi xếp bằng xuống, nhe răng trợn mắt khiêu khích mấy con rắn ở gần mình nhất, “Có giỏi thì nhào vô!”

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, ngay cả mấy con rắn cũng dám bắt nạt cô.

[…] Quả thực không hiểu Ký chủ khiêu khích mấy con rắn để làm quái gì?

Đám rắn này dường như cũng có linh tính, cảm giác được Thời Sênh không có ý tốt với mình nên lập tức phát động tấn công.

Nhưng chúng chỉ đánh lên một tấm màn chắn vô hình rồi văng về phía sau. Lại thêm một đám rắn trườn tới như thủy triều, cả tập thể rắn cùng tấn công Thời Sênh.

Kết quả cũng như mấy con ban đầu, cả bọn đều bị đánh bật lại.

Đám rắn bị bật về mà vẫn không chịu buông tha, cứ hết đám này tới đám kia nhao lên tấn công.

Lỡ mà có ai nhìn thấy cảnh tượng lúc này, nếu không bị dọa sợ đến chết thì cũng thành ngây ngốc luôn.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, đàn rắn liền an tĩnh lại, không dám tiến lên tấn công nữa.

Thời Sênh cúi đầu nhìn trang phục của mình, một thân áo da bó sát người, thời hiện đại… Sao thời hiện đại mà cô lại có thể rơi vào động rắn? Đùa ông đấy à?

Quần áo trên người rách mấy chỗ, không có vết thương nào nhưng cơ thể lại rất đau, Thời Sênh liền nhìn vị trí mình đang ngồi.

Hẳn là cô bị ngã từ trên cao xuống.

Bị ngã không chết thì cũng chết vì làm đồ ăn cho rắn, thật sự đúng là chết rất thảm.

Thời Sênh lấy một cái đèn pin ở trong không gian ra, chiếu chiếu lên phía trên, hoàn toàn không nhìn rõ độ cao từ đây lên đó, không biết trên đó là gì, lỡ như cô xuyên không về thời tiền sử…

Bên trên có con khủng long thì làm sao đây?

Đột nhiên lại thấy đám rắn con này đáng yêu đến lạ!

Thời Sênh nhìn khắp xung quanh sau đó rải lên mặt đất mấy tấm phù, sau mới bắt đầu ôm thiết kiếm tiếp thu cốt truyện.

Đây là một cuốn… tiểu thuyết trộm mộ.

Nguyên chủ tên là Ôn Bắc, các đời trong nhà đều là dân trộm mộ.

Đến hiện đại, nghề nghiệp này quả thực rất khó sinh tồn, những mộ có thể trộm đều đã bị người ghé qua.

Về sau, nghề này phát triển thành cố chủ cho bọn họ vị trí mộ, bọn họ trở thành người trộm mộ thuê, cố chủ muốn lấy cái gì thì họ sẽ lấy cái đó.

Về phần bọn họ có thể lấy được thứ gì khác trong ấy không thì phải xem bản lĩnh thật sự của mỗi người.

Ôn Bắc rất nổi tiếng trong giới trộm mộ, thân thủ của cô cực kỳ tốt, lại thích độc lai độc vãng, rất ít khi nhận làm ăn.

Nhưng lần nào cô nhận làm ăn là sẽ trúng lớn.

Một ngày, trong giới có lời đồn thổi rằng, có người muốn tới núi Long Hành. Bất luận ai là dân trộm mộ thì đều biết nơi này có thứ tốt, nhưng chẳng ai tình nguyện đi cả bởi nơi này rất tà môn.

Đây là lời truyền từ các đời trước, cưỡng chế các đời sau của mình không được tới nơi đó.

Ôn Bắc nhận đơn hàng này làm cho dân trong nghề khiếp sợ. Mọi người đều đưa ra kết luận cô chết chắc rồi. Nhưng Ôn Bắc lại còn sống quay về, chỉ có những người đi cùng cô là không có tin tức gì cả.

Sau chuyện đó, Ôn Bắc lại càng độc lai độc vãng.

Hai năm sau, có một đám người trẻ tuổi tới tìm Ôn Bắc, bảo cô dẫn họ tới núi Long Hành.

Trong đám người này, có nữ chính Diệp Dao.

Bọn họ đều là sinh viên đại học, không học cùng trường, tất cả đều đang tham gia một hoạt động thám hiểm mạo hiểm được tổ chức

trên mạng.

Người trẻ tuổi mà, lúc nào cũng nhiệt huyết sôi trào. Ôn Bắc vốn định từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc vòng cổ trên người Diệp Dao, Ôn Bắc liền thay đổi quyết định, tiếp nhận đơn hàng này, dẫn bọn họ tới núi Long Hành.

Nữ chính Diệp Dao, là sinh viên chuyên ngành khảo cổ, ba là giáo sư ngành khảo cổ.

Diệp Dao không nhớ rõ từ lúc nào mà ba cô ta luôn mang về nhà những thứ kỳ quái, còn ngày đêm nghiên cứu chúng nữa.

Diệp Dao lén tới phòng của ba mình để xem liền phát hiện một số tư liệu kỳ quái về một mộ cổ nhưng tư liệu rất mơ hồ, ngay cả địa điểm cụ thể đều không rõ ràng.

Từ trên tư liệu có thể thấy mộ cổ này không thuộc triều đại nào, ít nhất là Diệp Dao chưa từng thấy ở trong các tư liệu lịch sử mà mình đã đọc.

Ba của Diệp Dao càng ngày càng si mê nghiên cứu mộ cổ, Diệp Dao nghi ngờ không biết ông có bị điên rồi không.

Một ngày, đột nhiên ba cô ta mất tích mà không để lại một chút dấu hiệu nào, để lại cả một căn phòng đầy những tư liệu.

Cô ta chỉ biết trước khi mất tích vài ngày, ba mình có chuẩn bị rất nhiều thứ. Cô ta nghi ngờ rằng ông vụng trộm đi tìm mộ cổ kia.

Lúc Diệp Dao thấy huy chương của hoạt động thám hiểm mạo hiểm kia ở trên mạng giống hệt với thứ mà cô đã nhìn thấy trong các bức ảnh từ đống tư liệu của ba mình, cô ta lập tức báo danh tham gia.

Ngay từ đầu, Ôn Bắc đã xác định đám người này sẽ chết, nhưng cô không ngờ mình cũng bỏ mạng lại đây.

Ôn Bắc nhắc nhở họ không được đi lung tung, nhưng nữ chính vài lần không nghe lời của cô, tự tiện tìm tòi trong mộ cổ, gây ra không ít chuyện phiền phức.

Bọn họ gặp vài thứ kỳ quái ở trong mộ cổ, ví dụ như dây leo ăn thịt người, con muỗi có cái đầu như đầu người, xác chết có thể vùng dậy…

Một đám người đi vào nhanh chóng mất đi vài người. Một số kẻ làm loạn muốn ra ngoài, nhưng trước đó vì chạy trốn nên bọn họ đã bị lạc đường, không có khả năng quay về đường cũ nữa.

Có người bắt đầu tuyệt vọng, tuy rằng được Diệp Dao cổ vũ tiến lên phía trước nhưng càng về sau họ càng gặp được nhiều thứ kỳ quái, người chết càng lúc càng nhiều hơn, những người này bắt đầu sợ hãi, dùng đồng bạn làm lá chắn.

Sau đó, bọn họ gặp một đội ngũ khác.

Chương 1033: Nộp lên quốc gia (2)

Đội ngũ này thuộc về nam chính, tên là Bùi Diệp.

Gặp nam chính, tất nhiên nữ chính sẽ đi tới bên cạnh hắn ta, vật hy sinh Ôn Bắc hết thời gian diễn thì phải xuống sân khấu thôi.

Lúc họ chạm vào một cơ quan, nữ chính vì cứu mạng đồng bạn mình mà đẩy Ôn Bắc vào cảnh nguy hiểm.

Ôn Bắc không chết, nhưng chân của cô bị thương, không thể đi lại.

Lúc này, tất nhiên Ôn Bắc rất có ý kiến với nữ chính. Bình thường cô vốn không phải là người nói chuyện khách khí, vậy nên đã nói tới mức làm cho nữ chính đại nhân mặt đỏ, tai hồng.

Nữ chính xin lỗi trong ấm ức, cô ta cảm thấy Ôn Bắc giỏi như thế nên tất sẽ có năng lực tự bảo vệ mình. Đồng bạn của cô ta tay trói gà không chặt, Ôn Bắc vừa cứu đồng bạn của cô ta vừa đẩy cơ quan đi chỗ khác vốn không thành vấn đề mới đúng.

Những người khác trong đội cũng nghĩ rằng họ thuê Ôn Bắc tới đây, cô không được phép nói chuyện với họ như thế, sau đó còn đem mọi sai lầm trút hết lên đầu Ôn Bắc.

Ôn Bắc tức giận tới mức không buồn nói chuyện cùng bọn họ. Đội ngũ cãi cọ một hồi, nhưng cuối cùng vẫn phải tiếp tục đi.

Sau đó bọn họ lại tiếp tục gặp phải những điều kỳ quái. Ôn Bắc

không bảo vệ những người này nữa, cô chỉ lo cho chính mình. Người trong đội lập tức có ý kiến, trách móc cô rất nặng nề.

Ôn Bắc tiếp tục giả điếc, dùng kinh nghiệm của mình, một đường đi tới tận cuối cùng. Lúc sắp tiếp cận đến trung tâm mộ cổ thì cô chết.

Chết trong hang rắn.

Nguyên nhân chết là do nữ chính lại không nghe nhắc nhở của cô, tự tiện động vào cơ quan, thấy cửa hang xuất hiện, Bùi Diệp vì giữ chặt lấy nữ chính nên Ôn Bắc bị liên lụy mà rơi xuống.

Nguyện vọng của Ôn Bắc là đi ra ngoài, trở thành một lão đại khiến người người kính sợ, nếu có thể thì cũng muốn dạy dỗ cho Diệp Dao và Bùi Diệp kia một bài học.

Cốt truyện này thật là hỏng tới không cứu được.

Nhưng nguyện vọng của nguyên chủ rất hay ho, đã ra tay là phải là đòn mạnh nhất.

Lúc này là lúc Ôn Bắc đã rơi vào hang rắn, bởi vì rơi lên đàn rắn nên cũng giảm bớt lực va đập, chưa đến mức ngã chết.

Đàn rắn cũng không lập tức tấn công cô ngay mà chỉ bò tới bò lui trên người cô. Ôn Bắc vì muốn đi lên nên động tác của cô đã đánh động đàn rắn, cả đàn vốn không nhúc nhích bắt đầu quay ra tấn công cô.

Đám rắn này đều có độc, thân thể Ôn Bắc đã bị thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị cả đàn rắn này cắn vào.

Cái loại tuyệt vọng trước khi chết này đến giờ Thời Sênh vẫn mơ hồ

cảm nhận được.

Thời Sênh thở dài một hơi, nhìn đàn rắn ở xung quanh, giật mình một cái, tự nhiên thấy buồn nôn.

“Nhanh giết hết chúng đi.” Thời Sênh chỉ huy thiết kiếm.

Thiết kiếm: “…” Vì sao lại là nó.

Trước kia tốt xấu gì nó cũng có thể phá thành, giờ đã lưu lạc tới mức đi chém rắn rồi? Cái này có phải là hạ cấp quá nhanh rồi không?

Thời Sênh đảo mắt nhìn thiết kiếm, thiết kiếm “oong” một tiếng rồi quét về phía đàn rắn.

Chỉ biết nô dịch nó!

Thiết kiếm chém đàn rắn xong, Thời Sênh bị vây giữa một đống xác rắn.

Trong không khí phảng phất mùi tanh tưởi cực kỳ khó chịu.

Thời Sênh cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Cô ra lệnh cho thiết kiếm mau đưa mình đi lên, nhưng lúc bay lên trên thì Thời Sênh lại phát hiện hỏng bét.

Cơ quan đã phục hồi lại như cũ!

Thời Sênh chỉ có thể quay về chỗ cũ, dọn một chỗ sạch sẽ rồi xử lý thương thế trên người trước.

Nghỉ tạm một lát rồi mới lại cầm lấy thiết kiếm chém lên trên.

Rầm ầm ầm!

Toàn bộ cái động đều rung lên, đá vụn từ trên dội xuống, thi thể lũ rắn nhanh chóng bị giã thành nhân bánh, mùi máu tươi trong không khí càng thêm nồng.

Thời Sênh thu kiếm, lao ra ngoài cửa hang.

Bên kia rung động một hồi lâu rồi mới yên tĩnh lại. Thời Sênh hạ xuống mặt đất, lấy đèn pin ra soi xung quanh.

Không hề khác gì so với lúc nguyên chủ ngã xuống, một con đường lát đá xanh, bên trên vẫn còn rải rác một chút rác, hẳn là do nhóm người nữ chính vứt lại.

Thân thể này rất mỏi mệt, hiện tại cô cần phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi cho tốt trước đã.

Thời Sênh lục trong trí nhớ của nguyên chủ, tìm được một căn phòng đá bọn họ đã từng đi qua.

Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm, tìm được căn phòng đá đó, lúc ấy đám người nữ chính muốn tìm cách mở ra căn phòng này nhưng không thành công.

So với mấy kỹ năng khác thì Thời Sênh vẫn rành về cơ quan hơn cả, cô tìm ở bên ngoài một vòng liền tìm thấy cơ quan mở căn phòng đá này.

Trong căn phòng không có gì, hoàn toàn trống rỗng, Thời Sênh đứng trong chốc lát, xác định nơi này an toàn mới đi vào.

Đi ra thì không thành vấn đề, cứ bổ một kiếm là được.

Chân của nguyên chủ bị thương khá nghiêm trọng, chỉ có thể đi lại bình thường bằng một chân.

Thời Sênh băng bó chỗ bị thương lại, dán bùa bốn xung quanh căn phòng rồi mới bắt đầu nghỉ ngơi.

Đại khái ngủ khoảng bốn giờ, mệt mỏi trên người Thời Sênh đã giảm đi không ít. Cô duỗi thắt lưng một cái, đột nhiên lại có cảm giác âm trầm như thể bị thứ gì đó nhìn chằm chằm.

Cô quay phắt đầu lại, nhưng bên cạnh không có gì hết.

Loại cảm giác đó cũng đột nhiên biến mất, trong căn phòng đá yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, cô có thể nghe rõ tiếng thở, tiếng tim của mình đang đập…

“Mi có cảm thấy gì không?” Thời Sênh hỏi thiết kiếm.

“Oong…” Cái gì?

Thiết kiếm không cảm giác được, chẳng lẽ thân thể này vì đã quá mệt nhọc nên xuất hiện ảo giác?

Thời Sênh nhìn xung quanh một vòng, lắc lắc thiết kiếm, đột nhiên chém về phía không trung một cái, sau đó lại đi lung tung chém loạn trong phòng đá, nhưng chẳng chém được gì.

Cái gì vậy…

[…] Có lẽ là ảo giác của cô thôi. Ký chủ, đừng nghi thần nghi quỷ nữa.

Không thể nào!

Thời Sênh mạnh mẽ phủ nhận, nơi này chắc chắn có gì đó.

Hơn nữa, cô còn cực kỳ xác định, thứ đó vẫn còn ở trong căn phòng đá này, phòng ngự phù vẫn còn đó, dù nó là quỷ hay là sinh vật nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào ra ngoài được.

Thời Sênh không tin, lại dọn dẹp căn phòng này một lần nữa, vẫn không phát hiện được gì như trước.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ bên ngoài, cửa đá đột nhiên di chuyển. Thời Sênh dùng đèn pin chiếu đèn pin ra phía cửa, chỉ thấy một bóng đen ở đó.

Bóng đen đứng đối diện cửa đá, bên cạnh cửa đá có mấy người, đúng là đám người Diệp Dao, vừa rồi có lẽ có người không cẩn thận nên đụng vào chốt mở.

“Mau vào đi, mau vào đi…” Một nam thanh niên đứng bên cạnh Diệp Dao thấy cửa đá mở ra thì run run giọng thúc giục cô ta.

Diệp Dao vừa quay đầu liền bị ánh sáng đèn pin rọi thẳng vào mặt, gương mặt vốn đã trắng càng thêm trắng, cô ta sợ hãi hô lên một tiếng.

“Mau vào đi, hắn tới rồi, nhanh lên!”

“Ôn… Ôn Bắc…” Diệp Dao chỉ vào trong căn phòng đá, giọng nói run rẩy.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của Diệp Dao. Thời Sênh cầm đèn pin trong tay, lúc này cô ở trong mắt bọn họ chẳng khác nào đang cầm một thứ đạo cụ gia tăng sự khủng bố theo cấp lũy thừa, ánh sáng mờ mịt, phối hợp với vẻ mặt không chút biểu cảm của cô làm ai nấy đều có cảm giác gió lạnh thổi qua người.

“Ôn Bắc, cô còn sống sao?” Có người thử lên tiếng.

Đáy lòng của mọi người không yên, dùng đèn pin soi soi, hình như là người?

Thời Sênh dời ánh đèn đi, chiếu về phía bóng đen đang không ngừng hướng tới gần mình.

Ánh sáng kéo dài thân ảnh của hắn về phía sau, nhìn như một con thú dữ khổng lồ, chờ nó tới gần mới phát hiện ra đó là con người.

Nhưng lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt đỏ đậm, răng nanh sắc bén lộ ra ngoài…

Đúng thế, chính là răng nanh, còn dài hơn răng nanh của người bình thường rất nhiều.

“Grừ!” Đột nhiên hắn rít lên một tiếng rồi lao về phía bên này, tốc độ cực kỳ nhanh.

“A…” Có kẻ bị dọa liền hét lên chói tai, thanh âm vọng trong hang đá càng thêm kéo dài.

Bởi vì sợ hãi, những kẻ khác cũng bất chấp tất cả, lao như điên vào trong phòng đá, cửa phóng đá chậm rãi khép lại.

“Nhanh chút, nhanh chút!”

“Nhanh chúng đi!”

Tốc độ của kẻ kia càng nhanh hơn, mắt thấy đã đến trước mặt rồi.

Chương 1034: Nộp lên quốc gia (3)

Lúc cửa đá khép lại, kẻ đuổi theo đập lên cửa đá nghe “rầm” một tiếng thật nặng nề.

Rầm!

Mọi người lùi tít về sau, nhìn chằm chằm vào cửa đá, sợ cửa đá không chịu đựng được mà sẽ bị phá hỏng, thứ bên ngoài sẽ chạy được vào đây.

Rầm rầm rầm!

Mỗi một lần âm thanh vang lên lại như đánh lên quả tim của bọn họ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Đại khái chừng một phút sau, tiếng va chạm biến mất, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh.

Cả đám đợi một hồi lâu, xác định bên ngoài không còn tiếng gì nữa, rốt cuộc mới dám thở phào một hơi.

“Tại sao có thể như thế… hu hu… Tôi muốn ra ngoài… Hu hu hu, tôi muốn rời khỏi đây…”

Trong đội ngũ, ngoại trừ Diệp Dao thì còn một cô gái khác, người cất tiếng khóc ầm ĩ này chính là cô ta.

“Hiểu Đình, cậu đừng thế nữa, nhất định chúng ta có thể ra ngoài.”

Diệp Dao ôm lấy Hiểu Đình an ủi, “Cậu phải mạnh mẽ lên.”

“Tôi muốn ra ngoài, Diệp Dao, tôi muốn ra ngoài, tôi nhớ ba mẹ.” Hiểu Đình bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Chúng ta sẽ ra ngoài được.” Diệp Dao vỗ vỗ lưng Hiểu Đình, sắc mặt cô ta cũng trắng bệch, rõ ràng cũng đang rất sợ.

“Ôn Bắc… Cô không chết?”

Một nam sinh mặc áo ngụy trang cầm cái đèn pin đã gần như vỡ tan rọi về phía Thời Sênh. Thân mình hắn run run, có thể thấy rõ là hắn cũng đang sợ hãi.

Tầm mắt Thời Sênh dừng trên cửa đá, vừa rồi cô có dán phù lên đó, nhưng hiện tại…

Không thấy phù đâu cả!

“Ôn Bắc, nói chuyện với cô đó, đừng làm chúng tôi sợ.” Giọng của nam sinh mặc đồ ngụy trang đó càng run hơn.

Thời Sênh chiếu đèn pin vào mặt mình, thè lưỡi làm mặt quỷ.

“A!”

Một đám người sợ tới mức hét chói tai, dồn hết vào một góc, nhìn cô hoảng sợ.

“Cô ấy là người!” Diệp Dao chỉ vào phía đối diện, “Có bóng kia kìa.”

Thời Sênh bĩu môi, coi như cô lợi hại, còn có thể nhận ra ông đây là người.

Mọi người nhìn theo hướng tay của Diệp Dao, trên mặt rõ ràng là thả lỏng không ít.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang lập tức nổi giận, “Ôn Bắc, cô dọa bọn tôi vui lắm sao? Chúng tôi là cố chủ của cô. Cô có tin là ra ngoài tôi sẽ không trả cô một phân tiền nào không hả?”

“Cậu còn muốn ra ngoài ư?” Thời Sênh cười lạnh một tiếng.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang trừng mắt, thất thanh, “Cô có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Thời Sênh đưa đèn pin dời đi nơi khác, chống thiết kiếm thong thả đi về phía cửa đá.

Có người đứng chắn ở cửa đá, Thời Sênh trừng mắt một cái, ngữ điệu không có nửa điểm gợn sóng, “Tránh ra.”

“Chúng tôi thuê cô tới bảo vệ chúng tôi, cô mau dẫn bọn tôi ra ngoài.” Nam sinh mặc đồ ngụy trang vọt tới trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh rọi đèn pin lên cửa đá, thật sự không thấy lá bùa đâu cả, ngay cả bụi cũng không có.

Thứ kia vẫn còn ở trong căn phòng đá này sao?

“Ôn Bắc, cô đừng có làm bộ làm tịch nữa, lập tức mang bọn tôi ra ngoài.” Nam sinh kia thấy Thời Sênh không thèm để ý tới mình thì càng thêm tức giận, vươn tay túm lấy Thời Sênh.

Tay còn chưa chạm được vào Thời Sênh thì thiết kiếm lạnh như băng đã gác lên cổ hắn, “Muốn ra ngoài? Tự mà tìm đường, đừng có ở trước mặt ta lắm lời.”

“Ôn Bắc, cô là do bọn tôi bỏ tiền ra thuê.” Nam sinh trừng mắt nhìn cô với vẻ không thể tin.

“Thì sao, giờ tôi không muốn tiếp đơn hàng này nữa, có được không hả?” Thời Sênh đá văng nam sinh đó chỉ với một cú đưa chân, sau đó lại chĩa thiết kiếm về phía bọn họ, ngữ khí hung ác, “Cho dù tôi có giết hết nhóm các người thì cũng có ai biết chứ? Cho nên đừng có hoa tay múa chân với tôi, miễn cho kiếm của tôi bị bẩn.”

Mọi người đồng thời thay đổi sắc mặt.

Bọn họ tham gia vào hoạt động thám hiểm mạo hiểm này đều là giấu giếm gia đình. Nếu Ôn Bắc thật sự làm như lời đã nói, cho dù cô có giết chết hết bọn họ, ở trong mộ cổ này, làm sao mà ba mẹ họ có thể tìm được chứ?

Lời đe dọa của Thời Sênh rất có hiệu quả, ngay cả Diệp Dao cũng sợ, không còn ai dám sẵng giọng với cô nữa.

Bọn họ túm lấy nhau lui về một góc.

“… Thế phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta phải ra ngoài, tìm được mấy người Bùi Diệp. Bọn họ có súng, hơn nữa ai cũng thân thủ bất phàm, đi theo bọn họ có khi có thể ra ngoài.”

“Tôi cũng đồng ý.”

“Nhưng mà, làm sao chúng ta có thể ra ngoài đây, lỡ như Háo Tử còn ở bên ngoài thì sao?”

Háo Tử chính là người vừa truy đuổi bọn họ. Bọn họ không biết anh ta dính vào cái gì mà đột nhiên lại nổi điên như thế.

Hiểu Đình nức nở nói: “Háo Tử… Anh ấy còn có thể khỏe lại không? Chúng ta không thể bỏ anh ấy lại.”

Hiểu Đình là bạn gái của Háo Tử, giờ xảy ra chuyện như thế, mọi người chỉ có thể im lặng.

“Hiểu Đình…” Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn cô ta, “Chúng ta không biết Háo Tử bị làm sao. Chúng ta không thể mạo hiểm được. Trước hết chúng ta nghĩ cách đi ra ngoài đã, sau đó tìm người tới cứu Háo Tử.”

“Nhưng mà…” Hiểu Đình nói tới đây thì nghẹn lại, hai mắt cô ta đẫm lệ nhìn đồng bạn, cuối cùng lại không nói gì nữa.

Diệp Dao nói ra vấn đề mấu chốt, “Hiện tại, quan trọng nhất là làm sao chúng ta có thể ra ngoài đây?”

Nam sinh mặc đồ ngụy trang liếc nhìn về phía Thời Sênh một cái rồi đưa mắt ra hiệu cho đồng bạn, thấp giọng nói: “Chắc chắn cô ta muốn ra ngoài, chúng ta cứ đi theo cô ta.”

“Nhưng cô ta đe dọa chúng ta…” Có người lo lắng.

“Chúng ta đi theo từ phía xa thôi, không lại gần là được.”

Lúc đi bọn họ có hơn mười người, giờ chỉ còn năm người, ngoại trừ hai cô gái là Diệp Dao và Hiểu Đình thì còn có ba nam sinh khác.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang là người có tiếng nói nhất, cũng là người có chủ kiến nhất. Hắn đã nói như thế, những người kia im lặng

một chút rồi cũng đồng ý với đề nghị của hắn.

“Hiện tại nghỉ ngơi cho tốt đi, có cô ta ở đây thì chắc là an toàn thôi.” Nam sinh mặc đồ ngụy trang ngồi xuống một chỗ, “Chúng ta phải nhanh chóng khôi phục lại sức lực…”

Nam sinh mặc đồ ngụy trang còn chưa nói xong, Thời Sênh ở bên kia đã có động tĩnh, cô đã mở cửa đá ra, bước ra ngoài.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn trân trối, đợi sau khi Thời Sênh ra khỏi cửa đá, hắn vội vàng nhảy dựng lên, “Mau đuổi theo.”

“A… Nhưng mà tôi không đi nổi nữa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Đình tái nhợt.

Cửa đá thong thả khép lại, nam sinh mặc đồ ngụy trang thô lỗ kéo Hiểu Đình lên, “Nhanh lên.”

…

Vì chân bị thương nên Thời Sênh cũng không đi nhanh được, trước mặt là một con đường rộng rãi.

Trên đường lát đá phô, nhìn rất trơn láng, Thời Sênh có thể nhìn thấy bên trên đó có vết máu, vết máu kéo dài từ cửa phòng đá về phía xa.

Trong mộ cổ có rất nhiều chủng virus và vi khuẩn, người lúc nãy có lẽ đã bị nhiễm một loại bệnh độc gì đó.

Nơi này chỉ có một đường, chỉ có thể đi theo vết máu này.

Lúc đi tới một góc cua, một bóng đen đột nhiên xông tới, Thời Sênh giật lùi về sau, thiết kiếm bổ tới.

Thiết kiếm bổ lên vai bóng đen kia, toàn bộ cánh tay kẻ đó bị chặt đứt, thân mình bóng đen kia ngã rầm xuống đường, nằm im không động đậy nữa.

Chết?

Thời Sênh đợi một chút, cầm đèn pin soi, đây là kẻ ở ngoài phòng đá lúc nãy, nhưng lúc này trên người hắn có nhiều vết cắn xé, một chất lỏng màu đen chảy ra từ miệng vết thương.

“Cô giết anh ấy…” Hiểu Đình từ đằng sau xông lên, cũng không dám tới gần thi thể kia mà chỉ tức giận trừng mắt với Thời Sênh, “Vì sao cô lại giết anh ấy?”

“Giết người còn cần lý do sao?” Thời Sênh cười nhạo, “Huống hồ hắn còn không phải là người.”

Giết người không cần lý do ư?

Không cần lý do thì chỉ có bọn biến thái thôi.

“Vì sao cô lại giết anh ấy, biết đâu anh ấy còn có thể cứu được, cô là hung thủ giết người!”

Chương 1035: Nộp lên quốc gia (4)

"Thế cô muốn làm gì tôi? Báo thù cho anh ta à?” Thời Sênh dùng thiết kiếm làm gậy chống, soi đèn pin về phía Hiểu Đình.

Hiểu Đình nghẹn lời trong chốc lát, căn bản là cô ta không phải đối thủ của Ôn Bắc.

Sao có thể báo thù cho Háo Tử được?

Thời Sênh tiếp tục nói: “Nếu cô quan tâm anh ta như thế, vì sao không tới nhìn anh ta lần cuối đi?”

Sắc mặt của Hiểu Đình chuyển thành trắng bệch, thân mình không tự chủ được mà lui về sau, nước mắt tràn mi, hai tay đè lên ngực, bộ dáng như cực kỳ khó chịu.

“Sợ? Sợ mình cũng sẽ trở thành như anh ta phải không?” Giọng của Thời Sênh tràn đầy ác ý.

Hiểu Đình càng lui lại xa hơn, “Không phải… Là cô giết anh ấy, cô là hung thủ.”

“Mắt nào của cô nhìn thấy tôi giết anh ta?” Thời Sênh dùng thiết kiếm chỉ về phía thi thể, “Thiếu một cánh tay sẽ chết người à?”

Cái tội này bản cô nương đây không gánh được!

“Là cô…” Hiểu Đình hoàn toàn không nghe Thời Sênh nói, một mực

nhận định cô chính là hung thủ giết Háo Tử.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang và bọn Diệp Dao đi chậm hơi, giờ mới đuổi tới nơi, “Sao lại thế này?”

“Cô ta, cô giết giết Háo Tử rồi.” Hiểu Đình chỉ vào Thời Sênh, “Chính cô ta giết Háo Tử.”

“Háo Tử…”

Mọi người nhìn về phía cái xác đang nằm, tuy không nhìn thấy mặt nhưng từ trang phục có thể khẳng định đó chính là Háo Tử.

“Ôn Bắc! Chuyện gì thế này?” Nam sinh mặc đồ ngụy trang lớn giọng quát hỏi, thanh âm truyền đi trong hành lang rất xa rồi mất hút.

“Quỷ mới biết.” Không phải ông giết, ông biết được chuyện gì xảy ra, bại não!

Hiển nhiên người bên kia không nghĩ như thế. Hiểu Đình tỏ ra đau khổ tới cực điểm, “Háo Tử không có thù oán gì với cô, sao cô lại giết anh ấy?”

Thời Sênh: “…” Tức giận rồi!

Đã bảo ông đây không giết cơ mà!

Thời Sênh hít sâu một hơi, kiêu ngạo chống nạnh nói, “Dù tôi giết anh ta thật, cô có dám báo thù không? Cô có đánh thắng được tôi không?”

Thanh âm nức nở của Hiểu Đình lập tức tắt lịm.

Chưa thấy ai giết người còn kiêu ngạo như thế.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Nhắc lại lần nữa, ông đây không giết anh ta. Anh ta chết thế nào, ai muốn biết thì tự xuống đó mà hỏi anh ta.”

Đám người này thật là, nói trong hòa bình thì không chịu tin, cứ phải bức cô dùng bạo lực mới được.

“Các người có ai muốn xuống đó không? Tôi đây có thể miễn phí tiễn cho một đoạn đường.” Thời Sênh chọc chọc thiết kiếm.

Năm người đều đồng loạt lui về sau.

“Ha…” Thời Sênh phát ra một từ đơn âm tiết, tiếp tục uy hiếp, “Có giỏi thì đừng đi theo ông đây, nếu không ông đây chắc chắn có thể đưa các ngươi đi với nhau đủ một bàn mạt chược.”

Thời Sênh bước qua thi thể của Háo Tử, đột nhiên mắt cá chân truyền tới một trận lạnh lẽo, cả người cô đổ nhào về phía trước, đôi mắt Thời Sênh trợn to.

Mẹ kiếp nhà nó!

Ăn vạ!

Alo, chú cảnh sát, ở đây có kẻ ăn vạ! À nhầm, có thi thể ăn vạ!

Thời Sênh dùng thiết kiếm chống đỡ lấy người, thân mình nhảy sang bên, rút cái chân đang bị thi thể kia nắm ra, vung kiếm đáp trả, thiết kiếm chém thẳng xuống thi thể.

Thời Sênh chống tay vào tường mới coi như đứng vững được, thi

thể kia lăn ngay dưới chân cô, chất lỏng màu đen từ trong cái xác chảy ra.

Cái xác vẫn còn đang run rẩy, còn có bộ dáng như muốn đứng lên, Thời Sênh lại vội vàng bổ thêm một kiếm.

Thi thể run rẩy vài cái rồi mới nằm im.

Thời Sênh nhảy tới một chỗ sạch sẽ, nhặt đèn pin lên, chiếu khắp người mình mấy lần, chắc chắn không bị dính thứ gì kỳ quái rồi mới cảm thấy yên tâm.

Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy năm người bên phe nữ chính đang nhìn mình chằm chằm, hình như còn đang bị dọa choáng váng.

Thời Sênh nhìn cái xác rồi nhún nhún vai, “Được rồi, giờ thì có thể tính là ta đã… giết xác chết đúng không?”

Dù sao trước đó anh ta cũng đã chết rồi, Thời Sênh rất chắc chắn, nếu anh ta không chết thì cô sẽ không do dự mà bổ thêm một kiếm nữa.

Xem ra sau khi thành xác chết thì vẫn không dừng lại, không chừng bất kỳ lúc nào cũng có thể đột nhiên nhảy dựng lên ăn vạ ấy chứ.

Đáng sợ!

[…] Hình như Ký chủ lại lĩnh ngộ được thêm kỹ năng kỳ quái gì đó.

“Hu hu hu… Tôi muốn về nhà.” Hiểu Đình đột nhiên khóc lớn.

Tiếng khóc truyền đi thật xa, nghe như tiếng quỷ khóc vậy.

Thời Sênh: "…" Rốt cuộc là ai triệu hồi cái loại thích hố chết đồng đội thế này?

Có cô ta ở đây, cả đội chết hết là điều không tránh khỏi.

Thời Sênh thừa dịp bọn họ an ủi Hiểu Đình liền rời đi. Một mình đi loạn trong mộ cổ, cô cũng không chắc mình đi được bao lâu, nhưng trên đường đi chưa từng gặp thứ gì kỳ quái cả.

Nhưng cái mộ cổ này đúng là quá lớn, phải làm sao để ra ngoài đây?

Thời Sênh thử chém để xông ra, nhưng dù cô có chém bao nhiêu bức vách thì phía bên kia vẫn chỉ là hành lang.

Ừm, trước sau trái phải cũng y như nhau, dường như cô đã lọt vào mê cung vậy.

Người thời cổ đại có thể xây dựng được một cái mộ quy mô lớn thế này cũng thật trâu bò hết sức.

Thời Sênh xoa xoa cằm nói thầm, "Nó không thể không có nóc chứ?"

Đi lên trên là được rồi!

Thời Sênh lập tức xuất hết bạo lực đập vỡ phía trên hành lang, thanh âm phá phách không ngừng truyền khắp mộ cổ, làm cho những người ở trong này không ngừng run rẩy, chỉ sợ mộ cổ sẽ sụp xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng ngoại trừ thanh âm rầm rầm đó, mộ cổ cũng không hề sập xuống.

Thời Sênh một đường đào tới tận trên cùng, cuối cùng đau khổ khi

phát hiện ra tầng cao nhất là đá.

Nguyên chủ đi vào từ giữa sườn núi, bọn họ luôn đi xuống dưới, bên trên là đá cũng là bình thường.

Nếu là một ngọn núi, vậy cứ đào ngang là có thể chui ra rồi!

[…] Một cái mộ cổ rõ đẹp không biết bị cô đào thành cái dạng gì nữa?

Làm nhiệm vụ là làm như thế sao? Có thể thục nữ một chút không hả?

“Nguyện vọng của nguyên chủ không phải là ra được bên ngoài sao? Ta làm thế này có gì mà không đúng?” Thời Sênh vừa đào tường vừa đáp lại Hệ thống.

[…] Cách đi ra ngoài bình thường không phải như thế đâu nha! Đáng ra cô phải trải qua ngàn vạn khó khăn, hung hiểm, đi xuyên qua các loại sương mù rồi mới ra ngoài trong trạng thái sống sót sau tai nạn mới đúng!

Đây đều là motip bình thường trong các tiểu thuyết, cô nhìn xem cô đang làm cái gì hả?

Chủ nhân mộ cổ này sẽ sống lại để đánh chết cô đấy!

Ầm rầm rầm!

Thời Sênh lại đào xuyên qua một bức tường nữa, “Tôi có thể đánh đồng với đám điêu dân này sao?”

Bản cô nương đây còn muốn chinh phục cả vũ trụ đấy!

Sao có thể đi con đường tầm thường như đám bại não này được?

[…] Ha ha, cô bị bệnh thần kinh mà, sao có thể đánh đồng với người bình thường được.

“Ồ…” Thời Sênh đột nhiên phát ra một tiếng kỳ quái, hình như đã nhìn thấy thứ gì rất quái lạ.

[…] Cái gì?

Thời Sênh xuyên qua một đống đổ nát, cầm đèn pin chiếu về một hướng. Từ giữa những tảng đá vỡ nát có thể mơ hồ nhìn thấy một chút vải vóc lộ ra, “Đó là người à?”

[…] Làm sao mà nó biết được có phải người không chứ?

Hệ thống xem xét xung quanh một chút.

[Đúng là người rồi, đã chết.] Không chừng chính là cô giết chết người ta đó.

“Nói đạo lý tí đi, ta là cái loại tùy tiện giết người à?”

[…] Đúng thế đấy!

Thời Sênh bĩu môi khinh miệt, “Ít nhất ta phải treo cho họ một cái tội rồi mới giết.”

[…] Cái này có gì đáng giá để khoe mẽ sao?

Thời Sênh lôi thi thể dưới đống đá ra, thân thể cứng ngắc và lạnh như băng, đã chết một thời gian rồi, rõ ràng không phải bị đống đá do

cô phá tường đè chết.

Thời Sênh hừ hừ: “Nhìn đi, đã nói không phải tại ta rồi.”

Chương 1036: Nộp lên quốc gia (5)

Thời Sênh dọn dẹp đống đá lộn xộn đi, trên mặt đất có một ít đạo cụ, người này chết lúc vừa xuống mộ không lâu nên thức ăn, nước uống gần như còn nguyên.

Xem xét dấu vết thì có thể thấy là người này có đồng bạn, những người đó vì vội vàng chạy trốn nên không kịp mang đồ ăn theo.

Về phần người chết…

Thời Sênh dùng thiết kiếm đẩy cái xác ra, chọc chọc lên người hắn vài cái, không thấy có vết thương rõ ràng nào nhưng vẻ mặt người này lại cực kỳ hoảng sợ, tựa như đã thấy thứ gì đó rất kinh khủng.

Chắc là bị dọa chết rồi?

[…] Ký chủ, cô đang cười đấy à?

Dám đi con đường này, người nào mà không to gan lớn mật chứ?

Cô không sợ chết thì tới sờ sờ người ta kiểm tra một lần đi?

Thời Sênh từ chối thẳng thừng, “Ai biết hắn có bị nhiễm virus gì kỳ quái hay không, không thèm.”

Thời Sênh nghĩ tới cái phù đột nhiên biến mất thì giật mình một cái, cánh tay đột nhiên nổi da gà, tốt nhất cứ ra ngoài trước đi đã.

Trong này có thứ gì đó mờ mờ ám ám, sợ chết đi được!

Thời Sênh tiếp tục đào về trước, tảng đá vừa bị đẩy ra, bên kia vang lên một tiếng hét thất thanh, tựa hồ là bị dọa.

Có người!

Pằng!

Viên đạn từ bên kia bắn tới, bắn xuyên qua tầng bụi mù, không khí tựa hồ cũng bị bóp méo theo.

Thời Sênh nâng kiếm lên đỡ, viên đạn bị bắn ngược trở về, dội lên vách tường.

“Là cái gì vậy?”

“Không biết, không nhìn được…”

Phía đối diện có tiếng nói chuyện, lại thêm một viên đạn bắn tới.

“A a a, các anh đừng bắn nữa, mau bắt sống nó!” Lại một giọng nói vui vẻ khác vang lên.

“Giáo sư Tô, chúng ta không biết bên đó là thứ gì, làm sao mà bắt sống được?” Một giọng nói có phần tức giận vang lên, “Lúc trước anh thuê chúng tôi tới đây cũng không nói nơi này cổ quái như thế!”

“Ôi, tôi cũng không biết mà, tôi đã bỏ tiền thuê các anh, số tiền đó đủ cho con cháu các anh sống an ổn cả đời, cho dù các anh chết ở đây cũng đáng giá mà.”

“Giáo sư Tô!”

“Đừng nói nữa, mau giúp tôi bắt thứ bên kia lại.”

Thời Sênh: “…” Wtf?

Mình lại gặp biến thái rồi à?

Mẹ ơi, ở đây có biến thái!

Giết chết, giết chết, giết chết, giết giết!

Dám nói ông đây là “thứ gì đó”? Có “thứ gì đó” nào đẹp như ông không hả? Cả họ nhà ngươi mới là thứ gì đó.

[…] Vế sau mới là trọng điểm phải không?

#Ký chủ nhà ta cứ thấy biến thái là muốn giết là thái độ gì chứ? Người ta trêu cô, chọc giận cô sao?#

Thời Sênh không nói hai lời, khua kiếm chém qua, đám bụi sắp lắng xuống lại bay lên tán loạn, hình như có người ở phía bên kia bị kiếm khí đánh trúng, kêu rên mấy tiếng.

Tường xung quanh lại bị chém vỡ một mảng lớn, tiếng nói hỗn loạn từ trong đám bụi truyền ra.

“Rốt cuộc là cái quỷ gì thế? Giáo sư Tô! Giáo sư Tô, chúng ta rút lui thôi!”

Giáo sư Tô kia tỏ ý không vui, “Lui cái gì mà lui? Anh mau bắt nó lại cho tôi.”

“Bên kia là thứ gì chúng ta còn không biết, bắt kiểu gì? Giáo sư Tô,

chúng ta rút lui đi, anh không lui thì đừng trách chúng tôi.”

“Giáo sư Tô…”

Theo tiếng quát lớn này, Thời Sênh nhìn thấy có một thân ảnh gầy gò xông qua đám bụi, xuất hiện trước mắt cô.

Đối phương nhìn thấy có người đứng bên này thì cũng sững ra, sau đó lại nhìn quanh bốn phía: “Sao lại có người ở đây…”

Thời Sênh: “…” Người này có bệnh à?

Không phải người, chẳng lẽ là quỷ chắc?

“Chẳng lẽ là hồ ly tinh biến hình?” Giáo sư Tô quay đầu lại nhìn Thời Sênh, đột nhiên trở nên phấn khởi, “Đúng, chắc chắn là thế rồi.”

Hai mắt giáo sư Tô như sáng lên, ánh mắt nhìn Thời Sênh như đang nhìn con chuột bạch trong phòng thí nghiệm vậy.

Thời Sênh đen mặt, vung thiết kiếm chém một cái, con hàng này chắc chắn là biến thái.

Giáo sư Tô cũng không tránh, để mặc thiết kiếm chém tới, nhưng đúng lúc thiết kiếm sắp chém lên người hắn, bên cạnh đột nhiên lao ra một bóng đen kéo hắn lăn sang một bên, sau đó lại vội vàng kéo hắn đứng dậy.

“A Ngộ, anh mau giúp tôi bắt cô ta lại.” Đối với chuyện mình suýt chút nữa bị chém, giáo sư Tô hoàn toàn không để ý, ngược lại còn thúc giục người vừa mới cứu mình.

“Thiếu gia!” A Ngộ kêu một tiếng, “Cô ấy là người.”

“Không phải, cô ta không phải người đâu, chắc chắn là hồ ly tinh.” Giáo sư Tô phản bác.

Thời Sênh: “…” Hắn còn tiếp tục mở mồm nói hồ ly tinh, bản cô nương sẽ giết chết hắn.

Thân hình của A Ngộ rất cao lớn, giáo sư Tô ở bên cạnh hắn không khác gì một thiếu nữ, hắn dễ dàng giữ chặt được giáo sư Tô, “Thiếu gia, cô ấy là người thật mà.”

Giáo sư Tô vẫn cực kỳ phấn khởi, “Sao cô ta có thể là người được, A Ngộ, cậu có nghe lời tôi không hả? Cậu nhận lương của ai hả, giờ tôi ra lệnh cho cậu bắt cô ta lại.”

A Ngộ: “…”

Hắn đột nhiên nâng tay vỗ xuống cổ giáo sư Tô.

Thân mình giáo sư Tô mềm nhũn, mất đi ý thức.

A Ngộ đỡ lấy anh ta, liếc nhìn Thời Sênh với vẻ đề phòng, “Thiếu gia nhà tôi không có ác ý đâu, vừa rồi có chỗ nào không đúng, tôi thay mặt thiếu gia xin lỗi cô.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Có phải vừa rồi hắn muốn bắt tôi lại để giải phẫu không?”

A Ngộ nghĩ nghĩ, “Chắc vậy.”

Thời Sênh: “…” Sao anh lại có thể trả lời thành thật thế?

Vừa rồi gã này có thể cứu tên biến thái kia từ dưới kiếm của cô

chứng minh hắn không phải quả hồng mềm. Nếu không phải quả hồng mềm thì cũng không dễ bóp rồi…

A Ngộ cảm thấy thiếu nữ đối diện nhìn mình có điểm kỳ quái, giống hệt ánh mắt thiếu gia nhà mình nhìn con chuột bạch, nhưng nhìn kỹ thì lại cảm thấy không giống lắm…

Dù sao hắn cũng cảm thấy rất không tốt.

Một cô nương xuất hiện một mình ở đây thì chắc chắn không phải người dễ chọc.

A Ngộ ôm lấy giáo sư Tô, cẩn trọng lùi về sau.

“Đứng lại!” Không phải quả hồng mềm thì cô cũng muốn bóp, biết đâu có thể bóp nát thì sao?

Không bóp nát được, vậy thì chỉ có thể đổ tại cô không bằng người ta, bóp đi bóp lại đến khi vỡ là được rồi.

[…] Ký chủ, tư tưởng của cô nguy hiểm như thế, không thể bóp đi bóp lại tới vỡ thì thôi đâu! Không thể!!!

A Ngộ nghe tiếng quát lớn thì chẳng những không dừng lại mà còn chạy nhanh hơn.

Thời Sênh vung kiếm chém về phía A Ngộ, kiếm khí quét tới đâu, nơi đó liền sụp xuống.

Nhưng tốc độ của A Ngộ lại rất nhanh, dù mang theo một người nhưng trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

“Chạy nhanh thế…” Thời Sênh nói thầm một câu, cũng không đuổi

theo.

Hướng A Ngộ chạy đã bị phá hỏng nên Thời Sênh chỉ có thể đi xuyên qua chỗ cô vừa phá, bên đó có rất nhiều đồ rơi vãi, còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, nhưng lại không có ai.

Thời Sênh tiến lên vài bước, chân đá phải một cái túi, cô ngồi xổm xuống, mở ra thì thấy bên trong có đủ các thứ linh tinh, rất nhiều đồ chỉ có ở phòng thí nghiệm.

… Hẳn là đồ của tên giáo sư họ Tô biến thái kia.

Thời Sênh lấy ở trong túi ra một cái chứng minh thư.

“Tô Niệm Chi…”

Tô Niệm Chi? Ai nhỉ?

Thời Sênh lục trong cốt truyện nhưng cũng không thấy người nào có tên như thế, chẳng lẽ chỉ là vật hy sinh? Không đúng… Người biến thái như thế, sao có thể là vật hy sinh được…

Tô Niệm Chi… Giáo sư Tô…

Giáo sư Tô!

Đúng! Trong tiểu thuyết này có một tên biến thái gọi là giáo sư Tô, hắn mê đắm trong các loại nghiên cứu mà khoa học không giải thích được, lúc nào cũng đối nghịch với nhân vật chính, cuối cùng bị log out, rời sân khấu, lĩnh cơm hộp.

Chương 1037: Nộp lên quốc gia (6)

Chắc chắn Tô Niệm Chi không phải Phượng Từ. A Từ nhà cô không thể nào biến thái như thế.

Thời Sênh ném chứng minh thư đi, lục lọi trong túi đó một hồi nữa, lôi ra một tập tài liệu.

Cô còn chưa kịp xem nội dung thì Hệ thống lại nhảy ra.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Bí mật của mộ cổ.]

[Manh mối nhiệm vụ: Mặt vòng cổ hình rồng.]

Thời Sênh: "…" Ông nội nhà mi, ai cho mi phát cái loại nhiệm vụ kỳ quái này?

[…] Cứ phát đấy, cô đánh tôi đi! Bản Hệ thống log out, Ký chủ, cô cứ chậm rãi chơi đi, không hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến tôi sẽ trừ điểm tích lũy của cô, trừ hết! Hừ!

Hệ thống, mi lợi hại nha, càng ngày càng phát điên!

Dám khiêu chiến bản cô nương.

Hệ thống không hé răng, phỏng chừng đã lặn mất rồi.

Để nó đối mặt với Ký chủ đang nổi giận ư, nó vẫn không dám đâu.

Thời Sênh tức giận mắng Hệ thống một phen, sau đó tìm một chỗ trống ngồi xuống đọc tài liệu.

Mở đầu tài liệu là một vài hình vẽ xấu mù, Thời Sênh nhìn nửa ngày cũng không biết cái thứ vẽ trên đó là gì.

Không phải đồ án thần bí, người vẽ thứ xấu xí này chắc chắn là chưa tốt nghiệp mẫu giáo.

Trang đầu tiên là một ít ảnh chụp, hình đã rất cũ rồi, lại là ảnh photo nên càng mờ hơn.

Trên ảnh chụp bia đá, vài bia đá đã vỡ vụn, trên đó hình như có khắc chữ.

Kiểu chữ rất loạn, hình như vì bị bào mòn, hơn nữa ảnh mờ nên Thời Sênh dù có dùng kính lúp 24K cũng không soi được trên đó viết cái gì.

Thời Sênh bỏ qua hình ảnh, đằng sau là một ít tư liệu chép tay được photo lại.

Thời Sênh đọc qua tư liệu một lần, những thứ viết trong đó đều liên quan tới một đám trộm mộ hoạt động ở thời kỳ trước khi cải cách. Bọn họ trong lúc vô tình đã đi vào một mộ cổ, trong mộ cổ không có văn vật gì nhưng lại cực kỳ lớn và hoàn toàn trống rỗng.

Bên trong mộ cổ có rất nhiều thứ kỳ quái, thời đại đó vẫn còn tin vào quỷ thần, đội trộm mộ nghĩ rằng có khả năng họ đã tìm thấy mộ của Thần rồi – Mộ Thần.

Các tài liệu sau đó, bọn họ đều gọi chung mộ cổ kia là Mộ Thần.

Nhưng lúc bọn họ xâm nhập vào thì không ngừng mất đi nhân thủ. Sự đáng sợ của Mộ Thần làm cho bọn họ sợ hãi, quấy rầy giấc ngủ của Thần đều phải chịu trừng phạt.

Cuối cùng, người ra ngoài cũng chỉ có… Tư liệu viết tới đây, tên của người ra ngoài được đã hoàn toàn mờ hẳn.

Có người nói chuyện Mộ Thần ra ngoài, bọn họ lại bị buộc xuống mộ một lần nữa, nhưng xuống rồi mới phát hiện ra Mộ Thần đã khác với lần đầu tiên khi họ xuống.

Bọn họ xuống cùng một vị trí, chắc chắn không thể nào xuất hiện tình huống khác được.

Vì thế bọn họ càng tin tưởng rằng đây là mộ của Thần.

Bút ký tới đây thì hết, sau đó là nhật ký của một người khác.

“Tôi không biết tại sao anh ta lại như thế, những chuyện này thật sự rất đáng sợ, tôi hối hận rồi, tôi không nên dẫn bọn họ vào đây, tôi sai rồi, tôi có tội, tôi có tội, tôi có tội…”

Sau đó là vô hạn cụm ba chữ “tôi có tội”.

Cuối cùng là vô số chữ được viết bằng nét Khải*, là tư liệu về các bia đá kỳ quái phát hiện ở các nơi trên thế giới.

**Nét Khải là cải biên từ nét Lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III Công nguyên. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.*

Chữ viết trên các bia đá không ai đọc hiểu được, địa điểm xuất hiện

cũng khác nhau, nhưng bọn họ phát hiện những tấm bia đá này có thể ghép lại với nhau.

Nói cách khác, đây là một tấm bia đá rất lớn bị người ta chia ra, để ở những địa phương khác nhau.

Đến hiện tại, đã phát hiện ra ba bia đá, dựa theo tổ hợp thì có lẽ là có bốn tấm, còn địa điểm của bia đá cuối cùng vẫn chưa rõ.

Còn rốt cuộc trong Mộ Thần có gì thì trong tài liệu này không nói.

Thời Sênh: "…" Hại não!

Lật bàn, ai mà biết sao lại thế này chứ?

Không đoán nữa, nghĩ cách lấy được mặt vòng cổ hình rồng trên cổ nữ chính đã rồi nói sau.

Thời Sênh nhét tài liệu vào lại trong túi.

Cô ngồi thêm một lúc, xoay người kiểm tra chân, thuốc của cô cũng có chút hiệu quả, chỗ sưng đã bớt rồi, nhưng để đi lại bình thường khẳng định là không thể tốt ngay được.

Thời Sênh bám vào tường đứng lên, đèn pin đảo qua xung quanh, một thứ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô, đại khái là vừa rồi lúc cô lục lọi đồ, thứ này từ trong túi rơi ra.

Thời Sênh cúi người nhặt lên, thứ kia nhìn rất rõ ràng, màu sắc sặc sỡ.

Là một đồ án hình rồng phóng lớn, trong đồ án đầu rồng nối liền với đuôi rồng thành một vòng tròn.

Nếu thu nhỏ nó lại thì chính là cái mặt vòng cổ mà nữ chính đang đeo rồi.

Quả nhiên vẫn phải lấy được thứ đó của nữ chính đã.

Nhưng mà mấu chốt là…

Lại nói, nguyên chủ đồng ý đưa nhóm người nữ chính xuống mộ, nhưng vì sao lại thế?

Cốt truyện mà cô tiếp thu không hề có chút ký ức nào về hai năm trước của nguyên chủ.

Vì thế, rốt cuộc nguyên chủ thấy gì ở trong mộ cổ này?

Quên đi, không thèm nghĩ nữa.

Dù cô ấy có nhìn thấy gì thì bản cô nương đây cũng có thể một tay xé Thần, còn sợ mấy cái cỏn con đó?

Đến đi, thích làm gì thì làm!

…

Vì phải đi tìm nữ chính nên Thời Sênh không đào ra ngoài nữa, nhưng hiện tại cô cũng không biết nữ chính ở đâu…

Hệ thống? Hệ thống!!!

Không trả lời,

Cháy!

Không trả lời.

Chủ nhân của mi đã trốn cùng Hệ thống khác rồi.

Hệ thống vẫn không thèm để ý tới cô.

Còn không hiện hồn à?

Loại Hệ thống này, nếu gặp cái loại Ký chủ yếu như gà sợ đã sớm rớt đài rồi!

Thời Sênh không còn cách nào khác đành tự mình định vị, quyền hạn định vị của Hệ thống có chút cao.

Làm sao mới đoạt được quyền hạn cao như thế đây?

Hack Hệ thống, không biết có cướp được quyền hạn của nó không…

Tuy rằng quyền hạn của nó chẳng cao hơn mình bao nhiêu nhưng vẫn có thể khống chế vài thứ mà cô không thể khống chế được, đúng là vẫn có tác dụng.

Thực đáng giá để thử một lần.

Vì thế, nhân lúc Hệ thống log out, Thời Sênh đã chuẩn bị sẵn sàng hack nó, mạnh mẽ chiếm đoạt quyền hạn.

“Uuuu….”

Gió lạnh đột nhiên nổi lên, xâm nhập vào trong cơ thể làm toàn thân cô nổi da gà.

Mẹ kiếp, gió ở đâu thổi đến vậy?

Thời Sênh chống kiếm thở, cô đã đi dọc hành lang này rất lâu rồi, nếu cứ tiếp tục đi mãi thế này, cô nghĩ có khi mình sẽ đi đến lúc vĩnh viễn sánh ngang cùng trời đất.

Các hành lang đều thông suốt, hết lối rẽ này đến lối rẽ khác, có khi đi hết đường lại phát hiện ra đây là đường cụt, đương nhiên đường cụt với Thời Sênh chẳng có ý nghĩa gì, trực tiếp dùng kiếm bổ ra là được.

“Xoẹt…”

Không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên thanh âm kỳ quái, như là tiếng kim loại mài trên mặt đất vậy.

Thời Sênh đưa đèn pin chiếu về phía phát ra âm thanh, con đường phía trước đã gần hết, chỉ cần rẽ sang là sẽ đến chỗ âm thanh phát ra.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Xoẹt…”

Thời Sênh chống thiết kiếm trên mặt đất, khập khiễng đi tới, vừa qua góc ngoặt, ánh sáng đèn pin liền rọi lên hành lang bên này.

Mùi máu tươi theo gió lạnh bay tới, trên đường có vài cái xác, mà bên cạnh mấy cái xác có một bóng đen đang ngồi.

Móng tay của bóng đen đó đang cào cào trên mặt đất, tạo ra thanh âm mà Thời Sênh vừa nghe thấy.

Vì bị ánh đèn rọi tới, bóng đen lập tức quay đầu nhìn về phía này.

“Mẹ kiếp!” Khỉ!

Con khỉ này lớn bằng một người đàn ông trưởng thành, nếu ánh sáng không trực tiếp chiếu thẳng vào thì giống hệt một người đang ngồi.

Con khỉ liếc nhìn Thời Sênh một cái rồi lập tức chạy về đầu kia của hành lang, biến mất trong tầm mắt cô.

Chương 1038: Nộp lên quốc gia (7)

Con khỉ trốn rất nhanh, khi Thời Sênh đi tới thì chỉ còn mấy cái xác kia.

Thời Sênh nhìn mấy cái xác, phát hiện bệnh trạng không khác gì Háo Tử kia, trên người cũng có vết thương do bị cắn xé, lúc chết xem ra rất đau đớn, vẻ mặt méo mó dữ tợn.

Những người này không phải người của nam chính, cũng không phải người phe nữ chính, chắc chắn là đám người mà biến thái họ Tô kia thuê tới.

Thời Sênh nhìn chằm chằm đống xác chết này một hồi, đang chuẩn bị đứng dậy thì đột nhiên lại có tiếng hét lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết phát ra ở phía con khỉ chạy mất. Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía đó, mày nhíu lại, đúng là đi mòn gót giày không tìm được, vô tình lại thấy mà chẳng tốn chút công sức nào.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là của Hiểu Đình, chắc chắn Diệp Dao cũng đang ở đó.

Thời Sênh đi về phía âm thanh đó, rẽ loanh quanh mấy vòng liền gặp được đám người Diệp Dao ở một chỗ hành lang rộng rãi.

Con khỉ và đám người bọn họ đang trong trạng thái giằng co.

Con khỉ này hình như không muốn buông tha đám người này.

“Ôn Bắc! Ôn Bắc, cô mau dụ nó đi chỗ khác!” Hiểu Đình vừa nhìn thấy Thời Sênh liền lập tức hét lên.

“Khẹc khẹc!” Con khỉ nhe nanh trợn mắt với Hiểu Đình phát ra tiếng kêu, trên răng nanh của nó vẫn còn dính máu, mà trên móng vuốt cũng loang lổ từng mảng màu đỏ.

Thời Sênh liếc nhìn đám người Diệp Dao một cái. Nam sinh mặc đồ ngụy trang được một nam sinh khác đỡ lấy, trên mặt đất là xác của một nam sinh khác, máu từ trên người hắn đang chầm chậm chảy ra.

Lại chết thêm một tên.

“Ôn Bắc, tôi cho cô tiền, cô mau giết thứ này đi.” Mặt của nam sinh mặc đồ ngụy trang tái nhợt, vừa thấy Thời Sênh liền như nhìn thấy cứu tinh.

“Mạng còn không giữ được, cần tiền làm gì?” Thời Sênh khinh thường.

Bản cô nương đây kiếm tiền chỉ là chuyện trong một giây, cần tiền của mi sao?

“Cô muốn gì… Tôi… tôi… Tôi sẽ đưa cô, xin cô hãy giết chết nó.” Giọng của Hiểu Đình run rẩy, xem ra đã sợ hãi tới cực điểm rồi.

Thời Sênh chống mũi kiếm xuống, lưỡi kiếm lóe lên sự sắc bén, “Muốn mạng của cô, có cho không?”

Hiểu Đình: "…" Vậy thì khác gì bị con khỉ kia giết chết đâu?

"Ôn Bắc, cứu một người còn hơn xây tháp bảy tầng, nếu cô có khả năng hàng phục nó, tại sao lại không giúp đỡ? Chúng tôi có thể cho cô thù lao, cô tới đây không phải vì kiếm tiền ư?" Diệp Dao cũng sốt ruột.

Tầm mắt của Thời Sênh dừng lại trên người Diệp Dao, cô nhếch mép nói, "Muốn cứu thì cô đi mà cứu, tôi thích hợp với địa ngục hơn."

Diệp Dao: "…" Nếu cô ta có khả năng đó thì còn cần cầu xin giúp đỡ ư?

Thời Sênh lại đột nhiên đổi giọng, "Muốn tôi cứu các người cũng không phải không được."

"Có yêu cầu gì, cô nói đi." Nam sinh mặc đồ ngụy trang lập tức nói.

"Đưa cái mặt vòng cổ hình rồng của cô cho tôi." Thời Sênh nhìn về phía Diệp Dao, hất cằm lên.

Vẻ mặt Diệp Dao thay đổi, lo lắng: "Cô… Cô đang nói gì?"

"Tôi nói cái gì cô đã nghe rõ rồi, đưa đồ cho tôi, tôi sẽ giết chết nó thay các người…"

"Khẹc khẹc!" Con khỉ như hiểu lời của Thời Sênh, đột nhiên xoay người rít lên với cô mấy tiếng.

"Loạn cái gì." Thời Sênh xua xua tay với nó, "Bây giờ tao còn chưa muốn giết mày."

“Khẹc khẹc?” Con khỉ nghiêng nghiêng đầu, như hiểu lại như không hiểu lời cô nói.

Nó nhìn chằm chằm vào thiết kiếm trong tay Thời Sênh với vẻ đề phòng. Là thú vật, nó có một loại trực giác sợ hãi đối với thanh kiếm này.

“Cô ta nói gì thế?” Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn về phía Diệp Dao.

Diệp Dao đưa tay sờ sờ lên cổ, cắn cắn môi, lắc đầu, “Tôi không rõ.”

Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn Diệp Dao vài lần, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng cô ta, “Ôn Bắc, cô không muốn cứu chúng tôi thì thôi, cần gì phải đưa ra cái loại điều kiện không tồn tại này.”

Thời Sênh nhún nhún vai, “Dù sao tôi chờ các người chết thì vẫn lấy được đồ thôi. Thằng nhóc kia, lên đi! Cắn chết sẽ tính là công của mi, cắn không chết thì sẽ là của ta!”

Câu sau rõ ràng là đang nói với con khỉ.

Con khỉ thấp giọng rít lên. Nó quay đầu nhìn đám người Diệp Dao, nhe răng nhanh sắc bén ra.

Sắc mặt Diệp Dao trắng nhợt, cô ta vô ý thức siết chặt áo.

Ánh mắt Hiểu Đình vẫn luôn để ý tới cô ta, vì vậy đột nhiên chộp lên cổ Diệp Dao, lôi từ trong ra một sợi dây đỏ, trên đó có treo một mặt dây hình rồng.

Hiểu Đình giật mạnh cái dây, chìa về phía Thời Sênh: “Có phải thứ này không? Cô muốn nó đúng không?”

“Hiểu Đình!” Diệp Dao muốn cướp mặt dây về, đó là thứ mà ba cô ta để lại trước khi mất tích. Trước khi đi, ông ấy đã cầm lấy nó ngẩn người suốt một đêm, chắc chắn nó rất quan trọng.

Hiểu Đình tránh Diệp Dao, hổn hển quát lên với cô ta, “Diệp Dao, chúng ta sắp chết rồi, cô còn ích kỷ thế à?”

“Tôi không…” Đó là đồ mà ba cô ta lưu lại.

Cô ta không muốn lấy nó ra.

“Diệp Dao, cô ta muốn thì cho cô ta đi, ra ngoài rồi tôi sẽ bồi thường cho cô.” Nam sinh mặc đồ ngụy trang cũng tiếp lời.

Cái vòng cổ này cho dù đáng giá cũng hơn trăm vạn là cùng, nam sinh này là phú nhị đại, chút tiền ấy hắn không để vào mắt.

Diệp Dao cắn cắn môi, hiện tại manh mối duy nhất cô ta có chính là cái vòng này, “Không được, đó là của ba tôi.”

“Nhưng cô không cho cô ta, chúng ta sẽ chết hết.” Hiểu Đình sắp phát điên lên, “Tôi muốn ra ngoài, tôi không muốn ở trong này, trong này quá đáng sợ…”

Đáy lòng Diệp Dao hơi giãy giụa, vòng cổ của ba và tính mạng của bạn bè…

Một suy nghĩ nảy ra trong đầu Diệp Dao, “Cho dù đưa cho cô ta, cô xác định cô ta sẽ cứu chúng ta sao? Trước đó cô ta đã làm ra những chuyện như thế, cô ta cũng có thể cầm cái vòng này và chạy đi lắm.”

“Đúng…” Tròng mắt của Hiểu Đình đảo loạn, cô ta vội vàng lau nước

mắt, nhìn về phía Thời Sênh, “Cô hãy cam đoan nếu chúng tôi đưa thứ này cho cô, cô sẽ cứu chúng tôi đi?”

Diệp Dao tức tới muốn hộc máu, cô ta muốn khuyên Hiểu Đình từ bỏ ý nghĩ kia đi, ai biết đứa con gái bình thường đầu óc ngu xuẩn giờ lại có thể nghĩ nhanh như thế.

“Tin hay không thì tùy, tôi cũng chẳng ngại.” Thời Sênh nhún vai không thèm để ý.

“Cô…” Hiểu Đình siết chặt cái vòng, có chút tẽn tò. Người đối diện không hề đưa ra lời hứa hẹn gì, chỉ kiêu ngạo nhìn bọn họ.

Cái này khác hoàn toàn với những gì cô ta đã nghĩ.

Cô ta đưa mắt về phía nam sinh mặc đồ ngụy trang, lặng lẽ ra hiệu hắn hãy đưa ra quyết định.

Nam sinh im lặng một lát rồi cắn răng nói: “Đưa cho cô ta.”

Chỉ có thể đánh cuộc một phen.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang vừa nói xong, Hiểu Đình lập tức ném cái vòng qua, thanh âm nghẹn ngào: “Giờ cô có thể giết nó đi được chưa? Nhanh một chút!”

Cô ta không muốn nhìn thấy con khỉ này một giây một phút nào.

“Khẹc khẹc!” Con khỉ rít lên một tiếng chói tai sau đó nhào về phía Hiểu Đình.

“A!” Hiểu Đình ôm đầu hét lên chói tai.

Nhưng nửa ngày cũng không thấy có đau đớn gì, cô ta cẩn thận mở mắt nhìn, móng vuốt sắc bén của con khỉ dừng ngay trước mắt cô ta một khoảng rất ngắn, khuôn mặt nó dữ tợn, mùi tanh hôi xộc vào mũi, đôi tròng mắt nó đỏ như có máu lưu chuyển ở trong.

Thân thể nó chậm rãi đổ xuống.

“A!” Hiểu Đình lại ôm đầu hét lên lần nữa, thanh âm còn lớn hơn lúc nãy.

Cô ta muốn giãy ra nhưng trên người không có một chút khí lực nào, hai chân không nghe theo mệnh lệnh của đầu óc, chỉ có thể ôm đầu hoảng sợ và hét chói tai.

Con khỉ đè chặt cô ta xuống đất, một thứ chất lỏng màu đen chảy xuôi trên cổ cô ta nhưng con gì đang bò trên đó.

“Hiểu Đình!” Có tiếng hét lớn vang lên đầy kinh hoàng, “Đó là cái gì…”

Chương 1039: Nộp lên quốc gia (8)

Chất lỏng màu đen chảy tràn trên cổ, Hiểu Đình cảm thấy khó thở như có ai đang siết chặt lấy cổ mình vậy.

“Cứu… Cứu tôi…” Trong đáy mắt Hiểu Đình lộ ra vẻ hoảng sợ, “Cứu, cứu tôi…”

“Hiểu Đình, sao lại thế này, đây là thứ gì vậy… Hiểu Đình…” Nam sinh mặc đồ ngụy trang không để ý tới thương thế trên người mình, kéo cô ta ra khỏi xác con khỉ.

Trên cổ Hiểu Đình bị một vòng chất lỏng màu đen thít chặt, chúng đang lan dần lên mặt cô ta.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang không biết phải làm gì, càng không dám sờ vào thứ kia, hai mắt đỏ bừng gọi tên cô ta, “Hiểu Đình.”

Hiểu Đình giữ lấy tay hắn, gian nan nói mấy từ: “Cứu, cứu tôi…”

“Ôn Bắc, đây là cái gì?” Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh đang ngắm nghía cái mặt vòng cổ, nghe thấy có người gọi tên mình thì nhìn về phía đó, bĩu môi: “Tôi làm sao mà biết được.”

“Không phải cô là dân trộm mộ chuyên nghiệp sao? Những thứ này đều có trong mộ, sao cô lại không biết chứ?” Nam sinh quát Thời Sênh.

Thời Sênh cất cái mặt vòng cổ đi, xách kiếm tới gần, từ trên cao nhìn xuống Hiểu Đình.

Chất lỏng màu đen đã lan tới miệng cô ta, từng chút một chui vào trong đó.

Cổ họng Hiểu Đình phát ra thanh âm ư ư, thân thể không ngừng vặn vẹo.

“Hiểu Đình…” Nam sinh mặc đồ ngụy trang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể tiếp tục quát Thời Sênh: “Ôn Bắc, cô nhanh lên. Chuyện gì đang xảy ra thế? Cô mau cứu Hiểu Đình đi.”

“A?” Thời Sênh như hoàn hồn trở lại, liếc mắt nhìn Hiểu Đình một cái, khoát tay, “À, không cứu đâu, chuẩn bị hậu sự đi.”

“Ôn Bắc!”

“Quát cái gì mà quát? Anh có quát lớn hơn nữa thì tôi cũng không cứu cô ta được.” Thời Sênh trừng mắt quát lại, “Tôi là dân trộm mộ, không phải bác sĩ.”

“Cứu tôi… Cứu…” Chất lỏng màu đen đã chảy đầy vào miệng Hiểu Đình, một ít chất lỏng đó lại tách ra chui vào mũi và tai cô ta.

“Cô biết đây là gì đúng không? Cô biết cách ngăn chúng lại đúng không? Ôn Bắc, cô mau cứu Hiểu Đình đi. Vừa rồi là tôi sai, tôi xin lỗi cô, cầu xin cô hãy cứu lấy Hiểu Đình.”

Nam sinh mặc đồ ngụy trang đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thời Sênh, thái độ cực kỳ thành khẩn.

Thời Sênh quả thực không biết đây là gì, trong trí nhớ của Ôn Bắc không có thứ này.

Cứu thế nào chứ?

Hơn nữa, cô không quen họ, tại sao phải cứu?

“A a a, mau tránh ra!”

Xa xa đột nhiên có người lao tới, Thời Sênh nâng kiếm chém theo bản năng, thân mình người kia hạ thấp xuống một cách quỷ dị, tàn ảnh chớp lên, người đã lập tức xuất hiện bên cạnh Hiểu Đình.

Thời Sênh nhìn thiết kiếm một cách khó hiểu.

Ngươi sao thế hả?

Thiết kiếm: “…” Đâu liên quan gì tới tôi? Là tốc độ của chủ nhân người quá chậm đấy chứ.

Sao hắn lại có thể nhanh như thế?

Ở thế giới này lấy đâu ra thuấn di? Loại điều kiện này không phù hợp với cốt truyện.

“Thiếu gia!” A Ngộ đuổi tới từ đằng sau, thấy Thời Sênh đang giơ kiếm thì đứng khựng lại.

Sao lại là cô ấy?

“Anh là ai?” Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này với ánh mắt đầy đề phòng.

Tô Niệm Chi nhanh chóng đánh giá tình trạng của Hiểu Đình, không hề quay đầu lại, chỉ hỏi: “A Ngộ, túi của tôi đâu?”

A Ngộ cắn răng đáp: “Thiếu gia! Túi rơi mất rồi!”

Có một thiếu gia như thế này, hắn thật sự là xui xẻo tám kiếp.

“Cái gì?” Thanh âm của Tô Niệm Chi cao vút lên, “Ai cho cậu đánh mất túi của tôi hả?”

“Thiếu gia… Túi là ngài đánh mất mà, ngài quên rồi sao?”

“Tôi đánh mất cậu không biết tìm về à? Tôi không có túi thì biết làm gì chứ?” Tô Niệm Chi bắt đầu tức giận, “Cậu mau đi tìm túi của tôi về đây!”

“Thiếu gia, ngài có thể bình tĩnh lại một chút không?” Ai biết túi rơi ở đâu mà tìm chứ?

Tô Niệm Chi như phát điên lên, “Không có túi tôi không bình tĩnh được!”

“Có phải hắn bị bệnh không?” Thời Sênh thình lình bổ một câu.

Mặt A Ngộ rất nghiêm túc: “Thiếu gia tính tình có chút quái đản thôi, không có bệnh.”

“A Ngộ!” Tô Niệm Chi vẫn đang điên cuồng gào thét, “Túi của tôi, tôi muốn túi của tôi, ngay lập tức!”

A Ngộ bình tĩnh nhìn Thời Sênh: “Giờ tôi có thể đánh thiếu gia ngất đi không?”

Thời Sênh gác thiết kiếm lên vai, cố tình hất đầu ý bảo hắn đi qua!

A Ngộ đi vài bước tới trước mặt Tô Niệm Chi, trước vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, hắn nâng tay lên, không gian nhất thời an tĩnh lại.

A Ngộ để Tô Niệm Chi ngồi dựa vào bên cạnh, rời xa đám người nữ chính, hình thành thế chân vạc.

“Cứu…” Tiếng rên rỉ đau đớn của Hiểu Đình phá vỡ không khí quỷ dị.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang bừng tỉnh, nhìn về phía A Ngộ: “Anh ta… Không phải anh ta có thể cứu Hiểu Đình sao?”

A Ngộ suy nghĩ rồi đáp, “Có lẽ được.”

Đôi mắt của nam sinh kia sáng lên, “Vậy anh để anh ta cứu Hiểu Đình đi, tôi có thể cho các anh tiền, rất nhiều tiền, chỉ cần các anh cứu được Hiểu Đình.”

A Ngộ lắc đầu, “Thiếu gia cần nghỉ ngơi.”

Nam sinh mặc đồ ngụy trang bị câu trả lời của A Ngộ làm cho đứng hình, một lúc lâu sau mới lại lên tiếng, “Đây là một mạng người, sao các người có thể ngồi nhìn Hiểu Đình gặp chuyện không may được?”

A Ngộ dời mắt đi chỗ khác, “Tôi không nhìn.”

“Ha ha ha ha!” Cô bắt đầu thích anh chàng ngay thẳng này rồi đấy!

“Ôn Bắc!” Nam sinh mặc đồ ngụy trang trừng mắt dữ tợn với Thời Sênh, cô đã không giúp thì thôi, còn cười vui sướng khi người gặp họa, rốt cuộc người này có chút tình người nào không thế?

Thời Sênh nhún vai, thu lại vẻ cười cợt trên mặt.

Thời Sênh và A Ngộ đều thờ ơ, nam sinh mặc đồ ngụy trang chỉ có thể trơ mắt nhìn chất lỏng rót hết vào thân thể Hiểu Đình.

Hắn cũng muốn lấy tay kéo mấy thứ đó ra, nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Cũng như lúc Hiểu Đình nhìn thấy cái xác của Háo Tử.

Sau khi chất lỏng kia tiến vào trong cơ thể Hiểu Đình, cô ta lập tức dừng giãy giụa, vẻ mặt dữ tợn cũng trở lại bình thường, chỉ có hô hấp càng ngày càng yếu.

Cuối cùng hoàn toàn mất đi sự sống.

Cô ta đã chết.

“Tốt nhất các người hãy làm cho cô ta mất năng lực hành động đi.” A Ngộ đột nhiên nói.

“Anh có ý gì? Cô ấy đã chết rồi, anh còn không buông tha cho cô ấy được sao?” Nam sinh mặc đồ ngụy trang nổi giận.

A Ngộ vẫn ngay thẳng trước sau như một, “Tôi chỉ nhắc nhở các cậu.”

Thời Sênh nhớ tới thi thể của Háo Tử trước đó, hắn ta đột nhiên ngã xuống rồi lại vươn tay túm được chân cô.

Chính là thứ này giở trò sao?

Nam sinh mặc đồ ngụy trang cũng không nghe ra ý trong lời nói của A Ngộ, còn kéo Hiểu Đình tới một nơi sạch sẽ.

Diệp Dao cúi đầu che đi biểu tình trên mặt. Nhưng nhìn từ biểu hiện thờ ơ của cô ta với Hiểu Đình vừa rồi thì có thể thấy cô ta vẫn đang oán hận Hiểu Đình.

Dù sao chính Hiểu Đình đã lấy cái mặt vòng cổ kia của cô ta đưa cho Thời Sênh.

Đây chính là biểu hiện ban đầu của việc nữ chính sụp đổ, chẳng có gì kỳ quái cả.

Thời Sênh dịch ra một chỗ xa, chỉ cần xác chết vùng dậy cô sẽ lập tức bỏ chạy.

A Ngộ thấy động tác của cô thì cũng dịch về phía sau.

Khoảng cách của hai người đã gần nhau thêm không ít.

Thời Sênh nhìn Tô Niệm Chi rồi tán gẫu với anh chàng ngay thẳng, “Anh ta có dị năng à?”

[…] Cái này mà gọi là tán gẫu à? Vừa mở miệng đã tò mò tới sự riêng tư của người ta. Người ta trả lời mới lạ đó.

“Không, thiếu gia chỉ học qua nhẫn thuật* thôi.” Anh chàng ngay thẳng trả lời rất thành thật.

**Nhẫn thuật: Ngôn ngữ của Ninja. Ninjutsu hay Nhẫn thuật là bất kỳ kỹ thuật nào mà sử dụng chakra và cho phép người dùng thực hiện hành động mà một người bình thường không có khả năng làm.*

[…] Bản Hệ thống xin phép được log out.

Chương 1040: Nộp lên quốc gia (9)

Nhẫn thuật là cái quỷ gì?

Nhẫn thuật còn có loại năng lực này à? Coi thường cô không có học đúng không?

Thời Sênh lấy hạt dưa ra, ngồi xổm xuống cạnh A Ngộ, “Các anh vào đây làm gì?”

“Thiếu gia muốn vào.”

“Hắn muốn vào tìm chết, anh cũng đi theo hắn tìm chết à?” Bản cô nương đây không bao giờ làm bảo tiêu chân thành kiểu đó đâu.

A Ngộ nhìn Thời Sênh, lại thật thà đáp, “Tôi sẽ bảo vệ tốt cho thiếu gia.”

Ánh mắt của Thời Sênh đảo qua hai người đàn ông với vẻ hóng hớt, có gian tình nha.

A Ngộ bị ánh mắt của Thời Sênh nhìn tới mức cực kỳ mất tự nhiên, so với ánh mắt trước đó thì lúc này sự soi mói ấy càng làm hắn cảm thấy không thoải mái.

Làm hắn còn khó hiểu hơn chính là ở trong tình huống này mà cô ấy còn có tinh lực cắn hạt dưa và buôn chuyện nữa.

Xuống mộ còn đem theo hạt dưa…

Cũng đủ kỳ quái.

“Hắn nghiên cứu cái gì?” Thời Sênh dịch dịch lại gần A Ngộ.

“Không biết.”

Thời Sênh: “…” Chàng trai thật thà đâu rồi?

Hai người đều ngầm đánh giá đối phương, hoàn cảnh nhất thời trở nên an tĩnh.

Thời Sênh không rời đi ngay là muốn xem diễn, còn không biết tại sao A Ngộ cũng không rời đi ngay nữa.

Đám người nữ chính đại nhân đang vây quanh Hiểu Đình, không biết đang thảo luận chuyện gì.

“Cô ấy không ổn đâu, chúng ta mau rời đi thôi.” Diệp Dao khuyên nam sinh mặc đồ ngụy trang còn đang chìm trong mê muội.

Nam sinh cực kỳ đau khổ, hắn nắm chặt tay Hiểu Đình, không muốn buông ra.

Hiểu Đình thích Háo Tử, hắn lại thích Hiểu Đình, đúng là tình tay ba cực kỳ thống thiết.

Nam sinh còn lại vẫn luôn là phông nền, nhưng lúc này hắn thấy Diệp Dao nói có lý nên vẫn đang nhỏ giọng khuyên nam sinh mặc đồ ngụy trang.

Thứ tiến vào trong cơ thể Hiểu Đình làm cho bọn họ có cảm giác khá quỷ dị.

“Có đi thì các người đi đi.” Nam sinh mặc đồ ngụy trang nhìn Hiểu Đình, không buồn để ý tới Diệp Dao và nam sinh kia.

Diệp Dao còn muốn tiếp tục khuyên. Nhưng đúng lúc này, đôi mắt của Hiểu Đình đột nhiên mở trừng ra. Cô ta vươn tay túm chặt lấy cổ nam sinh mặc đồ ngụy trang, kéo hắn tới bên miệng mình, há miệng cắn một ngụm.

Thanh âm ừng ực vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Nam sinh mặc đồ ngụy trang như bị đứng hình mấy giây, sau đó mới phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn giãy giụa muốn thoát ra, nhưng sức lực của Hiểu Đình đột nhiên lớn hơn trước rất nhiều, dù hắn có chống cự thế nào cũng không thoát được, ngược lại còn bị Hiểu Đình ấn xuống, đè lên người hắn và tiếp tục cúi đầu uống máu.

“Cứu…” Nam sinh mặc đồ ngụy trang vươn tay về phía đám người Diệp Dao.

Diệp Dao không dám tiến lên, sắc mặt tái nhợt nhìn Hiểu Đình. Nam sinh còn lại sợ tới mức co chân chạy mất.

“Pằng!”

Tiếng súng vang lên làm cho Diệp Dao giật mình run rẩy.

Hiểu Đình đang đè lên nam sinh mặc đồ ngụy trang bị đạn bắn trúng, rít lên một tiếng cổ quái, thân mình bật lên như động vật, hai chân dùng sức bắn về phía Diệp Dao.

“Pằng pằng!”

Vài tiếng súng liên tiếp vang lên, Diệp Dao bị người ta kéo sang một bên, vừa đúng lúc Hiểu Đình ngã xuống chỗ cô ta vừa đứng.

Trong bóng tối, một đoàn người tiến ra, rất nhanh giải quyết xong Hiểu Đình.

“Cô không sao chứ?” Người vừa kéo Diệp Dao lo lắng hỏi han.

Diệp Dao thở hồng hộc, lắc đầu, “Tôi không sao, cảm ơn!”

“Sao cô ta lại biến thành cái dạng này?”

Diệp Dao nói chuyện đã xảy ra với người kia. Tầm mắt người kia dừng lại trên người Thời Sênh và A Ngộ ở cách đó không xa.

Thời Sênh vẫn ngồi cắn hạt dưa, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị khiến người nhìn vào rất không thoải mái.

A Ngộ ôm Tô Niệm Chi, mặt không thay đổi nhìn đám người này.

Vừa rồi bọn họ cũng đứng ở đây, nhìn thấy có người bị tấn công mà không hề ra tay ngay.

“Lão đại.” Người nọ thu lại tầm mắt, vẫy vẫy tay sang bên cạnh.

Một nam nhân mặc áo da màu đen từ trong đội ngũ xuất hiện, ánh mắt đảo qua người Diệp Dao.

Đây là nam chính, Bùi Diệp.

Bùi Diệp là kiểu nam chính cao ngạo, lãnh đạo, kiệm chữ như vàng.

Dù sao, trong cốt truyện, ngoài mấy lời miêu tả này cũng chẳng có gì để nói thêm về nam chính cả.

Hắn đi tới bên cạnh Diệp Dao, đưa tay vỗ vỗ đầu cô ta, không nói gì.

“Lão đại, bọn họ…” Người nọ cúi nháy mắt với Bùi Diệp.

Bọn họ đều nhận ra Thời Sênh, trước đó đã từng đi cùng nhau, nhưng hai người kia thì họ không quen.

“Đi.” Bùi Diệp nắm chặt tay Diệp Dao, xoay người rời đi.

“Lão đại, mặc kệ bọn họ ư?”

Bùi Diệp không đáp, tiếp tục tiến thẳng về phía trước.

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp! Không đấu võ mồm với ông câu nào sao? Cứ thế đi rồi à?

Người nọ cũng không dám nói hai lời, lập tức theo Bùi Diệp đi.

Diệp Dao quay đầu nhìn Thời Sênh, đại khái còn muốn đòi lại mặt vòng cổ của mình.

Nhóm người này tới nhanh đi cũng nhanh, trong chốc lát nơi này liền khôi phục lại trạng thái yên tĩnh.

A Ngộ đợi một lát, đột nhiên ôm lấy Tô Niệm Chi đi về phía cái xác của Hiểu Đình.

Hắn bấm vào huyệt nhân trung của Tô Niệm Chi làm thiếu gia nhà mình tỉnh lại.

“A Ngộ?” Tô Niệm Chi tỉnh lại, “Sao ta lại ngủ rồi?”

“Thời gian thiếu gia nghỉ ngơi ít quá!”

Thời Sênh há hốc mồm, A Ngộ này trợn mắt nói dối quá lợi hại, làm gì giống chàng trai thật thà gì chứ?

Tô Niệm Chi đứng lên, vuốt vuốt gáy, “Đau quá, có phải cậu lại thừa dịp tôi ngủ, động vào cổ tôi đúng không?”

“Thiếu gia, ở đây có xác chết.” A Ngộ chỉ vào Hiểu Đình.

Quả nhiên, sự chú ý của Tô Niệm Chi bị di dời. Hắn nhìn về phía xác chết, hai mắt như sáng lên, “Giống mấy cái xác chúng ta thấy trước đó à?”

“Có lẽ…”

“Túi của tôi, mau lấy túi của tôi tới đây.” Tô Niệm Chi sung sướng tới phát run lên.

“Thiếu gia, tôi không biết túi rơi ở đâu.” Mộ cổ này lớn như thế, nếu hắn quay lại tìm thì không biết khi nào mới tìm thấy nữa.

Tô Niệm Chi trừng mắt với A Ngộ, “Tôi nuôi cậu để làm gì hả? Có cầm cái túi cũng không xong!”

A Ngộ nghiêm túc trả lời, “Thiếu gia, tôi bảo vệ sự an toàn của anh, không phải trông túi cho anh.”

“Trông túi của tôi cũng là nhiệm vụ của cậu! Cậu muốn bị tôi trừ tiền lương đúng không?” Tô Niệm Chi tức tới dậm chân.

“Thiếu gia, ngài đã trừ tiền lương của tôi tới tận năm sau rồi.”

“Thế à?” Tô Niệm Chi vỗ vỗ đầu, “Vậy tiếp tục trừ!”

A Ngộ không đáp lời, dù sao tiền lương cũng không phải thiếu gia phát, để mặc anh ta tùy tiện trừ thôi.

“Bộp!”

Một cái túi xách đột nhiên bị ném tới trước mặt Tô Niệm Chi, đôi mắt hắn sáng lên, nhìn về phía cái túi được ném ra.

Sau đó mắt hắn càng sáng hơn, “Hồ ly tinh, cô thật đúng là hồ ly tinh tốt bụng.”

Thời Sênh: “…” Quả thật đúng là A Ngộ không cứu vớt nổi cái bệnh biến thái này của hắn.

Thời Sênh tiến lên vài bước, cướp lại cái túi.

“Này! Cô làm gì thế?” Tô Niệm Chi lao ra túm lấy cái túi của mình, “Trả túi xách lại cho tôi.”

“Vừa rồi anh nói tôi là gì?” Thời Sênh híp mắt hỏi lại.

“Hồ ly tinh?” Lá gan của Tô Niệm Chi cũng rất lớn, “Chẳng lẽ không phải à?”

“Thiếu gia!” A Ngộ kêu lên, ngài không thấy người ta sắp nổi bão rồi à?

“Ha ha.” Anh mới là hồ ly tinh.

Cô có đuôi dài hay lỗ tai dài, sao cô lại là hồ ly tinh chứ? Chưa từng nghe sau khi kiến quốc thì không được thành tinh nữa à? Bại não!

“Thiếu gia, cô ấy là người!” Hắn cũng không hiểu nổi tại sao thiếu gia nhà mình cứ nhất định gọi cô gái này là hồ ly tinh nữa.

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng hiểu nổi mạch não của thiếu gia nhà mình.

Tô Niệm Chi hồ nghi, “Thật sao?”

A Ngộ gật đầu, thật đến không thể thật hơn.

“Thế thì thật đáng tiếc.” Vẻ mặt Tô Niệm Chi hiện rõ sự thất vọng, hắn không có hứng thú với người sống.

Chương 1041: Nộp lên quốc gia (10)

Biến thái cái gì chứ, cứ giết chết là tốt nhất.

Thời Sênh giật cái túi lại, Tô Niệm Chi quát lên, “Để cái túi lại!”

Với thái độ vừa rồi của ngươi thì cứ nằm mơ đấy mà ông đây cho nhá!

Thời Sênh không thèm quan tâm tới hắn, Tô Niệm Chi đành phải chỉ bảo tiêu của mình, “A Ngộ, cướp cái túi về.”

“Thiếu gia, tôi không đánh thắng được cô ấy.” A Ngộ ăn ngay nói thật.

Đến giờ hắn vẫn còn nhớ rõ ràng cỗ uy lực quỷ dị sau lưng lúc hắn chạy trốn khi trước.

“Cậu còn chưa đánh, sao biết không đánh được?”

“Thiếu gia…”

“Được rồi, được rồi…” Tô Niệm Chi khoát tay, hắn đột nhiên xông lên trước, bùm một tiếng, quỳ xuống ôm chân Thời Sênh: “Chị ơi em sai rồi, trả lại túi cho em đi.”

A Ngộ lặng lẽ nhìn đi chỗ khác, thiếu gia nhà hắn thật…

Ừm, nói thế nào nhỉ… Lúc thiếu gia không còn tiết tháo thì hắn cũng

thấy sợ.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Buông ra!”

Tô Niệm Chi càng ôm chặt hơn, “Chị trả lại túi cho em, em sẽ bỏ ra, bằng không em chết cũng không buông.”

“Vậy anh đi chết đi.” Mẹ nó, biến thái quả nhiên vẫn giết là tốt nhất.

Thời Sênh còn chưa kịp móc kiếm, Tô Niệm Chi đã buông tay, lủi tới sau lưng A Ngộ.

WTF?

Sao bảo không buông tay?

Sao ngươi có thể hỗn đến tận vị trí BOSS phản diện vậy? Hối lộ tác giả à?

Lật bàn, có chuyện mờ ám!

“Ôn tiểu thư, cái túi kia cô cầm cũng vô dụng, có thể trả cho thiếu gia nhà tôi không?” A Ngộ lên tiếng thay Tô Niệm Chi.

Nếu túi không xuất hiện, hắn còn có thể lừa thiếu gia được, nói không chừng chẳng mấy chốc thiếu gia sẽ quên thôi.

Nhưng giờ nó lại tòi ra, thiếu gia nhà hắn mà không cầm được thì còn lâu mới chịu yên lặng.

Thời Sênh liếc nhìn A Ngộ một cái, nể tình cái bộ dáng đáng yêu của hắn, cô tạm thời buông tha ý định giết chết tên biến thái kia, ném cái túi sang.

“Cô thật sự là… người tốt.” Dưới ánh nhìn hung tợn của Thời Sênh, Tô Niệm Chi vội vàng nuốt ba chữ “hồ ly tinh” vào bụng và thay bằng chữ “người”.

Tô Niệm Chi cầm lấy cái túi, phong cách lập tức biến thành một học bá nghiêm túc.

Hắn lấy các loại đạo cụ ở trong bao ra, đặt ở bên cạnh cái xác, sau đó bắt đầu cắt quần áo của thi thể với vẻ mặt bình thản.

Thời Sênh nhìn hắn cắt thi thể không khác gì cắt đậu hũ.

Kỹ thuật cao siêu ấy không thể nào thành thục được nếu không thực hành ít nhất mấy năm, vậy rốt cuộc hắn đã mổ bao nhiêu cái xác vậy?

“Thiếu gia vì để có thể tùy thời giải phẫu xác chết mà đã đi học về pháp y.” A Ngộ không biết tới đứng cạnh Thời Sênh từ lúc nào.

Thời Sênh cắn hạt dưa, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó bị khuyên bỏ cuộc.”

“Vì sao?” Có học trò thế này chẳng phải tốt quá còn gì?

A Ngộ liếc nhìn thiếu gia nhà mình một cái, “Thiếu gia lấy cả xác chết thực hành của người khác để giải phẫu, xác chết không đủ dùng.”

Thời Sênh: “…” Giải phẫu cả thi thể thực hành của các học viên khác nữa, tốt lắm, đúng là biến thái của biến thái rồi.

#Khả năng ta gặp một tên có phong cách biến thái rồi#

“Hắn có từng giết người chưa?”

“Chưa.”

Thời Sênh ngạc nhiên, “Biến thái như thế mà lại chưa giết người à?”

Dựa theo quy luật của biến thái, chẳng phải khi những gì đang có không thỏa mãn được nữa, hắn sẽ lựa chọn ra tay với cả người sống còn gì?

“Thiếu gia không có hứng thú với người sống.”

“Cho nên phải giết chết trước đó!” Giết chết rồi không phải là người chết à?

“Thiếu gia ngại phiền…

Lý do này…

Bản cô nương đây không đỡ nổi nữa rồi.

Không biết người của cục cảnh sát biết tên biến thái này không giết người chỉ vì cảm thấy phiền toái thì sẽ làm gì để cảm tạ hắn đây?

“Anh nói cái này với tôi làm gì?” Thời Sênh nhìn A Ngộ kỳ quái.

Không có chuyện không ân cần, không phải ăn trộm thì cũng là ăn cắp.

Những lời này cô đã thuộc làu làu rồi.

Không ai cũng như cô, nhàm chán nên mới bày ra chuyện để làm.

“Thiếu gia làm lâu lắm, chờ rất chán.” Cho nên buôn chuyện một tí về thiếu gia nhà hắn thì có gì không đúng chứ?

Buôn chuyện về thiếu gia nhà mình, làm tốt lắm.

…

A Ngộ nói thiếu gia nhà hắn làm rất lâu quả nhiên không nói dối. Thời Sênh chống cằm, cắn hạt dưa đến mỏi cả miệng.

Cô nhìn A Ngộ hỏi tiếp: “Hắn còn làm bao lâu nữa?”

“Không biết.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, người bảo tiêu của tên biến thái này cũng thật hay ho.

Cô ném đống vỏ hạt dưa xuống đất, đứng lên đi về phía Tô Niệm Chi.

Lúc tới gần, cô đột nhiên rút thiết kiếm ra, đâm xuống đúng vị trí trái tim của xác chết.

Tô Niệm Chi: “…”

A Ngộ: “…”

Thời Sênh bình tĩnh rút kiếm về, trên mũi kiếm bám một chút chất lỏng màu đen, sau đó chúng nhanh chóng lan tràn lên trên.

Đôi mắt Tô Niệm Chi trừng lên, “Đừng động đậy.”

Thời Sênh vẩy thiết kiếm một cái, chất lỏng màu đen lập tức chui vào trong tường, trong nháy mắt đã ngấm vào trong, không thấy đâu nữa.

Tô Niệm Chi trợn tròn mắt, “Cô, cô…”

“Làm sao?” Thời Sênh hung dữ trừng mắt với hắn.

Tô Niệm Chi rụt cổ lại, “Không… Không có gì…”

Hắn xem xét thi thể, nhanh chóng lấy một cái bình thủy tinh đặt trên đất lên, bắt đầu mân mê vị trí trái tim.

Bên trong còn một đám chất lỏng màu đen nữa.

“Thiếu gia!” A Ngộ đột nhiên xông lên trước, giữ lấy tay hắn.

Hắn lại dám giơ tay ra định sờ, thứ này có thể sờ vào được à?

A Ngộ thót tim, chỉ cần một phút rời mắt khỏi thiếu gia nhà mình thì kiểu gì thiếu gia cũng sẽ làm chuyện gì đó ngu xuẩn.

Tô Niệm Chi ngượng ngùng rụt tay về, dùng một dụng cụ khác xúc chất lỏng rót vào trong bình thủy tinh.

Chất lỏng chạy trong bình, Tô Niệm Chi lấy đèn pin có cường độ ánh sáng mạnh chiếu lên rồi dùng kính lúp soi.

“A Ngộ, cậu mau qua xem này.” Tô Niệm Chi đưa kính lúp cho A Ngộ, “Chúng thật đáng yêu.”

Dưới kính lúp, hóa ra chất lỏng màu đen này là vô số những con sâu cực kỳ nhỏ bé, cả người màu đen, hình tròn.

A Ngộ không dám gật đầu, thứ này mà có thể nói là đáng yêu à?

Đáng yêu cái lông ấy!

A Ngộ vội vàng che nó lại, sau đó lấy ra một cái nắp cao su, bịt kín cái bình.

“A Ngộ, cậu làm thế chúng sẽ ngạt thở đấy!” Tô Niệm Chi ngăn A Ngộ lại.

“Thiếu gia, tôi chỉ suy nghĩ cho an toàn của ngài thôi, cho dù chết thì ngài cũng có xác của chúng rồi.” A Ngộ nghiêm trang nói.

Tô Niệm Chi nghĩ nghĩ, hình như cũng cảm thấy A Ngộ nói đúng nên không ngăn hắn nữa.

Thời Sênh: “…” Nhóm hai tên biến thái này có mờ ám, ông đây không chơi cùng bọn hắn nữa.

Thời Sênh mang theo kiếm xoay người rời đi.

“Ôn tiểu thư, cô đi đâu thế?”

“Giết người.”

“Thi thể có thể cho tôi không?” Tô Niệm Chi đột nhiên đuổi theo, gương mặt đầy vẻ chờ mong.

“Cho anh làm cái gì? Làm cơm ăn à?” Hắn thích thi thể tới mức nào vậy, sau này cứ cưới một cái xác về là được.

“Thịt người ăn ngon mà.”

“…” Thời Sênh rùng mình, “Anh ăn rồi à?”

“Không.” Tô Niệm Chi lắc đầu, “Sao tôi có thể ăn cái thứ ấy.”

“Vậy sao anh biết ăn ngon.” Dọa chết bản cô nương.

“Trực giác.” Tô Niệm Chi phun ra hai chữ, “Rốt cuộc là cô có thể cho tôi xác chết được không?”

“Thiếu gia…” A Ngộ nhìn một đống hỗn độn trên đất, lại nhìn theo Thời Sênh và Tô Niệm Chi, rất nhanh nhét tất cả lại vào trong bao rồi vội vàng đuổi theo.

Chương 1042: Nộp lên quốc gia (11)

Tô Niệm Chi chẳng những biến thái mà còn rất phiền.

Đây là kết luận Thời Sênh rút ra được sau khi bị Tô Niệm Chi “theo dõi”.

Cô hung dữ móc kiếm ra, Tô Niệm Chi lập tức ôm đùi cô gọi “chị” luôn.

Chưa thấy qua tên nào không biết xấu hổ như thế.

So với Tô Niệm Chi thì BOY ngay thẳng thỉnh thoảng có tí mưu mô vẫn ưa nhìn hơn nhiều.

“Khi nào chúng ta giết người?”

“Giết cái quỷ ấy, anh có thấy người nào không hả?” Thời Sênh tức giận đáp lại.

Nơi này ngay cả ma cũng chẳng thấy một con.

Cho nên cô luẩn quẩn trong này làm cái gì chứ?

Thời Sênh nghĩ có khi mình bị cái tên Tô Niệm Chi này làm cho bại não luôn rồi.

Quả nhiên không thể quá thân cận với bọn bại não khác, dễ bị lây.

“Thấy mà.” Tô Niệm Chi gật đầu, hắn chỉ vào một lối rẽ bên cạnh, “Kia không phải người à?”

Thời Sênh nhìn Tô Niệm Chi với vẻ mặt như thấy quỷ, sau đó mới nhìn về hướng hắn chỉ.

Có tường chắn mất tầm mắt nên cô chỉ có thể lùi về phía sau hai bước, sau đó mới có thể cầm đèn rọi về bên đó.

“Lấy đâu ra người?” Hoàn toàn trống không, đừng nói người, bóng ma cũng chẳng thấy.

“Quái lạ, rõ ràng tôi có thấy mà.” Tô Niệm Chi đi về phía đó, “Sao lại không thấy nữa rồi. A Ngộ, cậu có nhìn thấy không?”

A Ngộ đi ở đằng sau, hắn còn chưa đi tới chỗ này, sao có thể nhìn thấy cái gì chứ?

Thời Sênh lại nhìn thêm vài lần, chắc chắn là không có gì rồi mới tiếp tục tiến lên.

Tô Niệm Chi rối rắm hồi lâu lại tiếp tục đuổi theo Thời Sênh: “Tôi thật sự thấy có người mà… Chẳng lẽ là ma thật?”

Nói xong, hắn lại vui vẻ: “Nếu có thể bắt được ma để tôi nghiên cứu thì quá tốt rồi.”

Thời Sênh: “…” Ha ha, nếu có ma thì anh sẽ là người chết đầu tiên.

Còn muốn nghiên cứu nữa. Xuống dưới kia mà nghiên cứu, bại não!

Tô Niệm Chi nhớ mãi không quên cái kẻ mà hắn đã trông thấy, vì thế lại tiếp tục phổ cập tri thức khoa học mà hắn biết cho Thời Sênh

nghe. Nhưng Thời Sênh là lão yêu quái, loại ma quỷ nào mà chẳng từng gặp qua rồi, vì thế mấy cái kiến thức của Tô Niệm Chi chẳng khác nào giáo trình ở nhà trẻ cả.

“Anh có thể làm hắn im mồm một lúc được không?” Thời Sênh nói với A Ngộ.

A Ngộ nhìn Tô Niệm Chi vẫn đang vui vẻ nói không thôi, lại nhìn Thời Sênh chuẩn bị tư thế móc kiếm ra, sau đó liền đi tới bên cạnh Tô Niệm Chi…

“A Ngộ!” Tô Niệm Chi gào lên, “Cậu dám đánh tôi ngất đi lần nữa xem.”

A Ngộ lặng lẽ nhìn về phía Thời Sênh, sao thiếu gia lại biết chứ?

Thời Sênh ho khan một tiếng, di dời tầm mắt, tỏ ra không biết gì hết.

“Hừ! Tiểu Bắc đã nói với tôi rồi!” Tô Niệm Chi lập tức bán đứng cô.

A Ngộ: “…” Từ lúc nào mà thiếu gia lại thân thiết với cô Ôn như thế, còn gọi Tiểu Bắc nữa chứ!

Thời Sênh: “…” Đồ lắm miệng!

A Ngộ lặng lẽ rụt tay về, trong lòng rối rắm, sau này phải làm thế nào mới đánh ngất thiếu gia được đây?

Chuyện mình làm thì mình phải tự chịu trách nhiệm. Thời Sênh đã chịu đựng Tô Niệm Chi phấn khởi phổ cập khoa học cho mình cả một đường, lúc này bạo lực xông lên.

Rầm!

Một bức tường đổ xuống, mùi vị khó ngửi từ bên kia tràn xang, lửa màu lam đậm đột nhiên sáng lên bốn phía.

Thứ hiện ra trước mặt Thời Sênh không phải là đường hầm nhỏ hẹp mà là một căn phòng đá khác.

Căn phòng này rất lớn nhưng lại chỉ có hai cỗ quan tài, ngoài ra chẳng còn gì hết.

Đi xuống lâu như thế, rốt cuộc cũng nhìn thấy hai cỗ quan tài, giờ Thời Sênh mới cảm thấy thế này mới đúng là trộm mộ.

Chứ như lúc trước thì chẳng khác nào đang đi trong mê cung.

“Đây là nơi nào?” Có quan tài, có phải chủ mộ này không? Thế cũng hơi xấu nhỉ… Tô Niệm Chi ngó nghiêng đánh giá bên trong, cũng không có ý tiến vào, tròng mắt hắn đảo tròn, sau đó nhìn Thời Sênh: “Tiểu Bắc, cô vào trước đi.”

“Sao anh không vào?” Thời Sênh trợn trắng mắt.

Tô Niệm Chi lắc đầu, “Cô khủng hơn, cô đi trước.”

Thời Sênh túm lấy Tô Niệm Chi, hắn bị đẩy một cái liền trực tiếp ngã vào trong.

A Ngộ đứng ở phía sau, thấy Tô Niệm Chi bị Thời Sênh đẩy mạnh vào thì cũng nhanh chạy theo.

“Thiếu gia? Ngài không sao chứ?” Đã bảo đừng có chọc cô ấy, cô gái này một lời không hợp liền đánh người. Cô ấy là người ngài có thể chọc vào sao?

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, đứng ở bên ngoài nhìn hai người bọn họ: “Giác ngộ hiến thân vì sự nghiệp cũng không có thì về nhà mà ngủ đi.”

“Thế sao cô không vào?” Tô Niệm Chi không phục.

Thời Sênh nhún vai với vẻ thoải mái, “Tôi chẳng có sự nghiệp gì, không cần phải hiến thân, chờ các người chắc chắn không bị làm sao thì tôi mới vào.”

A Ngộ: “…”

Đột nhiên cảm thấy tiết tháo của thiếu gia nhà mình còn có thể cứu vãn một tí.

Tô Niệm Chi và A Ngộ đợi ở trong một hồi. Thời Sênh nhìn bọn họ vẫn vui vẻ mới đi vào.

“Thiếu gia, nhìn ở đây đi.” A Ngộ chiếu đèn về phía tường của căn phòng: “Đây là… bích họa?”

Trên tường có khắc một ít hình thù, đường cong lung tung hết cả lên, ở giữa còn có vài vòng tròn khó hiểu.

Trên các bức tường trong phòng đều có loại đồ án này.

“Tôi đã từng thấy hình vẽ này.” Tô Niệm Chi bảo A Ngộ đưa túi cho mình, hắn lục lọi một hồi mới lôi ra được một tờ giấy.

“Hai người xem.”

Thời Sênh liếc nhìn về phía tờ giấy trên tay Tô Niệm Chi, đúng là

hình vẽ trên giấy giống hệt với đồ án trên tường.

Chỉ là đường con vào các hình tròn phân bổ hơi khác.

Rắc rắc…

Uỳnh rầm rầm…

Tường bên cạnh đột nhiên chuyển động, có ánh sáng từ bên kia lọt sang, A Ngộ lập tức kéo Tô Niệm Chi trốn tới phía sau quan tài trước.

Thời Sênh đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Vách tường chậm rãi dịch chuyển, mặt đất hơi rung động, ánh sáng càng lúc càng mạnh, người bên kia cũng dần dần lộ ra.

“Có cái gì đó!” Bên kia có tiếng hô to, Thời Sênh chợt nghe một loạt tiếng lên đạn.

Mọi ánh sáng đều tập trung lên người Thời Sênh, có người chần chừ lên tiếng, “Là… Ôn Bắc?”

Có một người bên ngoài cầm súng tiến vào, cẩn thận đánh giá xung quanh, sau khi xác nhận đúng là người thì mới nói với mấy người phía sau: “Là Ôn Bắc.”

Sau khi cùng bọn nữ chính tách ra, tính tới giờ cũng qua hơn mười ngày, những người này hiện tại đều có vẻ chật vật.

Mọi người đi vào trong phòng, đội ngũ khổng lồ hiện đã giảm một nửa nhân số.

“Ôn Bắc, sao cô có thể ở trong này?” Người đàn ông lần trước vọt tới bên người nữ chính đầu tiên kỳ quái đánh giá Thời Sênh, giọng nói đầy vẻ chất vấn.

Người này tên là Bàng Kha, là cánh tay đắc lực của nam chính.

Thời Sênh lập tức mở ra hình thức bùng cháy, “Tôi ở đâu thì liên quan rắm gì tới anh. Mộ này là nhà anh mở à?”

Bàng Kha: “…” Ăn thuốc nổ à?

Ánh mắt Bàng Kha dừng ở sau lưng Thời Sênh, bên kia đúng là chỗ mà Thời Sênh mới bổ ra.

Thanh âm ban nãy họ nghe được là cái này phải không?

Không có mùi thuốc nổ, cô ta làm thế nào để nổ tung tường này ra được?

Dọc theo đường đi, lộ tuyến của bọn họ đôi khi cắt ngang hoặc trùng với lộ tuyến của Thời Sênh, nên thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy một vài chỗ bị đập phá mạnh mẽ như thế này.

Bàng Kha nghi hoặc, lực phá hoại như thế này làm sao có thể do sức người gây ra được, rốt cuộc cô ta làm như thế nào?

“Bàng Kha.”

Bàng Kha thu hồi tầm mắt, nhanh chóng trở về bên cạnh Bùi Diệp, “Lão đại, anh nhìn bên kia xem.”

Bùi Diệp cũng đã nhìn thấy, tuy trong lòng cũng hơi nghi hoặc nhưng trên mặt không biểu lộ ra điều gì, “Kiểm tra xung quanh.”

Bàng Kha gật đầu, thúc giục mọi người nhanh chóng thăm dò bốn phía, mặc kệ có phải người có lòng mang kế hoạch nham hiểm hay không, còn an toàn hơn là đụng phải mấy thứ này nọ đột nhiên nhảy ra.

Chương 1043: Nộp lên quốc gia (12)

"Ở đây có hai người.”

A Ngộ và Tô Niệm Chi bị phát hiện. Vì trước đó đã từng gặp qua nên bọn họ cũng chẳng kinh ngạc lắm, chỉ nhìn họ chằm chằm với vẻ phòng bị, sợ bị đánh lén.

A Ngộ chỉ có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho Tô Niệm Chi, chỉ cần nhừng người này không có ý đồ gì thì hắn sẽ không chủ động ra tay.

Đương nhiên, nếu Tô Niệm Chi muốn làm gì, hắn cũng không thể không nghe theo thiếu gia nhà mình.

Chờ bọn hắn kiểm tra xung quanh đã an toàn, Bùi Diệp mới thong thả đi tới trước mặt Thời Sênh, “Vòng cổ.”

Thời Sênh nghiêng đầu, nhìn thấy Diệp Dao trong đám người, mắt híp lại, “Muốn sao?”

“Cái đó vốn là đồ của tôi.” Diệp Dao bồn chồn đáp, “Đó là đồ mà ba tôi để lại cho tôi, cô có thể trả nó lại cho tôi được không?”

Thời Sênh nhíu mày, “Đây là thù lao tôi cứu các người, bây giờ cô lại đòi lại à?”

“Đó là họ tự tiện đồng ý, tôi không đồng ý.” Diệp Dao cắn môi.

“Nhưng mà Tiểu Bắc vẫn là cứu cô, đây là sự thật. Giờ cô đang vong ân phụ nghĩa đấy!” Tô Niệm Chi đột nhiên chen miệng vào.

“Thiếu gia!” A Ngộ giữ chặt Tô Niệm Chi, đây là chuyện của người ta, ngài chen vào làm cái gì hả?

Dường như bốn chữ “vong ân phụ nghĩa” đã kích thích Diệp Dao, cô ta lập tức kích động, “Là cô ta uy hiếp tôi.”

Cô ta vốn không nghĩ tới phải cho Thời Sênh cái gì.

Nếu không phải Hiểu Đình…

“Cái vòng.” Bùi Diệp lại lặp lại như cái máy, giọng nói cũng chưa thay đổi âm lượng.

“Không cho.” Thời Sênh cười kiêu ngạo, “Có bản lĩnh thì tới mà cướp.”

Đồ mà ông đã cầm trên tay lại còn muốn đòi lại, cửa vào cũng không có.

Bùi Diệp nhíu mày, hắn đột nhiên ra tay, tấn công vào mặt Thời Sênh.

Ha!

Nam chính đại nhân cũng giỏi nha!

Thiết kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay Thời Sênh. Bùi Diệp híp mắt, nhanh chóng lùi lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thiết kiếm.

Nguy hiểm.

Thanh kiếm đó…

Thời Sênh không cho Bùi Diệp cơ hội phân tích, vung kiếm chém tới. Bùi Diệp cơ hồ là bị đánh không có khả năng trả đòn.

Thời Sênh muốn thử giết chết Bùi Diệp nhưng vẫn có lực cản như mọi lần.

[…] Lâu như thế rồi mà Ký chủ vẫn không buông tha ý niệm này trong đầu, cũng quá đủ rồi.

Thời Sênh cắn răng, không giết được ngươi, vậy thì đánh!

Thời Sênh ném thiết kiếm đi, dùng tay không đấm đá Bùi Diệp một trận.

Người của Bùi Diệp ở bên kia có lẽ là bị dọa cho choáng váng, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, lập tức ùa lên.

Thời Sênh lấy một địch mười, đánh cho những kẻ kia tan tác.

Thời Sênh vỗ vỗ tay, vén tóc mái sang bên, “Mẹ cái lũ não tàn, còn muốn đánh ông đây. Lúc ông đây biết đánh nhau thì tổ tông chúng mày còn chưa sinh ra đâu.”

Vẻ mặt của cô vừa tự tin vừa đàng hoàng, trong ánh mắt đẹp tràn đầy sự kiêu ngạo.

Loại kiêu ngạo "trong thiên hạ này, ông đây là số một" không ngừng tràn ra.

Đám người gục trên mặt đất, có kẻ đã hôn mê bất tỉnh, có kẻ tức

giận tới hộc cả máu.

Bọn họ nhiều người như thế mà không đánh lại được một đứa con gái.

Nhìn Bùi Diệp đang nằm trên mặt đất, đáy lòng lại cân nhắc một chút, lão đại cũng không đánh lại được, bọn họ không đánh lại được cũng là bình thường thôi.

“A!”

Diệp Dao đột nhiên hét lên một tiếng. Thời Sênh vừa quay đầu nhìn, nữ chính đại nhân bị đẩy lùi về sau, ngã lên trên một cái quan tài.

Thiết kiếm bay trên không trung, tản ra từng trận chiến ý.

Thời Sênh: “…” Lại dám lấy nó, nữ chính đại nhân quả nhiên to gan lớn mật.

Diệp Dao ôm trán, máu tươi chảy xuôi xuống các ngón tay, rơi xuống mặt quan tài.

Mặt trên quan tài trong suốt, cô ta có thể nhìn thấy thứ ở bên trong…

“A!” Diệp Dao lại hét lên một tiếng, từ trên quan tài lăn xuống, ra sức dùng cả chân lẫn tay bò về phía Bùi Diệp.

Mọi người bị biến hóa này của Diệp Dao làm cho ngây người. Tô Niệm Chi kích động chạy tới chỗ quan tài, cúi đầu nhìn vào.

Thời Sênh cũng bước tới, vừa liếc nhìn thì khóe miệng liền giật giật, “Đó là trứng à? Trứng khủng long hả?”

Trong quan tài có một quả trứng rất lớn, quả thực có thể so với trứng khủng long.

Trứng bên trong quan tài là cái tình huống quỷ gì?

Không đúng, nữ chính nhìn thấy trứng thì có gì mà phải kêu chứ?

Cho dù nó… ừ, hơi lớn chút, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi có thể thừa nhận, đâu đã tới mức đột phá vũ trụ chứ?

Thời Sênh liếc mắt nhìn về phía Diệp Dao đang run rẩy, không biết nữ chính nhà chúng ta nhìn thấy cái gì nhỉ?

Bên trong quan tài còn lại cũng có một quả trứng, hai quả trứng nhìn cực kỳ giống nhau, chẳng có gì khác biệt cả.

Ngay cả độ lớn cũng hoàn toàn không khác biệt.

Hai mắt Tô Niệm Chi như gắn đèn pha, phấn khởi nói: “A Ngộ, mau mở nó ra.”

“Thiếu gia, không an toàn đâu.” A Ngộ không động đậy, trong đó có cái gì còn chưa biết, lỡ mở ra có nguy hiểm thì biết làm sao?

“Mở ra!” Giọng Tô Niệm Chi cao lên, lại bắt đầu cố tình gây sự, “Nhanh lên, cậu không làm thì tôi sẽ tự mình làm đấy.”

A Ngộ nhìn vị trí của mình và Tô Niệm Chi, nghĩ nghĩ với khoảng cách này cũng khó mà đánh ngất được thiếu gia, hắn chỉ có thể đi về phía cái quan tài.

Quan tài này ở bên ngoài, sau khi A Ngộ mở nó ra thì phát hiện bên trong vẫn còn một cái quan tài trong suốt khác.

Quả trứng kia giống như được đặt trong tủ kính triển lãm ở bảo tàng vậy.

Thời Sênh cảm thấy Diệp Dao chắc chắn đã nhìn thấy cái gì khác ở trong đó, cô nhanh chóng lùi về sau, còn lấy ra phù phòng ngự để đề phòng có chuyện xảy ra.

“Tiếp tục!” Tô Niệm Chi thúc giục A Ngộ.

A Ngộ liếc về phía Thời Sênh một cái, thấy cô đứng xa như thế, không chừng bên trong thật sự có cái gì đó cổ quái.

Thời Sênh giống như cái máy báo động nguy hiểm vậy. Cô đã bày ra tư thái phòng ngự thì 80% là có chuyện không may sẽ xảy ra.

“A Ngộ…” Tô Niệm Chi còn chưa nói xong thì đã bị A Ngộ bưng kín miệng, hắn giãy giụa hai cái rồi hoàn toàn ngất luôn.

Người của Bùi Diệp nhìn mà trợn mắt há mồm, tình huống gì vậy? Làm phản à?

Nhưng mà… nhìn cũng không giống lắm…

A Ngộ vác Tô Niệm Chi đi về phía Thời Sênh, Thời Sênh nói rất không có ý tốt, “Hắn muốn chết thì anh cho hắn toại nguyện đi. Hắn chết rồi anh sẽ tự do, ngăn hắn làm cái quái gì?”

“Ngài ấy mà chết thì tôi cũng phải chết.” A Ngộ thành thực trả lời.

Nếu Tô Niệm Chi chết mà hắn được tự do thì có lẽ hắn đã sớm để người ta giết chết thiếu gia rồi.

Thời Sênh nở nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa, “Thế thì tiếc quá.”

Thời Sênh và A Ngộ lại khôi phục hình thức đứng xem kịch, trường hợp này lại giống hệt như lúc đầu, có điều khác một cái là lần trước đám người Bùi Diệp đứng, còn bây giờ lại đang nằm.

“Em nhìn thấy cái gì?” Bùi Diệp đỡ Diệp Dao, không để ý tới vết thương trên mặt, hỏi cô ta.

Toàn thân Diệp Dao run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, yếu ớt phun ra hai tiếng: “Quái vật…”

Quái vật?

Bọn họ đi vào đây còn gặp ít quái vật sao?

Xác chết vùng dậy, sinh vật có vẻ ngoài kỳ quái, thông đạo như mê cung…

Bùi Diệp liếc nhìn về phía quan tài trong suốt bên kia, ở đó có chút ánh sáng làm cho hai quả trứng cũng như sáng lên, ngoài việc chúng hơi lớn một chút thì hình như cũng chẳng có chỗ nào cổ quái cả.

Mọi người vẫn rất trấn định, chắc cũng không ai nhìn thấy gì, chẳng lẽ chỉ có Diệp Dao nhìn thấy?

Bùi Diệp di chuyển ánh mắt nhìn qua Thời Sênh, đứa con gái này lại dám đánh hắn…

Không, cô ta là muốn giết hắn.

Lúc đầu khi giao thủ với cô ta, hắn có thể cảm nhận được sát khí, cô

ta quả thật muốn giết chết hắn.

Nhưng không hiểu tại sao cuối cùng lại buông tha.

Bùi Diệp không hề nghi ngờ nếu Thời Sênh muốn giết mình, chỉ sợ hắn sẽ không phải đối thủ của cô ta.

Ôn Bắc…

Chương 1044: Nộp lên quốc gia (13)

Diệp Dao không nói rõ ràng là cô ta đã nhìn thấy cái gì, Bùi Diệp đành trấn an cô ta vài câu trước. Nam chính tiếc chữ như vàng, ở trước mặt nữ chính có thể hạ thấp điểm mấu chốt của mình cũng là bình thường.

Vỗ về Diệp Dao xong, Bùi Diệp sắp xếp người tới kiểm tra hai cái quan tài kia, thỉnh thoảng lại chú ý tới động tĩnh bên kia của Thời Sênh và A Ngộ.

Thời Sênh tìm một chỗ ngồi xuống, cắn hạt dưa.

A Ngộ rất nghi ngờ, suốt ngày cô ăn hạt dưa như thế, không nóng à?

Hắn chẳng thấy cô ăn cái gì, chỉ ăn mấy thứ trái cây có vỏ màu xanh không biết lấy ở đâu ra, hơn nữa lần nào cũng ăn với biểu tình cực kỳ chán ghét.

Túi của cô ấy cứ như túi bách bảo vậy, cái gì cũng có thể lôi ra được.

A Ngộ kiểm tra qua đồ ăn của hai người, phần lớn đồ ăn của bọn họ đều do đám người được thuê kia mang.

Lúc trước ly tán với đám người đó, lại chưa từng gặp lại nên giờ đồ ăn chẳng còn nhiều lắm, nếu cứ tiếp tục ở trong này, sợ là cuối cùng cũng không ai ra được.

“Cô Ôn, cô còn có bao nhiêu vật tư?” A Ngộ hỏi Thời Sênh.

“Không có.” Thời Sênh nhún vai, “Anh cảm thấy tôi có thể nhét đồ ăn vào đâu chứ?”

A Ngộ đánh giá cô lại vài lần, thấy đúng là cô chẳng mang theo cái gì, “Vậy cô…” Mỗi lần đều lấy ở đâu ra mấy thứ kia?

Thời Sênh ghé sát vào A Ngộ, thần thần bí bí nói: “Thực ra, tôi là thần tiên, tôi có phép thuật.”

A Ngộ: “…” Chuyện đùa này chẳng buồn cười tí nào hết.

“Anh không tin à?” Thời Sênh nhướng mày.

“Cô Ôn, chuyện này chẳng thể nào tin đươc.” Làm gì có thần tiên nào ngồi xổm trên đất cắn hạt dưa xem náo nhiệt, không chê mất mặt à?

Quan trọng nhất là, dựa theo hiểu biết của hắn, thần tiên chẳng phải đều có lòng từ bi sao?

Nhìn cô hành sự suốt một đường, chẳng thấy có tí liên quan nào với lòng từ bi hỉ xả cả.

“Ai dzô, chẳng đáng yêu tí nào.”

Thời Sênh nói rồi lại không thèm để ý tới A Ngộ nữa, cắn hạt dưa nhìn đám người bên kia mâm mê hai cỗ quan tài trong suốt.

Hai cỗ quan tài này chẳng có khe hở nào, một đám người vây lại nửa ngày cũng không tìm được cách nào mở ra.

Thời Sênh ra hiệu cho thiết kiếm bay qua, bay lơ lửng ngay bên trên quan tài.

A Ngộ trừng mắt: “Cô Ôn?” Cô định làm gì?

Thời Sênh lặng lẽ dùng khẩu hình. Sau đó thiết kiếm mạnh mẽ hạ xuống, mũi kiếm sắc bén xuyên quan quan tài trong suốt.

Biến cố này làm cho đám người kia bị dọa cho phải lui về sau, kinh hoảng nhìn thiết kiếm đột nhiên rơi xuống kia.

Thanh kiếm này…

Không phải của Ôn Bắc sao?

Mọi người bao gồm cả Bùi Diệp đều nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh vẫn đang nhàn nhạt cắn hạt dưa.

“Tanh tách tanh tách…”

Tiếng này không phải do Thời Sênh cắn hạt dưa tạo ra mà từ quan tài trước mặt họ vọng tới.

Mặt quan tài trong suốt rạn ra những đường nhìn như mạng nhện.

Thiết kiếm mạnh mẽ lui về mang theo một cỗ gió mạnh, quan tài trong suốt hoàn toàn vỡ ra. Những mảnh thủy tinh nhỏ bắn ra bốn phía xung quanh, rơi đầy trên đất.

Quả trứng lớn vừa tiếp xúc với không khí liền lập tức lay động.

Thiết kiếm treo ở chính giữa, ánh sáng quanh thân lập lòe, dường như đang tìm vị trí.

Quả trứng đột nhiên lăn ra, mọi người hoảng sợ lui lại.

Quả trứng này… sống ư?

Quả trứng lăn đi lông lốc, thiết kiếm đuổi theo nó, thỉnh thoảng hạ xuống, nhưng lần nào cũng chém hụt.

“Oong!”

Thiết kiếm bị chọc giận, thân kiếm tản mát ra một cỗ hàn khí, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm mạnh.

Quả trứng dừng lại, nó lắc lắc qua trái qua phải một chút rồi lăn về phía Diệp Dao.

Diệp Dao nhìn quả trứng, con ngươi trừng lên, trong đáy mắt hiện lên sự hoảng sợ, cô ta lắc đầu, “Đừng có lại đây… Đừng có lại đây…”

Quả trứng không nghe Diệp Dao, cứ thế lăn thẳng vào lòng cô ta.

“A!” Diệp Dao hét lên một tiếng, liều mạng muốn đẩy quả trứng đó ra, nhưng quả trứng lại như đã nhận định cô, dính chặt ở trên người không rời.

Một người một trứng giằng co, thiết kiếm không ngắm được vào quả trứng, chỉ đành xin Thời Sênh giúp đỡ.

Chém cả hai? Hay phải như thế nào đây?

“Tùy tiện đi.” Có thể giết chết nữ chính, cô cũng rất vui vẻ.

Thiết kiếm nhận được lệnh của Thời Sênh, vui vẻ chém lung tung xuống, nó thích cái kiểu dũng cảm không cần làm ra vẻ này.

Ưm… Nhưng tại sao lại không chém trúng nhỉ?

Thiết kiếm khi không được Thời Sênh sử dụng vẫn có lực phá hoại kinh người, toàn bộ căn phòng bị nó hủy gần như hoàn toàn, nhưng nữ chính và quả trứng kia lại vẫn hoàn hảo.

“Ôn Bắc, cô định làm gì?” Đám người Bàng Kha không thể tới gần Diệp Dao, chỉ có thể hét lên với Thời Sênh, “Bảo kiếm của cô dừng lại ngay.”

Thanh kiếm kia có thể tự mình hành động, điều này quả thực đã làm đảo điên thế giới quan của họ.

Được rồi, những thứ trong này cũng vốn đã làm thế giới quan của họ điên đảo rồi.

“Đâu có liên quan gì tới ta, là nó tự khống chế mình đấy chứ.” Thời Sênh thản nhiên trốn tránh trách nhiệm.

Bàng Kha: “…” Kiếm của cô mà cô còn không biết cách làm cho nó dừng lại à? Lừa quỷ chắc?

“Ôn Bắc!” Bàng Kha định đi về phía Thời Sênh nhưng đã bị Bùi Diệp kéo lại, hắn khó hiểu nhìn Bùi Diệp, “Lão đại?”

Bùi Diệp thản nhiên trần thuật sự thật, “Cậu không đánh được cô ta.”

Bàng Kha uất nghẹn, cảnh bị đánh trước đó lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Một cô gái sao lại có thể bạo lực như thế chứ?

Bùi Diệp và Bàng Kha đi về phía nữ chính, muốn kéo quả trứng kia

ra khỏi người cô ta, nhưng sức của quả trứng này còn lớn hơn họ tưởng nhiều.

Trên đầu còn có một thanh kiếm lúc nào cũng có thể bổ xuống nên khó khăn càng gia tăng thêm.

Thời Sênh rung đùi đắc ý: “Không hổ là nữ chính.”

Chém như thế mà cũng không chết được.

Đúng lúc Thời Sênh nói câu này xong, trên đầu cô lập tức có mấy tảng đá rơi xuống, trực tiếp nện ngay trước mặt cô.

Nếu không phải cô nhanh chân rút về, móng giò của cô chắc xong đời rồi.

Mẹ!

Giá trị vận may tuyệt đối chưa tăng trở lại.

Vật hy sinh chính là vật hy sinh, cô đừng bao giờ mơ tưởng được đãi ngộ như nữ chính, vẫn cứ im lặng làm vật hy sinh phản diện, lặng lẽ hủy diệt thế giới là được rồi.

Thời Sênh trấn định, thoải mái nhích sang bên cạnh. A Ngộ nhìn cô chằm chằm, đến thế rồi mà còn có thể trấn định được…

Rầm rầm rầm…

Vô số tảng đá từ trên rơi xuống, Thời Sênh đang ra vẻ thiếu chút nữa bị đập trúng. Sau đó A Ngộ liền nhìn thấy cô em vừa rồi còn bình tĩnh, trấn định, đột nhiên liền mắng “mẹ kiếp” rồi chạy ngay ra ngoài.

A Ngộ: “…”

Đá rơi xuống mộ ngày càng nhiều, A Ngộ vội vàng vác thiếu gia của hắn chạy ra ngoài theo.

Chờ hắn ra bên ngoài rồi, Thời Sênh đã khôi phục lại vẻ trấn định, giống như những gì hắn vừa nhìn thấy là do hoa mắt vậy.

“Cô Ôn…” A Ngộ dài giọng, “Cô nhìn chuyện tốt cô làm đi.”

Thời Sênh vô tội đáp. “Tôi chỉ giúp bọn họ một chút thôi mà.”

Cái này mà gọi là giúp? Cái này gọi là quấy rối mới đúng.

Toàn bộ căn phòng đều sụp xuống.

Diệp Dao và quả trứng kia bị ép vào vị trí trong cùng, muốn chạy xuyên qua một mảnh sụp đổ lớn như thế này thì quả là phi thực tế. Hiện trường chạy nạn trực tiếp thực ra rất khó gặp, phải mạnh mẽ vây xem mới được.

Bùi Diệp vốn muốn cứu Diệp Dao ra, nhưng bọn họ phát hiện tốc độ sụp đổ càng lúc càng nhanh, Bùi Diệp cũng bị người kéo ra ngoài.

Thiết kiếm lao ra, dừng trước mặt Thời Sênh, tựa hồ chờ khen ngợi.

Đám người Bùi Diệp còn chưa kịp thở phào thì sau lưng lại có một tiếng nổ, toàn bộ căn phòng kia sụp xuống.

Bụi bốc lên cuồn cuộn, chẳng ai nhìn rõ cái gì nữa

Chương 1045: Nộp lên quốc gia (14)

Một đám người trừng mặt nhìn căn phòng sụp xuống.

Giờ phải làm gì đây?

“Cứu người.” Bùi Diệp bình tĩnh ra lệnh.

“Lão đại, cứu thế nào đây?” Toàn bộ đã sụp xuống rồi, muốn đào ra, phải đào tới khi nào chứ?

Bàng Kha tích cực hơn những người khác, Bùi Diệp vừa ra lệnh, hắn liền đi về phía đống đổ nát kia.

Bùi Diệp là người thứ hai đi qua.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể cầm dụng cụ đi tới hỗ trợ.

Diệp Dao ở vị trí gần tận cùng, cho dù vừa rồi khi căn phòng sụp xuống có di động một chút nhưng độ chênh lệch cũng không lớn, cho nên bọn họ cất tiếng gọi ở các vùng xung quanh một hồi, chỉ tiếc không có ai đáp lại.

Không có người trả lời, vậy thì chỉ có thể đào tìm.

Lúc Tô Niệm Chi tỉnh lại thì đám người Bùi Diệp mới đào được chừng một phần năm. Đầu tiên hắn nhìn sang bên đó, sau mới nhảy dựng lên đánh A Ngộ.

“Giờ cậu giỏi rồi đúng không, lại dám ra tay với tôi, nếu ở thời cổ đại thì cậu đã sớm bị giết chết rồi.”

“Trước đó anh ta đã dám ra tay với anh rồi.” Thời Sênh ở bên còn bổ thêm một đao.

Tô Niệm Chi càng nghe càng tức, đánh A Ngộ một hồi. A Ngộ chỉ yên lặng chịu đựng.

Dù sao thiếu gia nhà hắn ngoại trừ chạy trốn nhanh thì với những chuyện khác đều là gà, đánh cũng chẳng đau tí nào.

Chờ Tô Niệm Chi trút giận xong, hắn mới nhớ ra việc chính, vọt tới trước căn phòng kia, “Trứng của tôi đâu? A Ngộ! Trứng đâu?”

Đứng nói với hắn là bị rớt lại rồi nhé!

“Bị rớt lại rồi!” BOY ngay thẳng đáp với vẻ mặt thành thực.

Câu trả lời của A Ngộ làm Tô Niệm Chi phát điên, “Vì sao lại bị rớt, các người đã làm gì hả? Vì sao không lấy trứng ra. Tôi mặc kệ, tôi muốn trứng, cậu đi đào ngay cho tôi.”

A Ngộ: “…” Người làm sụp chỗ này có phải hắn đâu, thiếu gia hung hăng với hắn làm gì chứ?

Đầu sỏ gây chuyện ở bên kia thiếu gia à!

Tô Niệm Chi tức giận chửi ầm lên, A Ngộ chỉ có thể đi tìm trứng cho hắn.

Tô Niệm Chi đi theo chỉ huy, Thời Sênh nhìn dáng vẻ của A Ngộ,

đoán là hắn lại đang suy nghĩ xem làm sao để đánh ngất thiếu gia nhà mình.

Nhưng giờ Tô Niệm Chi đã biết cảnh giác, không dễ ra tay, cuối cùng A Ngộ chỉ có thể nhận mệnh đi tìm trứng.

Vì sao chuyện cô gái kia gây ra, cuối cùng người chịu khổ lại là hắn chứ?

Một đám người kẻ tìm trứng, kẻ đào đá tìm người, Thời Sênh nhìn bọn họ làm việc một cách nhàm chán, cuối cùng không chờ được nữa, lấy di động ra chơi game.

Lấy đâu ra mạng internet ư?

Ngốc lắm, chơi offline thôi.

Nhạc game nổi lên, người bên kia lâm vào im lặng quỷ dị.

Cô ta lại còn đang chơi game!

Cô ta lấy đâu ra tâm tình chơi game chứ?

Tưởng đang ngao du à? Bọn họ đang đi trộm mộ đấy! Trộm mộ! Trộm mộ!

Tô Niệm Chi đi từ bên chỗ A Ngộ qua, liếc nhìn di động của Thời Sênh một cái, nụ cười trên mặt tươi như hoa: “Tiểu Bắc, cho tôi chơi một chút đi.”

“Không phải anh cũng có di động à?” Vì sao phải lấy của cô chơi, không cho.

“A Ngộ làm rơi mất rồi.”

“Thiếu gia, di động là do chính tay ngài làm rơi mà.” A Ngộ biện bạch, cái tội này hắn không gánh được.

“Tôi nói là cậu thì chính là cậu!” Tô Niệm Chi trừng mắt, “Mau đào đi!”

A Ngộ: “…” Ngài là thiếu gia, ngài lớn nhất.

Mọi người: “…” Có khả năng bọn họ gặp mấy tên giả trộm mộ rồi.

“Tiểu Bắc, cho tôi chơi chút đi mà.”

“Không cho.”

“Chị à!” Tô Niệm Chi lại bắt đầu ôm đùi.

Thời Sênh: “…” A Ngộ, mau đưa tên thiếu gia bại não nhà anh đi mau, ông đây muốn rút kiếm!

Dù sao, kết quả cuối cùng của câu chuyện là đám người bên kia nhìn thấy cả hai tên này ngồi xổm một góc chơi game.

Thật sự cạn lời!

Bọn họ đào rất lâu mới nhìn được tới phía dưới, Diệp Dao nằm kẹp dưới một tảng đá, bên cạnh có một tảng đá khác chống đỡ nên cô ta bị lọt vào một cái khe nhỏ, chưa tới mức bị đè thành thịt nát.

“Trứng nát…” Có người chỉ vào quả trứng vỡ nát bên cạnh Diệp Dao.

“Cứu Dao Dao ra trước đã, hai cậu đứng sang bên kia, cẩn thận một

chút.” Bàng Kha chỉ huy mọi người.

Nhưng bọn họ phát hiện chân của Diệp Dao bị đè lên, muốn kéo cô ta ra thì phải nâng tảng đá bên cạnh lên.

Đến khi bọn họ lôi được Diệp Dao ra ngoài thì đã qua thêm vài giờ.

Thừa dịp lúc bọn họ vội vàng sơ cứu cho Diệp Dao, Tô Niệm Chi chạy tới, nhìn cái đống vỏ trứng dưới đất, vẻ mặt như bị cắt một khối thịt vậy, sao lại nát mất rồi?

Hắn nhìn trong chốc lát, nhấc chân định đi tới gần để nhặt lên.

“Thiếu gia, ngài làm gì thế?” A Ngộ nhanh tay lẹ mắt giữ chặt hắn.

“Vỏ trứng cũng có thể nghiên cứu một chút.” Có còn hơn không.

A Ngộ: “…” Bỏ đi có được không, ai biết quả trứng này đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, lỡ như nó mang siêu cấp virus gì thì biết làm sao bây giờ?

Quan trọng nhất là quả trứng này lúc trước còn biết chạy nữa!

“Để tôi, thiếu gia, ngài đợi ở trên này đi.” A Ngộ kéo Tô Niệm Chi lại.

“A, cậu cẩn thận chút nhé!” Tô Niệm Chi còn thân thiết dặn dò một câu. A Ngộ còn đang kỳ quái không hiểu sao thiếu gia lại quan tâm mình đột xuất thế, lại chợt nghe hắn nói tiếp. “Đừng làm xác trứng vỡ vụn.”

Ha ha, sao thiếu gia có thể quan tâm hắn chứ!

Quả nhiên chỉ là ảo giác.

A Ngộ hít sâu một hơi, cẩn thận đi xuống, đầu tiên hắn cẩn thận quan sát xung quanh, chắc chắn không có thứ gì kỳ quái mới đeo bao tay vào, hốt toàn bộ đống xác trứng vào trong một cái túi lớn.

“Phía dưới có thứ gì không?” A Ngộ vừa lên, Tô Niệm Chi liền vội vàng hỏi.

“Không có.”

Tô Niệm Chi nhìn xuống dưới thăm dò: “Thứ bên trong trứng đi đâu rồi?”

“Không biết.”

“Sao cái gì cậu cũng không biết thế.” Tô Niệm Chi tỏ ra ghét bỏ, “Nếu không phải tại cậu đánh ngất tôi, liệu tôi có bỏ qua cho nó không?”

“Thiếu gia, tôi nghĩ cho sự an toàn của ngài thôi.” A Ngộ đã quen với chuyện Tô Niệm Chi thỉnh thoảng lên cơn điên rồi, hành vi trước đó của hắn sao có thể so với nguy hiểm lúc này được.

Tô Niệm Chi đột nhiên im lặng, cướp lấy gói đồ trong tay A Ngộ, nghiêng ngả leo qua đám đổ nát, trở lại bên cạnh Thời Sênh vẫn đang chơi game.

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái rồi nhíu mày nhìn A Ngộ, lại phát bệnh à?

Dường như A Ngộ đọc hiểu được ý của Thời Sênh, lắc đầu, thiếu gia không có bệnh.

Thời Sênh giật giật khóe miệng, cái này còn không gọi là bệnh à, cô

thấy còn là bệnh nguy kịch rồi đấy chứ.

Tô Niệm Chi mân mê đống vỏ trứng, ánh mắt A Ngộ nhìn hắn không chớp, như chỉ sợ mình nháy mắt một cái thì thiếu gia sẽ lập tức cho vỏ trứng lên miệng ăn cũng không chừng.

“Kỳ quái…” Tô Niệm Chi không đưa vỏ trứng lên miệng, chỉ nhìn chằm chằm vào nó, biểu tình nghĩ mãi không ra, “Bên trong đống vỏ trứng này hoàn toàn khô ráo, rõ ràng là không có gì.”

A Ngộ rất muốn nói không thể nào, bởi vì hắn đã tận mắt thấy quả trứng ấy lăn lung tung trên đất.

Nhưng ngẫm lại thuộc tính của thiếu gia nhà mình, hắn lại nuốt mấy câu này vào bụng.

“Có gì mà kỳ quái.” Thời Sênh bĩu môi xem thường, “Đây là trứng ở trong quan tài, có thể giống trứng ở bên ngoài chắc?”

A Ngộ cảm thấy Thời Sênh chỉ đoán mò, không ngờ thiếu gia nhà mình lại rất đồng tình, “Nói cũng đúng lắm.”

Thời Sênh bắt đầu giật dây Tô Niệm Chi, “Không phải còn một quả sao? Bảo A Ngộ nhà anh đào ra đi.”

Đúng thế, còn một quả nữa.

Tô Niệm Chi mở to mắt, “A Ngộ.”

A Ngộ giật giật khóe miệng, Ôn Bắc này tuyệt đối là có âm mưu.

“Thiếu gia.” A Ngộ nghiêm túc ngắt lời hắn. “Chúng ta phải ra ngoài thôi, đồ ăn chỉ còn chống đỡ được vài ngày nữa.”

Chương 1046: Nộp lên quốc gia (15)

Chẳng những vật tư của họ không đủ, mà vật tư của đám người Bùi Diệp cũng không còn nhiều, giờ Diệp Dao còn hôn mê chưa tỉnh, bọn họ phải ra ngoài trước.

Nơi này quá cổ quái.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy quả trứng lăn lung tung trên đất, nhưng giờ trứng vỡ, lại chẳng nhìn thấy thứ gì ở bên trong.

Hoặc nói, thứ trong đó đã chạy…

Thứ gì ở bên trong?

Những thứ cổ quái, đáng ngạc nhiên vốn dĩ đã nhiều, giờ lại có thêm một quả nữa khiến cho da đầu người ta càng run lên.

Bọn họ cũng không phải người mới trong nghề, nhưng một ngôi mộ kỳ quái thế này, quả thực là lần đầu tiên bọn họ gặp phải.

Gần như 90% mọi người đồng ý đi ra ngoài, còn 10% không tỏ thái độ gì.

“Lão đại, cần phải đưa Diệp Dao tới bệnh viện.” Bàng Kha nhắc nhở Bùi Diệp.

Bùi Diệp nhìn về phía Diệp Dao vẫn còn hôn mê bất tỉnh, trầm tư trong chốc lát rồi hạ lệnh, “Nghỉ ngơi để lấy lại sức một chút rồi chuẩn

bị ra ngoài.”

Mọi người thở phào một hơi, bọn họ chỉ sợ Bùi Diệp không đồng ý.

Người bên này còn dễ thu phục, nhưng A Ngộ ở bên kia lại gặp phải khó khăn.

Tô Niệm Chi ồn ào rất không vui, “Chúng ta có thể đào trứng ra đã rồi đi cũng được.”

Thời Sênh ung dung nhàn nhã chen vào, “Tính theo trình độ sụp đổ, dựa vào một mình anh ta, đến khi đào ra được cái quan tài kia thì các anh cũng treo luôn.”

“Không phải còn có cô à?” Tô Niệm Chi nhìn Thời Sênh với vẻ chờ mong.

Thời Sênh ha ha cười lạnh, đưa bàn tay của mình ra, “Anh nhìn hai bàn tay này của tôi giống như tới đây đào đất cho anh à?”

Biến thái còn muốn chỉ huy bản cô nương đây, thật đáng sợ.

“Cô có thanh kiếm kia mà.” Tô Niệm Chi cực kỳ mong chờ.

“Anh cũng nói đó là kiếm, đâu phải thứ để đào bới.” Thời Sênh dừng lại, liếc mắt cười một cách cợt nhả, “Hơn nữa, tại sao tôi phải giúp anh chứ?”

“Chúng ta là bạn bè mà.” Tô Niệm Chi cao giọng, “Bạn bè chẳng phải là nên giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn sao? Chúng ta còn cùng nhau chơi game, cắn hạt dưa.”

Bạn bè?

Ai làm bạn bè với biến thái chứ?

Lúc đầu chính anh còn gọi ông đây là hồ ly tinh, tưởng ông đây không nhớ hả?

Thời Sênh đầy vẻ ác ý đáp lại: “Hiện tại ngủ còn không phải đền, đừng nói là chuyện sống chết trước mắt nhé!”

Tô Niệm Chi há miệng thở dốc, chẳng nói được câu nào, hắn nhìn Thời Sênh một hồi lâu, “Nếu thế thì thôi vậy.”

Lúc hắn nói xong những lời này, thân thể đột nhiên hạ xuống, đưa tay ôm lấy đùi Thời Sênh: “Chị ơi, xin chị hãy giúp thằng em một chút. Chị lợi hại nhất, thằng em sùng bái chị nhất trên đời...”

Bè đáng của nam chính đang vây xem: “…” Wtf?

Đây là thánh lật mặt à?

A Ngộ không đành lòng nhìn thẳng nên quay đi chỗ khác, nhích dần tới chỗ Tô Niệm Chi, chuẩn bị làm chuyện hắn muốn làm nhất đó là đánh ngất thiếu gia.

“Ông nội nhà anh, buông ngay ra.”

“Không buông, cô không giúp tôi thì tôi không buông.”

“Mẹ!” Thời Sênh bực bội chửi thề một tiếng, cầm lấy thiết kiếm bên cạnh.

Cảm nhận được nguy hiểm, Tô Niệm Chi lập tức buông tay ra, “Tiểu Bắc, cô hung dữ như thế thì sẽ không ai yêu đâu.”

Thời Sênh trừng mắt, “Liên quan rắm gì tới anh, còn dám ôm đùi ông, ông chẻ anh ra.”

Tô Niệm Chi thì thầm một câu, “Không phải sinh ra cái đùi là để người ôm sao?”

A Ngộ: “…” Thiếu gia, ngài ôm đùi thì có thể khiêm tốn tí được không, tiết tháo đều mất hết rồi, tốt nhất cứ đánh ngất đi thì hơn.

A Ngộ đi tới phía sau Tô Niệm Chi, tay vừa giơ lên, Tô Niệm Chi đã quay đầu: “A Ngộ! Ta muốn quả trứng còn lại kia.”

A Ngộ nhắm mắt, nhanh chóng hạ tay xuống, cả thế giới liền trở nên tĩnh lặng.

“Ra tay đẹp lắm!” Thời Sênh dựng ngón tay cái với A Ngộ.

A Ngộ cảm thấy cõi lòng sắp hỏng tới nơi rồi, nếu không phải cô giật dây thiếu gia, tôi phải đánh ngất ngài ấy sao?

Thiếu gia tỉnh lại sẽ tiếp tục ầm ĩ, cứ để thiếu gia ngủ lâu thêm một chút thì tốt hơn.

…

Bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài nhưng Thời Sênh thì không, cô còn cần phải đi làm nhiệm vụ phụ tuyến kia của mình.

Cho nên Thời Sênh không đi cùng họ.

A Ngộ hiểu có lẽ tách Tô Niệm Chi ra khỏi Thời Sênh sẽ tốt hơn. Thiếu gia vốn đã khó hầu hạ, giờ ở chung với cô gái này còn khó hầu

hạ hơn.

Thời Sênh chờ mọi người rời đi, đứng yên trong chốc lát, sau đó chậm rãi đi về phía đống phế tích.

Thời Sênh cắm thiết kiếm xuống, “Đào cái quan tài kia ra.”

Thiết kiếm: “…”

Được rồi, giờ nó còn phải kiêm cả chức móc đất nữa? Về sau có phải sẽ phải đi xây nhà luôn không?

Tức giận nha!

Vì sao sẽ gặp phải một chủ nhân như thế này chứ?

Thiết kiếm buồn bực hủy căn phòng thêm một lần nữa, cỗ quan tài kia lộ ra, bị nhiều tảng đá đè lên như thế mà quan tài vẫn còn nguyên vẹn.

Thời Sênh chém bay nắp quan tài, để lộ ra quan tài trong suốt ở bên trong.

Thời Sênh cầm kiếm gõ quan tài mấy cái, cái thứ này làm bằng gì…

Giống thủy tinh nhưng sờ lên lại cảm thấy tuyệt đối không phải thủy tinh… càng giống ngọc hơn.

Nhưng có loại ngọc nào trong suốt ư?

Thời Sênh đi vòng quanh quan tài xem trong chốc lát, bên trên quan tài không có gì, bên trong cũng chỉ có quả trứng kia… Thời Sênh dừng lại, giơ cao thiết kiếm chém xuống quan tài.

Thiết kiếm lập tức chém quan tài thành hai nửa, đồng thời quả trứng trong đó cũng bị chém hỏng luôn.

Một mùi tanh tưởi xộc vào mũi, Thời Sênh lui lại vài bước, nhíu mày khó chịu, cái thứ quỷ gì đây? Hết hạn sử dụng à?

Một chất lỏng màu đen chảy ra từ trong quả trứng, dính nhớt và tanh hôi, trên vỏ trứng cũng dính đầy thứ nước màu đen này, khác hoàn toàn với đống vỏ trứng khô bóng mà Tô Niệm Chi đào lên lúc trước.

Chắc chắn là quả trứng kia không quá thời hạn.

Thời Sênh gật gù tự nhận định như thế rồi lại từ trong đống đổ nát đi ra ngoài.

[…] Ký chủ, cô cứ thế đi luôn à? Cô mất nhiều sức như thế để đào cái quan tài ra chỉ là muốn chém vỡ quả trứng đó thôi sao?

“Nếu không thì sao chứ?” Dựa theo cốt truyện thông thường, trứng này vừa nhìn đã biết có điều cổ quái, không hủy diệt nó thì còn muốn làm gì?

[…] Có vấn đề.

Thời Sênh rời khỏi mộ thất này, tiếp tục tiến lên phía trước. Càng đi về đằng trước càng phát hiện ra nhiều mộ thất hơn, bên trong cũng có bích họa, nội dung bích họa không khác mộ thất đầu tiên là mấy.

Cũng có cái không giống, bên trên khắc thứ gì đó giống như những hoa văn khắc trên bia đá trong đống tài liệu của Tô Niệm Chi.

Dù sao nhìn cũng chẳng hiểu gì.

Nhưng có thể kết luận một điều, tấm bia đá và mộ này có liên quan với nhau.

“Chít chít…”

Tiếng khỉ kêu kéo suy nghĩ đang tán loạn của Thời Sênh trở về. Cô nhìn về phía phát ra âm thanh, tiếng khỉ kêu cực kỳ chói tai, giống như đang bị thứ gì đó tấn công, sợ hãi thảm thiết.

Thời Sênh đi tới phía vách tường đó. Tiếng khỉ kêu cao vút lên, sau đó liền khôi phục bình tĩnh, không gian lại yên ắng trở lại.

Thời gian trôi qua không một tiếng động.

“Rầm!”

Âm thanh đột ngột làm Thời Sênh sợ tới mức tay cũng run lên.

Cô lùi về sau mấy bước, dọa chết bản cô nương rồi.

[…] Phiền cô bày ra biểu tình sợ hãi chút đi, với cái vẻ mặt chẳng sao cả thế kia mà lại nói mình bị dọa, quá xấu hổ.

Hệ thống mắng chửi như thường ngày, nhưng lại quái dị khi thấy Thời Sênh không thèm để ý tới nó.

Đúng lúc Hệ thống đang nghi ngờ ký chủ có âm mưu, Thời Sênh đột nhiên móc thiết kiếm ra, bổ xuống bức tường.

Bước tường đổ sụp xuống, bên kia tối đen, không có thanh âm nào.

Thời Sênh chiếu đèn pin về phía đó, có thể nhìn thấy mấy cái bóng

đen mơ hồ, xung quanh trống trải, đèn pin không thể soi sáng toàn bộ được.

Thời Sênh chiếu đèn lên vật thể màu đen kia, không khác con khỉ đã từng gặp lúc trước lắm, da lông trên người không biết bị thứ gì cắn xé mà đầy vết lồi lõm.

Chương 1047: Nộp lên quốc gia (16)

Thời Sênh cẩn thận đi vào, cô tiến lên phía trước một đoạn nhưng không nhìn thấy bức tường hay chướng ngại vật nào.

Chỗ này rộng quá mức.

Đây là nơi nào?

Thời Sênh tiếp tục tiến lên, đi thêm một đoạn nữa, ánh đèn như chiếu tới thứ gì đó, hình dáng màu đen dần dần xuất hiện trong tầm mắt cô.

Chờ đến lúc tới gần, Thời Sênh liền bị thứ màu đen to lớn kia làm cho rung động.

Là một pho tượng cực kỳ lớn… Tượng đá?

Tạm thời có thể nói như thế, bởi vì tài liệu làm ra nó và quan tài giống hệ nhau, đều trong suốt.

Pho tượng đá này cực kỳ lớn, Thời Sênh đứng ở trước mặt nó mà cảm thấy mình chẳng khác nào con kiến.

Cái gì thế này…

Thời Sênh cưỡi kiếm bay lên, phi vòng quanh pho tượng này một vòng, đến lúc nhìn thấy mặt của bức tượng, quả thực cả người đều cảm thấy không ổn lắm.

Cái này sao lại…

Cái quỷ gì vậy???

Mặt của tượng đá là một con bạch tuộc, râu bạch tuộc đâm tua tủa sang hai bên, nhìn cực kỳ dữ tợn.

Biến dị à?

Đây là tiểu thuyết trộm mộ cơ mà! Tại sao lại có thể loại như trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng thế này?

Chuyển kênh cũng chuyển rất quỷ dị.

Người ngoài hành tinh? Sinh vật kỳ quái? Thế giới tiền sử? Virus?

Lúc này, trong đầu Thời Sênh chỉ có mấy từ ấy mà thôi.

Có lẽ cô lọt nhầm vào tiểu thuyết giả trộm mộ rồi.

Không được, bình tĩnh, bình tĩnh!

Thời Sênh thu tượng đá vào không gian, lập tức quay lại.

[…] Ký chủ, cô mang tượng đá của người ta đi làm gì?

“Dù có ích hay không thì cứ lấy đã rồi tính sau, có vấn đề gì không?” Trong tình huống không xác định được thứ này có nguy hiểm hay không thì đương nhiên phải có phương án dự phòng rồi.

[…] Không có vấn đề gì à? Cô lấy đạo cụ qua ải của người ta đi, làm sao người ta vượt ải được?

Được rồi, khả năng bản Hệ thống đã lo lắng dư thừa, nơi nào có mặt Ký chủ thì ai còn có thể vượt ải chứ?

Thời Sênh rời khỏi không gian trống rỗng quái dị kia, nhanh chóng ghé thăm tất cả các mộ thất còn lại một lần, kết quả tất cả các mộ thất, chỗ cần sập đều sập, chỗ không cần sập cũng sập hết.

[…] May là trong mộ chỉ có hai quả trứng, nếu không với cách làm này của cô, chủ nhân của mộ thế nào cũng tức giận mà sống lại.

Thời Sênh cứ cảm thấy có thứ gì đó đi theo mình, nhưng lần nào quay đầu nhìn cô cũng không thấy gì hết.

Thời Sênh nhìn cánh cửa đá trước mặt, nói thầm một câu: “Nơi này chưa tới lần nào.”

Trên cửa đá điêu khắc không phải là hoa văn kỳ quái mà là hình rồng đang bay lên.

Giữa hai cánh cửa có một vòng tròn lõm xuống, hoàn toàn không có gì.

Hình dáng đó hoàn toàn khớp với cái mặt dây chuyền của Diệp Dao.

Thời Sênh lấy cái vòng ra, đặt nó ở giữa, hoàn toàn vừa khít, nhưng sau khi đặt nó lên cửa đá thì chẳng có động tĩnh gì hết.

Thời Sênh: “…” Tình huống gì đây? Vì sao cửa không mở ra? Còn thiếu điều kiện gì ư?

Chẳng lẽ vì cô không phải nữ chính nên cửa không mở ra?

Lật bàn!

Kiếm của ông đâu?

Sênh bạo lực login, vỗ kiếm xuống cửa đá, cửa đá bị bổ ra, một luồng khí từ trong tràn ra, những thứ bị luồng khí này quét qua đều vang lên những tiếng “xèo xèo”.

Luồng khí này có tính ăn mòn rất mạnh.

Thời Sênh lui về sau, chờ luồng khí biến mất, cảnh tượng bên trong cửa đá vô cùng thê thảm.

Tất cả đều bị ăn mòn hết.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, cho nên phải dùng cơ quan mở cửa mới được, nếu mạnh mẽ phá cửa thì đây chính là hậu quả?

Lật bàn, ông đếch chơi nữa!

[…] Ký chủ, bình tĩnh nào.

Thời Sênh hít sâu một hơi, nhìn vào trong mộ thất.

Mộ này rất lớn, hơn nữa bên trong còn có một cái quan tài, quy cách rất xa hoa, tuy rằng bị ăn mòn mất một ít nhưng nhìn vào chỗ còn tồn lại, có thể thấy bên trong là xương của con người.

Đây là chủ mộ.

Mộ này vì người này mà được kiến tạo.

Những thứ hữu dụng đều bị ăn mòn hết, nhưng cô có thể nhìn thấy

một ít chữ viết trên phần vách quan tài còn lành lặn.

Không giống với chữ viết của thế giới này, chắc là cổ văn.

Thời Sênh không hiểu nên chỉ chụp lại đoạn chữ viết đó, kiểm tra một vòng xung quanh, xác định không bỏ qua thứ gì rồi mới rời đi.

Nơi này đã bị hủy hoàn toàn, không còn manh mối gì cả, tốt nhất cứ ra ngoài trước đã.

…

Thời Sênh một đường bổ ra, cuối cùng thoát ra ở một nơi lưng chừng núi. Nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không khí tươi mới tràn vào trong lồng ngực, Thời Sênh thoải mái duỗi người một cái.

Cửa động phía sau truyền tới âm thanh, Thời Sênh quay đầu nhìn một cái, sau đó vội vàng lấy thiết kiếm ra, nhảy lên bay đi.

Đúng lúc cô rời đi, một bóng đen chợt lóe lên nơi cửa động.

Gió núi thổi qua, hết thảy liền khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

…

Dưới chân núi Long Hành có một thôn nhỏ, nhiều thế hệ người dân đã sinh sống ở đây, nghe nói có lịch sử tới mấy trăm năm.

Mấy năm gần đây, ở lân cận núi Long Hành có khai thác du lịch sinh thái, du khách đi tới đây rất đông. Thôn nhỏ này chính là khu thắng cảnh sinh thái đầu tiên nên có được rất nhiều lợi ích.

Thời Sênh thấy nhiều người đến như thế thì có phần ngơ ngác, mãi

sau mới phản ứng lại được.

Lúc tới đây, bọn họ đi vòng qua thôn này nên cũng không nhìn thấy quang cảnh ở đây, nhưng trong trí nhớ của nguyên chủ quả thực có thông tin về địa điểm này.

Nói cũng kỳ quái, cảnh ở núi Long Hành rất đẹp, nhưng trước khi quy hoạch, còn chưa có đường đi qua núi, muốn tới khu du lịch sinh thái thì phải đi vòng qua núi Long Hành.

“Cô gái chỉ có một người thôi sao? Có cần hướng dẫn viên du lịch không? Một ngày một trăm hai mươi đồng, bao ở.”

“Tôi chỉ cần một trăm đồng một ngày thôi, ở quanh đây không có nơi nào tôi không biết. Nếu cô tìm tôi dẫn đường thì tuyệt đối sẽ không mệt…”

“Tôi…”

Thời Sênh vừa vào thôn liền gặp rất nhiều thôn dân đang chào mời.

Thời Sênh từ chối bọn họ, đi vào trong thôn tìm nhà trọ Nông Gia Nhạc thuê phòng nghỉ lại, sau khi rửa mặt liền tìm đồ ăn.

“Gần đây núi Long Hành luôn có âm thanh truyền ra, không biết tại sao nữa.”

“Không phải trước đó đã có người lên núi sao? Từ lúc đó, trên núi liền xuất hiện âm thanh kỳ lạ này. Tôi cảm thấy những người đó đã chọc giận…”

Người kia còn chưa nói xong thì đã có một cái thìa bay tới, nện lên mặt hắn, tiếng hét lớn cũng lập tức truyền vào: “Còn ở đây mò mẫm

cái gì hả, không thấy bên ngoài có khách tới sao, mau ra tiếp đi.”

“Vâng.” Người kia trả lời một tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa đón người, người còn lại cũng vội đi làm việc của mình.

Thời Sênh gục đầu xuống uống trà.

Ừm… Trà cũng khá ngon.

Ăn uống no say, Thời Sênh vặn vẹo người rồi đi ra ngoài, ánh mặt trời bên ngoài hơi oi ả, làn da bị ánh nắng chiếu lên cũng cảm thấy nóng rát, sóng nhiệt như thể bốc lên.

“Mày nói đây là của mày thì sẽ là của mày à? Mày có chứng cớ gì không?”

“Trả đồ lại cho tao!”

“Tại sao chứ, đây có phải đồ của mày đâu… Thế nào, mày còn muốn đánh nhau à? A… Mày lại dám ra tay, mẹ kiếp…”

Tiếng cãi nhau vang lên ở bên cạnh, Thời Sênh đưa mắt nhìn sang, thấy có vài người đang vây thành một vòng tròn, ở giữa có hai thanh niên trẻ tuổi đang đánh nhau bùm bụp.

Trong tay một thanh niên trẻ tuổi đang nắm thứ gì đó, có ánh phản quang lóe lên.

Thời Sênh thu ánh mắt lại, ngáp một cái, chuẩn bị trở về ngủ một chút. Khi ở trong mộ cổ quả thực cô không được nghỉ ngơi tốt một ngày nào.

Lúc cô chuẩn bị đi xuống thang lầu, hai người bên kia liền bị tách ra,

có mấy người đàn ông ghì họ xuống mặt đất.

“Làm gì hả, các người là ai?” Hai gã thanh niên ra sức giãy giụa.

“Cảnh sát!”

Một tiếng quát lớn này làm cho người trong sân lập tức yên tĩnh lại.

Chương 1048: Nộp lên quốc gia (17)

Đám người xung quanh lập tức xúm lại nhìn giấy chứng nhận mấy người kia lấy ra. Hai gã thanh niên bị túm đứng lên. Một cảnh sát nhìn thứ hai người họ vừa tranh nhau rồi hỏi một trong hai người đó: “Thứ này các anh lấy ở đâu ra?”

Sắc mặt hai thanh niên tái nhợt, lắp bắp nói: “Anh cảnh sát, cái này… Cái này nhặt được thôi, cũng bị coi là phạm pháp sao?”

“Nhặt được ở đâu?” Sắc mặt cảnh sát rất nghiêm túc.

“Ngay ở trên lầu.” Gã thanh niên chỉ lên lầu hai, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thời Sênh liền lập tức chỉ vào cô, “Chính là cô ta, chúng tôi nhặt được ở trước cửa phòng cô ta.”

Thời Sênh: “…” Wtf?

Ông đây đang nằm cũng trúng đạn sao?

Muốn gây sự à?

Mấy người cảnh sát nhanh chóng đi về phía cô, nhưng sau đó họ lại đi qua bên người cô, không hề có ý định bắt bớ gì.

Thời Sênh quay lại, ở sau lưng cô cách một đoạn không xa có một cô gái đang đứng, cảnh sát đang tiến về phía cô ta.

Ông đã nói rồi, loại vật hy sinh như ông đây, nam nữ chính không lên

sàn, sao có thể nằm cũng trúng đạn được chứ?

Cô gái kia vốn định chạy trốn nhưng cuối cùng vẫn bị bắt lại, vài cảnh sát đè chặt cô ta từ đằng sau. Lúc đi ngang qua Thời Sênh, cô gái đột nhiên giãy giụa, cô ta đẩy một cảnh sát ra rồi chạy về phía cô.

Thời Sênh lùi lại theo bản năng, cô gái dường như lén trừng mắt với cô một cái, sau đó lại xông tới.

Vẻ mặt Thời Sênh đần ra, bà cô này định làm gì vậy, ông đây cũng có gọi cảnh sát báo cô đâu, tấn công ông đây là có ý gì hả?

Thời Sênh đè chặt bả vai cô gái, trực tiếp quăng cô ta xuống mặt đất.

Mẹ nó, tưởng ông đây là mèo bệnh nên định bắt nạt, đúng không?

Cô gái bị ném đi liền nằm im không có động tĩnh, tựa hồ như đã chấp nhận kết cục này. Cảnh sát vội vàng tiến lên, “Cô gái, thân thủ thật lợi hại nha, có bị thương ở đâu không?”

Thời Sênh lắc đầu, buông cô gái kia ra.

Mấy người cảnh sát áp tải cô gái đứng lên, mạnh mẽ nhét cô ta vào trong xe.

Cảnh sát nói cảm ơn Thời Sênh rồi đưa cô gái kia đi. Chờ những người đó đi rồi, Thời Sênh mới thong thả mở bàn tay ra, mi mắt rũ xuống nhìn thứ ở trong lòng bàn tay.

Là một tờ giấy.

Cô gái vừa rồi đã đưa cho cô.

Cô ta đột nhiên lao về phía này, chắc chắn là vì muốn đưa tờ giấy này cho cô.

Nhưng mà…

Trong trí nhớ của nguyên chủ, hoàn toàn không có người này.

Thời Sênh mở tờ giấy ra, trên giấy có viết mấy chữ nguệch ngoạc, đại khái là viết vội, “Ngày mười lăm tháng tám, Hoa Cẩm Viên.”

Cái này là đưa nhầm người đúng không?

Thời Sênh nhìn xung quanh, đám người kia vẫn đang túm lại bàn luận chuyện vừa rồi, không có ai kỳ quái cả.

Thời Sênh ném tờ giấy xuống đất, nhấc chân đi vào phòng.

Mấy cái thứ linh tinh kia không nên cầm thì hơn, có quỷ.

…

Nửa đêm, Thời Sênh nghe được ở phòng bên cạnh có âm thanh, ừm… chính là loại âm thanh làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái kia.

Hiệu quả cách âm rất không tốt, Thời Sênh phiền chán ngồi dậy, đi tới bên tường, đập mạnh mấy cái, “Có thể nhỏ giọng chút không hả, rên lớn như thế làm gì, có bản lĩnh thì tới trước mặt ông đây mà rên xem nào.”

Có lẽ vì Thời Sênh mắng hùng hổ quá, chọc giận người ở phòng bên, chẳng những âm thanh không nhỏ xuống mà còn lớn hơn.

Thời Sênh nhịn mãi không được, mở cửa sổ leo lên nóc nhà, rốt

cuộc mới không còn nghe thấy âm thanh kia nữa.

Vừa rồi mới chỉ chợp mắt được một chút, giờ cũng chưa ngủ lại ngay được, cô bèn lấy cái vòng cổ kia ra, giơ lên trời nhìn nhìn.

Thứ này được điêu khắc cũng không tinh xảo lắm, có thể thấy vài dấu vết gồ ghề nhỏ ở một số nơi.

Thứ này… Không phải là đồ phỏng chế đấy chứ?

Xem xét tuổi mới được.

Thời Sênh liền âm thầm sai sử Hệ thống.

[1000 điểm tích lũy.]

Thời Sênh: "…" Cho mi một cơ hội nữa, nói cho tử tế.

[143 năm.] Hệ thống hỏng mất, vì sao nó lại khổ như thế này chứ, chủ nhân à, rốt cuộc người đã cài đặt cho tôi cái gì thế?

143 năm, mới có lịch sử hơn 100 năm, nhưng mộ cổ kia rõ ràng còn lâu đời hơn, đây đúng là đồ giả rồi.

Thảo nào không mở được cửa mộ, mẹ kiếp hóa ra là giả.

Đúng lúc Thời Sênh phát hiện ra mình đang mang theo một manh mối giả thì chợt nhận ra có kẻ đang cạy cửa phòng mình.

Đúng là họa vô đơn chí.

Tức giận!

Có hai người đang đứng trước cửa, một kẻ trông chừng, một kẻ cạy cửa.

Thời Sênh híp mắt, quả nhiên tờ giấy cô gái lúc chiều đưa cho cô có vấn đề.

Luôn có bọn bại não muốn hại bản cô nương, sợ hãi!

Cô nhảy từ trên nhóc nhà xuống, lặng yên trèo qua cửa sổ vào nhà, vừa vào đã thấy hai người kia đi tới bên giường cô.

Thời Sênh giơ tay gõ gõ cửa sổ, thanh âm lộc cộc làm hai người kia kinh hãi quay phắt đầu sang.

Một bóng người nhỏ nhắn đang đứng trước cửa sổ. Ánh sáng mỏng manh bên ngoài hắt lên sườn mặt cô, miệng cô hơi cong lên, “Hơn nửa đêm còn vào phòng con gái nhà người ta, muốn làm gì?”

Hai người liếc nhau: “Chiều hôm nay, ả đàn bà kia đưa cho cô cái gì?”

Mẹ kiếp ông nội nhà ngươi, chỉ vì cái đó mà tới à?

“Liên quan rắm gì tới các người?” Hơn nửa đêm mò vào phòng ông đây, cho dù biết ông đây cũng không nói với các ngươi.

Một trong hai kẻ lạnh lùng uy hiếp, “Nói cho chúng tao biết, nếu không đừng trách chúng tao…”

Hắn làm thủ thế kiểu giết người diệt khẩu.

Thời Sênh xắn tay áo, “Đến đây, sợ các người chắc?”

Hai người kia đần mặt ra, sao cái này chẳng giống những gì họ tưởng vậy.

“Cô là ai?” Người thường gặp phải chuyện này chắc chắn không trấn định như thế, càng đừng nói là sẽ lên giọng khiêu khích như cô.

“Ông là tổ tông của các người.”

Thời Sênh tiến lên một cách dứt khoát. Hai người kia còn chưa có phản ứng gì thì cô đã đánh ngã cả hai xuống đất.

Hai người bị trói rồi mà vẫn còn trong trạng thái “tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra, điều này không khoa học”.

Thời Sênh mở đèn, lau ghế rồi ngồi xuống trước mặt bọn họ, “Các người muốn lấy thứ gì từ trong tay cô gái kia?”

“Rốt cuộc cô là ai?”

Âm thanh ở phòng bên cạnh lại đột nhiên xen vào làm người nghe được không khỏi đỏ mặt tía tai. Hai gã đàn ông đều hơi mất tự nhiên, chỉ có Thời Sênh vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản. Cô hơi híp mắt lại, “Trả lời vấn đề của tôi.”

“Cô là ai?” Đối phương cũng nhìn chằm chặp vào cô.

“Ông đây là tổ tông của các người.” Thời Sênh hung hăng, “Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, các người mà không nói, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Hai người: “…” Báo cảnh sát là cái quỷ gì?

Vừa nhìn cô đã thấy không phải người tốt lành gì, còn dám báo cảnh

sát?

Hai người tiếp tục ngậm miệng. Thời Sênh lấy di động ra, gọi cảnh sát ngay trước mặt họ.

Đương nhiên, hai người kia nghĩ cô chỉ dọa bọn họ thôi, nhưng khi bọn họ nghe thấy bên ngoài có tiếng còi của cảnh sát thì mới thay đổi sắc mặt.

“Tôi cũng không muốn biết.” Thời Sênh cười tới ác liệt, “Các người nói cho tôi biết, biết đâu tâm tình tôi tốt sẽ tha cho các người. Nhưng các người muốn tự mình đi hỏi cô ta, vậy tôi thành toàn cho các người thôi.”

Thời Sênh đi về phía cửa phòng.

Một người vội vàng nói: “Tôi nói, tôi nói…”

“Chậm rồi.” Thời Sênh mở cửa ra, vừa lúc một đám cảnh sát lên tới nơi.

Cảnh sát cầm đầu nhìn người bị trói trong phòng, lại nhìn Thời Sênh đang đứng trước mặt, “Cô báo cảnh sát?”

“Rõ ràng rồi còn gì.”

Cảnh sát lập tức sầm mặt, “Không phải cô nói có án mạng sao, cô có biết hậu quả của báo án giả là gì không?”

“Các người không tới nhanh một chút, nói không chừng tôi tiện tay giết luôn bọn họ thì sao. Lúc đó chẳng phải là có án mạng à?” Không nói có án mạng thì có khi sáng mai các người mới mò tới mất, vậy bản cô nương đây bao giờ mới được nghỉ ngơi chứ?

Cảnh sát: “…” Đầu óc cô gái này không có bệnh gì đấy chứ?

“Ưm… a…”

“Tiếng gì thế?” Cảnh sát nhíu mày nhìn quanh phòng.

Thời Sênh chỉ về phía căn phòng bên cạnh: “Yêu sâu tới mức không kìm lòng được.”

Cảnh sát: “…”

Chương 1049: Nộp lên quốc gia (18)

Trải qua xem xét, Thời Sênh hoàn toàn bình thường, không có bệnh tâm thần.

Hai người bị tóm kia là tội phạm truy nã, ngoại trừ câu nói kia của Thời Sênh có vẻ cổ quái thì cũng không có gì mờ ám cả.

Cho dù có, chỉ bằng việc cô gọi điện tố giác tội phạm truy nã, không đúng… bắt được tội phạm đang bị truy nã, công lao to lớn, cũng sẽ không có khả năng bị truy cứu cái gì.

Cảnh sát chỉ có thể dạy dỗ cô một hồi, cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói lung tung.

“Cô Ôn, cô chắc chắn không cần chúng tôi đưa cô về nhà chứ?” Cảnh sát xác nhận lại với Thời Sênh một lần nữa.

“Không cần.”

“Vậy cũng được, nhưng lần sau đừng tỏ ra lỗ mãng nữa. Lần này cô không sao là do may mắn, vì bọn họ không mang súng. Nhưng nếu gặp bọn tội phạm mang súng, cô có mấy cái mạng cũng không đủ. Có việc thì cứ gọi 110.”

Thời Sênh xua xua tay với anh ta.

Anh cảnh sát cảm thấy cô gái này có điểm bí ẩn, từ đầu tới cuối vẫn luôn duy trì nụ cười trên miệng. Rõ ràng cô ấy còn trẻ như thế, không

hiểu tại sao lại có cảm giác muốn đánh cô một trận.

“Rút lui.” Viên cảnh sát giật mình một cái, sau đó mang người rút đi.

[…] Ký chủ, cô ép buộc cảnh sát nhà người ta làm gì?

Ở các thế giới trước, mấy người cảnh sát gần như không bao giờ muốn gặp lại cô lần hai.

Ừm… Chẳng những cảnh sát không muốn nhìn thấy cô mà đám tội phạm cũng không muốn gặp lại cô, cho nên nguyện vọng của Ký chủ là dốc lòng đắc tội nhân tài khắp thiên hạ mới cam tâm đúng không?

“Có việc thì gọi 110, cái này là bọn họ nói còn gì?” Nói lý nha, sao giờ lại thành bản cô nương ép buộc họ rồi?

[…] Cô có biết thân phận hiện tại của cô là gì không? Trộm mộ! Cô còn dám chạy đến trước mặt cảnh sát báo nguy nữa, không sợ thân phận bị bại lộ à?

Thời Sênh lắc lắc đầu, cho dù bọn họ biết ta là trộm mộ thì có thể làm gì chứ?

[…] Offline, offline, offline.

Thời Sênh quay về phòng, âm thanh ở phòng bên cạnh vẫn còn tiếp diễn. Thời Sênh nhìn về vách tường với ánh mắt quỷ dị, tinh lực có vẻ tốt nhỉ?

Vừa rồi động tĩnh lớn như thế, tất cả mọi người đều vội tới đây xem náo nhiệt, chỉ có âm thanh ở phòng bên cạnh này chưa từng dừng lại.

Hơn nữa sao nghe có vẻ… như đang lặp đi lặp lại so với lúc ban đầu?

Thời Sênh cẩn thận nghe một hồi, xác định đây là một đoạn âm thanh phát đi phát lại, chẳng qua âm lượng lúc lớn lúc nhỏ, không nghe cẩn thận thì sẽ không phát hiện ra.

Thời Sênh cạy cửa sổ tiến vào. Trong phòng có một cô gái, nằm ở trên giường, không có động tĩnh gì. Thời Sênh đưa tay kiểm tra mạch đập, vẫn còn sống.

Trên bàn phía đầu giường có một máy ghi âm, âm thanh truyền ra từ cái máy này.

Hiện tại, người càng lúc càng khó hiểu.

Bản cô nương không hiểu lắm bọn họ muốn làm gì nữa.

Thời Sênh tắt máy ghi âm đi, lại nhảy qua cửa sổ trở về phòng.

…

Hôm sau.

Thời Sênh vừa dậy đã nghe có người nói có án mạng.

Đám cảnh sát mới đến tối qua hiện lại đang ở trong một căn phòng dưới lầu.

“Ta mở ra hình thức tử thần à?” Sao đi tới đâu là lại có người chết vậy?

[…] Ký chủ, là cô không đi theo cốt truyện, vốn là cô sẽ không gặp

phải việc này.

Người chết dưới lầu là phụ nữ, nghe nói theo chồng tới đây du lịch, nhưng lúc này lại chết một cách kỳ quái ở trong phòng, tài sản bị cướp sạch không chừa lại gì. Phán đoán ban đầu của cảnh sát là một vụ giết người cướp của.

Lúc người phụ nữ này chết, chồng không ở trong phòng mà đang mây mưa cùng một người phụ nữ khác.

Thời Sênh nghe đến đó liền hiểu ra.

Hôm qua gã đàn ông đó ở căn phòng ngay bên cạnh phòng cô.

Lúc đó, âm thanh rất lớn, cảnh sát cũng nghe được, căn bản là không cần dùng chứng cớ luôn.

Thời Sênh không muốn quản chuyện này, chỉ ghé mặt vào ban công xem náo nhiệt.

Cảnh sát thăm dò bên dưới một hồi, lại hỏi người bốn xung quanh, nhưng không có ai có thể cung cấp được manh mối hữu dụng.

Đúng lúc Thời Sênh đang xem một cách nhàm chán, tầm mắt của cô chợt dừng ở phía xa, bên kia có một đám người đang đi về phía này, nhìn có vẻ vô cùng chật vật.

Nhóm người này chính là nhóm người Bùi Diệp – Diệp Dao. Diệp Dao được người khác ôm trong lòng, bộ dáng cực kỳ yếu ớt.

Không ngờ họ lại ra sau cả cô.

Đại khái bọn họ cũng không ngờ cảnh sát cũng có mặt ở đây, vẻ mặt

ai nấy đều bối rối. Dù sao bọn họ cũng không phải dạng người đứng đắn gì.

Đúng lúc bọn họ định rời đi thì cảnh sát đã trông thấy họ, phái người đi qua hỏi. Bùi Diệp bình tĩnh lấy một cái lý do. Mặc dù cảnh sát hơi nghi ngờ nhưng cuối cùng vẫn bảo chủ nhà trọ chuẩn bị để bọn họ nghỉ ngơi, hồi sức.

“Phòng dưới không thể sử dụng nữa, các vị lên trên lầu đi.” Bà chủ đưa bọn họ lên lầu.

“Ôn Bắc.”

Thời Sênh đứng ở ngay đầu hành lang, họ dễ dàng nhìn thấy cô.

“Hi, đã lâu không gặp.” Thời Sênh vẫy vẫy tay, “Các người vẫn chưa chết cơ à?”

Nhìn thấy bọn họ chật vật, bản cô nương đây cũng an tâm.

Bà chủ: “…” Đây là kiểu chào hỏi gì thế?

Sắc mặt Bùi Diệp trầm xuống, không ngờ cô còn ra trước bọn hắn, hơn nữa nhìn còn rất thoải mái. Ngẫm lại những gì cả bọn vừa phải trải qua trong mộ kia, Bùi Diệp không khỏi run sợ.

Bùi Diệp lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, sau đó đi qua người cô. Bà chủ cảm thấy không khí này hơi căng thẳng nên cũng không dám nói nhiều, vội vàng cho người đi sắp xếp phòng nghỉ.

Chờ người của Bùi Diệp đi vào rồi, A Ngộ mới vác Tô Niệm Chi thong thả tiến lên lầu.

“Cô Ôn?” A Ngộ nhìn thấy Thời Sênh thì vẻ mặt cũng tràn đầy kinh ngạc.

“Hắn làm sao thế?” Sắc mặt Tô Niệm Chi tái mét, nhìn giống như đã chết rồi ấy.

A Ngộ mấp máy cánh môi nứt nẻ: “… Đói.”

Thời Sênh: “…” Còn tưởng rằng hắn tự lăn lộn mình tới chết, không ngờ là đói quá, bình luận kém!

Sau khi tách ra khỏi Thời Sênh, A Ngộ muốn tìm đường ra. Nhưng bọn họ liên tục gặp những động vật kỳ quái trong thông đạo, những sinh vật đó thấy người là tấn công.

Hơn nữa, đôi khi còn gặp những chấn động bất thình lình khiến đường đi sụp xuống, không thể không đi theo đường vòng, mất rất nhiều thời gian.

Vất vả lắm mới tìm thấy đường ra thì lại gặp phải mưa to, bị nhốt ở trên núi, đến bây giờ mới ra khỏi núi được.

A Ngộ dàn xếp cho Tô Niệm Chi xong, lúc đi ra thấy Thời Sênh vẫn đứng đó, chần chừ một lát liền tiến lên: “Cô Ôn, làm sao cô ra ngoài được?”

“Chém mà ra.” Tầm mắt Thời Sênh dừng ở bên dưới, giọng điệu tùy ý, “Tôi có biết độn thổ đâu.”

A Ngộ: “…” Có thể nói chuyện bình thường được không?

Đột nhiên hắn phát hiện, thiếu gia nói chuyện cũng không đáng ghét như thế.

Vị này mới là người làm người ta ghét nhất.

“Cô Ôn, bên dưới là cảnh sát đấy.” A Ngộ thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào đám cảnh sát thì lên tiếng nhắc nhở, “Cô không sợ à?”

Thời Sênh liếc sang, “Sợ cái gì?”

“Cảnh sát.” A Ngộ hơi cao giọng hơn, nghe từ trong lời của hắn có thể tổng kết ra rằng, thân thế này của cô không thể bại lộ.

Thời Sênh nhướng mày, kiêu ngạo hừ lạnh, “Thế thì sao?”

Bản cô nương hôm qua còn gọi điện báo cảnh sát, còn nói chuyện với mấy chú cảnh sát đấy.

A Ngộ: “…” Ai cho cô lá gan mà cô không sợ hãi gì như thế?

“Cẩn thận Bùi Diệp.” Cuối cùng, A Ngộ nhắc nhở thêm một câu.

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái. A Ngộ khẽ gật đầu, xoay người đi vào trong phòng.

Chương 1050: Nộp lên quốc gia (19)

Thời Sênh chờ bên dưới tan đi rồi mới thong thả quay về phòng.

Lúc đi phòng còn rất gọn gàng, giờ lại là một mảnh hỗn độn, vừa rồi bên dưới quá ầm ĩ nên cô không chú ý tới bên này, không ngờ lại có kẻ bại não nào đó chạy tới phòng cô lục lọi, giỏi!

Cô không để thứ gì trong phòng, đám người này có phá tan căn phòng ra cũng chẳng tìm được gì.

Lần sau nên bỏ lại bọ cạp hoặc rắn độc gì đó mới được.

Cho các ngươi có đi không có về… Nếu mà về dược thì cũng bị hù dọa sợ chết luôn.

[…] Ký chủ, cô có thể đừng nghĩ làm việc này hay không? Sao tư tưởng của cô lại nguy hiểm thế?

“Không nghĩ cái này thì ta còn có thể nghĩ cái gì?” Thời Sênh bĩu môi, “Nghĩ làm sao để hack mi à?”

[…] Khụ khụ, Ký chủ, cô cứ tiếp tục nghĩ đi.

Trăm ngàn lần đừng nhắc tới nó, nó chỉ là một Hệ thống bị chủ nhân vứt bỏ mà thôi.

“Lại nói tiếp, chúng ta có thể thử tính năng mới một chút.”

[…] Hệ thống đờ đẫn, tính năng mới là cái gì hả?

Hiện tại không phải cô nên điều tra xem kẻ nào đã đột nhập vào phòng mình sao?

Thời Sênh lấy máy tính bảng ra, mở một ứng dụng, trên màn hình liền xuất hiện shop của Hệ thống.

[Ký chủ, cô lại làm cái gì thế?] Âm thanh Hệ thống cao vút lên thêm vài phần, vì sao cửa hàng của Hệ thống lại xuất hiện ở đó?

Trước đó máy tính bảng của cô đâu có mở được mấy cái này?

“Kích động thế làm gì, có chung quyền hạn thôi mà.” Thời Sênh ung dung đáp lại.

[…] What? Dùng chung quyền hạn? Sao có thể… nó có đồng ý đâu?

Hệ thống vội vàng kiểm tra lại một lần. Quả nhiên ở mục quyền hạn dùng chung có một cái tên là “Tổ tông”, không cần nghĩ cũng biết đó là ai.

[… Cô khi nào… khi nào thì dùng chung?] Vì sao nó là người trong cuộc, à không, là Hệ thống trong cuộc mà chẳng biết gì?

“Lúc mi offline đó.” Không thừa dịp mi offline để xử lý thì còn đợi lúc nào chứ?

Thời Sênh lướt nhanh qua các mặt hàng trong cửa hàng, có quyền hạn dùng chung nên các mặt hàng đều được chiết khấu.

Ngẫm lại những cái giá trên trời mà Hệ thống từng báo cho mình, lại nhìn tới giá thực tế, Thời Sênh chỉ muốn bóp chết Hệ thống.

Mẹ kiếp, gian thương.

Hệ thống vội vàng tháo gỡ quyền dùng chung, nhưng nó mân mê nửa ngày cũng không gỡ được.

“Đừng phí công vô ích, ta đã khóa rồi, trừ phi ta đồng ý, còn không mi sẽ không giải được đâu.”

[…] Ký chủ, cô định làm gì?

Một khắc trước cô còn nói cô đang hack nó, ngay sau đó nó liền phát hiện ra mình đã sớm bị hack từ lâu rồi.

Quá tuyệt vọng!

“Thử xem xem ta có thành công rồi hay không?” Thời Sênh nhấp vào một đạo cụ, đổi.

[Cần trừ 200 điểm tích lũy, có đồng ý không?]

Thời Sênh nhấp xác nhận, trong tay cô lập tức có một cái máy quay phim.

Thứ đồ chơi này, lúc trước cô xem thì cần phải đổi bằng một vạn điểm.

Một vạn!!!

Không nhầm đâu, chính là một vạn, gấp bốn mươi lần.

Một vạn và 200, đây là cái mức chênh lệch gì chứ?

Mẹ kiếp, khó trách bên trong các tiểu thuyết, điểm tích lũy của nữ chính vĩnh viễn không đủ.

[…] Tức giận! Thật sự muốn tự hủy Hệ thống. Chủ nhân, tôi không chịu nổi cô ấy nữa rồi. Nếu ngài không về, khả năng sẽ vĩnh viễn không gặp được tôi nữa.

Thời Sênh đặt máy quay phim ở trong phòng, mặt trên có biểu hiện quay lùi thời gian 10 giờ, 20 giờ, cao nhất là 24 giờ.

Máy quay phim này có thể quay ngược thời gian, quay được những gì đã từng xảy ra, giống như kỹ năng hồi tưởng trong tiểu thuyết huyền huyễn vậy.

[…] Nó đã nói rồi, tại sao tự nhiên cô nàng này lại lảng sang chuyện khác chứ, thì ra là chờ ở chỗ này.

Thời Sênh vặn lùi ba giờ, cô đứng ở bên ngoài rất lâu, trong phòng vẫn luôn im lặng, đến chừng nửa giờ trước, có một người cạy cửa sổ tiến vào, lục lọi lung tung trong phòng của cô.

Cuối cùng, không tìm được cái gì, hắn lấy điện thoại gửi tin nhắn cho ai đó, sau đó…

Thời Sênh quay đầu nhìn về phía bồn hoa nơi cửa sổ, một lát sau “ồ” lên một tiếng, vừa rồi cô đưa lưng về phía cửa sổ nên chắc cảnh máy quay phim từ hư không xuất hiện không bị ghi hình lại.

Dám cài máy theo dõi trong phòng cô, giỏi lắm!

Xem ông đây có đánh chết lũ bại não các người hay không?

Thời Sênh đặt máy quay phim lên bàn, đi tới chỗ bồn hoa, sờ ra

được một cái máy theo dõi, sau đó cô dựng thẳng ngón tay giữa với màn ảnh.

“Thứ kia ở trên người ông, có muốn tới mà lấy, tự mình tới!” Trên mặt cô nở rộ một nụ cười âm trầm, giữa ban ngày ban mặt cũng đủ làm da đầu người ta run lên.

“Không đến cũng được, chờ ông tìm tới, vậy thì chỉ có thể mời ngươi xuống dưới Hoàng tuyền thay ông hỏi thăm Diêm lão gia!” Thời Sênh nói xong liền ném cái máy theo dõi ra ngoài cửa sổ.

[…] Bọn họ tìm cái gì cô còn không biết, vậy mà còn dám nói mình có. Ký chủ của tôi, cô lợi hại đó!

…

Trên quốc lộ cách Nông Gia Nhạc không xa, một chiếc xe dừng ở bên đường, bên trong xe có mấy người đang ngồi.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm trên màn hình máy tính, lúc này hình ảnh hiện trên màn hình là… ừm, một con lợn.

Người cầm máy tính khép màn hình lại, nhìn về phía một gã đàn ông tai to mặt lớn ngồi đằng sau: “Đại ca, con nhóc này có vẻ lợi hại.”

“Hừ, lợi hại mấy cũng chỉ là đàn bà. Đại ca dùng một ngón tay cũng dí chết cô ta rồi, còn sợ cô ta chắc, còn dám khiêu khích chúng ta.”

“Nói đúng, đại ca lợi hại nhất.”

Gã đại ca trừng mắt với đám đang vuốt mông ngựa, “Nhiệm vụ của chúng ta là lấy được thứ kia, chúng mày chắc chắn là nó ở trên người cô ta chứ?”

“Chúng ta luôn theo dõi sát sao, lúc cô ta bị bắt chỉ tiếp xúc với một mình cô gái này, không phải chính cô gái này cũng thừa nhận đồ ở trên người cô ta sao?”

Gã đại ca trầm ngâm trong chốc lát: “Chờ điều tử* đi rồi, chúng ta sẽ tới đó.”

**Điều tử: tiếng lóng, ý chỉ cảnh sát*

“Đại ca, liệu có bẫy không?” Cũng có người lo lắng, khiêu khích thế kia có vẻ quá lộ liễu rồi.

“Thứ kia nhất định phải lấy về, mọi người nhớ mang theo súng.”

Mọi người liếc nhau, có người lôi ra một cái thùng, phân phát súng đạn cho từng người một.

Đợi đến tận đêm khuya, nhóm người này mới bắt đầu hành động.

Bọn họ leo cửa sổ vào phòng, nhưng lúc cạy cửa sổ lại không cạy được, dù dùng bao nhiêu sức lực cũng không mở nổi.

Cô ta biết bọn họ muốn tới nên đã có chuẩn bị từ trước rồi.

Gã đại ca dáng người vạm vỡ, chỉ có thể đứng ở dưới, hắn ngửa đầu nhìn lên, “Gõ.”

“A?” Cứ thế gõ sao?

Ánh mắt gã đại ca đảo qua, tên tiểu đệ đang leo bên trên lập tức đưa tay gõ cửa sổ.

Vốn tưởng chỉ uổng phí sức lực, ai ngờ vừa gõ được hai tiếng thì cửa sổ đã bị người ta đẩy ra, đập lên gáy hắn khiến hắn rơi luôn xuống.

Thiếu nữ xinh đẹp ghé vào cửa sổ, giọng nói đầy trêu tức: “Cửa lớn không dám đi mà lại bò cửa sổ. Ôi, anh kia, anh có thể lên được không đấy?”

Anh kia đương nhiên là gã đại ca.

Gã đại ca không để ý tới lời khiêu khích của Thời Sênh: “Đồ ở đâu?”

Thời Sênh bày ra vẻ vô tội, “Cái gì cơ?”

Gã đại ca hạ giọng: “Thứ cô ta đưa cho cô, đưa nó cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ coi như chưa từng gặp cô, mọi người đều được yên ổn.”

“Tôi không có thứ gì đó.”

“Lúc trước cô nói ở trong tay cô…”

Thời Sênh nhẹ nhàng “a” lên một tiếng, “Tôi không nói như thế thì các người sẽ tới chắc? Não tàn!”

Chương 1051: Nộp lên quốc gia (20)

Gã đại ca nghe vậy, biểu tình của hắn lập tức nghiêm chỉnh lên. Hắn nhanh chóng đánh giá tình hình xung quanh.

Bốn phía im ắng, không có âm thanh khác lạ nào.

Cô gái trên lầu lại tiếp tục nói với giọng kiêu ngạo: “Đừng nhìn nữa, chỉ có mình tôi thôi. Đối phó với một đám bại não các người thì chỉ cần ông đây là đủ.”

Gã đại ca có cảm giác mình đang chịu sỉ nhục trước nay chưa từng thấy.

Hắn lấy súng ra, chĩa họng súng về phía Thời Sênh: “Giao đồ ra đây, nếu không đừng trách ông mày không khách khí.”

Thời Sênh cong môi cười: “Có giỏi thì nổ súng đi, ai không bắn được thì không phải là người.”

“Cô thực cho rằng tôi không dám?” Gã đại ca trợn mắt nhìn.

“Nói vô nghĩa nhiều như thế làm gì, nổ sung đi.” Nói mãi không ngừng, xứng đáng chỉ làm vật hy sinh.

Tay gã đại ca hơi run lên, thiếu nữ trên cửa sổ cười tươi đến dọa người, một cỗ khí lạnh xông thẳng từ trái tim lên óc hắn.

Nhiệt độ xung quanh như giảm xuống.

Không biết một cơn gió lạnh từ đâu thổi tới làm tất cả rùng mình một trận.

“Đại ca…” Đứa con gái này sao có vẻ quỷ quái quá.

Đám đàn em bên cạnh cũng hơi lúng túng.

Đừng nói là con gái bình thường, cho dù là phụ nữ đã từng trải qua huấn luyện, đối mặt với chuyện như thế này cũng không bao giờ dám kiêu ngạo khiêu khích.

Cô ta cảm thấy mình là thiên hạ vô địch ư? Cái này phải có bao nhiêu tự tin chứ?

“Các anh không ra tay thì để tôi ra tay vậy.” Cho lũ bại não này cơ hội mà còn không biết bắt lấy, thế thì ai mà cứu nổi chứ?

Sao thế giới này lại có nhiều kẻ bại não như thế chứ?

[…] Bởi vì cô cũng bại não. Kẻ bại não thì nhìn ai cũng thấy bại não, không nhiều mới là lạ.

Gã đại ca nháy mắt cho tên đàn em bên cạnh. Tên đàn em kia lắc đầu, vẫn không có tin tức.

Gã đại ca tức giận nghiến răng nghiến lợi, mấy thằng này bị làm sao thế, nửa ngày rồi cũng không vào được.

Trước đó hắn đã sắp xếp người ở cửa chính, nhân lúc hắn hấp dẫn tầm mắt của cô gái này thì mấy tên kia sẽ đột nhập vào từ đó.

Nhưng thời gian trôi qua lâu như thế rồi mà cũng chưa có ai vào

được.

Gã đại ca vội vàng kéo dài thời gian, “Cô bé, có chuyện gì cũng từ từ…”

“Ông đây không có lời nào để nói với lũ bại não.” Thời Sênh thả một thứ gì đó xuống dưới, nó vừa rơi xuống đất, khói lập tức trào ra mù mịt.

Gã đại ca và đám đàn em kinh hãi, định chạy theo phản xạ có điều kiện, nhưng còn chưa chạy được hai bước thì người đã không chịu nổi, ầm ầm ngã gục xuống đất.

Thời Sênh chờ khói tan đi mới nhảy ra khỏi cửa sổ, lấy dây thừng trói đám người này lại.

Lúc cô đang bận bịu, tiếng của A Ngộ vang lên, “Cô Ôn, cô đang làm gì thế?”

Mẹ!

Tên A Ngộ này đi không phát ra âm thanh à? Học nhẫn thuật thì giỏi lắm đúng không?

Thời Sênh ít vào một hơi: “Trói người, có giúp không?”

A Ngộ: “…”

Hắn lôi từ trong góc ra hai tên: “Phát hiện ở bên ngoài cửa phòng, cô đắc tội với ai thế?”

Thời Sênh rất thất vọng, “Tôi cũng không biết là mình đắc tội với ai nữa.”

Mẹ kiếp, ngay cả thứ mà đối phương muốn cô còn không biết là gì, làm sao mà đắc tội được ai chứ?

Tức giận nha!

“Giúp tôi vác lên phòng đi.” Thời Sênh chỉ huy A Ngộ. A Ngộ cũng rất ngay thẳng, lập tức giúp cô vác người lên.

“Tôi đi xem thiếu gia.” A Ngộ đặt người xuống, “Cô…”

Hắn không tiếp tục nói nữa mà xoay người đi ra phía cửa.

“Cảm ơn!” Phía sau đột nhiên vang lên lời cảm ơn.

A Ngộ hơi dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ quái dị, cô ấy mà cũng biết nói lời cảm tạ, thật đúng là… làm người ta không tưởng tượng nổi.

“Rầm rầm rầm!”

A Ngộ còn chưa mở cửa ra thì cửa phòng đã bị đập ầm ầm, giọng tức giận của Tô Niệm Chi truyền vào, “A Ngộ.”

A Ngộ nhướng mày, mở cửa ra, Tô Niệm Chi mặc áo ngủ đứng ở bên ngoài, mắt trừng lên đầy lửa giận, “Cậu ở trong này làm gì hả? Không phải cậu muốn đi ăn máng khác đấy chứ? Tôi nói cho cậu biết, hợp đồng của cậu còn chưa hết hạn, đi ăn máng khác là phải bồi thường ba trăm vạn đấy.”

A Ngộ: “…” Thiếu gia, ngài cả ngày chỉ suy nghĩ cái gì vậy?

Còn nữa, 300 vạn là cái quỷ gì?

“Thiếu gia, chúng ta chưa từng ký hợp đồng.”

“Thế à?” Tô Niệm Chi sửng sốt, sau đó lại nói: “Về lập tức ký.”

A Ngộ: “…” Thiếu gia, ngài cứ thế sẽ mất đi tôi đấy, thật đấy.

Tầm mắt của Tô Niệm Chi dừng ở đám người bị trói trong phòng, con mắt sáng lên, đẩy A Ngộ ra rồi xông vào, đưa tay thăm dò hơi thở, sau đó thất vọng nói: “Vẫn còn sống.”

Thời Sênh: “…” Nếu không anh nghĩ là họ chết à? Có âm mưu!

“Tiểu Bắc, cô có giết không?” Tô Niệm Chi nhìn Thời Sênh rất chờ mong, “Tôi muốn xác chết.”

“Ha ha…” Anh tưởng đây là gà, vịt, cá, nói giết là giết à? “Muốn giết thì tự đi mà giết.”

“Nhưng mà tôi không biết giết người.” Tô Niệm Chi khẽ nhíu mày, “Tôi không thích người sống.”

Thời Sênh cười âm trầm, “Tôi cũng là người sống, cảm ơn.”

Mẹ kiếp, A Ngộ của anh cũng còn sống, có bản lĩnh thì giết đi.

“Tiểu Bắc khác mà, cô là…”

Thời Sênh cảm thấy lời tên này nói ra chắc chắn không hay ho gì, cho nên lập tức trừng mắt, quả nhiên Tô Niệm Chi lập tức thay đổi câu nói, “Cô có thể cho tôi xác chết.”

Vậy anh coi ông đây là nguồn cung cấp xác chết cho anh đúng không?

Lật bàn! Tên biến thái này còn giật dây giết người nữa!

Bản cô nương hung tàn như thế sao?

Bản cô nương khi nào thì sẽ giết người như ngóe chứ hả? Lật bàn!

Rốt cuộc là ảo giác gì mà tên biến thái này lại luôn nhận định cô giết người như ma, đám bại não bình thường làm gì có tư cách để cô tế kiếm chứ, giết cái sợi len ấy.

“Thiếu gia, ngài nên đi nghỉ ngơi.” A Ngộ sợ Tô Niệm Chi tiếp tục lải nhải sẽ biến thành một khối thi thể luôn nên vội vàng ngăn hắn lại.

“Tôi mới dậy mà.” Tô Niệm Chi nhíu mày.

“Vậy ngủ tiếp đi.” A Ngộ lưu loát đánh ngất Tô Niệm Chi, “Cô Ôn, tôi đưa thiếu gia về phòng.”

Thời Sênh dựng ngón tay cái, BOY ngay thẳng làm đẹp lắm.

…

Tuy rằng Tô Niệm Chi bị đánh ngất mang về, nhưng hôm sau trời vừa sáng hắn liền tỉnh dậy, còn mang theo túi của mình…

“Tiểu Bắc, đã chết chưa?” Tô Niệm Chi cầm dao giải phẫu, kích động hỏi Thời Sênh, “Tôi đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Chuẩn bị tốt cái gì?”

“Giải phẫu đó!” Hai mắt Tô Niệm Chi sáng ngời.

Thời Sênh giật giật khóe miệng, “Anh cảm thấy tôi sẽ giết người ở đây à?”

“Tại sao không? Giết người còn cần phân biệt hiện trường à?”

Có phân biệt đó có được không? Bại não!

Cái kiểu tên biến thái chết tiệt này là ai dạy ra hả?

Tô Niệm Chi tiếp tục đề nghị: “Vậy cô muốn giết ở đâu, tôi bảo A Ngộ tìm cho cô?”

Thời Sênh cắn răng, ném Tô Niệm Chi ra ngoài cửa, “Tìm được thì bảo A Ngộ giết cho anh, đừng có lượn lờ trước mặt ông đây.”

“Tiểu Bắc, cô đã nói là sẽ để thi thể cho tôi mà, sao cô lại nói không giữ lời như thế, cho dù giờ cô không muốn giết thì tôi cũng có thể chờ đến lúc cô muốn giết mà…”

Ông nội nhà hắn, cô nói mấy lời này lúc nào chứ, tên biến thái chết tiệt này đừng có bịa đặt có được không?

Thời Sênh đưa tay kéo hắn vào rồi đóng sầm cửa lại.

Người dậy sớm bên ngoài ngơ ngác nhìn nhau, chuyện gì thế? Giết cái gì? Sáng sớm ngày ra đã định làm gì?

“Tiểu Bắc, cô định giết sao?”

Thời Sênh nghiến răng, “Không giết.” Cô không phải loại người như thế.

Ném xác sẽ rất phiền toái.

Tên biến thái này sẽ chỉ quan tâm tới giải phẫu, mặc kệ hậu quả.

“Vì sao? Cô muốn giữ bọn chúng đến sang năm à?”

“Tôi, sẽ, không, bao, giờ, cho, anh, thi, thể.” Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi phun ra từng chữ một.

Chương 1052: Nộp lên quốc gia (21)

Tô Niệm Chi rất ồn ào, Thời Sênh đánh hắn một trận.

Sau khi bị đánh, Tô Niệm Chi lập tức ngoan ngoãn luôn, cầm dao phẫu thuật, ngồi đối diện với đám người bị trói rất thành thật, cứ như đang ngồi chờ cơm vậy.

A Ngộ đi tới, thấy trên mặt thiếu gia nhà mình có vết thương thì khóe miệng không khỏi run rẩy, quả nhiên là vẫn bị đánh.

Không lấy mạng… Quá may mắn rồi.

“Thiếu gia?” A Ngộ đi tới trước mặt Tô Niệm Chi.

Tô Niệm Chi trừng mắt với hắn: “Tôi không muốn nói chuyện với cậu, cậu đi ra ngoài.”

A Ngộ ngẩn ra, thiếu gia lại làm sao thế?

A Ngộ nhìn về phía Thời Sênh đang mân mê máy quay phim, cô lại làm gì thiếu gia nhà tôi vậy?

“Ai biết hắn phát điên cái gì?” Thời Sênh buông máy quay phim ra, “Mau đánh ngất đem về đi.”

“Cậu dám!” Tô Niệm Chi quát lớn một tiếng, dùng dao phẫu thuật chỉ và A Ngộ, “Cậu mà còn dám đánh ngất tôi, tôi liền trừ tiền lương của cậu tới tận kiếp sau.”

“Thiếu gia, tiền lương của tôi cũng không phải ngài phát mà.” BOY ngay thẳng một câu chọc thủng.

Tô Niệm Chi chớp chớp mắt, một hồi lâu sau mới buông dao phẫu thuật xuống, nhỏ giọng nói thầm. “Về nhà tôi sẽ từ cậu.”

“Ôi, sắp bị thất sủng rồi.”

Mặt mũi A Ngộ tối sầm, cô lại còn ra vẻ vui khi người gặp họa nữa à, đều tại cô mới thành ra thế này, thiếu gia còn… càng thêm táo bạo, thay đổi thất thường.

Thời Sênh

Này này này… Người này định làm gì?

“Tiểu Bắc, bọn họ tỉnh rồi.” Tô Niệm Chi quay đầu gọi Thời Sênh, còn không quên đề nghị, “Cô có muốn giết một tên trước không?”

Tập thể xã hội đen vừa tỉnh lại đã lâm vào ngơ ngẩn, cái gì mà gọi là giết trước một tên?

Thật không ngờ, một gã đàn ông nhìn bề ngoài không tệ mà tâm tư lại ác độc như thế, vừa mở miệng ra là muốn giết người.

Không đúng… Vừa rồi hắn mới nói, giết một tên, là nói bọn họ sao?

Thời Sênh ném thứ gì đó vào người Tô Niệm Chi, hung hăng quát lên, “Giết ông nội anh ấy, câm mồm.”

Vẫn còn nghĩ làm thí nghiệm.

Biến thái!

Tô Niệm Chi cũng không giận, quay ra giật dây Thời Sênh: “Giết gà dọa khỉ, cô muốn biết gì, chắc chắn bọn họ sẽ nói ra ngay lập tức.”

Nhóm đại ca: “…” Tuy rằng anh nói cũng có lý lắm, nhưng bọn tôi không muốn nghe đâu.

Khả năng bọn họ còn chưa tỉnh ngủ, nếu không tại sao thế giới này lại tự nhiên trở nên điên cuồng như vậy?

Thời Sênh đi về phía đám người kia, đám người sợ tới run rẩy, chỉ sợ cô nghe lời xúi giục của Tô Niệm Chi, mang một tên ra giết gà dọa khỉ.

Đại ca, sao anh vẫn chưa tỉnh lại?

Có chuyện rồi!

Thời Sênh gằn từng tiếng một: “Ông đây sẽ không.”

Tô Niệm Chi thực thất vọng: “Thế thôi vậy.”

Thời Sênh ném Tô Niệm Chi sang một bên, lại đá cho tên đại ca vẫn đang chìm trong hôn mê kia một cái, đầu mấy tên đàn em đầy mồ hôi lạnh, có lẽ tỉnh… cũng rất tốt.

Khí lực kia, nếu mà đá vào nơi quan trọng thì không phải sẽ phế luôn sao?

Sao đứa con gái này lại đáng sợ như thế chứ?

“Kẻ nào, con thỏ nào, thằng nhãi ranh nào dám đánh ông đây?” Gã

đại ca bị đá một cái thì tức giận, hét lớn, mở mắt ra.

Trong con ngươi của hắn phản chiếu ảnh ngược của một thiếu nữ, đôi mày cô cong cong, giọng nói trong trẻo, “Là ông.”

“Mày là ai? Mày có biết ông là ai không hả?” Gã đại ca vừa tỉnh, chỉ số thông minh còn chưa login, “Lập tức xin lỗi ông mày ngay, ở lại đây hầu hạ ông cho tốt, ông sẽ tha thứ cho mày.”

Cả đám đàn em trợn mắt há mồm, đại ca, anh vẫn còn đang choáng váng à?

Đại khái có lẽ do ánh mắt của đám tiểu đệ quá mức nóng bỏng nên gã đại ca quay đầu nhìn, thân mình hơi đau, lúc này mới phát hiện ra bản thân đang bị trói.

Ký ức về tối hôm qua mới lập tức trở về trong trí óc.

Sắc mặt gã đại ca đổi tới đổi lui, cuối cùng cắn răng một cái, ngạnh cổ, gào lên bằng lời thoại kinh điển, “Muốn giết hay làm gì thì tùy.”

“Đừng ồn ào, tôi không giết các người làm gì.” Thời Sênh dừng lại, bĩu môi ghét bỏ, “Ô uế kiếm của ông.”

Tối hôm qua đã bị coi thường, giờ lại thành tù nhân, gã đại ca chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt với Thời Sênh.

“Nhưng mà… Nếu các người không ngoan ngoãn trả lời vấn đề của tôi, tôi cũng sẽ không chắc tên biến thái bên kia có lấy các người để giải phẫu sống hay không?”

“Tiểu Bắc, tôi không…” Tôi không giải phẫu người sống, người sống đều đáng ghét.

Thời Sênh hơi liếc mắt, Tô Niệm Chi đành nuốt câu nói vào bụng, chỉ có thể nắm chặt dao giải phẫu của mình, táo bạo quát lên với đám người kia, “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa tôi móc mắt ra đấy.”

Gã đại ca bị quát một cái nên giật nảy mình. Hắn nhìn dao giải phẫu trong tay Tô Niệm Chi, cắn răng nói: “Dù cô có muốn hỏi gì thì tôi cũng sẽ không nói.”

Bọn họ làm việc đều có quy củ, phải tuân theo quy tắc của giang hồ, nếu để thanh danh mất rồi thì sau này còn biết làm ăn thế nào?

“Có cốt khí đấy. Vậy không biết thuộc hạ của anh có cốt khí như thế không?” Tầm mắt Thời Sênh đảo qua người đám đàn em.

Rõ ràng là ánh mắt rất bình tĩnh nhưng lại làm cho những người kia như đứng trên núi đao biển lửa, không cẩn thận là sẽ ngã xuống đến tan xương nát thịt.

Đám đàn em bị liếc nhìn một cái, mặt mũi cả đám đều trắng bệch.

Dao giải phẫu trong tay Tô Niệm Chi lóe lóe ánh sáng lạnh, chẳng khác nào liêm đao của thần chết khiến cho người ta phát lạnh khắp người, không thể nào bình tĩnh được.

“Đại ca… em… Em không muốn bị giải phẫu sống.” Tên đàn em thứ nhất run giọng nói.

“Đại ca, em cũng không muốn, dù sao cũng ta cũng là do người khác thuê tới, nói cho cô ta biết thì sao chứ. Em không muốn chết. Em trên còn mẹ già, dưới còn con nhỏ.” Đàn em số hai cũng khóc rống lên.

“Đại ca blablabla…”

“Câm miệng, một đám vô dụng.” Gã đại ca tức giận tới mức thịt trên gương mặt béo phì cũng rung lên.

Đám đàn em tiếp tục than khóc, “Đại ca, chúng tôi không cần tiền, mạng không còn thì cần tiền làm gì. Tôi không muốn chết.”

“Tôi cũng không muốn… Đại ca…”

Sắc mặt gã đại ca từ trứng chuyển thành đen, “Ở đây nhiều người như thế, cô ta sao dám giết chúng ta chứ, chúng mày có bị ngu không hả?”

“Anh thì không bị ngu sao?” Thời Sênh liếc nhìn gã đại ca, “Vùng hoang vu dã ngoại như này, vứt xác cũng rất tiện.”

“Hừ!” Gã đại ca hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Thời Sênh nghiêng đầu, “Thật không nói đúng không?”

“Tôi…” Có tên đàn em há miệng định nói nhưng lại bị gã đại ca trừng cho phải ngậm miệng lại.

Hắn đành nói ra lời đứng về phía đại ca, “Không biết.”

Thời Sênh nhún nhún vai. Cô thong thả đứng dậy, đưa lưng về phía bọn họ, không khí trong phòng cực kỳ ngưng trọng, chỉ có tiếng thở hổn hển của cả đám.

Ngay tại giây tiếp theo, Thời Sênh đột nhiên rút kiếm ra, thiết kiếm xẹt qua không khí tạo thành một đường cong duyên dáng, sau đó đâm thẳng vào bụng gã đại ca.

Con ngươi của gã đại ca đột nhiên trừng lên: “Cô… Cô…”

Sao cô ta lại dám chứ?

Thời Sênh nở nụ cười: “Đừng lo lắng, sẽ không chết đâu, nhưng nếu anh không chịu nói thì nhất định sẽ mất máu mà chết, muốn sống hay muốn chết là do anh quyết định.”

Chương 1053: Nộp lên quốc gia (22)

Còn không lo lắng sao? Sắp chết rồi đấy!

Gã đại ca cảm thấy máu trong cơ thể mình mất đi rất nhanh, mỗi một lần thở thì toàn bộ dây thần kinh trong cơ thể đều đau.

“Đại ca…”

“Đại ca…”

Hắn nhìn một đám đàn em đang dùng ánh mắt cầu xin mình ở bên cạnh, cắn răng nói: “Tôi nói thì cô sẽ tha cho chúng tôi phải không?”

Thời Sênh nở một nụ cười không rõ cảm xúc, không đáp mà hỏi lại, “Anh tin vào loại lời nói này sao?”

Trong tivi còn thiếu loại phim có tình tiết này chắc?

Gã đại ca cười lạnh, “Vậy vì sao tôi phải nói cho cô?”

Nụ cười trên miệng Thời Sênh càng ác liệt hơn, “Dù sao cũng chỉ có một đường, sao không thử đặt cược một lần, thắng, anh có thể sống, thua, cũng có thể kéo người khác xuống cùng mình, không mệt.”

Tuy rằng cảm thấy lời này có chỗ không ổn, nhưng nghĩ kỹ cũng thấy có chút đạo lý…

…

Gã đại ca tự hỏi một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói cho Thời Sênh, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn cảm thấy mình còn có thể cứu được.

“Chúng tôi không biết đó là thứ gì, người mua chỉ nói là thứ đó ở trên người cô gái kia.” Đại khái, sợ Thời Sênh không tin, gã đại ca còn bổ sung thêm, “Tôi nói thật, rất nhiều lần chúng tôi lấy được đồ rồi mới biết mình cần phải lấy cái gì, cũng có lúc đến khi giao dịch rồi cũng không biết đó là thứ gì nữa.”

Thời Sênh: “…” Có vấn đề, ngươi không biết hay nghẹn không nói, muốn chết à?

“Người mua là ai?”

“Cái này…”

“Hửm?” Thời Sênh hơi hơi nhíu mày.

Đại ca lắc đầu, “Tôi không biết, đều liên hệ qua tin nhắn. Trong di động của tôi vẫn còn lưu trữ tin, cô không tin thì có thể kiểm tra.”

Thời Sênh mò được di động của hắn, mở ra xem, bên trong lưu trữ không ít tin nhắn.

“Chính là cái tin nhắn thứ 5.”

Thời Sênh kéo tới cái tin nhắn thứ năm, đọc từ tin đầu tới tin cuối cùng, quả đúng là bọn họ chưa từng gặp nhau, nhưng đối phương có gửi tiền cho bọn họ.

Thời Sênh bảo gã đại ca đưa sim điện thoại cho mình, chỉ cần tìm

được ai nhắn tin cho hắn là có thể truy ra được ai làm…

Đợi đã, vì sao ông đây phải làm chuyện này?

Ông có phải tới phá án đâu?

Thời Sênh ném di động xuống, nhìn gã đại ca: “Thứ kia không ở chỗ tôi, tôi cũng không biết các anh đang tìm thứ gì, đừng có tới làm phiền ông đây nữa, đổi thành ở một chỗ hoang vắng thì các người đã sớm chết rồi.”

Cho nên bọn họ nên cảm thấy may mắn vì ở đây nhiều người sao?

“Tiểu Bắc, không giết à?” Tô Niệm Chi thấy Thời Sênh chuẩn bị rời đi thì lập tức lên tiếng.

“Không phải ai cũng có tư cách chết dưới kiếm của ông đây.”

Kiếm của tướng quân, không chém con kiến.

Kiếm của ông đây, không chém bọn bại não.

[…] Ha ha, Ký chủ lại sống ảo rồi, thực đúng là chọc cười, ngay cả trứng còn chém chứ đừng nói cái gì mà sinh vật hai chân.

Hiện tại cô không giết đám người này, khả năng có hai nguyên nhân, một là như cô nói, vứt xác rất phiền, hai là nhóm người này không có chạm vào lôi khu* của cô.

**Lôi khu: vùng nguy hiểm có chôn địa lôi hoặc vùng nguy hiểm có sấm sét.*

Lôi khu là cái gì ư?

Ai mà biết được lôi khu của cô ấy là cái gì, chưa từng nghe phụ nữ sáng nắng chiều mưa à? Không chừng trước đó không phải lôi khu, nhưng một giây sau đã trở thành lôi khu rồi.

Cho nên cái kiểu tính cách trước sau bất nhất quỷ dị này của Ký chủ từ đâu mà có?

“Có thể dùng dao.” Tô Niệm Chi còn đề nghị rất thật lòng.

Thời Sênh đi ra cửa, khoát tay, “Bảo A Ngộ nhà anh giết đi.”

Tô Niệm Chi nhíu mày, hình như đang rất rối rắm, lại có chút tiếc nuối, cuối cùng hắn đưa dao phẫu thuật cho A Ngộ, nhanh chóng đuổi theo Thời Sênh ra ngoài.

Đại ca: “…” Không đúng, hắn phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để mất máu quá nhiều mà chết sao? Có thể hỗ trợ gọi 120 không?

…

Thời Sênh muốn rời khỏi đây. Cô tìm bà chủ Nông Gia Nhạc thuê một cái xe chở cô ra ngoài.

Lúc cô lên xe, Tô Niệm Chi cũng nhanh chóng vọt lên theo.

“Anh muốn gì?” Thời Sênh trừng mắt với hắn. Tên biến thái chết tiệt này sao lại cứ thích quấn lấy cô làm gì chứ?

Chẳng lẽ bản cô nương có thể chất hấp dẫn biến thái?

Nếu không vì sao tên biến thái này toàn tìm cô hợp tác là thế nào?

Cô không muốn hợp tác với bọn biến thái.

“Đi theo cô đó.” Đi theo cô sẽ có thi thể.

Thời Sênh không cần đoán cũng biết hắn nghĩ cái gì trong đầu.

Lại coi ông đây là nhà xác di động à?

Thời Sênh túm lấy cổ áo Tô Niệm Chi, ném hắn ra ngoài.

“Tiểu Bắc, cô đừng tuyệt tình như thế chứ, tốt xấu gì chúng ta cũng từng đồng sinh cộng tử, chẳng lẽ cô thật sự nhẫn tâm vứt tôi ở lại đây sao? Chị ơi… Chị muốn em làm gì cũng được, chị đừng đuổi em đi mà.” Tô Niệm Chi ôm chặt cửa xe, không cho Thời Sênh đóng cửa lại.

Hắn gào rất lớn nên mọi người ở xung quanh đều nhìn sang.

“Thiếu gia!” Hiện tại A Ngộ chỉ hận không thể đánh ngất Tô Niệm Chi được. Xung quanh đây nhiều người như thế, ngài ấy không thể bình tĩnh một chút được sao?

Trước kia thiếu gia sẽ thỉnh thoảng mới vứt tiết tháo đi, vì chuyện giải phẫu mà chuyện gì cũng có thể làm được.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy thiếu gia không cần tiết tháo tới mức này.

Gặp một tên biến thái vô lại, Thời Sênh thấy thật tuyệt vọng.

Bạn nổi giận, hắn sẽ bỏ chạy, chờ bạn hết giận, hắn sẽ lại chạy tới, da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh lấy kiếm ra, chém thẳng tới tay Tô Niệm Chi.

“Thiếu gia!” A Ngộ nhanh tay lẹ mắt kéo Tô Niệm Chi ra, “Chúng ta có thể thuê một chiếc xe đi theo sau cô Ôn mà.”

“Nói có lý lắm.” Tô Niệm Chi gật đầu, “Lần này sẽ không trừ tiền lương của cậu nữa, còn không đi mau, đứng đây làm gì?”

A Ngộ: “…” Nhịn! Thiếu gia chỉ tùy hứng thôi, không có bệnh!

“Các anh dám?” Ông đây không muốn nhìn thấy tên biến thái này.

BOY ngay thẳng offline, BOY thủ đoạn online, “Cô Ôn, đường này cũng không phải của một mình cô mà.”

Thời Sênh: “…” Chán ghét BOY thủ đoạn.

Thời Sênh đóng rầm cửa xe lại, nói với lái xe ngồi đằng trước: “Lái xe đi, không được để bọn họ theo kịp.”

“Được, không thành vấn đề.” Lái xe kêu lớn một tiếng rồi khởi động xe.

Chiếc xe lao về phía trước, qua cửa kính xe, Thời Sênh nhìn thấy Tô Niệm Chi đang nổi giận đùng đùng trên bãi cỏ phía xa, mà đối tượng làm hắn nổi giận là… Bùi Diệp.

BOSS phản diện và nhân vật chính mới đúng là tình yêu đích thực nha.

Đi mau, đi mau, đi mau, rời xa lũ biến thái này.

Thời Sênh quay về chỗ ở của nguyên chủ. Tuy rằng nghề nghiệp của cô không thể để lộ ra, nhưng nơi ở của nguyên chủ lại là khu biệt thự đẹp nhất ở thành phố Triêu Dương.

Vì lâu không có người quay về nên trong lòng hơi lạnh lẽo, Thời Sênh chỉ dọn dẹp phòng mình ở, còn lại chẳng động vào thứ gì.

“Reng reng reng…”

Thời Sênh vừa ngồi xuống, điện thoại bàn ở phòng khách liền vang lên.

Thời Sênh nhíu mày, điện thoại đổ ba lần, cô mới đi tới, nhưng đúng lúc cô chuẩn bị nhận điện thoại thì chuông liền ngừng.

Có vấn đề?

Thời Sênh nhìn chằm chằm điện thoại vài giây, sau đó đứng dậy đi tới thư phòng.

Trong thư phòng có máy tính, nhưng không có mạng internet, hoặc nói, toàn bộ biệt thự này, ngoại trừ chiếc điện thoại bàn kia, không có phương tiện nào có thể liên lạc với bên ngoài, tín hiệu di động cũng vô cùng yếu, chỉ có thể gọi 110 mà thôi.

Thời Sênh mở máy tính ra, các văn kiện đều được mã hóa, trong trí nhớ của nguyên của cũng không có mật mã.

Nhưng mấy trò mã hóa này đối với Thời Sênh mà nói chỉ là vấn đề nhỏ.

Văn kiện bên trong làm Thời Sênh hơi kinh ngạc, toàn là tư liệu về

mộ cổ, cực kỳ nhiều.

Chờ Thời Sênh xem xong đống tư liệu đó thì đã là ngày hôm sau.

“Reng reng reng…”

“Reng reng reng…”

“Reng reng reng…”

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên ngoài phòng khách, vẫn là ba lần đổ chuông.

Thời Sênh nhìn thời gian trên máy tính theo bản năng, thời gian gần trùng với thời gian đổ chuông ngày hôm qua.

Chương 1054: Nộp lên quốc gia (23)

Tiếng chuông kỳ quái kia, vào đúng giờ đó của ngày thứ ba lại vang lên, Thời Sênh ngồi bên cạnh, lập tức cầm lấy điện thoại.

“Alo?”

“Cô Ôn? Cô đã quay về rồi?” Người bên kia hơi kinh ngạc, hoặc cũng có thể nói là vô cùng kinh ngạc, như thể chuyện cô quay về là chuyện không thể tin nổi.

“Ừm.” Thời Sênh trả lời một tiếng.

“Nghe nói bên kia đã xảy ra chuyện. Cô Ôn, cô có thể trở về thật sự là ngoài ý muốn đấy.” Người nọ dừng một chút lại chuyển chủ đề, “Nếu cô Ôn đã về, vậy cô có muốn đưa thẻ bài của mình ra ngoài không?”

Thời Sênh: “…” Đưa thẻ bài ra ngoài là gì?

Là muốn ông đây phải tiếp khách à?

Đây là cái tình huống quỷ gì?

Có độc.

Thời Sênh nhanh chóng lục lọi trong trí nhớ, có vài thứ vẫn luôn ở trong ký ức, nhưng nếu người ta không cố ý nhớ lại thì nó cũng sẽ không xuất hiện.

“Cô Ôn?” Thấy Thời Sênh im lặng cả nửa ngày, đối phương lại nghi hoặc gọi một câu.

“Đưa ra ngoài đi.”

“Tốt, gần đây chúng ta có mấy đơn hàng, tôi sẽ gửi cho cô ít tư liệu ban đầu trước.”

Thời Sênh cúp máy, vẻ mặt đầy chữ “mẹ kiếp”, giờ làm trộm mộ mà cũng có tổ chức, có kỷ luật, lập hội để cùng chơi với nhau.

Tổ chức này của cô rất có tiếng trong giới.

Theo thẻ bài tức là muốn tiếp nhận đơn, nếu cô không muốn tiếp nhận đơn hàng, bên kia sẽ không treo thẻ bài của cô ra, tư liệu cũng sẽ không gửi đến tay cô.

Mà một vài vị khách cũ sẽ luôn trực tiếp điểm danh người mà mình quen. Đương nhiên, nếu người đó không treo thẻ bài thì dù có ra nhiều tiền đến đâu, người bên kia cũng sẽ không quấy rầy tới họ.

Người trung gian sẽ tuyệt đối không tiết lộ tư liệu về đối phương, cho nên chỗ ở của bọn họ, trừ người điều hành trong tổ chức ra, đều không có ai biết được.

Sau khi người đó tiếp đơn hàng, trong vòng ba tuần, người của tổ chức mỗi ngày sẽ gọi điện tới chỗ người đó ở vào đúng một giờ, xác nhận người đó đã trở về chưa, có còn sống hay không?

Đối phương không hỏi chuyện ở núi Long Hành, đây là quy củ, bọn họ chỉ phụ trách liên lạc, không phụ trách chuyện cô có hoàn thành nhiệm vụ hay không, cho nên sau một chuyến đi, chết bao nhiêu

người, có hậu quả gì, bọn họ đều không hề hỏi qua.

…

Tư liệu mà người kia nói ngày hôm sau đều được đưa tới tay Thời Sênh.

Những vụ làm ăn thường chia làm hai loại.

Một là đã có địa chỉ chính xác.

Một loại là cần phải đi tìm địa chỉ kia.

Ở tình huống thứ nhất, để cam đoan những người này sau khi nhận được tư liệu sẽ không tự mình đi tới đó, trên tư liệu sẽ xóa đi một số dấu hiệu đánh dấu địa điểm của mộ cổ.

Trừ phi bọn họ tiếp đơn hàng, nếu không sẽ không có tọa độ chính xác của mộ cổ đó.

Loại thứ hai thì không có hạn chế, bởi vì địa điểm họ thuê người tìm cũng không cụ thể.

Ba phần tài liệu Thời Sênh nhận được thì có hai cái là không có vị trí cụ thể, một cái thì có, cấp độ nguy hiểm được đánh giá là S.

Đúng thế, người của tổ chức còn có trách nhiệm đánh giá mức độ nguy hiểm.

Đó là một hội trộm mộ rất có hứng thú, à không, rất có tổ chức.

Đánh giá ban đầu là dựa theo vị trí địa lý và tài liệu gửi tới, lần thứ hai còn phải qua đánh giá của những người từng đi qua đó mới đưa

ra kết luận.

Loại đơn hàng này rất ít khi một lần đã thành. Rất nhiều đơn hàng phải qua vài lần mới xong.

Có thể được đánh giá là cấp S chứng minh là đã có người đi qua, hơn nữa không chỉ một lần, nhưng lại chưa ai thành công.

Thời Sênh tiếp nhận đơn hàng cấp S này.

[… Ký chủ, cô có âm mưu?] Đang yên đang lành đi tiếp cái đơn hàng này, có biết hiện tại đang có khẩu hiệu bài trừ mê tín dị đoan, đất nước giàu đẹp phồn vinh không? Cô như thế là sẽ bị nộp lên quốc gia đấy.

**Nộp lên quốc gia: Là cụm từ xuất phát từ phim truyền hình "Đạo mộ bút ký" của Nam Phái Tam Thúc. Ngô Tà (nhân vật chính của phim) luôn tâm đắc một câu "Văn vật phải được giao nộp cho quốc gia".*

Thời Sênh đắc ý rung đùi: "Ta cảm thấy trò trộm mộ này chơi rất vui."

Cô còn chưa chơi qua trò này bao giờ.

Thời Sênh ôm ý chí dốc lòng chơi game.

[…] Game ông nội nhà cô ấy, chơi đùa ông nội nhà cô ấy. Ký chủ, cô còn có nhiệm vụ đấy.

"Gấp cái gì? Ngày tháng còn dài, để bọn họ cứ bồi dưỡng tình cảm đi đã, ta tới phá sau." Chưa gì đã phá CP, ngày tháng sau này của ông đây sẽ cực kỳ nhàm chán.

[…] Bản hệ thống không bảo cô phá CP nhé, được rồi, offline để bình

tĩnh lại đã.

Thời Sênh nhận nhiệm vụ này, cô dẫn người xuống mộ. Cố chủ tự mình tới, lúc đi vào thì hùng dũng, oai vệ, khí vũ hiên ngang, lúc đi ra chẳng khác nào con sâu lông.

Rất nhiều năm sau, hắn hình dung và kể lại với người khác rằng, tôi chưa từng gặp kẻ trộm mộ nào như thế, giặc cướp vào thôn cũng không đáng sợ như vậy.

Trừ bỏ quan tài đã mở trong mộ thất là cô ta không phá, còn lại những gì chỉ cần có thể phá là cô ta sẽ phá hết, căn bản không còn thứ gì lành lặn, cơ quan, thủ thuật che mắt đều hoàn toàn vô tác dụng với cô ta.

Có thể còn sống ra ngoài đã là kỳ tích rồi.

Sau khi Thời Sênh tiếp đơn hàng, những người cùng cô xuống mộ một lần tuyệt đối sẽ không đi cùng cô lần thứ hai.

Hung tàn, rất đáng sợ, bọn họ chỉ sợ chủ nhân của mộ nhảy dựng lên đánh mình. Cái này đâu phải là trộm mộ, rõ ràng là đào mộ mới đúng.

Nhưng có một ưu điểm, cùng cô xuống mộ thì thời gian sẽ ngắn lại một nửa, cũng chưa từng hỏng chuyện lần nào.

[…] Ký chủ, cô hơi quá đáng rồi thì phải?

Hệ thống không nhịn được muốn dạy dỗ Thời Sênh.

“Ta làm sao?” Thời Sênh vẻ mặt vô tội.

[…] Tốt xấu gì cũng là mộ của người ta, cô hủy đi như thế chẳng lẽ không thấy quá đáng à?

“Không phải chỉ là một đám số liệu hay sao? Mi sửa lại là được rồi, trút giận lên người ta là muốn chơi trò gì?” Hơn nữa, cô cũng không hủy quan tài trong mộ mà, so với đám mở quan tài trộm cổ vật thì cô cảm thấy mình còn rất đáng khen ấy chứ.

“Hơn nữa, nguyên chủ của ta làm nghề này, ta không trộm mộ thì còn làm gì hả?” Đã làm thì phải làm cho thật tốt, bản cô nương là người luôn có mục tiêu phấn đấu.

[…] Bảo cô trộm mộ chứ không bảo cô hủy mộ.

Cô làm một kẻ trộm mộ lặng lẽ có được không hả?

Còn nữa, cô không trộm mộ cũng có thể sống được rất tốt, vì sao còn phải đi trộm mộ làm gì? Có âm mưu đúng không? Cảnh sát sẽ tìm cô nói chuyện cho xem.

Thời Sênh lại phun ra một câu ngụy biện, “Ta hủy mộ rồi thì chẳng phải sẽ không có ai xuống được nữa sao, bọn họ nên cảm ơn ta mới đúng ấy.”

Lúc cô rời đi đã chém sập hết các lối ra vào, muốn đi vào lần nữa, trừ phi mang máy xúc tới, còn với sức người mà muốn đào ra đường đi thì đúng là nằm mơ.

[…] Tức giận, không thể nói chuyện được với Ký chủ bại não nhà mình. Nó muốn đổi một Ký chủ mới. Chủ nhân, ngài mau về đi, bản Hệ thống không hầu hạ được nữa.

Hệ thống nói bã bọt mép cũng chẳng ăn thua. Thời Sênh tiếp tục

trộm mộ một cách bạo lực. Người dám trộm mộ làm gì có ai là người tốt, cho nên dưới tỷ lệ thành công 100% khi được Thời Sênh dẫn đường, đám cố chủ chỉ có thể cúi đầu trước thế lực hung ác.

Thanh danh của cô trong giới trộm mộ càng lúc càng nổi. Trước đây cô mới chỉ nổi trong đám trộm mộ trẻ tuổi, hiện tại đã lọt được cả vào tai những trộm mộ lão làng.

Nhà họ Ôn trước kia cũng là một gia tộc lớn, cũng từng là lão đại trong giới. Sau này nhân tài điêu linh, đến giờ cũng chỉ còn lại mình Ôn Bắc mà thôi.

Nhóm lão đại này nghe tới tên Ôn Bắc liền lập tức liên hệ tới nhà họ Ôn.

Bắt đầu nổi lên tính toán trong lòng.

…

Ngày 4 tháng 8.

Thời Sênh nhận được điện thoại của tổ chức, nói có người muốn gặp cô nên muốn xin ý kiến của cô.

Thời Sênh từ chối không hề nghĩ ngợi, chỉ còn cách ngày 15 tháng 8 mà người phụ nữ kia nói có mấy này, người kia muốn hẹn gặp cô chắc chắn là có việc phải làm.

Không đi, không đi.

Gần đây cô vẫn luôn nhận đơn hàng chính là muốn tránh đi những kẻ phiền toái tìm tới mình.

Một hai kẻ thì không sao, nhưng nhiều cũng thấy phiền.

Luôn có kẻ bại não muốn tính kế ông đây trong bóng tối. Ông đây không hiện ra, xem bọn hắn tính kế kiểu gì?

[…] Thì ra cô trộm mộ còn vì lý do này. Ký chủ, cô chạy trời cũng không khỏi nắng đâu.

Chương 1055: Nộp lên quốc gia (24)

Thời Sênh tra tìm Hoa Cẩm Viên, là tên một rạp hát.

Thành phố Triêu Dương nổi tiếng về hí kịch, được tôn vinh là di sản văn hóa phi vật thể.

Người ở thành phố Triêu Dương cũng rất thích xem kịch, cho dù là thế hệ tuổi trẻ sau này cũng có rất nhiều người kế thừa ngành nghề này, các rạp hát ở trong thành phố nhiều không đếm xuể.

Cẩm Hoa Viên này là một rạp hát cực kỳ xa hoa. Những người tới đây xem đều thuộc cấp bậc tai to mặt lớn.

Muốn đi vào chỉ có hai cách, hoặc là có thẻ hội viên của Cẩm Hoa Viên, hoặc là có người đưa vào.

Ngày 15 tháng 8, ở Cẩm Hoa Viên chỉ diễn một vở kịch. Thời Sênh lục tìm được danh sách khách tham dự, không có bất ngờ gì xảy ra, trong danh sách đều là những tên tuổi quen thuộc trong giới.

Theo lý thuyết, Thời Sênh cũng là người lăn lộn có tiếng trong nghề, đáng lẽ cô phải nghe được một chút tiếng gió, nhưng đây lại không hề biết gì. Tin tức duy nhất về ngày 15 tháng 8 mà cô biết được chính là qua tờ giấy mà người phụ nữ kia đưa cho.

Thời Sênh mở tài liệu của Ôn Bắc ra, lại xem qua những tài liệu đó thêm một lần, có rất nhiều thông tin trùng hợp với tài liệu của Tô Niệm Chi, còn lại thì không hề giống nhau.

Rốt cuộc lúc trước Ôn Bắc đã biết gì lúc xuống mộ?

Giải mã.

Giải mã.

Giải…

Thời Sênh buồn bực đẩy máy tính ra, đưa tay day day mi tâm, ghét nhất là phải dùng đầu óc, để đầu óc của bản cô nương đần độn chút không được sao?

“Reng reng reng…”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía phòng khách, đang chuẩn bị đứng dậy thì tiếng chuông đột nhiên cắt đứt.

Hai giây sau, tiếng chuông lại vang lên, rồi lại cắt đứt như cũ, cứ thế lặp lại tới năm lần.

Đã xảy ra chuyện!

Nếu có nguy hiểm, bị người của tổ chức phát hiện ra, bọn họ sẽ dùng cách đó để thông báo.

Ba lần là có nguy hiểm, phải chú ý an toàn.

Bốn lần là rất nguy hiểm, cần phải rời khỏi nơi đó.

Năm lần là cực kỳ nguy hiểm, sống chết do mệnh.

Thời Sênh nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa rất to, mưa lộp bộp đập lên

cửa sổ tạo thành những tiếng vang rất lớn.

Là thời tiết tốt.

[…] Có gì mà tốt!

Thời tiết tốt để giết người.

[…] Nó vẫn nên offline thôi.

…

Một biệt thự khác.

Bùi Diệp cúi đầu lật xem tư liệu, đứng trước mặt hắn là đám người Bàng Kha.

Thật lâu sau, Bùi Diệp mới lên tiếng, “Bắt được người chưa?”

“Còn chưa có tin tức. Lão đại, chúng ta bắt cô ta làm gì?” Bàng Kha hơi khó hiểu, đứa con gái kia…

“Vòng cổ.” Bùi Diệp buông bút.

Bàng Kha biết vòng cổ mà Bùi Diệp nói tới là gì, chính là cái vòng cổ của Diệp Dao. “Lão đại, anh lại chuẩn bị xuống nữa sao?”

Bùi Diệp không trả lời, Bàng Kha rối rắm một chút, “Lão đại, lần trước chúng ta đã mất rất nhiều người. Ngôi mộ kia quá cổ quái, cho dù cái vòng cổ đó là mấu chốt nhưng chúng ta cũng không thể tùy tiện xuống được.”

“Diệp Dao đâu?”

Bùi Diệp nói sang chuyện khác, Bàng Kha không dám tiếp tục khuyên nhủ nữa. “Gần đây tâm tình của Diệp Dao đã tốt hơn một chút, vừa rồi tôi thấy cô ấy ở dưới nhà, muốn gọi cô ấy lên ư?”

Tuy rằng chân của Diệp Dao chưa phế hẳn nhưng bị thương rất nặng, vẫn còn phải dùng nạng để di chuyển.

Thời gian Diệp Dao ở bệnh viện vẫn luôn ở trong trạng thái đờ đẫn.

“Không cần.” Bùi Diệp đứng dậy và đi ra ngoài, “Có tin thì báo cho tôi.”

Vẻ mặt Bàng Kha ảm đạm một chút, nhưng hắn chỉ có thể nhìn theo bóng Bùi Diệp rời đi. Hắn thở dài, “Hỏi tình huống bên kia một chút đi.”

Gần đây lão đại vẫn luôn muốn bắt đứa con gái kia, hơn phân nửa nguyên nhân là muốn Diệp Dao hết giận.

Người của Bàng Kha lập tức liên hệ người, nhưng qua nửa ngày vẫn không có hồi âm.

“Sao thế?” Bàng Kha nhìn về phía người nọ.

“Không ai trả lời,” Người nọ lắc đầu với vẻ kỳ quái, một lát sau, sắc mặt thay đổi, phỏng đoán: “Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Bàng Kha nhướng mày, “Khả năng do trời mưa nên tín hiệu không tốt, thử lại xem.”

Người kia thử lại vài lần nhưng vẫn y như cũ, không có người đáp lại, “Chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.”

Sắc mặt Bàng Kha trở nên khó coi. Hắn đã nói rồi, đứa con gái tên Ôn Bắc kia vừa cổ quái lại vừa lợi hại, sao có thể dễ dàng bắt cô ta lại như thế chứ?

Bàng Kha vội vàng chạy đi tìm Bùi Diệp.

Bùi Diệp và Diệp Dao đang đứng trước cửa sổ. Diệp Dao dựa vào trong lòng Bùi Diệp, hình như vừa mới khóc xong, hốc mắt vẫn còn hơi đỏ.

Ánh mắt Bàng Kha nhanh chóng đảo qua người Diệp Dao, cố gắng ngăn chặn cảm xúc không rõ ràng trong lòng, “Lão đại, đã xảy ra chuyện rồi.”

Bùi Diệp vỗ vỗ bả vai Diệp Dao. “Về phòng đi.”

Diệp Dao cúi đầu, chống nạng chậm rãi đi về phòng mình.

…

Thời Sênh nhìn cảnh sát ra ra vào vào biệt thự của mình, “Các anh đã tìm đủ chưa?”

“Cô gái, cô xác định thật sự không có chuyện gì xảy ra chứ?” Cảnh sát đứng ở cửa quay đầu lại, “Hàng xóm đã nghe thấy có tiếng súng.”

“Biệt thự này các anh đã tìm từ trong ra ngoài rồi, tìm thấy viên đạn, thuốc súng hay người nào không hả?” Mẹ cái tên não tàn kia, lại dám nổ súng mà không dùng ống giảm thanh để kéo đám bại não này tới đây.

Thời Sênh tiếp tục nói: “Ai biết có phải hàng xóm giả báo cảnh sát hay không, tôi không thấy ai, cũng không nghe thấy âm thanh gì, các anh đã đi được chưa hả?”

Cảnh sát bất đắc dĩ, chỉ có thể rút lui trước.

Dù sao người ta chỉ gọi điện báo, cũng không thật sự chắc chắn. Bọn họ có thể lấy lý do vì đảm bảo an toàn để nhận được sự đồng ý của chủ nhân ngồi nhà mà vào kiểm tra một chút, nhưng cũng không thể mạnh mẽ làm gì được.

Tiễn cảnh sát đi rồi, Thời Sênh mới tung ra một đống lời tổng sỉ vả, đi về phía góc cầu thang.

Cô đi xuống cầu thang, ở phía sau có chốt mở, vừa bấm liền thấy một cánh cửa nhỏ xuất hiện.

Bên trong có năm cái xác, mấy tên này chính là mấy kẻ vừa tới để bắt cô, bị cô xử lý.

Có ba người cô không quen, nhưng cô vẫn nhận ra hai kẻ, chính là người lúc trước đi theo Bùi Diệp.

Nam chính đại nhân cũng thật lợi hại, còn dám phái người tới bắt cô.

Thời Sênh nhìn mấy cái xác thấy thật nhức đầu, làm sao để xử lý thi thể đây, thật phiền phức.

Nhét vào trong nhà nam chính là tốt nhất.

Ừm, không được, phải gọi là trả lại người.

Mấy tên này đều là người của nam chính, bản cô nương chỉ đem trả

lại cho hắn mà thôi.

Xin gọi bản cô nương là Lôi Phong.

Thời Sênh đóng gói mấy cái xác lại rồi ném vào không gian, chờ qua nửa đêm mới mở cửa, đi về phía nhà của nam chính.

Đừng hỏi tại sao cô biết, bên trong cốt truyện có đề cập rồi.

Loại tiểu thuyết này viết cực kỳ 666*, tình tiết chính thì bôi rõ dài, còn lại đều lướt qua rất nhanh, quả thực hố người.

**666: tiếng lóng (ngưu ngưu ngưu – trâu trâu trâu) ý chỉ ai hoặc thứ gì đó cực kỳ lợi hại*

Bùi Diệp ở tại ở trong một biệt thự độc lập ở Đái Hoa Viên. Bên ngoài còn có người canh giữ, nhưng Thời Sênh vẫn tiến vào rất dễ dàng.

Vốn định tiến lên đánh ngất hai tên thủ vệ, nhưng nghĩ lại mình chỉ tới để ném xác, à không, trả người, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn, cho nên cô trèo lên tầng hai từ cửa sổ phía sau.

Lầu hai rất im ắng, đèn hành lang hơi mờ, cũng không tính là quá tối.

Thời Sênh nhìn xung quanh, tìm một địa điểm đẹp, nếu không đám người mắt mù này sẽ không nhìn thấy.

Ung dung đi khắp lầu hai một vòng, đi tới cầu thang, cảm thấy ném ở nơi này khá tốt.

Thời Sênh lôi mấy thi thể ở trong không gian ra, vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy không ổn lắm.

Sao thi thể lại như co lại thế này?

Thời Sênh nhìn sát lại, quả đúng là co lại… gần như chỉ còn da bọc xương!!

Mẹ kiếp, ông nội nhà nó!

Cái thứ đồ chơi mà cô thu vào không gian kia còn sống?

Thời Sênh lôi hết mấy cái xác ra, tất cả những cái xác đều như vậy, toàn bộ đều co rút lại, chỉ còn cái xác khô gầy như khúc củi khô, vạn phần quỷ dị.

Chương 1056: Nộp lên quốc gia (25)

"Rầm rầm rầm…”

Hơn nửa đêm, đột nhiên đất trời rung chuyển, mọi người ở xung quanh đều cảm nhận được, đêm đang yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào.

“Có chuyện gì thế? Động đất à?”

“Mẹ, hù chết ông rồi, bị dọa tới mềm luôn…”

“Đó là cái gì?”

Người ở khu biệt thự này không ít, rất nhanh có người đã phát hiện ra bóng đen khổng lồ ở phía xa.

Thời Sênh chuồn êm ra khỏi khu biệt thự, vỗ ngực thở phào. Mẹ kiếp, hù chết bản cô nương, vậy mà cô lại thu một cái đạo cụ sống vào không gian.

[…] Ký chủ, cô cứ thế ném nó ở đây à? Cô xác định sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

“Có thể xảy ra chuyện gì? Cùng lắm thì văn trộm mộ thành văn mạt thế thôi mà.”

Đổi kênh, đổi thành thói quen rồi.

Hệ thống phát điên, thật sự muốn ném cô tới thế giới thực xem cô có sợ hãi hay không?

Ký chủ nhà nó sao lại xằng bậy như thế chứ, ghét nhất là cô vẫn luôn cố chấp nhận định rằng mình đang ở trong một trò chơi.

Chết là chết, dù là NPC thì cũng không thể chữa trị được.

Lật bàn, cho nên tại sao lúc trước nó lại nói đây là thế giới giả thiết chứ?

Hệ thống chỉ hận không thể đảo nghịch thời gian, tát cho mình hai phát.

…

Thứ khổng lồ đột nhiên xuất hiện, các báo giật tít đùng đùng.

Nơi xuất hiện thứ khổng lồ kia nhanh chóng đã bị một đội nghiên cứu khoa học chiếm lấy.

Tô Niệm Chi không ở thành phố Triêu Dương nhưng vẫn đọc được tin tức, kích động lao tới.

Hắn tìm đầu tiên không phải là con quái vật đó mà là Thời Sênh.

Thời Sênh vừa mở cửa liền nhìn thấy gương mặt biến thái kia liền từ chối. Có lẽ bản cô nương còn chưa tỉnh ngủ, cần ngủ thêm một lát.

Cô đóng sầm cửa lại, trở về phòng ngủ tiếp tục tìm Chu Công.

Đến khi cô dậy lần nữa, Tô Niệm Chi vẫn ở bên ngoài.

A Ngộ đang cạy cửa nhà cô…

Chắc chắn là tên biến thái chết tiệt kia giật dây.

Sao BOY ngay thẳng có thể làm loại chuyện này chứ?

Thời Sênh lấy ra một lá phù dán lên cửa, A Ngộ lập tức bị bắn bay ra, ngã vào bồn hoa bên ngoài.

Tô Niệm Chi và A Ngộ đứng ngoài cửa một ngày một đêm, cuối cùng Thời Sênh vẫn phải cho họ vào.

“Các anh muốn gì hả?”

Đôi mắt của Tô Niệm Chi sáng ngờ, “Tiểu Bắc, cô đã đọc tin tức chưa? Thứ trên tin tức làm bằng chất liệu giống hệt với quan tài mà chúng ta thấy trong mộ cổ đấy.”

“Thế thì sao chứ?” Dù sao cũng chính là ông đây đặt nó ở đấy.

Tô Niệm Chi nhăn nhó một chút, “Tôi muốn có nó.”

“Vậy anh đi chuyển về đi, tìm ông đây làm sợi len gì?”

BOY ngay thẳng trả lời thay Tô Niệm Chi, “Bảo vệ quá chặt chẽ, không vào được.”

Mẹ kiếp, các người thật sự tính đi à?

“Rồi sao?” Cái đó thì liên quan gì tới việc họ chạy tới đây tìm cô chứ?

“Thiếu gia cảm thấy cô có thể.” Thiếu gia vẫn luôn nghĩ cô là hồ ly tinh, có bản lĩnh phi phàm… Ừm, hình như cũng đúng là như thế.

“Ha ha.” Thời Sênh mặt không thay đổi bắn ra hai tiếng.

Cô lôi thứ kia ra đặt ở đó, giờ lại muốn cô trộm về, cô có thần kinh đâu.

“Tiểu Bắc, chị hai, em không cần nhiều, một khối là được rồi, chị giúp em đi mà.” Tô Niệm Chi lập tức ôm đùi, “Em chỉ muốn nghiên cứu một chút thôi, em giải phẫu thi thể cũng chán rồi.”

Thời Sênh ra sức rút chân về, “Nó còn sống, các anh không muốn sống thì cứ đi, tôi sẽ không đi.”

“Sống?” Đôi mắt Tô Niệm Chi càng sáng hơn, “Sao cô biết là nó còn sống, cô đã thấy rồi sao? Vì sao trên tin tức không có?”

“Chưa thấy.” Thời Sênh trợn mắt nói dối.

“Vậy sao cô biết?”

“Tôi không nói với anh.”

Tô Niệm Chi: “…”

Từ lúc Tô Niệm Chi biết thứ kia còn sống, cho dù Thời Sênh có đánh hắn cũng cứ quấn lấy cô. A Ngộ cũng không cứu vớt nổi tên biến thái này.

Thế nên gọi cảnh sát thôi.

Tô Niệm Chi bị Thời Sênh tố cáo tội quấy rối, bị đưa tới sở cảnh sát. A Ngộ đi bảo lãnh, cuối cùng bên tai Thời Sênh mới yên tĩnh lại.

Nhưng chỉ sau vài giờ, Thời Sênh lập tức nhìn thấy hình ảnh Tô Niệm Chi trên bản tin trên Internet.

Hắn được người bảo vệ, trên mặt đều như đang viết mấy chữ to "bảo bối, anh tới đây", đi về phía tượng đá cao chừng sáu tầng lầu.

Cho nên, rốt cuộc là hắn trà trộn vào đó bằng cách nào?

Buổi tối, Tô Niệm Chi bị A Ngộ đưa tới trong trạng thái ủ rũ.

"Hắn sao thế?"

A Ngộ trả lời rất chi tiết, "Thiếu gia không cạy được một chút tài liệu nào, không vui."

Thời Sênh xoa cằm, "Tôi rất tò mò, sao anh ta có thể trà trộn vào đó?"

A Ngộ liếc nhìn Tô Niệm Chi, tiếp tục nói thật, "Thiếu gia dùng tên của ông nội ngài ấy."

Ông nội của Tô Niệm Chi là ai?

Ông đây làm sao mà biết, hắn là BOSS phản diện, cuối cùng cũng chết, ai thèm viết bối cảnh gia đình hắn làm gì?

Không đúng, đã vào được rồi, sao còn tìm ông đây làm gì?

…

Chuyện này cực kỳ ồn ào ở thành phố Triêu Dương, lực chú ý của mọi người đều dồn hết về đây.

Đưa ra đủ lời phỏng đoán, mỗi ngày đều có một cái tít giật đùng đùng.

Ngày 15 tháng 8 cũng tới gần.

Thời Sênh thu thập đồ đạc chuẩn bị ra ngoài. Tô Niệm Chi ngẩng đầu lên từ một đống bộ phận cơ thể người không biết đào ở đâu ra, “Tiểu Bắc, cô đi đâu thế?”

“Đi làm chuyện cần làm.”

Tô Niệm Chi lập tức cởi bao tay, vội vàng đeo túi lên, lút cút chạy tới bên cạnh cô, “Tôi cũng đi.”

Thời Sênh giật giật khóe miệng, “Anh đi làm gì?”

Còn mang theo cái túi nữa… chuẩn bị giải phẫu thi thể à?

Tô Niệm Chi chớp chớp mắt, “Thì có chuyện muốn làm mà, không phải cô nói sao?” Chuyện mà cô muốn làm thì nhất định sẽ có thi thể.

Thời Sênh cắn răng, ai muốn làm việc với anh, loại công việc khoe mẽ này thì một mình bản cô nương làm là được rồi.

A Ngộ chen vào nói: “Thiếu gia, lão gia tử gọi điện tới, bảo ngài qua đó.”

Tô Niệm Chi bốc đồng từ chối: “Tôi không đi.”

“Là chuyện về tượng đá trong suốt kia.”

“Cũng chẳng có gì tiến triển hết, tôi không đi.”

A Ngộ: "…", hiện tại thiếu gia đã nhận định cô ấy rồi, ngay cả chuyện này mà ngài ấy cũng từ chối.

A Ngộ quay vào trả lời cho người bên kia. Chờ hắn đi ra, chỉ thấy thiếu gia nhà mình đang nằm ngất trên mặt đất, không thấy bóng dáng Thời Sênh đâu cả.

Thời Sênh đi thẳng tới Hoa Cẩm Viên, bên ngoài có không ít xe, nhân viên tiếp khách mặc trang phục cổ, mỗi người dẫn một khách tiến vào.

Thời Sênh nhận ra người tới đây đều mang theo vệ sĩ, hơn nữa tuổi đều ngoài 40. Cô không thấy một gương mặt tuổi trẻ nào.

Cô không có thẻ hội viên, cũng không quen ai, cho nên Thời Sênh dùng biện pháp cuối cùng – trèo tường.

Trước khi tới đây cô đã xem xét kỹ bản đồ Cẩm Hoa Viên, trước đó còn từng đi thăm dò, hiện tại đột nhập vào rất dễ dàng.

Thời Sênh nhảy từ trên tường xuống, vừa mới đứng vững liền phát hiện bên cạnh cũng có người khác nhảy xuống.

Đây là một khúc ngoặt, còn có đồ trang trí kỳ quái che mất tầm nhìn nên Thời Sênh và cái bóng đen kia mỗi người nhảy ở một góc, không phát hiện ra còn có người khác cũng trèo tường như mình.

Đối phương thấy có người đứng ở đây thì cũng ngẩn ra, sau đó nhìn chằm chằm vào cô với vẻ đề phòng.

Thời Sênh bình tĩnh phủi phủi quần áo, "Anh cũng trèo tường à, thật khéo, cùng nhau vào chứ?"

Chương 1057: Nộp lên quốc gia (26)

Tương Thanh thề, hắn chưa từng gặp qua người nào cổ quái như thế, bị người bắt gặp trèo tường mà còn mời mình cùng đi vào.

Đây không phải là người… bị thần kinh đấy chứ?

Hắn không tin một người bình thường sẽ bình tĩnh như thế.

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái. Tương Thanh lập tức đề phòng, cơ bắp cả người căng chặt, tay đã sờ tới bên hông, chỉ cần Thời Sênh có hành động kỳ lạ là hắn sẽ rút súng ra ngây lập tức.

Nhưng Thời Sênh cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi thu lại tầm mắt, đi về phía cửa.

Tương Thanh nhìn cô biến mất sau cánh cửa, tay đặt bên hông cũng chậm rãi buông lỏng. Hắn thở phào một hơi, nhìn quanh bốn phía, sau đó cũng đi về phía cái cửa kia.

Hoa Cẩm Viên rất lớn, nơi này có mấy đài đồng thời biểu diễn, từ cửa chính đi vào sẽ xuyên qua một hành lang thật dài, đi qua hành lang liền nhìn thấy một sân khấu kịch.

Nơi này rất im ắng, chứng tỏ những người kia không tới đây.

Thời Sênh tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi gặp không ít người. Từ cuộc trao đổi của những người đó mà cô đi được tới địa điểm cụ thể.

Đến khi cô tới được nơi đó, lại phát hiện ra cần giấy chứng minh thân phận.

“Những người này có phải có âm mưu gì không? Nghiệm chứng một lần rồi lại còn phải nghiệm chứng lần hai nữa?” Thời Sênh nhìn chằm chằm về phía bên kia thì thầm, tức giận nha!

“Cô muốn vào làm gì?” Tương Thanh vẫn luôn đi sau Thời Sênh, thấy cô ghé vào nơi này, hắn biết cô không có giấy chứng minh thân phận.

Thời Sênh liếc hắn một cái, “Liên quan gì tới anh.”

Tương Thanh nhún vai, hắn đi qua Thời Sênh, nghênh ngang tiến vào cửa, lấy thẻ ra đưa cho bồi bàn, bồi bàn nhìn thoáng qua rồi gật đầu ý bảo hắn có thể tiến vào.

Thời Sênh: “…” Mọe kiếp!

Mi có thể đi vào sao còn phải trèo tường, bị bệnh à?

Đợi đã nào, đại thần, cho ta theo với!

Thời Sênh lại trèo mái nhà vào, rốt cuộc vì sao mình lại tới đây, vì sao chứ?

Nghĩ ngợi nửa ngày, Thời Sênh cảm thấy có lẽ vì ở cạnh Tô Niệm Chi quá lâu nên bị lây virus có tên là bại não từ hắn mất rồi.

Nơi cô lẻn vào hình như là phòng để quần áo biểu diễn, ánh sáng mờ mờ, bên ngoài hành lang đầy tiếng bước chân đi lại.

“Tách!” Đèn đột nhiên bị người bật lên.

Bên ngoài tràn vào một đám người, “Nhanh lên, thời gian quá gấp rồi, mấy bộ bên kia, còn có bên kia nữa, lấy hết đi.”

Sau một tiếng giục, mọi người vội vàng mang đồ ra ngoài, căn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Thời Sênh chờ bên ngoài yên tĩnh rồi mới mở cửa đi ra. Cô nhìn hai đầu, theo trực giác đi về phía bên trái.

Bên đó có một cầu thang, có người gác, Thời Sênh ngơ ra, nơi này…

Sao lại có nhiều người canh giữ như thế, mọe!

Thời Sênh nhìn nhìn mấy cái camera theo dõi, đầu tiên giải quyết mấy cái camera này, giải quyết hai tên bảo vệ, nhanh như chớp vọt vào trong đám người.

Hôm nay hình như là ngày rất quan trọng, những người này cho dù phát hiện ra không ổn cũng sẽ không tùy tiện hủy bỏ, chỉ biết âm thầm tìm kiếm người.

Sự thật không khác Thời Sênh nghĩ là bao, người của Hoa Cẩm Viên phát hiện người của mình bị đánh ngất nhưng cũng không gióng trống khua chiêng.

Ở bên ngoài chỉ nhìn thấy một ít người già, nhưng vào trong mới phát hiện ra có không ít người trẻ.

Nhóm lão đại chắc phải chờ tới phút cuối mới ra mặt.

Thường thì mấy người tai to mặt lớn luôn xuất hiện cuối cùng mà.

“Hắc!” Tương Thanh đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, tầm mắt đảo quanh một vòng, “Cô đang làm gì thế?”

Hắn nhìn thấy cô từ trên đi xuống. Cô xuống không bao lâu, không khí nơi này liền có chút không thích hợp.

“Xử lý hai người thôi mà.”

Tương Thanh không ngờ lại là đáp án như thế này, ai mà nghĩ cô ấy còn lớn tiếng nói ra như thế chứ, “Cô… cô… Sao cô lại làm kinh động tới bọn họ rồi?”

Không phải cô ấy lẻn vào sao? Vì sao phải xử lý hai người?

Thời Sênh liếc mắt coi thường: “Không đánh ngất thì sao tôi xuống dưới được?”

Tương Thanh nghẹn nghẹn, rốt cuộc là cô ấy lên trên bằng cách nào chứ?

“Nơi này ở đâu cũng có camera, sao cô xử lý hai người họ mà còn chưa bị phát hiện ra chứ?”

“Làm kẻ trộm còn muốn tôi dạy cho anh nữa?” Thời Sênh hèn mọn, “Tất nhiên là phải phá hỏng camera trước, cái này không phải là bình thường sao?”

Tương Thanh: “…” What?

Mấu chốt là nơi nào cũng có theo dõi, cô làm thế nào mà phá hỏng camera được?

“Khụ khụ, xin lỗi các vị, hiện có chút chuyện xảy ra, xin mọi người dời bước tới Liên Hoa Các.”

“Sao lại thế? Sao tự nhiên lại đổi chỗ rồi?”

“Khi nào mới bắt đầu chứ? Đã kéo dài thời gian lắm rồi…”

“Aizz, đi thôi, đi thôi, không phải chỉ là đổi chỗ thôi sao, coi như rèn luyện.”

Có người không muốn nhưng cũng có người tình nguyện. Đám người hơi hỗn loạn, nhưng cuối cùng vẫn đi về phía Liên Hoa Các.

“Chút nữa sẽ tiến hành kiểm tra, cô không có thẻ hội viên, làm sao mà vào được?” Tương Thanh đi bên cạnh Thời Sênh, hạ giọng hỏi cô.

Thời Sênh nhìn tiểu thịt tươi bên cạnh, tôn trọng nguyên tắc mọi người cùng làm ăn trộm, cô liền mở miệng, “Không biết.”

Khóe miệng Tương Thanh giật giật, phía trước đã là cửa vào Liên Hoa Các, rất nhanh sẽ kiểm tra tới bọn họ, vậy mà cô ấy còn trấn định như thế.

“Tôi nói…” Tương Thanh vừa quay đầu liền ngẩn ra, người đâu rồi?

Hắn đưa mắt nhìn quanh nhưng cũng không thấy người đâu.

Mẹ ơi, ban ngày ban mặt mà gặp ma à?

Tương Thanh ngơ ngác tiến vào Liên Hoa Các, vừa vào đã thấy Thời Sênh bưng sâm banh đứng ở một góc.

Tương Thanh: "…" Khẳng định là gặp ma, nếu không sao cô ấy lại vào trước cả mình chứ?

Nhóm lão đại có chỗ ngồi, đám người trẻ hơn thì chỉ có thể đứng, Tương Thanh nghĩ nghĩ liền dịch tới gần Thời Sênh.

Cái này đại khái chính là…

Tình chiến hữu cách mạng cùng vượt tường.

"Vừa rồi cô vào bằng cách nào? Sao tôi không nhìn thấy cô?" Tương Thanh tò mò.

Thời Sênh híp mắt, cười dịu dàng. "Cho anh thấy thì tôi còn có thể đi vào sao?"

Những lời này tuyệt đối không dịu dàng, thậm chí tràn đầy ác ý.

"Cũng đúng…" Làm được chuyện này khẳng định là phải có bản lĩnh riêng. Tương Thanh không tiếp tục hỏi mà đổi sang đề tài khác, "Này, cô cũng tới vì Kim Long Ấn Giám à?"

"Kim Long Ấn Giám là cái gì?" Nghe cũng chưa từng nghe, cô tới đây chỉ vì cô gái kia nói cho cô địa chỉ này, rốt cuộc ở đây có thứ gì chứ?

"Hả?" Tương Thanh cực kỳ ngạc nhiên, "Cô không biết? Vậy cô vào đây làm gì?"

Hôm nay ở dây chỉ bán Kim Long Ấn Giám, chẳng lẽ tin tức của hắn sai rồi? Nhưng nhiều lão làng trong giới tới đây như thế, chắc chắn không phải tin tức giả rồi.

Thời Sênh xì một tiếng, “Tôi muốn nhìn xem cái thứ hại ông đây bị đuổi giết mấy tháng đó là cái thứ gì?”

Ngoại trừ đám người cô gặp ở trong sơn thôn kia, sau đó tuy rằng cô đã tránh được rất nhiều lần nhưng vẫn có không ít kẻ tới tìm cô.

Tương Thanh đánh giá Thời Sênh lại một lần nữa, ngậm miệng không nói chuyện.

Hoa Cẩm Viên là chủ sự nên tất nhiên phải đứng ra chủ trì, nói là xem diễn kịch, thực tế là bán đấu giá, mà thứ được bán đấu giá chỉ có duy nhất một chiếc – Kim Long Ấn Giám.

Nhìn đến thứ xuất hiện trên màn ảnh lớn, Thời Sênh đột nhiên hiểu ra tại sao thứ đồ chơi này lại được nhiều người chú ý như thế.

Kim Long Ấn Giám kia chính là điếu trụy* của Diệp Dao.

** Điếu trụy: Mặt dây chuyền.*

Đồ của Diệp Dao là giả, vậy thứ này 90% là thật rồi.

Người trẻ tới đây đều là để mở mang kiến thức, tham gia đấu giá chỉ có nhóm lão đại mà thôi.

Thời Sênh nhìn bọn họ giơ thẻ bài, giá mỗi lúc một tăng lên, càng lúc càng cao hơn.

Chương 1058: Nộp lên quốc gia (27)

"Tiên sinh ở bàn số 25 ra giá 4 triệu…”

“5 triệu.”

Âm thanh này truyền tới từ bên cạnh Thời Sênh, cô nghiêng đầu nhìn lướt qua đôi nam nữ trẻ tuổi, dừng ở một thân người cao ráo.

Bản cô nương đã nói rồi!

Chuyện náo nhiệt thế này, nam nữ chính sao có thể không tới góp vui chứ?

Bùi Diệp vừa lên tiếng, bốn phía liền chừa ra một khoảng trống. Bùi Diệp cũng không khách khí, hắn kéo Diệp Dao, thong thả tiến lên phía trước.

“Đây là ai? Lại lắm tiền nhiều của thế…”

“Hình như giống người của Bùi gia.”

“Đẹp trai quá, sao trước giờ tôi không gặp được người nào đẹp trai như thế chứ?”

“Bùi Diệp, sao hắn lại ở đây, không phải Bùi gia đã rời đi rồi sao?”

Nhóm lão đại bên kia rất im lặng, không ai nói chuyện, nhưng tầm mắt không ngừng đảo qua Bùi Diệp và Diệp Dao.

Diệp Dao trước đó chỉ là một nữ sinh viên bình thường, rất không quen với những tràng cảnh thế này, vì thế hơi lui tới sau lưng Bùi Diệp. Nhưng Bùi Diệp giữ chặt tay cô ta, không cho cô ta lùi lại.

Người tổ chức bán đấu giá bảo mọi người im lặng, “Vị tiên sinh này ra giá 5 triệu.”

Một lão đại lại giơ thẻ bài, người bán đấu giá lại kêu giá.

Bùi Diệp theo sát phía sau, nhóm lão đại bắt đầu không hài lòng với hành vi này của Bùi Diệp, vừa rồi những người cạnh tranh đều là người đồng vai phải lứa, địa vị không khác biệt lắm nên trong lòng mọi người đều thấy cân bằng.

Nhưng đột nhiên lại có một tên tiểu bối nhảy ra, trong đáy lòng những người này bắt đầu xuất hiện bất bình.

Vì thế càng cạnh tranh kịch liệt hơn với Bùi Diệp.

Thời Sênh nhớ có lần mình khiến cho một vị nam chính của một thế giới phải ra giá tới tận 12 triệu, không biết lần này có thể ra giá tới bao nhiêu.

Bỏ ra vài triệu để mua về một thứ không biết là gì, Thời Sênh hiểu chắc chắn những người này có âm mưu.

Mẹ kiếp, trực tiếp cướp không phải tốt rồi sao?

[…] Ký chủ, cái mà cô vừa nói là tay không đánh sói, như thế không được đâu.

Thời Sênh bĩu môi, không thèm quan tâm tới Hệ thống.

Hệ thống cảm thấy Thời Sênh chắc chắn sẽ làm gì đó, nó cứ offline trước có lẽ tốt hơn. Nó không thừa nhận được các tình huống tàn khốc.

Đấu giá đã đi tới gần cuối, tranh giành càng lúc càng kịch liệt, tư thế gần như sắp đánh nhau tới nơi.

“Bắt được những người này thì ông đây thành bá chủ thế giới rồi.” Thời Sênh đột nhiên phun ra một câu.

Tay Tương Thanh run lên, thiếu chút nữa ấn sai phím, hắn hơi ngừng tay lại sờ soạng ấn nhanh vài phím nữa.

“Anh là cảnh sát à?”

Tương Thanh vừa bỏ tay ra, bên cạnh liền vang lên một giọng nói thanh thúy.

Tương Thanh ngẩng phắt đầu nhìn về phía người nói chuyện, cô hơi nghiêng mặt, ánh mắt không biết dừng ở điểm nào, vẻ mặt lạnh lùng, nếu không phải hắn nhớ rõ giọng nói của cô thì có lẽ hắn đã nghi ngờ vừa rồi không phải là cô nói chuyện.

Tương Thanh đè lại sự kinh hãi, trấn định đáp: “Cô đang nói gì thế?”

“Lúc anh tiến vào cửa thì trèo tưởng, nhưng ở lần kiểm tra thứ hai lại trực tiếp tiến vào. Lần kiểm tra đầu tiên và lần kiểm tra thứ hai không giống nhau, chứng minh anh có nội ứng. Mà ở lần kiểm tra thứ ba, có người cầm di động đưa cho anh. Lúc tôi tới cũng phát hiện bên ngoài có rất nhiều người có hành tung quái dị, không cần nghĩ cũng biết là đám cảnh sát bại não rồi.”

Tương Thanh: "…" Người này thật sự là trộm mộ sao?

Tương Thanh nhìn xung quanh, cô đã phân tích được tới đây thì hắn nói gì cũng vô dụng. Tương Thanh đánh cuộc một phen: "Sao cô biết người bên ngoài là cảnh sát chứ? Hôm nay có rất nhiều thế lực nhìn chằm chằm nơi này."

"Cảnh sát ngụy trang…" Thời Sênh cười một tiếng không rõ ý tứ cảm xúc, vừa như trào phúng lại vừa như không phải.

Cảnh sát ngụy trang làm sao? Hắn tự nhận mình ngụy trang rất tốt mà.

"Ba! Thành giao!"

Từ phía bàn đấu gia vang lên một tiếng hét to, âm thanh vỗ tay vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía một ông lão.

Ông lão đứng lên, cửa lớn bên ngoài đột nhiên bị đá văng.

"Không được nhúc nhích, cảnh sát!"

"A!"

Cả đám người lập tức hỗn loạn. Tương Thanh và Thời Sênh bị đám người tách ra. Tương Thanh cảm thấy Thời Sênh có vấn đề, ánh mắt vẫn nhìn cô chằm chằm. Nhưng sau khi đám người xô đẩy hắn vài lần, chớp mắt một cái hắn đã không thấy Thời Sênh đâu cả.

Đến khi nhìn thấy thì cô đã đang ở phía bàn đấu giá, cô cầm một thanh kiếm không biết lấy ở đâu ra, kiếm chém thẳng xuống chỗ đặt Kim Long Ấn Giám.

Thủy tinh vỡ vụn, Thời Sênh nhanh chóng chộp lấy đồ ở bên trong.

Tương Thanh trợn mắt há mồm, thủy tinh kia chống đạn, còn rất dày, vậy mà cô ấy có thể chém nó vỡ vụn chỉ bằng một nhát kiếm.

“Pằng!” Tiếng súng vang lên liên tiếp, tất cả đạn dược đều bắn về phía bàn đấu giá.

Thời Sênh dùng thiết kiếm chắn đạn, viên đạn bắn lên thiết kiếm, đinh đinh đang đang, chấn động đến mức cổ tay cô cũng run lên.

“Cướp Kim Long Ấn Giám!”

“Mẹ kiếp, bắt cô ta lại!”

“A…”

Các âm thanh hỗn loạn đồng thời vang lên. Cảnh sát bị đám người xô đẩy. Đám lão đại đều mang theo hai người, lúc này tất cả đều tập trung tấn công Thời Sênh.

Bùi Diệp phải che chở cho Diệp Dao nên không có biện pháp nào tiến lên, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn theo cô.

Bên ngoài biệt thự của hắn đột nhiên xuất hiện một thứ khổng lồ giống hệt với hình vẽ trong mộ cổ, hơn nữa trong biệt thự của hắn còn có mấy cái xác chết.

Tuy rằng rất hoang đường nhưng hắn vẫn có trực giác trong lòng rằng thứ đó có liên quan tới cô gái này.

Thử hỏi, một người làm sao có thể di chuyển một thứ to lớn như thế mà không ai phát hiện ra?

Bùi Diệp cảm thấy điều này đã vượt quá phạm vi nhận thức của người thường.

Từ lúc hắn tiến vào mộ cổ kia, tất cả đều trở nên không bình thường.

“Bảo vệ cô ấy.” Bùi Diệp giao Diệp Dao cho Bàng Kha ở sau lưng mình, vọt vào trong đám người.

Diệp Dao muốn túm lấy Bùi Diệp nhưng lại không túm được, chỉ có thể kêu tên hắn, “Bùi Diệp.”

Bùi Diệp trà trộn vào trong đám người, thừa dịp lực chú ý của những người đó đều đặt hết trên người Thời Sênh, hắn dễ dàng tiếp cận tới sau lưng cô.

Lúc bình thường hắn không mang súng ống, nhưng lúc này nhiều người lấy súng ra như thế, tất nhiên Bùi Diệp cũng mang súng vào đây.

Hắn nhắm vào gáy Thời Sênh, biểu tình lạnh lùng và chuyên chú. Hắn chỉ cần bấm cò súng là đầu của cô sẽ nở hoa.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị nổ súng, Thời Sênh đột nhiên xoay người, thiết kiếm chém về phía hắn, kiếm khí như ngưng tụ thành thực thể, ào ào trút về phía hắn.

Kiếm khí đi tới đâu, kiến trúc bị phá hủy tới đó.

Bùi Diệp không thể tránh được, bị kiếm khí đẩy lùi, đụng vào cây cột sân khấu, lại ngã ra, âm thanh nặng nề vang lên, hình như có cả tiếng xương cốt gãy rời.

Bốn phía nhất thời yên lặng, tiếng súng cũng đột nhiên ngừng.

Tất cả mọi người bị một chiêu kia của Thời Sênh dọa cho choáng váng, dù sao thì hiện tại còn rất ít người học dùng kiếm nữa.

Nhưng mà… thanh kiếm có thể tạo ra được mấy trăm cái hiệu ứng như thế thì thật là khủng bố.

Khả năng bọn họ đang sống ở một thế giới khoa học viễn tưởng rồi.

Thời Sênh nhìn Bùi Diệp, vẻ mặt bình tình, “Sao, muốn hạ độc thủ sau lưng tôi?”

“Khụ khụ…” Bùi Diệp ôm ngực, sắc mặt tái mét. Hắn thong thả đứng lên, quần áo trên người nhăn nhúm, cơ hồ là cắn răng mới gọi được tên cô, “Ôn Bắc!”

Thời Sênh hơi nhíu mày: “Ừm, sao? Muốn thế nào?”

Chương 1059: Nộp lên quốc gia (28)

Sao? Hắn có thể làm sao chứ?

Bùi Diệp nhẫn nhịn, căn bản là hắn không đánh lại cô, ngay cả súng cũng không làm gì được, chẳng lẽ phải dùng bom nguyên tử ư?

Thời Sênh nhảy từ trên bàn đấu giá xuống, người xung quanh đều cầm súng lùi lại phía sau.

Cô chậm rãi đi về phía Bùi Diệp, sau lưng Bùi Diệp là sân khấu kịch, không thể lùi lại nữa, chỉ có thể trừng mắt với cô, “Ôn Bắc, cô muốn làm gì?”

A! Không phải tích chữ như vàng sao?

Sao lúc này có thể nói dài dòng vậy?

“Thế vừa rồi anh muốn làm gì?” Thời Sênh hỏi lại.

Bùi Diệp không đáp.

Thời Sênh nghiêng đầu, giọng nói tùy ý như đang hỏi hắn hôm nay thời tiết thế nào, “Hơn nữa, gồm cả chuyện lần trước, anh nói xem tôi có nên giết chết anh hay không?”

Ánh mắt Bùi Diệp đảo qua về phía cửa lớn, nhưng hắn còn chưa thấy rõ thì ánh sáng lạnh đã thoáng hiện lên trong mắt, mũi kiếm sắc bén lia tới.

Đáy lòng Bùi Diệp kinh ngạc, nhanh chóng xoay người, né tránh thiết kiếm, lăn một vòng trên mặt đất.

Thiết kiếm chém vào sân khấu, sân khấu xa hoa liền đổ sập xuống.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị tiếp tục chém Bùi Diệp, không biết tên ngu xuẩn nào ở bên lại nã một phát súng, tiếng súng này như là tảng đá ném vào mặt hồ đang yên tĩnh, nháy mắt làm nổi lên tầng tầng gợn sóng, sau đó biến thành gió lớn mưa rào.

“Mẹ kiếp!”

Thời Sênh chửi thề một tiếng, thực lực không đủ, vận may quá thấp, tên khốn tác giả cũng thật quá thể!

Không thể ngẫu nhiên chiếu cố cô, chẳng lẽ để cô một mình trở thành vật hy sinh chiến đấu hăng hái đấy chứ?

[…] Chiếu cố cô một chút thì chẳng phải nam nữ chính sẽ không sống nổi nữa sao?

Thời Sênh vươn kiếm chặn người xông tới, vốn định giết chết nam chính, nhưng cô tìm một vòng trong đám người cũng không thấy người đâu nữa.

Cảnh sát tiến vào để bắt người, nhưng bây giờ cảnh sát lại bắt tay với những kẻ đó để đối phó với cô.

Thời Sênh tức giận tới đau dạ dày, đều là vì cứu cái tên bại não nam chính kia.

Cô giết ra một đường máu, bạo lực bổ bức tường bên cạnh, rất

nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người.

Đám cảnh sát và nhóm lão đại đều mặt mũi đờ đẫn, chuyện xảy ra hôm nay có chút huyền ảo, không thể tiếp thu nổi.

Thời Sênh rời khỏi Hoa Cẩm Viên, trở về biệt thự, thu dọn đồ đạc của nguyên chủ rồi lập tức chạy trốn.

Cô đã cướp lấy thứ này, những người đó không kết liên minh đuổi giết cô mới là lạ.

Ừm…

Ngẫm lại vẫn thấy kích động.

…

Lúc này, không chỉ những người trong giới tìm cô mà cảnh sát cùng tìm cô. Kim Long Ấn Giám vốn được đặt trong bảo tàng, trước đó không lâu bị trộm đi. Bọn họ luôn tìm kiếm tung tích của nó, cuối cùng mất mấy tháng mới tra được tới Hoa Cẩm Viên.

Nếu không phải Thời Sênh đột nhiên nhảy ra, bọn họ đã lấy lại được Kim Long Ấn Giám rồi.

Toàn bộ Hoa Cẩm Viên đều bị niêm phong, nhóm tai to mặt lớn không bắt được người nào, mà cho dù bắt được thì cuối cùng cũng bị bên trên tạo áp lực mà thả người.

Mà người giật dây tất cả lại biến mất, không có một chút tin tức nào của cô.

Lúc này, Thời Sênh đang đứng ở trên sa mạc lớn, bão cát mang theo

sóng nhiệt vô tình quét qua mặt cô.

Thời Sênh lau mặt, mẹ nó, tức giận nha!

Đây là nơi quỷ quái nào chứ?

Thành phố Triêu Dương đã đóng băng dày tới 3 thước, thế mà nơi này vẫn là mặt trời chói chang, vô cùng chói chang…

Cô tìm được từ trong đống tài liệu của nguyên chủ được một chút manh mối, lấy ra mấy thứ cô ấy gửi ở những nơi khác, cuối cùng tìm được một phần bản đồ.

Trên bản đồ đánh dấu mộ cổ ở núi Long Hành và nơi phát hiện những tấm bia đá, trên bản đồ vẽ thành một hình vuông.

Mà nơi cô đang đứng lúc này…

Là trung tâm của hình vuông đó.

Đừng hỏi vì sao cô tới nơi này, cô cũng không biết, cái manh mối này được Hệ thống tiết lộ sau khi cô lấy được Kim Long Ấn Giám.

Đánh rắm, ông đây không thèm làm nữa.

Ông phải về cắn hạt dưa xem phim, đào hố.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, nhảy lên thiết kiếm định rời đi.

[Ký chủ!] Cô đừng tùy hứng như thế có được không, mệt lòng quá đi mất, [Cô không làm thì nhiệm vụ phụ tuyến này sẽ thất bại, điểm tích lũy của cô sẽ bị trừ hết.]

Trở về ta sẽ lấy hết quyền sở hữu của mi, có giỏi thì mi cứ trừ hết đi.

[…] Ký chủ tự nhiên tức giận lên thật đáng sợ.

Thời Sênh vượt qua bão cát, đi tới sa mạc bên cạnh.

Cô vừa đặt chân xuống, con đường nhỏ phía trước liền xuất hiện mấy cái xe việt dã, nhìn xe xóc nảy cô liền có cảm giác người ở bên trong cũng bị đảo thành bại não luôn.

Xe nhanh chóng dừng ở trước mặt Thời Sênh, người ở trên bước xuống. Cô nhìn thấy Tô Niệm Chi đầu tiên…

Tô Niệm Chi!

Sao lại là tên biến thái chết tiệt này?

“Tiểu Bắc!” Tô Niệm Chi kích động vẫy vẫy tay với Thời Sênh. A Ngộ đi xuống ngay phía sau, nâng tay đánh ngất hắn rồi nhét vào trong xe.

Thiếu gia vừa thấy người này liền kích động, để ngài ấy bình tĩnh lại thì tốt hơn.

Thời Sênh: “…” Ngay thẳng trước sau như một, mình thích.

A Ngộ đóng cửa xe, đi tới trước mặt Thời Sênh: “Cô Ôn, sao cô lại ở đây?”

Tuy rằng hắn và Tô Niệm Chi không tới Hoa Cẩm Viên nhưng bọn họ có nghe nói, cô gái này một mình cướp đi Kim Long Ấn Giám từ nơi đó, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Thời Sênh thuận miệng đáp: “Giải sầu.”

A Ngộ: “…” Cô xác định là giải sầu mà không phải chạy nạn chứ?

“Anh mang cái tên biến thái kia tới đây làm gì? Còn mang theo nhiều người như thế…” Nhìn đoàn xe dừng ở phía sau, ước tính cũng phải có tới cả trăm người.

Cô Ôn, chú ý lời nói của cô chút được không? Thiếu gia nhà hắn sao có thể là biến thái chứ?

A Ngộ hít sâu một hơi, “Phía sau là đoàn khảo cổ, bọn họ đọc được từ bức tượng trong suốt kia một ít thông tin, cảm thấy nơi này sẽ có đáp án mà họ muốn tìm. Thiếu gia thích tới mấy địa phương kỳ quái…”

Hắn cũng chẳng có cách nào hết!

“Chúc các anh may mắn, đừng chết ở trong.” Thời Sênh bước sang bên cạnh, nhường đường cho họ.

A Ngộ khẽ nhíu mày, “Cô Ôn, cô biết gì sao?”

Cô xuất hiện ở đây thì không phải là trùng hợp.

Thời Sênh xua tay: “Không biết, biết cũng không nói cho anh.”

A Ngộ: “…”

Phía trước chính là sa mạc, đội ngũ cũng không lập tức tiến vào. Cho nên lúc A Ngộ và Thời Sênh nói chuyện với nhau, những người khác đã xuống dựng lều trại. Cũng có người tò mò nhìn về phía họ, nhưng đại đa số đều là vùi đầu vào làm việc của mình.

Những người này đều đắm chìm trong thế giới của mình, chỉ khi gặp được thứ làm cho họ hứng thú, họ mới có thể lộ ra những cảm xúc khác.

“Cô Ôn chuẩn bị rời khỏi đây sao?”

“Bằng không chờ bão cát tới thổi bay đi à?”

A Ngộ: “…” Nói chuyện bình thường sẽ chết người chắc?

Không có gì để tán gẫu, A Ngộ cũng không nhiều lời với Thời Sênh nữa, nói thêm đôi ba câu khách sáo với Thời Sênh rồi lại quay về xe.

Thời Sênh vượt qua đoàn xe của bọn họ, những người này đều được trang bị những thứ tốt nhất, có người vô cùng hưng phấn, có người rầu rĩ không thôi.

Lúc Thời Sênh đi tới đuôi đoàn xe, cửa một chiếc xe vừa vặn mở ra, một người đàn ông nhảy xuống. Lúc nhìn thấy cô, biểu tình của hắn hơi biến đổi, sau đó chỉ cảnh giác nhìn cô nhưng cũng không lấy súng ra.

Chuyện hắn trà trộn vào đội ngũ này không thể để bại lộ được.

“A, nghiệp vụ của anh đã khai phá tới tận vùng hoang vu dã ngoại này rồi à?” Thời Sênh cười đến xinh đẹp.

Da đầu Tương Thanh run lên, hắn nhìn xung quanh rất nhanh, may mắn là không có ai ở đây, “Sao cô lại ở đây?”

Vô số người đang tìm cô, vậy mà cô lại khen ngược, một mình chạy tới tận đây.

“Giải sầu.” Thời Sênh trả lời y như lúc trước.

Chương 1060: Nộp lên quốc gia (29)

Tương Thanh rất bất đắc dĩ, thân phận hiện tại của hắn không cho phép hắn bắt cô.

Hắn chắc chắn xung quanh không có người một lần nữa rồi mới tiến lên vài bước, hạ giọng, “Thứ kia vẫn ở trong tay cô đúng không?”

“Ừm.” Thời Sênh gật gật đầu.

“Cô cầm thứ đó rất nguy hiểm, tốt nhất cô nên trả lại nó.”

Thời Sênh nghiêng đầu, giọng lạnh nhạt, “Trả lại cho ai?”

“Viện bảo tàng.” Tương Thanh nói, “Thứ kia vốn thuộc về viện bảo tàng, có người đánh cắp nó đem bán đấu giá… Đây là văn vật của quốc gia, cô không nên lấy đi.”

“A…” Cô cũng không làm nhiệm vụ này, nộp cho quốc gia cũng chẳng có gì không được cả, “Có điều kiện, các anh đồng ý với tôi thì tôi sẽ trả lại nó cho anh.”

Sắc mặt Tương Thanh vui vẻ, “Điều kiện gì?”

“Anh có nhớ cái tên Bùi Diệp và cô gái bên cạnh hắn hôm ở Hoa Cẩm Viên không?”

Tương Thanh khẽ nhíu mày, “Nhớ.”

Người thừa kế của Bùi gia, sao hắn có thể không nhớ rõ chứ.

Rất lâu trước kia, Bùi gia đã rời khỏi giới trộm mộ mà chuyển sang làm ăn buôn bán, hiện nay là tập đoàn xuyên quốc gia. Bùi Diệp chính là người thừa kế duy nhất hiện tại của Bùi gia.

“Giết hai người đó, tôi sẽ trả lại cho các anh thứ này.” Dùng một cái đạo cụ cô không cần để đổi lấy mạng của nam nữ chính, rất có lời.

… Tuy rằng kết cục có lẽ sẽ khác với cô tưởng tượng.

“Không được.” Tương Thanh lập tức từ chối, thân là cảnh sát, sao có thể giết người chứ.

“A, vậy người muốn thứ này nhiều lắm, tôi tùy tiện đưa ai cũng được.” Thứ tốt không lo không có người mua.

Tương Thanh tức phát khóc, người này sao lại thế chứ?

“Cô mất công cướp nó chỉ vì muốn đổi hai cái mạng người?”

Khóe môi Thời Sênh hơi nhếch lên, “Ừ, giờ thì đúng là như thế.”

“…” Vậy trước đó cô muốn làm gì hả? “Cô không thể đưa nó cho người khác. Cô hãy đưa ra yêu cầu khác đi, tôi sẽ xin cấp trên cho cô, nhưng lấy người đổi là không được.”

“Được.” Thời Sênh hào phóng gật đầu, Tương Thanh còn tưởng cô thay đổi chủ ý, ai biết câu tiếp theo liền làm cho trái tim hắn rơi xuống tận đáy vực, “Dùng 30 triệu để đổi đi.”

Sao cô không đi cướp luôn đi hả?

Tuy rằng không biết vì sao người bên trên lại coi trọng như thế, nhưng giá trị của thứ kia tuyệt đối không tới 30 triệu.

“Có thể đổi một thứ khác không?” Cái kia căn bản là không thể nào.

“Tôi đưa nó cho người khác.”

Tương Thanh hít sâu một hơi, “Cô làm thế này là đối địch với cả quốc gia, cho dù cô đưa nó cho người khác thì cô cảm thấy cô còn có thể sống an ổn ở đây sao?”

“Tôi có thể ra nước ngoài.”

“Quốc tế cũng sẽ không bảo vệ được cô, cô muốn cả đời sống trong sợ hãi sao?” Tương Thanh ân cần khuyên bảo, “Ngẫm lại xem, người nhà của cô, bạn bè của cô, bọn họ sẽ lo lắng cho cô. Hiện tại cô trả thứ kia về, tôi cam đoan sẽ không ai làm khó dễ cô được.”

“Người cô đơn, không người thân, không bạn bè.”

Tương Thanh: “…”

Tình huống này thật xấu hổ.

Dầu muối đều không ăn.

Tương Thanh nhức đầu: “Vì sao cô muốn mạng của Bùi Diệp?”

“Nhìn hắn ngứa mắt.”

“…” Nhìn ngứa mắt nên cô lấy mạng người ta luôn, cũng quá thể lắm, “Vì sao cô ngứa mắt?”

“Chính là ngứa mắt, còn muốn lý do gì nữa? Anh nhìn một người thấy ngứa mắt còn cần lý do à?” Thời Sênh ngoáy ngoáy lỗ tai, “Anh có thể quyết định cái này được không, nếu không thì tôi đi đây.”

Tương Thanh: “…” Dù hắn báo điều kiện nào lên thì chắc chắn đều sẽ không được đồng ý.

Một cái là 30 triệu, một cái là 2 mạng người.

Thời Sênh lắc đầu, đi được hai bước lại dừng lại, quay đầu uy hiếp, “Đừng có âm mưu cướp đồ của tôi. Anh cũng ở Hoa Cẩm Viên, năng lực của tôi thế nào anh cũng biết rõ. Tôi là truyền nhân của tông môn tu chân lánh đời, đắc tội tôi sẽ không có kết cục tốt đâu.”

Tương Thanh nghe vậy vẻ mặt ngẩn ra, tông môn tu chân lánh đời?

Thời đại này còn có cái thứ đó à?

Nghĩ lại hành vi của Thời Sênh ngày hôm đó, tựa như cũng giống lắm… Chỉ có thể giải thích như thế.

“Tiểu Tương Tử, cậu ở trong xe nửa ngày làm gì thế hả?”

Bên kia chợt có tiếng gọi, cửa xe bị người mở ra, đại khái là không nhìn thấy người, lại bắt đầu gọi, “Tiểu Tương Tử, Tiểu Tương Tử? Cậu đi đâu rồi hả?”

“Tôi ở đây!” Tương Thanh lập tức quay đầu đáp một câu. Đến khi hắn quay lại lần nữa, cô gái kia đã không thấy tăm hơi đâu cả.

Tương Thanh nhanh chóng chạy tới nơi trống trải, nhưng trong phạm vi mấy chục mét xung quanh cũng không nhìn thấy cô gái đó.

Không phải là người tu chân chỉ tồn tại trong tiểu thuyết và phim truyền hình thật đấy chứ?

…

Thời Sênh ngồi trên thân kiếm, bay một cách không có mục đích.

[…] Ký chủ, cô trở thành truyền nhân của tông môn tu chân lánh đời từ bao giờ thế? Sao nó lại không biết vụ này nhỉ?

“Mới vừa rồi.”

[…] Cô có thể chém gió tới mức đó cơ à? Mẹ kiếp, cái tông môn kia chỉ có một mình cô đúng không?

“Một mình ta có thể lập được một tông môn, thực lực có, nhan sắc có, khả năng ba hoa có, có vấn đề gì đâu chứ?”

[…] Không thành vấn đề… mới là lạ.

[Tích tích tích…]

Âm thanh này vang lên, Hệ thống bị dọa cho nhảy dựng.

[Âm thanh gì thế?”]

“Cảnh báo!”

[… Tôi biết là cảnh báo, ý tôi là tại sao âm thanh cảnh báo này lại vang lên ở chỗ tôi?] Rốt cuộc cô đã làm gì tôi hả?

Thời Sênh xoa xoa mặt, “Nam nữ chính xuất hiện.”

[…] Tôi muốn yên tĩnh, đừng hỏi tôi yên tĩnh là ai.

Rốt cuộc cô ấy làm thế nào mà có thể tìm được công năng này giữa một đống tính năng mà chủ nhân cài đặt vậy?

[Tích tích tích tích…]

Có thể tắt nó được không? Tích tích tích mãi không ngừng, phiền chết đi được.

[Không thể tắt đi, xin mời tăng thêm quyền hạn.]

Hệ thống cảm thấy điều này quá mức châm chọc. Lúc trước nó sắt đá bao nhiêu, đến giờ nó vẫn hoàn toàn không nghĩ có ngày mình sẽ bị đối đãi thế này.

Thời Sênh lấy máy tính bảng ra, bên trên xuất hiện một cái bản đồ, trên bản đồ có hai điểm màu đỏ, hai điểm màu đỏ này đang nhanh chóng di chuyển về phía cô.

[Ký chủ, cô không được dùng loạn các tính năng của tôi có được không hả?] Hệ thống chấp nhận số mệnh, nó chỉ có thể cầu xin chủ nhân hãy mau chóng online.

“Mi không cho ta quà tặng tân thủ, còn không cho ta tự mình tìm à?” Cái loại công năng này trong văn xuyên nhanh rõ ràng là có mà.

[…] Ký chủ sao vẫn còn chưa quên quà tặng tân thủ vậy? Đã bảo là không có quà tặng rồi, không có! Không có! Không có!

[Hệ thống đã đóng lại.]

Bản đồ trên máy tính bảng biến mất, bắn ra một dòng thông báo.

“Hắc!” Hệ thống bệnh tật này giỏi nha, còn dám mạnh mẽ logout nữa.

Loại công năng rác rưởi này được cài đặt rất rác rưởi, chỉ khi Hệ thống online mới có thể sử dụng, không biết rốt cuộc chủ nhân bại não của Hệ thống nghĩ gì nữa.

Thời Sênh vuốt cằm cân nhắc, xem ra còn phải thêm cái chế độ cưỡng chế khởi động, cái này có vẻ hơi khó, phải xem xét, xem xét đã.

Chờ bản cô nương mò mẫm được hết mi, sẽ đập cho mi khóc gọi tổ tông chỉ trong một phút.

Thời Sênh cúi đầu nhìn xuống bên dưới, có thể thấy vài cái điểm đen đang đi từ xa tới gần.

Chương 1061: Nộp lên quốc gia (30)

Thời Sênh nhìn đoàn xe đi ngang qua phía dưới sau đó mới thò đầu ra, đi theo phía sau bọn họ.

Xem diễn sao có thể thiếu bản cô nương chứ!

Xem diễn chuyên nghiệp một trăm năm.

Đội ngũ của Bùi Diệp gặp đội ngũ trước đó, không khí có vẻ giương cung bạt kiếm, sau đó hai bên cùng ngồi lại, không biết đã đạt thành nhất trí gì mà cùng nhau hành động.

Bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức một ngày, chờ mọi người đã ở vào trạng thái tốt nhất mới bắt đầu tiến vào sâu trong sa mạc.

Cát vàng sa mạc bay đầy trời, mặt trời như thiêu đốt, không nhìn thấy một màu xanh nào, bắt đầu đi còn tốt, càng đi thì trạng thái của đội ngũ càng kém.

Đại đa số thời gian, Thời Sênh đều ngồi trên thiết kiếm, nhưng có lúc cô sẽ xuống dưới, nói cho đẹp là vừa làm vừa nghỉ.

Thực tế là vì bão cát quá lớn, cô cảm thấy ở trên không an toàn.

Đội ngũ này đi được sáu, bảy ngày thì gặp phải một trận bão cát. Đội ngũ bị giảm mất 1/3 nhân số. Thức ăn, tài nguyên, nước uống cũng mất đi rất nhiều, xe càng tổn thất thê thảm hơn.

Thời Sênh nhìn đội ngũ ở phía trước, cầm một cây quạt phe phẩy, mẹ kiếp sao mà nóng quá đi mất.

Xem diễn cũng có nguy hiểm.

Vì sao không gian của cô không có thiết bị làm lạnh chứ?

“Pằng!”

Thời Sênh theo điều kiện có phản xạ giật mình một cái. Tên bại não nào không có việc gì lại đi bắn súng chơi vậy?

“Pằng pằng pằng…” Trong không gian sa mạc rộng lớn, tiếng súng dồn dập vang lên.

Thời Sênh nhìn về phía đội ngũ ở phía xa, đoàn xe bên đó rất hỗn loạn, không ít người đều cùng nhìn về một phương hướng.

Nhưng vào lúc này, một cái đuôi khổng lồ đột nhiên từ bên kia xe vươn lên, quấn lấy xe. Chiếc xe lập tức biến dạng, bên trong hình như còn có người đang phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Rắn khổng lồ?

Thứ này mà bọn họ cũng gặp phải, xem ra đúng là đen đủi rồi.

Thời Sênh muốn cắn hạt dưa, nhưng không khí hôm nay không hợp lắm, cô chỉ có thể lấy ra trái cây gặm nhấm, ít nhất cũng có thể bổ sung thể lực.

Tính công kích của rắn khổng lồ rất lớn, đạn thường bắn lên người nó chẳng tạo ra được chút hiệu quả nào.

Đại khái là cảm thấy mình không phải đối thủ của rắn khổng lồ, đám người kia liền lái xe chạy trốn, đội khảo cổ vẫn luôn ngồi trên xe, lúc lui về sau, nhóm người này lập tức rồ ga chạy trước.

Cuối cùng, chỉ còn lại hai chiếc xe.

Người của Bùi Diệp và hai người Tô Niệm Chi, A Ngộ, hai chiếc xe muốn đuổi theo mọi người nhưng không xong.

Xe của Bùi Diệp nhiều người, A Ngộ thì phải che chở cho Tô Niệm Chi, sao có thể tranh được với bọn họ chứ?

Cuối cùng, hai người này và mấy người khác bị vứt lại trên sa mạc, đối mặt với con rắn khổng lồ kia, sắc mặt của mọi người đều tái nhợt.

“Thiếu gia, mau chạy.” A Ngộ đẩy Tô Niệm Chi về một phía an toàn.

Tô Niệm Chi nhướng mày túm lấy A Ngộ chạy về phía con rắn khổng lồ.

“Thiếu gia!” A Ngộ kinh hãi, bọn họ làm thế này khác nào đi chịu chết!

Con rắn khổng lồ vừa rồi đã bị chọc giận, lúc này đang cực kỳ táo bạo, chỉ cần nhìn thấy người sống liền tấn công. Cát bụi bay đầy trời, người chạy trốn hèn mọn như một con kiến.

Tốc độ của Tô Niệm Chi cực nhanh, hình thể của con rắn lại quá lớn nên không dễ dàng làm bọn họ bị thương được.

Mục tiêu của hắn là núi đá sau lưng con rắn, ở đó có một khe hẹp, có thể trốn vào trong đó.

Nhưng sao con rắn khổng lồ có thể tha thứ cho hành vi trêu đùa nó

của bọn họ như thế. Nó nhanh chóng buông tha những người khác, chuyên tâm tấn công hai người.

Mắt thấy núi đá đã ngày càng gần, con rắn khổng lồ đột nhiên dùng đuôi quấn lấy A Ngộ ném về sau.

Thân mình Tô Niệm Chi cũng bị kéo theo, nhưng hắn không buông tay A Ngộ, bị kéo lên trên, lại cách đích đến một quãng xa hơn.

“Thiếu gia, buông tay!” A Ngộ muốn bảo Tô Niệm Chi bỏ tay ra.

Nhưng Tô Niệm Chi không để ý tới hắn, nhanh chóng lấy ra một con dao giải phẫu ở trên người, đưa cho A Ngộ: “Phía cuối cái đuôi.”

A Ngộ cắn môi, tiếp được con dao giải phẫu, đâm mạnh xuống cái đuôi đang quấn lấy mình.

Viên đạn đều không bắn thủng da của con rắn khổng lồ, cái đuôi của nó tuy khá yếu ớt nhưng dù A Ngộ dùng hết sức cũng không cắm được toàn bộ con dao xuống. Hắn hung hăng đâm hai, ba lần, con rắn khổng lồ ăn đau, rít lên một tiếng rồi buông hắn ra.

Vốn đã tới rất gần núi đá, lúc này hai người lại bị kéo ra thêm một khoảng xa. Tô Niệm Chi kéo A Ngộ lên, lại chạy như bay về phía núi đá kia.

Sau vài giây quẫy quẫy cái đuôi, con rắn khổng lồ lại lao về phía họ.

Lúc bọn họ tới sát được núi đá thì con rắn kia cũng tới. A Ngộ đẩy mạnh Tô Niệm Chi vào, cái đuôi con rắn lia qua, trực tiếp đánh A Ngộ bắn lên tảng đá bên cạnh khe hở.

“Phốc!” Thân mình mềm oặt của A Ngộ ngã xuống bên ngoài khe hở.

Hắn nhìn cái đuôi rắn lại đánh tới, ánh sáng càng lúc càng ảm đạm…

Đúng lúc mành chỉ treo chuông, thân mình hắn bị túm mạnh một cái, cái đuôi rắn đánh lên, cái khe hở bị cát vàng hoàn toàn vùi lấp.

…

Buổi tối, nhiệt độ ở sa mạc cực kỳ thấp, ban ngày chỉ hận không thể cởi sạch, buổi tối lại chỉ hận không thể mặc nhiều thành quả bóng. Một người có thể kiên trì dưới nhiệt độ này cả đêm, còn sống tới hôm sau thì tố chất thân thể cũng phải cực kỳ mạnh mẽ.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm nhìn con rắn đánh đủ kiểu lên núi đá, cô liếm liếm cánh môi, chống cằm chờ nó rời đi.

Con hàng này chầu chực bên ngoài cả ngày, đến muộn như thế này cũng không có ý định rời đi.

Rốt cuộc là thâm cừu đại hận tới mức nào chứ?

… Thứ này có thể ăn không nhỉ?

Thời Sênh tự nhiên nghĩ tới ăn, đưa tay sờ sờ bụng, từ lúc tới đây, đã lâu lắm rồi cô chưa được ăn thịt.

Cả ngày ăn cái thứ quả vừa chua vừa chát kia, làm sao có thể ăn no được.

Cô cũng có lương khô, nhưng ở trong tình huống hiện tại, có quỷ mới nuốt trôi được thứ đó.

Trong trái cây kia có chứa linh khí, cho dù khó ăn nhưng cũng không

thể phủ nhận nó là đồ ăn tốt nhất lúc này.

Thời Sênh nhìn về phía con rắn khổng lồ, đôi mắt như sáng lên, một con rắn lớn như thế chắc chắn sẽ có chỗ ăn được.

Huống hồ, rắn khổng lồ thường không có độc.

…

Tô Niệm Chi có chút tuyệt vọng, hắn nghĩ con rắn kia sẽ rời đi sớm thôi, nhưng không ngờ nó vẫn quanh quẩn bên ngoài, hoàn toàn không có ý muốn rời đi.

Từ khi A Ngộ bị hắn kéo vào tới giờ vẫn luôn hôn mê, lúc này nhiệt độ rất thấp, trên người hắn chỉ có một chiếc áo sơ mi, căn bản không đủ giúp A Ngộ giữ ấm.

“A Ngộ, cậu đừng chết đó!”

Từ lúc hắn học trung học, A Ngộ đã đi theo hắn. Hắn biết A Ngộ là do ông nội phái tới. Đôi khi hắn cảm thấy A Ngộ phiền, có chuyện tên này liền đi báo cáo với ông cụ hại hắn bị ông mắng cho máu chó phun đầy đầu, lại hủy đi vài thí nghiệm của hắn.

Vì hắn thích những thứ khác người nên hắn không có bạn bè gì, ai cũng cảm thấy hắn là quái vật, chẳng ai muốn nói chuyện với hắn.

Chỉ có A Ngộ là người duy nhất nguyện ý nói chuyện với hắn.

Là người bạn duy nhất của hắn.

“Thiếu gia…”

Tô Niệm Chi quay phắt đầu nhìn A Ngộ: “A Ngộ, cậu tỉnh rồi?”

Trên mặt A Ngộ lộ ra một tia ôn hòa, cánh môi mấp máy: “Thiếu gia… Ngài… ngài… Tự ngài hãy trốn đi.”

Lấy năng lực của thiếu gia, chạy trốn hoàn toàn không thành vấn đề.

“Chúng ta lần nào cũng cùng đi, cùng về.” Tô Niệm Chi rũ mắt xuống, hạ nhỏ giọng, “Trừ phi cậu chết, nếu không tôi sẽ không rời đi.”

“Thiếu gia…”

Tô Niệm Chi lại đe dọa một câu: “Cậu dám tự sát, tôi sẽ chết luôn tại đây cho cậu xem.”

Trong lòng Tô Niệm Chi cố chấp thế nào, A Ngộ là người rõ ràng nhất. Hắn đành phải áp chế suy nghĩ kia xuống. Vì thiếu gia, hắn phải cố gắng sống sót.

Chương 1062: Nộp lên quốc gia (31)

Con rắn khổng lồ ở bên ngoài đã tạo ra đủ loại âm thanh, hai người ở trong khe hẹp chỉ có thể chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thiếu gia… Bên ngoài hình như không còn âm thanh gì đúng không?” A Ngộ nhìn ra bên ngoài khe hẹp, âm thanh đột nhiên biến mất, nó đi rồi sao?

Tô Niệm Chi động động cái chân đã cứng ngắc của mình, cẩn thận đi tới khe hở nhìn ra bên ngoài, bên ngoài ánh sáng mờ mờ, cả sa mạc đều mông mông lung lung.

Ở nơi xa hơn hình như còn có tiếng sói tru như có như không.

Tô Niệm Chi quan sát một hồi, không thấy bóng con rắn đâu. Hắn quay đầu nói với A Ngộ: “Không thấy nó, tôi ra ngoài xem sao.”

Bên ngoài có chiếc xe bị con rắn khổng lồ phá hỏng. Trong xe có đồ ăn vào áo bông, hắn muốn lấy về đây.

“Thiếu gia, có khả năng nó còn chưa đi xa đâu?”

“Cậu nghĩ tôi yếu đến thế à?” Tô Niệm Chi không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên có chút mất hứng.

Một mình hắn hoàn toàn có khả năng né tránh được con rắn khổng lồ kia.

A Ngộ không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Niệm Chi đi ra khỏi khe hở.

Tô Niệm Chi cầm trên tay dao giải phẫu, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, không thấy con rắn khổng lồ kia đâu cả, xe ở cách đó không xa. Hắn cẩn thận đi tới đó, lấy được thức ăn và áo ấm từ bên trong ra.

Tô Niệm Chi cầm đồ quay về, tới gần khe hở, ánh mắt đột nhiên đảo qua phía bên trên núi đá, cả người lập tức cứng đờ.

Nửa thân mình con rắn khổng lồ vắt trên tảng đá, đôi mắt to như chuông đồng đang nhìn hắn chằm chặp.

Mắt đối mắt với con rắn một lúc, hắn liền phát hiện ra có điểm không thích hợp, nó không động đậy gì, cứ như điêu khắc vậy.

Tô Niệm Chi chờ thêm một chút, hắn thử di động, con rắn vẫn duy trì tư thế kia. Nó mở to mắt nhưng không nhúc nhích, vậy chỉ có thể chứng minh nó… đã chết.

Một cỗ hương thơm bay tới, làm cho cái bụng lâu rồi chưa được ăn của Tô Niệm Chi sôi lên ùng ục.

Có người…

Có người đã giết rắn.

Đây là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Niệm Chi.

Tô Niệm Chi đi theo mùi thơm, vòng qua núi đá, thấy trước mắt có một đống lửa, một thân hình mảnh khảnh ngồi xếp bằng trên đất, trước mặt cô là một khoanh thịt đã nướng chín vàng.

“Tiểu Bắc…” Tô Niệm Chi nhìn cô chằm chặp.

A Ngộ nói cô đã quay về, sao cô lại ở đây chứ?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Lúc này trông hắn hơi nhếch nhác, đại khái là vì lạnh nên cả người đều run rẩy, không còn táo bạo như trước nữa, nhìn có vài phần đáng thương.

Nhưng mà…

“Cô giết con rắn khổng lồ kia à? Tôi có thể giải phẫu cơ thể nó không?”

Thời Sênh: “…”

Câu trước không quan trọng? Câu sau mới là trọng điểm.

Bản cô nương xem như hiểu được một đạo lý, biến thái cho dù rơi vào tình trạng tơi tả thế nào thì cũng sẽ không mất đi bản chất vốn có.

Rốt cuộc thi thể có thù oán gì với hắn mà đến chết hắn cũng không tha cho người ta thế?

Cũng may giờ cũng biết hỏi ý kiến của cô chứ không trực tiếp cầm dao xông lên.

Tô Niệm Chi chuyển A Ngộ tới nơi này, có quần áo ấm và lửa nên trạng thái của A Ngộ cũng tốt hơn nhiều.

Tô Niệm Chi chạy đi giải phẫu con rắn, A Ngộ và Thời Sênh ngồi bên đống lửa.

A Ngộ nhìn thứ gỗ đốt kỳ quái đang cháy bùng bùng, từ thân gỗ phát ra một thứ mùi không quá nồng, hòa lẫn với mùi thịt làm người ta thấy rất dễ chịu.

… Ở sa mạc nhìn thấy một đống lửa thế này cũng thật kỳ quái.

“Cô Ôn, không phải cô đi rồi ư?” Điểm này mới là điểm làm A Ngộ cảm thấy ngoài ý muốn nhất. Sao tự nhiên cô lại xuất hiện ở đây chứ?

Thời Sênh đáp trả một câu: “Tôi không thể quay lại sao?”

A Ngộ: “…” Hắn cũng không có ý tứ gì, chỉ tò mò một chút nên mới hỏi thôi mà, không thể nói chuyện bình thường được à?

“Này…”

Thời Sênh đột nhiên đưa xiên thịt vàng óng cho A Ngộ.

“Cô Ôn?” Sao cô đột nhiên có thể tốt như thế chứ?

Thời Sênh nhún vai, “Tôi sợ có độc.”

A Ngộ: “…” Có độc mà cô cho tôi ăn?

Tô Niệm Chi chạy từ bên kia về, nhận lấy xiên thịt trong tay Thời Sênh, đưa lên miệng cắn.

“Thiếu gia…” A Ngộ kinh hãi, định đưa tay ngăn Tô Niệm Chi lại nhưng khiến vết thương trên người bị động, đau đến mức hắn toát đầy mồ hôi lạnh.

Tô Niệm Chi cắn mấy miếng, còn bình luận: “Ăn ngon lắm, nhưng mà

hơi nhạt tí.”

A Ngộ không để ý tới thương thế, lo lắng nhìn chằm chằm Tô Niệm Chi, chỉ sợ một giây tiếp theo hắn sẽ bị độc mà lăn ra chết.

“Nhìn tôi làm gì?” Tô Niệm Chi trừng mắt. Hắn suy nghĩ một chút, lại giải thích, “Đây là rắn khổng lồ, không có độc. Ngay cả điều bình thường này cũng không biết à?”

“Thiếu gia, con rắn kia lớn hơn rắn bình thường nhiều.” Ai biết có phải biến dị không?

“Ừ, tôi vừa kiểm tra thi thể của nó rồi, không độc.” Tô Niệm Chi bình tĩnh nói tiếp.

A Ngộ: “…” Tức giận đến mức muốn từ chức luôn.

Tô Niệm Chi ngồi xổm xuống bên cạnh Thời Sênh, bẹp bẹp nhai thịt, “Đây là món ăn ngon nhất mà mấy ngày nay tôi được ăn. Tiểu Bắc, có cô thật tốt.”

Ha ha, bởi vì có tôi nên có thi thể chứ gì?

Thời Sênh yên lặng lấy thêm một xiên thịt, bắt đầu ăn. A Ngộ chỉ ngồi nhìn hai người ăn.

Này này, có phải các người quên tôi rồi đúng không?

[Ký chủ, vì sao cô lại cho họ đồ ăn?] Hệ thống lặng lẽ login.

“Không biết.”

[…] Cô còn không biết, lừa quỷ chắc?

Thời Sênh cắn thịt, đầu lưỡi tràn đầy mùi thịt. Cô cắn hai miếng, ánh mắt đảo qua Tô Niệm Chi và A Ngộ.

Đại khái là… bởi vì cuối cùng Tô Niệm Chi đã không vứt bỏ A Ngộ lại.

…

A Ngộ và Tô Niệm Chi tranh luận rốt cuộc nên đi ra ngoài hay tiếp tục đi về phía trước.

A Ngộ tất nhiên muốn trở ra ngoài, Tô Niệm Chi tỏ vẻ không vui, nhưng cuối cùng hắn vẫn phải đồng ý với đề nghị của A Ngộ.

Nhưng sau đó, họ phát hiện không có xe hướng dẫn và bản đồ, bốn xung quanh đều là cát vàng, qua một đêm, các dấu vết lưu lại cũng sẽ mất hết.

Làm sao có thể ra ngoài đây?

Cuối cùng, hai người đành phải đi theo Thời Sênh. Dù sao cô cũng rất giỏi, còn cứu họ một mạng, đi theo cô còn tốt hơn là hai bọn họ tự mình lăn lộn chiến đấu.

Bởi vì không có xe, bọn họ chỉ có thể đi bộ tới, Tô Niệm Chi còn phải dìu A Ngộ chưa thể đi lại được.

Tuy rằng Tô Niệm Chi là đại thiếu gia nhưng mấy năm nay hắn theo A Ngộ lăn lộn khắp nơi, thể lực cũng không tệ.

Nhưng phải mang nặng một thời gian dài, dù người lợi hại tới mức nào cũng ăn không tiêu hết được.

“Thiếu gia, người cứ bỏ tôi ra đi.” A Ngộ rất áy náy.

Tô Niệm Chi khẽ cắn môi, mồ hôi chảy xuôi từ trên trán xuống, “Tôi không sao.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Thời Sênh vẫn luôn đi như chạy ở đằng trước, tăng tốc đuổi theo: “Chúng ta đã nhiều lần gặp nguy mà không sao, lần này cũng sẽ không có việc gì.”

“Thiếu gia… Trước kia tôi không bị thương.” BOY ngay thẳng bóc mẽ.

Tô Niệm Chi tức giận: “Câm miệng!”

A Ngộ: “…” Hắn cũng không nói sai mà. Mặc dù trước kia có nguy hiểm nhưng hắn chưa từng bị thương như bây giờ, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

A Ngộ trầm mặc trong chốc lát, “Thiếu gia, nếu tôi chết, ngài nhất định phải sống sót nhé!”

Tô Niệm Chi nói mà không cần suy nghĩ, “Cậu mà chết, tôi sẽ giải phẫu cậu.”

A Ngộ biết hắn nói như thế thì nhất định sẽ làm được, cho nên vì chính mình không bị giải phẫu, A Ngộ quyết định nhất định phải sống sót tới cùng.

Tô Niệm Chi đuổi kịp Thời Sênh. Không phải tốc độ của hắn nhanh lên mà là do Thời Sênh đi chậm lại. Ở sa mạc phía trước có thể mơ hồ thấy một vật thể màu đen nửa ẩn nửa hiện.

Là đoàn xe phía trước.

Lúc này lại bị cát vàng bao phủ, đội ngũ này chắc chắn đã gặp phải chuyện gì.

Chương 1063: Nộp lên quốc gia (32)

Trên con đường tối mờ mờ, A Ngộ được Tô Niệm Chi dìu đi, hai bên đầy là dây leo quỷ dị đang vặn vẹo, bên trên có đầy trùng thân mềm bám chặt, cái đuôi như cái đèn lồng nhỏ, phát ra ánh sáng màu xanh lục lập lòe.

Nếu không phải những con sâu này dài đến tận ba ngón tay, cả người màu trắng thì cảnh tượng lúc này đúng là cũng rất tuyệt.

Tô Niệm Chi nhìn thấy mấy con sâu mềm này thì ánh mắt sáng lên, nếu không phải đang đỡ A Ngộ thì hắn đã tiến lên nghiên cứu một chút rồi.

Bọn họ xuất hiện ở đây thế nào thì phải nói tới mấy giờ trước.

Thời Sênh đi theo tuyến đường giống hệt với đoàn xe kia, trên đường thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy thi thể hoặc trang bị gì đó.

Nhưng vài giờ trước, bọn họ tìm thấy một thành trì cổ quái ở giữa sa mạc, nói nó cổ quái là vì nó hoàn toàn lành lặn không một chút tổn hại nào. Phải biết rằng ở sa mạc mà có thể nhìn thấy một thành trì thế này quả thực là nói mơ.

Nhưng nó lại thật sự tồn tại.

Bọn họ phát hiện ở bên ngoài thành trì có hai chiếc xe, còn có một ít dấu vết hoạt động, nhưng không thấy người đâu.

Cũng không thấy trên xe có trang bị gì, khẳng định là người đã đi vào rồi.

Thời Sênh lập tức tiến vào thành không chút do dự. A Ngộ và Tô Niệm Chi đành phải đi theo.

Ngay sau khi bọn họ vào thành, còn chưa kịp xem xét xung quanh thì đã phát sinh động đất, toàn bộ thành trì bắt đầu chìm xuống, vô số đất cát tràn vào.

Cuối cùng, bọn họ nhìn thấy ánh sáng lạnh lóe lên, đến khi tỉnh lại thì đã nằm trên con đường âm u này.

Thời Sênh đứng cách đó không xa, dùng kiếm chọc chọc đám trùng trên lá cây. Bọn họ tận mắt nhìn thấy mấy con sâu này há miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn cắn lên thân kiếm, sau đó như gặm phải thứ gì đó rất khó ăn, chúng nhanh chóng nhả ra, cuốn lại thành một đoàn, lăn từ trên lá cây xuống, biến mất trong đám lá cây tươi tốt.

Đường đi cũng không rộng rãi lắm, chỉ có thể vừa một người đi qua, không cẩn thận là sẽ đụng phải sâu trên cá cây ngay.

Tô Niệm Chi và A Ngộ đi lại khá vất vả, Thời Sênh lại đi như trên đất bằng, dù sao nếu không vượt qua được liền chém…

Cho nên bọn họ chẳng những phải chú ý hai bên mà còn phải để mắt cả dưới chân nữa.

“Con đường này rốt cuộc dài tới mức nào?” Tô Niệm Chi buồn bực, đi lâu như thế rồi mà vẫn chưa ra khỏi nơi quỷ quái này.

“Thiếu gia, cẩn thận!” A Ngộ kéo Tô Niệm Chi một chút, sau lưng hắn có một con sâu đang giương miệng định cắn, sau khi không cắn

trúng, nó lập tức trượt từ trên lá cây xuống.

Tô Niệm Chi lấy dao giải phẫu tùy thân ra phóng xuống con sâu đó.

“Răng rắc!”

Âm thanh giòn giã vang lên trong không gian yên tĩnh.

Dao giải phẫu trong tay Tô Niệm Chi bị sâu cắn gãy. Nó há miệng định cắn cả tay Tô Niệm Chi.

“Anh tưởng dao phẫu thuật của anh là kim cương à?” Thời Sênh vốn dĩ đã đi rất xa, không biết quay về từ lúc nào, thiết kiếm đâm sâu xuống người con sâu đó.

Tô Niệm Chi ngơ ngác nhìn con sâu rồi lại nhìn kiếm của Thời Sênh.

Chất liệu của hai thứ này nhìn thì… không khác gì, vì sao sâu cắn lên kiếm của cô thì không cắn được, còn cắn lên dao của hắn lại lập tức gãy?

Thời Sênh thu kiếm lại, ánh mắt bình tĩnh có chút lạnh lùng: “Muốn chết thì cứ tiếp tục.”

“Thiếu gia…” Hiện tại hắn không thể đánh ngất thiếu gia, chỉ có thể nhắc nhở một chút.

Tô Niệm Chi nhìn Thời Sênh, nhanh chóng lấy bình ra, gắp con sâu đã bị Thời Sênh chọc chết vào.

Thời Sênh: “…” Biến thái chuyên nghiệp thế này, ta cũng chịu phục rồi.

Chết cũng xứng đáng.

Thời Sênh xoay người, trực tiếp đi về phía trước.

…

“Róc rách…”

Tiếng nước chảy càng lúc càng gần, điểm cuối cùng của nơi kỳ quái này là một chỗ đất bằng, đám dây leo mọc tới đây thì không tiếp tục nữa.

Mà trước khoảng không trống trải kia là một dòng suối nhỏ, nước chảy từ bậc cao xuống bậc thấp, kéo dài về phía xa.

Thời Sênh dùng đèn pin chiếu lên đỉnh, chỉ thấy tối đen một mảnh, không nhìn thấy gì, hoàn toàn giống con đường tối tăm mà cô vừa đi ở sau lưng.

Đường dây leo đi tới đây là hết, qua bên kia con suối mới có đường. Khoảng cách giữa hai bờ suối khoảng hơn năm thước, dòng suối khá nông, không tới đầu gối, nhìn rất dễ băng qua.

Có thể nhìn xuyên qua làn nước xuống tận đáy, bên dưới chỉ có chút đá cuội gì đó. Thời Sênh thử dùng kiếm chọc chọc, đá cuội như vật sống, biến thành một con rắn, nhanh chóng quấn lấy thiết kiếm.

Có lẽ phát hiện ra sự không an toàn, thứ đó buông thiết kiếm ra, quẫy trong nước vài cái rồi biến mất trong bóng tối.

Thời Sênh: “…” Biết ngay là nó không vô hại như thế.

Là một tiểu thuyết trộm mộ nơi nơi là nguy hiểm, sao có thể dễ dàng

qua ải như thế chứ?

Đây mới là từng bước kinh tâm, từng bước có độc.

“A a a a a!!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền tới từ sau lưng, Thời Sênh đứng lên, quay nhìn về phía sau.

Một đám người từ bên đó chạy tới, tiếng kêu thảm thiết kia khiến bọn họ phải ngừng lại một chút, sau đó một đáng người mồm năm miệng mười bàn luận ào ào trong bóng đêm.

“Là đoàn khảo cổ.” A Ngộ nhẹ giọng nói.

Bọn họ tới từ một ngả khác, không biết ngả đó kéo đến đâu, hiển nhiên những người này tới từ phía đó.

“Phía trước có người.” Người của đoàn khảo cổ phát hiện ra đám người A Ngộ, vài ánh mắt đồng thời dừng lại trên người A Ngộ và Tô Niệm Chi.

“Giáo sư Tô.” Người đối diện chần chừ lên tiếng, “Là giáo sư Tô đúng không?”

Tô Niệm Chi không quan tâm tới bọn họ. A Ngộ đành đáp một tiếng thay thế. Lúc này trạng thái mọi người không tốt cho nên cũng không nên gây thù chuốc oán thì tốt hơn.

Đoàn khảo cổ nhận được cậu trả lời mới tiến lại.

Có tổng cộng hơn mười người, ai nấy đều chật vật, vừa tới khu đất bằng liền có người trực tiếp ngồi xuống đất thở dốc. Nơi này đúng là

ác mộng, toàn những nguy hiểm bọn họ chưa gặp bao giờ.

“Các anh chỉ còn ngần này người à?” Tô Niệm Chi không để ý tới những điều này, nhưng A Ngộ có thể nhận ra tình hình.

“Chúng tôi bị tách khỏi đoàn.” Một người đại diện vừa lau mồ hôi lạnh, vẻ mặt mệt mỏi trả lời, “Nhưng mấy người anh Bùi ở sau lưng.”

Bên phía Bùi Diệp có người bị cắn nên vẫn chưa tiến lên được, bọn họ đành đi trước.

Nghĩ tới đây, đại biểu đoàn khảo cổ lại lập tức xoay người nhìn về phía người vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết, “Giáo sư Phùng, anh thế nào rồi?”

Mu bàn tay giáo sư Phùng có một vết cắn, lúc này đã sưng đỏ một mảnh, cảm giác như có người rắc muối lên miệng vết thương. Giáo sư Phùng đau tới mức không nói thành lời.

Bên cạnh anh ta có một người đang ngồi làm công tác tiêu độc giảm đau, nhưng chắc cũng chẳng có tác dụng gì.

“Giết tôi đi, giết tôi đi… A…” Giáo sư Phùng không chịu nổi loại đau đớn này, túm lấy người bên cạnh, “Giết tôi đi, đau quá…”

“Giáo sư phùng, cố gắng chịu đi, không sao đâu.” Người đại biểu đoàn khảo cổ an ủi giáo sư Phùng, tuy rằng đáy lòng cũng không chắc chắn lắm, không biết trong tình huống này, giáo sư Phùng có thật sự sẽ bình an vô sự hay không.

Miệng vết thương trên tay giáo sư Phùng càng lúc càng sưng to, lúc này chẳng những còn đau mà còn ngứa, giáo sư Phùng không chịu được mà bắt đầu gãi.

Miệng vết thương đã bị gãi tới mức máu thịt lẫn lộn.

Mắt thấy giáo sư Phùng càng lúc càng không chịu khống chế, người của đoàn khảo cổ lập tức nói với hai người bên cạnh: “Hai người qua đây, giữ lấy giáo sư Phùng.”

Thời Sênh chống kiếm đứng nhìn bọn họ giữ người, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Khuyên các người tốt nhất giết anh ta đi.”

“Cô nói bậy bạ gì thế?” Người của đoàn khảo cổ tức giận trừng mắt với Thời Sênh, thấy một gương mặt hoàn toàn mới thì không khỏi càng tức giận hơn, “Cô là ai?”

Chương 1064: Nộp lên quốc gia (33)

"Cô ấy là bạn của thiếu gia.” A Ngộ vội vàng giải thích.

Đại biểu đoàn khảo cổ tỏ vẻ không vui, “Giáo sư Tô có bạn bè kiểu gì thế, mạng người là quan trọng, cô ta lại máu lạnh như thế? Không có tí nhân tính nào sao?”

A Ngộ: “…” Anh còn chưa thấy qua lúc cô ấy máu lạnh đâu.

“Anh nói cái gì thế hả?” Tô Niệm Chi đột nhiên lên tiếng, giọng cực kỳ lớn, “Xin lỗi Tiểu Bắc ngay!”

A Ngộ cũng không ngờ Tô Niệm Chi lại đột nhiên lên tiếng, còn tức giận như thế. Hắn cũng bị dọa đến ngây ra như mấy người của đoàn khảo cổ.

Đại biểu đoàn khảo cổ mãi mới phản ứng lại, càng thêm không vui, “Giáo sư Tô…”

Tô Niệm Chi túm cổ áo hắn, âm thanh rít qua kẽ răng, “Xin lỗi, lúc này, ngay lập tức.”

“Thiếu gia…” A Ngộ cố nén sự đau đớn của thân thể, muốn kéo Tô Niệm Chi lại, nhưng Tô Niệm Chi đã lấy dao nhỏ sắc bén của mình ra, trực tiếp đè lên cổ đại biểu đoàn khảo cổ kia.

Dao nhỏ sắc bén khiến mặt gã đại biểu đoàn khảo cổ phải thay đổi. Lúc trước Tô Niệm Chi gia nhập vào đoàn, cũng có người đã từng

nói với hắn rằng đừng chọc vào Tô Niệm Chi, nếu không chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lúc ở trong đội, hầu hết thời gian Tô Niệm Chi ở bên cạnh A Ngộ, một lời không hợp liền bị A Ngộ đánh ngất, hắn còn cảm thấy người này chẳng được tích sự gì, nhưng mà hiện tại…

Hắn mới hiểu ra, lời cảnh báo kia không phải chỉ nói cho có mà thôi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Đại biểu đoàn khảo cổ lập tức lên tiếng, hắn cũng không muốn còn chưa chết bởi mấy thứ kỳ quái thì đã bị con người giết chết.

Tô Niệm Chi đẩy hắn ra, còn nhổ một bãi nước bọt.

A Ngộ: “…” Thiếu gia lại bị chạm mạch nào rồi?

Thời Sênh liếc nhìn Tô Niệm Chi một cái. Tô Niệm Chi chỉ mím môi nhìn cô, trên mặt có chút cảm xúc phức tạp, sau khi nhìn thẳng vào cô 3 giây, hắn lại quay đi dìu A Ngộ.

Thời Sênh: “…” Sao lại có cảm giác tên biến thái này định làm cái gì đó?

Trong lúc giáo sư Phùng bị vết thương tra tấn mà không ngừng hét lên thảm thiết, đám người Bùi Diệp cũng tới.

Bùi Diệp nhìn thấy Thời Sênh đầu tiên, dù sao chỗ cô đứng hoàn toàn không có ai, sau lưng là dòng suối nhỏ, không thấy cũng không được.

Lại là cô ta!

Sao cô ta lại cứ như âm hồn bất tán vậy?

Lúc này Bùi Diệp Chỉ hận không thể một viên đạn bắn chết Thời Sênh, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống.

“Ôn Bắc…” Sắc mặt Diệp Dao tái nhợt, lúc này càng thêm trắng hơn, “Cô… Sao cô lại có thể ở trong này?”

Lúc ở mộ cổ, cô ta xảy ra chuyện cũng đều vì Ôn Bắc mà ra…

“Vì sao tôi không thể ở trong này?” Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn cô ta, “Đây là chỗ nhà cô mở à? Còn thu vé vào cửa hả?”

Những người này thật sự chẳng có chút sáng tạo nào cả, không thể đổi lời thoại mới mẻ chút sao?

Vừa gặp chính là “sao cô lại ở trong này?”, “vì sao cô lại ở chỗ này?”, nói ra hù chết cô, ông đây theo cô tới đó!

Diệp Dao túm chặt vạt áo, ánh mắt tối tăm, còn nảy sinh một chút thù hận.

Bùi Diệp vỗ vỗ bả vai Diệp Dao, kéo cô ta vào lòng, ngăn trở tầm mắt của Diệp Dao.

“A… Giết tôi… Giết…” Tiếng hét thảm thiết của giáo sư Phùng đánh vỡ bầu không khí quỷ dị lúc này.

“Anh ta bị làm sao thế?” Bàng Kha nhanh chóng lên tiếng hỏi.

“Bị mấy thứ kia cắn.” Đại biểu đoàn khảo cổ nói một cách tối nghĩa.

Bàng Kha giật mình, “Cái gì? Anh ta bị cắn… Mau giết anh ta đi.”

Đại biểu đoàn khảo cổ quay phắt đầu nhìn Bàng Kha. Bàng Kha sốt ruột nói: “Lúc con sâu này cắn người sẽ đưa trứng vào trong máu, trứng nhanh chóng nở thành sâu con, ăn máu và thịt của con người, sau đó nhanh chóng lớn lên, sinh sôi nảy nở. Cho đến khi cả người bị ăn sạch thì những con sâu này sẽ bò ra, số lượng nhiều tới mức các anh không tưởng tượng được đâu, hơn nữa lực tấn công của bọn chúng còn mạnh hơn bọn sâu trên lá cây nhiều.”

Đây là những điều bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy, trong một thời gian ngắn ngủi, người kia hoàn toàn chỉ còn là một cái túi da.

Đại biểu đoàn khảo cổ biết bọn họ cũng đã có người bị cắn, sẽ không lừa hắn, nhưng mà vừa rồi… cô gái kia cũng nói là phải giết giáo sư Phùng đi, cô ta đã biết từ sớm rồi sao?

Nếu cô ta biết thì tại sao lại không nói ra chứ?

Con người chính là như thế, nhắc nhở thiện ý thì hắn lại cho là bạn có ác ý. Nhưng nếu thật sự gặp chuyện xui xẻo, phát hiện đúng như lời bạn nói, hắn sẽ trách cứ bạn vì sao lại không nói rõ ràng ra.

Thời Sênh cũng không có ý nhắc nhở bọn họ, chỉ là cô sợ mọi chuyện sẽ càng lớn thêm.

Tô Niệm Chi dịch dịch tới bên cạnh Thời Sênh, con ngươi trước sau như một vẫn lóe lên sự tò mò, “Tiểu Bắc, sao cô lại biết thế?”

“Biết cái gì?” Thời Sênh bày ra vẻ mặt vô tội. Cô chẳng biết gì cả, chỉ là nếu theo motip thông thường thì nhất định sẽ xảy ra vấn đề mà thôi.

“Đám sâu này.”

“Tôi không biết.”

Tô Niệm Chi nghẹn ngào, “Cô không biết… Vậy sao cô lại đề nghị giết người ta?”

“Hắn gào rất phiền.”

Tô Niệm Chi: “…”

A Ngộ: “…”

Đột nhiên phát hiện thiếu gia nhà mình… cũng không phải khó hầu hạ, vị này mới là khó hầu hạ thật sự.

Vì hậu quả mà Bàng Kha nói ra cùng với những tiếng hét của giáo sư Phùng, cuối cùng đại biểu đoàn khảo cổ vẫn phải giết anh ta.

“Ném anh ta trở lại đi.” Bàng Kha tiếp tục chỉ huy.

“Cái này thì chắc không cần chứ, giáo sư Phùng cũng đã chết rồi.” Đại biểu đoàn khảo cổ ngăn Bàng Kha lại, giáo sư Phùng rất tốt, người trong đoàn đều rất thích anh ta.

“Lũ sâu mà bò ra là xong đó.” Bàng Kha tiếp tục phổ cập khoa học, “Người chết nhưng sâu sẽ vẫn tiếp tục sinh sản, anh không muốn chúng ta cũng phải chịu liên lụy đấy chứ?”

Một trận im lặng quỷ dị.

Cuối cùng, xác của giáo sư Phùng vẫn bị ném lại con đường đầy dây leo kia.

…

Giải quyết xong chuyện đó, tâm tình mọi người đều nặng nề, đều tự nhủ với bản thân mấy lần, bọn họ phải tiếp tục đi về phía trước, phải còn sống để rời khỏi đây.

Một đám người vây lại thương lượng với nhau.

“Chúng ta phải đi sang bên kia con suối, bên kia còn có đường.”

Có người tiến tới nhìn xuống dòng suối: “Con suối này khá nông, bên trong không có gì, hẳn là có thể trực tiếp lội qua…”

“Lỡ như nước có vấn đề thì sao? Ở nơi này cái gì cũng không an toàn, tốt nhất đừng tùy tiện hành động.”

Phải biết rằng, bên trên là sa mạc, nơi này lại có nước, quả đúng là kỳ quái.

“Nhưng khoảng cách tới bờ bên kia quá lớn, chúng ta không lội thì làm sao mà qua được?”

Thảo luận tới đây, mọi người đều không nghĩ ra biện pháp nào, cuối cùng có người không nhịn được liền quyết định, “Cứ ở đây tiêu hao dần cũng không phải cách hay, tôi đi thử xem.”

Những người khác đều im lặng không nói gì, người nọ cũng không nói nhiều, trực tiếp đi tới bên bờ suối, những người khác đều yên lặng đi theo hắn.

Thời Sênh vẫn đứng ở một bên, chống kiếm hờ hững nhìn anh ta xuống nước.. Loại sinh vật kỳ quái cuộn thành đá cuội dưới đáy cũng không nhiều lắm, anh ta đi rất cẩn thận, hơn nữa vận khí cực tốt nên

không giẫm phải mấy thứ kia, bình an sang bờ bên kia.

“An toàn.” Anh ta vẫy vẫy tay với những người bên này bờ.

Những người khác đều thở phào một hơi, chuẩn bị xuống nước.

Người thứ hai cũng có vẻ cẩn thận, không giẫm trúng thứ gì, an toàn đi qua.

Nhưng đến người thứ ba liền xuất hiện vấn đề, có lẽ là do nước lạnh nên khi xuống nước liền bị chuột rút, chân hơi loạng choạng, giẫm lên sinh vật đá cuội ở bên cạnh.

Giống như lần trước, nó nhanh chóng biến dài, cuộn vòng lấy chân người kia. Người kia bị đau mắt cá chân, mất thăng bằng, cả người ngã ùm xuống nước. Các sinh vật đá cuội trong nước đều nhanh chóng được kích thích, bò lên khắp tay chân hắn.

Chương 1065: Nộp lên quốc gia (34)

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, mọi người còn chưa lấy lại tinh thần thì người trong nước đã không còn động đậy gì nữa.

Màu máu đỏ lan khắp trong nước, càng ngày càng có nhiều những con trùng dài bơi tới, quấn quanh người hắn tạo thành một cái kén rắn màu đen hình người.

“Đó là cái gì thế…” Mãi lâu sau mới có người sợ hãi lên tiếng hỏi.

Vì sao hai người trước không gặp phải chuyện gì mà người này lại xảy ra chuyện?

Không ai biết loại trùng thân dài màu đen quấn trên thi thể kia là gì.

“A Ngộ, chúng ta bắt một con lên xem đi.” Tô Niệm Chi nóng lòng muốn thử nên bèn đưa ra chủ ý.

“Thiếu gia, tôi không bắt được.” Hắn là bệnh nhân có được không hả? Bây giờ hắn còn cần người dìu, làm sao mà đi bắt đây chứ?

“Tôi tự mình đi.” Tô Niệm Chi buông A Ngộ ra.

A Ngộ vội giữ lấy hắn, “Thiếu gia.” Xin ngài đừng có làm chuyện gì hết.

“Bộp!”

Trước mặt Tô Niệm Chi có một cái bóng rơi xuống, bọt nước bắn trên không trung vẫn còn mang theo một chút mùi máu tanh nhàn nhạt.

“A!”

Diệp Dao đứng ở chỗ cách Tô Niệm Chi không xa, nhìn thấy thứ kia liền lập tức hét lên, hấp dẫn ánh mắt của mọi người một cách thành công.

Cô ta run rẩy chỉ xuống mặt đất.

Mọi người nhìn theo, sau đó đều kinh hãi lùi về sau, ai vớt cái thứ này lên vậy?

Con trùng thân dài trên mặt đất hoàn toàn không có động tĩnh gì, như là đã chết vậy.

Thời Sênh thề, cô không giết chết nó, chỉ bắt nó lên mà thôi, về phần tại sao nó nằm im ư… có lẽ là giả chết thì sao?

Trong nhóm người này, người khó khai thông nhất chính là Tô Niệm Chi. Hắn lập tức buông A Ngộ ra, đi tới bên cạnh, định thò tay ra bắt trùng.

A Ngộ lập tức nhào tới, ôm chặt thắt lưng Tô Niệm Chi. Nhưng hắn không giữ được thân mình ổn định nên hai người lập tức ngã xuống đất.

Con trùng vừa rồi còn không có động tĩnh gì, đột nhiên vặn vẹo hai ba cái, lập tức bò như rắn bình thường về phía đùi A Ngộ.

Mắt thấy con trùng sẽ chạm vào A Ngộ, một tiếng rít sắc bén từ

không trung đánh xuống, ánh sáng lạnh lóe lên, con trùng bị chém thành hai nửa.

Tâm tình A Ngộ lúc này mới thả lỏng ra.

Tô Niệm Chi đứng lên, vội vàng kéo A Ngộ ra, có hơi mất tự nhiên nói: “Tôi nghĩ là Tiểu Bắc đã giết chết nó rồi.”

A Ngộ đỡ thắt lưng, nói lời thấm thía, “Thiếu gia, cho dù chết thì ngài cũng không thể dùng tay tóm nó được.”

“Bại não không cứu được.” Thời Sênh ở bên cạnh chen vào một câu.

A Ngộ trừng mắt, nếu không phải tại cô bắt nó lên, thiếu gia có thể suýt chút nữa bị cắn sao.

“Là hắn muốn.” Ông đây bắt lên giúp còn mắng ông sai à?

A Ngộ: “…”

Lúc thiếu gia đi tìm chết thì sao cô giúp nhanh thế, nhưng cái lúc cần cô cứu thì sao chẳng thấy cô cứu giúp gì?

Kỳ thực cô gái này tới đây để hại thiếu gia đúng không?

A Ngộ nhẫn nhịn, Tô Niệm Chi làm chuyện ngu xuẩn cũng không phải một hai lần, vì thế hắn quyết định không so đo với Thời Sênh nữa. Cho dù cô không vớt cái thứ này lên, với tính cách của thiếu gia nhà hắn, nhất định sẽ tìm cách bắt nó lên bờ.

Tô Niệm Chi mà không gây chuyện thì không phải thiếu gia nhà hắn nữa.

Người bên kia vẻ mặt đờ đẫn, một hồi lâu sau bọn họ mới hướng sự chú ý vào thứ không rõ sống chết đang nằm trên đất.

Bọn họ cẩn thận quan sát nó một cách đề phòng.

“Sao thứ này giống giun thế?” Con giun phiên bản lớn.

Hai đầu tròn, nhìn không thấy ngũ quan, khác con giun ở chỗ là cả người nó bóng loáng.

Rốt cuộc nó là gì vậy?

Con trùng này đã chết, bọn họ nghiên cứu một hồi là sẽ ra kết quả. Nhưng hiện tại không phải lúc nghiên cứu trùng, phải làm sao để đi qua suối mới là vấn đề.

Lúc này trong nước toàn là những con trùng dài này, bọn chúng như đang ở trong trạng thái kích hoạt, bơi qua bơi lại trong nước khiến cho người nhìn không khỏi run rẩy da đầu.

“Bên phía các anh có gì có thể dùng được không?” Đại biểu đoàn khảo cổ hỏi hai người đã đi qua bờ bên kia.

Hai người kia cũng bị biến cố ban nãy dọa cho sợ hãi, nghe thấy đại biểu đoàn khảo cổ nói vậy mới vội lấy lại tinh thần, nhanh chóng rọi đèn nhìn xung quanh.

“Không có, bên này không có gì cả.”

Có người chỉ chỉ về phía con đường đằng sau, nói: “Dây leo bên đó có thể dùng được, nhưng bên trên cũng có sâu.”

Dây này rất to, bện lại có thể tạo thành một cái cầu dây bắc qua mặt

suối.

Có người đưa ra ý tưởng này, tất nhiên mọi người đều cảm thấy khả thi, vì vậy chạy tới quan sát con sâu này.

“Cô ta có kiếm, có thể chém rơi những con sâu này xuống đất.” Đám người đang thảo luận, không hiểu sao lại có người đột nhiên chỉ vào Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Sao bản cô nương đây nằm cũng trúng đạn rồi?

Người bên kia nói nhỏ mấy tiếng, có người đứng ra làm đại diện, “Cô gái à, cô có thể cho chúng tôi mượn kiếm dùng chút được không?”

Vũ khí trên người bọn họ có súng ống và dao quân dụng, nhưng muốn gạt bỏ sạch sẽ đám sâu này thì cần phải có kiếm dài như của Thời Sênh.

“Không cho mượn.”

Người nọ lại khuyên giải, “Mọi người hợp lực thì cơ hội vượt qua sẽ cao hơn, cô làm thế tất cả chúng ta đều sẽ không qua được.”

“Vậy thì nhóm các anh cứ chết trong này thôi.”

“…”

“Ôn Bắc, chẳng lẽ cô có thể qua đó chắc?” Bàng Kha đứng ra.

Thời Sênh tự tin gật đầu: “Đương nhiên có thể.”

Có tí khoảng cách này, cô chỉ cần nghĩ cũng qua được.

Bàng Kha cười lạnh, “A, cô thì có biện pháp gì? Cô còn có thể bay qua chắc?”

Thời Sênh buông thiết kiếm ra, thiết kiếm lắc lắc trong không trung mấy cái, chậm rãi bay ra giữa khoảng đất trống, trong ánh mắt quỷ dị của mọi người, nó lập tức biến lớn.

Kiếm kiếm kiếm…

Kiếm biết bay? Bọn họ xuyên không rồi à?

Thời Sênh nhảy lên thiết kiếm, Sênh huênh hoang online, “Xem ông đây bay cho các người xem.”

“Tiểu Bắc, Tiểu Bắc, đi với, đi với.” Tô Niệm Chi ôm đùi rất đúng lúc, lập tức giúp A Ngộ leo lên thiết kiếm.

Thời Sênh liếc hắn một cái, cũng không ngăn lại, tùy ý để hai người bò lên.

Thiết kiếm vững vàng bay sang phía bờ bên kia.

Sau khi rơi xuống đất, Tô Niệm Chi và A Ngộ xuống rồi, Thời Sênh lại bay trở lại, dừng ở trước mặt đám người kia: “Chẳng những tôi có thể bay qua mà tôi còn có thể bay lại nữa.”

Không phục sao, đến đánh bản cô nương đi.

Dám đánh không?

Mọi người: “…” Làm sao lại có người thích gợi đòn như thế?

Nhưng mà thực tế, đám người này đến rắm cũng chẳng dám đánh: “Cô Ôn phải không? Phiền cô mang nhóm chúng tôi qua suối, chúng tôi có thể trả cho cô thù lao.”

“Không muốn đưa các người qua.” Trên mặt Thời Sênh còn thiếu viết mấy chữ to “gặp các người là thấy khó chịu, sẽ không đưa các người qua đấy, không phục tới đánh ông đi ha”.

“Cô Ôn…”

Thời Sênh lười nghe bọn họ lải nhải, cưỡi thiết kiếm bay đến phía trên dòng suối rồi dừng lại.

A Ngộ nghĩ Thời Sênh định rời đi, ai biết cô đi dịch lên trên một đoạn rồi dừng lại hẳn, ngồi yên trên thiết kiếm, bắt đầu cắn hạt dưa.

Cô chuyên môn đến vây xem nam nữ chính, bọn họ ở đây, cô đi rồi thì sao có thể vây xem được chứ?

A Ngộ: “…” Vì sao cô có thể mang theo loại đồ ăn vặt này mọi lúc mọi nơi thế?

Lần trước xuống mộ ngồi cắn hạt dưa, lần này cũng cắn hạt dưa, trên người cô ấy rốt cuộc có bao nhiêu hạt dưa chứ?

Mặc kệ người bên kia hò hét thế nào, Thời Sênh vẫn cắn hạt dưa đến vui vẻ, hoàn toàn không để ý tới họ, có nam nữ chính ở đây, mọi nguy cơ sẽ đều được hóa giải, cô là vật hy sinh thì chỉ cần ngồi cắn hạt dưa nhìn là được rồi.

Đại khái biết Thời Sênh sẽ không thay đổi chủ ý nên những người kia cuối cùng cũng bỏ cuộc, bắt đầu tìm biện pháp khác.

Chương 1066: Nộp lên quốc gia (335)

Đúng như Thời Sênh nghĩ, cuối cùng nữ chính Diệp Dao tìm được một cơ quan, dưới đáy nước dâng lên một cây cầu đá, vừa vặn có thể cho một người đi qua.

Nguy hiểm duy nhất đó là cây cầu đá này khá trơn, có người đi không cẩn thận bị ngã xuống, kết quả liền chịu kết cục y như người đầu tiên, bị bu thành bánh chưng đen.

Lúc trước nhìn ở dưới đáy nước chỉ thấy có vài hòn đá cuội, có quỷ mới biết mấy thứ này ở đâu chạy ra, thật đáng sợ.

Đội ngũ lại cắt giảm nhân số.

Những người đó vừa đi qua liền vọt tới trước mặt Thời Sênh chất vấn, “Vì sao cô không đưa chúng tôi qua?”

Rõ ràng là cô có khả năng nhưng lại thờ ơ, lạnh nhạt, lương tâm bị chó ăn mất rồi à?

Thời Sênh cắn hạt dưa, “Bởi vì tôi là kẻ máu lạnh mà.” Ông đây không quen các người, vì sao phải đưa các người qua, bại não!

Máu lạnh là từ lúc trước đại biểu đoàn khảo cổ nói, lúc này lại bị Thời Sênh dùng để bịt miệng, hoàn toàn không có lời gì để nói nữa.

“Cô quả thực quá máu lạnh, người như cô không xứng đáng để sống.” Người nọ chắc bị tức đến điên rồi, vì thế đột nhiên giơ tay lên

định đánh xuống mặt Thời Sênh.

Thời Sênh nhanh chóng đứng dậy, nghiêng người lách sang một bên, đưa tay đẩy người kia một cái, người đó lập tức rơi vào nước.

“Ào!” một tiếng, mọi người sợ tới mức vội vàng chạy tới nhìn vào trong nước. Theo lý thuyết, nước chỗ này rất nông, sao có thể phát ra âm thanh như thế chứ?

Nhưng người kia sau khi ngã xuống liền lập tức chìm nghỉm, không thấy đâu nữa.

Nơi hắn ngã xuống cao hơn chỗ bọn họ đi qua một bậc, đá vẫn xếp như ruộng bậc thang nhưng lại không giống với đoạn suối bên dưới.

“Cô làm cái gì thế hả?” Đại biểu đoàn khảo cổ vọt tới cách Thời Sênh không xa, thò đầu ra nhìn, thấy nước đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, không thấy gì hết.

“Tự vệ.” Thời Sênh nhún vai, “Hắn muốn đẩy ông đây xuống, còn không cho tôi ra tay à?”

“Cô…”

Đại biểu đoàn khảo cổ bị người giữ chặt, cô gái này có điểm tà môn, ở trong tình huống hiện tại, tốt nhất đừng nên đắc tội cô ta thì hơn.

“Cô sẽ gặp báo ứng.” Đại biểu đoàn khảo cổ chỉ có thể phun ra một câu.

Thời Sênh bĩu môi, ông đây tự vệ mà cũng gặp phải báo ứng, quá không có thiên lý.

Được rồi… Thiên lý là nữ chính, làm vật hy sinh thì làm gì có quyền lựa chọn cách sống chứ nói gì tới thiên lý.

“A…”

Tiếng hét thảm thiết này vọng tới từ đại biểu đoàn khảo cổ, Thời Sênh nhìn về phía đó, chỉ thấy Tô Niệm Chi cũng đứng ở đó, chân hắn giẫm lên chân đại biểu đoàn khảo cổ, sau đó hắn dìu A Ngộ đi về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Biến thái này muốn làm gì nha?

Không được, cách xa biến thái một chút, quý trọng sinh mệnh.

Vẫn nên tìm cơ hội giết chết có lẽ tốt hơn…

Đội ngũ tập hợp một lần nữa, tuyển ra một người dẫn đầu, tất nhiên vị trí này thuộc về Bùi Diệp không hề nghi ngờ.

Thời Sênh tất nhiên sẽ không nằm trong kế hoạch của những người này.

Đi vòng qua cái hồ sâu vừa rồi, đi tới bên chỗ Thời Sênh đang đứng, sau đó lại tiếp tục đi lên trên, nhưng không bao lâu sau đã lại phải vòng về, bên trên không có đường.

Diệp Dao cầm đèn pin chiếu về phía đối diện, “Ở bên kia.”

“Trời ạ, chẳng lẽ lại phải đi qua nữa?” Có người ôm đầu kêu rên, vừa qua một lần đã tổn thất nhiều người như thế, lần này sẽ còn mất bao nhiêu người nữa chứ?

“Con đường này không có điểm cuối, chúng ta cứ đi như thế này tới

bao giờ chứ?”

“Nếu không đi xuống dưới thử xem?”

Người nói ra đề nghị này đi xuống một đoạn, sau đó lại thất vọng quay về, “Cũng thế, cũng phải đi sang bên kia mới có đường.”

Đây là một cách bố trí hình dzích dzắc, qua một cái hồ mới có thể đi lên phía trước, sau đó lại phải vượt qua hồ.

Hơn nữa, mỗi cái hồ đều có một nguy hiểm khác nhau đang rình rập.

Ví dụ như cái hồ ban đầu rất nông, nhưng cái hồ thứ hai lại sâu không thấy đáy.

Có người cũng muốn bỏ qua cái ao bên trên để đi lên ao trên nữa, nhưng ở vị trí đối ứng với nơi họ đang đứng lại không có điểm gì để đặt chân cả.

“Hẳn là phải có cơ quan, mọi người tìm xem.” Diệp Dao vừa rồi tìm ra được cơ quan nên lên tiếng cổ vũ mọi người.

Vì thế một đám người bắt đầu loanh quanh tìm cơ quan, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được gì.

Thời Sênh hai tay khoanh trước ngực đứng ở trên cao, nửa cười nửa không hỏi bọn họ: “Muốn biết không? Tôi có thể nói cho các người.”

“Cô biết sao?” Đại biểu đoàn khảo cổ nghi ngờ, “Cô muốn làm gì?”

“A, muốn xem các người cuối cùng còn mấy người sống sót.” Thời Sênh cười cực kỳ vô hại, nhưng người sáng suốt đều có thể nhận ra,

nụ cười của cô căn bản không lọt vào đáy mắt, ở nơi đó là một vùng nước tĩnh lặng.

Diệp Dao cao giọng, “Cô ta không có ý gì tốt cả, mọi người đừng nghe cô ta. Chúng ta nhất định sẽ tìm được cơ quan.”

“Tôi cũng không nói là tôi có lòng tốt.” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, cho dù cô có nói cho bọn họ biết làm thế nào để đi qua thì chưa chắc họ cũng qua nổi.

Nói cứ như thể tìm được cơ quan là bọn họ sẽ qua hết được không bằng ấy.

Một lời này của Thời Sênh không nhỏ nhưng tất cả mọi người đều nghe được.

Một nhân vật phản diện thẳng thắn như thế thật là… không biết phải nói gì.

Thời Sênh quay đầu nhìn về phía A Ngộ và Tô Niệm Chi, cần đèn pin chiếu xuống hồ nước, “Trong nước có chỗ đặt chân, có thể giẫm lên mà qua, các anh ai đi trước?”

Hồ nước này không phải quá trong, ánh sáng không chiếu xuống sâu được, cần nhìn kỹ mới thấy có vài chỗ đặt chân, những điểm dừng chân này tạo thành một đường đi gấp khúc trong hồ.

Điểm dừng chân chỉ có thể vừa cho một người đứng, khoảng cách hơi lớn, người không giữ thăng bằng tốt rất dễ bị ngã xuống.

Tô Niệm Chi ngẩn ra một chút nhưng nhanh chóng liền phản ứng lại, cô ấy không có nghĩa vụ phải giúp họ.

Hắn nhìn hồ nước lại nhìn A Ngộ: “A Ngộ?”

Hắn đi qua không thành vấn đề, nhưng A Ngộ không hoạt động dễ dàng lắm.

A Ngộ khẽ gật đầu: “Tôi có thể đi.”

“Tôi đi xuống trước xem.” Tô Niệm Chi cột chắc đồ đạc trên người.

“Thiếu gia, tôi đi trước.” A Ngộ giữ chặt Tô Niệm Chi, hắn luôn là người lên trước mỗi khi có chuyện nguy hiểm.

“Câm miệng!” Tô Niệm Chi quát lớn lên với A Ngộ không chút nể tình nào.

A Ngộ nâng tay lên theo thói quen, nửa ngày lại bỏ xuống, nếu đánh ngất rồi thì phải qua thế nào chứ?

Tô Niệm Chi lội xuống nước, bên cạnh có một chỗ đặt chân, cách đó không xa cũng có một chỗ đặt chân song song, nước ngập qua ngực hắn, hồ nước này còn sâu hơn tưởng tượng khá nhiều.

Tô Niệm Chi hít sâu một hơi, cẩn thận bước đi.

Tiếng nước đã hấp dẫn tầm mắt của những người khác, lúc này mọi người đều chú ý tới hắn.

Điểm dừng chân cũng không bằng phẳng mà hơi tròn, cái này càng làm người ta khó khống chế thăng bằng, Tô Niệm Chi thong thả di động, mấy lần suýt chút nữa không giữ được cân bằng.

Cũng may mắn hắn đi qua an toàn, sau khi ném đồ trên người xuống, hắn vội vàng cởi quần áo, đập bẹp lên mấy chỗ trên người.

Mọi người không nhìn rõ nên chỉ có thể nhìn thấy hắn tự mân mê cơ thể mình.

Chờ mặc lại quần áo rồi, hắn mới nói vọng sang phía bên này, “Trong nước có đỉa, thít chặt ống tay áo và ống quần vào.”

Đỉa…

Sinh vật hút máu.

Không biết thì thôi, cứ thế đi qua là được, dù sao đỉa cũng không lập tức tiến vào trong cơ thể.

Nhưng giờ biết rồi…

Bị chướng ngại tâm lý quấy nhiễu, người ta sẽ càng khó đi qua hơn.

Chương 1067: Nộp lên quốc gia (36)

ANgộ là người thứ hai đi qua, hắn bị thương nên lúc đi qua nước dao động còn lớn hơn, rất nhiều người nghĩ hắn sẽ ngã xuống.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn vượt qua, an ổn đặt chân được tới bờ bên kia.

Có hai người đi qua, những người còn lại đều biết, biện pháp duy nhất thông qua chỉ có cái này, bọn họ chỉ cần theo thứ tự xuống nước là được.

Có người không giữ được thăng bằng nên lập tức ngã xuống.

Hồ nước này rất quỷ quái, cho dù là người có kỹ năng bơi lội thì ngã xuống cũng không động đậy được gì, như thể có thứ gì đó lôi kéo bọn họ chìm xuống vậy.

Có người vượt qua an toàn, cũng có người vĩnh viễn ở lại.

Đến lượt Diệp Dao, chiều cao của cô ta thua mấy người đàn ông, vì thế nhược điểm càng thêm rõ ràng. Bùi Diệp vì bảo vệ cô ta nên đi trước cô ta.

Nhưng khả năng giữ thăng bằng của Diệp Dao không tốt, suýt chút nữa kéo cả Bùi Diệp ngã xuống, qua một cái hồ mà khiến người xem mấy phen kinh hồn táng đởm.

Thời Sênh ngồi trên không trung cắn hạt dưa, bộ dạng nhàn nhã thật

sự làm cho người ta muốn đánh cô.

Chờ bọn họ qua hết, Tô Niệm Chi và A Ngộ đã sắp đi qua cái hồ thứ ba rồi.

Bên dưới cái hồ thứ ba có một cây cầu treo, toàn bộ hành trình cần phải nín thở mới đi qua được.

Trên cầu có những con cá kỳ quái bám vào, rõ ràng những con cá này rất khác thường, bọn họ không thấy A Ngộ và Tô Niệm Chi qua như thế nào, chỉ có thể tự mình đi lên.

Nhưng người thứ nhất vừa xuống đã bị đám cá quái đó tấn công, trong nháy mắt chỉ còn lại một đống xương trắng, chậm rãi chìm xuống.

Cảnh tượng này dọa tới những người khác, không có ai dám đi qua.

“Ôn Bắc… Cô ta biết, vừa rồi cô ta chỉ huy hai người giáo sư Tô đi qua.” Có người nhỏ giọng nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức có người lên tiếng kêu: “Ôn Bắc, Ôn Bắc… Cô mau nói cho chúng tôi biết cách đi qua cái hồ này đi.”

Thời Sênh vẫn đang ở giữa cái hồ thứ ba, cô nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ, nhíu mày: “Hai một hai.”

“Cái gì? Ý của cô là gì? Cô nói rõ ra xem nào?”

Thời Sênh hừ lạnh: “Tôi đã nói cho các anh manh mối, các anh còn bắt tôi phải nói rõ ràng sao? Sao anh không bắt ông đây phụ trách tiêu tiền cho các anh luôn đi? Mẹ cái lũ bại não!”

Lũ bại não: “…”

Bọn họ nghiên cứu cầu treo cả nửa ngày, cuối cùng có người đưa ra cách lý giải: “Các anh nhìn xem, cầu treo được ghép bằng các tấm gỗ, hai một hai, đi hai bước, lùi một bước, lại đi hai bước, là như thế đúng không?”

Hai người Tô Niệm Chi đã đi qua, hai một hai chắc chắn có liên quan tới việc đi như thế nào, nhưng cách đi thì vẫn còn cần bàn tính thêm.

“Cũng có thể là lùi hai bước, tiến một bước.”

Hai phương án, có một cái là sai, cho nên người đi đầu tiên sẽ có 50% cơ hội sống sót, ai muốn đi chịu chết chứ?

Cuối cùng, không ai tình nguyện, mọi người chỉ có thể rút thăm.

Người bị rút trúng là người của đoàn khảo cổ, người nọ ra chiến trường với tâm trạng cực kỳ bi thương.

Hắn lựa chọn phương án đầu tiên.

Đi hai bước, lùi một bước, lại đi hai bước.

Bước đầu tiên, cá quái xung quanh không có phản ứng gì, chỉ bơi qua bơi lại bên chân hắn, không hề có ý sẽ tấn công.

Bước thứ hai, an toàn.

Đi qua được tấm ván gỗ đầu tiên.

Bước thứ ba, an toàn.

Bước thứ tư, an toàn.

Bước thứ năn…

Đúng lúc hắn vừa hạ chân xuống, cá quái xung quanh đột nhiên lao vào tấn công.

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị cá quái ăn đến chỉ còn khung xương.

Không khí có hơi quỷ dị, nhưng cũng có người thở phào, phương án còn lại chắc chắn là đúng rồi.

Lùi hai bước, tiến một bước.

Nhưng người vừa đi xuống liền gặp phải kết cục giống người trước, vừa bước bước đầu tiên đã sai.

Những người khác kinh hãi nhìn về phía Thời Sênh, giọng nói chứa đầy sự tức giận, “Ôn Bắc, cô đùa giỡn chúng tôi đúng không?”

“Tự mình lý giải sai lầm còn trách tôi hả?” Thời Sênh nhún vai vô tội, sau đó lại cười ác liệt, “Cho dù tôi đùa giỡn các người, các người có thể làm gì tôi hả?”

Phương án thứ nhất, hai một hai, tiến hai bước, lùi một bước, lại đi hai bước không sai.

Nhưng phương án thứ nhất đi sai, hắn đi lại là hai một hai một hai một, tức là đi hai lùi một, đi hai lùi một, lại đi hai…

Cách đi chính xác phải là hai một hai, hai một hai, cứ thế tuần hoàn, sau khi đi vòng thứ nhất xong, không cần lùi một bước nữa mà phải

đi tiếp hai bước, nói cách khác, ngoại trừ lần đầu tiên tiến lên hai bước, còn sau đó phải luôn tiến lên bốn bước.

Cái mẹo nhỏ này, Bùi Diệp nhanh chóng hiểu ra, dẫn đầu xuống nước, an toàn sang bờ bên kia.

Thời Sênh ngồi ở trên rung đùi đắc ý, không hổ là nam chính.

Những người khác đi theo cách Bùi Diệp hướng dẫn, có người vì hồi hộp quá nên đếm sai, cuối cùng lại làm mồi cho cá.

Đến lượt Diệp Dao thì lại xảy ra vấn đề, cô ta không nín thở được.

Toàn bộ hành trình đều cần phải nín thở, nhưng cô ta làm sao có thể đi một khoảng cách dài dưới nước như thế?

Bùi Diệp chỉ có thể quay lại, dạy Diệp Dao nín thở như thế nào, sau đó lại đưa cô ta xuống nước, bảo cô ta thử nín thở một chút, chờ cô ta thích ứng lại được rồi mới dắt cô ta đi qua.

Nhưng lúc đi tới giữa, Diệp Dao đã không nín thở được nữa, bắt đầu giãy giụa.

Tiếng nước lao xao quấy nhiễu tới lũ cá ở xung quanh, có con đã bơi lại gần hai người họ. Trong tình huống cấp bách, Bùi Diệp lập tức hôn Diệp Dao, làm cô ta phân tâm sau đó ôm cô ta đi qua cầu.

Thời Sênh ngồi trên trợn mắt há mồm, tình huống kinh điển nha.

Kinh điển cái búa á! Mẹ kiếp, nam chính đại nhân, ngươi nói cho ông đây nghe, sao ngươi có thể vừa hôn nữ chính vừa lần sờ đi tới được?

Đây là BUG, ông muốn báo lỗi!

[…] Chính mình là BUG mà còn không biết xấu hổ đi báo lỗi người khác, ai cho cô mặt mũi thế hả?

Sau đó còn rất nhiều hồ, Thời Sênh ở phía trước chỉ huy Tô Niệm Chi và A Ngộ qua ải, những người phía sau lại có chút sức cùng lực kiệt. Dù sao hai người Tô Niệm Chi đều đi đường an toàn, còn bọn họ phải dùng thân để thử.

Mà đứa con riêng nữ chính Diệp Dao còn lăn lộn cho Bùi Diệp mệt mỏi gấp đôi.

Chờ đến khi vượt qua cái hồ cuối cùng, toàn bộ đội ngũ chỉ còn lại đúng 15 người.

Ở cái hồ cuối cùng là một mặt nham thạch lớn, nham thạch chìm trong bóng đêm, nước từ một cái động ở giữa nham thạch chảy ra, tạo thành một thác nước.

Mà con đường bọn họ đang đứng là một cửa vào ở đầu nham thạch.

“Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.” Bàng Kha lên tiếng thay Bùi Diệp.

Qua nhiều hồ như thế đã tiêu hao gần hết thể lực của mọi người, lúc này mà tùy tiện xông vào thì chỉ làm tình hình tệ hơn.

Ngay cả Tô Niệm Chi và A Ngộ cũng đã mệt mỏi vô cùng, người duy nhất thoải mái chính là Thời Sênh luôn thích gợi đòn kia.

Đúng lúc bọn họ đang nghỉ ngơi, nước hồ bên cạnh đột nhiên xao động, nước như sôi trào, dần dần từ dưới thấp dâng lên cao.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Sao lại thế này…”

“Nước hồ dâng lên, mực nước… hình như đang dâng lên…”

“Rầm.” Từ trong thác nước có một bóng người lao ra, Thời Sênh cả người ướt sũng xuất hiện trước mắt mọi người, cô nhảy xuống thiết kiếm, lao vọt vào cái cửa kia.

Không ai biết Thời Sênh tiến vào trong thác nước từ lúc nào, cho nên cũng không ai biết cô đã đụng phải thứ gì ở bên trong.

Nhưng mà…

Biến cố xảy ra lúc này chắc chắn có liên quan tới cô.

Đây là điều mà mọi người đều nhất trí ở trong lòng.

Chương 1068: Nộp lên quốc gia (37)

Lúc vọt qua cửa, Thời Sênh thấy trước mắt tối sầm lại như thể có người đột nhiên dập tắt mọi ánh sáng, giơ bàn tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón.

Mà đèn pin trong tay cô cũng tắt ngúm, căn bản không có ánh sáng.

Thời Sênh ra sức quơ quơ, đèn pin vẫn không có phản ứng gì, mẹ kiếp, có độc rồi!

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, là đám người kia đã xông vào, các loại âm thanh hỗn độn cùng vang lên.

“A… Tối quá… Anh đừng đẩy tôi nữa…”

“Sao đèn pin lại không hoạt động, quái thật, hỏng rồi sao… Sao mọi người không bật đèn?”

“Bật rồi mà, không sáng.”

“Đèn của tôi cũng không sáng, vừa rồi ở bên ngoài vẫn tốt mà.”

“Đừng đẩy tôi…”

Sau lưng là âm thanh hỗn độn, Thời Sênh dừng trong chốc lát, đưa tay thả đèn pin ra, trong tay xuất hiện một viên dạ minh châu, dạ minh châu làm xung quanh sáng lên, xung quanh là mênh mông nham thạch màu đen.

Khoáng vật hấp thụ ánh sáng?

Thứ này sao lại xuất hiện ở đây?

Thời Sênh nghĩ tới thứ đồ chơi khổng lồ cô ném ở nhà Bùi Diệp, mẹ kiếp, không phải là tiểu thuyết trộm mộ khoa học viễn tưởng đấy chứ?

Bản cô nương từ chối chuyển kênh nha!

Yên lặng mà viết một thể loại không được sao? Tại sao lại đổi kênh?

Có ánh sáng rồi, những người phía sau cũng không cãi cọ nữa, bọn họ nhìn về phía nguồn sáng theo bản năng.

Thời Sênh lại lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Dạ minh châu!

Một viên lớn như thế, so với viên ở trong bảo tàng của một quốc gia nọ còn lớn hơn rất nhiều.

“Các anh mau tới xem.” Người đứng ở cửa vào lập tức kêu lên.

Những người đứng ở bên cạnh nghe thấy âm thanh liền quay đầu nhìn, hiện tại chỉ có thể nhìn thấy một con sông lớn, hoàn toàn không thấy con đường bọn họ đi lên và mấy cái hồ nữa.

“Nơi này… nơi này rốt cuộc là nơi nào…” Nơi này rõ ràng con người hoàn toàn không thể làm được.

Mọi người bối rối nhìn nhau, làm sao bọn họ biết được đây là nơi nào

chứ?

Quá quỷ dị…

“Mộ Thần.”

Sắc mặt Diệp Dao có vài phần u ám dưới ánh sáng của dạ minh châu, cô ta thì thào nói: “Tôi đã đọc được trong bút ký của ba tôi có một đoạn miêu tả, trăm hồ nghìn dáng vẻ, người khôn sống, người dại chết. Phía cuối có Thần, lấy côi* làm vật hiến tặng, lấy nước làm đường dẫn, trăm về thành một… táng thân tế Thần.”

*Côi: một thứ đá quý

Giọng nhấn tới bốn chữ sau cùng tự nhiên trở nên âm trầm.

Người ở đây, đa số đều đã nghe nói qua Mộ Thần. Mục đích của bọn họ khi tới đây kỳ thật cũng chính là đi tìm Mộ Thần trong truyền thuyết.

Đây là Mộ Thần mà bọn họ đang tìm sao?

Ánh mắt Thời Sênh dừng ở những khoáng vật hấp thụ ánh sáng.

Lấy côi làm vật hiến tặng…

Côi, ngoại hiệu của khoáng vật hấp thụ ánh sáng, tên là côi thạch.

Bởi vì nó chỉ có ở những nơi ngàn năm không nhìn thấy ánh sáng, người nào ở trong những nơi có nó tồn tại đều giống như quỷ mị vậy.

Còn có một nguyên nhân khác, khi nó bị nước làm ướt, để ra nơi có ánh sáng thì sẽ phát ra trạng thái như sao băng, tổng hợp hai lý do

này lại mà nó có tên gọi khác là côi thạch.

Tên khoa học chân chính của nó quá dài nên Thời Sênh chẳng nhớ rõ nữa.

Về phần Thần…

Thời Sênh nghĩ tới tượng đá kỳ quái mình nhìn thấy ở bên trong thác nước, thứ kia hẳn là cơ quan, lấy nước làm đường dẫn.

Còn côi thạch là đạo cụ qua cửa?

“Mực nước vẫn đang dâng lên, tìm đường ra đã.”

Mực nước bên ngoài còn cách cửa không tới hai thước, sẽ nhanh chóng tràn vào động.

“Ở đây toàn là loại đá này…”

“Đèn không dùng được, không nhìn được tới nơi xa hơn.”

Mọi người lại bắt đầu mồm năm miệng mười, tất cả tin tức đều truyền tới tai Bùi Diệp, đèn không thể nào sử dụng nữa.

Thứ duy nhất có thể chiếu sáng chính là dạ minh châu trong tay Ôn Bắc.

“Ôn Bắc, cô mau tìm đường đi.” Đã tới lúc này rồi mà cô ta còn ngồi xổm xem xét mấy tảng đá, một đống đá thì có gì đẹp chứ?

“Đâu có gì liên quan tới tôi?” Thời Sênh cầm một ít côi thạch đứng lên, bình thản nhìn đám người kia.

“Sao lại không liên quan tới cô, nếu không phải tại cô thì tình hình sẽ như thế này sao? Cô làm gì ở trong thác nước kia hả?” Tiếng chất vấn đầy tức giận vang lên, ở trong không gian kín mít này cứ kéo dài mãi không tan.

Bọn họ đều không động vào thứ gì, chỉ có cô ta đột nhiên lao ra từ bên kia thác nước, không phải tại cô ta thì tại ai?

“Ừ, là tôi làm đây, thì làm sao?” Chuyện mà cô làm thì cô nhận.

Người kia bị thái độ đương nhiên của Thời Sênh làm cho tức tới mức cơ tim tắc nghẽn, “Vậy cô còn không mau tìm đường ra đi? Cô định hại chúng tôi chết hết trong này à?”

Thời Sênh trợn trắng mắt nhìn hắn, “Tìm cái gì mà tìm, đây là cuối đường rồi.”

“Cái gì?”

“Đây là cuối đường.” Thời Sênh lặp lại một lần, “Các người đã đi tới cuối cùng rồi, nghe hiểu không? Bại não!”

Mọi người: “…”

Nơi cuối cùng của Mộ Thần… chính là một đống đá ư?

“Làm sao cô biết?” Nơi này chắc chắn còn có đường ra, làm sao có thể là cuối đường được, không thể nào!

Thời Sênh dịch chuyển dạ minh châu về một phía, chiếu lên vách đá trước mặt, nơi đó có người dùng sức khắc lên mấy chữ, “Điểm cuối, hết đường.”

Những chữ này khắc rất sâu, như là có người khắc lên ngày này qua ngày khác, hơn nữa chữ viết dạng phồn thể, chứng minh không phải mới khắc.

Từng có người tới đây, nhưng mà… không ra được ngoài.

Thời Sênh chỉ vào bốn chữ to đó, “Thấy rõ chưa? Cho nên dù tôi không làm cái gì thì cuối cùng các người vẫn sẽ chết ở nơi này.”

“Không thể nào… Không thể nào, nơi này sao có thể là điểm cuối được, không thể nào…”

Diệp Dao đột nhiên đứng lên, chính nghĩa ngút trời quát lớn: “Ôn Bắc, cô đừng có nói chuyện giật gân nữa đi, nơi này chắc chắn không phải điểm cuối, có phải cô đang che giấu gì không?”

Thời Sênh ung dung nhìn Diệp Dao: “Vậy cô cho là tôi đang che giấu cái gì?”

Sắc mặt Diệp Dao biến đổi: “Làm sao tôi biết cô che giấu cái gì? Cô nhìn thấy gì ở bên trong thác nước?”

Diệp Dao đã nói ra trọng điểm, chỉ có một mình Thời Sênh đi vào trong thác nước, bọn họ cũng không biết trong đó có gì.

“Không có gì, chỉ có một pho tượng đá mà thôi.” Sau thác nước có hang động, bên trong chỉ có một pho tượng đá. Tượng đá không đầu, nhưng nhìn bộ dạng chẳng ra làm sao cả, Thời Sênh bị dọa, run tay nên chém nó ra làm đôi.

Đương nhiên, đây là cách giải thích của Thời Sênh.

Nhưng Hệ thống lại cảm thấy là cô cố ý.

Sau khi cô đi vào trong hang núi, chỉ liếc mắt nhìn một cái liền lấy kiếm bổ tượng, động tác cực kỳ nhanh chóng, như thể mục đích tới đây là để chém tượng đá này vậy.

“Chỉ có một pho tượng đá? Cô lấy gì chứng minh chứ?” Diệp Dao đột nhiên như biến thành người khác, khí thế quanh thân tăng lên mấy phần, “Cô nhìn thấy gì ở sau thác nước?”

“Ha, con vợ của anh hơi khác thường rồi đấy.” Thời Sênh di chuyển tầm mắt, nói với Bùi Diệp.

Bùi Diệp nhướng mày, nhìn Diệp Dao, bộ dáng của Diệp Dao lúc này đúng là quá khác thường.

“Dao…”

“Rốt cuộc cô nhìn thấy gì ở sau thác nước?” Diệp Dao đột nhiên nổi điên, nhanh chóng tiến về phía Thời Sênh, vẻ mặt hung dữ, “Cô nhìn thấy cái gì hả?”

Mẹ kiếp! Cô muốn gì hả nữ chính đại nhân?

Ông đây nhìn thấy gì thì liên quan mẹ gì tới nhà cô?

Ông không muốn đánh nhau với cô đâu nha!

Chương 1069: Nộp lên quốc gia (38)

Thời Sênh ngoài miệng thì nói không muốn đánh nhau với Diệp Dao, nhưng thân thể cô lại rất thành thực.

Tốc độ ra tay còn nhanh hơn cả phản ứng của những người khác.

Làm cho mọi người kinh ngạc là Diệp Dao trước đó còn mảnh mai, yếu ớt, không có chút sức chiến gì, lúc này lại có thể đánh nhau với Thời Sênh, mà lại có thể không lập tức một giây quỳ.

“Ngươi đã giết hắn, ngươi đã giết hắn, ta muốn giết ngươi.” Miệng Diệp Dao lặp đi lặp lại mấy câu này.

“Tôi giết ai?” Nam chính đại nhân còn đứng ở bên kia, ông đây đâu có động vào hắn đâu.

“Ngươi đã giết hắn, ta muốn giết ngươi, giết ngươi…”

Thời Sênh nổi điên, ông đây đã giết ai hả? Lật bàn! Có bản lĩnh thì cô nói thẳng ra đi.

Mẹ kiếp, Diệp Dao bị người chiếm xác à? Sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như thế?

Thời Sênh tìm đúng cơ hội, một cước đá vào bụng Diệp Dao, cô ta lùi về sau mấy bước, đại khái đang muốn tiếp tục xông lên, nhưng vừa đứng thẳng thì sắc mặt lại lập tức thay đổi, cúi người ôm bụng, mặt trắng bệch.

“A!” Thân mình Diệp Dao lung lay sắp đổ.

Cơ hội tốt, lại bổ thêm một kiếm.

Thời Sênh đứng rất gần Diệp Dao, thiết kiếm vừa vung, lập tức đâm thẳng xuống đầu vai Diệp Dao.

Thời Sênh: “…”

Cái này không phải do tay bản cô nương quá linh động, ai bảo Diệp Dao đột nhiên xoay người, vị trí của thiết kiếm cũng thay đổi chứ.

Đều là lỗi của tác giả.

Lại đâm thử một lần nữa vậy.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, chuẩn bị chém Diệp Dao một lần nữa, nhưng trước mặt có bóng người nhoáng qua. Bùi Diệp đột nhiên xông lên, dùng súng chĩa vào cô, “Không được động đậy.”

“Bại não.” Thời Sênh không hề do dự đâm kiếm vào trong cơ thể Diệp Dao.

Bùi Diệp cũng lập tức nổ súng, viên đạn bắn ra khỏi nòng tạo nên một tia lửa điện, không gian yên lặng trong nháy mắt, đường bay của viên đạn như một pha quay chậm.

Ngay sau đó, không khí khôi phục tốc độ chảy, viên đạn đã tới sát trước mặt Thời Sênh.

Nhưng một màn quỷ dị xảy ra, viên đạn như bán vào một tấm màn đàn hồi, đột nhiên bắn ngược trở lại, xuyên qua cánh tay Bùi Diệp.

Bùi Diệp lảo đảo thân mình, che cánh tay lại, ánh mắt nhìn Thời Sênh đầy mờ mịt.

Thời Sênh có chút kích động, hình như lực cản khi giết nam nữ chính đã trở nên rất yếu ớt…

[…] Ký chủ, phiền cô hãy bình tĩnh một chút, giết chết nam nữ chính chẳng làm cho cô trở nên ưu việt hơn chút nào cả.

Thời Sênh: "…" Ta vui.

[…] Trăm câu ngàn chữ cũng không so được với một câu "Ta vui"… Cái rắm ấy…

Dù cô có là mẹ kế cũng không thể bất công như vậy được. Nam nữ chính đã làm gì cô chứ? Có bệnh à?

Nam nữ chính nào đụng phải Ký chủ đều thật đáng thương.

Lặng lẽ thắp nến cho nhóm nam nữ chính đụng phải Ký chủ năm nay.

Thời Sênh chưa kịp giết hai người này vì bụng của Diệp Dao đã xảy ra biến hóa.

Cái bụng vừa rồi vẫn còn bằng phẳng hiện tại phình lớn lên, đảo mắt đã chẳng khác nào phụ nữ có thai năm tháng.

"A!" Diệp Dao ôm bụng, "Đau quá!"

Bụng của cô ta phập phồng như có cái gì đó đang thúc ở bên trong vậy.

“Đau quá…” Gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay Diệp Dao, “Đau quá, cứu tôi với, đau quá, a…”

Dọc đường vào đây, bọn họ đã không ít lần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, nhưng nghe thấy Diệp Dao gào thét, da đầu của mọi người đều không khỏi run lên.

Bùi Diệp không để ý vết thương trên cánh tay, đỡ lấy Diệp Dao, sau đó vươn tay sờ bụng cô ta.

Lúc này bụng của cô ta nóng rẫy, nhiệt độ này con người sao có thể thừa nhận nổi.

“Trong bụng cô ấy có gì đó thì phải? Mẹ kiếp, rốt cuộc là bị làm sao thế?”

“Trời ạ, rốt cuộc là bị sao thế? Tôi không muốn tiếp tục ở nơi đáng sợ này nữa.”

“…”

Trong lúc những người này đang thấp thỏm sợ sệt, biến thái Tô Niệm Chi lại cầm lấy dao giải phẫu tiến lên, tư thế rõ ràng là chờ Diệp Dao lăn ra chết là sẽ tiến lên mổ xẻ ngay.

Thời Sênh: “…” Không thể nói chuyện với biến thái được, trong đầu hắn, ngoại trừ phẫu thuật và mấy thứ đồ chơi cổ quái, sợ là sẽ chẳng có thứ gì khác nữa.

Thiên tài đều luôn điên cuồng.

May mắn bản cô nương đây không phải là thiên tài bị điên. Haizz, có

thiên tài như cô quá đúng là nhân gian khó tìm.

[…] Ký chủ bại não lại tự kỷ, cô mà còn không điên à? Nếu cô không điên, chắc thế giới này chẳng còn ai điên nữa?

“Diệp Dao… Lão đại, có chuyện gì thế này?” Vẻ mặt Bàng Kha cũng nhìn Diệp Dao đầy khẩn trương.

Bùi Diệp làm sao mà biết sao lại thế này chứ.

“Dao… Cho em dao.” Diệp Dao đầu đầy mồ hôi, cầm lấy tay của Bùi Diệp, rít qua kẽ răng mấy từ này.

Tô Niệm Chi im lặng đưa dao qua, nhìn cô ta đầy chờ mong.

“Anh làm gì hả?” Bàng Kha giữ tay Tô Niệm Chi, mắt đỏ bừng trừng lại hắn.

“Không phải cô ta muốn dao sao, tôi đưa dao cho cô ta còn gì.” Tô Niệm Chi tức giận trừng mắt lại, hắn làm gì sai chứ.

Bàng Kha: “…”

Thời Sênh ở bên xem tới rớt tròng mắt, người khác tự sát anh liền đưa dao, đúng là biến thái, không đỡ nổi.

Thời Sênh đã xác định mình không phải đang ở trong tiểu thuyết trộm mộ mà là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng dị hình, còn là sản phẩm trong nước nữa chứ.

…

Diệp Dao kêu rất thảm, cuối cùng bị Bùi Diệp đánh ngất.

Diệp Dao ngất xỉu, thứ trong bụng cô ta cũng an tĩnh lại.

Bọn họ vây quanh Diệp Dao, nhìn bụng cô ta, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì mới đúng.

Thời Sênh ngồi ngắm dạ minh châu, ánh sáng theo tay của cô lúc mờ lúc tỏ.

“Cô có thể đừng động vào nó hay không?” Bàng Kha hổn hển quát lên với Thời Sênh, nơi này đèn pin không có cách nào dùng được, chỉ có dạ minh châu có thể chiếu sáng, thế mà cô ta còn nghịch.

Thời Sênh nhanh chóng dúi dạ minh châu vào trong lòng, toàn bộ không gian lập tức tối lại, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng của dạ minh châu ở trong lòng Thời Sênh.

Bàng Kha tức giận tới mức gương mặt cũng méo mó, “Ôn Bắc.”

Giọng của Thời Sênh thanh thúy, nghe trong bóng đêm càng thấy hay, “Làm sao?”

“Lấy dạ minh châu ra.”

“Không phải anh bảo tôi đừng động vào nó còn gì?” Giọng Thời Sênh đột nhiên tăng lên, hung hăng hét lại, “Ông đây không động thì anh lại bảo ông lấy ra, mặt mũi to lắm nhỉ?”

Bàng Kha: “…” Ý của hắn là cô không nên động vào dạ minh châu, ai bảo cô cất đi chứ?

Đứa con gái này rõ ràng cố ý.

Thời Sênh tiếp tục kiêu ngạo nói: “Tôi cố ý đấy, anh cắn tôi đi.”

Đồ của người ta, người ta thích thì người ta lấy ra, không thích thì không lấy, bọn họ còn muốn yêu cầu cái lọ cái chai, quả thực đúng là có bệnh.

“Ôn Bắc, lúc này cô không nên ích kỷ như thế, mọi người đều bị vây ở đây, giúp đỡ nhau một chút đi.” Đại biểu đoàn khảo cổ đứng ra nói chuyện.

“Anh muốn giúp thì anh đi mà giúp, tôi có ngăn anh đâu.” Thời Sênh hừ một tiếng.

Đại biểu đoàn khảo cổ muốn nói chuyện tử tế với Thời Sênh, nhưng Thời Sênh mở miệng nói câu nào là đâm chọc câu đó, làm sao hắn có thể chịu được, giọng nói cũng khó nghe hơn, “Chẳng lẽ cô không muốn ra ngoài? Cô cho rằng một mình cô là có thể rời khỏi đây sao?”

“Chẳng lẽ còn phải dựa vào các người chắc?”

“Nhiều người thì lực lượng nhiều, chúng ta đoàn kết hợp tác, chắc chắn có thể ra ngoài.” Lại có người chen chân vào nói, “Lúc trước có người từ nơi này ra ngoài nên mới có thể mang những tư liệu kia ra, người trước có thể đi ra, chúng ta cũng có thể đi ra.”

“Đúng thế, chúng ta nhất định có thể ra ngoài. Ôn Bắc, cô đừng ích kỷ như thế nữa, mọi người đoàn kết một chút, có ân oán gì thì ra ngoài rồi giải quyết.”

Thời Sênh ngoáy ngoáy lỗ tai: “Đi ra ngoài giải quyết cái rắm ấy, chết ở chỗ này không phải tốt hơn sao, ngay cả thi thể cũng chẳng cần xử lý.”

Mọi người: “…” Thật sự không thể nào chống đỡ.

Chương 1070: Nộp lên quốc gia (39)

Mọi người hoàn toàn không có lời nào để nói với những câu ngụy biện của Thời Sênh. Khi một người hoàn toàn không muốn che giấu ác ý của mình thì ai cũng có thể cảm nhận được.

Lúc này Thời Sênh cho bọn họ cảm giác chính là như thế, toàn thân, ngay cả từng sợi tóc cũng đều lộ ra ác ý.

Cô sẽ không giúp họ, cũng không lui bước.

Đánh cũng không đánh lại, mọi người chỉ có thể nhìn cô điên cuồng, nhìn cô kiêu ngạo.

Mực nước bên ngoài càng lúc càng dâng cao, tất cả những sinh vật trong các hồ đều được gom lại, lúc này đang tiến về phía họ.

Bọn họ sẽ phải chết ở trong này thật sao?

Sự tuyệt vọng nảy sinh trong đám người.

“Lão đại… Lão đại… anh xem cô Diệp…”

Trong không gian yên tĩnh, một người kinh hãi hét lên.

Từ ánh sáng mỏng manh ở bên phía Thời Sênh hắt qua, có thể mơ hồ nhìn thấy thân thể ủa Diệp Dao xảy ra biến hóa.

Chân tay cô ta dài ra, cánh tay cũng nổi lên những gai sắc nhọn,

bụng càng lúc càng phình to, tựa hồ như phải làm cô ta vỡ bụng thì thôi.

“Lão đại…”

“Trời ạ, đây là biến dị sao?”

“Trong bụng cô ấy có cái gì thế?”

“Cô ta là quái vật, mau giết cô ta đi, không thể để cô ta tỉnh lại.”

Trong đám người có người lên tiếng, con người chính là như thế, khi có thứ uy hiếp đến an toàn của bản thân thì mặc kệ anh đã từng làm gì cho họ, lúc này sẽ chỉ có những lời lẽ độc địa được nói ra, phải diệt trừ nguy hiểm trước.

Thân thể của Diệp Dao không ngừng sinh ra biến hóa, quần áo trên người đã rách ra hết.

Sao lại giống tình tiết biến thành quái vật thế này?

Lợi hại thật!

Nhưng nữ chính sao có thể xảy ra dị biến như thế chứ? Chẳng lẽ là chuẩn bị cho cốt truyện? Thế thì khẩu vị cũng quá nặng rồi.

[…] Chuẩn bị cái rắm ấy. Ký chủ, cô quên mình đã trải qua cái gì ở trong mộ cổ kia à?

Thời Sênh: “…” Lại liên quan gì tới bản cô nương nữa?

Cũng có phải bản cô nương nhét dị chủng đó vào bụng nữ chính đâu?

Cái tội này bản cô nương không gánh! Không gánh!

[…] Tức giận nha! Ký chủ bại não giờ còn chẳng nhớ mình đã làm những gì nữa.

Thời Sênh: "…" Ông đây vốn dĩ không biết mà.

[…] Quả trứng kia, trứng, nhớ ra chưa?

Hệ thống phát điên. Tình tiết truyện này vốn dĩ không phát sinh, nhưng ký chủ đã thả quả trứng kia ra nên cốt truyện cũng bị thay đổi theo.

Đầu sỏ gây tội chính là cô, vậy mà cô còn dám ở đây hỏi Đông hỏi Tây, ai cho cô mặt mũi thế hả?

Thời Sênh híp mắt, quả trứng trong mộ kia không phải trống rỗng sao? Sao lại chui vào bụng nữ chính đại nhân rồi?

[…] Bị đè vỡ nát, người ta không thể không tìm một ngôi nhà mới chứ sao, mẹ kiếp, Ký chủ bại não.

Trong lúc Thời Sênh và hệ thống cãi nhau, Diệp Dao đã tiến hóa xong, lúc này không thể nhìn ra hình dáng con người của cô ta nữa.

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi đánh giá cô ta thì cô ta mở trừng mắt ra.

"A…" Một đám người đã tránh ra xa cô ta kinh hô lên.

Bùi Diệp cũng bị người kéo ra xa, đề phòng nhìn chằm chằm vào Diệp Dao đã biến đổi.

Thời Sênh lại lấy dạ minh châu ra, bóng tối bị xua tan, mọi người giờ mới nhìn rõ hoàn toàn Diệp Dao.

Lúc này cô ta lớn gấp rưỡi người bình thường, hai bên sườn mọc ra những cái gai cứng ngắc, làn da cũng biến đổi thành lân giáp, chỉ có cái bụng vẫn là da của con người, quần áo bị rách tơi tả vẫn còn bám đầy trên người cô ta.

Đột nhiên, Diệp Dao như bị ánh sáng kích thích, cô ta đưa tay lên chắn tầm mắt, sau đó thong thả đứng lên khỏi mặt đất.

Cô ta vẫn duy trì gương mặt của con người, nhưng đôi con ngươi lại chuyển sang màu đỏ tươi, bên trong là vẻ lạnh như băng.

Cô ta quay đầu đánh giá xung quanh, sau đó yên lặng cúi nhìn bụng mình, thong thả vuốt ve, lưu luyến sờ soạng hai ba cá, sau đó móng tay lập tức mọc dài ra, đâm xuống bụng.

Máu tươi từ trên bụng bắn xuống đất, máu thịt từ bên trong lộ ra ngoài.

“Ọe…”

Không biết là ai không nhịn nổi nữa, lập tức nôn đầy ra đất.

Đây là trơ mắt nhìn một người tự mổ bụng mình, không đúng, là một quái vật…

“Giết cô ta, mau giết cô ta đi.” Đây rõ ràng không phải người mà là quái vật.

Thời Sênh quơ quơ thiết kiếm, nhanh chóng chém vào bụng cô ta,

bên trong bụng cô ta có lẽ chính là một quả trứng, cái thân thể này chỉ là lọ đựng mà thôi.

Diệp Dao đào thứ ở trong bụng ra ngoài, Thời Sênh đột nhiên chém tới, cô ta đưa cánh tay ra chắn theo bản năng.

Thiết kiếm chém đứt cánh tay như cắt đậu hũ, sắc mặt Diệp Dao đột nhiên dữ tợn, đủ loại biểu tình hiện ra trên mặt.

“Cứu… Tôi…” Đây là giọng của Diệp Dao.

Vừa đau đớn, vừa bất lực.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô ta lại nâng cánh tay còn chưa bị chặt đứt lên, lôi thứ ở trong bụng ra.

Thời Sênh lạnh hết cả người, chém lung tung xuống.

Thân thể Diệp Dao bảo vệ thứ trong bụng theo bản năng, tình nguyện dùng cơ thể chắn kiếm, tuyệt đối không để bụng lộ ra ngoài.

“Cứu tôi… A…” Biểu tình trên mặt Diệp Dao cực kỳ quỷ di, như thể có hai người đang khống chế thân thể của cô ta.

Rốt cuộc, Diệp Dao cũng lôi được thứ ở trong bụng ra.

Một đống đen sì sì, bên trên đầy máu vào chất lỏng dính sền sệt.

Hai tay Diệp Dao cầm lấy nó, cả người run rẩy, sau đó cô ta ngã ngồi xuống, mắt nhắm lại, ngã trên mặt đất, không biết là sống hay chết.

Lân giáp và gai nhọn trên người cô ta nhanh chóng biến mất, khôi phục lại dáng vẻ con người.

“Ọe…” Về dáng vẻ con người rồi, tình trạng nhìn càng máu me hơn.

“Tức…” Thứ trong tay Diệp Dao đột nhiên động đậy, nó thong thả giãn thân thể ra. Cơ thể nó không khác con người lắm, nhưng khuôn mặt kia…

Giống hệt với pho tượng đá mà Thời Sênh đã ném ra ngoài.

“Pằng!”

“Pằng pằng pằng!”

Không biết ai nổ súng đầu tiên, dù sao đến cuối cùng, những người có súng đều nhắm hết vào vật sống đó, đạn bay loạn khắp nơi, tiếng súng rền vang, trường hợp hoàn toàn không thể khống chế được.

A Ngộ kéo Tô Niệm Chi về phía sau đám người, nếu thiếu gia xông lên thì chắc chắn sẽ chết ngay, có chết hắn cũng không thể buông thiếu gia ra được.

Nhưng Tô Niệm Chi giãy giụa cũng không mạnh lắm, có lẽ hắn cũng bị dọa bởi chuyện vừa xảy ra trước mắt kia.

Tiểu quái vật bị đạn bắn trúng nhưng lại chẳng bị sao hết, chỉ kêu “chít chít” hai tiếng, sau đó bắn mạnh về phía một người.

Thân mình nó như đạn pháo, trực tiếp xuyên qua ngực người kia.

Tốc độ của nó cực kỳ nhanh, người đầu tiên vừa trúng đòn, người thứ hai bên cạnh cũng trúng luôn.

Tiểu quái vật cả người dính máu lập tức lớn lên trông thấy, đại khái

nó như lĩnh ngộ được kỹ năng tăng cấp, lập tức hấp thụ sạch máu của hai người vừa chết kia.

Chờ nó dừng lại, tiểu quái vật đã lớn như trẻ con mười tuổi rồi.

Thời kỳ sơ sinh bọn họ còn không đối phó được chứ nói gì tới thời kỳ nhi đồng.

Những người này đều hét chói tai chạy ra ngoài, nhưng bên ngoài là nước, bọn họ cắn răng một cái rồi nhảy cả vào trong, rất nhanh bơi về phía xa, còn chưa bơi được bao xa thì tất cả đã chìm vào trong nước.

Ở trong này không an toàn, ra ngoài cũng không an toàn.

Lúc này, trong sơn động chỉ còn lại Bùi Diệp, Bàng Kha, Tô Niệm Chi, A Ngộ, Thời Sênh và hai thành viên khác của đoàn khảo cổ.

Vừa rồi bọn họ cũng muốn chạy ra ngoài, nhưng tiểu quái vật đã chắn mất đường ra, bọn họ không chạy được.

Dù là Bùi Diệp thì khi đối mặt với sinh vật không rõ lai lịch kia, vẻ mặt cũng phải thay đổi, chỉ có Thời Sênh nhìn chằm chằm vào tiểu quái vật, tựa như muốn tìm ra một đóa hoa trên người nó vậy.

“Tức…” Tiểu quái vật kêu lên một tiếng bén nhọn với Thời Sênh, sau đó gằn từng tiếng ngọng ngịu, “Ta… về… rồi…”

Chương 1071: Nộp lên quốc gia (40)

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, mi quay về thì nói với ông đây làm cái sợi len gì, ông có phải đối tượng của mi đâu.

Thời Sênh vung kiếm không một chút do dự, tiểu quái vật này thật nguy hiểm, giết chết là tốt nhất.

Thời Sênh ra tay mà không khiến trời sụp đất nứt thì không phù hợp với lẽ thường.

Kiếm khí cắt ngang dọc tứ tung trong không khí, côi thạch bị kiếm khí cắt thành bột phấn, tiểu quái vật tránh loạn trong không trung. Nó như bị chọc giận, giương nanh múa vuốt đánh về phía Thời Sênh.

“Thiếu gia, đi mau.” A Ngộ dắt Tô Niệm Chi.

“Tiểu Bắc.” Tô Niệm Chi nhíu mày.

“Cô Ôn lợi hại như thế, sẽ không sao đâu. Thiếu gia, chúng ta không thể ở lại đây, đi mau.”

“Rầm…”

“Thiếu gia…” A Ngộ nóng nảy. Theo cách chém lung tung kia của cô, nơi này sẽ nhanh chóng bị sụp xuống thôi.

Tô Niệm Chi nhanh chóng nhặt hai khối côi thạch lên, nhét vào trong lòng A Ngộ: “Đi!”

A Ngộ ôm côi thạch: "…" Vì sao phải ôm đá theo?

Nhưng thiếu gia làm vậy chắc chắn là có lý do, cho nên A Ngộ cũng không ném đá đi mà cùng Tô Niệm Chi chạy ra phía cửa vào.

"Rầm rầm rầm…"

Đúng lúc bọn họ đi tới cửa động, không gian sau lưng bắt đầu sụp đổ, vô số tảng đá màu đen nện xuống.

Lúc này, bọn họ chỉ có hai đường, hoặc là nhảy xuống, hoặc là bị đá rơi đè chết.

Tô Niệm Chi liếc nhìn A Ngộ một cái, "Nếu còn sống quay về, tôi nhất định sẽ không trừ tiền lương của cậu."

Tâm tình nặng nề của A Ngộ chợt trở nên rất nhẹ nhàng.

Hai người đồng thời nhảy xuống nước, gần như cùng lúc, sau lưng nổ ầm một tiếng, cửa vào hoàn toàn bị phá hỏng.

Toàn bộ không gian tĩnh mịch trong khoảng ba giây, sau đó nham thạch sau lưng cũng bắt đầu vỡ ra, đổ ầm ầm vào trong nước.

…

Thời Sênh xử lý xong tiểu quái vật kia, từ trong nham thạch lao ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy cả tòa núi đổ sụp xuống, nước bị đẩy về phía xa, sóng cuộn trào không ngừng.

Ở phía sau nham thạch lộ ra một cánh cửa lóe lên ánh sáng.

Trên cửa tiên khí vấn vít, rồng bay phượng múa, tiên nhân đứng sừng sững phía trên, sắc mặt từ bi, bình thản nhìn xuống dưới dân chúng.

Cánh cửa này rất lớn, hoàn toàn không nhìn tới điểm cuối, không biết ở bên trên là chỗ nào.

Nhưng mà trên cánh cửa lại có một hình tròn lõm xuống, hoàn toàn phù hợp với Ấn Giám trong tay cô.

Thời Sênh trợn mắt há hốc mồm, cô cảm giác được tiên khí cực kỳ nồng đậm.

Không phải linh khí mà là tiên khí, là thứ chỉ ở tiên giới mới có…

Đây là Mộ Thần thật sao?

Thế giới giả thuyết cũng có lịch sử, trong thời kỳ thượng cổ đều có thần tồn tại, vì thế có Mộ Thần xuất hiện cũng không phải chuyện kỳ quái gì.

Nhưng mà…

Vì sao trong Mộ Thần lại có thứ đồ chơi cổ quái đáng ngạc nhiên như thế này chứ? Lật bàn!

Không đúng, không phải là ở bên trong, cánh cửa kia còn chưa được mở ra, bên ngoài cánh cửa lại có vô số cơ quan.

Đây là muốn làm gì? Phòng ngừa bị con người phát hiện ra? Hay muốn để làm của riêng? Hay cả hai lý do?

Thời Sênh nhìn Kim Long Ấn Giám trong tay mình, đột nhiên cảm

thấy bỏng tay, mẹ kiếp, vẫn nên nộp cho quốc gia thôi, hù chết bản cô nương rồi.

Cốt truyện này đã thay đổi tới mức cô cũng trở tay không kịp.

[Ký chủ, cô không mở ra nhìn xem à?] Hệ thống có chút tò mò.

“Mở ra làm gì? Bên trong nhiều nhất cũng chỉ có hai cái xác, ông đây chân thần cũng đã gặp rồi, cần nhìn hai cái xác làm gì chứ?” Hàng cấp thấp như thế, ông đây mặc kệ.

[…] Được rồi, không cần.

Thời Sênh nhìn nước dâng lên càng lúc càng cao, “Được rồi, giờ làm sao để ra ngoài đây?”

Nước này ở đâu ra mà mãi không hết thế.

…

Nơi Thời Sênh thoát ra vẫn là ở trong sa mạc, vẫn là tòa thành kia, giống như những gì cô đã trải qua bên dưới mặt đất chỉ là ảo giác vậy.

Thời Sênh ra khỏi thành trì, bên ngoài có người, cô vừa xuất hiện liền có người chĩa súng về phía cô, “Cô là ai?”

“Đừng lo lắng, là người một nhà, người một nhà.” Tương Thanh từ sau chạy ra, vội vàng trấn an người cầm súng.

“Tiểu Tương Tử, anh biết cô ta?”

“Biết.” Tương Thanh vội vàng gật đầu, sao có thể không quen chứ.

Người nọ đánh giá Thời Sênh thêm vài lần, sau đó buông súng xuống, hỏi cô, “Cô đi cùng bọn họ? Những người khác đâu?”

Những người này trước đó bị tách ra khỏi đoàn, sau khi bị cát vùi lấp trong thành trì thì bị đưa tới một căn phòng.

Sau đó, bọn họ đang nghĩ cách đi ra thì phát hiện tòa thành lại quay về mặt đất.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, cánh môi giật giật, “Có lẽ chết rồi.”

Cô có thể bổ ra một đường thoát thân, nhưng người khác không thể.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Tương Thanh đi lấy nước, đưa cho Thời Sênh, “Cô Ôn, cô không sao chứ?”

“Không chết.” Thời Sênh không nhận, “Sợ có độc, cảm ơn.”

Tương Thanh: “…” Cô đúng là quá thẳng thắn.

Bọn họ muốn hỏi Thời Sênh một chút chi tiết, nhưng Thời Sênh từ chối nói chuyện, hiện tại tâm tình cô rất tệ, muốn yên lặng một mình.

Cho nên những người này không lấy được từ miệng Thời Sênh một xu manh mối nào.

Hôm sau, trời vừa sáng, mọi người liền phát hiện không thấy người đâu cả.

“Hình như cô ta đi rồi.”

“Cô gái trẻ này thật kỳ quái, Tiểu Tương Tử, rốt cuộc cô ta là ai?” Những người này ban đầu cũng đi theo đội ngũ, nhưng họ chưa từng nhìn thấy cô.

Tương Thanh nắm chặt vật cứng trong tay, sắc mặt phức tạp, hồi lâu sau mới đáp: “Ôn Bắc, chính là người cướp Kim Long Ấn Giám ở Hoa Cẩm Viên.”

Chỉ nói Ôn Bắc thì có khả năng họ không biết, nhưng nói tới chuyện Hoa Cẩm Viên và Kim Long Ấn Giám thì bọn họ sẽ nhận ra ngay.

“Chính là cô ta? Trẻ như thế sao?”

Tương Thanh lặng lẽ thả đồ vào trong túi, nhìn về phía phương xa, “Đúng thế, trẻ như thế đấy.”

Một hồi lâu, vẫn không có ai nói chuyện.

Thật lâu sau, mới có người cẩn thận hỏi: “Cô ta nói mọi người đều chết rồi, chúng ta còn cần chờ sao?”

…

Thời Sênh quay về thành phố Triêu Dương, tin tức đầu tiên cô nghe được là bức tượng đá kia đã biến mất.

Lúc nó biến mất là buổi tối, có đủ các loại giải thích, có người nói là bị UFO đưa đi, có người nói là phía chính phủ thấy có điểm khả nghi nên di dời nó đi.

Về phần sự thật thế nào, chẳng có ai nói rõ được.

[Ký chủ, cô không thấy kỳ quái sao?]

Thời Sênh ngồi vắt chéo chân, ăn điểm tâm, thảnh thơi nhìn tin tức, “Kỳ quái cái gì?”

[Bức tượng đá kia?]

“Có cái gì mà phải kỳ quái chứ?” Thời Sênh hỏi lại, “Liên quan gì tới ta?”

Bớt lo chuyện của người mới có thể sống thoải mái được, chuyện không liên quan tới mình, lại không hiểu gì thì tốt nhất không cần truy cứu, miễn cho gây họa sát thân.

[Nó có thể còn sống?] Cô không lo lắng sao?

“Sống thì đáng sợ quá nha.” Vẻ mặt Thời Sênh không thay đổi, nó dám quay về, cô sẽ làm cho nó có đi mà không có về.

[…] Không muốn nói chuyện với Ký chủ.

Sau khi Thời Sênh trở về, nhàm chán lại tiếp hai cái đơn hàng xuống mộ, lúc ra khỏi mộ thì gặp Tương Thanh ở cửa mộ.

“Cô Ôn.” Tương Thanh mặc cảnh phục vào nhìn có vài phần anh tuấn, “Đã lâu không thấy.”

Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười, “Làm gì, muốn bắt tôi à?”

“Cô Ôn, cô hiểu lầm rồi.” Tương Thanh vội vàng giải thích, “Tôi đại biểu cho nhà nước tới nói lời cảm ơn với cô. Cảm ơn cô đã trả lại

Kim Long Ấn Giám lại cho quốc gia.”

“Chật chỗ.”

Tương Thanh: “…” Lần trước xin cô, cô sống chết không cho, còn đưa ra những yêu cầu rõ quá đáng, giờ lại nói nó chật chỗ.

“Nói xong chưa?”

Tương Thanh sửng sốt một chút rồi gật đầu, xong rồi.

“Tạm biệt, không tiễn.” “Rầm…”

Tương Thanh nhìn cửa mộ đóng lại, đáy lòng có điểm quái dị, cô gái này thật sự là người đặt biệt.

Đương nhiên, ở thời gian sau đó, Tương Thanh sẽ hiểu ra đặc biệt một cách nghiêm túc sẽ là như thế nào.

Mẹ kiếp sao lần nào cô xuống mộ thì mộ cũng thành sử dụng một lần, nếu không nhanh chân tới trước cô mà còn muốn xuống mộ lần sau, quả đúng là người si nói mộng.

Bắt ư?

Thế thì phải bắt được đã!

Chương 1072: Nộp lên quốc gia (41)

Lúc Tô Niệm Chi tỉnh lại thì phát hiện mình đã nằm trên giường bệnh, thân thể bị gói thành bánh chưng.

Hắn được ngư dân phát hiện trên bờ biển, trên người không có giấy tờ gì, ngư dân có lòng tốt, cầm tiền đưa hắn tới bệnh viện.

“Bác sĩ, bệnh nhân giường 35 tỉnh rồi.”

Tô Niệm Chi vừa tỉnh lại thì đã bị người lăn lộn kiểm tra mấy vòng, cuối cùng bác sĩ nói với vẻ mặt như thấy điều kỳ diệu, “Thế mà anh ta lại vượt qua được.”

Lúc bệnh nhân này được đưa vào viện thì chỉ còn một hơi tàn, bọn họ còn tưởng không cứu sống nổi, ai mà ngờ vẫn có thể cứu giúp, chỉ tiếc mãi không tỉnh lại.

“A Ngộ…” Giọng Tô Niệm Chi khàn khàn, “A Ngộ đâu?”

Bác sĩ ghé lại gần mới nghe rõ hắn nói gì, vội vàng ghi nhớ, “A Ngộ? Bạn của cậu à?”

“Cậu ấy đâu?”

“Cậu được ngư dân nhặt được trên bờ biển, lúc đưa tới đây chỉ có mình cậu thôi. Cậu còn nhớ rõ cách liên hệ với bạn mình không? Chúng tôi có thể giúp cậu liên hệ.”

Tô Niệm Chi ôm chặt lấy đầu, trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều mảnh ký ức nhỏ, chúng không ngừng đánh sâu vào thần kinh của hắn.

Đau quá…

Nước, sinh vật kỳ quái…

Nham thạch…

A Ngộ…

Đủ loại hình ảnh đan xen vào với nhau, Tô Niệm Chi ôm đầu hét chói tai. Bác sĩ vội vàng cho người giữ chặt lấy hắn rồi tiêm cho hắn một mũi an thần.

Sau khi Tô Niệm Chi tỉnh lại, bệnh viện liền liên hệ với người nhà của hắn.

Tô Niệm Chi được đón về nhà, nhưng trạng thái của hắn vẫn luôn rất tệ, không phải ngẩn người thì sẽ ôm đầu hét chói tai.

Ông cụ Tô rất lo lắng, nhưng dù hỏi hắn cái gì thì Tô Niệm Chi đều không nói nửa lời. Sau khi hắn được đón về nhà, ngoại trừ luôn la hét thì cũng sẽ không mở miệng nói câu nào.

Trong thời gian ngắn ngủi, ông cụ Tô như già đi cả chục tuổi.

Tình huống như thế vẫn duy trì cho đến khi thân thể của hắn hoàn toàn lành lặn trở lại.

Nhưng sau khi khỏi bệnh, tình trạng của Tô Niệm Chi càng không xong, hắn ném hết mọi đồ vật trong phòng, bao gồm tất cả những số liệu và tiêu bản thí nghiệm mà hắn tích cóp nhiều năm.

Nếu là trước đây, ông cụ Tô sẽ cảm thấy rất vui vẻ, nhưng trạng thái của Tô Niệm Chi bây giờ đối với ông cụ Tô mà nói chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ.

Mỗi ngày ông Tô đều phải phái người nhìn chằm chằm hắn 24/24, chỉ sợ mình lơ là một chút là cháu trai sẽ xong đời luôn.

Nhưng ngoại trừ không nói gì, vứt bỏ đồ đạc, Tô Niệm Chi cũng không làm ra chuyện gì quá đáng cả.

“Gần đây thiếu gia ăn rất ít, bữa sáng nay đưa tới cũng chưa động chút nào…” Người hầu đang bẩm báo tình trạng của Tô Niệm Chi với ông cụ Tô.

Ông cụ Tô nghe mà vẻ mặt phát sầu.

“Ông.” Giọng nói hơi khàn đột nhiên vang lên từ sau lưng ông.

Ông cụ Tô quay phắt đầu lại, vẻ kinh ngạc nhiều hơn là vui vẻ.

Ông run rẩy đứng lên, đôi mắt đục ngầu không nhịn được mà đỏ lên, “Niệm Chi…”

Tô Niệm Chi quỳ xuống, “Ông, thực xin lỗi, đã để ông phải lo lắng.”

“Con làm gì thế, mau đứng lên.” Ông cụ Tô vội vàng đỡ hai tay của Tô Niệm Chi kéo lên, “Sức khỏe con còn chưa tốt, có chuyện gì thì sau này chúng ta từ từ nói.”

Tô Niệm Chi đứng lên, “Ông, về sau con sẽ không để ông phải lo lắng nữa.”

Ông cụ Tô vỗ vỗ mu bàn tay Tô Niệm Chi, thở dài, “Ông già rồi.”

Cha mẹ Tô Niệm Chi không ở trong nước, chỉ có một mình ông cụ Tô ở bên cạnh Tô Niệm Chi. Nhưng hằng năm, thời gian Tô Niệm Chi chạy ở bên ngoài nhiều hơn ở nhà, ông cụ Tô vẫn luôn rất cô đơn.

Ông muốn ở bên con cháu mình, không cần lúc nào cũng ở bên nhau, nhưng mỗi ngày có thể ăn sáng, ăn tối với nhau là tốt rồi.

Ông cụ Tô thở dài, “Aizz, con khỏe mạnh là được, ông cũng không có yêu cầu gì khác.”

Tô Niệm Chi gục đầu xuống, nhấp môi, nhỏ giọng nói: “Ông, A Ngộ… A Ngộ chết rồi.”

Ông cụ tô không thấy A Ngộ bên cạnh Tô Niệm Chi là đã đoán được tình hình. Ông không biết cháu trai và A Ngộ rốt cuộc đã trải qua những gì, lúc này ông chỉ có thể yên lặng thở dài.

“A Ngộ là một thằng bé tốt.” A Ngộ là cô nhi, không có gia đình, từ nhỏ đã được Tô gia nhận nuôi. Trước kia A Ngộ luôn theo cha mẹ Tô Niệm Chi sống ở nước ngoài. Sau đó tình trạng của Tô Niệm Chi càng lúc càng không ổn, khi đó A Ngộ mới được đưa tới bên cạnh Tô Niệm Chi.

Tô Niệm Chi không nói chuyện, ông cụ Tô lắc đầu bất đắc dĩ, sợ hắn suy nghĩ không thông nên ông còn nói chuyện với hắn rất lâu.

Tô Niệm Chi lập bia mộ cho A Ngộ.

Hằng năm, Tô Niệm Chi sẽ đi tảo mộ, ảnh trên bia mộ là ảnh chụp trên chứng minh thư của A Ngộ.

Mưa phùn lất phất, Tô Niệm Chi đứng sững rất lâu, sau đó hắn xoay người đặt hoa tươi xuống trước bia mộ, “A Ngộ, bảy năm rồi.”

Rất lâu sau đó, Tô Niệm Chi có gặp Thời Sênh một lần. Khi đó cô đang dạy dỗ một gã đàn ông ở bên đường, vẫn hung hăng như cũ.

Cách đám người, hình như cô có nhìn thấy hắn, nhưng chỉ liếc mắt một cái liền thu lại tầm mắt, giống như chỉ nhìn thấy một người xa lạ.

“Thầy? Thầy quen cô ấy à?” Một cô bé trẻ măng đứng bên cạnh, tò mò hỏi hắn.

Trong đáy mắt Tô Niệm Chi có một chút ánh sáng chớp qua, thật lâu sau hắn mới trả lời: “Đã từng quen từ rất lâu rồi.”

“Vậy sao thầy không tới chào hỏi?”

“Không cần.” Tô Niệm Chi lắc đầu rời đi.

…

Tô Niệm Chi còn sống, Bùi Diệp thân là nam chính có vòng sáng bảo vệ, tất nhiên cũng không chết.

Chẳng qua hắn không may mắn như Tô Niệm Chi, có một A Ngộ.

Bùi Diệp bị chặt đứt một cánh tay.

Bị chặt đứt một cánh tay nhưng Bùi Diệp vẫn cứ là người thừa kế của Bùi thị làm người ta sợ hãi.

Nhưng không bao lâu sau, Bùi thị bị nghi ngờ buôn bán hàng cấm, bị thanh tra toàn diện. Bùi Diệp là người thừa kế nên cũng bị liên lụy.

Mọi người đều biết Bùi thị lâm vào hoàn cảnh như vậy là do có người dở trò quỷ sau lưng.

Thậm chí bọn họ còn biết người đó là ai, nhưng lại không có cách nào để đối phó với cô cả.

Bùi thị đứng bên bờ phá sản, để bảo trụ Bùi thị, những người đứng đầu của gia tộc đã đồng ý buông tha người thừa kế Bùi Diệp, trục xuất hắn ra khỏi gia tộc.

Mất đi ngọn núi Bùi thị, cho dù Bùi Diệp có năng lực nhưng cũng không có ai dám dùng.

Hắn chỉ còn một cánh tay, dùng thể lực kiếm cơm cũng không được.

“Ôn Bắc, cô cút ra đây cho tôi!” Không biết Bùi Diệp kiếm được địa chỉ của Thời Sênh ở đâu ra, lúc này đang đứng bên ngoài gào thét, vẻ mặt điên cuồng.

Cạch…

Cửa thong thả mở ra, thân ảnh hắn có chết cũng không quên được xuất hiện nơi ngưỡng cửa, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn thấy bộ dáng này của hắn cũng không hề có chút dao động nào.

Thời Sênh vừa xuất hiện, Bùi Diệp liền kích động, “Ôn Bắc, cô vừa lòng chưa?”

“Vừa lòng quá!” Thời Sênh gật đầu, nhìn thấy anh không được tốt, bản cô nương rất vui lòng.

Bùi Diệp hận tới ngứa răng, “Tôi và cô không có thù hận gì, tại sao cô

lại đối phó với tôi?”

Thời Sênh nghiêng đầu, biểu tình kinh ngạc đáp: “Thù hận cái gì ư? Anh không quên, ở trong cổ mộ, anh đã đẩy tôi ngã xuống động rắn đấy chứ? Anh cảm thấy cái này không tính là thù hận à?”

Bùi Diệp như nhớ ra chuyện kia, hắn vì cứu Diệp Dao…

Nhưng giờ Diệp Dao cũng đã chết rồi, chết ở cái nơi kỳ lạ kia.

Không!

Đều là tại ả phụ nữ này nên giờ hắn mới biến thành như thế, hắn muốn giết cô ta.

Ý niệm này vừa bốc lên trong đầu thì cửa trước mặt hắn đã đóng lại, dù hắn có kêu gào thế nào thì cũng chẳng có ai trả lời. Hắn cũng không có cách nào đi vào, chỉ cần vừa tới gần cửa là sẽ bị đẩy bật ra.

Chương 1073: Nộp lên quốc gia (42)

Hàng xóm láng giềng đều bị sự điên cuồng của Bùi Diệp dọa cho sợ hãi, vội vàng đi báo cảnh sát.

Bùi Diệp bị người mang đi, nghe nói vì không phạm phải tội gì lớn nên lại được thả ra.

Sau khi ra ngoài, Bùi Diệp cả ngày chơi bời lêu lổng. Bùi thị thỉnh thoảng sẽ vụng trộm cho hắn tiền, sau đó vì Bùi Diệp càng lúc càng sa đọa nên Bùi thị cũng mặc kệ hắn luôn.

Cũng may Bùi Diệp còn có gương mặt không tệ, cuối cùng cũng lấy được vợ.

Sau khi kết hôn, Bùi Diệp có tỉnh ngộ một đoạn thời gian, nhưng vì vấp phải trắc trở khắp nơi nên sau đó lại uể oải như cũ. Hắn dựa vào mấy đồng tiền lương của vợ để sống qua ngày.

Sống mãi như thế, người bên ngoài bắt đầu chỉ trỏ Bùi Diệp.

Ngay từ đầu Bùi Diệp còn nhẫn nhịn, nhưng sau đó liền trút giận lên người vợ mình.

Cấp bậc của tiền tài quyết định cấp bậc của một người.

Nếu Bùi Diệp vẫn là một người có tiền, cho dù hắn thô bạo giết người thì cũng sẽ không có ai dám nói với hắn một từ nào, bọn họ chỉ biết sợ hắn, kính hắn.

Nhưng giờ hắn là một người rảnh rỗi, thất nghiệp, trong mắt người ngoài thì hành vi của hắn là kẻ điên, biến thái.

Cuối cùng, có người không nhịn được nên gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát mang Bùi Diệp đi khám tâm lý, cuối cùng chẩn đoán đúng là hắn bị tâm thần. Bùi Diệp bị đưa vào bệnh viện tâm thần, cả đời cũng không ra ngoài được.

…

Khoảng cách Thời Sênh rời khỏi nơi kia đã tới năm thứ mười.

Thời Sênh đột nhiên nhận được điện thoại của Tương Thanh. Một nhân vật nguy hiểm như cô tất nhiên sẽ luôn bị người của nhà nước nhìn chằm chằm vào từng giây đồng hồ, mà Tương Thanh được xem như người liên lạc với cô.

Tương Thanh mời Thời Sênh tới bảo tàng. Thời Sênh không đợi hắn nói xong đã lập tức cúp máy.

Tương Thanh đã giao tiếp với Thời Sênh nhiều năm như thế, đã sớm quen với tính cách của cô, sau khi trao đổi với bên kia một phen, cuối cùng quyết định mang một đám người tới nhà tìm cô.

Cho nên, nhà của Thời Sênh nhanh chóng chật ních người.

Cô ngồi trên sofa, vắt chân lên nhau như một tên du thủ du thực đầu đường xó chợ, gương mặt như không có gì thay đổi, thời gian mười năm gần như chẳng lưu lại trên người cô bất kỳ dấu vết nào.

“Tương Thanh, anh mang đám não tàn này tới nhà tôi làm gì hả?”

Thời Sênh trừng mắt nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh bất đắc dĩ, “Cô Ôn, mời cô tới bảo tàng cô không tới, tôi cũng không có cách nào cả… Cô đừng vội lớn tiếng, những người này đều là chuyên gia.”

Thời Sênh hừ lạnh: “Chuyên gia chuyển đồ à? Nhà của tôi không có nhu cầu chuyển đi, tạm biệt, không tiễn.”

Đám chuyên gia: “…” Nếu không phải đã sớm được tẩy não rất nhiều rằng dù cô nói cái gì thì cũng không cần để trong lòng thì chỉ sợ là lúc này tất cả đều bị bệnh tim hết.

“Bọn họ có chút việc muốn hỏi cô.” Hai tay của Tương Thanh đan chéo thành dấu chữ thập với Thời Sênh, “Xin cô đấy, chỉ cần trả lời mấy vấn đề thôi.”

“Không cần, cút đi đi.”

Thái độ của Thời Sênh rất cứng rắn, Tương Thanh sợ chọc cô điên lên nên vội vàng mời những người kia ra ngoài trước, sau đó mới quay lại trước mặt Thời Sênh.

Căn cứ theo lời của Tương Thanh, trước đây bọn họ tìm được một ít thông tin từ trên bức tượng đá đã biến mất kia, trải qua mười năm cố gắng, rốt cuộc đã cởi bỏ được một số câu đố.

Bọn họ phát hiện văn tự trên các bia đá ở các nơi trên thế giới giống hệt với văn tự trên tượng đá trong suốt kia, mà bọn họ cũng đã giải mã được nội dung trên những tấm bia đá đó.

Tuy rằng không biết hết nhưng từ vài câu trong đó, bọn họ có thể tổng hợp ra thành một sự thật.

Tượng đá trong suốt kia là một chủng tộc, bọn họ tới từ một nơi rất xa, mà lúc ấy nơi này đang ở thời đại cực kỳ lạc hậu.

Bọn họ sinh sống ở đây một quãng thời gian, phát hiện nơi này không thích hợp cho mình sinh tồn cho nên chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, bọn họ phát hiện ra Mộ Thần.

Mộ Thần chân chính.

Lực lượng của Mộ Thần làm cho bọn họ sợ hãi, nhưng từ trong sợ hãi lại sinh ra dục vọng, bọn họ khát khao muốn có được lực lượng kia.

Bọn họ suy nghĩ rất nhiều cách nhưng vẫn không thể nào mở ra Mộ Thần được.

Sau đó, hình như đã xảy ra biến cố gì đó, bọn họ không thể không buông tha Mộ Thần, rời khỏi tinh cầu này.

Nhưng vì để tìm lại tinh cầu và Mộ Thần này, bọn họ đã để lại một hệ thống định vị.

Bốn tấm bia đá ở bốn nơi là để định vị vị trí của tinh cầu, mà căn cứ vào vị trí này, có thể dễ dàng tìm kiếm được Mộ Thần.

“Cho nên sao?” Thời Sênh nghe tới buồn ngủ, cái cốt truyện già cỗi này thật nhàm chán.

Tương Thanh liếc nhìn Thời Sênh một cái, đột nhiên đặt câu hỏi, “Cô đã tới Mộ Thần rồi đúng không?”

Có lẽ người khác không thể, nhưng hắn tin tưởng cô có thể.

“Đúng thì sao chứ?”

Tương Thanh nhìn ra bên ngoài, vội vàng nói: “Hiện tại có người muốn tìm Mộ Thần, có người phản đối, nếu cô thật sự tới nơi đó rồi thì trăm ngàn lần đừng có nói ra nhé.”

“Không phải anh cùng một bọn với bọn họ à?” Thời Sênh cười lạnh.

Sắc mặt Tương Thanh hơi biến đổi, “Nguyện vọng của tôi là dân giàu nước mạnh chứ không phải đi tìm cái Thần tích gì hết.”

“Thần tích là có thật, nếu tìm được thì có thể trường sinh bất lão, anh không động lòng à?”

Tương Thanh đột nhiên nở nụ cười: “Cả đời vội vã trăm năm là đủ rồi.”

Cho dù có Thần tích, vậy thì phải trả giá bao nhiêu mới tìm được chứ? Giống như lần trước… nhiều người vào như thế, đến lúc trở về cũng chỉ có cô, Bùi Diệp và Tô Niệm Chi.

Thời Sênh lạnh lùng bổ một đao. “Có lẽ anh chỉ có thể sống tới năm mươi tuổi.”

Khóe miệng Tương Thanh giật giật, “Thế tôi cũng thấy vui vẻ rồi.”

Một người còn sống, không phải là sống bao lâu mà là lúc sống đã làm được những gì.

Tương Thanh nghĩ Thời Sênh nghe lọt những lời mình nói, ai ngờ đảo mắt một cái, cô liền nói với đám người kia là có Mộ Thần, thậm

chí còn đưa cho họ cả bản đồ nữa.

Tương Thanh tức tới hộc máu.

Nhưng những kẻ đó ra đi kích động, cuối cùng lại mất hứng mà về.

Thành trì mà Thời Sênh mô tả không thấy đâu cả, nơi đó chẳng có gì, lúc đầu bọn họ còn tưởng mình tìm sai chỗ, nhưng sau vài lần đều ra kết quả y hệt như vậy.

Nơi đó căn bản chẳng có thành trì nào hết.

Thời Sênh giải thích chuyện này là: chắc là nó chạy trốn rồi.

Một tòa thành có thể tự mình chạy sao? Có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Nhưng Tương Thanh chính mắt nhìn thấy tòa thành chìm vào trong sa mạc rồi lại nổi lại thì tin.

Những người đó chấp nhấp cả đời cũng không tìm ra thành trì, cuối cùng chẳng giải quyết được gì hết.

…

Thời Sênh sống một mình ở thế giới này không dài cũng không ngắn, năm mươi tuổi đã qua đời.

Qua đời thế nào ư?

Tự sát chết.

Đừng hỏi vì sao tự sát, còn sống quả đúng là tra tấn.

Dù sao cô đã hoàn thành nguyện vọng của nguyên chủ, trở thành đại lão một phương, báo được thù, chết sớm chết muộn cũng là chết mà thôi.

Lúc cô chết, có người còn muốn đốt pháo ăn mừng.

Trở lại không gian Hệ thống, Thời Sênh vui vẻ một trận.

[… Ký chủ, cô là vui đến phát cuồng rồi sao?]

Thời Sênh trợn trắng mắt với Hệ thống một cái, “Mi không hiểu nổi chỗ tốt của tuổi trẻ đâu.”

[…] Đúng là không hiểu, cứ hiển thị tư liệu đi thôi.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -315000

Giá trị sinh mạng: 40

Tích lũy: 49800

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 88

Nhiệm vụ phụ tuyến: chưa hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: tích lũy -10000

Đạo cụ: "Vương miện Nữ vương", "Trái tim Quỷ vương", "Ám dạ",

"Máu kỳ lân".

Đợi đã.

Trừ 1 vạn điểm tích lũy của ông đây là sao hả?

[Ký chủ, tôi đã từng nhắc nhở cô rồi, nhiệm vụ phụ tuyến không làm xong sẽ bị trừ điểm tích lũy.]

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào màn hình, “Ta cho mi một cơ hội nữa, cho mi f5 một lần.”

Sau một hồi lâu, Hệ thống vẫn không nhúc nhích.

Thời Sênh lặng lẽ lấy máy tính bảng ra.

Hệ thống đầu hàng ngay lập tức.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -315000

Giá trị sinh mạng: 40

Tích lũy: 59800

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 88

Nhiệm vụ phụ tuyến: chưa hoàn thành

Thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 0

Đạo cụ: "Vương miện Nữ vương", "Trái tim Quỷ vương", "Ám dạ", "Máu kỳ lân".

Thời Sênh hài lòng cất máy tính bảng đi. Cô đi lại trong không gian một hồi, sau đó vung tay lên, “Tiếp theo.”

Hệ thống mờ mờ ám ám tuyển tới tuyển lui trong kho số liệu.

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Chương 1074: Các chủ có lệnh (1)

Tất cả mọi người đều biết Kỳ Ám là tính mạng của Lâu Nguyệt.

*

Yên tĩnh.

Một sự yên tĩnh chết chóc.

Tình trạng yên tĩnh như thế này rất ít khi gặp lúc mới tới một vị diện nào đó, nhưng đau đớn vẫn trước sau như một mà trào tới.

Sắp chết rồi! Sắp chết rồi!

Lại cứ thế mà chết à! Tức quá! Không thể để ông đây yên bình mà tới, rồi giả bộ làm một thiếu nữ xinh đẹp ngây thơ được sao?

Cơn đau từ vùng bụng truyền tới, xua đi những ý nghĩ vẩn vơ của Thời Sênh.

Chẳng cần phải nghĩ, lần này chắc chắn là do cái bụng trúng thưởng rồi.

Hệ thống thiểu năng! A a a a a!

Nội tâm Thời Sênh phát điên, một lúc sau mới từ từ mà mở mắt ra, trước mắt là một mảng trắng xóa, không nhìn thấy gì hết.

Thời Sênh thử chớp mắt, xua đi cảm giác chua sót trong mắt, nhưng trước mặt vẫn là một mảng trắng xóa không nhìn thấy gì hết.

Thời Sênh: "..." Đệch! Đệch! Đệch!

Mù à?

Thế này thì làm được cái lông gì! Không nhìn thấy thì giả bộ ngây thơ làm sao? Offline đổi địa điểm!

[...] Ký chủ, mắt của cô rất tốt, không có vấn đề gì cả.

Nếu hệ thống là người thì chắc chắn lúc này nó đang nghiến răng nghiến lợi.

Vị diện là thứ cô nói đổi là đổi sao? Cô cho rằng đây là mua rau ngoài chợ hả!

Không mù thì tại sao ta không nhìn thấy gì?

[...] Cô thử lại xem.

Thời Sênh lại chớp mắt mấy cái, ánh sáng màu trắng trước mắt dần dần biến thành một khung cảnh mơ hồ. Cô phải chớp mắt một lúc lâu mới có thể nhìn rõ được khung cảnh.

Ánh sáng mặt trời gay gắt chiếu rọi trên đầu, có lẽ là vì nguyên chủ bị thương, lại bị ánh mặt trời chiếu vào, cho nên mới tạm thời không nhìn thấy được.

Thời Sênh giơ tay sờ bụng.

Một chữ, đau.

Hai chữ, đau quá.

Ba chữ, muốn chém người.

[…] Tại sao từ vấn đề đau mà Ký chủ lại nhảy sang vấn đề muốn chém người được vậy?

Thời Sênh dùng khuỷu tay chống trên người rồi đánh giá xung quanh. Nơi đây là một sườn dốc, phía trên là cây cối rậm rạp tươi tốt. Có lẽ là nguyên chủ bị lăn từ trên đó xuống sau đó bị tảng đá chặn lại nên mới không lăn tiếp xuống dưới.

“Mẹ nó, Hệ thống thiểu năng, ngươi có dám phát quà của tân thủ cho ông đây không hả?” Thời Sênh tức giận đến mức hỏi thăm hết một lượt gia phả nhà Hệ thống.

[…] Tại sao Ký chủ cứ luôn nhớ mãi không quên quà tân thủ vậy chứ?

Nó thật sự là chẳng có quà tân thủ gì đó được không hả!? Không có! Nên đừng có hỏi quà tân thủ nữa!

Thời Sênh dựa vào tảng đá, cúi đầu nhìn bụng mình. Quần áo trên người là thời cổ đại, như vậy có nghĩa đây là vị diện cổ đại.

Thời Sênh thử linh khí, tốt lắm, linh khí rất dồi dào.

Có linh khí, cô cũng sẽ rất nhanh là có thể hồi phục lại được.

Vùng bụng của cô là trực tiếp bị xuyên qua, nếu không phải chưa bị đâm trúng nơi nguy hiểm, thì chỉ e lúc cô vừa xuyên tới cũng tắt thở luôn rồi.

Nhưng dựa vào vết thương thế này, chỉ e nguyên chủ cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Thời Sênh che vết thương, cắn chặt răng, dựa vào người chi bằng tự dựa vào bản thân.

“Ui …” Lật bàn, người đâu mau đến cứu ông đây với!!

Tại sao khi nữ chính bị thương, nếu không phải là nam chính bá đạo thì cũng có nam phụ trung thành đến cứu. Còn bia đỡ đạn bị thương, nếu như sống được thì là do họ mạng lớn, còn nếu không sống được thì là đáng đời.

Chẳng lẽ bia đỡ đạn thì không phải là người hả? Bia đỡ đạn cũng cần được yêu thương!

Đau quá…

Đau đến mức bản tiểu thư muốn chém người.

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh cảm thấy nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài thì chắc chắn cô sẽ khô máu mà chết. Cô muốn cởi bỏ áo ngoài, nhưng móng vuốt vừa nhấc lên đưa đến trước mặt mới phát hiện khắp nơi đều là vết thương, sưng vù lên như giò heo, thảm thương vô cùng.

Thời Sênh: “…”

Túm lại là nguyên chủ đã trải qua những gì thế này hả mẹ nó!

Vì móng vuốt bị thương, nên Thời Sênh phải tốn mất mấy giờ đồng

hồ mới xử lý xong vết thương. Lúc này đã không còn nhìn rõ ánh sáng nữa, bốn bề chỉ một màu đen kịt như mực tàu.

Ban đêm ở vùng hoang vu hẻo lánh này vẫn luôn khiến cho người ta thấy rợn tóc gáy.

Trong bóng tối dường như có thứ gì đó đang ẩn nấp chờ sẵn, chuẩn bị nhảy ra bất cứ lúc nào.

Thời Sênh tùy tiện đánh giá xung quanh một lượt. Mỗi lần xuyên đến đều trớ trêu thế này, thôi thì trước tiên cứ xem nội dung truyện đã.

Nguyên chủ tên là Lâu Nguyệt, sát thủ kim bài của Khiên Vũ Các.

Cô ra tay thì xưa nay chưa từng thất bại bao giờ.

Tết Trung thu cô ta nhận được một nhiệm vụ, chính là đi giết chết Tư Không Phong, là tiểu công tử của võ lâm thế gia Tư Không gia.

Nghe đồn cái vị công tử này từ nhỏ thân thể yếu ớt nên không thể luyện võ, nhưng hắn ta lại vô cùng thông minh tuấn tú.

Lâu Nguyệt vốn cho rằng nhiệm vụ lần này không có gì khó khăn cả. Nhưng ai ngờ rằng chính nhiệm vụ này đã mở ra những bi kịch tiếp đó của cô.

Tư Không Phong là nam chính trong bộ truyện này, nhưng người nam chính này không phải là Tư Không Phong thực sự.

Nam chính đã thay thế Tư Không Phong. Mục đích của hắn chính là thống nhất giang hồ.

Nguyên chủ đi ám sát hắn. Đương nhiên cô bị cái người nam chính

có võ công này bắt sống. Hắn ép hỏi nguyên chủ tung tích của Thiên Ti Băng Tàm. Thủ đoạn của hắn vô cùng tàn nhẫn lạnh lùng.

Thiên Ti Băng Tàm vẫn luôn nằm trong tay Các chủ của Khiên Vũ Các, nghe đồn rằng thứ đồ chơi này có thể giải được bách độc… tóm lại là một bảo bối.

Nam chính muốn có được Thiên Ti Băng Tàm, hơn nữa lại bắt được sát thủ kim bài của Khiên Vũ Các, tất nhiên là hắn sẽ ép hỏi cô bằng được Thiên Ti Băng Tàm được Các chủ Khiên Vũ Các giấu ở đâu.

Nhưng nguyên chủ đâu có biết, ngay cả Các chủ cô còn chưa từng được gặp mặt.

Cô nói như vậy thì chắc chắn nam chính không chịu tin.

Nguyên chủ được huấn luyện từ nhỏ. Cô biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày hôm nay nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho cái chết.

Nhưng không ngờ nam chính lại bắt đệ đệ của cô ta - Lâu Lân.

Lâu Lân là đệ đệ ruột của nguyên chủ. Năm xưa khi họ cùng gia nhập Khiên Vũ Các, do Lâu Nguyệt có thiên phú xuất chúng nên cô nhanh chóng trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm.

Cô bảo vệ Lâu Lân rất kỹ. Khiên Vũ Các vì muốn khống chế cỗ máy giết người này nên cũng công nhận sự tồn tại điểm yếu này của cô.

Nam chính bắt được Lâu Lân, giày vò hắn trước mặt nguyên chủ.

Trong cơn đau khổ tuyệt vọng, nguyên chủ muốn đồng quy vu tận với nam chính. Cô nghĩ cách dẫn dụ nam chính đi, nhằm cho Lâu Lân cơ hội chạy trốn.

Kết quả đương nhiên là nguyên chủ chết, còn nam chính vẫn sống vô cùng tốt.

Thời điểm cô đến đây chính là đoạn nội dung khi nguyên chủ muốn đồng quy vu tận với nam chính, nhưng kết quả ngược lại là bị nam chính giết.

Di nguyện của nguyên chủ là bảo vệ được Lâu Lân, sau đó báo thù.

Nguyên chủ hiểu rõ chuyện bị bắt chỉ là sớm muộn, cho nên cô ta không hề oán hận nam chính. Nhưng nam chính dùng Lâu Lân để uy hiếp Lâu Nguyệt, điều này đã chạm đến vảy ngược của cô.

Mỗi người đều có vảy ngược và cho dù là bia đỡ đạn cũng sẽ có.

Thời Sênh lại thở dài, nguyên chủ này đúng là bia đỡ đạn thật nha.

Lúc này nam chính còn chưa gặp gỡ nữ chính, sau khi giao chiến với cô ta, nam chính bị thương rồi mới gặp được nữ chính.

Kịch bản của nhân vật chính còn chưa bắt đầu, thì kịch bản của cô ta đã đi đến hồi kết rồi.

Đúng là hòn đá lót đường tốt để mở màn.

Thực sự là quỳ một tập luôn.

Bia đỡ đạn nguyên chủ không làm gì sai cả, cô ta chỉ hoàn thành nhiệm vụ do cấp trên giao phó, cũng chỉ vì muốn sống sót, và vì muốn em trai sống sót.

Sự không cam lòng của cô ta là nên có.

Thời Sênh tiếp nhận cốt truyện, thở dài một cái không biết làm sao.

Cái bia đỡ đạn này khó làm lắm!

Đều chỉ là viên đá lót đường cho nam nữ chính thôi.

Mẹ nó chứ thằng cha nam chính thiểu năng còn muốn thống nhất giang hồ, nằm mơ!

“Hú…”

Tiếng sói tru lên khiến Thời Sênh giật mình sợ hãi. Cô nhìn về phía xa nơi phát ra âm thanh, ở cánh rừng phía trên, có mấy đôi mắt ánh xanh đang chầm chậm lại gần cô.

Có… có sói!

[…] Ký chủ cô nói lắp cái gì? Chưa từng gặp sói à?

Thời Sênh động đậy cái cổ, nói giọng âm u: “Không có người để chém, thì ta chém tạm sói cũng được.”

[…] Nó biết ngay mà, Ký chủ sao lại sợ loài động vật yếu ớt như sói được chứ.

#Ký chủ thiểu năng lại muốn làm chuyện gì#

#Ký chủ mà không gây chuyện thì chắc chắn là giả#

Chương 1075: Các chủ có lệnh (2)

Tiếng sói tru lên nghe đầy bi thương, vang vọng cả vùng núi rừng hoang dã.

Một thân ảnh gầy gò, đang vật vã trèo lên trên núi. Tiếng sói tru ghê rợn khiến từng sợi dây thần kinh của cậu ta căng lên.

“Tỷ tỷ …” Cậu ta nắm lấy cành cây bên cạnh, cắn chặt răng trèo lên trên. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống qua những chỗ hở của rừng cây, soi rọi cả những vệt máu do cậu ta để lại.

Cậu ta trượt chân một cái, cả người liền lăn xuống dưới một đoạn.

“Tỷ tỷ… tỷ nhất định phải còn sống.”

Cậu nức nở một tiếng, tiếp tục trèo lên trên núi. Cậu không nhớ mình đã trèo bao lâu mới lên được đến đây.

Tiếng sói tru đã dừng lại, bốn phía xung quanh chỉ còn lại tiếng gió đêm lướt qua lá cây.

Xoạt xoạt xoạt …

Không có người.

Không có thi thể.

Không có gì hết.

Lâu Lân bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất, thất thanh hét lớn: “Tỷ tỷ… tỷ tỷ… tỷ đang ở đâu? Tỷ đừng dọa Lân Nhi mà.”

Thanh âm của cậu ta truyền đi khắp vùng núi.

Thời Sênh đang đứng trong một đống xác sói nằm vương vãi, tay cầm kiếm nhìn lên trên. Lâu Lân?

Người nguyên chủ muốn bảo vệ...

À, một gánh nợ.

Thời Sênh thở dài, cầm kiếm tiến lên phía trước, vừa đi được hai bước thì cô liền buông kiếm ra, ngồi xuống.

Tại sao trong khi có kiếm để ngồi thì cô lại phải đi bộ làm gì, có bệnh à!

Thiết kiếm dễ dàng đưa cô lên trên.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Tiếng hét của Lâu Lân vẫn còn đó.

Thời Sênh đi theo hướng âm thanh mà tìm đến, đúng lúc nhìn thấy Lân Lân đang chuẩn bị leo xuống vách núi, cậu ta bám lấy cái cây ở bên cạnh, cẩn thận di chuyển xuống dưới.

“Lâu Lân.”

Lâu Lân hơi cứng đờ người, sau đó quay đầu mừng rỡ hét lên, “Tỷ tỷ!”

Động tác của cậu ta quá mạnh, chân còn chưa đứng vững được đã

đột nhiên bị trượt xuống dưới.

Thời Sênh nhanh chóng điều khiển kiếm đuổi theo, nắm được quần áo cậu ta. Cơn đau trên tay lại ập đến như kim châm vào.

“Tỷ tỷ, tỷ còn sống thật tốt quá...” Trên mặt Lâu Lân tràn ngập vui sướng, nhưng âm thanh lại vô cùng nghẹn ngào, “Đệ biết là tỷ sẽ không có chuyện gì đâu mà. Tỷ tỷ của đệ lợi hại như vậy.”

“Lên đi.” Nếu còn không lên thì tay ông đây đau chết mất.

Lâu Lân gật đầu, nắm lấy thân cây bên cạnh để ổn định thân thể rồi chầm chậm trèo lên trên.

Vừa lên tới cậu đã nhào ngay vào người Thời Sênh, “Tỷ tỷ, tỷ không sao thật tốt quá.”

Thời Sênh bị ôm đến không kịp trở tay, cô hít một hơi lạnh, “Ui...”

Cảm giác như bụng bị người ta đâm thẳng một đao.

“Tỷ tỷ?” Lâu Lân thả ra, vội vã nắm lấy bả vai cô, “Tỷ tỷ, có phải tỷ bị thương không?”

“Đệ nói xem?” Thời Sênh cắn răng.

Ông đây sắp chết rồi!

Lâu Lân lúng túng, cẩn thận từng tí hỏi, “Tỷ tỷ bị thương ở đâu? Lân Nhi đưa tỷ đi tìm đại phu.”

Lâu Lân dìu Thời Sênh xuống núi, nửa đêm gõ cửa mấy y quán liền thì mới có một đại phu thấy họ đáng thương mà cho họ vào trong.

“Ai yo, vị công tử này bị sao vậy?” Người đầu tiên đại phu nhìn không phải Thời Sênh mà là Lâu Lân.

Có ánh sáng, Thời Sênh mới nhìn rõ trên người Lâu Lân cũng toàn là máu, quần áo bị cắt tơi tả, đầu tóc hỗn loạn, trên mặt còn có vài vết thương.

“Xem cho đệ ấy trước đi.” Thời Sênh chống tay lên chiếc bàn bên cạnh, nói với đại phu.

“Tỷ tỷ, đệ không sao. Đại phu, ngài mau xem cho tỷ tỷ của ta đi.” Lâu Lân lắc đầu, kéo đại phu đến trước mặt Thời Sênh.

Đại phu vội nói: “Ai, đừng rối, ta gọi con gái ta dậy giúp đỡ. Hai người ngồi xuống trước đã.”

Đại phu đi gọi con gái ông ta dậy, kêu cô ấy chăm sóc Thời Sênh, còn ông đưa Lâu Lân đến căn phòng bên cạnh kiểm tra.

Trên người Lâu Lân có rất nhiều vết thương, đa số đều là do bị nam chính giày vò mà nên.

Vết thương cũ và mới chồng lên nhau, toàn thân từ trên xuống dưới xem ra chẳng có chỗ nào ổn cả.

Đại phu chẩn đoán cho Lâu Lân xong mới ra xem bệnh cho Thời Sênh, “Cô nương, thứ cho lão phu nói thẳng, tay của cô...”

“Gãy rồi à?” Chẳng lẽ là phải bó bột? Hình như thời cổ đại vẫn chưa có kỹ thuật này thì phải!

Đại phu lắc đầu, “Vậy thì cũng chưa đến nỗi ấy, chỉ là sau này không

thể cầm nắm đồ vật quá nặng, nếu không sẽ dẫn đến đau nhức ở cổ tay.”

Vẻ mặt Thời Sênh thả lỏng, “Không phải gãy là được rồi.”

Khóe miệng đại phu co giật. Ông ta còn đang lo vị cô nương này không chấp nhận được sự thật, kết quả cô ta chẳng hề để ý. Đại phu cũng không ngần ngại nữa, nói tiếp: “Tuy bình thường cũng không có vấn đề gì, nhưng mỗi khi trời mưa hoặc có tuyết rơi sẽ vô cùng đau đớn.”

“À.”

Đại phu bị khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh của Thời Sênh khiến cho có chút ngẩn ngơ. Lần đầu tiên ông gặp một bệnh nhân bình tĩnh đến vậy, hơn nữa lại còn là một cô nương...

Không giống như những bệnh nhân giả vờ bình tĩnh trước mặt ông, mà cô ta thật sự không có một chút cảm xúc nào. Vẻ mặt đó cứ như là đang nói đến chuyện của người khác, không hề liên quan gì đến mình vậy.

“Cũng muộn rồi, cô nương và công tử ở tạm đây một đêm đi.” Đại phu tốt bụng sắp xếp chỗ ngủ cho Thời Sênh và Lâu Lân.

Thời Sênh cong khóe môi nở nụ cười, khẽ gật đầu.

Đại phu dường như cảm thấy có chút được để ý mà cảm thấy lo sợ. Ông thấy cô nương này có vẻ là người kiêu ngạo, nhưng không ngờ cũng thân thiện như vậy.

Đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong được.

Thời Sênh đưa cho đại phu không ít đồ, để bọn họ dưỡng bệnh ở đây một khoảng thời gian.

Đợi cho vết thương đã tốt lên nhiều thì Thời Sênh mới đưa Lâu Lân rời khỏi đây. Trên người cô không có bạc, đành dùng đồ vật để trả, còn nhân tiện nhờ đại phu tìm giúp họ một chiếc xe ngựa.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu bây giờ?” Lâu Lân trèo lên xe ngựa.

“Trở về Khiên Vũ Các.”

Sắc mặt Lâu Lân thay đổi, ấp úng nói: “Chúng ta... không về đó được không?”

Thời Sênh chau mày nhìn cậu, “Tại sao?”

“Lần này tỷ làm nhiệm vụ thất bại thì trở về sẽ phải chịu phạt.” Giọng Lâu Lân càng thấp hơn, “Bây giờ chúng ta bỏ đi, họ sẽ tưởng rằng chúng ta chết rồi... Tỷ tỷ, đừng về đó nữa.”

Cậu không muốn tỷ phải chịu khổ vì chính mình nhiều như thế.

“Họ không dám làm gì tỷ đâu.” Thời Sênh vỗ đầu Lâu Lân.

“Tỷ tỷ...”

Thời Sênh cưỡng ép đẩy cậu vào trong, sau đó cũng nhảy lên xe.

Bền ngoài Khiên Vũ Các là một sơn trang, nhưng những người bên trong, ngay cả một tiểu nha hoàn quét sân cũng là sát thủ.

Trong số những tổ chức sát thủ trên giang hồ, Khiên Vũ Các tuyệt đối xếp hạng đệ nhất.

Thời Sênh đưa Lâu Lân trở về, người của Khiên Vũ Các đều vô cùng bất ngờ.

Họ nhận được tin Lâu Nguyệt đã chết, còn Lâu Lân không rõ tung tích.

Thời Sênh vừa xuống xe, liền có một âm thanh chói tai vang lên, “Lâu Nguyệt, ngươi thế mà không chết?”

Thời Sênh quay đầu nhìn, một thiếu nữ thân hình uyển chuyển dịu dàng đứng ở cửa lớn, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là sự chán ghét và căm hận.

Thời Sênh quét một vòng trong ký ức, tìm được một cái tên khớp với nữ nhân này – Khiên Mạn.

Các sát thủ của Khiên Vũ Các đều có tên bắt đầu bằng chữ Khiên, Lâu Nguyệt và Lâu Lân cũng vậy. Nhưng năm xưa khi vào Khiên Vũ Các, Lâu Nguyệt nhớ được tên mình, nên xưa nay khi ra ngoài cô đều không báo tên do Khiên Vũ Các đã đặt cho mà chỉ báo tên của mình.

Sau đó Lâu Nguyệt ngày càng lợi hại, tiếng tăm cũng được truyền xa. Dần dần, Khiên Vũ Các cũng để mặc cô sử dụng cái tên Lâu Nguyệt này.

Từ khi cô ta có một cái tên khác với những người còn lại thì địa vị của cô cũng liền không giống như trước kia nữa.

Khi đó chắc chắn sẽ có người ghen ghét đố kỵ.

Khiên Mạn vẫn luôn bị Lâu Nguyệt áp chế. Cô ta sớm đã nhìn Lâu

Nguyệt không vừa mắt. Mới nghe tin Lâu Nguyệt chết, cô ta còn chưa kịp vui mừng thì người đã trở về.

Chương 1076: Các chủ có lệnh (3)

Thời Sênh khẽ nhếch khóe môi, tự mình khen ngợi mà không hề thấy ngượng ngùng, “Đương nhiên là do ta lợi hại.”

Khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Khiên Mạn lập tức đỏ bừng vì giận. Cô ta trừng mắt lườm Thời Sênh. Tại sao Lâu Nguyệt không chết luôn ở bên ngoài đi, còn về đây làm gì?

Nhưng một giây sau lại bỗng nhiên cười nhẹ, “Ngươi làm nhiệm vụ thất bại rồi.”

“Ngươi làm sao biết ta làm nhiệm vụ thất bại? Tư Không Phong bây giờ còn chưa rõ tung tích đúng không?” Thời Sênh chau mày nhìn Khiên Mạn.

Lúc này có lẽ nam chính đại nhân vừa mới gặp gỡ nữ chính, nên phải tranh thủ thời gian bồi dưỡng tình cảm.

Khiên Mạn hừ lạnh một tiếng, hất cằm nói, “Thông tin vừa nhận được, Tư Không Phong đã xuất hiện tại một thị trấn nhỏ.”

Vẻ mặt cô ta dần vặn vẹo, “Ngươi vẫn chưa được nếm thử mùi vị của Hình Pháp Đường đúng không? Lần này cứ từ từ mà hưởng thụ đi.”

Không chết ở bên ngoài, nhưng chỉ cần vào Hình Pháp Đường một lần thì cô ta cũng phải bị lột một lớp da.

Theo quy tắc của Khiên Vũ Các, một khi sát thủ làm nhiệm vụ thất bại đều sẽ phải đến Hình Pháp Đường chịu phạt.

Nguyên chủ xưa nay nhận nhiệm vụ chưa từng thất bại, cho nên không biết hình phạt tại Hình Pháp Đường ra sao.

“Vậy sao?” Ngữ khí Thời Sênh vô cùng bình tĩnh, không hề xao động.

Đôi chân mày lá liễu của Khiên Mạn nhíu chặt, đến lúc này rồi mà cô ta còn có thể bình tĩnh như vậy?

Hừ!

Nữ nhân này là biết giả vờ giả vịt nhất, đợi đến khi vào Hình Pháp Đường rồi, cô ta sẽ phải khóc thôi.

Thời Sênh không thèm đếm xỉa đến Khiên Mạn, vén rèm xe sang một bên, đưa Lâu Lân xuống.

Nhìn thấy Lâu Lân, dường như Khiên Mạn nghĩ ra điều gì, nụ cười trên mặt càng trở nên đắc ý hơn, “Lần này nhiệm vụ thất bại là do có liên quan đến Lâu Lân, nên nó cũng phải chịu hình phạt… Ngươi nói thử xem, đệ đệ ngươi yếu ớt như vậy, liệu có thể chịu đựng nổi hay không?”

Từ nhỏ thân thể Lâu Lân vốn đã yếu ớt, nếu không phải vì có người tỷ tỷ xuất chúng như Lâu Nguyệt thì cậu ta đã sớm là một bộ xương trắng.

Lâu Lân tiến lên phía trước, đón lấy ánh nhìn của Khiên Mạn, không hề sợ hãi nhìn qua đó, “Chuyện lần này là trách nhiệm của ta, không liên quan gì đến tỷ tỷ. Ta sẽ gánh vác một mình.”

Chàng thiếu niên mười lăm tuổi, cơ thể gầy gò yếu ớt đứng thẳng tắp, sắc mặt tái nhợt làm cậu nhìn có vẻ suy nhược, thật khiến người khác đau lòng.

Khiên Mạn giễu cợt cười lạnh, “Hừ, ngươi gánh chịu? Ngươi quên quy tắc trong các rồi sao?”

Mặt Lâu Lân hơi biến sắc, quy tắc trong các… cho dù thất bại vì nguyên nhân gì thì sát thủ nhận nhiệm vụ đều phải chịu phạt.

Lúc đó đáng ra cậu có chết cũng không được để cho tỷ tỷ trở về mới đúng.

Thời Sênh kéo Lâu Lân lại, “Trẻ con nói bậy nói bạ cái gì.”

Khiên Mạn cười ngạo mạn: “Ha ha ha, ta thấy tỷ đệ ngươi tình cảm sâu đậm như vậy cũng thật là nực cười. Kẻ làm nghề như chúng ta không thể có điểm yếu, nhưng Lâu Nguyệt… điểm yếu của ngươi, chậc chậc...”

Sắc mặt Lâu Lân bỗng trắng bệch, “Tỷ tỷ…”

Không sai, cậu đúng là điểm yếu của tỷ tỷ. Người trong các dùng cậu để kiềm chế tỷ tỷ. Người bên ngoài cũng bắt cậu để uy hiếp tỷ tỷ.

Cậu sống chỉ là để tăng thêm gánh nặng cho tỷ tỷ.

Thời Sênh vỗ vỗ đầu Lâu Lân, thở dài nói, “Lâu Nguyệt sống là vì đệ.”

Chính vì người đệ đệ này nên cô ta mới cố gắng sống như vậy.

“Tỷ tỷ?” Có lẽ Lâu Lân không thể hiểu được tại sao Thời Sênh lại dùng tên của chính mình, nhưng lời cô vừa nói đã khiến cậu phải chấn động.

Bình thường Lâu Nguyệt là người không biết nói chuyện, nay bỗng nhiên nghe thấy Thời Sênh nói vậy, sao cậu lại không thấy chấn động được chứ.

Thời Sênh bật cười, “Xem tỷ tỷ đánh người cho đệ đây.”

Khiên Mạn nghe thấy vậy, biểu cảm liền thay đổi, chỉ về phía Thời Sênh, “Lâu Nguyệt ngươi muốn làm gì?”

Thời Sênh vặn đầu, cười âm hiểm, “Làm gì ư? Yên tâm đi, không làm ngươi đâu!” Ông đây chỉ đánh ngươi thôi!

Thời Sênh rút kiếm ra.

Đôi mắt đẹp của Khiên Mạn lướt qua thanh thiết kiếm trên tay Thời Sênh, đôi lông mày lá liễu khẽ cau lại, sao cô chưa từng thấy Lâu Nguyệt dùng thanh kiếm đó bao giờ?

Nhìn có vẻ như giống như một thanh kiếm bình thường, một thanh thiết kiếm thường thấy ở tiệm bán binh khí, nhưng cái khí thế đó …

Lại giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm che đậy sự sắc bén bên trong.

Người học võ đều có một loại trực giác về binh khí, thanh kiếm này, không đơn giản.

Đáy mắt Khiên Mạn nổi lên một tia ghen ghét đố kỵ. Ả tiện nhân này có được thanh kiếm này từ đâu?

“Lâu Nguyệt, nơi đây là Khiên Vũ Các, ngươi có biết động thủ ở đây sẽ phải chịu hình phạt gì không?”

Thời Sênh lắc lắc cái cổ, “Không biết.”

“Hừ, ta nói cho ngươi biết…” Thanh âm của Khiên Mạn bỗng nhiên dừng lại, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

…

Chuyện Khiên Mạn bị đánh ở cửa lớn nhanh chóng truyền khắp Khiên Vũ Các. Nếu Khiên Mạn không chạy nhanh và Thời Sênh sợ có người sẽ đối phó với Lâu Lân nên không đuổi theo, thì e rằng Khiên Mạn đã sớm thăng thiên rồi.

Tin tức Thời Sênh và Lâu Lân trở về cũng lập tức được truyền đi cùng với sự việc trên.

Nhiệm vụ mà nguyên chủ tiếp nhận thì bọn người đó chắc không biết chi tiết.

Ừm… Điều mà Khiên Mạn biết được chắc chắn là từ những nguồn tin không chính quy.

Nhiệm vụ của mỗi sát thủ, ngoài người giao nhiệm vụ và những người đứng đầu biết ra thì đều được bảo mật tuyệt đối.

Cho nên những người ở cạnh chỉ biết rằng có khả năng là Lâu Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ thất bại.

Lâu Nguyệt vẫn luôn là sát thủ hàng đầu trong bảng xếp hạng sát thủ của Khiên Vũ Các. Xưa nay cô chưa từng thất thủ. Giờ bỗng xuất

hiện lời đồn cô thất bại trong khi thực hiện nhiệm vụ. Tin đồn này đương nhiên khiến không ít người trong đám sát thủ của Khiên Vũ Các cảm thấy sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Cho dù họ là sát thủ bị ép buộc, nhưng họ cũng có cạnh tranh. Thứ hạng trên bảng xếp hạng càng cao thì chế độ đãi ngộ sẽ càng tốt.

Giống như Lâu Nguyệt cứ ba tháng thì chỉ phải làm một nhiệm vụ là được. Khoảng thời gian còn lại chỉ cần không rời khỏi Khiên Vũ Các, cô có thể làm bất cứ việc gì.

Có ai không muốn sống yên ổn, qua năm tháng yên bình?

Có ai muốn đôi tay nhuốm máu, sống thấp thỏm lo âu?

Lúc này cô không những quay trở lại, mà khi vừa trở lại còn ngang nhiên đánh Khiên Mạn một trận, ầm ĩ một phen.

“Tỷ tỷ, Khiên Mạn kia có người bảo vệ, đánh cô ta sẽ gặp phiền phức.” Vừa bước vào trong tiểu viện nơi họ sống, Lâu Lân liền không nhịn được lo lắng lên tiếng.

Thời Sênh bình tĩnh nói, “Giờ đánh cũng đã đánh rồi, hay là đi giết người diệt khẩu luôn?”

Lâu Lân: “…” Tỷ tỷ, ai đùa với tỷ chứ!

Cậu đóng cửa lại, vẻ mặt lo lắng, “Mấy ngày nay tỷ ở bên ngoài nên không biết trong các đã xảy ra một chuyện lớn. Khiên Mạn sắp thành thân với con trai đường chủ Phong Vân Đường rồi.”

“Rất lợi hại sao?” Chỉ là con trai của một đường chủ thôi mà, “Không đúng, trong các chúng ta còn có thể thành thân được sao?”

Sao cô lại nhớ là Khiên Vũ Các có một quy định là… nghiêm cấm "chuyện tình văn phòng" mà nhỉ.

Lâu Lân gật đầu, “Đúng vậy, nghe nói là Phong Vân Đường Chủ đã giúp Các chủ làm được một chuyện lớn, nên ông ta đã xin Các chủ ân huệ này.”

“Các chủ dẫn đầu phá hỏng quy tắc.” Thời Sênh lẩm bẩm.

“Tỷ tỷ.” Lâu Lân nghiêm túc gọi, sao tỷ tỷ toàn tập trung vào những điểm kỳ lạ vậy?

“Hả?” Thời Sênh nhìn Lâu Lân, “Vậy bây giờ chúng ta nên đi tìm một cái đùi to để ôm à?”

Lâu Lân: “…”

Tại sao phải đi tìm đùi to để ôm?

Có phải đầu óc tỷ tỷ bị hỏng rồi không? Sao gần đây tỷ toàn nói mấy thứ kỳ lạ cổ quái vậy?

Chương 1077: Các chủ có lệnh (4)

Cái gì mà đùi to, Thời Sênh chỉ là thuận miệng nói ra thôi. Còn trong lòng cô thì cô chính là cái đùi to tỏa sáng lấp lánh đó.

Đùi to của người khác dù có to hơn nữa cũng là của người khác, không thể chặt ra lắp vào người mình được.

Cho nên cách tốt nhất chính là làm cho đùi của mình đủ độ to.

“Được rồi, về phòng nghỉ ngơi đi.” Thời Sênh vẫy tay, “Có tỷ ở đây, không ai dám làm gì đệ đâu.”

Nguyện vọng của nguyên chủ chính là bảo vệ Lâu Lân, cho nên cô phải bảo vệ nó thật tốt. Mệt tim quá.

Cứ trực tiếp báo thù luôn cho xong, còn phải làm nhiệm vụ bảo tiêu, làm giảm đẳng cấp của cô quá rồi.

Lâu Lân cảm thấy tỷ tỷ nhà mình thực sự vô cùng kỳ lạ. Cậu ngồi vò đầu bứt tai một hồi, thấy có lẽ là vì lần trước tỷ tỷ bị tra tấn giày vò nên mới trở nên kỳ lạ như vậy.

Dù sao thì tỷ tỷ cậu xưa nay chưa từng thất bại bao giờ, có lẽ nhất thời chưa thể chấp nhận được chuyện này…

“Tỷ tỷ…” Lâu Lân vẫn thấy không yên tâm, Khiên Mạn và đường chủ Phong Vân Đường đều không phải là người dễ chọc, tỷ tỷ lại đối đầu với họ như vậy.

Thời Sênh hung dữ trừng mắt, “Còn không mau cút thì ông đây đánh cả ngươi luôn.”

Lâu Lân: “…” Xem ra tính khí tỷ tỷ lại nóng nảy hơn trước nữa rồi.

Lâu Lân ôm một bụng lo lắng đi ra ngoài. Đến lúc gần tối, chuyện cậu lo lắng cũng xảy ra.

Người của Hình Pháp Đường đến đưa Thời Sênh đi.

…

Nguyên chủ xưa nay chưa từng vào Hình Pháp Đường, tất nhiên không biết Hình Pháp đường như thế nào.

Cảm giác đầu tiên khi Thời Sênh bước vào là sự âm u. Cảm giác thứ hai là khó ngửi, bên trong có một thứ mùi máu tanh nồng nặc.

Cửa sổ bốn phía xung quanh đại đường đều bị bịt chặt lại bằng vải đen, chỉ có phía cửa ra vào mới có ánh sáng lọt qua được.

Chỗ nào cũng thấy có đạo cụ tra tấn, bên trên là vết máu loang lổ, có vết máu đã đông cứng lại, có vết máu vẫn còn mới nguyên.

Lúc này ở Hình Pháp Đường ngoài người đưa Thời Sênh tới đây thì còn có ba người nữa.

Một người là đường chủ Hình Pháp Đường. Một người là đường chủ Phong Vân Đường. Người tương đối trẻ tuổi còn lại là con trai của đường chủ Phong Vân Đường.

Thời Sênh vừa bước vào liền không kiêng nể gì đánh giá một hồi.

Thái độ kiêu căng hống hách của cô đã chọc giận thành công đường chủ Hình Pháp Đường.

“Lâu Nguyệt.” Đường chủ Hình Pháp Đường ngồi trên chiếc ghế duy nhất, trên gương mặt chính trực là nét trang nghiêm, “Ngươi đã biết tội chưa?”

Thời Sênh nhíu mày, đôi lông mày lá liễu cong cong, “Tội? Tội gì?”

Tội của ông đây thì có nhiều lắm.

Trên mặt cô còn mang theo ý cười nhàn nhạt, thoạt nhìn tưởng như vô hại, giống như chưa trải chuyện đời, chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ vô tội.

Nhưng khi đối mặt với ánh mắt của cô, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng ấy sẽ khiến cái kết luận phía trên bay biến hoàn toàn.

“Có phải là ngươi đánh Mạn Mạn hay không?” Khiên Hiên, con trai đường chủ Phong Vân Đường giận dữ gào lên. Bộ dạng đó tựa như chỉ một khắc sau sẽ nhào lên giết chết cô luôn vậy.

“Là ta đánh đó, làm sao?” Tiếc quá còn chưa giết được cô ta, vừa nhìn nữ nhân này đã biết là người thích gây chuyện, hay là tối nay đi giết cô ta nhỉ…

[…] Ký chủ xin cô đừng có vừa đến đã gây chuyện, đều là bia đỡ đạn cả, làm gì phải dằn vặt nhau vậy.

Bia đỡ đạn mà không cố gắng thì cái cơ hội sống tiếp càng khó hơn.

[…] Tôi không có lời nào đối đáp.

Đường chủ Hình Pháp Đường ra hiệu cho Khiên Hiên đừng quá xúc động. Hắn nghiêm mặt nói: “Không được phép động thủ với đồng môn trong Khiên Vũ Các, đây là quy định trong các. Dựa theo quy định, người gây chuyện trước sẽ phải chịu phạt mười tám trượng. Lâu Nguyệt, ngươi còn gì để nói không?”

Thời Sênh lập tức giơ tay, “Ta có chuyện muốn nói.”

Đường chủ Hình Pháp Đường nhìn cô, “Nói.”

“Ta không hề đánh người trong các.”

Đường chủ Hình Pháp Đường tức giận, “Bao nhiêu người chứng kiến mà ngươi còn muốn chối cãi sao! Vừa rồi ngươi đã thừa nhận là ngươi đánh Khiên Mạn, bây giờ ngươi lại chỗ cãi thì còn có ý nghĩa gì?”

Thời Sênh nhìn đường chủ Hình Pháp Đường, “Ta cũng không nói ta không đánh người.”

Đường chủ Hình Pháp Đường: “…” Ngươi đánh người xong còn bày ra cái khí thế cương trực ngay thẳng này được sao!

“Người xem thái độ của cô ta kìa. Đường Chủ, người phải làm chủ cho Mạn Mạn. Mấy ngày tới là hôn lễ của ta và Mạn Mạn rồi, nhưng bây giờ đã bị cô ta… hôn lễ này sao có thể tổ chức được tiếp?” Khiên Hiên trừng mắt giận dữ nhìn Thời Sênh, “Nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc cô ta, nếu không cô ta không biết mình mang họ gì nữa.”

“Lâu Nguyệt.”

Thời Sênh nghiêm túc tiếp lời.

Khiên Hiên bị hai chữ của Thời Sênh làm cho nghẹn lại. Cô ta nghiêm túc tiếp lời như vậy là có ý gì? Có ai thèm hỏi tên cô ta đâu chứ!

Khí thế quanh người đường chủ Hình Pháp Đường bừng lên, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp, “Lâu Nguyệt, ngươi có chối cãi cũng vô ích thôi, là ngươi ra tay trước, nhân chứng vật chứng đầy đủ. Bây giờ ngươi nhận tội ta còn có thể giảm bớt cho ngươi một số hình phạt. Nếu ngươi còn cứng đầu thì đứng trách ta vô tình.”

Thời Sênh tiếp tục trợn trắng mắt, “Ta nói sự thật mà. Ta không đánh người trong các. Ta đánh người ở bên ngoài các. Sao nào, không được đánh nhau trong các, chẳng lẽ đánh nhau bên ngoài các ngươi cũng quản sao?”

Khi đó Khiên Mạn đứng dưới cửa lớn, nhưng cô đã lôi Khiên Mạn ra ngoài đánh.

Không hề bước vào cửa lớn, sao gọi là trong các được chứ?

Đường chủ Hình Pháp Đường đập “rầm” một cái lên tay dựa ghế, “Lâu Nguyệt ngươi chớ có già mồm, ngươi đánh người ở cửa lớn lẽ nào không phải là đánh người sao?”

“Vậy các ngươi có quản nổi không? Trong quy tắc nói... không được động thủ với đồng môn ở trong các, ta có động thủ ở trong các không?” Thời Sênh nhấn mạnh hai chữ trong các.

“Ngươi...”

“Ta làm sao?” Thời Sênh giương cằm, “Quy tắc là do Hình Pháp Đường các ngươi định ra, đừng có nói là các ngươi định sai đấy!”

“Hừ, ngươi nói là ngoài các thì tức là ngoài các sao? Ai có thể chứng minh cho ngươi?” Đường chủ Phong Vân Đường im lặng nãy giờ bất chợt hừ lạnh một tiếng.

Nam nhân này vừa nhìn tướng tá đã biết là “gian thần”, vẻ mặt gian xảo, mưu hèn kế bẩn.

Thời Sênh không hề sợ hãi đối mặt với ánh mắt của đường chủ Phong Vân Đường, ngữ khí kiêu ngạo, “Vậy thì ai có thể chứng minh cho ngươi là ta đánh người ở trong các?”

“Tất nhiên là có, đi truyền những người có mặt ở hiện trường ngày hôm nay đến đây.” Đường chủ Phong Vân Đường phân phó mấy người mang Thời Sênh tới.

Thời Sênh nhìn ông ta ném cho người đó một cái nháy mắt mờ ám.

Đợi người được gọi tới, quả nhiên tất cả mọi người đều chỉ định lúc đó Thời Sênh ra tay ở trong cửa lớn.

“Lâu Nguyệt bây giờ ngươi còn gì để nói nữa không?”

Thời Sênh lắc lư đầu, nghiêng đầu nhìn nhân chứng số 1 ở bên cạnh, “Ngươi chắc chắn?”

Nhân chứng bị hỏi cúi gằm, gật đầu như gà con mổ thóc.

Soạt...

Thiết kiếm bỗng xuất hiện, đặt trên cổ nhân chứng số 1. Nụ cười âm hiểm hiện lên trên môi cô gái cầm kiếm, “Nào, nói lại lần nữa, ta có đánh người ở trong các không?”

Nhân chứng kia bị thiết kiếm dí vào cổ chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh đang chạy vào trong cơ thể hắn, lạnh đến nỗi toàn thân hắn run lẩy bẩy, một nỗi sợ hãi đang chiếm cứ lồng ngực.

“Lâu Nguyệt hỗn xược!” Dám uy hiếp người ngay trước mặt hắn, đường chủ Hình Pháp Đường giận dữ đứng lên, không nói hai lời chỉ thẳng vào Thời Sênh, “Ngươi còn định uy hiếp người thay đổi khẩu cung sao?”

Thời Sênh nói ngay thẳng chính trực, “Tại sao lại không thể chứ?”

“Trong mắt ngươi còn có Hình Pháp Đường nữa không?”

Sênh Kiêu Ngạo một giây lên sóng, “Một Hình Pháp Đường rách nát cũng đòi lọt vào mắt ông đây. Ngươi nghĩ Hình Pháp Đường của ngươi làm bằng vàng chắc?”

Chương 1078: Các chủ có lệnh (5)

"Lâu Nguyệt ngươi muốn tạo phản sao?” Đường chủ Phong Vân Đường nghiêm giọng quát, “Đừng cho rằng ngươi là đệ nhất sát thủ trên bảng xếp hạng sát thủ trong các thì được quyền kiêu căng ngạo mạn không coi ai ra gì. Chúng ta muốn xử lý ngươi cũng không phải không có cách.”

“Các ngươi còn muốn giết chết ta sao?” Thời Sênh làm ra biểu cảm kinh ngạc vô cùng phô trương.

Đường chủ Phong Vân Đường tiếp tục hừ lạnh, “Bây giờ ngươi không phải chỉ có một tội danh là đánh đồng môn. Ngươi làm nhiệm vụ thất bại, cho dù ta giết chết ngươi tại Hình Pháp Đường này, ta cũng vẫn có thể giải thích với Các chủ được.”

“Oa, ngươi lợi hại quá đi mất.” Thời Sênh tiếp tục kinh ngạc kêu lên.

Đường chủ Hình Pháp Đường chau mày, tại sao lại có cảm giác Lâu Nguyệt này không đúng lắm?

Lâu Nguyệt trước đây không hề biết so miệng lưỡi với người khác như vậy. Ngoài những khi đối diện với Lâu Lân khá vui vẻ ôn hòa ra, thì bình thường cô đều lạnh lùng như băng.

Hắn nhìn đường chủ Phong Vân Đường một cái, “Lâu Nguyệt, ta thấy ngươi không muốn ra khỏi Hình Pháp Đường nữa rồi.”

Nói cứ như các ngươi chuẩn bị tiễn ông đây lên đường vậy, “Cho dù

các ngươi muốn dùng kiệu cõng ta đi, ta cũng không ngại đâu.”

Đường chủ Hình Pháp Đường: “...”

Đường chủ Phong Vân Đường: “...”

“Cha, Đường chủ, hai người còn phí lời với cô ta làm gì? Cô ta đánh Mạn Mạn thành như vậy, con phải báo thù cho Mạn Mạn.” Đôi mắt Khiên Hiên ửng đỏ, rút bội kiếm ra, định hạ thủ Thời Sênh.

Thời Sênh tiếp lời, “Ta sợ ngươi chắc.”

Mẹ nó chứ cái đồ thiểu năng, ông đây là tổ tiên của giới đánh nhau, ngươi muốn đấu với ông đây thì còn phải về bụng mẹ luyện thêm mấy trăm năm nữa nhé.

“Lâu Nguyệt, là ngươi tự tìm chết!” Khiên Hiên hoàn toàn bị chọc giận, bất chấp sự ngăn cản của Đường chủ Phong Vân Đường, cầm kiếm hướng về phía Thời Sênh.

Nhân chứng số 1: “...” Có thể đừng đặt kiếm trên cổ hắn nữa được không? Hắn cứ cảm thấy cái đầu sắp lìa khỏi cổ rồi.

Thiết kiếm trên tay Thời Sênh dịch chuyển khỏi cổ nhân chứng số 1, chặn kiếm của Khiên Vũ lại. Kiếm và kiếm va chạm nhau, kêu “keng” một tiếng.

Thời Sênh nhìn có vẻ như chỉ tùy ý chặn một cái, trên thực tế đã dùng ngầm dùng sức, cổ tay Khiên Hiên bị rung đến tê dại, kiếm bay khỏi tay hắn, rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn.

Thiết kiếm vẽ nên một đường tuyệt đẹp trong không trung, mang theo khí thế mạnh mẽ, đâm thẳng về phía lồng ngực Khiên Hiên.

Đúng lúc kiếm chuẩn bị đâm vào lồng ngực Khiên Hiên thì bên cạnh có một luồng nội lực quét đến, đánh vào thân kiếm, khiến Thời Sênh lảo đảo lùi lại phía sau.

Khiên Hiên được Đường chủ Phong Vân Đường kéo về phía sau, sầm mặt quát mắng, “Ngươi dám động thủ ở Hình Pháp Đường, Lâu Nguyệt ngươi quả là vô pháp vô thiên!”

Thời Sênh chớp mắt, ”Nói lý lẽ đi, là con trai ngươi động thủ trước, ông đây chỉ tự vệ thôi!”

Cái họa này còn lâu bản cô nương mới chịu gánh.

Không làm Sênh Đổ Vỏ.

“Hừ!” Đường chủ Phong Vân Đường quả nhiên muốn đổ tội danh này lên người Thời Sênh, ngầm chuyển nội lực, nhắm vào Thời Sênh mạnh mẽ đánh tới.

Thời Sênh nhanh chóng tránh ra, còn không quên mắng người, “Ta nhổ vào! Đồ bỉ ổi!”

Đường chủ Phong Vân Đường không tiếp lời, lại ra thêm một chiêu, khí thế bắt buộc phải ép Thời Sênh vào chỗ chết.

Ông là đường chủ, bao năm nay không có ai dám khiêu khích quyền uy của ông. Lâu Nguyệt thực sự cho rằng ông không dám giết cô ta sao? Thứ Khiên Vũ Các không thiếu nhất chính là sát thủ.

Võ công của cơ thể này vốn không hề tồi, lại cộng thêm đang được Thời Sênh sử dụng, cho dù nội lực có không thâm hậu bằng đường chủ Phong Vân Đường nhưng hoàn toàn có thể chiến thắng chỉ bằng

chiêu thức.

Vậy nên sau khi đường chủ Phong Vân Đường bị Thời Sênh đá bay đi, thì trên mặt là vẻ không thể tin được, từ khi nào cô ta lại trở nên lợi hại như vậy?

Cứ mỗi nửa năm Khiên Vũ Các lại kiểm tra một lần, nửa năm trước cô ta không hề lợi hại như vậy...

“Phụt...”

“Cha!” Khiên Hiên vội chạy lên dìu đường chủ Phong Vân Đường, “Cha, cha có sao không?”

Đường chủ Phong Vân Đường làm như thể máu không đáng tiền, dốc sức thổ huyết ra ngoài. Thời Sênh thấy vậy bất đắc dĩ nói, “Ta nói này, vừa nãy đánh nhau ta cũng chưa ra sức lớn lắm, ngươi thổ huyết nhiều như vậy làm gì? Làm ta lại tưởng là ta lợi hại!”

Cô còn có thể tự luyến hơn nữa được không?

“Phụt!” Đường chủ Phong Vân Đường lại một lần nữa bị chọc tức đến thổ huyết.

Hắn còn vết thương cũ chưa lành hẳn. Trận đấu vừa rồi không hiểu sao đã ảnh đến vết thương cũ, nên mới có vẻ nghiêm trọng như vậy.

Nhưng bị Thời Sênh sỉ nhục như vậy, cha nhịn được nhưng chú thì không.

Đường chủ Phong Vân Đường lau máu trên khóe miệng, đứng lên, bảo Khiên Hiên đứng sang một bên, lại một lần nữa giao đấu với Thời Sênh.

Đường chủ Phong Vân Đường bị đá bay lần thứ hai. Đại khái là khi nãy thổ huyết nhiều quá, lượng máu còn lại không đủ, nên lần thứ hai không thổ huyết quá nhiều.

“Lâu Nguyệt ngươi tìm chết!” Tay đường chủ Hình Pháp Đường nắm chặt lên tay vịn ghế, rút thanh bội kiếm bên người ra, thân hình nhanh nhẹn dũng mãnh như hổ, mạnh mẽ đè ép khiến không khí cũng từng mảng vỡ vụn.

...

Bên ngoài đại điện.

Một nam tử đang đứng ở trước cửa, đôi tay hắn khoanh lại dưới chiếc áo choàng nền trắng hoa văn đen. Hắn hơi nghiêng mặt, mái tóc đen như mực rủ xuống, che đi dung mạo, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy làn da ôn nhuận như ngọc.

Quanh thân hắn không có bất kỳ hơi thở nào, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có lẽ sẽ không ai phát hiện được hắn.

Cho dù không nhìn chính diện, nhưng chỉ cần người đó đứng ở đây thì cũng chính là một bức tranh đẹp rồi.

Trong điện tiếng khóc lóc thảm thiết không ngừng vang lên, dường như đang trải qua chuyện gì rất kinh khủng. Đôi khi lại có thanh âm trong trẻo của một nữ tử truyền ra, trong sự kiêu ngạo có vài phần tự tin, trong sự tự tin lại mang theo cả sự cuồng vọng.

Âm thanh bên trong kéo dài bao lâu, nam tử liền đứng đó đợi bấy lâu.

Cho đến khi thanh âm biến mất, có tiếng bước chân tiến gần đến cửa. Thân ảnh nam tử cũng nhanh chóng biến mất, vào khoảnh khắc cánh cửa được mở ra thì thân ảnh ấy đã không còn tăm tích.

Gió thổi qua bậc thềm, chiếc lá rơi từ trong không trung khẽ bay liệng vòng rồi rơi xuống đất. Trong âm thanh tiếng ve sầu kêu, nữ tử vẻ măt huênh hoang nhảy ra khỏi bậc cửa, quay người nói, “Trước khi muốn giết chết ông đây thì hãy thử nghĩ xem các ngươi có mấy cái mạng để cho ta giày vò.”

Câu nói này được gió mang đi, truyền đến tai nam tử đang đứng trên nóc nhà.

Hắn hơi cúi đầu, đôi lông mi dài che đi đôi mắt

Nữ tử bên dưới dường như phát giác điều gì, bỗng ngẩng đầu lên nhìn về hướng của nam tử. Nam tử nhanh chóng nhảy xuống nóc nhà, khóe miệng khẽ cong lên, nhẹ giọng thì thầm, “Quả thật nhạy bén.”

Hai nam nhân đứng sau hắn nhìn nhau.

Hôm nay Chủ thượng sao vậy, sao lại vui vẻ như thế?

Mặc kệ, nếu Chủ thượng vui thì chắc chắn là có người sắp gặp xui xẻo. Bọn họ tốt nhất đừng nói gì, cứ lẳng lặng làm nền thôi là được rồi.

...

Thời Sênh nhìn lên nóc nhà, khẽ nhíu mày, sao cô lại có cảm giác có ai đó đang nhìn cô?

Lẽ nào là nhầm sao?

Đánh người đến độ xuất hiện cả ảo giác rồi, đùa ông à!

Thời Sênh nghiêng đầu, nhảy mấy bước lên nóc nhà, phóng mắt nhìn xung quanh. Tất cả đều là nóc nhà liền thành một mảng, không có dấu vết của bất kỳ ai, ngay cả động vật cũng không có.

Tầm mắt của cô quét xuống sân bên dưới, bỗng nhiên ngồi xuống, lấy hạt dưa ra cắn.

Trong căn phòng dưới sân, hai thuộc hạ nín thở đứng đó, ánh sáng thỉnh thoảng lại quét qua trên đỉnh đầu hai người. Cửa sổ đã chặn lại một chút tầm nhìn, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy là một nữ tử.

Đây chính là người sắp gặp xui xẻo sao?

Thế mà là một người phụ nữ...

Không đúng, rốt cuộc nữ nhân kia đang làm gì ở trên đó?

Đã lâu lắm rồi, bọn họ sắp không thở được nữa!

Chương 1079: Các chủ có lệnh (6)

Thời Sênh cứ thế ngồi trên nóc nhà đến tận khi trời tối mới rời đi.

Khi cô rời đi, thì toàn bộ Khiên Vũ Các đã biết chuyện cô đánh hai vị Đường chủ Hình Pháp Đường và Phong Vân Đường rồi, cộng thêm một vị "đệ nhất mỹ nam" Khiên Hiên của Khiên Vũ Các nữa.

Đúng là lợi hại!

Sát thủ có lợi hại thế nào thì suy cho cùng cũng chỉ là công cụ của Khiên Vũ Các.

Nhưng đường chủ thì khác, họ chính là những người được Các chủ công nhận. Dám đánh đường chủ, cô ta ở bên ngoài bị đánh đến ngốc luôn rồi hả?

Thời Sênh bị đánh đến ngốc đang ung dung lượn về phòng của mình, trên đường về nhận được ánh mắt đánh giá của không ít người.

Có loại biểu cảm như gặp ma.

Tuy trước đây Lâu Nguyệt rất lợi hại, nhưng cô ta rất kín đáo, kín đáo đến mức nếu không có nhiệm vụ thì sẽ không gặp được cô ta.

"Nhìn gì mà nhìn?" Thời Sênh hung dữ trừng mắt nhìn đám sát thủ đang qua đường cứ đi ba bước lại quay đầu nhìn một cái kia.

Sát thủ qua đường vội vã cúi đầu xuống, chạy mất hút.

Lâu Nguyệt trở nên hung dữ rồi…

Thời Sênh đẩy cửa phòng bước vào, Lâu Lân lập tức chạy ra, “Tỷ tỷ, tỷ có sao không?”

“Tỷ thì có chuyện gì được, chẳng lẽ đệ không nghe được tin tỷ đập cho hai lão già đó một trận sao?” Thời Sênh hít hít mũi, “Có mùi gì vậy?”

“Tỷ tỷ, tỷ dám đánh cả họ sao?” Lâu Lân lo lắng, “Chúng ta nhân lúc họ còn chưa tới gây chuyện nhanh chóng chạy thôi.”

“Chạy cái gì, muốn chạy thì đệ chạy đi, ta không chạy.” Ở đây có đồ ăn thức uống, có kẻ hầu người hạ, chỉ có đồ ngu mới chạy.

Thời Sênh nói xong mới nghĩ ra, đây là đệ đệ của nguyên chủ, cmn nguyên chủ muốn cô tới bảo vệ đệ đệ cơ mà.

Cô ho lên một tiếng, an ủi nói, “Tỷ có cách rồi, đệ yên tâm. Có mùi gì vậy, thơm quá.”

Lâu Lân còn muốn nói tiếp, nhưng ánh mắt của Thời Sênh khiến cậu không dám nói nữa, thì thầm nói, “Khiên Lạc đến rồi.”

“Khiên Lạc?” Ai cơ?

Phải một lúc sau não bộ Thời Sênh mới bật ra được một khuôn mặt… À, mặt bánh bao.

Khiên Lạc vào Khiên Vũ Các sau họ, nghe nói trước đây từng là một thiên kim gia đình khá giả, nhưng gia đình xảy ra biến cố, cuối cùng

lưu lạc đến đây.

Khiên Lạc mồm mép lanh lợi, vào đây hai năm liền được đường chủ Bạch An Đường nhận làm nghĩa nữ, thân phận ở Khiên Vũ Các cũng theo đó mà tăng lên.

Khiên Vũ Các chia thành bốn đường, Hình Pháp Đường, Phong Vân Đường, Bạch An Đường, Ám Đường.

Hình Pháp Đường là nơi trừng phạt, Phong Vân Đường là nơi giao nhiệm vụ, Bạch An Đường là nơi quản lý công việc hằng ngày trong các, ví dụ như mua đồ, làm cơm, giặt đồ…

Ám đường là nơi thu thập tin tình báo. Người của Ám Đường cơ bản không xuất hiện tại Khiên Vũ Các, rất ít người từng gặp họ, ngay cả các đường chủ cũng có nhiều người chưa từng gặp mặt.

Trong bốn đường này, Ám Đường là mạnh nhất, bởi vì họ trực thuộc Các chủ.

Hình Pháp Đường và Phong Vân Đường không phân cao thấp, lại thêm hai vị đường chủ quan hệ tốt, nên toàn bộ Khiên Vũ Các gần như đều do hai vị đường chủ này làm chủ.

Cho nên đường chủ Bạch An Đường cũng chính là một vị quản gia.

Nghĩa nữ của quản gia…

Nguyên chủ vốn cũng không thân quen lắm với Khiên Lạc, chỉ là đã từng giúp đỡ cô ta một lần khi huấn luyện, nhưng Khiên Vũ thích chạy đến chỗ cô.

“Sao cô ta lại tới nữa?” Thời Sênh bước vào trong.

Lâu Lân theo đuôi bước vào, trả lời thành thực, “Cô ta nghe nói tỷ tỷ trở về nên tới thăm.”

Trong phòng, một tiểu cô nương đang ôm mặt, mắt không rời nhìn chằm chằm vào bát canh nóng hổi đặt trên bàn.

Thời Sênh vừa bước vào, Khiên Lạc liền đứng dậy, khoanh tay đứng thẳng, ngọt ngào gọi, “Lâu Nguyệt tỷ tỷ.”

Thời Sênh đánh giá cô nương ấy, trông cũng được coi là thanh tú, nhưng đôi mắt đó vô cùng đẹp, giống như hổ phách tỏa sáng long lanh đang đắm mình trong nước.

“Ngươi còn dám đến đây? Ngươi không sợ nghĩa phụ ngươi gặp rắc rối sao?”

Bây giờ cô đã đắc tội với hai nhân vật lớn, kẻ có chút thông minh đều giữ khoảng cách với cô, tránh làm hai nhân vật lớn đó lấy làm thùng rác trút giận.

Khiên Lạc lè lưỡi, nhỏ giọng nói: “Muội lén đến đây đó.”

Cô ta cười hi hi, “Lâu Nguyệt tỷ tỷ yên tâm đi, muội sẽ không gây thêm rắc rối cho tỷ đâu, đây là canh muội nấu, tỷ mau nếm thử xem.”

Thời Sênh do dự nhìn cô ta, “Ừ, ngươi đi về đi.”

“Hả?” Khiên Lạc nhìn bát canh trên bàn, bị phản ứng này của Thời Sênh làm cho mơ hồ. Lâu Nguyệt trước đây tuy lạnh như băng nhưng ít ra cũng uống một ngụm canh tượng trưng, sao bây giờ lại đuổi cô đi ngay thế này?

Lẽ nào là bởi vì Lâu Nguyệt tỷ tỷ lo lắng mình sẽ bị đường chủ Phong Vân Đường và đường chủ Hình Pháp Đường chú ý sao?

Hu hu hu, biết ngay là Lâu Nguyệt tỷ tỷ quan tâm đến cô ta mà.

Sau khi bổ não xong, Khiên Lạc liền vui vẻ cười nói: “Vậy Lâu Nguyệt tỷ tỷ nhớ uống canh đó, muội về trước đây.”

Thời Sênh: “…” Tóm lại là cô ta đã bổ cái gì vào não vậy chứ?

Bản tiểu thư chỉ đơn giản là không muốn uống canh của cô ta thôi mà. Ai mà biết được trong bát canh đó có cái gì mà “thất bộ đoạn trường tán”, “đan đỉnh hạc”… hay không nữa. Mấy thứ độc dược hay có trong tiểu thuyết võ hiệp gì gì đó.

Lâu Lân tiễn Khiên Lạc đi, khi quay lại thì Thời Sênh đã về phòng rồi.

Cậu nhìn đồ ăn vẫn còn nguyên si trên bàn, tâm trạng có chút phức tạp, tỷ tỷ thay đổi thật rồi…

Lâu Lân xuống bếp tự tay nấu cho Thời Sênh một bát mì. Lần này Thời Sênh ngoan ngoãn ăn hết bát mì, Lâu Lân mới thả lòng, cũng may tỷ tỷ vẫn còn tin cậu.

Cậu cũng không biết tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy nữa…

…

“Tranh Vanh, Chủ thượng không có ở đây thật sao?” Đường chủ Hình Pháp Đường mang theo bộ mặt bị đánh đến từng mảng thâm tím, nôn nóng đến hỏi thăm một thanh niên.

Thanh niên khẽ gật đầu, giọng nói không nặng không nhẹ, “Chủ

thượng không có ở đây, mời Hình đường chủ hôm khác đến sau.”

Đường chủ Hình Pháp Đường căm hận nói: “Nhưng ả Lâu Nguyệt đó sắp tạo phản rồi. Ngươi xem ả ta đánh ta thành như thế nào? Còn cả đường chủ Phong Vân Đường nữa, ông ta còn không xuống giường được, ta muốn đến mời Chủ thượng làm chủ.”

“Lâu Nguyệt?” Vẻ mặt Tranh Vanh hơi thay đổi, “Chính là đệ nhất sát thủ trên bảng xếp hạng sát thủ, Lâu Nguyệt?”

“Chính là cô ta.” Ở Khiên Vũ Các, chỉ có cô ta và Lâu Lân có tên đặc biệt nhất.

Tranh Vanh chau mày, “Cô ta làm sao?”

Đường chủ Hình Pháp Đường lập tức kể lại hành vi của Thời Sênh, không quên thêm mắm dặm muối, chỉ cần Tranh Vanh biết được, Chủ thượng nhất định sẽ biết.

Thực ra mọi người đều biết, chỉ cần Tranh Vanh ở trong các thì chắc chắn Chủ thượng cũng có ở đó. Nhưng Chủ thượng không muốn gặp, bọn họ cũng không dám tùy tiện xông vào.

“Nhiệm vụ thất bại còn dám đánh người sao?” Có lẽ Tranh Vanh đã bị những hành vi này của Lâu Nguyệt làm cho kinh sợ, một lúc sau mới nói, “Ta nhớ trong các, Lâu Nguyệt là người rất khiêm nhường.”

Đường chủ Hình Pháp Đường gật đầu, “Đúng vậy, cũng không biết lần này trở về cô ta bị làm sao, giống như bị trúng tà, kiêu căng ngạo mạn ngông cuồng, không coi ai ra gì.”

Tranh Vanh nét mặt đăm chiêu gật đầu, “Ngài về trước đi, Chủ thượng có căn dặn điều gì thì ta sẽ phái người chuyển lời đến cho

ngài.”

Đường chủ Hình Pháp Đường có chút không cam lòng, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Tranh Vanh, chỉ đành cúi đầu nói: “Vậy phiền ngươi rồi.”

Đợi đường chủ Hình Pháp Đường rời đi, Tranh Vanh xoay người gõ cửa, “Chủ thượng, phải xử lý thế nào đây?”

Bên trong rất lâu vẫn không có âm thanh. Đến khi Tranh Vanh cho rằng người bên trong sẽ không có phản ứng thì lại có âm thanh vang lên, “Giao nhiệm vụ đó cho cô ta.”

Tranh Vanh trừng mắt ngạc nhiên, “Chủ thượng?”

Chương 1080: Các chủ có lệnh (7)

Khi Đường chủ Phong Vân Đường và Đường chủ Hình Pháp Đường nhận được tin của Tranh Vanh thì đều cảm thấy không thể tin được. Cô ta làm xằng làm bậy như vậy, sao Chủ thượng vẫn còn giao nhiệm vụ cho cô ta? Một chút trừng phạt cũng không có?

“Tranh Vanh, Chủ thượng nói vậy thật sao?”

Ánh mắt Tranh Vanh quét qua người đường chủ Hình Pháp Đường, “Hình đường chủ nghĩ ta giả truyền lời của Chủ thượng sao?”

“Ta không có ý đó.” Đường chủ Hình Pháp Đường nhanh chóng phủ nhận, Tranh Vanh đại diện cho Chủ thượng, điểm này mọi người đều hiểu rõ, “Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao Chủ thượng lại… lại để Lâu Nguyệt tiếp tục làm nhiệm vụ.”

“Đừng cố đoán mò tâm tư của Chủ thượng.” Tranh Vanh nhướng mày, “Hình Đường Chủ, Phong Đường Chủ.”

Hai người đồng thời nhìn Tranh Vanh.

Tranh Vanh không nhanh không chậm nói: “Người Chủ thượng thấy hứng thú, tốt nhất các ngươi đừng có động vào, đừng để cái còn không bù được cái mất.”

Hai Đường chủ chấn động trong lòng, câu nói này nghĩa là sao?

Chủ thượng nhìn trúng Lâu Nguyệt?

Cho dù kiểu nhìn trúng này là nghĩa tốt hay nghĩa xấu, nhưng nếu còn dám có ý muốn động đến cô ta thì thứ chờ đợi họ…

Lúc này họ chỉ có thể mong đợi, cái nhìn trúng của Chủ thượng mang nghĩa xấu.

“Hiểu rõ.” Đường chủ Phong Vân Đường cúi đầu, che đi hận ý nơi đáy mắt.

Đường chủ Hình Pháp Đường cũng chỉ đành biểu thị đã hiểu.

Tranh Vanh gật đầu, “Đi giao nhiệm vụ đi.”

“Vâng.”

…

Thời Sênh bị gọi đến Phong Vân Đường, cô còn tưởng Đường chủ Phong Vân Đường muốn gây chuyện, gọi cô đến để đánh một trận, ai ngờ lại là để giao nhiệm vụ.

Đường chủ Phong Vân Đường ném một chiếc túi đến trước mặt Thời Sênh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đây là nhiệm vụ của ngươi.”

Thời Sênh nhìn túi cẩm nang, chớp mắt, “Ai nói cho ngươi biết ta muốn nhận nhiệm vụ?”

“Hừ, đây là mệnh lệnh của Các chủ, ngươi không nhận cũng phải đi.” Đường chủ Phong Vân Đường oán hận, nếu không phải là Chủ thượng, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đứng đây được sao. Thế mà còn dám không nhận nhiệm vụ?

Chủ thượng? Ông còn là Chủ hạ đây này!

“Dù là nhiệm vụ của ông trời ta cũng không nhận.” Cô chỉ muốn ở đây ăn uống hưởng thụ, đợi nam nữ chính xuất hiện thì chia uyên rẽ thúy, nhận nhiệm vụ cái lông! Không nhận!

Ngay cả nhiệm vụ Hệ thống Thời Sênh còn dám từ chối, đã nói không nhận là không nhận, trực tiếp quay người rời đi.

Đường chủ Phong Vân Đường bị chọc tức đến mức hồi lâu cũng không có phản ứng gì. Đợi đến lúc phản ứng lại được, thì ông liền chạy đi tìm Tranh Vanh cáo trạng.

Tranh Vanh cũng cảm thấy có chút không chấp nhận được hành vi huênh hoang đó của Thời Sênh. Nhưng Chủ thượng không nói gì nên hắn chỉ đành mang nhiệm vụ đích thân đi tìm Thời Sênh.

“Mọe! Ngươi ăn đậu phụ lớn lên sao? Đứng cẩn thận cho ta, không được động đậy, không được lắc lư… Ông đây không thể chăm sóc cả đời cho ngươi được, uất ức cái gì, nín ngay!”

Tranh Vanh còn chưa bước vào trong đã nghe thấy tiếng khóc thút thít truyền đến tai.

Hắn nhìn vào trong sân, ngoài cửa treo tấm biển tên Lâu Nguyệt, cô ta đang gào cái gì?

Tranh Vanh gõ cửa.

Một âm thanh thanh thúy của nữ tử lập tức vang lên, “Không có người, đừng gõ nữa.”

Tranh Vanh: “…” Chẳng lẽ là ma đang nói sao?

Hắn thử đẩy cửa, cửa không đóng, liền bị đẩy ra, két một tiếng. Cảnh tượng bên trong viện liền hiện lên trước mắt hắn.

Người thanh niên yếu đuối chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, đang đứng tấn ở giữa sân, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt trẻ con đỏ bừng.

Ở mái hiên bên cạnh, một nữ tử đang nằm đó, cô mặc áo màu xanh nhạt, trên váy thêu hoa văn hình lá trúc, bên ngoài khoác một chiếc áo lụa, như mưa bụi mịt mờ. Nữ tử có khuôn mặt tinh tế, tựa như đóa sen xanh nở rộ dưới cơn mưa bụi triền miên, xinh đẹp tuyệt trần. Nàng chỉ ngồi đó, đã khiến người ta cảm thấy một loại khí thế tôn quý, thanh cao không thể leo tới được.

Cửa viện bị mở ra, nữ tử khẽ nghiêng đầu nhìn, đôi mày khẽ nhíu lại, mở miệng liền là một tiếng trách móc: “Ngươi là ai!”

Ừm… vừa mở miệng, cái gì cao quý cái gì thanh cao đều bay mất.

“Tranh Vanh.”

“Tranh Vanh?” Thời Sênh đứng lên, “Làm gì? Chủ thượng ngươi cũng muốn giết ta sao?”

Cái tên Tranh Vanh này khắp Khiên Vũ Các là không ai không biết.

“…” Nói cứ như thể đó không phải là Chủ thượng của ngươi vậy, Tranh Vanh cố nhịn, “Ta đến để giao nhiệm vụ cho ngươi.”

“Ông đây đã nói là không nhận nhiệm vụ.” Thời Sênh xua tay, còn đến làm phiền cô nữa, thì cô sẽ muốn cướp luôn cái ghế Các chủ của Khiên Vũ Các đó.

Tranh Vanh sắc mặt không đổi, “Lâu Nguyệt, thân là sát thủ của Khiên Vũ Các, ngươi không được phép từ chối.”

“Ta cứ từ chối đấy.” Thời Sênh như cười như không cười nhìn Tranh Vanh.

“…” Ở Khiên Vũ Các này chưa từng thấy có ai dám cãi lại hắn như vậy, “Lâu Nguyệt ngươi nghĩ cho kỹ đi.”

“Ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Ánh mắt Tranh Vanh u ám, “Ngươi tự liệu lấy đi.”

Tranh Vanh quay người rời đi. Hắn phải đi bẩm báo Chủ thượng, ở đây có tên sát thủ cuồng vọng sắp làm phản rồi.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Đến chết không từ]

Thanh âm của Hệ thống vang lên đúng lúc Tranh Vanh rời đi.

[Mục tiêu nhiệm vụ: Kỳ Ám. Nội dung nhiệm vụ: ý nằm trên mặt chữ, mời Ký chủ tự hiểu.]

Thời Sênh: “…” Khinh ông đây đọc ít sách à?

Cmn, Kỳ Ám là ai hả!

Chưa bao giờ nghe qua, từ cái xó xỉnh nào nhảy ra vậy?

[… Các chủ Khiên Vũ Các.]

Thời Sênh: “…”

Chính là cái tên thiểu năng giao nhiệm vụ cho cô sao?

[Đúng vậy, chính là cái tên thiểu năng đó.] Hệ thống phụ họa theo.

Thời Sênh híp mắt lại, ai cho phép ngươi nói như vậy hả?

[…] Không phải là tự cô nói sao? Có bệnh à! Bản hệ thống không hầu hạ nổi nữa!

Hệ thống lập tức offline tắt máy.

Các chủ Khiên Vũ Các …

Đây là boss phản diện cuối cùng nha!

Nam chính vẫn luôn tìm kiếm Thiên Ti Băng Tàm. Mà Thiên Ti Băng Tàm ấy lại nằm trong tay Các chủ. Nam chính tất nhiên sẽ dùng đủ cách để cướp.

Cuộc chiến tàn khốc giữa hai người đàn ông bắt đầu. Thân phận Các chủ không thấy được ánh sáng, nam chính tẩy trắng thân phận, trở thành phe chính nghĩa. Cuối cùng hỏa chiến kéo dài thành trận đại chiến đánh nhau giữa hai phái chính tà.

Dù sao thì cuối cùng Các chủ này cũng bị ép đến mức phải mang theo Thiên Ti Băng Tàm nhảy xuống vực.

Cảnh quay của Các chủ Khiên Vũ Các đến đây là hết.

Người của Khiên Vũ Các ngoài Tranh Vanh ra, thì ngay cả đường chủ Hình Pháp Đường, đường chủ Phong Vân Đường đều chưa từng gặp qua, mỗi lần gặp mặt đều là cách một cánh cửa phòng.

Thần bí vô cùng.

Muốn gặp hắn còn khó hơn lên trời…

Khó hơn lên trời…

Đợi đã mẹ nó, ông đây nhận nhiệm vụ mà!

Thời Sênh vội vã đuổi theo, Tranh Vanh đã đi xa. Thời Sênh đuổi suốt một đoạn đường mới bắt kịp được hắn.

Tranh Vanh nhìn thấy nữ tử chặn đường, biểu cảm trên mặt vẫn chưa thay đổi, nhưng ánh mắt có chút lạnh lẽo, “Lâu Nguyệt, ngươi muốn làm gì?”

Thời Sênh giơ tay, “Nhiệm vụ.”

Tranh Vanh hồ nghi, “Hử?” Sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý vậy?

Thời Sênh lặp lại một lần, “Đưa nhiệm vụ cho ta.”

Tranh Vanh chần chừ một lúc, rồi đưa túi cẩm nang ra, “Nhiệm vụ này không được phép thất bại, bắt buộc phải lấy được thứ ở trong đây.”

Thời Sênh nhíu mày, “Rất quan trọng đối với hắn sao?”

Tranh Vanh lãnh đạm cảnh cáo, “Lâu Nguyệt, ngươi vượt quy tắc rồi.”

“Sẽ có lúc ngươi phải cầu xin ta.” Thời Sênh đáp một tiếng, cất cẩm nang vào trong túi.

“Ngươi nói gì?”

Thời Sênh ngẩng đầu, nhắc lại từng câu từng chữ, “Ta nói, sẽ có lúc ngươi phải cầu xin ta, đã nghe rõ chưa?”

Tranh Vanh: “…”Nếu không phải là Chủ thượng nói không được động vào cô ta, thì hắn chắc chắn sẽ đánh cho cô ta đến mức cha mẹ cũng không nhận ra được.

Chương 1081: Các chủ có lệnh (8)

Thành Cẩm Châu.

Gần đây thành Cẩm Châu vô cùng náo nhiệt, người từ khắp nơi đều đến đây tụ họp.

Nguyên nhân chính là đây.

Thiên kim của sơn trang Đạp Tuyết sắp tỷ võ chiêu thân.

Trang chủ của sơn trang Đạp Tuyết chỉ có một người con gái. Ai lấy được người này thì sau này chính là con rể của sơn trang Đạp Tuyết. Đến cuối cùng thì toàn bộ sơn trang Đạp Tuyết chẳng phải là nằm trong lòng bàn tay người đó rồi sao.

Cho nên tài tử giang hồ muốn lấy vị thiên kim tiểu thư này nhiều vô số kể, ngay cả triều đình cũng phái người đến góp vui.

Ngộ nhỡ gặp may trúng thì sao?

Rất không khéo, mục tiêu nhiệm vụ lần này của Thời Sênh chính là sơn trang Đạp Tuyết.

Thời Sênh đứng nhìn sơn trang người đến người đi, rồi dùng kiếm đâm xuống dưới đất. Cô nên trực tiếp xông thẳng vào thì tốt? Hay là trực tiếp bay thẳng vào thì tốt đây?

Nhìn nhiều người như thế này, nếu mà đánh nhau thì mệt chết.

Cuối cùng Thời Sênh quyết định dùng cách cũ – trèo tường.

Lần trèo tường này không có chuyện gì ngoài ý muốn, nên Thời Sênh dễ dàng mà đi vào bên trong. Bên trong túi cẩm nang là tấm bản đồ của sơn trang Đạp Tuyết, nhưng cái thứ đó được đặt ở đâu thì còn chưa rõ.

Đúng thế, thứ cô phải đi tìm là một thanh kiếm.

Nghe nói đó là thanh kiếm trấn giữ trang của sơn trang Đạp Tuyết – Trì Minh Kiếm.

Thần kiếm Trì Minh, xin hãy nhận rõ thương hiệu lừng danh của sơn trang Đạp Tuyết.

Cái tên này đặt cũng tuyệt lắm.

Cả sơn trang lớn như vậy thì một mình cô tìm đến bao giờ. Cho nên Thời Sênh rất không khách khí mà đi tìm trang chủ sơn trang Đạp Tuyết để hỏi đường.

Thế nhưng trang chủ sơn trang Đạp Tuyết nói cho cô biết, vào mấy hôm trước Trì Minh đã bị người khác lấy đi mất.

“Bị ai lấy đi?”

Trang chủ khó khăn nuốt nước bọt, thanh kiếm sắc bén đặt ngay trên cổ ông, dường như chỉ một khắc nữa thôi sẽ cứa đứt ngay cổ họng của ông vậy, “Tiểu công tử nhà Tư Không gia, Tư Không Phong.”

Nam chính?!

Đệch!

Dám cướp mối làm ăn của ông sao?

Không đúng, ở trước mặt người ngoài, Tư Không Phong luôn tỏ vẻ mình là tên yếu ớt bệnh tật, “Tư Không Phong làm sao mà lấy kiếm đi được?”

Không biết trang chủ nhớ tới cái gì, biểu cảm trên mặt bắt đầu trở nên khó coi.

Trong tay Thời Sênh dùng lực, “Nói.”

“Trì Minh… vốn là kiếm thuộc về Tư Không gia. Sơn trang Đạp Tuyết… chỉ bảo quản giúp.”

Trang chủ nói năm xưa Tư Không gia lấy được Trì Minh Kiếm, nhưng không ai có thể dùng được, còn khiến cho cả nhà không yên. Cho nên khi đó người của Tư Không gia đã để Trì Minh Kiếm ở sơn trang Đạp Tuyết. Cứ mười năm con cháu của họ lại đến thử sức một lần, xem có thể khiến Trì Minh nhận chủ được không.

Năm nay vừa khéo là năm thứ mười.

Tư Không Phong là tới một mình, nhưng hắn lại được sự công nhận của Trì Minh Kiếm. Căn cứ theo ước định của tổ tiên, trang chủ phải giao Trì Minh Kiếm cho Tư Không Phong.

Thời Sênh thu kiếm lại, ngồi xổm trước mặt trang chủ, “Thanh kiếm lợi hại như vậy, ngươi không muốn có nó sao?”

“Vậy thì cũng phải còn mạng mới được.” Sắc mặt trang chủ tái xanh, “Thanh kiếm đó… vô cùng tà môn.”

Trì Minh Kiếm được đặt ở sơn trang Đạp Tuyết bao năm nay, lẽ nào người của sơn trang Đạp Tuyết không muốn có được sao?

Tất nhiên là muốn, đã bao năm nay Đạp Tuyết vẫn luôn nghĩ cách nhưng đều vô ích, người mà Trì Minh Kiếm không nhận thì ngay cả muốn cầm cũng không cầm được.

Rất tốt, xem ra thanh kiếm này chính là để chuẩn bị cho riêng nam chính.

Cho nên bây giờ cô phải đấu với nam chính sao?

Thời Sênh đập cho trang chủ sơn trang Đạp Tuyết một trận. Trang chủ nhà người ta làm sao mà nuốt được cục giận này chứ cho nên Thời Sênh vừa mới đi ra khỏi sơn trang thì đằng sau đã có một đám người đuổi theo.

“Bắt lấy cô ta!”

Thời Sênh quay đầu nhìn, sau đó co giò liền chạy. Cô cần phải giữ lại chút sức lực để đấu với nam chính, cô không muốn đánh với đám thiểu năng này.

Bọn họ sao có thể đuổi kịp được với tốc độ của Thời Sênh,nên chỉ chốc lát đã không thấy người đâu nữa.

Thời Sênh chạy xuyên qua mấy con ngõ nhỏ, sau đó tốc độ dần dần chậm lại.

Bây giờ cô phải đi tìm nam chính đại nhân.

Nhưng phải đi đâu tìm đây?

Hệ thống lại không online.

…

“Có nghe nói chưa? Trì Minh Kiếm xuất hiện rồi, đang ở trong tay Tư Không Phong.”

“Sao có thể… một tên bệnh tật yếu ớt như Tư Không Phong sao lại được Trì Minh Kiếm công nhận được chứ.”

“Đó gọi là nhìn người không thể chỉ xem tướng mạo. Có điều những ngày tháng sau này của Tư Không Phong không dễ sống rồi đây, hắn cầm Trì Minh Kiếm thì chắc chắn sẽ bị người ta đến cướp.”

“Nói cũng đúng…”

Gần đây những tin tức liên quan đến việc Tư Không Phong có được Trì Minh Kiếm đã truyền đi khắp giang hồ.

Trì Minh Kiếm là kiếm trấn giữ trang của sơn trang Đạp Tuyết, thì chắc chắn không phải là dạng vô danh không ai biết đến. Trong giang hồ người muốn có được thanh kiếm này nhiều vô số kể.

Tư Không Phong lại nổi tiếng là kẻ bệnh tật yếu ớt, không cướp hắn thì cướp ai?

“Chủ thượng, cô ta biến mọi chuyện thành như thế này rồi. Bây giờ người trong giang hồ đều biết, muốn có được Trì Minh e rằng càng khó khăn hơn.” Tranh Vanh đứng đằng sau một nam tử, giọng điệu ẩn chứa sự bất mãn đối với Thời Sênh.

“Cô ta rất hoạt bát.” Thanh âm nam tử trong vắt, tựa như tiếng của

viên minh châu rơi xuống.

Khóe miệng Tranh Vanh giật giật, như vậy gọi là hoạt bát à?

Cô ta như vậy thì hoạt bát quá mức rồi, vừa đến đã đắc tội toàn bộ sơn trang Đạp Tuyết.

“Cô ta đã có được tin tức mà xưa nay các ngươi chưa từng có được.” Thanh âm nam tử ẩn chứa ý cười.

Tranh Vanh cúi đầu, “Thuộc hạ đã tận lực rồi.”

Họ chỉ biết Trì Minh Kiếm ở sơn trang Đạp Tuyết mà không hề tìm được vị trí chính xác của nó, lại càng không biết lúc này Trì Minh Kiếm đã không còn ở sơn trang Đạp Tuyết nữa rồi.

…

Dưới sự giúp đỡ của mọi người, Thời Sênh đã tìm được Tư Không Phong.

Tư Không Phong đang đánh nhau với người ta. Thời Sênh tìm một địa điểm đẹp để xem kịch hay, đợi sau khi trận chiến đã kết thúc mới từ từ chạy qua đó.

Hắn vừa trải qua một trận chiến đấu, những người muốn giết hắn thì đều đã bị hắn giết chết. Cho nên khi xuất hiện cái người muốn tranh thủ sơ hở là Thời Sênh này thì thân thể Tư Không Phong lập tức bắt đầu căng thẳng lên.

“Lâu Nguyệt?” Khi nhìn thấy rõ người, Tư Không Phong càng thấy kỳ lạ hơn, “Ngươi chưa chết sao?”

Thời Sênh giơ hai tay, “Khiến ngươi thất vọng rồi, ta vẫn sống rất tốt.”

Tư Không Phong có khuôn mặt thư sinh. Bởi vì quanh năm bệnh tật nên sắc mặt trắng bệch, lúc này trên người dính máu, lại thể hiện rõ cái cảm giác tương phản kỳ lạ.

Hắn lau vết máu trên mặt, vết máu khiến cánh môi của hắn trở nên đỏ thẫm, “Ngươi cũng muốn cướp Trì Minh Kiếm sao?”

Thời Sênh bĩu môi, “Nếu không thì ta đến thăm kẻ thiểu năng nhà ngươi chắc?”

Kẻ thiểu năng Tư Không Phong: “…”

Tại sao Lâu Nguyệt cứ như biến thành một người khác vậy?

Cho dù là cách nói chuyện hay biểu cảm trên mặt, thì đều hoàn toàn khác so với người mà hắn đã từng gặp trước đây, ngay cả khí thế cũng không giống…

Lâu Nguyệt là một sát thủ, cô ta biết cách làm thế nào để thu lại khí thế trên người mình, không để lộ ra dù chỉ một chút.

Nhưng còn người này…

Từ trên người cô ta có thể thấy được sự tự tin hống hách, sự tà ác không thể che đậy. Cô ta đứng đó liền giống như một vật thể phát sáng mạnh mẽ, khiến người ta phải chú ý.

“Ngươi là ai?” Cô ta không phải là Lâu Nguyệt.

Sênh Tự Phụ xuất hiện, “Ta? Ngươi muốn biết tên của ông đây hả,

còn chưa đủ tư cách.”

Cái tên cao quý của bản cô nương sao có thể tùy tiện để cho một tên thiểu năng như ngươi biết được?

Nói ra là dọa chết ngươi.

[…] Tên của cô chỗ nào cao quý vậy? Người ta căn bản là chưa từng nghe qua có được không. Đừng có tự mình vẽ rắn thêm chân, bệnh tự phụ cần phải trị, cấm dừng trị liệu.

Tư Không Phong không ngờ Thời Sênh lại dễ dàng thừa nhận như vậy. Hắn ngẩn người, cảnh giác nhìn cô, “Nếu ngươi không phải là Lâu Nguyệt, thì tại sao lại sử dụng dung mạo của cô ta, ngươi có mục đích gì?”

“Đây vốn dĩ chính là cơ thể của Lâu Nguyệt.” Thời Sênh cười xấu xa, “Ngươi đã từng nghe chuyện mượn xác hoàn hồn chưa?”

Chương 1082: Các chủ có lệnh (8)

Tất nhiên là Tư Không Phong đã từng nghe qua chuyện mượn xác hoàn hồn.

Nhưng đó đều là những chuyện kỳ lạ, sao có thể coi là thật được.

Thời Sênh bên này tiếp tục phổ cập kiến thức, “Nói một cách hơi thô tục chính là, thân thể mà ta dùng là của Lâu Nguyệt, nhưng linh hồn là của ta chứ không phải là của Lâu Nguyệt.”

“…” Tư Không Phong không biết làm thế nào để bình tĩnh lại, “Làm thế nào để chứng minh?”

Chắc chắn là nữ nhân này đang muốn hù dọa hắn, trên đời này sao có thể tồn tại thuật mượn xác hoàn hồn chứ.

“Chứng minh?” Thời Sênh hừ một tiếng, giọng điệu chuyển sang lạnh lùng, “Ngươi thích tin thì tin, không thích tin thì thôi, tại sao ông đây phải chứng minh cho ngươi?”

Mẹ nó chứ cái đồ thiểu năng!

Tư Không Phong: “…”

“Nói linh tinh xong chưa, đến đi.” Thời Sênh bắt đầu xắn tay áo, còn nói tiếp nữa thì một lát nữa thôi sẽ xảy ra chuyện đó, giết đã rồi nói tiếp.

Tư Không Phong còn muốn nói chuyện, nhưng bên này Thời Sênh đã bắt đầu đánh tới. Hắn chỉ có thể cầm thanh kiếm trong tay tiến lên đánh với Thời Sênh.

Trì Minh Kiếm nhìn thì có vẻ nặng nề chậm chạp, thân kiếm lại to rộng, bên trên còn khắc những hoa văn phức tạp, trông giống như một tác phẩm nghệ thuật được đặt trong tủ kính hơn.

Thời Sênh vừa bắt đầu đã muốn chém gãy Trì Minh Kiếm. Nhưng nghĩ lại đây là thứ mà nàng dâu nhà cô cần, nếu chém đứt rồi nàng dâu sẽ khó chịu với cô, cô đành phải nhắm chuẩn hướng về phía Tư Không Phong mà chém.

Lúc này trên người Tư Không Phong hình như có một lớp màng vận may bao quanh. Thời Sênh dù có chém tiếp thế nào thì lực cản đó cũng sẽ càng trở nên lớn hơn mà thôi.

Keng...

Kiếm trong tay Tư Không Phong đã bị Thời Sênh đánh ra, cắm vào trong thân cây bên cạnh.

Trong khoang bụng Tư Không Phong toàn là mùi máu tanh, hắn cố ép cái mùi máu ấy xuống. Cô ta vốn dĩ không phải là đang muốn cướp kiếm, mà là đang muốn giết chết hắn.

Tư Không Phong ổn định lại hơi thở, “Ngươi đã không phải là Lâu Nguyệt thì hà tất gì phải dồn ta vào chỗ chết.”

Thời Sênh cong cong lông mày, “Di nguyện của Lâu Nguyệt là giết chết ngươi. Ta phải giúp cô ta hoàn thành di nguyện.”

Nhiệm vụ của Lâu Nguyệt chính là như vậy, cô ta tuyệt đối không có

mẹ kế.

Ừm! Tuyệt đối không có!

“Cô ta đã chết rồi, có thể cho ngươi được cái gì?” Tư Không Phong tiếp tục kéo dài thời gian, cho dù hắn có tin chuyện đó hay không thì đều phải nói vậy, “Chỉ cần ngươi dừng tay, ta có thể cho ngươi thứ ngươi cần.”

“Ngươi không cho nổi đâu.” Thời Sênh hừ một tiếng.

“Ngươi muốn thứ gì?”

“Các chủ Khiên Vũ Các.”

Tư Không Phong: “…”

Đúng là hắn không cho nổi.

Nếu mà hắn đánh được Các chủ Khiên Vũ Các thì đã trực tiếp dẫn người đến chiếm đánh Khiên Vũ Các rồi.

Thời Sênh tính toán thời gian, cảm thấy nếu còn lãng phí thời gian nữa thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Cho nên cô không chậm trễ thêm nữa mà nhanh chóng đánh ngã nam chính, trói hắn vào thân cây, còn nhân tiện bịt miệng hắn lại.

Thời Sênh đứng trước mặt hắn, nụ cười nhàn nhạt, “Không sao, hận ta thì cứ thể hiện ra đi, càng hận càng tốt.” Như vậy ngươi mới có thể sụp đổ càng nhanh, ngày mà ông đây giết ngươi cũng sẽ nắm trong tầm tay rồi.

À… Hình như nếu làm vậy thì nam chính nữ chính sụp đổ khá nhanh, quả nhiên hận thù mới là điều then chốt nhất để hủy hoại một con người. Cem ra sau này cô phải làm điều ác nhiều hơn rồi.

[…] Ký chủ hình như lại tự động lĩnh ngộ ra được kỹ năng kỳ quái gì đó, thật đáng sợ.

Thời Sênh kéo lấy Trì Minh Kiếm từ trên cây xuống, thử vung kiếm, hơi nặng, hơn nữa không được thuận tay lắm.

Đồng tử Tư Không Phong co lại. Cô ta tự nhiên không gặp trở ngại gì mà có thể cầm được Trì Minh Kiếm.

Có thanh thiết kiếm kia ở đây, Trì Minh Kiếm nào dám lỗ mãng.

Trước khi Thời Sênh rời đi, còn đặc biệt mân mê sờ mó xung quanh cái cây trói Tư Không Phong một hồi. Tư Không Phong không biết cô ta định làm gì. Nhưng đợi đến khi có người tìm được hắn, đặt hắn xuống thì lúc đó hắn mới biết cái chỗ mà cô ta mân mê khi ấy là có tác dụng gì.

Tư Không Phong bị trói trên cây ba ngày ba đêm, không một ai có thể lại gần hắn. Cho nên hắn bị bỏ đói liền ba ngày ba đêm, đến nước cũng không được uống. Khi được cứu xuống thì đã là trạng thái cận kề cái chết.

...

Thời Sênh cầm Trì Minh Kiếm trở về Khiên Vũ Các, nhìn thấy ở bên ngoài cửa lớn khắp nơi đều là lụa đỏ, đèn lồng đỏ, từng cái lại từng cái.

Tính toán thời gian, có lẽ là thời điểm hôn lễ của Khiên Mạn và Khiên

Hiên bắt đầu.

Không dễ dàng gì có cơ hội tổ chức được một hôn lễ ở trong Khiên Vũ Các, lại thêm thân phận Đường chủ Phong Vân Đường, làm lớn cũng không phải là không thể.

“Lâu Nguyệt cô nương trở về rồi.” Hạ nhân ngoài cửa lớn cung kính hành lễ.

“Ừ.” Thời Sênh giẫm lên thềm, bước vào cửa.

Hạ nhân đó muốn nói lại thôi.

Thời Sênh dừng lại, nghiêng đầu đánh giá hắn, “Sao vậy?”

Hạ nhân đó bỗng run rẩy, dường như đã bị dọa cho sợ hãi. Những người đứng bên cạnh cũng lần lượt cúi đầu xuống, đồng loạt trầm mặc.

Thời Sênh: “…” Làm gì vậy!

Cô cũng đâu có làm gì.

Hạ nhân lắp bắp nói một câu, “Lâu Lân công tử mất tích rồi.”

Thời Sênh chau mày, “Từ khi nào?”

“Ba ngày trước.” Hạ nhân không dám nhìn Thời Sênh.

“Ồ.” Thời Sênh đáp lại một tiếng, tiếp tục đi vào trong.

Đám hạ nhân có chút mơ hồ, phản ứng này… tại sao lại bình tĩnh như vậy? Trong Khiên Vũ Các có ai mà không biết người cô ta quan

tâm nhất chính là Lâu Lân.

Thời Sênh không nhanh không chậm quay về trong viện, trong viện rất lạnh lẽo, không có người.

Khi cô đi đã để Lâu Lân ở đây, chuẩn bị đầy đủ, Lâu Lân không thể bị người khác bắt đi mất được. Kẻ dám động vào Lâu Lân thì nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Như vậy chỉ có thể nói là tự Lâu Lân bỏ đi.

“Lâu Nguyệt tỷ tỷ.”

Âm thanh khe khẽ phát ra từ phía đầu tường. Thời Sênh hơi ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt long lanh trong trẻo.

Khiên Lạc đang trèo trên tường, nhìn trái ngó phải. Sau khi xác định không có người thì cô mới trèo từ tường bên này sang, vội vã nói: “Lâu Nguyệt tỷ tỷ, Lân ca ca bị Tranh Vanh công tử mang đi rồi, tỷ mau đi cứu huynh ấy đi.”

“Tranh Vanh?”

“Muội tận mắt nhìn thấy.” Khiên Lạc cố hết sức mà gật đầu.

Hôm đó vốn dĩ cô muốn đến tìm Lâu Lân, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Tranh Vanh và Lâu Lân đứng nói chuyện ở ngoài cửa, rồi Lâu Lân đi cùng Tranh Vanh. Sau đó mới có tin tức Lâu Lân mất tích truyền ra ngoài.

Gian trá!

Phượng Từ lần này không cần nghĩ cũng biết là chắc chắn rất khó

xử lý.

Thời Sênh lắc đầu, cmn, khó xử lý thì cũng cứ ép hắn ngủ với ông trước rồi nói. Ông không tin hắn lại không khuất phục trước uy quyền của ông.

Thời Sênh bảo Khiên Lạc rời đi.

...

Ở vị trí trung tâm của Khiên Vũ Các có một tầng lầu không cho phép bất cứ ai ra vào.

Nơi đó chính là địa bàn của Các chủ Khiên Vũ Các.

Thời Sênh từ cửa sổ bên cạnh trèo vào trong. Đó là một căn phòng rất lớn, bên trong đặt vài chiếc rương. Cũng không biết trong rương đựng gì, chúng đều phủ một lớp bụi dày. Thời Sênh nhìn lướt qua, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài là một hành lang, không một bóng người, yên tĩnh tịch mịch.

Thời Sênh tìm khắp hai tầng lầu nhưng vẫn không tìm thấy người, cô liền đi lên tầng ba.

Tầng ba có lẽ là thư phòng và phòng ngủ của Kỳ Ám. Nơi này tương đối rộng rãi sạch sẽ, nhưng Thời Sênh vẫn không thấy có người.

Cái tên thiểu năng đó không ở trong các sao?

“Két...”

Giá sách trong phòng bỗng nhiên chuyển động, bóng người bên trong dần hiện rõ. Nam tử nhìn thấy trong phòng có người thì cũng chỉ hơi ngẩn người, sau đó tự nhiên đi ra ngoài, đóng cửa mật thất lại.

Trên người hắn không có hơi thở gì, yên lặng tựa như không khí, nhắm mắt lại cũng không cách nào xác định được vị trí của hắn.

Kỳ Ám tiến lên phía trước mấy bước, đi về phía Thời Sênh, đôi mắt đen như mực dường như nhuộm lên vài phần ý cười,"Lâu Nguyệt?"

Thanh âm trong vắt tựa như tiếng nước chảy, mỗi âm tiết đều vô cùng vừa phải.

Trên mặt hắn không có biểu cảm gì, nhưng lại khiến người ta cảm thấy – hắn đang cười.

Không đáng yêu chút nào cả! Trả hàng!

Còn là một kẻ tâm cơ nữa! Trả hàng!

Muốn đập chết hắn phải làm sao! Trả hàng!

Cố nhịn nào, nói không chừng dạy dỗ một chút là lại đáng yêu thì sao?

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Thời Sênh đánh giá hắn, "Làm gì?"

Hắn hỏi: "Đã mang được đồ về chưa?"

Thời Sênh cười đáp: “Muốn có không?”

Chương 1083: Các chủ có lệnh (10)

Kỳ Ám thốt ra hai chữ, “Lâu Lân.”

“Muốn dùng hắn để uy hiếp ta sao?” Thời Sênh nhíu mày.

“Ngươi rất quan tâm đến hắn.” Kỳ Ám trần thuật lại sự thật.

“Có biết người dám uy hiếp ta cuối cùng đều có kết cục thế nào không?”

“Không biết.”

“Muốn thử không?”

Một người cười vô thanh vô tức, một người cười đến hớn hở vui tươi.

Trong không khí dường như đã trải sẵn đạn lửa.

“Trì Minh Kiếm có ở trong tay ngươi cũng vô dụng.” Thanh âm trong trẻo phá tan bầu không khí ngưng trệ, “Lâu Lân chỉ có một, lựa chọn của ngươi có liên quan đến tính mạng của hắn.”

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, cười châm chọc, “Có bản lĩnh thì ngươi giết hắn cho ta xem.”

Cmn, nếu ngươi có thể giết được Lâu Lân, cho dù ngươi có là tên biến thái thì ông đây cũng sẽ nhịn không giết ngươi.

“Ngươi thực sự không thử suy nghĩ xem sao.” Kỳ Ám đột nhiên có chút không đoán được, trên đôi đồng tử màu mực nổi lên một tia nghi hoặc, nhưng rất nhanh đã lướt qua.

“Có bản lĩnh thì ngươi giết hắn cho ta xem.” Thời Sênh lặp lai từng câu từng chữ. Cô không hề che giấu sự tà ác trên người, loại hơi thở tràn ngập ác ý đó bỗng như nhấn chìm Kỳ Ám.

Đáy mắt Kỳ Ám lóe sáng, giơ tay vẫy vẫy trong không trung.

Thời Sênh cong mày, dường như có chút thấy vui khi người khác gặp nạn, “Quên không nói cho ngươi biết, khi ta vào đây đã nhân tiện xử lý hết người của ngươi rồi.”

Kỳ Ám không nghĩ là Thời Sênh đang nói dối. Cô ta có thể vào đây mà không ai hay biết, chỉ vậy thôi đã đủ chứng minh cô ta lợi hại hơn cả những gì hắn tìm hiểu được.

“Trì Minh Kiếm đổi lấy đệ đệ của ngươi, và ta trả tự do cho ngươi.” Kỳ Ám tăng thêm thứ mặc cả.

“Ngươi muốn có thanh kiếm này đến vậy sao?” Thời Sênh lấy kiếm ra, nhìn trái nhìn phải một hồi, nheo mày hỏi: “Ngươi có thể khống chế được nó không?”

Thanh kiếm này tràn ngập sự tàn độc, người bình thường cầm nó, không bao lâu sau sẽ bị sự tàn độc ấy ăn mòn, trở thành nô lệ của kiếm.

“Đây là chuyện của ta, ngươi chỉ cần đưa ra lựa chọn.” Ánh mắt Kỳ Ám quét qua Trì Minh Kiếm, nhẹ nhàng ôn hòa, không hề có bất cứ một tia dao động nào.

Thời Sênh cười hừ, “Ta cũng cho Các chủ hai sự lựa chọn, để ta ngủ một đêm hoặc ngủ cùng ta một đêm.”

Kỳ Ám: “...” Hai sự lựa chọn này có gì khác nhau sao? Còn cả cái từ ngủ đó, là từ ngủ như hắn hiểu đúng không?

Nữ nhân này lá gan quả là lớn!

Nhưng nghĩ lại, đến cả đường chủ của hắn mà cô ta cũng dám đánh, thì dường như có lá gan to cũng là đương nhiên.

“Ngươi có biết người muốn ngủ với bổn Các chủ, cuối cùng sẽ ra sao không?” Khóe miệng Kỳ Ám cong lên, trên mặt cũng nhuộm nụ cười.

“Được ngủ với Các chủ một lần, chết cũng cam lòng.” Thời Sênh nghiêm túc nói bừa.

Kỳ Ám không đổi sắc mặt mà đánh giá Thời Sênh, muốn tìm ra một số tin tức ẩn giấu trên khuôn mặt ấy nhưng đáng tiếc là không thể tìm ra được gì.

Trên mặt cô chỉ có ý cười nhàn nhạt, không chê vào đâu được, vô cùng hoàn mỹ.

Đôi mắt ấy bình tĩnh như nước, không sợ sóng gió, chặn lại ánh nhìn thăm dò của hắn, khiến hắn không thể đi vào nơi sâu nhất trong đó.

Kiêu căng, cuồng vọng.

Nguy hiểm, u ám.

“Ngươi thực sự không lo lắng cho đệ đệ ngươi?” Cho dù cô ta đã giải

quyết hết đám người bên ngoài, nhưng hắn vẫn còn có rất nhiều người, sự sống chết của Lâu Lân vẫn chỉ nằm trong một lời nói của hắn.

“Các chủ cứ việc thử xem, nếu chết thì tức là ta thua.” Thời Sênh giơ hai tay lên.

Kỳ Ám rất muốn thử xem, nhưng không biết tại sao hắn có một loại trực giác, chỉ cần hạ xuống mệnh lệnh này thì sẽ xảy ra một chuyện hắn không thể ngờ đến.

Thời Sênh dựa sát vào Kỳ Ám, “Các chủ, chi bằng chúng ta làm chút chuyện vui vẻ đi?”

Kỳ Ám đứng yên không động đậy, nhìn nữ tữ đang dựa gần vào mình, ngón tay đang lần lên thắt lưng của hắn. Trong thời khắc Thời Sênh nhẹ nhàng lôi kéo thì Kỳ Ám nắm chặt lấy tay cô, sau một cái xoay người đã đè cô lên trên chiếc bàn bên cạnh.

Chén trà trên bàn bị gạt hết xuống dưới đất, vỡ tan nát phát ra tiếng choang vang dội.

Một tay của Kỳ Ám chống trên mặt bàn, ánh mắt khát máu đầy nguy hiểm, nhưng hắn vẫn đang cười, thanh âm càng mềm nhẹ, như đang dỗ dành một đứa trẻ con không chịu nghe lời, “Lâu Nguyệt, đừng có khiêu chiến giới hạn của ta.”

Thời Sênh vẫn còn một tay có thể cử động, cô giơ tay níu lấy cổ áo của Kỳ Ám, kéo hắn lại gần mình, thanh âm tàn độc, “Ta lại muốn xem thử xem giới hạn của ngươi là gì.”

Nếu ngay cả giới hạn của ngươi ta cũng không phải thì không cần thiết tiếp tục nữa.

Cho dù ngươi không có ký ức, thì cũng không cần nữa.

Một khắc tiếp theo vị trí của hai người đã bị hoán đổi.

Kỳ Ám ở dưới, Thời Sênh ở trên.

Không khí dường như ngưng trệ, sự nguy hiểm trong ánh mắt của Kỳ Ám đã đạt đến cực hạn.

“Lâu Nguyệt!” Giọng Kỳ Ám khàn khàn, “Ngươi dám!”

Thời Sênh giơ tay kéo thắt lưng của hắn ra, “Vậy chúng ta thử xem ta có dám không nhé.”

Có lẽ Kỳ Ám đã bị chọc giận, gương mặt có chút đỏ ửng. Hắn đột nhiên dùng lực, vị trí của hai người một lần nữa lại bị hoán đổi, “Đừng tưởng ta không dám giết ngươi.”

“Đến, cho ngươi giết.” Thời Sênh đưa cổ đến dưới tay Kỳ Ám, “Ngươi chỉ cần bóp nhẹ một cái là được.”

Tay Kỳ Ám hồi lâu vẫn không rơi xuống. Hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh, dường như Thời Sênh là một con quái vật.

Hắn bỗng nhiên lùi lại, nhưng chỉ một giây sau, Thời Sênh lại một lần nữa ép hắn xuống, lần này không phải ở trên bàn mà là dưới đất.

“Ta cho ngươi cơ hội.” Thời Sênh nghiêng người, thì thầm bên tai hắn.

Trang phục cổ đại rất phiền phức, Thời Sênh cởi bỏ có chút phiền phức, khó khăn lắm mới cởi ra được thì đột nhiên bên ngoài vang lên

tiếng gõ cửa.

“Chủ thượng, người có ở trong đó không?”

Sắc mặt Thời Sênh bỗng chốc trở nên khó coi, ông nội nó, sớm không tới muộn không tới, sao lại tới đúng lúc này!

Hỏi thăm một lượt toàn bộ gia đình tác giả đại nhân.

Cái nội dung thật là nát bét!

Kỳ Ám đột nhiên bật cười, lồng ngực săn chắc trắng nõn như ẩn như hiện sau lớp áo.

Thời Sênh ấn hắn không nhúc nhích, cúi đầu nhìn chằm chằm. Đợi người bên ngoài đi rồi tiếp tục, đừng nghĩ ông đây sẽ tha cho ngươi.

Tóc của cô rủ xuống lồng ngực hắn, ngọn tóc lướt qua mang theo cảm giác tê dại.

Có lẽ Kỳ Ám đã đoán được suy nghĩ của Thời Sênh. Hắn bỗng giơ chân đạp vào mảnh vỡ chén sứ bên cạnh.

“Chủ thượng?”

Tranh Vanh đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy động tĩnh, bèn quay lại gõ cửa. Nhưng sau hồi lâu vẫn không nghe thấy âm thanh, hắn hơi nhíu mày, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Tầm nhìn của hắn dừng lại ở chiếc áo khoác ngoài đang vẽ lên một độ cong tuyệt đẹp trong không khí, sau khi khẽ kêu một tiếng liền nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Kỳ Ám đứng quay lưng về phía Tranh Vanh, Tranh Vanh kinh hãi, vội vã cúi đầu, “Chủ thượng.”

Chủ thượng ở trong phòng tại sao lại không lên tiếng...

Tầm mắt của Tranh Vanh đúng lúc lướt qua mảnh vỡ dưới đất, ánh mắt thay đổi, nhưng không dám hỏi nhiều.

“Thu dọn sạch sẽ.” Kỳ Ám cầm lấy áo choàng, đi đến trước giá sách, mở cửa mật thất đi vào, chặn Tranh Vanh ở bên ngoài.

Cánh cửa mật thất khép lại, hắn nhìn áo choàng trong tay, sự nguy hiểm trong ánh mắt hiện lên rõ ràng trong khung cảnh u ám, khiến người phải sợ hãi.

Kỳ Ám thay một bộ y phục chỉnh tề rồi đi ra, Tranh Vanh vẫn còn đang thu dọn, “Chủ thượng, Lâu Nguyệt trở về rồi.”

Kỳ Ám cắn răng, tất nhiên hắn biết cô ta đã trở về, hắn còn suýt chút nữa đã bị nữ nhân đó...

Nghĩ đến đây trong lòng Kỳ Ám liền nổi lên một ngọn lửa.

“Lâu Lân đâu?”

Tranh Vanh nói: “Người của Ám Đường đang trông chừng, sẽ không có vấn đề gì đâu, Chủ thượng yên tâm.”

Yên tâm? Nữ nhân đó không hề lo lắng chút gì, hắn yên tâm được mới lạ đó.

Kỳ Ám sờ vị trí lồng ngực, ở đây dường như vẫn còn cảm giác tê dại khi ngọn tóc đó lướt qua.

“Chủ thượng?” Sao Chủ thượng lại ngẩn người ra thế? Việc này còn hiếm gặp hơn cả việc trời đổ mưa đỏ nữa.

Chương 1084: Các chủ có lệnh (11)

Khi Thời Sênh từ chỗ lầu các đi ra thì gặp Khiên Mạn. Khiên Mạn đang giao việc cho hạ nhân, trên mặt còn mang theo nét thẹn thùng của một cô nương sắp xuất giá.

Sát thủ không được phép động tình, đây là quy tắc của Khiên Vũ Các.

Thời Sênh âm thầm nghiền ngẫm mạch suy nghĩ của Các chủ đầy tâm cơ. Mấy năm gần đây Phong Vân Đường và Hình Pháp Đường có hơi mất quy tắc, đã làm không ít chuyện dối trên lừa dưới.

Đây là chuyện mà thân là một người đứng đầu tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Cho nên hôn lễ này…

E rằng sẽ không thuận lợi như vậy.

Thời Sênh quyết định tìm chút rắc rối cho Kỳ Ám. Phải để hắn áp bớt đi tâm cơ của mình, cô mới không thích BOY tâm cơ!

Bên này Thời Sênh vừa đưa ra quyết định, thì bên kia rắc rối đã kéo đến rồi.

Ước chừng Khiên Mạn đã nhìn thấy cô, nên liền mang theo người đến chỗ cô.

Lúc trước bị đánh nên bây giờ Khiên Mạn vẫn còn thấy khiếp sợ trong lòng. Nhưng nghĩ bên cạnh mình có nhiều người như vậy, cô ta không tin Lâu Nguyệt kia còn dám động thủ.

“Lâu Nguyệt.” Khiên Mạn đứng vững trước mặt Thời Sênh, đáy mắt có ánh sáng âm trầm lướt qua, “Mấy ngày nữa là ngày thành hôn của ta, ngươi nhất định phải đến.”

Thời Sênh nhíu mày, “Đến làm gì? Cướp hôn à?”

“Lâu Nguyệt ngươi có còn biết xấu hổ không?” Khiên Mạn giận dữ giậm chân, “Khiên Hiên ca ca là người ngươi có thể nhòm ngó được sao?”

“Ai thèm nhòm ngó tên thiểu năng kia.” Cô em này sao lại làm sát thủ được nhỉ, nói cái khí chất lạnh lùng trầm ổn của sát thủ đâu?

Ngươi làm mất mặt sát thủ quá đi mất!

Khi tác giả đại nhân chọn người làm ơn động não một chút có được không?

“Ngươi dám mắng Khiên Hiên ca ca.” Ngón tay thon dài của Khiên Mạn chỉ vào Thời Sênh.

“Ta mắng đấy, thì sao nào?” Mắng vài câu cũng không thiếu miếng thịt nào, người mắng cô ta nếu xếp hàng lại cùng nắm tay nhau thì có thể kéo dài một vòng vũ trụ ấy chứ, cô ta so đo làm gì!

Làm người phải bình tĩnh, mắng người cũng vô ích, có bản lĩnh thì giết người luôn đi.

[…] Đây là cái kiểu bình tĩnh gì vậy! Ký chủ, cô mới là người cần

bình tĩnh lại đó.

“Ngươi…” Nữ nhân này rốt cuộc dựa vào cái gì mà lại kiêu căng như vậy. Chuyện lần trước xảy ra nhưng cô ta lại không bị phạt chút gì cả.

Nhiệm vụ thất bại không bị phạt, ngay cả việc vi phạm quy tắc cũng không bị phạt.

Khiên Mạn muốn giáo huấn Thời Sênh, nhưng trí thông minh của cô ta vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất, tự biết mình không phải là đối thủ của Thời Sênh. Gương mặt cô ta đỏ bừng lên, phẫn nộ ném ra một câu, “Lâu Nguyệt, ngươi đừng có hống hách, cứ đợi đó cho ta.”

Thời Sênh ở phía sau nói: “Ai muốn đợi ngươi, ta lại không thích ngươi.”

Khiên Mạn đang đi về phía trước lảo đảo một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất. Cô ta cố nén sự xung động xuống, nắm chặt nắm đấm, một lát sau mới tiếp tục đi về phía trước.

…

Ngày hôm sau Khiên Vũ Các xảy ra một chuyện lớn.

Khiên Mạn chết rồi.

Chết trong Trì Đường của Khiên Vũ Các.

Sát thủ được giao nhiệm vụ trở về lúc sáng sớm là người phát hiện ra đầu tiên. Khiên Vũ Các vốn dĩ đang yên tĩnh, nhưng vì chuyện này mà lập tức náo loạn cả lên.

Mọi chuyện liền trở nên khó xử. Hôm qua có nhiều người nhìn thấy Thời Sênh và Khiên Mạn cãi nhau như vậy. Hơn nữa chuyện hai người này không ưa nhau cũng không phải là ngày một ngày hai. Vậy nên nghi án hung thủ này rất không may lại rơi trúng vào Thời Sênh.

Thời Sênh rất vô tội, quả thực cô đã dự định đi giết Khiên Mạn đó để gây thêm chút rắc rối cho tên thiểu năng Kỳ Ám, nhưng tối qua cô còn chưa kịp ra tay mà!

Đường chủ Phong Vân Đường dẫn người đến chặn trong viện Thời Sênh.

“Lâu Nguyệt ngươi cút ra đây cho ta, đừng tưởng ngươi trốn trong viện thì không sao, ra đây, Lâu Nguyệt ngươi cút ra đây mau, đừng làm con rùa rụt cổ, Lâu Nguyệt…”

“Lâu Nguyệt, ngươi là cái đồ tiện nhân, dám làm không dám chịu, cút ra đây cho ta, ta phải bắt ngươi đền mạng cho Khiên Mạn.”

Khiên Hiên gào thét đến khàn cả giọng cũng không thể gọi được Thời Sênh ra.

“Đập, đập cửa cho ta.” Khiên Hiên túm lấy đám người đứng bên cạnh, đẩy họ đến trước cửa.

Mấy người nhìn nhau, đi về phía cửa.

Thời Sênh đang ở trong viện, ngồi trên ghế lắc, nghe tiếng gào thét bên ngoài, tựa như nghe hát ru, không có chút phản ứng gì.

Bên ngoài cửa vang lên tiếng gào khóc thảm thương, Thời Sênh vén tầm mắt lên, cảnh tượng lọt vào mắt là tấm áo choàng có hoa văn

màu đen trên nền trắng.

Thời Sênh thuận theo đó nhìn lên, không hề ngoài ý muốn mà nhìn thấy gương mặt đẹp trai 360 độ không góc chết của Kỳ Ám.

“Các chủ.” Thời Sênh cong môi cười, “Ngươi đến đây làm gì?”

Vào lúc này, không phải là đến để hỏi tội chứ?

Nếu hắn dám, cô sẽ giết chết hắn, ngay và luôn!

“Đưa Trì Minh Kiếm cho ta.” Kỳ Ám không cho Thời Sênh cơ hội giết hắn, hắn là đến để đòi Trì Minh Kiếm.

Thân là Các chủ Khiên Vũ Các, hắn thế mà lại đích thân đến gặp một sát thủ để đòi đồ.

Điều đáng giận nhất là, trên tay hắn rõ ràng có điểm yếu của cô.

Thời Sênh chớp mắt, “Không đưa, trừ khi ngơi cho ta ngủ.”

Ừ, bản cô nương là người có nguyên tắc.

“Ngươi không sợ ta đẩy ngươi ra làm kẻ chịu tội thay sao?” Kỳ Ám híp mắt lại.

Thời Sênh vênh cằm hống hách, “Không sợ, ngươi không dám.”

Kỳ Ám: “…” Hắn có gì mà không dám chứ?!

Trong lòng Kỳ Ám nổi lên một tia kỳ lạ, dường như hắn thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện để cô ta làm kẻ chịu tội thay. Hắn đã nghĩ đến mấy người, nhưng chỉ riêng cô ta lại… chưa từng hiện lên trong đầu.

Kỳ Ám thu lại tâm tư, “Ta cần dùng đến Trì Minh Kiếm. Ngươi đưa cho ta, ta có thể dùng thứ ngươi muốn để đổi lại.”

“Thứ ta muốn là ngươi mà.” Thời Sênh kéo áo choàng của Kỳ Ám, ngẩng đầu nhìn hắn, “Thứ ta cần chỉ có ngươi, không cần gì khác.”

Gương mặt hắn phản chiếu trong đôi mắt cô, rõ ràng đến thế, nghiêm túc đến thế…

Trong lòng Kỳ Ám bỗng thấy hoảng hốt, hắn lập tức di chuyển tầm nhìn.

Nữ nhân này tại sao lại không biết xấu hổ như vậy? Dám nghênh ngang nói ra những lời này trước mắt nhiều người! À, cho dù lúc này chỉ có hai người họ, nhưng vẫn là không biết xấu hổ.

Thời Sênh từ từ thốt ra câu tiếp theo, “Dù sao chỉ cần ngươi ngủ cùng ta, Trì Minh Kiếm chính là của ngươi. Nếu không cho ta ngủ thì cả đời này ngươi cũng đừng mong có được.”

Kỳ Ám: “…” Muốn nhét cô ta vào trong một cái lỗ thì phải làm sao?

Tại sao trong đầu cô ta cả ngày chỉ có mấy chuyện này thôi vậy?

Kỳ Ám lùi lại phía sau một bước, ném áo choàng của mình lại, ánh mắt chuyển động, dừng lại trên cửa viện, ý nghĩ trong đầu còn chưa kịp nổi lên, giọng nói của Thời Sênh lại truyền đến.

“Các chủ, tốt nhất ngươi đừng có giở trò trước mặt ta. Lần thứ nhất ta tha cho ngươi, nhưng lần thứ hai… ta bảo đảm sẽ khiến ngươi cả đời khó quên.” Lần thứ nhất nể tình hắn không chính diện mà đối đầu với mình cô miễn cưỡng tha thứ cho hắn, nhưng lần thứ hai thì

không cần nói nhiều nữa, cứ chết một lần trước đã.

Kỳ Ám nén những suy nghĩ kỳ lạ đó xuống, “Ngoại trừ… chuyện đó… việc gì ta có thể làm được thì ta đều đồng ý với ngươi.”

Nếu hắn cướp, phần thắng không lớn, thực lực của nữ nhân này có chút thâm sâu khó dò...

Đừng hỏi hắn tại sao lại biết, từ lần trước bị đè xuống hắn đã biết rồi.

Hắn nhổ! Còn lâu hắn mới bị đè.

“Ngủ với ta.” Thời Sênh không nghĩ ngợi gì nói tiếp.

Kỳ Ám: “…” Việc này có khác biệt gì với cái điều kiện kia chứ?!

Người đâu! Nhét cô ta vào lỗ cho bản tọa!

Thân ảnh Kỳ Ám lóe lên, biến mất trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh sờ cằm, vừa nãy hắn không hề nhắc nửa lời đến chuyện của Khiên Mạn, xem ra hắn đã sớm biết ai là hung thủ… không chừng tên hung thủ đó chính là do hắn tìm đến.

[…] Cô nghĩ Phượng Từ nhà cô thực sự tốt như vậy sao?

Bản Hệ thống không thể hiểu được suy nghĩ của người trẻ tuổi bây giờ.

Thời Sênh nằm xuống, nói với vẻ tất nhiên phải thế, “Ta thì có gì không tốt? Hắn lại chẳng phải là người tốt gì.”

[…] Sa mạc lời.

Chương 1085: Các chủ có lệnh (12)

Bên này Đường chủ Phong Vân Đường khẳng định chắc chắn là do Thời Sênh làm, nhất định bắt Thời Sênh đền mạng cho Khiên Mạn.

Tranh Vanh xuất hiện, lệnh cho mọi người yên lặng chớ nóng nảy, tình hình cụ thể đợi điều tra xong rồi xử lý.

Nhưng Đường chủ Phong Vân Đường đợi mấy ngày sau vẫn chưa thấy Tranh Vanh xuất hiện, dường như hắn đã quên lãng chuyện này đi rồi.

Đường chủ Phong Vân Đường không nhịn được mà đi tìm Tranh Vanh.

Tranh Vanh tìm đại một người, nói hắn là hung thủ thực sự.

Đường chủ Phong Vân Đường nhìn thấy người đó, sắc mặt liền trắng bệch.

“Phong đường chủ, chuyện không nên nghĩ thì đừng nên nghĩ đến, lần này chỉ là một lần cảnh cáo.” Tranh Vanh đứng trên bậc thềm, giọng điệu vẫn không nhanh không chậm như cũ, “Đây là Khiên Vũ Các của Chủ thượng.”

Đường chủ Phong Vân Đường quỳ ở phía dưới, mồ hôi trên đầu túa ra như mưa, trong lòng không rõ là sợ hãi hay phẫn nộ.

Cho đến khi Tranh Vanh rời đi, bốn phía xung quanh khôi phục lại sự

yên tĩnh trước, Đường chủ Phong Vân Đường mới đứng dậy. Hắn ta nhìn lên lầu các ở trước mặt một lượt, quay đầu rời đi.

Khiên Hiên bên ngoài bồn chồn lo lắng đứng chờ. Thấy đường chủ Phong Vân Đường vừa đi ra, hắn liền chạy tới hỏi, “Cha, Chủ thượng nói thế nào?”

“Chuyện này phải dừng lại tại đây.” Đường chủ Phong Vân Đường trầm mặt thốt ra mấy từ.

“Cái gì? Cha, cha đang nói gì vậy? Lẽ nào để Mạn Mạn chết không rõ ràng như vậy sao?”

Đường chủ Phong Vân Đường trừng mắt nhìn Khiên Hiên, “Ngươi thì hiểu cái gì, được rồi, về nhà rồi nói.”

“Cha...”

Khiên Hiên bị biểu tình trên mặt của đường chủ Phong Vân Đường dọa cho sợ hãi, không dám nói thêm nữa, nhưng trong lòng hắn vẫn không cam tâm.

Tại sao Chủ thượng lại không trừng trị ả tiện nhân Lâu Nguyệt đó?

Rõ ràng là do ả tiện nhân đó giết người, tại sao Chủ thượng lại phóng túng cho ả như vậy?

Hắn nhất định phải báo thù cho Mạn Mạn.

...

Tân nương chết, đương nhiên hôn lễ cũng không thể cử hành được nữa, nhưng bầu không khí tại Khiên Vũ Các vẫn có một cảm giác đè

nén không nói được bằng lời, có một cảm giác khẩn trương tựa như mưa gió sắp kéo đến.

Thời Sênh cũng không lo lắng cho Lâu Lân, cả ngày ở trong viện mân mê Trì Minh Kiếm.

“Lâu Nguyệt tỷ tỷ.” Khiên Lạc trèo tường nhảy vào, chạy đến bên cạnh Thời Sênh, “Lân ca ca vẫn khỏe chứ.”

Thời Sênh cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời, “Không chết được.”

Kỳ Ám sẽ không làm gì Lâu Lân, cho dù hắn muốn cũng không có cách.

“Nhưng mà...” Khiên Lạc chớp đôi mắt long lanh to tròn, nỗi lo lắng nơi đáy mắt hiện lên rõ ràng, cô ta thấy trong lòng hơi khó chịu. Trước đây Lâu Nguyệt tỷ tỷ quan tâm đến Lân ca ca như thế, nhưng bây giờ thì Lâu Nguyệt tỷ tỷ lại có dáng vẻ một chút cũng không hề lo lắng.

Thời Sênh cắm Trì Minh Kiếm xuống bên cạnh, nghiêng mắt nhìn, “Không có chuyện gì thì ít chạy đến chỗ ta thôi.”

Khiên Lạc bẻ ngón tay, giọng nói rất nhỏ, “Muội lo lắng cho Lân ca ca.”

“Lo lắng cũng không thể biến thành cơm ăn.”

“Lâu Nguyệt tỷ tỷ...” Khiên Lạc cẩn thận nhìn Thời Sênh, “Hình như tỷ thay đổi rồi.”

“Ừ.” Thời Sênh đáp lại một tiếng, “Ta thay đổi rồi, bây giờ ngươi đi được chưa?”

Khiên Lạc bị sự lạnh lùng của Thời Sênh làm cho sợ hãi. Cô cắn môi, biểu cảm có chút uất ức nhìn Thời Sênh thật sâu, rồi trèo tường rời đi.

Thời Sênh đang đợi Kỳ Ám tìm tới cửa.

Hắn muốn có được Trì Minh Kiếm thì chắc chắn sẽ đến.

Nhưng cô còn chưa đợi được Kỳ Ám đến thì Khiên Hiên đã đến trước rồi.

Vì đợi Kỳ Ám, Thời Sênh không dán bùa phòng ngự ở xung quanh viện cho nên Khiên Hiên mới xâm nhập vào được.

Khiên Hiên muốn báo thù cho Khiên Mạn, nhưng ngay cả người hắn còn chưa nhìn thấy thì đã bị Thời Sênh đánh ngã ra đất.

Thời Sênh đang chuẩn bị giết chết hắn thì Kỳ Ám bất thình lình xuất hiện bên cạnh cô, giơ tay nắm lấy tay cô, “Lâu Nguyệt, ngươi tự tiện giết người của ta, ngươi đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?”

Thời Sênh đá hắn ra, “Ngươi có ý kiến gì?”

Kỳ Ám đứng ngược sáng nên Thời Sênh không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt hắn.

Đầu hắn khẽ chuyển động, tầm nhìn rơi trên người nằm dưới đất, “Đây là người của Khiên Vũ Các ta, sống chết do ta quyết định.”

Bao gồm cả ngươi bên trong.

Thời Sênh nhếch mép cười, ánh trăng tựa như vỡ vụn rơi vào trong

đôi mắt cô, càng trở nên lạnh lẽo và đạm bạc hơn.

Vù...

Trong viện đột nhiên rơi vào sự yên lặng chết chóc.

Rất lâu sau, Thời Sênh rút thiết kiếm ra, thanh âm nhàn nhạt, “Hắn muốn giết ta.”

Thanh âm của Kỳ Ám nghe không rõ là vui hay giận, “Ngươi có biết ngươi sẽ làm hỏng kế hoạch của ta hay không?”

“Hử? Ngươi muốn làm gì?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Diệt trừ hai lão già chết tiệt đó sao? Ta có thể giúp ngươi, không cần ngươi trả thù lao gì hết, lấy thân báo đáp là đủ rồi.”

Kỳ Ám: “...” Chưa từng gặp qua nữ nhân nào mặt dày không biết xấu hổ lại nói khoác mà không biết ngượng như cô ta.

Nhưng cô ta lại có sự hấp dẫn chết tiệt...

Kỳ Ám tự véo cho mình một cái, khom lưng xốc Khiên Hiên không rõ sống chết lên, nhún người một cái, bay qua tường, rồi biến mất trong màn đêm.

Thời Sênh lại thở dài, khó xử lý quá!

Không đáng yêu chút nào hết.

...

Khiên Hiên mất tích, đường chủ Phong Vân Đường không ngồi yên được nữa. Đối tượng tình nghi lớn nhất của ông ta vẫn là Thời Sênh.

Dù sao thì con trai ông ta vẫn luôn canh cánh muốn báo thù cho Khiên Mạn.

Đường chủ Phong Vân Đường lại một lần nữa đến tìm Thời Sênh đánh nhau.

“Lâu Nguyệt, ngươi đã làm gì con trai ta, giao con trai ta ra đây.” Đường chủ Phong Vân Đường sắc mặt mệt mỏi, gần đây ông ta không được ngủ ngon.

“Con trai ngươi không thấy thì liên quan cái mông gì đến ta hả?” Thời Sênh đứng ở cửa, vẻ mặt huênh hoang, “Rõ ràng là...”

“Lâu Nguyệt, Chủ thượng gọi ngươi.” Tranh Vanh kịp thời xuất hiện, cảnh cáo ngắt lời cô, rồi xoay người nhìn đường chủ Phong Vân Đường, “Phong đường chủ, ngươi có còn tự biết thân phận đường chủ của mình nữa không?”

“Cô ta...”

“Phong đường chủ.”

Đường chủ Phong Vân Đường giận dữ trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Lâu Nguyệt, đừng để bị ta tra ra. Nếu không cho dù là Các chủ cũng không bảo vệ nổi cho ngươi.”

“Sợ ngươi quá.” Thời Sênh bĩu môi.

Đường chủ Phong Vân Đường rời đi trong sự không cam lòng.

Tranh Vanh thu lại ánh mắt, “Chủ thượng có nhiệm vụ giao cho ngươi.”

“Bảo hắn tự mình đến găp ta.” Thời Sênh lui vào trong viện, “À đúng rồi, mau trả lại Lâu Lân cho ta. Nếu không ta không đảm bảo chắc chắn Trì Minh Kiếm còn nguyên vẹn được đâu.”

Rầm...

Tranh Vanh: “...”

Tại sao bọn hắn lại là người bị uy hiếp ngược lại vậy?

Chiều hôm đó Lâu Lân được đưa về, tay chân còn nguyên vẹn, chỉ là tinh thần có chút hoảng loạn.

“Tỷ tỷ.” Lâu Lân theo thói quen bổ nhào vào người Thời Sênh. Lần này Thời Sênh đâu dễ dàng để hắn nhào vào, thân thể chuyển động, Lâu Lân lập tức bổ nhào vào không khí.

Cậu ổn định lại thân thể, nghi hoặc quay đầu nhìn Thời Sênh, “Tỷ tỷ?”

Thời Sênh mặt không đổi sắc nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Lâu Lân thất vọng cúi đầu, “Ồ.” Trước đây tỷ tỷ đâu có để ý đến mấy thứ đó.

“Bọn chúng có làm gì đệ không?”

Lâu Lân lắc đầu, “Tranh Vanh công tử nói là để bảo vệ an toàn cho đệ. Tỷ tỷ, có phải tỷ lại phải nhận nhiệm vụ nguy hiểm gì không?”

“Làm gì có nhiệm vụ nào của tỷ không nguy hiểm chứ?”

Lâu Lân suy nghĩ, hình như nói cũng đúng.

Hắn cúi đầu, thất vọng hỏi, “Tỷ tỷ, có phải đệ đã gây thêm rắc rối cho tỷ không?”

“Ờ.” Nhưng không phải là rắc rối, mà là thể loại đèo bòng.

Nghe được câu trả lời của Thời Sênh, sắc mặt Lâu Lân tái xanh, cậu cắn răng, “Tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ chăm chỉ tập luyện, sẽ không liên lụy đến tỷ tỷ nữa.”

Trước đây là do Lâu Nguyệt bảo vệ Lâu Lân quá tốt, không nhẫn tâm để cậu chịu khổ, nhưng cô lại quên rằng cô không thể bảo vệ cho Lâu Lân cả đời.

Bản thân Lâu Lân trở nên mạnh mẽ mới là sự bảo vệ tốt nhất đối với cậu ta.

Chương 1086: Các chủ có lệnh (13)

Khi Kỳ Ám đến, Thời Sênh đang sắc thuốc cho Lâu Lân, cậu quá yếu ớt cho nên trước tiên phải cải thiện thể chất.

Đan dược tác dụng quá mạnh mẽ, nếu dùng thì Lâu Lân có thể nổ tung tại chỗ bất cứ lúc nào.

Cho nên chỉ có thể dùng thảo dược. Dược tính của thảo dược không quá mạnh như vậy.

Ngửi thấy vị đắng đang ngập tràn khắp viện, Kỳ Ám hoàn toàn không muốn vào trong. Hắn đứng trên đầu tường nhìn Thời Sênh chằm chằm.

“Đứng trên đó làm gì?” Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn, đứng vậy thì thể hiện được là ngươi cao hơn sao? Mẹ nó chứ đồ thiểu năng!

“Ngươi lên đây.”

Lên cái ông nội ngươi, “Ngươi xuống đây.”

“Ngươi lên đây.”

“Thích xuống thì xuống, không thích thì thôi.” Thời Sênh di chuyển tầm nhìn, tiếp tục sắc thuốc.

Không đáng yêu gì cả, bản cô nương mới không thèm hầu hạ.

Kỳ Ám: "…" Với cái thái độ này mà đòi ngủ với hắn? Nằm mơ!

Kỳ Ám đứng trên tường rất lâu, cuối cùng cũng di chuyển đôi bàn chân cao quý của hắn bước vào trong viện. Hắn thực sự muốn bóp chết cô ta, trong lòng hắn nghĩ như thế nhưng trên hành động thì lại không hề như vậy.

"Ngươi bị thương sao?"

"Ngươi thấy ta giống người bị thương à?"

Sắc mặt hồng hào, hơi thở bình thường, không hề có dấu hiệu bị thương.

Ánh mắt Kỳ Ám dừng lại trên ấm thuốc đang sắc: "Vậy sao lại sắc thuốc?"

"Tìm ta làm gì?" Thời Sênh không trả lời, trực tiếp thay đổi đề tài, "Ngươi nghĩ kỹ rồi, muốn lấy thân đổi lại Trì Minh Kiếm à?"

Tay của Kỳ Ám từ trong áo choàng chầm chậm lộ ra ngoài, lấy một chiếc túi cẩm nang ném cho Thời Sênh, "Nếu ngươi hoàn thành được nhiệm vụ này, ta có thể đồng ý với điều kiện của ngươi."

Hắn hơi ngừng lại, đáy mắt bỗng nhuộm vài phần ý cười, "Dù sao thì việc đó với ta cũng sẽ không thiệt phải không?"

Một đại nam nhân như hắn, cho dù có ngủ với cô ta thì người lỗ vốn cũng phải là cô ta mới đúng.

Thời Sênh hoài nghi nhìn hắn, mở cẩm nang ra, bên trong chỉ có một mẩu giấy, bên trên ghi nội dung nhiệm vụ.

“Đưa Cốc chủ Yên Hồi Cốc về? Sao vậy, hắn đắc tội ngươi à?” Yên Hồi Cốc là nơi quái quỷ nào thế?

“Coi như vậy.” Trong đôi mắt Kỳ Ám lướt qua một tia nguy hiểm.

“Nếu hắn đắc tội ngươi thì giết chết luôn đi, sao còn phải đưa về đây làm gì?” Đưa về để cùng đón năm mới à?

“Lâu Nguyệt.” Kỳ Ám gọi nhẹ, “Muốn ta đồng ý với điều kiện của ngươi thì làm theo lời ta.”

Đệch!

Ngươi là vợ ngươi quyết định!

“Còn có ai đắc tội với ngươi nữa, khai hết ra đây, ông đây bắt trói mang về cho ngươi xử lý một lượt luôn.” Thời Sênh bá khí vẫy tay, mua 1 tặng n, đi qua nhìn thấy chớ bỏ lỡ, cơ hội chỉ có một lần.

Kỳ Ám: “…”

Hắn nhìn Thời Sênh thật sâu rồi nhảy lên đầu tường, “Đợi tin tốt của ngươi.”

“Tắm rửa sạch sẽ chờ ta.”

Kỳ Ám suýt nữa thì ngã từ trên tường xuống, hắn ổn định lại hơi thở, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Thời Sênh.

Thời Sênh miết miết cằm nang, Yên Hồi Cốc…

“Lâu Lân.” Thời Sênh hướng vào bên trong phòng hét lớn.

“Tỷ tỷ?” Lâu Lân chạy từ bên trong ra, trên tay và trên mặt đều dính đầy bột mì, nhìn vô cùng buồn cười.

“Tỷ phải đi một thời gian, chỗ thuốc này đệ nhớ sắc lấy uống, có thể cơ thể sẽ có phản ứng, nhưng dù đau đớn thế nào cũng phải cố chịu đấy biết chưa?”

“Tỷ tỷ định đi đâu?”

“Chuyện của người lớn, trẻ con đừng có hỏi linh tinh.”

Lâu Lân: “…” Cậu không còn nhỏ nữa mà.

Thời Sênh đưa thiết kiếm cho Lâu Lân, lại dặn cậu nếu không có chuyện gì thì đừng đi ra ngoài, không ăn những thứ đồ ăn không rõ nguồn gốc, ngay cả đồ do Khiên Lạc mang đến cũng không được ăn. Đến khi chắc chắn không thiếu sót gì nữa Thời Sênh mới rời khỏi Khiên Vũ Các.

Cô vừa rời khỏi Khiên Vũ Các, quả nhiên có người bắt đầu động tâm tư.

Nhưng tất cả mọi người đều không đánh mà lui.

Ngay cả viện họ cũng không vào nổi. Cho dù có người dỗ dành được Lâu Lân ra ngoài, nhưng còn chưa kịp ra tay thì không biết từ đâu có một thanh kiếm xông tới, đánh cho họ một trận nhừ tử, nếu chạy chậm e rằng phải bỏ mạng luôn tại đó.

Bây giờ thì hay rồi, sự chú ý của họ không đặt trên người Lâu Lân mà đặt trên thanh kiếm kia.

Bên này Tranh Vanh đã bẩm báo với Kỳ Ám.

“Trì Minh Kiếm bị cô ta mang đi rồi.”

“Chủ thượng, thuộc hạ thấy thanh kiếm đó cũng không kém hơn Trì Minh Kiếm, hơn nữa…” Nó còn có thể tự động tấn công.

Kỳ Ám im lặng cười: “Cô ta dám để nó lại thì có thể chắc chắn là người khác không lấy được nó.”

…

Thời Sênh không mang theo thiết kiếm nên chỉ đành đi bộ.

Lần trước cô đánh cho Tư Không Phong một trận, còn nói với Tư Không Phong mình mượn xác hoàn hồn.

Tư Không Phong đã truyền tiếng gió ra ngoà. Cho nên lúc này tin đồn lan truyền trong giang hồ đều là – Lâu Nguyệt đã bị trúng tà, là một con yêu nữ.

Thế là cái tên Lâu Nguyệt từ một sát thủ hàng đầu trong giới sát thủ lại được đội cho cái danh hiệu yêu nữ, khiến cho người trong giới sát thủ sôi sục cả lên.

Sênh Yêu Nữ: “…”

Đúng là luôn luôn có mấy tên thiểu năng truyền tin đồn thất thiệt về bản cô nương mà.

Đáng sợ hơn nữa là, Tư Không Phong lại dám treo thưởng để truy bắt cô.

Vốn dĩ sát thủ hoạt động về đêm, ngoài nội bộ tổ chức ra, rất ít người

thấy được dung nhan thực sự của sát thủ. Nhưng bây giờ chân dung của cô được dán khắp phố lớn ngõ nhỏ, đi đến đâu cũng có thể bị nhận ra.

Cảnh tượng vô cùng giống với buổi gặp gỡ fan hâm mộ của các minh tinh.

Bị truy sát mấy lần Thời Sênh liền nổi giận, cũng chạy đi treo thưởng, còn dùng tên thật, tiền thưởng còn ra cao hơn rất nhiều so với Tư Không Phong.

Giết một sát thủ danh tiếng lẫy lừng dễ hơn hay giết một kẻ bệnh tật ốm yếu dễ hơn, giữa hai sự lựa chọn này dường như chả có gì mà phải động não hết.

Thời Sênh còn truyền tin Tư Không Phong thực sự đã chết từ lâu, còn Tư Không Phong bây giờ thực ra là một tên đại ma đầu tham vọng chiếm đoạt Trung Nguyên.

Người Trung Nguyên ghét nhất điều gì?

Tiểu thuyết võ hiệp đều nói chính là ma giáo!

Người đã từng làm giáo chủ ma giáo như Thời Sênh biểu thị, cái cảm giác sung sướng đến ngất trời.

Căn cứ vào hố bẫy trong kịch bản, nam chính sẽ bị nữ chính cảm hóa, sau đó từ bỏ việc tấn công võ lâm Trung Nguyên, cuối cùng cùng nữ chính quy ẩn rừng núi gì gì đó.

Kết cục thảm hơn chút đó là nữ chính chết, nam chính bỗng dưng tỉnh ngộ, đưa tro cốt nữ chính đi về một nơi xa xăm không bao giờ quay lại Trung Nguyên nữa…

Nhưng bây giờ khi cốt truyện còn chưa hoàn toàn được triển khai, thì Thời Sênh đã để lộ thân phận nam chính ra ngoài, cốt truyện trực tiếp đốt cháy giai đoạn, đi thẳng đến đoạn kết.

Sau đó giang hồ quả thực náo nhiệt hẳn lên.

Thời Sênh đứng xem vở kịch hay là Tư Không Phong bị truy sát, tâm trạng vô cùng tốt, làm như ông đây không biết châm dầu vào lửa vậy.

Một khi ông đây châm dầu vào lửa thì ngay cả bản thân còn thấy sợ nữa là.

Thời Sênh làm giang hồ hỗn loạn cả lên. Trong lúc những người này không có thời gian chạy đến làm phiền cô, thì một mình cô chạy đến Yên Hồi Cốc thu đầu người. À không, bắt trói người.

Nhưng khi cô đến Yên Hồi Cốc, cả sơn cốc bị bao phủ bởi một mùi máu tanh, tất cả mọi người tại Yên Hồi Cốc đều đã chết.

Có vẻ như họ vừa chết chưa bao lâu, có thi thể vẫn còn ấm.

Thời Sênh đi tìm vị Cốc chủ phù hợp với lời miêu tả ở trong cốc.

Cuối cùng cũng tìm thấy người trong một quảng trường ở Yên Hồi Cốc. Cốc chủ bị treo trên một thanh gỗ, bộ dạng như bị đánh rất thảm, trước khi chết chắc chắn đã bị giày vò vô cùng đau khổ.

Tàn nhẫn quá mà!

Thâm thù đại hận lớn đến mức nào chứ?

Thời Sênh nhìn thi thể rồi lắc đầu.

Cô giết người cơ bản đều vô cùng nhanh gọn, giày vò như vậy thì có tác dụng vẹo gì chứ, dù sao cuối cùng cũng là chết.

Không đúng, tên thiểu năng nào dám diệt trừ Yên Hồi Cốc trước mặt cô hả? Bây giờ cô làm sao mà đưa người đi được nữa? Làm sao ngủ được với vợ đây? Mang thi thể về liệu vợ có tính cho cô không?

Tức quá đi!

Đúng vào lúc Thời Sênh giận đến mức muốn bùng cháy tại chỗ thì sơn cốc có một đám người đi đến, đám người này đuổi theo Tư Không Phong đến đây.

“Hắn vào đây rồi sao?”

“Chắc là vào rồi, gần đây không có nơi nào trốn được nữa rồi.”

“Phía trước chính là Yên Hồi Cốc, chúng ta có xông vào không?” Yên Hồi Cốc rất có tiếng trên giang hồ, đặc biệt là Cốc chủ.

Chương 1087: Các chủ có lệnh (14)

Cốc chủ Yên Hồi Cốc tên là Yên Hồi Xuân.

Kỹ năng của hắn rất hợp với tên của hắn, làm nghề nghiệp bác sĩ chữa bệnh trị thương, trong giang hồ nổi danh thần y.

Hoặc có thể nói là, Cốc chủ mỗi đời của Yên Hồi Cốc đều là thần y.

Đây là một tổ chức thần y nối nghiệp nhiều đời.

Bây giờ tổ chức thần y này bị người ta tiêu diệt gọn…

Nối nghiệp kết thúc.

Thật đáng buồn.

Khi Thời Sênh đi ra, đúng lúc chạm mặt đám người đang đi vào cốc.

“Lâu Nguyệt?” Tại sao cô ta lại ở đây? Cô ta cũng đuổi theo Tư Không Phong nên đi đến đây sao?

Tầm mắt của mọi người nhanh chóng quét ra sau người cô ta, từ xa đã nhìn thấy một số thi thể đang nằm đó.

Sắc mặt mọi người biến đổi, lớn tiếng hét lớn, “Ngươi giết người của Yên Hồi Cốc?”

“Này, nói lý lẽ đi chứ, khi ta đến đây chúng đã chết rồi.” Thời Sênh

nổi giận, ông đây còn muốn tìm tên hung thủ đó để nói chuyện nhân sinh đây.

“Lâu Nguyệt ngươi chớ già mồm, tại sao ngươi lại giết người của Yên Hồi Cốc?” Bị bắt gặp ngay tại trận mà cô ta vẫn còn dám chối cãi.

Thời Sênh trừng mắt nhìn người đang nói, “Ta đã nói là không phải ta làm.”

Tội nào cũng đều đổ lên đầu ông đây vậy.

Một lời không hợp liền bắt bản bảo bảo đi đổ vỏ, không gánh!

Lại có người hỏi: “Cốc chủ đang ở đâu?”

Thời Sênh hếch cằm lên hướng về hướng quảng trường, “Treo ở bên đó kìa.”

Treo…

Chết rồi?

“Ngươi còn nói không phải là do ngươi giết. Lâu Nguyệt tại sao ngươi lại táng tận lương tâm như vậy, giết hết cả Yên Hồi Cốc.” Không chừa lại một ai, sau này họ bị mắc bệnh nan y khó chữa phải đi đâu tìm thần y đây?

“Ông đây không mù, chẳng lẽ không nhìn thấy hắn bị treo ở kia sao?” Một lũ thiểu năng.

Người của Yên Hồi Cốc chết chưa được bao lâu, cô ta lại đúng lúc có mặt ở đó, giá họa một cách hoàn mĩ không có một chỗ sơ hở…

Thời Sênh híp mắt lại, nhìn vào đám người đang phẫn nộ, “Tại sao các ngươi lại đến đây?”

“Lâu Nguyệt ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của bọn ta.” Một kẻ trong số đó lại hét lớn.

Thời Sênh không hề yếu thế hét trả lại, “Gào cái ông nội nhà ngươi ấy, trả lời câu hỏi của ông trước đi.”

Mọi người: “…”

Còn kiêu căng hống hách hơn cả chúng ta là sao chứ?

Có lẽ là vì khí thế trên người Thời Sênh cũng hơi dọa người nên có người không chịu được trả lời, “Bọn ta đuổi theo Tư Không Phong đến đây.”

Nam chính đại nhân?

“Phí lời làm gì, bắt cô ta lại trước đã.”

Cho dù có phải là cô ta giết người hay không, cứ bắt lấy cô ta sẽ không sai đâu, tay cô ta cũng chẳng sạch sẽ gì.

Haizzz, tại sao mấy người này lại không nói lý lẽ gì hết vậy.

Bản cô nương muốn nói chuyện tử tế với các ngươi, các ngươi lại cứ muốn động thủ.

Lúc bản cô nương muốn động thủ thì các ngươi lại cứ muốn động khẩu, thật đúng là có bệnh mà!

Thời Sênh rút Trì Minh Kiếm ra, vừa khua kiếm lên. Người đầu tiên nhào đến đã bị kiếm khí quét bay, bay thẳng xuống bờ ruộng ở bên cạnh.

“Trì Minh Kiếm… đó là Trì Minh Kiếm…”

“Trì Minh Kiếm? Chẳng phải nó đang ở trong Đạp Tuyết sơn trang sao? Sao lại ở đây?”

“Đó có phải là Trì Minh Kiếm thật không?”

“Chưa từng thấy, nhưng có vài phần giống với trong lời đồn miêu tả…”

Người trong giang hồ đều khát khao có được những nhứ đồ chơi đánh nhau như vũ khí tuyệt thế, công pháp, kiếm pháp, bảo tàng…

Trì Minh Kiếm cũng được coi là vũ khí tuyệt thế, nhưng có thể vừa nhìn một cái mà đã nhận ra thì…

Thời Sênh nhìn về phía kẻ hét lên đầu tiên kia, tướng mạo là loại rất bình thường, dễ gặp trong đám đông.

Bị Thời Sênh nhìn chằm chằm, hắn không rõ có phải chột dạ hay không, vung tay hô lớn, “Cướp lấy nó!”

Tiếng hô này khiến cho tất cả mọi người còn đang nghi ngờ thật giả lập tức hoàn hồn, thấy những người bên cạnh đều bắt đầu xông về phía Thời Sênh, cũng vội vã chạy theo đám đông đi cướp.

Cho dù có phải là thật hay không, cướp trước đã rồi tính sau.

Khung cảnh có phần mất kiểm soát, tất cả mọi người đều vây đánh

một mình Thời Sênh. Cô dùng Trì Minh Kiếm có chút không thuận tay, thanh kiếm này quá nặng, hơn nữa lúc động kiếm cũng không đẹp trai, giống như tên hề vậy.

Thật không thể hiểu nổi người chế tạo kiếm nghĩ thế nào nữa.

Mắt nhìn Thời Sênh sắp giải quyết hết đám này, cmn ở lối ra lại có một đám người lao tới, thấy Thời Sênh đang đại khai sát giới, cũng mặc kệ ba bảy hai mốt gì đó, trực tiếp hô lên lao về phía Thời Sênh.

Toàn bộ sơn cốc đều bị chấn động bởi tiếng chém giết.

Trước sau có đến ba bốn nhóm người, Thời Sênh giống như một BOSS lớn, đợi những người chơi này đến đánh giết.

Kết cục cuối cùng tất nhiên là bị BOSS đánh lui.

Bây giờ nếu còn nói không có âm mưu thì tên của cô sẽ viết ngược lại.

Nam chính đại nhân IQ đang online đáng sợ quá.

Lật bàn, bản cô nương chỉ muốn NPC thiểu năng có IQ không online thôi, kiếm một tên thông minh đến đây làm cái lông gì chứ!

Cực lực từ chối chơi trò âm mưu.

Ông đây không chơi nữa.

Đi về tìm vợ an ủi cho đỡ sợ.

Thời Sênh kéo Trì Minh Kiếm rời đi, cả sơn cốc chìm vào sự chết chóc tĩnh lặng, không biết đã qua bao lâu, một bóng người xuất hiện

trước đống thi thể chất thành núi trong sơn cốc.

Hắn trầm mặt nhìn một lượt đống thi thể chất trên mặt đất, gần như đều là một chiêu mất mạng…

Thực lực của cô ta quả thực thâm sâu khó lường.

…

Tin tức Lâu Nguyệt giết hết Yên Hồi Cốc, còn giết cả không ít người trong giang hồ lập tức nhảy lên trang đầu, trở thành đề tài nóng hổi nhất được bàn luận sau bữa trà chiều của người trong giang hồ.

Tư Không Phong đang bị truy sát đến không thở ra hơi sau khi xảy ra chuyện này thì đã có thêm một người bạn đồng cam cộng khổ.

Thời Sênh trở về Khiên Vũ Các, cô chạy thẳng đến lầu các của Kỳ Ám.

Trên người Thời Sênh dính không ít máu, trên Trì Minh Kiếm cũng toàn là máu, người trấn thủ các nhìn thấy bộ dạng đó của cô, còn cho rằng đã xảy ra chuyện lớn gì, vội vã ngăn cô lại.

Thời Sênh dễ dàng đánh ngã người đó, trèo lên cửa sổ tầng ba.

Cô còn chưa vào phòng thì cửa phòng đã được mở ra. Kỳ Ám từ trong phòng đi ra, hai người đứng trên hành lang mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Tầm mắt của Kỳ Ám quét qua người Thời Sênh, đôi lông mày chau lại, không hiểu sao trong lòng bỗng thấy hơi đau đớn, hắn không tự chủ được mà hỏi: “Sao ngươi lại thành ra thế này?”

Thời Sênh cúi đầu nhìn người mình, bĩu môi ghét bỏ, “Có tên thiểu năng tính kế ta, làm ta sợ chết khiếp.”

Kỳ Ám: “…” Không hề nhìn thấy cô ta bị dọa cho sợ hãi gì, ngược lại còn có cảm giác âm u đáng sợ.

“Ai?”

“Nam… Tư Không Phong.” Dám tính kế cô, ngoài nam nữ chính có tác giả đại nhân chống lưng ra thì chỉ còn mấy tên thiểu năng nghiện tự sát thôi.

“Ngươi…” Kỳ Ám muốn hỏi xem cô có bị thương không, nhưng lời nói đã đến miệng lại bị nuốt xuống, hắn quay người hỏi: “Người đâu?”

“Ngươi không quan tâm đến ta sao?”

Kỳ Ám trầm mặc.

Thời Sênh: “…” Một lời không hợp liền trầm mặc, tốt lắm, rất giống Phượng Từ của cô.

“Chết rồi, lúc ta đến thì hắn đã chết rồi.”

Kỳ Ám rất muốn hỏi, có thực sự không phải là do cô chém chết người không?

Nhưng nhìn thanh kiếm trong tay cô và nghĩ đến cả sự trong sạch của mình, hắn lại âm thầm nuốt câu hỏi này xuống, “Hung thủ là ai?”

Thời Sênh không ngần ngại ném thẳng chậu shit cho nam chính, “Tư Không Phong.”

Tư Không Phong…

Cái tên tiểu công tử nhà Tư Không gia đó, nghe nói đang nhòm ngó đến Thiên Ti Băng Tàm trong tay hắn.

Gần đây còn có tin đồn tên Tư Không Phong này là giả mạo.

Ánh mắt Kỳ Ám thay đổi, thanh âm nhẹ nhàng, “Lâu Nguyệt, điều kiện trước đây của ngươi hủy bỏ.”

“Dựa vào cái gì? Là do hắn chết trước mà cũng không phải là ta không trói về được, nếu ngươi cần thi thể thì ta mang về cho ngươi.”

Kỳ Ám: “…” Ai cần thi thể chứ!

Thời Sênh vẫn còn tiếp tục nổ, “Đối tượng tài giỏi như ta dù ngươi có thắp đèn đi tìm cũng không tìm được đâu. Các chủ ngươi không cần thật sao?”

Chương 1088: Các chủ có lệnh (15)

Cho dù Thời Sênh nói gì, Kỳ Ám cũng không hề mở miệng.

Tức quá!

“Các chủ…”

Kỳ Ám bỗng lùi lại phía sau, nhanh chóng chuồn vào phòng, đóng cửa lại, chặn Thời Sênh ở bên ngoài.

Thanh âm của hắn từ trong phòng truyền ra, “Ngươi quay về thay y phục sạch sẽ đi.”

Thời Sênh cúi xuống nhìn y phục trên người mình, dùng Trì Minh Kiếm gõ cửa, “Ta không ngại thay y phục ở chỗ Các chủ đâu.”

“Ta ngại.”

Thời Sênh: “…” Ngươi ngại cái lông ấy, ông đây không chơi với ngươi nữa.

Hồi lâu sau Kỳ Ám cũng không nghe thấy tiếng gì nữa. Hắn đứng trước cửa một lúc, khi mở cửa ra thì bên ngoài đã không có người nữa.

Hắn nhìn chằm chằm vào chỗ Thời Sênh vừa đứng, có chút thất thần.

“Chủ thượng?” Chủ thượng sao lại thất thần nữa? Gần đây trạng thái của Chủ thượng không được bình thường, xảy ra chuyện lớn gì rồi sao?

Kỳ Ám im lặng thu hồi tầm mắt, quay người vào phòng.

Tranh Vanh nhìn chỗ Kỳ Ám vừa nhìn, không có gì đặc biệt… Hắn theo Kỳ Ám vào trong phòng, “Chủ thượng, vừa có tin tức truyền về, Yên Hồi Xuân chết rồi.”

“Ừ.” Hắn vừa biết tin này rồi.

Tranh Vanh đã quen với vẻ điềm đạm bình tĩnh đó của Chủ thượng nhà mình, “Người có biết là ai giết không?”

Kỳ Ám không suy nghĩ mà nói ra một cái tên, “Lâu Nguyệt.”

“Chủ thượng, sao người lại biết?”

“Không phải là cô ta.”

“Hả?” Tại sao lại không phải là cô ta? Vừa rồi Chủ thượng còn nói là cô ta cơ mà. Chủ thượng à, tốc độ lật mặt của người bây giờ cũng nhanh quá.

Tranh Vanh thấy Chủ thượng nhà mình không có ý muốn giải thích. Hắn chỉ có thể tự mình đi điều tra, “Chủ thượng, Yên Hồi Xuân chết rồi, thuộc hạ dẫn người đến Yên Hồi Cốc xem xem, thứ đồ đó có lẽ vẫn còn ở trong Yên Hồi Cốc.”

Kỳ Ám trầm mặc một lúc, “Ta đích thân đi.”

Tranh Vanh hơi bất ngờ, hắn nhìn Kỳ Ám mấy lần rồi khom lưng nói,

“Vậy thuộc hạ đi chuẩn bị.”

Kỳ Ám đi đâu thường đều có Tranh Vanh đi cùng. Có đôi khi người của Ám Đường sẽ âm thầm đi theo, nhưng nếu tốc độ của Kỳ Ám và Tranh Vanh quá nhanh thì họ cũng sẽ để mất dấu.

Đến nửa đêm Kỳ Ám và Tranh Vanh rời Khiên Vũ Các, vốn cho rằng không bị ai phát hiện, vậy nên khi hai người gặp Thời Sênh cầm theo Trì Minh Kiếm liền cảm thấy có chút quỷ dị.

“Trùng hợp quá, Các chủ.” Thời Sênh vẫy kiếm về phía Kỳ Ám.

“Không trùng hợp.” Cô ta đang đợi hắn.

Kỳ Ám rất chắc chắn.

“Lâu Nguyệt, ngươi ở đây làm gì?” Tranh Vanh trừng mắt nhìn Thời Sênh, cũng không biết Chủ thượng nghĩ sao, lại để mặc cho cô ta vượt quá giới hạn như vậy.

“Bắt gian nha.”

Tranh Vanh lấy làm lạ, “Bắt gian cái gì?”

“Nửa đêm Các chủ đưa ngươi đi trốn, đây còn không gọi là bắt gian sao?”

“Khụ khụ…” Tranh Vanh bị sặc nước bọt, nữ nhân này ăn tim hùm gan báo rồi sao?

Hắn và Các chủ đang đi ra ngoài làm chính sự đó!

Hơn nữa ngươi cũng chẳng phải là cái gì đó của Chủ thượng, bắt

gian cái gì. Những lời như vậy mà cũng dám nói ra, Chủ thượng chắc chắn sẽ giày vò ngươi đến chết.

Tranh Vanh nhìn Kỳ Ám bằng ánh mắt mong chờ. Hắn đã sớm ngứa mắt với nữ nhân này, Chủ thượng mau giết chết cô ta đi.

Thế nhưng Kỳ Ám chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “Ngươi về đi.”

Tranh Vanh: “…” Chủ thượng chắc chắn là trúng độc rồi, đại nghịch bất đạo như vậy lại chỉ bảo cô ta đi về đi.

“Sao ngươi còn chưa đi hả?” Tranh Vanh sỉ vả xong, thấy Thời Sênh vẫn còn đứng đối diện hắn.

Thời Sênh cong miệng cười, “Tại sao ta phải đi? Người Các chủ bảo là ngươi.”

“Chủ thượng làm sao sẽ…” Lời nói sau đó của Tranh Vanh đã bị chôn vùi trong ánh mắt của Kỳ Ám.

Thực sự là bảo hắn?

Không đúng, Chủ thượng, tại sao người lại chọn cô ta?!

Nữ nhân này vừa nhìn đã thấy là loại người không tốt đẹp gì, Chủ thượng làm vậy là không đúng đâu.

Tranh Vanh chỉ có thể giương mắt nhìn Chủ thượng nhà mình rời đi cùng Thời Sênh, biến mất trong màn đêm.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt không một vì sao, chuyện này là sao chứ?

Rốt cuộc là Chủ thượng có sợi thần kinh nào bị ghép nhầm vậy?

…

Thời Sênh và Kỳ Ám cùng sánh vai đi trên con đường nhỏ âm u, lúc này trời đã vào đông, côn trùng đều đã ngủ đông, bốn phía không có bất cứ một âm thanh nào.

“Tại sao ngươi lại biết ta sắp ra ngoài?” Giọng nói của Kỳ Ám truyền đến trong màn đêm.

Thời Sênh ồ lên một tiếng, đưa móng vuốt của mình ra nắm lấy tay hắn.

“Lâu Nguyệt.” Kỳ Ám cảnh cáo nói một tiếng.

“Lạnh.” Giọng Thời Sênh rất nhỏ, giống như chú mèo con, khiến trái tim Kỳ Ám khẽ run lên, mơ hồ khó chịu.

Nhân lúc Kỳ Ám thất thần, Thời Sênh nhanh chóng vươn tay vào trong áo choàng của hắn, đặt tay mình vào trong tay hắn.

Tay của cô rất lạnh, giống như băng. Kỳ Ám rụt tay lại phía sau, quay đầu nhìn người bên cạnh.

Hắn chỉ nhìn thấy đường nét khuôn mặt của cô nhưng không biết tại sao hắn có thể cảm nhận được cô đang cười.

Hắn ngập ngừng một lúc, nắm lấy tay cô, “Bây giờ nói được chưa?”

Thời Sênh tiến tới dựa vào hắn, giọng nói chậm rãi vang lên trong đêm đen, “Ta nói cho ngươi biết Yến Hồi Xuân chết rồi, nhưng ngươi không hề kinh ngạc, cũng không để lộ bất cứ cảm xúc gì, chứng tỏ

ngươi không quan tâm đến hắn sống hay chết. Thứ ngươi cần tìm không phải là Yến Hồi Xuân mà là thứ khác. Nếu thứ đồ này rất quan trọng đối với ngươi thì ngươi chắc chắn sẽ đích thân đến Yên Xuân Cốc, cho nên ta ở đây đợi ngươi thôi.”

Kỳ Ám nhớ lại khung cảnh khi đó, cô ta không có bất cứ biểu hiện gì, nhưng lại đã phân tích ra được nhiều thứ như vậy.

“Vậy ta muốn tìm thứ gì?”

“Làm sao ta biết ngươi muốn tìm cái gì.” Thời Sênh không hề khách khí quát lại.

Cô có thể phân tích được một số thứ dựa trên sự việc đã xảy ra, nhưng thứ đồ không có chút tung tích thì bảo cô phân tích thế nào?

Đoán mò cũng cần phải có căn cứ!

Kỳ Ám buông Thời Sênh ra, tạo khoảng cách với cô.

Thời Sênh: “…”

Ta nói cho ngươi biết nhìn ngươi như vậy là sắp bị ăn đánh rồi đó!

Một lời không hợp liền ngạo kiều*!

**Ngạo kiều: Mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, ôn nhu.*

Thời Sênh lại tiếp tục đi qua, “Thế ngươi đang tìm cái gì?”

Kỳ Ám không nói chuyện. Hắn không thèm nói cho cô biết.

Kỳ Ám tiếp tục đi về phía trước, nhưng đang đi bỗng nhiên phát hiện người bên cạnh không thấy đâu nữa. Hắn quay đầu nhìn xung quanh, trên con đường nhỏ phía xa xa có một hình bóng mơ hồ, cô đứng đó, không hề cử động.

Kỳ Ám quay đầu đi tiếp, con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, rất nhanh sau đó đã không nhìn thấy hình bóng phía sau đó nữa.

Một lúc sau, hắn dừng bước chân, quay người đi về.

Hình bóng mơ hồ lại hiện lên rõ nét trước mặt hắn, càng tiến đến gần cô, tim hắn đập càng nhanh, đó là một cảm giác rất kỳ diệu... nhưng cũng rất quen thuộc.

Hắn cố ý đi chậm, cho tới khi đi đến trước mặt cô, nhịp tim đập đã khôi phục lại bình thường.

“Ta biết ngay là ngươi sẽ quay lại mà.” Thanh âm nữ tử rất nhẹ, mang theo sự chắc chắn và tự tin.

“Nếu ta không quay lại thì sao?”

“Ngươi sẽ quay lại.”

“Ngươi chắc chắn như vậy?”

“Tất nhiên.”

Kỳ Ám bỗng hốt hoảng trong chốc lát. Hắn nhìn nữ tử trước mặt, đáy lòng có một loại xung động muốn được nuông chiều cô.

Rất lâu sau, hắn thở dài trong lòng, giơ tay kéo lấy tay cô, “Đi thôi, trước khi trời sáng phải đến được Yên Hồi Cốc.”

“Cõng ta.”

Kỳ Ám: “...”

Thực sự là rất muốn nhét cô ta vào cái lỗ nào đó.

Được voi đòi tiên!

Không biết xấu hổ!

Chương 1089: Các chủ có lệnh (16)

Do Thời Sênh yêu cầu quá đáng, Kỳ Ám không hề do dự tiếp tục ném cô lại phía sau.

Dù sao cũng có chút tiến bộ, Thời Sênh cũng không làm dáng nữa, tự mình đi theo.

Kỳ Ám dùng khinh công, còn Thời Sênh không có thiết kiếm làm phương tiện giao thông đành chật vật đi sau.

Khi đến Yên Hồi Cốc, trời đã sáng được một lúc rồi.

Thời Sênh ôm Trì Minh Kiếm đứng sau thở dốc. Kỳ Ám đã thuận theo vết máu tươi đầy trên mặt đất mà đi vào trong sơn cốc.

Thi thể đám người bị Thời Sênh giết vẫn còn chất đống ở đó, cũng may hôm nay thời tiết không quá nóng nực nên không bị thối rữa. Nhưng dù chỉ có mùi máu tanh nồng nặc thì vẫn không hề dễ chịu chút nào.

Kỳ Ám nhìn thấy đám thi thể ấy ánh mắt tối đi, hơi nghiêng mắt nhìn nữ tử đứng phía sau.

Cô không nhìn bên này, nhưng khi hắn nhìn qua, liền lập tức quay đầu lại, khẽ nhếch khóe môi lên, cười rất vui vẻ.

Kỳ Ám trấn định di chuyển tầm nhìn, tiếp tục đi vào trong cốc.

Thời Sênh không đi theo hắn vào trong mà đứng bên ngoài đợi, khoảng nửa giờ sau Kỳ Ám mới đi từ trong đó ra, gương mặt vẫn trầm như nước, không nhìn ra được kết quả gì.

“Tìm thấy chưa?” Thời Sênh nhếch mày hỏi, cái biểu thì này có chút kỳ lạ nha.

Kỳ Ám nhìn cô một cái, lắc đầu, “Không có.”

“Không có?”

Kỳ Ám suy nghĩ một lát, “Có lẽ bị người khác lấy đi rồi.”

“Ngươi đang tìm cái gì?” Mà lại phải chạy một quãng đường xa để tìm.

“Một loại thảo dược.” Kỳ Ám nói.

Thời Sênh chau mày, lần nào Phượng Từ cũng có bệnh, không phải là bệnh về tinh thần thì là bệnh về thân thể.

Lần này có vẻ như tinh thần rất bình thường đó, lẽ nào là vấn đề về thân thể?

Thời Sênh còn chưa nghĩ ra Kỳ Ám là mắc bệnh về tinh thần hay là bệnh về thân thể, thì trong không trung bỗng có tiếng xé gió.

Trong một chốc, vô số mũi tên bay như mưa về hướng cô và Kỳ Ám.

Sắc mặt Kỳ Ám hơi thay đổi, đang định tiến lên kéo Thời Sênh, thì những mũi tên ấy bỗng nhiên thay đổi phương hướng, bay ngược lại.

“Á...”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ bụi cây rậm rạp đằng xa.

Từ đầu đến cuối Thời Sênh không hề cử động, chỉ cầm kiếm, nghiêng đầu nhìn về nơi có tiếng kêu thảm thiết đó truyền tới, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh, duy trì trạng thái giả bộ ngầu.

Nhưng thực ra trong lòng cô đang gào thét gầm rú.

Ông nội mày, chỉ biết đánh lén, tưởng ông đây mắt mù không nhìn thấy người mai phục hả? Khi ông đây chơi trò đánh lén thì các ngươi còn không biết đang nghịch bùn ở đâu đấy. Một lũ thiểu năng!

Sau khi đợt tên thứ nhất bị phản xạ bắn ngược lại, thì tiếng kêu thảm thiết cũng chỉ duy trì một lúc rồi nhanh chóng biến mất, sơn cốc một lần nữa khôi phục sự tĩnh lặng.

Kỳ Ám không biết có phải là bị khiếp sợ hay không, vẫn giữ cái dáng giơ hai tay nãy giờ.

“Muốn chết à!” Đôi bàn tay trắng nón kéo hắn từ phía sau, âm thanh ác liệt vang lên bên tai, “Ngứa tay thì sờ ta!”

Kỳ Ám: “...” Thật muốn bổ não cô ta ra xem bên trong đó có cái gì.

Phi! Ta mới không thèm sờ!

“Đây là cái gì?” Kỳ Ám kéo dài khoảng cách giữa hắn và Thời Sênh, ánh mắt quét qua không trung.

Trong không trung bỗng có một luồng chuyển động, không phải là nội lực...

“Trận phòng ngự, ta có nói với ngươi ngươi cũng không biết đâu.” Bộ mặt Thời Sênh trưng ra biểu cảm “tóc dài mà óc ngắn”.

Kỳ Ám: “...” Hắn trông có vẻ ngốc như vậy sao?

Ba chữ trận phòng ngự này hắn vẫn hiểu được chứ.

Thời đại này cũng không phải không có trận pháp, nhưng những trận pháp đó không có uy lực lớn đến vậy.

“Ta đi giết đám người đó, ngươi ở đây đợi đi.” Thời Sênh ném lại câu nói đó rồi xông ra ngoài, không hề cho Kỳ Ám cơ hội nói một câu nào.

Khóe miệng Kỳ Ám co giật, có thể thục nữ một chút được không?

Bây giờ người nên nói những câu đó là hắn có được hay không hả.

Thời Sênh trở về rất nhanh, trên tay còn mang theo một người nửa sống nửa chết. Cô ném người đến bên chân Kỳ Ám, miệng cười trên nỗi đau khổ của người khác, “Xem ra trong số người của ngươi có kẻ phản bội.”

Những người này không nhằm vào cô.

Kỳ Ám nhìn người đó, một gương mặt xa lạ, hắn không hề quen biết.

“Ai phái ngươi tới đây?” Kỳ Ám hơi cúi mặt, giọng nói trong trẻo vang lên mang theo vài phần nguy hiểm, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười tuyệt đẹp.

Nếu Tranh Vanh ở đây thì sẽ biết, lúc này Kỳ Ám đang vô cùng tức

giận.

Kẻ đó run rẩy sợ hãi, nhưng vẫn cắn răng không nói nửa lời.

Thời Sênh bỗng tiến lên kẹp chặt lấy cằm của hắn, ép hắn mở miệng, âm hiểm nói: “Các chủ hỏi ngươi đó, trả lời xong thì tự sát đi.”

Kẻ đó muốn thổ huyết, trả lời xong hắn còn phải tự sát nữa sao?

Thời Sênh vừa chuyển động cổ tay, trực tiếp nhét thẳng một viên đan dược màu đen vào cổ họng hắn. Viên đan dược vừa vào miệng đã tan ra. Hắn lại bị Thời Sênh kẹp chặt lấy cằm, chỉ có thể nuốt xuống.

Man mát lành lạnh, lại có mùi hương thơm mát.

“Ngươi... ngươi cho ta... ăn... ăn ăn cái gì?” Kẻ đó khó khăn thốt ra một câu.

Thời Sênh lông mày cong cong, cười, “Đồ tốt.”

Nhìn biểu cảm của cô thì chắc chắn không phải là thứ hay ho gì.

Kẻ đó lo lắng đợi một lúc, cơ thể vẫn không có cảm giác gì...

Thời Sênh buông lỏng tay, “Ai phái ngươi tới đây.”

Ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc dễ dàng nói cho ngươi biết sao?

Nhưng chỉ một khắc sau hắn đã mở miệng nói ra tên một người, “Phong đường chủ.”

Kẻ đó nói xong liền trợn trừng mắt, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin, tại sao hắn lại nói ra chứ?

“Sao hắn lại biết Các chủ sẽ đến đây?”

“Không biết, Phong đường chủ chỉ dặn chúng ta mai phục ở đây, để... để Các chủ... vĩnh viễn ở lại đây.”

“Ngươi đã làm gì ta?” Kẻ đó kinh khủng nhìn Thời Sênh.

“Đạo cụ dùng để tiến hành ép cung, thứ có thể khiến ngươi nói ra sự thật.” Thời Sênh ném hắn qua một bên, ghét bỏ lấy khăn lau tay.

Kỳ Ám khó hiểu nhìn cô một cái, ánh mắt chầm chậm dừng lại trên ngón tay cô. Một khắc sau, hắn đột nhiên ra tay, một chưởng đánh về phía người đang ở dưới đất.

Nội lực làm kinh mạch kẻ đó vỡ hết, mắt trợn trừng sung huyết, sự sống bị rút ra khỏi con ngươi. Chỉ một cái chớp mắt, hơi thở đã hoàn toàn biến mất, kẻ đó chỉ còn là một khối thi thể.

“Các chủ có suy nghĩ đến việc làm người của ta không, đảm bảo không bao giờ phản bội.” Thời Sênh tươi cười nhìn Kỳ Ám.

“Người của ngươi?” Kỳ Ám líu ríu lặp lại ba chữ đó.

Hắn chầm chậm ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú ôn nhuận như ngọc hiện lên một loại biểu cảm kỳ diệu, sắc mặt khó có thể hình dung.

Quanh thân dường như có một luồng khí tức lộ ra ngoài, nhưng chỉ một giây sau đã biến mất.

Biểu cảm cổ quái trên khuôn mặt hắn cũng biến mất theo, dường như những gì Thời Sênh vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng ôn nhu, “Lâu Nguyệt, ngươi nghĩ ta nên xử lý Phong đường chủ thế nào?”

“Ngũ mã phanh thây, mổ bụng phá ruột... thiên đao vạn quả?” Thời Sênh bật ra một chuỗi, “Dù sao cũng là chết, làm vậy quá phiền phức, cứ cho hắn luôn một đao kết liễu là được rồi.”

Không giết chết thì không yên tâm, dù sao cũng có những người chỉ cần vẫn còn oán khí trong lòng thì cuối cùng đều có thể quay lại hãm hại mình, đó đúng là hành vi ngu si.

Kỳ Ám: “...” Hắn không nên hỏi cô.

Kỳ Ám chợt nhìn về phía cô, “Ngươi không phải là Lâu Nguyệt.”

Thời Sênh chớp mắt, nhếch miệng cười, “Đúng vậy, ta không phải đấy, có vấn đề gì không?”

“Ngươi là ai?” Tại sao... lại khiến hắn có cảm giác rất khác biệt.

“Ta chính là vợ của ngươi nha.” Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm túc, “Kiếp trước ngươi nói sẽ cưới ta, nhưng còn chưa cưới được ngươi đã ngoẻo rồi, nên ta đành phải đi tìm ngươi.”

Kỳ Ám: “...” Ngươi bịa đi! Nhìn hắn giống người dễ gạt lắm à?

Chương 1090: Các chủ có lệnh (17)

Kỳ Ám không hề băn khoăn cái vấn đề Thời Sênh là ai này. Hắn nhìn cô một cái đầy thâm ý, rút Trì Minh Kiếm vừa nãy bị Thời Sênh tùy tiện mà cắm dưới đất lên, “Đi thôi.”

Thời Sênh: “…” F**!

Kiếm của ông!

Thời Sênh muốn cướp lại Trì Minh Kiếm, nhưng Kỳ Ám đã đề phòng từ trước, lại cộng thêm dáng người của hắn cao hơn Thời Sênh, nên dễ dàng khiến Thời Sênh không với tới được. Hắn từ trên cao nhìn xuống cô, “Lâu Nguyệt, thanh kiếm này ngươi có giữ cũng không có tác dụng gì.”

“Nói cứ như thể ngươi giữ thì có tác dụng ấy, trả lại cho ta!” Ông đây còn chưa ngủ với ngươi, còn lâu ông mới đưa.

Kỳ Ám như hiểu được ý nghĩa từ biểu cảm khuôn mặt cô, khóe môi khẽ giật, “Ngươi muốn ngủ với ta đến vậy sao?”

“Muốn quá ấy chứ.” Thời Sênh gật đầu, “Các chủ có cho ngủ không?”

“Xem biểu hiện của ngươi.”

“Biểu hiện gì chứ?” Ông đây biểu hiện còn chưa đủ tốt sao?

“Bây giờ, buông ta ra.” Kỳ Ám nói từng câu từng chữ.

Thời Sênh đeo ở trên người Kỳ Ám, “Không buông, trả Trì Minh Kiếm lại cho ta.”

“Không thể.”

Haizzz!

Ngươi còn dám so găng với ông đây à? Đừng tưởng ông đây không nỡ đánh ngươi. Ông đây một khi đã lật mặt thì ngay cả bản thân còn thấy sợ nữa là.

Kỳ Ám bị Thời Sênh đánh cho một trận, không còn nghi ngờ Trì Minh Kiếm đã bị Thời Sênh cướp lại.

Nội tâm Kỳ Ám sụp đổ, thực sự muốn nhốt cô ta vào cái lỗ nào đấy mà.

Kỳ Ám ngồi dưới đất, ôm lấy áo choàng của hắn, cúi đầu trầm mặc không nói gì. Từ bên cạnh nhìn khuôn mặt của hắn, có chút lạnh lẽo cứng nhắc, có chút nguy hiểm…

Kỳ Ám đang cố áp chế cơn phẫn nộ đang bạo động trong cơ thể.

“Này…”

Luồng hơi thở quen thuộc của nữ tử bên cạnh truyền đến, Kỳ Ám đột nhiên ngẩng đầu, sự nguy hiểm trong đôi mắt lướt nhanh qua, cảm giác hung dữ khát máu đó khiến cho toàn thân hắn như được bao phủ bởi một tầng sương mù đáng sợ.

Thời Sênh: “…” Này đừng có hắc hóa chứ!

Thời Sênh đưa Trì Minh Kiếm cho hắn, vẻ mặt không biết phải làm sao, “Đưa cho ngươi này.”

Vì một thanh kiếm rách nát, có đáng phải hắc hóa không?

Ánh mắt của Kỳ Ám dừng lại trên Trì Minh Kiếm, sự hung dữ khát máu trong đôi mắt dần dần thu lại, quanh thân cũng hồi phục lại sự yên lặng như lúc đầu.

Hắn nhận Trì Minh Kiếm từ tay Thời Sênh, khi đứng dậy còn sờ đầu Thời Sênh, sau đó thu tay lại, trầm mặc đi về phía trước.

Thời Sênh bĩu môi, khi hắn sắp chạm vào ranh giới của trận pháp thì liền đem nó thu lại.

Thời Sênh đuổi theo, nắm lấy tay hắn, cơ thể Kỳ Ám bỗng hơi cứng đờ trong chốc lát. Hắn đưa ánh mắt quét qua nữ tử bên cạnh, cuối cùng vẫn không đẩy cô ra.

Rời khỏi Yên Hồi Cốc, Kỳ Ám trầm mặc đi rất lâu, cuối cùng dừng lại trên một thảm cỏ không người qua lại, phía xa là một cánh rừng.

Hắn buông tay Thời Sênh, “Ở đây đợi ta.”

“Ngươi đi đâu, làm gì?” Cmn chẳng lẽ được kiếm rồi tính chạy làng?

Kỳ Ám mím môi, “Ta sẽ về nhanh thôi.”

Hắn và Thời Sênh nhìn nhau. Thời Sênh không gật đầu, hắn cũng không rời đi.

Thời Sênh nhíu mày, lấy ra một chiếc đồng hồ từ trong không gian, trực tiếp kéo tay hắn rồi đeo lên.

Đồng hồ được chế tác tinh xảo hơn trước đây, đeo trên cổ tay hắn thì cứ giống như được đặc biệt làm ra là dành cho hắn vậy, vô cùng phù hợp.

“Đây là vật gì?”

“Có nói ngươi cũng không biết.” Thời Sênh vẫy tay, “Mau đi đi, nếu một canh giờ còn chưa quay lại là ta đi luôn đó.”

Kỳ Ám: “…”

Chẳng phải cô nên nói là, nếu một canh giờ hắn còn chưa quay lại thì cô sẽ đi tìm hắn sao?

Tại sao lại đi luôn hả!

Định đổi người khác để ngủ sao?

Kỳ Ám dường như có chút tức giận, nhanh chóng tiến về phía cánh rừng, chớp mắt đã không thấy người đâu nữa.

Trong rừng có một lớp sương mù, cảnh vật trong tầm một mét đều không nhìn rõ được. Nhưng Kỳ Ám lại hành động tự do ở bên trong, như thể có mục tiêu rõ ràng.

Hắn đi xuyên qua rừng, sương mù biến mất, cảnh sắc trước mắt cũng rộng lớn rõ nét hơn.

Một tòa lầu nhỏ được chế tác tinh xảo đứng sừng sững trên mặt đất, bốn phía xung quanh được trồng hoa màu đỏ, trong không khí dường như được bao phủ một luồng hương thơm.

“Két…”

Cửa tòa lầu nhỏ được mở ra, một tiểu cô nương từ bên trong đi ra, cúi người trước Kỳ Ám, “Kỳ công tử, cô nương mời công tử vào trong.”

“Không cần.” Vẻ mặt Kỳ Ám lãnh đạm, “Đồ ta mang đến rồi.”

Tiểu cô nương khẽ mỉm cười, “Kỳ công tử, cô nương mời công tử vào trong.”

Kỳ Ám quay người rời đi.

“Kỳ công tử.” Giọng nói mềm mại truyền tới, một nữ tử đi từng bước nhỏ từ trong lầu ra, “Kỳ công tử vẫn thật không hiểu lòng người như vậy mà.”

Nữ tử mặc váy trắng, làn da trắng nõn, mang theo vẻ yếu đuối, ánh mắt long lanh, bờ môi anh đào kiều diễm cong nhẹ, vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Kỳ Ám đứng quay lưng lại với nữ tử đó, hắn giơ tay ném Trì Minh Kiếm qua, quay người, “Đồ.”

Đôi mắt xinh đẹp của nữ tử quét qua Trì Minh Kiếm ở trước mặt, “Kỳ công tử quả nhiên lợi hại.”

“Đồ.”

Nữ tử cười nhẹ một cái, “Kỳ công tử, đây chỉ là một điều kiện, vẫn còn một điều kiện nữa.”

Ánh mắt Kỳ Ám lạnh lẽo, hắn bỗng thấy nữ nhân bên ngoài kia đáng

yêu vô cùng, ít nhất thì cô ta cũng không khiến hắn thấy chán ghét như vậy.

...

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, đếm thời gian.

“Sàn sạt…”

Có tiếng động từ trong rừng truyền tới, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Thời Sênh khẽ nghiêng mắt nhìn, dường như có âm thanh truyền đến từ sâu trong rừng.

Thời Sênh nhìn chằm chằm về phía đó một lúc lâu, lắc mình tiến vào, tầng sương mù trong rừng khiến cô mất phương hướng.

Trận pháp?

Thời Sênh rút quả cầu năng lượng ra, ném tới trước mặt, lớp sương mù tan biến, con đường phía trước lập tức trở nên rõ ràng.

Thời Sênh nổi giận đùng đùng, ngang ngược tiến vào. Bên ngoài tòa lầu khung cảnh hỗn độn, hoa tàn cành khô.

Kỳ Ám nửa quỳ dưới đất, cách đó không xa nữ tử áo trắng đang cầm Trì Minh Kiếm, chỉ xuống đất, trên khuôn mặt tuyệt sắc tràn ngập vẻ tình thế bắt buộc.

Thời Sênh xông ra khỏi rừng, tiến lên phía trước dìu Kỳ Ám dậy.

“Phụt…” Kỳ Ám đột nhiên thổ huyết, tất cả sức mạnh trên người đều đè lên người Thời Sênh.

Thời Sênh giơ tay sờ lên cổ tay hắn, ánh mắt quét tới đồng hồ trên tay, không có dấu vết tiếp xúc, cho nên không phải là tấn công ngoại lực…

Kỳ Ám lật tay kéo lấy tay cô, “Ngươi vào đây làm gì?”

“Ta còn không vào thì ngươi đã sắp chết rồi.” Thời Sênh tức giận trừng mắt nhìn.

“Ngươi là ai?!” Nữ tử áo trắng đứng đối diện nhìn cái người đột nhiên xông vào, “Thả hắn ra.”

“Thả cái ông nội ngươi!” Lúc này Thời Sênh rất tức giận. Cô bỗng giơ tay. Trì Minh Kiếm trong tay nữ tử đó chớp mắt đã bay về phía Thời Sênh, rơi chuẩn xác vào tay cô.

Nữ tử trừng mắt, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin, “Ngươi…”

“Người của ông đây ngươi cũng dám động, chán sống rồi à?”

Thời Sênh lắc Trì Minh Kiếm, một luồng khí thế dời núi lấp biển vô cùng mạnh mẽ lao về phía nữ tử như cơn gió lốc. Cô gái bị luồng khí ấy cuốn bay, rồi lại bị nó đánh trúng, rơi từ trên không xuống, như thiên sứ bị gãy cánh.

Tất nhiên, nếu như không để ý đến biểu cảm sợ hãi kinh hoàng trên mặt cô ta.

Thời Sênh khua kiếm xong liền ném Trì Minh Kiếm sang một bên, đỡ lấy lưng Kỳ Ám, một tay khác sờ vào kinh mạch của hắn.

Mạch Kỳ Ám đập rất loạn, rất yếu ớt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Cô nhanh chóng lấy ra mấy viên đan dược, quyết liều một phen, dù sao cũng chết, mặc kệ đi, cứ cho hắn ăn xem sao?

[…] Gặp phải đối tượng như vậy, đúng là rất đáng sợ đó, thương xót Phượng Từ ba giây.

Kỳ Ám không biết cô đã cho hắn ăn thứ gì, sau khi ăn xong thì trong người càng khó chịu hơn, dường như có thứ gì đó đang xé rách hắn, lồng ngực như sắp nổ tung.

“Lâu Nguyệt…”

“Ta đây.”

Chương 1091: Các chủ có lệnh (18)

Khi Kỳ Ám tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ. Cơ thể hắn như bị nghiền nát, chỉ khẽ cử động thôi thì đã cảm giác như có vô số thanh đao đang cứa vào.

“Tỉnh rồi à?” Phía trước bỗng xuất hiện một gương mặt.

Kỳ Ám ngẩn người, “Lâu Nguyệt?”

Thời Sênh ngồi bên dường, khóe miệng cong cong, “Ừ, hậu di chứng có hơi nghiêm trọng, chịu đựng chút là tốt rồi.”

Hậu di chứng?

Hậu di chứng gì chứ?

Một lúc sau Kỳ Ám mới nhớ ra, cái thứ mà cô cho hắn ăn là gì vậy?

Cơn đau trên cơ thể kéo đến từng trận, lông mày Kỳ Ám nhíu lại thành một khối, cảm giác này còn khó chịu đựng hơn nhiều so với những gì hắn đã từng trải qua trước kia.

“Ưm…” Kỳ Ám không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Thời Sênh vò đầu, cơ thể hắn không có linh khí, nếu ăn đan dược… có thể sống sót đã là lợi hại rồi, cho nên lúc này cô cũng chỉ có thể đứng nhìn hậu di chứng này mà thôi.

Trên trán Kỳ Ám toàn là mồ hôi lạnh, mái tóc đen xõa ra trên người, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch. Hhắn mím chặt môi, không để mình phát ra âm thanh.

Cảm giác lúc này của hắn giống như là tất cả kinh mạch trong cơ thể đều bị đập vỡ, sau đó nối lại, rồi lại đập vỡ, rồi lại không ngừng nối lại…

“Lâu Nguyệt…” Kỳ Ám bỗng cảm thấy hoảng loạn trong lòng. Hắn cấp thiết muốn biết ngay xem cô có còn ở bên cạnh hay không.

Bờ môi Kỳ Ám đột nhiên mát lạnh, một luồng hơi thở quen thuộc bổ nhào đến, nụ hôn của cô nhẹ nhàng mềm mại, dường như đã giảm bớt được đau đớn trên người hắn.

Trong đầu Kỳ Ám một mảnh trống rỗng, không biết nên làm phản ứng thế nào, chỉ đành để mặc cơ thể tự do hành động.

Kỳ Ám không biết mình đã chịu đựng bao lâu, sau khi cơn đau đó biến mất thì cảm thấy trong cơ thể có một luồng sức mạnh tràn trề đang lưu thông, tu bổ lại kinh mạch đã vỡ vụn nham nhở.

Hắn giơ tay nhìn bàn tay của chính mình, lật đi lật lại xem xét, dường như đang muốn xác nhận xem đó có phải là tay của hắn không.

Bên cạnh bỗng có thêm một đôi tay, đôi tay ấy nắm lấy tay hắn rồi dùng khăn ấm lau.

Kỳ Ám nhìn không chớp mắt người đang lau tay cho mình, không biết nhớ ra điều gì mà khuôn mặt bỗng đỏ bừng lên.

“Ngươi làm gì đó?” Kỳ Ám cảm thấy lồng ngực hơi lạnh, trong chốc lát đã tỉnh táo, phát hiện y phục của chính mình đã bị cởi ra, nên

nhanh chóng lấy tay chặn lại.

“Người ngươi toàn là mồ hôi, ta lau cho ngươi mà.” Thời Sênh trả lời rất nghiêm chỉnh, không có bất kỳ suy nghĩ vặn vẹo nào.

“Ta…” Bị Thời Sênh nói vậy, Kỳ Ám cũng cảm thấy người mình dính nhớp khó chịu, “Ta muốn đi tắm.”

“Tắm cái gì, ngươi nghĩ đây là nhà ngươi à.” Thời Sênh trợn trắng mắt, biểu cảm trên gương mặt Kỳ Ám bắt đầu càng khó coi hơn. Thời Sênh chỉ đành đè thấp giọng xuống, “Cơ thể ngươi không được chạm nước, phải nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày đã.”

Kỳ Ám trầm mặc một lúc, “Để tự ta làm.”

Thời Sênh cười như không cười nhìn hắn một cái rồi nhét chiếc khăn vào tay hắn, “Được thôi, ngươi tự làm đi.”

“Ngươi quay đi.”

Thời Sênh nhún vai, nghe lời quay người lại.

Nhưng rất nhanh sau đó Kỳ Ám đã ngơ ngẩn ra, ngoài tay ra thì cơ thể hắn đều cứng ngắc, căn bản là không thể cử động.

Hắn nhìn nữ tử đang đứng quay lưng lại, cắn răng, hắn không lau nữa!

Khi Thời Sênh quay người qua thì Kỳ Ám đã quay đầu sang một bên rồi.

Thực không biết trước kia ai gọi tên cô nhiều lần như vậy nữa.

Thời Sênh tiến lên vò lại chiếc khăn, vén chăn ra cởi y phục của hắn.

“Lâu Nguyệt, ta không lau.” Kỳ Ám nắm lấy cổ áo, có chút hổn hển nhếch nhác, “Ngươi buông ra.”

“Ông đây lau cho ngươi là phúc phận cả đời này của ngươi. Ngươi không có quyền từ chối, bỏ tay ra.” Có thể được cô hầu hạ, không cảm kích tạ ơn thì thôi, lại còn dám tỏ ý không vui, ai cho ngươi cái lá gan ấy?

Trên mặt Kỳ Ám nóng bừng, cắn răng nói: “Ta không bỏ.”

Boss tổng tài bá đạo Sênh online, trực tiếp dùng bạo lực cưỡng ép tách tay hắn ra, chẳng mấy chốc đã cởi bỏ y phục của hắn.

Kỳ Ám: “...” Không giữ được trinh tiết nữa rồi.

Cuối cùng Kỳ Ám giãy giụa hồi lâu thì cũng mệt, đành phải nhận thua, trầm mặt nhìn chằm chằm Thời Sênh, để mặc cô lau tới lau lui trên người mình.

Muốn trốn khỏi móng vuốt của cô ta...

Lau xong phần trên, Thời Sênh giơ tay cởi quần hắn, lần này Kỳ Ám xù lông thật, “Lâu Nguyệt!”

“Làm sao?”

“Không cho.”

“Không cho cái gì?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn.

Kỳ Ám thở hổn hển, “Không cho... cởi quần của ta!”

“Dù sao sau này cũng phải nhìn, nhìn sớm hay muộn cũng là nhìn, có gì phải xấu hổ chứ.”

Kỳ Ám: “...” Ai xấu hổ!

Hắn mới không xấu hổ.

Thời Sênh mặc kệ ánh mắt muốn giết người của Kỳ Ám, cẩn thận lau sạch người hắn từ trên xuống dưới. Sau chuyện đó, Kỳ Ám không thèm để ý đến Thời Sênh ba ngày liền.

Nghĩ đến trạng thái ngượng ngùng khi đó, Kỳ Ám chỉ muốn nhét Thời Sênh vào một cái lỗ nào đó.

Ba ngày sau Kỳ Ám đã có thể xuống giường. Hắn nhìn chằm chằm nữ tử đang thắt áo choàng cho hắn, tình cảm nơi đáy mắt có chút phức tạp.

“Nhìn ta làm gì? Có phải phát hiện ra ta lại xinh đẹp rồi đúng không? Lại thêm yêu ta rồi à?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười.

Không biết xấu hổ!

Cả người Kỳ Ám được bao lại trong áo choàng, “Đây là đâu?”

Thời Sênh bĩu môi, “Không biết.”

Làm sao cô biết được đây là nơi quỷ quái nào chứ.

Thời Sênh lại nghĩ đến một chuyện, “À, cô gái đó bị ta trói ở bên ngoài, giết chết hay là sao đây?”

Đôi mắt Kỳ Ám lập tức thoáng qua một tia nguy hiểm. Hắn mở cửa ra ngoài, một luồng gió lạnh lao tới, lạnh đến cắt da cắt thịt.

Vẫn là tòa lầu nhỏ đó, dưới đất có một lớp tuyết trắng bao phủ, khu rừng phía xa như được bao bọc một một lớp màu bạc.

Hoa tuyết lóng lánh bay từ trên trời xuống, không ngừng nhuộm thế giới này thành một màu trắng thuần khiết.

Tuyết rơi rồi.

Nữ tử bị trói vào một chiếc cột gỗ bên ngoài tòa lầu nhỏ, trên y phục trắng là vết máu loang lổ khắp nơi, vô cùng nhếch nhác, hơi thở yếu ớt.

Trì Minh Kiếm đang cắm trước mặt cô ta, bên trên còn phủ một lớp tuyết.

Kỳ Ám đi đến trước mặt nữ tử, “Thứ đó đang ở đâu?”

Nữ tử một lúc vẫn không có động tĩnh gì, sau một lát mới chầm chậm ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng, hai mắt sưng vù, khi nhìn rõ người đứng trước mặt thì cô ta liền trở nên kích động, “Kỳ Ám, cô ta dựa vào đâu mà được ở bên ngươi?”

Dựa vào đâu?

Không biết.

Cô ấy đột nhiên cứ thế mà xông vào, còn hắn thì không muốn đuổi cô ấy đi, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Kỳ Ám không trả lời, “Thứ đó đang ở đâu?”

“Thứ đó… ta không nói cho ngươi biết.” Nữ tử nức nở, chỉ một khắc sau đã hung dữ hét lớn, “Ta không có được ngươi, người khác cũng đừng hòng có được ngươi.”

Kỳ Ám từ trong áo choàng đưa tay ra, ngón tay thon dài nắm lấy Trì Minh Kiếm trong gió lạnh, nhẹ nhàng rút lên.

“Kỳ Ám! Ngươi giết ta đi, cả đời này ngươi cũng đừng mong biết được.”

Kỳ Ám đứng bất động, Trì Minh Kiếm vạch ra một đường cong tuyệt đẹp, nhẹ nhành đâm vào ngực nữ tử.

Nữ tử trừng to mắt, dường như không thể tin được, “… Ngươi, Kỳ Ám, ngươi sẽ chết… ta chết rồi… thì trên đời này… sẽ không có ai… biết được… ngươi sẽ chết… ha ha ha, ngươi sẽ chết, ta sẽ đợi ngươi dưới hoàng tuyền.”

Thanh âm điên cuồng của nữ tử dần yếu ớt. Cô nhìn chằm chằm vào người con gái đang đứng dựa vào cửa phòng, cô ta dựa vào cái gì… dựa vào cái gì mà lọt vào mắt hắn chứ.

Chương 1092: Các chủ có lệnh (19)

Kỳ Ám rút Trì Minh Kiếm đã nhuộm đỏ máu ra, trên kiếm dường như còn phảng phất khí đen, muốn cuốn lấy cổ tay Kỳ Ám.

Một bàn tay bên cạnh đột nhiên nắm lấy nó, khí đen dường như gặp phải thứ gì đó đáng sợ, ngay lập tức co lại.

Kỳ Ám lắc đầu nhìn cô, bờ môi mím chặt lại, thanh âm trong trẻo, “Ngươi nghe thấy rồi đấy, ta sắp chết rồi.”

“Thế thì sao?”

“Đưa Lâu Lân rời khỏi Khiên Vũ Các, đừng đến gần ta nữa.” Kỳ Ám đẩy Thời Sênh sang một bên, thân hình nhanh chóng hướng về phía rừng mà đi, chớp mắt đã biến mất trong tuyết trắng mênh mông.

Thời Sênh: “…”

Có bệnh à!

Muốn chết thì cùng chết, sợ cái rắm á!

Thời Sênh hai tay chống nạnh, tức quá đi!

...

Gần đây Khiên Vũ Các xảy ra cuộc thanh tẩy lớn, Đường chủ Hình Pháp Đường và Phong Vân Đường lần lượt đổi người, còn đường

chủ trước đó thì không ai biết đã đi đâu.

Đường chủ mới nhậm chức sấm rền gió cuốn, chỉ cần ai có chút tâm tư thì đều bị âm thầm xử lý.

Thế nhưng họ phát hiện người của Khiên Vũ Các cũng không hề ít đi.

Kỳ Ám không ở trong các, đây là kết luận được Thời Sênh đưa ra sau khi canh giữ mấy ngày chỗ hắn ở. Tất cả mọi chuyện đều do Tranh Vanh xử lý.

“Ngươi đến hỏi ta? Lâu Nguyệt, câu này phải là ta hỏi ngươi mới đúng.” Vẻ mặt Tranh Vanh có chút lạnh lẽo, “Sau khi Chủ thượng đi cùng ngươi ra ngoài thì không quay trở về nữa.”

Lúc đó hắn không nên để Chủ thượng đi cùng cô ta mới đúng.

“Hắn vẫn chưa quay về sao? Những chuyện xảy ra gần đây…” Thời Sênh ngẩn người, “Hắn đã sắp xếp từ trước rồi?”

Tranh Vanh hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải là Chủ thượng nói không được làm khó ngươi thì ngươi đã chết từ lâu rồi.”

Thời Sênh đau ruột, cái tên thiểu năng này sao lại khó xơi vậy chứ.

Thời Sênh sắp xếp xong xuôi cho Lâu Lân rồi cũng mất tích theo.

Những tin tức trên giang hồ gần đây vẫn cứ là Yên Hồi Cốc bị người tàn sát, Tư Không Phong là ma đầu.

Nhưng đương sự hai chuyện này đều chưa từng xuất hiện.

Không có đương sự thì độ nóng của sự kiện cũng dần hạ nhiệt.

Đúng vào lúc này, không ít người trong võ lâm bắt đầu chết không rõ lý do. Người chết còn đều là những người đức cao vọng trọng của các phái.

Có người phát hiện cách chết của họ giống với cách giết người của Lâu Nguyệt. Thế là toàn bộ giang hồ nổi lên cuộc vận động tìm giết Thời Sênh.

Thời Sênh rất vô tội, cô chưa hề làm gì hết được chưa?

Cứ tùy tiện đổ chậu shit lên đầu ông đây, nói cho các ngươi biết, làm vậy sẽ bị ông chém đó biết chưa.

Đợi đã, loại thủ pháp vu oan hãm hại này…

Mộ Bạch!

Cái đồ thiểu năng!

Chuyện lần trước ở Yên Hồi Cốc, cô cho rằng là Tư Không Phong làm, nhưng bây giờ nghĩ lại thì chỉ có cái đồ thiểu năng Mộ Bạch đó mới thích làm loại chuyện này nhất.

Mẹ nó chứ, có giỏi thì ra mặt đi!

Đứng đằng sau giật giây thì là thứ đàn ông gì?

Thời Sênh rất không muốn thừa nhận một sự thật.

Mộ Bạch rất thông minh, cũng rất có tâm cơ.

Điều đáng giận nhất chính là, hắn giống cô, cho dù có chết cũng có thể vui vẻ sung sướng nhảy nhót ở vị diện sau.

Đáng giận hơn nữa là, Mộ Bạch dường như mỗi vị diện đều biết cô là ai, còn cô thì không biết được thân phận của hắn.

Hệ thống ngươi nói xem ngươi có tác dụng gì?

[Dữ liệu của tôi không bao gồm virus.] Hệ thống biện minh cho mình, không phải là nó không biết, mà là chủ nhân còn chưa cập nhật cho nó.

Đã nói là trí năng cơ mà?!

Đây là trí năng ở đâu vậy?

Ngươi chính là đồ giả phải không!

[…]

Hệ thống chìm trong trầm mặc, một giây sau đã offline.

Thời Sênh: "…" Bản cô nương vừa nói gì kỳ quái lắm sao?

Có lẽ là Hệ thống cũng rất trí năng… tuy có chút ngốc một xíu.

Vậy Hệ thống giận dữ cái gì chứ?

Hệ thống offline mấy ngày liền, đến lúc nó online đã thấy Ký chủ nhà mình đang ở vùng ngoại ô hoang vu, bốn bề xung quanh toàn tiếng quỷ khóc sói tru, vô cùng đáng sợ.

[… Ký chủ đang làm gì vậy?]

Thời Sênh đứng trên một vùng đất toàn tuyết, “Bắt rắn.”

[Không dưng đi bắt rắn làm gì?] Ở vị diện trước cô không bị ám ảnh tâm lý đó chứ? Còn muốn bắt rắn…

Trời đông giá lạnh đi bắt rắn làm cái vẹo gì!

Rắn phải ngủ đông đó biết chưa?

Trong khi Hệ thống còn đang xoay mòng mòng, Thời Sênh đã bắt được một con rắn trắng, một màu trắng thuần khiết, dường như nó hợp thành một thể với nền tuyết trắng.

Con rắn rất nhỏ, cuộn trên cổ tay cô, chỉ có thể làm một cái vòng tay.

Thời Sênh cầm bình ra nhét con rắn vào, ném vào trong không gian, “À, tiếp theo ta phải đi tìm tên thiểu năng đó nữa. Hệ thống định vị mục tiêu cho ta đi.”

[…] Từ chối, không thèm góp phần công sức cho nhiệm vụ của Ký chủ đâu, [… Cẩm Châu Thành]

Hu hu hu, người vừa nói xong chắc chắn không phải là ta, không phải ta, không phải ta…

Tuy Hệ thống đã đưa mục tiêu, nhưng đó là một nơi rộng lớn như vậy, không có địa điểm cụ thể, Thời Sênh cũng chỉ đành đến Cẩm Châu Thành trước đã.

…

Toàn bộ Cẩm Châu Thành đã bị tuyết trắng bao phủ, vì đang có tuyết

lớn nên trên phố rất ít người qua lại. Thời Sênh yên ổn bước vào thành – được rồi, là bay vào thành.

Giờ cô đi ra khỏi cửa là sẽ dẫn đến náo động lớn, làm người thì phải biết khiêm tốn.

“Cô nương, xem bói không?”

Thời Sênh vừa ra khỏi ngõ đã bị một tên thần côn* chặn lại, “Ta thấy cô nương ấn đường biến đen, sắp tới e là có họa sát thân…”

**Thần côn: thầy bói lừa đảo.*

Thời Sênh nhìn quét qua ông ta một cái, “Ta thấy ông ấn đường biến đen, sắp tới e là có họa sát thân, lừa đảo lừa luôn cả đồng nghiệp nữa hả?”

Dù sao bản cô nương cũng đã từng làm thần côn rồi.

Thần côn: “…” F**, ngươi ăn mặc thế này thì ai biết được ngươi lại là đồng nghiệp chứ. Hành tẩu làm ăn còn không mặc đồng phục, có bệnh à!

Thần côn ho một tiếng, “Hôm nay trời lạnh, không có mối làm ăn.”

Thời Sênh trợn trừng mắt, định rời đi nhưng đi được mấy bước lại quay trở lại, “Ông trước giờ vẫn ở Cẩm Châu Thành?”

“Đúng vậy, ngươi mới tới Cẩm Châu Thành sao? Ta nói cho ngươi biết, ở đây làm ăn khó lắm, ta chuẩn bị khai xuân…”

Thời Sênh cắt ngang lời thần côn đang ba hoa không ngừng, “Ngươi đã từng gặp một nam nhân vô cùng đẹp, khoác một chiếc áo choàng

trắng in hoa văn màu đen không?”

Tìm người?

Có mối làm ăn rồi!

“Ở Cẩm Châu Thành có bao nhiêu người qua lại, sao ta nhớ được nhiều như vậy chứ.” Ánh mắt thần côn đảo qua đảo lại, giơ tay ra vân vê.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, đưa tiền đây.

Thời Sênh móc bạc ra đưa cho hắn.

“Cô nương mô tả kỹ hơn xem.” Cầm được bạc, thần côn cũng bắt đầu làm ra dáng vẻ làm ăn.

Thời Sênh mô tả lại đặc trưng của Kỳ Ám một lần.

Ánh mắt thần côn đảo mắt lại ngẫm nghĩ một lúc, chỉ về một hướng, “Sáng nay hình như ta nhìn thấy hắn ở đó, nhưng còn bây giờ còn ở đó không thì ta không biết nữa… Ai, khắp người đều là máu, không biết đã đắc tội ai nữa…”

Tên lừa đảo còn chưa nói hết, nữ tử trước mặt đã không thấy đâu nữa.

Bây giờ đồng nghiệp của hắn đều có thể đi trên tuyết mà không để lại dấu vết gì như vậy sao?

Đúng là làm ăn càng ngày càng khó khăn.

…

Trong con ngõ nhỏ tối tăm, gió rét cắt da cắt thịt thổi từng cơn, một dấu vết màu đỏ sẫm in ngoằn ngoèo trên nền tuyết trắng, cả con ngõ nhỏ dường như đều ám mùi máu tanh.

Nửa người nam nhân đều đang ẩn trong chỗ tối, im lặng ngồi đó không động đậy, ai không biết còn cho rằng đó là người chết.

Ánh mắt Kỳ Ám trống rỗng mà nhìn chằm chằm vào đôi tay mình, đôi tay trắng bệch đến mức có thể nhìn được huyết quản trên đó.

Sắp rồi…

Luồng sức mạnh kỳ quái đó, chỉ có thể khiến hắn dễ chịu hơn đôi chút, chứ không thể khiến hắn khỏe lại.

“Rào rào…”

Có người đứng ở đầu ngõ, đang đi về phía này, giày đạp trên nền tuyết, phát ra âm thanh khe khẽ.

Kỳ Ám chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn.

Chương 1093: Các chủ có lệnh (20)

Kỳ Ám đứng dậy từ dưới đất, lông mày dường như ngưng tụ băng sương.

“Kỳ các chủ.” Tư Không Phong nhìn người trước mặt, “Đã đến nước này rồi, ngươi còn không chịu đưa cho ta sao?”

Kỳ Ám vung Trì Minh Kiếm, trong không khí hình thành một luồng khí áp vô hình.

Ánh mắt của Tư Không Phong lướt qua Trì Minh Kiếm, đen tối lướt qua đáy mắt, thanh kiếm này vốn là của hắn.

“Kỳ các chủ tìm kiếm Ngọc San Hô bao năm nay. Nhưng mấy ngày trước ta đã nhận được tin tức, người duy nhất trên đời này biết tung tích của Ngọc San Hô đã chết rồi.”

Kỳ Ám vẫn không tiếp lời.

Tư Không Phong không cáu giận, tiếp tục nói: “Kỳ các chủ ngươi cảm thấy lúc này ngươi có đánh thắng được ta không?”

“Muốn có Thiên Ti Băng Tàm?” Thanh âm của Kỳ Ám vẫn dễ nghe như vậy, trong không khí băng giá dường như còn có thêm vài phần lạnh lẽo, “Có mạng thì đến lấy.”

Ánh mắt Tư Không Phong và Kỳ Ám chạm nhau, khoảnh khắc đó dường như có cả tia lửa bay ra.

Hoa tuyết đang bay dường như bị thứ gì đó nghiền nát, biến mất trong không khí, đồ vật trong căn ngõ nhỏ bắt đầu nổ lách tách, nát vụn thành từng mảnh nhỏ.

“Phụt…” Thân hình Tư Không Phong mạnh mẽ lùi lại phía sau, nôn ra một búng máu. Hắn ôm lấy lồng ngực, dường như có chút không thể tin được.

Sao có thể…

Rõ ràng là hắn ta đã rơi vào đường cùng rồi, tại sao còn có được sức mạnh khủng khiếp như vậy.

Kỳ Ám khẽ cúi đầu, nhìn lên cổ tay, nhiệt độ trên đó dường như đang giảm đi, cái cảm giác của cơn dao động ấy giống hệt như lúc hắn ở Yên Hồi Cốc.

Trận phòng ngự…

Thanh âm của cô dường như còn đang vang vọng bên tai hắn, rõ ràng đến không ngờ.

Ý niệm vẫn luôn bị Kỳ Ám áp chế xuống giờ đây bỗng nhiên điên cuồng nổi dậy, hắn nhớ cô.

Đáng tiếc, có lẽ họ không thể gặp lại nhau được nữa rồi.

Khóe miệng Kỳ Ám cong lên đường cong khổ sở. Hắn vẫy Trì Minh Kiếm, hướng đến Tư Không Phong.

Tư Không Phong giật mình kinh hãi, nhanh chóng phòng ngự.

Thực lực hai người không phân cao thấp, khi giao đấu với nhau cũng chẳng ai được lợi.

“Tư Không Phong, ông nội nhà ngươi!” Một âm thanh quát mắng vang lên từ phía sau.

Người Kỳ Ám cứng đờ, hắn quay đầu nhìn lên trên, thân ảnh một người nhanh chóng hạ xuống.

Tư Không Phong nhân cơ hội đánh về phía Kỳ Ám. Nhưng ngay sau đó, người Tư Không Phong bỗng nhiên bay lên không trung, đụng mạnh vào bức tường bên cạnh.

Thời Sênh tiến lên mấy bước đến trước mặt Kỳ Ám, “Ngươi có sao không?”

Kỳ Ám ngẩn người nhìn cô, dường như không tin cô sẽ xuất hiện ở đây.

Hồi lâu sau Thời Sênh vẫn không nghe thấy tiếng gì, liền xù lông, “Chẳng lẽ là bị đánh đến câm luôn rồi? Nói chuyện!”

Cách nói chuyện quen thuộc khiến Kỳ Ám biết đây không phải là ảo giác, cô thực sự đã xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn khẽ mở đôi môi hơi khô, trong đôi mắt ý cười như lan tràn, “Lâu Nguyệt.”

Thời Sênh vén áo choàng của hắn lên xem, bên trong toàn là vết thương, máu tươi rỉ ra ngoài, khắp người đều là mùi máu tanh, trên áo choàng cũng nhuộm máu, màu trắng đã chuyển thành màu đỏ.

“Là ai làm?” Thời Sênh dùng tay lướt qua tóc hắn, sắc mặt trầm

xuống.

“Không quen biết.” Kỳ Ám ngừng lại, “Ta giết chết rồi.”

Có quá nhiều người muốn có được Trì Minh Kiếm, làm sao hắn biết được đám người đó là ai.

Thời Sênh hôn nhẹ lên môi hắn, “Đợi đấy.”

Cô quay người đi đến phía Tư Không Phong. Tư Không Phong muốn đứng dậy, nhưng người còn chưa bò lên được thì đã bị Thời Sênh đạp cho một cước.

“Lâu Nguyệt…” Lại là cô ta.

“Tư Không Phong, ngươi cũng to gan thật nha.” Thời Sênh nhìn xuống Tư Không Phong, khóe môi nhếch lên một độ cong, “Người của ông đây mà ngươi cũng dám động.”

Đừng nói ngươi là nam chính, cho dù là Ngọc hoàng đại đế thì ông đây cũng phải giết chết ngươi.

Thời Sênh trói chặt Tư Không Phong lại.

Tư Không Phong giãy giụa, “Lâu Nguyệt, ngươi muốn làm gì?”

“Giết ngươi.” Không phải rất rõ ràng à? Còn hỏi, có phải ngu không!

“Các chủ, qua đây giúp ta cái nào.” Thời Sênh quay đầu gọi Kỳ Ám.

Kỳ Ám chầm chậm tiến lên, hắn nhìn Thời Sênh, không hỏi gì.

“Giết hắn.” Thời Sênh chỉ vào Tư Không Phong.

Kỳ Ám lấy làm kỳ lạ tại sao Thời Sênh không tự mình ra tay, nhưng lại thấy biểu cảm của cô vô cùng nghiêm túc. Hắn do dự một lát, mím môi tiến lên phía trước.

Kỳ Ám không hề do dự cầm kiếm, chuẩn bị đâm Trì Minh Kiếm vào lồng ngực Tư Không Phong.

Trong ánh chớp chói lọi, một quả cầu nhỏ đen sì từ trên trời giáng xuống, bỗng nhiên sương mù dày đặc bao phủ, che khuất tầm nhìn của Thời Sênh.

Thời Sênh nhanh chóng kéo Kỳ Ám, đợi đến khi sương mù tan đi thì trong ngõ đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Sương mù chầm chậm tan đi, Tư Không Phong cũng sớm đã biến mất không rõ tăm tích.

Thời Sênh cũng không quá thất vọng, nam chính đại nhân là 1 cái BUG, cho dù cô có làm gì thì cũng đều xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Cô không hề có chút hoài nghi rằng cho dù cô có nhốt nam chính lại thì có khi mặt đất sẽ tự nhiên nứt ra, mở một con đường sống cho nam chính.

Bị thiên vị chính là trâu bò như vậy đấy.

…

Quán trọ.

“Cởi.” Thời Sênh nhìn Kỳ Ám.

“Ta tự làm được.”

Thời Sênh nhíu mày, “Cởi.”

Kỳ Ám giãy giụa một lát, rồi hạ ánh mắt, chầm chậm cởi bỏ y phục trên người, từng chiếc từng chiếc rơi xuống, lồng ngực trắng nõn lộ ra trong không khí, phía trên có mấy vết thương, có vết thương đã bắt đầu đóng vảy, nhưng cũng có cả vết thương mới.

Thời Sênh sầm mặt xuống làm sạch vết thương cho hắn, đắp thuốc rồi băng bó lại, động tác vô cùng thuần thục.

“Ngươi… tại sao ngươi lại tìm được ta?”

Thời Sênh tùy tiện bịa một lý do, “Tâm ý tương thông.”

Kỳ Ám lại hỏi, “Tại sao lại đến tìm ta?”

“Hử, ngươi muốn chạy sao?” Thời Sênh giễu cợt cười một cái, “Người ta nhắm trúng, có chết cũng phải chết bên cạnh ta, ngươi muốn chạy đi đâu?”

Kỳ Ám: “…” Hắn không muốn chạy! Ai nói hắn muốn chạy chứ!

“Cởi quần.”

“… Phía dưới không bị thương.” Tại sao lần nào cũng bắt hắn cởi quần, không biết xấu hổ.

Thời Sênh lạnh lẽo nhìn hắn. Kỳ Ám lập tức hoảng sợ, giơ tay cởi quần, mặt đỏ bừng lên, không dám nhìn Thời Sênh.

Nếu là một nam nhân bắt hắn cởi quần, có lẽ là hắn sẽ giết luôn đối

phương rồi.

Nhưng ở trước mặt cô, trừ việc lo lắng khẩn trương ra thì hắn không còn bất cứ tâm trạng nào khác.

Phía thân dưới quả thực không có vết thương nào. Thời Sênh kiểm tra một lượt, rồi cứ thế nhét hắn vào trong chăn, “Ngủ đi.”

“Chuyện đó…” Kỳ Ám giơ tay kéo Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu nhìn hắn, cũng không nói gì, đợi câu sau của hắn.

Một lúc sau Kỳ Ám mới lên tiếng, “Ngươi ở trong phòng có được không?”

Hắn sợ sau khi hắn tỉnh dậy, phát hiện ra đây chỉ là một giấc mơ, sợ sau khi tỉnh lại vẫn chỉ là sự lạnh lẽo và cô độc vô tận bầu bạn với hắn.

“Hử? Muốn ta ngủ cùng sao?”

Kỳ Ám: “…” Hắn không có ý đó, hắn chỉ muốn cô ở lại trong phòng.

“Không muốn ngủ cùng? Vậy ta ra ngoài.” Thời Sênh tiếp tục đi ra.

Ngón tay Kỳ Ám căng lại, bàn tay nắm lấy tay Thời Sênh càng dùng lực hơn, giọng nói nho nhỏ truyền đi khắp căn phòng, “Đừng đi.”

“Xin ta đi.” Thời Sênh quay người, cười như không cười nhìn người trên giường.

Ai bảo trước đây ngươi không cho ông đây ngủ.

Kỳ Ám đấu tranh một hồi, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, “Xin ngươi.”

Thời Sênh ngẩn người, tức thì hạ tầm mắt xuống, nhét tay hắn vào trong chăn, thanh âm nhẹ nhàng, “Ngủ đi, ta không đi.”

Kỳ Ám nhìn chằm chằm cô một lúc. Dường như chắc chắn cô thực sự sẽ không đi nữa, hắn mới chầm chậm nhắm mắt lại, hô hấp dần dần bình ổn.

Chương 1094: Các chủ có lệnh (21)

Kỳ Ám bị giật mình mà tỉnh giấc.

Trong phòng chỉ có ánh sáng yếu ớt, hắn vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy nữ tử đang ngồi bên cạnh giường, có lẽ là cảm nhận được hắn đã tỉnh nên cô liền mở mắt, trong đôi mắt là sự lạnh lẽo.

Bên ngoài tiếng tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Khắp căn phòng đều là khí lạnh.

Hai người im lặng nhìn nhau rất lâu.

“Ngươi có lạnh không?” Kỳ Ám hỏi.

“Hơi lạnh, có cho ta lên không?” Thời Sênh tự nhiên tiếp lời.

Kỳ Ám cứng đờ người một lúc, dịch vào bên trong, nhưng khi cơ thể tiếp xúc với cái lạnh bên trong thì hắn lập tức thấy hối hận rồi, bây giờ trên người hắn hoàn toàn không mặc gì.

Nhưng hối hận thì đã muộn, Thời Sênh đã nằm lên trên.

Kỳ Ám im lặng thở dài, cố gắng duy trì khoảng cách với Thời Sênh, khống chế trái tim đang đập loạn nhịp của mình.

Thời Sênh rất ấm áp, giống như chiếc lò sưởi. Kỳ Ám không biết đã ngủ từ lúc nào, hắn vô ý thức dịch về phía đó, đôi chân thon dài gác

lên trên chân Thời Sênh, cánh tay đặt lên eo cô.

Thời Sênh nhìn hắn một cái, ôm hắn vào trong lòng.

Nhưng ngày hôm sau khi thức dậy thì đã biến thành Thời Sênh bị hắn ôm vào lòng, giống như ôm một món đồ chơi kiểu lớn.

Khi Kỳ Ám tỉnh dậy thì có chút mơ hồ. Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt phóng đại đó mấy giây, nhịp tim lại bắt đầu thình thịch đập loạn lên.

Bây giờ hắn buông cô ra, coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì còn kịp không?

Tất nhiên là không kịp rồi.

Khi Thời Sênh cử động, không cẩn thận chạm vào thân dưới của hắn, nơi vốn dĩ không có phản ứng lập tức trở nên không bình thường.

Kỳ Ám ôm lấy Thời Sênh mà không biết phải làm sao, đầu lưỡi khô rát, cơ thể cuồn cuộn nóng lên.

Thời Sênh mở mắt nhìn thẳng vào gương mặt đỏ bừng của Kỳ Ám, vật thể cứng rắn dưới chăn đang vươn lên chạm vào cô.

“Mới sáng sớm ngươi đã động dục cái gì hả?” Thời Sênh phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng.

“Ta… ta cũng không biết.” Kỳ Ám khóc không ra nước mắt, sao hắn biết được, đột nhiên lại như vậy… rõ ràng là hắn không nghĩ gì mà.

Thời Sênh tiến lại gần hắn, đầu ngón tay quét qua eo hắn, “Có muốn

không?”

Kỳ Ám bỗng giật mình, thân dưới sưng tấy càng khó chịu hơn, hô hấp hỗn loạn, ánh mắt hơi mơ màng, “Có… có được không?”

“Nằm mơ!” Thời Sênh đẩy hắn ra, vén chăn lên rời khỏi giường.

Không khí lạnh tràn vào trong chăn, lạnh đến mức Kỳ Ám run cầm cập, bỗng nhiên lý trí trở lại. Nghĩ đến việc bản thân vừa định làm gì thì Kỳ Ám trực tiếp vùi mình vào trong chăn.

Hắn đúng là điên rồi.

Thời Sênh buồn cười nhìn hắn một cái, như vậy có phải đáng yêu hơn nhiều không.

…

Thời Sênh ra ngoài mua y phục mới cho Kỳ Ám, khi trở về thấy hắn vẫn còn co ro trong chăn.

Cô tiến lên vén chăn ra, làm lộ ra lồng ngực hắn, “Muốn ngạt chết sao?”

Sắc mặt Kỳ Ám không tự nhiên, mím môi không nói, mí mắt khẽ hạ xuống, đôi lông mi dài in bóng hình cánh quạt trên làn da trắng nõn.

Không muốn nói chuyện như vậy sao.

Thời Sênh cúi người cắn một cái lên bờ môi hắn, có lẽ Kỳ Ám bị làm cho giật mình, đột nhiên mở miệng. Thời Sênh nhân cơ hội công thành chiếm đất.

Cảm giác nóng bừng vừa được Kỳ Ám nén xuống lại một lần nữa dâng trào lên.

Mặc kệ.

Hắn muốn cô.

Kỳ Ám nổi điên, Thời Sênh có chút không chống đỡ nổi. Hai người phân phân hợp hợp triền miên trên giường, bên ngoài trời hết tối lại sáng.

“Nàng đang nghĩ gì vậy?” Kỳ Ám cúi xuống bên tai Thời Sênh, thanh âm êm dịu, nhưng lại nguy hiểm kỳ lạ.

Thời Sênh đẩy mặt hắn ra, “Đi xuống, ông đây sắp thở không ra hơi rồi.”

Kỳ Ám không động đậy, khuôn mặt anh tuấn lại dịch trở lại, cố chấp hỏi: “Vừa nãy nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ... ta có nên mua thêm một bộ y phục nữa không?”

Kỳ Ám: “...”

Hắn nhìn bộ quần áo sớm đã không thành hình gì dưới đất, gương mặt bỗng nhiên đỏ bừng, sự nguy hiểm nơi đáy mắt cũng tan biến, chỉ còn lại sự luống cuống và xấu hổ ẩn sâu bên trong.

Hắn vùi mặt vào cổ Thời Sênh, nhẹ giọng nói: “Ta mua cho nàng.”

Thời Sênh sợ hắn cắn mình, nhanh chóng trốn qua một bên, nhưng vẫn không trốn khỏi số mệnh bị cắn.

Cái ông nội nhà ngươi! Bản cô nương từ chối thiết lập này, lần nào cũng cắn, tuổi chó à?

“Chúng ta thương lượng một chuyện có được không.” Thời Sênh cắn răng.

“Hửm?” Giọng nói Kỳ Ám có vài phần trầm khàn, vô cùng mê hoặc.

“Sau này đừng có cắn ta.”

Đầu ngón tay Kỳ Ám xoa nhẹ vào chỗ dấu răng hắn vừa cắn, nói ra lời nói trong lòng đang nghĩ, “Nhưng ta cảm thấy chỉ có làm như vậy thì nàng mới thuộc về ta.”

Thời Sênh: “...”

Thôi bỏ đi, cắn một cái cũng không chết người được.

Bởi vì Kỳ Ám dùng sức quá mạnh, vết thương trên người đều nứt ra. Thời Sênh đành phải băng bó lại cho hắn.

“Lâu Nguyệt, ta sắp chết rồi.” Hắn quay lưng lại với Thời Sênh, giọng nói có chút suy sụp, “Ta sẽ cho nàng một danh phận, sau này... Khiên Vũ Các sẽ giao lại cho nàng.”

“Chàng cho rằng chàng chết rồi thì ta sẽ sống tốt được sao?”

Khi Kỳ Ám nghe đến câu nói này thì trong lòng hắn nhảy nhót vui mừng, dường như thứ hắn chờ đợi chính là câu nói này.

Hắn quay người ôm chặt Thời Sênh.

Nàng là ánh ban mai rực rỡ cuối cùng, cũng là ánh sáng ban mai rực

rỡ duy nhất trong cuộc đời hắn.

Thời Sênh vỗ một cái lên người Kỳ Ám, xù lông gào thét, “Ông nội ngươi, thuốc rơi hết rồi.”

Trước khi ôm không thể báo một tiếng được à? Tập kích cái gì? Đồ thiểu năng!

Kỳ Ám ấm ức buông Thời Sênh ra. Hắn muốn cô ôm mình, chứ không phải hung dữ với hắn.

Thứ Thời Sênh không thể chịu đựng được nhất chính là bộ dạng ấm ức của Phượng Từ, cuối cùng đành phải ôm hắn dỗ dành một trận.

Nữ chính Từ gây chuyện vô cớ thật là hết cách mà.

Được Thời Sênh dỗ dành, tâm trạng Kỳ Ám vui sướng mà ra ngoài mua quần áo cho cô. Khi trở về, hắn còn mua mấy món điểm tâm, đưa đến trước mặt Thời Sênh, “Nàng xem, thích ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Kỳ Ám nhìn Thời Sênh, đút bánh hoa nhài cho cô, thấy biểu cảm của cô vẫn rất tự nhiên, không hề có vẻ chán ghét gì, lúc này mới yên tâm đút cho cô ăn tiếp.

Từ sau khi ngủ cùng nhau, Thời Sênh phát hiện Kỳ Ám cực kỳ thích mua đồ cho cô.

Một lời không hợp liền mua.

Tổ chức sát thủ chắc chắn là có rất nhiều tiền, dù sao thì tiền trên người nguyên chủ cũng không ít, đó còn là số còn lại sau khi bị tổ

chức rút đi, nên có thể biết được rằng, Khiên Vũ Các nhiều tiền đến thế nào.

“Tiểu Nguyệt, ăn cái này đi.” Kỳ Ám đẩy thứ đồ trước mặt đến.

Thời Sênh: “...” Cô thấy rồi nhé, hắn không thích ăn cái này nên mới đẩy cho cô!

Thời Sênh ăn hai miếng cơm, “Ta ăn no rồi.”

“Nhưng nàng mới chỉ ăn có một chút...” Giọng Kỳ Ám nhỏ dần xuống, ánh mắt vợ của hắn có hơi đáng sợ.

Tên thiểu năng này sắp nuôi cô thành heo rồi.

Sau này nếu biến thành ông mập rồi thì sao cô còn vui vẻ giả bộ ngây thơ được nữa chứ.

“Còn một tháng nữa là đến đại hội Minh chủ, không biết lần này ai có thể làm Minh chủ đây.”

“Gần đây trên giang hồ xảy ra nhiều chuyện như vậy, chết mất bao nhiêu người rồi, lúc này còn mở đại hội Minh chủ, sợ là không an toàn...”

“Có lần nào đại hội Minh chủ được an toàn sao?” Bên cạnh có người xen vào.

Một trong những tình tiết tất yếu của tiểu thuyết võ hiệp, chính là đại hội lựa chọn Minh chủ.

Thông thường thì đại hội như vậy không phải là mười năm một lần thì là hai mươi năm một lần.

“Tiểu Nguyệt.” Kỳ Ám từ trước mặt Thời Sênh dịch sang ngồi bên cạnh cô, “Ta muốn đến đại hội Minh chủ?”

Thời Sênh nhấc lông mày, “Cướp ngôi Minh chủ?”

“...” Hắn không có hứng thú với cái đó, “Đi giết người.”

“... Tóm lại là có bao nhiêu người đã từng đắc tội với chàng vậy?”

Kỳ Ám do dự giây lát, “Nhiều lắm.”

Thời Sênh: “...”

Được lắm, rất xứng đôi với bản cô nương, số người bản cô nương đắc tội có thể xếp được mấy vòng quanh vũ trụ rồi.

Chương 1095: Các chủ có lệnh (22)

Cả đường đi Kỳ Ám mua đồ liên tục. Nếu không phải có sẵn không gian thì Thời Sênh rất hoài nghi rằng mình đã sớm bị những thứ đó chôn vùi rồi.

Kỳ Ám cũng không quan tâm cô để đồ hắn mua ở đâu, chỉ cố gắng mà mua mua và mua.

“Đưa tiền ra đây.” Thời Sênh thực sự không chịu nổi nữa, chuẩn bị chiếm quyền tiếp quản tài chính.

Kỳ Ám sờ một lượt khắp người, lôi ra sấp ngân phiếu và chút bạc vụn, toàn bộ đưa hết cho Thời Sênh.

Nhưng Thời Sênh phát hiện ra, cho dù có thu tiền của hắn thì hắn vẫn có thể mua được đồ.

Khiên Vũ Các có sản nghiệp ở khắp mọi nơi, Kỳ Ám không hề sợ không trả tiền được.

Có người yêu thích mua đồ phải làm sao?

Khó khăn lắm mới đến được nơi tổ chức đại hội Minh chủ, thế mà Kỳ Ám vẫn còn muốn mua nữa.

“Chàng có muốn mua luôn cả Sơn trang Minh chủ luôn không?” Thời Sênh chống nạnh quát Kỳ Ám.

Kỳ Ám nghiêm túc mà suy nghĩ một lúc, rồi ra vẻ chính trực nói: “Có chút khó, nhưng nếu Tiểu Nguyệt thích, ta cũng có thể thử xem sao.”

Thời Sênh xoa trán, may mà người này sinh ở thời cổ đại, nếu đổi lại là thời hiện đại, thì sẽ là kiểu bá đạo... phi, tổng tài trung khuyển*.

** Trung khuyển: rất nuông chiều, nghe lời người yêu.*

Một lời không hợp liền mua.

“Đừng mua nữa, mau đi thôi.” Thời Sênh kéo Kỳ Ám đi tới Sơn trang Minh chủ.

Kỳ Ám hơi thất vọng nhìn thứ đồ vừa nãy còn chưa kịp trả tiền mua.

“Chàng muốn giết ai?” Dọc đường đi Thời Sênh không hỏi Kỳ Ám, Kỳ Ám cũng không nói hắn rốt cuộc là muốn giết ai.

“Trác Việt.”

Trác Việt?

Cái tên này...

F**, Minh chủ đương nhiệm!

Thân phận cao quý, thân thế tốt đẹp, thực lực mạnh mẽ, người này có danh tiếng trên giang hồ rất tốt, nếu không thì cũng không đảm đương nổi vị trí Minh chủ này.

Kỳ Ám chỉ nói có thù với Trác Việt, còn thù hận thế nào Kỳ Ám không nói cụ thể. Thời Sênh nhìn hắn có xu hướng hắc hóa, cũng không dám hỏi tiếp.

Phượng Từ bị hắc hóa thật đáng ghét quá.

Vì không có thiệp mời nên họ không thể quang minh chính đại đi vào, hai người chỉ có thể chuồn vào.

Lúc này thực ra đại hội Minh chủ đã bắt đầu rồi. Đương nhiên là họ không phải đến tham dự đại hội Minh chủ, cho nên dù đã bắt đầu hay chưa cũng không quan trọng.

Có một vị diện trước đó, Thời Sênh cũng đã từng tham gia đại hội Minh chủ, còn làm náo loạn cả đại hội Minh chủ nhà người ta lên.

[... Ký chủ xin hãy khống chế sức mạnh hồng hoang của cô, xin đừng gây chuyện nữa.] Hệ thống tận chức trách cảnh báo. Tuy không có tác dụng gì hết, nhưng thân làm một Hệ thống, nó cũng phải giữ được đạo đức nghề nghiệp.

Thời Sênh không quan tâm đến Hệ thống, quay đầu nói với Kỳ Ám, “Bây giờ có lẽ Trác Việt đang chủ trì đại hội Minh chủ, chúng ta xông thẳng đến đó giết đi?”

Kỳ Ám: “...” Tại sao phải xông thẳng đến đó giết?

Bọn họ là tổ chức sát thủ!

Tổ chức sát thủ chính là âm thầm ám sát, hiểu chưa?

Kỳ Ám ngắm nhìn Thời Sênh đang nóng lòng muốn hành động, trong lòng thở dài, hắn kéo Thời Sênh đến một nơi hẻo lánh.

“Thế thì chúng ta ở đây làm gì?” Thời Sênh không thoải mái nhìn lá xanh xung quanh và đóa hoa hồng nhỏ xinh đẹp nổi lên ở bên cạnh –

Kỳ Ám.

Đóa hồng nhỏ Kỳ Ám nói: “Đợi Trác Việt.”

Sênh Tự Phụ online, “Xông đến giết luôn là xong, sao còn phải đợi hắn, hắn lấy đâu ra thể diện lớn thế mà bắt ông đây đợi chứ.”

Đóa hồng nhỏ Kỳ Ám ôm Thời Sênh vào trong lòng, “Ta muốn ở bên nàng lâu thêm một chút.”

“Chúng ta có thể giết người xong rồi về phòng mài giũa tình cảm mà.” Nói cứ như thể trước đây chúng ta chưa từng ở bên nhau vậy.

Kỳ Ám: “...” Giết người xong còn có thể về phòng mài giũa tình cảm, tâm lý của vợ nhà hắn có bao nhiêu mạnh mẽ thế?

Kỳ Ám không cho Thời Sênh đến thẳng đó giết người, nên Thời Sênh đành phải ngồi bên cạnh hắn, không có kịch hay xem, cũng không đánh nhau, sao mà quãng thời gian này trôi đi chậm thế...

Thời Sênh cầm ngón tay của Kỳ Ám mà nghịch. Kỳ Ám bị làm cho có chút nóng nực trong lòng, “Tiểu Nguyệt, yên tĩnh nào.”

“Ta đi lên đó xem kịch hay, chàng tự mình trông chừng đi.” Thời Sênh nhảy từ trên cây xuống.

Kỳ Ám: “...” Nhìn thử vợ nhà người ta, rồi nhìn vợ nhà mình, Kỳ Ám cảm thấy những ngày tháng sắp không thể qua được nữa rồi.

Một lời không hợp liền bỏ hắn lại một mình.

Hắn sa sầm mặt đuổi theo, đi cùng cô xem kịch hay, khi sắp tàn cuộc lại chuồn trở lại.

“Tiểu Nguyệt...” Kỳ Ám kéo Thời Sênh, “Nàng định làm gì?”

Thời Sênh ôm bụng, “Buồn tiểu.”

“...” Vành tai Kỳ Ám đỏ rực lên, sao nàng ấy có thể nói ra tự nhiên đến thế, hắn nhanh chóng nhìn xung quanh, “Cẩn thận đó, đi nhanh về nhanh.”

Kỳ Ám nhìn thấy Trác Việt về phòng, nhưng Thời Sênh vẫn chưa quay lại, hắn có chút không yên tâm, nên chưa ra tay.

Khoảng một nén hương sau, Thời Sênh mới xuất hiện.

“Sao lại đi lâu như vậy?”

“Bị đi ngoài.” Thời Sênh mặt không đổi sắc nói.

Kỳ Ám nhẹ chau mày, sau đó lại gần cô ngửi ngửi, “Nàng vừa giết người?”

Thời Sênh giơ tay lên ngửi, nhỏ tiếng cằn nhằn, “Mũi chàng là mũi chó sao?”

Rõ ràng là cô không hề để dính máu vào người, sao hắn vẫn ngửi ra được mùi máu tanh chứ?

Ánh mắt Kỳ Ám trầm xuống, hắn không nói lời nào nhìn Thời Sênh, Thời Sênh bị nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, “Ai, đừng có nhìn ta như vậy, giết một người thôi mà, sao có thể để Các chủ động thủ được chứ.”

Vợ của cô sao có thể làm chuyện đẫm máu như thế được.

Hắn chỉ cần phụ trách dung mạo như hoa là đủ rồi.

[...] Hơ hơ, vậy trước đây ai là người sai hắn đi giết người? Là thiểu năng à?

Thời Sênh cầm lấy tay Kỳ Ám, đặt lên môi hắn một nụ hôn, “Ta hy vọng khi ta có mặt, thì tay của chàng mãi mãi sạch sẽ, chỉ chạm vào một mình ta thôi.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhẹ như đang thủ thỉ.

Lòng Kỳ Ám co rút lại, dường như chỉ trong chốc lát đã bị bàn tay lớn vô hình bót chặt lấy trái tim, nỗi đau dần lan tràn khắp nơi, cảm giác nghẹt thở khiến hắn hơi cong người lại, bờ môi khẽ mở, hô hấp cũng loạn nhịp.

Sắc mặt Thời Sênh thay đổi, “Sao vậy?”

Cô chỉ bày tỏ một chút thôi mà, sao bỗng nhiên hắn lại tỏ vẻ như sắp chết đến nơi thế chứ?

Kỳ Ám để đầu trên vai Thời Sênh, ôm chặt lấy cô, giọng nói đè nén, “Không biết, bỗng nhiên thấy khó chịu quá.”

Khó chịu đến mức hắn muốn móc tim lôi ra ngoài.

Hắn đang sợ hãi.

Nhưng đang sợ hãi điều gì, chính hắn cũng không biết.

Đó là phản ứng đến từ nơi sâu thẳm trong linh hồn.

Kỳ Ám càng ôm càng chặt, dường như hắn muốn hòa vào thành một thể với Thời Sênh. Thời Sênh bị ôm chặt đến không thở nổi, khuôn mặt bị ép đến đỏ bừng, “Kỳ Ám, chàng phát điên gì thế, buông ông đây ra.”

Kỳ Ám nghe thấy giọng nói khó chịu của Thời Sênh. Hắn nhanh chóng buông Thời Sênh ra, lo lắng nhìn cô, “Tiểu Nguyệt.”

Thời Sênh thở hổn hển hai cái, cái tên thiểu năng này, ở bên cạnh ngươi sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

[...] Hệ thống sợ màn tiếp theo chính là cảnh Thời Sênh nói kiên quyết không cần loại người này, rồi quay đầu đi thẳng.

Nó nín thở đợi một lúc, nhưng Thời Sênh vẫn chỉ đứng đó thở hổn hển, trong đầu là các kiểu oán giận Phượng Từ, nhưng không hề có ý muốn chia tay.

“Tiểu Nguyệt...” Kỳ Ám vẫn còn lo lắng, “Nàng có đau ở đâu không? Ta xoa bóp cho nàng.”

Xoa cái ông nội ngươi ấy!

Thời Sênh trừng mắt nhìn. Kỳ Ám lập tức cúi đầu, một bộ dạng vẻ như làm sai chuyện gì.

Hắn nhỏ tiếng nói, “Nàng không thích ta giết người, vậy thì sau này ta không giết người nữa.” Dù sao thì Khiên Vũ Các có nhiều sát thủ như vậy, hắn có thể ra lệnh cho thuộc hạ làm...

Kỳ Ám bỗng ngẩn người, khóe miệng lan tràn một nụ cười khổ.

Hắn không còn nhiều thời gian nữa.

Chương 1096: Các chủ có lệnh (23)

Trên đường trở về, Kỳ Ám luôn trầm mặc, khi cô nói ra câu nói đó, thì ở sâu trong lòng hắn lan tràn một nỗi khủng hoảng.

Hắn không quá hiểu được nỗi khủng hoảng ấy đến từ đâu.

Không hề phản cảm, mà là…

Đó là thứ cảm xúc khiến hắn cũng không thể nói rõ ra được.

“Trác Việt chết rồi, chàng còn muốn giết ai nữa?”

Kỳ Ám cúi đầu không phản ứng, Thời Sênh nhíu mày, đưa mặt qua, “Ta hỏi chàng đó, chàng đang nghĩ gì vậy?”

Kỳ Ám chợt hoàn hồn lại, hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh giây lát rồi lắc đầu, “Không có gì.”

“Được, vậy chúng ta cùng đến một nơi.”

“Đi đâu?”

“Tìm một tên thiểu năng.”

“Thiểu năng?”

Dưới ánh chiều tà màu đỏ sẫm như máu, bóng hai người kéo thật dài nhưng vẫn luôn dựa sát bên nhau.

…

Tin tức Trác Việt bị giết nhanh chóng lan khắp giang hồ.

Hung thủ cũng nhanh chóng được xác định là Thời Sênh, tuy nhiên Thời Sênh cảm thấy đám người đó chỉ đổ bừa, đoán bừa nhưng chẳng may lại trúng thì có.

Nhưng hung thủ lại chính là cô, cô cũng không có gì để biện minh cả.

Vậy nên khi có người tìm đến tận nơi, Thời Sênh đã phóng khoáng thừa nhận.

Họ chất vấn cô tại sao lại giết Trác Việt.

Thời Sênh trả lời một câu rất tưng tửng – vì nhìn hắn ngứa mắt.

Nhìn hắn ngứa mắt thì ngươi liền giết sao?

Vậy nếu như ngươi không vừa mắt toàn bộ người trong giang hồ thì sẽ giết hết toàn bộ người trong giang hồ hả.

Nhưng không bao lâu sau, trên giang hồ lại bắt đầu có một số tin đồn, nói là Trác Việt thực chất là tên biến thái cuồng ngược đãi.

Nhân sĩ chính nghĩa trong giang hồ khẳng định là không tin!

Trác Việt thể hiện là một người vô cùng cương trực chính nghĩa, sao bỗng nhiên biến thành một tên biến thái cuồng ngược đãi được chứ, chắc chắn là có người tạo tin đồn.

Đám người này càng không tin, khi chứng cứ bày ra trước mặt họ

càng thấy như bị đánh vào mặt.

Một người vẻ ngoài là quang minh chính đại, nhưng trong bóng tối thì so với người xấu xa thì còn xấu xa bẩn thỉu hơn.

Kỳ Ám đứng trước cửa sổ quán rượu, nghe những lời dị nghị không ngớt bên dưới, vẻ mặt hiện lên sự nguy hiểm không nhìn thấu được.

“Khi cha mẹ ta chết, ta tận mắt nhìn thấy, cứ thế giương mắt đứng nhìn họ gục xuống trước mặt ta.” Giọng nói hắn bỗng vang lên, chầm chậm nhưng trong trẻo, không có thêm ngữ điệu dư thừa.

“Trác Việt đã giết họ, rồi đưa ta về Trác gia, nhốt ta cùng đám trẻ con kia. May mắn là ta đã chạy thoát… rồi gặp sư phụ, chính là các chủ Khiên Vũ Các tiền nhiệm. Ông ấy dạy ta võ công, dạy ta giết người, dạy ta vô tình vô dục.”

Quá trình chạy trốn chỉ được Kỳ Ám mô tả đại khái bằng mấy chữ, nhưng từ trong ngữ điệu chầm chậm ấy có thể nghe ra được quá trình chạy trốn không hề thuận lợi, mà cái giá phải trả còn không thể tưởng tượng được.

Kỳ Ám tiếp tục nói: “Sư phụ nói, một khi sát thủ bị rung động thì tức là đã uống vào thứ độc dược mãn tính, nguy hiểm chí mạng.”

Kỳ Ám ngừng lại, quay người nhìn nữ tử đứng đằng sau, “Nhưng sư phụ lại nói, tương lai ta sẽ là các chủ Khiên Vũ Các, ta không giống họ.”

Kỳ Ám giơ tay ra, lòng bàn tay hắn có một chiếc bình nhỏ màu trắng, khóe miệng hắn hơi cong lên, “Lâu Nguyệt, uống nó đi, sống chết bên nhau.”

Thời Sênh nhìn hắn, lấy ra chiếc bình sứ nhỏ trong tay hắn, bên trong là một viên dược. Cô ngửi thử, bên trong có mùi vị của máu.

Cô trả lại chiếc bình sứ, lắc đầu.

Bên trong có máu.

Kỳ Ám khẽ cười, nắm chặt chiếc bình, mí mắt cụp xuống, che đi sự hung ác đang cuồn cuộn nơi đáy mắt, không thể làm tổn thương nàng ấy.

… Nàng ấy sống cũng tốt.

“Đưa tay.” Nữ tử trước mặt đột nhiên lên tiếng.

Kỳ Ám áp chế sự tàn ác trong lòng, một lát sau mới đưa tay ra, khi ngẩng đầu, trên mặt hắn đã không còn biểu hiện gì.

Thời Sênh lấy dao găm, cắt xuống dưới từ cổ tay Kỳ Ám, cơ thể Kỳ Ám cứng đờ, để mặc cho Thời Sênh tiếp tục.

Cô cũng cắt cổ tay mình, đưa cổ tay lại gần hắn, “Nhắm mắt lại.”

Kỳ Ám nhìn cô giây lát rồi nhắm mắt lại.

Trên cổ tay bắt đầu truyền đến cơn đau nhói, sau đó là một loại cảm giác ấm áp dễ chịu, có một dòng ấm áp đang chầm chậm chảy vào trong cơ thể hắn.

“Ta họ Thời, nay ký kết khế ước linh hồn với người đối diện…”

[Cảnh báo --]

[Khởi động phương án đối phó khẩn cấp, đóng băng thời gian…]

Không gian đột nhiên trở nên yên tĩnh, thời gian bị đóng băng ở khoảnh khắc đó.

[Ký chủ, cô điên rồi!] Tiếng Hệ thống thất thanh vang lên trong không trung.

“Điên rồi.” Thời Sênh gật đầu.

Mãi lúc sau Hệ thống mới lên tiếng, rõ ràng đã bình phục lại.

[Cô không thể làm vậy ở thế giới ảo… sẽ làm tổn thương đến hắn.]

“Ý gì?”

[Dù sao thì cô cũng không thể làm vậy. Ký chủ, hãy tin tôi một lần đi.]

“Từ miệng ngươi có thốt ra được lời nào đáng tin sao?”

[Lần này nếu tôi lừa cô, tôi sẽ không bao giờ gặp được chủ nhân nữa.] Thề vậy đã đủ độc chưa!

Thời Sênh nhíu mày, nhìn người ở trước mặt, hắn vẫn đang giữ nguyên tư thế khi nãy, mi tâm có nét dịu dàng…

Không thể ký kết khế ước linh hồn…

Rốt cuộc thì hắn có thân phận gì chứ?

Thời Sênh nhanh chóng bổ não mấy thứ đồ chơi mà không thể làm ký kết khế ước linh hồn ra… khóe miệng co giật, có lẽ không phải đâu.

[Ký chủ, đừng bổ não quá độ.] Hệ thống sợ Thời Sênh bổ não thêm thứ đồ kỳ lạ gì đó, rồi cứ thế vứt bỏ Phượng Từ, như vậy thì lớn chuyện rồi.

Nó không hề nghi ngờ sự lạnh lùng và lý trí của Ký chủ, nếu bổ não phải thứ đáng sợ gì đó thì chắc chắn sẽ không do dự mà lôi Phượng Từ ra khỏi thế giới của cô.

“Được rồi, ta biết rồi.”

[Hủy bỏ đóng băng thời gian, đếm ngược thời gian hồi phục… 3… 2… 1…] Ký chủ vẫn luôn là người hiểu chuyện. Hệ thống cũng không cần nói nhiều liền khôi phục không gian trở lại trạng thái bình thường.

“Ta tên Lâu Nguyệt, ký kết khế ước cùng sinh với Kỳ Ám…”

Kỳ Ám cảm thấy lời thoại của nữ tử đối diện hình như thay đổi, nhưng lại dường như không thay đổi, vế sau đọc rất thần bí, hắn nghe không hiểu lắm, giống như một loại thần chú cổ xưa nào đó.

Nó được cô đọc ra bằng giọng nói trong trẻo, tốc độ không nhanh không chậm, vô cùng dễ nghe.

Nhưng hắn rất không có thời gian để xoắn xuýt nữa, bởi vì khi cô vừa nói xong, hắn đã cảm giác trong cơ thể có thêm một mối liên hệ kỳ lạ.

Mối liên hệ với cô.

Thời Sênh băng bó tay cho Kỳ Ám, giọng nói nhàn nhạt, “Khế ước này chàng sống thì ta sống, chàng chết thì ta chết.”

Kỳ Ám giơ tay sờ lên trái tim, “Tại sao?”

“Cái gì tại sao?” Thời Sênh tùy tiện cầm máu cho cổ tay mình, ngồi lên chiếc ghế dựa bên cạnh.

“Tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy?” Nàng thật sự cam tâm tình nguyện đồng sinh cộng tử với chính hắn.

Thời Sênh hơi co mắt lại, khóe môi ẩn chứa nụ cười, không đáp.

Kỳ Ám nín thở chờ câu trả lời của cô, nhưng rất lâu sau vẫn không thấy âm thanh. Hắn chầm chậm lại gần, ôm lấy cô từ đằng sau, “Chúng ta ở bên nhau là được.”

Những thứ khác không quan trọng.

Hắn không muốn truy cứu thêm nữa, hoặc có lẽ hắn đã có trực giác là cho dù có truy cứu thì cuối cùng cũng không có được đáp án gì.

Hoặc cũng có thể là, hắn không muốn.

Thứ hắn muốn có, chỉ là người đang đứng trước mặt hắn lúc này đây.

Cho dù cô là ai, cô có mục đích gì, thì cô vẫn chỉ là cô mà thôi.

Chương 1097: Các chủ có lệnh (24)

Thời Sênh nói muốn đi tìm người, nhưng Kỳ Ám phát hiện cô suốt đường đều là đánh nhau.

Có lúc còn đang xem kịch yên lành, không có dấu hiệu gì mà chỉ một giây sau đã xông lên đánh nhau.

Trăn trở mấy ngày trời, cuối cùng Kỳ Ám mới tìm ra quy luật.

Thường thì khi đám người đó tám chuyện về cô thì cô chẳng thèm để ý đến, nhưng nếu có liên quan đến hắn, cho dù là một chữ không đúng thì cô cũng sẽ xông lên đánh nhau.

Kỳ Ám không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào.

Có chút dở khóc dở cười, nhưng lại là tốt đẹp mà chấp nhận, cảm thấy chuyện được cô cưng chiều không hề có gì không đúng.

Hai người dính với nhau như hình với bóng, nơi nào có mặt Kỳ Ám, thì nơi đó chắc chắn cũng có Thời Sênh.

Nơi Thời Sênh xuất hiện, thì Kỳ Ám chắc chắn cũng sẽ có mặt.

Đều là dáng vẻ ấy rồi, người mù cũng biết được chuyện giữa hai người họ.

Đám người đó bị đánh nhiều lần, cũng biết được Kỳ Ám chính là sự cấm kỵ của cô, nhắc đến một chữ là bị đánh, nói quá đáng quá có khi

mất luôn cái mạng.

Có người không sợ chết vẫn tiếp tục, họ phát hiện chỉ cần khen Kỳ Ám, sẽ không có chuyện gì hết, nói không chừng còn có thêm thu hoạch bất ngờ.

Bây giờ trên giang hồ có lẽ không còn ai không biết sát thủ kim bài của Khiên Vũ Các trông như thế nào nữa.

Một sát thủ lại có tần suất lộ diện trên giang hồ cao như vậy, người giang hồ cũng biểu thị không có năng lực tiếp thu.

Nguyên chủ để lại cho cô không ít kẻ thù, lại cộng thêm chuyện đám người giang hồ đó bị giết nên cứ vài ba hôm lại bị người ta chặn lại đánh cũng là chuyện thường gặp.

“Tiểu Nguyệt, rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?”

Thời Sênh lườm Kỳ Ám một cái, “Ta còn tưởng chàng không thèm hỏi chứ?”

Kỳ Ám: “…” Này đã bao lâu đâu, suốt đường nàng cũng chỉ bận đánh nhau.

“Thần Thủy Cung.”

Kỳ Ám nhíu mày, Thần Thủy Cung là một tổ chức vô cùng nổi tiếng trên giang hồ. Không phải bởi vì Thần Thủy Cung lợi hại thế nào, mà là vì trong Thần Thủy Cung toàn là nữ tử, ai nấy đều là những cô nương khuynh quốc khuynh thành.

“Đến đó làm gì?”

“Tìm một tên thiểu năng nha.” Chẳng phải trước đó cô đã nói rồi sao?

Thời Sênh nhìn nàng dâu nhà mình một cái, đột nhiên nhào tới, “Chàng cõng ta, thì ta sẽ nói cho chàng biết phải đi tìm ai.”

Kỳ Ám do dự một lúc, cởi áo choàng ra rồi cúi người xuống, “Lên đi.”

Thời Sênh vui vẻ nhảy lên, thổi thổi bên tai hắn, “Đi tìm Thẩm Nghiêu.”

…

Thần Thủy Cung.

Trong đại điện trang hoàng lộng lẫy xa hoa, có một bóng người đang đi đi lại lại, dường như hắn đang thấy bất an.

Đối diện có mấy cô gái đang mặc trang phục giống nhau, ai nấy đều yêu kiều như hoa, xinh đẹp động lòng người, nhưng lúc này họ đều lộ ra một vẻ mặt quái dị.

“Công tử, mấy hôm nay người sao vậy?”

Người được xưng là công tử bỗng dừng lại, “Cô ta sắp đến rồi.”

“Công tử đang nói đến ai?”

“Thời… Lâu Nguyệt, cô ta sắp đến rồi.” Mộ Bạch phát điên, hắn không muốn tiếp tục tự sát, hắn phải nghĩ cách.

Người phụ nữ đó rốt cuộc là làm sao mà tra ra hắn chứ.

Chắc là có BUG!

“Chính là người tên Lâu Nguyệt được giang hồ đồn đại xôn xao gần đây sao?” Mỹ nhân nghi hoặc, “Cô ta đến Thần Thủy Cung chúng ta làm gì?”

Xưa nay Thần Thủy Cung không gây thù kết oán với ai, cũng không đắc tội với Lâu Nguyệt, tại sao công tử lại có vẻ lo lắng đến vậy? Lâu Nguyệt đó đáng sợ như vậy sao?

Đến giết công tử các ngươi đó!

Trong lòng Mộ Bạch đã sụp đổ, hắn vẫy tay, “Các ngươi để ta yên tĩnh một lát.”

Các mỹ nhân đưa mắt nhìn nhau một hồi rồi lần lượt rời khỏi đại điện.

Mộ Bạch ở đó vò đầu bứt tai.

Bình tĩnh bình tĩnh!

Bình tĩnh cái rắm ấy!

Hoàn toàn không thể nhìn thấu được hố bẫy của nữ nhân đó được không?

Không được, phải nghĩ cách, nghĩ cách…

Mộ Bạch nhanh chóng suy nghĩ, một lát sau hắn đột nhiên gọi, “Người đâu.”

Hai mỹ nhân từ bên ngoài đi vào, “Công tử.”

“Giao thứ này cho Tư Không Phong.” Mộ Bạch đưa cho mỹ nhân một bức thư.

“Vâng.”

Chắc chắn cô ta đến đây là vì Tuyết Linh Chi, chỉ cần hắn có được thứ đó, ắt sẽ có tác dụng.

Không được, nhỡ chẳng may hắn không đánh lại được cô ta thì thứ đó vẫn sẽ rơi vào tay cô ta, phải hủy nó đi trước mới được.

Mộ Bạch căn dặn người xong, vội vã xông đến cẩm điện phía sau đại điện, lấy ra một chiếc hộp từ dưới gầm giường.

Hắn nhìn chiếc hộp, biểu cảm thay đổi liên tục.

Cuối cùng hắn sầm mặt lại hừ lạnh, “Thời Sênh, ta xem xem lần này ngươi làm sao mà cứu được hắn.”

Bàn tay Mộ Bạch đặt trên chiếc hộp, hội tụ nội lực đến lòng bàn tay, hắn vừa dùng lực thì cả chiếc hộp đã vỡ vụn trong tay hắn, thứ bên trong dưới tác động của nội lực cũng hóa thành bột phấn.

Tiếng cười quỷ dị từ trong đại điện truyền ra.

Đám mỹ nhân bên ngoài ngẩn người, công tử nhà ta trúng tà rồi sao?

...

Gần đây giang hồ xảy ra một chuyện lớn, Tư Không Phong dẫn người tấn công trung nguyên rồi.

Chiếc ghế của Tân minh chủ còn chưa ngồi vững đã xảy ra chuyện

lớn này. Nếu không dẫn dắt võ lâm giang hồ chiến thắng, thì Tân minh chủ cũng không làm nổi nữa.

Cho nên Tân minh chủ rất tức giận, sớm không đến muộn không đến, đúng lúc hắn vừa lên chức là có ý gì chứ!

Tư Không Phong quen thuộc chiêu thức võ công của các môn phái, lần nào đánh cũng bị phá giải, cứ thế liên tục, người của hắn chỉ tổn thất một số, nhưng võ lâm bên này lại tổn thất nghiêm trọng.

Tại sao Tư Không Phong lại biết được chiêu thức võ công của họ?

Nếu chỉ một hai môn phái thì có thể là trùng hợp, nhưng dường như tất cả môn phái hắn đều có chiêu để khắc chế.

Lại thêm việc Tư Không Phong phá vỡ kế hoạch của họ, người của võ lâm bên này cảm thấy bên trong nhất định có gián điệp.

Khi họ điều tra gián điệp, thì tốc độ tấn công của Tư Không Phong bỗng nhiên chậm lại, dường như bởi vì bọn họ có đề phòng, nên gián điệp không thể truyền tin cho hắn được.

Tra đi tra lại, cuối cùng tội danh gián điệp này lại đổ lên đầu Thời Sênh.

Thánh đổ vỏ – Thời Sênh phát biểu ý kiến, Đệch cmn chứ!

Lần này bản cô nương không hề làm gì cả, sao lại để bản cô nương đi đổ vỏ rồi?

Điều đáng sợ nhất là, ông đây đâu có mặt ở đó! Các ngươi đem vỏ đổ đi xa quá, xa tận Thái Bình Dương luôn!

Kỳ Ám xem xong tin tức Tranh Vanh truyền đến, nhíu mày lại, “Tư Không Phong muốn tiêu diệt nàng.”

“Mẹ nó chứ cái đồ thiểu năng.” Thời Sênh chửi thầm một câu.

Thăm hỏi một lượt cả nhà Tư Không Phong xong, cô quay đầu nhìn Kỳ Ám, “Ngay cả ma giáo chàng cũng sắp xếp được người vào sao?”

“Người của Ám Đường không đâu không có.”

Vậy tại sao cuối cùng chàng lại bị nam chính giết chết thế? Quả nhiên là vầng hào quang của nam chính. Dù ngươi có lợi hại thế nào thì khi gặp nam chính cũng phải tắt điện.

Bản cô nương mới không muốn go die!

Bia đỡ đạn cũng không muốn go die!

Thời Sênh thay đổi lộ trình, chạy đi đánh nhau với Tư Không Phong.

Có thêm sự gia nhập của biến số Thời Sênh, bên này Tư Không Phong bắt đầu không dễ dàng nữa, lực chiến đấu của Thời Sênh chính là một chọi một trăm.

Vung kiếm một cái đã san bằng cả một ngọn núi, nghĩ là biết, uy lực đó có bao nhiêu lớn.

Đám người võ lâm ngẩn ngơ, đứng ngoài chiến trường trợn tròn mắt nhìn.

“Cô ta có lẽ không phải nội gián đâu?” Một người uy mãnh như vậy, làm nội gián làm gì! Quá lãng phí tài năng!

Họ không làm gì được ma giáo, mà người ta vừa lên đã diệt được một viên đại tướng ma giáo.

Không có mưu kế gì cả, cứ thế mà xông lên chém.

“Có lẽ là chúng ta nhầm rồi.” Một vị đại hiệp vuốt mồ hôi lạnh, đã nói sát thủ phải khiêm tốn đâu?

Đây được coi là kiểu khiêm tốn của môn phái nào!

Những người khác thi nhau phụ họa, chắc chắn là nhầm rồi, với cái tính cách một lời không hợp là động thủ như cô ta, sao có đủ tố chất để làm nội gián được chứ.

“Vị công tử bên đó hình như là đi cùng cô ta, tại sao hắn lại không xông lên giúp vậy?” Giang hồ rộng lớn như vậy, vẫn là có người không có kiến thức.

“Giúp cái gì chứ, đó là Các chủ Khiên Vũ Các, người trong lòng Lâu Nguyệt.” Người bên cạnh trách mắng một tiếng, “Ngươi còn nhìn, lát nữa Lâu Nguyệt về sẽ đánh chết ngươi đó.”

Chương 1098: Các chủ có lệnh (25)

Thời Sênh xông lên, thì không bao lâu sau người của ma giáo đã bắt đầu rút lui.

“Các ngươi chạy cái gì!” Thời Sênh ở phía sau vẫy kiếm hét lớn.

Người của ma giáo càng chạy nhanh hơn. Còn không chạy? Không chạy để chờ chết sao?

Hoàn toàn không có khả năng thắng, xông lên chẳng phải là tự tìm đường chết?

Họ còn chưa muốn chết thảm như thế.

Nữ nhân này quá đáng sợ.

Chạy mau!

“Sao lại thả chúng đi chứ?” Khi người trong võ lâm chạy đến chỗ Thời Sênh đứng, vẻ mặt họ tràn ngập không thể hiểu, “Một mẻ đánh gọn có thể tiêu diệt được ngọn lửa hung hăng của ma giáo.”

“Vậy thì ngươi đuổi theo đi.” Thời Sênh liếc nhìn người đó, khóe miệng cong lên độ cong nhàn nhạt.

Có lẽ là độ cong khóe miệng của Thời Sênh quá châm biếm, người đó vừa nói dứt lời, liền lùi lại vào trong đám đông, tránh né tầm nhìn của Thời Sênh.

“Hôm nay may nhờ có Lâu cô nương, nếu không e rằng chúng tôi…” Có một kẻ cáo già trong giang hồ ra mặt đỡ lời.

“Đừng nói giả tạo như vậy, có thấy buồn nôn không.” Thời Sênh không đợi lão ta nói xong đã trực tiếp cắt ngang, “Trước đây các ngươi gào thét đòi đánh đòi giết ta, hận không thể lột da rút gân ta mà.”

Mỗi câu nói của Thời Sênh đều nói đúng trọng điểm chủ đề.

Cho dù hôm nay cô có đánh thắng ma giáo, thì cũng không thoát khỏi được sự thật cô đã giết không ít người, rất nhiều người có mặt ở đây đều muốn lấy mạng của cô, báo thù cho người trong môn phái.

Sau đó bầu không khí có chút gượng gạo.

Lão cáo già không nói tiếp nữa. Cô nương này, vào lúc này cứ giả bộ diễn cho xong là được rồi. Cô hà tất phải bới móc ra, khiến mọi người đều ngượng ngùng.

Thời Sênh bước qua bọn họ, đi về phía Kỳ Ám. Kỳ Ám giơ tay xoa đầu cô. Cô ngẩng đầu lên hôn nam nhân ấy. Nam nhân hơi nghiêng đầu, nhưng chỉ giây lát sau đã dịch sát lại, để mặc cho cô trèo lên người mình.

Cho dù là người đứng xa nhất, cũng có thể cảm nhận được sự cưng chiều nồng đậm ấy.

Nam nhân vốn dĩ đã rất anh tuấn, khi hắn cười nhẹ, dù dưới đất toàn là mùi máu tanh, nhưng hắn lại không hề bị nhiễm dù chỉ là một hạt bụi nhỏ, xung quanh giống như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng ấm áp.

Bỗng nhiên họ có chút hiểu được tại sao cô ta lại yêu chiều nam nhân này đến vậy.

Đám người trong võ lâm bị coi thường, bị nhét cho một túm thức ăn cho chó thì đã có ý muốn báo thù xã hội rồi.

Thế là đám ma giáo mới chạy chưa được bao xa đã phải hứng chịu, bị đám người đó đuổi theo, ngược cho một trận tơi bời.

Trong toàn bộ quá trình, Tư Không Phong không hề xuất hiện, cũng không biết là không có ở đây, hay là sợ gặp phải Thời Sênh nên không dám lộ mặt.

Khi trời vào đêm, mọi người cùng quây quần bên nhau thảo luận.

Thời Sênh và Kỳ Ám ngồi ở xa, hoàn toàn cách biệt với đám người.

Kỳ Ám đi bắt một con gà rừng, nướng cho Thời Sênh ăn.

Cho dù vị diện nào thì kỹ năng bếp núc của Phượng Từ cũng đều siêu đẳng cả, đáng khen!

[…] Hơ hơ, nếu hắn không biết nấu cơm, thì ta ăn đan dược thôi.

Thật không thể hiểu nổi, là một người con gái, tại sao lại không biết nấu cơm! Nghĩ lại những kịch bản xuyên nhanh nó xem, có vị Ký chủ nào lại không giỏi bếp núc chứ. Cô thì hay rồi, ngoài nấu cháo ra, chẳng biết làm cái rắm gì nữa.

Ta còn biết úp mì nữa!

Thời Sênh đính chính lại với Hệ thống.

[…] Còn biết úp mì, giỏi quá nha.

Có gì để đắc ý đâu chứ, ai cũng có kỹ năng này cả biết chưa?

Thời Sênh bỗng trầm mặc.

Hệ thống đợi hồi lâu vẫn không thấy Thời Sênh nói gì, không bình thường nha… Ký chủ tại sao lại không cãi nó nữa rồi?

“Chàng có chê ta không biết nấu cơm không?” Thời Sênh bỗng ngẩng đầu nhìn Kỳ Ám.

“Ta biết là đủ rồi.” Kỳ Ám thuần thục lật con gà, “Nàng không cần làm những việc này.”

Hắn ngừng lại giây lát rồi nói tiếp, “Ta cũng chỉ muốn nấu cho nàng ăn thôi.”

Lông mày Thời Sênh cong lại thành nửa vầng trăng, dịch từ bên cạnh vào trong lòng Kỳ Ám, khẽ thì thầm bên tai hắn, “Có chàng thật tốt.”

Kỳ Ám hôn lên trán, điều chỉnh tư thế của cô, để cô ngồi thoải mái hơn, nhét trái cây ở bên cạnh vào tay cô, “Nàng ăn cái này lót dạ đã.”

Thời Sênh nằm ở trong lòng hắn, cầm lấy trái cây cắn, “Đợi cho những chuyện này giải quyết xong, chàng muốn làm gì?”

Kỳ Ám ngẩn người, sau đó cúi đầu xuống, cười nói: “Ở bên cạnh nàng, ta làm gì cũng được.”

“Có thật là làm gì cũng được không?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn

hắn, nụ cười không mang theo ý tốt đó khiến vành tai hắn đỏ bừng lên.

Hắn miết eo Thời Sênh, “Cả ngày nàng suy nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ chàng nha.” Thời Sênh đáp lại không chút xấu hổ.

Kỳ Ám không miết xuống tiếp nữa, thậm chí còn muốn kéo Thời Sênh xuống dưới người mình, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được không động đậy. Thời Sênh còn cố ý cọ tới cọ lui trên người hắn.

“Lâu Nguyệt.” Kỳ Ám hô hấp nặng nề, cảnh cáo Thời Sênh.

“Ha ha ha…”

Kỳ Ám thở dài, kéo cô vào trong lòng, tránh để cô gây chuyện tiếp.

Khi có người ở bên kia tới, cảnh tượng hắn nhìn thấy chính là Thời Sênh nhoài vào trong lòng Kỳ Ám cắn đùi gà, thu lại vẻ bá đạo ngang ngược lúc bình thường, vô cùng ngoan ngoãn nhu thuận.

Trên tay cô bóng nhẫy dầu mỡ, nhưng Kỳ Ám không hề ghét bỏ, cảnh tượng vô cùng ấm áp.

Hiển nhiên là người đó không thể chấp nhận được hình ảnh ấy.

Cô nương nhu thuận như chú mèo con đó có phải là cô gái hắn nhìn thấy ban ngày không?

“Đã nhìn đủ chưa?” Thời Sênh nhảy từ trên người Kỳ Ám xuống, thu lại vẻ lười biếng, phút chốc đã khôi phục lại vẻ bá đạo ngang ngược ban ngày.

Người đó lập tức cúi đầu xuống, truyền thứ đồ trong tay cho Thời Sênh, “Lâu cô nương, Kỳ Các chủ, đây là chút tâm ý để cảm tạ Lâu cô nương đã ra tay giúp đỡ, mong hai vị đừng ghét bỏ.”

Họ mang đến chút đồ ăn, Thời Sênh không từ chối, nhưng cũng không động đến chúng.

Người bên đó biết Thời Sênh không lật bàn, đáy lòng có chút nghi hoặc, họ còn tưởng rằng cô vốn tính cách ngang ngược, sẽ không nể mặt ai mà ném ngay đồ đi chứ.

“Điều quan trọng nhất bây giờ là đã vượt qua cửa ải khó khăn, mọi người có ân oán gì thì để sau này giải quyết, mọi người thấy sao?”

“Nhưng… giang hồ chẳng phải có tin đồn Lâu Nguyệt trúng tà rồi sao?” Có người dè dặt đưa ra quan điểm.

“Ta thấy tám phần là trúng tà rồi, Lâu Nguyệt thành danh đã lâu, nhưng chưa từng thấy cô ta cao ngạo như bây giờ. Chung sống với thứ tà môn đó, ta sợ mình chết lúc nào cũng không biết.”

“Chuyện nội gián cũng vẫn chưa có manh mối, ta thấy vẫn nên duy trì khoảng cách với Lâu Nguyệt. Dù sao với cái bộ dạng đó của cô ta thì cũng sẽ không có ý hợp tác với chúng ta đâu.”

“Ma giáo đã quá hiểu chúng ta, nhưng Lâu Nguyệt thì khác, ma giáo không làm gì được cô ta. Muốn đánh bại ma giáo chỉ có thể dựa vào cô ta…”

“Một đám nam nhân như chúng ta lại phải đi dựa vào một nữ nhân sao?”

Mọi người thảo luận sôi nổi, có người nói Thời Sênh là một yêu nữ,

đã giết nhiều người của họ, tiếp tục ở cùng cô ta sẽ không có kết cục tốt. Có người tiếp tục nói Thời Sênh là nội gián, cũng có người nói nên lôi kéo Thời Sênh, để cô đối phó với ma giáo.

Người có ý sau cùng, chắc chắn là người không có thù gì với Thời Sênh.

“Được rồi!” Tân minh chủ quát, cảnh tượng xôn xao lập tức yên tĩnh trở lại, hắn nhìn quét qua đám người, “Lâu Nguyệt sẽ không hợp tác với chúng ta, chúng ta không rõ mục đích cô ta đến đây là gì, mọi người phải giữ khoảng cách với cô ta, cố gắng không để xảy ra xung đột.”

Tức là bảo họ không được để ý đến cô ta nữa hả?

Cho dù cô ta làm gì cũng đều không liên quan đến họ, tất nhiên, nếu cô có thể giết chết ma giáo, thì họ vô cùng vui mừng tiếp nhận.

“Vậy… nếu cô ta chủ động khiêu khích chúng ta thì sao?” Một đại hiệp nào đó giơ tay phát biểu.

Họ không kiếm chuyện, nhưng không quản được đối phương tự gây chuyện!

“Cô ta đến đây bao lâu rồi, ngươi đã thấy cô ta chủ động kiếm chuyện lần nào chưa?” Tân minh chủ trừng mắt.

Quần chúng im lặng, hình như đúng là chưa hề. Nếu họ không chủ động tìm cô thì cô đều đứng nhìn như là chuyện không liên quan đến mình, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu châm chọc. Nhưng nếu ngươi không tiếp lời, thì cô ta cũng sẽ không tiếp tục.

Một người vô cùng kỳ quái.

Chương 1099: Các chủ có lệnh (26)

Ma giáo vẫn không hề từ bỏ, dù lần nào cũng bị Thời Sênh đánh đến không còn mảnh giáp.

Người của ma giáo hận Thời Sênh đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có một mình cô ta làm sao có thể lợi hại như thế.

Như thế còn là người không?

Cô ta căn bản không phải là người!

Thời Sênh luôn muốn giết chết Tư Không Phong, nhưng lần nào Tư Không Phong cũng có vầng hào quang của nam chính bảo vệ, quả cầu năng lượng cô cũng đã mang ra rồi, nhưng vẫn không giết chết được hắn, cô cũng vô cùng tuyệt vọng đó!

Tại sao nam chính lần này lại khó xơi như vậy?

[Bởi vì nam chính không ở cùng với nữ chính.] Hệ thống chu đáo nói cho Thời Sênh biết.

“Là sao?” Nam nữ chính ở bên nhau còn có thể làm yếu đi hiệu quả của hào quang sao?

[Đại khái là ý đó.]

Oh my god! Nam nữ chính ở cạnh nhau không phải là sẽ buff thêm hiệu quả của vầng hào quang sao?

[Đó là trong trường hợp nam nữ chính yêu nhau.] Những vị diện trước đây, có ai không bị cô làm cho nghi thần nghi quỷ chứ, còn chưa kịp yêu nhau đã đứt gánh giữa đường, nếu có thêm được vầng hào quang thì mới là gặp quỷ đó.

“Vậy chẳng phải bây giờ ta phải đem nữ chính vác tới đây sao?” Không phải chứ, nhiệm vụ bây giờ đều là cái quỷ gì thế?

[...] Xin cô, đừng làm hại nữ chính nhà người ta nữa, hãy để người ta yên ổn sống qua ngày đi.

Lần này nữ chính thật sự là còn chưa chọc gì đến cô, người ta còn chưa xuất hiện nữa kia kìa.

Nếu lần này mà ký chủ phá được CP, thì bản Hệ thống phục sát đất.

Nữ chính và nam chính mới chỉ gặp nhau có một lần, sau đó thì biết được đối phương chính là đại ma đầu của ma giáo.

Phải biết là trong kịch bản, đến cuối cùng nữ chính mới biết được thân phận thật sự của nam chính, nhưng lúc đó nữ chính đã yêu sâu đậm nam chính rồi, thì tự nhiên sẽ chấp nhận thôi.

Nhưng bây giờ nữ chính vẫn là một cô nương đoan trang chính nghĩa, làm sao có thể chấp nhận được Tư Không Phong.

Đây không phải là trọng tâm.

Trọng tâm nằm ở chỗ Tư Không Phong bị Thời Sênh làm cho không có thời gian mà gặp gỡ nữ chính, nếu không phải là bị truy sát, thì là đang trên đường bị truy sát.

“Nhưng ta không giết được Tư Không Phong!” Không giết được thì tức là không hoàn thành được di nguyện của nguyên chủ.

[Thì làm nhiều lần vào.] Hệ thống nói như vậy.

“Nhị cẩu này, ta phát hiện ra ngươi thay đổi rồi nhé.” Thời Sênh giật mình thốt ra một câu.

[...] Nhị cẩu là cái thể loại quái quỷ gì? Ai là nhị cẩu! Ký chủ người đừng có bức ép bản Hệ thống. Bản hệ thống mà nổi giận... thì cũng chẳng có gì to tát cả.

Trong mắt Thời Sênh, Hệ thống chính là một thứ phế vật. Hệ thống nhà người ta đều vi phạm quy tắc để giúp đỡ đủ kiểu, còn Hệ thống nhà cô thì sao nào, hơ hơ, thực sự là chỉ muốn cho vào lò đúc lại, không, có lẽ là trực tiếp vứt đi không thèm nhặt lại.

[.....] Ký chủ nhà người ta cũng không như cô, thông minh đến mức khiến Hệ thống phát sợ, còn tự mình mang BUG, cô có tư cách gì nói bản Hệ thống đây chứ.

Sau khi tranh cãi với Hệ thống xong, Thời Sênh lại đi giày vò nam chính. Cô không tin không giết được cái tên thiểu năng ấy.

Sự thực chứng minh, đúng là không giết được.

Võ công của Tư Không Phong có sự tiến bộ vượt bậc, tuy không thể chính diện mà đánh thắng Thời Sênh, nhưng hắn cũng có thể trốn thoát khỏi tay Thời Sênh thành công.

“Vầng hào quang này đáng sợ quá đi mất.” Ở những vị diện trước đây, đều không có vầng hào quang nào lợi hại như của Tư Không Phong, đây là BUG sao? Chắc chắn thế!

Hệ thống đâu ngươi mau ra sửa BUG đi, đừng có thiếu chuyên nghiệp như vậy chứ.

[...] Thực sự không phải là BUG mà.

Trước khi Tư Không Phong bị nữ chính cảm hóa thì đã được cài đặt như vậy, cho nên lúc này hắn chuẩn bị xưng bá võ lâm, hoàn toàn phù hợp với cài đặt, không có vấn đề gì cả, không có BUG!

[Chuyện này nói cho Ký chủ biết một đạo lý.]

Thời Sênh mệt tim đi cầm kiếm chém đứt ngọn cỏ vô tội bên đường, “Đạo lý gì?”

[Đừng có tăng tốc độ kịch bản quá nhanh như vậy.]

Hơ hơ hơ, ngươi nói một lô một lốc đằng trước chỉ là để làm đệm cho câu này thôi đúng không?

BUG này nhất định là do ngươi làm, đừng tưởng bản cô nương đây dễ gạt.

Hệ thống trầm mặc một lúc, [Ký chủ vẫn nên mau giết nam chính đi.]

Nói xong Hệ thống chỉ hận không thể bóp chết chính mình, tại sao ta lại dung túng cho Ký chủ đi giết nam chính chứ! A! Chủ nhân người mau trở về đi, tôi sắp bị Ký chủ làm hỏng luôn rồi, không thể khống chế được bản thân nữa.

Phải offline bình tĩnh lại mới được.

Hệ thống offline, Thời Sênh càng thấy đắng lòng hơn. Cô đặt thiết

kiếm sang một bên, ngồi phịch xuống, nhìn đám người bên dưới đánh nhau.

“Không vui à?” Kỳ Ám đi từ đằng sau tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Ừ.” Thời Sênh ủ rũ gật đầu.

Kỳ Ám xoa đầu Thời Sênh, “Vì chuyện Tư Không Phong sao?”

“Ngoài cái tên thiểu năng đó ra thì còn ai vào đây nữa.” Thời Sênh nghiến răng nghiếng lợi.

Kỳ Ám nhìn xuống phía dưới, giọng nói hơi trầm, “Hắn quả thực rất may mắn.”

Rõ ràng mấy lần nàng đã sắp giết được hắn, nhưng sau cùng đều xảy ra điều bất ngờ, chẳng trách nàng lại tức giận đến vậy.

“May mắn thì giỏi lắm sao.” Thời Sênh trèo lên người Kỳ Ám, bắt đầu giở trò lưu manh, “Mau thơm ta một cái để an ủi ta đi.”

Bản cô nương cần sức mạnh trị thương của vợ.

Kỳ Ám nhìn khuôn mặt đang kề sát lại gần, mím môi im lặng cười, rồi cúi đầu hôn cô, bờ môi tiếp xúc với nhau, hơi thở hai người cũng giao hòa.

Kỳ Ám hôn cô một lát, rồi thả cô ra, “Đã vui chưa?”

Hắn thích cô trở nên vui vẻ sau khi có sự đụng chạm với hắn.

Thời Sênh chẹp chẹp miệng, “Chúng ta đi về đi ngủ đi.”

Khóe miệng Kỳ Ám co giật, nếu nàng là hoàng đế thì chắc chắn sẽ là một tên hôn quân.

Bên dưới đang đánh nhau loạn xạ, vậy mà nàng ấy lại nghĩ đến chuyện đi ngủ.

Ban ngày ban mặt ngủ cái gì, nên chắc chắn là bị Kỳ Ám cự tuyệt. Thời Sênh lại khôi phục dáng vẻ cuộc sống chẳng đáng lưu luyến như trước, cầm kiếm chọc xuống dưới đất, ánh mắt thi thoảng lướt xuống bên dưới, không biết đang tính toán điều gì.

Đám đông đánh nhau phía dưới đến tận tối muộn mới dừng lại. Người của võ lâm chính phái mình đầy thương tích trở về.

“Lâu cô nương, sao khi nãy cô không đến?” Có người đi đến chỗ Thời Sênh, ngữ khí có phần ai oán, “Hại chúng tôi bao nhiêu người bị thương.”

“Tiểu Nguyệt có đi hay không cũng không liên quan đến các ngươi.” Kỳ Ám đứng lên, giọng nói của hắn trong trẻo nhẹ nhàng, trong đôi mắt dường như còn ẩn hiện ý cười, “Các ngươi dựa vào cái gì mà yêu cầu Tiểu Nguyệt làm việc?”

Nam tử trước mặt rõ ràng vẫn đẹp như vậy, nhưng lúc này đây lại khiến quần chúng có một cảm giác... sởn tóc gáy.

Đa số thời gian khi họ gặp Kỳ Ám thì hắn đều là một mỹ nam tử luôn mang theo nụ cười cưng chiều, nhưng họ đã quên rằng, đó chỉ là khi hắn đối mặt với Thời Sênh mà thôi.

Khi đối mặt với họ, Kỳ Ám đa số đều là lạnh nhạt, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng không nguyện ý cho.

Mà lúc này đây... hắn mới đúng là Các chủ Khiên Vũ Các trong lời đồn.

“Kỳ Các chủ, người bên dưới ăn nói không có quy củ, Các chủ đừng để ý. Ta nhất định sẽ quản giáo hắn thật nghiêm, sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa.” Có người đứng lên hòa giải. Hắn âm thầm lườm tên không có não kia một cái, hai người này là người ngươi dây được vào sao?

Người đó lúc này cũng đang rất hối hận, vừa nãy hắn cứ như là bị ma nhập vậy. Lúc này cũng chỉ có thể mặt trắng bệch mà đứng đó run rẩy.

Ánh mắt Kỳ Ám quét qua hai người đó, quay người đi, áo choàng vẽ nên một đường cong đẹp đẽ trong không trung rồi theo hắn mà bay về phía trước, quét qua hoa cỏ trên mặt đất. Hắn ôm lấy eo Thời Sênh, sau mấy cái nhún người thì cả hai cùng biến mất trên vách núi.

“Dọa chết ta.” Người đó mềm nhũn chân ngồi bệt xuống đất. Nam nhân này bình thường trông cũng không hề đáng sợ, nhưng vừa nãy hắn lại có cảm giác như đang đi lượn một vòng ở Quỷ Môn Quan.

“Lần sau đừng có ăn nói linh tinh, không ai giữ được mạng cho ngươi đâu.” Người khi nãy đứng ra hòa giải hừ lạnh một tiếng, bước nhanh rời đi.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1100: Các chủ có lệnh (27)

Ma giáo.

“Giáo chủ, người bị thương rất nghiêm trọng, không thể ở đây mà cố chống đỡ thêm được nữa.” Đệ tử ma giáo lo lắng nhìn Tư Không Phong ở bên trên.

“Dựa theo kế hoạch mà tiến hành.” Sự yếu đuối trên mặt Tư Không Phong biến mất, lúc này đây chỉ còn lại ý lạnh thâm trầm.

Đám đệ tử ma giáo nhìn nhau, nhưng trước uy quyền của Tư Không Phong, không ai dám nói thêm gì nữa.

Buổi tối, đệ tử ma giáo từng người chỉnh trang chờ xuất phát, Tư Không Phong không nghe ai khuyên bảo, kiên quyết đi về phía trước với bọn họ.

Khoảng cách giữa ma giáo và võ lâm chính phái không xa lắm. Người ma giáo âm thầm tiến đến gần võ lâm chính phái, từ bên trên có thể nhìn thấy được đống lửa phía dưới, và một vài người đang đi lại gác đêm.

“Giáo chủ, sức gió không đủ lớn, phải đợi thêm lát nữa.”

Tư Không Phong nhìn xuống dưới một lát rồi thu lại ánh mắt, “Ừ.”

Cái người vừa nói vẫy vẫy tay, ra hiệu cho những người khác đi chuẩn bị trước.

Họ ở bên trên đợi một lúc, sức gió mới bắt đầu thổi lớn, gió thổi đến mức y phục của mọi người bắt đầu bay phần phật. Tư Không Phong giơ tay, “Bắt đầu.”

…

Khi người của võ lâm chính phái phát hiện có điều bất thường thì đã muộn. Người của ma giáo đã bao vây họ lại, mà tất cả bọn họ còn bị trúng độc, toàn thân vô lực, chỉ có thể để mặc cho đám người ma giáo trói lại.

“Giáo chủ, không phát hiện Lâu Nguyệt và Kỳ Ám.”

Tư Không Phong nhíu mày lại, “Giết chúng.”

“Vâng.”

“Bỉ ổi, phi!”

“Ma đầu, ngươi hạ độc thì được coi là có bản lĩnh gì chứ. Lũ ma giáo các ngươi đều là lũ hèn hạ bỉ ổi như thế, cho dù giết được chúng ta thì ngươi cho rằng ngươi có thể thống nhất võ lâm sao?”

Người của võ lâm chính phái không cử động được, nhưng cái miệng thì vẫn có thể nói.

Nhưng đám người này ngoài việc chửi mắng mấy câu thì cũng không làm được gì.

“Sắp chết đến nơi rồi vẫn còn già mồm, còn không bằng để lại vài câu di ngôn.” Đệ tử ma giáo cầm kiếm đi tới.

Sắc mặt đám người võ lâm chính phái bắt đầu trở nên khó coi. Hôm nay là do họ không cảnh giác nên mới bị trúng kế, nhưng cho dù họ có chết thì trong võ lâm vẫn còn hàng ngàn hàng vạn người đứng lên để chống lại lũ tà ma ngoại đạo này.

“Đợt đã, ta biết Lâu Nguyệt đang ở đâu, ngươi đừng giết ta.” Một người trẻ tuổi hét lớn, âm thanh đó dường như là đã hoảng sợ đến cực độ.

Tư Không Phong nhìn về phía người đó, “Cô ta đang ở đâu?”

“Ta… ta chỉ nói cho một mình người biết… ngươi đến đây.” Người đó ấp úng nói.

Tư Không Phong nhíu mày lại, đi mấy bước về phía tên đó, “Nói.”

Ánh mắt người đó di chuyển một vòng dưới mặt đất, khó khăn giơ tay ra, chỉ vào Tư Không Phong, “Ở… ở đằng sau ngươi.”

Tư Không Phong giật mình, chợt quay đầu lại. Thời Sênh đã đứng cách đó mấy mét, bóng đêm che đi khuôn mặt cô, chỉ có thể nhìn thấy lá bùa màu vàng trong tay cô mà thôi.

Vào lúc hắn xoay người thì lá bùa đó tự bốc cháy, lấy hắn làm trung tâm, trong vòng khoảng cách nửa mét bỗng nhiên phát ra một luồng sáng mạnh. Thấy nguy hiểm ập đến, Tư Không Phong theo bản năng nhảy ra bên ngoài.

Nhưng tốc độ ánh sáng nhanh hơn hắn. Hắn trực tiếp đụng vào bức tường ánh sáng, âm thanh xẹt xẹt vang lên bên tai hắn, nơi chóp mũi bay lên một mùi khét đáng sợ.

Tư Không Phong bị nhốt trong vòng sáng có đường kính một mét, lá

bùa dưới chân hắn dần hiện rõ ra.

Đám đệ tử ma giáo xung quanh dường như đều bị những vòng sáng đó bao lấy, những kẻ thoát được thì cũng nhanh chóng bị một kiếm đánh ngất.

Thời Sênh chầm chậm bước ra từ trong bóng tối, dung mạo dần rõ nét hơn.

Trên mặt cô mang theo nụ cười nhàn nhạt. Ánh sáng lúc sáng lúc tối đi kèm với khuôn mặt đó của cô, thì có chút khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại, giống như bị thứ quái vật gì đó nhìn chằm chằm.

“Tư Không Phong.” Thời Sênh vững vàng đứng trước mặt Tư Không Phong, “Ông đây không tin lần này ngươi còn có thể chạy được.”

Tư Không Phong khi phát hiện mình không thể thoát khỏi vòng sáng ấy thì đã từ bỏ, lúc này phải cố duy trì dáng vẻ bình tĩnh của nam chính.

Gương mặt Tư Không Phong trấn tĩnh, “Ta có thể chạy thoát khỏi tay ngươi một lần, thì chắc chắn sẽ có thể có lần thứ hai.”

“Vậy sao?” Vậy thì phải xem xem tác giả đại nhân lợi hại hay ông đây lợi hại.

Thời Sênh mò ra một lá bùa, dán lên trên vòng sáng, sau khi đi một vòng thì cô đứng về chỗ cũ, ngón tay nhanh chóng làm thủ quyết niệm thần chú.

Xung quanh bỗng nổi gió lớn, có một luồng sức mạnh kỳ quái đang cuốn tới phía bên này. Luồng sức mạnh đó nhanh chóng hòa vào bên trong vòng sáng. Lá bùa từ trong vòng sáng đó nổi lên rồi xoay

quanh, dòng chữ màu vàng từ trong lá bùa bay xuyên ra ngoài, bao chặt lấy vòng sáng.

Tư Không Phong chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng bắt đầu bồn chồn không chắc chắn, trong đầu không ngừng hiện lên suy nghĩ phải tự cứu mình như thế nào.

“Đùng đoàng đoàng ---”

Không biết tại sao trên trời lại hội tụ sấm chớp, tiếng sấm đột ngột vang vọng khắp đất trời.

Ánh mắt Thời Sênh quét qua bầu trời, khóe miệng hơi cong lên, thật đáng tiếc, cô đã hoàn thành rồi.

Cuối cùng Thời Sênh lấy ra một lá bùa trống không, cắt đầu ngón tay, nhanh chóng vẽ lên trên đó mấy nét vẽ nguệch ngoạc, rồi dán nó lên vòng sáng, lôi thiết kiếm ra rồi lùi dần về sau.

“Đùng đoàng ---”

Luồng sấm sét to như cánh tay từ trên không đánh xuống, rơi đúng vào chỗ Thời Sênh vừa đứng.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm vỗ ngực, suýt nữa thì chết, làm bản tiểu thư sợ chết khiếp.

…

Mộ Bạch ngồi trên đỉnh núi, nhìn về đám mây chớp giật phía xa, cùng với quầng sáng lúc sáng lúc tối.

Rất lâu sau, Mộ Bạch nghiến răng nghiến lợi rít lên, “Cho nên, đây là

một câu hỏi không có lời giải, tại sao ta lại phải chịu tội này?”

Nam chính có vầng hào quang nhân vật chính, còn có cả hắn giúp đỡ nữa nhưng vẫn không thể thắng được cô ta!

Tức quá đi!

Lồng ngực Mộ Bạch bỗng phập phồng, trong lòng hắn đang không ngừng tự tẩy não chính mình, mình là một quý ông, không được tức giận, phải duy trì phong thái của một quý ông, bình tình!

Bình tĩnh…

Không thể nào bình tĩnh nổi!

Chỉ cần nghĩ đến mục tiêu giết chết Thời Sênh của mình đang ở xa tít tận đâu, Mộ Bạch bỗng nhiên muốn tự sát để bình tĩnh lại.

Mộ Bạch: “…” Tại sao hắn lại có suy nghĩ đáng sợ đó chứ?

Quý ông đây còn lâu mới chết.

Hắn nhất định phải sống!

Sống đến tận đại kết cục!

Giết chết Thời Sênh!

…

Thời Sênh không trốn khỏi đám sấm chớp đó. Cô bị đánh đến có chút nhếch nhác, nhưng có lẽ là do vô số lần bị sét đánh, nên bây giờ cô khá nhờn với nó. Sau khi bị đánh ra ngoài ngoại trừ cảm giác cơ

thể giống như không còn là của mình nữa ra thì ý thức vẫn còn rất rõ ràng.

Thời Sênh tự đút cho mình mấy viên đan dược, điều chỉnh lại hơi thở rồi mới giẫm lên kiếm trở về trấn nhỏ trong thôn.

Cô trèo qua cửa sổ, vừa vào trong đã rơi vào trong một vòng tay, “Nàng đi đâu?”

Thời Sênh: “…” Sao hắn lại tỉnh rồi!

Mẹ nó chứ chắc chắn là thuốc hết hạn rồi, lần sau đổi loại khác.

Thời Sênh cười gượng hai tiếng, “Ra ngoài hít thở không khí.”

Kỳ Ám miết cằm dưới Thời Sênh, để cô nhìn vào mắt hắn, “Tiểu Nguyệt, nàng nói dối.”

“…” Đã biết là ta nói dối rồi sao ngươi còn hỏi làm cái gì, “Được rồi, ta đi phế Tư Không Phong.”

Kỳ Ám trầm mặc một lát, bỗng nhiên bắt đầu cởi bỏ y phục của cô.

“Làm gì vậy, ai ai, chàng đừng cởi… không phải cởi như vậy. Mẹ nó, quần áo vừa mới mua chàng đừng có làm rách đó… Không không, chúng ta ở bên cửa sổ không tốt lắm đâu? Tại sao chàng không nói gì…”

Kỳ Ám cởi bỏ hết y phục của cô, thắp đèn lên, cẩn thận kiểm tra một lượt khắp người cô, lông mi nhíu chặt lại, tựa như có điều gì đó nghĩ không thông được.

Ngón tay hắn sờ lướt qua sống lưng Thời Sênh, Thời Sênh có chút

không nhịn được, “Chàng sờ đủ chưa hả?”

Kỳ Ám nhìn cô một cái, ôm cô lên giường.

Tối hôm đó, Thời Sênh đã biết thế nào là không có điên cuồng nhất, chỉ có điên cuồng hơn.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1101: Các chủ có lệnh (28)

Toàn thân Tư Không Phong mất hết tu vi, bị người của võ lâm chính phái bắt lại, ma giáo không còn người lãnh đạo là Tư Không Phong nữa nên đã nhanh chóng bị võ lâm chính phái đánh đến không còn mảnh giáp, rút khỏi Trung Nguyên.

Vị công thần Thời Sênh không hề lộ mặt kể từ sau đêm hôm đó. Mọi người đều hiểu ngầm với nhau mà không hề nhắc tới.

Thời Sênh tất nhiên sẽ không để ý đến, lúc này người khiến cô buồn phiền là Kỳ Ám.

Kể từ sau đêm đó, Kỳ Ám rất ít nói chuyện, cho dù Thời Sênh có hỏi, hắn cũng chỉ gật đầu hoặc lắc đầu để trả lời, có lúc còn không hề một câu.

Thời Sênh nhìn Kỳ Ám đứng trong góc phòng. Cô sờ cằm, dịch mông qua đó, hỏi thẳng hắn luôn, “Hôm đó có phải chàng đã nhìn thấy gì rồi không?”

“Ừ,” Kỳ Ám cúi đầu, giọng nói buồn bã.

“Chàng sợ sao?”

Kỳ Ám bỗng ngẩng đầu lên, vội vàng phủ nhận, “Không có.”

Hắn không hề sợ hãi.

Hắn quay người, đối mặt nhìn Thời Sênh, mím môi mấy lần, “Ta không biết phải nói thế nào.”

Thời Sênh nghiêng đầu, không tiếp lời.

Kỳ Ám nghiêng người qua hôn lên mặt cô, sau đó ôm cô vào lòng, “Ta nhìn những luồng sấm sét ấy giáng xuống, đánh xuống người nàng…”

Hắn muốn qua đó, nhưng hắn không làm được, hắn không bước đi được dù chỉ là một bước.

Những đạo sấm sét đó giống như đồng thời đánh xuống người hắn, hoàn toàn không thể cựa quậy. Hắn còn liều mạng nín nhịn âm thanh, không để cô phát hiện ra hắn.

Mỗi khi nhớ lại cảnh tượng khi ấy sẽ khiến hắn đau đớn đến mức không thể thở nổi.

Thời Sênh chỉ hận không thể vả cho mình một cái, sao cô lại quên mất, hắn và cô đã khế ước đồng sinh, hắn cũng có thể cảm nhận được nỗi đau trên người cô.

“Có đau lắm không?”

“Không đau.” Kỳ Ám lắc đầu, cô ở bên hắn, cho dù là đau đớn cỡ nào hắn cũng chịu được.

“Sẽ không có lần sau nữa.” Chuyện như vậy tuyệt đối không thể để xảy ra lần thứ hai.

Thời Sênh lại hỏi, “Chàng không có điều gì muốn hỏi sao?”

Tại sao cô lại bị sét đánh, tại sao bị sét đánh xong lại nhanh chóng bình phục như vậy.

Mắt Kỳ Ám rủ xuống, “Quan trọng lắm à?”

Thời Sênh ngẩn người, chầm chậm nói, “Không quan trọng.”

…

Kỳ Ám bắt đầu yếu đi, Thời Sênh có thể cảm nhận được, những cơn đau âm ỉ đó, tựa như vô số mũi kim đâm vào da thịt.

Lần nào Kỳ Ám cũng đều không nói gì, biểu hiện rất bình thường. Thời Sênh cũng giả bộ cùng hắn. Sau này có lẽ hắn nhớ lại chuyện trước đó, nên không tiếp tục giả bộ nữa.

“Tiểu Nguyệt, nàng có đau không?” Kỳ Ám nắm lấy tay Thời Sênh, sự đau đớn tràn ngập nơi đáy mắt. Hắn hối hận rồi, hắn không nên để nàng cùng chịu đựng nỗi đau này với mình.

“Không đau.” Thời Sênh ấn hắn ngồi lại, “Sắp đến rồi, chàng sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.”

“Tiểu Nguyệt, vô dụng thôi.” Kỳ Ám lắc đầu, “Ngọc San Hô không rõ tung tích, thân thể của ta không có cách nào khỏi được.”

Kỳ Ám thấy hối hận khi đó bản thân đã quá xung động. Hắn muốn chặt đứt suy nghĩ của cô, nhưng không ngờ cuối cùng hóa ra lại là chặn đứng đường lui của mình.

“Ta lấy được rồi.” Thời Sênh lấy Ngọc San Hô từ trong không gian ra, màu sắc đỏ tươi tựa màu máu, “Chàng xem.”

Kỳ Ám ngẩn người, một lát sau mới nhận lấy, “Nàng…” lấy được nó lúc nào vậy?

“Có phải rất muốn khen ta giỏi không?” Thời Sênh thu lại Ngọc San Hô, “Ta cũng biết là ta rất lợi hại rồi, đợi đến khi chàng khỏe lại rồi ngủ với ta thêm mấy lần là được.”

Kỳ Ám không biết nên khóc hay nên cười, “Tại sao cô ta lại nói cho nàng biết?”

“Chuyện ta muốn biết tất sẽ có cách.”

Kỳ Ám không tiếng động bật cười, “Cũng đúng.”

Nàng chưa từng hỏi hắn thân thể của hắn làm sao, nhưng hình như nàng lại nắm rất rõ tình trạng của hắn trong lòng bàn tay.

Đầu Kỳ Ám dựa sát về phía Thời Sênh, “Tiểu Nguyệt, ta buồn ngủ quá.”

“Buồn ngủ thì ngủ đi.”

“Nhưng ta không muốn ngủ.” Kỳ Ám cọ cọ vào Thời Sênh, sắc mặt khẽ hồng, “Tiểu Nguyệt, ta muốn…”

“Muốn gì mà muốn, ngủ đi, chàng không muốn sống nữa hay sao hả?” Thời Sênh đẩy hắn ra, nhét vào trong chăn.

Kỳ Ám hơi ấm ức, “Nhưng ta đau lắm.”

Nói cứ như thể ông đây không đau ấy.

Suốt đường Kỳ Ám liên tục trêu chọc Thời Sênh, bộ dạng như thể

không đưa được cô lên giường thì không cam lòng, nhưng Thời Sênh vẫn vững vàng như núi.

Đến Thần Thủy Cung, Kỳ Ám cũng chưa thành công được, lúc này tinh thần hắn khá tốt, tự mình xuống xe, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một hàng mỹ nhân.

Hắn khép lại áo choàng, không đẹp bằng Tiểu Nguyệt nhà hắn.

Thời Sênh để phu xe đi rồi mới đến bên Kỳ Ám.

Một mỹ nhân đứng ra khỏi hàng, cúi người, giọng nói ngọt ngào, “Lâu cô nương, Kỳ Các chủ, công tử đợi hai người đã lâu. Xin mời.”

Thời Sênh nhíu mày, cô còn đang muốn đánh lên đó đây.

Mộ Bạch tự nhiên lại tự giác vậy sao…

Cô không tin tên Mộ Bạch đó lại sợ mình, chắc chắn là có vấn đề.

Thời Sênh nghênh ngang dặn dò mỹ nhân, “Kêu hắn xuống đây.”

Mỹ nhân cũng không hề tức giận, “Lâu cô nương, công tử đã nói, nếu cô nương sợ trong đó có bẫy thì xin mời về cho.”

Thời Sênh suy nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn không lên, nếu Mộ Bạch không xuống thì cô bắt đầu phá hoại kiến trúc bên ngoài Thần Thủy Cung.

Cả Thần Thủy Cung vốn rất yên tĩnh, ngoài mấy mỹ nhân đứng ở bên ngoài ra, bên trong thế mà không còn một ai nữa.

Cuối cùng Mộ Bạch vẫn bị ép phải ra ngoài, hắn nhanh chóng liếc

nhìn qua Kỳ Ám, rồi lại chuyển ánh mắt sang Thời Sênh, “Lần nào gặp mặt cũng bạo lực như vậy, ngươi không thể thục nữ một chút được sao?”

“Ta có thục nữ hay không thì có liên quan gì đến ngươi.” Thời Sênh thu kiếm lại, “Đồ đâu?”

“Muốn có à?” Lòng tự tin của Mộ Bạch lập tức bùng nổ, trên mặt là nụ cười đắc ý, “Ngươi cho rằng ta sẽ đưa nó cho ngươi sao?”

“Tại sao ngươi lại sợ ta bắt được ngươi như vậy chứ?” Thời Sênh đột ngột thay đổi chủ đề.

Đáy mắt Mộ Bạch có thứ gì đó lướt qua, Thời Sênh còn chưa nhìn rõ thì hắn đã khôi phục lại trạng thái bình thường, “Thủ đoạn của ngươi ta không muốn lĩnh giáo thêm nữa. Bây giờ là ngươi có việc cầu xin ta chứ không phải ta cầu xin ngươi.”

“Ngươi thấy vốn liếng trong tay ngươi có đủ không?”

Mộ Bạch lắc đầu, “Không thấy, cho nên ta đã hủy nó rồi.” Hắn không tin một nhánh Tuyết Linh Chi có thể khiến cô ta cúi đầu, nếu thực sự là bị ép đến cùng, có lẽ cô ta sẽ đưa cả nam nhân đó đi chết cùng.

Thời Sênh: “…”

Ta… sặc!

Cái tên thiểu năng này!

“Các ngươi đi đi.” Mộ Bạch bỗng nhiên quay đầu nói với mấy mỹ nữ đằng sau.

“Công tử?” Đám mỹ nhân lo lắng, công tử làm sao vậy, bỗng nhiên di tản hết tất cả mọi người trong Thần Thủy Cung, bây giờ đến cả bọn họ cũng phải…

Mộ Bạch vẫy tay, nếu còn không đi nữa các ngươi sẽ phải chôn theo ta đó.

“Ngươi nghĩ ta sẽ thả cho họ đi sao?” Thời Sênh nhíu mày. Đám người này nếu mà biết Mộ Bạch chết rồi thì chắc chắn sẽ liều mạng với cô.

“Cô có thả hay không là chuyện của cô.” Nụ cười trên mặt Mộ Bạch bỗng có chút trở nên lãnh đạm, “Ta cho họ đi, còn có đi được hay không phải xem bản lĩnh của họ thế nào.”

Thời Sênh bật cười, “Ta còn tưởng rằng ngươi đột nhiên biết thương hoa tiếc ngọc rồi chứ.”

Mộ Bạch cười nhẹ một tiếng, “Tất nhiên là ta biết thương hoa tiếc ngọc rồi, nhưng không phải là ở đây, chẳng phải là ngươi càng hiểu rõ hơn ta sao?”

Mục đích của Mộ Bạch rất rõ ràng, giết chết cô, chỉ cần là thứ có thể lợi dụng được, hắn đều sẽ lợi dụng, tuyệt đối không mềm lòng.

Hệ thống vẫn nói đây không phải là chơi trò chơi, nhưng cả Mộ Bạch và cô đều hiểu, đây chỉ là một trò chơi.

Trò chơi của những người thông minh.

Nhóm dịch: Mèo Xinh7260

Chương 1102: Các chủ có lệnh (29)

Mấy mỹ nữ bên đó có lẽ là bị câu nói vừa rồi của Mộ Bạch làm cho tổn thương, ai nấy đều lộ rõ vẻ mặt thê lương.

Ngươi nghĩ xem, cả hàng mỹ nhân đó đều có biểu cảm như thế, là nam nhân thì đều thấy đau lòng đó.

“Công tử, thuộc hạ thề chết đi theo công tử.” Các mỹ nhân đồng thời lên tiếng.

Mộ Bạch: “…” Đi theo hắn để làm gì, để chết à?

Nhưng các mỹ nhân không đi, Mộ Bạch cũng không làm gì được, chỉ đành mặc kệ họ.

“Ngươi ngược lại thì rất bình tĩnh, một chút cũng không lo cho hắn.” Mộ Bạch cười nhìn về phía Kỳ Ám, “Xem ra trong lòng cô ta ngươi cũng chỉ đến vậy thôi.”

Kỳ Ám không để ý đến Mộ Bạch, hắn không thích nam nhân này, rất không thích.

“Tiểu Nguyệt, đã giết hắn được chưa?”

Mộ Bạch: “…” Một lời không hợp liền giết, hai tên biến thái các ngươi!

“Được rồi, mau tự sát đi.” Thời Sênh vẫy tay, nhìn thấy tên thiểu

năng này đã thấy phiền, còn tính bày kế ly gián nữa sao.

Hắn nói đã hủy thứ đó rồi, thì chắc chắn là đã hủy rồi, có nói nữa cũng chỉ lãng phí thời gian.

Mộ Bạch: "…" Lại dám coi thường hắn như thế!

Hắn hoài nghi đánh giá Thời Sênh, cô ta dễ dàng chấp nhận như vậy sao? Cô ta không hề để tâm đến nam nhân đó như thế ư…

Lát sau Mộ Bạch liền hiểu ra, bởi vì đây chỉ là thế giới ảo, hắn chẳng qua chỉ là thay đổi thân thể mà thôi.

Đúng là máu lạnh.

Mộ Bạch thầm mắng chửi trong lòng, rồi lấy ra một con dao găm mang theo bên người, chuẩn bị cứa cổ.

"Công tử."

"Công tử, người muốn làm gì?"

Đám mỹ nhân nhào tới, lúc này đầu óc họ hoàn toàn mù mịt, hoàn toàn không thể hiểu được đoạn đối thoại vừa nãy giữa bọn họ, cũng không hiểu nổi tại sao công tử nhà mình lại muốn cắt cổ.

Mộ Bạch: "…" Cứ để ta yên lặng tự sát không được sao?

Đám mỹ nhân kéo lấy Mộ Bạch, không để hắn tự sát. Thời Sênh đứng bên đó đợi đến phát phiền, cầm kiếm tiến lên.

Mộ Bạch nhanh chóng đẩy đám mỹ nhân đó tránh qua một bên, dao găm không hề do dự cứa vào cổ, "Chuyện này còn chưa xong đâu."

Đám mỹ nhân không dám tin vào mắt mình nhìn cơ thể Mộ Bạch ngã xuống, tạo nên một luồng gió mà đổ rạp xuống, “Công tử, công tử…”

Thời Sênh lấy máy tính bảng ra nhanh chóng bấm bấm gì đó, những số liệu nhảy nhót trên ấy khiến cả Hệ thống thống nhìn cũng thấy choáng, chủ yếu là xem không hiểu.

Nhưng nó hiểu được thanh tiến trình phía dưới máy tính bảng.

Ký chủ đang định hack thứ gì?

Một lát sau Thời Sênh mới thu máy tính bảng lại, nhìn về phía đám mỹ nhân đang khóc lóc như mưa bên kia.

Đám mỹ nhân không để Thời Sênh động thủ, tự mình đi theo Mộ Bạch rồi.

Cũng không có ai nói cần báo thù cho Mộ Bạch gì cả…

Thật là một màn gượng gạo.

Dù sao thì trước khi chết cùng, các ngươi cũng phải giả bộ báo thù cho tên thiểu năng đó chứ, cứ thế chết theo hắn thì có ý nghĩa gì, đáng tiếc bao nhiêu mỹ nhân như vậy…

“Đi thôi.” Thời Sênh nhéo nhéo tay Kỳ Ám.

Kỳ Ám nét mặt đăm chiêu nhìn đống thi thể ấy một cái, rồi cúi đầu xuống rời đi cùng Thời Sênh.

Có âm thanh được gió truyền tới…

“Hắn là ai?”

“Mộ Bạch.”

“Hắn có quan hệ gì với nàng?”

“Một tên thiểu năng cả ngày cứ mơ tưởng muốn giết ta, giết không được thì tự sát.”

…

Thời Sênh biết chắc chắn Mộ Bạch sẽ không khoanh tay chết như vậy, cho nên khi giang hồ đồn cô giết người, Thời Sênh không hề thấy bất ngờ.

Mộ Bạch vẫn luôn thích lợi dụng đám người đó để chặn hết đường đi của cô như vậy.

Có lẽ hắn cũng biết không có tác dụng gì, chỉ là đơn thuần muốn thêm rắc rối cho cô mà thôi.

Tư duy của đồ thiểu năng, Thời Sênh rất không muốn hiểu.

Dù sao trước đó cũng đã từng đồn đại rồi, Thời Sênh cũng đã quen, ai dám đến gây phiền phức tìm đường chết thì cô tuyệt đối sẽ không nương tay. Đám người đó nếu không đánh tới thì cô cũng lười chẳng thèm để ý.

Trên giang hồ thích đồn thế nào thì đồn, cô không quan tâm.

Sức khỏe của Kỳ Ám ngày một kém đi, Thời Sênh nghe ngóng nhiều lần đều không tìm được tung tích Tuyết Linh Chi, cô có chút thất vọng.

Mộ Bạch, dám tính kế ông đây, ngươi đợi đó, đợi ông đây lôi được ngươi ra thì thập đại khốc hình đang chờ ngươi.

Một hôm Kỳ Ám bỗng nhiên đưa ra yêu cầu, “Tiểu Nguyệt, ta muốn trở về Khiên Vũ Các.”

Thời Sênh nhìn về phía xa, hồi lâu sau mới nói, “Được.”

Thời Sênh đưa Kỳ Ám trở về Khiên Vũ Các.

Kỳ Ám trở về Khiên Vũ Các, người vui mừng nhất đương nhiên là Tranh Vanh. Khiên Vũ Các vẫn luôn có tin tức của Kỳ Ám. Nhưng Kỳ Ám không cho họ đến, người vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi Khiên Vũ Các.

“Chàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi đón Lâu Lân.” Thời Sênh đưa Kỳ Ám về lầu. Cô trở về rồi, cái tên ăn hại Lâu Lân đó tất nhiên phải để ở bên cạnh mới được.

Kỳ Ám mím môi cười nhẹ, “Đi sớm về sớm.”

Sau khi Thời Sênh rời đi, Tranh Vanh mới bước vào, biểu cảm hơi khó coi, “Chủ thượng, người và Lâu Nguyệt là?”

Kỳ Ám ngẩng lên nhìn hắn, “Có tin tức không?”

Tranh Vanh lắc đầu, “Người của Ám Đường đều phái ra cả rồi, nhưng không ai nghe được tin gì về khế ước đồng sinh. Đúng rồi Chủ thượng, đã có tin tức về Ngọc San Hô. Ám đường đang theo sát, có lẽ sắp tới sẽ có thông tin truyền về.”

Kỳ Ám hạ mí mắt, “Không cần nữa.”

“Chủ thượng?” Sao lại không cần nữa?

Trên mặt Kỳ Ám có sự dịu dàng mà xưa nay Tranh Vanh chưa từng thấy, giọng hắn rất nhẹ, “Nàng ấy lấy được rồi.”

Nàng ấy?

Một lát sau Tranh Vanh mới phản ứng lại được, nàng ấy mà Chủ thượng vừa nói là Lâu Nguyệt.

Độ hảo cảm vốn đã rơi tận đáy vực nay đã tăng lên, trở về mức không điểm.

“Vậy còn…” Tranh Vanh mong chờ nhìn Kỳ Ám.

Kỳ Ám không trả lời, “Ta mệt rồi, ngươi lui đi.”

Trong lòng Tranh Vanh đã có đáp án, “Chủ thượng xin hãy nghỉ ngơi.”

Hắn đi được mấy bước, dường như nhớ ra điều gì, “Chủ thượng, thuộc hạ còn có một chuyện cần báo cáo.”

“Nói.”

“Đường chủ Phong Vân Đường chạy trốn rồi.”

Đôi mắt Kỳ Ám nheo lại, nhiệt độ xung quanh dường như hạ xuống không ít, “Chạy rồi? Sao hắn lại chạy được?”

Tranh Vanh da đầu cứng lại, trả lời, “Được người ta cứu ra.”

“Tìm.”

“Vâng.”

Tranh Vanh rời khỏi căn phòng, hắn đứng đó rất lâu, rồi rời khỏi lầu, đến cửa lớn Khiên Vũ Các đợi Thời Sênh.

Thời Sênh đón Lâu Lân về, Tranh Vanh suýt nữa cho rằng hắn nhầm, thiếu niên yếu đuối tưởng đứng trước gió sẽ bị thổi ngã trước đây bây giờ nhìn không hề có chút yếu đuối nào.

“Tranh Vanh công tử.” Lâu Lân hành lễ với hắn.

“Lâu công tử, sau này gọi ta là Tranh Vanh được rồi.”

Lâu Lân bị gọi như vậy liền giật mình, vội lắc đầu, “Như vậy không đúng quy tắc.”

Tranh Vanh thở dài trong lòng, không lâu nữa ngươi có thể sẽ trở thành một nửa chủ nhân của ta rồi.

“Lâu công tử, Tranh Vanh phái người đưa công tử về. Ta và Lâu cô nương có vài lời muốn nói.”

“Tỷ tỷ?” Lâu Lân quay đầu nhìn Thời Sênh, hỏi ý kiến cô.

Thời Sênh khẽ gật đầu, Lâu Lân mới đi cùng người của Tranh Vanh rời đi.

Người ở xung quanh đều thức thời đi khỏi, nhường không gian lại cho Thời Sênh và Tranh Vanh.

Thời Sênh muốn nhanh chóng trở về, không vòng vo với Tranh Vanh

nữa, đi thẳng vào vấn đề, “Muốn hỏi gì?”

“Sức khỏe của Chủ thượng.”

“Lâu nhất ba năm, nhanh nhất nửa năm.”

Tranh Vanh hình như hít ngược vào một hơi, vẻ mặt càng khó coi hơn trước đây, một lát sau mới khó khăn hỏi tiếp, “Chủ thượng không tìm được Tuyết Linh Chi sao?”

“Không có.”

Tin này Tranh Vanh đã sớm biết được, nhưng lúc này khi nghe Thời Sênh nói ra, tia hy vọng cuối cùng cũng đã tan biến.

Tranh Vanh khó che đậy được sự thất vọng. Theo tin bọn họ thu được, Tuyết Linh Chi có một nhánh duy nhất ở Yên Hồi Cốc, và cũng chính là nhánh Tuyết Linh Chi duy nhất trong thiên hạ.

“Ta sẽ phái người tiếp tục tìm kiếm, người… cố gắng để Chủ thượng vui vẻ. Làm phiền Lâu cô nương rồi.”

“Người của ta, tất nhiên ta sẽ làm hắn vui vẻ rồi.” Thời Sênh cười huênh hoang.

Tranh Vanh: “…” Thật không thể hiểu nổi Chủ thượng thích cô ta ở điểm nào.

Bây giờ bên ngoài toàn là lệnh treo thưởng của cô ta, ngay cả người của Khiên Vũ Các cũng đã nhận được rất nhiều…

Nhóm dịch: Mèo Xinh7260

Chương 1103: Các chủ có lệnh (30)

Người của Khiên Vũ Các đều biết Các chủ nhà mình đã trở về, đồng thời khi về còn mang theo sát thủ kim bài Lâu Nguyệt có cái đầu rất đáng tiền.

Hơn nữa quan hệ giữa cô ta và Các chủ vô cùng ái muội. Từ sau khi cô ta trở về liền dọn vào trong tiểu lầu của Các chủ.

Ngay cả Lâu Lân cũng được cho phép đặc biệt chuyển vào ở.

Không bao lâu sau Tranh Vanh bắt đầu cho người chuẩn bị đồ dùng cho hôn lễ. Tin đồn đã được chứng thực, Các chủ với Lâu Nguyệt thật sự là ở bên nhau rồi, hơn nữa còn chuẩn bị thành hôn.

“Các chủ, đệ múa kiếm có được không?” Lâu Lân thu kiếm, nhìn nam tử đang ngồi bên cạnh xem sách, hơi lo lắng thấp thỏm hỏi.

Nam tử sắc mặt lộ vẻ trắng bệch, hắn di chuyển tầm nhìn khỏi cuốn sách trên tay, thần sắc nhàn nhạt, “Được lắm.”

Lâu Lân thả lỏng, nhìn vào bên trong, nhưng không nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình đâu. Cậu cẩn thận dịch sang bên cạnh Kỳ Ám, “Các chủ, gần đây tỷ tỷ sao cứ luôn xuất quỷ nhập thần. Tỷ ấy đang làm gì vậy?”

Từ khi trở về, cậu rất ít khi nhìn thấy tỷ tỷ.

Kỳ Ám đặt sách xuống, “Ngươi đi hỏi Tranh Vanh, hôm nay ta cũng

chưa nhìn thấy nàng ấy.”

Lâu Lân đáp lời, chạy đi tìm Tranh Vanh, nhưng Tranh Vanh cũng chưa gặp Thời Sênh. Khi Lâu Lân trở về, đúng lúc nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình đang ôm một đống đồ quay lại, cậu lập tức tiến lên giúp đỡ.

“Tỷ tỷ, tỷ kiếm nhiều thảo dược như vậy về làm gì?” Mùi thuốc nồng nặc khiến Lâu Lân hơi buồn nôn, trước đây cậu đều phải uống thuốc suốt.

Tuy chỗ thảo dược đó đã khiến sức khỏe cậu tốt lên, nhưng bây giờ cứ ngửi thấy mùi thuốc là cậu liền thấy buồn nôn.

“Cho heo ăn.”

“Hả?” Lâu Lân ngẩn ra.

Kiếm thảo dược về cho heo ăn? Vậy heo ăn xong có còn là heo nữa không?

Thời Sênh mấy ngày liền đều là mang thảo dược về, đa số đều là thảo dược tươi mới, nhưng cũng có một số đã phơi nắng qua.

“Tranh Vanh ca ca, những thứ này là thảo dược gì vậy? Có nhiều loại đệ không biết quá.”Lâu Lân chỉ vào đám thảo dược cổ quái hiếm có được Thời Sênh chuyển về.

“Thứ ngươi cầm trên tay là Tục Linh Thảo, thường sinh trưởng ở đầm lầy, có tác dụng duy trì sinh mạng, rất ít gặp.”

“Vậy còn cái này?” Lâu Lân cầm lên một loại quả đỏ au.

Tranh Vanh nhìn một lát, có chút cổ quái nói: “Có lẽ là Xà Quy Quả.”

Mấy ngày sau Thời Sênh mang về các loại đá có hình dạng kỳ lạ, lúc này thì Tranh Vanh cũng không nhận ra được nữa.

“Tranh Vanh.”

Tranh Vanh nhìn Thời Sênh mấy hôm nay đều không lộ mặt, thấy hơi kỳ lạ, “Lâu cô nương?”

“Cầm lấy cái này, đi tìm một vài nữ tử lại đây, để họ cầm lấy viên đá này, nếu như viên đá phát sáng có màu tím thì đưa người đó tới đây.”

Tranh Vanh đầu đầy sương mù, nhưng vẫn làm theo lời Thời Sênh căn dặn.

Hắn để người trong các thử trước, có người có thể làm hòn đá phát sáng, nhưng không phải là màu tím, mà là màu đỏ, có người là màu vàng, còn có người là màu lam nữa.

Một vài nam tử cầm viên đá cũng có thể khiến viên đá phát sáng, hơn nữa một nam tử còn khiến nó phát ra ánh sáng màu tím, nhưng Thời Sênh cần nữ, nam vô dụng.

Người trong các đều đã thử hết nhưng không tìm được, Tranh Vanh đành phải ra ngoài tìm.

Nhưng lên phố kiếm người kiểm chứng đá đâu có dễ dàng như vậy, không cẩn thận là đắc tội người ta.

Tranh Vanh không tìm được người ở bên ngoài, nhưng trên đường trở về ngược lại thì tìm được một người.

Nghĩa nữ của Đường chủ Bạch An Đường, Khiên Lạc.

Khiên Lạc không hiểu chuyện gì đã bị đưa đến trước mặt Thời Sênh, khi nhìn thấy Thời Sênh thì sự mờ mịt đó bị ném lại đằng sau, “Lâu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ trở về rồi?”

“Ừ, thử lại cho ta xem.” Thời Sênh đưa viên đá cho Khiên Lạc.

Khiên Lạc nhận lấy, miết vào viên đá, viên đá dần phát ra ánh sáng màu tím.

Thời Sênh thu lại viên đá, “Ta cần ngươi giúp một việc, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hơi khó chịu, sau chuyện này thì sẽ có lợi ích cho ngươi, ngươi suy nghĩ một chút.”

“Được ạ.” Khiên Lạc không nghĩ ngợi gì liền đồng ý, có thể giúp được Lâu Nguyệt tỷ tỷ thì cô rất vui vẻ.

Thời Sênh chia đống thảo dược đó thành những phần bằng nhau, đóng gói toàn bộ đưa cho Khiên Lạc, “Mang về sắc uống, uống xong nói tiếp.”

Khiên Lạc: “…” Cái gì chứ?

Lâu Lân: “…” Hóa ra đây gọi là cho heo ăn sao?

Là một người đã từng uống vô số thuốc, Lâu Lân cổ vũ người đồng cảnh ngộ Khiên Lạc uống thuốc một tháng liền. Mùi vị đó quả thực không muốn nói nữa, đắng đến mức không mở nổi miệng ra.

Khiên Lạc uống hết chỗ thảo dược ấy, cả người tản ra một mùi hương thảo dược, không phải thứ mùi vị đắng ngắt, mà là một loại hương thơm, rất dễ ngửi.

Thời Sênh kiểm tra thân thể Khiên Lạc, “Có bị bệnh gì không? Có từng bị ngất không? Có thể vận động mạnh được không?”

Thời Sênh hỏi liên tiếp rất nhiều câu hỏi, sau khi Khiên Lạc trả lời xong, Thời Sênh lại nhét một đống thảo dược cho cô ta, bảo cô ta mang về ngâm người.

“Tỷ tỷ… tỷ đang muốn làm gì vậy?” Lâu Lân cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Cứu mạng anh rể của đệ.” Thời Sênh đẩy Lâu Lân sang một bên, “Đừng có chặn tỷ.”

“Vậy… vậy Khiên Lạc sẽ không… có chuyện gì đó chứ?”

“Cô ta thì có chuyện gì được?” Thời Sênh trợn trừng mắt, sau chuyện này nếu đưa Khiên Lạc về tu chân giới thì tuyệt đối sẽ là đối tượng được tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Lâu Lân thở ra một hơi, Thời Sênh nhìn cậu, “Sao rồi, thích Khiên Lạc à?”

Sắc mặt Lâu Lân bỗng đỏ bừng lên, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ… tỷ nói linh tinh gì thế… Đệ đi gặp Các chủ.”

Lâu Lân chạy nhanh như khỉ bị đốt mông.

Thời Sênh cười nhẹ một tiếp, tiếp tục công việc. Một lát sau, cô bỗng ngừng lại, ngón tay hơi run rẩy, chốc lát trên trán đã vã mồ hôi.

Cô đẩy cửa phòng, chạy thẳng đến phòng Kỳ Ám.

Lâu Lân đang đứng bên ngoài, thấy Thời Sênh đến, vội nói: “Tỷ tỷ, vừa này đệ nghe thấy có tiếng đồ đạc vỡ. Nhưng đệ gọi Các chủ, huynh ấy cũng không trả lời, cũng không mở cửa, có phải Các chủ đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không sao, đệ đi tìm Khiên Lạc, bảo cô ta uống những thứ hôm qua tỷ đưa, sau đó đệ đứng ngoài cửa canh gác. Nếu cô ta không bước ra ngoài thì không cho phép bất cứ ai vào trong.”

Lâu Lân nhìn cửa phòng, lại nhìn Thời Sênh sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, “Vậy được rồi.”

Thời Sênh giơ tay gõ cửa, một lát sau cửa phòng mới mở ra, là Tranh Vanh mở cửa.

Kỳ Ám đang nằm trên giường, cả người co lại dưới chăn, nửa khuôn mặt bên dưới bị chăn che đi, nửa khuôn mặt bên trên lộ ra thì toàn là mồ hôi.

Thời Sênh đón lấy chiếc khăn tay từ Tranh Vanh, muốn lau mồ hôi cho Kỳ Ám, nhưng tay lại run lên, cô chống tay vào cạnh giường, không thể dùng lực, cả người ngã nhào xuống đất.

“Lâu cô nương?” Tranh Vanh kinh ngạc, “Cô có sao không?”

“Ngươi chăm sóc chàng, ta nghỉ một lát là được.” Thời Sênh dịch sang bên cạnh.

“Lâu cô nương, có phải gần đây cô đã quá mệt mỏi không?” Nếu cô ấy có chuyện gì, thì có lẽ Chủ thượng sẽ phát điên.

“Không sao.” Thời Sênh lắc đầu.

Tranh Vanh ngập ngừng một lát, lấy chiếc ghế bên cạnh đưa cho Thời Sênh, “Dưới đất lạnh lắm, Lâu cô nương ngồi đây đi.”

Thời Sênh không cho Tranh Vanh dìu, cô tự mình đứng dậy ngồi lên ghế.

Tranh Vanh thấy hơi kỳ lạ, lần nào Chủ thượng phát tác thì trạng thái của cô ấy cũng không tốt theo, nhưng trước đây đều không nghiêm trọng như lần này.

Trước đây thời gian Kỳ Ám phát tác không dài, nhưng bây giờ đã liên tục ba canh giờ rồi, Kỳ Ám đau bao lâu, Thời Sênh liền đau bấy lâu.

Kỳ Ám hôn mê đến nửa đêm mới tỉnh dậy.

“Tiểu Nguyệt đâu?” Câu đầu tiên Kỳ Ám hỏi chính là Thời Sênh.

Tranh Vanh dìu Kỳ Ám ngồi dậy, “Lâu cô nương vừa rời khỏi đây đi tắm rửa rồi.”

“Cô ấy có sao không?”

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1104: Các chủ có lệnh (31)

"Lúc trước tình trạng Lâu cô nương không khỏe lắm, nhưng trước khi rời đi đã không sao rồi.” Tranh Vanh trả lời theo sự thực.

Tranh Vanh hơi ngừng lại, “Chủ thượng, thuộc hạ nhiều lời hỏi một câu, người lệnh cho thuộc hạ điều tra về khế ước đồng sinh, có phải chuyện đó có liên quan đến Lâu cô nương không?”

Kỳ Ám vén chăn xuống giường.

Tranh Vanh vội vã lấy áo khoác và áo choàng.

“Có một người có thể cùng ta chịu đựng những đau đớn như thế này, ta nên vui mới đúng.” Giọng Kỳ Ám chầm chậm vang lên, “Nhưng bây giờ ta thấy rất khó chịu. Tranh Vanh, ta không muốn nàng phải khó chịu cùng ta nữa.”

Ban đầu cô chỉ nói, khế ước đó sẽ khiến họ cùng sống, cùng chết, nhưng không nói nỗi đau trên cơ thể họ đối phương cũng phải cùng chịu đựng.

Sự chấn động trong lòng Tranh Vanh đủ để khiến đầu óc hắn trống rỗng, một lát sau hắn mới tìm lại được giọng nói của mình, nhưng lại không biết nói gì, “Chủ thượng, sẽ không sao đâu.”

Bộ dạng cô ấy như đã dự tính được hết, làm sao có thể có chuyện gì được?

Kỳ Ám thắt áo choàng, đi ra ngoài cửa.

Tranh Vanh không đi theo, chắc chắn là Chủ thượng đi tìm Thời Sênh rồi. Hắn đi theo để làm bóng đèn chắc?

…

Sau đó Kỳ Ám lại phát tác một lần nữa, lần này còn hung hiểm hơn cả lần trước, may mắn là đến cuối cùng hắn vẫn chống cự được.

Tranh Vanh biết Thời Sênh cũng sẽ có cảm giác giống như Kỳ Ám, tâm tình càng thêm trầm trọng.

Mấy lần trước, cô ta gần như không biểu hiện ra, nhưng ngay cả Chủ thượng cũng không có cách để tiếp tục chịu đựng được nữa…

Khiên Lạc vẫn chưa ra khỏi phòng, cho đến nửa tháng sau, cửa phòng Khiên Lạc mới được mở ra.

Trước đây Khiên Lạc cùng lắm cũng chỉ được coi là đáng yêu, nhưng giờ đây phải nói là đáng yêu vô đối, làn da đó trắng nõn như trứng gà bóc, cảm giác như vừa bấu vào đã chảy nước ra.

“Chuẩn bị xong chưa?” Thời Sênh hỏi Khiên Lạc.

Khiên Lạc gật đầu.

“Ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần làm theo tâm pháp ta dạy là được, nhưng có một điểm, không được phân tâm, không được gián đoạn, đó là để bảo vệ bản thân ngươi.”

Khiên Lạc nghiêm túc gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu rõ.

“Ngồi đó đi.” Thời Sênh chỉ vào vòng tròn được dùng những hòn đá kỳ quái xếp thành, đối diện cô còn có một vòng tròn khác nữa.

Thời Sênh đi vào tìm Kỳ Ám.

Lâu Lân nhân cơ hội chạy đến bên cạnh Khiên Lạc, “Khiên Lạc, muội có hồi hộp không?”

“Không hồi hộp, Lâu Nguyệt tỷ tỷ chẳng phải đã nói là ta sẽ không có nguy hiểm gì sao?” Khiên Lạc cười híp mắt nói.

“Ừ, tỷ tỷ ta nói không sao thì nhất định sẽ không sao.” Lâu Lân gật đầu, cậu phải tin tưởng tỷ tỷ, “Vậy ta ra ngoài trước đây.”

“Lân ca ca.”

Lâu Lân dừng bước, quay đầu nhìn cô, Khiên Lạc cười nhìn hắn, “Lân ca ca, đợi muội ra rồi sẽ làm đồ ăn ngon cho huynh ăn.”

Lâu Lân nắm chặt cổ tay, “Đợi muội ra thì ta có chuyện muốn nói với muội.”

“Vâng, muội cũng có chuyện muốn nói với Lân ca ca.”

Lâu Lân nhếch khóe miệng cười một cái, rồi nhanh chóng rời đi. Cậu vừa ra ngoài, Tranh Vanh liền đóng cửa lại, bốn phía đều có không ít người canh gác.

“Tranh Vanh ca ca, họ sẽ không sao cả đúng không?” Lâu Lân lo lắng trong lòng, cảm giác có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

“Sẽ không sao đâu.”

…

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, không nghe được âm thanh gì.

Không những trong lòng Lâu Lân có một loại dự cảm chẳng lành, mà ngay cả Tranh Vanh cũng có loại dự cảm tương tự.

Hắn liên tục nhìn vào trong sân, không ngừng thôi miên bản thân, sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu…

Trong khoảng không tịch mịch ấy, bỗng có người hét lớn xông tới.

“Tranh Vanh công tử, không xong rồi, các môn phái võ lâm dẫn người đến bao vây chúng ta, người của chúng ta đang ở cửa chính giao đấu với họ rồi.”

Tim Tranh Vanh đập thình thịch, “Có bao nhiêu người đến?”

“Rất nhiều.” Người đó trả lời.

Thì ra điều khiến hắn bất an là đây.

“Lâu công tử, phiền công tử canh gác ở đây giúp, ta ra phía trước xem sao.”

Lâu Lân lo lắng gật đầu đồng ý.

Tất cả những người Tranh Vanh tin tưởng đều được giữ lại, hắn đến cửa lớn trước Các. Người của các phái đang giao đấu với đám sát thủ của Khiên Vũ Các, còn ở phía đằng xa, có vài người đang đứng.

Người đứng đầu trong số đó là một nam nhân, Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường.

Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường nhìn thấy Tranh Vanh, cười khiêu khích, “Ta trở về rồi.”

Tranh Vanh chán ghét, cái đồ ăn cây táo rào cây xung.

Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường và người bên cạnh nói gì đó, đám người bên kia chen chúc nhau nhìn về phía Tranh Vanh, sau đó giơ cao tay hét lớn, “Xông lên!”

Rất nhiều người của Khiên Vũ Các đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ. Đối mặt với nhiều người như vậy, người còn lại của Khiên Vũ Các có chút không chống cự nổi, liên tiếp lùi vào bên trong.

“Tranh Vanh công tử, bọn chúng đông quá, chúng ta sắp không chống cự được rồi.”

“Không chống được cũng phải chống!” Tranh Vanh quát lớn, Chủ thượng còn chưa ra, tuyệt đối không thể để đám người đó xông vào được.

Tranh Vanh nhanh chóng căn dặn, “Dụ bọn chúng đến Thú Lầu, còn ta đi dẫn cái kẻ phản bội kia.”

Không có sự chỉ huy của Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường, đám người đó đã có một chút bị kiềm hãm lại, Khiên Vũ Các không phải là nơi dễ xông vào như vậy.

Tranh Vanh vốn định giải quyết Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường, nhưng không biết ở đâu có mấy tên áo đen xông ra, giúp Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường đối phó với hắn.

Hắn nhớ chiêu thức của đám người đó, chúng là đồng bọn của đám

người cứu Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường ra.

Vẻ mặt Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường có chút hung hăng, “Tranh Vanh, Khiên Vũ Các xong rồi, ngươi hà tất phải cố thủ, bây giờ ngươi rời đi thì ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Con trai hắn không còn nữa, hắn chỉ có một người con trai, hắn phải báo thù cho con trai.

Tranh Vanh cười lạnh, “Nằm mơ!”

“Vậy thì đừng trách ta không niệm tình cũ.” Nể mặt ngươi mà ngươi không cần, còn tưởng rằng mình là Tranh Vanh công tử dưới một người trên vạn người sao?

Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường và mấy tên áo đen đó cùng phối hợp, nhanh chóng dồn Tranh Vanh vào đường chết. Hắn đánh gãy một chân của Tranh Vanh, “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi ngay đâu. Ta sẽ để ngươi nhìn xem Chủ thượng của nhà ngươi chết trong tay ta như thế nào.”

Con trai, cha sắp báo thù được cho con rồi, con hãy đợi cha.

“Đưa đi.”

Mấy tên áo đen trói Tranh Vanh lại, có sự chỉ huy của hắn, mấy cơ quan trong Khiên Vũ Các nhanh chóng bị phá hỏng. Người của Khiên Vũ Các không ngừng ngã xuống, trải thành một con đường máu, bị ép đến lầu các cuối cùng.

Người bên ngoài các cực lực chống lại, nhưng cuối cùng cũng không còn lại bao nhiêu người, họ bị ép đến lối vào lầu các.

“Tranh Vanh ca ca.” Lâu Lân nhìn thấy Tranh Vanh bị trói lại, bộ dạng không rõ sống chết thì cả người hoảng loạn rồi.

“Thằng nhóc thối, biết điều thì tránh ra.” Có người quát Lâu Lân.

Lâu Lân nhanh chóng trấn tĩnh lại, tỷ tỷ và Khiên Lạc còn ở bên trong, cậu phải bảo vệ họ, không thể lùi bước.

“Các ngươi muốn bước vào đó, trừ khi ta chết.”

“Thằng nhóc thối tìm chết.” Người đó quát lớn, giơ thanh đại đao nhuốm đầy máu tanh chém về phía Lâu Lân.

Nhưng đám người đó đã nhanh chóng bị vả mặt.

Chỉ cần họ dám chém Lâu Lân thì người bị bật ra tuyệt đối là họ.

Người đối diện thấy ánh mắt của cậu bắt đầu trở nên cổ quái.

“Tà môn, thằng nhóc thối đó sao vậy chứ?”

“Nó là đệ đệ của Lâu Nguyệt.” Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường lên tiếng, “Không chừng cũng là đồ yêu vật, con người sao có được năng lực đó.”

Hai mắt Lâu Lân đỏ au trợn trừng nhìn Đường chủ tiền nhiệm Phong Vân Đường, ngươi mới là đồ yêu vật.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1105: Các chủ có lệnh (32)

Đám người đó không làm gì được Lâu Lân, nhưng Lâu Lân cũng chỉ có thể đứng thủ ngoài cửa lớn, không có cách nào khác.

Họ trèo tường từ bên cạnh vào, Lâu Lân ở bên ngoài liều mạng đâm vào đám người đó, nhưng những người đó cũng bắt đầu hung hãn, dùng người làm tường ngăn Lâu Lân lại.

Bên trong.

Tiểu cô nương đáng yêu ngồi xếp bằng, cổ tay cô đặt dưới đất, đầu ngón tay có máu chảy ra, dưới đất là một hình vẽ cổ quái được vẽ bằng máu, mà đối diện tiểu cô nương là một nam nhân đang ngồi.

Đám người kia còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì trước mắt bỗng tối sầm lại, sau đó cả người đã bị nhấc lên, bay theo một đường parabol mà rơi xuống bên ngoài.

Đợi khi họ đứng dậy, chuẩn bị tiến lên thì phát hiện tất cả mọi nơi đều giống như Lâu Lân, vừa chạm vào đã bị đá bay.

Mọi người cho dù thử bao nhiêu cách cũng vẫn có kết cục như vậy, cuối cùng không biết có ai đó đề nghị dùng lửa thiêu.

Ngọn lửa bừng bừng dâng lên, nhưng không thể lan được vào bên trong dù chỉ một chút.

Loại hiện tượng kỳ lạ này khiến mọi người ngơ ngẩn.

Họ đã gặp phải thứ quái vật gì vậy?

…

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, lúc này đây họ cũng không biết phải làm gì, không vào được trong sân, chỉ có thể chờ đợi.

Lâu Lân bị họ vây lại ở giữa, cậu thấy có lẽ cũng không có chuyện gì nên cũng không còn dùng cơ thể tấn công người, chỉ dùng ánh mắt căm hận mà nhìn chằm chằm về phía họ, ánh mắt tàn bạo như một con thú con.

“Két…”

Bỗng có âm thanh truyền tới từ phía cửa viện.

Một bóng người chầm chậm đi từ bên trong ra, trên tay nữ tử cầm một thanh thiết kiếm sáng loáng, ánh sáng lạnh lẽo ấy xẹt qua mắt họ, chỉ một giây sau, tất cả mọi người đều bị kiếm khí vô hình quét bay.

Sau đó là tiếng nổ lớn.

Có người cho đến lúc chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tỷ tỷ.” Lâu Lân nhân cơ hội đẩy người chặn đường sang một bên, chạy đến bên Thời Sênh, “Tỷ tỷ có sao không?”

“Ta thì làm sao được chứ, đi vào trong.” Giọng Thời Sênh lạnh lẽo, không có chút lên xuống nào.

Lâu Lân cẩn thận nhìn Thời Sênh, hơi lo lắng nói, “Tranh Vanh ca ca đang ở trong tay chúng.”

“Ừ.”

Lâu Lân không biết Thời Sênh nói vậy là có ý gì. Cậu nhìn về phía Tranh Vanh một cái, cắn răng rồi quay người đi vào trong.

Tỷ tỷ không thích cậu chất vấn tỷ ấy.

Đó là điều cậu biết sau khi xảy ra chuyện đó.

Trong viện, sắc mặt Khiên Lạc trắng bệch ngồi dưới đất, cơ thể lắc lư, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Còn Kỳ Ám đã không thấy tung tích nữa.

Lâu Lân nhanh chóng tiến lên dìu Khiên Lạc, “Khiên Lạc, Khiên Lạc, muội có sao không?”

Khiên Lạc mở miệng cười, khuôn mặt đáng yêu lúc này vô cùng nhợt nhạt, “Không sao, Lâu Nguyệt tỷ tỷ nói chỉ là mất máu quá nhiều thôi, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏe lại.”

Lâu Lân nhanh chóng ôm Khiên Lạc vào trong, đến khi cậu ra ngoài thì đám người bên ngoài đã không thấy đâu nữa, Tranh Vanh bị ném ngoài cửa.

Phía xa truyền đến tiếng nổ lớn, liên tục một khoảng thời gian rất dài. Lâu Lân lại đưa Tranh Vanh vào trong. Khi cậu ra ngoài lần nữa thì âm thanh đằng xa đã biến mất.

Cậu đứng ngoài cửa đợi một lúc, mới có một bóng người chầm

chậm đi tới.

Trên thanh thiết kiếm toàn là vết máu, kéo lê dưới đất, để lại một hàng máu ngoằn ngoèo.

“Tỷ tỷ…” Tranh Vanh hơi thất thanh.

Tình hình của tỷ tỷ hình như không được tốt lắm.

Thời Sênh nén xuống mùi máu tanh nồng đang dâng lên trong cơ thể, cố chống đỡ đi tới, “Đệ có sao không?”

Lâu Lân vội lắc đầu, cậu không sao cả, nhưng mà tỷ tỷ cậu hình như không được ổn lắm.

“Tỷ tỷ.” Lâu Lân muốn dìu Thời Sênh, nhưng cậu nhớ ra tỷ tỷ không muốn cậu chạm vào, nên cố nín nhịn, sắc mặt lo lắng, “Tỷ tỷ, tỷ có sao không? Sắc mặt tỷ kém quá.”

“Không sao.” Không sao mới lạ đó, ông đây sắp chết rồi. Thời Sênh hít sâu một hơi, dùng thiết kiếm chống dưới đất, “Đệ đi xem xem trong các có bao nhiêu người còn sống.”

Đuối Lâu Lân đi, sắc mặt Thời Sênh bỗng trắng bệch, cô cắn môi, lấy mấy viên đan dược từ trong không gian ra uống.

Một lát sau mới bình thường lại.

Khi nãy Khiên Lạc phân tâm, suýt chút nữa thì thất bại.

Thật đúng là, sớm không đến muộn không đến, lại nhằm đúng lúc này đến.

Sau khi Thời Sênh dọn dẹp đám thi thể đó thì mới phát hiện, đây đều là chiêu sau do tên thiểu năng Mộ Bạch đó sắp xếp để lại.

Móng vuốt cũng vươn dài đấy, tính cả đến đây rồi.

Đáng tiếc là ông đây vẫn chưa chết.

Mẹ nó chứ cái đồ thiểu năng!

Có lẽ Mộ Bạch cũng nghĩ là không thể giết chết cô được, chỉ là vì gây thêm rắc rối cho cô mà thôi, đây chính là kiểu không giết được ngươi thì ta buồn nôn chết ngươi.

Biến thái!

Thời Sênh thăm hỏi mấy lần toàn bộ tông chi họ hàng nhà Mộ Bạch.

…

Khiên Vũ Các xảy ra chuyện lớn như vậy, đám sát thủ đang làm nhiệm vụ bên ngoài khi nhận được tin đều ngẩn người. Cũng may đa số người đều đang làm nhiệm vụ bên ngoài, chỉ có người của Ám Đường và Bạch An Đường là tổn thất nghiêm trọng nhất, không thể hồi phục ngay chốc lát được.

Lần này người trong giang hồ càng tổn thất nghiêm trọng hơn, người các môn phái đều yên phận xuống, tập trung dưỡng thương hồi phục nguyên khí.

Nhưng mối thù này đã kết thành rồi.

Trong giang hồ chính thức kéo ra cuộc vận động tiêu diệt Khiên Vũ Các, thề chết muốn dỡ bỏ Khiên Vũ Các.

Nhưng cho dù họ có tấn công thế nào thì Khiên Vũ Các cũng vẫn yên ổn đứng đó, không ai làm gì được.

Bầu không khí trong Khiên Vũ Các cũng không tốt lắm, Kỳ Ám vẫn chưa tỉnh lại, triệu chứng sinh mạng của hắn vẫn bình thường, nhưng mãi vẫn không tỉnh.

“Lâu cô nương, Chủ thượng vẫn chưa tỉnh lại.”

Thời Sênh cắn hạt dưa, dáng vẻ như không hề lo lắng chút nào, “Chưa tỉnh thì chưa tỉnh thôi.”

“Lâu cô nương.” Tranh Vanh vô cùng khó hiểu, cô ta không lo lắng sao? Còn có tâm trạng đi tìm đám người trong giang hồ đánh nhau, hoàn toàn không thể hiểu nổi trong lòng cô ta nghĩ thế nào nữa.

“Ngươi lo lắng thì có tác dụng gì, có lo lắng thì hắn cũng không tỉnh lại được.” Thời Sênh cắn hạt dưa kêu tách tách, “Nếu lo lắng quá thì đi chém đám người đang muốn chết kia mà xả nỗi lòng đi.”

Những cách có thể dùng đều đã dùng hết rồi, hắn còn không tỉnh, cô cũng tuyệt vọng lắm chứ!

Dù sao cũng chưa chết, không lo lắm.

Tranh Vanh: “…” Cho nên trước kia cô đi ra ngoài đánh nhau đều là đang xả nỗi lòng sao?

Bỗng thấy đồng tình với đám người đó.

Tranh Vanh lắc đầu rời đi, Thời Sênh thở dài nặng nề, ném hạt dưa xuống bàn, đứng lên đi về phía bên trong tòa lầu.

Trong phòng, nam tử yên lặng nằm trên giường, sắc mặt hồng nhuận, không thấy có chút trắng nhợt gì.

Thời Sênh ngồi bên giường, bắt mạch như hằng ngày, thầm thì trong miệng, “Chàng còn muốn ngủ bao lâu nữa, nếu còn ngủ tiếp, ông đây sẽ bóp chết chàng luôn đấy.”

Cơ thể vẫn bình thường như cũ, không có vấn đề gì.

Cô nhìn chằm chằm Kỳ Ám rất lâu, bỗng nhiên lấy chăn che mặt hắn lại.

[Ký chủ!] Không phải cô định bịt chết hắn đấy chứ? Hắn là Phượng Từ của cô đó, cho dù là thú cưng cũng phải có chút tình cảm chứ!

Khẩn trương cái gì, chỉ là ta nhìn thấy khuôn mặt đó thì thấy phiền thôi.

Đã bao lâu rồi vẫn chỉ một biểu cảm này.

Cô muốn nhìn thấy hắn xấu hổ, nhìn thấy biểu cảm đáng yêu của hắn…

[…] Tư duy của Ký chủ vẫn cứ kỳ lạ như thế, thôi bỏ đi, nó vẫn nên offline thì hơn.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1106: Các chủ có lệnh (hoàn)

Một năm sau.

Trong viện ánh đao lấp lóe, hai thân ảnh không ngừng phân phân hợp hợp.

Rất lâu sau đó, một người dừng lại, vẫy tay thở hổn hển, “Lạc Lạc, ta không ổn rồi.”

Thiếu nữ đáng yêu đối diện thu kiếm lại, “Lân ca ca, Lâu Nguyệt tỷ tỷ nói rồi, trong vòng một tháng huynh bắt buộc phải học được bộ kiếm pháp này.”

“Ta không xong rồi, ta mệt quá.” Lâu Lân vẫy tay, ngồi xuống đất, vẻ mặt hơi ảm đạm, “Ta đâu phải là nàng đâu.”

Từ một năm trước, thực lực của Khiên Lạc nhanh chóng tăng tiến như tên lửa, cho dù học gì cũng đều có thể học được trong một thời gian ngắn.

Lòng tự tôn của Lâu Lân đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Khiên Lạc ánh mắt chuyển động, “Vậy muội đi làm món gì đó ngon cho Lân ca ca, ăn no rồi chúng ta lại luyện tiếp.”

“Còn luyện tiếp nữa à?” Lâu Lân khóc không thành tiếng, cậu cảm thấy như mình sắp chết rồi.

“Lân ca ca, huynh làm được mà.” Khiên Lạc động viên Lâu Lân.

Ta không được.

Nhưng ba chữ này của Lâu Lân khi mà được Khiên Lạc hôn một cái thì đã biến thành, “Ừ, ta sẽ làm được.”

“Vậy Lân ca ca nghỉ ngơi một lát đi.” Khiên Lạc nhảy chân sáo đi ra ngoài, Lâu Lân ngồi một lát rồi mới đứng dậy.

Cậu vừa quay người thì đã nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai, Lâu Lân ngẩn người, “Các… các chủ?”

Kỳ Ám dựa vào cửa, “Tiểu Nguyệt đâu?”

“Tỷ tỷ… tỷ tỷ đang ở bên ngoài…” Các chủ tỉnh rồi, các chủ tỉnh rồi…

Bóng Kỳ Ám loáng cái đã biến mất trước mặt Lâu Lân.

…

Gió mát đem mùi máu tanh nồng truyền đi xa, trên chiến trường ánh đao loang loáng, dưới đất toàn là thi thể, mà trong đám người đang đánh nhau đó, có một nữ tử.

Chiêu thức của cô rất hoa lệ, giống như những nghệ sĩ múa uyển chuyển, nhưng mỗi chiêu thức đều nguy hiểm đến chí mạng.

Đến khi người cuối cùng ngã xuống, nữ tử cười lạnh một tiếng, “Chỉ chút năng lực đó mà đòi giết ta, đầu thai rồi luyện thêm hai mươi năm nữa đi.”

Lần nào ra ngoài cũng có đầu người dâng đến tận cửa. Cô không xử

lý đám người này thì không thoải mái, chưa bao giờ gặp đám người nào lại muốn chết như thế.

Thời Sênh hất máu trên thiết kiếm, xoay người.

Một luồng gió lướt qua trước mắt cô, bên tai là tiếng y phục ma sát phần phật.

Cô nhìn nam nhân đang đi từ xa về phía mình, trên mặt dần lộ ra nụ cười, ôn hòa và đầy cưng chiều.

“Chàng tỉnh rồi.”

“Ta tỉnh rồi.”

Hai người gần như là đồng thời lên tiếng.

Nụ cười trên mặt Thời Sênh bỗng trở nên âm u, cô vén tay áo, “Tốt lắm, vậy đánh một trận trước đã.”

Kỳ Ám: “…” Tại sao phải đánh một trận trước đã?

Nàng không phải là nên lao đến ôm chầm lấy hắn sao?

Kỳ Ám cự tuyệt đánh nhau, nhưng Thời Sênh mặc kệ, cưỡng ép Kỳ Ám đánh một trận.

Cmn, cô đã đợi hắn một năm rồi đấy!

Có biết một năm có thể làm được bao nhiêu chuyện không?

Kỳ Ám không biết nên khóc hay nên cười, tình huống này hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ! Hắn vừa tỉnh lại đã bị đánh một trận,

cũng không sợ đánh chết hắn luôn sao.

“Xin lỗi, ta để nàng phải đợi lâu rồi.” Kỳ Ám ôm lấy Thời Sênh, vùi đầu vào tóc cô.

“Biết là tốt, lợi tức ta giữ lại cho chàng, từ từ rồi trả.”

Kỳ Ám: “…”

Hắn đột nhiên cười nhẹ, trong nụ cười tràn ngập sự vui vẻ.

“Ta sẽ dùng cả đời này để trả.”

Đây chính là nàng.

Người con gái khác tất cả mọi người.

Người con gái hắn thích.

…

Kỳ Ám tỉnh lại chưa được bao lâu thì Thời Sênh đã lừa người đi mất, giao Khiên Vũ Các lại cho Lâu Lân.

Lâu Lân cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa.

“Đệ không làm Các chủ có được không?” Lâu Lân nhìn Tranh Vanh.

Phò trợ Lâu Lân là nhiệm vụ Kỳ Ám giao cho Tranh Vanh, hắn không dám kháng mệnh, cho nên tận tâm tận lực nói, “Các chủ, theo quy tắc, người trong các không được phép thành hôn, chỉ có Các chủ là ngoại lệ, người có muốn cưới Khiên Lạc không?”

Trong lòng hắn, Chủ thượng của hắn vĩnh viễn chỉ có một mình Kỳ Ám mà thôi.

“Lạc Lạc nói muốn đi ngao du thiên hạ…” Lâu Lân càng thêm không còn yêu quý cuộc sống này nữa, “Không muốn thành hôn với đệ.”

Tranh Vanh nói thật lòng, “Các chủ, đó là do mị lực của người chưa đủ.”

“Đệ không đủ đẹp trai sao?” Tuy không sánh được với anh rể, nhưng dù sao đi nữa cũng là một mỹ nam.

Khóe miệng Tranh Vanh co giật, “Các chủ, mị lực khác với vẻ bề ngoài.”

Nhìn tỷ tỷ của ngươi xem, cái điệu bộ tự tin nghênh ngang đó mới là một loại mị lực.

“Vậy sao?” Lâu Lân thấy hơi mơ hồ, “Vậy liên quan đến cái gì?”

Tranh Vanh nghiêm túc phổ cập cho Lâu Lân, cho nên Tranh Vanh đã mất đi tân các chủ.

Tân các chủ đã đi ngao du giang hồ với Khiên Lạc rồi…

…

Nhiều năm sau, Thời Sênh gặp nữ chính của thế giới này một lần. Vận may trên người cô ta vẫn còn, cô ta đã gả cho một người cũng rất lợi hại, phu thê ân ái, tuy không dương danh thiên hạ nhưng cũng sống rất thoải mái.

Còn về Tư Không Phong, sau khi hắn bị bắt không bao lâu thì được

thả ra, ma giáo đã sớm bị thế lực khác thôn tính, dù hắn được thả ra cũng không thể làm được gì.

Không có tu vi, không có hậu đài, Tư Không Phong lưu lạc đầu đường xó chợ làm ăn mày, thỉnh thoảng còn nổi điên nổi khùng, nói mình sẽ thống nhất võ lâm gì gì đó.

Đám ăn mày đó cũng không muốn ở cùng với một kẻ điên. Tuy cũng là ăn mày, nhưng là người bình thường, chứ không phải người điên.

Mưa tuyết bay bay, Tư Không Phong nằm bên vệ đường, cơ thể cứng nhắc, chút ý thức cuối cùng đang rời khỏi cơ thể. Hắn dùng khoảng thời gian cuối cùng hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Chuyện khiến hắn hối hận nhất, chính là không nên bắt Lâu Nguyệt.

“Người đó đáng thương quá, mẫu thân, chúng ta cho hắn một bộ y phục đi?” Giọng nói non nớt của đứa trẻ vang lên bên tai hắn. Hắn khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người phụ nữ dịu dàng bế một đứa trẻ đang nhìn hắn đầy thương hại.

Cô ta quay người nói, “Phu quân, đưa áo choàng của chàng cho hắn đi.”

Một bóng người cao lớn đi tới, cởi bỏ áo choàng đắp lên cho hắn, trìu mến nói với người phụ nữ ấy và đứa bé, “Trời lạnh đó, mau về nhà thôi.”

Đứa bé tươi cười vẫy tay với hắn.

Tư Không Phong giơ tay ra, hắn cũng không biết mình muốn nắm lấy cái gì, một nhà ba người đó dần đi xa, tay hắn cuối cùng vô lực rủ xuống.

Tuyết lớn ào ào rơi xuống, che đi những thứ ô uế bẩn thỉu, trả lại thế giới này một màu trắng thuần khiết.

…

Thời Sênh trở về không gian hệ thống, cô cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì, một lát sau mới nhấc chân đi về phía hệ thống.

Tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: - 345000

Giá trị sinh mạng: 45

Tích lũy: 62800

Cấp nhiệm vụ: A

Đánh giá nhiệm vụ: 91

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: 2000 tích điểm

Thanh đạo cụ: ‘Vương miện nữ vương’, ‘Trái tim Quỷ vương’, ‘Ám dạ’, ‘Máu kỳ lân’

“Nào, nhị cẩu, nói cho ta biết, ngươi trừ 30000 điểm nhân phẩm của ta là có ý gì hả?”

[Giết quá nhiều người.] Cô mới là nhị cẩu, cả nhà cô đều là nhị cẩu!

“Tại chúng ra tay trước mà!” Thời Sênh không phục.

Bản cô nương là tự vệ chính đáng hiểu chưa hả?

[Nhưng họ chết rồi, còn cô vẫn sống.]

Thời Sênh: “…”

Nhị cẩu ngươi học được cách cưỡng từ đoạt lý rồi à? Ngươi lợi hại như vậy sao ngươi không đi chinh phục vũ trụ luôn đi?

Thời Sênh di chuyển ánh mắt, “Ngươi muốn trừ linh tinh giá trị làm người của ta đúng không?”

[Đây là thống kê tự động, không liên quan đến tôi.] Nó muốn chinh phục vũ trụ thì trước tiên phải có cơ thể mới được, Ký chủ thiểu năng.

“Này nhị cẩu, ngươi thử mắng lại một câu xem.”

[…]

Nghe trộm người khác, không đúng, hoạt động tâm lý của Hệ thống không tốt!

Đối với hành vi mắng Thời Sênh của Hệ thống, Hệ thống lại mất đi một số chức năng, nhưng nó không hiểu đó là những chức năng quần què gì, chủ nhân là lúc nào mà thêm vào thế.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1107: Thanh xuân có em (1)

Tất cả mọi người đều biết Giản Ngâm có hậu thuẫn.

*

“Cô ơi, cô không nhảy sao?”

Thời Sênh còn chưa mở mắt thì bên đã vang lên giọng nói trêu chọc, có luồng gió thổi qua mặt khiến cô lạnh cóng.

“Cô giáo, cô có sợ không? Đừng sợ, chỉ cần cô nhảy một cái thì tất cả mọi phiền não đều tan biến.”

“Cô ơi, mau lên đi, lạnh quá rồi.”

“Lãng phí nhiều thời gian của em thế này, thật là…”

Một giọng nói khác cũng đồng thời vang lên bên tai Thời Sênh, cô cố gắng mở to hai mắt. Thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy là sân thể dục của trường ở phía xa.

Cô giáo, sân thể dục…

Trường học!

Thời Sênh nhanh chóng đưa ra được kết luận.

Lúc này, trên sân thể dục không có một bóng người, tòa nhà lớp học

bên cạnh cũng vô cùng yên tĩnh, không có một chút ánh sáng nào, có lẽ là vẫn chưa phải thời gian lên lớp.

Bầu trời xám xịt, âm u giống như sắp mưa, gió thổi lạnh lẽo làm cho cô có cảm giác cứ như bị một con dao cắt qua mặt vậy.

Thời Sênh nghĩ mình bị gió thổi đến ngốc luôn rồi.

Bộ não này có thể không phải của cô.

Thời Sênh cúi đầu nhìn nơi mình đang đứng, đột nhiên nhìn thấy mặt đất cách cô rất xa. Cả người Thời Sênh loạng choạng, có hơi choáng váng…

Cô đang đứng ở sân thượng, chỉ cần bước về trước một bước thì sẽ bị rơi xuống dưới.

Trời ạ, bây giờ không phải là lúc nghĩ tới điều này.

“Cô giáo, cô mau lên đi.”

Phía sau lại có giọng nói vang lên, Thời Sênh quay đầu lại nhìn.

Có bốn học sinh nam, ba học sinh nữ, nhìn khá đàng hoàng, đều là kiểu nam thanh nữ tú.

Tất cả đều mặc đồng phục màu xanh da trời đậm của trường học quý tộc. Vẻ mặt mấy học sinh nữ cau có, chúng đứng gần nhau để ấm áp hơn. Còn vẻ mặt của đám học sinh nam thì như thể đang chuẩn bị xem một màn kịch hay vậy.

Thời Sênh: “…” Xem nhảy lầu à?

Mẹ kiếp, bọn oắt con này đang chơi trò gì vậy?

Cô giáo trong miệng chúng là cô sao?

Thời Sênh lại quay đầu nhìn sang bên cạnh, xác nhận là không còn ai khác, thật sự là chúng đang gọi cô!

Mẹ nó!

“Cô giáo, cô không nhảy thì em có thể giúp cô một tay.”

Thời Sênh còn chưa hoàn hồn vì bản thân tự nhiên bị biến thành giáo viên thì một nam sinh cao nhất trong đám học sinh đó đột nhiên đưa tay ra đẩy cô một cái.

“Nhảy cái đầu cậu ấy!” Thời Sênh nổi điên, từ trên thành sân thượng nhảy xuống, một chân đạp vào bụng của nam sinh kia.

Cậu học sinh đó không hề đề phòng nên bị Thời Sênh đạp thẳng một cái liền kêu lên thảm thiết, cong người ôm bụng.

“Kim Vũ, cậu không sao chứ?” Một nữ sinh tóc xoăn màu nâu nhạt lập tức tiến lên đỡ lấy nam sinh đó, vẻ mặt khó chịu ban nãy giờ đã đổi thành lo lắng và xót xa.

Hai cô gái còn lại cũng tới vây quanh, ba học sinh nam kia thì nhìn Thời Sênh.

“Mẹ kiếp, cho mặt mũi mà còn không thèm!” Một nam sinh lớn giọng chửi một tiếng, đưa tay ra định túm lấy tóc của Thời Sênh.

Cái thân thể này có lẽ không chịu tập luyện gì, một cú đá kia đã làm căng hết gân bắp chân của Thời Sênh, giờ vẫn còn hơi đau thắt. Vì

để không bị túm tóc, Thời Sênh chỉ có thể nhịn đau, tiếp tục giơ chân đá một cái nữa.

Nam sinh lại bị đá bay, hắn vừa bò dậy vừa chửi, “Mẹ nó chứ, còn dám động thủ, giữ cô ta lại cho ông, vốn là muốn cô chết có tôn nghiêm một chút, nhưng mà giờ đều là do cô tự tìm.”

Hai tên còn lại không tham gia vừa nghe thấy tiếng tên kia liền lập tức tiến lên, trái một người, phải một người làm thế gọng kìm ép Thời Sênh lại, phía trước cũng có một người.

Một đấu ba, mẹ kiếp, đánh sao lại?

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh nhanh chóng rút kiếm ra, thanh kiếm sắc nhọn chỉ vào một trong số mấy tên kia, “Tới đây, không sợ chết thì mau tới.”

Một đám trẻ ranh còn dám gây sự với ông, chán sống lắm rồi đúng không?

Đã thế ông sẽ đánh cho ba mẹ bọn bay cũng không nhận ra được con luôn.

Việc Thời Sênh rút từ trong không trung ra một thanh kiếm dường như cũng dọa được ba nam sinh kia. Chúng có vẻ do dự nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay Thời Sênh, biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục.

Cô ấy rút thanh kiếm này ra từ trong không trung?

“Không phải là đồ giả chứ?” Một nam sinh trong đám nuốt nước bọt, hỏi nhỏ nam sinh đội mũ bóng chày bên cạnh.

Nam sinh đội mũ bóng chày chau mày lại, “Chắc chắn là đồ giả, giống như loại đồ chơi có thể thu nhỏ mà chúng ta từng mua ấy, nếu không thì cô ta để thanh kiếm dài như vậy ở đâu được?”

“Nói rất có lý, sao cô ta dám mang theo thứ này trên người, chắc chắn là đồ giả rồi.”

Giả cái ông nội mày ấy!

Kiếm của ông có thể là đồ giả sao?

Cả đám ngu ngốc không có mắt!

Thời Sênh chém lên phần sân thượng ở bên cạnh một nhát. Thiết kiếm chém xuống giống như đang cắt đậu phụ vậy, Thời Sênh híp mắt cười, “Còn cảm thấy là đồ giả nữa không?”

Đám học sinh này chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, lúc này đang mắt chữ O mồm chữ A nhìn vết chém trên sân thượng, chỗ này vừa mới được xây lên mà giờ đã lại tan nát.

Ba cô gái bên kia bị dọa tới mức hét toáng lên, chạy trốn về phía sau Kim Vũ từ nãy tới giờ vẫn chưa dậy được.

Hiện giờ Thời Sênh không có ký ức nào, cũng không rõ tình hình cụ thể ra làm sao, nhưng dựa vào chuyện ban nãy mấy người này xúi giục cô nhảy lầu thì liền biết được tình tiết chắc chắn sẽ không khả quan là mấy.

Mới tí tuổi đầu mà đã dám xúi giục người khác nhảy lầu, thật sự là quá lợi hại!

“Thật thì sao, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ một người à, nhìn bộ dạng thường ngày của cô ta xem, các cậu cảm thấy cô ta thật sự dám động kiếm hả?” Tên đội mũ bóng chày rống lên rất khí thế.

Hai nam sinh còn lại đều có vẻ sợ hãi, nếu như đó là thanh kiếm thật thì chỉ cần xoẹt qua một chút thôi cũng đã rất nghiêm trọng rồi.

“Đồ ngu ngốc.” Thời Sênh chửi một tiếng, cầm thanh kiếm bước qua đó trước.

Tiếng kêu thảm thiết trên sân thượng vang lên không ngừng.

Tiếng hét của mấy đứa con gái càng khiến cho người ta cảm thấy nổi da gà.

“Im miệng!” Thời Sênh quát lên một tiếng.

Đám con gái vẫn cứ hét lên.

“Nếu còn không im thì tôi sẽ giết chết các cô.” Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống mấy nữ sinh, ánh mắt của cô rất lạnh lùng, giống như những con robot không có tình người.

Bầu trời âm u xám xịt sau lưng cô dường như sắp sửa ập xuống, cảm giác kìm nén khiến người ta sắp không thể thở được.

Mấy cô gái dường như đã bị dọa chết khiếp, khuôn mặt xinh đẹp giờ chỉ còn sự sợ hãi, âm thanh dần dần yếu ớt đi.

Thời Sênh lúc này mới gật đầu hài lòng, “Nợ của chúng ta từ từ tính, nếu như các cô các cậu ai dám nói ra nửa lời về chuyện xảy ra ngày hôm nay thì tự chịu hậu quả.”

Mấy người đã bị dọa đến phát run, lúc này Thời Sênh quá đáng sợ.

Thời Sênh dùng thanh kiếm chống xuống mặt đất, gãi đầu, hiện đại thật phiền.

Bỏ đi, tạm thời tiếp nhận cốt truyện cái đã.

Nếu thật sự có thù oán thì báo lúc nào cũng không thành vấn đề.

Thời Sênh kéo lê thanh kiếm đi về phía cánh cửa sắt của sân thượng, thiết kiếm cọ lên mặt đất, phát ra tiếng kêu leng keng, âm thanh đó khiến người nghe phải dựng tóc gáy.

Bóng lưng của cô lúc này trong mắt đám học sinh giống như là bản sao của người cưa điên khùng trên ti vi vậy.

Đợi đến khi hình bóng của cô biến mất trên sân thượng, lúc cửa sắt bị đóng rầm một tiếng thì mấy người đang co rúm lại kia mới như trút bỏ được gánh nặng ngàn cân.

Bọn họ ai nấy sắc mặt đều trắng bệch, một lúc lâu cũng không có ai lên tiếng.

Tại sao lại phát triển thành thế này, cũng không ai biết được.

Bỗng dưng chẳng hiểu ra làm sao thì đã trở thành như vậy…

Đợi khi họ bình tĩnh trở lại thì ai nấy cũng lổm ngổm bò dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi quái quỷ này.

Nam sinh chạy tới trước cửa sắt dùng sức mở cửa bỗng nhiên cứng người lại.

“Sao thế? Mở cửa đi!” Người phía sau thúc giục.

Sắc mặt học sinh nam vô cùng kém, lắc đầu, “Cửa không mở ra được.”

“Làm sao có thể, để tôi thử.”

Cho dù bọn họ có kéo thế nào thì cánh cửa sắt vẫn không mở ra được, lúc bọn họ đến thì cửa vẫn còn bình thường mà, chỉ có thể giải thích…

Có người khóa lại từ bên ngoài rồi.

Trong não tất cả mọi người đều hiện lên bóng lưng đáng sợ ban nãy.

“Đoàng đoàng!” Tia sét từ trong đám mây đen xẹt qua, như thể muốn bổ đôi bầu trời.

“Á!”

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1108: Thanh xuân có em (2)

Nguyên chủ tên là Giản Ngâm, sau khi tốt nghiệp đại học thì không biết trùng hợp làm sao mà lại được làm giáo viên thực tập tại trường quý tộc Anh Lan.

Gia cảnh của nguyên chủ bình thường, bố mẹ đều là viên chức phổ thông, có thể làm giáo viên thực tập ở trường quý tộc Anh Lan cũng coi là một chuyện đáng để tự hào rồi.

Dù có là giáo viên thực tập thì lương tháng cũng cao hơn sao với giáo viên chính thức của những trường học khác rất nhiều.

Nguyên chủ khi vừa có được công việc như vậy đã cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng sau khi cô ấy vào trường học và bắt đầu nhận lớp dạy thì mới biết được sự việc không hề đơn giản như những gì cô ấy đã tưởng tượng.

Học sinh của trường quý tộc, có đứa nào không phải là con nhà có tiền có thế? Nếu như bạn là một giáo viên có hậu thuẫn phía sau thì có lẽ bọn chúng sẽ không dám to tiếng với bạn, nhưng nếu bạn chỉ là một giáo viên thực tập bình thường không có bất cứ sự hậu thuẫn phía sau nào thì làm sao đám nhóc con này sẽ nghe lời chứ.

Vừa bắt đầu, những học sinh này chỉ là đùa giỡn ác độc, tính cách nguyên chủ vốn dĩ hơi yếu đuối, khi bị người khác trêu chọc cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhưng sự nhượng bộ của cô ấy chỉ khiến cho những người đó càng thêm ức hiếp và sỉ nhục cô ấy hơn mà thôi.

Cô ấy nói lại với nhà trường, nhà trường lại chỉ để cho cô nghĩ những phương pháp dạy học mới, họ căn bản là không dám đắc tội với đám học sinh này.

Lần thảm hại nhất của nguyên chủ là bị đám người này nhốt trong lớp học cả buổi tối, hơn nữa còn là vào mùa đông, mà cô ấy lại chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, chờ lúc có người cứu ra ngoài thì đã bị sốt cao tới bốn mươi mốt độ, suýt chút nữa thì mất mạng.

Sau lần đó nguyên chủ muốn rời khỏi trường Anh Lan, đối với cô một nơi như thế này chẳng khác nào địa ngục trần gian, Giản Ngâm thật sự không thể ở lại thêm nữa.

Đồ chơi sắp sửa rời đi, đám học sinh đó chưa chơi đùa chán thì làm sao có thể để yên được, cho nên đã dùng công việc của bố mẹ cô để uy hiếp cô.

Giản Ngâm nếu không có việc thì có thể lại đi tìm, hơn nữa cô vẫn còn trẻ, nhưng bố mẹ cô không dễ gì có được một công việc ổn định, lại không dễ gì mà chịu đựng đến khi đã có một chút chỗ đứng nhất định, nếu như chỉ vì cô mà mất đi công việc thì Giản Ngâm thật sự không biết làm sao để đối diện với bọn họ nữa.

Nguyên chủ lại chùn bước.

Lần chùn bước này đã dẫn đến bi kịch cuối cùng.

Màn cuối cùng chính là chuyện mà cô vừa trải qua, đám học sinh đó ép cô nhảy lầu.

Khi đó nguyên chủ sớm đã gục ngã, dưới sự kích thích của đám học sinh, cô đã nhảy từ trên sân thượng xuống. Sau khi cô chết, đám học sinh đó không hề phải chịu bất cứ hình phạt hay trách nhiệm gì.

Trường học và phía cảnh sát đều phán đoán chắc chắn rằng Giản Ngâm tự sát.

Nguyên chủ chết thảm như vậy, còn chưa được tính là nhân vật phụ của tiểu thuyết luôn.

Di nguyện của cô ấy chỉ xuất hiện sau khi vụ án bạo lực học đường này bị nữ chính vạch trần, nhưng cũng chỉ được lướt qua mà thôi.

Nguyên chủ có hai di nguyện.

Thứ nhất là để bố mẹ cô ấy yên ổn sống nốt nửa đời còn lại.

Thứ hai là báo thù, cô ấy không thể tiếp tục yếu ớt như vậy nữa. Cô ấy muốn sống một cách đường đường chính chính, sống đúng với bản tính của chính mình.

Không phá CP sao?

[... Phá cái đầu cô ấy. Nam chính nữ chính còn chưa xuất hiện, Ký chủ, cô đừng có làm loạn! Cố gắng làm tốt nhiệm vụ của cô đi!]

Nam nữ chính đều chưa xuất hiện, vậy thì còn gọi gì là tiểu thuyết nữa?

Cho điểm thấp!

Mẹ kiếp, một người qua đường mờ nhạt mà cũng được tính? Hệ

thống quái quỷ, mi bị hỏng rồi sao?

[… Cô mới hỏng ấy. Thế giới mà tiểu thuyết xây dựng cho dù là một người qua đường mờ nhạt cũng có một cuộc đời hoàn chỉnh.”

Nói chung là ta muốn hủy CP!

[… Không muốn nói chuyện với Ký chủ ngu ngốc. cô sẽ gặp báo ứng đấy.”

Thời gian mà Thời Sênh tới đúng vào lúc đám học sinh đang ép nguyên chủ phải nhảy lầu.

Lý do ép nguyên chủ nhảy lầu rất buồn cười, là do bố mẹ của cô ấy, bọn họ biết đươc bố mẹ là điểm yếu của cô nên đã cố gắng lợi dụng điểm yếu này.

Tuổi nhỏ không lo học hành, còn dám bức ép người ta nhảy lầu.

Mẹ kiếp, bọn trẻ bây giờ đều có triển vọng như vậy sao?

Một người có tiền có thế, không phải lo ăn lo mặc nên cái thiếu là sự kích thích.

Đám trẻ ranh này lấy việc ức hiếp người khác để tìm sự kích thích, bức ép giáo viên nhảy lầu, nói không chừng tính cách sớm đã biến dạng rồi.

Bạo lực học đường gì đó thật đáng sợ.

…

Tết Nguyên Đán, trường học được nghỉ ba ngày, lúc Thời Sênh tới

đã là ngày nghỉ cuối cùng, vậy nên đám Kim Vũ bị nhốt trên sân thượng cả một đêm mới được người ta cứu ra, bảy người bị đông lạnh đến ngu người.

Tin tức này chớp mắt đã bùng nổ trong trường.

Ai mà gan to như vậy, dám nhốt bọn họ trên sân thượng?

Đám người Kim Vũ này rất có tiếng nói trong trường Anh Lan, ngoài Kim Vũ và ba tên nam sinh kia là người thừa kế của doanh nghiệp lớn ra, thì gia thế của ba nữ sinh kia cũng không kém gì, tóm lại đều là gia tộc có tiếng trong giới thượng lưu.

Bọn họ được học sinh trường Anh Lan gọi là Tứ Tiểu Vương Tử, Tam Tiểu Công Chúa.

Nhưng tại sao lại là Tiểu?

Đó là vì phía trên còn có người, những người đó mới là vai chính, so với những diễn viên phụ như đám Kim Vũ thì họ ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

Tiểu thuyết học đường mà, đều sẽ xây dựng như vậy, toàn là hoàng tử với công chúa gì đó.

Học sinh trong lớp tụ tập lại một chỗ, thảo luận về chuyện này, trên mặt mọi người hầu như đều là vẻ chờ xem kịch hay.

“Chuyện này là ai làm vậy? Không sợ sau này khó mà sống sao, gan to bằng trời rồi hả?”

“Nghe nói mấy người đó đều vào bệnh viện rồi, chờ bọn họ quay về sẽ có kịch hay để xem, thật muốn biết ai mà có gan lớn như thế.”

“… Tới khi đó làm sao mà chết cũng không biết nữa, nghĩ thôi cũng đã thấy sợ rồi. Nghe nói bọn họ bị nhốt trên sân thượng cả một đêm, tại sao không ai gọi điện cầu cứu vậy? Chẳng lẽ tất cả đều không mang điện thoại theo sao?”

“Hôm đó không biết sao lại có sấm sét, cột tín hiệu gần đấy hình như bị đánh hỏng, căn bản không thể gọi điện thoại được.”

“Cũng quá kỳ lạ, mùa đông mà lại có sấm sét…”

“Rầm!”

“Rào rào…”

Cửa phòng học đột nhiên bị đá bay, chậu nước kê trên cánh cửa phút chốc bị nghiêng đi, toàn bộ nước và đá lạnh trong đó đều bị đổ hết xuống đất.

Trong chốc lát, lớp học trở nên yên tĩnh, mọi ánh nhìn đổ ra phía cửa.

Nhưng phía cửa lại không xuất hiện bóng dáng thảm hại như bọn họ dự liệu.

Một lúc sau, có một bóng người chậm rãi đi vào, một chân đá bay chậu nước dưới đất, khoan thai bước lên bục giảng.

Thân hình nhỏ nhắn thẳng tắp như cây bút, mặc một bộ áo cánh dơi màu đen, mái tóc dài thả tự nhiên, vài sợi tóc che mắt được vuốt ra sau tai, lộ ra đôi tai bị lạnh tới hơi ửng đỏ lên.

Cô đập cuốn sách trong tay lên bàn, hai tay bám lấy hai mép chiếc

bàn, nhìn xuống đám học sinh đang ngồi lộn xộn bên dưới, khóe miệng khẽ nhếch, phác họa ra một đường cong đẹp đẽ.

Mọi người: "…"

Người này là ai?!

Giáo viên mới của lớp bọn họ? Sao lại không nghe thấy ai nói gì hết?

Mọi người lại tiếp tục nhìn, cảm thấy bộ quần áo đó có hơi quen mắt, mãi mới có một học sinh hỏi một cách không chắc chắn: "Giản Ngâm?"

Thời Sênh thu tay về, khoanh tay trước ngực, "Sao vậy, mới nghỉ học ba hôm mà các cô cậu đã để quên não ở nhà, không mang đi sao?"

Tất cả học sinh đều nhìn Thời Sênh với vẻ kinh ngạc.

Đây thật sự là Giản Ngâm sao?

Đang đùa hả?

Giản Ngâm đâu có đẹp như vậy…

Hình tượng của Giản Ngâm: tóc ngắn ngang tai, đôi kính to bè che nửa khuôn mặt, trang điểm cứng ngắc, lúc nào cũng cúi đầu, nói năng lí nha lí nhí.

Nhìn lại người bây giờ: mái tóc màu đen dài hơi xoăn, khuôn mặt trắng trẻo, trang điểm tinh tế tự nhiên, đi đứng đường hoàng tự tin, thậm chí còn có phần hung hăng, nói năng rõ ràng mạch lạc.

Hai người này cho dù có so sánh thế nào cũng không thể là một được.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1109: Thanh xuân có em (3)

Hình tượng của Giản Ngâm đã đi sâu vào lòng người, dù thế nào bọn họ cũng không muốn tin rằng người này chính là Giản Ngâm.

Đây rõ ràng là phiên bản hiện thực của “Cô gái xấu xí” khi biến thân mà! Bộ phim não tàn ấy rating thấp lè tè.

Lần đầu tiên khi Thời Sênh nhìn thấy khuôn mặt của nguyên chủ cũng ngây người. Thật ra, nguyên chủ không xấu, là một cô rất gái thanh tú, trong sự thanh tú đó lại mang một chút đáng yêu, tùy ý cười một cái có thể sẽ tăng thêm cảm tình cho người khác.

Nền tảng tốt như vậy mà bị cô ấy biến thành bộ dạng xấu xí kia.

Thời Sênh cũng thấy thật tuyệt vọng!

Trong các thế giới trước đó, mỗi một nhân vật đều được xây dựng là một người xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, gia thế tốt, hậu thuẫn vững chắc, lễ nghĩa hình tượng thì càng là tốt số một.

Nhưng chưa bao giờ gặp phải hình tượng nhân vật thảm hại như thế này.

Thế giới của Giang Vãn* cũng không tồi tệ như thế này, dù gì thì người ta cũng là minh tinh.

** Giang Vãn: Nguyên chủ của Thời Sênh trong Boss là nữ phụ - Tập 2: Kim chủ, bao tôi đi!*

Ừm…

Nguyên chủ chỉ là một người qua đường nhạt nhòa, không được tính là nhân vật trong truyện, cũng không thể mong chờ quá nhiều được.

Hệ thống, ông nói cho mi biết, loại nhân vật này ông không chấp nhận, ông muốn hình tượng có thể giả nai.

[… Ký chủ không thể tự mình phấn đấu một chút sao?]

Ông mà phấn đấu lên thì các người chỉ có đường chết đói thôi.

Tuy là Ký chủ nói có hơi khoác lác nhưng nó cũng không có lý do gì để phản bác, bởi vì đó là sự thật.

“Cô thật sự là Giản Ngâm? Không phải là em gái hay chị gái gì đó của Giản Ngâm chứ?” Học sinh A đứng dậy phỏng đoán.

“Tôi không biết là bố mẹ tôi sinh còn cho tôi em gái hay chị gái cơ đấy.” Thời Sênh nhếch miệng trả lời.

Học sinh A: “…”

Vậy thì thật sự là Giản Ngâm sao?

Trời ạ!

Chuyện này sao có thể…

Tất cả học sinh có lẽ đã bị dọa, cả nửa ngày không có ai nói câu nào.

“Cái chậu đó do ai để?” Thời Sênh chỉ về phía chậu nước ở cửa.

“Cô Giản, là ai để có quan trọng không?” Một nữ sinh kẹp tóc vẻ mặt đáng yêu tiếp lời, giọng nói rất hung hăng, một chút cũng không hề để Thời Sênh vào mắt.

Cứ cho là trở nên xinh đẹp thì sao, kỹ thuật hóa trang bây giờ phát triển như vậy, dù là phụ nữ xấu cũng sẽ biến thành mỹ nữ thôi, nhưng thân phận của cô thì vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Có lẽ lời của cô gái kẹp tóc kia đã thức tỉnh mọi người, tất cả những người khác bắt đầu hoàn hồn trở lại, bắt đầu hi hi ha ha trêu chọc Thời Sênh.

“Ba ngày vừa rồi cô giáo đã làm gì vậy? Tại sao đột nhiên lại trở nên xinh đẹp như vậy, không phải là được ai bao nuôi đấy chứ?”

“Ha ha ha, trước kia không biết cô giáo lại xinh đẹp đến thế, nếu sớm trang điểm một chút thì cần gì phải tới đây dạy học.”

“Cô giáo…”

Kỳ phản nghịch của đám con nít ranh có bao nhiêu đáng sợ, đặc biệt còn là học sinh của trường quý tộc nữa thì Thời Sênh cũng đã từng được trải nghiệm qua rồi.

Tính cách của bọn trẻ này đang trong thời kỳ hình thành, lại còn là thời kỳ phản nghịch, bạn càng không muốn bọn chúng làm gì thì chúng càng muốn làm cái đó.

“Nếu đã không có ai thừa nhận, vậy thì cả lớp cùng chịu phạt đi.” Giọng của Thời Sênh vang cả phòng học.

“Cô ơi, cô đang nói đùa phải không? Cô dám phạt bọn em ư, có phải

cô không muốn công việc này nữa không?” Nữ sinh kẹp tóc chế nhạo một tiếng, rõ ràng vẫn là một đứa trẻ mà trang điểm còn hơn cả những người trưởng thành ngoài kia.

“Nếu như các em cho đó là đùa vậy thì cứ coi là thế đi.” Thời Sênh nhún nhún vai, “Mặc quần áo bơi, đi tới bể bơi.”

Đám học sinh ngây người, thời điểm này sao lại tới bể bơi làm gì?

“Sao hả, tôi cho các em nghỉ mà còn không muốn, vậy muốn tiếp tục lên lớp sao?”

Nữ sinh kẹp tóc dường như đang đoán xem Thời Sênh muốn làm gì, một lúc sau cô ta mới khua khua tay, “Đi.”

Cô ta đang rất muốn xem cái cô giáo bình thường đến cả thở mạnh còn không dám kia muốn làm gì.

Nữ sinh kẹp tóc đã nói như vậy, những người khác cũng lập tức đứng dậy, đi về phía tủ đựng đồ ở phía sau phòng học, mỗi người cầm theo đồ của mình đi ra ngoài.

Bên ngoài tuy lạnh nhưng ở trong bể bơi thì không, đây là do trường quý tộc đã chi một đống tiền làm ra.

Chờ tất cả mọi người đều thay xong quần áo bơi, Thời Sênh mới chậm rãi xuất hiện, vẫn mặc chiếc áo cánh dơi như cũ, cô khua khua tay, “Chơi tùy ý.”

Đám học sinh nghi ngờ, không có gì để nói nữa sao?

Không cần phải lên lớp, mấy người này cũng chỉ phân vân một lúc, rất nhanh đã đi tới bể bơi, ai nấy đều chơi đùa rất vui vẻ.

Thời Sênh ngồi trên ghế phía trên, vẻ mặt giống như đang xem kịch.

Nhiệt độ của bể bơi không biết đã giảm xuống từ lúc nào, đám học sinh ai nấy đều cảm thấy lạnh nên lần lượt bơi về phía bờ, nhưng phía bờ lại càng lạnh hơn nữa.

Có người chạy về phía cửa thì phát hiện cửa lớn đã bị khóa lại, chỗ thay quần áo lại ở bên ngoài, cửa đã bị khóa nên ngay cả điện thoại cũng không thể lấy được.

Cửa của bể bơi lại còn cách âm, cho dù bọn họ ở bên trong có kêu gào thế nào thì cũng không có cách nào truyền ra ngoài.

“Tại sao cửa lại bị khóa vậy… chẳng phải là lúc vào vẫn còn bình thường sao?”

“Mùa đông mở lò sưởi, có thể ai đó không cẩn thận chặn mất cửa rồi chăng?”

Mấy học sinh đứng ở cửa càu nhàu, “Không có ai mang theo điện thoại sao?”

Ai nấy đều lắc đầu nguầy nguậy, điện thoại đều để ở tủ đựng đồ bên ngoài hết rồi.

“Cô giáo, điện thoại của cô đâu?” Nữ sinh kẹp tóc dẫn theo hai nam sinh tới, vênh váo tự đắc hỏi Thời Sênh đòi điện thoại.

“Nghèo, không có tiền mua.” Thời Sênh trả lời mà sắc mặt không đổi.

Nữ sinh kẹp tóc: “…”

Cô ta xông lên kéo chiếc áo dơi của Thời Sênh, muốn tìm lấy điện thoại. Thời Sênh sao có thể để cô ta thỏa ước nguyện được, một tay tóm chặt lấy cổ tay của cô ta.

“Á!” Nữ sinh kẹp tóc bị đau, kêu gào thảm thiết.

Cô ta trừng mắt nhìn Thời Sênh, án mắt tràn đầy phẫn nộ và chán ghét, “Cô làm gì? Giản Ngâm, cô điên rồi sao? Mau bỏ tôi ra...”

Thiếu nữ đối diện lại cười rất ấm áp, “Cô không dạy em phải lễ phép sao?”

“Ai cần cô dạy, cô xứng đáng sao? Buông tôi ra!” Nữ sinh kẹp tóc bắt đầu tay đấm chân đá, “Hai người các cậu mau kéo cô ta ra. Bồ điên rồ này, dám dùng bàn tay dơ bẩn động vào bản tiểu thư, cũng không xem xem bản thân mình là ai.”

Thời Sênh liên tục đẩy nữ sinh kẹp tóc về phía sau, cô ta ngã vào trong bể bơi.

“Ào...”

Những người trong bể bơi khi nghe thấy tiếng động liền hướng mắt nhìn về phía bên này, những người ở cửa lớn cũng chạy qua.

“Giản Ngâm, tại sao cô lại đẩy Tinh Tinh?” Một nữ sinh có thể là bạn thân của nữ sinh kẹp tóc, phẫn nộ chất vấn Thời Sênh.

“Tôi đã đẩy sao?” Thời Sênh đút hai tay vào túi, một mực phủ nhận.

“Chúng tôi đều nhìn thấy, cô còn dám phủ nhận?” Nữ sinh càng tức hơn.

“Có lẽ các em đều bị mù.”

Học sinh: “…” Đây tuyệt đối không phải Giản Ngâm.

Giản Ngâm sao dám nói ra những lời như vậy? Không thể nào!

Nữ sinh kẹp tóc Ngụy Tinh Tinh từ bể bơi bò lên, giơ tay định tát Thời Sênh, tuy cô ta không phải là tầng lớp có tiền số một trong trường, nhưng lớn như vậy rồi, hầu hết đều được mọi người nâng niu, làm gì có ai dám đối xử với cô ta như vậy?

Vậy mà đồ xấu xí kia lại dám đẩy cô ta.

Được nghỉ ba ngày, Giản Ngâm mới là người để quên não ở nhà mới đúng.

Ngụy Tinh Tinh hung hăng, tư thế như muốn đánh nhau với Thời Sênh vậy.

Vẻ mặt Thời Sênh vẫn rất lạnh nhạt, nhẹ nhàng mà lùi lại phía sau một bước. Ngụy Tinh Tinh tát vào không trung, cả người bị hẫng một cái, trượt chân ngã xuống đất đầy thảm hại.

Đầu gối cọ xuống mặt đất, nhiệt độ lại thấp như vậy, Ngụy Tinh Tinh đau tới mức nước mắt chảy ròng ròng.

“Là tự em ấy ngã, tôi không hề đẩy em ấy.” Thời Sênh đứng bên cạnh thanh minh cho bản thân.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1110: Thanh xuân có em (4)

Đám đông lúc này cũng không để ý đôi co với Thời Sênh nữa, đều quay ra quan tâm Ngụy Tinh Tinh.

Ngụy Tinh Tinh được mọi người đỡ sang một bên. Nhiệt độ lúc này đã hạ xuống rõ rệt, bọn họ đã có thể cảm thấy cơ thể bắt đầu nổi da gà.

Lúc này, bọn họ mới phát hiện lò sưởi đã bị tắt, nước trong bể bơi cũng từ từ rút xuống.

Tất cả đám học sinh kia đều vây lấy Ngụy Tinh Tinh, bàn tán xôn xao.

“Là cô ta, chắc chắn là Giản Ngâm giở trò quỷ. Cô ta là người vào sau cùng.” Nữ sinh nói câu này chính là nữ sinh ban nãy đã chất vấn Thời Sênh, hình như tên Phàn Nhu.

Câu nói này của Phàn Nhu lập tức khiến cho ánh nhìn của toàn bộ học sinh đều đổ lên người Thời Sênh.

Khi ở phòng học, Thời Sênh nói cả lớp bị phạt, rồi đột nhiên đưa bọn họ tới bể bơi…

Lúc này, xem ra tất cả đều là có âm mưu cả.

“Giản Ngâm, có phải là cô không?” Phàn Nhu trừng mắt hỏi.

“Là cô đấy.” Thời Sênh thừa nhận rất tự nhiên.

Đám đông: "…" Giản Ngâm thật sự bị điên rồi.

"Giản Ngâm, cô không muốn làm việc ở Anh Lan nữa phải không?" Một nam sinh lớn tiếng quát, "Còn không mau thả chúng tôi ra ngoài."

Khóe miệng Thời Sênh đầy ý cười, "Việc này thì cô cũng không có cách gì, phải xem người ở ngoài lúc nào phát hiện ra, sau đó tới mở cửa cho mấy em ra ngoài."

"Mẹ kiếp, Giản Ngâm, cô bị bệnh sao, dám nhốt chúng tôi trong đây. Khi ra ngoài thì ông chắc chắn sẽ khiến cô lập tức cút khỏi đây." Cô ta tưởng mình là ai, còn dám đối đầu với bọn họ?

"Vậy thì em lợi hại đó nha." Thời Sênh thần sắc không đổi.

Nam sinh có chút đắc ý, "Sợ rồi sao? Sợ rồi thì mau để chúng tôi ra ngoài, rồi xin lỗi chúng tôi tử tế, nói không chừng chúng tôi còn cho cô chút thể diện để cút khỏi Anh Lan."

Thời Sênh cười như không cười, "Em cứ nghĩ cách thoát ra ngoài trước đi đã."

"Giản Ngâm, cô muốn tìm chết đúng không?" Sắc mặt nam sinh phút chốc thay đổi, đột nhiên xông lên, vung nắm đấm về phía cô.

Đánh một người vô cùng lợi hại thì có lẽ thân thể này không đủ sức, nhưng đánh một học sinh bình thường thì Thời Sênh vẫn rất tự tin.

Nam sinh kêu lên thảm thiết, bị đẩy xuống hồ bơi.

Thời Sênh đột nhiên trở nên hung hãn như vậy, đám học sinh này đã hơi sợ hãi.

Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang ngạnh, ngang ngạnh thì không sợ chết.

Lúc này Thời Sênh trong mắt họ chính là kẻ không sợ chết.

Chỉ cần một người trong đám bọn họ xảy ra chuyện thì đều có thể khiến cô ta lĩnh đủ, nếu như cô ta đã dám làm như vậy với bọn họ thì nghĩa là cô ta không cần mạng nữa rồi.

Bể bơi lại một lần nữa yên tĩnh xuống, Thời Sênh đút hai tay vào túi áo, nhếch khóe miệng, “Lãng phí thời gian với cô thì chi bằng mau chóng nghĩ cách đi, nhiệt độ này… à, sẽ giảm rất nhanh đấy.”

“Giản Ngâm, cô điên rồi!” Phàn Nhu gào lên.

“Bị các em bức tới điên đó.” Nguyên chủ không phải là bị bọn họ bức tới tinh thần hoảng loạn sao?

“Cô rời khỏi cũng sẽ không có quả tốt mà ăn đâu.”

“Không phiền các em quan tâm.”

“Cô là đồ bỉ ổi, mau thả chúng tôi ra.”

“Em kêu tôi là đồ bỉ ổi mà còn muốn tôi thả em ra ngoài sao, đang mơ sao?” Mẹ kiếp, đồ đần.

Từ đầu tới cuối, Thời Sênh đều mang bộ dạng rất bình thản, rốt cuộc thì học sinh tuổi vẫn còn nhỏ, dù có lanh lợi hơn người thì cũng không thể thâm sâu bằng lão yêu quái như cô được.

Chỉ trong chốc lát, đã có không ít nữ sinh bắt đầu khóc lên, các nam

sinh thì dốc sức mắng Thời Sênh, nhưng tới cuối cùng cũng bị lạnh tới mức bắt đầu nói năng run rẩy.

Trên người bọn họ chỉ có một chút vải, nữ sinh đều mang theo khăn tắm còn có thể quấn lại phòng lạnh, nhưng có nam sinh thì chỉ có mỗi cái quần bơi.

“Cứu với... Bên ngoài có ai không?

“Có người không? Sắp chết rồi, mở cửa…”

“Nhiệt độ sao lại giảm nhanh như vậy được?” Cứ cho là lò sưởi hỏng thì cũng không thể giảm nhanh như vậy được.

Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng bọn họ, “Có thể là do cô run tay nên đã bật nhầm sang điều hòa rồi.”

Bây giờ thì biết lạnh rồi sao, mẹ kiếp, nếu như chậu nước đá đó của các người mà đổ vào người ông thì còn lạnh hơn bây giờ rất nhiều đó.

Mọi người: “…” Đồ điên.

“Giản Ngâm, cô muốn để chúng tôi chết cóng trong đây sao?” Nam sinh hồi nãy muốn đánh Thời Sênh đang run cầm cập.

“Sao lại như vậy, cô không muốn bị vào tù đâu.” Giết người gì đó là phạm pháp mà.

[… Từ miệng Ký chủ nói ra lời này, thật sự là vô cùng xấu hổ.]

“Vậy cô còn không mau thả chúng tôi ra ngoài? Cô có biết là đắc tội với nhiều người chúng tôi như vậy sẽ có hậu quả gì không?” Nam

sinh nghiến răng phẫn nộ.

Thời Sênh suy nghĩ một chút, “ Không biết, vậy nên cô muốn thử xem.”

Mọi người: “…”

Đây thật sự là muốn chết mà.

Đánh không lại, nói cũng không lại, đe dọa càng không có tác dụng, đám học sinh không còn cách nào khác, chỉ có thể nhảy nhót loạn xạ trong không khí lạnh giá, mục đích là để cơ thể ấm hơn một chút.

Có người phát hiện ở dưới nước khá ấm, một đám người lại nhảy xuống.

Nhưng theo nhiệt độ trong phòng càng lúc càng thấp thì nhiệt độ của nước cũng không ngừng giảm xuống.

“Giản Ngâm, rốt cuộc cô muốn thế nào mới thả chúng tôi ra?”

Thời Sênh nhún vai, biểu cảm muốn giúp nhưng không có khả năng.

“Em sai rồi, cô ơi, em không nên như vậy đối với cô, xin cô hãy để em ra ngoài, sau này em sẽ không làm như vậy với cô nữa.” Có nữ sinh không chịu được nữa, bật khóc.

“Cậu làm gì vậy? Sao lại cúi đầu trước cô ta, cô ta không dám làm gì chúng ta đâu, cố chịu đựng rồi sẽ tốt thôi.” Người bên cạnh lập tức trách mắng nữ sinh đó.

Mặt nữ sinh đầy sự sợ hãi, hàm răng va vào nhau lộp cộp, “Nhưng mà… mình sắp không chịu được rồi, mình rất lạnh, mình cảm giác

sắp chết đến nơi rồi.”

“Chỉ là ảo giác của em thôi.”

Thời Sênh tiếp lời, lập tức bị ánh nhìn phẫn nộ từ đám đông công kích.

Ban đầu, đám người này còn cố chịu đựng, sau có người xin Thời Sênh tha cho thì bị trách mắng thậm tệ.

Nhưng tới cuối cùng, gần như tất cả mọi người đều không chịu được nữa, bắt đầu xin lỗi Thời Sênh, dĩ nhiên quan trọng nhất vẫn là đùn đẩy trách nhiệm, biểu thị bọn họ làm vậy đều là vì nhóm bảy người ở trong bệnh viện.

Bọn họ không phải cố ý ức hiếp cô, chờ khi ra ngoài sẽ bù đắp thật xứng đáng cho cô.

Thời Sênh sao có thể tin lời của đám nhãi ranh này được.

…

Chờ đám học sinh được cứu ra ngoài thì đã là hơn một tiếng sau, cũng chỉ bị lạnh hơi thê thảm thôi chứ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Chuyện lần này kinh động tới trường học, tới cả hiệu trưởng cũng xuất đầu lộ diện luôn.

Nhưng học sinh chưa kịp nói là do Thời Sênh làm thì bên phụ trách bể bơi đã đứng ra thừa nhận sai lầm.

Cửa của bể bơi được kiểm soát bằng điện, nhưng dây điện bị cháy hỏng nên cả hệ thống lò sưởi cũng bị hỏng theo.

Vì là mùa đông, học sinh tới bể bơi không nhiều, còn nhân viên ở đó lại tự ý rời vị trí làm việc, thêm nữa là bình thường bọn họ hơi chểnh mảng với công việc, không kiểm tra kỹ cửa và lò sưởi nên đã để xảy ra chuyện như vậy, bọn họ cũng rất tuyệt vọng.

Đám học sinh kia chắc chắn không vừa ý, ai nấy đều chỉ tội Thời Sênh.

Thời Sênh dĩ nhiên không thừa nhận rồi, cô đâu phải đồ ngốc.

Tất cả học sinh đều ngơ ngác.

“Rõ ràng chính miệng cô thừa nhận… Hiệu trưởng, chính là cô ta, là cô ta làm đó. Cô ta muốn hại chết chúng em, chính miệng cô ta đã thừa nhận như vậy.”

“Giản Ngâm, tại sao cô phủ nhận vậy, lúc nãy không phải cô rất điên cuồng sao? Cô tưởng là cô phủ nhận rồi thì sẽ không có chuyện gì hả?”

“Hiệu trưởng, thầy phải làm chủ cho chúng em, Giản Ngâm điên rồi… hu hu hu hu…”

Thời Sênh trợn trắng mắt, ông đây mà không phủ nhận thì mới đúng là bị ngu đó!

Nghĩ ông đây ngu mà thật sự đi trả lời tụi bây sao? Về sau còn nhiều chiêu đợi tụi bây lắm!

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1111: Thanh xuân có em (5)

Thế lực gia tộc của những học sinh này có thể không là gì với Anh Lan, nhưng nhiều người như vậy lại đồng thời chỉ ra một cô giáo, nếu căn cứ theo cách làm của trường học trước kia thì sẽ dựa theo nguyện vọng của học sinh để cho giáo viên gánh tội. Cô giáo đi rồi, trường học tùy tiện dán một thông tin tuyển giáo viên mới cũng sẽ có rất nhiều giáo viên ưu tú đến ứng tuyển.

Nhưng tình huống này lại không giống như thế.

Nếu như đắc tội với một học sinh thì nhà trường có thể tiếp nhận được. Còn đắc tội với học sinh của cả một lớp thì lại không dễ nói, ai biết được trong nhà những học sinh này có qua lại hay quan hệ họ hàng thân thích gì với những học sinh thuộc tầng lớp cao hơn không?

Cũng không phải trường học sợ mấy học sinh này mà là ngại phiền phức, cho nên, vì để tránh một số phiền phức không cần thiết, dưới tình huống không quá nghiêm trọng, họ sẽ đứng về phía đám học sinh này.

Dần dà, những học sinh này cảm thấy việc trường học giúp bọn họ là lẽ đương nhiên.

Tuy nhiên, lần này trường học đối mặt với chuyện như vậy lại đưa ra một kết luận khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Chuyện này không có quan hệ gì với cô giáo Giản Ngâm, chỉ là một

tai nạn mà thôi.

“Chuyện này tới đây kết thúc, không được nhắc tới nữa.” Ánh nhìn của hiệu trưởng quét qua đám học sinh vẫn đang phẫn nộ không thôi ở trước mặt kia, sau đó dừng lại trên người Giản Ngâm với vẻ mặt bình tĩnh ở bên cạnh.

Rồi ông ta thu lại ánh nhìn, chắp tay sau lưng rời đi.

Hiệu trưởng vừa đi, đám nhãi ranh liền bùng nổ.

“Giản Ngâm, cô được lắm!” Ngụy Tinh Tinh đi tới trước mặt Thời Sênh, ngọn lửa phẫn nộ đang cháy hừng hực trong đôi mắt xinh đẹp, “Ai ở đằng sau giúp cô chống lưng?”

Trường học đưa ra quyết định như vậy, chắc chắn có người chống lưng cho cô ta, hơn nữa cô ta đột ngột thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Ngụy Tinh Tinh gần như đã khẳng định rằng cô ta được người khác bao dưỡng.

Cũng không biết là ai mà mắt thẩm mỹ tồi tệ như vậy, lại nhìn trúng ả giáo viên này?

“Điểm lợi hại của tôi, các cô cậu cứ trải nghiệm dần dần.” Ông đây còn cần ai chống lưng sao? Ngu ngốc!

Sắc mặt Ngụy Tinh Tinh càng lúc càng kém, “Giản Ngâm, cô tưởng là có người chống lưng giúp cô là cô có thể vui sướng cả đời sao?”

Thời Sênh “Ui” một tiếng, “Tôi cũng có thể sẽ sung sướng cả hai đời, đương nhiên là em chắc chắn không được nhìn thấy rồi.”

Ngụy Tinh Tinh: “…”

Lời thoại này của Thời Sênh làm cho Ngụy Tinh Tinh một hồi lâu cũng không thể đối đáp được, cuối cùng chỉ có thể nén giận mà phun ra một câu, “Giản Ngâm, chúng ta cứ chờ xem.”

Chuyện lần này vẫn chưa xong đâu.

“Tinh Tinh, chờ mình với.” Phàn Nhu nhanh chóng đuổi theo Ngụy Tinh Tinh ra ngoài.

Lúc đi qua Thời Sênh còn muốn cố ý đụng vào cô một cái, nhưng Thời Sênh sớm đã chuẩn bị lùi lại phía sau, vậy nên khi Phàn Nhu đụng hụt, suýt chút nữa thì ngã.

Sau khi Phàn Nhu đứng vững lại được liền nhìn Thời Sênh bằng vẻ mặt hơi phẫn nộ.

Thời Sênh không hiểu tư duy của đám ranh con hiện đại này cho lắm, cô ta muốn đụng mình, mình tránh ra, cô ta còn tức giận, lẽ nào mình nên đứng ở đó chờ cô ta đụng phải sao?

Thiết lập “chỉ tôi được xưng bá” không phải là của ông đây sao?

Đám trẻ ranh này dám cướp thiết lập này của cô là cái quỷ gì vậy?

Ngụy Tinh Tinh vừa đi khỏi thì những người khác cũng rời theo, nhưng mỗi học sinh trước khi rời đi đều vứt lại cho Thời Sênh một câu.

“Giản Ngâm cô cứ chờ đấy.”

“Chờ đấy…”

Ngụy Tinh Tinh vừa rời khỏi phòng y tế thì phía sau liền có vài học sinh vây lấy. Phàn Nhu lên tiếng trước, “Tinh Tinh, cục tức này mình không nuốt trôi được, nhất định phải báo thù.”

“Yên tâm, mình nhất định sẽ không để cô ta được sống dễ dàng.” Ngụy Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng, “Khi về mình sẽ bảo ba mình đi điều tra, xem ai là người ngỏ lời cho hiệu trưởng. Mình muốn xem xem với cái bộ dạng đó của cô ta thì có thể bám víu vào người như thế nào.”

“Vẫn là Tinh Tinh nghĩ chu toàn nhất.” Phàn Nhu lập tức nịnh nọt.

Ngụy Tinh Tinh ra dáng đàn chị mà vẫy tay, “Giải tán đi.”

Những học sinh khác đều tự tản đi, hôm nay chắc chắn không cần lên lớp, bọn họ phải về cáo trạng!

Vì thế, dưới sự cáo trạng của đám học sinh này, có không ít người biết đến cái tên Giản Ngâm.

Tốc độ của Ngụy Tinh Tinh rất nhanh, chẳng mấy chốc đã biết tin từ chỗ ba của cô ta, là ai là người đã gợi ý cho hiệu trưởng xử lý chuyện này như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy cái tên đó, sắc mặt Ngụy Tinh Tinh không mấy đẹp đẽ.

Anh Lan có tổng cộng ba chủ tịch, hai trong số đó không có gì đáng sợ, chỉ có duy nhất một người, là người thừa kế đời thứ ba của người sáng lập ra trường Anh Lan, người này có quyền phát ngôn tuyệt đối. Có thể nói, chuyện của trường Anh Lan, người này nói một là một, nói hai thì sẽ là hai.

Thế lực gia tộc của người thừa kế này cũng không phải nhỏ, thuộc vào tầng lớp giàu có đỉnh cấp.

Mà cái tên mà bố cô ta điều tra được, lại là tên của người thừa kế này.

Ngụy Tinh Tinh tức tới run rẩy, rốt cuộc tại sao Giản Ngâm lại có thể kéo được quan hệ với người này chứ?

Muốn dùng gia tộc để gây áp lực cho cô ta chắc chắn là không được.

…

Đám học sinh ở nhà nghỉ ngơi hai ngày mới lên lớp, dĩ nhiên trên danh nghĩa là nghỉ ngơi, nhưng thật ra ý nghĩa sâu xa trong đó chính là muốn gia đình tạo áp lực cho Anh Lan để đuổi Giản Ngâm khỏi trường.

Có gia tộc đã thử qua, hơn nữa hiện giờ đại đa số học sinh đều là con một. Một cô giáo nhỏ nhoi lại dám ức hiếp bảo bối của bọn họ, vậy thì không thể trách bọn họ giúp bảo bối của nhà mình trút giận được.

Nhưng những gia tộc này đều bị hiệu trưởng ngăn lại, đồng thời thể hiện quyết định của cấp trên, nếu có vấn đề gì thì có thể tìm hội chủ tịch, ý của ông ta là bên nhà trường không quan tâm đến chuyện này.

Và cũng không thể quan tâm được.

Sau nhiều lần nghe ngóng thì mới biết được là quyết định của người thừa kế kia. Lúc này, những gia tộc đó mới không nhấp nhổm nữa.

Đám học sinh ở nhà không nhận được đáp án mong muốn, chỉ có

thể trở lại trường học để bàn bạc xem làm thế nào để đuổi Thời Sênh đi.

Vậy nên, lúc Thời Sênh lên lớp, đón tiếp cô ấy không phải là đá với nước nữa mà là phân và nước tiểu động vật ở trên bục giảng.

Đám học sinh ngồi vào vị trí của mình, nhìn cô với vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp nạn.

Ai biết được, Thời Sênh tới cửa còn chẳng thèm bước vào, chỉ ném một câu “tự học” liền rời đi.

Rất nhanh sau đó là đến giờ giải lao, bọn họ đột nhiên nghe thấy một đoạn phát thanh, nội dung là học sinh các lớp cần quét tước dọn dẹp lớp học thật sạch sẽ.

Anh Lan tuy là trường quý tộc nhưng bình thường cũng chú trọng kết hợp lao động và vui chơi, thỉnh thoảng cũng tổ chức dọn dẹp vệ sinh gì đó, nói là để bồi dưỡng khả năng tự lực của học sinh.

Những chuyện như vậy, thông thường đều là do một số người đẳng cấp thấp của lớp làm, nhưng mà hồi nãy phát thanh có nói rõ ràng rằng, nếu ai dám để người khác làm thay mình thì sẽ trực tiếp bị trừ vào điểm cuối kỳ.

Thân là con của đại gia tộc, thành tích cũng là một thứ để có thể so sánh với người khác, trong đó điểm cuối kỳ có vị trí vô cùng quan trọng. Thông thường, nếu không phải phạm lỗi gì lớn thì sẽ không bị trừ vào điểm cuối kỳ.

Khi điểm số thấp hơn so với tiêu chuẩn, lúc đó sẽ bị Anh Lan đuổi học.

Người bị Anh Lan đuổi học thì cơ bản đã bị mất mặt trong giới quý tộc rồi. Nó sẽ trở thành một vết nhơ trong lịch sử.

Vậy nên, trong Anh Lan, cho dù có là người thế nào đi nữa cũng vẫn sẽ chú ý điểm số của mình, tuyệt đối không thể để thấp hơn điểm tiêu chuẩn.

“Có phải trường học bị điên rồi không?” Chỉ vì một buổi quét dọn mà trừ điểm.

“Tám mươi phần trăm là điên rồi, haizz, bỏ đi, nói chung trường học ngày nào cũng có người quét dọn, chúng ta cũng chỉ đi làm màu thôi.”

“Đi thôi, đi thôi, thật sự là phiền chết mất, cũng không biết ai là người ra cái quy định này nữa, chắc là não có vấn đề rồi.”

Học sinh hết oán trách lại đến oán trách, nhưng hầu hết mọi người đều bắt tay làm.

Duy chỉ có học sinh lớp bảy năm hai là có một loại dự cảm không lành.

À, lớp bảy năm hai chính là lớp mà Thời Sênh dạy.

Quả nhiên, khi bọn họ nhìn thấy Thời Sênh thong thả chậm rãi từ bên ngoài lớp học đi vào, sắc mặt cả đám người đều thay đổi.

Thời Sênh dựa vào khung cửa, cười tủm tỉm mà nhìn bọn họ, “Đi thôi, cô sẽ dẫn các em đi trải nghiệm cuộc sống.”

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1112: Thanh xuân có em (6)

Học sinh lớp bảy năm hai bị dẫn tới một bãi cỏ xanh tốt um tùm, phía trước là hồ nhân tạo, phong cảnh xinh đẹp.

Không nhìn thấy rác rưởi gì hết.

“Tới đây làm gì vậy?”

“Không biết, dù sao cũng không có rác rưởi gì cả, chờ một lát là được về thôi.”

Thời Sênh đứng ở con đường nhỏ phía ngoài, cười với vẻ mặt vô cùng không có ý gì tốt, “Trong đám cỏ này ẩn chứa không ít bất ngờ, các em chú ý dưới chân, nói không chừng sẽ giẫm trúng đó.”

“Á!”

Thời Sênh vừa nói hết câu thì lập tức liền có một nữ sinh hét lên, vẻ mặt ghê tởm kinh khủng.

Mọi người đều hướng ánh nhìn về phía nữ sinh kia, bên trong đám cỏ có một bãi phân, ban nãy bị nữ sinh kia giẫm bét ra.

“Ọe…”

Một nữ sinh yếu ớt trực tiếp nôn khan.

Bọn họ lần lượt chạy về phía ngoài, nhưng có người xui xẻo, lúc vào

thì không sao nhưng lúc chạy ra liền giẫm trúng, liên tục kêu lên.

“Á, sao chỗ này lại có nhiều phân như vậy, trời ơi, kinh tởm quá đi.”

“Không được rồi, tôi muốn nôn… ọe…”

Những thiên kim thiếu gia đó sao có thể chịu đựng được việc giẫm trúng phân chứ, có lẽ lúc này toàn thân đang rất khó chịu.

“Giản Ngâm, cô dẫn bọn tôi tới đây làm gì? Cô…” Ngụy Tinh Tinh bước vài bước xông tới trước mặt Thời Sênh, không biết là vì lý do gì mà những lời sau đó bị cô ta nuốt lại.

Thời Sênh trả lời một cách rất nghiêm túc, “Hưởng ứng lời kêu gọi của nhà trường.”

Tụi bây không thích sao? Vậy ông sẽ để bụi bây trải nghiệm đủ.

Để làm mấy thứ này, ông đã phải tiêu tốn rất nhiều công sức đấy.

Đầu óc Ngụy Tinh Tinh chuyển một cách nhanh chóng, sau đó dùng ánh mắt muốn ăn thịt người nhìn cô, “Là cô.”

“Là cô.” Thời Sênh nheo mắt cười, chỉ thiếu nước viết thêm ba chữ “Tôi cố ý” lên trán mà thôi, “Rất không may là giáo viên kiểm tra vệ sinh lần này là tôi, vậy nên các em hãy cố lên nhé.”

Ngụy Tinh Tinh: “…”

Một đám học sinh ở phía sau cũng ngây người ra, ý này có nghĩa là nếu bọn họ không dọn thì sẽ bị trừ điểm sao?

“Cô giáo, mấy cái lúc sáng là giả mà!” Có một học sinh đứng ra giải

thích, bọn họ còn chưa có gan đi bày ra mấy thứ kinh tởm như thế.

Lúc này, rõ ràng là cô ấy đang báo thù chuyện lúc sáng.

Thời Sênh nhún nhún vai, “Ồ, cô tưởng đó là thật, gan cô nhỏ, không khỏi bị giật mình.”

“… Gan cô nhỏ sao? Nếu như gan cô nhỏ thì trên thế gian này còn có ai có gan to nữa?”

“Vậy cô Giản, thế có phải là chúng em không cần…”

Học sinh còn chưa nói hết liền bị Thời Sênh ngắt lời.

“Cũng không phải là trừ điểm của cô, các em vui là được rồi.”

Mọi người: “…”

“Giản Ngâm, cô đừng có ép người quá đáng!” Ngụy Tinh Tinh không chịu được nữa, bảo cô ta đi nhặt thứ kinh tởm như thế, còn lâu cô ta mới chịu.

“Là học sinh, ăn nói phải có chừng mực một chút, cô chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi.” Thời Sênh muốn trợn mắt nhưng nghĩ hiện giờ mình là giáo viên đầy uy nghiêm nên đành nhịn.

Làm giáo viên thì phải ra dáng giáo viên.

Bản cô nương là một giáo viên yêu nghề.

Đám học sinh: “…” Giáo viên trong trường dám làm chuyện này tuyệt đối là chỉ có mình cô thôi.

Thái độ đó của Thời Sênh chính là các người thích dọn thì dọn, dù sao không dọn thì cứ chờ bị trừ điểm đi, sau đó bị thông báo toàn trường.

Đám học sinh này đấu tranh một hồi, mắng cũng mắng rồi, nhưng người ta căn bản là không để ý tới, chỉ ngồi một bên cắn hạt dưa.

Đánh không đánh lại được, cuối cùng chỉ có thể nghiến răng mà làm thôi.

Cả đám người nôn thành chó, dự là lát nữa quay về không ăn nổi cơm.

“Giản Ngâm, tôi với cô chưa xong đâu.” Ngụy Tinh Tinh hai mắt đỏ ngầu, tức tới mức run lên.

Thời Sênh dáng vẻ rất trịnh trọng cầm quyển sổ ghi chép, “Mau qua đây đi, ai sợ thì người đó là đồ ngu.”

Ông đây không sợ cô gây chuyện, chỉ sợ cô không gây chuyện mà thôi.

Có chuyện thì cùng làm đi!

Thời Sênh ghi chép xong liền cầm cuốn sổ đi mất, cô căn bản là không đi kiểm tra những nơi khác, mấy người này mà không nhìn ra vậy thì đúng là ngốc rồi.

“Tinh Tinh, Giản Ngâm này không bình thường.” Tính cách của một người làm sao có thể thay đổi lớn như vậy trong một thời ngắn được?

Ngụy Tinh Tinh nhìn Phàn Nhu một cái, gầm lên một tiếng khó chịu,

“Mình không nhìn ra hay sao?”

Phàn Nhu bị quát, trong lòng hơi không thoải mái, bị Giản Ngâm làm cho tức giận, sao lại đi hét với cô ta chứ?

Tuy là không thoải mái trong lòng nhưng cô ta cũng không dám thể hiện ra mặt, nhỏ giọng đề nghị, “Tinh Tinh, chúng ta phải điều tra cô ta mới được.”

“Cần cậu nói sao.” Ngụy Tinh Tinh lúc này đã bùng nổ, bình thường vốn dĩ tính khí đã nóng nảy, hiện giờ càng kinh khủng hơn.

Lần này, Phàn Nhu bị quát tới không nói được lời nào nữa.

…

Giáo viên của trường quý tộc đều có phòng làm việc và ký túc xá riêng của mình. Khi Thời Sênh quay lại ký túc thì phát hiện cửa phòng mình đã bị cạy ra.

Bên trong bị lục tung loạn xạ, trên nền đất còn dùng sơn viết thành chữ lớn, cái gì mà tiện nhân mau cút khỏi trường học…

Vừa nhìn là biết đám học sinh kia làm rồi.

Thời Sênh không nói lời nào, gọi điện ngay cho trường học, để bên phía trường học phái người tới xử lý.

Bởi vì cũng không rõ người có tính cách đột nhiên thay đổi này và cấp trên có quan hệ gì nên bọn họ cũng không dám chậm trễ, lập tức đổi phòng ký túc khác cho Thời Sênh.

Môi trường của ký túc mới tốt hơn cái cũ rất nhiều.

Phòng lúc trước giống như một nhà nghỉ rẻ tiền. Còn phòng hiện tại này như phòng tổng thống của khách sạn năm sao vậy.

Ký túc có hai tầng, bên dưới là phòng khách và nhà bếp, có đủ cả tivi, tủ lạnh.

Bên trên là phòng ngủ và phòng đọc sách, mạng internet rất nhanh, không gian rộng rãi, nội thất bên trong càng không cần phải nói, đều là đồ vô cùng đắt tiền.

Đến ngày thứ hai, Thời Sênh mới biết, đây là ký túc xá cao cấp dành cho học sinh ở. Ở hết một học kỳ thì chi phí là trên hàng chục nghìn.

Giáo viên làm gì có ký túc xá tốt như vậy.

Câu trên đương nhiên là nói về giáo viên bình thường, còn nếu như là giáo viên có gia thế, muốn ở lại trường thì cũng được ở một biệt thự riêng biệt.

Nói tóm lại một câu: Người đứng sau Anh Lan rất cứng.

Hôm nay cuối tuần, không phải lên lớp nên Thời Sênh đi ra ngoài mua cho mình một số đồ dùng hàng ngày, tiện thể về nhà một chuyến.

Chờ ở nhà một lúc lâu, ba mẹ của nguyên chủ mới trở về, nhìn thấy Thời Sênh thì hơi kinh ngạc.

Bà Giản lập tức quan tâm hỏi: “Tiểu Ngâm, sao lại quay về vậy? Ăn cơm chưa con? Có đói không? Về nhà cũng không gọi điện trước, mẹ không mua thức ăn gì cả. Này, lão Giản, ông mau đi mua chút thức ăn về đây, không dễ gì con gái mới về nhà, phải làm gì đó ngon

ngon cho nó ăn.”

Ông Giản không nói câu nào, nghe xong lời bà Giản là cầm chìa khóa ra khỏi nhà luôn.

Bà Giản liền đi vào bếp bận rộn, rảnh tay lại hỏi Thời Sênh chuyện thường ngày, “Tiểu Ngâm, con ở trường học thế nào? Mẹ nghe nói những học sinh ở trường quý tộc đó vô cùng nghịch ngợm, chúng nó có làm khó con không?”

“Cũng ổn ạ.” Thời Sênh đứng ở cửa bếp, “Có nghịch thế nào thì cũng vẫn chỉ là trẻ con thôi.”

Bà Giản hình như bị chọc cười, “Cái con bé này, bản thân con còn không lớn hơn bao nhiêu đâu.”

Giản Ngâm vừa tốt nghiệp, cũng mới hai mươi hai, thật sự không coi là lớn.

Trong mắt của bố mẹ, con cái của mình luôn luôn không trưởng thành.

Thời Sênh cảm thấy lạ, vì sao nguyên chủ lại chạy tới Anh Lan để làm giáo viên thực tập vậy? Phải biết là giáo viên ở đó không phải là thạc sĩ thì cũng là tiến sĩ, nhiều giáo viên đều là du học nước ngoài về.

Nguyên chủ thì sao? Tuy là tốt nghiệp trường danh tiếng nhưng lý lịch của cô ấy chắc chắn là thấp nhất trường Anh Lan.

Trong kịch bản có nhắc tới một câu, cơ duyên trùng hợp!

“Ký chủ, nhiệm vụ phụ có làm không?”

Không làm! Tạm biệt!

Chờ đã, tại sao mi hỏi ta có làm hay không?

Thông thường mà nói thì không phải nó sẽ trực tiếp đe dọa cô trừ điểm số sao?

“Nhiệm vụ phụ này không liên quan tới nhiệm vụ chính.” Hệ thống rất không muốn trả lời nhưng nó lại không kiểm soát được bản thân.

Không liên quan tới nhiệm vụ chính có nghĩa là không quan trọng.

Mà có quan trọng thì bản cô nương đây cũng không làm.

Nói không làm là không làm!

Bà Giản lại hỏi Thời Sênh một số vấn đề, còn lo cô sống ở trường không được tốt. Thời Sênh an ủi vài câu rồi chuồn về phòng.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1113: Thanh xuân có em (7)

Khi ông Giản trở về, bà Giản ra vẻ thần bí âm thầm kéo ông, “Ông có cảm thấy là con gái mình có chút thay đổi không?”

“Trở nên xinh đẹp rồi.” Ông Giản thật thà trả lời.

Bà Giản giận giữ nhìn ông ấy, “Đây là một điểm, tính cách của nó cũng cởi mở hơn rồi.”

Ông Giản suy nghĩ một lát, “Có thể là nó yêu rồi, cởi mở một chút cũng rất tốt. Con mình lớn rồi, để nó tự mình trải nghiệm va chạm mới tốt.”

Bà Giản nghĩ cũng có lý, chỉ có con gái trong thời kỳ yêu đương mới có thể chú trọng trang điểm.

“Không phải là tôi quan tâm nó sao.” Bà Giản nghe thấy vế sau thì có vẻ không vui, con gái nhà mình có sự thay đổi thì sao bà lại không lo lắng được chứ.

“Phải phải phải, mau nấu cơm đi.”

“Rửa rau trước đi đã.”

…

Ăn cơm xong, Thời Sênh ngồi một lát rồi đi. Lúc cô đi còn đưa cho bọn họ bùa hộ mệnh, nói dối là xin ở chùa, có thể bảo hộ bình an,

tránh tai nạn, nói bọn họ mang theo bên mình.

Ba mẹ thường sẽ không từ chối yêu cầu của con cái. Thêm nữa là con cái đột nhiên hiểu chuyện, còn biết quan tâm tới bọn họ, ông bà Giản đương nhiên đều rất vui vẻ mang theo tấm bùa đó bên mình.

“Một mình ở trường học nhớ chăm sóc bản thân.” Bà Giản tiễn Thời Sênh, “Đừng có gây chuyện với ai đó.”

“Con biết rồi mẹ, mẹ mau trở về đi.” Thời Sênh không biết làm thế nào.

“Mẹ tiễn con ra tiểu khu.” Bà Giản chỉ về cánh cửa phía trước.

Bà dặn đi dặn lại, tiễn cô ra khỏi tiểu khu, nhìn cô đi xa rồi mới quay về.

Thời Sênh kéo chiếc khăn trên cổ một cái, ban nãy bà Giản quàng cái này lên cho cô, cô muốn tháo nó xuống, nhưng nghĩ một lúc rồi lại không tháo nữa.

Chờ tới khi cô về tới trường học thì cũng đã sắp mười giờ tối, tầng này có bốn căn, cạnh phòng cô ở là hai nữ sinh, nghe nói là ở khối đại học.

Quên không nói, Anh Lan có một chuỗi dịch vụ từ trường mầm non cho tới đại học, gói gọn cả một quá trình học tập của bạn.

Nguyên chủ dạy khối trung học phổ thông.

Khi cô về, hai nữ sinh đó cũng vừa khéo trở lại, vẻ mặt kỳ quái đánh giá cô một lượt, “ Đây là ai vậy? Sao chưa nhìn thấy bao giờ?”

“Hôm qua cô ấy chuyển tới, mình hỏi rồi, là giáo viên thực tập khối trung học phổ thông.” Một nữ sinh khác trả lời, “Lát nữa còn phải ra ngoài nữa, đừng làm mất thời gian.”

Nữ sinh vừa hỏi xong cúi đầu tìm chìa khóa, “Giáo viên thực tập khối trung học phổ thông sao lại ở chỗ chúng ta vậy?”

“Hình như là ký túc bên đó không đủ… cậu tìm thấy chìa khóa chưa?”

“Kỳ lạ… Rõ ràng là mình có mang mà.”

Thời Sênh lạnh lùng mở cửa, lúc hai cô sinh viên kia còn chưa tìm thấy chìa khóa thì đã đóng cửa lại.

…

Thứ hai, Thời Sênh có tiết dạy buổi chiều.

Lần này, đám học sinh trong lớp lại không gây ra chuyện gì hết.

Thời Sênh đi vào, để giáo án lên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống, “Tự học.”

Học sinh: “…”

“Cô Giản, cô không lên lớp sao?” Nam sinh ngồi dãy đầu đưa ra câu hỏi.

“Bài học đơn giản như thế, cô lười giảng, các em tự học đi.” Thời Sênh liếc cậu ta một cái, nhếch mép cười, “Cô tin là các em thông minh như vậy, tự học hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Nam sinh mặt thộn ra.

Cô ta có ý gì?

Sao lại không hề có cảm giác là cô ta đang khen họ vậy?

Đương nhiên, nếu không phải lên lớp thì bọn họ chắc chắn là vui vẻ quá rồi, chẳng có ai thích đi học hết.

Thời Sênh chơi game ở bên trên, bên dưới bọn họ thảo luận làm thế nào để trị cô.

Tiết học qua đi rất nhanh, lúc sắp hết tiết, Thời Sênh đột nhiên gõ lên bảng, khiến cho đám học sinh bên dưới ngẩng đầu lên, “Bài về nhà hôm nay.”

Màn hình chiếu phía sau hiển thị vài câu hỏi lớn.

Ừm, nguyên chủ dạy toán.

“Cô không lên lớp, tại sao lại cho bài tập về nhà?” Có học sinh không hài lòng.

“Cô để các em tự học sao lại không lên lớp, câu đơn giản như vậy các em không biết, IQ đều bị heo ăn hết rồi sao?” Thời Sênh cầm giáo án đứng dậy, “Ngày mai thu bài tập về nhà, ai không làm ghi tên lại, có bất ngờ.”

Học sinh: “…”

Dọa người thì đúng hơn.

Chân trước Thời Sênh vừa bước khỏi lớp thì phía sau đã lập tức

bùng nổ.

“Tại sao Vũ Vương tử vẫn chưa trở về vậy?” Bọn họ không ở đây, Giản Ngâm sắp làm phản rồi!

“Đã nhiều ngày như vậy rồi, cũng nên lên lớp rồi mới đúng chứ?”

“Gần đây không nghe thấy có ai bị làm sao cả, nhóm người Vũ Vương tử chẳng nhẽ vẫn chưa tìm thấy người nhốt bọn họ sao?”

“Tinh Tinh, cậu quen với Vũ Vương tử nhất, cậu gọi điện hỏi coi sao.” Phàn Nhu chọc Ngụy Tinh Tinh đang nằm bò trên bàn.

Tâm trạng Ngụy Tinh Tinh không tốt. Nhưng nhiều người đang nhìn cô ta nên vì để thể hiện bản thân và Kim Vũ có quan hệ, cô ta vẫn lấy điện thoại ra gọi cho Kim Vũ.

Ngụy Tinh Tinh gọi cả nửa ngày, lắc đầu, “Không ai nghe máy?”

“Sao lại không ai bắt máy? Có khi nào xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Hay là bọn mình tới nhà Vũ Vương tử xem sao đi?”

“Vũ Vương tử ghét nhất là người khác tới nhà mình đó.”

“Vậy phải làm thế nào…”

Bọn họ đều đang chờ nhóm người Vũ Vương tử trở về dạy dỗ Giản Ngâm.

…

Ngày hôm sau, lớp trưởng thu bài tập về nhà, những người không

làm bài tập dĩ nhiên là chiếm đa số, Thời Sênh nhìn danh sách dài rồi cười tới có chút đáng sợ.

Làm giáo viên, tại sao có thể không phạt bọn chúng chép bài tập về nhà chứ?

Đám học sinh không làm bài tập về nhà đó bị phạt chép 100 lần, mỗi câu 100 lần, không chép cũng được, trừ điểm.

“Giản Ngâm, cô chỉ là một giáo viên thực tập, lấy đâu ra tư cách trừ điểm?” Ngụy Tinh Tinh nổi giận đứng lên.

“Đặc quyền mà.” Hai tay Thời Sênh để trên mép bàn, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa hung hăng, “Đạo lý này không phải các em rất hiểu sao?”

Ngụy Tinh Tinh tức giận thở dốc, “Cô lấy đâu ra đặc quyền?”

Cô ta là con của một gia đình phổ thông, căn bản là không có họ hàng thân thích giàu có nào cả, vậy rốt cuộc cô ta làm thế nào để tạo quan hệ với cấp trên? Còn khiến trường học phải bảo vệ cô ta?

“Em quản cô sao?”

“Cho dù cô có, cô cũng không thể dùng bừa được!” Phàn Nhu đứng lên bênh vực.

“Tôi dùng bừa đó, không phục sao?”

“Trường học sẽ không để cô làm loạn như vậy đâu.”

“Vậy em đi tố cáo đi.”

Thái độ bất cần của Thời Sênh khiến cho Phàn Nhu không nói được gì. Cô ta chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Ngụy Tinh Tinh.

“Giản Ngâm, chờ Vũ Vương tử trở lại, cô sẽ biết tay.” Ngụy Tinh Tinh trừng mắt nhìn Thời Sênh một cái.

Gia tộc cô ta không thể làm cứng với trường học được, nhưng nhóm Kim Vũ thì không giống vậy.

Thời Sênh nhếch lông mày, nhẹ nhàng ném xuống một câu, “Ồ, bọn họ còn có gan quay lại, tôi thật sự phục bọn họ đó.”

Ngụy Tinh Tinh ngây người, chỉ khi Thời Sênh ra khỏi phòng học, não bộ của cô ta mới hoạt động bình thường trở lại.

Ý đó của cô ta… chẳng lẽ nhóm Kim Vũ bị nhốt trên sân thượng lần đó đều do cô ta làm ư?

Suy nghĩ tới những việc cô ta làm gần đây, thật sự là không dám đảm bảo…

Não bộ Phàn Nhu không hoạt động nhanh nhạy bằng Ngụy Tinh Tinh, “Tinh Tinh, cô ta có ý gì?”

“Không biết.” Ngụy Tinh Tinh đẩy Phàn Nhu, bước lớn ra bên ngoài, “Bài tập về nhà cậu chép giúp tôi, chờ chút nữa xin nghỉ giúp tôi luôn.”

Mặt Phàn Nhu biến sắc, bàn tay cầm quyển bài tập không ngừng siết lại, phải một lúc mới nhả tay ra, ngồi xuống mở bài tập, bắt đầu chép bài về nhà.

Ngụy Tinh Tinh đuổi theo Thời Sênh, một tay tóm lấy cổ tay cô, trầm

giọng chất vấn, “Nhóm Kim Vũ xảy ra chuyện là do cô làm sao?”

Thời Sênh chau mày, rút tay ra, “Sao thế, em cũng muốn thử sao?”

“Đúng là cô.” Ngụy Tinh Tinh giống như nhìn thấy quái vật nào đó vậy, “Tới bọn họ mà cô cũng dám đắc tội, cô không muốn sống nữa phải không?”

“Có gì mà không dám, không phải là người sao, bọn họ có mọc thêm hai cánh tay, hay hai cái chân hả?” Thời Sênh trợn trắng mắt.

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1114: Thanh xuân có em (8)

Người mà bản cô nương từng đắc tội nhiều vô kể.

Hơn nữa bản cô nương cũng không coi là đắc tội với người khác, chỉ là dạy dỗ bọn họ một chút thôi, so với việc trước đây bọn họ làm với nguyên chủ thì chút món khai vị này chả bõ bèn gì.

Ngụy Tinh Tinh bỗng nhiên cười lạnh, “Giản Ngâm, cô thực sự cho rằng có người chống lưng cho cô thì đã có thể vô tư bình chân như vại à? Tôi đã dự đoán trước được cô sẽ chết như thế nào rồi ha ha ha.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt nghiêm túc, “Ừm, ban ngày thích hợp nằm mơ, lại gặp phải một thiếu nữ thích nằm mơ. À, đúng rồi, bài tập nhớ phải tự mình chép đấy nhé, tôi nhận ra chữ của em, đừng có để người khác chép thay, nếu không sẽ bị phạt gấp đôi.”

Sắc mặt Ngụy Tinh Tinh trong phút chốc liềm xám xịt.

Cô ta cắn răng cắn lợi trừng mắt nhìn bóng lưng Thời Sênh rời đi, cái ả phụ nữ đáng ghét này…

“Bộp, bộp, bộp…”

Bỗng nhiên có một quả bóng rổ nảy trong cầu thang, vừa hay đập đúng vào chân của Ngụy Tinh Tinh.

“Ai đấy?” Ngụy Tinh Tinh vốn dĩ đang giận sẵn trong người, khi bị

đập một cái thì lập tức nổi điên, quay người hướng về phía cầu thang nhìn qua, “Không có mắt…”

Câu nói phía sau bị chẹn lại trong cổ họng, sắc mặt cô ta bỗng chốc trắng bệch như tờ giấy.

Một nam sinh đang đứng trên cầu thang, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, mép áo tùy tiện cho vào trong quần.

Mái tóc màu nâu vàng dài vừa chạm mắt, làn da mịn màng trắng trẻo, khuôn mặt ấy còn đẹp hơn vài phần so với con gái nhưng lại không hề ẻo lả tí nào.

Mi mắt hắn hơi rủ xuống, đôi môi mỏng hơi hơi nhếch lên, nhìn không ra là đang vui hay đang giận, toàn thân toát lên mộ loại khí chất của sự cao quý và nho nhã.

Một tay của hắn đút túi quần, chậm rãi từ trên cầu thang bước xuống.

Cả người Ngụy Tinh Tinh không tự chủ được mà lùi lại phía sau, dường như rất sợ hãi, “Học… học trưởng…”

Nam sinh cong người cúi xuống nhặt quả bỏng rổ lên, những sợi tóc nhỏ rủ xuống để lộ đôi tai trắng muốt vô cùng xinh đẹp.

Nhưng lúc này, Ngụy Tinh Tinh không hề có một chút ý nghĩ muốn thưởng thức nào, cô ta đang run bần bật.

Cô ta rất sợ người nam sinh đang đứng trước mặt mình.

Hắn ôm quả bóng rổ, đi lướt qua trước mặt Ngụy Tinh Tinh, đến một cái nhìn cũng không thèm cho.

Mãi đến khi bóng dáng của nam sinh đó biến mất thì cả người Ngụy Tinh Tinh mềm nhũn, dựa người vào lan can phía sau.

Dọa chết cô ta rồi…

Sao lại đen đủi thế chứ, gặp phải anh ta.

“Tinh Tinh? Cậu làm sao thế?” Một cô bạn học cùng lớp nhìn thấy Ngụy Tinh Tinh sắc mặt trắng bệch đứng tựa vào lan can thì vội vàng chạy đến hỏi han.

Trán Ngụy Tinh Tinh toàn là mồ hôi, thế nhưng trước mặt người khác, cô ta không thể thể hiện ra bộ dáng sợ hãi được, bèn ưỡn ngực đứng thẳng, “Không sao.”

…

Trên đường trở về ký túc xá, Thời Sênh cảm thấy có người đang theo dõi mình, nhưng cô vẫn còn chưa kịp tóm được thì người theo dõi cô đã biến mất không còn tung tích.

Thời Sênh cảm thấy kỳ lạ, đứng tại chỗ quay người lại một lúc, lẽ nào khí chất hống hách của bản cô nương đã lợi hại như vậy rồi sao?

Những người theo dõi cô đa phần đều là người mà mấy tên nhãi ranh thuê đến, ngày thường khá nhàm chán nên cô mới cùng chơi với đám nhóc đó, cô cũng thấy mình hơi đần độn một chút.

Thế nhưng đây là xã hội pháp luật, cô chỉ có thể tiếp tục làm kẻ đần độn như thế mà thôi.

Hầy!

Quả nhiên ghét cái loại thế giới thế này.

Lúc về đến ký túc xá, Thời Sênh lại nhìn thấy hai nữ sinh ở phòng bên cạnh, cả hai nhìn có vẻ đang rất gấp gáp, hình như lại không mở được cửa phòng.

Cô gái tóc dài trách móc, “Lúc đi mình đã bảo cậu phải mang chìa khóa theo rồi, sao cậu lại không mang?”

“Chẳng phải lúc đó tớ đang vội đi hay sao?” Cô gái tóc ngắn còn lại càu nhàu, “Bị muộn mất rồi, mau gọi điện cho người của trường, bảo họ đến đây mở cửa giúp chúng mình đi.”

“Thế thì không kịp mất…” Cô gái tóc dài nhìn thấy Thời Sênh về đến, ánh mắt bỗng sáng lên, “Cô ơi, em có thể đi nhờ qua ban công phòng cô một chút không ạ?”

Bọn họ đều ở một bên, hai cái ban công tựa vào nhau, khoảng cách ở giữa chỉ khoảng nửa mét, có thể nhảy qua.

“Làm gì?”

Cô gái tóc dài ánh mắt đầy hy vọng, vội vàng đáp: “Bọn em quên mang theo sách nhưng chìa khóa phòng lại rơi ở bên trong. Tiết học của bọn em sắp bắt đầu rồi, tiết học này rất quan trọng, bọn em muốn nhảy từ ban công sang bên đó. Cô à, xin cô đấy.”

Cô gái tóc dài diện mạo khá đáng yêu, nói năng cũng dễ nghe, Thời Sênh nghĩ ngợi một lúc rồi để bọn họ vào.

Hai cô gái ngay lập tức chạy ào đến ban công, thế nhưng, lúc nhảy sang bên kia, hai người họ lại hơi sợ, tuy rằng khoảng cách chỉ có

nửa mét nhưng đối với con gái mà nói, đặc biệt là với những cô gái từ nhỏ đã được cưng chiều như bọn họ thì đó lại là một thử thách.

Thời Sênh thấy bọn họ lề mề rất lâu mà vẫn chưa nhảy sang, cô trợn trắng mắt, không còn lời nào để nói. Cô đẩy bọn họ sang một bên, nhẹ nhàng nhảy sang phía đối diện.

Động tác nhẹ nhàng, nhanh gọn lưu loát, vô cùng đẹp trai.

Hai cô gái trợn mắt há mồm, mãi một lúc lâu sau đó mới phản ứng lại, vội vàng chạy ra phía cửa chính.

Thời Sênh từ bên trong mở cửa cho bọn họ.

“Cô ơi, cô thật lợi hại.” Vẻ mặt của nữ sinh tóc dài tràn đầy sùng bái, “Cô có học qua võ sao? Taekwondo hay là Judo, hay là…”

“Muộn giờ học rồi.” Thời Sênh cắt ngang lời cô gái đó.

“Á, đúng rồi.” Nữ sinh tóc dài xông vào phòng ký túc, sau một hồi lật tung mọi thứ, tìm thấy đồ rồi cầm ra ngoài, kéo theo nữ sinh tóc ngắn chạy đi, “Cảm ơn cô, lúc về tụi em mời cô ăn cơm.”

Thời Sênh rất muốn nói, em lại không mang chìa khóa… còn chưa đóng cửa…

Nhưng hai cô gái đã chạy không còn thấy bóng dáng đâu.

Buổi tối, quả nhiên hai cô gái đó lại đến gõ cửa, cầu xin Thời Sênh giúp bọn họ mở cửa một lần nữa.

Cô gái tóc dài tên là Lâm Thiển Lam, còn cô gái tóc ngắn tên là Lâm Dĩ Huyên.

Hai người bọn họ không có quan hệ ruột thịt, chỉ là vừa hay cùng họ, lại vừa hay ở cùng một phòng mà thôi.

“Cô ơi, cô ăn hoa quả đi ạ, Dĩ Huyên vừa mua xong, rất tươi.” Tính cách Lâm Thiển Lam khá hoạt bát năng động nhưng cũng hay quên.

“Không cần đâu, cô về đây.” Thời Sênh khẽ gật đầu.

“Á, cô ơi, đừng mà, hôm nay cô đã giúp bọn em những hai lần, em mời cô ăn cơm.” Lâm Thiển Lam kéo Thời Sênh lại.

“Cô ăn rồi.”

“Ăn rồi ạ…” Khuôn mặt Lâm Thiển Lam tỏ rõ sự thất vọng, “Vậy ngày mai đi, cô để lại số điện thoại cho em, ngày mai tan học em gọi điện thoại cho cô.”

Thời Sênh không muốn cho nhưng Lâm Thiển Lam nhất định không buông tha, cuối cùng Thời Sênh chỉ có thể đưa số điện thoại cho cô ta.

Lâm Dĩ Huyên lại khá điềm tĩnh, trịnh trọng nói cảm ơn với Thời Sênh.

“Dĩ Huyên, tính cách cô giáo này thật tốt.” Lâm Thiển Lam nhìn Thời Sênh quay về phòng, cảm thán một câu.

Khóe miệng Lâm Dĩ Huyên khẽ nhếch lên, cô ta hoàn toàn không nhìn ra tốt ở chỗ nào…

…

Lâm Thiển Lam nói mời Thời Sênh ăn cơm nên buổi chiều ngày hôm sau đã gọi điện đến cho cô, khi đó Thời Sênh đang ngồi trên bục giảng giám sát bọn học sinh chép bài tập.

Lâm Thiển Lam hỏi cô đang ở lớp nào, trực tiếp dẫn theo cô bạn thân thiết Lâm Dĩ Huyên chạy đến bên ngoài cửa phòng học.

Học sinh trong phòng học vừa nhìn là có thể nhận ra hai cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này, họ còn đang mặc bộ đồng phục của khối đại học.

Tất cả học sinh trong lớp đều rất tò mò hai cô gái này đến đây để tìm ai.

Họ không trực tiếp xông vào phòng học mà chỉ đứng ở bên ngoài, hết tiết mới vẫy tay với Thời Sênh.

Thời Sênh tiếp tục sắp sếp chồng bài tập rồi tay không đi ra ngoài.

Học sinh trong phòng học thấy hai cô gái xinh đẹp này đến đây tìm Thời Sênh, biểu cảm đủ kiểu đủ loại.

Từ khi nào mà Giản Ngâm quen được người của khối đại học vậy?

“Buổi chiều các em không có tiết à?”

“Hết tiết rồi.” Lâm Thiển Lam lắc đầu.

“Cô ơi, học sinh trong lớp cô dạy hình như đều không thích cô lắm?” Lâm Dĩ Huyên lùi lại, nhìn vào trong phòng học.

Vẻ mặt Thời Sênh rầu rĩ, “Có lẽ là vì cô không phải là nam.”

“Phụt, ha ha ha.” Lâm Thiển Lam bị chọc cho phì cười.

Khóe miệng Lâm Dĩ Huyên cũng giật giật vài cái, sau đó chuyển chủ đề, “Cô muốn ăn gì?”

“Gần trường mới mở một nhà ăn kiểu Tây, chúng ta qua đó thử xem sao đi.” Lâm Thiển Lam gợi ý, “Nghe mọi người nói thức ăn ở đó rất ngon.”

Lâm Dĩ Huyên cau mày lại, “Thiển Lam, cậu muốn mời cô giáo ăn cơm, không phải là cho cậu ăn.”

Lâm Thiển Lam gõ trán, “Đúng rồi, cô ơi, cô muốn ăn gì?’

Thời Sênh không cần nghĩ ngợi mà lập tức trả lời: “Quán vỉa hè.”

Lâm Thiển Lam: “…”

Lâm Dĩ Huyên: “…”

Nhóm dịch: Mèo Xinh

Chương 1115: Thanh xuân có em (9)

Thật ra, Thời Sênh không có dẫn bọn họ đi ăn ở quán vỉa hè thật mà là một nhà hàng khá đẹp đẽ, tinh tế, tên là Thiên Hạ Khách.

Nhà hàng trang trí theo phong cách cổ điển, không phải quá lớn những số lượng khách lại không hề ít.

“Sao trước đây chúng em không hề phát hiện có một nhà hàng như thế này nhỉ?” Lâm Thiển Lam quan sát xung quanh một lượt, cảm thấy không khí ở đây rất tốt.

“Mới mở thôi.” Thời Sênh trả lời.

“Chẳng trách.” Lâm Thiển Lam không được coi là người tham ăn, nhưng cô thích thử nghiệm những món ăn mới lạ, chỉ cần nghe thấy chỗ nào vừa mới mở nhà hàng thì cô đều muốn đi ăn thử.

Tốc độ đưa món ăn lên bàn rất nhanh, ba người gọi bốn món ăn một món canh.

“Oa… Trời ạ, ngon quá!” Con mắt của Lâm Thiển Lam bỗng sáng lên, “ Khen ngợi, khen ngợi, nhất định phải khen ngợi.”

Lâm Dĩ Huyên lắc đầu, tuy rằng rất ngon, thế nhưng là một thục nữ thì phải chú ý đến hình tượng.

“Ngon quá đi mất.” Lâm Thiển Lam xoa xoa bụng, “Đáng tiếc bụng của em không thể nhét thêm nữa rồi, cô ơi, chỗ này có thể gói mang

về không?”

“Gói mang về để làm cái gì?” Lâm Dĩ Huyên trừng mắt nhìn Lâm Thiển Lam.

“Hả, ăn đêm nha.”

“Không phải cậu nói là muốn giảm béo à? Buổi tối còn ăn nhiều như vậy, cậu vừa giảm được một ít sẽ béo trở lại như cũ.”

“Có hai món điểm tâm rất ngon đó.” Thời Sênh vẫy vẫy tay bảo phục vụ gói một phần cho bọn họ mang về.

“Cô thật tốt.” Lâm Thiển Lam cảm động đến phát khóc.

Thời Sênh: “…” Đừng có nịnh hót bản cô nương.

Lúc bước ra từ Thiên Hạ Khách thì trời vẫn còn sớm, Lâm Thiển Lam và Lâm Dĩ Huyên muốn đi dạo nhưng Thời Sênh từ chối. Lâm Thiển Lam muốn năn nỉ mấy câu nhưng Lâm Dĩ Huyên có lẽ nhìn ra được Thời Sênh sẽ không đi nên kéo Lâm Thiển Lam đi trước.

Một mình Thời Sênh quay lại trường, tìm một chỗ trước cổng trường và ngồi xuống.

Thời Sênh nhìn thời gian, cũng sắp đến giờ nữ chính đến điểm danh rồi.

Câu chuyện học đường này… À, không phải, là câu chuyện của chú vịt con xấu xí.

Gia đình nữ chính khá giàu có, tương đương với gia đình nam chính, ở nước ngoài nữ chính gây chuyện phiền phức nên bị đuổi về nước,

sau đó được thông báo cô có một vị hôn phu được đính hôn từ thuở bé.

Dựa vào tình tiết máu chó trong truyện, vị hôn phu được đính hôn từ bé của nữ chính đương nhiên sẽ là nam chính.

Nữ chính giấu kín thân phận ở trường học này, rồi ở đây đấu trí đấu dũng cùng nam chính, giải quyết n tình địch của cả đôi bên, rồi vạch trần thân phận của đối phương, cuối cùng là bước vào nấm mồ của tình yêu, haizz…. cung điện của hôn ước, từ đó công chúa và hoàng tử sống một cuộc sống hạnh phúc viên mãn.

Thời Sênh nhìn thấy một cô gái tóc ngắn đang kéo một cái vali bị hỏng, chầm chậm đi từ vỉa hè phía đối diện về bên này, cô gái cúi đầu, trên người hơi bẩn.

Lẽ ra, trưa ngày hôm nay, nữ chính đã đến nơi rồi, thế nhưng trên đường đi cô ta gặp phải đám người đánh nhau, đi đường nhìn thấy bất bình liền ra tay giúp đỡ, bị chú cảnh sát dẫn đi dạy dỗ một hồi cho nên bây giờ mới tới nơi.

Nữ chính đi đến cổng trường, nói chuyện với người gác cổng, thế nhưng người gác cổng đó dùng mắt chó nhìn người, khinh thường không cho nữ chính vào.

Lúc này, tất nhiên tới lượt nam chính là lên sân khấu.

Mở cửa xe sang trọng thì đụng phải nữ chính, hai người liền đứng trước cổng trưởng cãi nhau, lúc này lại giờ tan học, cho dù là khối đại học hay là khối cấp ba đều có cả.

Nam chính là hot boy của trường, lại đi cãi nhau với nữ chính ngay trước cổng, chuyện đó còn chưa đủ gây náo động hay sao chứ?

Thời Sênh ngồi bên cạnh cắn hạt dưa, đây chính là cảnh đời thực của “học trưởng bá đạo đụng phải tôi”.

“Xin lỗi!” Nữ chính nắm lấy cổ áo của nam chính, giọng nói rất lớn.

Sắc mặt nam chính tối sầm, tóm tay của nữ chính kéo ra, “Tôi còn chưa bắt cô bồi thường tiền chạm vào xe của tôi, thế mà cô còn muốn tôi xin lỗi ư? Nha đầu thối, gan cũng lớn lắm!”

Sức của con trai chắc chắn là lớn hơn con gái, khuôn mặt lấm lem của nữ chính trong phút chốc bắt đầu nhăn nhó, “Anh có phải là đàn ông không, còn ra tay với cả con gái, phong độ của anh đâu? Giáo dục của anh đâu?”

“Tôi có phải là đàn ông hay không, cô có muốn kiểm tra thử không?” Nam chính tiến sát đến gần nữ chính, cả khuôn mặt lộ rõ vẻ uy hiếp.

Thời Sênh lấy hai tay che mặt, đen tối đến vậy cơ à…

[…] So với cô, thì có đáng là bao? Còn nữa, cô tách ngón tay ra làm cái gì thế?

Một người lão làng gặp một người trong sáng thế mà dám nói “đen tối” ư, quả thật là bôi nhọ cái từ “đen tối” này mà.

Thời Sênh thản nhiên dịch tay ra, tiếp tục xem kịch.

“Trong mấy câu chuyện học đường này, tại sao nam chính đều thích gọi nữ chính là “nha đầu thối” vậy?” Thời Sênh tán gẫu với Hệ thống.

[Có thể là… khá đặc biệt chăng?] Hệ thống nghĩ một lúc mới trả lời.

Dù thế nào, trong trường, mọi người đều gọi nhau là bạn học này, bạn học kia, nam chính gọi một câu nha đầu thối thì lập tức sẽ lộ rõ sự đặc biệt của nữ chính.

Một khi đặc biệt thì những thành phần fan não tàn xung quanh nam chính sẽ đố kỵ.

Một khi đố kỵ sẽ phải gây sự.

Một khi gây sự nam chính sẽ có thể anh hùng cứu mỹ nhân, tăng thêm tình cảm với nữ chính.

“Quá tâm cơ, quá bẫy rập.” Thời Sênh bình luận.

[…] Ha ha.

Bẫy rập mà lấy được lòng người, cô có biết hay không?

Hoàn toàn không muốn nói chuyện với Ký chủ.

“Tôi nói cho anh biết, anh không xong với tôi đâu!” Nữ chính chống nạnh gào lớn tuyên bố.

Nam chính quay trở lại xe, kéo cửa kính xuống để lộ khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, “Ha.”

“Anh cười cái gì?”

Nam chính không rõ ý tứ mà quan sát nữ chính từ trên xuống dưới mấy lần rồi khởi động xe rời đi.

Nữ chính giậm chân tức giận, nhe nanh múa vuốt gào lớn từ phía sau xe, “Khốn nạn, anh không được đi, anh ở lớp nào, có bản lĩnh thì

để lại tên cho tôi?”

Để lại cho nữ chính đại nhân chỉ có một làn khói xe.

Nam chính đã đi mất, không còn kịch hay để xem nữa.

Bản cô nương có cần phải qua đó gây chút chuyện, tạo thêm náo nhiệt cho mọi người biết được sự tồn tại?

[Ký chủ, thân phận của cô chỉ là một người qua đường không thể lộ mặt, không đến lượt cô gây chuyện đâu.] Không cần gây chuyện thôi mà Hệ thống tôi đây cũng đã rất mệt mỏi rồi.

Thời Sênh: “…” Bây giờ đến tư cách gây chuyện cô cũng không có sao, bỏ đi, vẫn cứ nên giả ngây ngô thì tốt hơn.

Làm một người qua đường thật phong cách.

Thời Sênh đứng dậy, mang theo vẻ mặt không còn gì để lưu luyến trên thế gian mà bước vào trong trường. Nữ chính mắng người xong mới ngồi xổm dưới đất thu dọn đống hành lý trong vali bị bung ra khi va chạm với nam chính.

“Bụp!”

Một nữ sinh đột nhiên đi ra từ trong đám người xem kịch bên cạnh, một chân đạp vào vali, vali trượt đi một khoảng, nếu không phải Thời Sênh nhanh nhẹn đã bị vali đập trúng chân.

Thời Sênh: “…” Việc này không phải là do tôi gây chuyện à nha!

[…]

Cô gái đó nhìn thấy Thời Sênh thì sắc mặt chợt biến đổi, tại sao cái bà điên này lại ở đây?

Thời Sênh ngẩng đầu, hướng mắt nhìn về phía cô ta, cau mày, “Bài tập hôm nay nhân lên gấp đôi.”

Nữ sinh ngay lập tức xụ mặt xuống, không dám hé răng nửa lời, cô ta rất oan uổng. Vừa nãy, không phải cô ta cố ý nhằm vào Giản Ngâm! Thế nhưng cô ta không có cách nào nói ra, ai bảo người đứng trước mặt cô ta là bà điên một lời không hợp thì có thêm bài tập chứ?

Những người xung quanh không biết nguyên nhân của sự việc nên ánh mắt cứ quanh quẩn hết nhìn Thời Sênh lại quay sang nhìn nữ sinh.

Chuyện gì vậy?

“Cô ta là ai vậy?”

Lúc này, những người đang đứng vây quanh bọn họ đều là người trong khối đại học, thế giới của những người này không giống nhau, không quen biết cũng là điều bình thường.

“Không quen…”

“Các cậu có quen không?”

“Đây là cô giáo thực tập của lớp bảy năm hai khối trung học phổ thông, tên là Giản Ngâm.” Một người biết cô lên tiếng phổ cập thông tin, “Tôi nói cho các cậu biết, người này rất lợi hại đó, cô ấy đã khiến cho cả lớp bảy năm hai cực kỳ thảm, hình như là có người chống lưng…”

“Giáo viên thực tập à?”

Thời Sênh lách qua vali, lách qua nữ chính, dáng đi nghiêm chỉnh thật phong cách, đi vào trong trường trong con mắt kỳ dị của những người xung quanh.

Lúc có thể giả vờ ngây ngô thì nhất định không được bỏ qua.

Nói không chừng, giây tiếp theo bạn sẽ không thể giả vờ được nữa.

Một nghìn năm kinh nghiệm của người giả vờ ngây ngô chuyên nghiệp lên tiếng.

[…] Lần trước còn là một trăm năm, bây giờ đã thành một nghìn năm rồi sao?

#Ký chủ nhà tôi đầu óc có thể có vấn đề rồi, xin giới thiệu bệnh viện tâm thần tốt#

Chương 1116: Thanh xuân có em (10)

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn Thời Sênh đi vòng qua người mình, vẻ mặt thay đổi, trên người cô có chỗ nào bị bẩn à?

Có đến mức phải vòng qua người cô xa đến thế không?

Mộ Dung Tiểu Tiểu bĩu môi, nhìn về hướng nữ sinh khi nãy đạp vali của mình, “Ê, cô đạp vali của tôi làm gì?”

Cô gái đó vẫn còn đang đắm chìm trong cơn khủng hoảng, không biết nếu như không chép xong bài tập thì có bị phạt gấp đôi nữa không, lúc này nghe thấy giọng nói chất vất của Mộ Dung Tiểu Tiểu, cũng không biết là sợi dây thần kinh nào bị đứt nữa, đột nhiên quay đầu chạy mất.

Mộ Dung Tiểu Tiểu: “…”

Những người xem: “…”

Chuyện gì vậy? Cứ tưởng sẽ được xem một trận chiến tranh cấu xé giữa hai người họ chứ?

Nữ chính lên sân khấu, nhân vật phụ rút lui!

Học sinh lớp bảy năm hai phát hiện ra hôm nay Thời Sênh bắt đầu giảng bài cho họ, quả thật là chuyện lạ khiến người ta phải sợ hãi.

“Không phải cô ta lại đang nghĩ kế chỉnh chúng ta đấy chứ?” Mấy

ngày hôm nay bọn họ không hề được yên ổn, tìm đủ mọi cách lần lượt lên trận để trừng trị Giản Ngâm, thế nhưng cuối cùng người đen đủi vẫn cứ là bọn họ, bài tập nhiều đến mức làm không hết.

Họ bắt đầu sợ hãi bị giao bài tập về nhà rồi.

Không làm?

Càng thảm!

Có người chống lưng chính là có thể tùy hứng, không có cách nào mà trị.

“Ai mà biết cô ta bị thần kinh gì…”

“Bạn học mặc áo màu vàng bên dưới, lên bảng làm bài.”

Biểu cảm trên mặt bạn học mặc áo màu vàng nhăn nhó như bị táo bón, sao lại lại đen đủi thế chứ, đã nói chuyện lại còn bị cô ta bắt gặp.

Cậu ta lê từng bước chậm chạp lên bảng, cầm bút, đứng cả hồi rất lâu cũng không nhả ra được chữ nào.

Ký hiệu trên bảng nếu tách ra cậu biết, thế nhưng hợp thành một nhóm… thì hoàn toàn không thể nhận ra nó là gì, đây đúng là bài tập của năm hai khối trung học phổ thông sao?

Thời Sênh liên tiếp gọi thêm vài người nữa nhưng đều không có ai có thể giải ra được.

“Não của các em thật đúng là chỉ để trang trí mà.” Thời Sênh khua khua tay, “Ra đứng ở cửa lớp, đừng có trừng mắt nhìn tôi, muốn

tăng bài tập thêm gấp đôi à?”

Người vừa trừng mắt nhìn cô lập tức cúi đầu xuống, co người lại đi ra phía cửa lớp.

“Ai da…” Cửa lớp đột nhiên truyền đến một tiếng kêu.

Thời Sênh nhếch lông mày lên một cái, đến rồi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân quá đen đủi, đến điểm danh bị người khác gây chuyện ở ngoài cổng thì cũng thôi đi, lại còn gặp phải một tên khốn nạn, bây giờ khi đến lớp học lại còn bị người ta đụng phải.

Cô ta ôm mông đứng dậy, nhìn cậu nam sinh vừa đụng phải mình một cái, biểu cảm của cậu nam sinh rất khó coi, cũng không hề có ý xin lỗi, trực tiếp lách qua người cô ta, đứng ở phía sau.

Tiếp theo đó, trong lớp học lại xuất hiện thêm mấy người giống cậu nam sinh vừa nãy kia, sắc mặt vô cùng khó coi đứng ở đó, hình như còn phảng phất nghe thấy mấy câu lẩm nhẩm chửi rủa.

Mộ Dung Tiểu Tiểu: “…” Thần kinh à?

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn bảng tên lớp phía trên, lớp bảy năm hai, không sai.

Cô ta giơ tay gõ cửa lớp bước vào, nhìn cô giáo đang đứng trên bục giảng, Mộ Dung Tiểu Tiểu sững sờ một lúc, đây chẳng phải là cái cô giáo thực tập đã cực kỳ ghét bỏ mà bước vòng qua cô ta ngày hôm qua đó sao, nghe nói có hậu thuẫn rất vững chắc?

Mộ Dung Tiểu Tiểu thu lại tầm nhìn, tinh thần mười phần mà kêu lớn,

“Báo cáo, em là học sinh chuyển trường mới đến, Mộ Dung Tiểu Tiểu.”

“Sao mình không biết có học sinh chuyển trường mới đến nhỉ?”

“Mình cũng không hề nghe thấy tin tức gì… Người này sao cứ giống như một thằng nhóc thế? Còn chẳng nhìn thấy ngực…”

“Sao cậu lại có thể nhìn chằm chằm ngực người ta như thế?”

“Không thì phải nhìn ở đâu? Ha ha ha ha, mông à?”

Có thể do nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu ăn mặc bình thường, lại không có ai theo đến nên đám học sinh này chẳng kiêng nể gì mà bắt đầu bình luận.

Thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, nếu dậy thì sớm một chút thì đằng trước đã vô cùng đầy đặn rồi, thế mà Mộ Dung Tiểu Tiểu ngược lại vẫn chỉ là một vùng đồng bằng bằng phẳng.

À… Tiêu chuẩn của nữ chính chắc chắn phải là ngực phẳng, phải tiết kiệm vải vóc cho nước nhà chứ!

Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn ngực của mình, khóe miệng giật giật một cái, cô ta không có ngực thì đã làm sao, mắc mớ gì đến mấy người, một đám lưu manh.

Thời Sênh đứng trên bục giảng, không hề có ý định lên tiếng, cũng không ngăn cản, đám người này càng lúc càng nói quá đáng.

Có lẽ Mộ Dung Tiểu Tiểu muốn chửi nhau với đám nam sinh đó, thế nhưng cuối cũng không biết thế nào lại cố gắng nhịn xuống. Cô ta nhìn về phía Thời Sênh, “Cô ơi, cô không cho em vào lớp sao?”

“Cô có cản em đâu.” Hai tay Thời Sênh vòng trước ngực, biểu cảm nói đùa dí dỏm.

Mộ Dung Tiểu Tiểu: “…” Nhưng cô cũng không cho em vào mà?

Đám học sinh phía dưới đột nhiên im lặng, đợi xem Thời Sênh quát mắng người khác, thế nhưng Thời Sênh lại không hề làm những gì giống bọn họ mong đợi, cô chỉ khua khua tay, “Tự mình tìm một chỗ ngồi đi.”

“… Ơ, em không cần giới thiệu bản thân ạ?” Mộ Dung Tiểu Tiểu có chút bất ngờ.

“Cũng không phải đi coi mắt, giới thiệu bản thân làm gì?”

“… Là để cho chúng ta hiểu biết lẫn nhau hơn mà.” Gì mà coi mắt, giáo viên trong nước đều nói năng không tôn trọng người khác như vậy sao?

“À… Đối với một đám người luôn có ác ý với em mà em lại còn muốn quen biết lẫn nhau, tấm lòng của em cũng khoan dung thật đấy.” Thời Sênh cười như không cười nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Nhân vật Mộ Dung Tiểu Tiểu này được thiết lập là một kiểu nhân vật tính khí hơi nóng nảy thế nhưng thực chất rất lương thiện, đặc biệt dễ cảm động, cũng rất dễ tha thứ cho người khác, chỉ cần cho một chút ánh nắng là có thể rực rỡ.

Thường được gọi là – ngốc bạch ngọt (ngốc nghếch, ngây thơ, ngọt ngào) + thánh mẫu.

Đám học sinh: “…” Hiệu trưởng, ngài mau đến đây, cái cô giáo này

điên rồi! Làm gì có một giáo viên bình thường nào lại nói thẳng với học sinh như vậy chứ?

Mộ Dung Tiểu Tiểu không thể chấp nhận được cách nghĩ của Thời Sênh, mãi một lúc sau mới nói một câu, “Đây chẳng phải là phép lịch sự tối thiểu sao?”

“Phép lịch sự tối thiểu là được xây dựng…” Thời Sênh đột nhiên dừng lại, cô và nữ chính đại nhân đang phí lời làm gì vậy, “Được rồi, tự giới thiệu về bản thân em đi.”

Thời Sênh thở ra một hơi, Mộ Dung Tiểu Tiểu bỗng nhiên có chút lo lắng không yên, dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người. Cô ta miễn cưỡng cố gắng giới thiệu về mình, “Mình là Mộ Dung Tiểu Tiểu… Rất mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.”

Trong lớp học là một mảnh im lặng, không có một ai trả lời cô ta, cũng không có một ai vỗ tay.

Mãi lúc lâu sau, Thời Sênh mới gõ gõ mặt bàn, “Đã xong chưa? Bạn học Mộ Dung Tiểu Tiểu đừng trì hoãn tiết học của cô có được không? Thời gian của cô rất quý báu đó.”

Đám học sinh: “…” Thời gian quý báu là dùng để chơi điện tử sao?

“Ồ.” Mộ Dung Tiểu Tiểu gượng gạo sờ sờ mũi.

Ánh mắt cô ta lướt qua một lượt lớp học, mấy ghế ngồi phía sau đều còn trống, đây đều là chỗ ngồi của nhóm Kim Vũ. Mộ Dung Tiểu Tiểu đi thẳng xuống chỗ ngồi của Kim Vũ, ngồi xuống dưới ánh mắt cổ quái của mọi người.

Thời Sênh cong cong khóe mắt, sắp có chiến tranh để xem rồi.

“Nhìn cô, nhìn bạn ấy làm cái gì, mặt bạn ấy có viết đáp án hay sao?” Thời Sênh đứng bên trên gõ mặt bàn, đám học sinh phía dưới lập tức thu lại tầm nhìn, “Cách giải của câu hỏi này rất đơn giản, cô chỉ nói với các em một lần, các em không làm được thì cũng hết thuốc chữa rồi, về nhà mà mời gia sư đi.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm thấy mình như bước vào một trường quý tộc giả mạo, sao những người này lại chăm chỉ nghiêm túc như vậy?

Không phải nói lớp bảy năm hai là lớp năm hai trung học phổ thông nát nhất hay sao?

Lời nói của giáo viên lớp này còn mang gai nhọn…

Rất nhanh sau đó, Mộ Dung Tiểu Tiểu liền biết, những người này chỉ chăm chỉ trong giờ học của Thời Sênh thôi, còn những giáo viên khác thì bị họ chỉnh đến sắp muốn khóc luôn.

Bởi vì nhìn không thuận mắt nên ngày đầu tiên, Mộ Dung Tiểu Tiểu đã kết thù với nhóm của Ngụy Tinh Tinh.

Thời Sênh đứng bên ngoài xem kịch. Đám học sinh đó cứ nghĩ cô đến đây là để gây chuyện, nhưng mà liếc nhìn cô cả tiếng đồng hồ thì cô chỉ ở bên ngoài cắn hạt dưa, không hề có ý đi vào, đám học sinh mới tiếp tục cuộc tranh cãi.

Tranh cãi xong, Mộ Dung Tiểu Tiểu bị giữ lại làm trực nhật.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tuy uất ức nhưng ngược lại vẫn thở hổn hển mà làm trực nhật.

Thời Sênh đối với nữ chính như thế này chỉ có một từ duy nhất, bội

phục.

[…] Hai từ, Ký chủ ngu ngốc!

Chương 1117: Thanh xuân có em (11)

Nữ chính đại nhân vừa lên sân khấu, vì là một nhân vật phụ khá quan trọng cho nên đám người Kim Vũ cũng phải quay lại trường.

Không phải tiết học của Thời Sênh, Thời Sênh nghe nói bạn gái của Kim Vũ đã tát cho Mộ Dung Tiểu Tiểu một bạt tai.

Không phải nghe nhầm, đúng là bạn gái của Kim Vũ.

Chính là cô nữ sinh tóc xoăn lần trước trên sân thượng, tên là Bạch Thiến.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị đuổi đến góc cuối lớp, cô ta vừa vào nhà vệ sinh ra thì nhìn thấy chồng sách vừa được phát đã bị xé rách tung tóe, trên mặt bàn còn có một đống các loại rác.

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị chọc tức đến không thể chịu được nữa, tìm đến đám người đó nói lý lẽ, cả đám người thì đồng nhất nói không nhìn thấy.

Đến bữa trưa, một mình Mộ Dung Tiểu Tiểu đi đến nhà ăn.

Nhà ăn của Anh Lan có phân cấp bậc, đương nhiên sự phân cấp đó là để chuẩn bị cho đám học sinh hào môn giàu có cấp cao, còn lại đa số học sinh đều ăn chung một cái nhà ăn.

“Cô ơi, cô nhìn cái gì thế?” Lâm Thiển Lam cầm thìa khua khua trước mặt Thời Sênh, tò mò hỏi.

Thời Sênh thu lại tầm nhìn, thản nhiên đáp: “Đợi một lát nữa là có cấu xé.”

“Cấu xé?” Có lẽ bởi vì từ này có chút thô tục nên Lâm Thiển Lam nói có chút gượng gạo, “Ai cơ?”

Thời Sênh nhìn hai người đang ngồi đối diện mình một cái, “Sao các em lại ở đây?”

Đây là nhà ăn của khối trung học phổ thông, hai người đứng trước mặt là sinh viên của khối đại học, vượt qua cả nửa cái sân trường chạy đến khối trung học phổ thông ăn cơm, thần kinh à!

Bọn họ còn nói với cô là trùng hợp, trùng hợp cái con khỉ!

Lâm Thiển Lam sờ sờ đầu, “À, bọn em qua đấy lấy ít đồ cho giáo sư của bọn em, đến trưa rồi mà bụng thì đói nên chỉ đành ăn cơm ở đây.”

Lâm Dĩ Huyên lặng lẽ ăn cơm, cô ta thật sự không muốn nói là bởi vì cái người ngu ngốc ở cách vách này mà bọn họ mới dây dưa lâu như vậy.

“Cô ơi, vừa nãy cô nói… cái gì kia, là ai với ai vậy?” Lâm Thiển Lam khá tò mò với việc này.

“Em cứ xem đi rồi biết.”

Lâm Thiển Lam rất tò mò cho nên cứ luôn nhìn về phía bên đó, lúc này, người đứng xếp hàng vẫn còn rất nhiều, dường như cô ta đã nhìn thấy ai đó nên vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, “Dĩ Huyên, hình như tớ vừa nhìn thấy cậu ta.”

“Ai?” Lâm Dĩ Huyên vô thức hỏi lại.

“Lăng Hủ đó.”

Lâm Dĩ Huyên quay đầu nhìn về phía đó, không nhìn thấy ai, “Chắc cậu nhìn nhầm rồi, sao cậu ta có thể ở đây được, cậu đừng có suốt ngày mơ mộng nữa.”

Thời Sênh lặng lẽ xới cơm, hai người chắc chắn không nhìn nhầm đâu, nhất định là nam chính đại nhân, màn kịch hay một lát nữa sao có thể thiếu nam chính đại nhân được, tất cả đều là bẫy cả.

Người nhìn rõ được chân tướng - Thời Sênh - tỏ vẻ rất cô đơn.

Cao thủ thì đều cô đơn, haizz!

Lâm Thiển Lam bĩu bĩu môi, “Bất kể ai cũng đều sẽ yêu cái đẹp, khuôn mặt đó của Lăng Hủ chắc chắn là khuôn mặt đẹp trai nhất trong trường Anh Lan chúng ta, là bông hoa của Anh Lan.”

Lâm Dĩ Huyên trầm mặc rồi lại trầm mặc, cuối cùng nói: “Nếu như cậu ta nghe được thì lúc đó cậu nhất định sẽ trở thành bông hoa của Anh Lan.”

Lâm Thiển Lam vội vàng xua tay, “Tớ là tớ chưa nói gì đâu.”

Thời Sênh nghe hai cô gái trước mặt mình đang nói mãi về một chủ đề, và và xong cơm, cô lau miệng, ánh mắt lướt sang phía bên kia, nhìn thấy Kim Vũ dẫn người đi vào, người trong nhà ăn nhìn thấy bọn họ thì giống y như nhìn thấy ác bá cường hào, tự động nhường cho bọn họ một lối đi lớn.

Vừa chớp mắt một cái, đám người đi với Kim Vũ đã đấu đá với nữ chính, nguyên nhân là vì Bạch Thiến bắt nữ chính đưa chỗ ngồi cho bọn họ nhưng nữ chính không đồng ý.

“Á…”

Những người xung quanh hét lên một trận, Bạch Thiến đem tất cả số cơm nữ chính vừa lấy được hất sạch lên người cô ta, chỗ cơm và thức ăn đó đều còn đang nóng hổi, nhưng rất không may, nam chính vừa hay đi qua bên cạnh, nước nóng bắn tung tóe lên người hắn.

Toàn bộ nhà ăn yên tĩnh đến nỗi một chiếc kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Ánh mắt của Lăng Hủ quét qua đám người Kim Vũ một lượt, Bạch Thiến bị dọa khiến mặt mày trắng bệch, giải thích một cách lộn xộn, nói năng không đầu không đuôi, “Hủ vương tử… Hủ vương tử, xin lỗi, em không cố ý, đều là tại cô ta…”

Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng bên cạnh vừa nghe thấy Bạch Thiến vu tội cho mình thì lập tức nhảy dựng lên, “Ý của cậu là sao, cậu hất thức ăn lên người tôi, bây giờ lại còn vu tội cho tôi à?”

Lăng Hủ nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu một cái, cởi bỏ lớp áo ngoài bị nước rau bắn vào, cao ngạo lạnh lùng nói: “Xin lỗi.”

Bạch Thiến thở phào một hơi nhẹ nhóm, rụt lại đằng sau lưng Kim Vũ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu: “ …” Rõ ràng là lỗi của cậu ta, tại sao lại bắt cô ta xin lỗi chứ?

“Tôi nói bạn học này, mắt những người ở đây rõ ràng đều nhìn thấy

là cô ta làm, cậu lại muốn người bị hại nói xin lỗi, đầu óc có bệnh à?” Thật sự không thể hiểu nổi mấy cái suy nghĩ khác người của những nam chính này, cái gì mà thích cô ta thì phải bắt nạt, rõ ràng là có bệnh, thân là một người đàn ông thì bỏ qua đi, dù sao thì khả năng chịu đựng của đàn ông cũng tốt hơn, thế nhưng những em gái thì sao? Đã từng nghĩ đến họ sẽ bị ám ảnh tâm lý chưa?

Thích cô ấy thì phải cưng chiều cô ấy!

Cưng chiều lên tận trời, cưng chiều đến không ai chịu được cô ấy, thế không phải là được rồi à?

Những người trong nhà ăn nghe thấy thì tất cả liền đưa mắt về phía vừa phát ra âm thanh, một cô gái đang đi về hướng này, biểu cảm của mọi người dần dần trở nên cổ quái.

Đặc biệt là học sinh của lớp bảy năm hai, lần lượt đều khởi động chế độ xem kịch hay.

Cô giáo này của bọn họ thực sự điên rồi, nếu không thì tại sao đến cả Hủ vương tử mà cũng dám khiêu khích.

Đám người đứng bên phía Kim Vũ thì ngược lại, nhìn thấy Thời Sênh thì cả đám mặt mũi trắng bệch, có lẽ là vì nhớ lại cảnh tượng hôm đó trên sân thượng.

“Cô là ai?” Lăng Hủ cau mày lại, “Ai cho cô đi lo chuyện bao đồng?”

Thời Sênh nhướn mày, “Học sinh của lớp tôi làm sai, tôi thân làm một giáo viên đương nhiên phải dạy dỗ lại cho tốt, đúng không… bạn học Bạch Thiến?”

“Giản Ngâm… Cô… cô… Cô muốn làm gì… Đây là trường học.” So

với lúc nãy, lúc này nhìn Bạch Thiến còn sợ hãi hơn rất nhiều.

Thời Sênh cười híp mắt, “Chính bởi vì đây là trường học nên các em mới phải nghe lời tôi, không phải sao? Hay là các em muốn trải nghiệm lần nữa?”

Bạch Thiến bám chặt vào Kim Vũ, Kim Vũ căm phẫn trợn trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Giản Ngâm, cô đừng có đắc ý, nếu tôi muốn cô cuốn gói cút khỏi Anh Lan thì chỉ cần một câu nói.”

Sự việc lần trước trên sân thượng hắn tuyệt đối sẽ không quên, hắn nhất định phải khiến người này phải chịu sự dạy dỗ.

Thời Sênh gật đầu cười, “Ồ, lý tưởng rất đẹp đẽ nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, em cũng có thể cố gắng một chút, nói không chừng có thể thành hiện thực thì sao? Có điều bây giờ, xin lỗi bạn học này, sau đó chạy mười hai vòng trên sân thể dục.”

Bản cô nương tuyệt đối không phải giúp nữ chính, cô chỉ nhân cơ hội chỉnh đốn mấy người này mà thôi.

Được rồi, cũng nhân tiện phá hỏng cơ hội đi sâu tìm hiểu lẫn nhau của nam chính và nữ chính.

“Cô đùa…” Đùa kiểu gì vậy?

Mấy từ phía sau bị chặn ở cuống họng, Kim Vũ dường như lại nhìn thấy cô gái đang cầm kiếm đứng trên sân thượng ngày hôm đó, khí thế đáng sợ, từ đầu đến chân đều toát ra một sự lạnh giá.

Thời Sênh quay lưng về phía Lăng Hủ đang đứng cho nên hắn không nhìn thấy biểu cảm của cô trông như thế nào, thế nhưng hắn đều có thể nhìn ra sự thay đổi của những người đứng đối diện, bọn

họ rất sợ cô ta…

Bạch Thiến là người đầu tiên không thể chịu được áp lực thế này, “Xin lỗi, bạn học Mộ Dung.”

Bạch Thiến xin lỗi, những người khác cũng xin lỗi theo.

Kim Vũ vẫn còn phân vân, thế nhưng bị Thời Sênh nhìn chằm chằm đến nổi cả da gà, hắn vẫn luôn cảm thấy giây tiếp theo sẽ có một thanh kiếm sắc nhọn chém về phía mình, thế nhưng thân là một tiểu Vương tử hống hách lộng hành của trường, nếu hắn xin lỗi người khác thì thật là mất mặt biết bao.

Thời Sênh đột nhiên giương tay lên cao.

Kim Vũ bị dọa đến nỗi phải lùi lại phía sau một bước, dù sao thì vẫn là trẻ con, cho dù có ác độc đến mấy thì tâm tính cũng không thể bằng người lớn được, hắn ta lập tức gân cổ gào lớn, “Xin lỗi.”

Tay Thời Sênh vòng tay một vòng trong không trung, rồi vén tóc, “Mười hai vòng, thiếu một vòng, phạt gấp đôi.”

Chương 1118: Thanh xuân có em (12)

Đám Kim Vũ gánh chịu áp lực đáng sợ đang bao phủ xung quanh, bọn họ bắt đầu đi ra ngoài chạy, ai nấy đều mang trong lòng nỗi căm hận Thời Sênh.

Thời Sênh cũng muốn đi cùng bọn họ ra ngoài, phía sau đội nhiên vang lên một giọng quát, “Đứng lại!”

“Làm gì?” Thời Sênh quay đầu lại, nam chính đại nhân ngài còn muốn nói giúp bảy đứa này à?

“Cô là giáo viên của lớp nào?” Lăng Hủ gần như dùng lỗ mũi để nhìn người, cái giọng điệu đó giống hệt như cái kiểu “ông đây nói chuyện với mày thì chính là phúc phận mấy đời mày mới tu được” vậy.

“Liên quan cái mông gì đến cậu?” Thời Sênh mắng lại không chút khách khí nào.

Giả ngầu giả đến cả chỗ của ông đây, nếu ông mà bắt đầu giả ngầu thì một giây cũng đủ giết chết ngươi.

Con mắt Lăng Hủ hơi nheo lại, ở Anh Lan, cho dù là giáo viên hay là học sinh thì đều không có ai dám nói như vậy với hắn.

“Ha…” Lăng Hủ quay đầu sang hỏi người đang đứng bên cạnh, “Cô ta là giáo viên của lớp nào?”

Lăng Hủ vừa hỏi thì lập tức có một nữ sinh giơ tay lên trả lời, “Hủ

vương tử, cô ta là giáo viên của lớp bảy năm hai khối trung học phổ thông.”

“Em biết nhiều quá rồi đấy.” Thời Sênh nhìn sang phía nữ sinh đó, khuôn mặt không hề có chút biểu cảm nào, rất bình tĩnh.

Thế nhưng cái bình tĩnh như thế lại khiến trong lòng của nữ sinh nổi lên hai chữ: diệt khẩu.

Cô ta nuốt nước bọt, bên cạnh có bao nhiêu người như vậy, Giản Ngâm có thể làm gì được chứ, nhất định là vì Hủ vương tử đang có mặt ở đây cho nên cô ta quá kích động mà xuất hiện ảo giác.

Nữ sinh tự an ủi bản thân trong lòng, lập tức rụt lại vào trong đám đông, né tránh ánh mắt của Thời Sênh.

“Lớp bảy năm hai?”

Theo bốn chữ vừa nói ra của Lăng Hủ là nhiệt độ xung quanh dường như bị hạ thấp đến điểm đóng băng, mọi người có mặt ở đó đến thở mạnh cũng đều không dám thở.

Hủ vương tử tức giận rồi…

Thôi, cô giáo này tiêu đời rồi.

Bị ném ra khỏi Anh Lan là đã nhẹ rồi.

Đám học sinh của lớp bảy năm hai là người mong chờ điều đó xảy ra nhất, chỉ mong sao cô đắc tội triệt để với Lăng Hủ, như vậy bọn họ sẽ không cần phải nhìn thấy cô nữa.

Hiện giờ bọn họ hoàn toàn không muốn nhìn thấy cái người điên này

nữa.

Thời Sênh nhướn nhướn mày, giống y như không hề nhận ra không khí kì quái xung quanh vậy, “Thì làm sao?”

Từ lỗ mũi của Lăng Hủ phát ra một tiếng, “Hừ.”

Sải đôi chân dài đi ra phía cửa nhà ăn.

Hừ cái ông nội ngươi!

Thời Sênh không chút do dự giơ chân, mắt của Lăng Hủ đã mọc ở trên đỉnh đầu rồi, đâu có thể nhìn được xuống bên dưới, thật không may là đã bị vấp một cái, nhào người về phía trước.

Lăng Hủ kinh ngạc, giơ tay chống lên mặt bàn ở bên cạnh, lật người lại một cách vô cùng đẹp trai, dễ dàng ổn định lại thân thể.

Nữ sinh có mặt trong nhà ăn đều nhìn đến đơ người.

Nếu như có phụ đề bên dưới thì lúc này chính là:

Đẹp trai quá!

Sao Lăng Hủ có thể đẹp trai như thế chứ á á á!

Làm sao đây, tôi muốn sinh khỉ con cho Hủ vương tử.

Hủ vương tử, Hủ vương tử hãy nhìn em, hãy nhìn em, em là fan não tàn của anh.

Thời Sênh bĩu môi, dựa vào đâu mà nam chính lại có loại fan não tàn thế này mà bản cô nương lại không có? Bản cô nương cũng muốn

có fan não tàn!

[…] Ký chủ, mau tỉnh lại đi, nam chính phía đối diện đang sắp nổi điên rồi.

Sau khi Lăng Hủ ổn định lại thân thể thì ánh mắt âm u quét qua phía sau lưng một lượt, âm thanh đó giống như được rít qua kẽ răng, “Ai?”

Đám người đồng loạt chỉ vào Thời Sênh.

Là cô ta.

Là cô ta.

Chính là cô ta!

Thời Sênh: “…” Hầy, cái đám nhãi ranh này có phải đã dùng thuốc nhỏ mắt rồi không? Lúc cần sáng thì không sáng, lúc không cần sáng thì lại sáng quắc như đèn ô tô.

Sắc mặt âm u của Lăng Hủ khiến người ta cảm thấy sợ hãi, hắn bước từng bước dài đến chỗ Thời Sênh, một bàn tay hướng về phía cô.

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Đánh phụ nữ!

Nam chính đại nhân, cậu thật không có phẩm chất!

[…] Đừng nói là nam chính muốn đánh cô, chỉ cần là một người bình thường đều muốn đánh cô, người không bình thường thì lại càng

muốn đánh cô.

Bàn tay của Lăng Hủ vẫn còn chưa hạ xuống thì Thời Sênh đã nắm lấy tay của hắn, Lăng Hủ chỉ cảm thấy đột nhiên đau đớn nên rụt mạnh tay lại.

Lật tay lên nhìn, bàn tay đã bắt đầu chảy máu.

Lăng Hủ: "…"

Hắn vội vàng thu tay lại, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú bỗng đen sì giống như có thể nhỏ ra từng giọt mực tàu, "Cô chờ đó cho bản thiếu gia."

Thời Sênh nhìn Lăng Hủ nắm chặt bàn tay nhanh chóng rời khỏi nhà ăn, cô nở cười một nụ cười không rõ hàm ý.

[…Nam chính người ta là muốn đi theo nội dung, cô đi đắc tội với hắn làm gì?]

Thời Sênh phản bác, "Lúc nãy hắn dám lờ câu hỏi của ta."

[…Nếu không phải là vì cô coi thường hắn, thì hắn làm gì phải lờ cô đi?]

Nam chính người ta tự cao tự đại luôn coi mình là nhất, cô đột nhiên xông ra, còn coi thường người ta như thế, trong lòng người ta có thể thoải mái được sao?

Thời Sênh trợn trắng mắt, "Vậy chẳng lẽ ta phải cho hắn một cái ôm tình yêu à?"

#Ký chủ nhà tôi có năng lực lôi kéo sự thù địch với nhân vật chính vô

hạn. Chắc chắn là BUG#

Sự việc trong nhà ăn rất nhanh đã được học sinh dùng các thể loại truyền tin mà lan tràn khắp trường học.

Để giành được sự chú ý của Hủ vương tử nên giáo viên thực tập Giản Ngâm đã cứng đối cứng với Vương tử.

Giáo viên thực tập Giản Ngâm làm người khác phải kinh ngạc, phạt Kim Vũ tiểu Vương tử chạy vòng quanh sân thể dục, điều kì lạ là Kim Vũ tiểu Vương tử không hề phản kháng

…

Nhóm bảy người đó cứ nghĩ rằng Thời Sênh sẽ không qua đây giám sát, ai ngờ cô lại ngồi ở sân tập cắn hạt dưa nhìn chằm chằm bọn họ, bọn họ cũng thử phản kháng lại, thế nhưng vừa chớp mắt đã bị dọa cho một phen hú hồn, toàn thân mềm nhũn, cuối cùng vẫn phải chạy.

Lại còn dưới tình huống bị rất nhiều người vây xem.

Mất mặt đến cả trong nhà rồi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng đứng trong đám người quan sát bọn họ, vẻ mặt có hơi phức tạp.

“Đây chính là người của Kim gia đó, cô à, cô lợi hại quá!” Lâm Thiển Lam ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, lặng lẽ giơ ngón cái lên với cô.

Thời Sênh nhướn mày, “Kim gia? Rất lợi hại sao?”

“Cũng tạm được.” Lâm Thiển Lam gật đầu, “Ở khối trung học phổ thông thì được coi là khá lợi hại.”

“Tôi có thù oán với bọn họ, nếu không chơi chết họ thì tôi không yên tâm được.” Giọng nói của Thời Sênh không quá lớn, phía sau lại còn có âm thanh cho nên Lâm Thiển Lam không thể nào nghe rõ được, cô ta chỉ nghe được mấy chữ có thù oán, không yên tâm gì đó.

Lâm Thiển Lam kì lạ hỏi: “Cô với bọn họ có thù oán gì vậy?”

Thời Sênh xoay đầu nhìn cô ta, để lộ một nụ cười quỷ dị, “Đi nghe ngóng một chút xem trước đây bọn họ đã làm gì rồi em sẽ biết ngay thôi.”

Lâm Thiển Lam chớp chớp mắt, cùng Lâm Dĩ Huyên nhìn nhau, họ đều có vẻ hơi mờ mịt.

Đến khi đám người của Kim Vũ chạy xong thì toàn bộ nằm la liệt trên nền đất, ba nữ sinh trong số đó trực tiếp bị đưa vào phòng y tế.

Thời Sênh thong dong bước đến bên cạnh Kim Vũ, từ trên cao nhìn xuống, trong con mắt là một mảnh bình lặng, “Hoan nghênh các em đến gây chuyện, nếu không thì một mình cô sẽ chán lắm.”

Câu nói đó suýt chút nữa khiến Kim Vũ nôn ra máu, người phụ nữ đáng ghét này.

Người nhà của cái lớp đó cũng không biết vì sao lại không đi giúp bọn họ dạy dỗ cô ta nữa?

Mà khi nhìn thấy cô ta, hắn vẫn là bị dọa thành dạng này…

“Tiếp theo…” Thời Sênh hơi cong người, nụ cười trên khuôn mặt cô lúc này trong con mắt của Kim Vũ chính là một nụ cười mỉm của ác ma, giọng nói của cô rất nhẹ, nhẹ đến nỗi chỉ một mình hắn mới có

thể nghe thấy, “Các em muốn làm việc gì thì trước đó phải cố gắng mà sống sót đã.”

Đồng tử của Kim Vũ mở to, “ Cô… Đây là xã hội pháp trị, cô muốn… muốn làm gì?”

“Em còn biết đây là xã hội pháp trị à?” Thời Sênh cười khẩy, tại sao lúc uy hiếp ép nguyên chủ nhảy lầu thì lại không biết?

Có lẽ Kim Vũ đã nhớ lại chuyện đó, sắc mặt hơi trắng bệch, giây tiếp theo lại nhớ đến một chuyện khác, “Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường, cô không sợ bố mẹ cô sẽ xảy ra chuyện sao?”

“Sợ quá đi.” Thời Sênh khoa trương vỗ ngực mấy cái, nhưng phút chốc lại đổi thành một khuôn mặt khinh thường, “Mẹ cái thằng đần!”

Đến đi! Gây chuyện đi!

Dù sao thì vẫn còn rất nhiều thời gian! Oh yeah!

Đến đi! Gây chuyện đi!

Dù sao không phải cô chết thì sẽ là hắn chết! Oh yeah!

[…] Ký chủ nên đi uống thuốc rồi!

Chương 1119: Thanh xuân có em (13)

Thời Sênh vừa rời đi thì đám người Kim Vũ lập tức cảm thấy cái áp lực khủng bố đang đè lên người mình cũng biến mất, hô hấp thông thuận hơn rất nhiều.

“Vũ…” Nam sinh bên cạnh thở hổn hển đứt đoạn, “Người phụ nữ đó rốt cuộc là có vấn đề gì vậy? Sao lại… sao lại giống như thay đổi thành một người khác thế này?”

Đây căn bản không phải Giản Ngâm mà bọn họ từng biết trước đây.

Vẻ mặt Kim Vũ đanh lại, “Cậu có biết người nhà tôi nói gì không?”

“Nói gì thế?” Một nam sinh khác hỏi.

Kim Vũ cắn răng cắn lợi nói: “Bảo tôi đừng có đắc tội với cô ta.”

Ba nam sinh khác vẻ mặt sững sờ, “Cô ta… có người chống lưng ư?”

“Có thể vào được Anh Lan thì sao có thể không có người chống lưng chứ?” Sâu trong con mắt của Kim Vũ là sự hận thù ghớm ghiếc, nếu đã có người chống lưng, vậy thì tại sao khi đó lại còn giả vờ giả vịt ra cái bộ dạng kia?

Bọn họ đã làm bao nhiêu chuyện như thế, nếu như người nhà bọn họ còn không dám đắc tội thì cô ta có thể bỏ qua cho họ được ư?

Càng nghĩ Kim Vũ càng thấy sợ, “Không được, chúng ta phải ra tay trước một bước mới được.”

…

Bên ngoài sân thể dục, một nam sinh một tay đút túi quần, tay còn lại cầm một chiếc điện thoại di động, người tựa vào thân cây sau lưng, đôi chân dài vắt chéo lên nhau, ánh mắt dừng lại ở dòng tiêu đề trên màn hình.

Để giành được sự chú ý của Hủ vương tử, giáo viên thực tập Giản Ngâm đã cứng đối cứng với Vương tử.

Ngón tay nam sinh di chuyển, màn hình điện thoại đột nhiên tối đen, hắn hơi ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về hướng của sân thể dục.

Rõ ràng đang là mùa đông nhưng hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng dính, dáng vẻ như thể hắn không hề cảm thấy lạnh chút nào.

Những học sinh đi qua đều cúi đầu, không dám nhìn hắn, giống như hắn là một loại virus đáng sợ, nếu đứng gần quá sẽ bị lây lên người.

“Này…”

Nam sinh bất ngờ lên tiếng, gọi một người vừa đi qua lại.

Người kia hoang mang rối loạn nhìn đông nhìn tây, những người xung quanh lập tức tản ra, hướng mà nam sinh mặc đồ trắng đang nhìn chính là cậu ta…

Chắc không phải là gọi cậu ta đâu, đúng không?

Nhất định không phải…

Trong ánh nhìn căng thẳng sợ hãi của cậu ta, nam sinh gật đầu, “Qua đây.”

Cậu ta khóc không ra nước mắt, nơm nớp lo sợ đi lên phía trước, “ Học… học trưởng, có gì dặn dò ạ?”

Nam sinh lấy từ trong túi quần ra một mảnh giấy, đưa cho cậu ta, “Mang đến cho hiệu trưởng.”

Nam sinh: “…”

Đưa thư à, dọa chết cậu rồi.

Cậu vội vàng nhận lấy, “Học trưởng yên tâm, em đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Chân cậu như được bôi thêm dầu, nhanh như chớp rời khỏi phạm vi của nam sinh.

…

Thời Sênh chia tay hai cô gái họ Lâm, một mình đi ra ngoài tìm đồ lót dạ, sau đó mới trở về kí túc.

“Cô ơi, đợi chút, cô ơi… Cô Giản…” Đằng sau có người gọi cô.

Thời Sênh dừng lại, Mộ Dung Tiểu Tiểu chạy về phía cô, trên người vẫn còn đang mặc bộ đồng phục nhem nhuốc, cô ta chạy đến gần, thở hổn hển, “Cô ơi, cảm ơn cô về chuyện lúc nãy.”

“Không phải tôi giúp em.” Thời Sênh thành thật nói.

Mộ Dung Tiểu Tiểu ngẩn ngơ một lúc, “Vậy thì vẫn phải cảm ơn cô.”

Thời Sênh quay người bước đi, không muốn nói chuyện vói nữ chính đại nhân, sợ bị hố.

Mộ Dung Tiểu Tiểu lại không có ý định buông tha cho Thời Sênh, cô ta chạy đuổi lên từ phía sau, có chút lo lắng nói: “ Cô ơi… Vừa nãy có phải cô có chút nghiêm khắc quá không?”

Thời Sênh: “…” Hoàn toàn không hiểu suy nghĩ thánh mẫu của nữ chính đại nhân.

Thời Sênh bước càng nhanh, Lâm Thiển Lam đang đứng trước cửa phòng kí túc, khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Em lại không mang theo chìa khóa à?”

Lâm Thiển Lam lắc đầu, chỉ cửa phòng ký túc, nói bằng khẩu hình: “Cô ơi, bên trong có người.”

“Có người?” Cái đám nhãi ranh đó vẫn còn chưa từ bỏ à?

Lâm Thiển Lam gật đầu, vẻ mặt cổ quái xua tay với cô, “Cô ơi, em không giúp được cô rồi, bảo trọng.”

Thời Sênh: “…”

Cái quái gì vậy?

Thời Sênh lấy chìa khóa mở cửa, phòng khách và nhà bếp đều rất sạch sẽ, không có đồ vật gì, cũng không có dấu vết từng có người động vào.

Thời Sênh đi lên tầng hai, phòng ngủ của cô cũng rất bình thường, nhưng phòng bên cạnh bị ai đó mở ra, một chiếc vali màu xám đang được đặt trước cửa phòng.

Thời Sênh: "…"

Thời Sênh nhấc chân bước vào trong phòng, trong phòng không có ai, thế nhưng đồ đạc trong đó không giống lúc trước. Trước đó, căn phòng này không hề có chăn màn, bây giờ lại có, hơn nữa còn có một số đồ trang trí đơn giản, nhìn khá có phong cách…

Có lẽ là con trai.

Trường học dưới tình huống cô không biết đã nhét một nam sinh vào đây ư?

Mẹ kiếp!

"Cô à, cô có sở thích nhìn trộm sự riêng tư của người khác sao?"

Thời Sênh quay ngoắt người lại, một anh chàng vô cùng đẹp trai đang đứng sau lưng cô, cái kiểu đẹp trai đó… đẹp đến nỗi không phân biệt được là nam hay nữ, đẹp đến nỗi khiến người ta muốn đóng khung lại để làm triển lãm.

Hắn mặc một bộ quần áo đơn giản bình thường, tóc còn đang nhỏ xuống từng giọt nước, trên cổ còn đang vắt một chiếc khăn mặt, rõ ràng là vừa tắm xong.

Mẹ kiếp, chẳng phải Lâm Thiển Lam nói Lăng Hủ là bông hoa duy nhất của Anh Lan sao?

Vậy tên này là gì?

Cọng cỏ duy nhất của Anh Lan à?

Nam sinh đi qua Thời Sênh, lách người bước vào trong phòng, đưa tay đóng cửa lại, động tác lưu loát liền mạch, vô cùng nhanh chóng.

Thời Sênh: "…" Không đúng, chờ một chút, cái thứ này là ai vậy?

Thời Sênh đang chuẩn bị giơ tay gõ cửa thì cửa phòng bất ngờ mở ra, cái khuôn mặt đẹp trai đó lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của Thời Sênh, "Ngôn Luật, sinh viên năm ba khoa kinh tế, tiếp theo sẽ phải mượn chỗ này của cô giáo ở lại một thời gian."

Ngôn Luật nói xong thì đóng cửa lại cái "rầm".

Thời Sênh: "…"

Kiếm của ông đâu rồi?

"Mở cửa!" Thời Sênh đập cửa ầm ầm.

Thế nhưng bên trong không hề có bất kì động tĩnh nào, Thời Sênh tức đối đạp cửa, cửa phòng bị đạp mở ra, nhưng trong phòng lại không có ai.

Giống như người mà cô vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác vậy

Những đồ vật trong phòng nói cho cô biết vừa nãy không phải là ảo giác, đúng là có một nam sinh không được sự đồng ý của cô mà đã tự ý vào đây!

Thời Sênh lấy điện thoại ra gọi điện cho trường, phía nhà trường thái độ rất chính trực mà nói với cô rằng phòng đó của cô vốn dĩ là phòng

dành cho hai người ở.

Thời Sênh lại nói, nhưng các người nhét một nam sinh vào như vậy có ý gì? Cô muốn đổi phòng.

Đầu dây bên kia mãi một lúc lâu sau mới nói với cô, ký túc xá chỉ còn sót lại phòng của Mộ Dung Tiểu Tiểu là còn một gian trống, những phòng còn lại đều đã kín.

Ở cùng với nữ chính đại nhân = phiền thức vô kể.

Thời Sênh tức giận dập điện thoại, thế này thì còn quý tộc cái gì chứ? Quỳ tộc thì có!

Ông đây chuyển ra ngoài sống là được chứ gì?

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Tình hữu độc chung*]

*Tình hữu độc chung: Tình yêu duy nhất cả đời

[Mục tiêu nhiệm vụ: Ngôn Luật. Mục đích nhiệm vụ: ý trên mặt chữ.]

Thời Sênh: "…"

Chờ một chút!

Nhiệm vụ ẩn giấu ư? Mi chắc chắn không phải là nhiệm vụ phụ chứ?

Cái gã nam sinh đó… Cô hoàn toàn không cảm nhận được bất kì cảm giác quen thuộc nào cả!

[Không sai, Ký chủ.] Hệ thống trả lời rất nhanh.

“Sao ta không có cảm giác gì vậy?” Trước đây một khi Phượng Từ xuất hiện cô đều biết, thế nhưng người này…

[Có thể là hơi thở bị ẩn đi rồi.]

Phù…

Lại còn hơi thở bị ẩn đi, mi có thể phét thêm một chút nữa không?

Thời Sênh tức giận cắn răng, “Có phải là mi đã làm gì rồi không?”

Hệ thống không hé nửa lời, lựa chọn offline.

Nó sợ không thể chịu được mà đắc ý quên mình với Ký chủ, sau đó còn chưa đắc ý quên mình xong thì đã bị Ký chủ giết chết.

Cho nên, vẫn là nhẫn nhịn thì tốt hơn!

Thời Sênh bỗng nhiên có dự cảm không lành, luôn có cảm giác những nhiệm vụ ẩn giấu sau này đều không còn đáng tin nữa…

Chương 1120: Thanh xuân có em (14)

Mãi đến tối, Ngôn Luật mới trở về, đi vào bằng cửa chính, trên tay cầm theo chìa khóa phòng.

Thời Sênh đang ngồi trên sô pha, nhìn chằm chằm vào hắn.

Ngôn Luật đặt chìa khóa xuống, đôi môi mỏng hơi cong lên, “Cô giáo, đừng có dùng ánh mắt thèm khát đó nhìn em.”

Thời Sênh: “…” Thèm khát ông nội cậu ấy!

Cái tính cách thế này, cho dù có là Phượng Từ đi chăng nữa cô cũng muốn đánh! Quá đáng ghét rồi đó!

Thời Sênh không nói gì, Ngôn Luật cũng không để ý, trong tay mang theo một thứ đặt trước mặt cô, “Quà gặp mặt, cô giáo đừng chê.”

Thời Sênh nhìn vào bên trong, là một chiếc bánh ngọt, bên trên mặt bánh còn dùng sữa vẽ hình một chú gấu trúc nhỏ rất đáng yêu, bên cạnh điểm xuyết thêm một chút hoa quả.

Lúc hắn thu tay lại, Thời Sênh bất ngờ chộp lấy tay hắn.

Trong chớp mắt, Thời Sênh cảm thấy mình không phải đang cầm một cánh tay mà là một tảng đá lạnh.

Không hề có bất kì cảm giác quen thuộc nào.

Chỉ có lạnh giá.

Trong nháy mắt, Thời Sênh muốn dùng đến linh lực, nhưng giây tiếp theo mới đột nhiên nghĩ ra, thế giới này hình như không có linh lực…

Chết tiệt!

Thế giới này điên rồi!

Giọng nói của Ngôn Luật vọng bên tai, “Cô giáo, cầm đủ chưa?”

Thời Sênh buông tay, đứng dậy, cảnh cáo nói: “Đừng có lại gần phòng của tôi.”

Ngôn Luật bỏ tay vào túi quần, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Câu này đáng lẽ phải do em nói với cô mới đúng.”

Thời Sênh nghiến răng, người này nếu đúng là Phượng Từ thì cũng quá đáng ghét.

Ngôn Luật nhìn theo Thời Sênh bước lên tầng tên, mãi đến khi bóng dáng của cô biến mất, hắn mới thu lại ánh nhìn, thò tay cầm chiếc bánh trên bàn lên.

Ngón tay chạm vào bánh, ánh mắt của hắn chợt dừng lại trên mu bàn tay, không biết đang nghĩ những gì, nụ cười bỗng nhiên tươi thêm vài phần. Giây phút đó, tất cả những đồ vật trong phòng đều mất đi màu sắc, chỉ còn lại nụ cười rực rỡ của hắn.

Thời Sênh trở lại phòng ngủ, bực bội vò đầu.

Ngôn Luật…

Người này là ai chứ?

Tình tiết trong truyện không hề nhắc đến nhân vật này.

Thời Sênh lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Thiển Lam, từ chỗ Lâm Thiển Lam biết được một số chuyện của Ngôn Luật.

Người này là Nhất bá của Anh Lan.

Trong khối đại học, có truyền thuyết về “nhất bá nhị vương”.

Hai vương là Lăng Hủ và Âu Vũ Thần, một người là nam chính, một người là nam phụ.

Còn “nhất bá” Ngôn Luật này, hoàn cảnh không rõ, chỉ biết là mới từ nước ngoài về.

Từ ngày đầu tiên hắn vào trường đã đánh cho đám người xưng bá trong trường trước đó một trận, một tuần sau ấy quét sạch đám côn đồ trong trường học, nhanh chóng đã có được cái thân phận “Bá chủ” này.

Kể từ đó, hắn vẫn luôn sánh ngang với hai Vương tử, trở thành một tồn tại mà trường Anh Lan, thậm chí của tất cả những trường học khác cũng không dám động vào.

Một nam sinh có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai nhưng lại là một người cuồng bạo lực, bất cứ ai nhìn thấy đều sẽ sợ hãi.

“Cô ơi… Sao anh ấy lại phải chuyển đến kí túc của cô ở vậy?” Phía bên kia, Lâm Thiển Lam nói bằng giọng rất nhỏ, giống như nói to sẽ bị Ngôn Luật nghe thấy vậy.

Thời Sênh lắc đầu, “Chắc là bị đần.”

Ai mà biết được suy nghĩ của đám đần độn chứ?

Hô hấp của Lâm Thiển Lam nghẽn lại, “Cô à… Cô phải cẩn thận đấy, Ngôn học trưởng sẽ không quan tâm cô là nam hay nữ đâu, anh ta đều sẽ đối xử như nhau.”

Hắn dám đánh ông thì ông đây sẽ đánh chết hắn.

Đương nhiên, Thời Sênh sẽ không nói ra câu này, cô tán gẫu thêm vài câu với Lâm Thiển Lam rồi tắt điện thoại.

Thời Sênh cầm túi ra ngoài, nhìn thấy trước cửa phòng mình đang đặt chiếc bánh ngọt lúc trước, Thời Sênh thò đầu nhìn ra, phòng bên cạnh vẫn đang đóng.

Cô đem chiếc bánh ngọt vứt đến trước cửa phòng hắn, nhanh chóng xuống lầu rời khỏi ký túc.

Trước khi xác nhận con hàng này rốt cuộc có phải người kia không thì cô vẫn nên giữ khoảng cách với hắn ta sẽ tốt hơn.

…

Có thể là vì Thời Sênh đã thu thập đám người Kim Vũ nên giờ vẫn có thể yên ổn lên lớp, học sinh lớp bảy năm hai cũng yên phận xuống.

Hiện giờ, bọn họ đều chỉ là những con tép nhỏ, ở trận đấu đá của các đại ca, bọn họ vẫn nên lùi xa thì tốt hơn!

Thời Sênh trong phần lớn các tiết học đều để cho bọn họ tự học, khi khó khăn lắm mới dạy được một lần thì không phải là bị phạt đứng

thì là bị phạt chép bài tập, hoặc tổng hợp cả hai.

Dùng lời của Thời Sênh nói thì sẽ là: Các em là một tập thể, nếu có gì tốt đương nhiên mọi người cần phải chia sẻ với nhau.

Toàn thể học sinh lớp bảy năm hai: "…" Tôi khinh, rõ ràng là cô đang trả thù.

"Như vậy có được không?"

"Chúng mày có làm hay không?" Kim Vũ nhìn mấy người khác.

"Vũ…" Bạch Thiến hơi sợ hãi, "Đây không phải là chuyện có thể đem ra đùa được."

"Được thôi, em đừng có tham gia, về đi." Kim Vũ mất bình tĩnh, "Chỉ biết khóc, em có biết là cô ta sẽ không buông tha cho chúng ta không?"

Sắc mặt Bạch Thiến càng trắng bệch, "Thế nhưng…"

"Mình nghe theo A Vũ." Một cô gái khác tỏ thái độ ngay lập tức.

Bạch Thiến trừng mắt nhìn cô gái đó một cái, chen đến bên cạnh Kim Vũ, ôm lấy cánh tay hắn ta, tuy không nói gì nhưng đã tỏ rõ lập trường của mình.

Mấy người khác cuối cùng cũng đều đồng ý.

Kim Vũ hài lòng gật gật đầu, "Được, lát nữa hai người các cậu tìm cách dụ cô ta ra cổng sau của trường."

"Chúng mình á?" Bạch Thiến chỉ vào mình, rõ ràng là có chút không

đồng ý.

“Hai người là con gái, cô ta sẽ không cảnh giác nhiều.” Kim Vũ phân tích cho bọn họ, Bạch Thiến thân là bạn gái của Kim Vũ, biết rằng nếu bản thân không nghe theo lời của Kim Vũ thì có thể vị trí bạn gái sẽ được thay bằng người khác.

Đám người Kim Vũ bàn bạc xong xuôi, vừa hay đến lúc chuông báo vào giờ học reo.

Thời Sênh bấm thời gian, cầm theo chồng bài thi bước vào lớp học.

Cô đưa tập bài thi cho học sinh ngồi dãy đầu tiên, “Hôm nãy sẽ làm một bài kiểm tra nho nhỏ, phát đề.”

Toàn bộ học sinh trong lớp đều sững sờ, bài thi nho nhỏ là cái quỷ gì?

Gần đây cô ta mới dạy được vài tiết, căn bản là không học được cái gì cả mà.

Sau khi đề thi được phát xong, Thời Sênh kéo ghế ngồi xuống, gõ gõ cái bảng, cười như không cười nói: “Những học sinh không đạt tiêu chuẩn sẽ có quà tặng bất ngờ.”

Quà tặng bất ngờ ư?

Có mà quà tặng khiến người khác sợ hãi thì có…

Một đám học sinh vùi đầu cắn bút…

Câu hỏi này hình như đã giảng qua rồi, làm sao giải nhỉ?

Câu hỏi này hình như đã gặp ở đâu rồi, dùng công thức nào đây?

Câu hỏi này…

Từng câu hỏi hình như đều đã gặp qua, thế nhưng làm sao cũng không thể nhớ được nên làm thế nào.

Cuối cùng, lúc nộp bài thi, cả đám người mặt mũi nhăn nhó khổ sở, bọn họ có thể dự đoán trước được sau khi có kết quả thì họ sẽ bị chỉnh như thế nào rồi.

“Ngày mai là cuối tuần, lớp trưởng lát nữa phát bài tập cho mọi người.” Thời Sênh nhận tập bài thi rồi bước đi, ánh mắt lướt qua góc lớp, cô dừng lại, “Sao Mộ Dung Tiểu Tiểu không lên lớp?”

Học sinh: “…” Bây giờ cô mới phát hiện thiếu một người à!

Lớp trưởng đứng lên trả lời: “Thưa cô, bạn học Mộ Dung từ sáng nay đã không lên lớp rồi, nghe nói là nghỉ phép.”

Nghỉ phép……

Cô không phải là giáo viên chủ nhiệm của lớp, nếu có người muốn nghỉ phép thì nhất định sẽ xin giáo viên chủ nhiệm.

Hừ, chắc là có gian tình gì với nam chính rồi.

Thời Sênh vừa bước ra khỏi lớp thì Bạch Thiến và một cô gái nữa chạy đuổi theo, Bạch Thiến nhanh chóng nói: “Cô ơi, bọn em có chuyện muốn nói với cô.”

Thời Sênh không thèm dừng lại, vẫn giữ tốc độ bước về phía trước, “Có chuyện gì?’

“Ở đây không tiện nói, cô có thể đi cùng bọn em đến cửa sau phía bắc của trường không, Kim Vũ cũng muốn nói chuyện với cô.”

“Không rảnh.” Một đám nhãi ranh vẫn còn muốn gây chuyện, học cách thu lại cảm xúc trước đi.

Bạch Thiến: “…”

“Cô à, không phải là cô đang sợ đấy chứ?” Cô gái còn lại dùng đến cách khích tướng.

“Đúng đấy, cô sợ các em hãm hại cô, cho nên không đi, có vấn đề gì à?”

Cô gái: “…”

Kế hoạch này không tiếp tục được rồi.

Hai người trơ mắt nhìn Thời Sênh đi vào văn phòng.

Chương 1121: Thanh xuân có em (15)

Thời Sênh ở văn phòng chấm xong đống bài thi, lúc đi ra ngoài tản bộ thì vừa hay nhìn thấy Lăng Hủ và Mộ Dung Tiểu Tiểu quay lại.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đi cà nhắc, hình như bị trẹo chân.

Lăng Hủ bực mình đỡ cô ta, hai người không biết nói gì nhưng nhìn hình như là chẳng vui vẻ gì, Lăng Hủ để cô ta bên dưới tầng tòa dạy học học rồi bỏ đi.

Thời Sênh đứng bên trên tầng sờ cằm suy nghĩ, cô nên phá CP thế nào đây?

[…] Ký chủ, nhiệm vụ lần này của cô một cắc tiền, à không, một đồng tiền cũng chẳng liên quan gì đến bọn họ, xin cô đừng gây thêm rắc rối đươc không?

“Mi có nghĩ nam chính đại nhân sẽ bỏ qua cho ta không?” Chính là sự việc lần trước ở nhà ăn, Lăng Hủ nhất định không chịu để yên.

Có lẽ hắn đã liên hệ với nhà trường rồi, phía nhà trường chưa trả lời hắn nên bây giờ hắn mới không có động tĩnh gì.

Nếu không cô sớm đã bị đuổi khỏi trường rồi.

[Ký chủ, tôi rất tò mò, sao cô có thể tìm được người chống lưng vậy?] Vấn đề này khiến nó suy nghĩ rất lâu.

Thời Sênh nhếch môi, “Ta lấy đâu ra người chống lưng?”

Bản cô nương chỉ là một người qua đường nhạt nhòa, lấy đâu ra người chống lưng?

[…] Không có người chống lưng, vậy mà cô còn làm xằng làm bậy ở trường, sao nhà trường lại không xử lý cô nhỉ? Cái đám phụ huynh đó lại còn mặc cho cô giày vò con cái của họ nữa, thần kinh à? [Vậy cô nói cho tôi biết, làm sao cô có thể ngông nghênh lộng hành trong trường thế?]

“Sao ta phải nói cho mi biết nhỉ?” Bản cô nương muốn hiên ngang ở đâu thì đó chẳng phải là việc quá dễ dàng sao?

[…] Ha ha, chủ nhân! Cái người điên này Hệ thống tôi không thể hầu hạ được nữa rồi!

Lúc tan học, Thời Sênh lại nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu bị người khác đẩy, suýt nữa thì lăn từ cầu thang xuống.

Thời Sênh thật sự không hiểu, nữ chính đại nhân thân thế không hề thấp kém, tại sao cứ nhất thiết phải che dấu thân phận vào đây chịu khổ làm gì chứ?

Không thể hiểu suy nghĩ của nữ chính.

“Ting ting…”

Thời Sênh nhìn dãy số hiện lên trên màn hình điện thoại, mãi một lúc lâu mới nghe, “Chuyện gì?”

“Có chuyện muốn nói với cô, đợi cô ở cửa bắc sau trường.” Đối phương chỉ đơn giản nói một câu, sau đó ngắt luôn điện thoại, cũng

không cần quan tâm Thời Sênh có đồng ý hay không.

Thời Sênh: “…”

Vừa nãy hình như Bạch Thiến cũng có nói là cửa sau phía bắc của trường đúng không nhỉ?

Tuyệt đối là tác giả dở trò quỷ, cứ phải ép bản cô nương vào đường chết mới chịu.

Thời Sênh thay đổi phương hướng, đi về phía cửa sau.

Phía sau cô, xa xa là Bạch Thiến, thấy cô đi về phía cửa sau thì vội vã gọi điện thông báo cho Kim Vũ.

Lẽ ra định thay đổi phương án khác, thế nhưng khi Kim Vũ nhận được điện thoại này liền lập tức cho người chuẩn bị.

…

Anh Lan có hai cổng sau, một cái phía nam, một cái phía bắc, cửa phía nam gần đường lớn, người qua lại khá nhiều.

Sau cửa phía bắc là một con hẻm chuẩn bị phá bỏ, lại cách xa đường lớn, từ đây phải đi một nửa vòng trường mới đến được đường lớn.

Cho nên người qua lại chỗ này rất ít, đa số những thành phần có ân oán với nhau thường hẹn tại cửa bắc sau trường.

Thật không may, lúc Thời Sênh đến cửa bắc thì thấy có người đang đánh nhau.

Một đám người bị đánh ngã, nằm dưới mặt đất rên rỉ.

Còn một bên khác chỉ có một nam sinh, hắn một tay đút túi quần, gió lạnh thổi qua mái tóc của hắn, để lộ một đôi lông mày xinh đẹp, cho dù là ở trong tình cảnh này thì hắn vẫn giữ được vẻ cao quý nho nhã.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thời Sênh, “Cô giáo, trùng hợp quá.”

Ha ha, không trùng hợp.

Thời Sênh không để ý tới hắn, bước về hướng có một chiếc xe đang đỗ ở phía xa, bây giờ cô không muốn nói chuyện với cái tên đần độn này.

Con mắt Ngôn Luật nheo lại, vài bước đuổi kịp cô, “Cô giáo, cô tránh mặt em làm gì vậy?”

Tôi sợ không nhịn được mà đập cậu đấy!

Mỗi ngày Thời Sênh đều lên lớp, rất ít khi gặp Ngôn Luật, từ lúc hắn dọn đến, cô với hắn chỉ gặp nhau được ba lần, thế nhưng mỗi lần gặp thì Thời Sênh lại càng muốn đánh người.

“Đừng có đi theo tôi.” Thời Sênh dừng lại, cảnh cáo Ngôn Luật.

Ngôn Luật bật cười, cũng dừng lại theo, “Cô giáo, cẩn thận nhé!”

Thời Sênh nhìn lướt qua phía xa một cái, “Không cần cậu phải nhắc.”

Nụ cười trên mặt Ngôn Luật càng thêm chói mắt, còn mang theo một chút tà khí, “Cô giáo thật là thông minh.”

Thời Sênh bỗng thấy ớn lạnh, nếu người này đúng là Phượng Từ,

vậy thì tuyệt đối càng khó làm.

Quá trình dạy dỗ vẫn còn rất dài.

[…] Ha ha.

Mi lại ha ha cái quái gì?

Cái Hệ thống rách nát này càng lúc càng đáng ghét.

[…] Lúc nào cô cũng muốn biến hắn thành hình mẫu mà cô thích, biến thái.

Ta vui là được, mi quản ta?

[…] Ha ha.

Hiện giờ Hệ thống đã tuyệt vọng rồi, cái hũ cũ của nó đã vỡ tan tành rồi.

Thời Sênh bước thêm vài bước về phía chiếc xe, kéo cửa xe ra và ngồi lên.

Ngôn Luật đưa mắt nhìn theo chiếc xe rời đi, mũi chân hắn nhấn nhấn xuống mặt đất, quay người lại nhìn chiếc xe hơi cách đó xa hơn, sau thoáng chốc thì nhấc chân đi về phía đó.

Hắn bước đi rất chậm, mỗi bước đi giống y như là màn hình video quay chậm vậy.

Khoảng cách với chiếc xe hơi đó càng lúc càng gần.

Hắn dừng ở vị trí cửa của chỗ lái xe, hơi nghiêng đầu nhìn vào trong

cửa kính, trên cửa kính màu đen phản chiếu một khuôn mặt đẹp trai.

Mãi một lúc sau, hắn mới tiếp tục bước về phía trước, biến mất trong tầm nhìn của chiếc gương chiếu hậu.

Trong chiếc xe hơi, hai tay đang nắm chặt vô lăng của Kim Vũ thả lỏng ra, thế nhưng mồ hôi lạnh ứa ra trên trán đã chứng minh vừa rồi hắn đã căng thẳng nhiều đến thế nào.

Vốn dĩ hắn muốn đợi lúc Thời Sênh đi ra, ai biết được Ngôn Luật và một đám người xuất hiện, lại còn đánh nhau ở vị trí cách bọn họ không xa.

Khi tận mắt nhìn thấy Ngôn Luật đánh nhau thì bọn họ mới biết cái người con trai được mọi người đồn đại là không được động vào này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

“Vũ… Hình như Ngôn Luật có quen biết với Giản Ngâm…” Vừa rồi bọn họ đều nhìn thấy hai người đó nói chuyện với nhau, chỉ là khoảng cách quá xa không thể nghe rõ bọn họ nói gì.

“Chỉ là nói với nhau một vài câu mà thôi, đừng căng thẳng.” Kim Vũ cũng không biết mình đang an ủi người khác hay là an ủi chính bản thân.

“… Thế nhưng từ khi nào mà Ngôn Luật chủ động nói chuyện với người khác vậy?” Bọn họ nhìn rất rõ là Ngôn Luật bắt chuyện trước.

Không khí trong xe yên tĩnh đến kì dị.

“Vũ, hay là chúng ta đi xin lỗi cô ta cho xong đi, dù sao thì cô ta cũng không sao đó thôi?” Có người bắt đầu bàn lùi.

“Cậu cho rằng xin lỗi là xong à?” Kim Vũ hừ lạnh một tiếng, những lời người phụ nữ đó nói ở sân thể dục đó ngày đều khiến hắn giật mình mỗi đêm.

Cô ta nhất định sẽ không buông tha cho bọn họ.

Kim Vũ có một trực giác vô cùng mạnh mẽ.

Hắn chuyển chủ đề, “Các cậu có ấn tượng gì về chiếc xe vừa nãy không?”

“Không có ấn tượng gì.”

“Không có.”

Chiếc xe đó nhìn có vẻ không có gì đặc biệt, là loại xe khá phổ biến, đây là loại xe được nhiều người sử dụng, ai lại rảnh việc đi để ý đến chiếc xe phổ thông đó chứ.

“Đi điều tra xem chiếc xe đó là của ai.” Hắn cần biết, rốt cuộc người chống lưng cho người phụ nữ này là ai?

“Vậy còn Ngôn Luật…”

“Chẳng phải anh ta không làm gì sao? Có thể chỉ là trùng hợp gặp nhau mà thôi, các cậu lo lắng cái gì?” Kim Vũ trừng mắt nhìn bọn họ, “Lại còn bị một người phụ nữ dọa thành thế này à?”

Đám người: “…” Đó mà là phụ nữ sao?

Là quái vật thì đúng hơn.

Bây giờ chỉ cần bọn họ nhớ lại cái cảnh tượng ngày hôm đó trên sân

thượng thôi thì cả người đã không chịu được mà run lên cầm cập.

Chương 1122: Thanh xuân có em (16)

Mãi gần mười hai giờ, Thời Sênh mới về phòng, đèn trong hành lang bị hỏng, cô giậm mấy phát cũng không sáng.

Đi đến cửa phòng, vừa nhìn đã thấy một nam sinh đứng tựa vào cửa, áo sơ mi màu trắng rất gây chú ý.

Thời Sênh rất muốn hỏi, cậu không lạnh à?

Giữa đêm mùa đông lại đi mặc như vậy, thân thể cũng đủ khỏe nhỉ?

“Cậu đứng ở đây là gì thế?” Nửa đêm nửa hôm, dọa chết người ta.

Bóng người bên đó động đậy một cái, hắn bật điện thoại lên, nhìn thời gian, giọng nói hơi khàn khàn, “Em không mang chìa khóa.”

Cái thứ này đi vào đi ra chẳng phải là đều là trực tiếp nhảy cửa sổ sao? Đừng tưởng cô không biết!

Từ lúc nào lại muốn đi bằng đường cửa vậy?

Ngôn Luật tiếp tục nói: “Cô giáo, em còn tưởng cô sẽ không về cơ?”

Thời Sênh hơi nhăn mày lại, “Cậu cảm lạnh rồi.”

“Cô giáo đang quan tâm em à?”

“Không có.” Thời Sênh bước đến gần cửa, “Tránh ra.”

Ngôn Luật cứng đờ vài giây, chầm chậm dịch chuyển cơ thể để Thời Sênh mở cửa. Ngôn Luật không hề khách sáo bước vào phòng trước, hắn thay giầy, lúc này Thời Sênh mới phát hiện trên người hắn đang ướt như chuột lột.

Bên ngoài đâu có mưa…

Ngôn Luật không nói gì nữa, một mình lên tầng trên, sau vào phòng thì không hề có động tĩnh nào nữa.

Thời Sênh đi loanh quanh trong phòng khách, không biết đang nghĩ gì.

“Cô giáo.” Ngôn Luật thay một bộ quần áo sạch sẽ, đứng trên cầu thang.

Thời Sênh dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn, “Làm sao?”

Ngôn Luật cười một cái, “Em hơi đói, cô giáo có thể giúp em đi mua chút đồ ăn không?”

Giọng nói còn khàn hơn cả lúc trước.

“Không đi.” Giữa đêm hôm chỉ thị tôi đi mua đồ ăn, to gan thật!

Hình như Ngôn Luật có chút thất vọng, “Vậy thôi.”

Hắn bám từng bước vào lan can, đi xuống lối ra thay giầy.

Thời Sênh: “…”

Phiền!

Quá phiền!

Muốn chém người!

Thời Sênh trầm mặt ra đi qua, lôi hắn lại, “Muốn ăn gì?”

“Đồ ngọt.” Ngôn Luật nhẹ nhàng trả lời, “Cô giáo, nhân tiện mua giúp em thuốc cảm cúm, em cảm thấy hơi khó chịu.”

“Ha ha.” Nếu như ông biết mi không phải Phượng Từ thì cứ đợi ông đây chém mi ra làm trăm mảnh đi!

Trong lòng Thời Sênh cáu kỉnh khó chịu, rốt cuộc Hệ thống đã làm gì mà có thể che giấu triệt để liên hệ của cô với Phượng Từ?

Giữa đêm hôm, lại còn rạng sáng, Thời Sênh gần như phải lượn cả một nửa thành phố mới mua được đồ ngọt, tiệm thuốc cũng không phải dễ tìm, tìm một vòng mới tìm thấy một tiệm thuốc mở 24/24.

Thời Sênh vừa bước ra khỏi tiệm thuốc liền nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Tiểu gào thét với một chiếc xe, “Lăng Hủ, anh là đồ khốn kiếp, sao anh có thể ném tôi ở đây một mình chứ?”

Chiếc xe đó chớp mắt đã không nhìn thấy đâu.

Tiêu chuẩn của bia đỡ đạn chính là đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy nhân vật chính, sau đó bị đánh tanh tách.

Thời Sênh: “…”

Cô dám lấy thiết kiếm ra đánh cược, một lát nữa nam chính đại nhân sẽ quay lại.

Thời Sênh nhìn thời gian, sợ người nào đó đói chết rồi nên cũng không có ý định xem kịch nữa, vẫy xe chuẩn bị về nhà.

Không biết tại sao Mộ Dung Tiểu Tiểu lại nhìn thấy cô, lúc cô đang vẫy một chiếc xe bỗng nhiên chạy đến, “Cô Giản, đúng là cô rồi, tốt quá, cô có thể cho em vay một trăm tệ được không, trên người em không có tiền, không thể về trường.”

Hai tay Mộ Dung Tiểu Tiểu chắp lại, vẻ mặt van xin.

“Không có tiền.” Lúc cô ra ngoài chỉ mang theo một trăm, mua bánh ngọt với thuốc, chỉ còn lại đủ tiền xe, một đồng thừa ra cũng không có.

Hơn nữa, vì sao bản cô nương phải cho cô mượn tiền chứ?

Mộ Dung Tiểu Tiểu trợn tròn hai mắt, hình như có chút không thể tin được.

Mắt cô ta đảo nhanh một vòng, “Cô cũng đang về trường phải không? Có thể cho em đi nhờ không? Về đến nơi em sẽ trả tiền cho cô. Cô à, cô xem một đứa con gái thế này, đi về giữa đêm hôm khuya khoắt nguy hiểm nhường nào, cô…”

Ai bảo cô nửa đêm nửa hôm đi ra ngoài cùng nam chính đại nhân làm gì? Biết bản thân là một đứa con gái không an toàn lại còn dám già mồm với nam chính, giờ bị ném ở đây, trách ai?

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn Thời Sênh một cách đáng thương, “Cô, cầu xin cô, cô về trường thì tiện cho em đi cùng với.”

Cô đợi đó, nam chính đại nhân nhà cô quay lại đón cô rồi, phải tin tôi.

Sao phải ngồi taxi làm cái gì?

Bản cô nương chỉ là ra ngoài mua bánh ngọt thôi, trêu chọc vào ai chứ?

Thời Sênh cự tuyệt Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Cô không về trường.”

“Hả? Nhưng mà chẳng phải cô ở trong trường sao?” Chỉ là cho cô ta đi nhờ một đoạn thôi mà khó vậy sao?

“Hôm nay cô không ở trong trường không được à?” Thời Sênh trợn mắt, cô ngồi lên xe, bảo người tài xế ngồi đằng trước chờ nãy giờ đã có chút mất kiên nhẫn, “Lái xe.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị Thời Sênh vô tình máu lạnh bỏ lại một mình vô cùng khiếp sợ, mãi đến khi chiếc taxi đó mất hút nơi góc đường, Mộ Dung Tiểu Tiểu mới ấm ức, xị mặt xuống, là một giáo viên thấy học sinh của mình gặp phải khó khăn, sao cô ấy có thể thờ ơ không chút động lòng như thế?

Thế mà trước đây cô cứ cho rằng cô ấy chỉ là nói năng khó nghe nhưng trên thực tế là một người lương thiện chứ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng bên đường, mắt cá chân đau từng cơn, sau đó cô lại đem những việc này tính sổ với Lăng Hủ.

Tất cả là do cái tên khốn kiếp đó.

…

Thời Sênh xách đồ về phòng, Ngôn Luật vẫn đang ngồi ở phòng khách, dựa người vào sô pha xem ti vi, vừa nghe thấy tiếng động

hắn liền quay đầu qua, kéo khóe miệng lên cười một cái.

Thời Sênh ném đồ xuống mặt bàn, rót nước rồi đặt trước mặt hắn.

Ngôn Luật thò tay kéo túi đồ về phía mình, lấy thuốc từ trong túi ra, uống theo hướng dẫn sử dụng.

Hắn ôm lấy đống đồ ngọt, ăn từng chút, từng chút một, âm thanh của ti vi vẫn vang lên trong phòng khách, “Cô giáo, cô đối xử với nam sinh nào cũng đều tốt thế này sao?”

Thời Sênh đang ngồi bên cạnh chơi điện tử, nghe thấy giọng nói đó liền lạnh lùng hừ một tiếng, “Rất may mắn, cậu là người đầu tiên.” Nếu như cậu là Phượng Từ, còn nếu không phải… thì cậu sắp bị tế kiếm rồi.

Tuy rằng không cảm nhận được mùi quen thuộc, thế nhưng Thời Sênh tin vào trực giác của bản thân, con hàng này hơn một nửa là Phượng Từ, không sai.

Thế nhưng không cần biết trực giác chính xác đến thế nào, có một số thứ, cô vẫn phải xác định xong xuôi mới có thể yên tâm được.

“Vậy thì em thật sự rất may mắn.” Ngôn Luật cười một cái, “Cô giáo, có ăn không?”

“Không ăn.” Đêm hôm đi ăn đồ ngọt, béo chết được!

Một mình Ngôn Luật giải quyết hết số đồ ăn Thời Sênh mang về.

Thời Sênh chơi điện tử xong, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trên bàn là một đống hộp không, khóe miệng cô giật giật, nhìn sang nam sinh đang ngồi trên ghế sô pha, “Cậu là heo à?”

Nam sinh đó không biết đã ngủ từ lúc nào, hai mắt khép lại, đôi lông mi dài tạo thành một đường bóng râm trên khuôn mặt.

Gối ôm bị hắn ôm trong lòng, cả người hơi co lại, giống như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn.

Sắc mặt Thời Sênh cứ thế sa sầm, ăn xong lại ngủ, heo chắc?

Cô thu dọn sạch sẽ đống đồ trên bàn, lên tầng trên lấy chăn, ném thẳng lên người hắn rồi tắt đèn về phòng ngủ.

Phòng khách chìm trong một màu tối đen, một vùng tĩnh mịch.

Mãi lâu sau đó, Ngôn Luật thò đầu ra khỏi chăn, hắn đưa tay sờ lên trán, nóng quá, đúng là người phụ nữ lòng lang dạ sói, cứ thế này này mà bỏ mặc hắn một mình trên sô pha.

Ngôn Luật đá tung chăn ra, cứ thế mà nằm.

Hắn nhìn chằm chằm lên trần nhà, không biết đang nghĩ cái gì, cơn buồn ngủ càng lúc càng ập đến mạnh hơn, cuối cùng thật sự không thể chống trọi được nữa, mí mắt nặng trĩu ngủ thiếp đi.

Chương 1123: Thanh xuân có em (17)

Ngày hôm sau, lúc Thời Sênh thức dậy đã không thấy Ngôn Luật đâu, trên bàn đặt một chiếc bánh ngọt, bánh cô mua hôm qua Ngôn Luật đã chén sạch rồi, chiếc bánh này rõ ràng là mới được mua về.

Phía dưới chiếc bánh còn đặt một tờ giấy.

“Quà cảm ơn!”

Thời Sênh nhìn chiếc bánh giống y hệt chiếc bánh lần trước, im lặng một lúc.

Cuối tuần, không một ngày nào Thời Sênh nhìn thấy Ngôn Luật, nhưng khi đến thứ hai, cô lại nhìn thấy chiếc bánh ngọt mới được đặt trên bàn.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, rốt cuộc hắn có bao nhiêu trò chơi tình yêu đây?

Thời Sênh lắc đầu rồi lên lớp, ở bên ngoài gặp phải hai cô gái họ Lâm cũng đang trên đường đến lớp, ánh mắt hai bọn họ nhìn Thời Sênh có vẻ cổ quái.

“Cô ơi, cô không sao chứ?” Lâm Thiển Lam dè dặt hỏi, phải ở cùng với một tên đại ma vương, cô ta rất lo lắng cho cô giáo sẽ vì một chút không cẩn thận mà bị đưa vào bệnh viện.

“Chân tay vẫn đầy đủ.” Thời Sênh giơ tay lên.

Lâm Thiển Lam quan sát Thời Sênh từ trên xuống dưới mấy lần, hạ thấp giọng như làm việc xấu, “Buổi tối hôm trước, lúc em với Dĩ Huyên về phòng, thấy học trưởng vẫn đứng ở bên ngoài cửa, hu hu, dọa chết em.”

“Có gì mà phải sợ, cậu ta có thể ăn sống em à?” Ngôn Luật đẹp trai như thế, những cô gái như thế này chẳng phải đều người trước ngã, kẻ sau bổ nhào lên hay sao?

Thấy trai đẹp là chảy nước miếng, gan của con người cũng lớn lắm.

Sau này Thời Sênh mới biết, cái lúc Ngôn Luật mới chuyển đến trường, có nữ sinh tỏ tình với hắn, thế nhưng mỗi một nữ sinh sau khi tỏ tình xong thì ngày hôm sau không một ai dám nói đến việc mình thích Ngôn Luật nữa.

Có nữ sinh nói Ngôn Luật đã đề cập đến yêu cầu cực kì biến thái, tất nhiên cái biến thái đó không phải nói ở khía cạnh kia, mà là việc trong một thời gian nhất định phải hoàn thành yêu cầu của hắn. Tóm lại những yêu cầu mà hắn đề ra đều vô cùng quái dị, đối với con gái mà nói đã không thể gọi là một thử thách nữa rồi.

“Cô ơi, bảo trọng.” Lâm Thiển Lam nhìn Thời Sênh đầy cảm thông, tay làm động tác cố lên rồi kéo Lâm Dĩ Huyên chạy đi mất.

Thời Sênh lắc đầu, những người này rốt cuộc là sợ cái tên ngốc đó đến mức nào vậy?

Ông đây còn chưa làm bọn họ sợ đến vậy…

…

Tiết học đầu tiên hôm nay là của Thời Sênh, Mộ Dung Tiểu Tiểu không lên lớp, nghe chủ nhiệm lớp nói hình như nghỉ ốm.

Còn người xin phép cho Mộ Dung Tiểu Tiểu chính là nam chính đại nhân.

Biết ngay là sẽ thế này mà, bẫy, tất cả đều là bẫy.

“Nào, xem điểm của các em đi.” Thời Sênh ném tập bài thi xuống trước mặt lớp trưởng, “Phát xuống dưới.”

Lớp trưởng cúi đầu nhanh chóng phát bài thi xuống phía dưới, vừa nhìn bài thi trên tay, trong lớp đã xuất hiện một loạt những khuôn mặt chán nản không còn gì để luyến tiếc nữa.

Khái quát thì là vài chữ sau: rốt cuộc là ai phát minh ra cái môn toán học này vậy.

Lớp bảy năm hai vốn dĩ đã là tập thể có thành tích kém nhất khối trung học phổ thông của năm hai, có thể có vài người đạt tiêu chuẩn thì hầu như đã là mèo mù vớ được cá rán.

Thời Sênh nhìn những khuôn mặt chán nản xong, nói một cách lạnh lùng: “Những người không đạt tiêu chuẩn tự mình chép lại bài thi một trăm lần, tự học.”

“Hả?” Một trăm lần…

“Ít à? Tôi không để bụng việc nhân đôi lên đâu.”

Đám học sinh: “…” Bọn tôi để bụng!

“Cô ơi, đến tiết học cô cũng không dạy, chúng em không đạt tiêu

chuẩn cũng là trách nhiệm của cô, cô dựa vào đâu mà bắt chúng em chép?” Một học sinh không phục đứng dậy chất vấn.

Thời Sênh liếc cậu ta một cái, “Trong bài thi ngoại trừ câu hỏi thường gặp ra, tất cả những loại câu hỏi phía sau tôi đều đã giảng qua, những câu hỏi thuộc về chỉ số IQ thì cậu nên về nhà mà tìm bố mẹ cậu.”

Học sinh: “…” Tại sao lại có cảm giác bản thân bị công kích vậy.

Mày Thời Sênh cau lại, “Không còn vấn đề gì thì chép đi, nhưng câu đã làm sai mà vẫn còn sai thì đến lúc đó không chỉ chép một trăm lần đâu.”

Đám học sinh: “…” Cô không giảng thì bọn họ sao sao biết làm?

Đám học sinh ở bên dưới vò đầu bứt tai bàn bạc về những câu sai, còn Thời Sênh ở trên chơi điện tử.

Khoảng nửa tiếng sau đó, Thời Sênh bất ngờ nhận được điện thoại của ông Giản, bà Giản bị tai nạn xe, người không sao, chỉ là bị chịu một chút khiếp sợ, bảo cô nhanh chóng về nhà một chuyến.

Thời Sênh đưa mắt nhìn xuống góc lớp, vừa hay Kim Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt để lộ sự khiêu khích đắc ý.

Thời Sênh lạnh lùng nhếch khóe môi, cúi đầu mở điện thoại lên, vuốt tìm đến một dãy số không được lưu tên trong danh bạ, bước vài bước ra khỏi lớp học, “Bắt đầu kế hoạch.”

Cho các người thêm chút thời gian các người lại còn chê quá dài.

Thời Sênh vội vàng đến bệnh viện mà ông Giản nói, nhìn thấy Ngôn

Luật đang đứng tựa vào tường trước cửa phòng bệnh, khóe miệng cô giật giật, “Sao cậu lại ở đây?”

Ngôn Luật khẽ mỉm cười khiến cho mấy cô y tá xung quanh đều mê mẩn đến phát cuồng, túm tụm thấp giọng hét lên.

“Học tinh thần làm việc tốt của Lôi Phong, có phải cô giáo nên tuyên dương em không?”

Thời Sênh đưa tay mở cửa, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, “Cậu nên giải thích cho tôi tại sao cậu lại biết họ là bố mẹ tôi thì đúng hơn đấy.”

Ngôn Luật cười cười nhìn cô đi vào trong, qua lớp cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy cô gái sau khi bước vào phòng liền nở một nụ cười chào hỏi, an ủi bà Giản đang nằm nghỉ trên giường bệnh, cảm giác như người con gái miệng lưỡi đanh thép mà hắn gặp trước đó chỉ là ảo giác.

Đúng là thú vị!

Điện thoại của Ngôn Luật rung lên một đợt, hắn thu lại ánh mắt đi nghe điện thoại, đầu dây bên kia lập tức truyền đến một giọng nói tức giận, “Ngôn Luật, mày đang ở đâu? Không phải là sợ không dám đến rồi đấy chứ? Nếu bây giờ mày nhận thua, ông đây cũng có thể tha cho mày một mạng. Mẹ kiếp, Ngôn Luật, mày câm à, nói chuyện!”

Khóe miệng Ngôn Luật cong lên, “Đổi ngày.”

“Mẹ kiếp, đổi cái…”

Giọng nói đầu dây bên kia bị Ngôn Luật ngắt đi.

…

Trong phòng bệnh, bà Giản nắm lấy tay của Thời Sênh, đôi mắt hơi đỏ.

“Tiểu Ngâm à, suýt chút nữa là mẹ không thể gặp được con rồi.”

Khuôn mặt Thời Sênh nở một nụ cười, “Sao có thể chứ, mẹ sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Ừ ừ, mẹ còn chưa nhìn thấy Tiểu Ngâm kết hôn, còn chưa được bế cháu, không nói những câu đen đủi như vậy nữa.”

“…” Cái gì mà bế cháu, nghĩ nhiều quá rồi, “Mẹ, lá bùa hộ thân lần trước con cho mẹ, mẹ có mang theo không?”

“Có, có, có.” Bà Giản vội vã gật đầu, “Tai nạn xe lần này nguy hiểm quá, đều là do bùa hộ thân của Tiểu Ngâm bảo vệ mẹ.”

Thời Sênh lấy lá bùa hộ thân của bà Giản ra, cô kiểm tra kĩ một lượt thấy không có vấn đề gì mới trả lại bà Giản.

Nói thêm với bà Giản vài câu nữa, Thời Sênh kéo ông Giản sang một bên, “Ba, lần này mẹ đã phải chịu sự sợ hãi rất lớn, đợi mẹ xuất viện thì ba mẹ ra nước ngoài du lịch một chuyến cho tâm trạng nhẹ nhõm một chút.”

“Như vậy làm sao được, ba mẹ còn có công việc.” Ông Giản lắc đầu.

“Ba.” Thời Sênh nhìn ông Giản một cái, “Ba cũng không muốn mẹ có vấn đề gì đúng không? Một người bị hoảng sợ quá mức mà tâm trạng lại không được thả lỏng nhẹ nhõm thì rất dễ mắc phải mấy chứng hoang tưởng, phiền muộn balabla…”

Thời Sênh nghiêm trọng hóa nói đến những tình huống xấu nhất.

Ông Giản nghe xong sững sờ một lúc, “Không… không đến mức nghiêm trọng thế chứ?”

“Đương nhiên là nghiêm trọng rồi.” Thời Sênh làm vẻ mặt nghiêm túc, “Những tin tức về những chứng bệnh này nhiều vô kể, ba, ba mẹ nuôi con lớn thế này thật không dễ dàng gì, công việc tạm gác sang một bên, thẻ này ba cứ cầm lấy, mật khẩu là ngày sinh nhật của ba với mẹ, không đủ cứ nói với con, con sẽ chuyển tiền qua cho ba.”

Biểu cảm của ông Giản có chút không bình thường, “Con à… con lấy đâu ra nhiều tiền như thế này?” Đi du lịch nước ngoài phải tiêu rất nhiều tiền.

“Việc này ba không cần lo lắng đâu, con đảm bảo với ba là không làm bất kì một việc gì phạm pháp cả, cũng không được ai bao nuôi cả, số tiền này là tiền quang minh chính đại.” Tuy rằng... có chút khuyết điểm.

Chương 1124: Thanh xuân có em (18)

Ông Giản không phải người lanh mồm lanh miệng nên không nói được Thời Sênh, nhưng chuyện này cũng không dễ lừa như thế. Thời Sênh nói lung tung cả nửa ngày, ông Giản vẫn còn bán tín bán nghi.

“À này Tiểu Ngâm, con nhớ phải cảm ơn vị Ngôn tiên sinh kia nhé, ít nhiều cậu ấy cũng đã đưa ba mẹ tới bệnh viện.”

Thời Sênh: “…” Ngôn Luật này chắc chắn có mưu đồ gây rối với cô.

“Tiểu Ngâm, sao con lại không nói gì?”

Thời Sênh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, được ạ, vậy con đi đây, ba ở lại với mẹ, con sẽ về ngay.”

Ngôn Luật vẫn đang đứng ở bên ngoài, thu hút không ít các bà các chị đi ngang.

Thời Sênh đóng cửa lại, nhìn Ngôn Luật: “Không muốn giải thích cái gì à?”

“Cô giáo cho là thế nào thì nó chính là như thế, em không có gì giải thích hết.” Ngôn Luật bày ra vẻ mặt “cô vui vẻ là được”.

Thời Sênh: “…” Tên ngốc này trâu bò ghê nha!

“Cô không cảm ơn em sao?” Ngôn Luật nhìn Thời Sênh chớp chớp

mắt.

“Cậu muốn tôi cảm ơn cậu thế nào?”

Ngôn Luật như đang tự hỏi, tóc hơi rũ xuống chắn mất đôi mắt đẹp của hắn, thật lâu sau, Ngôn Luật mới phun ra một đáp án: “Cô mời em ăn cơm đi.”

Thời Sênh nhìn hắn, mắt môi cong lên: “Được, chúng ta đi ăn tôm.”

Sắc mặt Ngôn Luật hơi thay đổi, tay chậm rãi đút vào túi quần, đảo mắt cái đã trở lại vẻ bình thản như cũ. “Được.”

Thời Sênh đổi phòng bệnh cho bà Giản xong, an ủi họ mấy câu rồi rời đi cùng Ngôn Luật.

Thời Sênh đưa Ngôn Luật tới một nhà hàng hải sản, gọi tất cả các món liên quan tới tôm.

Ngôi Luật ngồi ung dung bình thản, đến khi đủ mọi loại tôm được bưng lên, sắc mặt của hắn mới chậm rãi xuất hiện biến hóa nhỏ.

Thời Sênh lột vỏ một con tôm, bỏ vào đĩa cho Ngôn Luật: “Ăn đi.”

Ngôn Luật nhìn Thời Sênh, vài giây sau mới cầm đũa lên, bỏ con tôm vào miệng, mùi thịt tôm hơi nồng, hắn nhai kỹ nuốt chậm, một hồi lâu mới nuốt xuống bụng.

“Rất ngon.”

“Thật không? Vậy cậu ăn nhiều vào, cảm ơn cậu đã đưa mẹ tôi tới bệnh viện.” Thời Sênh lập tức bóc thêm mấy con nữa cho hắn.

Ngôn Luật hít sâu một hơi, vội vàng giải quyết đống đồ ăn đó.

Thời Sênh liếc hắn với ánh mắt hơi ý vị.

Phượng Từ không thích ăn tôm, không phải không thể ăn mà là không thích ăn, bệnh kén ăn của hắn quả thực là quá khủng khiếp.

“Cô giáo, xin lỗi, em ra ngoài một chút.” Ngôn Luật đứng dậy và đi ra ngoài.

Rời khỏi phòng ăn, Ngôn Luật cởi hai nút áo sơ mi trên cùng, hơi thở phào nhẹ nhõm, hắn đi về phía toilet rửa mặt, trong miệng toàn là vị tôm, hắn chẳng thích chút nào.

Ngôn Luật lục sục trong toilet một hồi rồi mới quay trở về phòng ăn.

Các món tôm trên bàn đã bị thay bằng những món ăn khác.

Ngôn Luật sửng sốt, sau đó ngồi xuống rất tự nhiên, “Cô giáo.”

“Ừm.” Thời Sênh đẩy một cái đĩa tới trước mặt hắn, “Ăn đi.”

Trong đĩa là cá đã gỡ xương, ánh mắt Ngôn Luật nhìn về phía cô gái bên cạnh, cô an tĩnh ngồi ăn, sườn mặt dịu dàng, cực kỳ hoàn mỹ.

Ngôn Luật gục đầu xuống để che giấu cảm xúc trong mắt mình.

Sau đó, hai người yên lặng dùng bữa trưa, không ai nói gì, không khí rất hài hòa, không có nửa phần xấu hổ.

Lúc tính tiền, Thời Sênh được cho biết là đã thanh toán rồi, cô nhìn Ngôn Luật, người đứng sau khẽ cười: “Tuy rằng là cô giáo mời khách, nhưng thân là đàn ông, sao em lại có thể để phụ nữ trả tiền

được chứ.”

Thời Sênh cất ví đi: “Tôi còn có việc, cậu tự về nhà trước đi.”

“Cô giáo không về cùng em sao?” Ngôn Luật nghiêng đầu nhìn Thời Sênh.

“Vì sao tôi phải về với cậu chứ?” Thời Sênh hỏi lại.

“Bởi vì… Em và cô sống chung mà.” Ngôn Luật cố ý nhấn mạnh hai chữ “sống chung”.

Cùng ở chung dưới một mái nhà thì chẳng phải là đang sống chung sao?

“Ha hả.” Thời Sênh tặng cho Ngôn Luật mấy chữ, “Lăn nhanh cho tôi nhờ.”

Ngôn Luật nhún vai, “Nếu cô giáo có yêu cầu gì, em tùy thời đợi mệnh.”

Mẹ nó, tên ngu ngốc này lại học được cách ghẹo người.

…

Kim gia gặp xui xẻo đầu tiên, một phó tổng của công ty ôm tiền chạy trốn, số tiền đó là toàn bộ vốn lưu động hiện có của Kim gia.

Với thủ đoạn của Kim gia thì vẫn có thể vay tiền ngân hàng, nhưng mà tất cả các ngân hàng có quan hệ tốt trước kia đều thoái thác không muốn xét duyệt, hoặc có thì cũng yêu cầu phải đợi.

Vốn lưu động vừa đứt thì các vấn đề cũng thi nhau ập tới.

Chuyện cao tầng đút lót bị lộ ra, các video bẩn lưu truyền đầy trên internet, hàng giả bị rải ra ngoài như không cần tiền.

Người ngoài xem diễn biến đến ngơ ngẩn, nhiều hàng giả như thế thì phải thu thập đến bao giờ mới xong?

Kim gia xảy ra chuyện cũng chưa ngừng lại, kế tiếp lại có mấy nhà cũng găp xui xẻo, tốc độ rơi đài chẳng khác nào hỏa tiễn.

Cơ hội tốt như thế, không muốn vớt một chút lợi ích mới là ngu ngốc.

Nhưng một đám nhân lúc cháy nhà chạy tới hôi của lại phát hiện ra đã có người sớm thiết lập bố cục, chỉ chờ thu lưới, mà người đó bọn họ lại không thể trêu vào, ai nấy đều lực bất tòng tâm.

Thời Sênh vẫn lên lớp như thường, mấy người Kim Vũ không đi học nữa, có lẽ là sợ phải đối mặt với ánh mắt khác thường của mọi người.

Hôm nay, Thời Sênh ra khỏi lớp để đi mua đồ, vừa ra ngoài đã bị Kim Vũ chặn lại.

Thằng nhóc lúc trước còn anh tuấn đẹp trai, giờ chẳng còn được nửa phần soái khí.

“Đó là Kim Vũ ư?” Học sinh đi ngang chỉ trỏ Kim Vũ, “Trời ạ, sao cậu ta lại biến thành như thế chứ?”

“Mình nghe ba mình nói, có lẽ Kim gia xong đời rồi.”

“Không thể nào, sản nghiệp của Kim gia lớn như thế, sao nói xong là xong được.”

“Không biết, trước giờ daddy chẳng bao giờ nói với mình mấy cái này, là mình nghe lén được đấy.”

“Kim Vũ blablabla…”

Tiếng xì xào bàn tán vang lên truyền vào tai Kim Vũ, hắn siết chặt hai nắm tay, đi thẳng tới chỗ Thời Sênh: “Giản Ngân, là cô làm đúng không?”

Thời Sênh không dừng lại, thừa nhận không hề do dự: “Phải đấy, thế thì sao?”

Kim Vũ nghẹn họng, đúng thế, thế thì sao chứ, cô ta hủy diệt Kim gia, tất cả những nguồn tài nguyên mà Kim gia có thể cho hắn đều bị cắt đứt hết.

Không có Kim gia, những kẻ xưng huynh gọi đệ với hắn, đi theo sau mông hắn đều không xuất hiện nữa.

Không có Kim gia… hắn chẳng là cái gì hết.

Tất cả là do người phụ nữ này hủy diệt những gì mà hắn có, tại cô ta hết…

Kim Vũ đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập ý hận, không biết hắn lấy từ đâu ra một con dao, đâm về phía Thời Sênh: “Tôi giết cô.”

Hắn không được sống tốt thì cô ta cũng đừng hòng.

“A…” Có học sinh gần đó thấy Kim Vũ rút dao ra thì sợ hét ầm lên.

Thời Sênh: “…”

Thằng trẻ trâu này bị ép điên rồi à?

Thời Sênh dễ dàng tránh được dao của Kim Vũ, túm lấy cánh tay hắn quật ngã xuống đất, chân dẫm lên con dao, hơi khom lưng cúi nhìn vào đôi con ngươi đầy giận dữ và căm hận của hắn, khóe miệng cong lên: “Cậu cảm thấy bây giờ mình rất khổ sao? Đây mới chỉ là bắt đầu của đau khổ thôi.”

“Vì sao cô phải làm như thế, vì sao?” Kim Vũ không còn tự khống chế được mình nữa.

“Vì sao ư? Cậu chưa quên lúc trước các cậu đối xử với tôi thế nào đấy chứ?” Thời Sênh lấy di động ra gọi 110, “Kim Vũ, từ từ mà hưởng thụ đi.”

Trong đầu Kim Vũ có một ít hình ảnh lướt qua, cuối cùng dừng lại ở thời điểm lúc trên sân thượng.

Cô gái kéo kiếm, rời đi dưới bầu trời âm u, hình ảnh đó như là ma chú gắn chặt trong đầu hắn, không xóa đi được.

Chương 1125: Thanh xuân có em (19)

Kim Vũ bị bắt tới cục cảnh sát, Kim gia ốc còn không mang nổi mình ốc, lấy đâu ra thời gian đi cứu hắn chứ, vì thế Kim Vũ bị giam trong nhà lao mấy ngày mới được thả ra.

Rời khỏi cục cảnh sát, biểu tình hắn hoảng hốt, vừa ra đã bị xe đụng phải, được đưa tới bệnh viện, mạng có thể giữ nhưng có lẽ cả đời này sẽ phải nằm ở trên giường.

Tình hình nhà Bạch Thiến cũng rất không yên, trong tình huống cần người giúp đỡ, cô ta bị đưa lên giường của một lão già.

Sinh ra trong những gia tộc thế này, khi mà cả đế chế sắp sụp đổ, đưa con gái cho người khác để cứu bản thân mình là chuyện hoàn toàn bình thường.

Kết cục của những người khác cũng không quá tốt.

Có đôi khi, sống so với chết còn đáng sợ hơn.

Giết người là phạm pháp, thế thì sống để hưởng thụ đi.

Kỳ nghỉ đông đã tới, kỳ nghỉ đông này, chẳng có một ai thảnh thơi cả.

Ngoại trừ Thời Sênh.

Cô đã ra tay thì nhất định không để lại hậu hoạn gì cho mình.

“Hôm nay, 8 giờ 15 phút, tập đoàn Thế Hoàn tuyên bố tổng tài kế nhiệm là Lê Thành. Mọi người đều biết, người nhậm chức tổng tài của Thế Hoàn tương đương với việc xác nhận người thừa kế, hiện tại xem ra, vị tiểu thiếu gia chưa từng được sủng ái này đã là người tới đích đầu tiên, ngồi lên vị trí cao nhất thành công…”

Người đàn ông tắt kênh giải trí đi, nhìn về phía thiếu nữ đang đứng ở cửa sổ sát đất.

“Giản tiểu thư, thật sự không muốn suy xét một chút sao?” Người đàn ông bưng ly rượu vang đỏ, đôi mắt tràn đầy ý cười, “Cô không nên ở chỗ này lãng phí thời gian, cô có con đường đi còn lớn hơn nhiều.”

“Lê tổng.” Thời Sênh xoay người lại, “Giao dịch lần trước của chúng ta coi như tôi đã hoàn thành, chỉ hy vọng anh tuân thủ lời hứa. Tôi có thể nâng anh lên thì cũng có thể kéo anh xuống, đừng có nghĩ tới những chuyện không nên nghĩ.”

Người đàn ông bật cười: “Ha ha ha, đương nhiên rồi, sau này cô sẽ là lãnh đạo lớn nhất của Anh Lan.”

Thời Sênh nhếch môi, “Tôi đi đây.”

“Giản tiểu thư.” Người đàn ông lại gọi cô.

Thời Sênh quay đầu lại.

Lê Thành buông ly rượu ra, biểu tình như đang nhớ lại, “Lúc trước, khi tôi tiếp nhận Anh Lan, tôi biết mình đã bị từ bỏ, không thể trở về, nhưng mà… cảm ơn cô, để tôi có thể quay về Lê gia, để tôi có cơ hội tự mình báo thù.”

Anh Lan cũng chỉ là một trường học, tuy rằng hắn có Lê gia làm hậu trường, chính là vua của Anh Lan, nhưng ở ngoài Anh Lan, hắn chẳng là cái vẹo gì.

Hắn chẳng khác nào người bị Lê gia đá ra ngoài, sung quân tới biên cương mà thôi.

Thời Sênh kéo cửa, giọng thờ ơ, “Cơ hội là tự anh giành được.”

Lúc trước, nếu hắn không đồng ý với giao dịch của cô, vậy thì giờ hắn vẫn chỉ là kẻ bỏ đi đáng thương mà thôi.

“Ha ha ha ha…” Lê Thành cười hơi điên cuồng, hắn chẳng có gì trong tay, có gì mà không dám đánh cuộc chứ.

…

Thời Sênh xuống lầu, chuẩn bị quay về trường học, đột nhiên có một chiếc xe dừng ở trước mặt cô. Cửa xe trượt xuống, một gương mặt già nua khá giống Lê Thành lộ ra.

Thời Sênh bình thản nhìn người đó, “Chủ tịch Lê, có việc gì không?”

Ông già đó trầm mặt, đôi con ngươi đánh giá cô từ trên xuống dưới như đang tính toán giá một món hàng.

“Cô là người sau lưng Lê Thành?” Ở trước mặt ông ta mà còn có thể bình tĩnh như thế, quả là có vài phần bản lĩnh.

“Không hẳn, chẳng qua chỉ là giao dịch mà thôi.”

Con ngươi ông ta híp lại, khen Thời Sênh một tiếng, “Cô gái trẻ đúng là rất giỏi.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

“Cô chọn sai người rồi.” Ông ta có không ít con, trong nhiều đứa như thế, người ông ta không coi trọng nhất chính là đứa con trai út này.

Mắt môi Thời Sênh đều cong lên, “Thế thì chúng ta cứ chờ xem, đứa con trai mà ông không coi trọng nhất này có thể đi được bao xa?”

“Hừ.” Ông ta hừ lạnh một tiếng, cửa xe được kéo lên, xe lập tức hòa vào dòng xe ngoài đường.

Thời Sênh gãi gãi đầu, Lê Thành cung cấp cho cô nguồn tài chính và là cửa sau của cô ở Anh Lan, đổi lại cô sẽ cho hắn xí nghiệp của bảy đại gia tộc kia và một chút tin tức về Lê gia, tính ra, Lê Thành mới là người ra tay.

Hơn nữa, hắn lợi dụng cực kỳ tốt, khiến cho ông già hắn đưa ra quyết định nhanh chóng như thế.

Lê Thành có thể không phải anh hùng nhưng chắc chắn là gian hùng, cho hắn một viên đá kê chân thì hắn có thể một bước lên được tận trời.

“Tít tít…”

Chiếc xe màu trắng ngà xuất hiện bên cạnh cô, tiếng còi xe vang lên, gương mặt có thể hấp dẫn cả nam lẫn nữ của Ngôn Luật hiện ra trong tầm mắt Thời Sênh: “Cô giáo.”

Thời Sênh khom người cúi nhìn trong xe, “Sao cậu lại ở đây?”

Ngôn Luật gõ gõ đầu ngón tay lên vô lăng, giọng rất nhẹ nhàng và tự

nhiên, “Cô giáo, có quy định nào nói em không thể tới đây sao?”

Thời Sênh: “…” Chẳng đáng yêu tí nào!

“Cô giáo, ở đây bắt xe không dễ đâu, nếu cô không chê thì để em đưa cô về.”

Ghét rồi, ông đây tự bay về.

Thời Sênh xoay người liền đi lên vỉa hè, Ngôn Luật híp mắt, dừng xe ở một chỗ, sau đó vội vàng xuống xe đuổi theo Thời Sênh: “Cô giáo, cô ghét em lắm à?”

“Cậu đoán đi.”

“Không đoán được.” Ngôn Luật nói rất thật, hắn chẳng hiểu cô chút nào.

“Thế thì đừng có hỏi.”

“Nhưng mà em muốn biết.”

“Cậu muốn biết thì liên quan gì tới tôi?” Ông đây cũng không có trách nhiệm phải trả lời câu hỏi của anh.

Ngôn Luật giữ chặt tay Thời Sênh, kéo cô vào lòng mình rồi ôm lấy, cằm gác lên đầu vai Thời Sênh, giọng nói mang theo hơi thở ấm áp của hắn phun lên vành tai cô, “Nhưng mà em thích cô.”

Thời Sênh: “…”

Hình như bản cô nương bị ảo giác rồi?

Tên ngốc Phượng Từ nhà cô có bao giờ chủ động thế này đâu?

“Cậu nói cái gì, nói to lên lần nữa xem nào.”

“Em thích cô giáo.”

Chắc chắn là mình gặp Phượng Từ giả rồi.

Ừm…

Không đúng, thứ này có phải hay không cũng chưa chắc mà, lỡ như con hàng đần độn Hệ thống kia hố ông thì phải làm sao hả?

Thời Sênh đẩy Ngôn Luật ra: “Tôi lớn tuổi hơn cậu.”

Tuy rằng Ngôn Luật đã học đại học năm ba nhưng mới chỉ 21 tuổi, còn nhỏ hơn nguyên chủ 1 tuổi.

“Em không ngại.” Ngôn Luật nhìn Thời Sênh, “Nếu cô giáo để ý, em có thể sửa lại tuổi trên chứng minh thư cho lớn hơn cũng được.”

“…” Ha hả, cậu cho rằng cậu sửa lại thì cậu sẽ lớn tuổi hơn ông đây thật sao? Mẹ cái đồ ngốc này!

“Cô giáo, cô cũng thích em mà, đúng không?” Giọng của Ngôn Luật hơi chứa vẻ mê hoặc, “Nếu không, sao buổi tối cô có thể đi mua thuốc cho em, cũng sẽ không bỏ đi những món ăn em không thích, sẽ không… Cô giáo, cô cũng thích em, đúng không?”

“Nghĩ nhiều rồi đấy.” Thời Sênh gạt tay Ngôn Luật ra, tiếp tục đi bộ về đằng trước.

Thần sắc Ngôn Luật lập tức ảm đạm, hắn nhìn theo bóng dáng Thời

Sênh, đột nhiên tiến lên, giữ lấy hai vai cô rồi xoay người cô lại, cúi đầu muốn hôn.

“Chết tiệt!” Đầu Thời Sênh lập tức nghiêng đi, tránh khỏi Ngôn Luật.

Lực tay của Ngôn Luật càng lớn hơn, môi lập tức áp xuống.

Thời Sênh định đánh người theo bản năng, nhưng lúc chuẩn bị đánh rồi, trong đáy lòng lại dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Mẹ… kiếp!

Về sau, chẳng lẽ phải dùng cách này để phân biệt ư?

Chẳng lẽ vừa gặp đã hỏi, này, chàng trai, tới hôn một cái nào?

Ngẫm lại nếu cô mà làm như thế, chắc chắn sẽ bị chém.

“A…” Thời Sênh đẩy Ngôn Luật ra, giận dữ trừng mắt, “Cậu bị bệnh à?” Hôn một cái mà cũng cắn, cắn ông nội nhà cậu ấy.

Cô dùng lưỡi liếm liếm chỗ bị cắn, may mà không trầy da.

Ngôn Luật dùng ngón tay chạm nhẹ lên cánh môi, “Cô giáo, cô nhìn xem, cô cũng thích em mà.”

Thời Sênh hít sâu một hơi, không được, không nhịn nổi nữa, ông đây muốn đánh hắn một trận.

Thời Sênh kéo hắn quay về, đi tới chỗ chiếc xe, “Mở cửa, về ký túc xá.”

Ngôn Luật ngẩn ra, “Cô giáo…. chúng ta có thể từ từ mà.”

“Ha hả.” Xem trở về ông đây có đánh chết anh không.

Chương 1126: Thanh xuân có em (20)

Quay về ký túc xá, Ngôn Luật mới biết mình quá sai lầm rồi.

Đánh người xong, tâm tình Thời Sênh thật sảng khoái.

Cô đá vào chân Ngôn Luật đang ngồi trên mặt đất, “Tránh ra.”

Vẻ mặt Ngôn Luật đau khổ, “Cô giáo, em không dậy được.”

“Đừng có nói lung tung với ông, cậu mà không đứng dậy thì tôi sẽ ném cậu ra ngoài đấy.” Cô đánh chỗ nào cô biết rõ, làm gì có chuyện đánh người không dậy nổi chứ.

Ngôn Luật câm miệng, chậm chạp bò từ mặt đất lên ghế sô pha.

“Ting ting…”

Ngôn Luật nhìn Thời Sênh rồi cầm lấy di động, nghe máy.

Không biết người bên kia nói gì, sắc mặt Ngôn Luật càng lúc càng tệ, nhiệt độ trong phòng khách cũng giảm xuống không ngừng.

Hắn đứng lên từ sô pha, sải từng bước dài đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Thời Sênh còn nghiêng đầu hôn lên mặt cô một cái: “Chờ em về nhé!”

Thời Sênh nhíu mày, nhìn hắn rời khỏi ký túc xá.

Buổi chiều có hai tiết học, buổi tối là giờ tự học, Thời Sênh ngược đám trẻ ranh ở lớp xong, lúc về thì vẫn chưa thấy Ngôn Luật về.

Có khi hắn đi tới vài ngày cũng chẳng về, Thời Sênh đã quen rồi.

Lúc trước không biết chắc hắn có phải Phượng Từ không nên cô cũng chẳng lo lắng gì, giờ thì đã chắc chắn rồi, kiểu gì cũng nên quan tâm một chút…

Thời Sênh lấy di động ra rồi mới nhớ, ở chung lâu như thế mà cô còn chưa có số của hắn.

“Cô giáo, cô có nhà không?”

Lâm Thiển Lam gõ cửa rầm rầm như thể đã xảy ra chuyện lớn gì. Thời Sênh mở cửa mới biết cô nàng lại không mang theo chìa khóa nhà, giờ còn đang quá buồn đi vệ sinh.

Tục ngữ nói, có ba cái gấp…

Lâm Thiển Lam giải quyết xong vấn đề đại sự của cuộc đời ở trong WC, lúc đi ra vẻ mặt vô cùng thoải mái: “Cô giáo, may là cô ở nhà, nếu không em nhịn tới chết mất.”

“Chị em tốt của em đâu?” Thời Sênh rót cho cô nàng một cốc nước.

Lâm Thiển Lam uống nước ừng ực, thở dài, “Cô đừng nói nữa, Dĩ Huyên sa vào bể tình, sau này chỉ có mình em cô đơn ôm lấy cái phòng ký túc này mà thôi.”

Lâm Dĩ Huyên có bạn trai từng đi du học ở nước ngoài, nghe Lâm Thiển Lam nói là rất đẹp trai, thành tích cũng tốt, có thể coi là trai tài gái sắc.

“Cô giáo, cô chưa có bạn trai đúng không?” Lâm Thiển Lam tìm an ủi từ Thời Sênh, “Em không muốn làm chó độc thân một mình đâu.”

Thời Sênh suy nghĩ một chút, “Tạm thời thì không.” Nhưng có lẽ sắp có.

“Thế thì tốt quá, chúng ta ra ngoài ăn đêm đi, hôm nay em đi học cả ngày, em còn phải đi điểm danh giúp Dĩ Huyên nữa, đói gần chết rồi.”

Thời Sênh: “…” Tại sao đang từ vấn đề người yêu lại nhảy sang ăn khuya rồi?

Lâm Thiển Lam kéo Thời Sênh ra ngoài, hình như cô nàng thật sự đói bụng nên chẳng kén chọn gì, tùy tiện tìm một cửa hàng ăn còn mở cửa ở gần trường học để gọi đồ.

“Cô không biết thầy dạy của bọn em phiền thế nào đâu… Hix, không được dùng di động, không được ngủ gật, không được… Tóm lại là ngoại trừ nghe giảng thì không được làm gì hết, còn điểm danh, đi học điểm danh, tan học cũng điểm danh, giữa giờ mà thấy ấy nhớ tới cũng sẽ điểm danh…”

Thời Sênh rót cho cô nàng ly nước rồi đẩy tới.

Lâm Thiển Lam vội vàng uống một ngụm, nước ấm xuống bụng, cô nàng híp mắt nhìn Thời Sênh, “Cô giáo, sao cô không phải đàn ông chứ, hu hu hu, nếu cô là đàn ông, em nhất định sẽ theo đuổi cô.”

Người tri kỷ lại còn lợi hại thế này, không làm bạn trai thật quá đáng tiếc.

Lâm Thiển Lam ngồi xích lại gần Thời Sênh, “Cô giáo, cô có ghét bách hợp không?”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, “Có.”

Lâm Thiển Lam cũng đáp mình thuận miệng hỏi như thế, cô nàng vẫn thích đàn ông, sau đó lập tức lảng sang chuyện khác, nói lung tung đủ thứ chuyện với Thời Sênh.

Ăn đêm xong, Lâm Thiển Lam và Thời Sênh về ký túc xá, vẫn chưa từng ngừng nói chuyện.

“Aizz…” Lâm Thiển Lam như bị Lâm Dĩ Huyên kích thích, “Sao em vẫn chưa gặp được một người đàn ông nào chứ? Cô giáo, cô thích đàn ông như thế nào?”

Thời Sênh suy nghĩ một chút: “Đáng yêu, nghe lời.”

“Cô giáo, cô giáo…” Lâm Thiển Lam bỗng run run chỉ tay về phía cửa ký túc xá, “Đó có phải Ngôn học trưởng không?”

Thời Sênh nhìn theo, một bóng người ngồi dựa bên cửa, đầu rũ xuống, trên người có vài vết máu, giữa đêm đen nên nhìn rất dọa người.

Thời Sênh nhíu mày, hắn đi đâu mà lăn lộn mình thành cái dạng này vậy?

Thời Sênh vừa lại gần đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Ngôn Luật.” Thời Sênh ngồi xuống, duỗi tay vỗ vỗ mặt hắn.

Trên mặt Ngôn Luật nóng bỏng, mắt nhắm nghiền, Thời Sênh vỗ vỗ

mấy cái, hắn cũng không hề nhúc nhích gì.

“Ngôn Luật?”

“Cô giáo… học trưởng… bị say sao?” Lân Thiển Lam đứng ở một chỗ xa xa, nhỏ giọng hỏi.

Cô giáo còn dám tát Ngôn Luật như thế, không sợ Ngôn Luật đột nhiên nhảy dựng lên đánh người sao?

Thời Sênh đưa chìa khóa cho Lâm Thiển Lam, cô kéo Ngôn Luật khỏi cửa, Lâm Thiển Lam lập tức tra chìa: “Vậy em đi trước nhé cô giáo.”

Thật đáng sợ.

“Muộn thế này rồi em còn đi đâu?”

Lâm Thiển Lam dừng lại, “Em qua ở nhờ chỗ đứa bạn.”

Thời Sênh đỡ Ngôn Luật lên sô pha, “Chờ chút, cô mở cửa cho em.”

Lâm Thiển Lam gật đầu như gà mổ thóc, vội vàng ra khỏi phòng, tiện tay còn đóng lại. Cô giáo có thể ở chung nhà với Ngôn Luật, quả thực quá lợi hại rồi.

Cửa phòng bên cạnh nhanh chóng mở ra, Lâm Thiển Lam đóng cửa lại, Thời Sênh lại trèo trở về.

Ngôn Luật nằm lệch người trên sô pha, máu trên người hắn dính lên ghế, Thời Sênh cúi đầu nhìn người mình, cũng toàn máu là máu.

Thời Sênh thay quần áo rồi mới đi xử lý Ngôn Luật.

Trên người hắn không có vết thương, phỏng chừng máu kia là của người khác.

Thời Sênh lên lầu lấy quần áo, phòng Ngôn Luật rất sạch sẽ, sạch sẽ như thể không có ai ở đây vậy.

Thời Sênh thay quần áo cho Ngôn Luật, đưa tay áp lên trán hắn, nóng một cách bất thường, không phải lại bị sốt rồi đấy chứ?

Thời Sênh chuẩn bị đi tìm thuốc, cổ tay đột nhiên bị người ta túm chặt, cả người bị đè nặng, sau đó giọng nói hơi nghẹn ngào vang lên, “Cô giáo, sau này em sẽ nghe lời, liệu cô có thích em không?”

Thời Sênh: “…” Cậu nha, không phải lúc đó còn bất tỉnh nhân sự sao?

Sao còn có thể nghe được lời ông nói hả?

Ngôn Luật ôm chặt lấy cổ cô, hơn nữa còn có xu thế siết lại, Thời Sênh cảm thấy mình sắp không thở nổi rồi, “Buông ra.”

“Cô giáo…” Ngôn Luật không những không buông mà còn ôm chặt hơn, như một cái lò lửa dán lên người cô vậy.

Ôi… f*!

Thứ này muốn siết chết cô à?

“Buông ra.” Thời Sênh rít hai chữ qua kẽ răng.

“Cô giáo…”

Thời Sênh hít vào một hơi, “Cậu bảo sẽ ngoan ngoãn nghe lời cơ mà?”

Thân mình Ngôn Luật hơi cứng lại, một hồi lâu sau hắn mới chậm rãi buông lỏng tay, “Vậy cô sẽ thích em chứ?”

Thời Sênh ấn hắn ngồi lại sô pha, mò tìm được thuốc hạ sốt lần trước mình mua, lấy thuốc theo hướng dẫn rồi đưa cho hắn, “Uống thuốc.”

Ngôn Luật hơi cúi xuống, “Cô giáo, em rất khỏe.”

Sắp sốt đến chín cả người rồi mà còn khỏe? Khỏe cái beep ấy!

Thời Sênh véo cằm Ngôn Luật, nhét toàn bộ thuốc vào miệng hắn.

“Khụ khụ…” Ngôn Luật bị sặc, ho khan một cách khó chịu, “Cô giáo… Khụ khụ khụ…”

Thời Sênh vỗ vỗ lưng giúp hắn thuận khí, “Lần sau nhớ ngoan một chút.”

Chương 1127: Thanh xuân có em (21)

Ngôn Luật bị ép uống thuốc nên chỉ thức thêm được một chút là ngủ ngay.

Thời Sênh nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát sau đó ôm hắn lên lầu.

Đặt hắn lên giường, lúc xốc chăn lên, có một thứ gì đó rơi “cạch” xuống đất.

Thời Sênh nhặt thứ đó lên, là một con gấu nhỏ nhìn rất đáng yêu, hình như đã cũ lắm rồi, Thời Sênh quan sát một hồi rồi lại đặt nó lên đầu giường.

Đầu giường có một cái khung ảnh, Thời Sênh ma xui quỷ khiến cầm lên nhìn, người trong ảnh hơi mờ, nhưng rõ ràng đó chính là cô…

Đó là lúc cô vừa mới tới thế giới này, đang cầm kiếm chém người trên sân thượng.

Từ góc độ này… hẳn là được chụp từ tòa nhà đối diện.

Lúc ấy hắn cũng ở đó sao?

Thời Sênh im lặng hồi lâu rồi lại đặt khung ảnh về chỗ cũ, đi ra khỏi phòng.

…

Hôm sau, lúc cô ngủ dậy thì đã không thấy Ngôn Luật đầu nữa, cái khác duy nhất là thứ ở trên bàn không phải là bánh kem mà là bữa sáng bình thường, phòng khách cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Trên bàn có một tờ giấy.

“Cô giáo, em sẽ ngoan, cô không được đổi ý đâu đấy.”

Thời Sênh: “…” Tên nhóc này bị bệnh cũng không nhẹ đâu.

Gọi 110 thì có thể cứu được không?

[Mời gọi 120.] Hệ thống không sợ chết phun ra một câu.

“Ha ha, ngứa da đúng không?”

[Ký chủ, tôi không có da.] Bản hệ thống cũng cần da, Ký chủ trâu bò như thế, cô có thể cho tôi không?

Thời Sênh: “…” Hệ thống tới lúc không biết xấu hổ thì cũng trâu bò lắm.

[Ký chủ, tôi không có mặt mũi.] (Không biết xấu hổ)

“Mi đâu chỉ không có mặt mũi, ngay cả tự do mi cũng có đâu.”

[…] Bản Hệ thống vẫn nên câm miệng thì hơn, tranh thủ sống lâu thêm mấy ngày.

…

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, cô còn dám nói cô không quen Hủ vương tử?

Tôi tận mắt nhìn thấy cô xuống từ trên xe của anh ấy.”

Thời Sênh còn chưa vào lớp đã nghe thấy một giọng nói chua loét của Phàn Nhu.

Kỳ nghỉ đông đã trôi qua, hiện tại đã chuẩn bị vào kỳ ba, trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lăng Hủ đã phát triển được khá tốt.

“Không phải.” Mộ Dung Tiểu Tiểu giải thích, “Là anh ấy bắt tôi lên xe.”

“Ha, mặt mũi của Mộ Dung Tiểu Tiểu cô lớn lắm sao mà Hủ vương tử còn phải chủ động mời cô lên xe? Cô nghĩ mình là đại mỹ nhân tuyệt thế à?” Phàn Nhu châm chọc, “Chắc chắn là do cô không biết xấu hổ mới quấn lấy Hủ vương tử.”

“Tôi đã bảo không phải mà.” Mộ Dung Tiểu Tiểu rất tức giận, cô không thèm quấn lấy tên hỗn đản kia.

“Chát!”

Tiếng một cái tát từ trong truyền ra, Thời Sênh giật mình, mở cửa đi vào, quét mắt nhìn trong lớp học.

Các nam sinh đều đứng trong góc, nữ sinh do Phàn Nhu cầm đầu đang quây lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Thời Sênh tìm trong đám nữ sinh nhưng không thấy Ngụy Tinh Tinh đâu, từ sau khi Kim Vũ xảy ra chuyện, em gái này vẫn luôn sa sút tinh thần, thấy cô cũng không tới tìm ngược nữa mà lập tức đi vòng qua luôn.

Xem tình hình hiện tại, người vừa ăn tát tai chính là nữ chính đại

nhân rồi.

“Phàn Nhu, cô đủ chưa hả?” Mộ Dung Tiểu Tiểu bị chọc giận, quát lên, “Cô thích hắn thì cô đi theo đuổi hắn đi, cứ túm lấy tôi không tha là có ý gì hả?”

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, cô còn không nhận ra thân phận của mình là gì à, lại dám mơ ước cả Hủ vương tử. Hôm nay kiểu gì tôi cũng phải dạy dỗ cô một trận, để cô tự ý thức được mình có bộ dáng gì.” Phàn Nhu xắn tay áo, “Các chị em, cùng nhau lên, Hủ vương tử là đại gia, đừng hòng ai có thể nhúng chàm.”

“Hủ vương tử nhà các cô là toilet công cộng à? Còn mọi người nữa, đứng xúm lại làm gì, vào lớp!” Thời Sênh bước lên bục giảng.

Cô vừa bước lên, đám học sinh liền lập tức sợ hãi, xám xịt quay về chỗ ngồi.

Những người này vừa mới ngồi xong, Lăng Hủ liền xuất hiện ở cửa.

Thời Sênh lặng lẽ tự khen mình, biết ngay là nam chính sẽ tới làm anh hùng cứu mỹ nhân mà.

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, em ra đây cho anh.” Ánh mắt Lăng Hủ dừng trên người Mộ Dung Tiểu Tiểu, còn lại những người khác thì coi như không khí.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đầy một bụng oán giận, còn lâu mới chịu ra ngoài.

Sắc mặt Lăng Hủ sầm xuống, hắn rảo bước đi vào trong phòng để tự mình bắt người.

“Bạn sinh viên này…” Thời Sênh chắn hắn lại, “Hiện tại đã vào giờ học rồi, cậu muốn làm gì hả?”

“Giản Ngâm, tránh ra cho tôi.” Hắn còn chưa tìm cô ta hỏi tội, cô ta còn dám xuất hiện trước mặt hắn sao?

“Cậu nói tôi tránh thì tôi phải tránh à? Cậu tưởng mặt mình có thể rán bánh rán lên đấy à?”

Đám học sinh đều ngơ ngác, nói vậy nghĩa là sao?

Lăng Hủ cũng ngẩn ra, không hiểu ý mà Thời Sênh muốn nói là gì.

“Phì…” Tiếng cười khẽ từ ngoài cửa truyền tới, một thân ảnh cao gầy xuất hiện ở cửa, một tay hắn đút trong túi quần, một tay khác xách theo một cái hộp, khóe miệng cong lên, “Cô giáo.”

Mặt rán bánh rán nghĩa mà mặt mũi to đó…

Thời Sênh: “…” Tên ngốc này tới đây làm gì?

Lăng Hủ thấy Ngôn Luật thì hơi kỳ quái, nhưng hắn cũng chẳng có cảm xúc gì vì hai bọn họ vốn không quen nhau.

Trong ánh mắt quỷ dị và đầy hoảng sợ của cả lớp, Ngôn Luật thong thả tiến vào phòng, đặt cái hộp lên bàn giáo viên, nhẹ nhàng đẩy về phía Thời Sênh.

Học sinh bên dưới có biểu cảm vô cùng phong phú, đương nhiên, đại đa số người đều cảm thấy Thời Sênh đã đắc tội gì đó với Ngôn Luật.

Cô giáo đắc tội Ngôn Luật ư? Thật đáng mong chờ…

Ngôn Luật sẽ thu thập cô giáo sao? Vậy có phải bọn họ sẽ không bị cô ức hiếp nữa không?

Sao Ngôn Luật không lập tức đánh cho cô ấy một trận nhỉ?

Ngôn Luật đẩy chiếc hộp tới trước mặt Thời Sênh, ngón tay gõ gõ lên đó, “Cô giáo, mang cho cô này.”

“Cái gì thế?”

“Cô mở ra mà xem.”

Thời Sênh đẩy cái hộp trả lại, “Về nhà chờ tôi.”

Ngôn Luật hơi trề môi dưới, thất vọng nói: “Thế em chờ cô ở bên ngoài có được không?”

“Thế nào cũng được.”

Tựa hồ Ngôn Luật đã vừa lòng, đưa tay thu cái hộp lại.

Đám học sinh: “…”

Từ từ, hình như bọn họ gặp Ngôn Luật giả rồi.

Ngôn Luật có bao giờ nói chuyện với người ta bằng giọng như thế này đâu, còn rất nghe lời nữa chứ. Chắc chắn là giả, giả, giả, đều là giả…

Ngôn Luật xách cái hộp đi ra ngoài, lúc ngang qua Lăng Hủ, hắn hơi dừng lại, “Bạn học Lăng, cậu còn muốn quấy rầy cô giáo lên lớp đấy à?”

“Không liên quan gì tới cậu?” Mày Lăng Hủ nhăn lại, Ngôn Luật này đang làm gì thế?

Nụ cười bình thản vừa rồi của Ngôn Luật đã biến mất, “Đương nhiên liên quan tới tôi rồi, cậu quấy rầy cô giáo lên lớp.”

Sắc mặt Lăng Hủ cực kém, tầm mắt hắn đảo qua giữa Thời Sênh và Ngôn Luật hai vòng. Có lẽ không muốn đối đầu với Ngôn Luật nên hắn chỉ nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu một cái rồi lạnh mặt rời đi.

Ngôn Luật cười với Thời Sênh một cái rồi cũng theo Lăng Hủ rời khỏi lớp học.

Ngoài cửa, Lăng Hủ đang đứng đợi, “Ngôn Luật, cậu có ý gì?”

“Lăng Hủ…” Ngôn Luật nhẹ nhàng gọi tên hắn, bước tới gần hơn mấy bước, “Cô ấy là của tôi, bài học lần trước tôi cảnh cáo cậu còn chưa thấy đủ đúng không?”

Đồng tử Lăng Hủ co lại, “Là cậu…” Thời Sênh đắc tội hắn lâu như thế, không thể có chuyện hắn không làm gì, nhưng mấy lần đều bị người ta phá hỏng, lần trước thậm chí còn…

Khóe miệng Ngôn Luật nở một nụ cười xinh đẹp, “Tôi còn tưởng cậu đã sớm biết, xem ra cậu đúng là nuôi một đám vô dụng.”

Lăng Hủ đột nhiên không biết nên nói cái gì, hắn nhìn chằm chằm vào Ngôn Luật một hồi rồi xoay người rời đi.

Chương 1128: Thanh xuân có em (22)

Thời Sênh tan lớp, Ngôn Luật vẫn còn đang chờ ở bên ngoài.

“Cô giáo.” Hắn cười gọi cô.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn lớp học, một đám học sinh đang thò đầu ra nhìn, cô vừa quay lại, bọn chúng lập tức rụt vào.

“Cậu không đi học à?” Thời Sênh đi tới trước mặt Ngôn Luật.

“Em nhớ cô.”

Thời Sênh: “…” Câu này ngầm chỉ là, bởi vì hắn nhớ cô nên mới không đi học sao?

Ngôn Luật đưa cái hộp lúc nãy cho cô, “Cái này cho cô giáo.”

Cái hộp không lớn, đóng gói rất đẹp, Thời Sênh đưa giáo án trong tay cho hắn, Ngôn Luật lập tức nhận lấy.

Thời Sênh mở hộp ra, bên trong là mấy cái bánh ngọt mang theo mùi hương ngào ngạt.

“Cô giáo thử ăn xem, tự tay em làm đấy.” Ngôn Luật nhìn cô đầy chờ mong.

Thời Sênh: “…”

Thích mấy món bánh ngọt là bệnh gì?

Thời Sênh lấy một miếng rất nhỏ ra, một miếng đút gọn vào miệng, bánh vừa vào đã tan, không quá ngọt, đầu tiên là vị trái cây, sau đó lại có vị sữa, ăn rất ngon.

“Cô giáo, không thích sao?” Thấy Thời Sênh im lặng, Ngôn Luật tưởng cô không thích.

Thời Sênh khép cái hộp lại: “Rất ngon.”

“Vậy sao cô không ăn nữa?”

“Trước mặt thiên hạ, ăn cái beep gì, về nhà.” Thời Sênh tức giận trừng mắt với hắn.

Ngôn Luật thì ước giá như tất cả mọi người đều biết mối quan hệ không bình thường giữa hai người, nhưng Thời Sênh đã nói thế, hắn cũng không tiện mở miệng phản đối, bởi vì cô giáo từng nói chỉ thích người biết nghe lời…

Chờ hai người đi rồi, một đám học sinh ở trong lớp mới lại ló đầu ra khẽ bàn tán.

“Bọn họ có quan hệ gì thế? Sao Ngôn học trưởng có thể cười… dịu dàng tới vậy?” Bạn học này đại khái là không biết phải hình dung thế nào, dùng từ “dịu dàng” với Ngôn Luật thật sự có cảm giác hơi quái dị.

Vị học trưởng kia hoàn toàn không liên quan gì tới hai chữ “dịu dàng” cả.

“Ngôn học trưởng thật đẹp trai, nhất là lúc anh ấy cười, tôi có cảm

giác trái tim muốn vỡ tung ấy.”

“Cô giáo và Ngôn học trưởng hình như có quan hệ không bình thường… Tôi thấy họ khá mập mờ.”

“Tình cô trò? Mẹ ơi, không thể nào, Ngôn học trưởng thích cô giáo ở điểm nào chứ?” Một kẻ tâm thần như thế mà cũng có người thích được sao?”

Thế giới này thật quá điên cuồng!

Về sau, ngày nào cũng thế, chỉ cần Thời Sênh có tiết thì Ngôn Luật sẽ đều xuất hiện, có lúc tới tay không, có lúc lại mang theo thứ gì đó.

Tai tiếng giữa Thời Sênh và Ngôn Luật cứ thế truyền ra.

Hai người không phủ nhận, mà không phủ nhận chính là thừa nhận. Ngôn Luật rất vui vẻ, cô ấy không phủ nhận nghĩa là đã tiếp nhận hắn rồi.

Dù có phải hay không thì trong đáy lòng hắn đã nhận định như thế.

“Cô giáo, tối nay em sẽ về.” Ăn cơm xong, Ngôn Luật nói với Thời Sênh.

Thời Sênh xua xua tay, ý bảo hắn mau chóng lăn đi.

“Cô giáo, cô không quan tâm em đi đâu sao?” Ngôn Luật xích tới gần Thời Sênh.

“Đánh nhau chứ còn có thể làm gì.” Tên này ngoại trừ đánh nhau ra còn biết làm gì khác sao?

Ngôn Luật hơi sửng sốt, “Vậy… Cô giáo không lo lắng cho em à?”

Thời Sênh đẩy hắn ra, “Cậu thì có thể gặp chuyện gì chứ?” Biết hắn lâu như thế rồi nhưng cô đã thấy hắn bị thương lần nào đâu.

Vẻ mặt Ngôn Luật đầy thất vọng, hắn thong thả đứng dậy: “Cô giáo, em đi đây.”

Thời Sênh xua tay.

Biểu tình của Ngôn Luật càng ảm đạm, hắn đứng yên không nhúc nhích, cứ rũ mắt nhìn Thời Sênh.

“Sao cậu còn chưa đi hả?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, đột nhiên ánh sáng trước mắt sầm xuống, cánh môi tiếp xúc với một thứ lành lạnh.

Thời Sênh, “…” Tên ngu si đần độn này lại dám đánh lén ông.

Mẹ!

Đây mà là hôn môi à?

Chó gặm còn tốt hơn hắn.

Thời Sênh duỗi tay túm lấy cổ áo hắn, gia tăng nụ hôn, ánh sáng trong con ngươi của Ngôn Luật bừng lên.

Nụ hôn kéo dài gần 10 phút, Thời Sênh đã muốn buông hắn ra, nhưng sau khi Ngôn Luật học xong trò hôn hít này thì lại không chịu buông cô ra.

Cánh môi Ngôn Luật cọ cọ qua má cô, dừng bên tai, “Cô giáo, em

không đi nữa.”

Thời Sênh vỗ vai hắn, “Thế thì đi rửa bát đi.”

Ngôn Luật: “…”

Ngôn Luật ôm cô một lúc rồi mới chậm chạp buông tay, đi vào bếp dọn dẹp.

Mới vừa cầm lấy chén bát đã có người gọi điện thoại tới.

Hắn nhìn tên hiển thị, lập tức từ chối, sau đó tắt máy luôn.

Rửa bát xong, liếc mắt đã có thể nhìn thấy Thời Sênh đang ngồi trên sô pha chơi game, khóe miệng hắn hơi cong lên, lập tức dán sát lại, “Cô giáo, game thú vị lắm sao?”

“Ừ, cũng được.” Thời Sênh đang đánh BOSS cuối, chỉ tiện miệng đáp một câu.

“Em thú vị hay game thú vị hơn?”

“Game.”

Máy tính bảng lập tức bị giật lấy.

Thời Sênh lập tức nổi giận, “Khốn kiếp, cậu làm cái gì thế hả, trả lại cho tôi, ông đây sắp qua ải rồi.”

“Không được.” Ngôn Luật giấu máy tính bảng ở sau lưng, “Trong lòng cô giáo, em còn kém cả game ư?”

Thời Sênh: “…” Lại bắt đầu vô cớ gây rối!

Giỏi lắm!

Đánh cho một trận thôi!

“Cô giáo, cô chơi em em cũng không ngại mà.” Ngôn Luật hơi cúi người về phía Thời Sênh, giọng nói tràn đầy mời mọc.

Chơi ông nội cậu ấy!

Thời Sênh trợn trắng mắt với Ngôn Luật một cái, từ dưới sô pha rút ra một cái máy tính bảng khác, khởi động máy, vào mạng, đăng nhập game.

Ngôn Luật: “…”

Rốt cuộc cô ấy có bao nhiêu cái máy tính bảng thế?

“Cô giáo, thẻ nhận lương của cô đâu?” Ngôn Luật lại nhìn chằm chằm Thời Sênh chơi game.

“Làm gì?”

Ngôn Luật thản nhiên đáp: “Em không có phí sinh hoạt.”

“Thì liên quan gì tới tôi?” Thời Sênh diệt gọn một con quái nhỏ.

“Cô giáo, giờ em coi như đã là bạn trai của cô rồi đúng không?”

Thời Sênh dừng lại một chút, không đáp.

Ngôn Luật lại như không nhìn thấy, “Làm bạn gái, chẳng lẽ không nên cho em sinh hoạt phí sao?”

Yêu cầu không biết xấu hổ như thế, bản cô nương thật không thể từ chối được.

Cô liếc nhìn hắn, lấy từ trong túi xách bên cạnh ra mấy cái thẻ, nhét vào tay Ngôn Luật: “Tiêu tiền của tôi thì phải nghe lời tôi, hiểu chưa hả?”

“Vâng, ở trên giường nghe cô giáo hết.” Ngôn Luật lập tức ôm lấy cô, thu hết máy tính bảng lại.

Thời Sênh: “…” Thằng ranh này được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

Thời Sênh phát hiện ra, ở trong ký túc xá, mọi đồ vật có thể chơi game đều bị thu lấy, có điều cô còn có di động mà. Thế nhưng, hôm sau, cục WIFI cũng chẳng thấy đâu luôn.

“Ngôn Luật!” Thời Sênh đứng ở phòng khách, gào lên phía lầu hai.

Tức chết bản cô nương rồi, tên ngu si đần độn kia càng ngày càng quá đáng!

Ngôn Luật hình như đang tắm, Thời Sênh gào hắn, hắn liền khoác một cái áo khoác tắm đi ra, đương nhiên, Thời Sênh nghĩ quá nửa là hắn cố ý.

Mấy buổi tối gần đây, thứ này luôn nửa đêm mò vào phòng, sau đó bị cô đánh đuổi ra ngoài, thế mà hắn cũng chẳng biết mệt là gì.

“Cô giáo?” Ngôn Luật chống tay lên lan can cầu thang.

“Cậu giấu WIFI ở đâu?”

“Cô giáo muốn biết ư?” Trên mặt Ngôn Luật hiện lên vẻ cười cợt.

Thời Sênh xắn tay áo, xông lên cầu thang, túm hắn về phòng, ấn lên giường, “Cậu muốn đúng không?”

Có lẽ vì thấy Thời Sênh quá mức hung tàn nên Ngôn Luật hơi sợ, “Cô giáo…”

“Sợ?” Thời Sênh kéo áo tắm của hắn ra, “Vừa rồi lúc câu dẫn ông đây, không phải làm rất tốt sao?”

Ngôn Luật đột nhiên nhắm mắt lại, một bộ dạng “em mời ngài xơi”.

Nhưng người đè lên hắn một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Thật lâu sau, hắn mới nghe thấy cô nói, “Giao đồ ra đây.”

Chương 1129: Thanh xuân có em (23)

Thời Sênh biết được chỗ Ngôn Luật giấu WIFI rồi còn nhéo nhéo mặt hắn, “Đừng có cả ngày nghĩ dụ dỗ tôi, cuối kỳ này mà cậu bị nợ môn thì xem tôi thu thập cậu thế nào?”

Thời Sênh nhảy xuống khỏi người Ngôn Luật, hắn lại túm lấy vạt áo cô, “Nếu em không bị nợ môn, cô sẽ thưởng cho em chứ?”

Thời Sênh gạt tay hắn ra, “Xem biểu hiện của cậu đã.”

Ngôn Luật khá mê mang, chẳng lẽ biểu hiện của hắn còn chưa đủ tốt sao?

Hắn ngồi dậy, kéo lại áo tắm bị Thời Sênh bới ra, nhảy xuống giường định theo cô ra ngoài.

“Đi giày vào.” Thời Sênh đột nhiên quay đầu lại, tức giận quát lớn một câu.

“Oh…” Ngôn Luật lật đật quay lại xỏ giày.

Thời Sênh nhìn hắn xỏ giày, khóe miệng hơi cong lên, quả nhiên thế này vẫn đáng yêu hơn.

…

“Cô Giản.” Bên ngoài văn phòng, một người đàn ông đã khá già gõ cửa.

Đây là chủ nhiệm của lớp 7 năm 2.

Thời Sênh mở cửa để ông ấy vào, thấy trong văn phòng có người khác, ông sửng sốt một chút, sau khi nhận ra là ai thì biểu tình càng thêm cổ quái.

Xem ra, lời đồn trong trường học đúng là thật sự.

“Khụ khụ…” Chủ nhiệm lớp ho khan hai tiếng, làm thầy cô ở trường này đều hiểu chuyện gì nên quản và chuyện gì không nên quản. “Cô Giản, là thế này, sắp kỷ niệm ngày thành lập trường của Anh Lan rồi, các lớp đều phải chuẩn bị tiết mục biểu diễn. Tôi lớn tuổi rồi, không đỡ được sự lăn lộn của đám học sinh kia, giờ bọn họ chỉ nghe lời cô, cho nên tôi định nhờ cô thu xếp chuyện này, cô Giản thấy thế nào?”

Chủ nhiệm lớp không trực tiếp giao nhiệm vụ cho cô mà chỉ dò hỏi ý kiến của cô.

“Được ạ.”

Chủ nhiệm lớp còn tưởng Thời Sênh sẽ từ chối, từ học kỳ 1, cô giáo thực tập này cứ như bị trúng tà ấy, hơn nữa còn được người bên trên cực kỳ che chở nữa.

Ông đã chuẩn bị vô số lời thuyết phục, không nghĩ cô ấy lại dễ dàng đồng ý như thế.

“Vậy cứ quyết định thế nhé, cô Giản vất vả rồi, khụ khụ, vậy tôi không quấy rầy hai người nữa.” Chủ nhiệm lớp lập tức ra ngoài như thể sợ Thời Sênh sẽ đổi ý.

Chủ nhiệm lớp vừa đi, Ngôn Luật liền đứng lên, đi tới trước mặt Thời

Sênh, “Cô thật sự không đi cùng em sao?”

“Tôi đi làm gì?” Loại chuyện đánh nhau kia, bản cô nương mà ra tay là sẽ xảy ra án mạng đấy.

“Cô giáo, cô không đi, có lẽ em sẽ bị thương.”

“Cậu đe dọa tôi đấy à?”

Ngôn Luật híp mắt cười, “Vậy phải xem cô giáo có đành lòng nhìn em bị thương không.”

Thời Sênh nhíu mày, “Nếu tôi đành lòng thì sao?”

Ngôn Luật nhún vai, “Như thế có thể khẳng định là cô giáo chưa đủ thích em rồi.”

Thời Sênh quả thực không muốn hắn bị thương, cô có thể đánh hắn, nhưng người khác thì không được, cái này gọi là bệnh giai đoạn cuối.

Thời Sênh không muốn cùng Ngôn Luật tiếp tục thảo luận chuyện này, “Cậu ra ngoài trước đi, đợi tôi ở cổng trường.”

Ngôn Luật hiểu cô đã đồng ý rồi nên cực kỳ nghe lời mà đi ra cổng trường.

…

Trên con đường quốc lộ dẫn lên núi, một đám người đang độ xe, tiếng động cơ xe lớn tới nỗi có thể nghe thấy từ giữa sườn núi.

Những chiếc xe lượn một vòng rồi dừng lại ở chân núi.

Cầm đầu là một thanh niên, tuổi có hơi lớn, trên mặt còn có một vết sẹo còn mới.

“Lão đại, đã tới giờ này rồi, chẳng lẽ hắn không tới sao?” Có vài người xuống từ chiếc xe bên cạnh, vừa nhìn thời gian vừa trêu đùa nhau, thuận tiện còn dâng cho gã mặt sẹo một điếu thuốc.

Gã thanh niên ngậm điếu thuốc, chờ đàn em châm lửa, sau khi nhả khói một vòng mới nói: “Hắn sẽ tới.”

Mấy tên đàn em nhìn nhau, bắt đầu vuốt mông ngựa: “Dù có thế đi chăng nữa thì lão đại chắc chắn vẫn thắng hắn, các anh em nói có đúng không?”

“Đúng, lão đại là số một.”

Gã thanh niên mặt sẹo không nói gì, chỉ dựa vào mui xe nhìn về phía xa.

Đại khái, qua hơn 30 phút, từ xa liền thấy một chiếc xe màu bạc đi tới gần.

Mọi người lập tức tỉnh táo tinh thần, sôi nổi đứng ở sau lưng gã thanh niên mặt sẹo bày trận thế.

Cửa xe bên phía ghế điều khiển mở ra, một cô gái từ trong đó bước ra, mọi người ngơ ngác, sao lại là con gái chứ?

Lại còn khá xinh đẹp…

Bọn họ nhìn cô gái đi vòng qua xe, kéo cửa xe bên phía ghế phụ ra, Ngôn Luật bước từ trên xuống.

Thì ra là tài xế.

Chẳng phải trước giờ Ngôn Luật vẫn luôn đơn thương độc mã sao? Sao hôm nay lại mang một cô bé theo thế này?

“Ngôn Luật, hôm nay mày mang phụ nữ tới đây, chẳng lẽ muốn tặng thêm lễ cho lão đại nhà bọn tao à?” Ha ha ha, hiện tại mày nhận thua thì lão đại của bọn tao sẽ không làm khó dễ đâu, không cần đưa lễ vật lớn như thế.”

Ngôn Luật híp mắt, thân hình đột nhiên xuất động, lao về phía tên vừa nói chuyện, gã đó còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Ngôn Luật quật ngã xuống đất. Nam sinh dẫm lên ngực gã. “Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, bảo lão đại mày dạy bảo bọn mày cho tốt vào.”

Hắn đá mạnh lên người gã kia, gã đó liền lăn về phía gã thanh niên mặt sẹo.

Gã thanh niên mặt sẹo ném điếu thuốc xuống, dùng chân ngăn đàn em của mình lại, nhưng gã không ngờ lực đá của Ngôn Luật lại lớn như thế, suýt chút nữa gã cũng ngã theo luôn.

Ngôn Luật đút tay vào túi quần, cười hơi khinh bỉ.

“Mẹ kiếp!” Gã mặt sẹo giận dữ.

Ngôn Luật làm lơ gã: “So cái gì?”

Gã mặt sẹo cười âm hiểm: “Tao nghe nói mày lái xe rất tốt, không bằng hôm nay đua xe đi?”

“Sao cũng được.”

“Được, kẻ nào thua thì để lại một bàn tay, còn nếu mày thua thì đứa con gái kia cũng để lại, sao nào?”

Biểu tình trên mặt Ngôn Luật lập tức lạnh xuống, “Cô ấy không phải tiền đặt cược.”

“Ha, xem ra Ngôn đại thiếu gia của chúng ta đã động chân tình rồi.” Gã mặt sẹo nhìn Thời Sênh một cái, cô ngồi trên mui xe một cách cực kỳ thiếu hình tượng, vắt chéo chân, cắn hạt dưa, hơi thở đầy mùi lưu manh.

Cô gái này…

Vừa rồi, ánh mắt đầu tiên gã đã biết đây là một cô gái rất dịu dàng, sao trong chớp mắt đã biến thành dáng vẻ này rồi?

Ngôn Luật hơi nghiêng người, vừa lúc ngăn trở tầm mắt gã mặt sẹo, “Mày dám có ý đồ với cô ấy, tao nhất định sẽ khiến mày hối hận vì đã tới thế giới này.”

Gã mặt sẹo không biết suy nghĩ cái gì mà lại nhìn Thời Sênh thêm vài lần, nhưng sau đó không đề cập chuyện bắt cô làm tiền đặt cọc nữa.

“Ngôn đại thiếu gia, chọn xe đi?” Gã mặt sẹo chỉ một cửa hàng cách đó không xa.

Đua xe ở chỗ này có một luật bất thành văn, xe là phải do nhà xe này cung cấp, hơn nữa loại hình cũng phải tương đồng nhau.

Có thời gian thử xe là nửa giờ, có thể căn cứ theo yêu thích của mình mà điều chỉnh. Nửa giờ sau, dù có thử tốt rồi hay không thì thi

đấu cũng sẽ chính thức bắt đầu.

Ngôn Luật tùy tiện chọn một chiếc xe, cũng không có ý thử lái, lập tức ngồi lên, nhưng gã mặt sẹo lại chọn rất lâu.

Thời Sênh cũng từ bên kia tiến lại, ghé vào cửa sổ xe: “Xe này bị động tay chân rồi, đổi một chiếc đi.”

“Sao cô giáo biết?” Ngôn Luật không cảm thấy kỳ lạ, chỉ quan tâm tại sao Thời Sênh lại biết mà thôi.

Thời Sênh liếc về phía gã mặt sẹo vẫn đang chọn xe một cái, “Hắn không biết cậu chọn cái xe nào, thế nên cái nào cũng động vào, tôi chỉ đúng lúc nghe lỏm được mà thôi.”

“Thính lực của cô giáo thật tốt.”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy cô giáo có nghe được lòng em đang nói em rất thích cô không?” Ngôn Luật tận dụng mọi lúc mọi nơi để thả thính Thời Sênh.

Thời Sênh liếc hắn, hắn bình tĩnh như thế, chắc chắn là biết xe này có vấn đề, Thời Sênh không thèm quản hắn nữa, “Nếu cậu mà bị thương một chút, tôi nhất định sẽ đánh cho cậu một tháng cũng không xuống giường được.”

Ngôn Luật khẽ cười, hơi nghiêng đầu sát về phía Thời Sênh, ghé vào lỗ tai cô nói, “Em càng thích…”

Thời Sênh hừ lạnh một câu, “Miệng nói thì giỏi lắm, đến lúc mang “súng” ra trận thật thì lại sợ sun vào.”

Ngôn Luật: “…”

Chương 1130: Thanh xuân có em (24)

Trong thời gian Thời Sênh và Ngôn Luật nói chuyện không giới hạn thì gã mặt sẹo cũng chọn xong xe, đưa xe tới vạch xuất phát.

Thời Sênh khom lưng hôn lên môi hắn, tranh thủ lúc hắn không chú ý, dán một lá bùa ở mặt trong chiếc xe.

“Tự mình cẩn thận một chút.”

“Cô giáo, hôn thêm một tí được không?”

Trong mắt Ngôn Luật mang theo vài phần cầu khẩn làm người ta không đành lòng từ chối, Thời Sênh xoa tóc hắn, “Trở về sẽ hôn.”

“Nếu em thắng, cô giáo có thể hôn em hai lần không?”

“Đừng có được voi đòi tiên.”

“Cô giáo.”

Ngôn Luật tỏ vẻ tủi thân, Thời Sênh nhìn đã không chịu nổi, cô lập tức đầu hàng, “Được, được, được.”

“Cô giáo thật tốt.” Hôn hai lần, nhưng cô cũng không nói mỗi lần hôn bao lâu, đến lúc đó có thể gian lận rồi.

Thời Sênh hoàn toàn không biết, “sủng vật” mình nuôi lại bắt đầu chơi tâm cơ.

Ngôn Luật lưu luyến rời khỏi Thời Sênh, sau đó mới nhìn về phía một góc tối trong xe, nơi đó có một lá bùa màu vàng nhạt.

Khóe miệng Ngôn Luật hơi cong lên, nhẹ giọng nỉ non: “Cô giáo, cô có nhiều bí mật thật đấy.”

Nhưng người như thế, hắn lại càng thích.

Loại yêu thích này không thể khống chế được, cũng không phản kháng được, hắn chỉ có thể tiếp nhận.

…

Thời Sênh quay về chiếc xe màu bạc, ngồi lên trên, điểm cuối cùng của chặng đua là ở trên đỉnh núi, đường mà bọn họ đi khác với đường người dân bình thường đi, bọn họ cần phải lên trên đỉnh núi chờ.

Thời Sênh chờ Ngôn Luật và gã mặt sẹo xuất phát mới khởi động xe, đi phía sau xe của đám đàn em gã mặt sẹo. Kỹ thuật lái xe của Thời Sênh rất kinh khủng, hoàn toàn bỏ xa đám người đó.

Đám đàn em ở phía sau nổi giận.

“Mẹ, con mụ này cố ý!”

“Mẹ kiếp, vượt qua đi.”

Mấy chiếc xe muốn vượt qua nhưng đến khi lên tới tận đỉnh núi rồi vẫn chẳng có ai thành công, một đám người tức giận dậm chân, vừa xuống xe liền xông thẳng về phía Thời Sênh.

“Con khốn, xuống đây, xuống ngay cho ông.”

Thời Sênh hạ cửa kính xe, chống cằm: “Mày bảo ông xuống thì ông phải xuống à? Tao mà xuống chẳng phải sẽ là con khốn sao?”

Đàn em: “…”

Mẹ nhà cô, không xuống dưới chứ gì?

Gã đàn em không thèm tiếp kịch bản này, lập tức thô bạo túm lấy Thời Sênh, “Lăn xuống đây cho ông!”

Thời Sênh nắm lấy cổ tay gã đàn em này, bẻ sang bên cạnh một cái. Gã đàn em kêu thảm thiết một tiếng. Thời Sênh đẩy cửa xe ra, cửa xe đụng vào đầu gã làm gã ngã luôn xuống đất.

Thời Sênh thong thả bước xuống, hơi hơi hếch cằm lên, “Không cần hành lễ lớn như thế, các người còn chưa có tư cách quỳ lạy tôi đâu.”

Đám đàn em: “…” Người phụ nữ này là người bệnh tâm thần trong truyền thuyết đúng không? Còn không có cả tư cách quỳ lạy cô ta, cô ta nghĩ mình là ai hả? Tần Thủy Hoàng cũng chưa có khẩu khí lớn như thế.

“Chúng mày còn ngẩn ra làm cái gì, lên cho tao, đánh chết con khốn này… a… a…”

Gã đàn em kia còn chưa nói xong đã bị Thời Sênh đá ngã lăn, với cái kỹ năng như này mà muốn đánh chết ông à, đúng là nằm mơ!

“Lên!” Đám đàn em bên kia hung hăng như được tiêm máu gà.

Một đứa con gái mà dám ngông cuồng trước mặt bọn họ như thế,

khinh bọn họ ăn chay đúng không?

Thời Sênh xắn tay áo, lúc tên đầu tiên vừa vọt tới trước mặt cô liền tung nắm đấm, đấm trúng mặt gã luôn.

Thời Sênh thổi thổi nắm tay, kiêu ngạo nhìn người xung quanh, “Tôi nói nhé, đám ngu si đần độn các người mà dám đánh với tôi ư, tốt nhất là tự sát luôn đi, mười tám năm sau lại là trang anh hùng hảo hán còn nhanh hơn.”

Người kiêu ngạo không phải họ chưa từng gặp, nhưng kiêu ngạo thành cái dạng này thì người phụ nữ này tuyệt đối là kẻ đầu tiên.

Đám đàn em liếc nhau, lại xông lên lần nữa, bọn họ không tin mình không đánh lại được một người phụ nữ.

Trên đỉnh núi, tiếng kêu rên vang lên hết đợt này tới đợt khác.

…

Tiếng động cơ vang từ nhỏ đến lớn, hai chiếc xe cơ hồ như đang chạy song song với nhau, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy vài phần khoảng cách.

Chiếc xe ở phía sau, ở giây cuối cùng liền vọt lên trước chiếc xe đang dẫn đầu.

Hai chiếc xe đồng thời dừng lại, tiếng động cơ xe vẫn chưa dứt, đằng sau còn có xe nữa.

Âm thanh càng lúc càng gần, lại có hai chiếc xe khác xuất hiện.

Người trên chiếc xe đầu tiên bước xuống, áo sơ mi trắng bắt mắt,

ánh mắt đầu tiên của hắn dừng trên người Thời Sênh, cong môi cười nhạt, đi thẳng về phía cô, “Cô giáo, em thắng rồi.”

Thời Sênh quan sát hắn mấy lần, rất lành lặn, không hề bị thương.

Ngôn Luật hơi ôm lấy cô, bỏ lá bùa vào trong tay cô, nhẹ giọng nói, “Cô giáo, em muốn nhìn xem cô còn có thể mang tới cho em những niềm vui nào nữa.”

Thời Sênh thu lá bùa lại, “Niềm vui thì không có, sợ hãi thì có đấy, muốn không?”

“Chỉ cần là của cô giáo cấp thì em có thể vui vẻ chịu đựng.”

Thời Sênh: “…” Thả thính ông làm sợi lông gì?

Thời Sênh bảo Ngôn Luật buông mình ra, cô nhìn về chiếc xe bên kia, ngoại trừ gã mặt sẹo còn có hai thanh niên khác nữa.

Một trong hai kẻ đó là nam chính đại nhân, tên còn lại cô không quen, ăn mặc cực kỳ côn đồ, tóc nhuộm vàng hoe, tai đeo khuyên, trên người cũng treo đầy các loại trang sức kỳ quái, tràn đầy vẻ ngổ ngáo.

Thời Sênh lục tìm trong đầu vài lần, tìm được một kẻ giống như thế - Nhan Dật.

Đầu tiên là kẻ thù của nam chính đại nhân, sau đó lại trở thành tình địch của hắn.

Nhan Dật biết Lăng Hủ có quan hệ thân thiết với một nữ sinh khác vì thế liền bắt cóc nữ chính đại nhân, trong lúc bắt cóc, nữ chính đại nhân lại thấy Nhan Dật rất đáng thương, vì thế sau khi được nam chính đại nhân cứu ra, cô ta không báo cảnh sát mà lại tha cho hắn.

Từ đó, Nhan Dật liền cảm thấy nữ chính đại nhân là một tiểu bạch thỏ lương thiện, đáng yêu, rễ tình đâm sâu, lập tức mở màn đại chiến với nam chính.

Thời Sênh rất không hiểu tâm lý bị bắt cóc mà còn không báo cảnh sát là cái kiểu gì nữa.

Nếu đó là người mình thích thì cũng thôi đi, rốt cuộc là tình yêu mù quáng, có thể bỏ qua rất nhiều chuyện. Nhưng mà… Nhan Dật lúc đầu là tội phạm bắt cóc xa lạ, đồng tình với tội phạm bắt cóc là cái quỷ gì?

Dù sao, đánh chết cô, cô cũng sẽ không thông cảm cho một tội phạm bắt cóc xa lạ.

[…] Ha ha, ngoại trừ Phượng Từ, trong mắt cô còn có người khác sao? Hai chữ đồng tình đã sớm bị cô ăn mất rồi.

Hiện tại, màn biểu diễn vừa rồi có thể là nam chính vì cứu nữ chính nên đua xe cùng Nhan Dật…

Vận khí này cũng quá kinh rồi, xung quanh đây nhiều núi thế hắn không đi, lại cố tình tới đây.

“Mẹ kiếp, hai người chúng mày là ai?” Gã mặt sẹo tới sau cùng, vừa xuống xe đã đi thẳng tới chỗ Lăng Hủ và Nhan Dật.

Nếu không phải hai người kia đột nhiên nhảy ra, hắn cũng sẽ không thua.

Gã mặt sẹo thầm hận trong lòng, rõ ràng đã động tay động chân, thế mà Ngôn Luật lại chẳng có việc gì.

Lăng Hủ lạnh lùng nhìn gã mặt sẹo, lại nhìn về phía Nhan Dật, “Người ở đâu?”

“Yên tâm, tiểu mỹ nhân của mày không sao đâu.” Nhan Dật vò vò mái tóc vàng chóe làm lộ ra chiếc khuyên trên tai, “A… Lăng Hủ, tao cũng không ngờ là mày có thể vì một đứa con gái mà có thể làm ra loại chuyện này, không biết nó có chỗ nào đặc biệt thế?”

“Nhan Dật, thả người.”

“Gấp cái gì…” Nhan Dật hơi nhìn về phía Ngôn Luật và Thời Sênh, “Đó là Ngôn Luật của trường bọn mày đúng không?”

Lăng Hủ nhìn theo ánh mắt của Nhan Dật, mày cau lại, đặc biệt là lúc hắn nhìn thấy Thời Sênh, trong mắt tràn ngập vẻ chán ghét.

“Ai nha, xem ra mày cũng rất ghét hắn nhỉ? Thật trùng hợp, tao cũng ghét hắn, thế này đi, mày và hắn đấu với nhau một trận, nếu mày thắng thì tao sẽ trả lại tiểu mỹ nhân cho mày, thế nào?”

Chương 1131: Thanh xuân có em (25)

Trăm triệu lần không ngờ, nằm mà cũng trúng đạn.

Thời Sênh thực tuyệt vọng!

Đều tại mẹ tác giả hết, cứ làm như không cho vai ác và vai chính đối đầu thì sẽ chết người ấy.

Ngôn Luật ôm eo Thời Sênh, dựa vào xe nhìn đám người bên kia, biểu tình đạm mạc lại mơ hồ lộ ra lạnh lẽo.

Lăng Hủ đã đi về phía bọn họ, giọng đầy ngạo mạn, “Ngôn Luật, đấu đi.”

Giọng của Ngôn Luật trong trẻo, “Cậu đã thua rồi.”

“Vừa rồi không tính.” Nhan Dật cũng tiến lên, “Bọn mày so lại đi?”

“Không.” Ngôn Luật còn không thèm nhìn Nhan Dật.

“Sao, sợ à?” Nhan Dật tỏ vẻ khinh bỉ, “Tao nghe nói Ngôn Luật của Anh Lan rất giỏi mà, không nghĩ tới lại là thằng hèn, hay là… sợ bị mất mặt trước người phụ nữ của mày?”

“Tôi không rảnh rỗi so đo với cậu.” Ngôn Luật ôm Thời Sênh xuống, “Cô giáo, chúng ta về thôi.”

“Cô giáo?” Nhan Dật đột nhiên cao giọng, “Ôi chao, các người đang

chơi trò tình yêu cô trò đấy à? Khẩu vị sao nặng như thế? Không ngờ Ngôn Luật như thần trong miệng người khác lại là người như thế, xem ra hôm nay tao được mở rộng tầm mắt rồi.”

“Cậu có cảm thấy hắn rất ngứa đòn không?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi Ngôn Luật.

Ngôn Luật cũng gật đầu rất nghiêm túc, “Cô giáo nói hắn ngứa đòn thì chính là hắn ngứa đòn.”

Thời Sênh xắn tay áo, nhìn Nhan Dật cười mà không cười. “Thế tôi sẽ cho cậu mở rộng tầm mắt.”

Nụ cười cực kỳ ác ý, ai cũng có thể nhìn ra.

“Muốn đánh nhau?” Nhan Dật rất không thích ánh mắt của Thời Sênh, nhưng hắn không thể để thua về khí thế, “Cô chỉ là một ả đàn bà, tôi sợ sẽ đánh cô gãy tay, mất chân mất.”

“Cậu bé, tự tin là tốt, nhưng cậu xem thường phụ nữ như thế… thì cậu sẽ gặp xui xẻo đấy!” Thời Sênh bẻ ngón tay rắc một tiếng, ngay sao đó, Nhan Dật đã bị cô túm lấy cổ áo, một tay khác của cô túm lấy cánh tay hắn, quật ngã xuống đất.

Gãy tay, mất chân chứ gì?

Ông cho mày ngông cuồng!

Cho mày kiêu ngạo!

Ông đây còn chưa vênh váo mà mày đã dám vênh rồi, mẹ kiếp!

Nhan Dật bị ấn trên mặt đất, hoàn toàn không thể phản kháng, rõ

ràng hắn cảm thấy người đang đè lên mình cũng không có bao nhiêu sức lực, nhưng hắn giãy dụa thế nào cũng không thoát được, chỉ có thể bị đánh.

“Còn muốn đánh tôi đến gãy tay, mất chân không?” Thời Sênh ngồi xổm bên cạnh Nhan Dật, cười tủm tỉm hỏi hắn.

Mặt mũi Nhan Dật bầm tím, trên người còn đau hơn, “Con đàn bà khốn kiếp, mày… Chờ cho bổn thiếu… Chờ… Bổn thiếu sẽ không bỏ qua cho mày.”

“Sẽ không bỏ qua cho tôi ư?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Tôi có nên giết chết cậu, diệt trừ hậu hoạn không?”

Nhan Dật: “…”

Nhan Dật cũng được coi là một nhân vật tàn nhẫn… ừm, so với người cùng tuổi. Hắn đã trà trộn ở “chiến trường” nhiều năm như thế, chưa từng gặp người nào không đi theo kịch bản thế này.

Biểu tình của cô ta nghiêm túc, hoàn toàn không giống nói đùa.

“Cô giáo, không được giết người.” Ngôn Luật cũng đi tới ngồi xổm bên cạnh Nhan Dật, “Nếu cô giáo không thích hắn, chúng ta bán hắn ra nước ngoài là được rồi.”

Nhan Dật: “…” Hắn có phải rau cải trắng, nói bán là có thể bán đâu?

Thời Sênh tự hỏi vài giây, “Giết chết an toàn hơn.”

“Vậy cô giáo qua bên kia ngồi đi, không cần làm bẩn tay cô.” Không biết Ngôn Luật lấy từ đâu ra một con dao, lưỡi dao sắc lạnh hiện lên trong mắt Nhan Dật.

Hai kẻ điên này!

Đây là suy nghĩ duy nhất lúc này của Nhan Dật.

“Lăng Hủ…” Con dao nhỏ tới gần, Nhan Dật luống cuống, quay đầu nhìn Lăng Hủ, “Lăng Hủ, nếu tao xảy ra chuyện gì thì mày đừng hòng biết được tiểu mỹ nhân của mày ở nơi nào.”

Lăng Hủ nhíu mày, quát lên với Ngôn Luật và Thời Sênh, “Các người làm loạn đủ chưa hả?”

“Ai bảo là tôi làm loạn?” Thời Sênh đoạt lấy con dao trên tay Ngôn Luật, Ngôn Luật giữ chặt, Thời Sênh trừng mắt với hắn, hắn chần chừ một chút rồi mới thả lỏng tay ra.

Thời Sênh đặt con dao đó lên cổ Nhan Dật, “Vừa rồi không phải nói rất mạnh mồm sao? Mạnh mồm tiếp cho ông đây xem phát nào?”

Trên cổ lạnh lẽo làm cho Nhan Dật run rẩy trong lòng, “Mày có biết tao là ai không hả? Mày dám động vào tao, mày sẽ không được sống yên ổn đâu.”

Thời Sênh híp mắt, “Tôi không quan tâm cậu là ai, ai dám gây sự với tôi, tôi sẽ giết chết hắn.”

Nhan Dật: “…” Há miệng, ngậm miệng đều là giết chết, chẳng lẽ hắn đang sống trong xã hội không phải pháp trị sao?

“Ngôn Luật, người của tao đâu?” Gã mặt sẹo đột nhiên xông tới, có lẽ vừa rồi đi liên lạc với người của mình nhưng lại không thể liên lạc được.

Gã mặt sẹo xuất hiện làm cho không khí càng thêm cổ quái.

“Không biết.” Quả thật là Ngôn Luật không biết.

“Chắc chắn là mày ra tay, mày đưa bọn nó tới đâu rồi?” Gã mặt sẹo rất kích động, đàn em của hắn nhiều như thế, nói không thấy là không thấy.

“Có lẽ bọn chúng đã vứt bỏ lão đại anh rồi.” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn gã mặt sẹo, “Lớn lên xấu như thế, là tôi thì tôi đã sớm bỏ anh rồi.”

Gã mặt sẹo di chuyển tầm mắt lên người Thời Sênh, hình như đang cẩn thận suy nghĩ điều gì, “Là cô… Vừa rồi cô ở cùng với bọn nó, cô đã làm gì bọn nó rồi?”

Xe bọn họ đều ở đây, chỉ có người là không thấy đâu cả.

Chắc chắn là cô gái này làm.

Thời Sênh cười nhạo một câu, “Tôi là phụ nữ, còn có thể làm gì bọn họ chứ, lo lắng cái gì?”

“…” Không phải người của cô mất tích, cô không lo lắng là đúng rồi. “Bọn họ ở đâu?”

“Ai biết.” Thời Sênh cười rất ác ý, chỉ về một hướng, “Tôi ném bọn họ từ chỗ đó xuống, dưới đó là chỗ nào tôi không biết thật mà.”

Gã mặt sẹo nhìn về phía đó, gương mặt biến đổi, bên đó là vách núi.

Cô ta thật sự ném người xuống đó, vậy còn có thể sống sao?

Người ở đây, ngoại trừ Ngôn Luật, hai người khác cũng đều biến đổi sắc mặt. Vừa rồi bọn họ chỉ cảm thấy dù cô huênh hoang như thế nhưng chưa chắc đã dám làm chuyện trái pháp luật kỷ cương, nhưng giờ bọn họ mới nhận ra cô ta cái gì cũng dám làm.

Gã mặt sẹo vội vàng chạy về phía đó, vực núi này không dựng đứng mà là một sườn dốc, bên dưới là những bụi cây thấp và dây gai, có dấu vết trượt xuống bên dưới.

Gã mặt sẹo thò đầu ra quan sát, bên dưới còn có một phần dốc hơi khoan, người sẽ không bị trượt xuống dưới nữa.

Gã gọi xuống dưới mấy câu, một hồi lâu mới có tiếng đáp lại yếu ớt.

“Lão đại… cứu mạng…”

“Lão đại…”

Biết được người còn sống nên gã mặt sẹo thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó vội vàng gọi điện thoại cho người tới cứu đàn em, thuận tiện thu thập hai kẻ kia.

Nhưng hắn vừa mới lấy điện thoại ra, thân mình đột nhiên đổ về phía trước, người cũng trượt xuống luôn.

Gã mặt sẹo vội vàng túm lấy một gốc cây, khó khăn lắm mới giữ thân mình lại được.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, cô gái đứng ở mép vách núi, khoanh tay trước ngực nhìn xuống hắn, đôi con ngươi bình tĩnh của cô làm hắn có ảo giác rằng mình là người đã chết rồi vậy.

“Cô muốn làm gì hả?” Gã mặt sẹo cố nén cảm xúc cổ quái kia xuống,

hướng bên trên rống to.

Khí thế mà cũng thua, thật sự mất mặt.

Thời Sênh mắt môi cong lên, “A, trượt trân.”

Phì…

Trượt chân ông nội cô đấy!

Vừa rồi cô ta còn đứng xa như thế, có thể trượt chân tới tận đây sao? Lừa quỷ chắc?

Chương 1132: Thanh xuân có em (26)

"Giết người là phạm pháp!” Gã mặt sẹo tức tới choáng váng.

“Tôi có giết các người không?” Thời Sênh lạnh lùng hỏi lại, khí thế cực kỳ kiêu ngạo, “Các người vẫn còn thở cơ mà.”

“Cô…” Gã mặt sẹo tức đến không nói thành lời, tay đang túm lấy bụi cây đã bị gai của cây đâm vào da thịt, đau đến sắp không chịu được.

Thời Sênh nhấc chân đá di động của gã mặt sẹo rơi ở trên đất ra xa, “Có thể sống hay không thì phải xem bản lĩnh của các người rồi.”

Dám động tay động chân vào xe của Ngôn Luật, đúng là chán sống!

Trong nháy mắt, gã mặt sẹo cảm thấy mình như ở trong địa ngục, còn cô gái bên trên chính là ác quỷ đội lốt người, lúc nào cũng có thể lấy mạng của hắn.

Cả người gã mặt sẹo nổi da gà, cô ta là kẻ biến thái.

Gã mặt sẹo: “…” Chú cảnh sát, tôi muốn báo án, ở đây có kẻ biến thái.

Thời Sênh bình tĩnh xoay người, người bên này đã giải quyết xong, nhưng bên kia thì chưa, làm màu là phải từng bước một.

Nhan Dật đã đứng lên bên cạnh Lăng Hủ, rõ ràng là đạt thành một mặt trận thống nhất.

Nhan Dật bị đánh một trận, lại bị đe dọa, lúc này đã hận Thời Sênh tới tận trời rồi.

“Giản Ngâm, cô điên rồi sao? Nhiều người như thế, cô không sợ xảy ra chuyện à?” Tuy Lăng Hủ là kẻ không coi ai ra gì, nhưng loại chuyện gây ra mạng người thế này hắn cũng không dám làm.

“Xảy ra chuyện thì liên quan gì tới tôi, là bọn họ tự nhảy xuống, trách tôi làm gì?”

“Chúng tôi thấy cô đá người ta xuống, cô còn bảo hắn nhảy xuống à?” Một con mắt của Nhan Dật sưng húp lên, nói chuyện cũng hổn hà hổn hển, “Cô tưởng chúng tôi mù mắt à?”

“A, vậy các người muốn báo cảnh sát không?” Thời Sênh lấy di động ra, “Tôi có thể gọi 110 giúp các người, sợ cậu mù mắt gọi nhầm số.”

Nhan Dật: “…” Thần kinh à?

Lăng Hủ: “…” Sao cô ta có thể phản ứng khác người như thế?

Giao diện di động của Thời Sênh dừng ở số 110, chỉ cần bấm là có thể gọi được, cô ngẩng đầu nhìn Nhan Dật, thình lình phun ra một câu: “Nghe nói cậu bắt cóc Mộ Dung Tiểu Tiểu đúng không?”

Đáy lòng Nhan Dật lộp bộp, vừa rồi hắn không lỡ miệng nói gì đấy chứ?

Biểu tình của hắn biến đổi nhưng cũng không phủ nhận, chỉ hỏi: “Sao cô biết được?”

“Tôi chính là thần, không có chuyện gì không biết.” Sênh thần kinh

online. “Ngu ngốc.” Cũng may chỉ là nam phụ, nếu không đã sớm bị người ta giải quyết rồi.

Nhan Dật: “???” Cô ta đang nói cái gì vậy? Thần? Thần kinh à?

Sao loại người này có thể đi dạy học chứ, người ở Anh Lan ngu ngốc hết rồi à?

“Báo cảnh sát đi.” Thời Sênh hất cằm ra hiệu cho Ngôn Luật.

Ngôn Luật nghiêm trang hỏi, “Không giết hắn nữa à?”

Thời Sênh bĩu môi ghét bỏ, “Bẩn kiếm của ông đây.”

Không phải ai cũng có tư cách chết dưới kiếm của ông.

Thiết kiếm: “…” Phá nhà, đào đất, bổ trứng, giết gà giết thú, còn có chuyện nào nó chưa làm chứ?

Nhan Dật không ngờ sự tình lại phát triển thành cái dạng này, cô ta lại muốn gọi cảnh sát…

Gọi cảnh sát…

Cô ta lại định gọi cảnh sát!

Vừa rồi cô còn làm trò trước mặt bọn họ, đá người ta xuống vực sâu, tuy rằng không chết nhưng cũng là tội cố ý đả thương người khác.

Rốt cuộc cô ta có gì mà dám báo án chứ?

Thời Sênh nói báo cảnh sát liền báo cảnh sát thật.

“Cô, đồ điên…” Nhan Diệt nghiến răng, nếu là người nhà biết hắn ra ngoài bắt cóc một cô gái, không biết sẽ tạo thành hoàn cảnh gì nữa, “Lăng Hủ, mày còn thất thần làm gì, đi.”

Hôm nay tạm tha cho cô ta, thù này hắn nhất định sẽ đòi lại.

“Vì sao tao phải đi?” Lăng Hủ lạnh lùng nhìn Nhan Dật, mặt trận thống nhất tan vỡ.

Nhan Dật đe dọa Lăng Hủ, “Mày không muốn biết cô ta ở đâu sao? Nếu tao gặp phải chuyện gì thì cô ta cũng đừng hòng yên ổn.”

Lăng Hủ chau mày.

Nhan Dật tiếp tục thêm thuốc: “Nơi đó chỉ có tao biết, nếu quá 24 giờ mà tao không gọi điện thoại tới thì cô ta sẽ bị bỏ đói tới chết…”

Thời Sênh lấy hạt dưa ra xem nam chính và nam phụ diễn kịch.

Quả nhiên, chính kịch vẫn thuộc về vai chính, cô cứ nên cắn hạt dưa xem diễn thôi, thỉnh thoảng nhảy ra làm màu tí là được.

Không khí giữa Lăng Hủ và Nhan Dật đã tăng lên tới mức giương cung bạt kiếm, ai cũng căng mặt ra, như thể đứa nào thở phào nhẹ nhõm trước là đứa thua cuộc vậy.

“Dựa theo khoảng cách của đồn cảnh sát gần nhất, các người không có nhiều thời gian đâu, từ đây xuống núi có khi còn có một cuộc đụng độ tình cờ và lãng mạn với cảnh sát đó.” Thời Sênh đứng bên cạnh báo giờ.

Nhan Dật: “…”

Lăng Hủ: “…”

Trong lòng hai người đại khái có chung một suy nghĩ, giết chết cô ta, sao người phụ nữ này lại đáng ghét thế cơ chứ!

Nhưng hiện tại bọn họ không có thời gian giết người, quan trọng nhất là dựa theo giá trị vũ lực mà tính toán thì bọn họ cũng chẳng giết nổi cô ta.

Quân tử báo thù 10 năm không muộn.

“Lên xe.” Lăng Hủ kéo cửa xe ra, ngồi lên ghế lái.

Nhan Dật lập tức khập khiễng đi sang cửa bên kia, Thời Sênh cắn hạt dưa nhìn bọn họ, hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

Đến khi xe biến mất rồi, Thời Sênh mới nhìn Ngôn Luật, “Đi thôi.”

“Cô giáo báo án thật đấy à?”

“Đương nhiên rồi.” Bản cô nương nhìn giống kẻ lừa gạt lắm sao?

[…] Ha hả, Ký chủ đã bao giờ nói một câu nào là thật đâu.

Ngôn Luật mở cửa xe cho Thời Sênh, cười nói: “Vậy chúng ta trở về thực hiện ước định đúng không?”

Ước định?

Ước định gì?

Bản cô nương muốn đi xem kịch!

“Đuổi kịp bọn họ.”

Ngôn Luật: “Cô giáo, em thắng cuộc.”

“Tôi biết, lên xe đi!” Ông biết cậu thắng rồi, không cần phải nhắc.

Ngôn Luật vẫn đứng ở bên ngoài xe, hơi cố chấp, “Cô nói sẽ khen thưởng cho em.”

“…” Thế nên vừa rồi hắn chỉ biết nghĩ tới cái gì? “Hôn hôn hôn, về rồi hôn, giờ lái xe đi.”

Mẹ nó, lỡ trò hay bây giờ.

Ngôn Luật hơi khom lưng, nhìn thẳng vào Thời Sênh, “Cô giáo, không thể nói là không tính đâu đấy nhé.”

Thời Sênh đen mặt, đẩy Ngôn Luật ra, lập tức ngồi sang ghế lái, khởi động xe.

Ngôn Luật sửng sốt, vội vàng kéo cửa xe và ngồi lên. Cửa xe vừa đóng lại, xe đã vụt đi.

…

Vừa ra khỏi núi, xe của Lăng Hủ bị cảnh sát chặn lại.

Nhan Dật lập tức bán đứng Thời Sênh, nói cô giết người, nhưng cảnh sát chỉ liếc nhìn biển số xe của cô rồi không ngăn cô lại nữa.

Nhan Dật trừng mắt không thể tin tưởng, “Các anh sao thế hả? Cô ta đã giết người, sao các anh lại để cô ta đi hả?”

“Anh bạn, cậu vẫn nên giải thích một chút, các cậu vừa làm gì?” Cảnh sát không hề dao động, hỏi lại.

Thời Sênh thong thả bước qua người viên cảnh sát, cô vươn tay dựng ngón giữa với Nhan Dật, “Nhan Dật, làm gì cũng nên cần có cửa sau. Lần sau cậu muốn làm chuyện gì thì cũng phải tìm cửa sau trước đi đã nhá!”

Nhan Dật: “…”

Cảnh sát: “…” Chưa thấy ai đi cửa sau mà còn huênh hoang như thế.

Lăng Hủ vẫn luôn trầm mặc nhìn cô, dù sao hắn cũng là nam chính, cần phải duy trì sự cao ngạo.

Xe của Thời Sênh thong thả biến mất trong tầm mắt bọn họ.

Trong xe, tiếng của Lê Thành vang lên, “Giản tiểu thư, lần sau có chuyện như thế xảy ra, cô làm ơn nói trước với tôi một câu. Cô đột nhiên gây ra chuyện như thế, tôi dễ bị luống cuống tay chân lắm.”

“Tôi đang khảo nghiệm năng lực của anh mà… Xem rốt cuộc tôi có chọn sai người hay không.”

La Thành hạ giọng, “Lão già đó phòng bị tôi, chỉ giao ra một bộ phận quyền lợi. Muốn hoàn toàn cầm quyền thì còn phải đánh một trận ác liệt đấy. Giản tiểu thư, cô thật sự không suy xét tới giúp tôi sao?”

Chương 1133: Thanh xuân có em (27)

"Ngày mai anh sẽ nhận được quà, coi như cảm ơn chuyện hôm nay.”

Lê Thành vặn hỏi: “Quà gì thế?”

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, “Thứ anh muốn.”

“Giản tiểu thư, về sau cô gặp chuyện thế này nữa, nhất định phải gọi tôi đấy nhé!” Quà tạ lễ của cô ấy luôn cực kỳ phong phú.

Mà hắn cũng chỉ mất công gọi mấy cuộc điện thoại, có mệt mỏi gì đâu.

“Giản tiểu thư, nói thật, cô thử suy xét tôi một chút đi, tôi nhất định sẽ trở thành một bạn trai đủ tư cách.”

Sắc mặt Ngôn Luật tối sầm, lạnh lùng, “Cô ấy có bạn trai rồi.”

Thời Sênh liếc nhìn Ngôn Luật một cái, Ngôn Luật hừ nhẹ, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Bên phía Lê Thành chìm vào yên lặng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, “…Giản tiểu thư, vừa rồi người nói chuyện là…?”

“Bạn trai tôi.” Giọng nói của Thời Sênh có vài phần sủng nịnh, “Bởi vì câu nói kia của anh mà giờ anh ấy cáu kỉnh rồi, Lê tổng, tôi nghĩ quà kia vẫn không nên gửi cho anh thì hơn.”

Lê Thành vội vàng lên tiếng, “Đừng đừng, tôi nói đùa thôi mà, người như Giản tiểu thư tốt nhất là chỉ nên làm bạn, bạn gái thì thôi đi, tôi thích tiểu bạch thỏ không có nanh vuốt hơn.”

“Trùng hợp quá, tôi cũng thế.”

“Khụ khụ, không quấy rầy cô nữa, có việc thì cứ gọi điện cho tôi.”

Điện thoại của Lê Thành ngắt rồi, giọng của Ngôn Luật liền vang lên, “Thì ra cô giáo thích người như thế.”

“Như thế nào?”

Giọng của Ngôn Luật hơi cổ quái, “Tiểu bạch thỏ.”

Đầu ngón tay Thời Sênh gõ gõ trên tay lái, “Thực đáng tiếc, cậu không phải.”

Ngôn Luật mím môi, xoay đầu không nói lời nào.

Trong xe hơi trầm mặc, đột nhiên Thời Sênh dừng xe lại, “Ngôn Luật, lúc ở trên đỉnh núi, cậu không sợ tôi chút nào sao?”

Ngôn Luật rũ đầu, giọng hơi buồn, “Vì sao phải sợ?”

“Cậu không cảm thấy…” Thời Sênh hơi nghiêng người về phía hắn.

“Máu lạnh?” Ngôn Luật nói tiếp, “Cô giáo, em hy vọng cô máu lạnh với tất cả người trên thế giới này, như thế em mới cảm thấy mình khác họ ở trong lòng cô.”

Ngón tay lạnh lẽo nhéo cằm hắn, buộc hắn ngẩng đầu lên. Đối diện với một gương mặt tươi cười, sau đó cô hôn lên môi hắn, “Cậu thu

hồi hết móng vuốt ở trước mặt tôi là tốt rồi, nhưng tôi không hy vọng cậu cũng thế với người bên ngoài.”

Hồi lâu sau, Ngôn Luật mới hồi thần, “Cô giáo… Cô tiếp nhận em?”

Tuy rằng trước đó cô không phủ nhận nhưng cũng chưa từng thừa nhận.

Thời Sênh thu tay lại, lần nữa khởi động xe, cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng xẹt qua. Ngôn Luật có thể nghe rõ tiếng tim mình đập trong lồng ngực như trống nổi, cực kỳ rõ ràng.

Xe dừng trước một cửa hàng bánh ngọt, Thời Sênh đi xuống một hồi rồi trở ra, trong tay có mấy cái túi, cô liền đưa cho Ngôn Luật.

Ngôn Luật lập tức vui vẻ, hôn lên mặt Thời Sênh một cái, “Cảm ơn cô giáo.”

Thời Sênh lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Về tới Ký túc xá, Ngôn Luật cũng giải quyết xong những món điểm tâm ngọt kia, Thời Sênh nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, “Rốt cuộc là cậu bảo trì dáng người như thế nào vậy?”

Con gái ăn nhiều như thế chắc sẽ phì thành quả bóng rồi?

“Bởi vì em thường xuyên luyện tập.” Ngôn Luật cười ái muội, “Cô giáo, cô có muốn thể nghiệm một chút không?”

“Sợ cậu chắc.” Lần trước con hàng này dụ dỗ cô đã muốn ngủ hắn rồi, nhưng xét thấy hành vi trước đó của hắn nên cô mới không thèm động vào.

Ngôn Luật nhìn vào ánh mắt nửa đùa nửa thật của Thời Sênh, nhịp đập của trái tim vừa mới bình phục lại lại đập loạn lên, từ trong đáy lòng dâng lên một cảm xúc thấp thỏm.

Từ gara lên tới phòng ở, Ngôn Luật không nói gì, vừa vào nhà, hắn lập tức về phòng luôn.

Thời Sênh nhìn cửa phòng đóng chặt của hắn mà không khỏi buồn cười, sau đó tự đi về phòng. Sau khi tắm rửa qua loa, cô ngồi chuẩn bị "lễ vật" sẽ gửi cho Lê Thành vào ngày mai. Thời gian chậm chạp trôi đi, chẳng bao lâu trời liền tối.

Thời Sênh sửa sang lại tất cả đồ vật rồi gửi cho Lê Thành, nhìn đồng hồ thì đã tới 9 giờ tối.

"Ha…" Thời Sênh ngáp một cái, đẩy máy tính ra, đứng lên vặn người rồi đi ra cửa.

Vừa mở cửa thì đã có người xuất hiện trong tầm mắt.

Ngôn Luật hình như cũng bị kinh ngạc, lui về sau hai bước, "Cô giáo…"

Trên người hắn chỉ mặc áo tắm, không biết đã đứng ngoài này bao lâu rồi.

"Chuẩn bị tốt chưa?"

Ngôn Luật hít sâu một hơi, "Tốt rồi."

"Được, đi nấu gì cho tôi ăn đi đã, đói quá!" Thời Sênh định đi xuống lầu.

Ngôn Luật túm lấy cổ tay cô, ấn cả người cô lên tường, giọng khàn khàn, “Cô giáo, em sẽ cho cô ăn no.”

“…” Không phải, ông đây thực sự đói lắm, đói mà phải làm việc thì cô cũng chẳng muốn động, “Ưm… Ngôn Luật, tôi rất đói…”

Đáp lại Thời Sênh là một nụ hôn càng thêm kín kẽ.

Lần đầu tiên nên Ngôn Luật khá khẩn trương, cũng may là làm việc cũng không đến nỗi nào. Xong việc, Thời Sênh nằm lăn ra, không muốn động dù một ngón tay.

Ngôn Luật mặc áo tắm dài ngồi xổm ở mép giường, xoa xoa mặt cô, “Cô giáo, thực xin lỗi, tôi có làm em đau không?”

“Em rất đói.” Thời Sênh thều thào, “Anh no rồi thì có thể làm gì cho em ăn được không?”

Thứ này lúc về đã ăn nhiều bánh ngọt như thế, nhưng cô đã được ăn gì đâu.

Sắc mặt Ngôn Luật hồng lên, “Cô giáo, em chờ một chút nhé.”

Hắn để Thời Sênh nằm ngay ngắn lại rồi mới xuống nhà làm đồ ăn.

Ngôn Luật nấu ăn rất nhanh, trong tủ lạnh cũng không có nhiều thực phẩm lắm, chỉ đủ để nấu một chén mì sợi, đủ để cứu cái dạ dày đang bên bờ tử vong của Thời Sênh.

“Ting ting ting…” Di động của Thời Sênh ở trên bàn đột nhiên đổ chuông.

Ngôn Luật ngồi gần cái bàn, hắn nhìn dãy số lạ trên màn hình rồi cầm

lấy điện thoại đưa cho Thời Sênh.

“Mở loa ngoài.”

Ngôn Luật làm theo.

“… Không được, a, đừng đụng vào tôi… Bịch… Rầm…”

Bên đầu kia di động truyền ra thanh âm kỳ quái, như là đang tranh cãi, có tiếng đàn ông quát lên và tiếng hét kinh hoàng của con gái.

Thời Sênh lắng tai nghe, giọng nói kia… sao lại giống Lâm Thiển Lam vậy nhỉ?

Thời Sênh đưa mắt nhìn số điện thoại, không phải số của Lâm Thiển Lam.

“Đưa di động của anh cho em.”

Ngôn Luật bỏ điện thoại di động ra, về phòng lấy điện thoại của mình.

Thời Sênh nhanh chóng bấm một dãy số khác, nhưng điện thoại đổ chuông rất lâu cũng không có người nào nghe.

Thời Sênh gọi điện thoại cho Lâm Dĩ Huyên, Lâm Dĩ Huyên lại nghe rất nhanh, “Thiển Lam? Cậu ấy không đi cùng em. Lúc chiều cậu ấy có gọi điện thoại cho em, nói muốn đưa mấy em gái khóa dưới đi mua đồ chuẩn bị cho kỷ niệm thành lập trường…”

Lâm Dĩ Huyên hình như phát hiện ra có điểm không bình thường, lập tức lo lắng, “Có phải Thiển Lam xảy ra chuyện gì rồi không ạ?”

“Có lẽ thế, cô tìm được địa chỉ sẽ gọi lại cho em.” Thời Sênh ngắt

điện thoại, bảo Ngôn Luật mang máy tính của cô tới.

Điện thoại kia vẫn chưa ngắt cuộc gọi, trong đó truyền ra tiếng khóc tê tâm liệt phế. Thời Sênh bực bội nhíu mày, tốc độ cũng nhanh hơn, không ngẩng đầu nói với Ngôn Luật, “Lấy xe đi.”

Ngôn Luật định nói gì đó nhưng lại nhịn xuống. Lúc này, cô ấy thích hắn nghe lời hơn.

Hắn đi xuống, đánh xe ra, lại nhanh chóng đi lên ôm cô xuống lầu.

Thời Sênh gọi điện cho Lâm Dĩ Huyên, nói cho cô ta địa điểm cần tới.

“Em sẽ lập tức gọi người tới đó, cô giáo… làm ơn, nhất định phải cứu được Thiển Lam.” Giọng của Lâm Dĩ Huyên hơi nghẹn ngào.

Chương 1134: Thanh xuân có em (28)

Khi Thời Sênh đến nơi, ở đó đã không còn một bóng người, chỉ có vài dấu vết giãy dụa và một chiếc di động vẫn chưa ngắt kết nối.

Bên trong di động có ảnh chụp, Thời Sênh nhớ rõ người trong ảnh, đó là một học sinh ở lớp cô dạy.

Sao Lâm Thiển Lam lại đi cùng học sinh lớp cô chứ?

Thời Sênh nhìn quanh bốn phía, nơi này là một góc chết, không có camera theo dõi. Phía xa là các ngõ nhỏ đan vào nhau, phía sau là một con phố nhưng lại không theo dõi được xe đi ra. Một khi xe đã hòa vào dòng xe cộ rồi thì chẳng khác nào tìm kim đáy bể.

Chỗ này…

Rất biết chọn.

Lâm Dĩ Huyên tới sau, mang theo một nam sinh cao lớn, phía sau nam sinh đó còn có vài người, hình như là bạn bè.

“Ngôn thiếu.” Nam sinh nhìn thấy Ngôn Luật thì có hơi kinh hãi, lại nhìn thấy Ngôn Luật đang ôm eo Thời Sênh, hai chữ “kinh hãi” cũng không đủ dùng nữa rồi.

Tầm mắt Ngôn Luật vẫn luôn đặt trên người Thời Sênh, không liếc nhìn người khác dù chỉ một cái.

Vì thế nam sinh kia càng hóa đá.

Đã bao giờ Ngôn thiếu để ý ai như thế đâu?

“Cô giáo, tắt máy rồi.” Lâm Dĩ Huyên nhìn Thời Sênh, di động vừa rồi còn có thể gọi giờ lại đã tắt máy, “Thiển Lam sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

Nam sinh vội vàng thu lại ánh mắt đang đặt trên người Thời Sênh và Ngôn Luật, an ủi bạn gái mình, “Dĩ Huyên, bình tĩnh một chút.”

“Đều tại em không tốt, lúc chiều em nên đồng ý đi ra ngoài cùng với cô ấy thì đã không xảy ra chuyện gì rồi.”

“Dĩ Huyên, nhìn anh đi, bình tĩnh nào, giờ quan trọng nhất là phải tìm được cô ấy.”

Thời Sênh liên hệ chủ nhiệm lớp, bảo ông ta hỏi một chút xem chiều nay có những người nào ra ngoài cùng chủ nhân chiếc điện thoại này.

Chủ nhiệm lớp báo lại rất nhanh, Ngụy Tinh Tinh ở Hội học sinh, vì lễ kỷ niệm thành lập trường yêu cầu một ít đồ vật, vì thế Ngụy Tinh Tinh cũng được phân công nhiệm vụ, cô ta đã hẹn mấy người Phàn Nhu đi cùng.

Còn Lâm Thiển Lam, cô ta không ở Hội học sinh, chỉ đi ra ngoài cùng một bạn học, mà bạn học đó lại vừa lúc quen biết Ngụy Tinh Tinh, vì thế bọn họ đi cùng với nhau.

Thời Sênh bảo chủ nhiệm lớp gửi số điện thoại của các học sinh đó cho cô, hy vọng có người chưa bị lấy mất di động.

Thời Sênh gọi từng số một, nhưng số nào cũng trong trạng thái tắt máy.

Bên kia, Lâm Dĩ Huyên cũng động viên bạn bè mình tìm thêm người giúp đỡ.

Đêm dần khuya, Thời Sênh ngồi dựa vào Ngôn Luật, đột nhiên Ngôn Luật đưa điện thoại của mình cho cô.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, Ngôn Luật cười giải thích, “Hắn có tin tức.”

Thời Sênh nghi ngờ nhận lấy điện thoại, đối phương cung kính gọi cô là Giản tiểu thư, sau đó lập tức đưa ra manh mối quan trọng, không nói thừa một câu nào.

“Không phải anh không có đàn em sao?” Thời Sênh trả lại điện thoại cho Ngôn Luật.

“Là không thích mang theo người mà thôi.” Không có nghĩa là hắn không có đàn em.

Thời Sênh ngẫm lại cũng đúng, bên ngoài chỉ nói Ngôn Luật luôn một thân một mình chứ chưa từng nói hắn không có đàn em.

“Lên xe.” Thời Sênh gọi mấy người ở ngoài xa.

Lâm Dĩ Huyên lập tức chạy tới, “Cô giáo, có tin tức rồi sao?”

“Ừm.”

Lâm Dĩ Huyên không những không yên tâm mà còn lo lắng hơn, “Cô giáo, em có thể ngồi cũng xe với cô không?”

Thời Sênh nhìn Ngôn Luật, đây cũng không phải xe của cô.

“Tôi không thích.” Ngôn Luật nói thẳng.

Hắn không thích ai ngoài cô ngồi lên xe của mình, nam hay nữ cũng thế.

Lâm Dĩ Huyên hơi sợ Ngôn Luật nên không dám cưỡng cầu, vội chạy về xe bạn trai mình, đi theo sau Thời Sênh.

Xe càng lái càng xa, dự cảm xấu trong lòng Lâm Dĩ Huyên càng lúc càng lớn, nước mắt không ngăn được rơi xuống.

“Dĩ Huyên, đừng lo lắng, chẳng phải Thiển Lam có học nhu đạo sao? Sẽ không sao đâu.”

“Cậu ấy chỉ học được có một tuần, đến em còn không thắng nổi.” Lâm Dĩ Huyên càng khóc dữ hơn.

Nam sinh đột nhiên không biết phải nói gì, lúc này mọi sự an ủi đều chẳng ăn thua.

Bên kia, Thời Sênh vẫn vô cùng bình tĩnh, cô ngồi trên ghế lái phụ, biểu tình nhàn tản, như thể lúc này không phải đang đi cứu người mà đang đi hóng gió với bạn trai vậy.

Ngôn Luật hỏi, “Cô giáo, nếu tôi mất tích, em sẽ làm thế nào?”

“Giết.” Thời Sênh trả lời không hề chần chừ.

“Cô giáo.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, Ngôn Luật đáp trả cô bằng một nụ

cười xán lạn, chậm rãi nói, “Tôi yêu em.”

Thời Sênh nhìn hắn thêm vài giây, tay Ngôn Luật đặt trên vô lăng bắt đầu toát mồ hôi, thật lâu sau hắn mới nghe thấy cô nói, “Yêu là phải chứng minh bằng hành động.”

Ngôn Luật: “…” Cô có thể trả lời theo lối bình thường được không?

…

Xe dừng lại bên ngoài một ngõ nhỏ và hẻo lánh, có vài người chờ ở đầu ngõ, nhìn thấy xe, đánh giá vài giây như để xác định xem có đúng là xe mình chờ hay không, sau đó người liền chạy lại, “Ngôn thiếu.”

Ngôn Luật xuống xe, vẻ mặt lạnh nhạt, “Ai làm?”

Đàn em lập tức đáp, “Là người của Quản Kiện. Nguyên nhân là một nữ sinh tên Ngụy Tinh Tinh đắc tội với hắn, hai bên nổi lên xung đột, sau đó Quản Kiện liền bắt bọn họ đi.”

“Ngôn thiếu, có cần tôi dẫn người theo không?”

“Không, cậu ở lại dẫn đường, những người khác về đi.”

Đàn em không hề kinh ngạc, phất tay bảo những người khác rời đi, còn hắn ở lại chỉ đường.

Nhìn thấy những người ở xe sau đi xuống, tên đàn em ngớ người ra, những người này nhìn qua thì biết là chưa từng luyện quyền cước, sao Ngôn thiếu lại dẫn họ theo chứ?

Thời Sênh là người xuống cuối cùng, hơn nữa lại xuống từ trên xe

Ngôn Luật, tên đàn em liền biết cô là ai, cực kỳ cung kính gọi một tiếng “Giản tiểu thư”.

Thời Sênh kéo theo một thanh kiếm, vẫy vẫy tay, “Đi thôi.”

Ngôn Luật híp mắt, hắn rất chắc chắn là trước đó cô chẳng mang gì theo, vậy thanh kiếm này…

Quả nhiên, lần nào cũng là một điều bất ngờ đang kinh ngạc.

Những người khác nhìn thấy Thời Sênh lôi kiếm theo thì chỉ có cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân lan lên khắp người, không tự chủ được là đi chậm lại vài bước, cuối cùng cũng chỉ có Ngôn Luật và Thời Sênh đi song song ở đằng trước.

Cô gái hình như nói cái gì, nam sinh nghiêng đầu nghe, ngẫu nhiên cười một chút, đáp lại một câu, tư thế này làm người không biết còn tưởng họ ra ngoại thành dạo chơi ấy.

Tên đàn em dẫn đường tràn ngập tò mò.

Rốt cuộc Ngôn thiếu tìm được người bạn gái này ở đâu, bởi cô đang nói chút nữa phải đánh người thế nào, đến hắn nghe mà cũng nổi hết da gà.

Tên đàn em đưa bọn họ tới một cái sân cũ, “Ngôn thiếu, ở đây.”

Trong sân im ắng, không có âm thanh nào, từ sâu trong ngõ nhỏ truyền ra tiếng chó sủa lúc thấp lúc cao làm đêm tối có thêm vài phần quỷ dị.

Ngôn Luật nhìn Thời Sênh, ý tứ rất rõ ràng, cô quyết định.

Thời Sênh bước lên bậc tam cấp mấy bước, giơ tay gõ cửa.

Tên đàn em trợn mắt há mồm: “…”

Không phải chứ, Giản tiểu thư, cô gõ cửa thế có tốt lắm không đấy?

Chúng ta tới cứu người, cô lại trực tiếp xông lên như thế, cái này chẳng khác nào tới cửa khiêu khích cả, khác hoàn toàn với những cảnh mà hắn đã xem trong phim trinh thám.

Đối ngược hoàn toàn.

Chỉ có kẻ xấu mới dám kiêu ngạo như thế…

Thời Sênh gõ vang vài lần, bên trong vang lên giọng nói bặm trợn, sau đó cửa sắt liền mở ra.

Không thấy người, chỉ có giọng nói lúc nãy truyền ra: “Hơn nửa đêm còn gõ cửa cái gì, tìm ai?”

“Tìm chết.”

Chương 1135: Thanh xuân có em (29)

Kẻ mở cửa là một gã cao lớn, người để trần, cơ bắp nổi cuồn cuộn.

Hắn nghe Thời Sênh nói vậy thì hỏi thầm trong lòng.

Phân?*

*Phát âm của “phân” và “chết” trong tiếng Trung na ná nhau.

Nửa đêm nửa hôm tìm phân làm gì? Thần kinh à?

Nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy rõ người đứng bên ngoài, đôi mắt lập tức sáng lên.

Con bé này tới đúng lúc quá nha!

Trên mặt gã lộ ra nụ cười không có ý tốt, nói: “Em gái tìm gì? Anh trai tìm giúp em nha!”

“Tìm chết đó.” Thời Sênh nhấc chân đá về phía hắn.

Gã người cơ bắp bị đá đến choáng váng, mặt đất lạnh lẽo làm hắn lập tức tỉnh táo lại, “Mẹ kiếp, muốn chết.”

Hắn lập tức nhảy dựng lên từ dưới mặt đất, rống vào phía trong.

Người bên trong lục tục kéo ra, đại đa số đều là người trưởng thành, chỉ có mấy tên nhìn khá nhỏ tuổi.

“Nửa đêm nửa hôm, mày gào cái gì thế hả?”

“Sao lại thế này…”

“A…”

Thời Sênh một đường quật ngã hết đám người này, Ngôn Luật đứng nhìn ở phía sau, không hề ra tay, hắn phát hiện ra lúc cô đánh người nhìn cũng rất đẹp.

Động tĩnh lớn nhiều như thế làm cho nhóm lão đại ở trong không ngồi yên được nữa, lập tức xuất hiện.

“Ngôn Luật?” Tên lão đại nhận ra nam sinh đứng ở ngay ngưỡng cửa đầu tiên, chủ yếu là vì một thân áo sơ mi quá nổi bật, không nhìn thấy ngay cũng khó.

Ngôn Luật rời ánh mắt khỏi Thời Sênh, chậm rãi di chuyển tới người gã lão đại kia, “Quản Kiện.”

“Mày tới đây làm gì?” Quản Kiện vẻ mặt đầy không vui, “Tao với mày nước sông không phạm nước giếng, mày muốn phá tuyến đúng không?”

“Đưa bạn gái tao tới thôi.” Ngôn Luật lại nhìn Thời Sênh.

“Loại người như mày mà cũng có bạn gái á?” Quản Kiện buột miệng thốt lên, thuận tiện quan sát Thời Sênh - người vừa rồi quật ngã nhiều đàn em của hắn như thế.

Đám người vừa bị Thời Sênh đánh cũng hoảng sợ, hóa ra… đứa con gái này là bạn gái của… Ngôn Luật.

Đột nhiên cảm thấy may mắn vì bọn họ không đánh thắng.

“Sao anh ấy lại không thể có?” Thời Sênh lạnh lùng nhìn Quản Kiện.

Quản Kiện không trả lời Thời Sênh mà tiếp tục nói với Ngôn Luật: “Nếu là người của mày thì mày cũng nên giải thích một chút, tại sao lại đánh người của tao?”

Ngôn Luật tiến lên, đứng bên cạnh Thời Sênh, giọng rất nhẹ, mang theo yêu chiều vô tận, “Cô ấy thích.”

Toàn trường lặng ngắt.

“Ngôn Luật, hôm nay mày ngứa đòn phải không?” Quản Kiện lên tiếng đánh vỡ im lặng, hắn biết gã thanh niên trước mặt mình khó chơi thế nào, nhưng người ta đã tìm tới tận cửa, hắn cũng sẽ không nhịn.

Ngôn Luật lặp lại một lần, “Tao nói rồi, tao chỉ đưa bạn gái tao tới đây.”

Hiển nhiên Quản Kiện không tin, “Sao, Ngôn thiếu đỉnh đỉnh đại danh giờ lại phải đi làm quân cờ cho đàn bà à?”

Ngôn Luật không hề giải thích, một vẻ tùy tiện mày thích nghĩ thế nào thì nghĩ.

Thời Sênh không muốn nghe bọn họ nói chuyện ân oán thị phi, “Đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa, Lân Thiển Lam ở đâu?”

Quản Kiện nhíu mày, “Lâm Thiển Lam là ai?”

“Hôm nay các người có bắt mấy người đi, trong đó có một nữ sinh tên là Lâm Thiển Lam, đưa cô ấy ra đây.” Gã đàn em được Ngôn Luật bày mưu đặt kế đứng ra nói chuyện.

Là tới tìm người…

Quản Kiện đánh giá bọn họ trong chốc lát rồi hỏi người sau lưng, “Có người tên Lâm Thiển Lam không?”

“Hình như có…”

Bọn họ cũng không rõ lắm.

Quản Kiện nhíu mày càng chặt hơn, “Bọn mày thật sự chỉ tới tìm người?”

“Anh Quản, Ngôn thiếu nói một không hai, điểm quy củ này anh cũng biết mà.”

“Đi vào xem có ai là Lâm Thiển Lam không.” Quản Kiện cũng không muốn thật sự đối đầu với Ngôn Luật, việc đó không có lợi gì với hắn cả, dù cảm thấy hơi nhẫn nhục nhưng một sự nhịn là chín sự lành, thế thì nhịn thôi.

Lâm Thiển Lam được đưa ra rất nhanh, đã ngất, quần áo trên người lành lặn, không có vết thương gì, hẳn là không sao cả.

Quản Kiện giải thích, “Chúng tao chưa làm gì cô ta, cô ta quá ồn ào nên mới đánh ngất thôi.”

Lâm Dĩ Huyên vẫn đứng ở bên ngoài từ đầu tới giờ, vừa nhìn thấy Lâm Thiển Lam liền không quản tới sự ngăn cản của người yêu, lập tức vọt vào, “Thiển Lam, Thiển Lam, cậu tỉnh đi,… Thiển Lam, tỉnh lại

đi.”

Lâm Dĩ Huyên gọi mấy câu, Lâm Thiển Lam mới mở mắt ra, trong đáy mắt đầy sự mê man. Sau khi thấy rõ người trước mặt thì lập tức lo lắng: “Dĩ Huyên, sao cậu cũng ở đây, cậu cũng bị bắt sao?”

“Thiển Lam, không sao đâu, cô giáo tới cứu cậu.” Lâm Dĩ Huyên vội vàng động viên Lâm Thiển Lam.

“Cô Giản?” Lâm Dĩ Huyên vừa nói cô giáo, trong đầu Lâm Thiển Lam liền nhảy ra gương mặt của Thời Sênh.

“Không biết vị tiểu thư này là người của Ngôn thiếu nên đã hơi đắc tội rồi, thật xin lỗi.” Quản Kiện là kẻ biết co biết giãn.

“Cô ta không phải người của tao.” Ngôn Luật lạnh lùng liếc nhìn Lâm Thiển Lam một cái.

Quản Kiện: “…” Mày đã đưa người tới đây cứu người ta rồi mà còn bảo không phải người của mình?

Đầu óc Quản Kiện rất nhanh nhạy, nhìn tới cô gái đứng bên cạnh Ngôn Luật liền hiểu được, không phải người của hắn, vậy chính là bạn của bạn gái hắn rồi.

Ngôn Luật này, thật sự có bạn gái…

Quản Kiện nói lời xin lỗi với Thời Sênh, giải thích việc bắt Lâm Thiển Lam chỉ là hiểu lầm, còn gọi tên bắt Lâm Thiển Lam ra mắng một trận, thái độ cực kỳ thành khẩn, Thời Sênh muốn bắt bẻ cũng không biết xuống tay ở đâu.

Dù sao, vừa rồi cô đã đánh nhiều người như thế cũng coi như đủ rồi.

Lâm Thiển Lam chỉ là bị vạ lây, kẻ bọn chúng muốn bắt là Ngụy Tinh Tinh. Ngụy Tinh Tinh sẽ gặp phải chuyện gì, cái này không nằm trong phạm vi suy xét của cô.

“Đi thôi.” Thời Sênh kéo Ngôn Luật ra ngoài.

“Ngôn thiếu đi thong thả.”

Lâm Thiển Lam được Lâm Dĩ Huyên đỡ, cô ta vội đuổi theo Thời Sênh, “Cô giáo, bạn của em…”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn cô ta, trong đôi mắt đầy vẻ thờ ơ, “Tôi không có nghĩa vụ phải cứu bạn của em.”

Lâm Dĩ Huyên véo Lâm Thiển Lam mấy cái, lắc lắc đầu ra hiệu.

Lâm Thiển Lam trước giờ đều nghe theo lời Lâm Dĩ Huyên, thế nên hiện tại liền lập tức ngậm miệng.

Thời Sênh quay đầu, nói với Ngôn Luật: “Ngôn Luật, em mệt rồi.”

“Để tôi ôm em về.” Ngôn Luật nói xong liền bế cô lên, đi nhanh ra phía ngoài.

Tên đàn em dẫn đường đi theo sau, vẻ mặt như gặp quỷ.

Ngôn thiếu thật sự có bạn gái rồi!

Ngôn Luật ôm Thời Sênh đi rồi, phía sau chỉ còn lại mấy người Lâm Dĩ Huyên và Lâm Thiển Lam.

“Dĩ Huyên, bạn của mình thì phải làm sao đây?” Lâm Thiển Lam nắm

lấy tay Lâm Dĩ Huyên, nôn nóng hỏi.

“Cậu không nhận ra cái gì ư? Hôm nay biểu tình của cô giáo rất không thích hợp, rõ ràng là không khỏe, cô ấy có thể tới đây tìm cậu đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi, cậu còn yêu cầu cô ấy cứu bạn của cậu nữa, cái này không phải là đâm đầu vào họng súng à?” Lâm Dĩ Huyên là người sâu sắc hơn Lâm Thiển Lam nhiều.

Ngay từ đầu, cô ta đã cảm thấy cô giáo Giản không dễ gần, về sau mới phát hiện ra, rất nhiều lần cô ấy phá lệ ra tay vì Lâm Thiển Lam.

Tuy rằng không rõ tại sao lại như thế, nhưng Lâm Thiển Lam nói chuyện sẽ có tác dụng hơn cô ta nói chuyện nhiều, chỉ cần không phải yêu cầu quá phận thì sau một hồi bị Lâm Thiển Lam quấn lấy, cô ấy cũng sẽ đồng ý.

Lâm Thiển Lam suy nghĩ một chút, Thời Sênh vẫn luôn dựa vào Ngôn Luật, vẻ mặt đúng là rất kém, quả thật là có điểm không khỏe.

Sắc mặt cô ta trắng bệch: “Lúc đó mình quá sốt ruột, cũng không nghĩ nhiều được như thế, cô giáo sẽ không giận mình chứ?”

Lâm Dĩ Huyên lắc đầu, sao cô ta biết được chứ.

Lâm Thiển Lam cắn môi, “Dĩ Huyên, thế bạn của mình phải làm sao đây? Chúng ta không thể thấy chết mà không cứu được?” Còn có vài em khóa dưới nữa…

Lâm Dĩ Huyên tự hỏi trong chốc lát rồi đáp, “Báo cảnh sát đi.”

Chương 1136: Thanh xuân có em (30)

Lâm Thiển Lam và Lâm Dĩ Huyên báo cảnh sát, nhưng khi cảnh sát tới thì chỉ tìm thấy bạn học của Lâm Thiển Lam cùng với mấy cô bé khóa dưới, không có tung tích của Ngụy Tinh Tinh.

Ngụy Tinh Tinh mất tích làm cho trường học náo loạn một trận. Không biết Mộ Dung Tiểu Tiểu nghe tin hôm đó Thời Sênh cứu Lâm Thiển Lam nhưng lại không cứu Ngụy Tinh Tinh ở đâu, lập tức đùng đùng nổi giận đi tìm Thời Sênh hỏi tội.

“Vì sao cô không cứu bạn ấy?”

Thời Sênh đang nói về lễ kỷ niệm thành lập trường với giáo viên chủ nhiệm lớp, Mộ Dung Tiểu Tiểu đột nhiên xông tới, vẻ mặt tràn ngập phẫn nộ.

Chủ nhiệm lớp ngẩn ra, “Học trò Mộ Dung, em nói chuyện với thầy cô giáo như thế đấy à?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, “Vì sao cô không cứu bạn ấy, đó là một mạng người, vì sao cô cứu học tỷ mà không cứu bạn ấy?”

“A… Hai người còn có việc, vậy tôi đi một lát rồi quay lại ngay.” Chủ nhiệm lớp vốn chỉ biết bo bo giữ mình lập tức lùi về sau.

Chủ nhiệm lớp vừa đi, văn phòng cũng chỉ còn dư lại Thời Sênh và Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Thời Sênh bình tĩnh nhìn Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Vì sao tôi phải cứu trò ấy?”

Đừng nói là cô và Ngụy Tinh Tinh có khúc mắc, cho dù không có gì đi chăng nữa, tại sao cô phải cứu con bé đó chứ?

“Cô là cô giáo cơ mà! Tại sao lại không cứu bạn ấy chứ? Nếu bạn ấy xảy ra chuyện gì thì đó là trách nhiệm của cô.” Mộ Dung Tiểu Tiểu càng thêm kích động.

Thời Sênh cười lạnh, thầy cô phải quản học sinh ở trường vì đó là chức trách của họ, nhưng ra ngoài cổng trường rồi thì có quan hệ cái lông gì chứ?

Người ta thích cứu hay không thích cứu, đó là việc của người ta.

“Tôi nói này cô Mộ Dung, ngày thường Ngụy Tinh Tinh cũng bắt nạt cô không ít đâu, thế mà cô còn nói giúp người ta, cô có khuynh hướng thích bị ngược à?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu hình như cũng nghĩ lại chuyện mình bị bắt nạt, sắc mặt không khỏi trắng bệch, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Vậy cũng không tới mức muốn mạng của bạn ấy.”

“Vậy cô tự đi mà cứu đi, ở chỗ này hô to gọi nhỏ với tôi làm gì?” Nữ chính đại nhân này lòng dạ cũng quá lớn rồi đấy.

Dù cho người khác có làm được hay không thì bản cô nương đây cũng không làm nổi.

Có thù thì phải báo, diệt trừ hậu hoạ.

Tám chữ này là quy tắc sinh tồn chuẩn của cô.

“Sao cô giáo có thể máu lạnh như thế?” Lần trước cô ấy ném mình ở giữa đường, lần này thì còn thấy chết không cứu.

“Cô thiện lương như thế thì cô lên đi.” Ông đây máu lạnh thì sao hả? Không phục thì cô cứ máu lạnh thử xem!

“Em…” Cô ta mà biết Ngụy Tinh Tinh ở đâu thì còn cần phải chạy tới đây hỏi sao?

Hơn nữa, cô ta cũng làm gì có năng lực cứu Ngụy Tinh Tinh.

Bản thân không có năng lực thì thôi đi, thấy người khác không đứng ra lại còn chê người ta máu lạnh, sao không tự trách mình yếu kém trước đi?

Hốc mắt của Mộ Dung Tiểu Tiểu hồng lên, bộ dáng như rất thất vọng, “Cô giáo, em không nghĩ cô lại là dạng người này, rõ ràng cô có thể cứu bạn ấy nhưng lại mặc kệ.”

Thời Sênh không muốn nói chuyện nhạt nhẽo này với Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Tôi biết em lợi hại rồi, nhanh chạy đi cứu thế giới đi, đừng có đứng ở đây chỉ trích tôi.”

Cô hơi dừng lại, khóe miệng cong lên, “Mà em thì có tư cách gì để chỉ trích tôi chứ?”

Đứng ở điểm đạo đức cao hơn thì nghĩ là mình là người có quyền quyết định sao?

Thời Sênh đuổi Mộ Dung Tiểu Tiểu ra ngoài với thái độ không hề khách khí, cửa đóng lại, thế giới liền lập tức yên tĩnh.

Trong trường học nhanh chóng nổi lên tin đồn Thời Sênh thấy học sinh chết mà không cứu, hai chữ Giản Ngâm hiện trở thành hai chữ hot nhất lúc này.

Người nhà của Ngụy Tinh Tinh không tìm thấy người nên chỉ biết trút giận lên người Thời Sênh, yêu cầu trường học đuổi Thời Sênh ra.

Trường học làm sao mà dám chứ, bên trên đã có chỉ đạo xuống rằng vị này có quyền hạn tương đương với chủ tịch Lê.

Hiện tại Lê Thành không chỉ là người quản lý một Anh Lan nho nhỏ này nữa mà đã là tổng tài của Thế Hoàn rồi.

Có mối quan hệ với Lê Thành, nhà họ Ngụy chỉ làm ầm ĩ được một hai bữa liền thôi luôn.

Lại tiếp tục làm ầm lên, sợ là nhà họ Ngụy cũng chẳng giữ nổi.

“Các cậu nói, cô giáo Giản thật sự làm ra loại chuyện đó sao?” Trong lúc nghỉ ngơi giữa giờ, đám học sinh cùng quây lại thảo luận.

“Cô ta có gì mà không làm được chứ?” Người bên cạnh hỏi lại.

“Hậu trường của cô ta là ai nhỉ? Cứng như thế… ngay cả nhà họ Ngụy cũng không dám trêu chọc.”

“Chắc là Ngôn học trưởng rồi…” Có người suy đoán.

Thân thế của Ngôn Luật vẫn là một điều bí ẩn, hồ sơ của hắn trống rỗng, chỉ có một cái tên mà thôi.

“Thật không biết xấu hổ, làm thầy người khác mà lại đi quyến rũ

Ngôn học trưởng…” Một em gái cực kỳ phẫn nộ.

“Sao em biết không phải là cậu ấy dụ dỗ tôi?”

Em gái lập tức phản bác, “Sao có thể chứ! Ngôn học trưởng không phải loại người như thế!”

Cô ta vừa quay đầu liền nhìn thấy Thời Sênh và Ngôn Luật đứng ở cách đó vài bước.

Ngôn Luật mở miệng, “Là tôi dụ dỗ cô ấy, về sau nếu để tôi còn nghe được mấy lời bình luận như thế này, tự gánh hậu quả.”

Sắc mặt em gái kia tái nhợt, chỉ hận không thể đâm đầu xuống đất.

Sao cô ta lại xui xẻo như thế chứ, nói xấu người ta còn bị người ta nghe thấy.

“Hôm trước bài tập tôi giao đã làm xong chưa?”

Nói tới bài tập, đám người vây xem bên cạnh cũng thay đổi vẻ mặt ngay lập tức.

Thời Sênh tiếp tục nói, “Nhìn các em nhàn nhã thế kia, chắc là làm xong rồi, vậy làm lại một lần nữa.”

Đám học sinh: “…”

Bị bài tập chi phối sự sợ hãi.

Thời Sênh đuổi Ngôn Luật ra, bảo đám học sinh đi vào lớp, Mộ Dung Tiểu Tiểu không ở trong lớp, chắc là đi cứu vớt thế giới rồi.

“Lễ kỷ niệm thành lập trường chúng ta phải góp tiết mục biểu diện, các em muốn chuẩn bị tiết mục gì?” Thời Sênh ngồi trên bục giảng một cách không hề có hình tượng.

Đám học sinh im lặng, không ai dám đáp lời.

“Không nói gì nghĩa là không muốn tham gia? Được, tôi nói với họ là các em bỏ quyền.”

Bỏ quyền?

Sao có thể được chứ.

Đám học sinh vừa rồi còn im lặng liền lên tiếng, “Cô giáo, năm trước lớp chúng em diễn kịch, không thì năm nay cứ diễn kịch tiếp đi?”

“Không sáng tạo, đổi.”

“Khiêu vũ?”

“Không sáng tạo, đổi.”

“Ca hát?”

“Không sáng tạo, đổi.”

Đám học sinh: “…”

Tiết mục nào cũng bị phủ quyết, không thể bảo họ đi diễn xiếc được, đúng không?

“Vậy cô giáo nói xem bọn em nên diễn tiết mục gì?” Một học sinh không nhịn được, lớn tiếng hỏi.

“Đập vỡ đá lớn trên ngực được không?”

Đám học sinh: “…” Đúng là bảo họ đi diễn xiếc rồi?

Mẹ kiếp, cái này là muốn mạng người thì có.

Làm gì có ai ở lễ kỷ niệm thành lập trường đi diễn cảnh đập vỡ đá lớn trên ngực chứ?

Bọn họ là “quý sờ tộc”.

Quý tộc có được không hả? Không phải mấy kẻ mãi nghệ đầu đường.

“Cô giáo, cái này…” Không phù hợp với khí chất cao quý của bọn em đâu.

“Không thích?” Thời Sênh nhướng mày.

Ai mà thích cái này được chứ!

Thời Sênh nghiêng đầu suy nghĩ, “Thế đổi cái khác, đại hợp xướng đi.”

Giọng điệu rõ ràng là quyết định, căn bản không phải hỏi bọn họ ý kiến.

Cho nên cô đã sớm nghĩ ra rồi, vì sao còn phải hỏi bọn họ chứ?

Đại hợp xướng dù sao cũng tốt hơn đập vỡ đá lớn.

Bài hợp xướng có tên là Hảo Hán Ca.

Đừng hỏi bọn họ vì sao lại hát bài này, dù sao cũng là cô ta quyết định.

“Tốt lắm, buổi chiều, sau giờ tan lớp, tất cả tập trung ở sân thể dục cùng tập luyện.” Thời Sênh gõ gõ bục giảng, “Tiết này cả lớp tự học.”

“Cô ơi, tại sao phải ra sân thể dục?” Ở đó nhiều người như thế, bọn họ tới sân thể dục luyện tập cái quỷ gì chứ?

Thời Sênh nghiêm túc đáp: “Sân đó rộng rãi, đủ cho các em phát huy.”

Chương 1137: Thanh xuân có em (31)

"Cô giáo, cô cố ý!" Cô ta muốn nhìn bọn họ bị mất mặt.

Thời Sênh thừa nhận rất hào phóng, "Đúng thế, tôi cố ý."

Chỉ thiếu điều viết thẳng lên mặt mấy chữ to: "các cô cậu có thể làm gì tôi chứ?".

Đám học sinh: "…" Loại giáo viên hoàn toàn không giống người thường thế này, bọn họ muốn cả đời đừng bao giờ gặp phải.

Vị giáo viên này tuyệt đối là ác mộng của đời họ.

…

Lúc học sinh trung học phổ thông tan học liền nhìn thấy một trường hợp rất quỷ dị.

Lớp bảy năm hai đứng trên sân thể dục cùng hát Hảo hán ca.

Mọi người đều tỏ vẻ…

Đây chắc là bị vị giáo viên thần kinh kia bức điên rồi phải không?

Lớp bảy năm hai liền nhận được sự thông cảm của toàn bộ trường Anh Lan.

Người tới vây xem bọn họ chật như nêm cối.

Thời Sênh ung dung tới muộn, còn dẫn theo sát tinh Ngôn Luật, người xem diễn lập tức lui lại, nhường vị trí cho cô đi qua.

Hai cô trò yêu nhau mà còn không biết kín đáo một chút…

Tốt thôi, trường học căn bản mặc kệ bọn họ mà.

“Ở đây xem cái gì hả? Xem là phải có phí đó.” Thời Sênh nói với đám học sinh vây xem.

Đám học sinh: “…”

Bọn họ nhìn Ngôn Luật đứng đó như một bức tượng, yên lặng xoay người, lập tức nhường không gian này lại.

Ai bảo người ta có một bạn trai trâu bò chứ?

“Mọi người luyện tập cho tốt, cố gắng giành giải nhất.”

Bọn học sinh chỉ muốn vả vào mặt cô giáo của mình, hát Hảo Hán Ca thì giành giải nhất mới giỏi đó.

Không phải là làm trò cười cho mọi người sao.

Thời Sênh làm cho đám học sinh này cảm thấy sống không còn gì luyến tiếc, chỉ hận không thể tìm một viên gạch đập chết cô, nhưng bọn họ không dám, chỉ có thể trước mặt bao nhiêu người hợp tấu bài Hảo hán ca.

“Sông Hoàng Hà chảy về phía đông

Ngôi sao trên bầu trời hợp thành sao Bắc Đẩu…”

Thời gian như bị người ta vặn chậm lại, đến khi bọn họ cảm thấy thời gian dài như một thế kỷ rồi, Thời Sênh mới cho họ ra về, nhưng nghe thấy cô bảo ngày mai lại tiếp tục, bọn họ chỉ muốn chết quách đi cho xong.

Mất mặt tới tận nhà bà ngoại.

Có lẽ giờ cả trường đều biết người của lớp bảy năm hai điên hết rồi, còn lên sân thể dục hát Hảo hán ca.

Lúc người của lớp bảy năm hai sắp điên tới nơi thì người ta tìm được Ngụy Tinh Tinh.

Mộ Dung Tiểu Tiểu tự mình đi tìm Ngụy Tinh Tinh, không cứu được người ra mà chính mình cũng bị bắt lại, cuối cùng nam phụ số hai phải tới cứu.

Ngụy Tinh Tinh cực kỳ thảm, chẳng những bị cưỡng hiếp mà còn bị hủy dung.

Trước khi Mộ Dung Tiểu Tiểu tới thì Ngụy Tinh Tinh đã bị cưỡng hiếp rồi, nhưng sau khi cô ta tới, Ngụy Tinh Tinh còn bị hủy dung nữa, vì thế chắc chắn giờ Ngụy Tinh Tinh đang hận thấu xương Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Có lẽ lòng muốn giết cô ta cũng có luôn.

“Em thật sự không ngờ tình hình sẽ thành ra như thế…”

Thời Sênh đang nằm trên cây đọc sách, bên dưới đột nhiên vang lên tiếng khóc.

Thời Sênh nhấc lá cây ra khỏi mặt, cúi nhìn xuống dưới, có hai bóng người đang đi lại, một người là Mộ Dung Tiểu Tiểu, một người mặc đồng phục của trường đại học, nhìn rất hiền lành, chắc chắn là nam thứ vạn năm rồi.

Đây là Âu Vũ Thần.

“Không sao, Tiểu Tiểu, chuyện này không liên quan gì tới em đâu, không phải lỗi của em.” Giọng của Âu Vũ Thần y hệt con người, cực kỳ dịu dàng.

“Học trưởng, giờ em phải làm sao?” Mộ Dung Tiểu Tiểu hơi lo sợ, khóc cực kỳ đau lòng.

Âu Vũ Thần kéo cô ta vào lòng, “Em không làm sai điều gì, không cần phải làm gì cả.”

“Nhưng mà…”

Âu Vũ Thần thở dài: “Tiểu Tiểu, em quá lương thiện.”

Thời Sênh bĩu môi, đúng thế, lương thiện đến hơi ngu ngốc.

Hiện tại cô cũng chẳng tiện đi xuống, chỉ có thể ngồi trên cây nghe bọn họ diễn theo cốt truyện.

Kiểu gì cũng là Âu Vũ Thần an ủi Mộ Dung Tiểu Tiểu, Mộ Dung Tiểu Tiểu cảm động vân vân, sau đó bị nam chính bắt gian…

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, các người đang làm gì vậy?”

Thời Sênh suýt chút nữa bị tiếng quát này làm cho ngã nhào từ trên cây xuống, cô vội vàng túm lấy cành cây để giữ thăng bằng, xem kịch

cũng cần cẩn thận, có nguy hiểm.

Bên dưới, Lăng Hủ bước vài bước tiến lên, đấm Âu Vũ Thần một cái.

Mẹ kiếp, đánh nhau rồi!

Xem kịch, xem kịch, cắn hạt dưa!

“Lăng Hủ, anh làm gì thế hả?” Mộ Dung Tiểu Tiểu hơi đần ra một chút rồi lập tức lấy lại tinh thần, kéo Lăng Hủ ra.

Lăng Hủ mặc kệ sự ngăn cả của Mộ Dung Tiểu Tiểu, tiếp tục đánh Âu Vũ Thần.

Lúc đầu, Âu Vũ Thần cũng không đánh trả, nhưng sau khi thấy Lăng Hủ đẩy Mộ Dung Tiểu Tiểu ra một cách đầy thô bạo, hắn bèn không nhịn nữa, lập tức đấm trả một quyền vào bụng Lăng Hủ.

“Lúc trước tôi cho rằng cậu có thể bảo vệ tốt được cho Tiểu Tiểu, nhưng mà kết quả thì sao? Lăng Hủ, cậu có tư cách gì mà đánh tôi hả?”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cậu còn bỏ tâm tư tiếp cận cô ấy, cô nói xem tôi có tư cách gì đánh cậu hả?”

“Tiểu Tiểu không phải đồ vật, cậu không có tư cách cấm cô ấy làm bạn với người khác, Lăng Hủ, cậu quá ích kỷ.”

Hai người tôi một quyền, anh một quyền, đánh tới rối tung rối mù, Mộ Dung Tiểu Tiểu muốn can nhưng một góc áo của họ cũng không chạm vào được.

Cuối cùng, vì Lăng Hủ không cẩn thận đẩy Mộ Dung Tiểu Tiểu đến

bên cạnh bồn hoa làm cái trán bị đụng trúng, lúc đó họ mới dừng lại.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, em không sao chứ?” Âu Vũ Thần lập tức xông tới.

Lăng Hủ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt âm trầm nhìn Âu Vũ Thần bế Mộ Dung Tiểu Tiểu lên.

Lúc Âu Vũ Thần chuẩn bị ôm người đi, hắn đột nhiên túm lấy tay Mộ Dung Tiểu Tiểu, “Mộ Dung Tiểu Tiểu, em muốn chọn hắn đúng không?”

Mộ Dung Tiểu Tiểu bị đập đầu không nhẹ, hiện tại rất khó chịu, cả đầu choáng váng, đâu có nghe rõ Lăng Hủ nói gì.

Âu Vũ Thần lạnh lùng nhìn Lăng Hủ, “Tiểu Tiểu bị thương rồi, cậu giữ cô ấy sẽ chỉ càng làm cô ấy khó chịu hơn mà thôi.”

“Mộ Dung Tiểu Tiểu…” Lăng Hủ không những không buông ra mà còn giữ chặt hơn.

Mộ Dung Tiểu Tiểu che đầu, giọng rất nhỏ, “Học trưởng, chúng ta đi thôi.”

Lăng Hủ càng dùng sức, “Mộ Dung Tiểu Tiểu, em thật sự chọn hắn sao?”

Thời Sênh ngồi bên trên xem kịch, đầu óc nam chính đại nhân hình như có vấn đề.

Nếu cậu không muốn cô ta đi thì trực tiếp cướp người không phải tốt rồi ư, cần gì phải hỏi loại vấn đề nhàm chán này chứ.

A…

Cũng đúng, nếu không hỏi, cốt truyện sẽ không thể tiếp tục được nữa.

Đều là kịch bản cả.

Đúng lúc Thời Sênh đang cảm thán, Lăng Hủ lại buông tay ra, hắn cười lạnh một tiếng, “Mộ Dung Tiểu Tiểu, chúng ta chia tay.”

Sau đó hắn xoay người rời đi, giống như đang chạy trối chết vậy.

Thời Sênh nhìn hắn đi qua tàng cây mà mình đang ngồi.

So với nam chính đại nhân, Thời Sênh đột nhiên phát hiện tên ngu ngốc Phượng Từ lúc gây rối cũng không đáng ghét như thế.

Lăng Hủ rời khỏi, Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng được Âu Vũ Thần ôm đi.

Thời Sênh chuẩn bị đi xuống, sau lưng đột nhiên lại xuất hiện một người, “Cô giáo, một mình em ở đây làm gì thế?”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Sao anh lại tới đây rồi?”

Ngôn Luật xoa đầu Thời Sênh, “Dù cô giáo ở đâu thì tôi cũng có thể tìm được em.”

“Có phải anh cài đồ vật kỳ quái gì trên người em không thế?” Coi bản cô nương là con nít ba tuổi, sẽ tin vào mấy lời này à?

“Cô giáo, tôi sẽ không làm chuyện như thế.” Tuy rằng hắn cũng đã nghĩ tới chuyện này… nhưng hắn không làm.

Ngôn Luật đột nhiên ngồi sát lại gần Thời Sênh, con ngươi đầy vẻ mê ly, “Cô giáo… Em còn thiếu tôi hai nụ hôn.”

Không phải…

“Ngủ cũng ngủ rồi, anh còn nhớ thương chuyện này… Ưm…”

Hắn dán môi lên môi Thời Sênh, cạy hàm răng của cô, nụ hôn trước còn vụng về đã dần thành thục hơn, Thời Sênh thực tuyệt vọng.

“Đây là em nợ tôi.”

Chương 1138: Thanh xuân có em (32)

Sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lăng Hủ chia tay, hai người liền lâm vào chiến tranh lạnh. Lần này Lăng Hủ đi tìm Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng thấy cô ta đang ái muội với người khác.

Hiểu lầm càng lúc càng sâu.

Cũng trong hoàn cảnh ấy, lễ kỷ niệm thành lập trường của Anh Lan cũng tới.

Hảo hán ca hợp xướng lâu như thế, cuối cùng người của lớp bảy năm hai cũng nhìn thấy ánh bình minh hy vọng.

Chỉ cần ném mặt một lần trong lễ kỷ niệm nữa thôi là sẽ không phải chịu loại tra tấn này nữa.

Về sau cũng sẽ không bao giờ trêu chọc bà điên kia nữa.

Ngày tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường, Thời Sênh tới rất sớm, xét thấy thân phận của cô đặc thù nên ban tổ chức sắp xếp chỗ ngồi của cô gần sân khấu nhất.

Bên cạnh chỗ ngồi của cô đều là các thầy cô đức cao vọng trọng, chỉ có một mình cô là người trẻ tuổi, lại còn ngồi cực kỳ tự nhiên và thản nhiên nữa.

Học sinh lục tục tiến vào hội trường.

Khối cao trung và khối đại học cùng liên hợp biểu diễn, người tới rất nhiều, thanh âm ồn ào náo nhiệt khắp hội trường.

“A a… Là Hủ vương tử, Hủ vương tử, tớ nhìn thấy Hủ vương tử rồi, hạnh phúc quá đi mất!”

“Đúng đó, Hủ vương tử kìa, Hủ vương tử đang nhìn về phía này…”

“Hủ vương tử thật đẹp trai, tớ muốn sinh con cho Hủ vương tử.”

Tiếng hét chói tai từ lối vào truyền tới, Thời Sênh quay đầu lại nhìn, Lăng Hủ đang đi vào, biểu tình lạnh lùng, tư thế soái khí, nháy mắt thu hút được vô số fan.

Đúng lúc Lăng Hủ đi xuống bậc thang, không biết Mộ Dung Tiểu Tiểu ở đâu chui ra, đụng thẳng vào hắn.

Âm thanh xung quanh liền yên tĩnh lại.

Trước đây, Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lăng Hủ bí mật hẹn hò, người trong trường chỉ biết Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lăng Hủ có quan hệ khá gần gũi.

Nhưng gần đây thái độ của Lăng Hủ với Mộ Dung Tiểu Tiểu rất kém, những người này càng bắt nạt cô ta không cần kiêng nể gì.

Trong đám người, còn có người lên tiếng mắng “không biết xấu hổ.”

Mộ Dung Tiểu Tiểu luống cuống bò dậy khỏi mặt đất, vừa rồi không biết cô ta bị ai đẩy một cái, quay đầu nhìn chỉ thấy rất nhiều người, ánh đèn cũng không rõ ràng nên căn bản không nhận ra là ai đẩy.

Lăng Hủ nhìn cô ta bằng ánh mắt nhìn người xa lạ, trong đáy lòng

Mộ Dung Tiểu Tiểu dâng lên một chút tủi thân, “Thực xin lỗi.”

Lăng Hủ như không nghe thế, lập tức bước qua, đám nữ sinh vây quanh ở phía sau càng kiêu ngạo đẩy cô ta sang bên.

Lăng Hủ đi thẳng tới chỗ ngồi ở hàng đầu tiên, lúc nhìn thấy Thời Sênh, hắn hơi dừng lại, sau đó đi về một chỗ ngồi.

Cách họ có một thầy giáo, thầy giáo kia còn chào Lăng Hủ rất thân thiết.

Vẻ mặt Lăng Hủ cao ngạo, hoàn toàn không trả lời thầy giáo đó.

Thầy giáo hơi xấu hổ, lại chuyển tầm mắt về phía sân khấu.

Nhưng đúng lúc này, Lăng Hủ lại đột nhiên quay đầu nhìn Thời Sênh, vừa lúc mắt đối mắt với cô, hắn nhếch miệng cười lạnh rồi lập tức rời tầm mắt đi.

Thời Sênh: “…” Bản cô nương gần đây có làm gì đâu? Nam chính đại nhân, cậu không cần vì thất tình mà muốn tìm chỗ trút giận nha, bản cô nương đây vô tội.

Lăng Hủ khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn trong đám người, rõ ràng là đang tìm Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Thời Sênh cúi đầu nghịch di động, âm thanh ầm ĩ xung quanh không biết tại sao lại trở nên yên tĩnh.

Cực kỳ yên tĩnh.

Thời Sênh ngoái đầu nhìn ra cửa.

Lăng Hủ tới sẽ xuất hiện tràng cảnh chúng tinh phủng nguyệt, mà Ngôn Luật tới sẽ là quần thần quỳ lạy.

Tất cả mọi người đều rời khỏi đường đi, thở mạnh cũng không dám, tất cả đều nhìn theo thân hình cao gầy của người thanh niên đang từng bước đi xuống kia.

“Cô giáo.” Ngôn Luật đứng yên trước mặt Thời Sênh, khóe miệng nở nụ cười.

Mẹ kiếp!

Còn phô trương thanh thế hơn cả ông đây, không chấp nhận được!

[…] Ký chủ, cô chỉ chú ý tới mỗi điểm này thôi sao?

Chỗ bên cạnh Thời Sênh đã đều có người ngồi, Ngôn Luật đưa mắt nhìn một người, người đó hiểu ý lập tức đứng lên.

Một đám đều là đại gia, bọn họ không thể trêu vào.

Ngôn Luật ngồi xuống không khách khí, tay đặt bên eo Thời Sênh rất tự nhiên, sau đó ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói: “Cô giáo, sao sáng nay em không đợi tôi?”

“Em có gọi anh, là anh không chịu dậy đấy chứ.” Thời Sênh trợn mắt.

“Tối qua tôi mệt, cô giáo không thể thông cảm cho tôi sao?”

“Ha hả, không thể.” Đàn ông không thể nói mệt được.

“Thật là nhẫn tâm quá mà.” Ngôn Luật cọ cọ mặt cô, giọng có phần sung sướng, “Nhưng mà tôi lại thích em như thế.”

“Hừ.”

Ngôn Luật ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Hủ một cái, cười một cái đầy thâm ý, sau đó lại cúi đầu nhìn Thời Sênh chơi game.

Sau khi Ngôn Luật tới vài phút, MC liền bước lên đài.

“Hôm nay là ngày kỷ niệm 60 năm thành lập trường Anh Lan, chúng ta hãy tặng cho ngôi trường này những lời chúc phúc tốt đẹp và chân thành nhất…”

Một đống những lời chúc mừng dài dòng, sau đó hiệu trưởng Anh Lan lên phát biểu. Hiệu trưởng cũng không nói hoa mỹ, chỉ vài ba câu đơn giản, nhưng vài ba câu ấy lại cứ lặp đi lặp lại rất tuần hoàn.

“Cảm ơn hiệu trưởng.” Hiệu trưởng phát biểu xong, MC tiếp tục dẫn chương trình, “Tiếp theo sẽ là chương trình biểu diễn của học sinh, sinh viên trong trường, mời các em học sinh chuẩn bị sẵn sàng…”

Loại tiết mục này không phải lớp nào cũng có thể lên. Có rất nhiều lớp bắt tay hợp tác với nhau, vì giành được suất tham gia biểu diễn mà thậm chí có thể vung tay đánh nhau.

Không có lớp nào lên hết cả lớp như lớp bảy năm hai.

Lớp bảy năm hai đột nhiên cảm thấy đại hợp xướng cũng không tồi, ít nhất không phải đánh nhau vì để được biểu diễn.

Tiết mục của học sinh ngoài ca hát cũng chỉ có khiêu vũ, hài kịch, tiểu phẩm, Thời Sênh xem đến nhàm chán mà cũng chưa có gì hay ho cả.

“Cô giáo ơi, không xong rồi.”

Lúc Thời Sênh đang ngáp vì quá chán, có một học sinh đi tới từ đằng sau, vẻ mặt đầy nôn nóng.

Trang phục biểu diễn của bọn họ có vấn đề, giờ vẫn chưa thấy tới.

Lúc Thời Sênh tới hậu trường liền gặp Lâm Thiển Lam, cô ta cũng có một tiết mục. Từ sau lần kia, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại.

Lâm Thiển Lam cũng đi tìm cô vài lần nhưng đều không gặp được.

Lâm Thiển Lam nói với người bên cạnh vài câu rồi hít một hơi, đi tới trước mặt Thời Sênh, “Cô.”

Thời Sênh gật đầu, tiếp tục đi theo học sinh dẫn đường vào bên trong.

Lâm Thiển Lam chần chừ một chút rồi đi theo cô tới đó.

“Cô ơi, làm sao bây giờ đây, bên kia nói tắc đường, mà chúng ta sắp phải lên sân khấu rồi, chắc chắn không kịp nữa.”

“Làm sao hả? Cởi hết mà lên là được rồi!” Thời Sênh trợn mắt, tôi có thể biến trang phục ra cho các cô cậu à, tìm tôi làm gì?

Đám học sinh: “…” Cô giáo còn như thế, bọn em sẽ báo cảnh sát đấy.

“Cô, làm sao thế?” Lâm Thiển Lam cẩn thận hỏi.

“Lâm học tỷ, trang phục diễn của bọn em không tới kịp.” Có một em gái lập tức lên tiếng.

“A?” Lâm Thiển Lam kinh ngạc, “Đồ vật quan trọng như thế, sao các em không chuẩn bị từ trước chứ?”

“Lúc trước đã chuẩn bị xong rồi, nhưng đồ đó có một chút sai sót nên bọn em bắt làm lại, giờ đã không kịp…”

Lâm Thiển Lam hỏi: “Trang phục cũ đâu?”

“Ở đây ạ!”

“Các em mang tới đây, chị bảo một học tỷ khoa thiết kế tới sửa giúp các em một chút.”

Đám học sinh nhìn nhau vài lần, giờ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể dùng trang phục trước thôi.

Mấy nam sinh lái xe đi lấy trang phục tới, quần áo đúng là hơi rộng, Lâm Thiển Lam gọi điện thoại cho Lâm Dĩ Huyên, Lâm Dĩ Huyên lập tức mang theo mấy học tỷ khoa thiết kế tới cứu trận.

“Các vấn đề khác đều không có gì, nhưng mà độ lớn nhỏ thì…” Lâm Dĩ Huyên nhìn bọn họ rất khó xử, cái rộng cái chật thế này, hoàn toàn không mặc được.

Chương 1139: Thanh xuân có em (33)

Thời Sênh khoanh tay trước ngực nhìn bọn họ lăn lộn, đến khi thật sự không thể nhìn nổi nữa, cô tiến lên giữ một học sinh nữ lại.

“Cô?” Nữ sinh kinh hãi, hơi hoảng sợ lùi về sau, cô giáo muốn làm gì chứ?

“Đừng động đậy.” Thời Sênh trừng mắt với cô gái.

Nữ sinh lập tức không dám ngọ nguậy gì nữa.

Bộ đồ này thiết kế phần eo hơi nhỏ, người béo sẽ không mặc nổi.

Thời Sênh túm lấy vạt áo, “soẹt” một tiếng, xé rách ra một cái lỗ.

Trong lúc nữ sinh kia còn đang ngơ ngác, lại vài tiếng “soẹt” “soẹt” nữa vang lên, một bộ quần áo lành lặn bị xé ở dưới thành mấy lỗ.

Quần của nam sinh cũng có vấn đề, Thời Sênh lập tức bảo chúng cắt ngắn đi gần một nửa.

Để thành một chỉnh thể, váy của nữ sinh cũng phải cắt ngắn lại.

Thời gian không còn nhiều, mọi người đều phải tự mình ra tay, cắt đến rối tung rối mù lên, cuối cùng, mọi người cắt đơn giản, còn lại các học tỷ khoa thiết kế chỉnh sửa lại một chút, nhìn cũng có phần đẹp.

“Mời các bạn học lớp bảy năm hai chuẩn bị sẵn sàng…” Trên sân khấu đã bắt đầu giới thiệu chương trình.

Mọi người nhanh chóng di chuyển lên sân khấu. Thời Sênh dựa vào một góc đài hóa trang, nhìn đám người kia ríu rít thảo luận trên đường ra sân khấu.

“Cô…” Lâm Thiển Lam đi tới bên cạnh Thời Sênh, “Chuyện là… chuyện lần trước em thật sự xin lỗi, và cảm ơn cô nữa.”

Thời Sênh hơi gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lâm Thiển Lam chạy theo, “Cô, chúng ta vẫn làm bạn bè chứ ạ?”

Thời Sênh dừng lại một chút, quay đầu nhìn, ánh đèn trên đỉnh đầu làm cho đôi con ngươi của cô sáng lên như những mảnh bạc vụn. Lâm Thiển Lam nghe thấy giọng nói đầy bình tĩnh của cô, “Tôi không có bạn.”

Lâm Thiển Lam sững sờ tại chỗ, nhìn theo thân ảnh dần biến mất ở lối ra của Thời Sênh, hình ảnh người đi tới đi lui cũng như bị dừng lại.

“Cô giáo, cô thích con trai như thế nào?”

“Đáng yêu, nghe lời.”

“Cô, em đi trước đây.”

“Tối muộn này rồi em còn đi đâu?”

“Em qua chỗ bạn ở nhờ.”

“Chờ ở cửa, tôi mở cửa cho em.”

Lâm Dĩ Huyên từ sau tiến lên, vỗ vỗ bả vai Lâm Thiển Lam.

“Dĩ Huyên.” Lâm Thiển Lam nhẹ giọng gọi.

Lâm Dĩ Huyên đi tới trước mặt, ôm lấy cô ta, “Thiển Lam, có một vài người, cậu không thể chạm vào điểm mấu chốt của họ được.”

“Nhưng mà cô ấy…” Giọng Lâm Thiển Lam nhẹ bẫng, “Nhìn rất cô đơn, làm mình rất đau lòng.”

Cô ta chỉ cảm thấy Thời Sênh đứng ngoài quy tắc của thế giới này, như một cái cây cô đơn lạnh lùng nhìn thế giới này, không có gì trói buộc.

“Cô ấy có Ngôn học trưởng…”

Lâm Thiển Lam đột nhiên siết nắm tay lại, “Mình nhất định có thể làm bạn với cô giáo.”

Lâm Dĩ Huyên bị dọa nhảy dựng, “Thiển Lam, đừng tới gần cô ấy quá, cô ấy và chúng ta… không phải cùng một thế giới.”

Lâm Thiển Lam giữ lấy bả vai Lâm Dĩ Huyên, đôi mắt sáng lấp lánh, “Mình không cần trở thành người trong thế giới của cô ấy, mình chỉ cần được làm bạn với cô ấy là đủ rồi.”

Sông Hoàng Hà chảy về phía đông

Ngôi sao trên bầu trời hợp thành sao Bắc Đẩu

(Hei… hei hợp thành sao Bắc Đẩu)

(Sống và chết chi giao bằng một chén rượu)

(Bất phân biển trời bằng một chén rượu)

Đã nói đi là sẽ ra đi

Anh có tôi có tất cả đều có

(Hei… hei tất cả đều có)

(Trong biển lửa quyết ko chùn bước)

(Luôn ngẩng đầu nhìn trời cao)

Trên đường thấy chuyện bất bình

Đáng ra tay thì sẽ ra tay

Gió lửa đang bao trùm lấy Cửu Châu

(Đáng ra tay thì sẽ ra tay)

(Gió lửa đang bao trùm lấy Cửu Châu)*

*Hảo Hán Ca - Lời dịch: Unknown

…

Thanh âm hợp xướng từ phía trước truyền tới hậu trường, Lâm Thiển Lam nhìn Lâm Dĩ Huyên và cười. Từ sau chuyện lần trước, Lâm Thiển Lam vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Lâm Dĩ Huyên vỗ vỗ bả vai cô ta, “Cố lên.”

Có đôi khi muốn làm bạn với một người cũng không cần nguyên nhân, thích cô ấy chính là thích cô ấy.

…

Hợp xướng của lớp bảy năm hai cực kỳ hoàn hảo, có thể không giành được thứ hạng cao nhưng chắc chắn sẽ không đứng bét.

Chỉ cần không đứng bét là bọn họ đã rất vui vẻ rồi.

Tiết mục của cấp đại học chuyên nghiệp hơn cấp cao trung nhiều, Lâm Thiển Lam cũng có một tiết mục, đó là độc tấu dương cầm.

Cô mặc một bộ lễ phục màu trắng, ánh đèn chiếu lên người làm cô càng có một vẻ thánh khiết kỳ lạ.

Lâm Thiển Lam ngồi vào trước dương cầm, hít sâu một hơi, ngón tay thon dài đặt lên những phím đàn đen lẫn trắng, âm thanh đầu tiên vang lên, sau đó là một tràng âm thanh như nước chảy.

Mỗi âm tiết đều như chấn động lòng người.

“Đây là bản nhạc nào thế?”

“Không biết, có điều rất hay, làm tớ có cảm giác nhiệt huyết cũng sôi lên…”

Ban đầu còn có tiếng thảo luận nhỏ, nhưng sau đó tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, lẳng lặng lắng nghe.

Âm tiết cuối cùng kết thúc, hiện trường im lặng vài giây sau đó vang

lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Thiển Lam đứng dậy nói lời cảm ơn, “Khúc nhạc này em xin tặng cho cô Giản Ngâm, tên của nó là Tinh Hải.”

Nguyện cô như biển sao lộng lẫy, vĩnh cửu trường tồn.

Không biết Thời Sênh đang nghĩ gì nên không đáp lại Lâm Thiển Lam, Lâm Thiển Lam hơi khom lưng chào rồi rời khỏi sân khấu.

“Sao thế?” Ngôn Luật hơi động động tay Thời Sênh.

“Nhớ tới một người…” Thời Sênh cười nhẹ, “Kể cho anh nghe một chuyện xưa. Rất lâu trước kia, có một bé gái, cô sống nhờ trong một gia tộc rất lớn, trẻ con trong gia tộc đó rất không thích cô bé đột nhiên xuất hiện này, vì thế lúc nào cũng bắt nạt cô ấy.”

“Nhưng cô bé đó vẫn rất lạc quan, cô ấy chỉ muốn sống an ổn trong gia tộc. Chỉ là, cô càng muốn sống an ổn, những đứa trẻ kia càng không để cô ấy được yên.”

Ngôn Luật nói tiếp, “Người yếu đuối sẽ luôn bị bắt nạt.”

“Đúng thế, người yếu đuối sẽ luôn bị bắt nạt. Sau đó, cô bé ấy gặp được một thiếu nữ khác. Lần đầu họ gặp nhau, thiếu nữ kia đang giết người, cô bé này bị dọa sợ hãi, đến tận khi thiếu nữ kia giết người xong, cô bé ấy mới nghĩ tới chuyện chạy đi.”

“Nhưng mà muộn rồi, thiếu nữ đuổi theo cô bé ấy, thiếu nữ không giết cô, chỉ nói với cô rằng, muốn tồn tại ở nơi đó thì phải vứt hết mọi yếu đuối đi.

Thiếu nữ đi rồi, cô bé kia ngồi nhìn cái xác tới phát ngốc. Có người

tới thu dọn cái xác nhưng lại chẳng có ai lên tiếng hỏi han cô, càng chẳng có ai quan tâm chuyện có người chết. Về sau, cô bé ấy mới biết được, thiếu nữ kia là tiểu thư tôn quý nhất trong gia tộc."

Thời Sênh dừng lại, "Anh đoán xem, cuối cùng cô bé này sẽ thế nào?"

Ngôn Luật lắc đầu.

Thời Sênh cười lạnh, "Thiếu nữ kia quan tâm đặc biệt tới cô bé ấy, để cô ta cùng học tập với mình. Cô bé kia nỗ lực để mạnh hơn, mạnh tới mức có thể đủ để sóng vai chiến đấu với thiếu nữ kia, đáng tiếc… cuối cùng cô ta lại đứng ở mặt đối lập với thiếu nữ, phản bội lại thiếu nữ ấy."

"Cô ta bị giết?"

Thời Sênh chống cằm, "Không đâu, thiếu nữ kia mềm lòng, cho cô ta một cơ hội nữa. Lần mềm lòng duy nhất đó lại tạo thành bi kịch sau này cho cô ấy, cả gia tộc bị giết. Thiếu nữ rất khổ sở, cũng rất khó hiểu, tại sao cô gái kia lại đối xử với mình như vậy."

Ngôn Luật nhăn mày, "Câu chuyện này…"

"Không phải em." Giọng Thời Sênh trong trẻo, "Nhưng chuyện của thiếu nữ đó đã giúp em rút ra được một đạo lý, không nên tùy tiện mềm lòng với người khác."

"Tôi thì sao?"

Thời Sênh liếc nhìn hắn, khóe miệng hơi cong lên, "Anh không giống."

Hắn không giống, nên trong lòng cô, hắn cũng không giống những người khác đúng không?

Thời Sênh mân mê ngón tay của Ngôn Luật, tóc rũ xuống che mất gương mặt cô, “Từ “phản bội” này anh không thừa nhận được đâu, cho nên đừng nghĩ tới việc phản bội em.”

Ngôn Luật siết chặt ngón tay, “Anh thà phản bội cả thế giới cũng sẽ tuyệt đối không phản bội lại em.”

Chương 1140: Thanh xuân có em (34)

"Oa…”

“Trời ạ, xinh quá…”

“Em gái này xinh quá, ai thế? Hình như không phải học sinh trường chúng ta? Lần này trường học còn có cả học sinh trường khác sao?”

Trên sân khấu xuất hiện một nữ sinh, tóc xoăn, mặc váy công chúa, ánh đèn làm gương mặt cô ửng hồng, tinh xảo đến mức không giống người thường.

“Anh Lăng Hủ, em về rồi.” Nữ sinh hướng về phía Lăng Hủ đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên, khẽ chớp mắt.

Biểu tình của Lăng Hủ không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt nhìn nữ sinh đó rõ ràng không giống khi nhìn người khác.

Thời Sênh yên lặng cắn hạt dưa, tiểu thanh mai của nam chính đã về, lại có cao trào rồi.

Em gái xinh đẹp, đáng yêu như thế, vậy mà lại thuộc về nam chính, thật là lãng phí tài nguyên.

[…] Ký chủ lại muốn ngồi trong bóng tối ngầm chọc chết nam chính rồi.

Dù cô có giết chết nam chính thì em gái này cũng chẳng là của cô

đâu! Từ bỏ đi!

Lăng Hủ đưa nữ sinh xinh đẹp rời đi, điều này làm cho người ngựa các nơi nổi lên nghi ngờ. Mộ Dung Tiểu Tiểu tính toán hôm nay sẽ giải thích với Lăng Hủ, đột nhiên lại có nữ sinh này xuất hiện, còn rất xinh đẹp và có khí chất, thái độ của Lăng Hủ với cô ta còn rất không bình thường…

Mộ Dung Tiểu Tiểu liền lâm vào rối rắm.

Lễ kỷ niệm thành lập trường kết thúc, Thời Sênh chuẩn bị rời đi, Ngôn Luật lại giữ chặt tay cô, “Cô giáo, chờ tôi ở đây một chút được không?”

“Làm gì?”

“Em cứ đợi một lát là biết, em đồng ý với tôi, ở đây chờ một chút đi.” Nếu hắn không nhấn mạnh, sợ là cô sẽ không hài lòng và bỏ đi luôn.

Thời Sênh nhìn hắn ngờ vực mấy bận, “Mười phút.”

Mười phút, thế cũng đủ rồi.

Ngôn Luật đứng lên, đi vào hậu trường, người xung quanh đã rời đi gần hết, sân khấu vô cùng trống trải.

“Bụp!”

Xung quanh liền tối đen như mực.

Có người chưa kịp ra ngoài, kinh hoàng kêu ầm lên, “A, có chuyện gì thế? Sao đèn đã tắt rồi?”

Giây tiếp theo, đèn sân khấu lại sáng lên, tất cả ánh đèn đều tập trung vào một chỗ. Một nam sinh thong thả bước ra từ trong bóng tối, ánh đèn rực rỡ bao bọc lấy hắn, mạ lên người hắn một lớp ánh sáng mềm mại, trong tay hắn là một bó hồng.

Ngôn Luật đi lên giữa sân khấu, giọng hắn chậm rãi vang lên, “Anh không quan tâm em từng là ai, cũng không quan tâm em đã làm những gì, anh chỉ muốn có em đứng trước mặt anh. Anh muốn tương lai của em có bóng dáng của anh, anh yêu em, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?”

Mặt mày Thời Sênh rạng rỡ, đây là lần đầu tiên Phượng Từ chính thức thổ lộ với cô.

Thời Sênh nhảy lên sân khấu, một bóng đèn khác lại mở lên, ánh sáng lập tức phủ quanh người cô. Giọng cô xuyên thấu qua ánh sáng, qua không khí, lọt vài tai Ngôn Luật, “Tương lai của em, chỉ có anh.”

Tương lai của em, chỉ có anh.

Bảy chữ như là tiếng của trời.

Video tỏ tình của Ngôn Luật với Thời Sênh bị tung lên mạng, rõ ràng không có gì rầm rộ, chỉ là cầm một bó hoa hồng, còn sử dụng sân khấu thừa của lễ kỷ niệm thành lập trường, vậy mà video vừa tung lên đã lập tức nóng hổi.

Không có nguyên nhân gì, ngoại trừ bảy chữ:

“Tương lai của em, chỉ có anh.”

Đại khái đây là lời âu yếm tình cảm nhất mà họ được nghe năm nay,

những lời này không phải ai cũng dám nói ra.

Bọn họ bị sinh hoạt bức bách, bị người nhà trói buộc.

Tương lai của bọn họ sẽ bị trộn lẫn rất nhiều thứ.

Bọn họ không có dũng khí để nói ra những lời như thế.

Nửa Đêm Lạnh Lẽo: Mình bắt đầu tin tưởng lại vào tình yêu rồi.

Tay Áo Ám Hương: Ngôn thiếu và cô giáo Giản thực sự xứng đôi.

Gió Đông Dữ Dội: Một cô giáo không biết điều dạy học đi, lại đi dụ dỗ học sinh còn ra cái thể thống gì, bại hoại.

Không Tìm Thấy: Lầu trên, tôi nghĩ bạn không ăn được nho nên nói nho chua đi, nếu tôi có thể bắt được Ngôn thiếu thì cũng chẳng cần quan tâm thân phận của mình.

Hoa Đào Lạc: Ngôn thiếu thật đáng sợ, cô giáo Giản quá trâu bò mới có thể bắt được anh ấy, hai chữ, quá phục.

Tây Bắc Vọng Trường An: Cô giáo Giản trâu bò +1

Không Giấu Được Núi Xanh: Cô giáo Giản trâu bò +2

Trăng Treo Cành Liễu: Tương lai của em, chỉ có anh. Nếu có ai thổ lộ những lời này với tôi, tôi sẽ lập tức gả cho anh ấy.

…

Hành vi của bọn họ làm trường học rất khó xử, dù sao cũng có ảnh hưởng không tốt.

Nhưng vì sợ cửa sau của Thời Sênh quá lớn nên trường học cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể nói với Thời Sênh, bảo cô nên kín đáo ở trường học một chút, để sự ảnh hưởng cũng xuống tới mức thấp nhất.

Nhưng Thời Sênh còn chưa kịp kín đáo thì đã bị một sự kiện khác đè xuống rồi.

Em gái kia tới Anh Lan học, hơn nữa còn cùng lớp với Lăng Hủ. Lăng Hủ trước kia cực kỳ ghét bỏ đám nữ sinh, vậy mà bây giờ ngày nào cũng cùng đi, cùng về với nữ sinh đó.

Em gái này tên là Y Cẩn, gia thế tương đương với Lăng Hủ, từ nhỏ đã lớn lên cạnh hắn, có thể coi là thanh mai trúc mã của nhau.

Giống như trong các tiểu thuyết khác, em gái này luôn coi Lăng Hủ là chồng tương lai của mình.

Đồ vật của nhà mình thì phải bảo vệ cho tốt, biết được ông xã tương lai đã từng có qua lại với một nữ sinh khác trong trường, tâm ghen ghét nổi lên, thế nào cũng phải xem nữ sinh kia có bộ dạng gì.

Mộ Dung Tiểu Tiểu có một nam phụ thâm tình, nam chính lại có một nữ phụ thâm tình, Thời Sênh vây xem đám người này diễn vở ngược luyến tình thâm, thỉnh thoảng thêm mắm thêm muối vào, bởi vậy tình cảm đáng lẽ nên tăng tiến của nam nữ chính lại càng ngày càng đi và ngõ cụt, càng ngày càng không tin tưởng đối phương.

[…] Ký chủ giờ hủy CP cũng bày mưu tính kế? Không phải cô nói cái đó phiền phức sao?

Thời Sênh: "…" Ta âm mưu cái gì chứ?

Bản cô nương chỉ là lúc xem diễn lỡ tay một tí, chắn đường nam chính đi cứu nữ chính, sao lại có thể gọi là âm mưu được?

[…] Thế này mà không gọi là âm mưu à?

Được rồi, cứ cho là phải đi, thế thì sao chứ? Ta chỉ lười động não chứ có phải không có đầu óc đâu. Mi tưởng ai cũng giống mi, là một cái Hệ thống đần độn à?

[…] Nothing to say.

#Ký chủ nhà ta một lời không hợp liền đả kích ta, làm sao bây giờ, online chờ, rất gấp#

Hệ thống bị chọc ngoáy vô cùng thương tâm, nó quyết định chậm rãi log out.

…

Lúc sắp nghỉ hè, trường học liền tổ chức một buổi dạ tiệc.

“Anh Lăng Hủ, nhiều người quá!” Y Cẩn ôm tay Lăng Hủ từ ngoài tiến vào, vẻ mặt ngây thơ vô cùng, trên thực tế, trong lòng cô em này có rất nhiều chủ ý xấu xa.

Lăng Hủ không có tâm tình tốt, chỉ tùy ý đáp một tiếng, “Ừ.”

“Anh Lăng Hủ, chúng ta sang bên kia đi.” Y Cẩn kéo Lăng Hủ về một phía, Lăng Hủ để mặc cô ta kéo đi.

Ánh mắt hắn đảo lung tung trong phòng tiệc tìm kiếm, lúc đảo qua một góc, ánh mắt hắn dừng lại trên một bóng người.

Lăng Hủ lập tức trở nên sắc bén.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đứng cạnh một người đàn ông, hai người nhìn khá thân mật, Mộ Dung Tiểu Tiểu còn ôm cánh tay người đó.

Mấy ngày trước, trong trường đột nhiên nổi lên tin đồn Mộ Dung Tiểu Tiểu được siêu xe đón đưa, hình như bị người ta bao nuôi.

Lăng Hủ chạy tới chất vấn lại bị Mộ Dung Tiểu Tiểu vặn hỏi lại, rằng hắn có tư cách gì mà quản cô ta.

Y Cẩn quan tâm dò hỏi: “Anh Lăng Hủ, anh sao thế? Khó chịu chỗ nào sao?”

Cô ta nhìn theo ánh mắt của Lăng Hủ, kinh ngạc thốt lên, “Đó không phải là bạn học Mộ Dung sao? Người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai thế? Nhìn có vẻ…”

Y Cẩn không nói tiếp, ý tứ trong câu nói bỏ lửng đó đã quá rõ ràng rồi.

Chương 1141: Thanh xuân có em (35)

Thời Sênh đứng cách khá xa, chỉ có thể tự tưởng tượng câu chuyện.

Người đàn ông bên cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu hẳn là người nhà Mộ Dung, nữ chính đại nhân chuẩn bị vả mặt người ta rồi.

Cốt truyện tiến triển hơi nhanh thì phải?

Tiểu thuyết trăm vạn chữ về còn hơn hai mươi vạn chữ thôi sao?

“Cô giáo, cho em này.” Ngôn Luật đưa một ly nước trái cây cho Thời Sênh, “Chúng ta về đi, ở đây chán chết đi được ấy.”

“Về làm gì?” Nam nữ chính đều ở đây, xem kịch miễn phí mà không thích, bị ngu à?

Ngôn Luật nhấp môi cười, “Em thích làm gì thì chúng ta làm cái ấy.”

Thời Sênh: “…” Chẳng thích làm cái gì hết.

Anh đừng có dụ dỗ bản cô nương, bản cô nương là người kiên định.

Thời Sênh đẩy tay Ngôn Luật ra, “Quy củ một chút.”

“Cô giáo… Chúng ta về đi mà.” Nơi này có gì tốt chứ, hắn chỉ muốn cô ấy nhìn mình hắn mà thôi.

“Đợi tí.” Thời Sênh trừng mắt với hắn, “Anh đừng làm loạn nữa, cẩn

thận em đánh chết anh đấy.”

“Oh.” Nếu giờ hắn ôm cô đi, thế nào cũng bị cô đánh cho một trận.

Ngôn Luật nhìn về phía Thời Sênh đang nhìn, đôi mắt tràn đầy sự lạnh lẽo, cô ta thì có gì đẹp chứ?

“Cô…”

Giọng nhẹ nhàng vang lên bên tai Thời Sênh, tầm mắt Thời Sênh dừng trên người thiếu nữ đó, biểu tình đạm mạc, “Có việc gì?”

Lâm Thiển Lam hơi sửng sốt, sau đó cắn môi, lắc đầu, “Không có gì ạ!”

Sau chuyện lần đó, cô ta khá sợ Thời Sênh.

Thời Sênh nắm tay Ngôn Luật đi về phía bên kia, để lại một mình Lâm Thiển Lam đứng đó nhìn người đi tới đi lui.

Đằng sau có người vỗ vỗ vai cô ta, “Thiển Lam, thôi, bỏ đi.”

Lâm Thiển Lam dùng tay che mặt, “Dĩ Huyên… Rốt cuộc mình đã sai ở đâu?”

Dù cô ta nói gì thì cô ấy sẽ vẫn cứ lạnh nhạt như thế, còn lãnh đạm hơn cả lúc mới gặp.

Lâm Dĩ Huyên trầm mặc, cô ta vỗ vỗ vai Lâm Thiển Lam, “Đi thôi, mình đưa cậu về Ký túc xá.”

“Không cần đâu, mình tự về được.” Lâm Thiển Lam gượng cười, “Dĩ Huyên, mình muốn ở một mình.”

Trong khoảng thời gian này, dù cô ta có làm gì thì Thời Sênh chưa từng nhìn cô ta lấy một lần.

…

“Giản tiểu thư, tôi còn tưởng cô sẽ không tới chứ? Thấy cô đến đây đúng là ngoài ý muốn của tôi đấy.” Người đàn ông mặc vest bị một đống người vây quanh tiến lại.

“Lê tổng.” Thời Sênh hơi gật đầu, “Anh tới đây làm gì thế?”

Tầm mắt Lê Thành đảo qua người Ngôn Luật, hơi kinh ngạc thốt lên, “Thì ra là Ngôn đại thiếu gia, tôi còn nghĩ ai mà có bản lĩnh lớn như thế, có thể bắt được trái tim Giản tiểu thư.”

Thời Sênh liếc nhìn Ngôn Luật, cô không cố tình tra về hắn, Ngôn Luật cũng không nói, cho nên đến bây giờ cô vẫn chưa biết thân phận của Ngôn Luật.

“Tôi và Ngôn gia không có quan hệ gì.” Ngôn Luật lạnh lùng nói.

Hình như Lê Thành biết gì đó, hắn trầm mặc một chút rồi quay đầu nhìn Thời Sênh, “Giản tiểu thư, hôm nay tôi tới đây là muốn tuyên bố một chuyện, vừa lúc cô ở đây, tôi cứ trực tiếp giao cho cô cho khỏe.”

Hắn nói xong,hai người sau lưng đưa hai bản văn kiện lên.

Lê Thành đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh lật xem hai cái, “Trường học lớn thế này, anh nói chuyển cho tôi là chuyển luôn à?”

“Giản tiểu thư, đây là thứ cô đáng có được, hơn nữa… Nếu ngày nào đó tôi thất bại, tôi vẫn còn đường lui.” Lê Thành nói trắng ra.

“Anh tin tưởng tôi vậy sao? Lỡ như tôi qua tay bán lại cho kẻ khác thì sao?” Thời Sênh nhướng mày.

“Vậy thì chắc là số tôi nó vậy rồi.” Anh Lan so với tập đoàn Thế Hoàn thì nhỏ bé tới không đáng kể, cô gái này quá giỏi, hắn không muốn làm kẻ địch của cô.

Hắn đưa bút cho Thời Sênh: “Giản tiểu thư…”

Thời Sênh trầm mặc giây lát rồi nhận lấy bút, thong thả ký tên lên văn kiện, “Lê Thành, bỏ đi một số thứ, anh sẽ lại càng có được thêm nhiều thứ ngoài ý muốn.”

Trong đầu Lê Thành nhanh chóng chuyển động, đôi mắt hơi híp lại, “Giản tiểu thư nói đúng lắm…”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó thu lại văn kiện, đáp, “Tôi chưa nói gì cả.”

Lê Thành cười, “Ngôn thiếu thật có phúc, có thể được người như Giản tiểu thư ở bên.”

Ngôn Luật rũ mắt nhìn Thời Sênh, khóe miệng hơi cong lên.

Lê Thành nhìn Ngôn Luật, lại nháy mắt với Thời Sênh, “Giản tiểu thư, có thể nói chuyện riêng một chút không?”

Ngôn Luật ôm chặt lấy Thời Sênh, ý tứ rõ ràng là không muốn cô nói chuyện riêng với hắn.

“Lê tổng có gì cứ nói thẳng, không có chuyện gì là anh ấy không thể nghe.”

“Khụ…” Lê Thành đưa nắm tay lên môi, ho nhẹ một chút, “Tôi nghe nói Ngôn lão sắp không qua được rồi, Ngôn thiếu… hiện tại cậu là cháu trai duy nhất của ông ấy, có rảnh thì về nhà thăm đi…”

Bàn tay của Ngôn Luật nắm lấy tay Thời Sênh hơi siết lại, trên mặt toàn là vẻ lãnh đạm, “Ông ấy đã đuổi tôi ra khỏi Ngôn gia rồi.”

“Chuyện năm đó tôi cũng nghe nói. Đương nhiên, những lời này không tới phiên tôi tới nói, tôi chỉ nể mặt Giản tiểu thư mà đề tỉnh cậu một chút, còn cậu nghĩ thế nào thì không liên quan tới tôi.”

Lê Thành không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, “Giản tiểu thư, tôi xin cáo từ trước.”

Lê Thành mang người rời đi.

Thời Sênh siết tay Ngôn Luật, hắn lập tức hoàn hồn, “Cô giáo?”

“Anh không sao chứ?”

Ngôn Luật lắc đầu, “Chỉ cần có em ở bên cạnh, anh đều không sao hết.”

“Em vẫn luôn ở đây.”

…

Ngôn Luật tựa hồ không thể không để ý tới lời nói của Lê Thành, thỉnh thoảng vẫn luôn thất thần, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ bình thường.

Dạ tiệc tiến hành được đến một nửa thời gian thì ở ngoài sàn nhảy vang lên tiếng cãi cọ ầm ĩ.

Người bên đó vây lại quá nhiều nên những người đứng xa căn bản không biết bên trong xảy ra chuyện gì, một hồi lâu sau, âm thanh ồn ào liền yên tĩnh trở lại.

“Y Cẩn, lần nào tôi cũng nhường nhịn cô nên cô nghĩ tôi sợ cô đúng không?”

Giọng của Mộ Dung Tiểu Tiểu truyền khắp hội trường.

“Tôi… Không làm gì mà…” Giọng nói yếu ớt của Y Cẩn hoàn toàn trái ngược với âm thanh như sấm dậy của Mộ Dung Tiểu Tiểu.

“Vừa rồi cô cố ý đẩy tôi, cô còn dám nói là không làm gì hả?”

“Tôi không mà… Anh Lăng Hủ, em không đẩy bạn học Mộ Dung…”

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, cô làm ầm ĩ đủ chưa hả?” Lăng Hủ quát lớn làm khắp sàn nhảy càng thêm yên tĩnh.

“Tôi làm ầm ĩ? Đúng, đúng, đúng, là tôi không nói lý, thế đã vừa lòng anh chưa?” Mộ Dung Tiểu Tiểu đẩy đám người ra, vụt chạy khỏi sàn nhảy, vừa mới xông ra liền đụng phải một người đàn ông.

“Tiểu Tiểu? Làm sao thế? Ai bắt nạt cháu?” Người đàn ông đỡ lấy Mộ Dung Tiểu Tiểu, quan tâm hỏi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cúi đầu gạt nước mắt, “Chú út, cháu không sao.”

Người đàn ông nhíu mày, nhìn về phía Lăng Hủ và Y Cẩn còn đứng

ở giữa sàn nhảy, “Tiểu Tiểu đừng sợ, có chú ở đây.”

Nói xong, anh ta liền kéo tay Mộ Dung Tiểu Tiểu đi về phía Lăng Hủ, “Cậu là Lăng Hủ?”

Ánh mắt Lăng Hủ dừng lại trên tay hai người đang nắm lấy nhau, “Anh là ai?”

“Chú của Mộ Dung Tiểu Tiểu, cổ đông của Anh Lan.”

Sắc mặt Lăng Hủ hơi biến đổi, cảm xúc không rõ ràng bắt đầu dâng lên trong đáy mắt.

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, đây là diễn viên cô tìm ở đâu ra thế, kỹ thuật diễn không tệ đâu.” Bên tai vang lên tiếng trêu đùa của học sinh.

Nếu cô ta mà là cháu của cổ đông Anh Lan thì sao phải cải trang thành thường dân vào đây học?

“Ha ha ha, Mộ Dung Tiểu Tiểu điên rồi hay sao ấy, cho rằng làm thế thì Hủ vương tử sẽ liếc nhìn cô ta một cái sao?”

“Mộ Dung Tiểu Tiểu, sao cô không soi gương xem, với bộ dáng này của cô mà cũng mơ tưởng Hủ vương tử của chúng tôi sao, đúng là người si nói mộng.”

Chương 1142: Thanh xuân có em (36)

Thời Sênh xem kịch vô cùng vui vẻ, mấy người đi theo Lê Thành ban nãy lại quay về đưa cho cô một phần văn kiện.

“Giản tiểu thư, đây là nội dung chút nữa sẽ tuyên bố, cô xem qua một chút, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta có thể bắt đầu rồi.

Thời Sênh: “…” Lại có thể làm màu đúng không?

Tốc độ của Lê Thành cũng được đấy.

Làm màu là phải dần dần, vì thế Thời Sênh bảo bọn họ cứ đợi thêm lát nữa.

Chờ chú của Mộ Dung Tiểu Tiểu nói ra thân phận của cô ta xong, Thời Sênh phân phó bọn họ có thể bắt đầu.

Đèn trong hội trường đều tập trung hết về phía san khấu, tầm mắt của mọi người cũng dồn hết về đó.

Hiệu trưởng bước lên bục, “Mọi người im lặng một chút, tranh thủ lúc mọi người nghỉ ngơi, chúng tôi xin tuyên bố một sự kiện sau.”

Hiệu trưởng nói xong, luật sư liền bước lên sân khấu, mở văn kiện ra bắt đầu đọc, “… Tiên sinh Lê Thành chuyển nhượng hết cổ phần sở hữu Anh Lan cho tiểu thư Giản Ngâm. Từ hôm nay trở đi, tiểu thư Giản Ngâm chính là người giữ nhiều cổ phần nhất của Anh Lan, có được quyền khống chế tuyệt đối blablabla…”

Mọi người đều ồ lên.

Tất cả còn đang khiếp sợ về thân phận của Mộ Dung Tiểu Tiểu, đảo mắt một cái, vị giáo viên không rõ hậu trưởng là ai liền trở thành cổ đông lớn nhất của trường.

“Mời tiểu thư Giản Ngâm lên phát biểu.”

Thời Sênh bước lên từ dưới đài, tiếp nhận mic từ tay Luật sư, “Không có gì để nói, mọi người đều biết tôi là ai. Mọi người không làm gì, tất cả đều sẽ bình an, nhưng nếu có ai đó muốn làm gì, vậy đừng trách tôi không khách khí.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, tiên sinh nói vị này vừa đơn giản vừa thô bạo, quả thật nói không sai.

Thời Sênh chỉ nói như thế, không hề dài dòng, tuyệt đối đè ép toàn trường.

[…] Ký chủ làm màu kiểu này cũng thật tuyệt, không hổ là làm màu chuyên nghiệp 100 năm.

Thời Sênh khoe khoang trong lòng, dĩ nhiên rồi, ông đây chính là tổ tông của giới làm màu.

Thời Sênh nhìn người đàn ông đứng cạnh Mộ Dung Tiểu Tiểu, anh ta cũng nhìn cô đánh giá, trên mặt Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn đầy vẻ không tin nổi.

Đại khái là không nghĩ ra sao một cô giáo đột nhiên lại có thân phận cao lớn như thế.

Sắc mặt Lăng Hủ càng kém. Từ sau khi Kim Vũ bọn họ xảy ra chuyện, sau đó Lê Thành tiếp nhận Thế Hoàn, hắn đã nghi ngờ rồi.

Nhưng cũng chỉ là nghi ngờ vô căn cứ mà thôi, không nghĩ tới cô ta thật sự có liên quan tới Lê Thành…

Chuyện Anh Lan đổi cổ đông nhanh chóng được báo chí tung ra, Thời Sênh nhận được điện thoại của bà Giản đầu tiên.

“Tiểu Ngâm à, chuyện là thế nào vậy? Sao tự nhiên con lại thành cổ đông của Anh Lan rồi?” Giọng bà Giản rất lo lắng, “Tiểu Ngâm, con nói thật với mẹ đi, rốt cuộc con đang làm gì?”

Thời Sênh đẩy người đang ôm mình ra, “Mẹ, việc này nói ra rất phức tạp, hơn nữa dù con có nói thì chưa chắc mẹ đã hiểu…”

“Con không nói với mẹ thì mẹ làm sao mà hiểu được? Tiểu Ngâm, con nói rõ ràng xem, tại sao lại thế?”

Thời Sênh: “…”

Cái này bảo cô phải giải thích thế nào chứ?

Thời Sênh chém gió lung tung một hồi, bà Giản mới thôi không chất vấn nữa. Thời Sênh cảm thấy tốt nhất cô nên tiếp tục mua vé cho họ đi chơi thì hơn.

Du lịch vòng quanh thế giới là tốt nhất.

Nghĩ thế, Thời Sênh liền lập tức đặt cho ông bà Giản một tour du lịch vòng quanh trái đất, tiền trảm hậu tấu.

Thu phục xong hết thảy, cô mới trở lại giường. Ngôn Luật vẫn đang

ngủ, chăn tùy ý đắp trên hông hắn, phong cảnh bên dưới nửa ẩn nửa hiện.

Đẹp có thể ăn thay cơm nha!

Ngôn Luật bị hôn tỉnh, hắn ú ớ một tiếng, mơ mơ màng màng đáp lại Thời Sênh, sau đó liền lật người, đè cô xuống, “Cô giáo, đêm qua anh chưa cho em ăn no đúng không?”

“Đừng lắm lời nữa, có làm hay không? Không làm thì cút xuống giường.”

Ngôn Luật dở khóc dở cười, “Cô giáo à…”

Cô không thể có được phản ứng bình thường như đám con gái khác sao?

…

Thời Sênh trở thành cổ đông lớn nhất của trường học, giờ ai còn dám động vào cô nữa, nhìn thấy cô liền hận không thể nhét mình xuống khe đất.

Trước kia đã rất đáng sợ rồi, bây giờ chắc chắn còn đáng sợ hơn.

Thân phận của Mộ Dung Tiểu Tiểu bại lộ, những người đó cũng không dám bắt nạt cô ta nữa, nhưng người chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô ta vẫn không ít đi.

Không biết có phải Mộ Dung Tiểu Tiểu bị kích thích tới rồi không mà đột nhiên lại ở bên Âu Vũ Thần, sau khi Lăng Hủ biết cũng lập tức hẹn hò với Y Cẩn.

Thời Sênh nghe đám học sinh thảo luận chuyện này thì nghĩ có lẽ Lăng Hủ và Mộ Dung Tiểu Tiểu rất khó hợp lại.

Hiện tại diễn biến đã hoàn toàn đi lệch so với cốt truyện ban đầu rồi.

Không có Lăng Hủ suýt chút nữa mất mạng vì Mộ Dung Tiểu Tiểu, cũng không có Mộ Dung Tiểu Tiểu yếu đuối khóc lóc nữa.

Giữa hai người bọn họ có quá nhiều rào cản.

“Ngôn Luật.” Thời Sênh chống cằm nhìn nam sinh bên cạnh, “Nếu một ngày anh phát hiện ra em lừa anh, anh sẽ làm thế nào?”

Nam sinh buông sách ra, nhìn về phía Thời Sênh, trầm mặc vài giây rồi gằn từng chữ một, “Anh chỉ muốn em, người của em lẫn trái tim em, hoặc linh hồn, những cái khác anh không quan tâm.”

Dù em có lừa anh thì em cũng chỉ có thể là của anh.

Hắn dừng một chút, lại nói: “Anh tin em, tin em sẽ không lừa anh, cho nên không có nếu gì hết.”

Thời Sênh nhẹ nhàng cươi, “Ừ, không có nếu.”

Ngôn Luật cầm sách tiếp tục đọc, thật lâu sau, đột nhiên hắn lại nói, “Cô giáo… Đề bài này…”

“Sách.”

Ngôn Luật đưa sách sang, người cũng lăn qua.

Tư thế của hai người rất thân mật, cô gái nhẹ giọng giảng giải cho nam sinh, nam sinh ngẫu nhiên sẽ mỉm cười, chớp mắt, hình ảnh

cảnh đẹp ý vui vô cùng.

Tới gần cuối kỳ, mọi người lên thư viện đều lúc nào cũng có thể nhìn thấy hình ảnh hai người, cẩu lương rải đầy đất.

Kết quả thi cuối kỳ được công bố, Ngôn Luật không bị nợ môn, nhưng cũng chỉ là vừa qua mà thôi.

Cho nên lúc hắn yêu cầu được khen thưởng đã bị Thời Sênh từ chối bằng lời lẽ chính đáng, tuy rằng cuối cùng có từ chối cũng chẳng được.

Thời Sênh gặp lại Lâm Thiển Lam vài lần, sau khi bị cô lạnh lùng từ chối, nghe nói cô ta đã ra nước ngoài, Lâm Dĩ Huyên cũng đi.

Mộ Dung Tiểu Tiểu cũng ra nước ngoài, đi cùng Âu Vũ Thần.

Lúc Lăng Hủ đi cản Mộ Dung Tiểu Tiểu rời đi, Thời Sênh đưa chân ra ngáng, hai người cứ thế mất nhau.

[… Ký chủ, có một câu nói này, không biết cô đã nghe bao giờ chưa?]

“Hủy đi một tòa miếu cũng không hủy đi một cọc hôn sự.”

[Cô biết mà cô còn làm?] Cô làm thế sẽ bị báo ứng đấy.

Thời Sênh nhìn người ở bên ngoài sân bay, chống cằm cười, “Chỉ là ra nước ngoài thôi mà, có phải lên trời đâu. Nếu hắn thích cô ta như thế thì sẽ đuổi theo cô ta ra tận nước ngoài, có gì khó đâu chứ?”

Huống chi…

Nếu mi yêu một người thì dù đó là trời cao chẳng phải cũng nên đi cùng sao? Đó mới là tình yêu đích thực.

Vì đối phương chết mà còn không dám thì gọi gì là tình yêu đích thực chứ?

[…] Ký chủ, tình yêu của cô mới là có vấn đề đấy có biết không?

Hiện tại, đại đa số người, làm gì có ai làm được đến thế?

“Thế mới nói, đừng trách người khác hủy hoại tình yêu của mình, nên đổ thừa bản thân không đủ kiên định, tin tưởng vào người mình yêu.”

[Vậy cô có tin tưởng Phượng Từ không?]

Thời Sênh yên lặng một chút, kéo cửa kính xe lên, một lúc lâu sau Hệ thống mới nghe thấy cô trả lời, “Hắn tin ta, ta sẽ tin hắn.”

[Ký chủ, cô thật ích kỷ.]

Thời Sênh cười khẽ, “Đúng thế, ta vốn ích kỷ, chẳng phải từ đầu mi đã biết rồi sao?”

[…] Chính là vì biết ngay từ đầu, trải qua nhiều thế giới như thế mà cô vẫn vậy, thế nên nó mới nghi ngờ.

Gần đây nó đọc rất nhiều tiểu thuyết, Ký chủ nhà người ta sau khi trải qua vài thế giới liền lập tức thay đổi tâm tính, cô nàng này thì ngược lại, từ đầu tới cuối, ngoại trừ Phượng Từ thì chẳng quan tâm tới cái gì khác nữa.

Bản Hệ thống có khả năng đọc phải sách giả rồi.

#Ký chủ nhà ta thực sự quá lý trí và máu lạnh#

Chương 1143: Thanh xuân có em (37)

Học kỳ mới, Thời Sênh không tiếp tục dạy lớp cũ nữa mà dạy học sinh mới vào.

Đám học sinh mới vào đều là những kẻ kiệt ngạo khó thuần, không phục sự quản giáo, cuối cùng sau khi bị Thời Sênh dạy dỗ mấy lần liền lập tức ngoan ngoãn luôn.

Lăng Hủ vẫn là ngôi sao của trường đại học, quan hệ của hắn và Y Cẩn vẫn duy trì không mặn, không nhạt.

Cũng ngoan ngoãn hơn, không tới tìm Thời Sênh gây phiền phức nữa.

Năm thứ ba, Lăng Hủ và Y Cẩn xảy ra quan hệ, Y Cẩn còn có thai. Người ta đã có thai rồi, nhà họ Lăng cũng chẳng biết nói gì nữa, chỉ có thể bắt Lăng Hủ cưới Y Cẩn. Sau hôn lễ, Y Cẩn và Lăng Hủ đều ra nước ngoài.

Nhưng không bao lâu sau, Thời Sênh nghe tin rằng Mộ Dung Tiểu Tiểu và Lăng Hủ nối lại tình xưa, bị Y Cẩn phát hiện. Dưới cơn giận dữ, Y Cẩn đã muốn cùng đồng quy vu tận với Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Lúc hai người phát sinh tranh chấp, Mộ Dung Tiểu Tiểu dùng dao đâm Y Cẩn, Y Cẩn không mất mạng nhưng mất con, hơn nữa về sau cũng không thể mang thai được.

Sau khi thương thế của Y Cẩn lành lại thì như đổi thành một người

khác, chẳng những chủ động ly hôn mà còn không truy cứu trách nhiệm của Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Y Cẩn rời khỏi Lăng Hủ, sống một mình, đại khái qua hai tháng sau, Mộ Dung Tiểu Tiểu gặp lại Y Cẩn toàn thân chật vật.

Mộ Dung Tiểu Thiểu thấy Y Cẩn nhếch nhác như thế thì tâm thánh mẫu nổi lên, đưa Y Cẩn về nhà.

Y Cẩn kể khổ với Mộ Dung Tiểu Tiểu.

Mộ Dung Tiểu Tiểu vừa nghe liền tự trách mình, thế là cho Y Cẩn ở lại nhà mình luôn.

Y Cẩn lợi dụng sự đồng tình của Mộ Dung Tiểu Tiểu, bức Âu Vũ Thần bỏ đi, lại thiết kế hãm hại công ty của Mộ Dung gia.

Y Cẩn hạ một nước cờ rất lớn, lúc đó quan hệ giữa Lăng Hủ và Mộ Dung Tiểu Tiểu vẫn đang rất căng thẳng, hai bên không tin tưởng lẫn nhau, Y Cẩn tranh thủ lúc bọn họ không chú ý liền thêm mắm dặm muối, hai người trở mặt với nhau cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Sau đó, Lăng gia gặp nguy cơ, Y Cẩn giăng lưới lâu như thế, lúc này liền thu hoạch.

Mộ Dung gia ốc không mang nổi mình ốc nên chẳng hề giúp Lăng Hủ được, nhưng Y Cẩn có thể.

Y Cẩn và Lăng Hủ hợp lại, Doãn gia giúp Lăng gia vượt qua nguy cơ.

Lúc này, Mộ Dung gia cũng coi như xong đời.

Y Cẩn còn giả bộ rộng lượng đón Mộ Dung Tiểu Tiểu về nhà, để cô

ta sống dưới mí mắt của Lăng Hủ, lại bố trí cho Lăng Hủ nhìn hoặc nghe thấy một số tin tức, tình huống không hay ho, vì thế hai người từ không tin nhau trở thành thù luôn.

Thế nên, lúc Y Cẩn đưa ra ý định muốn Mộ Dung Tiểu Tiểu mang thai giúp, Lăng Hủ đáp ứng không hề nghĩ ngợi.

Lúc trước, Mộ Dung Tiểu Tiểu làm Y Cẩn mất đi cơ hội làm mẹ, sao Y Cẩn có thể bỏ qua cho cô ta được cơ chứ.

Sau khi Mộ Dung Tiểu Tiểu sinh con, Y Cẩn lại thiết kế để Lăng Hủ nhìn thấy cô ta lên giường với Âu Vũ Thần, mâu thuẫn hoàn toàn bùng nổ.

Mộ Dung Tiểu Tiểu đổ hết mọi sai lầm lên đầu Âu Vũ Thần, Âu Vũ Thần không chịu đựng nổi một Mộ Dung Tiểu Tiểu đã thay đổi nên từ bỏ cô ta, một mình trở về nước.

Mộ Dung Tiểu Tiểu sau đó bị định tội cố ý đả thương người khác, bị phạt tù.

Thời Sênh nghe xong tất cả những chuyện này, cảm giác như mình đã bỏ qua rất nhiều kịch hay.

Nữ phụ Y Cẩn kia thật trâu bò quá đi mất.

Có thể lăn lộn nữ chính thành cái dạng này.

Nữ chính thì thánh mẫu quá mức, lại không có nam chính bảo vệ, xảy ra chuyện cũng là điều đương nhiên.

Trước đây Y Cẩn đối xử với cô ta như thế mà cô ta còn có thể thông cảm cho đối phương được, thực không hiểu nổi mạch não của nhóm

thánh mẫu.

…

“Cạch…”

Thời Sênh kỳ quái nhìn phòng khách quạnh quẽ không một bóng người.

Ngôn Luật phải về rồi mới đúng chứ.

“Ngôn Luật?”

Thời Sênh lên lầu tìm một vòng cũng không thấy người, hắn còn để di động ở nhà nữa.

Tên nhãi này đi đâu thế?

Thời Sênh đang định ra ngoài tìm thì cửa ký túc mở ra, Ngôn Luật từ ngoài đi vào, trên người ướt dầm dề, tóc vẫn còn đang nhỏ nước.

Thời Sênh nhìn ra ngoài, mưa từ lúc nào vậy?

“Cô giáo…” Ngôn Luật buông đồ trong tay ra, nhìn về phía Thời Sênh. “Có thể ôm anh một lúc được không?”

“Sao thế?”

“Nhớ em.”

Thời Sênh đi tới ôm lấy hắn. Ngôn Luật vùi đầu vào hõm cổ cô, thân thể lạnh lẽo dán sát vào người cô, tham lam chiếm đoạt độ ấm từ thân thể cô.

“Ông ấy chết rồi.”

“Ừm?” Ai chết?

Một hồi lâu sau Thời Sênh mới hiểu ra, Ngôn Luật đang nói tới ông nội của hắn.

Nhiệt độ trên người Ngôn Luật càng lúc càng thấp, Thời Sênh sợ hắn bị cảm mạo nên vội vàng dìu hắn lên lầu, thay một bộ quần áo sạch sẽ, Ngôn Luật tùy ý để cô đùa nghịch, đầu rũ xuống, mặt không một chút biểu tình nhìn sàn nhà chằm chặp.

Thời Sênh nhặt quần áo lên, định mang ra ngoài giặt thì Ngôn Luật đã túm lấy tay cô, “Cô, đừng đi.”

Thời Sênh thở dài, ném quần áo xuống sàn, lặng lẽ ôm lấy hắn.

Ngôn Luật thức trắng một đêm, Thời Sênh cũng ôm hắn suốt một đêm. Hôm sau, Thời Sênh dẫn hắn ra cửa, Ngôn Luật đã khôi phục lại vẻ bình thường, “Cô giáo, chúng ta đi đâu?”

“Đi tham gia tang lễ.”

Ngôn Luật bước đi, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không hề lên tiếng phản bác.

Đến biệt thự, trong ngoài toàn người là người, Thời Sênh dẫn Ngôn Luật xuyên qua đám người, đi tới bên ngoài linh đường.

“Đại thiếu gia…” Vệ sĩ nhìn thấy Ngôn Luật thì rất sửng sốt, còn có vẻ khó mà tin được.

Vệ sĩ còn chưa nói xong, bên trong có một người phụ nữ lao ra, hận ý trong mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Ngôn Luật, “Mày còn về làm gì? Tai nạn mày mang tới cho cả nhà này còn chưa đủ nhiều sao? Đuổi nó ra ngoài cho ta…”

Người phụ nữ giơ tay lên định đánh Ngôn Luật, Thời Sênh bắt lấy tay bà ta.

“Mày là ai?” Người phụ nữ ăn đau, đôi mắt đẹp trợn tròn, gương mặt méo mó, “Giỏi lắm, thằng nghiệp chướng này, còn dám dẫn người về giương oai, mày nghĩ đây là chỗ nào, năm đó tao không muốn lấy mạng mày, giờ mày còn dám quay về…”

Thời Sênh híp mắt, định ra tay, nhưng Ngôn Luật đã ngăn lại.

Hắn nhấc chân bước vào linh đường.

“Thằng nghiệp chướng kia, đứng lại cho tao, ai cho mày vào, các người còn không ngăn hắn lại cho tôi…”

Người phụ nữ ở sau gào thét, vệ sĩ bên cạnh tiến lên nói thầm hai câu, sắc mặt bà ta hơi biến đổi. Bà ta oán hận trừng mắt nhìn Ngôn Luật một cái, sau đó bỏ đi.

Trong linh đường có không ít người, Ngôn Luật đi vào, sắc mặt một đám người đều rất kém cỏi.

Ở giữa linh đường có một bức di ảnh, ảnh chụp một ông lão mặt mày nghiêm túc, nhìn rất dọa người.

“Đây là ai?”

“Không quen, các anh có biết là ai không?”

“Đây là Đại thiếu gia của Ngôn gia? Không phải nói là mất tích rồi sao? Sao lại trở về rồi?”

“Không rõ lắm…”

“Hừm, đợi chút xem đi.”

Những người biết tình huống đều im miệng không nói, những người không biết đều nhìn Ngôn Luật và cô gái đứng bên cạnh hắn.

Cô quá mức đường hoàng, trong hoàn cảnh này mà vẫn làm người ta liếc mắt liền nhìn thấy luôn.

“Mày còn tới làm gì?” Một người đàn ông trung niên từ bên ngoài tiến vào, người phụ nữ lúc nãy đi bên cạnh.

Vẻ mặt ông ta tràn đầy phẫn nộ và một tia hận ý khó nén được.

Ngôn Luật không hề ngẩng đầu, chuyên chú nhìn chằm chằm di ảnh, giống như chưa từng nghe thấy ông ta nói gì.

Chương 1144: Thanh xuân có em (38)

Người đàn ông bị làm lơ thì càng tức giận, “Ngôn Luật, cút ra khỏi cái nhà này, nơi này không chào đón mày.”

“Không thấy phiền à?” Thời Sênh nhíu mày nhìn ông ta, có vài phần giống Ngôn Luật nhưng lại không đẹp như hắn, “Anh ấy thắp nhang đưa tiễn ông nội, liên quan gì tới ông? Ông quát cái gì? Không sợ ông cụ sống lại đánh chết ông à?”

Nếu là trước kia, Thời Sênh sẽ không quản những chuyện như thế này, nhưng người đàn ông này lại có sát ý với Ngôn Luật, còn ồn ào như thế, phiền muốn chết.

“Đây là nơi cô được nói chuyện sao? Con ranh này ở đâu ra thế?” Người phụ nữ chanh chua lập tức lên tiếng.

Ngôn Luật đột nhiên ngẩng đầu, khí lạnh quanh thân càng lúc càng lớn, “Cô ấy nguyện ý ở đâu, bà không quản được.”

“Mày…” Người phụ nữ bị khí thế của Ngôn Luật dọa cho, bà ta liền véo người đàn ông, cả giận mắng, “Ông nhìn con trai ông đi, nói chuyện kiểu gì thế hả? Ngay trước mặt linh vị của ông nội nó mà nó còn dám nói thế, nó còn để liệt tổ liệt tông vào mắt hay không?”

“Ngôn Luật, nói một lần cuối cùng, cút đi.”

Ngôn Luật thu ánh mắt lại, buông tay Thời Sênh ra, khẽ cười với cô rồi duỗi tay cầm lấy nhang ở trên bàn thờ.

Người đàn ông đột nhiên tiến lên, cướp lấy thẻ hương, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, “Ngôn Luật, mày đã bị đuổi khỏi Ngôn gia, mày không có tư cách đứng ở đây, cút.”

Mẹ kiếp, kiếm của ông đâu?

Lão già ngu ngốc này lại dám bảo vợ của ông cút đi à, cút ông nội nhà ngươi ấy!

Ngôn Luật bình thản nhìn ông ta, “Tôi chỉ tới thắp nén nhang.”

Người đàn ông nghiến răng nói ra hai chữ, “Không cần.”

Thời Sênh đứng bên cạnh cướp lấy nhang, đưa cho Ngôn Luật, móc kiếm chỉ thẳng vào người đàn ông, “Còn lắm mồm nữa xem, ông đây giết chết.”

Thiết kiếm vừa ra, độ ấm xung quanh liền hạ xuống, đám người đều nhỏ giọng kêu sợ hãi, có người đã vội chạy ra ngoài.

Người đàn ông cũng bị dọa cho kinh hãi, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, “Ngôn Luật, mày lại dung túng cô ta vô lễ, hồ nháo như thế trước linh đường, mày muốn ông nội mày không được an bình nơi chín suối đúng không?”

Mẹ kiếp, còn muốn nói đạo lý ư?

Là lão già ông ngăn người trước, nếu không ông đây sẽ làm loạn sao?

Phí diễn xuất của ông một phút cản trăm vạn, lão già ông mời nổi không? Đần độn!

Ngôn Luật đã thắp xong hương, hắn móc từ trong túi quần ra một con gấu nhỏ, đặt lên trước di ảnh, hơi khom lưng, sau ba giây im lặng liền xoay người, nắm tay Thời Sênh rời đi.

Lúc đi ngang qua người đàn ông kia, hắn hơn dừng lại, “Ông tưởng rằng tôi thích bước vào nơi này lắm sao?”

“Mày là đồ nghiệp chướng!”

Người đàn ông giơ tay muốn đánh Ngôn Luật, hắn nhẹ nhàng bắt được cổ tay ông ta, đẩy mạnh sang bên cạnh, “Tôi không còn là Ngôn Luật ngày xưa nữa.”

“Sao lúc trước tao không bóp chết mày cơ chứ?”

“Đáng tiếc, không có thuốc chữa hối hận.”

“Báo án, báo án, tao muốn báo án, mày là hung thủ giết người.” Người đàn bà trở nên mất khống chế, bà ta bắt đầu lục lọi trong túi xách, vô số đồ vật rơi từ trong ra, “Tao phải báo thù cho Tiểu Tung… Báo cảnh sát…”

“Ngôn tiên sinh, Ngôn phu nhân, đây là lễ tang của Ngôn lão gia tử, các vị làm loạn thành cái dạng này có vẻ không tốt lắm đâu?” Lê Thành không biết ở đâu chui ra, trên ngực mang một bông hoa trắng, nhìn rất nhân mô cẩu dạng*.

*Nhân mô cẩu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Lê Thành nháy mắt với Thời Sênh, còn không mang người đàn ông

của cô đi đi?

Thời Sênh nhìn Ngôn Luật, hắn phải đồng ý rời đi mới được.

Ngôn Luật gục đầu xuống, lạnh lùng dắt Thời Sênh ra ngoài. Lê Thành nói mấy câu với người đàn ông kia, giọng nói bên trong dần nhỏ xuống.

Từ trong hoàn cảnh quái dị kia bước ra, khóe miệng Ngôn Luật mấp máy, giọng đầy nỉ non, “Cô giáo, anh chỉ còn có em.”

“Em có thể cho anh cả thế giới này, có mình em còn chưa đủ à?”

Ngôn Luật hơi sửng sốt, lời thoại này sao lại quen thuộc như thế…

Hắn ghé mắt nhìn thiếu nữ đi bên cạnh, cô gái đáp trả hắn một nụ cười nhẹ.

Ngôn Luật cười một cách thoải mái.

Có cô ở đây là tốt rồi.

…

Ngôn Luật đưa Thời Sênh ra nước ngoài, hai người ở lại một thị trấn có phong cảnh rất đẹp, nơi này ngày nào cũng có rất nhiều du khách tới.

Một ngày nọ, Thời Sênh nhìn thấy Lâm Thiển Lam trong đám du khách.

Cô ta hình như tới tìm cô, đặt một cái hộp ngoài cửa nhà cô sau đó liền rời đi luôn.

Thời Sênh cầm cái hộp vào nhà, Ngôn Luật lập tức xán tới, “Ai đưa thế?”

“Lâm Thiển Lam.” Thời Sênh mở hộp ra, bên trong là một cái đĩa CD.

Chỉ có một cái đĩa, không còn gì khác nữa.

Thời Sênh bỏ đĩa vào trong máy nghe nhạc, sau một hồi tạp âm rè rè liền tới một bản nhạc.

Chính là khúc nhạc mà cô ta đã đánh vào ngày kỷ niệm thành lập trường năm đó.

Chỉ khác là, ở phía sau còn có thêm một đoạn, đoạn nhạc đó rất êm dịu, hoàn toàn khác đoạn nhạc phía trước.

Thời Sênh nghe xong một lần liền lấy đĩa ra, bỏ vào hộp, “Ném ra ngoài đi.”

Ngôn Luật cầm lấy cái hộp, “Khúc nhạc này có ý nghĩa gì đặc biệt sao?”

Thời Sênh trầm mặc trong chốc lát, giọng hơi trầm xuống, “Đó là… Một khúc chiến ca.”

Cầu cho người như ngàn sao sáng chói, kinh sợ núi sông, đất trời thần phục.

Cầu cho người như ánh trăng sáng ngời, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, lưu danh muôn đời.

Cầu cho người mãi sáng như biển sao, vinh quang vạn thế, mãi mãi

trường tồn.

“Rất quan trọng với em sao?”

Thời Sênh nghiêng đầu, một tay chống cằm, “Không quan trọng.”

Ngôn Luật không hỏi nữa, cầm hộp đi ra ngoài.

Lúc hắn vừa ra, Thời Sênh liền nhắm mắt, rồi lại mở ra, vẫn quạnh quẽ trước sau như một.

…

Thời Sênh ở bên Ngôn Luật tới già. Lúc cô quay về không gian Hệ thống, Hệ thống sợ cô lại làm ra chuyện gì, lập tức đổi mới thông tin.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -349000

Giá trị sinh mạng: 50

Điểm tích lũy: 65800

Cấp nhiệm vụ: B

Cho điểm nhiệm vụ: 96

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Điểm tích lũy 2000

Đạo cụ: Vương miện của Nữ Hoàng, Trái tim của Quỷ Vương, Ám

Dạ, Máu Kỳ Lân.

Thời Sênh: "…" Nhị Cẩu Tử, mi lại trừ điểm giá trị nhân phẩm của bản cô nương lung tung rồi.

[…] Dù sao cô cũng có để ý đâu, trừ hay không trừ thì liên quan gì chứ?

Nhị Cẩu Tử ông nội cô ấy!

Nó không phải Nhị Cẩu Tử!

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, "Lần này cách hạn cuối còn bao lâu?"

[Quyền hạn không đủ, không thể xem xét.] Loại chuyện này, sao chủ nhân có thể không phòng bị chứ, Ký chủ quá ngây thơ rồi.

Thời Sênh: "…"

Hệ thống ngây thơ lại đánh mất mấy tính năng rồi.

Hệ thống thật tuyệt vọng, cứ có cảm giác nó không hề biết gì về mấy tính năng đó, rốt cuộc khi nào chủ nhân mới về chứ?

[Ký chủ, cô đang nghĩ gì vậy?]

Thời Sênh cười xòa một tiếng, "Ta đang nghĩ, chủ nhân của mi cũng thật là hao tâm tổn huyết đấy."

[…] Hệ thống đần ra, ý của Ký chủ là gì?

Thời Sênh xua tay đầy ghét bỏ, "Bỏ đi, ta nói cái này vơi đồ đần độn

như mi thì làm được quái gì.”

Đôi mắt Thời Sênh trầm xuống, đoạn nhạc đầu tiên có không ít người biết tới, nhưng đoạn nhạc cuối kia chưa bao giờ công khai, chỉ có một vài người biết mà thôi.

Hắn cho rằng làm như thế thì có thể nhiễu loạn cô sao?

Đúng là ngây thơ.

[…] Ôi mẹ ơi, bộ dáng của Ký chủ khủng khiếp quá!

Chủ nhân, rốt cuộc ngài đã làm gì thế?

“Thế giới sau.”

[Bắt đầu dịch chuyển…] Hệ thống nhanh chóng tiễn người đi, thật là đáng sợ.

Chương 1145: Ngôn luật (ngoại truyện 1)

Lúc còn rất nhỏ, Ngôn Luật có thể nhận thấy mình không được hoan nghênh ở ngôi nhà đó, người duy nhất cho hắn cảm giác về tình thân đó là ông nội.

Lúc Ngôn Luật ra đời, mẹ hắn cũng qua đời luôn, cho nên ba hắn cực kỳ không thích hắn.

Trước năm bốn tuổi, hắn luôn cho là vậy.

Năm hắn năm tuổi, hắn nhớ rõ ràng, lúc hắn đi học về thì thấy trong nhà có thêm nhiều người, hắn còn chưa vào cửa đã bị bảo mẫu đưa đi vào từ cửa sau.

“Tiểu thiếu gia, tiên sinh đang có khách ở nhà ngoài, cậu ở đây làm bài tập đi, chờ tiên sinh tiếp khách xong rồi cậu hãy đi ra, được không?” Bảo mẫu đã nói thế với hắn.

Ngôn Luật gật đầu, hỏi bằng giọng non nớt, “Là khách nào thế?”

Bảo mẫu nhìn hắn một cái, xoa cái đầu nhỏ, đáp: “Tiểu thiếu gia, cậu còn nhỏ, đừng hỏi nữa, ngoan ngoãn làm bài tập đi.”

Lúc đó, Ngôn Luật cũng không hiểu ánh mắt đó là thương hại.

Hắn ở nhà sau rất lâu nhưng vẫn không có ai tới gọi hắn về, hắn vừa lạnh vừa đói nên mới lẻn từ bếp ra ngoài phòng khách.

Phòng khách rất ấm áp, Ngôn Luật cẩn thận tìm bóng dáng ba mình trong đám người kia.

Ba hắn mặt vest, đứng giữa đám người, bên cạnh có một phụ nữ trẻ tuổi, người phụ nữ ôm cánh tay ông ấy, nhấp môi cười khẽ, hai người nhìn rất thân mật.

Mà tay kia của người phụ nữ đang dắt một đứa trẻ con, nhìn cũng trạc tuổi hắn…

“Tiểu thiếu gia… Sao cậu lại ra ngoài này?” Bảo mẫu lúc trước thấy hắn thì vội vàng bế hắn quay lại bếp, đẩy hắn vào căn phòng lúc trước, “Tiểu thiếu gia, cậu đợi ở đây thêm một lát, tuyệt đối đừng ra ngoài nhé, biết không?”

“Tại sao?” Ngôn Luật khó hiểu, “Người phụ nữ bên cạnh ba tôi là ai?”

Bảo mẫu thở dài, “Tiểu thiếu gia, đừng hỏi nữa.”

Bà ấy đáp rồi xoay người ra khỏi phòng, Ngôn Luật nghe thấy thanh âm cửa khóa lại, hắn chạy ra mở nhưng đã không còn mở được nữa.

Ngôn Luật chờ ở trong phòng tới tận lúc trời tối nhưng bên ngoài càng lúc càng yên tĩnh, hoàn toàn không có người…

Hắn thử gõ cửa nhưng cũng không có ai đáp lại.

Bảo mẫu kia mệt mỏi cả một ngày, dọn dẹp xong thì đã mệt tới mức không mở nổi mắt nên quên Ngôn Luật luôn.

Ngôn Luật bị nhốt cả đêm, hôm sau bảo mẫu mới nhớ ra và chạy đi tìm hắn.

Lúc tìm được hắn, Ngôn Luật đã bắt đầu phát sốt, lúc đưa tới bệnh viện thì đã suýt không còn giữ được tính mạng, cũng may, cuối cùng hắn vẫn qua khỏi.

“Ba tôi đâu?” Ngôn Luật nằm trên giường bệnh, “Tại sao ba không tới thăm tôi?”

Bảo mẫu buông bát canh ra, không biết nên trả lời Ngôn Luật thế nào, chỉ có thể im lặng.

Ngôn Luật tiếp tục hỏi, “Có phải ba tôi không cần tôi nữa không?”

Bảo mẫu không đành lòng, “Không đâu, tiểu thiếu gia, ngài đừng nghĩ linh tinh, tiên sinh chỉ đang bận, chờ hết bận rồi sẽ tới thăm cậu.”

“Thật sao?”

Bảo mẫu gian nan gật đầu, “Thật sự.”

Nhưng đến tận lúc Ngôn Luật ra viện, hắn cũng chưa từng nhìn thấy ba mình.

Ngày hắn xuất viện, ông nội tới, Ngôn Luật rất sợ ông nội, chỉ cảm thấy gương mặt ông ấy lúc nào cũng nghiêm túc rất đáng sợ.

“Tiểu Luật, đã khỏe hơn chưa?”

“Tốt… Tốt hơn nhiều rồi ạ!” Ngôn Luật rúc vào trong góc, cúi đầu trả lời.

Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một con gấu nhỏ, Ngôn Luật

ngẩng đầu nhìn về phía ông lão ở đối diện.

Ông lão vẫn nghiêm mặt, “Vừa rồi ông thấy ở trên đường.”

“Tặng cho con sao?” Ngôn Luật cẩn thận hỏi.

“Ừ, cho Tiểu Luật.”

Dường như Ngôn Luật cảm thấy ông đang cười, nhưng nhìn kỹ lại thì vẫn là khuôn mặt nghiêm túc như mọi lần, chắc vừa rồi hắn bị ảo giác.

Ngôn Luật nhận lấy con gấu, “Cảm ơn ông.”

Ông lão thở dài, vuốt ve tóc hắn, sau đó không nói gì nữa.

Ngôn Luật trở lại biệt thự, liếc mắt đã nhìn thấy người phụ nữ dắt đứa bé hôm trước đi cùng ba mình bước ra ngoài.

Bà ấy nhìn hắn từ trên cao, đánh giá vài lần, giọng đầy khinh miệt, “Tiểu Tung, sau này cách xa nó ra đấy nhé?”

“Mẹ, nó là anh trai của con sao?”

“Anh gì mà anh, nó mà xứng à?” Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, nắm tay thằng bé ấy rời đi.

Ngôn Luật siết con gấu nhỏ trong tay, trở về phòng của mình.

Ngôn Tung là con trai của người phụ nữ kia, nói là con chồng trước, sau đó Ngôn Luật mới biết căn bản không phải, đó là con trai của ba hắn với người đàn bà ấy, chỉ là che giấu tai mắt người khác mà thôi.

Hắn biết chuyện này năm hắn mười bốn tuổi.

Từ sau khi người đàn ba kia gả cho ba hắn, những ngày tháng của hắn ở nhà họ Ngôn ngày càng gian nan.

Chỉ cần Ngôn Tung nói thì ba hắn luôn vui vẻ.

Nhưng mỗi lần hắn thử làm vậy, ba hắn sẽ dùng ánh mắt chán ghét mà nhìn hắn, giống như hắn là một thứ gì đó cực kỳ bẩn thỉu.

Nếu Ngôn Tung và người đàn bà ấy bắt chẹt hắn, ba hắn cũng sẽ coi như không thấy.

Ngôn Luật học được cách trở thành người tàng hình ở Ngôn gia, không hề quan tâm tới sự mỉa mai, châm chọc của họ. Nhưng hắn càng không để tâm, bọn họ lại càng lấn lướt, nếu hắn phản kháng thì ba hắn sẽ tức giận, vậy nên hắn chỉ có thể nhịn.

Tối hôm đó, hắn về rất muộn, sợ bị ba và người đàn bà đó phát hiện ra nên hắn cố tình nhón chân, sau đó, hắn liền nghe thấy bí mật kia.

Ngôn Tung là con trai ruột của ba hắn, mà người đàn bà kia chính là người mà ông ấy yêu.

Mẹ hắn chỉ là một người phụ nữ dùng thủ đoạn để được gả vào Ngôn gia, ba hắn rất ghét bà ấy nên cũng ghét lây sang hắn.

Không biết Ngôn Tung nghe thấy chuyện đó từ đâu nên chạy tới châm chọc hắn.

Lúc mười bốn tuổi, đang là tuổi thiếu niên huyết khí cuồn cuồn, vì xúc động nên Ngôn Luật đã đánh Ngôn Tung.

Đó không phải là lần đầu tiên Ngôn Luật đánh người, nhưng đó là lần đầu tiên hắn đánh người mà cảm thấy sung sướng như thế.

Nhưng hắn vẫn bị ba mình đánh cho một trận, phải nằm trên giường tận nửa tháng.

Thù của hắn và Ngôn Tung cũng kết từ đó.

Ngày thường đi học, Ngôn Tung luôn dẫn theo người vây đánh hắn, một đám người xông vào đánh một mình hắn.

Hắn không muốn bị đánh, vì thế bắt đầu học phản kháng.

Nhưng hắn vẫn thua.

“Thằng con hoang, tao nhổ!” Ngôn Tung lấy chân đá lên người Ngôn Luật, mặt đầy chán ghét, “Còn không nhìn xem mình có thân phận gì, dám đối đầu với tao.”

Ngôn Luật muốn vùng dậy nhưng không được, cả người hắn đều đau nhức.

Hắn chỉ có thể nhìn Ngôn Tung dẫn theo người của hắn, nghênh ngang rời đi.

Đó cũng là lần đầu tiên Ngôn Luật thấy cô ấy.

Cô ấy đạp xe đạp qua bên cạnh hắn, một hồi lâu sau lại lui lại, quan sát trong chốc lát, tựa hồ thấy xung quanh không có ai, chần chừ hồi lâu mới đi tới, nâng hắn dậy.

Giọng nói rất nhỏ, mang theo vài phần thấp thỏm, lo âu, “Cậu không sao chứ?”

Hắn đã bị đánh thành cái dạng này mà cô ấy còn hỏi hắn có sao không, lúc ấy Ngôn Luật chỉ cảm thấy nữ sinh này có vấn đề về đầu óc, không thèm để ý tới cô.

“Này, cậu nói gì đi chứ?”

“Tôi đỡ cậu đứng lên trước đã…”

Ngôn Luật không muốn nói, dù nữ sinh kia có nói thế nào hắn cũng không đáp lại.

Nữ sinh đưa hắn tới một phòng khám, lục lọi trong túi mãi mới gom đủ 100 đồng, người ở phòng khám kia hình như quen cô nên cũng không so đo nhiều lắm.

Hắn nghe thấy bác sĩ gọi cô ấy là Giản Ngâm.

Ngôn Luật cũng không để cuộc gặp gỡ ấy ở trong lòng, cô ấy vừa đi là hắn cũng đi, lúc đi còn đưa tiền cho bác sĩ, bảo bác sĩ giao lại cho cô ấy.

Chương 1146: Ngôn luật (ngoại truyện 2)

"Ông, hôm nay cháu thi được hạng nhất đấy.”

“Thật không? Để ông xem… Ừ, không tệ…”

Vừa đi vào biệt thự đã nghe thấy giọng của Ngôn Tung, Ngôn Luật cúi đầu đi vào.

“Tiểu Luật.” Giọng của ông nội đột nhiên vang lên, Ngôn Luật chỉ có thể tiến về phía bên đó.

Hắn cúi đầu, nhỏ giọng chào một câu, “Ông.”

Ba hắn cũng đang ngồi ở phòng khách, vừa nhìn thấy hắn cả thân bẩn thỉu thì quát lên, “Sao lại thế này? Còn về với cái bộ dạng này, tao cho mày đi học là để học tập chứ không phải cho mày đánh nhau.”

Ngôn Luật đứng đó, cúi đầu, tóc xõa xuống che đi cảm xúc trong mắt hắn, những chuyện này hắn đã trải qua nhiều rồi, chẳng có gì đáng để ý cả.

Ánh mắt hắn nhìn tới Ngôn Tung, nó ôm bài thi, ngồi bên cạnh cười đểu đầy đắc ý.

Không cần nghĩ cũng biết trong đầu nó đang nghĩ gì.

“Nói chuyện, câm rồi à?” Ba hắn cực tức giận.

“Nói cái gì?”Ngôn Luật ngẩng đầu lên.

Ba hắn giơ tay tát lên mặt hắn một cái thật kêu, toàn bộ không gian đều an tĩnh lại.

Âm thanh quát tháo lại vang lên, “Mày nhìn xem giờ mày đang có cái bộ dạng gì? Em trai mày bao nhiêu lần thi cử đứng hạn nhất, còn mày thì sao? Cả ngày chẳng khác nào tên côn đồ, bảng điểm của mày đâu?”

“Ném rồi.”

Ông Ngôn tức giận tới đỏ mặt tía tai, “Tiểu Tung, lần này nó thi được bao nhiêu điểm.”

“Anh ấy không tham gia thi.” Ngôn Tung trả lời với vẻ mặt ngoan ngoãn.

Ngôn Luật lạnh lùng nhìn hắn một cái. Ở nhà, Ngôn Tung vĩnh viễn đều có bộ dáng con ngoan trò giỏi.

Nhưng bọn họ nào có biết, nó ở bên ngoài làm những chuyện gì?

Ngôn Luật nghĩ tới đây thì thấy rất buồn cười.

Nghe Ngôn Tung nói vậy, ông Ngôn rất tức giận, “Tại sao không tham gia thi?”

Ngôn Luật im lặng không nói gì, trên mặt vừa đau vừa rát, hắn lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo, sự lạnh lẽo phát ra từ tận trong xương cốt.

Thái độ của Ngôn Luật khiến ông Ngôn nổi trận lôi đình, ông nội hắn

liền ngăn ba hắn lại, trầm mặt quát, “Nó cũng là con trai của mày.”

“Nó thì…” Đối diện với ánh mắt của ông nội, ba hắn chỉ có thể câm miệng.

Ông ta trừng mắt với Ngôn Luật một cái rồi quay đầu nhìn Ngôn Tung, thái độ rất hiền hòa, “Tiểu Tung, tới thư phòng với ba.”

Ngôn Tung ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy đi theo ông ta, lúc đi ngang qua Ngôn Luật còn nhìn hắn bằng ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa.

Ngôn Luật coi như không thấy.

Trong phòng khách chỉ còn Ngôn Luật và ông nội. Ông nội không nói gì, chỉ nhìn hắn hồi lâu rồi dẫn người đi.

Lúc đó, Ngôn Luật nghĩ, không biết có phải ông đã thất vọng về hắn không?

Hắn đứng lặng trong phòng khách rất lâu, lâu tới mức hai chân mỏi nhừ, nhưng hắn vẫn không nghĩ ra câu trả lời.

…

Biến cố chân chính phát sinh vào ngày đại thọ bảy mươi tuổi của ông nội.

Mấy năm nay, người duy nhất còn quan tâm tới hắn cũng chỉ có ông nội, mặc dù cũng chỉ thỉnh thoảng…

Hắn chọn cho ông nội một món quà, chuẩn bị đưa tặng cho ông vào ngày mừng thọ.

Đến lúc tiệc mừng thọ bắt đầu, hắn lại phát hiện quà tặng biến mất.

Hắn tìm khắp nơi cũng không thấy, đúng lúc này, Ngôn Tung lấy quà ra, vừa đúng chính là món quà mà hắn đã chuẩn bị.

Hắn không nổi giận tại chỗ, mặc kệ Ngôn Tung châm chọc mỉa mai, chờ đến khi yến hội tàn cuộc rồi, Ngôn Luật mới hẹn Ngôn Tung ra bể bơi ở sau nhà.

Hắn vốn chỉ muốn đánh Ngôn Tung một trận, lúc hai người đánh nhau, Ngôn Tung đẩy hắn xuống bể bơi, còn muốn dìm chết hắn.

Sau đó, Ngôn Tung chết.

Người đàn bà kia bắt hắn đền mạng, ba hắn thì không nói gì, trước tiên đánh cho hắn một trận, đó là lần đầu tiên hắn đánh trả ba mình.

Hắn đã chịu đựng đủ rồi.

Cuối cùng, hắn không bị đưa vào cục cảnh sát, là ông nội bảo vệ hắn.

Nhưng từ đó, hắn không còn quan hệ gì với Ngôn gia nữa, hắn bị đuổi khỏi Ngôn gia.

“Ông cũng không tin con?” Thiếu niên đứng trong mưa lớn, cả người ướt đẫm, hắn ngăn chiếc xe lại, cố chấp hỏi lão nhân ở bên trong.

Màn mưa làm hắn không nhìn rõ mặt ông ấy, chỉ nhớ rõ ông ấy đã nói với hắn rằng:

“Rời khỏi đây, đừng bao giờ quay lại nữa.”

Hắn đi, theo sắp xếp của ông nội, sống ở nước ngoài nhiều năm, nhưng hắn vẫn luôn muốn quay về.

Không biết tại sao, như thể có gì đó chỉ dẫn và thôi thúc hắn trở về.

Hắn về trong yên lặng, ở bên ngoài du đãng đã lâu, hắn cũng không biết mình đang tìm cái gì, nhưng mà trực giác nói cho hắn biết, hắn nhất định phải tìm thấy thứ đó.

Lần nữa gặp lại cô ấy là ở cổng trường Anh Lan, cô ấy đứng ở cổng trường, nhìn chằm chằm vào cánh cổng lớn, không biết đang nhìn gì.

Đến tận khi trời tối, cô ấy mới rời đi, Ngôn Luật đi theo suốt một đường.

Sau đó biết cô ấy đang tìm việc nhưng chưa tìm được.

Ngôn Luật nghĩ cách giúp cô ấy có được một lá thư mời của trường Anh Lan.

Cửa thứ nhất vào Anh Lan chính là có một lá thư mời, chỉ có người nào nhận được thư mời này thì mới có tư cách vào đây.

Lúc đó, Ngôn Luật cũng không nghĩ rằng cô ấy sẽ nhận lời.

Tại thời điểm đó, Ngôn Luật không cảm thấy cô ấy có gì khác biệt, hắn giúp cô một lần coi như trả lại ân tình năm đó cô ấy đưa hắn tới phòng khám. Cô ấy có thể tiến vào Anh Lan, đó là do cô ấy có năng lực.

Cho nên, sau đó Ngôn Luật không để ý tới cô nữa.

Nhưng sau lần ở trên sân thượng đó, Ngôn Luật biết, thứ mình muốn tìm đã tìm được rồi.

Rõ ràng cùng là một người nhưng lại cho hắn cảm giác hoàn toàn khác.

Cô ấy như ánh sáng, hấp dẫn hắn, khiến hắn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Kỳ thật, ngày đó cửa lên sân thượng có thể mở ra, nhưng sau khi cô ấy đi, hắn lên phá hỏng cửa luôn.

Không vì sao cả, chỉ muốn dạy dỗ đám người đã bắt nạt cô ấy một chút.

Sau đó, Ngôn Luật dọn vào ký túc cô ở, lần đầu tiên chính thức gặp mặt, hắn rõ ràng cảm giác được cô ấy có sát ý với mình.

Sau đó, hắn lại không cảm thấy nữa, ngược lại còn có một cảm xúc không quá rõ ràng. Hình như cô đang quan sát hắn không hề kiêng nể, như thể đang cân nhắc điều gì ấy.

Hắn thích ánh mắt cô lúc nhìn hắn.

Nhưng đôi khi, hắn lại có cảm giác mình ở cách cô rất xa, giống như cách xa ngàn núi ngàn rừng, rất không chân thật.

Ngôn Luật không thích điều đó, hắn muốn có được cô, triệt để có được.

Cô ấy nói thích người đáng yêu, biết nghe lời.

Đáng yêu thì hắn không thể vì rốt cuộc thì đã lớn lắm rồi, nhưng nghe

lời thì hắn có thể làm được.

Cô ấy thích, vậy thì hắn làm.

Lần đó, lúc hôn cô, Ngôn Luật khẩn trương khủng khiếp, nhưng hắn vẫn làm.

Sau lần đó, hắn cảm thấy cô ấy không còn phòng bị hắn nữa, tuy rằng… vẫn cứ đánh hắn như trước, nhưng đánh xong, cô ấy cũng sẽ ở bên cạnh hắn chứ không bỏ đi.

Cô ấy biết thứ mà hắn không thích ăn, tối sẽ chờ hắn về rồi mới đi ngủ, thỉnh thoảng lại cười với hắn, nụ cười hắn chưa từng nhìn thấy từ lúc tới gần cô.

Rất dịu dàng.

Dịu dàng tới mức làm hắn muốn sa vào trong đó, vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

“Cậu thu hồi hết móng vuốt ở trước mặt tôi là tốt rồi, nhưng tôi không hy vọng cậu cũng thế với người bên ngoài.”

“Tương lai của em, chỉ có anh.”

“Em sẽ luôn ở bên anh.”

Nếu cô ấy thích, hắn sẽ cho cô.

Anh tình nguyện thu lại mọi bén nhọn, sống dưới sự bao bọc của em.

Ngôn Luật.

Chương 1147: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (1)

Tất cả mọi người đều biết bệnh tình An Khởi đã đến mức nguy kịch.

*

“Lách cách, lách cách…”

Thời Sênh cảm thấy rất khó chịu, có thứ gì đang giam cầm cô, bịt kín miệng cô lại, tiếng bước chân từ xa đến gần, lại rất nhanh biến mất.

Bốn phía khôi phục sự yên tĩnh, bên tai có tiếng nói vang lên, “Bé ngoan, đừng kêu nữa, lát nữa cho em ăn kẹo mút.”

Kẹo mút cái ông nội nhà ngươi ấy!

Người phía sau đang kéo cô xuống tầng. Thời Sênh lấy hơi, lại đợi một lát, một cước đạp ở trên bắp chân tên kia. Thừa dịp hắn bị đau, cô lại bồi thêm một cước đá vào đũng quần hắn.

“A…” Gã đàn ông hai tay bưng lấy đũng quần.

Thời Sênh vịn vào lan can bên cạnh, lúc này mới nhìn rõ kẻ bắt mình, cao khoảng một mét tám, vóc dáng cường tráng, trên mặt đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một đôi mắt hung ác nham hiểm.

Thời Sênh nhanh chóng quan sát hắn một phen, lần nữa nhấc chân đạp qua. Gã đàn ông có chút thân thủ, bắt được mắt cá chân Thời Sênh, dùng sức kéo cô xuống.

“F**!”

Thời Sênh túm lấy tay vịn cầu thang, người hơi dùng sức, dùng chân còn lại tiếp tục đá vào đũng quần gã đàn ông.

Gã đàn ông theo bản năng bảo vệ cậu nhỏ, buông Thời Sênh ra.

Thời Sênh nhân cơ hội đẩy hắn xuống cầu thang. Gã đàn ông mất thăng bằng, ngã lăn từ trên cầu thang xuống, máu tươi lập tức chảy ra.

Hắn ta lấy tay sờ một cái, có thể là bị máu dọa chết khiếp, luống ca luống cuống bò từ trên mặt đất dậy, chạy xuống dưới cầu thang.

Thời Sênh không chút suy nghĩ muốn đuổi theo, vừa chạy được hai bước, đầu đau như kim châm, cơn đau kéo dài khoảng một phút, cả người đều choáng váng.

“Đánh người rồi, đánh người, người đâu, bác sĩ, bác sĩ, bên kia có bệnh nhân phát bệnh rồi.”

Thời Sênh còn chưa đuổi tiếp, đã nghe thấy có người hô to, tiếp sau đó cầu thang liền truyền tới tiếng bước chân hỗn loạn. Bác sĩ mặc áo khoác dài màu trắng và y tá xông vào, chặn đường Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Hình như mình mở mắt sai cách rồi.

Cô nhắm mắt lại, lúc mở ra, đám thiên sứ áo trắng kia vẫn còn đứng ở trước mặt cô.

Trời ***

Ông đây tại sao lại ở bệnh viện cơ chứ!

Thời Sênh cúi đầu liếc nhìn người mình, mong đợi bản thân là một bác sĩ, không phải bác sĩ, thì y tá cũng được. Nhưng mà, nhìn thấy quần áo bệnh nhân trên người mình, Thời Sênh chỉ muốn nói… Mẹ kiếp.

Không cần cố gắng nhớ lại, Thời Sênh cũng biết mình đang ở chỗ nào.

Bệnh viện tâm thần!

Mấy chữ "Bệnh viện tâm thần Trung Sơn" to tướng ở bên cạnh, cô còn nhận ra.

Cho nên, ông đây bây giờ là một bệnh nhân tâm thần à?

Bị tâm thần ổn đấy chứ, đánh người cũng không cần lý do.

[…] Ký chủ cô chú ý chút đi!

"An Khởi, đừng căng thẳng, chúng tôi không hại cô đâu, thả lỏng chút…" Bác sĩ vẫn đang nói chuyện với Thời Sênh.

Một y tá bên cạnh, đang nhẹ nhàng đến gần Thời Sênh, trong tay cầm một ống tiêm, không cần đoán, ở trong đó tuyệt đối là thuốc an thần.

Thời Sênh: "…" Chỗ nào nhìn ra ông đây căng thẳng thế hả.

Thời Sênh hít hít mũi, người ở dưới mái hiên, cúi đầu trước đã, rồi làm việc, "Tẩm cung của Trẫm ở đâu?"

[…] Ký chủ thật là nhập vai, đột nhiên có loại dự cảm không tốt là thế nào?

Các thiên sứ áo trắng đều ngẩn ra, tác phong của bệnh nhân này sao lại thay đổi rồi? Lẽ nào là bệnh tình lại nặng thêm?

Bác sĩ dùng mắt ra hiệu cho y tá, y tá lập tức lĩnh ngộ được tinh hoa, “Hoàng thượng, tẩm cung của người ở trên tầng, thần dẫn người đi.”

Đã làm việc ở bệnh viện tâm thần, thì phải gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

“Dẫn đường.” Thời Sênh vung tay.

Y tá cẩn thận đi đến bên cạnh cô, chắc chắn Thời Sênh thật sự không có ý tấn công, mới dẫn cô đi lên tầng.

Nguyên chủ ở tầng 5, y tá đưa Thời Sênh về đến phòng, lập tức khóa ngoài lại. Thời Sênh cũng không quan tâm, bây giờ cô phải tiếp nhận nội dung câu chuyện.

…

Nguyên chủ tên là An Khởi, hai mươi mốt tuổi, ký ức trước năm mười tám tuổi không còn nữa. Đúng thế, trước năm mười tám tuổi, ký ức của cô ta trống không.

Từ khi bắt đầu biết chuyện, cô đã ở trong bệnh viện tâm thần.

Không biết mình là ai, không biết mình có người thân nào, không biết từ đâu tới, trừ cái tên An Khởi này ra, cô cái gì cũng không biết.

An Khởi có xu hướng bạo lực, thường xuyên nói một mình với không

khí, nhưng cô rất thông minh. Mỗi lần đánh người xong, cô đều có thể che giấu một cách hoàn mỹ. Bác sĩ của bệnh viện đều biết là cô đánh người, nhưng không có chứng cứ. Hồ sơ bệnh án ghi rõ cô thuộc loại bệnh nhân tâm thần phạm tội, cần phải nghiêm khắc trông coi.

Suy nghĩ của An Khởi có lúc bình thường, có lúc hỗn loạn.

Lúc hỗn loạn, nếu như ai chọc đến cô, cô sẽ cáu kỉnh muốn đánh người.

Lúc bình thường, An Khởi chính là một người hết sức thông minh. Cô quan sát chỗ này, thậm chí nghĩ đến việc tìm ra thân phận của mình.

Đáng tiếc, việc An Khởi tìm hiểu vẫn chưa có tiến triển gì. Hồ sơ của bệnh viện cô từng xem trộm rồi, trừ tên và bệnh tình của cô ra, không có gì cả.

Đột nhiên bệnh viện tâm thần xảy ra một chuỗi án mạng.

Người đầu tiên chết là bệnh nhân tâm thần. Buổi tối hôm trước vẫn bệnh nhân này vẫn sống bình thường. Hôm sau lúc y tá kiểm tra phòng đã không thấy người đâu nữa.

Đến khi tìm được, thì người đã chết.

Nguyên nhân cái chết là bị siết cổ, hiện trường được xử lý vô cùng sạch sẽ, không để lại chút dấu vết nào…

Người thứ hai chết là một y tá. Cô ta vừa vào bệnh viện không lâu. Nguyên nhân hai cái chết giống hệt nhau.

Lúc này nữ chính bắt đầu xuất hiện. Nữ chính cũng là bệnh nhân của bệnh viện tâm thần này. Trước khi bị đưa vào bệnh viện, nữ chính là học sinh của trường cảnh sát, thành tích rất tốt.

Sau khi án mạng xảy ra, nữ chính lập tức liên lạc với người phụ trách vụ án - nam chính Chu Ninh, cũng là nam chính của câu chuyện. Hai người cùng nhau điều tra án mạng.

Bọn họ điều tra phát hiện hai người đã chết đều từng xảy ra va chạm với nguyên chủ, cộng thêm những đánh giá của bác sĩ về nguyên chủ, hai người chuyển đối tượng tình nghi lên người An Khởi.

Tuy nhiên, nằm vùng liên tiếp mấy ngày hai người cũng không thu hoạch được gì.

Đúng lúc này, lại có người chết. Điều trùng hợp là, lúc án mạng xảy ra, An Khởi chạy đến phòng làm việc của bác sĩ tìm manh mối thân phận nên bị phát hiện không có ở trong phòng.

Nam chính tìm nguyên chủ nói chuyện. Không muốn bất cứ ai biết việc mình đang tìm hiểu thân phận của bản thân nên An Khởi chỉ nói mình chạy ra ngoài, nhưng không giết người.

Ngoài việc An Khởi không có ở trong phòng ra, Chu Ninh cũng không có chứng cứ khác. Hơn nữa đối phương còn là một người tâm thần, thấy ăn nói khó ưa liền phát bệnh đánh người, hắn còn làm gì cô ta được nữa?

Hai người mặc dù không bắt nguyên chủ, nhưng ngày càng nghi ngờ. Bọn họ bắt đầu không phân biệt ngày đêm quản chế cô, khoảng thời gian đó bệnh viện rất thái bình, không có ai chết.

Cứ tình hình như vậy, tiếp tục chờ đợi không phải là biện pháp, nam

chính và nữ chính bàn bạc rồi nghĩ ra một phương án khả thi.

Bọn họ cố ý làm một vở kịch, di tản hết người giám thị bệnh viện đi, lại bố trí người mới vào.

Mấy ngày trước đó đều rất yên tĩnh, không xảy ra chuyện gì.

Nhưng đến ngày thứ năm, nữ chính cảm giác có người đi theo cô ta, hơn nữa còn là một người đàn ông. Cô ta rất sợ, cô ta muốn gọi điện thoại cầu cứu, nhưng đối phương đã đuổi tới, cô ta chỉ có thể chạy.

Lúc chạy đến tầng năm, nữ chính cũng không biết nghĩ như thế nào, đột nhiên chạy về phòng An Khởi.

Phòng nguyên chủ không khóa, sau khi nữ chính tiến vào tên côn đồ cũng theo vào luôn.

Nguyên chủ lúc đó tinh thần rất bình thường. Lúc tinh thần bình thường thì cô không biết đánh người. Nữ chính trơ mắt nhìn nguyên chủ bị tên côn đồ lôi ra khỏi phòng.

Chương 1148: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (2)

Nguyên chủ chết rồi.

Nguyên nhân cái chết giống nhau, bị người siết chết.

Nữ chính lại không nói chuyện tối hôm đó mình nhìn thấy tên hung thủ, cô ta lựa chọn giấu giếm.

Nữ chính thấy chết mà không cứu, dẫn hung thủ tới chỗ người khác, sau đó lại giấu giếm sự thật, có thể chứng minh đây là một quyển truyện xã hội đen.

Nguyên chủ còn chưa tìm được thân phận của mình, cô muốn biết mình là ai, cô muốn rời khỏi bệnh viện đi ra ngoài.

Cô không muốn chết như vậy, cho nên có oán hận cũng là bình thường.

Nguyện vọng của nguyên chủ khá nhiều, tìm ra được thân phận của mình, bắt hung thủ báo thù, rời khỏi bệnh viện, sống cuộc sống của người bình thường.

Còn về nữ chính, không biết là có phải nguyện vọng quá nhiều không, bị nguyên chủ quên lãng.

Thời Sênh tiếp thu xong nội dung câu chuyện, chỉ muốn nói hai chữ, sa mạc lời rồi!

[...] Đây là bốn chữ mà Ký chủ.

Bỏ hai chữ ở giữa.

[...] Ký chủ, cô nói bậy.

Ta chả nói gì hết, do đầu óc mi bẩn thỉu ấy.

[…] Bình tĩnh, bình tĩnh, Ký chủ mở mắt nói mò đều là hạ bút thành văn, so đo với cô ta làm gì. Nó cứ là thầm lặng offline đi thôi.

Thời Sênh đi loanh quanh một vòng trong phòng bệnh. Nhờ phúc của nguyên chủ bạo lực, cô được hưởng ưu đãi một mình một phòng.

Giống như bệnh nhân tâm thần bình thường, không có tính công kích, thì đều hai người hoặc ba người một phòng.

Nguyên chủ lâu như vậy vẫn có thể an ổn ở nơi này, chứng minh có người đóng tiền. Chi phí của bệnh viện tâm thần rất lớn, người bình thường khẳng định không chi trả nổi.

Nguyên chủ mặc dù không có ký ức trước năm mười tám tuổi, nhưng có chút bản năng đã không cần ký ức, từ thói quen của cô mà nhìn, bản thân từng được đào tạo lễ nghi.

Ở trong đầu Thời Sênh đã hiện ra một trăm vạn chữ ân oán tình thù.

Đằng sau bia đỡ đạn này có cả một câu chuyện.

Được rồi...

Không thật sự hiểu Hệ thống đã thêm thiết lập gì bên trong.

Bia đỡ đạn cô tiếp nhận không có cái nào là không có tình tiết hết, đời người khắp nơi đều là vở kịch a!

Nòng nọc nhỏ tìm mẹ gì đó, vẫn là từ từ đi, trước phải giải quyết tên thiểu não muốn hại chết cô đã.

…

Toà nhà này tổng cộng có tám tầng, từ tầng năm trở lên đều là bệnh nhân tâm thần có tính tấn công. Thời Sênh vừa hay ở ranh giới tầng năm, mà tính tấn công của nguyên chủ cũng coi là tương đối lợi hại.

Cô còn có thể hoạt động, hoàn toàn bởi vì thời gian tỉnh táo của cô nhiều hơn thời gian phát bệnh.

Có thể thấy người ở ba tầng trên, đáng sợ thế nào.

“Con à, con à, con đừng sợ, mẹ đến cứu con đây, con phải đợi mẹ nhé…” Một người đàn ông đứng ở hành lang, diễn xuất thâm tình với bức tranh trên tường.

Thời Sênh đứng nhìn một lúc, lên tiếng: “Anh là đàn ông, anh phải nói là ba.”

Người đàn ông quay đầu lại, dường như đang suy nghĩ lời của Thời Sênh. Giây tiếp theo, hắn ta đột nhiên ngồi xuống đất, “Cô là người xấu, ba ơi cứu con, ba ơi, ba ơi, oa… Ở đây có người xấu, ba mau đến đuổi người xấu đi đi…”

Thời Sênh yên lặng đi về phía trước, Trẫm không so đo với người tâm thần.

“Mặt trời, anh là mặt trời của em, em trồng anh xuống đất, năm sau

có thể ra thật nhiều mặt trời…”

Thời Sênh không biết từ chỗ nào lấy được một cái ấm nước, đưa cho người phụ nữ đang nói chuyện kia, “Phải tưới nước.”

“Đúng đúng, tưới nước.” Người phụ nữ nhận lấy ấm nước ngồi xổm trên đất xối lên đỉnh đầu người kia.

“Mai sẽ có động đất đấy, mau chạy, mau chạy đi!”

“Hôm qua vừa mới động đất xong, cô chết rồi.” Thời Sênh ổn định đi tới.

Người đó đột nhiên ngã xuống đất, trong miệng còn lẩm bẩm nói “Tôi chết rồi, tôi chết rồi.”

Thời Sênh đến tầng cuối cùng, bệnh nhân càng nhiều. Thời Sênh nói lung tung, đi ngang qua chỗ nào cũng nói mấy câu. Cho nên những chỗ đi cô qua rồi, tình cảnh trở nên hỗn loạn.

Trừ gây gổ đánh lộn, các y tá trông coi sẽ không quản, cho nên bình thường cũng không có ai quản đám bệnh nhân lúc khóc lúc cười, lúc lại gào to kia.

“Long kỷ của Trẫm đâu?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi một y tá đang đỡ bệnh nhân.

Y tá tuổi không lớn lắm, có lẽ cũng mới tới chưa bao lâu. Sau khi nhìn rõ người, cô ta vội vàng đỡ người kia ngồi xuống bên cạnh, nói: “Tôi đi lấy cho cô.”

Thời Sênh trợn mắt, “Phải gọi Trẫm là Hoàng thượng.”

Y tá nhỏ: “…”

Không so đo với người tâm thần, không so đo với người tâm thần, không so đo với người tâm thần.

Y tá nhỏ sau khi lặng lẽ niệm lại quy định bệnh viện ba lần trong lòng, ngẩng mặt cười, “Hoàng thượng, thần đi lấy long kỷ cho ngài.”

“Đi đi.” Thời Sênh phất phất tay.

Y tá nhỏ rất nhanh bê một cái ghế trở lại, dựa theo ý của Hoàng thượng Sênh, đặt ở chỗ có thể sưởi nắng.

Thời Sênh nằm trên đó liền không có động tĩnh.

Y tá nhỏ thở phào, vị này lúc phát bệnh mới đáng sợ, lúc không phát bệnh còn tốt, nhìn rất bình thường...

Thôi được, bây giờ là lúc bình thường, nhìn cũng không bình thường lắm.

Phải nói với bác sĩ, bệnh tình của vị này lại nghiêm trọng rồi.

Y tá nhỏ quan sát Thời Sênh một lúc lâu, tiến lên gọi hai tiếng. Thấy Thời Sênh không có động tĩnh gì, cô ta mới rời đi chăm sóc những bệnh nhân khác.

Lúc y tá nhỏ rời đi không lâu, một bóng người mò tới gần Thời Sênh.

Cô ta cẩn thận lại gần Thời Sênh, nhỏ giọng gọi cô.

“An Khởi, An Khởi tỉnh lại đi…”

Gọi hai tiếng không có phản ứng, cô ta giơ tay ra đẩy Thời Sênh. Ngón tay vừa mới đụng vào, người trên ghế đột nhiên bắt lấy tay cô ta, “Người đâu, có thích khách!”

Giọng của Thời Sênh rất lớn, y tá nhỏ không dám đi xa nghe thấy, lập tức tới, “Làm sao thế làm sao thế, Tiểu Nhạc cô ở đây làm gì thế?”

Biết rõ vị này phát bệnh sẽ đánh người, cô sao còn lại gần chỗ người ta.

Hứa Nhạc đối với bên ngoài là tinh thần có vấn đề, cụ thể là phương diện gì, mọi người đều không biết.

Nhưng ở trong mắt y tá Hứa Nhạc đại khái là một người bình thường nhất trong đám người bệnh thần kinh này.

Thời Sênh bắt lấy tay Hứa Nhạc, “Nàng ta có ý đồ bất chính với Trẫm. Ngươi nói xem, nàng ta có phải vừa mắt Trẫm hay không?”

“….” Hai người các cô đều là nữ, đừng tưởng rằng cô cứ mở miệng xưng Trẫm, thì cô có cái đó chứ, “Hoàng thượng, cô ta chỉ là không cẩn thận đi nhầm chỗ. Thần sẽ dẫn cô ta đi ngay.”

Y tá nhỏ nói rồi kéo Hứa Nhạc đi. Thời Sênh cũng không cưỡng ép giam giữ, “Lần sau còn dám đến trước mặt Trẫm, Trẫm gặp một lần đánh một lần.”

“Vâng vâng vâng Hoàng thượng, chúng thần sẽ đi ngay.” Y tá nhỏ kéo Hứa Nhạc rời đi.

Hứa Nhạc kỳ quái nhìn Thời Sênh mấy cái. Cô ta hỏi y tá nhỏ, “An Khởi làm sao thế?”

Y tá nhỏ chỉ chỉ đầu, “Có thể là bệnh tình nặng thêm rồi. Cô đừng đến chỗ cô ấy, cô ấy nói phát bệnh liền phát bệnh, rất nguy hiểm.”

Hứa Nhạc ngẩn ra, lẽ nào là do chuyện tối hôm qua, tăng thêm bệnh tình của cô ấy rồi?

Nghĩ đến chuyện hôm qua, biểu tình của Hứa Nhạc thay đổi. Cô ta liếc nhìn về phía Thời Sênh, phải tìm một cơ hội qua đó hỏi xem.

Hứa Nhạc và y tá nhỏ nói chuyện một lúc. Y tá nhỏ có bệnh nhân khác cần chăm sóc, rất nhanh liền không còn thời gian nói chuyện với cô ta nữa.

Hứa Nhạc lại cẩn thận đi về phía Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn cô ta một cái, nhắm mắt lại, không quan tâm cô ta.

Nữ chính đại nhân càng sụp đổ càng tốt, thuận lợi cho bổn cô nương hại chết cô.

[…] Ký chủ, tư tưởng này của cô rất nguy hiểm có biết không hả?

Không phải là mi đã offline rồi sao?

[...] Tôi không thể online sao?

Cứ onl onl off off mấy lần, nói không chừng chả bao lâu nữa, online offline không phải do mi định đoạt nữa đâu.

[…] Chủ nhân! Bổn hệ thống sắp nổ tung rồi!

Chương 1149: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (3)

Hứa Nhạc không dễ dàng gì mới dịch chuyển được đến bên cạnh Thời Sênh. Cô ta còn chưa mở miệng, liền nhìn thấy người ban nãy còn nằm đã đứng lên, đi thẳng ra bồn hoa phía xa.

Hứa Nhạc nhìn y tá nhỏ bên kia, cắn răng đi theo.

Bồn hoa bên cái nọ đặt cạnh cái kia, rất nhanh liền chặn mất tầm mắt của y tá nhỏ.

Hứa Nhạc chớp mắt một cái, người vừa rồi còn ở trước mặt cô ta lại không thấy đâu nữa.

Cô ta bước nhanh mấy bước, bồn hoa trước mặt đột nhiên vọt ra một cái bóng, trực tiếp làm cô ta bổ nhào vào bồn hoa bên cạnh.

Trong bồn là hoa hồng có gai. Gai hồng sắc nhọn đâm vào sau lưng, một trận đau đớn.

Nhưng chút đau này, so với kinh hoàng sâu trong nội tâm của cô ta, không tính là gì cả.

Đỉnh đầu có tiếng nói lanh lảnh vang lên, “Ngươi đi theo Trẫm làm cái gì?”

Hứa Nhạc vừa nghiêng đầu liền đối diện với một gương mặt quen thuộc, khác ở chỗ, biểu tình trên mặt cô ta vô cùng lạnh lẽo, giống một hung thủ giết người máu lạnh cô ta đã gặp rất lâu về trước.

Y tá nhỏ nói bệnh tình của cô gái này nặng thêm rồi, lúc này xem ra đúng là như vậy.

“An Khởi, cô đừng căng thẳng, tôi là Hứa Nhạc.” Hứa Nhạc cũng không chắc tối ngày hôm qua cô ta có nhìn rõ mình hay không, cho nên lúc này có chút thăm dò.

Thời Sênh trực tiếp bóp cổ Hứa Nhạc, “Trẫm hỏi ngươi đi theo Trẫm làm gì? Có phải muốn mưu hại Trẫm hay không?”

Tay Thời Sênh lạnh như băng, dính mùi tanh bùn đất. Hứa Nhạc cảm thấy bóp lấy mình không phải là tay, mà là một con rắn độc, một con rắn độc lúc nào cũng có thể siết chết cô ta.

“Không có, tôi không có. Tôi chỉ là muốn nói mấy câu với cô.” Giọng nói Hứa Nhạc có chút sai lệch.

“Trẫm với ngươi có cái gì mà nói, có bệnh à.” Thời Sênh tiếp tục dùng sức bóp cô ta.

Hứa Nhạc bị siết đến hai mắt trắng dã, cô mới có bệnh ấy.

Dĩ nhiên lời này cô ta không dám nói ra, nói ra xong lại khiến cô phát bệnh thì toi.

Thời Sênh híp híp mắt, nếu như cô bóp chết nữ chính ở chỗ này...

“Này, làm cái gì thế!”

Thời Sênh: “...”

Một y tá từ đằng xa chạy tới, thấy rõ tình hình trong bồn hoa, lập tức

quát mắng Thời Sênh, “Các cô đang làm cái gì thế hả? An Khởi... cô mau xuống ngay.”

Thời Sênh im lặng không động.

“An Khởi, cô lại muốn không có cơm ăn có phải không?” Y tá đe dọa Thời Sênh.

Thời Sênh liếc một cái, ngay trước mặt y tá, đánh nữ chính một quyền, sau đó mới chậm rãi xuống.

“A...” Hứa Nhạc bụm mặt, trong miệng toàn là mùi máu tanh.

Con điên này!

Y tá thấy Thời Sênh xuống, có chút sợ hãi lui về phía sau, đại khái là sợ Thời Sênh đánh cô ta.

Thời Sênh dương dương nắm đấm với cô ta, y tá bị dọa ôm đầu thét chói tai, trốn đến bên bồn hoa.

Thời Sênh hung hăng rời đi, y tá mới thở phào, vội vàng gọi điện thoại cho những y tá khác để cho bọn họ mang thuốc an thần đi tìm người, tránh làm bị thương những bệnh nhân khác.

Y tá gọi điện thoại xong, đi vòng qua bồn hoa xem Hứa Nhạc.

Hứa Nhạc đè lên một mảnh hoa hồng, sau lưng lúc này đã rỉ ra vết máu, “Tiểu Nhạc à, sao cô lại trêu chọc cô ta chứ?”

Hứa Nhạc hít hơi lạnh, đáy lòng phiền muộn, “Tôi chỉ có nói một câu với cô ấy, ai biết cô ấy đột nhiên tấn công tôi.”

“Tôi trước đưa cô đi xử lý đã, sau này chớ đến gần cô ấy.” Đến người hung tàn hơn Thời Sênh y tá cũng đều gặp rồi, nên không cảm thấy có gì ngạc nhiên.

“Bệnh của An Khởi có phải nặng thêm rồi không?” Hứa Nhạc giống như vô tình hỏi.

“Bác sĩ lát nữa phải đi làm kiểm tra, nếu như thật sự nặng thêm rồi, thì phải đưa đến tầng sáu.” Bình thường Hứa Nhạc và những y tá này giao hảo tương đối tốt, cho nên y tá coi như là đang tán gẫu nói chuyện với Hứa Nhạc vậy.

Bệnh nhân tầng năm còn có thể hoạt động, bởi vì bọn họ chỉ là lúc bị bệnh sẽ có tính tấn công, cũng không phải đặc biệt hung hăng, chỉ cần y tá trông coi tốt, thì sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Từ tầng sáu trở lên thì không như thế. Ở tầng sáu có một cái cửa sắt, bệnh nhân phía trên không được phép xuống dưới. Có bệnh nhân có thể hoạt động ở hành lang. Có người chỉ có thể bị nhốt ở trong phòng.

“Kỳ quái, hôm nay sao cảnh sát Chu còn chưa tới. Bệnh viện xảy ra loại chuyện này, không bắt được hung thủ, trong lòng tôi cứ thấy hoang mang.” Y tá chẳng biết lúc nào đã chuyển đề tài.

Hứa Nhạc cũng không tiện quay lại, chỉ thuận theo y tá mà tiếp lời.

…

Thời Sênh trở về phòng, bác sĩ chủ trị cho cô đã tới rồi.

Vị bác sĩ này họ Nghiêm, rất đẹp trai, chỉ là hơi lớn tuổi chút. Ông đã kết hôn, có điều nghe mấy bệnh nhân thần kinh trong bệnh viện nói,

vị bác sĩ Nghiêm này, hình như có quan hệ bất chính với một y tá nhỏ khác trong bệnh viện.

Đừng tưởng rằng lời của người tâm thần là không thể tin, có lúc đôi lúc họ khá là bình thường, còn lấy việc còn nằm vùng ở đủ loại xó xỉnh, để cho y tá đến tìm làm thú vui, cho nên nhìn thấy cũng chẳng có gì lạ.

“Hôm nay cô lại đánh người à?” Bác sĩ Nghiêm không làm kiểm tra trước, mà lại nói chuyện phiếm với Thời Sênh.”

Thời Sênh ngồi khoanh chân ở trên giường bệnh, khẽ ngước cằm lên, tư thế ra vẻ ‘tôi trâu bò nhất’, “Trẫm là cửu ngũ chí tôn, đánh người thì làm sao? Không chu di cửu tộc đã là khai ân rồi.”

Bác sĩ Nghiêm quan sát Thời Sênh mấy lần, giơ một ngón tay ra, “Số mấy đây.”

“Ba.”

“Đây thì sao?”

“Năm, thiểu năng.”

Bác sĩ Nghiêm: “...”Bị một bệnh nhân tâm thần mắng là thiểu năng, cũng là thể nghiệm sâu sắc.

Bác sĩ Nghiêm hít thở sâu một hơi, “Nằm trên giường đi.”

“Làm gì hả? Trẫm không muốn ngươi hầu hạ.” Thời Sênh cầm vạt áo che, mặt đầy phòng bị.

“Tôi làm kiểm tra cho cô, Hoàng thượng phải bảo trọng thân thể có

đúng không? Cô không thể bị bệnh, không làm kiểm tra thì sẽ bị bệnh.” Bác sĩ Nghiêm đối phó với bệnh nhân hiển nhiên đã có kinh nghiệm.

“Ta không làm, ngươi muốn nhân cơ hội mưu hại Trẫm, cút ra ngoài!” Thời Sênh nắm cái gối bên cạnh ném về phía bác sĩ Nghiêm.

“Thuốc an thần.” Bác sĩ Nghiêm trực tiếp dặn dò y tá phía sau.

Y tá lập tức lấy thuốc an thần ra, lần này là hai người cùng tiến lên trước, tỏ rõ là mạnh hơn.

Có thuốc an thần thì ngon lắm à!

Y tá bắt lấy tay cô, Thời Sênh bắt ngược lại tay cô ta, ấn cô ta lên giường bệnh, chộp lấy thuốc an thần trên tay y tá khác, trực tiếp cắm vào mông y tá kia.

“A...” Y tá sau khi kêu lên ngắn ngủi, mềm nhũn ngã xuống giường.

Mọi người: “…”

Bệnh này đã nghiêm trọng đến có thể cách ly rồi chứ?

Thời Sênh vén tóc rũ xuống, nhìn về phía bác sĩ Nghiêm, “Không phải làm kiểm tra sao? Không làm nữa à?”

Đây là khôi phục bình thường rồi?

Bác sĩ Nghiêm dò xét gọi một tiếng, “An Khởi?”

“Cái gì?”

Bác sĩ Nghiêm khoát khoát tay, ra hiệu cho y tá phía sau bình tĩnh lại, hỏi Thời Sênh mấy vấn đề, chắc chắn cô khôi phục bình thường, lúc này mới bắt đầu làm kiểm tra.

Bác sĩ Nghiêm không nói gì với Thời Sênh, nhưng những y tá kia lúc đi, ánh mắt nhìn Thời Sênh rất kỳ lạ.

Những người này đoán chừng chỉ mong sao cô bị giam lên trên.

Dẫu sao cô chốc chốc lại phát bệnh đánh người. Ở chung một chỗ với cô rất nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ bị đánh.

Chờ những người đó đi, Thời Sênh khóa cửa lại, phòng có camera, cho nên cô rúc vào nhà vệ sinh.

Cô mò ra một cái điện thoại di động, màn hình bảo vệ là một đứa trẻ đáng yêu, nụ cười rực rỡ, ngây thơ lãng mạn.

Điện thoại này là vừa rồi cô lấy trên người bác sĩ Nghiêm, ở chỗ này chả khác gì ngồi tù, thiết bị điện tử căn bản không có.

Chương 1150: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (4)

Thời Sênh mở hotspot của điện thoại di động, lấy máy tính bảng của mình ra, thử một chút có thể kết nối, lúc này mới bắt đầu cành cạch gõ.

Thời gian của cô không nhiều, lát nữa bác sĩ kia phát hiện không thấy điện thoại di động đâu, nhất định sẽ đánh tới.

Quả nhiên, không đến mấy phút đã có một cuộc điện thoại gọi đến.

Cô vừa mới nhét máy tính bảng trở về, bên ngoài liền có tiếng mở cửa.

“An Khởi?” Tiếng của bác sĩ Nghiêm vang lên bên ngoài.

“Người đâu?”

“Có lẽ ở trong nhà vệ sinh...” Tiếng của y tá đến gần nhà vệ sinh.

Cô còn chưa mở cửa nhà vệ sinh, cửa đã mở ra, Thời Sênh đứng ở bên trong, “Làm gì thế hả? Trẫm đi ị ngươi cũng muốn quản à?”

Bác sĩ Nghiêm: “...”Lại phát bệnh rồi!

Không được so đo với bệnh nhân tâm thần!

Bác sĩ Nghiêm hít thở sâu một hơi, “An Khởi, có nhìn thấy điện thoại di động của tôi không?’

“Cái này à?” Thời Sênh giơ giơ điện thoại di động trong tay lên.

Bác sĩ Nghiêm trong lòng giật mình, lúc đó điện thoại di động của hắn áng chừng là ở trong túi, cô rốt cuộc lúc nào mò được?

Đương nhiên bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những thứ này, bây giờ phải lấy điện thoại di động về. Hắn ổn định ưu tư, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, “Không sai, đây là của tôi, cô trả cho tôi được không?”

Sênh thần kinh online, “Ngươi tưởng miệng nói của ngươi thì là của ngươi? Ở đây tất cả mọi thứ đều là của Trẫm, ngươi dựa vào cái gì nói là của ngươi?”

Bác sĩ Nghiêm: “...”

Thời Sênh đứng ở cửa nhà vệ sinh, bọn họ cũng không dễ động thủ. Bác sĩ Nghiêm chỉ có thể kìm nén nói: “Cái đó là Hoàng thượng cho ta, Hoàng thượng chẳng lẽ quên rồi sao?”

Thời Sênh gầm một tiếng, “Vớ vẩn, Trẫm còn không có cái đồ chơi này, sao thưởng cho ngươi được?”

Khóe miệng bác sĩ Nghiêm giật giật, chỉ chỉ điện thoại di động, “Cô mở ra xem xem, bên trong có ảnh của tôi.”

“Ảnh của ngươi tại sao lại ở bên trong?”

“Bởi vì là điện thoại di động của tôi, hình của tôi ở bên trong vừa hay chứng minh đó là của tôi.” Biểu tình của bác sĩ Nghiêm có chút rạn nứt, nhưng cũng không có sự khẩn trương như vừa rồi.”

“Thật sự là của ngươi?”

Bác sĩ Nghiêm gật đầu, là của tôi mà!

Thời Sênh nhìn điện thoại di động mấy lần, ném nó cho bác sĩ Nghiêm. Bác sĩ Nghiêm luống cuống tay chân đón lấy không để điện thoại di động rơi xuống đất.

“Lui ra đi,” Hoàng đế Thời Sênh khuôn phép phất phất tay.

Bác sĩ Nghiêm: “...” Thế này là bệnh tình nguy kịch rồi à!

Bác sĩ Nghiêm kiểm tra điện thoại di động một chút, chắc chắn không có dấu vết kỳ quái gì, lúc này mới dẫn các y tá đi.

“Bác sĩ Nghiêm, bệnh của An Khởi?” Y tá cẩn thận hỏi bác sĩ Nghiêm.

Bác sĩ Nghiêm nhìn xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt của phòng bệnh, nữ sinh ngồi ở trong phòng, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, tóc che đi khuôn mặt cô.

Bác sĩ Nghiêm thu hồi tầm mắt, “Chờ có kết quả rồi nói.”

Kết quả kiểm tra Thời Sênh nhất định là không biết, ở trong mắt những người này, dẫu sao cô chính là một bệnh nhân tâm thần, ai lại đi nói những thứ này với bệnh nhân tâm thần cơ chứ.

Nhưng cô bị chuyển đến tầng sáu, cũng chính là nói, bệnh tình của cô đã có kết quả nặng thêm rồi.

Tầng sáu so với tầng năm, tử khí càng nặng nề hơn. Thời Sênh đi qua hành lang, nhìn thấy một người bệnh nhân mặc quần áo bệnh

nhân ngồi ở trên ghế, cặp mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà, bên cạnh còn có một người hộ lý nam đeo khẩu trang.

Phòng bệnh bên cạnh đều đóng cửa, quan sát từ cửa sổ có thể thấy có phòng có người, có phòng thì không.

Phòng của Thời Sênh gần cuối cùng, các y tá chuyển đồ của cô lên trên.

Y tá trưởng đứng ở cửa, dặn dò một người đàn ông mặc đồ hộ lý, “Cô ta có lúc tỉnh táo, những lúc như thế, có thể để cho cô ta đi ra ngoài hoạt động, nhưng phải chú ý thường xuyên, cô ta nói phát bệnh là phát bệnh.”

Viên hộ lý liếc nhìn tài liệu, “Biết rồi.”

Các y tá lui ra ngoài. Người hộ lý quan sát Thời Sênh mấy lần, cũng lui ra theo rồi đóng cửa lại.

Định mệnh cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.

Tầng năm chả khác gì họp chợ, buổi tối đều có thể nghe nhìn tiếng kêu khóc om sòm.

Thời Sênh bây giờ ngồi ở trên giường, trước hết phải tìm được hung thủ giết nguyên chủ.

Gã hung thủ ấy mặc đồng phục của hộ lý trong bệnh viện này. Tối muộn như vậy còn có thể xuất hiện ở chỗ này, nên chắc chắn 50% hắn là hộ lý của bệnh viện. Đáng tiếc cô không nhìn thấy hình dạng hắn thế nào.

Đàn ông làm hộ lý trong bệnh viện tâm thần này rất nhiều. Dẫu sao

có lúc bệnh nhân phát bệnh, chỉ đàn ông mới có thể chế ngự.

Thời Sênh rúc vào trong chăn, dùng máy tính bảng kết nối với internet bệnh viện, trực tiếp xâm nhập kho tài liệu của nơi này.

Cô tìm tài liệu của nguyên chủ, so với những gì nguyên chủ thấy cũng chả khác mấy, chỉ là bệnh án và một ít tài liệu không quan trọng, ngay cả điện thoại của người liên lạc cũng không có.

Không thu hoạch được gì, Thời Sênh lúc này mới bắt đầu tra tài liệu của hộ lý.

Cái bệnh viện này thật có tiền, ký hợp đồng hộ lý với bệnh viện đều là mấy chục người, đấy là còn chưa tính vài người làm thuê ngắn hạn.

Làm thuê ngắn hạn tức là lúc bệnh viện bận rộn, mời bọn họ tới giúp đỡ, tính theo giờ mà trả tiền lương.

Nhiều người như vậy, Thời Sênh chọn nửa ngày, đầy đủ chọn ra sáu người thân hình tương tự với gã hộ lý ngày hôm đó.

Thời Sênh xem từng tấm từng tấm. Cô che mặt bọn họ lại, xem ánh mắt bọn họ, nhưng cũng không có đôi mắt nào phù hợp với cặp mắt mà cô nhìn thấy hôm đó.

“Làm sao lại không có...” Thời Sênh đảo ảnh, đem tất cả ảnh của nam hộ lý so sánh một lượt, không có một người nào phù hợp.

Cái này không khoa học.

Cô không thể nào nhớ lầm....

Nếu như không phải là cô nhớ lầm, vậy tức là người đàn ông kia có thể không phải hộ lý?

Không phải hộ lý chẳng lẽ vụng trộm đi vào?

Thời Sênh xâm nhập hệ thống giám sát, kiểm tra camera ngày hôm đó.

Camera ở cầu thang hiện rõ, lúc cô bị người đàn ông kia kéo đến cầu thang, sau khi bị cô đá ra, người đàn ông kia lảo đảo ngã xuống tầng. Lúc xuống đến tầng hai, camera nơi đó hình như bị hỏng mất rồi. Sau đó lại cũng không thấy bóng dáng của người đàn ông kia nữa.

Hung thủ lúc ấy kêu cứu, người của bệnh viện nhất định là biết hắn, nếu không hắn cũng không dám kêu cứu....

Chẳng lẽ muốn bổn cô nương đi hỏi đám y tá kia, ngày đó là người nào bị mình đánh sao?

Thời Sênh vén chăn lên ngồi dậy, hình như cũng không phải không được.

Cô đi tới cửa, đưa tay kéo cửa, lại kéo ra được, nhưng bên ngoài có một viên hộ lý đang đứng.

Viên hộ lý nhìn cô đầy phòng bị, “Có chuyện gì?”

Thời Sênh bình tĩnh đáp: “Đi xuống phơi nắng.”

“Cô không thể đi xuống.” Tầng sáu có quy củ của tầng sáu, bệnh nhân ở đây chỉ cho phép hoạt động ở trong hành lang, không thể xuống lầu.

“...Tôi bây giờ rất tỉnh táo.”

Người hộ lý vẫn lắc đầu, “Vậy cũng không được, bên kia ánh mặt trời có thể chiếu đến, cô đến đó đi.”

Hộ lý chỉ một cái ban công lớn, lúc này ánh sáng mặt trời chiếu lên trên đó, xa xa cũng có thể cảm giác được sự ấm áp.

Trên ban công có hai người mặc quần áo bệnh nhân. Một người ngồi ở trên ghế dựa vào tường, đầu lắc la lắc lư nói gì đó. Một người đứng ở trước cái cây bên cạnh, chơi trò vỗ tay với cái cây.

Hai hộ lý đứng ở bên ngoài ban công nhìn bọn họ. Thời Sênh vừa định dời mắt, bệnh nhân vừa rồi còn ngồi đột nhiên đứng lên, nhào vào bệnh nhân kia, trong miệng vẫn còn đang rống to, “Bảo mày im miệng, im miệng mày nghe không hiểu sao? Mày ồn quá tao không nghĩ được! Im miệng! Bảo mày im miệng!”

Bệnh nhân bị tấn công cũng không chịu yếu thế, níu nhánh cây - người bạn nhỏ của hắn, nhét vào trong miệng người bệnh kia.

Thời Sênh lui về sau một bước, hung tàn quá đi!

“Anh chắc chắn muốn tôi ở chung một chỗ với bọn họ chứ?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi viên hộ lý.

Chương 1151: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (5)

Hộ lý sớm đã quen với chuyện bên kia, khuôn mặt đeo khẩu trang vô cảm trả lời, “Bây giờ chỉ có một mình cô thôi.”

Hộ lý bên kia đã kéo hai người ra, chia ra áp tải họ trở về phòng bệnh. Trên ban công chỉ còn lại lá cây bị bệnh nhân tâm thần đó níu xuống, nằm lẻ loi trên mặt đất.

Thời Sênh: “...”Bổn cô nương khả năng là tự bẫy mình rồi.

Thôi kệ, binh tới tướng chặn nước đến đất ngăn.

Thời Sênh nhấc chân đi đến ban công. Lúc cô đi ngang qua một phòng bệnh, nhìn thấy hộ lý đang tiêm cho bệnh nhân thứ gì đó tương tự thuốc an thần. Bệnh nhân thịch thịch hai cái, rất nhanh liền an tĩnh lại.

Sau đó Thời Sênh liền thấy hộ lý một cước đá vào người bệnh nhân, phát tiết mấy cái mới đưa hắn lên trên giường bệnh.

Ở mấy cái bệnh viện tâm thần này, bị nhân viên y tế ức hiếp, là chuyện thường gặp.

Thời Sênh: “...” Chú cảnh sát ơi, tôi muốn báo cảnh sát, nơi này có người ngược đãi bệnh nhân, quá hung tàn rồi.

Hộ lý đi theo phía sau Thời Sênh thấy cô vẫn nhìn chằm chằm vào phòng bệnh liền tiến lên kéo cửa qua, chặn tầm nhìn của Thời Sênh.

Đám hộ lý này nhất định là thông đồng với nhau.

Đáng sợ.

Thời Sênh bình tĩnh thu hồi ánh mắt, đi ra ban công, chân vừa giẫm vào ánh mặt trời, cái lạnh trên người liền biến mất, ấm áp vô cùng thoải mái.

Thời Sênh nằm bò ở trên ban công, nhìn xuống dưới, người hoạt động trong sân không ít, kêu la cái gì đều có, có người chùm ga trải giường chạy loạn, y tá phía sau đuổi mãi không thôi.

Có người ôm cây to cọ tới cọ lui.

Quần ma loạn vũ*...

* Quần ma loạn vũ: một bọn người xấu đang múa may trên vũ đài chính trị

Mắt Thời Sênh đảo quanh một vòng, dừng lại trên người Hứa Nhạc trong góc.

Đứng dối diện cô ta là một người đàn ông cao lớn, người này chính là Chu Ninh.

Chu Ninh nhìn có chút tiều tụy, râu cũng không cạo, không ngừng hút thuốc, trên đất đã có đầy tàn thuốc.

Vụ án của bệnh viện này một chút tiến triển cũng không có. Chuyện đêm hôm đó, chỉ có Hứa Nhạc và Thời Sênh biết, xem ra, cô ta chắc chắn chưa nói chuyện này cho Chu Ninh.

Nữ chính đại nhân muốn làm gì vậy nhỉ?

Chu Ninh dập tắt tàn thuốc, vỗ vỗ bả vai Hứa Nhạc, sau đó rời đi. Hứa Nhạc đứng một hồi, xoay người vào bên trong.

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, vừa quay đầu liền đối diện với một khuôn mặt nhợt nhạt.

Thời Sênh dồn sức lui về sau một bước, “Anh là ai!”

Mẹ nó chứ, đứng ở sau cô từ lúc nào, mà chả có lấy một tiếng động, doạ chết bổn cô nương rồi.

Đứng đối diện cô là một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng, bác sĩ à?

Nhưng sắc mặt hắn tái nhợt quả thực rất dọa người, hoàn toàn không giống người bình thường.

“Hắn xuống phía dưới rồi, mau bắt lấy hắn.” Ban công tầng trên truyền tới tiếng nói.

Hộ lý trông coi Thời Sênh ở phía sau cũng tiến lên. Đoán chừng là hắn ta nhận được tin tức phía trên, chuẩn bị bắt người đàn ông kia.

Người đàn ông nhìn Thời Sênh một cái, nhanh chóng từ trên ban công nhảy xuống. Hộ lý bắt hụt, hắn bò lên ban công nhìn xuống phía dưới. Người đàn ông kia giống người nhện, thoắt cái đã đi xuống tầng, nhanh chóng biến mất trước mắt bọn họ.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hộ lý, “Các anh... bệnh viện còn có bệnh nhân lợi hại như vậy sao?”

Bệnh nhân bây giờ đều lợi cmn hại như vậy sao?

Hộ lý cũng có chút lờ mờ, “Chắc là... không có nhỉ.”

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Bỏ tối theo sáng. Trợ giúp mục tiêu nhiệm vụ, đi về phía ánh sáng.]

Thời Sênh: “...” Cái trò gì thế?

Cái gì gọi là trợ giúp mục tiêu nhiệm vụ đi về phía ánh sáng chứ? Dựa theo mặt chữ mà hiểu, đứng ở dưới ánh mặt trời là được phải không?

Mấu chốt là mục tiêu nhiệm vụ là thằng nào mới được!

Trước kia còn có một cái tên, bây giờ ngay cả tên cũng giản lược?

Nhị cẩu tử, mi thay đổi rồi.

[...] Cô mới nhị cẩu tử!

Hệ thống vốn muốn nhắc nhở Thời Sênh một câu. Nhưng ném cho cô câu nhị cẩu tử kia xong, Hệ thống quyết định offline.

“Người đâu?” Hành lang phía sau có mấy người đuổi theo ra, hỏi hộ lý bên cạnh Thời Sênh.

Hộ lý chỉ chỉ phương hướng người đàn ông biến mất, “Chạy bên kia rồi.”

Mấy hộ lý không nói hai lời lại chạy trở về, đi bắt phạm nhân... à nhầm, bệnh nhân chạy trốn đó.

“Người đó là ai thế?” Người đàn ông vừa rồi xuất hiện, nhiệm vụ ẩn giấu liền xuất hiện...

Hộ lý cũng đầu óc mơ hồ, “Không quen, tôi chưa từng gặp hắn. Tầng bảy thu nhận một bệnh nhân lợi hại như vậy từ bao giờ thế không biết.”

Sau đó Thời Sênh nghe nói bệnh nhân kia đã bị bắt trở lại. Ngày hôm qua hắn mới vào đây, ai ngờ lại lợi hại như vậy.

Thời Sênh cố gắng quét nội dung câu chuyện một lần, bên trong chỉ có nữ chính và nam chính, thông tin khác hoàn toàn không có.

Hệ thống rác rưởi.

[...] Bản Hệ thống đang nằm cũng trúng thương.

Người bệnh nhân kia bị giam ở trên tầng tám. Tầng tám đó đích thị là nhà giam, khắp nơi đều là lan can sắt, muốn đi lên còn khó hơn lên trời.

Thời Sênh từ bỏ ý địnhlên tầng tám tìm người, quyết định giải quyết hung thủ trước đã.

Mấy ngày gần đây Thời Sênh biểu hiện giống như người bình thường, không phát bệnh lần nào. Hộ lý sau khi được bác sĩ Nghiêm đồng ý đã để cho cô tùy ý hoạt động ở hành lang.

Lúc này Thời Sênh đang ngồi xổm bên cạnh tán gẫu với người hộ lý: “Công việc này của các anh, cả ngày đều như thế, có phiền hay không?”

“Đều là vì nuôi gia đình sống qua ngày, so với những nơi khác, nơi

này tiền lương coi như cao nhất.”

“Các anh đều ký hợp đồng với bệnh viện?”

“Làm lâu dài như chúng tôi, nhất định là phải ký hợp đồng.” Hộ lý đột nhiên quát một tiếng, người cũng vọt ra ngoài, “Không được phá hoại tài sản công cộng, bỏ đồ xuống.”

Bên kia có hai bệnh nhân hóng gió đang hành hạ chậu cây màu xanh lá ngoài hành lang.

“Loại soạt...” Chậu cây vẫn không may mắn tránh khỏi tai nạn.

Hộ lý chỉ có một người, đối phương có hai người, vừa bắt vừa cản hắn, có một bệnh nhân còn đang nắm đất sét trên đất nhét vào trong miệng người hộ lý.

Thời Sênh: “...” Đáng sợ quá đi à!

Doạ chết bổn cô nương rồi.

Bệnh nhân nhét bùn vào hộ lý kia, rõ ràng chính là người lần trước túm nhánh cây nhét vào trong miệng người khác. Thời Sênh biết hắn. Hắn ở cách vách cô, tên là Lưu Dũng.

Hắn cảm thấy mình là một loại thực vật, cả ngày lầm bầm lầu bầu với cây cối.

Bệnh tâm thần giai đoạn cuối, hết cứu nổi.

“Người đâu...” Người hộ lý bị ấn xuống đất, hắn nắm tay một bệnh nhân, rống to về phía hành lang.

Một bệnh nhân khác đang ôm đồ gốm vỡ, định đập vào đầu viên hộ lý.

Chậc chậc, ổng mà bị đập chết, chắc chả có ai phải gánh trách nhiệm hình sự đâu nhỉ?

À không, bị đập chết rồi, còn ai tán dóc tình báo với cô nữa.

Không dễ gì mới lăn lộn quen mặt được, giờ lại phải làm quen với người mới, phiền hà bỏ xừ.

Thời Sênh vội vàng tiến lên kéo cổ áo người bệnh nhân kia, lôi hắn qua một bên, nhấc chân đá vào người Lưu Dũng, đạp hắn từ trên người hộ lý xuống. Người hộ lý tay chân được giải phóng, lập tức cầm bộ đàm gọi người.

Lúc này là thời gian đổi ca, người trực cùng hộ lý này vừa hay lại đi vệ sinh, cho nên mới xuất hiện chuyện như vậy.

Chờ người bên kia chạy tới, túm hai người trở về phòng, viên hộ lý mới thở phào, hướng về phía Thời Sênh cảm ơn, “Cảm ơn cô nhé.”

Vừa rồi nếu như không phải là cô lôi hai người kia ra, có lẽ bây giờ hắn đã vỡ đầu rồi.

“Tôi chỉ là....” Có mưu đồ khác, “Tiện tay thôi.”

Hộ lý quan sát Thời Sênh mấy lần. Cô lên tầng sáu lâu như vậy, còn chưa thấy cô phát bệnh bao giờ. Nếu không phải xem trên tài liệu viết rõ ràng, hắn còn cảm thấy cô gái này rất bình thường.

“Tôi là Đặng Quân.” Viên hộ lý gãi gãi đầu, “Cái đó, cô về phòng trước đi, tôi thu dọn chỗ này một chút.”

Chương 1152: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (6)

Buổi tối, Thời Sênh nhận được một ít quà vặt Đặng Quân cho, “Mấy thứ đó, tôi cũng không biết cô thích ăn cái nào, mua bừa một ít cho cô.”

“Cảm ơn.” Thời Sênh đặt túi ở trên bàn bên cạnh, “Anh trực đêm à?”

Đặng Quân gật đầu, “Ừ, có chuyện cô cứ gọi tôi. Tôi ra ngoài trước đây.”

Buổi tối là thời gian bác sĩ kiểm tra phòng. Bác sĩ Nghiêm như thường lệ hỏi mấy vấn đề giống nhau, đến sau cùng, hắn đột nhiên hỏi chuyện xảy ra buổi chiều nay, “An Khởi, nghe nói buổi chiều cô cứu hộ lý một mạng?”

“Quên rồi.” Thời Sênh nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà.

Khóe miệng bác sĩ Nghiêm giật giật, “Chuyện xảy ra buổi chiều, cô đều quên rồi sao?”

“Trẫm một ngày nghìn việc, làm sao nhớ nhiều thế được.” Thời Sênh trợn trắng mắt.

Bác sĩ Nghiêm: “...”Tại sao hắn vừa tới là cô gái này liền phát bệnh vậy?

Bác sĩ Nghiêm chỉ huy y tá, “Cho cô ấy uống thuốc.”

Y tá đẩy xe nhỏ lên trước, lấy phần thuốc ra, đưa cho Thời Sênh, “Trẫm bây giờ không muốn uống, để đó đi.”

Bác sĩ Nghiêm cũng không nói gì, kêu y tá đặt thuốc xuống, “Nhớ uống, lát nữa y tá tới thu lọ thuốc.”

Đợi bác sĩ Nghiêm đi rồi, Thời Sênh nhìn chai thuốc một cái, ném toàn bộ thuốc bên trong vào không gian. Cô bây giờ không có bệnh, giờ mà uống chỗ thuốc này thật, không chừng mắc bệnh thật luôn.

Thời Sênh nằm ở trên giường suy nghĩ nhân sinh, bên ngoài hành lang đột nhiên vang lên tiếng náo loạn.

Lớp cách âm của tầng sáu quả không tệ, cô ở bên trong mà còn nghe thấy, có thể thấy bên ngoài rối loạn thế nào.

Cô nhảy từ trên giường xuống, kéo kéo cửa, đã khóa rồi,

Cứ đến tối cửa này sẽ bị khóa lại, cô chỉ có thể dán mặt vào lớp thủy tinh nhìn ra ngoài.

Đám y tá nhỏ bác sĩ Nghiêm đem tới, đang vừa kêu thét vừa chạy nhanh xuống tầng dưới.

Tầm nhìn của cô bị giới hạn, chỉ mơ hồ nghe thấy bác sĩ Nghiêm bị thương hay gì đó...

Làm việc ở bệnh viện tâm thần nguy hiểm thật!

Bệnh nhân tâm thần từng giây từng phút đều gây ra chuyện.

Bên ngoài một lúc lâu mới an tĩnh lại, các hộ lý lần lượt kiểm tra phòng, lúc Đặng Quân kiểm tra tới chỗ này, Thời Sênh nhân cơ hội

hỏi hắn, “Bên ngoài làm sao vậy?”

“Lưu Dũng phát bệnh rồi, bác sĩ Nghiêm bị thương.” Đặng Quân nhanh chóng kiểm tra cửa sổ một lần, sau đó lui ra khỏi phòng.

Lưu Dũng làm bác sĩ bị thương, chắc lần này phải bị đưa lên trên rồi.

…

Ngày hôm sau Thời Sênh đi tản bộ, quả thật không thấy Lưu Dũng đâu nữa, ước đoán đã bị đưa lên phía trên rồi.

Thời Sênh nằm bò ở ban công nhìn một đám bệnh nhân tâm thần phía dưới.

Hứa Nhạc đứng ở phía dưới, đang nói chuyện cùng y tá nhỏ. Chắc là nhận ra có người nhìn chằm chằm mình, cô ta quay đầu nhìn quanh trái phải một vòng, sau đó ngẩng đầu nhìn phía trên.

Nhìn thấy người đứng trên ban công tầng sáu, biểu tình của Hứa Nhạc khẽ biến.

Thời Sênh ở tầng sáu, Hứa Nhạc không thể nào đi lên tìm cô. Nhưng thời gian lâu như vậy cũng không nghe được cái gì, Hứa Nhạc cảm thấy đêm hôm đó, cô ta hẳn không nhìn thấy mình.

“Tiểu Nhạc, cô đứng ở đó làm gì? Cảnh sát Chu gọi cô đấy,” Một y tá đứng ở đằng xa vẫy tay với Hứa Nhạc.

Hứa Nhạc vội vàng hồi thần, nhìn về phía y tá nhỏ, “Tới ngay.”

Cô ta lại quay đầu liếc mắt nhìn trên lầu, nơi đó trống không, chẳng còn ai.

Hứa Nhạc nhón vạt áo, chạy về phía y tá nhỏ, theo cô ta đi gặp Chu Ninh.

“Chu đại ca.” Hứa Nhạc chào hỏi một tiếng.

“Tiểu Nhạc tới rồi à, ngồi đi.” Chu Ninh cau mày, “Gần đây có gì dị thường không?”

Hứa Nhạc khẩn trương, cô ta cẩn thận quan sát hai mắt Chu Ninh, “Không có gì dị thường, An Khởi bị đưa đến tầng sáu, bệnh nhân bình thường không lên nổi tầng sáu.”

Hứa Nhạc dừng một chút, “... Hung thủ đó có phải thu tay rồi không?”

Hứa Nhạc mấy ngày gần đây đều không làm sao ngủ ngon được, cứ nghe bên ngoài có chút động tĩnh là lại tỉnh, rất sợ tên hung thủ đó lại tới tìm cô ta.”

Cô ta bây giờ rất hối hận, lúc đó cô ta nên nói cho Chu Ninh chuyện mình bị hung thủ đuổi theo, nhưng bây giờ đã muộn rồi, cô ta không thể nói...”

“Tiểu Nhạc? Em làm sao thế?”

Hứa Nhạc giật mình, nhìn Chu Ninh một cái, lại vội vàng cúi đầu, “Không sao.”

“Em cũng đừng tạo cho mình áp lực quá lớn. Đây là chuyện của cảnh sát bọn anh. Em nghỉ ngơi nhiều vào.” Chu Ninh vỗ vỗ bả vai Hứa Nhạc.

Hứa Nhạc siết chặt vạt áo, “Em cũng muốn sớm bắt được hung thủ.”

Trong mắt Chu Ninh, Hứa Nhạc vẫn là một bệnh nhân, hắn phải nghĩ biện pháp khác.

Chu Ninh và Hứa Nhạc trò chuyện những thứ khác một lúc, Chu Ninh mới vội vã rời bệnh viện.

Lúc Hứa Nhạc trở về, lại đưa mắt nhìn lên ban công lần nữa, nắm tay siết chặt lại. Cô ta phải nhanh chóng bắt được hung thủ đó.

…

Thời Sênh ngồi ở trước bàn trong phòng vẽ vời. Gần đây cô biết thêm được không ít chuyện từ miệng Đặng Quân.

Những hộ lý như Đặng Quân có hợp đồng với bệnh viện, làm việc dài hạn. Hộ lý ở tầng năm và các tầng từ tầng năm trở xuống đều không có hợp đồng với bệnh viện. Bọn họ đều làm bán thời gian theo giờ.

Tài liệu của những người này không có trong máy vi tính, chỉ ghi chép lại trong một quyển sổ được người gác cổng giữ, chỉ cần đối chiếu đúng người, người gác cổng sẽ cho bọn họ đi vào.

Vậy tức là, hung thủ đó, rất có thể chính là một trong những người này.

Sao mà phiền vậy trời?

Thời Sênh ném quyển sổ ra, mặc kệ mi là ai, ông đây không làm nữa.

Thời Sênh ở tầng sáu cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, trừ tán dóc với

Đặng Quân ra, không làm gì hết.

Hệ thống luôn cảm thấy Ký chủ nhà mình đang kìm nén đại chiêu.

Cô không tra hung thủ nó có thể tiếp nhận, nhưng cô ngay cả Phượng Từ cũng không đi tìm, cái này quá không bình thường.

“Tầng tám bên trên đều là lan can sắt, ông đây lên đó tìm chết sao?” Thời Sênh không nhịn được nhổ một cái.

[...] Cô còn sợ một cái lan can sắt sao?

“Thứ ta sợ nhiều lắm.” Cô cũng là người, chẳng lẽ lại không sợ những thứ kỳ quái sao? Đồ dở hơi!

[...] A a, chả thấy Ký chủ sợ cái gì bao giờ.

“Ta có sợ hay không, với ta có dám đập chết nó không, có liên quan à?”

[...] Hình như không liên quan.

Mà hình như cũng lại có liên quan.

Hệ thống bị xoay vòng có chút choáng váng, nó phải bình tĩnh lại.

Nửa đêm, Thời Sênh đột nhiên ngồi dậy. Cô gãi gãi đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài ánh trăng lạnh tanh, lờ mà lờ mờ giống như một tầng lụa mỏng. Ánh trăng đổ vào cửa sổ, chiếu khắp phòng lạnh lẽo.

Cô dịch ra cửa sổ nhìn xuống, một mảnh đen như mực không thấy

được cái gì.

“Nhị cẩu tử, chết chưa?”

[Hệ thống mà cô gọi không online.] Đã nói rồi, không được kêu bản Hệ thống ta là nhị cẩu tử!

“Mi có tin ta cho mi vĩnh viễn không cần online không?”

Hệ thống yên lặng một hồi, [Gì thế?]

[Giúp ta chặn camera của bệnh viện.”

[Tự cô làm được, sao lại phải nhờ tôi giúp chứ?]

“Mi bây giờ là đồ của ta, giúp ta làm chút chuyện, có vấn đề gì à?”

[...] Muốn offline.

“Mi offline thử xem.”

Hệ thống suy nghĩ một chút, quyết định nhẫn nhục gánh trọng trách, [Cần đạo cụ.]

“Mua.” Dù sao bây giờ cũng không đắt.

[...] Ký chủ, cô cứ như vậy thật sự sẽ có lúc bị đánh đó!

Bôi đen nó cũng thôi đi, còn muốn nô dịch nó!

Đừng để cho bản Hệ thống lật mình, nếu không...

Hay cứ lật mình trước rồi hãy nói vậy.

Hệ thống đổi một đạo cụ ở cửa hàng hệ thống, sau mấy giây nói với Thời Sênh có thể rồi.

Chương 1153: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (7)

Thời Sênh nhảy ra khỏi cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống đất, đi vòng qua phía sau toà nhà này.

Cả bệnh viện yên tĩnh, tiếng gió mang tới mùi máu tanh nhàn nhạt, càng đến gần, mùi máu tanh càng nồng nặc.

Không đúng...

Trước đây hung thủ đó toàn là siết cổ, sẽ không có mùi máu tanh nồng nặc như vậy.

Bước chân Thời Sênh ngừng một lát, mò ra một tấm bùa tàng hình dán lên, tiếp tục đi về bên kia.

Cô càng đi càng vắng lặng, nhưng mùi máu tanh kia càng ngày càng nồng đậm.

Ngay lúc Thời Sênh chuẩn bị ngoặt, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng mèo kêu chói tai, giống như bị đạp phải đuôi, vô cùng thê thảm.

Thời Sênh: "..." Mami có biến thái!

A không đúng, có kẻ giết người!

Cô bước mấy bước chạy qua, nhìn bên đó, ánh trăng rất sáng, trong bụi cây xa xa hình như có một cái bóng đen đang đứng, tiếng mèo

kêu đã biến mất, bị cái bóng đen kia xách ở trong tay.

Bóng đen xách mèo, chạy trốn vào bóng tối xa xa, chớp mắt một cái liền biến mất.

Thời Sênh đợi một lát, từ từ dịch qua, trên đất có một thi thể.

Mặc đồng phục bệnh nhân, phía trên tràn đầy vết máu, ngực thủng một cái lỗ to, không thấy tim đâu nữa...

Thật là hung tàn...

“Sột soạt...”

Thời Sênh lui về phía sau nhìn, một bóng đen từ đằng xa lướt qua, đi vào toà nhà cô đang ở kia.

Ước chừng ba phút sau, cô nghe được tiếng thét chói tai.

Thanh âm kia rất quen thuộc, là của Hứa Nhạc.

Bởi vì tiếng kêu của Hứa Nhạc, tầng lầu vốn tối đen, đột nhiên bắt đầu sáng đèn, chớp mắt một cái đã đèn đuốc sáng choang.

Tiếng ầm ĩ từ trong lầu truyền tới, cái bóng đen lúc trước vọt đi kia, từ bên trong chạy đến, che cánh tay, chạy về phía Thời Sênh.

Lúc hắn chạy ngang qua Thời Sênh, Thời Sênh một cước đạp tới, đạp hắn lộn mèo trên đất.

Trước mặt rõ ràng không có ai, mình lại bị đạp ngã, đáy mắt gã đàn ông xuất hiện tia hoảng sợ. Hắn nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Hắn vật lộn dưới đất bò dậy, bên hông đột nhiên nặng, có thứ gì giẫm ở ngang hông hắn, không để cho hắn đứng lên.

Sợ hãi không ngừng phóng đại, người đàn ông đột nhiên phát cáu, vung đao loạn trong không khí, “Bớt giả thần giả quỷ đi, ông đây không sợ mày đâu, ra đây!”

Hắn lăn một vòng, lực đạo ngang hông biến mất. Gã đàn ông từ dưới đất đứng dậy, hướng đao về phía không khí, có chút sợ hãi nuốt nước bọt một cái.

Rốt cuộc là thứ gì...

Tiếng ầm ĩ phía sau ép tới gần, gã đàn ông quyết định, nhanh chóng xông tới trước mặt. Hắn lần nữa bị đạp bay, nhưng lần này hắn bắt được chân Thời Sênh. Bắt được đồ, lại ấm ấm, người đàn ông lấy lại bình tĩnh, dùng sức quăng sang bên cạnh, đao vung về phía cô.

Thời Sênh lấy tay ngăn đao, quét ngang phía dưới người đàn ông, lại lần nữa khiến hắn ngã xuống đất.

“Không được nhúc nhích! Cảnh sát đây!”

Vô số ánh sáng chiếu qua bên này.

Bác sĩ và y tá trực ban dừng chân phía xa. Dám tiến lên phía trước thật ra thì cũng chỉ hai người. Hai người này là cảnh sát nằm vùng ở lại chỗ này.

Có ánh sáng, tên côn đồ thấy rõ vừa rồi người vật lộn với mình, lại là một cô gái nhỏ.

Nhưng trước đó tại sao mình không thấy được cô ta?

Thời Sênh đối diện tầm mắt của tên côn đồ, giơ tay đỡ trán, chết cha!

Bùa tàng hình lại bị hắn kéo ra rồi.

Chất lượng gì thế này, chẳng phải đã nói là an toàn đáng tin chống rơi rớt sao? Gian thương bây giờ cũng quá nhiều rồi!

“An Khởi, sao cô lại ở chỗ này?” Cảnh sát nhận ra Thời Sênh, dẫu sao vị này bây giờ cũng là người tình nghi.

Thời Sênh im lặng, “Trẫm chắc bị mộng du.”

Mọi người: “...” Mộng du có thể từ tầng sáu mộng du tới chỗ này. Cô trực tiếp nhảy xuống sao?

Hai cảnh sát nhìn nhau một cái, trước tiên còng tên côn đồ trên đất lại đã. Cảnh sát kia mới vừa xách người lên, tầm mắt đột nhiên quét đến bên cạnh, vết máu đỏ tươi giống như là ký hiệu dẫn đường.

Hắn cứng cổ nhìn bên kia một cái, sắc mặt thay đổi, hét lớn với cảnh sát phía sau, “Nơi này có một thi thể.”

…

Tên côn đồ bị bắt kia cưỡng ép nói mình là tới ăn trộm, không biết thi thể gì cả, cũng không giết người.

Cảnh sát phải thu gom chứng cứ, đưa hắn về đồn cảnh sát trước.

Thi thể phát hiện sau kia, cùng với mấy án trước rõ ràng không có liên quan, thủ pháp hoàn toàn khác nhau.

Người tình nghi lớn nhất là Thời Sênh ở hiện trường.

Thời Sênh là người bệnh tâm thần, không dẫn về đồn cảnh sát, bọn họ dành ra một căn phòng thẩm vấn cô.

“Cô tại sao lại ở hiện trường?” Ánh mắt cảnh sát sắc bén nhìn chằm chằm cô.

“Mộng du.”

“Căn cứ hồ sơ của cô, cô không có bệnh mộng du.”

Thời Sênh gác chéo chân, ngữ khí tùy ý, “Bây giờ có rồi.”

Cảnh sát: “...” Cô là bác sĩ sao? Cô nói có là có!

Phòng yên lặng một hồi, cảnh sát lại hỏi: “Cô ở tầng sáu, giữa tầng sáu và tầng năm có hai cái cửa điện tử, cô làm sao xuống được.”

Thời Sênh dùng ánh mắt nhìn người thiểu năng nhìn cảnh sát, “Tôi làm sao mà biết, tôi mộng du mà!”

Cảnh sát cười nhạt, “Cô không định nói người cũng là do cô mộng du giết chết đấy chứ?”

“Trẫm vì sao phải giết người?”

“...” Cô hỏi tôi? Tôi biết hỏi ai, cô mới là người tình nghi!

Cảnh sát còn chưa kịp nói chuyện, Thời Sênh lại nói: “Trẫm có nhiều đại thần như vậy, cho dù muốn giết người, tại sao phải tự mình động thủ.”

“...” Nói chuyện với biến thái còn đỡ hơn nói chuyện với người bệnh tâm thần. Cảnh sát cảm thấy Thời Sênh đang đùa giỡn hắn, cũng có chút giận dữ, “An Khởi! Cô cho là cô không nói chúng tôi sẽ không tra được sao?”

Thời Sênh khẽ nhếch lông mày, “Vậy anh đi điều tra đi, tôi đâu có ngăn anh.” Người cũng không phải là ông đây giết, anh tra ra được mới lạ.

Thời Sênh tư thế lợn chết không sợ nước sôi, khiến cho một đám cảnh sát cũng không có cách nào. Người tình nghi là một người tâm thần, mở miệng ra là Trẫm. Bác sĩ nói cô ta bây giờ đang phát bệnh, bọn họ không thể tiếp tục thẩm vấn.

Thời Sênh bị nhốt riêng ở phòng.

…

Bên ngoài phòng.

Chu Ninh nhìn camera, biểu tình nghiêm túc, “Camera cả bệnh viện đều hỏng rồi, không quay được cô ta làm sao đi ra ngoài.”

Cảnh sát vừa rồi thẩm vấn Thời Sênh trả lời: “An Khởi cứ nhất định nói cô ta bị mộng du. Bác sĩ nói cô ta đang phát bệnh, tôi thì thấy cô ta rất tỉnh táo.”

Chu Ninh cầm bệnh án bên cạnh lật xem, trầm giọng: “Trên bệnh án của cô ta không có chứng mộng du.”

Cảnh sát vui vẻ, “Đúng vậy, tôi cũng hỏi cô ta như thế, anh đoán xem cô ta nói cái gì? Cô ta nói bây giờ có, đây không phải là nói bậy sao?

An Khởi này tuyệt đối có vấn đề.”

“Có liên lạc được với người nhà cô ta không.”

Cảnh sát vội vàng nói kết quả mình điều tra được cho Chu Ninh, “Không có, tài khoản ngân hàng bệnh viện cung cấp kia, đã bị gạch bỏ rồi, hơn nữa người cũng xác nhận chết.”

Chi phí của An Khởi một lần nộp mười năm, một khoản chi phí lớn như vậy, cũng không phải là ai cũng trả nổi.

“Người năm đó đưa cô ta tới còn có thể tra được không?”

“Chu đội, thời gian dài như vậy rồi, tôi hỏi thăm qua bác sĩ y tá năm đó vẫn còn làm, mọi người cũng chỉ nhớ đối phương là một người đàn ông, đeo kính râm, cao khoảng mét tám. Lúc đưa tới là buổi tối, trời mưa, tối như hũ nút, bọn họ đến tướng mạo cũng không thấy rõ.”

Chu Ninh lau mặt một cái, “Tiếp tục tra, tôi không tin người này còn có thể vô căn cứ mà chui ra.”

Nếu đã là người tình nghi, vậy thì tất cả phải tra ra hết.

Chương 1154: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (8)

Kết quả giám nghiệm tử thi rất nhanh đã có, thời gian thi thể kia chết trong khoảng từ mười một đến mười hai giờ.

Nhưng khi đó camera vẫn có thể dùng, rõ ràng quay được Thời Sênh ở trong phòng. Chứng cứ này, khiến cho bọn họ cũng không có cách nào giam Thời Sênh lại.

Nhưng có một vấn đề, bọn họ vẫn phải làm rõ.

“An Khởi, cô rốt cuộc là làm sao mà đi từ tầng sáu xuống?” Phòng của cô không có bất cứ dấu vết hư hại nào, mà lúc đó hành lang bên ngoài có người trực. Nếu như cô đi từ cửa ra, người bên ngoài nhất định có thể nhìn thấy, nhưng bọn họ không thấy.

“Nhảy xuống.”

“An Khởi, cho dù cô bây giờ thoát được tình nghi. Nhưng vấn đề này cô không trả lời, chúng tôi vẫn sẽ không thả cho cô đi. Đề nghị cô nghiêm túc trả lời vấn đề của chúng tôi.”

“Tôi nói thật anh không tin tôi còn có cách gì?” Bổn cô nương vốn chính là nhảy xuống.

“Tầng sáu cao như vậy, cô làm sao mà nhảy xuống được?” Cảnh sát hừ lạnh, “Cô tưởng mình là người nhện chắc?”

Thời Sênh sửa chữa, “Người nhện xấu như vậy, tôi thế nào cũng

nên là tiên nữ.”

Trước đây cô mở miệng ra là Trẫm, bây giờ lại là tiên nữ?

Cảnh sát: “…” Không muốn nói chuyện với cái cô tâm thần này.

Cảnh sát thay phiên tới hỏi, Thời Sênh hoặc là nói nhảy xuống, hoặc là nói mộng du, nhưng hai cái đáp án này bọn họ đều không tin.

Cái nào cũng nói không rõ, bọn họ sao tin được?

Chả lẽ lại bảo cô ra hiện trường nhảy cho họ xem?

Cục diện có chút căng thẳng.

“Đổi ca thôi.” Một người cảnh sát đẩy cửa đi vào, giao ban với người cảnh sát trông coi Thời Sênh. Thời Sênh nhấc mí mắt lên, lại cụp xuống, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Vụ án kia thẩm tra ra chưa?”

“Vẫn chưa, ngang bướng lắm... haiz, về cục rồi nói.” Người nọ liếc mắt nhìn về phía Thời Sênh.

Cảnh sát kia vội vàng ngậm miệng.

Thời Sênh và bọn họ giằng co đến chạng vạng. Cuối cùng là bệnh viện bên kia hỏi bọn họ lúc nào thả người, bọn họ cũng có chuyện muốn hỏi.

Cảnh sát không có cách nào, chỉ có thể thả người.

Cô đúng là có ra khỏi phòng, nhưng người ta lại không làm gì cả, còn

có bệnh nữa chứ, bọn họ cũng rất tuyệt vọng a!

Thời Sênh từ gian phòng kia đi ra, nhìn cái thấy ngay Chu Ninh. Hắn cạo râu rồi, ngậm điếu thuốc lá chưa châm lửa, nhìn trẻ tuổi hơn nhiều so với trước đó, ngũ quan đường nét cường tráng đẹp trai, khắp nơi lộ ra khí thế kiên cường.

Không giống loại hình đẹp vô cùng trong những tiểu thuyết khác.

Một con người rắn rỏi.

Đây là một bộ tiểu thuyết phái thực lực.

Thời Sênh nhếch khóe miệng, nụ cười nhàn nhạt hiện lên trên mặt cô.

Nhưng mà nụ cười kia không đến đáy mắt. Con ngươi của cô là một mảnh yên tĩnh, dường như sóng gió hơn nữa cũng không thể dấy lên một tia sóng gợn.

Đồng thời, cũng không cách nào để cho người ta nhìn thấy một tia thông tin hữu dụng nào từ trong mắt cô.

Lúc sắp đi tới chỗ Thời Sênh, Chu Ninh lên tiếng, “An Khởi, cô thật sự không nhớ chuyện lúc trước khi mình tới nơi này sao?”

“Không nhớ.” Thời Sênh không quay đầu lại, cô phất phất tay, “Chu đội trưởng nếu như có manh mối, nhất định phải nói cho tôi... tôi cũng rất muốn biết mình đến từ nơi nào.”

Chu Ninh nhìn chằm chằm bóng lưng Thời Sênh. Hắn khẽ cau mày, vừa rồi cô không dùng chủ ngữ.

Nghĩ lại Chu Ninh lại cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều rồi.

…

Thời Sênh đi theo người của bệnh viện trở lại tầng lầu kia, lúc đi ngang qua phía dưới ban công, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn trên tầng.

Ban công tầng năm trở xuống rất náo nhiệt, phía trên lại vô cùng lạnh lẽo.

Tầng tám bị lan can sắt vây nước chảy không lọt, không thấy được gì, Thời Sênh nhíu mày lại, cúi đầu đi về phía cầu thang.

Cô lên tầng, bệnh viện lại phái người tới hỏi cô, rốt cuộc là đi xuống thế nào.

Thời Sênh vẫn trả lời hai đáp án như cũ.

Nói dối không tin, nói thật cũng không tin, vậy cô cũng không có cách rồi.

Có những thứ khó mà tin tưởng, thường thường lại chính là chân tướng.

Người đi rồi, phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Thời Sênh chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mây đen cuồn cuộn, trời hình như sắp mưa rồi.

…

Hiện trường vụ án móc tim trừ bắt được Thời Sênh và một kẻ tình nghi của một vụ án khác, cũng chẳng còn manh mối nào cả.

Mà vụ án trước kia cũng có chút khó giải quyết.

Kẻ tình nghi không thừa nhận mình giết người. Bọn họ cũng không tìm được chứng cứ có ích nào ở hiện trường hay là ở nhà kẻ tình nghi.

Lúc đó hắn bị người gặp phải, hắn cũng khăng khăng nói mình là muốn đi vào trộm ít đồ, không muốn giết người.

Hứa Nhạc đứng ra xác nhận, nhưng cuối cùng kẻ tình nghi lại viện được cớ mà chạy thoát.

Kẻ tình nghi này có thể ở bệnh viện giết mấy mạng người như vậy, còn không bị cảnh sát tìm ra dấu vết, chắc chắn không phải hạng vừa.

Nếu không phải lúc đó Thời Sênh ngăn hắn lại, có lẽ cảnh sát căn bản là không bắt được hắn.

Chỉ cần không giết người, chẳng qua chỉ bị giam mấy năm, ra ngoài một cái hắn lại là một hảo hán thôi.

Biết rõ hắn giết người, nhưng lại chẳng có cách nào buộc tội hắn cả.

Kẻ tình nghi còn mời luật sư cho mình, rửa sạch tội danh của mình.

Vì chứng cứ không đủ, tội giết người không thế lập, những tội danh khác, cũng chẳng qua là phán hình hai năm.

Cục cảnh sát chỉ phụ trách bắt người phá án, đệ trình chứng cứ, xử thế nào bọn họ không can thiệp được, cho nên cho dù bọn họ có tức giận thế nào, cũng không giải quyết được gì.

Chu Ninh vì chuyện này mấy đêm đều không ngủ, nhưng hắn còn có một vụ án khác nên cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Râu của Chu Ninh lại dài ra, cũng may ăn mặc coi như sạch sẽ, nếu không Thời Sênh sẽ cảm thấy người này không phải nam chính, mà là tên ăn mày.

Ừm....

Người đàn ông này hiện tại đang ngồi đối diện cô.

Thời Sênh bình tĩnh uống trà, “Chu đội trưởng, tìm tôi có chuyện gì?”

Giọng Chu Ninh khàn khàn, “An Khởi, đêm hôm đó cô đã nhìn thấy cái gì?”

Kẻ tình nghi đó bị người của bọn họ đuổi theo ra ngoài, thời gian tử vong của thi thể kia, hắn ta cũng có chứng cứ ngoại phạm, cho nên người không phải hắn ta giết, hắn cũng không biết là ai giết.

Bây giờ manh mối duy nhất, chính là người phụ nữ trước mặt từng bị tình nghi này.

Thời Sênh đặt ly trà xuống, “Cái gì cũng không thấy.”

“Lúc đó cô ở ngay cạnh thi thể kia, cô thật sự là cái gì cũng không thấy sao?” Con ngươi sắc bén của Chu Ninh nhìn thẳng Thời Sênh, “Cô có biết biết mà không báo sẽ có hậu quả gì không?”

“Cảnh sát Chu, anh cảm thấy lời của một người bệnh tâm thần có thể làm chứng cứ sao?” Cho dù ông đây nhìn thấy, sao phải nói cho anh biết chứ, thiểu năng!

Chu Ninh dĩ nhiên biết không thể, hắn chỉ là muốn hù dọa cô, tìm được một chút đầu mối.

“Cô thật sự có bệnh?” Cô gái này suy nghĩ rất rõ ràng, cùng với An Khởi hắn từng gặp trước đây có chút không giống.

Nhưng với An Khởi lúc tỉnh táo, rất giống nhau, nhưng cũng không hoàn toàn giống.

An Khởi trước đây cũng rất bình tĩnh trấn định, nhưng sẽ không giống như bây giờ, mang một... tà khí không nói rõ được.

Không sai, chính là tà khí, nụ cười như có như không ở khóe miệng cô, khiến cho người ta vô cùng không thoải mái, có loại cảm giác bị ánh mắt cô nhìn xuyên thấu.

Thời Sênh vỗ miệng, “Bác sĩ nói tôi có bệnh thì tôi có bệnh, bác sĩ nói tôi không có bệnh thì tôi không có bệnh, vấn đề này anh phải đi hỏi bác sĩ.”

Chu Ninh nhớ tới bệnh án của cô, phần bệnh án đó là mới được cập nhật cách đây không lâu, kết luận là... so với trước đó còn nghiêm trọng hơn.

Chẳng lẽ bệnh tâm thần bây giờ, càng nghiêm trọng, lại càng lợi hại?

Có còn để người bình thường sống nữa hay không vậy?

“Thiên tài bên trái kẻ điên bên phải”, câu nói này một chút cũng không sai.

Chương 1155: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (9)

"An Khởi, giấu giếm manh mối đối với cô chẳng có lợi ích gì, ngược lại sẽ khiến cho hung thủ tìm tới cô.” Chu Ninh lấy lại bình tĩnh, “Đó là một mạng người vô tội. Cô chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật sao?”

Thời Sênh nhướng mày, giọng nói hời hợt, “Cảnh sát Chu, tôi chỉ là một bệnh nhân.”

Chu Ninh: “...”

Người tâm thần không phải đều cãi là mình không có bệnh sao?

“An Khởi...”

“Chào anh.”

Lời của Chu Ninh đột nhiên bị tiếng nói chen vào cắt đứt, một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng đứng ở bên cạnh Thời Sênh, đeo một cái kính gọng vàng, tròng kính chặn lại ánh mắt hắn, gương mặt có chút trắng, nhưng không mất đi vẻ khôi ngô, quanh thân tản ra khí chất nho nhã.

Trong đầu Thời Sênh vô duyên vô cớ nhảy ra bốn chữ mặt người dạ thú.

“Anh là?” Chu Ninh hiển nhiên cũng không quen người đàn ông này.

Người đàn ông dường như cười một cái, “Bác sĩ Nghiêm tạm thời không thể đi làm, tôi bây giờ là bác sĩ chủ trị của An Khởi, Mộ Lí. Cảnh sát Chu, anh đã nói chuyện với bệnh nhân của tôi nửa tiếng rồi, cái này đối với bệnh tình của bệnh nhân mà nói, rất bất lợi.”

Thời Sênh mặt ngơ ngác.

Trò gì thế?

Tên mặt người dạ thú này lại là bác sĩ chủ trị của ông đây?

Chu Ninh khẽ cau mày, “Tôi chưa gặp anh bao giờ.”

Mộ Lí khẽ gật đầu, giọng nói không nhanh không chậm, rất êm tai, “Tôi hôm nay chính thức nhậm chức, cảnh sát Chu không biết tôi cũng phải. Anh có thể gọi điện thoại cho viện trưởng để chứng thực.”

Chu Ninh quả thật chứng thực chỗ viện trưởng. Viện trưởng xác nhận Mộ Lí là bác sĩ vừa nhậm chức, còn cho Chu Ninh hồ sơ.

“Cảnh sát Chu, tôi có thể dẫn bệnh nhân của tôi rời đi được rồi chứ?” Mộ Lí thấy Chu Ninh cất điện thoại di động, lễ phép hỏi.

Giống như lễ phép... trên thực tế Thời Sênh không thấy bất kỳ lễ phép nào trên mặt hắn.

“Tôi còn có việc phải trò chuyện một chút với An Khởi, bác sĩ Mộ có thể cho tôi mấy phút hay không?”

Mộ Lí nhìn Chu Ninh một cái, “Cảnh sát Chu, nếu như anh có nhu cầu, có thể hẹn trước với tôi, tôi sẽ sắp xếp cho anh và An Khởi gặp mặt. Nhưng bây giờ, tôi phải dẫn An Khởi đi.”

Nói xong lời cuối cùng, Mộ Lí lộ ra vẻ cố chấp.

Chu Ninh: “...” Cảnh sát phá án, còn cần hẹn trước sao?

Mộ Lí giống như là biết Chu Ninh đang suy nghĩ gì, đẩy gọng kính, “Cảnh sát Chu, An Khởi không phải là người tình nghi của anh.”

Chu Ninh lập tức nói không ra lời.

Hiềm nghi của An Khởi đã loại bỏ, cô quả thật không còn là nghi phạm.

Mộ Lí nhìn về phía Thời Sênh, “An Khởi, đi thôi.”

Thời Sênh không muốn đi cùng tên mặt người dạ thú này, còn không an toàn bằng ở lại với nam chính đại nhân, “Cảnh sát Chu, tôi cảm thấy tôi còn có thể nói chuyện với anh thêm một lúc.”

Chu Ninh ù ù cạc cạc nhìn Thời Sênh, đầu óc của người tâm thần hắn không hiểu.

Mộ Lí cũng không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, giọng nói dường như giảm thấp xuống mấy phần, “An Khởi, cô nên trở về đi làm kiểm tra rồi.”

Làm kiểm tra cái rắm ấy, tên cầm thú này muốn giải phẫu cô à?

Nhất định là thế!

Đáng sợ quá!

Mami ơi nơi này có biến thái!

“Bác sĩ Mộ....” Chu Ninh thật sự còn có nhiều chuyện muốn hỏi Thời Sênh. Nhưng lời hắn còn chưa nói ra, ánh mắt Mộ Lí liền nhẹ nhàng bắn tới, xuyên thấu qua mắt kính gọng vàng, vô cùng lạnh.

Giọng nói của Chu Ninh giống như là bị ngăn ở trong cổ họng, làm sao cũng không nói được ra miệng.

Môi hắn khẽ mở ra, “Cảnh sát Chu, anh còn có gì muốn hỏi không?”

“Không... không có.”

Thời Sênh: “...” Đậu má nam chính đại nhân lại sợ tên cầm thú này, hào quang nam chính của anh đâu! Lấy ra đi! Ngược chết hắn đi!

Kinh sợ như vậy, rốt cuộc làm sao mà được làm nam chính vậy.

Dáng dấp cũng không phải là quốc sắc thiên hương, cũng không gia thế hiển hách gì cả, thật ra thì anh là một tên nam chính giả đúng không?

“An Khởi, cảnh sát Chu không có vấn đề gì muốn hỏi, bây giờ, cô có thể đi cùng tôi rồi chứ?”

Có thể không đi được không?

Nhìn thấy biến thái ta liền muốn xử chết, ta đây bây giờ là một bệnh nhân ba tốt, không muốn xử chết người, đừng có ép ta động thủ được không?

Trong lúc hai người vẫn còn đang giằng co, Chu Ninh đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, lời của đối phương khiến cho Chu Ninh biến sắc, hắn vội vã nói, “Bảo vệ hiện trường, tôi lập tức đến.”

Hắn đứng lên, gật gật đầu với Mộ Lí: “Bác sĩ Mộ, ngày khác tôi sẽ hẹn trước với anh.”

Mộ Lí hơi nghiêng người, nhường đường cho Chu Ninh.

Chu Ninh khả năng là rất gấp, ba bước thành hai, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Nam chính đại nhân đừng đi mà! Mang bổn cô nương theo với!

Hiển nhiên Chu Ninh không nghe được tiếng lòng của Thời Sênh, Thời Sênh ngồi im không nhúc nhích.

Chu Ninh vừa đi, Mộ Lí cũng lên tiếng, “Nửa tiếng nữa, tôi đến phòng bệnh tìm cô.”

Hắn chưa cho Thời Sênh thời gian phản bác và đồng ý đã cầm bệnh án rời đi.

Thời Sênh: “...” Dở hơi à?

Đặc biệt tới oán hận nam chính sao?

Mộ Lí, cái tên này chưa từng nghe qua a.....

Biến thái nơi nào chui ra vậy, đậu máaaaaaa!

…

Thời Sênh lề mề bên ngoài một tiếng mới trở về phòng bệnh. Cô không muốn nhìn thấy bác sĩ chủ trị hiện tại của mình chút nào, đột nhiên có chút nhớ bác sĩ Nghiêm rồi.

Nhưng lúc cô vào phòng bệnh, Mộ Lí đã đứng ở trong phòng.

Hắn nhìn Thời Sênh một cái, không hỏi cô tại sao một tiếng mới trở về, chỉ thản nhiên nói: “An Khởi, tôi cần làm kiểm tra toàn diện một lần cho cô.”

Thời Sênh đứng ở cửa, giọng không vui, “Toàn diện đến đâu cơ?”

Muốn xử chết cái tên biến thái này.

Mộ Lí đẩy gọng kính, “Từ đầu đến chân.”

“A!”

Thời Sênh phát ra một âm tiết không rõ, cô trở tay đóng cửa lại, khóa trái.

Mộ Lí híp mắt lại, rút tay trong áo khoác ngoài màu trắng ra, đặt ở trước người, “An Khởi, đây là công việc của tôi, tôi cần phải có hiểu biết triệt để về bệnh nhân của mình.”

Thời Sênh xắn cổ tay, nghiêng đầu mỉm cười, “Được a, tôi giúp anh hiểu sâu một chút.”

Đáy lòng Mộ Lí dâng lên dự cảm xấu, cái dự cảm này còn chưa hạ nhiệt, người trước mặt đã xông tới, đè bả vai hắn một cái, hung hăng ngã ra sau.

Mộ Lí bị ngã ở trên giường bệnh, hắn đầu đầy vạch đen bắt lấy móng vuốt của cô, đẩy bên cạnh một cái, hai chân đặt lên bên hông cô, dùng sức đè cô xuống giường, “Phát bệnh rồi?”

Phát bệnh ông nội mi!

Bản cô nương không bệnh!

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh uốn gối đụng hạ thân của Mộ Lí, Mộ Lí nhanh chóng ấn chặt chân cô, đầu gối cô vừa vặn dán vào hạ thân hắn, có một luồng khí nóng.

“Biến thái.”

Mộ Lí cúi đầu liếc nhìn, trên mặt có vẻ tái nhợt lộ ra một nụ cười, “Cho nên, bây giờ cô tốt nhất không nên lộn xộn, nếu không...”

“Nếu không thì làm sao?” Thần sắc Thời Sênh lạnh lùng, “Anh còn muốn cưỡng bức tôi? Hử?”

Mộ Lí đè chân cô xuống, hắn nhẹ nhàng nói: “An Khởi, ngoan một chút, tôi sẽ không làm thương cô đâu.”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Khẩu khí lớn ghê.”

Thời Sênh đột nhiên ngửa đầu đập vào Mộ Lí, thừa lúc Mộ Lí né tránh, giải thoát bản thân từ dưới người hắn, một cước đá vào bên hông hắn, kéo khăn trải giường bên cạnh, quấn vòng quanh cổ hắn kéo ra sau.

Mộ Lí bị đồ bên cạnh quẩn chân, ngã xuống đất.

Thời Sênh nắm khăn trải giường, từ trên cao nhìn xuống, “Bác sĩ Mộ, còn muốn kiểm tra toàn thân với tôi không?”

Mộ Lí: “...”

Hắn đánh giá thấp cô rồi.

Chương 1156: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (10)

"Bác sĩ Mộ, An Khởi, hai người vẫn ổn chứ?" Tiếng của Đặng Quân đột nhiên từ bên ngoài vang lên, đi đôi với tiếng vặn khoá cửa.

Thời Sênh mặc dù khóa trái cửa, nhưng đối với người bệnh viện mà nói, căn bản không phải là chuyện, cửa rất nhanh liền bị đẩy ra.

Đặng Quân nhìn thấy Mộ Lí nằm dưới đất đầu tiên, sau đó mới nhìn đến Thời Sênh đứng ở bên cạnh Mộ Lí.

“An Khởi...” Đây là phát bệnh rồi? “Cô...”

Thời Sênh ném khăn trải giường ra, ngay trước mặt Đặng Quân đạp Mộ Lí một cước, “Lôi hắn ra chém cho Trẫm!”

Đặng Quân: “...”Quả nhiên là phát bệnh rồi.

Đặng Quân đồng cảm nhìn Mộ Lí một cái. Cô lên tầng sáu lâu như vậy chả thấy phát bệnh, bác sĩ Mộ vừa tới liền phát bệnh, thông cảm lệ nhoà với bác sĩ Mộ.

Mộ Lí được Đặng Quân giải cứu ra, trên mặt hắn không bị thương gì, nhưng lưng và trên đùi vừa kéo là đau, xuống tay thật ác độc.

Mộ Lí trấn định ném khăn trải giường xuống đất, kéo áo khoác dài màu trắng một cái, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Thời Sênh như có gì suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, tìm

một cơ hội xử chết hắn.

Để biến thái bên cạnh, quá đáng sợ.

Tại sao luôn có kẻ thiểu năng muốn hại bổn cô nương chứ?

…

“… Hung thủ vụ án giết người ở bệnh viện tâm thần Trung Sơn được theo dõi cẩn thận mấy ngày gần đây hai giờ sáng nay đã tử vong, nguyên nhân cái chết đang được điều tra....”

Thời Sênh ngồi ở phòng ăn, xem tin tức trong ti vi, húp từng ngụm canh nhỏ.

Trước mặt đột nhiên tối sầm lại, gương mặt của Hứa Nhạc đó, chặn mất ti vi. “An Khởi, tôi có thể ngồi ở đây không?”

Thời Sênh đặt thìa canh xuống, rõ ràng từng chữ, “Không thể.”

Tay Hứa Nhạc bê đĩa thức ăn khẽ nắm chặt, cô ta nhìn vòng quanh bốn phía một cái, vẫn là ngồi xuống, “An Khởi, tôi có lời muốn nói với cô.”

“Trẫm không muốn nghe.” Thời Sênh khẽ dựa ra sau, thờ ơ nhìn cô ta.

Hứa Nhạc bị ánh mắt kia của Thời Sênh nhìn có mấy phần không được tự nhiên, ngập ngừng nói: “An Khởi, cô đừng như vậy... tôi không có ác ý gì với cô đâu.”

Thời Sênh cười nhạt, “Dẫn hung thủ tới phòng Trẫm, còn không có ác ý với Trẫm? Có phải là Trẫm chết rồi, mới gọi là có ác ý?”

Sắc mặt Hứa Nhạc phút chốc trắng bệch. Lâu như vậy rồi, không thấy cô ta nói, thâm tâm cô thấy may mắn, tưởng là đêm hôm đó cô ta không nhìn thấy gì.

Trên mặt Thời Sênh lộ ra một nụ cười ác ý, hướng về phía màn hình ti vi bạnh cằm ra, “Cô xem, hắn chết rồi.”

Hứa Nhạc đối diện tầm mắt Thời Sênh, con ngươi mang theo sự sợ hãi dâng lên một suy nghĩ không thiết thực, nhưng nghĩ lại lại không thể nào.

Hứa Nhạc miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt, “An Khởi, cô đang nói gì thế?”

Thời Sênh trên dưới quan sát Hứa Nhạc mấy lần, vị nữ chính này hóa đen cũng đạt đó chứ!

Không sợ cô ta hóa đen, chỉ sợ cô không hóa đen.

Biến chất đến vậy, không biết có thể xử chết hay không.

[...] Ký chủ, trong đầu cô không thể nhét thứ gì hữu dụng chút sao?

Cái này gọi là vô dụng sao? Cô ta không chết, thì ta phải chết, còn sống còn không coi là hữu dụng sao?

[...] Lại không cãi lại được.

“Tôi nói gì, cô rất rõ ràng, không cần ở chỗ này giả bộ với tôi,” Thời Sênh dừng một chút, “Cô cũng đừng lo lắng, tôi sẽ không nói cho người khác biết đâu.”

Sắc mặt Hứa Nhạc càng trắng hơn.

Quả nhiên cô ta đều biết...

Hứa Nhạc không biết nghĩ đến cái gì, cô ta nhìn về phía Thời Sênh, “An Khởi... bệnh của cô khỏi rồi có đúng không?”

Hành động gần đây của cô ta quá khác thường. Cho dù là lúc Thời Sênh phát bệnh, cũng hoàn toàn khác với cô ta trước kia.

Một người bệnh tâm thần đột nhiên khác thường như vậy.

Cô chỉ có thể nghĩ tới đáp án này, cô ta khỏi bệnh rồi.

Trường hợp bệnh nhân tâm thần đột nhiên hết bệnh cũng không phải là không có...

Thời Sênh buồn cười nhướng mày, “Liên quan gì đến cô?”

“Cô quả nhiên khỏi rồi.” Hứa Nhạc kết luận, “Nếu như cô khỏi hẳn rồi, tại sao còn muốn ở chỗ này?”

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Liên quan rắm gì đến cô, tôi tình nguyện không được chắc?”

Hứa Nhạc: “...”

Ánh mắt kia của Thời Sênh giống như là X quang, khiến cho Hứa Nhạc vô cùng không thoải mái.

Thời Sênh đứng dậy, đầy ác ý nói: “Bớt quản chuyện của ông đây đi, nếu không...” Thời Sênh lần nữa nhìn về phía ti vi vẫn còn đang phát tin tức mới, “Cô sẽ phải đi xuống tìm kẻ cặn bã đó tương thân tương

ái đấy.”

Con ngươi Hứa Nhạc mãnh liệt co chặt lại, cơ thể run lên, xung quanh tựa như bao phủ bởi một luồng khí lạnh, đóng băng cô ta đến tứ chi tê dại, cả người đều nổi da gà.

Hứa Nhạc nhìn Thời Sênh đổi chỗ, cô ta run rẩy lấy điện thoại ra, gọi cho Chu Ninh, “Chu đại ca, An Khởi... là An Khởi làm.”

“Cái gì?” Chu Ninh nghe không hiểu lời của Hứa Nhạc.

Hứa Nhạc nói lại chuyện ban nãy với Chu Ninh, Chu Ninh bên kia yên lặng một lúc, “Em đừng hành động gì, anh đến tìm em.”

“Được.” Sắc mặt Hứa Nhạc trắng bệch cúp điện thoại.

Cô ta không dám rời khỏi phòng ăn này. Ở đây có người của bệnh viện, còn có nhiều bệnh nhân như vậy, là nơi an toàn nhất.

Hứa Nhạc cẩn thận nhìn một vòng phòng ăn, phát hiện Thời Sênh còn chưa đi, cô ta đổi vị trí ngồi. Hứa Nhạc vội vàng thu hồi tầm mắt, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

“Đám tiện nhân chúng mày, tao phải giết chúng mày!”

“Ầm ầm!”

Vị trí trước mặt Hứa Nhạc đột nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn, cả cái bàn đều bị một bệnh nhân hất bay. Hắn xách băng ghế, đập vào bệnh nhân bên cạnh.

Nhận ra được nguy hiểm, các bệnh nhân vội né tránh, rối rít lui về phía phòng phát thức ăn.

Đương nhiên tình cảnh kia khẳng định rất hùng tráng.

Chỗ ngồi của Hứa Nhạc không tốt lắm, bệnh nhân lui về phía sau chạy như điên, cô ta bị chặn ở bên trong.

Chờ các bệnh nhân chạy gần hết, lúc Hứa Nhạc đang muốn chạy, người phát bệnh đã đến bên cạnh, băng ghế đập tới hướng Hứa Nhạc.

Hứa Nhạc leo lên bàn, đạp bàn nhảy ra phía sau, lúc này mới tránh được một kiếp.

Nhưng bệnh nhân cũng không buông tha, tiếp tục đuổi theo cô ta mà đánh.

Cô ta chạy hết một hàng, đã không còn đường, Hứa Nhạc chạy sang bên cạnh, bệnh nhân đột nhiên tăng tốc độ, băng ghế đánh vào bắp chân Hứa Nhạc. Cả người cô ta lảo đảo, ngã trên bàn.

Hứa Nhạc bất chấp chân đau, từ dưới đất bò dậy.

Bệnh nhân và Hứa Nhạc cách hai cái bàn. Hắn đột nhiên đập băng ghế cầm trong tay thẳng về phía Hứa Nhạc.

Hứa Nhạc cả kinh, theo bản năng khom người tránh băng ghế.

Băng ghế vạch qua không trung, đập về phía góc, rất trùng hợp là, Thời Sênh vừa hay ngồi ở chỗ đó.

Thời Sênh cũng rất tuyệt vọng, bia đỡ đạn không được yêu thích xui xẻo đến vậy đấy!

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh vừa móc thiết kiếm ra, trước mặt đột nhiên tối sầm lại, có người chắn trước mặt cô, băng ghế nện vào người hắn, rơi xuống mặt đất, phía trên dính mấy vết máu.

Thời Sênh hơi ngửa đầu, chỉ thấy bóng lưng cao ngất, và một cái gáy.

Tên biến thái kia...

Đậu má!

Biến thái ngăn đao cho bản cô nương?

Bản cô nương hình như hôm nay chưa tỉnh ngủ.

Mộ Lí đưa tay sờ trán, tay đầy máu. Hắn giơ đến trước mặt nhìn, người đột nhiên mềm nhũn, ngã ra phía sau.

Phía sau hắn cũng chỉ có Thời Sênh, phía sau Thời Sênh lại là tường, bên cạnh chen đầy bệnh nhân, cô có né cũng không né được, chỉ có thể tiếp lấy người ngã xuống.

Cô thật sự không muốn đỡ.

Nhưng nếu không đỡ, cô sẽ bị đập.

Thời Sênh tiếp lấy Mộ Lí, một giây kế tiếp liền buông hắn ra, đạp lên băng ghế, nhảy lên bàn, rơi xuống bên ngoài.

Chương 1157: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (11)

Mặt Mộ Lí toàn là máu, máu tươi nhỏ xuống áo khoác dài màu trắng của hắn, trong nháy mắt thấm ướt một mảng lớn.

Mà Mộ Lí lúc này đã không còn ý thức.

Đập một phát liền chết rồi? Sao mà kỳ vậy? Không đến mức đó chứ?

... Nghĩ chút thì không thể.

Thời Sênh tiến lên dò xét cánh mũi hắn, vẫn còn thở, chưa chết.

Đã bảo biến thái thì sao có thể dễ chết như vậy được.

Nhưng cái đó cũng không đến nỗi đập một cái là choáng váng luôn chứ?

Thời Sênh kỳ quái quan sát Mộ Lí mấy lần. Phía sau người bệnh viện đã chế ngự bệnh nhân phát bệnh. Chu Ninh cũng vào lúc này chạy tới, duy trì trật tự.

Hứa Nhạc được Chu Ninh đưa đi cứu chữa. Y tá rất nhanh chạy qua phía Mộ Lí. Nhìn thấy Mộ Lí mặt đầy máu, y tá nhỏ khiếp sợ kêu lên, “Mau tới đây, bác sĩ Mộ bị thương rồi.”

Các hộ lý nhấc Mộ Lí lên cáng cứu thương, vội vàng đưa đi. Một y tá đột nhiên bắt lấy Thời Sênh, “Cô cũng bị thương? Cùng tôi qua bên kia xử lý một chút.”

“Tôi không...” Thời Sênh cúi đầu nhìn mu bàn tay, nơi đó không biết bị xước một miếng từ lúc nào, lúc này đang chảy máu.

Thời Sênh: “...” Bị thương lúc nào vậy trời?

Bản cô nương sao lại chả thấy gì hết chứ!

Cô thật sự không cảm giác được, một chút cũng không đau.

Lúc Mộ Lí chưa ngã, cô rất chắc chắn tay mình không bị thương, vậy khẳng định là sau khi hắn ngã xuống rồi.

Cái không gian kia rất hẹp, cô vì muốn tiếp xúc với Mộ Lí ít nhất có thể, chắc đã cọ vào cạnh bàn cũng nên.

Mộ Lí không có chuyện gì, chỉ là đầu chảy máu có chút nghiêm trọng, nhìn dọa người.

Y tá nhỏ băng bó tay cho Thời Sênh, dặn dò: “Những ngày này đừng đụng vào nước, mỗi ngày đến đổi một lần thuốc... tôi sẽ dặn dò hộ lý của cô.”

Cuối cùng chắc y tá nghĩ đây là một người bệnh thần kinh, nói với cô ta cũng vô ích, liền không nói thêm gì nữa, chuyên tâm băng bó cho cô.

“Được rồi.” Y tá thắt nút, “Có còn chỗ nào không thoải mái không?”

Thời Sênh lắc đầu.

Y tá thu đồ, “Vậy cô ở đây chờ một lát, lát nữa tôi cho người đưa cô về.”

Một lát nữa mà y tá nói, Thời Sênh đợi đại khái nửa giờ cũng không có ai tới. Nửa giờ sau, Mộ Lí được đẩy vào.

Trên đầu hắn quấn một vòng vải xô, mắt kính bị bỏ ra, khuôn mặt khôi ngô giờ tái nhợt như tờ giấy. Hắn tỉnh rồi, nhưng đầu lại cúi xuống, không nhìn bất cứ ai.

“Bác sĩ Mộ, anh nghỉ ngơi cho khỏe.” Giọng nói của y tá hết sức dịu dàng.

Mộ Lí không để ý tới y tá, y tá thất vọng quay đầu nhìn về phía Thời Sênh, “An Khởi, nào, tôi đưa cô về.”

“Cô ta ở lại.” Mộ Lí đột nhiên lên tiếng.

Y tá không hiểu, “Bác sĩ Mộ?”

Thời Sênh giật mình một cái. Bản cô nương còn lâu mới ở cùng một chỗ với biến thái.

Cô nhấc chân lên đi ra ngoài.

Mộ Lí tựa hồ ngẩng đầu nhìn một cái, lại tựa hồ như không có, cũng không ngăn cản cô.

Y tá thấy Thời Sênh đi rồi, nhìn trái phải một chút, nhất thời không biết nên làm gì, cuối cùng là Mộ Lí hạ tay xuống, y tá mới nhanh chóng đuổi theo.

…

Thời Sênh ở bên ngoài gặp Chu Ninh đang dìu nữ chính đại nhân.

Ba người oan gia ngõ hẹp.

Chu Ninh quan sát cô, tựa hồ muốn nhìn cô đến nở hoa, con ngươi thâm sâu tìm tòi nghiên cứu.

Hứa Nhạc nhìn thấy Thời Sênh sắc mặt liền trắng bệch, cố gắng thu nhỏ cơ thể lại trong ngực Chu Ninh.

“Chó ngoan không cản đường, các người còn muốn cản ta bao lâu nữa?” Thời Sênh đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này.

Chu Ninh đỡ Hứa Nhạc hướng sang bên cạnh nhường đường. Thời Sênh đi qua hắn, nhưng lúc sắp đi qua, tiếng của Chu Ninh vang lên, “An Khởi, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.”

Thời Sênh dừng lại, cô xoay người, độ cong khóe miệng như có chút châm biếm, “Cảnh sát Chu đột nhiên nói cái này với tôi làm gì?”

“Chỉ là muốn nhắc nhở cô.” Chu Ninh lạnh mặt.

“Nhắc nhở tôi?” Thời Sênh giễu cợt, “Vậy thật là làm phiền cảnh sát Chu rồi, có thời gian nhắc nhở tôi như vậy, không bằng chuyên tâm đi phá án đi.”

Chu Ninh muốn từ vẻ mặt Thời Sênh nhìn ra chút sơ hở, đáng tiếc không có gì cả.

Cô ta quá mức bình tĩnh.

Chu Ninh nhìn Thời Sênh nghênh ngang rời đi, biểu tình khó coi, “Tiểu Nhạc em thật sự là nghe cô ta nói, cô ta khỏi bệnh rồi?”

“Vâng.” Hứa Nhạc gật gật đầu, cô ta mặc dù không chính miệng thừa nhận, nhưng chính là có ý đó.

Chu Ninh suy tư một lúc, “Anh đưa em về phòng trước, sau đó đi tra camera xem.”

Trước đó cô ta chính là nghi phạm. Bác sĩ Nghiêm từng nói, cô ta rất thông minh, nếu như cô ta phạm tội, có tám mươi phần trăm có thể tránh được hình phạt.

Hứa Nhạc quan sát sắc mặt Chu Ninh một lát, “Chuyện hung thủ tử vong đó...”

“Không có bất kỳ dấu vết nào, cũng không có dấu vân tay... Tiểu Nhạc, chuyện này không thể đoán bừa, chúng ta nói phải có chứng cứ.”

“Chu đại ca, anh tin em đi...” Hứa Nhạc không biết nên nói như thế nào, nhưng cô linh cảm được, người đó chính là cô ta.

Chu Ninh xoa xoa đầu Hứa Nhạc, “Anh không phải là không tin tưởng em, nhưng chúng ta nói phải có chứng cứ. Nếu chỉ dựa vào trực giác là có thể định tội một người, vậy thì thế giới này đã loạn lên rồi.”

Chu Ninh lại không thật sự tin là Thời Sênh đã giết người kia, nơi đó ra vào đều cần thẻ, một mình cô ta làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi, giết chết người được?

Hơn nữa đống camera kia không tìm được bất kỳ ai, hoặc là dấu vết có gì đi vào.

Hứa Nhạc cắn môi, “Chu đại ca, cô ta rất đáng sợ.”

“Anh biết, sau này em ít tiếp xúc với cô ta đi.” Kẻ đáng sợ không chỉ một mình cô ta, còn có bác sĩ Mộ Lí đó.

“Vâng.”

…

Thời Sênh trở lại tầng sáu, vừa lên liền nghe có người đang khóc nháo, cái phòng bệnh ở giữa thang gác cửa đóng một nửa. Thời Sênh nhìn vào bên trong, người bệnh nhân kia hình như không muốn uống thuốc, bị hộ lý cưỡng ép đút thuốc, bệnh nhân giãy giụa rất lợi hại, thuốc vãi đầy đất.

“An Khởi, cô về rồi à.” Đặng Quân không biết từ chỗ nào chui ra, kéo cô đi vào phòng bệnh của cô, “Nghe nói ở nhà ăn có chuyện ồn ào, cô không sao chứ?

Thời Sênh rút tay về, “Không sao.”

Đặng Quân nhìn về phía sau. Lúc đến điểm mù khi hai camera giao nhau, hắn đột nhiên hạ thấp giọng, cực nhanh nói, “An Khởi, tôi biết cô và bọn họ không giống nhau. Lúc bọn họ đưa thuốc cho cô, cô đừng uống thuốc con nhộng.”

“Hử?” Cái quỷ gì thế?

Đặng Quân không nói gì, hắn đi tới phía trước mấy bước, mở cửa phòng bệnh cho cô.

Thời Sênh nhìn về phía camera, sau đó mặt không đổi sắc bước vào phòng. Đặng Quân nháy mắt mấy cái với cô, đóng cửa lại.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Lập kế hoạch Trung Sơn. Manh mối gợi ý: Mộ Lí.]

Thời Sênh: “...” Ai cho mi phát nhiệm vụ phụ tuyến lung tung hả?

[Ký chủ, nhiệm vụ lần này liên quan đến Phượng Từ nhà cô, cô thật sự không nhận sao?]

Phượng Từ? Hắn không phải ở tầng tám sao...

Tầng tám...

Thời Sênh nghĩ đến những lan can sắt vây kín tầng tám kia, đỡ trán, “Hắn lại chờ ông đây đi cứu sao?”

[…] Bản hệ thống không nói gì cả.

Chương 1158: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (12)

Thời Sênh nghe ngóng tình hình tầng tám.

Tầng tám giống như một nơi ngăn cách với thế giới bên ngoài, không có internet, không có camera, ra vào rất nghiêm ngặt. Thời Sênh nằm vùng ở cầu thang nửa ngày cũng không thấy có người từ phía trên đi xuống.

“An Khởi, bác sĩ Mộ tới kiểm tra phòng rồi.” Đặng Quân đứng ở xa kêu Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn về phía phòng bệnh của mình, hai tay Mộ Lí đút ở trong túi áo khoác dài màu trắng, phía sau đi theo mấy y tá nhỏ, oai phong vô cùng.

Sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, môi không có nửa điểm huyết sắc, vải xô trên đầu đã tháo rồi, đeo kính, lại là một tên mặt người dạ thú.

Thời Sênh từ thang gác trở về phòng bệnh, Mộ Lí theo cô đi vào.

“Cạch.” Cửa phòng khóa lại.

Thời Sênh quay đầu nhìn Mộ Lí. Mộ Lí dựa vào cửa, xuyên qua mắt kính, nhìn thẳng cô, “An Khởi, đừng tới gần tầng tám.”

Manh mối nhiệm vụ phụ tuyến ở trên người Mộ Lí...

“Tầng tám có cái gì?”

Mộ Lí đẩy gọng kính, mắt kính phản chiếu ánh sáng, che lấy biểu cảm thoáng lóe lên của hắn, “Là địa ngục.”

Thời Sênh: “...” Ta thấy bác sĩ này khả năng cần chữa trị.

Thời Sênh đảo con ngươi, “Là thí nghiệm không được lộ ra hay là **** nghiên cứu?”

Dựa theo sáo lộ*, cũng chỉ có những thứ này.

** Sáo lộ - 套路: Nguyên bản đây là thuật ngữ trong võ thuật, nhưng được cư dân mạng đưa vào sử dụng, dùng để chỉ hành động mặt dày, không biết xấu hổ tìm mọi cách để làm quen, tiếp cận với đối phương.*

Sắc mặt Mộ Lí không có thay đổi gì, hắn cầm bút ra bắt đầu ghi chép, một chữ đều không hỏi, viết xong liền đi.

Thời Sênh: “...” Tên biến thái này có bệnh gì thế?

…

Thời Sênh trong lúc nói chuyện phiếm với hộ lý lại có thêm được chút thông tin, tầng tám và tầng bảy bị phong bế kín, chỉ có thể dùng thang máy từ tầng hầm dưới đất đi lên.

Mà thang máy của tầng hầm dưới đất cần dấu vân tay mới mở được, người không được nhập dấu vân tay, căn bản không đi lên tầng tám được.

Bên ngoài nói là phòng ngừa bệnh nhân chạy ra làm hại người.

Tầng tám vốn là chỗ của bệnh nhân đặc biệt nguy hiểm, cũng không có ai cảm thấy không đúng.

Làm chặt chẽ như vậy, nhất định là đang giở trò gì đó không thể trông thấy.

Chu Ninh sau đó lại tới tìm Thời Sênh một lần, vẫn là vì vụ án moi tim, cũng để dò xét ý cô. Nhưng hắn bị Thời Sênh hai ba câu chặn cho đành quay về.

Vụ án moi tim cũng xảy ra ở bên ngoài, cũng chính là nói, không phải người của bệnh viện tâm thần làm, người chết ở bệnh viện kia chỉ là một người bị hại.

Trên thế giới này, án mạng nhiều không đếm xuể, Thời Sênh không có hứng thú đi chú ý những tên biến thái điên cuồng giết người kia.

Cô đang nghĩ cách lên tầng tám. Cô phải đi xác nhận một chút người đàn ông kia có phải là Phượng Từ hay không.

Thời Sênh chờ đến tối, từ cửa sổ nhảy ra, giẫm lên thiết kiếm bay một vòng quanh tầng tám, tìm được một góc, mở lan can sắt nhảy vào.

Tầng tám rất tối, gần như không thấy được năm ngón tay, kết cấu không khác biệt lắm so với bên dưới, đều là một gian nối tiếp một gian.

Thời Sênh nhìn bốn phía, đi về phía trước, cô không nghe được bất kỳ thanh âm nào.

Toàn bộ tầng tám yên tĩnh không tiếng động.

Tất cả các phòng đều không mở ra, loại cửa này là đặc chế, rõ ràng không giống tầng cô ở kia.

Thời Sênh đang định tiếp tục đi về phía trước, căn phòng phía cuối đột nhiên bị người mở ra, nguồn sáng chậm rãi khuếch tán. Thời Sênh còn chưa kịp ẩn nấp, cổ tay bị kéo, bị người lôi vào trong bóng tối bên cạnh, người nọ che miệng cô, “Suỵt.”

“Phản ứng lần này hơi lớn, giảm lượng chút...”

“Vâng.”

“Người ở phòng số 7 thế nào rồi?”

“Không vấn đề gì, đã có thể xuống giường.”

“Ừ...”

Tiếng nói dần dần yếu đi, đóng cửa, nguồn sáng biến mất, hành lang khôi phục sự yên tĩnh.

Người đè Thời Sênh nhìn hành lang một cái. Chắc chắn người đều đi rồi, hắn mới rút về, hạ thấp giọng quát, “Không phải tôi đã bảo cô đừng tới gần tầng tám sao?”

Thời Sênh đẩy tay hắn ra, “Cần anh quản à.”

Mộ Lí ở trong bóng tối chăm chú nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Đi theo tôi.”

“Tôi còn có việc.”

Thời Sênh đẩy Mộ Lí đi ra ngoài. Mộ Lí nhìn quanh trái phải một chút,

đuổi theo cô, “Cô lên đây làm gì?”

“Liên quan gì đến anh.”

Mộ Lí lần nữa níu Thời Sênh lại, hắn còn chưa lên tiếng, Thời Sênh đã đạp tới.

Hai người ở trên con đường chật hẹp ra tay với nhau. Thân thủ Mộ Lí không tệ, không gian chỉ có như vậy, hai người qua lại mấy chiêu, đều chưa phân ra thắng bại.

“Ai thế?” Tiếng quát mắng đột nhiên từ phía sau vang lên. Mộ Lí đột nhiên từ bỏ chống cự, xoay người chắn ở trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh nghe được có tiếng đồ đánh vào thân thể.

“Có người đột nhập vào, nhanh tới tiếp viện.”

Mộ Lí kéo Thời Sênh chạy hướng khác. Người phía sau không ngừng theo sát, đạn từ trong súng giảm thanh bắn ra, bắn vào bốn phía hành lang, chói tai dị thường.

Mộ Lí dẫn Thời Sênh trốn vào một ống thông gió, người đuổi bọn họ từ dưới chạy qua. Mộ Lí chắc chắn hắn đi rồi, lúc này mới di chuyển về phía trước.

Thời Sênh một chút cũng không muốn ở nơi không gian chật hẹp này, vừa rồi cô bị người đàn ông này kéo chạy, hoàn toàn là do bị hành động đột nhiên che trước mặt của hắn làm cho mơ hồ.

“Đi theo.” Mộ Lí có vẻ nhận ra người phía sau không đi theo, quay đầu kêu một tiếng.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, ai muốn cùng anh trèo lên lỗ thông gió hả!

Người cao cao tại thượng như bản cô nương đây, làm sao có thể trèo lên thứ này được!

Nhảy cửa sổ còn tốt hơn cái này!

Thực lực cự tuyệt.

Thời Sênh từ chỗ thông gió ban nãy nhảy xuống. Đúng lúc gặp người kia trở về, cô liền rút kiếm đánh hai phát khiến đối phương ngã lăn ra.

Mộ Lí từ phía trên nhảy xuống, nguồn sáng khiến cho mắt hắn có chút không thích ứng, chờ mở ra, thấy vết máu bên hông mình, sắc mặt hắn lập tức trắng nhợt, người lảo đảo, ngã xuống đất.

Thời Sênh mới vừa nhặt cây súng lên, thì thấy Mộ Lí ngã xuống đất.

Thời Sênh: “...”

Thân là biến thái mà anh lại yếu đuối như thế có ổn không vậy?

“Lộc cộc...” Có người tới.

Người đầu kia xuất hiện rất nhanh, ánh đèn pin trực tiếp chiếu vào trên người Thời Sênh, “Không phải người của chúng ta, diệt khẩu.”

Gần như cùng lúc với tiếng nói, đạn của đối phương nhanh chóng bắn tới. Thời Sênh dùng thiết kiếm ngăn đạn, người nhanh chóng lướt qua bên kia.

Đạn bắn vào thiết kiếm, đinh đinh đang đang kêu lên.

Đám người đối diện mặt mũi lơ ngơ.

“Cái gì...” Sao lại có người có thể ngăn được đạn chứ, “Đánh chết ả!”

Tất cả mọi người đều cảm nhận được nguy hiểm, không đánh chết được cô ta, thì người chết sẽ là bọn họ.

Đạn đối với Thời Sênh hoàn toàn vô dụng, không phải không bắn trúng, mà là bắn vào thiết kiếm. Trong bóng tối tia lửa bắn ra bốn phía, bọn họ thấy có bóng đen lướt qua bọn họ, hàn quang chợt hiện, phóng đại vô hạn ở trong con ngươi bọn họ.

Cái chết tới rồi.

Thanh âm chợt ngừng.

“Mẹ nó thiểu năng còn muốn hại chết ông đây.” Thời Sênh dùng thiết kiếm chống xuống đất, lẩm bẩm chửi nhỏ mấy câu.

Đến lúc cô quay đầu nhìn Mộ Lí, Mộ Lí vừa rồi còn nằm dưới đất giờ lại không thấy đâu nữa.

Thời Sênh: “...” Hắn biết thuật độn thổ sao?

Không hổ là biến thái a!

Thời Sênh tìm một vòng, không thấy Mộ Lí, lại gặp phải một nhóm người đi lên, một lời không nói liền đánh nhau với bọn họ.

Tầng tám chỉ nhốt mấy người, còn lại thứ gì cũng không có. Những người đó nhìn qua cũng không có chỗ nào kỳ quái... ừm, ngủ như chết. Cô ở bên ngoài đánh đánh giết giết, đám người này lại chả có ai tỉnh dậy.

Cô cũng không tìm được người đàn ông lần trước gặp.

Hắn không ở nơi này...

Tầng tám có thang máy trực tiếp tới tầng hầm, bị chuyển đi cô khẳng định không biết, vậy là cô đi một chuyến vô ích rồi?

Tức quá à!

Lãng phí nhiều thời gian của bản cô nương như vậy.

Về đi ngủ.

Chương 1159: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (13)

Thời Sênh vừa mới trở lại phòng bệnh, đã có người tới kiểm tra phòng, ra vẻ thanh thế to lớn.

“Cô có nghe thấy âm thanh gì không?” Đối phương vừa tiến vào liền hỏi.

Thời Sênh ngồi ở trên giường, “Trẫm nghe thấy thanh âm gì? Các ngươi là ai? Muốn làm gì? Hơn nửa đêm tự tiện xông vào tẩm cung của Trẫm, muốn tạo phản có phải không!”

Cô đột nhiên từ trên giường nhảy lên, xách gối quất về phía người kia.

Ai bảo chúng mày kêu người diệt khẩu ông đây.

Những người này cho dù không phải người đứng đầu, cũng tuyệt đối là các loại côn đồ.

Thời Sênh đánh hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý.

Những người bên cạnh thấy người nọ bị đánh, vội vàng tiến lên giúp đỡ.

“Được lắm, các ngươi đây là muốn tập thể tạo phản sao? Trẫm hôm nay thế nào cũng phải đánh chết các ngươi!” Thời Sênh đứng ở trên giường, một đám người đứng ở dưới giường. Người vừa bị đánh kia đầu óc lơ mơ, một bệnh nhân không ngờ lại có khí lực lớn như vậy.

“An Khởi phát bệnh rồi, các người mau ra ngoài đi.” Đặng Quân đứng ở bên ngoài, quát đám người kia.

Những người này thường xuyên giao thiệp với bệnh nhân, biết lúc phát bệnh không được chọc vào, hơn nữa bọn họ còn có chuyện phải làm, vội vàng đi ra ngoài.

Thời Sênh nhảy xuống làm bộ muốn đuổi theo.

“Đóng cửa, mau đóng cửa.”

Đặng Quân vội vàng đóng cửa lại, quan sát qua cửa sổ. Hắn thấy nữ sinh bên trong đứng ở giữa phòng, mặt không biểu cảm nhìn hắn bên này...

Đặng Quân đột nhiên giật mình, cô không có phát bệnh.

…

Cả bệnh viện ồn ào đến quá nửa đêm, Thời Sênh dựa vào cửa sổ nhìn cảnh sắc mông lung phía dưới, người ra ra vào vào rất nhiều.

Mặc dù đều mặc áo khoác dài màu trắng và đồ hộ lý, nhưng những người này trước đây cô chưa từng nhìn thấy. Những vóc dáng kia cũng không giống người làm nghề này, ngược lại có chút giống như lũ ma cô.

Cho đến trời sáng, đám người này mới rời đi.

Trời mới vừa sáng, Mộ Lí liền mang theo người tới, thấy Thời Sênh hoàn hảo không tổn hại gì sắc mặt đen lại càng thêm đen.

Thời Sênh cũng không hiểu nổi hắn đây là ý gì.

Tiếc vì cô không bị bắt sao?

Mộ Lí đẩy gọng kính, tất cả ưu tư trong nháy mắt thu lại, giọng lạnh lùng, “Nghe nói tối hôm qua cô lại phát bệnh?”

“Tôi không phát bệnh thì sao còn là bệnh nhân tâm thần được?” Thời Sênh đảo mắt.

Mộ Lí quay đầu nói với đám người phía sau, “Mấy người ra ngoài trước đi, tôi nói chuyện với cô ấy.”

Bác sĩ chủ trị một mình nói chuyện với bệnh nhân cũng không phải lạ, những người khác không có bất kỳ dị nghị nào liền lui ra ngoài.

Thời Sênh nhướng mày nhìn Mộ Lí, “Làm gì, muốn diệt khẩu à?”

Mộ Lí mấy bước ép tới gần Thời Sênh, “Tôi không phải đã cảnh cáo cô, không được phép đến tầng tám sao? Tại sao không nghe?”

“Tôi tại sao phải nghe anh?”

Giọng nói Mộ Lí như đóng băng, “Cô là bệnh nhân của tôi, bảo đảm an toàn của cô là trách nhiệm của tôi.

“Tôi tự tìm chỗ chết, không liên quan đến anh.” Cho nên biến thái mau cút đi!

Trông ngươi như kiểu muốn giải phẫu ông ngay lập tức ấy!

Mộ Lí cười lạnh một tiếng, “Người phụ trách bây giờ của cô là tôi, từ đầu đến chân đều có liên quan tới tôi.”

Thời Sênh lặng lẽ, cô lại cảm thấy được khí tiết cầm thú đập vào mặt mình.

Mộ Lí thu lại ưu tư trên mặt, đôi mắt sau mắt kính nhìn chằm chằm cô, “An Khởi, ngoan ngoãn chút đi.”

Ngoan cái ông nội nhà mi ấy!

“Cộc cộc...”

Cửa phòng vang lên tiếng gõ.

Mộ Lí sâu sắc nhìn Thời Sênh một cái, xoay người đi mở cửa, đứng ngoài cửa là hai bác sĩ lạ.

“Bác sĩ Mộ cũng ở đây sao?” Một người bác sĩ trong đó chào hỏi, “Sớm như vậy đã tới kiểm tra phòng?”

Mộ Lí lãnh đạm hời hợt nói: “Hộ lý nói cô ta tối hôm qua phát bệnh, tôi tới xem xem.”

“Bác sĩ Mộ vất vả rồi.” Người nọ vỗ vỗ bả vai Mộ Lí.

Mộ Lí cau mày, hơi né người tránh tay của người kia, “Có chuyện gì không?”

“À, là như này. Trước đây bởi vì bác sĩ Nghiêm có chút bất cập, cho nên để cho anh tạm thời thay thế ứng phó chút. Nhưng giờ viện trưởng cân nhắc anh mới tới bệnh viện, đối với bệnh viện không quen thuộc lắm. Chúng tôi bên này cũng mới thuyên chuyển nhân viên, cho nên muốn điều anh đến tầng bốn.”

Mộ Lí càng cau mày hơn, “Tôi không cảm thấy tùy tiện thuyên chuyển công tác là tốt. Tôi đã hiểu biết toàn diện đối với bệnh tình của bọn họ.”

Người nọ cười hai tiếng, “Bác sĩ Mộ, chúng tôi đều là nghe bên trên để sắp xếp, anh cũng đừng làm khó dễ tôi.”

“Tôi đi nói chuyện với viện trưởng.” Mộ Lí nhìn bọn họ một cái, “Nhưng trước khi làm ở đây, các anh tốt nhất đừng động vào bệnh nhân của tôi.”

Hai bác sĩ sắc mặt lập tức khó coi, “Bác sĩ Mộ anh…”

Mộ Lí đẩy bọn họ ra ngoài, hắn quay đầu nhìn Thời Sênh một cái, sau đó đóng cửa lại.

Thời Sênh thấy bọn họ ở bên ngoài nói rất lâu, sau đó hai bác sĩ kia tức giận rời đi. Mộ Lí lại đứng một lúc rồi vào phòng bệnh.

“Không muốn bị bọn họ để mắt tới, thì ngoan ngoãn nghe lời tôi, hiểu chưa hả?”

Thời Sênh: “...” Sợ cái đám thiểu năng bọn họ chắc!

Hoàng Hà chảy về hướng Đông, sao trên trời tụ về Bắc Đẩu, không làm việc sao thành thần!

Mộ Lí vừa đi, Đặng Quân liền tiến vào, xách một bình nước, dáng điệu muốn nói lại thôi. Cuối cùng ngại vì có camera, hắn một chữ cũng chưa nói, nhanh chóng đi ra ngoài.

Thời Sênh nhìn về phía camera, tên biến thái Mộ Lí kia sao lại không sợ camera nhỉ?

Lẽ nào vì hắn có cài người trong phòng giám sát?

Có hậu đài thì tốt rồi.

Cuối cùng Mộ Lí vẫn là bác sĩ chủ trị của Thời Sênh, nhưng Mộ Lí liên tiếp nhiều ngày đều là một bộ dạng âm trầm người lạ chớ vào, người quen chớ quấy rầy, hoàn toàn bất đồng với hình tượng trước kia, những người khác ở bệnh viện đều có chút sợ hắn.

“An Khởi, bác sĩ Mộ nói cô có thể đi xuống dưới hoạt động.”

Thời Sênh đang trên ban công nhìn bệnh nhân thần kinh phía dưới làm loạn, Đặng Quân đột nhiên chạy tới.

Thời Sênh nhìn về phía sau, Mộ Lí đứng ở cách đó không xa, hắn nhìn cô bên này. Cách quá xa, Thời Sênh không thấy rõ biểu cảm của hắn.

Sau khi Thời Sênh nhìn qua ba giây, Mộ Lí liền xoay người đi.

Tên biến thái kỳ quái lập dị này...

Trong vườn hoa không ít người, Thời Sênh chắp tay sau lưng đi ở giữa đường nhỏ, tiến hành tự quang hợp.

Ngay tại lúc cô rẽ ngoặt, một người phụ nữ đột nhiên từ bụi hoa bên cạnh nhảy ra, ôm Thời Sênh, “Anh đừng đi, em sai rồi, em sẽ không lộn xộn nữa, anh đừng rời xa em, không có anh em không sống nổi...”

Động tác của người phụ nữ quá nhanh, lại không có hiện ra sát ý gì, Thời Sênh không kịp thời phòng bị, bị ôm đến lơ ngơ.

Thời Sênh thử gạt gạt cô ta ra, nhưng người phụ nữ ôm quá chặt, khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Vậy cô đi chết đi.”

Người phụ nữ ôm càng chặt hơn, “Bảo bối em sai rồi, anh đừng tức giận. Anh muốn em làm cái gì cũng đều được, đừng rời xa em.”

“Được, cô đi chết trước đi.”

“Làm vậy anh sẽ không rời xa em chứ?” Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh kéo khóe miệng, nắm cổ tay cô ta, đang định dùng sức, bên cạnh đột nhiên chen vào một cái tay, dễ dàng xách người phụ nữ ra.

Mộ Lí thân hình cao gầy, cũng không phải là cường tráng, nhìn xa còn có mấy phần nhỏ bé, nhưng hắn lại dễ dàng xách người phụ nữ ra như vậy.

“Anh làm gì hả? Người xấu, buông tôi ra, tôi muốn bảo bối nhà tôi.” Người phụ nữ không ngừng giãy giụa, muốn đánh nhau với Mộ Lí. Mộ Lí đẩy cô ta một cái, hộ lý đi theo phía sau hắn lập tức giữ lấy người phụ nữ.

Mộ Lí cau mày dặn dò, “Dẫn về phòng bệnh đi.”

“Đừng mà!” Người phụ nữ hét lớn một tiếng, bắt đầu khóc nháo, “Bảo bối, bảo bối của em... anh đừng rời xa em mà... hu hu hu. Các anh buông tôi ra, tôi muốn bảo bối nhà tôi.”

Chương 1160: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (14)

Mộ Lí đút tay vào túi áo khoác dài màu trắng, “Chu Ninh muốn gặp cô.”

“Gặp tôi làm gì?” Nói hết rồi ông đây cái gì cũng không biết. Nam chính đại nhân vì Mao lão* cứ bám lấy bản cô nương mãi không tha.

** Mao lão: Ý nói tiền lương.*

Có bệnh a!

“Không biết.” Mộ Lí xoay người rời đi, “Đi theo.”

Thời Sênh bĩu bĩu môi, anh kêu đi theo là phải đi theo chắc, ông đây mất mặt nhiều rồi, không đi.

Thời Sênh đi ngược lại hướng Mộ Lí.

Mộ Lí đi mấy bước, không nghe phía sau có tiếng bước chân, vừa quay đầu liền thấy cô đã đứng ở trước mặt hai bệnh nhân thần kinh không biết làm gì, đang túm cổ áo một người, đẩy hắn ngã trên đất.

Mộ Lí: “...”

“Đánh người rồi!” Y tá nhỏ ở phía xa thét chói tai.

Hộ lý phân tán ở bốn phía, lập tức xúm lại chỗ Thời Sênh.

Thời Sênh bị đưa đến phòng tối nhỏ.

Mộ Lí ngồi ở đối diện cô, trầm mặt, “Tại sao đánh người?”

Thời Sênh vắt hai chân ở trên bàn, khẽ rung, nghe được câu hỏi của Mộ Lí, hung hăng càn quấy hất hất cằm, “Phát bệnh thôi.”

Mộ Lí gia tăng ngữ khí, “Cô rất tỉnh táo mà.”

Vừa rồi cô đánh người xong liền không có bất cứ động tĩnh gì, căn bản không phải là phát bệnh.

“Ngứa tay.” Thời Sênh đổi một từ, “Dù sao tôi có bệnh, đánh người lại không phạm pháp.”

Mộ Lí yên lặng một hồi, đứng dậy đi ra ngoài, dặn dò người bên ngoài, “Đưa camera tới đây.”

Camera rất nhanh đưa đến tay Mộ Lí, camera trong vườn hoa là ở khắp mọi vị trí. Hắn lọc ra những camera có quay được góc đó.

Trong camera, sau khi hắn xoay người, cô lập tức đi hướng ngược lại, sau đó đột nhiên đứng lại ở trước mặt hai người kia, giây kế tiếp liền động thủ.

Đổi góc ngắm khác, có thể nhìn chính xác người bị cô đánh kia, lúc đó mặt thô tục, đưa tay muốn sờ cô...”

Không gian quanh người Mộ Lí bỗng nhiên lạnh lẽo. Hắn cầm lấy điện thoại trên bàn, nhấn điện thoại nội bộ, “Bệnh nhân phòng 23 tầng 4, đưa đến chỗ tôi.”

Mộ Lí lại nhìn camera, ổn định lại nội tâm, lần nữa đi đến phòng tối

nhỏ.

Thời Sênh vẫn duy trì cái tư thế kia, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt tựa như châm biếm, “Tôi có thể đi được chưa?”

Mộ Lí mở cửa ra, “An Khởi, cô đủ thông minh thì nên biết cái gì gọi là tạm lánh mũi nhọn.”

Thời Sênh hạ chân xuống, cười lạnh, “A... ông đây tại sao phải tạm lánh mũi nhọn?”

Phá một cái bệnh viện cô còn chơi không xong, sao còn có thể chinh phục ngôi sao ngoài khơi.

Mộ Lí lẳng lặng nhìn cô. Đến khi tiếng chuông điện thoại di động của hắn vang lên nhiều lần, hắn mới thu tầm mắt lại, xoay người đi nghe điện thoại.

Cửa không khóa, ý là cô có thể đi ra ngoài rồi.

Thời Sênh nhìn bóng lưng Mộ Lí biến mất ở cửa, tên biến thái này có chút vấn đề...

Thời Sênh không biết Mộ Lí viết báo cáo cho bệnh viện thế nào, dù sao sau khi cô đánh người, không có bất cứ ai qua hỏi, chẳng những như vậy, cô còn có thể tùy ý hoạt động ở dưới tầng.

Lúc trước Mộ Lí nói Chu Ninh muốn gặp cô, cô không để ý, ai biết Chu Ninh lại tìm tới cửa.

Đây tức là cô không tự tìm chết, cũng có vua bi kịch kêu cô đi tìm chết.

Sáo lộ, đều là sáo cmn lộ.

Lật bàn, sáo lộ cái rắm ấy!

Kiếm của ông đâu!

Ông muốn chém chết nam chính này.

[...] Ký chủ bình tĩnh, giết người trước công chúng không tốt.

Thời Sênh yên lặng chọc thức ăn trong khay, nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, như thể nằm trong khay chính là thi thể của hắn.

Lúc này trong đầu Chu Ninh chính là hình tượng như vậy.

Chu Ninh có chút không chịu nổi bầu không khí như vậy, mở miệng phá vỡ yên lặng, “An Khởi, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi cô.”

Thời Sênh cầm dĩa bất động, “Tôi dựa vào cái gì phải trả lời anh? Anh là cái gì?”

“Cô thân là công dân, có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của cảnh sát.” Chu Ninh mệt mỏi, hắn chỉ là muốn hỏi cô mấy vấn đề, cũng không phải là bắt cô.

Thời Sênh ném dĩa lên bàn, dĩa va chạm vào mặt bàn, phát ra âm thanh lanh lảnh, “Vậy có phải tôi thân là bệnh nhân tâm thần, đánh cảnh sát không tính là đánh cảnh sát đúng không.”

Chuông báo động trong lòng Chu Ninh vang lên. Cô gái đối diện đã nhặt cái đĩa trên bàn lên, trực tiếp cắm lên mặt hắn.

Chu Ninh điêu luyện tránh ra, nhưng cũng không thể hoàn toàn tránh

khỏi, không ít thức ăn rau xanh dính ở trên vai hắn, nước canh vung lên cả người.

“An Khởi cô làm gì thế!” Hứa Nhạc không biết từ nơi nào lao ra, nhanh chóng hất thức ăn và rau xanh trên vai Chu Ninh ra, tức giận không thôi, “Cô biết cô đang làm gì không?”

“Đánh cảnh sát a.” Thời Sênh đập đập tay, hai tay chống nạnh, lớn tiếng hét lên, “"Mắt mù không nhìn ra à?”

Tưởng có mình cô biết hét à?

Ông đây cũng biết đấy!

“Cô biết cô còn làm.” Hứa Nhạc giận đến mặt đỏ bừng.

“Tôi có bệnh mà.” Thời Sênh cây ngay không sợ chết đứng, “Đánh cảnh sát lại không cần chịu trách nhiệm, cơ hội có mà không dùng thì để lãng phí à!”

Hứa Nhạc nghẹn lời, quy củ bệnh nhân tâm thần đánh người không chịu trách nhiệm hình sự rốt cuộc là ai định ra vậy.

Hứa Nhạc đầu óc xoay chuyển, nhanh chóng nói: “Cô bây giờ tư duy rõ ràng, chứng minh cô là đang tỉnh táo, phải chịu trách nhiệm.”

Thời Sênh lợn chết không sợ nước sôi, tiếp tục hung hăng, “Hừ, chỉ là đánh người, cùng lắm là bị nhốt mấy ngày, đi ra Trẫm lại là một hảo hán.”

Hứa Nhạc xích lại gần Chu Ninh, đề nghị: “Chu đại ca, đưa cô ta vệ cục cảnh sát đi.”

Chu Ninh sớm muốn đưa cô ta về rồi, nhưng Mộ Lí bên đó không thả người. Không có sự chấp thuận của bác sĩ, hắn không thể tùy tiện mang người đi.

Lần này cô động thủ trước, vừa hay tạo thành cơ hội.

Chu Ninh mở còng tay ra, “An Khởi, cùng tôi đi một chuyến đi.”

Phía sau Thời Sênh đột nhiên có một người, kéo cô ra sau, “Cảnh sát Chu, An Khởi chỉ là hắt đĩa thức ăn vào người anh thôi, không đủ để thành tội danh đánh cảnh sát.”

Đậu má!

Người này đi không có tiếng động sao? Xuất quỷ nhập thần!

Dọa chết bổn cô nương rồi!

Thời Sênh như có gì suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng Mộ Lí.

Chu Ninh nhìn thấy Mộ Lí, chỉ cảm thấy nhức đầu. Người đàn ông này rất cổ quái, cổ quái y như người bệnh thần kinh phía sau hắn đó.

“Bác sĩ Mộ, vì sao anh cứ ba lần bốn lượt ngăn cản tôi phá án vậy?”

Chu Ninh thân là quân nhân, trên người tự nhiên có chính khí thanh thế cuồn cuộn, cộng thêm hào quang của nam chính, hắn kiên cường vô cùng, khí thế kia vô cùng dọa người.

Đương nhiên đó là đối với người bình thường mà nói.

Thời Sênh hoàn toàn không nhìn hắn, nhìn chằm chằm sau gáy Mộ Lí, không biết đang suy nghĩ gì.

Mộ Lí mặt không đổi sắc, thậm chí còn rất trấn định đẩy đẩy gọng kính, “Cảnh sát Chu, tôi chỉ là vì bảo đảm an toàn cho bệnh nhân. Anh không có bất kỳ bằng chứng và chứng cứ nào, tôi tại sao phải để cho anh mang bệnh nhân của tôi đi chứ?”

Sắc mặt Chu Ninh từ xanh biến thành đen, nhất thời nói không ra lời, hắn chỉ là hoài nghi, không có bất kỳ chứng cứ gì.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi dẫn An Khởi đi trước.”

“Chờ một chút.” Chu Ninh gọi Mộ Lí lại, “An Khởi, cô không muốn biết thân thế của mình sao?”

Thời Sênh đảo con ngươi, chuyển tầm mắt từ sau gáy Mộ Lí lên trên người Chu Ninh, kinh ngạc, “Cảnh sát Chu tra được thân thế của tôi rồi?”

“Không có.”

“Không có vậy anh nói cái rắm à!” Thời Sênh đảo mắt.

Sắc mặt Chu Ninh lại đen xì, “Tôi tra được một ít manh mối, tôi có thể nói cho cô, nhưng coi như trao đổi, cô phải trả lời vấn đề của tôi.”

“Tâm tình không tốt, không muốn trả lời, cũng không muốn biết tôi là ai.” Tức là không để cho anh phá án đấy.

Chương 1161: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (15)

Càn quấy bậy bạ như Thời Sênh, Chu Ninh cũng hết cách.

Thứ hắn cảm thấy hữu dụng, đối phương bỗng nhiên không để ý nữa, vậy hắn còn có gì để đặt cược nữa.

“An Khởi, cô biết cái gì, nói cho Chu đại ca, nếu không sẽ còn có nhiều người chết hơn.” Hứa Nhạc đột nhiên bật chế độ tri tâm tỷ tỷ, “Cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng.”

“Trên thế giới mỗi ngày đều có trăm nghìn người chết, cô lợi hại như vậy, cô đi cứu đi!” Ông đây thân mình còn không lo xong, lại còn cứu người. Cứu người nào? Sao không thấy ai tới cứu ông đây!

Hứa Nhạc cảm thấy mình nói chuyện với người phụ nữ này xong, cả đời này cũng không muốn nói chuyện với cô ta nữa.

Hứa Nhạc hít sâu một hơi, “Lời không phải nói như vậy, trong phạm vi khả năng của chúng ta, cứu được một mạng người chính là một đại công đức.”

Thời Sênh đột nhiên cười nhạo một tiếng, tiếng cười đó khiến cho trái tim Hứa Nhạc run rẩy, huyết sắc trên mặt dần dần mất đi.

Cô ta từng nói cô ta sẽ không nói cho người khác biết...

Cô ta có bệnh, cho dù nói cho người khác biết, ai có thể tin chứ?

“Vậy lúc đó cô dẫn hung thủ tới phòng tôi, cô sao lại quên những lời này? Hả?”

Tiếng của cô không nhẹ không nặng, không phải chất vấn, cũng không phải nghi ngờ, chỉ là một câu trần thuật rất bình tĩnh.

“Hung thủ gì?”

“Hung thủ gì?”

Câu trên là của Mộ Lí hỏi, câu dưới là Chu Ninh hỏi.

Người phía trước mặt đầy sát khí, âm trầm kinh người.

Người phía sau mặt đầy nghi ngờ và ngưng trọng.

Tim Hứa Nhạc đập thùng thùng, ưu tư nơi đáy mắt trào lên, cô ta nhấc nhấc môi, “An Khởi... cô đang nói cái gì thế? Tôi dẫn hung thủ tới phòng cô bao giờ? Cô có phải là nhớ nhầm rồi không?”

Nụ cười trên mặt Thời Sênh kia khiến cho Hứa Nhạc càng thêm thấp thỏm, khí lạnh không ngừng xông lên đỉnh đầu. Hứa Nhạc nắm thật chặt vạt áo, cô đã nghĩ cách xoá bỏ video giám sát rồi, cô ta không có chứng cứ...

Thời Sênh không trả lời vấn đề kia, ngược lại hỏi một cái vấn đề khác, “Tôi thấy khó hiểu, lúc ấy đã quá nửa đêm, sao cô còn ở bên ngoài? Còn gặp phải hung thủ nữa? Cô không phải là đồng bọn của hung thủ đấy chứ?”

Giờ đó, không thể nói quá muộn, dẫu sao vẫn còn có nhiều bác sĩ và y tá như vậy, nhưng cũng không thể nói là quá sớm, tất cả bệnh nhân đều đã trở về phòng.

Hứa Nhạc còn ở bên ngoài làm gì?

Hứa Nhạc lập tức nhảy lên phản bác, “An Khởi, cô đừng có nói lung tung.”

Cô làm sao có thể cùng một phe với hung thủ được.

Hứa Nhạc phát hiện ánh mắt Chu Ninh nhìn mình có chút không đúng, hành động vừa rồi của cô có chút thất thố, vội vàng bổ sung một câu, “Tôi nghe không hiểu cô ta đang nói cái gì hết.”

Hứa Nhạc muốn biện giải cho mình mấy câu, nhưng đối diện với đôi mắt của Thời Sênh, cô ta cảm thấy mình như bị lột sạch, trần truồng đứng ở trước mặt cô gái này vậy.

“Tiểu Nhạc?” Chu Ninh trầm giọng kêu một tiếng.

Hứa Nhạc vội vàng lắc đầu, tận lực duy trì sự bình tĩnh, “Em thật sự không biết cô ta đang nói gì, cũng không biết cô ta tại sao lại nói như vậy.”

Lời này của Hứa Nhạc khác gì nói cô là người thần kinh, nói có thể tin sao?

Thân là nam chính, anh làm sao có thể không tin tôi chứ?

Dựa theo sáo lộ bình thường, nam chính đại nhân nhất định là tin tưởng nữ chính đại nhân.

Quả nhiên, Chu Ninh vỗ vỗ vai Hứa Nhạc, giờ tiếp tục nói cũng không có ý nghĩa gì, người bệnh thần kinh đó không trả lời bất kỳ vấn đề nào của hắn, nói chuyện còn luôn đâm chọc khiến người

nghe vô cùng không thoải mái.

Chu Ninh suy nghĩ chốc lát, nhìn về phía Mộ Lí, “Bác sĩ Mộ, ngày khác tôi lại tới.”

Mộ Lí từ lúc nãy vẫn luôn trầm mặt, Chu Ninh nói với hắn, hắn cũng không để ý. Chu Ninh sâu sắc nhìn Thời Sênh một cái, “Nếu cô đổi ý, có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Thời Sênh đảo mắt, cô còn lâu mới đổi ý, phá án là chuyện của cảnh sát các anh, liên quan rắm gì đến cô.

Chu Ninh phớt lờ sự khinh khỉnh của Thời Sênh, kéo Hứa Nhạc đi ra ngoài, “Đi thôi.”

Hứa Nhạc chỉ mong nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Hai người đối diện, sắp khiến cho cô ta thở không nổi.

Chu Ninh dẫn Hứa Nhạc đi, cũng chỉ còn lại Thời Sênh và Mộ Lí.

Mộ Lí cách mắt kính không rõ mục đích quan sát cô mấy lần, đè thấp giọng nói, “Tôi đưa cô về.”

“Anh lúc trước không phải là kêu tôi gặp Chu Ninh sao? Sao lúc này lại ngăn hắn mang tôi đi?” Tên biến thái này muốn làm cái gì vậy?

Tay Mộ Lí đút trong túi khẽ nắm chặt, nhìn thẳng Thời Sênh, nói từng chữ: “Tôi để cho hắn gặp cô, chứ không để cho hắn dẫn cô đi.”

Hắn dừng một chút, “Cô vừa rồi nói hung thủ gì?”

“Liên quan gì đến anh?” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, vòng qua Mộ

Lí, đi ra ngoài.

Không có việc gì cũng nhô ra quấy rối, cản trở ông đây giả vờ.

Mộ Lí trầm mặc nhìn cô rời đi. Cho đến khi bóng dáng cô biến mất, Mộ Lí mới rút tay ra. Hắn chậm rãi xoè lòng bàn tay ra, trong tay một mảnh xanh trắng.

…

Sau đó vụ án của Chu Ninh có một chút tiến triển. Bọn họ có kẻ tình nghi mới, Chu Ninh vẫn cảm thấy Thời Sênh chắc chắn biết gì đó, nhưng kẻ tình nghi mới lộ ra, hắn cũng không có thời gian dây dưa với Thời Sênh, chỉ có thể chuyển sự chú ý lên kẻ tình nghi mới.

“Anh đứng lại!”

“Không uống, không uống, tôi không có bệnh, tôi không uống.”

Cửa phòng Thời Sênh mở ra, một bệnh nhân đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, phía sau một viên hộ lý chạy theo.

Đặng Quân phát hiện không đúng, vội vàng xông vào, “Đang cho uống thuốc sao lại chạy ra ngoài rồi?”

Hộ lý đó có chút tức giận, “Hắn không chịu uống, vừa rồi thừa dịp tôi không chú ý, chạy ra khỏi phòng. Haiz, anh giúp tôi một tay đi, đưa hắn trở về, thật là phiền chết đi được...”

Đặng Quân nhìn Thời Sênh một cái. Cô dựa người vào cửa sổ, mắt lạnh nhìn bọn họ, không có bất kỳ phản ứng nào, giống như pho tượng.

Đặng Quân nghiêng đầu qua, gọi người hộ lý đó, “Tới đây, mau đưa hắn về.”

Chọc tới vị đằng sau, vậy thì không thu nổi cục diện đâu.

“Tôi không uống thuốc, tôi không bệnh, các người buông tôi ra, tôi không có bệnh...”

“Không cho chạm vào tôi, tôi không có bệnh, lũ khốn nạn các người, a... tôi không về đâu, tôi không có bệnh, tôi không uống thuốc...”

Đặng Quân và viên hộ lý đó hợp lực ép bệnh nhân đưa ra ngoài.

Bệnh nhân giãy giụa lợi hại, vô tình làm rơi một chai thuốc trong túi hộ lý ra. Hộ lý đó dường như không chú ý tới, chai thuốc lăn lông lốc một vòng trên mặt đất, cuối cùng lăn vào gầm bàn.

Bệnh nhân và hộ lý rất nhanh đi ra, Thời Sênh động chân, đi tới bàn bên cạnh, khom người nhặt chai thuốc kia lên.

Không khác biệt lắm với cái chai trong tay hai bác sĩ lần trước, phía trên tất cả đều là viết bằng tiếng Anh, tên chính là thuốc chuyên dụng khoa thần kinh, trên chai không có bất kỳ nhãn hiệu nào.

Thuốc không có bất kỳ nhãn hiệu nào làm sao có thể vào bệnh viện?

Trừ phi là... của chính bệnh viện.

Thời Sênh nhét chai thuốc về chỗ cũ, trở lại cửa sổ duy trì tư thế đứng vừa rồi. Cô mới vừa đứng ngay ngắn, người hộ lý ban nãy liền chạy trở lại, vội vàng tìm một vòng trên đất.

“An Khởi, cô có thấy một cái chai thuốc không?” Hộ lý không tìm

được, ngẩng đầu hỏi Thời Sênh.

“Trẫm nào có thời gian rảnh mà đi nhìn chai thuốc của ngươi, Trẫm rất bận.”

Hộ lý: “...” Cô đứng thì bận cái nỗi gì?

Thôi được, lại phát bệnh.

Chương 1162: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (16)

Thời Sênh lại nhân cơ hội đi một chuyến đến tầng tám. Chỗ cô đi vào lần trước đã bị bịt kín, nhưng cả tầng tám cũng đã trống không.

Không có gì cả, ngay cả những bệnh nhân ở phòng bệnh kia cũng không thấy nữa.

Nghĩ một chút cũng thấy hợp lý, nếu như bọn họ còn không dời đi, vậy mới là ngu xuẩn.

Thời Sênh hồi tưởng lại giọng nói nghe được lần trước. Gần đây cô quan sát những bác sĩ kia của bệnh viện, rất nhanh tìm được một bác sĩ phù hợp.

Thời Sênh lần nữa thừa dịp tối mò ra, rất đúng lúc, bác sĩ đó hôm nay trực. Thời Sênh trèo qua tầng lầu mà hắn trực ban kia, nghênh ngang từ cửa chính đi vào.

Hệ thống sẽ giúp cô xử lý đống camera kia.

Phòng trực...

Thời Sênh nhìn dòng chữ phía trên, đưa tay đẩy cửa đi vào.

“A... ư ư... đừng dừng lại...”

Thời Sênh: “...”

Cô đây là vào phòng trực hay là vào chỗ nào không thể nói thế này?

Lật bàn, hành sự cũng không biết khóa cửa sao?

Lỡ có người vào cũng không sợ bị doạ cho mềm nhũn à!

Đèn trong phòng trực rất tối, Thời Sênh chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy có hai đống to đang nhúc nhích trên bàn làm việc, bên trong phòng trực đều là thứ mùi đó.

Có thể là do hai người quá mải mê, nên không phát hiện cửa mở ra, chờ cửa mở ra hoàn toàn, người bên kia mới giật mình, “Kẻ nào?”

Hai người luống cuống cầm quần áo che kín thân thể, bác sĩ lá gan hơi lớn một chút, “Ngươi là ai?”

Không có ai đáp lại hắn, cửa rõ ràng có một người đang đứng.

“... Bác sĩ Trương, không phải... không phải là ma quỷ lộng hành chứ.” Y tá vẫn ngồi ở bàn làm việc kéo tay bác sĩ, giọng run run.

“Nói linh tinh gì thế?” Bác sĩ Trương mắng một tiếng, qua loa mặc quần áo vào. Hôm nay tầng này trực cũng chỉ có hắn và cô y tá này, không có người khác, kẻ đứng ở cửa là ai?

Bác sĩ Trương mặc xong quần, người bên kia vẫn không phản ứng, hắn cầm dây thắt lưng bước đến bên cạnh bật đèn.

Đèn chân không lóe lên hai cái, phòng trực sáng lên, bác sĩ nhìn thấy rõ người đứng ở cửa.

Bác sĩ Trương trợn to mắt, kinh ngạc lên tiếng, “Là cô!”

An Khởi.

“Cô tại sao lại ở chỗ này?” Cô ta đáng ra đang ở khu nội trú, sao lại chạy đến đây chứ? Đám người ở khu nội trú đó đều đang làm gì thế!

Thời Sênh vào phòng, đóng cửa lại, thuận tay khóa cửa, khoé môi cong lên nụ cười, “Bác sĩ Trương, tôi có chút việc muốn hỏi anh.”

Biểu tình của bác sĩ Trương chợt cứng đờ, sao đột nhiên lại thấy nhiệt độ bốn phía giảm xuống rồi?

Bác sĩ Trương rùng mình, chợt hồi thần lại, mắng một tiếng, “Cô sao lại tới đây?”

Khu nội trú bên kia 24 giờ đều có người trông nom, cô ta không thể nào tới nơi này.

“Cái đó không quan trọng.” Thời Sênh khoát khoát tay, “Bây giờ chúng ta phải nói là, anh muốn trả lời vấn đề của tôi, hay là muốn chết?”

Con ngươi của bác sĩ Trương càng trợn to, cái này mà không quan trọng, cô chạy từ khu nội trú ra ngoài đấy!! Còn dám uy hiếp hắn, to gan thật.

Nghĩ lại thì, đây là một người điên, cô ta nói, làm sao có thể tin.

Hắn nhanh chóng lật lung tung đồ đạc trên bàn, cuối cùng tìm được điện thoại di động của mình ở dưới mông y tá, cũng không quan tâm chất lỏng kỳ quái phía trên, nhanh chóng bấm số.

Nhưng trên điện thoại di động một vạch tín hiệu cũng không có, căn bản là không gọi được.

Đáy lòng bác sĩ Trương dâng lên hàn ý. Hắn đi lấy điện thoại cố định trên bàn, nhưng cũng như thế, điện thoại cố định cũng không gọi được.

“Phương thức cầu cứu chỉ còn một cách, gọi cảnh sát. Bác sĩ Trương, anh muốn gọi không?” Tiếng nói trong trẻo của cô gái lưu chuyển ở trong phòng, rõ ràng là giọng nói rất êm tai, rơi vào trong tai bác sĩ Trương, lại giống như là tầng tầng băng lạnh kết lại.

Bác sĩ Trương chậm rãi để điện thoại xuống, “Cô muốn làm gì?”

Thời Sênh kéo một cái ghế ra ngồi, hai chân vắt lên, khoanh tay trước ngực nhìn hắn, “Đừng căng thẳng, chỉ là hỏi anh mấy vấn đề thôi.”

“Cô muốn hỏi cái gì.” Bác sĩ Trương kéo kéo quần áo, dựa sát vào bàn làm việc.

“Bác sĩ Trương, anh tốt nhất đừng động, nếu không tôi không chắc, có trượt tay bẻ cổ anh hay không. Mạng chỉ có một cái thôi, dĩ nhiên quyền lựa chọn là ở anh, anh muốn chết tôi cũng không ngăn được đúng không?”

Bác sĩ Trương cứng đờ tại chỗ.

Hắn cứng nhắc xoay cổ, nhìn về phía cô gái ngồi không có hình tượng chút nào kia.

Có người trời sinh đã có một loại khí chất, không cần phải làm gì, chỉ ngồi một chỗ, là có thể khiến cho người ta sợ hãi.

Bác sĩ Trương trước giờ mới chỉ cảm nhận được trên người Mộ Lí,

không ngờ không lâu sau, lại cảm nhận được nó trên người một bệnh nhân.

Người bình thường đã đành, nhưng cô ta là một bệnh nhân tâm thần mà!

Bệnh nhân tâm thần sao lại có thể có khí chất cường đại như vậy.

Bác sĩ Trương cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn bổ nhào về phía bàn làm việc. Y tá đã đứng ở trong góc, che miệng, có chút hoảng sợ nhìn cục diện trước mặt.

Bác sĩ Trương mở ngăn kéo dưới cùng ra, lật lung tung bên trong một trận, sau đó chợt nhắm họng súng đen xì xì vào Thời Sênh.

Lấy được súng, bác sĩ Trương như tìm được chỗ dựa an toàn, hắn nặng nề thở phào, “Ai dẫn cô tới?”

Hắn mới không tin một bệnh nhân tâm thần như cô ta có thể từ khu nội trú tới nơi này, “Có phải là Mộ Lí không?”

“Liên quan rắm gì đến hắn.” Thời Sênh trợn mắt, luôn có biến thái muốn cướp công lao của ông đây.

Bác sĩ Trương uy hiếp nói: “An Khởi, chỉ cần tôi bóp cò, cô sẽ chết. Cô tốt nhất nói cho tôi, là ai đưa cô tới? Hắn đang ở đâu?”

Thời Sênh lơ đễnh, “Vậy anh nổ súng đi.”

Bác sĩ Trương siết chặt súng trong tay, người cũng đến gần Thời Sênh mấy bước, “Cô cho là tôi không dám?”

Thời Sênh tiếp tục trợn mắt, “Tôi không nói là anh không dám, tôi kêu

anh nổ súng đi mà!”

Bản cô nương thật sự không có ý gì khác, chính là ý trên mặt chữ, anh cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Có thể nhanh lên một chút không, anh giả bộ xong cũng đến lượt bản cô nương lên mặt rồi.

Dây dưa mãi không xong, đáng đời chỉ có thể làm bia đỡ đạn.

Gặp người không sợ chết còn khiêu khích như vậy, bác sĩ Trương cũng rất mệt mỏi. Cô gái này không như người bình thường, hắn trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Súng nên bắn hay không bắn đây?

Ngay lúc bác sĩ Trương còn đang do dự, cô gái đối diện đột nhiên đứng lên. Bác sĩ Trương bị dọa, ngón tay chợt bóp cò.

Trên súng có ống giảm thanh, đạn bắn ra không một tiếng động, bắn thẳng tới chỗ Thời Sênh.

Thời Sênh bình tĩnh móc kiếm, dùng thiết kiếm chặn bên cạnh. Đạn bắn vào thân kiếm, đinh một tiếng, lại bắn ngược trở về.

Bác sĩ Trương trợn to mắt nhìn thiết kiếm trong tay Thời Sênh, thanh kiếm xuất hiện từ hư không...

Cô ta móc kiếm từ đâu ra vậy?

Ảo thuật sao?

“Ôi chao, chết người rồi.” Giọng nói trong trẻo của cô gái kéo suy

nghĩ của bác sĩ Trương lại, ánh mắt hắn quét về phía y tá đứng.

Y tá vừa rồi còn đứng, lúc này đã mềm nhũn ngã xuống, hai tròng mắt trợn to, một bộ chết không nhắm mắt.

Chỗ mi tâm của y tá có dấu vết viên đạn, viên đạn vừa rồi bắn ngược lại bắn trúng cô ta rồi.

Thời Sênh ôm kiếm, cười trên sự đau khổ của người khác, “Là anh nổ súng đấy nhé, tôi chỉ là tự vệ thôi.”

Bác sĩ Trương quay đầu lại liền đối diện với khuôn mặt cười mỉm.

Chết người rồi cô ta còn cười được.

Đồ thần kinh!

Không đúng, cô ta vốn chính là đồ thần kinh mà...

Chương 1163: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (17)

"An Khởi cô thả tôi ra, cô rốt cuộc muốn làm gì hả!” Bác sĩ Trương bị trói ném ở giữa phòng trực, hắn vừa giãy giụa, vừa hung ác trừng Thời Sênh.

Con nhỏ điên này...

Xoẹt!

Thiết kiếm quét một đường cong trong không khí, hàn quang xẹt qua con ngươi bác sĩ Trương. Một khắc sau hắn liền thấy thanh thiết kiếm kia cắm ở trước mặt mình.

Hắn không biết cô lấy thanh kiếm này ra như thế nào, nhưng thân là bác sĩ hun đúc từ ngành khoa học, càng nghiêng về việc cô ta đã giấu thanh kiếm ở đâu đó, chứ không phải là là từ không trung biến được ra.

Bây giờ ở ngoài chợ không phải có rất nhiều loại đạo cụ đó sao?

Mặc dù thanh kiếm này nhìn qua hàn quang bức người, không giống như là đồ dùng biểu diễn... Nhưng bác sĩ Trương bây giờ chỉ có thể tự an ủi mình, đây là đồ giả.

Khi người ta không muốn tin tưởng một chuyện, thì sẽ liều mạng ám thị bản thân, là giả, đều là giả.

“Bác sĩ Trương, tôi đã cho anh cơ hội, anh tự mình làm mất, cho

nên, bây giờ trả lời vấn đề của tôi đi.”

“Tôi không biết, tôi không biết gì cả.” Bác sĩ Trương tức giận rống to.

Thời Sênh xoay thiết kiếm, thân kiếm khúc xạ hàn quang dưới ánh đèn, không ngừng xẹt qua trong phòng, “Tôi còn chưa hỏi mà, anh làm sao biết mình không biết chứ?”

Bác sĩ Trương nghiến răng, “Bất kể cô muốn hỏi gì, tôi đều không biết.”

“Xem ra bác sĩ Trương là không muốn sống rồi?” Giọng Thời Sênh đột nhiên trầm xuống, thiết kiếm xoẹt một cái đè ở trên cổ bác sĩ Trương, “Không bằng bây giờ tôi đưa bác sĩ Trương đi xuống tìm vị bên kia tiếp tục nói chuyện nhân sinh.”

Sắc mặt bác sĩ Trương tái nhợt, hắn không muốn chết.

Thời Sênh ấn thiết kiếm xuống, bắt đầu hỏi: “Những người trên tầng tám đi đâu rồi?”

Bác sĩ Trương sợ nhất cô hỏi chuyện này. Lúc này nghe được câu hỏi của cô, đáy lòng không hiểu sao ngược lại lại thở phào, “Tôi không biết... cái này không phải là tôi phụ trách.”

“Tầng tám đang làm gì?”

“Tôi không biết...”

Thời Sênh cắt đứt lời bác sĩ Trương, “Bác sĩ Trương, nghĩ xong rồi hãy trả lời, thanh kiếm này lâu rồi chưa được thấy máu đấy.”

Bác sĩ Trương cả người phát run, thanh kiếm kia tản mát ra khí lạnh,

không ngừng chạy vào thân thể hắn. Hắn cảm giác mình bây giờ giống như là ngồi ở trên sông băng Nam cực, còn không mặc quần áo nữa.

Hắn thở hổn hển, ngực nhanh chóng phập phồng.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, vừa rồi y tá chết ở trước mặt cô ta, cô ta một chút cũng không bởi vì có người chết mà sinh ra bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, thậm chí còn có thể cười uy hiếp hắn...

Đánh giá trên tài liệu nói, cô ta nếu phạm tội, tuyệt đối là một tội phạm rất khó giải quyết.

Bác sĩ Trương cuối cùng vẫn là cắn răng phủ nhận, “Tôi không biết.”

Tiếng nói vừa dứt, thiết kiếm trên cổ liền đi sâu vào mấy phân, hắn tựa hồ nghe được tiếng lưỡi đao sắc bén cắt vào da thịt.

Nhưng hắn biết đó là ảo giác của hắn, thanh kiếm kia cắt vào cổ hắn, căn bản không có bất kỳ tiếng động nào.

Đau đớn cũng giống như là bị chậm đi nửa phút, cho đến khi máu tươi như dòng nước chảy ra, hắn mới cảm thấy đau.

Chất lỏng ấm áp theo cổ chảy xuống, trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

“Dừng tay... tôi nói tôi nói...” Bác sĩ Trương đột nhiên hoảng sợ.

Hắn không muốn chết...

Bác sĩ Trương: “Tầng tám...”

Bác sĩ Trương nói xong, cẩn thận nhìn cô gái ngồi ở đối diện, “Tôi chỉ biết có vậy thôi, những thứ khác tôi chịu.”

Thời Sênh hồi lâu không phản ứng, khiến bác sĩ Trương ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, rất sợ thở mạnh rồi, cổ của hắn cũng không còn nữa.

Hồi lâu, Thời Sênh thu hồi kiếm, chậm rãi nhổ ra hai chữ, “Cầm thú.”

Bác sĩ Trương không dám nói lời nào, hắn chỉ là cầm tiền làm việc, kẻ chủ sự chân chính phía sau cũng không phải hắn.

Hắn đưa tay che cổ cầm máu, tiếp tục như vậy, hắn sẽ mất máu quá nhiều mà chết mất.

“Nên nói tôi đều nói rồi, tôi có thể… đi rồi chứ?”

Thời Sênh hất hất cằm, “Viết danh sách ra, tất cả thông tin đều phải viết rõ ràng.”

“Cái này...” Nếu như hắn bán đứng bọn họ, hắn còn có thể sống sao?

Thời Sênh giống như là biết bác sĩ Trương đang suy nghĩ gì, cười lạnh một tiếng, “Anh bây giờ còn chưa chắc có thể sống, cho dù tôi không giết anh, anh cho là sau khi bọn họ biết anh nói cho tôi chuyện này, còn có thể giữ anh lại sao? Anh đã bán đứng bọn họ rồi, đừng để ý bán nhiều thêm chút nữa.”

“Đây là do cô ép tôi!”

Thời Sênh nhún nhún vai, “Bất kể có phải là tôi ép anh hay không, kết quả chính là như vậy, anh cảm thấy một đám người mất trí như

vậy sẽ quan tâm quá trình sao?”

Sắc mặt Bác sĩ Trương mặt ảm đạm, mồ hôi lạnh nhễ nhại trên trán.

Cô ta nói đúng, bọn họ nếu như biết hắn bán đứng bọn họ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, không chỉ là hắn, còn có người nhà của hắn.

Thời Sênh cho bác sĩ Trương thời gian suy nghĩ, một lúc lâu sau hắn mới nói: “Cô có thể bảo đảm không nói cho bất kỳ ai không?”

“Không thể.”

Bác sĩ Trương trợn to mắt, “Vậy tôi tại sao phải...”

Xoẹt!

Thời Sênh cười hung hăng tự tin, “Anh còn có lựa chọn khác sao?”

Bác sĩ Trương cam chịu số phận viết một chuỗi tên người, “Đây là người tôi biết, rất nhiều người tôi cũng chưa từng thấy, cho dù có gặp vài lần, tôi cũng không quen.”

Thời Sênh nhận lấy liếc nhìn, “Tầng tám bây giờ bỏ hoang rồi, bọn họ chuyển người tới chỗ nào?”

Bác sĩ Trương đã từ bỏ phản kháng, “Phía sau bệnh viện có một tòa nhà thí nghiệm chuẩn bị phá bỏ và di dời.”

“Lần trước tầng bảy có bệnh nhân bỏ chạy, sau khi các anh bắt về đã nhốt ở chỗ nào? Hắn tên là gì?”

Bác sĩ Trương tựa hồ đang nhớ lại, “Cái đó....tôi không biết, tôi chỉ

gặp hắn một lần, sau đó bị người mang đi, đi nơi nào tôi cũng không biết.”

Thời Sênh nhướng mày một cái, sau mấy giây suy nghĩ chống kiếm đứng lên, “Một vấn đề cuối cùng, tôi là ai?”

Bác sĩ Trương lúng túng, “An Khởi.”

Thời Sênh nhắc lại một lần, “Trước khi tới nơi này, tôi là ai.”

Cái cô muốn hỏi chính là thân thế của cô...

Bác sĩ Trương cũng coi là nhân viên kỳ cựu của bệnh viện, biết không ít chuyện, năm đó lúc cô đưa đến đây, hắn còn ở bên cạnh.

Nào có nghĩ đến, sẽ có một ngày như vậy.

Bác sĩ Trương lấy lại bình tĩnh, lắc đầu, “Ban đầu người đưa cô tới, thả cô ở đây rồi đi luôn. Hồ sơ của cô cũng trống không, nhưng tài khoản của cô có một khoản tiền rất lớn, sợ có vấn đề gì, chúng rôi mới luôn không động vào cô.”

“Vậy chính là nói không ai biết lai lịch của tôi?”

“Cũng không phải...” Bác sĩ Trương nuốt nước bọt, “Năm đó bác sĩ tiếp nhận cô là giáo sư Hồ Thụ, ông ta có nói chuyện với người đưa cô đến, hẳn sẽ biết một ít.”

“Ông ta đâu?”

“Về hưu rồi...”

Thời Sênh suy nghĩ một chút, không có gì muốn hỏi, cô xách kiếm đi

ra ngoài, “Chuyện hôm nay tôi tới đây...”

Cô dừng lại, quay đầu, toét miệng cười, “Anh thích nói cho ai thì cứ nói.” Ông đây không sợ.

Bác sĩ Trương trợn mắt há hốc mồm.

Cô ta không phải là nên uy hiếp hắn không được nói ra ngoài sao?

Tại sao lại nói ra câu như vậy?

Cái này không phù hợp với lẽ thường.

“Ầm!”

Cửa phòng trực bị đóng lại, toàn bộ không gian rơi vào tĩnh mịch.

Chương 1164: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (18)

Thời Sênh đi xuống khỏi tầng lầu kia, cô đứng ở cửa lớn, trong thoáng chốc nhớ tới cỗ thi thể trước đó... cái tên bác sĩ Trương thiểu năng đó hẳn sẽ xử lý chứ? Tên thiểu năng đó sợ chết bỏ xừ, chỉ là không biết hắn sẽ xử lý như thế nào...

Hay giúp một tay báo cảnh sát nhỉ?

Thời Sênh sờ túi, trống không, cô không có điện thoại di động...

Thôi kệ, quay về ngủ.

Thời Sênh cất bước, không gấp không hoảng trở về, không biết lúc nào gió đêm đã nổi lên, thổi cây cối bốn phía xào xạc.

“Bịch bịch bịch...”

Tiếng bước chân đi kèm với tiếng thở hổn hển, từ xa đến gần, có bóng người chạy tới chỗ cô.

Nhìn qua rất hốt hoảng, dường như phía sau có vật gì đang truy đuổi hắn.

Thời Sênh nhanh chóng ẩn vào chỗ tối, xa xa có bóng trắng chậm rãi đi qua phía này, bước chân của hắn chân không nhanh không chậm, thoáng như đi dạo ở sân vắng, trái ngược hoàn toàn với bóng người chạy phía trước.

Bóng trắng càng ngày càng gần, Thời Sênh thấy rõ tướng mạo hắn.

Mộ Lí...

A a a a!!! Chú cảnh sát ơi, nơi này có một tên biến thái.

Người trước mặt không biết có phải là bị quẩn chân hay không, ngã xuống đất, nửa ngày cũng không bò dậy. Mộ Lí đã đi tới bên cạnh, hắn từ trên cao nhìn xuống người kia, không đeo kính...

“Chuyện lâu như vậy, tôi thật sự không nhớ, anh tha cho tôi đi, cầu xin anh tha cho tôi đi...” Người nọ khóc lóc cầu xin tha thứ, hắn rất sợ hãi.

Mộ Lí không lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn ta, gió đêm lay động áo khoác dài màu trắng của hắn, tà áo khẽ tung bay trong không khí, lại yên lặng lại.

“Anh tha cho tôi đi, cầu xin anh, tôi không muốn chết...”

“Cầu xin anh...”

Mộ Lí hơi khom người, nói cái gì bên tai người đó, người kia biểu tình kinh hoàng, một giây kế tiếp sắc mặt tái nhợt, người run rẩy như cày sấy.

Mộ Lí đút cho người kia ăn thứ gì đó, hắn đột nhiên kịch liệt giãy giụa, cuối cùng bị Mộ Lí đè trên đất.

Người nọ rất nhanh liền mất đi động tĩnh, Mộ Lí buông hắn ra, chậm rãi đứng lên.

Thời Sênh: “...”Giết người cũng trùng hợp vậy!

Không đúng, bản cô nương không giết người, đó là tự vệ.

Thời Sênh lần nữa nhìn về phía Mộ Lí, chỉ còn lại một cỗ thi thể nằm rạp trên đất, không thấy Mộ Lí đâu.

Đậu má!

Tên biến thái này biết bay sao?

Chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

“Cô ở chỗ này làm gì?” Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên phía sau Thời Sênh, từng trận khí lạnh từ phía sau tấn công tới.

Thời Sênh cứng lại, sau đó trấn định xoay người, “Bác sĩ Mộ, thật trùng hợp, anh cũng giết người à?”

Mộ Lí đã đeo kính, con ngươi híp một cái dưới mắt kính, “Cô giết người rồi?”

“Không có a, tôi chỉ là tự vệ thôi.” Súng là bác sĩ Trương bắn, cô chẳng qua là chặn một chút, ai bảo y tá kia xui xẻo như vậy, đứng ngay chỗ đó.

Dù sao họa này cô không gánh.

Cho dù là lỗi của cô cô cũng không chịu trách nhiệm.

Tùy hứng như vậy đấy.

“Thi thể xử lý sạch sẽ rồi chứ?”

Thời Sênh: "..." Anh phản ứng thế này có chút không đúng.

Mộ Lí không nhận được câu trả lời, lại hỏi: "Xử lý sạch sẽ rồi chứ?"

"Chưa..." Thời Sênh há há miệng, còn một người sống ở đó, cô xử lý cái quái gì.

Mộ Lí đẩy gọng kính, cân nhắc một lát, "Dẫn tôi đi."

Thời Sênh nhướng mi, "Thi thể của anh còn chưa xử lý, còn có tâm tình quản tôi à?"

Mộ Lí nhìn về bên kia, "Không cần, hắn chết do bệnh tim, không liên quan đến tôi."

Thời Sênh: "..." Tôi khả năng có một phỏng đoán không thiết thực.

Mộ Lí thu hồi tầm mắt, xuyên thấu qua mắt kính nhìn cô, "Cô giết ai rồi? Thi thể ở chỗ nào?"

"Không biết." Thời Sênh cười một cái, "Bác sĩ Mộ là định giúp tôi xử lý thi thể sao?"

Mộ Lí không đáp, tiếp tục lặp lại vấn đề vừa rồi, "Thi thể ở chỗ nào?"

Thời Sênh chỉ chỉ tòa nhà lớn đằng xa, "Phòng trực của bác sĩ Trương."

"Trở về phòng bệnh đi."

Mộ Lí ném ra câu này, đi vòng qua Thời Sênh dến tòa nhà lớn kia.

Thời Sênh hai tay chống nạnh, bĩu môi ngửa mặt huýt sáo, sau đó

cất bước đuổi theo, “Bác sĩ Mộ, anh là muốn đi giúp tôi xử lý thi thể sao?”

Mộ Lí chợt dừng lại, hắn tựa hồ có chút tức giận, đè thấp giọng quát, “An Khởi, quay về.”

“Tôi hỏi anh một vấn đề, anh trả lời tôi tôi sẽ trở về.”

Mộ Lí thở dài, “Nói.”

“Khoảng bốn giờ chiều ngày 19 tháng 5, anh có đến khu nội trú chỗ tôi không?”

“Có.” Mộ Lí trả lời rất nhanh, “Bây giờ, trở về.”

Thời Sênh: “…”

Đậu má cái Hệ thống thiểu năng!

Trước kia người đàn ông đó xông đến Hệ thống liền phát nhiệm vụ, khiến cô cho là người đàn ông kia là Phượng Từ, kết quả căn bản không phải.

[... Ký chủ, đó chỉ là trùng hợp, bọn họ đồng thời xuất hiện, không phải lỗi của tôi. Cô đừng có cái gì sai cũng đẩy lên người tôi.] Bản Hệ thống cũng biết phát cáu à nha.

Thời Sênh tức giận, nếu không phải tại mi kiếm chuyện, ông đây bây giờ ngay cả hắn cũng không cảm giác được sao? Chỉ có thể dựa vào trực giác mà phân biệt?

[...] Nó đâu có kiếm chuyện.

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, không so đo với thiểu năng, chờ cô phá giải cái trình tự mà tên chủ nhân thiểu năng để lại đã, rồi sẽ từ từ chỉnh đốn nó.

Thời Sênh nhìn về phía Mộ Lí, “Thi thể có người xử lý rồi, không cần đi nữa.”

Mộ Lí nhíu mày lại, đáy lòng có chút quái dị, từ nãy đến giờ, mới có mấy phút, cô ta tại sao lại như biến thành người khác thế.

Giống như...

Đối với hắn không phòng bị như vậy nữa.

“Bác sĩ Mộ, đưa tôi về phòng bệnh.”

“Tôi còn...” Giọng của Mộ Lí hơi ngừng, hắn nhìn tòa nhà lớn kia, “Đi thôi.”

Từ nơi này đến khu nội trú còn một đoạn đường, Mộ Lí đi ở bên trái Thời Sênh. Thời Sênh đi không nhanh, Mộ Lí cũng theo tốc độ của cô.

Thời Sênh đắn đo một lát, “Bác sĩ Mộ, tôi giết người, anh không có suy nghĩ gì khác sao?” Biểu hiện vừa rồi của hắn có chút kỳ lạ.

“Suy nghĩ gì?” Giọng Mộ Lí rất nhạt, nghe không ra ưu tư gì.

Ông đây sao biết anh có suy nghĩ gì chứ?

Thời Sênh không hỏi, Mộ Lí cũng không nói chuyện, mắt thấy khu nội trú càng ngày càng gần, Mộ Lí đột nhiên lên tiếng, “An Khởi.”

“Ừm?”

Mộ Lí dừng lại, hỏi cô: “Muốn rời khỏi chỗ này không?”

“Sao thế, anh muốn kéo tôi ra ngoài?”

“Nếu cô muốn, tôi có thể.”

“Bác sĩ Mộ, anh quên rồi, tôi là người cái gì cũng không biết. Ngay cả thẻ căn cước tôi cũng không có, đi ra ngoài sống thế nào? Hay là nói...” Thời Sênh quay đầu, “Bác sĩ Mộ nguyện ý thu nhận tôi?”

Tay Mộ Lí đút ở trong túi đột nhiên căng thẳng, hắn cụp mắt xuống, “Tôi sẽ cho ngươi sắp xếp thân phận mới cho cô, cô không cần lo lắng.”

“Anh lại không chứa chấp tôi, tôi đi ra ngoài làm gì, không đi.” Thời Sênh hừ hừ một tiếng, “Tôi về đây.”

Thời Sênh bước nhanh về phía tòa nhà, chớp mắt đã biến mất.

Mộ Lí đứng một lúc lâu ở đó, móc điện thoại di động ra bấm một cái số, “Xử lý camera đi.”

Nói xong Mộ Lí đang định cúp điện thoại, đối phương vội vàng lên tiếng, “Chờ một chút, anh Mộ, có chuyện này em phải nói với anh.”

“Nói.”

“Vừa rồi tất cả camera chỗ anh, phía trên đều không có hình anh.”

“Ý gì hả?” Mộ Lí cau mày.

“Chính là nói, đã có người trong lúc em không hay biết, xử lý camera rồi, không có chút dấu vết nào, anh Mộ, em lo...”

Chương 1165: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (19)

Một ý tá chết ở bệnh viện, ngày hôm sau Thời Sênh không nghe thấy chút phong thanh nào cả. Những y tá, hộ lý kia đều giống như là không hay biết chuyện gì hết.

Xem ra những người này căn bản không biết có người chết rồi.

Sắp đến buổi trưa, Mộ Lí tới kiểm tra phòng, Thời Sênh vẫn nằm ở trên giường.

“Dậy.” Mộ Lí đứng ở mép giường, trên cao nhìn xuống.

Con ngươi Thời Sênh xoay tròn, nhìn ra phía sau hắn, “Trẫm không muốn nhìn đám điêu dân này.”

Đám y tá điêu dân: “...” Bọn họ làm sao lại thành điêu dân rồi.

Mộ Lí bình tĩnh nhìn Thời Sênh mấy giây, quay đầu dặn dò, “Mấy người ra ngoài trước đi.”

Mộ Lí ở trước mặt người ngoài, biểu hiện vô cùng nho nhã ôn hòa, những cẩn thận nghe giọng của hắn, sẽ phát hiện không có chút ấm áp nào.

Người của Mộ Lí lui ra ngoài, Thời Sênh mới đưa tay ra, “Kéo tôi cái.”

Mộ Lí dễ tính giơ tay kéo cô, “An Khởi, cô suy nghĩ một chút, tôi đưa

cô rời khỏi chỗ này.”

“Tôi có bệnh, tại sao phải rời đi.”

Mộ Lí thu tay lại, đút vào trong túi, nói từng chữ: “Cô khỏi rồi.”

“Tại sao anh lại muốn đưa tôi đi?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, “Tôi làm trở ngại đến kế hoạch của anh sao?”

Mộ Lí yên lặng không đáp.

Hắn chuyển tầm mắt đến chỗ khác, “Ba ngày sau, tôi đưa cô rời đi.”

Vừa rồi là hỏi, vậy bây giờ chính là kết luận.

“Bác sĩ Mộ, tối hôm qua tôi là nhân chứng, anh dám làm bậy, tôi sẽ nói chuyện đó cho cảnh sát.”

Mộ Lí liếc cô một cái, “Bọn họ sẽ không tin tưởng cô.”

Thời Sênh nhướng mi mắt, cười ra tiếng, “Ngại quá, tôi đã sao lưu camera rồi.”

Mộ Lí: “…”

Mặc dù đoán được là cô, nhưng lúc thật sự nghe được, đáy lòng Mộ Lí vẫn rất bất ngờ.

“Bác sĩ Mộ, anh có chuyện anh phải làm, tôi cũng có chuyện tôi phải làm. Ở trong bệnh viện này, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, thế nào?” Thời Sênh dừng một chút.

Mộ Lí nhướng mày, “Còn có chuyện khác sao?”

Thời Sênh nửa quỳ ở trên giường, hai tay chống vai Mộ Lí, lúc hắn đang nghi ngờ, cô chợt cúi đầu hôn.

Mùi thơm của thiếu nữ hòa lẫn mùi vị nước khử trùng, dòng nước từ giữa răng môi chảy vào hắn miệng, hơi thở quen thuộc nổ tung.

Con ngươi Mộ Lí khẽ trợn to, trái tim sợ hãi, khiến cho hắn có chút khó chịu, giống như không thở nổi.

Hắn hít sâu một hơi, hút toàn bộ dưỡng khí trong miệng Thời Sênh, tim mới được xoa dịu.

Mộ Lí chợt lui về phía sau một bước, Thời Sênh mất đi điểm tựa, trực tiếp từ trên giường ngã xuống.

Thời Sênh ngã xuống đất, sắc mặt đen xì bò dậy, “Có bệnh à!”

Đột nhiên lui lại, ông đây ngã xảy ra vấn đề gì anh bồi thường nổi sao?

Mộ Lí vẫn đang lui lại, nhìn có chút hoảng hốt, giống như Thời Sênh làm gì hắn rồi. Thời Sênh liếc một cái, “Mới hôn một cái, anh đã phản ứng lớn như vậy làm gì? Chưa từng bị người ta hôn à?”

Yết hầu Mộ Lí lên xuống hai cái, có chút tái nhợt giật giật môi, “Chưa.”

Sau đó hắn chợt kéo cửa phòng bệnh ra, sải bước rời đi.

Thời Sênh: “....”

Tình huống gì đây?

Hắn trước đây không phải còn cản đao cho bản cô nương sao?

Chẳng lẽ không phải là vì thầm thích bản cô nương sao?

Thời Sênh hoàn toàn không hiểu nổi sáo lộ của Mộ Lí.

Nghĩ lại thì, lần này nàng dâu nhà mình lại là một tên biến thái, cô càng thấy nghẹn ngực.

Không được, phải phân tích kỹ, không muốn biến thái, cô không thích biến thái.

Nàng dâu nhà cô phải đáng yêu cơ.

…

Ngoài cửa, Mộ Lí đứng dán vào chân tường, tim đập thùng thùng dường như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn khẽ thở dốc, trong đầu quanh quẩn toàn là hình ảnh cô vừa rồi hôn mình, trên môi dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của cô.

Đó là cảm giác gì?

Mộ Lí không biết.

Hắn lớn đầu vậy rồi, lần đầu tiên có cảm giác như vậy.

“Bác sĩ Mộ? Anh không sao chứ?”

Mộ Lí nhấp môi, sau đó giống như là nhớ tới cái gì, lại vội vàng buông ra, xoay người đi đến một phòng bệnh khác, “Không sao, tiếp

tục.”

Y tá: “...” Bên đó vừa kiểm tra rồi mà bác sĩ Mộ, tiếp tục cái gì chứ?

Y tá ở phía sau kêu mấy tiếng, Mộ Lí mới lấy lại tinh thần, có chút không có tâm trạng hỏi y tá, “Cái gì?”

Y tá thận trọng hỏi: “Bác sĩ Mộ, anh có chỗ nào không thoải mái à?”

Hắn không thoải mái, tim không thoải mái, rất khó chịu, tần suất đập nhanh vẫn không ngừng.

Nhưng thứ càng làm cho hắn không thoải mái là người phụ nữ trong phòng bệnh kia.

“Không sao.” Mộ Lí đè những ưu tư kỳ quái kia xuống đáy lòng, “Tiếp tục.”

Y tá thấy Mộ Lí còn định đi về phía trước, vội vàng lên tiếng, “Bác sĩ Mộ, chúng ta vừa rồi là từ bên kia tới...”

Mộ Lí nhìn trước mặt, sau đó trấn định xoay người, không nói một lời đi về. Lúc đi ngang qua phòng bệnh Thời Sênh, hắn ghé mắt nhìn một cái, phòng trống không, không thấy ai.

Hắn đè tầm mắt xuống, nhanh chóng rời khỏi cửa phòng bệnh.

Thời Sênh liên tiếp hai ngày đều không thấy Mộ Lí, kiểm tra phòng đều là y tá trưởng làm. Thời Sênh hỏi cô ta Mộ Lí đi đâu rồi, y tá trưởng không nói lời nào. Sau đó Thời Sênh náo loạn một trận, y tá trưởng không giải quyết được Thời Sênh “phát bệnh”, chỉ có thể đi mời Mộ Lí.

Mộ Lí sắc mặt không tốt được mời tới, hắn liếc mắt nhìn phòng bệnh, đứng thật xa, “Làm sao thế?”

“Muốn gặp anh, còn phải ép ông đây phát điên, bác sĩ Mộ thật là cao giá.” Thời Sênh chân không đứng trên mặt đất, bên cạnh đồ rơi lả tả, lộn xộn.

Mộ Lí nhíu mày lại, cô tức giận rồi.

Mộ Lí cũng không biết tại sao mình lại có cái suy nghĩ như vậy.

Hắn rũ mắt xuống, “Tôi rất bận.”

Thời Sênh mi mắt lạnh lùng, “Tôi hỏi anh một lần cuối cùng, tại sao phải kêu tôi rời khỏi chỗ này.”

Mộ Lí đút tay đang để bên ngoài vào túi quần, yên lặng hồi lâu, “... nhận sự uỷ thác.”

Thời Sênh: “...” Đã bảo là cái tên thiểu năng này làm sao có thể chủ động như vậy được.

“Ai?” Bên ngoài vẫn còn có người nghĩ đến nguyên chủ?

“Cô rời khỏi chỗ này, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Nếu tôi không đi thì sao?” Nguyện vọng cuối cùng của nguyên chủ là rời khỏi chỗ này, nhưng cô vẫn còn hai nhiệm vụ chưa làm xong.

Cái tên thiểu năng này cũng còn chưa giải quyết xong, rời đi cái con khỉ ấy!

Mộ Lí nhấp môi, “Vậy tôi sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt đưa cô rời đi.”

Thời Sênh nhướng mi, “Đặc biệt? Anh còn muốn bắt cóc tôi sao?”

Nàng dâu nhà mình lợi hại ghê, ý nghĩ nguy hiểm như vậy cũng dám có, đúng là ba ngày không đánh thì nhà tốt cũng bị dỡ ngói mà!

“An Khởi... nơi này rất nguy hiểm.”

Thời Sênh khẽ hất cằm, giọng hung hăng càn quấy vô cùng, “Vậy thì làm sao.”

Cô mà sợ những người đó sao?

Mộ Lí đi ra cửa, “Cô suy nghĩ đi.”

“Chuyện của tôi còn chưa xong, tôi sẽ không rời đi.” Bản cô nương là một tay chơi chuyên nghiệp đó.

Mộ Lí dừng một chút, kéo cửa đi ra ngoài, chỉ chừa cho Thời Sênh một cái bóng lưng.

[Nói bậy.] Trước đây cô nói không làm liền không làm, câu này cô không biết ngại mà nói ra, biết xấu hổ không vậy?

Thời Sênh hừ hừ, “Cần thể diện làm gì? Có ăn được đâu!”

[...] Ta lại không cãi lại được rồi.

#Ký chủ nhà ta luôn refresh offline, làm sao đây, gấp lắm, online đợi#

Chương 1166: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (20)

Mấy ngày sau, Mộ Lí lại là mỗi ngày đều đến báo cáo, nhưng mỗi lần đều theo thông lệ kiểm tra phòng, sau đó hỏi cô nghĩ kỹ chưa, không có bất kỳ lời thừa thãi nào.

Sau đó Thời Sênh lại cảm thấy Mộ Lí là một tên mặt người dạ thú, nhìn hắn không vừa mắt.

Đáy lòng Thời Sênh khó chịu, đi tìm người trong danh sách bác sĩ Trương cho cô.

“Thăm hỏi” từng người một quá phiền phức, Thời Sênh bắt tất cả mọi người lại, xách đến tầng tám bỏ hoang.

Có ai có thể tưởng tượng nỗi kinh dị đang đêm hôm khuya khoắt, đột nhiên có người xông phòng, đến khi bản thân tỉnh lại lần nữa liền phát hiện bị trói không?

Thời Sênh cầm danh sách, trước một vòng ánh mắt sợ hãi lên tiếng, “Bây giờ tôi điểm danh, đến ai người đó chít một tiếng.”

Mọi người: “...” Coi bọn họ là chuột sao? Còn chít một tiếng, chít cái rắm ấy!

Nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Thời Sênh điểm danh, bọn họ bực bội chít một tiếng.

Điểm danh xong, Thời Sênh chống cằm, “Rất tốt, bây giờ là thời gian

cạnh tranh tri thức, ai trả lời nhanh và chính xác, xác suất sống tiếp sẽ càng lớn.”

“Ư ư...” Tất cả mọi người đều bị chặn miệng, chỉ có thể phát ra âm tiết ư ư a a.

Thời Sênh tiến lên xé keo dán trên miệng bọn họ ra.

Miệng được tự do, lập tức có người lên tiếng quát, “An Khởi cô điên rồi sao? Thả chúng tôi ra!”

“Xem anh nói kìa, tôi không phải là có bệnh mới ở chỗ này sao?” Không có bệnh có ai thèm ở bệnh viện tâm thần chứ, đồ thiểu năng!

Lời của Thời Sênh khiến mấy người đó mặt biến sắc.

Ừ nhỉ, đối diện là một bệnh nhân tâm thần mà.

Một người căng giọng kêu cứu, “Cứu mạng a! Cứu mạng, người đâu...”

“Đừng gào nữa, kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu các người đâu.” Thời Sênh không nhịn được trợn trắng mắt, “Đừng lãng phí thời gian, tôi bắt đầu đặt câu hỏi, trả lời chậm, tự cầu phúc đi.”

“Người tổng phụ trách kế hoạch này của các người là ai?”

Tất cả mọi người đều không trả lời, không ít người vẫn còn đang gân cổ kêu cứu.

Thời Sênh móc móc lỗ tai, chợt mò ra thiết kiếm, cắm vào trước mặt người kêu gào hăng nhất kia, tiếng kêu gào ngừng bặt.

Thời Sênh lại hỏi một lần, “Người tổng phụ trách kế hoạch này của các người là ai?”

Vẫn không ai đáp lại.

“Rất tốt.”

Khóe miệng Thời Sênh hơi nhếch lên, rút thiết kiếm ra, trực tiếp đâm vào một người...

Người nọ hét lớn một tiếng, “Hộ Hải, là Hộ Hải, đều là hắn kêu chúng tôi làm, cô đi tìm hắn đi.”

Thiết kiếm chợt dừng lại, lưỡi kiếm chỉ cách hắn một đầu ngón tay, hắn có thể cảm giác được khí lạnh đập vào mặt.

Hắn một chút cũng không nghi ngờ, nếu như hắn không lên tiếng, thanh kiếm này thật sẽ đâm vào ngực hắn.

Cô ta có thể mang nhiều người bọn họ tới nơi này như vậy, giết người đối với cô ta mà nói, chỉ sợ cũng không phải là chuyện lớn gì.

Trong không khí đột nhiên dâng lên một mùi khó ngửi, người nọ run rẩy, mặt đất chậm rãi chảy ra chất lỏng, lại bị doạ cho không cầm được.

Thời Sênh ghét bỏ lui về phía sau một bước.

Hộ Hải...

Phó viện trưởng của bệnh viện.

“Hắn ở chỗ nào?”

“Nước ngoài, Hộ Hải đi nước ngoài rồi, còn mấy ngày nữa mới trở về.”

Thời Sênh a một tiếng, “Các người bắt đầu từ khi nào?”

“Mười ba năm trước.”

“Trừ lấy bệnh nhân làm thí nghiệm, còn làm cái gì rồi?”

…

Thông tin khá rải rác, mỗi người đều chỉ biết một chút, nhưng nhiều người cộng lại, gần như có thể gộp tất cả manh mối lại thành chuỗi.

Từ mười ba năm trước, Hộ Hải đã bắt đầu lấy bệnh nhân của bệnh viện làm thí nghiệm. Thí nghiệm trên thân thể con người từ trước đến giờ bị cấm, huống hồ còn là thí nghiệm trên cơ thể sống.

Một mình Hộ Hải khẳng định không được, cho nên hắn lôi kéo người của bệnh viện cùng xuống nước.

Một số là vì tiền, một số là bị ép, dù sao bất kể là nguyên nhân gì, Hộ Hải cuối cùng đều có một nhóm người của mình.

Bọn họ trước dùng thuốc khiến cho bệnh tình của bệnh nhân nhìn qua thì có vẻ nặng thêm, trong bệnh viện gây ít chuyện, sau đó thông báo cho người nhà, bởi vì bất ngờ xuất hiện phát bệnh, cấp cứu không kịp nên đã chết.

Những người này lúc bị đưa đi hỏa táng, sẽ bị người của bọn họ đánh tráo, trên thực tế những người đó đều còn sống.

Gia đình bọn họ chọn lựa đều thuộc kiểu không chi trả nổi chi phí, nhìn qua không có bao nhiêu tình cảm, người chết rồi, đối với những gia đình kia mà nói, ngược lại là bỏ được gánh nặng.

Nhiều năm như vậy bọn họ vẫn luôn làm thế, tỉ lệ tử vong ở bệnh viện tâm thần rất cao, cũng không có ai phát hiện ra.

Nghiên cứu những thứ này, đương nhiên cần nguồn vốn khổng lồ. Để tiếp tục duy trì, Hộ Hải mở một dịch vụ cho những người có tiền tới ngược đãi những bệnh nhân này.

Bọn họ cung cấp vốn, Hộ Hải cung cấp cho bọn họ đối tượng ngược đãi, hình thành dây xích lợi ích.

“Các người cũng thật điên khùng.” Thời Sênh chán ghét cau mày.

Trên thế giới trước giờ không thiếu biến thái, thứ thiếu là đôi mắt nhìn ra chân tướng, và dũng khí cùng thực lực vạch trần chân tướng.

“Chúng tôi đều là bị ép...” Bọn họ cũng không muốn làm, nhưng Hộ Hải nắm thóp bọn họ trong tay, bọn họ không làm, cuối cùng mất đi chẳng những là công việc, còn là tất cả.

Hộ Hải và đám kim chủ sau lưng hắn kia quan hệ rất phức tạp. Bọn họ căn bản là đấu không lại hắn, chỉ có thể khuất phục dưới sự lạm dụng uy quyền của hắn, làm chuyện mất trí như vậy.

Thời Sênh xoay người tìm Hệ thống.

“Nhiệm vụ bây giờ của ta coi là hoàn thành rồi chứ?”

Hệ thống một lúc lâu mới lên tiếng.

[Vẫn chưa.]

“Nhị Cẩu Tử, cho mi cơ hội nói cho rõ.”

[Manh mối của nhiệm vụ phụ tuyến vẫn là Mộ Lí.] Bản Hệ thống há có thể khuất phục sự lạm dụng uy quyền của cô, chưa xong chính là chưa xong.

Thời Sênh: “...”

Bây giờ cả ngọn nguồn câu chuyện đều làm rõ ràng rồi, chính là một đám người mất trí đang gây chuyện, còn có vấn đề gì?

Mộ Lí và chuyện này có quan hệ khỉ gió gì chứ?

[Tìm ra chân tướng chính là nhiệm vụ của Ký chủ.]

Thời Sênh: “...” Phế vật.

[…] Chủ nhân, Ký chủ lại đang tiến hành công kích tôi.

Thời Sênh đi loanh quanh ở phòng một hồi, “Mộ Lí là người của các người à?”

“Mộ Lí?” Mấy người đồng thời lắc đầu, “Có điều Hộ Hải kêu chúng tôi để mắt đến Mộ Lí.”

Thời Sênh trói mấy người này lại, nhảy xuống cửa sổ đi tìm Mộ Lí.

Mới vừa xuống dưới, liền thấy nữ chính lén lén lút lút ra ngoài, Thời Sênh khó hiểu, suy nghĩ một chút, đuổi theo cô ta.

Hứa Nhạc đi rất cẩn thận, tránh tất cả camera, thân thủ cũng không

giống như biểu hiện bình thường.

Đáy lòng Thời Sênh có chút kinh ngạc, nữ chính này... hình như không ngu đần như vể ngoài chút nào!

Cô cũng không nhìn ra, kỹ năng diễn xuất này lấy được giải Oscar hoàn toàn không thành vấn đề.

Đã bảo nữ chính hắc ám sao có thể ngu xuẩn như vậy được…

Con ngươi Thời Sênh xoay tròn, đi theo Hứa Nhạc cả đường ra khỏi bệnh viện tâm thần. Cô ta lại đi một đoạn rất xa, thỉnh thoảng dừng lại quan sát bốn phía, rất cẩn thận.

Thời Sênh thầm muốn nhảy ra ngoài giết chết Hứa Nhạc.

Cơ hội tốt như vậy...

Ngay tại lúc Thời Sênh chuẩn bị nhảy ra, hai chiếc xe đột nhiên từ xa lái tới, trong xe có mấy người xuống, Hứa Nhạc ngẩn ra một chút, đại khái là phát hiện không đúng, xoay người chạy.

Người phía sau rất mau đuổi theo cô ta, số người chênh lệch quá nhiều, Hứa Nhạc chống cự một hồi liền bị mấy người kia túm lấy, nhanh chóng nhét vào trong xe mang đi.

Thời Sênh nhìn mà lơ mơ, nữ chính đại nhân cứ định làm chút chuyện thì nhất định sẽ bị bắt cóc sao?

Không phải, các ngươi thả nữ chính đại nhân ra mau!

Nhường cho ông đây đi!

Chương 1167: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (21)

Thời Sênh từ chỗ tối đi ra đường lớn, gãi gãi đầu, bây giờ đuổi theo chứ? Hay là không đuổi?

Luôn có tên thiểu năng cướp nữ chính đại nhân của bản cô nương.

Lúc Thời Sênh còn suy nghĩ có đuổi theo hay không, lại có hai chiếc xe từ xa tới đây, thẳng tắp dừng ở trước mặt cô, đèn xe chiếu thẳng lên người cô, toàn bộ không gian trong nháy mắt sáng rực.

Người trên xe nhanh chóng nhảy xuống, giơ họng súng nhắm thẳng vào cô, “Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!”

Thời Sênh: “...” Anh không kêu ông đây cũng biết anh là cảnh sát, thiểu năng!

Hai người đến gần Thời Sênh, một người trong đó lần nữa hô to một tiếng, “Giơ tay lên, ôm đầu, quỳ xuống.”

Thời Sênh bất động, bình tĩnh hỏi: “Vậy anh rốt cuộc là muốn tôi giơ tay, hay là ôm đầu?”

“...”Cảnh sát trầm mặc kỳ dị mấy giây, “Ôm đầu, ngồi xuống!”

Thời Sênh chống thiết kiếm xoay xoay, cười như không cười nói: “Tiểu bạch thỏ nhà các anh bị người ta cướp đi rồi, không đuổi theo sao?”

Nội dung câu chuyện không viết nữ chính tại sao lại vào bệnh viện tâm thần, mà nữ chính lại là người bình thường, kết hợp với nội dung câu chuyện bây giờ, nữ chính khả năng là một người nằm vùng.

Có thể là ở bệnh viện tâm thần hơi lâu, nữ chính đại nhân bị lây bệnh, có chút thiểu năng rồi.

“Cô là ai?” Cảnh sát ngờ vực quan sát Thời Sênh. Cô gái này quá nửa đêm đứng ở chỗ này, bị bọn họ bao vây, cũng không lộ ra một chút phản ứng bình thường, thật sự là cổ quái.

Thời Sênh đột nhiên giơ tay lên, khiến cho cảnh sát bên kia căng thẳng, Thời Sênh liếc bọn họ một cái, sau đó thâm tình ngâm nga, “Tôi là ngọn đèn sáng chỉ đường cho mọi người trong đêm tối. Vì mọi người mà chiếu sáng con đường dày đặc sương mù...”

Một đám cảnh sát: “...” Trung nhị bệnh* từ đâu tới thế?

** Trung nhị bệnh:* 中二病 *là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay sơ trung - hệ thống giáo dục Nhật Bản). Cách nói "bệnh" trong "Trung nhị bệnh" thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này. Tại Việt Nam, Trung nhị bệnh còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi đậy thì".*

“Cô nhìn thấy cái gì?” Người kiểm tra xong hiện trường bốn phía không phát hiện cái gì, rối rít quây lấy Thời Sênh.

“Thấy có người bị bắt cóc đó.” Thời Sênh thu liễm vẻ mặt khoa trương, nói thật.

Cảnh sát A truy hỏi: “Bị ai bắt?”

Thời đảo mắt một cái, “Sao tôi biết được, có phải là tới bắt cóc tôi đâu.”

Cô gái này nói chuyện sao lại muốn ăn đòn như vậy?

Cảnh sát A nhịn xung động muốn đánh cô, tiếp tục hỏi: “Cô tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Thời Sênh gãi gãi đầu, “Chắc mộng du.”

Một đám cảnh sát: “...” Mộng du tới chỗ này? Coi đây là vườn hoa nhà cô chắc.

“Tên gì?”

“Làm gì?” Thời Sênh đột nhiên nổi giận, “Đừng tưởng rằng các người là cảnh sát thì ngon, tên của con gái các người có thể hỏi sao?”

Cảnh sát A tối mặt lại: “Bớt càn quấy đi, tên gì!”

Thời Sênh cũng nâng cao âm lượng, “Trẫm tên An Khởi!”

Cảnh sát: “...” Cô gái này tuyệt đối có bệnh.

Một người cảnh sát bên cạnh ôm máy vi tính xuống, “Đội trưởng, không liên lạc được, máy xác định vị trí cũng mất công hiệu rồi.”

Thời Sênh nhướng mi, “Hứa Nhạc đúng thật là nội ứng của các người a!”

Lời này vừa nói ra, thanh âm bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô ta vừa nói cái gì?

Vừa rồi bọn họ không nói gì cả, cô ta là từ đâu biết được?

Người đàn ông được gọi là đội trưởng ánh mắt sắc bén nhìn vào Thời Sênh, thanh âm nghiêm túc, “Cô quen Hứa Nhạc?”

“Bệnh hữu mà, đương nhiên biết.”

Bệnh hữu...

Cô gái này là người của bệnh viện tâm thần.

Nhìn như vậy... không phải không ai tin.

Đội trưởng quan sát Thời Sênh từ trên xuống dưới mấy lần, vẫy tay, “Mang về trước đã.”

Cô gái này tự dưng xuất hiện ở nơi này, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, không khiến cho người ta hoài nghi cũng khó.

Thời Sênh giơ tay kêu ngừng, “Haiz... giảng đạo lý à, tôi không phạm pháp, các anh không có quyền dẫn tôi đi.”

“Xin hãy phối hợp điều tra với chúng tôi, nói hết những gì cô biết cho chúng tôi, chứng minh cô vô tội, chúng tôi tự nhiên sẽ không làm gì cô.”

Thời Sênh nhướng mắt, “Muốn biết sao? Tôi không nói cho đấy!”

Cô xách thiết kiếm lên, “Tôi phải quay về ngủ đây, có chuyện thì mời hẹn trước với bác sĩ chủ trị của tôi, bái bai.”

Mấy cảnh sát muốn ngăn Thời Sênh, Thời Sênh vài nhát đã làm ngã họ, nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối, cảnh sát rất nhanh liền mất đi mục tiêu.

“Đội trưởng... không đuổi kịp, cô gái kia tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu, đúng là gặp quỷ mà.”

“Nhất định phải tìm được Hứa Nhạc.” Đội trưởng trầm mặt, “Tôi đến bệnh viện Trung Sơn, hành động.”

…

Thời Sênh không trở về bệnh viện, mà là đến chỗ ở của Mộ Lí, Mộ Lí không ở trong bệnh viện, địa chỉ của hắn là Thời Sênh vô tình nhìn thấy.

Một tiểu khu rất bình thường, Thời Sênh nhanh nhẹn nhảy vào, trực tiếp leo cửa sổ đi lên.

Lúc này đã quá nửa đêm, trong phòng một mảnh tối om, lặng yên không một tiếng động, dường như không có ai ở.

Không phải dường như, là thật sự không có ai.

Mộ Lí không ở nơi này.

Thời Sênh tìm được điện thoại bàn nhà Mộ Lí, gọi điện thoại di động cho hắn.

Lúc Mộ Lí nhận được điện thoại bàn nhà mình, mặt ngơ ngác, một

lúc lâu mới nghe máy.

Điện thoại kia truyền tới giọng nói quen thuộc, nhẹ nhàng, êm dịu, xuyên thủng màn đêm mà tới, “Mộ Lí, anh đang ở đâu?”

Mộ Lí ném người trên tay ra, dùng chân đạp ngực hắn, một lúc mới hỏi: “Sao cô lại ở nhà tôi?”

“Nhớ anh đó.”

“...” Cô ta rốt cuộc làm sao mà đến được nhà hắn? Đại khái yên lặng ba giây, Mộ Lí trong lòng thở dài, “Chờ đó.”

Mộ Lí cúp điện thoại, nhìn về phía người trên đất, “Người năm đó tham dự, còn có ai?”

“Tôi không biết... tôi thật sự không biết, tôi năm đó chỉ là nhân vật nhỏ...” Người nọ nước mắt nước mũi dính đầy mặt, “Mộ Lí, tôi thật sự không tham dự, đều là bọn họ làm, là bọn họ...”

Giọng nói Mộ Lí dữ tợn, “Vậy anh cũng nên chết đi.”

“Không...”

…

Mộ Lí thay quần áo sạch sẽ về nhà, đèn phòng khách sáng trưng, thân ảnh nho nhỏ làm tổ ở trên ghế sa lông, đang nhàm chán đổi kênh ti vi.

Tiếng mở cửa vang lên, cô lập tức quay đầu, vẻ mặt có chút bất mãn, “Tôi đợi anh một tiếng rồi đó.”

“Xin lỗi.” Nói xin lỗi xong, Mộ Lí sững sờ, hắn tại sao phải xin lỗi?

Cô ta tự tiện xông vào nhà hắn, hắn còn chưa tính sổ.

Mộ Lí buông chìa khóa xuống, kéo cửa qua, ngón tay cọ ở chốt cửa hai cái, “Cô vào bằng cách nào?”

Thời Sênh liếc mắt nhìn phía cửa sổ, “Trèo cửa sổ.”

Sắc mặt Mộ Lí tối sầm, “Đây là tầng bảy.”

Thời Sênh gật gật đầu, “Ờ, có chút khó trèo, cho nên sau đó tôi bay.”

Mộ Lí bật tất cả đèn phòng khách lên, “Lại phát bệnh rồi?”

Thời Sênh thở dài một tiếng, “Bệnh tương tư a!”

Mộ Lí cứng người lại, hắn đi về phía máy nước uống, rót ly nước đặt trước mặt Thời Sênh, “Đến tìm tôi làm gì?”

Thời Sênh ôm ly, lẩm bẩm một tiếng, “Vừa rồi tôi đắc tội cảnh sát, bọn họ có thể sẽ tìm anh.”

Khóe miệng Mộ Lí giật giật, “Cô đắc tội cảnh sát, bọn họ tại sao lại tìm tôi?”

Quá nửa đêm tại sao lại đắc tội cảnh sát?

Cô ta rốt cuộc đã làm gì rồi!

“Bởi vì anh là bác sĩ chủ trị của tôi đó.” Thời Sênh mặt đầy chân thành, “Ừm... cái này không quan trọng.”

Mộ Lí: “...” Cái này còn không quan trọng? Cái gì mới quan trọng?

“Tôi tới là hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì.” Mà đáng để cho cô quá nửa đêm trèo cửa sổ đến tìm tôi?

Thời Sênh nghiêng đầu một chút, đối diện tầm mắt hắn, “Anh thích tôi không?”

Chương 1168: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (22)

Mộ Lí cảm thấy nữ sinh trước mặt có hơi khùng. Một lúc lâu sau hắn mới tìm được giọng nói của mình, “Cô từ bệnh viện đi ra ngoài, đến chỗ tôi, chính là vì hỏi chuyện này?”

Thời Sênh ngửa đầu nhìn Mộ Lí, “Anh thích tôi không?”

“Không...”

Không thích sao?

Nhưng tại sao lại có phản ứng như vậy?

Mộ Lí tránh ánh mắt của Thời Sênh, “Tôi đưa cô về.”

Thời Sênh bĩu bĩu môi, cô biết, tên thiểu năng này không có lúc nào là không làm mình làm mẩy.

Thời Sênh đổi một tư thế, vùi cả người vào ghế sô pha, “Anh và Hộ Hải là có thù gì?”

Mộ Lí chợt ngẩng đầu, mắt kính khúc xạ ánh sáng lóe lên trong mắt Thời Sênh, hiện lên ánh sáng lạnh lẽo.

Thời Sênh chờ nửa ngày Mộ Lí cũng không trả lời, cô cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, “Tôi chính là nói với anh một tiếng, tôi có thể phải động thủ với bọn họ, anh muốn tôi giữ lại ai cho anh?”

Mộ Lí nhíu mày, “Cô biết bao nhiêu?”

“Không nhiều, cũng chỉ qua qua thôi.”

Mộ Lí ngồi vào bên cạnh Thời Sênh, “Bọn chúng không dễ đối phó như vậy...”

Thời Sênh hừ hừ một tiếng, “Phải dám thử thách tầm cao mới.”

Mộ Lí liếc mắt nhìn cô, gò má cô gái dịu dàng, được ánh sáng mềm mại bao quanh, giống như một miếng ngọc ấm đã được mài. Môi đỏ thẫm hiện lên mê người, giống như là đang đợi thưởng thức.

“Muốn hôn tôi à?”

Mộ Lí bị giọng nói không biết xấu hổ của Thời Sênh làm bừng tỉnh, hắn lập tức dời tầm mắt, “An Khởi, chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu, chuyện này liên quan đến rất nhiều người, tôi không biết cô có được tin tức từ chỗ nào, nhưng cô không được phép quản chuyện này.”

“Mộ Lí, tôi muốn hôn anh.”

Mộ Lí: “...” Cô ta rốt cuộc có nghe hắn nói chuyện hay không.

Thời Sênh nhìn chằm chằm hắn mấy giây, đột nhiên nhào vào hắn, ngủ trước nói sau.

Không muốn ngủ với nàng dâu nhà mình không phải có ngoại tình thì là có bệnh.

Mộ Lí không ngờ Thời Sênh lại đột nhiên nhào tới, hắn theo điều kiện phản xạ tránh đi, bên cạnh là bàn, quần áo đụng vào dao gọt trái cây

trên bàn, cắt qua bàn tay.

Ánh mắt quét đến màu đỏ thẫm trên mu bàn tay, sắc mặt Mộ Lí trong nháy mắt trắng bệch, trước mắt choáng váng một trận.

Thân hình hắn lung lay, chợt ngã lên ghế sa lông.

Thời Sênh nửa quỳ ở trên ghế sa lông, lơ mơ nhìn hắn, “Anh sao thế?”

Bản cô nương còn chưa bắt đầu động thủ, sao lại đầu hàng trước thế này?

Tầm mắt Mộ Lí cố định trên người Thời Sênh, huyết sắc trước mắt dường như dần dần rút đi.

Ánh mắt Thời Sênh rơi vào tay hắn, khóe miệng giật giật.

Sợ máu sao...

Thảo nào lần trước rõ ràng không bị trọng thương, hắn đột nhiên liền ngất đi.

Một bác sĩ sợ máu, cái này thật sự không có vấn đề sao?

Bệnh nhân còn chưa chữa khỏi, mình đã ngất trước rồi.

Người như vậy rốt cuộc làm sao mà thành bác sĩ vậy?

Thời Sênh vội vàng tiến lên véo hắn một cái, Mộ Lí đau đớn, nhưng cũng bớt choáng váng hơn một chút.

“Anh lại sợ máu.” Thời Sênh đứng ở bên cạnh hắn, ngữ khí kia cũng

không biết là cười trên sự đau khổ của người khác hay là cái gì.

Mộ Lí xoay đầu, chống người đi lấy giấy trên bàn, lau lau tay.

Thời Sênh thở dài, “Hộp thuốc đâu?”

Động tác của Mộ Lí ngừng một lát, chậm rãi nói: “Phòng ngủ, tủ đầu giường hàng thứ hai.”

Thời Sênh nhảy xuống ghế sa lông, chân không vào phòng ngủ, cô rất nhanh cầm đồ đi ra, ngồi xổm trên đất, lật ào ào bên trong, động tác rất thô lỗ, một chút ôn nhu của con gái cũng không có.

Thời Sênh trước lau sạch vết máu cho hắn, sau đó khử độc, cầm máu, băng bó.

“Cảm ơn.”

Thời Sênh ném đồ vào trong hòm thuốc, hai tay đặt ở trên đùi hắn, người hơi nghiêng về phía trước, “Hôn tôi một cái làm quà cảm ơn đi.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Sắc mặt Mộ Lí không có biến hoá gì.

“Trước đó không phải hôn rồi sao.”

“An Khởi, đừng có làm loạn!” Mộ Lí thấp giọng quát.

Thời Sênh từ dưới đất đứng lên, lại làm tổ trên ghế sa lông, “Điện thoại di động của anh đâu?”

Mộ Lí bị sự biến hóa này của cô làm cho có chút không rõ, hơi nhíu mày, “Làm gì?”

“Chơi game a, cái bệnh viện nát kia cái gì cũng không có, ngột ngạt đến mức tôi muốn giết người chơi rồi.” Thời Sênh trừng hắn, “Làm sao, không cho hôn, còn không cho chơi game? Còn có để cho người ta sống hay không!”

Mộ Lí: “...” Có nghiêm trọng như cô ta nói không?

Hắn dịch sang bên cạnh, móc điện thoại di động trên người ra đưa cho cô.

Thời Sênh có điện thoại di động, lập tức không để ý tới Mộ Lí nữa, Mộ Lí ngồi một lúc, đứng dậy đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Thay quần áo xong, hắn đứng ở trước mặt Thời Sênh, “Tôi đưa cô về.”

Ngón tay Thời Sênh chạm màn hình rất nhanh, “Không muốn, đám cảnh sát thiểu năng kia nhất định ở bệnh viện, không muốn nhìn thấy bọn họ.”

“Cô không muốn nhìn thấy bọn họ, vậy cô trêu chọc bọn họ làm gì?”

“Ai trêu chọc bọn họ?” Thời Sênh tức giận, “Là chính bọn họ tự dưng xuất hiện, tôi đứng ở đó, cái gì cũng không làm.”

Mộ Lí đẩy gọng kính, “Cô cái gì cũng không làm, bọn họ tại sao phải tìm cô?”

Ngón tay Thời Sênh ngừng một lát, ngẩng đầu, trên mặt là vẻ kinh ngạc khoa trương, “Có thể là vừa ý dung mạo của tôi rồi. Bác sĩ Mộ, anh không bảo vệ tôi sao?”

Mộ Lí: “...”

Cũng không phải là thổ phỉ, còn vừa ý dung mạo của cô...

“Rè rè rè rè...”

Điện thoại di động bị Thời Sênh chơi phát nóng đột nhiên rung, phía trên nhảy ra một cái tên.

Mộ Lí lấy lại điện thoại di động, “A lô?”

“Đúng... cô ấy ở cùng tôi, không sao... ngày mai tôi dẫn cô ấy về... ừm...” Mộ Lí cúp điện thoại, chỉ một căn phòng, “Bên kia có phòng cho khách.”

Thời Sênh nháy mắt, “Nhưng tôi muốn anh hầu hạ.”

Sắc mặt Mộ Lí lập tức tối sầm, xoay người đi về phòng mình, đóng cửa lại hắn mới nhớ ra, chuyện vừa rồi hình như còn chưa nói hết.

Hắn lại kéo cửa ra, “Chuyện Hộ Hải...”

Cô gái vừa rồi còn ngồi trên ghế sa lông, lúc này đang đứng ở trên bệ cửa sổ.

Mộ Lí cả kinh, “Cô làm gì thế?”

Thời Sênh quay đầu, dừng lại, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Anh không cho tôi ngủ, tôi sẽ nhảy từ nơi này xuống.”

Mộ Lí đi từ cửa tới, vẻ mặt khẩn trương, “An Khởi, cô xuống đi.”

“Anh đừng qua đây, còn qua tôi sẽ nhảy xuống đó.”

Mộ Lí vội vàng dừng lại, “Được, tôi không đi qua, cô xuống đi.”

“Có cho ngủ không?”

“Chả ai như cô.” Nào có ai ép người như thế chứ.

Lạ ở chỗ, hắn cũng không phản cảm mấy, đáy lòng chỉ là không biết làm sao.

Thời Sênh nắm cửa sổ, nửa người nghiêng ra ngoài, “Vậy tôi nhảy xuống đây.”

Cô vốn là định đi, ai biết cái tên thiểu năng này lại đi ra, đã trèo lên rồi, làm sao cũng phải mưu cầu cho mình chút phúc lợi chứ?

Cả tim Mộ Lí như sắp ra khỏi lồng ngực, “An Khởi, cô tỉnh táo một chút, xuống rồi nói có được hay không?”

Thời Sênh trừng hắn, “Chuyện có một câu, anh nói nhiều cái gì? Ngủ là anh thua thiệt hay là tôi thua thiệt?”

Theo điệu bộ này của cô, người thua thiệt nhất định là hắn.

Mộ Lí đè cái ý niệm này xuống, “Cô có thể bảo đảm cô bây giờ là tỉnh táo không?”

“Nói nhảm, ông đây tỉnh hơn bất cứ ai.”

“Cô xuống trước đã.”

“Anh đồng ý rồi?”

Mộ Lí hỏi ngược lại, “Tôi không đồng ý cô có xuống không?”

“Không xuống.” Ông đây sẽ đi luôn.

Ai rảnh rỗi ở đây lề mề với anh, bên kia còn có một đám khỉ gió đang chờ bổn cô nương dạy dỗ đó!

“Xuống đi.” Mộ Lí xoay người vào phòng ngủ.

Thời Sênh đứng một lúc, từ trên cửa sổ nhảy xuống, đi theo Mộ Lí vào phòng.

Chương 1169: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (23)

Vừa rồi không nhìn kỹ, phòng của Mộ Lí rất sạch sẽ, cũng như Phượng Từ ngày trước, mỗi món đồ đều sắp xếp quy quy củ củ.

Thời Sênh nghiêm trọng hoài nghi hắn bị OCD.

Trong phòng chỉ bật một bóng đèn, Mộ Lí đứng ở cạnh giường, hai tay chắp ở sau lưng, tầm mắt rủ xuống, giọng rất nhẹ nói một câu, “Phòng tắm bên kia.”

“Bác sĩ Mộ có muốn cùng tắm với tôi không?”

“An Khởi, đừng được voi đòi tiên.”

Thời Sênh nhướng nhướng mi, ông đây chẳng những được voi đòi tiên, ông đây còn có thể được voi đòi chồng cơ!

Mộ Lí nhìn Thời Sênh vào phòng tắm, tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền tới, chất liệu kính mờ có thể nhìn thấy đường cong mông lung của cô.

Mộ Lí hốt hoảng hốt dời tầm mắt đi, cầm lấy điện thoại di động ở đầu giường đi ra ngoài.

…

Thời Sênh tắm xong đi ra, phòng trống không.

Trong phòng chỗ nào cũng không có người.

Thời Sênh: "..." Mẹ nó, đồ lừa gạt!

Đừng để cho ông đây bắt được tên thiểu năng nhà anh.

Thời Sênh mặc quần áo tử tế, tiếp tục nhảy cửa sổ rời đi, cô vừa leo lên bệ cửa sổ, cửa huyền quan đã mở ra.

Mộ Lí nhìn thấy người trên bệ cửa sổ phòng khách, sắc mặt kinh sợ, hắn nhanh chóng xông về phía cô, "An Khởi, cô làm cái gì thế? Tôi không phải là đồng ý với cô rồi sao?"

Hắn không biết hắn nếu như chậm lúc nữa, cô có phải là thật sự sẽ nhảy xuống hay không.

Mộ Lí đột nhiên phát hiện, mình không chịu đựng nổi.

Không chịu đựng nổi cô chết đi.

Thời Sênh xoay người ngồi trên bệ cửa sổ, "Anh đi đâu rồi?"

Đáy mắt Mộ Lí chợt thoáng qua một tia bối rối, sờ sờ trong túi quần, lôi ra một hộp đồ kỳ quái.

Thời Sênh giơ tay, "Ôm tôi xuống."

Mộ Lí cất món đồ về, ôm cô xuống, "An Khởi, đừng doạ tôi."

"Tôi tưởng anh chạy rồi." Không nói tiếng nào liền đi, cô cũng rất tuyệt vọng đó!

Quần cũng cởi rồi, lại để cho cô nhìn thấy thế, tức giận!

Mộ Lí trầm mặc một chút, hắn quả thật muốn chạy, nhưng đến dưới lầu, hắn liền sợ.

Mộ Lí ôm Thời Sênh đi về phòng ngủ, thả cô lên giường, hắn kéo cà vạt một cái, tháo kính xuống, cả khuôn mặt lộ ra, vô cùng ưa nhìn.

Thời Sênh bỗng dưng đối diện với ánh mắt hắn, tâm trạng run rẩy, tròng mắt của hắn rất đen, giống như có thể hút tâm hồn của người ta vậy, khiến cho người ta sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Mộ Lí phủ người xuống, hai tay chống giường, cúi mắt nhìn cô, “Sợ sao?”

Thời Sênh đưa tay sờ sờ mắt hắn, “Đôi mắt rất đẹp, tại sao phải che đi.”

Mộ Lí cứng người lại, “Bởi vì bọn họ sợ tôi.”

Thời Sênh nâng mặt hắn, “Tôi không sợ anh là đủ rồi.”

Cô ngẩng đầu hôn lên, xoay mình đè Mộ Lí ở dưới người, nụ hôn của cô trong ôn nhu mang theo sự xâm lược bá đạo, khiến cho Mộ Lí có chút không thoải mái.

Thời Sênh đưa tay cởi quần áo của hắn, men theo xương quai xanh một đường hướng xuống, ngón tay sờ vào vật cứng rắn của hắn.

“Hít...” Người Mộ Lí run lên, hít một hơi lấy lại bình tĩnh.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt Mộ Lí có chút đỏ lên, hai tay nắm khăn trải giường dưới người, ánh mắt dao động không dám nhìn cô.

Thời Sênh bật đèn đầu giường, ánh sáng phát ra, da thịt trắng nõn của Mộ Lí phiếm đỏ, vết sẹo bên eo bất ngờ hiện ra.

“Lần trước bị thương sao?”

“Ừ...”

“Còn đau không?”

“Không chạm vào thì không sao.”

Thời Sênh trèo về bên cạnh hắn, rúc vào trong ngực hắn, “Xin lỗi anh.”

Mộ Lí ngây ra, ôm cô vào, người nghiêng đi, “Không liên quan đến em, không cần xin lỗi.”

Thời Sênh không nói nữa, hô hấp của cô rất nhẹ, giống như là ngủ rồi.

Mộ Lí cả người cứng ngắc, cũng không biết cô có ý gì, chỉ có thể duy trì cái tư thế căng thẳng này.

Một lúc lâu Mộ Lí không nhịn được, “... Không làm sao?”

Giọng Thời Sênh rất nhanh vang lên, “Không làm, ngủ đi.”

Mộ Lí cũng không biết là thất vọng hay là thở phào. Hắn đưa tay ấn tắt đèn, cả người Thời Sênh đều rúc lại trong lòng hắn, một khối nho nhỏ, ôm rất thoải mái, rất an tâm.

“Mộ Lí.”

“Ừ.”

“Ai bảo anh đến tìm em?”

Mộ Lí lại yên lặng, lâu sau mới nói: “Xin lỗi An Khởi, anh không thể nói cho em biết, anh đã đồng ý với người kia.”

“Em là ai?”

“Anh không biết.”

Hắn không có lừa gạt cô, hắn thật sự không biết cô là ai. Tất cả tin tức của cô, đều là người kia nói cho hắn biết. Việc hắn phải làm chính là đưa cô từ bệnh viện tâm thần ra đến chỗ an toàn.

Thời Sênh thở dài.

Nếu như thật sự dễ dàng tra được như vậy, nguyên chủ cũng sẽ không mãi không có tiến triển như vậy.

…

“An Khởi, dậy thôi.”

Thời Sênh từ trong chăn ngẩng đầu lên, tầm mắt mơ hồ, phảng phất thấy Mộ Lí đứng ở mép giường, khom người nhìn cô.

Mộ Lí lại nói: “Chúng ta phải về bệnh viện rồi.”

Thời Sênh trong nháy mắt thanh tỉnh. Cô ngồi dậy, xoa xoa đầu tóc rối bời, trên mặt còn vẻ đỏ ửng vừa tỉnh ngủ, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Bữa sáng muốn ăn cái gì?” Mộ Lí vừa thu dọn lại giường vừa hỏi.

Thời Sênh vẫn ngồi ở trên giường, nghiêng đầu nhìn hắn, “Muốn ăn anh.”

Động tác của Mộ Lí dừng lại, “Đừng quậy, anh mua bàn chải đánh răng mới cho em rồi, đi đánh răng đi.”

Thời Sênh đạp giường, từ đầu giường đi tới cuối giường, nhảy xuống đất, lảo đảo lắc lư đi vào phòng tắm, Mộ Lí kéo cô, “Đi dép vào, sàn nhà lạnh.”

Thời Sênh ngáp một cái, “Phiền quá à.”

Miệng nói như vậy, nhưng vẫn đi đôi dép Mộ Lí đưa cho, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Cô không biết hắn dậy từ lúc nào, đồ dùng cá nhân đều mua đủ cả rồi.

Chờ Thời Sênh đi ra ngoài, Mộ Lí đã làm xong bữa sáng.

Trước kia Mộ Lí đều không ăn sáng ở nhà, một mình hắn lười làm, cũng không có ý gì, lúc này ngồi đối diện một người, đáy lòng hắn đột nhiên sinh ra chút cảm giác năm tháng yên bình.

“Nhìn em làm gì? Có phải cảm thấy em xinh đẹp như vậy, yêu em đến không thể tự kềm chế không?

Mộ Lí: “...” Còn bị tự luyến sao?

Mộ Lí ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác, “Vừa rồi bệnh viện gọi điện thoại tới, cảnh sát chờ gặp em. Tối hôm qua em làm gì thế?”

“Nhìn thấy có người bị bắt cóc, đám thiểu năng kia chắc nghĩ là em làm.”

Mộ Lí nhíu mày, “Quá nửa đêm em ra bệnh viện làm gì?”

Thời Sênh uống cạn nửa ly sữa bò, liếm liếm môi, “Vốn là muốn tìm anh, nhưng nhìn thấy Hứa Nhạc, cho nên em liền đi theo cô ta, muốn xử chết cô ta... Sau đó nhìn thấy cô ta bị bắt cóc.”

“Tại sao lại muốn xử chết cô ta?” Hứa Nhạc là ai?

Mộ Lý cố gắng nhớ lại nửa ngày, cũng không nhớ nổi người này.

Thời Sênh liếc Mộ Lí một cái, “Lần trước cô ta còn oán giận em, anh quên rồi sao?”

Mộ Lí suy nghĩ một chút, “Cái người ở cùng Chu Ninh đó sao?”

“Ừm.”

Mộ Lí lắc đầu, “Lý do này không đủ để cho em giết người.”

Thời Sênh hừ hừ, “Trước đây cô ta thiếu chút nữa hại chết em có tính hay không?”

Sắc mặt Mộ Lí tối sầm, “Lúc nào?”

“Lúc anh còn chưa tới.”

“Em đừng động thủ, anh sẽ nghĩ cách, sau này nghe anh biết chưa hả?”

“Anh làm...” Không chết nổi nữ chính đại nhân đâu.

Thời Sênh nuốt câu nói kế tiếp lại, lời đả kích người như vậy vẫn là không nên nói ra.

[...] Tôi thật sự không hiểu hai tên biến thái bọn họ lúc ăn sáng, sao lại có thể trấn định thảo luận vấn đề giết người như vậy.

Chương 1170: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (24)

Mộ Lí đưa Thời Sênh trở về bệnh viện, người đội trưởng ngày hôm qua đã chờ ở trong phòng làm việc của hắn.

Tầm mắt sắc bén của đội trưởng quét lên hai người, trong ngữ khí tràn đầy chất vấn, “Bác sĩ Mộ, bệnh viện các anh còn có thể đem bệnh nhân ra ngoài qua đêm sao?”

Mộ Lí đeo kính, trong nháy mắt liền khôi phục vẻ mặt người dạ thú, “Đây là chuyện của bệnh viện chúng tôi, có liên quan gì đến vị sĩ quan cảnh sát này sao?”

Sắc mặt đội trưởng tối sầm, bọn họ tối hôm qua ở chỗ này chờ một đêm, bên kia một chút tin tức cũng không có, cái người duy nhất biết chút gì, lại không có ở đây. Bọn họ cũng muốn trực tiếp đến nhà bắt người, nhưng người của bệnh viện không biết Mộ Lí ở chỗ nào. Người của bọn họ đi thăm dò, chỉ tra được một địa chỉ cũ, căn bản không có ai.

“Tình huống khẩn cấp, tôi cũng không phí lời với bác sĩ Mộ, tôi cần đưa An Khởi đi.”

“Sức khoẻ An Khởi không tốt, không thể rời bệnh viện.” Giọng Mộ Lí không nhẹ không nặng, nhưng không dễ phản bác.

Sắc mặt đội trưởng tối sầm, càng lạnh lùng nghiêm túc hơn, “Cô ta là nhân chứng của một vụ bắt cóc, chúng tôi bây giờ hoài nghi cô ta có liên quan đến vụ án này, cần cô ta phối hợp điều tra.”

“Anh nói hoài nghi là hoài nghi, chứng cứ đâu?”

Nói chuyện khó nghe như vậy, trừ Thời Sênh ra cũng không còn ai.

Vừa rồi cô đi vào vẫn luôn không lên tiếng, đội trưởng cũng chỉ chú ý đến Mộ Lí. Thời Sênh đột nhiên nói một câu như vậy, khiến cho tầm mắt đội trưởng cùng Mộ Lí đều tập trung lên người cô.

“Một mình cô xuất hiện ở hiện trường vụ án, cái này còn chưa tính là chứng cứ à?”

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Đó là tôi đi ngang qua, đoạn đường kia là anh mua chắc? Anh còn không cho tôi đi qua?”

Đội trưởng cự lại Thời Sênh, “Lúc đó, cô tại sao lại đi ngang qua nơi đó?”

“Mộng du, tôi không phải đã nói rồi sao? Một buổi tối không gặp, đầu óc của cảnh sát anh bị cương thi ăn rồi à?”

Đội trưởng: “...”Tại sao lại có người phụ nữ trong mắt không có ai như vậy.

Có thể bắt mang đi giáo dục lại hay không?

“Tối hôm qua chúng tôi đã tra hồ hơ bệnh án của cô, cô không có chứng mộng du. Căn cứ tình huống lúc đó, cô rất tỉnh táo, không phải đang mộng du. Tiểu thư An Khởi, cô còn gì để tranh cãi hay không?” Tốc độ nói của Đội trưởng rất nhanh, đây đều là giao thiệp với kẻ tình nghi nhiều mà luyện ra.

Mộng du có thể vừa hay mộng du đến chỗ nhìn thấy Hứa Nhạc bị bắt

cóc?

Ai tin chứ!

“Cho dù tôi tỉnh táo thì đã sao? Tôi nhìn thấy, còn nhớ biển số xe, tôi chính là không nói cho anh biết, anh có thể làm gì tôi?”

“Cô...”

Thời Sênh nhướng mày, “Đừng kích động, kích thích đến tôi sẽ không tốt đâu, tôi là bệnh nhân đó, lát nữa có đánh người cũng không cần phải chịu trách nhiệm đâu.”

Đội trưởng ngăn lại lửa giận tràn đầy, giọng hòa hoãn một chút, “An Khởi, đó là một mạng người vô tội, cô muốn trơ mắt nhìn cô ấy xảy ra chuyện sao?”

Thời Sênh nhún vai, “Tôi không nhìn thấy mà.”

Nữ chính đại nhân sẽ chết sao?

Người ta dù còn sót lại một hơi thở cũng có thể sống tiếp đó.

Ngoan cường giống như mạng sống của nhân vật phản diện.

Bất đồng duy nhất với nhân vật phản diện là, cuối cùng người ta sẽ đi lên đỉnh cao của nhân sinh, nhân vật phản diện chỉ có thể hoá đen đến chết.

Đội trưởng: “...”

Không được, người đâu, giam cái kẻ tâm thần này lại cho tôi.

Đội trưởng giận đến gần chết, lại không dám làm bậy ở bệnh viện, bọn họ đều là âm thầm tiếp xúc với người của mình trong bệnh viện, lấy thân phận người nhà của bệnh nhân mà tiến vào.

Mộ Lí nghiêng nghiêng người, chặn giữa Thời Sênh và đội trưởng, “Vị cảnh sát này, hỏi xong có thể đi rồi chứ?”

Đội trưởng hận nghiến răng, “Bác sĩ Mộ, người anh bao che có khả năng là kẻ tình nghi phạm tội.”

“Cái này không liên quan đến tôi, cô ấy bây giờ là bệnh nhân của tôi, tôi phải có trách nhiệm với cô ấy. Nếu như anh có chứng cứ, thì hãy tới nói cũng không muộn, đi thong thả, không tiễn.

Đội trưởng thở một hơi thật dài, xoay người rời đi.

Chỉ cần là hồ ly rồi cũng sẽ có lúc lòi đuôi ra, hắn không tin...

Mộ Lí đưa mắt nhìn đội trưởng rời đi, lúc này mới quay đầu nhìn Thời Sênh, “Em có để lại chứng cứ hữu dụng gì không?”

Thời Sênh vô tội, “Em có làm gì đâu.”

Mộ Lí gật gật đầu, giơ tay xoa xoa đầu cô, “Em về phòng bệnh trước đi, anh đến chỗ viện trưởng.”

Thời Sênh giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Mộ Lí nhìn cô mấy giây, cúi đầu hôn lên trán cô, “Cẩn thận một chút.”

Thời Sênh không hài lòng, trực tiếp kéo hắn, hôn sâu một cái, sau đó nghênh ngang rời đi.

Mộ Lí bị hôn đến mặt đỏ bừng, hắn đứng ở phòng làm việc tản đi hơi nóng trên người, lúc này mới lắc đầu đi ra ngoài.

…

Thời Sênh đi vòng qua đám y tá, trèo lên tầng tám xem lũ khỉ gió kia.

Mới vừa đi vào đã ngửi được mùi máu tanh rất đậm, biểu cảm Thời Sênh khẽ biến, xong rồi!

Cô nhanh chóng xông về phòng nhốt những người kia, người bị cô trói lại đều chết hết, tất cả mọi người đều là bị cắt đứt cổ họng, chảy máu mà chết.

Thời Sênh đi vòng quanh thi thể hai vòng, biểu cảm càng ngày càng khó coi.

Thi thể bị xếp thành một vòng tròn, ở giữa có ba người, cơ thể ở tư thế cúi lạy, tất cả máu tươi đều trong hình tròn này.

Đây là một cái dấu hiệu đơn giản hoá.

Hoa nở giữa lồng giam, dùng máu tươi để tưới.

Cái tên thiểu năng Mộ Bạch đó!

Có ý cướp người với ông đây sao?

Hất bàn, có bản lĩnh thì tự mình đi đi!

Bình tĩnh!

Không thể vì thiểu năng mà tức giận được.

Hắn giết những người này nhất định là để vu oan hãm hại, Thời Sênh kiểm tra hiện trường một lần, không tìm được chứng cứ có thể vu oan lên đầu mình, cô có chút mờ mịt, chẳng lẽ chỉ là để nói cho cô, hắn ở đây sao?

Không đúng, nhất định có chỗ nào không đúng.

Ánh mắt Thời Sênh rơi vào trên mấy thi thể kia, con ngươi chợt trợn to, cô nhanh chóng lui ra cửa.

“Oành...”

Toàn bộ tầng tám trong tiếng vang cực lớn, bị san thành bình địa, lạ ở chỗ, từ tầng bảy trở xuống đều không có bất kỳ tổn hại gì.

Thời Sênh rơi ở bãi cỏ phía sau, ngẩng đầu nhìn tầng lầu còn đang bốc khói, khóe miệng giật giật.

Thật là âm hiểm.

Đến cả thi thể cũng không buông tha.

“Tíc...”

Dưới chân Thời Sênh đột nhiên vang lên một tiếng tíc, người cô cứng đờ, xong chưa hả cái tên thiểu năng này!

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, nhảy sang bên cạnh, một khắc sau thiết kiếm xuất hiện, đưa cô lao về hướng khác.

“Ầm!”

Chỗ vừa rồi cô đứng nổ tung, đó giống như cái mồi dẫn lửa, lấy nó làm trung tâm, tiếng nổ lan truyền khắp phía xa.

Thời Sênh để cho thiết kiếm lên cao, tránh những thứ nổ kia.

“Ngon lắm cái tên thiểu năng này.” Thời Sênh bày tỏ sự thán phục, bởi vì không biết cô sẽ chạy từ đâu, cho nên bày khắp 360 độ, chạy bên nào kết quả cũng như nhau.

Mộ Bạch khẳng định ở gần đây.

Thời Sênh nhanh chóng tuần sát bốn phía, nếu như là cô, sẽ trốn ở chỗ nào đây?

Mộ Bạch nhất định sẽ chiếu theo suy nghĩ của cô, cho nên...

Ánh mắt Thời Sênh cố định ở trên một toà công trình, đó là một cái toà nhà nhìn qua có chút cũ, bị che ở sau mấy cao ốc. Nếu như không phải là cô ở trên không trung, căn bản là không thấy được.

Thời Sênh từ không trung qua đó, trực tiếp nhảy xuống nóc toà nhà kia.

Tầng chót giống như lâu năm không sửa sang, khắp nơi đều là rêu xanh cùng dụng cụ bỏ hoang, xây đắp qua loa, dáng vẻ lâu đời.

Đây chính là toà nhà thí nghiệm mà bác sĩ Trương kia nói.

Thời Sênh nghiêng nghiêng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

Hôm nay để cho bản cô nương tới cứu vãn thế giới một lần.

[...] Mặc niệm cho người bên dưới.

Chương 1171: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (25)

Tầng dưới cùng của toà thí nghiệm, người đàn ông gầy yếu sắc mặt tái nhợt không nhanh không chậm mặc áo khoác, trước mặt hắn có một màn hình máy vi tính, hiển thị phía trên chính là hình ảnh vụ nổ.

Mộ Bạch cài từng nút áo, hít thở sâu một hơi...

Chạy thôi!

Nếu không chạy thì sẽ chết đó.

Mộ Bạch ngay cả máy vi tính cũng không tắt, trực tiếp chạy ra ngoài, phía sau mơ hồ có tiếng kêu thảm vang lên, ở quanh quẩn toà nhà thí nghiệm, Mộ Bạch thấy lạnh người, càng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hắn còn lâu mới mặt đối mặt.

Quá đáng sợ.

Thân là quý ông, phải tao nhã, không thể nhếch nhác, cho nên phải mau chạy.

Mộ Bạch ở đây lâu như vậy, đã sớm quen thuộc bệnh viện rồi, chờ Thời Sênh từ trên tầng chót đến tầng dưới cùng, Mộ Bạch đã sớm chạy mất dạng.

Thời Sênh chỉ nhìn thấy tin tức khiêu khích hắn lưu lại ở gian phòng

kia.

Bên ngoài xảy ra vụ nổ, lúc này cả bệnh viện đều đang ầm ĩ, một mảnh hỗn loạn, Mộ Bạch muốn chạy, hẳn là rất dễ dàng.

Thời Sênh đuổi đến bên ngoài gặp Mộ Lí, hắn liếc mắt nhìn toà thí nghiệm phía sau, sắc mặt tối sầm, kéo cô sang chỗ yên tĩnh bên cạnh.

Mộ Lí ném cô vào tường, hai tay chống tường, nhốt cô ở bên trong, “Em ở đây làm gì?”

“A... đánh quái, không đúng, cứu người.”

“Vớ vẩn, đi theo anh.” Mộ Lí dắt cô đi hướng khác, lòng bàn tay hắn toàn là mồ hôi lạnh, vẫn đang hơi run rẩy.

Vừa rồi lúc hắn nghe thấy khu nội trú nổ, cả người như bị hút hết hồn, nỗi sợ hãi gần như muốn nhấn chìm hắn.

Thời Sênh không lên tiếng, mặc cho Mộ Lí dẫn cô đến phòng làm việc, trên đường gặp không ít bệnh nhân và nhân viên y tế hốt hoảng.

Mộ Lí đẩy Thời Sênh vào phòng làm việc, “Ở chỗ này đợi, không cho phép chạy loạn.”

“Ơ.”

…

Bệnh viện xảy ra nổ, đội phòng cháy chữa cháy, cảnh sát, nhân viên y tế rất nhanh chặn bệnh viện lại.

Nguyên nhân xảy ra nổ đến giờ cũng không ai rõ ràng, cho nên mọi người chỉ có thể trước mắt chắc chắn bệnh nhân không có vấn đề gì.

Viện trưởng vội vã chạy tới, thấy thảm trạng, thiếu chút nữa ngất đi, “Có người bị thương không? Mau kiểm soát bệnh nhân!”

Người kiểm soát bên kia rất mau qua đây, “Viện trưởng có mấy bệnh nhân bị kinh sợ, bị thương nhẹ, không có chuyện gì lớn... có điều, An Khởi ở tầng sáu và Hứa Nhạc ở tầng hai không thấy đâu cả.”

“An Khởi ở phòng làm việc của tôi.” Mộ Lí từ trong đám người đi ra, “Cô ấy không sao.”

Y tá kia có chút đỏ mặt nhìn Mộ Lí một cái, “Vậy cũng chỉ có Hứa Nhạc là không tìm thấy.”

“Người chạy đi đâu rồi?” Viện trưởng gầm lên, “Còn không đi tìm!”

Y tá bị quát run lên, “Vâng.”

Y tá đi rồi, viện trưởng lại lôi những người bên cạnh lại quát, “Trước hãy trấn an bệnh nhân đã, chú ý tâm lý của bọn họ.”

Bây giờ chỉ có một người mất tích, có lẽ là vừa rồi lúc hỗn loạn chạy đến chỗ nào trốn đi, chỉ cần không có ai chết là tốt. Nếu thật sự có người chết, những người nhà của bọn họ làm ầm lên, bệnh viện sẽ thua thiệt lớn.

Y tá chạy nhanh rời đi, viện trưởng cau mày nhìn về phía Mộ Lí, “Tiểu Mộ, cậu và An Khởi là thế nào?”

Ánh mắt Mộ Lí rơi vào tầng tám đen xì xì, những lan can sắt kia đã

sớm bị nổ bay, không thấy được cái gì, “Viện trưởng, tôi sẽ xử lý tốt.”

“Cậu có chừng mực thì tốt rồi.” Viện trưởng thâm sâu nhìn Mộ Lí một cái, chuẩn bị đến đội phòng cháy chữa cháy bên kia hỏi tình hình, xa xa một bác sĩ đột nhiên kêu to chạy tới, phía sau hắn còn có một đám ký giả truyền thông.

“Viện trưởng, không xong rồi, những ký giả này chả hiểu từ đâu biết tin, chúng tôi không ngăn được.” Bác sĩ chạy vào, thở hổn hển nói.

Gần như cùng với lúc hắn đến, đoàn ký giả vừa đuổi theo kia cũng đến, vây viện trưởng và Mộ Lí thành từng vòng.

Các vấn đề sắc bén nối tiếp xông đến.

“Xin hỏi ngài là người phụ trách của bệnh viện sao? Bệnh viện tại sao lại phát nổ? Bệnh nhân có bị thương không?”

“Xin hỏi bệnh viện phát nổ, có phải là do bệnh nhân phát bệnh gây nên không? Hay là có người cố ý trả thù?”

“Bệnh viện các người trước đến giờ được mệnh danh là bệnh viện an toàn nhất, xin hỏi tại sao lại xảy ra vụ nổ lớn như vậy?”

“Xin hỏi...”

Viện trưởng bị ánh đèn chói chiếu vào không mở nổi mắt, lấy tay ngăn cản ở trước mặt, gần như tất cả phương tiện truyền thông đều ở nơi này, tại sao những người này lại tới nhanh như vậy?

“Rất xin lỗi, nguyên nhân sự cố vẫn đang trong quá trình điều tra, không thể tiết lộ. Mọi người ở chỗ này sẽ làm trở ngại đến di chuyển bệnh nhân, nếu như xảy ra chuyện gì, bệnh viện sẽ truy cứu trách

nhiệm của các vị.” Viện trưởng đầu tiên là ra oai phủ đầu bọn họ, sau đó lại hòa hoãn nói, “Các vị bạn bè truyền thông nếu như muốn tìm hiểu tình hình, xin theo nhân viên của chúng tôi đến phòng tiếp khách chờ, lát nữa tôi sẽ cho mọi người mười lăm phút đặt câu hỏi.”

Những người này không xử lý cho tốt, đến lúc đó không chừng bọn họ bịa ra thứ gì nữa.

Bệnh viện này không giống với bệnh viện khác, bệnh nhân nơi này đều là bệnh nhân tâm thần, người bình thường lúc nổi điên đều rất đáng sợ, đừng nói là bệnh nhân thần kinh phát bệnh.

Cho nên sau khi viện trưởng đề ra kiến này, đại đa số mọi người đều đi theo sắp xếp, quá nhiều người, bọn họ không chú ý tới, có mấy ký giả, thừa dịp bọn họ không chú ý, đi tới toà nhà bệnh viện thí nghiệm bỏ hoang kia.

…

“Viện trưởng, nhiều vị bác sĩ đều không liên lạc được...”

Viện trưởng nhức đầu, “Tạo sao lại không liên lạc được?”

“Không biết, điện thoại không gọi được, sáng sớm hôm nay cũng không quẹt thẻ, ngay cả bác sĩ Triệu ngày hôm qua trực cũng không ở đây.”

Thời gian nổ lại đúng giờ làm việc, đều không chú ý, bây giờ cần người mọi người mới phát hiện có mấy bác sĩ còn chưa tới làm.

Viện trưởng kêu người đi tìm, nhưng tìm cả bệnh viện cũng không tìm được ai, gọi điện thoại đến nhà bọn họ, rất nhiều người đều nói tối hôm qua lúc ngủ vẫn còn ở nhà, tỉnh dậy thì không thấy đâu nữa,

còn tưởng là bệnh viện có tình hình khẩn cấp.

Viện trưởng lập tức báo tin tức này cho Chu Ninh ở hiện trường.

Chu Ninh để cho người ghi lại, sau đó phái người đi tra, Chu Ninh nghĩ tới lâu như vậy mà mình cũng không thấy Hứa Nhạc đâu, vội vàng hỏi viện trưởng, “Viện trưởng, không biết ông có nhìn thấy Hứa Nhạc không?”

“Hứa Nhạc? Cô ấy mất tích rồi, vẫn chưa tìm được.”

“Sao lại mất tích?”

“Có thể là vừa rồi lúc hỗn loạn chạy đến chỗ nào trốn rồi, bệnh nhân đều không chịu nổi kích thích. Cảnh sát Chu đứng quá lo lắng, tôi đã phái người đi tìm rồi.”

Trước đó bệnh viện xảy ra án mạng, viện trưởng khẳng định là biết, có chút ấn tượng đối với Hứa Nhạc.

Đáy lòng Chu Ninh có chút dự cảm xấu, hắn vội vàng cho người đi tra camera.

Lúc bệnh viện rối loạn, Thời Sênh đang dùng máy vi tính ở phòng làm việc của Mộ Lí xem camera của bệnh viện.

Toà nhà thí nghiệm kia bên ngoài cũng không có camera, nhưng tòa bên cạnh toà thí nghiệm lcó, cửa ra của toà nhà đó chỉ có mấy cái, trừ phi tên Mộ Bạch thiểu năng đó có thể chui xuống đất hoặc lên trời, nếu không hắn cũng chỉ có thể đi ra từ mấy chỗ đó.

Mà lúc đó không có bao nhiêu người tới toà thí nghiệm, cho nên muốn phong tỏa người, rất dễ dàng.

Hất bàn, dễ cái rắm ấy!

Mẹ nó quấn kín chỉ còn chừa một đôi mắt, cô cũng không có mắt xuyên thấu, nhìn thế nào được?

Có bản lĩnh mi chường mặt ra coi!

Quấn thành cái bánh chưng còn coi là đàn ông không hả!

Lật bàn!

Chương 1172: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (26)

Thời Sênh theo camera nhìn Mộ Bạch đến mấy con phố, vẫn không thấy hình dáng hắn, sau đó xoay vào một cái ngõ hẻm không người, Thời Sênh liền không tìm được mục tiêu nữa.

Dám đối nghịch với bổn cô nương, thật phục tên Mộ Bạch thiểu năng này.

Thời Sênh có chút hưng phấn, xoa tay bắt đầu cười nhạt, không có tên thiểu năng nào cô không xử chết được.

…

Vụ nổ dưới bệnh viện không làm thương đến ai, rất nhanh liền tra rõ, là có người chôn thuốc nổ. Nhưng camera kia đã bị người cắt bỏ, không có cách nào khôi phục, hoàn toàn không biết là ai làm.

Tầng tám càng kỳ quái hơn, không tra ra nguyên nhân gây nổ.

Cảnh sát bên này không biết phải làm sao, truyền thông bên kia đột nhiên phát ra một tin tức.

Mấy nhà truyền thông lớn đồng thời phát, tiêu đề giống nhau như đúc, chỉ là nội dung bài báo và tranh ảnh khác nhau.

Tiêu đề là...

Vạch trần giao dịch thối nát của bệnh viện tâm thần Trung Sơn, chân

tướng làm người ta khiếp sợ, lòng nguội lạnh!!

Nội dung bài báo viết về những gì bọn họ nhìn thấy ở toà nhà thí nghiệm, cùng với ảnh chụp được.

Tiêu đề nổi bật cộng thêm chữ màu đỏ, trong nháy mắt ngay sáng sớm đã tạo nên một cơn lốc, trở thành đề tài nghị luận mới nhất.

Người dùng ẩn danh A: Đúng là mất trí rồi, lại đối đãi với bệnh nhân như vậy, còn nói cái gì mà chăm sóc người bị thương, loại người như vậy nên kéo ra ngoài bắn chết.

Người dùng ẩn danh B: Trung Sơn là bệnh viện tâm thần lớn nhất thành phố ta. Trước đây tuyên truyền nói là tất cả tài nguyên đều là tốt nhất trong nước, tất cả lấy bệnh nhân làm trung tâm. Không ngờ sau lưng lại là như vậy, thật là buồn nôn, đau lòng cho những bệnh nhân kia.

Người dùng ẩn danh C: Đáng thương nhất chính là những bệnh nhân kia, bọn họ có lỗi gì? Bị người ta đối đãi như hàng hóa, bọn họ cũng có người nhà, bệnh viện Trung Sơn phải chịu trách nhiệm với việc này!!

Người dùng ẩn danh A: Đi chết đi, bác sĩ gì chứ? Sỉ nhục nghề nghiệp này!

Người dùng ẩn danh...

Tất cả bình luận phía dưới đều là mắng bệnh viện tâm thần Trung Sơn, cũng không ít người trực tiếp liên danh tố cáo.

Ngày hôm qua không ít truyền thông mới phát ra chuyện bệnh viện tâm thần Trung Sơn phát nổ, hôm nay lại có mấy nhà truyền thông

lớn liên hiệp phát ra tin tức như vậy.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, ngành có liên quan muốn ngồi xem không quan tâm cũng không được.

Bệnh viện tâm thần Trung Sơn trở thành đối tượng đả kích, những người nhà nghe được tin tức chạy tới, tụ tập ở phía dưới bệnh viện yêu cầu bệnh viện trả lời bọn họ.

Bây giờ những thân nhân kia cùng mấy quần chúng tự phát tổ chức, chỉ cần nhìn thấy người mặc áo choàng trắng bác sĩ cùng đồng phục y tá, bất kể bọn họ có làm sai hay không, đều lên vây đánh, người bệnh viện cũng không dám đi ra ngoài.

Thời Sênh dựa đầu vào kính, nhìn người phía dưới, một lúc lâu nghiêng đầu nhìn Mộ Lí, “Bọn họ lôi cả anh vào mắng chung, anh không tức giận sao?”

“Lúc em làm chuyện này, không phải biết sẽ có kết cục này sao.” Mộ Lí nhìn đồ trên tay, biểu tình không có gì thay đổi.

Thời Sênh chớp mắt, xoay người, dựa lưng vào cửa sổ, “Anh làm sao biết là em làm?”

Mộ Lí không trả lời, chỉ là bình tĩnh hỏi ngược lại: “Không phải em sao?”

Thời Sênh gật đầu, “Là em.”

Giết người phạm pháp mà!

Có thể đỡ phải ném xác, cô vẫn là rất tình nguyện giảm bớt phiền phức ném xác.

“Hỗ Hải cùng những người phía sau hắn hình thành dây xích lợi ích, Hỗ Hải xảy ra chuyện, bọn họ cũng sẽ bị kéo xuống nước, cho nên...” Mộ Lí dừng lại, nhìn về phía Thời Sênh, “Em nghĩ những người đó sẽ ngồi chờ chết?”

Thời Sênh đảo con ngươi, đi tới bàn đối diện hắn, cả người nằm sấp qua, nhấc cằm hắn lên, “Anh tức giận rồi?”

Mộ Lí bị buộc ngẩng đầu lên, môi giật giật, “Không có.”

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, Thời Sênh chợt phun ra một câu, “Em không thích anh đeo kính.”

Mộ Lí nghe thấy cô không thích, theo bản năng tháo kính xuống.

Hắn nhìn chằm chằm kính trong tay mấy giây, hắn làm gì mà lại nghe lời cô như vậy?

Thời Sênh cọ người qua, dán sát môi hắn, “Này, sự sống chết của bọn họ đang nằm trong tay anh đấy.”

Mộ Lí cụp mắt, trên bàn để một cái thẻ usb nhỏ nhắn, nhìn rất quen mắt, đây là đồ trong nhà hắn.

Cô lấy đi lúc nào?

“Bên trong có cái gì?”

“A... cái gì cũng có.” Loại vị diện vẫn chưa tiến vào thời đại công nghệ thông tin phát triển mạnh, chỉ cần có internet, cô chính là chúa tể.

Vị diện công nghệ thông tin phát triển mạnh cô không nói là hạng nhất, nhưng cũng không có ai có thể vượt qua cô leo lên được hạng nhất, mọi người ngang sức ngang tài.

Mộ Lí nhìn cô một cái, gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh có một bác sĩ từ bên ngoài đi vào, kỳ quái quan sát Thời Sênh mấy lần, “Anh Mộ?”

Mộ Lí đưa USB cho hắn, “Sử dụng hợp lý.”

“Cái gì thế?”

Mộ Lí không đáp, bởi vì hắn cũng không biết.

Người nọ cũng không hỏi nhiều, cầm lấy một cái máy tính bên cạnh, cắm USB vào.

Mỗi một tài liệu đều làm tiêu đề, liếc qua thấy ngay.

“Anh Mộ... cái này, anh lấy đâu ra thế?” Người nọ chỉ mấy tài liệu, đột nhiên bắt đầu nói lắp.

Mộ Lí nhìn phản ứng hơi lớn của hắn, chuyển tầm mắt sang máy vi tính, nhìn mấy cái, hắn yên lặng thu hồi tầm mắt, “Cậu về chỉnh lý lại trước, đợi tin tức của tôi.”

Người nọ vội vàng rút USB ra, giơ ngón tay cái, “Anh Mộ, được lắm! Người anh tìm được ở đâu thế, có thu học trò không?”

Mộ Lí nhìn hắn một cái, người nọ lúc này mới phát hiện Mộ Lí không đeo kính, sắc mặt hắn lập tức khó coi, nhanh chóng cúi đầu xuống, “Anh Mộ, em đi trước đây.”

“Vẫn giận à?” Người nọ vừa đi, Thời Sênh liền cọ qua.

Mộ Lí đưa tay ôm eo cô, “Đừng để cho người ta biết em có năng lực này, biết chưa hả?”

Xã hội bây giờ, người có năng lực không thể sử dụng cho mình, thì sẽ bị hủy diệt.

Thời Sênh hung hăng hừ hừ, “Muốn em làm việc, không dễ thế đâu, Mộ Lí, anh quá coi thường em rồi, em lợi hại lắm đó.”

“Biết em lợi hại rồi, nhưng cái này với việc anh quan tâm em không có mâu thuẫn, đừng để cho anh lo lắng.”

“Được rồi được rồi, anh phiền quá đi.”

Mộ Lí bất đắc dĩ lắc đầu, ôm cô vào trong lòng, tiếp tục xem đồ trên bàn.

Chính hắn cũng không biết, tại sao lại không hề thấy lạ trước những gì cô biết, hắn cũng không muốn biết.

Thời Sênh nhìn tay hắn, toàn là thuật ngữ chuyên môn, nhìn hai cái là hết hứng thú, làm tổ ngủ trong lòng hắn.

Lúc Mộ Lí gọi cô, trời đã tối rồi.

“Về nhà thôi.”

Thời Sênh vò vò đầu, “A... dẫn em đi sao?”

Mộ Lí cười khẽ, “Không dẫn em thì dẫn ai.”

“Bọn họ cho phép anh dẫn em ra ngoài à?”

“Mấy ngày nay bệnh viện quá loạn, anh đã nói với viện trưởng rồi.”

Mộ Lí ôm cô đứng lên, có thể là ngồi hơi lâu, chân tê dại, một lúc lâu mới đi ra ngoài.

Bên ngoài vẫn không ít người bao vây, còn có cảnh sát duy trì, những người này điên lên, còn đáng sợ hơn những người điên bên trong nhiều.

Lúc xe của Mộ Lí đi ra, bị ngăn lại.

Chu Ninh mặc quân trang thẳng tắp, đứng ở trước cửa xe, “Bác sĩ Mộ, ngại quá, bây giờ bệnh nhân của bệnh viện tạm thời không thể rời khỏi bệnh viện.”

Đặc biệt là người phụ nữ này, càng không thể rời đi.

Hứa Nhạc còn chưa tìm thấy, hắn hoài nghi có phải người phụ nữ này đã làm gì hay không.

“Viện trưởng đã đồng ý, ngày mai tôi sẽ dẫn cô ấy trở lại.”

Chu Ninh không cho phép, “Bác sĩ Mộ, đây là quy định.”

Chương 1173: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (27)

Mẹ kiếp, kiếm của ông đây đâu!

Tên thiểu năng này xong chưa hả!

Xử chết nam chính là được rồi.

Mộ Lí đè lại Thời Sênh đang muốn động thủ, mở cửa xe đi xuống, nói một phút với Chu Ninh, sắc mặt Chu Ninh từ xanh biến thành đen xì.

Mộ Lí trở lên xe, lái thẳng ra ngoài, từ kính chiếu hậu có thể nhìn thấy Chu Ninh đứng tại chỗ.

Thời Sênh tò mò hỏi Mộ Lí, “Anh nói gì với hắn thế?”

“Điều hắn muốn biết.”

Điều hắn muốn biết? Nam chính đại nhân muốn biết cái gì?

Thời Sênh chỉ nghĩ đến hai vấn đề này liền từ bỏ, cô chỉ phụ trách giết chết nam chính, không phụ trách giải đáp nghi vấn.

…

Trở lại nhà Mộ Lí, Mộ Lí làm bữa tối đơn giản.

Buổi tối hai người nằm trên một cái giường, bởi vì Mộ Lí bị thương ở eo, hai người không làm gì cả, đắp chăn nói chuyện phiếm.

Ngày hôm sau bọn họ đến bệnh viện, nghe thấy Hỗ Hải quay về rồi, Hỗ Hải vừa quay về lập tức tổ chức họp báo, đẩy một bác sĩ ra làm bia đỡ đạn, giữ mình vô cùng sạch sẽ.

Hắn làm nhiều năm như vậy, nếu như còn không có chuẩn bị, đó mới là ngu xuẩn.

Hỗ Hải rất ít khi để cho người ta nắm được đuôi của mình, rất lâu đều không tự ra mặt, không có chứng cứ chứng minh hắn có liên quan với chuyện này.

“Em đi giết chết hắn nha?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi Mộ Lí.

Chuyện cô một kiếm là giải quyết được, lề mà lề mề mãi, nửa ngày cũng không làm xong.

Mộ Lí xoa xoa đầu Thời Sênh, “Bây giờ, hắn chết rồi, rất dễ khiến cho người ta hoài nghi.”

“Sợ gì chứ?” Tới một người thì giết một người, tới hai người thì giết hai người.

“Sau này đừng giết người.” Mộ Lí cầm tay Thời Sênh, “Em không nên để cho máu của bọn chúng nhuộm đỏ tay em, bọn chúng không xứng.”

Thời Sênh: “...”

Mộ Lí hắc hóa có chút nghiêm trọng rồi!

Mộ Lí nghiêng người hôn trán cô một cái, “Ngoan, nghe lời.”

Môi của hắn chậm rãi hướng xuống, từng chút đều rất dịu dàng, cho đến khi bắt được môi của cô, chợt dùng sức, như gió to mưa lớn.

Nếu không phải bên ngoài có người gõ cửa, hai người thiếu chút nữa lau súng cướp cò ở phòng làm việc.

Mộ Lí buông Thời Sênh ra, sắc mặt có chút mất tự nhiên, “Cái đó... em ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi một lát sẽ quay lại.”

Thời Sênh được đặt vào trên ghế, Mộ Lí đứng dậy rời đi. Đi hai bước, hắn lại quay trở lại, hôn đôi môi đỏ tươi của cô lần nữa.

“Đừng có chạy lung tung.”

Thời Sênh không đáp, nhìn Mộ Lí đi ra ngoài.

Mộ Lí không để cho Thời Sênh động thủ, Thời Sênh sẽ âm thầm đi giết chết đối phương, chờ Mộ Lí để cô một mình ở phòng làm việc, cô sẽ lập tức chạy ra ngoài.

Hỗ Hải lúc này hẳn đang ở phòng làm việc.

Thời Sênh kêu Hệ thống giúp bôi đen camera, tránh người, một đường mò tới phòng làm việc của Hỗ Hải.

Hỗ Hải là phó viện trưởng, phòng làm việc của hắn rất lớn, bên trong có một phòng ngăn, Thời Sênh đi vào từ cửa sổ phòng ngăn.

Cửa khẽ mở, tiếng nói chuyện từ bên ngoài theo vào.

“Chắc chắn không?”

“Đích thị là hắn, chuyện lần này, chỉ sợ hắn cũng không thoát được

liên quan, nếu không làm sao lại trùng hợp như vậy, bệnh viện xảy ra vụ nổ, chúng ta liền bại lộ?”

“Bốp!” Có người đập bàn, “Ban đầu tôi không phải kêu các người xử lý sạch sẽ tất cả mọi người sao, các người làm ăn thế nào thế?”

“... Phó viện trưởng cái này... lúc đó hắn bị ép phải nhảy xuống biển, chúng tôi tìm rất lâu cũng không tìm được thi thể, cho là hắn đã chết rồi, ai biết mạng hắn lại lớn như vậy, vẫn còn sống.” Người trả lời hình như rất sợ.

“Không thấy thi thể, các người liền không tìm nữa, một đám phế vật.” Hỗ Hải càng tức giận hơn, “Nghĩ cách thu dọn hắn đi, tôi không muốn ngày mai vẫn nhìn thấy hắn.”

“Phó viện trưởng? Lúc này...” Bên ngoài khắp nơi đều là người đang điều tra, động thủ đối với bọn họ không có lợi.

“Nếu không anh còn chờ hắn vạch trần ra sao?” Hỗ Hải gầm xong, phát hiện giọng mình quá lớn, hắn hạ thấp giọng, “Hắn không thể sống, nếu không chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cái này...”

Hỗ Hải tiếp tục chỉ cho người kia, “Cũng không cần anh đích thân đi làm, anh tìm một người, gây ra chút tai nạn gì đó.”

Thời Sênh ngồi ở trên ghế phòng ngăn, nghe hai người bên ngoài thảo luận giết chết Mộ Lí như thế nào, trong con ngươi một mảnh im lặng.

Thanh âm bên ngoài dần dần yếu xuống, người kia mở cửa đi ra ngoài, Hỗ Hải lại gọi hai cuộc điện thoại, hẹn người gặp mặt, sau khi

cúp điện thoại, hắn đi tới phòng ngăn.

Cửa đẩy ra, một người đàn ông hơi béo xuất hiện ở cửa.

Thấy phòng ngăn lại có người, Hỗ Hải cả kinh, mặt đầy phòng bị, “Cô là ai? Ở chỗ này làm gì?”

Thời Sênh khoanh hai tay, để ở trước người, cùi chỏ tay đặt ở trên tay vịn ghế, hình tượng lão đại nghênh ngang.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía Hỗ Hải, thản nhiên cười một tiếng, “Muốn thảo luận chút khởi nguồn sinh mệnh với viện trưởng Hỗ.”

“Cái gì mà khởi nguồn của sinh mệnh chứ? Cô làm sao vào được đây?” Hỗ Hải trầm mặt, “Vừa rồi cô nghe được bao nhiêu?”

“À... nên nghe với không nên nghe, tôi đều nghe cả rồi.” Thời Sênh nghiêng đầu, “Uy phong của viện trưởng Hỗ thật lớn.”

Người của ông đây mi cũng dám động!

Đáy lòng Hỗ Hải lộp bộp một cái, nhưng thấy đối phương là một cô gái, hắn lại thanh tĩnh lại, hắn đóng cửa vào, “Đây là do cô tự tìm đó.”

“Hỗ viện trưởng là muốn giết tôi diệt khẩu sao?”

Vẻ mặt Hỗ Hải hung ác, “Cô nghe được điều không nên nghe, không trách được người khác.”

Hỗ Hải vốn tưởng rằng cô gái đối diện cho dù không lộ ra vẻ sợ hãi, cũng sẽ lộ ra vẻ kinh hoảng.

Nhưng vẻ mặt cô ta từ đầu tới cuối đều không có biến hóa gì lớn, khóe miệng chứa ý cười, nhìn hắn giống như... nhìn thiểu năng.

Đáy lòng Hỗ Hải đột nhiên bắt đầu phát hoảng, người phụ nữ này là lai lịch gì?

Thời Sênh bình tĩnh lôi ra một tấm bùa giấy, dán vào trên cái bàn bên cạnh, “Viện trưởng nói đúng, muốn động vào người không nên động, không trách được người khác.”

Hỗ Hải trợn to con ngươi, “Cô là người của Mộ Lí?”

“Chỉnh lại một chút, Mộ Lí là người của tôi.” Thời Sênh từ trên ghế đứng lên, liếc Hỗ Hải. Cô cao một mét sáu, có chút chênh lệch với Hỗ Hải, nhưng thân hình như vậy, lại khiến cho Hỗ Hải có loại cảm giác bị áp bách.

Không liên quan đến chiều cao, là khí thế trên người cô ta.

Một người phụ nữ trẻ tuổi như vậy, tại sao có thể có khí thế như vậy?

Thời Sênh nhân lúc Hỗ Hải ngẩn ra, trực tiếp đi lên trói người. Hỗ Hải có thể là để phòng thân, học được mấy chiêu, nhưng công phu mèo cào kia muốn đối phó với Thời Sênh, chả khác gì người ngốc nói mê.

“Cô muốn làm gì! Buông tôi ra... Mộ Lí đâu? Cô kêu Mộ Lí đến gặp tôi!” Hỗ Hải bị trói gô ném xuống đất, trên mặt sưng một cục, nhìn rất tức cười.

“Mộ Lí nhà tôi là người ông muốn gặp thì gặp à? Ông nghĩ mình là chủ tịch nước chắc?” Chủ tịch nước cũng phải xếp hàng chờ, Thời

Sênh hừ cười một tiếng, “Tôi hỏi ông, ông đã làm gì Mộ Lí? Tại sao lại ép anh ấy nhảy xuống biển?”

Hỗ Hải không muốn trả lời, nhưng thủ đoạn của Thời Sênh kia, hắn nào có thể chịu đựng nổi.

Những kẻ thế này, thật ra rất sợ chết, hung ác chút là xoắn lại.

“Tôi nói tôi nói...” Hỗ Hải đầu hàng, “Năm đó em gái hắn nằm viện, có người khách vừa ý em gái hắn, bởi vì bọn họ đều là cô nhi, tôi cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.”

Chương 1174: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (28)

Bảy năm trước, em gái của Mộ Lí được đưa đến bệnh viện này.

Cô nhi thì có bao nhiêu tiền chứ? Mộ Lí năm đó cũng chỉ mới mười bảy tuổi, hắn vì chữa bệnh cho em gái hắn, làm thêm rất nhiều ở bên ngoài, cộng thêm một chút tiền cô nhi viện cung cấp cho bọn họ, miễn cưỡng có thể duy trì điều trị cho em gái hắn.

Nhưng hắn không có bao nhiêu thời gian chăm sóc em gái hắn. Mỗi lần hắn đi làm, Hỗ Hải sẽ để cho người đem em gái hắn đi, giao cho người khách kia.

Cô ta có bệnh, cho dù sau chuyện này cô ta khóc nháo, hắn ta cũng sắp xếp đánh lừa được Mộ Lí.

Cho đến một ngày người khách kia làm quá, giết chết em gái hắn, còn lưu lại dấu vết trên tay và trên chân em gái hắn.

Bọn họ vốn đã soạn một cái lý do, muốn lừa Mộ Lí, nhưng Mộ Lí nhìn thấy những dấu vết kia.

Mộ Lí tức giận muốn báo cảnh sát, lúc đó Hỗ Hải đang có vụ hợp tác rất quan trọng với người khách kia, không thể đắc tội vị khách đó, càng không thể để cho cảnh sát tới điều tra.

Mà Mộ Lí chẳng qua chỉ là một cô nhi, chết rồi cũng không ai quan tâm, cho nên Hỗ Hải thuê sát thủ, quyết định nhổ cỏ tận gốc.

Sau đó Mộ Lí bị ép đến nhảy xuống biển.

Bảy năm sau, hắn trở lại.

Dùng thân phận bác sĩ trình độ học vấn cao, trẻ tuổi nhất quay về đây.

Bảy nắm trước tên của hắn không phải là Mộ Lí, mà theo họ của viện trưởng của cô nhi. Sau khi trở lại, tướng mạo hắn thay đổi cũng không giống so với bảy năm trước nên ông ta hoàn toàn không nhớ ra được.

“Là ông làm hại quá nhiều người, cho nên mới không nhớ ra được nhỉ?” Thời Sênh không thương tiếc vạch trần tấm màn của Hỗ Hải.

Nếu như chỉ hại một người, hắn sẽ luôn nhớ, cảm thấy chỗ nào cũng giống như người kia.

“Người kia là ai?”

“Ai?” Hỗ Hải không phản ứng kịp.

“Kẻ hại chết em gái Mộ Lí là ai?”

“... là Nhậm Hoa.”

Thời Sênh mò ra một chai thuốc từ không gian, mở nắp bình.

Hỗ Hải đương nhiên biết vật kia, “Cô... điều cô muốn biết tôi đều nói cho cô... cô muốn làm gì?”

Thời Sênh cầm chai thuốc tiến lên, mặt tươi cười, “Để cho viện trưởng Hỗ cũng nếm thử một chút mùi vị của thuốc này.”

Hỗ Hải kinh hoàng lắc đầu, “Đừng...”

“Cái này cũng không do ông quyết.”

Thời Sênh nắm được cằm Hỗ Hải, đổ cả bình thuốc vào miệng hắn. Sau khi chắc chắn hắn nuốt xuống hết rồi, lúc này mới buông hắn ra.”

“Ọe...” Hỗ Hải muốn nhổ những thứ thuốc kia ra.

Thuốc đó mỗi lần chỉ có thể uống một viên, hắn uống nhiều như vậy, sẽ chết.

Thời Sênh đợi khoảng nửa giờ, buông Hỗ Hải ra, xóa sạch dấu vết mình đã ở đây, leo lên bệ cửa sổ, “Bác sĩ Hỗ, thời gian còn lại, hưởng thụ thật tốt nhé.”

Cô nhảy một cái, từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống.

Hỗ Hải vẫn còn tê liệt trên đất, một giờ trôi qua, thuốc đã không phun ra được nữa.

Không, hắn không muốn chết.

Hỗ Hải luống cuống tay chân đi tìm điện thoại, như nắm được một cái phao cứu mạng, nhanh chóng lục danh bạ.

“A lô, tôi muốn gặp anh, đúng bây giờ! Bây giờ phải gặp, nếu như tôi xảy ra chuyện, anh cũng không chạy thoát đâu, mẹ kiếp.” Hỗ Hải gào xong liền cúp điện thoại, từ dưới đất bò dậy đi ra ngoài.

Thời Sênh nhìn Hỗ Hải lái xe rời đi.

Cô không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn. Hỗ Hải đi gặp một người, hai người chắc không nói xuôi, cãi nhau. Hỗ Hải đập cửa rời đi, đi được một nửa, vẻ mặt Hỗ Hải đột nhiên hung ác, hắn lại quay trở lại.

Lúc người ở đó còn chưa kịp phản ứng, một dao đâm chết đối phương.

Một viên thuốc có thể khiến cho bệnh nhân thất thường, Thời Sênh nhét cho hắn nhiều thuốc như vậy, đâm chết một người có là gì, quá bình thường.

Lúc lái xe trở về, tinh thần Hỗ Hải càng lúc càng hoảng hốt, càng lộ ra nóng nảy. Đèn đỏ trước mặt nửa ngày không sáng, Hỗ Hải đạp cần ga xông tới, đâm vào xe tải chở hàng. Xe của hắn trực tiếp bị lật, trượt đi một đoạn trên đường, thanh âm chói tai phá vỡ chân trời.

Thời Sênh đứng ở trên vỉa hè, mắt lạnh nhìn người đi đường xông về bên đó.

Tiếng còi xe cảnh sát từ xa tới, Thời Sênh xoay người rời đi, chớp mắt một cái liền biến mất ở trong đám người.

Đây là một vụ tai nạn giao thông, mà người chết lại là Phó viện trưởng của bệnh viện tâm thần Trung Sơn gần đây đang sôi sùng sục, vụ án này lại chuyển đến tay Chu Ninh.

Lúc Chu Ninh đang tra camera, nhìn thấy Thời Sênh đứng ở trên vỉa hè, sắc mặt đột nhiên tối sầm, lại là cô ta!

Sao mà chỗ nào cũng có cô ta.

Lần này cô ta đứng xa như vậy, cho nên Chu Ninh không có lý do gì

đến tìm cô ta, chỉ có thể hoài nghi ở trong lòng.

…

Mộ Lí nhìn thấy tin tức, phản ứng đầu tiên là đi túm cổ áo Thời Sênh, xách cô đến trước mặt mình, “Anh không phải là kêu em không được phép động thủ với hắn ta sao?”

Thời Sênh mặt đầy vô tội, “Tự hắn xảy ra tai nạn xe... liên quan gì đến em?”

Mộ Lí nhìn cô không nói lời nào.

“Được rồi được rồi, nhưng nếu không giết chết hắn, thì hắn sẽ giết chết anh.” Thời Sênh đầu hàng, “Em làm sao có thể nhìn người khác ra tay với anh? Cho dù là có suy nghĩ thôi cũng không được.”

Mộ Lí đột nhiên kéo Thời Sênh vào trong ngực, “An Khởi, anh nên làm gì với em đây hả?”

Hắn cứ không chú ý, cô liền làm ra một đống chuyện lớn, còn là loại chuyện rất nguy hiểm.

Thời Sênh ôm lấy hắn, thanh âm rất nhẹ, “Anh phải làm chỉ có một việc, luôn ở bên cạnh em.”

Em có thể vì anh mà loại bỏ mọi chướng ngại, anh chỉ cần ngồi lên ngai vàng em tạo ra cho anh, không bao giờ phản bội em.

Mộ Lí siết chặt cánh tay, hắn sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Rất lâu sau, Mộ Lí buông cô ra, “Em còn làm gì nữa?”

“Nhậm Hoa.”

Mộ Lí không hiểu.

“Cái đó a... Hỗ Hải nói với em mấy chuyện, Nhậm Hoa hẳn là người anh đang tìm.”

Mộ Lí nhướng mày, “Em biết cả rồi?”

“Ừm.”

Mộ Lí nhìn ra ngoài cửa sổ, trước đây rất lâu hắn luôn một lòng muốn báo thù, dường như đây là ý niệm để cho hắn chống đỡ sống tiếp. Nhưng không biết từ bao giờ, ý niệm này dần dần phai nhạt.

Từ sau khi gặp cô, chuyện này dường như không còn quan trọng như vậy nữa.

Nhưng hắn phải hoàn thành.

Mộ Lí kêu người bắt đầu sử dụng những gì trước đó Thời Sênh cho hắn.

Hết tin tức đen tối này đến tin tức đen tối khác tuôn ra, nhân sĩ các giới bắt đầu hoang mang bất an. Thế đạo bây giờ, có ai là không có một chút dữ liệu đen tối chứ.

Đặc biệt là người có quan hệ với bệnh viện tâm thần Trung Sơn, càng vô cùng lo lắng.

Nhưng bây giờ Hỗ Hải đã chết rồi, việc bọn họ có thể làm chỉ là nghĩ cách phủi sạch cho mình.

…

Khu hút thuốc của bệnh viện.

Hai người đàn ông đứng ở cửa phòng bệnh.

“Đội trưởng, anh nói đây là ai làm? Chúng ta tra lâu như vậy, đều không tra được tin tức gì hữu dụng, người này ra tay một cái liền kéo nhiều người xuống nước như vậy...”

“Không biết.” Đội trưởng hít một hơi thuốc, thanh âm trầm trầm, “Thông báo mọi người bắt đầu làm việc đi.”

“Đã thông báo rồi, lần này để xem bọn họ còn có cách nào mà tranh cãi. Vụ án này chúng ta đi theo lâu như vậy, lần này cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.”

Đội trưởng thâm sâu nhìn hắn một cái, “Cậu cảm thấy nên vui vẻ à?”

“... Lẽ nào không nên sao?” Nhiều chứng cứ như vậy, bây giờ bọn họ tra dễ dàng hơn rất nhiều rồi.

Đội trưởng hận không thể rèn sắt thành thép, “Có một người không biết tên, lúc chúng ta còn chưa tra được cái gì, tóm được chứng cứ như vậy, lúc này tuôn toàn bộ ra, cậu cảm thấy người này là đang giúp chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ... không phải sao?

“Cậu xem xem trên danh sách này, tùy tiện một người đã đủ cho chúng ta bận tối mắt rồi. Những thứ chứng cứ kia có phải là thật sự hữu hiệu hay không còn cần chúng ta đi tra xem, không phải trên đó nói có là có, mà nhiều thời gian như thế, đủ để cho những người đó

tiêu hủy chứng cứ rồi. Bây giờ cậu còn cảm thấy là có người đang giúp chúng ta không?”

Chương 1175: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (29)

Lấy bệnh viện tâm thần Trung Sơn làm ngòi nổ, những tài liệu đen tối bị dính dáng đến khiến cho cả nước khiếp sợ, cũng không phải là tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến bệnh viện tâm thần Trung Sơn, nhưng những chuyện này đều mở đầu từ bệnh viện tâm thần Trung Sơn.

Sau đó có người đặt tên sự kiện thành sự kiện Trung Sơn.

Có người mặc dù kịp thời hủy chứng cứ, nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát được chế tài.

Hứa Nhạc nằm ở trên giường bệnh, tinh thần có chút hoảng hốt nhìn tin tức trong ti vi, đó là tiến triển mới nhất của chuyện Trung Sơn.

“Theo báo cáo, Phó viện trưởng Hỗ Hải của bệnh viện Trung Sơn bởi vì uống một loại thuốc, trong lúc tinh thần hốt hoảng, đâm vào một chiếc xe tải, chết tại chỗ. Mà loại thuốc này, chính là thuốc Hỗ Hải dùng để khống chế bệnh nhân của bệnh viện, thành phần cụ thể các ngành có liên quan vẫn đang kiểm tra...”

Sau khi Hứa Nhạc bị bắt, bởi vì không được giải cứu ngay, dẫn đến Hứa Nhạc cũng uống loại thuốc kia, tinh thần cô ta bây giờ đã có chút không bình thường.

Con ngươi cô ta đục ngầu, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm tin tức, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Bên ngoài phòng bệnh, đội trưởng cùng mấy đội viên đang đứng, nhìn người ở bên trong, “Đội trưởng, Tiểu Nhạc có thể chữa khỏi không?”

“Cô ấy còn trẻ như vậy...”

“Ban đầu không nên để cho cô ấy đi vào làm nội ứng, cô ấy vốn là có tiền đồ tốt hơn, bây giờ...”

Mọi người trầm mặc.

Hứa Nhạc là sư muội của đội trưởng, cùng một thầy, đau lòng nhất có lẽ là đội trưởng.

Bọn họ đã đi theo vụ án này một thời gian, nhưng vẫn luôn không có tiến triển. Hỗ Hải cùng đám người phía sau hắn kia bảo mật công việc quá tốt.

Sau khi Hứa Nhạc nghe nói vụ án này, chủ động đề nghị tiến vào làm nội ứng, thầy và hắn đều không đồng ý, sau đó Hứa Nhạc tự mình lén lút tìm quan hệ tiến vào.

Chuyện đến nước này, bọn họ cũng chỉ có thể tương kế tựu kế.

Đội trưởng thu hồi tầm mắt, “Tin tức hôm đó rốt cuộc là ai tiết lộ ra, tra được chưa?”

Ngày đó bọn họ đột nhiên nhận được tin tức của Hứa Nhạc, muốn gặp mặt nói chuyện. Trước kia bọn họ trao đổi tin tức, đều thông qua người của bệnh viện, Hứa Nhạc đột nhiên muốn gặp mặt, nhất định là xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng lúc bọn họ đến nơi, hiện trường chỉ có một người phụ nữ

điên.

Những kẻ đó cướp Hứa Nhạc mang đi ở trước mặt bọn họ, nhất định là có người tiết lộ bí mật, biết Hứa Nhạc là nội ứng.

“Không có manh mối gì, Tiểu Nhạc cái gì cũng không nói...”

Lại là một hồi trầm mặc, đội trưởng thở dài, “Đi thôi, vẫn còn có nhiều chuyện phải xử lý.”

Một đám người nhìn vào phòng bệnh, vẻ mặt thương tiếc.

Hỗ Hải đã chết, nghiên cứu của hắn không ai rõ, hơn nữa đây cũng không phải là thuốc độc, có thuốc giải là có thể khỏi. Hứa Nhạc bị thương tổn là thần kinh não.

…

Sự kiện Trung Sơn dần dần lắng xuống. Bởi vì chuyện này danh tiếng của bệnh viện Trung Sơn giảm rất nhiều, rất nhiều người đều đón bệnh nhân đi. Bệnh viện còn phải thanh toán không ít khoản bồi thường.

Ban đầu những thứ tiền vốn kia đều là Hỗ Hải kéo tới. Không có Hỗ Hải cùng những kim chủ kia của hắn, bệnh viện Trung Sơn cũng có xu hướng khó mà duy trì được.

Cả bệnh viện đều trông vô cùng tiêu điều.

Thời Sênh ngồi ở trên hành lang dài của bệnh viện, nhìn những thân nhân hùng hùng hổ hổ đón bệnh nhân đi kia.

“An Khởi.”

Một thân ảnh cao lớn chắn ở trước mặt Thời Sênh.

“Là anh à.” Thời Sênh khẽ cười, “Anh cũng sắp rời đi à?”

Đặng Quân xách đồ trên tay, cười khổ một tiếng, “Bây giờ bệnh viện thành cái bộ dạng này, mọi người cũng không ở lại được nữa.”

Đặng Quân không phải là một người hiền lành gì, ban đầu hắn có thể nhắc nhở Thời Sênh, hoàn toàn là bởi vì Thời Sênh đã cứu hắn một mạng.

“Sau này cô định làm thế nào?” Đặng Quân ngập ngừng hỏi một tiếng, hắn nghe nói cô không có người thân.

Thời Sênh hất hất cằm, “Có người nuôi tôi.”

Đặng Quân theo Thời Sênh nhìn qua. Mộ Lí thay quần áo bình thường từ xa đi tới, hắn không đeo kính, cũng không cảm giác được vẻ nho nhã trước đây của hắn nữa, chỉ có một cỗ khí mạnh mẽ.

“Hoá ra bọn họ nói là thật.” Trước đây bệnh viện đồn quan hệ của hai người họ không đơn giản.

Thời Sênh từ hành lang dài đứng lên, khoát khoát tay với Đặng Quân, “Tôi đi đây.”

Đặng Quân cũng cười theo, vẫy vẫy tay với cô.

Mộ Lí đứng cách xa mấy bước nhìn hắn. Đặng Quân vô cớ dâng lên một cảm giác lãnh lẽo và sợ hãi không nói rõ được.

Hắn nhìn Mộ Lí ôm Thời Sênh, tự nhiên hôn một cái trên trán cô, sau

đó dẫn cô đi ra ngoài bệnh viện.

Đặng Quân đi theo phía sau bọn họ, cùng đi ra khỏi bệnh viện. Xe của Mộ Lí đỗ ở bên ngoài, trước hết để cho Thời Sênh đi lên, hắn mới vòng qua xe, ngồi lên ghế lái.

Lúc người đàn ông đó đối mặt với cô, cảm giác hoàn toàn khác với hắn.

…

Mộ Lí chưa bao giờ nghĩ tới, con đường mà mình cho là khó khăn nhất lại thoải mái qua như vậy, mà tất cả những thứ này đều nhờ cô.

Mộ Lí liếc mắt nhìn cô gái làm tổ ở ghế phụ, “An Khởi, tiếp theo em muốn làm gì?”

“Ừm, tìm… người nhà của em.” Chỉ còn lại một nhiệm vụ cuối cùng.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, “Anh không cần nói cho em, em có thể tự tra.”

“Xin lỗi.”

“Chuyện đã đồng ý với người khác, đương nhiên phải làm.” Thời Sênh không để tâm.

Đáy lòng Mộ Lí run rẩy. Cô có lúc vô cớ gây rối, ví dụ như lần trước dùng nhảy lầu để uy hiếp hắn, nhưng có lúc lại khiến cho người ta thoải mái vô cùng.

Không vì cô ở chung một chỗ với mình, mà nhất định muốn ép hắn nói cho cô.

Hắn có thể không chút do dự nói, nếu cô nhất định muốn biết, hắn nhất định sẽ nói.

“Có phải là yêu em rồi không?” Thời Sênh không biết ngại ngùng xích lại gần.

“Yêu em? Hừm?” Giọng điệu của Mộ Lí có chút cổ quái.

Thời Sênh: “…” Nàng dâu nhà cô bị vấy bẩn rồi, cũng bắt chước trêu đùa cô.

“Nếu không chúng ta trở về thử một chút? Vết thương của anh khỏi rồi chứ?” Lâu như vậy, mấy ngày trước cô sờ hắn cũng không có phản ứng gì, nhịn lâu như vậy, cuối cùng có thể khai trai* rồi, Thời Sênh rất kích động.

**Khai trai: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay.*

Mộ Lí đẩy đẩy cô sang bên cạnh, “Không có việc gì đừng lại gần anh quá.”

“Tại sao?” Thời Sênh trợn mắt.

Yết hầu Mộ Lí trượt hai cái, giọng hơi khàn, “Sợ không nhịn được.”

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Vậy thì đừng có nhịn. Em lại đâu phải là không cho anh ngủ, lúc trước anh không phải là hôn rất vui vẻ sao?”

Mộ Lí bất đắc dĩ, “Anh đang lái xe.”

Đây là trên đường quốc lộ, hắn không muốn làm hại người.

Thời Sênh lúc này mới yên phận lại, ngồi ở ghế phụ chơi game.

Mộ Lí nhìn nhìn điện thoại di động của mình, càng không biết nên làm sao, thôi thì cứ mua cho cô một cái mới đi.

Mộ Lí dẫn Thời Sênh đi mua điện thoại di động và máy vi tính. Cô có lúc muốn dùng máy vi tính chơi game, hắn không làm được gì, chỉ có thể nhìn cô chơi.

“Anh giàu ghê nhỉ?” Thời Sênh gẩy ví tiền của Mộ Lí, bên trong có mấy tấm thẻ, còn có không ít tiền mặt.

Mộ Lí rút thẻ ra, đưa cho Thời Sênh, “Bên trong không có bao nhiêu tiền, có điểu chắc là đủ cho em tiêu, yên tâm, sau này tiền kiếm được, đều là của em.”

“Đây tính là bao nuôi sao?

“Em đồng ý không?”

Thời Sênh trả thẻ về, vỗ vỗ ngực Mộ Lí, “Bao nuôi em nghìn vạn trở lên, cố lên.”

Mộ Lí: “...”

Nghìn vạn hả…

Cái mục tiêu này có chút xa xôi, có điều hắn sẽ cố gắng thử xem.

Nhân viên phục vụ cửa hàng lờ mờ nhìn hai người, khẩu khí của em gái này cũng quá lớn rồi? Mở miệng là nói nghìn vạn, giá tiền này ngang với minh tinh rồi.

Chương 1176: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (30)

Mua xong đồ đi ra, Mộ Lí cầm đồ đặt vào cốp xe, Thời Sênh dựa vào cửa xe chờ hắn.

“An Khởi.”

Chu Ninh mặc đồng phục, râu ria xồm xoàm, nhìn vô cùng sa sút tinh thần, lúc này lại mặt đầy vẻ hung thần dữ tợn đi tới.

“A, cảnh sát Chu thật là trùng hợp. ”

Sắc mặt Chu Ninh cực kém, “Không trùng hợp, ở đây xảy ra án mạng, cô đừng nói cô lại mộng du đi tới chỗ này nhé?” Mỗi lần có án mạng đều phát hiện ra cô ta ở hiện trường, không muốn để cho người ta hoài nghi cũng khó.

Thời Sênh nhìn quanh bốn phía, một dãy nhà ở góc phố có cảnh sát đang kéo dây ngăn cách.

“Cảnh sát Chu, có chuyện gì sao?” Mộ Lí từ phía sau đi tới, xoa xoa đầu Thời Sênh, giọng nói mềm mỏng, “Lên xe trước đi.”

“Anh quản tôi ở chỗ này làm gì? Tôi ở chỗ nào còn phải báo cáo cho anh chắc?” Thời Sênh khó chịu với nam chính, vừa kéo cửa xe, vừa nói chuyện, “Đừng có luôn cảm thấy là tôi làm, nếu không anh đời này cũng đừng mơ bắt được hung thủ.”

Cửa xe “rầm” một tiếng đóng lại.

Nam chính đại nhân làm gì mà cứ túm lấy bổn cô nương không buông hả?

Bản cô nương giống người xấu chỗ nào chứ?

[…] Cô không giống, cô vốn là người xấu!

Thời Sênh khoanh hai tay trước ngực, thả lỏng người dựa vào ghế ngồi, “Nhị Cẩu Tử, ta nói cho mi một tin xấu, mi muốn nghe hay không?”

[...] Tin xấu, xấu cỡ nào? Còn có thể đen đủi bằng nó bây giờ chắc? [Cô nói đi.]

Thời Sênh bình tĩnh rút máy tính bảng ra, gõ mấy cái phía trên.

Đợi khoảng ba giây, lại gật gật.

[…] Mệt quá đi, bây giờ ngay cả tự do online offline cũng không làm được sao?

Chủ nhân người còn không quay lại, bản Hệ thống có thể thay đổi hết mặt mũi rồi đó, không còn là Hệ thống mà chủ nhân biết đâu.

Thôi kệ, dù sao đây cũng là chuyện sớm hay muộn, đi một bước tính một bước là được rồi.

“Ô, bình tĩnh như vậy cơ à?” Hệ thống lại không gào thét, thiết lập nhân vật sụp đổ rồi?

Không phải là thiết lập nhân vật sụp đổ, mà là Hệ thống sụp đổ.

Đánh không lại, mắng không lại, ngay cả bản thân cũng không khống chế được, nó còn có thể làm sao, nó cũng rất tuyệt vọng đó!

[Ký chủ, cô vui thì tốt rồi.]

Lúc chủ nhân còn chưa quay về, nó cứ thu lại làm Hệ thống vậy, sau này nó trả thù sau.

“Nhị Cẩu Tử mi có muốn bán chủ cầu vinh không?” Thời Sênh dụ dỗ Hệ thống.

[Ký chủ đừng có mơ, trong thiết lập của ta, độ trung thành đối với chủ nhân là trăm phần trăm. Cho dù cô hủy diệt ta, ta cũng sẽ không làm chuyện bán chủ nhân.] Hệ thống rất kiên quyết.

“Cạch.” Thời Sênh thu máy tính bảng lại.

Hệ thống thử offline, phát hiện có thể, lập tức offline.

Lúc cô ta không cưỡng chế mình online offline, mình hẳn vẫn có thể tự do online offline.

Lúc Thời Sênh tán dóc với hệ thống, Mộ Lí đã “giao lưu” xong với Chu Ninh, Chu Ninh lộ ra ánh mắt không cam lòng nhìn về phía cô.

Khi một người tiềm thức nhận định một chuyện, thì sẽ rất khó dời mắt đi.

Chu Ninh cảm thấy Thời Sênh có liên quan đến vụ án này, hắn liền theo dõi Thời Sênh, mà bỏ qua rất nhiều đầu mối.

Cũng không trách được Chu Ninh, dẫu sao mỗi lần Thời Sênh xuất hiện đều trùng hợp như vậy.

Trùng hợp đến rất khó để cho người ta tin, cô không phải là hung thủ.

…

Về đến nhà, Mộ Lí hỏi Thời Sênh đang không có chút hình tượng nào nằm dài trên ghế sa lông.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Thời Sênh lật người, không chút khách khí báo ra một chuỗi tên món ăn.

Mộ Lí: “…” Cô thật đúng là không biết ngại, bạn gái nhà người ta không phải đều nói lời yêu thương là “Chỉ cần là anh làm, cái gì cũng ngon” sao?

Hắn chắc đang có một bạn gái giả.

Mộ Lí lục tủ lạnh, “Nguyên liệu nấu ăn không đủ, anh xuống siêu thị phía dưới mua.”

“Em đi cùng anh.” Thời Sênh sượt một cái nhảy lên, “Em phải đi coi chừng anh, tránh cho anh bị người khác nhìn trúng.”

Mộ Lí thích cô dán vào mình, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bên ngoài tiểu khu Mộ Lí ở có một siêu thị, đồ bên trong rất đầy đủ, Mộ Lí dựa theo mấy món Thời Sênh nói kia mà mua nguyên liệu, “Buổi tối ăn nhiều như vậy, em có thể tiêu hóa sao?”

Thời Sênh ném đồ ăn vặt vào xe đẩy, thuận miệng đáp một tiếng, “Ăn no mới có sức.”

Mộ Lí: "…" Không phải hắn suy nghĩ xiêu vẹo, lời này của cô vốn là không đứng đắn.

"Em ăn ít đồ ăn vặt đi, anh làm đồ có dinh dưỡng hơn cho em."

Thời Sênh nhìn nhìn xe, dừng tay ném đồ ăn vặt lại, chỉ một hướng, "Qua bên kia mua ít đồ."

"Mua cái gì?"

Thời Sênh đảo mắt, "Đồ dùng phụ nữ."

Mộ Lí đỏ mặt, "Anh đến khu tính tiền đợi em."

Thời Sênh đại lão phất phất tay, một mình đi về khu đồ dùng hàng ngày bên kia, bên này tương đối ít người, cô trước vòng vo một vòng, dưới sự chào hàng của người bán hàng, mua loại ban ngày và ban đêm.

Thời Sênh cầm đồ đi đến khu tính tiền, đi mấy bước cô lại quay đầu nhìn, luôn cảm giác có người đi theo cô là sao hả?

Thời Sênh lui về phía sau mấy bước, sau kệ hàng có hai cô gái nhỏ mặc đồ học sinh, đang thảo luận mua nhãn hiệu kia, bọn họ đứng bên cạnh người bán hàng vừa rồi chào hàng với cô, còn lại không có ai cả.

Thời Sênh nhíu mày lại, tiếp tục lui về phía sau, sau một cái giá, có một người đàn ông đang gọi điện thoại, nghe ngữ khí thật không tốt, dường như đang cãi nhau với ai.

Ảo giác sao?

Thời Sênh cầm đồ tìm được Mộ Lí, không cảm thấy có người đi theo cô nữa.

“Nghĩ gì vậy?”

“Cảm thấy có người đi theo em.” Tầm mắt Thời Sênh nhìn bốn phía, mọi người mỗi người một việc, có mấy cô gái nhỏ mặt đỏ bừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Mộ Lí, hoàn toàn không thấy ai khả nghi.

“Ra ngoài thử xem.” Mộ Lí hạ thấp giọng.

Mộ Lí rất nhanh thanh toán xong, dắt Thời Sênh ra khỏi siêu thị, bọn họ thả chậm tốc độ, vòng về hướng cửa sau của tiểu khu, bên này tương đối vắng vẻ, nếu thật sự có người đi theo cô, cũng dễ động thủ.

Nhưng bọn họ đi tới cửa sau của tiểu khu, cũng không phát hiện ra ai khả nghi.

Mộ Lí xoa xoa đầu Thời Sênh, “Đừng nghĩ nữa, sau này ra ngoài đi cùng anh.”

“Em đâu cần anh bảo vệ.”

“Nhưng anh muốn bảo vệ em.” Mộ Lí nhéo má cô, “Em như thế, khiến anh rất mất mặt đó.”

Thời Sênh ôm cánh tay Mộ Lí, “Bác sĩ Mộ, xin hãy bảo vệ em.”

Sau đó trấn định buông hắn ra, “Có thể diện chưa?”

Mộ Lí: “...”

#Nàng dâu nhà ta với nàng dâu nhà khác không giống nhau, dịu dàng hiền thục, lương thiện hài lòng đâu?”

“Anh có đi hay không, đứng ở đây đón năm mới à!”

Thời Sênh đã đi tới phía trước, đang không nhịn được thúc giục hắn.

Mộ Lí thở dài, bỏ đi, bất kể bộ dạng cô thế nào, đó vẫn là cô.

Bữa ăn tối rất phong phú, Mộ Lí sợ Thời Sênh ăn nhiều không thoải mái, lượng làm rất ít, nhưng nhiều thức ăn, Thời Sênh vẫn là ăn có chút căng cứng.

Cô xoa xoa bụng, từ trên bàn ăn dời đến ghế sa lông, đang chuẩn bị nằm xuống, Mộ Lí túm lấy cô, “Mới ăn cơm xong, hoạt động một chút.”

“Vậy anh hôn em đi.”

Mộ Lí: “…”Không lúc nào là không cảm thấy mình đang bị ăn đậu hũ.

Mộ Lí sợ Thời Sênh ngồi lại, hôn một cái trên mặt cô, Thời Sênh lúc này mới không cam tâm tình nguyện đi loanh quanh hai vòng trong phòng khách, chờ Mộ Lí vào phòng bếp, cô lập tức ngồi xuống.

Mộ Lí nhoài nửa người ra khỏi phòng bếp, “An Khởi.”

Thời Sênh: “…”

Đậu má có mắt sau lưng à?

Chương 1177: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (31)

Mộ Lí thật sự lo lắng Thời Sênh ăn no quá, thu dọn xong đồ đạc, lại khăng khăng kéo cô xuống dưới đi một vòng.

Đèn đường trong tiểu khu rất tối, hai người đi song song, bóng dáng bị kéo dài chồng lên nhau.

“Nhìn cái gì thế?” Mộ Lí kéo Thời Sênh về phía mình, “Muốn đâm vào cây à.”

Thời Sênh hoàn hồn, “Nhớ anh đó.”

Mộ Lí không biết làm sao, “Anh đứng ngay trước mặt em rồi còn gì?”

“Nhưng mà chưa được ngủ.” Thời Sênh cười liếc mắt, đề nghị: “Bác sĩ Mộ, không bằng chúng ta trở về vận động đi?”

Vẻ đỏ ửng trên mặt Mộ Lí được bóng đêm che lại, “Đừng có suy nghĩ lung tung.”

Thời Sênh tức giận, “Cái gì mà suy nghĩ lung tung, nếu như em không có ý gì với anh, vậy mới toi đó.”

Mộ Lí cảm thấy lời này có chút vấn đề, nhưng thay đổi ý nghĩ một chút, thật giống như không có vấn đề.

Nếu như đối với người mình thích không có ý nghĩ gì, vậy còn là thích sao?

Mộ Lí rất muốn cô, nhưng nghĩ buổi tối cô ăn nhiều như vậy, sợ thân thể cô không thoải mái, chỉ có thể nhịn, “Đi một lúc nữa.”

“Anh không phải đang kéo dài thời gian đấy chứ?” Thời Sênh dừng lại, “Em nói cho anh biết Mộ Lí, tối hôm nay nếu như em không được ngủ với anh, ông đây sẽ lấy họ của anh.”

Mộ Lí nhướng nhướng mày, mùi vị mặt người dạ thú kia lại tỏa ra, “Em lẽ nào không nên lấy họ anh?”

Thời Sênh: “…” Mình vậy mà lại không cãi lại được.

Cuối cùng Thời Sênh vẫn bị Mộ Lí kéo đi nửa giờ. Trở về trên tầng, Thời Sênh lập tức đi tắm. Mộ Lí còn tưởng rằng cô lo lắng không yên muốn làm gì, ai biết cô tắm xong liền lên giường ngủ.

Mộ Lí tắm xong đi ra, nhìn người trên giường co lại thành một đống, thật không biết làm sao, cô tuyệt đối là đang trả thù hắn.

Mộ Lí tắt đèn lên giường, người trên giường động một cái, xích lại gần hắn, Mộ Lí kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô một cái, sau đó thuận xuống, bịn rịn trên môi cô, “An Khởi?”

Hắn nhẹ nhàng kêu tên cô.

“Gì thế?”

“Anh muốn…”

“Muốn cái gì?”

Mộ Lí có chút không nói ra nổi, hắn nắm lấy tay Thời Sênh, dẫn cô

thăm dò xuống phía dưới. Nụ hôn lướt qua vừa rồi của hắn biến thành hôn sâu. Tay cô mang theo nhiệt độ, bao trùm ở trên vật nóng bỏng của hắn, giống như lửa cháy, trong nháy mắt thiêu đốt hắn.

“An Khởi…” Mộ Lí có chút khó chịu, cô không trả lời hắn.

Thời Sênh nghiêng đầu, thanh âm thanh thúy vang lên trong bóng tối, “Xin em đi!”

Cho anh giả bộ này, ông đây còn không trị được anh chắc.

“Xin em…” Người Mộ Lí càng ngày càng nóng, hắn khao khát cô đáp lại.

Thời Sênh xoay người ngồi lên trên người hắn, lần mò cởi quần áo của hắn, động tác của cô rất chậm, cái gì cũng không làm, rõ ràng là cố ý.

Mộ Lí không biết làm sao, chịu đựng quá trình, chờ cô cởi quần áo của hắn ra.

Ngón tay của cô vạch qua ngực hắn, mang một trận run rẩy, cố ý trêu đùa, khiến cho Mộ Lí càng thêm khó chịu, trên người dường như có lửa đang bốc cháy.

Lúc người ở trên cúi xuống, Mộ Lí chợt xoay mình, đổi lại vị trí của hai người, răng môi quấn quít, ý loạn tình mê.

“Anh muốn vào rồi.” Mộ Lí dán bên tai Thời Sênh, mang theo hỏi thăm nhẹ nhàng.

Thời Sênh cựa người một chút, tỏ ý hắn có thể.

Mộ Lí chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên rút người ra đứng lên. Trên người chợt lạnh, khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Anh làm gì thế? Lại muốn lâm trận chạy trốn?”

Mộ Lí nằm sấp ở trên giường, kéo tủ đầu giường ra, cầm một hộp bao còn chưa bóc ra.

Thời Sênh híp mắt, “Sao thế, anh sợ em có thai?”

Mộ Lí lần nữa phủ lên người, “Em vẫn còn trẻ, con cái chúng ta có thể sau này hãy có, hơn nữa… anh không muốn phải chia sẻ em với ai cả, cho dù là con cũng không muốn.”

Thời Sênh rút đồ trên tay hắn ra, “Em sẽ không có thai.”

Mộ Lí ngẩn ra, “Sao lại…”

Lời của hắn còn chưa nói xong, bình tĩnh nhìn cô mấy giây, sau đó cười khẽ, “Có anh là đủ rồi.”

Mộ Lí hôn cô, lưng đồng thời hạ xuống, hắn chợt hít một hơi lạnh, cứng người không động, “Đau không?”

“Đau.” Thời Sênh rên rỉ một tiếng, thân thể này là lần đầu tiên, làm sao lại không đau chứ.

Mộ Lí bị thanh âm kia của cô làm cho mềm lòng, cẩn thận hôn cô, dời đi sự chú ý của cô, từ từ một lúc, Mộ Lí mới bắt đầu động.

Xuân sắc vô biên, một đêm triền miên.

…

Trước đây Thời Sênh cảm thấy Mộ Lí là một tên mặt người dạ thú. Sau khi ngủ rồi, vẫn cảm thấy hắn là một tên mặt người dạ thú.

Cô bị chơi đùa không xuống giường được, hắn ngược lại rất tốt, tinh thần phấn chấn.

Thời Sênh tức giận, đợi đến vị diện có linh khí rồi sẽ xử lý hắn.

Mộ Lí bưng cháo đi vào, ánh mắt quét qua da thịt đang phơi bày ở ngoài của Thời Sênh, phía trên toàn là vết hôn, sắc mặt hắn có chút mất tự nhiên, cụp mắt nhìn chén cháo đang bốc khói, “Tiểu Khởi, dậy ăn chút gì đi.”

Thời Sênh lật người, “Không có sức, không muốn ăn.”

“Anh đút cho em.” Mộ Lí ngồi ở mép giường, nhẹ giọng dỗ, “Buổi sáng em chưa ăn gì cả, ngoan, dậy ăn một chút.”

Thời Sênh cọ cọ trong chăn, một lúc lâu mới chống người ngồi dậy, chăn trượt xuống, lộ ra da thịt trắng non của cô.

Trên mặt cô còn mang theo tia đỏ ửng, vẻ mặt lười biếng. Tóc đen nhánh tản ra bốn phía, che những vết hôn kia như ẩn như hiện, càng lộ vẻ mê người.

Yết hầu Mộ Lí trượt nhẹ, đè nén lại dục vọng bốc lên trong cơ thể, hắn kéo kéo chăn lên, trấn định cầm thìa đút cháo cho cô.

Thời Sênh còn không buồn mở mắt, nhìn giống như động vật nhỏ chưa tỉnh ngủ.

Mộ Lí không nhịn được mổ mổ môi cô.

Người phía sau đột nhiên mở mắt ra, ngửa về sau, “Làm gì đấy?”

Mộ Lí bật cười, liếm môi một cái, “Tối hôm qua không phải em rất ầm ĩ sao? Bây giờ sao lại sợ rồi?”

Thời Sênh trợn mắt, có chút không phục, “Em làm sao biết thể lực anh lại tốt như vậy.”

Nếu không phải là bản cô nương không có linh khí, tuyệt đối sẽ là anh không dậy nổi.

“Thể lực anh mà không tốt, tính phúc của em sau này biết làm thế nào?”

“Sáng sớm ra, có thể trong sáng chút không.” Nàng dâu nhà mình khởi động xe, hoàn toàn là tài xế lão luyện.”

Mộ Lí nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ đã trưa rồi.”

Thời Sênh trừng hắn, trưa thì làm sao, trưa thì có thể dơ bẩn sao?

Mộ Lí cười khẽ, bày ra dung mạo dễ nhìn, tràn đầy dịu dàng bịn rịn, đôi mắt kia lúc này cũng vô cùng sáng, “Được rồi, anh không động vào em, qua đây ăn cháo.”

Thời Sênh mè nheo một hồi, chậm rãi qua ngồi.

Mộ Lí quang minh chính đại đút cháo, trên thực tế ăn xong một chén cháo, Thời Sênh bị hôn không dưới mười lần.

Cuối cùng bị hôn không nhịn được, đoạt lấy chén cháo, một hớp húp cạn, nhét chén cháo không cho Mộ Lí, “Hôn xong chưa hả, lui ra, ông đây buồn ngủ rồi.”

Mộ Lí cầm chén không, không biết làm sao, chỉ có thể để cho cô ngủ, thay mới vỏ chăn trên giường bị hành hạ, ném vào máy giặt.

Nhưng nhìn quần áo lót của Thời Sênh, hắn có chút lúng túng, vật này hắn nên giặt thế nào? Hắn nhớ không thể dùng máy giặt để giặt…

Mộ Lí xắn tay áo lên, dùng chậu hứng nước, bắt đầu giặt tay.

Chương 1178: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (32)

Thời Sênh cùng Mộ Lí lăn qua lăn lại ở nhà đã mấy ngày, chờ sau khi Mộ Lí đòi xong phúc lợi nhiều năm độc thân như vậy, Thời Sênh mới có thể ra cửa.

Mộ Lí phải kiếm tiền nuôi Thời Sênh, hai người bắt đầu chuyện ai nấy làm.

Thời Sênh tìm được giáo sư tên là Hồ Thụ lần trước bác sĩ Trương nói cho cô.

Khu dân cư cũ kỹ, Hồ Thụ ở một mình, trong nhà thu dọn rất ngăn nắp. Tốt xấu gì ông cũng là một giáo sư, điều kiện sống không tính là kém.

Ông lão đầu tóc hoa râm đón Thời Sênh vào nhà, mặt đầy kinh ngạc, “An Khởi, sao cháu lại đến đây? Mau vào mau vào đi, người của bệnh viện đưa cháu tới sao? Đứa nhỏ này tới cũng không nói trước một tiếng.”

Thời Sênh lễ phép gật đầu một cái, “Cháu tự mình tới, tới đây là muốn hỏi Hồ giáo sư một ít chuyện.”

Biểu tình của Hồ Thụ ngưng trệ, đột nhiên thở dài, “Là muốn hỏi thân thế của cháu sao?”

“Hồ giáo sư có thể nói cho cháu không?”

Hồ Thụ đóng cửa lại, đi về phía salon phòng khách, tỏ ý Thời Sênh ngồi xuống. Ông ta lại xoay người đi pha trà. Chờ làm xong những việc này, Hồ Thụ mới ngồi vào đối diện Thời Sênh.”

Hồ Thụ yên lặng hồi lâu, mặt đầy ngưng trọng nói: “Tiểu Khởi, chuyện này cháu không biết thì tốt hơn.”

Giọng của Thời Sênh rất nhạt, “Cháu muốn biết mình đến từ nơi nào.”

Hồ Thụ lại thở dài, đứng dậy đi vào phòng ngủ, chờ ông ta đi ra, trên tay cầm một bức thư, ông ta cầm phong thư, ngập ngừng hồi lâu mới đưa cho Thời Sênh, “Đây là mẹ cháu để lại cho cháu. Bà ấy nói nếu như có một ngày cháu hỏi, thì đưa vật này cho cháu. Nếu như cháu không hỏi, vậy thì cả đời cũng đừng để cho cháu biết.”

Thời Sênh nhận lấy bức thư, bên trong chỉ có một tờ giấy.

“Tiểu Khởi:

Mẹ không biết con có thể khôi phục trí nhớ hay không, nhưng con đọc được bức thư này, chứng minh con muốn biết thân thế của mình.

Nhưng mẹ hy vọng con đừng đi truy tìm thân thế của mình, cứ sống tiếp như vậy, sống thật khỏe mạnh.

Dĩ nhiên đây chỉ là mẹ hy vọng. Mẹ không thể tước đoạt quyền biết được chân tướng của con. Nếu như con nhất định phải biết, thì đi tìm Mộ Trần, ông ta sẽ nói cho con biết tất cả.

Sống thật tốt nhé.

Mẹ yêu con.”

Thư tới đây thì hết.

Mộ Trần…

Mộ Lí?

Hai người này quan hệ thế nào?

Hỗ Hải từng nói, bảy năm trước Mộ Lí không phải họ Mộ.

“Mộ Trần là ai ạ?” Thời Sênh hỏi Hồ Thụ.

Hồ Thụ cầm ra mấy tờ báo từ dưới bàn uống trà nhỏ, lật lật bên trên, lật tới mục giải trí, chỉ vào một người đàn ông phía trên, “Ông ta chính là Mộ Trần.”

“Trong giới giải trí?” Nội dung câu truyện này thật là khúc khuỷu a!

“Mộ gia…” Hồ Thụ thở dài, “Tiểu Khởi, bác coi như là nhìn mẹ cháu lớn lên, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm nguy hiểm lớn như vậy, giữ lại cháu. Mẹ cháu hy vọng cháu sống tốt, chớ làm chuyện ngốc nghếch.”

“Cháu sẽ sống tiếp.” Thời Sênh đứng dậy, “Cảm ơn Hồ giáo sư đã nói cho cháu biết.”

Đáy mắt Hồ Thụ lộ ra vẻ không biết làm sao, ông ta biết cô bé trước mặt này sẽ không nghe ông khuyên nhủ.

…

Lúc Thời Sênh tìm được Mộ Trần, Mộ Trần đang quay phim, phim cổ trang. Mộ Trần không trẻ, mặc đồ cổ trang, so với những tiểu thịt tươi kia càng thêm có mị lực của đàn ông.

Danh tiếng của Mộ Trần ở giới giải trí rất lớn, đã từng lấy được đại lão ảnh đế.

Đây là một đoạn phim đánh trận, Mộ Trần dường như đã luyện qua, không dùng bất kỳ thế thân nào.

Cảnh của Mộ Trần rất nhanh thì xong, ông bị các phụ tá vây chặt lấy đi ra ngoài.

Phó đạo diễn từ chỗ đạo diễn bên kia tới, nói chuyện cẩn thận, “Anh Trần, vất vả rồi, lát nữa vẫn còn có mấy pha cần sửa chút, anh Trần không vội chứ?”

Mộ Trần cao ngạo, ông ta không đáp lại phó đạo diễn. Trợ lý của ông ta trực tiếp kéo phó đạo diễn đi sang bên cạnh nói chuyện.

Mộ Trần trở lại chỗ nghỉ ngơi, thấy chỗ của mình có một cô gái đang ngồi, cau mày lại. Trợ lý bên cạnh cảm nhận được khí lạnh, tiến lên mắng một tiếng, “Cô là nhân viên làm việc ở đây à? Đây là ghế của anh Mộ, cô cũng dám ngồi, còn không đứng dậy.”

Cô gái ngẩng đầu lên, Mộ Trần đột nhiên ngẩn ra, ông ta kéo người trợ lý kia lại.

“Anh Mộ?”

“Đi ra ngoài xem xem.” Mộ Trần lên tiếng, giọng nói ông ta lạnh lùng y như con người ông.

Tầm mắt trợ lý dò xét một vòng trên người Thời Sênh và Mộ Trần, đáy lòng lẩm bẩm, em gái này là ai vậy?

Trợ lý sợ Mộ Trần tức giận, mang đầy một bụng nghi vấn, lui ra bên ngoài, phòng ngừa có paparazzi chụp ảnh.

Mộ Trần đi tới trước mặt Thời Sênh, từ trên cao nhìn xuống, “Cháu khôi phục trí nhớ rồi?”

“Vẫn chưa.” Thời Sênh lắc đầu.

Mộ Trần cau mày, “Vậy tại sao cháu lại tìm được tôi?”

Thời Sênh giơ giơ bức thư trong tay lên.

Nói chuyện với người thông minh vĩnh viễn không tốn sức.

“Đợi tôi một phút.” Mộ Trần xoay người gọi trợ lý, dặn dò hắn mấy câu, sau đó dẫn Thời Sênh đi, để lại trợ lý mặt mù mờ.

Anh Trần lại đi cùng một người phụ nữ…

Đi thật rồi!!

…

Mộ Trần dẫn Thời Sênh về nhà mình, “Ngồi đi, uống gì?”

“Gì cũng được.” Thời Sênh tìm một chỗ ngồi xuống, không hề vì đi tới chỗ xa hoa thế này mà lộ ra chút khó chịu nào.

Mộ Trần cũng không kỳ quái gì, cầm đồ uống từ tủ lạnh ra, đặt trước mặt Thời Sênh, “Cháu đi theo tôi về như vậy, không sợ tôi làm gì

cháu à?”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ cười, “Ông muốn làm gì tôi?”

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Mộ Trần đột nhiên nở ra nụ cười, “Cháu nên gọi ta là chú.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh so sánh mình và Mộ Trần một chút, hoàn toàn không có chỗ nào giống nhau.

“Xem ra cháu thật sự vẫn chưa nhớ ra được.” Mộ Trần ngồi xuống đối diện cô, thả lỏng người, “Cũng đúng, dược tính kia rất mạnh, cháu bây giờ vẫn có thể giữ suy nghĩ rõ ràng đã là kỳ tích. Cháu muốn biết cái gì?”

“Ông ném tôi và bệnh viện tâm thần Trung Sơn?”

“Coi là thế.”

“Tại sao?”

“Bà ấy muốn để cháu sống tiếp.”

Thời Sênh đoán bà ấy trong miệng Mộ Trần là mẹ cô. Khi Mộ Trần nói tới bà ấy, cả người đột nhiên dịu dàng lại.

“Nói từ đầu được chứ?”

Mộ Trần nhìn Thời Sênh một cái, “Cháu thật sự muốn biết?”

“Đôi khi biết được chân tướng, so với chẳng hay biết gì mà chết sẽ

tốt hơn.”

Mộ Trần tay để trên môi trầm mặc một lúc, dường như đang suy nghĩ nên nói như thế nào.

Thời Sênh cũng không thúc giục. Hai người an tĩnh ngồi ở phòng khách, toàn bộ không gian giống như không có ai vậy.

Hồi lâu, giọng của Mộ Trần mới vang lên.

Hai mươi hai năm trước, mẹ cô và ba cô gặp nhau ở trên thương trường, lúc đó mẹ cô đã là một người phụ nữ có danh tiếng, thân thế tốt, xinh đẹp, thông minh có tài. Lúc bấy giờ bà gần như là người phụ nữ mà tất cả mọi người trong giới đều muốn lấy được.

Bà ấy là con một, cưới được bà ấy, đồng nghĩa với việc cưới được tập đoàn sau lưng bà ấy.

Nhưng mẹ cô rất cao ngạo, ai cũng không vừa mắt, ít nhất là trước khi gặp ba cô, là người mà ai cũng coi thường.

Nhưng sau khi gặp ba cô, mẹ cô đột nhiên liền biết yêu.

Lúc ấy ba cô cũng chẳng qua là cố ý tiếp cận bà ấy, vẫn là vì sản nghiệp khổng lồ sau lưng bà ấy.

Chỉ cưới một người phụ nữ, là có thể có được nhiều tài sản như vậy, người đàn ông nào không động tâm?

Ở trong tình yêu đàn bà thường mù quáng, không thấy rõ dã tâm của người bên cạnh. Mẹ cô cho là đàn ông kia thật tâm thích bà ấy, không quan tâm sự phản đối của người nhà, gả vào Mộ gia.

Chương 1179: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (33)

Bởi vì thân phận và thế lực sau lưng của bà ấy, bà ấy quả thật cũng sống một thời gian tốt đẹp, nhưng thuận theo việc bà ấy dần dần giao quyền lợi ra, chuyện liền bắt đầu xảy ra biến hóa.

Những chuyện này là góp nhặt từng ngày mà xảy ra, cho đến năm nguyên chủ mười tám tuổi ấy, có một người đàn bà mang hai đứa bé đến cửa, tất cả mâu thuẫn bùng nổ.

Mẹ của nguyên chủ bị giam lỏng, vì nguyên chủ, bà ấy không thể không giao ra xí nghiệp dưới tên mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác hai đứa con riêng kia vẫn không ưa nguyên chủ, không biết từ chỗ nào lấy được một loại thuốc, tiêm cho nguyên chủ, loại thuốc kia sẽ bị nghiện, gần như ma túy.

Lúc được phát hiện ra, nguyên chủ đã mất đi phần lớn trí nhớ, mẹ nguyên chủ lúc này mới cầu đến chú em chồng vẫn luôn thầm thích bà ấy, để cho ông ấy mang nguyên chủ đi.

Mộ Trần chưa bao giờ nghĩ tới muốn tranh đoạt gia sản gì. Ông ta lăn lộn từ nhỏ trong giới giải trí, những người muốn tranh gia sản của Mộ gia kia, cũng không thèm để ý đến thiếu gia Mộ Trần nhỏ nhất này.

Nhưng Mộ Trần muốn đem nguyên chủ đi, cũng không dễ dàng như vậy.

Mẹ của nguyên chủ hình như chuyển không ít đồ đứng tên nguyên chủ, dẫn đến ba nguyên chủ coi chừng cô ấy rất nghiêm. Cuối cùng là mẹ nguyên chủ giúp đỡ, ông ta mới đưa người đi được.

Ông ta mất rất nhiều thời gian tránh tai mắt của Mộ gia, cho người bố trí xong.

Nhưng chờ lúc ông ta trở lại, mẹ nguyên chủ đã chết, đồng thời còn có một đứa con riêng cũng chết.

Nói trắng ra, là một trận ân oán của nhà quyền thế, nguyên chủ chẳng qua chỉ là một kẻ xui xẻo.

Trở thành kết tinh của một trận hôn nhân lấy tình yêu làm trò lừa bịp.

“Bà ấy để lại cho tôi những gì?” Người Mộ gia nếu như để ý như vậy, khẳng định không phải là thứ đơn giản.

“Không biết, có lẽ có liên quan tới Phó gia. Mấy năm này, hắn vẫn chưa hoàn toàn nắm được quyền quản lý công ty của mẹ cháu.”

Phó là họ của mẹ nguyên chủ.

Mộ Trần dừng một chút, “Bà ấy rất thông minh, sẽ không thật sự giao thứ quan trọng ra. Cháu là đứa con duy nhất của bà ấy, bà ấy khẳng định là để lại cho cháu. Nếu như cháu vĩnh viễn không nhớ ra, những thứ đó vĩnh viễn cũng không có ai biết, tiền Phó gia kiếm được, quyên cho công ích hết.”

“Bọn họ hoàn toàn có thể làm giả, nói tôi chết rồi, thứ đứng tên tôi tự nhiên sẽ trở lại trên tay bọn họ.”

Mộ Trần nhìn cô: “Cháu chết rồi, những thứ đó cũng bị quyên ra như

vậy, ai cũng không có được.”

Thời Sênh trầm tư chốc lát, bây giờ thân phận đã khá rõ ràng, nguyên chủ chỉ là để cô làm rõ thân phận, cũng không kêu cô giúp đỡ nghịch tập, cho nên, nhiệm vụ này tới đây là chấm dứt rồi.

Thời Sênh đứng dậy, “Cảm ơn đã nói cho biết.”

Mộ Trần ngẩn ra, gọi Thời Sênh lại, “Cháu không hỏi những thứ khác sao?”

“Vẫn còn có cái gì phải hỏi sao?” Nên biết cô đều đã biết rồi.

Mộ Trần: “…”

Vì để tránh cho bị người của Mộ gia phát hiện, ông ta chưa bao giờ đi thăm cô, cũng chưa từng nghe ngóng tin tức của cô, không nghĩ tới nhiều năm không gặp như vậy, cô lại dưỡng thành tính tình như vậy.

“Cháu không muốn biết mẹ cháu để lại cho cháu cái gì sao?”

“Không có hứng thú.” Trừ tiền chính là quyền, nhưng những thứ này đối với cô mà nói, rất dễ dàng, không có gì đáng tranh.

Mộ Trần cổ quái quan sát Thời Sênh mấy lần, dường như đang nghiên cứu cô thật sự là không thèm để ý, hay là giả vờ.

“Vậy thì… chúc cháu may mắn.” Cô đi ra rồi, làm sao có thể chỉ lo thân mình.

“Đing đang…”

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên.

Mộ Trần đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài, “Sao cậu lại tới đây?”

“Cô ấy đâu?”

Mộ Trần hiểu ra, để cho hắn đi vào, “Cậu sợ tôi làm gì cô ấy sao?”

Mộ Lí trầm mặt đi vào trong, thấy Thời Sênh hoàn hảo không hao tổn gì đứng đó, hắn mới thở phào.

Thời Sênh có chút kinh ngạc, “Sao anh lại đến đây?”

“Lo lắng cho em.”

Vừa rồi lúc hắn lên weibo nhìn thấy ảnh cô ở cạnh Mộ Trần bị paparazzi chụp được, lập tức bỏ chuyện đang làm xuống chạy tới đây.

Mộ Trần khoanh hai tay trước ngực nhìn Thời Sênh và Mộ Lí, “Cũng may là con cô ấy, tôi sẽ không làm gì con bé cả, có điều Mộ Lí… Chuyện cậu đồng ý với tôi, hình như cũng làm không tốt.”

“Cô ấy bây giờ rất an toàn.”

Mộ Trần ý tứ không rõ hừ nhẹ một tiếng, “Vậy sao?”

Ánh mắt Mộ Lí kiên định, “Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

Mộ Trần giơ giơ tay, “Dù sao cũng là tôi quản nhiều việc đâu đâu, mấy người đi đi. Từ nay về sau, chúng ta hết nợ.”

Mộ Lí lập tức dẫn Thời Sênh ra ngoài, Mộ Trần không ngăn cản. Cho đến khi bóng dáng hai người biến mất, Mộ Trần thở dài, “Quả nhiên vẫn là không xuống tay được… cũng bởi vì cô ấy là con của em sao?”

…

Bên ngoài biệt thự, Mộ Lí nhét Thời Sênh vào trong xe, nhanh chóng nổ máy, rời khỏi chỗ này, khu biệt thự phía sau dần dần biến mất.

Giọng Mộ Lí chậm rãi vang lên, “Ban đầu là Mộ Trần kêu anh đưa em đi. Ông ta chưa nói có mục đích gì, chỉ nói anh tìm một chỗ an toàn cho em. Anh nợ ông ta một cái nhân tình, anh phải trả cho ông ta.”

Mộ Lí từ đầu tới cuối đều không biết Mộ Trần có quan hệ như thế nào với cô, hắn cũng lười hỏi, chỉ cần làm xong chuyện này, hắn sẽ trả được nhân tình này, hắn cũng có thể thuận lợi đi vào bệnh viện.

Nhưng hắn không nghĩ tới, mình sẽ thích cô.

Thời Sênh tiếp lời, “Ông ta có mục đích với em, có điều sau đó từ bỏ rồi, người này có bệnh.”

Mộ Trần cũng không rộng lượng như ông ta biểu hiện ra như vậy, không màng quyền thế.

Ngược lại ông ta che giấu dã tâm rất sâu, sâu đến nỗi người ta không nhận ra được, loại người như vậy mà đánh lại, sẽ rất đáng sợ.

Ông ta đại khái là thật sự thích mẹ nguyên chủ, nếu không cũng sẽ không từ bỏ cơ hội tốt lớn như vậy.

Đối với Thời Sênh mà nói, từ bỏ cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối là có

bệnh.

[Nếu như có một ngày, cần cô chọn lựa giữa Phượng Từ và một chuyện rất quan trọng với cô, cô sẽ chọn cái gì?] Hệ thống đột nhiên nhảy ra đặt câu hỏi.

“Tại sao phải chọn?”

[…] Ví dụ thôi.

“Không có nếu như, ta sẽ không để cho hắn rơi vào nguy hiểm.”

[Ký chủ cô khinh thường như vậy, sẽ thua thiệt đó.] Con người sống trên đời, ai mà không có gì ngoài ý muốn chứ?

Thời Sênh hừ lạnh, “Có thể thử xem.”

[…] Rất tốt, cuồng vọng tự đại như vậy, không hổ là Ký chủ nhà nó.

Mộ Lí rất lo cho cô, sau mấy ngày đều không đi ra ngoài, một mực ở nhà bầu bạn với cô, rất sợ xoay người một cái, cô sẽ xảy ra chuyện.

Cuối cùng là Thời Sênh nhìn hắn không nhịn được, tống cổ hắn ra ngoài.

Con hàng này cứ xẹt qua trước mặt cô, chơi game cũng không có cách nào mà tập trung tinh lực.

Mộ Lí mỗi ngày đều về nhà rất đúng giờ, chỉ có sớm không có muộn.

Nhưng thế này, thời gian của hắn liền bị giảm bớt, mỗi ngày chỉ có thể chờ Thời Sênh ngủ mới đến thư phòng tiếp tục làm những việc hắn chưa xong.

Sau đó mấy ngày Thời Sênh không ra ngoài, nhưng mỗi lần cô ra ngoài, đều có thể cảm giác được có người đi theo cô.

Thời Sênh cố ý chọn một buổi tối, ra đi bộ một vòng, cố ý đi bộ đến nơi vắng vẻ.

Ngắm nhìn bốn phía, là một chỗ đánh nhau tốt.

Thời Sênh phất phất tay áo, “Đi ra đi.”

Người theo dõi cô chắc là không ngờ, một lúc lâu mới từ chỗ tối đi ra. Tổng cộng ba người, một người trong đó đứng ở phía trước nhất, hắn gật đầu một cái với Thời Sênh, “Đại tiểu thư, tiên sinh mời người về nhà.”

“Về nhà? Trở về nhà nào?”

“Mộ gia.”

Chương 1180: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (34)

Mộ gia.

Mộ Bạch ngồi ở phòng khách, ngồi bên cạnh hắn là một cậu con trai mười tám mười chín tuổi, rất xinh đẹp. Mộ Bạch đang không ngừng quan sát, ánh mắt đầy ái mộ kia khiến cho Mộ Bạch nổi hết da gà.

Hắn là một quý ông có khuynh hướng tình dục rất bình thường!

Hơn nữa chúng ta đều họ Mộ, không chừng mấy trăm năm trước còn là một nhà.

Mộ Bạch mặc kệ ánh mắt của cậu con trai, nhìn về phía người trung niên đối diện.

Người trung niên trầm mặt, dường như đang trầm tư, đại khái một phút sau mới nói: “Mộ tiên sinh, anh thật sự có thể giúp tôi lấy được đồ sao?”

“Chỉ cần ông có thể giúp tôi, tôi đương nhiên có thể giúp ông.” Mộ Bạch khẽ vuốt cằm, bất kể là bị thịt gì, hắn đều có thể làm ra quý công tử thân sĩ và cao quý, khiến cho người ta kinh động mà liếc nhìn.

“Ba, ba còn suy nghĩ cái gì, đồng ý với anh Mộ đi!” Đứa con trai đột nhiên ngồi vào bên cạnh người đàn ông trung niên, lắc lắc tay ông ta nũng nịu.

Quả nhiên, thấy cậu con trai lớn như vậy nũng nịu, nội tâm Mộ Bạch tan vỡ, hắn thà rằng thấy kẻ điên Thời Sênh kia hơn.

“Đừng linh tinh.” Người đàn ông trung niên mắng con trai, nhưng đáy mắt tràn đầy cưng chiều.

“Ba~”

Trước sự nũng nịu của con trai, người đàn ông trung niên cuối cùng cũng đồng ý với Mộ Bạch.

Chuyện quyết định xong, Mộ Bạch lập tức đi ra ngoài, còn chưa đi ra, phía sau liền phát ra một tiếng, “Anh Mộ.”

Anh Mộ cái ông nội nhà mi!

Mộ Bạch đi nhanh hơn, nhưng phía sau hoàn toàn không buông tha, đuổi theo hắn ra cửa, cách một đoạn, cuối cùng đuổi kịp hắn, “Anh Mộ anh nhanh như vậy làm gì, em không đuổi kịp anh.”

“Tôi không phải anh của cậu.” Mộ Bạch kéo dài khoảng cách với cậu con trai kia, “Tôi còn có việc, Nhị thiếu gia dừng bước.”

Cậu con trai bắt lấy cánh tay Mộ Bạch, trong con ngươi lóe lên ánh sáng cổ quái, “Anh Mộ, em mời anh ăn cơm nhé.”

Mộ Bạch buồn nôn một trận, hắn biết sở thích của vị này, hắn mới không muốn bị bỏ thuốc, sau đó bị ân ân a a…

Quá đáng sợ.

Mộ Bạch giằng tay ra, khí thế trên người đột nhiên mạnh lên, “Nhị thiếu gia mời trở về, chớ dây dưa với tôi nữa, không đừng trách tôi

không khách khí.”

Thừa dịp cậu con trai bị hắn làm khiếp sợ, Mộ Bạch nhanh chóng rời đi. Hắn liên tục quay đầu, thấy không có ai đuổi theo, lúc này mới thở phào.

Hơi thở này còn chưa buông xuống, nhìn thấy một người đứng trên đường nhỏ đối diện, hắn thiếu chút nữa một hơi bị nghẹn chết.

Xong rồi xong rồi.

Người phụ nữ này làm sao lại nhanh như vậy!!

Kế hoạch của hắn còn chưa bắt đầu đã phải chết yểu sao!

Mộ Bạch xoay người chạy.

Thiết kiếm chợt rơi từ trên trời xuống, ngăn ở trước mặt hắn.

Mộ Bạch người cứng đờ, đứng tại chỗ.

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Không thể mất mặt!

Mộ Bạch hít thở sâu một hơi, thu liễm vẻ dữ tợn trên mặt, xoay người, cười ưu nhã ôn hòa, thuần chất quý ông, “Tiểu thư Thời Sênh.”

Thời Sênh từ xa đi đến, cười như không cười nhìn hắn, “Diễm phúc không tệ mà.”

Nụ cười ở khóe miệng Mộ Bạch cứng đờ, “Tiểu thư Thời Sênh nói đùa rồi.” Hắn còn lâu mới thừa nhận mình bị một người đàn ông nhìn trúng.

Độ cong ở khóe miệng Thời Sênh càng sâu, tay quơ quơ trên không trung, thiết kiếm từ phía sau Mộ Bạch bay tới, rơi vào tay cô.

Thời Sênh xách thiết kiếm chém về phía Mộ Bạch.

Mộ Bạch trợn to mắt, không phải, cô không làm như mọi khi sao?

Trước đây còn hỏi chút, lần này sao lại đến hỏi cũng không hỏi hả?!

Mộ Bạch chật vật tránh thiết kiếm, tốc độ của cô quá nhanh, lại từng chiêu đều là hướng đến mạng hắn, hắn bây giờ ngay cả thời gian tự sát cũng không có.

Đúng là người phụ nữ ác độc!

Giờ đến tự sát cũng không cho.

Mộ Bạch nghĩ một cái, nhắm ngay quỹ đạo thiết kiếm đi tới. Vốn là nên tránh, hắn đột nhiên đón lấy, thiết kiếm xuyên qua bụng hắn.

Mộ Bạch nắm thiết kiếm, đón lấy ánh mắt của Thời Sênh, dữ tợn cười một tiếng, “Cô cho là như vậy thì có thể cản tôi sao?”

Hắn sẽ còn trở lại.

Không giết chết cô, hắn không tên là Mộ Bạch!

Thời Sênh cười theo hắn, thiết kiếm chợt xoay tròn ba trăm sáu

mươi độ, “Thật hy vọng anh còn có thể trở lại, dẫu sao đấu với anh, thú vị hơn đấu với những tên khỉ gió kia nhiều.”

Sắc mặt Mộ Bạch vốn tái nhợt, bị Thời Sênh làm như vậy, càng thêm tái nhợt, “Ý… ý gì thế?”

Mộ Bạch cúi đầu nhìn về phía thiết kiếm bị mình nắm, “Cô đã làm gì rồi?”

Thời Sênh chậm rãi rút kiếm ra, “Xem ra hiểu biết của anh về tôi còn chưa đủ thấu đáo, thanh kiếm này còn có tên là đoạt hồn, không biết anh từng nghe qua hay chưa.”

Thiết kiếm: “…” Tôi cũng không có tên bừa bộn như vậy, chủ nhân đừng có sửa bậy tên cho tôi, cảm ơn!

Mất đi sự chống đỡ của thiết kiếm, hai chân Mộ Bạch thẳng tắp quỳ trên đất, hắn một tay che bụng, một tay chống mặt đất, “Vớ vẩn… thanh kiếm này của cô…”

“Tôi có nói vớ vẩn hay không, anh rất nhanh sẽ biết thôi.”

Mộ Bạch vẫn còn muốn nói cái gì, nhưng hắn biết không còn thời gian, trước mặt hắn bắt đầu xuất hiện hàng loạt ánh sáng trắng, đảo mắt hắn liền mất đi ý thức

A a a a, Thời Sênh cái đồ chết bầm nhà cô, đợi đấy cho ông!

Hắn còn lâu mới chịu chết như vậy!

Thời Sênh nhìn Mộ Bạch mất đi sức sống, con ngươi trầm xuống, cô cũng không xác định rốt cuộc có được hay không.

Nhưng không thử xem, ai biết có được hay không chứ?

…

Mộ gia đã chuẩn bị xong, nhưng Mộ Bạch đột nhiên ngỏm như vậy, người Mộ gia mặt đầy mù mờ.

Trước mặt nói trong lòng có dự tính như vậy, anh nói ngỏm liền ngỏm? Đây cũng quá tùy tiện rồi đó!

Lúc người của Mộ gia còn đang mù mờ, có người đưa tới một bức thư mời, nội dung là mời bọn họ tham gia tiệc rượu mấy ngày sau, mà người mời là An Khởi.

An Khởi…

An Khởi….

Ông Mộ dồn sức đập thư mời lên bàn.

Người đứng đối diện thở cũng không dám thở mạnh.

Người ông ta phái đi mất liên lạc, Mộ Bạch trước đó thề thốt son sắt như vậy, đột nhiên liền chết.

Tất cả những thứ này nhìn thế nào cũng không bình thường.

“Tiên sinh? Chúng ta đi không?”

Ông Mộ cười nhạt, “Đi, tại sao không đi, ta ngược lại muốn xem xem nó muốn làm gì.”

Tiệc rượu được tổ chức tại quán rượu lớn nhất thành phố, được mời

có các nhà truyền thông và người giới đại thương.

Đừng hỏi Thời Sênh tại sao có thể mời được những người này, cô không mời nổi, nhưng có người mời được, cô chỉ cần giải quyết người mời được là được rồi.

Những người truyền thông kia cũng không cần nói, nhiều người tụ tập chung một chỗ như vậy, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn, không đến là kẻ ngốc.

Người đã đến, lúc này đang rối rít trao đổi tin tức.

“Có chuyện gì? Anh nghe được phong thanh gì không?”

“Không có… đột nhiên nhận được thư mời, đại lão phía trên phát xuống, chúng tôi nào dám không đến, cũng không biết chuyện gì, làm thần bí như vậy.”

“Bên kia sao lại nhiều ký giả như vậy…”

“Không phải là có tin tức gì muốn tuyên bố đấy chứ?”

“Không biết, tôi đi hỏi xem…” Người nói lời này có người quen ở truyền thông, hắn qua hỏi mấy câu, mặt bất đắc dĩ trở lại, “Bọn họ cũng không biết, phía trên kêu tới.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau chốc lát, không biết xảy ra cái gì, vậy cũng chỉ có thể chờ, xem xem rốt cuộc làm cái gì.

Ông Mộ nghe những người này thảo luận, cuối cùng cũng biết, những người này đều là đại lão phía trên mời tới, nhưng…

Ông ta không phải!

Ông ta là được An Khởi mời tới.

Ông Mộ bắt đầu nghĩ ra đủ loại tình tiết cẩu huyết trong đầu, lo lắng cô ta tìm được cái hậu đài gì.

Chương 1181: Thời sênh ở bệnh viện tâm thần (hoàn)

Người tới cũng khá đông đủ, nhưng trên sân khấu lại không có ai đi lên chủ trì. Một đám người chỉ có thể ở phía dưới suy đoán đi suy đoán lại.

Đúng lúc này, một cô gái đột nhiên từ trên sân khấu nhảy xuống, vừa rồi có người thấy cô tiến vào, ăn mặc vô cùng tùy ý, hoàn toàn không ăn khớp với tiệc rượu này.

Cô gái vỗ vỗ micro, trực tiếp lấy nó xuống cầm trong tay, “Hôm nay mời mọi người tới, chính là để làm chứng.”

“Cái gì?”

“Cô ta là ai?”

“Làm chứng cái gì?”

Không có ai biết cô, tiếng nghi ngờ càng lớn. Bọn họ bắt đầu hoài nghi có phải bị đùa bỡn hay không, dẫu sao từ đầu tới cuối, đại lão mời người ngay cả mặt mũi cũng không lộ.

Thời Sênh không để ý tới thảo luận của người phía dưới, ở phía trên nói.

“… quyên toàn bộ tài sản, thành lập ngân sách hội từ thiện hoa nhài.”

Câu này rơi xuống, toàn bộ hội trường đột nhiên an tĩnh lại.

Tầm mắt mọi người rơi vào trên người Thời Sênh, có không tưởng tượng nổi, khiếp sợ, kinh ngạc…. các loại ánh mắt, không ngừng đánh giá cô gái nhỏ đứng ở trên sân khấu.

Vừa rồi cô ta nói là Phó gia sao?

Người Phó gia đều chết hết rồi, nhưng thân là chồng của người thừa kế duy nhất của Phó gia, vị Mộ gia kia nhưng vẫn chưa chính thức tuyên bố tiếp quản Phó gia. Ân ân oán oán trong này, mọi người cũng nghe được một ít tin tức.

Mà vị thiên kim của bọn họ kia, cũng biến mất không tăm tích từ mấy năm trước.

Lúc mọi người ở đây còn kinh ngạc không thôi, cô gái trên sân khấu lại lên tiếng, “Cho nên xin nhớ cho mấy vị Mộ gia kia, đừng có cái chủ ý không chính đáng gì, hợp đồng tôi ký rồi, pháp luật đã có hiệu lực, các người bây giờ có túm lấy tôi cũng vô ích, đừng có lại tới tìm tôi, nếu không thì đừng trách tôi động thủ với Mộ gia.”

Cô không có hứng thú đối với Mộ gia, cũng không muốn báo thù cho nguyên chủ gì cả, cô đã hoàn thành nguyện vọng mà nguyên chủ nói ra, những chuyện còn lại không có ở trong phạm vi cân nhắc của cô.

Cô làm chuyện này, chẳng qua là để thoát khỏi Mộ gia.

Nếu như cô không đứng ra, bọn họ sẽ luôn quấn lấy cô, mà cô thì phải tốn thời gian đi giày vò bọn họ.

So với giày vò bọn họ, cô càng muốn giày vò Mộ Lí hơn.

Bây giờ tất cả đều quyên góp hết, mọi người ai cũng không có được.

Tất cả mọi thứ Thời Sênh quyên ra đều công khai, chứng minh cô không để lại bất kỳ thứ gì.

Thời Sênh làm như vậy, ông Mộ làm sao cũng không nghĩ tới. Ông ta còn tưởng rằng cô tìm được chỗ dựa nào, muốn tới khoe khoang lật mình.

Ai biết cô lại ngay trước mặt ông ta, quyên góp toàn bộ những thứ đó…

Thời Sênh từ trên sân khấu nhảy xuống, nghênh ngang rời đi, lúc đi tới cửa, cô đột nhiên nhìn về một phía, giơ tay vẫy vẫy, “Cảm ơn đại lão.”

Đại lão ở phòng ngăn: “…” Không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa, mau cút đi!

Mộ Trần đứng ở góc, nhìn bóng lưng Thời Sênh rời đi, khóe miệng khẽ cong, thì thầm, “Con gái của em lợi hại thật.”

…

Mộ gia quả thật không tìm Thời Sênh nữa, nhưng Chu Ninh tới, vì cái chết của Mộ Bạch, có người nhìn thấy Thời Sênh xuất hiện ở gần đó.

Thời Sênh lừa Chu Ninh đến chỗ không người, đánh cho hắn một trận, nếu không phải Mộ Lí kịp thời xuất hiện, có lẽ Chu Ninh thật sự bị Thời Sênh đánh chết rồi.

Mấy vụ án trên tay Chu Ninh chưa phá, cũng bởi lúc làm việc thất thần, thiếu chút nữa hại chết đồng đội. Một lần phạm sai lầm có thể hiểu được, nhưng cứ luôn phạm sai lầm, Chu Ninh bị tạm thời cách

chức.

Chu Ninh cố chấp với Thời Sênh, luôn cảm thấy cô là hung thủ, sau khi bị tạm thời cách chức, mấy lần theo dõi Thời Sênh.

Thời Sênh trực tiếp báo cảnh sát.

Bị người từng là đồng nghiệp của mình dẫn đi, bóng đen tâm lý của Chu Ninh cũng rất lớn. Lần này Chu Ninh muốn tiếp tục trở về công tác, e rằng là không thể nào rồi.

…

Hứa Nhạc sau khi trải qua một thời gian chữa trị, bị đưa đến bệnh viện tâm thần, bệnh tình của cô ta không thực sự ổn định, thường xuyên trong trạng thái ngây ngây ngô ngô.

Lần này cô ta không cần giả bệnh thần kinh nữa rồi, cô ta chính là bệnh nhân tâm thần.

Thời Sênh không gặp cô ta, nhưng có một hôm đã nhìn thấy cô ta trên tin tức.

Hứa Nhạc nhảy lầu rồi.

Chết tại chỗ.

“Em xem cái này làm gì.” Mộ Lí từ bên cạnh tắt ti vi, nhét máy vi tính vào trong ngực cô, “Đi đến phòng chơi game đi, đừng quấy rầy anh.”

Thời Sênh ôm máy vi tính, không hiểu nhìn Mộ Lí, “Em quấy rầy gì anh?”

Cô cái gì cũng không làm à nha?

“Em ở đây chính là quấy rầy anh.” Mộ Lí nhéo má cô, “Có em ở đây, anh không muốn làm việc, chỉ muốn…”

Hắn dán lại gần Thời Sênh, phun ra hai chữ bên tai cô.

“Vậy thì đừng làm nữa, em có tiền mà.” Thời Sênh cọ qua, Mộ Lí vội vàng đặt đồ trên tay xuống, bị cô cọ một cái, lát nữa phải làm lại từ đầu.

Mộ Lí ôm lấy eo Thời Sênh, xốc cô lên, hôn vào đôi môi căng mọng của cô, chờ khi hai người thở hổn hển, Mộ Lí mới buông cô ra, “Vậy không được, không làm việc anh làm sao mà bao nuôi được em? Em ra giá cao như vậy, anh phải cố gắng mới được.”

“Em có thể bớt cho anh.” Thời Sênh nghiêm mặt.

Mộ Lí bật cười, nhẹ giọng dỗ dỗ, “Đừng quậy, ngoan ngoãn đợi, anh sắp xong rồi.”

Thời Sênh rề rà ra khỏi lòng hắn, ngồi dưới đất, dựa vào chân hắn, mở máy vi tính ra.

Giọng Mộ Lí chợt vang lên, “Không cho phép xem những thứ đó.”

Thân là con gái mà cả ngày cứ xem những thứ không lành mạnh đó.

Người khác có gì hay mà nhìn, hắn cả ngày cho cô nhìn còn chưa đủ sao?

Tay Thời Sênh khẽ run, tắt trang web vừa mở ra, “Quản lắm quá.”

Không thể xem những món đầy sức sống đó… vậy thì đào hố thôi!

Thế là vị diện này, lại có không ít người bị bẫy.

Bị bẫy trước sau như một phải cam tâm tình nguyện.

…

Đời này, Mộ Lí sống rất lâu, thân thể khỏe mạnh, chết tự nhiên.

Thời Sênh đã tiễn hắn rời đi rất nhiều lần, cô biết có một số thứ đang thay đổi, nhưng cô không muốn ngăn cản.

Con người mà, chính là cầu sự vui vẻ.

Sau khi Mộ Lí nhắm mắt, Thời Sênh tháo đồng hồ trên tay hắn ra, nắm lấy tay hắn hôn lên, “Chờ em.”

…

Thời Sênh quay về không gian hệ thống, như có suy nghĩ gì nhìn chằm chằm màn phản quang, vẻ mặt bình thường, nhìn không ra cái gì khác lạ.

[…] Ký chủ lại muốn làm cái gì rồi, ánh mắt bình tĩnh kia sao lại đáng sợ như vậy chứ?

“Nhị Cẩu Tử, ta hỏi mi chuyện này.” Sênh ngồi xếp bằng trước màn phản quang, hai tay chống cằm.

[Hỏi đi.] Rất sợ Ký chủ hỏi ta vấn đề kỳ quái gì.

Không phải, cô mới là Nhị Cẩu Tử!

Đã bảo không được gọi ta là Nhị Cẩu Tử mà!

“Vậy gọi là Đại Cẩu Tử?”

[…] Tạm biệt nhé Ký chủ, tôi cự tuyệt trả lời vấn đề của cô.

Hệ thống bắt đầu quét tài liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -365000

Giá trị sinh mệnh: 55

Tích luỹ: 73400 (mua đạo cụ khấu trừ tích luỹ 400)

Cấp bậc nhiệm vụ: B

Chấm điểm nhiệm vụ: 92

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: tích luỹ 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: tích luỹ 5000

Thời Sênh chỉ nhìn lướt qua, tiếp tục đề tài vừa rồi, “Nhị Cẩu Tử, ta hỏi mi nhé, dưới tình huống nào ta mới có thể tự chọn vị diện?”

[…] Biết ngay Ký chủ sẽ không hỏi vấn đề tử tế gì mà. [Ký chủ đừng

có nằm mơ, vị diện là phân phối ngẫu nhiên.]

Thời Sênh khinh bỉ cười lạnh một tiếng, “Mi tưởng ta tin sao?”

[…] Không tin vậy cô hỏi tôi làm gì? Bản Hệ thống không phục vụ!

Tiếp theo bất kể Thời Sênh hỏi cái gì, Hệ thống cũng không lên tiếng. Thời Sênh một mình nghiên cứu hồi lâu ở nơi đó, nhìn đến mức Hệ thống chỉ muốn nhanh chóng đá cô đi.

Hệ thống không dễ gì mới nghe được cô nói vị diện tiếp theo.

Vội vàng bắt đầu dịch chuyển.

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Chương 1182: Phượng hoàng niết bàn (1)

Tất cả mọi người đều biết Sí Ly là bá chủ của thần giới.

*

Lạnh

Thời Sênh chưa từng cảm thấy lạnh như vậy bao giờ, xung quanh đều là khí lạnh, hoàn toàn không thể cựa quậy.

Thời Sênh không biết dùng bao lâu mới mở được mắt ra, cả người co quắp ở trong một không gian rất nhỏ, rất tối, không thấy được gì cả.

Chỗ da dẻ tiếp xúc được, chỉ cảm nhận được khí lạnh đó, không ngừng ngấm vào trong thân thể, vô cùng khó chịu.

Cái Hệ thống nát này lại ném ông đây đến chỗ nào rồi?

Nhị Cẩu Tử, chúng ta thực sự cần phải tâm sự cuộc đời với nhau đấy.

Lạnh quá.

Thời Sênh sụt sịt mũi, nhanh chóng thử linh khí xung quanh… hoàn toàn không có linh khí, nhưng trong thân thể này rõ ràng có linh lực, tình huống gì đây?

Thời Sênh muốn chuyển động linh lực, một giây kế tiếp cô liền cảm thấy cơ thể mình nóng lên, giống như muốn bùng cháy vậy.

Đậu máááá!

Lúc nóng lúc lạnh, tình huống gì đây!

Cảm giác nóng bỏng càng ngày càng mãnh liệt, đã hoàn toàn không cảm giác được sự lạnh lẽo vừa rồi nữa, lúc này cô chỉ có thể cảm nhận được một luồng nhiệt đáng sợ, không ngừng thiêu đốt cô.

Kiếm của ông đây đâu!

Nơi này quá nhỏ, cô căn bản không rút được kiếm ra.

Fuck, chẳng lẽ lần này phải trực tiếp offline ở chỗ này?

Cảm giác nóng bỏng kéo dài khoảng nửa phút, tiếp theo lại là cái loại lạnh lẽo đó, lúc thì nhiệt độ cao, lúc thì nhiệt độ thấp, Thời Sênh có dấu hiệu hoàn toàn không chịu nổi.

Hai loại nhiệt độ tranh đoạt địa bàn trong thân thể cô, một nửa da nóng bỏng, hiện lên tia sáng đỏ, một nửa kia lại đông thành băng, rắc rắc rắc rắc không ngừng chiếm đoạt nơi nóng bỏng.

Cả quá trình Thời Sênh đều lơ mơ, không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không dám cử động lung tung, phải nghĩ cách đi ra ngoài trước đã.

Cả người cô đều co lại trong trạng thái trẻ sơ sinh, cái không gian nhỏ này khiến người ta phẫn nộ, phát rồ.

Cô lục lọi bốn phía, trong đầu nhanh chóng lọc tin tức hữu dụng, là

băng, lạnh như vậy, ít nhất phải là vạn năm trở lên… trong cơ thể cô có linh khí, nếu không phải là thế giới tu chân thì chính là thế giới huyền huyễn.

Làm rõ thế giới của mình, cô thoáng yên tâm hơn một chút, bất kể là tu chân hay là huyền huyễn, đều không dễ dàng ngỏm như vậy.

Lật bàn, tên thiểu năng nào thất đức thế, phong bế ông đây trong băng.

Chờ ông đây đi ra ngoài rồi, thế nào cũng phải giết chết cái tên thiểu năng này.

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi mắng cho hung thủ không biết tên kia một trận, lúc này mới bắt đầu lấy một viên dạ minh châu từ không gian ra, sau đó đồ lần lượt xuất hiện.

Thân thể lúc nóng, lúc lạnh, động tác của cô rất chậm, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng lách ra được chút không gian, dùng máu vẽ ra một trận pháp.

“Dựa vào mi đó, nếu không thể đi ra ngoài, ông đây cũng chỉ có thể tự sát làm lại thôi.” Còn lâu ông mới muốn chết dễ dàng như vậy.

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, bắt đầu vận chuyển linh lực còn dư lại không bao nhiêu trong cơ thể.

Linh lực kia đối địch với một lạnh một nóng, dường như có chút đuối sức, một lúc lâu sau Thời Sênh cũng không tụ tập được linh lực lại.

“F*!”

Lần này là trời thật sự muốn diệt ta sao!

Không được, thân là tay chơi thâm niên, không thể có một vết nhơ như vậy tồn tại được!

Ông đây không tin!

Thời Sênh nín một hơi, dồn hết sức bình sinh tập trung lại chút linh lực kia, nhanh chóng ép tới lòng bàn tay, chuyển vận qua trận pháp.

Trận pháp lóe sáng, chớp mắt liền tắt, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt của viên dạ minh châu.

Bốn phía yên lặng đến nỗi chỉ còn lại tiếng hít thở của Thời Sênh.

Thời Sênh: "…" Nhị Cẩu Tử, chết thế nào nhanh hơn?

[…] Đột nhiên có chút tức cười trên sự đau khổ của người khác là thế nào, không được, bình tĩnh bình tĩnh, không thể để cho Ký chủ phát hiện, nhưng hoàn toàn không bình tĩnh được, buồn cười phải làm thế nào.

Cô cũng có hôm nay, ai bảo cô vênh váo, gặp báo ứng rồi chứ gì!

Ha ha ha!

Hệ thống cố gắng duy trì hình tượng cao lãnh của mình, một lúc lâu mới chậm chạp lên tiếng, [Ký chủ, cách chết nhanh nhất là cắt cổ.]

[Nhắc nhở hữu nghị: sau khi chết không thể lại quay lại không gian này.]

Cái gì?

Không thể đổi thân phận khác sao?

Nhốt bản cô nương vào đây, thù này không báo không phải tiểu nhân! Phải báo!

[Không thể, nhắc lại lần nữa, đây không phải là trò chơi, chết không thể làm lại. Đây không phải là trò chơi, đây không phải là trò chơi, đây không phải là trò chơi. Chuyện quan trọng nói ba lần.]

"… đồ cùi bắp." Giọng của Thời Sênh có chút khàn khàn, vang lên ở nơi không gian nhỏ này, có mấy phần cổ quái.

[…] Cô thì không cùi bắp, cô không cùi bắp thì cô đi ra ngoài đi!

Bổn Hệ thống không hầu hạ, bái bai nhé!

Hệ thống chớp mắt đã không có động tĩnh.

Thời Sênh: "…" Tính tình Nhị Cẩu Tử càng ngày càng lớn nhỉ.

"Ta… f*!" Cảm giác vừa nóng vừa lạnh lại ập tới.

Thời Sênh cắn răng chịu đựng, lại thử trận pháp lần nữa, lần này tốt hơn vừa rồi, trận pháp sáng được ba giây.

… Sau đó tắt ngúm.

Thời Sênh rất tuyệt vọng.

Làm một người vênh váo từ xưa đến nay, làm sao có thể chịu ấm ức như vậy chứ!

Không được!

Phải đi ra ngoài!

Bảo vệ phong độ của bản cô nương!

Thời Sênh chờ sau khi một trận nóng lạnh lăn lộn qua đi, tiếp tục móc đồ ra.

Lần nữa rạch ngón tay mình ra.

Đợi một chút, tay này.

Thời Sênh hạ bàn tay cầm dạ minh châu, một đôi tay trắng mịn nõn nà, có chút trẻ con, ừm… dáng tay rất đẹp.

Lật bàn, đẹp mắt cái rắm, mẹ kiếp đây chỉ là tay trẻ con mà!

Tuyệt đối sẽ không quá mười hai tuổi.

Cô dám dùng thiết kiếm đánh cược!

Thiết kiếm: "…" Tại sao mình nằm im vẫn trúng đạn?

Thời Sênh nhìn tay xong, tiếp tục tính toán, đây là không gian nát gì thế, Nhị Cẩu Tử càng ngày càng không biết điều.

Chỉ biết hãm hại ông đây.

Thời Sênh giận dữ dùng máu vẽ thêm mấy ký hiệu kỳ quái trong trận pháp vừa rồi.

Khi cô truyền linh lực vào lần nữa, những ký hiệu kia chợt sáng lên, ký hiệu nhanh chóng chạy toán loạn khắp trận pháp, ánh sáng đột

nhiên cực mạnh. Trận pháp bị ký hiệu bao phủ cũng sáng lên theo.

Thời Sênh co ro người, cố gắng dán mình phía sau tường băng, người dán đầy bùa chú.

Thứ này sắp nổ rồi.

Cô có năm mươi phần trăm xác suất sẽ bị nổ chết.

Kiểu chết rất khó coi.

Bị nổ thành mảnh vụn, biến mất ở trong gió.

Theo gió trở về...

Phì phì, bây giờ không phải là lúc lãng mạn.

Cô phải móc kiếm trong khoảnh khắc chỗ này nổ tung, thời gian không tới một giây đồng hồ. Nếu như cô không làm được, vậy thì thật sự chỉ có thể tự sát sang không gian tiếp theo thôi.

Thời Sênh chăm chú nhìn trận pháp chằm chằm, hào quang của trận pháp càng ngày càng sáng, trong không gian này, tất cả đều là ánh sáng mênh mông, không thấy được cái gì, chói sáng đến mức gần như không mở mắt ra nổi.

Hào quang bỗng như bị lỗ đen hút đi, bốn phía ảm đạm, trước mắt Thời Sênh thoáng tối lại.

Một giây kế tiếp…

Oành...

Thiết kiếm xuất hiện trong nháy mắt, lao ra từ biển lửa, Thời Sênh nằm sấp phía trên, vạt áo rủ xuống đã bị lửa đốt cháy, nhanh chóng cháy lên.

Thời Sênh chặt đứt vạt áo. Lúc đợt hơi nóng thứ hai từ phía dưới tấn công tới, cô lệnh cho thiết kiếm bay đến chỗ cao hơn.

“Phù… dọa chết bản cô nương.” Thiếu chút nữa thì ngỏm rồi.

Bản cô nương xinh đẹp như hoa vậy, làm sao ngỏm dễ thế được.

Muốn đùa chết ông đây, không dễ dàng như vậy đâu.

Tiếng ầm ầm phía dưới kéo dài rất lâu, Thời Sênh nằm ở trên thiết kiếm thuận khí, hiện giờ cô rất mệt mỏi, xương cốt toàn thân đều như là bị nghiền nát vậy.

Muốn chém người để bình tĩnh chút.

Chương 1183: Phượng hoàng niết bàn (2)

Phía dưới là một sân bãi hình tròn, trồng một ít hoa cỏ kỳ quái. Tiếng nổ vang lên, những thứ hoa cỏ kia phát ra ánh sáng trong trẻo, không bị ảnh hưởng gì. Nhưng sau lúc tiếng nổ kết thúc, tất cả hoa cỏ đều bị khô héo, hóa thành tro bụi hết.

Ở giữa những hoa cỏ này, đặt một quả trứng băng hình tròn rất to, lúc này một bên trứng băng bị nổ tung, lộ ra không gian nhỏ hẹp bên trong.

Thời Sênh nằm bò ở trên thiết kiếm nhìn quả trứng phía dưới.

Cái tên thiểu năng nào nhét ông vào bên trong quả trứng!

Còn nhỏ như vậy!

Mẹ kiếp, quá hạ thấp phong cách của bản cô nương! Tức thật!

Thời Sênh ngắm nhìn bốn phía lần nữa, đây hơi giống một trận pháp…

Không được, phải tiếp nhận nội dung câu chuyện trước đã.

Thiết lập của mỗi thế giới đều có chỗ khác nhau, mặc dù đều là xây dựng trên một nền móng chung, nhưng ở mỗi không gian, trận pháp giống nhau có lẽ sẽ có cách dùng khác nhau.

Vừa rồi cô làm ra động tĩnh lớn như vậy, nếu như đây là có người

bày ra, nhất định sẽ cảm nhận được, không thể ở lại chỗ này.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm bay một vòng, không tìm được bất kỳ lối ra nào, không có chút linh khí nào, nhưng cô dám khẳng định, chắc chắn không gian này có linh khí.

Cho nên...

Đây là một không gian độc lập? Vậy bản cô nương phải đi ra ngoài thế nào? Làm lại như vừa rồi là chết đấy!

Bản cô nương không thể chấp nhận được kiểu vừa bắt đầu đã phải chết đâu!

Chờ lâu như thế, rốt cuộc bản cô nương đang ở chỗ nào!

Nhị Cẩu Tử, mi không ra dẫn đường cho ta sao?

[Không cung cấp dịch vụ này.] Hệ thống vô tình cự tuyệt Thời Sênh.

Còn ném hai chữ Nhị Cẩu Tử nữa chứ, phì phì, ba chữ, tuyệt đối sẽ không cung cấp bất kỳ đầu mối nào cho cô.

“Phế vật.”

[…] Bình tĩnh, không so đo với Ký chủ thiểu năng, nó là Hệ thống có tư chất, [Ký chủ cô lợi hại, tự mình đi ra ngoài đi.]

Thời Sênh: “…” Khi dễ ông đây bây giờ không biết tình hình gì sao!

[Còn khi dễ cô bây giờ không thể sử dụng linh lực.] Hệ thống bổ sung một câu.

Nó ngược lại muốn xem xem lần này Ký chủ đi ra ngoài thế nào.

Nó tuyệt đối không cười trên sự đau khổ của người khác, nó chỉ muốn xem xem Ký chủ còn có bao nhiêu con át chủ bài thôi, chỉ như vậy, nó là một Hệ thống chính trực.

Thời Sênh thử một chút, quả nhiên linh khí trong cơ thể không còn gì cả, hơn nữa tình hình thân thể nóng rồi lại lạnh vẫn không có chuyển biến tốt.

Tiếp tục như vậy, cái xác này của cô cũng ngỏm đấy!

Nhất định là thế!

Nhị Cẩu Tử, ta muốn mua đạo cụ.

[Thật xin lỗi Ký chủ, không thể dùng đạo cụ.]

“Thả rắm, giao cửa không gian ba chiều cho ta.”

[Ký chủ, cái này cô không có quyền đổi.] Hệ thống tiếp tục cười trên sự đau khổ của người khác.

Thời Sênh: “…” Tức giận, muốn đánh người!

Dựa vào người không bằng dựa vào mình, ông đây tự xử.

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, lục tìm trong không gian một hồi, cầm ra một thứ đồ sáng chói giống như cái phễu.

Hệ thống theo bản năng quét hình. Nhìn thấy tin tức phản hồi về, Hệ thống chỉ muốn một phát đập chết cô.

[Ký chủ, đây là thần khí.]

“Phí lời, không phải thần khí có thể nổ tung nơi này sao?” Thời Sênh trợn mắt.

[Cô lấy ở đâu ra?] Cô ở không gian đó gặt hái được không ít đồ, nhưng rất nhiều thứ đổi không gian sẽ biến mất.

Đồ cô có thể lấy ra, tất cả đều là của cô, trước nó còn cảm thấy cô có móc nữa móc mãi cũng không ra, dẫu sao chỉ có ít đồ dự trữ, nhưng bây giờ cô lại móc ra thần khí.

Hệ thống đột nhiên sợ hãi, rốt cuộc không gian của Ký chủ nhà nó có bao nhiêu đồ?

Trước kia cô ấy làm gì?

Trộm mộ cũng không trâu bò như vậy! Hơn nữa thời đại kia, căn bản cũng không thể có những thứ này…

Đáng sợ nhất là, cô ấy dựa vào tình trạng của linh hồn, lại có thể sử dụng những thứ đó không chướng ngại chút nào. Chủ nhân ngài chắc chắn đây thật sự là người chứ? Không phải sinh vật kỳ quái gì sao?

Thời Sênh lời ít ý nhiều, “Nhặt được.”

[…] Ôi ôi, cô lại nhặt một cái nữa cho bản Hệ thống xem xem.

[Đợi đã, Ký chủ cô vừa nói cái gì? Cô muốn nổ banh nơi này?]

“Nếu không làm sao ta ra ngoài được? Hô "vừng ơi, mở ra" nó sẽ thả ông đây ra sao?”

Cũng không có loại tình tiết “Ting, mật mã chính xác” tức cười đó, toàn bộ không gian chẳng xảy ra cái gì cả.

[Ký chủ, đợi đã, thần khí đó của cô, cô mà nổ banh nơi này, không gian này sẽ bị hủy.]

“Liên quan gì đến ta?” Thời Sênh trợn mắt.

Tự mình còn không bảo vệ được, ai còn dư hơi mà quan tâm xem không gian này vỡ hay không nữa.

[…] Nếu như nó để lộ ra, nhất định Ký chủ sẽ nổ càng ác hơn.

Thôi đi, dù sao cuối cùng chắc chắn Ký chủ cũng sẽ làm nổ, tốt nhất là nó offline đi, làm như không thấy gì hết.

Không thấy gì hết…

Không thấy gì hết...

Thời Sênh chịu đựng đau đớn trên người, xếp đầy quả cầu năng lượng vào trong cái phễu đó, sau đó dùng bùa chú đóng lại, cô để cho thiết kiếm đưa mình lên chỗ cao nhất.

“Nếu chết thì coi như ông đây xui xẻo, có điều người trâu bò như mình, làm sao có thể chết ở chỗ này được.” Thời Sênh lẩm bẩm một tiếng, nhắm hai mắt, dồn sức ném vật trong tay xuống phía dưới.

Thần khí bị bùa chú bọc lại rơi xuống, không gian như ngừng lại trong nháy mắt.

“Xẹt xẹt xẹt….” Vô số luồng điện tóe lên, va chạm ở trong không khí

sinh ra tia lửa, tia lửa tụ thành một đường, tấn công bùa chú dưới đất.

Tia lửa đánh vào bùa chú, bùa chú “oành” một tiếng bốc cháy, ngọn lửa tác động luồng điện trong không khí, thần khí đập trên mặt đất.

Quả cầu năng lượng nổ tung, nổ ầm ầm bên tai Thời Sênh, vô số khí áp từ bốn phương tám hướng đè ép tới.

Luồng điện được thả ra từ bên trong quả cầu năng lượng đã lấp đầy toàn bộ không gian.

Rắc rắc…

Rắc rắc…

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc…

Có tiếng đổ vỡ, không gian bắt đầu xuất hiện vết nứt, vô số ánh sáng chói mắt xuyên qua từ vết nứt, còn có cả linh khí, linh khí tinh khiết dồi dào cùng tràn vào.

Thời Sênh tìm đúng một chỗ mong manh nhất, điều khiển thiết kiếm dồn sức xông tới, luồng hơi cực nhanh hướng về phía sau, trong không khí dường như tóe lên những đốm lửa.

Dưới tình huống như vậy thân thể cô rất khó chịu, giống như sắp bị ngũ mã phanh thây vậy.

Thời Sênh cắn chặt răng, tăng thêm tốc độ xông ra.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh, những tiếng ầm ĩ trong thiên địa lại vang lên.

Thời Sênh còn chưa nhìn rõ tình hình gì, đã va vào một vật cứng lạnh như băng, một luồng sức mạnh dồi dào đánh vào cơ thể cô.

Thân thể cô mất thăng bằng, lăn từ trên thiết kiếm xuống, tiếng gió thổi qua bên tai cô.

Trong những tiếng ầm ĩ kia, Thời Sênh nhận ra, đó là tiếng đánh nhau…

Thời Sênh: "…" Đây là cái quỷ gì thế chứ, f*!

Ra khỏi miệng cọp, lại vào ổ sói đúng không?

Thời Sênh lật người trên không trung, nhìn rõ thứ mình vừa lao vào, không ngờ lại là một con người, toàn thân như bị bao bởi đám khí đen, nhìn bộ dạng kia, hẳn là một tên Ma tộc.

Ngực hắn cắm thiết kiếm, tay hắn duy trì tư thế xuất chưởng. Không cần suy nghĩ, vừa rồi lúc cô đi ra, nhất định là vừa vặn đụng vào.

Phù…

Rốt cuộc bản cô nương đi ra từ cái chỗ quỷ quái nào thế!

Vừa ra đã xử lý một người.

Tức chết đi được!

Chương 1184: Phượng hoàng niết bàn (3)

Thiết kiếm phát hiện chủ nhân nhà mình rơi xuống, vội vàng rút ra khỏi ngực người nọ, nhanh chóng lao xuống, đón lấy Thời Sênh sắp rơi xuống đất, nháy mắt đưa cô lên không trung.

Tiếng ầm ĩ vừa rồi vẫn còn, lúc này đột nhiên liền an tĩnh lại, âm thanh trong trời đất dường như đều biến mất vào giờ khắc này.

Thời Sênh đau ngực.

Vừa rồi người đàn ông đó đánh cô một cái, cũng không biết đánh vào chỗ nào. Bây giờ cô cảm thấy cơ thể mình có ba loại sức mạnh đang tán loạn, mâu thuẫn, giao chiến, xâm lược địa bàn lẫn nhau.

Sắp chết rồi! Sắp chết rồi!

Thời Sênh ngồi dậy trên thiết kiếm, cố gắng để không ngã.

Không trung có hai người đang đứng, một người là bóng đen vừa rồi bị cô đâm trúng, một người là người đàn ông tuấn mỹ mặc đồ trắng.

Trong tay hắn xách một thanh trường kiếm màu vàng óng.

Mặt Thời Sênh đầy vẻ mù mờ.

Mẹ nó, Hiên Viên kiếm!

Đậu má, lần này xong thật rồi!

Kiếm ơi, chúng ta gặp hàng xịn rồi, làm thế nào đây?

Thiết kiếm: "..." Nó làm sao biết làm thế nào?

Tên của nó thật sự là Hiên Viên kiếm, nhưng mà... nó là giả, không phải là Hiên Viên kiếm chính tông.

Bây giờ nó vẫn còn nhớ lúc mình có cái tên này, chủ nhân là đang xem một bộ phim cổ trang, lúc ấy vừa vặn bên trong có thần khí thượng cổ Hiên Viên kiếm.

Cho nên...

Nó liền có một cái tên rất thu hút... Hiên Viên kiếm. Mặc dù thời gian lâu như vậy, chủ nhân mới nói tên nó có một lần, mệt kiếm quá đi.

Kiếm này, hắn có đả kích hàng giả không? Mi có thể giết chết Hiên Viên kiếm không, chúng ta cùng thăng chức.

Thiết kiếm: "..." Chủ nhân, bây giờ cô hẳn là nên nghĩ xem, phải chạy thế nào, chứ không phải là nghiên cứu loại tư tưởng nguy hiểm như làm sao tiêu diệt được Hiên Viên kiếm này.

Người ta là thần khí chính tông, cô cho là đồng nát sắt vụn chắc, cứ lao vào chém là hỏng à?

Dù gì người ta cũng là thần khí có số có má, ít nhất phải nghiêm túc chém mới được.

Thời Sênh: "..." Thật là không ngờ, mình có một thanh kiếm giỏi chém gió như vậy.

Thiết kiếm: “...” Đều là học từ chủ nhân.

Thời Sênh: “...”

Cô là chém gió có thực lực nhé? Mi làm còn chưa làm đã bắt đầu chém gió, cũng không sợ mất mặt à?

Thiết kiếm: “...” Tôi tin tưởng chủ nhân nhất định có thể làm được.

Thời Sênh: “...” Cho dù mi có sùng bái ta một cách mù quáng như vậy, ta cũng... có thể thử xem.

[...] Lúc nguy cấp thế này, các người còn có thể thảo luận giết chết thần khí nhà người ta, bản Hệ thống cũng rất phục.

Sự phỉ nhổ của Hệ thống không nhận được sự đáp lại của Thời Sênh, bởi vì cô bận đi dòm ngó Hiên Viên kiếm bên kia rồi.

Hai người đàn ông bên kia cũng đúng lúc nhìn thấy Thời Sênh, trên mặt người đàn ông mặc đồ trắng có chút kinh ngạc, dường như không hiểu được, đột nhiên lại xuất hiện một tiểu cô nương này là có chuyện gì.

Mây mù trên người người đàn ông áo đen tuôn ra rất nhanh. Tuy hoàn toàn không thấy được vẻ mặt hắn, nhưng Thời Sênh có thể cảm giác được, ánh mắt hắn nhìn mình rất bất thiện, mang theo cảm giác nhất định phải giành lấy lạnh như băng.

Thời Sênh kinh sợ, cảm giác này là cái quái gì thế!

Kẻ này là ai!

Ông đây có quen đâu!

Để cho bản cô nương offline tiếp nhận tình tiết truyện được không?

Hiển nhiên hai người này không thể nào đồng ý. Người đàn ông áo đen hành động trước, động tác của hắn nhanh chóng lướt qua Thời Sênh, người đàn ông áo trắng theo sau, muốn cản người đàn ông áo đen.

Nhưng người đàn ông áo đen vốn đứng gần hơn người đàn ông áo trắng, chớp mắt một cái, đã đến trước mặt Thời Sênh.

Trong tay hắn đánh ra một chùm tia sáng kỳ quái, nhắm thẳng tới ngực Thời Sênh.

“Vân Mạch!” Người đàn ông áo trắng thất thanh kêu to.

Thời Sênh: “...” Tình tay ba? Chẳng lẽ lần này bản cô nương là nữ chính?

[...] Hình như đầu óc của Ký chủ nhà mình bị đánh hỏng rồi, còn không chạy nữa!

Chạy cái gì?

Ông đây không phải là người lâm trận chạy trốn nhá.

Lật bàn, ông đây chạy thế nào đây!

Phía dưới cô xuất hiện vô số xiềng xích màu đen, giăng khắp nơi tạo thành một trận khoá, cô bị kẹt ở bên trong.

Lúc người đàn ông áo đen kia tập kích đến bên cạnh, Thời Sênh xoay người lăn từ trên thiết kiếm xuống, tránh chùm tia sáng kia, thiết

kiếm xuất hiện trong tay cô trong nháy mắt, gạt đi trận khóa phía dưới.

Rắc rắc...

Xiềng xích màu đen bị thiết kiếm gạt ra, Thời Sênh theo khe hở bên trong rơi xuống, cô ngửa đầu nhìn về phía hai người bên trên.

Hiển nhiên hai người đều rất kinh ngạc, người đàn ông áo đen phản ứng nhanh hơn, nhanh chóng xông về phía cô.

Hiện giờ Thời Sênh rất khó chịu, thân thể chẳng những lúc nóng lúc lạnh, còn cảm thấy đau rất kỳ quái, từ bốn kinh tám mạch lan tràn ra...

“Vân Mạch, ngươi dám!”

Người đàn ông áo trắng hét lớn, túm lấy người đàn ông áo đen cùng rơi xuống.

Thời Sênh rất tuyệt vọng, thân thể này đã làm chuyện tày trời gì thế hả!

Tức giận!

Thời Sênh tăng nhanh tốc độ rơi xuống, kéo xa khoảng cách với người đàn ông áo đen, thiết kiếm trong tay cô ngoặt một cái.

Thiết kiếm rạch một cái trên ngón tay cô, máu tươi tràn ra, quệt lên trên thiết kiếm.

Động tác của cô rất nhanh, gần như mất một giây liền hoàn thành động tác này.

Máu tươi chưa vào trong thiết kiếm, hồng quang từ thiết kiếm đã lóe lên.

Lấy mũi kiếm làm trung tâm, linh khí đột nhiên tràn lên từ bốn phương tám hướng, tạo thành vô số vòng xoáy linh khí. Mỗi một vòng xoáy lớn như trái bóng rổ, đao gió từ vòng xoáy bắn ra, bay thẳng lên trên.

Đao gió cắt vỡ không khí, tiếng rít sắc bén, vang khắp đất trời.

Không ai biết những vòng xoáy này xuất hiện thế nào, nhưng người đứng ở phía xa cũng có thể cảm giác trong vòng xoáy tản mát ra uy lực áp chế.

Cái loại uy lực áp chế hủy thiên diệt địa đó, khiến cho lòng người sinh ra cảm giác kính nể và sợ hãi.

Mà những thứ đao gió kia, hai người tiếp xúc ở khoảng cách gần càng kinh hãi hơn.

Hiên Viên kiếm trong tay người đàn ông áo trắng, bắt đầu không ngừng chấn động, phát ra tiếng vù vù nặng nề. Người đàn ông áo trắng chưa từng thấy bộ dạng này của Hiên Viên kiếm. Hắn khiếp sợ nhìn bóng người phía dưới.

Bóng người nhỏ yếu đó giống như là bị vòng xoáy thổi ra, chống đỡ trên không trung.

Cô mặc trên người một bộ quần áo đỏ rực, quần có dấu vết đốt cháy, dài ngắn không đồng nhất, bị đao gió lướt qua, thổi bay phần phật.

Cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trên mặt bỗng dưng xuất hiện nụ

cười quỷ dị, đôi môi hơi tái nhợt mấp máy, giọng nói của cô rất thấp, hoàn toàn không hợp với tuổi tác lúc này của cô, ngữ điệu cổ quái, giống như đến từ ca cổ thời xưa.

Gió truyền giọng nói lan truyền đến bốn phía, càng giống như là từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Giọng nói biến mất, cái bóng người nhỏ bé đó vung thiết kiếm, vòng xoáy trôi lơ lửng ở bốn phía đột nhiên di chuyển trong không trung, linh khí trong trời đất vẫn đang không ngừng bổ sung vào vòng xoáy.

Người đàn ông áo đen và người đàn ông áo trắng, đồng thời tránh ra hai bên, những thứ này nhìn rất nguy hiểm.

Nhưng tốc độ của bọn họ chậm một bước, vòng xoáy bao vây lấy bọn họ trước.

Trong nháy mắt đó, toàn bộ đất trời đều là tiếng gầm vang, mắt thường có thể thấy được làn sóng linh lực, bắt đầu lan truyền từ chỗ phát nổ, tầng tầng nối tiếp lan tràn ra bốn phía.

Chương 1185: Phượng hoàng niết bàn (4)

Đây là thế giới tiên hiệp.

Nguyên chủ tên là Sí Ly, là một con phượng hoàng duy nhất trên thế gian này. A, không đúng, là trứng phượng hoàng.

Nam chính không phải người đàn ông áo trắng kia, mà là người đàn ông áo đen Vân Mạch đó.

Ban đầu Sí Ly là ở trên tay Vân Mạch, Vân Mạch muốn cưỡng ép diệt thần hồn của cô, đặt hồn phách của nữ chính vào, dùng thân thể phượng hoàng trùng sinh.

Không sai, thời điểm cô tới đây quá sớm.

Sớm đến mức nữ chính còn chưa lên sân khấu.

Thần giới đều biết có một quả trứng phượng hoàng là cô đây, nhưng vạn năm cũng không phá vỏ, cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức gì. Các thần tiên đều cảm thấy chắc chắn quả trứng phượng hoàng cuối cùng trên thế gian này không ấp nở nổi, cả tộc phượng hoàng sắp tuyệt diệt rồi.

Vì tưởng niệm cả tộc phượng hoàng, quả trứng phượng hoàng này được cung phụng thành linh vật.

Trong tình tiết truyện, thần hồn của Sí Ly mất đi thân xác, bị hành hạ tan thành mây khói, ngay cả cái thế gian này cô cũng chưa từng nhìn

thấy một lần.

Còn nữ chính lấy thân thể phượng hoàng của cô trùng sinh lại, sau khi trảm yêu trừ ma, quay về viết câu chuyện tình yêu duy mỹ của thần giới.

Cái không gian Thời Sênh vừa thoát khỏi chính là trận pháp mà nam chính bày ra.

Trong tình tiết truyện, chính là ở trong trận chiến này, nam chính đưa nữ chính vào trong trứng phượng hoàng thành công. Nữ chính lấy thân thể phượng hoàng ấp ra, chính thức kéo ra màn che tình tiết truyện.

Dọa chết bản cô nương, nếu ra ngoài muộn chút, thì cô ngỏm thật.

Nguyên chủ hận kẻ cướp đoạt thần hồn của mình, cũng chính là nam chính, càng hận kẻ chiếm cứ thân thể của mình hơn, cũng chính là nữ chính.

Cho nên, nguyện vọng của nguyên chủ là, giết chết hai cái kẻ không biết xấu hổ này.

Rất tốt cái này rất chuyên tâm!

Mấy chuyện kiểu phá CP gì đó cứ để bản cô nương lo.

Không phải, đợi chút, tại sao cô lại đang tiếp nhận tình tiết truyện?

Không phải vừa rồi đang đánh nhau sao?

Thời Sênh muốn mở mắt, nhưng cô thử mãi, trước mắt vẫn là một mảng bóng tối. Cô có ý thức, nhưng không có cách nào mở mắt.

Tình huống gì đây?

Cơ thể ông đây làm sao thế này?

Thời Sênh cố gắng nhớ lại hình ảnh lúc trước, hình như... cô bị đợt khí khuếch tán đánh bay... sau đó, cũng không có sau đó.

Mẹ kiếp!

Lẽ nào vẫn ngỏm sao?

Cô hoàn toàn không nhúc nhích được, cũng không có cách nào mở mắt. Thời Sênh giày vò thật lâu, thật sự là không được, cũng đành từ bỏ. Không biết qua bao lâu, Thời Sênh nghe được có âm thanh truyền tới.

Là tiếng của con gái, rất êm tai, nghe tuổi tác chắc không lớn.

“Này, ngươi cẩn thận một chút, Tiên quân rất cưng quả trứng này, rơi vỡ là xong đời đó.”

“Tiên quân đi đâu mà nhặt được nó thế? Đây là trứng gì? Nhìn thật kỳ quái, sao lại còn phát sáng?”

“Cái gì mà nhặt được, lần trước lúc Tiên quân trở lại, nó từ trên trời rơi xuống, vừa vặn đập phải Tiên quân. Cũng không biết là tên nào ném trứng lung tung...”

“Trong cung chúng ta không phải có kết giới sao? Trứng này làm sao rơi vào được?”

“Lần trước chuyện kia ầm ĩ như vậy, ngươi không biết sao? Toàn bộ

hoang hải đều bị phá hủy, kết giới trong cung chúng ta cũng bị ảnh hưởng đến, bao nhiêu đồ rơi vào, quả trứng này rơi vào đúng lúc đó. Tiên quân phát cáu mấy ngày rồi... ngươi chớ sờ loạn.”

“Ta sờ một cái...”

“Không được.”

Trứng?

Mẹ nó chứ!

Lẽ nào ông đây lại biến thành một quả trứng sao? Ấp ra rồi còn có thể nhét về được thật à? Cái thế giới này có chút không khoa học!

Tại sao cô lại là một quả trứng?

Mặc dù dáng vẻ con phượng hoàng cuối cùng của thế gian này rất trâu bò, nhưng vẫn chỉ là chim muông mà!

Mệt tâm quá, Nhị Cẩu Tử tuyệt đối là cố ý.

Thời Sênh không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể nghe hai âm thanh kia nói chuyện, cách một lúc sẽ tới một lần.

Từ các nàng trò chuyện, Thời Sênh biết tiểu cô nương thích hỏi kia tên là Ti Trúc, tiểu cô nương thường xuyên giải đáp vấn đề kia là Niệm Đông.

Các nàng là tiên nga của tòa cung điện này.

Tòa cung điện này tên là gì, đến nay Thời Sênh vẫn không biết, mỗi lần các nàng trò chuyện đều dùng "cung của chúng ta" để thay thế.

Trò chuyện cũng là chuyện trên trời dưới đất, buôn dưa lê các kiểu chuyện Tiên quân nào đánh nhau, tiên nga nào được ai đó thích.

Thần tiên cũng lắm điều.

Thời Sênh không ra được, cô thử rất nhiều cách, đều chứng minh lúc này thân thể cô đang ở trạng thái ngủ say, không thể cưỡng ép thức tỉnh, nhàm chán quá, chỉ có thể hấp thu linh khí.

Nếu không ra được, vậy thì tu luyện tử tế, sau đó đi ra ngoài vênh váo, phá CP!

Không biết không có cái vỏ trứng phòng bị là cô đây, nữ chính sẽ dùng cách gì trùng sinh...

Vẫn rất mong đợi.

Thời gian tu luyện tựa như nước chảy.

Ngày nào đó Thời Sênh kết thúc tu luyện, đột nhiên nghe được Ti Trúc kêu to, “Niệm Đông, Niệm Đông, kết giới trên người vị cô nương này biến mất rồi.”

Không có tiếng bước chân, nhưng tiếng của Niệm Đông rất nhanh liền vang lên bên tai, “Tiên quân từng nói, lúc kết giới trên người nàng biến mất, phải mang nàng đến hồ Tiên Dưỡng. Ngươi đi nói với Tiên quân, ta mang nàng qua đó trước.”

“Ừ.”

Ti Trúc đáp một tiếng, hẳn là chạy đi, tiếng bước chân dần dần biến mất.

Thời Sênh còn đang kỳ quái, bên cạnh cô lúc nào có thêm một cô nương, kết quả trong nháy mắt cô liền cảm thấy mình bay lên.

Thời Sênh: “...”

Đợi đã!

Bản cô nương không phải là một quả trứng sao?

Nhị Cẩu Tử, ông đây cần tâm sự cuộc đời với mi.

[Muốn vênh váo, trước phải nhuận khí đã.] Hệ thống cao thâm tới một câu.

Thời Sênh: “...”

Thân thể này là tình hình gì đây!

Bên tai có tiếng gió phần phật, linh khí không ngừng đụng vào trong thân thể cô.

Một lát sau, tiếng gió nhỏ xuống, cô cảm giác mình bị đặt lên trên băng, Niệm Đông bay ra ngoài, một lúc lâu mới đi vào.

Đồng thời tiến vào còn có Ti Trúc.

“Tiên quân thật sự nói như vậy?”

“Đúng vậy, Tiên quân chính là nói như vậy.” Ti Trúc gật gật đầu, lại có chút lo âu hỏi Niệm Đông, “Cứ ném nàng ấy xuống như vậy, sẽ chết đấy?”

“Tiên quân đã nói như vậy, hẳn không sao đâu.” Niệm Đông rõ ràng sùng bái mù quáng vị Tiên quân này.

Thời Sênh: “...” Các người muốn làm gì ông đây hả?!

Kiếm của ông đây đâu!

Thời Sênh còn chưa gọi kiếm, người đã bị ném xuống, chất lỏng sền sệt trong nháy mắt bao lấy cô.

Thời Sênh không ngừng chìm xuống, linh khí dồi dào không ngừng ngấm vào trong thân thể cô, số lượng quá nhiều, cô chống đỡ có chút khó chịu.

Vừa qua đi thì cảm giác băng hỏa đan xen lại tới.

Thời Sênh chợt mở mắt ra,thân thể cô lúc này ở trong chất lỏng màu sữa, chất lỏng bao quanh cơ thể cô, linh lực không ngừng ra ra vào vào.

Cảm giác này có chút giống như...

Gột tẩy.

Loại chất lỏng này lọc tạp chất trong thân thể Thời Sênh. Cô có thể cảm giác được sức mạnh trong cơ thể mình càng ngày càng thuần túy, càng ngày càng mạnh.

Nhưng vẫn như thế, cảm giác băng hỏa chồng chất càng lúc càng mãnh liệt.

“Vù...”

Ngọn lửa đột nhiên vọt ra trên cánh tay cô, giây tiếp theo, cả người cô đều bị ngọn lửa bọc lại.

“Trời ơi, làm sao lại có lửa...” Tiếng kinh hô của Niệm Đông có chút lờ mờ, luống cuống, “Nhanh đi gọi Tiên quân đi.”

Ti Trúc lảo đảo chạy ra ngoài, rất nhanh lại chạy trở lại, “Tiên quân... Tiên quân không có ở phòng.”

Niệm Đông kinh ngạc, “Cái gì? Không phải mới vừa rồi vẫn còn ở đó sao?”

Ti Trúc cà lăm, “Không... không phải, Tiên quân... vừa rồi dùng truyền âm.”

Niệm Đông: “...”

Chương 1186: Phượng hoàng niết bàn (5)

Toàn bộ hồ Tiên Dưỡng đều là ngọn lửa, nhiệt độ cao dọa người, các nàng đã là tiên, cũng có thể cảm giác được nhiệt độ đốt người, thể thấy nhiệt độ này cao thế nào.

“Xong rồi xong rồi Niệm Đông, hồ Tiên Dưỡng của Tiên quân sẽ hỏng mất, thế nào Tiên quân cũng sẽ mắng chết chúng ta.” Ti Trúc nắm vạt áo Niệm Đông, khóc không ra nước mắt nhìn ngọn lửa lớn trên hồ Tiên Dưỡng bốc cháy hừng hực.

Niệm Đông đang không ngừng liên lạc với Tiên quân nhà mình, nhưng làm sao cũng không liên lạc được.

Lửa trên hồ Tiên Dưỡng cháy ba ngày ba đêm, Niệm Đông và Ti Trúc ở bên ngoài canh giữ ba ngày ba đêm.

“Niệm Đông, ngươi xem...” Ti Trúc đột nhiên đẩy Niệm Đông một cái, chỉ phía ngọn lửa.

Ngọn lửa vẫn cháy mạnh như cũ, ở chỗ sâu của ngọn lửa, phảng phất có phượng hoàng đang bay lượn, tiếng hót của phượng hoàng xuyên thủng ngọn lửa, xông thẳng lên trời.

Ti Trúc ngớ người, một lúc lâu mới lắp ba lắp bắp nói: “Phượng... phượng hoàng... Niệm Đông, là phượng hoàng... Nàng chính là con phượng hoàng biến mất trên hoang hải kia.”

Khóe miệng Niệm Đông giật giật, “Tiên quân lại để cho chúng ta ném

một con phượng hoàng vào hồ Tiên Dưỡng, Tiên quân điên rồi sao?”

Còn nữa, rốt cuộc Tiên quân nhặt con phượng hoàng này ở chỗ nào về?

Tiếng hót vẫn tiếp tục, càng lúc càng vang dội.

Niệm Đông ngẩng đầu nhìn lên trời, theo tiếng hót của phượng hoàng, kết giới phía trên lại đang bắt đầu nổ tung.

Lần này có vẻ như Tiên quân nhặt được hàng xịn về rồi...

Niệm Đông hít thở sâu một hơi, đập Ti Trúc một cái, “Đừng có ngẩn ra, chống đỡ kết giới.”

“A a.” Ti Trúc gật gật đầu, cùng Niệm Đông mỗi người bay một hướng, kết giới vốn đã xuất hiện vết nứt, lúc hai người đồng thời truyền linh lực vào, vết nứt được vá lại.

…

Lúc Lưu Vân trở về cung cảm thấy có chút không đúng. Hắn đứng ở bên ngoài cung điện của mình ngửa đầu nhìn hồi lâu, một lúc lâu mới phản ứng được, tại sao không thấy tên cung của nhà hắn đâu nữa?

Trên trụ cung làm sao còn có vết nứt?

Kẻ thù tìm tới cửa sao?

“Niệm Đông, Ti Trúc...” Lưu Vân vừa gọi vừa đi về phía cửa lớn.

Đầu Ti Trúc đầy tro than chạy đến, không kịp nói gì đã rơi lệ, “Tiên quân, ngài quay về rồi, hu hu hu, ngài còn không quay về, nơi này sẽ

phải đổi chủ mất.”

Lưu Vân xách Ti Trúc như xách con gà con đi vào bên trong, “Nói cái gì vậy? Đầu óc lại bị hỏng rồi? Để cho Niệm Đông xem xem, vốn đã rất ngốc rồi, lại còn ngốc tiếp, thì phải làm sao.”

Ti Trúc nghẹn ngào một tiếng, “Tiên quân, con... con phượng hoàng ngài... ngài nhặt về kia, chiếm đoạt cung của chúng ta.”

“A.” Lưu Vân đáp một tiếng, đi ba bước, hắn chợt dừng lại, trên dung mạo thanh tú anh tuấn lộ ra vẻ mơ màng khó hiểu, “Phượng hoàng gì? Ta nhặt phượng hoàng về lúc nào? Thứ đó không phải tuyệt chủng rồi sao?”

“Tiên... Tiên quân, ngài... ngài đừng dọa nô tỳ... chính là tiểu cô nương áo đỏ ngài mang về đó. Nàng ấy là con phượng hoàng trên hoang hải kia...”

Không phải ngài nhặt về, vậy thì từ đâu tới?

“Nàng ta sao?” Lưu Vân bừng tỉnh, “Bản quân lại nhặt về một con phượng hoàng à, chậc chậc...”

Ti Trúc: “...”Tiên quân, cái này cũng không đáng kiêu ngạo đâu? Bây giờ toàn bộ thần giới đều đang tìm con phượng hoàng hủy diệt hoang hải này đấy!

Quan trọng nhất chính là, con phượng hoàng này chiếm cung điện của ngài rồi!

Lưu Vân lần đầu tiên nhìn thấy Thời Sênh, là ở chính điện của hắn, tiểu cô nương mặc váy dài màu đen, trên quần thêu phượng hoàng như ngọn lửa, giương cánh muốn bay, trông rất sống động.

Rõ ràng còn là một đứa trẻ, bộ y phục này lại khiến cho cô ta có khí thế quân chủ thiên hạ.

Tiểu cô nương chống cằm, nhìn sương mù bay bay bên ngoài, ánh mắt có chút trống rỗng, thật ra thì cô không nhìn gì cả.

“Ngươi mặc màu đỏ đẹp hơn đó.” Lưu Vân từ ngoài điện đi vào, lớn tiếng dọa người.

Tiểu cô nương chậm rãi quay đầu, đối diện tầm mắt hắn, Lưu Vân chợt hít một hơi.

Trong con ngươi của cô lại có một vòng sáng màu đỏ...

Thời Sênh thả tay xuống, cầm lấy thiết kiếm trên bàn, dùng sức gõ gõ bàn, hỏi như thổ phỉ: “Ngươi là ai?”

Lưu Vân đen mặt, “Đây là cung điện của ta, ngươi nói ta là ai?”

“Của ngươi?” Thời Sênh híp mắt, chợt đứng lên, u ám cười, “Ta đang chờ ngươi đây.”

“Chờ... ta làm cái gì?” Sao tiểu cô nương này lại u ám như vậy chứ?

Thời Sênh xách thiết kiếm đi về phía Lưu Vân, “Ngươi sai người ném ta vào cái bể tắm cổ quái kia đúng không?”

“Chắc… thế.” Lưu Vân trả lời rất không chắc chắn, hắn gãi gãi đầu, mặt mơ màng, “Bản quân rất bận, không nhớ lắm.”

Thời Sênh: “...”

Lão tử bị giày vò nửa cái mạng, ngươi lại nói không nhớ, được lắm! Rất cường thế mà!

Ông đây đánh chết ngươi!

[Nhiệm vụ phụ tuyến: thập toàn thập mỹ. Mục tiêu nhiệm vụ: giúp Lưu Vân tìm một hồn một phách đánh mất về.]

Tiếng Hệ thống phát nhiệm vụ, cũng không ngăn cản được nhịp chân Thời Sênh đánh Lưu Vân.

Đại khái là mở ra nhiệm vụ phụ tuyến, có Hệ thống chống lưng, khả năng Thời Sênh xử chết Lưu Vân hạ xuống số không.

Nhị Cẩu Tử, ông đây chưa từng thấy mi bảo vệ ta như thế!

Rốt cuộc cô gặp phải cái Hệ thống quỷ gì đây.

[...] Ha ha, bản Hệ thống cũng chưa từng thấy Ký chủ nào xấu xa với Hệ thống như cô, rốt cuộc nó gặp phải Ký chủ khỉ gió gì đây.

Chửi bậy xong, Hệ thống vẫn phải giải thích.

[Trong tình huống nhiệm vụ phụ tuyến được kích hoạt, khi mục tiêu nhiệm vụ là người, tự động tiến hành hình thức ràng buộc đối với mục tiêu nhiệm vụ.] Hệ thống đổi một ví dụ thông tục dễ hiểu, [Tương đương với hắn bây giờ là bạn đồng đội của cô.]

Loại bạn đồng đội heo lợn này, ông đây không cần.

“Tiểu Phượng hoàng, ngươi đánh đủ chưa?” Lưu Vân nằm trên đất, một chút cũng không để ý đếm thiết kiếm hướng về phía hắn, ngược lại hứng thú nhìn cô, “Không hổ là tộc phượng hoàng, mới sinh ra

sức mạnh đã lợi hại như vậy.”

Thời Sênh thử cắm thiết kiếm vào ngực Lưu Vân lần nữa, cái đó đã không thể xưng là trợ lực rồi, hoàn toàn không thể động.

Hình thức đồng đội chơi xỏ người ta...

Thời Sênh thu kiếm, không thể giết chết, còn không thể đánh sao?

Lưu Vân bị đánh một trận, tiểu cô nương mới vừa đến ngực hắn, nhưng lại luôn hạ thủ ác độc, chuyên chọn chỗ hiểm.

“Tiểu Phượng hoàng, sao ngươi có thể vong ân phụ nghĩa như thế, quên là ai... á, là ai nhặt ngươi về sao?”

“Nếu không phải bản Tiên quân... Tiểu Phượng hoàng hạ thủ đừng có ác như vậy, rất đau... nếu không phải bản Tiên quân, bây giờ ngươi đã bị trói lên tru tiên đài rồi!”

“Ta không đánh lại, ngươi thật sự cho là ta không đánh lại ngươi sao? Bản Tiên quân là sợ đánh chết con phượng hoàng duy nhất trên thế gian này.”

Lưu Vân ầm ĩ, nhưng cuối cùng cũng không đánh lại. Thời Sênh xả hết tức giận bị ném vào cái bể tắm nát kia, lúc này mới bỏ qua cho Lưu Vân.

Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống Lưu Vân, “Cái gì mà ngươi nhặt về, đừng tưởng rằng ta không biết, ông đây là tự mình rơi vào.”

Lưu Vân đỡ eo ngồi dậy phản bác, “Ngươi tự mình rơi vào không sai, nhưng nếu như không phải bản Tiên quân xách ngươi về, ngươi bây giờ còn đang treo trên cái cây ngoài kia kìa. Tiểu Phượng hoàng,

làm thú vật không thể vong ân phụ nghĩa, biết không? Ngươi còn nhỏ, lần này ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

Thời Sênh: “...”

Lại muốn đánh hắn là thế nào.

Chương 1187: Phượng hoàng niết bàn (6)

Lưu Vân là một kẻ không bình thường của thần giới. Điểm không bình thường biểu hiện ở chỗ, danh tiếng của hắn ở thần giới rất không tốt, tước vị cũng không cao, nhưng địa vị lại rất cao, thực lực không biết rõ được.

Với lại hắn là vị thần tiên duy nhất ở trên hoang hải.

Hoang hải chính là cái chỗ mà Thời Sênh ra ngoài kia, không phải là biển, mà là một mảnh hoang vu, trong hoang hải không có thứ gì cả.

Không có yêu thú, không có thực vật, không có sinh mệnh, nơi này xưa nay là chỗ tốt để hẹn đánh nhau.

Nhưng bây giờ hoang hải bị huỷ rồi, cả hoang hải, có quá nửa là bị tan biến hẳn, chỗ tan biến trở thành một mảnh hư không, không ai biết mảnh hư không này nối liền với chỗ nào.

Sênh Đầu Sỏ biểu thị... đại chiêu cô tung ra, uy lực mà không lớn chút, làm sao xứng đáng được với cô.

“Cái đám thiểu năng của thần giới đó tìm ta làm gì?”

Lưu Vân vẫn ngồi trên mặt đất, nhìn vết thương trên người hắn, “Tiểu Phượng Hoàng, hỏi chuyện phải có lễ phép biết chưa hả?”

Thời Sênh dứ dứ thiết kiếm, Lưu Vân nghẹn họng, “Ngươi là con Phượng Hoàng cuối cùng của thế gian, đương nhiên là phải nuôi

ngươi thành linh vật rồi.”

“Ta huỷ hoang hải rồi, bọn họ còn tìm ta kiếm chuyện à?” Còn làm linh vật? Có bệnh à!

“Trong hoang hải chẳng có gì cả, gây chuyện với ngươi làm gì?”

“Vậy vừa rồi ngươi nói cái gì mà Tru Tiên Đài?”

Lưu Vân: “…”

Hắn lúng túng ho một tiếng, đứng lên, “Ta nói thế không phải là… để chọc ngươi cho vui sao?”

“Ha ha!” Chọc vui cái ông nội nhà ngươi!

Lưu Vân sán đến trước mặt Thời Sênh, hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi đã niết bàn chưa?”

“Niết bàn cái gì?” Thời Sênh trừng hắn, “Đứng xa chút, ông đây sợ đánh chết ngươi.”

Lưu Vân không động đậy, “Tiểu Phượng Hoàng đừng hung dữ như thế, ngươi là con mái, phải dịu dàng biết chưa hả? Nếu không sau này không có con thú nào muốn giao phối với ngươi đâu.”

Con mái…

Giao phối…

Thời Sênh bị hai chữ này đánh trúng, không có cách nào tiếp thu sự thật mình biến thành thú vật.

“… Ngươi mới sinh ra, không biết cũng là bình thường. Phượng Hoàng niết bàn, trùng sinh từ trong biển lửa. Phượng Hoàng khác nhau thời gian niết bàn cũng sẽ khác nhau. Chủng tộc của ngươi… nghe nói là huyết thống của tộc Kim Phượng thuần chủng nhất. Huyết thống càng thuần chủng, thời gian niết bàn sẽ cách nhau càng dài. Ngươi có lẽ cứ một nghìn năm sẽ niết bàn một lần. Ngươi vừa mới sinh ra đã niết bàn một lần, Tiểu Phượng Hoàng, ngươi có chút không hợp lý.”

Thời Sênh nhớ lại chuyện mình trải qua ở cái hồ đó, đó chính là Phượng Hoàng niết bàn?

“Sao ngươi lại biết ta niết bàn rồi?”

Lưu Vân lập tức cười đắc ý, “Ta từng nhìn thấy Phượng Hoàng niết bàn một lần, đồng tử của nó giống ngươi như đúc.”

Thời Sênh sờ sờ mắt, nhìn bóng mình trên thiết kiếm.

Chung quanh đồng tử có một vòng ánh sáng đỏ, nhìn rất kỳ dị.

Theo lý mà nói Phượng Hoàng vừa mới sinh ra, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống như thế, cho dù Phượng Hoàng chết lúc sinh ra, cũng phải đợi đến thời gian niết bàn đặc biệt, thì mới tắm lửa trùng sinh.

Lưu Vân dường như rất thích cô, phổ cập khoa học các sự tích của thần giới cho Thời Sênh, đại cương thì không khác lắm so với những thứ cô biết, điểm khác biệt là một số thiết lập trên các chi tiết nhỏ.

Thời Sênh biết người đàn ông ở hoang hải lúc đó tên là Tương Lăng, là chiến thần của thần giới, có thần khí Hiên Viên kiếm.

Nam chính Vân Mạch, thượng thần duy nhất của thần giới, nhưng vì nữ chính mà đọa thần thành ma.

Lai lịch của nữ chính cũng hơi lớn, một cây hoa sen xanh mà trời đất thuở ban sơ thai nghén ra, lúc gặp nam chính, là một ma tộc muốn dùng sức mạnh của nữ chính, chuẩn bị huỷ đi bản thể của cô ta, lúc đó nữ chính vẫn chưa biến hoá, chỉ là một cây sen xanh.

Sau khi được nam chính cứu về, liền nuôi dưỡng, cho đến khi nữ chính biến hoá, nữ chính thích nam chính, nhưng lúc này, nữ chính mới biết, nam chính đối với cô ta như vậy, hoàn toàn là vì muốn dùng sức mạnh nguyên khai nhất của trời đất từ cô ta, đi cứu một nữ nhân khác.

Đối với thiết lập này, Thời Sênh chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, thiểu năng.

Dùng nữ chính để đi cứu người khác, lại dùng người khác để cứu nữ chính.

Kẻ xui xẻo là ai?

Vẫn là cái bia đỡ đạn cuối cùng này.

Lưu Vân vẫn đang hừ hừ, “Cái gì mà thượng thần duy nhất, đầu óc cái đám thần tiên đó bị Tiểu Bạch ăn mất rồi.”

Thời Sênh xen vào, “Trên thế gian này vẫn còn thượng thần à?” Tiểu Bạch là cái quỷ gì.

“Đương nhiên...” Lưu Vân đột nhiên dừng lại, “Tiểu Phượng Hoàng à, thân thể ngươi có chút không đúng, ta phải dẫn ngươi đi gặp một người, ngươi là linh vật của thần giới chúng ta, không thể xảy ra

chuyện được.”

Linh vật Sênh: “…”

Thời Sênh lười để ý đến Lưu Vân, đứng lên đi ra ngoài.

Lưu Vân vội vàng đuổi theo, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi có nghe thấy ta nói không hả?”

“Không đi.” Ai biết có phải là ngươi đưa bản cô nương cho ai nghiên cứu hay không, sợ lắm.

Lưu Vân có chút tức giận, “Tiểu Phượng Hoàng, ta muốn tốt cho ngươi mà, ngươi đừng có không biết tốt xấu như thế chứ.”

Thời Sênh bước mấy bước ra cửa lớn, Niệm Đông và Ti Trúc đứng ở một bên run lẩy bẩy, nghĩ lại mấy ngày nay hai em gái nhỏ này bị dọa thảm rồi.

Ai kêu bọn họ ném mình vào cái hồ nát đó.

Thời Sênh liếc bọn họ một cái, mặc kệ Lưu Vân, thân hình đột nhiên biến đổi, hoá thành một con Phượng Hoàng màu vàng, bay lên chân trời.

Thời Sênh: “…”

Cô vẫn chưa muốn biến thân mà.

Nhưng vừa bay một cái liền biến thành bộ dạng này, thật là…

Muốn chém người!

Thời Sênh phải đập đập cánh không thoải mái chút nào, suýt nữa thì rơi từ trên trời xuống, bên dưới còn có người nhìn, nêu như cô rơi xuống thì mất thể diện lắm, vì làm màu, Thời Sênh chỉ có thể đập cánh.

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn Phượng Hoàng trên không trung, đột nhiên xoay đầu, “Niệm Đông, Ti Trúc, các ngươi nhìn thấy lông đuôi của cô ấy không?”

“Nhìn… nhìn thấy ạ.” Ti Trúc yếu ớt gật đầu.

“Tiên quân, lông đuôi của tộc Kim Phượng hẳn phải là màu vàng, tại sao cô ấy... lại như vậy?” Niệm Đông trấn định hơn.

Lưu Vân sờ cằm, “Ta cũng rất hiếu kỳ.”

Niệm Đông: “…”

Nếu như ngài không biết, tại sao phải bày ra cái vẻ, ta đã nhìn thấy cái thiên cơ nát đó rồi hả Tiên quân!

...

Vừa ra khỏi kết giới, Thời Sênh đã nhìn thấy một mảnh hư không, giống như cái động đen, cô bay qua động đen, hạ xuống sát biên giới của vết nứt.

Cô vừa hạ xuống, lập tức biến thành hình người, vẫn là bộ dạng đứa trẻ choai choai như cũ. Thời Sênh rầu rĩ cúi đầu nhìn tay nhỏ.

Bộ dạng này về sau sống sao hả?

Đúng lúc cô đang nhìn tay, hào quang lóe sáng, một bóng người hạ

xuống trước mặt cô.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, chính là người đàn ông áo trắng ngày đó cô nhìn thấy… chiến thần Tương Lăng.

Ánh mắt hắn nhìn mình có chút khó tin được, lại có chút phức tạp sau khi vui mừng.

Tương Lăng giơ tay ra với Thời Sênh, “Tiểu gia hỏa, ta tới đón ngươi về nhà.”

Thời Sênh: “…”

Về nhà nào, cô không phải là con Phượng Hoàng cuối cùng sao? Nhà ở đâu ra?

Thời Sênh vừa hay muốn tiếp cận thần giới, thuận tiện đợi nữ chính online, cho nên sau một lúc suy nghĩ, liền cao quý gật đầu.

Tay Tương Lăng lúng túng dừng ở không trung. Sau khi Thời Sênh gật đầu, hắn có chút không tự nhiên thu tay lại, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đám mây.

Đám mây rất lớn, sau khi đi lên Thời Sênh ngồi vào trong góc, dùng ánh mắt cảnh cáo Tương Lăng, không được phép lại gần cô.

Tương Lăng đứng ở một bên, ánh mắt lại luôn quan sát Thời Sênh.

Thời Sênh bình thản ung dung, không có chút hiếu kỳ và thấp thỏm nào, chỉ bình tĩnh nhìn mây mù lướt qua bốn phía.

Cô có thể cảm thấy, càng đi về phía trước, linh khí càng dồi dào.

Chương 1188: Phượng hoàng niết bàn (7)

Tương Lăng dẫn Thời Sênh đến tầng trời thứ ba mươi ba, đây là chỗ Tiên đế ở.

Ánh mắt Tiên đế nhìn Thời Sênh cũng có chút phức tạp, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng, “Tiểu gia hỏa tên là gì?”

“Sí Ly.”

Tiểu cô nương bên dưới mặc một cây đen. Một đứa trẻ mặc màu đen thế này, vốn là không dễ nhìn, nhưng cô mặc lại vô cùng đẹp, tôn lên da thịt trắng nõn như ngọc.

Đứng trong đại điện huy hoàng này, không lộ ra chút nhỏ bé nào, ngược lại thu hút tầm mắt của người khác. Phản ứng của cô bình tĩnh lãnh đạm, giống như không để ý đến những chuyện này.

Đối với Tiên đế mà nói, đây chẳng qua là một tiểu gia hỏa mới sinh ra, nhưng có khí thế như thế, sau này hẳn sẽ là một nhân vật lớn.

“Sí Ly…” Tiên đế thu lại suy nghĩ, gật gật đầu, “Là một cái tên hay, vậy sau này gọi ngươi là Sí Ly, núi Nam Ngô cũng nên có chủ nhân rồi.”

Núi Nam Ngô từng là nơi ở của tộc Phượng Hoàng. Đừng thấy chỉ là một ngọn núi, thực ra núi Nam Ngô rất lớn, lớn đến mức ngươi không thể tưởng tượng nổi.

“Tiên đế, núi Nam Ngô…”

“Tương Lăng, chuyện này ngươi đi làm đi.” Tiên đế cắt đứt lời Tương Lăng, trực tiếp giao việc này cho hắn.

Tương Lăng nhíu mày, cuối cùng không chối từ.

Tiên đế không hề làm khó Thời Sênh, Thời Sênh trầm mặc theo sau Tương Lăng rời đi.

Ra khỏi đại điện đó, Tương Lăng ôn hoà hỏi Thời Sênh, “Tiểu Ly… ta có thể gọi ngươi như thế không?”

“Tùy.”

“Tiểu Ly, núi Nam Ngô nhiều năm không có người ở, ta phải phái người đến đó xem xem đã, cần một khoảng thời gian. Khoảng thời gian này, ngươi cứ ở lại trong cung của ta, được chứ?”

Thời Sênh nhìn Tương Lăng một cái, dường như có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, Tương Lăng bỗng căng thẳng, “Tiểu Ly…”

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: “Không cần, ta tự đi, núi Nam Ngô ở chỗ nào?”

Đại khái là bởi vì ánh mắt ban nãy, Tương Lăng đột nhiên có chút không dám nói. Hắn vốn là người nói một là một hai là hai của thần giới, lúc này đối diện với một đứa trẻ, lại có chút lúng túng, vậy còn không phải là bị người khác cười cho sao?

Nhưng nhìn khuôn mặt Thời Sênh, Tương Lăng lại không nói nổi cái gì cả, thở một hơi, lại lần nữa vẫy một đám mây, đưa Thời Sênh đến núi Nam Ngô.

Cảm giác đầu tiên mà núi Nam Ngô mang đến cho người ta là tử khí nặng nề.

Trong núi Nam Ngô toàn là cây ngô đồng, nhưng những cây ngô đồng này đều chết cả rồi, không có cành lá, không nhìn thấy sức sống.

Ở vị trí chính giữa, có một cây ngô đồng đặc biệt lớn, có thể nói là chạm tới mây xanh, hoàn toàn không nhìn thấy ngọn, cành khô to khoẻ, có thể thấy lúc còn sống, cao ngất che trời thế nào.

Trên cái cành khô của cây ngô đồng đó, điểm xuyết chằng chịt những cung điện được xây dựng, nhìn từ xa lại, giống như trái cây khổng lồ treo bên trên.

Tương Lăng vừa vặn hạ xuống dưới chân cây ngô đồng kia, hắn chậm rãi nói: "Từ sau khi con Phượng Hoàng cuối cùng chết đi, cả núi Nam Ngô trong một đêm liền khô héo. Chúng ta thử rất nhiều cách nhưng đều không có cách nào khiến cho những cây ngô đồng này sống lại nữa.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cái cây ngô đồng không nhìn thấy ngọn này, “Phượng Hoàng có năng lực niết bàn, vì sao lại chết?”

Tương Lăng cũng bắt chước dáng vẻ của cô, ngẩng đầu nhìn cây ngô đồng, trong giọng nói mang theo mấy phần đau buồn khó mà phát giác, “Không biết. Bất chợt một ngày, các Phượng Hoàng của tộc Phượng Hoàng mất đi năng lực niết bàn, sau khi chết, cũng không còn cách nào trùng sinh nữa.”

Hắn khẽ nghiêng mặt, “Đồng thời còn có Long tộc, bọn họ không có cách nào sinh ra hậu thế nữa.”

“Hắn từng nói, thiên mệnh không thể làm trái, cái này đại khái là… thiên mệnh.” Long tộc có sức mạnh nghịch thiên, Phượng tộc có sức mạnh không chết.

Thiên địa không dung chứa nổi bọn họ.

Hậu thế của Phượng Hoàng rất hiếm thấy, nghìn năm cũng không thấy có Phượng Hoàng mới được sinh ra, nhưng bọn họ sẽ không chết, cho nên số lượng rất ổn định.

Sí Ly là quả trứng Phượng Hoàng chưa nở cuối cùng.

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, cái thiết lập quỷ quái thế này, thật quá lắm.

Cái chỗ nát này làm sao mà sống?

Thời Sênh giơ tay chạm vào cây khô. Lúc cô tiếp xúc với cây khô, phía gốc cành cây khô, đột nhiên bắt đầu đâm chồi, nhanh chóng lớn lên, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy lan tràn lên trên, trong chớp mắt trước mặt đã là một mảng xanh tốt.

Tương Lăng kinh ngạc nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Ta chưa làm gì hết nhé.

Thời Sênh thu tay lại, màu xanh đang khuếch tán lên trên ngừng lại, giống như bị người ta ấn vào chốt rút lui, mầm mới mọc dài ra lại co rụt lại.

Lợi hại nha ngô đồng, dài ra rồi ngươi còn có thể thu lại.

“Hoá ra là như thế.” Tương Lăng đột nhiên hiểu ra cái gì, “Tiểu Ly, đừng sợ hãi, đặt tay lên đi.”

Thời Sênh: “…” Con mắt nào của ngươi nhìn thấy bản cô nương sợ hãi hả?

Thời Sênh lại lần nữa đặt tay lên trên, mầm mới từ cành khô nhô ra, màu xanh không ngừng khuếch tán ra bốn phía, vừa rồi vẫn còn là một cánh rừng ngô đồng khô héo, bây giờ đã dạt dào sức sống.

Cây ngô đồng mới mọc ra cành lá mới đong đưa, phát ra âm thanh xào xạc.

Đó là âm thanh vui mừng.

Giọng của Tương Lăng bị âm thanh của cây ngô đồng, thổi cho có chút phân tán, “Sau khi con Phượng Hoàng cuối cùng của núi Nam Ngô chết đi, những cây ngô đồng này liền khô héo, ngươi quay lại, bọn chúng mới sống lại.”

Thời Sênh nhìn cây ngô đồng đã bị cành lá rậm rạp che chắn mất, khoé miệng giật giật, “Chẳng lẽ ta luôn phải ấn thế này sao?”

Tương Lăng cũng chưa từng trải qua chuyện này, tộc Phượng Hoàng là chủng tộc cổ xưa nhất, từ lúc hắn nhớ chuyện, núi Nam Ngô đã rải rác ngô đồng, cành dày lá rậm, chưa từng khô héo.

“Tạm thời ngươi đừng động, ta ra ngoài xem xem.” Tương Lăng xẹt cái tan biến trước mặt Thời Sênh.

Hắn vừa đi, cây ngô đồng bên trên đột nhiên rũ một cành xuống, nhẹ nhàng cuốn lấy eo Thời Sênh, kéo cô lên trên cây ngô đồng.

Cảm giác mà cành cây cho cô rất thoải mái, không có sức tấn công, Thời Sênh mặc cho bọn chúng kéo mình lên trên.

Cành cây đưa Thời Sênh vào trong một tòa cung điện bị cành lá che đậy.

Đứng ở cửa cung điện, có thể nhìn thấy rừng ngô đồng đằng xa, rậm rạp xanh tươi, hình thành nên biển cả màu xanh, hoàn toàn không giống sự khô héo lúc vừa mới đến.

Thời Sênh quan sát cung điện một hồi, không có gì đặc biệt.

Cành cây vẫn dừng lại ở bên cạnh cô, hai phiến lá mở ra, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt cô, dường như mời cô đi vào.

Thời Sênh bị đẩy lên trước, lách qua bình phong không biết là chất liệu gì, nhìn thấy vương tọa bên trong.

Dùng ngọc thạch mài thành, tay vịn là đôi cánh Phượng Hoàng đang mở ra, đầu Phượng Hoàng ở chính giữa vương tọa, tư thế như bảo vệ người ngồi trên vương tọa.

Cành cây đẩy cô lên vương tọa, hai phiến lá đó, thật thà nghiêng nghiêng, dường như rất hài lòng, bọn chúng lui đến vị trị phía sau, một phiến lá cuốn lại, một phiến khác thì che phủ lên, cành cây phía dưới uốn lượn, bày ra tư thế quỳ lạy.

Thời Sênh: “…”

Thể nghiệm mật ngọt được một cành cây quỳ lạy.

Thời Sênh đứng lên, giơ tay sờ sờ cành cây, cành cây lập tức hưng phấn cọ vào tay cô, giống như con mèo được gãi cằm.

“Ngươi biết nói chuyện không?” Thời Sênh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cành cây.

Cành cây mở ra hai phiến lá, như buông tay đành chịu, cũng như ngơ ngẩn không biết cô đang nói cái gì.

Thời Sênh lại sờ hai cái, hỏi cành cây, “Đây là chỗ mà vua Phượng Hoàng từng ở sao?”

Đại khái là câu này nghe hiểu, cành cây dựng thẳng lá lên, uốn lượn trước mặt, gật đầu liên tục.

Chương 1189: Phượng hoàng niết bàn (8)

Thời Sênh ở trong cung điện một lát, không nhìn thấy thứ gì kỳ quái, liền yêu cầu cành cây đưa mình xuống.

Bên dưới Tương Lăng đã quay lại, đang lo lắng nhìn quanh bốn phía. Thời Sênh đột nhiên rơi từ bên trên xuống, Tương Lăng ngẩn ra một lát.

“Tiểu Ly, sao ngươi lại chạy lên trên?” Hắn còn cho rằng thời gian ngắn như thế, cô xảy ra chuyện gì rồi.

Thời Sênh gẩy cành cây đang không muốn bỏ cô ra kia, nhìn Tương Lăng, “Ngươi có thể quay về báo cáo công việc được rồi.”

“Tiểu Ly ta…”

Ánh mắt Thời Sênh quá lạnh nhạt, lời Tương Lăng muốn nói đều nghẹn ở cổ, “Vậy ngươi phải tự cẩn thận đó.”

Tương Lăng dứt khoát quay đầu rời đi.

Thời Sênh quyết định sẽ đi quanh núi Nam Ngô một vòng trước. Dù sao chỗ này về sau cũng coi như là sào huyệt của cô, phải giải quyết vấn đề an toàn.

Muốn làm việc, thì phải an toàn cho mình trước đã.

Mỗi lần Thời Sênh muốn bay, sẽ biến thành bản thể. Thử mấy lần, cô

mới khống chế được làm sao để không biến thành bản thể.

Núi Nam Ngô lớn quá đáng, Thời Sênh bắt đầu di chuyển từ vùng biên, mấy cây ngô đồng luôn phát ra âm thanh xào xạc lúc cô đi qua.

Thời Sênh chạm vào bọn chúng càng lắc lư hơn, giống như đứa trẻ được khen thưởng vậy.

Xào xạc xào xạc

Thời Sênh vạt mấy cái cây ra, quay đầu nhìn lại phía sau.

Mấy cây ngô đồng phía sau dàn hàng, lúc cô nhìn qua, cành lá đong đưa xào xạc.

“Đừng động.” Thời Sênh quát một tiếng.

Mấy cây ngô đồng đó lập tức ngừng lắc.

Thời Sênh lướt qua bọn chúng, bụi cây xô ra hai bên còn cao hơn cô, nhìn đối diện.

Bên đó chỉ có một động vật kỳ quái, cả người đen kịt, một khối tròn xoe, cao bằng nửa người, rất lớn.

Nó đang ăn cái gì đó, phát ra tiếng nhai kỳ quái. Nó chắn mất bên đó, Thời Sênh cũng không nhìn được nó ăn cái gì.

“Ở đây này, tìm thấy rồi!”

“Đừng để nó chạy.”

Ba thiếu niên mặc cùng một kiểu quần áo xuất hiện trước cái cục to

tròn đen xì đó, tiếng nhai của cục to tròn đó càng lớn hơn.

Một thiếu niên trong đó kêu lên, “A… nó ăn mất thú cưỡi của Tiên quân rồi.”

“Đó là thứ gì vậy?”

“Chưa từng thấy.”

“Ta cũng chưa từng thấy, dám ăn thú cưỡi của Tiên quân, chắc chắn là yêu thú, bắt nó lại trước đã, giao cho Tiên quân xử lý.”

Hai thiếu niên khác cảm thấy hắn nói có lý, ba người lập tức bắt đầu động thủ.

Thế nhưng cái cục to tròn đen xì xì đó, lăn đi lăn lại trên mặt đất, sự tấn công của ba thiếu niên đó căn bản là không làm nó bị thương được, cuối cùng còn bị cục tròn to đó xô cho bay đi.

Một thiếu niên trong đó vừa hay rơi xuống bụi cây trước mặt Thời Sênh một chút, hắn nằm ngửa, vừa hay nhìn thấy Thời Sênh.

Thiếu niên lăn trên đất chạy ra khỏi bụi cây, “Kẻ nào, lén lén lút lút làm cái gì, ra đây!”

Lời của thiếu niên đó vừa dứt, cục to tròn đó đã lăn từ bên cạnh qua đây, ngao ngao một tiếng nuốt thiếu niên vào.

Thời Sênh nhìn rất rõ ràng, cục tròn to đó há cái miệng rất lớn, bên trong đen xì…

Đây là thứ gì hả?

Thời Sênh chưa từng thấy qua.

Nhưng trong đầu cô đột nhiên nhảy ra một từ.

Thao Thiết!

Hung thú thượng cổ!

Thời Sênh: "…" Thao Thiết nhà ai lại tròn xoe như thế? Thiết kế này có độc!

Không phải, bản cô nương đây là may mắn, tùy tiện cũng gặp được hung thú?

Cục to tròn ăn mất thiếu niên kia, hai thiếu niên còn lại bị dọa sắc mặt tái mét, "Chạy mau… chạy mau chạy mau…"

Tốc độ của bọn họ không nhanh bằng cục tròn to, cục tròn to há miệng một cái, rất nhanh nuốt luôn hai thiếu niên còn lại vào.

Cục tròn to ùng ục lăn từ bên đó lại, dừng trước mặt Thời Sênh.

Trên người nó có một lớp lông màu đen, không nhìn thấy mắt, cũng không nhìn thấy miệng, chỉ là một cục đen xì xì.

Nhưng Thời Sênh biết nó đang nhìn mình, hơn nữa đang chuẩn bị…

Cục tròn to đột nhiên há miệng, Thời Sênh nhanh chóng nhảy ra sau, nhảy lên cây ngô đồng bên cạnh, cục tròn to không cắn được, cán qua các nhánh cây khô, đụng trúng gốc cây ngô đồng.

Nó lăn ùng ục quanh cây ngô đồng.

Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống cục tròn to ở dưới, cô có thể giết chết thứ này không?

Thời Sênh giẫm lên cành khô nhảy lên cây ngô đồng bên cạnh. Cục tròn to lập tức lăn theo đến dưới cái cây, dùng cơ thể đụng vào cây khô.

Thời Sênh nhanh chóng nhảy qua mấy cái cây, sau đó đột nhiên nhảy xuống, trong chớp mắt rút thiết kiếm ra, đâm vào cục tròn to.

“Tiểu Bạch!”

“Keng!”

Thiết kiếm chém trên mặt đất, mặt đất bị kiếm khí quét qua thành một khe rãnh, cục tròn to vừa rồi còn ở trước mặt cô, giờ đã không thấy đâu nữa.

Giọng của Lưu Vân vang lên bên cạnh, “Tiểu Phượng Hoàng, các ngươi đều là đồng loại, cần gì phải chém giết lẫn nhau chứ.”

Thời Sênh: “…” Ai là đồng loại với thú hả.

Được rồi, thân thể của cô bây giờ là thế.

Thời Sênh nhìn Lưu Vân, trong ngực hắn ôm một khối tròn lông lá, kích cỡ hoàn toàn không giống với ban nãy Thời Sênh nhìn thấy.

“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi xem ngươi dọa Tiểu Bạch rồi.” Lưu Vân vuốt ve thứ đồ trong tay.

Tiểu Bạch?

Excuse me? Đây chính là Tiểu Bạch mà hắn nói hả?

Cái cục đen xì như thế, trắng chỗ nào? Quá không tả thực rồi!

Thời Sênh dùng kiếm chống xuống đất, “Ngươi lại dám nuôi hung thú.”

Chính mắt cô nhìn thấy nó ăn người, không đúng, nó ăn tiên. Kết quả là thứ đồ chơi này lại là vật nuôi trong nhà, quá đáng sợ.

Lưu Vân dựng ngón trỏ lên, đặt trên môi, “Suỵt… Tiểu Phượng Hoàng đừng nói cho người khác biết.”

“Được, cầm qua đây, ta chém chết nó.” Thời Sênh đáp ứng rất sảng khoái, “Như thế sẽ không có ai biết hết.”

Lưu Vân nhét Tiểu Bạch vào tay áo, “Tiểu Phượng Hoàng, đánh đánh giết giết không tốt, Tiểu Bạch chỉ tham ăn chút thôi, vừa rồi ngươi đã trừng trị nó rồi, tha cho nó một mạng được không?”

Ông đây chém còn chưa chém trúng, trừng trị cái rắm!

“Nếu không thì sao?”

“Vậy ta sẽ tố giác ngươi nuôi yêu thú.” Sắc mặt Lưu Vân nghiêm túc.

Thời Sênh: “…” Từng gặp kẻ vô sỉ, còn chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ thế này.

Đáng đời bị đuổi đến cái nơi hoang hải chim không thèm ị đó.

Thời Sênh cân nhắc trái phải một lúc, không giết chết được Lưu Vân, con hung thú đó được Lưu Vân giấu đi, còn có sức tấn công của con

hung thú đó, nếu như cô muốn lôi nó ra chém chết, hình như có chút không dễ.

Vậy thì tìm một cơ hội…

“Cút ra khỏi núi Nam Ngô của ta.”

“Núi Nam Ngô? Chỗ này sao lại...” Là núi Nam Ngô?

Mấy từ núi Nam Ngô phía sau bị cây ngô đồng xung quanh chắn mất.

Cả thần giới, chỉ có núi Nam Ngô là có ngô đồng.

Vừa rồi lúc hắn đến, là tìm theo hơi thở của Tiểu Bạch, không nhìn xung quanh, cộng thêm núi Nam Ngô trước đây chỉ là một mảnh khô héo, lúc này tràn đầy sinh khí, hắn căn bản không liên tưởng được đến núi Nam Ngô.

“Chỗ này sao lại biến thành thế này rồi?”

Thời Sênh cười lạnh, “Núi Nam Ngô vốn chính là thế này.”

“Nhưng mà rất lâu trước đó.” Lưu Vân lẩm bẩm một tiếng, sau đó đột nhiên trừng lớn mắt, “Ta biết rồi, là vì ngươi.”

“Cút!”

Lưu Vân cũng không quấn lấy núi Nam Ngô, xem nhẹ lệnh đuổi khách của Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi cùng ta đi gặp một người đi.”

“Không đi.”

Đi chắc chắn sẽ làm cái gì, dính dáng đến ân oán nghìn năm, tình kiếp vạn năm gì.

Bản cô nương chỉ muốn yên yên tĩnh tĩnh giả vờ, chờ nữ chính online, không muốn làm nhiệm vụ phụ tuyến gì hết.

“Tiểu Phượng Hoàng, ta là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi… a, Tiểu Phượng Hoàng, sao ngươi lại động thủ chứ!” Lưu Vân bị kiếm khí của thiết kiếm chém cho chạy loạn.

Lưu Vân đứng ở giữa không trung, nhìn thiết kiếm trong tay Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, kiếm này của ngươi là lai lịch gì.”

“Hiên Viên Kiếm, chưa nghe qua à!” Thời Sênh trợn mắt, lần nữa vung về phía hắn.

Chương 1190: Phượng hoàng niết bàn (9)

Lưu Vân nhếch nhác quay về cung điện của mình, Ti Trúc từ bên trong đi ra đón, “Tiên quân, ngài lại ra ngoài đánh nhau à?”

Lưu Vân trừng Ti Trúc, “Tiên quân nhà ngươi là loại người đó sao?”

Ti Trúc: “…” Đúng mà.

Lưu Vân lấy Tiểu Bạch ra đưa cho Ti Trúc, “Trông Tiểu Bạch cho tốt, đừng chạy ra ngoài nữa.”

Ti Trúc ôm lấy Tiểu Bạch, có chút phát run, cô rất sợ con hung thú này. Nếu như không phải trên người cô có khí tức của Tiên quân, nó đã sớm ăn cô rồi.

Tiểu Bạch lật người ở trong tay Ti Trúc, dường như có chút khinh thường.

“Tiên quân, nó… nó muốn ra ngoài, chúng nô tỳ cũng không ngăn được.” Thứ này cái gì cũng ăn, kết giới đối với nó mà nói, hoàn toàn vô dụng.

“Mỗi ngày đúng giờ cho ăn, đừng để nó đói, nó sẽ không chạy đâu, trước đây không phải là ta đã dặn ngươi rồi sao, trong đầu của ngươi đừng có để ý chuyện ngoài kia nữa, để ít đồ có ích đi.”

Ti Trúc muốn khóc mà không có nước mắt, “Tiên quân… nó sớm đã ăn hết đồ người để lại rồi.”

Lưu Vân gãi gãi đầu, “Vậy sao? Sao lại ăn khỏe thế…”

Cho nên, Tiên quân ngài có cần dự trữ chút đồ ăn về không?

Nhưng Lưu Vân không đề cập đến cái này.

“Tiên quân, vừa rồi có tiên đồng đưa thiệp mời đến.” Ti Trúc thấy Lưu Vân lại muốn ra ngoài, vội vàng lên tiếng.

Lưu Vân quay đầu qua, “Ai lại muốn làm gì? Chúng tiên của thần giới này rảnh quá à.”

“Là Tiên quân Điền Mộc thăng chức lên Tiên tôn.”

“Ai?”

Ti Trúc lùi ra sau, giọng càng nhỏ hơn, “Tiên quân Điền Mộc.”

Tiên quân nhà bọn họ và Tiên quân Điền Mộc có va chạm, lần này không biết Tiên quân lại muốn làm ra chuyện gì…

Lưu Vân phất phất tay, “Chuẩn bị quà lớn đi.”

“A?” Ti Trúc ngẩn ra nhìn Lưu Vân.

Sao lại bình tĩnh như vậy?

…

Tiên tôn của thần giới không nhiều, không đếm hết mười đầu ngón tay.

Điền Mộc đột nhiên thăng chức Tiên tôn, đến ngay cả Tiên đế cũng phái thân tín nhất đến, linh vật Thời Sênh này đương nhiên cũng nằm trong hàng ngũ được mời.

Thời Sênh rất không muốn đến, nhưng nghĩ lại loại tình cảnh này, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra, sẽ có kịch hay để xem, cho nên cô vẫn ung dung đến đó.

“Thượng tiên Sí Ly đến...”

Đẳng cấp phân chia ở vị diện này là Địa tiên, Chân tiên, Thiên tiên, Thượng tiên, Tiên quân, Tiên tôn, Tiên đế.

Địa tiên là người của nhân thế mới phi thăng, phải từ từ mà trèo lên, Thiên tiên là sinh ra ở thần giới.

Theo lý mà nói, Thời Sênh phải là Thiên tiên, nhưng huyết thống Phượng Hoàng của cô tôn quý hơn bình thường một chút, cho nên trực tiếp gắn mác Thượng tiên.

Đứng ở cửa nghênh tiếp là đệ tử của Tiên tôn Điền Mộc, nghe được tiếng thông báo, lập tức cho người vào trong mời Tiên tôn Điền Mộc.

Đây là nhân vật đồn đại sôi sục nhất của thần giới gần đây.

“Đại sư huynh, Tiên tôn nói ngài tạm thời không dứt ra được, kêu huynh đi đón thay.” Đệ tử rất nhanh đi ra, nhắc lại lời của Điền Mộc.

Sắc mặt của nam nhân được gọi là đại sư huynh hơi thay đổi, ý của Tiên tôn là không coi trọng vị này rồi.

Tộc Phượng Hoàng từng rất hùng mạnh, nhưng bây giờ chỉ còn sót lại một con duy nhất là cô ta, Tiên tôn không coi trọng cũng dễ hiểu.

Lúc tâm tư của đại sư huynh còn đang xoay vòng, bên đó đã xuất hiện một bóng người.

Cô nương rất nhỏ nhắn xinh xắn, hay nên nói là một đứa trẻ, mặc váy màu đen, Phượng Hoàng trên váy đung đưa theo chuyển động của cô, như lửa đang bùng cháy.

Cô đi không nhanh, trên khuôn mặt ngây thơ đầy vẻ dửng dưng, khiến cho người ta không nhìn ra tâm tư gì, kỳ lạ khó mà nói ra.

“Cung nghênh Thượng tiên Sí Ly.” Đại sư huynh chỉ có thể miễn cưỡng đưa đầu ra.

Thời Sênh không nhìn thấy bóng Tiên tôn Điền Mộc đâu. Điền Mộc bây giờ là Tiên tôn, thân phận cao hơn cô một cấp, ông ta không ra cũng không sai.

Thời Sênh còn chưa mở miệng, phía sau lại vang lên một tiếng thông báo.

“Thượng tiên Thu Tố đến...”

Âm thanh này vừa dứt, bên trong liền có một bóng người đi ra, đi qua Thời Sênh, nghênh đón bóng dáng xinh đẹp phía sau.

“Thu Tố chúc mừng Tiên tôn Điền Mộc.” Giọng nói của nữ tử xinh đẹp du dương, vô cùng dễ nghe.

“Nghi thức xã giao thì miễn đi, muội có thể đến ta đã rất vui mừng rồi.” Âm thanh này tràn đầy trung khí, không khó nghe ra, sự ái mộ trong ngữ khí của nam nhân với nữ tử.

Thời Sênh giật giật môi, đưa đồ trong tay cho đại sư huynh sắc mặt đang có chút khó coi, chậm rãi đi vào trong.

Đại sư huynh có chút kỳ lạ, cô lại không tức giận chút nào, tính khí thật tốt.

…

“Nói về núi Nam Ngô trong một đêm đã khôi phục sức sống, chuyện này quả nhiên có liên quan đến tộc Phượng Hoàng, vị đó mọi người đã gặp chưa?”

“Vẫn chưa, chỉ có Tiên tôn Tương Lăng và Tiên đế là gặp rồi. Nghe người ở hoang hải quay về nói, là một tiểu cô nương, một thân váy đỏ, lát nữa đến đây, có lẽ sẽ không khó nhận ra…”

“Trận chiến ở hoang hải đó, nhưng…”

“Suỵt, đừng nói chuyện này, Tiên đế hạ lệnh rồi, không được phép bàn luận.”

“Đúng đúng đúng, suýt nữa thì quên mất chuyện này.”

Vân Mạch dù gì cũng là Thượng tiên, đọa thần thành ma là một chuyện khiến cho người ta khó mà mở miệng, Tiên đế cấm mọi người nói cũng là bình thường.

Thời Sênh đi qua bên cạnh mấy thần tiên, nghe nói vân Mạch đã tan thành mây khói rồi, nhưng đây chỉ là phiên bản nói với bên ngoài, thân là nam chính chắc chắn không chết dễ dàng như thế.

Từ lúc bước vào, Thời Sênh nghe được nhiều nhất vẫn là tin nhảm liên quan đến cô. Những người từng tham gia trận chiến ở hoang hải

đều đứng cách xa, không nhìn rõ người, chỉ biết là một tiểu cô nương mặc đồ đỏ.

Chốn thần giới này, màu sắc y phục cũng là một ký hiệu, người bình thường sẽ không dễ thay.

Cho nên Thời Sênh ngênh ngang đi qua trước mặt bọn họ, cũng không có ai chú ý đến.

Những người này mỗi đám đứng hai ba người, rất ít người đứng một mình, tầm mắt Thời Sênh tùy ý quét qua bọn họ.

Lúc nhìn đến trong góc, tròng mắt cô đột nhiên híp lại, nhảy từ hành lang xuống, đi thẳng qua bên đó.

Tiểu Bạch ngồi xổm giữa đám hoa cỏ, phát giác được nguy hiểm, lập tức chạy vào góc khuất.

Thời Sênh đuổi theo Tiểu Bạch đến hậu viện, dồn nó vào tường. Thời Sênh cười âm hiểm như lưu manh, “Chạy à, làm sao lại không chạy nữa rồi?”

Tiểu Bạch xoay tròn ở cạnh tường, đột nhiên há miệng gặm tường, bức tường đang yên lành, bị nó gặm thành một cái lỗ.

Nhưng nó vẫn chưa kịp chạy ra, lông toàn thân đã lập tức dựng đứng lên.

Thiết kiếm phóng đại chắn lấy cái lỗ, Tiểu Bạch đụng trúng đầu vào thiết kiếm, đầu choáng mắt hoa, trước mắt đầy sao.

Chóng mặt quá…

Trước mặt sao lại có hai nữ nhân, thơm quá… đồ ăn, đói quá, muốn ăn.

Tiểu Bạch mê man há miệng, muốn nuốt đồ ăn trước mặt xuống, nhưng cắn một miếng, lại chẳng cắn được gì.

Một giây sau, nó bị người ta xách lên, Tiểu Bạch lập tức bừng tỉnh.

Nó đột nhiên thu nhỏ người lại, nhảy khỏi tay Thời Sênh ra ngoài, lúc rơi xuống mặt đất, lại lần nữa phóng to, đụng về phía Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không tránh nó, trực tiếp xách thiết kiếm lên.

Tiểu Bạch đại khái không ngờ Thời Sênh sẽ phản ứng như thế, đột nhiên quay đầu, đụng vào bức tường vốn đã có một cái lỗ kia, lăn đến bên kia tường.

Bên đó là chỗ mấy thần tiên đang đứng nói chuyện mà vừa rồi Thời Sênh đi qua.

Nó vừa qua đó, bên cạnh liền vang lên tiếng kêu lớn.

“A… là Thao Thiết!”

“Sao nó lại ở đây, không thể để cho nó chạy được, mau bắt lấy nó!”

“Đến bên kia rồi… ngăn nó lại, mau ngăn nó lại.”

Chương 1191: Phượng hoàng niết bàn (10)

Lúc Thời Sênh đi qua, Tiểu Bạch đã bị người ta vây lấy, đang lăn lộn tại chỗ.

Trong mắt Thời Sênh, đó chính là đang lăn lộn.

Thời Sênh đuổi ra, Tiểu Bạch lại lần nữa thu nhỏ lại, trực tiếp mượn đồ bên cạnh, nhảy đến trước mặt Thời Sênh, Thời Sênh theo bản năng bắt lấy nó.

Tiểu bạch vô cùng "hữu hảo" cọ cọ vào tay Thời Sênh, biểu hiện ngoan ngoãn ôn thuận.

Chuông cảnh báo trong đầu Thời Sênh vang lên.

Trúng kế!

Chúng thần tiên đối diện xúm qua chỗ Thời Sênh, nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của Tiểu Bạch, bắt đầu hoài nghi quan sát.

"Chủ nhân." Âm thanh mềm mại phát ra từ thứ đồ lông lá trong tay Thời Sênh.

Thời Sênh: "…" Đậu má mi biết nói chuyện hả!

Ai là chủ nhân của ngươi, đừng có mà gọi loạn!

"Ngươi là ai?" Một thần tiên trong đó đứng ra, giữa lông mày đầy

chất vấn và phòng bị, “Tại sao Thao Thiết lại gọi ngươi là chủ nhân?”

Đây là đứa trẻ nhà nào, tại sao trước đây chưa từng gặp?

Nhìn đáng yêu như vậy, hẳn là trước đây phải gặp rồi chứ…

“Bởi vì cô ấy là chủ nhân của ta đó.” Tiểu Bạch tiếp tục dùng giọng nói mềm mại nói: “Chủ nhân nói rồi, các người đều là một đám cặn bã, ta phải ăn hết các người.”

Chúng tiên: “…”

Làm sao Thao Thiết lại biết nhận chủ?

Nó là hung thú mà!

Thao Thiết bị trấn áp vạn đời dưới núi ở hoang hải, chính là vì không giết chết được, cũng không có cách nào để nó nhận chủ.

Chạy ra ngoài đã đành, nó lại mở miệng gọi một tiểu cô nương là chủ nhân? Bọn họ rốt cuộc đã bỏ lỡ chuyện gì?

Thời Sênh bị gọi là chủ nhân cũng rất sửng sốt.

Bình tĩnh.

Có cái gì mà so đo với cầm thú!

Tay trái Thời Sênh lật một cái, cầm lấy dây thừng nhanh chóng trói Tiểu Bạch lại.

Chủ nhân phải không!

Để ông đây giáo huấn ngươi một trận.

Tiểu Bạch khả năng là phát hiện ra không giống như nó nghĩ, kịch liệt vùng vẫy, nó là hình tròn, không dễ bắt, Thời Sênh suýt nữa thì bắt hụt, đến cuối cùng vẫn là trói nó thành một quả bóng.

Bất kể Tiểu Bạch vùng vẫy thế nào, đều không có cách nào thoát được.

Thời Sênh cười lạnh với nó, dây thừng khai quang, cầm thú như ngươi, cũng muốn thoát ra à, nằm mơ đi!

Lúc này Điền Mộc cũng dẫn người đến, nhìn thấy tình cảnh kỳ dị bên này, kỳ quái hỏi: “Thao Thiết đâu? Bắt được chưa?”

“Tiên tôn Điền Mộc.” Chúng tiên nghe thấy tiếng Điền Mộc, rối rít hoàn hồn hành lễ.

Điền Mộc lại hỏi lại một lần, “Thao Thiết ở chỗ nào?”

Một người trong đó chỉ về quả bóng tròn lắc đi lắc lại đang bị xách trong tay Thời Sênh. Điền Mộc thuận theo nhìn sang, nhìn thấy đầu tiên là Phượng Hoàng màu lửa được thêu trên váy Thời Sênh.

Sau đó mới là Tiểu Bạch trong tay cô.

Biểu tình Điền Mộc cứng lại, “Thượng tiên Sí Ly, ngươi có thể giải thích một chút đây là chuyện gì không?”

Cái gì?

Sí Ly?

Tiểu cô nương trước mặt?

Quần chúng đưa mắt nhìn nhau, đây là tình hình gì thế?

Thời Sênh xoay xoay Tiểu Bạch, “Ta làm sao mà biết được chuyện gì, thứ đồ chơi này là của Lưu Vân, liên quan cái rắm gì đến ta.”

Điều này mọi người càng sửng sốt hơn, cái tên Lưu Vân này, bọn họ đều không lạ gì, kẻ cặn bã của thần giới.

Nhưng hắn dường như có quan hệ gì đó không thể nói cho người khác biết với Tiên đế, chỉ cần không quá đáng quá, Tiên đế cũng luôn mắt nhắm mắt mở với hắn, bọn họ cũng rất tuyệt vọng.

“Vừa rồi bọn ta đều nghe thấy nó gọi cô là chủ nhân, sao lại kéo đến Tiên quân Lưu Vân rồi?” Có người đưa ra nghi vấn.

“Chủ nhân thế nào thì có sủng vật như thế, chưa nghe bao giờ à?” Thời Sênh trợn mắt.

Thượng tiên Sí Ly này hình như không dễ tiếp xúc lắm…

Mấu chốt là cô ta nhìn rất nhỏ, một đứa trẻ dùng ngữ khí hung hăng càn quấy như thế để nói chuyện, thật sự là rất kỳ lạ.

Ừm, lá gan cũng rất lớn!

“Sao ngươi lại biết Tiên quân Lưu Vân?” Điền Mộc vừa nghe đến Lưu Vân, đáy mắt xẹt qua một tia sáng.

Ấn tượng của Thời Sênh đối với Điền Mộc còn không tốt bằng Lưu Vân, không phải bởi vì hắn ta coi thường mình, mà là cảm xúc lộ ra trên mặt lúc hắn ta nghe đến Lưu Vân vừa rồi.

Đối với người mình không ưa, ngữ khí của Thời Sênh càng thêm hung hăng càn quấy, “Ta biết là việc của ta, tại sao phải nói cho ngươi, ngươi là cái thá gì?”

“Thượng tiên Sí Ly, đây là Tiên tôn Điền Mộc.” Người nói lời này đại khái là cho rằng Thời Sênh không biết Điền Mộc.

Thời Sênh nhìn hắn một cái, không quan tâm đến hắn.

Thời Sênh ném Tiểu Bạch lên mặt đất, dùng chân giẫm lên, thiết kiếm giơ đến trước mặt Tiểu Bạch, “Lần trước muốn ăn ta phải không? Bây giờ còn dám vu oan hãm hại ông đây, gan cũng lớn đấy.”

Ông đây không thể xử chết cái tên chủ nhân thiểu năng nhà ngươi, còn không thể xử chết ngươi sao?

Thiết kiếm đối diện Tiểu Bạch, đột nhiên đâm xuống.

Tiểu Bạch không thể tiếp tục biến to biến nhỏ biến xinh đẹp… phì phì, Tiểu Bạch không thể trốn, chỉ có thể chịu.

Thiết kiến từ khe hở dây thừng đâm vào trong cơ thể Tiểu Bạch, rất mềm, nhưng không đâm thủng.

Thời Sênh chọc mấy lần, trên thân Tiểu Bạch vẫn không có bất cứ vết thương nào. Thời Sênh cảm thấy sự coi thường x1 đến từ Tiểu Bạch.

Thân thể của thứ đồ chơi này giống như bông vải, cô sử dụng lực càng lớn, nó càng có thể khiến cô đâm nhẹ xuống.

“Thứ này giết thế nào?” Thời Sênh hỏi một đám thần tiên đứng đối diện.

“Giết… không giết chết được.” Một tiểu tiên yếu ớt mở miệng.

Nếu như có thể giết được Thao Thiết, bọn họ còn cần phải trấn áp sao?

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Cho nên các ngươi sống lâu như thế, đến cách giết chết Thao Thiết cũng vẫn chưa nghiên cứu ra sao? Còn sống làm cái gì hả?”

Chúng tiên: “…” Đây là hung thú thượng cổ đó, thời gian sống còn lâu hơn bọn họ, không giết được không phải rất bình thường sao?

Giết không chết, cũng không thể bỏ qua, ánh mắt Thời Sênh rơi trên người Điền Mộc, tên này có lẽ có thù với Lưu Vân…

Thời Sênh xách Tiểu Bạch lên, ném cho Điền Mộc, “Tiên tôn Điền Mộc, đây là địa bàn của ngươi, giao nó cho ngươi xử lý đấy.”

Chúng tiên: “…” Thật sự không phải là của cô ta sao.

Nếu thật sự là của mình, ai lại hạ thủ được?

Điền Mộc luống cuống chân tay bắt lấy Tiểu Bạch, hắn kỳ quái nhìn dây thừng. Màu vàng hơi đỏ, rất mềm, không biết là tạo thành từ chất liệu gì, nhưng có thể vây khốn Thao Thiết lại, chắc chắn không phải đồ bình thường gì.

Hắn ho một tiếng, “Nếu đã không phải là của Thượng tiên Sí Ly, vậy thì là Bản tôn hiểu lầm rồi. Thao Thiết Bản tôn sẽ phái người đi xử lý, mọi người không cần lo lắng.”

Chúng tiên: "…" Thế là xong rồi? Sao lại cảm thấy tình tiết này có điểm không hợp lý thế?

"Giới thiệu với mọi người một chút, vị này là huyết thống cuối cùng của tộc Phượng Hoàng, Thượng tiên Sí Ly." Ngữ khí của Điền Mộc có chút không xem trọng, dễ thấy là không nể nang gì đối với cái tộc lẻ loi này.

Điền Mộc cảm thấy trước đó vận may của Thời Sênh hơi tốt một chút, nên mới bắt được Thao Thiết, hơn nữa còn có nhiều người giúp đỡ như thế, không chừng là cô ta ngồi hưởng thôi.

Thần giới với nhân gian không có gì khác biệt, có người lẻ loi, nhưng đại đa số thần tiên vẫn là có hậu trường, có gia tộc.

Tộc Phượng Hoàng chỉ còn lại một con Phượng Hoàng, Tiên đế hình như cũng không quá xem trọng cô ta, Điền Mộc cảm thấy cô ta chẳng có gì đáng nể cả.

Thái độ của Tiên tôn Điền Mộc, cũng ảnh hưởng đến thái độ của những người khác, qua loa quýt luýt giới thiệu chút.

Đương nhiên cũng có người hiểu, cho dù Thời Sênh bắt được Thao Thiết, cũng vẫn là chuyện của hoang hải, một lần có thể là vận may, hai lần tuyệt đối không phải là vận may.

Loại người này, đáp lại Thời Sênh bằng thái độ hữu hảo.

Bọn họ là thái độ gì, Thời Sênh cũng là thái độ đó, nói mấy câu, mặc dù có chút lạnh nhạt, nhưng cũng không có biểu hiện sắc nhọn công kích người như vừa rồi.

Chương 1192: Phượng hoàng niết bàn (11)

Tương Lăng thong dong đến muộn, nghe thấy đàm luận của mấy người này, vội vàng tìm Thời Sênh đang đứng ở trong góc, “Tiểu Ly, ngươi không sao chứ?”

Thời Sênh kỳ quái hỏi ngược lại, “Ta có thể có chuyện gì?”

“Điền Mộc trước đây có chút xích mích với tộc Phượng Hoàng, ta lo lắng hắn làm khó cho ngươi, ngươi không sao thì tốt.” Tương Lăng yên tâm.

Thời Sênh: “…” Khó trách cái tên thiểu năng đó nhìn mình không thuận mắt, hoá ra là có xích mích.

Tương Lăng là người thân tín bên cạnh Tiên đế nên rất bận rộn. Sau khi gặp Thời Sênh, hắn liền bị người gọi đi.

Thời Sênh không nghĩ ra, vì sao Tương Lăng lại đối xử tốt với cô như thế?

Tương Lăng ở trong tình tiết truyện, là nam phụ… nam phụ… đợi đã!

Thân thể hiện cô đang dùng, vốn nên là nữ chính dùng…

Cũng không đúng, sự yêu thích của Tương Lăng đối với nữ chính cũng không nói rõ được.

Trong đầu Thời Sênh xoay mấy vòng, đoán ra mấy cái khả năng,

cuối cùng cô vẫn cảm thấy đáng tin nhất có lẽ là Tương Lăng có quen ai ở tộc Phượng Hoàng, khả năng lớn nhất là có quen biết với mẫu thân hoặc là phụ thân của thân thể này.

Đây là tiểu thuyết ngôn tình, cho nên có hai phần ba khả năng là quen biết với mẫu thân của nguyên chủ.

Máu chó!

Khuôn mẫu!

Đời người chỗ nào cũng đầy máu chó, một chậu chưa đủ còn thêm một chậu.

Sau này vẫn là cách xa nam phụ chút. Đây là nam nhân của nữ chính, bản cô nương không dám chấm mút xà xẻo.

…

Lúc yến hội sắp kết thúc, Thời Sênh đột nhiên nghe thấy có người hô lên, còn ầm ầm chạy ra ngoài.

Có người trực tiếp sử dụng pháp thuật ra ngoài.

Thời Sênh chậm rì rì đi ra ngoài, đợi cô đi đến cửa, chiến cục bên ngoài đã kết thúc.

Lưu Vân ôm Tiểu Bạch, liếc nhìn Điền Mộc đang nằm trên mặt đất, “Điền Mộc, cho dù ngươi thăng chức lên thành Tiên tôn cũng không phải là đối thủ của ta, quay về tu luyện cho tử tế, đừng có cả ngày nghĩ làm thế nào để nịnh bợ, một bước lên trời, mất mặt.”

“Lưu Vân ngươi đừng quá coi thường người khác!” Điền Mộc tức

giận từ mặt đất nhảy lên, “Đó là Thao Thiết, ngươi thả nó ra ngoài là muốn làm gì?”

Lưu Vân gãi gãi lông Tiểu Bạch, giễu cợt, “Cái gì mà Thao Thiết, đây là sủng vật Tiểu Bạch của ta. Điền Mộc, mắt không tốt thì đừng có ra ngoài làm mất mặt. Tiểu Bạch, ta không phải đã cảnh cáo mi đừng có chạy loạn ra ngoài rồi sao? Mi xem xem, những kẻ này đều đang đợi lấy mạng của mi đấy!”

Tiểu Bạch có chút bất mãn lật người, nó đói quá rồi.

Chúng tiên: “…” Vị này cũng là loại người thuận miệng nói láo, nhưng không động đến được.

Điền Mộc bùng nổ chính nghĩa, “Bao nhiêu người ở đây đều không mù, Lưu Vân ngươi tự mình thả Thao Thiết ra ngoài, ta phải bẩm báo với Tiên đế.”

Lưu Vân nhét Tiểu Bạch vào ống tay áo, “Thay ta hỏi thăm Tiên đế nhé.”

Điền Mộc tức đến gân cổ đỏ mặt.

Lưu Vân dường như định đi. Lúc ánh mắt nhìn lướt qua cửa lớn, chợt thấy Thời Sênh đang ngồi xổm trong góc cắn hạt dưa, khoé miệng hắn giật giật, thân hình xẹt một cái, xuất hiện ở trước mặt Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi ngồi xổm ở đây làm cái gì thế?”

Thời Sênh phun vỏ hạt dưa ra, “Xem kịch, ngươi có muốn đánh thêm một trận với hắn không?”

Tới muộn quá, chưa xem được.

“Tiểu Phượng Hoàng muốn xem?”

Thời Sênh cảm thấy Lưu Vân có âm mưu, lập tức phủ nhận, “Không muốn xem.”

“Tiểu Bạch nói ngươi muốn giết nó?”

“Không phải chưa giết sao?” Còn được hắn cứu về, vận khí thật tốt, đến một con cầm thú cũng sống sướng hơn ông đây, có người cứu, trừ điểm.

Thời Sênh đứng lên, nhướng nhướng mày, “Không bằng ngươi để ta giết lần nữa, ta cũng coi như là vì tiên trừ hại.

Lưu Vân che ống tay, “Không làm phiền Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Bạch vẫn còn nhỏ. Tiểu Phượng Hoàng lần sau gặp nhé.”

Thân hình Lưu Vân trong chớp mắt biến mất ở trong tầm mắt mọi người. Điền Mộc vẫn chôn vùi trong tức giận, đột nhiên cảm thấy có người đứng ở bên cạnh mình.

“Tiên tôn Điền Mộc, dây thừng của ta có thể trả cho ta không?” Điền Mộc cao hơn cô, Thời Sênh chỉ có thể ngẩng đầu lên.

Tức giận tích tụ của Điền Mộc trong chốc lát liền phát tiết ra, “Dây thừng gì? Bản tôn chưa từng nhìn thấy!”

“Vậy sao?” Thời Sênh cười không rõ ý tứ, đột nhiên rút kiếm đâm về phía Điền Mộc, giận dữ, “Đồ của ông đây ngươi cũng dám giấu đi. Chuyện vừa rồi ta còn chưa tính toán với ngươi đâu, ngươi còn được đằng chân lân đằng đầu, ai cho ngươi mặt mũi hả!”

Ngươi có thù với tộc Phượng Hoàng, ghét đến ông đây làm cái gì!

Ông đây động đến ngươi chắc!

Thiết kiếm của Thời Sênh vung loạn một trận, Điền Mộc vừa mới bị Lưu Vân đánh, còn chưa kịp phản ứng lại, cho nên tránh né có chút hỗn loạn.

Điền Mộc nhảy lên chỗ xa chút, mắt đầy chán ghét, “Sí Ly, ngươi đây là dĩ hạ phạm thượng, đừng cho rằng ngươi thân phận đặc biệt, thì ta sẽ không dám làm gì ngươi!”

“Ta chỉ muốn lấy lại đồ của ta mà thôi, Tiên tôn Điền Mộc nặng lời quá.” Thời Sênh nhướng nhướng mày.

Thiết kiếm lại hạ xuống, Điền Mộc không có thời gian nói chuyện, chỉ có thể phản kích, nhưng hiệu quả phản kích không rõ ràng.

Nếu như là Lưu Vân thì thôi đi, dù sao cả Thần giới đều không ai biết rốt cuộc hắn có thực lực gì, có lúc yếu ớt, có lúc mạnh mẽ dọa người.

Nhưng bây giờ tiểu cô nương như thế này, lại có thể áp chế Điền Mộc, cái này có chút… khủng bố.

Điền Mộc không kịp phòng bị, bị kiếm khí quét qua, rơi từ giữa không trung xuống. Thời Sênh cũng nhảy xuống theo, một chân giẫm lên ngực hắn, thiết kiếm hất đai lưng của hắn ra, tìm dây thừng, “Tiên tôn Điền Mộc, chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi nhỏ bé mà thôi, cần gì phải ăn trộm. Nếu như ngươi thật sự thích… ta cũng không tặng cho ngươi đâu.”

Điền Mộc lúc này chỉ muốn giết Thời Sênh, tiểu nha đầu đáng hận này, lại làm hắn khó xử trước mặt nhiều người như vậy.

Việc này còn khó chịu hơn so với bị Lưu Vân đánh.

Dù sao trước đây hắn ta cũng chưa từng đánh thắng Lưu Vân, đánh mãi đánh mãi cũng quen rồi.

Thời Sênh thu lại dây thừng, nhìn nhìn Điền Mộc, cảm thấy chưa hết tức, lại đánh hắn thêm một trận.

Đánh Điền Mộc xong, Thời Sênh xách váy, lướt qua tầm mắt những kẻ đang xem kịch đó, sau đó kéo thiết kiếm rời đi.

[Ký chủ, cô tại sao lại không giết Điền Mộc?] Hệ thống nhảy ra đặt câu hỏi, chiếu theo tác phong trước đây của Ký chủ, tuyệt đối sẽ giết chết hắn.

Thời Sênh lầm bầm ở đáy lòng, “Ta là người động chút là giết người sao?”

[Đúng.] Cô không phải, thì trên thế giới này chẳng ai phải cả.

Luận về trình độ thô bạo của Ký chủ nhà nó, không phải cấp S, không phải cấp SS, cũng không phải cấp SSS, mà là cấp thế giới. Run rẩy đi, lũ phàm nhân ngu ngốc!

Ấy… đợi đã, hình như có chỗ nào không đúng.

“Nhị Cẩu Tử, tình thương mến của chúng ta hết rồi à.”

[…..] Chưa từng yêu thương gì hết. Từ ngày cô gọi ta là Nhị Cẩu Tử, chúng ta đã là thù không đội trời chung rồi.

Cho nên Ký chủ, rốt cuộc tại sao cô không giết hắn?

Thời Sênh tùy tiện nói lung tung một lý do, “Bẩn kiếm của ta.”

Đây rõ ràng là kiếm cớ, Hệ thống làm sao mà tin được.

Nó tỉ mỉ phân tích chi tiết ban nãy một lượt, không phát hiện ra có cái gì đáng để Ký chủ kiêng dè… Ký chủ không có thứ gì kiêng dè cả!!

Cho nên cô rốt cuộc vì sao lại không giết Điền Mộc?

Hệ thống rất xoắn xuýt.

Nhưng Thời Sênh thật sự chẳng nghĩ gì cả, nữ nhân luôn có mấy ngày thất thường, Hệ thống không hiểu.

Chương 1193: Phượng hoàng niết bàn (12)

Chuyện của Thao Thiết ồn ào rất lớn, có điều cuối cùng không biết thế nào liền mặc kệ, Lưu Vân lấy được thư nuôi dưỡng của Quan Phương Tự, từ đó Thần giới có ba ác bá.

Tại sao lại là ba?

Còn có một Sênh ác bá mới lên nữa!

Từ lúc Thời Sênh đánh cho Điền Mộc một trận, luôn có người âm thầm gây khó dễ cho cô, kết quả đương nhiên đều bị đánh trở về.

Đánh nghiêm trọng rồi, những người này liền tố cáo Thời Sênh đến chỗ Tiên đế.

Vốn dĩ có một Lưu Vân đã đủ đau đầu rồi, bây giờ lại có một kẻ nữa, Tiên đế chỉ đành bế quan lâu dài giả vờ không có ở đây.

Đây là con Phượng Hoàng cuối cùng đó!

Linh vật, làm sao có thể tùy tiện xử lý được.

Quan trọng nhất là linh vật này có chút trâu bò, có một lần suýt nữa thì lật cả tiên cung của ông ta lên.

Nữ chính không online, Thời Sênh chỉ có thể hoành hành ngang ngược ở Thần giới.

Từ tiểu ác bá thăng chức lên thành đại ác bá, ai mà nghe thấy Tiên quân Sí Ly đến rồi, đều hận không thể tìm một cái khe hở mà chui vào.

Không sai, cô đã từ Thượng tiên thăng chức lên Tiên quân.

Lúc Thời Sênh gây chuyện, cả Thần giới đều loạn hết cả lên, cho nên mọi người sau đó, đều rất có tự giác, có bực bội cũng phải nhịn, có hận cũng phải nhịn, chớ chọc vào cái kẻ điên này.

Điều duy nhất khiến cho Thời Sênh khó chịu là cô lại không hề cao lên, không lớn chút nào! Một chút cũng không!

Tức giận quá!

Sau những ngày tháng gà bay chó chạy này, nữ chính đại nhân cuối cùng cũng online.

Đó là một ngày đêm đen gió lớn… không đúng, một ngày cảnh xuân tươi đẹp, lúc Thời Sênh đang tản bộ ở Thần giới, nhìn thấy hai tiên nga đang ức hiếp một tiểu cô nương.

Tiểu cô nương nhìn cũng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc đồ của tiên nga trong cung nào đó, nhìn rất đáng yêu, lúc bị ức hiếp, cũng chỉ âm thầm chịu đựng, không có bất cứ dấu hiệu bùng nổ nào.

Thời Sênh cũng không muốn cứu người, nhưng Tiểu Bạch đột nhiên nhảy ra, gây ra động tĩnh. Tiên nga bên đó nhìn thấy cô, sắc mặt tái mét chạy mất, để lại tiểu cô nương ngơ ngác.

“Ăn.” Tiểu Bạch nhìn chằm chằm tiểu cô nương chảy nước miếng.

“Ngươi ăn đi.” Thời Sênh khích lệ Tiểu Bạch.

“Cô sẽ cáo trạng sao?”

Thời Sênh lộ ra nụ cười mật ngọt, “Ngươi đoán xem.”

“Cô chắc chắn sẽ cáo trạng.” Tiểu Bạch co thành một khối, ùng ục lăn một vòng, “Cô là nữ nhân ác độc nhất.”

Chủ nhân không cho nó ăn thứ hai chân biết chạy ở đây, nhưng những thứ hai chân này, lại ngon hơn những thứ mà chủ nhân cho nó ăn nhiều.

Đói quá đi!

Muốn ăn quá.

Đồ ăn đó hình như ngon hơn những thứ đồ ăn khác nhiều.

Vừa nghĩ như thế, Tiểu Bạch bắt đầu rục rịch, lăn về phía tiểu cô nương kia, không thể ăn thì liếm liếm cho đỡ thèm cũng được rồi.

Tiểu cô nương nhìn thấy Tiểu Bạch tròn xoe xoe, giơ tay ôm nó lên, bộ dạng yêu thích.

Biểu tình của Thời Sênh lúc này chỉ có thể dùng một từ để hình dung: kinh sợ.

À, không đúng, hai từ.

Đổi thành người khác, sớm đã bị Tiểu Bạch ăn rồi, tiểu cô nương ôm nó, nó không những không ăn, còn đặc biệt say mê cọ cọ tiểu cô nương.

Thời Sênh đỡ trán, Lưu Vân sủng vật nhà ngươi muốn làm phản rồi!

“Đây là tiên sủng của ngươi sao?” Tiểu cô nương ôm Tiểu Bạch đi đến trước mặt Thời Sênh. Cô ta hiếu kỳ quan sát Thời Sênh mấy cái, đáy mắt có chút kỳ lạ.

Thời Sênh lý giải ra tin tức như sau...

Em gái nhỏ này sao lại mặc y phục màu đen, thật kỳ quái, có điều cô ta mặc thật là đẹp.

Mặc y phục đẹp như thế, chắc chắn là chủ tử của cung nào đó.

Thời Sênh còn thấp hơn nữ chính một chút, dù sao nữ chính cũng đã mười lăm mười sáu tuổi, Thời Sênh nhìn thế nào cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi.

“Không phải.” Thời Sênh căng mặt phủ nhận.

“A.” Tiểu cô nương thất vọng, lại hỏi: “Vậy ngươi có biết là của ai không?”

“Không biết.”

Sau đó Thời Sênh biết tiểu cô nương tên là Dao Cầm. Dao Cầm là tên của nữ chính, bất kể nữ chính có đổi vỏ bọc thế nào, cái tên này chắc chắn sẽ không đổi.

Tiếp sau đó nữ chính đại nhân đưa Tiểu Bạch đi, nói muốn đi tìm chủ nhân của nó.

Thời Sênh vẫy tay sau lưng, Tiểu Bạch tự cầu phúc nhé, nhìn thấy Lưu Vân, ta nhất định sẽ cáo trạng với hắn, ngươi đã có chủ nhân

mới rồi.

Quả nhiên lúc chạng vạng, Lưu Vân lo lắng không yên đến núi Nam Ngô tìm cô.

Nhiều năm như thế, cô sớm đã niêm phong núi Nam Ngô rất chặt chẽ, một con ruồi cũng không bay lọt.

Lưu Vân kêu la ở bên ngoài rất lâu, cây ngô đồng ở vùng biên bị ồn không chịu nổi, không tình không nguyện truyền tin tức vào cho cây mẹ.

Cây mẹ chính là cây ngô đồng lớn nhất mà Thời Sênh ở, cả ngô đồng ở núi Nam Ngô, đều là con của cây ngô đồng này.

Thời Sênh nằm ở trên xích đu do mấy cành cây bện thành, đung đa đung đưa đọc tiểu thoại bản không biết thu từ đâu về.

Cành cây xanh um tươi tốt thò từ bên ngoài vào, quấn lấy tiểu thoại bản trên tay cô, tiếng hài đồng trong veo vang lên bên tai Thời Sênh, “Chủ nhân, cái kẻ đáng ghét đó lại đến rồi.”

Không biết có phải là vì bao năm nay Thời Sênh tu luyện, ngô đồng đều ở bên cạnh cô, cho nên cây ngô đồng đã có thể nói chuyện hay không.

Thời Sênh rút tiểu thoại bản lại, “Đến thì đến, sợ hắn làm gì.”

“Hắn rất ồn.” Cành cây đưa tới đưa lui bên cạnh, hai phiến lá không ngừng mở mở đóng đóng, vô cùng uỷ khuất.

Thời Sênh thở dài, đặt tiểu thoại bản xuống đứng dậy, cô đi ra vùng biên cung điện, trực tiếp nhảy xuống, cành cây ngô đồng bên dưới

lập tức dài ra, múa loạn trong không trung, bện thành một con đường, dựng thẳng đến vùng biên.

Thời Sênh từ con đường đó đi tới vùng biên, Lưu Vân nhìn thấy cô đi ra ngoài, vội vàng bay qua, “Tiểu Phượng Hoàng.”

“Nửa đêm nửa hôm, tìm ta làm gì?” Thời Sênh đứng ở bên trong, hai người cách nhau một bức chắn vô hình nói chuyện.

Lưu Vân cũng không phí lời, hỏi thẳng vào chủ đề, “Tiểu Bạch có ở chỗ ngươi không?”

Tiểu Bạch lại vẫn chưa quay về?

Bị nữ chính đại nhân giam giữ rồi?

Hay là thật sự làm phản rồi?

Vẻ mặt Thời Sênh chính trực, “Ta giết rồi.”

“…” Khoé miệng Lưu Vân giật giật, nếu như ngươi có thể giết nó, thì không biết bao nhiêu năm nay nó đã chết bao nhiêu lần rồi, “Tiểu Phương Hoàng, ngươi nhất định biết nó đang ở đâu có đúng không? Hôm nay có người nhìn thấy ngươi và nó ở cạnh nhau.”

“Ta đâu có phải là bảo mẫu của nó, ta còn phải trông nó sao?”

“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi mau nói cho ta biết đi, Tiểu Bạch đi đâu rồi.” Lưu Vân ở bên ngoài lo lắng, “Ngươi muốn giết nó nhiều năm như thế, không phải đều không giết được sao? Tốt xấu gì cũng phải có chút tình cảm cách mạng chứ…”

Thời Sênh sờ sờ cằm, “Ngươi và nó không phải là có cảm ứng tâm

linh sao?”

“Chính là không cảm ứng được nên mới lo lắng!” Nếu không hắn lo làm cái gì.

“A.” Thời Sênh kéo dài giọng, “Vậy có lẽ là Tiểu Bạch nhà ngươi muốn làm phản rồi.”

Lưu Vân: “??”

Thời gian dài quá, Thời Sênh sắp không nhớ nổi tình tiết truyện nữa rồi. Cô lôi hết tình tiết truyện ra một vòng, nữ chính hình như thật sự có một sủng vật, rất trùng hợp, cũng tên là Tiểu Bạch.

Quá trình nữ chính gặp Tiểu Bạch có chút không giống, trong truyện, Tiểu Bạch chưa từng bị lộ ra, lúc lẻn vào Thần giới, suýt nữa thì bị người phát hiện, lúc nấp đi, gặp được nữ chính đại nhân, sau đó được nữ chính đại nhân thu phục thành sủng vật.

Thời Sênh cười trên nỗi đau của người khác nói: “Chiều nay Tiểu Bạch nhà ngươi bị một tiểu cô nương ôm đi rồi.”

“Ôm?” Tiểu Bạch chỉ cho bốn người ôm, hắn, Ti Trúc, Niệm Đông, và Tiểu Phượng Hoàng trước mặt này, người khác đến sờ cũng không được, làm sao lại để cho người khác ôm, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi chắc chắn không nói nhầm chứ?”

“Tin hay không thì tùy.” Dù sao cũng không phải là Tiểu Bạch của cô.

Chương 1194: Phượng hoàng niết bàn (13)

Thời Sênh không biết nữ chính đại nhân ở cung nào, cho nên manh mối cung cấp cho Lưu Vân có hạn.

Vì tìm Tiểu Bạch, Lưu Vân bắt đầu chạy loạn ở Thần giới.

Thời Sênh đi theo sau hắn, không có ý giúp đỡ, đơn thuần chỉ là xem kịch.

“Tiên quân Lưu Vân, Tiểu Bạch thật sự không có ở chỗ ta… Tiên quân Lưu Vân ngươi làm sao có thể xông loạn vào thế chứ?”

“Tiên quân Lưu Vân ngươi làm mất Tiểu Bạch rồi? Chỗ ta không có đâu, các ngươi mau ra ngoài đi, ta phải bế quan rồi.”

“… Tiểu Bạch mất rồi? Ta phải bẩm báo với Tiên đế.”

“… Bẩm báo Tiên đế!”

Thần giới bị Lưu Vân làm cho gà bay chó chạy, đến Tiên đế cũng biết Tiểu Bạch mất rồi, lệnh cho Lưu Vân nội trong hai giờ phải tìm thấy.

Những người khác tìm giúp.

Thế là cả Thần giới mở ra một cuộc vận động tìm Tiểu Bạch không có thưởng, tên cầm đầu Lưu Vân thu hoạch được antifan x N.

Thời Sênh đi theo sau Lưu Vân cắn hạt dưa, người khác nhìn thấy,

vội vàng vòng qua cô.

Một Lưu Vân đã gây ra trận thế lớn thế này rồi, vị này mà còn gây chuyện thì không biết sẽ ra sao nữa?

Nữ chính khi đó dùng thân thể này, là trực tiếp được Tương Lăng dẫn đi. Nhưng bây giờ nữ chính không dùng thân thể này, cô ta sẽ ở chỗ nào, đây thật sự là một vấn đề.

Thời Sênh đi mãi đi mãi, đột nhiên đụng vào lưng Lưu Vân.

Thời Sênh xoa xoa mũi, “Có bệnh à, tự dưng dừng lại làm gì?”

Giọng của Lưu Vân vang lên từ đằng trước, “Tiểu Phượng Hoàng… khế ước của ta và Tiểu Bạch đứt rồi.”

Thời Sênh: “…”

Nữ chính đại nhân thật trâu bò!

“Phụt…” Lưu Vân không duyên không cớ phun ra một ngụm máu, cơ thể mềm rũ, nửa quỳ trên đất, sắc mặt tái mét nhìn về một hướng.

Khế ước bị cưỡng ép cắt đứt, Lưu Vân bị cắn trả.

“Đó là thứ gì thế!” Sau lưng có người hô lên kinh ngạc.

Thời Sênh ngẩng đầu liền nhìn thấy chùm ánh sáng ở phía xa đâm thẳng lên mây xanh, khí tức khiến cho người ta rất khó chịu khuếch tán từ bên đó qua đây.

Ai da! Nam chính đại nhân sắp online rồi.

Đám cặn bã các ngươi chờ mà quỳ xuống đi!

Ấy, không đúng…

Nam chính đại nhân mà lên đài là bản cô nương xui xẻo rồi!

Không có cái gì đáng vui mừng cả.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, nhanh chóng hướng về bên đó. Đồng thời với cô, không ít thần tiên của Thần giới cũng đều bay qua chỗ chùm ánh sáng đó.

Lúc Thời Sênh đến, Tương Lăng đã ở đó rồi, sắc mặt rất nặng nề.

Thời Sênh vòng qua Tương Lăng, bị con hàng này nhìn thấy, cô sẽ không làm được gì hết.

Thời Sênh chưa từng đến nơi này, nhưng từng nghe nói, Đây là núi Vạn Cổ, trước đây Thao Thiết chính là bị trấn áp ở trong này.

Trừ Thao Thiết ra, còn có rất nhiều hung thú và những thứ kỳ quái bị trấn áp ở bên dưới.

Đầu óc người trấn áp nam chính có bướu sao?

Nam chính mà ra ngoài, những thứ này chắc chắn sẽ được thả ra ngoài.

Thời Sênh tìm được lối vào của núi Vạn Cổ, chỗ này xây dựng giống như một cung điện dưới đất, cứ cách một đoạn lại có thể nhìn thấy trận pháp chuyển động.

Trong trận pháp có mấy sinh vật kỳ quái, đại đa số đều là ủ rũ không

có sức sống, nhưng cũng có con cảm nhận được cái gì, tỏ ra rất phấn khởi, tấn công trận pháp.

Thời Sênh đi sâu vào.

Càng đi về phía trước, loại cảm giác không thoải mái đó càng nồng đậm.

Đợi cô đi đến nơi phát ra ánh sáng, thứ đầu tiên nhìn thấy là nữ chính và Tiểu Bạch ngã trên mặt đất.

Nơi phát ra chùm ánh sáng là một cái đài hình tròn, hào quang bao phủ cả đài, phù tiết bồng bềnh phần phật bốn phía.

Trong hào quang, phảng phất có thể thấy một bóng người, tiếp tục như vậy, trận pháp này chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Thời Sênh quan sát trận pháp mấy lần, lôi từ không gian ra một lá bùa, bộp bộp dán lên, nhưng lá bùa của cô vừa dính vào đã bị bốc cháy.

Thời Sênh hơi kinh ngạc, không tin vào mắt mình lại lôi ra mấy lá nữa.

Kết quả vẫn là như thế.

Đây chính là nhân tố không thể kháng lại được?

Bởi vì kịch bản đại nhân muốn hắn ra ngoài, cho nên bất kể là thứ gì, cũng phải để cho hắn ra ngoài?

Ông đây hôm nay vẫn không tin.

Thời Sênh sờ sờ tay áo, ném thiết kiếm ra, bắt đầu móc đồ từ không gian, cô vòng qua vòng lại quanh đài, lại bắt đầu vẽ trận pháp xung quanh đài.

“Rắc rắc…”

Thời Sênh nhìn lên trên đài, tăng thêm tốc độ vẽ trận pháp.

Tiếng răng rắc bên tai càng ngày càng nhanh, Thời Sênh hoàn thành một nét cuối cùng. Trận pháp trong nháy mắt không ổn định, cũng may chỉ là lắc lư một cái, linh lực bổ sung đầy vào trận pháp.

Ánh sáng trận pháp dâng lên, trong nháy mắt ngăn chặn ánh sáng trên đài, toàn bộ trong một nửa tầng phong bế trong suốt, từ xa nhìn giống như một bóng đèn lớn phát sáng.

Loại ánh sáng đó đập vào tầng phong bế trong suốt, định đâm ra ngoài, nhưng tầng phong bế không chút sứt mẻ, không có bất cứ phản ứng nào.

Ánh sáng dần dần yếu xuống, lộ ra bóng người ở bên trong.

Vẫn là người quần áo đen Thời Sênh từng gặp kia, nhưng bốn phía không có sương mù màu đen, lộ ra khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của nam chính.

Đẹp trai ba trăm sáu mươi lăm độ không góc chết.

Hắn chằm chằm nhìn Thời Sênh, thanh âm lạnh như băng, “Là… ngươi!”

Lúc đầu bởi vì cô ta, bản thân mình mới ở chỗ này. Bây giờ lại là vì cô ta, trận pháp vốn dĩ đã sắp phá vỡ được rồi, lại khôi phục như cũ.

“Là ta đó.” Thời Sênh nhướng nhướng mày, “Rất ngạc nhiên sao?”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì cả.” Thời Sênh quá thấp, ngẩng đầu nhìn người trên đài rất mệt, cho nên cô ngồi lên trên thiết kiếm, ngang bằng với Vân Mạch, “Chính là nhìn ngươi không ưa, muốn nhốt ngươi lại.”

Tầm nhìn của Vân Mạch rơi trên thanh thiết kiếm mà Thời Sênh ngồi, thanh kiếm này…

Uy lực không nhỏ hơn Hiên Viên kiếm.

Hắn sao lại chưa từng nghe đến trên thế gian này vẫn còn một thanh kiếm lợi hại như vậy?

Vân Mạch hừ lạnh, “Khẩu khí rất lớn!”

“Đây không phải là đã nhốt ngươi lại rồi sao?” Thời Sênh buông tay.

Vân Mạch: “…”

“A…” Dao Cầm che đầu ngồi dậy, đáy mắt đầy mê man. Cô ta đầu tiên là nhìn Tiểu Bạch, sờ Tiểu Bạch vẫn còn ấm, lúc này mới thở phào.

Cô ta chậm chạp phát hiện bầu không khí có chút không đúng, nhìn sang phía Thời Sênh.

Một thân váy đen của Thời Sênh kia, khiến cho cô ta sâu sắc nhớ lại, cô ta hơi kinh ngạc, “Là cô.”

Thời Sênh lắc chân, hai tay chống lên thân kiến, váy đung đưa trong không khí, quét ra độ cong ưu mỹ. Cô cười như không cười nhìn Dao Cầm, “Ngươi định thả nam nhân này ra sao?”

“A?” Dao Cầm lờ mờ, sau đó lại đồng tình nhìn về phía Vân Mạch, “Hắn rất đáng thương, hơn nữa hắn cũng không làm gì, tại sao lại phải nhốt hắn ở đây?”

“Hắn là ma, không đội trời chung với Thần tộc, ngươi nói xem vì sao phải nhốt hắn.”

Sắc mặt Dao Cầm thay đổi, khó tin nhìn Vân Mạch, “… Ma? Làm sao lại… hắn rõ ràng…”

Thời Sênh giễu cợt, “Nếu không ngươi cảm thấy tại sao đám thiểu năng của Thần giới phải trấn áp hắn ở đây, lẽ nào là bởi vì hắn nhìn đẹp trai sao?”

“Ngươi lừa ta.” Dao Cầm nhìn Vân Mạch, mặt đầy bi thương.

Thời Sênh ở bên trên cười trên nỗi đau khổ của người khác, “Bởi vì ngươi ngu xuẩn, không lừa ngươi thì lừa ai chứ.”

Vân Mạch bây giờ còn chưa biết vị này tương lai chính là người nắm giữ tim hắn. Cho nên trước đó khả năng đã nói gì đó lừa gạt Dao Cầm thả hắn ra ngoài.

Vân Mạch trầm mặc không nói gì.

Nữ chính vẫn ở bên đó chất vấn kiểu Quỳnh Dao.

“Ngươi tại sao lại muốn lừa ta? Ta tin tưởng ngươi như vậy…”

Thời Sênh: “…”

Không phải là bị lừa một chút thôi sao? Sao cứ như bị ngủ rồi không chịu trách nhiệm vậy, đến nỗi thế sao!!

Chương 1195: Phượng hoàng niết bàn (14)

Lúc Tương Lăng dẫn người đi vào, nhìn thấy ngay Dao Cầm đang khóc lóc bù lu bù loa, và Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, mắt lạnh đứng xem.

Hắn đột nhiên lùi về phía sau một nước, dặn dò người ở phía sau vẫn còn chưa kịp nhìn tình hình trong này, “Các ngươi đợi ở bên ngoài.”

Lời của Tương Lăng không ai dám phản bác, những người khác rối rít lui về phía sau.

Đúng vào lúc này, Lưu Vân từ đằng sau xuyên qua, chạy thẳng vào bên trong. Tương Lăng nhất thời không ngăn được hắn, nhưng nghĩ hắn từng ở chung một chỗ với Thời Sênh, cũng bỏ đi.

Tương Lăng thiết lập một cái kết giới ở cửa vào, lúc này mới đi vào bên trong.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.” Lưu Vân xách Tiểu Bạch lên, ra sức lắc, “Tiểu Bạch ngươi tỉnh lại đi, có đồ ăn này.”

“Đồ ăn?” Cơ thể Tiểu Bạch đột nhiên to lên một vòng, lăn người xoay tròn, dường như đang quan sát, “Đồ ăn ở đâu?”

Mọi người: “…”

Đến Dao Cầm cũng ngừng khóc.

Không tìm thấy đồ ăn, Tiểu Bạch rất thất vọng, “Chủ nhân, người lại lừa ta.”

“Ngươi tại sao lại lập khế ước với người khác hả?” Sắc mặt Lưu Vân đột nhiên u ám.

Tiểu Bạch lăn một vòng, vô cùng vô tội, “Ta không biết đâu chủ nhân.”

Khoé miệng Lưu Vân giật giật, thứ này là một kẻ ngốc chỉ biết ăn, chắc chắn là có người lừa nó.

Cho nên Lưu Vân chuyển tầm nhìn lên người Dao Cầm, cau mày lại, cô ta lại có thể khiến Tiểu Bạch cưỡng chế giải trừ khế ước với mình…

Bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, trước phải lấy lại Tiểu Bạch về đã, “Giải trừ khế ước.”

Dao Cầm ngẩn ra nhìn Lưu Vân, khí thế trên người hắn khiến cho cô ta sợ hãi, giọng nói có chút lắp bắp, “Khế… khế ước gì?”

“Của ngươi và Tiểu Bạch.”

“Khế ước là cái gì?” Dao Cầm yếu ớt hỏi.

Lưu Vân: “…”

Tiểu Bạch tiếp tục lăn trong tay Lưu Vân, “Chủ nhân, cô ta rất ngon, ta liền… cắn một miếng.”

Lưu Vân: “…” Cho nên ngươi cắn một miếng liền cắn rơi luôn cả khế

ước rồi? Sao hắn không thể tin được thế này?

Dao Cầm không biết khế ước là cái gì, cho nên khả năng muốn cô ta chủ động giải trừ khế ước là con số không.

Không phải, cô ta đến khế ước là cái gì cũng không biết, rốt cuộc làm sao mà ký kết khế ước được với Tiểu Bạch?"

"Hừ." Vân Mạch đột nhiên hừ lạnh một tiếng, "Tương Lăng, người của Thần giới các ngươi càng ngày càng vô dụng."

Sắc mặt Tương Lăng sầm xuống, "Vân Mạch, đừng có quên, ngươi cũng từng là người của Thần giới."

Vân Mạch cười lạnh, "Đó là đã từng."

Tương Lăng không muốn nói chuyện với Vân Mạch, quay đầu nhìn Lưu Vân, "Chuyện của các ngươi, ra ngoài rồi nói, ta phải tu bổ trận pháp."

"Trận pháp không phải vẫn tốt sao?" Lưu Vân nhìn về phía Vân Mạch một cái, "Vân Mạch…"

"Lưu Vân!" Tương Lăng đột nhiên nâng cao âm điệu.

Vân Mạch tiếp tục cười lạnh, ánh mắt nhìn Lưu Vân có chút bất thiện.

Lưu Vân coi thường ánh mắt của hắn, sờ sờ đầu, "Aiz, Tiểu Phượng Hoàng, vừa rồi ngươi chạy nhanh như thế làm gì, ta đuổi theo không kịp."

Thời Sênh liếc hắn một cái, câu chuyển chủ đề này quá cứng nhắc

rồi.

Lưu Vân không lúng túng chút nào, hắn đi đến phía Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng ngươi xuống đây, ngồi cao như thế làm gì?”

“Nhìn được xa.” Thời Sênh nghiêm chỉnh trả lời.

Lưu Vân: “…”

Tương Lăng nhìn không hiểu trận pháp bên ngoài này, chỉ có thể nhìn Thời Sênh. Lưu Vân vào sau, tiểu cô nương xa lạ đó đến khế ước cũng không biết, cho nên khả năng duy nhất người thiết lập trận pháp này chính là Thời Sênh.

“Tiểu Ly, trận pháp này là do ngươi lập ra sao?”

“Nếu không thì sao? Ở đây còn có ai khác có thể làm à?”

“…” Gần đây cũng không đắc tội cô ta, sao mà nói chuyện lại châm chọc như thế, “Tiểu Ly, có thể giải trận pháp không.”

“Không biết.” Thời Sênh buông tay.

Tương Lăng: “…” Trận pháp ngươi lập ngươi lại không biết giải?

Thời Sênh giống như đoán ra Tương Lăng đang nghĩ cái gì, “Ai nói với ngươi trận pháp ta biết lập thì sẽ biết giải?”

Trận pháp dùng để vây hãm người, vì sao phải học cách giải như thế nào? Đến ngươi còn không biết giải trận pháp như thế nào, vậy người khác càng đừng mong biết được.

Hơn nữa vốn dĩ rất nhiều trận pháp không có cách giải.

Lưu Vân ở một bên âm thầm bật ngón tay cái với Thời Sênh.

Tương Lăng không làm gì được Thời Sênh, chỉ có thể ở bên ngoài thiếp lập thêm một trận pháp mới, tăng thêm trận pháp lúc bắt đầu, tổng cộng có ba trận pháp, cuối cùng còn hạ một phong ấn.

“Các ngươi làm gì mà phải giữ lại hắn?” Thời Sênh kỳ quái hỏi Tương Lăng, mặc dù biết tình tiết truyện yêu cầu, nhưng vẫn rất kỳ quái lý do là gì.

Cũng không thể luôn không có lý do chứ?

Tương Lăng lắc đầu, “Tiên đế dặn dò như thế, ta cũng không biết.”

Lúc đó Vân Mạch đã bị dẫn lên Tru Tiên đài rồi, nhưng thời khắc quan trọng, Tiên đế đột nhiên phái người qua đây, kêu hắn đưa Vân Mạch trấn áp ở núi Vạn Cổ.

“…” Vẫn thật sự là không có lý do sao? Như thế cũng quá lừa bịp rồi, nam chính giỏi lắm, “Có bệnh.”

“Tiểu Ly, không được vô lễ.” Tương Lăng chỉ nhắc nhở một tiếng, không có ý trách cứ, dù sao Tiên đế đã bị cô ta oán giận quen rồi.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, đứng một bên với Lưu Vân, xúi giục hắn, “Lát nữa giết chết tiểu cô nương kia, khế ước sẽ tự động được giải.”

Lưu Vân hồ nghi, “Tiểu Phượng Hoàng, sao ta cảm thấy như ngươi đang xúi giục ta thế?”

“Đúng thế.” Thời Sênh gật đầu, không xúi giục ngươi, ai giúp ông đây giết nữ chính đại nhân? “Nhưng không phải đề nghị này của ta rất tốt

sao? Thuận lợi đơn giản, lại còn nhanh.”

Lưu Vân: “…” Mặc dù cảm thấy có chỗ nào kỳ quái, nhưng hình như cô ta nói rất có lý.

…

Tương Lăng đuổi những người bên ngoài đi trước, lúc này mới để cho Thời Sênh và Lưu Vân ra ngoài, bọn họ vẫn còn có chuyện phải giải quyết. Tương Lăng dẫn bọn họ đến cung điện của mình.

Mặt Dao Cầm trắng bệch, toàn thân phát run đứng ở giữa.

Thời Sênh ôm thiết kiếm của cô cắn hạt dưa, Lưu Vân trêu chọc Tiểu Bạch, đều không có ý quan tâm đến Dao Cầm.

Tương Lăng ho một tiếng, “Ngươi là người của cung nào? Vì sao lại xuất hiện ở đây?”

Dao Cầm rụt cổ lại, “Cung Ngọc Thu, ta… ta cũng không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.”

Dao Cầm nói quá trình mình làm sao lại đến núi Vạn Cổ cho Tương Lăng nghe một lượt. Chính là bởi vì Tiểu Bạch đột nhiên cắn cô ta khiến cô ta trượt chân rơi vào cái hồ bên ngoài cung Ngọc Thu. Đợi lúc tỉnh lại phát hiện mình đã ở đó rồi.

“Ngươi nếu đã là tiên, tại sao đến khế ước cũng không hiểu.” Khế ước loại đồ này tương đối bình thường.

Dao Cầm cắn môi, “Không có ai dạy ta.”

“Vậy ngươi làm sao mà đến được Thần giới? Kỳ quái… tại sao ta

không nhìn được bản thể của ngươi. Trước đây ngươi là người?” Không phải chứ, nếu là người, hắn cũng có thể nhìn rõ, nhưng tại sao lại không nhìn ra được chút nào?

Dao Cầm tiếp tục lắc đầu, “Ta không biết…”

Hỏi cái gì cũng không biết.

Tương Lăng cau mày lại, quyết định giải quyết Tiểu Bạch trước, “Tiểu Bạch là hung thú thượng cổ, ngươi không trấn áp được nó. Bây giờ ta dạy ngươi làm sao để giải trừ khế ước, những chuyện khác, chúng ta sau này hãy nói.”

“Được…”

Tương Lăng trước tiên giải thích cho Dao Cầm khế ước là cái gì, chắc chắn Dao Cầm hiểu rồi, sau đó dạy cô ta làm sao để giải trừ khế ước.

Dao Cầm học không ngốc ngếch như con người cô ta, sau khi Tương Lăng dạy qua, cô ta rất nhanh đã học được.

Nhưng lúc thực hiện, lại xảy ra vấn đề.

Hoàn toàn không phản ứng.

Dao Cầm thấp thỏm nhìn Tương Lăng.

Tương Lăng hồi lâu mới mở miệng, “Lưu Vân, ngươi hỏi Tiểu Bạch xem, cô ta với nó là khế ước gì?”

Tiểu Bạch đang lăn lộn trên mặt bàn, giọng giòn tan nói: “Khế ước linh hồn.”

Lưu Vân lập tức nổi giận, “Ta còn chưa khế ước linh hồn với ngươi, tại sao ngươi lại khế ước linh hồn với cô ta?”

Tiểu Bạch không động nữa, nó rất uỷ khuất, “Ta không biết mà chủ nhân, hu hu hu.”

Chương 1196: Phượng hoàng niết bàn (15)

"Giết người đi, một xác hai mạng, vừa hay.” Thời Sênh ở bên cạnh chen vào.

Cơ thể Dao Cầm run rẩy, vội vàng bày tỏ thái độ, “Ta… ta có thể học, ta nhất định sẽ giải được khế ước.”

Thời Sênh cong chân, tiếng cắn hạt dưa tí ta tí tách, “Khế ước linh hồn nào có dễ giải như thế, ngươi chết nó chết, ngươi sống nó sống, cho dù là hung thú cũng không tránh được. A… kỳ thực ta vẫn đề nghị nên giết chết cô ta, trừ đi một tai họa lớn, rất tốt.”

Một câu phía sau là nói với Tương Lăng.

Sắc mặt Dao Cầm trắng bệch nhìn Thời Sênh, đôi mắt nhỏ vô tội, vẻ mặt uất ức. Cô ta không biết bản thân mình đã đắc tội gì với em gái nhỏ này.

“Tiểu Phượng Hoàng, đừng ác độc như vậy, Tiểu Bạch là đồng loại với ngươi.” Lưu Vân lại vì Tiểu Bạch nhà mình mà kéo loạn đồng đội.

“Ai đồng loại với nó.” Thời Sênh ghét bỏ, “Nó biết bay sao? Có cánh sao?”

Lời này hình như có chỗ nào không đúng…

Lưu Vân bổ đao, “Đều là thú cả.”

Thú cái ông nội ngươi!

Ông đây bây giờ sẽ giết chết nữ chính.

Thời Sênh ném vỏ hạt dưa trong tay ra, xách thiết kiếm hướng về phía Dao Cầm.

Tương Lăng vội vàng ngăn Thời Sênh lại, “Tiểu Ly, bình tĩnh chút.”

“Không bình tĩnh được, tránh ra.” Ông đây phải chém chết nữ chính.

Tương Lăng kéo Thời Sênh sang bên cạnh, vốn định khuyên Thời Sênh mấy câu, nhưng hắn còn chưa mở miệng, tiểu cô nương đối diện đã mở miệng trước, “Tương Lăng à, ngươi xem Tiểu Bạch có khế ước với cô ta, chỉ cần cô ta chết rồi, Tiểu Bạch hẳn sẽ chết không cần nghi ngờ gì cả. Tiểu Bạch là hung thú, ai biết nó lúc nào sẽ đại phát hung tính, đến lúc đó tạo thành tổn thất không thể vãn hồi, còn không bằng bây giờ xử lý nó đi.”

Tiểu Bạch: “…” Nó không phải là đói nên muốn ăn cô ta sao? Nó đói rồi cũng rất tuyệt vọng đó! Có cần phải thù dai thế không? Dù gì cũng cùng xưng bá Thần giới nhiều năm như thế, một chút tình xưa cũng không nhớ, nữ nhân này quá độc ác.

“…” Tương Lăng mặc dù cảm thấy Thời Sênh nói rất có đạo lý, nhưng mà, “Vị cô nương này vô tội mà.”

Thời Sênh trừng mắt, “Cô ta suýt nữa thả Vân Mạch ra, vô tội cái gì? Bây giờ coi như cô ta lập công chuộc tội!”

Tương Lăng không nói nổi loại lời ‘không phải vẫn chưa thả ra sao’, “Cô ta sẽ chịu trừng phạt tương ứng, nhưng chúng ta không thể tùy tiện tước đoạt sinh mạng của cô ta.”

“Bảo thủ!” Sau này cho các ngươi đẹp mặt.

Tương Lăng: “…”

Nếu như Thần giới không có quy củ, vậy thì loạn lên rồi.

Lưu Vân ôm Tiểu Bạch không dám lên tiếng, nếu như không có quan hệ với Tiểu Bạch, hắn nhất định sẽ ủng hộ Thời Sênh.

Tương Lăng đưa Dao Cầm đi, hắn phải bẩm báo chuyện này cho Tiên đế, để Tiên đế quyết định.

Thời Sênh và Lưu Vân mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Đại khái ba phút sau, Lưu Vân nhét Tiểu Bạch vào trong tay áo, “Tiểu Phượng Hoàng, ta còn có việc, đi trước đây.”

Hắn phải đi tìm người giải trừ khế ước của Tiểu Bạch và nữ nhân quái lạ kia.

…

Tiên đế cũng không xử lý Dao Cầm, ngược lại kêu Tương Lăng dẫn Dao Cầm đến một chỗ, thời gian đi về rất nhanh.

Gần như đồng thời với lúc Tương Lăng dẫn Dao Cầm quay lại, Lưu Vân cũng không biết từ chỗ nào trở lại, cả người nhếch nhác, ở bên ngoài núi Nam Ngô gọi nửa ngày, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi mau ra đây.”

“Làm gì?” Thời Sênh ngồi trên cành cây ngô đồng, mắt lạnh nhìn Lưu Vân.

“Giang hồ cứu cấp, ta cần một giọt máu của ngươi.”

“… Lấy máu?” Khoé miệng Thời Sênh giật giật, đứng lên từ cành ngô đồng, “Tạm biệt! Tạm biệt không gặp lại!”

“Tiểu Phượng Hoàng ngươi đừng đi!” Lưu Vân ở bên ngoài gấp đến độ giậm chân, “Tiểu Phượng Hoàng chỉ một giọt, chỉ cần một giọt máu thôi.”

Lúc Tương Lăng dẫn Dao Cầm qua đây, vừa hay nhìn thấy Lưu Vân đang nhảy ở bên ngoài, mà người ở bên trong không nhịn được chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Ly.” Tương Lăng vội vàng kêu một tiếng.

Thời Sênh nghiêng đầu, ánh mắt quét qua người Dao Cầm, “Ngươi cũng muốn máu của ta.”

Tương Lăng kinh ngạc nhìn Lưu Vân, nhìn bộ dạng nhếch nhác của hắn, đại khái là đoán ra cái gì, “Lưu Vân nói gì với ngươi rồi? Tiểu Ly, Tiên đế nói, chỉ cần ngươi cho một giọt máu, có thể đổi lấy một yêu cầu.

Thời Sênh nhướng mày, “Yêu cầu gì cũng được?”

“Trong phạm vi hợp lý.”

“Ha ha, không cho.” Giới hạn của phạm vi hợp lý có bao nhiêu, còn không phải là hắn nói thì tính, đến lúc đó bị lừa gạt vẫn là mình.

Đám người này thật âm hiểm.

“Tiểu Ly…”

“Tiểu Phượng Hoàng, đừng vô tình như thế chứ!” Lưu Vân bò trên bức chắn trong suốt, mở to mắt trừng Thời Sênh, không biết xấu hổ nói: “Ơn cứu mạng năm đó ngươi còn chưa báo đâu, ngươi coi như là báo ân đi!”

Ngữ điệu Thời Sênh cổ quái, “Ngươi còn dám nhắc?”

Lưu Vân: “…”

Chuyện gặp họa ở hồ Tiên Dưỡng, còn chưa tính với cô ta! Cô ta tức giận như vậy làm gì!

Dù sao bất kể hai người này nói cái gì, Thời Sênh cũng không đồng ý.

“Tiên tôn, nhất định phải cần máu của Thượng tiên Sí Ly sao?” Dao Cầm cau mặt, e sợ hỏi.

“Ừm.” Tương Lăng thần tình ngưng trọng gật đầu, không phải nhất định cần máu của cô ta, mà là máu Phượng Hoàng, nhưng cô ta là con Phượng Hoàng duy nhất trên thế gian, cho nên… nhất định phải cần máu của cô ta.

Một giọt máu bình thường, sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào tổn hại đến cô ta cả.

Biết làm sao được. Cô ta trước nay đều không dễ nói chuyện, bị cự tuyệt, Tương Lăng đã dự liệu được.

“Tiên tôn, xin lỗi, đều là ta không tốt…” Dao Cầm uỷ khuất trực khóc.

Tương Lăng vỗ vỗ đầu Dao Cầm, nhẹ giọng an ủi, “Ta đang nghĩ cách, ngươi đừng buồn, chuyện này ngươi cũng không làm sai gì nhiều.”

“Lưu Vân, hai người bọn họ là tình hình gì thế?” Thời Sênh xích lại gần bên Lưu Vân.

Tương Lăng là nam phụ, thích nữ chính là chuyện sớm muộn, điều Thời Sênh kỳ quái là, Tương Lăng là nhìn nữ chính đại nhân thuận mắt nhau từ lúc nào vậy.

“Không biết.” Hắn cả ngày lo âu Tiểu Bạch, nào có thời gian đi quan tâm người khác, “Tiểu Phượng Hoàng, cho ta một giọt máu, ngươi muốn cái gì, ta đổi với ngươi.”

Khoé miệng Thời Sênh cong lên, lộ ra nụ cười xấu xa, “Đem Tiểu Bạch ra đổi.”

Lưu Vân: “…” Cho ngươi Tiểu Bạch, ta còn tốn sức như vậy sao?

“Ngươi làm gì mà để ý một con hung thú như thế?” Tiểu Bạch trừ ăn ra thì vẫn là ăn, lúc không ăn ra, đến tấn công người cũng không vui, thứ đồ chơi này rốt cuộc là nuôi làm gì? Bình hoa cũng phải đẹp chứ?

Lưu Vân vê vê Tiểu Bạch, “Nuôi lâu như thế, ta cũng không thể nuôi không công được?”

Thời Sênh: “…” Lý do này, ta lại không thể nói lại nổi.

Không thể tiện nghi cho người khác lý do này rất vô sỉ, rất cường đại.

Nhưng đây cũng không phải là lý do để ông đây lấy máu được, Lưu

Vân vẫn bị vô tình cự tuyệt.

Bản cô nương là người có nguyên tắc, nói không cho là không cho.

Tương Lăng bên đó biết không có hy vọng, đã dẫn Dao Cầm đi rồi.

Một ngày sau, Thời Sênh từ chỗ Lưu Vân biết được, Tiên đế lại kêu Lưu Vân đưa Tiểu Bạch cho Dao Cầm nuôi dưỡng.

“Ngươi đưa rồi?” Thời Sênh kỳ lạ hỏi.

“Ừm.” Lưu Vân có chút suy sụp.

Khoé miệng Thời Sênh giật giật, “Ngươi làm sao lại dễ nghe lời như thế?”

Thần tình của Lưu Vân đột nhiên mỉa mai, “Ông ấy là Tiên đế, ta nào dám không theo.”

Thời Sênh: “…” Không hề cảm thấy cái tên bại hoại ngươi sẽ là người nghe lời Tiên đế, có nội tình.

“Nhìn cái này đi.” Lưu Vân đột nhiên lôi ra một quả trứng, màu trắng, một đầu có chút lớn, hình bầu dục, tản ra ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Chương 1197: Phượng hoàng niết bàn (16)

Trong đầu Thời Sênh vô cớ vang lên đoạn đối thoại của Ti Trúc và Niệm Đông.

“Này, ngươi cẩn thận chút, Tiên quân cưng quả trứng này lắm, rơi vỡ là ngươi coi chừng đó.”

“Tiên quân nhặt ở đâu về thế? Đây là trứng gì? Nhìn kỳ quái quá, sao lại còn phát sáng nữa?”

“Cái gì mà nhặt, lần trước lúc Tiên quân quay về, quả trứng này rơi từ trên trời xuống, vừa hay đập vào Tiên quân, cũng không biết là trứng ở đâu ném loạn...”

Lúc đó cô không có cách nào động đậy, Niệm Đông và Ti Trúc thích nhất nói chuyện trứng ở bên cạnh cô, lúc đó cô luôn cho rằng các nàng nói mình, sau đó mới biết không phải là thế.

Căn cứ vào miêu tả… rất giống quả này!

Nghe nói cũng là Lưu Vân nhặt về.

Thời Sênh hỏi: “Đây là trứng gì? Có thể ăn không?”

Lưu Vân lắc lư hai cái, “Không biết, ta chưa từng thấy, không bằng nướng thử xem?”

Trứng: “…” Tha cho ta.

Lưu Vân nói làm liền làm, nhặt một ít cành cây bên ngoài, dựng thành đống lửa, trực tiếp ném trứng vào, ngọn lửa quét qua trứng, ngay cả một dấu vết cũng không để lại.

Thời Sênh ở bên trong nhắc nhở, “Lửa bình thường của ngươi không được.”

Lưu Vân cảm thấy Thời Sênh nói rất có đạo lý, đầu ngón tay xuất ra một ngọn lửa, ném vào đống lửa trước mặt.

Ngọn lửa kia vừa tiếp xúc với trứng, trứng lập tức nhảy lên, đúng vậy, chính là nhảy lên.

Nhưng một giây sau, đã không thấy trứng đâu nữa, bóng đen chợt lóe lên, rơi xuống bên cạnh Lưu Vân.

Tiểu Bạch ở bên cạnh ợ một cái, thật thà kêu, “Chủ nhân.”

Lưu Vân: “…”

Thời Sênh: “…”

Lưu Vân tóm lấy Tiểu Bạch, lấy tay vỗ không biết là đầu hay là mông nó, “Phun ra cho ta! Mau phun ra!”

“Đừng mà, chủ nhân không cần ta nữa, hu hu hu…” Tiểu Bạch ủy khuất khóc.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch…”

Tiếng gọi của Dao Cầm từ xa đến gần, bóng người cô ta từ đằng xa chạy qua đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, thấy Lưu Vân, sắc mặt

trong phút chốc liền trắng bệch, “Lưu Vân… Tiên quân Lưu Vân…”

Lưu Vân không nhìn Dao Cầm, tiếp tục đánh Tiểu Bạch, Tiểu Bạch càng ra sức giả bộ đáng thương.

Dao Cầm đau lòng Tiểu Bạch, yếu ớt mở miệng, “Tiên quân Lưu Vân… Tiểu Bạch làm sai chỗ nào sao.”

“Nó ăn mất tân sủng của ta rồi.” Thời Sênh từ bên trong đi ra, ngồi xổm bên cạnh cắn hạt dưa, “Không bằng đánh chết đi, dù sao cũng không phải sủng vật của ngươi nữa rồi.”

Dao Cầm biết Thời Sênh không thích mình, những ngày này cô ta cũng biết, tiểu cô nương nhìn còn nhỏ hơn cô ta này, ở Thần giới là dạng tồn tại gì.

Cho nên Thời Sênh nói chuyện, Dao Cầm không dám nói tiếp.

“Ngươi im miệng!” Tiểu Bạch không kinh sợ như Dao Cầm, tức giận rống to.

“Nếu như ngươi không xuống tay được, ta có thể giúp ngươi.” Thời Sênh khiêu khích nhìn về phía Tiểu Bạch.

“Chủ nhân, cô ta bắt nạt ta, ta đói quá!” Tiểu Bạch không nói lại Thời Sênh, cọ Lưu Vân tố cáo.

“Phun thứ vừa ăn ra.” Lưu Vân không động đậy, dùng sức cầm Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch xoay người, muốn thoát khỏi tay Lưu Vân, nhưng Lưu Vân có kinh nghiệm bắt nó, nào có dễ chạy như vậy, nó chỉ có thể kêu to, “Không phun ra được.”

Nó mới không muốn phun ra ngoài.

“Tiểu Bạch, ngươi ăn cái gì? Mau trả lại cho Tiên quân Lưu Vân đi.” Dao Cầm vội vàng lên tiếng.

Dao Cầm bây giờ là chủ nhân của Tiểu Bạch, lời của cô ta có sức ràng buộc với Tiểu Bạch. Tiểu Bạch không tình không nguyện phun quả trứng kia ra. Tiểu Bạch xấu tính phun quả trứng vào trong lửa.

Trứng lập tức nhảy lên, vỏ trứng phát ra tiếng rắc rắc rắc rắc, có vết nứt xuất hiện.

Một cái đầu nhỏ phá vết nứt, từ bên trong lộ ra một cái đầu, giống như rắn, nhưng trên đầu có hai cái sừng.

Tiểu gia hỏa liều mạng gạt vết nứt ra, cuối cùng lôi được nửa người ra ngoài.

Rồng…

Thời Sênh yên lặng nhìn Lưu Vân, người này là hacker sao?

Tùy tiện nhặt cũng có thể nhặt được trứng rồng?

Long tộc sớm đã không có cách nào sinh ra hậu thế, cho nên quả trứng rồng này đã xuất hiện rất lâu trước đây, bây giờ lại nở ra được.

Tiểu Long xoay đầu quan sát bốn phía, dáng vẻ thật thà đáng yêu hơn Tiểu Bạch nhiều.

Tiểu Bạch lăn lộn ở dưới Tiểu Long, đại khái là muốn ăn nó. Tiểu Long nhận ra được nguy hiểm, cả người đều rúc vào trong trứng.

Sắc mặt Lưu Vân nhìn Tiểu Long có chút cổ quái, “Tiểu Phượng Hoàng, ta không nuôi cái này, ngươi nuôi không?”

Thời Sênh lắc đầu, cô mới không thèm nuôi mấy thứ hiếm lạ cổ quái này.

Lưu Vân bắt Tiểu Long xuống, đưa cho Tiểu Bạch, “Ăn đi.”

Tiểu Bạch trong nháy mắt vui vẻ, há mồm muốn nuốt Tiểu Long xuống.

“Tiểu Bạch!” Dao Cầm mắng một tiếng, “Ngậm miệng.”

Tiểu Bạch không muốn nghe Dao Cầm, nhưng thân thể nó không nghe sai khiến, bị buộc dừng lại.

Dao Cầm có chút không thể tin nói: “Tiên quân Lưu Vân, Tiên quân Sí Ly, đây là rồng… các người làm sao có thể để cho Tiểu Bạch ăn?”

“Không để cho nó ăn, chẳng lẽ cho ngươi ăn?” Giọng Lưu Vân có chút lạnh, “Lúc ta nuôi Tiểu Bạch, cho nó ăn toàn là đồ tốt nhất, một con rồng có là cái gì, Tiểu Bạch, ăn.”

Thời Sênh cười như không cười nhìn Dao Cầm, cũng xúi giục Tiểu Bạch, “Tiểu Bạch, ăn đi.”

“Tiểu Bạch, ngươi không được phép ăn.” Dao Cầm rất sợ hai người trước mặt này, nhưng vẫn kiên trì kêu lên.

Tiểu Bạch khó xử.

Nó rất muốn ăn, nhưng thân thể không nghe sai khiến, mùi vị rồng

rất… rất thơm.

Ngao ngao.

Bản năng ăn hàng chiếm cứ mệnh lệnh của chủ nhân, Tiểu Bạch một miếng nuốt Tiểu Long xuống.

“Tiểu Bạch…” Dao Cầm đau lòng ôm đầu, đó là một con rồng, con rồng vừa mới sinh ra, nó làm sao có thể ăn?

Dao Cầm tiến lên muốn bắt Tiểu Bạch, “Tiểu Bạch ngươi mau phun ra.”

Tiểu Bạch trực tiếp trốn trên người Lưu Vân, “Không phun ra được.”

Dao Cầm không tin, “Vừa rồi ngươi mới phun ra xong, làm sao lại không phun ra được.”

Tiểu Bạch cọ Lưu Vân, lần này là thật sự không phun ra được, vừa rồi nó căn bản chưa nuốt xuống, cho nên mới có thể phun ra ngoài. Giờ nó nuốt vào trong rồi, nào có thể phun ra ngoài.

Lưu Vân ném ra Tiểu Bạch, phất phất tay với Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, ta về đây.”

“Chủ nhân…” Tiểu Bạch ùng ục đi theo sau hắn.

Thân hình Lưu Vân chợt lóe, biến mất ở trước mặt Tiểu Bạch. Tiểu Bạch quýnh lên, không chút suy nghĩ liền đuổi theo.

“Tiểu Bạch…” Chủ nhân Dao Cầm này đương nhiên phải đuổi theo.

…

Chuyện Tiểu Bạch ăn một con rồng, không biết làm sao lại bị Tiên đế biết. Thời Sênh cùng Lưu Vân hai tên đầu sỏ này, đều bị Tiên đế cho triệu kiến.

Lúc Thời Sênh tới mới biết Lưu Vân căn bản không tới, cho nên cô tại sao phải tới?

Thời Sênh xoay người rời đi.

“Tiểu Ly.” Tương Lăng vừa vặn đi phía sau cô, thấy cô quay về, lập tức kêu một tiếng.

“Lưu Vân không tới, ta không đi vào.” Thời Sênh tiếp tục đi ra ngoài.

Dựa vào cái gì bản cô nương phải một mình gánh xui xẻo.

Huống chi bản thân cái xui xẻo này không phải là bản cô nương, kiên quyết không gánh!

Tiếng Tiên đế từ bên trong truyền tới, “Sí Ly, đi vào đây.”

Thời Sênh gãi gãi đầu, xoay người đi vào, trong đại điện chỉ có một mình Tiên đế. Thời Sênh thẳng tắp sống lưng đi vào, cũng không hành lễ, nhìn chằm chằm Tiên đế.

Tiên đế đã quen bộ dạng trong mắt không có ai của cô, không có ý truy cứu, “Ta nghe Tương Lăng nói, trận pháp ở núi Vạn Cổ là ngươi lập ra?”

Thời Sênh: “…” Không phải hỏi chuyện rồng sao?

Chương 1198: Phượng hoàng niết bàn (17)

"Phải thì thế nào?” Thời Sênh không hiểu Tiên đế có ý gì, nhướng mày hỏi ngược một câu.

Tiên đế trầm ngâm chốc lát, “Ở đây có việc, muốn giao cho ngươi đi làm.”

Thời Sênh lanh lẹ tiếp một câu, “Giết người hay phóng hỏa? Phí ra trận của ta rất đắt, ngài trả nổi không?”

Tiên đế: “…”

Tương Lăng ho một tiếng, thay Tiên đế tiếp lời, “Tiểu Ly, chuyện này liên quan đến tam giới, không phải là lúc đùa.”

Chuyện liên quan đến tam giới?

Thời Sênh đảo đảo con ngươi, “Ma tộc sắp ra ngoài rồi?”

Tương Lăng: “…”

Thời Sênh thấy hai người đều không nói gì, đoán chừng mình đã nói đúng.

Dù sao trong tiểu thuyết tiên hiệp, Ma tộc là tử địch vạn năm của Thần tộc, chuyện liên quan đến tam giới, vậy khẳng định là có liên quan đến Ma tộc.

Có điều…

Trong tình tiết truyện Ma tộc hình như không online sớm như vậy!

Cô cũng chỉ vây khốn nam chính lại, không làm những chuyện mất trí khác, Ma tộc sao lại online trước thời hạn?

Tương Lăng nói chậm lại, “Tiểu Ly ngươi cũng đừng lo lắng, chỉ là phong ấn có chút lỏng ra, cần củng cố phong ấn lần nữa, trận pháp lần trước ngươi bố trí rất đặc biệt, cho nên muốn để cho ngươi cùng đi.”

“Chỉ cần ngươi đồng ý chuyện này, chuyện rồng, Bản đế sẽ không tính toán với ngươi nữa.” Tiên đế cũng lên tiếng.

“Nói đạo lý đi.” Thời Sênh lập tức xù lông, “Rồng kia là Lưu Vân mang tới, chủ nhân của Tiểu Bạch là Dao Cầm, rồng là Lưu Vân cho Tiểu Bạch ăn, có liên quan gì đến ta?”

Bản cô nương là một người xem kịch, một xu quan hệ cũng không có biết không hả?

Tiên đế: “…”Còn tưởng rằng bọn họ là bạn bè, giờ phút này bán đứng bạn bè là thế nào?

Tiên đế mặc dù cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không phản bác được. Ông ta chỉ có thể nhìn Tương Lăng, những năm này Tương Lăng tiếp xúc với cô ta, tính tình cô ta cho dù không hiểu hết, cũng hiểu tương đối.

Tương Lăng ôn tồn khuyên mấy câu, Thời Sênh không nhịn được cự tuyệt, Ma tộc dù sao đều sẽ ra ngoài, đi ra sớm hay đi ra muộn cũng như nhau.

Có câu này nói rất đúng, chết sớm siêu sinh sớm!

…

Chuyện phong ấn Ma tộc bị lỏng, Tiên đế không dám làm lớn ra, để cho Tương Lăng lấy lý do tuần tra dẫn người đi kiểm tra.

“Tiên tôn Tương Lăng, người đến đông đủ chưa?” Tiên tôn Điền Mộc đứng ở phía trước, hỏi Tương Lăng bên cạnh.

Tương Lăng nhìn về một hướng khác, “Tiểu Ly còn chưa tới.”

“Cô ta đi làm gì?” Mâu thuân của Điền Mộc và Thời Sênh bắt đầu từ yến hội kia, sau đó hắn ta lại bị Thời Sênh chỉnh đốn nhiều lần, cho nên càng thêm không muốn gặp Thời Sênh, “Chúng ta là đi làm chính sự, không phải đi chơi.”

“Tiên tôn Điền Mộc, ta biết ngươi có thành kiến đối với Tiểu Ly, nhưng Tiểu Ly là phụng lệnh Tiên đế đi, hy vọng Tiên tôn Điền Mộc chú ý thân phận của mình, đừng để cho người ta cười nhạo.”

Điền Mộc bị Tương Lăng nói, trên mặt có chút không nén giận được, một lúc lâu mới đáp một câu, “Đã quá giờ rồi, cô ta để bao nhiêu người chúng ta chờ như vậy, giống cái gì hả.”

Thời Sênh lững thững tới chậm, tới cùng cô còn có Lưu Vân.

Thấy Lưu Vân, đáy lòng Tương Lăng có chút dự cảm xấu, luôn cảm giác chuyến đi này có chút thấp thỏm.

Thân phận Lưu Vân đặc biệt, hắn cũng không thể đuổi hắn ta đi.

“Thật sự coi mình là nhân vật lớn rồi, để nhiều người chúng ta chờ một mình mình như vậy.” Điền Mộc không nhịn được giễu cợt.

Thân thể nho nhỏ của Thời Sênh đi qua người Điền Mộc, giọng nhẹ bỗng vang lên, “Vậy ngươi không phải là vẫn phải chờ sao.”

Điền Mộc: “…”

Cô ta luôn là một câu là khiến người khác nghẹn họng nói không nên lời.

“Điền Mộc, nhiều năm như vậy ngươi không đánh lại ta cũng thôi đi, ngay cả Tiểu Phượng Hoàng cũng không đánh lại được… chậc chậc…” Lưu Vân gật gù đắc ý đi qua người Điền Mộc.

Điền Mộc bị Thời Sênh vén lên lửa giận, lại bị Lưu Vân chọc một cái, trong nháy mắt dâng đến đỉnh đầu.

Nhưng người đã đi qua rồi, Điền Mộc còn kêu to gọi nhỏ sẽ mất thân phận, hắn chỉ có thể đè lửa giận xuống.

Tương Lăng: “…” Hai người này oán giận xếp chồng, con đường phía trước khó chịu nổi rồi.

Lần này xuất hành, chuẩn bị một chiếc thuyền, là cái loại có thể bay.

Trên thuyền toàn là thiên binh, tuần tra mà, đương nhiên phải làm cho ra vẻ chút.

Thời Sênh được sắp xếp đến tầng hai, Lưu Vân ở ngay bên cạnh cô, hai người một trước một sau lên lầu, lúc Thời Sênh đẩy cửa, ghé mắt nhìn về phía Lưu Vân.

“Ngươi tới làm gì?”

Lưu Vân hỏi ngược lại: “Tiểu Phượng Hoàng tới làm gì?”

“Xem kịch.” Nữ chính đại nhân ở đây, không tới làm sao mà xem được kịch?

Nếu như tâm tình tốt… cũng thể thích hợp làm một lần lôi phong, giải cứu Ma tộc ra.

[…] Đây coi là lôi phong gì chứ, Ký chủ xin cô yên lặng xem kịch, đừng có làm gì được không?

Lưu Vân bắt chước lời Thời Sênh, “Ta cũng đến xem kịch.”

Hai người đối mặt ba giây, đồng thời đẩy cửa ra, tiến vào phòng.

…

Tốc độ tuần tra không thể quá nhanh, cho nên tốc độ thuyền rất chậm, nửa đường có lúc còn dừng lại.

Thời Sênh ở phòng đợi đến nhàm chán, chuẩn bị đi ra ngoài nhìn nữ chính đại nhân một chút.

Cô tìm một vòng trên thuyền, mới tìm được Dao Cầm ở một chỗ vắng vẻ. Dao Cầm dẫn Tiểu Bạch mang ra ngoài. Tiểu Bạch lăn lộn trên mặt đất, Dao Cầm dường như muốn đưa nó đi. Tiểu Bạch không quá nguyện ý, cự tuyệt cô ta động vào mình.

Dao Cầm ngồi xổm trên đất, “Tiểu Bạch, ngươi làm sao thế?”

Tiểu Bạch lăn lộn hai vòng, không mắt không mũi, cũng không biết nó

có ý gì.

“Tiểu Bạch ngươi đừng làm loạn nữa, chúng ta đang ở bên ngoài, ngươi cùng ta trở về phòng trước được không?” Dao Cầm dụ dỗ Tiểu Bạch, hiệu quả không tốt, Tiểu Bạch không muốn phản ứng với cô ta.

“Dao Cầm, làm sao thế?” Tương Lăng từ phía sau tới.

Dao Cầm kinh ngạc, vội vàng đứng dậy hành lễ, “Tiên tôn.”

Tương Lăng đỡ cô ta, ngữ khí vẫn ôn hòa như thường lệ, “Sao lại ngồi xổm ở đây?”

Dao Cầm chỉ chỉ Tiểu Bạch đang lăn lộn, “Tiểu Bạch không biết làm sao nữa.”

Tương Lăng cũng ngồi xuống nghiên cứu một hồi, Tiểu Bạch cũng không để ý tới hắn, một mực lăn lộn, quả thực không có cách nào, Tương Lăng đề nghị, “Lưu Vân ở trên thuyền, ta đi mời hắn tới xem xem.”

Tốt xấu gì Lưu Vân nuôi Tiểu Bạch nhiều năm như vậy, nó có tình hình gì, hắn hẳn rõ ràng.

Dao Cầm cắn cắn môi, “Có làm phiền Tiên quân Lưu Vân quá không.”

Tiểu Bạch trước kia là của Tiên quân Lưu Vân, cô ta ù ù cạc cạc khế ước với Tiểu Bạch, bây giờ còn muốn Tiên quân Lưu Vân đến xem, đáy lòng Dao Cầm có chút sợ, cô ta cũng không biết mình đang sợ cái gì.

Tương Lăng xoa xoa đầu Dao Cầm, “Lưu Vân sẽ không để Tiểu Bạch xảy ra chuyện đâu, ngươi chờ ở đây.”

Tương Lăng đi tới phía Thời Sênh, lúc rẽ, đối mặt với Thời Sênh, Tương Lăng kinh ngạc, “Tiểu Ly, sao ngươi lại ở đây?”

“Ngắm phong cảnh.” Thời Sênh mặt không đổi sắc nói bậy.

Tương Lăng nhìn nhìn bốn phía bị ngăn cản gió thổi không lọt, nơi này có phong cảnh gì có thể ngắm chứ?

Tương Lăng cũng không suy nghĩ nhiều, cô ta nói chuyện trạng thái vẫn luôn lung tung như vậy, “Tiểu Bạch hình như có gì đó không ổn, ta đi mời Lưu Vân tới xem xem.”

Thời Sênh chẳng ừ hử gì, sắc mặt lạnh nhạt nhìn về phía trước.

Tương Lăng thở dài, đi qua cô lên tầng.

Dao Cầm bên kia nghe được âm thanh, nhưng cô ta không dám đợi một mình với Thời Sênh. Cô ta luôn cảm thấy cô nương kia lúc nào nơi nào cũng có thể giết chết cô ta.

Cho nên Thời Sênh không tới, cô ta cũng làm bộ như không nghe thấy, ngồi xổm bên cạnh Tiểu Bạch nói chuyện với nó.

Chương 1199: Phượng hoàng niết bàn (18)

Lưu Vân rất nhanh đi xuống cùng Tương Lăng. Lưu Vân nhìn Thời Sênh một cái, Thời Sênh nhún vai vô tội, cô chẳng làm gì cả, chỉ đơn thuần là xem kịch.

Lưu Vân thu lại tầm mắt, đi về phía Dao Cầm bên kia.

“Tiên quân Lưu Vân.” Dao Cầm rụ rè hành lễ, “Tiểu Bạch không biết làm sao nữa, lên thuyền không được bao lâu lại thế này.”

“Đói.” Lưu Vân chỉ liếc mắt nhìn liền kết luận, “Ngươi cho nó ăn từ lúc nào?”

Sắc mặt Dao Cầm đỏ lên, lúng túng nói: “Ta chưa cho nó, đồ ta cho nó đều không ăn.”

Lúc ở bên dưới, Tiểu Bạch có thể tự tìm đồ ăn, nhưng lên thuyền muốn tìm đồ ăn, không dễ dàng như vậy, Tiểu Bạch bị đói bụng là bình thường.

Thân là kẻ tham ăn, bị đói bụng quả thật rất đáng thương.

Lưu Vân chọc Tiểu Bạch hai cái, không gấp gáp đứng dậy, “Các ngươi tìm chút đồ đút cho nó là được.”

“Đút... cái gì?” Tiểu Bạch rốt cuộc muốn ăn cái gì? Đồ cô đút, nó đều không ăn.

“Người, thú...” Lưu Vân trầm ngâm một chút, “... cũng chỉ có những thứ này.”

Hắn đều đút yêu thú cho nó, dù sao chuyện mấy thứ hai chân đó ở Thần giới mất tích cũng dễ dàng xảy ra, nhưng có lúc Tiểu Bạch sẽ lén đi ra ngoài, nó ăn hay không, thì không biết được.

“A?” Dao Cầm mặt lơ mơ, “Làm sao có thể ăn những thứ đó?”

“Nó là hung thú thượng cổ. Ngươi coi nó là tiểu bạch thỏ nhà ngươi chắc?” Thời Sênh không nhịn được xen vào.

Nữ chính đại nhân này rốt cuộc có biết cái gì gọi là hung thú thượng cổ không?

Ngươi đã từng gặp con hung thú nào ăn chay chưa?

Mỗi một chủng tộc, sinh ra là thuộc tính như vậy, nó có thể có cách gì? Sai lầm duy nhất, chính là không nên ra đời, nếu ra đời rồi, vậy thì phải sống tiếp.

“Ta...” Sắc mặt Dao Cầm đỏ bừng.

Trong tình tiết truyện Tiểu Bạch thường xuyên mất tích, nữ chính chưa từng đút đồ cho nó, có lẽ cô ta nghĩ hung thú thượng cổ là không cần ăn gì.

Hung thú thượng cổ không ăn quả thật sẽ không chết. Nhưng Tiểu Bạch là thuộc tính tham ăn. Nếu nó không được ăn cái gì, liền không muốn động, đói quá sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Tiên tôn Tương Lăng?” Làm thế nào đây?

Dao Cầm không biết nên làm thế nào, cô ta lại chưa từng nuôi hung thú thượng cổ, nào biết những thứ này, chỉ có thể nhờ Tương Lăng giúp đỡ.

Trên thuyền không có yêu thú, cũng không thể cho nó ăn thiên binh chứ?

Tương Lăng chỉ đành kêu thuyền dừng lại, để cho người đi bắt yêu thú về.

Điền Mộc nghe thấy chuyện này, giận đùng đùng đi tới tìm, “Lưu Vân đồ của ngươi không trông cho tốt, bây giờ làm dây dưa hành trình của mọi người.”

“Tiểu Bạch bây giờ không phải là của ta.” Lưu Vân phiền muộn, “Điền Mộc a, lần sau lúc tới gây sự, nhất định phải làm cho rõ sự thật, đừng để cho mọi người xem trò cười.”

Toàn bộ người của Thần giới đều biết, Tiểu Bạch khế ước với một tiểu nha đầu không rõ lai lịch, Tiên đế còn để cho tiểu nha đầu kia chiếu cố nó.

“Tiên tôn Điền Mộc, xin lỗi, là lỗi của ta.” Dao Cầm lập tức xin lỗi.

“Ta biết ngay hai người các người đi lên là có chuyện mà. Tiên tôn Tương Lăng, bây giờ ngươi thấy rồi chứ?” Điền Mộc không để ý tới Dao Cầm, tuyên bố tìm lỗi sai của Lưu Vân... ừm, thuận tiện công kích Thời Sênh một chút.

Thời Sênh: “...” Nằm cũng trúng thương, tức giận!

Thời Sênh đứng ở bên cạnh Điền Mộc, đột nhiên nhấc chân, một cước đạp hắn ngã xuống thuyền.

Mọi người hít một hơi lạnh.

Tức lên là động thủ sao?

Điền Mộc bị đá xuống, mất một lúc mới phản ứng được. Hắn vội vàng ổn định thân hình, lần nữa bay trở về, tức giận đè nén trước đó, như núi lửa bùng nổ, trực tiếp tấn công Thời Sênh.

Thời Sênh đứng ở trên thuyền, Điền Mộc trên không trung, đòn công kích của hắn rơi xuống thuyền, cả chiếc thuyền cũng đung đưa theo.

Thời Sênh tránh công kích của Điền Mộc, lãnh ý trên mặt lộ ra, “Ngươi đánh không thắng ta, cần gì phải đâm đầu vào chỗ chết?”

Đáp lại Thời Sênh là sự tấn công của Điền Mộc.

Hừ!

Cái thằng nhóc con này sao khó dạy thế nhỉ.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, chém về phía Điền Mộc, động tác của cô quá tùy ý ung dung, giống như một kẻ tay ngang, đang huy động vũ khí.

Rõ ràng nhìn qua không huy động lực đạo gì, nhưng không khí lại vô cớ căng thẳng, ép tới người ta không thở nổi.

Không khí bị kiếm khí chia cắt, linh khí lớn khuếch tán ra hai bên, hình thành dải khí như thật, chấn động khiến người hai bên rối rít lui về phía sau, có người thậm chí không nhịn được sắp quỳ trên đất.

Lúc Điền Mộc cảm thấy sức mạnh khủng bố kia liền hối hận, nhưng

bây giờ đã không có đường quay đầu cho hắn rồi.

Điền Mộc điều động tất cả khả năng của mình ra, nhằm ngăn chặn một chút lực tấn công của Thời Sênh, linh lực và kiếm khí va vào nhau, trước mắt như có hoa lửa rực rỡ tươi đẹp bắn tung toé, lục phủ ngũ tạng trong nháy mắt biến đổi, trong miệng tràn đầy mùi máu tanh ngọt.

Trời đất đều tựa hồ ngừng lại trong nháy mắt.

Một giây sau, tất cả thanh âm tấn công tới.

Thân thuyền bị sóng khí tác động đến, đường biển vốn đã lệch khỏi quỹ đạo, trên thuyền rất nhiều thứ đều bị hất bay, tan tành.

Cô gái nhỏ đứng ở giữa vòng gió mạnh, không hề nhúc nhích, đến tóc cũng không bay, cô giống như bất động.

Những người khác bị cuộn ngã trái ngã phải, nắm lấy đồ trên thuyền, mới không bị ngã xuống.

Mấy luồng khí đó không có uy lực lớn, nhưng sức gió vô cùng lớn, hơn nữa sẽ làm hỗn loạn linh lực trong cơ thể bọn họ, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính bản thân mình để trụ vững.

Điền Mộc vẫn chưa ngã xuống, nhưng thân hình nhếch nhác, tóc tai rối loạn, như một kẻ điên.

Điền Mộc nghiến răng, âm thanh khàn khàn gầm nhẹ, “Ngươi chẳng qua chỉ dựa vào thanh kiếm đó. Sí Ly, ngươi cho rằng kiếm của ngươi thiên hạ vô địch sao?”

Mỗi lần cô ta đều dùng thanh kiếm đó, đó là uy lực của thanh kiếm

đó, căn bản không phải là thực lực của cô ta.

Thời Sênh đâm thiết kiếm xuống đất, hếch hếch cằm lên, thần tình hung hăng càn quấy, “Kiếm của ta đương nhiên thiên hạ vô địch, cho dù ta không dùng kiếm, ngươi cũng chưa chắc đánh thắng được ta.”

“Nói khoác mà không biết ngượng, có bản lĩnh đến đấu một trận đi.” Không có kiếm, hắn có lòng tin, bản thân mình có thể đánh thắng cô ta.

Thời Sênh trợn mắt, “Không đấu.”

Điền Mộc áp sát, “Làm sao ngươi sợ rồi à?”

Thời Sênh hừ lạnh, “Nói ngươi ngu ngươi còn không thừa nhận. Ta nếu đã có vũ khí lợi lại như thế, việc gì phải đấu tay không với ngươi? Ngươi có bệnh, nhưng ta thì không.”

Bản cô nương lại chẳng phải người theo chủ nghĩa lý tưởng theo đuổi thực lực của bản thân, không cần quan tâm là cách gì, chỉ cần đủ mạnh, vậy là được rồi.

Điền Mộc: “...”

“Ầm ĩ đủ chưa hả?” Tương Lăng nghiêm giọng quát một tiếng, “Điền Mộc ngươi còn nhớ mục đích lần này của chúng ta không hả?”

“Là cô ta trước...”

“Điền Mộc, lời ta nói với ngươi trước khi lên đây, ngươi quên cả rồi à?” Tương Lăng cắt đứt lời Điền Mộc.

Hắn biết ngay hai người này muốn kiếm chuyện, không ngờ đã ứng

nghiệm nhanh như vậy. Điền Mộc cũng thật là, rõ ràng biết mình không đánh lại cô ta, còn muốn gây chuyện.

Điền Mộc cũng tức giận, “Tiên tôn Tương Lăng, ngươi đây là thiên vị, cô ta động thủ trước, ngươi dựa vào cái gì chỉ quở trách ta?”

“Ngươi không nói năng lỗ mãng, Tiểu Phượng Hoàng sẽ động thủ sao? Điền Mộc, thật là, ngươi đừng có làm mất mặt nữa.” Lưu Vân dùng linh lực ngưng tụ lại một mặt gương trên không trung, hình tượng Điền Mộc được phản ánh ở chính giữa, “Xem xem bộ dạng ngươi bây giờ đi, ta mất hết mặt mũi vì ngươi rồi.”

Sắc mặt Điền Mộc hết xanh lại trắng, hận Thời Sênh và Lưu Vân đến nghiến răng ken két.

Chương 1200: Phượng hoàng niết bàn (19)

Bởi vì Điền Mộc và Thời Sênh động thủ, thuyền vô tội bị ảnh hưởng đến, có chút tổn hại.

Bọn họ cũng có thể trực tiếp đằng vân giá vũ, nhưng thủ tục tuần tra là như vậy. Tùy tiện thay đổi, bị người ta nhận ra phong ấn của Ma giới lỏng ra, tin tức này truyền đi, sẽ tạo thành rối loạn không thể tính trước được, cho nên cho dù là thuyền có chút hư hại, bọn họ cũng chỉ có thể tu bổ, tiếp tục ngồi thuyền.

Điền Mộc bị Tương Lăng nhốt vào phòng.

Đây là một huyết án do Tiểu Bạch khơi ra.

Nhưng kẻ đầu sỏ Tiểu Bạch hoàn toàn không có chút phản ứng nào, ăn uống no đủ liền lăn đi đâu mất.

Trừ chuyện này ra, cũng không xảy ra chuyện gì lớn, một đường an ổn đến đích cuối cùng... một tòa thành trì hơi cũ nát, bốn phía đều là rừng cây rậm rạp. Tòa thành trì này, bị rừng rậm bao ở chính giữa.

Nơi này đã không phải là Thần giới, ở giáp ranh giữa Thần giới và nhân giới.

Yêu ma quỷ quái gì cũng có, chia thành vùng không ai quản lý.

Bọn họ phải vào thành, sau đó từ một cái đường ngầm bên trong thành, tiến vào nơi phong ấn Ma tộc.

Thời Sênh rất câm nín, “Rốt cuộc lúc đầu tại sao phải phong ấn ở chỗ này?”

Tương Lăng giải thích nghi hoặc cho Thời Sênh, “Ban đầu nơi này không có thành, sau đó mới xuất hiện.”

Thần giới nếu như dùng thủ đoạn cương quyết trục xuất những thứ này, ngược lại sẽ khiến người ta hoài nghi. Có câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên cứ mặc cho tòa thành này phát triển tiếp.

Tương Lăng kêu người dừng thuyền ở chỗ hẻo lánh, dặn dò người bên cạnh, “Sau khi xuống, mọi người chú ý che giấu thân phận, những người khác theo đường cũ trở về, đừng để cho người khác nhận ra người trên thuyền ít đi rồi, hiểu chưa hả?”

“Dạ, Tiên tôn.”

Tương Lăng kiểm đếm người, Thời Sênh và Lưu Vân hai kẻ biến chất này đã đứng ở bên bờ. Tương Lăng đang định kêu người, Lưu Vân đột nhiên nhảy xuống.

Thời Sênh đứng không nhúc nhích, sau đó Lưu Vân lại trở lại, “Tiểu Phượng Hoàng, đã nói là cùng nhau nhảy rồi mà?”

“Lừa ngươi ngươi cũng tin?”

“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi như vậy thật vô vị.”

“Đùa bỡn ngươi thật thú vị.”

Tương Lăng: “...”

Hai người này đúng là nhàn nhã. Hắn vội vàng qua đó, “Tiểu Ly, Lưu Vân, phía dưới này rất nguy hiểm, các ngươi tốt nhất đừng làm bậy, khiêm tốn làm việc biết chưa?”

Thời Sênh không để ý, vênh vênh cằm về phía Dao Cầm, “Quản tốt vị kia thì vạn sự đại cát.”

Tương Lăng theo ánh mắt Thời Sênh nhìn sang, có chút không biết làm sao, “Tiểu Ly, ngươi có thể đừng nhắm vào Dao Cầm không?”

“Không thể.” Thời Sênh hừ hừ, ngữ khí bất thiện, “Bát tự của chúng ta không hợp.”

Cô và bát tự của cái loại được gọi là nữ chính và nam chính đó từ trước đến giờ không hợp, thân là mẹ kế, phải có giác ngộ của mẹ kế.

Thời Sênh xoay người nhảy một cái, hóa thành một cái chấm đen ở trong mắt Tương Lăng, dần dần biến mất.

Tương Lăng cả kinh, vội vàng gọi người phía dưới.

...

Thời Sênh đứng ở trước tường thành đầy dây leo kỳ quái, nghiêng đầu nhìn một lúc lâu, cứ thế không nhìn ra tên trên cửa thành là gì.

Chó cào còn dễ đọc hơn cái này.

Kẻ tay tàn nào viết lên vậy!

Chưa từng nghe qua nghệ thuật sắp đặt sao?

Kém tắm!

Cô tiện tay túm một thanh niên đi ngang qua bên cạnh, hung thần ác sát chỉ cửa thành, “Ba chữ kia đọc là gì?”

“Ngươi là ai!” Thanh niên bất mãn, muốn hất Thời Sênh ra, “Không có mắt, không biết tự nhìn à?”

Thời Sênh dùng sức, lật hắn trên đất. Người đi ngang qua bốn phía không hề kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Ngay cả một người vây xem cũng không có.

Thời Sênh cúi đầu nhìn thanh niên bị ngã lơ ngơ, “Ông đây nếu như biết, còn phải hỏi ngươi sao?”

Sau mông thanh niên đột nhiên mọc ra một cái đuôi lông xù, trên mặt gầy đen lộ ra vẻ hoảng sợ, khẽ phát run, “Thành ma quỷ.”

Thanh niên muốn hung dữ, nhưng hoàn toàn không hung lên được.

Tiểu hài tử ở đâu ra, khí thế trên người làm sao lại tàn ác như vậy, quá đáng sợ.

Thời Sênh cảm thấy khả năng là mình học phải chữ giả rồi, thành ma quỷ ba chữ này cộng lại 38 nét, nhưng trên cửa thành, có được 10 nét đã là cả một vấn đề.

Thời Sênh buông thanh niên ra, giống như đại lão vỗ vỗ chỗ bị mình nắm nhăn lại, sau đó lộ ra nụ cười thành khẩn, “Đi trước dẫn đường.”

Thanh niên cảm thấy nhiệt độ bốn phía dường như đều giảm xuống, “... Cô... cô nương lần đầu đến đây sao?”

“Không nhận ra sao?” Giọng của Thời Sênh rất nhạt, đầy tôn quý điềm đạm.

“Không nhận ra, không nhận ra.” Thanh niên đảo đảo mắt, khuất phục uy quyền của Thời Sênh, biến thành chân chó, “Cô nương, có thể để ta đứng dậy trước đã được không? Ta thế này làm sao mà dẫn đường được?”

Quy tắc sinh tồn ở thành ma quỷ, không đánh lại thì chạy, không chạy được thì nhận thua, không nhận thua được... vậy thì chờ chết đi.

Thời Sênh bình tĩnh nhấc chân ra, thanh niên bò từ dưới đất dậy, vỗ vỗ bụi bặm, “Xem ra cô nương hiểu biết rất ít về thành ma quỷ.”

“Nếu không ta cần ngươi làm gì?” Thời Sênh liếc nhìn thanh niên.

Thanh niên lúng túng, hắn thu đuôi lại, “Cô nương muốn vào ma quỷ thành làm gì? Ta từ nhỏ đã lăn lộn ở nơi này, chuyện lớn nhỏ trong thành ta đều biết.”

Thời Sênh suy nghĩ một chút, hỏi: “Nơi này có lão đại không?”

“Cô nương hỏi lão đại nào?”

Thời Sênh nhướng mày, “Có mấy lão đại?”

“Thành ma quỷ cái gì cũng có, thế lực đương nhiên cũng không giống nhau, có điều ở đây phân thành ba bè phái lớn, mọi người gia nhập bè phái khác nhau. Lão đại của ba bè phái lớn này, coi là người phát ngôn của thành ma quỷ.” Thanh niên giải thích cho Thời Sênh.

Thanh niên đang nói hăng say, Tương Lăng dẫn người đuổi đến, “Tiểu Ly.”

Bọn họ mới chậm một bước, cô ta làm sao đã nói chuyện với người khác rồi?

Thanh niên đột nhiên thấy một đám người, có chút lơ ngơ, “Cô nương... các người nhiều... người như vậy?”

Thanh niên cũng không nhìn ra bọn họ là cái gì, cho nên dùng người để gọi.

Thời Sênh quét qua bọn họ một cái, không thấy Lưu Vân đâu...

“Đừng để ý bọn họ.” Thời Sênh mặt không biểu cảm quay đầu lại, “Nói tiếp.”

Tương Lăng cũng không biết nhiều về tình hình hiện tại của thành ma quỷ. Thời Sênh không để ý tới hắn, hắn cũng không dám nói nhiều nữa, sợ làm cho người khác hoài nghi. Những thứ kia... nói thế nào đây, dù sao đối với Thần tộc cũng không có thiện cảm gì.

Nếu như biết bọn họ là Thần tộc, đến lúc đó nhất định sẽ hợp nhau tấn công.

Thanh niên thấy Tương Lăng lui đến phía sau không nói lời nào, ánh mắt nhìn Thời Sênh càng thêm quỷ dị. Tiểu cô nương này lợi hại a, nam nhân kia vừa nhìn đã biết là quanh năm ra lệnh, lại khuất phục một tiểu cô nương. Tiểu cô nương này không phải thân phận tôn quý thì chính là đặc biệt lợi hại.

Có lão yêu quái thích dùng dáng vẻ trẻ con, cho nên không thể xem thường tiểu hài tử, không chừng là một lão yêu quái ấy chứ?

Thanh niên nghĩ như vậy, càng thêm chân chó, “Ba bè phái lớn của thành ma quỷ, thật ra thì cũng có sự phân chia mạnh yếu, Hắc lão đại mạnh nhất, thứ nhì là Bò Cạp, cuối cùng là Giao Xà.

Thanh niên dừng một chút, hạ thấp giọng, “Thật ra thì thực lực của phái Giao Xà này mạnh hơn hai phái kia, chỉ là những năm gần đây bọn họ tương đối kém...”

“Tại sao thế?”

Giọng nói đột nhiên cắt đứt lời thanh niên. Thanh niên nhìn ra sau, ánh mắt rơi trên người nữ hài tử duy nhất. Tương Lăng vội vàng đứng về phía trước, che cho Dao Cầm.

Thanh niên này không biết tại sao lại chân chó với Thời Sênh như thế, nhưng hắn có thể cảm giác được, thực lực của thanh niên này không hề yếu.

Chương 1201: Phượng hoàng niết bàn (20)

Thanh niên là một kẻ lọc lõi, hắn thu hồi tầm mắt, không tiếp lời Dao Cầm, đợi Thời Sênh hỏi.

Vị này mới là người quyết định.

Dao Cầm vừa rồi chỉ là hiếu kỳ, cho nên theo bản năng hỏi một câu, hỏi xong mới nghĩ đến lời dặn dò lúc trước của Tương Lăng, không được nói loạn.

Dao Cầm nhìn thân ảnh cao lớn đứng chắn trước mặt mình, nhịp tim đập mạnh lên.

Thời Sênh không thèm quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, trước mặt chính là cổng thành.

Thanh niên lập tức nói: “Cô nương, vào thành cần phải kiểm tra.”

Thời Sênh liếc mắt, thanh niên thức thời giải thích, “Là đề phòng Thần tộc trà trộn vào đây. Cô nương cũng không cần lo lắng, chỉ là đi từ bên đó qua đây là được rồi.

Thanh niên chỉ một con đường đặc biệt dưới cổng thành.

Lời của thanh niên khiến cho những người phía sau căng thẳng, bọn họ đều chưa từng vào thành ma quỷ, ai biết ở đây muốn vào còn phải kiểm tra...

“Tiểu...”

Thời Sênh đã nhấc chân đi thẳng qua con đường đó, người canh gác bên đó không có phản ứng gì, nhìn cô cùng thanh niên đi vào.

Tương Lăng: “...”

Tương Lăng không to gan như Thời Sênh, dừng lại ở bên ngoài.

Thanh niên nhìn ra phía sau, “Cô nương, bọn họ sao lại không vào.”

Thời Sênh tuỳ ý trả lời: “Đầu óc có bệnh.”

Thanh niên: “…” Đây thực sự là một nhóm sao?

Thôi đi, chuyện này không liên quan đến hắn, tiểu cô nương đáng sợ trước mặt này không nổi điên là được rồi.

…

Tương Lăng dẫn người quan sát ở ngoài thành rất lâu. Đến lúc người thủ thành cũng bắt đầu hoài nghi, Tương Lăng mới nghĩ đến cách trà trộn vào trong thành.

Bên trong thành còn loạn hơn so với bên ngoài nhìn thấy nhiều.

Trong thành đại đa số đều là lấy dáng vẻ con người, nhưng cũng có một số kẻ kỳ lạ dùng bản thể đang đung đưa trên đường.

Dao Cầm gặp lần đầu, bị dọa sợ không nhẹ, thiếu chút nữa khiến người khác nghi ngờ.

Cũng may bọn họ nhiều người, người xung quanh chỉ quan sát, cũng

không có ý tiến lên.

Bọn họ ở ngoài thành dây dưa đã mấy ngày, Thời Sênh vào thành đi đến chỗ nào, làm gì, bọn họ hoàn toàn không biết. Thành ma quỷ lớn như thế, lúc này không nghi ngờ gì chính là mò kim đáy bể.

“Hừ, đây chính là kết quả khi dẫn cô ta tới.” Điền Mộc ở bên cạnh nói mát.

Tương Lăng không để ý Điền Mộc, phân phó những người khác, “Mọi người chia ra tìm, cẩn thận làm việc, tụ họp ở tửu lầu trước mặt.”

Tương Lăng dẫn Dao Cầm đến tửu lầu phía trước. Bên trong tửu lầu chướng khí mù mịt, bọn họ vừa đi vào, người trong đại sảnh trắng trợn quan sát bọn họ.

“Mấy tên này lạ mặt lắm, đi hỏi xem từ đâu tới.” Một người trong bàn chỉ huy tiểu đệ đứng bên cạnh.

Tiểu đệ bị chỉ huy lập tức lên trước, “Này, mấy người các ngươi, từ đâu đến hả?”

Tương Lan chắn cho Dao Cầm ở phía sau, thu liễm bộ mặt ôn hòa, lấy ra khí thế chiến thần, “Hắc Vụ Lâm.”

Sắc mặt tiểu đệ thay đổi, lui về phía sau mấy bước, hướng về phía bên kia kêu, “Lão đại, từ Hắc Vụ Lâm đến.”

Hán tử được gọi là lão đại đứng lên, trong tay hắn xách một vò rượu, còn chưa đến gần, đã ngửi thấy mùi máu tanh và hôi bên trong.

“Từ Hắc Vụ Lâm tới sao?” Lão đại “rầm” một tiếng để vò rượu lên

quầy. chưởng quỹ sau quầy sợ hãi co rụt trên mặt đất. Lão đại hung thần ác sát hỏi, “Vậy chính là có bản lĩnh, tới chỗ này làm gì?”

Bên trong Hắc Vụ Lâm toàn là yêu thú, nghe nói còn có yêu thú thượng cổ sinh sống, chỉ cần tăng thêm hai chữ thượng cổ, liền thành cái tên chỉ nghe thôi cũng đã đủ dọa người rồi.

“Ngươi là cái thá gì, Bản tôn tới đây làm gì, liên quan gì đến ngươi?” Điền Mộc phát cáu. Hắn là Tiên tôn, làm sao có thể bị những yêu ma quỷ quái này hù dọa.

Lão đại nhìn Điền Mộc một cái, đột nhiên giơ tay lên tát qua, tức giận, “Ông đây hỏi ngươi à?”

Hắn đột nhiên ra tay, Điền Mộc luôn cảnh giác, bắt được tay lão đại.

Bầu không khí đột nhiên khẩn trương, người phân tán xung quanh rối rít xúm lại hướng bọn họ.

“Sao nào? Muốn đánh nhau? Bản tôn sợ các ngươi chắc?” Bản thân Điền Mộc cũng có chút tự phụ, cộng thêm trước đó bị Thời Sênh làm tức giận, đang bực bội không tìm được chỗ phát tiết.

Lão đại nhanh chóng xuất thủ, tấn công Điền Mộc, “Lên cho ta!”

Tất cả những thứ này xảy ra quá nhanh, Tương Lăng muốn ngăn cản đã không kịp. Không tránh được, vậy cũng chỉ có thể đánh.

Đại sảnh tửu lầu chớp mắt một cái liền thất thủ.

Dao Cầm vô tình bị một người tấn công, trên cổ bị rạch ra một đường, máu tươi tràn ra, nhưng không phải mùi máu tanh, mà là một mùi thơm dịu.

Mùi thơm này giống như chất xúc tác, đám người đang tấn công bọn họ kia, đột nhiên như phát điên hướng về phía Dao Cầm.

Người bên ngoài xem trò vui dường như cũng bị thu hút, bắt đầu hướng về bên trong tửu lầu, ánh mắt bọn chúng tràn đầy điên cuồng nóng rực. Dường như Dao Cầm là đồ ăn mĩ vị gì, hận không thể bóc cô ta nuốt vào bụng.

Tương Lăng thấy tình hình không đúng, lập tức gọi những người khác, “Rút!”

…

Đám người Tương Lăng bị đuổi chạy khắp thành, bất kể đi đến chỗ nào đều có loài mới gia nhập đội ngũ truy binh, vô cùng kỳ dị.

Lúc chạy đến một cái ngõ hẻm, hai bên đánh gọng kìm, không còn đường lui.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Điền Mộc thở hổn hển quát Dao Cầm.

Dao Cầm nào biết là chuyện gì, đỏ mặt, “Ta… ta không biết…”

Tên Lão đại đuổi theo đầu tiên, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Dao Cầm. Hắn liếm liếm đôi môi khô khốc, “Bắt cô ta lại cho ta.”

Tiểu đệ bên cạnh Lão đại vừa tiến lên mấy bước, sân bên cạnh đột nhiên rơi xuống mấy cỗ thi thể.

‘Bịch bịch’ đập trước mặt bọn chúng, cản đường chạy của bọn chúng.

Giây tiếp theo, càng có thêm nhiều thi thể bay ra. Có thi thể trong lúc rơi xuống hóa về bản thể, các loại động vật kỳ quái nằm ngang dọc trên mặt đất, cơ thể to lớn cản đường chạy.

Ầm ầm...

Bức tường bên cạnh đột nhiên sụp đổ, lộ ra cảnh tượng bên trong, một sân đầy thi thể, mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi.

Trong viện có không ít người đang đứng, đang kịch liệt thảo luận gì đó, sắc mặt tất cả đều kích động, mà ở giữa đám người đó, là một tiểu cô nương, thần sắc cô ta nhàn nhàn nhìn đống thi thể.

“Là Sí Ly...” Đám người Lão đại trong hẻm nhìn thấy người bên trong, trong chốt lát như bị hắt một chậu nước lạnh, sắc mặt khó coi.

“Đi mau.” Lão đại tìm lại được lý trí. Tiểu cô nương này vào thành chưa được mấy ngày, đã hủy mất phe Bò Cạp. Bây giờ xem ra cô ta đang đối phó phe Giao Xà.

Phàm là người chống đối với cô ta, cuối cùng đều chết vô cùng thảm.

“Tiểu thư, là Hắc lão đại!” Người bên trong nhìn thấy Lão đại, lập tức lớn tiếng hô, “Có cần ngăn lại không?”

Hắc lão đại: “....” Thằng oát con nào mắt lại tinh như thế hả.

Thời Sênh khe khẽ ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Tương Lăng, ánh mắt hắn phức tạp, dường như có điểm không thể tin nổi, như mới gặp lần đầu.

Hắc lão đại lúc này mà còn chạy, thì có hơi rớt giá, cho nên hắn xoay người lại, cố làm ra vẻ trấn định nói: “Tiểu thư Sí Ly, chúng ta nước

sông không phạm nước giếng, cô sẽ không đuổi cùng giết tận chứ?”

Tiểu cô nương này giết người còn không buồn chớp mắt, mấy ngày trước hắn đã nhìn thấy một lần, để lại ấn tượng rất sâu sắc cho hắn.

Thời Sênh khẽ nhướng mi mắt, âm thanh trong trẻo, “Ta thích đuổi cùng giết tận đấy.”

Không đuổi cùng giết tận, đợi cạp đất mà sống à?

Bản cô nương lại không phải là loại nhân vật chính thiểu năng!

Thành ma quỷ là cái quy củ gì, Hắc lão đại thường sống ở đây càng hiểu rõ hơn, nắm đấm của kẻ nào mạnh hơn thì kẻ đó được nói.

Chương 1202: Phượng hoàng niết bàn (21)

Tương Lăng nhìn Thời Sênh dùng bạo lực giải quyết đám người Lão Đại, vẻ mặt càng thêm phức tạp.

Tiểu Bạch không biết nhảy ra từ nơi nào, nhìn thi thể đầy đất, ăn rất vui vẻ.

Mặc dù nữ nhân này đáng ghét thật, nhưng theo chân cô ta sẽ có đồ ăn ngon. Nó sẽ miễn cưỡng tha thứ cho chuyện cô ta bắt nạt nó. Nó là một con hung thú rộng lượng.

Ngao ngao…

Cái này không ngon lắm, nặng mùi quá.

Cái này ngon, cái này cũng ngon… ngao… mùi gì thế?

Tiểu Bạch đột nhiên dừng ăn, lăn trên đất, sau đó lăn thẳng đến chỗ Dao Cầm.

“Tiểu thư Sí Ly.... cô có ngửi thấy một mùi rất ngon không?” Thanh niên mặt say mê hít hít không khí.

Người sau lưng hắn cũng không khác biệt lắm đều là biểu tình này.

Thời Sênh chỉ ngửi thấy mùi máu tanh, còn lại không thấy mùi gì cả.

Nhưng những tiểu yêu tinh này sẽ không nói dối, cho nên…

Thời Sênh nhìn về phía Dao Cầm. Tiểu Bạch đã nhảy lên người Dao Cầm. Dao Cầm không biết bị làm sao, lại ném Tiểu Bạch xuống.

… Có thể là vừa rồi lối ăn của Tiểu Bạch quá khó coi, dọa đến vị Tiểu Bạch Liên không nhiễm bùn này.

Tiểu Bạch không thể cắn chủ nhân, gấp đến độ lăn lộn trên mặt đất, Dao Cầm rúc ra sau lưng Tương Lăng. Tiểu Bạch không nhảy lên được, lo lắng không yên lăn trở về bên chân Thời Sênh, dùng người đụng vào chân Thời Sênh.

Ta muốn ăn cô ta, muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn….

Tiểu Bạch không ngừng biểu đạt cái nguyện vọng này.

Kể cả những tiểu yêu tinh sau lưng kia cũng biểu đạt cái nguyện vọng đó.

Thời Sênh đá văng Tiểu Bạch ra: “Ngươi muốn ăn thì liên quan rắm gì đến ta, đừng có lắc qua lắc lại trước mặt ta nữa, có tin ta xử chết ngươi không hả.”

Tiểu Bạch lăn lộn, ngươi không đánh chết được ta, ta muốn ăn, muốn ăn, chỉ muốn ăn thôi.

Thiết kiếm trong tay Thời Sênh chợt bổ về phía Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lánh người, rơi vào một cỗ thi thể xa xa.

Nó nhảy hai cái, không tình không nguyện bắt đầu gặm thi thể.

Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, quá đáng sợ rồi.

Hu hu hu, nó nhớ chủ nhân.

Thời Sênh liếc một cái, dặn dò thanh niên, “Thu dọn bên trong cho sạch sẽ.”

Thanh niên nuốt nước bọt, khuất phục uy quyền của Thời Sênh, chịu đựng đói khát, dẫn người đi thu dọn bên trong nhà.

Bọn tiểu yêu tinh vừa đi, Điền Mộc liền bắt đầu chất vấn: “Sí Ly ngươi lại cấu kết với bọn chúng?”

Thời Sênh cười thành khẩn một tiếng, “Đúng thế, ngươi còn dám gào lên với ông đây, ông đây sẽ khiến ngươi vĩnh viễn ở lại chỗ này.”

Thời Sênh không định chiếm đất xưng vương, nhưng mà luôn có người không có mắt, muốn khoa tay múa chân với cô, còn muốn làm mấy chuyện không thể nói ra.

Cô vẫn là một bé cưng, chuyện bẩn thỉu như vậy, làm sao có thể dễ dàng tha thứ, phải giết chết!

Nếu đã giết một người, trong lúc rảnh rỗi, vậy thì giết luôn người thứ hai đi…

Người thứ ba là tự dâng tới cửa, không giết thì lãng phí.

“Ngươi…”

“Ta làm sao?” Thời Sênh cười lạnh nhướng mi, ngữ khí vô cùng hung hăng càn quấy, “Nếu không có ta, các ngươi đã sớm bị bọn chúng ăn rồi, còn không mau tạ ơn ta đi?”

Điền Mộc: “…”

Cuồng vọng tự đại!

Cô ta không đến, bọn họ cũng có cách thoát thân, ai cần cô ta xen vào việc của người khác.

Tương Lăng ngăn Điền Mộc đang phẫn nộ lại, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ly, ngươi đừng càn quấy nữa, mục đích chúng ta tới nơi này là tu bổ trận pháp.”

“Đó là chuyện của ngươi, có liên quan gì đến ta?” Thời Sênh dừng một chút, “Ta chưa từng đồng ý sẽ giúp ngươi.”

Bản cô nương chỉ đến xem kịch thôi.

Tương Lăng nghẹn họng, giọng hơi trầm xuống, “Tiểu Ly, trước đó không phải chúng ta đã nói rồi sao?”

Thời Sênh hừ hừ, “Ngươi tự nói đấy chứ, ta từng đồng ý sao?”

Tương Lăng lần này bị nghẹn không nói ra lời, đúng là cô ta chưa từng chính miệng đồng ý sẽ giúp đỡ tu bổ trận pháp.

Tiểu cô nương đứng trên bậc thềm cao, thân thể nhỏ bé, nhưng lại thẳng tắp như núi cao, khiến cho người ta không dám khinh thường.

Thiết kiếm trong tay cô sắc bén, tôn lên đôi mắt của cô, càng thêm lạnh lùng.

Tương Lăng lần đầu tiên cẩn thận nhìn vào mắt cô như vậy. Trước kia mỗi lần hắn đối diện với ánh mắt của cô, luôn là không kiên trì được một giây sẽ dời đi.

Nhưng sâu trong đáy mắt... chỉ có sự lạnh lùng.

Lạnh lùng đến vô tận.

Chính xác hơn, đó là thờ ơ, thờ ơ đối với tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện, cô không để ý gì cả.

Từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, hắn đã phát giác ra, nhưng hắn không muốn thừa nhận, một đứa trẻ vừa mới sinh ra, tại sao lại có ánh mắt như vậy.

Thời Sênh xoay người rời đi, Tương Lăng muốn gọi cô lại, nhưng giọng nói lại không ra được khỏi cổ họng.

Tiểu Bạch thấy Thời Sênh đi rồi, mấy miếng nuốt thi thể trên đất xuống, ùng ục lăn qua, đi theo Thời Sênh.

...

Đêm đến thành ma quỷ càng thêm quỷ dị, tiếng quỷ khóc sói tru không ngừng.

Thời Sênh nằm ở trong viện sạch sẽ, Tiểu Bạch đang lăn lộn bên cạnh cô, giọng nói mềm mại như tụng kinh, “Đói quá, đói quá, đói quá…”

“Tiểu Phượng Hoàng.” Một bóng đen nhảy từ bên ngoài viện vào.

Cách xưng hô này, không cần nhìn cũng biết là ai.

Tiểu Bạch nghe thấy giọng chủ nhân cũ của mình, lập tức bay tới, “Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân.”

Lưu Vân ghét bỏ đá Tiểu Bạch, đi từ chỗ tối ra, không khách khí chút nào ngồi đối diện Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi sống thoải mái thật đấy.”

Mới bao lâu không gặp, cô đã leo đến vị trí Lão Đại của thành ma quỷ rồi.

“Tìm ta làm gì?” Vô sự không lên điện Tam Bảo, tên này tuyệt đối có chuyện muốn nhờ.

“Khụ khụ… quả thật có chút chuyện muốn nhờ ngươi.” Lưu Vân dừng lại, “Tiểu Phượng Hoàng nhất định sẽ không cự tuyệt ta đúng không?”

Thời Sênh liếc Lưu Vân, nhếch nhếch môi, “Cự tuyệt.”

“Aiz, đừng như thế mà, không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật. Tiểu Phượng Hoàng, con gái phải mềm lòng chút, không thể tuyệt tình như thế.”

“Ha ha.”

Muốn mềm lòng thì đi tìm nữ chính đại nhân đi!

Cô ta mềm lòng, mềm lòng đến như bông vải, ngươi đáng có đó.

Ông đây chính là tuyệt tình như thế, cố tình gây sự, không chịu kìm nén như thế đấy.

“Tiểu Phượng Hoàng.” Lưu Vân nén giọng, phóng đại chiêu, “…coi như là ta cầu xin ngươi đi.”

Thời Sênh quỷ dị nhìn Lưu Vân một cái, lần trước lúc muốn lấy máu

của cô, cũng không cầu xin, lần này lại cầu xin mình… xỉ nhục!

“Chuyện gì, nói nghe xem.”

“Ngươi đồng ý rồi?” Đáy lòng Lưu Vân đắc ý, biết ngay cô thích mềm không thích cứng mà.

“Không.” Ai biết ngươi muốn ông đây làm chuyện gì, trước hết phải nghe cái đã, rồi mới quyết định sau, đây mới là tư duy của người bình thường, không thể bởi vì ngươi cầu xin ông đây, là có thể đồng ý luôn, đó là hành vi của kẻ thiểu năng.

“…” Lưu Vân ho khan một cái, “Thật ra thì chỉ là một chuyện nhỏ, đối với ngươi mà nói rất dễ dàng.”

“Lấy máu không làm.”

Khóe miệng Lưu Vân giật giật, “Chuyện này cũng qua rồi, sao Tiểu Phượng Hoàng vẫn còn nhớ chứ?”

Thời Sênh nhìn Tiểu Bạch đang ra sức tỏ vẻ đáng yêu bên chân hắn, yên lặng rơi một giọt nước mắt đồng tình, khó trách trong tình tiết truyện con hàng này không cướp Tiểu Bạch với nữ chính, hắn căn bản là không để ý.

Mất sủng vật rồi, đổi một con khác là được.

Tinh thần giác ngộ này được lắm, bản cô nương rất vừa lòng, không sợ hắn kiêu ngạo.

Chương 1203: Phượng hoàng niết bàn (22)

Lưu Vân là kêu Thời Sênh giúp tìm người.

Tìm người đối với Thời Sênh mà nói quả thật rất dễ dàng. Bây giờ toàn bộ thành ma quỷ lòng người hoang mang, cô là lớn nhất, đội ngũ bị đánh loạn cần phải lập đội khác, mà cô không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất.

Cho nên bất kể là kính phục giá trị võ lực của cô, hay là muốn lấy lòng cô, phần lớn sinh vật ở thành ma quỷ đều rất vui vẻ giúp cô tìm người.

Nhưng mà...

Cái tên thiểu năng Lưu Vân này cung cấp chỉ có giới tính và một cái bớt, không có chủng tộc, không có họ tên, chỉ biết là giống cái.

Mẹ kiếp, mà cái bớt quan trọng này còn ở vị trí không thể nói, chẳng lẽ phải bắt cô nương khắp phố cởi quần áo sao?

Sẽ không bị mấy bà chằn đánh chết chứ?

“Tiểu Phượng Hoàng, thành ma quỷ quá lớn, một mình ta không tìm nổi, ngươi giúp ta một lần đi.” Lưu Vân hạ thấp phong thái, lúc nhờ vả người ta, phải có dáng vẻ nhờ vả.

“Ngươi tìm cô nương nhà người ta làm gì?” Sớm không tìm, muộn không tìm, lại tìm đúng vào lúc này?

Lưu Vân cười ha ha hai tiếng, “Tiểu Phượng Hoàng, chuyện riêng, chuyện riêng, cái này ngươi hẳn không cảm thấy hứng thú đâu.”

Thời Sênh nhướng mi, đoán mò, “Tình nhân kiếp trước à?”

Tìm là một cô nương, không phải chính là thiết lập tình nhân kiếp trước sao?

Kết hợp với việc Lưu Vân như mất hồn, bản cô nương có thể nghĩ ra một trăm vạn kiểu yêu hận tình thù nữa!

“Phi!” Mặt Lưu Vân đầy chán ghét, “Tiểu Phượng Hoàng, đồ có thể ăn lung tung, lời thì không thể nói bậy bạ đâu.”

Thời Sênh: “…” Tình yêu trong lòng khó bỏ?

Lưu Vân vỗ bàn một cái, “Tiểu Phượng Hoàng nói một câu thôi, ngươi có giúp không!”

Thời Sênh lướt nhẹ nhìn hắn một cái, kêu thanh niên tới, sai hắn dẫn người đi thành ma quỷ tìm người.

Lưu Vân thở phào, còn sợ cô ta cự tuyệt.

Tâm tình cô bây giờ đại khái là không tệ, dẫu sao chỉ có lúc tâm trạng cô tốt, nói yêu cầu cô mới có thể đồng ý.

Tâm trạng không tốt?

Ha ha, không chém chết ngươi đã là khai ân rồi.

Như Thời Sênh đoán, bởi vì đầu mối Lưu Vân cung cấp quá ít, với lại

không dễ tìm, mấy cô nương thanh niên tìm tới, đều bị Lưu Vân phủ nhận cả.

“Tiểu thư, đây là giống cái… cô nương cuối cùng có bớt rồi.” Thanh niên đứng trước mặt mấy cô nương, bẩm báo với Thời Sênh đang không có chút hình tượng nào dựa bên trên.

Mấy cô nương tò mò quan sát bốn phía, vị này chính là người gần đây trong thành ma quỷ đồn là lợi hại nhất, lúc này nhìn thấy tiểu cô nương ngồi ở phía trên, mấy người cũng tỏ ra có chút không dám tin.

Nhỏ như vậy…

Liền tiêu diệt ba phe thế lực đã chiếm cứ thành ma quỷ nhiều năm?

Thời Sênh cắn hạt dưa, vẻ mặt lười biếng, “Gọi tên thiểu năng kia đến xem.”

Thanh niên lui xuống, gọi Lưu Vân đến.

Lưu Vân vừa tiến vào, mấy cô nương liền đỏ mặt, thậm chí có cô nương bắt đầu ném ánh mắt quyến rũ, trong không khí tản ra nồng nặc mùi hoóc môn.

Lưu Vân nhanh chóng đi qua trước mặt mấy cô nương này, lắc đầu, “Không phải.”

Thời Sênh phất phất tay, ra hiệu cho thanh niên dẫn người xuống, “Ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.”

“Tiểu Phượng Hoàng.” Gương mặt tuấn tú của Lưu Vân sụp đổ, nếu như cô không giúp, hắn phải tìm tới khi nào đây?

Vẻ mặt Thời Sênh bí hiểm, “Duyên phận chưa tới, duyên phận tới, các ngươi sẽ tự gặp nhau.”

Lưu Vân: “…” Nhìn một cái cũng biết là đang nói phét.

“Công tử, có lẽ ta biết người ngài muốn tìm là ai!”

Một cô nương đi tới cửa đột nhiên xoay người, kêu to một tiếng với Lưu Vân.

Lưu Vân và Thời Sênh đồng thời nhìn sang cô nương kia. Cô nương lập tức ưỡn ngực, dương dương đắc ý, “Ta biết còn có một người có cái bớt như vậy.”

“Là ai?” Lưu Vân mấy bước chạy qua.

Cô nương đỏ mặt, đỉnh đầu đột nhiên nhô ra hai cái tai lông xù. Cô ta ưỡn ẹo hai cái, ngượng ngùng nói: “Công… tử, nếu như ta nói cho ngài biết… ngài… ngài có thể sờ ta một chút không?”

Lưu Vân: “…”

Thời Sênh ở phía sau nín cười, hỏi: “Sờ chỗ nào?”

Cô nương càng đỏ mặt hơn, tai trên đỉnh đầu run lên, “Tai…”

Cô ta muốn cho vị công tử đẹp trai này sờ đuôi, nhưng cô ta sợ mình dọa vị công tử này, cho nên vẫn là sờ tai đi.

Lưu Vân nghiến răng một cái, đáp ứng cô nương kia, “Được.”

Cô nương mặt mày rạng rỡ, “Lâm Lang cô nương có loại bớt này. Cô ấy ở trong Tầm Hoan Lâu của thành Bắc…”

Lưu Vân cuối cùng bị buộc phải sờ tai cô nương đó mấy cái. Biểu cảm của cô nương kia, khiến Thời Sênh suýt cho là mình đang xem tình tiết truyện gì không thể nói.

Cô nương mặt đầy hạnh phúc, choáng váng bị thanh niên đưa đi.

Lưu Vân lập tức đến Tầm Hoan Lâu tìm cái gì mà Lâm Lang cô nương kia.

…

“Lâm Lang?”

“Vừa đi với một công tử áo trắng rồi. Công tử đó nhìn rất đẹp trai, thành ma quỷ chúng ta còn chưa từng nhìn thấy ai đẹp trai như vậy.”

“Công tử tìm Lâm Lang làm gì? Chúng ta cũng có thể phục vụ ngài~ bảo đảm khiến cho công tử vui quên đường về. Các chị em nói có đúng không?”

“Đúng thế công tử, vào đây cùng chơi đi ~”

Tầm Hoan Lâu, như tên của nó, tìm vui mua vui.

Lưu Vân bị một đám cô nương ăn mặc trang điểm lộng lẫy vây quanh, dùng sức lôi hắn vào trong Tầm Hoan Lâu.

“Tiểu Phượng Hoàng!” Lưu Vân gọi Thời Sênh đang ở phía sau xem kịch.

Nhưng mà Thời Sênh chỉ là xem kịch chứ không có ý cứu hắn, thậm chí còn lui về phía sau mấy bước, tỏ rõ là không thèm để ý.

Lưu Vân mệt tâm, kết giao bạn bè không cẩn thận rồi!

Phi, con Tiểu Phượng Hoàng này căn bản không coi hắn là bạn bè.

Lưu Vân chỉ có thể tự cứu. Không dễ dàng gì mới thoát thân được khỏi đám nữ nhân kia, hắn lập tức nhảy đến trước mặt Thời Sênh, "Tiểu Phượng Hoàng, thất đức quá đấy, thấy chết mà không cứu."

Thời Sênh mặt không đổi sắc, "Nam nhân đều thích chốn dịu dàng, ta tưởng ngươi cũng thích."

"Ta không phải nam nhân bình thường."

"A…" Thời Sênh kéo dài giọng, "Chẳng lẽ ngươi đoạn tụ*, yêu thích nam nhân?"

**Đoạn tụ: Đoạn tụ nghĩa là cắt tay áo. Đây là điển cố liên quan đến mối tình đồng tính giữa Hán Ai Đến và Đổng Hiền. Có một lần ngủ trưa, Đổng Hiền gối lên cánh tay áo của nhà vua ngủ. Hán Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đổng Hiền nên cắt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là đoạn tụ - mối tình cắt tay áo cũng là có nguồn gốc là điển cố này.*

Đoạn tụ? Nghe không hiểu!

Nhưng bốn chữ yêu thích nam nhân phía sau hắn nghe hiểu được.

Hắn là một nam nhân bình thường, làm sao lại thích nam nhân.

Lưu Vân nổi giận, "Tiểu Phượng Hoàng, đừng có coi sự khoan nhượng của ta thành sự tùy hứng của ngươi. Ta mà giận lên, đến ta

cũng phải sợ!”

Thời Sênh ra vẻ đã hiểu, “Bị ta nói trúng thẹn quá hoá giận à? Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết ngươi đoạn tụ đâu.”

Lưu Vân: “…” Nét mặt kia của ngươi là có ý gì hả!

Không phải, ai thẹn quá hóa giận!

Hắn đây là phản ứng của người bình thường biết không hả?

Lưu Vân nghiến răng nghiến lợi, “Tiểu Phượng Hoàng ngươi có biết lúc ngươi nói chuyện, rất gợi đòn không.”

“Ta biết.” Thời Sênh hơi đắc ý, giọng nâng cao lên, vô cùng hung hăng càn quấy, “Thích nhất là cái dáng vẻ khi các ngươi muốn tiêu diệt ta, lại không tiêu diệt được.”

Lưu Vân: “…” Đây không phải là lời thoại của hắn sao?

Từ khi Tiểu Phượng Hoàng tới đây, vị trí cặn bã ở Thần giới của hắn sắp không giữ được rồi, đau lòng quá, từng thấy người cướp công lao, nhưng chưa từng thấy ai tranh nhau làm cặn bã cả.

Hắn chỉ muốn yên ổn làm một cặn bã thôi.

Chương 1204: Phượng hoàng niết bàn (23)

Lâm Lang đi với một nam tử áo trắng, Lưu Vân đoán hẳn là Tương Lăng, dẫu sao những cô nương kia nói, bọn họ chưa từng thấy vị nam tử áo trắng đó trước đây.

Gần đây vào thành, mặc áo trắng còn đẹp trai, cũng chỉ có Tương Lăng.

Tương Lăng dẫn Lâm Lang đi, chỉ có thể là vì một chuyện... phong ấn!

Nên Lưu Vân không để ý đến ý kiến của Thời Sênh, được rồi, hắn căn bản là không hỏi, lôi cô chạy thẳng tới một hướng.

“Ngươi biết nơi phong ấn ở đâu sao?” Thời Sênh đi tới con đường tối om, hỏi người trước mặt.

“Phí lời, ban đầu…” Lưu Vân nói chuyện thích nhất là nói rồi dừng lại, sau đó cứng rắn chuyển đề tài, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi có sợ không? Nơi này tối quá!”

Thời Sênh cười nhạt với hắn.

“Chẳng đáng yêu tí nào hết.” Lưu Vân lẩm bẩm trước mặt.

“Ta đáng yêu, chủ nhân, ta đáng yêu.” Giọng Tiểu Bạch vang lên trong bóng tối, lúc nói xong, đã nhảy đến trước mặt Lưu Vân.

Thời Sênh và Lưu Vân đều không chú ý đến, cái tên gia hỏa này bám theo từ lúc nào thế.

“Ngươi và ta bây giờ không có quan hệ gì.” Trong giọng nói của Lưu Vân rõ ràng có chút giận dỗi. Hắn còn chưa khế ước linh hồn với Tiểu Bạch, nó lại tùy tùy tiện tiện khế ước linh hồn với một người xa lạ.

Nghĩ thôi là đã giận đến đau dạ dày.

Lưu Vân và Tiểu Bạch chít cha chít chít ở trước mặt.

Thời Sênh ở phía sau nghĩ ngợi lung tung.

Lưu Vân có thể kích động nhiệm vụ phụ tuyến, đủ để chứng minh thân phận của hắn đặc biệt.

Hắn biết một số chuyện người khác không biết, cũng là rất bình thường.

“Cẩn thận một chút, năm đó những thứ này đã lấy không ít mạng người, dính vào tất sẽ chết.”

“Biết rồi.”

Tiếng trò chuyện từ phía trước truyền tới, xuyên qua một cái giống như cổng vòm, tầm mắt lập tức rộng ra.

Vị trí của bọn họ lúc này lại là ở giữa sườn núi, bên ngoài là một cái sơn cốc, cây xanh bóng mát, trăm hoa tô điểm.

Đây giống như một thế giới khác.

“Kẻ nào!” Phía dưới truyền tới một tiếng quát mắng.

“Điền Mộc, đã lâu không gặp!” Lưu Vân đứng ở phía trên, nhìn xuống dưới, “Các ngươi đang làm gì thế?”

Từ giữa sườn núi đi xuống chỉ có một con đường. Lúc này đám người Tương Lăng đang ở trên con đường kia, ai đi cũng co rúm lại, sợ đụng vào những đóa hoa đua nở xinh đẹp bên cạnh.

Thời Sênh rớt lại phía sau một bước. Lúc cô đi ra, Điền Mộc đã đang đấu võ mồm với Lưu Vân rồi.

“Đứng nói chuyện không đau thắt lưng, có bản lĩnh thì ngươi xuống đây!”

“Xuống thì xuống, sợ ngươi chắc.” Lưu Vân giẫm lên đường, tốc độ rất nhanh.

Một cô nương xa lạ trong đội ngũ nhẹ nhàng nhắc nhở Lưu Vân, “Cẩn thận! Những thứ đó có độc, cho dù các ngươi là thần thể, cũng sẽ trúng độc.”

Lưu Vân không giảm tốc độ, nhanh chóng vọt tới trước mặt Điền Mộc, “Thế nào? Điền Mộc, mình không làm được, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều không làm được chắc?”

Điền Mộc giận đến cả người phát run. Hắn đưa tay đẩy Lưu Vân một cái vào biển hoa bên cạnh.

Cô nương xa lạ kia cả kinh, giơ tay lôi Lưu Vân lại. Ai ngờ Lưu Vân đột nhiên dễ dàng lôi được cô ta, ánh mắt như đuốc, “Cô chính là Lâm Lang?”

Cô nương có chút không hiểu, “Đúng… đúng vậy.”

“Hừ, để ta tìm mãi.” Câu này của Lưu Vân có chút khó hiểu, Lâm Lang nghe không rõ.

“Vị Tiên quân này, Lâm Lang quen ngài sao?” Đáy lòng Lâm Lang nghi ngờ.

Lưu Vân cười nhạt, “Không quen.”

Lưu Vân buông cô ta ra, đứng vững người, kêu với bên trên, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi đứng trên đó ngắm phong cảnh đã đủ chưa hả? Còn không xuống đây.”

Lâm Lang giật mình trong lòng, hình như nam nhân vừa rồi nói chuyện với cô ta kia, là ảo giác của cô ta vậy.

Thời Sênh chậm rãi đi từ phía trên xuống. Cô đi còn ngạo mạn hơn Lưu Vân, váy trực tiếp quét qua những loại hoa kia, đè một đám hoa cỏ.

“Cô…” Lâm Lang muốn nhắc nhở Thời Sênh.

“Tiểu Phượng Hoàng bách độc bất xâm.” Lưu Vân trả lời thay Thời Sênh, giọng vẫn lạnh như băng, ánh mắt nhìn Lâm Lang ngầm mang theo chút bất thiện.

Huyết mạch chủng tộc thượng cổ, chút độc tính này, nào có thể tạo thành tổn thương gì tới bọn họ.

Lâm Lang thức thời im miệng, lui đến bên cạnh Tương Lăng, “Tiên tôn, ta trước kia có thù gì với vị Tiên quân này sao?”

Tương Lăng nhìn Lưu Vân một cái, lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

“Bây giờ ta rút lui có còn kịp không?”

“Lâm Lang cô nương, chúng ta cần đến nơi phong ấn, phong ấn mà không sửa chữa, đến lúc đó trăm họ lầm than, cô cũng không muốn làm tội nhân của tam giới đúng không?”

Lâm Lang thở dài, “Thôi đi, đây là sứ mệnh của ta. Chỉ là… làm phiền Tiên tôn kêu vị Tiên quân kia đừng đến gây khó dễ cho ta.”

Tương Lăng không dám bảo đảm. Hắn thật sự không biết Lưu Vân và vị này từng có va chạm gì. Nhưng Lưu Vân và Thời Sênh tụ hợp lại… A, không đúng, còn có Tiểu Bạch, ba kẻ tụ tập lại, chắc chắn sẽ không thái bình.

Lâm Lang không nói gì nữa, Lưu Vân mới nhìn Điền Mộc vừa rồi đẩy mình. Điền Mộc bị nhìn đến tê cả da đầu, “Tự ngươi đứng không vững.”

Lưu Vân cười châm biếm, “Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, nhìn đường đi.”

Điền Mộc: “…”

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

…

Thời Sênh và Lưu Vân đi ở phía sau, Tiểu Bạch ở bên cạnh ngao ngao ăn mấy thứ hoa cỏ nghe nói là kịch độc kia.

Nhìn nó ăn vui vẻ như vậy, có lẽ sẽ không trúng độc.

Đoàn người trước mặt đi cẩn thận từng li từng tí. Ba kẻ phía sau đi vô cùng tùy ý. Ngươi nói con phượng hoàng kia thì cũng thôi đi, dù sao người ta cũng là huyết mạch trâu bò, nhưng Lưu Vân thì dựa vào cái gì chứ!

Đương nhiên người trước mặt không có thời gian mà để ý vấn đề này, vấn đề trước mặt bọn họ còn cả đống lớn.

Sau khi tiến vào nơi này, tất cả năng lực đều không thể sử dụng.

Linh lực trong cơ thể, không dùng được.

Cho nên bọn họ cần dựa vào sức mạnh của bản thân, đi ngang qua sơn cốc, leo qua một ngọn núi, đi qua một con sông không tính là rộng, nhưng lạnh đến muốn chết, sau đó…

“Phải đi thế nào đây?” Mặt đối mặt với lửa lớn hừng hực trước mặt, Điền Mộc có chút sụp đổ.

Biểu tình của Lâm Lang có chút kỳ quái, “Nơi này… hẳn không có lửa mới đúng.”

“Cái gì?” Điền Mộc lại lớn giọng, “Ý ngươi là nơi này trước kia không có lửa? Nhưng bây giờ lại có?”

Lâm Lang gật gật đầu, “Theo ta biết, nơi này hẳn là một bình nguyên, địa điểm phong ấn ngay ở giữa bình nguyên. Trước kia có lửa hay không, ta không biết.”

Tương Lăng bình tĩnh hỏi: “Nhiệt độ của lửa này rất cao, ngươi cũng không biết đi qua thế nào?”

Lâm Lang lắc đầu, thứ trước kia không có, cô ta làm sao mà biết được.

Năm đó sau khi phong ấn Ma tộc, người Thần tộc đương nhiên sẽ không thật sự không quan tâm, mà để lại người trông coi.

Tổ tiên của Lâm Lang chính là người trông coi, đời đời truyền thụ, truyền tới Lâm Lang.

Lâm Lang cũng chưa từng vào đó, những gì cô ta biết, đều là tổ tiên truyền miệng lại, nếu như có chỗ nào sơ suất, cũng rất bình thường.

Lâm Lang cố gắng nhớ lại những thứ kia một lần, lắc đầu, không có bất kỳ ký ức nào liên quan tới lửa.

Tương Lăng suy nghĩ chốc lát, phỏng đoán nói: “Rất có thể là phong ấn giãn ra gây nên, phải nghĩ cách đi qua. Chúng ta bây giờ đều không có cách nào dùng năng lực, mặc dù là tiên thể, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ bị bỏng.”

“Cô ta không phải là Phượng Hoàng sao? Kêu cô ta dẫn chúng ta đi qua.” Điền Mộc chỉ Thời Sênh.

Ngọn lửa Phượng Hoàng Niết bàn là lửa có nhiệt độ cao nhất trên thế gian này, chút lửa này đối với cô mà nói chỉ là một chuyện nhỏ.

Chương 1205: Phượng hoàng niết bàn (24)

Thời Sênh: “…”

Tại sao lại là ta?

Bản cô nương đã cố gắng hạ cực thấp cảm giác tồn tại rồi biết không hả?

Tương Lăng không tiếp lời, chỉ là nhìn Thời Sênh, mặc dù không nói ra, nhưng cũng tương đương với đang hỏi không tiếng động.

Thời Sênh lui về phía sau một bước, hai tay ngăn ở trước ngực, “Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có.”

Đám thiểu năng lại muốn cưỡi bản cô nương, nằm mơ đi!

Điền Mộc cuối cùng cũng tóm được lý do, lúc này không trút hận, còn đợi lúc nào, “Sí Ly, ngươi muốn làm tội nhân của tam giới sao?”

“Ta tình nguyện, ngươi quản được sao?” Đừng nói làm tội nhân tam giới, làm tội nhân lục giới ta cũng làm được.

Điền Mộc: “…”

Ngươi nói như vậy, cũng không có cách nào nói chuyện nữa rồi!

“Tương Lăng lúc này ngươi còn không nói sao?” Điền Mộc không nói lại, trực tiếp kéo Tương Lăng xuống nước.

“Lại nghĩ cách khác.”

“Ngươi… các ngươi…” Điền Mộc tức điên người, chỉ Thời Sênh và Tương Lăng, “Được, lúc này ngươi còn bảo vệ cho cô ta, đến lúc xảy ra chuyện gì, ta xem các ngươi ăn nói thế nào.”

“Điền Mộc, ngươi ồn ào chết đi được!” Lưu Vân ở bên cạnh móc móc lỗ tai. Lúc Điền Mộc tức giận trừng mắt qua, đột nhiên đạp một cước tới.

Điền Mộc theo bản năng muốn dùng linh lực phòng thủ, lúc phản ứng được là không thể dùng linh lực, Lưu Vân đã đạp đến rồi, thân hình Điền Mộc bị ép lùi ra sau một đoạn.

Phần phật...

Ngọn lửa liếm lấy vạt áo hắn, thế lửa trong nháy mắt đã bao trọn hắn.

Thế lửa quá nhanh, mọi người kịp phản ứng lại, cả người Điền Mộc đã bị ngọn lửa bao lấy.

Tương Lăng kết hợp với những người khác, không dễ dàng gì mới dập tắt được lửa trên người Điền Mộc. Điền Mộc bị đốt đen thùi lùi, chỉ còn lại một đôi mắt, lửa giận hừng hực giống như ngọn lửa bùng cháy sau lưng hắn.

Lưu Vân đứng ở bên cạnh cười trên sự đau khổ của người khác, “Đã bảo ngươi phải nhìn kỹ dưới chân mà.”

Lâm Lang yên lặng lui về phía sau một bước, nam nhân này thật là đáng sợ.

Lưu Vân liếc cô ta một cái, mũi hừ hừ cười lạnh một tiếng.

…

Tương Lăng ngăn Điền Mộc, không cho hắn gây sự với Lưu Vân.

Bởi vì ngọn lửa ngăn cản đường đi, một đám người chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi ở bên này, nghĩ đối sách.

Dao Cầm ở chung một chỗ Tương Lăng, nhút nhát nhìn về phía Thời Sênh và Lưu Vân, “Tiên tôn, tại sao Tiên quân Sí Ly lại không muốn dẫn chúng ta đi qua?”

Tương Lăng không biết trả lời câu hỏi này thế nào.

Cô ấy đang nghĩ gì, hắn cho tới bây giờ đều không biết.

“Không phải ngài nói với ta, năng lực càng lớn, trách nhiệm lại càng lớn sao?” Dao Cầm bày ra bộ dạng hiếu học, “Tiên quân Sí Ly lợi hại như vậy, tại sao cô ta luôn muốn làm gì thì làm cái đó?”

Tương Lăng: “…”

Bởi vì cô ta lợi hại.

Ngay cả Tiên đế cũng bó tay với cô ta, ai dám bắt cô ta chịu trách nhiệm gì?

“Tiên tôn, sao ngài lại không nói gì thế?”

Tương Lăng: “…”

Cô bảo ta nói cái gì đây? Không có gì để nói cả!

…

Ở đây cũng có ban đêm, vùng lửa kia, trong đêm tối, ngọn lửa càng thêm không kiêng nể gì cả, mỗi một cụm lửa đều như có sinh mệnh vậy.

Bọn chúng không có tiếng động, nhưng không cách nào khiến cho người ta xem nhẹ.

Thời Sênh đi từ giáp ranh qua đó, những ngọn lửa kia dường như rất sợ cô, ngọn lửa lập tức yếu đi mấy phần.

Thời Sênh đưa tay ra, ngọn lửa tiếp tục yếu đi.

Lợi hại!

Không hổ là áo giáp của nữ chính.

Lúc Thời Sênh đang chơi hăng say, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn qua, bên kia đã loạn cả lên, có bóng đen đang bay tán loạn xung quanh bọn họ, làm rối loạn đội hình của bọn họ.

Thời Sênh nhìn thấy Điền Mộc đứng ở ranh giới, con ngươi tối tăm, thân hình cô khẽ động một cái, hướng về bên đó.

Đúng lúc Điền Mộc bị bóng đen và đại bộ phận tách ra, Thời Sênh rút thiết kiếm chém cái bóng đen kia. Bóng đen tan rã trong không khí, chớp mắt liền biến mất.

Điền Mộc thở gấp, “Sí Ly, đừng tưởng rằng ngươi cứu ta, ta sẽ cảm kích ngươi.”

“Không cần.” Thời Sênh nhếch khoé miệng, “Bởi vì ta là tới tiễn ngươi đi chết.”

Con ngươi Điền Mộc trợn to, hàn quang kèm theo ngọn lửa nhảy múa bên cạnh, tràn vào con ngươi hắn, sức mạnh khủng bố từ đỉnh đầu trút xuống.

Tất cả ánh sáng ở đáy mắt lúc này đều bị chôn vùi.

Bóng tối.

Yên tĩnh.

Chết chóc.

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, nhìn Lâm Lang đang kinh hãi, ba giây sau, trấn định ném thi thể Điền Mộc vào trong ngọn lửa bên cạnh.

Ngọn lửa phần phật phun lên, che giấu thi thể.

Sắc mặt Lâm Lang tái nhợt lui về phía sau…

Cô ta gặp phải kẻ nào đây.

Lâm Lang không tự chủ được lui về phía sau. Cô ta đụng phải thứ gì đó, sau lưng chợt lạnh, hai vai nhỏ yếu bị người ta nắm lấy, hơi thở lạnh như băng bám lên cổ, “Vừa rồi, ngươi không nhìn thấy gì cả.”

“Cô ta... cô ta... cô ta giết rồi... giết…” Lâm Lang không nói ra được

một câu hoàn chỉnh.

“Ngươi không nhìn thấy gì cả.” Giọng nói phía sau lặp lại một lần.

Lâm Lang sắp khóc lên, “Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy gì cả.”

Nghe vậy, người phía sau buông cô ta ra, vượt qua cô ta đi về phía Thời Sênh, ngữ khí mang theo bất mãn, “Tiểu Phượng Hoàng, sao ngươi lại giết hắn trước mặt người khác?”

Lâm Lang cả người phát rét. Cô ta không biết mình đã từng đắc tội hắn khi nào. Hắn ta có thể dùng ngữ khí thân mật như vậy nói chuyện với cô ta, nhưng vừa quay đầu nhìn mình, liền giống như biến thành ác ma.

“Ai biết cô ta đột nhiên qua đây.” Thời Sênh không để ý, quay lại cười xấu xa, “Không bằng, giết cả đi?”

Lưu Vân sờ sờ cằm, “Đề nghị của Tiểu Phượng Hoàng rất hay.”

Thời Sênh cho là Lưu Vân sẽ cự tuyệt, ai biết hắn sẽ trực tiếp đồng ý, tình tiết truyện này hình như có điểm không đúng!

Chẳng lẽ Lâm Lang kiếp trước thật sự không phải là tình nhân của Lưu Vân?

Lâm Lang cảm thấy hai người này quá nguy hiểm, xoay người chạy, ai biết vừa vặn đụng vào một cái bóng đen phía sau, Lâm Lang bị bóng đen nhấc lên không trung, thẳng tắp rơi xuống.

Toàn bộ quá trình Lưu Vân đều chỉ nhìn, không có bất kỳ ý định ra tay cứu giúp nào, cuối cùng vẫn là Tương Lăng ra tay cứu được

người lại.

“Này… ngươi và cô ta không phải là tương ái tương sát* sao? Kiếp trước có phải là cô ta lừa cơ thể ngươi, còn lừa cả trái tim ngươi không? Khi ngươi phát hiện ra mình bị lừa, bản thân đã yêu cô ta đến không thể tự kiềm chế rồi?” Thời Sênh chọc chọc Lưu Vân, không dừng tưởng tượng lại được.

** Tương ái tương sát: Đại ý yêu nhau lắm cắn nhau đau.*

“Phi, ai tương ái tương sát với cô ta.” Vẻ mặt Lưu Vân ghét bỏ, “Tiểu Phượng Hoàng, sao ngươi lại giống y như Ti Trúc thế hả, toàn nghĩ mấy thứ kỳ quái?”

Thời Sênh: “…” Đây là khuôn mẫu bình thường, kỳ quái chỗ nào?

Hơn nữa biểu hiện của ngươi vốn dĩ rất cổ quái, nếu như là kẻ thù, đi lên trực tiếp tiêu diệt không phải là xong sao?

Lưu Vân có chút không đi theo sáo lộ, Thời Sênh hơi tốn sức tưởng tưởng, cần phải tẩm bổ cho não bộ.

Cô móc hạt dưa ra, hỏi người bên cạnh, “Cắn hạt dưa không?”

Lưu Vân xoè tay ra.

Thế là, hai người đứng ở bên cạnh ngọn lửa cắn hạt dưa, thuận tiện xem đám người bên kia bị bóng đen vây lấy tấn công.

Đám người Tương Lăng sụp đổ, bọn họ liều mạng ở đây, hai người kia lại ngồi xổm cùng cắn hạt dưa.

Có thể có chút yêu thương đồng tộc không hả?

Những bóng đen này là cảm thấy bọn họ dễ bắt nạt sao?

Tại sao đều vây quanh bọn họ, không đi tấn công hai kẻ kia hả?

Chương 1206: Phượng hoàng niết bàn (25)

Số lượng bóng đen không nhiều bằng Thần tộc, cuối cùng tháo chạy, ẩn vào trong bóng tối xa xa.

“Đó là cái gì thế?” Một Thần tộc vẫn còn sợ hãi hỏi.

Tương Lăng đỡ Dao Cầm từ dưới đất lên, giọng hơi có chút khàn khàn, “Ma.”

Bốn phía lập tức yên tĩnh, ngơ ngác nhìn nhau.

Một lúc lâu mới có một Thần tộc vô cùng nhếch nhác giơ tay đặt câu hỏi: “Ma không phải đều bị phong ấn rồi sao, sao bọn chúng lại ở bên ngoài, chẳng lẽ phong ấn đã…”

“Không thể nào, nếu như phong ấn đã vỡ, tam giới sẽ không thái bình như vậy.”

“Các ngươi có ai thấy Tiên tôn Điền Mộc đâu không?”

Một tiếng này kéo suy nghĩ của mọi người lại. Mọi người nhanh chóng nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Điền Mộc đâu, “Trước đó vẫn còn ở đây, sao lại không thấy đâu nữa rồi?”

“Không phải bị những thứ đó bắt đi rồi chứ?”

Bọn họ bây giờ đều không có linh lực, thực lực yếu ớt, vừa rồi những thứ đó, nếu không phải là bọn họ nhiều người, căn bản không thể

thắng.

Lâm Lang liếc về phía Thời Sênh và Lưu Vân. Hai người vẫn đang cắn hạt dưa, nhìn không có chút để tâm nào đến tình hình bên này cả.

Cô ta nên nói? Hay là không nên nói đây?

Nghĩ đến bộ dạng khủng bố trước đó của Lưu Vân, Lâm Lang quyết định làm bộ như không nhìn thấy, mạng mình còn không bảo đảm nổi, lấy đâu ra thời gian đi quản người khác.

Tổ tông ơi, xin phù hộ cho con.

Mọi người tìm một vòng cũng không tìm thấy Điền Mộc, cuối cùng chỉ có thể cho rằng Điền Mộc là bị những thứ đó bắt đi, cho nên bọn họ bây giờ lại có thêm một nhiệm vụ, tìm Điền Mộc.

Chuyện Thời Sênh và Lưu Vân khoanh tay đứng nhìn, không một ai chủ động nhắc đến. Hai kẻ này hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến, làm chuyện gì, đều không muốn suy nghĩ đến bọn họ vào.

“Tiên tôn, chúng ta không thể trì hoãn nữa.”

“Đúng thế, Tiên tôn Điền Mộc đã không thấy đâu rồi. Còn đợi nữa, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, phải nghĩ cách tiến vào thôi.” Bọn họ là tới tu bổ trận pháp, nếu không nhanh thì trước khi tới nơi thì đã bị hy sinh rồi.

Tương Lăng nghĩ tới nghĩ lui, triệu hồi Hiên Viên kiếm của hắn ra.

Ánh mắt Thời Sênh lập tức sáng lên.

Nhận ra ánh mắt của Thời Sênh, Lưu Vân tò mò hỏi: “Tiểu Phượng Hoàng thích thanh kiếm đó sao?”

“Hiên Viên kiếm đấy!”

“Thần khí thượng cổ.” Lưu Vân gật gật đầu, “Rất lợi hại.”

Thời Sênh mò thiết kiếm của mình ra, xúi giục thiết kiếm, “Kiếm, tiêu diệt bản chính của ngươi đi!”

Thiết kiếm: “...” Không muốn lắm.

Nó chỉ muốn yên ổn làm một bản lậu thôi.

Lưu Vân: “...”

Hắn như nhớ ra, thanh kiếm của cô... cũng tên là Hiên Viên kiếm.

Hơn nữa uy lực kia hình như cũng không hề yếu hơn Hiên Viên kiếm.

Nhưng hắn kinh qua bể dâu, cũng chưa từng thấy một thiết kiếm nào bình thường như vậy.

“Tiểu Phượng Hoàng, kiếm này của ngươi là có lai lịch gì?”

“Ngươi đoán xem.”

Lưu Vân: “...” Nếu như ta có thể đoán được, còn cần hỏi ngươi sao?

“Nó tại sao cũng gọi là Hiên Viên kiếm?”

Thời Sênh trợn mắt, “Nó vốn dĩ tên là Hiên Viên kiếm.”

Thời Sênh tiếp tục xúi giục thiết kiếm đi tiêu diệt Hiên Viên kiếm bản chính, để nó lên chức, nhưng rõ ràng thiết kiếm không quá tình nguyện.

Những chuyện trước kia nó làm thì đừng nói đi, bây giờ lại muốn hung hăng càn quấy đi mạo phạm bản chính người ta, Ký chủ đầu óc cô có phải bị hệ thống làm hỏng mất rồi không hả?

Sênh vênh váo online, “Người sống trên đời, làm sao không hung hăng càn quấy.”

Thiết kiếm: “...” Cô là chủ nhân, cô lên đi, dù sao tôi cũng không đi.

Thời Sênh: “...”

Ngươi bây giờ cũng muốn làm phản đúng không?

Thiết kiếm: “...” Đi đi đi, bây giờ đi ngay! Dù sao cùng từng chém nhà, từng đào đất, từng đập trứng, tiêu diệt thêm một thanh kiếm nữa, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Thiết kiếm còn chưa động, Hiên Viên kiếm bản chính bên kia đã gạt ngọn lửa ra, lộ ra một cái lối đi đủ để cho người ta đi qua.

Thiết kiếm: “...”

Nó nhìn nhìn Thời Sênh, Thời Sênh không nhìn nó, nhìn chằm chằm chỗ sâu của ngọn lửa, sắc mặt nghiêm túc, giống như người vừa rồi xúi giục nó không phải là cô.

Thiết kiếm yên lặng lui về, nếu chủ nhân đã không chú ý đến nó, vậy thì lần sau...

Tương Lăng đã dẫn người từ lối đi kia đi qua rồi, hắn không gọi Thời Sênh và Lưu Vân, có lẽ đã hoàn toàn thất vọng với Thời Sênh rồi.

Lưu Vân đi theo trước, Thời Sênh không cảm thấy hắn vì phong ấn, mà là vì Lâm Lang.

Còn về mục đích, Thời Sênh tỏ vẻ vẫn thật sự chưa nhìn ra.

…

Tương Lăng dùng Hiên Viên kiếm mở đường trước mặt, càng về sau, Tương Lăng càng trầy trật.

“Hiên Viên kiếm không nhận chủ?” Thời Sênh kinh ngạc hỏi Lưu Vân.

“Nhận chủ?” Lưu Vân giống như là nghe thấy truyện cười gì buồn cười lắm, “Loại thần khí thượng cổ này, làm sao có thể nhận chủ?”

Chỉ cần dính vào hai chữ ‘thượng cổ’, đó đều là sự tồn tại vô cùng trâu bò, trừ phi là thời kỳ thượng cổ đại năng đã tồn tại, có thể khiến cho bọn chúng thần phục, những người khác muốn thu phục, nằm mơ đi.

Tương Lăng chỉ là bảo quản Hiên Viên kiếm, nhưng do thời gian dài, Hiên Viên kiếm có thể miễn cưỡng để cho hắn dùng một chút.

Thiết kiếm ong ong run hai cái, chủ nhân bây giờ biết ta tốt chưa hả? Sự tồn tại trâu bò giống như ta, những người phàm ngu xuẩn đó đến tư cách khiến ta nhận chủ cũng không có.

Không nhận chủ, chẳng trách ban đầu Tương Lăng không đánh lại được nam chính.

Phần phật...

Ngọn lửa liếm qua bên cạnh bọn họ, lối đi đã thu nhỏ thành chỉ có thể cho một người đi qua, còn là loại cần co rúm bản thân thành một đường đó.

“A!”

Theo tiếng thét chói tai này, Lưu Vân đột nhiên nghiêng sang bên cạnh, nhân tiện kéo Thời Sênh một cái, Lâm Lang bị người ta đụng ngã xuống đất, vạt áo cô ta dính vào ngọn lửa, ngọn lửa lập tức lan theo vạt áo đi lên.

Lưu Vân kéo Thời Sênh lui về phía sau, “Tiểu Phượng Hoàng, không sao chứ?”

Thời Sênh: “...” Ngươi không quan tâm Lâm Lang, bản cô nương thật sự rất phục!

Cho dù là kẻ thù, hắn cũng nên đi lên bồi cho hai cước chứ?

Nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm thinh như vậy, giống như cô ta chỉ là người xa lạ không quan trọng.

Có một vị thiểu năng không đi theo khuôn mẫu thế này nên làm thế nào?

Đánh một trận được chứ?

Một người nhanh chóng xoay người trước mặt Lâm Lang, dập tắt lửa trên người cô ta, “Lâm Lang cô nương, không sao chứ?”

Lâm Lang bị chút khiếp sợ, nhưng cơ thể cũng không bị thương, cô khẽ lắc đầu.

“Xin lỗi, cô không sao chứ?” Giọng Dao Cầm từ phía trước truyền tới.

Cô ta được Tương Lăng che chở trong lòng, có lẽ vừa rồi là bởi vì cô ta, Lâm Lang mới bị người ta đụng vào.

“Không sao.” Lâm Lang đáp một tiếng.

Cô ta nhìn về phía Lưu Vân một cái, có chút sợ hãi co người lại, tránh ngọn lửa xung quanh, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lại đi được một đoạn, Lâm Lang đột nhiên lên tiếng, “Trước mặt chính là điểm phong ấn.”

Thời Sênh không biết Lâm Lang là dựa vào cái gì mà phân biệt, nhưng hoàn cảnh xung quanh đây, quả thật có chút không giống những nơi khác.

Nghe thấy sắp đến rồi, mọi người không dám thở, càng căng thẳng hơn.

Vù vù...

Nhiệt độ của ngọn lửa dường như biến thành cao hơn.

Bọn họ dùng tiên thể đều có thể cảm thấy được cảm giác nóng bỏng đốt người kia, da dường như sắp bị cháy thành một cái lỗ.

Vù vù vù...

Vù vù vù...

Nhưng vào lúc này lại xảy ra biến cố, Tương Lăng đại khái là đến cực hạn rồi, Hiên Viên kiếm vung ra cũng không mở được lối đi mới, ngọn lửa như thủy triều lần nữa khép lại.

Chương 1207: Phượng hoàng niết bàn (26)

Tốc độ ngọn lửa khép lại quá nhanh, mọi người chỉ có thể nhìn ngọn lửa ùn ùn kéo đến che phủ bọn họ lại.

Ngọn lửa giống như quái thú hung ác, há cái miệng như chậu máu lớn, định chiếm đoạt hết bọn họ.

Trong mắt không ít người đều là sự kinh hoàng. Bọn họ là thần, nhưng bọn họ cũng sợ chết, cho dù… lúc đến bọn họ từng nói có chết cũng sẽ tu bổ được phong ấn.

Nhưng lúc thật sự đối mặt, không có ai là không sợ hãi.

Lúc mọi người đang kinh hoàng chờ chết, ngọn lửa đột nhiên lui về phía sau, ngay cả nhiệt độ cũng giảm xuống không ít.

Một đại lộ nối thẳng đến phía trước xuất hiện trước mặt mọi người, thậm chí lờ mờ có thể nhìn thấy trận pháp bị ngọn lửa che giấu.

Mọi người: "…"

Thiết kiếm bay qua đỉnh đầu bọn họ, cố ý dừng trước Hiên Viên kiếm một chút. Ban đầu Hiên Viên kiếm không chú ý đến nó, nhưng sau mấy giây không biết sao lại nổi giận, thân kiếm vàng rực run rẩy, đánh văng Tương Lăng ra, bay tới chỗ thiết kiếm.

Keng...

Hai thanh kiếm va vào nhau, tia lửa bắn ra bốn phía, ngọn lửa yếu đi, sóng khí ngất trời.

Hai thanh kiếm trong chớp mắt biến mất trong tầm mắt mọi người, âm thanh tan biến, trừ lối đi được mở ra kia, không còn lại gì cả.

Tương Lăng hồi lâu mới nhìn Thời Sênh, “Tiểu Ly, đây là thế nào?”

Thời Sênh khoanh hai tay trước ngực, đứng ở phía sau giống như lưu manh, cong môi, “Ta làm sao mà biết là chuyện gì, người ta muốn so tài một chút, ngươi quản được sao?”

Tương Lăng: “...” Hắn không phải là chủ nhân của Hiên Viên kiếm, không có cách nào kết nối với Hiên Viên kiếm, đương nhiên cũng không có cách nào triệu hồi nó về, trừ phi Hiên Viên kiếm tự mình muốn trở lại.

Nhưng mà…

Tương Lăng nghiêm túc, “Tiểu Ly, đây không phải là nơi để càn quấy, ngươi mau gọi thanh kiếm kia lại đi.”

Thời Sênh trợn mắt nói dối, “Nó không nghe ta, ta làm sao gọi trở lại được? Chờ nó chơi chán rồi, tự nhiên sẽ trở lại, ngươi vẫn là lo nghĩ trận pháp trước mặt đi.”

Chơi chán rồi?

Chuyện nghiêm trọng như vậy, cô ta lại dùng từ chơi để hình dung.

Đáy lòng Tương Lăng xông lên một cơn giận, nhưng nhìn gương mặt đó, hắn lại không phát ra được. Hít thở sâu mấy hơi, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhanh chóng phân phó, “Tu bổ trận pháp trước

đã.”

Những người khác không có ý kiến gì, bây giờ quan trọng nhất chính là tu bổ trận pháp, nhưng Lâm Lang không muốn tiến lên, “Tiên tôn, ta đã dẫn mọi người tới rồi, ta có thể trở về chưa?”

Cô ta cảm thấy mình tiếp tục đi về phía trước, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Quan trọng nhất chính là, cô ta không biết mình đã đắc tội vị Tiên quân Lưu Vân kia chỗ nào, hắn rất đáng sợ…

“Lâm Lang cô nương, bên ngoài có thứ chúng ta đã gặp trước đó, cô nên đợi cùng một chỗ với chúng ta sẽ an toàn hơn.”

“Đúng vậy, Lâm Lang cô nương, chúng ta không phân người ra đưa cô về được…”

Tương Lăng còn chưa mở miệng, những người khác đã khuyên.

Mặc dù biết cùng bọn họ đi tu bổ trận pháp sẽ gặp nguy hiểm, nhưng để cô ta rời đi một mình, cũng nguy hiểm.

Đều nguy hiểm, tại sao không ở chung một chỗ với bọn họ?

Có lẽ mức độ trận pháp bị phá hoại, cũng không nghiêm trọng như vậy.

“Lâm Lang cô nương, bọn họ nói đúng.” Tương Lăng đi tới trước mặt Lâm Lang, “Mặc dù ở cùng chúng ta cũng có nguy hiểm nhất định, nhưng một mình cô rời đi, nguy hiểm càng lớn hơn.”

Lâm Lang tu vi bình thường, nếu không hôm qua cũng không cần

người cứu.

Lâm Lang cân nhắc thiệt hơn, dưới lời khuyên của những người này, cuối cùng quyết định ở lại.

Một mình cô quả thật không đi được ra ngoài.

Tương Lăng che chở Dao Cầm tiếp tục đi về phía trước, Lâm Lang được những người khác bảo hộ ở chính giữa, Thời Sênh và Lưu Vân vẫn đi cuối cùng.

Lúc đến trận pháp, Thời Sênh mới nhìn rõ toàn diện trận pháp này.

Vô số lá bùa và xích sắt cứng cáp xây dựng mà thành, tạo thành một đồ án hình năm góc trên mặt đất, vị trí chính giữa có một cái giếng màu đen.

Trong giếng liên tục không ngừng tỏa ra sương dày đặc, đang ăn mòn trận pháp.

Có xiềng xích đã đứt gãy, lá bùa cũng bị thiêu đốt không ít, tiếp tục như vậy nữa, không được bao lâu, trận pháp sẽ vỡ.

“Làm sao lại…” Mọi người có chút không dám tin, trận pháp lại bị huỷ hoại nghiêm trọng như vậy.

“Tiên tôn, cái này có chút không ổn. Tiên tôn Điền Mộc mất tích, dựa vào sức mạnh của chúng ta, muốn tu bổ có phải có chút miễn cưỡng hay không?”

“Không phải còn có Tiên quân Lưu Vân…” Người nói lời này giọng rất nhỏ, cái tên cặn bã Tiên quân Lưu Vân đó, sẽ giúp đỡ sao?

Tương Lăng nhìn về phía Thời Sênh, trầm giọng nói: “Kiểm tra mức độ hủy hoại.”

“Rõ.”

“Tiểu Dao và Lâm Lang đợi ở chỗ này.”

Dao Cầm ngoan ngoãn gật gật đầu, “Tiên tôn cẩn thận.”

…

“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi có cảm thấy có thứ gì đang nhìn chằm chằm chúng ta không?” Lưu Vân học bộ dạng Thời Sênh, ngồi xổm bên cạnh cô.

Thời Sênh vẫn còn là một đứa trẻ, cô ngồi xổm không có ảnh hưởng gì, nhưng Lưu Vân là một đại nam nhân, ngồi xổm không có chút hình tượng nào, vậy thì có chút cổ quái.

“Cảm thấy được thì sao, không cảm thấy được thì sao?” Thời Sênh liếc hắn một cái, không thèm để ý hỏi ngược lại.

Lưu Vân hoàn toàn không nghe lời của Thời Sênh, tự mình tiếp lời, “Ngươi cũng cảm thấy đúng không? Những thứ này nhất định là Ma tộc… không biết chạy ra ngoài thế nào. Tiểu Phượng Hoàng, nếu không chúng ta thử xem, có thể dụ bọn chúng ra không?”

“Không đi.” Tự dưng đi tìm chết, thần kinh à!

“Ngươi qua bên kia, ta đi bên này.” Lưu Vân chỉ hai hướng, đã chia xong đường rồi.

Đậu má!

Ngươi không nghe lời ta nói sao!

Ông đây cự tuyệt!

Cự tuyệt có hiểu không hả!

Thiểu năng!

Thời Sênh im lặng dịch dịch sang bên cạnh, không ở cùng với thiểu năng, dễ bị truyền nhiễm.

Lưu Vân nhận ra được động tác của Thời Sênh, hoàn toàn bất đồng với hướng mà hắn nói, “Tiểu Phượng Hoàng ngươi làm gì thế?”

Thời Sênh ghét bỏ, không muốn nói chuyện với thiểu năng, sợ truyền nhiễm.

Lưu Vân: “…” Ánh mắt của cô ta thế kia là có ý gì?

Lưu Vân đột nhiên lại kích động, “Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Phượng Hoàng mau nhìn đi!”

Thời Sênh đã nhìn thấy rồi, trong ngọn lửa đằng xa, có bóng đen đang đến gần trận pháp. Bọn chúng đang quanh quẩn trong ngọn lửa, chưa ra.

Tốc độ di chuyển của mấy bóng đen vô cùng nhanh. Nếu không phải là Thời Sênh và Lưu Vân đứng ở giáp ranh xem kịch, có lẽ cũng không phát hiện được bọn chúng.

“Lại không sợ lửa.” Lưu Vân lẩm bẩm một tiếng, “Bọn chúng định làm gì thế? Đánh úp à?”

“Thiểu năng!” Thời Sênh liếc một cái, đứng dậy, nhanh chóng lui về phía sau.

Lưu Vân thấy Thời Sênh chạy rồi, căng cổ họng gọi một tiếng, “Này, Tiểu Phượng Hoàng ngươi chạy cái gì chứ?”

“Không chạy chờ bọn chúng đến mời ngươi xuống ngục chơi một ngày chắc?” Giọng Thời Sênh từ xa truyền lại.

Lưu Vân gãi gãi đầu, đúng đúng, lúc này nên chạy, dẫu sao còn chưa rõ quân địch là cái thứ gì.

Lưu Vân cũng chạy theo Thời Sênh.

Giọng của hắn rất lớn, người bên phía trận pháp đều chú ý đến, đương nhiên cũng phát hiện ra bóng đen đang như ẩn như hiện trong ngọn lửa xúm lại xung quanh bọn họ.

Thời Sênh và Lưu Vân chạy rất nhanh, lúc này đã sắp biến mất ở lối đi mở ra đó.

“Tiên tôn, ngọn lửa đang khép lại…” Người nào đó chỉ lối đi.

Mọi người đồng thời nhìn qua bên đó, lối đi vốn dĩ rộng đủ để năm sáu người tay dắt tay, lúc này chỉ còn lại một nửa, hơn nữa còn đang không ngừng thu nhỏ lại.

Chương 1208: Phượng hoàng niết bàn (27)

Thời Sênh chạy ra khỏi khu vực rực lửa thiêu đốt, chống đầu gối thở hổn hển, chờ Lưu Vân ra. Cô đã khôi phục lại bình thường, bày ra tư thế đoan chính, mắt lạnh nhìn lối đi không ngừng khép lại.

Những ngọn lửa đang nhảy múa phản chiếu trong đôi mắt cô lại lộ ra một loại lạnh lùng kỳ dị, mà không phải là nóng rực.

Lưu Vân thở hổn hển, bắt đầu oán hận, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi cũng quá không có nghĩa khí, không đợi ta.”

Thời Sênh liếc hắn một cái, đột nhiên lên tiếng uy hiếp, “Còn lải nhải nữa, ta ném ngươi lại đấy.”

Lưu Vân lấy hai tay che miệng, người lui về phía sau mấy bước. Lưng hắn đột nhiên đụng phải một thứ, thân hình hắn không khống chế nổi bổ nhào về phía trước mặt Thời Sênh. Thời Sênh xoay chân một cái, cơ thể dễ dàng nghiêng sang bên cạnh.

Lưu Vân ngã xuống bên cạnh cô, cắm đầu xuống đất.

Lưu Vân: “…”

Tiểu Phượng Hoàng không đáng yêu chút nào hết.

Lâm Lang sắc mặt trắng bệch nhìn người bị mình đụng ngã xuống đất, vội khom xuống, “Xin lỗi Tiên quân đại nhân!”

Cô ta lúc đó rõ ràng thấy bọn họ còn cách rất xa, nhưng không biết tại sao, bọn họ đột nhiên đã đến trước mặt, căn bản là không kịp phanh lại.

Xong rồi! xong rồi!

Cô ta lại đụng cái tên đại ma đầu không vừa mắt với mình này ngã cắm đầu xuống đất. Hắn liệu có bóp chết mình không?

Lâm Lang nhìn Thời Sênh, vị tiểu cô nương này dáng vẻ hình như cũng rất khó nói chuyện, cô ta chắc chắn sẽ không nói giúp mình... Mình chết chắc rồi!

“Ngươi chết chắc rồi!”

Tiếng Thời Sênh cười trên sự đau khổ của người khác và tiếng lòng của cô ta đè lên nhau.

Lâm Lang khóc không ra nước mắt, cô ta rốt cuộc đã làm gì sai….

Lưu Vân bò từ dưới đất dậy, không để ý tới Lâm Lang, tay hắn lần mò trên đất hai cái, lôi ra một cây trường thương trong đất, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi nhìn cái này đi, là đồ của Thần giới.”

Thời Sênh kỳ quái là Lưu Vân lại không nổi giận với Lâm Lang, liếc trường thương một cái, “Đồ của Thần giới thì làm sao? Đây là nơi phong ấn Ma tộc, có đồ của Thần giới rất bình thường.”

Lưu Vân cầm trường thương đứng lên, vẻ mặt hơi nghiêm túc, “Vật này là của trận chiến trên hoang hải lúc đó lưu lại. Nó không thể nào xuất hiện ở đây.”

Hoang hải?

Đừng nói với bản cô nương là trận chiến lúc cô mới tới nhé?

“Nơi hoang hải bị hủy diệt đều hoá thành hư vô, bọn chúng không phải là biến mất, mà là rơi đến nơi này…” Lưu Vân dừng một chút, bắt đầu tìm trên đất, ngay ở mấy bước bên cạnh, lại tìm được một cây trường thương.

Lưu Vân lần này rất chắc chắn, “Đây chính là hoang hải.”

Thời Sênh: “…” Không gian dưới áp lực và từ trường cực mạnh, sẽ tạo thành vòng xoáy không gian, từ đó xuất hiện lối đi liên thông với không gian khác.

Sức mạnh cô dùng lần đó, hẳn có thể tạo thành vòng xoáy không gian.

Lợi hại!

Cho nên nói, phong ấn của Ma tộc xuất hiện vấn đề sớm, là vì bản cô nương?

[…] Cái này cũng không có gì đáng để đắc ý cả, Ký chủ cô tùy tiện kéo nhanh tiến trình tình tiết truyện như vậy, đúng là ức hiếp người.

Vốn dĩ lúc này nữ chính còn đang học các loại kiến thức, kết quả bây giờ trực tiếp sắp nhảy đến kết cục tình tiết truyện rồi.

Thời Sênh biện bạch, “Ta không ức hiếp người, ta là ức hiếp nam chính và nữ chính.”

Không nhân lúc bọn họ còn chưa lớn lên mà bắt nạt, lớn lên rồi, cô phải lĩnh cơm hộp đi chết à.

Để không phải lĩnh cơm hộp đi chết, bản cô nương không làm sai!

[Cô cảm thấy lần trước tại sao có thể vây hãm nam chính?] Hệ thống đột nhiên ném ra một câu hỏi.

Thời Sênh hoài nghi, “Chẳng lẽ không phải vì ta trâu bò sao?”

[Đó là bởi vì còn chưa phải là lúc nam chính đi ra, cô mới có thể thuận lợi vây hãm hắn. Cô tăng nhanh thời gian bọn họ gặp nhau, nhưng mà thời cơ chưa đến, quy tắc sẽ không giúp nam chính.]

Đợi đã!

Cái gì gọi là... ta tăng nhanh thời gian bọn họ gặp nhau?

Bản cô nương làm gì hả!

Nhị Cẩu Tử, ta nói cho ngươi biết nhé, ngươi đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu bản cô nương nhé. Bản cô nương mà tức lên, đến chính mình cũng phải sợ đấy nhé!

[…] Sau mỗi câu cô đều “nhé” một cái làm gì? Có bệnh à!

Ông đây thích, mi quản được chắc… cho nên mi nói cho ta biết mục đích của chuyện này là gì?

[Không có mục đích gì, chỉ muốn nói cho Ký chủ biết mà thôi.] Hệ thống trả lời đâu ra đấy.

Thời Sênh: “…” Nhị Cẩu Tử, mi lại cũng học đòi không đi theo khuôn mẫu, mi như vậy sẽ bị ta xử lý đấy.

[…] Quen rồi.

Thời Sênh: "…" Nhị Cẩu Tử không sợ hãi, cũng ngon lắm.

Thời Sênh lớn gan suy đoán một chút, "Mi là muốn nói cho ta biết, thời cơ sắp đến rồi, nam chính sắp ra ngoài rồi sao?"

Hệ thống không lên tiếng, cõ lẽ là offline rồi.

Nhị Cẩu Tử?

Đại cẩu tử?

Tiểu cẩu tử?

Hắc cẩu tử?

Thời Sênh không thể lấy ipad ra cưỡng chế Hệ thống online, cũng đành thôi.

"Tiểu Phượng Hoàng, ngươi đang nghĩ gì thế?"

Thời Sênh nhìn bàn tay lắc qua lắc lại trước mặt, không nhịn được đánh tới, "Nghĩ ngươi đi chết đi."

"Tiểu Phượng Hoàng, sao ngươi lại hung ác như vậy chứ!" Lưu Vân dùng hai tay che ngực, lui về phía sau mấy bước, "Dù sao ta cũng từng cứu… ngươi… một… Được rồi, Tiểu Phượng Hoàng, ngươi thấy chuyện này thế nào?"

Rõ ràng chính là hắn cứu cô mà!

Cô còn không cảm kích, Tiểu Phượng Hoàng ngươi như vậy sẽ

không có bạn đâu.

“Không thấy thế nào cả.” Cô đều không nghe thấy hắn nói cái gì, thấy cái rắm ấy.

Đương nhiên cái chuyện rớt giá như vậy, cô làm sao nói ra được chứ?

Ngay lúc bọn họ ‘giao lưu bạn bè’, cái lối đi kia đã hoàn toàn biến mất, phía sau lại biến thành thiên đường của ngọn lửa, mà đám người Tương Lăng vẫn chưa xuất hiện.

“Ầm!”

Âm thanh nặng nề từ không trung truyền tới, phía xa có vật gì, đang nhanh chóng hướng về bên này.

Ầm Ầm Ầm...

Ánh sáng vàng rực từ trên trời cắm thẳng xuống, chỗ ánh sáng đi qua, bất luận là ngọn lửa hay cây cỏ, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Ánh sáng vàng nổi bật nhất kia rơi vào sâu trong ngọn lửa.

Hắc khí giống như nấm ăn, xông thẳng lên trời, kim quang quét đến, lại chôn vùi ở trong không khí, vô cùng quỷ dị.

Lưu Vân nhìn hướng đó, giọng khẽ trầm xuống, “Phong ấn ma trận đã vỡ.”

Trong nháy mắt hắn lại cười nhạt, giống như là đã đổi thành người khác, cả người đều vấn vít hơi thở lạnh giá, “Hy sinh nhiều người như vậy, cuối cùng vẫn vỡ rồi.”

Lưu Vân liếm liếm môi, nhìn Lâm Lang, “Nếu trận pháp đã vỡ rồi, vậy cũng không cần giữ ngươi nữa.”

Tim Lâm Lang đập loạn lên, “Tiên… Tiên quân…”

Lưu Vân từng bước từng bước ép tới gần Lâm Lang, “Năm đó hắn cưỡng ép phân ra của ta một hồn một phách, để bảo đảm sự trung thành của các ngươi. Bây giờ, ngươi nên trở lại rồi… có điều ngươi tại sao lại là nữ? Cái này có chút khó hiểu.”

Nói đến phần sau, hơi thở lạnh như băng trên người Lưu Vân đã biến mất, giống như trước đó là ảo giác của bọn họ vậy.

Thời Sênh: “…” Tình tiết truyện này chẳng logic tí nào cả!

Nói là nhiệm vụ phụ tuyến của bản cô nương?

Tại sao hắn lại tự làm xong rồi?

Chương 1209: Phượng hoàng niết bàn (28)

Trong cơ thể Lâm Lang có một hồn một phách của Lưu Vân, theo lý mà nói cô ta phải làm một nam nhân, tại sao lại là nữ, Lưu Vân tỏ vẻ hắn cũng rất khó hiểu.

Nhưng cái này không gây trở ngại hắn thu hồi lại một hồn một phách của mình.

“Tiên quân... ngài đang nói gì thế?” Lâm Lang toàn thân phát run. Tại sao cô ta nghe mà hoàn toàn không hiểu gì thế này?

Lâm Lang muốn lui về phía sau, nhưng hai chân không nghe theo sai khiến của cô ta, nhũn ra không thể động đậy.

“Ngươi không cần biết.” Lưu Vân giơ tay đỡ trán Lâm Lang.

Lâm Lang chỉ cảm thấy một đôi tay lạnh như băng đặt ở trán mình, giống như rắn độc, cơ thể cô ta càng run hơn.

Tổ tông ơi, rốt cuộc cô đã làm gì, cô chỉ muốn yên ổn sống tiếp thôi.

Trong cơ thể có thứ gì bị rút ra, lôi kéo linh hồn, khiến cho cơ thể cô bắt đầu co rúm lại, đau đớn lan tràn khắp cả người.

Nhưng không phát ra được âm thanh, chỉ có thể trợn to mắt nhìn nam tử đối diện. Dung mạo hắn phản chiếu rõ nét trong con ngươi cô, nhưng cô không có lòng dạ nào thưởng thức sự đẹp đẽ của hắn, lúc này chỉ có hai chữ... lạnh, đau.

Quá trình rút hồn phách ra không dài, Thời Sênh thầm đếm, cũng chỉ khoảng mười giây.

Lưu Vân lấy tay ra khỏi đầu Lâm Lang. Hắn giang tay ra, nắm rồi lại buông, sau đó lại nắm. Lặp đi lặp lại mấy lần, khóe miệng Lưu Vân mới kéo ra thành nụ cười, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi biết cảm giác hồn phách nguyên vẹn thoải mái thế nào không?”

“Ta luôn nguyên vẹn.” Thời Sênh nhìn chằm chằm Lâm Lang, “Cô ta không chết.”

Trên mặt Lâm Lang toàn là mồ hôi lạnh, cơ thể lảo đảo, dường như sắp ngã xuống. Nhưng cô ta vẫn đứng ngoan cường, con ngươi thẫm sâu hoảng sợ nhìn Lưu Vân, cả người nhìn vô cùng đáng thương.

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn Lâm Lang, khẽ nhíu mày, “Tại sao ngươi còn chưa chết?”

Lâm Lang: “…” Ta làm sao biết vì sao ta còn chưa chết! Ta cũng rất hận mình không thể chết đi cho rồi!

Lưu Vân lần nữa tiến lên, cầm lấy cổ tay Lâm Lang, chân mày dần dần nhíu chặt, hồi lâu mới nói: “Ba hồn bảy vía của cô ta nguyên vẹn… không nên a!”

Lâm Lang không chịu nổi, mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh thành công.

Lưu Vân bị buộc phải dìu Lâm Lang, quay đầu hỏi Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, tại sao cô ta không chết?”

Thời Sênh kéo khoé miệng xúi giục, “Ngươi bổ thêm một đao không

phải là chết rồi sao, chuyện quá đơn giản.”

Lưu Vân: “…”

Biết ngay là hỏi cô ta không có ích lợi gì mà.

Lưu Vân cúi đầu xuống tiếp tục kiểm tra cơ thể Lâm Lang, khẳng định có chỗ nào không đúng.

Thời Sênh nhìn về phía xa, sương đen càng ngày càng dày, kim quang đã bị sương đen kia che lấp, ngọn lửa bắt đầu từ bên trong hướng ra ngoài bị dập tắt, chỗ dập tắt chỉ để lại một mảnh cháy sém.

Thiết kiếm từ trên trời rơi xuống, cắm thẳng trước mặt Thời Sênh. Lưu Vân bên cạnh bị dọa giật mình, nhìn thấy rõ thứ vừa rơi xuống, liền bình tĩnh lại.

Thời Sênh cầm thiết kiếm lên, quan sát trái phải một chút, không hư hại chỗ nào, xem ra Hiên Viên kiếm đã bị tiêu diệt rồi.

Lợi hại nha kiếm.

Thiết kiếm: “…” Mệt kiếm, không muốn nói chuyện. Tôi đây giờ là Hiên Viên kiếm bản chính, bản chính đó!!!

Bản chính như vậy không chừng mỗi vị diện tiên hiệp đều có, bản chính căn bản không ở đây, thứ cô làm cũng chẳng qua là đồ lậu.

Đả kích đồ lậu, ai ai cũng có trách nhiệm!

Thiết kiếm: “…” Mặc dù cảm thấy chủ nhân đang nói lung tung, nhưng chủ nhân nói lung tung nghiêm túc như vậy, ta cũng không nhịn được mà tin luôn rồi.

Không phải, chính nó cũng là một bản lậu, làm sao lại đả kích đồ lậu? Chủ nhân cô đừng có dương cờ bừa bãi như vậy!

Cứ như vậy, ngọn lửa đã dập tắt toàn bộ, mặt đất bắt đầu run rẩy, tiếng xích sắt lôi kéo vô cùng rõ ràng.

Vô số bóng đen xông lên từ mặt đất, trên không trung hình thành đường nét hình người, hơi thở tà ác chiếm đoạt không gian.

“Tiểu Phượng Hoàng, đi mau.”

Lưu Vân vác Lâm Lang lên, quay lại con đường bọn họ đến.

“Ngươi mang cô ta đi làm gì?” Không phải Thời Sênh lắm mồm, là Lưu Vân đột nhiên quản chuyện bao đồng, cô cảm thấy rất bất ngờ.

“Cô ta có vấn đề, ta phải làm rõ.” Lưu Vân nhanh chóng đáp, “Cơ thể ngươi cũng có vấn đề. Tiểu Phượng Hoàng à… bị bệnh rồi thì phải khám, ngươi kéo dài… này, Tiểu Phượng Hoàng ngươi chờ ta với.”

Lưu Vân vẫn nhớ mãi không quên cơ thể của cô, luôn nói cô có vấn đề.

Nhưng cô không cảm thấy có vấn đề gì cả.

Cho dù có, vậy cũng không ảnh hưởng gì đến cô, cùng lắm là offline thôi!

Chỉ cần không phải bị người ta giết chết, Thời Sênh chịu được, còn thoải mái hơn cả uống nước.

Đại khái là phát hiện Thời Sênh và Lưu Vân chạy đi, Ma tộc phía sau

đuổi theo, không nói tiếng nào trực tiếp bám lấy.

Nhưng bọn chúng vẫn không thể sử dụng linh lực, chỉ có thể dựa vào mình.

Thời Sênh vẫn ổn, suy cho cùng năng lực của thiết kiếm vẫn còn. Thiết kiếm mà không được thì cô còn có thể ném bóng năng lượng ra nổ tung lũ Ma tộc dễ như chơi.

Ma tộc dễ đối phó, nhưng thiên tai không dễ đối phó như vậy.

Lúc bọn họ đã di chuyển đến vòng ngoài, dãy núi phía sau đột nhiên bắt đầu chìm xuống, càng ngày càng nhiều bóng đen từ dưới đáy nhô lên, quả thật có thể nhìn thấy Ma tộc ở khắp nơi.

“A a!”

Trước mặt Thời Sênh đột nhiên rơi xuống một người, hay là nói không phải người... là một con yêu thú.

Nó thét lên rơi xuống đất, còn chưa bò dậy, đã bị một con Ma tộc bên cạnh bắt lên không trung, mấy con Ma tộc trong chớp mắt đã chia nhau ra ăn.

Máu tươi từ trên trời rơi xuống, đất đỏ thẫm, mùi máu tanh tung bay trong từng ngõ ngách.

Thời Sênh: “...”

Tàn nhẫn quá!

Đáng sợ quá!

Dọa chết bản cô nương rồi!

Tranh thủ thời gian giết mấy con Ma tộc cho đỡ sợ.

Càng ngày càng nhiều yêu thú từ phía trên rơi xuống, đại đa số đều là còn chưa nhìn rõ mình đang ở nơi nào, đã bị Ma tộc ăn mất.

Có con lợi hại chút, có thể tránh được tấn công của Ma tộc, nhanh chóng thành lập một đội ngũ nhỏ. Mặc dù không hiểu là tình hình gì, nhưng bây giờ chỉ có chém giết mới có thể cứu vãn bọn chúng.

Có thể là Thời Sênh vừa rồi đã khiến những Ma tộc này khiếp sợ cho nên số Ma tộc ở gần cô cũng không nhiều, đại đa số đều là bị đồng loại va chạm đẩy qua. Thời Sênh thỉnh thoảng vung kiếm, kiếm nào cũng trúng.

Nữ hài tử nhỏ bé, ung dung bình tĩnh, thần sắc lạnh nhạt, giống như cô không phải đang ở chiến trường hỗn loạn đẫm máu, mà là đế vương ở điện Kim Loan nguy nga lộng lẫy, quỳ đầy triều thần, đang đợi người ta hành lễ.

Nhìn thấy vậy, đội ngũ yêu thú kia rất kinh hãi.

Cùng là người lưu lạc chân trời, bọn chúng áp sát Thời Sênh, quan trọng nhất là bọn chúng cảm thấy cô rất lợi hại.

Thời Sênh thấy có người hướng qua chỗ cô, lập tức dịch qua chỗ nhiều Ma tộc đang tụ tập.

Nhưng những Ma tộc kia lại như nhìn thấy thứ gì bẩn, không hẹn mà cùng lui về phía sau, dành ra cho cô một chỗ trống lớn.

Thời Sênh: “...” Không chơi như thế nhé!

Đội ngũ tiểu yêu tinh thấy vậy, càng hưng phấn, nhanh chóng xông vào khu vực an toàn.

Nhưng Thời Sênh rất nhanh liền lui về phía sau, khu vực an toàn theo sự di chuyển của cô mà thay đổi, một đám tiểu yêu tinh chỉ có thể đuổi theo cô.

Thời Sênh hất những kẻ đó ra, một mình đi về phía cửa ra, Lưu Vân và cô đã sớm chia ra, không biết đi đâu rồi.

Bóng đen trên đỉnh đầu vèo vèo chạy về trước mặt, thực lực mạnh, có thể cảm giác được luồng tà khí trên người cô, chủ động tránh cô ra, nhưng đại đa số Ma tộc đều là thiểu năng, không có mắt đụng đến kiếm của cô.

Thời Sênh một đường đánh giết, cuối cùng cũng đến sơn cốc.

Lúc này chưa có bao nhiêu yêu thú rơi vào, nhưng nhìn từ lượng yêu vừa rồi, có lẽ toàn bộ sinh vật của thành ma quỷ cơ bản đều đã tập trung đến nơi này.

Trong sơn cốc rất nhiều thi thể của... yêu thú.

Cũng không biết là sơn cốc này có vấn đề hay là có người thiết lập thứ gì, Ma tộc bên trong sơn cốc ít hơn bên ngoài rất nhiều.

Mà ở sát rìa sơn cốc, có một đám người đang treo cổ Ma tộc.

Chương 1210: Phượng hoàng niết bàn (29)

Lúc Thời Sênh đi qua, đám người đó đã treo cổ Ma tộc xong xuôi.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đội ngũ nổi lên xung đột, có mấy người bị đuổi ra ngoài.

“Các ngươi vô sỉ!” Có người ở bên ngoài không cam lòng kêu to.

Một tráng hán* bên trong đắc ý châm chọc, “Chúng ta vô sỉ, các ngươi có khác gì chúng ta sao? Trước kia ỷ vào Sí Ly đỡ lưng cho các ngươi, không phải rất ngang ngược sao? Bây giờ làm sao không ngang ngược nữa đi? Tiểu nha đầu kia, sợ là đã sớm chết rồi?”

** Tráng hán: Người đàn ông khỏe mạnh, cao lớn, cường tráng.*

“Khiến cho ngươi thất vọng rồi, ta chưa chết.” Giọng nói trẻ con hơi non nớt vang lên bên cạnh. Ngữ khí bình thản, không có chút lên xuống nào.

Thiếu nữ đứng trên một tảng đá đột nhiên xuất hiện bên cạnh, trên gương mặt non nớt xinh đẹp, chứa nụ cười nhàn nhạt.

Gió lẳng lặng thổi qua, vạt váy tung bay phần phật, phượng hoàng đỏ rực như muốn bay lên từ váy của cô, lên như diều gặp gió, hót vang thiên địa.

“Tiểu thư Sí Ly?” Mấy người đứng ở bên ngoài nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

So sánh với sự ngạc nhiên của mấy người này, tráng hán vừa thốt ra lời châm chọc kia sắc mặt khó coi.

Trong mấy người bị đuổi ra ngoài, một bóng dáng gầy đen xông tới, “Tiểu thư Sí Ly.”

Là người thanh niên lúc trước.

Người này giúp mình quản một đám tiểu yêu tinh, cô đương nhiên nhớ, miễn cưỡng coi là người mình.

Thời Sênh vẫy tay, “Qua đây,”

Thanh niên lập tức cười, gọi những người khác chạy chậm đến bên cạnh Thời Sênh, “Ngài không sao chứ?”

Thời Sênh khẽ gật đầu, liếc nhìn nam hán tử vẻ mặt không tốt lắm: “Chuyện gì thế?”

Thanh niên lập tức nói đầu đuôi cho Thời Sênh.

Lúc bọn chúng rơi vào, vừa hay ở sơn cốc này, lúc ấy sơn cốc còn chưa có Ma tộc. Bọn chúng là sau khi ra ngoài mới phát hiện ra Ma tộc, bởi vì sơn cốc không có Ma tộc, cho nên bọn chúng lại lui về.

Sau đó liền gặp đám người tráng hán kia cũng rơi vào sơn cốc như bọn chúng.

Có lẽ là yêu thú nhiều, mùi trở nên nồng, Ma tộc dần dần hướng đến sơn cốc.

Ban đầu là mấy con, bọn chúng hợp lực giết chết, càng về sau càng

nhiều. Sau đó người của hắn tìm được một vật kỳ lạ ở sơn cốc. Có thứ kia, Ma tộc giống như không nhìn thấy bọn chúng, cho dù đi qua bên cạnh bọn chúng, cũng sẽ không tấn công bọn chúng.

Nhưng vừa rồi số lượng Ma tộc đột nhiên nhiều lên, vật kia dường như không ngăn được nhiều Ma tộc như vậy, có người bị phát hiện.

Bọn chúng bị lộ, chỉ có thể giết, tiếp theo chính là một màn Thời Sênh nhìn thấy vừa rồi, tráng hán đuổi bọn chúng đi, cướp vật kia.

Thời Sênh theo thanh niên chỉ, nhìn bên hông tráng hán, thứ đồ tương tự như một con ba ba, có dấu vết đánh bóng, lộ ra một cỗ tà khí, có lẽ không phải là đồ của Thần tộc.

Năm đó lúc phong ấn, có Ma tộc làm rơi ma khí ở bên ngoài cũng chẳng có gì lạ.

Bởi vì là đồ của Ma tộc, cho nên Ma tộc mới không tấn công bọn chúng.

“Sí Ly... Tiểu thư Sí Ly...” Lúc chưa nhìn thấy Thời Sênh, tráng hán nói chuyện rất mạnh mẽ, nhưng nhìn thấy cô rồi, người đều bắt đầu run rẩy, hắn run cầm cập đưa đồ qua, “Tiểu nhân chỉ đùa chút thôi, không có ý gì khác.”

“Hừ.” Thanh niên không chút khách khí oán hận, “Ngươi đùa chút là ép chúng ta vào con đường chết, chúng ta cũng đùa với ngươi như vậy được chứ?”

Tráng hán kiên trì giải thích, “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm...”

Một khắc sau con ngươi tráng hán trợn to lên, bên trong toàn là không thể tin.

“Nói nhảm.” Thời Sênh rút thiết kiếm về, nhấc chân đi vào trong sơn cốc.

Người sau lưng tráng hán xoay người chạy, cách tráng hán một khoảng cách nhất định. Ma tộc quanh quẩn bốn phía, chen nhau mà lên, sơn cốc vang lên một mảnh tiếng kêu thảm thiết.

Thanh niên và những người khác đi theo sau Thời Sênh, không có ai đồng tình với bọn chúng, bởi vì đây đều là bọn chúng tự tìm.

Có điều.

Tiểu thư Sí Ly của bọn chúng hình như lại lợi hại hơn rồi.

Càng sùng bái tiểu thư Sí Ly hơn thì phải làm sao.

Rời khỏi sơn cốc, trở về mặt đất, Thời Sênh thấy vẫn là một mảnh thê thảm, Ma tộc đã đến thành ma quỷ rồi.

Thời Sênh trở lại chỗ cô ở trước đó, bên trong rúc không ít yêu thú, thấy bọn họ trở lại, giống như như thấy cha mẹ.

Thời Sênh dán phù ở đây, có lẽ là vì phù tiết, bọn chúng mới không bị cuốn xuống phía dưới.

“Tiểu thư Sí Ly, bên ngoài toàn là Ma tộc...” Che lấp bầu trời, nhìn rất đáng sợ.

Thời Sênh đứng bên cạnh cửa sổ nhìn một cái, “Chúng ta có bao nhiêu người?”

“Hơn một trăm....”

Thời Sênh lật lật trong không gian, không biết thế nào nhìn thấy một thứ bị ném ở trong góc.

Thứ đồ chơi này... hẳn còn có thể dùng chứ?

Thử là biết thôi!

Thời Sênh đi tới chỗ đất trống, thả thứ đồ kia ra.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bên tai là tiếng công trình sụp đổ.

Một vòng tròn kim loại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Tiểu thư Sí Ly, đây là pháp khí gì thế? Lớn quá...” Thanh niên ngửa đầu nhìn vật khổng lồ trước mặt, làm sao cũng không che giấu được kinh ngạc.

“To quá đi...”

“Ta chưa từng nhìn thấy thứ như vậy.”

“Ta cũng chưa từng thấy. Tiểu thư Sí Ly, đây là cái gì thế?”

Sự vật mới mẻ, mang tới hiệu quả đánh vào thị giác rất lớn.

“Phi thuyền,” Thời Sênh sờ cằm nói: “Cái này đã tính gì là lớn, tàu chở máy bay mới gọi là to.”

“Phi thuyền? Có thể bay trên trời sao? Tàu chở máy bay là cái gì vậy?” Từ ngữ trong miệng tiểu thư Sí Ly sao lại kỳ quái như vậy.

“Phí lời. Nếu không gọi gì là phi thuyền?” Thời Sênh liếc thanh niên một cái, chỉ trả lời một câu hỏi của hắn.

Câu hỏi phía sau, cho dù cô trả lời, bọn chúng cũng không hiểu được.

[Ký chủ, chiếc phi thuyền này chịu sự quản lý của đội đặc chiến liên minh giữa các hành tinh, xin hỏi, cô lấy ở đâu ra?] Nó tuyệt đối sẽ không nhận lầm ký hiệu đó.

Đồ của đội đặc chiến liên minh giữa các hành tinh chỉ có hai phạm vi sử dụng, hoặc là được đội đặc chiến liên minh giữa các hành tinh sử dụng, hoặc là bị tiêu hủy, tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở những nơi khác.

Thời Sênh trợn mắt, cướp chứ sao, ta còn có thể tạo ra chắc?

[Vậy xin hỏi Ký chủ, cô thuộc cấp bậc gì ở danh sách đen của liên minh giữa các hành tinh?] Ký chủ cướp một cái phi thuyền, hình như không có gì đáng để ngạc nhiên, chỉ là cướp phi thuyền của đội đặc chiến liên minh giữa các hành tinh, ít nhất phải trên cấp SSS của danh sách đen nhỉ?

Thời Sênh giễu cợt, “Mi đoán đi!”

Muốn phân tích thân phận của ông đây, nằm mơ chắc?

[...] Đoán cái rắm ấy!

Thời Sênh không để ý đến Hệ thống nữa, đi đến cửa khoang. Có thể là lâu không mở ra, cửa khoang đóng hơi chặt, Thời Sênh đinh đinh đang đang gõ mấy cái, mới cạy được cửa khoang ra.

Người phía sau giống như nhà quê lên tỉnh.

Bên trong khoang thuyền rất sạch sẽ, Thời Sênh kiểm tra một lần, đều rất bình thường, chỉ là nguồn năng lượng không nhiều lắm, có điều bay một vòng hẳn không có vấn đề.

“Ta dẫn các ngươi bay.” Thời Sênh đứng ở trên đài cao nhất trong phòng điều khiển của phi thuyền, nhanh chóng khởi động các công năng của phi thuyền.

Những người khác đã sớm ngây ra, những thứ này, bọn chúng hoàn toàn không tưởng tượng ra được.

“Cửa khoang đóng chưa?” Thời Sênh đột nhiên ngẩng đầu hỏi thanh niên.

Thanh niên ngu ngơ lắc đầu, tràn đầy nghi vấn, cửa khoang là cái gì? Là thứ vừa rồi cô mở ra sao? Cái đó đóng thế nào?

Thời Sênh cúi đầu điều khiển một lát, phát hiện không đóng được, chỉ có thể tự đi đóng.

Phía trên Thời Sênh dán bùa phòng ngự, Ma tộc bên ngoài không vào được. Cô thấy Ma tộc không ngừng đụng vào phi thuyền, im lặng dựng ngón giữa lên.

Ma tộc bị khinh thường, càng đụng dữ dội hơn.

Thời Sênh chuẩn bị đóng khoang, Lưu Vân từ bên trái xông tới, chạy thẳng lên phi thuyền.

Chương 1211: Phượng hoàng niết bàn (30)

Lúc đến cửa khoang, Lưu Vân đột nhiên đụng phải bức chắn trong suốt, toàn thân hắn với Lâm Lang mà hắn đang vác sau lưng đều bị bắn ra, va phải nóc phòng phía sau.

“Tiểu Phượng Hoàng!” Lưu Vân hổn hển gào lên với Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Trách ta cái gì? Ta làm sao biết ngươi lại đột nhiên lao ra? Đồ thiểu năng!

Lưu Vân xốc Lâm Lang nhảy xuống phòng, lần nữa xông lên phi thuyền, lần này hắn không lao lung tung nữa, mà giơ tay ra trước sờ sờ.

Sờ tới chỗ cửa, có chút nhám nhám, sau đó đẩy một cái thật mạnh.

Lưu Vân nhanh chóng thu tay về, “Tiểu Phượng Hoàng, mau để ta lên đi.”

“Thực lực của ngươi không phải khôi phục cả rồi sao, tự bay về đi!” Nụ cười ở khóe miệng Thời Sênh, nhìn thế nào cũng cảm thấy xấu xa, khiến cho người ta không nhịn được mà muốn đánh cô.

Mà Lưu Vân lúc này cũng quả thật muốn đánh cô.

Thời Sênh kéo van cửa, cửa khoang nặng nề khép lại, mặt Lưu Vân, dần dần bị che khuất. Lúc cửa khoang khép lại, Thời Sênh hình như nhìn thấy Tương Lăng dẫn người xông ra.

Thời Sênh trở lại phòng điều khiển, trong camera, quả nhiên nhìn thấy Tương Lăng và Lưu Vân đứng cạnh nhau.

Nữ chính lại vẫn chưa chết.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, khởi động phi thuyền.

Vật thể khổng lồ đột nhiên bắt đầu chuyển động. Ma tộc vây quanh bốn phía bị kinh sợ, rối rít lui ra, bọn chúng cũng không hiểu cái đĩa tròn lớn lạnh giá này là cái đồ chơi gì, đại đa số Ma tộc xúm lại là tò mò, một phần nhỏ là muốn ăn yêu thú bên trong.

Thời Sênh chỉ là nâng phi thuyền lên, không có ý rời đi.

Ma tộc vây xem một lúc, có thể cảm thấy răng của mình không tốt như vậy, không gặm nổi cái pháp khí như cái đĩa tròn lớn này, đổi sang tấn công đám người Tương Lăng bên dưới.

Thời Sênh ngồi ở trên ghế, cảnh tượng phía dưới đều được chiếu lên không trung.

“Tiểu thư Sí Ly? Pháp khí này thật là lợi hại.” Không những có thể chở người, còn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, lợi hại hơn tất cả pháp khí hắn từng biết.

Đây nhất định là một thần khí!

Thời Sênh: “…”Pháp khí cái khỉ gì, thôi đi, không tranh luận với các ngươi.

Thời Sênh dặn dò hắn mấy câu những thứ không nên đụng vào, nói được một nửa, cô đứng dậy dán bùa lên những nơi không thể đụng

vào, sau đó bảo bọn chúng tự chơi.

Chiếc phi thuyền này không tính là quá lớn, chỉ có thể coi là một phi thuyền hạng vừa, nhưng đối với đám tiểu yêu tinh chưa thấy qua sự đời này, đủ để cho bọn chúng chơi rồi.

Tương Lăng bên dưới bởi vì đem theo cục nợ là nữ chính đại nhân, lại không có Hiên Viên kiếm bên cạnh, mấy lần bị Ma tộc tấn công được.

Tên bại hoại Lưu Vân này nhất định là sẽ không giúp bọn họ, nhân cơ hội mang Lâm Lang chạy đi.

Lúc sắp đi, còn bật ngón giữa với Thời Sênh. Cái động tác này là học từ Thời Sênh, hắn cũng không hiểu ý là gì, dù sao mỗi lần Thời Sênh làm động tác này, hắn nhìn thấy đều ghét bỏ.

Tương Lăng hẳn là biết cái đồ chơi treo trên trời là của Thời Sênh, mấy lần định đến gần phi thuyền, Thời Sênh lại nâng phi thuyền lên cao hơn, hắn mới từ bỏ.

Bọn người Tương Lăng bị vây hãm ở đó.

Thời Sênh sau nửa đêm là bị tiếng kêu to của Dao Cầm đánh thức, “Tiên tôn, người đi mau đi!”

Cô chỉnh ánh sáng lớn lên chút, nhìn cảnh tượng trong màn hình, Tương Lăng bị thương, vết thương ở ngực, tỏa ra từng cơn khí đen, không phải loại hiệu quả năm xu.

Người hắn dẫn tới, chỉ còn lại hai người, nhưng đều là trạng thái nửa sống nửa chết, chỉ có Dao Cầm hoàn hảo không tổn hại gì.

“Các ngươi đưa Tiểu Dao đi.” Tương Lăng giao Dao Cầm cho hai người kia.

“Tiên tôn!”

“Đi!”

Hai người kia đỡ Dao Cầm lên, chờ sau khi Tương Lăng thu hút được sự chú ý của Ma tộc, nhanh chóng xông ra.

Nhưng Dao Cầm không muốn, không ngừng vùng vẫy muốn quay lại.

Hai người kia nói thế nào Dao Cầm cũng không ngừng lại. Hai người kia đáy lòng cũng không yên tâm cho Tương Lăng, lần nữa xông trở lại.

Bọn họ mà chậm một bước, có lẽ Tương Lăng bị Ma tộc phanh thây rồi.

Dao Cầm nhào tới bên cạnh Tương Lăng, dùng đao gãy bên cạnh cắt cổ tay mình, đút vào miệng Tương Lăng.

Máu của Dao Cầm chẳng những đại bổ đối với yêu thú, Ma tộc, đối với Thần tộc cũng thế.

Ai bảo người ta là kẻ lúc thiên địa sơ khai thai nghén ra chứ?

“Ma tộc hình như hướng hết sang bên này rồi…”

Giọng sợ hãi của một người vang khắp đêm tối.

Dao Cầm cả kinh, vội vàng che lấy cổ tay cầm máu, Ma tộc đối với máu rất nhạy cảm.

Tương Lăng uống máu rồi, khôi phục một ít sức mạnh, liều chết đem người ra ngoài, hai vị Thần tộc kia không chạy được.

Đây cũng là chuyện không làm sao được, muốn phá vòng vây, nhất định sẽ có người hy sinh.

Tương Lăng không có thời gian mà tưởng nhớ bọn họ, mang Dao Cầm chạy đi.

Hất một tên Ma tộc ra, Tương Lăng liền bất tỉnh nhân sự.

Có bình sữa Dao Cầm ở đây, Tương Lăng ngược lại không có ngỏm, nhưng máu của cô ta chứa sức mạnh rất tinh khiết, cơ thể Tương Lăng yếu ớt, nhất thời không có cách nào tiêu hóa được, cho nên vẫn không tỉnh.

Dao Cầm vẫn cứ đút cho hắn, còn đút như thế, sớm muộn gì cũng nổ người mà chết.

Dao Cầm dẫn Tương Lăng né tránh những Ma tộc xông loạn tới kia, càng là một vấn đề.

Thời Sênh luôn đi theo bên trên bọn họ. Dao Cầm thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn một cái, cuối cùng cô ta không nhịn được, leo lên một sườn núi, gào lớn với phi thuyền.

“Tiên quân Sí Ly, ta biết cô ở bên trong, xin cô cứu lấy Tiên tôn.”

“Tiên quân Sí Ly, Tiên tôn ở Thần giới đối với cô tốt như vậy, cô tại sao lại không cứu ngài ấy?”

“Sao cô lại có thể máu lạnh như vậy? Tiên tôn đối với cô tốt như vậy,

tại sao, tại sao cô không chịu cứu ngài ấy.”

Dao Cầm ở trên sườn núi kêu có chút cuồng loạn, nhưng không có bất kỳ ai trả lời cô ta.

Cái đĩa tròn đó treo trên không trung, ngay cả động đậy một chút cũng không có, giống như là im lặng mỉa mai cô ta.

Trên phi thuyền, Thời Sênh chống cằm, mặt không cảm xúc nhìn hình chiếu.

Tại sao cô phải cứu Tương Lăng?

Trước giờ cô không yêu cầu Tương Lăng đối tốt với mình, nếu đã chỉ là từ một phía, vậy cô dựa vào cái gì phải đáp lại? Hơn nữa người hắn đối xử cũng không phải là cô, là nguyên chủ, nhưng trong nguyện vọng của nguyên chủ, không bao gồm cái này.

Làm một người chơi, làm tốt chuyện trong nhiệm vụ của mình, không nên gây thêm rắc rối, đây mới là bí quyết có thể chơi đến cuối cùng, chơi đến tốt nhất.

Lại nói, đến Lưu Vân cô còn không đưa theo, càng đừng nói là Tương Lăng.

Cô máu lạnh, tuỳ hứng như thế đấy, không quen kìm nén.

Mặt Dao Cầm đầy thất vọng nhìn Tương Lăng phía dưới, giọng nhẹ đi rất nhiều, “Tiên quân Sí Ly, nếu như có một ngày cô cần người khác giúp đỡ, nhưng không có bất kỳ một ai giúp đỡ cô, cô sẽ cảm nhận được cái cảm giác tuyệt vọng đó.”

Thời Sênh: “…” Cái từ tuyệt vọng này đã sớm không có ở trong từ

điển của cô từ lâu rồi. Cô chưa từng ôm hy vọng với bất kỳ ai, nói cái gì mà tuyệt vọng?

Khi lòng ngươi mang hy vọng, ắt sẽ có thất vọng, sau thất vọng chính là tuyệt vọng, mà tuyệt vọng sẽ đẩy ngươi về phía vực sâu.

Thứ đó, không cần thì hơn.

Cô chỉ cần nhận đúng mục tiêu đi hoàn thành là đủ rồi.

Dao Cầm trầm mặc đứng một lúc. Có thể là vừa rồi kêu quá lớn, thu hút Ma tộc du đãng tới, Dao Cầm chỉ có thể kéo Tương Lăng nhanh chóng tìm một chỗ nấp.

Ma tộc quá phân tán, không tìm được Dao Cầm.

Ngay lúc Dao Cầm cho là tránh thoát được một kiếp, xa xa đột nhiên tràn qua một nhóm Ma tộc lớn, gần như chiếm giữ nửa bầu trời, tốc độ di chuyển vô cùng nhanh, chớp mắt đã đến bên cạnh.

Chương 1212: Phượng hoàng niết bàn (31)

Dao Cầm có lẽ là bị dọa, cho đến khi những Ma tộc kia sắp đến bên cạnh, cô ta mới lấy lại tinh thần, kéo Tương Lăng ẩn nấp vào chỗ kín hơn.

Có thể Ma tộc quá ngu đần, cũng có thể là vầng sáng của nhân vật chính giúp đỡ, hai người không bị phát hiện.

Dao Cầm che miệng mũi, căng thẳng nhìn Ma tộc đi qua bên ngoài, thấy tất cả Ma tộc sắp đi…

“Ầm!”

Trước mắt Dao Cầm đột nhiên tối sầm lại, núi đá sau lưng bắt đầu rầm rầm lăn xuống.

Có thứ đập xuống, bắn lên mặt cô ta, rất nhanh rạch thành vết máu, mùi thơm dịu đặc biệt, thu hút Ma tộc trên bầu trời.

Bọn chúng đồng thời dừng lại, đồng loạt nhìn về phía Dao Cầm.

Cả người Dao Cầm cứng lại. Cô ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ở sau lưng Ma tộc, một thiếu nữ váy đen đang đứng.

Con ngươi Dao Cầm trợn to, là cô ta…

Tại sao, tại sao phải dồn bọn họ vào chỗ chết?

Cô chưa từng đắc tội với cô ta, tại sao cô ta lại nhìn mình không vừa mắt như thế, cứ phải nhìn cô chết rồi, cô ta mới vui sao?

Thậm chí là không tiếc dồn Tiên tôn Tương Lăng đối xử tốt với cô ta vào chỗ chết, trái tim cô ta sao lại có thể ác độc như vậy.

Tầm mắt Dao Cầm dần dần bị Ma tộc che khuất, không nhìn thấy người trên không trung.

Nhưng cô biết, cô ta đang ở đó, cô ta đang ở đó nhìn…

…

Thời Sênh không tiếp tục đợi nữa, dù sao có chết hay không, nữ chính có lẽ đều đã sụp đổ rồi, chỉ cần cô ta sụp đổ, sau này sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Thời Sênh lái phi thuyền, trong tầm mắt đủ loại ngạc nhiên, chấn động, kỳ lạ, kéo gió ngang ngược trở lại Thần giới.

Thiên binh giữ cửa, lúc nhìn thấy thứ đồ chơi lớn như vậy, suýt nữa bị dọa phát điên.

Thời Sênh trực tiếp lái phi thuyền về núi Nam Ngô, dừng ở bên ngoài núi Nam Ngô.

Tiên đế nghe thấy tin tức cô quay lại, đích thân chạy đến tìm người.

Nhìn thấy thứ đồ lớn kia, Tiên đế cũng kinh ngạc, nhưng lúc này ông ta có chuyện quan trọng hơn, lựa chọn không để ý đến thứ kia.

“Sí Ly, Tương Lăng đâu?”

Thời Sênh đang từ trên phi thuyền xuống, nghe thấy câu hỏi của Tiên đế, bình tĩnh liếc Tiên đế một cái, “Ta làm sao biết, ta có ở cùng hắn đâu.”

Tiên đế cau mày, lời này là thế nào, “Các ngươi không phải cùng đi sao?”

Thời Sênh trợn mắt, câu nào cũng mang theo châm chích, “Thì không thể tách nhau ra mà về à? Ta là đồ trang sức của hắn à? Cứ phải đi cùng hắn?”

Tiên đế: “…” Ông ta có nói gì đâu, có cần phải kích động oán giận ông ta như thế không?

Môi Tiên đế giật giật, đè nén lửa giận trong tim, “Lưu Vân có đi cùng ngươi không?”

“Chết rồi.” Thời Sênh đi xuống phi thuyền, kêu thanh niên dẫn những yêu thú khác xuống.

Thanh niên tỏ ra có chút băn khoăn, đây là Thần giới…

Thanh niên không dám làm trái Thời Sênh, do dự một lúc, gọi yêu thú phía sau đi theo hắn xuống. Mọi người đều cố gắng làm bộ như rất bình tĩnh, nhưng sắc mặt và cơ thể cứng ngắc vẫn bán đứng tâm trạng lúc này của bọn chúng.

Kích động, phức tạp, thấp thỏm, sợ hãi…

Các loại tâm tình đan xen, khiến cho đáy lòng bọn chúng rất hoảng sợ.

Một đoàn yêu thú xuống. Tiên đế trực tiếp trừng mắt, “Sí Ly, ngươi

đem cái gì về thế hả?”

Thời Sênh: “…” Không hiểu những người trên trời lắm, rõ ràng biết là cái gì, còn phải hỏi, có bệnh!

Bớt phí lời, động tay nhiều hơn, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

“Sí Ly!” Thời Sênh không quan tâm đến ông ta, Tiên đế nổi giận, “Trong mắt ngươi còn có Tiên đế ta hay không?”

Thời Sênh quay đầu, nở nụ cười xấu xa, “Trước nay chưa từng có.”

Tiên đế: “…”

Lời của Thời Sênh đại nghịch bất đạo như vậy, đổi thành người khác, đã sớm bị lôi đến tru tiên đài ném xuống rồi.

“Sí Ly, bây giờ tình hình cấp bách, ngươi đừng chơi đùa nữa. Tương Lăng và Lưu Vân ở đâu?” Thần sắc Tiên đế đóng băng, khí thế khắp người đột nhiên mạnh lên, không khí dường như đang ngưng kết lại.

Các yêu thú vốn là phát hoảng, bị Tiên đế hù dọa như vậy, có yêu thú trực tiếp quỳ xuống, run lẩy bẩy.

Thời Sênh quét qua bọn chúng một cái, quay ra nói với thanh niên, “Dẫn bọn họ vào.”

Sắc mặt thanh niên cũng có chút trắng bệch, nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ. Hắn vội vàng kêu những yêu thú còn có thể đứng kia, hợp lực đỡ tất cả yêu thú vào trong kết giới lấy cây ngô đồng làm ranh giới.

Vừa vào kết giới, áp lực uy nghiêm đè trên người bọn chúng liền biến

mất, chỉ còn lại linh khí ôn hòa thoải mái.

Tiên đế thấy Thời Sênh coi thường mình như vậy, khí thế trên người càng mạnh mẽ, âm thanh trầm mạnh chọc thủng màng nhĩ, “Sí Ly, bởi vì ngươi là con Phượng Hoàng duy nhất của thế gian này, trước đây ngươi làm gì, ta chỉ nhắm một mắt mở một mắt. Ngươi đừng tưởng rằng ta không có cách gì trị ngươi!!”

“Ngài có thể làm gì ta?” Thời Sênh cười khiêu khích.

“Ngươi nhất định phải chống lại ta đúng không?”

Thời Sênh buông tay vô tội, “Tiên đế, ta chống lại ngài bao giờ? Ngài hỏi ta, ta trả lời ngài rồi? Tự ngài không tin, còn ép ta trả lời, ta biết làm sao được?”

Bản cô nương cũng rất tuyệt vọng!

Lưu Vân và Tương Lăng ở đâu, bản cô nương thật sự không biết mà!

Ngươi không tin bản cô nương, còn nói bản cô nương muốn chống lại ngươi, thiểu năng!

“…Ta hỏi lại một lần cuối cùng, Lưu Vân và Tương Lăng ở đâu?” Rõ ràng Tiên đế vẫn chưa tin lời Thời Sênh nói lúc trước.

Trên dung mạo Thời Sênh đầy ý lạnh, “Ta cũng trả lời một lần cuối cùng, không biết!”

Mặt Tiên đế sầm xuống, đột nhiên lấy một vật trong ngực ra. Thời Sênh hơi nhíu mày, rút thiết kiếm ra, nhanh chóng xuất thủ, các thiên binh bên cạnh Tiên đế, lập tức tiến lên ngăn ở trước mặt Tiên đế.

Thời Sênh vạch mấy người kia ra, lúc Tiên đế còn chưa sử dụng vật kia, hất nó khỏi tay ông ta, đồ bị hất lên giữa không trung, vẽ một đường parabol rơi xuống.

Thời Sênh khẽ nhảy, chính xác bắt lấy đồ.

Tiên đế: "…"

Thời Sênh nắm cái bình ngọc nhỏ trong tay nhìn một chút, "Đây là cái gì?"

Tiên đế không đáp, trong tay đột nhiên hất lên, tay áo màu vàng sáng tung bay, bột màu trắng đánh thẳng tới.

Thời Sênh theo phản xạ có điều kiện nín thở, vung thiết kiếm, bột màu trắng bị kiếm khí hất quay lại hết, phủ đầy mặt Tiên đế.

Thời Sênh nhanh chóng trở lại trong núi Nam Ngô, cười lạnh ném cái bình trong tay, "Tiên đế cũng giở trò tiểu xảo!"

Nói gì quang minh, chính nghĩa… văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công chính, pháp trị, ái quốc, kính nghiệp, thành thật, thân thiện chứ?

Vân vân…

Hình như có cái gì kỳ quái chui vào.

Bỏ đi, kệ xác nó.

Tiên đế sờ mặt, thứ bột này chỉ hiệu quả với Phượng Hoàng, vô dụng với những người khác.

Ông ta nhìn Thời Sênh đứng ở bên trong, vung tay: “Bắt cô ta lại.”

Cô ta năm lần bảy lượt khiêu khích ranh giới cuối cùng của ông ta, còn tưởng mình sợ cô ta sao?

Thân là Tiên đế, ông ta sẽ mặc cho cô ta hoành hành ở Thần giới sao?

Câu trả lời đương nhiên là không.

Nhưng mà rất nhanh Tiên đế liền bị mất mặt, người của ông ta bản là không vào được núi Nam Ngô nửa bước. Ông ta biết núi Nam Ngô có một tầng kết giới, trước đó tưởng là kết giới bình thường, nhưng lúc này mới phát hiện, kết giới này căn bản không phải là kết giới bình thường.

Tiên đế sai người đi gọi những Thần tộc khác, hôm nay thế nào cũng phải lôi Thời Sênh ra, ông ta phải cho cô ta biết, ai mới là chủ của Thần giới.

Chương 1213: Phượng hoàng niết bàn (32)

Người của toàn Thần giới đến, đủ loại đặc hiệu huyễn khốc chiếu lên núi Nam Ngô.

Nhưng cuối cùng đều không có ai có thể mở kết giới núi Nam Ngô ra, một đám người ở bên ngoài đưa mắt nhìn nhau.

Cái này đặc biệt là tường đồng vách sắt!

Thật ra thì nếu không phải Tiên đế ra lệnh, bọn họ cũng không quá nguyện ý tới đắc tội vị bên trong kia.

Thủ đoạn của Ma tộc là đẫm máu tàn bạo, thủ đoạn của cô ta mặc dù không đẫm máu tàn bạo, nhưng tuyệt đối còn khủng bố hơn đẫm máu tàn bạo nhiều. Cô ta mà tức giận lên, sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết, hận vì chót tới thế giới này.

Thời Sênh ngồi ở trên ghế do cành ngô đồng bện thành, cắn hạt dưa, thong dong nhắc nhở bọn họ, “Các ngươi có cần trở về thương lượng đối sách rồi hãy tới không?”

“Tiên đế…”

“Tiên đế, Tiên quân Sí Ly cũng không làm gì sai… nói không chừng cô ta không biết thật thì sao?” Có Thần tộc nói đỡ cho Thời Sênh.

Hành tung của Tương Lăng và Lưu Vân là rất quan trọng, nhưng cô ta nói không biết, cũng có thể là thật sự không biết, đây chính là một

chuyện không lớn, không cần phải làm lớn chuyện.

Kẻ địch bên ngoài, lại còn nội loạn, đến lúc đó để cho Ma tộc thừa cơ, sẽ phiền phức rồi.

Tiên đế bình tĩnh lại, cũng cảm thấy mình vừa rồi kích động. Ông ta cũng không biết mình làm sao, vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ không coi ai ra gì của cô như vậy, liền muốn dạy dỗ cô.

Nhưng cục diện bây giờ, ông ta thân là Tiên đế, cứ rời đi như vậy, há chẳng phải là quá mất thể diện sao?

Có Thần tộc hiểu chuyện lập tức bắc thang xuống cho Tiên đế, “Tiên đế, Tiên quân Sí Ly dù sao cũng là huyết mạch của tộc Phượng Hoàng, nể mặt công trạng trước đây của tộc Phượng Hoàng, người đại nhân không chấp tiểu nhân đi.”

Tiên đế nắm tay chống môi, ho khan một tiếng, “Vậy…”

“Ngươi nói ai tiểu nhân hả?” Lời của Tiên đế còn chưa nói ra, người ở bên trong đã nổi giận, “Ai là tiểu nhân?”

Mọi người: “…” Không dễ dàng gì mới bắc được thang xuống cho Tiên đế, vị này lại bắt đầu ầm ĩ.

Muốn thế nào hả!

Bọn họ cũng rất vô tội đó biết không?

Lửa giận của Tiên đế lại xông lên, phẫn nộ: “Các ngươi nhìn thái độ của cô ta đi! Thần giới này có phải là cô ta làm chủ rồi không?”

“Ngài nguyện ý nhường ngôi, ta cũng có thể làm thay.” Thời Sênh

cười tiếp lời.

“Sí Ly ngươi muốn tạo phản à!”

“Cũng không phải là chưa từng tạo, thêm lần nữa hâm nóng xem.”

“…”

[…] Ký chủ coi tạo phản là chuyện thường, thật là đáng sợ.

Cuối cùng là đám Thần tộc kia kéo Tiên đế đi, cho dù đại nghịch bất đạo, cũng tốt hơn lát nữa thật sự đánh nhau.

…

Thời Sênh nghe nói Lưu Vân trở lại rồi, có điều hắn vừa trở về đã chui tọt vào cung điện của mình, không thò mặt ra ngoài nữa.

Không khác núi Nam Ngô của Thời Sênh mấy, kết giới bên ngoài tòa cung điện kia của Lưu Vân, cũng không có bao nhiêu người có thể mở ra.

Tiếp theo trở về chính là Tương Lăng và Dao Cầm, cùng với Tiểu Bạch mất tích đã lâu.

Tiểu Bạch nhảy loi choi bên ngoài núi Nam Ngô một hồi. Thời Sênh không để ý tới nó, nó chỉ có thể đi tìm Lưu Vân, nhưng Lưu Vân cũng không rảnh phản ứng với nó.

Tiểu Bạch nổi giận, bắt đầu lượn lờ ở Thần giới, làm Thần giới càng thêm hỗn loạn.

Chủ nhân Dao Cầm thì mải chăm sóc Tương Lăng, căn bản là không

có thời gian quản nó, cho dù quản được một lần, ngoảnh đi cái, nó lại chạy mất, gây ra không ít phiền phức cho chủ nhân này.

Vốn dĩ rất mệt mỏi, còn phải thu dọn cục diện rắm rối của Tiểu Bạch, sự khó chịu trong tim Dao Cầm càng ngày càng lớn.

“Ở yên đây cho ta, không được ra ngoài nữa, đã nghe thấy chưa!” Dao Cầm bắt lấy Tiểu Bạch, nhét nó vào trong một cái lồng.

Tiểu Bạch lăn một vòng trong lồng, sau khi phát hiện rất nhỏ, lập tức nổi giận, “Thả ta ra ngoài!”

Cô ta lại dám nhốt mình vào trong cái lồng nhỏ như vậy.

Dao Cầm ngồi xổm ở bên ngoài, rất tức giận, “Ngươi cứ ra ngoài là gây chuyện, lúc nào học được ngoan ngoãn rồi, ta sẽ thả ngươi ra.”

Tiểu Bạch: “…”

Tiểu Bạch lấy cơ thể đụng vào lồng, muốn đi ra ngoài.

Dao Cầm đứng lên: “Cái lồng này là ta mượn chỗ Tiên đế, ngươi đừng phí sức nữa.”

Cơ thể Tiểu Bạch phồng lên, lại xẹp xuống, sau đó lại phồng lên, nó không tin há miệng cắn cái lồng.

Miệng còn chưa đến gần lồng, một cơn đau nhói liền từ trên miệng lan tràn ra.

Dao Cầm nhìn nó một cái, lắc đầu rời đi, hung thú quả nhiên đều là hung tính khó sửa đổi, ban đầu sao mình lại khế ước với nó, nhất định phải tìm cách giải trừ khế ước giữa cô ta và Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lăn lộn ở trong lồng một trận, không vui co mình lại thành một khối.

Lúc nó và tên quỷ đáng ghét Sí Ly kia làm loạn Thần giới, cô ta đều giúp nó tiêu huỷ chứng cứ, hu hu hu, ta sẽ không nói xấu cô nữa.

Chủ nhân trước đều tốt hơn chủ nhân này.

Phi, cô ta còn lâu mới là chủ nhân của nó.

…

Sau khi bọn họ trở lại, Ma tộc chạy trốn khắp nơi bỗng nhiên tan biến, tam giới lại cũng không tìm được tung tích của Ma tộc nữa.

Ma tộc sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, nhất định là trốn đi, nhưng bọn chúng trốn đi có mục đích gì?

Thần tộc ngoài sáng, kẻ địch núp trong bóng tối, không biết bọn chúng sắp làm gì, loại cảm giác này giống như là ngươi biết có người muốn giết ngươi, nhưng ngươi không biết sát thủ lúc nào sẽ đến.

Tương Lăng ở Thần giới khôi phục rất nhanh, cộng thêm máu của Dao Cầm, thực lực của hắn lại tinh tiến thêm chút.

Đợi sau khi hắn có thể đi lại, Tiên đế triệu kiến Tương Lăng.

Tương Lăng dẫn Dao Cầm cùng đi yết kiến, Tiên đế chỉ nhíu mày lại, không đuổi Dao Cầm ra ngoài.

“Sức khoẻ đỡ hơn chưa?”

Tương Lăng cung kính trả lời: “Đã không còn đáng ngại.”

“Vậy thì tốt.” Tiên đế thở phào, sau đó lại ngưng trọng, “Các ngươi chuyến này đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Điền Mộc không cùng các ngươi trở lại?”

Tương Lăng nói chuyện ở thành ma quỷ cho Tiên đế, nhưng vấn đề về Thời Sênh, hắn lấp liếm đi một ít.

Dao Cầm có chút tức giận, “Tiên đế, Dao Cầm có lời muốn nói.”

“Nói.”

“Khi đó Tiên quân Sí Ly ở ngay phía trên chúng ta, rõ ràng cô ta có năng lực cứu chúng ta, cuối cùng lại làm như không thấy, sau lại làm lộ vị trí của ta và Tiên tôn, khiến cho Ma tộc tấn công chúng ta…”

Dao Cầm ngược lại không hề thêm mắm thêm muối, chỉ là tức giận bất bình nói sự thật ra.

“Tương Lăng, Dao Cầm nói là thật sao?” Tiên đế nhìn Tương Lăng, trong con ngươi lóe lên ánh sáng u ám sâu xa.

Đáy lòng Tương Lăng đã sớm thất vọng đối với tiểu cô nương đó, nhìn thấy hốc mắt Dao Cầm đỏ đỏ, lại nghĩ tới chuyện Dao Cầm làm cho hắn lúc bọn họ trở lại, cán cân trong lòng Tương Lăng hoàn toàn nghiêng đi, “Vâng.”

Tiên đế vỗ một chưởng lên bàn rồng phía trước, khó nhịn lửa giận, “Sí Ly không coi ai ra gì đã không phải là ngày một ngày hai, bây giờ lại thấy người mình chết mà không cứu, cô ta có còn là người của Thần giới ta hay không? Tương Lăng, ban đầu là ngươi bảo đảm với ta, nhất định có thể khiến cô ta đi theo hướng tốt, bây giờ, ngươi

nhìn đi, cô ta thành cái bộ dạng gì rồi?”

Tương Lăng cúi đầu, “Là thần thất trách.”

Lúc đầu biểu hiện của cô ta hung hăng cuồng vọng, không coi ai ra gì, là hắn bảo đảm với Tiên đế, nhất định sẽ dạy tốt cô.

Nhưng rất nhiều thời gian hắn căn bản không gặp được cô, mỗi lần thấy cô, đều là lúc cô gây chuyện, làm xong chuyện rồi liền đi, căn bản là không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Chương 1214: Phượng hoàng niết bàn (33)

Chuyện đã thế này, có truy cứu tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

“Điền Mộc đâu rồi?” Bây giờ Lưu Vân và Tương Lăng đều trở về rồi, chỉ còn lại Điền Mộc.

“Điền Mộc… mất tích rồi.” Giọng Tương Lăng hơi trầm xuống, “Lúc chúng ta bị Ma tộc tấn công, không có ai chú ý đến Điền Mộc, đến lúc kết thúc, liền phát hiện không thấy Điền Mộc đâu nữa.”

Sắc mặt Tiên đế khó coi, “Bị Ma tộc bắt đi rồi?”

Tương Lăng không biết, hắn không nhìn thấy Điền Mộc bị Ma tộc bắt đi, nhưng cũng không biết hắn ta đi đâu, chỉ có thể trầm mặc, nhưng Tiên đế lại cho rằng hắn ngầm thừa nhận.

Tiên tôn vốn đã ít, thiệt hại một Tiên tôn, đối với Thần tộc mà nói, giống như đã lạnh vì tuyết lại giá vì sương, Tiên đế rất đau đầu.

“Phong ấn Ma tộc đã vỡ, ắt sẽ trở lại xâm lược. Tương Lăng, ngươi là chiến thần kiêu dũng thiện chiến nhất Thần tộc, lại có Hiên Viên kiếm phụ trợ, gánh nặng lần này, cũng chỉ có thể giao cho ngươi…”

Sắc mặt Tương Lăng hơi khó coi, hắn vén vạt áo quỳ xuống.

“Tương Lăng ngươi làm gì vậy?” Tiên đế được quỳ đầu óc mơ hồ.

Tương Lăng lấy Hiên Viên kiếm gãy từ túi càn khôn mang bên mình ra, “Xin Tiên đế giáng tội, Hiên Viên kiếm… Hiên Viên kiếm gãy rồi.”

Con ngươi Tiên đế mãnh liệt co lại, kích động đứng lên khỏi ghế rồng, “Ngươi nói cái gì?”

“Hiên Viên kiếm… gãy rồi.” Tương Lăng khó khăn lặp lại một lần.

Tiên đế từ trên đi xuống, cầm lấy kiếm gãy trong tay Tương Lăng, “Làm sao lại… Hiên Viên kiếm làm sao lại gãy được?”

Tương Lăng nhấp môi không đáp.

“Tương Lăng, đây là thần khí, thần khí thượng cổ, làm sao lại gãy được? Ngươi nói gì đi, tại sao lại gãy được?” Tiếng chất vấn lớn của Tiên đế, không ngừng quanh quẩn trong đại điện.

Nhưng Tương Lăng vẫn không lên tiếng.

Dao Cầm không nhìn tiếp được, lên tiếng nói: “Là thanh kiếm kia của Tiên quân Sí Ly làm.”

Dao Cầm nghĩ không thông, cô ta đối với hắn như vậy, hắn lại vẫn muốn che giấu cho cô ta.

“Lại là cô ta?” Tiên đế bị giận cười lên, “Bản lĩnh của cô ta lớn vậy sao? Có thể làm gãy Hiên Viên kiếm?”

Tương Lăng thở dài, “Là… thanh kiếm trên tay cô ấy.”

Tiên đế đã từng thấy qua thanh kiếm kia, thanh kiếm rất bình thường, nhưng chính là thanh kiếm bình thường đó, suýt nữa lật đại điện của ông ta lên.

“Đó là kiếm gì? Cũng là thần khí thượng cổ sao?” Trong thần khí thượng cổ, chỉ có Hiên Viên kiếm là trường kiếm, còn lại đều không phải là kiếm.

Tương Lăng trầm tư chốc lát, vẫn là nói câu này ra, “Thần nghe cô ấy và Lưu Vân nói, thanh kiếm kia cũng tên là Hiên Viên kiếm.”

Tiên đế quỷ dị nhìn kiếm gãy trong tay, cũng tên là Hiên Viên kiếm?

“Ý của ngươi là có Hiên Viên kiếm giả?” Tiên đế hồi lâu mới tìm được giọng nói, tay cầm kiếm cũng đang phát run.

Dựa theo tình hình bây giờ, cái thanh Hiên Viên kiếm trong tay ông ta hình như là giả rồi?

Tương Lăng lắc đầu, “Không, Tiên đế, ghi chép về Hiên Viên kiếm đúng với nó, hơn nữa Hiên Viên kiếm luôn ở Thần giới, không thể nào là giả. Còn về thanh kiếm trên tay Tiểu Ly… thần chưa từng nhìn thấy, nhưng uy lực vượt xa Hiên Viên kiếm.”

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng đây chính là sự thật.

Tiên đế liên tục gật đầu, đúng đúng, ông ta làm sao có thể hoài nghi Hiên Viên kiếm của Thần giới là giả chứ? Thanh Hiên Viên kiếm này luôn ở Thần giới…

Vậy chính là chỗ cô ta mới là giả.

Hơn nữa còn là một thanh Hiên Viên kiếm giả lợi hại hơn Hiên Viên kiếm thật.

Nghĩ thế nào lại có điểm không đúng chứ?

Làm gì có đồ giả nào lợi hại hơn đồ thật?

...

Thời Sênh là từ miệng Lưu Vân biết, mình bị tố cáo.

Cô không thèm để ý, ngược lại là Lưu Vân sốt ruột.

"Tiểu Phượng Hoàng, ngươi bây giờ có chút nguy hiểm, ngươi có muốn chuyển đến ở với ta không?"

"Ở đây rất tốt." Từ khi đám yêu thú kia tới, toàn bộ núi Nam Ngô cũng náo nhiệt hẳn lên, quần áo tới tay, đồ ăn tới mồm, sao phải chuyển đi?

Những tên thiểu năng kia muốn đối phó với cô, nào có dễ như vậy.

Lưu Vân cũng không cưỡng cầu, bởi vì hắn biết cưỡng cầu không được, rất thức thời nói sang chuyện khác, "Tiểu Phượng Hoàng, thứ bên ngoài của ngươi là gì thế."

Hắn nhìn là phi thuyền, lần trước lúc mình bị cô đuổi ra ngoài, còn chưa nhìn kỹ thứ đồ chơi này.

Phía trên không có bất cứ chấn động gì, không phải pháp khí, càng không phải là thần khí gì cả.

Cho nên cái thứ to đùng có thể bay trên trời này là cái gì? Lưu Vân bày tỏ rất tò mò!

“Muốn biết à?” Thời Sênh nhướng nhướng mày.

Lưu Vân gật đầu, mắt đầy mong muốn học hỏi, sống đến già, học đến già.

“Ta không nói cho ngươi.”

Lưu Vân: “…”

Tiểu Phượng Hoàng càng ngày càng không đáng yêu.

“Tiểu Phượng Hoàng, ta đều không tính toán chuyện lúc trước với ngươi, sao ngươi vẫn nhẫn tâm như vậy?”

“Ta nhẫn tâm cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, có ý kiến gì sao?” Thời Sênh chẳng những không cho là xấu hổ, ngược lại lấy đây làm vinh dự.

Lưu Vân nghẹn lại, từ khi hắn quen tiểu nha đầu này, quả thật cô vẫn luôn lạnh tâm lạnh tình như vậy, trước nay chưa từng thấy cô để tâm đến ai, lạnh nhạt cự tuyệt tất cả mọi người ở bên ngoài thế giới của cô, cũng không ai có thể động vào một chút nào.

Đột nhiên thật tò mò, nếu như cô để ý đến một người sẽ là tình cảnh thế nào.

Lưu Vân quấn lấy Thời Sênh nửa ngày cũng không hỏi ra thứ kia là cái gì, cuối cùng vẫn người thanh niên kia nói cho hắn, vật kia tên là phi thuyền, là dựa vào một loại vật liệu đặc biệt mà bay trên trời.

Còn về vật liệu đặc biệt là cái gì, thanh niên bày tỏ không biết.

Lưu Vân rất muốn thể nghiệm một chút, nhưng thanh niên nói, trừ Thời Sênh ra cũng không ai biết khởi động thế nào.

Bảo Thời Sênh cho hắn lái phi thuyền, Lưu Vân suy nghĩ khả năng đó là con số không, hắn chủ động từ bỏ, tán gẫu một trận với Thời Sênh, định rời đi.

Đi mấy bước, hắn lại quay ngược trở lại, cổ dán vào bức thành trong suốt nhìn người ở bên trong, "Tiểu Phượng Hoàng, có tin tức ngươi có muốn biết hay không?"

Đầu óc Thời Sênh nhanh chóng xoay một vòng, "Cái gì?"

Lưu Vân yên lặng mấy giây, "Vân Mạch ra ngoài rồi."

Vẻ mặt Thời Sênh không thay đổi, "Ra thế nào?"

Không hổ là nam chính đại nhân, như vậy rồi mà cũng có thể ra ngoài.

"Không biết." Đây chính là điều khiến cho người ta khó hiểu, không ai biết hắn ra ngoài thế nào, đợi người ta phát hiện ra, đã không thấy hắn đâu rồi, mà những trận pháp kia vẫn còn nguyên không tổn hại gì.

Thời Sênh: "…" Bàn tay vàng này mở cũng quá lộ liễu! Kịch bản

đại thần, ngươi như thế sẽ bị đánh đấy biết chưa hả!

Ông đây không hề có bàn tay vàng, dựa vào cái gì nam chính và nữ chính lại có bàn tay vàng, không phục!

Ông đây muốn tố cáo!

[…] Chính cô đã là một bug to tướng rồi, còn muốn bàn tay vàng cái gì?

Ông đây muốn quà tân thủ.

[…] Sao cô vẫn còn nhớ quà tân thủ chứ, đây đã là chuyện bao nhiêu năm rồi.

Bởi vì ngươi chưa đưa cho ta, người khác đều có, tại sao ta không có! Không phục!

[…] Đã nói với cô rồi, không có quà tân thủ!

Vậy tặng lại ông đây đại lễ bao đi.

[…] Không có, không có, không có gì hết, tạm biệt nhé Ký chủ!

Mẹ nó, công ty nghiêm chỉnh đều phát thưởng cuối năm, thưởng nhân viên giỏi nhất gì gì đó, ngươi dựa vào cái gì mà không cho hả?

[…] Ha ha, chúng ta không phải công ty nghiêm chỉnh gì cả.

Thời Sênh: "…" Cái này có chút khó xử rồi, các ngươi kinh doanh không giấy phép sao?

[…] Ký chủ lại đang gài bẫy bản Hệ thống, đáng sợ quá! Cần phải từ từ offline.

Thời Sênh bĩu bĩu môi, nói hơn hai câu cũng sẽ không mang thai, sợ hãi như vậy làm gì!

Hệ thống rất sụp đổ, sẽ không mang thai, nhưng sẽ chết người, a, không đúng, chết Hệ thống. Chờ Ký chủ moi hết thông tin từ nó, chắc chắn nó sẽ bị Ký chủ biến thái này xóa bỏ.

Không muốn nói chuyện với Ký chủ nữa.

Chương 1215: Phượng hoàng niết bàn (34)

Ma tộc đột nhiên biến mất, khẳng định có liên quan đến Vân Mạch. Vị Vân Mạch này, bị cô nhốt như vậy, không biết có hóa đen triệt để chưa.

Đột nhiên có chút hưng phấn là sao chứ?

Thời Sênh hằm hè chuẩn bị tiêu diệt nam chính đại nhân, nhưng mà biết đi đâu tìm được nam chính đại nhân mới là vấn đề.

Thế giới lớn như vậy, cô không muốn ra ngoài đi lại, sẽ gặp Ma tộc, sẽ bị tấn công bầy đàn, cô sợ hãi.

Thời Sênh lôi Hệ thống ra, cưỡng ép xác định vị trí của nam chính.

Nhưng mà nhìn thấy vị trí của nam chính đại nhân, Thời Sênh hơi ngớ người.

Lại đang ở Thần giới….

Lợi hại nha nam chính đại nhân!

Đại chiến thế giới, tới đi!

Bản cô nương chuẩn bị xong rồi!

Thời Sênh đi tìm Lưu Vân, vượt qua hoang hải, đến tòa cung điện lúc đầu kia, cô còn chưa đi vào, đã nghe thấy tiếng Ti Trúc.

“Tiên quân, Tiên quân Sí Ly lại tới rồi!”

Thời Sênh: “… ”Không phải chứ em gái, đây là lần đầu tiên cô đến sau lần đó nhé? Sao lại là lại?

Thời Sênh chém kết giới đi vào, một tay xách Ti Trúc đang chạy vào bên trong, “Ngươi chạy cái gì? Ta có thể ăn thịt ngươi chắc?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ti Trúc trắng bệch, run lẩy bẩy, “Sí… Sí... Sí... Sí…”

“Ăn cái gì mà ăn*, đừng nói lắp, nói tử tế xem nào.”

**Chữ “ăn” và “Sí” đồng âm, nên Thời Sênh nghe nhầm từ “Sí” thành “ăn”.*

“Ta... ta... ta….” Ti Trúc càng nói lắp hơn.

Cô cũng muốn nói tử tế, nhưng không khống chế được bản thân!

“Tiên quân Sí Ly, người đừng dọa Ti Trúc, cô ấy nhát gan.” Niệm Đông nghe thấy tiếng động, từ bên trong chạy ra, cúi người.

Ti Trúc đáng thương gật đầu, cô nhát gan, đừng dọa cô, Niệm Đông cứu mạng, Tiên quân Sí Ly thật là đáng sợ.

Niệm Đông dùng ánh mắt trấn an Ti Trúc.

“Ta nào có dọa cô ấy?” Cô chưa có làm gì nhé biết chưa?

Niệm Đông: “…” Cô đứng ở đó, chính là hù dọa cô ấy rồi.

Năm đó đứa nhỏ ngốc này, bị cô dọa cho không nhẹ.

Dĩ nhiên lời này Niệm Đông không dám nói, đây là đại bất kính, “Tiên quân Sí Ly, Ti Trúc có chỗ nào không đúng, ta thay mặt cô ấy xin lỗi người, người đừng chấp cô ấy.”

Thời Sênh buông Ti Trúc ra, hỏi Niệm Đông, “Tiên quân nhà ngươi đâu?”

“Tiên quân không có ở đây, Tiên quân Sí Ly có chuyện gì quan trọng sao?” Niệm Đông đúng mực trả lời.

Thời Sênh nhìn Ti Trúc, đầu đầy vạch đen, “Không có ở đây ngươi gào cái gì?”

Ti Trúc liền lăn một vòng rúc phía sau Niệm Đông, nắm cánh tay cô ta, run rẩy, lắp ba lắp bắp nói: “Ta… ta... ta… ta không nhịn được.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh ở đây đợi Lưu Vân trở lại. Ti Trúc chạy đến chỗ rất xa đứng, sợ Thời Sênh làm khó dễ cô. Cô vẫn còn nhớ ánh mắt lúc cô ta mới từ hồ Tiên Dưỡng ra ngoài.

Không phải là hung ác, cũng không phải là phẫn nộ thù hận, chính là một loại ánh mắt rất bình tĩnh, nhưng cái ánh mắt kia rất đáng sợ…

“Ti Trúc, ngươi sợ ta như vậy làm gì?”

“A a a a… Niệm Đông, cứu… cứu… cứu mạng…” Ti Trúc bị gương mặt đột nhiên phóng đại trước mặt dọa, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau.

“Ti Trúc, gào thét như thế còn ra thể thống gì nữa?” Một đôi tay phía sau đỡ lấy cô ta, lôi cô ta vào ngực.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Ti Trúc suýt nữa “oa” một tiếng khóc lên, “Tiên… Tiên quân.” May quá ngài quay lại rồi, sợ chết mất.

Lưu Vân để Ti Trúc đứng ngay ngắn, nhìn Thời Sênh, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi chạy đến chỗ ta dọa Ti Trúc làm gì?”

Chơi chán Thần giới rồi, bắt đầu chơi đến người của hắn sao?

Hắn vào núi Nam Ngô thì không được, cô thì hay rồi, thích vào là vào, tiên so với tiên sao lại bực mình như vậy?

Thời Sênh đứng ở trên bậc thang, mặt vô tội, “Ta cũng rất khó hiểu, bộ dạng ta đáng sợ như thế sao? Cô ta nhìn thấy ta cứ giống như ta giết cả nhà cô ta ấy.”

Lưu Vân lắc đầu, vỗ vỗ đầu Ti Trúc, “Đi tìm Niệm Đông đi.”

Ti Trúc chỉ mong sao rời đi, gật đầu như gà con mổ thóc, sau đó chân như bôi dầu chạy đi.

Lưu Vân đi lên bậc thềm, “Tiểu Phượng Hoàng, vô sự không lên điện Tam Bảo, ngươi đến đây tìm ta là muốn làm gì?”

Thời Sênh nhướng nhướng mày, “Cô nương kia đâu rồi?”

“Ai?”

“... Chỗ ngươi còn có mấy người cơ à?” Thời Sênh dùng một loại ánh mắt ‘không nhìn ra, ngươi lại cầm thú như vậy’ nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân: “...”

Đại não Lưu Vân xoay một cái, biết cô hỏi là ai, hắn ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, “Tiễn đi rồi.”

“Tiễn đi?” Chậc chậc, theo khuôn mẫu cũ còn tưởng rằng có thể xảy ra cái gì với hắn, không ngờ lại tiễn đi như vậy.

Quả nhiên đây là tên thiểu năng không đi theo mô típ mà.

Đáng đời còn không cả được làm bia đỡ đạn.

“Ngươi hỏi cô ta làm gì?” Lưu Vân kỳ quái, “Hôm nay ngươi đến tìm ta, không phải là vì cô ta chứ?”

Thời Sênh hếch hếch cằm, “Đương nhiên không phải, ta là tới hỏi ngươi, hẹn đánh nhau không?”

“Không hẹn!” Ai muốn đánh nhau với cái kẻ điên này, hắn lại không điên.

“Không phải ta đánh với ngươi.”

Lưu Vân kinh hãi, mặt không tưởng tượng nổi, “Ngươi còn kêu người khác đánh ta?”

“...” Cái tên thiểu năng này cả ngày nghĩ cái gì thế không biết? “Ta là hỏi ngươi, có muốn cùng đi đánh nhau không.”

Nghe thấy không phải đánh mình, Lưu Vân thở phào, “Đánh ai?”

“Vân Mạch, thế nào, có đi không?” Trực giác nói cho cô biết, con hàng này và Vân Mạch có thù oán.

Con ngươi Lưu Vân lóe lên, sau đó lắc đầu, “Ta không đánh lại hắn, không đi.”

“Ta giúp ngươi trói hắn lại!” Thời Sênh tiếp tục xúi giục, “Một chữ thôi, đi hay không!”

Một chữ hắn trừ nói đi ra, còn có thể nói cái khác sao?

“Bỏ qua thôn này thì sẽ không còn nhà trọ đâu, người khác muốn mời ta giúp đỡ, đều phải tính theo giây đấy.” Bản cô nương là một nhân vật phản diện có phong cách.

“Ngươi có thể đánh thắng hắn, tự mình đi là được, kéo ta theo làm gì?” Lưu Vân quay đầu đi.

“Thêm một người, thêm một người gánh vác nguy hiểm.” Thời Sênh nói như chuyện đương nhiên.

Lưu Vân: “...” Biết ngay mà làm sao tự dưng cô ta lại tốt bụng như vậy được.

“Đi hay không đi, đừng có lề mề, có phải đàn ông không hả!”

“Đi!” Có thể là mấy chữ cuối cùng kích thích đến Lưu Vân, hắn hét lớn một tiếng.

Phân đội nhỏ tiêu diệt nam chính chính thức thành lập.

…

Đêm khuya gió lạnh, là lúc giết người cướp của.

Lưu Vân đứng ở nóc nhà vò đầu, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi chắc chắn Vân Mạch ở đây?”

Đây là... cung điện của Tương Lăng.

Thời Sênh đứng ở bên cạnh hắn, “Ngươi không tin?”

Lưu Vân một lúc lâu mới bứt rứt nói một câu, “Độ tin cậy không cao.”

Hắn không thể nói không tin, nói không tin nhất định sẽ bị đánh.

Thời Sênh lộ ra nụ cười ngọt ngào, xích lại gần hắn, “Đánh cược không?”

Mắt Lưu Vân quét qua cô mấy cái, đột nhiên liền đổi giọng, “Ta tin! Nếu như Vân Mạch ở trong này, vậy chúng ta ngồi xổm ở đây làm gì?”

Thời Sênh trợn mắt, “Không phải ngươi ngồi xổm ở đây trước à?”

“Rõ ràng là ngươi dừng lại trước.” Lưu Vân nghiến răng.

Phía dưới có người tuần tra, hắn không ngồi xổm xuống chẳng lẽ đợi người ta bắt bọn họ sao? Sau đó cô liền không động đậy nữa, cô không động, nên hắn mới không động.

Người đằng sau vô tội nhún vai, “Ta dừng lại chờ ngươi.”

Lưu Vân: “...”

Không nói lại cô, hắn ngậm miệng thì hơn.

Hít thở sâu một hơi, “Đi bên nào?”

Cung điện của Tương Lăng cũng rất lớn, ai biết Vân Mạch trốn ở chỗ nào?

Chương 1216: Phượng hoàng niết bàn (35)

Thời Sênh nhìn nhìn điểm đỏ trên bản đồ, chỉ một hướng.

Hai người tránh những thiên binh tuần tra kia, đến tòa cung điện Thời Sênh chỉ.

Nơi này tối đen như mực, nhìn qua cũng không giống như có người ở, có lẽ là nơi dùng để đặt những đồ lặt vặt không thường dùng.

Thời Sênh kéo kéo Lưu Vân, lúc hắn quay đầu, vỗ bộp một lá bùa lên trán hắn.

Lưu Vân: "..." Coi hắn là cương thi chắc?

Hắn kéo lá bùa xuống, lần nữa ngẩng đầu lên, phát hiện nữ hài tử vừa rồi còn ở bên cạnh hắn đã không thấy đâu nữa.

Lưu Vân nhìn nhìn lá bùa trong tay, lại bộp cái dán lại, dán lá bùa lên liền nhìn thấy người bên cạnh.

Lưu Vân rất ngoan ngoãn không hỏi đây là cái gì, hai người hạ xuống phía sau cung điện đó.

"Ôi..." Thời Sênh phát ra một tiếng nghi ngờ khe khẽ.

Lưu Vân há há miệng, không tiếng động hỏi... sao thế?

"Dao Cầm đến." Trên bản đồ có hai điểm đỏ, lúc bọn họ tới, điểm đỏ

kia vẫn còn ở bên đó, lúc này lại đã sắp đến gần nơi này rồi.

Lưu Vân xuỵt một tiếng với cô, nói lớn như thế, muốn chết à!

Không giết được Vân Mạch, ngược lại dẫn thiên binh tuần tra bên ngoài tới, đến lúc đó thì không phải là giết Vân Mạch, mà là bọn họ bị đuổi chạy khắp nơi

“Sợ cái gì!” Giọng Thời Sênh lớn hơn, “Bọn chúng có nghe được đâu, ngươi ngốc à.”

Lưu Vân trợn mắt, hắn lắng tai nghe một lúc, quả nhiên không có động tĩnh gì.

“Ngươi không nói sớm!”

“Ngươi có hỏi đâu.” Trách ta cái gì.

Lưu Vân: “...”

Chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi, lời này nói một chút cũng không sai!

“Két...”

Lúc bọn họ nói chuyện, Dao Cầm đã đến rồi, cô ta nhìn trái nhìn phải, đẩy cửa ra tiến vào phòng.

Phòng vẫn không có ánh sáng.

“Ngươi đã đỡ chút nào chưa?” Giọng Dao Cầm dè dặt từ bên trong truyền tới.

Thời Sênh đẩy cửa sổ ra, nhìn vào bên trong, khả năng là cửa sổ này thiết lập pháp thuật, bên trong kỳ thực là có ánh sáng.

Rất nhiều đồ lặt vặt, Thời Sênh chỉ có thể nhìn thấy Dao Cầm, cùng với một đoạn áo khoác màu đen bên cạnh cô ta, không cần nghĩ, nhất định là nam chính.

Lợi hại!

Lại dám giấu nam chính đại nhân ở chỗ nam phụ.

Không có tiếng đáp lại cô ta, Dao Cầm do dự chốc lát, ngồi xổm xuống, giơ tay ra sờ, tay cô ta vừa giơ ra, liền bị một đôi tay nhợt nhạt bắt lấy.

“A...” Dao Cầm bị đau, khẽ hô một tiếng.

Chủ nhân của đôi tay cười nhẹ, dùng sức kéo cô ta qua, cả người Dao Cầm nhào về phía trước, một khắc sau vị trí của hai người đảo lộn.

“Ngươi... ngươi làm gì hả...” Tiếng Dao Cầm kinh hoảng vang lên, dùng cả tay chân đẩy người đang đè cô ta ra.

Nhưng rất nhanh liền bị đối phương kẹp chặt, ép tay cô ta lên đỉnh đầu, hắn dành ra một cái tay, vén tóc bên tai cô ta lên, chậm rãi cúi người xuống.

“Ngươi buông ta ra... buông ta ra...” Dao Cầm vùng vẫy không có ích gì.

Lưu Vân bên ngoài sắc mặt cổ quái, “Tiểu Phượng Hoàng, bọn họ định làm gì thế?”

“Hiện trường xuân cung đồ?” Chẳng phải mô típ bây giờ là vừa gặp mặt đã lên giường à? Yêu nhau là bắt đầu từ trên giường... ừm, lần sau cũng có thể thử một chút với Phượng Từ.

Lưu Vân kéo Thời Sênh lại, “Vậy ngươi còn nhìn, ra dáng nữ hài tử chút đi chứ?”

Thời Sênh: “...” Chính xác mà nói, cô bây giờ là cầm thú, cho nên không cần ra dáng nữ hài tử.

Thời Sênh đẩy Lưu Vân ra, tiếp tục nhìn bên trong.

Dao Cầm nhỏ giọng nghẹn ngào, xen lẫn tiếng nuốt vào.

Thời Sênh: “...” Đệch, hút máu à!

Mẹ kiếp, còn tưởng là đang làm chuyện gì không xem được.

Xoẹt xoẹt...

Một khắc sau, quần áo Dao Cầm bị xé ra, lộ ra một đoạn cánh tay nhỏ trắng như tuyết, mềm nhũn yếu ớt để ở ngực Vân Mạch.

Hình như Dao Cầm bị Vân Mạch chặn miệng, chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của cô ta, không có âm thanh gì khác.

Quần áo trên người cô ta rất nhanh bị cởi hết. Vân Mạch còn không thèm cởi quần áo, trực tiếp tiến vào. Dao Cầm phát ra một tiếng đau đớn kiềm nén.

Vân Mạch dừng một chút, có lẽ là chờ cô ta bình thường lại, sau đó nhanh chóng chuyển động.

Thời Sênh: “...” Cái này tiến triển nhanh thật!

Từ góc độ này của Thời Sênh, chỉ có thể nhìn thấy thân hình Vân Mạch nhấp nhô lên xuống, những thứ khác cái đều không nhìn thấy, đều bị áo choàng rộng lớn của hắn che mất.

Trừ điểm!

“Tiểu Phượng Hoàng, ngươi xem đủ chưa!” Loại chuyện này rốt cuộc có gì để xem?

Thời Sênh vẫn chưa trả lời, bên trong truyền ra một tiếng quát mắng trầm thấp.

“Ai!”

Thời Sênh: “...”

Lưu Vân: “...”

Lưu Vân giận, “Ngươi không phải nói hắn không nghe thấy sao?”

Thời Sênh kéo lá bùa trên người xuống, thản nhiên, “Ta quên mất có thời gian.”

Lưu Vân: “...” Ngươi còn có thể chơi xỏ nhau hơn nữa không?

Thời Sênh đẩy cửa sổ ra, vẫy vẫy tay với nam nhân đã đứng lên ở bên trong, “Hi, nam... Vân Mạch, a, nhanh như vậy đã kết thúc, ngươi như thế không được rồi!”

Vân Mạch thấy rõ người đứng bên ngoài, trong con ngươi bừng lên

sát ý, là tiểu nha đầu đó, đang ưu sầu không tìm được cô ta, cô ta lại dâng tới cửa.

Còn nói hắn không được...

Rất tốt!

Hôm nay hắn sẽ để cho cô ta xem xem, hắn được hay không được.

Thời Sênh coi nhẹ ánh mắt giết người của Vân Mạch, trèo qua cửa sổ vào.

Lưu Vân muốn kéo cô, nhưng chậm một bước, hắn nhìn bốn phía, cuối cùng chỉ có thể cam chịu số phận nhảy theo vào cửa sổ.

Vân Mạch trước lên tiếng mỉa mai không phải là Thời Sênh, mà là Lưu Vân, “Lưu Vân, ngươi bây giờ đã sa ngã đến mức nhập bọn với một tiểu nha đầu sao?”

Lưu Vân không chút khách khí châm biếm lại, “Vậy cũng còn tốt hơn ngươi, phải dựa vào một tiểu nha đầu mà khôi phục.”

Vân Mạch nhìn Dao Cầm, cô ta đã mất đi ý thức, trên người đắp áo khoác của hắn. Hắn lạnh mặt lại, “Đây là việc của ta, không đến phiên ngươi quản.”

Hắn lại quét qua Thời Sênh một cái, “Các ngươi tìm tới đây, muốn bắt ta?”

“Không phải.” Thời Sênh phủ nhận.

Vân Mạch cau mày.

Thời Sênh cong cong mắt, “Ta nói cho ngươi một tin tức xấu trước.”

Cô chỉ Dao Cầm trên đất, tràn đầy ác ý nói: “Cô ta chính là cây hoa sen ngươi trăm phương ngàn kế muốn làm cho sống lại kia.”

Con ngươi Vân Mạch trợn to, dường như có chút không thể tin.

Nhưng nghĩ tới huyết dịch vừa rồi hắn uống, sức mạnh mang theo bên trong, cùng với cảm giác kích động bất chợt đó của hắn, khiến cho hắn không thể không tin, cô chính là...

Vân Mạch ngồi xổm xuống, dùng quần áo bọc người lại, cẩn thận nhìn dung mạo cô ta, hình như... có chút giống trước kia.

Là cô sao?

Thật sự là cô sao?

Khi đó chuyện xảy ra quá nhanh, hơn nữa hắn cũng mất đi quả trứng Phượng Hoàng chuẩn bị cho cô, cuối cùng hắn tiễn tàn hồn của cô đi, hắn cũng không khẳng định được, cô có thể sống tiếp hay không.

Vân Mạch nhìn người trước mặt, lại có chút không biết làm sao.

“Vậy ta lại trả lời ngươi một câu hỏi phía trên.” Giọng Thời Sênh rất nhẹ, rất êm tai, nhưng những chữ kia không hề dễ nghe, mang theo ác ý không chút che giấu, “Chúng ta tới nơi này... là để giết ngươi.”

Vân Mạch chợt nghiêng đầu, trong con ngươi tràn đầy sương lạnh, “Chỉ dựa vào các ngươi?”

“Có phải hắn xem thường ngươi không?” Thời Sênh nhìn Lưu Vân.

“Hắn luôn xem thường ta.” Lưu Vân ngược lại thản nhiên, “Thù giữa ta và hắn, có thể kể đến ba ngày ba đêm.”

Cổ tay Thời Sênh lật một cái, nụ cười ở khóe miệng nhìn thế nào cũng cảm thấy u ám, giọng cô đầy hung hăng càn quấy, “Vậy thì xem xem, hôm nay ngươi có chết không.”

Chương 1217: Phượng hoàng niết bàn (36)

Lưu Vân còn chưa kịp phản ứng, Thời Sênh đã đánh nhau với Vân Mạch, đồ ở phòng chứa bị nghiền nát dưới áp lực cực mạnh, toàn bộ đều vỡ vụn, hóa thành bột mịn, bay trong không trung, mù mịt hoa mắt.

Vân Mạch không có vũ khí, có chút bất lợi, hơn nữa trên người hắn còn có thương thế chưa khỏi hết, lúc sau gần như bị Thời Sênh áp chế toàn diện.

“Oành!”

“Ầm!”

Toàn bộ nóc nhà bị một cỗ lực mạnh hất bay, Lưu Vân yên lặng ngẩng đầu nhìn một cái, đáy lòng thầm đếm thời gian thiên binh tuần tra bên ngoài đến.

Năm...

Sáu...

Bảy...

“Kẻ nào đấu pháp ở đây?” Giọng nói bằng bằng quát lớn.

Đáp lại hắn chính là một tiếng ầm vang lớn hơn, một khối kiến trúc đập qua chỗ bọn họ.

Thiên binh: “...”

Tại sao nam chính và nữ chính lại khó giết chết như vậy? Nguyên nhân chính là cứ mỗi lúc tưởng là có thể một chiêu mất mạng, thì không phải không khí đột nhiên đình trệ, cũng sẽ là phản ứng của nam nữ chính đột phá giới hạn, tránh được chỗ hiểm.

Thời Sênh rất tức giận!

Không thể đánh chết, vậy thì trói lại đi, dù sao còn có một sát thủ miễn phí đang ở đây.

Thời Sênh làm một động tác giả, nhân lúc Vân Mạch phòng ngự, đột nhiên lắc mình biến mất. Vân Mạch mất đi mục tiêu, ánh mắt cảnh giác càn quét bốn phía.

Ngay lúc hắn quay đầu, một tia sáng lạnh đè xuống trước mặt, hắn giơ tay ngăn cản theo bản năng, nhưng tia sáng lạnh lại không tiếp tục, mà là một tia sáng vàng thoáng hiện, hai tay hắn bị tia sáng vàng kia trói lấy, nhanh chóng quấn quanh cơ thể hắn, thít chặt.

Cơ thể mất đi thăng bằng, từ trên trời rớt xuống, đập vào đống đổ nát.

Vân Mạch muốn vùng vẫy thoát khỏi thứ trói mình, phát hiện vùng vẫy thế nào cũng không ra được.

Tốc độ của thiên binh còn nhanh hơn Thời Sênh, trước vây Vân Mạch lại, dẫn đầu là Tương Lăng.

“Vân Mạch?” Nhìn rõ người, Tương Lăng cũng rất kinh ngạc, “Sao ngươi lại ở đây?”

Bọn họ đều cho là Vân Mạch đã rời khỏi Thần giới, ai biết hắn vẫn còn ở đây, hơn nữa còn ở trong cung điện của hắn.

Vân Mạch nằm trên đất, phải ngửa đầu mới có thể nhìn thấy rõ Tương Lăng. Cái tư thế này có chút áp bức và lăng nhục, hắn rời tầm mắt đi, mặt lạnh không nói lời nào.

Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, hắn liên tiếp thua trong tay tiểu nha đầu kia, hắn cũng rất tuyệt vọng.

Tương Lăng yên lặng một lúc, giơ tay xách hắn lên, đẩy đến trong tay thiên binh bên cạnh.

Thời Sênh từ trên trời lao xuống, nói với Tương Lăng, “Này, hắn là ta bắt được, đưa ta.”

Lại muốn chia chiến lợi phẩm với bản cô nương, đáng sợ.

Tương Lăng lạnh mặt, như nhìn người xa lạ nhìn Thời Sênh, “Sí Ly, hắn là tội nhân của Thần giới, Thần giới sẽ xử lý hắn.”

“Đệch, ông đây bắt được, dựa vào cái gì cho các ngươi?” Thời Sênh trợn mắt.

Tương Lăng công bằng mở miệng, “Ở Thần giới, tất cả đều phải theo quy củ.”

Thời Sênh: “...”

Quy củ ông nội ngươi ấy!

Kiếm của ông đây đâu!

“Sí Ly! Ngươi muốn làm gì!” Tương Lăng thấy Thời Sênh giương kiếm, nghiêm túc trách mắng một tiếng, “Bây giờ không phải là lúc cho ngươi càn quấy.”

“Tương Lăng, Vân Mạch đúng là do Tiểu Phượng Hoàng bắt được, ngươi cứ đưa người đi như vậy, cô ấy có thể không tức giận sao?” Lưu Vân đứng ở nơi hơi xa, nhìn bên này, “Ngươi vẫn là giao người cho Tiểu Phượng Hoàng đi, cô ấy điên lên rồi, các ngươi sẽ gặp phiền phức đó.”

“Đây là Thần giới.” Tương Lăng đột nhiên cố chấp.

Kiếm của Thời Sênh giơ nửa ngày cũng không hạ, cô đột nhiên xoay người đi về phía đống đổ nát.

Tương Lăng đã chuẩn bị để chiến đấu, nhưng cô đột nhiên đi rồi, hắn nhìn mà đầu óc mơ hồ.

Nhưng Vân Mạch dường như đoán được cô muốn làm gì, ngọ ngoạy kích động, “Sí Ly, ngươi có gì cứ nhắm vào ta, không liên quan đến cô ấy.”

“Vậy ta cũng rất tuyệt vọng, bọn họ muốn giữ ngươi, ta chỉ có thể tự nghĩ cách đòi ngươi lại.” Thời Sênh cũng không quay đầu lại nói.

Vân Mạch sốt ruột đỏ mắt lên, gào với Tương Lăng, “Giao ta cho cô ta, Tương Lăng, giao ta cho cô ta!”

Tương Lăng: “...”

Nào có ai tự mình đi tìm chết chứ?

Rõ ràng là cô ta muốn giết hắn.

“Tương Lăng, ngươi mau giao ta cho cô ta!” Giọng Vân Mạch càng lớn hơn.

Tương Lăng không rõ vấn đề, đương nhiên không đồng ý yêu cầu của Vân Mạch.

Thời Sênh đã dùng thiết kiếm quét đống đổ nát ra, đào Dao Cầm bị chôn ở phía dưới lên.

Vân Mạch thiết lập một tầng kết giới cho Dao Cầm, có hình bán nguyệt bảo vệ người. Kết giới nhìn rất bền chắc, bị thiết kiếm đâm một cái liền vỡ.

Dao Cầm vừa vặn tỉnh lại, nhìn thấy tiểu cô nương xách kiếm đứng ở trước mặt mình, liền hét lên một tiếng chói tai.

“Kêu cái gì mà kêu?” Thời Sênh tức giận trừng cô ta, dùng thiết kiếm chỉ cô ta, “Đứng lên.”

Các loại ký ức bay lượn trong đầu Dao Cầm, cô ta nhớ mình đến thăm người đàn ông kia... sau đó, người đàn ông kia đột nhiên... sau đó cô ta đều không nhớ nữa, bây giờ vừa mở mắt ra đã nhìn thấy tiểu cô nương này.

Chuyện gì thế này?

Chuyện gì thế này?

“Tiểu Dao?” Tương Lăng nghe thấy tiếng Dao Cầm, mấy bước chạy lên đống đổ nát, “Tiểu Dao ngươi tại sao lại ở đây? Sí Ly, ngươi muốn làm gì?”

“Tiên tôn...” Hốc mắt Dao Cầm bỗng đỏ lên.

“Tiểu Dao đừng sợ.” Tương Lăng nhẹ giọng dỗ dành, “Ta ở đây, ngươi sẽ không sao đâu.”

Thời Sênh liếc mắt, thiết kiếm càng dán gần Dao Cầm, giọng xấu xa, “Ngươi không giao Vân Mạch cho ta, vậy thì không khẳng định được, cô ta sẽ có chuyện gì hay không đâu. Tiên tôn Tương Lăng hẳn biết, thanh Hiên Viên kiếm này của ta rất nhanh.”

Hiên Viên kiếm bản chính cũng bị tiêu diệt rồi, có thể không nhanh sao?

Tương Lăng không dám mạo hiểm, “Ngươi dùng một tiểu cô nương để uy hiếp, thì gọi gì là bản lĩnh, ngươi thả cô ấy ra trước, những thứ khác chúng ta có thể thương lượng.”

Thời Sênh ha ha hai tiếng, “Tiên tôn Tương Lăng thật biết nói đùa, ta cũng là một tiểu cô nương, uy hiếp một tiểu cô nương, không có vấn đề gì, rất công bằng.”

Thật sự mà nhìn bề ngoài, cô còn nhỏ hơn nữ chính

Tương Lăng: “...”Sức chiến đấu kia của ngươi cũng không biết ngại mà nói mình là tiểu cô nương?

“Được rồi, bớt phí lời đi, một lần cuối cùng, giao người cho ta, nếu không ta sẽ giết con tin!” Thổ phỉ Sênh ngang ngược buông lời.

Tương Lăng cau mày, “Sí Ly, ngươi làm thế này là chống lại cả Thần giới?”

Vân Mạch hung dữ thêm một câu, “Cũng là đang chống lại cả Ma tộc.”

Thời Sênh hung hăng càn quấy cười nhạt, “Chống lại toàn thế giới đã làm sao? Các ngươi đánh thắng được ta chắc?”

Lưu Vân tặc lưỡi, từng nhìn thấy người hung hăng càn quấy, chưa từng nhìn thấy người hung hăng càn quấy đến mức này.

Những chuyện trước kia hắn làm, so với cô ta thì hoàn toàn không đáng nhắc tới, quả là núi cao còn có núi cao hơn.

“Đã cho các ngươi cơ hội rồi.” Thời Sênh buông tay, cổ tay xoay một cái, đâm về phía Dao Cầm.

“Sí Ly ngươi dám!”

“Dừng tay”

Tiếng Tương Lăng và Vân Mạch chồng lên nhau. Tương Lăng vút về phía Thời Sênh, nhưng hắn biết, tốc độ của mình kém hơn tốc độ của cô.

Dao Cầm trợn to mắt, huyết sắc trên mặt mất hết, sự kinh hãi từ trong con ngươi tràn ra, phủ khắp khuôn mặt, hiện ra có chút dữ tợn.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, một khối đen kịt vô căn cứ xông ra, đụng vào thiết kiếm. Lực đạo rất lớn, trực tiếp đụng nghiêng thiết kiếm đi, mũi kiếm lướt qua Dao Cầm, rơi ở trên đống đổ nát bên cạnh.

Thời Sênh liếc thứ đụng thiết kiếm kia, ánh mắt bình tĩnh, không gợn sóng, nhưng vô cớ khiến cho lòng người phát rét.

Tiểu Bạch co lại thành một khối, lớn tiếng giải thích cho mình, “Ta không phải cố ý đâu, ta không khống chế được mình.”

Nó hoàn toàn không muốn đối đầu với cô.

Chương 1218: Phượng hoàng niết bàn (37)

Tiểu Bạch bị Dao Cầm khế ước, có thể khống chế Tiểu Bạch, nhất định là cô ta.

Tiểu Bạch nói xong câu nói kia, lại nhào tới Thời Sênh, giọng trẻ con non nớt vẫn còn đang rống to, “Ta thật sự không phải cố ý đâu, hu hu, chủ nhân cứu mạng!”

Thời Sênh nghiêng người tránh tiểu Bạch, giơ tay lên bộp một cái dán một tấm bùa lên người nó, trong miệng nhanh chóng đọc mấy câu, cắn đứt ngón tay nhỏ máu lên, yêu kiều quát một tiếng, “Phá!”

Lá bùa hóa thành một tia sáng ẩn vào trong cơ thể Tiểu Bạch.

“Phụt...”

Tiếng của Thời Sênh và tiếng hộc máu của Dao Cầm gần như đồng thời vang lên, cơ thể Tiểu Bạch đột nhiên mất đi chống đỡ, mềm nhũn lăn xuống đất, co lại thành một khối, lăn đến góc đống đổ nát.

Khế ước bị cưỡng ép giải trừ, vẻ kinh hãi trên mặt Dao Cầm biến thành kinh ngạc.

Người lúc đầu Tương Lăng dẫn cô ta đi tìm nói cho cô ta biết, với năng lực của cô ta muốn giải trừ khế ước rất phiền phức, cần rất nhiều thứ, trong đó có máu Phượng Hoàng.

Nhưng Sí Ly không cho, cho nên sau đó mới từ bỏ.

Nhưng mà, bây giờ mới qua bao lâu, sao cô ta lại giải trừ khế ước rồi?

“Ta... rốt cuộc đắc tội ngươi chỗ nào?” Dao Cầm yếu ớt, nhấn mạnh từng chữ hỏi.

Cô ta không nghĩ ra.

“Người ngươi đắc tội không phải ta.” Dung mạo Thời Sênh dường như nhuộm đầy ý cười, “Người ngươi đắc tội là Sí Ly.”

Đây là nhiệm vụ của bản cô nương, bản cô nương cũng rất bất lực!

Dao Cầm không hiểu, “Ngươi, không phải chính là, Sí Ly?”

“Không phải, ta chỉ là người giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện.” Ngữ khí của Thời Sênh khẽ nâng lên, không biết xấu hổ tự khen, “Cô ta không lợi hại như ta.”

Dao Cầm nghe không hiểu, cô ta từng đắc tội Sí Ly lúc nào? Người trước mặt này không phải Sí Ly, vậy cô ta là ai?

Trong đầu vô cùng hỗn loạn, cô ta khó chịu che ngực. Cô ta vừa động một cái, áo choàng trên người bị kéo xuống không ít, lộ ra dấu vết mập mờ trên người.

Tương Lăng vốn dĩ đã đến bên cạnh, lúc này lại ngây ra, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm những dấu vết kia.

Là một người đàn ông bình thường, cho dù chưa có đôi, cũng biết những dấu vết kia có nghĩa là gì.

Từ chỗ cô ta lộ ra ngoài, là có thể biết trên người cô ta không mặc gì.

Dao Cầm hình như nhận ra, vội vàng kéo áo choàng, che lại những dấu vết kia, mặt đầy thống khổ nhìn Tương Lăng, “Tiên... Tiên tôn... ta, ta là bị cưỡng ép.”

Dao Cầm đúng là bị cưỡng ép, cô ta không tính là nói dối. Chỉ là... nữ chính đại nhân, đối tượng của ngươi ở bên kia, ngươi như vậy sẽ khiến cho đối tượng của ngươi hóa đen đó!

Thời Sênh nhìn Vân Mạch, quả nhiên mặt người kia đen sầm lại, ánh mắt kia giống như muốn phanh thây Tương Lăng, tràn đầy hung ác và căm phẫn.

Vị nam chính này đã hóa đen rồi. Nếu tiếp tục bị kích động như vậy nữa, sẽ còn hóa đen thành cái dáng vẻ gì?

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, nhanh chóng vung kiếm đâm qua, Tương Lăng gần như trơ mắt nhìn thiết kiếm không đâm vào ngực Dao Cầm.

Thời Sênh vẫn cảm thấy sức cản rất lớn, con mẹ nó, đã thế này rồi, mà vầng sáng của nữ chính vẫn còn à?

Làm bia đỡ đạn dễ dàng lắm sao? Tức giận!

Bản cô nương chỉ là muốn hoàn thành nhiệm vụ, sao lại khó khăn như vậy chứ!

Tương Lăng lấy lại tinh thần, lập tức xuất chưởng đánh về phía Thời Sênh. Thời Sênh không kịp đâm kiếm thứ hai, lui đến vị trí an toàn.

Mẹ kiếp, sớm biết đã bôi ít độc dược lên kiếm rồi.

Không được!

Một lần nữa!

Thời Sênh lần nữa xông lên, thiết kiếm kéo theo linh khí trong không khí, tạo thành sóng khí hình trăng khuyết như thật, lúc cô vung kiếm, khí thế hào hùng càn quét qua.

Tương Lăng kinh hãi trước sức mạnh uy vũ này.

Cô ta lại... có thể tùy ý sử dụng linh khí trong thiên địa.

Một người có thể chuyển hóa linh khí trong thiên địa cho mình dùng, cũng chính là nói, sẽ không xuất hiện tình trạng linh khí cạn kiệt, chỉ cần trong thiên địa còn có linh khí, cô ta sẽ có thể sử dụng vô tận, đó là một chuyện khủng bố đến mức nào?

Tương Lăng lại nhớ lại lần đầu gặp.

Bọn họ đều cho rằng tạo thành tai nạn lớn kia, là thanh kiếm của cô ta, nhưng bây giờ hắn biết, không phải vậy.

Cô sử dụng linh khí trong trời đất.

Cô lúc ấy vừa mới sinh ra, rốt cuộc sao mà làm được?

Nghi vấn của Tương Lăng đương nhiên không có ai giải thích cho, hắn gần như điều động cả linh lực toàn thân, mới có thể không bị sức mạnh kia khuấy nát.

“Khụ khụ...” Tương Lăng chống người, lau lau vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh bên kia.

Tiểu cô nương vừa rồi còn đứng ở đó lại không thấy đâu nữa.

Tương Lăng cả kinh, hắn hoàn toàn không chú ý tới, cô biến mất lúc nào.

Hắn dồn sức quay đầu nhìn về phía Dao Cầm, quả nhiên nhìn thấy cô ở đó.

“Sí Ly!”

Thời Sênh không chút do dự, đâm xuống vị trí trái tim Dao Cầm.

Rắc rắc...

Trong nháy mắt dường như có thứ gì vỡ vụn, âm thanh rất rõ ràng.

Con ngươi Dao Cầm trợn to, trong con ngươi cô ta dần dần bao phủ một tầng ánh sáng xanh, ban đầu rất mỏng, giống như sương mù, nhưng rất nhanh liền đậm lên, cơ thể cũng bắt đầu tản ra điểm sáng màu xanh.

Ánh sáng đó rất dịu dàng, như nắng ấm ngày xuân.

Ánh sáng càng ngày càng đậm, cơ thể Dao Cầm từ từ bay lên cao, áo khoác rơi khỏi cơ thể cô ta, ánh sáng xanh lập tức bao phủ lấy vị trí quan trọng, dấu vết trên tay chân được ánh sáng xanh lướt nhẹ qua, khôi phục da thịt trắng nõn.

Chân tay nhỏ dài trắng ngần như ẩn như hiện trong ánh sáng xanh, vô cùng trêu người.

Cô ta được ánh sáng nâng lên không trung, điểm sáng màu xanh bay

giống như đom đóm, quấn quanh cô ta,

Đáy lòng Thời Sênh có chút dự cảm xấu.

Cô thử đến gần cô ta, nhưng căn bản không có cách nào đến gần, những ánh sáng xanh dịu dàng kia, ngăn cản cô ở bên ngoài, cho dù là thiết kiếm chém xuống cũng không có tác dụng gì.

Thời Sênh: "..."Đây là sức mạnh của thiên đạo.

Thời Sênh sờ cằm, mặt rầu rĩ, lại dính chiêu!

Sau khi toàn bộ cơ thể Dao Cầm được ánh sáng xanh bọc lại, một đạo ánh sáng xanh chói mắt xông thẳng lên trời, sau đó như ánh sáng lấp lánh tản ra khắp nơi trên thế giới, cả thế giới đều bị ánh sáng xanh dịu dàng kia lấp đầy.

Cả thế giới dường như đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn khối ánh sáng xanh kia.

Không biết qua bao lâu, âm thanh thương tang cổ phác từ trong thiên địa vang lên...

Thần sinh mệnh trở về vị trí.

Thời Sênh: "..." Đậu má má má má má! Thật là quá đáng!!!

Tại sao giết nữ chính rồi, cô ta lại trở về vị trí?

Đã nói là tình kiếp mà?

Ông đây không phục!

[...] Ký chủ có phải cô ngốc rồi không? Nam chính mới là tình kiếp, nữ chính là sinh tử kiếp.

Thời Sênh: "..." Cô thật sự không biết, mẹ kiếp trong tình tiết truyện không có biết không hả?

Trong tình tiết truyện nữ chính trở về vị trí không phải là thần sinh mệnh, cho nên lịch kiếp của cô ta thất bại. Nhưng bởi vì cô ta dùng thân thể Phượng Hoàng, lại là một con Phượng Hoàng cuối cùng, thiên đạo cũng không đuổi cùng giết tận, để cô ta lấy thân thể Phượng Hoàng trở về vị trí.

Mẹ kiếp!

Bây giờ làm sao hả?

Nữ chính bị cô làm trở về vị trí rồi, nam chính và nữ chính nhất định không có duyên, CP phá hủy rồi.

Nhưng nhiệm vụ là giết chết bọn họ mà!

Làm sao đây?

Thần sinh mệnh, quản lý sinh tử của vạn vật thế gian, thuộc về loại thần thượng cổ.

Bản cô nương cũng đâu thể tự phong cho mình một cái danh hiệu thần thượng cổ chứ? Phong cái gì? Sát thần sao?

Thiên đạo muốn gọt chết bản cô nương à.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn không trung sấm mây cuồn cuộn.

Mặt đầy phiền muộn, cái thiên đạo khốn kiếp này bây giờ đang muốn gọt bản cô nương rồi.

Đấu với người đấu với trời... đấu cái rắm, ông đây sắp nổ tung không gian này rồi!

Dù sao thì không gian mà nổ tung, nam nữ chính đều phải chết, a ha ha, cứ làm như vậy đi!

[...] Ký chủ cô bình tĩnh, bình tĩnh!

Thời Sênh lạnh mặt, không bình tĩnh được, thế giới này quá khốn kiếp, vừa đến đã bị nhét vào trong băng đã đành, bây giờ còn làm ra như vậy, ông đây không làm!

[...] Ký chủ, có lẽ còn có thể cấp cứu một chút, cô thử nhìn lại lần nữa xem?

Làm ra cục diện như bây giờ, rốt cuộc là lỗi của ai hả!

Chương 1219: Phượng hoàng niết bàn (hoàn)

Hệ thống biết Thời Sênh nói không làm, có lẽ thật sự sẽ không làm, trừ phi Phượng Từ đột nhiên xuất hiện, nhưng nó không thể nào đột nhiên biến Phượng Từ ra được.

Cho nên...

Vẫn là offline đi!

Giả vờ như nó không biết gì cả.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn ánh sáng xanh trên trời, nhân lúc bây giờ cô ta vẫn còn chưa kịp phản ứng, tính khả thi đánh chết hai người rất cao.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Vân Mạch, giết nam chính trước đi!

Vân Mạch đối diện với ánh mắt Thời Sênh, cơ thể đột nhiên lạnh lẽo, khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não bộ. Hắn cảm thấy tiểu cô nương trước mặt này, càng giống một Ma tộc hơn.

Thời Sênh nhếch môi cười, nụ cười kia càng nổi bật dưới ánh sáng xanh trên đỉnh đầu, vô cùng u ám.

Thời Sênh vẫy vẫy thiết kiếm, lao vun vút về phía Vân Mạch. Cô đột nhiên động thủ, những người khác vẫn còn chìm đắm trong không trung, người bên cạnh Vân Mạch không ngăn cô lại.

Ầm ầm...

Tiếng sấm vang khắp toàn bộ thiên địa, chấn động lòng người.

Kèm theo đó là tia chớp to bằng cánh tay, tiểu cô nương quần áo màu đen như tia chớp đến bên cạnh, ánh sáng của tia chớp khúc xạ trên thiết kiếm bắn ra hàn quang màu tím, cùng với ánh sáng xanh đầy trời, lao vào con ngươi Vân Mạch, nhuộm ra màu sắc vô cùng xinh đẹp.

Ầm ầm ầm...

Ầm ầm...

Tia chớp xé bầu trời, thẳng tắp mà bổ xuống phía Thời Sênh. Thời Sênh nhanh chóng đâm thiết kiếm vào cơ thể Vân Mạch, cánh tay bị chấn động tê dại, một sức mạnh thô bạo xông vào cơ thể cô, hỗn loạn chạy thẳng đến đan điền.

Trong nháy mắt đan điền giống như ngọn lửa thiêu bỏng.

Thời Sênh nghiến răng rút thiết kiếm ra, tránh sang bên cạnh.

Tia chớp sắp đánh trúng Vân Mạch, lúc đến đỉnh đầu hắn, cứng nhắc quẹo một đường cong rơi xuống bên cạnh, đánh bay mấy thiên binh.

“Đệch mợ!” Như thế cũng được hả!

Thiên đạo ngươi đừng có mà quá thiên vị!

Nam chính là người, những người khác thì không phải là người chắc?

Thời Sênh mò ra bóng năng lượng, dù sao đến sấm cũng kéo ra rồi, thêm chút nữa cũng không vấn đề gì.

Làm việc đương nhiên phải làm lớn.

Thời Sênh ném bóng năng lượng về phía nam chính, một màn quỷ dị lại xảy ra, sấm sét lại ngăn bóng năng lượng lại, đánh cho nó trở lại.

Thời Sênh: "..."

Ngươi như vậy thật sự không có cách nào mà nói chuyện với ngươi nữa!

Bóng năng lượng không nhận chủ, Thời Sênh chạy nhanh, vẫn bị sóng khí ảnh hưởng đến, có chút nhếch nhác.

"Tiểu Phượng Hoàng, ngươi đã làm gì hả?" Lưu Vân giơ tay đỡ Thời Sênh dậy, mâu quang tối tăm nhìn lên không trung, "Đó là sức mạnh của thiên đạo."

Thời Sênh lau mặt, cảnh cáo Lưu Vân, "Muốn sống thì mau chạy đi, đến chỗ hư không của hoang hải đó."

Lưu Vân nghe ra ngữ khí của cô không đúng, kéo lấy cô, "Tiểu Phượng Hoàng, ngươi muốn làm gì?"

Thời Sênh ưỡn ngực, ngửa đầu nhìn không trung, hào hùng tuyên bố, "Cứu thế giới."

Ầm ầm ầm...

Sấm sét bổ xuống không chút lưu tình.

Thời Sênh lập tức hướng lăn một vòng sang bên cạnh, sấm sét đánh trúng bên cạnh, bụi đất tung bay.

Lưu Vân tránh sấm sét, lăn đến bên cạnh Thời Sênh, trên mặt lại có chút lo lắng, “Tiểu Phượng Hoàng, ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn.”

Thời Sênh cảm thấy cơ thể rất không thoải mái, có thể là lúc vừa rồi đâm nam chính, sức mạnh kia bắn ngược trở lại. Tiếng của Lưu Vân xoay một vòng bên tai cô rồi biến mất, cô căn bản không nghe rõ hắn nói cái gì.

Thời Sênh lắc lắc đầu, gào với Lưu Vân, “Đến chỗ hư không của hoang hải đó, ta nhắc nhở ngươi một lần cuối cùng.”

Cô đã nhắc nhở hắn, thật sự mà chết, vậy cũng là đáng đời hắn.

Thời Sênh nhảy một cái lên không trung, hóa thành hình dáng Phượng Hoàng, bay lên trời cao, sấm sét đuổi ở phía sau cô, tình cảnh vô cùng chấn động.

Thời Sênh trừ lần bắt đầu không khống chế được mà biến hình, qua mấy lần biến thân, sau đó cũng chưa từng hiện ra hình dáng Phượng Hoàng.

Cho tới bây giờ bọn họ mới phát hiện, con Phượng Hoàng này không giống những con Phượng Hoàng khác.

Lông đuôi của cô lại là màu đen, nếu như cô là Phượng Hoàng đen vậy thì không sao, nhưng màu sắc toàn thân cô đều là màu vàng, lông đuôi sao lại là màu đen?

Thời Sênh nghênh đón ánh sáng xanh bị sấm sét bao phủ, những

sấm sét này rõ ràng đang bảo vệ Dao Cầm, cô ta vừa mới trở về vị trí, cần tiếp thu ký ức và năng lực.

Thời Sênh đánh bừa bãi qua, tần số tia chớp đánh xuống càng ngày càng dày đặc.

Cả không gian đều tràn ngập uy thế đè nén đáng sợ.

Dưới uy thế đè nén như vậy, mọi thứ dưới đất bắt đầu sụp đổ tan tành, hóa thành bột mịn.

Lưu Vân đứng ở phía dưới một lúc, lui khỏi vòng gió bão, lúc đi qua một đống đổ nát, khom người nhặt Tiểu Bạch hôn mê bất tỉnh lên, nhét vào trong tay áo.

Hắn quay đầu nhìn Phượng Hoàng trên không trung, đáy lòng có một loại trực giác... từ nay về sau, sẽ không còn gặp được cô nữa.

…

Sau khi Thời Sênh đến vị trí chính giữa, đột nhiên hóa thành hình người, thiết kiếm nhắm thẳng vào không trung, mũi kiếm sinh ra một cơn gió lốc lớn, nhanh chóng mở rộng, tạo thành gió xoáy.

Gió xoáy cuốn sấm sét bốn phía vào, ánh sáng tím lưu chuyển bên trong, chỉ nhìn thôi đã khiến cho người ta cảm thấy khủng bố.

Gió xoáy bắt đầu tách ra, khuếch tán ra bốn phía, rất nhanh bầu trời chỉ còn lại gió xoáy, và Dao Cầm vẫn được một tầng sấm sét bao bọc.

Dao Cầm chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng xanh nhanh chóng dệt ra một tầng váy dài màu xanh trên người cô ta. Cô ta nhìn Thời Sênh

đứng ở giữa gió xoáy, từ tốn mở miệng, “Sí Ly, ngươi muốn sinh linh thế giới này đồ thán* sao?”

** Đồ thán: Chịu cảnh lầm than cực khổ.*

“Sinh linh đồ thán? Thú vị biết bao.” Thời Sênh chế nhạo một tiếng, trong tầm mắt của Dao Cầm, đôi môi vừa mở ra đã khép lại, “Tạm biệt nhé!”

Dao Cầm còn chưa phản ứng được với ý tứ câu nói kia của Thời Sênh, đột nhiên nhìn thấy thân hình cô nhập vào trong gió xoáy, tiếng hót của Phượng Hoàng vang khắp thiên địa.

Trong trẻo, vang dội, hung hăng càn quấy...

Cũng như con người cô.

Dao Cầm phát hiện sức mạnh trong cơ thể mình bắt đầu tán loạn, sức mạnh không khống chế được tràn ra ngoài, cả thế giới dường như cũng bắt đầu lay động.

Bóng tối cắt màn trời, chia màn trời thành vô số mảnh vụn nhỏ, không trung vừa rồi còn hàng loạt tiếng sấm, lúc này không còn gì cả, chỉ còn lại một mảnh âm thanh tách ra.

Những gió xoáy kia khuếch tán ra nơi xa, nơi nó đi qua, toàn bộ sụp đổ vỡ vụn.

Bóng tối nhanh chóng xâm nhập, cảnh sắc phía dưới đang sụp đổ, mặt người biến mất, kiến trúc biến mất, tất cả đều đang biến mất.

Cô ta nhìn Vân Mạch bị bóng tối chiếm đoạt...

Dao Cầm chậm rãi ngẩng đầu, trên người Phượng Hoàng trong gió xoáy bùng lên ngọn lửa rừng rực, dường như muốn thiêu hủy tam giới.

Phượng Hoàng Niết bàn.

Là cảnh tượng chấn động nhất thế gian này.

…

Thời Sênh quay về không gian hệ thống, xoắn xoắn cánh tay, giọng bất thiện hỏi Hệ thống, “Nhị Cẩu Tử, mi nói cho ta biết, vì sao cuối cùng ông đây lại tự bốc cháy?”

[Lúc cô vừa đến thế giới này, Vân Mạch đánh cô, hắn đưa ma khí vào cơ thể cô, cộng thêm trận pháp trước đó, cùng với hồ Tiên Dưỡng sau đó... tóm lại, chính là hàng loạt nguyên nhân, dẫn đến cuối cùng cô không khống chế được sức mạnh.]

Hệ thống một hơi giải thích xong.

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Cho nên là ông đây bị chơi xỏ?”

[...] Lời này nó có thể trả lời sao? Đương nhiên không thể, sẽ bị đánh chết.

Thời Sênh yên lặng một lát, đột nhiên lên tiếng, “Xem sau đó thế nào.”

Hệ thống kỳ quái, làm sao tự nhiên lại muốn xem chuyện sau đó, trước kia có cho cô cũng không thèm xem.

Hệ thống chuyển hình ảnh trên màn hình đến lúc thế giới vừa bắt đầu sụp đổ, Vân Mạch và Dao Cầm khẳng định là chết rồi, Tương Lăng cũng bị bóng tối chìm ngập, chết hay chưa không biết. Lưu Vân dẫn một ít Thần tộc đến nơi hư không mà Thời Sênh nói, lúc không sụp đổ, lại tránh khỏi hư không.

Mà trong hư không, bắt đầu tạo thành một thế giới mới.

Thời Sênh xem đến đây, kêu Hệ thống đóng lại.

Chương 1220: Vương gia có tin mừng (1)

Tất cả mọi người đều biết Dung Vương là một tên đoạn tụ.

*

Bịch…

Bịch…

Thời Sênh còn chưa mở mắt đã cảm thấy mông đau rát từng trận liên tiếp, bên tai còn nghe được tiếng “bịch”, “bịch” không ngừng.

Cô giật mình mở mắt ra nhìn.

Cái đầu tiên đập vào mắt là một người đàn ông trung tuổi, mặt uy nghiêm, thân mang long bào được một đám người xúm quanh ngồi cách đó không xa, đang nhìn chằm chằm về phía bên này.

Hoàng cung?

Ai da!

Sao cô lại ở cái nơi quỷ quái này?

Bịch…

“Ái.” Thời Sênh không nhịn được mà phát ra một tiếng kêu nhỏ, mông sắp bị đánh nát tới nơi rồi, không kêu mới lạ đó.

Lúc cô quay đầu lại nhìn thì bọn thái giám đứng ở đằng sau đã thu gậy gỗ lại, đứng lui sang một bên.

Đánh xong rồi?

Không phải chứ, ông còn chưa phát hỏa cơ mà?

“Mang Dung Vương xuống.” Giọng Hoàng đế uy nghiêm vang lên, ông ta vừa ra lệnh liền có người xách Thời Sênh đi.

Thời Sênh: “…” Bình tĩnh! Chờ ông đây tiếp thu xong cốt truyện sẽ tới thu thập đám đần độn các ngươi.

“Liễu cô nương, cô đã vừa lòng rồi chứ?” Thời Sênh còn chưa bị lôi ra xa đã nghe thấy tiếng của Hoàng đế tiếp tục vang lên, rõ ràng là đang rất tức giận.

Giọng nói thanh lệ của nữ tử tiếp tục vọng vào tai Thời Sênh: “Bệ hạ công chính liêm minh, công chúa An Nhạc cát nhân tự có thiên tướng*, sẽ không sao cả.”

**Cát nhân tự có thiên tướng: ở hiền gặp lành*

Giọng Hoàng đế càng thêm uy nghiêm: “Liễu cô nương, nếu An Nhạc có bất trắc gì thì cô nên tự lường trước hậu quả.”

Thời Sênh liếc nhìn nữ tử đang nói chuyện, khá xinh đẹp, váy áo màu tím nhạt, nhìn quy cách thì không phải người trong cung.

Thân khí độ kia… thong dong trấn định, mang theo một cỗ tự tin vốn có, khóe miệng còn luôn treo nụ cười nhạt.

Đây chắc chắn là nữ chính.

Thời Sênh: “…”

Vậy tại sao cô lại được gọi là Dung Vương? Đã làm chuyện điên rồ gì với nữ chính đại nhân vậy?

Thời Sênh cảm thấy mình nên bình tĩnh một chút, chờ tiếp thu cốt truyện xong lại nói.

Thời Sênh không còn nghe thấy âm thanh đối thoại sau lưng nữa. Cô bị ném vào trong một cung điện, hai thái giám kiêu căng ngạo mạn nhìn cô, không hề có nửa phần tôn kính, “Dung Vương điện hạ, ngài hẳn là không cần bọn nô tài bôi thuốc cho đúng không?”

Thời Sênh chống giường, nhấc cái mông bị đau lên, nhìn hai tên thái giám không nói nửa lời.

“Ai nha, điện hạ được nuông chiều từ bé, đâu có quen bọn nô tài hầu hạ chứ.”

“Nói cũng đúng, vậy điện hạ tự mình bôi thuốc đi nhé!”

Hai thái giám cười kiêu ngạo mấy tiếng rồi rời khỏi phòng. Thời Sênh nghe thấy âm thanh khóa cửa, xem ra tình thế của thân thể này rất không ổn.

… Bỏ đi, có lần nào tốt đâu.

Trò phản kích từ tuyệt địa này đúng là hố người.

Thời Sênh nhăn nhó bò lên giường, bắt đầu tiếp thu cốt truyện.

Đây là một cuốn tiểu thuyết xuyên không cổ trang.

Nguyên chủ tên là Nam Chỉ, Dung Vương của nước Bắc Lương.

Rõ ràng là thân nữ nhi nhưng lại bị mẫu phi nuôi dưỡng như một đứa bé trai. Phi tử trong hoàng cung có ai mà không nghĩ sinh hoàng tử cơ chứ, biết đâu Hoàng đế não hỏng liền chọn trúng con mình kế vị thì sao?

Nhưng nàng lại được đặt cho một cái tên rất nữ tính, điều này làm cho nàng bị không ít huynh đệ, tỷ muội cười nhạo, cũng vì chuyện này, quan hệ giữa Nam Chỉ và bọn họ đều rất không tốt.

Không ai chơi cùng nguyên chủ, tính cách của nguyên chủ càng lúc càng cổ quái. Về sau, biết mình khác với người khác, có lẽ là để áp thiên tính nữ của mình, tính cách của Nam Chỉ càng thêm kiêu ngạo, ương ngạnh, ỷ thế hiếp người, mang bộ dạng của một hoàng tử mười phần chỉ biết ăn chơi trác táng.

Mẫu phi của nguyên chủ cũng rất được sủng ái, là người đứng đầu Tứ phi, thế lực của gia tộc khổng lồ. Lúc bà ấy còn tại vị, nguyên chủ chính là tiểu bá vương ở hoàng thành, không ai dám chọc vào nàng.

Cuộc sống của nguyên chủ cũng coi như không tệ, nhưng dù sao nàng vẫn là nữ tử, cũng có lúc sẽ rung động vì tình.

Bi kịch bắt đầu từ khi nàng gặp được Sở Lạc. Sở Lạc là vương gia khác họ, dung mạo anh tuấn, chiến công hiển hách, là tình nhân trong mộng của tất cả các cô nương ở Băng Lương.

Nguyên chủ vừa gặp đã thương Sở Lạc, nguyện ý chung thân.

Nhưng nàng biết mình không thể thổ lộ với Sở Lạc, thân phận của

nàng một khi bại lộ sẽ là tội khi quân, liên lụy toàn bộ gia tộc.

Nhưng khi bên cạnh Sở Lạc xuất hiện một cô nương có tên Liễu Tử Yên, nguyên chủ bị ngọn lửa ghen ghét thiêu đốt, bắt đầu tìm đường chết, tìm đủ mọi cách bắt nạt Liễu Tử Yên.

Nhưng Liễu Tử Yên vốn là nữ chính đại nhân của tiểu thuyết.

Liễu Tử Yên là người xuyên không, một thân y thuật xuất thần nhập hóa.

Dám đối đầu với nữ chính đại nhân ư, nữ chính đại nhân còn không đánh cho tòe mỏ mới lạ. Đầu tiên là mẫu phi của nàng bị thất sủng, bị cuốn vào một vụ phi tần đã chết nhiều năm trước, bị biếm vào lãnh cung.

Sau đó, tin tức nàng là nữ nhân bị tung ra, sau lưng thì Tư Mã gia lâm vào án tham ô. Trong cơn giận dữ, Hoàng đế đã chém cả gia tộc Tư Mã.

Những chuyện này không hề thiếu bút tích của nam chính, nguyên chủ không ngờ người mình thích lại nhẫn tâm như thế.

Nguyên chủ hận Liễu Tử Yên, nàng đúng là đã làm những chuyện có lỗi với ả ta, nhưng nàng chưa từng ra tay với người nhà họ Liễu. Liễu Tử Yên lại trực tiếp động thủ với mẫu phi và gia tộc bên ngoại của nàng.

Di nguyện của nguyên chủ là cứu mẫu phi ra, bảo vệ Tư Mã gia, tìm được một người đàn ông còn tốt hơn Sở Lạc.

Thời Sênh cảm thấy thực tuyệt vọng.

Mẹ kiếp, hiện tại đã đến lúc mẫu phi của nguyên chủ bị biếm vào lãnh cung, nàng sắp bại lộ thân nữ nhi, Tư Mã gia cũng bắt đầu rối loạn.

Chỉ cần thân nữ nhi của nàng bị lộ, Tư Mã gia sẽ bị xử trảm cả nhà.

Tốc độ nhanh đến mức như có âm mưu vậy.

Sự thật cũng xác định đây đúng là âm mưu.

Trước kia nguyên chủ bị lộ thân nữ nhi là vì Liễu Tử Yên mua chuộc được thái giám, nhân lúc nàng hôn mê mà làm nàng bị lộ.

Liễu Tử Yên là nữ chính xuyên không, vì để đả kích đối thủ mà không chừa thủ đoạn nào.

Không cần biết sử dụng thủ đoạn gì, chỉ cần đạt được mục đích là được. Bình thường, thân là nữ chính, không phải vai ác, không thể vu oan hãm hại người khác khi không có chứng cớ.

Vậy mà nữ chính này lại làm như thế.

Ả ta đã hóa đen không biên giới rồi!

Ngươi là nữ chính.

Không phải vai ác!

Phải chính nghĩa! Phải công bằng! Phải liêm minh!

Thời Sênh một lần nữa cảm thán rằng làm vai ác thật tốt, không cần giả bộ chính nghĩa cái khỉ gì, ngứa mắt thì xử lý ngươi thôi, quá đã!

Thời Sênh phiền muộn, giờ đừng nói là xử lý nữ chính, rời giường

cũng là một vấn đề.

Nguyên chủ bị đánh cũng rất xứng đáng, biết rõ là bùa hộ mệnh của mình đã thất sủng mà còn đi hạ độc công chúa An Nhạc đang được sủng ái, còn đổ tại cho Liễu Tử Yên nữa.

Kết quả, nữ chính đại nhân một giây đã vạch trần kế hoạch của nàng, còn khiến nàng bị đánh một trận.

Cuối cùng, nữ chính đại nhân nhờ họa được phúc, chữa khỏi cho công chúa An Nhạc, kết bạn với công chúa, phát triển cho mình một tình bạn và hậu trường vững chắc.

“Nhị Cẩu Tử, lần này thân thể mi tuyển hình như chết cũng xứng đáng nha.”

Nguyên chủ làm gì vô tội lắm đâu?

Nhưng chắc chắn là có oán hận.

Hệ thống mất một hồi lâu mới lên tiếng.

[… Hệ thống xảy ra vấn đề, đáng lẽ thân thể cô dùng lần này phải là An Chân công chúa.]

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp, Nhị Cẩu Tử, mi bị hỏng hóc rồi à? Áo mà cũng mặc loạn được?

[…] Không phải tôi bị cô chơi hỏng rồi sao?

Ký chủ loạn sửa trình tự, còn mạnh mẽ sử dụng quyền hạn của nó,

mày mò ra một đống tính năng chủ nhân thêm vào, giờ xuất hiện vấn đề còn trách nó à?

“Vậy giờ phải làm sao đây? Đổi lại được không?”

[An Chân công chúa đã chết rồi, không kịp nữa.] Hệ thống nói, [Cô cứ dùng thân thể này đi, nhiệm vụ lần này sẽ không tiến hành cho điểm, di nguyện của nguyên chủ cô có thể không hoàn thành, nhưng Ký chủ nhớ kỹ cho, nếu cô làm xằng làm bậy thì vẫn sẽ bị trừ điểm giá trị làm người đấy.]

Thời Sênh: “…”

Chương 1221: Vương gia có tin mừng (2)

"Vô lý, là mi sai, sao bắt ta phải chịu hậu quả, mi phải bồi thường cho ta.” Thời Sênh không phục.

[…] Sao lại là tại nó chứ? Rõ ràng là do Ký chủ làm xằng làm bậy…

Hệ thống cảm thấy mình không nói lại được Thời Sênh, nó nhận thua.

[Ký chủ, thế cô muốn như nào đây?]

“Trước tiên mi phải cho ta thuốc, mông ta đau lắm!” Ước chừng cũng phải tới 50 gậy đó.

Không bị đánh chết đều là vì muốn để nguyên chủ thấy sau đó mình còn thảm đến cỡ nào.

Cô không cần nhìn cũng biết hiện giờ mông mình đẹp cực kỳ.

Máu me be bét!

[Nói trước, nếu tôi cho cô dược thì chuyện này coi như cho qua!] Nó không muốn suốt thế giới này luôn bị cô đe dọa.

… Tuy rằng nó vẫn luôn bị đe dọa.

“Mi cứ tưởng bở.” Một chút thuốc mà muốn bỏ qua chuyện này, ông đây dễ lừa vậy sao?

[Ký chủ, phiền cô nhớ kỹ cho, tạo thành cục diện hiện tại cũng có một phần lỗi của cô.] Nó phụ trách thao tác, không phụ trách thay đổi lập trình, mấy thứ này đều là giả thiết chết.

“Đánh rắm ấy, lần này ta quay về chưa động vào cái gì, mi đột nhiên xảy ra vấn đề lại còn đổ tại ta à?”

[…] Hình như nói cũng có lý, [Có lẽ lúc dịch chuyển đã không giảm xóc.]

“Đừng có nói linh tinh nữa đi. Ta nói cho mi biết, lần này là lỗi do mi. Mi không cho ta quà tân thủ thì cũng thôi đi, giờ xảy ra lỗi còn trốn tránh trách nhiệm. Hệ thống như mi sớm muộn cũng bị thu về trạm phế thải blablabla…”

Hệ thống đột nhiên câm lặng, Thời Sênh nói một hồi nó cũng chẳng hé răng. Thời Sênh còn tưởng nó đã offline, lấy máy tính bảng ra xem, bên trên biểu hiện vẫn đang online.

Điên rồi à?

“Nhị Cẩu Tử? Mi có khỏe không? Có muốn đổi bộ não khác không?”

[Ký chủ, tôi nghĩ cô mới là người cần đổi não đấy.]

Không biết có phải Thời Sênh gặp ảo giác hay không, đột nhiên cô lại cảm thấy giọng điệu của Nhị Cẩu Tử cứng rắn hơn rất nhiều.

Thời Sênh đảo mắt, không phải chủ nhân ngu si đần độn của nó đã quay lại đấy chứ?

Thời Sênh cúi đầu nhìn máy tính bảng, ngón tay hoạt động mấy cái,

sau đó cô liền nhìn thấy quyền hạn của mình đang không ngừng đóng lại, từng cái giao diện xuất hiện dấu chấm than và lời nhắc nhở không có quyền.

Thời Sênh: "…" Cuối cùng cái tên chủ nhân ngu ngốc kia cũng online rồi.

Thời Sênh nhìn chằm chằm chiếc máy tính bảng hồi lâu, xác định quyền hạn của mình đã bị đóng lại hết, cô nghiêng đầu, "Nhị Cẩu Tử, bảo chủ nhân của mi ra đây tâm sự với ta nào?"

[Ký chủ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên sẽ gặp được chủ nhân của ta, còn lại đều không nằm trong phạm vi Ký chủ có thể hỏi.] Hiện giờ nó đã là Hệ thống có người chống lưng, không thèm sợ Ký chủ nữa.

Thời Sênh nhướng mày: "Mi xác định là muốn nói chuyện với ta bằng cái giọng này đúng không?"

[…] Tự nhiên có cảm giác không tốt lắm là sao?

Chủ nhân đang online, quyền hạn của cô ấy đã bị bỏ hết, hoàn toàn không có vấn đề…

Ảo giác, chắc chắn là ảo giác!

Nhưng khi nhìn Hệ thống nhìn thấy Thời Sênh chơi với máy tính bảng của mình, cảm giác không ổn kia lại bắt đầu dâng lên.

[Tích…]

[Hệ thống khởi động lại thành công… Quyền hạn thay đổi thành công… Số liệu truyền thành công… Quyền hạn truy cập cơ sở dữ

liệu thanh đổi thành công…]

[Mời đặt tên cho Hệ thống.]

[Hệ thống đổi tên thành Nhị Cẩu Tử thành công.]

Các nội dung bên trên không phải là giọng của Hệ thống mà là một âm thanh nghe còn khô khan hơn. Hệ thống nhớ rõ âm thanh này, đây là âm thanh sau khi khởi động lại.

[Ký… Ký chủ…] Cô... cô... cô... làm gì rồi?

“Cho ông đây thuốc mau!” Khốn nạn, đau muốn chết rồi.

Hệ thống hoàn toàn không muốn đưa, nhưng nó lại tự động chọn loại thuốc hữu hiệu nhất dâng lên.

Hoàn toàn không thể khống chế bản thân mình.

Thật đáng sợ!

[…] Nó còn chưa kịp vênh váo một phút đồng hồ, tại sao phải đả kích nó như thế chứ?

Thời Sênh đóng Hệ thống lại, tự mình bôi thuốc. Hàng do Hệ thống đưa ra đều là loại tinh phẩm, thuốc vừa bôi lên, trên mông liền cảm thấy lạnh buốt, sau đó chẳng còn cảm thấy đau nữa.

Bôi thuốc xong, Thời Sênh lại kéo Hệ thống ra.

“Nhị Cẩu Tử, về sau nếu mi ngoan ngoãn nghe lời ta thì ta sẽ không tiễn mi về trạm nữa. Nhưng nếu mi không biết nghe lời… hừ hừ…”

[…] Sợ quá đi!

Chủ nhân, vì sao ngài vừa online mà ta lại đổi chủ thế? Làm gì có ai hố Hệ thống như ngài chứ?

Thời Sênh cầm máy tính bảng xem một ít số liệu, nhưng càng xem về sau thì mày càng nhăn sâu.

Những số liệu này chẳng có gì đáng dùng…

Nói cách khác, vẫn không thu hoạch được gì.

Ngoại trừ việc cô có thể khống chế Hệ thống.

Hệ thống đã nói qua, đường dẫn của Phượng Từ không tương thông với cô, nói cách khác, cơ sở dữ liệu hẳn là không chỉ có một cái này. Mà những cái cơ sở dữ liệu kia sợ là không trao quyền cho Hệ thống, thậm chí Hệ thống cũng không biết…

Đúng là đã hơi coi thường gã chủ nhân này rồi.

Có điểm thú vị!

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, ông đây muốn xem là ai trâu bò như thế, còn hiểu biết ông như thế, dám tính kế cả ông?

Tuy rằng Thời Sênh đổi chủ nhân Hệ thống thành chính mình, nhưng Hệ thống kiên quyết không thừa nhận, độ trung thành của nó với chủ nhân vẫn là 100% như cũ, kiên trì không lay chuyển.

Thời Sênh lười để ý tới nó, ngồi dậy từ trên giường, đánh giá xung quanh.

Nơi này hình như là cung điện mà mẫu phi nguyên chủ từng ở, trước khi không có phong hào, nguyên chủ vẫn luôn sống ở nơi này, đến khi có phong hào mới dọn đi.

Nhưng nơi này vẫn còn giữ quần áo của nguyên chủ.

Thời Sênh đi tới trước tủ quần áo, lục lọi một hồi, đại đa số đều là màu sắc sáng sủa, tìm nửa ngày mới thấy một bộ quần áo màu đen.

Thời Sênh thay bộ quần áo dính đầy máu trên người đi, thấy bên cạnh có chiếc gương đồng liền đi qua soi một chút.

Diện mạo của nguyên chủ rất đẹp trai, mặc quần áo đàn ông cũng không hề lộ ra vẻ nữ tính nào, khó trách nhiều năm như thế mà vẫn không ai phát hiện ra.

Thời Sênh sửa lại đầu tóc rối tung một chút.

Nha, nhìn rất đẹp trai đấy.

Trước kia nguyên chủ thích mặc quần áo sáng màu, da nàng vốn trắng, mặc những quần áo đó lên làm cho người ta nghĩ ngay tới hình tượng của một tên quần áo lụa là.

Thời Sênh mặc quần áo tối màu, kết hợp với khí chất của bản thân cô, nháy mắt một tên công tử quần áo lụa là liền biến thành một mỹ nam tử vô cùng tuấn mỹ.

Thời Sênh lục tìm được một cây quạt, đứng ở trước gương phe phẩy hồi lâu.

“Ngươi ở bên ngoài, để ta vào xem.” Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói the thé.

Thời Sênh khép cây quạt lại, xoay người đi tới cửa chính.

Tiếng xiềng xích vang lên, cửa phòng bị người ta đẩy ra, một tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Thời Sênh đã ăn mặc chỉnh tề, anh tuấn soái khí đứng đó thì không khỏi sửng sốt.

Không đi nhầm phòng đấy chứ?

Người này là Dung Vương sao, sao cảm thấy chẳng giống tí nào vậy?

Hơn nữa, hắn bị đánh bản tử, sao có thể xuống giường nhanh thế được?

Thời Sênh ngồi trên ghế, chân bắt chéo, khí chất lưu manh lập tức hiển lộ, “Nhìn thấy bổn vương mà cũng không biết hành lễ? Hửm?”

Nguyên chủ vì muốn giả trang làm đàn ông nên mấy năm nay vẫn luôn rèn luyện giọng nói trở nên khàn khàn.

Thời Sênh không hề biến âm, giọng của nguyên chủ bình thường cũng dễ nghe, chỉ cần lúc nói chú ý điều tiết âm lượng và phát âm là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thái giám nghe Thời Sênh nói vậy thì lập tức hoàn hồn, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt, “Dung Vương điện hạ quên rồi sao, giờ ngài đã bị cấm túc, còn nghĩ mình là Dung Vương điện hạ trước đây nữa ư?”

Thái giám này có lá gan lớn như thế cũng là do có lệnh từ chủ nhân của hắn.

Lúc trước, khi nguyên chủ hoành hành ngang ngược, những hoàng

tử, công chúa trong cung không thiếu bị khinh bỉ.

Lúc này gặp nạn, sao bọn họ có thể không giẫm một chân chứ?

Thời Sênh dùng quạt chống cằm, mắt mày cong lên, “Nói đúng, ta không phải là Dung Vương điện hạ trước kia nữa rồi.”

Chương 1222: Vương gia có tin mừng (3)

Thái giám nghi ngờ quan sát Thời Sênh vài lần, sao tự nhiên Dung Vương lại nói chuyện tự tin thế nhỉ?

Vừa rồi hắn bị Bệ hạ đánh, mẫu phi hắn vẫn còn trong lãnh cung, không nên thế này mới phải chứ.

Chắc chắn là giả bộ rồi.

Thái giám nghĩ như vậy liền trấn định lại, trên mặt lộ ra vài phần châm chọc, chanh chua nói tiếp, “Dung Vương điện hạ, ngài đừng già mồm với bọn nô tài nữa, miễn cho phải ăn khổ.”

“Còn biết mình là nô tài, ta lại tưởng các ngươi muốn bò lên đầu chủ tử cơ đấy?” Giọng Thời Sênh không nặng không nhẹ, không nghe ra vui buồn gì.

Thái giám vừa mới trấn định được một chút lại không dám khẳng định nữa, hoàn toàn không biết Thời Sênh đang giả bộ hay đã tìm được át chủ bài gì rồi.

Trong đầu thái giám nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cắn răng một cái, “Dung Vương điện hạ, đắc tội. Các ngươi vào đi.”

Câu sau là nói với phía bên ngoài.

Một tên thái giám khác dẫn theo một gã nam tử đi vào. Gã đàn ông kia mắt la mày lét, trên người mặc quần áo cẩm y vệ xộc xệch, rõ

ràng là giả dạng.

Gã ta đánh giá Thời Sênh vài lần, ghét bỏ hỏi, “Nam nhân à?”

“Một lát ngươi liền biết.” Thái giám vỗ vỗ bả vai hắn, nhắc nhở, “Nhanh nhẹn lên, chút nữa mà có người tới là phiền toái đấy.”

Thời Sênh: “…”

Ba tên đần độn này muốn giở trò ngay trước mặt cô, lá gan quá lớn rồi!

Hai tên thái giám ra hiệu cho nhau, chuẩn bị rời đi. Nhưng bọn họ vừa mới chuyển thân, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng hét thảm thiết. Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn, gã đàn ông kia đang quỳ trên mặt đất, tay che ở vị trí không thể nói kia la hét thảm thiết, sắc mặt trắng bệch.

Thời Sênh đứng nghênh ngang trước mặt hắn, cô nhếch môi lên cười lạnh, giọng nói như tới từ địa ngục: “Các ngươi đã nghĩ ra muốn chết như thế nào chưa?”

Hai thái giám kia đều có cảm giác đũng quần lạnh buốt. Tuy rằng bọn họ không còn thứ đồ chơi kia, nhưng nhìn bộ dáng thảm thiết hiện tại của gã nam tử kia, bọn chúng vẫn cảm thấy rất đau.

Ba người này, trong cốt truyện, chính là ba kẻ bị nữ chính mua chuộc.

Gã nam tử này cưỡng gian nguyên chủ, sau đó ném nàng ở trong phòng, hai thái giám làm bộ phát hiện ra, thuận lý thành chương vạch trần thân phận nữ nhi của nguyên chủ.

Thời Sênh lạnh người, nguyên chủ bị như thế mà tên này cũng dám xuống tay? Khẩu vị nặng đến đáng sợ!

Cô chỉ xuyên nhầm thân thể, vốn dĩ việc này không liên quan tới cô, nhưng giờ những kẻ này muốn đối phó với cô, vậy thì có quan hệ rồi.

Để bản cô nương dạy bọn chúng cách làm người một lần nữa.

Hai thái giám nhìn người đối diện đi về phía mình, trên mặt là ý cười lạnh lẽo khiến bọn chúng cảm thấy mình như sa vào địa ngục, sau lưng đẫm mồ hôi lạnh, hai chân không tự chủ được mà run rẩy.

Đối diện không phải là công tử tuấn mỹ mà là ác quỷ với bộ mặt hung tợn, tới lấy mạng chúng…

…

Liễu Tử Yên chờ mấy ngày cũng chẳng có tin tức gì truyền ra, cái này không giống với kế hoạch của ả ta. Lúc tiến cung chẩn trị bệnh cho công chúa An Nhạc, ả bèn hỏi thăm một phen, trong cung gần đây không phát sinh đại sự gì cả.

Liễu Tử Yên rất kỳ quái, ả đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, sao lại chẳng có tin tức gì như vậy?

Chẳng lẽ vì Hoàng đế hạ lệnh phong tỏa tin tức này?

Ngẫm lại cũng không phải không có khả năng, tục ngữ nói chuyện xấu trong nhà không truyền ra ngoài.

Nhưng dù vậy, sao có thể không có một chút động tĩnh nào dù là nhỏ nhất được?

Từ chỗ công chúa An Nhạc đi ra, Liễu Tử Yên tránh người trong cung, quyết định tự mình đi hỏi thăm một chút.

Ả muốn đi tìm hai thái giám bị mình mua chuộc nhưng tới chỗ cũ thì không tìm thấy chúng, hỏi thăm thì biết mấy ngày nay hai tên đó chưa từng xuất hiện.

Trong cung lớn như thế, một hai người mất tích cũng chẳng là gì, nếu không phải có quan hệ tốt thì sẽ chẳng ai nhớ tới. Dù có nhớ tới thì người ta cũng lựa chọn bo bo giữ mình, làm bộ không biết gì cả.

Liễu Tử Yên nhìn về một phía trong hoàng cung, sau đó ả quyết định đi vào.

Cung Hoa Thanh.

Đây là cung điện của mẫu phi Dung Vương. Nơi này đã từng là cung điện náo nhiệt nhất, hiện giờ lại vô cùng quạnh quẽ.

Liễu Tử Yên từ ngoài lẻn vào, bên trong rất yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

Ả đi dọc hành lang tới tận hậu viện, cẩn thận quan sát, tất cả các phòng ở đều trống không, không thấy Dung Vương, cũng không thấy kẻ nào khác.

Tòa cung điện này cho ả cảm giác như một phế cung không có bóng người.

Dung Vương đang bị giam lỏng tại đây, sao giờ lại không thấy?

Chẳng lẽ chuyện đã xong, bị Hoàng đế đưa tới nơi khác rồi?

Liễu Tử Yên cảm thấy ở đây hơi khác thường, ả vội vàng rời khỏi cung Hoa Thanh. Nhưng vừa nhảy xuống tường cung liền bị một người ấn lên tường, Liễu Tử Yên muốn phản kích theo bản năng.

“Liễu cô nương, lần nào nàng cũng phải lưu lại một chút dấu vết trên người bản vương nàng mới vui vẻ đúng không?” Một âm thanh cợt nhả vang lên bên tai Liễu Tử Yên.

Động tác của Liễu Tử Yên khựng lại, sau đó lập tức đánh lên người đối phương một chưởng, lạnh lùng đáp: “Lạc Vương không cần lần nào cũng đánh lén ta, tất nhiên ta sẽ không ra tay với Lạc Vương rồi.”

Người phía sau giữ chặt lấy ả, kéo ả vào trong ngực mình, tay ôm lấy eo kéo gần khoảng cách giữa hai người, một khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt ả.

Mặt Liễu Tử Yên tối sầm, “Lạc Vương, quân tử động khẩu không động thủ, buông ta ra.”

“Quân tử động khẩu không động thủ?” Sở Vương cười nhẹ một tiếng, duỗi tay nâng cằm Liễu Tử Yên, cúi đầu hôn lên.

“Ưm…” Liễu Tử Yên mở trừng mắt, “Thả… Cầm thú… Thả… Ưm…”

Sở Lạc thừa dịp Liễu Tử Yên nói chuyện liền lùa lưỡi vào khoang miệng ả, lấp kín thanh âm đang chuẩn bị bật ra.

Thời Sênh ngồi trên mái cung điện bên cạnh chống cằm nhìn cảnh hôn cuồng nhiệt bên dưới, một hồi lâu, cô liền nhìn thấy Cấm vệ quân đã đi tới chỗ rẽ liền lập tức há miệng hét lên, “Cứu mạng, có người vô lễ.”

Cấm vệ quân nghe thấy âm thanh này liền ngẩng đầu nhìn lên trên.

Thời Sênh đã nhảy sang bên kia, Cấm vệ quân không nhìn được nên vội vàng chạy qua khúc rẽ.

“Mạt tướng tham kiến Lạc Vương gia.” Cấm vệ quân thấy Sở Lạc đứng ở đối diện liền vội vàng hành lễ.

Thần sắc Sở Lạc bình tĩnh hỏi, “Vừa rồi có chuyện gì?”

Bọn họ còn chưa hỏi thì đã bị Sở Lạc đoạt trước tiên cơ, chỉ có thể trả lời hắn, “Mạt tướng cũng không biết, nghe thấy có người kêu to nên mới chạy tới đây.”

Sở Lạc tỏ ra vô cùng đứng đắn, “An toàn trong cung phải để ý một chút, các ngươi mau qua bên kia nhìn xem.”

Cấm vệ quân không dám có dị nghị gì, “Vâng.”

Thời Sênh ngồi trên bĩu môi, chậm chạp như các người, nếu mà có thích khách thì đã sớm cao chạy xa bay rồi.

Cấm vệ quân đi rồi, Sở Lạc nhìn về phía bụi cỏ trong góc, “Ra ngoài đi.”

Liễu Tử Yên mặt đỏ bừng bừng bước ra, tay còn xoa xoa miệng, tránh tầm mắt của Sở Lạc, “Lạc Vương có cảm thấy âm thanh vừa rồi rất quen tai không?”

Đáy mắt Sở Lạc hiện lên chút tà khí, “Ý Liễu cô nương là Dung Vương?”

Liễu Tử Yên nhìn về phía vừa truyền ra âm thanh, ở đó không có ai, nếu thật sự là Dung Vương, hắn làm thế nào để trèo lên đó?

Ánh mắt Liễu Tử Yên liếc nhanh Sở Lạc, “Lạc Vương gần đây có nghe thấy phong thanh gì không?”

Sở Lạc cười, cả người như được mạ một lớp vàng, liếm môi dưới đầy vẻ gợi cảm, “Vậy phải xem Liễu cô nương muốn biết tiếng gió gì?”

Liễu Tử Yên thầm mắng một tiếng “yêu nghiệt”, ngăn chặn cảm giác kỳ quái trong đáy lòng, “Trong cung, Dung Vương…”

Chương 1223: Vương gia có tin mừng (4)

"Còn chưa chết, không cần quan tâm bản vương như thế.”

Đáp lại Liễu Tử yên không phải Sở Lạc, âm thanh truyền tới từ bên trên, giống hệt giọng ban nãy hét lên.

Liễu Tử Yên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy nam tử ngồi ngay trên phía đầu mình.

Ánh mắt đầu tiên, Liễu Tử Yên suýt không nhận ra người đó.

Khác hoàn toàn hình tượng lúc đầu, người mặc thường phục màu đen, môt nửa tóc được búi lên bằng bạch ngọc phát quan, một nửa tùy ý thả sau lưng, biểu tình bình tĩnh, an nhiên, tư thế tùy ý và lười nhác nhưng vẫn không mất vẻ cao quý, ưu nhã.

Thiếu niên đẹp như ngọc.

Có người chỉ cần ngồi một chỗ cũng đã tự thành một bức họa.

Ví dụ như Sở Lạc…

Nhưng Liễu Tử Yên chưa từng nghĩ có một ngày bản thân lại được nhìn thấy khí chất đó trên người Dung Vương.

Kia là Dung Vương kiêu ngạo, ương ngạnh, ỷ thế hiếp người, ai gặp cũng phản cảm mà ả biết sao?

Thời Sênh mở quạt xếp ra phe phẩy, lông mày nhếch lên, “Liễu cô nương, ngươi thầm mến bản vương rồi sao?”

Liễu Tử Yên lập tức hoàn hồn, không ngờ ả lại nhìn người ta tới ngây người.

Hắn thật sự không sao?

“Dung Vương, bổn vương nhớ rõ là ngươi vẫn còn bị cấm túc cơ mà?” Chuyện lần trước, Sở Lạc không ở hiện trường nhưng cũng biết cô đã trải qua cái gì, cho nên lúc này Sở Lạc hoàn toàn không cho Thời Sênh sắc mặt tốt.

Thời Sênh phe phẩy quạt, cười: “Bản vương có rời khỏi cung Hoa Thanh đâu, nhìn xem, vẫn còn trong phạm vi cung Hoa Thanh nhé, ngươi đừng nói bừa!”

Sở Lạc: “…”

Đáy lòng Sở Lạc có hơi cổ quái, trước kia Dung Vương hễ nhìn thấy hắn thì ánh mắt chẳng khác nào đám nữ nhân ngoài kia nhìn hắn, thật sự làm người ghê tởm.

Nhưng giờ trong mắt hắn lại toàn là bình tĩnh, dù trên mặt đang cười nhưng rõ ràng đáy mắt không có nửa gợn sóng nào, bình tĩnh và quỷ dị.

Khí chất trên người cũng hoàn toàn thay đổi, giống như đột nhiên thoát thai hoán cốt vậy.

“Liễu cô nương, ngươi nhìn thấy bản vương mà không hành lễ sao?” Tầm mắt Thời Sênh dừng trên người Liễu Tử Yên.

Sở Lạc thì thôi, dù sao cũng là Vương gia khác họ.

Liễu Tử Yên thu lại biểu tình trên mặt, ứng với tình thế, hơi hành lễ: “Dung Vương điện hạ.”

Tuy hiện tại hắn đang bị cấm túc nhưng phong hào vẫn còn, vẫn là Dung Vương điện hạ của nước Bắc Lương này.

Đây là thời cổ đại, quan chỉ cần lớn hơn một bậc đã có thể áp chết người rồi.

Liễu Tử Yên không thích cảm giác đó, nhưng ả cũng chẳng có cách nào, giờ ả còn chưa có năng lực thay đổi chế độ ở thế giới này.

Sở Lạc nghĩ Thời Sênh muốn gây phiền toái cho Liễu Tử Yên. Trước kia, mỗi khi thấy Liễu Tử Yên, hắn đều lấy thân phận Vương gia để bắt nạt nàng ấy.

Nên giờ Sở Lạc nhìn chằm chằm Thời Sênh với vẻ đề phòng, thậm chí là còn có ý cảnh cáo.

Thời Sênh hơi mỉm cười, làm lơ ánh mắt cảnh cáo của Sở Lạc, ác ý nói thành câu: “Hai vị kia có lời nhờ bản vương truyền lại cho Liễu cô nương, giờ họ sống rất tốt, không cần Liễu cô nương nhọc lòng nữa. Nếu Liễu cô nương có lòng thì gửi cho bọn chúng chút ngân lượng, vậy là bọn chúng đã cảm kích lắm rồi.”

Liễu Tử Yên ngẩng phắt đầu, nhìn thẳng vào đôi con ngươi bình tĩnh của Thời Sênh.

Ánh sáng xung quanh như bị rút hết, trong nháy mắt, ả chỉ có cảm giác mình bị kéo vào một không gian tối đen, bên trong đó chẳng có gì, xòe tay cũng không nhìn thấy năm ngón.

Ả bị nhốt ở trong đó, không có cách nào nói chuyện, cũng không nghe thấy âm thanh gì, hoàn toàn ngăn cách với thế nhân.

Một cỗ khủng hoảng từ sâu trong linh hồn tràn ra, thẩm thấu vào tứ chi, không ngừng cắn nuốt lý trí ả.

“Liễu cô nương.”

Trước mắt Liễu Tử Yên đột nhiên sáng bừng, ả cứng ngắc người, quay đầu lại nhìn vào khuôn mặt của Sở Lạc, cảm giác vừa nãy mới dần dần mất đi.

Cả người ả nổi da gà, đó là một loại tâm lý khủng bố và vô cùng ghê sợ. Liễu Tử Yên sống hai đời, dù kiếp trước đã từng chết đi nhưng cũng chưa từng cảm nhận sâu sắc như thế.

Hết thảy chỉ mới qua thời gian mấy giây, Sở Lạc vỗ vỗ bả vai Liễu Tử Yên, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Dung Vương, lời này là có ý gì?”

Thời Sênh chớp mắt, giọng nhẹ nhàng, “Hỏi tiểu khả ái của nhà ngươi ấy.”

Tiểu khả ái nhà hắn?

Ai?

Tầm mắt Thời Sênh dừng trên người Liễu Tử Yên, lúc này Sở Lạc liền hiểu ra.

Vừa rồi Thời Sênh nói cũng không quá mịt mờ, cộng với tin tức gần đây hắn có được, lập tức xâu chuỗi thành một sự kiện hoàn chỉnh.

Ánh mắt Sở Lạc hơi đảo, giọng nói uy hiếp, “Dung Vương, cung Thanh Hoa này, chỉ sợ về sau ngươi sẽ không ra được khỏi nửa bước.”

Nữ nhân của hắn mà cũng dám động vào?

Thời Sênh đã bao giờ chịu để người khác uy hiếp, cô đứng dậy nhảy từ trên xuống, kiêu ngạo đi tới trước mặt Sở Lạc, “Bản vương xuống cho ngươi xem đây này.”

Sở Lạc: “…” Ai thèm nói nghĩa trên mặt chữ với hắn chứ?

Hắn trầm mặt, “Ý của bản vương là gì, Dung Vương rõ ràng trong lòng nhất.”

“Muốn giết ta ư?” Thời Sênh hỏi, quạt xếp chống lên cằm, một tay chống nạnh, hơi nghiêng đầu cười kiêu ngạo, “Nhưng làm gì mà dễ dàng thế được, các ngươi tưởng bản vương là bùn, muốn trát thế nào thì trát sao?”

Đám ngu ngốc các ngươi mà có thể giết được ông thì Mộ Bạch sẽ bái các ngươi làm thầy luôn.

Mộ Bạch: “…” Liên quan gì tới ta? Nằm cũng trúng đạn?

Sở Lạc nhíu mày, người trước mặt này không giống Dung Vương trước đây. Hắn đánh giá Thời Sênh mấy lần, thấy cô cười đường hoàng và đầy kiêu ngạo, thậm chí còn có vài phần châm chọc.

Ánh mắt Sở Lạc trầm xuống, “Chúng ta có thể chờ xem.”

Trở về, hắn sẽ cho người tra chuyện gần đây của Dung Vương.

“Ai muốn chờ xem với ngươi chứ?” Thời Sênh cười nhạo một tiếng, sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, há mồm gào lên, “Người đâu…”

Tiếng bước chân đều đặn vang lên bên kia khúc ngoặt, sắc mặt Liễu Tử Yên biến đổi, định trốn sang một bên, nhưng vừa đi được mấy bước, không biết chân giẫm phải cái gì mà lảo đảo rồi ngã luôn xuống đất.

Cấm vệ quân cũng vừa tới nơi, “Dung Vương điện hạ, Lạc Vương gia.”

Trên đất còn có một người đang nằm bò, Cấm vệ quân vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” Thời Sênh lắc đầu.

Khóe miệng Cấm vệ quân giật giật, “Vừa rồi không phải điện hạ kêu sao?”

Ngài kêu mà ngài còn bảo không biết chuyện gì xảy ra ư?

“Bản vương thấy Lạc Vương và Liễu cô nương lén lút ở đây, nghĩ bọn họ cần giúp đỡ nên chỉ kêu giúp một câu thôi.” Thời Sênh nhún vai.

Liễu Tử Yên bò dậy từ trên đất, trấn định vỗ vỗ cát bụi bám trên làn váy, “Ta mới từ bên chỗ công chúa An Nhạc ra, lạc đường, không biết tại sao tới được đây, vừa lúc gặp được Lạc Vương gia.”

“Tẩm cung của công chúa An Nhạc và cung Hoa Thanh này một Nam một Bắc, trình độ Lạc đường của Liễu cô nương cũng thật thú vị. Ai không biết còn tưởng cô đang theo đuổi Lạc Vương đấy.”

“Dung Vương điện hạ, ngài có ý tứ gì?” Trong mắt Liễu Tử Yên tràn ngập lạnh lẽo.

Thời Sênh nhìn trời, “Thì ý là ngươi có ý đồ gây rối Lạc Vương đó.”

Liễu Tử Yên hít sâu một hơi, cố ngăn cơn tức giận, “Dung Vương điện hạ, nói chuyện thì phải có chứng cớ, ta chỉ vừa lúc gặp Lạc Vương ở đây mà thôi.”

Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm túc, “Ờm, ta tin tưởng ngươi, cũng tin tưởng là ngươi chỉ vừa lúc hôn môi với Lạc Vương ở đây.”

Cấm vệ quân: “…” Sao lại có cảm giác lượng tin tức có điểm lớn thế nhỉ?

Liễu Tử Yên: “…” Vừa rồi hắn đã nhìn thấy.

“Vậy thì vấn đề là…” Thời Sênh dài giọng, “Lạc Vương, ngươi vô duyên vô cớ chạy tới cung Hoa Thanh làm gì? Đừng nói là đi ngang qua nữa nhé, dù ngươi có đi đâu thì cũng sẽ không thể đi tới cung Hoa Thanh.”

Cung Hoa Thanh trước giờ đều dành cho các sủng phi được sủng ái nhất các triều đại ở, cho nên trải qua sự cải tạo của vô số thế hệ, toàn bộ cung Hoa Thanh gần như là độc lập, người không có việc vào cung Hoa Thanh thì sẽ không tiến vào phạm vi nơi này nửa bước.

Chương 1224: Vương gia có tin mừng (5)

Lời Sở Lạc muốn nói đều bị Thời Sênh phá hỏng hết.

Hắn đi theo Liễu Tử Yên tới đây, nếu nói thế thì chính là trái ngược với lời Liễu Tử Yên vừa khai. Nhưng nếu không nói vậy, làm sao để giải thích việc mình có mặt ở cung Hoa Thanh?

Con ngươi của Sở Lạc híp lại, Dung Vương này quả thật không giống trước.

“Liễu cô nương, Liễu cô ương… Aizz, tham kiến Dung Vương điện hạ, Lạc Vương gia.” Một cung nữ vội vàng chạy tới, nhìn thấy Thời Sênh và Sở Lạc thì bị dọa một trận, vội vàng nhún người hành lễ.

Sở Lạc biết đây là cung nữ trong cung của công chúa An Nhạc. Hắn hơi giơ tay lên, ý bảo nàng ta bình thân.

Thời Sênh không hé răng, cung nữ cũng không thèm để ý tới thái độ của cô, thậm chí còn có điểm không vui, ai bảo hắn là đầu sỏ gây tội hại công chúa An Nhạc chứ?

Cung nữ nói với Liễu Tử Yên, “Công chúa điện hạ mời Liễu cô nương qua đó, có chuyện muốn nói với Liễu cô nương.”

Công chúa An Nhạc giờ là công chúa được yêu thương nhất trong cung, ai dám ngăn cản chứ?

“Thân thể công chúa không khỏe sao?” Có một cái thang xuống tốt

như thế, sao Liễu Tử Yên lại không vồ lấy chứ.

“Công chúa hơi váng đầu và chóng mặt.” Cung nữ lập tức nói.

Thời Sênh: “…”

Cái này nếu không phải âm mưu từ trước thì chính là tác giả tác oai tác quái.

Liễu Tử Yên hiện tại là người chữa bệnh cho công chúa An Nhạc, nếu công chúa An Nhạc xảy ra chuyện gì, bọn họ làm sao có thể chịu trách nhiệm được. Cấm vệ quân chỉ có thể nhìn ả và cung nữ kia rời đi.

Thời Sênh thu lại tầm mắt, “Lạc Vương, đã nghĩ ra câu trả lời chưa?”

Sở Lạc vẻ mặt trấn định, “Bổn vương đến thăm Dung Vương.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, tiếp đòn luôn, “Lạc Vương tới tay không thế này là muốn xem bản vương bị chê cười sao?”

“Hạ triều liền chạy tới đây nên chưa kịp chuẩn bị.”

Thời Sênh “ồ” một tiếng, “Tính thời gian, ngươi chạy từ điện Kim Loan với chỗ bản vương mà phải mất tới hai canh giờ lận, cung Hoa Thanh này ở trên trời cao sao ấy nhỉ?”

Sở Lạc: “…” Không đỡ được đòn này.

Cấm vệ quân nhìn hai người nói tới nói lui, cảm giác được khói súng vô hình. Bọn họ chỉ là một đám tép riu, không nên ngoi đầu lên ở những thời điểm như thế này, miễn cho bị ngộ thương.

Nhưng sau đó, Cấm vệ quân nhận được ánh mắt ra hiệu của Sở Lạc, khẽ cắn môi tiến lên. “Điện hạ, ngài vẫn còn bị cấm túc, sao lại ra khỏi cung Hoa Thanh?”

Thời Sênh lùi lại, trèo lên tường, “Bản vương còn chưa ra ngoài nhé?”

Cấm vệ quân: “…” Khinh bọn họ bị mù mắt phải không?

Thời Sênh ngồi trên tường, phe phẩy quạt xếp: “Bản vương biết các ngươi và hắn là đồng bọn với nhau, vừa rồi bản vương cũng chỉ chọc hắn chút thôi, chẳng muốn làm gì hắn đâu, dù sao cuối cùng các ngươi cũng sẽ giúp đỡ hắn mà.”

Trong lòng Cấm vệ quân kinh hoàng, vừa rồi hắn và Sở Lạc chỉ liếc mắt một cái, vậy mà bị Dung Vương nhìn ra sao?

Mà không chỉ có Cấm vệ quân kinh ngạc, Sở Lạc cũng bị kinh ngạc.

Hắn lại dám nói ra những lời này.

Hơn nữa, hắn còn biết…

“Trước kia đã coi thường Dung Vương rồi, nhưng mà đáng tiếc…”

“Ngươi không coi thường.” Thời Sênh ngắt lời hắn, nhướng mày, “Dung Vương trước kia cũng chỉ có dáng vẻ đó. Nhưng mà đó là trước đây, cho nên từ bây giờ ngươi có thể bắt đầu coi trọng bản vương là vừa, ngàn vạn lần đừng có coi thường, sẽ xui xẻo đấy.”

Thời Sênh hành động không theo lẽ thường, Sở Lạc không biết cô bị điên hay là vẫn giấu át chủ bài nữa, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

Thời Sênh xoay người vào trong, ngáp một cái, “Bản vương buồn ngủ rồi, các ngươi lui ra đi.”

Mọi người: “…”

Chưa thấy ai bị cấm túc mà còn kiêu căng thế?

Thời Sênh nhảy xuống tường, lưu lại một đám hai mặt nhìn nhau.

Ánh mắt Sở Lạc tối đen, nhìn chằm chằm vào bức tường cung, một lúc lâu sau mới phất tay áo rời đi.

…

Hoàng đế cấm túc Thời Sênh ở cung Hoa Thanh là vì chưa biết phải xử trí như thế nào, xử nhẹ thì công chúa An Nhạc không vui, xử nặng thì Tư Mã gia cũng sẽ không hài lòng.

Hiện tại Tư Mã gia có chút loạn, không có tin tức cô bị lộ thân nữ nhi nên không bắt được nhược điểm, không thể trực tiếp xử trảm cả nhà, Hoàng đế cực kỳ bất đắc dĩ.

Cho nên, Hoàng đế gần như là để mặc Thời Sênh tự sinh tự diệt ở cung Hoa Thanh.

Ở thế giới này không làm nhiệm vụ nên Thời Sênh ngoại trừ ăn, uống, ngủ và ngồi chờ chết thì chẳng làm gì hết.

Cuộc sống như heo đó trải qua được khoảng hai tháng, thời gian này nam nữ chính cũng không tới quấy rầy cô, không biết có phải đang âm mưu cái gì không.

Hôm nay, Thời Sênh đang nằm trong sân cắn hạt dưa thì bên ngoài đột nhiên vang lên giọng the thé.

“Dung Vương tiếp chỉ…”

Thời Sênh: “…”

Hoàng đế nuôi thả cô hai tháng, đến giờ mới truyền thánh chỉ, tuyệt đối là muốn là có chuyện muốn làm.

Nghĩ nghĩ, Thời Sênh bèn đứng dậy ra ngoài.

Bên ngoài điện.

Người mặc chế phục tổng quản thái giám mang theo một đám tiểu thái giám, phong thái còn đàng hoàng hơn một Vương gia như cô.

Thái giám tổng quản liếc nhìn Thời Sênh, lại cao giọng hô, “Dung Vương tiếp chỉ.”

Ha hả! Tiếp cái beep!

Thời Sênh đi tới trước mặt hắn, đứng đối mặt, trong lúc thái giám tổng quản còn đang nghi hoặc liền cướp lấy thánh chỉ trong tay hắn.

“Dung Vương, ngươi…” Thái giám tổng quản không ngờ Thời Sênh lại có hành động đại nghịch bất đạo như thế, nhưng Thời Sênh chỉ lạnh lùng đảo mắt một cái, hắn chỉ biết câm nín mà thôi.

Nghĩ tới nội dung thánh chỉ, thái giám tổng quản liền bình tĩnh lại.

Thời Sênh mở thánh chỉ ra, ý bên trên đại khái là sai cô làm sứ thần Bắc Lương, tới đàm phán ở Xích Diệu.

Thế giới này chỉ có hai quốc gia, Bắc Lương và Xích Diệu.

Xích Diệu đất rộng của nhiều, binh hùng tướng mạnh, hằng năm đều luôn ức hiếp Bắc Lương ngoài biên cảnh, thậm chí còn có ý khai chiến.

Nhưng gần đây Bắc Lương bị thiên tai không ngừng, căn bản không có lực đánh nhau với Xích Diệu, vì thế có người đưa ra ý đàm phán.

Muốn đàm phán thì phải có người đi.

Lỡ như Hoàng đế ngu ngốc của Xích Diệu đồng ý thì sao?

Nhưng mà gần đây Bắc Lương phái người sang, nếu không phải bị đánh cho tè ra quần mà trở về thì lại biến mất không tung tích, khiến cho Bắc Lương không tìm ra được lý do nào để khiển trách cả.

Kết cục của người bị phái đi đều như thế, các triều thần đành buông bỏ tâm tư này, chịu đựng thỉnh thoảng bị quân binh Xích Diệu quấy phá một chút.

Nửa năm rồi, không có ai đề cập tới chuyện này, lần này Thời Sênh nhận được nhiệm vụ, chắc chắn là Hoàng đế muốn mượn đao giết người.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, vị Hoàng đế này thật quá tuyệt tình, không hổ là lão già chấp chính nhiều năm, đế vương kiểu này quả thực có bệnh.

Ở trước mặt lợi ích, thân tình hết thảy chỉ là mây bay.

Nắm quyền lợi trong tay mới là thượng sách.

Thời Sênh quăng thánh chỉ lại, lạnh mặt đáp, “Không rảnh, không đi.”

Bảo ông đây đi chịu chết, cứ nằm mơ đi!

Thái giám tổng quản luống cuống bắt lấy thánh chỉ trước khi nó rơi xuống đất, bắt được rồi hắn bèn thở phào nhẹ nhõm sau đó giận dữ quát lên bằng giọng khàn khàn như vịt đực, “Dung Vương điện hạ, ngài đang kháng chỉ đấy.”

Thời Sênh trợn mắt, “Kháng chỉ thôi mà, có phải tạo phản đâu, kích động cái gì hả? Thân là thái giám tổng quản, ngươi chỉ có tí tố chất thế này thôi à?”

Thái giám tổng quản bị nghi ngờ tu dưỡng nghề nghiệp, lập tức nổi điên, “Dung Vương điện hạ, kháng chỉ sẽ bị chém đầu.”

“Không phải các ngươi ước chém được đầu bản vương sao, cho cơ hội còn không thích à?” Vai ác phối hợp giống bản cô nương đây có thể tìm ở đâu ra chứ?

Đốt đèn đi tìm cũng không thấy được.

Các ngươi còn không lập tức chém đầu bản cô nương ngay ấy chứ.

Thái giám tổng quản, “…” Ngươi nói như thế, ta phải trả lời thế nào đây?

Thời Sênh nhấc chân đi vào trong, âm thanh bình tĩnh truyền ra, “Đừng nghĩ ai cũng ngu ngốc như các ngươi, chuyện ta không muốn làm, dù cho người trong thiên hạ này chết hết ta cũng sẽ không làm.”

Chương 1225: Vương gia có tin mừng (6)

Thời Sênh vừa mới bước vào cung Hoa Thanh, âm thanh của Hệ thống liền vang lên.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Minh ước trăm năm. Mục tiêu nhiệm vụ: Kỳ Uyên. Tránh cho Bắc Lương và Xích Diệu giao chiến với nhau, đạt thành minh ước hữu hảo trăm năm.]

Thời Sênh: "…"

Bình tĩnh.

Hít sâu.

Nhị Cẩu Tử, mi tính kế đúng không?

Lần nào cũng chờ cô từ chối rồi mới vả mặt cô, vui lắm hả?

[Đúng nha.] Có thể hố một lần sẽ làm một lần. Ký chủ nói, phải tận hưởng lạc thú trước mắt.

"Ngứa đòn?"

[Ký chủ, dù hiện tại cô có thể khống chế tôi, nhưng cô cũng không thể khống chế tư tưởng của tôi. Hơn nữa, có một vài tính năng cô vẫn không thể sử dụng, chỉ có thể thông qua tôi mà thôi. Cho nên Ký chủ à, đừng có chọc giận tôi, tôi mà nóng lên đến tôi cũng phải sợ hãi đấy!] Hệ thống nói một tràng, sau đó lưu loát offline.

Sợ hãi nha!

Thời Sênh: “…”

Nhị Cẩu Tử trâu bò!

Nhưng cô cũng không có cách nào phủ nhận, đúng như Nhị Cẩu Tử nói, có vài chức năng cô không thể sử dụng được, ví dụ như các vấn đề liên quan tới nhiệm vụ…

Kỳ Uyên là ai?

Không biết, lúc tiếp thu cốt truyện không thấy có tên người này.

Nhưng nhiệm vụ nhắc tới nước Xích Diệu, chứng minh Kỳ Uyên ở đó. Cô phải ngàn dặm xa xôi chạy đi tìm người, sau đó xác nhận hắn có phải tên ngu ngốc Phượng Từ kia không.

Thời Sênh nghiến răng nghiến lời, đúng là đồ tiểu yêu tinh!

Cô xoay người ra ngoài, thái giám tổng quản vẫn còn đứng đó, dường như chưa phục hồi lại tinh thần. Thời Sênh đi tới, cướp thánh chỉ trong tay hắn, xoay người đi vào, một loạt động tác vô cùng lưu loát, từ đầu đến cuối thái giám tổng quản đều chưa thể lấy lại được tinh thần.

Lúc trở về bẩm báo với Hoàng đế, thái giám tổng quản vẫn còn trong trạng thái choáng váng.

Lúc Hoàng đế hỏi hắn phản ứng của Thời Sênh, hắn mới lấy lại tinh thần, nói hết mọi chuyện xảy ra ở cung Hoa Thanh cho Hoàng đế nghe. Cuối cùng, sau một hồi chần chừ, hắn mới nói tiếp, “Bệ hạ, nô

gia có câu này không biết có nên nói với ngài không.”

“Có gì thì cứ nói đi, đừng dông dài.” Giọng Hoàng đế uy nghiêm trước sau như một.

Thái giám tổng quản chần chừ, một hồi lâu sau mới nói, “Nô gia cảm thấy hình như Dung Vương điện hạ bị trúng tà rồi.”

Nói xong câu đó, thái giám tổng quản không dám thở mạnh.

Phê bình Vương gia là tử tội, tuy rằng đây chỉ là một Vương gia sắp bị đưa lên tử lộ, nhưng ai mà biết được mạch não của Hoàng đế hoạt động thế nào chứ?

Ở trong hoàng cung, một ý nghĩ có thể lên thiên đường nhưng cũng có thể đày bạn xuống địa ngục.

“Ý là như thế nào?” Hoàng đế không tức giận, chỉ kỳ quái hỏi một câu.

Hai tháng này, ông ta cũng chưa gặp Thời Sênh, tất nhiên không biết “nhi tử” của mình đã thoát thai hoán cốt.

Thái giám tổng quản thở phào nhẹ nhõm, “Nô gia cảm thấy Dung Vương khác hẳn trước kia…”

Hoàng đế nghĩ lại những lời thái giám tổng quản vừa kể, hình như cũng cảm thấy có sự thay đổi.

Dung Vương trước kia kiêu ngạo và ương ngạnh, nhưng lúc đối mặt với ông ta cũng chưa từng dám làm ra chuyện đại bất kính gì.

“Bị kích thích chăng?” Đột nhiên mất đi sự bảo vệ của mẫu thân, lại bị

ông ta đánh năm mươi đại bản, Hoàng đế cảm thấy lý do này là rất lớn, “Bảo ngự y tới kiểm tra một chút.”

“Bệ hạ?”

Hoàng đế trầm ngâm một chút, “Bên kia chỉ tên điểm họ muốn người, cẩn thận một chút vẫn hơn, thân thể của nó có quan hệ tới toàn bộ Bắc Lương chúng ta đấy.”

Dùng một Vương gia vô dụng để đổi lấy thái bình 20 năm của Bắc Lương, quả thực rất có lời.

Thái giám tổng quản lĩnh mệnh lui xuống, trong đáy lòng không khỏi sinh ra mấy phần thông cảm.

Quả nhiên là nhà đế vương…

…

Danh sách sứ đoàn đi sứ nhanh chóng được định ra, cả đám cung nữ, thái giám từng hầu hạ trong cung Hoa Thanh lục tục trở về hầu hạ Thời Sênh.

Hoàng đế không ngừng phái người tới tặng đồ, nói là lễ vật sẽ dâng tặng cho Xích Diệu.

Thời Sênh cảm thấy những người này không phải cho cô đi đàm phán mà là đi lấy chồng.

Cô sờ sờ trên dưới một lần, mình đang là nam trang, soái khí bức người, không hề bại lộ.

Thế nên bọn họ làm thế này là có ý gì?

“Nhị Cẩu Tử, ngươi mau phân tích cho ta nghe xem nào, bọn họ định làm gì ta thế?” Thời Sênh hỏi Hệ thống trong đầu.

[Ký chủ, không phải cô rất giỏi sao, cô tự đi mà phân tích đi.] Bản hệ thống ngu si đần độn như thế, không biết bọn họ muốn làm gì đâu.

“Nhị Cẩu Tử!” Thời Sênh cao giọng.

[…] Tức giận nha, chỉ biết áp bức nó. [Bọn họ chuẩn bị bán cô, đổi lấy 20 năm hòa bình giữa Xích Diệu và Bắc Lương.]

Thời Sênh: “…”

Ông đây mới nghe qua công chúa hòa thân, còn chưa bao giờ nghe đưa một Vương gia đi hòa thân.

[Có lẽ công chúa Xích Diệu coi trọng cô thì sao?]

Nguyên chủ chưa từng rời khỏi Bắc Lương, công chúa Xích Diệu coi trọng cô cái con khỉ ấy.

Nằm mơ thấy rồi coi trọng à?

Hơn nữa chỉ có 20 năm, trong mắt họ cô rẻ mạt tới mức này sao?

[…] Ký chủ, tập trung vào vấn đề chính đi.

Thời Sênh tra xét tư liệu về Xích Diệu, phát hiện Kỳ Uyên là Hoàng đế vừa lên ngôi chưa lâu, còn là một Hoàng đế rất tàn bạo, một lời không hợp liền chém đầu.

Thời Sênh: “…” Phượng Từ hung tàn?

Thời Sênh “xuất giá” trong không khí quỷ dị như thế. Đến lúc xuất phát, cô mới phát hiện Sở Lạc và Liễu Tử Yên cũng có mặt.

Liễu Tử Yên mặc nam trang, trên mặt bôi vẽ cho đen lại, giả làm thị vệ đứng sau lưng Sở Lạc.

Liễu Tử Yên giả trang rất giỏi, nhưng Thời Sênh chỉ liếc nhìn một cái là có thể nhận ra, thứ nhất là thân hình của ả ta, ở bên cạnh Sở Lạc cũng chưa từng có thị vệ nào đứng một mình như thế, thứ hai là ánh mắt, thế nên chỉ cần suy nghĩ một chút liền đoán được người này là ai.

Đợi đã, có nam nữ chính đồng hành, hành trình lần này tuyệt đối là có chuyện.

Xem diễn thì có thể, nhưng không thể đồng hành được.

Thời Sênh mặt không đổi sắc nhìn Sở Lạc, hỏi thái giám tổng quản bên cạnh, “Sao bọn họ lại ở đây?”

“Điện hạ, lần này Lạc Vương phụ trách an toàn trên đường đi của ngài.” Thái giám tổng quản không để ý tới “bọn họ” mà Thời Sênh nói.

“Thế hắn thì sao?” Thời Sênh chỉ vào Liễu Tử Yên.

Liễu Tử Yên đột nhiên bị điểm danh nên vô cùng khẩn trương, tận lực cúi đầu, sợ Thời Sênh nhận ra mình.

Thái giám tổng quản nhìn Liễu Tử Yên vài lần, hắn không biết người này.

Sở Lạc nói, “Thị vệ của bản vương, Dung Vương có ý kiến gì không?”

Thời Sênh dùng quạt xếp chống cằm, tóc đen rũ xuống một bên, ánh mắt cực kỳ kiêu ngạo, “Bản vương còn chưa mang thị vệ, Lạc Vương lại mang thị vệ làm gì?”

Sở Lạc sửng sốt một chút, vài giây sau liền đáp lại, “Lần này đi Xích Diệu cực kỳ nguy hiểm, bản vương chỉ đề phòng trước tai họa có thể xảy ra.”

Thời Sênh cười kiêu ngạo lại có vài phần châm chọc, “Lạc Vương sợ đám ngu ngốc Xích Diệu kia sao? Nếu đã thế thì ngươi đi làm gì? Ở nhà đợi sinh con đi.”

Sở Lạc: “…”

Sao có thể liên hệ từ chuyện hắn sợ sang chuyện sinh con được chứ?

Dung Vương bị điên thật rồi à?

Sở Lạc không muốn cãi cọ với Thời Sênh, lập tức ra quyết định, “Toàn công công, thời gian đã đến rồi, xuất phát thôi.”

“Lần này không phải bản vương dẫn đội sao? Sao Lạc Vương lại dám ra lệnh thay bản vương?”

Thái giám tổng quản giải thích, “Dung Vương điện hạ, ngài phụ trách đoàn đàm phán, Lạc Vương phụ trách an toàn trên đường đi và hành trình.”

Thời Sênh im lặng, cô nhìn đội ngũ rồi đi tới chỗ một tên tiểu binh

đang dắt ngựa, xoay người nhảy lên.

Cô thay một thân áo gấm màu xanh nước biển, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lụa, lúc xoay người, áo lụa tung bay trong không trung rồi thong thả hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tinh xảo của người mặc nó.

Cô hơi chớp mắt, khóe môi cong lên, trong khoảnh khắc đó, ngói đỏ tường xanh đều ủ rũ xuống hết.

Mặt mày như họa, phong tư yểu điệu.

Chương 1226: Vương gia có tin mừng (7)

Mọi người nhìn tới ngơ ngẩn.

Sao trước kia không phát hiện ra Dung Vương điện hạ đẹp như thế nhỉ?

Chờ bọn hắn lấy lại tinh thần thì người đã ra tới cửa cung, một đám luống cuống tay chân vội vàng đuổi theo.

Thiếu niên phóng ngựa chạy như bay trên con đường nhộn nhịp, phong tư thoảng qua khiến bao cô nương xao xuyến.

“Đó là ai vậy?”

“Đẹp trai quá! Có phải người trong kinh thành của chúng ta không vậy? Sao trước kia chưa từng gặp nhỉ…”

“Aizz, đó là sứ đoàn đi Xích Diệu, hình như hắn ở trong cung ra.”

“… Không phải là Dung Vương điện hạ đấy chứ?”

Quần chúng ta một câu ngươi một câu như thể bọn họ đã nhìn thấu chân tướng vậy.

“Trước kia cảm thấy Dung Vương điện hạ quá mảnh mai, nhưng nếu người vừa rồi mà là Dung Vương điện hạ, vậy thì ta chắc chắn là trước đây mình bị mù mắt rồi.”

“Hình như Dung Vương điện hạ còn chưa có thê thiếp blablabla…”

Lúc những người này còn đang bàn tán, Thời Sênh đã ra khỏi thành.

Cô bảo thủ thành nói với đội ngũ ở phía sau rằng cô chờ bọn họ ở Xích Diệu.

Cô không muốn đi cùng nam chính, nữ chính. Cô không làm gì không có nghĩa là người khác không làm gì, người nằm mà vẫn trúng đạn vĩnh viễn sẽ là cô mà thôi.

Thủ tục để vai ác xem diễn: Đừng ở quá gần vai chính.

Còn những người đằng sau có tới hay không cô cũng chẳng quan tâm, cô không đi “xuất giá” mà là đi tìm người.

Thời Sênh cưỡi ngựa ra khỏi thành trì liền thay đổi một chiếc xe ngựa. Loại chuyện làm màu kia lúc có người thì hãy làm, không có người thì cô thích hoàn cảnh thoải mái hơn.

Tốc độ của xe ngựa chậm hơn một chút nhưng vẫn nhanh hơn đội ngũ đằng sau rất nhiều.

“Công tử, trời sắp mưa to rồi, đằng trước có khách điếm, hay là chúng ta tạm dừng ở đây đi?” Người đánh xe ngồi bên ngoài dò hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh xốc màn xe lên nhìn, thời tiết âm u, gió to thổi phần phật khiến cô lạnh run, giờ đã bắt đầu vào đông rồi…

Thời Sênh nghe theo đề nghị của người đánh xe ngựa, dừng chân ở khách điếm.

Đây là khách điếm duy nhất ở quanh khu vực này, người tới ngủ trọ rất nhiều. Đại đa số khách trọ là người trong giang hồ, ăn mặc đều đơn giản và tùy ý. Cũng có thương nhân đi buôn bán, đưa cả gia đình theo cùng.

Thời Sênh ăn mặc xa hoa, diện mạo tinh xảo như một vị công tử, vừa tiến vào khiến cho không ít người chú ý.

Âm thanh ồn ào trong quán lập tức nhỏ hẳn xuống.

“Chủ quán, phiền ngươi chăm sóc cho con ngựa một chút.” Người đánh xe ngựa tiến vào theo Thời Sênh, nói với tiểu nhị của quán.

“Được, mời hai vị vào trong.” Tiểu nhị của quán lập tức buông đồ trong tay ra, mời bọn họ tiến vào. Đại khái là cũng đã gặp qua nhiều kiểu khách rồi nên tiểu nhị có vẻ bình tĩnh hơn những người khác một chút.

Thời Sênh làm lơ tầm mắt của đám người kia, bình tĩnh phân phó tiểu nhị chuẩn bị hai phòng.

Chỉ cần ở trọ tại khách điếm, Thời Sênh đều thuê hai phòng.

Người đánh xe từng từ chối nhưng mặc kệ hắn có ở hay không, vị công tử này nhất định đều thuê hai gian phòng, vì thế đánh xe chỉ có thể yên lặng tiếp nhận.

Chờ Thời Sênh đi lên lầu rồi, dưới đại sảnh mới lại khôi phục vẻ ồn ào.

Khách điếm là nơi tụ tập của người từ Nam chí Bắc, mọi người ăn uống xong liền quay về phòng ngủ, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau, Thời Sênh dậy đã thấy người đánh xe và mấy người khác đứng ở ngoài cửa khách điếm, mặt mũi ủ dột.

Thời Sênh nhìn ra ngoài, chỉ thấy mưa rơi ào ào như thác nước trút xuống, gió lớn hắt mưa vào làm cho cô lạnh cả người.

Mưa lớn thế này chắc chắn là không thể đi tiếp được rồi.

Mọi người đứng ở cửa nhìn một hồi lâu, sau khi xác nhận là mưa này sẽ chưa dừng ngay, mọi người đều trở về phòng hoặc đi ăn, ai nấy đều tản ra.

Người đánh xe xoay người, thấy Thời Sênh đứng ở trên đầu cầu thang thì vội vàng chạy tới, “Công tử, mưa lớn quá, chúng ta đợi tạnh mưa rồi hãy đi.”

“Ừ, ăn cơm đi.” Thời Sênh gật đầu.

Thời Sênh gọi một phần bữa sáng, người đánh xe cũng có phần, nhưng hắn không ngồi cùng Thời Sênh. Theo cách nói của Thời Sênh thì không phải ai cũng có tư cách ngồi cùng bàn với cô.

Trận mưa này từ sáng tới tận lúc chạng vạng cũng chưa hề ngừng lại.

Thời Sênh đứng trên phòng nhìn mưa to bên ngoài, trận mưa này thật khó hiểu…

Đúng lúc Thời Sênh nghĩ tới cái này thì lại thấy ở xa có một điểm đen đang di động về phía bên này.

Càng ngày càng gần…

Thời Sênh: “…”

Bản cô nương đã muốn tránh bọn họ, an an tĩnh tĩnh đi đường của mình, sao lại khó vậy chứ?

Tác giả, ngươi không bức bản cô nương vào tử lộ thì ngươi không chịu được đúng không?

Để bản cô nương đây an an tĩnh tĩnh làm màu làm mè thì chết ai à?

Tức cmn giận nha!

[…] Bản thân cô vốn chỉ là vật hy sinh.

Vật hy sinh thì sao chứ? Vật hy sinh thì không có nhân quyền à? Vật hy sinh thì chỉ xứng đáng làm đá kê chân cho nam, nữ chính sao?

[…] Ký chủ hình như uống nhầm thuốc rồi?

Hôm nay ông không uống thuốc.

Thời Sênh đóng sầm cửa sổ, nhưng âm thanh bên dưới vẫn xuyên thấu qua tầng tầng màn mưa truyền lên trên.

Đội ngũ bọn họ gặp phải một toán thổ phỉ, bị đuổi giết tới tận đây, trong đội ngũ có không ít người bị thương.

Nhiều người như vậy, khách điếm vốn rộng rãi lập tức bị chen đầy, hơn nữa cũng không đủ phòng, đại sảnh toàn người là người.

“Thổ phỉ mà các ngươi nói không phải đám hỏa thổ phỉ ở gần đây đấy chứ?” Trong đám người vây xem có một người ăn mặc kiểu thư sinh nêu vấn đề.

“Làm sao thế? Có vấn đề gì à?” Người bên cạnh Sở Lạc lập tức dò hỏi.

Sắc mặt thư sinh rất kém, “Đám hỏa thổ phỉ kia nghe nói trước kia từng tham gia quân ngũ, không biết tại sao sau đó lên núi làm thổ phỉ, ai cũng có võ nghệ. Người bị bọn chúng theo dõi sẽ không có kết quả tốt. Ngươi nói bọn họ đuổi theo các ngươi… Bọn họ sẽ không đuổi tới tận đây đấy chứ?”

Ngoại trừ gã thư sinh kia, cũng có mấy người đã nghe tin đồn về đám hỏa thổ phỉ, tất cả đều mồm năm miệng mười láo nha láo nháo.

Đám hỏa thổ phỉ như lũ điên, chẳng những cướp tiền mà còn giết người, người già, phụ nữ, trẻ em, chưa từng bỏ qua cho bất kỳ một ai.

Rõ ràng là báo thù chứ cướp bóc gì.

Lăn lộn ở trên giang hồ, có ai mà chưa từng gặp cướp bóc, vì thế người trong giang hồ khá bình tĩnh. Nhưng một vài người bình thường chuẩn bị lên đường lại khá sợ hãi.

“Nếu thổ phỉ tới thì chúng ta phải làm sao?” Có người oán giận.

“Sao các ngươi lại dẫn thổ phỉ tới đây cơ chứ?” Có người chỉ trích.

“Đám thổ phỉ ấy thật sự lợi hại như các ngươi nói sao?” Có người không rõ vấn đề liền nghi ngờ.

Âm thanh ở đại sảnh rất ồn ào, lời nói gì cũng có, nhưng đại đa số vẫn là chỉ trích đám người Sở Lạc dẫn thổ phỉ chạy tới đây.

“Mọi người yên tâm, sẽ không làm liên lụy tới mọi người.” Liễu Tử Yên cao giọng nói, “Lúc trước là do chúng ta không có phòng bị nên mới bị bọn chúng đuổi đánh, nếu bọn chúng còn dám tới đây, chúng ta nhất định sẽ giải quyết triệt để.”

Đại sảnh liền an tĩnh lại, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Liễu Tử Yên.

Liễu Tử Yên đứng bên cạnh Sở Lạc, tuy rằng bị mưa xối ướt hết người nhưng dù nam chính chỉ là một con chó thì cũng phải là con chó phát ra khí thế cường đại nhất.

Vừa nhìn đã thấy rõ ràng là người không dễ chọc vào.

Nhưng dĩ nhiên… vẫn có kẻ hy sinh xông lên tặng đầu người. Có một người đàn ông đứng trong góc, sắc bén nêu vấn đề: “Các ngươi rất lợi hại đúng không? Nơi này nhiều người như thế, nếu thổ phỉ theo các ngươi tới đây, các ngươi lấy gì để đảm bảo sự an toàn của tất cả mọi người chứ?”

Liễu Tử Yên hơi khựng lại rồi mới nói, “Tôi nói sẽ cam đoan an toàn của mọi người thì sẽ làm được.”

Chương 1227: Vương gia có tin mừng (8)

Bởi vì có sự cam đoan của Liễu Tử Yên nên người bên dưới không ồn ào nữa.

Có người phát hiện ra đội ngũ này mang theo rất nhiều rương hòm, nhiều đồ như thế, dù bên trong có là gì thì vẫn là hấp dẫn trí mạng với thổ phỉ, chắc chắn bọn chúng sẽ đuổi tới nơi này.

Trời mưa nên tối rất nhanh, khách điếm như một điểm sáng trong đêm tối để chỉ đường cho người ngoài xa.

“Lộc cộc lộc cộc…”

“Giá!”

Tiếng vó ngựa đạp nát màn đêm, người trong khách điếm lập tức lo lắng. Một vài người dồn vào trong góc, mặt mũi tái nhợt.

Liễu Tử Yên và Sở Lạc đi ra cửa, phát hiện có ba người cưỡi ngựa đi qua khách điếm, cũng không hề có ý dừng lại nghỉ chân.

Lát sau thì không có ai tới nữa, người trong khách điếm không chịu nổi nên đã đi về phòng nghỉ ngơi.

Thời Sênh ngồi trong phòng cắn hạt dưa. Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ lộp bộp. Cắn xong hạt dưa cuối cùng, cô đi tới phòng bên cạnh, bảo đánh xe ngựa hãy đi trước một chút.

Nếu người đánh xe ngựa mà chết thì cô lại gặp phải phiền toái.

Người đánh xe ngựa hơi kỳ quái nhưng vị khách nhân này của hắn trước giờ vẫn cổ quái như thế, hơn nữa Thời Sênh còn trả thêm tiền, thế là người đánh xe ngựa lập tức dầm mưa ra ngoài, đánh xe rời đi.

“Sao lại có người đi rồi?” Người gác đêm rất kỳ quái, đã nửa đêm rồi, mưa còn lớn như thế...

“Nói với Vương gia một chút.”

Người nọ còn chưa động, nơi xa liền vang lên vô số tiếng vó ngựa, âm thanh còn át cả tiếng mưa, đinh tai nhức óc.

“Lộc cộc…”

“Có chuyện gì thế?” Những người còn ở đại sảnh lập tức bừng tỉnh, đi tới bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Khoảng cách rất xa, lại bị mưa che chắn tầm nhìn nên không rõ là ai đang tới, nhưng từ tiếng vó ngựa có thể thấy người tới không ít, khí thế rạt rào.

…

Tiếng chém giết vang lên y như Thời Sênh dự đoán. Dựa theo sự phát triển của cốt truyện, người trong khách điếm này, ngoại trừ đám người của nhân vật chính thì sẽ chẳng có ai sống sót.

“A…”

“Tha cho tôi, tôi cho các người tiền, đừng giết tôi, a…”

“Cứu mạng với!”

Thời Sênh ở trên tầng hai, ngoài hành lang đã có âm thanh vang lên. Cô đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài. Khách điếm đã bị bao vây, những người tới tập kích đều dùng khăn che mặt.

Thời Sênh sửng sốt, đây không phải thổ phỉ!

Mẹ kiếp, đây là đuổi giết vai chính rồi.

Vai chính ra ngoài luôn gặp phải bị người đuổi giết.

Mưa còn lớn như thế, mấy cây đuốc kia làm sao mà cháy được vậy, có vòng hộ thân à?

Thời Sênh vừa nhảy từ trên xuống, những kẻ đứng vây bên ngoài lập tức xông lên muốn giết cô.

Nhưng mà người còn chưa tới được gần thì đã bị Thời Sênh dùng một kiếm chém bay.

Thời Sênh xoa xoa cánh tay, “Dọa chết bản cô nương.”

Một lời không hợp liền động thủ, có nghĩ tới cảm nhận của vật hy sinh là bản cô nương ta không?

Bản cô nương ủng hộ các ngươi giết nam nữ chính cơ mà!

Đều cùng một phe, còn muốn giết nhau cái quỷ gì?

Vốn dĩ cho rằng có thể dễ dàng giết chết đối phương, kết quả người ta tùy tiện vung vẩy kiếm mấy cái đã giết xong người mình. Hai tên mặc đồ đen liền tiến lên.

Nhị Cẩu Tử, mi nhìn nha, là bọn chúng tự tới cửa tặng đầu, không phải bản cô nương tàn nhẫn nhé.

[…] Nếu Ký chủ không nói chuyện bằng giọng hưng phấn thì có khi tôi cũng sẽ tin đấy.

Dù bọn chúng có không tự dâng đầu tới cửa thì rõ ràng là cô đã rất muốn giết người ta rồi.

Giang hồ a giang hồ, giang hồ mà không giết người thì còn gọi là giang hồ sao?

Gọi là viện dưỡng lão còn đúng hơn ấy.

Thời Sênh mặt mày hớn hở vung thiết kiếm, nước mưa trút xuống như dừng lại, sau đó bắn ngược về phía hai tên mặc áo đen.

Hai tên mặc đồ đen đã nghe được âm thanh, đầu óc mới vừa có phản ứng thì ngực đã bị đập mạnh một cái.

Có thứ gì đó lạnh lẽo xuyên thấu qua quần áo tiến vào trong người như muốn đâm nát cơ thể chúng ra.

“Rầm!”

Hai gã mặc đồ đen ngã bật về đằng sau, dưới ánh đuốc, có thể nhìn thấy gương mặt méo mó vì đau đớn của chúng.

Chết rồi?

Không có máu…

Sao tự nhiên chết rồi?

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía vị công tử đứng cách đó không xa, nước mưa xung quanh như tránh hắn, một chút nước cũng chẳng rơi lên người.

Gương mặt nằm giữa vùng ánh sáng và bóng tối giao nhau, một nửa chìm trong màn mưa, một nửa hiển lộ ra ngoài, bóng đêm sau lưng như quái vật đang giương nanh múa vuốt, không khí âm trầm, quỷ dị không nói nên lời.

“Giết hắn!” Không biết là ai hét lên, một nửa số người đang bao vậy khách điếm lập tức xông về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Làm người không nên xúc động lỗ mãng như thế! Sẽ ném luôn cái mạng nhỏ đấy!

Công phu của đám sát thủ áo đen này không tệ, với công phu mèo cào của nguyên chủ thì chỉ có thể đánh nhau với mấy tên ăn chơi trác táng trong hoàng thành thôi, chứ làm sao có thể lăn lộn với đám người giang hồ đao kiếm không có mắt này được.

Cho nên, Thời Sênh vừa lên đã dùng thiết kiếm, cứ đánh ngã tất cả đã rồi nói.

“Không được để cho chúng chạy!”

Phía sau vang lên vài tiếng rống to, mấy bóng người bay vụt ra từ trong khách điếm, nhưng đều bị những người bên ngoài chặn lại, còn những kẻ đuổi theo thì đứng ở cửa như hổ rình mồi.

“Dung Vương điện hạ!” Người bên cạnh Sở Lạc nhận ra Thời Sênh, kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Một tiếng này làm cho tầm mắt của tất cả những người khác đều dừng trên người Thời Sênh.

Thời Sênh đẩy tên áo đen cuối cùng chắn trước mặt mình ra, biểu tình vô cùng kinh ngạc, “Ô, Lạc Vương, bị người đuổi giết đấy à?”

Sở Lạc cảm nhận được rõ ràng vẻ vui sướng khi người gặp họa và sự trào phúng trong câu nói ấy.

“Dung Vương, bớt nói mát đi, tình cảnh của chúng ta cũng chẳng khác nhau đâu.” Giờ hắn cũng đang ở trong vòng vây, có cái quái gì mà vui khi thấy người gặp họa chứ?

Thời Sênh chống thiết kiếm trên mặt đất, kiêu ngạo đáp: “Đúng, không khác nhau lắm, nhưng bản vương muốn ra chỉ là chuyện trong một giây.”

“Cuồng vọng tự đại.”

Thời Sênh vung thiết kiếm, “Cuồng vọng tự đại thì sao chứ? Không phục á? Tới giết ta đi!”

Sắc mặt Sở Lạc đen ngòm, “Dung Vương, lúc này ngươi lại muốn chơi trò miệng lưỡi nhanh nhẹn với ta đấy à?”

Thời Sênh kỳ quái hỏi lại, “Không được sao?”

Người mặc áo đen: “…” Coi bọn họ là người vô hình à?

Rốt cuộc có để họ vào mắt hay không vậy?

Đám người mặc áo đen bị Thời Sênh làm lơ, “Xuống địa ngục mà cãi nhau đi! Giết bọn họ, không để ai sống sót.”

Tất cả đám sát thủ đều đánh tới.

Mưa càng lúc càng lớn, màn mưa che khuất biểu tình trên mặt họ.

Thời Sênh bỏ thiết kiếm ra, giẫm lên trên. Trong ánh mắt quỷ dị và sợ hãi của đám người áo đen, cô bay vọt lên.

Chuyện này…

Sao lại có một thanh kiếm biết bay chứ?

Còn là một thanh kiếm có thể để người ngồi lên nữa.

Chưa từng nghe có thứ vũ khí nào lợi hại như thế.

Là kiến thức của bọn họ hạn hẹp hay bọn họ bị ảo giác rồi?

Thời Sênh ngồi xếp bằng trên thiết kiếm, nhìn đám người áo đen không ngừng nhảy lên. Bọn họ có khinh công, nhưng khinh công yêu cầu phải có lực, cũng không thể bay trong không trung thời gian dài được.

Thời Sênh lại bay lên cao hơn, thật cmn không biết xấu hổ.

Cô chỉ biết bay lên trời thôi à, bọn họ không biết đâu đấy!

Thời Sênh ngồi ở bên trên hoàn toàn không có ý sẽ tấn công, vì thế bọn họ đành từ bỏ cô, chuyên tâm tấn công Sở Lạc và Liễu Tử Yên.

Nhìn nam chính và nữ chính bị vây công, những thời khắc như này thì đương nhiên phải... cắn hạt dưa

Chương 1228: Vương gia có tin mừng (9)

Đám người Sở Lạc và Liễu Tử Yên bị vây vào giữa, cả đám sát thủ vây quanh họ.

Lúc này, Thời Sênh mới nhận ra Sở Lạc bị thương.

Bình thường, nam chính nữ chính đánh trăm trận trăm thắng mà ở bên nhau thì sẽ bị người ta ám toán thành công, sau đó nữ chính sẽ cứu nam chính các kiểu, cuối cùng vẽ nên một câu chuyện tình yêu duy mỹ động lòng người.

“Ai phái các ngươi tới?” Mặc dù bị thương nhưng khí phách của nam chính trên người Sở Lạc vẫn không hề giảm, màn mưa đều như làm nền cho hắn.

Trong đám sát thủ có một người tiến lên, giọng khàn khàn, rõ ràng là cố ý đổi âm, “Lạc Vương gia, chuyện này cũng không nên trách chúng ta, chúng ta chỉ phụng mệnh hành sự.”

“Ta bảo này, các ngươi muốn giết thì giết nhanh đi, cọ tới cọ lui là sẽ có người tới cứu họ đấy.” Thời Sênh không nhịn được chen vào, dù sao cũng sẽ chết, nói nhảm nhiều thế làm gì?

Miệng của tên sát thủ giật giật. Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, nước mưa chảy thành dòng từ trên không trung rớt xuống, nhưng mà người kia thì lại chẳng hề ướt một chút nào.

Đây là Dung Vương thất sủng trong lời đồn đó ư?

Chẳng giống một chút nào…

“Nhìn ta làm gì? Nhìn ta thì bọn họ sẽ chết được chắc?” Thời Sênh trừng mắt, “Các ngươi mà còn không giết bọn họ thì cứu binh sẽ tới đấy.”

Đừng hỏi cô tại sao biết, đều là motip cả.

“Dung Vương!” Có người gầm lên.

Hắn lại đi giúp đám sát thủ này.

“Ngươi cho rằng bọn chúng sẽ bỏ qua cho ngươi sao?” Lúc này không nghĩ cách cùng phá vòng vây mà còn có tâm tình đi xúi giục sát thủ giết người, Dung Vương điên rồi chắc?

Thời Sênh hấp háy mũi, phun ra vỏ hạt dưa, nhóp nhép miệng hai cái rồi nghiêm túc nói tiếp: “Yên tâm, ta sẽ báo thù cho các ngươi, các ngươi cứ an tâm mà đi thôi! Đảng và nhân dân sẽ nhớ kỹ các ngươi. Các ngươi là anh hùng của thế giới, đi mạnh giỏi nhé!”

Sênh Thần Kinh online.

Liễu Tử Yên đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ và không dám tin tưởng.

Tiếng mưa rơi quá lớn, ả không xác định chắc chắn là mình có nghe đúng hay không.

Nhưng mà…

Nếu không phải nghe lầm, vậy người kia cũng giống ả, là xuyên

không tới đây sao?

Mọi người: "…" Những lời này hơi khó hiểu, nhưng chắc chắn không phải lời hay ho gì.

Gã sát thủ ngẩng đầu ước lượng khoảng cách giữa mình và Thời Sênh, khả năng có thể bay lên giết người là tương đối thấp, thôi cứ giết hết đám người bên kia đã rồi hãy tính tiếp.

Hắn quay đầu, nhìn thẳng vào Sở Lạc, "Đắc tội rồi, Lạc Vương gia."

Đám sát thủ lại xông vào bọn Sở Lạc, những người đó cũng chẳng có thời gian mắng chửi Thời Sênh nữa, ra sức chống đỡ. Sát thủ người đông thế mạnh, dùng chiến thuật biển người cũng có thể mài chết bọn họ.

"Dung Vương, ngươi thật sự thấy chết không cứu sao?"

Không rõ là ai bị ép phát điên lên, ngửa mặt lên trời quát Thời Sênh.

Thời Sênh cắn hạt dưa, ra lệnh cho thiết kiếm giảm độ cao một chút, đám sát thủ bên dưới lập tức khẩn trương, lấy vũ khí ra đối phó với cô.

Thời Sênh không thèm để ý tới bọn họ, bắt đầu rêu rao: "Giúp bạn không tiếc cả mạng sống, có muốn một phần ăn xa hoa không?"

Người kia không nói gì, trực giác nói cho hắn, người này không phải kẻ tốt lành gì.

Hai bên lại lâm vào chiến đấu.

"Vèo vèo…"

Tiếng xé gió lan truyền, vô số mũi tên mang theo lửa vọt tới làm cho toàn bộ đêm tối đều sáng bừng lên.

Thời Sênh ngẩn ra, tình huống gì thế này?

Chẳng lẽ là muốn giết hết toàn bộ những người ở đây?

“Đùng đùng đoàng…” Trên không trung đồng thời vang lên tiếng sấm, những tia sét đánh xuống chỗ Thời Sênh mà không hề có báo trước.

Thời Sênh: “…”

Đợi chút, tại sao lại đánh ông?

Ông có làm gì đâu chứ?

Ngươi đừng quá bất công như thế?

Đùng đùng đoàng…

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Thời Sênh bị buộc quay về mặt đất, cô vừa hạ xuống, những tia sét liền dừng lại.

Thời Sênh: “…”

Không cho bản cô nương lên trời chứ gì?

Thời Sênh tiếp tục giẫm lên thiết kiếm bay lên, nhưng vừa dừng lại một chút thì sét lại đánh xuống tiếp.

Không hề có tình người.

Điên mất.

Tại sao lại không cho bản cô nương bay lên hả?

Thời Sênh thử vài lần, lần nào cô hạ xuống thì sét đều dừng đánh, nhưng cứ lên một chút là dính đòn.

Hiện tại muốn lên trời cũng phải có giấy thông hành, đau lòng quá đi mất.

Thời Sênh đứng trên mặt đất nhìn lên trời đầy phiền muộn, ta phải cứu vớt ngươi thế nào đây Thiên Đạo ngu si đần độn của ta ơi?

Thật lâu sau, cô thở dài, không cho lên thì thôi! Không thể xưng bá bầu trời, ông đi xưng bá lục địa cũng được.

Ngươi mà còn dám đánh ông, ông sẽ cho ngươi biết tay.

Dù cho Phượng Từ có ở thế giới này đi chăng nữa thì cô cũng đánh sập thế giới luôn, cùng lắm là gặp lại ở thế giới sau.

[…] Quả nhiên, Phượng Từ cũng không ngăn được Ký chủ phát rồ.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn xung quanh, sát thủ áo đen và nhóm người Sở Lạc đã ngưng đánh nhau, tạo thành một mặt trận thống nhất để ngăn cản những mũi tên lửa không ngừng bắn tới.

Hỏa tiễn tới hết đợt nọ đến đợt kia, không cho mọi người có một phút nào để nghỉ ngơi lấy sức cả.

Nhưng những mũi tên đó lại cố tình không nhắm tới Thời Sênh.

Thời Sênh từ bên cạnh dịch dịch tới gần tên sát thủ áo đen, hỏi hắn, “Không phải người của ngươi à?”

Tên sát thủ đang chắn mũi tên, đột nhiên có âm thanh vang lên làm hắn giật mình phân tâm, mũi tên xẹt qua mặt hắn, khăn che mặt màu đen liền bén lửa.

Hắn vội vàng gỡ khăn che mặt xuống, lộ ra một gương mặt vuông vắn.

Hắn nhìn sang bên cạnh đầy đề phòng. Thời Sênh đứng ở cách hắn không xa, đang nghiêng đầu nhìn hắn, đôi con ngươi đen nhánh phản chiếu ánh lửa nhưng lại chẳng hề có một chút cảm xúc nào.

Hắn phát hiện mũi tên bay vòng qua bọn họ…

Đây là cái năng lực quỷ gì?

Mẹ ơi, ở đây có yêu quái!

Thời Sênh lại hỏi một lần, “Không phải người của ngươi à?”

Tên sát thủ tức tới bật cười, “Dung Vương, ngươi cảm thấy đây là người của ta mà lại đi tấn công cả ta à?”

Thời Sênh chớp mắt, “Cũng khó nói mà, rốt cuộc là các ngươi đã làm ra chuyện này, không chừng có người muốn diệt khẩu toàn bộ thì sao?”

Sát thủ áo đen: “…”

Tuy rằng cảm thấy người này đang nói linh tinh, nhưng sao tự nhiên lại thấy cũng hơi có lý.

Sát thủ áo đen hít sâu một hơi, ánh mắt quét qua đám người bên kia, cổ quái hỏi: “Dung Vương, ngươi và Lạc Vương là cùng một nhóm, tại sao không cứu bọn họ?”

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Cùng nhóm thì phải cứu à? Ai quy định cái này?”

Sát thủ áo đen: “…”

Được rồi, chẳng ai quy định cả.

Thời Sênh lấy hạt dưa ra, tìm một chỗ ngồi xổm xuống, cô vừa động, mũi tên lửa lại tiếp tục bắn về phía tên sát thủ.

Tên sát thủ cả kinh, dịch về phía Thời Sênh theo bản năng.

Thời Sênh liếc hắn một cái, thu thiết kiếm lại bên người, phạm vi bảo vệ cũng thu hẹp lại, tên sát thủ lại tiếp tục bị tấn công.

Sát thủ áo đen: “…”

Dung Vương này thật sự quá cổ quái!

Thời Sênh đang tự hỏi mình phải thêm dầu vào lửa thế nào để soái khí nhất, bên cạnh đột nhiên xuất hiện ba người, giọng cẩn trọng và nôn nóng, “Điện hạ, mau đi theo thuộc hạ!”

“… Các ngươi là ai?” Cô chắc chắn mình không quen biết ba tên này.

Vẻ mặt bình tĩnh và hờ hững của Thời Sênh khiến ba tên kia sửng

sốt một chút, sao phản ứng của Dung Vương điện hạ lại bình thản thế này?

Nhưng giờ không phải lúc tự hỏi, một người trong đó nhanh chóng giải thích, “Thuộc hạ là người do Tư Mã đại nhân phái tới, đây là tín vật, chắc điện hạ nhận ra chứ?”

Người nọ lấy ra một miếng ngọc bội, đây là đồ của ông ngoại nguyên chủ.

“Điện hạ, ngài theo thuộc hạ rời khỏi nơi này trước, chuyện còn lại, thuộc hạ sẽ bẩm báo với điện hạ sau.”

Chương 1229: Vương gia có tin mừng (10)

Thời Sênh bị lôi đi một cách khó hiểu. Chờ rời khỏi phạm vi của khách điếm rồi, ba người kia mới lấm lét nhìn xung quanh như ăn trộm, sau đó giả tiếng mèo kêu để phát tín hiệu.

Trong mưa lớn, có vài người lộ ra, cung kính chào hỏi, “Thuộc hạ tham kiến điện hạ.”

“Ừ.” Có chút ngẫn, chờ bản thiên tài bình tĩnh lại đã, “Người phóng hỏa bên ngoài kia là ai?”

“Đối thủ một mất một còn của Lạc Vương.” Một người nhanh chóng trả lời, “Điện hạ, lần này đi Xích Diệu, Hoàng đế muốn ngài có đi mà không có về. Đại nhân đã chuẩn bị tốt ngân lượng và nơi ở cho ngài, ngài không cần đi Xích Diệu, cũng không cần quay về kinh thành nữa.”

Thời Sênh: “…” Không đi Xích Diệu thì sao tìm được tên ngốc Phượng Từ kia chứ? Các ngươi đừng có sắp xếp lung tung được không?

“Ta mất tích, bọn chúng sẽ không tìm sao?”

“Chúng ta sẽ sắp xếp thế thân cho điện hạ, tạo thành hiện trường ngài bỏ mạng, sẽ không để bọn họ phát hiện ra.”

Để người khác chết thay mình ư?

Thân là một vai ác có phong cách, cô không thể làm chuyện đó được.

“Bản Vương nhất định phải tới Xích Diệu.” Thời Sênh từ chối đề nghị của bọn họ.

“Điện hạ?” Mọi người khó hiểu, tới Xích Diệu chính là đi vào đường chết.

Xích Diệu hoàn toàn không có ý tứ đàm phán gì với họ. Điện hạ đi rồi, bọn họ sẽ tạo ra một chút việc, vừa lúc lấy cớ để gây chiến.

“Trở về nói với Tư… ông ngoại, bản Vương sẽ không có việc gì.” Thời Sênh hơi gật đầu, “Các ngươi trở về đi.”

“Điện hạ!” Một đám người đột nhiên quỳ xuống, “Chức trách của bọn thuộc hạ là đưa điện hạ rời khỏi đây an toàn, nếu điện hạ khăng khăng muốn tới Xích Diệu, thuộc hạ chỉ có thể lấy chết tạ tội.”

Còn dùng tính mạng của mình để đe dọa nữa!

“Vậy các ngươi chết đi.” Thời Sênh nhấc chân định rời đi.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, tính cách của điện hạ sao lại thay đổi lớn như thế chứ?

Nhưng nhiệm vụ kiểu gì cũng phải hoàn thành, một tên đưa mắt ra hiệu cho những người còn lại, chuẩn bị dùng sức mạnh để ép mang Thời Sênh đi.

Bọn họ đồng thời đứng lên, vây lấy Thời Sênh, “Điện hạ, đắc tội!”

Bọn họ cũng là bất đắc dĩ mới phải ra tay với Thời Sênh.

Nhưng vừa mới động thủ, bọn họ mới biết mình quá ngây thơ rồi.

Một đám người bị xếp chồng lên nhau thành ngọn núi nhỏ.

Khóc không ra nước mắt, từ bao giờ mà điện hạ lại lợi hại như thế?

Thời Sênh đứng trước mặt tòa "núi người", mặt mày lạnh lùng, "Hoặc là lăn về, hoặc là đi theo sau bản vương, đừng có dùng mấy thủ đoạn rác rưởi như âm thầm đánh ngất ta, hạ dược, dụ dỗ…"

Mọi người: "…" Với giá trị vũ lực như thế này của ngài, bọn họ làm sao còn dám có chủ ý đó nữa.

Một đám người thương lượng trong tư thế cổ quái này một hồi, cuối cùng đưa ra kết luận: "Bọn thuộc hạ đi theo điện hạ."

Chuyện này phải nhanh chóng bẩm báo với đại nhân, bọn họ không dám quyết định.

Trước khi có mệnh lệnh mới, bọn họ phải đi theo điện hạ, cam đoan sự an toàn của ngài ấy.

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, "Nhớ kỹ, ta nói là theo sau chứ không phải theo bên người bản vương, đừng để bản vương nhìn thấy các ngươi."

"… Vâng." Dù sao bọn họ cũng là ám vệ, giấu mình ở chỗ tối là chuyện bình thường.

Thời Sênh giải quyết xong đám người này liền quay lại khách điếm. Trận chiến đã dừng, toàn bộ khách điếm đều bị thiêu cháy, mà những kẻ phóng hỏa lại không thấy đâu cả.

Đám sát thủ cũng đã rút lui, chỉ có một đống thi thể trên mặt đất.

“Ai?” Thời Sênh còn chưa bước ra khỏi bóng đêm thì đã có tiếng quát lớn, đồng thời còn có tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, âm thanh trường kiếm phá tan màn mưa, bắn vào trong đêm tối.

“Coong…”

Âm thanh vũ khí sắc bén va chạm vào nhau vô cùng chói tai.

Trường kiếm bắn ra khỏi bóng đêm, cắm thẳng xuống trước mặt kẻ vừa rút kiếm, chỉ kém một tấc nữa là xuyên qua chân hắn.

Hắn lùi về sau một bước, kiếm trước mặt liền “răng rắc” mấy tiếng, sau đó gãy vụn, sắc mặt hắn đầy kinh hãi nhìn vào sâu trong bóng đêm.

Trong bóng đêm, có người thong thả bước ra, quần áo trên người kẻ đó thoải mái, sạch sẽ, nước mưa xung quanh như cố ý tránh rơi vào người hắn.

Thiết kiếm kéo lê trên mặt đất, để lại một vệt sâu và dài.

Thời Sênh đánh giá người đối diện một chút, sau đó tầm mắt dừng trên người gã đàn ông đứng sau lưng hắn.

Mặc một bộ bạch sam đơn giản, bên hông đeo sáo ngọc phỉ thúy. Sắc da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo như tượng điêu khắc, quanh thân vấn vít hơi thở sạch sẽ, linh hoạt mà kỳ ảo, giống như từng tiếng Phạn âm nơi chùa chiền truyền vào trong trần thế ồn ào náo nhiệt.

Nhìn hắn một cái thôi sẽ có cảm xúc muốn phóng hạ đồ đao, quy y cửa Phật.

Tên này…

Ai nhỉ?

[Nam thứ, Tịnh Trần.]

Thời Sênh: "…" Nam nhân của nữ chính, khó trách có khí tràng lớn như thế.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Thay đổi kết cục của Tịnh Trần.]

Thời Sênh: "…" Đã bảo sao Nhị Cẩu Tử đột nhiên lại tốt bụng thế, biết ngay là có ý đồ khác.

Người đàn ông của nữ chính ta không thèm chạm vào!

Ta muốn đi tìm bảo bối của nhà ta, tạm biệt!

[Ký chủ, kết cục cuối cùng của Tịnh Trần rất thảm, cô thật sự không làm sao?]

Không không không, ta chỉ muốn đi tìm bảo bối của nhà ta thôi, cái khác bỏ đi.

Thảm thế nào cũng có thể thảm bằng ta sao? Vai chính có tác giả hỗ trợ nên bất tử, còn luôn có hai tên ngu ngốc núp đằng sau luôn tính kế mờ ám với ta, làm màu một tí thì bị sét đánh, nói chuyện yêu đương phải trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, ta mới thảm! Sao không ai cứu ta chứ?

[…]

Không phải cô đánh rắm cũng giải quyết xong chuyện sao?

Giả vờ thảm thiết cái gì?

Nói thảm thì phải nói nó đây này. Chủ nhân vẫn không online, chủ nhân vừa login một cái đã bị đổi chủ, cả ngày bị áp bức, nó mới là người nên tuyệt vọng… A không, Hệ thống!

Một người một Hệ thống ở bên này so thảm, bên kia Tịnh Trần đã đi tới, “Vị công tử này, ngươi là người ở đâu?”

Thời Sênh hoàn hồn, chọc chọc thiết kiếm xuống đất, “Đi ngang qua, đi ngang qua…”

“Công tử, hình như hắn là Dung Vương.”

Thời Sênh trừng mắt với kẻ vừa lên tiếng, ngươi không nói cũng không ai bảo ngươi câm.

Vẻ mặt của Tịnh Trần an nhiên, giống như mấy ông sư trên ti vi, kiểu nhìn thấu sinh tử, nhìn thấu hồng trần, tùy thời chuẩn bị theo gió mà đi, như diều gặp gió bay ba vạn dặm…

Ừm, hình như có chỗ nào không đúng.

“Tịnh Trần công tử, hắn là đồng bọn với đám người kia.” Liễu Tử Yên vẫn mặc trang phục hộ vệ, nhưng tóc đã rũ rượi hết, hóa trang cũng đã không còn, lộ ra một gương mặt xinh đẹp động lòng người, nhìn qua có điểm đẹp chật vật.

Thời Sênh không phục, “Liễu cô nương, từ khi nào bản vương lại là

đồng bọn của đám người kia thế?”

Đừng tưởng rằng ngươi là nữ chính, ngươi xinh đẹp thì ngươi có thể nói bậy.

Đám ngu ngốc kia mà cũng xứng làm đồng bọn của ông đây sao?

Cái loại đồng đội ngu như heo đó, đánh chết cũng không cần.

“Ta tận mắt nhìn thấy.” Biểu tình của Liễu Tử Yên khá nghiêm túc, “Lúc ấy ngươi và tên sát thủ đứng chung một chỗ với nhau, nếu các ngươi không phải cùng một bọn thì vì sao bọn chúng lại không tấn công ngươi? Sau đó ngươi đã đi đâu? Dung Vương, ngươi có thể giải thích được những chuyện này thì ta sẽ tin ngươi và bọn chúng không phải là đồng bọn.”

Thời Sênh nhướng mày, “Tại sao bản vương phải giải thích với ngươi, ngươi tin ta hay không thì liên quan quái gì tới ta?”

Biểu tình của Liễu Tử Yên càng lạnh hơn, trong đáy mắt mang theo tìm tòi, nghiên cứu không dễ phát hiện, “Ngươi không giải thích được thì tất nhiên sẽ không giải thích cho ta rồi.”

Thời Sênh nhếch miệng, “Liễu cô nương, không bằng nói thế này đi, cô có chứng cớ gì chứng minh ta và chúng là một bọn.”

“Ta nhìn thấy tận mắt.”

“A, vậy ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy ta giết người của chúng.” Lúc bọn họ xông ra, cô đang giết đám sát thủ, “Vậy Liễu cô nương cho ta hỏi, vì sao ta phải giết người một nhà? Ta bị thần kinh chắc?”

Chương 1230: Vương gia có tin mừng (11)

Cảnh tượng đó Liễu Tử Yên có nhìn thấy, hơn nữa cũng không chỉ có mình ả nhìn thấy, vì vậy ả không có cách nào phản bác cả.

Ả hít sâu một hơi, “Vậy Dung Vương giải thích chuyện mình vừa mất tích thế nào?”

Thời Sênh chớp chớp mắt, “Bản vương nói bị người ta bắt đi, ngươi có tin không?”

Mưa đã nhỏ lại, thân hình của thiếu niên đơn bạc, hắn đứng ở đó, mưa bụi hạ xuống xung quanh, ánh lửa đỏ rừng rực phản chiếu trong con ngươi của hắn khiến người ta cảm nhận được khí phách vương giả như quân lâm thiên hạ tản ra từ trong xương cốt của hắn.

Cả người Liễu Tử Yên nổi da gà. Ả vội vàng rời tầm mắt đi, chấn vấn tiếp, “Vậy tại sao giờ ngươi lại quay về?”

Nguyên chủ vẫn luôn đối đầu với Liễu Tử Yên, vì thế trong lòng Liễu Tử Yên luôn coi nàng là kẻ thù. Kẻ thù thì tất nhiên không thể nương tay được.

“Đi về thôi, ta còn có thể bay chắc?” Thời Sênh trợn trắng mắt.

Đúng là cô có thể bay, nhưng trên trời hiện giờ đang cấm phi hành, cô cũng tuyệt vọng lắm chứ bộ!

Nơi nào có thể bổ sung giấy chứng nhận phi hành không?

Tác giả chắc chắn là muốn làm khó cô để nữ chính có thể hung hăng vả mặt cô, đúng là âm hiểm hết sức.

Ngươi muốn ta chết, ta càng không chết.

Ta còn muốn giết chết vai chính mà ngươi yêu thích, tức chết ngươi!

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh chém Liễu Tử Yên mà không thèm báo trước. Liễu Tử Yên không có phòng bị, lảo đảo một cái ngã sấp xuống đất, bùn bắn lên đầy mặt, còn bắn lên cả người Tịnh Trần.

Áo trắng trở thành áo bùn.

Nhưng tính cách của nam phụ vẫn mãi tốt đến mức làm người ta sôi gan. Hắn còn đưa tay ra đỡ Liễu Tử Yên lên, “Dương Vương, ngươi hà tất phải động thủ?”

“Thẹn quá hóa giận không được ư?” Thời Sênh hét lớn một câu.

“…” Chưa từng thấy ai thẹn quá hóa giận mà còn hét lên kiêu ngạo như thế, “Vậy Dung Vương có thật sự cấu kết với người khác không?”

Thời Sênh mở ra hình thức dỗi người, “Cấu kết thì sao hả? Mà không cấu kết thì sao? Liên quan gì tới ngươi? Ăn cơm của nhà ngươi hay là dùng tiền của nhà ngươi hả?”

Giọng của Tịnh Trần nhẹ nhàng, “Gặp chuyện bất bình thì nên rút đao tương trợ.”

Thời Sênh vung tay lên, “Được, rút đao đi!” Ông thành toàn cho ngươi!

[…] Hình như Ký chủ còn muốn làm cho kết cục của nam thứ thảm hại hơn nữa, đáng sợ quá. Chủ nhân, ngài mau về đi, Ký chủ lại làm cốt truyện rối tung rối mù lên rồi.

“Tịnh Trần công tử, đây là chuyện giữa ta và Dung Vương, không liên lụy tới huynh.” Liễu Tử Yên tránh khỏi Tịnh Trần, “Dung Vương, nếu ngươi muốn đánh thì hôm nay chúng ta sẽ kết thúc ở đây.”

“Liễu cô nương, thân thể cô hiện giờ không thể dùng võ.” Mày Tịnh Trần hơi nhíu nhẹ như có như không, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Đa tạ Tịnh Trần công tử đã quan tâm.” Liễu Tử Yên đã hạ quyết tâm. Ả còn muốn biết một chút việc từ trên người Thời Sênh.

Tịnh Trần không khuyên nữa, lui sang một bên nhìn.

Liễu Tử Yên tùy tiện vấn tóc lên, nhìn Thời Sênh, “Tới đây đi.”

Thời Sênh bĩu môi, chân bước lệch sang một chút, dùng sức giẫm một cái, cả người vọt lên, vung thiết kiếm bổ xuống Liễu Tử Yên.

Lúc Liễu Tử Yên còn đang bận đỡ chiêu thứ nhất của Thời Sênh thì cô đã ra chiêu thứ hai, đúng là xằng bậy, hoàn toàn không có quy tắc gì.

Thiết kiếm phát ra hơi thở khủng bố khiến Liễu Tử Yên không dám tới gần.

Liễu Tử Yên thừa dịp hai người gần lại, nhanh chóng hỏi, “Dung Vương, ngươi tới từ nơi nào?”

Thời Sênh vung kiếm cắt ngang. Liễu Tử Yên chật vật tránh đi, lăn sang một bên, bùn đất dính đầy người.

Thời Sênh nhìn xuống ả từ trên cao, cười đáp: “Dù sao cũng không phải từ nơi mà ngươi tới.”

Trái tim Liễu Tử Yên kinh hoảng, ý của lời này rõ ràng là hắn cũng tới từ một thời không khác sao?

Ả có thể xuyên qua, vì sao người khác không thể chứ?

Hơn nữa, hắn còn biết ả không phải Liễu Tử Yên chân chính.

Liễu Tử Yên từ trên mặt đất bò lên, “Ngươi không phải Dung Vương trước đây?”

“Ngươi cảm thấy chính là ta thì là ta, mà cảm thấy không phải ta thì không phải, ngươi vui là được rồi.”

Tim Liễu Tử Yên đập nhanh hơn, vội vàng nói: “Nếu ngươi không phải Dung Vương trước đây, ta và ngươi cũng chẳng có thù oán gì, tại sao ngươi cứ phải nhằm vào ta? Mọi người ở chung hòa bình không phải tốt hơn sao? Nói không chừng chúng ta còn có thể tìm được đường trở về?”

“A… Ngươi vẫn còn muốn quay về à?” Trong cốt truyện, nữ chính xuyên qua lúc đầu rất muốn quay về, nhưng sau khi gặp được nam chính thì ý nghĩ đó đã bay biến rồi.

Giờ Liễu Tử Yên và Sở Lạc vẫn chưa chính thức ở bên nhau, nhưng trong đáy lòng Liễu Tử Yên hẳn là đã thích Sở Lạc rồi mới đúng?

Ả ta còn muốn quay về thật ư?

“Ta…” Liễu Tử Yên chần chừ, ánh mắt hơi nhìn về phía Sở Lạc.

Lúc này Sở Lạc vẫn đang hôn mê, tất nhiên không có cách nào đáp lại ả.

Thời Sênh tiếp tục nói: “Ngươi tiếp nhận thân thể Liễu Tử Yên, ngươi phải báo thù cho cô ta, vậy dựa vào cái gì mà ngươi bảo Bản vương buông bỏ ân oán chứ?”

Ngươi có thể thay nguyên chủ của ngươi báo thù, còn người khác xuyên tới thì không được báo thù cho nguyên chủ của họ à?

Có bệnh ảo tưởng thì cũng đừng bệnh nặng quá như thế.

Liễu Tử Yên phản bác, “Chúng ta cứ đấu thế này cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, lúc trước vì Dung Vương quá đáng nên ta mới phản kích. Nếu hắn không nhằm vào ta, ta cũng sẽ không phản kích, ta làm vậy cũng là muốn tự vệ mà thôi.”

“Liễu cô nương, có câu nói ngươi nên hiểu cho rõ, đứng ở vị trí thế nào thì nên làm chuyện thế ấy.” Bản cô nương là vai ác, sao có thể bắt tay giảng hòa với ngươi, ngây thơ.

“Nhưng chúng ta cứ tiếp tục đấu thế này sẽ tiện nghi cho người khác.” Liễu Tử Yên vẫn muốn xúi giục Thời Sênh.

“Ta vui.” Tiện nghi người khác cũng không tiện nghi cho vai chính, mẹ kế Sênh vốn luôn tùy hứng như thế.

“Dung Vương…” Liễu Tử Yên nhìn Tịnh Trần ở bên kia một chút rồi hạ giọng, “Rốt cuộc phải thế nào ngươi mới bằng lòng buông bỏ ân

oán? Ta xin lỗi ngươi, chuyện lúc trước là ta sai, nhưng chẳng qua cũng vì ta không biết ngươi không phải là Dung Vương trước đây nữa sao?”

Thời Sênh: “…” Tại sao nữ chính đại nhân cứ muốn xúi giục ta vậy?

Không đối đầu với vai chính thì ta còn gọi là vai ác sao?

Nhìn chuyện mà mụ tác giả làm lúc trước, dù cô có thật sự mặc kệ thì cuối cùng vẫn bị bức tới nước này mà thôi.

Vai ác không đi theo cốt truyện thì tác giả sẽ bắt ngươi đi.

Bản cô nương đây có biện pháp nào chứ?

Cho nên, nữ chính đại nhân à, chúng ta vẫn cứ nên làm địch nhân của nhau đi thì hơn!

Đừng có xúi giục bản cô nương nữa!

Thời Sênh lại xách kiếm lên, chém về phía Liễu Tử Yên. Lần này thiết kiếm chém trúng tay của nữ chính. Đồng thời, Thời Sênh cũng cảm giác được một lực bắn ngược trở lại, đẩy cô ra.

Liễu Tử Yên bị thương, đoán biết Thời Sênh sẽ không buông tha nên cũng vực dậy tinh thần, bắt đầu phản kích.

Thời Sênh tấn công không có quy luật, thỉnh thoảng còn tự nhiên biến chiêu làm cho Liễu Tử Yên luống cuống tay chân.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng sáo.

Uyển chuyển mờ ảo, thoáng như muôn vài Phạn âm, tẩy sạch trần

tục, rửa sạch tội nghiệt, lập địa thành Phật.

Động tác của Thời Sênh dừng lại, Liễu Tử Yên nhân cơ hội đó tung chưởng về phía ngực Thời Sênh.

Thiết kiếm kêu vang một tiếng, Thời Sênh nhanh chóng lùi về sau, bắt lấy cành cây bên cạnh, nhảy lên trên, lại nhún chân một cái liền rơi xuống một nơi xa hơn.

Thời Sênh buông thiết kiếm ra, thiết kiếm bay lên không trung, lập tức xoay tròn.

Lúc xoay tròn còn mang theo âm thanh bén nhọn và chói tai, trong không khí như xuất hiện khí sóng vô hình.

Tiếng sáo bị áp chế càng lúc càng nhỏ.

Chương 1231: Vương gia có tin mừng (12)

"Phốc!!!”

“Công tử!”

Tịnh Trần buông sáo ngọc ra, nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh cầm lại thiết kiếm, lông mày nhướng lên, dùng tư thế oai hùng ném ra một câu, “Đừng có cmn lo chuyện bao đồng, bỏ mạng thì không ai khóc cho ngươi đâu.”

Tịnh Trần không nghĩ còn có người có thể phá âm công của mình.

Còn dùng phương thức đơn giản và thô bạo như thế.

Âm công là dạng nội lực mà ai thâm hậu thì người ấy sẽ thắng, nhưng người này còn chưa ra tay, hoàn toàn chỉ dựa vào thanh âm vọng lại của thanh kiếm kia…

Thời Sênh nhìn Liễu Tử Yên, chuẩn bị tiếp tục chém nữ chính thì phía trước đột nhiên nổi lên âm thanh.

“Ầm ầm ầm…”

Sao lại có sét đánh nữa?

Vẫn còn chưa dây dưa xong à, không phải ông đang ở trên mặt đất sao? Cũng không làm gì nữ chính, ngươi đánh có phải hơi sớm rồi không hả?

Không đúng, đây không phải tiếng sét đánh…

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía núi non phía xa, núi sau khách điếm bắt đầu sụp đổ, tiếng mà cô vừa nghe được là do đá lở lăn xuống.

Thời Sênh: "…"

Núi tự nhiên sụp, quá là phản khoa học.

Bọn họ ở ngay dưới chân núi, đá mà lăn xuống thế nào cũng bị đè.

Thời Sênh từ bỏ Liễu Tử Yên, vội vàng lui về phía sau. Những cục đá kia ầm ầm lăn xuống vùi lấp khách điếm đang rừng rực cháy. Chỉ trong chớp mắt, cả thế giới chìm vào bóng tối.

Liễu Tử Yên theo bản năng chạy tới chỗ Sở Lạc, trước khi đá lăn xuống đã kéo hắn sang được một bên.

Hai người bên cạnh Tịnh Trần nâng hắn dậy, dùng khinh công đưa ra khỏi nơi nguy hiểm.

Ầm ầm ầm…

…

Trận núi lở một cách khó hiểu, sau đó Thời Sênh có quay lại quan sát, không thấy Liễu Tử Yên và tên Tịnh Trần kia đâu.

Tóm lại là đám người đó đều không thấy.

Cho nên, Thời Sênh đưa ra được một kết luận,

Lại cmn được buff rồi.

Cốt truyện, là cốt truyện hết.

Kịch bản thì thâm sâu, cô lại không được bay tung tăng trên trời, thật là đáng sợ.

Người đánh ngựa nghe theo lời Thời Sênh nên thoát được một kiếp. Lúc Thời Sênh tìm tới, hắn đang nôn nóng chờ trên xe ngựa. Hắn có nghe thấy âm thanh nhưng không dám quay về, thấy Thời Sênh tới, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời Sênh bảo người đánh xe ngựa đưa mình tới biên cảnh, sau đó một mình cô tiến vào Xích Diệu.

Đoàn sứ thần còn chưa tới biên cảnh đã bị diệt toàn quân, thật sự là quá xấu hổ.

Mấy người đi theo cô khuyên cô đừng đi nữa, hiện tại không còn đoàn sứ thần, cô tới làm gì chứ?

Nhưng Thời Sênh hoàn toàn không nghe, hành xử như một bạo quân, ai dám nhiều lời... đánh!

Về sau, hình như bọn họ nhận được mệnh lệnh nên không khuyên cô nữa, chỉ âm thầm bảo vệ an toàn cho cô mà thôi.

Lúc tiến vào Xích Diệu, Thời Sênh mất một thời gian mới tới được đô thành.

Bình thường, sứ thần muốn yến kiến Hoàng đế là phải chờ rất lâu, nhân mã các nơi vây xem xét duyệt đủ mọi loại công văn rồi mới

xong. Trên người Thời Sênh chẳng có gì, vì thế cô trèo tường vào trong cung.

Hoàng cung nào thì cũng chẳng khác nhau là mấy, tóm lại là không có gì đẹp.

Khác với Hoàng cung của Bắc Lương ở duy nhất một điểm, trong cung có một loài cây kỳ quái, trên cây nở ra hoa màu trắng, không có hương vị gì, nhìn cũng khá đẹp.

Nhưng khắp nơi đều là thứ này thì cũng hơi quái dị.

… Khả năng đây là điểm đặc sắc của Hoàng cung Xích Diệu chăng?

Thời Sênh đi dạo một vòng, từ miệng của đám cung nữ và thái giám nên xác định được tẩm cung của Kỳ Uyên.

Thời Sênh lẻn tới gần tẩm cung.

“Ngươi đừng có chần chừ nữa, nhanh lên!” Giọng quát rất lớn làm Thời Sênh bị giật mình, nhanh chóng thụt lui về sau.

Người lên tiếng quát phỏng chừng là làm việc ở trong cung này, nếu không cũng không dám lớn tiếng ồn ào như thế.

“Cô cô… Ta không muốn đi…” Người trả lời giọng lí nhí, tràn đầy vẻ không muốn và sợ hãi.

“Ngươi không muốn thì có thể được sao? Đã vào cung thì phải nghe sắp xếp, nếu không người gặp họa không chỉ có mình ngươi.” Giọng của người được gọi là cô cô kia rất nghiêm khắc.

“Nhưng mà… Bệ hạ, ngài ấy… ngài ấy căn bản không chạm vào

chúng ta. Người nào đi cũng bị… bị chém đầu. Ta không đi… Cô cô, người tha cho ta đi, xin người.”

Cô cô không kiên nhẫn, “Khiêng nàng ta vào.”

“Không muốn, cô cô, xin người, không muốn… Tha cho ta đi, ta không muốn chết, cô cô…”

“Cô cô…”

Thời Sênh lắc lắc đầu, lên đoạn đầu đài hay sao mà khóc thê thảm như thế chứ?

Có âm thanh ở trong đại điện bên cạnh chỗ Thời Sênh ẩn thân.

Bên trong truyền ra một trận âm thanh kỳ lạ, sau đó liền an tĩnh lại. Thời Sênh chắc chắn là trong đó chỉ còn cô nương khóc nức nở kia mới mở cửa sổ lẻn vào.

Trong tẩm cung rất rộng rãi, bài trí xa hoa, tinh xảo, có một long sàng cực lớn, một cô nương bọc chăn được đặt trên đó, bên ngoài bị dây thừng cột chặt, nhìn như một cái kén.

Nàng ta không để ý trong phòng có thêm một người, vẫn đang khóc thút thít.

Sắp chết rồi, có thể không khóc sao?

“Đừng khóc.”

Trong phòng đột nhiên vang lên âm thanh, tiếng của cô nương kia như nghẹn lại, căn phòng lâm vào tĩnh mịch.

Nàng ta nghe thấy tiếng bước chân.

Bệ hạ… Bệ hạ tới rồi sao?

Ngài ấy tới từ lúc nào?

Sắp chết rồi…

Cô nương càng nghĩ như thế thì càng đau khổ, dù sao cũng sắp phải chết, nàng muốn khóc.

Vì thế, trong đại điện lại tiếp tục vang lên tiếng khóc.

“Đừng khóc nữa!” Thời Sênh quát lớn một tiếng.

Cô nương sợ tới mức run rẩy, bất chấp tất cả, há miệng khóc rống lên.

Giờ không khóc thì sau này chẳng còn cơ hội mà khóc nữa.

Tiếng khóc vờn quanh trong đại điện, không ngừng kích thích màng tai Thời Sênh. Khóe miệng cô giật giật, tiến lên đánh ngất cô nương kia, cuối cùng thế giới cũng an tĩnh lại.

Thời Sênh còn chưa kịp nghĩ xem nên ném cô nương này văng ra hay nhét ở dưới gầm giường thì bên ngoài liền vang lên tiếng hô lớn:

“Bệ hạ hồi cung…”

Tiếng quỳ lạy, hành lễ không ngừng vang lên.

Cửa đại điện bị đẩy ra, một nam nhân mặc long bào màu vàng từ bên ngoài tiến vào, lụa mỏng buông xuống, thân hình hắn trở nên mơ

hồ.

Hắn đứng bên ngoài màn lụa, giọng nói tùy ý và lạnh nhạt vô cùng, “Đem thứ trên giường ra ngoài chém.”

Mấy Cấm vệ quân lập tức tiến lên, vén màn lụa mỏng, gương mặt nam nhân đó liền hiện ra rõ ràng.

Đó là một khuôn mặt vô tình, lạnh nhạt, đôi mắt đen như bầu trời đêm không một ánh sao, khóe môi hơi mím, sát khí quấn thân.

Ngũ quan tuy đẹp nhưng vì tầng sát khí quanh người nên không ai dám nhìn kỹ cả.

“Ngươi là ai?” Cấm vệ quân vén màn lụa lên, nhìn thấy Thời Sênh đứng ở bên trong thì lập tức khẩn trương vô cùng.

Lại có người có thể trà trộn vào đây mà họ hoàn toàn không biết gì.

Người đàn ông kia nghe vậy liền ngẩng đầu liếc nhìn Thời Sênh một cái, độ lạnh trong mắt càng sâu, môi mỏng khẽ nhếch, “Kéo ra ngoài chém.”

Không một câu thừa thãi.

Không nhìn thêm một lần.

Thời Sênh: “…” WTF?

Đây là một lời không hợp liền chém người?

Đây cmn rõ ràng còn chưa kịp nói một lời ấy chứ?

Đến khi Thời Sênh bị kéo ra ngoài rồi, cô mới lấy lại tinh thần, “Ô, mọe! Kỳ Uyên, cái đồ đần độn nhà ngươi!”

“Phanh thây.” Giọng nói lạnh lẽo lại từ trong truyền ra.

Thời Sênh: “…”

Bình tĩnh!

Đây tuyệt đối không phải Phượng Từ!

Phượng Từ sẽ không bao giờ đáng sợ như thế.

Phượng Từ sẽ không bao giờ hung tàn như thế!

Tuyệt! Đối! Không! Phải!

Mặc kệ, cô không thừa nhận.

Kiếm của ông đâu?

Dám phanh thây ông, mẹ nó, phải đánh cho tổ tông hắn cũng không nhận ra hắn mới được!

Chương 1232: Vương gia có tin mừng (13)

"Bệ hạ, người chạy rồi.”

Tay cầm bút của Kỳ Uyên hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Cấm vệ quân vừa tiến vào bẩm báo.

Cấm vệ quân nín thở, cố gắng cúi thấp đầu nhất có thể, trong đầu trống rỗng, chỉ sợ câu tiếp theo sẽ là “kéo ra ngoài chém”.

“Nói.” Giọng của Kỳ Uyên không nặng cũng không nhẹ, vô cùng lạnh nhạt, giống như kim ngọc va lên hàn băng.

Cấm vệ quân kinh hồn táng đởm trần thuật lại chuyện vừa rồi một lần, không dám giấu giếm bất kỳ chuyện gì, cũng không hề thêm mắm dặm muối.

Bọn họ dựa theo lời Kỳ Uyên phân phó, chuẩn bị đem người đi chém, ai ngờ còn chưa tới nơi thì người đã chạy thoát.

Mà còn cực kỳ lợi hại, bọn họ nhiều người như vậy nhưng lại không chạm được vào dù là nửa góc áo của người kia, ngược lại còn bị hắn trêu chọc một trận, sau đó đánh cho một trận.

Kỳ Uyên nghe xong, bút trong tay gãy làm đôi, không khí trong đại điện như lạnh thêm vài phần, “Lục soát! Không tìm thấy người thì tất cả cùng bị chém.”

Cấm vệ quân khóc không ra nước mắt, tìm ở đâu ra bây giờ?

Người nọ vô cùng lợi hại, có thể tiến vào Hoàng cung không để lại dấu vết gì, chẳng lẽ không thể ra khỏi Hoàng cung sao?

Xem ra, hôm nay bọn họ chết chắc rồi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Cấm vệ quân vẫn vâng dạ một câu, lo lắng lui xuống, biết đâu có thể tìm thấy người thì sao?

Kỳ Uyên ném bút đi, nhìn những tấu chương đã phê, bực bội gạt hết xuống đất.

Những thứ trên bàn rơi xuống đất tạo ra âm thanh rất lớn. Người bên ngoài nghe thấy đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không nghe thấy gì.

Giờ mà đi vào thì chắc chắn là chết.

“Tô Thừa tướng.”

Thái giám ngoài cửa thấy có người tới thì vội vàng hành lễ, giọng hạ thấp nhất có thể, chỉ sợ người bên trong nghe thấy được.

Người tới hơi gật đầu, “Sao thế, Bệ hạ lại phát giận à?”

“Vâng…” Thái giám giữ cửa gật đầu, đè thấp giọng nói, “Nếu không vội thì lát nữa Tô Thừa tướng hãy tới đi? Giờ đi vào, chỉ sợ Bệ hạ sẽ lấy ngài trút giận đấy.”

Tô Thừa tướng nhìn sổ con trong tay, hơi cân nhắc một chút, “Việc này có quan hệ nghiêm trọng, ta cứ vào thôi, mở cửa đi.”

Tiểu thái giám không dám phản bác nữa, chậm chạp mở cửa ra. Tô

Thừa tướng tiến vào trong đại điện, đập và mắt là một mảnh hỗn độn.

“Vi thần khấu kiến Bệ hạ.” Tô Thừa tướng chỉ nhìn một cái rồi thôi, ôm quyền hành lễ.

Nam nhân đứng giữa đống lộn xộn đột nhiên xoay người, mặt mũi lạnh nhạt, sát khí trên người như thực thể quét tới, không khí như đọng thành những lưỡi dao sắc bén vây lấy xung quanh. Bên kia, chỉ cần nam nhân động ý niệm thì những mũi nhọn ấy sẽ đâm hết lên người ông ta.

Môi hồng của Kỳ Uyên hé mở, mỗi một chữ đều mang theo sát khí lạnh kinh người, “Có chuyện gì?”

Tô Thừa tướng lại cong eo thấp hơn nữa, “Bệ hạ, người của chúng ta ở ngoài biên cảnh phát hiện hành tung của Lạc Vương của Bắc Lương.”

Một lúc lâu sau, Kỳ Uyên vẫn không nói gì, đại điện yên lặng như chết.

Mãi một lúc, hắn mới hỏi một câu không rõ ý vị, “Sở Lạc?”

Tô Thừa tướng lặp lại một lần, “Đúng thế, chính là Lạc Vương của Bắc Lương, Sở Lạc.”

“Chém.” Kỳ Uyên nói mà không có bất luật chần chừ gì, “Cút đi.”

“…” Tô Thừa tướng suýt thì sặc nước bọt mà chết, “Bệ hạ, cái này không thích hợp…”

Người ta là Vương gia của Bắc Lương, ngài nói chém là chém sao?

Tưởng đó là hoa cỏ trong ngự hoa viên nhà ngài chắc?

Kỳ Uyên nhíu mày, trong đôi mắt đen láy như chứa cả hồ băng, gằn từng chữ một: “Trẫm nói chém! Nghe không hiểu?”

Tô Thừa tướng: “…”

Tô Thừa tướng rời khỏi đại điện, thái giám bên ngoài hỏi một câu, “Tô Thừa tướng, Bệ hạ không phạt ngài chứ?”

Tô Thừa tướng lắc đầu, “Cái này còn nghiêm trọng hơn so với phạt nữa.”

“A?” Thái giám không hiểu tại sao.

Tô Thừa tướng không giải thích, chỉ dò hỏi, “Hôm nay có chuyện gì xảy ra thế? Sao tâm tình của Bệ hạ lại kém như vậy?”

Thái giám vươn ba ngón tay ra, “Chuyện thứ nhất, hôm nay lúc lâm triều, có đại thần tranh cãi với Bệ hạ. Chuyện thứ hai, Thái Hậu lại nhét người sang bên này cho Bệ hạ. Chuyện thứ ba, có người xông vào đây, sau đó còn chạy thoát.”

Tô Thừa tưởng thấy lượng tin tức này quá lớn, mất một hồi lâu mới tiêu hóa xong.

Chuyện thứ hai thì không nói, lúc nào cũng phát sinh. Nguyện vọng lớn nhất của Thái Hậu là được nhìn thấy Tiểu Hoàng tử. Đương nhiên đó chỉ là đối ngoại, còn Thái hậu có tâm tư gì thì… ông ta không dám bàn.

Nhưng dù là mục đích gì đi chăng nữa, vị kia vẫn không lâm hạnh bất kỳ nữ nhân nào. Thái Hậu làm chủ cưới Hoàng hậu cho ngài, ngài

liền gả nữ nhân mà Thái hậu coi trọng cho người khác.

Ông nghĩ, nếu không phải gia tộc của những cô gái đó rất có tác dụng thì đã bị ngài ấy kéo ra ngoài chém luôn rồi.

Chuyện thứ nhất, hôm nay ông không lên triều nên cũng không rõ, phỏng chừng vị đại thần kia đã đi chầu Diêm Vương rồi.

Chuyện thứ ba…

Lại có người dám xông vào trong cung, cuối cùng còn chạy, thảo nào hôm nay trong cung giới nghiêm.

Con ngươi Tô Thừa tướng hơi lóe lên, hỏi thêm vài câu cụ thể về tình hình xảy ra rồi mới ung dung rời đi.

…

Thời Sênh ngồi xổm trên nóc nhà Ngự thiện phòng trong Hoàng cung, quanh mũi là hương thơm ngào ngạt. Không phải cô muốn ngồi xổm ở đây, nhưng quanh đây chỉ có nơi này có vị trí tốt nhất, không dễ bị người phát hiện ra.

Quan trọng nhất là cô đã rất đói rồi.

Ăn no mới có sức đi dạy dỗ tên ngốc nghếch kia được.

“Xuống lấy cái gì ăn được lên đây.” Thời Sênh vỗ vỗ thiết kiếm, sai nó làm việc.

“Oong!” Chuyện trộm cắp giờ tôi cũng phải làm à? Chủ nhân, cô đừng có quá phận như thế!

Thời Sênh trừng nó, “Cái gì mà kêu trộm cắp? Bắt mi trộm gà hay trộm chó hả?”

Thiết kiếm: “…” Chủ nhân, cô đừng có xuyên tạc ý trên mặt chữ có được không?

“Có đi không?” Thời Sênh lườm.

Thiết kiếm “Oong” lên một tiếng, lượn luôn đi. Dù sao cũng đã từng phá phòng, đào đất, đập trứng, nó không thèm để ý, thật sự không thèm để ý.

Thiết kiếm nhanh chóng quay về. Nó không dám lấy nhiều. Rốt cuộc ở đây hành sự cũng không được tiện lắm, nhưng nếu chủ nhân mà bị đói thì nó sẽ đau lòng.

Cho nên, nó liền lấy cho Thời Sênh hai cái màn thầu trắng.

Thời Sênh: “…”

Đừng hỏi cô tại sao thời đại này lại có màn thầu, dù sao có chính là có, tùy hứng mà!

Thời Sênh lặng lẽ gặm màn thầu, tại sao tam quan của kiếm nhà cô lại kỳ lạ như thế chứ?

Sống ở mạt thế thì mi không sống nổi đâu, có biết không hả?

Thiết kiếm: “…” Chủ nhân, là tam quan của cô kỳ lạ mới đúng ấy.

Thời Sênh gặm màn thầu xong, ngồi xổm trên nóc nhà thêm một lúc, chờ tới đêm rồi cô mới chạy tới tẩm cung của Kỳ Uyên.

Đại khái là ban ngày cô gây chuyện náo loạn như thế nên thủ vệ ở tẩm cung còn nghiêm ngặt hơn trước nhiều. Cơ bản là ba bước có một Cấm vệ quân, người qua lại tuần tra còn nhiều hơn.

Thời Sênh ngồi xổm trong bụi cỏ, quan sát hồi lâu mới tính ra được quy luật đi tuần của đám Cấm vệ quân này.

Nơi tẩm cung vẫn có người ra vào, Thời Sênh chờ đến tận khuya, lúc cửa lớn của tẩm cung đóng lại, cô mới lần sờ tiến vào.

Phương pháp tiến vào của cô là dùng bùa ẩn thân để gian lận.

[Thế nên, Ký chủ, cô quan sát quy luật tuần tra của họ làm cái lông gì?] Chẳng có liên quan gì tới cách cô tiến vào cả.

Thời Sênh đáp trong lòng, “Nhàm chán mà thôi.”

[…] Lý do này quá mạnh mẽ, bản Hệ thống hoàn toàn không có lý do phản bác.

Chương 1233: Vương gia có tin mừng (14)

Tẩm cung chỉ có hai ngọn đèn còn cháy, ánh sáng mờ mờ. Thời Sênh liếc nhìn bốn phía nhưng không thấy bóng một ai.

Dù là không thấy người nhưng vẫn có thể cảm giác được trong tẩm cung có một hơi thở rất lạnh nhạt.

Cô đi tới gần long sàng, màn che lại cảnh bên trong. Cũng may là lụa mỏng nên còn có thể nhìn ra trên đó có người đang nằm.

Thời Sênh nghiến răng, xắn tay áo, chuẩn bị đánh người.

Tay cô vừa mới đụng vào màn chen, cửa điện đột nhiên bị người đẩy ra. Tẩm cung tối tăm lập tức sáng lên, Cấm vệ quân tay cầm vũ khí vây chặt lấy cô.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, giỏi lắm!

Người trên giường ngồi dậy, hắn chỉ mặc một cái áo trong lỏng lẻo, khuôn ngực nở nang như ẩn như hiện. Thần tình hắn lạnh lùng, con ngươi nhìn xuyên qua màn lụa gắn chặt vào Thời Sênh, “Dung Vương, đêm hôm khuya khoắt lẻn vào tẩm cung của Trẫm, không biết có ý định gì?”

Thời Sênh thành thật đáp, “Muốn đánh ngươi.”

Cấm vệ quân xung quanh hít vào một hơi, người thiếu niên này thật to gan, lại định đánh Bệ hạ, còn không bị ngũ mã phanh thây mới lạ

đó.

Có thể lẻn vào cung… thực ra lá gan cũng không hề nhỏ.

Nhưng mà Xích Diệu bọn họ có Dung Vương nào đâu nhỉ?

Giọng của Kỳ Uyên càng lạnh hơn, “Trẫm đắc tội gì với Dung Vương sao?”

Ý tứ đó đại khái là... ban ngày ngươi lẻn vào tẩm cung của ông, ông còn chưa tính sổ gì với ngươi. Đêm hôm ngươi lại chạy tới đánh ông, chán sống đúng không?

Ừm, lời phiên dịch trên kia chỉ là Thời Sênh tưởng tượng mà ra.

Trên thực tế, Kỳ Uyên chỉ lạnh nhạt nhìn cô, ánh mắt như lúc nào cũng có thể hạ lệnh kéo ra ngoài chém vậy.

Nói thật, Phượng Từ đáng sợ như thế, Thời Sênh rất không thích.

Bản cô nương không đào tạo nổi Phượng Từ hung tàn thế này.

Hay là đổi thế giới khác đi?

[… Ký chủ, hắn còn có thể cứu giúp được mà, thật đấy!] Cô không cần tùy tiện liền muốn đổi thế giới. Đây là trò chơi đứng đắn… À không, không phải trò chơi.

Quả nhiên, Kỳ Uyên liền mở miệng, “Kéo ra ngoài, chém!”

Thời Sênh nổi giận, “Này! Ông đây tốt xấu gì cũng là Dung Vương của Bắc Lương, ngươi cứ thế chém ta, có ổn không hả?”

Tên ngốc này tại sao biết cô là Dung Vương? Còn bố trí chờ cô ở đây? Thật đáng sợ!

Cấm vệ quân bừng tỉnh, thì ra là Dung Vương của Bắc Lương.

Kỳ Uyên đáp không hề do dự, “Tiễn hắn một đoạn đường.”

Thời Sênh: “…”

Không được, không thể nhịn được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể nữa.

Đến đây đi! Rút kiếm đi! Đồ đần kia!

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra. Cấm vệ quân lập tức lấy lại tinh thần, bàn tay cầm vũ khí đã bắt đầu đổ đầy mồ hôi. Bệ hạ đứng ngay sau hắn, hắn mà tấn công một cái là Bệ hạ xong đời luôn rồi.

Bệ hạ không biết võ nha!

Công phu mèo cào cũng không có!

Hiển nhiên là nhóm Cấm vệ quân đã suy nghĩ nhiều. Thời Sênh tấn công bọn họ đầu tiên, nhanh chóng ném hết đám Cấm vệ quân chướng mắt này ra khỏi cửa. Sau đó cô đóng rầm cửa lại, dán một lá bùa lên, để mặc bọn chúng ở ngoài tông cửa các kiểu.

Thời Sênh quay đầu nhìn người trên giường. Hắn vẫn ngồi đó, biểu tình không hề có nửa phần gợn sóng. Nếu không phải con ngươi hắn vẫn chớp, Thời Sênh còn nghĩ đây là tượng khắc.

Kỳ Uyên lấy áo ở bên cạnh choàng lên người, sau đó xuống giường, thắt đai lưng lên.

Kỳ Uyên quan sát người đối diện một chút, đẹp hơn đám công tử thế gia mà hắn từng gặp nhiều, quan trọng nhất là trên người kẻ này có một loại khí chất mạnh mẽ rất tự nhiên.

Khí chất như thế khiến hắn trở nên khác biệt với những người khác.

Kỳ Uyên xoay người, trấn định đi tới bàn ở cách đó không xa, “Dung Vương nửa đêm tới bái phỏng Trẫm là có mục đích gì, không ngại thì nói ra xem?”

Thời Sênh đi theo sau hắn, “Chính là muốn đánh ngươi, sau đó cướp ngươi đi.”

Thân mình Kỳ Uyên hơi sững lại, quay đầu nhìn. “Cướp đi? Làm gì?”

“Nuôi chứ còn có thể làm gì?” Thời Sênh bày ra vẻ mặt đương nhiên, dù hắn hơi có chút hung tàn nhưng có khi nuôi một hồi sẽ tốt hơn thì sao?

Không nuôi tốt hơn được… vậy thế giới sau gặp lại!

Đại khái là Kỳ Uyên chưa từng nghe ai nói như thế, hơn nữa còn là đàn ông.

Đôi con ngươi lạnh nhạt vụt hiện lên một tia cổ quái. Sau đó hắn thu lại tầm mắt, xoay người tiếp tục đi về phía trước, ngồi xuống sau bàn, “Dung Vương cảm thấy mình có thể rời khỏi đây sao?”

Thời Sênh cười đến vui vẻ, “Ngươi cảm thấy ta có thể không?”

“Vậy phải xem bản lĩnh của Dung Vương.” Kỳ Uyên duỗi tay sờ tới nghiên mực trên bàn, cơ quan lập tức khởi động, âm thanh răng rắc

vang vọng khắp tẩm cung.

Những mũi tên mang theo ánh sáng lạnh lẽo từ hai phía bắn lại đây.

Thời Sênh đứng yên không nhúc nhích, chỉ vung thiết kiếm một cái, mũi tên như đụng phải một màng chắn vô hình, bị bắn ngược trở về rồi cắm lên hai bên vách tường.

Thân mình của Thời Sênh lóe lên, nhằm về phía Kỳ Uyên đang ngồi. Vô số ngân châm từ trước mặt bắn tới. Thời Sênh không đổi sắc mặt, tay vung kiếm gạt đi, sau đó dừng ở ngay trước mặt Kỳ Uyên, túm lấy tay hắn. Đôi đồng tử của Kỳ Uyên trợn trừng lên.

Thời Sênh nhếch miệng cười, sau đó kéo hắn từ trên ghế xuống đánh đập một trận.

Đánh người xong, Thời Sênh hả giận nhiều. Cô nắm lấy tay Kỳ Uyên, truyền linh khí vào trong thân thể hắn.

Thế giới này cũng có một chút linh khí, qua mấy tháng nên linh lực trong cơ thể cô đã tụ được một dúm rồi.

Linh lực tiến vào từ kinh mạch của hắn. Thứ này cũng không dễ khống chế, nếu nhanh quá sẽ làm hắn bị thương, mà nếu chậm sẽ làm linh lực ngưng lại. Linh lực ngưng lại đối với người có linh lực cũng chẳng sao, nhưng đối với người thường mà nói thì khá nguy hiểm.

Thời Sênh rót linh lực vào nhưng nửa ngày cũng không cảm giác được bất kỳ cái gì.

Cho nên?

Hiện tại phương pháp này đã vô dụng, nhất định phải hôn mới xác định được sao?

Hay là hắn không phải Phượng Từ?

Thời Sênh cúi đầu nhìn người đang bị mình đè lên. Người đó cũng nhìn lại cô với ánh mắt “Trẫm muốn kéo ngươi ra ngoài chém”.

Người này… thật sự… có lẽ… khả năng… không phải Phượng Từ?

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Thời Sênh ném tay hắn ra, đứng lên, kéo kéo vạt áo.

Trong đáy lòng cô hiện tại rất hoài nghi, sợ bị tên khốn Hệ thống kia hố, cho nên phải quan sát hồi lâu, nếu không được thì dùng phương pháp kia xác định vậy.

Kỳ Uyên trơ mắt nhìn Thời Sênh rời đi. Cô vừa đi Kỳ Uyên lập tức mở cửa, “Bắt hắn cho Trẫm, không cần người sống.”

“Ta nói này, đừng có tuyệt tình như thế chứ.” Giọng Thời Sênh vang lên từ trên nóc nhà, xuyên qua màn đêm, nhiễm một phần mỏng lạnh, “Về sau, không chừng ngươi sẽ hối hận đấy.”

Không cần sống là cái quỷ gì?

Tức giận!

“Trẫm…” Giọng Kỳ Uyên đột nhiên im bặt, con ngươi hắn trầm xuống, trút lửa giận lên người Cấm vệ quân, “Các ngươi còn đứng đó làm gì? Bắt không được người thì cùng nhau chịu chém đi!”

Cấm vệ quân: “…”

Vậy rốt cuộc là bắt sống hay không cần bắt sống?

Thời Sênh giẫm lên nóc nhà, nhảy qua bên kia, vừa lúc có thể nhìn thấy Kỳ Uyên. Cô kiêu ngạo vẫy vẫy tay với hắn, “Lần sau gặp lại.” Sau đó tung người nhảy lên, biến mất trong đêm đen.

Nghe nói, đêm hôm đó, Kỳ Uyên đập vỡ tất cả những thứ có trong cung điện.

Kết quả, bọn cung nữ và thái giám đều phát hiện không vào được tẩm cung của hắn.

Hôm sau, lúc lâm triều, có đại thần dường như còn chưa tỉnh ngủ, úng não nên đối đầu với Kỳ Uyên. Cơn giận đêm qua của Kỳ Uyên còn chưa tiêu tan, vậy nên đại thần này liền xui xẻo, trực tiếp bị kéo ra ngoài chém đầu.

Lúc hạ triều, chúng đại thần đều run lẩy bẩy.

Chương 1234: Vương gia có tin mừng (15)

Thời Sênh ra khỏi Hoàng cung, tùy tiện tìm một chỗ ở. Khắp thành đều đang lục soát tìm người, cô cũng không sợ, bị tìm thấy thì cùng lắm đánh một trận thôi.

Cấm vệ quân cảm thấy hỏng mất, trong Hoàng cung có một Hoàng thượng một lời không hợp liền chém đầu, bên ngoài lại có một đào phạm một lời không hợp liền đánh người.

Người trước không thể đắc tội, người sau cũng không bắt được.

Cấm vệ quân tỏ vẻ cuộc sống này không thể nào sống nổi!

Thời Sênh ở bên ngoài làm gà bay chó sủa, Kỳ Uyên lại làm cho trong Hoàng cung nhân tâm hoảng hốt. Chuyện hai người này làm đều là bên tám lạng, đằng nửa cân, chẳng khác nhau là mấy.

…

Lúc Thời Sênh ở trong Hoàng thành cũng đã nghe được không ít chuyện về Kỳ Uyên.

Kỳ Uyên là hoàng tử tài hoa xuất sắc nhất trong các vị hoàng tử ở Xích Diệu. Vì tính cách ôn hòa nhưng không mềm yếu, nên khi đó một nửa triều thần đều ủng hộ hắn lên làm Thái tử.

Nhưng sau biến cố ở Tây Càn, cả người hắn liền thay đổi.

Nội dung cụ thể của biến cố Tây Càn thế nào người ngoài không rõ, chỉ biết đó là một sự kiện rất lớn.

Chuyện sau đó kết thúc, hoàng tử ôn hòa trước đây liền trở thành người tàn nhẫn và độc ác, chỉ cần là người không ủng hộ hắn thì sau đó chẳng nhận được kết cục gì tốt.

Đến khi hắn đăng cơ rồi, tính cách càng thêm tán bạo.

Một lời không hợp liền chém đầu.

Dần dần, hắn có danh hiệu bạo quân.

Nhưng theo Thời Sênh biết, Kỳ Uyên ngoài việc thích chém những đại thần và người trong cung thì chưa từng ban bố bất kỳ chính sách tàn bạo nào cho bá tánh cả.

Nhưng mà bạo quân thì vẫn cứ là bạo quân, dù hắn không làm gì bá tánh thì bá tánh vẫn sợ hắn như thường.

Đặc biệt là với bá tánh trong Hoàng thành, những chuyện mâu thuẫn xưa cơ hồ có thể viết kín mấy bức tường thành.

“Gần đây có chuyện gì xảy ra thế? Vào thành thôi mà thiếu nước cởi tới cả quần cộc?” Có giọng nói oán giận vang lên bên tai Thời Sênh.

Người biết nội tình liền nói tiếp, “Ngươi mới về nên không biết, gần đây Cấm vệ quân đang bắt người nào đó, nhưng vẫn chưa bắt được, nghe nói bọn họ còn bị kẻ kia trêu chọc rất nhiều lần.”

“Người nào nào mà lợi hại thế?” Người kia kinh ngạc, “Cấm vệ quân mà cũng dám trêu vào, chán sống chắc?”

“Ta có một huynh đệ làm việc ở đó, cũng biết một chút nội tình, nhưng chuyện này các ngươi cũng đừng nói là ta nói nhé!”

“Mau nói, mau nói!”

Người nọ hạ giọng, “Nghe nói là có thích khách trà trộn vào Hoàng cung, bọn họ đang bắt thích khách.”

Mọi người đều im lặng, một hồi lâu sau mới có người hỏi, “Ám sát ai? Vị kia sao?”

“Ngoại trừ ngài ấy còn có thể là ai… Để ta nói, theo thế cục hiện giờ, sớm hay muộn cũng sẽ có người muốn…”

Câu sau đó đã bị người ta bưng kín, nhưng không cần hắn nói ra thì mọi người cũng đều hiểu ý tứ trong đó là gì.

Lúc mọi người còn đang bàn tán náo nhiệt, một đám Cấm vệ quân ở bên ngoài vọt vào, vung tay đầy khí phách, “Lục soát!”

Bọn họ còn chưa hiểu ra sao thì một thiếu niên ngồi bên cạnh đột nhiên ra tay. Cấm vệ quân như phát hiện ra đại lục mới, lập tức gào ra bên ngoài, “Ở đây!”

Quần chúng buôn chuyện: “…”

Ở đây là sao?

Đừng nói với bọn họ, vừa rồi thích khách kia ngồi ngay bên cạnh nhé?

“Chính là hắn, ta đã từng nhìn thấy lệnh truy nã hắn trong thành.” Đám quần chúng đang dồn vào một góc lánh nạn vẫn không quên

bát quái.

Thời Sênh thu phục đám Cấm vệ quân này xong liền vỗ vỗ quầy hàng đã gần như bị tàn phá. Chưởng quầy đang chui ở bên trong, cả người run lẩy bẩy, “Ta, ta, ta không biết gì cả… Đừng đừng giết ta.”

“Ai muốn giết ngươi?” Ông đây lười giơ tay giết ngươi.

Chưởng quầy: “…” Bộ dạng như hung thần ác sát này của ngươi còn không phải là muốn giết người sao?

Thời Sênh bĩu môi, “Đồ là bọn họ phá hỏng, tìm bọn họ mà đòi tiền.”

Cái gì? Bồi… bồi thường?”

Vẻ mặt chưởng quầy đần ra.

Thời Sênh đi rồi, đừng nói là chưởng quầy đần ra, ngay cả quần chúng vây xem bát quái cũng ngẩn ra, sao phong cách của thích khách này lại khác người như thế nhỉ?

Bị Cấm vệ quân bao vây, một mình đánh lại cả bọn còn chưa nói, thế mà hắn còn trấn định nhắc nhở chủ quán đòi tiền bồi thường của Cấm vệ quân?

Đây chẳng phải là không coi Cấm vệ quân ra gì sao?

Tuy rằng cảm thấy thích khách này đúng là chán sống rồi, nhưng sao họ lại cảm thấy sướng thế nhỉ?

Trước kia, đám Cấm vệ quân này còn coi mình là dưới một người trên vạn người, mắt nhìn người khác cũng cao tận trên đỉnh đầu, giờ có người thu thập bọn chúng, cảm giác này thật không tệ tí nào.

Vì thế, trong khi Cấm vệ quân cực kỳ không thích Thời Sênh thì bá tánh Hoàng thành lại bắt đầu ủng hộ cô.

Người có thể nhảy nhót ở Hoàng thành lâu như thế mà vẫn chưa bị chém đầu, không sùng bái sao được.

“Nam công tử, ngài ra ngoài làm gì thế? Vừa rồi ta thấy Cấm vệ quân ở bên kia, ngài cẩn thận chút nhé!” Thời Sênh vừa ra khỏi cửa liền gặp một người đàn ông, hắn chỉ về một hướng báo tin cho Thời Sênh.

Náo loạn nhiều ngày như thế, cô cũng không che đậy gì, mỗi lần đánh nhau đều có không ít người tới vây xem, còn có lệnh truy nã, phỏng chừng trong Hoàng thành hiện giờ chẳng có ai không biết mặt cô cả.

Thời Sênh cũng không hiểu mạch não của đám người này cho lắm, rốt cuộc bọn họ có phải thần dân của Xích Diệu không thế, lại ra tay giúp đỡ “thích khách” là cô, còn có người ủng hộ cô đi ám sát Kỳ Uyên nữa chứ.

Thật sự không hiểu lắm đám người cổ đại này.

Tư tưởng đáng sợ như thế, không sợ rơi đầu à?

Thời Sênh hơi gật đầu, mang theo vẻ mặt quỷ dị đi về phía chợ.

Dọc đường đi, quần chúng nhìn thấy cô còn chào hỏi rất nồng nhiệt.

[…] Ký chủ, đây là phong cách gì thế hả?

Thời Sênh, “…” Ta cũng đang thấy ngu người đây.

Từ trước tới nay vốn chưa từng được chào đón, hôm nay cô lại được buff chức năng vạn người mê sao?

Khả năng ta xuyên vào truyện giả cổ đại chăng?

Nhị Cẩu Tử, mi xác định không vào nhầm đoàn làm phim nào đấy chứ?

[…] Ha hả.

#Luận về tư thế làm náo loạn Hoàng thành, nó chỉ phục mỗi Ký chủ nhà mình#

“Nam công tử, Nam công tử…” Một tiểu nha đầu từ trong đám người vọt ra, vừa thở hồng hộc vừa chìa ra một cái khăn tay, “Nam công tử, đây là tiểu thư nhà ta tặng cho ngài.”

Thời Sênh lặng yên nhìn chằm chằm vào cái khăn tay thêu thủ công rất tinh xảo kia.

Nghe nói, ở Xích Diệu, đưa khăn tay là đại biểu cho cô nương ái mộ ngươi, đương nhiên đây chỉ là một tập tục, cũng không phải ép uổng sau đó ngươi phải thế nào với cô nương đó cả.

Dân phong ở Xích Diệu thật cởi mở!

Nhưng cô là con gái, nhận khăn tay của một em gái khác thì làm gì chứ?

Cô không thích hợp đâu nha!

Tiểu nha đầu thấy Thời Sênh không nhận thì nhét khăn vào tay cô,

“Nam công tử, tiểu thư nói, ngài không cần thì cứ ném đi!”

Nói xong, tiểu nha đầu liền chạy biến.

Thời Sênh: “…”

Các ngươi thật sự không sợ rơi đầu à?

Giờ ta đang là tội phạm truy nã đấy!

Các ngươi làm thế thì còn chơi thế nào được? Có thể chuyên nghiệp và nghiêm túc tí được không?

Thời Sênh nhéo nhéo khăn tay, phiền muộn không biết làm thế nào, có lẽ cô là tội phạm truy nã trâu bò nhất trong lịch sử rồi.

Thời Sênh cũng không dám giữ lại cái khăn này, nếu liên lụy tới con gái nhà người ta cũng không tốt lắm. Đối với đám fan não tàn của mình, trước giờ Thời Sênh vẫn luôn cực kỳ dung túng.

Nhưng khăn tay này phải ném ở đâu đây?

Thời Sênh vẫn còn đang rối rắm với chiếc khăn tay, một đội Cấm vệ quân đã xuất hiện, không mang thái độ giương cung bạt kiếm nữa mà cực kỳ ôn hòa, “Dung Vương Điện hạ, Bệ hạ cho mời.”

Cấm vệ quân xuất hiện, quần chúng vừa rồi còn đang vây lấy Thời Sênh lập tức rút lui, lúc này chỗ cô đứng cực kỳ trống trải, hoàn toàn không có một ai.

Thời Sênh chớp mắt, “Hắn muốn gặp Bản vương làm gì? Không phải hắn chỉ ước chém đầu Bản vương thôi sao?”

Chương 1235: Vương gia có tin mừng (16)

Cấm vệ quân xấu hổ, không phải Bệ hạ chưa bao giờ thành công sao?

Những ngày này, bọn ta ở trong cung khổ sở thế nào ngươi có biết không? Tất cả đều là vì người đó!

“Không đi!” Muốn chém ông, ông ngốc chắc?

Thời Sênh từ chối không lưu tình. Cấm vệ quân khó xử, Bệ hạ chỉ nói đem hắn về, cũng đâu có nói là chết hay sống.

Nhưng dù bọn họ có động thủ thì cũng chẳng đánh lại người ta được…

Ngươi là một Vương gia, không ở Bắc Lương hưởng phúc đi, chạy tới Xích Diệu của bọn họ lăn lộn làm cái gì không biết nữa.

Ừm… Khoan, hình như Dung Vương phải tới Xích Điệu đàm phán, nhưng nhiều ngày như thế rồi, đoàn đàm phán của hắn đâu rồi?

Lúc Cấm vệ quân còn đang rối rắm, Thời Sênh đã đi rồi. Con phố bên cạnh liên tục vang lên tiếng kêu của các cô nương.

Đám Cấm vệ quân cảm thán trong lòng, Bệ hạ gặp đối thủ rồi.

Kỳ Uyên nghe Cấm vệ quân bẩm báo lại thì mặt không biểu tình, nói: “Kéo ra ngoài chém!”

“Bệ hạ.” Thừa tướng đứng một bên vội vàng lên tiếng, “Việc này cũng không liên quan gì tới họ, ngài hà tất giận chó đánh mèo?”

Kỳ Uyên nhướng mày, “Ngươi cũng muốn cùng họ đúng không?”

Tô Thừa tướng: “…”

Ông nhìn Cấm vệ quân quỳ trên đất, ta cũng không thể cứu đám các ngươi được rồi.

Chờ những người kia bị mang ra ngoài, mặt mày Kỳ Uyên vẫn lạnh lùng, hỏi: “Ai điểm danh yêu cầu Dung Vương tới đây?”

“Là Đơn lão tướng quân.” Việc này chẳng phải Bệ hạ biết rồi sao?

Kỳ Uyên chộp một quyển sổ trên bàn, ném về phía Tô Thừa tướng, “Trẫm đã sớm nói là chém hắn rồi, ngươi làm việc thế nào vậy?”

Tô Thừa tướng bị ném tới phát hỏa trong lòng, nhưng ông chỉ có thể nén giận, “Bệ hạ, Đơn gia vẫn luôn nắm binh quyền, nếu ngài chém ông ta… sợ Đơn gia sẽ tạo phản mất.”

Kỳ Uyên tức giận tới mức lại ném vài quyển sổ, giọng đầy tàn nhẫn, “Người hắn điểm thì bảo hắn giải quyết cho Trẫm, nếu mà không giải quyết xong thì Trẫm sẽ giải quyết hắn.”

“Vâng.” Đơn lão tướng quân… xui xẻo rồi!

…

Lúc này, Thời Sênh đang ngồi trên nóc một quán rượu, bên dưới là đám người Liễu Tử Yên và Sở Lạc.

Bọn họ đều đã cải trang, trong tình huống toàn thành giới nghiêm mà cũng vào được thì thật đúng là trâu bò.

Thời Sênh đang chuẩn bị làm một chút chuyện để làm tăng tiến “tình cảm” của nam nữ chính thì đột nhiên phát hiện bên cạnh có một kẻ đang ngồi chồm hỗm.

Tư thế giống hệ cô.

Khá tuấn tú, chỉ hơi đen, thân hình cao gầy, là một kẻ luyện võ.

Mẹ ôi! Người này tới đây lúc nào thế?

Vì sao cô không phát hiện ra?

Thật không khoa học!

Nhị Cẩu Tử, có BUG!

[…] Không hề, hắn nổi tiếng về khinh công. Vừa rồi cô chỉ chăm chăm chọc chết nam nữ chính, hắn lại không mang theo sát khí, cô không phát hiện ra cũng là bình thường, không phải BUG!

Hệ thống giải thích rất lưu loát, sau đó lại tiếp tục giả chết.

“Nam Chỉ cô nương.” Đối phương chính thức gọi tên cô, còn bỏ thêm hai chữ “cô nương” nữa.

Thời Sênh: “…”

Cô không quen người này nha!

Đối phương đột nhiên nhào tới, ôm lấy chân Thời Sênh, khóc lóc thảm thiết: “Bà cô của tôi ơi, cầu xin cô hãy để cho tôi một con đường sống đi mà, đừng ở đây lăn lộn nữa. Cô nên làm gì thì cứ đi làm đi, cao chạy xa bay, tiêu dao thiên hạ, làm gì cũng được, đừng ở chỗ này là được.”

Thời Sênh: “…”

Bệnh tâm thần nha!

“Tư Mã đại nhân đã nói rồi, chỉ cần đưa cô ra khỏi Bắc Lương nhưng không hề nói để cô lăn lộn tôi thế này. Bà cô à, cô giơ cao đánh khẽ chút được không?”

Thời Sênh tiếp tục ngẩn ra, tin tức tên tâm thần này nói có vẻ hơi nhiều.

Sao lại liên quan tới Tư Mã gia rồi?

“Nam Chỉ cô nương, nhà tôi ba đời độc đinh, nếu Bệ hạ thật sự đem tôi ra chém thì tôi sẽ thành tội nhân của Đơn gia mất. Tội danh này tôi không đảm đương nổi đâu, sau này tôi lấy mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông?”

“Đợi chút, ngươi nói rõ ràng…”

“Cô muốn tôi phải làm tội nhân của Đơn gia sao? Nam Chỉ cô nương, cô còn trẻ như thế, làm gì cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng làm chuyện thiếu đạo đức như thế.” Nam nhân kia hoàn toàn không nghe Thời Sênh nói, tiếp tục kêu gào, còn liều mạng ôm chân cô, khóc lóc một cách không có hình tượng.

Thời Sênh lặng lẽ nhìn trời, thật sự là mình xuyên vào giả cổ đại rồi.

“Răng rắc… răng rắc cạch cạch…”

“Tiếng gì thế?” Nam nhân lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, sau đó giận dữ quát lên, “Sắp sụp mẹ nó rồi, đồ ngu!”

Đúng lúc cô vừa dứt lời, nóc nhà đột nhiên lõm xuống. Thời Sênh vội vàng nhảy sang bên cạnh, đáp lên một phần mái chưa sụp, nhún người thêm cái nữa liền đặt chân xuống mặt đất.

Thời Sênh chống vào ghế, lộn một vòng sang bên cạnh, bảo trì hình tượng soái khí.

Thời Sênh đứng vững, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy đám người Liễu Tử Yên ở phía đối diện.

Thời Sênh: “…” Mọe!

Mọe kiếp!

Mọe kiếp, mọe kiếp, mọe kiếp!

Mẹ tác giả khốn kiếp lại động tay động chân rồi!

“Bịch!”

Đúng lúc hai bên còn nhìn nhau rất “thâm tình” thì từ trên không trung có một thứ rơi xuống, vừa lúc đáp xuống nóc quán trà, nóc quán trà không chịu được nặng liền sụp xuống.

Mà đầu sỏ gây tội kia lại bò từ trong mái lều quán trà ra, nhìn quanh bốn phía, thấy nhiều người đang nhìn như thế thì vội vàng ho khan một tiếng, sau đó móc từ bên hông ra một miếng bạc, nhét vào trong tay ông chủ quán trà.

Lúc Đơn Minh xoay người liền nhìn thấy Sở Lạc, biểu tình của hắn hơi sững lại, đại khái là vì Sở Lạc đang cải trang nên hắn chỉ thấy hơi quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Sở Lạc giữ Liễu Tử Yên, ý bảo ả đừng làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ.

Đơn Minh này là một miếng gân, ở trên chiến trường chỉ biết đấu đá lung tung, nhưng võ công của hắn lại rất lợi hại, giao đấu chính diện thì ai thua ai thắng cũng chưa biết được.

Đơn Minh không nhận ra hắn, quay đầu nhìn Thời Sênh, Nam Chỉ cô nương trong miệng hắn tự nhiên chuyển thành Dung Vương.

Khuôn mặt nghiêm trang hoàn toàn khác xa hình tượng không có tiết tháo ban nãy, “Dung Vương, ta có lời muốn nói với ngài.”

“Ta quen ngươi sao?” Thời Sênh lạnh nhạt, người này không phải tâm thần phân liệt đấy chứ?

Lần trước có vài người đột nhiên lao ra, nói là do Tư Mã đại nhân phái tới, giờ lại có một tên nhảy ra nói là có quan hệ với Tư Mã đại nhân.

Ông ngoại chưa kịp gặp mặt kia của cô rốt cuộc đang lén lút làm gì sau lưng cô thế?

Người Xích Diệu mà cũng sai khiến được, trâu bò quá!

Trâu bò như thế mà cuối cùng vẫn bị nữ chính bức chết… quá uất ức rồi.

“Dung Vương…”

Thời Sênh đi lướt qua hắn, tiến về phía Sở Lạc, nhóm người bên đó nhìn cô rất khẩn trương.

Đặc biệt là Sở Lạc, đáy mắt tràn đầy cảnh cáo, tựa hồ nếu như cô dám nói bậy thì hắn sẽ ra tay ngay tại chỗ.

Biểu tình của Liễu Tử Yên lại phức tạp, đại khái là vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ muốn xúi giục cô. Nhưng chuyện lần trước Thời Sênh làm cho ả cảm giác Thời Sênh rất nguy hiểm, vì vậy nên giờ vẻ mặt ả mới phức tạp như thế.

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Lạc Vương gia, Liễu cô nương, tốc độ của các ngươi chậm chạp quá đấy!”

Giọng của cô không hề nhỏ, rõ ràng là cố ý bại lộ thân phận của họ.

“Lạc Vương gia?” Đơn Minh nhìn Sở Lạc, lúc này Sở Lạc đang cải trang như một đại thúc giang hồ, để râu, không biết trên mặt bôi gì mà vàng như nến.

Đơn Minh từng giao thủ với Sở Lạc trên chiến trường nên cũng có một chút hiểu biết về hắn.

Lúc Thời Sênh nói ra thân phận của Sở Lạc, Đơn Minh quan sát kỹ liền nhận ra ngay.

Đơn Minh như bừng tỉnh, nói: “Thì ra là Lạc Vương gia, sao các

ngươi lại trang điểm thành cái dạng này. GGây là trang phục đang thịnh hành ở Bắc Lương sao? Ha ha ha, Bắc Lương các ngươi mà cũng biết trang điểm sao?”

Ngữ khí này ai cũng nghe ra là đang châm chọc.

Chương 1236: Vương gia có tin mừng (17)

Thân phận của đám người Sở Lạc bị Thời Sênh nói thẳng ra, Đơn Minh là tướng quân, vì vậy nhanh chóng sắp xếp chỗ ở cho họ.

Đương nhiên, trong lúc đó, Sở Lạc chịu không ít chế nhạo từ Đơn Minh.

Đại khái có câu, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cũng có thể là do Sở Lạc có ý đồ khác nên không nổi lên xung đột chính diện với Đơn Minh, chỉ đáp lại vài câu cho có.

Khói thuốc súng vô thanh vô tức nổi lên giữa hai bên.

Thời Sênh đi theo sau bọn họ không nói gì, như một u linh lặng lẽ. Cả người Liễu Tử Yên không được tự nhiên, nhưng ở trước mặt người nước khác, ả khó mà nói ra lời gì được.

“Vậy Lạc Vương nghỉ ngơi đi nhé, ngày mai ta sẽ bẩm báo với Bệ hạ là sứ đoàn của Bắc Lương tới rồi.” Đơn Minh trào phúng xong, tâm tình rất thoải mái, cũng không làm khó bọn họ.

Hắn ra khỏi dịch quán, thấy Thời Sênh đứng ở cửa thì lập tức xông lên, cổ quái hỏi: “Sao tâm cô lại đen tối thế, bại lộ thân phận của bọn họ, cô có phải là Dung Vương của Bắc Lương không thế?”

Trước kia Đơn Minh là một tên ngốc bạch ngọt*. Nhưng từ ngày đổi Hoàng đế, ngày nào của hắn cũng lăn qua lăn lại lằn ranh chém đầu và không chém, nếu còn không thông minh lên thì phỏng chừng đã

rơi đầu từ lâu rồi.

**Ngốc bạch ngọt: Ngây thơ, ngốc nghếch, đơn thuần.*

“Bọn họ làm ta khó chịu, đương nhiên ta cũng phải làm cho họ không được dễ chịu.” Ngay từ đầu cô cũng không định làm gì, ai bảo mẹ tác giả không ngừng đẩy họ tới trước mặt cô chứ.

Đơn Minh: “…” Vẫn nên nhanh chóng tiễn bà cô này đi thôi.

Thời Sênh nhìn Đơn Minh, “Nói một chút xem chuyện Tư Mã… ông ngoại ta là thế nào?”

Thời Sênh nghe được hết thảy chân tướng từ miệng Đơn Minh.

Ông nội của Đơn Minh và Tư Mã đại nhân thời còn trẻ từng kết bạn lang bạt kỳ hồ, ý đồ xưng bá võ lâm, đương nhiên cuối cùng không thành công, nhưng hai người là bạn bè có mệnh chi giao.

Lúc Tư Mã đại nhân phát hiện Hoàng đế muốn động tới Tư Mã gia liền liên hệ với ông nội của Đơn Minh, dù cuối cùng ông ấy và Hoàng đế đi tới kết cục nào thì ông cũng hy vọng Đơn gia có thể bảo vệ Dung Vương.

Lần này Thời Sênh đi sứ Xích Diệu là do ông nội của Đơn Minh yêu cầu. Ông ấy lén làm nên Kỳ Uyên không biết. Sau đó biết thì chuyện đã định xong rồi, suýt chút nữa Kỳ Uyên đã chém đầu ông ta nhưng lại bị triều thần ngăn cản.

Nói cũng kỳ quái, lúc đó Kỳ Uyên rất tức giận, lúc hắn tức giận thì ai nói gì cũng chẳng ăn thua, nhưng không ngờ lần ấy hắn lại không thật sự cho người kéo Đơn lão tướng quân ra ngoài chém nữa.

Vốn dĩ, khi tới biên cảnh Xích Diệu, Thời Sênh sẽ bị mang đi, tạo hiện trường chết giả, sau đó sống một cuộc sống khác dưới thân nữ nhi.

Nếu Tư Mã gia bình an thì sẽ đón cô về, còn nếu xảy ra chuyện thì những thứ mà Tư Mã đại nhân đã chuẩn bị cũng đủ cho cô sống an ổn một đời.

Kế hoạch thì tốt, như từ đầu Thời Sênh đã không đi theo kịch bản họ sắp xếp.

Thậm chí là còn thay đổi xa vạn dặm, những chuyện xảy ra sau đó cực kỳ lung tung rối loạn, cuối cùng tạo thành cục diện như bây giờ.

Thời Sênh suy nghĩ, trong cốt truyện, liên hệ giữa Tư Mã đại nhân và ông nội của Đơn Minh cuối cùng lại trở thành chứng cứ phản quốc của ông ấy.

Quả thật là oan uổng quá!

Cốt truyện lấy vai chính làm trung tâm, những người khác không phải bị nói lướt qua thì sẽ là toàn quân bị diệt, ai mất thời gian đi miêu tả vai phụ quá sâu làm gì?

Vậy nên, ở những nơi cái nhìn của vai chính không chạm tới, ai biết được người mà ngươi cho là người xấu có xấu thật hay không?

Người mà ngươi nghĩ là người tốt liệu có tốt thật không?

“Bà cô ơi, cô mà còn không rời khỏi đây nữa thì ta và ông nội ta phải chôn cùng cô luôn đấy. Người của Tư Mã đại nhân còn theo cô đúng không? Cô mau đi theo họ đi thôi!” Đơn Minh lại tiếp tục cầu xin.

Bệ hạ vốn đã ngứa mắt với Đơn gia, giờ còn cho ngài ấy cơ hội, chắc chắn Bệ hạ sẽ chém bọn họ mà không lưu tình chút nào.

Vì sao ngứa mắt ư?

Đơn Minh cũng không biết, dù sao Bệ hạ ngứa mắt với rất nhiều người… Không đúng, ngài ấy chưa từng thấy ai vừa mắt cả, không vừa mắt liền chém!

Ai bảo ngài ấy là Hoàng đế chứ, tùy hứng~

Thời Sênh trầm ngâm một chút, “Ta cướp được một người rồi sẽ đi.”

Không quan tâm hắn có phải hay không, cứ cướp về nuôi rồi quan sát dần vậy.

Đơn Minh ngẩn ra, “… Cô muốn cướp ai hả?”

Toàn bộ Hoàng thành đều bị cô làm cho gà bay chó sủa, giờ cô còn muốn đi cướp người? Sao lại có dự cảm rất không lành thế này?

Mắt môi Thời Sênh cong lên, mang theo vẻ cao thâm khó dò rời đi.

Đơn Minh: “…”

Không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, sao tự nhiên lạnh thế này?

…

Trước khi rời đi, thế nào cũng phải làm chút chuyện cho nam nữ chính, lưu lại một kỷ niệm.

Thời Sênh uy hiếp Hệ thống, lấy được một phần cốt truyện tỉ mỉ. Dựa theo cốt truyện, lần này Liễu Tử Yên tới Xích Diệu để tìm người, trên tay người kia có một phương thuốc có thể trị liệu cho nam chính.

Đúng thế, nam chính có bệnh, mà chỉ nữ chính mới có thể chữa.

Cốt truyện là như thế!

Thời Sênh có cốt truyện nên tìm người cũng không khó. Nhưng tính cách đối phương cổ quái, nói đồ vật chỉ tặng cho người có duyên, mà cô không phải người có duyên.

Người này chuẩn bị cho nữ chính, đương nhiên cô không phải người có duyên rồi.

Có duyên hay không có duyên cũng chẳng sao, dùng bạo lực cướp là được.

Thời Sênh hủy hoại nửa kho dự trữ của hắn. Hắn đau lòng vô cùng, lúc này mới lo lắng sợ hãi, đưa thứ đó cho cô với vẻ đau lòng.

Đối phó với loại người này thì cứ chọc vào thứ mà hắn quan tâm là được.

Thời Sênh lấy được đồ liền hủy diệt, cốt truyện có nói, thứ này chỉ có duy nhất một gốc, lại còn là thuốc dẫn mấu chốt, không có nó, nam chính đừng mong yên ổn.

Tốt nhất mẹ tác giả đừng viết theo kiểu về sau ả sẽ tìm được thứ thay thế.

Ngẫm lại là rất có khả năng…

Rốt cuộc nam nữ chính không thể chết dễ dàng như thế được.

Thời Sênh lại đi vòng trở về. Người nọ đang thu dọn nhà cửa, thấy cô về liền sợ tới mức run rẩy, ném ra một đống thảo dược, “Ngươi… ngươi còn muốn gì nữa?”

Thời Sênh giẫm một chân lên ghế, tay gác lên đầu gối, bộ dáng mười phần thổ phỉ, “Ta hỏi ngươi, trúng độc Thất Tinh Tuyệt Tình có cách giải nào không?”

“Thất… Thất Tinh Tuyệt Tình?” Sắc mặt người kia trắng bệch, không phải thứ đó đã sớm biến mất rồi sao? Hắn hỏi cái này để làm gì?

Vừa rồi thứ mà Thời Sênh cướp đi tuy là thuốc dẫn nhưng cũng có tác dụng khác, hơn nữa rất quý giá, nhiều người muốn có nó, cho nên hắn cũng không liên tưởng tới độc Thất Tinh Tuyệt Tình, nhưng mà giờ…

“Không biết sao? Hửm?” Biểu tình Thời Sênh hung hăng.

Vốn dĩ là một tiểu thử xinh đẹp, đột nhiên trở nên hung thần ác sát, con ngươi như chứa đầy hung quang làm người ta nhìn mà sợ. Hắn nghĩ lại chuyện ban nãy, vội vàng nói, “Ngươi… ngươi… Vừa rồi thứ mà ngươi hủy diệt chính là… thuốc dẫn.”

“Ta biết. Ta hỏi là còn có biện pháp nào khác không?”

“Không… không có.” Trong lòng người này rất khó hiểu, nếu hắn trúng Thất Tinh Tuyệt Tình thì sao phải hủy diệt thuốc dẫn chứ?

Hủy diệt thuốc dẫn rồi còn hỏi có biện pháp nào khác không là có ý gì?

“Thật sao?” Thời Sênh nhíu mày.

Ánh sáng lạnh phát ra từ thiết kiếm, hàn khí trải rộng, hắn lắp bắp nói tiếp, “Còn, hình như còn có biện pháp khác…”

“Nói.”

“Hẳn là ngươi có nghe danh tiếng của Tịnh Trần công tử? Hắn có thể giải độc của Thất Tinh Tuyệt Tình, nhưng giải bằng cách nào thì ta không biết… Ta thật sự không biết, đây là ta nghe sư phụ nói, ông ấy nói công pháp của môn phái Tịnh Trần Công Tử có thể giải độc Thất Tinh Tuyệt Tình.”

Tịnh Trần…

Kết cục của nam phụ rất thảm?

Ôi mẹ kiếp, ôi mẹ kiếp!

Chẳng lẽ phải giết chết nam phụ trước sao?

[…] Tại sao suy nghĩ đầu tiên của Ký chủ vĩnh viễn là giết chết người mà không phải là biện pháp nào khác?

#Ký chủ nhà ta bạo lực ngập trời thì phải làm sao, online chờ, rất cấp bách#

Chương 1237: Vương gia có tin mừng (18)

"Bệ hạ, Lạc Vương đã tới rồi, chúng ta có cần động thủ không?”

Thần tình Kỳ Uyên lạnh lùng, giọng nói đầy hàn khí ác liệt, “Nuôi các ngươi có lợi ích gì chứ?”

Người bên dưới run bần bật, khả năng bọn họ chỉ dùng để chém đúng không?

“Bệ hạ, Lạc Vương dù sao cũng là Vương gia khác họ, tiếng tăm ở Bắc Lương rất lớn, nếu tùy tiện động vào hắn thì thật sự không có lợi với chúng ta…” Tô Thừa tướng luôn là nhân vật giữ vai trò khuyên nhủ.

Kỳ Uyên không muốn nghe, vung tay lên, “Cút đi.”

Tô Thừa tướng và những người khác liếc nhau, vị Hoàng đế này của bọn họ… khó hầu hạ quá!

Kỳ Uyên ngồi trên long ỷ, sắc mặt nặng nề nhìn chằm chằm dưới đất, một đôi giày đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Hắn nhăm mày lại, “Bảo các ngươi cút đi, nghe không hiểu sao?”

“Ai nha, Bệ hạ lợi hại nha, dám bảo Bản vương cút đi.” Thời Sênh hừ nhẹ một tiếng, “Muốn Bản vương cút đi, Bệ hạ phải có bản lĩnh đó mới được.”

Những lời này lúc trước Kỳ Uyên từng nói.

Tuy rằng chữ khác nhau nhưng ý tứ lại tương đồng.

Tầm mắt Kỳ Uyên nâng lên, dừng trên khuôn mặt Thời Sênh, chau mày, “Ngươi lại tới làm gì?”

Gã này thật không thể hiểu được, không biết muốn làm gì?

Hắn không cảm giác được tên đó có ác ý gì với mình, nhưng cũng không hề cảm giác được chút thiện ý nào.

Hắn thu liễm mọi cảm xúc của bản thân, chỉ bày ra những cảm xúc mà hắn muốn người khác thấy.

Kỳ Uyên cảm giác được một chút nguy hiểm.

Nhưng sâu trong lòng hắn lại có một cảm giác không nói nên lời, như một nhà thám hiểm, biết rõ bên kia và vực sâu mà vẫn tiến lên.

Thời Sênh nghiêng đầu, độ cong nơi khóe miệng càng lớn, “Ta tới… mang ngài đi!”

Vẻ mặt Kỳ Uyên bình thản nhìn cô chằm chằm mất mấy giây, chợt mở miệng, “Người đâu…”

Thời Sênh ngắt lời hắn, “Ngài cứ kêu đi, dù kêu rách cổ họng thì cũng không ai tới cứu ngài đâu.”

Loại lời thoại cường đoạt dân nữ nhà lành này từ trong miệng Thời Sênh nói ra thật khiến cho người ta có cảm giác không khỏe tí nào.

Kỳ Uyên nhớ lại chuyện xảy ra trong tẩm cung của mình, sau đó liền

từ bỏ xúc động muốn gọi người chém cô, hỏi: “Dung Vương tới Xích Diệu là vì Trẫm sao?”

Một nam nhân tới đây vì mình, nghĩ sao cũng thấy quái dị cả.

Thời Sênh kiêu ngạo đáp, “Nếu không ngài cảm thấy Xích Diệu của ngài có cái gì đáng giá để Bản vương tới chứ hả?”

Kỳ Uyên ngưng lại, thong thả phun ra bốn chữ, “Vạn dặm non sông.”

Thời Sênh cười nhạo, “Nghĩ Xích Diệu của ngài là núi vàng núi bạc chắc? Bản vương thừa hơi sao?”

Đôi mắt cô quá mức bình tĩnh, hoàn toàn không có dục vọng truy đuổi quyền thế, cũng không có dục vọng với tiền bạc. Cô kiêu ngạo cuồng vọng nhưng lại không coi thường, chỉ dùng vẻ không liên quan tới mình để nhìn thế giới này.

Tuổi còn trẻ nhưng như đã trải qua tang thương, nhìn thấy hết thảy.

Là một người rất kỳ quái.

Đáy lòng Kỳ Uyên kỳ quái, “Dung Vương không cảm thấy hành vi của mình rất quái dị sao?”

“Ở đâu?”

“Vì sao ngươi phải mang Trẫm đi?”

“Coi trọng ngài thôi, còn có thể vì cái gì?”

“Dung Vương coi trọng một người đàn ông ư?”

“Có vấn đề gì sao? Có quy định ta không được coi trọng đàn ông à?”

Kỳ Uyên: “…”

Từ xưa tới nay, âm dương hai cực, nam cưới nữ gả đã được định rõ ràng, sao có người là đàn ông mà lại đi coi trọng một người đàn ông chứ?

“Bản vương không nhiều lời vô nghĩa với ngài nữa, ngài muốn tự mình đi với Bản vương hay để Bản vương phải ra tay?” Thời Sênh xua xua tay, vẻ mặt cực không kiên nhẫn, “Bản vương ra tay sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu, không muốn ăn khổ thì ngoan ngoãn đi theo ta.”

Giọng Kỳ Uyên hơi cao lên, “Trẫm thân là vua một nước, sao có thể đi cùng ngươi?”

Thời Sênh trợn mắt, nói dông dài lắm làm gì, cướp người đi là được.

Cô tiến về phía Kỳ Uyên, Kỳ Uyên không có võ công, lại không thể gọi người, thấy cô tiến lên thì sắc mặt hơi biến đổi.

Thời Sênh một chưởng đánh lên bàn, hung hăng trừng mắt, “Ngài muốn vạn dặm non sông này chứ gì? Không thành vấn đề, sau này Bản vương sẽ dâng cả hai tay lên cho ngài, nhưng giờ ngài phải nghe theo Bản vương.”

“Ngươi…”

Thời Sênh nhếch môi, giơ tay đánh về phía Kỳ Uyên.

Kỳ Uyên trốn được, nhưng Thời Sênh đã giơ tay túm hắn lại, bổ xuống cổ hắn.

Thứ cuối cùng Kỳ Uyên thấy chính là vẻ mặt không tốt lành gì của cô.

…

Tới đêm, người bên ngoài thấy Kỳ Uyên vẫn chưa ra thì hơi thấp thỏm, nhưng lại sợ xảy ra chuyện gì nên vẫn đi vào nhìn xem.

Kết quả phát hiện bên trong không có lấy một bóng người.

Hoàng thượng mất tích.

Chuyện này nhanh chóng loạn lên, Tô Thừa tướng và Đơn Minh vào cung đầu tiên.

Tô Thừa tướng hỏi một loạt thái giám quỳ thành hàng, “Các ngươi đã tìm hết các nơi trong cung chưa?”

“Đều tìm cả rồi, không thấy Bệ hạ đâu cả.” Bọn thái giám khóc không ra nước mắt.

Tô Thừa tướng trước giờ luôn ôn hòa nhưng giờ cũng phải nổi nóng, “Các ngươi canh giữ ở ngoài cửa, Bệ hạ ra ngoài lúc nào mà cũng không phát hiện ra ư?”

Bọn thái giám không dám nói tiếp nữa.

Tô Thừa tướng xoa xoa ấn đường, “Trước đây Bệ hạ muốn chém sạch các ngươi cũng chẳng sai chút nào.”

Đơn Minh từ trong bước ra, cầm một tờ giấy viết thư đưa cho Tô Thừa tướng, “Bị Dung Vương mang đi.”

Tô Thừa tướng nhìn Đơn Minh với ánh mắt như thấy quỷ, sau đó liền chuyển sang nhìn tờ giấy.

“Mượn Bệ hạ của các ngươi dùng, khi nào trả lại thì phải xem tâm tình. Nếu các ngươi muốn tạo phản thì phải nắm chặt thời gian, không chừng bất kỳ lúc nào ta hứng lên sẽ đưa hắn trở về. Yên tâm, ta sẽ không làm gì hắn, sẽ cho ăn ngon ngủ tốt. Dung Vương.”

Đơn Minh hoàn toàn cạn lời, lúc trước nàng ta bảo muốn cướp một người đi, ai mà biết được người mà nàng ta muốn cướp lại chính là Bệ hạ nhà hắn chứ?

Lá gan này quả thực muốn trời cao rồi.

Tô Thừa tướng đọc lá thư tới ba lần, ánh mắt âm trầm đầy tức giận, “Phái người đuổi theo!”

…

Lúc Kỳ Uyên tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trên xe ngựa. Hắn vuốt cổ ngồi nhổm dậy, trầm mắt đánh giá xung quanh một chút.

Không có ai.

Trên người hắn vẫn mặc long bào, quấn một cái chăn bông, phía dưới lót rất dày và ấm áp.

Tên đó thật sự mang mình đi rồi sao?

Trong lòng Kỳ Uyên không biết là phẫn nộ hay kinh ngạc nữa. Hoàng cung nhiều người như thế, hắn bị mang ra thế nào vậy? Đám người kia đều chỉ biết ăn không ngồi rồi sao?

Không được, trở về phải chém bọn chúng!

Kỳ Uyên xốc màn che lên nhìn ra bên ngoài, xe ngựa dừng ở giữa một cánh rừng, cánh rừng trụi lủi, hoàn toàn không có một chút màu xanh nào.

Bắt đầu mùa đông rồi…

Hắn đã hôn mê bao lâu vậy?

Gió lạnh thổi qua, quét lên mặt, buốt thấu xương.

“Ngài tỉnh rồi?” Bên cạnh đột nhiên có một khuôn mặt ló ra, chỉ gần trong gang tấc. Hắn có thể nhìn rõ hàng mi dài, da thịt tinh tế như ngọc, một mùi hương nhè nhẹ được gió mang tới, thấm cả vào ruột gan.

Thiếu niên thật sự rất đẹp, giống như trăng sáng giữa đêm đen, rực rỡ và lấp lánh, mang theo màu sắc thanh lãnh mông lung, cao không thể với tới.

Kỳ Uyên rụt người lại, kéo giãn khoảng cách với Thời Sênh, trừng mắt với cô một cái.

Thời Sênh đi vòng tới phía trước, nhảy lên xe ngựa, “Đói không?”

Kỳ Uyên không muốn nói chuyện với kẻ bắt cóc mình, chỉ đáp lại cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

Thời Sênh cũng không thèm để ý, đặt một thứ vẫn còn ấm nóng xuống bên cạnh, “Đã ra khỏi biên cảnh rồi, cho nên ngài đừng có nghĩ tới việc chạy trốn… mà dù có chạy, Bản vương cũng có thể bắt về được thôi.”

Dừng một chút, cô lại ngẩng đầu, cười nói, “Vùng hoang vu dã ngoại này, ngài lại chẳng có công phu, Bản vương khuyên ngài đừng có chạy.”

Kỳ Uyên hít sâu một hơi, kết quả hít vào toàn là khí lạnh, lạnh từ yết hầu tới tận trái tim.

Chương 1238: Vương gia có tin mừng (19)

Kỳ Uyên đẩy Thời Sênh ra, từ trên xe ngựa nhảy xuống. Hắn cho rằng người đằng sau sẽ kéo hắn lại, nhưng không, tên đó chỉ ngồi bên ngoài xe ngựa nhìn hắn bước đi.

Bên ngoài thật sự rất lạnh, trên người hắn mặc quần áo không dày, gió lạnh lùa vào cổ, thân thể chỉ trong nháy mắt đã lạnh buốt từ trên xuống dưới.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, Kỳ Uyên cũng không biết mình đi bao lâu, cả người đều đông cứng, nhưng xung quanh hoang tàn vắng vẻ, căn bản không biết mình đang ở nơi nào.

“Bệ hạ.” Một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn, giọng nói cung kính, “Điện hạ nói, nếu ngài mệt thì lúc nào cũng có thể quay về.”

“Hắn tưởng bở.” Dù tên đó có mục đích gì thì hắn cũng sẽ không quay về. Hắn phải đi về phái binh đi diệt Bắc Lương!

Người kia cũng không nhiều lời, xoay người liền đi mất.

Kỳ Uyên nhìn về phía đó, trên mặt đất có một cái áo choàng và ít đồ ăn. Sắc mặt Kỳ Uyên tối tăm, không thèm động vào mấy thứ kia, tiếp tục đi về phía trước.

Ám vệ đi theo sau lưng Kỳ Uyên vẻ mặt ngơ ngác.

Từ lúc đi theo Điện hạ, thế giới của bọn họ như được mở ra một

cánh cửa mới.

Ám vệ Giáp hỏi, “Ngươi nói xem, Điện hạ bắt trói Hoàng đế Xích Diệu để làm gì?” Đây là Hoàng đế của Xích Diệu, Điện hạ nói trói liền trói, còn thật sự mang người về Bắc Lương nữa chứ.

“Bắt giặc bắt vua trước?” Ám vệ Ất suy đoán.

Bắt cóc Hoàng đế Xích Diệu trước, Xích Diệu sẽ bị loạn, không có thời gian lăn lộn Bắc Lương nữa. Ừm, đầu óc của Điện hạ đúng là rất thông minh.

Ám vệ Giáp phản bác ám vệ Ất, “Thái độ của Điện hạ với ngài ấy đâu có giống như với tù binh.”

Ám vệ Ất cũng ngẩn ra, “Vậy Điện hạ muốn làm gì chứ?”

Ám vệ Giáp ngơ ngẩn hồi lâu rồi cũng lắc đầu, làm sao mà hắn biết được.

Dù sao gần đây bọn họ cứ ngay ngây ngốc như thế, nghĩ cũng không ra nên chẳng buồn nghĩ nữa, cứ chuyên tâm đi theo người phía trước thôi.

“Aizz… Sao ngài ấy ngừng lại rồi?”

“Đi lên nhìn xem?”

Hai ám vệ chần chừ một chút nhưng vẫn không tiến lên. Kỳ Uyên chỉ ngừng trong chốc lát rồi tiếp tục tiến lên trước, nhưng thân hình hắn đã hơi lắc lư, dường như chân không đứng vững nữa.

“Không phải là tê chân rồi chứ? Mau báo cho Điện hạ…” Ám vệ Giáp

đẩy ám vệ Ất một chút.

Thời Sênh vội vàng đánh xe ngựa đuổi theo Kỳ Uyên.

Thời Sênh giao xe ngựa cho ám vệ, nhảy xuống, đi tới bên người hắn, “Lên xe đi.”

Kỳ Uyên không để ý tới cô, trầm mặt tiếp tục tiến lên phía trước.

“Ngài tức giận với ta cũng chẳng sao, nhưng ngài không được tức giận với chân của mình, nếu để lại bệnh căn thì sau này đi lại sẽ rất xấu xí đấy biết không?”

“Cút!”

Mặt Thời Sênh tối sầm, chuyển thân một cái đã chắn trước mặt Kỳ Uyên. Sát khí trong mắt Kỳ Uyên mênh mông, không khí cũng như đọng lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi còn có thể giết ta chắc? Mẹ cái đồ ngu si đần độn này, nếu không phải ngươi…” Thời Sênh dừng lại, hít sâu một hơi, cúi người bế ngang Kỳ Uyên lên, đi về phía xe ngựa.

Sát khí trong mắt Kỳ Uyên lập tức loạn lên như bị người ta quấy rầy mà tan rã vậy. Hắn nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt với Thời Sênh, “Ngươi buông ta ra.”

Đột nhiên bị một gã đàn ông ôm kiểu công chúa, Kỳ Uyên thực sự rất tức giận, ánh mắt phỏng chừng như muốn chém Thời Sênh vô số lần.

Thời Sênh làm lơ ánh mắt của hắn đi, ấn cái tay đang lộn xộn của hắn xuống rồi ném vào trong xe ngựa, thần tình lạnh lùng, “Này thì

buông.”

Kỳ Uyên rơi tới choáng váng, chờ hắn ngồi dậy được thì Thời Sênh đã lên xe.

Xe ngựa liền động tới lảo đảo, lắc lư.

Trong xe rất ấm áp, cũng không biết bỏ gì mà hàn khí trong cơ thể dần dần lui đi, hắn dần thấy ấm áp trở lại.

Thời Sênh nhìn hắn, hắn nhìn Thời Sênh, hai người không ai nói gì.

Thật lâu sau, Thời Sênh mới động đầy, ngồi xổm xuống sàn xe, xốc vạt áo của hắn lên, cởi giày ra.

Kỳ Uyên muốn rút chân về, nhưng sức của cô rất lớn, hắn không thắng được.

Hắn đành thỏa hiệp, “Dung Vương, nếu không ngươi ra điều kiện đi?”

Thời Sênh nhíu mày nhìn chân hắn, mắt cá chân đã sưng vù lên, lại còn bị đông lạnh, màu tím lẫn xanh lẫn lộn với nhau.

Nghe thấy Kỳ Uyên nói vậy, cô hơi ngẩng đầu, “Hiện tại ngươi đã ở trong tay Bản vương rồi, vì sao Bản vương phải nói điều kiện chứ?”

Ngu ngốc!

Đầu óc bị đông lạnh tới ngu luôn rồi sao?

Kỳ Uyên: “…” Nothing to say.

Thời Sênh lấy thuốc từ chỗ Hệ thống rồi bôi cho hắn, dược tính có vẻ mạnh nên thân mình Kỳ Uyên hơi rụt lại.

Thời Sênh nhẹ nhàng nói, “Nhịn một chút, sẽ nhanh thôi.”

Cũng chẳng băng bó gì, cô cởi tiếp giày bên kia ra, bên trong xe ngựa rất ấm, cởi ra cũng không thấy lạnh.

Kỳ Uyên rụt chân về, dùng vạt áo che lại, “Trên người Trẫm có gì mà Dung Vương muốn ư?”

Không biết mục đích của người này là gì nữa, trong lòng Kỳ Uyên thực bực bội.

“Muốn gì ư?” Thời Sênh nhìn hắn như nhìn kẻ đần độn, “Trước đó không phải Bản vương đã nói rồi sao, chính là vì ngài, không có mục đích gì khác.”

Kỳ Uyên buột miệng thốt lên, “Ngươi thích đàn ông?”

Thời Sênh cổ quái nhìn hắn một cái, không trả lời.

Kỳ Uyên lại nói tiếp một câu, giọng lạnh lùng nhưng hoàn toàn không có ý gì khác, “Sở thích của Dung Vương thật đặc biệt.”

Thời Sênh không để ý tới hắn, lấy ra một cuốn sách bắt đầu đọc.

Kỳ Uyên ngồi bên cạnh, bên tai là tiếng bánh xe nghiến trên mặt đất, thân mình đong đưa theo xe.

Kỳ Uyên cũng không phải người nói nhiều. Thời Sênh không nói, hắn cũng chỉ có thể lạnh lùng trầm mặt ngồi đó.

“Ục ục…”

Trong xe ngựa vang lên âm thanh đáng xấu hổ.

Thời Sênh rời ánh mắt khỏi sách, chuyển qua trên người Kỳ Uyên, “Đói bụng?”

Có lẽ vừa rồi quá tức giận nên Kỳ Uyên chẳng có cảm giác gì. Giờ đã an tĩnh lại, hắn nghĩ mình sắp đói tới kiệt sức rồi, hắn không biết bao lâu rồi mình không ăn cơm nữa.

Nhưng vừa nhìn thấy người ở đối diện, Kỳ Uyên liền không nhịn được mà mạnh miệng, “Không đói.”

“A…” Thời Sênh gục đầu xuống, tiếp tục đọc sách.

Kỳ Uyên: “…”

“Ục ục…” Kỳ Uyên xấu hổ che lại bụng.

Thời Sênh làm như không nghe thấy, an tĩnh lật từng trang sách, sau khi đọc hai trang, đột nhiên lại lên tiếng, “Dừng xe.”

Thời Sênh buông sách xuống, “Đừng chạy, Bản vương không có nhiều thời gian đi theo ngài đâu.”

Kỳ Uyên cũng không tính chạy, chân hắn căn bản chẳng đi nổi nữa.

Chờ Thời Sênh xuống xe rồi, Kỳ Uyên nhìn mấy quyển sách cô đặt ở bên cạnh, vươn tay cầm lên.

Hai quyển trên rất đứng đắn, là sử ký.

Nhưng mà hai quyển sau.

Nhìn bìa cũng biết không phải sách đứng đắn gì rồi. Kỳ Uyên ném sách về, dựa vào sau lưng nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn nên ngẫm lại xem phải làm gì để quay về.

Người bên phía Xích Diệu thì đừng có hy vọng gì nữa, những kẻ đó chỉ ước hắn đừng bao giờ quay về, nhưng sao hắn có thể cho bọn họ được như ý nguyện chứ.

“Điện hạ…”

Một tiếng kêu to vang lên kéo Kỳ Uyên ra khỏi suy nghĩ, hắn mở mắt, xốc màn che nhìn ra ngoài.

Bên cạnh xe ngựa có một ám vệ đang đứng, nhìn về phía rừng sâu với vẻ nôn nóng.

Bên kia truyền tới âm thanh đánh nhau khá mơ hồ.

Một bóng người từ bên cạnh xẹt qua, “Ngươi trông Bệ hạ, ta đi giúp Điện hạ.”

Nhưng hắn vừa lao ra, mấy ám vệ bên kia đã quay về, “Điện hạ bảo chúng ta đưa Bệ hạ đi trước.”

“Nhưng mà Điện hạ…”

Ám vệ kia phất tay, “Lui.”

Kỳ Uyên buông màn xe, trong con ngươi lạnh nhạt hiện lên một chút ánh sáng kỳ dị. Hắn lại rũ mắt xuống, lông mi dài ngăn trở cảm xúc

bên trong lộ ra.

Chương 1239: Vương gia có tin mừng (20)

Tốc độ chạy của xe ngựa rất nhanh, xóc nảy càng kinh khủng hơn, lâu lắm rồi Kỳ Uyên không trải qua cảm giác đào vong* như thế này.

**Đào vong: chạy trốn.*

Hắn siết chặt tay, nỗ lực gạt đi khuôn mặt hiện lên trong đầu.

Nhưng sau đó Kỳ Uyên lại buông tay ra, tên đó lợi hại như thế, cần hắn phải lo lắng sao?

Không đúng, tại sao hắn phải lo lắng cho kẻ bắt cóc mình chứ. Hắn không lo lắng, tuyệt đối không lo lắng.

Tốc độ của xe ngựa chậm dần, cửa xe bị người mở ra, ám vệ Giáp đứng bên ngoài, “Bệ hạ, chúng ta chờ Điện hạ ở đây, có điểm tâm, ngài lót dạ trước đi.”

Ám vệ Giáp đưa điểm tâm được gói trong giấy dầu cho hắn rồi đóng cửa xe lại.

Kỳ Uyên còn chưa kịp nói một chữ nào.

Bên ngoài xe ngựa.

Ám vệ Giáp đi ra xa một chút, vỗ ngực nói chuyện với ám vệ bên cạnh, “Gần đây tâm tình của Điện hạ rất không tốt, vừa rồi làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng ngài ấy sẽ chém cả ta luôn ấy…”

“Điện hạ càng ngày càng lợi hại.” Ám vệ Ất cảm thán.

“Ừ, đúng thế.” Ám vệ Giáp gật đầu, “Lúc trước ở trong lãnh thổ Xích Diệu thì người của Xích Diệu đuổi giết, giờ là kẻ nào nhỉ? Ta nhìn có vẻ giống người trong võ lâm…”

Ám vệ Ất hạ giọng, “Chờ Điện hạ về rồi nói tiếp.”

Lúc Thời Sênh về còn xách theo bốn con thỏ, biểu tình của chúng ám vệ ngoại trừ kinh ngạc thì cũng chỉ có kinh hãi mà thôi.

Điện hạ, ngài giết người xong còn có tâm tình đi săn thỏ nữa ư?

Thời Sênh đưa mấy con thỏ cho ám vệ Giáp, chuẩn bị lên xe ngựa, ám vệ Giáp vội vàng ngăn lại, “Điện hạ, những người vừa rồi?”

Thời Sênh ném một đồ vật qua, ám vệ Giáp bắt được, cúi đầu liền nhận ra đó là một khối lệnh bài thì không khỏi kinh ngạc, “Đây là… trong cung?”

Sao người trong cung lại biết được hành tung của bọn họ nhanh thế được?

Thời Sênh không trả lời, xoay người lên xe ngựa. Kỳ Uyên lạnh nhạt liếc nhìn cô, thấy cô đã đổi quần áo, màu lam đổi sang màu đen làm khuôn mặt càng thêm chói mắt, giơ tay nhấc chân cũng lộ ra vẻ tự phụ.

Người như vậy, không biết có bao nhiêu cô nương thích?

Kỳ Uyên cảm thấy mình đã chú ý tên này quá rồi, vội vàng cưỡng ép mình thu lại tầm mắt, “Dung Vương có không ít kẻ thù nhỉ?”

“Còn tốt.” Ngần này tính là cái gì, lúc ông trâu bò lên thì tất cả mọi người đều là địch hết.

Kỳ Uyên nghe ra ngữ khí kia của cô, đó tuyệt đối không phải khiêm tốn.

Ngược lại như có vẻ tiếc hận rằng kẻ thù vẫn còn hơi ít?

Người này… bị điên à?

“Không phải ngài đói bụng sao? Sao lại không ăn?” Thời Sênh nhìn điểm tâm vẫn chưa được đụng vào.

Kỳ Uyên lạnh nhạt đáp, “Sợ có độc.”

Thời Sênh vui vẻ, “Bản vương hạ độc mà còn phải dùng phương pháp này sao, ngài cũng quá coi thường người khác rồi đấy.”

Kỳ Uyên liếc nhìn cô một cái, môi mỏng khẽ nhúc nhích, “Vậy Dung Vương sẽ hạ độc như thế nào?”

Thời Sênh trả lời kiểu đúng lý hợp tình, “Trực tiếp rót vào miệng thôi.”

Kỳ Uyên: “…”

Phương pháp thô bạo như thế còn không bằng cứ hạ độc trong điểm tâm đi.

Thời Sênh lại nói, “Nhưng mà Bản vương cơ bản là không chơi độc, chẳng thú vị tí nào.”

Hạ độc quá phiền toái, dùng kiếm chém đơn giản hơn nhiều.

Kỳ Uyên hỏi theo bản năng, “Dung Vương cảm thấy thế nào mới thú vị?”

Thời Sênh nhìn Kỳ Uyên, khóe môi giương lên, “Trực tiếp giết chết, giữ bọn họ nhảy nhót để mình ngứa mắt làm gì?”

Kỳ Uyên lạnh nhạt hỏi, “Nhưng nếu không thể giết được thì sao?”

“Vậy thì làm chúng khó chịu.” Ví dụ như nam nữ chính, “Bản vương không thoải mái thì càng phải làm cho người khác không thoải mái hơn mình.”

“Vậy Trẫm làm Dung Vương không thoải mái ở đâu sao?” Mà ngươi lại làm ta khó chịu như thế.

Thời Sênh nhướng mày, “Ngài làm Bản vương không thoải mái ở đâu ư? Lần đầu tiên gặp mặt ngài đã muốn chém đầu ta, còn muốn phanh thây. Lần thứ hai gặp mặt ngài lại dùng cơ quan đối phó với Bản vương, lần thứ ba…”

Lần thứ ba hình như hắn chưa kịp làm gì, vậy bỏ đi.

Mặt mũi Kỳ Uyên tràn đầy lạnh lẽo, “Trong phòng Dung Vương xuất hiện một người xa lạ, chẳng lẽ ngươi còn mời hắn uống trà nói chuyện phiếm sao?”

Thời Sênh: “…” Hình như không có gì vô lý cả.

Đối với hắn mà nói, cô chỉ là một kẻ xa lạ.

Bỏ đi, tạm thời cho ngươi có lý.

“Điện hạ, thỏ đã nướng xong rồi.” Tiếng ám vệ Giáp vang lên ngay bên ngoài xe.

Thời Sênh mở cửa xe, mùi thịt lập tức xộc vào, một con thỏ nướng chín vàng xuất hiện trong tầm mắt Thời Sênh.

Ám vệ Giáp đưa lên hai cái đùi thỏ, Thời Sênh phân cho Kỳ Uyên một cái.

Kỳ Uyên không nhận.

Thời Sênh hừ lạnh, “Chết đói ta cũng kệ luôn.”

Kỳ Uyên: “…” Cái thái độ như thế này, người không biết còn tưởng hai người là kẻ thù của nhau.

Kỳ Uyên khẽ cắn môi, bụng thì đang đói sắp không chịu nổi, hắn liền nhận lấy cái đùi thỏ trong tay Thời Sênh. Nhưng nhìn cái đùi thỏ trước mặt, hắn lại không biết phải ăn như thế nào?

Từ nhỏ hắn đã phải học tập các loại lễ nghi, dù vào giai đoạn hắn nghèo túng nhất thì cũng chưa từng ăn qua thứ nào như thế này.

Kỳ Uyên nhìn Thời Sênh gặm đùi thỏ ở bên cạnh, dáng ăn không quá khó nhìn, nhưng dù sao ăn như thế cũng chẳng thể nào đẹp được, chỉ có thể nói là không làm người ta phản cảm.

Gặm đùi thỏ mà còn làm cho người ta thấy đẹp mắt, chắc chỉ có vai chính mới diễn được thôi.

Kỳ Uyên nhíu mày, “Có dao không?”

Thời Sênh nhướng mắt lên, liếc hắn một cái, tựa hồ như đang dò hỏi

hắn muốn làm gì?

Kỳ Uyên nhìn đùi thỏ trong tay mình.

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Lắm chuyện.”

Cô đưa cho hắn một con dao sạch sẽ lấy ra từ trong không gian, sau đó tiếp tục gặm đùi thỏ của mình.

Kỳ Uyên nhìn chủy thủ trong tay mình, ánh mắt lại liếc về phía cổ Thời Sênh. Hắn đang ở rất gần cô, nếu tốc độ của hắn nhanh thì có thể chế phục cô được ngay lập tức.

Ý niệm này lóe lên, hắn nắm chặt con dao trong tay, một hồi lâu mới buông lỏng ra, bắt đầu cắt thịt thỏ ăn.

Mắt Thời Sênh rũ xuống, ngăn trở cảm xúc cuồn cuộn bên trong.

Hai người an tĩnh dùng bữa. Thời Sênh ăn rất nhanh. Cô xuống xe ngựa đi rửa tay, lại đứng ở bên ngoài một lúc rồi mới lên xe.

Cô ném khăn cho Kỳ Uyên, “Lau tay đi. Chúng ta sẽ lên đường suốt đêm, không thoải mái cũng phải cố mà chịu.”

Kỳ Uyên: “…”

Quả nhiên, chờ hắn lau tay sạch sẽ thì xe ngựa lại bắt đầu chuyển động, tốc độ vẫn nhanh như trước.

Nói đi đường suốt đêm liền đi đường suốt đêm, ngoại trừ lúc dừng lại ăn uống ra thì cũng chưa từng dừng lại.

Có đôi khi còn gặp phải người đuổi giết, mỗi lần đều do Thời Sênh ra

tay, nhưng không bao giờ để hắn nhìn thấy.

Hắn cũng chỉ thấy một lần, ngày đó mưa lớn, mưa che giấu hành tung của những kẻ kia, lúc Thời Sênh phát hiện ra thì bọn chúng đã ở ngay gần xe ngựa rồi.

Lúc hắn ở trong cung, Dung Vương chỉ đánh ngất người chứ chưa bao giờ lấy mạng ai.

Nhưng ở chỗ này, một chiêu một mạng, giống như ma quỷ đi thu hoạch sinh mệnh vậy, lộ ra vẻ quỷ dị và hờ hững, giống như những kẻ cô giết không phải người mà chỉ là cỏ cây hoa lá xung quanh vậy.

Trên người cô có một cỗ sát khí rất nặng, chỉ có những người thường xuyên phải trải qua giết chóc mới có.

Mặc dù Kỳ Uyên đã giết qua không ít người, nhưng lúc này hắn cũng bị chấn trụ.

Đến khi cô quay về, loại cảm giác kia liền biến mất như thể hắn chỉ trải qua ảo giác thôi vậy.

Dung Vương mà hắn biết… không nên là cái dạng này.

Chương 1240: Vương gia có tin mừng (21)

Một đường đi không ngừng, Kỳ Uyên đã bị xóc tới tối tăm mặt mũi.

Lúc nhìn thấy Hoàng thành Bắc Lương, Kỳ Uyên liền thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới rồi.

“Điện hạ, cấm thành.” Ám vệ Ất đi trước tìm hiểu rồi trở về bẩm báo.

Thời Sênh dựa vào cửa sổ xe, tầm mắt nhìn thoáng qua phía cửa thành, “Tình huống trong thành thế nào?”

“Tạm thời không biết, phải liên hệ mới biết được.” Giọng ám vệ Ất ngưng trọng, cấm thành không phải là chuyện nhỏ, chắc chắn trong thành đã xảy ra đại sự gì.

“Ngươi đi liên hệ.”

Ám vệ Ất gật đầu rồi đi, nhưng những người mà hắn có thể liên hệ đều không hề đáp lại.

Cuối cùng, phải vận dụng một phương thức liên hệ không thường dùng mới nhận được tin tức.

Ám vệ Ất run rẩy trở về, gian nan bẩm báo, “Điện hạ… Tư Mã gia… Buổi trưa xử trảm.”

Buổi trưa, từ giờ tới lúc đó không còn bao nhiêu thời gian…

“Tình cảnh của Dung Vương hình như không ổn lắm.” Kỳ Uyên ngồi ở đằng sau, ung dung nhìn Thời Sênh, “Không bằng thả Trẫm về, có lẽ Trẫm sẽ giúp ngươi báo thù.”

Thời Sênh không thèm để ý tới Kỳ Uyên, nhảy xuống xe ngựa, phân phó những kẻ khác, “Bảo vệ hắn, đi theo ta.”

“Điện hạ? Ngài muốn làm gì?”

Thời Sênh nhìn trời, giọng sâu kín, “Bắc Lương lần này, đổi chủ.”

Hoàng đế bất nhân trước, vậy đừng trách cô không khách khí.

Cả đám ám vệ đều trừng mắt nhìn Thời Sênh, sao lại có cảm giác Điện hạ nói Bắc Lương đổi chủ nhẹ tênh như thế?

“Điện hạ…” Ám vệ Giáp tiến lên khuyên bảo, “Hiện tại chúng ta không thể vào thành, ở trong không chừng đã bố trí thiên la địa võng.”

“Vậy thì sao chứ?” Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, “Các ngươi muốn đi thì giờ có thể đi, không đi thì vào cùng ta, có khi còn được làm khai quốc công thần.”

Ám vệ Giáp: “…” Chỉ cần không chết là tốt rồi.

Bọn họ có ngần này người, đến cướp pháp trường còn chẳng xong.

Nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ Thời Sênh. Thời Sênh muốn đi vào, bọn họ cũng không có cách nào, chỉ có thể đi theo mà thôi.

“Thủ vệ bên cửa Bắc chắc không nghiêm ngặt như bên này, chúng ta có thể xông vào từ bên đó…”

Ám vệ Giáp còn chưa nói xong, ám vệ Ất đột nhiên la lên.

“Điện hạ!”

Chỉ thấy Thời Sênh xông về phía cổng thành, không hề có ý định che giấu gì.

“Rầm rầm!”

Cửa thành cao lớn phía xa đổ rầm xuống, người bên trong sợ hãi hét ầm lên, tất cả lâm vào hỗn loạn.

Mọi người trơ mắt nhìn Thời Sênh nghênh ngang vào thành.

Thời Sênh rút kiếm kiếm từ trên cửa thành ra, nhìn về phía đám người đang tụ lại.

Trong đó có một người cưỡi ngựa, hẳn là tướng quân, hắn gầm lên một tiếng, “Dung Vương, ngươi muốn tạo phản sao?”

Ánh mắt sắc bén đảo qua người Thời Sênh, sao Dung Vương lại trở về vào lúc này?

“Không muốn tạo phản.” Cô không có việc gì, tạo phản làm gì?

“Vậy hiện tại ngươi muốn gì?” Cửa thành bị phá một cách không báo trước, trong lòng gã tướng quân tràn đầy tức giận.

Thời Sênh nghiêng đầu, “Nhìn cổng thành ngứa mắt nên hủy. Bản vương hủy cổng thành, ngươi có ý kiến gì à?”

Sắc mặt gã tướng quân xanh mét, đây là cửa vào Hoàng thành, đại biểu cho cả Bắc Lương, phá cửa chính là tạo phản chứ còn gì nữa.

“Bắt Dung Vương lại.” Tướng quân phất tay ra lệnh.

Bên trên đã nói, người của Tư Mã gia không được tha cho bất kỳ ai.

Dung vương này tất nhiên cũng là người của Tư Mã gia rồi.

“Chỉ bằng ngươi ư?” Thời Sênh kiêu ngạo cười một tiếng, vung kiếm trong tay lên.

Tiếng kêu rên vang từng trận, Kỳ Uyên và hai ám vệ đứng ngoài cửa thành nhìn cảnh tượng bên trong, đáy lòng chấn động không nói nên lời.

Thiên hạ này có lẽ chẳng có ai kiêu ngạo dám lấy lực lượng của bản thân đối kháng lại người của cả một tòa thành cả.

Ám vệ chỉ bảo vệ Kỳ Uyên, nói là bảo vệ còn không bằng nói là trông chừng không cho hắn chạy.

Bọn họ giẫm lên mặt đất đầy máu tươi, một đường tiến lên trước.

Chém giết ở cổng thành đã kinh động tới người ở pháp trường. Lúc này, trên pháp trường chỉ còn lại người của triều đình, bá tánh đã chạy từ lâu rồi.

Bọn họ tưởng rằng Thời Sênh sẽ tới pháp trường, nhưng âm thanh chỉ vang lên ở con phố bên cạnh pháp trường, không hề tiến về phía này.

Có người nghiêng ngả lảo đảo chạy tới, “Dung Vương… Dung Vương đi về phía Hoàng cung.”

Tư Mã đại nhân đang quỳ gối trên pháp trường, một đầu tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt vẩn đục nhìn chằm chằm mặt đất. Nghe thấy Thời Sênh đã đi về phía Hoàng cung, gương mặt vốn không có biểu tình gì của ông lại xuất hiện vẻ dao động.

Nam nhân quỳ gối bên cạnh Tư Mã đại nhân chỉ hận rèn sắt không thành thép, nói: “Cha, Điện hạ định làm gì? Chúng ta vất vả lắm mới đưa nó ra ngoài được, nó còn về làm gì chứ?”

Tư Mã đại nhân mấp máy cánh môi khô nứt, không nói được một lời.

“Đúng là làm bậy! Vì nó, toàn gia chúng ta phải chôn cùng. Nó thì tốt rồi, tự nhiên lại chạy về tìm cái chết.” Giọng nói của người đàn ông tràn đầy bi phẫn, những người đằng sau nghe thấy cũng ào ào rơi lệ.

“Bệ hạ đã sớm muốn động vào Tư Mã gia. Dù không có chuyện của Điện hạ thì sớm hay muộn chúng ta cũng bị đẩy tới bước này thôi. Tướng công, chàng đừng oán Điện hạ.” Người phụ nữ bên cạnh nam nhân đó nức nở nói.

“Ai oán nó chứ?” Người đàn ông hét lên, hai mắt đỏ sọng, “Năm đó, tiểu muội muốn vào cung ta đã không đồng ý rồi, tiểu muội cứ kiên quyết, giờ thì rơi vào kết cục gì chứ? Nhà tan cửa nát, chút huyết mạch cuối cùng cũng không giữ được nữa.”

Biểu tình của người phụ nữ kia rất hối hận, từ trước tới nay tướng công yêu thương Dung Vương, sao lại oán hắn được chứ.

“Được rồi, ai có mệnh đấy.” Tư Mã đại nhân vẫn luôn im lặng nói, giọng đầy tang thương, “Những gì cần làm chúng ta đều đã làm hết rồi, chờ đi.”

Sống hay chết sẽ nhanh chóng có kết quả thôi.

Tư Mã đại nhân mở miệng, những người khác không dám nói gì nữa.

Quan trông pháp trường không biết phải làm gì bây giờ, từ phía Hoàng cung thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng chém giết làm cho người nghe kinh hãi tận tâm can, da đầu tê dại.

Cũng không biết qua bao lâu, đã qua buổi trưa, mặt trời đã ngả về Tây, toàn bộ Hoàng thành như lâm vào tĩnh mịch.

Tiếng vó ngựa phá tan yên tĩnh dần tới gần.

“Thánh chỉ đến…”

Người ở pháp trường lập tức quỳ xuống tiếp chỉ.

Người tới mở thánh chỉ ra, cao giọng tuyên đọc, “… Truyền Tư Mã đại nhân lập tức vào cung yết kiến, những người còn lại về Tư Mã gia chờ lệnh.”

Đừng nói là quan lại canh pháp trường kinh ngạc, ngay cả đại gia tộc Tư Mã cũng ngẩn ra.

Đây là vô tội phóng thích sao?

“Cha?”

Tư Mã đại nhân lắc đầu, ông cũng không biết tại sao lại thế.

“Các ngươi về trước đi, ta vào cung xem xem.” Là phúc hay họa thì cứ vào xem là biết.

Tư Mã đại nhân theo người tiến cung. Trong Hoàng cung gần như không nhìn thấy một người nào, tiến vào điện Kim Loan chỉ thấy thái giám và cung nữ quỳ hết ở đó. Có lẽ toàn bộ nô tài trong Hoàng cung đều tập trung hết ở nơi này.

Mà những Cấm vệ quân kẻ nằm kẻ quỳ, biểu tình ai nấy đều uể oải như bị cái gì đó đả kích vậy.

“Tư Mã đại nhân đến…”

Tư Mã đại nhân đi xuyên qua đám nô tài, bước lên bậc thang của điện Kim Loan.

Con đường này ông gần như phải đi qua mỗi ngày, nhưng chưa bao giờ lại cảm thấy từng bậc thang xa xôi đến vậy.

“Tư Mã đại nhân đến…”

Chương 1241: Vương gia có tin mừng (22)

Liên tiếp những tiếng thông báo truyền vào trong cho đến tận lúc ông bước vào điện Kim Loan.

Cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác những gì ông tưởng tượng.

Còn quỷ dị hơn tưởng tượng của ông rất nhiều.

Long ỷ từng được đặt ở nơi cao nhất giờ đã bị chia năm xẻ bảy, toàn bộ điện Kim Loan như bị tố lốc thổi qua, những gì có thể hủy được thì đều bị hủy hết.

Thiếu niên đứng ở giữa, bên cạnh còn có một người nam nhân nữa mặc long bào. Hắn khoanh tay đứng đó, nhìn thiếu niên với vẻ thờ ơ, quanh thân phát ra hơi thở lạnh lẽo người sống chớ có tới gần.

Mà Hoàng đế từng cao cao tại thượng giờ đang nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Tư Mã đại nhân dù đã chuẩn bị tâm lý tới mức nào thì giờ thấy cảnh này tư duy cũng không theo kịp nữa.

Thời Sênh xoay người, nhìn vào mắt Tư Mã đại nhân, cười gọi một tiếng, “Ông ngoại.”

Phản ứng đầu tiên của Tư Mã đại nhân đó là, đây không phải Dung Vương.

Trên người Dung Vương sao có thể có loại khí thế thong dong trấn định, chỉ điểm giang sơn thế này được.

Nhưng nhìn kỹ thì quả thật đúng là Dung Vương.

Ông nhìn đứa bé này lớn lên, không thể nhận nhầm được.

Tư Mã đại nhân áp xuống ý niệm kỳ quái trong lòng, “Điện hạ.”

Tình huống bây giờ là thế nào vậy? Người đàn ông mặc long bào kia là ai? Bệ hạ làm gì có đứa con nào như thế…

“Bắc Lương này tạm thời giao cho người, đây là ngọc tỷ và binh phù. Ông ngoại không cần con dạy người phải làm thế nào đấy chứ?” Thời Sênh đưa hai chiếc hộp tới.

Tư Mã đại nhân cảm thấy tim của mình ngừng đập mất nửa nhịp, còn quỷ dị hơn cả lúc nhìn thấy Hoàng đế nằm trên đất, yết hầu của ông trượt trượt, “Điện hạ… Đây là… mưu phản.”

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, “Ông ngoại, người không mưu phản thì lúc này đã rơi đầu rồi.”

“Bệ hạ dù sao cũng là phụ thân của ngài, sau này Điện hạ sẽ bị thiên hạ chê cười.” Tội mưu nghịch là cực kỳ khủng khiếp.

“Ông ta muốn giết chết con, còn còn không được phản kích sao? Ông ngoại còn chưa biết đúng không? Hắn phái người đuổi giết con ngoài biên cảnh đấy.” Cô không sợ chê cười gì cả, chẳng phải chỉ là một đám NPC thôi sao? Cô có bệnh mới đi so đo với một đám số liệu.

“Cái gì?” Tư Mã đại nhân trợn tròn mắt, sự phức tạp như mạch nước

ngầm cuồn cuộn trong đáy mắt.

Sao hắn có thể tuyệt tình như thế chứ?

Rốt cuộc Tư Mã gia đã làm gì có lỗi với Hoàng thất sao?

“Ông ngoại, con về nghỉ ngơi đây, những chuyện ở đây xử lý thế nào tùy ý người.” Thời Sênh đi ra ngoài, trước khi Tư Mã đại nhân lên tiếng đã lại nói tiếp, “Con không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, người tự nhìn mà làm việc đi.”

Làm nhiều chuyện như thế, cô mệt lắm rồi.

Tư Mã đại nhân nhìn Thời Sênh và Kỳ Uyên rời khỏi, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, hỏi ám vệ vẫn còn đứng ở đó, “Nam nhân kia là ai?”

Nội tâm của ám vệ Ất lúc này đã sóng yên biển lặng, “Bẩm đại nhân, là Hoàng đế của Xích Diệu.”

Khi ngươi gặp được một người tạo phản thế kia, nội tâm ngươi cũng sẽ chẳng còn gì hoảng hốt nữa.

Không có trâu bò nhất, chỉ có càng trâu bò hơn.

“Ai?” Tư Mã đại nhân cảm thấy mình đã trải qua nhiều chuyện như thế nên lúc này đầu óc hơi trì độn rồi.

“Hoàng đế của Xích Diệu, Kỳ Uyên.” Ám vệ Ất nghiêm túc lặp lại một lần.

Tư Mã đại nhân: “…”

Điện hạ nhà ông sao lại ở cùng tên bạo quân Kỳ Uyên kia vậy?

Chẳng lẽ lần bức vua thoái vị này là do được Kỳ Uyên hỗ trợ sao?

Xích Diệu vẫn luôn như hổ rình mồi đối với Bắc Lương, hắn có mục đích gì?

Một loạt vấn đề phủ đầy trong đầu Tư Mã đại nhân ngay lập tức.

Ám vệ Ất tiếp tục phóng độc, “Đại nhân, ngài ấy bị Điện hạ trói tới đây. Chuẩn xác mà nói, là cướp về.”

Không thể chỉ có bọn họ bị ngây ngốc được.

Ánh mắt Tư Mã đại nhân nhìn ám vệ Ất cực kỳ cổ quái, vừa rồi có phải ta nghe nhầm những gì ngươi nói không, lặp lại xem nào?

Ám vệ Ất gật đầu, đại nhân đừng giãy giụa nữa, ngài không nghe nhầm đâu, chính là Điện hạ cướp người về đấy.

Điện hạ cướp Hoàng đế Xích Diệu về.

Tư Mã đại nhân: “…”

Chắc ông đang nằm mơ rồi.

Chuyện trải qua hôm nay sao lại không chân thật quá vậy?

…

Thời Sênh rời khỏi điện Kim Loan. Cô vừa ra tới, cung nữ và thái giám bên ngoài đều lập tức im như ve sầu mùa đông. Bọn họ chỉ là những người ở tầng chót, họ không muốn chết.

Kỳ Uyên đi sau Thời Sênh một bước, hắn nhìn ánh hoàng hôn đỏ như máu đang dần bị bóng đêm nuốt chửng ở phía xa, hỏi: “Ngươi không sợ bọn chúng sẽ ra tay trước, chém đầu đúng giờ sao?”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn, “Vậy thì đó là vận mệnh của bọn họ xui xẻo, Bản vương có thể làm gì chứ?”

“Ngươi về gấp như thế không phải vì họ à?”

Thời Sênh nhún vai, “Có thể cứu thì cứu, không thể cứu thì thôi, đối với Bản vương mà nói cũng không tổn thất gì.”

“Vậy ngươi cần gì phải về gấp như thế?” Kỳ Uyên càng ngày càng cảm thấy người đằng trước mình có bệnh.

Nếu không để bụng thì sao phải về gấp cứu người như thế?

“Làm người thì luôn phải nỗ lực một lần.” Thời Sênh dừng một chút, “Ngài xem đấy, chẳng phải Bản vương cứu được họ rồi sao?”

“…” Không muốn nói chuyện với đồ thần kinh, “Trẫm mệt rồi.”

“… Vậy đi thôi, hôm nay chúng ta nghỉ tạm trong cung vậy.”

Thời Sênh đi về phía cung Hoa Thanh.

Mãi lâu về sau, Kỳ Uyên mới biết, lúc đó cô đã sắp xếp xong xuôi rồi, nếu bọn họ quyết định chém đầu người nhà Tư Mã, ám vệ sẽ cướp pháp trường.

Cô sẽ không để bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Kỳ Uyên lại nhìn về phía chân trời một lần nữa.

Ánh sáng cuối cùng phía chân trời đã tắt, toàn bộ trời đất đều chìm vào bóng tối.

Ngày mai, sẽ lại là một ngày rất khác.

…

Cung Hoa Thanh mấy tháng không có ai ở nên rất quạnh quẽ. Cũng may Tư Mã đại nhân nghe nói cô ở đây nên phái người tới thu dọn ngay lập tức.

Phòng thu dọn xong, Kỳ Uyên lập tức tiến vào, nhốt Thời Sênh ở bên ngoài.

Thời Sênh bĩu môi một cái rồi hỏi thái giám bên cạnh, “Mẫu phi của ta đã được đón ra chưa?”

Tiểu thái giám run bần bật, “Nương nương đã được Tư Mã đại nhân đưa về Tư Mã phủ.”

Thời Sênh gật đầu, để tiểu thái giám lui đi.

Cô nhìn cánh cửa đã phòng đóng chặt rồi đi vào phòng bên cạnh.

Một buổi tối sau đó đều luôn bận rộn, Thời Sênh chỉ giải quyết người trong Hoàng cung. Tuy rằng đã có binh phù nhưng vẫn còn có nhiều người trong tay nắm binh lực, các đại thần liên hợp lại, cả buổi tối, Hoàng cung đều vô cùng ồn ào.

Lúc này, Sở Lạc là người có binh lực nhiều nhất trong tay lại không ở đây. Bọn họ tới quân doanh cầu cứu, người ta hoàn toàn không phản

ứng gì.

Người của Sở Lạc không thể điều động bằng binh phù, phải có tín vật của hắn và binh phù, hoặc Sở Lạc tự mình phát lệnh mới dùng được.

Quân của Sở Lạc đóng ở ngoài thành có chừng sáu vạn, nhiều người như vậy mà lại không thể dùng, các đại thần tức tới hộc máu.

Bên phía Sở Lạc không thể làm gì nên các đại thần chỉ biết tập kết binh lính riêng lẻ.

Bên ngoài vô cùng ầm ĩ, trong cung cũng không yên bình được.

Thời Sênh bị ồn ào tới mức không chịu nổi, kéo kiếm ra ngoài Hoàng cung đánh một trận, trực tiếp đe dọa đám người đó, ai còn dám tới gây chuyện thì xuống hết địa ngục cùng nhau.

Một mình Thời Sênh chiếm lấy Hoàng cung, truyền thuyết giết từ cửa thành tới tận Hoàng cung nhanh chóng lan truyền, những người đó ít nhiều vẫn thấy sợ hãi.

Thời Sênh ném cho ám vệ ngoài cửa cung mấy quả cầu năng lượng. Những tên kia mà dám gây chuyện thì ném, cô không tin bọn chúng còn không sợ chết.

Thời Sênh thu phục xong đám đần độn đó thì quay về cung Thanh Hoa. Cô phát hiện cửa phòng của Kỳ Uyên đã mở.

Trong phòng không có ai, giường đệm cũng chưa từng động vào.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, tên này lại chạy? Ngứa đòn sao?

Chương 1242: Vương gia có tin mừng (23)

Thời Sênh dạo khắp cung Hoa Thanh một vòng mới thấy Kỳ Uyên đang đứng ở cuối một hành lang như đang tìm cái gì, biểu tình đầy nôn nóng, quanh thân tản ra áp lực lạnh lẽo.

Không chạy là được rồi.

Kỳ Uyên quay lại, nhìn thấy Thời Sênh thì hơi sững người mấy giây, sau đó liền tiến lại gần. Khuôn mặt hắn lạnh nhạt, cánh môi mấp máy nhưng mãi không phát ra âm thanh gì.

Thời Sênh hỏi với vẻ cổ quái, “Sao thế hả?”

Sau một lúc, Kỳ Uyên mới nghẹn ra hai chữ, “Trẫm gấp.”

Chỉ có hai chữ, Thời Sênh nghe chẳng hiểu gì, “Gấp cái gì?”

Kỳ Uyên chau mày: “Quá mót.”

Thời Sênh: “…”

Đi tiểu thì nói là đi tiểu, còn nói hoa văn thế làm gì?

“Vì thế nên ngài mới ra ngoài à?”

“Nếu không ngươi cho là Trẫm chạy rồi chắc?” Hắn cũng muốn chạy lắm, nhưng hắn ra khỏi cung thế nào bây giờ? Hiện tại, bên ngoài toàn là người của tên này, hắn có điên mới chạy.

Thời Sênh: "…" Xét thấy ngươi từng có tiền án, nghĩ như thế cũng chẳng có gì sai cả.

Thời Sênh đưa Kỳ Uyên tới nhà xí.

Kỳ Uyên đi vào, Thời Sênh muốn theo cùng, hắn bèn xoay người nhăn mày hỏi: "Ngươi làm gì thế hả?"

Thời Sênh nghiêm túc đáp, "Ta sợ ngài lại chạy."

"Trẫm có dự kiến rồi." Kỳ Uyên lạnh mặt, "Không được tiến vào."

"Đều là đàn ông cả, ngài sợ cái gì chứ?"

Kỳ Uyên đóng sầm cửa lại, Thời Sênh vuốt cằm cười, tính cách này, ngoại trừ gã ngốc Phượng Từ nhà mình ra thì còn có ai vào đây được nữa chứ.

Lúc Kỳ Uyên đi ra, Thời Sênh đang tựa vào cửa. Hắn liếc nhìn cô một cái rồi đi nhanh về phòng mình. Thời Sênh đi theo sau hắn không nhanh không chậm. Kỳ Uyên bực bội trong lòng, rất muốn chém người, nhưng đây không phải Hoàng cung của hắn, không gọi người được.

"Dung Vương, có thể đừng đi theo Trẫm được không?" Kỳ Uyên không nhịn được, xoay người mở miệng rất không kiên nhẫn, "Trẫm không thích đàn ông. Ngươi đừng lãng phí thời gian trên người Trẫm nữa."

"Bản vương thích là được rồi." Thời Sênh nghiêng đầu, cười đáp.

Ánh trăng rơi trên hành lang, mạ trên gương mặt cô một tầng mờ ảo,

khuôn mặt đó như càng đẹp hơn, hơn cả đám nữ tử bên ngoài kia.

Bực bội trong lòng Kỳ Uyên vụt tắt, không rõ trong lòng đang có tư vị gì, dù sao cũng rất không dễ chịu, trước kia chưa từng cảm thấy như thế.

Hắn hít sâu một hơi, xoay người nhanh chóng quay về phòng, khóa trái cửa lại.

Thời Sênh nhún nhún vai, đứng ở ngoài phòng một lúc rồi cũng trở về.

…

Kế tiếp mấy ngày đều rất náo động, các đạo nhân mã tới thảo phạt, nhưng có Thời Sênh tọa trấn nên chẳng có ai thành công cả.

Không những không có ai thành công mà còn có mấy người bị Thời Sênh đánh cho không thương tiếc.

Lúc Tư Mã đại nhân bình an vẫn có vài thân tín, lúc này có thể dùng tới họ, có bọn họ giúp đỡ, triều đình nhanh chóng ổn định trở lại.

Nhưng bên ngoài thì cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ sau một đêm mà ngôi Hoàng đế đã thay đổi.

Quả thực giống như đất trời đảo lộn, làm người trở tay không kịp.

Đương nhiên, những bá tánh đa số là chỉ bát quái, ai làm Hoàng đế cũng chẳng liên quan lắm tới bọn họ.

Bọn họ chỉ cần được ăn no, mặc ấm, những vấn đề khác đều không

nằm trong phạm vi suy xét của họ.

Nam nữ chính vẫn đang đánh phó bản ở Xích Diệu. Bên này Thời Sênh đã qua ải Hoàng cung Bắc Lương. Theo tốc độ này, dù nam nữ chính có vuốt mông ngựa cũng không bắt kịp tốc độ qua ải của cô.

[…] Ký chủ nhà ta có kỹ xảo qua ải đặc biệt, nhưng sao trái tim lại mệt mỏi thế này cơ chứ?

Chơi game mà gặp phải người như Thời Sênh, ngươi còn đang thở hổn hà hổn hển vượt ải, kết quả người ta đã đánh xong BOSS cuối, phân xong vật phẩm trang bị rồi.

Lúc Sở Lạc nhận được tin thì mọi việc đều đã trần ai lạc định. Ngôi vị Hoàng đế đã đổi người, Hoàng tộc Bắc Lương cũng đổi họ.

Tuy nói trong tay Sở Lạc có binh quyền, nhưng lúc này hắn đang ở tận Xích Diệu, nước xa không cứu được lửa gần, hắn cũng chẳng làm gì được.

Quan trọng nhất là hắn chưa từng nghĩ, Dung Vương lại có thực lực này.

So với Sở Lạc, Liễu Tử Yên trấn tĩnh hơn nhiều. Ả biết Thời Sênh cũng giống mình, không phải người của thế giới này, nếu cô cũng là người xuyên không tới, vậy chắc chắn là có vài phần bản lĩnh.

…

“Điện hạ, Kỳ công tử không ăn gì hết.”

Ám vệ Giáp đứng bên cạnh Thời Sênh bẩm báo, vì ở Bắc Lương nên không tiện gọi là Bệ hạ, cho nên bọn họ đều thống nhất gọi Kỳ Uyên

là Kỳ công tử.

Giờ nhóm ám vệ này được coi là ám vệ chuyên chức của Thời Sênh.

Thời Sênh lật sách, không ngẩng đầu, đáp. “Không ăn thì thôi, nhịn một bữa cũng không chết đói được? Không cần quan tâm hắn.”

Ám vệ Giáp: “…” Không phải ngài bảo có gì bất thường thì phải bẩm báo với ngài sao? Sao giờ lại có ý như hắn việc bé xé ra to vậy?

Không hiểu nổi Điện hạ nhà mình.

Lúc Tư Mã đại nhân đi vào thì cũng vừa hay nghe được câu nói đó, ông thật sự là cạn lời.

“Đại nhân.” Ám vệ Giáp nhìn thấy Tư Mã đại nhân thì nhanh chóng hành lễ, giờ ông còn chưa chính thức đăng cơ nên vẫn cứ gọi ông là đại nhân như trước đây.

Tư Mã đại nhân phất phất tay, ám vệ Giáp thức thời lui ra ngoài.

Thời Sênh buông sách ra, “Ông ngoại, có việc sao?”

“Điện hạ, con cướp Hoàng đế Xích Diệu về đây, có tính toán gì tiếp không?” Nhiều ngày như thế, cô cũng chẳng cầm tù Kỳ Uyên. Kỳ Uyên thậm chí còn có thể mặc Hoàng bào của mình đi rêu rao khắp nơi.

Giờ ai ai cũng biết Hoàng đế Xích Diệu đang ở trong cung Hoa Thanh.

“Không có tính toán gì.”

“Hắn là Hoàng đế của Xích Diệu, cũng không phải người bình thường.” Tư Mã đại nhân lo lắng, “Ta vừa mới nhận được tuyến báo, Đơn Minh dẫn quân tới đòi người, Điện hạ muốn hắn làm gì?”

Thời Sênh chớp mắt, “Không phải hắn không được ưa thích ở Xích Diệu sao? Sao còn có người tới tìm vậy?”

Tư Mã đại nhân lắc đầu, thở dài một hơi, “Đơn gia không giống như thế.”

Ông nhìn Thời Sênh, nói tiếp, “Đơn gia nắm giữ phần lớn binh quyền, bằng không con cho rằng sao hắn có thể làm Hoàng đế, cũng không có ai tạo phản, đó là bởi vì có Đơn gia ở sau lưng chống cho hắn.”

“Đơn gia bị ngốc à?”

Thời Sênh không khách khí hỏi một câu, những lúc như thế này không phải nên lập tức tạo phản, còn chạy tới đón người, đúng là có bệnh.

Tư Mã đại nhân lắc đầu, thở dài, “Có người khi đã nhận định một chuyện gì đó rồi thì sẽ không bao giờ sửa đổi.”

“Tới thì tới, sợ hắn chắc, bắt luôn cả hắn, áp chế Đơn gia đầu hàng, nhất thống thiên hạ.” Thời Sênh tỏ ra hào khí ngút trời.

Phụt…

Tư Mã đại nhân suýt chút nữa thì sặc nước bọt mà chết.

Ông và Đơn gia vốn có giao tình sâu sắc. Lúc trước Đơn lão tướng quân còn giúp ông một chuyện lớn như thế, nếu làm như vậy thì chẳng phải ông sẽ trở thành người vong ân phụ nghĩa sao?

Loại chuyện như thế ông không làm được.

“Điện hạ, con có thể nói cho ta biết, con bắt Kỳ Uyên để làm gì không?”

“Không định làm gì…” Cô thật sự không muốn bắt Kỳ Uyên để làm gì cả, chỉ là muốn cướp về rồi nuôi dưỡng và quan sát mà thôi.

Giờ cơ bản đã quan sát xong, đã xác định được rồi nên không thể thả đi được.

Tư Mã đại nhân tỏ vẻ không khỏi được lý do thì sẽ không đi. Thời Sênh gãi gãi đầu nói, “Lý do là, con coi trọng hắn.”

Tư Mã đại nhân: “…”

Ánh mắt Tư Mã đại nhân nhìn Thời Sênh cực kỳ cổ quái. Thời Sênh nghiêm mặt nói, “Ông ngoại, người nhìn con như thế làm gì? Con là con gái, coi trọng một người đàn ông thì có vấn đề gì đâu chứ?”

Lúc này Tư Mã đại nhân mới nhớ ra, đúng thế, Điện hạ nhà ông là con gái, coi trọng một người đàn ông là rất bình thường, không có bệnh.

Nhưng mà người nó coi trọng lại có hơi… có bệnh.

Trước tiên chưa nói tới thân phận của Kỳ Uyên, chỉ xét tới tính tình bạo ngược kia của hắn thì làm gì có ai chịu nổi?

Điện hạ nhà ông có thể chịu được ấm ức sao?

“Không nên, không nên.” Tư Mã đại nhân lắc đầu, “Điện hạ muốn

hạng nam tử nào cũng được, nhưng Kỳ Uyên thì không được.”

Chương 1243: Vương gia có tin mừng (24)

"Ông ngoại, việc này con đã có chủ kiến riêng, người đừng xen vào, cứ quản cho tốt những chuyện rắc rối ngoài kia là được.” Thời Sênh không muốn nghe lải nhải nên lập tức ngắt lời Tư Mã đại nhân.

“Điện hạ…”

Thần sắc của Thời Sênh nghiêm túc: “Ông ngoại, con không phải là Dung Vương ngày trước, con biết bản thân mình đang làm gì.”

Tư Mã đại nhân nhìn thiếu niên trước mặt, cười khổ trong lòng, đâu chỉ không phải là Dung Vương ngày trước, rõ ràng là như biến thành một người hoàn toàn khác.

Dung Vương ngày trước kiêu ngạo, ương ngạnh, nhưng đó đều là do thân phận tạo nên tính cách.

Còn Dung Vương hiện tại dù vẫn kiêu ngạo, nhưng đó là toát ra từ xương cốt, hơn nữa là nàng còn có thực lực để kiêu ngạo.

Phảng phất như trời sinh ra đã vậy.

Không cần phải che che giấu giấu bất cứ điều gì, không cần phải nhìn ánh mắt của bất kỳ ai, nàng mới là chúa tể.

Mấy ngày này, Tư Mã đại nhân đã trải qua một thời gian cực kỳ kỳ diệu, ông ngập ngừng vài giây rồi mới nói: “Có thời gian thì đi thăm mẫu phi của con, nó rất nhớ con.”

“Được.” Thời Sênh ngoan ngoãn đồng ý.

Tư Mã đại nhân không nhắc đến chuyện Kỳ Uyên nữa. Không biết có phải là do ông đang tính toán gì khác hay là thật sự mặc kệ luôn.

Ông chỉ hàn huyên với Thời Sênh thêm vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Ra khỏi cung Hoa Thanh, Tư Mã đại nhân nhìn con trai đang chờ ở bên ngoài, ánh mắt phức tạp, hỏi, “Con cảm thấy Dung Vương vẫn là Dung Vương của chúng ta sao?”

Những lời này có chút mù mờ, nhưng Tư Mã Dương hiểu.

“Cha, việc này cứ chờ muội muội gặp rồi hãy nói tiếp.”

Rốt cuộc có phải Dung Vương thật hay không họ cũng không chắc được. Dù rằng có biến hóa quá lớn nhưng nàng lại không che giấu, rất thoải mái, không hề sợ bị phát hiện ra, điều đó làm cho người ta cực kỳ khó hiểu.

Nghĩ ngược lại, nàng lợi hại như thế, dù có mưu đồ gì thật thì cần gì phải đi giả mạo ai chứ?

Cho nên, người này tám phần vẫn là Dung Vương.

Đương nhiên, Tư Mã Dương không dám nói ra lời ấy.

…

Tư Mã đại nhân đi rồi, Thời Sênh xoa xoa ấn đường đứng dậy, đi tới phòng Kỳ Uyên.

Còn chưa tới phòng liền nghe được thanh âm lộn xộn. Cung nữ, thái giám hầu hạ quỳ đầy đất, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt, run rẩy.

Ám vệ Ất dựa người vào cửa, thân mình cương cứng như một cái cây, một bộ dáng đã chịu kinh sợ. Thấy Thời Sênh đến, hắn vội vàng đi tới, “Điện hạ, Kỳ công tử thật đáng sợ, ngài mau quay về đi.”

“Có chuyện gì?” Kỳ Uyên tới đây lâu thế rồi nhưng chưa từng phát ra tính tình lớn như thế này.

Ám vệ Ất nuốt nước bọt, “Vừa rồi đưa cơm tới, Kỳ công tử liền phát giận. Có cung nữ bị dọa nên làm đổ canh, suýt chút nữa làm đổ lên người Kỳ công tử, vì thế Kỳ công tử…” Thành như thế.

Sát khí trên người hắn đúng là có thể dọa chết người.

Thời Sênh nghe qua câu chuyện rồi tiến vào phòng. Kỳ Uyên đứng trên một mảnh hỗn độn, đôi mắt đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm vào cô, tựa hồ đã đoán được là cô sẽ tới đây.

Hắn há miệng, giọng đầy lạnh lẽo, “Đem những người đó ra chém.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh liếc mắt nhìn đồ ăn vương vãi trên đất rồi nhíu mày, chẳng phải cô đã phân phó bọn họ không được dùng những nguyên liệu kia để nấu ăn rồi sao?

Những thứ mà Phượng Từ ghét ăn đều rất thống nhất, rất ít khi lệch, còn nếu có lệch thì phải do tâm tình của hắn quyết định.

Ngay từ đầu cô đã thử qua rồi, Kỳ Uyên không ăn những thứ kia.

Cho nên sau đó đã phân phó người không được nấu mấy món này rồi mà.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Đây không phải Xích Diệu của ngài, đừng có nổi giận với Bản vương.”

Sát khí trong mắt Kỳ Uyên hơi rút đi một chút, lại có thêm ít cảm xúc không rõ ràng, “Dung Vương muốn cướp đoạt tự do của Trẫm sao?”

“Ngài muốn thử, Bản vương cũng không ngại.” Hành sự trong phòng tối gì đó cũng có thể thử một lần.

Kỳ Uyên hừ lạnh rồi xoay người đi vào bên trong.

Thời Sênh cho người tới thu dọn sạch sẽ, chờ bọn họ ra ngoài rồi cô mới lại vào phòng trong.

Kỳ Uyên đứng trước cửa sổ. Thời Sênh cũng không tới gần, chỉ đứng ở chỗ cửa, hỏi hắn, “Bản vương muốn xuất cung, ngài có đi không?”

Kỳ Uyên không thèm để ý tới cô.

Thời Sênh đợi một lát, thấy hắn vẫn không động đậy mới lại nói tiếp, “Đưa ngài ra ngoài nhìn xem, có lẽ sẽ có cơ hội chạy trốn đấy, thật sự không muốn đi sao?”

Cuối cùng, Kỳ Uyên xoay người lại, tầm mắt lạnh nhạt đảo qua người cô, “Trẫm đi ra ngoài cũng phải theo quy cách của Đế vương.”

“…” Còn dám nói điều kiện với ta, không xem lại tình huống của mình là như thế nào đi. Thời Sênh cũng học theo hắn, bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, “Vậy ngài cứ đợi đi, Bản vương đi đây.”

Kỳ Uyên: “…”

Thời Sênh nói xong liền xoay người rời đi, ánh mắt Kỳ Uyên biến hóa vài lần mới đuổi theo.

Thời Sênh đi rất nhanh, Kỳ Uyên đuổi ra tận ngoài hành lang mới nhìn thấy người. Hắn cũng không gọi cô mà đi theo từ xa.

Gần ra tới cửa cung Hoa Thanh, Kỳ Uyên thấy có người đang chuẩn bị đồ. Thời Sênh bảo bọn họ mang đồ để lên xe ngựa bên ngoài.

Đám người tản đi rồi, Thời Sênh mới quay đầu nhìn hắn, “Đi chậm thế, còn muốn Bản vương ôm ngài lên chắc?”

Cung nữ, thái giám xung quanh đều có vẻ mặt cổ quái, thế nhưng lại chỉ dám giả như không nghe thấy gì.

Kỳ Uyên đi nhanh hơn, không cần Thời Sênh nói đã bò lên xe ngựa.

Thời Sênh liền lên theo, ngồi đối diện với hắn.

“Lên đường…”

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, rất vững vàng chứ không giống lần trước.

Thời Sênh mở một hộp đựng đồ ăn ra, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, “Tức giận xong rồi, ăn chút gì đi.”

Kỳ Uyên liếm môi theo bản năng, những thứ này hóa ra chuẩn bị cho hắn sao?

Kỳ Uyên nhìn chằm chằm vào hộp đựng thức ăn, nói một câu, “Đầu bếp của Bắc Lương các ngươi chẳng ra gì.”

Thời Sênh không có phản ứng, chỉ bình thản đáp, “Tạm chấp nhận đi, chờ ta có thời gian rảnh sẽ đi bắt đầu bếp của Xích Diệu tới đây cho ngài.”

Kỳ Uyên: “…”

Hắn căm giận trừng mắt với Thời Sênh, giật lấy đôi đũa cô đang cầm trên tay, cầm bát bắt đầu ăn.

Thời Sênh nhìn hắn ăn, Kỳ Uyên tức hộc máu, quát lên, “Đừng nhìn Trẫm.”

“Bản vương thích nhìn ngài.”

“Trẫm không thích đàn ông.” Kỳ Uyên rít mấy tiếng này ra cùng với sát khí, hắn làm bộ định ném bát đi.

Thời Sênh bèn dời tầm mắt đi, “Được rồi, không nhìn nữa, ăn nhanh đi.”

Thời Sênh cúi đầu đọc sách, thật sự không nhìn hắn nữa.

Kỳ Uyên nhìn cô hồi lâu mới lại tiếp tục ăn.

Kỳ Uyên cũng chẳng ăn nhiều lắm. Hắn buông bát ra, ngồi vào tận góc xa của xe, đó là vị trí cách Thời Sênh xa nhất.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, thu dọn đồ vào trong hộp, đưa ra bên ngoài.

“Ngài chán ghét Bản vương như thế sao?” Thời Sênh hỏi hắn.

Kỳ Uyên khoanh tay trước ngực, sự lạnh lẽo như muốn tràn ra khỏi mắt, “Ngươi bị người ta bắt lại, ngươi sẽ không ghét hắn sao?”

“Việc này Bản vương cũng chẳng có cách nào.” Thời Sênh nhún vai, cô cũng rất tuyệt vọng, ai bảo hắn không có ký ức, còn yếu ớt như thế chứ, “Nếu không ngài cho Bản vương hôn một cái, nói không chừng ngài sẽ không nghĩ như thế nữa đâu.”

Kỳ Uyên như nghe được điều gì đó không thể tưởng tượng nổi, trừng mắt, “Ngươi tưởng bở.”

“Thực ra Bản vương…”

“Xuy…”

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy lên một cách mất khống chế, theo quán tính, thân mình Thời Sênh ngã về phía sau, vừa lúc nhào lên người Kỳ Uyên.

Xe ngựa mau chóng vững vàng trở lại. Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Kỳ Uyên, sắc mặt hắn rất xấu. Thời Sênh vui vẻ nói ra những lời mình còn bỏ dở ban nãy, “… thấy rất tuyệt mà.”

Hơi thở của cô ập tới, không có hương vị kỳ quái của đàn ông mà chỉ có một mùi hương thanh lãnh, Kỳ Uyên đột nhiên vươn tay ra đẩy cô.

Chương 1244: Vương gia có tin mừng (25)

Trước kia Tư Mã Huệ bị nhốt vào lãnh cung nên tinh thần rất không tốt, được tu dưỡng nhiều ngày rồi nên khí sắc cuối cùng cũng khá lên một chút.

Nghe nói con gái của mình tới thăm, Tư Mã Huệ lập tức bắt đầu trang điểm, chỉ huy hạ nhân làm cái này cái kia.

Vất vả lắm mới nghe thấy báo Dung Vương đã tới, Tư Mã Huệ lập tức chạy ra, “A Chỉ, A Chỉ…”

Thời Sênh đang nói chuyện với Tư Mã Dương, Tư Mã Huệ chạy ra, cả hai đều nhìn bà ấy.

Dù Tư Mã Huệ đã có tuổi nhưng vẫn rất đẹp, sau khi trang điểm cẩn thận thì càng thêm chói lọi, chỉ có đôi mắt hơi thất lạc, chứa đầy bi thương.

Lúc nhìn thấy Thời Sênh, bi thương trong đó mới dần biến mất.

“A Chỉ, trán con làm sao thế? Sao lại sưng lên thế kia? Ai đánh con?” Tư Mã Huệ liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên trán Thời Sênh có một vệt sưng đỏ, lo lắng hỏi han.

Ánh mắt Thời Sênh hơi nhìn về phía Kỳ Uyên ở bên cạnh, mắt hắn rũ xuống, tay khoanh trước ngực.

Thời Sênh tủm tỉm cười, “Mẫu phi, nhi thần không sao, chỉ là không

cẩn thận nên va đập chút thôi.”

Tư Mã Huệ nghe thế liền thở phào, “Sao lại không cẩn thận thế chứ, mau vào đi, mẫu phi bôi thuốc cho con, nếu để lại sẹo sẽ rất xấu.”

“Muội muội, ta tiến cung tìm cha, muội và Điện hạ cứ nói chuyện đi nhé. Tối ta và cha sẽ về ăn cơm.” Tư Mã Dương rất có mắt quan sát.

“Được, huynh cứ đi đi.” Trong mắt Tư Mã Huệ lúc này chỉ có Thời Sênh, làm gì còn để ý tới ai nữa, ngay cả người đứng bên cạnh Thời Sênh bà cũng chẳng nhìn thấy.

Tư Mã Dương nhìn Kỳ Uyên một cái, “Kỳ công tử, ta sắp xếp người đưa ngài đi dạo trong phủ có được không?”

Kỳ Uyên không trả lời, vẫn cúi đầu như cũ.

Thời Sênh nói, “Cậu, ngài ấy đi với cháu là được rồi.”

Tư Mã Dương hơi lo lắng, đây là Hoàng đế Xích Diệu đấy.

Trong lòng và trong mắt Tư Mã Huệ chỉ có bảo bối nhà mình, căn bản không nghe thấy Tư Mã Dương và Thời Sênh nói gì, kéo cô đi vào bên trong.

Tư Mã Huệ kéo Thời Sênh vào phòng, đóng cửa, động tác liền mạch, lưu loát.

Kỳ Uyên bị nhốt ở bên ngoài.

Hắn nhìn chằm chằm cửa phòng đóng kín, biểu tình trong mắt trở nên thô bạo, quanh thân ngập tràn sát khí, nhưng chỉ giây lát liền biến mất.

Hắn quay đầu nhìn đám ám vệ Ất, Giáp, Bính, Đinh đi theo cách đó không xa…

Lại nhìn độ cao của tường, hắn có thể trèo qua được không?

Tư Mã Huệ chỉ nói toàn chuyện nhà, còn bắt cô thay mấy bộ quần áo, vất vả lắm mới chờ được tới bữa tối, lúc đó Thời Sênh mới gặp lại Kỳ Uyên.

“Sao lại không chạy?” Thời Sênh đi tới bên cạnh hắn, nhìn theo tầm mắt hắn thì thấy đó là một hồ nước.

Kỳ Uyên trả lời cô bằng một tiếng hừ nhẹ lạnh nhạt.

Chạy thế nào được?

Sau lưng có ám vệ theo, xung quanh đều là tường cao.

Tên này rõ ràng cố ý!

“Điện hạ, dùng bữa.” Hạ nhân ở phía xa lên tiếng gọi.

Thời Sênh nhìn Kỳ Uyên, “Đi thôi.”

Kỳ Uyên bất động, hắn không muốn ăn cơm cùng những người đó.

Tay hắn đột nhiên bị người ta nắm lấy, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, “Ngài ăn một mình.”

Kỳ Uyên sửng sốt, chờ lấy lại được tinh thần thì mới nhận ra mình đã đang đi theo người ta rồi.

Tay tên này rất lạnh, rất nhỏ, mềm mại, không hề giống tay đàn ông tí nào.

Hắn bị người ta cầm tay, hoàn toàn không có ý định sẽ buông ra. Kỳ Uyên thử giãy dụa hai ba cái nhưng cũng không thoát được. Lúc này đã tiến vào phạm vi có người, long bào trên người Kỳ Uyên vốn dĩ đã chói mắt, giờ còn bị Thời Sênh nắm lấy tay nên càng thêm chói mắt.

“Nghe nói đó là Hoàng đế Xích Diệu, sao Điện hạ lại tay trong tay với hắn vậy?”

“Không phải Điện hạ… thích đàn ông đấy chứ?”

“Không thể nào…”

“Nhưng bên cạnh Điện hạ chưa từng có nữ nhân nào. Các Hoàng tử, Vương gia khác dù không có Chính phi thì cũng sớm có Trắc phi và thị thiếp rồi.”

Đám hạ nhân nhỏ giọng bàn tán, tuy không lọt được vào tai Kỳ Uyên nhưng hắn có thể nhìn thấy thần sắc trên mặt họ.

Hắn hạ giọng, “Buông Trẫm ra.”

Thời Sênh thả lỏng tay. Kỳ Uyên lập tức rút tay ra, “Dung Vương, xin tôn trọng một chút.”

Thời Sênh nhìn hắn cười như không cười.

Kỳ Uyên bị cô nhìn tới mức cảm thấy mất hết tự nhiên, đành phải đáp lại cô bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Kỳ Uyên được sắp xếp ăn ở một phòng riêng, cách đại sảnh một cánh cửa, hắn có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Kỳ Uyên bực bội không thôi, đẩy bát trước mặt ra, ám vệ đứng bên cạnh lập tức khẩn trương.

Lại muốn chém người sao?

Không phải ám vệ nhìn gà hóa cuốc mà vị Hoàng đế này có tính cách thật sự tán bạo.

Nhưng Kỳ Uyên chỉ ngồi yên đó, không nói gì, cũng không lật bàn.

Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào tay mình, trên tay hình như còn lưu lại một ít cảm giác trơn trượt, tiếp theo đó, sắc mặt hắn lập tức trở nên rất kém, dùng tay áo phủ lên bàn tay.

Hắn biết hắn đang làm gì!

Nhưng mà hắn lại không khống chế được bản thân mình.

“Trẫm muốn rửa tay.” Kỳ Uyên đột nhiên lên tiếng, giọng nói như đang rất tức giận.

Ám vệ ngẩn mặt ra, sau đó vội vàng đi múc nước mang vào.

Kỳ Uyên rửa tay mấy lần mới có thể khiến mình cảm thấy dễ chịu một chút.

Ám vệ Giáp nhìn hành vi quái dị của Kỳ Uyên thì không khỏi thấp thỏm trong lòng, có nên đi ra ngoài bẩm báo với Điện hạ cái này không…

…

Sau khi dùng xong bữa tối, Thời Sênh cáo biệt người của Tư Mã gia. Tư Mã Huệ đã xác định đây là A Chỉ, Tư Mã Dương và Tư Mã đại nhân liền thở phào nhẹ nhõm.

Dù có vài chỗ họ vẫn chưa hoàn toàn thông, nhưng chỉ cần đúng là Dung Vương là được rồi, ít nhất giờ nàng cũng không có ý hại họ.

Tư Mã Dương định đưa tiễn Thời Sênh nhưng cô đã từ chối.

Trên đường trở về, sắc mặt Kỳ Uyên vẫn rất cau có. Về tới cung Hoa Thanh, Kỳ Uyên vội vàng xuống xe, đi được hai bước, hắn lại dừng lại, giọng có hơi băn khoăn, “Trán của ngươi không sao chứ?”

Thời Sênh sờ sờ trán đã được bôi thuốc, “Ngài quan tâm tới Bản vương sao?”

“Ai quan tâm người.” Kỳ Uyên như mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức phủ nhận, sau đó tức giận đi vào trong.

Thời Sênh đuổi theo hắn, lại lần nữa nắm lấy tay hắn.

“Dung Vương.” Kỳ Uyên hoàn toàn nổi giận.

Nghiện nắm tay rồi chắc?

“Làm sao?” Thời Sênh ghé sát vào hắn, “Cho Bản vương cầm một tí cũng không mang thai được đâu. Ngài khẩn trương như thế làm gì? Có phải là phát hiện ra đã thích Bản vương rồi không hả?”

“Nói hươu nói vượn.” Sao ta có thể thích một người đàn ông chứ, tuyệt đối không bao giờ!

“Ngài không cho ta cầm chứng tỏ ngài đã thích Bản vương. Bịt tai trộm chuông như thế không hay đâu, thích thì lớn tiếng nói thích đi, Bản vương cũng không cười ngài mà.”

Kỳ Uyên: “…”

Sao lại có người vô sỉ tới mức này?

“Ngài nhìn kiệt tác của ngài đi.” Thời Sênh ghé đầu chỉ chỉ vết sưng trên trán mình, “Cần phải bồi thường, chẳng lẽ ngài không nên cho Bản vương cầm tay một lúc để an ủi tinh thần bị tổn thương à?”

Cái trán của cô tuy đã bôi thuốc nhưng cũng chỉ là thuốc bình thường, giờ nhìn vẫn còn sưng tấy lên.

Lúc ở trên xe ngựa, hắn chỉ duỗi tay đẩy cô một chút, ai ngờ xe ngựa lại xóc phát nữa, cô liền đụng phải thành xe.

Kỳ Uyên đuối lý, nhìn cô hậm hực, “Từ đây tới phòng thôi.”

Ý là có thể nắm tay từ đây tới phòng.

Thời Sênh không tỏ ý kiến, đi về phía cung Hoa Thanh trong ánh mắt quỷ dị của chúng nô tài.

Đến hoa viên, Thời Sênh đột nhiên dừng lại, phân phó người sau lưng, “Mang hai cái ghế tới đây.”

Kỳ Uyên trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi, “Dung Vương.”

Thời Sênh nghiêng đầu cười, “Ngài có nói là trên đường đi không được dừng lại đâu.”

Chương 1245: Vương gia có tin mừng (26)

Ghế dựa nhanh chóng được lấy ra, Kỳ Uyên không đánh lại cũng chẳng nói lại được Thời Sênh, càng không thể chém người, chỉ có thể bị bắt ngồi xuống.

Cũng may, Thời Sênh chẳng làm gì khác người, chỉ cầm tay hắn nhìn sao trên trời mà thôi.

Cả sân đều yên tĩnh.

“Đơn Minh tới đón ngài.”

Giọng Thời Sênh vang lên đánh vỡ không gian yên lặng, đêm càng thêm lạnh lẽo.

Biểu tình Kỳ Uyên cổ quái: “Ngươi nói với Trẫm làm gì?”

“Để ngài có cái mà hy vọng, miễn phải tự sát.” Thời Sênh đáp như thế.

Kỳ Uyên: “…”

Nhìn hắn giống người sẽ tự sát lắm sao?

“Trẫm sẽ không đi theo hắn.”

Thời Sênh chợt nghiêng đầu, “Hử? Ngài còn nói không thích Bản vương, đã thích tới mức không muốn đi rồi cơ mà.”

Kỳ Uyên trừng mắt, “Không liên quan tới ngươi.”

Thời Sênh thu lại vui đùa, “Đơn gia muốn làm gì ngài.”

Kỳ Uyên không trả lời mà vặn hỏi lại, “Liên quan gì tới Dung Vương chứ.”

“Chuyện của ngài chính là chuyện của Bản vương.”

Thân thể Kỳ Uyên hơi cứng đờ, sau đó không biết chạm phải dây thần kinh nào sai mà chỉ hừ lạnh không nói gì nữa.

Một lời không hợp liền ngậm miệng.

Rất tốt!

Kỳ Uyên không biết mình ngủ từ lúc nào, trong mộng toàn là ánh lửa, vô số người thoảng qua trước mặt hắn, đều là những gương mặt rất lạnh nhạt.

Nơi xa xôi hơn có tiếng ca bi thương, rất mơ hồ, không nghe rõ là đang hát cái gì.

Hắn bị nhốt trong một lồng sắt nhỏ hẹp, trên người có rất nhiều gông xiềng, rất nặng, không thể nào thở nổi…

Hình ảnh chợt thay đổi, vô số bóng người cưỡi ngựa đong đưa như đèn kéo quân, không nhìn rõ mặt những người đó, đây không phải ký ức của hắn nhưng lại cực kỳ quen thuộc.

Kỳ Uyên thình lình mở mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt phóng đại, cánh môi truyền tới ấm áp, hắn biết mình đang bị phi lễ.

Trái tim như ngừng đập.

Xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Chỉ còn lại gương mặt trước mắt này.

Có lẽ là nhận ra hắn đã tỉnh lại, người bên trên cũng mở mắt ra, sau đó nhẹ nhàng mổ mấy cái. Chống thân mình, kéo giãn khoảng cách với hắn, rũ mắt nhìn vào mắt hắn, tựa hồ như muốn nhìn thấu linh hồn hắn.

“Ngài gặp ác mộng.”

Hắn nghe được âm thanh của người đó.

Kỳ Uyên lạnh lùng nhìn “hắn”: “Thế thì sao?”

Thời Sênh nhún vai, bò xuống khỏi người hắn, “Xem ra ngài không thích cách ta đánh thức ngài, vậy lần sau đổi cách khác.”

Kỳ Uyên trầm mặt đứng lên, vuốt vuốt long bào bị Thời Sênh làm cho hơi nhăn nhún, phất tay áo rời đi.

Rời khỏi tầm mắt của Thời Sênh rồi, thân mình Kỳ Uyên cương lại. Hắn chống tay vào một cây cột thở hồng hộc, thân người hơi cúi xuống.

Đau quá.

Trái tim như bị một bàn tay vô hình khổng lồ nắm lấy, mỗi lần nhảy lên đều làm cho toàn thân đau đớn.

Những ký ức xa lạ không ngừng lật qua lật lại trong đầu nhưng lại không nhìn rõ.

Đây là ký ức của ai?

Tại sao hắn lại thấy thương tâm như thế?

“Kỳ công tử, ngài không sao chứ?” Giọng ám vệ Ất vang lên trong bóng tối.

Ánh mắt Kỳ Uyên trầm trầm, gục đầu im lặng một hồi, sau đó đứng thẳng người dậy, khôi phục vẻ lạnh nhạt, “Không sao.”

Ám vệ Ất không nói gì nữa, chỉ nhìn Kỳ Uyên rời đi. Hắn vuốt cằm, không được, phải đi nói với Điện hạ mới được.

…

Kỳ Uyên thức trắng một đêm, sáng dậy, sắc mặt vô cùng kém cỏi. Bọn thái giám hầu hạ cũng không dám tiến lên.

Kỳ Uyên ăn sáng xong liền ngồi chờ Thời Sênh tới quấy rầy mình. Nhưng hắn chờ đến tận trưa cũng chẳng thấy người đâu. Chẳng những Thời Sênh không xuất hiện mà đám ám vệ cũng chẳng thấy đâu cả.

Kỳ Uyên mở cửa, hỏi thái giám bên ngoài: “Dung Vương đâu?”

Thái giám không ngờ Kỳ Uyên sẽ đột nhiên nói chuyện, bị dọa ngốc một trận, một hồi lâu mới trả lời: “Điện hạ… Điện hạ nói tối sẽ về, nếu Kỳ công tử nhớ Điện hạ thì có thể tới chùa Linh Quang ở ngoại thành.”

Ai nhớ chứ? Không biết xấu hổ!

“Hắn tới chùa Linh Quang làm gì?”

“Cướp… cướp người.”

Kỳ Uyên nhíu mày, nhìn thái giám chằm chằm khiến lông tơ trên người thái giám đó dựng đứng cả lên. Hắn có cảm giác giờ không phải mình bị người nhìn chằm chằm mà là bị thú dữ nhìn chằm chằm.

“Rầm!”

Cửa phòng bị đóng sầm lại, không khí đình trệ lại bắt đầu lưu thông trở lại, mồ hôi lạnh của tiểu thái giám chảy ròng ròng, bị dọa chết mất.

“Rầm xoảng leng keng…”

Trong phòng vang lên đủ mọi âm thanh quăng đồ, thái giám vội vàng lùi về sau.

Điện hạ thích đàn ông thì cũng thôi đi.

Lại còn thích nam nhân xấu tính như thế này.

Tính cách của Điện hạ cũng đâu có tốt lắm… sao lại nhịn được người này chứ?

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình yêu?

Thái giám đang suy nghĩ, cửa phòng lại bị kéo ra, “Chuẩn bị xe.”

Thái giám bị dọa suýt tè ra quần, có thể đừng đột ngột như thế không?

Sẽ dọa chết người đấy.

…

Chùa Linh Quang là quốc tự, lúc Kỳ Uyên tới mới biết hôm nay Tư Mã đại nhân tới đây bái tế.

Đây cũng coi như là tập tục, Tân đế trước ngày đăng cơ phải tới chùa Linh Quang bái tế.

Vậy mà tên thái giám nói với hắn là đi cướp người?

Nếu là ở Hoàng cung của hắn thì đã sớm bị kéo ra ngoài chém rồi.

Kỳ Uyên cảm thấy, mình là Hoàng đế Xích Diệu, lúc này đi ra thì không tốt lắm, vì thế liền ngồi chờ ở trên xe.

Ngồi nhìn bá tánh đang vây xem chùa Linh Quang, vậy mà hắn lại không có ý định muốn chạy.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

Ám vệ không ở đây, chỉ có mấy thái giám của cung Hoa Thanh đưa hắn tới, nhiều người thế này, tùy tiện tạo ra sự hỗn loạn là có thể chạy trốn được rồi.

Nhưng hiện giờ hắn lại chẳng có suy nghĩ muốn chạy trốn gì.

Kỳ Uyên nghĩ chắc mình bị bệnh rồi.

“Về cung.” Hắn trầm mặt ra lệnh cho người bên ngoài.

Vừa hạ lệnh xong thì màn xe bị người ta xốc lên, “Sao lại không đợi ta?”

Thiếu niên ăn mặc rất chỉnh tề, mắt ngọc mày ngài, khóe môi nở nụ cười xấu xa, dáng vẻ đẹp trai kiểu lưu manh.

Kỳ Uyên mất tự nhiên dời tầm mắt đi, tim tự nhiên đập nhanh bất thường.

Thời Sênh ngồi xuống bên cạnh hắn, “Mệt chết ta, cái tên chủ trì mãi không xong. Ta đoán ngài có lẽ tới rồi nên mới tìm cớ chạy ra ngoài.”

Giọng của “hắn” cực kỳ tự nhiên.

Con ngươi của Kỳ Uyên hiện lên một tia dị sắc, hắn lạnh mặt, “Đi ngang qua.”

Sau đó Kỳ Uyên liền cảm thấy không đúng lắm, “Là ngươi cố tình bảo thái giám nói như thế à?”

“Ta chỉ muốn xem ngài có tới hay không thôi.” Thời Sênh tỏ vẻ vô tội, “Vốn dĩ sáng nay cũng định mang ngài đi, nhưng sợ tối qua ngài rối rắm quá khuya nên muốn ngài ngủ thêm một lát.”

Kỳ Uyên: “…”

Thời Sênh nhích lại gần hắn, “Có phải giờ ngài đã thích ta rồi không?”

“Không hề.” Kỳ Uyên một mực phủ nhận.

Thời Sênh cười, không thèm cãi cọ với hắn, chắc lúc này hắn còn đang rối rắm về chuyện có phải bản thân mình cong hay không?

Nhìn bộ dáng lúc rối rắm của hắn rất thú vị.

Thời Sênh không chờ đoàn người mà cho xe ngựa quay về thành trước.

Từ chùa Linh Quang về Hoàng thành cũng khá xa, lúc đi ngang qua một đường núi hẹp, xe ngựa đột nhiên xóc nảy lên rồi nghiêng sang bên cạnh.

Thân mình Thời Sênh nhào về phía Kỳ Uyên. Hai người đụng luôn vào thành xe. Thời Sênh ôm lấy eo Kỳ Uyên, dùng tay đỡ phía sau, ổn định lại thân thể.

Xe ngựa không nghiêng nữa nhưng lại lung lay như cầu bập bênh vậy.

“Khốn kiếp, ai cho các ngươi tấn công xe ngựa!” Bên ngoài có âm thanh tức giận vang lên.

Chương 1246: Vương gia có tin mừng (27)

"Đừng động đậy.” Thời Sênh cúi đầu nhìn người nằm dưới thân mình.

Kỳ Uyên định đẩy tay cô ra, nhưng nhìn vào mắt cô rồi lại không dám nhúc nhích nữa.

Độ lay động của xe ngựa dần dần ổn định trở lại.

“Bệ hạ, Bệ hạ, ngài không sao chứ?” Giọng Đơn Minh vang lên phía bên ngoài xe.

Đồng thời còn có tiếng của ám vệ Ất, ám vệ Giáp nữa, “Điện hạ, ngài đừng nhúc nhích, tuyệt đối đừng nhúc nhích… Các ngươi đần mặt ra đó làm gì, mau kéo xe ngựa lên.”

“Ngươi quát cái gì hả, bản tướng quân còn không biết chắc?”

“Ngươi biết? Ngươi biết thì sẽ không khiến Bệ hạ nhà ngươi thành cái dạng này.”

“Ý của ngươi là tất cả đều là lỗi của bản tướng quân sao? Nếu không phải các ngươi đột nhiên xuất hiện, sao người của ta lại đi tấn công xe ngựa chứ?”

“Chúng ta là ám vệ, không đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ nghênh ngang xuất hiện chắc?”

Bên ngoài là tiếng cãi nhau ầm ĩ.

Thời Sênh cạn lời, lũ ngu si đần độn này.

Điên gặp khùng còn muốn so xem ai điên khùng hơn.

Thời Sênh cúi đầu nhìn, khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Kỳ Uyên không dám động, hắn chỉ cần động nhẹ một chút là độ lay động của xe ngựa sẽ mạnh thêm. Vì thế lúc này hắn chỉ có thể nhìn đi chỗ khác, lảng tránh ánh mắt của Thời Sênh.

“Sợ không?”

Tay Kỳ Uyên đặt bên eo Thời Sênh hơi siết lại một chút.

“Đừng sợ.”

Kỳ Uyên trừng mắt, ai sợ.

Hắn chỉ…

Có một số việc còn chưa làm xong.

Trước mặt Kỳ Uyên đột nhiên tối sầm, gương mặt người bên trên phóng lớn, môi bị lấp kín, không phải mềm mại như tối qua mà là đấu đá lung tung, cạy môi và răng của hắn ra.

Giọng “hắn” mơ hồ, “Nhắm mắt.”

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào Kỳ Uyên lại nhắm mắt lại, xe ngựa bắt đầu rơi xuống, bên tai có tiếng gió rít, có tiếng thở của

người đang hôn mình.

Mắt hắn bị một đôi tay che lại, thân thể đột nhiên ngừng rơi, tiếng xe ngựa rơi vỡ tan cực kỳ lớn, sau đó cả người cũng bắt đầu lăn trên mặt đất một hồi rồi mới dừng lại.

Hắn được người đó ôm trong lòng, hai cơ thể dán sát lại bên nhau, sau lưng va phải đồ vật vừa lạnh lẽo, vừa cứng rắn.

Thật lâu sau, người đó mới buông hắn ra, đôi tay che mắt của hắn cũng rời đi, lọt vào tầm mắt hắn là một mảnh xanh biếc, nơi xa có khói bếp lượn lờ, vô cùng tĩnh lặng.

Lúc này, bọn họ đang ở trên một chỗ nhô ra ở giữa vách núi.

Thiếu niên ôm hắn chỉ cười nhìn hắn chằm chằm.

Kỳ Uyên liếm môi dưới, trên môi như còn vương độ ấm của “hắn”. Kỳ Uyên muốn buông ra, ai ngờ được Thời Sênh lại cúi người xuống.

Kỳ Uyên muốn tránh đi theo bản năng, thân mình xích sang một bên. Mép đá này chỉ đủ cho bọn họ đặt chân, Kỳ Uyên vừa nhích ra, chân giẫm vào khoảng không, lập tức rơi xuống dưới.

Thời Sênh bị hắn kéo theo, cũng bị rơi xuống cùng.

Lúc này, khoảng cách giữa bọn họ với đáy vực rất gần. Thời Sênh không gọi thiế kiếm ra mà cố gắng làm giảm xóc, lại có cành cây chắn lại nên hai người rơi xuống đất mà không bị sao cả.

Kỳ Uyên ở trên, Thời Sênh ở dưới.

Hai người mắt trừng mắt, yên lặng không nói gì.

“Đau.” Thời Sênh lên tiếng trước.

Kỳ Uyên vội vàng bò xuống khỏi người cô rồi kéo cô lên, “Thực xin lỗi.”

Thời Sênh sờ sờ lưng, trên đất đầy đá vụn, bị ngã xuống kiểu này quả thực rất đau.

“Bế ta.” Thời Sênh duỗi tay.

Kỳ Uyên rất không tình nguyện, nhưng vừa rồi “hắn” làm đệm lưng cho mình như thế, nếu mình còn cự tuyệt thì có vẻ không ra dáng đàn ông cho lắm.

Hắn bế Thời Sênh lên, quan sát một chút bốn xung quanh rồi đi về một hướng.

Thời Sênh yên tâm rúc vào lồng ngực hắn.

Ám vệ và Đơn Minh nhanh chóng tìm xuống dưới, thấy Kỳ Uyên ôm Thời Sênh đi thì vẻ mặt khá quỷ dị.

“Bệ hạ, mạt tướng cứu giá chậm trễ.” Đơn Minh xốc vạt áo quỳ xuống, hai tay ôm quyền.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?” Nhóm ám vệ không có nhiều quy củ như thế, lập tức vây tròn lại, “Điện hạ, ngài bị thương ở đâu?”

“Không đáng ngại.”

Kỳ Uyên muốn đưa Thời Sênh cho ám vệ. Thời Sênh ôm chặt tay, “Ngài dám?”

Kỳ Uyên thật sự muốn ném cô xuống.

Nhóm ám vệ không dám lên tiếng. Đám người Đơn Minh vẫn đang quỳ trên đất, không khí lúc này có vẻ hơi giằng co.

Cuối cùng, Kỳ Uyên vẫn phải thỏa hiệp.

Kỳ Uyên ôm Thời Sênh bước qua người Đơn Minh, hoàn toàn không để ý tới hắn. Thời Sênh ghé vào đầu vai Kỳ Uyên, nhìn Đơn Minh ở phía sau.

Đơn Minh rầu rĩ bứt tóc, thấy Thời Sênh nhìn mình thì mặt đã đen lại càng đen thêm.

Chính tại bà cô này đã cướp Bệ hạ nhà bọn họ đi.

Giờ thì tốt rồi, làm sao đoạt lại cũng là cả một vấn đề.

Bệ hạ không thích bọn họ.

Đường đi lên không dễ, Kỳ Uyên mất rất nhiều sức lực mới bế Thời Sênh lên được. Hắn là người không có võ công, bế một người lên núi tuyệt đối là một khảo nghiệm cực kỳ lớn.

Dung Vương vừa lòng chưa?

Những lời này bị Kỳ Uyên nuốt vào bụng, người này dù sao cũng đã cứu hắn một mạng, nói như vậy thì hơi khó nghe rồi.

“Bệ hạ, cùng mạt tướng về Xích Diệu đi.” Đơn Minh đem theo người tiến lên, cung kính nói.

Kỳ Uyên khôi phục lại tư thái lạnh nhạt của Đế vương chỉ trong nháy mắt, “Trẫm không có quyền quyết định đi hay ở.”

Khóe miệng Đơn Minh giật giật.

Đúng, quyền quyết định nằm ở trong tay Dung Vương vừa mới nổi danh thiên hạ.

Đơn Minh đi thỏa hiệp với Thời Sênh. Thời Sênh sao có thể giao nàng dâu nhà mình ra được chứ.

“Dung Vương, ngài không cảm thấy như thế rất ích kỷ sao? Bệ hạ là Hoàng đế của Xích Diệu, ngài ấy không nên ở đây.” Đơn Minh nghiêm túc nói.

“Bản vương ích kỷ cũng chẳng phải ngày một ngày hai, không có bệnh.” Thời Sênh không hề dao động.

“Dung Vương, dù ngài có thật sự muốn ở bên Bệ hạ, chẳng lẽ ngài không hỏi ý kiến của Bệ hạ sao? Ở trong mắt Bệ hạ, ngài là thân nam nhi, ngài cảm thấy Bệ hạ sẽ thích đàn ông sao?”

Đơn Minh thấy vô cùng mệt mỏi, còn không bằng lúc trước cô nàng này làm ầm ĩ ở Hoàng thành, ít nhất khi đó cũng không cướp Bệ hạ nhà bọn họ đi.

Hắn cũng không phải vượt ngàn dặm xa xôi tới đòi người.

Thời Sênh nhìn về phía Kỳ Uyên. Hắn đứng hơi nghiêng, ánh mắt nhìn khói bếp xa xa, Thời Sênh cười một cách cao thâm khó đoán, “Tình yêu đâu có phân biệt giới tính.”

“Dung Vương, rốt cuộc cô hiểu hay không hiểu thế? Cô không khôi

phục lại thân nữ nhi, Bệ hạ ở bên cô sẽ chịu muôn ngàn lời chỉ trích. Cô thật sự thích Bệ hạ như thế thì khôi phục lại thân nữ nhi rồi gả tới Xích Diệu đi, hà tất cứ phải giữ khư khư Bệ hạ thế này?"

"Được, ngươi bảo hắn cưới Bản vương đi."

Đơn Minh: "…"

Với tính cách kia của Bệ hạ, nghe hắn mới là có quỷ.

Đơn Minh quyết định phóng đại chiêu…

"Bà cô à, cầu xin cô cho Bệ hạ về nhà với tôi đi! Nếu không thế nào tôi cũng bị ông nội đánh chết đấy. Hai nhà chúng ta tốt xấu gì cũng có giao tình, cô đừng tuyệt tình như thế có được không hả? Tôi còn trẻ như thế, đến tay con gái nhà người ta còn chưa sờ qua lần nào…"

Người nhiều, Đơn Minh không tiện ôm đùi nên sửa thành ôm cánh tay.

Thời Sênh: "…"

"Chúng ta giải quyết bằng phương thức đơn giản hơn đi." Thời Sênh giật tay áo ra, "Đánh một trận, ngươi thắng ta sẽ giao quyền quyết định cho hắn. Nếu hắn muốn về Xích Diệu ta sẽ tuyệt đối không ngăn cản."

Đơn Minh: "…"

Đây là cách giải quyết đơn giản cái quỷ gì?

Với sức chiến đấu của cô, ta thắng được mới là lạ.

Nghĩ hắn tới đây nhiều ngày như thế, lời đồn ở Bắc Lương mà hắn nghe được chỉ là giả mạo thôi chắc?

Không đánh!

“Còn có cách nào khác không?”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Bắt ngươi lại…”

Đoàn ám vệ lập tức xông lên, “Điện hạ, bình tĩnh, bình tĩnh, không được đâu!”

Đã cướp đi một Hoàng đế, giờ còn bắt một tướng quân, chắc chắn sẽ làm hai nước nổi lên chiến tranh đó.

Ai ngờ Đơn Minh lại vỗ đùi: “Ý kiến hay!”

Đoàn ám vệ: “…” Cái quỷ gì thế?

Còn có người tình nguyện để bị giam cầm sao?

Chương 1247: Vương gia có tin mừng (28)

Đơn Minh không muốn trở về bị Đơn lão gia lột da, hắn thà để chính mình cũng bị bắt còn hơn.

Nhưng nếu đánh nhau thì phải làm sao?

Đơn Minh nói với họ, nếu Xích Diệu dám phát binh thì sẽ giết con tin.

Nghe lý do này xong, nhóm ám vệ mới tỏ vẻ, tướng quân Xích Diệu chơi vui thật, hố cha không nương tay chút nào.

Đơn Minh cứ thế mà mặt dày mày dạn ở lại Bắc Lương.

Quan hệ giữa Thời Sênh và Kỳ Uyên có phần tiến triển hơn. Kỳ Uyên không bài xích cô như trước, nhưng cũng không chủ động làm gì. Lần nào cũng là Thời Sênh mạnh mẽ phi lễ, cuối cùng làm Kỳ Uyên tức điên lên.

Nhưng hôm sau hắn sẽ lại xuất hiện, sau đó lặp đi lặp lại y như ngày hôm trước.

…

Khi Liễu Tử Yên và Sở Lạc về tới kinh thành thì Tư Mã đại nhân đã đăng cơ rồi.

“Mới đi có mấy tháng… mà đã biến hóa lớn như thế.” Liễu Tử Yên nhìn niên hiệu trên cửa thành, cảm thán buông một câu.

Vẻ mặt của Sở Lạc rất kém, dẫn người vào thành.

Bên trong thành rất bình thường, hoàn toàn không có biểu hiện đã từng trải qua đại náo động. Sở Lạc đi thẳng về Vương phủ của mình.

Liễu Tử Yên đuổi theo Sở Lạc, “Vương gia, giờ chúng ta phải làm sao?”

Sở Lạc trầm ngâm một chút, “Lặng yên xem tình hình.”

Tân hoàng không bãi miễn thân phận Vương gia của hắn, dù đã thay đổi triều đại nhưng hắn vẫn là Lạc Vương.

“Lúc trước ta muốn lật đổ Tư Mã gia, ai ngờ…” Liễu Tử Yên nhìn về phía Hoàng thành, ánh mắt phức tạp.

Tư Mã gia không những không đổ mà còn lên nắm Hoàng quyền.

Hoàng đế tiền nhiệm sớm đã có ý thu thập Tư Mã gia. Lúc trước chỉ một chút xíu nữa thôi là đã có thể giệt trừ toàn bộ gia tộc này rồi.

Nếu không phải người kia xuyên không ngáng trở tất cả, hiện tại thế cục có lẽ đã khác.

…

Thời Sênh gặp được Sở Lạc ở trong cung mới biết hắn đã quay về.

Hai bên gặp nhau ở bậc thang đi lên điện Kim Loan.

Sở Lạc đứng ở dưới, Thời Sênh đứng bên trên, hắn ngửa đầu nhìn thiếu niên, đáy lòng dâng lên một cỗ lửa giận vô danh, “Dung Vương

thật có bản lĩnh.”

Thời Sênh cười híp mắt, “Giống nhau, giống nhau.”

Hoàn toàn không có ý gì gọi là khiêm tốn cả.

Thời Sênh nói như vậy làm Sở Lạc chẳng còn muốn nói thêm gì nữa, hắn hừ lạnh một tiếng rồi bước lên bậc thang, theo thái giám vào trong điện Kim Loan.

“Lạc Vương cần phải bảo trọng thân thể đó.”

Giọng của Thời Sênh từ sau bay tới, thân thể Sở Lạc hơi ngưng lại, quay đầu nhìn Thời Sênh với ánh mắt phức tạp.

Đối diện với hắn, thiếu niên ấy vẫn bày ra bộ dáng nhàn nhã.

Giống như câu vừa rồi chỉ là tùy tiện mà nói ra vậy.

Trong lòng Sở Lạc nghĩ ngợi lung tung, thật lâu sau mới nghẹn ra mấy chữ, “Đa tạ Dung Vương đã quan tâm.”

Thời Sênh nhìn Sở Lạc đi vào trong điện Kim Loan.

Cô vẫn nên tìm cơ hội chọc chết nam chính thì hơn, nếu không với vòng sáng của nam chính, chỉ sợ mình lại trở thành vật hy sinh đầu tiên.

Kiên quyết không chịu thua!

Làm vật hy sinh thì cũng phải có lý tưởng.

Thời Sênh không ở cung Hoa Thanh nữa mà dọn về phủ đệ của

mình. Cô còn chưa vào cửa, ám vệ đã chạy tới từ phía một con phố khác.

Không đợi Thời Sênh hỏi, ám vệ Giáp đã bùm bùm nói một tràng, “Điện hạ, đã xảy ra chuyện, Kỳ công tử ở trên đường nhất định muốn chém người, chúng tôi không ngăn cản được.”

Thời Sênh: “…”

Trên đường muốn chém người là cái bệnh gì?

Thời Sênh phất tay, “Đi, xem tên ngốc kia lại muốn giở trò gì.”

Đến nơi mà ám vệ Giáp nói, chỉ thấy ba vòng trong ba vòng ngoài toàn người là người.

“Dung Vương tới, mau tránh ra, mau tránh ra, đằng trước, tránh ra…” Ám vệ Giáp thét lên, người đằng trước liền chủ động nhường ra một đường.

Một đám thiếu nữ liền hưng phấn lên.

“Dung Vương… Trời ạ, là Dung Vương.”

“A! Dung Vương ở đâu…”

Trong tầm mắt ngưỡng mộ của đám thiếu nữ, Thời Sênh tiến vào trong.

Giữa vòng vây, Đơn Minh quỳ trên mặt đất, sắc mặt Kỳ Uyên nhìn hắn đầy âm trầm. Đoàn ám vệ chắn giữa hai người, không khí có vẻ cổ quái.”

“Bà cô, cứu mạng!” Đơn Minh nhìn thấy Thời Sênh thì như nhìn thấy cứu tinh, cũng không quan tâm tới Kỳ Uyên nữa, trực tiếp chạy tới bên cạnh Thời Sênh. Nhưng sau đó phát hiện bản thân lỡ mồm, hắn vội vàng lớn tiếng che giấu: “Dung Vương Điện hạ, ngài mà không tới có lẽ ta phải đi gặp liệt tổ liệt tông mất.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Ngươi lại làm gì rồi?”

“Ta cũng có làm gì đâu, ta chỉ nói với Bệ hạ hai câu, ngài ấy… đột nhiên nói muốn chém ta. Ngài cũng biết đấy, Bệ hạ phát giận có cần lý do đâu, cũng chẳng quan tâm ở chỗ nào.”

Đơn Minh hạ giọng nói mấy lời này, sợ Kỳ Uyên ở bên kia nghe thấy.

Nếu ở Xích Diệu, chắc chắn hắn đã bị lôi xuống chém đầu từ lâu rồi.

Bệ hạ thật đáng sợ.

Kỳ Uyên đúng là nổi giận chẳng quan tâm hoàn cảnh, địa điểm, nói trở mặt là trở mặt, còn nhanh hơn cả lật sách.

Thời Sênh đi tới bên cạnh Kỳ Uyên, rất tự nhiên nắm lấy tay hắn. Kỳ Uyên hơi rụt lại, sau đó lại cầm lấy tay cô, giọng nói tràn đầy sát khí lạnh thấu xương, “Giúp Trẫm chém hắn.”

Thời Sênh chỉ hai tên ám vệ, “Các ngươi, mau kéo hắn ra chém đi.”

Công bằng, chính nghĩa gì cũng không thể quan trọng bằng nàng dâu được.

Đơn Minh trợn mắt há hốc mồm, muốn làm gì thế? Sao hắn vẫn bị chém chứ?

Hắn không muốn bị chém có được không?

Dung Vương, ngài đang trợ Trụ vi ngược* đấy.

** Trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy "trợ Trụ vi ngược".*

Nhóm ám vệ đã sớm nhìn Đơn Minh không vừa mắt, lúc này đều gian xảo vây lấy hắn, "Đắc tội Đơn tướng quân rồi."

"Người đâu, mau tới, hộ giá!" Đơn Minh nhổm dậy từ mặt đất, nhanh chóng lẩn vào triong đám người làm cho cả đám đông gà bay chó sủa.

Nhóm ám vệ đuổi theo Đơn Minh, đám người vây xem vẫn chưa tản đi.

Nhìn hai người đàn ông tay trong tay, đáng lẽ phải là một cảm giác rất quái dị, nhưng nếu là hai nam nhân giá trị sắc đẹp hơn người nắm tay nhau thì lại là chuyện khác.

Cho nên nói, giá trị sắc đẹp đều quyết định hết thảy.

Đây là thế giới bị giá trị của nhan sắc chi phối mà.

"Dung Vương thật lợi hại, ngay cả Hoàng đế Xích Diệu cũng bị thu làm nam sủng. Không biết Dung Vương phủ còn thiếu người không, ta nguyện ý tới làm người bưng trà rót nước?"

"Nam sủng cái gì chứ? Dung Vương nói, Kỳ công tử sau này sẽ là Chính phi của Dung Vương phủ."

“Nói khi nào?” Bầy thiếu nữ ngơ ngác.

“Lần trước khi Kỳ công tử bị người ta tỏ tình ấy, hu hu hu, đáng tiếc ta không phải là nam nhi.”

Hiện tại, trong Hoàng thành, từ trên xuống dưới, có ai mà không biết người Thời Sênh sủng ái nhất chính là Hoàng đế Xích Diệu.

Có ủng hộ thì tất nhiên cũng có phản đối.

“Thói đời ngày sau, đúng là người nào cũng có thể có.”

“Hai người đàn ông ở trên phố mà lôi lôi kéo kéo, còn ra cái thể thống gì, thật mất mặt.”

“Blablabla…”

Thời Sênh không để ý tới những người đó. Trên thế giới này có trăm vạn kiểu người, cô có thể lấp được miệng một người, sao có thể bịt miệng được cả thiên hạ chứ?

Bọn họ nói nhiều một câu cũng chẳng làm cô mất đi miếng thịt nào. Cuối cùng chẳng phải họ vẫn phải nhìn sắc mặt cô mà sống đó sao?

Thời Sênh dẫn Kỳ Uyên ra khỏi vòng vây, đi tới trà lâu bên cạnh.

Thời Sênh không buông tay hắn ra, dẫn hắn lên lầu, vừa đi vừa nói, “Sao ngài ra ngoài mà vẫn mặc thế kia?”

Kỳ Uyên hừ lạnh, “Trẫm không mặc long bào thì mặc cái gì chứ?”

Thời Sênh ghé sát vào hắn, cười xấu xa, “Ngài có thể không mặc gì.”

Kỳ Uyên đã bị thả thính thành thói quen nên lập tức hiểu ý tứ trong câu nói của cô, vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên.

Chương 1248: Vương gia có tin mừng (29)

"Vô sỉ.” Kỳ Uyên giật tay ra khỏi tay cô, bước lên lầu trước.

Thời Sênh cười đuổi theo, “Không vô sỉ thì sao có thể theo đuổi được ngài, Bệ hạ nói có đúng không?”

Kỳ Uyên liếc xéo cô một cái, “Ai ở bên ngươi chứ hả?”

Thời Sênh chớp mắt, “Bệ hạ không muốn ở bên ta sao?”

Kỳ Uyên nghẹn lời.

Có muốn không?

Kỳ Uyên không biết.

Lúc ở bên “hắn”, tâm tình Kỳ Uyên luôn rất bình thản. Dù có lúc bị “hắn” làm cho tức điên lên nhưng cũng sẽ mau chóng bình phục trở lại.

Nhưng mà…

Bọn họ đều là đàn ông.

Kỳ Uyên rũ mắt, tránh đề tài này, “Trẫm đói rồi.”

Thời Sênh không hỏi nữa, đẩy cửa bảo hắn tiến vào, phân phó người phía sau đi theo tiểu nhị chuẩn bị trà và điểm tâm.

Thời Sênh đóng cửa lại, nhẹ giọng nói, “Ta sẽ chuẩn bị thường phục cho ngài, long bào này ngài mặc ở nhà là được rồi, đừng có mặc rồi đi rêu rao khắp nơi nữa.”

“Trẫm muốn mặc cái này.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, Kỳ Uyên cũng mắt đối mắt với cô, trong con ngươi có vài phần khiêu khích, nhưng là muốn biết cô có thể chịu đựng hắn tới mức nào.

“Ngài đúng thật là…” Thời Sênh khẽ cười, “Cậy sủng mà kiêu.”

Cô phát hiện, Phượng Từ càng lúc càng thích gây rối vô cớ.

Còn vượt qua cả phạm vi tùy hứng của nữ chính nữa.

“Dung Vương không chịu đựng được thì có thể đưa Trẫm về.”

Thời Sênh duỗi tay nhéo mặt hắn, “Sao có thể, ngài làm gì cũng đúng hết.”

Kỳ Uyên gạt tay cô ra, ánh mắt lạnh lùng, “Dù cho Trẫm san bằng của Bắc Lương của ngươi sao?”

Thời Sênh nghiêng đầu, kiêu ngạo mà tự tin, “Ngài muốn Bắc Lương, ta sẽ dâng nó lên cho ngài bằng hai tay.”

Một đám NPC sao có thể quan trọng bằng nàng dâu của mình chứ.

Ừm, yêu chiều chính là phải như thế. Không có cách nào cả, chỉ có mỗi một nàng dâu này thôi, không chiều không được.

“Vậy nếu Trẫm muốn mạng của ngươi thì sao?”

Ý cười trên mặt thiếu niên thu liễm lại. Kỳ Uyên nhấp môi nhìn cô, trái tim không hiểu tại sao bắt đầu co rút đau đớn.

Tốc độ lưu thông của không khí trong phòng như bị kéo chậm lại, áp lực lan tràn trong không gian.

Thật lâu sau, hắn mới nghe giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, “Ngài chết ta cùng, ta sẽ cho ngài.”

Con ngươi của cô nghiêm túc, hoàn toàn không có ý nói đùa.

Kỳ Uyên hoảng hốt nhìn đi chỗ khác, lập tức đứng lên nhưng người lại đụng vào bàn khiến cho đồ vật trên bàn rơi hết xuống mặt đất, toàn bộ vỡ nát.

Hắn thối lui về sau, nhìn mặt đất hỗn độn, nuốt nước bọt, “Ta… Ta trở về đây.”

Thời Sênh nhanh tay giữ hắn lại, hơi ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hắn, “Kỳ Uyên, ngài phải quen đi.”

Kỳ Uyên mới chỉ nghe cô gọi tên mình hai lần, đại đa số thời điểm nếu không gọi là Bệ hạ thì sẽ nói trống không.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, “hắn” cũng mắng mình như thế.

Đây là lần thứ hai.

“Ta…” Không quen được.

Hơi thở Kỳ Uyên hỗn độn, ánh mắt hoảng loạn, không dám nhìn Thời

Sênh.

Thời Sênh đứng dậy, trực tiếp hôn hắn. Thân mình Kỳ Uyên cứng đờ, trừng mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Nụ hôn dịu dàng như gió xuân lướt trên mặt hồ làm cho trái tim hắn nhộn nhạo không yên.

Lúc tâm tình không tốt liền rất bá đạo, không cho hắn nửa phần phản kháng, càng phản kháng thì càng hôn lâu.

Nhưng lúc này hắn lại không biết tâm tình của Dung Vương tốt hay không tốt, nụ hôn hôn dịu dàng mà vẫn mang theo vẻ bá đạo.

Thời Sênh cắn cánh môi hắn, nhẹ giọng nói, “Ngài xem, không phải rất quen đấy sao?”

Kỳ Uyên trừng mắt với cô, tai hơi đỏ lên, một hồi lâu hắn mới nghẹn ra được mấy chữ, “Ta… Ta vẫn phải về Xích Diệu.”

Nói xong, lại bổ sung thêm một câu, “Ta còn có việc phải làm.”

Thời Sênh buông hắn ra, sửa lại tóc cho hắn, “Ừ, ta sẽ bảo ám vệ đưa ngài về.”

“Ngươi…” Kỳ Uyên kinh ngạc, cứ thế đồng ý luôn sao?

“Ta cũng có chuyện phải làm.” Thời Sênh cười khẽ, “Ta sẽ không can thiệp ngài làm gì. Giữ ngài lại đây cũng chỉ muốn ngài biết, ai là người mà ngài muốn chung sống cùng hết phần đời còn lại mà thôi.”

Trái tim Kỳ Uyên đập nhanh trong lồng ngực, hắn gục đầu xuống, giọng buồn bã, “Ta biết rồi.”

Hắn đã thật sự tiếp nhận một người đàn ông rồi.

…

Thời Sênh sắp xếp người đưa Kỳ Uyên trở về, ám vệ bên người cô đều phái đi hết, còn mượn thêm nhân mã ở Tư Mã gia nữa.

Cuối cùng, Đơn Minh “bị chém” cũng đi theo.

Thời Sênh đưa bọn họ ra khỏi thành, “Đồ vật ta đưa cho tuyệt đối không được gỡ xuống, ngủ cũng không thể, có hiểu không?”

Kỳ Uyên sờ sờ đồ vật kỳ quái trên cổ tay rồi gật đầu.

Thời Sênh vui vẻ nói, “Hôn ta một cái nào, sẽ không được gặp nhau rất lâu đấy.”

Kỳ Uyên nhìn chằm chằm vào gương mặt đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chần chừ một chút rồi cúi người, đặt môi lên làn môi đỏ thắm của cô.

Trước kia, hắn không khi nào chủ động đáp lại, lần này coi như là lần đầu tiên hắn chủ động.

Khác với khi “hắn” hôn mình, lúc Kỳ Uyên giữ quyền chủ động, hương vị của Dung Vương làm hắn trầm mê, không thể tự thoát ra được.

Kỳ Uyên đột nhiên xuất hiện suy nghĩ không muốn quay về.

Ý niệm này vừa xuất hiện liền sinh sôi nảy nở như cỏ hoang.

Thời Sênh đẩy hắn ra, ôm lấy mặt hắn, “Được rồi, ta sẽ nhanh chóng

tới tìm ngài, đừng có xảy ra chuyện gì đấy.”

Thời Sênh chạm trán vào trán hắn, đứng dậy và đi xuống xe ngựa.

Kỳ Uyên duỗi tay muốn lôi cô lại nhưng chỉ bắt được góc áo, vải dệt mềm mại tuột khỏi đầu ngón tay hắn, màn xe đong đưa, thân ảnh ấy đã biến mất. Hắn nhìn xe ngựa trống rỗng, hồi lâu sau mới thả tay xuống.

Xe ngựa thong thả chuyển động, Hoàng thành càng lúc càng xa, cuối cùng biến thành một đường thẳng, rồi thành một điểm.

…

Thời Sênh đứng ngoài ngoại thành, vặn vẹo cổ, phải mau chóng thu phục nam nữ chính rồi đi ngủ với vợ thôi.

Cô xoay người quay về thành.

“Dung Vương.”

Vệ binh thủ thành cung kính hành lễ.

“Phía trước có chuyện gì vậy?” Thời Sênh dừng lại, hỏi một vệ binh.

Phía trước thành đang có một đám người vây quanh, ồn ào nhốn nháo, không biết đang làm gì?

“Bẩm Dung Vương, có người té xỉu, một vị công tử dang chữa trị.”

Thời Sênh: “…” Gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp ấy à?

Không sợ gặp phải ăn vạ à?

Thời Sênh đi qua đám người đó, còn chưa đi được bao xa liền nghe thấy tiếng mắng tức giận. “Cha ta lớn tuổi như thế rồi mà các ngươi còn không biết xấu hổ đâm vào? Nếu cha ta xảy ra chuyện gì, các ngươi cứ chờ gặp quan đi!”

Thời Sênh: “…” Quả nhiên là ăn vạ! Chậc chậc! Thói đời bây giờ!

Trở về bảo ông ngoại phải ban bố điều lệnh cấm ăn vạ, nếu vi phạm tru di cửu tộc mới được.

[…] Ký chủ, cô đừng làm loạn.

Liên lụy cửu tộc cũng nói ra được, sao cô không lên trời luôn đi?

Thời Sênh hừ một tiếng, không tỏ ý kiến gì.

“Công tử nhà chúng ta có lòng tốt cứu ông ta, ngươi làm người như thế nào đấy hả, không biết lòng người tốt à?”

“Được rồi, cho vị huynh đệ này chút bạc đi.”

Thời Sênh còn chưa đi được nửa bước đã thu chân về.

Giải dược di động của Thất Tinh Tuyệt Tình.

Cô nhìn về phía đám người, Tịnh Trần mặc một thân quần áo màu trắng sạch sẽ, thanh lãnh cao quý như tiên nhân đi lạc vào phàm trần vậy.

“Công tử, rõ ràng là chúng ta cứu người, sao ngài còn cho hắn bạc chứ?”

“Các ngươi cứu người ư? Ai nhìn thấy? Ta không truy cứu tội các ngươi đâm phải người thì thôi, các ngươi còn không biết xấu hổ ôm công lao vào người à?”

“Sao ngươi có thể…”

Tịnh Trần ngăn người nói chuyện lại, “Chỉ là việc nhỏ thôi, không cần tranh chấp, thanh giả tự thanh, đục giả tự đục, cho hắn bạc đi.”

Người nọ căm giận trừng mắt với đối phương một cái, “Công tử nhà chúng ta tâm tính tốt, không so đo với ngươi.”

Chương 1249: Vương gia có tin mừng (30)

Tịnh Trần cho bạc, đám người dần dần tản ra.

Thời Sênh đứng sau đám người. Lúc này người tản đi nên hộ vệ bên cạnh Tịnh Trần liếc một cái là nhìn thấy cô ngay.

“Công tử, là Dung Vương.” Hộ vệ gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này.

Lúc trước, ở khách điếm kia, chính là vị này phát rồ lên.

Tịnh Trần nhìn theo tầm mắt của hộ vệ, vừa lúc mắt đối mắt với Thời Sênh.

Nếu nói hắn thanh tâm quả dục, nhìn thấu hồng trần thì thiếu niên trước mặt lại làm lơ vạn vật, không có bất cứ thứ gì lọt được vào mắt “hắn”, thất tình lục dục cũng như bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tuổi còn nhỏ mà sao đã có tâm cảnh như thế rồi?

Tịnh Trần thu liễm tâm tư, hơi gật đầu chào, “Dung Vương.”

Không có nhiều sự cung kính nhưng cũng không có coi thường làm người ta không thể bắt bẻ được gì.

Thời Sênh cười như không cười, nói: “Tịnh Trần công tử, lòng người hiểm ác, phải cẩn thận đó.”

“Nhân tính vốn thiện, Dung Vương phải tin vào bốn chữ này.”

“Nhân tính luôn biến, Tịnh Trần công tử nên tin vào bốn chữ này.” Thời Sênh đổi chữ đáp trả lại cho Tịnh Trần.

Tịnh Trần hơi kỳ quái, “Sao Dung Vương lại có thể làm méo thiện ý của người khác như thế được?”

Thời Sênh cong môi, “Bởi vì bọn họ chưa bao giờ cho Bản vương thiện ý cả.”

“Từ đâu mà Dung Vương biết người khác không có thiện ý với mình?” Tịnh Trần cũng coi như đã gặp vô số kiểu người, nhưng hắn không dám liếc mắt đã có thể kết luật một người là thiện hay ác.

“Khi ngươi gặp qua nhiều người…” Thời Sênh hơi dừng lại, “Ngươi sẽ biết, cánh rừng lớn, loại người nào cũng có.”

Tịnh Trần: “…” Câu mở đầu kiểu này làm người ta không biết đáp lại thế nào.

“Tịnh Trần công tử, thật là huynh rồi, ta còn tưởng mình nhìn nhầm…” Liễu Tử Yên từ bên cạnh chạy tới, vẻ mặt kinh hỉ, nhưng khi nhìn thấy Thời Sênh thì lập tức chuyển sang kinh hãi, “Dung Vương, ngươi… Sao ngươi lại ở đây?”

Ngữ khí kia giống như việc Thời Sênh xuất hiện ở đây là một tội lỗi vô cùng lớn ấy.

Thời Sênh hếch cằm, “Bản vương ở đây thì liên quan gì tới Liễu cô nương nhỉ?”

Giờ Liễu Tử Yên không dám đối đầu với Thời Sênh liền hạ thấp tư

thái, “Dung Vương đừng hiểu lầm, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, không có ý gì khác.”

Trong đáy lòng Liễu Tử Yên tất nhiên rất hận Thời Sênh, lúc trước cô suýt chút nữa đã giết ả, nhưng giờ ở Bắc Lương này, ngoại trừ tân Hoàng ra, chỉ có vị Dung Vương này là tôn quý nhất.

Hơn nữa, người này cũng giống ả, tới từ thế giới khác, sao ả phải đâm đầu đi đắc tội người ta làm gì chứ?

Nữ chính đột nhiên tỏ ra yếu thế, Thời Sênh có hơi bất ngờ, sao ngươi không gây chuyện với ta đi?

Ngươi không gây chuyện, sao ta có thể hành động được chứ?

Nữ chính không làm gì, Thời Sênh liền thấy chán ngắt, “Bản vương đi đây.”

Nữ chính và nam phụ diễn cũng chẳng có gì hay…

Ừm, không bằng mời nam chính tới xem nhỉ?

Không được, vạn nhất không có gì vui, chẳng phải là lãng phí thời gian của nam chính sao?

Thời Sênh đang chuẩn bị từ bỏ ý định này thì lại nhìn thấy có hai cô nương lén lút ở gần đó.

Cô nỗ lực lục lọi trong trí nhớ của nguyên chủ, cuối cùng cũng tìm ra danh tính đối tượng... Kẻ ái mộ Sở Lạc.

Hình như là con gái đại quan nào đó, là một nữ phụ rất thích gây chuyện, kết cục cũng rất thảm.

Hai chủ tớ này rõ ràng đã nhìn thấy Liễu Tử Yên và Tịnh Trần.

Mẹ kiếp, nữ phụ muốn xông lên rồi!

Thời Sênh vừa mới từ bỏ ý định xem diễn lại quay ngược trở lại.

Hai cô nương đi theo Liễu Tử Yên và Tịnh Trần. Thời Sênh đi theo sau bọn họ. Cô dùng bùa ẩn thân, nếu không các cô nương xung quanh thế nào cũng hò hét chói tai cho mà xem.

Không có cách nào cả, giờ cô là người nổi tiếng mà.

Liễu Tử Yên và Tịnh Trần đang nói chuyện, hai người đi dạo trên phố một hồi. Phỏng chừng là Liễu Tử Yên đề nghị ăn cơm nên hai người đi tới một tửu lâu.

Cô nương trang điểm tinh xảo nhìn chằm chằm tửu lầu, sắc mặt đầy vẻ xấu xa, cắn răng nói, “Đồ nữ nhân không biết xấu hổ Liễu Tử Yên, thông đồng Lạc Vương rồi lại đi lại gần gũi với người đàn ông khác như thế.”

“Tiểu thư, người đừng nóng giận.” Nha hoàn nhỏ giọng khuyên.

“Bản tiểu thư có thể không tức giận sao?” Cô nương kia quát lớn một câu. Nàng ta với Lạc Vương mới là xứng đôi vừa lứa, nhưng tiện nhân Liễu Tử Yên kia lại cả ngày bám lấy, câu dẫn Lạc Vương.

Con ngươi của nha hoàn hơi đảo, tiến lên nói vào tai cô nương kia, “Tiểu thư, Liễu Tử Yên lén đi gặp đàn ông… không bằng chúng ta…”

“Cái này… hình như không tốt lắm đâu?” Cô nương kia hơi chần chừ, khăn tay trong tay bị vò thành một nhúm.

“Tiểu thư, nếu việc này thành thì Liễu Tử Yên kia làm gì còn cơ hội gả cho Lạc Vương, lúc đó chẳng phải vị trí Lạc Vương phi sẽ là của người sao?”

Cô nương kia rối rắm một hồi, cuối cùng lý tưởng gả cho Lạc Vương chiến thắng lương tri, “Ngươi đi làm đi, cẩn thận một chút, ta đi mời Lạc Vương.”

Nha hoàn gật đầu, tỏ vẻ cam đoan sẽ không có ai phát hiện ra.

Thời Sênh đứng ở sau lưng: “…”

Hiện tại, thủ đoạn của đám tiểu cô nương quá kinh khủng nha!

Thời Sênh nhớ lại cốt truyện, trong cốt truyện cũng có đoạn này, nhưng miêu tả cũng không kỹ lắm, chỉ biết Liễu Tử Yên không sao, nhưng gia tộc của cô nương kia gặp tai ương.

Thực rõ ràng là nam chính đã lên sân khấu, cứu được nữ chính.

Thời Sênh suy tư trong chốc lát sau đó liền tới Lạc Vương phủ trước cô nương kia.

Sở Lạc không ngờ Thời Sênh sẽ tìm tới cửa nhà mình, đáy lòng có chút không rõ tại sao, nhưng người đã tới rồi, hắn không thể đuổi đi được.

Sở Lạc không thèm hàn huyên câu nào, trực tiếp hỏi vào vấn đề, “Dung Vương, có chuyện gì không?”

Thời Sênh ngồi ở ghế chủ vị, tay chống cằm, giọng nhẹ nhàng, “Không có việc gì, tới thăm xem Sở Vương dạo này sống thế nào

thôi.”

Sở Lạc nhíu mày, “Không nhọc Dung Vương quan tâm, Bản vương sống rất khá.”

Trong tay Sở Lạc nắm binh quyền, ngay cả Tân hoàng cũng phải cố kỵ mấy phần. Lúc trước náo động, hắn không ở kinh thành nên không xảy ra chuyện gì mà thôi.

Thời Sênh cười không rõ ý vị, “Thật sao?”

Sau đó, không khí liền lạnh xuống.

Sở Lạc nhìn thiếu niên đang uống trà, mày càng nhăn lại, “Dung Vương tới tìm Bản vương chỉ để hỏi Bản vương sống thế nào thôi sao?”

“Bản vương tới uống trà, Lạc Vương không thấy phiền chứ?”

Đáy lòng Sở Lạc càng phức tạp, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc người này muốn làm gì.

Hai người cứ ngồi như thế, người bên ngoài vào bẩm báo mấy lần, nói có người tới tìm hắn, nhưng Lạc Vương cũng chẳng quan tâm, giờ hắn chỉ muốn biết Dung Vương tới đây làm gì.

Thời Sênh uống ba ly trà, tính toán thời gian thấy cũng không sai biệt lắm.

Lúc này, cô mới đứng dậy nhìn Sở Lạc, không hề che giấu ác ý trên mặt, “Ta tin tưởng Lạc Vương sẽ sớm không còn cảm thấy dễ chịu thôi. Nhìn thấy ngươi sống không được tốt, Bản vương rất vui vẻ.”

Sở Lạc đứng bật dậy, trừng mắt với Thời Sênh, “Lời này của Dung Vương là có ý gì?”

“Giai nhân có hẹn, Lạc Vương nên nhanh một chút, nói không chừng còn được xem trò hay. Ừm… nói trước cho rõ ràng, Bản vương chỉ là kéo dài thời gian, chuyện khác đều không phải Bản vương làm. Đến lúc đó đừng có nước bẩn nào cũng hắt lên người Bản vương nha.”

Lời của Thời Sênh coi như đã nói trắng ra, Sở Lạc mà còn không hiểu thì hắn đã không phải nam chính nữa.

Trong đầu Sở Lạc nhanh chóng chuyển động, sau đó hắn xoay người hỏi người vừa tìm mình ở đâu rồi đi thẳng qua bên đó.

[…] Tư thế hủy CP của ký chủ càng lúc càng kỳ quái.

Cô nha, kéo dài thời gian mà còn dám nói ra? Đến lúc đó không sợ người ta hận chết cô à?

Thời Sênh vênh váo, “Dù bọn họ biết ta làm thì cũng có thể làm gì ta chứ?”

[…]

Người khác làm chuyện xấu chỉ hận không thể che giấu không cho ai biết. Ký chủ nhà nó thì ngược lại, chỉ hận toàn thế giới không biết chuyện là do ông làm, nhưng các ngươi có thể làm gì ông được chứ?

Đột nhiên cảm thấy may mắn vì đám người kia là NPC…

Ôi đệch! Cái này không phải trò chơi! NPC cái rắm gì!

Chương 1250: Vương gia có tin mừng (31)

Trò hay như thế, sao Thời Sênh có thể không đi xem được chứ?

Thời Sênh đi rất chậm rãi, lúc tới nơi thì tửu lâu đã bị người của Sở Lạc vây lại.

Cô đứng trong đám người nên không biết cảnh tượng bên trong thế nào, nhưng bên trong đang truyền ra tiếng đánh nhau, phỏng chừng là sự đã thành rồi.

Không bao lâu sau, Sở Lạc từ trong đi ra, mặt trầm như nước, không thấy Liễu Tử Yên.

Tầm mắt hắn rơi xuống người Thời Sênh, dừng lại vài giây, sau đó đột nhiên rút đao của thị vệ bên cạnh, chém thẳng xuống chỗ cô.

Thời Sênh: "…"

Mẹ kiếp!

Nam chính đại nhân, ngươi nói đạo lý chút nha.

Ông chỉ đi uống trà, không hề làm gì Liễu Tử Yên, ngươi giết ông làm cái quái gì?

Đây là ngươi tự đưa mình tới cửa, không đánh thì thật hổ thẹn rồi.

Mọi người chỉ thấy Lạc Vương đột nhiên xông về phía Dung Vương,

sau đó những gì xảy ra lại nằm ngoài dự đoán của họ.

Sao cuối cùng lại trở thành Lạc Vương bị đánh thế này?

Thời Sênh xách Sở Lạc từ trên mặt đất lên: “Lạc Vương gia, Bản vương không phải đã nói với ngươi rồi sao, việc này Bản vương cũng chỉ là kéo dài thời gian một tí, ngươi đem toàn bộ giá trị thù hận trút lên đầu Bản vương là hơi quá đáng rồi đấy nhé!”

Mắt Sở Lạc đỏ ngầu, rít từng tiếng qua kẽ răng, “Nếu ngươi đã biết, vì sao còn ngăn cản?”

Thời Sênh cười nhạo, “Ngươi sẽ đi ngăn cản địch nhân của ngươi bị người ta đưa lên giường sao? Bản vương không có trái tim rộng lượng như Lạc Vương thế đâu.”

Thánh mẫu Maria là thuộc về nữ chính, không liên quan gì tới vai ác như cô.

Lời Thời Sênh nói làm Sở Lạc không có cách nào phản bác.

Liễu Tử Yên động vào Tư Mã gia, đối với Dung Vương mà nói chính là địch nhân. Nếu một người không thể tàn nhẫn được với địch nhân của mình, vậy thì khó mà tồn tại được.

Thời Sênh buông Sở Lạc ra, đứng lên, nhìn về phía khách điếm.

Ừm…

Kịch này của nam chính và nữ chính không diễn nổi nữa đi.

Nữ chính đã ngủ với nam thứ, nam chính mà còn muốn ả, vậy thì cô… lại hủy một lần nữa là được rồi.

…

Trong tửu lầu, Liễu Tử Yên nằm trên giường nệm, ý thức không rõ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ mê người.

Tịnh Trần chỉ mặc áo đơn đứng ở trước mặt ả, vẻ mặt luôn an tĩnh hiền hòa lộ ra mấy phần cổ quái.

Trong cốt truyện, Tịnh Trần thích Liễu Tử Yên, nhưng kết cục hắn vẫn không hề có được ả. Chính vì không có được nên Liễu Tử Yên mới có thể trở thành vầng trăng sáng trong lòng hắn.

Nhưng giờ phút này hắn còn chưa thích Liễu Tử Yên mà đã cùng ả lăn giường rồi. Tuy biết là trúng thuốc nhưng lúc này trong lòng hắn đa phần là áy náy, hoàn toàn chưa có tình cảm yêu thích gì với Liễu Tử Yên cả.

Lúc Liễu Tử Yên tỉnh lại thì đã là buổi tối, ả đã được đưa tới một gian khách điếm.

Tịnh Trần mặc xiêm y sạch sẽ ngồi ở trên giường.

Đầu tiên ả hơi mê man, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Chúng ta?”

Tịnh Trần im lặng vài giây rồi trịnh trọng hứa hẹn, “Ta sẽ phụ trách.”

Ngực Liễu Tử Yên phập phồng mấy cái, tay siết lại, “Ai hạ thuốc?”

Tịnh Trần liếc nhìn ả, lông mi hơi rủ xuống, “Thiên kim nhà Trương thượng thư.”

Lúc đó, cô nương kia tới cùng Sở Lạc, Sở Lạc nổi giận một cái, cô nương đó liền khai hết.

Nha hoàn kia không biết lấy được thuốc ở đâu, không màu không vị, vốn là định dùng lên người Sở Lạc.

Ai biết hôm nay gặp phải Liễu Tử Yên và Tịnh Trần, không phải có tác dụng rồi sao?

Y thuật của Liễu Tử Yên dù lợi hại nhưng thuốc này không màu không vị, ả hoàn toàn không nhận ra nên mới trúng chiêu.

Theo cách nói của Thời Sênh, đều là kịch bản.

Dù nữ chính tài giỏi cỡ nào, nên trúng chiêu thì sẽ trúng chiêu.

Trước kia thiên kim của Trương Thượng thư đã ngáng chân không ít lần ngăn cản Liễu Tử Yên và Sở Lạc ở bên nhau, nhưng Liễu Tử Yên chưa bao giờ để nàng ta vào mắt, ả là một người hiện đại, chẳng lẽ không đấu được một người cổ đại sao?

Ai biết hôm nay lại bị vấp ngã lớn như thế này.

“Chuyện này có những ai biết?” Lúc ấy thần trí Liễu Tử Yên không rõ, chỉ nhớ rõ là có người đã tới, nhưng ả lại chẳng nhớ là ai.

“Lạc Vương… Dung Vương…” Tịnh Trần thong thả phun ra hai cái tên.

Mắt Liễu Tử Yên trừng lớn, Lạc Vương đã biết?

Sao có thể…

Cũng đúng, vị kia của Trương gia hao nhiều tâm tư như thế, sao có thể không để Lạc Vương nhìn thấy chứ?

Liễu Tử Yên xốc chăn lên định xuống giường, ả muốn đi giải thích rõ ràng với Lạc Vương.

Nhưng chân vừa chạm đất thì đầu liền choáng váng, trước mắt tối sầm. Tịnh Trần lập tức đỡ lấy ả, “Liễu cô nương.”

Liễu Tử Yên hơi dựa vào Tịnh Trần, ngón tay gắt gao bắt lấy cánh tay hắn, “Ta… Thân thể ta làm sao thế này?”

Cả người hoàn toàn không có sức lực.

Tịnh Trần bế ả lên giường, giọng hơi chần chừ, “Là di chứng sau khi… cùng ta. Nàng yên tâm, không sao cả, thân thể chỉ suy yếu mấy ngày, nhưng sau đó nàng sẽ có được chỗ tốt.”

Liễu Tử Yên nhìn Tịnh Trần đầy khó hiểu.

Tịnh Trần không giải thích, môn phái của bọn họ cả đời không thể lấy vợ, bởi vì sau khi làm chuyện kia, tu vi sẽ bị thụt lùi, mà thân thể của nữ tử sẽ càng ngày càng tốt hơn.

…

Thời Sênh đánh Sở Lạc xong liền về phủ. Đến nửa đêm, đột nhiên có người gõ cửa.

Thời Sênh bực bội bò dậy khỏi giường, “Gõ cái gì mà gõ, hơn nửa đêm rồi còn có để cho người ngủ không hả? Sao, lại là ai muốn tạo phản?”

Hạ nhân ở ngoài cửa bị Thời Sênh dọa nhảy dựng, lập tức quỳ xuống, “Điện hạ, chỗ cửa thành truyền đến tin tức, đoàn xe của Kỳ công tử quay lại, mời ngài mau chóng qua đó.”

Thời Sênh: “…”

Cô véo lên đùi một cái, không phải nằm mơ.

Ban ngày mới đi, sao đêm lại quay về rồi?

“Chuẩn bị ngựa.”

Cổng thành đóng lại từ lúc mặt trời lặn, sẽ không dễ dàng mở ra.

Lúc này, đoàn xe của Kỳ Uyên đột nhiên quay về, người giữ cửa thành không dám tự tiện mở ra, chỉ có thể đi mời Thời Sênh.

Thời Sênh phân phó người mở cửa thành, cưỡi ngựa đi tới chỗ đoàn xe.

Ám vệ Giáp, Ất tiến lên bẩm báo, “Điện hạ, nửa đường Kỳ công tử đòi quay về. Ngài tới thăm ngài ấy một chút, tâm tình của Kỳ công tử hình như không tốt lắm.”

Thời Sênh liếc nhìn đoàn xe một cái, đám người Đơn Minh không thấy đâu.

Cô xuống ngựa, đi về phía xe ngựa, xoay người lên xe rồi nói với người đánh xe, “Về phủ.”

Trong xe ngựa rất tối, Thời Sênh chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen ngồi thù lù trong góc. Cô đá văng đồ đạc lộn xộn trên xe ra, ngồi xuống bên cạnh hắn, “Sao thế? Lại làm ầm ĩ là thế nào?”

Kỳ Uyên không hé răng, hắn duỗi tay cầm lấy tay cô, sau đó siết chặt.

Sức lực rất lớn, Thời Sênh có cảm giác hắn muốn bóp gãy tay mình.

“Lưu luyến ta?”

Im lặng, không có tiếng đáp lại.

“Lưu luyến ta thì đừng đi nữa, chờ ta giải quyết xong việc rồi sẽ đưa ngài về đó, thế nào?”

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Thời Sênh: “…”

Sao lại biến thành người câm rồi?

Xe ngựa đi từ cửa thành tới phủ Dung Vương. Kỳ Uyên vẫn chưa từng mở miệng một lần, xe ngựa dừng lại, hắn cũng không có ý nhúc nhích.

“Đi xuống không?” Thời Sênh nhẫn nại hỏi.

Thời Sênh ngồi chờ một chút, Kỳ Uyên không động đậy. Thời Sênh điên tiết, thô lỗ bế hắn xuống xe.

Người bên ngoài vội vã cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không nhìn thấy gì.

Thời Sênh đá văng cửa phòng, bế hắn vào, ném lên giường, người cũng đè tới, nhéo hắn cằm bắt hắn nhìn thẳng vào mình, “Ngài làm sao thế? Nói chuyện.”

Tầm mắt Kỳ Uyên không tránh được nữa, chỉ có thể nhìn thẳng vào cô. Hắn động đậy cái cằm hơi khó chịu, nghẹn ra hai chữ, “Không biết.”

Nói theo kiểu vô cùng đúng tình hợp lý.

Thời Sênh: “…”

Chương 1251: Vương gia có tin mừng (32)

Thời Sênh buông hắn, Kỳ Uyên lập tức đẩy cô ra, ngồi dậy, giọng hơi nặng nề, “Ta không biết mình bị sao nữa, ta chỉ là… không muốn rời khỏi ngươi.”

Mấy chữ sau nói rất nhỏ, như đang tự nói với chính mình vậy.

Thời Sênh nửa quỳ trên giường, nghiêng đầu nhìn hắn, cánh môi khẽ mở, “Vậy thì đừng rời khỏi ta nữa. Ngài muốn cái gì ta cũng có thể cho ngài.”

Những hình ảnh quen thuộc lại ập tới.

Giống như đã có rất nhiều người nói cho hắn những lời này, đáy lòng hắn có một loại trực giác, những người đó đều chỉ là một người.

Mà người kia… hiện đang ở trước mặt hắn.

Kỳ Uyên đứng dậy, âm thanh hơi rung, “Ta về phòng đây.”

Thời Sênh giữ chặt hắn, hơi ngửa đầu, “Ngủ cùng ta đi.”

Kỳ Uyên quay đầu lại, còn chưa kịp từ chối thì đã nghe cô nói tiếp, “Ta nhớ chàng.”

Kỳ Uyên hơi đấu tranh một chút, “Ta… Ta còn chưa chuẩn bị tốt.”

Đầu óc Kỳ Uyên đang trống rỗng, hai người đàn ông thì làm chuyện

kia như thế nào chứ?

Làm đế vương, tất nhiên là có hiểu biết về chuyện phòng the, nhưng đó là chuyện của một người đàn ông với một người phụ nữ. Giờ bọn họ lại là hai người đàn ông đấy?

“Ừm, trước khi chàng chuẩn bị tốt, ta sẽ không chạm vào chàng.” Thời Sênh cam đoan một cách nghiêm túc.

Kỳ Uyên tiếp tục đấu tranh thêm một lát, cuối cùng từ bỏ giãy giụa, “Ta muốn tắm gội.”

Thời Sênh cười và xuống giường, “Vậy chàng đợi chút, có đói bụng không? Hay là ăn một chút gì nhé?”

Kỳ Uyên gật đầu lung tung.

Thời Sênh để hắn lại trong phòng, đi ra ngoài phân phó người chuẩn bị nước và đồ ăn.

Hạ nhân mau chóng mang nước ấm lên. Kỳ Uyên thấy Thời Sênh không có ý ra ngoài thì hơi quẫn bách, “Ta muốn tắm gội.”

“Được, ta giúp chàng kỳ cọ.” Người sau sung sướng nói.

Kỳ UYên: “…” Ý ta là ngươi ra ngoài đi.

Thời Sênh sao có thể chịu ra ngoài chứ, kiểu gì cũng muốn kỳ cọ cho Kỳ Uyên, quần áo bị cô lột bỏ hết từ cái nọ tới cái kia, cuối cùng chỉ còn lại áo trong.

Kỳ Uyên giữ tay Thời Sênh, “Ta tự cởi.”

Không đợi Thời Sênh phản ứng, hắn cởi quần áo ra rồi tiến vào thùng, cả người chìm nghỉm trong nước.

“Có cần thế không?” Thời Sênh trừng mắt nhìn hắn, “Dù sao chẳng phải sau này cũng nhìn thấy hết sao.”

Kỳ Uyên đỏ mặt.

“Để công bằng, ta cũng cho chàng xem.” Thời Sênh kéo đai lưng định cởi đồ.

“Dung Vương!” Giọng Kỳ Uyên hơi cao lên. Mặt hắn đỏ ửng nên nhìn hắn lúc này rất đáng yêu.

“Ha ha ha, nhìn chàng bị dọa kìa.” Thời Sênh buông tay ra, “Không trêu chàng nữa, mau kỳ cọ đi, ta đi lấy quần áo cho chàng.”

Trước đó Thời Sênh đã chuẩn bị rất nhiều quần áo cho Kỳ Uyên, nhưng tên này chỉ thích mặc long bào của mình. Long bào mà đem đi giặt thì hắn cả ngày không ra khỏi cửa, kiểu gì cũng phải mặc được long bào thì mới ra ngoài.

Ừm… Về sau nên chuẩn bị thêm mấy bộ long bào nữa.

Cũng không biết ông ngoại có đánh chết cô không nữa?

Thời Sênh lấy quần áo về, vừa lúc gặp hạ nhân mang đồ tới, “Điện hạ.”

“Để Bản vương cầm cho.”

“Vâng.”

Thời Sênh mang đồ đi rồi, đám hạ nhân nhìn nhau vài lần, “Điện hạ đối xử với Kỳ công tử thật tốt.”

“Kỳ công tử quả có phúc khí, gặp được Điện hạ của chúng ta…” Dù ngài ấy là nam nhưng vẫn làm người ta hâm mộ không thôi.

“Hừ, đi nhanh đi, lát nữa để Điện hạ nghe thấy chúng ta vẫn ở bên ngoài thế nào cũng ăn mắng đấy.”

…

Kỳ Uyên mặc quần áo Thời Sênh đem tới, rất vừa người, chưa từng có ai tới đo kích cỡ thân thể hắn, không biết ai có thể làm ra mà vừa vặn như vậy.

Tóc hắn ướt dầm dề, dán chặt vào thân thể, đêm hơi lạnh.

“Ừm, giờ cũng khuya rồi, uống chút cháo thôi, ngày mai ăn sau.” Thời Sênh đặt bát cháo đã ninh kỹ lên bàn, đẩy về phía hắn.

Kỳ Uyên không đói chút nào, vừa rồi đầu óc hắn hơi loạn nên lúc được hỏi có đói bụng không hắn chỉ biết gật đầu mà không suy nghĩ.

Kỳ Uyên ngồi xuống, bưng bát cháo lên ăn hai thìa.

Thời Sênh đi vòng ra sau lưng hắn, cầm cái khăn khô lau tóc cho hắn. Động tác của cô mềm nhẹ, rất quen thuộc, giống như đã từng làm rất nhiều lần.

“Hắn” là Vương gia, sao có thể từng lau tóc cho ai được chứ?

“Ngươi cũng làm thế với người khác à?” Kỳ Uyên suýt chút nữa liền cắn lưỡi mình, sao hắn lại hỏi mà không suy nghĩ gì như thế chứ?

Người vừa hỏi chắc chắn không phải hắn rồi.

“Không hề, chỉ có chàng.” Giọng của Thời Sênh vang lên trên đỉnh đầu hắn, tiếng nói hơi khác bình thường một chút, thiếu vài phần trong sáng, nhiều vài phần mềm mại.

Kỳ Uyên đột nhiên nhận ra sự cổ quái, trước đó hắn không chú ý lắm, lúc này tự nhiên lại phát hiện ra.

Hắn đột nhiên xoay người, duỗi tay sờ lên ngực Thời Sênh, mềm…

Thời Sênh: “…”

Kỳ Uyên: “…”

Tư thế của hai người có hơi… một lời không thể nói hết.

Kỳ Uyên nhìn Thời Sênh chằm chằm, “Nếu Trẫm nói vừa rồi run tay, Dung Vương có tin không?”

Thời Sênh cúi đầu, vẻ cười cợt như nở hoa trong mắt cô, “Vậy chỗ Bệ hạ vừa sờ có làm ngài hài lòng không?”

Lúc này Kỳ Uyên mới phản ứng lại, cuống quýt thu tay lại, sau đó lạnh nhạt nhìn cô, “Ngươi là nữ?”

“Ta chưa từng nói mình là nam.” Tay Thời Sênh ôm Kỳ Uyên vào lòng, “Chẳng lẽ vì ta là nữ nên Bệ hạ không thích ta nữa sao?”

Khí thế vừa mới khởi động của Kỳ Uyên lập tức mai một, “Không phải.”

Một giây trước hắn vẫn còn đang rối rắm bọn họ sẽ thực hiện chuyện phòng the như thế nào, kết quả giây tiếp theo nam nhân kia đã biến thành cô nương rồi, cái này thật sự làm hắn rất kinh hãi.

Kỳ Uyên phát hiện ra mình cũng chẳng bối rối chuyện nàng là nam hay nữ nhiều lắm, chỉ cần nàng là nàng, như vậy đủ rồi.

“Ăn no chưa?” Khóe miệng Thời Sênh hơi nhếch lên.

Kỳ Uyên gật đầu.

Thời Sênh duỗi tay nâng cằm hắn lên, giọng nói mềm mại như quấn vào lòng hắn, “Vậy chúng ta bắt đầu vận động đêm khuya đi.”

…

Hôm sau, lúc Kỳ Uyên dậy, trên giường chỉ còn mình hắn, xiêm y ném đầy trên đất, trong phòng tràn ngập một cỗ hương vị đặc biệt.

Hắn xốc chăn nhìn một chút, đột nhiên mặt đỏ bừng, ký ức về đêm hôm qua liền xuất hiện.

Hắn ôm chăn ngồi chờ Thời Sênh quay về. Hắn cũng không hiểu tại vì sao, nhưng trong lòng hắn luôn cảm thấy nàng nhất định sẽ quay lại, nàng sẽ không để hắn ở một mình trong phòng thế này.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cửa phòng bị đẩy ra, một thiếu niên mảnh khảnh mang theo ánh mặt trời tiến vào phòng, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

“Tỉnh rồi?” Thời Sênh nhặt quần áo trên mặt đất ném lên giường, “Thân thể chàng quá yếu, về sau phải rèn luyện nhiều.”

Nét ửng hồng trên mặt Kỳ Uyên vừa mới rút xuống đã lại bò lên, hắn hơi tức giận, “Thế thì Dung Vương phải thất vọng rồi, Trẫm chỉ có thể được như thế này.”

Hắn hơi tức giận, nhưng trên mặt vẫn còn rất hồng hào làm trái tim Thời Sênh cũng nhộn nhạo theo.

Ai nha, đáng yêu chết đi mất!

Quả nhiên vẫn thích Phượng Từ ngủ xong hay đỏ mặt, quá đáng yêu!

Thời Sênh không nhịn được lại đè người xuống, chà đạp một trận.

“Tại sao nàng lại giả làm nam nhi?” Kỳ Uyên ôm Thời Sênh vào lòng, nếu nàng mặc đồ của nữ chắc chắn sẽ rất đẹp.

Kỳ Uyên có cảm giác tự hào khi cô nương đẹp nhất trên đời này thuộc về mình.

“Ở Hoàng cung không phải hay xảy ra chuyện như thế sao?” Tranh sủng, tranh quyền, tranh vị…

Kỳ Uyên cũng lớn lên ở trong cung nên tất nhiên hiểu những chuyện này, hắn bèn nói sang chuyện khác, “Vậy Dung Vương tính toán lấy thân phận nam tử gả tới Xích Diệu của ta sao?”

“Sao không phải là chàng gả tới đây?”

“Ta là đàn ông.”

“Giờ trong mắt người ngoài, ta cũng là đàn ông mà.” Thời Sênh ghé sát vào Kỳ Uyên, “Hơn nữa… Bọn họ cũng biết, ta sủng chàng tới tận

trời, về sau ta muốn cưới chàng làm Vương phi.”

Kỳ Uyên: “…”

Chương 1252: Vương gia có tin mừng (33)

Liễu Tử Yên vừa khỏe lại liền đi tìm Sở Lạc, nhưng Sở Lạc không gặp ả.

Ả đứng bên ngoài Lạc Vương phủ tận mấy ngày cũng không gặp được người.

Tịnh Trần là một nam nhân có trách nhiệm, tuy rằng không phải lúc nào cũng đi theo Liễu Tử Yên, nhưng ngày nào cũng tới đón ả.

Đùng đùng đoàng…

Tiếng sấm vang lên ở phía chân trời, trong chớp mắt liền đổ mưa ào ào, Liễu Tử Yên đứng trong mưa, nhìn chằm chằm về phía Lạc Vương phủ.

“Lạc Vương sẽ không gặp nàng đâu, về đi.” Giọng Tịnh Trần bị tiếng mưa át đi.

Liễu Tử Yên vẫn đứng im, Tịnh Trần cũng đứng như thế một lát rồi mới đưa tay kéo ả.

Tay vừa đụng vào Liễu Tử Yên đã bị ả đẩy ra, “Cút ngay.”

Nếu không phải tại hắn, tại sao giờ Sở Lạc thậm chí còn chẳng gặp mình?

Nếu không phải tại hắn, sao giờ mình sẽ biến thành cái dạng này?

Tịnh Trần bị đẩy đến lảo đảo, hộ vệ ở đằng xa xông lên đỡ hắn, cả giận nói, “Công tử, ngài quản nàng ta làm gì? Chuyện này cũng chẳng phải do ngài sai. Liễu tiểu thư, phiền cô rõ ràng một chút, công tử của chúng ta cũng là người bị hại.”

Lúc ấy, là nàng ta tự nhiên xuất hiện trên phố, còn mời công tử đi ăn cơm.

Công tử chưa nói gì, vậy mà nàng ta còn không biết xấu hổ trút giận lên công tử.

Tịnh Trần lắc đầu với hộ vệ, tiếp tục nói, “Liễu cô nương, việc đã tới nước này…”

“Ngươi cút đi!” Liễu Tử Yên chỉ về một phương hướng, trên mặt xuất hiện vẻ hận thù, “Cút đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

Tịnh Trần lắc đầu như không thèm để ý, cuối cùng không nói gì, chỉ lặng lẽ đem người rời đi.

…

So với Liễu Tử Yên bên này không ngừng gặp rắc rối, bên kia Thời Sênh luôn là rải thức ăn chó một cách thô bạo.

Hạ nhân Dung Vương phủ hận không thể chọc mù hai mắt mình, ngày nào cũng thấy Vương gia nhà mình và Hoàng đế nước láng giềng ân ân ái ái.

Đồng thời, tin đồn nhảm nhí ở bên ngoài cũng nhiều lên.

Nhưng điều đó chẳng gây trở ngại gì cho việc Thời Sênh rải thức ăn

chó, đầu độc mắt của thế nhân.

“Điện hạ, Kỳ công tử, tới rồi.”

Thời Sênh xoa mắt ngồi dậy, nhìn Kỳ Uyên một cái rồi mới xốc màn xe đi xuống.

Cô vươn tay, Kỳ Uyên vịn tay cô xuống xe, Thời Sênh đỡ lấy eo, ổn định thân thể hắn.

“Ta không yếu ớt tới mức ấy.” Kỳ Uyên có hơi bực bội, sao nàng có thể coi hắn như kẻ yếu ớt tới mức này cơ chứ?

“Là ta muốn sủng chàng thôi.” Thời Sênh trả lời một cách nghiêm túc.

Kỳ Uyên không có lời gì để nói.

Sủng thì cứ sủng đi.

Dù sao… cũng quen rồi!

“Mau nhìn xem, là Dung Vương…”

Thời Sênh vừa xuống xe liền có tiểu cô nương hô nhỏ. Kỳ Uyên liếc những người đó với vẻ không kiên nhẫn, túm Thời Sênh kéo vào trong.

Tại sao người khác lại được nhìn người của hắn chứ?

Nếu là ở Xích Diệu thì sớm đã bị kéo ra ngoài chém rồi.

Thời Sênh nhỏ giọng cười, “Ghen à?”

“Không hề.” Kỳ Uyên hừ lạnh một tiếng, còn lâu hắn mới ghen ấy.

“Thừa nhận cũng không mất miếng thịt nào mà.” Thời Sênh trêu ghẹo, tên này mà ngạo kiều* lên thì không ai bì nổi.

* Ngạo kiều: Mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất ôn nhu. Nói đơn giản là “Ngoại lãnh nội nhiệt”.

Kỳ Uyên tiếp tục hừ lạnh.

Hai người tới đây ăn cơm, vì Kỳ Uyên nói hắn đã ngán đồ ăn ở Vương phủ lắm rồi. Đối với Thời Sênh mà nói, chỉ cần hắn ngoan ngoãn thì đừng nói là ra ngoài ăn cơm, muốn sao trên trời thì cô cũng hái xuống cho hắn.

Vào phòng riêng trong tửu lầu, Kỳ Uyên ngồi bên cạnh Thời Sênh, uống một hớp trà, “Chừng nào thì nàng có thể cùng ta về Xích Diệu?”

Thời Sênh nhướng mày, “Sao? Gấp lắm à?”

Tay Kỳ Uyên hơi khựng lại, ánh mắt khôi phục vẻ lạnh nhạt, “Nếu còn không về, sợ bọn họ sẽ tạo phản mất.”

Thời Sênh híp mắt cười, “Vậy cứ để chúng tạo phản đi, lúc về ta giúp chàng đoạt lại là được.”

Kỳ Uyên nhìn cô, trải qua sự kiện tạo phản trước đây nên hắn cũng không cảm thấy Thời Sênh nói đùa, nàng có năng lực đó.

Kỳ Uyên duỗi tay ra, nhéo cằm Thời Sênh, ghé sát vào hôn một cái, hạ giọng nói, “Ta yêu nàng.”

“Đột nhiên tỏ tình làm gì?” Thời Sênh trừng mắt với hắn.

“Muốn cho nàng biết.” Kỳ Uyên nói rất hợp tình hợp lý.

Thời Sênh nhìn hắn nửa cười nửa không, trong đôi mắt xuất hiện vẻ dịu dàng mà Kỳ Uyên chưa từng thấy, chỉ vì một mình hắn mới bày ra vẻ dịu dàng ấy.

“Cốc cốc.”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Kỳ Uyên lập tức buông Thời Sênh ra, ánh mắt lảng đi chỗ khác.

Tiểu nhị lục tục mang đồ ăn lên, Kỳ Uyên cúi đầu ăn, không để ý tới Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi yên, dường như đang nhìn hắn và suy tư gì đó.

“Nàng nhìn ta làm gì?” Ăn cơm mà bị người ta nhìn chằm chằm, còn là người mình thích, Kỳ Uyên cảm thấy hơi mất tự nhiên.

“Chàng đẹp, ta không nhìn chàng thì nhìn ai?” Cô mà dám nhìn người khác, hắn còn không hò hét kêu người chém đầu ấy chứ.

Kỳ Uyên: “…”

…

“Rầm!”

Kỳ Uyên nhíu mày nhìn về phía bức tường bên cạnh, âm thanh truyền tới từ phòng bên.

Bên ngoài có tiếng bước chân hỗn loạn, lúc chạy tới trước cửa phòng bọn họ thì đột nhiên hét lên: “Ta đã bảo không cần ngươi lo, cút ngay.”

Thời Sênh rất quen thuộc giọng nói này... Liễu Tử Yên.

Tiếng tranh chấp bên ngoài càng lúc càng lớn, Thời Sênh kéo cửa đi ra, Liễu Tử Yên và Tịnh Trần đã ra tới đại sảnh, không ngừng lôi kéo nhau.

“Ta và ngươi không có quan hệ gì, ngươi đừng có xuất hiện trước mặt ta nữa có được không?” Liễu Tử Yên dường như đã lao lực quá độ, giọng nói tràn đầy bi thương.

“Liễu cô nương, chuyện ta đã làm, sao có thể không phụ trách chứ?” Tịnh Trần là người rất cố chấp.

“Ta không cần, ngươi không hiểu sao? Ta! Không! Cần!” Liễu Tử Yên nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy tiếng sau cùng.

Ả thật sự không cần hắn phụ trách.

“Vương gia, chúng ta đổi nơi khác đi?” Một giọng nói yêu kiều vang lên ở cửa.

Liễu Tử Yên như cảm ứng được gì liền ngẩng đầu lên. Sở Lạc nhiều ngày không gặp đang đứng bên ngoài, bên cạnh là một cô nương mặt mũi rất lanh lợi, nhìn như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ vậy.

“Lạc Vương gia…” Liễu Tử Yên nỉ non một tiếng, ngơ ngác nhìn người ngoài cửa.

Trong chuyện tình yêu, ai thỏa hiệp trước thì sẽ thua, điểm này tuy

rằng cũng không đúng lắm nhưng vẫn có thể áp dụng cho đại bộ phận con người.

Trong cốt truyện, Sở Lạc là người thỏa hiệp trước, nhưng vì bị Thời Sênh làm loạn lên nên Liễu Tử Yên lại là người nhìn rõ trái tim của mình trước.

Tầm mắt Sở Lạc dừng trên tay đang lôi kéo Liễu Tử Yên của Tịnh Trần, sau đó hắn xoay người rời đi.

Cô nương kia lập tức đuổi theo.

“Lạc Vương gia…” Liễu Tử Yên tránh thoát khỏi Tịnh Trần, đuổi theo ra ngoài.

Lại là một hồi đại chiến nữa, đương nhiên Thời Sênh không thấy được.

Hầu hạ tiểu tổ tông Kỳ Uyên xong, lúc ra tới bên ngoài thì một bóng ma cũng chẳng thấy nữa.

Thời Sênh đành nghe bát quái từ miệng hạ nhân nhà mình.

Liễu Tử Yên bị Sở Lạc châm chọc một hồi nên ngất xỉu, sau đó Tịnh Trần mang ả đi, không bao lâu sau liền truyền ra tin tức ả có thai.

Chưa kết hôn đã có thai, chuyện bát quái lớn như thế trong nháy mắt đã truyền khắp ngõ lớn ngõ nhỏ.

“Điện hạ, ngài nói xem, rốt cuộc đứa bé là của ai?” Hạ nhân tò mò hỏi Thời Sênh đang ngồi xổm bên cạnh họ.

Thời Sênh cắn hạt dưa, “Dù sao cũng chẳng phải của Bản vương.”

“Điện hạ…” Có thể nói chuyện phiếm được hay không đây?

“Trước đó Liễu Tử Yên vẫn luôn nhằm vào Điện hạ, giờ gặp phải báo ứng là xứng đáng.”

Thời Sênh cười mà không nói, cái gì mà gặp báo ứng chứ, đều là bản cô nương thêm mắm dặm muối vào hết đấy.

Ám vệ Giáp không biết từ đâu chui ra, “Điện hạ, Kỳ công tử tìm ngài, sao ngài lại ngồi xổm ở đây… Ngài là Vương gia, có thể bày ra bộ dáng của Vương gia chút không? Cùng ngồi xổm buôn chuyện với nhau còn ra thể thống gì nữa.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, tại sao bây giờ cả bọn ám vệ cũng dám nói với cô như thế?

Ám vệ Giáp lại lớn tiếng quát đám hạ nhân, “Các ngươi còn nhìn, nhìn cái gì mà nhìn, không mau đi làm đi.”

Bọn hạ nhân rất vô tội, bọn họ đang ở đây nói chuyện phiếm thì phát hiện ra Điện hạ nhà mình đang ngồi xổm đằng sau nghe chuyện, bọn họ có cách nào chứ?

Chương 1253: Vương gia có tin mừng (34)

Liễu Tử Yên mang thai, hôm sau Tịnh Trần liền tới cửa cầu hôn. Lần này, Liễu Tử Yên không phản đối mà nhận lời Tịnh Trần.

Bởi vì có thai nên hôn lễ chuẩn bị khá hấp tấp.

Thời Sênh đi vây xem một chút. Hôn lễ tổ chức không quá long trọng nhưng lại rất có tâm.

Nam phụ Tịnh Trần này quả thực rất tốt.

Sau hôn lễ, tin tức về Liễu Tử Yên liền yên tĩnh xuống.

…

“Điện hạ, Điện hạ, không tốt rồi…” Ám vệ Giáp tiến vào như bay, giọng to tới mức phỏng chừng toàn bộ Vương phủ đều nghe thấy.

“Ai không tốt?” Thời Sênh đen mặt, gào lớn như thế, ai không biết còn tưởng cô xảy ra chuyện.

Ám vệ Giáp chỉ về phía cổng thành, “Đơn Minh, Đơn Minh mang đại quân tới tuyên chiến, yêu cầu… yêu cầu Điện hạ giao Kỳ công tử ra.”

“Xích Diệu vẫn không tạo phản ư?” Thời Sênh hỏi lại theo bản năng.

Ám vệ Giáp, “…”

Giọng ngài tiếc nuối như thế là ý gì hả?

Xích Diệu có Tô Thừa tướng đa mưu túc trí và Đơn gia tay nắm binh quyền, ai dám tạo phản chứ?

Cho rằng ai cũng trâu bò giống ngài sao?

Ám vệ Giáp bên này vừa bẩm báo xong thì người của Hoàng cung cũng tới. Người tới vẫn là ông cậu tiện nghi của cô, hiện giờ là Thái tử Điện hạ.

Vốn dĩ vị trí Thái tử phong cho Thời Sênh, nhưng Thời Sênh không có hứng thú nên mới rơi xuống người Tư Mã Dương.

Tư Mã Dương tới hỏi cô phải làm sao bây giờ?

Đánh với Xích Diệu thì chắc chắn là không được rồi.

Binh lực của Xích Diệu mạnh hơn bọn họ quá nhiều, đánh thì chỉ có hại cho quân Bắc Lương. Quan trọng là đại đa số quân Bắc Lương đều nằm trong tay Sở Lạc, muốn mang binh đánh giặc thì phải dựa vào hắn.

Ý của Tư Mã Dương là cứ trả người về trước.

Nếu cô thích thật thì cứ khôi phục lại thân phận nữ nhi, sau đó lấy thân phận công chúa Bắc Lương hòa thân gả qua đó.

Có thể đạt được minh ước hòa bình với Xích Diệu là lựa chọn tốt nhất cho Bắc Lương và bá tánh thiên hạ.

“Trẫm cảm thấy lời Thái Tử nói rất hay.” Kỳ Uyên nghiêm túc mở miệng.

“Câm miệng.” Thời Sênh trừng mắt với hắn.

Kỳ Uyên mấp máy môi, sau đó thật sự không lên tiếng nữa.

Tư Mã Dương kinh ngạc, nghe lời thế kia thì cũng không cần lo lắng sau này cháu gái mình bị khi dễ nữa.

Tuy rằng Thời Sênh có chút không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn đồng ý khôi phục lại thân nữ nhi, lấy thân phận công chúa hòa thân gả tới Xích Diệu.

Nhiệm vụ che giấu của cô không phải là gả cho Kỳ Uyên, mà là đạt thành minh ước trăm năm hòa bình giữa Bắc Lương và Xích Diệu.

Kỳ Uyên đại biểu Xích Diệu ký minh ước trăm năm với Bắc Lương.

Trong vòng trăm năm, hai nước tuyệt đối không giao chiến.

Kỳ Uyên phái người truyền tin cho Đơn Minh để hắn chuẩn bị sính lễ đưa tới.

Lúc Đơn Minh nhận được tin thì cả người đều không tốt. Hắn bị lão gia tử ép tới đòi người, người không đòi được, giờ còn phải đem sính lễ sang nữa?

Nhưng sính lễ này không thể không cấp, nếu không Bệ hạ nhà hắn sẽ không thể trở về.

Cái này đâu có thể gọi là sính lễ.

Hoàn toàn là tiền chuộc thì đúng hơn.

Hắn đã đoán trước được Bệ hạ nhà mình được sử quan ghi vào trong sổ sách bằng những lời tuyệt đối không hay ho gì.

Đơn Minh để đại quân ở lại ngoài biên cảnh, tung ta tung tăng quay về chuẩn bị sính lễ. Dựa theo ý của Kỳ Uyên thì gần như phải dọn sạch quốc khố đem đi.

Đại thần trong triều ai nấy đều kêu lên đau đớn, chỉ hận không thể tạo phản cho Kỳ Uyên xem.

Đến lúc này lại trì hoãn thêm mấy tháng.

Thời Sênh nghe nói đứa con của Liễu Tử Yên bị mất, đầu sỏ gây tội là niềm vui mới của Sở Lạc. Sở Lạc không có ý kiến gì với chuyện này, không che chở người mới cũng chẳng lấy lại công bằng cho Liễu Tử Yên.

Liễu Tử Yên mất đi đứa con thì chỉ số thông minh cũng quay về, vì thế liền ra tay trừng trị kẻ đã hại chết đứa con của mình. Cách làm của Liễu Tử Yên đã chạm vào vẩy ngược của Sở Lạc, từ đây quan hệ giữa hai người như nước với lửa.

Liễu Tử Yên cảm thấy nếu không phải do Sở Lạc dung túng thì con của mình cũng sẽ không mất đi. Tuy rằng ả không thích Tịnh Trần, nhưng đứa bé vô tội.

Cuối tháng bảy đầu tháng tám, sính lễ cuồn cuộn không ngừng tiến vào từ cổng thành làm cho bá tánh phải dẫn nhau đi vây xem.

Tân hoàng đã công khai thân phận nữ nhi của Thời Sênh. Lúc này triều cũ đã qua, Thời Sênh có phải nữ nhi hay không thì cũng không phải tội khi quân gì cả.

Không ít cô nương đau khổ trong lòng.

Nhưng biết Thời Sênh là nữ rồi thì những lời đồn đại xấu về hai người cũng liền biến mất.

…

Đồng thời, độc Thất Tinh Tuyệt Tinh trong cơ thể Sở Lạc cũng đã đến hồi phát tác.

Sở Lạc nằm trên giường, ý thức mơ hồ, người bên cạnh không ngừng đi tới đi lui.

Căn phòng dần dần an tĩnh lại, bên người hắn như có người đang đứng.

Sở Lạc quay đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn người đang đứng bên giường của mình.

Hắn mấp máy miệng, giọng như bị nghẹn ở trong cổ họng, một lúc sau mới thốt ra được một câu: “Ngươi tới làm gì?”

Thần sắc của Liễu Tử Yên nhìn hắn lạnh nhạt, “Ta có thể cứu huynh.”

“Không cần.”

“Ta cũng không nói muốn cứu huynh.” Liễu Tử Yên cười lạnh, lúc trước khi con của ả mất đi, hắn cũng chỉ đứng ở bên cạnh nhìn.

Hắn chỉ cần phân phó một tiếng, con của ả cũng sẽ không mất đi.

“Vậy ngươi tới làm gì?” Giọng Sở Lạc nghẹn ngào, “Nhìn Bản vương

chật vật sao? Giờ xem đủ rồi thì cút đi.”

“Sở Lạc, ta chờ giây phút huynh cầu xin ta.” Liễu Tử Yên bỏ lại những lời này rồi rời khỏi phòng.

Liễu Tử Yên chưa chờ được lúc Sở Lạc tới cầu xin mình thì người của Sở Lạc đã tới bắt ả đi.

Có lẽ Sở Lạc không biết, cũng có lẽ là biết, Liễu Tử Yên không rõ.

Bọn họ bắt Liễu Tử Yên nói ra giải pháp giải độc Thất Tinh Tuyệt Tình, bọn họ đâu biết rằng lúc đó Liễu Tử Yên chỉ lừa Sở Lạc, muốn cho hắn thể nghiệm sự đau khổ của việc lòng mang hy vọng nhưng cuối cùng lại tuyệt vọng.

Liễu Tử Yên không nói gì, những người đó liền tra tấn ả.

Cuối cùng, Liễu Tử Yên chỉ còn lại một hơi thở thoi thóp.

Liễu Tử Yên băn khoăn tự hỏi tại sao mình lại rơi vào tình cảnh như hiện tại?

Rõ ràng lúc trước thuận lợi như thế, nhưng từ khi…

Đúng, là do nữ nhân kia.

Từ sau khi nàng ta tới, hết thảy những gì xảy ra với ả đều không còn bình thường nữa.

“Tử Yên, Tử Yên, tỉnh lại…” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai ả, ý thức đã tan rã của Liễu Tử Yên dần dần thu hồi.

Ả nhìn người trước mắt, con ngươi co chặt lại, “Ngươi tới làm gì?”

“Ta tới cứu nàng, nàng đừng sợ.” Tịnh Trần cởi dây thừng trên người ả ra, “Ta sẽ mang nàng ra ngoài.”

Tịnh Trần bế ả lên, đi ra khỏi địa lao.

Nhưng hai người vừa mới ra khỏi địa lao đã bị người bao vây.

“Tịnh Trần công tử, đã đợi lâu rồi.” Nam nhân dẫn đầu nhìn Tịnh Trần.

Tịnh Trần cũng có vẻ không quá kinh ngạc, “Ta có thể đi cùng các ngươi, nhưng các ngươi phải thả Tử Yên ra.”

“Tốt.” Nam nhân cười khẽ.

“Ngươi nói gì?” Liễu Tử Yên túm lấy vạt áo Tịnh Trần, con ngươi trừng lớn, “Ngươi đồng ý làm gì cho bọn họ?”

Tịnh Trần nhẹ vỗ về ả, nhìn về phía nam nhân kia, “Ta muốn đưa Tử Yên đi trước.”

“Tịnh Trần công tử, yêu cầu này của ngài làm ta rất khó xử…”

“Ta đã đồng ý thì sẽ không thay đổi, đưa nàng tới nơi an toàn rồi thì ta sẽ đi cùng các ngươi.”

Nam nhân kia chần chừ một lúc rồi gật đầu, “Vậy cứ theo lời Tịnh Trần công tử đi. Nhưng Tịnh Trần công tử nên hiểu, nếu ngài nuốt lời thì Liễu cô nương sẽ không có kết cục gì tốt đâu.”

Chương 1254: Vương gia có tin mừng (35)

Tịnh Trần đưa Liễu Tử Yên ra khỏi Hoàng thành, có người bên ngoài tiếp ứng.

“Ngươi định làm gì…” Hai mắt Liễu Tử Yên đỏ bừng, nắm chặt lấy tay Tịnh Trần, “Ngươi đã đồng ý với bọn chúng cái gì?”

“Không có gì, chỉ là giúp đỡ một việc thôi. Nàng đi trước với họ, ta sẽ mau chóng quay về.” Tịnh Trần vuốt nhẹ trán của Liễu Tử Yên, giọng nói nhỏ nhẹ, ôn tồn.

“Không…” Liễu Tử Yên lắc đầu, sao bọn họ có thể dễ dàng thả người đi như thế chứ? “Không phải ngươi nói sẽ chăm sóc tốt cho ta sao? Ngươi không thể đi.”

Tịnh Trần lộ ra vẻ khó xử, đầu ngón tay hắn lướt tới chóp mũi Liễu Tử Yên, “Thực xin lỗi.”

Liễu Tử Yên ngửi được một mùi hương rất nhạt. Ả còn chưa kịp nghĩ ra đó là mùi gì thì ý thức đã tan rã.

Tịnh Trần bế người lên xe ngựa, đút một viên thuốc màu đen vào miệng ả, chắc chắn thuốc đã được nuốt xuống rồi mới nói với hộ vệ bên cạnh, “Sau khi nàng tỉnh lại thì sẽ không nhớ gì nữa cả, đi thôi.”

“Công tử.” Hộ vệ cực kỳ bi phẫn, “Nàng ta chưa từng cho ngài sắc mặt vui vẻ bao giờ, ngài hà tất…”

“Thời gian của ta cũng không còn nhiều lắm, không có gì đáng để ý.” Tịnh Trần nhìn về phương xa, “Còn coi ta là công tử của ngươi thì hãy nghe lời ta nói.”

Trong hốc mắt của hộ vệ có nước đảo quanh, cuối cùng hắn cắn răng một cái, đánh xe ngựa rời đi.

…

Mùng sáu tháng tám, thích hợp cưới gả.

Thời Sênh mặc một thân váy cưới màu đỏ đứng ở cửa chính Hoàng cung.

Bên người là đội ngũ hòa thân.

“A Chỉ, sau này nhớ thường xuyên về thăm mẫu phi, ở bên kia phải chăm sóc mình cho tốt…” Tư Mã Huệ nắm tay Thời Sênh dặn dò, nước mắt rơi xuống không ngăn lại được.

“Mẫu phi, chàng ấy sẽ chăm sóc tốt cho con.”

“Hắn là Hoàng đế của Xích Diệu… Con phải biết tự chăm sóc cho mình, đừng để rơi vào kết cục giống mẫu phi.” Tư Mã Huệ nói xa xôi nhưng Thời Sênh vẫn hiểu.

Thân là Hoàng đế, hậu cung của Kỳ Uyên nên có ba nghìn giai lệ.

“Mẫu phi yên tâm, hắn mà dám có người khác, con sẽ băm nát hắn.”

Tư Mã Huệ sửng sốt một chút, đứa con gái này không giống bà.

Nó sẽ không rơi vào kết cục như của mình.

Đáy mắt Tư Mã Huệ lộ ra một chút vui mừng, chỉ cần nó sống tốt thì bà cũng sẽ sống tốt.

Chờ Thời Sênh tạm biệt người của Tư Mã gia xong, đội ngũ đón dâu của Kỳ Uyên cũng đã tới nơi. Cửa cung thong thả mở ra, thân ảnh màu đỏ dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Kỳ Uyên ngồi trên lưng ngựa, nhìn người bên trong cửa cung, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Hắn đã nói mà, nàng mặc nữ trang chắc chắn sẽ là người đẹp nhất.

Mười dặm lụa đỏ đón chào, lời thề minh ước trăm năm.

Đội ngũ đón dâu rời khỏi Hoàng thành, đội ngũ đỏ như lửa tiến về phương xa, lần hòa thân này chắc chắn sẽ lưu danh sử sách.

…

Ra khỏi cổng thành, Thời Sênh liền kéo hết những đồ rườm rà trên người xuống, cổ cũng sắp gãy tới nơi rồi. Đổi sang thường phục xong, cô liền ra ngoài cưỡi ngựa với Kỳ Uyên.

Tuy rằng cái này không hợp với quy củ lắm nhưng nhìn ánh mắt của Thời Sênh, không ai dám phản bác cả, chỉ có thể coi như không thấy.

Lúc tới thành trì thì cô sẽ trở lại kiệu, rời khỏi thành trì thì lại ra ngoài cưỡi ngựa, cứ thế lặp đi lặp lại.

Đội ngũ nhanh chóng tới được biên cảnh, ven đường có một chiếc xe ngựa đang dừng, Thời Sênh nhớ rõ người đánh xe ngựa đó là hộ vệ của Tịnh Trần.

Thời Sênh kỳ quái, sao người của hắn lại ở đây, sau đó màn xe bị xốc lên, một gương mặt quen thuộc lộ ra.

Nhưng khuôn mặt đó lại tràn ngập vẻ ngây thơ, vô tri, tò mò nhìn đoàn xe của bọn họ.

“Mạc ca ca, bọn họ đang làm gì thế?”

Hộ vệ nhìn về phía đoàn xe, sau đó lạnh lùng đáp, “Đội ngũ hòa thân.”

“Đội ngũ hòa thân là gì?”

Hộ vệ không kiễn nhẫn, đưa tay kéo màn xe xuống, “Đừng nhìn lung tung.”

Thời Sênh kinh ngạc, nữ chính mất trí nhớ rồi à?

Buổi tối, lúc nghỉ ngơi, Thời Sênh hỏi ám vệ Giáp mới biết, Lạc Vương đã khỏe lại, nhưng Tịnh Trần mất tích, Liễu Tử Yên cũng không rõ đã đi đâu.

“Điện hạ, Lạc Vương không thể không đề phòng, ngài đi rồi, thuộc hạ lo lắng chỗ Bệ hạ…”

“Cái này cũng chẳng thuộc phận sự của ta.” Thời Sênh liếc hắn một cái, cô đã giúp bọn họ giành được thiên hạ, chẳng lẽ còn phải giúp họ bảo vệ giang sơn nữa sao?

Còn lâu ấy!

Ám vệ Giáp biết mình đã lỡ lời, “Thuộc hạ biết sai rồi.”

Ngày hôm sau, lúc ra khỏi thành, Thời Sênh lại nhìn thấy Liễu Tử Yên, lúc này mới chắc chắn là ả đã mất trí nhớ.

Không còn một chút ký ức nào.

Bọn họ hình như cũng muốn tới Xích Diệu, có đôi khi dừng ở trước đoàn xe, có lúc lại ở đằng sau. Lúc đến biên cảnh, Thời Sênh không còn nhìn thấy họ nữa.

…

Đội ngũ tới biên cảnh, Đơn Minh mang theo đại quân đón chào.

Trở lại địa bàn của mình rồi, Kỳ Uyên liền mở lại hình thức một lời không hợp liền chém đầu. Cả ngày Đơn Minh chỉ biết tìm Thời Sênh tố khổ.

“Sớm hay muộn gì ta cũng sẽ bị Bệ hạ chém thôi. Bà cô, cô khuyên nhủ Bệ hạ đi, chúng ta dùng biện pháp hòa bình giải quyết có được không?”

Thời Sênh lật sách, “Hắn thích thì ngươi cứ để hắn chém, quản hắn làm gì? Chọc hắn tức giận rồi, ngươi đi mà xoa dịu nhé?”

Đơn Minh cười lấy lòng, “Cái này không phải là chỉ có cô mới ép được Bệ hạ sao?”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, khóe miệng cong lên, “Hắn vui là được rồi.”

Đơn Minh: “…”

Đáng sợ!

Một Bệ hạ đã đủ khó hầu hạ, giờ còn tới thêm một bà cô, có để cho người ta sống không hả?

Không biết giờ hắn đoạn tuyệt quan hệ với Đơn gia có còn kịp không nữa.

“Bệ hạ.”

“Bệ hạ.”

Sau lưng vang lên liên tiếp âm thanh hành lễ, Đơn Minh lập tức tránh khỏi xe ngựa. Nếu bị Kỳ Uyên nhìn thấy hắn ở chỗ này thì kiểu gì cũng bị lôi ra ngoài chém chỉ trong một giây.

Kỳ Uyên đi tới trước xe ngựa, ánh mắt dừng tại quyển sách trên tay Thời Sênh, sau đó sắc mặt hắn tối sầm lại. Hắn duỗi tay cướp lấy quyển sách, xoay người lên xe, phất tay hạ hết màn xe xuống, trực tiếp đè Thời Sênh xuống ghế nệm.

Kỳ Uyên hung hăng hôn cô một hồi, giọng đầy nguy hiểm, “Không phải ta đã bảo nàng không được đọc những sách kiểu này sao? Ai tìm sách cho nàng.”

Thời Sênh hít vào một hơi, “Đơn Minh.”

Kỳ Uyên nhíu mày, nhìn chằm chằm vào làn môi ướt át, kiều diễm của Thời Sênh, lại áp môi xuống giày vò một trận.

Hơi thở của hai người dần trở nên nặng nề.

Tay Kỳ Uyên tiến vào trong quần áo của cô, vuốt theo đường cong như tranh vẽ.

“Không… Không được.” Thời Sênh hít vào một hơi, sau đó đẩy Kỳ Uyên ra, “Bên ngoài có người.”

Kỳ Uyên bực bội, ôm eo Thời Sênh không buông tay, giọng điệu mang theo vài phần dụ dỗ, “Ta muốn nàng.”

Thời Sênh sửa sang lại quần áo bị hắn kéo xộc xệch, “Thân là đàn ông thì phải có lực tự khống chế chứ, chịu đựng đi.”

“Không nhịn được.” Kỳ Uyên ấm ức.

Thời Sênh: “…”

“Không nhịn được thì tự mình giải quyết.” Thời Sênh bẻ tay hắn ra, đứng dậy xuống xe ngựa. Nếu cứ tiếp tục ở trong đó với hắn thì chắc cô cũng không nhịn được mất.

Đúng là yêu tinh!

Kỳ Uyên ngồi trên xe ngựa, càng thêm bực bội.

Hắn đè nén cảm giác khô nóng trong cơ thể, ra lệnh cho người bên ngoài, “Người đâu, gọi Đơn Minh tới đây cho Trẫm.”

Đơn Minh không bị chém đầu nhưng bị phạt một trận, còn không hiểu tại sao bị phạt.

Hắn đã làm gì chứ?

“Đơn tướng quân, vất vả rồi.” Ám vệ Giáp vỗ vỗ bả vai Đơn Minh, vẻ mặt thông cảm.

Đơn Minh trừng mắt với ám vệ Giáp, “Ngươi biết cái gì đúng không?”

Ám vệ Giáp nhìn xung quanh, sau đó ghé sát lại, nói, “Điện hạ bảo là ngài tìm sách cho ngài ấy, thế nên ngài mới bị Bệ hạ phạt đó.”

“…” WTF? “Không phải là ngươi…”

“Đơn tướng quân, nói cẩn thận chút, nếu để Bệ hạ nghe được thì ngài không chỉ bị phạt đơn giản thế đâu.” Ám vệ Giáp đắc ý, Điện hạ nhà bọn họ thì chắc chắn sẽ che chở cho bọn họ rồi.

Đơn Minh bi phẫn!

Hắn chỉ muốn an an tĩnh tĩnh làm một vị tướng quân, sao lại khó như thế chứ?

Chương 1255: Vương gia có tin mừng (36)

Bá tánh Xích Diệu nghe nói Bệ hạ nhà mình cưới một công chúa hòa thân từ phương Bắc xa xôi thì ai nấy đều ngẩn người.

Bắc Lương vừa đổi hoàng triều, ở đâu ra công chúa vậy?

Sau đó, nghe nói là Dung Vương, người ta vốn là nữ tử, vì thế bá tánh liền sôi trào.

Dung Vương bị truy nã trước kia lại là một cô nương ư?

Lúc trước nàng từng tới Hoàng thành, chẳng lẽ là ủ mưu từ lúc đó?

Còn dám đánh chủ ý lên Bệ hạ, không hổ là người có kinh nghiệm làm cho Cấm vệ quân xoay mòng mòng.

Mọi người đều chờ thấy nàng, nhưng sau khi đội ngũ tiến vào Hoàng thành Xích Diệu, Kỳ Uyên liền tỉnh lược hết những bước trung gian phiền phức đi, trực tiếp đưa người về cung.

Có ý kiến ư?

Kéo ra ngoài chém!

Từ đây, Bệ hạ nhà bọn họ càng có thêm xu thế phát triển như một hôn quân, chẳng những một lời không hợp liền chém người, ai dám nhìn Thời Sênh lâu một tí cũng chém, bình luận một câu cũng chém.

Sau hôn lễ, Kỳ Uyên rất bận bịu, mỗi ngày Thời Sênh chỉ nhìn thấy hắn vào buổi tối, có đôi khi cô ngủ rồi hắn mới về.

Trong ngự thư phòng, thái giám cung kính bẩm báo, “Bệ hạ, Hoàng hậu tới.”

Nam nhân bên trên hơi dừng lại, “Về sau nếu nàng tới thì không cần thông báo.”

Thái giám hơi kinh hãi, “Vâng.”

Hoàng hậu nương nương này thật sự là quá được Bệ hạ sủng ái.

Ngự thư phòng cũng có thể tùy tiện tiến vào.

Thời Sênh từ bên ngoài thư phòng đi vào kéo theo một cơn gió lạnh. Trong thư phòng rất ấm áp, có một mùi hương nhàn nhạt. Kỳ Uyên buông bút, ngẩng đầu, vẫy tay với cô.

Thời Sênh xách làn váy bước lên bậc thang. Kỳ Uyên ngồi dịch sang bên, để ra một nửa vị trí cho cô ngồi, nắm lấy tay cô, “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Trong cơ thể cô có linh lực, sao có thể lạnh được chứ.

Kỳ Uyên kiểm tra cơ thể cô, thấy không có gì dị thường mới hỏi, “Ở trong cung có buồn không?”

Gần đây hắn rất bận nên không có thời gian ở bên cô.

Thời Sênh chống cằm, “Nhớ chàng thôi.”

Kỳ Uyên nghiêng đầu hôn lên má cô, “Ái phi ở đây với ta đi.”

“Không phải…”

“Cứ quyết định thế đi.” Khóe miệng Kỳ Uyên cong lên, ngắt lời Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Cô tới là định nói với hắn, cô muốn ra ngoài chơi…

Tại sao cuối cùng lại thành ở đây với hắn chứ?

Kỳ Uyên một tay ôm Thời Sênh, kéo cô vào trong ngực, sau đó bắt đầu phê tấu chương.

“Bệ hạ…” Thời Sênh xoay người, “Ta muốn ra ngoài.”

“Không có ta đi cùng, nàng không thể đi đâu hết.” Người chạy mất thì hắn phải làm sao bây giờ? “Ái phi đừng lộn xộn nữa, nàng không muốn ở chỗ này…”

Câu nói sau đó, Kỳ Uyên bỏ lửng với vẻ thâm sâu.

“Không phải còn Đơn Minh sao? Ta ra ngoài với hắn là được.” Hố Đơn Minh rất thú vị.

“Không được!” Kỳ Uyên đen mặt từ chối, sớm hay muộn hắn phải chém đầu tên Đơn Minh kia mới được.

Thời Sênh: “…”

Từ khi trở về địa bàn của mình, khí thế của Kỳ Uyên càng lúc càng mạnh mẽ.

Đúng là ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói!

Thấy mấy ngày này ông đây nhường ngươi nên muốn xoay người đúng không?

Thời Sênh thấy hắn khép lại tấu chương thì mới véo tay hắn một chút, thoát khỏi lồng ngực hắn, chuyển sang bàn bên cạnh, trừng mắt giận dữ, “Ông đây ra ngoài, chàng dám nói một câu không cho thì đêm nay ra ngoài ngủ.”

Kỳ Uyên: “…”

Bên ngoài có gì hay ho chứ, cũng chẳng có hắn.

Kỳ Uyên ném bút sang bên cạnh, bật dậy khỏi long ỷ, khí thế bức người, “Ta đi với nàng.”

“Xong đám đại thần kia của chàng lại buộc tội ta.” Gần đây, cô đã bị buộc tội rất nhiều lần rồi.

Rõ ràng toàn là Kỳ Uyên làm, tại sao cô lại phải là người gánh lỗi chứ?

Thời Sênh cũng thực tuyệt vọng.

“Chém là được.” Kỳ Uyên không để bụng, “Muốn đi đâu?”

Thời Sênh cười híp mắt, “Mấy hôm trước có tuyết rơi, chúng ta đi ngắm tuyết đi.”

“Được.”

…

Vì vị trí địa lý của Xích Diệu nên Hoàng thành luôn là nơi có tuyết rơi sớm nhất, lúc này cả Hoàng thành đều chìm trong sắc trắng.

Kỳ Uyên muốn xuất cung, Đơn Minh phải đi cùng, hắn cũng rất không muốn tới. Mua đông này, tuy hắn không có vợ để ôm nhưng tốt xấu gì trong nhà cũng có lò sưởi.

Vừa ra ngoài là thấy băng thiên tuyết địa, lạnh không chịu nổi.

“Hoàng hậu lại làm chuyện gì xấu sao?” Đơn Minh và ám vệ Giáp, Ất cùng cưỡi ngựa, mạo hiểm vượt qua gió tuyết, đi theo sau xe, “Lạnh quá đi mất!”

Ám vệ Giáp nhìn Đơn Minh, “Đơn tướng quân, ngài là người tập võ, sao lại sợ lạnh như thế?”

“Ta cũng là người mà, sao lại không sợ lạnh chứ?” Gió to thế này, hắn sắp biến thành đần độn luôn rồi.

Ám vệ Giáp và ám vệ Ất cùng lắc đầu, thúc ngựa chạy về phía trước.

Trước khi đi còn ném cho Đơn Minh một câu, “Đơn tướng quân, đừng để chỉ số thông minh đông lạnh luôn nhé, chú ý xung quanh một chút.”

Đơn Minh nhìn bộ dáng bọn họ với vẻ khó hiểu, đầu óc cứng đờ một hồi lâu cũng về lại bình thường, trong đầu hiện lên chuyện Thời Sênh hỏi hắn mấy ngày trước.

Hắn đuổi theo ám vệ Giáp, Ất, “Không phải Điện hạ nhà các ngươi muốn dụ rắn ra khỏi hang đấy chứ?”

Ám vệ Giáp vẻ mặt đứng đắn, “Không, Điện hạ nhà chúng ta nói, chúng ta chỉ ra ngoài ngắm tuyết.”

Lúc lên núi, gặp phải người mai phục, máu thấm vào băng tuyết như hoa mai đỏ nở rộ, đỏ tới chướng mắt, đỏ cực kỳ yêu diễm.

Người mai phục hoàn toàn không nghĩ đối phương đã sớm có chuẩn bị, cơ hồ chưa kịp làm gì thì đã bị diệt toàn quân, còn có vài tên bị bắt sống nữa.

Kỳ Uyên vén rèm lên nhìn, “Ta còn tưởng nàng muốn cùng ta ra ngoài chơi, hóa ra là để giải quyết mấy tên này.”

“Thuận tiện, chỉ là thuận tiện thôi.” Thời Sênh xua tay.

Kỳ Uyên buông mành, giọng lạnh lùng, “Ta có thể giải quyết chúng, nàng không cần phải ra tay.”

“Chàng suy nghĩ nhiều rồi.” Thời Sênh trừng mắt với hắn, “Bàn tay bọn chúng đã vươn tới chỗ ta, nếu không ta cũng lười ra tay.”

Những kẻ này gần đây đối đầu với Thời Sênh, có lẽ vì biết Thời Sênh là người được Kỳ Uyên yêu thương, sủng ái nhất nên bắt đầu duỗi tay về phía cô.

Nếu đã duỗi tay tới rồi, không đáp trả một chút thì chẳng phải là không tôn trọng đối phương sao?

Cần phải chém!

Sợ đả kích Kỳ Uyên, Thời Sênh lại vội vàng nói tiếp, “Yên tâm đi, lão đại ta vẫn giữ lại cho chàng giải quyết, ta chỉ cảnh cáo bọn chúng chút thôi.”

Kỳ Uyên: "…"

Hắn lo lắng cho nàng chứ có phải mấy thứ kia đâu.

"Ở trong mắt nàng, ta chỉ là vật trang trí thôi sao?" Kỳ Uyên túm lấy cổ áo Thời Sênh, đè cô xuống dưới thân mình của hắn, "Nàng không thể nói với ta để ta giải quyết giúp nàng sao?"

"Trong mắt ta, chàng chính là bảo bối." Thời Sênh chớp mắt nói cực kỳ nghiêm túc, "Bảo bối thì cần phải được che chở."

Ta coi chàng là trân bảo, chỉ để cung phụng.

Kỳ Uyên: "…"

Có phải hắn đầu thai nhầm rồi không?

Đây là lý do quỷ gì chứ?

Kỳ Uyên bò xuống khỏi người Thời Sênh, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, "Còn lên núi không?"

"Đã tới đây rồi, làm gì có chuyện không đi chứ." Thời Sênh cười khẽ.

Phong cảnh trên núi rất đẹp, có thể nhìn thấy tuyết bao phủ Hoàng thành, bao trùm núi non, nhìn vô cùng nguy nga đồ sộ.

Kỳ Uyên bọc Thời Sênh trong áo choàng của mình, nhẹ ôm lấy cô, "Ta chưa từng nghĩ có một ngày ta sẽ ở bên một ai đó ngắm vạn dặm non sông này."

Thời Sênh ngửa đầu, cằm tựa vào ngực hắn, "Vui không?"

Kỳ Uyên rũ mắt, tuyết trắng rơi xuống đọng trên làn mi dài, hắn cúi đầu, cánh môi dán sát, nhẹ nhàng hôn cô, giọng như phiêu tán khắp trời đất, “Nàng là kiếp nạn của ta, nhưng ta sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Chương 1256: Vương gia có tin mừng (37)

Hoàng đế Xích Diệu độc sủng Hoàng hậu, các đại thần vì muốn gia tăng dân số hậu cung cho Hoàng đế nhà mình mà vội đến sứt đầu mẻ trán, cuối cùng nếu không bị chém thì cũng bị lưu đày.

Dần dần, bọn họ cũng từ bỏ tâm tư này.

Nhưng Hoàng hậu vẫn không hề mang thai, điều này làm cho các đại thần lại bắt đầu nhảy nhót. Lần này, không cần Hoàng đế động thủ mà Hoàng hậu đã nổi giận trước.

Triều đình lại đổi hết lần này tới lần khác, thế nhưng thế cục ở Xích Diệu vẫn không có biến hóa gì.

…

Rất nhiều năm sau.

Một chiếc xe ngựa đang chậm rãi chạy về Hoàng thành Bắc Lương.

Cuối cùng, xe ngựa dừng ở bên ngoài chùa Linh Quang ngoài ngoại thành.

Một nữ tử bước xuống, dùng áo choàng che kín mặt.

Một mình người đó tiến vào trong chùa Linh Quang.

Tiểu hòa thượng trong chùa Linh Quang cản người đó lại, “Thí chủ,

hôm nay trụ trì không gặp khách.”

Nữ tử chắp tay trước ngực, hơi cúi người, “Ta tới bái tế cố nhân.”

Tiểu hòa thượng đáp lễ, “Thí chủ bái tế ai?”

Nữ tử trầm mặc một chốc lát rồi đáp: “Tịnh Trần.”

Tiểu hòa thượng hơi kinh ngạc, đánh giá nữ tử hồi lâu, niệm một câu A di đà Phật, “Thì ra là cố nhân của Tịnh Trần công tử, mời thí chủ đi theo ta.”

Tiểu hòa thượng mang nữ tử ra sau núi, vừa đi vừa nói, “Mỗi năm, vào thời gian này, trụ trì sẽ niệm kinh một ngày cho Tịnh Trần công tử. Chút nữa thí chủ tới cũng không nên quấy rầy tới trụ trì.”

Ở sau núi, tiểu hòa thượng chỉ về phía một rừng trúc, “Xuyên qua rừng trúc này là tới, xin thí chủ cứ tự nhiên.”

Nữ tử đi theo sự chỉ dẫn của tiểu hòa thượng, xuyên qua rừng trúc, sau đó nhìn thấy một mảnh đất trống và một bia mộ.

Bên cạnh bia mộ có hai cái nệm hương bồ, trên một cái nệm có người đang ngồi, đúng là trụ trì chùa Linh Quang.

Nữ tử thong thả tới gần, chữ trên bia mộ càng lúc càng rõ ràng.

“Tịnh Trần công tử chi mộ.”

Trên bia mộ chỉ có mấy chữ này.

Nữ tử lẳng lặng đứng nhìn chằm chằm bia mộ, tựa như muốn nhìn thấy từ trong mấy chữ đó điều gì khác.

“Cô nương, mây khói thoảng qua, Tịnh Trần hy vọng ngươi quên đi, ngươi cần gì phải quay về?” Trụ trì đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt nữ tử thong thả chuyển lên người trụ trì, giọng nói không hề có nửa điểm cảm xúc, “Ngài biết ta ư?”

Trụ trì đứng lên khỏi nệm hương bồ, thi lễ với nữ tử kia một cái, “Cô nương vẫn nên buông khúc mắc trong lòng thì hơn.”

“Thù của huynh ấy, ta nhất định phải báo.”

Trụ trì lắc đầu, xoay người rời khỏi rừng trúc.

Liễu Tử Yên ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve trên bia mộ, lướt qua từng chữ khắc trên bia, “Người nên nói xin lỗi là ta. Năm đó chuyện kia là vì ta mới xảy ra, huynh chỉ là người bị hại, nhưng ta lại đối với huynh… Thực xin lỗi.”

Liễu Tử Yên nói đứt quãng một hồi, cuối cùng lấy ra một thanh chủy thủ, khắc lên mấy chữ nhỏ trên bia mộ, chăm chú nhìn bia mộ một lát rồi mới rời đi.

Ả đi rồi, trụ trì lại đi từ một nơi khác tới, nhìn mấy chữ khắc trên mộ bia thì lắc đầu thở dài.

Tịnh Trần công tử chi mộ.

Thê Liễu Tử Yên lập.

…

Mấy năm nay Sở Lạc ăn chơi đàng điếm, nữ nhân vào phủ hết người

nọ tới người kia, gần đây nghe nói mới có thêm nữ nhân vào Vương phủ, còn rất được Sở Lạc sủng ái.

Người trong phủ hâm mộ, ghen ghét người này không thôi.

Nhưng Liễu Tử Yên lại chẳng có cảm giác gì, nhìn người bên cạnh, khóe miệng ả nhếch lên đầy trào phúng. Khuôn mặt trước kia của ả đã thay đổi, nhưng nếu nhìn lâu thì vẫn thấy có vài phần tương tự.

Ả vuốt thanh chủy thủ cất giấu trong sườn, chờ đợi thời cơ, lúc kẻ bên cạnh quay đi liền đột nhiên đâm vào lưng hắn.

Nhưng Sở Lạc vẫn có cảnh giác, lúc chủy thủ đâm tới, hắn tránh được bộ vị quan trọng nên chủy thủ đâm vào bả vai.

Hắn lăn từ trên giường xuống, con ngươi âm trầm nhìn người ở trên giường, “Ngươi là ai?”

Liễu Tử Yên không nói lời vô nghĩa, nhảy khỏi giường, đi thẳng tới chỗ Sở Lạc, chủy thủ trong tay lại hạ xuống.

“Người đâu, mau tới đây!” Sở Lạc túm lấy tay Liễu Tử Yên, hô to ra phía bên ngoài.

“Lạc Vương đừng uổng phí sức lực nữa, sau đêm nay, trên thế giới này sẽ chẳng còn Lạc Vương phủ nữa đâu.”

Sắc mặt Sở Lạc thay đổi, “Ý ngươi là gì?”

“Lạc Vương thật sự không nhớ rõ ta là ai sao?” Liễu Tử Yên nhìn thẳng vào mắt Sở Lạc.

“Liễu Tử Yên.” Sở Lạc lập tức nói ra ba chữ.

Liễu Tử Yên cười lạnh, “Làm khó Lạc Vương vẫn nhớ rõ.”

Ả cong gối thúc lên bụng Lạc Vương, lúc hắn còn đang đau đớn liền đâm chủy thủ vào ngực hắn.

Thân mình Sở Lạc cứng đờ, tay bắt lấy cánh tay Liễu Tử Yên, gân xanh trên mu bàn tay nổi cuồn cuộn, mặt tái nhợt, “Ngươi…”

“Không ngờ chứ gì?” Liễu Tử Yên bẻ tay hắn ra. Mất người chống đỡ, thân thể cao lớn của Sở Lạc đổ xuống. Liễu Tử Yên nhìn hắn từ trên cao, “Ta tới là để báo thù cho Tịnh Trần.”

…

Tuy rằng Sở Lạc ăn chơi đàng điếm nhưng vẫn ngầm muốn mưu phản.

Hắn không kiêng kỵ Hoàng đế mà chính là Dung Vương đã tới hòa thân ở Xích Diệu.

Trước khi đi, Dung Vương đã có một vài sắp xếp, những sắp xếp đó là gì, Sở Lạc không biết. Nhưng những đại thần trong triều hoàn toàn phớt lờ chuyện hắn muốn mượn sức, cũng không dám có dị tâm gì với Hoàng đế, cứ như đã bị ai đó nắm thóp vậy.

Không có mười phần nắm chắc, hắn cũng không thể làm liều.

Một khi khai chiến, lấy thái độ sủng ái của Hoàng đế Xích Diệu với Dung Vương, chắc chắn sẽ phát binh giúp đỡ, hắn chỉ có cơ hội ra tay một lần.

Nhiều năm như thế, cuối cùng hắn cũng biết được một số việc.

Hiện giờ, Tư Mã Dương vừa mới đăng cơ, triều cục lại một lần nữa rung chuyển, đây là cơ hội tốt nhất của hắn.

Cho nên, Sở Lạc quyết định sẽ không đợi nữa.

Nhưng hắn còn chưa kịp bắt đầu thì đã thua trên tay một ả đàn bà.

Lạc Vương phủ bốc cháy, người trong phủ gần như không ai thoát khỏi, Sở Lạc cũng chết trong biển lửa lớn đó.

…

Thời Sênh sống cùng Kỳ Uyên ở thế giới này tới hết một đời, sau đó mới quay về không gian hệ thống.

Cô liếc nhìn không gian, mày nhíu lại, ánh mắt lại tập trung về phía màn hình.

Hệ thống lập tức đổi mới tư liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -390000

Giá trị sinh mệnh: 55

Tích lũy: 76400

Cấp nhiệm vụ: -

Cho điểm nhiệm vụ: 0

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Tích lũy 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến: Chưa hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 0

Đạo cụ: "Vương miện nữ vương", "Trái tim Quỷ Vương", "Ám Dạ", "Máu Kỳ Lân", "Lông đuôi Phượng hoàng".

“Hả, sao giá trị làm người lại tăng một ít rồi?” Cô đã làm chuyện tốt gì sao?

[… Cô có thể hiểu đó là điểm cho chuyện ký minh ước trăm năm.] Minh ước trăm năm đã tạo phúc cho bá tánh hai nước, so với những chuyện cô đã làm thì bù trừ cho nhau, cuối cùng vẫn còn dư lại một ít.

[Ký chủ, cô có cần khai thông ký ức không?]

Thời Sênh trừng mắt, “Đột nhiên hỏi cái này làm gì? Mơ ước ký ức của ta sao?”

[…] Nghĩ nhiều rồi, [Hệ thống kiểm tra đo lường, lúc cô trở về thì cảm xúc dao động khá lớn, Ký chủ có yêu cầu khai thông ký ức không?]

Thời Sênh: “…”

Nói tới cái này, Thời Sênh liền bực bội.

Cô đột nhiên móc kiếm ra, tức giận, “Gọi chủ nhân nhà mi ra đây. Ông muốn quyết đấu với hắn.”

[…] Liên quan gì tới chủ nhân nhà nó chứ? Chẳng lẽ không phải… vì Phượng Từ sao?

Đánh rắm, Phượng Từ có chạy đâu, cảm xúc của ông dao động cái con khỉ ấy. Cảm xúc của cô dao động lớn là vì ở thời điểm cuối cùng, quyền hạn của cô lại bị cướp mất.

Chủ nhân của Hệ thống lại đổi.

Hệ thống giờ mới nhận ra, lập tức tiểu nhân đắc chí.

[Chủ nhân là người cô muốn gặp thì có thể gặp sao?]

[Có tiến vào thế giới sau hay không…]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Hệ thống lấy lại được chủ quyền rất huênh hoang.

Mọe kiếp!

Nhị Cẩu Tử, mi cứ chờ đó cho ông.

Chương 1257: Kỳ uyên (ngoại truyện)

Trong lồng sắt nhỏ hẹp, trang phục của Hoàng tử mà đứa bé trai mặc trên người đã cực kỳ bẩn thỉu, nhưng hắn không rên một tiếng nhìn người phía xa, mặt không có cảm xúc nào, lạnh nhạt không hề giống một đứa trẻ.

Bên kia, trên đại điện, một nữ tử đang bị người ta đè xuống đất, không ngừng cầu xin nam nhân ngồi trên ghế, tư thái hèn mọn vô cùng.

Nhưng nam nhân kia cũng chẳng hề có ý buông tay.

Thái giám đứng bên cạnh bưng chén rượu tiến lên.

Nữ tử hoảng sợ lắc đầu, nàng tránh khỏi những kẻ đó, chạy về phía lồng sắt.

Nhưng còn chưa tới nơi thì đã lại bị người ta đè xuống đất, thái giám giữ chặt cằm nữ tử, đổ hét chất lỏng trong chén vào miệng nàng.

Nữ tử giãy giụa, rượu thấm ướt vạt áo, nhìn chật vật không chịu nổi. Nàng vươn tay về phía đứa bé, trong mắt toàn là sự tuyệt vọng.

Bọn thái giám đang đè chặt nàng cũng buông tay ra, nữ tử bò tới bên cạnh lồng sắt.

Sắc mặt nàng tái nhợt túm lấy lồng sắt, khóe miệng có máu tươi tràn ra, khó khăn nói mấy chữ: “Sống… sống sót.”

Kỳ Uyên đột nhiên mở mắt ra, ngực nhanh chóng phập phồng hai nhịp, tầm mắt đảo qua đại điện tối đen, duỗi tay sờ sang bên cạnh, thân thể ấm áp làm thần kinh căng thẳng của hắn từ từ buông lỏng.

Hắn nhích người sang, kéo người bên cạnh vào ngực, bức thiết tìm kiếm hương vị của nàng, hơi thở của nàng, hết thảy của nàng.

Thời Sênh bị hôn tới mơ màng tỉnh lại, hàm hồ hỏi một tiếng, “Sao thế?”

Đáp lại cô là nụ hôn kịch liệt, động tác của hắn có hơi ngang ngược. Thời Sênh hoàn toàn tỉnh ngủ, bị hắn lăn lộn trên giường tới tận hừng đông.

Xong việc, Kỳ Uyên ôm cô ngủ, có lẽ do mệt mỏi nên ngủ rất say.

Hắn lại quay về giấc mộng kia, nhưng lúc này đã không còn cảm giác như trước nữa, chỉ thấy trong lòng rất an ổn.

Trong mộng, nữ tử ngã xuống trước mặt hắn, đôi mắt trừng lớn, chết không nhắm mắt.

Hắn nhìn nữ tử bị kéo đi, đặt ở giữa đại điện với một tư thế kỳ quái, bên ngoài có mấy người mặt đồ đạo sĩ giang hồ, bọn họ vây quanh nữ tử, nhắc mãi chuyện gì đó.

Lúc sau, đám thái giám, cung nữ cũng đi, nam nhân kia cũng rời khỏi, hắn nhìn thoáng qua bên này, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

Lại sau nữa, toàn là lửa, lửa cháy vô cùng lớn.

Hắn cuộn người trong lồng sắt, xích sắt trên người càng lúc càng

nóng lên, hắn nghe được làn da đang rạn nứt.

Hắn không nhớ rõ mình rời đi như thế nào, chỉ biết khi tỉnh lại thì đã ở ngoài cung, người cứu hắn tự xưng là ảnh vệ.

Mà trên người hắn toàn là băng vải, gần như không thể di chuyển được.

Đoạn thời gian đó, hắn chỉ có thể nằm ở trên giường, người chăm sóc cho hắn cũng không nhiều, mỗi ngày đều chỉ máy móc đổi thuốc, đưa cơm cho hắn rồi đi.

Cũng không hề nói cho hắn biết tình huống bên ngoài.

Đến khi thân thể khỏe lại, hắn mới được dạy tập võ, đọc sách, thậm chí là chuyện quốc gia đại sự.

Hắn ở đó tận 5 năm. 5 năm sau, có người tới đón hắn về cung.

Hắn rất quen thuộc trong cung. Sau khi về cung, hắn phát hiện, những người này không gọi hắn là Lục Hoàng tử nữa mà làm Tam hoàng tử.

Chính là Tam hoàng tử từ nhỏ đã được gọi là thiên tài, được Hoàng đế yêu thích nhất, cố ý nuôi dạy để trở thành Trữ quân.

Có lẽ biết hắn sẽ không nhiều lời nên dù rơi vào tình huống đó, ảnh vệ cũng không hề nói trước điều gì cả.

Đến khi hắn được sắp xếp ở trong cung rồi, hắn mới biết một năm trước, Tam hoàng tử bị bệnh, được đưa đi điều trị, nhưng sau đó không qua khỏi được, vì thế hắn mới có cơ hội tiến cung làm thế thân cho Tam hoàng tử.

Nhưng mà hắn hiểu, hết thảy những cái này là do bọn họ sắp xếp, dung mạo của hắn đã bị hủy diệt trong tràng lửa lớn kia, mà dung mạo của Tam hoàng tử cũng vì sinh bệnh nên bị hủy.

Không có nhiều trùng hợp như thế, đều là có người sắp xếp cả.

“Vì sao phải làm như vậy?” Lần đầu tiên hắn chủ động dò hỏi người chăm sóc mình.

Người nọ sửng sốt, thong thả quỳ xuống, “Điện hạ, ngài mang trên người huyết hải thâm thù, nhiệm vụ của ngài là báo thù.”

“Tam hoàng tử đâu?”

“Đã chết.”

“Chết thế nào?”

“Ốm chết.” Ảnh vệ đáp như đã được huấn luyện từ trước.

Hắn không tin.

Sau đó, hắn như đã rơi vào một âm mưu cực kỳ lớn, người bên cạnh hắn dần nhiều lên, hắn cần phải làm theo bọn họ nói, bắt chước mọi tính cách và thói quen của Tam hoàng tử.

Một khi làm không tốt thì sẽ đến tai ảnh vệ, đến tối hắn sẽ bị ảnh vệ tẩy não đủ kiểu.

Nói mẫu thân hắn bị hãm hại thế nào, ngoại tộc bị sát hại ra sao.

Mẫu phi hắn bị mẫu phi của Tam hoàng tử hãm hại, Hoàng đế tin lầm

lời gièm pha của đạo sĩ, nói mẫu phi hắn là yêu hồ chuyển thế, sẽ làm điên đảo vương triều.

Hoàng đế vì không để xảy ra chuyện như vậy nên mới có trận lửa lớn kia, ngay cả ngoại tộc của mẫu phi cũng không may mắn thoát khỏi, cả nhà bị giết.

Lúc đầu hắn rất phẫn nộ, nhưng sau đó nghe quá nhiều rồi nên cũng không còn cảm giác đó nữa. Những người này chỉ muốn cố ý chọc giận hắn, cố ý gieo hạt giống thù hận vào lòng hắn mà thôi.

Bọn họ muốn biến hắn thành một quân cờ để tùy ý bài bố.

Bên cạnh hắn toàn là những người giám thị. Hắn không thể không hành sự cẩn thận. Thế lực sau lưng những người này là ai hắn không biết, nhưng hắn tin sớm muộn gì mình cũng điều tra ra được.

Những ngày tháng trong cung vừa nhàm chán, vừa buồn tẻ, lúc nào cũng như đi trên băng mỏng, ngày ngày phải ứng phó với những kẻ giám thị mình, cố tránh khỏi sự theo dõi của bọn họ, xây dựng thế lực của chính mình.

Hắn không muốn bị bọn họ thao túng.

Hắn ẩn nhẫn nhiều năm, rốt cuộc cũng xảy ra biến cố Tây Càn.

Chuyện này người bên ngoài không biết chi tiết, nhưng hắn lại biết rõ ràng.

Ngày đó, những người điều khiển hắn phát động chính biến, nhưng bọn họ lại tính sót Đơn gia.

Đơn gia trung với Hoàng thất, ai là Hoàng đế, họ sẽ trung với người

đó, vĩnh viễn không thay đổi.

Bọn họ cũng tính sót hắn, lúc đó hắn đã lợi dụng bọn họ giật dây bắc cầu, có được thế lực của riêng mình.

Mấy năm nay hắn đã điều tra, cái chết của mẫu thân đều do nhóm người này động tay động chân.

Chính biến thất bại, lúc đó tất cả đều bị xử trảm, Hoàng đế niệm tình hắn có công cứu giá nên đặc xá tội làm thế thân của Tam hoàng tử, nhưng cũng không khôi phục thân phận Lục Hoàng tử của hắn.

Đối với Hoàng đế mà nói, Lục Hoàng tử đã chết, đã trở thành quá khứ rồi.

Hắn vẫn là Tam hoàng tử.

Sau biến cố Tây Càn, hắn vẫn không thể thả lỏng cảnh giác. Hắn biết, thế lực của những kẻ đó vẫn chưa bị diệt hết, bọn họ vẫn ẩn tàng đâu đó, chờ cơ hội vùng lên.

Mà trong biến cố Tây Càn, võ công của hắn bị phế, từ đây chỉ có thể là người thường, thậm chí còn không bằng người thường. Có lẽ vì không có võ công áp chế nên hắn bắt đầu hiện ra sự thô bạo.

Mọi người đều cho rằng, có lẽ Hoàng đế đã hối hận vì lúc trước tin nhầm vào lời gièm pha nên trong lúc bệnh tình nguy kịch đã truyền lại ngôi cho hắn.

Nhưng mà hắn biết, không phải, lúc đó Hoàng đế muốn nói chém hắn, là hắn sử dụng thủ đoạn nên ông ấy mới không nói ra câu đó được.

Ông ấy chỉ kịp nói ra tên của hắn, cho nên đại thần ngồi bên cạnh chờ viết thánh chỉ liền điền tên của hắn lên đó.

Sau khi đăng cơ, hắn không cần làm người khác nữa.

Năm đó, những kẻ thờ ơ lạnh nhạt, thấy chết không cứu đều đáng chết.

Mà những kẻ giấu ở chỗ tối càng đáng chết hơn.

Kỳ Uyên ôm chặt người trong lòng, hết thảy đều đã trần ai lạc định, hắn cũng có được thứ tốt nhất trên đời này.

Dùng hết mọi bất hạnh trong kiếp này để đổi lấy cô nương may mắn nhất của hắn.

Kỳ Uyên

Chương 1258: Thiếu tướng thích ngả ngớn (1)

ất cả mọi người đều biết Cốc Lam và Diệp Sâm có quan hệ mờ ám.

*

“Tích tắc… Tích tắc…” Tiếng đồng hồ không ngừng vang lên bên tai Thời Sênh. Cô chỉ cảm thấy đầu đau như bị ai đó dùng búa đập lên vậy.

“Tích tắc…”

“Tích tắc…”

Thời Sênh mở mắt ra nhưng vẫn chỉ nhìn thấy một mảnh tối đen, đôi mắt đã bị bịt chặt, cô nhận ra mình đang bị người ta trói lại.

Bên tai không ngừng vang lên âm thanh tích tắc, không có người, xa hơn nữa có thể nghe thấy văng vẳng tiếng ve sầu kêu.

Cô bị trói trong tư thế ngồi. Rất nóng, cô có thể cảm giác được trên người mình đầy mồ hôi. Nóng như thế, lại có tiếng ve, chắc chắn đây là những ngày nóng nhất của mùa hè.

Trong không khí oi bức có mùi máu tươi nhàn nhạt, không biết là ai…

“Tích tắc… Tích tắc…”

Âm thanh đó lặp đi lặp lại làm Thời Sênh phát phiền. Cô gọi thiết

kiếm ra, cắt đứt dây thừng trên người mình, sau đó cô vươn tay giật phắt thứ đang che mắt xuống.

Mọi thứ lập tức sáng sủa trở lại.

Có lẽ là vì lâu rồi không gặp ánh sáng nên mắt bị chói, mất một lúc mới thích ứng được.

Cô đang ở trong một căn phòng nhỏ hẹp và bẩn thỉu, không có gì ngoài một cái cửa sổ.

Cửa sổ rất cao, một người đàn ông trưởng thành kiễng chân lên mới có thể với tới.

Thời Sênh di chuyển tầm mắt tới chỗ phát ra âm thanh tích tắc, không ngờ lại truyền ra từ người cô, bom hẹn giờ…

Thời gian còn lại, hai mươi phút.

Thời Sênh: "…"

Giỏi, lần này tới còn trực tiếp thành bom thịt người!

Hai tên khốn Nhị Cẩu Tử và chủ nhân Hệ thống kia giỏi lắm! Bình tĩnh, luôn có thời điểm sẽ được giết hai người bọn chúng!

Nhưng mà trên người nguyên chủ đang mặc cái khỉ gì thế này? Váy hoa, trên váy dính đầy bùn, trên chân đi đôi giày da màu đỏ cũng lấm lem bùn đất.

Thời Sênh im lặng, cứ gỡ bom trước đi đã.

Làm sao để hủy được trái bom này?

Thời Sênh biết hủy đủ các loại thiết bị công nghệ cao, nhưng loại cũ như thế này… thật đúng là không biết làm cách nào để hủy hoại cả.

Được rồi, thực ra cũng chẳng có gì cần hủy cả, chỉ có hai cái dây, cắt đúng thì sống, cắt sai thì bom sẽ nổ.

Đơn giản và thô bạo.

“Nhị Cẩu Tử, mi chọn cái nào?”

[Ta chọn cô có tin đâu.] Ký chủ không tin tưởng vào nó, nó chọn thì có ích gì chứ?

“Ta tin.” Thời Sênh nói như chém đinh chặt sắt.

Cái này liên quan tới tính mạng, trừ phi Nhị Cẩu Tử muốn cô chết quay về, nhưng theo giả thiết của Hệ thống, chắc chắn nó sẽ không để xảy ra chuyện như thế, vì vậy chắc chắn nó sẽ chọn đúng.

[Màu xanh.]

Thời Sênh không chần chừ, dùng thiết kiếm cắt đứt dây màu xanh.

Dây màu xanh bị cắt đứt, âm thanh tích tắc liền dừng lại.

Thời Sênh dỡ bom xuống, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, đây là một dãy nhà rất cũ, chỉ cao có ba tầng.

Thời Sênh nhìn chân mình, thật quá bẩn, nhưng ở đây cũng chẳng có nơi nào có thể tắm rửa, đành phải nhịn lại thôi.

Cô nhìn cánh cửa đóng kín, thử kéo một chút nhưng không mở

được. Thời Sênh đau đầu, bực bội cầm kiếm lên phá cửa.

Bên ngoài lại là một căn phòng khác, lớn hơn căn bên trong một chút, cũng chẳng có đồ dùng gì, chỉ có một cái bàn cũ nát.

Trong phòng có một người phụ nữ cũng bị trói, trên người mặc áo sơ mi màu xanh biếc, vải dệt là loại kém nhất.

Người phụ nữ ấy hôn mê, đầu gục xuống, không nhìn rõ là người thế nào.

Thời Sênh nhìn bom cột trên người cô ta sau đó đi vòng qua, tìm được nước, tắm rửa qua loa một chút rồi lấy từ trong không gian ra một bộ quần áo vận động, thay xong mới rời khỏi phòng.

Nơi này không có ai canh giữ, Thời Sênh rời khỏi rất dễ dàng. Hiện cô đang ở lầu hai, lúc này đang rất nắng nóng, thời gian có lẽ là đầu giờ chiều, xung quanh chẳng có một ai.

Nhưng kiến trúc xung quanh làm cho Thời Sênh có một dự cảm không tốt lắm, thế giới mà cô tới này e là những năm bảy mươi, tám mươi của thế kỷ 20.

Viết về thời đại này hoặc là trọng sinh quân hôn, kiểu con gái xấu xí biến thân làm giàu thành phú bà, hoặc là… trở về lúc tuổi còn nhỏ, mở ra dị năng, khai quật đồ cổ, từ đây đi lên đỉnh cao cuộc đời.

Đương nhiên, hai thể loại này cũng có nhiều kiểu biến tấu, rốt cuộc là cái gì thì phải chờ tiếp thu cốt truyện mới được.

Thời Sênh đi xuyên qua ngõ nhỏ, chuẩn bị tìm một nơi sạch sẽ tiếp thu cốt truyện.

“Rầm…”

Thời Sênh nhìn chậu hoa rơi ngay trước chân mình, thiếu chút nữa thì rơi trúng ông rồi, có tố chất tí được không hả?

“Anh giỏi lắm! Dám ra ngoài ngoại tình với con đàn bà khác, còn về cái nhà này làm gì? Tôi ở nhà hầu hạ anh ăn, hầu hạ anh uống, sinh con trai cho anh, cả tuổi xuân đều giành cho anh cả. Anh thì tốt rồi, có tiền liền không chịu ngồi yên, còn ra ngoài nuôi nhân tình…”

“Cô lớn giọng như thế làm gì hả?”

“Ha, sợ mất mặt sao? Hôm nay bà đấy muốn cho hàng xóm láng giềng đều biết anh là cái dạng người gì. Năm đó, nếu không có bà đây thì anh có ngày hôm nay được không? Anh là cái thứ vong ân phụ nghĩa!”

“Rầm…”

Lại có thêm mấy chậu hoa nữa rơi xuống.

Thời Sênh yên lặng lùi lại, bên trên ồn ào túi bụi, đại khái là loại cốt truyện có người thứ ba chen chân, bị chính thất phát hiện.

Nhưng mà chẳng liên quan gì tới việc thiếu chút nữa cô bị quăng trúng.

Thời Sênh hơi lùi ra bên ngoài một chút, đang chuẩn bị gào lên với bên trên hai ba câu thì ánh mắt lại nhìn sang một đầu khác của ngõ.

Một chiếc xe quân dụng cũ đang tiến vào, xe dừng lại, bên trên có mấy người đàn ông mặc quân trang, dáng người đĩnh bạt, khí thế bất phàm.

Trong đó có một người rất đáng để ý, không phải bởi vì hắn đẹp trai, dù sao cũng là rất đáng chú ý, chỉ vừa liếc mắt là đã nhìn ngay tới hắn.

Cái này đại khái chính là… vầng hào quang của nam chính.

Cái kiểu: Em đứng trong đám người, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh, sau đó với anh nhất kiến chung tình.

Ôi mẹ kiếp, nếu không phải có hào quang của nam chính, cô nhìn thấy cái rắm ấy.

Tưởng đôi mắt cô là tia X, có thể tự rà quét được chắc?

Thời Sênh nhẩm tính thời gian, từ lúc cô từ nơi đó ra tới giờ cũng đã khoảng năm phút, lúc trước còn ở lại tắm rửa thay đồ một chút, nhiều nhất chỉ còn mười phút nữa thì bom sẽ nổ.

Những người này chắc là tới cứu cô… hoặc là người phụ nữ kia?

Chắc chắn không phải cứu cô, cô chỉ là một vật hy sinh.

Thời Sênh không nhìn nữa, cô xoay đầu, ngửa mặt lên rồi gân cổ hét, “Bên trên đang cãi nhau làm ơn chú ý giùm nha, thiếu chút nữa quăng trúng ông rồi! Rơi trúng ông, có tin ông bổ nát nhà các người ra không hả?”

Có lẽ câu cuối cũng của Thời Sênh có tác dụng nên hai người bên trên dừng cãi nhau. Bọn họ ghé vào ban công nhìn xuống, thấy Thời Sênh chỉ là một cô gái trẻ, ăn mặc kỳ quái, vải vóc đẹp hơn những loại vải ở ngoài chợ rất nhiều.

Phụ nữ ư, nhìn thấy người đẹp hơn mình thì sẽ ghen ghét, đặc biệt là loại phụ nữ vừa bị kẻ thứ ba chen chân, ả lập tức nói, “Không phải là chưa rơi trúng sao? Mày ồn ào cái gì hả?”

Người đàn ông kéo ả ta, “Cô làm gì thế hả, không nhìn thấy cô ta mặc quần áo thế nào sao? Nguyên liệu may đồ như thế, vừa nhìn đã biết là người của gia đình giàu có.”

“Ha, anh thương hoa tiếc ngọc chứ gì, ra ngoài lăn lộn có mấy ngày mà nhìn quần áo của người ta liền biết người ta không thể chọc vào. Tôi thấy anh không phải nhìn quần áo của người ta mà là bên trong người ta đúng không?” Nữ nhân càng nói càng chanh chua hơn, còn bắt đầu công kích sang cả Thời Sênh.

Chương 1259: Thiếu tướng thích ngả ngớn (2)

Thời Sênh mà nổi điên lên thì sao có thể nhịn được.

Người thiếu chút nữa bị rơi trúng đầu là bản cô nương đó.

Bản cô nương còn chưa tức giận, vậy mà ả còn dám ngang ngược.

Không thể nhịn!

Thời Sênh tay chống nạnh, bắt đầu trả đòn, “Các người cãi nhau, đập đồ làm rơi trúng người khác mà còn đòi mình có lý, mặt mũi lớn lắm đúng không. Có bản lĩnh cãi nhau, có bản lĩnh thì bóp chết hắn, loại đàn ông ra ngoài nuôi tiểu tam thì lấy về làm cái gì hả?”

[…] Ký chủ, sao giờ ngay cả người qua đường Giáp cũng bị cô xúi giục thế này?

Người phụ nữ kia sửng sốt một hồi lâu, sau đó liền giơ tay đẩy một cái bồn hoa nữa rơi xuống, nện trên đường vỡ tan tành.

Ả chỉ vào Thời Sênh, sắc mặt dữ tợn, “Giỏi, mày chính là con hồ ly tinh đó đúng không? Chúng mày giỏi lắm, giờ còn dám tìm tới tận nhà tao? Xem hôm nay tao có đánh chết con hồ ly tinh như mày không.”

Người phụ nữ nhìn xung quanh một vòng, phỏng chừng là tìm đồ vật gì đó, cuối cùng ả cầm lấy một cái chổi, chỉ cán chổi vào Thời Sênh, “Tiểu hồ ly tinh, mày chờ đó cho bà, đừng có chạy, xem hôm nay bà

có đánh chết tiểu yêu tinh như mày không.”

Thời Sênh: “…” Cô cùng ả đần độn này nói cái quỷ gì thế?

Có thể là vừa xuyên qua nên chưa dùng được đầu óc của bản thân nên cũng bị ngu một tí!

Thời Sênh vỗ đầu, ánh mắt nhìn về phía đám người bên kia cũng đang tập trung ánh mắt về phía này, nhưng họ chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức vọt vào trong khu nhà kia.

Mà lúc này, người phụ nữ đã cầm theo cán chổi đi xuống, lao về phía Thời Sênh, cao giọng chửi bậy, “Con tiểu hồ ly tinh chết tiệt này, ai cho mày dụ dỗ người khác, không biết xấu hổ, dụ dỗ đàn ông còn dám vác mặt tới trước mặt bà.”

Ả đàn bà vừa mắng vừa vung cánh chổi lên, đánh về phía Thời Sênh.

Thời Sênh hơi nghiêng người, tránh khỏi cái chổi, nhấc chân đá lên cẳng chân ả ta, nhân lúc ả lảo đảo liền đá văng cây chổi trong tay ả đi.

Cẳng chân người đàn bà đau tới chết lặng, không ổn định được thân mình nên ngã ngồi xuống mặt đất.

Ngay lúc này, người đàn ông cũng lao xuống, túm lấy cánh tay người đàn bà quát lớn, “Cô làm loạn cái gì thế hả? Còn thấy chưa mất mặt đủ nhiều đúng không?”

“Anh là đồ vô lương tâm, sao số tôi lại khổ thế này, anh còn nói đỡ cho nó, anh không thấy là nó đánh tôi sao? Anh là đồ khốn nạn, sao trước đây tôi lại mù mắt mà lấy anh chứ? Ôi trời ơi, mọi người mau

tới mà xem, tiểu hồ ly tinh không biết xấu hổ đi dụ dỗ đàn ông…” Ả đàn bà không cho người đàn ông kéo đi, ngồi trên mặt đất gào thét ăn vạ.

Thời đại này, đi dụ dỗ đàn ông là một chuyện rất lớn, rất nhanh đã có người xuất hiện trên đường, xúm về phía này, chỉ chỉ trỏ trỏ với ba người bọn họ.

Thời Sênh cũng xác định những người này không quen biết nguyên chủ, vậy có thể chứng minh nguyên chủ không phải người ở đây.

Ả đàn bà thấy có người tới nên nghĩ lần này mình thắng chắc rồi. Ả bò dậy khỏi mặt đất, chỉ thẳng vào Thời Sênh mà mắng, “Tiểu hồ ly tinh, hôm nay bà muốn nhìn xem mày bị lộ hết chuyện xấu như thế nào.”

Thời Sênh đã gặp nhiều người ngang ngược vô lý rồi nên ả đàn bà như thế này cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“Tới, bà nói tôi dụ dỗ người đàn ông của bà chứ gì? Vậy xin hỏi, bà có tận mắt nhìn thấy không?”

“Mày dụ dỗ người khác mà còn đòi cãi lý à, sao mà không biết xấu hổ như thế chứ.”

“Bà có tận mắt nhìn thấy không?” Giọng Thời Sênh không nặng nhưng mọi người đều cảm thấy sự nóng nực như giảm bớt xuống.

Khí thế của người đàn bà kia lập tức bị ép xuống.

Khí thế của thiếu nữ đối diện quá lớn.

Ả đàn bà lại nói: “Tao không nhìn thấy, nhưng có người thấy.”

“Vậy nên bà khẳng định đó là tôi à? Bà là thần tiên biết bói toán sao? Hay là bà có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ? Ông đây đi ngang qua, suýt chút nữa bị các người quăng đồ rơi trúng đầu còn chưa nói, vậy mà bà còn con mẹ nó hất nước bẩn lên người ông. Bà cho là tôi dễ bắt nạt lắm đúng không? Hả?” Thời Sênh mà lưu manh lên thì ai dám so chứ?

Mọi người nhìn mấy chậu hoa rơi vỡ trên mặt đất, lại nhìn quần áo mà cô gái này đang mặc, với bộ dáng như thế này, đời nào đi vừa mắt người chồng của ả đàn bà kia chứ?

Ả này nổi tiếng là đanh đá, không dễ ở chung, ai đúng ai sai giờ đã quá rõ ràng rồi.

“Chị Phương Phương, không phải cô gái này đâu, người đàn bà em nhìn thấy tóc dài hơn thế này, cũng không trẻ như vậy.” Có một người phụ nữ khác rụt rè lên tiếng.

Sắc mặt ả đàn bà lập tức trở nên khó coi.

“Thực xin lỗi nhé cô gái, đều là do vợ tôi không hiểu chuyện. Tôi rất xin lỗi cô, vừa rồi cũng không ngờ cô đi ngang qua bên dưới, thành thật xin lỗi cô… Cô còn không xin lỗi người ta đi, mất hết mặt mũi!” Người đàn ông quát lên với vợ mình.

“Xin lỗi cái gì mà xin lỗi! Dù không phải nó thì anh vẫn có người khác ở bên ngoài, chuyện này tôi sẽ không để yên cho anh!” Ả đàn bà ngang ngược hất tay chồng ra rồi chạy bình bịch lên lầu, tiếng đóng cửa to tới mức từ xa cũng có thể nghe thấy.

Mọi người: “…”

“Chạy mau! Chạy mau!”

Bên kia đột nhiên vang lên tiếng hét: “Chạy mau! Sắp nổ mạnh!”

Nổ mạnh?

Hai chữ này rơi vào trong tay quần chúng, bọn họ lập tức bỏ chạy ra xa mà không cần suy nghĩ.

Thời Sênh cũng chạy theo bọn họ, vừa chạy còn vừa ngoảnh nhìn về phía sau, mấy người kia đang đuổi ngay sau lưng, chạy cuối cùng là một người đàn ông đang ôm người phụ nữ mặc quần áo màu xanh biếc trong khu nhà kia.

“Đùng!”

“Đùng đùng!”

Tiếng nổ mạnh hợp với mấy âm thanh khác, khả năng xung quanh khu nhà kia có vật dễ nổ. Trong thời tiết nóng như thế này, bom nổ làm cho nhiệt độ không khí càng cao làm cho những nơi khác cũng đồng thời nổ tung.

Tiếng nổ dừng lại, mọi người mới dừng bước chân, ai nấy mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn khói đặc và lửa lớn sau lưng.

Vô duyên vô cớ sao lại có nổ mạnh chứ?

Đám đàn ông mặc quân trang đi tới gần, quần chúng lập tức vây lại, chỉ trỏ về phía bên kia, bàn tán rất ầm ĩ.

Thời Sênh đứng ở sau lưng đám người, một gã quân nhân tinh mắt, nhìn thấy cô thì đồng tử trợn to, sau đó là vui mừng ra mặt.

Hắn gạt đám người ra, đi về phía Thời Sênh, kích động mở miệng, “Tiểu thư Cốc Lam, chúng tôi còn tưởng cô cũng bị bắt rồi, sao cô lại ở đây? Cô có nhìn rõ bọn bắt cóc không?”

Thời Sênh: “…” Quả nhiên có liên quan tới bọn họ.

Thời Sênh không nói gì, cô biết nói gì chứ? Chẳng lẽ nói cô phá bom rồi tự mình đi ra sao?

Còn chưa biết cốt truyện thế nào, nói cái rắm ấy!

Người nọ dẫn Thời Sênh tới trước mặt mấy quân nhân còn lại. Mấy người kia rõ ràng không thích cô, thậm chí còn nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ quái.

Tiếng nổ mạnh dẫn đội chữa cháy tới rất nhanh, Thời Sênh bị người kia đưa lên một chiếc xe.

Mấy người khác không ngồi cùng, có thể là do thân phận cô đặc thù nên người kéo cô lên cũng không ngồi cùng mà ngồi ở đằng trước.

Thân phận đủ lớn, khá tốt, thích hợp làm màu.

Thời Sênh quyết định tiếp thu cốt truyện.

Đây quả nhiên là một tiểu thuyết quân hôn*.

**Quân hôn: kết hôn cùng quân nhân.*

Nữ chính là Từ Mi, là một người sống ở thế kỷ 21 trọng sinh vào một người cùng tên họ ở những năm 80 của thế kỷ 20.

Từ Mi có chồng tên Hạ Vũ. Hạ Vũ là một liên trưởng* trong quân đội. Trước khi có người trọng sinh vào, Từ Mi là một người rất đáng ghét, thân hình hơi béo, còn hay tham vặt, tính toán chi li lắt nhắt.

Lúc đó, Hạ Vũ rất không ưa người vợ này, nhưng vì cô ta là do ba mẹ cưới về cho nên hắn cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Vốn tưởng rằng chỉ cần cưới là xong, hắn không quay về cũng được, ai biết cô ta còn theo hắn tới tận quân khu.

**Liên trưởng: Một cấp chỉ huy trong quân đội Trung Quốc. Mỗi liên có 3 đoàn, mỗi đoàn 3 đội, mỗi đội 10 người. Một liên trưởng quản lý khoảng 100 người. Tương đương với chức Đại đội trưởng theo biên chế của Quân đội Nhân dân Việt Nam.*

Hắn là một liên trưởng, người nhà tất nhiên cũng có thể sống cùng trong quân khu. Từ sau đó, Hạ Vũ càng không thích người vợ này của mình.

Nữ chính trọng sinh vào lúc quan hệ của Hạ Vũ và Từ Mi đã tới điểm sắp sụp đổ.

Chương 1260: Thiếu tướng thích ngả ngớn (3)

Lúc đầu, nữ chính chịu không ít ấm ức từ chỗ nam chính, nhưng nữ chính cũng không vì thế mà từ bỏ, không ngừng cảm hóa Hạ Vũ, còn bằng vào nỗ lực của chính mình, bắt đầu làm giàu. Từ đó quan hệ giữa cô ta với Hạ Vũ cũng dần tốt hơn.

Lúc này, Cốc Lam thân là nữ phụ sẽ nhảy ra đoạt diễn.

Cốc Lam, con gái một của phó tư lệnh quân khu, từ nhỏ đã bị cả nhà chiều tới hư người. Sau khi tốt nghiệp trở về quân khu cô liền nhất kiến chung tình với Hạ Vũ, sau đó luôn quấn lấy hắn.

Cốc Lam quấn lấy Hạ Vũ, nữ chính không chịu được, cảm thấy người đàn ông của mình bị người khác mơ ước nên có nổi lên tranh chấp với Cốc Lam mấy lần.

Nhưng lần nào cũng bị Hạ Vũ nhìn thấy là Cốc Lam bắt chẹt nữ chính. Dần dà, Hạ Vũ cực kỳ không ưa Cốc Lam.

Mà lúc Thời Sênh tới này, nữ chính vì chuyện làm ăn nên được một người đàn ông để ý. Người đàn ông đó theo đuổi Từ Mi nhưng cô ta không đồng ý. Sĩ diện của đàn ông bị kích thích, hắn liền bắt cóc nữ chính.

Bắt cóc nữ chính thì cũng thôi đi, hắn còn bắt luôn cả Cốc Lam khi đó đang tranh chấp với nữ chính.

Người đàn ông kia cài bom lên người Cốc Lam và nữ chính, sau đó

tính toán thời gian, báo cho Hạ Vũ.

Hắn trói nữ chính và Cốc Lam riêng ra, Cốc Lam còn bị hôn mê, lúc Hạ Vũ cứu người, toàn bộ tinh thần đều đặt trên người nữ chính, chờ đến khi hắn phát hiện ra Cốc Lam ở phòng bên trong thì thời gian chỉ còn lại 20 giây cuối cùng.

Hắn từ bỏ Cốc Lam, mang theo nữ chính rời khỏi.

Cuối cùng, Cốc Lam bị bom nổ mà chết.

Chuyện này đã ảnh hưởng tới việc thăng chức của Hạ Vũ. Nhưng lúc này quý nhân của nữ chính lại ra mặt, cuối cùng Hạ Vũ vẫn thăng chức thành công.

Đại kết cục, đương nhiên nữ chính dựa vào năng lực tiên tri của mình mà trở thành nhà giàu trong xã hội. Nam chính cũng trở thành lão đại trong quân giới, sống bên nhau hạnh phúc và vui sướng.

Cốc Lam quấn lấy Hạ Vũ đúng là quá đáng, nhưng lần nào nữ chính cũng ngáng chân Cốc Lam, khiến Hạ Vũ chán ghét Cốc Lam thì tính sao đây?

Cuối cùng, Cốc Lam còn chết vì bom nổ. Trong cốt truyện, lúc Hạ Vũ tới cứu thì nữ chính đã tỉnh ra, rõ ràng cô ta có thời gian nói những người khác chuyện Cốc Lam ở phòng bên cạnh, nhưng cuối cùng cô ta lại không nói.

Cái này có phải là nữ chính tan vỡ rồi đúng không?

Tan vỡ hay không tan vỡ Thời Sênh chẳng quan tâm, dù sao cô cũng kiên định chấp hành nguyện vọng hủy CP của mình.

Cốc Lam chỉ có một di nguyện.

Đó là sống tốt hơn nữ chính, để cha mẹ có thể kiêu ngạo vì mình. Cái này thì dễ rồi, tùy tiện lấy đồ trong không gian ra đem đi bán, giá trị bản thân vượt trên trăm triệu chỉ là chuyện trong một giây.

…

Trở về quân khu, Thời Sênh được đưa về nhà, đó là một ngôi biệt thự sân vườn độc lập.

Đây là nơi ở riêng của Phó tư lệnh, ngày thường rất ít người tới đây.

Thời Sênh dựa theo ký ức của nguyên chủ, đi về phòng của mình. Ở thời đại này, dù là Tư lệnh cũng chẳng giàu có gì cho cam chứ đừng nói gì là Phó tư lệnh.

Trong cốt truyện, chuyện nữ chính bị bắt cóc không giấu được.

Thời Sênh vừa ngồi xuống không bao lâu thì có xe tới đón cô đi vào trong quân khu.

Nhà của cô ở ngay bên ngoài quân khu, cách một bức tường rất cao.

Nguyên chủ đã từng vào trong quân khu, cô là con gái của Phó tư lệnh nên có được đặc quyền này. Cô đi theo người ta tới một văn phòng.

Lúc đi vào, Thời Sênh thấy cả nam nữ chính đều có mặt, còn có mấy người mà nam chính mang tới lúc trước.

Đại khái là nữ chính bị dọa nên giờ sắc mặt vẫn trắng bệch. Lúc Thời Sênh tiến vào, cô ta ngẩng đầu nhìn một cái rồi lại gục mặt xuống.

Ông Cốc ngồi sau bàn làm việc, là một người đàn ông khá gầy, mặc thường phục, tựa hồ như mới ở đâu đó về. Ông đeo kính, biểu tình tập trung, hơi giống một ông thầy dạy toán già.

“Ba.” Thời Sênh tiến lên gọi một tiếng.

Ông Cốc nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên, cũng coi như là đã cười một cái.

Sau đó ông nhìn Hạ Vũ, trầm mặt nói: “Hôm nay xảy ra chuyện gì, sao lại liên lụy tới cả Tiểu Lam? Hạ Vũ, hôm nay cậu không cho tôi một lời giải thích hợp lý thì tôi không để yên chuyện này đâu!”

Ông chỉ có một đứa con gái bảo bối này, thế mà lại bị người bắt cóc, vậy mà trước đó ông lại chẳng nhận được tin tức gì.

Đám quân nhân tới cứu người tuy rằng mãi về sau mới biết nguyên chủ cũng bị bắt cóc, nhưng Cốc Lam là con gái rượu của Phó tư lệnh, sao có thể giấu nổi chuyện này.

Lúc ông Cốc nghe tin này, trong lòng thậm chí còn muốn giết luôn Hạ Vũ.

Cũng may là con gái của ông không sao nên lúc này ông mới ngồi yên ở đây như thế.

Hạ Vũ thân là quân nhân, không hề giấu giếm, báo cáo mọi chuyện từ đầu tới cuối một lần.

“Bởi vì chuyện tư mà để liên lụy tới con gái của tôi, còn làm ra động tĩnh lớn như thế?” Ông Cốc nghe xong thì biểu tình càng nghiêm túc, “Vì sao cậu không báo cáo lên trên?”

Lúc Hạ Vũ dẫn người đi cứu nữ chính, hoàn toàn không hề báo cáo gì, chỉ có mấy thuộc hạ đáng tin đi cùng hắn mà thôi.

Hạ Vũ đứng nghiêm như một cây tùng, “Lúc ấy nóng vội nên không kịp báo cáo, tôi không nghĩ tiểu thư Cốc Lam cũng bị bắt cóc.”

“Tự mình dẫn người ra ngoài là trái với kỷ luật, việc này nghiêm trọng thế nào, trong lòng cậu rõ ràng nhất, không cần tôi phải nói nhiều lời đúng không?”

“Đã rõ.”

Chuyện này khá nghiêm trọng, ông Cốc cũng phải báo cáo lên trên.

Nếu hắn chỉ tới cứu người, không gây ra vụ nổ bom thì phỏng chừng việc này cũng không nghiêm trọng như thế.

“Phó tư lệnh, tôi còn mấy nghi vấn nữa muốn hỏi tiểu thư Cốc Lam một chút, không biết có thể không?” Hạ Vũ đột nhiên lên tiếng.

Ông Cốc nhíu mày nhìn Thời Sênh. Thời Sênh đang nhàm chán nhìn xuống đất, không rõ bọn họ gọi mình tới làm gì.

Lúc này, nghe được Hạ Vũ nói thế, cô lập tức xốc tinh thần lên, trong đầu đảo vài vòng, sau đó liền đưa ra được mấy cái kết luận.

Thời Sênh ngẩng đầu, “Nghi vấn gì?”

Hạ Vũ nhìn cô, nữ sinh đối diện mặc một bộ quần áo vận động cực kỳ mới mẻ, mặc dù trời rất nóng nhưng nhìn cô một thân thanh tân thoải mái.

Tóc tùy ý buộc lại, tóc mái được buộc túm lại rồi vắt lên trên đầu để lộ cái trán trơn nhẵn. Khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay, mắt ngọc mày ngài, nhìn xinh đẹp hơn lúc trước rất nhiều.

Quan trọng nhất chính là, ánh mắt cô không còn làm cho hắn có cảm xúc chán ghét nữa mà trở nên thanh triệt, bình thản.

Đáy lòng Hạ Vũ hơi kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều, “Xin hỏi Cốc tiểu tư, cô ra ngoài bằng cách nào?”

Nếu cô ấy và Từ Mi cùng bị bắt, tại sao cô ấy lại chạy được?

“Ai biết được, có lẽ là lương tri của tên bắt cóc thức tỉnh, đột nhiên cảm thấy tôi là người vô tội nên thả tôi ra. Dù sao lúc tôi tỉnh lại thì cũng đã ở trong cái ngõ nhỏ kia rồi.” Thời Sênh trợn mắt nói dối.

Lúc đó, xung quanh chẳng hề có một bóng người, dù cô nói như vậy thì cũng chẳng ai có thể chứng minh được gì.

Không có người làm chứng nghĩa là không có chứng cớ.

Hạ Vũ: “…”

Biểu tình của Thời Sênh rõ ràng là đang nói lung tung, nhưng giờ hắn cũng không có chứng cớ gì.

Những vấn đề đã chuẩn bị ở phía sau đều không có cách nào nói tiếp được.

Trừ phi hắn bắt được tên bắc cóc.

Rốt cuộc là cô ấy chạy thoát bằng cách nào?

Lúc đó, thời gian rất cấp bách, hắn chưa kịp quan sát căn phòng kia, chỉ thấy một quả bom bị ném trên mặt đất.

Ông Cốc thấy không khí có chút không đúng thì nghiêm túc hỏi: “Hạ Vũ, còn có vấn đề gì sao?”

Con gái nhà ông không thể bị người ta bắt nạt như thế được.

“Không còn gì nữa.”

Ông Cốc vẫy tay, “Vậy cậu về trước đi, chờ quyết định bên trên rồi nói tiếp.”

Hạ Vũ lại nhìn Thời Sênh một lần nữa, sau đó cả tập thể làm lễ chào rồi đem theo Từ Mi rời khỏi văn phòng.

Từ Mi trộm nhìn Thời Sênh, phát hiện người ta cũng đang nhìn mình thì vội vàng thu lại tầm mắt, theo Hạ Vũ ra ngoài.

Chương 1261: Thiếu tướng thích ngả ngớn (4)

"Tiểu Lam, mau để ba nhìn xem, con có bị thương ở đâu không?” Ông Cốc chờ đám người Hạ Vũ đi rồi liền lập tức khôi phục dáng vẻ cha hiền, “Sao con lại bị bắt cóc thế? Đúng thật là, đã bảo con đừng có quấn lấy cái thằng Hạ Vũ đó, người ta đã kết hôn rồi, con lại chẳng nghe, nó thì có gì tốt chứ? Quân khu này còn có nhiều người tốt hơn nó nhiều, sao con cứ mù quáng như thế chứ?”

Trên người Hạ Vũ có quân công, tuy rằng thăng chức chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng quan trọng là hắn đã có vợ rồi.

Thích một người đàn ông đã có vợ chẳng phải là sẽ phá hỏng hạnh phúc gia đình nhà người ta sao?

“Không phải lúc đó con còn nhỏ không hiểu chuyện sao?” Thời Sênh nhanh chóng an ủi ông Cốc, lão ba này của cô lại thích biến đổi sắc mặt như nam chính sao?

Ở trước mặt người ngoài thì banh mặt ra chẳng khác nào tượng gỗ, ở trước mặt con gái liền trở thành người thích lải nhải.

Nhưng chuyện này đúng là nguyên chủ có chỗ chưa đúng.

Tuy có câu là không có góc tường nào không đào được, chỉ có cái cuốc không nỗ lực mà thôi.

Nhưng người ta cũng đã kết hôn, vậy là không đúng rồi.

Trên thế giới này nhiều cây như thế, sao cứ phải cố chấp treo cổ trên một cái cây chứ?

“Hiện tại con đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ không thích hắn nữa.”

Mặt ông Cốc đầy vẻ không thể tin nổi, còn duỗi tay sờ lên trán Thời Sênh, “Không sốt… Không phải bị dọa ngu người rồi chứ?”

Thời Sênh: “…”

Đây là cha ruột của cô thật sao?

“Thật mà, con không thích hắn.” Ai mà dám thích nam chính chứ, bản cô nương còn muốn sống thêm mấy ngày.

Nữ chính hắc hóa lên thật quá hung tàn.

Bản cô nương đây sợ hãi.

Ông Cốc nghi ngờ, “Thật không?”

Con gái nhà mình thích Hạ Vũ nhiều thế nào ông biết rất rõ, đến ông cũng chẳng cản được.

Thời Sênh gật đầu.

Dù bản cô nương có thích hắn thì hắn cũng nhận nổi không?

“Nghĩ thông suốt rồi thì tốt, ba sợ nhất con cứ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt này.” Ông Cốc thở phào nhẹ nhõm, “Con gái ba nuôi nhiều năm như thế, ba không muốn nuôi tới hư người đâu.”

Thời Sênh: “…”

Nguyên chủ chắc chắn là được nhặt về.

Ông Cốc ho khan một tiếng, “Nói rõ xem nào, ai cứu con ra? Đừng có lừa ba, ông đây không dễ lừa như Hạ Vũ đâu nhé!”

Ông Cốc có thể lên làm Phó tư lệnh, mắt nhìn người có thể kém được sao?

Thời Sênh đảo mắt, “Nếu con nói đột nhiên dị năng thiên phú của con thức tỉnh, tự mình chạy ra, ba có tin không?”

Ông Cốc trừng mắt, “Đừng vớ vẩn, rốt cuộc là ai cứu con?”

Thời Sênh: “…” Làm gì có ai cứu con chứ, loại nhân vật hy sinh không sống quá ba tập như con, căn bản sẽ chẳng bao giờ được ai cứu cả ba ơi! Con tự mình chạy ra, giờ ba bảo con đi đâu tìm một ân nhân cứu mạng chứ?

Mặt Thời Sênh nghiêm túc, “Đúng là con tự nhiên thức tỉnh dị năng trời cho, con thoát khỏi dây thừng trói sau đó cắt đứt dây dẫn bom nổ chậm rồi chạy ra ngoài.

Trên mặt ông Cốc chỉ thiếu điều viết mấy chữ to “bố mày không tin”.

Thời Sênh kiên trì nói mình thức tỉnh dị năng thiên phú, ông Cốc thì kiên quyết không tin.

Hai bên đều không ai chịu thua, cuối cùng khi bà Cốc gọi điện hỏi sao hai người còn chưa về ăn cơm, hai ba con mới từ bỏ chuyện giằng co với nhau.

“Lúc về không thể nói với mẹ con chuyện này, tim bà ấy không tốt.”

Ông Cốc dặn dò Thời Sênh.

Thời Sênh gật đầu ý nói đã biết.

Ông Cốc vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng hiện tại ông lại không nghĩ ra được.

Chờ đến lúc đi ngủ, ông Cốc mới nghĩ ra, sao con gái nhà ông lại chẳng tỏ ra sợ hãi chút nào thế nhỉ?

Chuyện bị bắt cóc lớn như thế, nếu là trước kia thì nó đã sớm gào khóc ỏm tỏi rồi.

Sao lần này lại bình tĩnh như vậy?

Càng nghĩ càng thấy không ổn, ông Cốc liền xuống giường đi tìm Thời Sênh.

Nhưng người bên cạnh hơi trở mình. Ông Cốc sợ làm vợ tỉnh dậy nên lại áp nghi hoặc trong lòng xuống, định bụng ngày mai sẽ hỏi.

…

Chuyện Hạ Vũ, quân khu đã có lệnh xử phạt, lần này Thời Sênh không sao, ông Cốc không thể nào can thiệp, bên trên xử phạt thế nào thì ông liền tuyên bố như thế.

Đương nhiên, vì Từ Mi nên con gái ông mới bị bắt cóc, vì thế ông Cốc cũng chẳng cho hắn sắc mặt tốt là bao.

Tuy rằng Hạ Vũ là nam chính như cũng chẳng phải cao phú soái gì, càng không phải quan nhị đại, nhưng lần này hắn chỉ bị trừ tiền lương, viết bản kiểm điểm là coi như xong chuyện.

Thời Sênh không tin nữ chính không can thiệp vào chuyện này.

“Tiểu Lam, ra ăn dưa hấu đi con.”

“Vâng.” Thời Sênh đáp một tiếng rồi ra khỏi phòng.

Lúc này, ông Cốc không ở đây, trong nhà chỉ có cô và bà Cốc. Bà Cốc là một người phụ nữ rất dịu dàng, nói chuyện nhẹ nhàng, gương mặt luôn nở nụ cười. Trước đây bà là giáo viên ở trường trung học. Bởi vì sức khỏe không tốt nên ông Cốc không cho bà đi dạy nữa.

Thời đại này không có tủ lạnh, thứ kia hiện tại người thường còn chưa có khả năng sử dụng.

Cho nên dưa hấu chỉ được ngâm trong nước mát, ăn cũng chẳng có cảm giác gì.

Thời Sênh im lặng, ăn dưa xong, cô nói, “Mẹ, con ra ngoài một chuyến đây.”

Bà Cốc đang dọn dẹp trong bếp, nghe Thời Sênh nói liền ló đầu ra, “Trời nắng thế, con đi đâu vậy?”

“Ra ngoài đi dạo chút ạ!”

“Trời nắng nóng, nhớ về sớm đấy.” Trẻ con đang ở tuổi thích đi chơi, bà Cốc cũng không ngăn cô, chỉ dặn dò hai câu rồi còn cho cô chút tiền tiêu nữa.

Không nhiều lắm, chỉ có năm đồng.

Nhưng chút tiền ấy ở thời đại này cũng đã là rất nhiều rồi.

Thời Sênh ra sân, khi ra ngoài thì phải đi qua khu nhà dành cho quân nhân trong quân khu.

Lúc cô đi qua, vừa lúc thấy mấy người phụ nữ đang ngồi dưới gốc cây lớn trong sân, giọng nói của họ vẳng ra ngoài.

Hình như đang nói về Từ Mi.

Giọng nói chua loét như thế, chắc chắn không phải lời hay ho gì.

“Chỉ biết khua môi múa mép sau lưng, không sợ Diêm Vương rút mất lưỡi của các chị à?” Một người phụ nữ đột nhiên quát lên.

“A, chị Lý, con bé kia lại cho chị thứ gì thế? Còn nói chuyện giúp nó như vậy?”

“Chị Lý cả ngày đi theo sau con ranh ấy, người nào không biết còn tưởng là người hầu của nó ấy chứ.”

Mấy người phụ nữ liên hợp lại trêu chọc người phụ nữ kia, cuối cùng trở thành đánh nhau.

Thời Sênh xem rất vui vẻ, sau lưng đột nhiên có người chạy tới, một cỗ gió nóng lướt qua bên người cô.

Từ Mi mới từ bên ngoài về, nhìn thấy đám đánh nhau trong viện liền tiến lên ngăn cản.

Thời Sênh tìm một chỗ mát mẻ, ngồi xổm xuống xem diễn, lại còn lấy từ trong không gian ra một loại quả để gặm nhấm nữa. Thời tiết như thế này, cắn hạt dưa thì hơi nóng.

Cuộc chiến bên kia đã đến hồi gay cấn, đầu tiên nữ chính chỉ khuyên nhủ, nhưng thấy chẳng có hiệu quả gì, hai bên vẫn không ngừng đánh nhau, nữ chính cũng gặp tai ương theo.

Đám phụ nữ kia đại đa số đều tới từ nông thôn, lúc đánh chửi nhau thì lời thô tục nào cũng có thể phun ra được, nếu để một thiếu nữ nhà lành nghe thấy thì kiểu gì cũng đỏ mặt tía tai. Nhưng Thời Sênh nghe thì mặt chẳng đổi sắc, còn làm ra bộ dáng vô cùng hứng thú nữa.

“Rất đẹp sao?”

Sau lưng đột nhiên mát lạnh, Thời Sênh quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông không biết đứng ở sau lưng cô từ bao giờ, thân cây ngăn trở một nửa người hắn.

Thời Sênh: “…”

Tên này ở đâu chui ra thế?

Phía trước và hai bên thì không thể rồi, còn sau lưng là bức tường lớn ngăn cách quân khu và khu nhà dành cho quân nhân này…

Thời Sênh lại quan sát hắn thêm một chút. Hắn không mặc quân trang, chỉ mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, bên dưới mặc quần cộc tới đầu gối, chân đi dép lê. Tóc hắn hơi dài, dài hơn đầu tóc của đám quân nhân trong quân khu này nhiều.

Trong miệng hắn ngậm một điếu thuốc, điếu thuốc không châm lửa, con ngươi hơi híp lại nhìn Thời Sênh, dáng điệu ngả ngớn, chẳng có vẻ là người đứng đắn gì…

Đây là những nhận định đầu tiên của Thời Sênh.

Chương 1262: Thiếu tướng thích ngả ngớn (5)

"Đẹp sao?” Hắn cầm lấy điếu thuốc, hỏi lại một câu.

Giọng hắn hơi khàn mang theo vài phần gợi cảm.

Trên người hắn có vài phần bĩ khí, mơ hồ trộn lẫn mấy phần âm u khiến cho người ta dễ dàng bị bề ngoài của hắn hấp dẫn mà lọt vào bẫy tự lúc nào.

Thời Sênh ném trái cây trong tay xuống, đứng lên, hơi hếch cằm, “Anh định hỏi cái gì?”

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên, tựa hồ rất vui vẻ, “Cô cảm thấy sao?”

Câu đầu tiên hắn hỏi “đẹp” là về chuyện đánh nhau bên kia, câu thứ hai hắn hỏi “đẹp” là hỏi về chính hắn.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Đội quân tiên phong mũi nhọn. Mục tiêu nhiệm vụ: Diệp Sâm. Nhiệm vụ: Giúp Diệp Sâm huấn luyện một đội quân đặc chủng đủ tư cách.]

Thời Sênh: “…”

Diệp Sâm thấy biểu tình của thiếu nữ đối diện từ không hề sợ hãi biến thành cổ quái.

Nhưng ngoại trừ điểm này, rốt cuộc hắn chẳng nhìn thấy cô có cảm

xúc gì khác…

Một hồi lâu sau, Thời Sênh mới nói, “Anh khá xinh đẹp.”

“Tôi không cảm thấy đây là một lời khen ngợi dành cho mình.” Diệp Sâm khẽ cười, “Cô bé, lúc em nói dối luôn nghiến răng nghiến lợi thế này sao?”

Như thể muốn giết hắn tới nơi ấy.

“Tôi không biết khen người.” Thời Sênh khôi phục lại vẻ bình thường, liếc hắn cười lạnh, “Anh là người đầu tiên, thấy vinh hạnh đi.”

Diệp Sâm nhìn Thời Sênh biến sắc mặt, cảm thấy cực kỳ thú vị.

“Đúng là tôi thấy rất vinh hạnh, cô bé đừng thích tôi là tốt nhất.” Diệp Sâm xoay người đi ra ngoài, giọng nói xuyên qua không khí oi bức, truyền vào trong tai Thời Sênh.

Ta nhổ!

Lần này Phượng Từ có thuộc tính quỷ gì thế?

Thời Sênh nhìn nữ chính đại nhân bên kia sắp làm màu thành công, lại nhìn mục tiêu nhiệm vụ cà lơ phất phơ rời đi, cuối cùng lựa chọn Diệp Sâm.

Quân khu xây dựng ở khu vực không có người, bên ngoài là một cánh đồng trồng ngô, lúc này ngô vừa đến thời kỳ thu hoạch, có thể nhìn thấy những người nông dân đang bẻ ngô trên ruộng.

Bởi vì có quân khu nên đường ở đây cũng có xe qua lại.

Diệp Sâm như không để ý tới cái đuôi theo sau mình. Hắn đi tới nhà chờ xe, cả người nhìn lười lười nhác nhác, nếu không phải hắn đi từ trong quân khu đi ra, tuyệt đối chẳng có ai nghĩ hắn là một quân nhân cả.

Thời Sênh cũng đi tới bên cạnh hắn.

Diệp Sâm liếc nhìn cô, “Cô bé, một mình ra ngoài chơi không tốt đâu.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, “Không phải còn có anh sao?”

Diệp Sâm nhướng mày, “Tôi? Em thấy tôi giống người tốt không?”

“Không giống.” Tên này quả thực rất đẹp, nhưng cũng rất không giống người tốt.

Tiếng xe gầm rú dần tới gần rồi đỗ xịch lại trước mặt hai người, Diệp Sâm đi về phía cửa xe, “Về đi cô bé, thời nay loạn lắm.”

Thời Sênh bước đuổi theo hắn, “Nếu anh không cho tôi đi cùng, tôi sẽ nói với ba tôi là anh trốn khỏi quân khu ra ngoài.”

Một chân Diệp Sâm đã bước lên xe, tay hắn bám vào cửa xe, nghiêng đầu, “Ba em là ai?”

“Phó tư lệnh Cốc.”

Biểu tình của Diệp Sâm hơi thay đổi, sau đó hắn quay đầu, lên xe, sau đó lại khom lưng nói, “Lên xe đi.”

Diệp Sâm đi tới hàng ghế sau cùng, chiếm một chỗ ngồi gần cửa sổ. Thời Sênh đành ngồi vào ghế phía trước hắn.

Suốt hành trình, hắn chẳng nói với Thời Sênh câu nào. Trên đường ở nông thôn có rất nhiều ổ voi, ổ gà, xe xóc rất mạnh, Thời Sênh cảm thấy nó chẳng khác nào xe ngựa thời cổ đại cả.

Xe đi về huyện, nhưng Diệp Sâm lại xuống ở chỗ cách huyện hai dặm.

Thời Sênh nghĩ chắc hắn cố ý cho nên không xuống cùng hắn, ngồi trên xe nhìn biểu tình kinh ngạc của hắn, cười lạnh giơ ngón giữa.

Anh ha, tự mình đi bộ tới đi!

Ông đây không thèm chơi với anh.

…

Xe dừng ở huyện, huyện này là nơi mà Thời Sênh đã ở lúc mới tỉnh lại.

Bởi vì có quân khu nên điều kiện kinh tế của huyện này cũng tốt hơn những nơi khác.

Thời Sênh đi dạo trên phố một vòng, hoàn toàn không thấy được sản phẩm công nghệ cao nào, thế giới này thật là không thể thưởng thức nổi.

Loại đồ dùng như máy tính hãy quên đi, cho dù có cũng chẳng có internet.

Thời Sênh đi dạo trên phố một vòng, mua một cây kem rồi ngồi bệt bên đường gặm, cuộc sống này thật là khó khăn.

Có thể cho mượn máy điều chỉnh thời gian, kéo cốt truyện lên thêm hai mươi năm, cho dù nữ chính là nhà giàu số một thế giới thì ta cũng hoàn toàn có thể đánh đổ cô ta.

[…] Ký chủ bị làm sao thế?

Nhị Cẩu Tử, đừng có chọc ta.

Giờ ta đang rất buồn bực, có thể nổ mạnh tại chỗ đấy, ngươi có tin không hả?

[…] Không chọc thì không chọc, ai thèm chứ?

Nhị Cẩu Tử ngạo kiều offline, giờ nó đã nắm lại được quyền kiểm soát Hệ thống rồi.

Gặm xong cây kem, Thời Sênh cũng miễn cưỡng tìm hiểu xong tình hình của thế giới hiện tại, cô cảm thấy nên đem đồ đi bán là nhanh nhất, chuyện làm giàu gì đó quá mệt mỏi.

Nhưng ở cái huyện nhỏ như thế này mà muốn bán đồ sao, lại nói đùa rồi.

Cho nên, vẫn phải tới thành phố lớn.

Nguyên chủ không phải chưa từng tới thành phố lớn.

Trước đây, nguyên chủ đi học ở nơi khác, năm nay vừa mới tốt nghiệp quay về, vẫn chưa tìm được công việc hợp lý. Nghe nói ông Cốc đang tìm cách đưa cô vào quân đội. Cô không tốt nghiệp từ trường quân đội, vào quân đội làm cái rắm gì…

Khoan đã!

Hình như nhiệm vụ ẩn giấu là phải giúp tên ngốc lúc nãy huấn luyện một đội quân đặc chủng thì phải.

Nhị Cẩu Tử, Diệp Sâm có quân hàm gì?

Nhìn hắn cũng chỉ hai lăm, hai sáu là cùng.

Mới tuổi đó mà đã có thể làm huấn luyện viên? Buff cũng không khủng như thế chứ!

[Hậu trường cứng.]

Thời Sênh: "…" Ta không có gì phản bác cả.

Hậu trường cứng thì ghê gớm rồi.

Thời Sênh quay lại vấn đề chính, làm sao để tới thành phố lớn đây, bay ư? Biện pháp này tốt thì tốt thật nhưng muốn bán đồ cũng không thể nhanh như thế, cô phải dỗ dành lão ba lão mẹ nhà mình, tìm cớ để đi mới được.

Thời Sênh đi lang thang không có mục tiêu trong phố, ánh mắt tùy ý đảo qua đám người đi trên đường, thời đại nào cũng có cái đặc sắc của thời đại đó.

"Ha, cô bé, đi một mình à?"

"Có muốn đi vui vẻ cùng bọn anh không?"

Bên cạnh Thời Sênh xuất hiện mấy thanh niên, mặt mũi thằng nào cũng nở nụ cười dâm đãng, liếc nhìn ngực cô đầy vẻ xấu xa.

Thời Sênh mặc một chiếc váy liền áo, cũng may khá kín đáo, những chỗ nên kín thì đều kín mít.

Cô nhìn vào mắt một tên, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo, “Vui vẻ? Vui vẻ thế nào?”

“Ai da, tiểu mỹ nhân thật hiểu chuyện nha, tới đây, anh đưa em qua bên kia rồi nói cho em nghe.” Thanh niên chỉ vào một ngõ nhỏ.

“Đi đâu chứ, ở chỗ này vui vẻ luôn đi.” Đùa giỡn với ông ư, kiếm của ông đâu?

Tên thanh niên nghe được giọng nói âm trầm của Thời Sênh, trời đang nóng mà như lạnh xuống, hắn quét mắt nhìn xung quanh. Ở đây ít người, ai làm việc của người nấy, chẳng ai chú ý tới bên này cả.

Cô chỉ là một con bé, chẳng lẽ còn có thể lật trời được sao?

Lá gan của gã thanh niên liền lớn hơn, nháy mắt với tên bên cạnh.

Rõ ràng, mấy tên này không phải lần đầu làm chuyện như thế nên rất ăn ý với nhau. Nhưng bọn chúng còn chưa ra tay thì cô gái này đã ra tay trước.

Tên thanh niên đứng gần nhất là kẻ xui xẻo đầu tiên, hắn gào lên thảm thiết, tay túm lấy đũng quần ngồi xổm xuống.

Tuy rằng đá mệnh căn của người ta thì có vẻ hạ lưu nhưng phương pháp này lại rất có tác dụng, vì thế không cần lo có hạ lưu hay không, dùng được là được.

Chương 1263: Thiếu tướng thích ngả ngớn (6)

Mấy thanh niên này là lưu manh đầu đường xó chợ của thị trấn trên. Không ai thích chúng cả, nhưng bọn họ cũng không có cách nào, chỉ có thể đi vòng qua mà thôi.

Giờ lại có một cô gái trẻ có thể quật đổ hết tất cả bọn chúng, quần chúng xung quanh không nhịn được mà ào tới xem diễn.

“Còn muốn vui vẻ không?” Thời Sênh đứng trước mặt mấy thanh niên vừa rồi còn muốn “đi vui vẻ”.

“Không muốn, không muốn, chúng tôi sai rồi, chúng tôi bị ma quỷ xui khiến nên mới va chạm vào tiểu thư, thực xin lỗi, thực xin lỗi…” Mấy thanh niên mặt mũi bầm giập vội vàng xin lỗi.

Mẹ nó, đây là con gái thật sao? Đánh người thì chuyên chọn những chỗ đau nhất mà đánh, còn vả mặt…

Loại người này cần phải nhốt lại, thả ra chính là tai họa, thế nên Thời Sênh bảo người gọi cảnh sát.

Vừa nghe gọi cảnh sát, tên thanh niên đột nhiên thả lỏng, hắn là người có hậu trường.

Nhưng hắn còn chưa vui vẻ được bao lâu thì phát hiện người của Cục Cảnh sát cực kỳ cung kính với Thời Sênh.

Lúc này bọn chúng mới phản ứng lại được, chúng đã đá phải ván sắt

rồi.

Thời Sênh ra khỏi Cục Cảnh sát thì thấy Diệp Sâm đang đứng ở bên ngoài. Hắn nhướng mày nhìn cô đầy thâm ý, dưới ánh mặt trời, cả khuôn mặt hắn như được mạ thêm một lớp vàng lấp lánh.

“Cô bé, em dùng loạn thân phận của ba em như thế, cẩn thận mang phiền toái tới cho ông ấy đấy.”

Thời Sênh nhếch miệng, giọng đầy bình tĩnh, “Tôi bị người ta bắt nạt, cho người ta biết tôi là con cái nhà ai thì có sao đâu chứ?”

Hơn nữa đây cũng là người của Cục Cảnh sát chủ động hỏi, liên quan gì tới bản cô nương?

Diệp Sâm khẽ cười, chợt ghé sát vào cô, “Vừa rồi em… lộ hết rồi.”

Thời Sênh mặt không đổi sắc, “Còn quần lót nữa, ngu ngốc.”

Diệp Sâm: “…”

Sao con nhóc này lại có thể bình thản như thế chứ?

Nghĩ lại, ban nãy cô trâu bò như vậy, trấn định thế này cũng là lẽ thường.

Thời Sênh đi qua trước mặt hắn. Diệp Sâm nhìn theo rồi lấy một điếu thuốc ra ngậm lấy, khóe môi nhếch lên theo thói quen, sau đó xoay người đi về phía ngược lại với Thời Sênh.

“Này!”

Diệp Sâm quay đầu, cô gái vừa mới rời đi lại bước nhanh về phía

hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thờ ơ, con ngươi sâu và lạnh như hồ băng nghìn năm vậy.

“Bé con, sao thế?” Diệp Sâm xoay người, nhếch môi hỏi cô.

Thời Sênh kỳ quái liếc nhìn hắn, “Cái gì sao thế?”

“Vừa rồi không phải em gọi tôi sao?”

Miệng Thời Sênh nhếch lên, sau đó giơ tay chỉ về một cô gái đang chậm chạp đi về phía này, “Là cô ấy gọi anh.”

Cô gái kia đã đi tới trước mặt hai người, vừa thở đưa một cái túi màu xanh quân trang, mặt hơi đỏ lên, “Vừa rồi anh làm rơi.”

Trong đáy mắt Diệp Sâm xuất hiện vẻ nghi hoặc, nhưng sau đó vẫn duỗi tay nhận lấy cái túi, “Cảm ơn.”

Đại khái là cô gái kia chưa từng thấy ai đẹp trai như thế nên mặt càng đỏ hơn, thả tay ra, “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

Sau đó chạy trối chết.

Diệp Sâm xách cái túi, nhìn Thời Sênh, “Vừa rồi không phải bé đi bên kia sao, sao giờ lại theo anh rồi? Có phải thích anh rồi không?”

Thời Sênh: “…” Lại nữa, kiếm đâu?

Dù có là Phượng Từ thì cũng quá đáng đánh rồi.

Cần phải tìm một chỗ không người rồi trùm bao tải đánh hắn một trận mới được.

Đại khái là cảm nhận được sát khí như có như không trên người Thời Sênh nên Diệp Sâm càng thêm ngả ngớn, “Đùa chút thôi mà, bé con đừng khẩn trương thế chứ. Mau về đi, đừng đi theo anh nữa.”

Thời Sênh bĩu môi, “Bắt xe thì qua bên kia, bị úng não rồi à?”

Diệp Sâm bật cười, “Bé con, em nói chuyện có thể đừng mang theo gai thế không?”

Nói với cô một câu thôi cũng đã cảm thấy tức chết rồi. Lời nói không có gai thì ngữ khí cũng sẽ có gai, ngữ khí không có gai thì kiểu gì lời nói cũng lại có gai.

Lại còn không coi ai ra gì, duy ngã độc tôn, kiêu ngạo tới mức không chấp nhận được.

Loại người này hắn đã gặp nhiều rồi, nhưng những người đó cũng chỉ là giàn hoa, rời khỏi gia tộc thì chẳng còn là gì hết.

Ngoại trừ cô nhóc này…

Thời Sênh bình tĩnh đáp, “Cảm thấy người khác nói chuyện có gai là vì trong lòng anh đã có định kiến như vậy, dù người ta nói gì thì anh cũng sẽ cảm thấy là nhằm vào anh thôi.”

Tại sao cùng là một lời nói nhưng lọt vào tai những người nghe khác nhau thì sẽ có ý khác nhau?

Bởi vì quan hệ giữa các người khác nhau, dụng ý nghe ra trong lời nói cũng khác nhau một trời một vực. Có lẽ người ta chỉ nói đùa một câu mà vì thành kiến của anh với người ta nên vừa nghe đã nghĩ người ta khoe khoang hoặc trào phúng mình.

Làm người, đầu tiên là phải chú ý tới thái độ của mình trước.

Không cầu người khác có lòng nghĩ tốt về mình, chỉ cần chính mình yên tâm thoải mái là được.

“Nhóc mới lớn mà sao đã triết lý như bà cụ non thế?”

“Tư tưởng, giác ngộ có liên quan tới hiểu biết, không liên quan tới tuổi tác.” Thời Sênh dừng một chút rồi quyết định không tiếp tục nói nữa.

Diệp Sâm cười, “Mau về đi, chậm nữa là không có xe đâu.”

Ánh mắt Thời Sênh nhìn cái túi trong tay hắn mấy giây, sau đó đi lướt qua người hắn.

…

Thời Sênh không lập tức trở về mà đi mua một cái bản đồ.

Chờ cô mua đồ xong thì cũng vừa lúc bắt được chuyến xe cuối cùng trở về.

Lúc này vừa lúc công nhân nhà máy tan tầm, trên xe rất chật chội, trời thì nóng, chỉ cần nghĩ cũng biết mùi trên xe lúc này “cảm động” cỡ nào.

Thời Sênh vừa lên xe liền nhảy ngay xuống, vẫn là tự bay về thì hơn.

Thời Sênh trở về nhà vừa lúc vào giờ cơm tối.

“Con mà không về thì chắc mẹ đã bảo ba con đi tìm rồi.” Bà Cốc trừng mắt với Thời Sênh, “Mau đi rửa tay đi rồi mang cơm cho ba.”

“Sao phải khoa trương thế, con lớn thế này rồi, còn có thể lạc đường chắc?” Thời Sênh vừa đi vào WC vừa nói.

“Không bị lạc nhưng sẽ bị người ta bắt cóc, lúc đó mẹ biết tìm con ở đâu chứ?”

Thời Sênh thò đầu ra từ WC, “Có bắt cóc nữa cơ à?”

“Còn không sao, mẹ nghe ba con nói, gần đây có mấy cô gái trẻ bị mất tích, phỏng chừng là gặp phải bọn buôn người rồi. Hiên tại thời thế loạn lạc, con đừng có ra ngoài chạy lung tung làm ba mẹ lo lắng.”

Thời Sênh bước ra với đôi tay ướt dầm dề, thời đại này quả thật là thời đại thịnh hành của nạn buôn người.

Pháp luật lúc này chưa được hoàn thiện, hơn nữa vì khoảng cách giữa huyện thị và nông thôn nên đường sá đều rất ít, nếu bị người ta lừa bán vào một cái thôn nhỏ nào đó thì ai tìm được chứ?

Bà Cốc vừa ăn vừa dạy dỗ con gái một chặp, chờ Thời Sênh ăn xong liền giục cô mau mang cơm cho ông Cốc.

Dù sao cũng là phó tư lệnh, người nhà vẫn còn quyền mang cơm vào cho ông.

Biệt thự của gia đình quân nhân cách quân khu một bức tường, nhưng cửa ra vào vẫn luôn mở để thuận tiện cho việc ra vào.

Người canh gác cổng đều biết cô, sau khi làm đăng ký đơn giản liền cho cô vào.

Lúc này, trên sân có một đám người đang chạy bộ, nghe nói là tân

binh, vì không hoàn thành huấn luyện đúng thời gian nên bị phạt.

Thời Sênh đi vòng qua sân tập, tiến vào tòa nhà ông Cốc làm việc. Tòa nhà này cũng có người bảo vệ, Thời Sênh muốn vào phải có người dẫn đi.

Cô vừa lên lầu đã thấy ở cửa phòng của ông Cốc có hai người đang đứng.

“Có tìm được người không?”

“Không, lúc chiều đã không thấy rồi, có cần báo cáo việc này không?”

“Báo cáo cái gì? Giấu cho tôi.”

“Thế không tốt lắm đâu?” Người nói chuyện đột nhiên nhìn thấy lính gác và Thời Sênh thì dừng câu chuyện lại, “A, Tiểu Lam tới rồi.”

“Chú Triệu.” Thời Sênh ngoan ngoãn gọi một câu.

Đây là tham mưu trưởng của quân khu, có quan hệ không tệ với ông Cốc.

“Được rồi, lão Cốc, anh ăn cơm đi, tôi cho người tìm lại xem, tới 8 giờ mà còn không thấy người thì tôi sẽ báo cáo lên trên.”

Chương 1264: Thiếu tướng thích ngả ngớn (7)

"Ba, mọi người tìm ai à?” Thời Sênh xách hộp cơm tiến vào văn phòng.

Ông Cốc thở dài, “Bên trên phái xuống một sĩ quan chỉ huy, đáng lẽ mấy hôm trước đã phải tới rồi nhưng tận hôm nay mới tới báo danh, sau đó liền chạy mất, không xảy ra chuyện thì không sao… Thôi thôi, nói mấy cái này con cũng không hiểu đâu, hôm nay có gì ăn thế?”

Những việc này đều là chuyện công việc, đây là con gái ông, ông cũng chỉ oán giận nói hai câu chứ không nói vào trọng điểm gì.

Thời Sênh không tiếp tục hỏi nữa mà trả lời câu hỏi của ông Cốc, “Thịt kho tàu, mẹ thật bất công, lúc nào cũng để lại thịt cho ba.”

“Có thịt ư?” Ông Cốc cười ha hả, nói tiếp, “Thảo nào từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, vẫn là mẹ con thương ba, không giống con, chỉ biết đem tới phiền phức.”

Thời Sênh: “…” Tội của nguyên chủ, cô không gánh cũng phải gánh.

Lúc này điều kiện sống khá gian khổ, dù là ông Cốc thì một tuần cũng chỉ được ăn thịt hai lần, còn lại hầu hết chỉ được ăn rau.

Ông Cốc còn chưa ăn cơm xong thì Hạ Vũ đã tới.

“Hạ Vũ, có chuyện gì thế?” Ông Cốc đẩy hộp cơm ra, ngồi nghiêm chỉnh, nháy mắt đã khôi phục uy phong của trưởng quan.

Hạ Vũ từ ngoài tiến vào, “Báo cáo, chúng ta đã liên hợp với cảnh sát nhân dân của trấn bắt được tên bắt cóc lúc trước, hắn đã khai.”

Ông Cốc gật đầu, “Việc này rõ ràng là tốt rồi, cậu cũng đừng hành xử theo cảm tính nữa. Lần này không phạt nặng, nhưng lần sau sẽ không nhẹ nhàng như thế nữa đâu. Nói nghiêm trọng, nó sẽ ảnh hưởng tới việc thăng cấp của cậu.”

“Phạm nhân còn khai một chuyện có liên quan tới tiểu thư Cốc Lam.” Ánh mắt Hạ Vũ liếc về phía Thời Sênh đang đứng bên cửa sổ.

Ông Cốc nhíu mày, “Nói.”

Hạ Vũ thu lại ánh mắt, nhìn thẳng, đáp, “Tiểu thư Cốc Lam nói là phạm nhân thả cô ấy, nhưng phạm nhân nói không hề thả tiểu thư Cốc Lam ra. Tôi rất kỳ quái, tiểu thư Cốc Lam ra khỏi đó bằng cách nào?”

“Hở, tôi có nói là phạm nhân thả tôi ra sao?” Thời Sênh nhìn Hạ Vũ cười cợt.

Sắc mặt Hạ Vũ chính trực, lạnh lùng, “Thủ trưởng có thể làm chứng.”

Thời Sênh cười lạnh, “Lời tôi nói khi đó là… có lẽ. Không cần tôi phải giải thích ý nghĩa của từ “có lẽ” này chứ? Lúc đó tôi đã hôn mê bất tỉnh, làm sao tôi biết được ai thả tôi đi?”

“Đúng là Tiểu Lam đã nói vậy.” Ông Cốc đồng tình với Thời Sênh.

Mấy hôm trước ông đã nói chuyện rất lâu với cô về chuyện này, lại còn cảm thấy cô đột nhiên rất lớn gan nữa.

Thời Sênh lấy lý do là, lúc đi học xa nhà, nhát gan liền bị bắt nạt. Hơn nữa, cô rất ít khi về nhà, con gái thì luôn thay đổi chóng mặt, cô thay đổi không phải là chuyện rất bình thường sao?

Ông Cốc bị sửng sốt bởi mấy lý do của Thời Sênh, cuối cùng đành nửa tin nửa ngờ.

Hạ Vũ cạn lời, nhưng biểu tình của hắn rõ ràng là nghi ngờ Thời Sênh có cấu kết với phạm nhân.

Tưởng tượng thật quá đà.

Nếu cô tới sớm một chút thì nhất định sẽ cấu kết với phạm nhân, giết chết nữ chính luôn.

“Không có gì thì ra ngoài đi.” Ông Cốc khoát tay, biểu tình trên mặt đầy vẻ không kiên nhẫn.

Chuyện này liên quan tới con gái của ông, đương nhiên ông phải che chở cho con gái bảo bối rồi.

Hạ Vũ không cam lòng rời đi, Thời Sênh ở trong văn phòng lại tiếp tục bị ông Cốc hỏi han một hồi, cuối cùng cô đành bịa chuyện cho qua.

Cô nhanh chóng rời khỏi văn phòng, lúc xuống lầu thì thấy Hạ Vũ đang chờ ở bên ngoài.

Hạ Vũ vừa tiến lên liền hỏi, “Cốc Lam, có phải cô làm không?”

Chuyện này rất kỳ quặc, cùng bị bắt như nhau, sao cô có thể chạy được?

Thời Sênh lạnh mặt, “Hạ Vũ, Liên trưởng Hạ, nói chuyện thì phải có chứng cớ, anh có chứng cớ gì chứng minh tôi làm không?”

“Vậy cô giải thích cho rõ, tại sao cô bị trói lại được thả ra?” Điểm đáng ngờ này hắn vẫn không tài nào nghĩ ra được.

“Có phải anh thấy tôi không chết thì khó chịu lắm đúng không? Nếu không giờ anh giết tôi đi?” Thời Sênh kiêu ngạo hếch cằm lên.

Hạ Vũ: “…”

Trước kia, lần nào cô ta nhìn thấy hắn mà không quấn lấy, nhưng hai lần gần đây…

Hạ Vũ lạnh mặt, “Tiểu thư Cốc Lam, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, nhất định tôi sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ phạm tội nào.”

“A, vậy cố lên nhé!”

Mẹ nhà chúng nó, lúc nào cũng có bọn não tàn muốn hại bản cô nương, phải làm “xao” đây?

…

Thời Sênh rời khỏi quân khu, lúc đi ngang qua sân nhà nữ chính thì thấy nữ chính đang nói chuyện với người phụ nữ lần trước.

Thấy cô đi tới, Từ Mi lập tức đón đầu, vẻ mặt quan tâm, “Tiểu thư Cốc Lam, chuyện lần trước cô không sao chứ?”

“…” Aizz, cô làm sao thì bản cô nương sẽ rất khỏe, cầu cô đừng có tới tìm chết, à không, tìm đánh có được không? Để bản cô nương an tĩnh làm màu đi! Thời Sênh hít vào một hơi, “Nhờ phúc của chị, bị

dọa mất nửa cái mạng.”

Từ Mi không ngờ Thời Sênh sẽ nói như thế, hơi tỏ ra xấu hổ, nhưng lại mau chóng nói tiếp, “Thực xin lỗi tiểu thư Cốc Lam, đều là lỗi của tôi.”

Chuyện Từ Mi bị bắt cóc không có nhiều người biết lắm, việc này quan hệ tới Liên trưởng của quân khu, lại liên lụy tới con gái rượu của Phó tư lệnh, ai dám đi nói lung tung chứ?

“Tiểu thư Cốc Lam, cô chờ chút, tôi biếu cô ít trái cây, coi như quà xin lỗi.” Từ Mi không đợi Thời Sênh từ chối đã chạy lên lầu.

Sau đó, cô ta xách một túi trái cây trở xuống, quân khu quá hẻo lánh, ngày thường, nhà nào muốn ăn trái cây thì phải đi vào tận trong huyện, hơn nữa giá trái cây cũng không rẻ chút nào.

Từ Mi xách xuống một túi táo, táo rất lớn, vừa thấy đã biết không phải loại rẻ tiền.

Thời Sênh không định đợi cô ta nên đã đi được một đoạn rồi, ai biết Từ Mi còn đuổi theo.

Từ Mi ngăn cô lại, đưa cái túi ra, thành khẩn nói, “Tiểu thư Cốc Lam, đây là quà xin lỗi cô. Tôi cũng không nghĩ anh ta lại lớn mật như thế, dám bắt cóc cô, thật sự là không tha thứ được.”

Từ Mi vừa nói vừa cúi đầu rất thành khẩn.

Thời Sênh không có phản ứng gì thì đã cảm nhận được một tầm mắt chán ghét tới từ sau lưng. Theo bản năng, cô nhích sang bên cạnh một chút. Nhưng đúng lúc này, túi táo trong tay Từ Mi đột nhiên rơi xuống, táo nện xuống đất rồi lăn hết ra ngoài.

Người đứng đằng sau nhìn thì sẽ nghĩ là Thời Sênh cố ý.

“Tiểu thư Cốc Lam” Hạ Vũ tiến lên tới bên cạnh Từ Mi, “Khinh thường trái cây nhà chúng tôi thì cũng đừng có quá đáng như thế. Ba mẹ cô không dạy dỗ cô phải tôn trọng người khác sao?”

Thời Sênh: “…” Loại trùng hợp này, bản cô nương phục rồi.

Còn có nam chính đại nhân nữa, với cái giọng điệu nói chuyện kia của anh, đổi là nữ phụ khác ở đây, có tin một giây sẽ ném giày lên mặt anh không?

Mẹ nhà mày!

Kiếm của ông đâu?

[…] Ừ, người ta chỉ ném giày, còn cô thì muốn rút kiếm ra luôn.

Biểu tình của Thời Sênh trở nên hung hăng, “Còn dám vu oán giá họa nữa, ông chọc chết anh. Hỏi con vợ của anh xem vừa rồi rốt cuộc là thế nào nhé!”

Thời Sênh đột nhiên hung tợn như thế khiến cho Hạ Vũ bị dọa, ngay cả Từ Mi cũng bị dọa.

Đương nhiên, cái dọa này không phải là sợ hãi, mà là kỳ quái.

Cô ta nghi ngờ đánh giá Thời Sênh vài lần rồi kéo kéo tay áo Hạ Vũ, giải thích, “Hạ Vũ, là cái túi tự nhiên bị đứt quai, không liên quan gì tới tiểu thư Cốc Lam cả. Em định xin lỗi cô ấy vì đã làm liên lụy tới cô ấy chuyện lần trước.”

Hạ Vũ nhíu mày, “Em xin lỗi cô ta làm gì? Chuyện này còn chưa điều tra rõ, tiểu thư Cốc Lam nói có phải không?”

“…” Không úp được chậu phân lên đầu ông, anh khó chịu đúng không? Ông đây nóng tính, có tin ông cho anh đội nón xanh luôn không hả?

Thời Sênh nhìn quanh bốn phía, lúc này trời đã tối đen, hoàn toàn không có ai, người nói chuyện với Từ Mi lúc nãy cũng đã đi vào. Đây là ở bên ngoài quân khu, đánh một trận chắc là không sao đúng không?

Có sao cũng chẳng sợ, cùng lắm là phá luôn cái quân khu này là được chứ gì!

Thời Sênh bẻ bẻ ngón tay, cười âm hiểm, “Liên trưởng Hạ, tôi muốn bàn luận một chút với anh.”

Chương 1265: Thiếu tướng thích ngả ngớn (8)

Hạ Vũ còn chưa kịp nghĩ ra ý tứ trong câu nói của Thời Sênh thì một nắm đấm đã tới ngay trước mặt.

Hắn là quân nhân, khi thân thể gặp phải nguy hiểm thì sẽ tự phát ra phản ứng.

Vốn nghĩ có thể dễ dàng hạ gục đối phương, nhưng mà lúc ra tay mới phát hiện đối phương không dễ nhằn như thế, thân thể nhỏ xinh kia dường như có chứa một lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

“Tiểu thư Cốc Lam, Hạ Vũ, hai người đừng đánh nữa.” Dường như Từ Mi sợ người khác chú ý sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Hạ Vũ nên cũng không dám kêu lớn, chỉ nôn nóng nhìn hai người họ, nhỏ giọng khuyên can.

Nhưng Hạ Vũ đang đánh với Thời Sênh rồi, sao có thể dễ dàng dừng tay như thế được.

Thời Sênh vung nắm đấm đánh lên bụng Hạ Vũ.

Hạ Vũ lui lại mấy bước. Thời Sênh lại lập tức xông lên, túm lấy cánh tay hắn, đè hắn lên tường, chân đá lên cẳng chân của hắn, góc đá rất âm hiểm nên cẳng chân Hạ Vũ run lên, thân mình cũng hạ thấp vài phân.

Hạ Vũ không ngờ mình sẽ bị một cô gái trẻ như thế này chế phục, vì thế sắc mặt cực kỳ cáu kỉnh.

Giọng con gái rất dễ nghe vang lên từ sau lưng, “Lần sau lại cmn chưa phân xanh đỏ đen trắng mà dám tìm ông làm phiền thì sẽ không chỉ bị đánh đơn giản như thế này thôi đâu.”

Một cỗ gió lạnh không biết từ đâu cuốn tới, sau lưng Hạ Vũ đầm đìa mồ hôi lạnh.

Thời Sênh buông Hạ Vũ ra, vỗ vỗ tay, “Liên trưởng Hạ, anh còn phải rèn luyện nhiều, lần sau luận bàn, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình nữa đâu.”

Thời Sênh giấu mu bàn tay ra sau lưng, hơi nắm chặt lại, sau đó xoay người đi về nhà.

Từ Mi vọt qua bên người Thời Sênh, tới nâng Hạ Vũ dậy.

“Hạ Vũ, anh không sao chứ?”

Hạ Vũ nhìn theo bóng lưng của Thời Sênh không rời mắt. Cô đang dần dần chìm vào bóng đêm, gió lạnh không biết từ đâu thổi tới làm người ta dựng tóc gáy.

Cô ta chỉ là một cô gái, sao lại có khí tràng lớn như thế?

Trên người Hạ Vũ khá đau, nhưng bị một đứa con gái trẻ đánh, lại còn bị đánh ngay trước mặt vợ, sao hắn dám kêu đau chứ, “Không sao.”

Từ Mi đỡ Hạ Vũ, mắt nhìn chằm chằm về phía bóng đêm, “Hạ Vũ, anh có cảm thấy tiểu thư Cốc Lam có điểm kỳ quái không?”

“Ừm.” Hạ Vũ như đang suy tư cái gì nên chỉ tùy tiện đáp một tiếng.

Ban đầu hắn thấy cô gái này quá được nuông chiều, bị người nhà làm cho hư hỏng, sau đó cô ta cứ quấn lấy hắn làm cho hắn càng lúc càng phiền chán, vì thế chẳng bao giờ chú ý tới cô ta cả.

Nhưng giờ gặp lại, cô gái được nuông chiều trước đây đã hoàn toàn không còn nữa.

Hạ Vũ cũng không nghi ngờ gì, dù sao hắn cũng không biết nhiều về cô gái này, hơn nữa cô ta mới từ trường học quay về không được bao lâu. Thời gian ngắn như thế, muốn nhìn rõ một người là rất khó.

“Về nhà đi.” Hạ Vũ thu lại tầm mắt, nhẹ nhàng nói một câu, “Chuyện hôm nay đừng để lộ ra.”

“Cô ta ra tay đánh người như thế có phải hơi quá đáng không?” Từ Mi hơi không vừa lòng, “Sao anh phải nhường cô ta? Dù cô ta là con gái của Phó tư lệnh đi chăng nữa thì cũng không thể không nói lý như vậy.”

Từ Mi không có võ, tất nhiên không hiểu về chuyện này.

Cô ta nghĩ Hạ Vũ lợi hại như thế, sao Thời Sênh có thể thắng hắn chứ, là do Hạ Vũ nể mặt phó tư lệnh nên mới nương tay mà thôi.

Hạ Vũ không thể nói rõ là vừa rồi bị đánh cho không thể hoàn thủ, chỉ cau mày nói, “Đừng nói lại chuyện này nữa.”

Từ Mi không vui cho lắm, cô ta ngồi xổm xuống nhặt những quả táo kia bỏ lại vào túi.

…

Đêm nay, ông Cốc không về nhà. Nửa đêm, Thời Sênh nghe thấy có tiếng xe khởi động trong quân khu, hình như đã có chuyện xảy ra.

Cô bật dậy, mở cửa sổ ra nhưng chỉ nhìn thấy một bức tường lạnh như băng.

[Ký chủ, Diệp Sâm gặp nguy hiểm, cô có đi cứu anh ta không?] Âm thanh Hệ thống đột nhiên nhảy ra.

“Nguy hiểm thế nào? Có chết người không?” Vẻ mặt Thời Sênh bình tĩnh, như thể nếu không chết thì cô sẽ mặc kệ hắn vậy.

[Không quá nguy hiểm, nhưng bị thương, còn gặp phải nữ chính.]

Thời Sênh: “…” Mi nói đùa hay thật đấy?

Nữ chính ở trong khu nhà của quân nhân, sao có thể gặp cô ta được? Nữ chính đại nhân có phép phân thân à?

Không đúng, sao ngươi lại có lòng tốt nhắc nhở ta như thế? Có âm mưu gì, nói!

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Hộ tống Quốc bảo.]

Thời Sênh: “…” Ông đã bảo mà, lúc mà Hệ thống nhắc nhở cô thì thế nào cũng sẽ có nhiệm vụ phát ra.

Hộ tống Quốc bảo là cái quỷ gì?

Hộ tống ai?

Diệp Sâm sao?

Hắn mà là Quốc bảo ư?

Thời Sênh suy nghĩ một lát rồi định nhảy ra khỏi cửa sổ, “Tọa độ?”

[Giá trị làm người của Ký chủ quá thấp, không thể cung cấp thông tin này.] Lúc còn sống có thể nói được những lời này, thật là sảng cmn khoái.

Thời Sênh còn chưa nhảy xuống, nghe vậy cô liền cong người quay về phòng.

“Thế thì ông đếch làm nữa.” Hộ tống cái quỷ gì, ai thích thì đi mà làm.

[…]

Diệp Sâm mà cô cũng mặc kệ à?

“Còn không chết được, sợ cái gì?”

[Hắn gặp được nữ chính, biết đâu còn phát sinh cái gì với nữ chính…]

“A, vậy băm hắn.” Thời Sênh rất bình tĩnh.

[…] Không được, Ký chủ, tư tưởng này của cô không ổn.

Thời Sênh lại nằm lên giường, Hệ thống nói ríu rít nửa ngày nhưng cô cũng không có nửa điểm phản ứng.

[…] Chủ nhân, ngài mau quản Ký chủ đi, một lời không hợp liền không làm việc rồi.

…

Hôm sau, Thời Sênh nhận ra hình như quân khu lâm vào giới nghiêm. Cô hỏi bà Cốc xem ông Cốc đã về chưa thì nhận được câu trả lời là đang rất bận, không về, còn không cần đưa cơm.

Thời Sênh đi bộ tới khu nhà dành cho gia đình quân nhân, nằm vùng bên ngoài nửa ngày cũng không thấy nữ chính đâu cả.

Hình như Hạ Vũ cũng ra ngoài làm nhiệm vụ, đều không ở nhà sao?

Được rồi, để bọn họ tự chơi với nhau đi, ông vào thành phố chơi.

Thời Sênh nói với bà Cốc phải về trường học hoàn tất thủ tục.

Bà Cốc không nói gì, chỉ dặn dò cô cẩn thận một chút, đừng nói chuyện với người không quen biết, vân vân…

[…] Ký chủ tùy tâm sở dục như thế thật là quá cmn đủ rồi! Nói đi là đi, Phượng Từ nhà cô sẽ khóc mất!

Thời Sênh dựa theo bản đồ, đi tới thành thị gần nhất, chủ yếu là do tiền trên người cô chỉ đủ để đi xa thế này mà thôi.

Nghèo quá mà!

Quá nghèo mà!

Tới thành phố lớn rồi mới có được một chút cảm giác của thời hiện đại. Kinh tế của thành phố lớn dù không quá tốt nhưng cũng còn phát triển hơn những nơi khác nhiều.

Thời Sênh tìm được cửa hàng bán đồ trang sức lớn nhất thành phố.

“Tiểu thư, mua gì sao?” Cô gái bán hàng mặc sườn xám hướng dẫn Thời Sênh vào trong.

“Không mua, bán đồ.” Thời Sênh cũng không chắc lắm thời đại này có mua đồ không nữa.

Nhưng cứ phải thử xem mới được.

“Vậy mời tiểu thư đi theo tôi.” Hiển nhiên nơi này có thể bán đồ, nữ nhân viên dẫn cô đi lên lầu, mở cửa một căn phòng ra.

Thời Sênh chọn vài thứ trong không gian, tuy rằng không đặc biệt đáng giá nhưng số lượng rất nhiều, số tiền thu về cũng sẽ rất khả quan.

Muốn kiếm tiền, chắc chắn vẫn phải mở công ty gì đó.

Nhưng vào thời đại này, mở công ty rất mệt, cô không muốn mở công ty, thế nên sẽ làm đầu tư.

Thời Sênh đi dạo trong thành một ngày, có được phương thức liên hệ của không ít người, đến nỗi có đầu tư hay không thì cô cần phải phân tích một chút đã.

Thời Sênh ở trong thành phố ba ngày, sau đó đầu tư cho một bách hóa đang có nhu cầu về tiền, tương lai ổn định sẽ mở công ty sau, giờ tạm thời như thế đã.

[…] Nữ chính nhà người ta còn đang gây dựng sự nghiệp thì Ký chủ nhà nó đã đứng ở trên bục cao lãnh thưởng rồi, sợ là nữ chính sẽ bị bóng ma tâm lý mất thôi.

#Ký chủ mà dùng plug-in thì quả thực làm người phát rồ#

Chương 1266: Thiếu tướng thích ngả ngớn (9)

Lên xe lửa, vé xe toa hạng nhất đã hết nên Thời Sênh đành phải mua một ghế cứng.

Cô vừa lên tàu liền ngủ, lúc đang mơ mơ màng màng thì ở cuối toa xe liền vang lên tiếng hét, “Bắt lấy hắn, hắn là trộm.”

Thời Sênh bị tiếng hét làm cho giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói vừa phát ra.

Một người đàn ông mặc quần áo bằng vải thô màu đen đang từ phía kia chạy tới, sau lưng có mấy thanh niên đang đuổi theo, trộm trong miệng họ hẳn là người chạy đằng trước kia.

“Ha…” Thời Sênh nghiêng người, không tính toán để ý tới họ.

Người đàn ông nhanh chóng chạy tới chỗ cô, một người đàn ông đột nhiên đứng lên, đá lên lưng gã ta.

Người đàn ông lảo đảo người, ngã xuống ngay trước mặt Thời Sênh. Người đằng trước cũng lập tức đứng lên, chặn đường đi của gã.

Mắt thấy không còn đường chạy trốn nữa, gã đàn ông quýnh lên, sau đó chụp một người phụ nữ ngồi đối diện với Thời Sênh, móc ra một con dao nhỏ đặt lên cổ cô ta, “Không được tới đây, nếu không tôi giết cô ta.”

Đám người đang chờ xem náo nhiệt đột nhiên khẩn trương lên, đây

là một mạng người đấy.

Thời Sênh ngồi ở bên cạnh nên có thể nhìn thấy biểu tình trên mặt người phụ nữ kia, không có nhiều kinh hoảng lắm, chỉ tận lực phối hợp với động tác của tên trộm, để hắn không động được vào mình.

Xem ra cũng là một người thường xuyên bị bắt cóc.

“Không được tới đây, không ai được tới đây…”

“Buông cô ấy ra, ăn cắp là việc nhỏ, nhưng anh giết người sẽ thành chuyện lớn đấy.” Người đàn ông vừa đá người trầm giọng nói.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, thân hình cường tráng, đầu đinh, mặt chữ quốc, ở đuôi lông mày có một vết sẹo. Ông ta đứng thẳng tắp, tuy rằng mặc quần áo bình thường nhưng chân lại đi giày của quân nhân.

Đây là một quân nhân.

“Tôi cũng không muốn thế, nhưng tôi không có cách nào cả. Các anh để tôi đi, tôi cam đoan sẽ không làm cô ta bị thương, các anh để tôi xuống tàu.” Gã ăn trộm hét lên.

“Được, nhưng còn một đoạn nữa mới tới được ga tiếp theo, anh đừng kích động, chúng tôi để anh đi.” Vì an toàn của con tin, người đàn ông mặt chữ quốc đành trấn an tên trộm này.

“Thật không?”

“Chỉ cần anh đừng làm người khác bị thương là được.” Ông ta gật đầu.

Tên trộm biết giờ cũng không có cách nào dừng tàu lại được nên không phản bác nữa, cứ đứng giằng co như thế.

Người đàn ông không ngừng nói chuyện với tên trộm, để hắn thả lỏng cảnh giác.

Tên ăn trộm ngập ngừng kể hoàn cảnh của mình, quê nhà gặp tai ương, cả nhà đều chết hết, hắn đã đói tới mức không chịu được mới đi ăn trộm. Đây là lần thứ hai hắn làm việc này, nhưng không ngờ lại bị người ta phát hiện ra.

Trên đời này, không phải cứ kể khổ là có thể xóa bỏ được những tội lỗi mà mình đã gây ra, người thảm hơn ngươi nhưng nỗ lực hơn ngươi ở đâu cũng có, đi nhầm đường chính là đi nhầm đường.

Người đàn ông mặt chữ quốc kia thấy thời cơ đã đến, nháy mắt với người sau lưng tên trộm kia một cái, người phía sau cẩn thận đi tới gần.

Lúc này, tên ăn trộm như nhìn thấy phản ứng của các hành khách khác, đoán được gì đó nên đột nhiên kéo người phụ nữ kia xoay người lại, con dao không cẩn thận cắt qua cổ cô ta, máu tươi bắn ra.

Chất lỏng ấm áp rơi trúng mặt Thời Sênh, mùi máu tươi lập tức xộc vào mũi cô.

Thân thể Thời Sênh dừng lại một giây, giơ tay lau mặt, sau đó liền đứng dậy từ chỗ ngồi. Lúc này, tên trộm đưa lưng về phía cô nên không nhìn thấy phản ứng của cô.

Nhưng người đàn ông mặt chữ quốc và những người khác đều nhìn thấy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Thời Sênh đột nhiên duỗi tay túm lấy tay tên trộm kia kéo về sau. Người phụ nữ thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Thời Sênh hơi đẩy một chút, cô ta liền ngã về phía ghế ngồi đối diện.

Bên kia, những người đàn ông lập tức có phản ứng, kéo người phụ nữ ra sau cầm máu.

Thời Sênh quật ngã tên trộm xuống đất, bắt chéo hai tay hắn ngược ra sau. Cô ngẩng đầu nhìn về phía quân nhân kia, “Thất thần làm gì, còn muốn tôi giúp các ông đưa người tới Cục Cảnh sát à?”

Lúc này, người đàn ông mặt chữ quốc mới hoàn hồn, tiến lên bắt lấy tên trộm.

Sau một hồi ầm ĩ, cả toa xe đã được yên tĩnh. Thời Sênh ngồi lại chỗ của mình, vẻ mặt lãnh đạm nhìn ra cửa.

Những hành khách khác đều cẩn thận quan sát cô, cô gái này vừa rồi thật sự rất giỏi…

Người đàn ông mặt chữ quốc nói chuyện với nhân viên bảo vệ trên tàu xong thì ngồi xuống đối diện Thời Sênh, “Cô bé, cảm ơn cô.”

Thời Sênh thu ánh mắt lại, dưới cái nhìn chăm chú của anh ta, lạnh nhạt đáp, “Máu tươi bắn lên mặt tôi.”

Quân nhân: “…”

Chẳng lẽ nếu máu không bắn lên mặt cô thì cô sẽ mặc kệ sao?

Người đàn ông mặt chữ quốc hơi nghĩ lại một chút, đúng là lúc đó hắn không thấy cô gái này có phản ứng gì. Đến khi tên trộm bắt

người khống chế, cô vẫn cứ ngồi yên như thế, không hề có động tĩnh, lúc đó hắn còn tưởng là cô bị dọa nên ngồi im tại chỗ.

Kết quả cuối cùng lại là cô ấy ra tay cứu người.

“Em gái, vừa rồi em thật dũng mãnh! Có luyện võ sao?” Một người đàn ông trẻ tuổi ghé sát vào sau lưng ghế ngồi của người đàn ông mặt chữ quốc nhoẻn miệng cười, để lộ ra hai chiếc răng khểnh dễ thương.

Thời Sênh không trả lời hắn.

Mẹ đã nói, không được nói chuyện với người xa lạ.

Anh chàng răng khểnh cũng không vì thế mà xấu hổ, lại tiếp tục lảm nhảm, “Vừa rồi nếu không có em thì có khi đã xảy ra chuyện rồi ấy chứ. Mấy cô gái có lá gan lớn như em cũng không nhiều. Anh cũng có em gái, lớn chừng bằng em, nhưng mà nếu gặp phải chuyện này có khi đã khóc ầm lên rồi.”

“Tiếu Sinh.” Người đàn ông mặt chữ quốc quát lên một tiếng.

Tiếu Sinh bĩu môi, “Chú à, tự do ngôn luận nha, sao chú còn quản cả cái này nữa hả?”

Người đàn ông mặt chữ quốc trừng mắt nhìn hắn. Tiếu Sinh hơi vò tóc, rụt cổ xuống.

Người đàn ông mặt chữ quốc nói cảm ơn Thời Sênh lần nữa rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Lúc xuống tàu, người phụ nữ bị bắt cóc khi nãy tới nói lời cảm ơn với Thời Sênh.

“Tôi không có ý cứu chị, là hắn phạm vào cấm kỵ của tôi thôi.” Thời Sênh nói thẳng, “Cho nên chị không cần cảm ơn tôi làm gì, chỉ có thể nói là chị quá may mắn.”

Người phụ nữ sửng sốt, vẻ mặt cô gái trước mặt cô ta rất thờ ơ, ánh mắt bình tĩnh, như thể chẳng đặt gì trong đáy mắt vậy.

Người phụ nữ nghĩ một chút rồi vẫn khom lưng nói, “Dù thế nào thì tôi vẫn nên cám ơn cô. Tên tôi là Hoàng Mỹ Lan, sau này cô có khó khăn gì thì có thể tới bách hóa Đông Phương tìm tôi.”

Thời Sênh nhìn cô ta, “Bách hóa Đông Phương?”

Người phụ nữ khẽ gật đầu, “Chỉ cần tới bách hóa Đông Phương báo tên của tôi là có thể tìm được tôi.”

Thời Sênh cười, “Có lẽ chúng ta sẽ là đối thủ đấy.”

Người phụ nữ nhìn Thời Sênh khó hiểu, “Ý của cô là gì?”

“Không có gì, về sau chị sẽ hiểu.”

Hoàng Mỹ Lan là quý nhân số một của nữ chính, thời gian này tới… hẳn là có thể gặp được nữ chính.

Sớm biết đây là quý nhân của nữ chính thì chờ cô ta bị giết rồi hãy ra tay.

Mệt quá!

“Sắp tới ga Liễu Dương, mời các hành khách chuẩn bị xuống tàu.” Nhân viên trên tàu thông báo ga kế tiếp.

Thời Sênh đứng dậy khỏi vị trí, đi qua Hoàng Mỹ Lan.

Hoàng Mỹ Lan cũng xuống ở trạm Liễu Dương nên đi ngay đằng sau Thời Sênh. Cô ta thấy Thời Sênh không có ý muốn nói chuyện với mình nên cũng rất thức thời không tiến lên.

Người đàn ông mặt chữ quốc và Tiếu Sinh răng khểnh kia cũng xuống tàu, vì thế một đám người liền đứng ở cửa chờ.

Tranh thủ lúc này, Hoàng Mỹ Lan lại trịnh trọng nói lời cảm ơn nhóm của người đàn ông mặt chữ quốc một lần nữa.

Chương 1267: Thiếu tướng thích ngả ngớn (10)

Xe lửa chỉ dừng ở trong thành phố, ra khỏi ga Liễu Dương còn phải ngồi ô tô mới về dưới huyện được. Mục đích của Hoàng Mỹ Lan là thành phố Liễu Dương, thế nên vừa xuống tàu đã rời đi.

Thời Sênh bay về nên khi đám người đàn ông mặt chữ quốc kia xoay người nhìn cô thì cô đã sớm không thấy đâu nữa rồi.

Thời Sênh quay về quân khu, phát hiện quân khu vẫn trong tình trạng giới nghiêm, hơn nữa ai nấy đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Lâu như thế vẫn chưa giải quyết vấn đề xong sao?

Nam chính quá yếu rồi!

Ông Cốc không về nhà mấy ngày liền, hơn nữa khu vực núi phía sau quân khu còn bị phong tỏa, thỉnh thoảng còn thấy xe tải quân dụng rời khỏi quân khu, đi qua khu nhà ở dành cho quân nhân, thẳng tới sau núi.

Bên ngoài khu nhà của gia đình quân nhân cũng có lính canh.

Thời Sênh ngồi trong sân, hỏi bà Cốc đang giặt quần áo, “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Không biết.” Bà Cốc nhíu mày, “Tối hôm con đi thì lập tức giới nghiêm, cũng không biết mấy ngày nay ba con ăn uống thế nào nữa?”

Thời Sênh: "…" Ba câu thì hai câu là nhắc tới ông Cốc.

Chó độc thân tỏ vẻ rất bi thương.

Ai cũng phải có trách nhiệm yêu thương động vật chứ!

Thời Sênh lại hỏi: "Mẹ, mấy ngày nay mẹ có nhìn thấy Từ Mi không?"

"Từ Mi? Vợ của Liên trưởng Hạ ấy hả? Chẳng phải ba con đã nói là con nghĩ thông suốt rồi mà, sao còn nhớ thương vợ người ta nữa. Mẹ nói cho con nghe, Liên trưởng Hạ đã có vợ rồi, con đừng lăn lộn nữa. Ciệc này có ba con áp xuống, nếu không bị truyền ra ngoài thì sẽ bị nói rất khó nghe. Con là con gái, thanh danh sẽ bị hủy hoại, sau làm sao có thể gả chồng được nữa?"

Thời Sênh: "…"

Bản cô nương chỉ đơn thuần hỏi nữ chính đại nhân có ở đây không, sao ngài lại tưởng tượng xa xôi thế cơ chứ?

Hỏi bà Cốc thì thà tự hỏi mình còn hơn.

Mấy ngày rồi Từ Mi vẫn không về, không một ai biết cô ta đi đâu cả.

Thời Sênh gãi đầu, tại sao lần nào tên ngốc Phượng Từ cũng phải chờ ông đây đi cứu thế nhỉ?

Quá nhiều rắc rối, không biết phải chửi từ đâu.

Tim của bà Cốc không khỏe nên Thời Sênh chỉ có thể chờ đến đêm, sau khi bà ngủ rồi mới lén chuồn ra ngoài.

Núi sau quân khu đều đã được khai hoang trồng cây công nghiệp, bên cạnh đó còn có một bãi đất trống rất lớn.

Lúc này, trên khu đất trống có không ít xe đang dừng, cả dãy núi đều bị phong tỏa.

Thời Sênh tránh khỏi đám cảnh vệ, lén lút lên núi.

Vượt qua khu vực trồng cây công nghiệp là một mảnh cây bụi thấp, rất khó di chuyển.

Thời Sênh bò được một đoạn liền muốn về nhà ngủ.

Nữ chính nhà người ta đều phải chờ nam chính tới cứu, tại sao cô cứ phải mệt sống mệt chết đi cứu người thế này?

[Phượng Từ nhà cô không phải nữ chính à?] Hệ thống lầm bầm.

“Cũng đúng…” Thời Sênh thì thào đáp lại, tiếp tục nhận mệnh bò lên trên, “Nhị Cẩu Tử, cho ta tọa độ đi, ta tìm thế này tới bao giờ chứ?”

[Ký chủ hãy tự mình tìm đi.] Nhị Cẩu Tử ông nội nhà cô ấy! Nó không phải Nhị Cẩu Tử.

Thời Sênh: “…” Nhị Cẩu Tử, mi cứ ở đó vênh váo đi.

[…] Đương nhiên là phải nắm chặt thời gian vênh váo rồi, biết đâu một lúc nào đó chẳng được vênh váo nữa.

Thời Sênh lại bò thêm một đoạn, tìm được người sẽ phải đánh cho một trận trước. Mẹ kiếp, đi đâu không đi, chạy lên núi này làm gì, hại cô không tìm được người.

Thời Sênh bò đến giữa sườn núi thì thấy có dấu vết của con người, có người còn hơn không có gì. Lần theo dấu vết, từ giữa sườn núi lại bò thêm một đoạn nữa, sau đó vòng qua nửa ngọn núi, lại xuống núi, bò lên trên một ngọn núi khác.

Giữa đường đi gặp phải quân đội đang lục soát, những người này chỉ nghe được mệnh lệnh phải soát núi, còn soát núi làm gì thì họ không biết.

Thời Sênh đi vòng qua một ngọn núi khác, đến tận trưa ngày hôm sau mới nhìn thấy một người sống không phải quân nhân.

Người nọ dường như ra ngoài hít thở không khí, Thời Sênh vừa đi lên đã rút kiếm đặt lên trên cổ hắn, “Đừng kêu, kiếm không có mắt đâu đấy.”

Gã đàn ông kia nuốt nước bọt, “Cô… Cô là ai?”

Đột nhiên xuất hiện mà hắn chẳng phát hiện ra, quỷ sao?

“Tôi hỏi anh đáp, nếu không tôi sẽ giết chết anh, hiểu chưa?”

Gã đàn ông nhìn kiếm gác trên cổ, lựa chọn đầu hàng.

“Có gặp một người đàn ông nhìn rất đẹp trai nhưng cũng rất ngứa đòn không?”

“Cô… Cô hỏi thế này thì quá… quá chung chung rồi.” Câu hỏi này hắn phải trả lời thế nào chứ?

Thời Sênh hình dung lại về cách ăn mặc của Diệp Sâm hôm đó rồi hỏi, “Gặp chưa?”

Mắt gã đàn ông đảo tròn, không biết có mưu đồ gì. Thời Sênh đột nhiên thu kiếm, “Ngươi kêu đi.”

Tên này có đồng bọn, cứ gọi tới đây rồi diệt một thể.

Gã đàn ông ngẩn ra, “??”

Hắn sao dám kêu chứ, để những người đang soát núi kia nghe thấy thì thảm rồi. Nhưng báo tin cũng không cần phải kêu lên, vì thế sau lưng nhanh chóng chuyền tới thanh âm sàn sạt.

Mấy người đàn ông cầm súng xuất hiện.

Nhìn thấy đồng bọn, gã liền bò dậy từ mặt đất, lao về phía họ.

Một tên hỏi, “Con ranh này ở đâu ra?”

“Không biết nữa, đột nhiên xuất hiện.”

Gã đàn ông trả lời.

Mẹ nó, không ngờ hắn lại bị một con ranh uy hiếp.

Một gã đàn ông khác đột nhiên nở nụ cười, “Bắt nó lại, ngày tháng trên núi quá buồn chán, có phụ nữ giải quyết cũng tốt, chúng mày thấy thế nào?”

Có khác nào quà tặng trời cao đưa tới cho bọn hắn đâu chứ!

“Người này lai lịch không rõ…”

“Sợ cái gì chứ, chơi đùa xong giết chết rồi tùy tiện ném ở đâu đó là xong.”

Thời Sênh cảm thấy những tên này thảo luận chuyện đó trước mặt mình là quá không để cô vào mắt rồi.

Trong lúc những tên đó còn đang ra sức tưởng tượng thì Thời Sênh đã chém tới, “Còn dám đánh chủ ý lên ông đây! Trâu bò lắm! Chúng mày có biết ông là ai không hả? Lúc ông trở thành lão đại thì chưa biết chúng mày còn đang ở đâu đâu!”

“Mẹ kiếp!”

“A…”

“Bắn đi!”

“Không được, quân đội sẽ tới đấy.”

“Nếu không bắn, cô ta sẽ chém chết chúng ta đấy. Con ranh này từ đâu chui ra thế hả?” Vốn tưởng rằng là một đóa hoa đẹp, ai ngờ là bá vương hoa.

“Nổ sung đi, mau nổ súng!”

Thời Sênh không cho bọn chúng cơ hội, lập tức hạ hai tên cầm súng trước, sau đó mới giải quyết mấy tên còn lại.

Sau khi trói người lại rồi, Thời Sênh xách súng, chĩa họng súng về phía bọn họ ngắm tới ngắm lui, “Còn đồng lõa nữa không?”

Đám bị trói khóc không ra nước mắt, không thua trên tay quân đội mà lại thua trong tay một đứa con gái, quả thực quá sỉ nhục bản thân!

“Hết rồi.” Một tên bình tĩnh trả lời, “Mấy người chúng tôi đều ở đây

hết.”

Thời Sênh chĩa súng về phía hắn, cười lạnh, “Nói dối. Cũng chẳng sao, dù sao cũng không chạy xa được.”

Thời Sênh đã gỡ khẩu súng thành từng khối nhỏ, động tác nhanh như đang biểu diễn vậy, khiến cho mấy tên kia trợn mắt há mồm.

Chờ khi bọn chúng lấy lại được tinh thần thì súng đã thành phế thải, bị ném xuống đất.

Cô đứng lên, xách kiếm ra lệnh cho bọn chúng đứng lên theo, sau đó trói hết vào thân cây và đi về phía bọn chúng vừa tới.

Thời Sênh quay lại rất nhanh, trong tay còn kéo hai tên nữa.

Cô gái trẻ mặt lạnh nhạt kéo hai người như kéo hai khúc gỗ vậy.

Hai tên bị kéo không có phản ứng gì, giống như đã chết, đầu đầy máu bị kéo lê trên mặt đất lồi lõm, bọn chúng nhìn còn thấy sợ hãi.

Đứa con gái này quá hung tàn!

Hu hu, trên núi có biến thái!

Chương 1268: Thiếu tướng thích ngả ngớn (11)

Thời Sênh ném hai người không biết sống hay chết kia xuống trước mặt họ. Sau đó cô ngồi xuống một tảng đá bóng loáng, chân gác sang bên cạnh, khí chất lưu manh lập tức hiện ra, “Thời tiết đẹp lắm, tâm sự đi.”

Đẹp chỗ nào chứ!

Trời thì oi bức như thế, bọn họ còn bị trói thành bánh chưng, còn gặp phải kẻ nguy hiểm, nghĩ cũng thấy chẳng có gì tốt rồi.

Làm người xấu thời gian dài, bọn họ chỉ cảm thấy mình ngang ngược mà còn gặp người ngang ngược hơn, vậy chỉ có thể nhận thua mà thôi.

“Cô muốn biết gì?” Nữ nhân này vừa nhìn đã biết không phải quân nhân, chẳng lẽ của thế lực nào phái tới?

Người của quân đội cũng không dám làm việc không kiêng nể gì như thế.

Trong mắt những người này, quân đội là một tổ chức kỳ quái theo kiểu ăn cơm cũng phải xin chỉ thị.

Giọng Thời Sênh vẫn rất nhẹ nhàng, “Chuyện nhỏ thôi, đừng lo lắng, chỉ muốn hỏi các anh có gặp một người hay không mà thôi.”

“Đàn ông, 1m8, mặc áo ngắn tay màu trắng, quần đen ngắn qua đầu

gối, tóc dài, gương mặt đẹp trai có thể ăn thay cơm, có thể xách theo một cái túi màu xanh quân dụng, cũng có thể không, cái này tôi không rõ lắm. Các anh đã ai gặp chưa?”

Mọi người: “…” Đẹp trai có thể ăn thay cơm là cái quỷ gì? Đây là từ miêu tả kiểu gì thế?

“Không phải cô ta đang hỏi về thằng cha kia đấy chứ?”

“Hình như là…”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ đã lưu lạc tới bước bị quân đội vây trong núi, còn phải đi tìm thằng cha kia nữa.

Lưu lạc đến cái bước này cũng là tại thằng cha đó hết!

Rốt cuộc hắn có thù gì với bọn họ chứ?

Thời Sênh đợi một lát, hỏi: “Nghĩ ra chưa?”

“Tìm được thì cô sẽ thả chúng tôi ra chứ?”

“Thả? Tại sao phải thả? Các người chính là… kẻ bị tình nghi. Nhìn bộ dáng của các người đã làm không ít chuyện xấu. Dù tôi có giết các người vì dân trừ hại thì có khi còn được thưởng ấy chứ…” Thời Sênh ngồi vắt chân, không giết mới là lạ ấy.

Mọi người: “…”

Đám người quân đội sao có thể trao giải cho cô chứ, đầu óc của con ranh này bị úng nước rồi à?

“Nếu giết bọn tôi, cô vĩnh viễn sẽ không biết được hắn ở đâu?”

“Vậy cũng được, nếu người chết rồi thì cũng có các anh đi cùng mà.” Thời Sênh không nổi giận như bọn chúng nghĩ, chỉ nhếch miệng cười quỷ dị, “Cũng chỉ là đổi một bản đồ khác mà thôi, các người thì không giống thế… chết rồi thì không sống lại được đâu.”

Cô cố ý dài giọng, rõ ràng là giọng mềm mại dễ thương, nhưng hiện tại lại chẳng khác nào oan hồn lấy mạng người cả.

Mọi người hiểu ra, người kia cũng chẳng quan trọng với cô ta như bọn chúng nghĩ.

Một người trong đó trầm giọng hỏi, “Cô cũng tới đây vì Cửu Lân Ly?”

Cửu Lân Ly?

Nghe tên này chắc hắn là nhiệm vụ phụ tuyến mà Nhị Cẩu Tử nói rồi.

Cái tên quái gì thế, chẳng hay chút nào!

Chín con rồng gọi là Cửu Long Ly, chín con kỳ lân thì gọi là Cửu Lân Ly.

Thế nếu là chính con giun thì gọi là gì? Cửu Trùng Ly à?

“Chúng ta có thể hợp tác, sau khi lấy được đồ thì chia đôi, thế nào?” Người nọ thấy Thời Sênh không nói gì thì cho rằng mình đã đoán trúng, lập tức ra điều kiện.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, đứng dậy, cười lạnh, “Xem ra các người cũng không biết anh ta ở đâu.”

Bọn họ còn chưa lấy được Cửu Lân Ly kia, nếu không cũng sẽ

không đưa ra lời mời hợp tác.

“Chúng tôi biết hắn ở đâu.” Tên đó vội vàng nói, “Chúng tôi đang chuẩn bị đuổi theo thì cô lại xuất hiện. Chúng ta chỉ có thể hợp tác. Hiện tại bên ngoài toàn là người của quân đội, dù cô có lấy được Cửu Lân Ly thì cũng chẳng có cách nào rời khỏi đây được.”

Thời Sênh ghé lại sát bọn họ, hừ nhẹ một tiếng, “Ai nói với anh là tôi là kẻ địch với quân đội?”

Mọi người: “…”

Dáng vẻ thổ phỉ như thế này mà là người của quân đội sao?

Sao có thể!

Thời Sênh nhặt mấy mảnh của khẩu súng vứt ở trên đất lên, chậm rãi lắp lại, lắp một viên đạn rồi chĩa về phía một gã đàn ông.

Gã ta hít vào một hơi, mồ hôi lạnh đua nhau toát ra.

“Cô… rốt cuộc cô là ai?”

Sênh Thần Kinh online, “Ta là người cứu rỗi của các ngươi.”

Mọi người: “…”

“Pằng!”

Tiếng súng vang vọng núi rừng làm cho vô số chim chóc sợ hãi bay vù lên.

Quân đội ở xa nghe thấy tiếng súng liền lập tức quay đầu chạy về

phía bên này, nhưng khi bọn họ tới thì chỉ thấy đám tội phạm bị trói ở gốc cây, sắc mặt tái nhợt.

…

Thời Sênh tiếp tục bò lên trên. Sắc trời dần tối, cô quyết định nếu không tìm thấy nữa thì sẽ quay về ngủ một giấc.

Có lẽ là Nhị Cẩu Tử sợ Thời Sênh bỏ dở không làm nên cho một tọa độ mơ hồ.

Thời Sênh lần theo tọa độ liền tìm thấy Diệp Sâm đang ở dưới một cái hang.

Ừm… có cả nữ chính nữa.

Đừng hỏi bản cô nương tại sao nữ chính ở đây.

Ai mà biết được tác giả muốn làm gì chứ?

Thời Sênh ngồi xổm ở cửa sơn động, Diệp Sâm ngẩng mặt lên nhìn thấy người ở trên thì dở khóc dở cười, lại là cô ấy.

“Nhóc con, kéo anh lên cái nào.” Diệp Sâm gọi một câu, giọng nói vọng đi vọng lại ở trong sơn động.

Từ Mi hình như đã hôn mê, nằm ở một bên, không hề có phản ứng gì.

Thời Sênh ngồi xổm trên cửa hang, “Chúng ta tính sổ trước đi đã.”

“Kéo anh lên rồi tính không được sao?” Hắn với cô thì có gì mà tính chứ, “Dưới này lạnh lắm luôn ấy.”

“Anh đã chạm vào cô ta chưa?” Thời Sênh không để ý hắn mà chỉ vào Từ Mi, “Một sợi tóc cũng coi như là chạm.”

Diệp Sâm: “…”

Đây thì tính là vấn đề gì?

Diệp Sâm hồ nghi nhìn cô. Nhưng hắn ở dưới, cô ở trên, ánh sáng ngược rất mạnh nên hắn không thể nhìn rõ cảm xúc trên mặt cô.

Nhưng từ giọng nói của cô, hắn có thể nghe hiểu, chỉ cần hắn trả lời sai thì cô ấy sẽ bỏ mặc hắn luôn, thậm chí là… giết hắn.

“Lúc rơi xuống, cô ta rơi vào anh, đây là nhân tố bất khả kháng.” Người phụ nữ này chẳng biết ở đâu chui ra, nếu không phải tại cô ta thì hắn cũng chẳng rơi xuống đây.

Sau khi rơi xuống, hắn chẳng thèm để ý tới cô ta luôn.

Con ngươi Thời Sênh tối sầm lại, muốn giết người.

[Ký chủ, bình tĩnh một chút, chẳng phải cô còn chưa biết hắn có phải Phượng Từ hay không mà? Cô kích động thế làm gì?]

Thời Sênh mới hòa hoãn lại, đáp lời Hệ thống ở trong lòng, “Lúc trước mi có lỡ miệng nói rồi.”

[…] Có ư? Hình như… không có mà?

Hệ thống không nhớ mình đã lỡ miệng lúc nào mà để Ký chủ suy đoán ra đáp án này. Nó bận rối rắm với vấn đề kia nên cũng mặc kệ Thời Sênh luôn.

Thời Sênh rũ mắt nhìn người bên dưới rồi đột nhiên nhảy xuống.

Diệp Sâm nhìn người ở trước mặt mình, biểu tình ngốc ra, “Em…”

Nhảy xuống, thế thì giờ làm sao đi lên đây?

Thời Sênh lập tức đi về phía Từ Mi, còn móc ra một con dao găm.

Diệp Sâm cũng chỉ nhìn chứ không có ý ngăn cản.

Thời Sênh tới gần Từ Mi, con dao găm trong tay cô còn chưa đâm xuống thì đã có tiếng người truyền tới từ bên trên.

Thời Sênh: “…”

Có cần đúng lúc như thế không?

Con mẹ nhà nó!

Thời Sênh muốn đâm xuống nhưng phát hiện trở ngại trong không khí rất lớn, căn bản không có cách nào để hạ dao cả.

Tiếng người càng lúc càng gần.

“Mẹ!”

Thời Sênh thu lại con dao, kéo nữ chính vào sâu một chút, người nếu chỉ đứng ở bên trên thì sẽ không nhìn thấy cô ta.

Sau đó cô nhanh chóng quay lại, đỡ Diệp Sâm lên. Diệp Sâm lảo đảo, cơ thể suýt té ngã, Thời Sênh nhíu mày nhìn hắn.

Diệp Sâm nhếch miệng cười, “Chân đau.”

Chương 1269: Thiếu tướng thích ngả ngớn (12)

Diệp Sâm nhìn cô gái trước mặt bắt mình thay quần áo. Hắn sống nửa đời người rồi, lần đầu tiên gặp phải người cường thế như vậy, còn là con gái…

Diệp Sâm dựa người vào cái cây đằng sau, cười ngả ngớn, “Bé con, em không cảm thấy để một người đàn ông như anh thay đồ ở vùng hoang vu dã ngoại này là rất nguy hiểm với em sao?”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Tôi muốn giết anh cũng rất dễ dàng, đừng có cmn nói lời vô nghĩa nữa, thay!”

“Hay là, em giúp anh thay đi?” Diệp Sâm chớp mắt nhìn Thời Sênh.

“Tôi giúp anh đổi một cánh tay khác, muốn không?” Thời Sênh cười lạnh.

Diệp Sâm: “…” Dữ quá!

Diệp Sâm nhìn kiếm trên tay cô, duỗi tay nhặt áo sơ mi màu trắng trên đất lên, chất liệu vải rất thoải mái, còn hơn cả những loại vải hắn từng biết trước đây.

“Bé con, em muốn nhìn anh cởi áo thật đấy à?” Diệp Sâm thấy Thời Sênh không có ý định xoay người thì tiện miệng hỏi một câu.

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, “Tôi còn muốn nhìn anh cởi cả quần. Yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Biểu tình trên mặt Diệp Sâm hơi đờ ra, “Nếu Phó tư lệnh Cốc biết em thế này…”

Lời nói tới bên miệng lại bị Diệp Sâm nuốt vào. Hắn chống tay vào thân cây, đi tới phía sau, có một số người đặc thù, người không chịu ta thì ta chịu người là được.

Diệp Sâm thay đồ xong rồi, áo sơ mi dài tay nên hắn đành phải xắn lên vì trời quá nóng, quần cũng xắn lên ngang gối, quá nóng! Một bộ quần áo rõ ngon nghẻ mà bị hắn mặc thành trang phục của một tên côn đồ.

“Lại đây.”

Diệp Sâm thấy Thời Sênh đang cúi người uống nước trong một con suối, hắn hơi khát nên cũng không nghĩ nhiều, tung tăng đi qua.

Lội xuống suối, vừa mới ngồi xổm xuống định dùng tay múc nước uống, nhưng vừa mới duỗi tay ra đã bị một đôi tay túm lấy, không tránh được bị ấn vào trong nước.

Cô hơi rũ đầu khi giúp hắn rửa tay, dùng sức lớn đến mức tay hắn cũng phải đỏ lên.

Rửa tay xong, không biết cô lấy ở đâu ra một cái khăn, làm ướt rồi vắt khô nước và đưa lên phía mặt hắn.

Diệp Sâm hơi lùi về sau để tránh khỏi cái khăn. Thời Sênh nhíu mày, gương mặt vừa rồi còn lạnh nhạt liền lập tức âm trầm.

“Bé con, chuyện này để tự anh làm thì tốt hơn.” Diệp Sâm muốn lấy cái khăn trong tay Thời Sênh. Lúc này hắn cảm thấy đó không phải là

khăn mà là vũ khí, còn cô đang muốn bịt mũi cho hắn ngạt thở chết.

Thời Sênh không thèm để ý tới Diệp Sâm, mạnh mẽ lau mặt cho hắn... hơn mười phút.

Diệp Sâm cảm thấy cả mặt đều nóng rát, cổ, cánh tay cũng nóng rát, da sắp bị lột cả một tầng.

Rốt cuộc hắn và cô có thù oán gì chứ?

Diệp Sâm buông ống tay áo xuống che đi cánh tay đỏ lừ của mình, vừa nhìn liền nghĩ lại hoàn cảnh lúc trước, hắn cảm thấy hơi hoảng.

“Bé con, em định thật sự mặc kệ người phụ nữ kia à?” Cô ấy đưa hắn ra khỏi cái hang, nhưng người phụ nữ kia cô ấy lại không quản, còn kéo người ta sâu vào bên trong nữa.

“Đừng có nói với tôi về cô ta.” Thời Sênh lạnh lùng nhìn hắn, “Còn dám nhắc một chữ về cô ta, tôi sẽ giết chết anh.”

Diệp Sâm: “…”

Chỉ số thông minh vốn đã offline của Diệp Sâm lập tức sáng lên, lúc ở ngoài cửa hang, cô đã hỏi hắn một câu.

Cô ấy hỏi hắn có chạm vào người phụ nữ ấy không…

“Có phải em thích tôi thật không đấy?” Diệp Sâm ghé sát vào Thời Sênh.

“Chưa lên, chưa biết.” Thời Sênh đứng dậy, vẻ âm trầm trong giọng nói cũng biến mất, trở thành cực kỳ bình tĩnh.

Diệp Sâm: “…”

Sao hắn lại nghe ra ý nghĩa khác trong lời này thế?

Khóe miệng Diệp Sâm hơi nhếch lên. Nếu người nào biết hắn ở đây mà thấy thì nhất định sẽ biết tâm tình hắn đang rất tốt nên mới có phản ứng hứng thú như thế.

“Bé con, đỡ anh một tí nào!”

Thời Sênh xoay người nhìn hắn, “Chân bị chặt đứt rồi à?”

“Không đi nổi.” Diệp Sâm cười, gật đầu, “Anh sợ mình sẽ bị ngã xuống núi mất.”

Thời Sênh xoay đầu đi hai bước.

Sau đó cô lại dừng lại, một lúc sau mới xoay người quay về.

Diệp Sâm ung dung nhìn cô như thể biết là cô sẽ quay về vậy.

Thời Sênh đỡ tay hắn, Diệp Sâm áp non nửa sức lực lên người cô, một tay ôm đầu vai cô, hắn cúi người nói, “Bé con, anh thật sự không chạm vào cô ta đâu.”

Thời Sênh hơi ngẩng đầu, ừ một tiếng, sau đó đỡ hắn xuống núi.

“Chờ chút, anh muốn đi lên núi.” Diệp Sâm chỉ lên phía đỉnh núi.

Thời Sênh không kiên nhẫn, “Không đi, anh tự mình đi đi.”

“Bộ dạng này của anh sao có thể đi được? Bé con, tiễn Phật thì tiễn tới Tây Thiên, em đã cứu anh rồi thì không bằng đưa anh lên đó đi?”

“Tiễn Phật tiễn tới Tây Thiên?” Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, “Có biết người thế nào thì sẽ tới Tây Thiên không? Muốn thử không?”

“Em nỡ không?” Diệp Sâm cố ý ghé sát vào cô, hơi thở nóng rực phả lên sườn mặt Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn không hề có chút thẹn thùng nào của con gái, vẫn an nhiên như cũ, “Những gì anh muốn, tôi đều thỏa mãn hết.”

Diệp Sâm thấy hơi thất bại, cô bé này sao lại bình tĩnh thế chứ?

Hắn hơi ghé sát lại, cánh môi dừng trên má cô.

Thực nhẹ, như chuồn chuồn lướt nước, sau đó hắn bèn kéo ra khoảng cách để nhìn phản ứng của cô. Nhưng mà người ta vẫn chẳng có phản ứng gì, chỉ hơi nghiêng mặt nhìn hắn nửa cười nửa không.

Diệp Sâm không thể làm người ta thẹn thùng, ngược lại trái tim hắn còn đập nhanh hơn không ít.

Diệp Sâm áp xuống tốc độ bất thường của trái tim, nhìn Thời Sênh, nói: “Anh muốn lên núi.”

Thời Sênh nghiến răng, oán hận hỏi: “Trên núi có tiên nữ sao mà anh nhất định phải đi lên?”

Diệp Sâm cười, “Không có tiên nữ, nhưng có thần tài.”

Thời Sênh nhíu mày, “Cửu Lân Ly?”

Vẻ ngả ngớn trên mặt Diệp Sâm cũng lui đi, “Làm sao em biết?”

Thời Sênh cười lạnh, “Tôi trói mấy tên đuổi theo anh lại, bọn chúng nói cho tôi biết.”

Diệp Sâm: “…”

Thời Sênh không muốn lên núi, đi lên đó quá mệt.

Nhưng Diệp Sâm lại nhất định muốn lên, vậy là Thời Sênh thả hắn ra, “Anh tự đi đi, tôi ở đây chờ anh.”

Diệp Sâm: “…” Cô bé này chẳng giống những cô gái khác một chút nào.

Cô ấy có thể trèo đèo lội suối để cứu hắn, nhưng lại vì một yêu cầu muốn lên núi mà ném hắn lại?

Ngẫm lại lúc trước, cô ấy mở miệng ra là nói sẽ giết hắn, có vẻ như mặc kệ hắn thế này cũng chẳng phải chuyện gì kỳ quái.

Diệp Sâm nhìn đường lên núi, cuối cùng bắt đầu bám vào thân cây bò lên.

Bò được một nửa, hắn quay đầu nhìn xuống, cô gái nhỏ kia vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chống cằm nhìn theo hắn. Ánh mặt trời loang lổ rơi xuống xung quanh cô đong đưa theo gió, giống như đom đóm đang bay trong đáy mắt cô vậy.

Tục ngữ nói, người tranh một hơi thở, Phật tranh một nén nhang.

Diệp Sâm cắn răng, quay đầu tiếp tục bò lên trên núi.

…

Lúc Diệp Sâm tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, bên cạnh có một y tá đang xem xét bình truyền nước cho hắn.

“A, anh tỉnh rồi?” Y tá thấy hắn tỉnh lại thì hơi đỏ mặt.

“Sao tôi lại ở chỗ này?” Đầu Diệp Sâm vẫn hơi choáng.

Y tá thấy người đàn ông đẹp trai như hắn thì sắc mặt càng thêm hồng, “Anh bị cảm nắng.”

Bị cảm nắng?

Sao có thể…

“Ai đưa tôi tới đây?”

“Là một cô gái, cô ấy đi làm thủ tục nhập viện cho anh rồi, đó là em gái của anh sao?” Y tá cẩn thận hỏi.

“Không phải.” Diệp Sâm lắc đầu, y tá hơi thất vọng, không phải em gái thì chắc là bạn gái rồi.

Người đẹp trai thế này mà lại đã có người yêu, haizz!

Chương 1270: Thiếu tướng thích ngả ngớn (13)

Thời Sênh làm xong thủ tục nhập viện cho Diệp Sâm thì lại vội vàng gọi điện về cho bà Cốc, sau khi trấn an bà Cốc xong mới chuẩn bị quay về.

Đúng lúc cô xoay người thì bên ngoài có vài người vọt vào, đi đầu là Hạ Vũ, hắn nôn nóng gọi người, “Bác sĩ, bác sĩ…”

Bọn họ mặc quân trang, khí thế bất phàm làm người xung quanh đều tập trung ánh nhìn lại đây.

Nghe thấy có người gọi, y tá lập tức chạy ra, “Người bệnh bị làm sao thế?”

Sau đó vừa kiểm tra người được Hạ Vũ ôm, vừa gọi người lấy cáng tới.

Đội ngũ nhanh chóng chạy qua bên cạnh Thời Sênh. Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cảm thấy thật sự cạn lời, tuyệt vọng hỏi thăm tổ tông một trăm đời nhà tác giả.

Lúc thời Thời Sênh đưa Diệp Sâm tới đây thì đã xem cốt truyện. Trong cốt truyện, nữ chính cũng được đưa lên huyện, nhưng không phải bệnh viện này.

Cô đã cố ý đổi bệnh viện để tránh hỏi Hạ Vũ với Từ Mi rồi mà vẫn bị đụng mặt.

Vui lắm đúng không?

Lúc Thời Sênh về phòng bệnh, Diệp Sâm ở trong phòng một mình, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Sâm thấy cô tiến vào liền lập tức hỏi, “Đồ vật đâu?”

Thời Sênh đóng cửa lại, “Bán.”

Diệp Sâm sửng sốt, “Tiền đâu?”

Thời Sênh buồn cười nhìn hắn, “Sao, anh còn muốn chia nữa à?”

Tên ngốc này đúng là quân nhân sao?

“Anh bỏ công sức lớn như thế, không được chút tiền nào chẳng phải là quá bất công sao? Em bán được bao nhiêu tiền? Đó là quốc bảo đấy, em có biết giá của nó là bao nhiêu không? Có phải em bán lỗ rồi không?”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh kéo ngăn kéo ở đầu giường ra, lấy cái túi quân trang màu xanh ra ném cho hắn, cả giận mắng, “Cái thứ đồ rách nát này mà cũng đáng để anh dùng mạng đổi à?”

Diệp Sâm mở túi, lấy đồ bên trong ra nhìn, thấy nó vẫn lành lặn mới thở phào nhẹ nhõm, “Bé con, em có biết thứ đồ này đã làm bao nhiêu người bỏ mạng không?”

“Không biết, cũng chẳng quan tâm.”

Diệp Sâm cất đồ lại vào trong túi, giấu xuống dưới gối như bảo bối,

lại nhìn Thời Sênh, “Bé con, lừa người là không tốt đâu nhé!”

“Lừa tiền của anh, hay là lừa sắc của anh?”

Diệp Sâm: “…”

Không có cách nào nói chuyện.

…

Sau khi Từ Mi được cứu liền được sắp xếp tới nằm ở phòng ngay bên cạnh phòng của Diệp Sâm. Lúc Thời Sênh ra ngoài liền gặp phải Hạ Vũ.

Hai bên nhìn thấy nhau, mày Hạ Vũ chau lại, “Tiểu thư Cốc Lam, sao cô lại ở đây?”

Thời Sênh cười nhạo: “Liên trưởng Hạ, đây là bệnh viện, anh nói xem tôi tới bệnh viện làm gì chứ?”

Mẹ cái đồ ngu!

Bệnh viện này do nhà anh mở à?

Hạ Vũ vốn có thành kiến với Thời Sênh, vừa nhìn thấy cô đã nghĩ là cô có âm mưu gì, cho nên mới hỏi một câu như thế theo bản năng.

“Người nhà của Từ Mi đâu?” Phòng bệnh truyền ra giọng của y tá.

Hạ Vũ lập tức đi vào.

Thời Sênh ra ngoài ăn cơm xong, lúc quay về thì thấy trong phòng có mấy người, còn là người quen nữa.

Chính là mấy quân nhân mà cô gặp trên xe lửa lúc trước.

Mấy người kia nhìn thấy Thời Sênh thì cũng ngẩn ra.

Lúc ở trên xe lửa, cô bé này đã cho bọn họ ấn tượng quá sâu.

Diệp Sâm giới thiệu hai bên với nhau một cách đơn giản.

Con ngươi của Tiếu Sinh sáng lên, “Hóa ra là em, hóa ra người mà Thiếu tướng Diệp nói là em. Em thật lợi hại.”

Thiếu tướng?

Mẹ kiếp!

Tên ngốc này lại có quân hàm cao như thế.

Cửa sau cũng thật đáng sợ!

Sao ông đây lại không có lão ba trâu bò như thế chứ?

Thời Sênh nhếch miệng, “Không lợi hại bằng Thiếu tướng Diệp nhà các anh.”

Tiếu Sinh tự hào đứng thẳng người lên, “Quả thật Thiếu tướng rất lợi hại.”

“Tiếu Sinh!” Người đàn ông mặt chữ quốc quát lên một tiếng, thằng ngốc này, không nghe ra cô gái kia đang trào phúng sao?

Tuy rằng hắn không biết cô gái này lấy đâu ra lá gan đó, lại dám trào phúng Thiếu tướng.

Mà quỷ dị nhất là dường như Thiếu tướng cũng chẳng có vẻ gì mất lòng, ngược lại còn tỏ ra khá hứng thú, quái… đúng là rất quái.

“Sao thế?” Tiếu Sinh ra vẻ vô tội, Thiếu tướng không lợi hại sao?

Người đàn ông mặt chữ quốc lườm hắn một cái rồi nói với Diệp Sâm, “Thiếu tướng, chúng tôi mang đồ về quân khu trước, cậu dưỡng thương cho tốt.”

Diệp Sâm hơi gật đầu.

Người đàn ông mặt chữ quốc kéo Tiếu Sinh còn đang muốn nói chuyện thêm với Thời Sênh ra ngoài.

Trong phòng liền an tĩnh lại.

“Không phải nói là muốn bán lấy tiền sao? Còn mang về làm gì?” Thời Sênh nhướng mày nhìn người trên giường bệnh.

Người kia vẫn bày ra bộ dáng ngả ngớn và lười biếng, hắn duỗi tay gạt tóc lòa xòa trên trán, “Anh nghĩ lại, cảm thấy đổi quân hàm sẽ có lời hơn.”

Mang được quốc bảo về, đây tuyệt đối là một công lớn.

Thời Sênh hừ một tiếng, đập bộp chồng hóa đơn xuống trước mặt hắn, “Tới, Thiếu tướng Diệp, trả tiền đi.”

Diệp Sâm nhìn đám giấy tờ, biểu tình đổi thành cổ quái, “Bé con, hóa đơn này không đúng lắm thì phải?”

Sao lại nhiều tiền thế?

“Chẳng có gì là không đúng cả. Tôi gọi những dịch vụ tốt nhất cho anh. Hơn nữa, còn có tiền phí tôi đưa anh tới bệnh viện, phí tôi cứu anh, hoàn toàn chính xác đó. Số lẻ tôi đã bớt cho anh rồi, không cần khách khí.”

Thiếu tướng Diệp: “…”

Hắn rất nghèo mà!

Đừng nói là những tiền phí kỳ quái cô thêm vào, ngay cả tiền thuốc men hắn đều không trả nổi.

Ừm…

Nghèo như thế đấy.

“Bé con…” Diệp Sâm buông giấy tờ ra, duỗi tay nắm lấy tay Thời Sênh. Hắn dùng hai tay cầm lấy vô cùng thành kính, “Không phải em nói sẽ chịu trách nhiệm với anh sao?”

Thời Sênh: “…”

Hình như tính cách Phượng Từ lần này có chút vấn đề.

Lại con mợ nó lưu manh, lại con mợ nó không có tiết tháo? WTF? Nhầm kịch bản rồi à? Vai ác cao quý, lãnh diễm đâu rồi?

Thời Sênh hít sâu một hơi, lưu manh ư, ai mà không biết chứ? Cô cười đáp, “Chịu trách nhiệm chứ gì, Thiếu tướng Diệp muốn lấy thân báo đáp sao?”

Diệp Sâm trầm ngâm một chút, lại nghiêm túc hỏi: “Lấy thân báo đáp

có thể trả hết nợ nần không?”

“Vậy thì còn phải xem Thiếu tướng Diệp …” Thời Sênh cúi người, ghé sát tai hắn, nói, “Có hầu hạ được không.”

Hơi thở của cô bao phủ trên mặt hắn, tim Diệp Sâm đột nhiên đập nhanh hơn như muốn nhảy ra ngoài. Cánh môi hồng nhạt của cô ở ngay bên tai hắn, hắn chỉ cần hơi nghiêng đầu một chút là có thể hôn lên gương mặt cô.

Hắn như bị ma xui quỷ khiến hơi nghiêng người hôn lên, nhưng còn chưa đụng tới thì người bên cạnh đã lui về sau rồi.

Cô nhóc đối diện nhìn hắn cười, giọng nói mềm mại vang lên trong căn phòng, “Thiếu tướng Diệp, lúc dưỡng bệnh thì không nên nghĩ tới những chuyện không đứng đắn.”

Diệp Sâm: “…”

Cô ấy cố ý!

Tuyệt đối là đang cố ý!

Diệp Sâm cào giường nửa ngày, chờ hắn khỏe rồi, kiểu gì cũng phải túm cô nhóc này hôn một trận mới được.

…

Diệp Sâm bị cảm không nghiêm trọng, nhưng vết thương trên chân lại khá nặng nên phải ở lại trong viện mấy ngày mới được xuất viện.

Lúc ra viện, Tiếu Sinh lái xe tới đón Diệp Sâm. Hắn nhìn Diệp Sâm với vẻ mặt bát quái, “Thiếu tướng, ngài vào tiểu thư Cốc Lam có

phải… cái đó không?”

“Cái gì?” Diệp Sâm nhìm chằm chằm về phía cổng bệnh viện, sao cô ấy còn chưa ra chứ? Làm thủ tục ra viện mà cũng lâu thế sao?

“Thì chính là đối tượng đó?” Tiếu Sinh dù sao cũng còn rất trẻ, nên sau khi nói ra câu này thì hơi thẹn thùng.

Đối tượng hẹn hò?

Cũng không phải…

“Tôi bán thân.”

“Hả?” Tiếu Sinh đần mặt nhìn Diệp Sâm.

“Tôi thiếu cô ấy rất nhiều tiền. Cô ấy bảo tôi lấy thân báo đáp.”

Lượng tin tức trong câu này hơi lớn nên cái đầu nhỏ của Tiếu Sinh phải mất một hồi lâu mới tiêu hóa hết, “Thiếu tướng, nhà ngài đâu có thiếu tiền…”

“Nhà tôi không thiếu, nhưng tôi thiếu.”

Tiếu Sinh nghẹn họng. Thiếu tướng bị đá tới đây, nghe nói Diệp gia chỉ cho Thiếu tướng phí sinh hoạt, còn lại chẳng cho cái gì hết.

“Vậy… Thiếu tướng có thích tiểu thư Cốc Lam không?” Tiếu Sinh lại vòng về vấn đề này.

Nếu Thiếu tướng không thích thì sao lại đồng ý lấy thân báo đáp chứ?

Diệp Sâm trầm mặc một lát, vẻ mặt lại lập tức trở nên ngả ngớn, “Có lẽ thế.”

Chương 1271: Thiếu tướng thích ngả ngớn (14)

Thời Sênh gặp Hoàng Mỹ Lan bên ngoài bệnh viện. Vị này là quý nhân ở thành phố Liễu Dương, không hiểu tại sao lại xuất hiện ở bệnh viện, còn ở bên cạnh nữ chính nữa chứ.

Đây gọi là cốt truyện không thể thay đổi.

Nhất định là phải gặp.

Cái này vốn chẳng liên quan gì tới Thời Sênh, nhưng Hoàng Mỹ Lan nhìn thấy cô liền kéo cô lại nói chuyện.

Đại tỷ à, chị không thấy nữ chính đại nhân như đang muốn ăn thịt người kia à?

Chị mà không buông bản cô nương ra, bản cô nương sẽ hét lên đấy.

“Lúc trước em đi nhanh quá, chị chưa có cơ hội mời em ăn cơm. Lần này nhất định phải cho chị cơ hội cảm ơn em.”

Không không, chị gái à, tôi không muốn ăn cơm với chị đâu. Tôi tình nguyện quay về chơi trò lưu manh với tên lưu manh Diệp Sâm kia còn hơn.

“Cứ quyết thế đi, Từ tiểu thư chắc không ngại có thêm một người chứ?” Hoàng Mỹ Lan quyết định xong mới hỏi Từ Mi.

Từ Mi vốn là tới tìm Hoàng Mỹ Lan bàn chuyện hợp tác, lúc này

không thể nói không được nên đành dịu dàng đáp lời, “Chị Hoàng cứ sắp xếp là được.”

Sau đó cô ta nhìn Thời Sênh, trong đáy mắt có một chút âm u.

Lúc ở trong sơn động, cô ta có mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện. Cô ta tưởng mình bị ảo giác. Nhưng hôm rồi nhìn thấy Cốc Lam và người đàn ông kia ở bên nhau, cô ta mới biết chắc chắn là mình không bị ảo giác gì.

Lúc đó, Cốc Lam đã tới, cứu người đàn ông đó đi, nhưng lại để cô ta nằm lại đó.

Nếu không phải Hạ Vũ tìm được cô ta thì có khi lúc này cô ta đã đi gặp Diêm Vương rồi.

“Tôi để ý, bên ngoài có người chờ tôi, tạm biệt.” Thời Sênh mỉm cười. Cô mà còn không buông ông ra, ông sẽ móc kiếm đấy.

Hoàng Mỹ Lan lại làm như không thấy, vẫn nhiệt tình nói, “Vậy thì cùng đi luôn, nhiều người tham gia thì càng đông vui mà.”

Thời Sênh: “…”

Kiếm của ông đâu?

“Bé con, em lần chần cái gì thế?” Diệp Sâm từ bên ngoài đi vào, túm lấy tay Thời Sênh kéo ra ngoài, “Em muốn anh đói chết đấy à?”

“Aizz… anh bạn trẻ…” Hoàng Mỹ Lan thấy ân nhân của mình bị kéo đi thì vội vàng đuổi theo, nói, “Cậu là gì của tiểu thư Cốc Lam thế? Tôi đang muốn mời tiểu thư Cốc Lam ăn cơm, không bằng mọi người cùng đi đi?”

Cô ta bước lên ngăn cản ở trước mặt Diệp Sâm nên giờ mới nhìn rõ người.

Hoàng Mỹ Lan sửng sốt, “Diệp đại thiếu…”

Trời ạ, sao vị này lại ở đây?

Bách hóa Đông Phương của Hoàng Mỹ Lan là xí nghiệp có tiếng, cũng coi như là nhân vật có danh dự ở thủ đô nên cũng từng gặp qua Diệp Sâm.

Lúc này, nhìn thấy vị đại thiếu gia nổi danh ăn chơi trác táng khắp thủ đô ở đây, cô ta không kinh ngạc sao được.

“Thì ra là chị Hoàng…” Diệp Sâm hơi nhướng mày, giọng rất tùy tiện, “Bé con không có thời gian ăn cơm với chị đâu, chúng tôi phải về đây.”

“A… Thì ra là vậy, là tôi đường đột rồi. Không biết Diệp đại thiếu ở đâu, có dịp tôi sẽ tới cửa thăm hỏi.”

“Không cần.” Diệp Sâm túm lấy Thời Sênh lôi đi.

Hoàng Mỹ Lan cũng không dám đắc tội vị công tử nổi tiếng ăn chơi trác táng này, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn theo.

“Chị Hoàng, người kia là?” Từ Mi tiến lên, như là vô tình hỏi một câu.

“Đại thiếu gia của Diệp gia, nghe nói đang ở trong quân ngũ…” Hoàng Mỹ Lan gạt tóc mai ra sau tai, hơi cảm thán, “Trong những người cùng tuổi với cậu ta, nếu cậu ta nói không thì một đám công tử trong vòng hào môn luẩn quẩn chẳng ai dám nói có hết.”

Từ Mi hiểu ra, phú nhị đại, khó trách khí tràng lớn như thế.

…

Diệp Sâm đưa Thời Sênh về khu nhà của quân nhân. Từ xa, Thời Sênh đã nhìn thấy xe của ông Cốc. Chờ Tiếu Sinh dừng hẳn xe lại cũng vừa lúc ông Cốc từ trong xe ra.

Nghe thấy tiếng ô tô, ông Cốc nhìn về phía bên này. Ông nhíu mày, đây không phải xe chuyên dụng của tên nhóc Diệp Sâm kia sao?

Ông Cốc còn chưa rối rắm xong thì lại thấy tên nhóc kia xuống xe.

Cái này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là con gái bảo bối của ông cũng xuống xe ngay sau hắn.

Ông Cốc: “!!!”

Diệp Sâm đi tới trước mặt ông Cốc, cà lơ phất phơ chào một cái theo nghi thức quân đội rồi mới nói, “Bác Cốc, cháu mang bé con về trả cho bác đây.”

Ông Cốc: “!!!”

“Tiểu Diệp à…” Ông Cốc hít vào một hơi, nghẹn đủ tức giận rồi mới quát lên một câu, “Cậu đưa Tiểu Lam nhà tôi đi đâu, làm gì hả?”

Ông đã chạy tới tận đây rồi mà mấy tên họ Diệp vẫn còn nhét người tới chỗ ông được.

“Bác Cốc à, cháu không làm gì bé ấy đâu.” Diệp Sâm lập tức tự minh oan cho mình, “Là cô ấy làm gì cháu mới đúng.”

Ông Cốc trừng mắt, con gái nhà ông thì có thể làm gì thằng nhóc này chứ?

“Bác cứ hỏi bé con đi.” Diệp Sâm cười cười rồi xoa đầu Thời Sênh, “Chờ anh viết bản kiểm điểm xong sẽ tới tìm em.”

Thời Sênh lạnh nhạt gạt tay hắn ra.

Đầu ông là để cho anh xoa à?

Tâm tình Diệp Sâm cực tốt nên chỉ nhếch môi cười, sau đó xoay người leo lên xe. Xe lập tức vòng trở ra, tiến vào trong quân khu.

Ông Cốc tâm tình phức tạp vô cùng, thằng nhóc họ Diệp này… sao lại quái quái thế nhỉ?

Ông Cốc giao đồ cho người bên cạnh, kéo Thời Sênh đi vào sân, “Tiểu Lam, có phải nó là người đã cứu con không?”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, lão ba của cô rốt cuộc đã tưởng tượng tới tận đâu thế?

Với cái thuộc tính nữ chính kia của hắn, không khiến ông đây phải tới cứu đã là tốt lắm rồi, còn chờ hắn tới cứu ông sao?

“Thằng nhóc này quá cáo già, con không thể ở bên nó đâu.” Ông Cốc khuyên nhủ bằng lời lẽ chính đáng, “Nó đẹp trai hơn Hạ Vũ thật, nhưng đẹp cũng không thể dùng làm cơm ăn được. Con mới bò ra khỏi một cái mộ, đừng để rơi vào một cái mộ khác.”

Lão ba! Ba xuyên không tới đây đúng không?

“Ân oán giữa con và Thiếu tướng Diệp, nếu mà kể ra…” Thời Sênh nhanh chóng tính toán một hồi rồi nói tiếp, “Là hắn thiếu con một đống nợ.”

“Thiếu nợ?” Gia nghiệp nhà họ Diệp lớn như thế, sao lại thiếu nợ chứ? Ông Cốc cảm thấy Thời Sênh đang nói dối mình. Con bé đột nhiên không cần Hạ Vũ, hôm nay lại cùng tên nhóc hỗn đản Diệp Sâm về nhà, cái này không phải quá rõ ràng rồi sao? “Tiểu Lam, nó đã làm gì con chưa?”

Bà Cốc nói cô không về nhà, tuy rằng sau đó có gọi điện về bịa mấy lý do lung tung, nhưng ông Cốc vẫn cảm thấy rất khả nghi.

Thời Sênh: “…” Lão ba, ba đừng có tưởng tượng quá đà nữa có được không?

Thật muốn lấy giấy tờ ra chứng minh, nhưng như thế ông Cốc sẽ lại hỏi cô lấy đâu ra tiền, thế nên…

Ba cứ tiếp tục tưởng tượng đi!

Dù sao, cuối cùng cô vẫn cứ ở bên Diệp Sâm thôi mà!

“Ba đang hỏi con đấy? Có phải tên hỗn đản Diệp Sâm kia đã làm gì con không? Con nói cho ba, ba làm chủ cho con!” Ông Cốc vô cùng kích động, cho rằng Thời Sênh đã bị làm gì.

“Không.” Thời Sênh lắc đầu, “Ba, hắn không làm gì con hết.”

“Thật không?”

“Thật mà!” Hắn có lá gan đó thì cũng chẳng có năng lực đó.

Ông cốc nghiêm mặt, “Thằng nhóc họ Diệp đó nổi danh là hỗn đản ở thủ đô. Ba nói cho con biết, con nhất định không được thích nó.”

Thời Sênh: “…” Nhưng mà con thật sự thích hắn rồi!

Ông Cốc nói nửa ngày vẫn là kiên quyết không cho Thời Sênh thích Diệp Sâm.

Cuối cùng, ông hạ giọng khuyên nhủ, “Thằng nhóc họ Diệp cứu con, ba sẽ cảm ơn nó thay con, sau này con không được gặp nó nữa.”

“Không phải…”

“Được rồi, ba còn có việc, con đợi ở nhà, không được ra ngoài nữa, mấy ngày nữa thì tới quân khu báo danh.” Ông Cốc xua tay rồi vội vàng rời đi.

“… Hắn không phải ân nhân cứu mạng của con mà!” Lật bàn!

Chương 1272: Thiếu tướng thích ngả ngớn (15)

Diệp Sâm mang Cửu Lân Ly trở về là một công lớn. Nhưng chuyện lúc trước hắn trộm rời khỏi khu quân sự cũng không thể coi như không có, bị phạt một trận, còn phải viết bản kiểm điểm một vạn chữ.

Bản kiểm điểm đối với Diệp Sâm dễ như trở bàn tay. Lúc ở thủ đô, những người ở Diệp gia lúc nào cũng phạt bằng cách viết bản kiểm điểm.

Bản kiểm điểm hắn từng viết còn nhiều hơn cơm hắn từng ăn nữa.

Vốn Diệp Sâm định báo cáo công lao tìm được Cửu Lân Ly thuộc về Thời Sênh một nửa, nhưng nửa đêm Thời Sênh lại nhảy qua cửa sổ vào phòng hắn, yêu cầu hắn không được báo cáo chuyện này ra ngoài.

Nếu nói ra, kiểu gì ông Cốc cũng lải nhải không để yên cho mà xem.

“Nhóc con, quân khu này chẳng khác nào nhà em nhỉ?” Diệp Sâm ngồi ở mép giường nhìn Thời Sênh chuẩn bị rời đi.

Thời Sênh kiêu ngạo hừ một câu, “Lên trời xuống đất tôi đều làm được, một quân khu nhỏ bé thế này có tính là gì.”

Diệp Sâm đi tới bên cửa sổ, chống tay lên bệ cửa sổ, “Bé con, anh giúp em nói dối, em có nên bồi thường gì đó cho anh không?”

“Anh báo ra phải chia cho tôi một nửa quân công, giờ anh được cả

phần rồi còn muốn tôi bồi thường gì nữa hả?” Đầu óc có bệnh à?

Cô chỉ sợ ông Cốc lải nhải lắm lời chứ cô cũng chẳng sợ ba mình biết chuyện này.

“Vậy tôi bồi thường em nhé!” Diệp Sâm cười nhẹ, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên mặt hắn, mạ lên một tầng ánh sáng ấm áp. Hắn hơi cúi người, ôm trọn Thời Sênh vào lòng, chuẩn xác bắt giữ được cánh môi cô.

Diệp Sâm chưa kịp thâm nhập thì Tiếu Sinh ở bên ngoài đã gõ cửa bang bang.

“Thiếu tướng Diệp, Thiếu tướng Diệp…”

Hắn tiếc nuối buông Thời Sênh ra, đầu ngón tay lướt qua cằm cô, nắm nhẹ, hơi nâng lên, “Cốc Lam? Nhớ kỹ, sau này em là người của tôi, có hiểu không?”

“Người thiếu tôi một đống nợ không có tư cách nói lời này đâu.” Thời Sênh gạt tay hắn ra không chút lưu tình. Cô đứng bên ngoài cửa sổ, một tay ổn định thân thể, một tay nắm lại cằm Diệp Sâm, “Anh còn dám chạm vào người khác dù chỉ một chút thì tôi sẽ giết chết anh, hiểu chưa hả?”

“Thiếu tướng Diệp, mở cửa đi!”

“Nếu anh chạm vào em thì sao?”

Thời Sênh nghĩ một chút, nghiêm túc nói, “Ba tôi sẽ giết anh.”

Ông Cốc không cho cô và Diệp Sâm ở bên nhau, chuyện này lần nào Cốc phụ về nhà cũng nói một hồi.

“Cho nên, đường sống ở đâu?” Hai con đường đều là đường chết.

Thời Sênh hôn nhẹ lên cánh môi hắn, “Đường em cho anh mới là đường sống.”

Diệp Sâm nhìn Thời Sênh nhảy ra ngoài. Hắn chống người lên cửa sổ nhìn xuống, cô nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Thật đúng là… tiểu yêu tính có khí phách.

Ừm… Sao lại thích cô ấy thế chứ lị?

Diệp Sâm sờ sờ cánh môi: “Đường sống ư?”

“Thiếu tướng Diệp, mau mở cửa! Cháy! Động đất!”

Diệp Sâm nhìn về phía cửa, trên mặt hiện lên vẻ nguy hiểm, sớm không tới, muộn không tới, chọn đúng lúc không nên tới để tới.

Tiếu Sinh chạy xong hai mươi vòng sân huấn luyện vẫn còn ngây ngốc, hoàn toàn không biết mình đắc tội Diệp Sâm ở chỗ nào.

…

Ông Cốc nói qua mấy ngày Thời Sênh phải tới quân khu báo danh, quả nhiên, không bao lâu sau, cô bị sung quân đưa tới làm chân chạy bên cạnh Tham mưu trưởng Triệu.

Nói trắng ra chính là thư ký.

Làm thư ký thì có tiền đồ gì, Thời Sênh muốn tham gia quân ngũ.

Không tham gia quân ngũ thì sao có thể giúp tên ngốc Diệp Sâm kia được chứ?

Vì nữ chính Từ nhà mình, cô cũng phải hao hết tâm tư, thật là rầu thúi ruột.

Ông Cốc không đồng ý, nhưng cũng không hề phản đối.

Ông là quân nhân, tất nhiên hy vọng con cái mình cũng trung thành vì nước nhà.

Nhưng bảo bối nhà ông là con gái, phải chịu khổ thì sao đây? Mệt mỏi thì làm sao đây?

Tuy vậy cuối cùng ông vẫn đáp ứng yêu cầu của Thời Sênh.

Thời Sênh được gia nhập quân khu như ý nguyện, làm một tân binh.

Đã nói là huấn luyện viên cơ mà? Lật bàn!

Ông Cốc giải thích như sau:

“Tuy ba là Phó tư lệnh, nhưng không thể làm trái kỷ cương quân đội được. Đây là quân khu, không phải nơi chơi trò gia đình. Nếu con muốn trở thành quân nhân thì bắt đầu từ tân binh đi.”

Thời Sênh thực tuyệt vọng.

Tại sao Diệp Sâm có thể đi cửa sau chứ?

Tân binh thì tân binh.

Cái này thì cũng thôi đi, nhưng tại sao lại là Hạ Vũ chứ?

Nhóm tân binh gia nhập quân khu cuối cùng do Hạ Vũ huấn luyện, cũng không có gì sai, Thời Sênh không có gì để nói cả.

Hạ Vũ nhìn thấy Thời Sênh thì mặt dài như mặt lừa.

Thời Sênh thì bừng bừng hứng thú. Nam chính nhìn thấy cô không vui thì cô lại rất vui.

Nữ binh vốn luôn thiếu, trong đám tân binh, tính cả Thời Sênh cũng chỉ có hơn mười người.

Thời Sênh đột nhiên chen ngang tiến vào nên chín nữ binh khác rất bài xích kẻ đi cửa sau này.

Nhưng lúc huấn luyện, mấy nữ binh liền bị dọa cho kinh sợ. Dù Hạ Vũ bố trí nhiệm vụ thế nào thì Thời Sênh luôn là người hoàn thành đầu tiên, hơn nữa rất nhẹ nhàng.

Khi một người bày ra thực lực, cho dù có vào từ cửa sau hay không thì cũng chẳng ai dám nắm mãi chuyện này không buông nữa.

…

“Thiếu tướng, cả ngày cậu cứ chơi bời lêu lổng như thế, đừng quên nhiệm vụ của cậuđấy.” Người đàn ông mặt chữ quốc đứng trước mặt Diệp Sâm, nghiêm túc nhắc nhở hắn.

Diệp Sâm ngậm một điếu thuốc không châm lửa, ngả ngớn nhìn người đàn ông mặt chữ quốc một chút, một lúc sau mới bỏ điếu thuốc ra, nói: “Không phải là có thời gian tận hai năm sao. Cháu vừa mới tới đây, dù sao chú cũng phải để cháu làm quen hoàn cảnh một

tí đã chứ.”

“Thiếu tướng, nhiệm vụ của tôi là nhắc nhở cậu mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.” Nhiệm vụ đầu tiên của bọn họ khi tới đây là hộ tống Cửu Lân Ly về, nhiệm vụ thứ hai chính là giúp Diệp Sâm sớm hoàn thành nhiệm vụ.

“Ông già nhà cháu cho chú bao nhiêu tiền thưởng thế?”

“Đây là nhiệm vụ, không liên quan tới tiền thưởng.” Người đàn ông mặt chữ quốc nghiêm túc nói, “Hơn nữa, hiện giờ Thiếu tướng ngài cũng không có tiền, không cần nghĩ việc hối lộ chúng tôi.”

Diệp Sâm: “…”

“Thiếu tướng, không tốt rồi! Thiếu tướng, Tiểu thư Cốc Lam đánh nhau với Liên trưởng Hạ rồi.” Tiếu Sinh từ xa xông tới.

Diệp Sâm hơi giương mắt lên, “Đánh nhau ư? Cô ấy quả đúng là ai cũng dám đánh.”

Tiếu Sinh có chuyện thì hay nôn nóng, “Thiếu tướng, ngài không lo lắng ư? Đánh huấn luyện viên là sẽ bị phạt đấy.”

Với thân thể yếu đuối của Tiểu thư Cốc Lam, bị phạt một chút cũng coi như xong đời rồi.

Diệp Sâm đứng lên, “Đi, đi xem ai lại có lá gan lớn như thế.”

Lúc Diệp Sâm tới thì đã đánh xong rồi.

Một đám tân binh đứng ở rất xa, Thời Sênh và Hạ Vũ đứng ở giữa, bên cạnh có vài người như đang răn dạy.

“Cốc Lam, đây là quân doanh, không phải bên ngoài, nghe theo sự chỉ huy của huấn luyện viên là chức trách của quân nhân. Vậy mà cháu lại dám đánh người?” Trưởng tham mưu Triệu ngày thường là người rất ôn hòa, giờ đang xụ mặt răn dạy Thời Sênh.

Đúng như lời của ông nói, đây là quân doanh, ông có thể ngầm nói đùa với bọn tiểu bối, nhưng trước mặt nhiều tân binh như thế mà còn làm trò, sao ông có thể nể tình cửa sau được nữa.

Thời Sênh biểu tình kiêu ngạo, “Hắn đáng đánh.”

Trưởng tham mưu Triệu tức giận đến mức suýt sặc chết, vốn dĩ Diệp Sâm tới quân khu đã làm ông rất đau đầu rồi, giờ con nhóc này còn tới chọc giận ông nữa.

“Hạng mục mà Liên trưởng Hạ huấn luyện đều đi theo trình tự bình thường. Cháu là lính của cậu ấy thì phải nghe theo cậu ấy, không thể một mình một nẻo! Cháu còn muốn chơi trò tiểu thư thì về nhà đi thôi!”

Thời Sênh nổi giận, “Trưởng tham mưu Triệu, chú nói đạo lý tí nhé, cái gì mà cháu một đường một nẻo hả? Lượng nhiệm vụ của cháu đã hoàn thành, là Liên trưởng Hạ nói cháu lười biếng, bắt cháu làm lại một lần. Cháu không đánh hắn thì đánh ai?”

Chương 1273: Thiếu tướng thích ngả ngớn (16)

Nguyên nhân gây ra chuyện này là Hạ Vũ yêu cầu tân binh mang theo vật nặng chạy năm nghìn mét, chạy được một nửa thì có một nữ tân binh té xỉu. Hạ Vũ đưa người tới phòng y tế, đến khi trở về thì nhìn thấy Thời Sênh đã đang ngồi nghỉ ở một bên.

Không ai chú ý xem Thời Sênh có chạy đủ năm nghìn mét hay không.

Sau đó liền bạo phát màn đánh nhau kia.

“Cô còn chưa dùng hết một nửa thời gian.” Một giáo quan bên cạnh Hạ Vũ nói, “Cái này không phải lười biếng thì là gì? Cô tưởng mình có thể chạy như bay chắc?”

“Thiếu nữ gió đã nghe bao giờ chưa? Ông đây chạy nhanh như thế đấy, anh không làm được là chuyện của anh, giờ còn trách người khác quá lợi hại sao?”

Mọi người: “…”

Thời Sênh một mực chắc chắn mình đã chạy xong, Hạ Vũ thì không tin, trong thời gian ngắn như thế, sao cô ta có thể chạy xong được.

Biện pháp tốt nhất là bắt Thời Sênh chạy lại để chứng minh trong sạch.

Nhưng Thời Sênh nào chịu chạy tiếp năm nghìn mét nữa chứ, vì thế

liền không đồng ý.

“Tôi và cô chạy! Chỉ cần cô chạy thắng được tôi thì tôi sẽ tin là cô đã chạy xong!” Hạ Vũ đứng ra, trầm giọng nói.

“Ai muốn chạy với bại tướng dưới tay mình chứ.” Thời Sênh trợn mắt.

Hạ Vũ đen mặt.

Chuyện lúc trước bị cô đánh không có ai biết, hắn cảm thấy nói ra thì mình rất mất mặt. Nhưng mà vừa rồi trước mặt bao nhiêu người như thế, hắn vẫn bị đánh, mặt mũi đã bị ném về tận nhà rồi.

Mọi người cũng cực kỳ xấu hổ.

Diệp Sâm quay đầu hỏi người đàn ông mặt chữ quốc, “Tôi nhớ tôi có thể tùy tiện chọn người ở trong quân khu đúng không?”

“Trên lý thuyết là như thế, nhưng mà thiếu tướng, cô ta là con gái của Phó tư lệnh Cốc, hơn nữa còn là phụ nữ.”

“Có nội quy nào nói là không được chọn nữ đâu?”

“Cái này… đúng là không có.”

Diệp Sâm đi về phía bên đó, “Trưởng tham mưu Triệu.”

Trưởng tham mưu Triệu kinh ngạc, nhanh chóng xoay người sang, “Thiếu tướng Diệp, có chuyện gì sao?”

Diệp Sâm vứt cho Thời Sênh một ánh mắt đầy thâm ý, “Trưởng tham mưu Triệu, tôi muốn cô ấy.”

“Cái này…”Trưởng tham mưu Triệungẩn ra, hết quay đầu nhìn Thời Sênh rồi lại nhìn Diệp Sâm, “Ý của Thiếu tướng Diệp là?”

Không phải như ông nghĩ đấy chứ?

Lão Cốc mà biết chuyện còn không đánh chết thằng nhóc hỗn đản này sao?

Ngay sau đó, Diệp Sâm liền chứng thực suy nghĩ củaTrưởng tham mưu Triệu, “Tôi muốn cô ấy gia nhập quân doanh đặc huấn.”

Mồ hôi lạnh củaTrưởng tham mưu Triệulập tức trút xuống như mưa, cũng không màng ánh mắt tò mò xung quanh nữa, kéo Diệp Sâm sang bên cạnh, “Tiểu Diệp, cậu biết đó là con gái của ai mà, đúng không? Cậu mà dám đưa nó tới quân doanh đặc huấn sao? Phó tư lệnh yêu thương đứa con gái này như thế, nếu cậu mà làm thế, ông ấy sẽ nháo tới tận chỗ ba cậu đấy.”

Diệp Sâm nhếch môi, “Cô ấy rất có thiên phú, tôi cảm thấy không ai có thể tốt hơn.”

Trưởng tham mưu Triệu: “…” Thiên phú tuy là có, nhưng người ta cũng có hậu đài, tuy rằng không trâu bò như cậu nhưng cũng khiến người ta phải đắn đo.

“Việc này tôi không làm chủ được, cậu đến hỏi Phó tư lệnh đi.”Trưởng tham mưu Triệunhanh chóng chối bỏ trách nhiệm.

Bọn họ đều biết, ông Cốc yêu thương đứa con gái này tới mức nào. Lúc trước Cốc Lam làm ầm lên muốn tới quân khu, ông Cốc còn lo lắng con bé xảy ra chuyện gì.

Giờ thì tốt rồi, vị này còn dám nhớ thương nó nữa.

“Người tôi mang đi trước, chờ Phó tư lệnh trở về rồi nói tiếp.” Diệp Sâm nói luôn.

Trưởng tham mưu Triệu muốn phản bác, nhưng nghĩ lại, chỉ mang đi chứ không lập tức gia nhập quân doanh đặc huấn, chờ ông Cốc về thì vẫn kịp đòi lại người, cho nênTrưởng tham mưu Triệucũng đành nhượng bộ Diệp Sâm.

Quan trọng nhất là phải cho Hạ Vũ một cái thang để xuống nữa.

Rốt cuộc có phải lười biếng hay không lười biếng thì mặt mũi của Hạ Vũ cũng đã mất rồi, nếu lại để Thời Sênh thắng kiện nữa thì càng thêm xấu hổ.

Cũng không biết lão Cốc huấn luyện con bé này ở nhà thế nào mà lợi hại thế.

“Bé con, đi nào!” Diệp Sâm vẫy vẫy tay với Thời Sênh.

Thời Sênh đảo mắt một chút rồi đi về phía hắn.

Hạ Vũ đột nhiên đứng ra, biểu tình nghiêm túc, “Không biết vị Thiếu tướng này muốn mang lính của tôi đi đâu?”

“Liên trưởng Hạ.”Trưởng tham mưu Triệukêu lên, “Chuyện này Thiếu tướng Diệp sẽ báo cáo với Phó tư lệnh, cậu không cần xen vào, tiếp tục huấn luyện đi.”

Hạ Vũ nhíu mày, người bên cạnh vội vàng kéo hắn một chút, ý bảo hắn đừng xúc động.

Nghe nói Thiếu tướng Diệp này lai lịch không nhỏ, tới quân khu này là có nhiệm vụ đặc thù gì đó. Ngay cảTrưởng tham mưu Triệuvà Phó tư lệnh Cốc đều phải nhường hắn ba phần, đối đầu với hắn không phải là hành động sáng suốt.

Hạ Vũ siết chặt nắm tay.

…

Trưởng tham mưu Triệu vốn tưởng chờ ông Cốc về sẽ đi đòi người, ai biết Diệp Sâm vừa nhận người liền nộp tư liệu lên luôn.

Đến khi ông Cốc về tới nhà, biết được chuyện này thì hồ sơ của Thời Sênh đã đưa vào lưu trữ rồi.

Lưu trữ đại biểu đã gia nhập quân doanh đặc huấn, trừ phi khảo hạch thất bại, nếu không sẽ không được phép rời khỏi nơi đó.

Trước kia, chưa bao giờ thấy những người này nhanh nhẹn như thế, ai ngờ lần này trong thời gian ngắn đã xong việc,Trưởng tham mưu Triệuvô cùng tuyệt vọng.

Sớm biết tiểu tử này làm thế thì có nói gì ông cũng sẽ không cho Diệp Sâm đem người đi.

Ông Cốc thì nổi trận lôi đình, quân doanh đặc huấn là địa phương nào chứ?

Là nơi lấy mạng người.

Dù không qua khảo hạch thì sau đó cũng phải chấp hành nhiệm vụ giữa mưa bom bão đạn.

Ông Cốc còn không thèm cho mời người, trực tiếp giết đến sân huấn luyện của Diệp Sâm, kết quả không gặp được người, sau khi nghe ngóng mới biết người ta đã theo con gái nhà mình về nhà chơi rồi.

Ông Cốc gào lên tức tối, lại cấp tốc chạy về nhà.

Vừa vào sân đã nghe thấy tiếng vợ cười ha hả, khen ngợi, “Tiểu Diệp, con cứ để đó là được rồi, cứ để đó cho bác làm, con và Tiểu Lam ngồi chơi đi.”

Ông Cốc thấy bà Cốc đứng cạnh tên nhóc kia thì mặt tối sầm lại, “Diệp Sâm!”

Diệp Sâm quay đầu, lễ phép chào hỏi, “Bác, bác đã về rồi.”

“Aizz, lão Cốc, ông đã về rồi, chẳng mấy khi Tiểu Lam mang bạn về, chút nữa mấy bác cháu uống hai ly với nhau nhé!” Bà Cốc cười tủm tỉm nói.

Ông Cốc thu lại vẻ giận dữ, “Ừ, bà làm thêm chút thức ăn nhé.”

“Được rồi, mọi người nói chuyện đi, tôi xuống bếp.” Bà Cốc lại bưng đồ vật trong tay vào phòng.

Bà Cốc vừa đi, ông Cốc liền đập bàn cướp đồ ăn trong tay Diệp Sâm, kéo hắn ra ngoài cổng, “Cút cút cút, cút cho tôi. Tôi nói cho cậu biết nhé Diệp Sâm, đừng có nhớ thương con gái nhà tôi nữa.”

Ông biết thừa, lão già nhà họ Diệp đó nhét người tới đây chắc chắn là không có ý tốt.

Diệp Sâm đập đập cổng, “Bác trai, việc này bác nói không tính được, phải bé con nói mới tính.”

Ông Cốc trừng mắt, “Tôi là ba của nó, tôi nói không được là không được.”

Ông Cốc bẻ tay Diệp Sâm ra, đuổi người đi, sau đó đóng cổng “rầm” một tiếng.

“Bác trai, người tới là khách, sao bác có thể đuổi khách như thế được?” Diệp Sâm ló đầu qua bức tường.

Ông Cốc cầm lấy cây chổi treo bên bờ tường đánh, “Mau cút đi!”

“Ba, ba làm gì thế?” Thời Sênh nghe thấy động tĩnh liền đi ra ngoài xem, vừa lúc thấy ông Cốc cầm chổi đánh Diệp Sâm.

Tuy biết ông Cốc có vẻ không thích Diệp Sâm, nhưng cũng không đến mức ghét như thế chứ?

“Con coi lời ba nói như gió thổi bên tai đúng không?” Ông Cốc thấy Thời Sênh thì càng tức hơn, “Ai cho con mang nó về nhà?”

Thời Sênh vô tội, “Anh ấy cứ đòi theo con về, vừa lúc bị mẹ gặp được.”

Không phải ba nói không thể kích thích tới cảm xúc của mẹ sao?

Diệp Sâm nhanh chóng lấy được tình cảm của mẹ vợ tương lai, nghênh ngang vào nhà, cô có cách nào chứ?

Chương 1274: Thiếu tướng thích ngả ngớn (17)

Cuối cùng trò khôi hài này bị bà Cốc ra mặt dẹp hết.

Diệp Sâm vẫn được vào nhà như ý nguyện.

Bà Cốc kéo ông Cốc vào trong bếp, trừng mắt oán trách ông, “Con cái nhà lão Diệp, sao ông lại lòng dạ hẹp hòi như thế chứ?”

“Cái gì mà tôi…” Sao lại là ông lòng dạ hẹp hòi chứ? Ông Cốc nghẹn vào một hơi, “Tôi không nói với bà nữa, tôi phải ra ngoài trông chừng chúng nó.”

Bà Cốc không ngăn được, buồn cười lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Bữa cơm này, Thời Sênh cơ bản ngồi nhìn ông Cốc và Diệp Sâm đối nhau chan chát.

Ừm, người bắt bẻ chủ yếu là ông Cốc, Diệp Sâm chỉ thỉnh thoảng đáp một tiếng, nhưng chỉ cần hắn mở miệng thì nhất định ông Cốc sẽ bị nghẹn.

“Mẹ, ba con và nhà họ Diệp có thù gì à?” Thời Sênh ngồi sát dịch về phía bà Cốc hỏi.

“Chuyện này kể ra thì dài lắm, nhưng con đừng lo, ngoài miệng ông ấy nói thế thôi, chứ chẳng làm gì thằng bé Diệp Sâm kia đâu.” Bà Cốc cười, “Về sau có cơ hội mẹ sẽ kể cho con nghe.”

Thời Sênh: "…" Lại là ân oán giang hồ rồi.

Đều là cốt truyện cả.

Cơm nước xong, Thời Sênh đưa Diệp Sâm ra ngoài.

Chủ yếu là ông Cốc đã bị Diệp Sâm chuốc say, nếu không chắc chắn sẽ ngăn lại.

Hai người ra tới ngoài sân, bên ngoài im ắng, Diệp Sâm nắm tay Thời Sênh chậm rãi đi trên con đường nhỏ.

Hắn uống rượu vào nên trên người có một hương thơm nhàn nhạt, lả lướt say lòng người.

Sắp đến cổng quân khu, hắn đột nhiên ấn Thời Sênh lên tường, hơi cúi đầu, chóp mũi chạm nhau, "Bé con, anh là gì của em hử?"

"Anh cảm thấy sao?"

Diệp Sâm cười nhẹ một tiếng, đầu hơi nghiêng, ngậm lấy vành môi Thời Sênh, hoàn thành nốt chuyện hôm đó chưa làm xong.

Nụ hôn kết thúc, Diệp Sâm buông cô ra, đầu ngón tay chạm nhẹ lên cánh môi cô.

"Bé con, kỹ thuật hôn của em không tồi nhỉ?" Giọng Diệp Sâm đầy nguy hiểm.

"Trời sinh, biết làm sao được." Thời Sênh rất kiêu ngạo.

Diệp Sâm bình tĩnh nhìn cô trong một phút, sau đó thở dài, "Về nhà đi, ngày kia bắt đầu. Vào quân doanh đặc huấn rồi thì sẽ không thể

tùy tiện ra ngoài nữa đâu, ngày mai em chuẩn bị chút ít đồ vật cần thiết đi.”

Quân doanh đặc huấn chỉ có một mình cô, lúc đó hắn có đầy thời gian ở bên cô. Diệp Sâm nghĩ như thế liền thấy tâm tình rất tốt, lại thưởng cho Thời Sênh một cái hôn.

Hơi thở của Diệp Sâm dồn dập, nếu đây không phải bên ngoài quân khu có khi hắn đã trực tiếp làm luôn tại chỗ rồi.

Cuối cùng, hắn cố nhịn cơn căng cứng, lại đưa Thời Sênh về.

…

Vào quân doanh đặc huấn thì không thể ra ngoài nữa nên Thời Sênh có rất nhiều việc phải làm. Đầu tiên cô liên hệ mấy công ty lúc trước đã xem xét, sau khi sắp xếp xong hết rồi lại thuê người đi đàm phán, sau đó gửi tiền.

Làm xong những chuyện này cũng hết một ngày.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, lại quyết định đánh cho Hạ Vũ một trận nữa.

Cơn tức này không trút thì cô rất khó chịu.

Lúc Hạ Vũ tan tầm về nhà, bị người ta trùm bao tải đánh cho một trận không thể hiểu được. Hắn không nhìn thấy người, nhưng trong đáy lòng có trực giác, nói rằng người đánh chính là Thời Sênh.

Hạ Vũ về đến nhà, Từ Mi kinh hãi, “Anh làm sao thế? Sao lại bị thương rồi?”

Hạ Vũ che mặt lại, “Không sao, lúc huấn luyện, không cẩn thận nên bị

đánh thôi.”

Chuyện bị người trùm bao tải đánh sao hắn có thể nói ra chứ, quá mất mặt.

Từ Mi nghi ngờ, vết thương này nhìn thế nào cũng không giống bị đánh khi huấn luyện.

Từ Mi đột nhiên nghĩ tới một người, “Có phải Cốc Lam làm không?”

Hạ Vũ lắc đầu. “Không phải, em đừng có nói bậy.”

“Ngoại trừ cô ta, còn có ai dám đánh anh chứ?” Từ Mi khó chịu, trước đây Cốc Lam quấn lấy Hạ Vũ thì cũng thôi đi, giờ còn đánh hắn. Cô ta chưa thấy người nào bày tỏ việc thích một người theo kiểu này.

“Cho dù cô ta có là con gái của phó tư lệnh thì cũng không thể tùy tiện đánh người được, có còn vương pháp hay không hả, em phải tìm Phó tư lệnh Cốc nói cho ra lẽ.”

Từ Mi nói xong liền định ra ngoài, cô ta không tin, tuy thế đạo này còn chưa được như tương lai nhưng cũng không thể dung túng cho người khác đánh người như thế được.

Hạ Vũ vội vàng giữ Từ Mi lại, giọng nặng nề hơn, “Anh đã bảo là không sao, em ầm ĩ cái gì chứ hả?”

“Em ầm ĩ?” Từ Mi duỗi tay chỉ vào chính mình, cô ta vì ai chứ? Hắn lại còn nói cô ta làm ầm ĩ.

“Chuyện này không đơn giản như em nghĩ đâu. Em nghĩ em đi tìm Phó tư lệnh là sẽ có được kết quả gì ư? Em là đàn bà phụ nữ, đã

chẳng biết gì hết thì đừng gây thêm phiền phức cho anh nữa.” Gần đây Hạ Vũ bị sỉ nhục nên trong lòng đã rất khó chịu.

Từ Mi tức không chịu nổi, “Được, là em xen vào việc của người khác, đã thế thì em mặc kệ anh.”

Từ Mi đi vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Hạ Vũ cũng nhận ra mình đã hơi nặng lời, nhưng tính sĩ diện của đàn ông không cho hắn đi dỗ dành Từ Mi, cuối cùng cũng chỉ đành mang theo vẻ mặt nặng nề quay về phòng.

…

Sáng sớm, Diệp Sâm đã tới đón Thời Sênh. Ông Cốc tức đến xịt khói lỗ tai, cả buổi không thèm nói chuyện với Diệp Sâm.

“Nếu Tiểu Lam mà xảy ra chuyện gì thì xem tôi có lột da cậu ra không.” Quân doanh đặc huấn không phải trò đùa, ông Cốc không có khả năng lôi người ra ngoài, chỉ có thể chờ qua khảo hạch rồi nghĩ cách đưa người về mà thôi.

“Bác trai yên tâm đi ạ, cháu sẽ không để cô ấy phải chịu khổ.” Diệp Sâm gật đầu cam kết, “Tới giờ rồi, nếu bác cứ dông dài với cháu nữa thì chắc sẽ đi họp muộn đấy.”

Ông Cốc nhìn giờ rồi lại quay đầu nhìn Thời Sênh, “Đi vào đó rồi, thích lười biếng thì cứ lười biếng, chờ qua khảo hạch rồi ba sẽ đưa con ra ngoài.”

Thời Sênh: “…”

Quả đúng là ba đẻ nha!

Vất vả lắm mới tiễn ông Cốc đi làm được, Diệp Sâm và Thời Sênh lên xe ra khỏi quân khu.

Lúc đi ngang qua sân nhà Từ Mi, vừa lúc gặp được Hạ Vũ, Thời Sênh cười ló đầu ra, “A, Liên trưởng Hạ, tối qua anh làm gì thế?”

Hạ Vũ trầm mặt, giọng đầy tàn nhẫn, “Tiểu thư Cốc Lam biết thừa trong lòng còn muốn hỏi nhiều sao?”

“Liên trưởng Hạ thông minh lắm, hy vọng lần sau Liên trưởng Hạ sẽ tiến bộ hơn, đừng chỉ chịu đòn mà không đánh trả nhé!” Thời Sênh không phủ nhận.

Sắc mặt Hạ Vũ càng trầm, biết ngay là cô ta mà.

“Giờ tiểu thư Cốc Lam cũng coi như đã là người của quân khu, cô có biết đánh Liên trưởng là tội gì không?”

“Chắc không phải là tru di cửu tộc rồi?” Thời Sênh nói rất vô tư, “Liên trưởng Hạ thích thì đi báo cáo thôi… nhưng quan trọng là, anh có chứng cớ không thế?”

Chỉ cần cô một mực phủ nhận không phải mình làm, Hạ Vũ không lấy được chứng cớ ra thì có thể làm gì cô chứ?

Hạ Vũ tức giận trừng mắt với Thời Sênh, cô ta quả thật không biết sợ là gì.

Tầm mắt Hạ Vũ nhìn người đàn ông ngồi trên ghế lái, tay hắn tùy ý đặt trên vô lăng, cả người tràn đầy lười nhác, hoàn toàn không có bộ dáng chính trực cương nghị gì của quân nhân.

Tựa như nhận ra có người nhìn mình, hắn hơi chớp mi, ánh mắt nhìn sang người Thời Sênh, “Bé con, nói xong chưa?”

“Liên trưởng Hạ, hẹn gặp lại.” Thời Sênh thụt đầu vào, “Đi thôi, đi thôi!”

Diệp Sâm khởi động xe, giẫm chân ga, tặng cho Hạ Vũ một đám khói xe.

Đi được một đoạn rồi, Diệp Sâm mới hỏi: “Em có thù oán với hắn à?”

“Không có thù thì em đánh hắn làm gì?” Thời Sênh trợn mắt.

Diệp Sâm gật gật đầu như thể đã hiểu.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Chẳng lẽ anh không nên nói là anh giúp em báo thù, sẽ gây khó dễ cho hắn các kiểu à?”

“Ừm? Bé con cần hỗ trợ à?” Diệp Sâm nhướng mày.

Chương 1275: Thiếu tướng thích ngả ngớn (18)

"Không cần.” Vừa thấy hắn có ý định gì đó xấu xa, Thời Sênh từ chối rất quyết đoán.

Ghét lưu manh chết đi được, chẳng đáng yêu chút nào.

Tìm cơ hội ngủ xem có thể đem cô vợ đáng yêu như trước về không?

“Bé con, em cầu xin anh, anh sẽ giúp em, thế nào?” Diệp Sâm nhỏ giọng dụ dỗ, “Dù em muốn hắn chết thì anh cũng có thể giúp em hoàn thành, điều kiện này rất có lời mà.”

“Không cần!”

“Cơ hội chỉ có một lần thôi, bé con không cần thật sao?”

“Ha hả.”

Ông đây có cả trăm cách giết chết nam chính, ai cần anh hỗ trợ chứ.

…

Quân doanh đặc huấn nằm ở vị trí xa nhất của quân khu, lái xe nửa ngày mới tới nơi được. Ở đây cũng chẳng có người, Thời Sênh chỉ nhìn thấy Tiếu Sinh và người đàn ông mặt chữ quốc kia.

Ngoài ra cũng chỉ có một người canh giữ bên ngoài.

Ôi mẹ kiếp, đây mà là quân doanh đặc huấn à?

Cũng chẳng kém khu hoang phế là bao.

“Tiểu thư Cốc Lam, quân doanh đặc huấn không phải trò đùa, phải tuân theo quy củ của nơi này.” Người đàn ông mặt chữ quốc xụ mặt nói chuyện với Thời Sênh.

Diệp Sâm kéo cô tới bên mình, “Đừng nghe ông ấy, ở đây anh là lão đại, anh quyết định.”

“Thiếu tướng!” Người đàn ông mặt chữ quốc trầm giọng quát lên, “Đây là quân doanh, không phải nơi cho cậu chơi đùa!”

Diệp Sâm liếc xéo ông ta một cái, “Ông già bảo chú tới đây hỗ trợ cháu chứ không phải dạy dỗ cháu.”

“Thiếu tướng, cậu mà cứ tiếp tục thế này, đừng nói hai năm, cho dù là mười năm cũng không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đây là chuyện của cháu.”

“Aizz, Thiếu tướng, chú Hoắc, hai người đừng cãi nhau nữa, hôm nay là ngày đầu tiên tiểu thư Cốc Lam tới đây, hai người như thế không hay lắm đâu…” Tiếu Sinh yếu ớt khuyên nhủ.

Người đàn ông mặt chữ quốc nhìn Thời Sênh rồi khẽ thở dài, lắc đầu rời đi.

Diệp Sâm đuổi Tiếu Sinh đi, dẫn Thời Sênh lên lầu hai, “Em ở đây, bên cạnh là phòng của anh, đương nhiên, nếu bé con thích ở cùng phòng với anh thì cũng được.”

“Được.”

Tay Diệp Sâm hơi dừng lại, quay đầu nhìn Thời Sênh: “Bé con? Em đùa hay thật đấy?”

“Ai nói đùa với anh, em muốn ở cùng anh.” Nhìn cô giống nói đùa lắm sao?

“…” Vừa rồi hắn chỉ thuận miệng nói thế thôi, cô nhóc này thật sự đúng là có thể làm người ta trở tay không kịp. “Khụ… Chúng ta còn chưa kết hôn, nếu ở với nhau ở đây thì sẽ không tốt cho thanh danh của em.”

“Em không quan tâm.”

Diệp Sâm: “…”

Sau một lúc lâu, Diệp Sâm mới hỏi lại, “Em thật sự muốn ở cùng với anh?”

“Thế anh đang nghĩ em đùa anh à?” Bản cô nương nhìn giống người nhàm chán thế sao? Ông đây muốn ngủ với vợ mình, không có bệnh gì hết!

Diệp Sâm trầm tư một hồi rồi lắc đầu, “Không được.”

Thời Sênh: “…” Ông đây biết thừa tên này cứ tới lúc quan trọng là lại nhát gan ngay.

Có bản lĩnh thì đừng có nhát gan nữa.

Lúc trước chẳng phải thích thả thính tới phát rồ sao?

Diệp Sâm từ chối yêu cầu ở cùng “vô lý” của Thời Sênh, đưa cô đi làm quen với các khu vực. Quân doanh đặc huấn rất lớn, nhưng mà cũng rất hoang vắng, nhìn khá quạnh quẽ.

Cuối cùng, Diệp Sâm đưa cô tới nhà ăn. Vừa vào phòng bếp đã có người tới tìm Diệp Sâm, hắn để Thời Sênh chờ mình ở nhà ăn rồi theo người rời đi.

Tiếu Sinh bận bịu trong bếp, thấy Thời Sênh tới thì lập tức nhe hai chiếc răng khểnh ra, chào hỏi, “Tiểu thư Cốc Lam, tối nay sẽ làm một bữa đón gió cho em, nhưng mà nguyên liệu nấu ăn hơi ít nên em đừng ghét bỏ nhé.”

“Cứ gọi em là Cốc Lam là được.”

“Ừm, đúng, không thể cứ gọi là tiểu thư Cốc Lam mãi được…” Tiếu Sinh gật đầu đồng tình, “Vậy anh gọi em là Tiểu Lam được chứ? Gọi thẳng tên thì thấy hơi xa lạ.”

“Tùy tiện.” Tên là để người ta gọi… Ừm, chủ yếu đây cũng chẳng phải tên của cô, người khác gọi thế nào cô không để bụng.

Thời Sênh thò đầu nhìn Tiếu Sinh gọt khoai tây, “Các anh tự mình nấu cơm hết à?”

“Đúng thế.” Mắt Tiếu Sinh hơi nhìn ra ngoài cửa. “Anh và chú Hoắc trên danh nghĩa là tới giám sát Thiếu tướng, nhưng thực tế là tới chăm sóc cho cuộc sống hằng ngày của ngài ấy.”

Thời Sênh: “…”

Sống cuộc đời như Thái tử gia này thật là cmn thoải mái.

Hoắc Quốc từ cửa đi vào, thấy Thời Sênh ngồi xổm bên cạnh Tiếu Sinh, gọt khoai tây một cách rất phong cách thì biểu tình hơi thay đổi.

Cô bé này có vài phần bản lĩnh, nhưng Thiếu tướng lại quá để ý cô ấy. Nếu cô ấy không vào đây thì cũng không sao, lão gia cũng không cần nhọc lòng chuyện hôn sự của Thiếu tướng nữa.

Cô bé này lại còn là con gái của Phó tư lệnh Cốc. Nghe nói trước kia Phó tư lệnh Cốc cũng là người ở thủ đô, sau đó không biết tại sao lại chạy tới quân khu xa xôi này.

Hai nhà cũng coi như môn đăng hộ đối, nếu thật sự ở bên nhau thì ông thấy cũng được.

Nhưng mà cô ấy lại vào quân doanh.

Nếu Thiếu tướng cứ che chở cho cô ấy quá, bị người ta nắm được nhược điểm thì rất không ổn.

“Chú Hoắc, Thiếu tướng đi đâu thế?”

Hoắc Quốc thu hồi tầm mắt, bắt đầu nhóm lửa, “Tư lệnh đã về, muốn gặp Thiếu tướng.”

Tư lệnh, đây hẳn là đang nói Tư lệnh của quân khu này rồi.

“Aizz, lão già đó không thích Thiếu tướng, sẽ không làm khó ngài ấy đấy chứ?” Tiếu Sinh lo lắng hỏi.

“Khó xử là chuyện sớm muộn thôi.” Hoắc Quốc vẫn xụ mặt như cũ, “Nấu cơm trước đi đã.”

Thời Sênh đưa khoai tây cho Tiếu Sinh, “Diệp Sâm và Tư lệnh có thù gì sao?”

Tiếu Sinh nhìn Hoắc Quốc, thấy Hoắc Quốc không để ý mới nói: “Có thù oán với Thiếu tướng không phải Tư lệnh, mà là cấp trên, tranh đấu phe phái ấy mà.”

Thời Sênh gật đầu tỏ ý đã hiểu, không hỏi thêm gì nữa.

Thời Sênh còn tưởng Tiếu Sinh là người nấu cơm, ai ngờ lại là Hoắc Quốc.

Tiếu Sinh làm mặt quỷ với Thời Sênh, “Không tin nổi đúng không? Chú Hoắc nấu ăn rất ngon đấy.”

“Thật đúng là… không ngờ được.” Người đàn ông lớn tuổi như thế rồi mà lại đi nấu cơm.

Đồ ăn nhanh chóng được làm xong nhưng Diệp Sâm vẫn chưa về. Diệp Sâm chưa về nên chưa thể ăn cơm được.

Thời Sênh ngồi bên ngoài quân doanh đặc huấn chờ hắn. Không biết Hoắc Quốc đi ra từ lúc nào, đứng ở bên cạnh Thời Sênh, nhẹ giọng gọi một tiếng, “Tiểu thư Cốc Lam.”

“Chú Hoắc.” Thời Sênh học Tiếu Sinh gọi một tiếng.

Hoắc Quốc gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cô, “Thiếu tướng rất thích cháu, chú có thể nhận ra. Nhưng giờ đang là thời kỳ mấu chốt, hy vọng Tiểu thư Cốc Lam đừng mang thêm phiền toái cho cậu ấy.”

“Có liên quan tới thời gian hai năm kia à?”

Hoắc Quốc nhìn một gốc cây ở phía xa, suy tư một chút, nói: “Còn có ba năm thời gian là vị kia phải lui về rồi.”

Cô bé này là người thông minh, tâm tính cũng hơn những người bình thường, những chuyện này không phải bí mật gì cả nên chỉ cần chú ý một chút tình hình chính trị hiện nay là có thể biết, giờ ông nói ra cũng không phải chuyện gì lớn cả.

“Diệp Sâm yêu cầu có thành tích đúng không?” Người bên trên lui xuống thì phải có lãnh đạo mới lên, mà lãnh đạo mới này chính là quân bài tẩy.

Là người của phe phái mình thì còn dễ nói, dễ dàng thăng quan phát tài.

Nhưng…

Giờ xem ra người có hy vọng lên vị trí lãnh đạo nhất không phải thuộc phe phái của Diệp gia, cho nên tên đệ tử ăn chơi trác táng như Diệp Sâm yêu cầu phải có thành tích, dù cuối cùng người của phe đối lập ngồi lên ghế lãnh đạo kia thì vẫn có thể cam đoan cho Diệp gia sừng sững không đổ.

Trong đáy mắt Hoắc Quốc hiện lên một tia tán thưởng.

“Tiểu thư Cốc Lam, nếu cháu hiểu rồi thì chú cũng không nói nhiều nữa, chỉ hy vọng cháu có thể chú ý, giờ người đang nhìn chằm chặp vào Thiếu tướng có rất nhiều.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn ông, âm thanh theo gió truyền tới trong tai người đang đi tới từ đằng xa, “Ai dám tìm anh ấy gây phiền thì cháu sẽ phế kẻ đó.”

Chương 1276: Thiếu tướng thích ngả ngớn (19)

Diệp Sâm quay về mang theo biểu tình rất không vui, nhưng nghe thấy câu đó của Thời Sênh thì bao nhiêu khó chịu trong đáy lòng lập tức tan biến hết.

Ăn cơm xong, từng người quay về phòng nghỉ ngơi.

Thời Sênh vừa tắm xong, ra ngoài thì thấy trên giường đã có người nằm.

“Anh vào bằng cách nào thế?” Thời Sênh tiến lên đá vào chân hắn.

Diệp Sâm bắt lấy chân cô, chống đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, “Em tưởng chỉ mình em biết leo cửa sổ chắc?”

Thời Sênh rút chân mình ra, kéo cái ghế ra ngồi xuống bên cạnh. Diệp Sâm liếc mắt nhìn cặp đùi trắng nõn của cô, ánh mắt trầm xuống, không khí vốn đã oi bức lại càng nóng hơn.

Hắn liếm liếm cánh môi khô khốc, cưỡng bách mình nhìn đi chỗ khác, “Bé con, hôm nay anh đã nghe được mấy lời em nói rồi.”

“Nói cái gì?”

“Em nói anh dám gây phiền toái cho anh thì em sẽ phế kẻ đó.”

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, “Ừ, thế anh muốn phế kẻ nào?”

“Tưởng Kiến Hoa?”

“Tư lệnh á? Lão ta gây chuyện với anh à?” Tưởng Kiến Hoa tuổi tác tương đương ông Cốc, nhưng hầu hết thời gian ông ta không ở quân khu, chuyện trong quân khu cơ bản đều do ông Cốc xử lý.

Người này nguyên chủ chưa từng gặp, chỉ nghe người ta nhắc tới mà thôi.

Nhưng trong cốt truyện, người này có quan hệ khá mật thiết với nữ chính, cuối cùng nữ chính còn nhờ ông ta mà tạo được mối quan hệ với một vị lão đại.

“Lão bắt nạt anh.” Diệp Sâm ngồi thẳng dậy, tố cáo với Thời Sênh một cách không biết xấu hổ là gì.

Thời Sênh nhướng mày nhìn Diệp Sâm, “Anh không cảm thấy anh nói chuyện này với một cô gái như em là rất mất mặt sao?”

Diệp Sâm suy tư trong chốc lát, “Không mất mặt, giờ anh là của em, người khác không thể bắt nạt được, em phải báo thù cho anh.”

Những lời này, Diệp Sâm nói phi thường đúng tình hợp lý.

Diệp Sâm cũng chẳng cảm thấy có gì sai cả, hắn thích loại cảm giác này, cảm giác cô ấy chiều chuộng hắn.

Thời Sênh: “…”

Cô vợ đã hoàn toàn đắm chìm vào vai nữ chính thì phải cứu thế nào đây?

“Được, em sẽ dạy dỗ lão ấy giúp anh, nhưng mà…” Thời Sênh đứng

dậy, đi về phía Diệp Sâm. Diệp Sâm không tự chủ được mà lui vào trong góc giường, trừng mắt lên với cô, tai lại nghe Thời Sênh hỏi, “Anh lấy gì trao đổi đây?”

Bình tĩnh!

Không thể thua khí thế trong trường hợp này được.

Diệp Sâm bình phục một chút cảm xúc trong lòng, duỗi tay ôm lấy eo Thời Sênh, kéo cô vào lòng, nói bên tai cô đầy ái muội: “Bé con cảm thấy anh dùng thân thể này trao đổi có được không?”

“Rất tốt.”

Diệp Sâm: “…”

Không đúng, cái này không giống trong tiểu thuyết mà hắn đã đọc.

Không phải là con gái những lúc thế này sẽ rất thẹn thùng ư?

Nhưng tại sao cô ấy lại chẳng những không thẹn thùng mà còn rất vừa lòng… Ấy, đừng cởi quần áo của hắn thế chứ.

Diệp Sâm bị Thời Sênh đè lên, cảm giác cả người đều không có tí sức lực nào, “Bé con… Bé con à, em chờ một tí đã… Ưm…”

Thời Sênh mạnh mẽ lấy đi đời giai của Diệp Sâm.

Xong việc, Diệp Sâm rúc vào góc giường với vẻ mặt khó chịu, “Nhóc con, em làm thế này là phạm tội đấy.”

Thời Sênh đáp, “Anh thành niên rồi.”

Diệp Sâm: “…”

Thời Sênh chợt nghiêng cười, tủm tỉm cười với hắn, “Nếu ngủ anh mà phạm tội thì em tình nguyện phạm tội cả đời.”

Diệp Sâm: “…”

“Có muốn… làm một lần nữa không?”

Diệp Sâm lập tức lắc đầu, tai cũng đỏ lên.

“Chẳng phải có câu đàn ông cấm dục nhiều năm ăn thế nào cũng không no sao? Sao anh mới chỉ một lần đã không được rồi?” Thời Sênh nghi ngờ.

“Ai không được?” Diệp Sâm xoay người, vị trí của cả hai liền đảo lại, nghiến răng nghiến lợi nói, “Anh sợ làm em bị thương, em tưởng anh chịu đựng dễ dàng lắm sao?”

“Em sai rồi, em sai rồi, anh đúng, đừng hung dữ như thế.”

Diệp Sâm buông công ra, nhảy xuống giường, chuẩn bị vào WC dội nước lạnh, kết quả người phía sau lại quấn lấy hắn, “Em cũng muốn tắm.”

Diệp Sâm: “…”

Cô đi cùng thì hắn còn tắm thế quái nào được nữa!

Tuy rằng nghĩ như thế nhưng Diệp Sâm vẫn ôm Thời Sênh vào WC tắm rửa, nửa đêm không có nước ấm nên Diệp Sâm không dám cho cô tắm nước lạnh, chỉ lau qua người cho cô mà thôi.

Diệp Sâm đã phải nhịn cực kỳ khó chịu rồi mà còn phải nhìn con nhóc kia nửa ẩn nửa hiện trước mặt mình.

Vất vả lắm mới tắm rửa xong, Diệp Sâm chuẩn bị ôm vợ về ngủ một lát, ai biết cô vợ của hắn lại thay quần áo, nói, “Đi, đi đánh người.”

Diệp Sâm: “…”

Vừa rồi hắn cũng chỉ tùy tiện nói thế, căn bản không muốn cho cô đi báo thù, nhưng mà cô vợ của hắn lại như sẽ… làm thật.

“Trời sắp sáng rồi, lần sau đi…”

“Buổi sáng vận động một chút chẳng quá tốt còn gì, anh có đi hay không hả? Không đi thì em tự đi.”

Dám bắt nạt người của ông, xem ông có đánh chết lão không.

Diệp Sâm cảm thấy mình không ngăn cản được Thời Sênh, hay là dùng thân thể sắc dụ một chút nhỉ?

“Mẹ kiếp!” Diệp Sâm đột nhiên chửi tục một câu, hắn còn đang suy nghĩ chuyện sắc dụ thì người đã không thấy trong phòng nữa rồi.

Hắn lập tức vọt tới cạnh cửa sổ, nhoài người ra nhìn, Thời Sênh đã đang đứng ở bên dưới, ngửa đầu nhìn hắn.

Đáy lòng Diệp Sâm thầm hối hận, sớm biết thế đã không nói.

Tưởng Kiến Hoa là một lão già rất phiền phức. Hắn cũng chẳng sợ chuyện đi đánh lão ta, chỉ sợ chuyện này làm ảnh hưởng tới ba vợ tương lai thôi. Vốn dĩ ba vợ đã rất ngứa mắt với hắn rồi, nếu hắn còn gây chuyện nữa, sợ là ba vợ tương lai sẽ đánh chết hắn mất.

Diệp Sâm vội vàng nhảy ra khỏi cửa sổ, “Bé con, định đi thật đấy à?”

“Vô nghĩa, dẫn đường đi.”

“Không thể đánh chết, nếu không anh hơi khó xử lý đấy.”

“Đánh chết thì vứt xác, ai biết…”

Thân ảnh hai người dần dần biến mất trong bóng đêm. Cửa sổ lầu hai bị đẩy ra, Tiếu Sinh xoa mắt, mê man nhìn vào màn đêm.

Hình như vừa rồi hắn nghe được giọng của Thiếu tướng và Tiểu Lam?

Ảo giác à?

Tiếu Sinh không nhìn thấy ai nên lại vỗ vỗ đầu, chắc là ngủ mê rồi, thế nên hắn lại đóng cửa vào tiếp tục ngủ.

Kết quả, lúc sáng khi Tiếu Sinh và Hoắc Quốc đi chạy bộ liền nghe được tin Tưởng Kiến Hoa bị người đánh. Tưởng Kiến Hoa nổi trận lôi đình, dạy dỗ người khắp nơi, yêu cầu phải tìm ra được thủ phạm.

Hoắc Quốc và Tiếu Sinh liếc nhìn nhau, sau đó quay về quân doanh đặc huấn.

Tối qua Diệp Sâm lăn lộn lâu như thế, sau đó lại theo Thời Sênh đi đánh người nên giờ vẫn còn đang ngủ trong phòng. Tiếu Sinh và Hoắc Quốc đập cửa rầm rầm, hắn cáu kỉnh dùng gối che lỗ tai, hoàn toàn không muốn đi mở cửa.

Cuối cùng, thật sự không chịu nổi nữa, hắn mới bò dậy đi mở cửa,

“Các người làm gì thế, sáng sớm ngày ra đã định tạo phản à?”

“Thiếu tướng, có phải cậu đánh Tư lệnh Tưởng không?” Vẻ mặt Hoắc Quốc rất nghiêm túc.

“Ai bảo lão ta ban ngày nói chuyện không biết điều.” Diệp Sâm xoay người đi vào trong, “Đánh lão một trận là nhẹ lắm rồi.”

Chuyện vợ làm, hắn gánh là được.

Biểu tình trên mặt Hoắc Quốc tỏ vẻ như đã dự liệu, trong quân khu này, cũng chỉ có vị này mới dám làm ra chuyện như thế.

Lúc trước cậu ấy đã gây ra không ít chuyện, nếu không có Diệp gia thì công huân trên người cậu ấy đã sớm bị trừ sạch sẽ rồi.

“Hôm qua cậu và ông ta mới nổi lên xung đột, ông ta sẽ nghĩ tới cậu đầu tiên. Thiếu tướng, cậu có thể thu liễm lại chút tính tình này không? Đây không phải thủ đô, cậu cứ thế này, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.” Hoặc Quốc lại bắt đầu dạy dỗ.

“Là cháu đánh, không liên quan tới anh ấy.”

Diệp Sâm ngẩng đầu, Thời Sênh đi từ bên ngoài vào, nhìn vào mắt Hoắc Quốc, gằn từng chữ một, “Tưởng Kiến Hoa là do cháu đánh.”

Nếu Hoắc Quốc có bệnh tim thì phỏng chừng lúc này đã phát bệnh mà chết rồi.

Hôm qua mới dặn dò đừng gây chuyện.

Hôm nay liền đáp trả cho ông một chuyện to tày đình thế này.

Thông minh hiểu chuyện ở đâu chứ?

Chương 1277: Thiếu tướng thích ngả ngớn (20)

Hoắc Quốc hít sâu vài hơi mới có thể miễn cưỡng nén được lửa giận xuống.

“Tiểu thư Cốc Lam, cháu có biết mình đang làm gì không?”

Người bị đánh không phải một Liên trưởng mà là một Tư lệnh của quân khu đấy.

“Lão ấy có biết đâu, chú khẩn trương làm gì?”

“Ông ta không biết, nhưng ông ta có thể đoán được, hơn nữa món nợ này sẽ tính lên đầu Thiếu tướng.” Bình tĩnh, bình tĩnh, Hoắc Quốc không ngừng dặn dò mình trong lòng như thế.

Thời Sênh bình thản nhìn Hoắc Quốc, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị, “Dù chúng ta không đánh lão, chú có thể cam đoan lão không làm khó dễ cho chúng ta ư?”

Hoắc Quốc: “…”

Chắc chắn là không rồi.

“Nếu đã định là đối đầu rồi thì sao chúng ta phải chịu đựng chứ? Chú Hoắc, chú nói có đúng không?” Lúc có thể báo thù thì nên báo thù.

“Nhưng mà Thiếu tướng vừa mới tới, nếu đắc tội với Tưởng Kiến Hoa thì sau này chúng ta sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn.”

“Không phải chỉ là huấn luyện ra một đội bộ đội đặc chủng thôi sao? Có gì khó đâu, chỉ cần là người chân tay còn nguyên, đầu óc không bị úng nước, cháu hoàn toàn có thể huấn luyện ra được.”

Giọng nói kiêu ngạo đầy tự tin của Thời Sênh khiến cho ba người đàn ông đều thấy cực kỳ quỷ dị.

Cô tưởng huấn luyện ra một đội quân đặc chủng dễ như ăn cơm, uống nước sao?

Ngay cả chuyện tuyển người vào cũng đã rất rườm rà rồi.

Giờ Hoắc Quốc mới nghĩ ra, nhíu mày hỏi: “Tiểu thư Cốc Lam, sao cháu lại biết chuyện này?”

Lúc trước bọn họ nói rất mơ hồ, một chút gió cũng chẳng lọt ra, làm gì có ai có thể suy đoán ra được.

Thời Sênh há miệng, “Cháu…”

“Là cháu nói cho cô ấy.” Diệp Sâm lập tức ngắt lời cô. Dù cô nhóc này biết chuyện này từ đâu thì cũng sẽ xảy ra chuyện, chỉ có hắn nói ra mới không có vấn đề gì.

Thời Sênh liếc nhìn Diệp Sâm.

Diệp Sâm chớp mắt, ý bảo cô đừng nói nữa, vì thế Thời Sênh liền nuốt câu nói sau đó vào bụng.

“Thiếu tướng!” Chuyện này mà cậu cũng đem ra nói bậy được à?

Diệp Sâm xua tay, “Cô ấy là người một nhà, cháu tin cô ấy.”

“Chú Hoắc bình tĩnh, bình tĩnh nào, cháu cũng tin Tiểu Lam sẽ không nói lung tung.” Tiếu Sinh vội vàng trấn an Hoắc Quốc chuẩn bị nổi giận.

“Được rồi, tôi không nói với mấy cô cậu nữa.” Con bé này đã vào đây rồi, Thái tử gia còn che chở như thế nữa, hiển nhiên là đã thích tới mức không chịu được, giờ ông có nói gì thì cậu ta cũng sẽ không nghe. Ông hít sâu một hơi, “Chuyện của Tưởng Kiến Hoa, Thiếu tướng định giải quyết như thế nào?”

“Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền.” Diệp Sâm nhướng mày, giọng nói không hề có gì lo lắng, coi nó như một chuyện nhỏ mà thôi.

“Thiếu tướng, hiện tại cậu đang ở địa bàn của người khác. Người ta muốn chỉnh cậu đều rất dễ dàng.” Giọng Hoắc Quốc vẫn rất trầm trọng.

Thời Sênh tỏ vẻ vô tội, “Nhưng đánh cũng đánh rồi, không thể đi nhận lỗi được đúng không?”

Hoắc Quốc: “…”

Hoắc Quốc còn chưa biết phải nói tiếp thế nào, Thời Sênh lại nện thêm một câu, “Nếu không thì giết luôn đi.”

“Các cháu… Tôi mặc kệ các cháu, tùy các cháu thích làm gì thì làm.” Hoắc Quốc đã tức tới tận trời rồi. Lúc trước ông không nên nhận nhiệm vụ này, cứ ở quân khu bên kia đợi là được rồi.

Đi theo vị Thái tử gia này tới đây chịu khinh bỉ làm gì không biết?

Còn đau dạ dày hơn cả lăn lộn giữa mưa bom bão đạn.

Hoắc Quốc tức giận rời đi. Tiếu Sinh cũng không đuổi theo mà bừng bừng hứng thú hỏi Thời Sênh, “Tiểu Lam, em thật sự có thể huấn luyện ra một đội quân đặc chủng thật sao?”

“Đương nhiên rồi.” Vẻ mặt Thời Sênh tràn ngập tự tin.

“Bé con, đừng nghịch ngợm, chuyện khác anh có thể để mặc em chơi, nhưng chuyện này không được.” Làm hỏng là phải chịu trách nhiệm đấy.

“Tiểu Lam lợi hại lắm đó, hay là Thiếu tướng cứ để cô ấy thử xem thế nào. Dù sao người tiến vào quân doanh đặc huấn đều là người một nhà, sẽ không ai nói bậy đâu.”

Tiếu Sinh có một sự sùng bái mù quáng với Thời Sênh.

“Tiếu Sinh, tôi thấy cậu đang ngứa da đúng không?” Diệp Sâm liếc nhìn Tiếu Sinh, rõ ràng cười mà lại làm cho Tiếu Sinh thấy lạnh khắp mình mẩy.

Hắn rụt cổ lại, vội vàng nói, “Chuyện là… tôi đi tìm chú Hoắc đây.”

Tiếu Sinh phóng ra ngoài như một tia chớp, còn tiện tay đóng cửa lại.

“Anh ta không phải bộ đội đúng không?” Thời Sênh dựa vào bàn, tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí rõ ràng là khẳng định.

“Ừ, con trai của cấp dưới của ba anh, từ nhỏ đã đi theo anh.” Diệp Sâm không phủ nhân, sau đó lại véo má Thời Sênh, “Bé con đừng có thông minh như thế nữa, cái gì cũng đoán được thì chẳng thú vị gì hết.”

“Chỉ là phân tích đơn giản thôi mà.”

Diệp Sâm nhướng mày, hình như rất hiếu kỳ, “Nói anh nghe xem nào?”

“Trên người anh ta không có khí thế của quân nhân, lúc ở trên xe lửa, những người khác đều không nói gì, chỉ có anh ta dám tùy tiện nói chuyện với chú Hoắc, chứng minh thân phận của anh ta không thấp. Hiện tại anh ta lại nói như thế, muốn người ta tin anh ta là quân nhân cũng rất khó. Ngoài ra, tuổi của anh ta quá trẻ, nếu nhiệm vụ này rất quan trọng thì anh ta sẽ không có khả năng xuất hiện hở đây, cho nên tổng kết lại là anh ta không phải người của quân đội.”

Người này quá nửa là Diệp Sâm tự mình mang tới, Diệp Sâm rất ít khi phân phó Hoắc Quốc làm việc, đại đa số thời gian đều chỉ ra lệnh cho anh chàng Tiếu Sinh này.

Hắn rất tin tưởng Tiếu Sinh.

“Xem ra phải quản giáo một chút.” Diệp Sâm hừ nhẹ một câu.

Tiếu Sinh không biết bản thân chính thức bị Thiếu tướng nhớ thương.

“Em hỏi anh một chuyện.”

“Ừ?”

“Ba em ở bên nào?”

Nếu là đấu tranh phe phái, chỉ còn lại thời gian ba năm, cũng tới lúc phải chọn một bên rồi.

“Bác trai không ở bên nào cả, lửa này không đốt được tới trên người bác ấy đâu, em yên tâm đi.” Trong mắt Diệp Sâm có ý cười, “Bé con, chuyện em không biết còn rất nhiều, sau này nịnh nọt anh nhiều vào, anh vui thì sẽ kể cho em nghe.”

Thời Sênh: “…”

Lại ngứa da!

Trong cốt truyện không nói tới kết cục của ông Cốc, phỏng chừng là không xảy ra chuyện gì lớn.

“Em nói thật, em có thể huấn luyện được ra một đội quân cho anh.” Thời Sênh ôm lấy cổ Diệp Sâm.

“Không được.”

“Tại sao?”

“Không được chính là không được.” Diệp Sâm ôm cô lên bàn, tay chân bắt đầu không thành thật.

“Nếu em nhất định muốn thì sao?” Thời Sênh tránh hắn, đẩy hắn ra tạo một khoảng cách an toàn, nhìn thẳng vào hắn.

Diệp Sâm bất đắc dĩ, “Bé con, chuyện này liên quan tới quân trạng của anh…”

Đồng ý với cô ấy.

Đồng ý với cô ấy.

Thật muốn đồng ý với cô ấy quá!

Âm thanh này không ngừng kêu gào trong đáy lòng Diệp Sâm.

Hắn muốn đồng ý với hết thảy yêu cầu của cô, dù cho nó có hợp lý hay không.

“Thế thôi.” Thời Sênh nhảy từ trên bàn xuống đất.

Diệp Sâm nhanh giữ chặt người lại, giọng mềm mỏng hơn, “Thế này đi, quân doanh đặc huấn em có thể tham gia, nhưng không thể tiết lộ ra ngoài. Bé con, đây là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi.”

Nếu Hoắc Quốc ở đây giờ này thì kiểu gì cũng tức hộc máu, cái này mà gọi là nhượng bộ à? Rõ ràng là con mẹ nó trò đùa thì đúng hơn.

Nếu cứ thế này thì đâu còn là quân doanh đặc huấn gì nữa mà là trại hè.

Thời Sênh cười hớn hở, “Anh sẽ không hối hận với quyết định này.”

Diệp Sâm dở khóc dở cười, dù thế nào thì hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Cái gì mà nhiệm vụ, cái gì mà quốc gia, chính nghĩa, trong mắt hắn giờ còn chẳng quan trọng bằng một sợi tóc của cô.

“Có phải em cho anh uống mê hồn dược không thế?” Diệp Sâm đè cô xuống bàn mà hôn.

Thời Sênh bị hôn tới mức nghẹt thở, thở dốc mấy hơi rồi mới nói, “Em không phải mê hồn dược sao?”

“Em là giải dược của anh.”

Chương 1278: Thiếu tướng thích ngả ngớn (21)

Chuyện Tưởng Kiến Hoa bị đánh cực kỳ ồn ào, nhưng tra nửa ngày cũng không tra ra được ai.

Tưởng Kiến Hoa nhắm ngay mục tiêu vào Diệp Sâm, nhưng ông ta còn chưa bắt đầu làm khó dễ cho Diệp Sâm thì đã dẹp bỏ ngay ý định đó, nhìn thấy hắn cũng đi vòng qua.

Diệp Sâm rất khó hiểu, chẳng lẽ bị hắn đánh nên sợ rồi?

Quân doanh đặc huấn chỉ có vài người nên chẳng có gì để huấn luyện cả. Cả ngày Thời Sênh đều dẫn theo Tiểu Sinh ngồi xổm ở trên sân thể dục cắn hạt dưa xem đám tân binh huấn luyện.

“Tiểu Lam, chúng ta ngồi nhìn họ cả ngày làm gì thế?” Quá nhàm chán đi mất.

Ngày nào cũng chỉ có ngần đó hạng mục, có gì đẹp mắt chứ?

Cho dù có hạt dưa cắn nhưng vẫn thấy nhàm chán.

Thời Sênh đáp một câu đầy vẻ cao thâm khó dò, “Quan sát khởi nguồn của loài người.”

“Chúng ta sẽ đổi nghề đi làm nhà khoa học sao?” Vẻ mặt Tiểu Sinh ngu ngơ.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, thở dài, “Trẻ con thì quay về nấu cơm đi.”

Tiếu Sinh: “…”

Thời Sênh quan sát khoảng một tháng, nhân lúc Hoắc Quốc đang làm công tác tư tưởng trên bàn ăn cho Diệp Sâm, cô đột ngột ngắt lời bọn họ, “Các anh cần bao nhiêu người?”

Lời của Hoắc Quốc bị nghẹn lại trong cổ họng, nhìn Diệp Sâm không thể tin tưởng, cậu thật sự để cô ấy làm bậy à?

“Hai mươi người, nhưng yêu cầu phải có ít nhất 100 người gia nhập, sau đó đào thải dần để lấy 20 người cuối cùng.” Diệp Sâm không để ý tới Hoắc Quốc, lập tức đáp.

Loại đặc huấn này luôn theo cơ chế đào thải, ai có bản lĩnh thì sẽ lên trước.

Thời Sênh gật gật đầu, tiếp tục và cơm, dường như vừa rồi chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Hoắc Quốc cũng không có tâm trạng làm công tác tư tưởng nữa, vùi đầu ăn cơm.

Không khí trên bàn cơm lập tức trở nên quỷ dị vô cùng.

Thời Sênh ăn cơm xong rồi đi ra ngoài một lúc, lát sau cầm một tờ giấy quay vào, “Mang hai mươi người này tới đây là được rồi.”

Diệp Sâm nhìn lướt qua. “Đây đều là tân binh?”

“Đúng thế.”

“Hừ.” Hoắc Quốc đột nhiên hừ lạnh một tiếng, “Sức chịu đựng của

tân binh căn bản không theo kịp cường độ huấn luyện của chúng ta.”

Từ lúc bắt đầu bọn họ đã không tính tuyển tân binh, ngay cả Diệp Sâm cũng không nghĩ tới.

Tân binh phải học quá nhiều, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Thời Sênh cười gian xảo, “Tân binh dễ tẩy não.”

Mọi người: “…”

Cứ có cảm giác cô đang định tổ chức bán hàng đa cấp.

Diệp Sâm không màng sự ngăn cản của Hoắc Quốc, lập tức đòi 20 người trên danh sách Thời Sênh đưa cho về.

Người vừa được đưa tới, Thời Sênh liền chính thức bắt đầu... tẩy não.

Quả thực là tẩy não, không huấn luyện, cũng không nói chính nghĩa quốc gia gì gì, cô chỉ kể mấy chuyện xưa, chuyện sau càng có xu hướng quỷ dị hơn chuyện trước làm cho mấy tên tân binh kia suýt chút nữa thì tin tưởng trên đời này quả thật có Ultraman*, bọn họ có thể cứu vớt thế giới.

**Ultraman: Siêu nhân.*

Sau khi tẩy não được ba ngày, Thời Sênh không tiếp tục để họ nghe chuyện nữa mà đơn độc ở với bọn họ trong trong một giờ. Chờ đến khi trở ra, cả một đám người đều ở trong trạng thái phấn khởi vô cùng.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đền đáp quốc gia, vì tổ quốc

dâng lên sinh mệnh quý giá của mình.

“Thiếu tướng, tôi cảm thấy quân doanh đặc huấn của chúng ta phải đổi tên.”

Diệp Sâm nằm trên sân cỏ, nhìn đám tân binh bắt đầu huấn luyện bình thường, không tỏ ý kiến gì.

Thời Sênh từ xa đi tới, cô mặc quân trang, tóc búi hết ở trong mũ, một tay đút túi quần, khóe miệng mang theo ý cười, dáng vẻ thong dong, thoải mái vô cùng.

Thời Sênh ngồi vào bên cạnh Diệp Sâm, đưa cho hắn một bảng biểu, “Đây là hạng mục huấn luyện, hằng ngày huấn luyện theo cái này là được.”

Diệp Sâm đọc lướt qua, ý cười trong mắt càng đậm, quả nhiên không hổ là cô gái hắn yêu thích.

Tiếu Sinh liếc nhìn bảng biểu kia, cái này…

Trong hai năm, mỗi tháng phải hoàn thành một hạng mục, thậm chí là có thể dự đoán trước được mỗi người có thể đạt được tới trạng thái nào và cần thiết đạt được tới trạng thái nào, trên bảng này đều có viết rất chi tiết.

Tiếu Sinh nuốt nước bọt đầy khó khăn.

“Ngoại trừ cái này, còn có rất nhiều thời gian trống, em định để họ làm gì trong thời gian này?” Diệp Sâm thu bảng biểu lại.

Thời Sênh vung tay lên, “Dẫn bọn họ đi đổi gió thôi.”

Diệp Sâm nhìn cô đầy kỳ quái.

Thời Sênh nhướng mày, khẽ cười, “Muốn thử xem anh có tiềm năng gì và cực hạn của anh là tới đâu không?”

Khóe miệng Diệp Sâm càng vểnh hơn, từ trên bãi cỏ nhảy dựng lên, ghé sát vào Thời Sênh, nói với âm thanh chỉ có hai người nghe được, “Tiềm lực và cực hạn của anh đều muốn dùng trên người em thôi.”

Diệp Sâm thả thính xong câu này liền đi về phía sân huấn luyện.

Thời Sênh: “…”

Thả thính đến hăng say đúng không?

Chờ tối ông đây sẽ thu thập anh.

…

Phương thức huấn luyện của Thời Sênh dị tới đâu thì chỉ những người trải qua mới hiểu được. Cô ấy có thể cho bạn chơi cả một ngày, cũng có thể bắt bạn mang vật nặng chạy cả một ngày.

Hơn nữa, ngoại trừ các hạng mục huấn luyện hằng ngày, mỗi người đều phải trải qua các hạng mục huấn luyện khác nhau.

Nhưng mà những người này không có một ai muốn rời khỏi.

Lúc đầu Hoắc Quốc vô cùng tức giận, từ yêu cầu một trăm người giờ chỉ có hai mươi người, nếu như có một người không phù hợp thôi là thiếu mất một rồi, muốn tìm người bổ sung cũng rất khó khăn.

Nhưng khi cường độ huấn luyện tăng lên, ông phát hiện ra những người này ngoại trừ thỉnh thoảng mắc sai lầm thì cũng chẳng có vấn đề gì lớn, thậm chí còn tốt hơn so với dự đoán của ông nhiều.

Quan trọng nhất là, nhóm người này quả thật cmn là fan não tàn của Thời Sênh, một lời của cô còn có tác dụng hơn Diệp Sâm rất nhiều.

Hoắc Quốc ngờ rằng ba ngày tẩy não đầu tiên kia chính là tẩy cho đám người này thành fan não tàn của cô.

Không hề có cảnh tượng cô chỉ vì là phụ nữ mà bị người ta làm khó dễ.

Hoắc Quốc cảm thấy chắc chắn mình vào nhầm quân doanh đặc huấn giả rồi.

Kỳ thực là ông tới trại hè.

Lúc đầu Diệp Sâm còn hơi quản, nhưng sau đó mặc kệ luôn. Cả ngày cà lơ phất phơ nằm phơi mình trên sân huấn luyện, hắn chỉ tới để nhìn Thời Sênh mà thôi.

Đám người biết Thời Sênh là người trong mộng của Thiếu tướng Diệp, vì thế cực kỳ thông minh, không bao giờ chọc vào vị Thiếu tướng chưa bao giờ bày ra thủ đoạn gì này.

…

Thời gian một năm rưỡi nhanh chóng trôi qua.

Thời Sênh biết Hạ Vũ đã hoàn thành được một nhiệm vụ hạng nhất, đã được nhận quân hàm Thiếu tá, đồng thời tấn chức Doanh trưởng.

Từ Mi càng không tệ, nghe nói đã mở một cửa hàng ở trong huyện.

Thời Sênh tính toán thời gian, chờ cô huấn luyện xong những người này, lúc ra ngoài thì có thể đuổi kịp xem trò hay giữa nữ chính và đám họ hàng cực phẩm của cô ta.

Thời Sênh lại dựa theo tình huống của bọn họ, một lần nữa quy hoạch lại kế hoạch huấn luyện.

Mỗi người đều có một sở trường đặc biệt, ngoài ra, còn kích phát toàn bộ tiềm năng còn ẩn giấu của từng người, tận lực để bọn họ học tập lấy tri thức, tranh thủ phát triển toàn diện.

Đương nhiên, không phải ai cũng có thể phát triển toàn diện, rốt cuộc con người không phải toàn năng. Nhưng bọn họ có thể dùng sở trường của mình để che đi khuyết điểm, phương pháp này không dùng được thì còn có phương pháp khác, không thể bởi vì mình không làm được mà cảm thấy con đường này là đường chết.

Chương 1279: Thiếu tướng thích ngả ngớn (22)

Một ngày nọ, đám tân binh đang chơi với vài thứ kỳ quái để đầu óc hoạt động tích cực hơn thì Tiếu Sinh chạy ào vào, “Thu thập đồ vật, năm phút đồng hồ sau tập hợp bên ngoài quân doanh đặc huấn, đến trễ ở nhà trông cửa.”

Tiếu Sinh nói xong liền chạy.

Hai mươi con người vừa rồi còn ngồi dưới đất lập tức nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về ký túc xá của mình, lấy ba lô trong ngăn tủ rồi chạy luôn.

Bên ngoài quân doanh đặc huấn có hai chiếc xe tải quân dụng đang chờ. Thời Sênh và Diệp Sâm ngồi trước một chiếc xe, Tiếu Sinh và Hoắc Quốc ngồi trên chiếc xe còn lại.

Bọn họ cũng không hỏi nhiều, tự động tách làm hai đội, chia nhau ngồi lên hai chiếc xe đó.

Xe rời khỏi quân khu, đi về phía nông thôn, sau đó càng lúc càng đi vào vùng hẻo lánh trong núi sâu.

Mục tiêu không xa, đi hết chừng một giờ thì tới.

Thời Sênh nhảy xuống xe, yêu cầu mọi người tập trung. Cô đứng trước mặt hai mươi con người, giọng không nhẹ, không nặng, “Hôm nay chủ đề của chúng ta là... múa cùng chó sói.

Mọi người nhìn nhau.

Thời Sênh vẽ trên mặt đất một cung đường, “Bắt đầu từ đây, các anh sẽ sống trong tình trạng không có đồ ăn và nước uống năm ngày. Đương nhiên, chuyện này với các anh không khó, nhưng trong núi này còn có… sói. Yêu cầu dành cho các anh là phải sống sót trước sự vây đuổi của bầy sói.”

“Đừng hỏi tại sao tôi lại nói là bầy sói, bởi vì tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền mua chúng về. Cho nên không cần cầu may mắn, trong núi này, mỗi một bước đi đều phải cẩn thận.”

Mọi người: “…” Chuyện bỏ tiền mua sói về, cũng chỉ có cô ấy mới làm được.

May mà không ai bán hổ.

“Tốt nhất các anh đừng có kết bạn mà đi, khảo nghiệm lần này không phải là ý thức hợp tác của các anh mà là năng lực sinh tồn và hành động độc lập. Năm ngày sau tập hợp ở sau núi. Ba người xuống núi đầu tiên, theo quy củ cũ, tôi sẽ dạy cho các anh một chút thủ đoạn giữ mạng.”

Mắt mọi người lập tức sáng lên.

Trước đây, lần nào ra ngoài huấn luyện đều có khen thưởng, đây cũng là thứ bọn họ chờ mong nhất.

“Trên xe có đạn tín hiệu, không chịu được nữa thì bắn đạn tín hiệu lên. Nhưng đã bắn đạn tín hiệu thì coi như huấn luyện thất bại. Hiện tại, hành động!”

Thời Sênh hô hành động xong, một đám người lập tức nhảy lên xe

tải lấy đạn tín hiệu rồi chạy vào trong núi. Bọn họ nghe Thời Sênh nói, không hề kết bạn đi cùng nhau.

“Tiểu Lam, trong núi này thật sự có sói sao?”

“Vô nghĩa, anh biết em bỏ ra bao nhiêu tiền không hả? Hơn nữa, cái này cấp trên có chi trả không?” Thời Sênh nhìn Diệp Sâm.

“Bồi thịt.” Diệp Sâm đáp rất gọn gàng và dứt khoát.

Thời Sênh trợn trắng mắt.

Dường như cô lại biết thêm một tính cách nữa của Phượng Từ, trước đây cũng từng xuất hiện rồi nhưng cô không để ý thôi.

Phượng Từ rất thích tiêu tiền của cô, hơn nữa còn tiêu một cách không hề có áp lực tâm lý nào.

“Thiếu tướng, Tiểu Lam, trước mặt một người có tuổi như tôi hai người nói tới chuyện này có phải không tốt lắm không?” Không nhìn thấy chó độc thân tôi sao?

Diệp Sâm không để ý tới Tiếu Sinh, vẹo đầu ngủ trên ghế.

Tiếu Sinh đành quấn lấy Thời Sênh, hỏi cô liệu có nguy hiểm gì không.

Vẻ mặt Thời Sênh rất bình tĩnh, “Nếu chút chuyện này còn làm không xong thì những huấn luyện sau bọn họ không cần tham gia nữa.”

Rừng rậm không phải sa mạc, sói không biết leo cây.

Mà trèo cây là kỹ năng bọn họ cần phải có.

Một người đơn độc muốn sống sót ở đây cũng không khó lắm.

Đương nhiên phải trên cơ sở bọn họ nghe theo lời cô, một mình một đường.

Thời gian năm ngày nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, khi người đầu tiên từ trong núi đi ra, Hoắc Quốc mới thở phào một hơi.

Mọi người đều lục tục quay về rất nhanh, trong đó có một tên nhóc còn xách theo một con sói, nói là muốn mang về làm kỷ niệm.

Tên nhóc này ở trong đội khá lợi hại, tuổi chưa lớn lắm, nghe nói vì nhà nghèo nên mới vào bộ đội, ai biết được hắn lại may mắn khi lọt vào mắt xanh của Thời Sênh.

Hai mươi người an toàn quay về, cũng có người bị thương nhưng vết thương không nghiêm trọng lắm.

Thời Sênh cho xe chạy tới một chỗ khác, ở đây có một con sông, Thời Sênh cho bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ, thời gian tiếp theo coi như dạo chơi ngoại thành.

Lần nào ra ngoài huấn luyện cũng đều có tiết mục này.

Thời Sênh ngồi trước đống lửa, tên nhóc bắt sói lúc trước thò mặt tới, “Huấn luyện viên, chị nướng cái gì thế?”

“Thịt sói.” Diệp Sâm trả lời thay Thời Sênh, “Chính là con sói cậu mang về đấy.”

Tên nhóc: “…”

Hắn lập tức chạy đi xem con sói của mình, quả nhiên không thấy nữa.

Tên nhóc lại chạy về, “Huấn luyện viên…”

Thời Sênh liếc hắn một cái, thằng nhóc lập tức rụt cổ lại, dường như khá sợ cô.

Thời Sênh lật lật miếng thịt, giọng thờ ơ, “Tôi đã nói với cậu rồi, dù cậu thích hay không thích thì cũng không được biểu hiện ra ngoài một khi chưa tới được lúc cậu mạnh mẽ tới mức có thể ngạo thị quần hùng. Cậu coi lời tôi nói là cái gì rồi hả?”

Thằng nhóc cắn môi, “Thực xin lỗi huấn luyện viên.”

“Tôi không biết sau này các cậu sẽ phải chấp hành nhiệm vụ gì, nhưng chỉ cần một chút sai lầm thôi cũng có thể mất mạng. Có lẽ cậu cảm thấy đây là việc nhỏ, lúc chấp hành nhiệm vụ sẽ không phạm phải, nhưng có rất nhiều người đã bỏ mạng ở những cái việc nhỏ không bao giờ phạm phải như thế này rồi.”

“Vâng!” Thằng nhóc đứng nghiêm hành lễ theo nghi thức quân đội, “Tôi hiểu rồi.”

Thằng nhóc nói xong liền chạy đi.

Diệp Sâm ôm lấy Thời Sênh từ đằng sau, gác cằm lên vai cô, “Bé con, anh nghi ngờ em từng tham gia chiến trường quá.”

“Em là người trời sinh đã làm tướng quân rồi.” Thời Sênh khoe khoang một câu, ông đã trải qua nhiều thế giới như thế, mang binh đánh một trận có là gì chứ, “Aizz, thứ này hình như rất khó ăn, anh

ăn không?”

Ánh mắt Diệp Sâm hơi lóe lên, ái muội nói, “Anh chỉ muốn ăn em.”

“Anh chỉ được cái giỏi khua môi múa mép, lần nào mang súng ra trận cũng nhát như thỏ đế.” Thời Sênh cười nhạo.

Diệp Sâm: “…” Nói như vậy thì phải trả lời thế nào đây chứ?

Có cô vợ trâu bò như cô, hắn biết phải làm sao chứ?

Cuối cùng, thịt sói được phân cho Tiếu Sinh.

Tiếu Sinh: “…” Tại sao hắn lại ngồi gần thế chứ?

Tất nhiên là làm bóng đèn rồi!

…

Màn đêm buông xuống, một đám người sau khi đùa nghịch liền đi ngủ. Thời Sênh và Diệp Sâm ngủ trên khoang lái của xe tải.

Thời Sênh vừa ngủ đã bị Diệp Sâm lay tỉnh, “Bé con, dậy nào.”

Thời Sênh cau mày nhìn hắn, Diệp Sâm đưa tay lên miệng rồi chỉ chỉ ra ngoài.

Thời Sênh bò dậy, nơi xa có âm thanh truyền tới như là tiếng nói chuyện, rất mơ hồ, không nghe rõ là gì.

Vùng hoang vu dã ngoại, hơn nửa đêm rồi còn có ai tới chứ?”

“Đi xuống xem sao không?” Diệp Sâm nhỏ giọng hỏi ý Thời Sênh.

“Xem cái gì mà xem, không đi.” Thời Sênh lại nằm xuống, “Lỡ gặp ma thì làm sao bây giờ?”

Diệp Sâm: “…”

Ở chung lâu như thế, Diệp Sâm cũng biết cô không thích xen vào việc của người khác, hắn cũng không thích xen vào việc của người khác, nhưng những người kia cách đây rất gần, hắn sợ những người đó đột nhiên tới sẽ làm ồn tới cô.

Âm thanh ồn ào ở bên kia vẫn không ngừng truyền tới, Thời Sênh bị đánh thức, lăn tới lăn lui vẫn không ngủ được.

Diệp Sâm bị động tác của Thời Sênh làm cho nổi lửa hừng hực trong người.

Thời Sênh cảm nhận người bên cạnh nổi lên phản ứng thì khóe miệng giật giật, “Em nói này, anh có thể kiềm chế chút hay không hả?”

“Bé con, em cứ nhích tới nhích lui như thế, sao có thể trách anh được?” Tội này hắn không gánh.

Thời Sênh nghiến răng, mẹ kiếp, nếu không phải đang ở bên ngoài thì nhất định sẽ khiến hắn ngày mai không xuống giường được.

Chương 1280: Thiếu tướng thích ngả ngớn (23)

Thời Sênh ngồi ở trên xe một lúc, thật sự không ngủ nổi nữa mới nhảy xuống xe.

Gió lạnh thổi làm cho cô thấy mát mẻ hơn rất nhiều.

Cô cởi hai nút áo ra, để lộ đường cong duyên dáng của xương quai xanh. Cô hơi nghiêng đầu nhìn, có thể thấy vài bóng người đang tiến tới

Bọn họ cũng đã nghe được động tĩnh nên đang lặng lẽ mò về phía bên này.

Nhìn thấy Thời Sênh, mấy bóng người kia liền vây lại, chỉ về nơi phát ra âm thanh.

Thời Sênh gãi gãi đầu, “Các anh tự mình đi xem đi, tôi không đi.”

Loại tiết tấu muốn lôi cả cốt truyện chi nhánh ra này, có điên cô mới đi.

Mọi người: “…”

Những người khác đều hai mặt nhìn nhau, đứng yên không nhúc nhích, tâm tính tò mò của những người này đều đã bị Thời Sênh mài cho gần hết rồi.

Muốn sống sót thì phải quản được tâm tính tò mò của mình, không

phải mục tiêu của nhiệm vụ thì không cần xen vào chuyện của người khác.

Đúng lúc bọn họ còn đang đứng bất động, nơi xa đột nhiên truyền tới tiếng hét chói tai.

“A…”

Giọng nữ hét thê thảm cắt qua đêm tối, ngay sau đó là âm thanh lá cây sàn sạt, có người mắng to rồi đuổi về phía bên này.

Những người khác cũng đã tỉnh lại và lục tục xuống xe, cảnh giác nhìn về phía âm thanh truyền tới.

“Cứu mạng, cứu mạng…”

Một cô gái mặc váy từ trong bụi cây lao ra, nhìn thấy có xe dừng ở đây thì nhào tới không cần suy nghĩ.

Mấy người đàn ông đuổi theo ở phía sau tăng tốc độ, túm lấy tóc cô gái kia kéo về, sau đó che lại miệng cô ta, đề phòng nhìn chằm chằm vào xe tải.

Xe tải quân dụng…

Người của quân đội?

Bọn họ biết gần đây có một quân khu, có thể sử dụng loại xe tải này thì chắc chắn là người trong quân khu đó.

Thời Sênh nhàm chán đứng bên cạnh đám người ở bên mặt xe tải. Xe tải che mất thân mình bọn họ nên những tên kia không thấy người đâu, chụm đầu vào nói vài câu, sau đó có hai người đi về phía

bên này.

Thời Sênh liếc những người bên cạnh một cái, hất đầu, “Lên đi! Người ta đã đánh tới cửa rồi, còn chờ ăn cơm nói chuyện phiếm à?”

Mọi người: “…” Đừng hố người như thế chứ huấn luyện viên.

Thời Sênh vừa lên tiếng, những tên bên kia liền biết có người, lập tức đề phòng lùi về sau, đứng chung một chỗ với mấy tên còn lại, hướng về xe tải quát lên, “Là ai, ra đây!”

Lời vừa dứt thì đã có người áp sát bên sườn bọn họ, sau đó đột nhiên lao ra, dựa theo những gì Thời Sênh dạy, giải quyết những tên cầm vũ khí đầu tiên.

Người đầu tiên động thủ, những người còn đang ẩn giấu cũng lao ra.

Những tên kia công phu tay chân sao có thể so được với đám lính đã được Thời Sênh đào tạo, giải quyết xong hai tên cầm súng, những tên khác chỉ là trẻ con.

Những tên đồng phạm nghe thấy động tĩnh liền từ bên kia chạy tới, không cứu được người mà chính mình cũng bị kéo vào. Đám lính lập tức vọt tới đối diện, khống chế những tên này.

Trói tất cả thành một đám.

Đám lính trẻ tung ta tung tăng chạy tới, “Huấn luyện viên, tiếp theo phải làm sao bây giờ?”

“Giết?” Thời Sênh nhướng mày hỏi lại.

Bầy lính trẻ, “…” Huấn luyện viên, chúng ta là quân nhân đứng đắn,

sao có thể tùy tiện giết người?

Người qua bên kia kiểm tra chạy về, báo cáo lại với Thời Sênh bằng vẻ mặt kinh hãi, “Huấn luyện viên, tìm thấy súng ống đạn dược, còn có mấy cô gái nữa.”

“Súng ống đạn dược?” Diệp Sâm nhảy từ trên xe xuống, “Ở ngay trong tầm nhìn của quân khu mà dám buôn lậu súng ống đạn dược, ha…”

“Thiếu tướng, chúng ta cần liên hệ với người ở quân khu.” Hoắc Quốc nghiêm túc nói.

Buôn lậu súng ống đạn dược rất nghiêm trọng, nói không chừng còn liên lụy tới một cọc án tử.

Diệp Sâm nhìn Thời Sênh, ý tứ rõ ràng là nghe theo vợ mình.

Hoắc Quốc lập tức cảm thấy không tốt, con nhóc này thế nào cũng lại gây chuyện.

Quả nhiên, đúng lúc ông nhìn cô thì Thời Sênh phất tay đầy hào khí, “Đi, tôi đưa các anh đi vây bắt tội phạm, kiến công lập nghiệp.”

Mọi người: “…”

Ngài đừng nói chuyện này đơn giản như thể ăn cơm thế có được không?

“Cốc Lam, cháu không được làm loạn.” Hoắc Quốc trầm mặt quát lớn, “Dựa vào ngần này người của chúng ta, căn bản không thể diệt sạch bọn họ được.”

Thời Sênh gật đầu đồng tình, “Đúng, dựa vào mọi người thì đúng là không có khả năng, dựa vào cháu là đủ rồi.”

Hoắc Quốc, “…” Cô lại tự kỷ rồi đấy à?

Kiêu ngạo, cuồng vọng cũng có mức độ thôi chứ.

Thiếu tướng, cậu mau quản vợ mình đi!

Diệp Sâm dựa vào cửa xe, lấy một điếu thuốc ra ngậm trong miệng, hiển nhiên không có ý muốn quản.

Thời Sênh xách một tên có vẻ như là người cầm đầu ra, trong ánh mắt tức giận của tên đó, ngồi xổm xuống cười tủm tỉm hỏi: “Tâm sự chút, một lần các anh có thể kiếm được bao nhiêu tiền thế?”

Tội phạm buôn lậu ngẩng đầu nhìn Thời Sênh vẻ ngơ ngác, sao câu hỏi này lại chẳng giống thẩm vấn thông thường thế?

“Kiếm được nhiều thì chúng ta có thể hợp tác một chút, nói đi?”

“Phì!” Tên tội phạm cầm đầu giờ mới phản ứng lại, hung tợn phun một tiếng, “Muốn đào thông tin từ miệng ông ư, mày tưởng ông ngốc à?”

“Cho đường sống còn không muốn đi, cố tình tìm chết, ngại sống nhiều rồi đúng không?”

Tên cầm đầu hiển nhiên quá am hiểu tác phong của cảnh sát, nói, “Hừ, đám cảnh sát các người có thể làm gì tụi tao chứ?”

“Bọn họ không dám, nhưng tôi dám.” Thời Sênh cười tủm tỉm đáp lại.

Tên tội phạm cầm đầu còn chưa hiểu hết ý tứ trong câu nói này thì chỉ cảm thấy trên mặt đau xót, thân mình bị đạp ngã xuống đất, một bàn châm giẫm lên ngực hắn, “Muốn sống thì nói cho ông biết cách kiếm tiền của các người, nếu không ông sẽ giết sạch. Đến lúc đó tôi chỉ cần nói các người phản kháng, tôi chỉ tự vệ, các người cảm thấy tôi sẽ bị trừng phạt ư?”

Tên tội phạm cầm đầu: “…”

Con bé cảnh sát này có điểm không đúng nha!

“Mày đừng có đe dọa tao, có bản lĩnh thì ra tay đi!” Tên tội phạm cầm đầu đã dãi nắng dầm mưa nhiều, liếm máu trên lưỡi đao mà đi lên, gan dạ sáng suốt, kiến thức cũng rộng rãi hơn những người khác, hắn gân cổ lên quát lại một câu.

Thời Sênh nhặt súng trên đất lên, nhắm thẳng vào đầu tên đó.

Hoắc Quốc biết cô nói được làm được, hơn nữa còn có cách tiêu hủy chứng cớ, gạt bỏ mọi hiềm nghi cho mình, người này còn coi thường pháp luật hơn Thiếu tướng nhiều.

Ông muốn tiến lên ngăn cản Thời Sênh nhưng Diệp Sâm đã ngăn ông lại.

“Thiếu tướng!” Hoắc Quốc giận dữ, “Cô ấy làm thế là phạm tội, cậu không thể dung túng cho cô ấy như thế được.”

Khóe miệng Diệp Sâm nhếch lên, lộ ra một đường cong tuyệt đẹp, trong con mắt đầy vẻ yêu chiều, “Tôi không dung túng cho cô ấy, chẳng lẽ dung túng cho chú chắc?”

“Pằng!”

Hoắc Quốc ngẩng phắt đầu nhìn về phía bên đó, súng trong tay Thời Sênh còn nhả ra khói, mà gã nằm trên mặt đất đang che lại bụng, mặt đầy thống khổ rên rỉ.

“Đừng lo, sẽ không chết, nhưng nếu mày còn thích kéo dài thời gian thì cũng không biết được có mất máu mà chết hay không đâu.”

“Cô… Cô... Cô…” Lại dám nổ súng thật.

Nhóm người này kỳ thực là đối thủ của chúng giả trang đúng không?

Tuyệt đối không phải cảnh sát!

Bầy lính trẻ nuốt nước bọt đầy gian nan, bọn họ cảm thấy mình đã nhìn thấy chuyện gì đó không nên nhìn rồi, có khi nào sẽ bị diệt khẩu không?

Khi bọn họ lên xe tải ngồi rồi, không bị diệt khẩu, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia chỉ cảm thấy huấn luyện viên của mình có điểm cổ quái, tác phong làm việc không lường trước được, không thể tùy tiện chọc vào, nhưng tuyệt đối không cảm thấy cô ấy khác người như hôm nay.

Chương 1281: Thiếu tướng thích ngả ngớn (24)

Thời cổ có một câu gọi là “thách đấu quét nghìn quân.”

Hôm nay coi như bọn họ đã được biết thế nào là thách đấu quét nghìn quân rồi.

Đối phương sau khi bị trói mới nhận ra rằng hang ổ của mình đã bị người ta tập kích.

Phương thức cô ép hỏi cũng chẳng có kỹ xảo gì, cần bao nhiêu tàn nhẫn có bấy nhiêu tàn nhẫn, chỉ thiếu điều giết chết đối phương mà thôi.

Hoắc Quốc mang theo vẻ mặt đau thương đi ở phía sau, những người này mà học theo con bé này, sau này mà thả ra ngoài thì chẳng phải là tai họa sao?

Đây là một nhóm buôn lậu có tổ chức, có lẽ vì tư tưởng nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất nên bọn chúng đã làm hang ổ ở đây rất nhiều năm.

Mà người của quân khu không ai phát hiện ra chuyện này nên bọn chúng càng tự tin bành trướng thế lực, cảm thấy những người của quân đội cũng chỉ có thế này mà thôi.

Vụ án lừa bán phụ nữ một năm rưỡi chưa phá được là cũng có công lao của bọn họ trong đó.

Thời Sênh bắt được hết cả đám rồi mới dẹp đường về phủ, để người của quân khu tới dọn dẹp.

Trên đường về, Thời Sênh còn tranh thủ cùng mọi người thống nhất lời khai.

Hoắc Quốc hận không thể chọc mù hai mắt mình.

“Chú Hoắc à, nhận mệnh thôi.” Tiếu Sinh vỗ vỗ bả vai Hoắc Quốc, “Thiếu tướng vốn dĩ đã không phải người tuân thủ kỷ cương rồi, giờ có thêm một người không tuân thủ kỷ cương nữa tới kiểm soát ngài ấy. Hơn nữa, Tiểu Lam cũng coi như là đã làm được chuyện tốt, nếu không có cô ấy thì không biết khi nào đội này mới kiêu ngạo với bên ngoài được.”

“Nó làm như thế là trái pháp luật.” Hoắc Quốc hận tới ngứa răng.

“Công vượt quá tội, chú Hoắc, chú nên kiềm chế một chút đi. Nếu chú dám báo cáo chuyện này lên thì Thiếu tướng sẽ không bỏ qua cho chú, đến lúc đó đừng trách cháu không nhắc chú.”

Hoắc Quốc nói hùng hồn chính đáng, “Tôi là quân nhân.”

“Cháu cũng chỉ nhắc nhở chú, còn chú làm thế nào là quyền của chú.” Tiếu Sinh từ nhỏ đã ở bên Diệp Sâm, tác phong làm việc có điểm giống hắn. Hơn nữa, Tiếu Sinh cũng không phải quân nhân, cởi bộ quần áo màu xanh này ra thì hắn cũng là một tên ăn chơi trác táng, muốn hắn giác ngộ được quốc gia, chính nghĩa là chuyện không thể nào.

Hoắc Quốc không hé răng.

Về tới quân doanh đặc huấn liền về phòng mình không ra ngoài nữa.

Phá được một băng đảng tội phạm lớn như thế, toàn bộ quân doanh đặc huấn đều nhận được khen ngợi.

Khen ngợi này đối với nhóm người có hơi quỷ dị, bọn họ sợ nhất là Thời Sênh, vị này là nhân vật một lời không hợp liền tận diệt.

Hoắc Quốc đề nghị được về thủ đô, Diệp Sâm không phản đối, còn bảo Tiếu Sinh tiễn ông một đoạn đường.

Lúc Hoắc Quốc nghe Diệp Sâm nói câu đó còn tưởng hắn bảo Tiếu Sinh giết mình. Nghĩ lại, mặc dù Tiếu Sinh có hơi khoác lác nhưng chuyện giết người hắn còn không dám làm.

Hoắc Quốc không báo cáo chuyện này, chỉ nói với người của Diệp gia rằng Diệp Sâm sẽ hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn, sau đó nhận một nhiệm vụ khác rồi rời đi.

…

Văn phòng của Tư lệnh.

Sắc mặt Tưởng Kiến Hoa tối sầm, nhìn chằm chằm vào bằng khen trên bàn, Hạ Vũ cũng đứng ở đối diện ông ta, biểu tình rất kém, “Tư lệnh, đã phụ kỳ vọng của chú rồi.”

Nửa năm trước, quân khu nhận được nhiệm vụ này, gần đây hắn đã tra được một chút manh mối, còn chưa kịp thăm dò thì cả tổ chức kia đã bị người ta diệt sạch.

Tưởng Kiến Hoa thở dài, “Có cô ta ở đó, sợ là Diệp Sâm…”

Nhiệm vụ của ông ta là khiến cho nhiệm vụ của Diệp Sâm thất bại,

nhưng một năm rưỡi này ông ta không hề có cơ hội nhúng tay vào, con bé họ Cốc kia bảo vệ hắn quá tốt.

Ngay cả Phó tư lệnh Cốc, ông ta cũng chẳng làm gì được.

Cũng không biết con bé đó lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy.

“Chú nói cô ta là?” Hạ Vũ đã coi như là người của Tưởng Kiến Hoa, đây không phải lần đầu hắn nghe thấy Tưởng Kiến Hoa nói những lời như thế này.

Tưởng Kiến Hoa rút từ trong ngăn kéo ra một chồng hồ sơ, “Cốc Lam, con bé thích cậu trước kia, cậu có nhớ rõ không?”

Đồng tử Hạ Vũ hơi trợn to, đương nhiên hắn nhớ rất rõ, cô ta đã đánh hắn nhiều lần nên hắn gần như khắc sâu trong trí óc. Sau đó cô ta vào quân doanh đặc huấn nên hắn chưa gặp lại cô ta lần nào.

“Đây là hồ sơ của nó, cậu xem đi.” Tưởng Kiến Hoa đẩy hồ sơ qua.

Hạ Vũ nhìn hai chữ “tuyệt mật” ở trên, đáy lòng lộp bộp, sao cô ta đã có thể được coi trọng tới mức được dùng loại hồ sơ này rồi?

Hạ Vũ mở hồ sơ ra, tư liệu bên trong không có nhiều lắm, chỉ có hai trang giấy. Trang thứ nhất là tư liệu ở quân đội của cô, sơ yếu lý lịch đơn giản về nơi sinh, ba mẹ và trường từng học.

Trang thứ hai lại làm người ta kinh ngạc, chính là sản nghiệp mang tên cô, hơn nữa… còn là những sản nghiệp lớn.”

“Cái này?” Hạ Vũ kinh hãi nhìn Tưởng Kiến Hoa.

“Con bé này rất ranh ma, nó biết chúng ta đang tra nó nên cố ý để lộ

những điều này. Còn những gì nó không lộ ra thì chúng ta không tra được. Hiện tại cậu có một nhiệm vụ đó là tra xem rốt cuộc nó có át chủ bài gì, và mục đích của nó là gì?”

“Cháu phải tra thế nào?”

Tưởng Kiến Hoa nói, “Bên trên sẽ hạ một quân lệnh để đưa cậu vào trong quân doanh đặc huấn.”

Hạ Vũ trầm mặc một lát rồi đứng nghiêm hành lễ, “Vâng!”

…

Hạ Vũ về tới nhà, Từ Mi đang xào rau, hắn đứng ở cửa, “Anh nhớ em có hợp tác gì với Hoàng phu nhân của Bách hóa Đông Phương đúng không?”

Từ Mi quay đầu, có vẻ kỳ quái, “Vâng, sao thế? Sao tự nhiên hỏi chuyện này?”

Hạ Vũ tiếp tục hỏi: “Bách hóa Đông Phương và bách hóa Thịnh Ký là đối thủ cạnh tranh phải không?”

“Đúng thế.” Từ Mi càng kỳ quái, “Xảy ra chuyện gì thế? Sao tự nhiên anh lại hỏi em cái này?”

Trước kia Hạ Vũ chưa từng hỏi cô ta làm gì, chỉ thỉnh thoảng hỏi qua một chút cho có chuyện chứ chưa từng hỏi kỹ càng, tỉ mỉ như bây giờ.

Lại còn nhắc tới bách hóa Thịnh Ký nữa…

“Vậy em có biết cổ đông của Thịnh Ký có những ai không?”

“Cái này em không rõ lắm, em chỉ hợp tác với Đông Phương chứ không phải cổ đông.”

Hạ Vũ nhíu mày, “Em có thể hẹn Hoàng phu nhân không, anh muốn gặp chị ta.”

Từ Mi tắt bếp, ra khỏi phòng bếp, “Hạ Vũ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện này cơ mật, anh không thể nói với em.” Hạ Vũ ôm lấy Từ Mi, nói tiếp với vẻ mệt mỏi, “Em xem có thể giúp anh hẹn Hoàng phu nhân một chút không, nếu không được thì thôi.”

“Cũng không phải không được…” Từ Mi vô cùng hoài nghi, “Không phải là Đông Phương làm chuyện gì trái pháp luật đấy chứ?”

“Không phải, chỉ là có chuyện khác muốn hỏi Hoàng phu nhân thôi.”

“Có liên quan tới Thịnh Ký à?”

“Ừm.”

Từ Mi nghĩ nghĩ, “Nửa năm trước, nghe nói Thịnh Ký đã chuẩn bị đóng cửa, nhưng không biết sau đó ai đầu tư vào mà Thịnh Ký lại phất lên. Hơn nữa bọn họ toàn buôn bán hàng hóa kiểu mới, còn nhập hàng nhanh hơn cả Đông Phương. Nghe Hoàng phu nhân nói, con đường nhập hàng của bọn họ thay đổi, nhưng đổi sang cách nào thì Hoàng phu nhân không hỏi ra được. Lúc trước em cũng nghĩ sẽ hợp tác với Thịnh Ký một chút, nhưng em vừa tiếp xúc thì bọn họ đã thẳng thắn nói là không nhận bất kỳ loại hình hợp tác nào.”

Từ Mi rầu rĩ, bách hóa Đông Phương là một công ty bách hóa mà cô ta coi trọng.

Lúc đó Thịnh Ký căn bản không có tiếng tăm gì, ai biết chỉ sau nửa năm, Thịnh Ký đột nhiên nổi lên như cồn.

Trái tim Hạ Vũ trầm xuống, “Còn có tin tức nào khác không?”

Từ Mi lắc đầu, trước đó cô ta cũng không chú ý lắm tới bách hóa Thịnh Ký, gần đây mới để ý nên không biết được nhiều tin tức lắm.

Hạ Vũ vô thức cắn vành tai Từ Mi. Đó là nơi mẫn cảm của cô ta, cô ta nhẹ giọng nỉ non một tiếng, có lẽ kích thích tới Hạ Vũ nên hắn liền kéo người tới hôn điên cuồng một trận.

Chương 1282: Thiếu tướng thích ngả ngớn (25)

Không riêng gì một mình Hạ Vũ được đưa vào quân doanh đặc huấn mà là khoảng 50 người, những người này đều là những quân nhân xuất sắc nhất ở quân khu.

Vốn dĩ lúc trước có 100 danh ngạch, bên trên đã điều động nội bộ đủ hết rồi, ai ngờ Thời Sênh chọn luôn từ trong đám tân binh ra 20 người, căn bản không cho bọn họ có cơ hội lên sân khấu.

Cũng may, lần này vì để Hạ Vũ trà trộn được vào nên bọn họ cũng có cơi hội lên sàn.

Thời Sênh cũng chẳng ngăn cản.

Cô mà ngăn cản chẳng phải là hơi ích kỷ rồi sao?

[…] Tôi thì thấy là cô muốn lăn lộn nam chính thì có.

Thời Sênh: "…" Mi đừng có nói bừa sự thật ra như thế.

[…] Bi an dần cho nam chính.

"Người bên trên có phải điên rồi không?" Tiếu Sinh ngồi cắn hạt dưa bên cạnh Thời Sênh, thuận miệng chỉ trích, "Lúc này còn tặng người vào đây, chúng ta còn tận nửa năm thời gian nữa, cái này không phải tới tìm phiền toái à?"

Thời Sênh nhìn về phía đội ngũ tập hợp khổng lồ phía xa, vẻ mặt

bình tĩnh, “Có lẽ là tới trộm bí kíp.”

“Còn có nửa năm, trộm bí kíp gì được chứ?” Tiếu Sinh khó hiểu.

Thời Sênh trợn mắt, khinh thường nói: “Cái thời gian huấn luyện này, người bên trên nói còn bao lâu thì sẽ còn bấy lâu.”

Tiếu Sinh sờ sờ đầu, “Đúng nha.”

“Huấn luyện viên, Tiếu Sinh, tôi vừa mới quét nhà xong, hai người lại bày ra một đống vỏ dưa rồi.” Sau lưng vang lên một tiếng quát như tức muốn hộc máu.

Thời Sênh và Tiếu Sinh đồng thời đứng lên, động tác vô cùng nhất trí là bỏ tay vào trong túi quần.

Tiếu Sinh quay đầu, trợn mắt nói dối, “Chúng tôi không cắn hạt dưa.”

Cậu lính chỉ vào một đống vỏ dưa trên mặt đất, cực kỳ tức giận. “Thế đống vỏ hạt dưa này từ đâu ra chứ?”

Tiếu Sinh cúi đầu nhìn, vừa thấy liền làm ra vẻ kinh ngạc, “A, có khi cậu quét ẩu rồi.”

“Tôi không quét nữa!” Cậu lính ném cây chổi xuống đất, “Tôi muốn đi nói cho Thiếu tướng.”

Hắn quét nhà mà cũng khó thế sao?

Tiếu Sinh: “…”

Thời Sênh: “…”

Hai người đồng thời giữ chặt cậu lính. Thời Sênh còn vỗ vai cậu ta, “Cậu nhìn đi, bên kia chẳng phải có một đám tân binh tới sao? Đi bảo bọn họ tới quét.”

Cậu lính trợn mắt há mồm, “Bọn họ… Quân hàm của bọn họ thấp nhất cũng là Trung đội trưởng… Cô bảo bọn họ tới quét rác ư?”

Đầu óc huấn luyện viên không phải phát sốt rồi đấy chứ?

Thời Sênh rất nghiêm túc, “Vào quân doanh đặc huấn chính là tân binh, phải đi lên từ kiến thức cơ bản.”

“…” Tuy rằng cô nói rất đứng đắn nhưng sao lại có cảm giác cô đang nói lung tung thế nhỉ? “Kiến thức cơ bản không có quét rác…”

Thời Sênh mỉm cười: “Giờ có rồi.”

Cậu lính: “…”

“Có Thiếu tướng đỡ rồi, cậu sợ cái gì?” Tiếu Sinh vỗ vỗ vai cậu lính.

Cậu lính xụ mặt, “Tôi vẫn nên đi nói cho Thiếu tướng thì hơn.”

Huấn luyện viên và Tiếu Sinh đều sợ Thiếu tướng, chuyện này bọn họ đều biết.

Tiếu Sinh là sợ thật sự, Diệp Sâm một lời không hợp liền bắt hắn đeo bao cát chạy, hiện tại hắn chạy một hơi hai mươi vòng cũng chẳng là vấn đề lớn gì.

Còn Thời Sênh thì không phải sợ mà giống cưng chiều hơn. Đương nhiên, ở trong mắt họ, là sợ hay cưng chiều thì miễn là Thiếu tướng dùng được là được rồi.

Cuối cùng, cậu lính không những không tố cáo thành công mà còn bị đẩy tới trước mặt đám “tân binh” Trung đội trưởng kia.

Lúc này, người đang nói chuyện với họ là một anh lính lớn tuổi nhất trong quân doanh đặc huấn, tuy là lớn tuổi nhất nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là tân binh, cũng chẳng lớn tuổi hơn người khác là bao.

Cho nên, khi đám “tân binh” nhìn thấy một binh sĩ còn ít tuổi hơn mình đứng trước mặt khua môi múa mép, cảm giác đó không cần nói cũng biết là rất gai mắt.

“Nhóc con, cậu tới đây làm gì?”

Cách xưng hồ này là Thời Sênh gọi đầu tiên, cô gọi nhiều quá nên những người khác cũng gọi theo, hiện tại chẳng còn ai gọi tên thật của cậu ta nữa.

Cậu lính ưỡn ngực đĩnh đạc, huấn luyện viên đã nói, dù là lúc nào thì cũng phải thật cmn có khí thế, “Huấn luyện viên bảo để các anh đi quét rác.”

“A?” Người nọ sửng sốt một chút rồi nhìn về phía bên kia sân thể dục.

Thời Sênh và Tiếu Sinh đang ngồi xổm cạnh nhau, không biết hai người họ đang làm gì.

Thời Sênh bảo quét, vậy thì quét thôi.

Quét rác thì tiện thể làm tổng vệ sinh luôn.

Ngày thường, thời gian của mọi người trong quân doanh đặc huấn

đều gần như chẳng đủ dùng, trừ những chỗ họ ở, còn những nơi không quan trọng thì bọn họ chẳng quét tước bao giờ.

Một đám "tân binh" ngơ ngác nhìn chổi trong tay mình, giờ bọn họ phải làm người vệ sinh sao?

Nhưng mà hiện tại bọn họ không ở địa bàn của mình mà là ở quân doanh đặc huấn, chỉ có thể nhận mệnh quét tước.

"Các cậu có nhìn thấy không, bọn họ gọi cô gái kia là huấn luyện viên."

"Quân doanh đặc huấn không phải chỉ có Thiếu tướng Diệp và người tên Hoắc Quốc thôi sao, từ khi nào có nữ huấn luyện viên vậy?"

"Hình như đó là con gái của Phó tư lệnh Cốc, trước đó chẳng phải đã được Thiếu tướng Diệp đưa tới quân doanh đặc huấn sao?"

Quân doanh đặc huấn gần như ngăn cách với bên ngoài, tin tức từ bên ngoài có thể truyền vào nhưng tin tức từ bên trong lại không thể truyền ra, cho nên nhóm người này không biết tình hình bên trong này cũng là bình thường.

"Sao quân doanh đặc huấn này cứ như trò đùa vậy, cái vị Thiếu tướng Diệp kia… tôi nghe nói là hậu trường cứng, còn Cốc Lam kia hình như cũng là đi cửa sau của Phó tư lệnh mà vào, không biết có thể huấn luyện ra cái gì."

"Nhưng không phải mấy hôm trước bọn họ đã phá được một cọc án tử sao?"

"Cái gì chứ, các cậu không nghe bọn họ nói à, bọn họ nói là vừa vặn đụng phải lúc ra ngoài huấn luyện, đây là may mắn thôi."

Tiếu Sinh đem những lời bọn họ nói truyền lại cho Thời Sênh, Thời Sênh lập tức đập bàn, mọi người đang ăn cơm đều ngẩng đầu nhìn cô.

Thời Sênh cười âm hiểm, “Buổi chiều cho các cậu nghỉ, ra ngoài cắn hạt dưa cho tôi.”

Nói cô thì được chứ nói Diệp Sâm là không được.

Mọi người: “…”

Buổi chiều, quả thật là Thời Sênh cho tất cả nghỉ, để bọn họ cắn hạt dưa trên sân huấn luyện, còn là vừa đi vừa cắn, xả rác khắp nơi, sau đó lại ra lệnh quét tước, quét không sạch thì không được ăn cơm.

Thời Sênh lại lấy cơ hội này yêu cầu Tưởng Kiến Hoa cung cấp không ít đồ vật. Tưởng Kiến Hoa không cho, Thời Sênh liền tuyên bố sẽ ném hết người ra ngoài.

Tưởng Kiến Hoa vất vả lắm mới nhét người vào được, sao có thể để Thời Sênh ném người ra, vì thế lập tức phê chuẩn đồ Thời Sênh cần.

Luyến tiếc đứa bé thì sao bắt được sói.

Mãi sau này, Tưởng Kiến Hoa mới hiểu được, dù có bỏ lại đứa bé đó thì không bắt được sói.

Đưa người vào chứ gì?

Ông lăn lộn chết chúng bây!

Hai mươi gã lính của quân doanh đặc huấn cắn hạt dưa cả một buổi

chiều, miệng đã mỏi tới chết lặng, bọn họ có thể xin huấn luyện được không vậy?

Mà năm mươi người còn lại cũng bị lăn lộn tới gần chết, cái này còn mệt hơn huấn luyện thường ngày của họ nữa.

Vất vả lắm mới ngủ được một chút, còn chưa ngủ được bao lâu thì đột nhiên nghe thấy tiếng kẻng hiệu.

Ngay sau đó, tiếng chạy bộ chỉnh tề từ hành lang hướng xuống dưới lầu.

Có người mở cửa sổ ra nhìn thì thấy mọi người đã đều ở trên sân thể dục điểm danh quân số rồi.

Bọn họ hơi ngơ ngác, mãi không phản ứng lại được, nhưng bọn họ cũng không phải tân binh, còn chưa ngu ngốc tới mức không biết gì, nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận rồi mặc quần áo đi xuống lầu.

Diệp Sâm đứng trước mặt hai mươi người, há miệng ngáp một cái, “Nhiệm vụ đêm nay là chơi trốn tìm. Tìm được Tiếu Sinh hai lần là có thể ngủ, giải tán.”

Chương 1283: Thiếu tướng thích ngả ngớn (26)

Lúc năm mươi người kia vừa chạy tới sân thể dục liền nghe thấy những lời này của Diệp Sâm.

Bọn họ đã tới đây cả một ngày, giờ mới được nhìn thấy Thiếu tướng Diệp – người có hậu trường cứng trong truyền thuyết.

Không mặc quân trang, chỉ có một cái quần đùi và áo phông trắng ngắn tay, chân đi dép lê, cà lơ phất phơ như tên côn đồ ngoài chợ. Tóc dài đã che gần kín mắt, nhưng kiểu tóc đó lại đẹp hơn đám người bên ngoài nhiều, hơn nữa còn có gương mặt 360 độ không góc chết kia nữa.

“Sao lại là Tiếu Sinh, các cậu biết lần trước cậu ta trốn tới đâu không? Leo lên nóc nhà rồi còn lặn xuống ao, ông đây tìm nửa ngày mới thấy.”

“Còn cải trang rất giỏi, cậu ta nằm trong đống bùn, tôi chạy qua mấy lần mà không nhìn thấy.”

“Thiếu tướng, có thể đổi một người không biết chạy không?” Có người giơ tay hỏi.

Tiếu Sinh quá khó tìm, tìm được cũng mất rất nhiều thời gian.

Diệp Sâm cong miệng cười, “Được thôi, các cậu cứ đánh gãy chân hắn là hắn không chạy được.”

Mọi người: "…"

Mọi người tản ra, dư lại đám "tân binh" đang ngơ ngác đứng đó, đây là trò chơi gì thế? Nửa đêm chơi trốn tìm? Có bệnh à?

"Thiếu tướng Diệp." Có người đứng ra gọi Diệp Sâm chuẩn bị rời đi.

Diệp Sâm hơi quay đầu, ngả ngớn hỏi một câu: "Có việc?"

"Các anh đang làm gì thế?"

"Huấn luyện hằng ngày, các cậu có hứng thú thì cũng có thể tham gia." Diệp Sâm bình thản trả lời câu hỏi của người đàn ông kia.

Mọi người: "…" Rõ ràng đây là thái độ nuôi thả.

Diệp Sâm đi lên lầu. Những người khác nhìn nhau, bọn họ nên quay về ngủ hay nên thử xem "huấn luyện hằng ngày" của Thiếu tướng Diệp là gì đây?

"Tôi rất muốn xem xem bọn họ đang làm cái quỷ gì."

"Còn không phải tìm người thôi sao, có gì khó chứ."

Có người nói như thế, những người khác liền phụ họa. Một số người lại không quan tâm. Quân doanh đặc huấn này chẳng khác nào trò đùa, hơn nửa đêm còn chơi trốn tìm, không biết cấp trên điều họ tới đây để làm gì chứ?

Nhưng những người tham gia liền lập tức nhận ra điểm không thích hợp. Quân doanh đặc huấn nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, nơi có thể ẩn nấp không nhiều, nhưng bọn họ tìm cả một vòng cũng không thấy người.

Những người còn lại cũng xốc lên tinh thần, bắt đầu tìm người.

Nhưng mà từ nửa đêm đến lúc kết thúc, cũng chỉ có hơn mười người tìm được Tiếu Sinh, còn nhóm hai mươi người kia thì đã sớm tìm ra Tiếu Sinh chỉ trong hai tiếng đầu tiên, sau đó liền quay về ngủ.

Những người khác tan thì Tiếu Sinh cũng đi luôn, mọi người mang theo tâm tình phức tạp quay về nghỉ ngơi.

…

Hôm sau, trời vừa sáng, sân thể dục đã có động tĩnh.

Một đám người hoạt động trên sân huấn luyện, rất tản mạn, chẳng khác nào tản bộ, có những người còn tụm lại nói chuyện.

Thời Sênh ăn sáng ở bên cạnh, chờ cô ăn xong, những người đó lập tức tập hợp điểm danh.

Hạ Vũ đứng trên lầu hai nhìn bọn họ đi về phía rừng cây nhỏ sau sân huấn luyện. Hắn lập tức xoay người rời khỏi ký túc xá đi theo.

Trong rừng cây có một mảnh đất trống, nhóm người này dừng ở nơi đó.

Hạ Vũ nhìn thấy có dây thép chăng ngang giữa mấy thân cân, trên dây thép có treo vô số những hòn đá, độ lớn nhỏ khác nhau, độ cao thấp cũng khác nhau, khoảng cách cũng rất tùy ý, như thể được treo lên một cách tùy tiện vậy.

Ở hai bên sườn có người đứng đong đưa dây thép, những hòn đá trên dây thép bắt đầu rung động, có người từ bên ngoài tiến vào khu

vực đó.

Hạ Vũ nhìn một lát liền nhận ra, bọn họ phải xuyên qua khu vực này trong tình huống không để những cục đá chạm vào.

Cục đá đong đưa, người lắc dây cũng thường xuyên thay đổi lực tay nên biên độ rung lắc hoàn toàn không đồng đều.

Xung quanh đều là cục đá, người đi qua đó không thể chỉ lo nhìn một bên.

Nhìn thì đơn giản nhưng làm lại không dễ như thế nữa.

Có người nhanh chóng thông qua, càng lúc càng có nhiều người hoàn thành bài huấn luyện, kết quả là tất cả đều qua.

“Doanh trưởng Hạ có muốn thử xem không?” Giọng Thời Sênh truyền tới từ đằng trước.

Hạ Vũ kinh hãi, không ngờ lại bị cô ta phát hiện?

Ngẫm lại thấy mình cũng chẳng làm gì, vậy nên Hạ Vũ nhanh chóng trấn định lại, từ sau thân cây đi ra, “Tôi tùy tiện tới xem thôi, quấy rầy mọi người huấn luyện rồi.”

Hắn quan sát cô gái ở đối diện vài lần, tuy rằng đang mặc quân trang nhưng lại không hề có bộ dáng gì của quân nhân.

Hơn một năm không gặp, nhìn cô càng có cảm giác khó nắm bắt.

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, nói một câu đầy thâm ý, “Doanh trưởng Hạ vẫn đừng nên đi loạn thì hơn.”

Trong đáy mắt Hạ Vũ hiện lên một tia cổ quái, cô ta đang cảnh cáo hắn ư?

Thời Sênh mang theo người nghênh ngang rời đi. Lúc Hạ Vũ rời khỏi rừng cây thì trông rất nhếch nhác, trở về với sắc mặt âm trầm.

Hắn không ngờ ý của mấy chữ “đừng đi loạn” lại nghĩa là bên trong rừng cây nhỏ đó có rất nhiều bẫy dập.

Mấy ngày sau đó, đám người Hạ Vũ xem như đã hiểu được huấn luyện hằng ngày của quân doanh đặc huấn là như thế nào, nhìn cứ như đang chơi, nhưng để bọn họ tới làm thì lại chẳng ai hoàn thành được.

Mà Thời Sênh cũng chẳng quản bọn họ, thỉnh thoảng lại sai chút việc vặt, ngoài quét tước cũng chỉ có quét tước, hoàn toàn coi họ như nhân viên lao công.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây hoang phí nửa năm sao?” Một đám lão đại ngồi xổm trên sân huấn luyện nhìn những người mang bao cát chạy ở giữa sân.

Nhóm người này chạy mà cũng rất thú vị, yêu cầu không được để tơ hồng trên người mình bị người khác cướp, nếu bị cướp thì nhiệm vụ tăng gấp đôi. Mà người cướp được tơ hồng thì bữa tối sẽ được phong phú thêm một chút.

“Doanh trưởng Hạ, anh cảm thấy giờ nên làm thế nào đây?”

Bọn họ tới nhiều ngày như thế mà Thiếu tướng Diệp không hề phân phối huấn luyện cho họ, còn vị bên kia thì luôn thay đổi cách lăn lộn bọn họ hằng ngày.

Mọi người đều nhìn Hạ Vũ.

Nhưng Hạ Vũ cũng đâu biết được phải làm gì bây giờ?

Hắn không có quyền định đoạt ở quân doanh đặc huấn này.

“Các anh, tập hợp.” Tiếu Sinh đột nhiên từ bên kia chạy tới gọi bọn hắn.

Đám người nhìn nhau rồi đi tới sân thể dục tập hợp.

Thời Sênh đứng trước mặt bọn họ, khoanh tay trước ngực, “Đeo bao cát chạy năm nghìn mét, hoàn thành sẽ được ăn cơm, không hoàn thành không được ăn cơm.”

Tiếu Sinh buộc dây đỏ lên cho họ, cũng có ý bảo bọn họ chơi như thế này, chỉ có một câu, nếu bị người túm chặt thì tuyệt đối sẽ bị cướp.

Không cần biết anh giấu dây đỏ ở đâu, nhưng phải là nơi người ta có thể nhìn thấy, không thể giấu đi.

Xác định bọn họ đã buộc chắc rồi, Thời Sênh chỉ vào nhóm hai mươi người, “Bọn họ phụ trách cướp, các anh phụ trách trốn, bắt đầu đi.”

Mọi người: “...”

Cứ có cảm giác cô đang chơi bọn họ là sao?

Chờ lên sân khấu rồi, bọn họ liền chắc chắn cô gái này đang chơi mình.

Rõ ràng những người này đã huấn luyện rất lâu nên thủ đoạn cực kỳ nhanh nhẹn, chưa được một vòng thì đã đào thải nửa số người.

Các hạng mục sau đó, bọn họ bị hai mươi người này chơi đến xoay mòng mòng.

Ba ngày sau, có người không chịu nổi nữa.

“Mẹ kiếp, chúng tôi tới đây không phải cho các người chơi đùa lăn lộn, Diệp Sâm đâu? Hắn thân là huấn luyện viên, tại sao không ra mặt, để một con đàn bà ở đây làm gì chứ hả?”

“Đây là huấn luyện hằng ngày, các anh cảm thấy không tiếp tục được thì cửa ra ở bên kia.” Thời Sênh lạnh nhạt chỉ vào cổng quân doanh đặc huấn.

“Cô là ai, quân doanh đặc huấn này do cô định đoạt chắc?” Một người bùng nổ, tất nhiên sẽ có người thứ hai, “Cô có tư cách gì đòi làm huấn luyện viên.”

“Được một đám ranh con gọi là huấn luyện viên thì nghĩ mình là huấn luyện viên thật sao?”

Nhóm hai mươi người đang huấn luyện ở bên kia, nghe thấy ồn ào liền chạy tới.

Thời Sênh xoa xoa tay, trên mặt nở nụ cười rất không có ý tốt, cô vung tay lên, “Đánh cho tôi!”

Chương 1284: Thiếu tướng thích ngả ngớn (27)

Nhóm năm mươi người hoàn toàn không nghĩ rằng có một ngày sẽ bị một đám tân binh đánh.

So với những chiêu thức mà bọn họ được học, chiêu thức của đám người này vô cùng quỷ dị, dường như đã được cải tiến nên bỏ đi được rất nhiều động tác dư thừa, rườm rà.

Diệp Sâm khoan thai tới muộn, ánh mắt đảo qua Thời Sênh, sau đó dừng lại trên người Hạ Vũ, mở miệng, “Quân doanh đặc huấn không phải chỗ cho các người đành nhau, chống đối huấn luyện viên, đeo bao cát chạy mười nghìn mét, hít đất năm trăm cái, chấp hành.”

Năm mươi người kia không phục, “Bên kia động thủ trước.”

Tại sao lại phạt bọn họ chứ?

“Thân là tiền bối của các anh, dạy dỗ các anh thì có gì sai?” Diệp Sâm lạnh lùng, “Sao, giờ còn muốn chống đối cả tôi phải không?”

Nhóm năm mươi người: “…”

Rõ ràng là nói lung tung để lấy cớ, ai tin.

Rồng mạnh cũng không áp được rắn nhà, giờ Diệp Sâm chính là rắn nhà, còn là con rắn mạ vàng, bọn họ chỉ có thể nhận mệnh.

“Xin hỏi Thiếu tướng Diệp, huấn luyện viên Cốc Lam này đã được

quân khu tán thành hay chưa?” Hạ Vũ đột nhiên đứng ra, mọi người vừa mới chuẩn bị rời đi lại dừng lại.

Đúng thế, không được quân khu tán thành chính là làm trái kỷ luật.

Mọi người như tìm được một lý do để phản kháng lại Diệp Sâm, ai nấy đều thẳng sống lưng.

Khóe miệng Diệp Sâm nhếch lên, chậm rãi phun ra từng chữ, “Quân doanh đặc huấn, tôi định đoạt.”

Hắn lại hơi dừng mới nói tiếp, “Nếu các anh muốn báo cáo lên thì cứ chờ rời khỏi đây rồi hãy nói.”

Vào quân doanh đặc huấn, không có sự cho phép của hắn thì không ai được ra ngoài.

Sắc mặt Hạ Vũ thay đổi, tên công tử ăn chơi trác táng này coi quân khu là nơi nào chứ?

Người bên cạnh vội vàng túm lấy Hạ Vũ, lúc này cứng đối cứng với Diệp Sâm sẽ không có gì tốt cả.

Diệp Sâm hất cằm về phía sân huấn luyện, “Không có vấn đề gì thì có thể bắt đầu rồi.”

Mọi người chán nản, bắt đầu chấp hành hình phạt.

Diệp Sâm vẫy vẫy tay tới Thời Sênh. Thời Sênh xắn tay áo, “Sao không ở trong ký túc xá làm công tử quý tộc mà còn ra đây làm gì?”

Diệp Sâm duỗi tay gạt chút tóc hơi rũ xuống của cô, “Anh cũng không thể để bọn họ bắt nạt em.”

“Chỉ bằng bọn họ mà muốn bắt nạt được em ư?” Thời Sênh cười lạnh.

Ánh mắt Diệp Sâm hơi đảo, giọng nói hạ xuống, “Ừ… Chỉ cho anh bắt nạt đúng không?”

Thời Sênh trừng mắt với hắn, “Mấy ngày nữa em phải ra ngoài một chuyến, anh đi với em hay ở lại đây?”

Diệp Sâm giữ chặt tay Thời Sênh, “Em muốn bỏ rơi anh chứ gì?”

“Nói chuyện đứng đắn.” Thời Sênh gạt tay hắn ra.

Diệp Sâm kéo cổ áo cho ngay ngắn, nghiêm túc đáp, “Đương nhiên anh đi cùng em. Em đi đâu thì anh ở đó.”

Thời Sênh cũng không có ý bỏ lại Diệp Sâm. Cô sợ nếu để một mình hắn ở lại đây thì hắn sẽ gây ra chuyện gì đó mất, không bằng cứ treo ở bên người thì hơn.

“Được rồi, về đi, trời nắng lắm.” Thời Sênh véo má Diệp Sâm, nhân lúc xung quanh không có người liền hôn lên má hắn một cái.

Diệp Sâm xoa má, bĩu môi.

Thời Sênh nhìn hắn. Diệp Sâm cười, trong ánh mắt toàn là hình ảnh của cô.

Cô bất đắc dĩ hôn hắn một chút.

Lúc này, Diệp Sâm mới cảm thấy mỹ mãn, “Tối nay em thích ăn gì?”

“Thế nào cũng được.” Thời Sênh phất tay, “Mau đi đi, thấy anh là muốn nổi lửa.”

“Thế… buổi tối anh sẽ giúp bé con hạ hỏa nhé?”

Thời Sênh giơ nắm đấm, “Cút ngay.”

Trời nóng mà tên ngốc này còn chọc cô, sắp không áp được cơn tức rồi.

Diệp Sâm cười sung sướng hai tiếng, rời khỏi sân thể dục đi về phòng bếp, tính toán xem nên làm cho Thời Sênh ăn cái gì thì ngon.

Mà kể cũng lạ, hai mươi mấy năm trước đó của Diệp Sâm, mười ngón tay của đại thiếu gia hắn chưa từng dính khói lửa nhân gian. Dù ở trong bộ đội thì vị Thái tử gia này cũng có người đi theo hầu hạ.

Đôi tay kia đã từng bắn súng, từng giết người, nhưng chưa từng làm cơm bao giờ.

Đến khi hắn và Thời Sênh ở bên nhau, không bao lâu sau liền thắp sáng kỹ năng nấu ăn.

Thật là thần kỳ!

…

Mấy ngày sau đó, một đám người bị lăn lộn đến không ra bộ dáng gì. Nhưng nhìn thấy hai mươi người ở bên cạnh thì bọn họ lại không muốn chịu thua, muốn phân cao thấp một phen.

Cuối cùng, tất nhiên là chẳng có kết quả gì tốt.

Chuyện đánh nhau bên trong quân doanh đặc huấn thường xuyên phát sinh. Một đám người vốn dĩ đã bị kỷ luật thép của quân đội rèn rũa giờ lại như quay về thời tuổi trẻ, huyết khí phương cương, một lời không hợp liền giơ nắm đấm.

** Huyết khí phương cương: tuổi trẻ tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết, dễ nóng nảy, dễ làm sai.*

Nhưng một ngày nọ, bọn họ phát hiện quân doanh đặc huấn trống rỗng.

Chỉ còn lại vệ binh trông cửa.

Vừa hỏi mới biết, nửa đêm bọn họ đã đi rồi.

Vệ binh trông cửa nói đây là chuyện bình thường, cách một đoạn thời gian, Thời Sênh sẽ dẫn họ ra ngoài huấn luyện, ngắn thì mấy ngày, dài thì một tháng cũng không biết chừng.

“Tại sao Thiếu tướng Diệp không sắp xếp cho chúng tôi?” Hạ Vũ cau mày hỏi?

Vệ binh lắc đầu, “Lúc đi Thiếu tướng còn đang ngủ. Huấn luyện viên Cốc phải ôm anh ấy lên xe.”

Mọi người: “…” Đây là cái quỷ gì?

…

Thời Sênh ném đám người kia tới vùng dã ngoại, để Tiếu Sinh ở lại trông rồi mang Diệp Sâm tới thành phố.

Lúc ngồi trên xe lửa, Diệp Sâm rên rỉ đủ kiểu, chỗ này không thoải

mái, chỗ kia không thoải mái.

Thời Sênh phải lót cho hắn một tầng dựa lưng dày, mặt đen sì, “Có phải anh bị em chiều thành “tiểu công trúa” rồi không hả?”

“Tiểu công trúa là cái gì?” Diệp Sâm không ngại học hỏi.

“Tiểu công chúa.”

Diệp Sâm: “…”

Hắn trầm mặc một chút, “Anh chỉ làm tiểu công chúa của em.”

Mẹ kiếp!

#khả năng ta đã chiều vợ mình hỏng chỗ nào đó rồi, online chờ, rất gấp#

Thời Sênh đẩy đầu hắn sang bên, “Ngủ!”

Diệp Sâm duỗi tay ôm lấy eo cô, vùi mặt vào hõm cổ cô, “Bé con.”

Hắn ôm rất chặt, Thời Sênh cảm giác được sự lo lắng của hắn, đẩy hắn ra một chút, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế hả?”

“Không biết.” Giọng Diệp Sâm rầu rĩ, “Anh khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?” Không phải vừa rồi còn rất tốt sao? Sao đột nhiên lại khó chịu? “Có phải ngồi tàu không thoải mái không? Nhịn một chút, trạm tiếp theo là xuống rồi.”

Diệp Sâm nắm lấy tay Thời Sênh đặt lên ngực mình, “Khó chịu ở đây.”

Thời Sênh: “…”

Quả thật là Diệp Sâm đang rất khó chịu, không biết tại sao mà tự nhiên thấy đau đớn vô cùng, đau tới mức không thở được.

Thời Sênh kéo hắn vào ngực, nhẹ giọng an ủi, “Đừng nghĩ lung tung, em sẽ không rời khỏi anh.”

“Ừ.”

Có lẽ là câu nói kia của Thời Sênh làm hắn yên tâm nên hắn dần dần khôi phục lại, dựa vào cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thời Sênh vuốt mặt hắn, nhìn ra bóng đêm bên ngoài như suy tư gì đó.

Phượng Từ…

Phượng Từ…

Phượng… Từ…

Thật là may mắn.

Thời Sênh đổi tư thế ngồi để hắn được ngủ thoải mái hơn. Cô nhìn người trong lòng, ánh mắt dần dịu dàng trở lại.

Cô nhắm mắt, trong đầu hiện ra mấy hình ảnh.

“A Sanh, về sau cậu sẽ gả cho người thế nào?”

“A Sanh, mình thích cô ấy.”

“Bởi vì cô ấy là ánh sáng, cho nên mình mới phấn đấu quên mình, bị đánh cho tơi bời.”

“A Sanh, khi nào cậu gặp được người cậu thích, cậu sẽ hiểu loại cảm giác thân bất do kỷ này.”

“Đừng sợ hãi, nếu là của cậu thì phải mạnh mẽ giữ lấy, đừng để mình hối hận.”

Thời Sênh mở choàng mắt ra, sau đó duỗi tay che mắt lại, ngăn trở cảm xúc trong đó.

Quả nhiên vẫn bị ảnh hưởng một chút.

Chương 1285: Thiếu tướng thích ngả ngớn (28)

"Nếu tiểu thư Cốc Lam không có câu hỏi nào nữa, vậy chúng ta có thể ký hợp đồng.” Người đàn ông đầu hói mặc vest nhìn Thời Sênh cười thân mật.

Thời Sênh gật đầu, cầm lấy bút và ký tên lên, “Còn lại tôi không quản, tôi sẽ phái người tới công ty, tôi chỉ cần nhìn thấy ngạch buôn bán hằng năm là được. Đương nhiên, nếu các người có động chân động tay thì làm cho kín đáo, nếu để tôi biết thì các người có thể tưởng tượng ra kết cục rồi.”

Thời Sênh nói xong những câu này thì cũng đã hoàn thành ký kết, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đầu hói kia một chút.

Ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ hắt qua ô cửa kính, trong phòng vô cùng nóng nực, nhưng người đàn ông đầu hói lại chẳng cảm nhận được một chút độ ấm nào. C gái đối diện ông ta chẳng khác nào đám lão đại dày dạn kinh nghiệm thương trường, người đầy sát khí.

Ông ta gắng gượng rặn ra một nụ cười, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Đây là điều tất nhiên, hiện tại cô là bà chủ của chúng tôi mà.”

“Đi thôi.”

Người đàn ông đầu hói ngẩn ra, “Thế là… xong ư?”

“Nếu không ông nghĩ tôi còn phải mời ông ăn cơm nữa chắc?”

“Không cần, không cần.” Người đàn ông đầu hói vội vàng xua tay.

Người đàn ông vội vàng rời đi, lúc ra ngoài thì đụng phải Diệp Sâm ở ngoài cửa, biểu tình ông ta cực kỳ kinh ngạc, “Diệp đại thiếu?”

Diệp Sâm không quen biết hắn, chỉ khẽ gật đầu, bước qua bên cạnh ông ta.

Lúc ở thủ đô, hắn cũng tham gia một vài yến hội quan trọng, vài người nhận ra hắn cũng là bình thường, hắn không cần thiết phải biết họ là ai.

Người đàn ông đầu hói thấy Diệp Sâm ngồi xuống bên cạnh bà chủ mới của mình, khó trách tại sao lại ra cái giá lớn như thế, hóa ra là người của Diệp đại thiếu…

Người đàn ông hói đầu lập tức hủy diệt hoàn toàn những ý tưởng không thực tế trong đầu. Người của Diệp đại thiếu thì ai dám động chứ?

…

Thời Sênh và Diệp Sâm ở bên ngoài mấy ngày. Chủ yếu là Diệp Sâm muốn ở đợi ở đây. Dù sao hắn cũng là người lớn lên ở thành phố xa hoa trụy lạc. Thành phố lớn mới là sân nhà của hắn.

Không biết là vô tình hay cố ý mà hắn đưa Thời Sênh đi gặp không ít người. Lấy thân phận của hắn, những người này ít nhiều sẽ cho Thời Sênh mặt mũi, hoặc mở cửa sau, hoặc cho cô một ít tiện lợi.

Tuy rằng Thời Sênh cũng chẳng cần.

“Chơi đủ chưa?” Thời Sênh ngồi sát vào người ở trên giường, “Chơi đủ rồi thì về thôi.”

Diệp Sâm tháo lỏng áo, cổ áo mở rộng, để lộ ra một mảng da thịt lớn, “Bé con, em không thích thế giới chỉ có hai chúng ta thôi sao?”

Thời Sênh: “…” Thế giới hai người cái rắm ấy!

Cô là người trả tiền đấy!

Thời Sênh ngồi xuống mép giường, “Thiếu tướng Diệp, chúng ta tính xem mấy ngày này anh đã tiêu hết của em bao nhiêu tiền rồi?”

Diệp Sâm ngồi dậy, “Bé con, nói đến tiền bạc sẽ tổn thương tới tình cảm đấy. Anh là người đàn ông của em, tiêu tiền của em thì có sao đâu?”

“Anh biết loại đàn ông nào mới tiêu tiền của phụ nữ không hả?”

Diệp Sâm nhìn Thời Sênh, không đáp.

Thời Sênh chống giường bò lên người hắn, từ trên cao nhìn xuống, “Trai bao đấy, Thiếu tướng Diệp, anh muốn bị em bao nuôi à?”

“Muốn.” Ánh mắt Diệp Sâm tràn đầy nghiêm túc, “Anh chỉ muốn thuộc về một mình em. Bé con, em mua đứt anh là có lời lắm đó.”

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, “Sao không phải là anh mua đứt em?”

Diệp Sâm bất đắc dĩ, “Không có tiền mà.”

Hắn rất nghèo, hoàn toàn có thể coi là Thiếu tướng nghèo nhất trong

lịch sử.

Thời Sênh: "…" Lý do này cô hoàn toàn không có gì để nói.

"Bé con, nghĩ cái gì thế?" Diệp Sâm phát hiện ra mình hôn nửa ngày mà người ta không thèm đáp lại, không khỏi buồn bực, "Ở trên người anh mà còn nghĩ tới những cái khác hả?"

Thời Sênh nghiêng đầu đi, "Anh không biết tiết chế một chút à?"

Cánh môi Diệp Sâm di chuyển, dừng trên xương quai xanh của cô, ngón tay nhẹ nhàng đẩy vạt áo của cô lên, cười ái muội, "Anh muốn cùng em chết ở trên giường."

Mẹ kiếp!

Còn có mặt mũi hay không hả?

Cô giống như là thuốc phiện, chỉ cần dính một chút thôi là sẽ sa luôn vào trong đó, sống mơ mơ màng màng.

…

Thời gian nửa năm nhanh chóng trôi qua. Đám người Hạ Vũ bị lăn lộn ở quân doanh đặc huấn đến thảm. Quan trọng nhất là bọn họ thường xuyên phải ở lại trông giữ quân doanh lớn như thế, đám người kia ra ngoài chưa bao giờ đưa bọn họ theo.

Hơn nữa, bọn họ còn không thể ra ngoài.

Trước kia quân doanh đặc huấn không có cảnh vệ, nhưng từ khi bọn họ tới thì lại có.

Muốn đi ra ư? Không có cửa đâu.

Hạ Vũ cũng chẳng điều tra được gì, trong quân doanh đặc huấn chẳng có gì hết.

Ngày khảo hạch quân doanh đặc huấn càng lúc càng gần, cũng sắp đến lúc họ chuẩn bị phải rời khỏi nơi này.

Khảo hạch chia làm hai phần, khảo hạch căn cứ và khảo hạch thực chiến.

Khảo hạch căn cứ Diệp Sâm có thể sắp xếp, người của quân khu xác nhận là có thể hoàn thành. Nhưng khảo hạch thực chiến thì phải chờ bên trên đưa nhiệm vụ xuống.

Tháng chín.

Mấy máy bay trực thăng đột nhiên xuất hiện trên không trung của quân doanh đặc huấn.

Người trong quân doanh đều biết nhiệm vụ của khảo hạch thực chiến tới rồi.

Hoắc Quốc mang theo vài người bước ra khỏi trực thăng, sắc mặt âm trầm.

“Chú Hoắc, chú đã trở lại rồi.” Tiếu Sinh tung ta tung tăng chạy lên, “Chú tới đưa nhiệm vụ khảo hạch sao?”

“Thiếu tướng đâu?” Hoắc Quốc không trả lời Tiếu Sinh mà trầm giọng hỏi.

Tiếu Sinh nghĩ nghĩ, “Thiếu tướng hẳn là… ừm, ở bên cạnh Tiểu

Lam.”

“Đưa tôi đi gặp Thiếu tướng.”

Tiếu Sinh nhìn sắc mặt không tốt của Hoắc Quốc thì nuốt hết lời định nói vào bụng rồi đưa ông ta đi tìm Diệp Sâm.

Diệp Sâm và Thời Sênh đều đang ở văn phòng. Hai người rất bình thường, không làm chuyện gì thiếu nhi không nên xem.

“Thiếu tướng!” Hoắc Quốc đứng nghiêm làm quân lễ.

Diệp Sâm chỉ nhìn ông một cái, miệng hơi nhếch lên, “Nhiệm vụ gì?”

Ánh mắt Hoắc Quốc sầm xuống, chỉ đứng đó không nói chuyện.

Một hồi lâu sau ông mới nhìn về phía Thời Sênh, ý là có cô ở đây thì không tiện nói.

Thời Sênh đứng lên định ra ngoài, Diệp Sâm lên tiếng, “Hoắc Quốc, tôi không muốn nhắc lại những lời mình đã nói trước đây.”

“Đây là cơ mật.”

“Chú cho rằng nếu cô ấy muốn biết, cho dù bây giờ chú gạt được thì sau đó tôi sẽ không nói ra sao?”

Hoặc Quốc: “…” Thiếu tướng, rốt cuộc cậu đắc ý cái gì chứ?

Cậu cho rằng đây là trò chơi gia đình sao?

Hoắc Quốc lại nhìn Thời Sênh, cuối cùng nói với giọng hơi căm tức, “Nhiệm vụ khảo hạch của các cậu là thành công bắt được Thành

Cát.”

“Khó thế sao?” Diệp Sâm hơi nhướng mày, “Ông già không phản đối nhiệm vụ này?”

“Thiếu tướng… Hoàn cảnh hiện tại của Diệp gia không tốt như cậu nghĩ.” Giọng Hoắc Quốc có vài phần bất đắc dĩ.

“Thành Cát là ai?” Thời Sênh hỏi một câu.

“Một tên trùm buôn thuốc phiện, vô cùng gian xảo, khiến người bên trên vô cùng đau đầu. Vốn dĩ loại nhiệm vụ này sẽ không bao giờ đưa ra làm khảo hạch, nhưng nhiệm vụ đã cấp xuống rồi. Rõ ràng là muốn mọi người khảo hạch thất bại, thậm chí là… mất mạng.”

Hoắc Quốc biết mình không nói thì Diệp Sâm cũng sẽ nói, vì thế ông cũng không muốn làm mất thêm thời gian.

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Quốc nhìn Diệp Sâm chằm chằm, “Lần này khảo hạch của bọn họ không phải những người đó mà là Thiếu tướng cậu, những người đó chỉ là chôn cùng mà thôi. Chỉ khi cậu chết đi thì Diệp gia mới hoàn toàn rơi đài.”

Thời Sênh xoa cằm, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm. Người của cô mà cũng dám động vào, lá gan thật sự lớn, cũng không biết có đủ lớn để đối mặt với hậu quả không?

Tốt nhất đừng mắc bệnh tim đấy.

Hoắc Quốc nhắc nhở một câu, “Tiểu thư Cốc Lam, hồ sơ của cô cũng đã ở trên bàn những người đó.”

Thời Sênh không thèm để ý, “Cũng chỉ là những thông tin tôi muốn

cho họ thấy mà thôi. Lúc nào lên đường?”

Hoắc Quốc nhìn bộ dáng trấn định của cô thì không hiểu sao đáy lòng cũng an tâm hơn một chút.

“Lập tức lên đường.”

Chương 1286: Thiếu tướng thích ngả ngớn (29)

Mọi người trong quân doanh đặc huấn đều chờ xuất phát, bao gồm cả nhóm 50 người kia.

Hoắc Quốc không biết chuyện này, là Tưởng Kiến Hoa tự mình tới sắp xếp. Thời Sênh nhìn hắn và Hạ Vũ nói chuyện với nhau. Biểu tình của Hạ Vũ có hơi kháng cự, cuối cùng thậm chí còn có vẻ phẫn nộ.

Sau đó, không biết Tưởng Kiến Hoa nói gì, sắc mặt Hạ Vũ tối sầm lại, xoay người ngồi lên máy bay trực thăng.

Thời Sênh đoán, Tưởng Kiến Hoa yêu cầu Hạ Vũ tìm cơ hội diệt trừ Diệp Sâm.

Hạ Vũ dù sao cũng là nam chính, dù có biến chất thì cũng không thể nào lập tức đồng ý, cho nên hắn mới có biểu hiện kháng cự và phẫn nộ.

Sau đó, Tưởng Kiến Hoa đã dùng thứ gì đó uy hiếp Hạ Vũ. Hạ Vũ không đồng ý nhưng cũng không từ chối nữa.

Thời Sênh nhìn biểu tình của Tưởng Kiến Hoa trong chốc lát, phát hiện ông ta chẳng có gì hoảng hốt, chứng tỏ ông ta nắm chắc trong lòng chuyện Hạ Vũ sẽ đáp ứng mình.

Tưởng Kiến Hoa nhận thấy có người đang nhìn mình nên cũng nhìn về phía Thời Sênh, sau đó biểu tình của ông ta hơi biến đổi. Thời

Sênh nhếch miệng cười, cười đến âm trầm. Tưởng Kiến Hoa chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm lưng.

Hoắc Quốc đi cùng bọn họ, nhưng cũng chỉ đưa họ tới biên cảnh, sau khi chuyển từ máy bay trực thăng sang xe tải thì ông ta không thể đi cùng được nữa.

Hoắc Quốc chào một cái theo nghi thức quân đội, “Thiếu tướng, chờ cậu trở về.”

Diệp Sâm lười biếng phất tay.

Sau khi lên xe, người phụ trách lần hành động này đưa tư liệu cho Diệp Sâm. Diệp Sâm lật xem trong chốc lát rồi đưa cho Thời Sênh.

Người phụ trách nhìn Thời Sênh với biểu tình phức tạp nhưng cũng không ngăn lại.

Thời Sênh mở tư liệu ra, trang đầu tiên là tư liệu cá nhân của Thành Cát, xuất thân nông thôn, lúc trẻ từng nhập ngũ, cũng đã từng là quân nhân kiêu ngạo.

Hiện là trùm buôn thuốc phiện, còn là kẻ kiêu ngạo nhất trong các ông trùm buôn thuốc phiện.

Loại lão đại như thế này mà có lý lịch trâu bò một tí thì không biết có thể treo bao nhiêu thiên chi kiêu tử* lên đánh.

** Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại hàm nghĩa đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.*

Lần này, một người nằm vùng của bọn họ ở bên cạnh Thành Cát truyền tin ra báo rằng Thành Cát sẽ có một cuộc giao dịch lớn.

Mấy vụ bắt trùm thuốc phiện thế này, nếu chỉ bắt được người mà không bắt được hàng thì không tốt chút nào. Tìm được hàng mà không bắt được người cũng không xong, nhất định phải bắt được cả người lẫn hàng.

Vì nhiệm vụ lần này, bọn họ còn xin nhiều lực lượng khác chi viện, nhất định phải bắt được Thành Cát.

“Các anh xác định người nằm vùng này không bị xúi giục gì đấy chứ?” Thời Sênh khép tư liệu lại, cười như không cười liếc nhìn người phụ trách.

“Chúng tôi đều là người được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuyệt đối sẽ không bán đứng đồng đội.” Sắc mặt người phụ trách trầm xuống, quanh thân tản mát ra khí tràng cường đại của quân nhân, “Anh ấy dùng cả sinh mạng để truyền tin ra, tôi không hy vọng sau này được nghe lại lời nói này nữa.”

“Chẳng phải Thành Cát cũng được trải qua huấn luyện nghiêm khắc sao?” Thời Sênh chẳng sợ hãi trước sự tức giận của người phụ trách, chỉ hếch cằm nói.

Người phụ trách: “…”

Lúc xe tới doanh địa, Thời Sênh mở cửa xe đi xuống. Diệp Sâm xuống xe theo, “Em phát hiện ra điều gì ư?”

Hắn cũng đã đọc tư liệu kia rồi, chẳng có gì sai sót cả.

Thời Sênh nhìn nhóm hai mươi người bên kia xuống xe, tùy tiện nói,

“Không có gì, dọa hắn chơi thôi.”

Khóe miệng Diệp Sâm nhếch lên, “Hắn sẽ bị dọa được sao?”

“Ai biết, em chỉ muốn dọa hắn chút thôi, không được à?” Thời Sênh nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Sâm.

Diệp Sâm cười khẽ, trong mắt đầy cưng nựng, “Được, em làm cái gì cũng đúng hết.”

Thời Sênh và Diệp Sâm được sắp xếp ở khu vực trung gian của doanh địa, những người khác được sắp xếp ở bên ngoài.

Diệp Sâm đến doanh địa liền lâm vào bận rộn, cả ngày bận mở họp, mở họp, mở họp.

Sau đó, càng lúc càng có thêm nhiều người tới. Vì một tên Thành Cát mà có thể động can qua lớn như thế này, Thời Sênh nghi ngờ không biết có phải tên Thành Cát đó có ba đầu sáu tay không nữa.

“Nghe nói vị kia của Diệp gia cũng tới, sao không thấy người đâu?”

“Lúc trước tôi có gặp qua, trẻ hơn tôi tưởng rất nhiều. Nghe nói án tử buôn lậu xuyên quốc gia lần trước cũng là cậu ta dẫn người triệt phá. Diệp đại thiếu gia đó cũng đâu có ăn chơi trác táng như người ta đồn đâu nhỉ?”

“Nếu thật sự là kẻ ăn chơi trác táng thì hắn đã không lên tới vị trí Thiếu tướng nhanh như thế…”

Thời Sênh nghe được mấy câu thảo luận của đám người này mới biết Diệp Sâm rất nổi tiếng trong quân ngũ. Cô còn nghĩ quân hàm Thiếu tướng của hắn là đi cửa sau mà có, không ngờ đều là hắn tự

thân vận động.

Diệp Sâm nhập ngũ 5 năm trước, nghe nói vừa vào đã khiến trong quân khu gà bay chó sủa, mấy lần bị đá ra khỏi quân ngũ. Sau đó không hiểu sao lại vào được bộ đội đặc chủng.

Lần gia nhập này không những không bị đá ra mà quân hàm càng lúc càng tăng, như ngồi hỏa tiễn bay lên vậy.

Buổi tối, Diệp Sâm về liền tới doanh trướng Thời Sênh ở theo bản năng.

“Bé con.” Khí thế trên mặt Diệp Sâm lập tức yếu hẳn xuống, “Nhớ anh không?”

“Nhớ cái rắm.” Thời Sênh trợn mắt, vừa gặp lúc giữa trưa còn gì.

“Bé con không yêu anh nữa sao?” Diệp Sâm bày ra vẻ mặt bi thương.

Thời Sênh: “…”

Anh mà còn vô cớ gây rối, ông sẽ đánh đòn đấy!

Thời Sênh đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Diệp Sâm, “Không ngờ anh cũng lợi hại như thế.”

“Đương nhiên, chẳng phải bé con tự mình trải nghiệm rồi sao?” Khóe miệng Diệp Sâm hơi nhếch lên, tràn đầy tự hào.

Thời Sênh: “…”

Tại sao câu nào về tới miệng hắn đều cũng sen đen tối như thế?

Không thể nào nói chuyện cùng được.

“Bé con, ngày 26 tác chiến em không cần tham gia.” Diệp Sâm đột nhiên nói, “Anh không muốn em gặp phải nguy hiểm gì.”

“Anh có tham gia không?”

“Anh là người phụ trách bọn họ, sao có chuyện không tham gia chứ.” Tuy rằng người là do Thời Sênh đào tạo nhưng hắn mới là huấn luyện viên của quân doanh đặc huấn trên danh nghĩa.

“Anh cảm thấy em sẽ để mặc kệ anh đi một mình ư?”

Diệp Sâm nhíu mày, “Nhưng mà…”

Thời Sênh dùng miệng ngăn lại câu nói kế tiếp của Diệp Sâm. Diệp Sâm bị hôn tới choáng váng, sau đó nói những chuyện gì hắn cũng không nhớ nổi nữa.

Đến khi ra ngoài rồi, gió đêm thổi tới làm hắn thanh tỉnh lại.

Trong mắt hắn toàn là vẻ bất đắc dĩ, sao mới bị dụ dỗ một chút mà đã chẳng nhớ gì rồi thế này.

Ở vào thời cổ đại thì hắn tuyệt đối sẽ là hôn quân.

…

Thời gian giao dịch của bọn người Thành Cát là rạng sáng ngày 26 tháng chín. 7 giờ tối ngày 25, người trong doanh địa bắt đầu phân chia, bố trí nhiệm vụ của từng người.

Diệp Sâm mặc quân trang. Đây là lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy hắn mặc quân trang, có hơi chấn động, lại rất mê hoặc…

Trong đầu Thời Sênh hiện lên một ý tưởng không quá thuần khiết.

Thời Sênh nhìn Diệp Sâm phân phối nhiệm vụ đâu vào đấy. Nàng dâu nhà cô trước nay đều không yếu, chỉ là thu hết mọi ánh hào quang trước mặt cô mà thôi.

Mắt Thời Sênh cong lên như trăng lưỡi liềm, thích hắn quá đi mất!

Năm mươi người Hạ Vũ không thuộc sự quản lý của Diệp Sâm mà là thuộc sự quản lý của người phụ trách. Không phải lần đầu Hạ Vũ tham gia nhiệm vụ như thế này, nhưng mà bộ dáng nghiêm túc của Diệp Sâm thì quả thật là lần đầu hắn mới thấy.

Trước kia, lúc còn trong quân doanh, Diệp Sâm luôn mang bộ dáng lười nhác của một tên du thủ du thực chứ đừng nói là mặc quân trang lấy một lần.

“Xuất phát.” Diệp Sâm cao giọng hô, so với người khác thì âm thanh này cũng không lớn, chỉ là lại có một loại khí thế không thể cãi lại.

Thời Sênh cầm lấy một ba lô quân dụng, đi phía sau đội ngũ.

Nhiệm vụ của bọn họ là mai phục xung quanh địa điểm giao dịch, chờ những người khác hành động, sau đó tùy thời bắt giữ Thành Cát.

Sắp xếp vô nghĩa như thế, những người khác đều có ý kiến, kia là một đám lính chưa từng tham gia thực chiến bao giờ, sao có thể đảm đương nhiệm vụ quan trọng như thế được.

Nhưng đây là mệnh lệnh từ bên trên, bọn họ phản đối cũng không có hiệu quả gì.

Rời khỏi phạm vi của những người đó, đi được một khoảng cách, Thời Sênh bảo mọi người dừng lại, “Chúng ta đi vòng từ bên kia sang.”

“Hửm?” Diệp Sâm nhìn cô khó hiểu.

“Còn nhớ rõ nhiệm vụ của chúng ta là gì sao?”

“Bắt sống Thành Cát.”

“Ừ hử.” Thời Sênh gật đầu.

Nhiệm vụ của bọn họ chỉ là bắt sống Thành Cát, còn hành động của những khác có thất bại hay không thì không nằm trong phạm vi xem xét của cô.

Diệp Sâm đảo mắt, đột nhiên cười, “Em cũng thật nhẫn tâm.”

“Em chỉ để ý những thứ em để ý, những người khác không liên quan gì tới em.”

“Vậy anh nên cảm thấy vinh hạnh.” Vì có thể được em ưu ái.

Chương 1287: Thiếu tướng thích ngả ngớn (30)

Thời Sênh dẫn mấy người kia đi theo một đường khác. Nhóm người này vốn là fan não tàn của Thời Sênh nên cô nói gì bọn họ cũng sẽ nghe theo.

Bọn họ mai phục ở trên một con đường nhất định phải đi qua.

Thời gian chờ đợi rất nhàm chán, Thời Sênh và bọn họ bắt đầu cùng nhau cắn hạt dưa tán gẫu.

Diệp Sâm dựa vào thân cây đứng, mi mắt rũ xuống nhìn người bên cạnh, khóe miệng hơi cong lên. Người khác mang theo binh lính lần đầu tham gia thực chiến sẽ cực kỳ khẩn trương.

Nhưng đám người này thì sao?

Còn có tâm tư cắn hạt dưa, cứ như đang đi dạo chơi ngoài ngoại thành ấy.

“Huấn luyện viên, có động tĩnh rồi.” Người canh gác phía trước chạy về báo.

Một đám người cắn hạt dưa lập tức đứng lên, nhanh chóng trở về vị trí của mình.

Thời Sênh vẫn ngồi nguyên tại chỗ như cũ, âm thanh cắn hạt dưa tanh tách, âm thanh yên tĩnh vang lên trong núi rừng nghe cực kỳ quỷ dị.

Xe từ đường núi bên dưới dần dần tiến lại, âm thanh lấn át cả tiếng cắn hạt dưa của Thời Sênh.

Xe càng lúc càng tới gần, nhưng một đám người vẫn không có động tĩnh, tùy ý để xe đi qua.

Chiếc xe nhanh chóng biến mất ở đoạn cua cuối đường, đến chừng nửa giờ sau, lại tiếp tục có xe xuất hiện.

Diệp Sâm làm ám hiệu bằng tay.

Trong bóng đêm, những người khác bắt đầu hành động.

Toàn bộ hành trình, Thời Sênh đều chỉ chuyên chú cắn hạt dưa xem diễn, trong âm thanh súng nổ dày đặc, âm thanh cắn hạt dưa của cô hoàn toàn không chìm nghỉm.

…

Đội ngũ của Hạ Vũ ở bên cạnh người phụ trách nghe thấy tiếng súng thì vẻ mặt ngơ ngẩn.

Đồng dạng ngơ ngẩn còn có hai bên đang chuẩn bị trao đổi hàng hóa.

Nghe thấy tiếng súng, mọi người đều rút súng nói với đối phương, “Mẹ kiếp, giỏi lắm, đen ăn đen sao?”

“Đó là phương hướng mà chúng tao tới, mẹ kiếp ai dám đen ăn đen chứ? Đánh cho tao!” Người của Thành Cát còn tức giận hơn. Thành Cát mang theo súng ngồi ở đằng sau, những người này dám ra tay ở sau lưng hắn, còn cắn ngược một cái, thật đáng giận!

Tiếng súng đầu tiên vang lên, tiếp theo là một tràng dài tiếng súng.

Mắt thấy đám người Thành Cát muốn rút lui, người phụ trách cũng không chậm trễ, mệnh lệnh bọn họ nổ súng.

Đột nhiên có kẻ thứ ba vọt ra, đám người vừa rồi còn bắn nhau túi bụi liền lập tức nhắm súng về kẻ thứ ba kia, thực rõ ràng biết được người động thủ không phải đối phương.

“Đội của Thiếu tướng Diệp không ở đây.” Có người đột nhiên hô lên.

Lúc này đã nổ súng, nhưng Diệp Sâm vốn nên mai phục ở gần đó lại không có nửa điểm động tĩnh.

Sắc mặt người phụ trách đen như mực, bởi vì không có đám người Diệp Sâm chặn lại thì đối phương có một hướng để lui về.

“Bọn chúng muốn bỏ chạy, ngăn chúng lại ở mặt bên.”

“Đuổi theo!”

Tiếng súng truyền đi rất xa trong khu vực núi non. Chim rừng cũng bị dọa sợ, vỗ cánh bay lên phành phạch.

Mà lúc này, đội ngũ bị Thời Sênh chặn lại đều bị trói. Thời Sênh đi qua trước mặt tên này, “Không có.”

Thành Cát không ở đây.

“Huấn luyện viên, hàng trên xe toàn là bột mì.”

“Huấn luyện viên, không phải là chúng ta làm không công rồi sao?”

“Dễ dàng bắt được như thế thì có thể trở thành lão đại có thể khiến quân đội đau đầu ư?” Thời Sênh trợn mắt, “Ném bọn chúng lên xe, đi.”

Mọi người ngơ ngác, “Đi đâu cơ?”

Thời Sênh híp mắt, “Đuổi bắt xã hội đen.”

Mọi người: “…”

…

Ở giữa vùng núi non có một đống biệt thự được xây cất vô cùng xa hoa.

Một người đàn ông ăn mặc cực kỳ lòe loẹt từ ngoài tiến vào, giọng đầy tức giận, “Có cảnh sát? Hừ, may mắn lần này tao không tính toán bán hàng ra, nếu không thì mất trắng rồi, tổn thất bao nhiêu đứa?”

Động tác vào cửa của hắn đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn một đám phụ nữ bị trói thành cụm, cảm giác nguy hiểm nảy lên.

Giây tiếp theo, hắn lập tức lui về sau.

Nhưng mà bên người đã bị vây quanh, những họng súng đen ngòm chĩa về phía hắn.

Cũng phải cảm tạ thời đại này thông tin chưa phát triển quá mức, chỉ cần bắt tất cả mọi người lại, muốn mật báo cũng không dễ dàng nữa.

Những người này đều mặc áo ngụy trang, không cần đoán cũng biết

là ai.

Tầm mắt Thành Cát đảo qua bốn phía. Lũ vệ sĩ vừa rồi còn đứng xung quanh giờ đều đã ngã hết xuống đất.

Mẹ!

Thành Cát chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình bị người ta tới tận hang ổ bắt lại.

Hắn bị trói và đẩy vào trong biệt thự. Trong biệt thự có thêm hai người, cô gái nhìn còn rất trẻ, ngồi trên sofa uống trà.

Người đàn ông thì hắn nhận ra, Diệp Sâm.

Thành Cát nhanh chóng bình tĩnh lại, ở chỗ này của hắn chẳng có gì, dù có bị băt thì cũng chẳng sao, cho nên hắn hỏi đầy vẻ đúng lý hợp tình, “Chúng mày là ai? Muốn làm gì?”

“Thành tiên sinh đừng nóng vội, hàng của anh sẽ lập tức tới thôi.” Thời Sênh buông chén trà, tủm tỉm cười nói.

Thành Cát không ngờ người lên tiếng lại là Thời Sênh, tầm mắt hắn đảo qua trên người cô, híp mắt lại hỏi, “Có ý gì?”

Diệp Sâm không nói gì, sao lại để đứa con gái này nói chuyện chứ?

“A, vừa rồi chờ Thành tiên sinh hơi buồn chán cho nên đã bảo quản gia của anh kéo hàng hóa tới đây rồi.”

Thành Cát cười lạnh, “Làm gì có chuyện đó.”

“Thành tiên sinh, trên thế giới này chẳng có chuyện gì là không có

khả năng cả. Người thành tâm thì chuyện sẽ thành.” Thời Sênh nhếch miệng cười, “Chúng ta cứ từ từ rồi sẽ biết.”

Thành Cát còn muốn nói gì đó nhưng đã bị người phía sau lấp kín miệng lại.

Hắn ưm ưm hai tiếng, như một con sư tử bị chọc giận, đôi mắt trợn lên, gân xanh nổi đầy trán, nhìn rất đáng sợ.

Tuy rằng hàng của Thành Cát không ở đây nhưng kho hàng ngầm lại xây ở ngay bên cạnh, chỉ mấy giờ sau, đội ngũ vận chuyển hàng liền lục tục tới đây.

Cô gái ngồi đối diện nhìn hắn cười, giọng mềm mại, dễ nghe, “Thành tiên sinh, anh xem, hiện tại không phải đã có tang vật rồi sao?”

“Ưm ưm ưm…” Thành Cát giãy giụa rất mạnh.

Lần đầu gặp phải loại cảnh sát như nước không chảy theo dòng thế này, Thành Cát thực tuyệt vọng.

Mẹ nó, đây là vu oan hãm hại!

Tuy rằng đó là hàng của hắn…

Theo cách nói của Thời Sênh, cái này không phải là vu oan hãm hại mà chỉ là giúp hắn đem đồ về đúng nơi đúng chỗ, là hành vi của Lôi Phong, rất bình thường.

Nhóm hai mươi người kia cảm thấy thật tuyệt vọng, sao cứ có cảm giác huấn luyện viên đang hố mình thế nhỉ?

…

Thành Cát sa lưới, chuyện sau đó đều giao lại cho cảnh sát.

Nhưng chuyện Diệp Sâm tự tiện rời đi cũng bị báo cáo lên trên, nghe nói bên trên muốn xử phạt Diệp Sâm, còn rất nghiêm trọng.

Kết quả, lệnh xử phạt còn chưa phát ra thì đã bị người ta ngăn lại.

Người của Diệp gia nghe thấy tin tức này đều lộ vẻ không thể hiểu nổi.

“Ai đã nói gì sao?” Ông Diệp rất kinh ngạc, hỏi đồng liêu* tới truyền tin một câu như thế.

** Đồng liêu: Bạn cùng làm quan.*

Đồng Liêu ra vẻ thần bí, nói: “Anh tuyệt đối không đoán ra là ai đâu.”

Ông Diệp trầm tư mấy giây, “Lão gia tử của Cốc gia sao?”

Người có thể lên tiếng được trong chuyện này cũng chỉ có vài người, nhưng mà đứng ở bên phía ông thì tính ra cũng chỉ có vị kia.

Đồng liêu: “…”

Ông Diệp nhìn biểu tình của đồng liêu liền biết mình đã đoán đúng rồi, “Đúng là lão nhân gia sao?”

“Thằng nhóc nhà anh thật may mắn khi được cô bé nhà họ Cốc coi trọng.”

Vẻ mặt của ông Diệp liền thay đổi.

“Lão Diệp, đã nhiều năm như thế rồi, chúng ta cũng không còn là những thanh niên huyết khí tràn trề như ngày xưa nữa. Anh Cốc cũng đã rời khỏi thành phố nhiều năm như thế, có ân oán gì thì cũng bỏ qua đi. Lại nói, để tên nhóc nhà anh cưới cô bé nhà người ta về, không phải là thành người một nhà rồi sao?”

Ông Diệp lắc đầu cười khổ, “Việc này không như các anh nghĩ đâu.”

Chương 1288: Thiếu tướng thích ngả ngớn (31)

Vất vả lắm ông Cốc mới nhìn thấy con gái nhà mình, nhưng sau đó lại thấy cái đuôi Diệp Sâm thì chỉ hận không thể lấy chổi quét người ta ra ngoài.

Diệp Sâm rời khỏi Thời Sênh, cùng ông Cốc ngồi ở trong sân, thái độ của hắn rất chân thành, “Bác Cốc, cảm ơn bác cầu tình thay con.”

“Không hiểu cậu đang nói cái gì.” Ông Cốc xụ mặt, “Đừng tưởng tôi làm thế thì sẽ để cho cậu bước chân vào cửa nhà tôi. Tôi nói cho cậu biết, không có cửa đâu.”

Diệp Sâm không sợ chết, nương theo lời của ông Cốc, nói tiếp, “Không sao đâu bác, con có thể bò tường.”

Ông Cốc túm lấy đồ ăn bên cạnh ném lên người Diệp Sâm.

Một màn này bị bà Cốc nhìn thấy, ông Cốc liền ăn một trận mắng.

Vất vả lắm mới đến lúc ăn cơm, còn chưa cầm đũa lên thì bên ngoài đã vang lên tiếng xe, tiếp theo đó cổng nhà bị người ta đẩy ra, một đám người tiến vào.

Người đi đầu là một người đàn ông mặc quân trang thẳng tắp, mặt mày sắc bén, khá giống Diệp Sâm.

“Ba?” Diệp Sâm đứng lên, “Sao mọi người lại tới đây?”

Ông Cốc ngẩng đầu liếc nhìn một cái, sau đó cầm đũa bắt đầu ăn cơm. Bà Cốc đá chân ông ở dưới gầm bàn. Ông Cốc mới oán hận nhai nuốt hai miếng rồi buông đũa ra, “Ông tới làm gì?”

Ông Diệp thấy bộ dáng không vui của ông Cốc liền cười, “Đến thăm con dâu tương lai của tôi.”

Ông Cốc lạnh lùng đáp: “Ở đây không có con dâu tương lai của ông, cửa lớn ở bên kia, không tiễn.”

“Không phải là đây rồi sao?” Ông Diệp nhìn Thời Sênh, “Thằng nhãi nhà tôi số tốt, một cô bé tốt như thế này phải sớm cưới về nhà. Thằng nhóc, con nói đi?”

Diệp Sâm nhấp môi cười, “Ba, con muốn cưới, nhưng mà bé con phải nguyện ý gả cho con mới được.”

Việc này hắn nói cũng không được.

“Tôi không đồng ý!” Ông Cốc muốn vỗ bàn, nhưng đồ ăn trên bàn nhiều nên không xuống tay được, chỉ có thể vỗ đùi.

“Ông đủ rồi.” Bà Cốc véo ông một chút, “Lão Diệp từ xa tới đây, mau tới ngồi đi, tôi lấy cho ông đôi đũa.”

“Vậy tôi không khách khí nữa.” Ông Diệp không để ý tới ánh mắt giết người của ông Cốc, lập tức ngồi vào vị trí của Diệp Sâm, sau đó đưa cho Thời Sênh một cái hộp nhỏ, “Cô bé, đây là lễ gặp mặt, đừng chê nhé!”

Thời Sênh liếc nhìn Diệp Sâm một cái, sau đó thong thả tiếp nhận, “Cảm ơn bác trai.”

“Ngoan, vẫn là con gái ưa nhìn, lễ phép nhất.”

Lời này chính là đang nói ông Cốc không hiểu lễ phép.

Thời Sênh nghĩ ông Cốc chắc sắp cầm chổi đuổi người tới nơi rồi, vội vàng trấn an một chút, “Ba, đừng quên hôm nay là tiệc đón gió tẩy trần cho con.”

Đã lớn tới tuổi này rồi mà còn giống như trẻ con, có gì vui chứ?

Bà Cốc lấy thêm bát đũa cho ông Diệp, trước kia bữa cơm là ông Cốc đối đầu Diệp Sâm, bây giờ là ông Cốc với ông Diệp đối chọi lẫn nhau.

Thời Sênh đỡ trán, cuộc sống này không thể nào qua được.

Nhưng ba con nhà họ Diệp đều có một tuyệt kỹ, đó là có thể chuốc say ông Cốc.

Thời Sênh và Diệp Sâm hợp lực đưa ông Cốc về phòng, sau đó cô quay đầu nhìn hắn, “Sao ba anh tới mà anh không báo cho em một câu?”

“Anh có biết đâu.” Diệp Sâm rất vô tội, căn bản anh cũng không biết ông Diệp sẽ tới đây. Hơn nữa bọn họ cũng vừa mới về, sao ông Diệp liên hệ với hắn ngay được chứ?

Thời Sênh: “…”

“Đi thôi, đi ra ngoài.” Thời Sênh đẩy Diệp Sâm ra ngoài.

“Bé con, khi nào thì em đồng ý gả cho anh?”

“Chờ anh trả nợ xong.”

Diệp Sâm không phục, “Chẳng phải anh đã bồi thường thịt rồi sao? Sao còn nợ gì nữa?”

Thời Sênh trừng hắn, “Em nói có là có.”

Diệp Sâm ấm ức, “Bé con…”

“Chuyện năm đó, tôi hy vọng bà không oán trách tôi.”

Thời Sênh và Diệp Sâm đồng thời dừng lại, hai người liếc nhìn nhau, ghé tai vào cửa nghe lén.

Bà Cốc hơi mỉm cười, giọng rất dịu dàng, “Đã qua rồi thì đừng nhắc lại nữa. Lão Cốc cũng không hận thù gì ông, chỉ là không bỏ mặt mũi xuống được thôi.”

Ông Diệp trầm mặc trong chốc lát, thở dài, “Ông ấy vẫn ghi hận với tôi.”

“Năm đó, nếu không phải tại tôi thì ông ấy và bà đã không nổi lên xung đột, sau đó còn liên lụy bà…” Giọng ông Diệp tràn đầy áy náy, “Đứa bé năm đó mà được sinh ra thì cũng lớn như Diệp Sâm bây giờ rồi.”

“Lão Diệp, đã là quá khứ rồi thì để cho nó qua đi.” Giọng bà Cốc mang thêm vài phần nghẹn ngào.

“Aizz, thực xin lỗi, đáng lẽ không nên nhắc tới chuyện này.”

“Không sao, là đứa bé ấy phúc mỏng.”

Thời Sênh quay đầu nhìn Diệp Sâm, “Anh biết tại sao lại thế không?”

Diệp Sâm lắc đầu, hắn chỉ biết hằng năm khi ăn Tết, ông già hắn sẽ dẫn hắn tới chúc Tết Cốc gia. Thường họ cũng không ở nhiều, chúc Tết xong rồi đi luôn.

Buổi tối, Diệp Sâm đưa ông Diệp vào ở trong quân khu, nửa đêm lại nhảy cửa sổ vào phòng Thời Sênh, kể cho cô nghe chuyện của thế hệ trước.

Ông Cốc với ông Diệp lớn lên bên nhau từ nhỏ, vốn dĩ là ông Diệp phải kế thừa gia nghiệp, nhưng vì ông Cốc nên ông cũng lựa chọn nhập ngũ.

Lúc đó, cả Diệp gia đều bị tức điên.

Con đường này không dễ đi, nhưng hai người đều rất kiên trì.

Đến tận sau khi ông Cốc kết hôn không lâu, ông Diệp chọc phải mấy thế lực lưu manh, ngay từ đầu đám người đó bị ông Diệp dạy dỗ một trận, ai ngờ bọn chúng lại hạ thủ.

Đương nhiên, ông Cốc và ông Diệp cùng sát cánh bên nhau, hai người liên thủ đánh lại.

Không ngờ bọn chúng lại ra tay lên người bà Cốc khi đó đang mang thai, cuối cùng bà Cốc sảy thai.

Sau đó lại xảy ra một ít chuyện, thậm chí còn có lời đồn về quan hệ không bình thường giữa ông Diệp và bà Cốc. Năm đó, khi ông bà Cốc còn chưa lấy nhau, quan hệ giữa ba người đều rất tốt, sau đó lại xảy ra chuyện kia nên ông Diệp rất áy náy, không khỏi quan tâm bà Cốc nhiều hơn một chút.

Nhưng vì thế mà làm lời đồn nổi lên, quan hệ giữa ông Diệp và ông Cốc càng lúc càng xa lạ, cuối cùng ông Cốc đưa bà Cốc rời đi, tới tận quân khu xa xôi này.

Thời Sênh thật muốn bình luận một câu: cốt truyện máu chó.

Nhưng nghĩ lại thì thấy rất không thích hợp, bà Cốc sinh non là do ông Diệp, nhưng bà Cốc cũng không xảy ra chuyện lớn gì.

Mấy lời đồn sau đó chỉ cần làm sáng tỏ một chút là được, ông Cốc dù có hận ông Diệp thì cũng không cần phải dẫn người chạy tới tận nơi này.

Chuyện năm đó, chỉ sợ còn ẩn tình khác.

Thời Sênh dựa theo thế cục lúc đó phân tích một chút, nguyên nhân lớn nhất có thể là vì thế cục lúc đó không hợp, ông Cốc ở lại thành phố có thể sẽ gặp chuyện.

Có lẽ sẽ ảnh hưởng tới Cốc gia, cũng có lẽ sẽ ảnh hưởng tới cả ông Diệp.

Không hiểu lắm suy nghĩ của các ông già bà cả, bản cô nương vẫn nên chuyên tâm sống ảo đi.

Về sau, ngày nào ông Diệp cũng tới nhà với khí thế nhất định phải cưới được Thời Sênh về nhà cho thằng nghịch tử nhà mình.

Ông Cốc cũng lên tiếng, không bao giờ gả, trừ phi Diệp Sâm tới nhà ở rể.

Diệp Sâm không có ý kiến gì, dù sao chỉ cần hắn cưới được bé con

là được rồi.

Kết quả, ông Diệp và ông Cốc lại cãi nhau một trận, tan rã trong buồn bực.

Thời gian ông Diệp có thể ở lại cũng không nhiều, không thể ở lại quân khu quá lâu, vì thế sau một hồi giằng co với ông Cốc, tạm nhận thua thiệt, đồng ý để Diệp Sâm tới ở rể, nhưng hôn lễ thì phải cử hành ở nhà trai.

Bởi vì chuyện này, ông Diệp và ông Cốc lại cãi nhau, tới ở rể thì làm gì có chuyện tổ chức ở nhà trai chứ?

Nhưng ông Diệp nói, lão gia Cốc cũng ở thủ đô, ông Cốc là người gốc thủ đô, sao lại là tổ chức ở nhà trai chứ?

Điều này làm ông Cốc nói không thành lời.

Chương 1289: Thiếu tướng thích ngả ngớn (32)

Tiễn ông Diệp đi rồi, Thời Sênh lại đi tiễn đám lính trẻ ở quân doanh đặc huấn. Bọn họ đã thông qua khảo hạch, hiện tại cần phải về thủ đô báo danh, chính thức hành trình gây dựng sự nghiệp của mình.

Một đám người ngồi vòng tròn trên sân huấn luyện, nói tới những chuyện đã trải qua mấy năm này.

Mấy năm nay đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào giấc mơ, chắc chắn là vất vả, không trải qua gian khổ sao có thể học được bản lĩnh chứ?

“Huấn luyện viên, thật sự cảm ơn cô, nếu không có cô, có lẽ giờ tôi vẫn là một người lính tầm thường.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Hiện tại anh vẫn chỉ là lính bình thường thôi, không thể lên trời được đâu.”

Người này rất không phục, siết chặt nắm tay, “Sớm hay muộn gì tôi cũng có thể.”

Thời Sênh: “…”

“Huấn luyện viên, sau này chúng ta còn có thể gặp lại không?”

“Huấn luyện viên…”

Sau đó, một đám người khóc đến rối tinh rối mù, say đến mức dưới

đất người nằm la liệt.

Ngày đặc huấn cuối cùng.

…

Sau khi quân doanh đặc huấn kết thúc, ông Cốc không cho Thời Sênh tới quân khu mà bắt cô ở nhà cùng bà Cốc.

Ông Cốc nói với Thời Sênh thế này…

Sau này Diệp gia đều là của con, an tâm làm một thái thái giàu có là được, ở nhà học tập mẹ con nhiều một chút, đừng cả ngày giống như mấy thằng con trai thế.

Thời Sênh: "…" WTF?

Ông Cốc, ông đánh chủ ý lên Diệp gia như thế, ông Diệp có biết không?

"Tiêu Lam, sao bên ngoài ồn ào thế?" Âm thanh của bà Cốc vang lên từ bên trong.

Thời Sênh đi ra ngoài cổng nhìn xem, thấy một đám người đi về phía bên này.

Dẫn đầu là một người đàn bà có gương mặt hơi khắc nghiệt, "Là ở đây, ai da, Phu nhân Phó tư lệnh ơi, bà hãy làm chủ cho chúng tôi với."

Bà ta còn chưa đi tới gần đã bắt đầu kêu gào.

Cảnh vệ đứng bên ngoài lập tức ngăn người lại.

Người đàn bà ngồi phệt xuống đất giãy đành đạch, “Phu nhân Phó tư lệnh mà không làm chủ cho chúng tôi thì chúng tôi làm sao có thể sống nổi. Ai da trời ơi, sao số tôi lại khổ thế này?”

Bà Cốc đi từ trong nhà ra, biểu tình rất không vui, “Sao lại tới nữa rồi?”

Bà Cốc thường luôn tỏ ra dịu dàng với tất cả mọi người, ít khi lộ ra vẻ mặt này.

“Mẹ quen à?” Thời Sênh đỡ bà Cốc.

“Nhà mẹ đẻ Từ Mi, tới tìm người thân. Trước đây mấy ngày đã tới một lần, Từ Mi không nhận họ, họ liền làm ầm lên tìm mẹ. Đây là chuyện nhà Từ Mi, lại làm ầm đến chỗ mẹ, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ chứ?”

Cực phẩm thân thích của Từ Mi lên sân khấu nha!

“Mẹ về nghỉ ngơi đi, con ra xử lý cho.”

Bà Cốc lắc đầu, “Con giải quyết làm sao được.”

“Mẹ, con là người đã trải qua quân doanh đặc huấn, chuyện phiền toái nhỏ này sao lại không giải quyết được chứ?” Thời Sênh trấn an bà Cốc, “Mẹ yên tâm, nhất định con sẽ xử lý tốt. Tim của mẹ không khỏe, chút nữa nhỡ xảy ra chuyện gì thì con biết giải thích với ba thế nào?”

“Chuyện này…”

“Vào đi thôi, vào đi thôi.” Thời Sênh đẩy bà Cốc vào nhà rồi mới xoay

người ra khỏi sân, còn tiện tay đóng cổng lại.

Thời Sênh cũng không lại gần bọn họ mà phân phó cảnh vệ, bảo anh ta mau liên lạc với Hạ Vũ.

Thời gian Hạ Vũ về đây cũng không khác cô là bao, khả năng hắn cũng chưa biết chuyện này.

Cực phẩm thân thích của vợ hắn, để hắn tới xử lý là quá đúng rồi.

Nhóm người này làm loạn ở đây nên nhanh chóng có người tới vây xem, chỉ chỉ trỏ trỏ không ngừng, tất cả đều là lời châm chọc, mỉa mai hoặc xem kịch vui.

“Từ Mi cũng thật là, có chút tiền là đến nhà mẹ đẻ cũng không cần, nếu tôi mà có đứa con gái như thế chắc cũng bị làm cho tức chết.”

“Từ Mi cũng thật tàn nhẫn, cả một gia đình như thế mà nói đuổi là đuổi.”

“Đổi thành tôi chắc tôi cũng không tuyệt tình được như thế…”

“Thật là không ngờ, nhìn Từ Mi ngày thường cũng không nhẫn tâm như thế.”

Có người vây xem nên nhóm người nhà Từ Mi càng khóc và mắng dữ hơn. Tóm lại, lúc này Từ Mi chính là một đứa con gái độc ác có tiền không nhận người nhà.

Cảnh vệ mau chóng tìm Hạ Vũ tới.

Hạ Vũ từng gặp mẹ Từ Mi một lần nên nhận ra ngay, còn những người khác thì hắn không quen biết. Hắn tiến lên đỡ mẹ Từ Mi dậy:

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây rồi?”

Mẹ của Từ Mi gạt nước mắt nước mũi kể lể, “Ai da, con rể ơi, vợ con thật không thể chấp nhận được, hiện tại còn không nhận người mẹ đẻ ra nó nữa. Mẹ không có cách nào mới tới tìm phu nhân Phó tư lệnh làm chủ cho mẹ.”

Hạ Vũ nhíu mày, sao Từ Mi có thể làm ra loại chuyện này chứ?

“Doanh trưởng Hạ.” Thời Sênh bước xuống bậc tam cấp, “Đây là chuyện nhà anh, đóng cửa lại làm ầm lên thế nào cũng được, nhưng đừng tạo phiền toái cho người khác.”

Mẹ Từ Mi lập tức nói với giọng the thé, “Con bé này là ai thế hả? Sao lại nói vậy? Chúng tôi tìm phu nhân Phó tư lệnh làm chủ cho chúng tôi thì sao chứ?”

Thời Sênh nhướng mày, “Làm chủ? Chuyện nhà bà tại sao lại bắt người khác làm chủ? Bà trả tiền rồi sao?”

Mẹ nó, một đám đần độn.

Cải cách đã mở ra rồi, đều khẳng định mọi người bình đẳng.

Nhóm người này có quan hệ gì với bà Cốc, tại sao lại bắt bà làm chủ để kéo thù hận của nữ chính chứ?

Vừa nói tới tiền thì sắc mặt mẹ Từ Mi lập tức thay đổi, trừng mắt lên chỉ vào Thời Sênh: “Mày…”

“Mẹ…” Hạ Vũ giờ thấy Thời Sênh thì chỉ thấy đau đầu. Hắn vội vàng giữ mẹ Từ Mi lại, hạ giọng nói, “Đây là con gái của Phó tư lệnh Cốc, việc này phu nhân Phó tư lệnh không quản được, chúng ta về nhà rồi

nói.”

Thời Sênh lạnh lùng nhìn Hạ Vũ, “Doanh trưởng Hạ, tôi không hy vọng chuyện này tái diễn nữa. Sức khỏe của mẹ tôi không tốt, xảy ra chuyện gì anh không chịu trách nhiệm nổi đâu.”

Hạ Vũ nhìn Thời Sênh, cố nén tức giận trong lòng, “Tôi sẽ xử lý tốt.”

Lúc mẹ của Từ Mi nghe Hạ Vũ nói Thời Sênh là con gái của Phó tư lệnh thì sắc mặt lập tức thay đổi, hơi rụt cổ trốn sau lưng Hạ Vũ. Hạ Vũ nói quay về, hắn cũng không muốn tiếp tục nháo nữa.

Mẹ Từ Mi cũng nhận ra, cô gái trẻ này không dễ nói chuyện như phu nhân Phó tư lệnh.

…

Từ Mi về tới nhà liền nhìn thấy một căn phòng đầy người. Cô ta lạnh lùng nhìn về phía Hạ Vũ ngồi ở giữa.

Ánh mắt Hạ Vũ tràn đầy mỏi mệt, bên kia hắn còn một đống chuyện chưa giải quyết xong, bên này lại như vậy…

Từ Mi thu hồi tầm mắt, nhìn mẹ mình, “Các người lại tới làm gì? Lần trước tôi đã cho các người tiền rồi, các người còn muốn thế nào nữa?”

Đây chỉ là cực phẩm thân thích của cái thân thể này, hơn nữa họ cũng đối xử với cô ấy không tốt. Từ Mi cảm thấy mình cho bọn họ tiền đã là rất nể mặt nguyên chủ rồi, không hề cảm thấy có lỗi với lương tâm.

“Tiểu Mi, sao con lại nói chuyện với mẹ như thế. Mẹ có lòng tốt tới

thăm con, con lại lạnh nhạt như thế là sao?” Mẹ Từ Mi không hề nổi giận, ngược lại còn ra vẻ như phải chịu thiệt thòi.

Từ Mi chỉ vào một gia đình kia, “Có lòng tốt tới thăm tôi mà còn mang lắm người tới thế kia sao?”

“Tất cả mọi người đều tới thăm cháu, sao cháu lại không biết tốt xấu như thế hả?” Một người đàn bà ôm con ngồi bên cạnh mẹ Từ Mi lên tiếng.

“Dì cả, dì nói ra những lời này, dì có tin nổi không?” Từ Mi cười lạnh, “Lần này có mục đích gì, nói đi?”

Hiện tại Từ Mi hoàn toàn không muốn nhìn thấy họ, vừa rồi lúc cô ta trở về, những người hàng xóm đều chỉ trỏ nói mát cô ta một chặp, có thể biết lúc cô chưa về, đám người này đã làm ra được rất nhiều “chuyện tốt”.

Mẹ Từ Mi cười một cái, “Là thế này, chẳng phải em trai con sắp cưới vợ sao? Mẹ biết con có một căn nhà ở trong thị trấn, con xem có thể cho em trai con mượn làm phòng tân hôn được không?”

Từ Mi trừng mắt, lời này mà bà ta cũng nói ra được ư?

Chương 1290: Thiếu tướng thích ngả ngớn (33)

Từ Mi chưa từng nói qua về nhà mẹ đẻ với Hạ Vũ. Hạ Vũ cũng chỉ gặp một lần, cũng chẳng hiểu biết gì về những người này, cho nên khi Từ Mi từ chối cho mẹ mượn phòng, hắn còn nói giúp mẹ Từ Mi hai câu.

Hạ Vũ là một đứa con có hiếu, luôn hiếu thuận với người nhà mình, nghĩ không thể nặng bên này, nhẹ bên kia.

Nhưng không ngờ vì chuyện này mà hai vợ chồng lại cãi nhau.

Lớn tới mức Thời Sênh đứng ở sân nhà mình cũng nghe thấy.

Trong cốt truyện, hiện tại Hạ Vũ không ở nhà, hắn đang thi hành nhiệm vụ. Chờ đến khi người nhà mẹ đẻ Từ Mi bắt nạt cô ta một cách rất quá đáng rồi thì Hạ Vũ liền đạp thất thải tường vân* tới cứu Cô bé Lọ Lem.

** Thất thải tường vân: "tường vân" là đám mây an lành, "thất thải" là bảy màu. Thất thải tường vân là đám mây bảy màu, một pháp khí hành tẩu lợi hại của người tu chân.*

“Bé con, sao em để ý Hạ Vũ thế?” Diệp Sâm lái xe từ quân khu ra, nhìn thấy Thời Sênh đứng bên ngoài cổng khu nhà quân nhân thì hạ cửa kính xe xuống, bình tĩnh nhìn cô.

Dường như cô để ý Hạ Vũ một cách thái quá.

Tuy rằng biết cô muốn giết chết tên đó, nhưng hắn vẫn thấy khó chịu.

Thời Sênh đi tới bên cửa sổ xe, “Sao anh lại tới đây?”

Trên mặt Diệp Sâm viết đầy chữ khó chịu: “Sao anh không thể tới chứ? Mười hai tiếng anh không được nhìn thấy em rồi đấy.”

Mười hai tiếng đồng hồ thì làm sao, còn chưa tới một ngày.

“Nếu không anh treo luôn lên người em đi.”

Diệp Sâm gật đầu, “Được, em tìm sợi dây thừng treo anh lên đi.”

Thời Sênh giật giật khóe miệng, “Người anh cao lớn như thế, em không treo nổi.”

“Vậy em đu trên người anh, anh treo được.” Diệp Sâm vân vê cằm, “Lên xe đi, em còn định đứng dưới đến khi nào hả?”

“Xem diễn, lên xe làm gì, anh về giúp mẹ nấu cơm trước đi.” Trò hay còn chưa xem xong, bản cô nương không đi.

Sắc mặt Diệp Sâm vừa chuyển tốt một tí đã lại sầm xuống, “Lên xe.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh thở dài, đi vòng tới bên kia xe rồi ngồi lên. Vừa mới ngồi ổn thì đã bị Diệp Sâm nhào sang, ấn xuống hôn một trận, sau đó hắn mới lái xe vào sân nhà họ Cốc.

Thời Sênh không hiểu nổi, không biết cọng dây thần kinh nào của hắn lại chập rồi?

Mãi lúc sau, mặt Diệp Sâm vẫn trầm xuống, chờ tối khi hắn trèo cửa sổ vào phòng, Thời Sênh thấy mặt hắn vẫn như thế thì cảm thấy tối nay không xong rồi.

Quả nhiên, Diệp Sâm lăn lộn cô tới quá nửa đêm, cô còn phải nhịn không được kêu lên, bị ông bà Cốc nghe thấy thì quá xấu hổ rồi.

Xong xuôi, Diệp Sâm mới mở đèn bàn ở đầu giường, nằm bò ra nhìn Thời Sênh, “Bé con.”

Thời Sênh không muốn động dù chỉ một ngón tay, chóp mũi hơi động, đáp nhẹ một tiếng.

Diệp Sâm duỗi tay gạt tóc lòa xòa trên trán cô, để lộ đôi lông mày rất đẹp, hắn hôn lên giữa trán cô rồi nói, “Đừng nhìn người khác được không?”

Thời Sênh trầm mặc vài giây, “Vậy anh đào mắt em ra luôn đi.”

Mẹ cái tên ngốc này, tốt xấu gì cô cũng chỉ không thích hắn chạm vào người phụ nữ khác. Hắn thì tốt rồi, nhìn cũng không được nhìn.

“Anh không nỡ.”

Thời Sênh mở mắt ra, “Anh nghĩ tới chuyện đó thật đấy à?”

Trong đáy mắt Diệp Sâm hiện lên một chút cảm xúc không rõ ràng, “Bé con, anh sẽ không làm tổn thương tới em.”

Hắn không xuống tay được, thậm chí lúc ở trên giường cô chỉ hơi kêu đau một chút là hắn đã phải cẩn thận chịu đựng, chờ cô thích ứng rồi mới bắt đầu.

Thời Sênh trợn mắt, sau đó lại nhắm lại, nói, “Anh mà có ý tưởng này thì sớm đã bị em giết chết rồi.”

Diệp Sâm kéo cô vào lòng, giọng nói trầm thấp vang lên trong căn phòng, “Em có tin tưởng trên thế giới này có kiếp trước, kiếp này không?”

“Ừm?” Thời Sênh ừm một tiếng không rõ ý vị.

“Gần đây anh vẫn luôn nằm mơ, bên trong có rất nhiều người, triều đại nào cũng có, anh không thấy rõ mặt những cô gái đó, nhưng anh đều có trực giác rằng đó đều là em.”

Thời Sênh hơi mở mắt, ký ức của hắn bắt đầu sống lại rồi sao?

Thời Sênh đợi vài giây mới đáp, “Anh tin có thì sẽ có, không tin thì sẽ không có.”

Hơi thở của Diệp Sâm vững vàng, hắn vuốt vành tai Thời Sênh, dường như cô ấy biết gì đó…

Nếu cô không biết, câu vừa rồi hắn nói sẽ làm cô tức giận ngay. Dục vọng chiếm hữu của cô không thua gì hắn… chẳng có lẽ đúng là một yêu tinh?

Diệp Sâm bị ý tưởng này của mình làm cho phì cười. Đừng nói cô là yêu tình, dù là Bạch Cốt Tinh thì hắn cũng chẳng ngại.

Diệp Sâm tắt đèn, ôm lấy Thời Sênh trong bóng đêm, hơi thở dần ổn định. Thật lâu sau, trong phòng có âm thanh vang lên, “Anh tin.”

Thời Sênh hơi ngọ nguậy, vòng tay ôm eo hắn, sau đó cũng nằm im.

…

Chiến hỏa nhà Từ Mi càng lúc càng lớn, đám người nhà mẹ đẻ kia cứ ở lỳ nhà họ không đi, còn cả ngày đi rêu rao là Từ Mi bất hiếu thế nào làm cho thanh danh của cô ta rất không tốt.

Hạ Vũ vì không hoàn thành nhiệm vụ của Tưởng Kiến Hoa giao cho nên hiện tại cũng chẳng được yên ổn.

Ở quân khu bị người khinh bỉ, về nhà thì phải xem đại chiến gia đình.

Mà gần đây, nếu Từ Mi không cãi nhau với hắn thì lại tỏ ra lạnh nhạt, hắn nói gì cô ta cũng chỉ cười lạnh, lửa giận của Hạ Vũ càng lúc càng tích tụ nhiều hơn.

Cho nên khi Hạ Vũ nhận được nhiệm vụ mới, hắn liền nhận lời không hề nghĩ ngợi.

Lúc hắn đi cũng chẳng nói với Từ Mi một câu, sau đó Từ Mi đi hỏi mới biết hắn đã ra ngoài làm nhiệm vụ.

Chuyện này càng làm Từ Mi khó chịu hơn.

Đại chiến luân lý giữa Từ Mi với nhà mẹ đẻ của cô ta kết thúc với phần thắng thuộc về nhà mẹ đẻ.

Nói thẳng ra thì Từ Mi cũng chỉ là người thường, bàn tay vàng của cô ta chính là cô ta tới từ tương lai nên biết ít một ít hướng đi của các ngành sản xuất, có thể nắm được tiên cơ đầu tiên.

Nhưng với nhà mẹ đẻ cứ luôn vô cớ gây rối, lại không có Hạ Vũ làm hậu trường, hai người còn cãi nhau, tâm cảnh của Từ Mi cũng thay đổi.

Đây là hiệu ứng con bướm, thay đổi một chi tiết là thay đổi kết cục của cả một người.

Nhà mẹ đẻ được nhà nên ngừng náo loạn một trận. Từ Mi thu thập lại tâm tình, tiếp tục xử lý cửa hàng của mình.

Nhưng mà đám người đó cũng chẳng ngừng nghỉ được lâu, lại tìm tới cửa.

“Tao nói cho mày biết nhé Từ Mi, cửa hàng này chúng tao cũng có một phần, mày dựa vào cái gì mà độc chiếm hả?”

“Đúng thế, Từ Mi, làm người cũng đừng có vong ơn phụ nghĩa. Hiện giờ mày làm ăn tốt như thế, sao không giúp đỡ nhà mẹ đẻ một chút đi hả?”

“Từ Mi, lúc trước vẫn là nhờ có tao mày mới lấy được Hạ Vũ, giờ mày sống tốt rồi thì cũng đừng quên dì cả của mày…”

Những người nhà mẹ đẻ kia tìm được cửa hàng của Từ Mi thì không khỏi phân trần đòi chia tiền, nếu không bọn họ sẽ tới xử lý.

Thời Sênh đi mua đồ cho tên bại gia tử Diệp Sâm kia, vừa lúc nghe thấy có người kể như thế liền tung tăng chạy tới xem kịch.

Đối với một đám thân thích cực phẩm thế này, nếu cô mà gặp được thì cmn chém hết.

Từ Mi bị một đám người vây lại, mặt lạnh lùng nhìn người xung quanh.

Thời Sênh đoán cô ta sắp nổi điên rồi.

Quả nhiên, lúc dì cả của Từ Mi đẩy cô ta một cái, cô ta đột nhiên đánh trả, túm lấy cái ghế bên cạnh, gầm lên một tiếng, “Cút đi.”

“Từ Mi, mày còn định đánh người à? Mày có để trưởng bối bọn tao vào mắt không thế? Mày như thế này là bất hiếu.” Chẳng ai nghe Từ Mi đe dọa, vẫn mồm năm miệng mười blablabla…

Lửa giận của Từ Mi càng cao, lập tức vung ghế đập người đang nói bên cạnh.

“A…”

Lần này, những kẻ đang vây quanh cô ta lập tức tản ra, chạy ra khỏi cửa hàng, trong miệng không ngừng kêu la, “Đánh người, đánh người…”

Từ Mi đứng ở cửa, chỉ vào đám thân thích cực phẩm của mình, “Tôi nói cho các người biết, đừng có mơ lấy được của tôi một phân tiền nào nữa.”

Chương 1291: Thiếu tướng thích ngả ngớn (34)

Chuyện của Từ Mi ầm ĩ tới mức người của toàn thị trấn đều biết. Sau đó, đám thân thích cực phẩm kia vẫn luôn ở bên ngoài cửa hàng của cô ta làm ầm ĩ. Từ Mi báo cảnh sát nhưng không có hiệu quả. Bọn họ cũng chẳng làm gì, chỉ ở bên ngoài làm ầm lên, cảnh sát nhân dân có tới cũng chỉ là khuyên họ rời đi mà thôi.

Khuyên một lần thì được, chẳng lẽ lần nào cũng phải đi khuyên ư?

Việc làm ăn của Từ Mi không thể tiếp tục, đột nhiên lại nhận được điện thoại của Hoàng Mỹ Lan, nói không thể tiếp tục hợp tác nữa.

Kinh tế của cô ta chủ yếu đều tới từ sự hợp tác với Hoàng Mỹ Lan, lúc này Hoàng Mỹ Lan đột nhiên nói không hợp tác, Từ Mi lập tức mua vé xe đi tìm Hoàng Mỹ Lan.

“Chị Hoàng, không phải chúng ta hợp tác rất tốt sao? Sao đột nhiên lại đổi ý vậy?”

Hoàng Mỹ Lan mặt mày ủ ê, thở dài, “Tiểu Mi, thật sự xin lỗi, bách hóa Đông Phương giờ bị Thịnh Ký chèn ép sắp không xong rồi, kinh tế của chị bên này cũng không tốt.”

“Chị Hoàng, không phải chỉ là kiếm tiền thôi sao? Em nắm chắc…”

Hoàng Mỹ Lan lắc đầu, “Tiểu Mi, em còn quá trẻ, có một số việc không phải em nghĩ là có thể làm được.”

Biểu tình trên mặt Từ Mi bỗng dưng cứng đờ.

Hoàng Mỹ Lan bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai Từ Mi, “Chị không đắc tội nổi Diệp gia. Tiểu Mi, em giữ gìn sức khỏe, tiền bồi thường chị sẽ trả em.”

Cô gái này rất có ý tưởng, cũng rất to gan, đáng tiếc lại đắc tội người không nên đắc tội.

Diệp…

Diệp gia?

Diệp gia nào?

Đầu óc Từ Mi đảo một hồi, sau đó một gương mặt hiện ra trong đầu cô ta, là người đàn ông đó.

Tại sao hắn phải đối phó với cô ta?

Đúng rồi…

Cốc Lam, là cô ta.

Nhất định là vì cô ta.

Từ Mi thất hồn lạc phách quay về thị trấn, kết quả lại phát hiện cửa hàng nhà mình bị người bán trao tay.

Dì cả của Từ Mi lúc trước ở nhà cô ta đã lục thấy giấy chứng nhận bất động sản, nhân lúc Từ Mi rời đi đã khuyến khích mẹ đẻ cô ta tới nhà cô ta lấy cắp giấy chứng nhận đó.

Thời này, chỉ cần có giấy chứng nhận bất động sản là được, người sở hữu có tới hay không cũng chẳng sao.

Từ Mi lập tức báo cảnh sát.

Nhưng cảnh sát nói, người bán nhà là mẹ đẻ của cô ta, là hành vi hợp pháp, nhưng cô ta có thể mời luật sư thưa kiện, nếu thắng thì vẫn có thể lấy lại được tiền bán nhà.

Đám người nhà mẹ đẻ đã sớm mang tiền quay về quê quán, ngay cả cái nhà lần trước cô ta đưa cũng bị bọn họ bán đi.

Từ Mi tức giận tới mức suýt hộc máu.

Từ Mi một đường quay về khu nhà dành cho gia đình quân nhân, vừa ngẩng đầu liền thấy có hai người từ trong đi ra.

Người đàn ông ăn mặc tùy ý, khuôn mặt đẹp trai nở nụ cười. Họ đang nói chuyện, còn chọc cho cô gái đi bên cạnh giơ chân đạp hắn một cái.

Hắn cười nhảy tránh, mặt đầy sủng nịnh.

Hai người họ thật xứng đôi.

Từ Mi ngơ ngác đứng giữa đường nhìn hai người họ tới gần.

Lúc bọn họ tới gần, nụ cười trên mặt người đàn ông kia đã không còn, chỉ còn vẻ lãnh đạm.

Giống như lúc ở trong sơn động, cả người đều lộ ra hơi thở người sống đừng có tới gần, làm người ta không rét mà run.

Từ Mi không tránh ra, cô ta nhấp cánh môi rạn nứt của mình, “Cốc Lam, tại sao cô lại nhằm vào tôi như thế?”

Thời Sênh dừng lại, nhếch môi, “Nhìn cô tôi thấy khó chịu.”

“Tôi và Hạ Vũ đã kết hôn, lúc trước cô quấn lấy hắn là hành vi của tiểu tam. Giờ cô cũng đã có bạn trai rồi, tại sao còn muốn nhằm vào tôi nữa?” Cô ta bảo vệ vị trí làm vợ của mình thì có gì sai chứ?

Thời Sênh cảm giác được sát khí từ người bên cạnh lan tràn ra.

Nhưng đó là tội của nguyên chủ, ông không gánh nha!

Thời Sênh nhéo tay Diệp Sâm. Diệp Sâm liếc nhìn cô một cái, sát khí trên người chậm rãi rút đi.

Thời Sênh thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Từ Mi, “Từ tiểu thư, nói lý chút nhé, những gì cô gặp phải hiện tại chẳng liên quan quái gì tới tôi. Cửa hàng của cô là người nhà mẹ đẻ của cô bán, cô có thù oán thì cũng tìm họ mà đòi.”

Từ Mi túm chặt vạt áo, “Là cô làm chị Hoàng không hợp tác với tôi nữa?”

Hoàng Mỹ Lan?

Gần đây cô không gặp người phụ nữ kia, bảo chị ta hủy hợp tác với nữ chính bao giờ chứ?

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Diệp Sâm, người bên cạnh hơi nhếch miệng cười, tựa hồ như chờ cô khen ngợi.

Thời Sênh: “…”

Lại phải gánh tội?

Đệch!

Thời Sênh hít sâu một hơi, “Cứ coi như tôi làm đi, thế thì cô làm gì được tôi nào?”

“Cô…” Từ Mi nghẹn lời, cô ta có thể làm gì đây?

Cô ta chẳng thể làm gì người ta cả.

Từ Mi cắn răng, trong con ngươi đầy vẻ kiên nghị, “Tôi sẽ không bị cô đánh bại đâu.”

Cô ta quay người đi vào sân nhà mình, để lại cho Thời Sênh một thân ảnh bi tráng “tráng sĩ một đi không trở về”.

“Sao anh lại nhằm vào cô ta?” Thân ảnh của Từ Mi hoàn toàn biến mất rồi, Thời Sênh mới hỏi người bên cạnh.

“Không phải em nhằm vào cô ta trước sao?” Diệp Sâm hỏi lại, “Anh chỉ đi theo vợ nện bước thôi mà. Trước kia em… không phải bảo anh làm khó dễ bọn họ sao? Giờ anh đã làm rồi, em lại không vui à?”

“Bọn họ?” Thời Sênh nhướng mày, “Anh làm gì Hạ Vũ rồi?”

“Tặng hắn một tiểu mỹ nhân.”

Thời Sênh: “…”

Diệp Sâm cầm lấy tay Thời Sênh, kéo cô về phía mình, trong giọng nói tràn đầy vẻ nguy hiểm, “Bé con, giờ chúng ta tính sổ một chút.”

“A, hình như em quên đồ rồi, về lấy đã.” Tại sao tội của nguyên chủ lại bắt bản cô nương đây gánh chứ, từ chối.

Bản cô nương không gánh tội thay.

Diệp Sâm không ngăn cản cô, đi theo cô quay về.

Thời Sênh cảm giác trở về còn nguy hiểm hơn. Bà Cốc vì để họ bồi dưỡng tình cảm nên đã chủ động đi đưa cơm cho ông Cốc, giờ còn chưa quay về…

Thời Sênh chuẩn bị chạy đi chỗ khác thì đã bị Diệp Sâm túm lấy, ôm lấy eo cô, kéo về sân.

Đóng cửa lại, tính sổ.

Thời Sênh hận hoa đào của nguyên chủ tới chết.

…

Từ Mi nói sẽ không bị đánh sập, cô ta có thể vươn lên một lần thì cũng có thể vươn lên hai lần.

Nhưng lúc cô ta vừa mới ổn hơn một chút thì Hạ Vũ vốn luôn bặt vô âm tín lại phái người gửi thư về.

Hoặc có thể nói, thư này không phải Hạ Vũ gửi, mà là vợ mới của Hạ Vũ gửi.

Lúc trước Từ Mi và Hạ Vũ kết hôn, Hạ Vũ rất không vui nên không đi đăng ký kết hôn. Sau đó lại có Thời Sênh chọc ngoáy vào nên từ sau khi Hạ Vũ và Từ Mi có tình cảm với nhau vẫn chưa đi làm đăng ký.

Cho nên, hiện tại Hạ Vũ lấy thêm một cô vợ nữa cũng không bị tội trùng hôn.

Từ Mi đột nhiên nhận được phong thư như thế thì tức giận đến nổ phổi. Cô ta vội vàng bỏ đồ trong tay ra, chạy đi tìm Hạ Vũ.

Trong thời gian ngắn ngủi, không biết Hạ Vũ đã trải qua chuyện gì mà cả người đều thay đổi. Nếu nói trước kia hắn là một thanh bảo kiếm sắc bén chưa ra khỏi vỏ thì giờ lại là một thanh kiếm hỏng đã bị mài giũa mất hết nhuệ khí.

Đối mặt với sự chất vấn của Từ Mi, Hạ Vũ không im lặng mà chỉ bảo cô ta về đi, đừng tới tìm hắn nữa.

“Hạ Vũ… Tôi cho rằng anh không giống người khác.” Mặt Từ Mi hơi đỏ lên.

“Từ Mi, tạm biệt.” Hạ Vũ đứng lên, rời khỏi nhà hàng, ngồi lên một chiếc xe ở bên ngoài.

Từ Mi đuổi theo ra ngoài nhưng chỉ nhìn thấy khói xe mà thôi.

Tại sao…

Tại sao hết thảy những gì thuộc về cô ta lại trở nên như thế?

Chương 1292: Thiếu tướng thích ngả ngớn (35)

Thời Sênh nhìn thấy Hạ Vũ trong hôn lễ của mình. Hắn tới cùng với một cô gái. Cô gái kia nhìn đã biết không phải loại tốt lành gì, người khác nhìn Hạ Vũ nhiều một chút cũng bị cô ta tới sinh sự.

Ánh mắt của Hạ Vũ lại có thêm vài phần lệ khí.

“Rốt cuộc anh đã làm gì hắn?” Thời Sênh hạ giọng hỏi Diệp Sâm đứng bên cạnh mình.

“Em quan tâm hắn à?”

Thời Sênh trợn mắt, “Vì sao anh không giết hắn?”

Đương nhiên bản cô nương quan tâm hắn, quan tâm hắn sao không chết.

Ánh mắt Diệp Sâm nhìn xuyên qua đám người, dừng lại trên người Hạ Vũ, ý vị sâu xa nói, “Sống còn đau khổ hơn.”

“Em cảm thấy giết chết mới là bớt việc.” Không giết chết sẽ để lại mầm họa, bản cô nương rất sợ hãi.

“Anh không thích giết người.”

“Có thể thuê người làm mà.”

Đồng chí Tiếu Sinh nghe được thì mặt mũi trắng bệch. Hai người này

lại nói chuyện giết người trong hôn lễ của mình, thật là đáng sợ.

Hôn lễ đó!

Đây là hôn lễ!

Là thời điểm lãng mạn nhất cuộc đời đấy.

Các vị chuẩn bị hôn lễ tắm máu à?

Cũng may chuyện Tiếu Sinh lo lắng không xảy ra, hôn lễ tiến hành rất thuận lợi.

Ừm… Điểm duy nhất không hài hòa chính là ông Diệp và ông Cốc suýt chút nữa cãi nhau trong hôn lễ. Dù bọn họ có ân oán gì, lạnh nhạt với nhau nhiều năm như thế, đột nhiên phải ở chung hòa thuận đúng là làm khó cho cả hai người.

Hai người ồn ào đến hăng say, đột nhiên có người tới báo, Thời Sênh và Diệp Sâm đã rời khỏi hôn lễ, vì thế bọn họ chỉ có thể tạm thời buông bỏ mâu thuẫn, nhất trí đối ngoại.

…

Từ Mi đứng nhìn bức ảnh cưới được bày bên ngoài khách sạn, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Cốc Lam, tại sao cô lại hủy đi cuộc sống của tôi như thế?

Lúc Từ Mi chuẩn bị rời đi thì lại nhìn thấy Hạ Vũ từ trong đi ra. Thân mình cô ta cứng đờ, sau đó đi nhanh về phía Hạ Vũ.

Hạ Vũ đi rất nhanh, Từ Mi đuổi tới tận một ngõ nhỏ mới bắt kịp hắn.

“Hạ Vũ.”

Hạ Vũ đứng ở đầu ngõ bên kia, hắn nghiêng người nhìn, mày nhăn lại đầy không vui, lại như không kiên nhẫn, “Cô còn tới làm gì?”

Từ Mi chạy lên, giang tay ôm lấy Hạ Vũ, “Hạ Vũ, anh nói cho em biết, có phải anh có nỗi khổ không?”

Hạ Vũ đẩy cô ta ra, thần sắc âm trầm, “Tôi không có nỗi khổ gì hết, đừng quấn lấy tôi nữa.”

“Hạ Vũ…” Từ Mi ôm càng chặt hơn.

Hạ Vũ nhíu mày, tăng thêm sức đẩy Từ Mi ra.

Từ Mi bị đẩy tới lảo đảo, té ngã xuống đất. Hạ Vũ cũng không nhìn cô ta, nhanh chóng rời đi, chỉ chừa lại cho Từ Mi một bóng dáng.

Cô ta khẽ cắn môi, bò dậy từ mặt đất, khập khiễng đuổi kịp Hạ Vũ.

Hạ Vũ đi bộ trên đường, rẽ vào một quán nhỏ mua hai món điểm tâm, sau đó cầm đồ trở về.

Từ Mi đứng ở góc đường, cả người lạnh lẽo, nhìn thân ảnh Hạ Vũ biến mất trong dòng người.

Hắn gấp như thế là muốn đi mua điểm tâm cho vợ mới cưới sao?

Từ Mi ngơ ngác trở lại ngôi nhà dành cho gia đình quân nhân. Nơi này… cô ta còn ở đây làm gì, giữa một đám người chỉ biết chờ xem kịch vui của gia đình người khác ư?

Trên tay cô ta còn có một chút tiền, thuê một căn phòng trên huyện, sống nghèo khổ một thời gian dài, sau đó Từ Mi lần nữa tỉnh táo lại.

Tuy rằng hào quang của nữ chính trên ngươi Từ Mi đã phai nhạt nhưng cũng chưa hoàn toàn biến mất, cô ta làm ăn cũng luôn dễ dàng hơn người khác một chút.

Nhưng đám thân thích cực phẩm kia lại cứ như âm hồn không tan, lúc đầu là cưỡng bức, sau đó là trực tiếp cướp lấy.

Cũng không biết bọn họ cho người của Cục Cảnh sát cái gì tốt mà mỗi lần Từ Mi báo án họ đều nói là chuyện nhà, không xảy ra án mạng thì sẽ mặc kệ.

Có nhóm người này ở, Từ Mi sao có thể làm ăn được. Cô ta đành rời khỏi đây, tới một nơi xa hơn.

…

Mười năm sau.

Lúc này, ngành địa ốc nhanh chóng phát triển, giá nhà đất càng ngày càng cao lên.

Mà ở thành phố T có một khu đất lớn không có cách nào liên hệ được người sở hữu. Người đứng ra bảo quản giúp chỉ nói, vị này sau khi mua mảnh đất này thì chưa từng xuất hiện một lần, phương thức liên hệ trước đây đã sớm không dùng được.

“Từ tổng, vẫn không liên hệ được người.”

Từ Mi rời khỏi huyện nhỏ kia, tới thành phố T, gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Để có được quy mô như hiện giờ, cô ta đã phải

chịu rất nhiều gian khổ.

Nhưng cô ta vẫn phát triển được.

Hiện tại đã trở thành người đứng trên vạn người.

Từ Mi mài giũa nhiều năm nên trên người đã có sự sắc bén của thương nhân, “Cục Quản lý đất đai nói thế nào?”

“Người mua làm thủ tục chính thức, Cục Quản lý đất đai không thể làm gì được.”

Từ Mi gõ gõ mặt bàn, “Nếu không mua được miếng đất kia, những miếng đất đã quy hoạch mà chúng ta mua trước đó đều hỏng hết. Hãy nghĩ cách đi, nhất định phải liên hệ được người.”

“Vâng.”

Từ Mi đột nhiên gọi hắn lại, “Chờ chút, đưa tư liệu của người kia tới đây cho tôi xem.”

Người nọ đi ra ngoài rồi mang vào một phần tư liệu.

Từ Mi vừa lật xem liền ngẩn người.

Cốc Lam?

Sao lại là cô ta?

Mấy năm nay cô không hề nghe được tin tức của Cốc Lam, nhưng vị đại thiếu gia họ Diệp kia lại thường xuyên lên báo.

Hắn không ở trong quân ngũ nữa mà tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc.

Từ sau khi hắn tiếp nhận, Diệp gia mất không bao lâu liền phát triển lớn mạnh, trở thành tập đoàn người người đều biết.

Chuyện cũ năm xưa đột nhiên nảy lên trong lòng, cô ta nỗ lực nhiều năm như thế mà vẫn không thắng được đối phương…

“Từ tổng?”

Từ Mi hít sâu một hơi, “Anh đi liên hệ người của Tập đoàn Đế Lam.”

“A?” Người kia sửng sốt, không hiểu tại sao lại chuyển tới cái này, “Chúng ta muốn hợp tác với Đế Lam hạng mục nào sao?”

So với bọn họ, Đế Lam chẳng khác nào một con quái vật khổng lồ, Từ tổng liên hệ họ làm gì?

“Người này…” Từ Mi cảm thấy nghẹt thở, một hồi lâu mới nói được tiếp, “Là tổng tài phu nhân của Tập đoàn Đế Lam.”

Nếu có thể, Từ Mi cũng không muốn liên hệ Thời Sênh, nhưng vất vả lắm cô ta mới bắt được dự án kia, nếu từ bỏ giữa chừng thì cô ta sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi.

“Cái gì?” Tổng tài phu nhân của Tập đoàn Đế Lam ư? Sớm như thế đã mua đất này rồi? Sao nghe như truyện huyền ảo vậy?

Từ Mi không muốn giải thích nhiều, vẫy vẫy tay, “Không cần dùng danh nghĩa của tôi.”

…

Người nọ đi tới tổng bộ Tập đoàn Đế Lam ở thủ đô.

“Rất xin lỗi thưa anh, chúng tôi đã dò hỏi thượng cấp rồi, tập đoàn chúng tôi ở thành phố T không có bất kỳ miếng đất nào, có lẽ anh bị nhầm rồi, hy vọng anh quay về xác minh lại cho kỹ.”

Người đàn ông đưa ra tư liệu mà Cục Quản lý nhà đất cấp cho lễ tân xem, “Không phải tập đoàn của các cô, mà là tổng tài phu nhân của các cô.”

Lễ tân đánh giá hắn vài lần, tiếp nhận tư liệu sau đó hơi mỉm cười, “Thực xin lỗi, tổng tài phu nhân hiện tại không ở trong nước.”

“Vậy cô có thể liên hệ một chút không, tôi có chuyện quan trọng muốn tìm cô ấy.”

Lễ tân mỉm cười lễ phép, “Thực xin lỗi, chúng tôi không liên hệ được.”

“Vậy cô có thể cho tôi xin một phương thức liên hệ không?”

“Thực xin lỗi, không thể.”

Người nọ cảm thấy rất thất bại, nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, tổng tài phu nhân của người ta, sao hắn muốn gặp là gặp được chứ.

“Làm sao thế?” Một giọng nói vang lên bên cạnh, “Vừa rồi nghe các cô nhắc tới tổng tài phu nhân. Diệp thiếu lại chọc Tiểu Lam tức giận rồi à?”

“Tiếu tiên sinh.” Thái độ của Lễ tân càng thêm lễ phép, “Vị tiên sinh này muốn gặp tổng tài phu nhân.”

Tiếu Sinh đánh giá người kia một chút, “Tình huống là gì?”

Lễ tân nói lại chuyện tình cho Tiếu Sinh nghe.

Tiếu Sinh bảo lễ tân lấy điện thoại tới, sau đó ấn dãy số nối lên văn phòng tổng tài, bên kia thực mau nhận máy, vừa nghe đã biết là ai.

“Tiểu Lam, em mua đất bao giờ đấy? Giờ người ta tới tận cửa tìm em đây này.”

Chương 1293: Thiếu tướng thích ngả ngớn (36)

Thời Sênh gặp người kia, vừa nghe tới tên công ty của hắn liền biết người đứng sau lưng hắn là ai.

“Phu nhân Diệp, cô xem nếu có thể thì cho tôi xin một con số, tôi sẽ về báo lại cho công ty.”

“Không bán đất, không thiếu tiền.” Thời Sênh ngồi như lão đại.

Người nọ nghẹn họng, Tập đoàn Đế Lam còn thiếu tiền ư?

Chắc chắn là không thiếu.

“Nhưng mà phu nhân Diệp à, miếng đất này cô giữ cũng không để làm gì, chỉ cần giá cả ở trong mức chúng tôi có thể tiếp thu thì chúng tôi đều sẵn sàng mua lại.”

“Ai nói vô dụng với tôi, tôi giữ lại xây nghĩa trang cho mình không được sao?” Thời Sênh cười nhạt.

“…” Một khu đất tốt như thế dùng để xây nghĩa trang, không hổ lại tổng tài phu nhân lắm tiền nhiều của, bậc phàm nhân như hắn không thể so sánh được.

Người nọ nói nửa ngày, Thời Sênh cũng chỉ cho mấy chữ…

Không bán.

Tùy hứng.

Có tiền.

Giữ xây nghĩa trang.

Cuối cùng, người nọ đành quay về báo cáo công tác, đây không phải là hắn không biết làm việc mà vị tổng tài phu nhân này rõ ràng dầu muối đều không ăn.

Từ Mi không có cách nào, chỉ có thể làm người ta thiết kế lại, đi vòng qua miếng đất kia.

Nhưng mà khi công trình của Từ Mi sắp hoàn thành thì miếng đất kia lại có công nhân ra vào, rõ ràng là chuẩn bị khởi công xây dựng.

Từ Mi cho người đi thăm dò xem họ định xây dựng cái gì.

Nhưng người đi hỏi thăm nửa ngày cũng chẳng hỏi ra được gì, những công nhân kia chỉ ra ra vào vào, hoặc là không biết hoặc là ngậm miệng không nói.

“Từ tổng, Từ tổng, nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, nơi đó định xây dựng nghĩa trang.”

“Cái gì?” Từ Mi đứng bật dậy, “Anh lặp lại lần nữa?”

Người nọ hít vào mấy hơi, biểu tình cổ quái đáp: “Xây nghĩa trang.”

“Tin tức chuẩn không?”

Người nọ gật đầu, “Vừa rồi tôi gặp được một người quen, anh ta nói với tôi như thế, chắc chắn không sai đâu.”

“Cốc Lam…” Lửa giận trong mắt Từ Mi như muốn phun ra.

Cô đang xây tòa nhà văn phòng, cô ta lại xây một cái nghĩa trang ngay bên trong, ai còn dám tới đây thuê nữa?

Quan trọng nhất là bên phía cô ta đã sắp xây xong rồi, không thể nào buông tay nữa.

Từ Mi đem chuyện này báo cho các cấp ngành có liên quan.

Miếng đất kia ở trung tâm thành phố, Thời Sênh muốn xây nghĩa trang ở đây, chắc chắn thành phố T sẽ không đồng ý, đó là khu đất ngàn vàng, sao có thể dùng để xây mộ được chứ?

Nhưng mà nhóm người kia tới phản đối cũng chẳng có gì hiệu quả, cuối cùng nghĩa trang vẫn được khởi công, hơn nữa còn xây dựng theo lối cực kỳ xa hoa.

Nguyện vọng của nguyên chủ là muốn sống tốt hơn nữ chính, chưa nói muốn giết chết cô ta…

Vậy thì làm cô ta tức chết đi…

Lúc Từ Mi nghe thấy tin tức này, tức giận tới mức đau tim.

Tốc độ xây dựng của nghĩa trang rất nhanh, khi công trình của Từ Mi hoàn thành thì nghĩa trang cũng xong.

Từ Mi đã xem qua bản đồ của nghĩa trang, nơi chốn đều có cây xanh, các khu vườn có tạo hình không giống nhau, thậm chí suối phun nước, đình hóng gió đều có hết.

Nếu không phải biết nơi này là nghĩa trang thì có khi người ta còn tưởng đây là biệt phủ ấy chứ.

Nhưng dù có xây cất xa hoa thế nào thì nghĩa trang vẫn là nghĩa trang.

Đừng nói là bán, Office Building của Từ Mi còn chẳng cho thuê được bao nhiêu. Tất cả mọi người đều là người làm ăn buôn bán, nghĩa trang đại biểu cho sự đen đủi nên ai cũng kiêng kỵ.

Trong suốt thời gian dài, Từ Mi không tìm ra cách nào thu hồi vốn, khẳng định là bị lỗ nặng, tiền quăng vào đó lúc trước đều không thu lại được.

Cô ta tính toán hạ giá cho thuê nhưng người đến thuê vẫn rất ít.

Từ Mi tức giận, mua vé đi thủ đô tìm Thời Sênh.

Nhưng khi Từ Mi đứng dưới tòa nhà của Tập đoàn Đế Lam thì trong lòng lại sinh ra vài phần khiếp đảm. Cô ta ngửa đầu nhìn tòa nhà cao tầng trước mắt, cả tòa nhà này đều thuộc về tập đoàn Đế Lam…

Đúng lúc cô ta đang chần chừ xem có nên vào hay không thì sau lưng vang lên giọng nói.

“Từ Mi?”

Từ Mi quay đầu, thấy một người phụ nữ xa lạ, trang điểm tinh xảo, ăn mặc thời thượng. Trong tay cô ta đắt một đứa bé trai chừng năm tuổi. Chỉ nhìn một cái Từ Mi liền nhận ra đứa bé kia là con của ai.

“Đúng là cô rồi.” Người phụ nữ nắm tay đứa bé tới gần. “Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm cơ đấy.”

“Tôi không quen cô.” Từ Minh lạnh giọng đáp.

Từ sau lần đó, cô ta đã không tới tìm Hạ Vũ nữa. Nếu Hạ Vũ không cần cô ta thì cô ta quấn lấy hắn làm gì nữa chứ?

Từ Mi cho rằng mình sẽ quên được người đàn ông đó, nhưng nhiều năm qua đi như thế rồi, những người đàn ông tới cũng chỉ ở bên cô ta được một thời gian, rốt cuộc chẳng có ai đi vào lòng cô ta được như Hạ Vũ.

“Từ tiểu thư chưa gặp tôi, không quen cũng là bình thường.” Người phụ nữ khẽ cười, “Nhưng mà cô biết tiên sinh nhà tôi, tên anh ấy là Hạ Vũ.”

Ý của người này rõ ràng là đang khoe khoang.

“Hình như Từ tiểu thư sống rất tốt, thế thì tôi cũng yên tâm rồi. Lúc trước quả thực là có điểm xin lỗi cô, nhưng mà Từ tiểu thư rộng lượng, hẳn là sẽ không so đo với tôi.”

Từ Mi lạnh lùng đáp lại, “Có gì mà phải so đo với tiểu tam chứ.”

Sắc mặt người phụ nữ khẽ biến, lát sau mới khôi phục lại bình thường, “A, đúng rồi, Từ tiểu thư, đây là con trai của tôi và chồng tôi. Bảo bối, chào dì đi.”

Đứa bé chào một tiếng rất dõng dạc.

Từ Mi không muốn nghe người phụ nữ khoe khoang nữa, nhấc chân đi vào cửa tòa nhà của tập đoàn Đế Lam.

Bảo vệ ngoài cửa để cô ta vào nhưng lễ tân lại không cho cô ta gặp

Thời Sênh, phải có hẹn trước mới được.

Từ Mi không có phương thức liên hệ với Thời Sênh, lấy đâu ra hẹn trước chứ?

Từ Mi muốn ra ngoài, phát hiện người phụ nữ kia vẫn đứng ở bên ngoài, sắc mặt cô ta trầm xuống, người này muốn làm gì chứ?

Hạ Vũ đã là chồng của cô ta rồi, sao còn phải khoe khoang trước mặt cô làm gì?

“Từ tiểu thư, tôi thấy là cô tới thủ đô làm việc đúng không, đã có chỗ ở chưa?”

“Cô muốn gì hả?” Từ Mi đang giận trong lòng nên lời nói cũng không mấy hòa nhã, “Tôi và Hạ Vũ đã không còn quan hệ gì nữa, cô có cần tới trước mặt tôi khoe khoang thế này không hả? Có gì vui sao?”

“Từ tiểu thư sao lại tức giận như thế chứ, tôi cũng không có ý gì khác mà.” Người phụ nữ hơi ấm ức, cô ta duỗi tay muốn kéo Từ Mi, “Tôi biết Từ tiểu thư vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện trước đây, Từ tiểu thư muốn tôi bồi thường cái gì thì cứ nói, tôi sẽ tận lực bồi thường cô.”

Từ Mi không đẩy người phụ nữ đó ra, còn cười lạnh hỏi, “Tốt lắm, tôi muốn gặp Cốc Lam của tập đoàn Đế Lam, cô có thể hẹn giúp tôi được không?”

Người phụ nữ kinh ngạc một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục lại, “Tổng tài phu nhân của tập đoàn Đế Lam ư? Diệp tổng không thích cô ấy xuất hiện trước công chúng nên trừ bỏ những người bên cạnh cô ấy, rất ít người có thể hẹn gặp được. Từ tiểu thư tìm cô ấy có chuyện gì không?”

“Cái này không liên quan tới cô, chẳng phải cô nói muốn bồi thường cho tôi sao? Một yêu cầu đơn giản như thế mà cô cũng không làm được? Giả mù sa mưa còn nói muốn bồi thường cho tôi.” Nhiều năm qua đi như thế, Từ Mi đã học được cách lợi dụng tất cả những điều kiện có thể tận dụng được.

Trong đáy mắt người phụ nữ xuất hiện một tia chán ghét, cô ta thu tay lại, “Tôi sẽ nghĩ cách giúp cô hẹn. Từ tiểu thư để lại phương thức liên hệ đi, sau khi hẹn được rồi tôi sẽ báo cho cô.”

Từ Mi đưa cho cô ta một tấm danh tiếp.

Người phụ nữ bóp chặt danh thiếp, nhìn Từ Mi rời đi, một lát sau, danh tiếp trong tay đã biến dạng. Cô ta nhìn về phía một chiếc xe ở phía xa, lại mở tấm danh thiếp ra, thả vào trong túi xách tay, sau đó ôm đứa bé trai đi về phía chiếc xe.

Người phụ nữ kéo cửa xe, đặt con vào trong ghế sau, sau đó mới ngồi lên ghế phụ, “Hạ Vũ, anh đoán xem vừa rồi em nhìn thấy ai?”

Người đàn ông liếc nhìn cô ta một cái, trầm mặc không nói chuyện.

So với mười năm trước, lệ khí trên mặt người đàn ông càng nặng nề hơn.

Chương 1294: Thiếu tướng thích ngả ngớn (37)

Từ Mi vẫn luôn nghĩ cách gặp Thời Sênh. Cô ta nằm vùng ở dưới tập đoàn Đế Lam mấy ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy Thời Sênh.

Cô từ trong cửa lớn đi ra, đứng ở cửa như đang đợi ai đó.

Còn đẹp hơn mười năm trước.

Đẹp đến tinh xảo, như một đóa hoa được người ta che chở, bao bọc cẩn thận.

Mà cô ta quả thật đúng là một đóa hoa được người ta che chở.

Nghe nói Diệp Sâm vì cô ta mà hợp đồng trăm triệu cũng có thể hủy, nguyên nhân chỉ vì lão tổng của đối phương nhìn cô ta quá nhiều.

Muốn hợp tác với Đế Lam ư, có thể, nhưng tiên quyết là đừng nhìn tổng tài phu nhân của bọn họ.

Anh nói không cho người nhìn thì anh đừng mang ra khoe đi.

Nhưng mà có vài trường hợp quan trọng, vị Diệp tổng này phải mang phu nhân tới tham dự cùng. Mà Diệp phu nhân lại đẹp như thế, người ta có muốn không nhìn cũng không được.

Từ Mi nghĩ tới những gì mình gặp phải mấy năm nay, so với cô ta thì quả đúng là một trời một vực.

Từ Mi hít sâu một hơi, chạy về phía đó, “Cốc Lam.”

Lúc Từ Mi mới xây dựng sự nghiệp cũng khá chật vật, nhưng mấy năm nay tình hình của công ty dần tốt lên, cô ta cũng chú trọng vào trang điểm, rốt cuộc cũng là nữ chính, mặc đồ công sở vào cũng khiến người ta phải trừng mắt mà nhìn.

Thời Sênh đứng bên cạnh cô ta thì lại giống một thiên kim tiểu thư chưa từng phải trải qua sóng to gió lớn gì.

Mà Từ Mi như là người đã trải qua trăm sương nghìn gió, như hồng mai không sợ tuyết lạnh, có một vẻ đẹp ý nhị khác.

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, “Từ tiểu thư đấy à!”

Tự nhiên Từ Mi cảm thấy nụ cười kia của Thời Sênh rất châm chọc.

Cô ta lạnh mặt, giọng đầy không tốt, “Cốc Lam, nhiều năm qua đi thế rồi, sao cô vẫn nắm chặt tôi không bỏ vậy?”

“Từ tiểu thư nói chuyện nghĩa trang ư?” Thời Sênh nhướng mày, “Đó là đất của tôi mà, tôi muốn làm gì Từ tiểu thư không quản nổi đâu.”

“Rõ ràng cô cố ý.” Miếng đất kia để hoang nhiều năm như thế không làm, sao tự nhiên lúc này lại xây nghĩa trang chứ? “Tôi và cô rốt cuộc có thù oán gì cơ chứ?”

“Thù gì á?” Thời Sênh dừng một chút, “Ừm… Từ tiểu thư còn nhớ chuyện trước kia cô bị bắt cóc chứ?”

Nghe thấy Thời Sênh đột nhiên nhắc tới chuyện cũ, cô ta hơi hoảng hốt, những chuyện đó đã qua rất nhiều năm rồi…

“Cô có biết nếu tôi không chạy ra khỏi đó trước được thì kết cục sẽ là gì không?”

Ký ức của Từ Mi chen chúc trào ra.

Biểu tình của cô ta biến hóa rất nhanh.

Cuối cùng cắn răng nói, “Lúc trước ở trong hang núi, chẳng phải cô cũng không cứu tôi sao?”

“Tại sao tôi phải cứu cô? Lúc trước Cốc Lam vì cô nên mới bị bắt cóc. Còn chuyện cô mò lên núi, là tôi bắt cô phải lên đó sao?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Nhưng mà tôi cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc cô lên núi làm cái gì vậy?”

Việc nữ chính xuất hiện ở trên núi quả thật rất khó hiểu.

Chẳng khoa học chút nào.

Từ Mi không trả lời vấn đề này cho Thời Sênh. “Lúc trước là cô tới tìm phiền toái trước, cô không tới tìm tôi thì sao có thể bị bắt cóc chứ?”

“Được rồi, tôi không muốn nói những chuyện này với cô, dù sao cô đẹp thì cô có lý.” Bản cô nương chỉ làm nhiệm vụ, thuận tiện hủy CP của cô chơi thôi, quan tâm mấy cái này làm khỉ gì.

Thời Sênh thấy xe của Diệp Sâm tới liền đi vòng qua người cô ta, “Mà chuyện kia cô cũng đừng nghĩ nữa, tôi nhất định phải xây dựng nghĩa trang rồi.”

Bản cô nương mà, chẳng ai có quyền khoa tay muốn chân chuyện tôi

muốn xây dựng cái gì.

Từ Mi đuổi theo Thời Sênh, duỗi tay giữ chặt cô, “Cốc Lam, cô đừng có quá phận, tôi bị ép thì cái gì cũng có thể làm được đấy.”

“Cùng lắm là chết chứ gì, tới đi.” Thời Sênh giật tay ra khỏi Từ Mi, cười nhạo, “Tưởng ông sợ cô chắc?”

Diệp Sâm còn chưa dừng xe đã lao xuống, kéo Thời Sênh vào lòng, hạ giọng hỏi, “Không sao chứ?”

“Anh đã thấy em ăn thiệt thòi bao giờ chưa?”

Diệp Sâm xoa tóc Thời Sênh, “Đừng nói chuyện với những người không liên quan, lãng phí thời gian của em.”

Có thời gian thì ở bên hắn đi, dù chẳng làm gì thì hắn cũng thấy tâm tình thoải mái.

Từ Mi cứng đờ người, so với mười năm trước, giờ cô ta nhìn thấy người đàn ông này còn thấy sợ hơn.

Diệp Sâm ôm Thời Sênh lên xe. Lúc lên xe, hắn còn liếc nhìn Từ Mi một cái rồi mới đóng cửa xe lại.

…

Từ Mi còn chưa nói với Thời Sênh được bao nhiêu thì Diệp Sâm đã mang người đi rồi, coi như cô ta đã uổng phí mất mấy ngày ngồi chầu chực.

Đến khi cô ta quay về khách sạn, mệt mỏi nằm lên giường, trong đầu ngập tràn những hình ảnh trước đây.

Đầu óc mơ mơ màng màng, ý thức dần trôi xa, cô ta như trở lại tràng nổ mạnh năm đó, hỗn loạn, tiếng khóc…

Trong tràng nổ mạnh đó, Cốc Lam đã chết.

Mà cuộc sống của cô ta cũng hoàn toàn khác trước. Cô ta ở bên Hạ Vũ, có hạnh phúc mỹ mãn, có con cái đáng yêu.

Hình ảnh trong mộng cảnh dần dần vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Từ Mi bừng tỉnh khỏi mộng cảnh.

“Ting ting ting…”

Trong căn phòng trống vắng chỉ có tiếng điện thoại réo vang.

Cô ta xoa trán, sao lại nằm mơ thế này chứ?

Trong mộng hoàn toàn trái ngược với hiện thực. Trong mộng Cốc Lam chết đi, nhưng hiện thực thì cô ta vẫn còn sống.

Một hồi lâu sau, Từ Mi mới mò mẫm di động.

“Alo.”

“Từ tiểu thư, tôi đã giúp cô hẹn Diệp phu nhân rồi, ngày mai 10 giờ sẽ có xe tới đón cô.” Giọng người phụ nữ từ đầu dây bên kia vang lên.

Đầu óc hỗn loạn của Từ Mi lập tức tỉnh táo lại, “Tôi biết rồi.”

Bên kia nói hai câu liền không tiếp tục nữa, cũng cúp máy.

Từ Mi nhìn di động, ngơ ngác phát ngốc.

…

10 giờ sáng, Từ Mi ngồi trên xe tới đón mình, xe chạy thẳng một đường ra ngoại thành xa xôi.

Trên xe chỉ có Từ Mi và tài xế. Từ Mi nhìn ra bên ngoài, hỏi tài xế phía trước, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Từ tiểu thư, Diệp phu nhân không thích nơi có nhiều người, địa điểm gặp mặt là ở một biệt thự ngoài ngoại ô.” Tài xế trả lời.

“Như vậy sao.” Từ Mi gật đầu tỏ ý đã biết, không tiếp tục hỏi nữa mà cúi đầu bấm điện thoại.

Xe chạy một hồi lâu, đại khái tới trưa mới đến biệt thự như trong lời của tài xế.

Người phụ nữ đứng ở cửa, cười đón cô ta vào, “Trên đường đi, Từ tiểu thư vất vả rồi, nhưng mà cô biết là Diệp phu nhân cũng rất khó gặp, đúng không…”

Từ Mi không nói gì, chỉ lạnh lùng tiến vào biệt thự cùng người phụ nữ đó.

Người phụ nữ dẫn Từ Mi tới phòng ăn, “Diệp phu nhân còn chưa tới, chúng ta ăn cơm trước đi.”

“Cô thật sự hẹn được Cốc Lam sao?”

Người phụ nữ bày ra vẻ mặt áy náy, giống như muốn thật sự bồi

thường, “Yên tâm, tôi sẽ không lừa gạt cô.”

Từ Mi nhìn xung quanh một chút, ngồi vào bàn cơm, có người liên tục mang đồ ăn lên, thực đơn vô cùng phong phú. Từ Mi cầm đũa nếm mấy miếng rồi không tiếp tục ăn nữa, “Khi nào Cốc Lam tới?”

“Tôi hỏi giúp cô một chút.” Người phụ nữ vội vàng đứng dậy, đi tới bên kia phòng ăn gọi điện thoại.

Sau đó nhanh chóng cúp máy và quay về, “Diệp phu nhân sắp tới rồi.”

Từ Mi cảm thấy mất kiên nhẫn, cầm lấy cái ly trên bàn uống một ngụm nước.

“Cô nhìn tôi làm gì?” Từ Mi đặt ly xuống, đột nhiên nhìn người phụ nữ kia.

Trên khuôn mặt tinh xảo của người phụ nữ hiện lên một tia hoảng hốt, vội vàng bưng ly rượu trên bàn lên uống một ngụm, che giấu sự hoảng loạn của mình.

Chương 1295: Thiếu tướng thích ngả ngớn (38)

Người phụ nữ động động cái cổ cứng ngắc, đầu óc trống rỗng.

Cô ta làm sao thế?

Đây là nơi nào?

“Tỉnh rồi?”

Người phụ nữ nghe thấy âm thanh thì ngẩng đầu nhìn lên. Cô ta không tin tưởng trợn trừng mắt, “Cô… Sao cô lại không sao? Cô đã làm gì tôi? Thả tôi ra!”

Lúc này, người phụ nữ mới nhận ra mình bị trói, cô ta giãy giụa, “Từ Mi, cô thả tôi ra.”

Từ Mi ngồi trong góc tối của căn phòng, giọng không nghe ra vui buồn, “Tôi chỉ cho cô uống thứ mà cô muốn cho tôi uống thôi mà.”

Sau đó cô ta đứng dậy, đi ra khỏi chỗ, “Tôi đã lăn lộn trên thương trường mười năm, trò vặt vãnh này của cô sao có thể qua được mắt tôi chứ?”

Cô ta mới gặp được Cốc Lam, mà Cốc Lam là người mà ả đàn bà này có thể mời nổi sao?

Chuyện đơn giản như thế này cô ta vẫn hiểu được.

Cô ta rất muốn tới đây để xem xem người phụ nữ này muốn làm gì?

“Bên ngoài đều là người của tôi, cô cho rằng cô có thể chạy ra ngoài được sao?” Người đàn bà trấn định lại. Hạ Vũ sẽ tới đây ngay, cô ta cần kéo dài thời gian, “Từ Mi, cô chỉ là bại tướng trong tay tôi. Mười năm trước tôi có thể cướp được Hạ Vũ thì mười năm sau tôi vẫn có thể khiến cô hai bàn tay trắng.”

Khuôn mặt Từ Mi trở nên méo mó, “Cô đã ở bên Hạ Vũ rồi, vì sao phải đối phó với tôi nữa chứ?”

“Ở bên nhau thì sao? Hắn lúc nào cũng chỉ nhớ tới cô, ở trên giường cũng chỉ gọi tên cô. Hôm nay tôi muốn giết cô.” Người phụ nữ tàn nhẫn nói, “Cô biết mười năm này tôi hận cô thế nào không?”

Từ Mi sửng sốt, sau đó cười to hai tiếng, “Cô hận tôi? Cô có tư cách gì mà hận tôi chứ? Không phải cô là người cướp hắn khỏi tay tôi sao?”

“Đó là vì cô không có bản lĩnh, đừng oán trách người khác.” Người phụ nữ cười lạnh.

“Đúng thế, trách tôi không có bản lĩnh, vậy hôm nay cô hãy thử nếm một chút những gì cô đã chuẩn bị cho tôi đi.”

Người phụ nữ đột nhiên hoảng hốt, “Cô muốn làm gì?”

Từ Mi mở cửa ra, “Cô muốn làm gì với tôi, không phải cô là người rõ ràng nhất sao?”

“Cô dám động vào tôi, nhà tôi và Hạ Vũ sẽ không tha cho cô.” Giọng người phụ nữ la hét ầm ĩ, “Từ Mi, cô quay về đây, cô không muốn sống nữa sao?”

Từ Mi đi ra cửa, có người đàn ông từ ngoài đi vào, cửa phòng thong thả khép lại, tiếng hét chói tai của người phụ nữ xuyên qua cánh cửa truyền ra bên ngoài.

…

Lúc Hạ Vũ tìm tới thì người phụ nữ kia dù không bị tổn thương gì nhiều nhưng vẫn bị làm ô uế.

Người phụ nữ hận Từ Mi, bảo nhà mẹ đẻ chèn ép Từ Mi. Từ Mi vốn dĩ đã rất khó khăn, bị làm khó dễ như thế thì càng thêm gian nan.

Người phụ nữ hận lây cả Hạ Vũ, không hề cho hắn sắc mặt tốt đẹp gì.

Năm đó, Hạ Vũ được phái tới bên cạnh người phụ nữ này để lấy trộm tình báo, nhưng lại bị cô ta hạ thuốc, còn bị cô ta nắm được nhược điểm, mấy năm nay hắn vẫn luôn ẩn nhẫn.

Hắn cũng không rõ mình làm thế là vì tiền đồ của mình hay vì Từ Mi. Tóm lại, hắn cứ luôn yên lặng chịu đựng.

Nhưng đúng lúc này, nhìn thấy bộ dáng điên khùng của người phụ nữ đó, lửa giận nhiều năm bị nén xuống của Hạ Vũ lại bùng lên.

Có lẽ Hạ Vũ đột nhiên bùng nổ đã kích thích tới người phụ nữ nên cô ta từ bệnh viện trốn ra ngoài.

…

“Từ tiểu thư, điều kiện này cô nên suy xét một chút.” Người đàn ông lén vuốt đùi Từ Mi ở dưới bàn, cười vô cùng đáng khinh, “Gả cho tôi,

đừng nói là cô muốn đầu tư, cô muốn ngôi sao tôi cũng sẽ hái cho cô.”

Từ Mi lập tức đứng lên, “Lưu tổng, cáo từ.”

Lưu tổng giữ chặt Từ Mi lại, ấn cô ta xuống bàn, “Từ Mi, cô làm bộ cái gì hả? Nghe nói đàn ông bên cạnh cô không ít, đã bị không ít người chơi rồi đúng không? Sao thế, ngủ với tôi một đêm, tôi sẽ đầu tư cho cô, thế nào?”

Lưu tổng không nhịn được bắt đầu xoa véo trên người cô ta, hơi thở dồn dập.

Mặt Từ Mi đầy chán ghét, nhấc chân đá Lưu tổng một cái, sau đó đẩy hắn ra, lấy bình rượu ở trên bàn đập xuống đầu hắn.

Lưu tổng kêu lên một tiếng, duỗi tay che đầu, máu tươi trào qua kẽ hở ngón tay hắn.

Từ Mi kéo lại quần áo, xoay người rời khỏi phòng ăn, ra khỏi nhà hàng.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Từ Mi chạy dọc trên đường một đoạn rồi mới giảm tốc độ, biểu tình của cô ta gần như chết lặng.

Mấy ngày nay, những người đàn ông cô ta gặp phải đều như thế, chưa nói xong một câu đã đều nghị lên giường.

Từ Mi cảm giác âm thanh xung quanh dần biến mất, những sắc mặt đáng ghét cũng dần biến mất, chỉ còn một mảnh yên lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, âm thanh ồn ào náo động đáng ghét lại một lần nữa quay về. Cô ta nghe thấy có người hét lên chói tai,

người phía trước ra sức phất tay với cô ta, mặt đầy hoảng sợ.

“Rầm!”

Thế giới lập tức quay cuồng.

Từ Mi cảm nhận được mình từ trên trời rơi xuống, nện trên nóc một chiếc xe ô tô. Cô ta nhìn thấy người phụ nữ có biểu tình điên khùng ở bên trong đang nhìn cô ta với ánh mắt đầy căm hận, “Đi chết đi, đi chết đi, Từ Mi, đi chết đi.”

Cô ta như về lại kiếp trước, lúc cô ta chết cũng yên lặng thế này.

Hết thảy của cô ta đều như một giấc mộng.

Đúng thế, chính là một giấc mộng.

Giờ cô ta cũng nên tỉnh mộng rồi.

Lúc Hạ Vũ tới thì Từ Mi đã chết, mà người phụ nữ kia bị bắt lại vì tội cố gây thương tích.

Người phụ nữ bị kiểm tra ra có bệnh tâm thần. Người nhà cô ta thay đổi một hồi liền khiến cô ta trở thành vô tội.

Hạ Vũ áp cơn giận và sự hận thù trong lòng xuống, không biểu lộ ra cảm xúc gì trước mặt bọn họ. Đến khi người nhà của vợ hắn thả lỏng cảnh giác, hắn liền đưa cô ta tới bờ biển.

Lúc mọi người tìm tới thì chỉ còn chiếc xe lăn của người phụ nữ mà thôi.

…

Một thời gian dài sau đó, Diệp Sâm chấp nhất muốn nhốt Thời Sênh lại, không cho ai nhìn thấy cô. Lúc trước Thời Sênh cảm thấy tên ngốc này ở thế giới này rất bình thường, nhưng mà nào có bình thường chỗ nào, đây rõ ràng là phát bệnh muộn mà thôi.

Bị Thời Sênh đánh mấy lần, Diệp Sâm ấm ức không chịu được, nhưng không dám nhốt cô lại nữa.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, sau đó chẳng có ai gặp được Diệp phu nhân của Tập đoàn Đế Lam nữa.

Thời Sênh ở thế giới này gặp vấn đề về sức khỏe. Diệp Sâm canh giữ bên mép giường của cô, trong mắt có nước lấp lánh.

Thời Sênh duỗi tay vuốt mặt hắn, “Đừng khóc.”

“Không khóc.” Diệp Sâm cầm tay cô, bướng bỉnh nói.

Thời Sênh cười, duỗi tay cởi đồng hồ trên cổ tay hắn xuống, “Không phải anh tin là có kiếp này, kiếp sau sao?”

Diệp Sâm gật đầu, “Anh tin, nhất định chúng ta sẽ gặp lại ở kiếp sau.”

“Ừ, sẽ, chờ em.”

Thời Sênh nắm chặt đồng hồ chờ cái chết tới. Lấy một tư thế khác để thể nghiệm cái chết, quá trình này đã quá quen thuộc với người chơi lâu năm như Thời Sênh rồi, không sợ hãi, cũng không chờ mong.

Diệp Sâm như biết gì đó, lẳng lặng nhìn cô rất chăm chú.

Ánh sáng trước mắt dần biến mất, gương mặt của Diệp Sâm càng

lúc càng mơ hồ.

Thời Sênh hoảng hốt, dường như cô đã nhìn thấy sự mê man trong mắt của Diệp Sâm biến mất, thay vào đó là sự thanh triệt, thấu hiểu.

Là loại ánh mắt đã nhìn thấu toàn thế giới.

Nhưng mà Thời Sênh còn chưa có cơ hội thấy rõ thì trước mắt đã tối sầm.

Diệp Sâm nhìn cô trút hơi thở cuối cùng, ánh sáng trên mặt chậm rãi ảm đạm. Hắn như một gốc cây luôn cần ánh sáng mặt trời. Khi ánh sáng mặt trời biến mất thì sự sống của hắn cũng mất đi, chỉ còn lại sự u ám.

Diệp Sâm đi tới bên kia, cẩn thận nằm lên, ôm Thời Sênh vào trong lòng, hôn lên trán cô theo thói quen.

Hắn thong thả nhắm mắt lại.

Anh chỉ sống vì em.

Khi y tá tiến vào, phát hiện trên giường bệnh có hai người đã ngừng hơi thở, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Chương 1296: Pháp tắc của ác ma (1)

Thời Sênh quay về không gian Hệ thống, việc đầu tiên là xem xét cốt truyện tiếp theo.

Đây là quyền lợi của Ký chủ, vì thế Hệ thống liền đem nội dung tiếp theo cho cô xem.

Trong đó, Diệp Sâm cũng không biểu hiện ra bộ dáng mà cô nhìn thấy, ảo giác ư?

Thời Sênh xem đi xem lại mấy lần nhưng vẫn thấy Diệp Sâm khá bình thường.

[Ký chủ?]

Thời Sênh ngồi bệt xuống đất, “Không có gì.”

Cô bắt đầu mân mê đồng hồ trong tay. Lâu lắm rồi Hệ thống mới thấy cô sờ tới cái đồng hồ này. Cô lại lấy máy tính bảng ra, tùy tiện điểm lên đó mấy cái, ánh sáng trong không gian đột nhiên tối hơn.

Hệ thống kinh hãi.

[Ký chủ… cô làm gì thế?]

Thời Sênh không trả lời nó, tiếp tục nhấp trên màn hình. Hệ thống phát hiện nó chẳng nhìn thấy gì hết. Không đúng, rõ ràng là cô đang quấy nhiễu.

Một hồi lâu, ánh sáng trong không gian mới khôi phục bình thường, mà Thời Sênh đang đứng trước màn hình, “Chủ nhân của mi có thói quen rình trộm, ta không thể không đề phòng.”

[…] Chủ nhân ơi! Ký chủ này đáng sợ quá, ngài có thể mang cô ấy ra ngoài không?

Thời Sênh nhìn vào màn hình, “Ừm… Vậy mà đã lấy lại quyền hạn rồi, nhưng cũng chẳng sao. Dù sao trong đó cũng toàn là virus, chủ nhân của mi tạm thời không sử dụng mi được.”

[…] Khó trách chủ nhân chẳng nói gì, còn Ký chủ thì luôn mang bộ dáng không vội vã.

Các người tranh cướp quyền hạn qua lại như thế vui lắm sao? Vui lắm sao? Vui lắm sao?

Nó không muốn tham gia vào cuộc chiến của nhóm lão đại đâu.

Tha cho nó đi, nó vẫn còn là trẻ con mà.

Thời Sênh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình. Hệ thống sợ Thời Sênh động tay động chân nên vội vàng đổi mới tư liệu.

Dù sao giờ cô cũng không khống chế được nó, nó vẫn nên nhanh chóng tiễn kẻ biến thái này đi thôi.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -390000

Giá trị sinh mạng: 60

Tích lũy: 81400

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 83

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Điểm tích lũy 2000

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Điểm tích lũy 2000

Đạo cụ: "Vương miện Nữ vương", "Trái tim Quỷ Vương", "Ám dạ", "Máu kỳ lân", "Lông đuôi phượng hoàng".

“Hử? Sao giá trị làm người lại không thay đổi thế?”

Hệ thống mệt, không muốn giải thích.

[Có tiến vào thế giới sau không…]

[Bắt đầu dịch chuyển…]

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp! Nhị Cẩu Tử, mi giỏi lắm!

Không gian hệ thống khôi phục yên tĩnh, Hệ thống chỉ hận không thể khóc một trận thật to.

Thật đáng sợ.

Trên màn hình hiển thị tư liệu của Thời Sênh chập chờn một chút, một thân ảnh mơ hồ xuất hiện trên màn hình.

[Chủ nhân?] Hệ thống lập tức vui vẻ, [Ký chủ nói có virus. Chủ nhân, ngài không sao chứ?]

“Không sao.” Giọng đàn ông vang lên khá mỏi mệt, “Cô ta đang thu thập số liệu của Phượng Từ. Mi nghĩ cách lấy cái đồng hồ trên tay cô ta đi.”

[Sao?] Lấy thế nào đây? Đồ của Ký chủ nó dám lấy ư? Tôi còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa đó, chủ nhân à!

Chủ nhân của Hệ thống như nghĩ tới cái gì, lại im lặng một hồi mới nói tiếp, “Có lẽ cũng muộn rồi, cô ta đã giành được số liệu trước rồi. Ta sẽ xóa bỏ ký ức của Phượng Từ một lần nữa, cố gắng kéo dài thêm thời gian.”

[Chủ nhân, tại sao phải xóa bỏ ký ức của Phượng Từ?] Hệ thống rất khó hiểu, [Đây đã là lần thứ ba rồi, một người nhiều nhất chỉ có thể thừa nhận được xóa bỏ ký ức với quy mô lớn như thế năm lần, liệu hắn có trở nên bị ngốc luôn không?]

“Hắn không thể có được ký ức, nếu không nhất định sẽ bảo vệ cô ta.” Chủ nhân của Hệ thống hơi dừng lại, “Nếu mà hắn trở nên ngốc luôn thì không biết có bao nhiêu kẻ muốn đốt pháo ăn mừng nữa.”

[Phượng Từ đáng sợ như thế sao?]

“Ừm.”

Hệ thống run rẩy, Ký chủ đã rất đáng sợ rồi, sao Phượng Từ cũng đáng sợ vậy chứ?

[Chủ nhân, chuyện của Mộ Bạch, ngài đã tra ra chưa?]

“Không cần để ý tới hắn, hắn không làm gì được cô ta đâu.”

[…] Chủ nhân, tại sao tôi lại cảm thấy ngài đang coi thường người ta thế?

Hệ thống còn muốn tố cáo tội trạng với chủ nhân nhà mình, nhưng còn chưa mở lời thì trên màn hình đã xuất hiện một đống ký tự lộn xộn.

[…]

Trúng độc thật quá nặng!

***

--Tất cả mọi người đều biết khế ước giả của Vị Tức yếu đến phát rồ.

*

“Rầm!”

Còn chưa mở mắt thì bên tai đã vang lên một tiếng nổ mạnh, thân thể của cô bị văng lên cao rồi lại nhanh chóng rơi xuống.

Chân tay nặng nề như bị cả tấn đá buộc vào.

Mà đúng là chân tay cô bị thế thật, xiềng xích đỏ lập lòe kéo dài từ mặt đất lên, quấn chặt quanh thân cô, liều mạng kéo cô vào giữa trận pháp ngôi sao năm cánh.

Lúc này trong đầu Thời Sênh xuất hiện hai chữ NGUY HIỂM.

Trận pháp ngôi sao năm cánh kia vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt.

Ít nhất là đối với tình trạng hiện tại của cô.

Kiếm, cứu mạng ông!

Bản tiểu thư sắp toi rồi!

Thiết kiếm lắc mình xuất hiện, chặt xuống đám xích kia, thế nhưng lại chỉ chém vào một khoảng trống không.

Vô hình?

Thiết kiếm rung lên, bay vào trong tầm tay Thời Sênh. Thời Sênh cầm lấy thiết kiếm, cổ tay lắc một cái, chém xuống xích sắt ngay bên cạnh.

Lần này đã chém trúng, xích sắt bị chặt đứt, hóa thành vô số ánh sáng màu đỏ như đom đóm rồi chậm rãi biến mất.

Thời Sênh đẩy xích sắt trói buộc mình ra, thân thể đột nhiên nhẹ bẫng.

Cô đang đứng ở bụi cỏ bên cạnh trận pháp ngôi sao năm cánh kia. Trận pháp này cho cô cảm giác không tốt lành lắm. Thời Sênh bèn lấy một quả cầu năng lượng ra ném.

Quả cầu nổ mạnh, trận pháp biến mất.

Cả thế giới lâm vào bóng tối.

Thời Sênh dựa vào một thân cây thở dốc. Mẹ sư nhà nó, cô xuyên vào thế giới ma pháp rồi sao?

Không đúng, tuy rằng ma pháp dựa vào lực lượng của nguyên tố nhưng thực ra vẫn là linh khí mà thôi. Có điều, thế giới này lại không có linh khí.

Không cảm nhận được một chút xíu nào luôn.

Thời Sênh nhìn quần áo trên người mình, không ngờ cô lại đang mặc đồng phục học sinh… Vườn trường ư?

Nhưng mà người này… ngực rất lớn.

Phi, giờ không phải lúc nhìn ngực.

“Au…” Người Thời Sênh hơi lảo đảo, sau đó ngã xuống đất.

Cô tái mặt che ngực, đau quá… khế ước… Thân thể này lại có khế ước.

Ôi mẹ kiếp!

Khế ước giả sắp chết cmnr!

“Vị Tức, giơ tay chịu trói đi!” Âm thanh phẫn nộ vang lên từ trên đỉnh đầu Thời Sênh. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nam sinh mặc đồng phục giống mình.

Trong tay hắn cầm một cái ô, trên mặt ô có trận pháp ngôi sao năm cánh đang tản ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Ánh sáng đó làm Thời Sênh càng khó chịu hơn.

Thời Sênh giơ tay, thiết kiếm xẹt qua trước mặt nam sinh. Hắn kinh ngạc lùi về sau mấy bước, “Vị Tức, cũng chỉ là giãy giụa lúc hấp hối thôi, giờ buông tay thì ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.”

Thời Sênh đau tới mức không muốn nói gì. Cô vụt đứng lên, chém về phía nam sinh kia.

Lúc đầu nam sinh còn không coi ra gì, nhưng sau đó liền tỏ ra ngạc nhiên trước lực lượng của thiết kiếm, nghiêm túc hơn hẳn.

Trận pháp ngôi sao năm cánh trên chiếc ô của hắn không ngừng tản ra ánh sáng đỏ, ngưng tụ thành một hàng dài phù chú bằng chữ. Phù chú vòng quanh nam sinh như đang bảo vệ hắn.

Thiết kiếm chém lên phù chú nhưng chỉ chém rớt được một vài chữ, sau đó chữ mới ở chiếc ô kia lại tràn ra lấp đầy chỗ trống đó, bổ khuyết thành một phù chú hoàn chỉnh.

Thời Sênh nhíu mày, cổ tay khẽ chuyển, chọc về phía chiếc ô trên tay nam sinh.

Nam sinh kia khinh địch, cứ nghĩ sẽ không xảy ra chuyện gì nên cũng không tránh đi.

Nhưng khi thiết kiếm tiếp xúc với mặt ô, trận pháp lập tức mất đi ánh sáng, phù chú bằng chữ biến mất. Nam sinh còn chưa kịp kinh ngạc thì người bị bay ra ngoài.

Thời Sênh lảo đảo, sinh mạng của thân thể này đang dần mất đi…

Khế ước giả của thân thể này sắp chết rồi.

Chương 1297: Pháp tắc của ác ma (2)

Tức giận nha!

Nhị Cẩu Tử, sao mi toàn chọn mấy thân thể rác rưởi thế này hả?

Không phải sắp chết thì cũng gần chết!

Có thể để bản tiểu thư sống khỏe một lần được không hả?

[Hình thức phản kích từ tuyệt địa không phải là nói chơi đâu Ký chủ ơi.] Nhị Cẩu Tử khoe khoang, [Ký chủ mà không nắm chặt thời gian thì cô sẽ lập tức lần đầu hoàn thành kỷ lục lên đài một giây ngỏm của mình đấy.]

Một giây ngỏm là của Mộ Bạch, còn lâu bản tiểu thư mới làm!

Kiên quyết không đầu hàng!

Thời Sênh đi đến nơi nam sinh kia vừa rơi xuống. Nam sinh hình như bị thương rất nặng, nhìn cô với vẻ mặt tái nhợt.

Thời Sênh nâng kiếm chém, biểu tình cuối cùng của nam sinh dừng lại ở vẻ hoảng sợ và không thể tin được.

Thu phục xong tên địch này, Thời Sênh cảm thấy rất phiền, cắt đứt khế ước nhanh hay cứu người nhanh hơn đây?

[Ký chủ, cô đừng nên động vào khế ước này, đây là huyết khế đấy.

Tuy rằng ở các thế giới khác nhau thì định nghĩa về huyết khế cũng có khác nhau, nhưng có một điểm chung mà cô cũng biết, đó là không thể nghịch.]

Huyết khế không thể nghịch.

Chữ “nghịch” này có nghĩa là – không thể đi ngược chiều, không thể làm ngược lại, không thể giải.

Không thể vi phạm mệnh lệnh làm việc của chủ nhân.

Không thể phản phệ chủ nhân.

Không thể cưỡng chế giải trừ khế ước.

Nói cách khác… cô bị khế ước một chiều.

Mẹ kiếp!

Thời Sênh thở hổn hển mấy hơi. Thế giới này không thể chơi rồi, ông về đổi thế giới khác.

[…] Còn nói kiên quyết không đầu hàng cơ mà?

Cô một lời không hợp liền muốn đổi thế giới, tưởng là đài truyền hình nhà cô chắc?

Thời Sênh không rảnh đấu khẩu với Hệ thống. Cô không do dự thọc mình một kiếm.

Ánh sáng trước mặt bắt đầu tối đi, hơi mờ mịt, nhưng cô lại phát hiện mình không quay về không gian Hệ thống.

Cô vẫn ở nguyên tại chỗ.

Nhị Cẩu Tử, mi lại hỏng rồi à?

[… Ký chủ, giờ cô đang có khế ước trong người. Chủ nhân chưa chết thì cô cũng không chết được, đừng uổng phí sức lực nữa.]

Thời Sênh: "…" Thế tại sao trước đó mi không nhắc ông hả?

[Muốn nhìn bộ dáng tự sát mà không chết của Ký chủ.] Âm thanh điện tử bình tĩnh của Hệ thống dường như có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

Thời Sênh nghiến răng, "Chờ đấy cho ông."

[…] Offline trước đã.

Thời Sênh hít một hơi thật sâu, che máu trên bụng, may mắn là cô không chọc vào tim.

Cô có thể cảm ứng được vị trí của khế ước giả của mình. Thời Sênh bò lên thiết kiếm, bảo nó đưa cô qua đó.

Đây là khu vực trường học, vòng qua khu dạy học đi tới sân thể dục.

Trên sân thể dục xuất hiện vô số trận pháp ngôi sao năm cánh, màu sắc cũng không giống nhau, hoa hòe hoa sói đủ cả. Mà ở giữa các trận pháp sao năm cánh đó có một tinh trận sao năm cánh màu đen cực kỳ nổi bật.

Tất cả mọi người đều đang tấn công tinh trận sao năm cánh kia, mơ hồ có thể nhìn thấy người trong trận pháp đó.

Lúc Thời Sênh tới thì nhìn thấy người kia bị ánh sáng đánh trúng. Hắn bị hất lên không trung sau đó nện mạnh xuống đất, rơi xuống trận pháp ngôi sao năm cánh đang dần biến mất.

Thời Sênh cũng cảm nhận được sự đau đớn đó.

Như bị thứ gì xé toạc vậy.

A a a!

Ông muốn điên rồi!

Thời Sênh hít sâu một hơi, ngồi trên thiết kiếm phóng vèo tới, cầu năng lượng ném xuống như rải tiền.

Có người bị ném trúng, trận pháp sao năm cánh lập tức biến mất trong ánh sáng của dòng điện.

“Kẻ nào?”

“A…”

“Đùng…”

“Ngăn nó lại, nó tới cứu Mục Vũ đấy.”

“Là Vị Tức! Sao nó chưa chết, mau ngăn nó lại, không thể để nó cứu Mục Vũ đi được.”

Ngăn ông nội ngươi ấy!

Ông đây nổ chết đám cặn bã các ngươi.

Thời Sênh ném lung tung, ném ra thành một đường, phóng tới cạnh người vừa rơi xuống, xách hắn lên kiếm rồi lại bay lên, sau đó lại ném cầu năng lượng xuống.

Ở phía chân trời có tiếng sấm mơ hồ. Thời Sênh vội vàng thu tay, bảo thiết kiếm trốn đi.

Không chạy sẽ lại bị sét đánh đấy.

Bản cô nương giờ mà bị đánh một cái là chắc chắn chết luôn.

Thời Sênh bỏ lại sấm sét sau lưng, nằm bò trên thiết kiếm, hữu khí vô lực liếc nhìn người đối diện một cái.

Đây là chủ nhân của thân thể này ư?

Yếu nhớt!

Thời Sênh cúi xuống nhìn bên dưới, tốt lắm, vẫn là thành thị hiện đại, không có kiến trúc kỳ quái gì.

Cô hạ xuống một vùng gần thành phố, tìm một nơi an toàn rồi dừng lại.

Cô xem xét vết thương trên người. Ngoại trừ vết thương bị cô chọc ra thì còn có vài chỗ bị thương nữa, hơn nữa máu không ngừng chảy ra, có cảm giác bóng rát.

Thời Sênh liếc nhìn người đối diện, đánh giá chỉ số nguy hiểm của đối phương, cuối cùng nghĩ cứ trói lại vẫn là an toàn nhất.

Thu xếp xong hết thảy cô mới bắt đầu xử lý miệng vết thương, sau đó tiếp thu cốt truyện.

Đây là một thế giới rất kỳ lạ.

Bối cảnh vẫn là xã hội hiện đại, khoa học kỹ thuật phát triển dừng ở thời điểm đầu thế kỷ 21.

Nhưng nền văn minh của họ lại có hai chức nghiệp rất đặc thù, đó là ác ma và tịnh ma sư*.

**Tịnh ma sư: người diệt trừ ma.*

Ác ma là quái vật sinh ra từ những cảm xúc xấu xa nhất của con người, chỉ cần con người có dục vọng, có sự đen tối thì ác ma sẽ không bao giờ hết.

Tịnh ma sư cũng sinh ra từ đó.

Tịnh ma sư là do trời sinh, người có thể trở thành tịnh ma sư thì tên sẽ xuất hiện ở trên Tịnh Ma Thiên Thư ngay lúc vừa được sinh ra. Người của Liên Minh Tịnh Ma chỉ cần tìm theo địa chỉ trên Thiên Thư là có thể tìm được tịnh ma sư đã được đánh dấu.

Lúc tịnh ma sư được 12 tuổi thì sẽ được đưa vào học trong Học viện Tịnh ma.

Trong cơ thể bọn họ có một lực lượng rất kỳ lạ, khi sử dụng sẽ xuất hiện trận pháp sao năm cánh. Giống với thế giới ma pháp, họ cũng sử dụng chú ngữ, nhưng khác ma pháp.

Tịnh ma sư muốn mạnh lên thì phải không ngừng giết ác ma.

Cũng giống như chơi game, Tịnh ma sư là người chơi, ác ma là quái, giết quái thì sẽ có kinh nghiệm, tăng kinh nghiệm thì sẽ tăng cấp.

Nguyên chủ tên là Vị Tức, thật bất hạnh, là một ác ma.

Vị Tức là một ác ma cấp SS.

Đúng thế, con người cũng phân cấp cho ác ma.

Ác ma mới sinh đều có cấp F, cấp cao nhất chính là SS… Con người chỉ ghi lại tới cấp bậc đó là cao nhất, còn có loại cao hơn thì con người cũng không biết.

Từ F tới D là ác ma cấp bình thường, C và B là ác ma cao cấp, A là ác ma tinh anh. S cấp là loại ác ma thống lĩnh rồi. Bọn họ chỉ có thể sai sử từ cấp F tới cấp A mà thôi.

SS là ác ma cấp vương giả.

Vị Tức là ác ma Vương giả.

Phương thức thăng cấp của ác ma là không ngừng hút cảm xúc tà ác của con người, lấy thù hận, ghen ghét, tham lam mà sinh tồn. Cho nên vì những cảm xúc đen tối đó, ác ma sẽ đi dụ dỗ con người.

Vị Tức là ác ma cấp SS, cảm xúc của con người đã không có cách nào giúp cô thăng cấp được nữa.

Sau đó, có một ngày, đột nhiên cô bị triệu hoán.

Dựa theo truyền thừa từ nền văn minh cổ xưa, có một vài quyển sách cấm sẽ viết về cách triệu hoán ác ma. Phương thức giống nhau là bán đứng linh hồn, để ác ma giúp họ hoàn thành một nguyện vọng, người được lợi trong chuyện này là ác ma.

Nhưng mà huyết khế thì lại có lợi cho con người.

Vị Tức bị hạ huyết khế với con người một cách khó hiểu. Lúc đầu cô cũng phản kháng, thường xuyên khiến cho bản thân và khế ước giả của mình lưỡng bại câu thương.

Nhưng sau đó, cô phát hiện người ký huyết khế với mình có thể làm cô tăng lên sức mạnh, cô không còn mâu thuẫn như thế nữa.

Cô còn đồng ý giúp khế ước giả, nhưng hắn phải dâng linh hồn của mình ra, nếu không cô sẽ đồng quy vu tận với hắn.

Cô là ác ma Vương giả, không thể giải trừ huyết khế, nhưng có thể đồng quy vu tận được.

Khế ước giả đồng ý với cô.

Nhưng mà Vị Tức lại không ngờ, bản thân mình vì vậy mà toi mạng.

Chương 1298: Pháp tắc của ác ma (3)

Khế ước giả của Vị Tức là Mục Vũ. Mục gia là gia tộc tịnh ma, nhưng Mục Vũ thân là con trai trưởng lại không có cách nào trở thành tịnh ma sư được. Vì thế, ở Mục gia, hắn phải chịu cảnh bị người coi thường, bị coi là vết nhơ của Mục gia.

Đây vốn là giả thiết của một nam chính.

Mà quả thực, đây đúng là giả thiết của nam chính. Mục Vũ vốn dĩ nhận hết đau khổ sau đó mới dần mạnh mẽ lên, trở thành tịnh ma sư cường đại nhất.

Nhưng mà có người lại xuyên vào sách.

Em họ của Mục Vũ là Mục Dạ.

Mục Dạ đã đọc hết quyển tiểu thuyết này, biết Mục Vũ có bàn tay vàng nên đã cướp mất của Mục Vũ.

Đổi sách triệu hoán sử ma của Mục Vũ thành sách triệu hoán ác ma.

Mỗi tịnh ma sư đều có thể triệu hồi một sử ma, làm đồng bạn chiến đấu của bản thân.

Vốn dĩ, Mục Vũ sẽ triệu hoán được một sử ma cực kỳ cường đại, đây là hòn đá tảng giúp hắn quật khởi.

Nhưng sử ma này bị Mục Dạ cướp mất, cho nên Mục Vũ đã triệu

hoán ra ác ma Vị Tức.

Con người mà khế ước với ác ma sẽ bị tất cả Tịnh ma sư đuổi giết.

Lúc đầu Mục Vũ cũng không biết mình triệu hồi được một ác ma. Đến khi chiến đấu bị người phát hiện ra, Vị Tức phải giết chết đối phương mới không lộ ra ngoài.

Nhưng sau đó Mục Dạ vẫn biết được.

Mục Dạ nghĩ Mục Vũ là nam chính trong sách, kiểu gì cũng sẽ giết chết mình, vì thế hắn tiên hạ thủ vi cường, giết Mục Vũ trước.

Vì thế mới có tràng chiến đấu lúc Thời Sênh tới đây.

Vị Tức rất oan uổng, cô bị người ta khế ước một cách khó hiểu, còn chưa kịp làm gì thì đã bị Mục Dạ dẫn người tiêu diệt.

Di nguyện của Vị Tức là giết chết tên khốn Mục Dạ kia, sau đó xưng bá thế giới.

Mọe, nguyện vọng này rất kinh khủng nha.

Bản cô nương cực kỳ xem trọng.

Thời Sênh tổng kết nguyên nhân mà Vị Tức dù là ác ma Vương giả nhưng vẫn bị chết như sau:

Thứ nhất: Khế ước giả quá yếu.

Thứ hai: Khế ước giả quá yếu.

Thứ ba: Khế ước giả quá yếu.

Tổng kết lại, nguyên nam chủ Mục Vũ này quá rác rưởi nên mới làm cho Vị Tức chết oan chết uổng.

Mục Vũ là chủ nhân, căn cứ theo pháp tắc thì lực lượng của Vị Tức không thể mạnh hơn Mục Vũ được. Lực lượng của Vị Tức bị áp chế nên chỉ có thể xuống sân khấu lãnh cơm hộp.

Tiếp thu xong cốt truyện, Thời Sênh chỉ muốn nói một câu – Mọe!

[…] Đây là một chữ.

[Ký chủ, mong cô hãy khống chế lực lượng hồng hoang của mình, không cần có ý tưởng nguy hiểm như kiểu hủy diệt thế giới này.]

“Mi mà còn lắm mồm, ông đây sẽ lập tức hủy thế giới cho mi xem.”

[…]

Nó chỉ là Hệ thống, nó vẫn là trẻ con, tại sao lại đối xử tàn nhẫn với nó thế?

Thời Sênh tiếp thu cốt truyện xong, trong lòng thầm chửi tên chủ nhân rác rưởi của Vị Tức kia cả trăm lần, sau đó mới chậm rãi mở mắt ra.

Cô vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi con ngươi màu lam xanh thẳm như biển rộng, nhưng bên trong lại chẳng có chút cảm xúc nào, chỉ có tử khí lưu chuyển, giống như một hạt châu pha lê khảm trong hốc mắt, đẹp nhưng chẳng có chút linh khí nào.

Tầm mắt hơi di chuyển, một đầu tóc bạc dính máu, máu đã khô lại, dính sát ở hai sườn mặt hắn.

Mặt hắn rất tinh xảo, tinh xảo một cách quá đáng, chẳng khác nào búp bê sứ. Gương mặt trắng bệch một cách không bình thường, môi đỏ như máu, quỷ dị không nói nên lời.

Trong lúc tiếp thu cốt truyện, cô sẽ luôn ở trong trạng thái vô thức, vì thế không biết được hắn tới gần.

Nhưng mẹ nó...

Kiếm của ông đâu?

Thiết kiếm lơ lửng trên đầu Thời Sênh, đang từ từ xoay tròn. Thời Sênh trừng mắt với nó, vì sao không chém người?

“Oong…” Chủ nhân, hắn không có ý muốn làm hại cô, quan trọng nhất là… Nếu tôi chém hắn, hắn mà chết là cô cũng sẽ treo đó.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh lập tức đẩy búp bê sứ đi, run rẩy đứng lên.

Búp bê sứ bị cô đẩy như thế nên lập tức ngã xuống đất, tóc bạc rũ ra, hoàn toàn che khuất mặt hắn.

Thời Sênh vừa mới đứng lên, còn chưa ổn định cơ thể thì đã ngồi phịch xuống. Trên người cô vẫn còn vết thương, giờ đau muốn chết, hoàn toàn không muốn động đậy.

Búp bê sứ quỳ rạp trên đất, đôi con ngươi xanh thẳm nhìn cô chằm chằm.

Ánh mắt đó thực sự rất quái dị.

Không có tuyệt vọng và giãy giụa, dường như chỉ có sương mù xen lẫn tử khí.

Khi một người đã ở mức thậm chí còn không biết tuyệt vọng là gì, đó mới là tuyệt vọng chân chính.

Cánh môi của búp bê sứ giật giật, màu đỏ trên môi là do bị dính máu. Hắn vừa mở miệng, máu tươi liền tràn ra, trong không khí tràn ngập mùi máu.

Thời Sênh che miệng vết thương lại, chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với hắn.

Thật lâu sau, Thời Sênh hỏi: “Chờ chết à?”

Vết thương của chủ nhân không tốt thì cô cũng sẽ không tốt.

Búp bê sứ không nói gì, vẫn dùng đôi con ngươi xanh thẳm nhìn cô chằm chằm. Thời Sênh nghĩ nghĩ, vị chủ nhân này trước giờ chưa từng nói chuyện, người trong gia tộc đều nói hắn bị câm, không biết nói.

Nhưng Vị Tức biết hắn có thể nói.

Cũng sẽ nói chuyện với cô.

Người ta chính là một búp bê sứ biết nhẫn nhục. À không, là người có giả thiết của nam chính, không nói lời nào mới giống chiếu trên.

Thời Sênh túm thiết kiếm xuống, ý bảo búp bê sứ, “Leo lên.”

Mi của búp bê sứ run rẩy, máu càng trào ra nhiều hơn, từ cằm nhỏ

xuống vạt áo, vạt áo bị nhuộm thành đỏ sậm, nhìn rất ghê người.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp, anh đừng có chết đó.

Hiện giờ ông còn chưa muốn chết. Anh mà chết thì ông phải hạ tuyến theo đó biết không?

Mắt của búp bê sứ đột nhiên khép lại, thân mềm như bỗng ngã xuống, nằm im không nhúc nhích nữa.

Thời Sênh: “…”

Chết rồi?

Không đúng, cô còn chưa hạ tuyến, chứng minh còn có thể cứu.

Người này vốn là tịnh ma sư, nhưng hắn lại triệu hồi ra ác ma, loại người này được cho là kẻ thù của toàn nhân loại, nên cứu thế nào đây?

Tới phổ cập khoa học cái coi!

Nhị Cẩu Tử, mi mà còn không phổ cập khoa học, ông sẽ giết hắn luôn đấy.

[…] Ký chủ luôn đe dọa bản Hệ thống, [Vết thương của hắn rất nặng, yêu cầu một loại thuốc đặc thù.]

“Cho ta đi.”

[Trong cửa hàng của Hệ thống không có loại thuốc này.]

Thời Sênh nổi giận, “Đánh rắm, không phải mi được xưng là Hệ thống cửa hàng cái gì cũng có sao?”

[Thật sự không có cái này.]

Thời Sênh nhìn búp bê sứ, cầm lấy thiết kiếm, cứ giết cho nhanh.

[Ký chủ từ từ nào, tôi nói cho cô biết làm sao để lấy được thuốc là được chứ gì.]

“Không cần.” Thời Sênh đâm kiếm xuống, nhưng mà chưa động được vào búp bê sứ thì cô đã bị bắn bay ra ngoài.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh ngồi bệt dưới đất, trừng mắt nhìn búp bê sứ vẫn nằm yên không nhúc nhích ở phía xa.

Sau một lúc lâu...

Mẹ!

Cô và búp bê sứ có huyết khế, không thể ra tay với chủ nhân, đây là quy tắc của khế ước.

Thế giới hố cha này không thể nào chơi nổi!

[Ký chủ bình tĩnh nào, lấy thuốc thôi mà, với cô hoàn toàn rất dễ dàng.]

Dễ dàng thì mi đi!

Ông không chơi!

Không thể giết chứ gì?

Vậy chờ hắn chết là được!

Chương 1299: Pháp tắc của ác ma (4)

Gió nhẹ mang theo mùi máu tươi từ xa thổi tới.

Mặt trời bắt đầu nhô lên từ phía chân trời, ánh nắng ban mai thong thả le lói qua đường chân trời, chiếu sáng khắp mặt đất.

Không biết qua bao lâu, người trên mặt đất cũng động đậy. Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống làm hắn không mở được mắt ra. Một hồi lâu hắn mới thích ứng được, mắt hơi hé ra, ngọn cỏ dính máu trước mặt hắn đang khẽ đong đưa theo gió, phất qua chóp mũi hắn.

Thân thể của Mục Vũ rất đau, đau khắp mình mẩy.

Như có vô số lưỡi dao nhỏ chém qua người, muốn chia năm xẻ bảy thân thể hắn ra.

Hắn chống tay lên mặt đất, từ từ ngồi dậy.

“Thế mà còn chưa chết.” Bên tai vang lên giọng nói đầy tiếc nuối.

Hắn ngẩng đầu nhìn, đôi con ngươi xanh thẳm đối diện với ánh mắt của thiếu nữ.

Bộ đồng phục làm nổi lên đường cong như vẽ của cô, váy đồng phục hơi ngắn, đôi chân dài thon thả, trắng nõn hiện ra.

Cô hơi nghiêng đầu, mái tóc đỏ rực bắt mắt rũ xuống trước ngực, vừa lúc ngăn trở phong cảnh mà áo đồng phục không che đậy được.

Đôi con ngươi như bị máu nhuộm đỏ bình thản nhìn hắn.

Mất đi linh khí ngày thường, lại có thêm mấy phần lạnh nhạt, thế gian vạn vật đều không thể lọt được vào mắt của cô.

Vị Tức…

Cô ấy không phải Vị Tức.

Mặc dù vẫn là khuôn mặt như trong trí nhớ của hắn.

Thời Sênh nhìn búp bê sứ từ từ bò dậy, đôi con ngươi màu xanh không có cảm xúc gì, yết hầu hắn hơi động, giọng nói trong trẻo thoát ra từ cánh môi, “Cô là ai?”

Giọng nói rất êm tai, không hiểu tại sao hắn lại không bao giờ nói chuyện.

Thời Sênh nhếch miệng, giọng nói tản ra theo gió. “Khế ước giả của anh.”

Búp bê sứ hình như xem xét khế ước một chút, gương mặt tái nhợt của hắn nhăn lại, khế ước không có vấn đề gì.

Cô ấy vẫn là Vị Tức.

Nhưng tại sao lại cho hắn cảm giác hoàn toàn khác như thế?

“Khụ khụ…” Búp bê sứ ho khan, máu tươi lại tràn ra từ miệng hắn một cách không thể khống chế được. Hắn ho rất dữ dội, dường như lục phủ ngũ tạng đều sắp bị phun ra.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn, cảm thụ được từng đợt đau đớn không thuộc về cơ thể mình truyền tới.

Một lúc sâu, cô mới mắng một câu: “Mẹ!”

Cô chờ hắn nằm cả đêm, kết quả chưa chết thì đã tỉnh lại, giờ còn tra tấn cô.

Vốn là nam chính nên cũng có cmn hào quang của nam chính.

Quá hố!

Búp bê sứ ho một trận thật lâu mới dừng lại, có lẽ đã dùng hết sức lực rồi nên hắn lại đổ xuống, nghiêng đầu nhìn Thời Sênh, con ngươi không có bất kỳ chuyển động nào, lặng yên không một tiếng động. Nếu không phải hắn vẫn còn đang hô hấp, Thời Sênh còn nghĩ chắc hắn “treo” rồi.

Thời Sênh ngồi một hồi rồi đứng lên đi về phía búp bê sứ. Cô đi lung la lung lay, dường như một trận gió thổi qua là cũng có thể ngã xuống.

Vất vả lắm mới đi được tới bên người búp bê sứ. Cô rũ mắt nhìn hắn, “Hay là anh tự sát đi?”

Mắt búp bê sứ hơi chuyển động, giọng nhẹ tới mức gần như không nghe được, “Cô không phải Vị Tức.”

“Tôi không phải.” Thời Sênh không phủ nhận, “Nhưng thân thể này là Vị Tức, thế nên anh có muốn tự sát không?”

Búp bê sứ cũng không có gì ngoài ý muốn, sau đó hắn ngậm miệng không nói, cũng không có ý định tự sát.

Thời Sênh: “…”

Chỉ nói chuyện với Vị Tức sao?

Hình như trong nhiều người như thế, đúng là chỉ có Vị Tức từng nghe thấy hắn nói chuyện.

Thời Sênh phiền muộn nhìn trời, làm sao để hắn chủ động tự sát đây?

Rõ ràng đã tuyệt vọng tới mức không thể tuyệt vọng hơn, sao lại không tự sát chứ?

Thời Sênh đứng đó một lúc lâu. Búp bê sứ cứ nhìn cô không chớp mắt, dường như hắn chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Cô là người bị khế ước, chỉ đau bằng một phần ba nỗi đau trên người chủ nhân, thế mà cô còn thấy rất đau, không biết búp bê sứ này thừa nhận sự đau đớn ấy bằng cách nào.

Đau quá đi!

Lật bàn, tại sao bản cô nương phải chịu tra tấn với hắn chứ?

Thời Sênh tức giận chửi mắng nửa ngày, lúc này mới túm búp bê sứ ném lên thiết kiếm. Từ đầu tới cuối, búp bê sứ đều im lặng không nói, phát huy hình thức tích chữ như vàng của nam chính cực kỳ nhuần nhuyễn.

Nếu không phải có khế ước thì ông đã sớm băm mi thành trăm khối rồi.

Búp bê sứ ở trong một ngõ nhỏ bên ngoài ngoại thành xa xôi, nơi này có tên là Phố Thiên Đường. Không phải vì nơi này hạnh phúc như thiên đường mà là vì ở đây ngư long hỗn tạp, là thiên đường của tội ác.

Từ khi búp bê sứ biết mình khế ước với một ác ma thì không dám ở lại Mục gia nữa mà dọn tới nơi hỗn tạp, lộn xộn này.

Nơi này có con người, cũng có ác ma.

Ác ma che giấu màu mắt và tóc của mình rồi thì nhìn rất giống con người, con người bình thường sẽ không có cách nào phân biệt được đâu là người, đâu là ác ma.

Nhà của búp bê sứ không lớn, một phòng ngủ, một phòng khách.

Thời Sênh kéo người vào trong phòng ngủ, ném lên giường xong liền xoay người đi.

Cô vừa mới đi được hai bước thì thân thể đột nhiên cứng đờ. Thời Sênh quỷ dị quay đầu nhìn người trên giường.

Giọng cô lạnh lùng, “Buông ra.”

Huyết khế này có quỷ rồi.

Búp bê sứ vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu, hỏi, “Cô là ai?”

Thời Sênh nghiến răng, “Tổ tông của anh.”

Trong không khí như có thứ gì đó co rút lại, giam cầm cô vào một không gian nhỏ hẹp.

Thời Sênh triệu hồi thiết kiếm, thiết kiếm bổ về phía giường, giường lập tức bị chém làm hai nửa, búp bê sứ rơi luôn xuống đất.

Thời Sênh được tự do, tiến tới xách người lên, “Còn dám sử dụng lực lượng khế ước nữa, ông đây giết chết anh.”

Búp bê sứ hoàn toàn không sợ, nói như trần thuật sự việc, “Cô không giết được tôi.”

“Tôi không giết được, nhưng mà… Tôi có thể cho người khác giết anh.” Đúng thế, có thể để người khác giết hắn.

[Ký chủ, Phượng Từ.]

Thời Sênh: “…”

Bỏ đi, lần sau gặp lại!

[…] Ký chủ, cô làm tôi sợ đấy, chủ nhân, người mau tới đây, Ký chủ lại quên không uống thuốc rồi.

Thời Sênh ném hắn ra, búp bê sứ nện lên ván giường đã gãy, lại ho thêm một chặp.

Thời Sênh xoay người đi ra ngoài, gọi một con ác ma đang giả làm người bình thường, chỉ búp bê sứ vẫn đang ho khan, “Giết hắn cho ta.”

Ác ma này chỉ có cấp D, Vị Tức là ác ma vương giả, dù có bị thương thì khí thế trên người cũng đủ làm ác ma bình thường sợ hãi rồi.

Không ít ác ma ở Phố Thiên Đường đều biết nơi này có một ác ma cấp bậc rất cao, nhưng ngày thường ác ma này rất ít khi xuất hiện,

mà bọn họ cũng không đi lên tìm chết.

Cấp bậc gì bọn họ không biết, nhưng lúc này ác ma cấp D kia tiếp xúc rất gần nên nhận ra ngay cô ở cấp bậc nào.

Ác ma cấp D này đâu ngờ được mình lại xui xẻo thế, vừa ra khỏi cửa đã bị bắt được.

Còn có đẳng cấp cao như vậy… cứu mạng!

Ác ma cấp D run run rẩy rẩy nhìn búp bê sứ nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch chỉ trong nháy mắt, “Vương… Đây… đây… đây không phải là khế ước giả của ngài sao?”

Hắn nhớ rõ, hắn từng nghe thấy cô gọi người này hai tiếng “chủ nhân” bằng giọng rất châm chọc.

Giết cậu ta rồi ngài cũng sẽ chết đó.

“Khế ước giả rác rưởi như thế ta từ bỏ, nhanh ra tay đi!”

Ác ma cấp D càng run rẩy mạnh hơn, có phải Vương đang thử thách hắn không? Khẳng định là như thế, sao Vương có thể tự tìm đường chết chứ?

Vì thế, ác ma cấp D sau khi tưởng tượng xong liền khụy chân xuống, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Thời Sênh thể hiện sự trung thành, “Vương, tôi tuyệt đối trung thành với ngài, sẽ không phản bội.”

Thời Sênh: “…” Biến thành cái dạng gì thế này?

Ông bảo ngươi giết một người mà thôi, ai cần ngươi biểu thị lòng trung thành?

“Được rồi, giết chết hắn đi đã rồi biểu hiện sự trung thành cũng được.”

Ác ma cấp D: “…”

Chương 1300: Pháp tắc của ác ma (5)

Ác ma cấp D không dám ra tay, cứ quỳ trên mặt đất mà run bần bật.

Thời Sênh cảm thấy rất khó chịu, thế giới này có độc thật rồi.

Bên kia, búp bê sứ đã bò ra khỏi được chiếc giường sụp xuống. Nếu đổi hoàn cảnh thì đây tuyệt đối là Sadako* phiên bản nam.

**Sadako là ma nữ nổi tiếng của Nhật Bản, thường xuất hiện trên màn ảnh nhỏ với hình ảnh cô gái tóc đen dài bò từ dưới giếng bò lên.*

Thời Sênh nhìn hắn, búp bê sứ nằm yên trên mặt đất, không có động tĩnh gì nữa.

[Ký chủ, nhận mệnh đi thôi!]

“Ta có kẻ thù nào hay không?” Thời Sênh không thèm để ý tới Hệ thống mà hỏi ác ma cấp D.

Ác ma cấp D đâu biết được mấy cái đó, hắn vừa run bần bật vừa lắc đầu.

Loại chuyện này, ác ma tầng chót như hắn sao biết được chứ.

Đến tên của cô mà bọn chúng còn chẳng biết.

Thời Sênh: “…”

Chẳng lẽ bảo cô chết trong tay Mục Dạ?

Đừng đùa chuyện không vui như thế!

Kiên quyết không chết trong tay nam chính.

…

Hệ thống nói lấy thuốc cho cô rất dễ nhưng lại không nói cho cô biết thuốc ở Mục gia.

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi, “Mi muốn ta đi tìm chết đúng không?”

[Chẳng phải Ký chủ muốn chết sao? Vừa lúc còn gì.] Hệ thống trả lời như thế.

“Giờ ta lại không muốn chết nữa.”

[…] Ký chủ thích lật lọng như thế, để ta một mình bình tĩnh lại đi.

Thời Sênh cân nhắc sức chiến đấu hiện tại của bản thân xem có thể lấy thuốc từ trong Mục gia ra ngoài không, dưới đáy lòng tính toán mấy con đường an toàn xong rồi mới bắt đầu xông vào Mục gia đấu đá lung tung.

[…] Sao bảo tìm con đường an toàn cơ mà? Cô nha, dù sao cũng đều dùng bạo lực, tính toán con đường an toàn làm quái gì chứ? Có lợi ích gì hả?

Thời Sênh chạy tới được nơi để thuốc, tìm được loại thuốc mà Hệ thống nói, sau đó lệnh cho thiết kiếm đưa cô lao ra khỏi Mục gia, không ở thêm dù chỉ một phút đồng hồ.

Người của Mục gia hoàn toàn không nhìn rõ người tới là ai.

Thời Sênh cầm thuốc về tới nơi, ác ma cấp D đã dọn nhà sạch sẽ, búp bê sứ được đưa tới nằm trên sofa trong phòng khách.

Thời Sênh liếc nhìn ác ma cấp D, ác ma cấp D đứng ở cạnh cửa, thở mạnh cũng không dám.

Thời Sênh thô lỗ nhét thuốc vào miệng Mục Vũ, sau đó phân phó ác ma cấp D, “Chăm sóc hắn cho tốt.”

“Vương cứ yên tâm.” Ác ma cấp D vội vàng đồng ý.

Thời Sênh đi vào phòng ngủ của búp bê sứ, đóng sầm cửa lại, thân mình hơi nhẹ bẫng, sau đó trực tiếp ngã xuống.

Cô dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, bắt đầu khôi phục thương thế.

…

Ba ngày sau.

Thời Sênh tỉnh táo lại, thân thể không còn đau nữa, rất nhẹ nhàng.

Cô thử sử dụng lực lượng của ác ma, dưới chân xuất hiện một tinh trận sao sáu cánh, một cỗ lực lượng kỳ dị từ trong tinh trận tràn ra qua tay cô, sau đó bắt đầu công kích đồ đạc trong phòng.

Chờ cô thu tay lại, toàn bộ căn phòng như có cuồng phong quét qua, chỉ còn một mảnh hỗn độn.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào trận pháp sao sáu cánh dưới chân.

Cô nhớ rõ trong trận chiến hôm trước, trận pháp của những người kia đều là sao năm cánh.

Trí nhớ của nguyên chủ không hề có cái gì liên quan tới vấn đề này, giống như từ nhỏ cô đã mang tinh trận sao sáu cánh này, cũng có thể đó là nguyên nhân mà cô có thể trở thành ác ma vương giả.

Mặc kệ, dù sao cứ trâu bò là được.

Thời Sênh thu lại trận pháp, mở cửa bước ra ngoài.

Ngoài phòng khách, búp bê sứ đang ngồi trên bàn ăn bữa sáng.

Trên người hắn vẫn mặc quần áo của ngày hôm trước, vết máu cực kỳ rõ ràng, nhưng thần thái hắn vẫn bình thường như thể người sắp chết tới nơi hôm trước không phải hắn vậy.

Ác ma cấp D kia thì không thấy đâu cả.

Búp bê sứ ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, sau đó lại tiếp tục ăn bữa sáng.

Thời Sênh đi tới đối diện hắn, “Của tôi đâu?”

Búp bê sứ nuốt xuống miếng cuối cùng, “Ác ma không cần ăn đồ ăn của loài người.”

Thời Sênh: “…”

Đúng, ác ma không cần ăn thức ăn của loài người.

Bọn chúng đều không biết đói.

Mà cấp bậc như cô thì… càng không bao giờ đói.

Búp bê sứ thu dọn chén đĩa vào trong bếp, một lát sau mới đi vào phòng ngủ. Nhìn thấy trong phòng ngủ chỉ còn một mảnh hỗ độn, hắn đứng nhìn một lúc lâu rồi mới đi vào trong đống phế tích, bắt đầu tìm quần áo của mình.

Thời Sênh chống cằm nhìn hắn, hắn biết cô không phải Vị Tức nhưng trên mặt chưa từng biểu lộ ra chút cảm xúc nào.

Người này…

Không để bụng?

Hay là đang ngấm ngầm chuẩn bị đại chiêu?

Búp bê sứ mang quần áo sạch đi vào trong phòng tắm, tiếng nước nhanh chóng truyền ra từ bên trong.

Chờ khi hắn ra rồi thì đã thay đồng phục sạch sẽ, đồng tử xanh thẳm biến thành màu đen, chỉ có mái tóc bạc là không thay đổi gì.

Nhìn hắn xinh đẹp như một vị Vương tử trong cung đình, cảm giác tôn quý và xa cách mười phần.

Nhưng mà khi bạn nhìn vào đôi mắt đó liền có cảm giác như phút trước còn như quý tộc cung đình, phút sau đã lại như trong phim kinh dị.

Áp lực, âm trầm…

Hắn nhét quần áo bẩn vào máy giặt, ấn giặt xong liền đứng nhìn máy giặt một hồi.

“Cảm ơn.”

Thời Sênh chống chằm, khóe miệng hơi cong lên, “Hay là tự sát để cảm ơn đi?”

Búp bê sứ xoay người, mái tóc bạc vẽ ra một đường con duyên dáng theo sự chuyển động của hắn, “Có rất nhiều biện pháp giải trừ khế ước, không nhất định phải một trong hai chúng ta chết.”

“Vậy anh mau giải đi!”

“Tôi sẽ không.”

Thời Sênh: “…” Cái quỷ gì?

Thân là Tịnh ma sư mà huyết khế cũng không biết giải sao? Nói đùa đấy à? Đây chắc chắn là nam chính giả rồi.

“Tôi dạy anh!” Anh không biết nhưng ông biết.

Búp bê sứ liếc nhìn cô một cái, đôi con ngươi màu đen đột nhiên lóe lên một tia sáng quỷ dị, “Tôi sẽ không giải.”

Thời Sênh nháy mắt đã hiểu ý của hắn.

Không phải là không biết giải mà là hắn sẽ không giải trừ khế ước giữa hai người.

Cảm ơn quốc ngữ bác đại tinh thâm!

Thời Sênh cắn răng, “Anh không giải thì tôi sẽ giết chết anh.”

Búp bê sứ hoàn toàn không để tâm tới sự đe dọa của Thời Sênh: “Tôi đi tới trường đây.”

Thời Sênh: “…”

Tên nhóc này bị bệnh gì thế?

Mục Dạ đã dẫn người bao vây diệt trừ hắn, thế mà hắn còn dám tới trường học, thật là bó tay rồi.

Thời Sênh nhìn búp bê sứ rời đi. Cô ngồi một lát rồi cũng tìm kiếm trong phòng, sau đó tìm thấy một bộ đồng phục, hắn là của nguyên chủ.

Cô thay đồng phục, đi tới trường theo trí nhớ của nguyên chủ.

Đi được nửa đường, Thời Sênh tìm thấy một cửa hiệu cắt tóc, vì thế liền chui vào nhuộm mái tóc đỏ rực của mình sang màu đen.

Màu tóc và màu mắt của sử ma với ác ma không khác nhau nhiều, đều có đủ loại màu sắc, thế nên hai loài này cũng rất khó phân biệt.

Học sinh trong trường học đều cho rằng Vị Tức là sử ma của búp bê sứ.

Mắt cô đã khôi phục thành màu đen sau khi khôi phục thương thế, ác ma và sử ma khi sử dụng năng lực thì mới có thể khôi phục lại màu gốc.

Thời Sênh nhuộm tóc xong mới chậm rãi đi tới trường.

Tịnh ma sư là chức nghiệp công khai trên thế giới này, cho nên trường học dành cho tịnh ma sư cũng rất nổi tiếng, có thể vào đây

học tập đều là tịnh ma sư.

Các lớp học đều có thời khóa biểu khác nhau, cho nên khác với các trường học khác, dù tới cổng trường nhưng một con chim cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Vị Tức, sao đầu tóc của cậu lại biến thành màu đen rồi?”

Một nam sinh có tóc màu lam đi tới bên cạnh Thời Sênh.

Người này cũng là một sử ma, hình như thích nguyên chủ. Chủ nhân của hắn là một người nhánh phụ của một đại gia tộc, ở trong trường học cũng không có gì nổi bật, chẳng khác nào người qua đường Giáp Ất Bính.

Thời Sênh: “…”

Cứ có cảm giác mình xuyên vào truyện anime kỳ quái nào đó rồi.

Nam sinh này nhìn rất thanh tú, đôi mắt to tròn tò mò nhìn Thời Sênh: “Vị Tức, cậu làm sao thế?”

Thời Sênh thu lại tầm mắt, hất cằm về một phía, “Chủ nhân của cậu bị người ta bắt nạt rồi kìa.”

Nam sinh tóc xanh nhìn về phía đó, biểu tình biến đổi, lập tức vọt qua.

Một lát sau, bên kia liền truyền tới tiếng đánh nhau.

Loại chuyện này quá thường gặp ở trường học, chỉ cần không giết người thì trường học không ngăn cản kiểu đánh nhau này.

Chương 1301: Pháp tắc của ác ma (6)

Thời Sênh đi vào trong trường, quan sát xung quanh.

Người biết nguyên chủ cũng không ít, hơn nữa những người này dường như không biết chuyện đánh nhau ngày đó. Rốt cuộc bọn họ chỉ nhìn cô chứ không có biểu tình như nhìn thấy ác ma.

Ngôi trường này rất lớn, Thời Sênh đi tới đi lui, cuối cùng đi tới sân thể dục mà cô ném nổ lung tung ngày đó.

Toàn bộ sân thể dục đều là những cái hố, trong đó vẫn còn lôi điện chưa tan hết.

Bốn phía đã chăng dây cảnh giới, có người mặc quần áo phòng hộ đang ở bên cạnh đo đo đạc đạc gì đó.

Thời Sênh đi về phía đám người bên đó, âm thanh thảo luận dần rõ ràng hơn.

“… Các anh nói xem cái này tạo ra thế nào vậy? Trong hố vẫn còn lôi điện, ba ngày rồi chưa tan hết, không biết có liên quan gì tới ác ma không nữa?”

“Bên phía Hội Học sinh không có tin tức gì sao?”

“Không thấy những người đó còn đang đo đạc ư? Chứng tỏ bọn họ cũng chẳng biết đây là gì, Hội Học sinh blablabla…”

Những câu thảo luận này chẳng có cơ sở thực tế nào mà toàn là phỏng đoán. Thời Sênh đứng trong chốc lát rồi rời khỏi sân thể dục.

Bên cạnh sân thể dục có một hàng cây nhỏ, Thời Sênh đi theo hàng cây đó.

Các màu tóc lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, đôi mắt đều sắp thành bảy sắc cầu vồng mất rồi.

Một người chỉ có thể triệu hồi một sử ma một lần, mà sau khi sử ma được gọi ra thì chỉ có thể đi theo sinh hoạt bên cạnh chủ nhân của mình.

Nhóm người này vẫn là học sinh, vì cần phải có sự chiến đấu ăn ý với đồng đội trong tương lai nên trường học đặc biệt cho phép sử ma cũng có thể đi học.

“Mục thiếu, Mục Vũ tới học rồi. Vậy mà hắn còn dám tới, lá gan cũng lớn thật.”

“Ở đâu?”

“Về ký túc xá rồi. Mục thiếu, vì sao chúng ta không nói cho trường học biết chuyện này? Nếu trường học biết hắn khế ước với ác ma thì nhất định sẽ giao cho Mục gia xử tử hắn.”

“Mày thì biết cái gì, đi, chúng ta đi thăm hắn.”

Thời Sênh nhìn về phía một thiếu niên được đám người vây quanh đang rời đi.

Đây chính là nam chính của thế giới này, Mục Dạ.

Đám người đang vây quanh hắn chính là tiểu đệ mà hắn thu phục được.

Giả thiết của Mục Dạ rất vĩ đại, là tịnh ma sư trẻ tuổi lợi hại nhất của Mục gia, được sủng ái, địa vị ở Mục gia cũng cao hơn không biết bao nhiêu lần so với vị thiếu gia dòng chính không được sủng ái Mục Vũ.

Sau khi đoạt được sử ma của Mục Vũ thì thực lực hắn càng tiến cao hơn, ở Mục gia cũng càng được sủng ái hơn.

Thời Sênh đứng tại chỗ nhìn đám người biến mất nơi cuối con đường.

Thực ra, Thời Sênh nghĩ Mục Dạ cũng không có gì sai, rốt cuộc hắn là một kẻ nghịch tập. Nhưng mà giờ cô đã xuyên vào Vị Tức, dù Mục Dạ có sai hay không thì hắn cũng là kẻ địch của cô rồi.

Là một người chơi đủ tư cách, phải biết rõ ràng nhiệm vụ và mục đích của mình là gì.

Mục Dạ đi tìm búp bê sứ gây chuyện, Thời Sênh nghĩ một chút rồi cũng đi theo.

Chủ nhân rác rưởi kia của cô mà bị Mục Dạ giết chết thì mặt mũi người chơi lâu năm của cô có thể vứt đi đâu được?

…

Ký túc xá.

Trường học lắm tiền nhiều của, dù học sinh có ở lại trường hay không thì cũng sẽ có một giường ngủ trong ký túc.

Phòng của búp bê sứ ở tầng ba. Thời Sênh vừa bước lên lầu hai đã nghe thấy âm thanh cãi cọ, ồn ào, có người gọi tên búp bê sứ, các âm thanh trào phúng cực kỳ chói tai.

Cửa thang lầu bị người ta ngăn lại, Thời Sênh không nhìn thấy tình hình bên kia, chỉ có thể lên tiếng để người đằng trước nhường đường, “Phiền toái tránh đường.”

“Mày con mẹ nó là ai…” Người phía trước quay đầu, câu chửi trong miệng còn chưa phun ra hết thì đã nuốt trở vào, im lặng nhích người sang bên, còn thuận tay kéo người đằng trước ra.

Vị Tức rất nổi tiếng ở trường học, còn rất lợi hại nữa, từ sau khi búp bê sứ khế ước với cô, chỉ cần cô có mặt thì dám người tới gây sự đều chạy mất dép.

“Sao tóc cô ta lại thành màu đen?”

“Không biết… Cô ta tới kìa…”

Thời Sênh đi tới gần vòng chiến đấu trong ánh mắt nhìn chăm chú của vô số người.

Đám đàn em của Mục Dạ vây ở vòng ngoài cùng, tư thái rõ ràng là đang xem diễn, người ra tay chắc chắn không phải chúng.

Ánh mắt Mục Dạ quét qua đám người, trong con ngươi hiện lên một tia kinh diễm.

Vị Tức trước kia đẹp gợi cảm, một ánh mắt tùy ý cũng có thể làm người khuynh đảo.

Nhưng Vị Tức bây giờ… vẫn đẹp như thế, đẹp tới kiêu ngạo, tôn quý,

thế nhưng mọi gợi cảm dụ dỗ đã bị cô thu liễm lại hết.

Khí tràng vốn có của vương giả, bễ nghễ thiên hạ làm người ta không dám khinh nhờn.

Đến tận khi Thời Sênh tới gần, Mục Dạ mới nhanh chóng thu liễm lại vẻ kinh diễm, thân thể không tự chủ được cứng đờ, nhìn cô hơi đề phòng.

Tầm mắt Thời Sênh đảo qua mặt hắn, dừng ở cửa ký túc đang bị bọn chúng vây lại.

Búp bê sứ đứng ở cạnh cửa, cúi đầu nhìn mặt đất, trên mặt đất là một mảnh hỗn độn, có nam sinh ở bên trong không ngừng ném đồ ra ngoài.

Người trong phòng dường như nhìn thấy Thời Sênh nên động tác ném đồ cũng dừng lại.

Trường hợp này liền dừng lại ở hình ảnh quỷ dị như thế.

Mọi người cho rằng Thời Sênh sẽ giúp búp bê sứ lấy lại công đạo, ai biết cô chỉ đứng nhìn, cũng không có ý sẽ ra tay, ngay cả biểu tình cũng không hề biến hóa.

Trường hợp càng thêm quỷ dị hơn.

Thời Sênh chờ nửa ngày, nhóm người này cũng như bị ấn tạm dừng nửa ngày, cô không khỏi nhướng mày hỏi, “Sao không tiếp tục đi?”

Đồ vật trong tay nam sinh rơi bịch xuống đất, âm thanh đó vang lên trong phòng như ném thẳng vào trái tim mỗi người.

“Tôi… Là nó, là nó ra tay trước.” Nam sinh hoảng hốt giải thích.

Búp bê sứ ngẩng đầu nhìn nam sinh, đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia trào phúng, tốc độ nhanh tới mức không ai bắt giữ được.

Thời Sênh tỏ vẻ chính mình đã biết, “Anh ta ra tay trước thì anh đánh lại đi chứ?”

Nam sinh: “…”

Chuyện gì thế này?

Không khí lại chìm trong vẻ ngượng ngùng một lần nữa.

Nam sinh nhìn Mục Dạ, đột nhiên tông cửa xông ra ngoài, trốn trong đám người, “Vị Tức, cô đừng nghĩ mình lợi hại là có thể ỷ thế hiếp người. Cô dám ra tay trong trường học, trường học sẽ đá cô ra ngoài ngay.”

Trường học rất khoan dung với con người nhưng lại không hề khoan dung với sử ma. Nếu sử ma ra tay quá ba lần thì sẽ bị trường học đá ra ngoài.

Vị Tức đã bị cảnh cáo hai lần, thêm một lần này nữa là sẽ bị đuổi khỏi trường.

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, “Tôi ỷ thế hiếp người sao? Ỷ thế ai?”

Nam sinh nghẹn họng.

Mục Vũ là một chủ nhân luôn chịu bắt nạt ở trường, quả thực chẳng có thế gì để mà dựa cả.

“Vị Tức.” Mục Dạ tiến lên hai bước, thiếu niên anh tuấn và cao lớn, trong ánh mắt còn có vài phần cuồng nhiệt, “Mục Vũ, tôi có chuyện muốn nói với anh, nếu không đổi nơi nói chuyện đi?”

“Có gì mà nói?” Thời Sênh trợn mắt, “Không đi.”

Nam chính hẹn, ngu ngốc mới đi.

Búp bê sứ cúi đầu không hé răng.

Trước kia Vị Tức luôn nói thay búp bê sứ, giờ Thời Sênh đã tới, tất nhiên chẳng ai thèm đi lý giải xem rốt cuộc Mục Vũ có ý tức gì.

Không khí ngượng ngùng x1.

Sắc mặt Mục Dạ thay đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm Thời Sênh, “Về Trịnh Vĩ.”

Thời Sênh không thèm chớp mắt lấy một cái, “Không quen.”

Trịnh Vĩ, Trương Vĩ, Triệu Vĩ gì đó, bản cô nương quen sao?

Mục Dạ ra hiệu cho người bên cạnh, đám đàn em lập tức xua đám người đang vây xem đi. Đám người tản đi rồi, Mục Dạ mới hạ giọng, “Vị Tức, cô muốn bại lộ thân phận sao?”

Thời Sênh cười như không cười nhìn Mục Dạ, đôi con ngươi bình tĩnh in ảnh ngược của hắn. “Anh giúp tôi giấu giếm thân phận là muốn lấy từ trên người tôi thứ gì thế?”

Vì sao Mục Dạ không công khai thân phận ác ma của cô?

Chắc chắn là có âm mưu!

Luôn có bọn ngu ngốc muốn hại bản cô nương, sợ quá đi mất!

Chương 1302: Pháp tắc của ác ma (7)

Mục Dạ không trả lời câu này mà nhìn về phía búp bê sứ, “Cho anh thời gian một ngày, anh nghĩ cho kỹ.”

Thời Sênh nhún vai, vẻ mặt không sao cả, “Thích nói thì cứ nói, tôi sợ chắc.”

Mục Dạ nhíu mày, “Thực lực của cô bây giờ có thể đối đầu với cả trường học sao? Vị Tức, cô đừng có vênh váo nữa.”

Thời Sênh kiêu ngạo cười khẽ, “Là kẻ địch của cả thế giới này cũng chẳng là gì, đừng nói một cái trường học cỏn con.”

Một trường học thì có là cái rắm gì.

Người như bản cô nương tùy thời có thể hủy diệt thế giới, à không không, có thể cứu vớt thế giới, sao có thể bị làm khó bởi một cái trường học chứ.

Con ngươi Thời Sênh hơi đảo, hay là cứ đánh nam chính một trận trước đi đã nhỉ?

Ừm…

Ý tưởng này hay đấy!

Mục Dạ vừa định nói tiếp thì có một luồng gió đánh úp lại. Mục Dạ kinh hãi, nhanh chóng tránh đi, nhưng ánh sáng sắc lạnh đã rót

xuống ngay bên cạnh.

Hắn còn chưa kịp thấy rõ thứ kia là gì thì nó đã xoay ngang rồi chém lại, trong không gian vang lên những tiếng rin rít.

Dưới chân Mục Dạ xuất hiện tinh trận năm cánh, thân mình hắn được ánh sáng của tinh trận che lấp, thiết kiếm chém vào hư không.

Thứ này khả năng không thích nói chuyện với thiết kiếm, bát tự không hợp, không dễ chém như thế.

Nhưng cũng không phải không chém được.

Thời Sênh cầm lấy thiết kiếm, chém xuống tinh trận năm cánh dưới chân Mục Dạ. Thiết kiếm chém ra kiếm khí gào thét trong hành lang nhỏ hẹp, trong gió như có vô số lưỡi dao sắc bén khiến cho trên những bức tường lưu lại đầy vết cắt.

Mục Dạ kinh hãi, sao cô ta lại có lực lượng kinh khủng thế này?

Tường bị gió quét qua, toàn bộ hành lang đều chìm trong bụi mù, chẳng ai nhìn thấy rõ tình huống bên trong thế nào.

Rầm…

“Bịch!”

Trong phòng vang lên tiếng cửa kính vỡ vụn, sau đó một thân ảnh bay ra, nện xuống đất.

Người bên dưới đều sững sờ, trợn mắt há mồm nhìn người đang ngã trên đống tủy tinh vỡ vụn.

Da thịt Mục Dạ như bị dao nhỏ cắt qua, hắn che ngực, khiếp sợ nhìn lên phía lầu ba.

Thời Sênh chống cửa sổ, cười khẽ, “Tôi muốn thu thập anh chỉ là chuyện trong một giây. Mục Dạ, an phận chút cho tôi, nói không chừng tôi còn để anh sống lâu thêm một chút đấy.”

Nếu không phải ngươi có vòng sáng bảo vệ thì bản cô nương sẽ giết chết ngươi ngay lập tức.

Mọi người: “…”

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Quá kiêu ngạo rồi!

Đây là Mục thiếu đấy, lại dám nói như thế với Mục thiếu, không muốn sống nữa sao?

Lúc này, trong đầu óc của Mục Dạ chỉ ngập tràn mấy chữ “không thể nào”. Sao trong trường hợp Mục Vũ bị thương nặng như thế mà cô ta vẫn có thực lực kinh khủng như vậy chứ?

Thân ảnh Thời Sênh biến mất ở cửa sổ lầu ba.

Người đeo huy hiệu Hội học sinh nhanh chóng chạy tới, bọn họ nâng Mục Dạ lên, “Mục thiếu, nghe nói có sử ma tấn công cậu?”

Mục Dạ được đàn em nâng lên, còn chưa chờ hắn mở miệng thì gã đàn em đã căm giận đáp, “Là Vị Tức.”

Người của Hội Học sinh nhíu mày, “Mục thiếu tới phòng y tế xem sao trước đi, bên này chúng tôi sẽ xử lý.”

Mục Dạ nhìn về phía lầu ba rồi trầm mặt nói, “Đi.”

…

Người của Hội Học sinh lên tới lầu ba, nhìn thấy những vết cắt kỳ quái trên tường thì đều nhìn nhau mấy lần rồi cẩn thận tiến lên.

Tới ký túc xá của Mục Vũ, cửa phòng mở ra, nhưng bên trong lại chỉ có mình hắn. Hắn đang dọn dẹp giường của mình, tóc bạc rũ xuống chặn mất tầm mắt của hắn, dường như không để ý tới bọn họ.

“Mục Vũ.” Người của Hội Học sinh gọi một tiếng, biểu tình trên mặt toàn là chán ghét.

Động tác của Mục Vũ không dừng lại, tiếp tục gấp chăn.

Người của Hội Học sinh đã quen với tính cách này của Mục Vũ, lại hỏi, “Mục Vũ, sử ma của cậu đâu?”

Mục Vũ duỗi tay chỉ ra ngoài.

Đi rồi?

“Mục Vũ, sử ma của cậu đã đánh người ba lần, cậu theo chúng tôi tới Hội Học sinh xử lý một chút.”

Mục Vũ hơi dừng lại, ngẩng đầu, tóc bạc tản ra làm cho gương mặt tinh xảo của hắn lộ rõ.

Tuy rằng là quái vật nhưng bọn hắn không thể không thừa nhận, Mục

Vũ thật sự rất đẹp, ngay cả Mục Dạ cũng thua xa.

Mục Vũ buông đồ trong tay ra, nhấc đi chân về phía bọn họ, duỗi tay chỉ ra ngoài.

Người của Hội Học sinh nghĩ hắn muốn đi cùng mình nên ra khỏi phòng luôn, ai ngờ vừa mới bước ra thì cửa phòng đã đóng sầm lại.

Người của Hội học sinh, "…"

"Mục Vũ." Một thành viên của Hội đá thẳng lên cửa, "Mở cửa, mày cho rằng mày là ai hả? Vị Tức năm lần bảy lượt đánh người, mày thân là chủ nhân của nó, mày cũng phải có trách nhiệm."

"Mày cho rằng đánh Mục thiếu rồi thì có thể an ổn ở lại trường này sao? Dù mày có là người của Mục gia thì cũng đừng tưởng được yên."

"Mục Vũ, mở cửa! Đừng có cmn giả chết!"

"Mục Vũ, mày là đồ quái vật, nhìn thấy mày là bọn tao đã ghê tởm rồi. Mẹ kiếp, mày mở cửa ra ngay… Còn không mở, bọn tao sẽ phá cửa đấy."

Người của Hội Học sinh đập cửa ầm ầm.

Mục Vũ nhìn chằm chằm vào cánh cửa, gương mặt không có biểu tình gì, con ngươi không ngừng hiện lên ánh sáng màu lam, tựa như nó muốn cắn nuốt bóng đêm để được nhìn thấy ánh sáng.

Quái vật…

Chỉ vì đầu tóc hắn màu bạc mà bọn họ đặt cho hắn danh hiệu như

thế.

Quái vật của Mục gia.

“Khụ khụ…” Mục Vũ đột ngột túm lấy ngực ho khan một trận, sắc mặt tái nhợt chỉ trong giây lát.

…

Thời Sênh đang đi thì người đột nhiên lảo đảo, biểu tình nhăn nhó. Cô che ngực, nhe răng nhếch miệng để không khí tiến vào trong phổi.

Chủ nhân rác rưởi kia lại đang làm gì rồi?

Một trận choáng váng ập tới, Thời Sênh cảm thấy mình có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Thời Sênh cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho cô đỡ thấy choáng váng hơn, mất một hồi lâu mới không có cảm giác khó chịu như thế nữa.

Mẹ!

Cái giả thiết rác rưởi này.

Thời Sênh đứng tại chỗ mắng chửi một hồi rồi mới căm giận quay về.

Bên ngoài ký túc xá đã dọn dẹp sạch sẽ, người tụ tập cũng không còn. Nếu không phải cửa kính bị vỡ vẫn chưa được thay thì nơi này giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thời Sênh lên lầu, không tìm thấy Mục Vũ đâu, cửa phòng của hắn bị phá tan, trong phòng lộn xộn, trong không khí còn có mùi máu tươi

nhàn nhạt.

Thời Sênh đá đống đồ vật trên mặt đất, trên đất cũng có máu vào dấu vết kéo lê, vết máu đó kéo dài ra tận ngoài cửa phòng.

Thời Sênh: "…"

Cô ra khỏi ký túc xá, túm một người ở ngoài hiên, "Búp bê sứ đâu?"

Người nọ nhìn rõ mặt Thời Sênh thì sợ hãi hét lên một tiếng.

Giờ Thời Sênh đang rất khó chịu nên kéo cổ áo hắn, hung tợn quát: "Kêu cái rắm, ông hỏi thì mau trả lời đi!"

Người nọ run rẩy, "Cô… Cô... cô hỏi ai?"

"Búp bê sứ."

Vẻ mặt người nọ đần ra, búp bê sứ là ai?

"Mục Vũ."

"Hắn hả… hắn… hắn bị người của Hội Học sinh mang đi rồi."

Thời Sênh đẩy hắn ra, nhanh chóng xuống lầu. Người nọ sợ tới mức chân mềm nhũn, đỡ tường, miễn cưỡng đứng vững, hù chết hắn rồi!

Nhưng mà hắn còn chưa kịp thở ra một hơi thì trước mắt đã lại tối sầm.

Trên đỉnh đầu vang lên âm thanh đáng sợ kia, "Hội Học sinh ở nơi nào?"

Chương 1303: Pháp tắc của ác ma (8)

Hội học sinh ở tầng cao nhất của một khu nhà dạy học. Thời Sênh ngửa đầu nhìn biển hiệu đề ba chữ “Hội Học Sinh” treo ở chỗ cao nhất, khóe miệng nhếch lên.

Bọn họ giết Mục Vũ rồi thì tốt, nhưng không giết chết hắn mà lại luôn tra tấn hắn thì không được rồi.

Mẹ kiếp, không biết là cô cũng sẽ khó chịu sao?

[Ký chủ, cô mà còn không đi cứu hắn nữa là có khi cô cũng treo luôn đấy.]

Thời Sênh: “…”

Nhị Cẩu Tử, sao mi không làm đi hả?

[Ký chủ không làm thì tôi sẽ không làm.] Hệ thống nghiêm trang trả lời.

Thời Sênh chống nạnh, Nhị Cẩu Tử, mi nói rõ ràng xem, ông làm lúc nào hả?

[Hiện giờ.]

Thời Sênh: “…”

Làm tốt lắm Nhị Cẩu Tử, món nợ này mi cứ nhớ kỹ cho ông.

[…] Đáng sợ, tại sao bắt tôi phải nhớ, cô tự nhớ không được sao? Tại sao tôi phải tự mình nhớ món nợ của mình chứ?

Hệ thống cảm thấy giờ offline là an toàn nhất.

Thời Sênh khinh thường Nhị Cẩu Tử vài giây rồi lại ngẩng đầu nhìn ba chữ “Hội Học Sinh” trên biển hiệu.

Học sinh đi qua đều chỉ chỉ trỏ trỏ Thời Sênh, thảo luận sự tích vừa rồi cô đánh Mục Dạ.

Cô móc thiết kiếm ra, chỉ huy nó, “Chém rơi cái bảng hiệu kia xuống cho ta.”

Thiết kiếm: “…” Chủ nhân, cô có thể để tôi làm chuyện gì lớn lao hơn được không?

“Có đi không?” Mi càng lúc càng nói những chuyện vô nghĩa.

“Oong!” Đi.

Rốt cuộc thì nó cũng từng phá phòng, đập trứng, đào đất, đánh rơi một cái biển hiệu thì có tính là gì, nó đều đã quen rồi, quen rồi.

Thiết kiếm xoay vòng trên không trung sau đó lập tức chém rụng ba chữ Hội Học Sinh treo trên tòa nhà.

Biển hiệu nện xuống đất tạo ra âm thanh cực kỳ vang dội, không ít người đều mở cửa sổ ngó ra ngoài.

Nhìn thấy bên dưới là biển hiệu của Hội Học Sinh, ai nấy đều tỏ vẻ quỷ dị.

Mà những học sinh thấy toàn bộ quá trình đều đã đứng ở một nơi rất xa, Vị Tức này bị điên rồi à?

Cũng dám khiêu khích Hội Học sinh.

“Aizz, vừa rồi các cậu có nhìn thấy thanh kiếm trên tay cô ta không, không có tinh đồ mà vẫn sử dụng được đấy.”

Con người gọi tinh trận năm cánh là tinh đồ.

Dù là con người hay vũ khí, sử ma hay ác ma thì khi sử dụng năng lực thì đều sẽ xuất hiện tinh đồ.

“Hình như thế…” Người bên cạnh giờ mới phản ứng lại được.

“Đó là vũ khí gì thế? Sao không có tinh đồ mà vẫn dùng được, chưa nghe nói có thứ vũ khí như vậy bao giờ. Các cậu đã từng nghe nói chưa?”

Mọi người đều lắc đầu, chưa từng nghe nói sử dụng vũ khí mà không cần tinh đồ.

Thiết kiếm từ trên bay xuống, lơ lửng trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh giơ tay ra cầm lấy, chống mũi kiếm xuống đất một chút để đỡ lấy thân mình, đứng như lão đại chờ người của Hội Học sinh xuống dưới yết kiến.

Đại khái, chỉ nửa phút sau, người đầu tiên mang theo huy chương của Hội Học sinh xuất hiện ở cửa tòa nhà, sau đó là người thứ hai, thứ ba…

Bọn họ nhanh chóng vây lấy Thời Sênh, “Vị Tức, cô còn dám tới cửa khiêu khích sao?”

Thời Sênh ngẩng đầu, nở nụ cười đầy ác liệt: “Khiêu khích ư? Ừm… nếu các người cảm thấy nói như thế có thể làm mình dễ chịu một chút thì cứ coi như đây là khiêu khích đi.”

Rõ ràng ông đây tới đập phá.

Người của Hội Học sinh đều biến sắc, một nam sinh có vóc dáng cao lớn đứng ra, vẻ mặt đầy tức giận, “Vị Tức, cô đả thương người ba lần, đi theo chúng tôi tiếp nhận xử phạt.”

Ánh mắt Thời Sênh tràn đầy kiêu ngạo: “Tôi là người mà anh có thể xử phạt sao? Trên thế giới này, còn chưa có người nào có tư cách xử phạt được tôi.”

Mọi người: “…” Sao lời thoại tâm thần như thế mà cô ta lại có thể nói kiêu ngạo vậy được nhỉ? Còn rất nghiêm túc nữa…

Nam sinh cao lớn quát lên, “Đây là quy củ, cô ở trường học thì phải tuân thủ quy củ của trường học.”

Thời Sênh cười lạnh, “Quy củ là do người định ra, quy củ là chết, người là sống, hay là đổi người tới định lại quy củ được không?”

Mọi người: “…” Lời này là muốn tạo phản đúng không?

Nữ sinh bên cạnh nam sinh cao lớn nói với giọng nũng nịu, “Đừng nói vô nghĩa nữa, bắt cô ta lại. Lần này xem cô ta còn giảo biện thế nào.”

Có lẽ địa vị của nữ sinh này trong Hội Học sinh không thấp, cô ta vừa

lên tiếng thì tinh đồ đã lập tức xuất hiện dưới chân những người khác, đủ loại màu sắc đẹp mắt.

Đương nhiên, nếu họ không đằng đằng sát khí như bây giờ.

Tịnh ma sư và ác ma là kẻ địch trời sinh. Thời Sênh dù không sợ tịnh ma sư nhưng bản năng của thân thể vẫn là không thích những lực lượng này.

Trong cơ thể đang không ngừng kêu gào phải phá hủy chúng.

Thời Sênh nắm chặt thiết kiếm, khi người đầu tiên ở bên kia vừa động thì cô liền ra tay.

Đánh nhau ư, ai giành chủ động trước thì cơ hội thắng lại càng lớn hơn.

Không phải kẻ nào ở thế hạ phong cũng có may mắn và thực lực lật ngược tình thế.

Cho nên tiên hạ thủ vi cường là quyết sách cực kỳ đúng đắn.

Thời Sênh xách thiết kiếm chẻ đôi đội ngũ đó ra. Cô phát hiện những người này yếu hơn Mục Dạ rất nhiều. Bọn chúng phải đọc chú ngữ mới có thể sử dụng được chiêu thức mà Mục Dạ gần như ra trong nháy mắt.

Cô có thể đập cho Mục Dạ thành dáng vẻ kia, chẳng lẽ bản cô nương còn không trị được nhóm người này sao?

Người của Hội Học sinh không ngừng bị Thời Sênh đánh bay, ngã trên mặt đất không ngừng kêu rên.

“Dùng khóa tứ phương vây khốn cô ta…” Nữ sinh ở bên ngoài kêu to.

Mọi người nghe cô ta chỉ huy như thế thì từ trong tinh đồ dưới chân có xiềng xích phụt lên, xiềng xích không ngừng bay vào trong không trung, đan xen với xiềng xích của những người khác nữa.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn xiềng xích đã hình thành được nửa vòng tròn vây khốn cô.

Xiềng xích trong không trung không ngừng siết lại.

“A…” Trong miệng Thời Sênh phát ra một đơn âm tiết.

Mọi người nhìn nửa vòng tròn đang bị xiềng xích bao vây lại, nhỏ giọng dò hỏi người bên cạnh, “Khóa được chưa?”

“Chắc là rồi. Cô ta cũng chỉ là sử ma, quái vật kia không ở bên người cô ta, lực lượng hẳn cũng không có nhiều lắm…”

“Nhưng mà vừa rồi cô ta đã đả thương nhiều người của Hội Học sinh như thế.”

“Khóa Tứ phương này chính là tuyệt chiêu của Hội Học sinh, sao lại không vây được… Mẹ kiếp!” Người nọ còn chưa nói xong câu kia thì đã thay đổi âm điệu, dường như đã nhìn thấy một hình ảnh không thể nào tưởng tượng được.

Mọi người lập tức nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy xiềng xích bên đó đã hóa thành những đốm sáng đần tán loạn trong không khí.

Thời gian như bị một bàn tay túm lại, hết thảy đều trở nên chậm rãi vô cùng.

Giây tiếp theo, thời gian lại khôi phục bình thường. Dòng khí từ bên kia khuếch tán lại, xốc bay người của Hội Học sinh, thổi quét cây cối xung quanh. Lá cây bị cuồng phong cuốn lên không trung rồi nổ tung như pháo hoa giữa bầu trời rồi ào ào rơi xuống.

Hết thảy đều xảy ra quá nhanh, mọi người còn chưa nhìn rõ thì trước mắt đã bị lá cây rơi xuống che hết tầm nhìn.

Lá cây tung bay, thiếu nữ chống thiết kiếm cười đến xán lạn, nhưng nụ cười không vào sâu trong đáy mắt làm cho người ta có cảm giác âm trầm.

“Còn muốn đánh không?”

Nam sinh cao lớn và nữ sinh kia cũng bị thổi bay, lúc này đang chật vật bò dậy từ mặt đất, vẻ mặt đầy kinh hãi nhìn cô, “Vị Tức, cô…”

Thực lực của cô ta sao lại mạnh như thế?

Sao có thể?

Chỉ khi có chủ nhân ở bên người, sử ma mới phát huy được toàn bộ thực lực, nhưng Mục Vũ không ở đây, sao cô ta có thể làm được?

Thời Sênh liếc nhìn nam sinh cao lớn vẫn đang không ngừng khiếp sợ, “Không đánh nữa thì giao Mục Vũ ra đây.”

Nam sinh cao lớn lặng lẽ đút tay vào túi quần, phát ra tín hiệu cầu cứu trường học, sau đó trả lời Thời Sênh để kéo dài thời gian, “Mục Vũ có ý đồ tấn công thành viên của Hội Học sinh, yêu cầu cấm bế,

đến giờ thì sẽ khắc được thả về.”

Chương 1304: Pháp tắc của ác ma (9)

Nam sinh cao lớn vừa nói xong thì người đối diện lại bắt đầu vung kiếm, lá cây trên không trung theo sự chuyển động của thiết kiếm mà quét về phía bọn họ, hoàn toàn ngăn trở hết tầm mắt.

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, đi vòng qua bọn họ, bước lên lầu.

Dựa vào quan hệ đặc thù của khế ước, Thời Sênh tìm được căn phòng đang nhốt Mục Vũ.

Trong phòng rất tối, Thời Sênh vừa bước vào đã ngửi được mùi máu tươi rất nồng.

Cô duỗi tay ấn công tắc điện, căn phòng lập tức sáng lên, trong phòng cũng chẳng có cảnh máu me nào, thậm chí cũng không thấy người.

Căn phòng này không có bất kỳ vật che đậy nào, liếc mắt là có thể quan sát hết toàn bộ.

Vừa rôi cô có cảm giác hắn ở đây… nhưng sao lại không thấy tăm hơi rồi?

Thời Sênh lại lần nữa cảm nhận lại, phát hiện đúng là búp bê sứ đang ở đây thật.

Thời Sênh: “…”

Cô đi vào phòng, quét mắt một vòng, cuối cùng nhìn xuống mặt đất.

Nơi đó có dấu vết một vòng tròn, lúc này đang từ từ biến mất, đó là máu…

***

Người của Hội Học sinh tìm tới thầy cô trong trường, lúc này bọn họ đang vây quanh ở bên dưới, nhưng mà chờ bọn họ đi lên thì phát hiện ra không có một bóng người nào cả.

Mục Vũ và Vị Tức đều không thấy.

“Người đâu rồi?”

“Không thấy cô ta xuống dưới, cô ta đưa Mục Vũ đi bằng cách nào?”

“Thầy giáo, Vị Tức và Mục Vũ làm xằng làm bậy ở trường học như thế, lúc trước Vị Tức còn đánh Mục Dạ nữa, chúng ta có cần thông báo cho Mục gia không?”

Mấy thầy giáo đứng ở phía trước nghe người của Hội Học sinh báo cáo thì chau mày, một hồi lâu mới nói, “Báo cho Mục gia.”

“Vâng.”

…

Thời Sênh quay lại Phố Thiên Đường, đẩy cửa vào liền nhìn thấy búp bê sứ nằm trên mặt đất không rõ sống chết, trên tay có một vết thương rất dài, máu đang từ đó chảy ra, trên mặt đất cũng có một vũng máu.

Thời Sênh tới gần hắn, người trên mặt đất đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, đôi con ngươi đã chuyển sang màu xanh thẳm, tử khí nặng nền xen lẫn sự đề phòng, còn có một tia hung ác.

Sau khi nhìn thấy rõ người tới, hắn lại gục đầu xuống.

Thời Sênh nhìn chằm chằm cổ tay của hắn, nhìn vết máu chảy ra.

Máu như hội tụ thành dòng suối nhỏ trong mắt cô, chảy róc rách không ngừng.

Mãi lâu sau, cô mới đứng lên đi vào phòng ngủ, lục trong đống bừa bộn ra một cái hòm thuốc, kéo hắn lên sofa rồi băng bó lại vết thương một cách thuần thục.

Đến tận khi Thời Sênh băng bó vết thương xong, búp bê sứ mới mở mắt ra, “Không phải cô muốn tôi chết sao?”

“Giờ không muốn nữa rồi.” Thời Sênh ném thuốc vào lại trong hộp.

Búp bê sứ nhìn cô với vẻ kỳ quái, thu tay về, xoay người, đưa lưng về phía Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn chằm chằm lưng hắn một lát sau đó dùng chân đá bay cái hòm thuốc, mặt mũi âm trầm rời đi.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Ông vua không ngai. Mục tiêu nhiệm vụ: Mục Vũ. Mục đích của nhiệm vụ: Ý trên mặt chữ, mời Ký chủ tự lý giải.]

Thời Sênh đứng ở ngoài cửa cười lạnh.

Hệ thống run bần bật.

[Ký chủ, cô bình tĩnh một chút, lúc trước tôi đã muốn phát nhiệm vụ cho cô rồi nhưng lúc đó cô chỉ một lòng một dạ muốn giết chết hắn.] Nên nó còn biện pháp nào nữa đâu?

Thời Sênh im lặng, thu lại vẻ lạnh lẽo trên mặt, đi xuống lầu.

Ở dưới lầu gặp được ác ma cấp D lần trước, cô giữ hắn lại, “Chăm sóc tốt cho người bên trên.”

Ác ma cấp D liên tục gật đầu.

Thời Sênh thả nó ra, tiếp tục đi ra ngoài.

[Ký chủ, sao cô phát hiện ra được?] Hệ thống không nhịn được hỏi.

Thời Sênh không thèm trả lời Hệ thống, lập tức chặn nó luôn.

Sao phát hiện ra ư…

Cô duỗi tay sờ lên chỗ trái tim, là máu, máu đã cho cô loại trực giác này.

…

Mục Vũ nằm trên sofa rất lâu, hắn nhìn chằm chằm ác ma cấp D đứng ở cạnh cửa, con ngươi hơi chuyển động.

“Cậu… có đói bụng không?” Ác ma cấp D bị hắn nhìn chằm chằm cả buổi nên cả người đều ngứa ngáy, đây là chủ nhân của Vương, sao hắn dám nói gì chứ.

Mục Vũ nhấp môi dưới, đầu ngón tay điểm trong không khí hai ba cái, một tinh trận năm cánh xuất hiện, trên đó hiện ra ba chữ.

Cô ấy đâu?

Ác ma cấp D động não một lúc mới hiểu Mục Vũ đang nhắc tới ai.

“Vương rời đi rồi, đi đâu thì tôi không biết.”

Mục Vũ phất tay, tinh đồ biến mất, hắn lại xoay người, đưa lưng về phía ác ma cấp D.

Ác ma cấp D: “…”

Đến tận nửa đêm Thời Sênh mới quay về. Ác ma cấp D đợi ở bên ngoài, thấy cô về liền lập tức đứng lên, “Vương.”

Thời Sênh ném hai người xuống đất, “Hắn sao rồi?”

Ác ma cấp D nhanh chóng liếc mắt nhìn hai người kia, là tịnh ma sư…

Hắn vội vàng thu lại tầm mắt, cung kính trả lời, “Không ăn gì, cũng không tỉnh lại.”

Thời Sênh duỗi tay đẩy cửa, “Dẫn bọn hắn vào.”

“Vâng.” Ác ma cấp D kéo hai người kia vào theo Thời Sênh.

So với lúc cô đi, căn phòng này chẳng có gì thay đổi, hòm thuốc vẫn còn rơi tan tác trên mặt đất bên cạnh sofa, Mục Vũ vẫn đưa lưng về phía cô.

Thời Sênh tiến lên kiểm tra tay hắn, Mục Vũ tùy ý để cô xem xét.

Thời Sênh lật người hắn lại, nghiêng người để hắn nhìn hai kẻ đang nằm trên đất, “Tự mình ra tay hay tôi giúp anh ra tay?”

Con ngươi của Mục Vũ không có phản ứng gì, khi nhìn thấy hai người kia thì mới động đậy, chống thân mình ngồi lên.

Thời Sênh nhìn ác ma cấp D, “Ngươi cứ đi đi.”

Ác ma cấp D không dám có ý kiến gì, nhanh chóng rời khỏi phòng, còn đóng cửa lại.

Thời Sênh đưa thiết kiếm cho hắn, “Có thù oán thì đừng nhịn, nhịn nhiều thành bệnh luôn đấy.”

Mục Vũ liếc nhìn cô một cái, “Mục đích?”

Cô ấy không phải Vị Tức, cô muốn rời khỏi hắn.

Lúc trước cô ấy vẫn luôn thờ ơ, lạnh nhạt, thậm chí còn muốn giết hắn, hắn có thể cảm nhận được sát khí từ trên người cô.

Nhưng hiện tại thái độ của cô ấy lại thay đổi, điều này làm hắn rất khó hiểu.

Thời Sênh cong môi cười khẽ, “Có được anh.”

“Tôi?” Mục Vũ không hiểu ba chữ kia lắm, trên mặt xuất hiện vẻ mê man.

Mục Vũ rũ mắt xuống, “Tôi chẳng có gì hết.”

Mục gia coi hắn như một sự sỉ nhục của gia tộc, người ở trường học thì gọi hắn là quái vật.

Trước khi khế ước với Vị Tức, hắn còn chẳng phải là một Tịnh ma sư.

Sau khi khế ước với Vị Tức, hắn càng không phải.

Mà Vị Tức thì…

“Hiện tại anh có.” Thời Sênh nhét thiết kiếm vào tay hắn rồi nhẹ nhàng nắm lấy, “Có em.”

Thời Sênh cũng không muốn để hắn giết người, nhưng mà Mục Vũ…

Trong đáy lòng có quá nhiều thù hận, không cho hắn ra tay, cô sợ về sau tên ngốc này sẽ càng rơi vào vực sâu hơn nữa.

Tuy rằng cô cũng chẳng quan tâm lắm tới điều đó.

Mí mắt Mục Vũ nâng lên, hai ánh mắt giao nhau giữa không trung.

Rõ ràng vẫn là gương mặt quen thuộc đó nhưng dường như hắn lại chưa từng nhớ rõ ràng, cực kỳ mơ hồ. Nhưng giờ phút này, gương mặt mơ hồ đó lại không ngừng hiện ra rõ nét, phác họa thành một khuôn mặt rõ ràng trong mắt hắn.

“Cô là ai?” Đây không phải lần đầu hắn hỏi chuyện này, nhưng chẳng lần nào có được câu trả lời.

Thời Sênh hơi hếch cằm lên, “Khế ước giả của anh.”

“Cô không phải.”

Cô là Vị Tức.

Nhưng cô cũng không phải Vị Tức.

“Quan trọng ư?” Thời Sênh ngẩng đầu, khóe môi tràn đầy ý cười, “Chỉ cần anh nhớ kỹ, từ giờ trở đi, em là khế ước giả của anh, em sẽ bảo vệ anh, ở bên anh cho đến khi anh chết.”

Mục Vũ nhìn cô chằm chằm một hồi rồi lại gục đầu xuống, “Tôi sẽ không cởi bỏ khế ước, chết cũng không, cô không cần uổng phí sức lực khuyên bảo tôi.”

Hắn tránh khỏi Thời Sênh, thiết kiếm rơi xuống mặt đất tạo ra một âm thanh vô cùng vang dội.

Thời Sênh cúi đầu nhìn thiết kiếm, căn phòng lập tức lâm vào tĩnh lặng, không một tiếng động.

Chương 1305: Pháp tắc của ác ma (10)

Thời Sênh khom lưng nhặt thiết kiếm lên, cô có thể hiểu được ý nghĩ của hắn.

Hắn không biết mình là ai, không biết mình cần phải làm gì, mà khế ước chính là một tầng dảm bảo để cô không làm thương tổn tới hắn.

Nể mặt tên ngốc này không có ký ức…

Nên tha thứ cho hành vi vô lễ như vậy của anh.

Thời Sênh cầm kiếm đứng lên, “Chút nữa em sẽ cho người tới xử lý thi thể.”

Mục Vũ nhìn cô rời khỏi phòng, thân thể cứng đờ chậm rãi thả lỏng, dựa vào sofa, cả người đều như không còn sức lực.

Ánh mắt hắn nhìn tới hai người trên mặt đất, trong đáy mắt cuộn lên một cỗ sát khí.

“Khụ khụ khụ khụ…” Mục Vũ che miệng ho khan, gương mặt tái nhợt càng trắng hơn.

Hắn tìm được một con dao phẫu thuật ở trong cái tủ bên cạnh sofa, chống người đứng lên, đi về phía hai người đang nằm trên mặt đất.

Hai người kia hình như bị tiếng ho của hắn làm cho tỉnh lại, đầu tiên hơi mê man, sau đó nhìn thấy Mục Vũ thì kinh hãi, “Quái vật… mày

muốn làm gì?”

Quái vật…

Mày muốn làm gì…

Sát khí trong mắt Mục Vũ càng đậm hơn.

Hai người giãy giụa nhưng lại thấy mình đã bị trói thì không khỏi gân cổ quát lên, “Thả bọn tao ra, mày dám động vào chúng tao, nhà trường sẽ không tha cho mày.”

Mục Vũ đứng trước mặt bọn chúng, lặng im vài giây, “Bọn mày ra tay với tao trước.”

Hai người kia chính là hai kẻ đã ra tay đánh hắn ở ký túc xá.

Nhưng mà lực chú ý của hai người kia lại không nằm ở nội dung câu nói, “Mày có thể nói chuyện?”

Quái vật này lại có thể nói chuyện sao?

Sao hắn lại biết nói?

Nhiều năm như thế, ai mà không biết Mục đại thiếu gia là người câm, thế mà giờ hắn lại biết nói? Sao có thể! Không thể nào…

Mục Vũ đứng từ trên cao nhìn xuống bọn họ, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ trào phúng, “Tao chưa từng nói là tao không biết nói.”

…

Thời Sênh đứng ở cửa, nghe thấy âm thanh bên trong đã tắt thì nhìn

về phía ác ma cấp D đang run bần bật bên cạnh, “Tên ngươi là gì?”

Ác ma cấp D chần chừ một chút rồi cắn răng đáp, “Giảo Đồng.”

“Tên không tệ.” Thời Sênh nhấc chân đi xuống lầu, “Thu dọn cho sạch sẽ, đừng quấy rầy tới hắn.”

“Vâng… Chủ nhân.”

Thời Sênh hơi dừng lại, không phản bác xưng hô của hắn, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Ngoại trừ tên của ác ma cấp cao là công khai, còn ác ma cấp thấp sẽ không dùng tên thật, một khi bị ác ma cấp cao hơn biết được thì nghĩa là họ đã giao mạng cho đối phương rồi.

Giảo Đồng nhìn bóng đêm, thầm thở dài trong lòng, đi theo một ác ma Vương giả không biết là vinh hạnh hay bất hạnh của hắn nữa.

Hắn nhìn cửa phòng, cảm thấy giờ mà vào thì có hơi đột ngột, vì thế hắn lại đợi ở cửa thêm một lúc, sau khi trong phòng an tĩnh lại rất lâu rồi hắn mới cẩn thận đi vào.

Người kia đã nằm lại trên sofa, hai thi thể ở giữa phòng, hai mắt trừng lớn, trên mặt đầy hoảng sợ và tuyệt vọng, trên đất ném một con dao phẫu thuật dính đầy máu.

Giảo Đồng không khỏi rùng mình, nhẹ nhàng bước tới, kéo hai cái xác ra, xử lý máu trên đất sạch sẽ rồi nhanh chóng chạy biến ra ngoài.

Chủ nhân của chủ nhân thật là… khá đáng sợ.

Đương nhiên, chủ nhân vẫn đáng sợ hơn một tẹo.

Giảo Đồng canh cửa cả một đêm, đến tận khi trời sắp sáng thì Thời Sênh mới quay về, trên tay là đồ ăn sáng. Cô đưa cho hắn một phần, nhưng nhớ tới ác ma không cần ăn gì thì lại giật lại.

Giảo Đồng: "…"

"Chủ nhân." Giảo Đồng đi theo Thời Sênh vào, nhỏ giọng nói, "Hắn… Hình như hắn bị thương rất nặng."

Thời Sênh buông đồ ăn sáng xuống, nghiêng đầu nhìn hắn.

Hôm qua Mục Vũ khá suy yếu, nhưng đó là vì hắn đã mất quá nhiều máu…

Lúc trước cô đã lấy thuốc cho hắn, vết thương của hắn đã khỏi rồi mới đúng vì rốt cuộc cô cũng thấy khỏe rồi mà.

Giảo Đồng tưởng Thời Sênh đang âm thầm hỏi chuyện nên lại vội vàng đáp: "Tối hôm qua tôi nghe thấy cậu ấy ho khan cả đêm."

Thời Sênh nhìn bóng người đơn bạc trên sofa. Cô phất tay ra hiệu cho Giảo Đồng ra ngoài.

Chờ Giảo Đồng đi rồi, cô mới đi tới cạnh Mục Vũ, kéo hắn lên khỏi sofa.

Mục Vũ mở mắt, "Có việc?"

"Bị thương?"

Mục Vũ giơ tay lên, trên cổ tay còn quấn băng gạc, bên ngoài đã có

máu thấm ra.

“Không phải chỗ này.”

“Không có.” Mục Vũ hạ tay xuống, lại nằm xuống, “Người của Mục gia sắp tới rồi, không muốn bị liên lụy thì mau rời khỏi đây.”

“Em sợ bọn chúng chắc.” Thời Sênh hừ lạnh, cô khom lưng bế người lên.

Trong mắt Mục Vũ thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ, duỗi tay đẩy cô, “Thả tôi xuống.”

Thời Sênh liếc hắn, “Không muốn bị em ném xuống thì ngoan ngoãn nghe lời.”

“Tôi mới là chủ nhân của cô.” Mục Vũ trừng mắt với cô, “Dù cô không phải Vị Tức thì cũng không có cách nào thay đổi khế ước.”

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, “Thế thì sao chứ, lần trước anh muốn khống chế em, kết quả thì sao?”

“Đó là do tôi…” Mục Vũ dừng lại, tay chống trên vai Thời Sênh cũng dần yếu đi.

Đó là do hắn bị thương.

Thời Sênh ngửi thấy mùi máu thì nhắc nhở hắn, “Đừng dùng sức nữa, miệng vết thương lại chảy máu rồi.”

Lực giãy của Mục Vũ càng lúc càng yếu, Thời Sênh đi về phía bên kia cái bàn. Mục Vũ thì chẳng biết phải làm sao khi cứ liên tục phải chạm vào chỗ mềm mại của người đang ôm mình.

Hắn đưa tầm mắt nhìn vào hư không, chờ Thời Sênh đặt hắn xuống cái ghế bên này rồi hắn mới thở phào trong lòng.

Thời Sênh nhặt hòm thuốc dưới đất lên, đặt ở trên bàn, lục lọi một vòng sau đó bắt đầu tháo băng gạc trên cổ tay hắn.

Miệng vết thương đã bị nứt ra, mùi máu tươi nồng nặc ập vào mặt.

Cô nhíu mày, “Anh về bằng cách nào?”

Mục Vũ không đáp, Thời Sênh cũng không hỏi tiếp nữa.

Hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh khi cô thay băng gạc cho hắn đến tận lúc xong xuôi.

Thời Sênh đẩy những đồ linh tinh này qua đầu bên kia của chiếc bàn rồi mang đồ ăn tới, “Ăn cái gì?”

Tóc của thiếu niên hơi xù, khuôn mặt tinh xảo như búp bê sứ tràn đầy nghi hoặc, “Cô lấy tiền ở đâu ra?”

Ác ma không ăn nên cũng không cần tới tiền.

“Cướp.” Thời Sênh kéo ghế dựa lại, “Muốn em đút cho anh không?”

Thiếu niên há mồm, cánh môi tái nhợt mấp máy, đầu lưỡi hồng nhạt lúc ẩn lúc hiện. Thời Sênh tự véo bản thân mình mới áp chế được cảm xúc muốn nhào lên.

Sự mâu thuẫn giữa vẻ âm u và thỉnh thoảng vô cùng ngây thơ của Mục Vũ làm cho cô bị hấp dẫn mạnh.

Mà tâm phòng bị của hắn cũng rất nặng, cô sợ mình tiến triển nhanh quá sẽ khiến hắn bị dọa, cứ từ từ tới cũng được.

Hắn nhìn Thời Sênh một hồi rồi mới phun ra hai chữ, “Không cần.”

Mục Vũ ăn cháo bằng cánh tay không bị thương, cháo rất ngon, chắc chắn không phải mua ở quanh đây.

“Ừm… Muốn thay đổi phòng ngủ thế nào?”

Mục Vũ ngẩng đầu, người vừa rồi còn ở cạnh hắn giờ đã đứng tít ở chỗ cửa, quay đầu nhìn và hỏi.

Mục Vũ liếm liếm cháo bên mép rồi mới đáp, “Nơi này không ở được nữa, không cần thu dọn.”

“Anh sợ Mục gia thế à?” Thời Sênh quay lại, ngồi xuống cạnh hắn.

“Không sợ.” Mục Vũ đẩy bát cháo mới ăn hết được một nửa ra, “Nhưng mà lúc này tôi không đủ năng lực đối đầu với họ, yếu thế cũng chẳng có gì đáng xấu hổ cả.”

Thời Sênh ghé sát vào tai hắn, nhếch môi cười.

“Anh cứ việc không cần tỏ ra yếu thế trước bất kỳ ai cho em.”

Chương 1306: Pháp tắc của ác ma (11)

Mục Vũ ngẩn người nhìn Thời Sênh, tử khí trong mắt bị vẻ mê man thay thế. Dường như hắn chưa hiểu lắm ý của cô là gì nên cả nửa ngày cũng không có phản ứng.

Thời Sênh thong thả ghé sát lại, đến khi cô sắp đụng phải hắn rồi, bên ngoài lại có âm thanh vang lên.

“Chủ nhân, chủ nhân…” Giọng Giảo Đồng truyền qua cánh cửa có hơi nôn nóng và run run.

Vẻ mê man trong đáy mắt Mục Vũ rút đi, thân mình hơi lùi về sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, “Bọn họ tới rồi.”

Thời Sênh đứng dậy đi mở cửa, mặt Giảo Đồng tái mét chỉ ra phía bên ngoài khu nhà, “Có tịnh ma sư tới.”

Thời Sênh đi ra ban công nhìn, nơi này không cao lắm nên có thể nhìn rõ ràng mấy con phố xung quanh.

Phố Thiên Đường ngư long hỗn tạp, nhưng người ở nơi này có một đặc điểm chung, nghèo.

Đám người kia rất nổi bật, từ cử chỉ và quần áo trên người là có thể nhìn ra sự khác biệt rồi.

Mấy tên tịnh ma sư đi trước dẫn đường, ngẫu nhiên gặp phải ác mà còn phát sinh đánh nhau nữa.

“Chủ nhân, hình như bọn họ đang tìm người. Chúng ta có nên tránh hay không?” Hắn chỉ là ác ma bình thường, năng lực ngụy trang không giỏi như ác ma cấp cao, tịnh ma sư sẽ dễ dàng nhận ra ngay.

“Ngươi đi trước đi.” Thời Sênh xoay người vào nhà.

“Chủ nhân thì sao?” Giảo Đồng đứng ở cửa, không ngừng giậm chân, có thể thấy tâm tình bất an hiện tại của hắn.

“Muốn đi thì mau đi đi, không đi thì câm miệng lại.”

Giảo Đồng đấu tranh một hồi, cuối cùng chạy xuống dưới lầu.

Thời Sênh trở về bên người Mục Vũ: “Ăn no chưa?”

Mục Vũ khẽ gật đầu.

Thời Sênh lại bế hắn về sofa. Tuy rằng hắn vẫn không thể thích nghi được với chuyện này nhưng hiện tại đã không còn giãy giụa nữa.

Cô ngồi xuống bên cạnh hắn, bộ dáng bình thản, ung dung, dường như chẳng thèm để ý gì tới đám tịnh ma sư đang đi điều tra bên ngoài.

“Hiện tại cô đi còn kịp.”

“Quan tâm tôi sao?” Thời Sênh liếc mắt.

“Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì tới cô.”

“Sao anh biết bọn họ tới vì mình?” Thời Sênh duỗi tay chống xuống bên cạnh hắn. Mục Vũ phải dựa sát người về phía sau, “Em đã quên

nói cho anh biết, hôm qua em đã đập tan Hội Học sinh kia rồi.”

Thời Sênh vươn tay, ngón tay di chuyển dọc theo chân mày xuống mũi rồi xuống môi.

Mắt Mục Vũ trợn trừng, dưới tình thế cấp bách, dùng bàn tay bị thương gạt tay cô ra. Mày hắn nhíu chặt, cổ tay hoàn toàn không có sức lực, trán toát mồ hôi lạnh.

“Em có làm gì anh đâu, phản ứng dữ như thế làm gì hả?” Tay hắn bị cầm lấy, “Không biết dùng tay kia à? Sao cứ phải dùng tay này?”

Mục Vũ cắn môi, “Quên mất…”

Hắn dừng một chút mới nói tiếp, “Hội Học sinh và cô có thù oán gì đâu.”

“Ừ thì từ nay sẽ có.” Thời Sênh cười lạnh một tiếng, “Ngày hôm qua chỉ dạy dỗ như thế là lời cho chúng rồi.”

Người của Hội Học sinh bắt nạt Mục Vũ không ít lần, trước kia nguyên chủ thấy thì sẽ ra tay dạy dỗ chúng một chút, cái này xuất phát từ tâm lý khế ước giả của mình không thể chật vật như vậy được.

Nếu không gặp thì nguyên chủ cũng sẽ không báo thù cho Mục Vũ.

Nhưng đây là người mà cô đặt trên đầu quả tim, những kẻ đó đừng hòng chạy thoát dù chỉ một tên.

Mục Vũ muốn rút tay về, Thời Sênh nắm rất chặt. Hắn hơi dùng sức, đôi tay kia lập tức buông ra, “Đừng dùng sức nữa, miệng vết thương rách mất.”

Mục Vũ thả tay xuống, gục đầu, tóc bạc ngăn trở tầm mắt hắn, “Cô tới Hội Học sinh cứu tôi ư?”

“Ừ.”

“Trước kia cô ấy không bao giờ xen vào việc của người khác.” Giống như cô trước đây, thờ ơ, lạnh nhạt, chỉ khi động chạm tới tôn nghiêm của cô ấy thì cô ấy mới ra tay.

Cô và Vị Tức giống nhau.

Thời Sênh biết “cô ấy” mà hắn nói là Vị Tức.

Vị Tức vốn rất không thích cái khế ước này, hơn nữa tính cách lại kiệt ngạo, một lòng muốn mạnh lên, rời khỏi Mục Vũ rồi thì sẽ không xen vào việc của người khác.

“Anh với em mà nói lại khác.”

Tay trái của Mục Vũ nắm lấy tay phải, “Khác chỗ nào chứ? Bởi vì cô nhận ra tôi có thể giúp cô mạnh lên phải không?”

Thời Sênh duỗi tay, nhéo cằm Mục Vũ, khiến cho hắn phải ngẩng đầu nhìn vào mình, “Em chỉ có hứng thú với con người anh, những cái khác em không để tâm, nghĩ cũng không.”

Mục Vũ hồi lâu không có phản ứng gì.

“Không hiểu lời này là có ý gì ư? Cái em muốn là người anh, trái tim anh. Em muốn anh thuộc về em, hiểu chưa đồ ngẫn?”

Hắn há miệng thở dốc, giọng thì thào: “Cô… muốn tôi?”

Thời Sênh nghiêm túc gật đầu: “Em muốn anh.”

Mục Vũ lại trầm mặc, Thời Sênh nhìn hắn như thế thì đoán được là hắn vẫn chưa hiểu ra rồi.

Thời Sênh ấn hắn xuống sofa, vẻ mặt Mục Vũ thay đổi, “Không được tới đây, cô không được tới đây…”

Trên mặt hắn hiện ra sự khủng hoảng làm cho gương mặt tái nhợt của hắn càng đáng thương hơn.

Hắn tự ôm lấy người, thân mình dán chặt vào sofa, nhìn cô chằm chằm với vẻ đề phòng, “Cô đừng tới đây.”

Thời Sênh: “…”

Bệnh này là bệnh gì?

Không thể một lần bình thường được à?

Ông chỉ muốn nói chuyện yêu đương một cách bình thường mà sao lại khó như vậy?

Thời Sênh lui về sau, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân. Mục Vũ nhảy xuống khỏi sofa, chân trần giẫm xuống đất, đi sang phòng bên kia, vẻ mặt khủng hoảng cũng đã biến mất.

“Rầm!”

Cửa phòng bị đá văng, Mục Vũ bình thản nhìn ra.

Vài người từ ngoài bước vào, bọn họ nhìn thấy người trong phòng

thì lập tức giơ vũ khí trong tay lên, có người còn quay ra ngoài hô một câu: “Đại thiếu gia ở đây.”

Rất nhanh liền có người tiến vào.

Một người đàn ông đeo kính tiến vào dưới con mắt chăm chú của những người khác, rõ ràng hắn là kẻ cầm đầu ở đây.

Người đàn ông đeo kính đánh giá căn phòng một chút, ánh mắt dừng lại trên người Thời Sênh, “Đại thiếu gia, sử ma của ngài phải giao cho gia tộc bảo quản một thời gian.”

Mục Vũ không hé răng.

Gã mắt kính tiếp tục nói, “Đại thiếu gia, đây là lần cuối cùng, nếu cậu còn tái phạm thì gia tộc sẽ không che chở cho cậu nữa.”

Rồi hắn phất tay, “Mang đi.”

Mục Vũ vẫn không có phản ứng gì, chờ những người đó tới gần, hắn liền đi theo bọn họ rất nghe lời.

“Mục Vũ.” Thời Sênh gọi hắn.

Mục Vũ dừng lại, liếc về phía cô.

Thời Sênh vươn tay ra, “Lại đây.”

Mục Vũ nhìn chằm chằm bàn tay đó, bước chân hơi đổi hướng, nhưng tiếp sau đó lại dừng lại.

“Đại thiếu gia, mời.” Sắc mặt gã đeo kính nhìn hắn đầy lạnh lẽo.

Sự lạnh lùng dần ngưng kết trong mắt Thời Sênh, “Mục Vũ, em nói lần cuối cùng, lại đây.”

“Làm càn!” Gã mắt kính quát lớn, “Nơi này không tới phiên một sử ma như mày nói chuyện.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Lúc tôi nói chuyện, cũng không tới phiên một con chó ở đây cắn càn.”

“Mày…” Gã đeo kính tức giận tới xanh mặt, “Mang đại thiếu gia đi.”

Mục Vũ nhìn gương mặt lạnh dần đi của cô, đột nhiên thấy rất khó chịu, hắn đi về phía Thời Sênh theo bản năng, người bên cạnh vừa duỗi tay kéo hắn lại liền bị thứ gì đó phụt qua.

“A…”

Giơ tay lên thì chỉ thấy cả bàn tay cháy đen như bị thứ gì đó nướng cháy.

Mục Vũ thông suốt, quay người đi tới trước mặt Thời Sênh, đặt tay vào tay cô.

Thời Sênh hạ tay xuống, “Em nói rồi, anh không cần phải tỏ ra yếu thế trước bất kỳ kẻ nào hết, anh phải nhớ rõ cho em. Ai dám bất kính với anh, em sẽ giúp anh đòi lại gấp trăm lần.”

Chương 1307: Pháp tắc của ác ma (12)

Mục Vũ bị âm thanh này làm cho bừng tỉnh, hắn vừa kinh ngạc, vừa mơ hồ.

Tựa như không hiểu nổi tại sao mình lại đi tới trước mặt cô.

Sau lưng vang lên giọng nói bén nhọn của gã đeo kính: “Đại thiếu gia, cậu định để sử ma của mình tạo phản đúng không?”

Thời Sênh kéo Mục Vũ ra sau lưng, mặt mày kiêu ngạo, “Tôi phản đó thì sao?”

“Tìm chết.” Gã đeo kính bị chọc giận, có thể nhìn thấy lửa giận đùng đùng trong mắt hắn qua đôi thấu kính, “Bắt bọn chúng lại, không cần biết sống chết.”

Không cần biết sống chết…

Mục Vũ sống hay chết, bọn chúng đều mặc kệ.

Trong đôi mắt của Mục Vũ không có bất kỳ động tĩnh gì, mí mắt hơi rũ xuống nhìn bàn tay đang được Thời Sênh nắm lấy.

Người của gã mắt kính đã xông lên. Mục Vũ đột nhiên giơ tay, dưới chân đột nhiên xuất hiện tinh đồ màu đen, mọi người bên kia đều sửng sốt.

“Cậu… Cậu khế ước với ác ma?”

Người nọ vừa dứt lời thì thân thể bị đánh bay ra ngoài, đụng vào bức tường trong phòng.

Mục Vũ rất ít khi đánh trả nên từ đầu tới cuối, hầu như không có ai biết hắn triệu hoán ra ác ma.

Nhưng một khi ra tay, tinh đồ hiện lên, chỉ có tịnh ma sư khế ước với ác ma mới có tinh đồ màu đen.

Mục Vũ vung tay lên, vài người đứng bên cạnh cũng bị đánh bay.

Gã đàn ông đeo kính giờ mới phản ứng lại. Hắn hét lên một tiếng, tinh đồ màu xanh nước biển xuất hiện, ánh sáng màu lam ngưng tụ thành vô số cái dùi lớn chừng một tấc, ào ào bắn về phía Thời Sênh và Mục Vũ.

Mục Vũ phất tay, một tấm chắn màu đen từ dưới nhô lên, ngăn trở những cái dùi kia.

Mũi nhọn đụng phải tấm chắn làm hoa lửa tóe lên, không khí trong phòng cũng tăng thêm một tầng áp suất, đè ép lục phủ ngũ tạng làm người ta cực kỳ khó chịu.

“Khụ khụ khụ…” Mục Vũ đột nhiên ho khan, tinh trận năm cánh dưới chân lập lòe, màu đen nhạt dần, lúc ẩn lúc hiện.

Thời Sênh kéo người về bên cạnh mình, huy động thiết kiếm, kiếm khí bắn qua những mũi nhọn kia, lập tức chém chúng tan vào không khí.

Gã đeo kính bị kiếm khí quét cho văng từ ngoài cửa phòng ra ngoài, bên ngoài vang lên một trận âm thanh loảng xoảng chói tai.

Thân thể Mục Vũ mềm oặt. Thời Sênh kinh hãi, tung thiết kiếm ra đón lấy hắn.

Cô bế người lên, đặt xuống sofa, “Anh làm sao thế?”

Cô không hề cảm thấy không khỏe ở đâu.

Mục Vũ lại ho, hình như hít thở rất khó khăn. Một hồi lâu hắn mới ngẩng đầu nhìn cô, nhưng cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không nói gì nữa.

“Khụ khụ khụ…” Mục Vũ che miệng lại, mặt mũi tái tới dọa người, “Khụ khụ…”

Hắn xòe tay ra, trong lòng bàn tay toàn máu là máu.

Thời Sênh chửi tục một câu, rút khăn giấy ra lau cho hắn, “Rốt cuộc thân thể anh có vấn đề ở đâu?”

Tại sao cô lại chẳng có cảm giác gì?

Thật không khoa học!

Tên ngốc này còn không nói gì, đúng là làm cô tức chết mất thôi.

“Ở bên trên, nhanh lên.”

“Dám khế ước ác ma, loại người này cần phải giết chết ngay lập tức.”

Âm thanh ồn ào vang lên ngoài cửa. Sắc mặt Thời Sênh lạnh lùng, cô ném nắm giấy dính máu trong tay xuống, quay đầu nhìn ra cửa.

Những kẻ kia vẫn chưa vào đã cảm thấy một cỗ cuồng phong kỳ quái quét tới, những kẻ chạy đầu tiên lại lập tức bị hất bay ra ngoài ban công, rơi xuống bên dưới.

Thời Sênh kéo thiết kiếm đi ra cửa.

“Ác ma, cô ta là ác ma…”

“Mục Vũ thật sự khế ước với một ác ma, giết chết hắn, giết chết hắn ngay.”

“Giết ông nội chúng mày.” Lúc này Thời Sênh đang rất tức giận, chém về phía đó không một chút do dự. Ánh sáng lạnh xẹt qua mắt mọi người, hàn khí ào ào quét tới.

“A…”

Thời Sênh ném hết người xuống ban công, thiết kiếm lại chỉ về đám người còn lại, “Ai còn muốn giết hắn nữa?”

Một đám người lui về sau, hai mặt nhìn nhau, con ác ma này quá lợi hại.

Ba giây sau, một người hét lên, “Lên!”

Một đám người ùa lên trên hành lang chật hẹp, tinh đồ lóe lên dưới chân khiến cho hành lang tràn ngập các màu sắc.

Mục Vũ nghe được tiếng đánh nhau bên ngoài, ánh sáng đủ màu lập lòe thoáng hiện rồi thoáng tắt. Bóng người đong đưa nhưng lại chẳng có ai xông được tới cửa, đều bị cô cản hết ở bên ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên hết đợt này tới đợt khác.

Thời Sênh ném người cuối cùng xuống rồi mới ló mặt ra ngoài ban công nhìn xuống, một đám người bên dưới đang nhìn lên vừa tức tối, vừa căm hận.

Đó là ác ma!

Cô cười lạnh, “Đừng có nhìn ông như thể ông đây là kẻ thù giết cha thế. Chúng ta sinh ra đã là kẻ địch không đội trời chung, không phải các người chết thì là ông chết, tâm tính bình thường lại đi.”

Mọi người: “…” Thế nào là tâm tính không bình thường?

Chẳng lẽ cô giết nhiều người như thế, bọn chúng còn phải vỗ tay khen ngợi là giết rất giỏi chắc?

“Vị Tức, mày cho là mày có thể trốn được sao?”

Thời Sênh cười nhạo, “Có khi nào tôi nói là sẽ chạy đâu? Với chút năng lực này của các người thì còn chưa đủ để ông đây phải trốn nhé.”

Mọi người: “…”

Vậy thì thế nào mới khiến ngươi phải bỏ chạy?

Không phải, cô ta đang coi khinh bọn họ ư?

Thế nhưng trong giọng nói của cô lại không hề có ý coi rẻ mà chỉ có kiêu ngạo, kiêu ngạo như thể muốn lên trời luôn.

Thời Sênh dùng thiết kiếm gõ lên ban công bằng sắt, “Còn đánh nữa

hay không, không đánh nữa thì mau cút.”

Mọi người: “…”

Thật sự chưa từng thấy ác ma nào kiêu ngạo như thế.

Trở về gọi viện binh!

Một đám người chạy ra ngoài nhanh như chớp. Thời Sênh nhếch miệng cười, nhảy xuống từ ban công rồi đuổi theo.

Mọi người bị cô chặn lại ở một ngõ cụt.

“Mày… Không phải mày thả bọn tao đi sao? Sao lại đuổi theo?” Ác ma này sao lại lật lọng như thế?

“Tôi có nói sẽ không đuổi theo sao?” Thời Sênh trợn trắng mắt, “Vừa nhìn đã biết bọn bây quay về tố cáo, ông có ngu mới cho các người về.”

Mọi người: “…”

“Lên đi, ai muốn chết trước?” Thời Sênh vung kiếm rất hào khí.

Ai muốn chết chứ?

Bọn họ còn lâu mới muốn chết.

Liều mạng!

Mọi người nhìn nhau, đồng thời nhắm về phía Thời Sênh.

Thời Sênh giận, “Không thể lên lần lượt sao?”

Chịu chết mà cũng lên một đám, có khuyến mãi gì đâu mà tranh nhau, bị bệnh à?

[…] Giết người còn bắt người ta xếp hàng, Ký chủ cô bị bệnh à?

…

Thời Sênh thu phục xong đám người kia liền kéo kiếm trở về.

Cô vừa vào cửa đã nhìn thấy gã đeo kính đang đứng ở gần ngưỡng cửa, che lấy tay, sắc mặt lúc xanh lúc tím nhìn Mục Vũ.

Thời Sênh tiến vào, gã đeo kính liền trừng mắt với cô.

Thời Sênh liếc nhìn bàn tay hắn, vui vẻ, “Ông cho là tôi sẽ yên tâm để một mình anh ấy ở đây à? Bằng này tuổi đầu, chắc cũng đã giết không ít ác ma, thế mà còn ngây thơ thế này sao? Đến giờ ông chưa chết quả là kỳ tích.”

Gã đeo kính: “…”

Hắn rụt tay về sau, chịu đựng sự đau đớn, cắn răng hỏi: “Cô là ác ma cấp bậc gì?”

Chắc chắn cô ta không phải ác ma có cấp bậc bình thường, nếu không thì lúc cô ta ở Mục gia sẽ có người phát hiện ra ngay.

Hắn nhớ rõ Mục Vũ từng đưa cô ta tới dự dạ tiệc một lần. Lúc ấy các vị tiền bối đức cao vọng trọng trong tộc đều có ở đó, nhưng không ai phát hiện ra cả.

Cấp bậc của ác ma này rốt cuộc ở mức độ nào?

Sênh Thần Kinh vuốt vuốt tóc, liếc nhìn gã đeo kính, “Ông còn chưa có tư cách để biết tôi có cấp bậc gì đâu.”

Gã đeo kính: “…”

Mắt cô hơi đảo, đột nhiên lại nói, “Tôi hỏi ông chuyện này, ông mà trả lời đúng thì tôi sẽ nói cho ông biết cấp bậc của tôi, được không?”

Gã đeo kính: “…”

Bệnh tâm thần!

Chương 1308: Pháp tắc của ác ma (13)

Thời Sênh đứng chặn ở cửa, cửa sổ lại quá xa.

Gã đeo kính cắn răng nói: “Cô muốn hỏi gì?”

Có thể thám thính được cấp bậc của cô ta thì gia tộc sẽ có sự chuẩn bị tốt hơn.

Thời Sênh chỉ vào Mục Vũ, “Tôi và anh ấy có huyết khế. Có vẻ như anh ấy sắp chết rồi, tại sao tôi lại không hề cảm thấy gì vậy?”

Nguyên chủ chỉ một lòng xưng bá thế giới nên chẳng quan tâm chuyện gì ngoài chuyện tăng cấp, trong trí nhớ của cô ấy cũng không có gì hữu ích cả.

“Huyết khế?” Ánh mắt gã đeo kính trầm xuống, “Không ngờ cô và cậu ta lại đính huyết khế.”

Cho dù là sử ma cũng rất ít khi đính huyết khế.

Càng đừng nói là một ác ma.

“Trả lời vấn đề của tôi là được, không cần anh nhắc tới chuyện khác.”

“Chú Hoàn…” Mục Vũ đột nhiên lên tiếng, đôi mắt xanh thẳm của hắn đã chẳng còn nét đẹp gì nữa, chỉ có một mảnh xanh lam đầy áp lực.

Nếu đã sa vào thì rất khó thoát khỏi sự áp lực này.

Hình như gã đeo kính biết Mục Vũ có thể nói nên cũng không tỏ vẻ khiếp sợ gì khi hắn thình lình lên tiếng thế này.

Sắc mặt hắn biến đổi mấy lần rồi mới nói: “Tôi không biết.”

Thời Sênh gãi gãi đầu, nói với Mục Vũ: “Anh bảo hắn nói dối em thì cho rằng em sẽ không có cách nào biết được ư?”

Mục Vũ quay đầu đi, nhấp môi, không muốn nói nhiều.

“Có rất ít tài liệu nhắc tới huyết khế, tôi thật sự không biết.” Gã đeo kính nhấn mạnh.

“A…” Thời Sênh thu hồi tầm mắt, “Vậy ông sống cũng chẳng còn tác dụng gì, thế thì đi theo mấy đồng bọn cùng chơi mạt chược đi.”

“Cô…”

Gã mắt kính nhìn Thời Sênh kéo thiết kiếm mang theo hàn khí bức người đi tới thì không khỏi lùi về sau cho đến khi lưng đụng phải bức tường lạnh lẽo.

Thiếu nữ trước mặt khác hẳn với những ác ma mà hắn từng gặp.

Những ác ma đó đều dữ tợn, xấu xí, dơ bẩn, ti tiện.

Nhưng thiếu nữ trước mặt hắn lại an nhiên, thong dong, tôn quý, trên người không hề có một chút khí chất nào nên có của ác ma.

Hoặc là…

Cô càng giống với ác ma vương giả được miêu tả trong sách cổ hơn.

Da đầu gã đeo kính tê dại. Đã mấy trăm năm rồi không còn thấy ác ma vương giả xuất hiện trên thế gian này nữa, làm sao có thể…

Thời Sênh cười nhạt, “Vĩnh biệt.”

Gã mắt kính nhìn thiết kiếm bổ xuống đầu mình, hàn quang khúc xạ trên lưỡi kiếm tràn ngập trong mắt hắn.

“Vị Tức, dừng tay.”

Một tiếng hét lớn từ bên ngoài vang lên. Gã đeo kính vội vàng quay đầu, biểu tình kinh hãi, “Dạ thiếu gia, sao cậu lại tới đây? Đi mau, về tìm tộc trưởng…”

Âm thanh còn chưa dứt đã im bặt, hắn cứng đờ người, cúi đầu nhìn ngực mình.

Thiết kiếm rút ra khỏi cơ thể hắn, máu tươi phun trào.

“Hộc hộc…”

“Vị Tức!” Mục Dạ nổi giận gầm lên, hai mắt đỏ ửng một cách không bình thường, “Sao cô dám…”

“Tôi là ác ma.” Thời Sênh xoay người, thiết kiếm dính máu xẹt qua không khí, chỉ về phía Mục Dạ, môi nhếch lên, “Ông đây có gì mà không dám chứ?”

Mục Dạ nghẹn họng, đột nhiên lại quát lên với Mục Vũ, “Mục Vũ, mày trơ mắt nhìn cô ta giết người thế à?”

Mục Vũ im lặng.

Mục Dạ nhìn gã đeo kính ngã gục xuống, gần như không khống chế được cảm xúc của bản thân nữa. Thời Sênh lục lại cốt truyện mới thấy gã đeo kính này đối xử với Mục Dạ rất tốt.

Đối với Mục Dạ rất tốt nhưng lại đối với búp bê sứ chẳng ra gì.

Mục Dạ cố nén lửa giận xuống, “Vị Tức, cô giết nhiều người như thế, Mục gia sẽ không tha cho cô. Bị Mục gia đuổi giết thì cô chẳng khác nào chó nhà có tang cả.”

“Ha, liên quan quái gì tới anh?” Thời Sênh nhướng mày, “Anh muốn thông đồng làm bậy với tôi à?”

Mục Dạ cười lạnh, hắn giơ điện thoại trong tay lên, “Người của Mục gia sẽ tới ngay thôi.”

Thời Sênh chẳng thèm quan tâm, “Đến thì đến, chẳng lẽ còn muốn tôi phải ra ngoài đốt pháo chào mừng chắc? Cho nên, Mục thiếu gia, mục đích của anh là gì? Quanh co lòng vòng thì có ích lợi gì đâu chứ?”

Mục Dạ chắc chắn có ý đồ gì đó, nếu không cũng sẽ không tới vào lúc này, còn lắm lời vô nghĩa như thế.

Đôi mắt Mục Dạ híp lại quan sát Thời Sênh thêm vài lần, “Trên người Mục Vũ có một khối ngọc, đưa nó cho tôi, các người có thể đi.”

“Ai nha, hóa ra anh muốn thông đồng làm bậy với tụi này thật à?” Thời Sênh tỏ ra cực kỳ kinh ngạc.

Mục Dạ không nói gì, nhờ đã đọc qua toàn văn nên hắn biết được tác

dụng của khối ngọc trên người Mục Vũ, đây chính là bàn tay vàng lớn nhất trong tương lai của Mục Vũ, hắn phải có được nó.

“Vị Tức, thời gian không đợi người đâu.”

Thời Sênh gật đầu, “Ừm, anh lặp lại câu vừa rồi lần nữa xem nào.”

Mục Dạ nhíu mày, “Câu nào?”

“Chính là cái câu mà đưa ngọc cho anh, anh để chúng tôi đi đó, lặp lại một lần không sai chữ nào, vừa rồi tôi không nghe rõ.”

Mục Dạ lại nhìn, đôi tay cô ta đều ở bên ngoài, trên tay cầm thiết kiếm, không có gì kỳ quặc cả.

“Trên người Mục Vũ có một khối ngọc, đưa nó cho tôi, các người có thể đi.”

Mục Dạ vừa nói xong, Thời Sênh liền vọt lại, một chân đá vào bụng hắn, “Mẹ nhà mày, đồ của hắn mà cũng dám mơ ước, chán sống rồi à? Hả? Còn muốn chứ gì? Ông cho mày muốn.”

Thời Sênh mà bạo lực lên thì đến cô còn sợ hãi.

Mục Dạ đột nhiên bị tấn công nên gần như không có cơ hội đánh trả.

Thời Sênh đánh người xong liền kéo hắn ra ngoài, ném xuống từ ban công.

Nam chính không chết được, có quăng ngã thì cùng lắm cũng chỉ gãy tay, gãy chân mà thôi.

Mục Dạ vừa lúc rơi xuống ngay trước mặt người của Mục gia vừa

đuổi tới.

Trong trí nhớ của nguyên chủ có người dẫn đầu, cha của Mục Vũ, đương nhiệm tộc trưởng của Mục gia – Mục Huy.

Không hề giống búp bê sứ một tí nào.

Cao lớn, thô kệch, ai không biết còn tưởng là tên đồ tể chuyên mổ lợn.

Đột biến gen như này cũng quá kinh khủng rồi.

Trước mặt Mục Huy có người nện xuống nên ông ta ngẩng đầu nhìn lên trên theo bản năng.

Trên ban công có một thiếu nữ, vì khoảng cách không xa nên ông ta có thể nhìn rõ nụ cười trào phúng trên mặt thiếu nữ đó.

Tiếp theo cô ta lại đi vào nhà, kéo thêm một người ra, ném xuống trước mặt họ.

Mọi người: "…"

Người của Mục gia kiểm tra hai người bị quăng xuống, Mục Dạ chỉ là hôn mê, vẫn thở, còn gã đeo kính thì tắt thở lâu rồi.

"Tộc trưởng, Mục Hoàn chết rồi."

Mục Huy nhìn về phía người bẩm báo, trong mắt dấy lên một cỗ lửa giận, quát lên rất lớn, "Bao vây nơi này lại cho ta. Hôm nay ta muốn nhìn xem thằng nghiệp chướng kia muốn làm gì?"

Thời Sênh đứng ở ban công và nhìn xuống đám người bên dưới,

“Aizz, tôi bảo này, các ông không phân biệt trắng đen xanh đỏ mà đã đổ chậu phân lên người người khác, bệnh này không chữa đi à?”

Mọi người còn chưa phản ứng lại đã nghe cô nói tiếp, “Người là tôi giết, ông đổ cho Mục Vũ làm cái quái gì hả?”

Mọi người: “…”

Hai cái này có gì khác nhau sao?

Cô là khế ước giả của Mục Vũ, cô giết thì có khác nào hắn giết đâu?

Thời Sênh nhìn bọn họ vây quanh tòa nhà, chống cằm với bộ dáng nhàn nhã, “Mục Dạ chết chưa?”

Mục Huy nhìn Mục Dạ theo bản năng. Tuy rằng Mục Dạ không phải con ông ta nhưng hắn là người có thiên phú tốt nhất trong những người trẻ đồng lứa tuổi của Mục gia, cho nên ông ta thương hắn còn hơn thương con trai ruột của mình.

Lúc này, Mục Dạ đã bất tỉnh nhân sự, mà đầu sỏ gây tội chính là con trai ông ta.

Sắc mặt Mục Huy trầm xuống, “Cô là Vị Tức phải không?”

“Chẳng lẽ là ông chắc?”

Chương 1309: Pháp tắc của ác ma (14)

Mục Huy lại hỏi, “Cô là ác ma?”

“Chẳng lẽ là ông chắc?” Thời Sênh lại lặp lại câu y chang vừa rồi.

Trong mắt Mục Huy thoáng hiện lên vẻ chán ghét, có đối với Thời Sênh, cũng có đối với Mục Vũ.

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Thân thế của Mục Vũ]

Thời Sênh: “…”

Thứ này trong cốt truyện không phải viết rồi sao, mi tuyên bố cái rắm gì hả?

Nhưng cô lại đột nhiên sửng sốt, không đúng, trong cốt truyện không hề viết.

Bởi vì Mục Vũ từ nam chính trở thành nam phụ nên thân thế của hắn không được nhắc tới.

Nhiệm vụ này vừa nghe đã biết là tùy tiện tuyên bố, chẳng có tâm chút nào.

[Ký chủ, cô cảm thấy thế nào mới là có tâm?]

Ít nhất cũng phải là hủy diệt thế giới chứ? Vô dụng lắm thì cũng phải là lấy danh hiệu chém được trăm người gì gì đó chứ?

[Ha hả…] Nó dám phát nhiệm vụ như thế thì Ký chủ sẽ lên trời mất, vẫn là nên không có tâm đi, còn sống lâu thêm được tí.

Hệ thống mất một lúc lâu mới phản ứng lại, Ký chủ nhà nó lần này lại không từ chối nhiệm vụ.

Ngẫm lại trước đây, cô không từ chối nhiệm vụ phụ tuyến thì sẽ hoàn thành theo kiểu rất khó hiểu.

Nhưng số lần cô chủ động hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến chỉ được đếm trên đầu ngón tay.

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây chắc?

Thời Sênh lại nhìn xuống đám người bên dưới. Người của Mục gia đã bao vây tòa nhà. Mục Huy ngẩng đầu nhìn cô, “Cho chúng mày một cơ hội, bây giờ xuống đây ngay lập tức.”

Thời Sênh học theo Mục Huy, trả lời: “Cho các ông một cơ hội, bây giờ lập tức cút.”

Nhưng ngữ khí lại rất khác nhau, giọng Mục Huy là đầy tức giận và âm trầm, còn giọng Thời Sênh lại vô cùng kiêu ngạo. Giọng điệu của cô rơi vào tai mấy người bên dưới chẳng khác nào khiêu khích.

Sắc mặt Mục Huy quả nhiên lại trầm xuống mấy phần, “Ra tay.”

Thời Sênh nhìn tinh đồ xuất hiện dưới chân đám người đang bao vây quanh tòa nhà, so với những người trước đó, tinh trận năm cánh của những người này chói mắt hơn, phạm vi cũng rộng hơn.

Vô số ánh sáng bay ra từ các tinh đồ, quấn lại với nhau, bện thành

một chiếc võng lớn, bao phủ lấy toàn bộ tòa nhà.

Nguyên lý của cái này cũng không khác khóa tứ phương của Hội Học sinh lắm.

Nhưng so với đám gà mờ Hội Học sinh đó thì đám người này chắc chắn trâu bò hơn nhiều! Ánh sáng tinh đồ mà Hội Học sinh bắn ra không có cách nào thống nhất lại với nhau, nhưng những người này của Mục gia sau khi bắn ra ánh sáng đều đổi sang màu vàng kim hết.

Dù là tịnh ma sư hay ác ma thì khi sử dụng lực lượng đều có chú ngữ, chú ngữ sẽ tạo thành chiêu thức.

Dưới chân Thời Sênh khẽ động, tinh trận sáu cánh màu đen xuất hiện, phạm vi không lớn lắm, lấy cô làm trung tâm thì có đường kính trên dưới một mét.

Nguyên chủ cũng có một ít chú ngữ nhưng Thời Sênh không hề dùng, chỉ dựa theo ý tưởng của mình, bắt đầu thúc giục tinh trận sáu cánh dưới chân.

Từ sáu cánh của tinh trận xuất hiện ánh sáng màu đen xoay quanh người cô, nhanh chóng đan lại thành một thanh kiếm màu đen.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào thanh kiếm đó, đầu ngón tay vòng một vòng, thanh kiếm màu đen cũng chuyển động theo vòng tròn.

Quả nhiên như thế!

Cô giơ cao tay lên, thanh kiếm màu đen xông thẳng về một trỗ trống trong không trung.

Mọi người kinh hãi, ai nấy đều vội vàng thúc giục tinh trận năm cánh

để nhanh chóng bịt lỗ hổng đó lại, muốn phong bế lại toàn bộ trước khi thanh kiếm màu đen đánh tới.

Thời Sênh chỉ ngửa đầu nhìn, cũng không tăng tốc như đám người bên kia.

Lỗ hổng càng lúc càng nhỏ, thanh kiếm đen lại vẫn còn cách một đoạn.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vèo...

Một tia sáng lạnh bắn từ dưới lên, tốc độ nhanh tới mức không ai nhìn rõ là cái gì.

Giây tiếp theo, vòng sáng vốn dĩ đã khép lại lại đột nhiên bị chọc ra một lỗ hổng, nửa vòng tròn trên đỉnh tan rã tán loạn.

Mà ở trên cao hơn có thứ gì đang rơi xuống, lỗ hổng càng mở rộng một cách chậm rãi.

Hàn quang tới gần, một luồng áp suất không khí đè nén nặng nề áp xuống.

Đùng…

Uy áp mang theo gió, lấy thiết kiếm làm trung tâm mà khuếch tán dần, sóng khí vô hình quét ra bốn phía, bụi mù nổi lên.

Những kiến trúc xập xệ lập tức bị phá hủy.

Người đứng bên dưới tòa nhà cũng không chịu nổi uy áp như thế, rất

nhiều người bị đánh bay, ngã nhào lên đống đổ nát.

“Tộc trưởng, ngài không sao chứ?”

Mục Huy đen mặt phủi phủi tro bụi trên mặt, “Không sao, chú ý đề phòng.”

Lúc này, bụi đang bay mù mịt, tầm mắt bị ngăn trở, rất dễ bị đánh lén.

Nhưng chờ cho bụi tan ra rồi cũng chẳng thấy có động tĩnh gì.

Trên đất có một thanh kiếm đang cắm thẳng, nhìn thôi cũng thấy lạnh người.

“Người đâu rồi?”

Mục Huy không thấy người đâu cả nên lập tức quát lên. Đám người còn đang ngắm thanh kiếm cũng ngẩng đầu nhìn ban công.

Nơi đó chẳng còn ai cả.

“Chú ý xung quanh, mau tìm người.”

Người xung quanh lập tức tản ra.

“Cô ta có thể dễ dàng phá được kết vực liên thủ của chúng ta như thế. Tộc trưởng, ác ma này có cấp bậc gì vậy?”

Mục Huy híp mắt lại, “Không phải cô ta, là thanh kiếm kia.”

Cấp bậc gì thì ông ta cũng chẳng nhìn ra…

Lòng Mục Huy không khỏi trầm xuống, ác ma này rất khó đối phó.

“Kiếm?” Mọi người nhìn về phía thanh kiếm cắm trên mặt đất. Thanh kiếm này ngoại trừ khí thế dọa người ra thì chẳng thấy có gì đặc biệt cả.

Một thanh kiếm tốt sao nhìn lại bình thường như thế được?

Một người đàn ông bên cạnh Mục Huy đề nghị, “Để tôi lên nhìn xem?”

Mục Huy không phản bác cũng không đồng ý. Người đàn ông ngầm hiểu, đi về phía thiết kiếm.

Mọi người đều nín thở nhìn theo hắn.

Đúng lúc hắn tới gần thì lại có người đi xuống cầu thang.

Đôi chân thon dài, đường cong cơ thể hoàn mỹ nhấp nhô sau bộ đồng phục.

Thời Sênh đi xuống bậc thang cuối cùng, dựa lên cửa sắt trước cầu thang, cười như không cười nhìn hắn, “Muốn lấy kiếm ư? Lấy đi.”

Bọn họ cho rằng cô đã trốn hoặc chuẩn bị đánh lén, ai mà ngờ cô ta lại đi bộ xuống đây.

Cái này không hợp logic lắm có biết không hả?

Người đàn ông đứng đực mặt ra, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Cuối cùng, hắn cắn răng một cái rồi chạy tới bên cạnh thiết kiếm, duỗi tay muốn rút kiếm lên.

Vốn tưởng có thể rút thanh kiếm lên mà chẳng mất tí sức nào, nhưng không ngờ thanh kiếm lại chẳng hề lay động, như là mọc lên từ trên đất vậy.

Người đàn ông lại nhìn về phía Thời Sênh, trên mặt cô treo một nụ cười không hiểu có ý gì, nhìn rất dọa người.

Đã tới nước này rồi, người đàn ông cắn răng, đôi tay cầm chặt lấy, dùng sức rút kiếm.

Hắn dùng hết sức lực toàn thân cũng chẳng làm thiết kiếm lay động chút nào.

Thời Sênh khẽ nâng tay, gã liền bị một luồng lực lượng đánh văng ra, lảo đảo mấy cái rồi ngã xuống đất.

Thiết kiếm từ từ bay lên trước mặt hắn, vòng trong không trung hai vòng rồi rơi xuống tay Thời Sênh.

“Đây là vũ khí gì thế?”

“Không biết, còn chẳng hiện tinh đồ…”

Ở thế giới này, vũ khí cũng có thể tự hoạt động, nhưng mà… cần phải có tinh đồ.

Vừa rồi, khi thanh kiếm kia bay lên cũng không thấy có tinh đồ xuất hiện, tại sao nó có thể tự hành động được chứ?

Thời Sênh chọc mũi kiếm xuống đất, một tay chống kiếm, đỉnh mày khẽ nhếch, bắt đầu nói lung tung, “Kiếm phá càn khôn, kiếm này tên Càn Khôn. Có được kiếm này thì sẽ vô địch thiên hạ.”

Thiết kiếm: “…” Không phải chứ chủ nhân, hiện tại cô chẳng những lấy tên cho tôi loạn lên mà còn thêm loạn tính năng là như thế nào hả?

Thời Sênh âm thầm đáp, “Càng dễ dàng vênh váo.”

Chương 1310: Pháp tắc của ác ma (15)

Mọi người: "…" Thần kinh ở đâu chui ra?

Mọi người nghĩ thế trong đầu nhưng lại không tự chủ được mà nhìn về phía thiết kiếm trong tay Thời Sênh lần nữa…

Nói không chừng đúng thật thì sao?

Dù là đúng hay sai thì cứ lấy được tới tay là biết.

Mục Huy nháy mắt với người bên cạnh. Đám người đó trong sự yểm hộ của người khác, bắt đầu rút sang bên cạnh.

Mục Huy lên tiếng thu hút tầm mắt của Thời Sênh, "Vị Tức, gọi Mục Vũ ra đây."

Thời Sênh nhìn Mục Huy với vẻ tức cười, "Ông muốn gặp thì sẽ được gặp à? Ông nghĩ mình là ai chứ?"

"Ta là cha nó."

"Ông nói lời này ông có tin không?" Thời Sênh cười đầy trào phúng, "Tôi còn chưa gặp người cha nào như ông đâu."

Không hiểu Mục Huy nhớ tới cái gì, trong ánh mắt lướt qua một tia sát khí, "Cứ giằng co thế này có ích lợi gì? Cô gọi nó ra đây, ta nói chuyện với nó."

Thời Sênh nhún vai, “Anh ấy không muốn nói chuyện với ông.”

“Sao cô biết nó không muốn.”

“Đoán.”

“Ý kiến của cô có thể đại diện cho ý kiến của nó được sao?”

“Không thể.” Thời Sênh nhún vai, giọng đầy ác liệt, “Nhưng tôi không cho ông gặp anh ấy đấy, sao nào?”

Mục Huy: “…”

Người đâu! Đem ác ma này ra ngoài chém!

Mục Huy liếc nhìn về phía ban công, thấy người của mình đã đi lên thì đáy lòng càng nắm chắc hơn. Ông ta biết đứa con trai kia của mình cũng có một chút bản lĩnh.

Chỉ cần bắt được nó thì còn sợ con ác ma ký kết huyết khế này với nó ư?

Hừ, không đính khế ước gì mà lại dùng huyết khế, coi như cô ta xui xẻo đi.

Mục Huy nghĩ như thế thì không khỏi càng tức tối hơn, giờ cứ cho cô ta ngông cuồng một chút đi, xem có thể ngông cuồng được bao lâu.

Thời Sênh chọc lung tung trên đất mấy cái, độ cong trên khóe miệng càng tăng lên. Cô vươn ngón trỏ ra với Mục Huy sau đó từng ngón tay một cũng bắt đầu xòe ra.

Mục Huy nhíu mày, không rõ cô có ý gì.

Khi cô xòe ra cả bàn tay thì trên mặt đất có hai thân thể màu đen rơi xuống, nện ngay trước mặt Thời Sênh làm cát bụi bốc lên theo.

Thời Sênh thu tay lại, nhướng mày nhìn Mục Huy đang vô cùng khiếp sợ, “Muốn bắt anh ấy? Đã hỏi tôi hay chưa?”

Coi bản cô nương là người chết à?

Người bị ngã văng ra lăn mấy vòng về phía người của Mục gia.

Sau đó bị người ta giữ lại, hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra?”

Hai người xòe bàn tay ra, đôi tay cháy đen như bị thiêu cháy vậy.

“Không biết trên người Đại thiếu gia có thứ gì mà vào chạm vào đã bị một lực cực lớn đẩy ngược ra.”

“Đã bảo nó là quái vật mà lại, lúc trước nên bóp chết nó, nếu không sao giờ còn xảy ra chuyện này.”

“Mấy năm nay mọi chuyện của gia tộc không thuận lợi đều là vận đen do nó mang tới. Tộc trưởng, lần này không thể nương tay nữa, cần phải xử chết nó.”

“Xử tử Mục Vũ.”

“Xử tử Mục Vũ.”

Tuy rằng đây là xã hội hiện đại nhưng tịnh ma sư lại không bị rằng buộc bởi pháp luật.

Bọn họ là người đặc thù, dù có muốn xử tử người của tộc mình cũng là chuyện bình thường, người ngoài không quản được.

“Câm miệng.” Mục Huy quát lên một câu.

Hiện tại không phải vấn đề có xử chết thằng nghiệp chướng kia hay không.

Mà là ác ma trước mặt này.

Cô ta có thể nhẹ nhàng phá hỏng kết vực, rõ ràng thực lực không bình thường. Nếu cô ta thực sự muốn che chở cho nghiệp thằng chướng kia, chỉ sợ cuối cùng sẽ lưỡng bại câu thương.

Đầu óc Mục Huy nhanh chóng vận chuyển để nghĩ biện pháp.

“Vị Tức, nếu không chúng ta giao dịch đi?”

“Dựa vào cái gì?” Ai cmn muốn giao dịch với ông chứ?

Mục Huy trầm giọng đáp: “Dù cô có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì Mục Vũ chỉ là con người. Cô đắc tội với chúng tôi thì cũng rất khó dẫn nó theo bên người.”

“Đó là chuyện của tôi, liên quan quái gì tới ông?” Không có việc thì không ân cần, có lòng tốt như thế thì chắc chắn là có âm mưu.

Mục Huy: “…”

Quả thực không có cách nào nói chuyện.

Ông ta lại hít sâu vào một hơi, “Một tháng sau ở trường học sẽ tổ

chức so tài, nếu Mục Vũ thắng trong cuộc so tài đó thì tôi sẽ phong tỏa tin tức cô là ác ma, cũng không tìm Mục Vũ phiền toái nữa. Nhưng cô phải đồng ý với tôi là không đi giết người lung tung, cô cảm thấy giao dịch này thế nào?"

"Tộc trưởng?" Những người của Mục gia sau lưng Mục Huy rất băn khoăn, tại sao phải giúp ác ma này giấu giếm thân phận chứ?

Mục Huy giơ tay áp những người có ý kiến xuống.

Thời Sênh trợn mắt, "Ông đây…"

"Được."

Bên tai Thời Sênh vang lên tiếng của Mục Vũ, "Đồng ý với ông ấy, thêm một điều kiện, từ đây tôi với Mục gia không có liên quan gì tới nhau."

Thời Sênh mãi không trả lời.

"Xin em."

Thời Sênh nghiêng đầu, nói thầm trong lòng: "Cũng không phải không được, nhưng anh phải đồng ý với một điều kiện của em."

Mục Vũ trầm mặc một chút, "Em nói đi."

"Cho em hôn một tí."

"Thế thôi sao?" Điều kiện này không giống với tưởng tượng của Mục Vũ cho lắm.

"Nếu anh tình nguyện cho em ngủ một chút thì em cũng không có ý

kiến gì.”

Mục Vũ trầm mặc khoảng một phút đồng hồ mới đáp: “Điều kiện đầu tiên, anh đồng ý.”

Thời Sênh cười nhẹ, lại ngẩng đầu nhìn đám người Mục Huy ở đối diện, “Thêm một điều kiện nữa, từ đây Mục Vũ sẽ không liên quan gì tới Mục gia.”

“Thành giao.” Mục Huy lại dừng một chút, “Nếu Mục Vũ thua, cô cần phải giải trừ khế ước với nó, giao nó cho chúng tôi xử lý.”

Thời Sênh nhướng mày, “Anh ấy không muốn giải trừ khế ước, các người có thể dùng sức mạnh để giải sao?”

Mục Huy trả lời rất chung chung, “Cô chỉ cần đồng ý là được, giải thế nào là chuyện của chúng tôi.”

“Được thôi.” Dù sao có thắng hay thua thì hắn cũng sẽ không sao.

“Coi như mạng các người lớn.” Thời Sênh cười một cách ác ý, ôm kiếm đi lên lầu.

Nhưng trong lòng lại thở dài, bị sắc đẹp làm mù quáng rồi nha!

Thần sắc Mục Huy nhanh chóng biến hóa, chờ Thời Sênh đi rồi mới quay đầu ra lệnh: “Phong tỏa tin tức về chuyện xảy ra hôm nay.”

“Tộc trưởng? Sao ngài lại quyết định như thế? Đó là ác ma, chúng ta là tịnh ma sư, sao có thể giao dịch với ác ma được?” Hơn nữa giao dịch thế kia thì khác gì không giao dịch chứ.

Mục Huy liếc nhìn kẻ đó, trầm giọng nói ra suy đoán của mình, “Cô ta

có thể là ác ma vương giả.”

Gã kia liền trợn trừng mắt, “Sao lại thế được?”

Ác ma vương giả chưa từng xuất hiện mấy trăm năm nay rồi, sao giờ lại xuất hiện chứ?

Mà còn xuất hiện với thân phận bị khế ước nữa.

Mục Huy nhìn về phía ban công, ánh mắt tối tăm, “Ác ma vương giả không xuất hiện trước mặt loài người, nhưng chưa từng có ai nói chúng đã bị diệt sạch.”

Mấy trăm năm không xuất hiện cũng chỉ là vì không có ai phát hiện ra thôi.

Ác ma vương giả sống ẩn thân giữa loài người, lấy năng lực của bọn họ bây giờ thì không thể nào phân biệt được.

Trừ phi bọn họ sử dụng năng lực, thông qua tinh trận năm cánh để biết.

Nhưng ác ma vương giả rất ít khi tự mình ra tay, chỉ cần sai sử ác ma cấp thấp hơn là được, mà bị người ta chứng kiến được thì còn ít hơn.

Người kia kinh hãi lắp bắp nửa ngày mới nói được một câu: “Nếu cô ta đúng là ác ma vương giả, vậy chúng ta phải liên hệ với các gia tộc khác mới được. Nếu chỉ dựa vào chúng ta thì không đối phó được với cô ta đâu.”

“Đừng quên, cô ta có khế ước với nghiệp chướng kia, dù có là ác ma vương giả thì thực lực cũng bị áp chế.” Mục Huy thu lại tầm mắt,

“Giờ cứ ổn định cô ta đã, cậu phái thêm vài người theo dõi sát sao cho tôi. Tôi sẽ về bàn bạc với các trưởng lão trước.”

Nếu đúng là ác ma vương giả, vậy thì không phải là phiền toái nhỏ nữa, điều duy nhất đáng để ăn mừng là Mục Vũ có huyết khế với cô ta.

“Vâng.”

Chương 1311: Pháp tắc của ác ma (16)

Thời Sênh về phòng, phòng khách trước còn lành lặn thì giờ chỉ có mỗi cái sofa là còn nguyên vẹn, những nơi khác đều không lồi thì lõm, vô cùng hỗn độn.

Mục Vũ ngồi trên sofa, đầu rũ xuống, tóc bạc dán lên gương mặt hắn, chiếc cằm trắng nõn, xương quai xanh khi ẩn khi hiện dưới cổ áo.

Thời Sênh so sánh hắn với búp bê sứ quả rất đúng, mong manh dễ vỡ, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy có mấy phần đau lòng.

Nhưng tinh thần của búp bê sứ lại không dễ vỡ như vẻ bề ngoài.

Thấy Thời Sênh tiến vào, Mục Vũ hơi cứng người. Hắn nhéo nhéo ngón tay, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Đôi con ngươi xanh thẳm vẫn sâu lắng như cũ.

Khuôn mặt nhỏ tái nhợt như tờ giấy, cánh môi không biết do hắn tự cắn hay do máu bắn lên mà đỏ một cách rất quỷ dị.

Hắn đứng dậy từ sofa, cả người lung lay. Thời Sênh nghi ngờ hắn sẽ lại ngã ngay xuống sofa, nhưng không ngờ cuối cùng hắn vẫn đứng rất vững vàng.

“Cảm ơn.”

“Có báo đáp.” Thời Sênh cười.

Mục Vũ nhấp môi, “Có thể cho anh chút thời gian không?”

“Hôn một chút thôi mà…” Lại chán sống rồi sao?

Thời Sênh thấy vẻ mặt hắn không thích hợp thì lại nói tiếp, “Cho anh định đoạt.”

Vợ mình nên được sủng ái, được thương, được yêu, được chiều.

Thời Sênh nghĩ lại quãng thời gian mà mình từng sống. Cô dám dùng thiết kiếm để thề, bản thân cô chưa từng chiều chuộng ai như thế bao giờ.

Sớm biết thứ này là cái dạng này thì lúc trước khi gặp được nên chém chết hắn luôn cho rồi.

Không biết giờ chém thì còn kịp không?

Thời Sênh tưởng tượng một chút, sau khi cô chém chết Phượng Từ thì sẽ không có ai để cô yêu thương nữa, như thế cũng rất… cô đơn.

Được rồi, cứ nuôi đi.

Mục Vũ trở về phòng ngủ một mình, cửa phòng đóng lại ngăn cách tầm nhìn của cả hai người.

Bên ngoài, Mục gia đã phái người thu thập tử tế.

Lúc đó, những người quanh đây đều chạy trốn mất dạng nên cũng chỉ biết nơi này có xảy ra xung đột, nhưng ác ma thế nào thì không biết rõ được.

Mục gia tùy tiện bắt một ác ma chịu tội thay, cho những người kia một cái công đạo rồi rời khỏi phố Thiên Đường.

Mục gia nói sẽ phong tỏa tin tức tất nhiên là không chỉ ở trên phố Thiên Đường mà còn có trường học nữa.

…

Thời Sênh ngồi dậy từ sofa, nhìn búp bê sứ xách cặp chuẩn bị ra ngoài. Đây là ngày thứ ba, hắn dùng ba ngày để phục hồi lại sức khỏe, trong lúc đó chưa từng bước ra khỏi phòng.

Mục Vũ mặc áo khoác vào rồi đi về phía huyền quan.

Cửa ngoài huyền quan đã được Giảo Đồng làm lại, phòng khách không có cách nào thu dọn nên vẫn còn rất lộn xộn.

Tầm mắt Mục Vũ đảo một vòng, “Anh đi học đây.”

Xảy ra chuyện kia mà hắn vẫn bình thản tới trường học được, tên ngốc này thật giỏi.

“Cơ thể anh không sao chứ?”

Mục Vũ không quay đầu lại, duỗi tay kéo cửa ra, “Không sao.”

Hắn ra ngoài cửa phòng, vừa lúc gặp Giảo Đồng mang bữa sáng tới. Giảo Đồng sửng sốt: “Mục thiếu gia.”

Mục Vũ lạnh nhạt đi vòng qua người hắn.

Giảo Đồng vào cửa, đặt bữa sáng lên chiếc bàn lung lay chân, “Chủ nhân, bữa sáng.”

Thời Sênh không thèm ngẩng đầu lên, “Đưa cho anh ấy, tôi có cần ăn đâu.”

“A?” Giảo Đồng chỉ ra bên ngoài với vẻ sợ hãi, “Nhưng mà Mục thiếu gia rất không dễ bắt chuyện, tôi thấy hơi sợ.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh liếc nhìn bữa sáng trên bàn, đứng dậy xách ra cửa.

Thời Sênh đuổi theo Mục Vũ mới bước ra tới ngoài phố, “Ăn sáng đi.”

Mục Vũ tay xách cặp, mặc bộ đồng phục cực kỳ vừa người.

Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc bạc, tản ra một vầng sáng, làn da trắng ngần… Trắng? Nếu không phải khuôn mặt trắng như ma thì quả thực là giống một quý công tử tới mười phần.

Mục Vũ tiếp nhận bữa sáng, bước đi mà không nói gì.

Thời Sênh nghĩ nghĩ rồi đi theo hắn.

Gần đến trường rồi, Mục Vũ mới đột ngột dừng lại, “Em không cần tới trường cùng anh.”

“Em vốn là học sinh của trường, tại sao lại không cần tới chứ?”

Mục Vũ im lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Em không mặc đồng phục.”

Thời Sênh cúi đầu nhìn, “A, quên rồi.”

Quan trọng là dáng người của nguyên chủ quá ngon, mặc đồng phục vào nhìn hơi… ấy ấy.

“Không mặc đồng phục thì không được vào à?”

Mục Vũ gật đầu.

“Vậy em trèo tường vào là được.”

Mục Vũ cạn lời, lại tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên, lúc tới trường, Mục Vũ được qua còn Thời Sênh bị cản lại.

Mục Vũ đứng ở trong cổng trường nhìn cô. Thời Sênh đi vòng quanh tường, đến một chỗ hẻo lánh không người liền trèo vào.

Cô vừa hạ cánh thì trước mặt có một người lao tới. Thời Sênh nghiêng người sang một bên theo bản năng. Người kia liền nện lên bức tường sau lưng cô.

Ánh sáng của tinh trận năm cánh hiện lên trước mặt cô, bao bọc lấy người sau lưng cô rồi kéo qua mặt Thời Sênh về phía trước.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nam sinh mặc đồng phục giẫm lên người kia, dưới chân hắn còn có tinh trận năm cánh xoay tròn.

Gương mặt thanh tú, cả người lộ ra khí chất thanh nhã, giống như đệ tử xuất thân từ gia tộc đèn sách.

“Hội trưởng.” Có mấy học sinh từ xa chạy tới, “Bắt được chưa?”

“Ác ma cấp E.” Nam sinh được gọi là Hội trưởng đá người dưới chân, thu tinh đồ lại, sau đó lại giương mắt nhìn về phía Thời Sênh, “Không mặc đồng phục, còn trèo tường, ở lớp nào?”

Nghe được lời này, mấy học sinh kia đều nhìn về phía Thời Sênh, sắc mặt thay đổi, “Hội trưởng… Đây là Vị Tức, mấy hôm trước đại náo Hội Học sinh của chúng ta.”

“A, sử ma của tên Mục Vũ kia sao?” Hội trưởng nhướng mày cười.

Mấy học sinh ra sức gật đầu, “Chính là cô ta.”

Sự kiện mấy ngày trước, lúc người của Mục gia tới thì rất tức giận, nhưng không hiểu tại sao mấy hôm trước lại phái người tới, nói bọn họ sẽ bồi thường hết tổn thất của Hội Học sinh, chuyện này không truy cứu nữa.

“Sử ma…” Tầm mắt Hội trưởng quét qua người Thời Sênh, cười đến thâm sâu, “Ghi tội đi, dù có là người của Mục gia cũng không thể làm chuyện trái pháp luật được.”

Mọi người: “…” Ghi nhớ thì được cái gì chứ, người này đã đạt tới thành tựu bị khai trừ rồi, vì có người của Mục gia áp xuống nên mới chưa bị đuổi thôi.

Thời Sênh nghi hoặc quan sát gã Hội trưởng vài lần.

Người này…

Sao lại giống cái tên ngu si đần độn Mộ Bạch thế cơ chứ?

Một kích lần trước, dù Mộ Bạch không chết thì cũng phải trọng thương mới đúng.

“Sắp vào học rồi, đưa nó đi.” Hội trưởng phân phó người bên cạnh, lại ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Vị Tức tiểu thư, lần sau đừng quên mặc đồng phục nữa nhé, nếu không thì không chỉ ghi tội đơn giản thế này đâu…”

Đây không phải Mộ Bạch.

Mộ Bạch là kẻ rất tàn nhẫn, nhưng hắn cũng giống cô, biết đây là trò chơi, sẽ không bỏ cảm tình vào đây.

Nhưng người này lại không giống, sâu trong mắt hắn có sự thù hận.

Mục Vũ đột nhiên xuất hiện sau lưng Hội trưởng, đi tới trước mặt Thời Sênh, kéo cô đi.

Hội trưởng chỉ nhìn theo, không có ý ngăn cản.

Rời khỏi phạm vi tầm mắt của Hội trưởng rồi, Mục Vũ mới buông tay cô ra, lạnh nhạt nói, “Người kia rất nguy hiểm, đừng tới gần hắn.”

Thời Sênh nghiêng đầu hỏi, “Anh sợ hắn làm gì em? Hay là sợ em làm gì hắn?”

Mục Vũ chỉ nhìn cô một cái rồi lại xoay người đi về khu phòng học.

Chương 1312: Pháp tắc của ác ma (17)

Hình như Mục Vũ có tiết học nên lập tức đi tới phòng học luôn.

Tịnh ma sư và sử ma có thể đi học với nhau nên trong phòng không chi có tịnh ma sư mà còn có cả sử ma.

Giữa một đám đầu tóc màu đen lại thấy có nhiều màu tóc khác, cực kỳ nổi bật.

Mục Vũ đi vào, đám người bên trong đều im lặng, nhìn hắn tiến vào với nhiều vẻ mặt khác nhau.

Mục Vũ đi tới vị trí ở cuối cùng. Người bên cạnh như nhìn thấy thứ gì bẩn thỉu, vội vàng ngồi dịch ra một khoảng cách.

“Nhìn cái gì?” Thời Sênh nhìn mọi người, “Muốn đánh nhau hả?”

Mọi người: “…” Nhìn một chút thì phạm tội sao?

Tuy rằng trong lòng không phục nhưng chẳng ai dám biểu lộ ra ngoài. Người này ngay cả Hội Học sinh cũng dám đánh, đừng nên trêu vào thì tốt hơn.

Người vây xem tản ra, ngồi trở lại vị trí của chính mình.

Thời Sênh ngồi xuống cạnh Mục Vũ, chống cằm nhìn hắn.

“Nhìn cái gì?” Mục Vũ nghiêng đầu, một lọn tóc bạc rũ xuống, che

khuất tầm mắt của hắn.

“Anh chuẩn bị xong chưa?” Thời Sênh duỗi tay gạt lọn tóc bạc của hắn sang một bên, cười hỏi.

Mục Vũ hơi sửng sốt một chút, sau đó vội nhìn đi chỗ khác, tay trái túm lấy tay phải, nhéo mấy cái, giọng rất nhỏ, “Cho anh thêm chút thời gian nữa đi.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, nằm bò ra bàn, “Tan học thì gọi em.”

“Ừ.”

Một lúc sau, Mục Vũ mới lại quay sang nhìn cô. Cô nghiêng mặt về phía hắn, lông mi dài và cong, hơi thở nhẹ nhàng, ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ nhẹ nhàng mạ lên gương mặt cô một tầng ánh sáng nhạt.

Những kiêu ngạo, sắc bén, điên cuồng của cô dường như đều biến mất cả.

An tĩnh như thế, bình thản như thế…

Mục Vũ chợt quay đầu, tập trung lực chú ý của bản thân vào bài giảng.

Thời gian đi học luôn rất buồn tẻ và nhàm chán, Thời Sênh tỉnh táo được có một lần, thấy thầy giáo đang hăng say giảng bài tới văng cả nước bọt, lại chuyển tầm mắt tới Mục Vũ. Hắn đang nghe giảng bài rất nghiêm túc, thế nên cô lại nhàm chán tiếp tục ngủ.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên cảm thấy phía trước có gì đó bắn lại, cô duỗi tay bắt lấy theo bản năng.

Vật cứng đụng vào cánh tay làm cô đau tới chết lặng.

Mọe!

Cô chọc vào ai đâu chứ? Có ngủ một giấc mà cũng bị tai bay vạ gió, chẳng vui chút nào.

Thời Sênh còn chưa nhìn rõ là ai ném thì lại có thêm hai thanh gỗ bắn tới. Thời Sênh mau chóng tránh đi, nhưng giây tiếp theo lại không nhúc nhích nữa, dùng tay chắn hai thanh gỗ đang bắn tới.

Thanh gỗ rơi xuống đất tạo ra âm thanh vang dội. Nhưng cũng chẳng có ai nhìn về phía này, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào hai người bên kia.

Một sử ma tóc tím mặt tròn xoe và một cô gái loài người, vừa nhìn đã thấy cô gái bé nhỏ kia đang ở thế yếu hơn, những thanh gỗ ban nãy bắn tới là do sử ma kia phá hỏng mấy chiếc bàn xung quanh.

Thời Sênh cúi đầu nhìn tay mình rồi lại nhìn Mục Vũ, thấy hắn không sao mới đứng lên và bước ra, tiện tay túm cái ghế bên cạnh đi về phía đó.

Thời Sênh tới gần, cũng vừa lúc cô gái loài người kia bị đánh bay.

Sử ma tóc tím đắc ý dạt dào nhìn cô gái loài người, “Nhiều ngày như thế rồi mà mày còn chưa khôn ra được tí nào à, cứ nhất định phải đối đầu với chủ nhân của tao.”

“Rầm!”

Đỉnh đầu của sử ma tóc tím đột nhiên bị một cái ghế đập xuống, cái

ghế tan nát, biểu tình của sử ma lập tức dừng hình.

Một hồi lâu sau cô ta mới quay lại, lửa giận bốc lên hừng hực trong mắt cô ta, “Mày làm gì thế hả?”

Biểu tình của Thời Sênh lạnh nhạt, “Bọn mày đánh nhau tao không quan tâm, nhưng mà suýt chút nữa mày khiến Mục Vũ bị thương, tao chỉ đánh lại mà thôi.”

“Không phải còn chưa bị thương sao? Vị Tức, mày đừng có quá đáng!” Sử ma tóc tím lập tức bắt lấy trọng điểm trong lời nói của Thời Sênh.

“Không phục chứ gì? Đánh tao đi!” Nếu không có ông đây giơ tay ra chắn thì sẽ con mẹ nó không bị thương sao?

“Mày…” Sử ma tóc tím như biết mình không đánh lại được Thời Sênh nên cũng không tiếp tục nữa, ngược lại còn châm chọc một chút, “Chủ nhân của mày chẳng khác nào phế vật, mày để ý hắn nhiều thế làm gì? Mà cũng đúng, quái vật kia cũng khá đẹp trai, còn đẹp hơn đám gái bán hoa ngoài kia.”

Thời Sênh híp mắt, nhiệt độ xung quanh như giảm xuống âm độ, mọi người nhìn họ mà không dám thở mạnh.

Thời Sênh đột nhiên ra tay, túm lấy cánh tay của sử ma tóc tím, quật ngã ả xuống đất, duỗi tay túm lấy cổ ả.

Mọi người hít sâu một hơi, sao chỉ trong chớp mắt người đã bị quật xuống đất rồi?

“Vị Tức, Vị Tức…” Cô gái nhân loại bò dậy, túm lấy cánh tay Thời Sênh.

“Tôi sợ phiền toái chắc.”

Phiền toái thì phải cần giải quyết.

Cô gái loài người tiếp tục khuyên nhủ, “Vị Tức, nghĩ cho Mục Vũ tí đi, cậu ấy cũng sẽ bị liên lụy.”

Người xung quanh đột nhiên tản ra, Mục Vũ từ sau đi tới, vòng qua người cô gái kia rồi tới gần Thời Sênh, duỗi tay kéo cô lên.

“Ả…”

Mục Vũ cầm lấy tay cô, dắt ra khỏi phòng học.

Sử ma tóc tím được tự do, bò dậy khỏi mặt đất, muốn đuổi theo nhưng Mục Vũ đã quay đầu lại, cả cơ thể sử ma tóc tím như bị người ta ấn nút tạm dừng, cứng đờ tại chỗ.

Chờ Mục Vũ dẫn Thời Sênh đi rồi, sử ma tóc tím mới có phản ứng, ánh mắt của quái vật kia sao lại quỷ dị như thế?

…

“Tại sao anh lại ngăn cản em chứ?” Ra khỏi phòng học rồi, Thời Sênh giật khỏi tay Mục Vũ.

Con ngu kia lại dám nói hắn như thế.

Mục Vũ dừng chân, hắn xoay người nhìn chằm chằm cánh tay cô, “Tay không sao chứ?”

“Còn chưa gãy.” Thì sao có chuyện gì được.

Mục Vũ cầm lấy tay cô, vén tay áo lên, trên cánh tay đã bầm tím một mảnh, nhìn rất dọa người.

Mục Vũ nhíu mày, kéo cô đi về một chỗ không có người qua lại rồi mới lấy từ trong cặp sách ra một ít thuốc.

“Thuốc của con người không có tác dụng với em.” Sử ma bị thương thì không khác gì con người, nhưng vì thể chất khác với con người nên thuốc của họ, sử ma cũng không dùng được.

Huống chi, cô cũng không phải sử ma.

Tay Mục Vũ hơi dừng lại, sau đó nhét hết thuốc vào trong cặp sách, “Ở đây chờ anh.”

Mục Vũ vội vàng rời khỏi, hắn để cặp sách lại, Thời Sênh lục lọi, chỉ thấy trong đó có vài loại thuốc và một quyển sách kỳ quái.

Đây không phải sách giáo khoa, Thời Sênh muốn mở ra nhưng lại không mở được.

Nhận chủ rồi sao?

Nhìn bìa thì không giống sách hay ho gì cho lắm.

“Vị Tức.” Một bóng người từ xa chạy tới, “Cô ở đây à, tìm cô lâu rồi, vừa rồi cô không sao chứ?”

Thời Sênh nhét quyển sách lại vào trong cặp, ngẩng đầu nhìn người tới, “Không sao.”

Cô gái thở phào nhẹ nhõm, lấy từ trong cặp ra một hộp thuốc mỡ,

“Vừa rồi tôi thấy hình như cánh tay cô bị thương, thuốc này rất có tác dụng với sử ma đấy, cô thử một chút xem sao.”

Thời Sênh quan sát thiếu nữ trước mặt vài lần.

Đây con mẹ nó chắc chắn là nữ chính rồi…

Áng văn này không phải truyện ngựa giống, nam chính tuy rằng có ái muội với không ít em gái, nhưng nữ chính chân chính chỉ có một.

Tiểu đội hủy CP online.

Thời Sênh nhận lấy thuốc mỡ, “Cảm ơn.”

Cô gái cường ngượng ngùng, “Nếu không phải tôi và cô ta nảy sinh xung đột thì cô cũng không bị liên lụy mà, mà… Mục Vũ có tức giận không?”

Vừa rồi, ánh mắt của Mục Vũ trước khi rời đi thật đáng sợ.

Chương 1313: Pháp tắc của ác ma (18)

"Không biết.” Nhìn Mục Vũ thì chẳng biết được hắn có tức giận hay không nữa, chẳng có gì khác nhau cả.

“A…” Cô gái hơi xấu hổ một chút, “Tên tôi là Tuyết Đại. Chuyện hôm nay vẫn phải cảm ơn cô, nếu không có cô thì có lẽ tôi đã…”

“Cảm ơn cái gì?”

Tuyết Đại cười khổ một cách bất đắc dĩ, “Nếu không có cô ra tay, sợ là hôm nay bọn họ sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Tôi cũng không phải vì cô.” Nếu không phải do bọn họ đánh nhau suýt chút nữa khiến Mục Vũ bị thương thì dù bọn họ có giết người trong trường, cô cũng không thèm nhìn thêm một cái.

“Tôi biết.” Tuyết Đại nói tiếp, “Nhưng dù thế nào thì cũng rất cảm ơn cô. Nhưng sau này cô phải cẩn thận một chút. Bọn họ là những người rất mang thù đấy.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Tuyết Đại, vừa rồi cô còn tưởng em gái này thuộc team Thánh Mẫu, nhưng xem ra cũng không giống thế, ít ra cô ta cũng rất rõ ràng.

Biết tại sao cô ra tay nhưng cũng không ôm hết trách nhiệm về mình, cũng không có ý thoái thác một phần trách nhiệm của bản thân.

“Vậy tôi đi trước đây, cứ coi như tôi thiếu cô một ân tình, về sau có

chuyện gì cần tôi hỗ trợ thì cứ tìm tôi nhé.” Tuyết Đại thấy có người đi tới nên vội vàng nói.

Cô ta chạy được hai bước lại quay lại, “Thuốc kia cô nhớ dùng đấy, rất tốt.”

Thời Sênh cúi đầu nhìn thuốc trong tay, thứ này vô dụng với cô.

Mục Vũ đi một hồi mới quay về, trong tay cầm một ít thuốc. Hắn bóp nát thuốc, xoa xoa lên tay rồi áp lên vết thương trên tay Thời Sênh, cuối cùng dùng băng gạc bó lại.

“Tối lại đổi thuốc.”

Lúc Mục Vũ thu thập đồ đạc lại thấy Thời Sênh ném thuốc trong cặp sách của mình, hơi nhíu mày, “Ở đâu ra?”

“Cô gái lúc nãy cho.”

Mục Vũ định ném ra, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi, “Tên cô ta là Tuyết Đại, nhị tiểu thư của Tuyết gia. Thứ này đừng để người khác nhìn thấy, phiền toái sẽ tới.”

“Với ai?”

“Em.” Mục Vũ kéo khóa cặp lên.

“Em chưa bao giờ sợ phiền toái.” Thời Sênh lặp lại những lời này.

Mục Vũ siết chặt cặp sách, “Trước khi trường học tổ chức thi đấu, tôi hy vọng em đừng gây chuyện nữa.”

Thời Sênh nhún vai, kéo ống tay áo xuống, “Anh muốn thoát ly Mục

gia, với em là chuyện quá dễ dàng, sao anh phải bỏ hết tâm tư vào cái cuộc thi đó làm gì?”

Mục Vũ bình tĩnh nhìn Thời Sênh, gằn từng chữ một, “Tôi muốn dựa vào chính bản thân mình để rời khỏi Mục gia.”

“Dựa vào ai mà chẳng giống nhau? Dù sao chỉ cần rời đi là được rồi mà?” Cô chẳng quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả.

“Không giống nhau.” Mục Vũ cầm cặp sách đứng dậy.

Thời Sênh túm láy vạt áo hắn, “Có gì khác nhau chứ?”

Mục Vũ hơi nghiêng đầu nhìn tay cô, “Ý nghĩa khác nhau.”

Thời Sênh được một tấc lại tiến một thước, cầm lấy tay hắn, “Anh có tin là dù anh có thắng thì bọn họ cũng sẽ không thả anh không?”

Mục Vũ trầm mặc, thật lâu sau hắn mới đáp, “Nhưng anh vẫn muốn thử xem.”

“Tùy anh thôi.” Vợ mình muốn vấp phải đá, mình cũng không thể ngăn cản được, “Em sẽ ở phía sau bảo vệ anh chu toàn.”

Trái tim Mục Vũ nhảy lên, “Buông tôi ra.”

“Đau tay.”

Mục Vũ: “…” Đau tay với buông hắn ra thì liên quan gì tới nhau?

Mục Vũ nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra được gì nên chỉ có thể để Thời Sênh lôi kéo, chờ cô kéo đủ rồi, hắn mới rời khỏi nơi này.

Thời Sênh phát hiện ra, thỉnh thoảng Mục Vũ sẽ lâm vào mê man, khó hiểu với một số sự việc, không chỉ là chuyện nam nữ.

Cũng may, chỉ là một số nhỏ, còn lại đại đa số chuyện thì hắn đều rất rõ ràng.

…

Buổi chiều, Mục Vũ có tiết thực hành, Thời Sênh ngồi nhìn ở một bên.

Người khác đều đánh nhau, chỉ có Mục Vũ đứng nhìn.

Từ khi hắn đi học, bởi vì hắn không phải tịnh ma sư nên tiết học thực hành luôn như thế này. Khi hắn khế ước với Vị Tức, Vị Tức cũng chẳng có tâm tình đánh nhau. Sau nữa lại phát hiện Vị Tức là ác ma, hắn càng không dám ra tay.

“Mục Vũ, tới đánh một trận nào.”

Một nữ sinh mang theo sử ma tóc tím ban sáng cùng vài người nữa vây lấy hắn, nhìn Mục Vũ đầy khiêu kích.

Mục Vũ im lặng không nói, lặng lẽ từ chối.

“Ha, mặt mũi lớn nha, đến Mục thiếu người ta cũng chẳng có mặt mũi lớn như mày. Mày là cái thá gì chứ?” Có người không chịu nổi bộ dáng này của hắn nên đẩy Mục Vũ một cái.

Mục Vũ bị đẩy tới lảo đảo. Mấy người đằng sau tản ra, một tên ở bên cạnh duỗi chân ngáng, Mục Vũ không đứng vững được nên ngã về sau.

“Ha ha ha, nhìn hắn đi… Chậc chậc, Vị Tức không ở đây, mày có gì mà ngông cuồng chứ? Còn dám ném sắc mặt với tao, mày không nhìn lại thân phận của mình một chút đi?”

“Thân phận của hắn là gì?” Một giọng nói nhẹ nhàng của con gái truyền tới từ bên cạnh.

Thời Sênh nâng Mục Vũ dậy, quét mắt nhìn đứa kia, “Hắn có thân phận gì?”

Tên kia tự nhiên thấy cả người lạnh lẽo, hơi rụt về sau một chút.

Vừa rồi bọn chúng không thấy Vị Tức ở đây nên mới dám tới, ai biết cô ta quay về nhanh như thế chứ.

Nữ sinh bên cạnh sử ma tóc tím sầm mặt, nhưng không chịu thua, nói, “Vị Tức, tại sao sáng nay mày lại đánh người?”

“Đáng đánh.” Thời Sênh cười lạnh, “Còn để tao nghe được tụi mày nói mấy lời bẩn thỉu thì đừng trách tan học tao giết chết hết cả đám.”

Mặt của một đám người nháy mắt trở nên xanh mét. Ở trường học là Hội Học sinh quản, nhưng ra khỏi trường rồi thì chẳng ai quản được nữa.

“Còn chưa cút, chờ tao dùng nắm đấm tiễn sao?”

Nữ sinh cắn răng, “Đi!”

Vị Tức, Mục Vũ, cứ chờ đấy cho bản tiểu thư, sớm muộn gì tao cũng giết chết chúng mày.

“Chờ một chút.” Thời Sênh lại lên tiếng gọi người lại.

“Mày còn muốn gì nữa chứ?” Nữ sinh quay đầu, đanh giọng hỏi.

Thời Sênh để Mục Vũ đứng vững rồi đi về phía nam sinh vừa đẩy hắn, tung ra một đấm, lại dùng một tay ấn người xuống mặt đất, “Lần sau còn dám dùng cái tay bẩn thỉu của mày động vào hắn không?”

Trước mặt nam sinh toàn là ngôi sao, lỗ tai ù ù, gương mặt dán chặt xuống đất, khó khăn lắm mới nói được, “Không… Không dám.”

Thời Sênh buông nam sinh ra, “Nên cảm ơn thời đại hòa bình mà bọn mày đang sống đi.”

Mọi người: “…” Nói vậy là có ý gì?

Thời Sênh kéo Mục Vũ rời đi.

Nơi xa, bên dưới gốc cây, Hội trưởng chỉ huy người ghi tội, “Ghi lại tên của toàn bộ những người vừa đánh nhau vào.”

Thành viên phụ trách ghi tội của Hội Học sinh cẩn thận hỏi, “Hội trưởng… Có cần ghi Vị Tức không?”

Vị này căn bản chẳng có gì đáng ghi cả, dù sao cũng đủ khai trừ tới hai lần rồi.

“Ghi.” Hội trưởng quyết định rất dứt khoát.

Người sau lập tức ghi lại, lại nhắc nhở người đứng trước, “Hội trưởng, gần đây trong trường xảy ra ba sự kiện ác ma tập kích. Trường học yêu cầu chúng ta nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Hội trưởng dựa vào thân cây, tùy ý đáp: “Ác ma có thể trà trộn vào,

chắc chắn là có nội ứng, hơn nữa chức vị không thấp, tra những người bên trên xem.”

“Có lý.” Người nọ gật đầu, lấy di động ra liên hệ với người khác.

Hội trưởng nhìn về phía hai thân ảnh sắp biến mất ở phía xa, đầy vẻ suy tư, “Thằng nhóc của Mục gia kia cũng không phải kẻ dễ chọc.”

“Sao? Mục thiếu gia á?” Người kia vừa lúc cúp máy, ngơ ngác hỏi.

Hội trưởng đứng thẳng dậy, phủi phủi vạt áo vô cùng sạch sẽ của mình rồi đi về phía ngược lại, hồi lâu sau mới đáp: “Mục Vũ.”

“A? Mục Vũ? Chẳng phải Mục Vũ chỉ là một kẻ bỏ đi thôi sao?”

Chương 1314: Pháp tắc của ác ma (19)

Tuy rằng thời gian tổ chức tiết học không giống nhau nhưng thời gian tan học lại rất đồng nhất. Vừa tới lúc tan học, ngoài cổng trường lập tức xuất hiện đủ loại màu sắc.

Thời Sênh ngồi trên ghế đối diện trường học, nhìn đám người kết bè kết đội đi ra hoặc được xe của gia tộc đón về.

Đến khi người đi ra chỉ còn lác đác, Thời Sênh mới nhìn thấy Mục Vũ lững thững đi ra.

Tầm mắt hắn đảo quanh một vòng, thấy Thời Sênh thì tiến lại.

“Sao lâu thế?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn thiếu niên đứng trước mặt mình, nhìn thế nào cũng thấy hắn đẹp, thật sự muốn lồng khung treo lên.

[…] Ký chủ, tư tưởng của cô quá nguy hiểm! Bình tĩnh chút đi.

Ta chỉ ngẫm lại chứ đã làm đâu, mi gào thét cái gì chứ?

[…] Nếu cô làm thật thì tôi hét còn kịp sao?

Hệ thống thấy tim thật mệt mỏi, lúc nào cũng phải đề phòng Ký chủ có ý tưởng nguy hiểm.

A, đúng, nó không có tim.

Nhưng mà vẫn mệt.

Dù không có trái tim thì cũng không ngăn được nó quyết tâm trái tim mệt mỏi.

Chàng trai hơi gật đầu, không nói gì.

“Anh…” Thời Sênh đứng lên, nhích gần lại phía hắn, “Trên người anh có mùi máu, ai?”

Đồng tử chàng trai hơi co rút lại, duỗi tay nhìn theo bản năng, rất sạch sẽ, không hề có máu.

Thật lâu sau hắn mới nói: “Người khác.”

“Vậy là tốt rồi.” Thời Sênh cười, “Đi, về nhà.”

Về nhà…

Hình như chưa từng có người nói với hắn như thế.

Mục Vũ ổn định tâm tình, “Tôi phải đi làm thêm.”

“Hử?”

“Em về trước đi… Đi thôi.”

“Anh thiếu tiền à?”

Mục Vũ nhẹ giọng đáp, “Không ai cho tôi tiền sinh hoạt.”

Từ sau khi hắn rời khỏi Mục gia, hết thảy chi phí sinh hoạt đều phải tự mình đi kiếm. Thuê nhà, sinh hoạt phí, cái gì cũng phải cần tới

tiền.

Thời Sênh chưa bao giờ nói sẽ nuôi Mục Vũ, lòng tự trọng của tên ngốc này lớn hơn rất nhiều so với mấy tên ở các thế giới trước đó, “Em đi cùng anh nhé?”

Mục Vũ hơi không muốn, hắn không muốn cô thấy hắn…

Mục Vũ đột nhiên sững ra, tại sao lại không muốn chứ?

Trước kia Vị Tức cũng từng đi với hắn rồi, hắn đâu có cảm giác này.

Mục Vũ cau mày, há miệng định phản bác, nhưng cuối cùng lại không nói gì, trầm mặc tiến về phía trước.

Nơi hắn làm thêm là một quán café ở gần phố Thiên Đường. Mục Vũ đứng ở ngoài cửa một hồi lâu mới đẩy cửa vào, chuông treo cửa vang lên réo rắt, nhẹ nhàng mà vui tai.

“A, hôm nay Tiểu Vũ rảnh à? Mấy hôm nay không thấy tới, dì còn tưởng dạo này bận học chứ?” Người phụ nữ đứng sau quầy bar nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu nhìn, trên mặt nộ vẻ tươi cười.

“Vị Tức cũng tới à?” Người phụ nữ đi ra khỏi quầy bar, chỉ một chỗ ngồi trong góc, “Vị Tức, ngồi ở kia đi.”

Thời Sênh quan sát người phụ nữ một chút, trong lòng thấy an tâm rồi mới gật đầu và đi về phía mà người đó chỉ.

“Dì Tâm, ra nhận hàng nào.” Ở cửa sau có người lên tiếng gọi.

“Ra liền.” Người phụ nữ đáp lại rồi mới nói với Mục Vũ, “Thấy sắc mặt cháu không tốt lắm, nếu sức khỏe không tốt thì đừng gượng ép

mình quá.”

Mục Vũ lắc đầu, chỉ chỉ ra phía sau.

Dì Tâm gật đầu rồi đi cùng hắn.

Chờ Mục Vũ quay lại, trên người đã thay bằng một bộ quần áo đồng phục.

Hắn lấy cho Thời Sênh một ly nước, nghiêng người nói với cô, “Sẽ lâu lắm, em có thể về trước.”

Thời Sênh không trả lời hắn, ngược lại vươn tay ra, “Cho em mượn di động của anh.”

Thân phận này của cô không cần dùng tới thứ đồ công nghệ cao như thế, hơn nữa những chuyện xảy ra trước đó đều khiến cô không có thời gian chơi game nên Thời Sênh vẫn chưa đi mua.

Mục Vũ liếc nhìn cô một cái, mở khóa điện thoại rồi đưa cho cô, sau đó mới rời đi.

Di động của Mục Vũ rất sạch sẽ, chẳng khác nào lúc mới mua cả.

Thời Sênh lật tìm mấy trò chơi trâu bò nhất của thế giới này, sau đó chờ download.

Mục Vũ có nhìn cô mấy lần, lần nào cũng thấy cô cúi đầu chơi di động, ngón tay điểm liên tục trên màn hình, hình ảnh vô cùng đẹp đẽ.

“Tiểu Vũ, quan hệ giữa cháu với Vị Tức tốt hơn rồi à?” Dì Tâm ở sau quầy bar hỏi Mục Vũ.

Mục Vũ nhìn dì Tâm, dì Tâm cười giải thích, “Trước kia cô bé ở một lát rồi đi, hôm nay lại chờ cháu lâu như thế, có phải quan hệ của hai đứa tốt hơn rồi không?”

Một hồi lâu sau Mục Vũ mới gật đầu.

Coi như là thế đi.

Dì Tâm không khỏi than thở, “Tiểu Vũ, cháu nên giao lưu với mọi người nhiều một chút, đừng sống thu mình như thế.”

Mục Vũ dường như không hiểu lắm, chỉ gật đầu lung tung, lại bưng café cho khách.

Dì Tâm lắc đầu thở dài.

Thời gian buôn bán của quán café rất dài, nhưng Mục Vũ làm theo ca, cho nên khoảng tầm 10 giờ tối là dì Tâm cho hắn về.

Ra khỏi quán café, Thời Sênh vừa chơi game vừa nói với Mục Vũ: “Quan hệ giữa anh và dì ấy rất tốt.”

Mục Vũ nghĩ nghĩ, “Dì Tâm rất tốt.”

Thời Sênh đút điện thoại vào trong túi hắn, “Có tốt bằng em không?”

Mục Vũ sờ di động hơi nóng của mình, không trả lời được câu hỏi này, hay nói đúng hơn là không biết nên trả lời thế nào, vẻ mặt hơi mơ hồ.

Thời Sênh cũng không ép hắn, “Về sau anh sẽ biết, em chỉ đối xử tốt với một mình anh thôi.”

Ngón tay của Mục Vũ vô ý thức siết chặt di động, lát sau mới nói: “Về nhà thôi.”

…

Phố Thiên Đường vào buổi tối vô cùng náo nhiệt, đủ loại người đi lại trên đường, âm thanh ồn ào phá vỡ đêm đen yên tĩnh.

Mục Vũ thờ ơ đi qua đám người, có người nhìn thấy hắn liền muốn tiến lên, nhưng vừa nhìn thấy Thời Sênh đi ở phía sau thì lập tức buông bỏ tâm tư này.

Nơi ở của Mục Vũ phải đi qua mấy ngõ nhỏ tối đen, lúc đi qua còn có thể nghe thấy tiếng đàn ông và đàn bà rên rỉ, thở dốc.

Thậm chí họ còn làm ngay đầu ngõ.

Mục Vũ đi ở đằng trước đột nhiên dừng lại.

Thời Sênh đụng phải hắn, sờ sờ cánh mũi, “Sao thế?”

Mục Vũ không có phản ứng. Thời Sênh vòng lên trước, nhờ ánh sáng của một căn hộ gần đó hắt ra mà nhìn rõ vẻ mặt hắn.

Vẻ mặt từ trố mắt biến thành mê man, sau đó lại hơi hoảng loạn.

Thời Sênh nhìn về ngõ nhỏ bên kia, sau đó che lại mắt hắn, “Không có chuyện gì, đừng nhìn nữa.”

Trước mắt Mục Vũ tối đen, bị kéo vào một cái ôm ấp, sau đó hắn liền bị người ôm lên.

Đến khi nhìn thấy ánh sáng thì hắn đã về tới nhà.

Giảo Đồng đứng ở cạnh cửa, tò mò nhìn vào bên trong, “Vương, vừa rồi có người tìm ngài.”

“Ai?”

“Không quen.” Giảo Đồng lắc đầu, “Nhưng tôi cảm thấy hắn không giống con người… Cũng không giống ác ma. Đúng rồi, hắn để lại cho ngài một lá thư.”

Giảo Đồng lấy lá thư ra, đưa cho Thời Sênh.

Ngoài bì thư chẳng có gì, Thời Sênh mở thư ra, bên trong cũng chỉ có một tờ giấy, trên giấy viết mấy chữ to đầy hoa mỹ…

“Hãy đợi đấy.”

Thời Sênh: “…”

Chữ viết này…

Giọng điệu này…

Mộ Bạch.

Giờ còn con mẹ nó học được trò tới cửa khiêu khích à!

Có bản lĩnh tự mình tới đưa thư cho ông xem.

Chạy cái quái gì chứ?

Mẹ cái đồ ngu si đần độn.

Chương 1315: Pháp tắc của ác ma (20)

Thời Sênh đuổi Giảo Đồng đi rồi cầm thư bước vào trong nhà.

Mục Vũ ngồi trên sofa, vẫn còn hơi hoảng hốt.

Đến khi Thời Sênh ngồi xuống bên cạnh, hắn mới bừng tỉnh, đứng bật dậy, đi thẳng về phía phòng ngủ.

“Rầm!” Cửa phòng ngủ bị đóng lại.

Thời Sênh: “…”

Có bệnh à?

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, nhìn tờ giấy viết thư một lát rồi xé nát nó, ném vào thùng rác bên cạnh.

Sau khi vào phòng, tận sáng hôm sau Mục Vũ mới lại trở ra. Hắn dường như đã quên sạch chuyện tối qua, lại tiếp tục đi học như thường.

Đi học bị người ta bắt nạt, tan học đi làm thêm, sau đó về nhà.

Không có hoạt động gì khác, như một người máy đã được lập trình hoạt động sẵn, cứ hoạt động theo một tuyến nhất định.

Không biết Mục gia nói gì với Mục Dạ mà sau khi quay lại trường, Mục Dạ cũng không tiếp tục tìm Mục Vũ và Thời Sênh gây chuyện,

chỉ nỗ lực học tập.

Không nói Mục Dạ nỗ lực lên, mà đại đa số người trong trường đều bắt đầu nghiêm túc học tập hơn.

Vì một tháng sau, cuộc so tài của trường học sẽ diễn ra.

Cuộc so tài này vô cùng quan trọng với một số học sinh có hoàn cảnh bình thường, nếu biểu hiện tốt thì có thể được các gia tộc lớn coi trọng, sẽ cho bọn họ làm đệ tử khác họ trong các gia tộc đó.

Mà người của đại gia tộc thì chắc chắn là muốn xếp hạng.

Dù sao, như Thời Sênh tổng kết, đây là một cuộc so tài khoe mẽ.

Thời Sênh chẳng có việc gì ở trường. Mục Vũ học thì cô ngủ. Mục Vũ tham gia thực hành thì cô ngồi bên cạnh nhìn.

Điểm quỷ dị duy nhất là vị nữ chính Tuyết Đại không chạy đi tìm nam chính nói chuyện yêu đương mà cứ thích chạy tới tìm cô.

Thời Sênh chống cằm nhìn Mục Vũ ở ngoài xa.

“Vị Tức.” Tuyết Đại đặt mông ngồi xuống cạnh Thời Sênh, đưa sữa chua trong tay ra, “Uống không?”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn cô ta, có lẽ là vì trên mặt Thời Sênh viết hai chữ “ngu ngốc” quá rõ ràng nên Tuyết Đại ngượng ngùng rụt tay về, “Quên mất cô là sử ma.”

Sử ma giống ác ma, đều không cần ăn gì.

Tuyết Đại ngậm ống hút sữa chua uống một ngụm, “Tôi nghe nói lần

này Mục Vũ cũng định tham gia so tài đúng không?”

“Sao cô biết?”

Tuyết Đại cắn ống hút, “Cái đó… Cô biết mà, gia tộc có…”

Cô ta nhìn Thời Sênh bằng một ánh mắt đầy ám chỉ.

Tuyết gia cũng là đại gia tộc, con đường nhận được tin tức cũng nhanh hơn những người khác.

Nhưng vị nữ chính Tuyết Đại này cũng chẳng được yêu thương lắm, nếu không đã không bị bắt nạt ở trường học.

Thời Sênh nhìn cô ta đầy nghi ngờ.

“Thực ra là tôi nghe lén được.” Tuyết Đại cười chột dạ, lại cẩn thận hỏi, “Có phải thật không?”

Thời Sênh di dời tầm mắt, không nói gì.

Tuyết Đại cho rằng Thời Sênh cam chịu, “Mục Vũ có được không đó? Tôi chưa từng thấy cậu ta ra tay ở trường học. Người trong trường đều nói… Với bộ dáng này của cậu ta, tham gia so tài là quá ngu ngốc. Quy tắc của so tài là không có quy tắc, nếu chết ở trên sân thi đấu, trường học và đối phương đều không cần chịu trách nhiệm.”

Quy tắc này đã có từ lúc thành lập trường.

Nhưng một số đại gia tộc đã đạt thành thỏa thuận, đánh tới một giới hạn nào đó thì phải dừng lại.

Tuy vậy, người chết trong các cuộc so tài mỗi năm đều không ít, so

tài ở trường chính là thời điểm giải quyết ân oán, chết thì coi như đen đủi.

Không có quy tắc ư?

Khá tốt.

“Hắn tự mình hiểu rõ.”

“A… Cô không ngăn cản cậu ấy ư?” Tuyết Đại kinh ngạc.

“Tại sao phải cản?” Thời Sênh hỏi lại.

Hắn chết rồi, cô cũng sẽ… chết đó.

Sử ma vì chủ nhân mà sinh, chủ nhân ngã xuống thì sử ma cũng sẽ chết.

“Cô mau khuyên cậu ấy đi, ném mệnh ở đó không có ích tí nào.” Tuyết Đại đứng dậy, vẫy vẫy tay với Thời Sênh, “Tôi đi học đây.”

Mục Huy định giải quyết mọi chuyện ở cuộc so tài, có thể nghĩ ra là hắn muốn mượn cuộc thi tài này để diệt trừ Mục Vũ, thuận tiện thu thập cô luôn.

Một tháng thời gian là đủ cho bọn họ chuẩn bị.

…

Mục Vũ ra tới cổng trường thì không thấy Thời Sênh đâu, chờ hắn tan tầm rồi, Thời Sênh mới chậm rì rì bước ra khỏi quán café.

Mục Vũ muốn hỏi cô đi đâu thế, nhưng nghĩ một chút lại thôi, xoay

người về nhà.

Thời Sênh bước nhanh hơn, đặt tay vào trong tay hắn, “Anh chuẩn bị tốt chưa? Em chờ anh lâu lắm rồi đấy, còn chờ nữa là em đòi thêm lãi đấy.”

Đầu ngón tay của Mục Vũ run lên, hắn dừng lại, nhìn dòng xe cộ phía xa.

Thật lâu sau, hắn xoay người lại, “Nhắm mắt.”

Thời Sênh bĩu môi, nhắm mắt lại.

Đợi nửa ngày cũng chẳng thấy có gì.

Thời Sênh đang định mở mắt ra thì thấy cánh môi đột nhiên bị một thứ mềm mại ấn xuống, nhanh như chuồn chuồn lướt nước, thoáng dừng lại rồi rời đi.

Thời Sênh trừng mắt, “Thế thôi à?”

Mục Vũ nhìn cô rất khó hiểu, nếu không còn muốn như nào nữa?

Thời Sênh: “…”

A!

Kiếm của ông đâu?

Lúc quay về, Mục Vũ cảm thấy cô đang rất khó chịu, đặc biệt là khi đi qua mấy cái ngõ tối, sự khó chịu của cô như đã dâng lên tới cực hạn.

Chỉ cần một ngọn lửa dẫn là có thể nổ tung.

Lúc mở cửa, Mục Vũ nhỏ giọng hỏi: “Là tôi… làm không tốt ư?”

Không phải hôn là như thế sao?

Hắn hơi lo lắng nhìn cô mở cửa. Cửa phòng mở ra, cô không bật đèn mà đứng ở huyền quan nhìn hắn.

Thời Sênh hít sâu một hơi, hỏi, “Muốn thắng không?”

Mục Vũ gật đầu, “Có.”

Hắn cần phải thắng.

“Em có thể dạy anh.”

“Thù lao là gì?” Mục Vũ chọc ngay phải vấn đề quan trọng.

Thời Sênh cười khẽ, “Anh thì có gì để báo đáp chứ?”

Mục Vũ lắc đầu, hắn chẳng có gì.

Đột nhiên, trong đầu hắn lại hiện lại câu nói mà cô đã từng nói.

Cô nói, có em.

“Anh cứ đồng ý là được, thù lao em sẽ nói với anh sau.”

Mục Vũ suy nghĩ một chút, “Nếu vượt qua điểm mấu chốt của tôi thì tôi sẽ không đồng ý.”

“Yên tâm, giết người phóng hỏa không tới phiên anh làm.”

Mục Vũ cắn môi dưới, chần chừ hồi lâu mới đồng ý, “Được.”

…

Thời Sênh nói sẽ dạy hắn nên hằng ngày Mục Vũ lại có thêm một đầu việc, sau khi tan tầm về nhà, Thời Sênh sẽ luyện tập với hắn ở phòng khách.

Phương pháp mà Thời Sênh dạy hắn hoàn toàn khác với những gì hắn được học.

Những thứ hắn học yêu cầu phải đọc chú ngữ mới có thể tung chiêu thức.

Mà Thời Sênh dạy hắn là có thể lập tức tung chiêu thức, dùng ý niệm khống chế lực lượng của tinh trận năm cánh, để nó biến thành hình thái mà mình yêu cầu, sau đó lại dùng nó để tấn công lại người khác.

Nhưng phương pháp này cũng không dễ học như thế, Mục Vũ luyện mấy ngày cũng chẳng có hiệu quả gì.

Mục Vũ chân trần đứng trong phòng, tinh đồ dưới chân đang dần tắt đi.

Thời Sênh đi vào nhà, sau lưng còn có Giảo Đồng đang xách đồ đi theo.

Cô nhìn Mục Vũ, hỏi, “Còn chưa học được sao?”

Mục Vũ lắc đầu.

“Ngươi làm mẫu cho anh ấy đi.” Thời Sênh hất cằm nói với Giảo Đồng.

“Vâng.” Giảo Đồng đặt đồ xuống, dưới chân lập tức xuất hiện tinh đồ màu đen. Hắn mở tay ra, phía sau chợt xuất hiện một đôi cánh màu đen.

Phòng khách vốn đã chật chội, khi hắn mở cánh ra thì càng làm không gian hẹp hơn.

Giảo Đồng thu cánh lại, “Chủ nhân, như thế được chưa?”

“Khá tốt.”

Giảo Đồng lập tức tung tăng chạy tới trước mặt Mục Vũ, đặt đồ ăn và mấy thứ đồ khác xuống, “Mục Vũ thiếu gia, cứ ăn một chút đi đã. Chút nữa tôi sẽ luyện tập với cậu.”

Hắn cũng không dám nói rằng cái này quá dễ dàng, rốt cuộc thì đây chính là chủ nhân của Vương, hơn nữa Vương còn rất quan tâm tới cậu ta.

Mục Vũ đã quen với việc Giảo Đồng ra vào nhà mình nên lập tức ngồi bệt xuống đất, cầm đũa chuẩn bị ăn một chút.

Thời Sênh thở dài, bế hắn lên.

Cả người đột nhiên bị nhấc bổng lên, Mục Vũ chỉ có thể ôm lấy cổ Thời Sênh. Hắn mím môi, “Có thể đừng tùy tiện ôm tôi thế không hả?”

Chương 1316: Pháp tắc của ác ma (21)

"Anh thấy em đã ôm ai chưa?” Thời Sênh trừng mắt với hắn, “Nếu là người khác, muốn em chạm một đầu ngón tay em cũng thấy ghét rồi.”

Giảo Đồng nhanh chóng mang đồ tới, “Vương, vậy chút nữa tôi quay lại nhé?”

“Không cần, chút nữa tôi sẽ luyện cùng anh ấy.”

Giảo Đồng đáp một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Mục Vũ vẫn bị Thời Sênh ôm trong lòng, ngồi trên đùi cô, tư thế khá quái dị. Mục Vũ giãy giụa một chút, dịch người qua sofa: “Đừng… có ôm tôi trước mặt người khác như thế.”

“A, thế giờ em có thể ôm anh rồi đúng không?” Thời Sênh nhướng mày nhìn Mục Vũ.

Đôi tai của chàng trai trẻ hơi đỏ lên, “Vị Tức… Em không thể như thế.”

“Như thế nào?” Tôi còn chưa làm gì mà đã sao thế này?

Chàng trai đứng lên từ sofa, bước nhanh về phía phòng ngủ, tốc độ nhanh tới mức như sợ Thời Sênh sẽ đuổi kịp vậy.

Thời Sênh nhìn mặt đất chằm chằm, nghĩ xem có nên đi mua thảm

về trải không, hắn rất thích đi chân trần.

Thời tiết ấm áp thì chẳng sao, nhưng trời lạnh thì sẽ rất dễ bị cảm mạo.

Thời Sênh ngồi một lát rồi đi ra gõ cửa, “Ra đi, em dạy anh.”

Mục Vũ băn khoăn nửa ngày mới kéo cửa ra, “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Lúc này, hắn không muốn nhìn thấy cô.

Thời Sênh đẩy cửa ra, “Không muốn thắng à?”

Vô số ý nghĩ hỗn loạn trong đầu Mục Vũ bị câu nói này của Thời Sênh đánh nát, hắn đi ra khỏi phòng ngủ.

“Ăn gì trước đi đã.”

“Oh.”

Mục Vũ ăn xong trong nháy mắt, còn tiện tay dọn sạch bàn, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt Thời Sênh.

Chờ thu thập xong, Mục Vũ đứng ở giữa phòng.

“Anh làm thử một lần em nhìn trước xem.”

Mục Vũ gật đầu, tinh đồ xuất hiện, ánh sáng từ dưới tinh đồ bay lên, ngưng tụ trước mặt hắn, nhưng khi đã sắp thành hình thì lại tan rã.

Thử vài lần đều như thế.

Thời Sênh ôm lấy hắn từ đằng sau, “Nhắm mắt lại, tập trung tinh

thần, không cần có tạp niệm, dùng đầu óc tưởng tượng thứ mà anh muốn ngưng tụ ra.”

Mục Vũ hơi cứng đờ, sau đó cắn môi nhắm mắt lại, giọng cô êm dịu làm hắn không tự chủ được mà nghe theo lời cô nói.

Thời Sênh nhìn những thứ xuất hiện xung quanh mình, khóe miệng không ngừng giật giật, một thằng nhóc xinh đẹp thế này mà sao lại tưởng tượng ra thứ đáng sợ vậy chứ?

Liên tiếp những bộ xương khô hiện ra xung quanh, có thể tưởng tượng được hoàn cảnh này nhìn hung tàn tới mức nào.

“Vị Tức…” Mục Vũ quay đầu, “Tôi thành công rồi.”

“Ừ…” Giá như đừng hung tàn như vậy thì càng tốt hơn.

Thời Sênh buông hắn ra, hài cốt xung quanh lập tức mờ đi, nhưng Mục Vũ lại thúc giục suy nghĩ, hài cốt lại xuất hiện, hơn nữa số lượng còn nhiều hơn cả lúc ban đầu.

Thời Sênh: “…”

Dường như Mục Vũ đã nắm được bí quyết, một mình chơi cực kỳ hăng say.

Cả đêm Thời Sênh phải ngồi nhìn đống hài cốt đó.

Hôm sau, khi ngồi vào chỗ quen thuộc trong quán café, cả đầu toàn là xương với xẩu.

“Sao thế Vị Tức?” Một hương thơm bay tới, dì Tâm ngồi xuống đối diện cô, “Sao tinh thần lại uể oải thế này?”

Nếu cả đêm phải ngồi nhìn toàn hài cốt là hài cốt thì dì cũng vậy thôi à.

“Không sao ạ!” Thời Sênh ngồi thẳng người lên, vỗ vỗ tay vào mặt.

Dì Tâm tươi cười, “Hôm nay dì thấy Tiểu Vũ rất vui vẻ. Cháu có thể ở chung với Tiểu Vũ tốt như thế, dì Tâm cũng thấy rất vui.”

Không phải…

Rốt cuộc nhìn ở chỗ nào mà thấy được trên gương mặt chẳng có biểu tình gì kia sự vui vẻ thế?

Dì Tâm lại nói, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, “Vị Tức, hy vọng cháu đừng làm nó tổn thương.”

Thời Sênh nghiêm mặt, “Cháu làm tổn thương ai cũng không làm anh ấy tổn thương.”

Dì Tâm cười ôn hòa, “Thế thì tốt rồi, hôm nay các cháu về sớm đi, cháu nói với Tiểu Vũ một câu nhé.”

Thời Sênh nhìn dì Tâm, trên mặt dì Tâm là nụ cười tươi rói, giống như người vừa nói câu đó không phải dì ấy vậy.

Thời Sênh đứng dậy rời đi, tay dì Tâm đang đặt trên bàn không biết tự lúc nào đã đầy mồ hôi lạnh.

Sao ánh mắt của Vị Tức này lại giống như đã nhìn thấu người khác vậy.

Dì quay đầu nhìn ra cửa, cô ấy đang nói chuyện với Mục Vũ. Mục Vũ

nhìn về phía dì, dì lập tức tươi cười, ý bảo hắn có thể đi rồi.

Mục Vũ đi thay quần áo rồi cùng Thời Sênh rời khỏi quán café.

…

Mục Vũ đã quen với việc được Thời Sênh nắm tay dắt đi. Nhưng hôm nay Thời Sênh hơi thất thần nên từ lúc ở quán café ra, cô vẫn luôn đút tay trong túi quần, cắm cúi đi.

Mục Vũ quay đầu, rảo bước đi nhanh hơn.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, sau đó Thời Sênh đuổi kịp và nắm lấy tay hắn, “Xin lỗi, vừa rồi em đang bận suy nghĩ.”

Khóe miệng Mục Vũ hơi nhếch lên, nhưng sau đó lại kéo trở về, “Nghĩ cái gì?”

Thời Sênh hơi trầm ngâm, “Trước kia anh và dì Tâm có quen biết à?”

“Không quen, tôi phải đi học nên có rất ít thời gian đi làm, quán café của dì Tâm bán tới rất khuya nên tôi mới có thể làm việc được ở đây.”

Thời Sênh kết luận: “Em cảm thấy dì ấy biết anh.”

Dừng một chút, Thời Sênh nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Đừng hỏi em tại sao, trực giác.”

Mục Vũ khó hiểu, “Biết tôi, thế tại sao không nói với tôi?”

“Không biết, em mà biết thì cần gì phải đi hỏi anh.”

“Tôi không quen dì ấy.” Mục Vũ lặp lại một lần nữa.

“Về đi.” Thời Sênh nắm tay hắn.

Mục Vũ nghiêng mặt, bóng đêm tối tăm che đi đôi tai đang dần đỏ lên của hắn.

Chuyện của dì Tâm, Thời Sênh không nhắc lại, mà Mục Vũ cũng không tới quán café đi làm vì chuẩn bị thi đấu ở trường học. Tiền lương đi làm thêm gần đây cũng đủ cho hắn sống một thời gian.

Đương nhiên, chủ yếu là cơm sáng và cơm tối đều do Giảo Đồng mua về.

Ngày nọ, vào buổi sáng, Mục Vũ nhìn thấy Thời Sênh đưa tiền cho Giảo Đồng.

Lúc ăn sáng, hắn hỏi Thời Sênh: “Em lấy tiền ở đâu?”

“Cướp.” Thời Sênh vẫn nói như cũ, “Em có tạo ra tiền được đâu.”

Mục Vũ ăn cơm xong, về phòng lấy một cái thẻ đưa cho Thời Sênh, “Dùng của tôi đi.”

“Anh…” Chút tiền kia còn chưa đủ mua bữa sáng hai lần.

Thời Sênh nuốt lời nói vào bụng, nhận lấy cái thẻ.

“Mật mã là số thẻ học sinh của tôi.” Mục Vũ xách cặp ra tới cửa lại quay đầu hỏi, “Hôm nay em có tới trường không?”

“Muốn em đi cùng anh ư?”

Mục Vũ nhấp môi không hé răng.

Thỉnh thoảng cô sẽ không tới trường nhưng lúc tan học thì luôn đợi hắn ở ngoài cổng trường.

Mục Vũ không biết mình bị làm sao, chỉ là khi không thấy cô thì trong lòng sẽ cảm thấy hoảng hốt.

Thời Sênh đút thẻ vào trong túi, “Đi thôi.”

Thời Sênh vẫn luôn không mặc đồng phục nên lần nào cũng trèo tường vào.

Trừ bỏ lần đầu tiên gặp phải tên Hội trưởng kia thì hôm nay là lần thứ hai cô gặp lại hắn.

Bên chân cô là một thi thể, mà phía đối diện là mấy người của Hội Học sinh do Hội trưởng dẫn đầu.

Cô đột nhiên nhảy xuống làm một đám người nhìn cô đến ngẩn người.

Hội trưởng bình tĩnh nói, “Vị Tức tiểu thư, cô lại không mặc đồng phục, còn trèo tường nữa ư?”

“Đồng phục của các người tôi không dám mặc, sợ gây ra tai nạn xe cộ ở trường lắm.” Thời Sênh phủi phủi tro bụi dính trên người.

Chị đẹp nên chị có quyền tự tin mà!

Hội trưởng quan sát Thời Sênh từ trên xuống dưới mấy vòng, mỉm cười, “Dáng người của Vị Tức tiểu thư đúng là rất đẹp, nhưng đây không phải lý do để cô không mặc đồng phục.”

“Anh xác định là không xử lý thi thể mà muốn tán gẫu với tôi chuyện đồng phục à?”

Trên mặt đất có một cái xác lớn thế này, thế mà vị Hội trưởng đại nhân lại cứ bắt bẻ mãi chuyện cô có mặc hay không mặc đồng phục, quả thực là không ai to gan bằng.

Chương 1317: Pháp tắc của ác ma (22)

Hội trưởng mỉm cười: “Thi thể không chạy được.”

Thời Sênh: “…”

Mẹ ơi, ở đây có biến thái, sợ quá đi mất!

Lần đầu gặp, chỉ cảm thấy tên Hội trưởng này có điểm ngu si đần độn. Lần thứ hai gặp lại cảm thấy hào quang của Hội trưởng biến thái trải khắp mặt đất.

Thời Sênh đảo mắt, “Đánh Hội trưởng là tội gì?”

Hội trưởng tiếp tục mỉm cười, “Nhốt phòng tối mười ngày.”

“Mẹ kiếp, các người còn dám xử phạt về thể xác à?” Thời Sênh trợn mắt, cũng đúng, không dùng hình phạt thể xác thì sao dám ra tay với búp bê sứ chứ.

Không được, cô phải báo thù cho cô vợ nhà mình mới được.

Hội trưởng này dù có tham dự hay không thì cũng là Hội trưởng, lại là tên biến thái, tội liên quan, không oan tí nào.

[…] Ký chủ, cô đừng có chụp mũ loạn như thế, lỡ như người ta không biết thì sao?

Hắn đã nói ra là nhốt phòng tối lại rồi còn có thể không biết sao?

Mặc kệ mi có tin hay không, dù sao ông đây cũng không tin.

“Cũng chỉ là khiển trách nhỏ thôi, không tính là xử phạt về thể xác, trường học có cho phép cái này.” Hội trưởng vẫn mỉm cười, nụ cười nhìn ôn hòa, thân thiện, nhưng ai mà biết được dưới nụ cười đó là bao nhiêu lưỡi dao sắc bén chứ?

Hắn hơi dừng một chút rồi nói: “Nếu Vị Tức tiểu thư muốn thử nghiệm xử phạt về thể xác chân chính thì tôi cũng có thể phá lệ một lần.”

Thời Sênh: “…” Không muốn thử nghiệm gì hết, cảm ơn, đại biến thái!

Thời Sênh hơi híp mắt, trong lúc Hội trưởng còn đang mỉm cười liền lập tức rút kiếm, chém về phía hắn.

Nhưng mà hình như Hội trưởng đã có chuẩn bị, hắn duỗi tay đẩy một đệ tử bên cạnh sắp bị chém trúng ra chỗ khác, sau đó tinh đồ lập tức xuất hiện dưới chân, một cơn gió xoáy màu lam nhạt bay ra khỏi tinh trận, quấn lấy thiết kiếm của Thời Sênh và kéo sang bên cạnh.

Thiết kiếm chém lệch, một khe rãnh xuất hiện trên mặt đất.

Mọi người kinh hãi nhìn khe rãnh, nhát kiếm vừa rồi mà chém lên người họ thì sẽ bổ đôi người ra cũng không chừng.

“Vị Tức tiểu thư, sáng sớm ngày ra không cần phải tức giận thế chứ?” Hội trưởng gạt quần áo bị kiếm khí thổi bay tung xuống, tinh đồ dưới chân chậm rãi xoay tròn.

Màu lam nhạt dần dần hiện lên trong mắt hắn, càng nhìn càng biến

thái.

“Anh gợi đòn trước mà.” Nếu anh mà không bỏ thi thể nằm đó không xử lý, lại còn đi bắt bẻ chuyện đồng phục với ông thì ông sẽ đánh sao?

Thời gian của ông đây quý giá như thế, lấy đâu ra lúc nào tâm tình với biến thái chứ?

“Hội trưởng, cô ta thật sự chẳng coi ai ra gì.” Thành viên của Hội Học sinh vội vàng trốn tới sau lưng Hội trưởng, gương mặt tràn đầy căm giận khiển trách Thời Sênh.

Người này cứ hễ một lời không hợp là ra tay.

“Mặc đồng phục là quy định của nhà trường.” Hội trưởng không hề nao núng, vẫn mỉm cười rất tươi.

Thời Sênh nhéo nhéo ngón tay, thật muốn lao lên xé xác tên biến thái này.

“Tôi đã sớm đạt được thành tựu bị đuổi học rồi, anh cứ bắt bẻ tôi mãi thì thấy vui lắm sao?” Thời Sênh cười lạnh, “Giờ tôi ở đây là do Mục gia tạo áp lực, dù cho anh có ghi tội hơn nữa thì có thể đuổi tôi ra ngoài được ư?”

“Không thể.”

Thời Sênh giận, “Thế anh túm tôi không tha làm gì?”

“Chơi vui.”

Thời Sênh: “…”

Chơi vui ông nội mày!

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh lại vung kiếm chém tên Hội trưởng. Hội trưởng nghiêng người tránh đi, theo động tác của hắn một luồng gió ở giữa tràn ra, nhanh chóng vây lấy Thời Sênh.

Gió này rất êm dịu, cho người ta có cảm giác chẳng có lực sát thương gì, giống hệt với cảm giác mà người ta cảm nhận được từ gã Hội trưởng.

Nhưng mà khi họ tới gần sẽ thấy từng đợt gió phân tán thành vô số sợi dây mảnh nhỏ, đan xen dày đặc, trói lấy người ở giữa.

Hội trưởng chỉ cần dùng một ý niệm thì người ở bên trong sẽ bị cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Nhưng hiện giờ…

Thời Sênh đã bị vây ở chính giữa.

“Hội trưởng thật lợi hại…”

“Biết ngay là Hội trưởng sẽ không sợ Vị Tức. Hội trưởng của chúng ta là lợi hại nhất.”

Một đám fan não tàn ở sau lưng không ngừng lên tiếng sùng bái gã Hội trưởng.

“Vậy thì sợ các người phải thất vọng rồi, người lợi hại nhất chắc chắn là tôi.” Ngay cả biến thái cũng có fan não tào, sao cô lại không

có. Ghét rồi!

Thời Sênh nói xong câu đó, thiết kiếm bắn về phía trước. Mũi kiếm đụng vào dây nhỏ, dây nhỏ khẽ uốn lượn cực kỳ dẻo dai. Kiên trì được khoảng ba giây, sợi dây thứ nhất bị đứt, tiếp theo là sợi thứ hai…

Tất cả những sợi dây nhỏ đều biến thành luồng gió màu xanh rồi biến mất trong không khí.

Mọi người: "…"

Hội trưởng vậy mà lại…

Hội trưởng bị buộc lùi về sau một đoạn. Đối với việc Thời Sênh có thể phá được chiêu thức của mình, hắn cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn thu tinh đồ về, hơi nghiêng người, "Vị Tức tiểu thư, chuyện hôm nay tôi sẽ coi như không thấy. Đương nhiên, cô cũng nên coi như chưa thấy gì."

Hội trưởng chỉ vào thi thể dưới mặt đất.

Thời Sênh nghi hoặc nhìn hắn mấy lần, tên biến thái này muốn làm gì?

Chẳng lẽ hắn biết không đánh thắng được cô à?

Thời Sênh còn muốn đánh tên biến thái này thêm một trận, nhưng khi nhìn thấy Mục Vũ đang đi về phía này thì lập tức thu kiếm lại, "Có bản lĩnh thì tan học đừng có trốn!"

Hội trưởng: "…"

Thời Sênh đi nhanh về phía Mục Vũ. Mục Vũ ngừng lại ở phía xa, liếc nhìn về phía gã Hội trưởng. Chờ đến khi Thời Sênh lại gần rồi, hắn đã thu lại tầm mắt tự lúc nào.

“Hắn tìm em gây chuyện à?” Mục Vũ chủ động hỏi một câu.

“Có thể là thế.”

Có thể là thế?

Ý là gì?

“Em không chắc lắm.” Thời Sênh cũng không biết đây chỉ là trùng hợp hay hắn đứng sẵn ở đó để chờ cô nữa.

Mục Vũ xoay người, “Sau này đi lối cổng chính đi, ít chạm mặt với hắn thôi.”

Thời Sênh nhướng mày, “Anh sợ hắn thế à?”

Mục Vũ nghiêng đầu: “Sợ? Không…”

Dường như hắn đang suy nghĩ xem phải dùng từ gì để nói, một hồi lâu sau mới phun ra mấy chữ, “Hắn rất phiền.”

Thời Sênh: “…” Không hổ là BOSS vai ác, trong mắt hắn thì biến thái cũng chỉ là rất phiền mà thôi.

Bản cô nương chịu phục rồi!

Hôm nay Hội Học sinh ra mặt thể hiện sự tồn tại cũng làm Thời Sênh nhớ lại chuyện trước đây.

Những người bắt nạt Mục Vũ lúc trước, cô sẽ từng bước thu thập.

Có rất nhiều người có sẵn trong trí nhớ của Vị Tức, có rất nhiều người là Thời Sênh ép hỏi được. Tóm lại chỉ cần là người đã từng động vào Mục Vũ thì sẽ bị Thời Sênh dạy dỗ hết một lượt.

Lần trước bọn chúng động vào Mục Vũ thế nào thì cô sẽ trả lại y như thế, đương nhiên… mấy lần thì chưa biết được, cái đó phải tùy tâm trạng của cô.

Thật cảm ơn cái trường học kỳ lạ này, chỉ cần không đánh chết thì sẽ không sao cả.

Điều duy nhất làm Thời Sênh khó chịu đó là gã Hội trưởng đó lại chưa từng động vào Mục Vũ, muốn đánh hắn cũng chẳng có cớ gì.

Vị Hội trưởng đại nhân này thường không ở trường học, nghe nói ra bên ngoài tịnh ma tu hành.

Tịnh ma tu hành chính là chạy khắp các nơi tiêu diệt ác ma.

Tục xưng là công du.

Sắp tới sẽ tổ chức thi đấu nên Hội trưởng cần phải về chủ trì đại cục.

***

Hội Học sinh.

Hôm nay là hội nghị thường kỳ, Hội trưởng ngồi chính giữa bên trên, những người khác phân ra ngồi ở hai bên.

Lúc này, bọn họ đang thảo luận vấn đề Thời Sênh đánh người.

“Hội trưởng, có phải Vị Tức bị điên rồi không? Vẫn luôn nhằm vào chúng ta, mà nhà trường lại bắt chúng ta áp xuống, chẳng lẽ chúng ta cứ nhẫn nhịn để bị đánh à?”

“Nếu cứ tiếp tục mặc kệ thế này, liệu có phải cô ta sẽ đánh hết lượt người của Hội học sinh chúng ta không?”

“Vị Tức thật quá quắt! Không biết người của Mục gia bị đứt cọng dây thần kinh nào nữa…”

Hội trưởng nâng tay lên, một đám người đang mồm năm miệng mười lập tức im lặng.

Lúc này, Hội trưởng mới thong thả nói: “Cô ta đang báo thù cho Mục Vũ. Lúc tôi không ở trường, các cô cậu đã làm gì thì đều rõ ràng hết trong lòng. Giờ cô ta có Mục gia chống lưng, tôi cũng không làm gì được, nếu không phục thì tự đánh lại đi.”

Mọi người: “…” Lật bàn! Nếu bọn họ có thể đánh lại được thì còn ngồi đây oán giận sao?

Chương 1318: Pháp tắc của ác ma (23)

"Đây là chuyện riêng của các cô cậu, tự đi mà giải quyết đi.” Tầm mắt của Hội trưởng đảo qua mọi người một vòng, “Tan họp.”

Đánh nhau ẩu đả ở trường học mà không chết người thì chẳng phải chuyện gì to tát, mấu chốt ở chỗ Vị Tức là sử ma lại dám đánh con người…

Mọi người tranh cãi thêm chốc lát rồi rời khỏi phòng họp.

Ý của Hội trưởng là sẽ không quản chuyện này.

Hội trưởng đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn xuống học sinh bên dưới, gương mặt hắn lạnh lẽo, hoàn toàn không có điểm ôn hòa, dễ gần, bình dị, thân thiện nào.

Ánh mắt hắn nhìn về một chỗ xa trong trường.

So tài trường học…

Thật chờ mong.

***

Thời Sênh vốn đã rất nổi danh rồi, giờ còn là nhân vật được bàn luận nhiều nhất nữa.

Phần lớn nguyên nhân là vì cô làm cho Hội Học sinh trở nên gà bay

chó sủa.

Một bộ phận nhỏ nguyên phân là bởi vì cử chỉ giữa cô và Mục Vũ quá mức thân mật.

Tịnh ma sư sẽ chọn bạn lữ là tịnh ma sư, như thế đời sau sinh ra cũng sẽ là tịnh ma sư, đương nhiên cũng có thể chọn người bình thường.

Nhưng có rất ít người ở bên sử ma.

Sử ma không thể sinh sản, nói theo cách của bọn họ thì sử ma còn chẳng phải là người, chỉ là một công cụ được triệu hồi từ trong sách sử ma ra mà thôi.

Một người một lần chỉ gọi được một sử ma, nhưng nếu sử ma chết đi thì có thể triệu hồi sử ma khác.

Một chủng tộc như thế, nếu không phải là yêu đến mức có thể chết vì đối phương thì chẳng ai muốn ở bên sử ma cả.

Mà nghe nói sử ma và tịnh ma sư ở bên nhau sẽ chẳng có kết cục gì tốt. Cho nên việc Thời Sênh và Mục Vũ quá mức thân mật làm cho rất nhiều người chú ý.

Mục Vũ không có phản ứng gì, như thể không nghe thấy những lời bình luận ấy.

Thời Sênh thì ước người trên cả thế giới này đều biết Mục Vũ là của mình, chỉ cần bọn họ không nói quá khó nghe thì cô cũng sẽ coi như không nghe thấy.

“Gần đây em đang làm gì thế?” Mục Vũ và Thời Sênh cùng đi tới nơi

thực hành chiến đấu.

“Đánh người.” Thời Sênh cúi đầu chơi game, còn không quên mắng một câu, “Những người đó chẳng chịu được mấy đòn.”

Mục Vũ đột nhiên duỗi tay đỡ lấy cô, “Cẩn thận.”

Phía trước là bậc thang, Thời Sênh đi thêm hai bước nữa thôi là sẽ bước hụt.

Thời Sênh muốn nói rằng mình đã thuộc làu con đường này rồi, sao có thể bước hụt được, nhưng nghĩ nghĩ lại quyết đoán nhịn lại, nghiêng đầu nhìn Mục Vũ, “Anh dắt em đi xuống đi.”

Mục Vũ vốn định thu tay lại bèn ôm lấy eo cô, “Ừm…”

“Em và người của Hội Học sinh đối đầu nhau là vì tôi sao?” Những người mà cô ấy đánh là những người đã từng bắt nạt hắn.

Thời Sênh trợn mắt, “Vô nghĩa.”

Đáp án này dù hắn không hỏi thì cũng biết rõ trong lòng.

“Có phải em muốn giải trừ khế ước không?”

Thời Sênh ngẩng đầu, “Cả ngày anh toàn nghĩ cái gì thế hả? Em muốn giải trừ khế ước thì sẽ tuyệt đối chỉnh chết anh chứ không phải nâng niu anh như bây giờ đâu, hiểu không hả?”

Mục Vũ nhớ tới lúc đầu quả thực cô muốn chỉnh chết hắn thật.

“Không sao.” Mục Vũ chép miệng, “Em chơi game đi.”

Đầu ngón tay Thời Sênh chọc chọc trên màn hình. Một lát sau, cô ấn tắt màn hình, túm lấy Mục Vũ.

Biểu tình của cô cực kỳ nghiêm túc, “Mục Vũ, anh rất quan trọng với em, tất cả những gì em nói với anh đều là sự thật. Nếu em không can dự vào chuyện của anh thì nửa chữ cũng sẽ không hỏi. Em có thể cho anh thời gian thích ứng, tiếp nhận em. Nhưng nếu anh cứ nghi ngờ em hết lần này tới lần khác thì em cũng không xác định mình sẽ làm gì đâu.”

Mục Vũ hơi khó chịu, “Tôi… không nghi ngờ gì em.”

Hắn cũng không biết mình muốn xác định điều gì, đáy lòng hơi hỗn loạn.

Có lẽ Thời Sênh cảm thấy mình hơi nặng lời hoặc thế nào đó mà biểu tình hơi hòa hoãn xuống, “Hãy thử tin tưởng em.”

Mục Vũ gục đầu như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện.

Thời Sênh thở dài, duỗi tay ôm hắn, “Cứ từ từ, em có thể chờ.”

Nếu không phải vì Mục Vũ quá đề phòng thì cô đã đè ra ngủ lâu rồi. Nhưng nhìn cái bộ dáng này của hắn, cô nghĩ nếu mình xuống tay thì chẳng khác nào cầm thú cả.

“Khụ khụ… Vị Tức, Mục Vũ.” Giọng nói của Tuyết Đại từ bên cạnh bổ vào.

Thời Sênh buông Mục Vũ ra, nghiêng đầu nhìn Tuyết Đại, “Cô lại tới làm gì nữa?”

Nữ chính đại nhân cứ thích chạy tới chỗ cô là như thế nào hả?

Tuyết Đại bĩu môi, làm bộ làm tịch hắng giọng nói, “Hai người ý tứ tí đi. Hiện tại trong trường khắp nơi đều thấy bàn luận về hai người, thế mà hai người còn trắng trợn ôm nhau ở đây.”

“Bàn tán thì kệ họ đi, tìm tôi làm gì?”

“A, đúng.” Lực chú ý của Tuyết Đại lập tức bị di dời. Sau đó cô ta lấy ra một chồng văn kiện từ trong cặp sách, “Đây là bảng biểu và các hạng mục công việc cần chú ý trong cuộc so tài trường học, người dự thi đều phải biết. Ở cuối có một tờ Đơn Sinh Tử, người dự thi cần phải ký tên, sau khi ký tên thì sống hay chết không liên quan tới người khác nữa.”

Mục Vũ nhận lấy giấy tờ, đứng tại chỗ điền thông tin.

Tuyết Đại kéo Thời Sênh tới bên cạnh, thì thầm, “Cậu ấy định tham gia thật đấy à? Tôi nghe nói Mục Dạ cũng tham gia. Dù cho không phải đối đầu với Mục Dạ thì với những người khác, hắn cũng…”

Thời Sênh hoàn toàn không nghe Tuyết Đại nói, còn hỏi ngược lại: “Cô và Mục Dạ không có sự phát triển kỳ quái nào à?”

Vẻ mặt Tuyết Đại kỳ quái, “Tôi và cậu ta thì có thể có cái phát triển kỳ quái gì được? Mà “phát triển kỳ quái” thì phải hình dung như nào đây?”

“Cô nhìn thấy hắn mà không có cảm giác mặt đỏ, mũi hồng, tim đập nhanh à?”

Tuyết Đại: “…”

Cô ta đưa tay ra sờ trán Thời Sênh. “Không phát sốt mà.”

Thời Sênh hất tay cô ta ra, “Cô thật sự không có cảm giác gì với Mục Dạ sao?”

Nữ chính lại không có cảm giác gì với nam chính? Sụp đổ cũng quá đáng sợ rồi!

Tuyết Đại cạn lời, “Chị Vị Tức à, tôi mới gặp Mục Dạ hai lần thì có thể có cảm giác gì với cậu ta được chứ? Cô nghĩ đám nữ sinh trong trường này ca ngợi cậu ta thì tôi cũng phải ca ngợi cậu ta sao? Hắn cũng chẳng tới mức vạn người mê.”

Thời Sênh: “…” Nam chính đại nhân chính là vạn người mê đó.

“Hai lần nào?” Cứ có cảm giác hai lần này có vấn đề.

Tuyết Đại nghĩ nghĩ, “Lần đầu tiên là khi cô ném hắn ra khỏi ký túc xá và rơi xuống sân. Lần thứ hai là khi cô đánh hắn trên sân thể dục.”

Thời Sênh: “…”

Lần đánh người trên sân thể dục là Thời Sênh lén làm, lúc đó nhìn xung quanh chẳng có ai, sao nữ chính lại ở đó?

Nữ chính đại nhân, thói quen rình rập như thế là không tốt đâu.

Hai lần nhìn thấy nam chính bị đánh…

Bản cô nương cũng thực khó hiểu với lần hủy CP này.

“Không phải, tôi đang nói chuyện của cô mà, sao lại ngoảnh lại trên người tôi rồi?” Tuyết Đại phản ứng lại, “Sắp tổ chức thi đấu rồi, trước khi bắt đầu cũng sẽ có tranh đấu, hai người cẩn thận một chút đấy.”

Có người vì giảm bớt đối thủ cạnh tranh nên sẽ ra tay trước khi tổ chức thi đấu.

Dù sao nhà trường cũng không quan tâm, chỉ cần đánh cho người không xuống nổi giường thì sẽ không tham gia thi đấu được rồi.

“Trường học này của các cô… rất được đấy.” Thời Sênh vỗ vỗ bả vai nữ chính đại nhân, “Đúng là chơi rất vui.”

Còn đáng sợ hơn cả thế giới huyền huyễn.

“Vị Tức, tôi nói thật với cô nhé, cô phải thật sự cẩn thận đấy. Nhà trường không đơn giản như cô nhìn thấy đâu, ngọa hổ tàng long rất nhiều.”

“Rồi rồi rồi, biết rồi.”

Tuyết Đại muốn tiếp tục khuyên nhủ nhưng đột nhiên lại có một sấp giấy chắn ở trước mặt, che giữa cô ta và Thời Sênh.

Tuyết Đại nhìn Đơn Sinh Tử đã điền đầy đủ thông tin thì cạn lời, sao cậu ta có thể quyết định nhanh như thế chứ?

Đã ký Đơn Sinh Tử thì hoàn toàn không có cách nào cứu vãn nữa.

Chương 1319: Pháp tắc của ác ma (24)

Tuyết Đại đi đưa giấy tờ cho những người khác xong lại tung tăng quay về, ngồi trên ghế ngoài sân luyện tập tán gẫu với Thời Sênh.

Nữ chính Tuyết Đại này đôi khi có vẻ rất Thánh Mẫu, nhưng là một Thánh Mẫu có chừng mực.

Loại Thánh Mẫu có chừng mực này cần điều kiện gì để kích phát thì Thời Sênh cũng chưa nghĩ ra, sau đó cũng lười không buồn nghĩ. Đối tượng Thánh Mẫu của Tuyết Đại là những người có bối cảnh bình thường, không Thánh Mẫu tới mức bênh cả địch nhân của mình.

Lúc không Thánh Mẫu thì Tuyết Đại chỉ là một nữ chính bình thường, thông minh, nhanh nhẹn.

Cũng khó trách cô ta có thể đánh bại nhiều đối tượng ái muội của nam chính, thành công bước lên bảo tọa nữ chính như thế.

“Lần này nếu tôi mà không vào được top 50 thì phải tự lực cánh sinh…” Tuyết Đại chọc Thời Sênh, “Vị Tức, cô có nghe tôi nói không thế hả?”

“Nghe mà. Cô nói mẹ kế và chị gái cùng cha khác mẹ của cô muốn đuổi cô ra khỏi Tuyết gia, bá chiếm gia sản.” Thời Sênh tổng kết lại một câu.

Tình tiết tranh đấu cẩu huyết trong hào môn.

Tuyết Đại ôm chân, chống cằm lên đầu gối, “Tôi cũng chẳng để ý tới tài sản của Tuyết gia đâu, nhưng mà có một số thứ tôi không thể cho bọn họ chiếm được.”

Những việc này, cô ta chưa từng nói với ai, có lẽ Thời Sênh cho cô ta cảm giác thực thoải mái, sẽ không vì những lời lải nhải này của cô ta mà xoay người đi mất.

Cô giống kiểu người nghe xong liền bỏ sau đầu, hồn nhiên không thèm để ý tới chuyện của người khác, là một đối tượng thực thích hợp để tâm sự.

Thời Sênh mà biết Tuyết Đại coi cô là cái thùng rác thì sẽ lột da cô ta.

“Vậy thì thắng thôi.”

“Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng nào có dễ dàng như thế.” So tài trường học là một sự kiện vô cùng tàn khốc, không cẩn thận cũng sẽ bỏ mạng luôn.

“Chị gái cô tên là gì?” Thời Sênh đột nhiên quay đầu hỏi một câu.

“Tuyết Phỉ.”

Lại là một kẻ hy sinh.

Thời Sênh vỗ vỗ bả vai của cô ta, “Thiếu nữ, không cần phải sợ, cứ to gan lên, cùng lắm thì gãy tay gãy chân thôi mà.”

Nữ chính không biến chất, cô cũng chẳng làm gì cô ta, vậy thì vòng sáng của nữ chính chắc chắn vẫn còn, hơn nữa còn rất sáng, không chết được.

Khóe miệng Tuyết Đại nhếch lên, “Vị Tức, cô đang an ủi tôi hay dọa tôi thế?”

Trong mắt cô ấy, gãy tay gãy chân cũng chỉ nhẹ nhàng như đi cắt tóc thôi sao?”

“Dọa nhiều thì sẽ không sợ bị dọa nữa.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt cao thâm khó đoán.

Tuyết Đại: “…” Ngụy biện kiểu gì thế?

“Mẹ kiếp!”

Thời Sênh đột nhiên lao ra sân luyện tập.

Tuyết Đại chớp mắt nhìn về bên đó, Mục Vũ bị người ta vây lại, trói trên cây cột luyện tập ở sân tập.

Cô ta vội vàng đuổi theo Thời Sênh.

Sân huấn luyện lúc này có rất nhiều người, bên ngoài cũng có người đang luyện tập, ánh sáng tinh đồ đan xen vào nhau, vừa lúc ngăn trở cảnh tượng bên trong.

Nếu không phải vài người đột nhiên tản ra thì Thời Sênh cũng không nhìn thấy.

“Quái vật chính là quái vật, vậy mà còn dám ở bên sử ma của mình, thật ghê tởm.”

Thời Sênh vọt lên, vừa lúc nghe được câu kia, cô liền đá chân, “Mẹ ông nội nhà mày.”

Tên kia bị đá lảo đảo, nhờ có người phía sau đỡ lấy mới không ngã ngửa xuống.

Thời Sênh thả dây trói cho Mục Vũ, trên cổ tay hắn có một vết lằn màu đỏ, sát khí trên người Thời Sênh bùng nổ.

Mục Vũ cầm tay cô, lắc đầu.

“Không được, em phải đánh nó một trận.” Thời Sênh lập tức cãi lại.

Mục Vũ buông tay, lui về sau một bước.

Người bên kia chửi đổng một câu, ánh mắt đảo qua ngực Thời Sênh: “Vị Tức, thằng nhãi này có gì tốt chứ? Cô che chở hắn như thế làm gì? Cái thân thể rách nát kia của hắn có thể làm cô thỏa mãn được sao?”

Thời Sênh vặn vặn cổ, nở một nụ cười âm trầm, “Yên tâm, tao nhất định sẽ làm mày thỏa mãn.”

Cả đám người bên kia rùng mình một cái.

Học sinh vây xem ở sân luyện tập được chứng kiến một trận đánh đập nghiêng hẳn về một bên.

Người của Hội Học sinh đuổi tới đúng lúc nhưng cũng chẳng làm gì được, còn suýt chút nữa bị đánh luôn.

Sao lại có sử ma bạo lực như thế chứ!

Quy luật sức mạnh của sử ma bị sức mạnh của chủ nhân hạn chế đâu rồi?

Nhà trường còn mặc kệ không quản nữa thì chắc sử ma này lật tung trường lên mất.

Nhà trường bên kia cũng rất bất đắc dĩ. Mục gia vẫn chẳng có tin tức gì, chỉ bảo bọn họ không được ra tay, bọn họ còn có cách nào sao?

Người ta mới là lão đại.

…

Lúc tan học, Thời Sênh đứng ở một chỗ hẻo lánh thông khí, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu rên kỳ quái.

Không biết Tuyết Đại chui ra từ đâu, tung tăng chạy tới, “Vị Tức, Mục Vũ đâu.”

“Đang đánh người.” Thời Sênh hất cằm về phía bên trong.

Lúc này Tuyết Đại mới nghe được những tiếng kêu thảm thiết, khóe miệng không khỏi giật giật, “Tại sao trước đó cậu ta không đánh lại chứ?”

“Có thể là… có bệnh?” Cô cũng chẳng hiểu cái tên ngốc nhà mình lắm.

Cứ để mình phải chịu chật vật trước rồi mới tính sổ sau.

Thực lực của Mục Vũ không yếu, có thể nhìn ra từ lần hắn đối phó với người của Mục gia, nhưng ở trường học hắn lại không hề ra tay.

Khả năng lớn nhất là không muốn người khác biết hắn khế ước với ác ma.

Tuyết Đại im lặng dựng ngón tay cái, cô nói cậu ta như thế mà dám nói yêu người ta thật lòng à?

“Sao cô còn chưa về?” Thời Sênh nhìn Tuyết Đại.

“Cổng trường có đánh nhau nên tôi muốn ra bằng cổng sau, không phải vừa lúc nhìn thấy cô sao?”

“Đánh nhau?”

Tuyết Đại gật đầu: “Ừ… Chính là cái tên Mục Dạ kia có xung đột với người khác, hình như vì gái, dù sao cũng đang đánh nhau rồi.”

Tới học ở đây, cái có thể nhìn thấy nhiều nhất chính là đánh nhau.

Tuy rằng Tịnh ma sư không thể tránh khỏi đánh nhau nhưng cũng không dễ chết, hơn nữa còn rất khỏe mạnh.

Nam chính đại nhân lại bị nữ chính đại nhân nhìn thấy đánh nhau vì gái, theo tâm cảnh lúc này của cô ta thì dù cho tác giả truyện có quấy phá thế nào cũng rất khó tác hợp được cho hai người này.

…

Thời Sênh hàn huyên với Tuyết Đại một lát thì thấy Mục Vũ đi từ trong ra.

Trên người hắn có mùi máu tươi nhàn nhạt, nhưng bên trong vẫn vẳng ra tiếng kêu rên, chứng minh người còn chưa chết.

Tuyết Đại đột nhiên thấy Mục Vũ hơi đáng sợ.

Không đáng sợ như đám thiên tài có thực lực trên cô ta mà là một loại khí thế, áp lực, nặng nề.

Nhưng Thời Sênh lại chẳng hề sợ hãi gì, cầm lấy tay hắn rất tự nhiên. Khí thế trên người hắn dần nhạt đi rồi biến mất không thấy, lại trở thành một chàng trai yếu ớt, xinh đẹp.

Tuyết Đại: "…"

Quá thần kỳ!

"Lần sau đừng làm đổ máu." Hắn luôn để bản thân dính phải máu, tuy cô không phản cảm nhưng cũng không thích.

"Ừ." Mục Vũ đáp một câu, mặt không có biểu tình gì.

"Đi, đi xem diễn." Thời Sênh dắt hắn đi về phía cổng chính.

"Aizzz." Tuyết Đại ngẩn ra một chút rồi đuổi theo, "Vị Tức, người của Hội Học sinh cũng ở đó, cô mà tới là lại đánh nhau đấy."

Người của Hội Học sinh và cô giờ như nước với lửa, vừa thấy mặt là xông lên, đánh không thắng cũng cứ lao tới.

Không thể thua ở khí thế được!

"Có đánh lại tôi được đâu, sợ cái gì." Thời Sênh xua tay với cô ta, "Cô về đi."

Tuyết Đại: "…" Nói đầy lý lẽ như thế, cô ta chẳng còn gì để nói cả.

Tuyết Đại suy nghĩ vài giây, sau đó liền nhấc chân đuổi theo.

Chương 1320: Pháp tắc của ác ma (25)

Ngoài cổng trường, người vây xem chật như nêm cối.

Thời Sênh chọn một chỗ cao, ở đây đã có người, nhưng thấy cô tới thì một đám người liền dịch ra, nhường cho cô một khoảng trống.

Có nhãn lực như thế, bá vương Sênh rất vừa lòng.

Thời Sênh ngồi lên trên, lấy hạt dưa mở ra hình thức xem diễn.

Lúc này, nam chính và nam sinh nọ vẫn còn đang đánh. Nam sinh kia có sử ma, nam chính chỉ có một mình, cho nên hiện tại nam chính đang một chọi hai.

“Tao đặt anh Bân.”

“Lần trước anh Bân còn thắng Mục thiếu, tao cũng đặt cược cho anh Bân.”

“Tao đặt cho Mục thiếu.”

Thời Sênh quay đầu nhìn một nhóm nhỏ ở ngay bên cạnh, bọn họ đang cúi đầu nhìn vào di động.

“Ở trường này còn có thể đánh bạc à?” Thời Sênh nhìn Tuyết Đại.

“Có thể chứ.” Tuyết Đại gật đầu một cách đương nhiên, “Trên diễn đàn Tịnh ma có hệ thống đặt cược, có thi đấu hoặc có người đánh

nhau thì sẽ có rất nhiều người dùng.”

Cô ta mở di động ra, click mở diễn đàn, đưa cho Thời Sênh xem, “Đây, rất náo nhiệt, cũng là cách kiếm tiền nhanh nhất.”

Diễn đàn này không chỉ có trường học mà bao gồm tất cả tịnh ma sư trên thế giới này, bên trên có rất nhiều clip, như là truyền hình trực tiếp vậy.

Thời Sênh vừa nhìn đã thấy tên của Mục Dạ và Giả Bân ở trên cùng.

Giả Bân là tên của nam sinh kia.

Thời Sênh mượn di động của Mục Vũ, hắn cau mày rồi đưa cho cô.

Thời Sênh mở diễn đàn ra, nhấp vào một nhánh, nhưng đặt cược thì phải có tiền của diễn đàn, tiền này có thể đổi.

Nhưng Mục Vũ lại không nạp bao giờ.

Thời Sênh nhập số thẻ, nhấp vào nạp tiền.

Mục Vũ nhìn con số mà cô nhập vào, khẽ cắn môi, đó là tiền trong thẻ của hắn.

“Vị Tức…” Nếu chọn mua thì hắn lại phải làm việc một thời gian dài mới lại có dư tiền.

“Đảm bảo anh sẽ thắng.” Thời Sênh cho Mục Vũ một ánh mắt trấn an, đầu ngón tay lại điểm trên màn hình vài cái, toàn bộ đặt hết cho Mục Dạ.

Tuyết Đại trợn mắt, “Vị Tức, thực lực của Giả Bân mạnh hơn Mục Dạ

nhiều, sao cô lại đặt hết cho Mục Dạ như thế?”

Giả Bân rất có tiếng trong trường, hơn nữa, nhìn tình huống hiện tại, rõ ràng là Giả Bân chiếm thượng phong.

“Mục Dạ sẽ được buff.” Nam chính đại nhân sao có thể thua một vật hy sinh chứ, còn ở trước mặt người đẹp nữa, cứ chờ xem đại nhân vả mặt một cái thật đẹp đi.

Cốt truyện đã định rồi.

“Buff?” Vẻ mặt Tuyết Đại ngốc luôn, sao tự nhiên lại buff cái gì chứ? Có phải chơi game đâu.

Ở dưới, Mục Dạ đã bị ép vào đường cùng, có thể thấy là sắp thua rồi. Có lẽ vì cảm thấy thắng lợi đang tới gần nên Giả Bân cũng lơ là hơn.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh Mục Vũ xuất hiện một tàn ảnh, tàn ảnh bắn về phía Giả Bân.

Giả Bân hoảng hốt, nhanh chóng quay về phòng thủ. Nhưng đã không còn kịp nữa, tàn ảnh kia đã hiện nguyên hình, tinh đồ năm cánh xuất hiện, Giả Bân bị đánh bay.

Bốn phía đồng thời vang lên tiếng hít hà.

Không ngờ Mục Dạ lại thắng.

Giả Bân nằm trên đất, cố bò dậy hai lần cũng không xong, trừng mắt nhìn Mục Dạ, lửa giận ngập trời, “Mày gian lận!”

Mục Dạ cười lạnh: “Mày dùng sử ma thì tại sao tao lại không được

dùng?”

Ngay từ đầu Giả Bân đã dùng tới sử ma, còn Mục Dạ thì không, cái này cũng không tính là gian lận được.

Giả Bân không còn lời gì để nói, nhưng hắn vẫn không cam lòng nên lại hạ chiến thư, “Mục Dạ, thi đấu trường học, nhất định tao sẽ cho mày đẹp mặt.”

“Chờ mày.” Mục Dạ đồng ý mà không hề sợ hãi.

Giả Bân được đàn em nâng đi. Mục Dạ xoay người nhìn nữ sinh bên kia. Sử ma cũng đứng tại chỗ, không biết đang suy nghĩ gì, cũng không đi qua đó với hắn.

Sử ma kia vốn thuộc về Mục Vũ, là một sử ma rất mạnh. Sau khi bị Mục Dạ khế ước nó cũng có sự phản kháng. Mà Mục Dạ lại cảm thấy đây vốn là đồ của Mục Vũ nên cũng chẳng yêu thích gì nó.

Đến tận cuối cùng, Mục Dạ mới yêu quý sử ma này.

Đương nhiên, chắc chắn còn có sự ái muội nữa, nếu không phải nữ chính xuất hiện đúng lúc thì đã lên giường với nhau luôn rồi.

“Aizz, sớm biết thế đã đặt cho Mục thiếu.”

“Mục thiếu giờ đã lợi hại như thế, xem ra tới lúc thi đấu trường học, lúc đặt cược phải suy nghĩ kỹ mới được.”

“Tao nói không phải chứ, đều là người của Mục gia, sao lại…”

Giọng tên đó đột nhiên im bặt, che miệng nhìn Thời Sênh, đáy lòng không ngừng tự chửi chính mình.

Ai bảo mày lắm mồm!

Ôn thần này còn đứng ở đây mà dám mở miệng bàn luận.

Thời Sênh không nhìn nữa, cúi đầu ấn di động, đổi tiền thắng về lại, lần này người đánh cược không nhiều lắm, nhưng cũng may Giả Bân kia có ít fan não tàn, cũng coi như kiếm được một chút tiền.

Có tiền mà không kiếm mới là đồ ngu.

“Vị Tức, sao cô biết hắn sẽ thắng?” Tuyết Đại còn lâu mới tin là được buff.

“…” Hắn là nam chính, hắn không thắng thì ai thắng, tưởng nam chính là vật trang trí à? “Đoán.”

Thời Sênh kéo Mục Vũ đi, “Đi thôi, về nhà.”

Tuyết Đại hổn hển đuổi theo, đến lúc về tới phố Thiên Đường rồi mà cô ta vẫn còn đi cùng. Đương nhiên, đề tài đã chuyển từ tại sao Mục Dạ lại thắng được sang sao các người lại ở đây?

Lúc Mục Vũ chuyển tới đây, nguyên nhân hàng đầu vì hắn không có nhiều tiền thuê nhà, giá nhà thuê ở đây lại rất rẻ.

Nguyên nhân thứ hai là nơi này rất hỗn tạp, có thể tránh được tai mắt của Mục gia.

“Chủ nhân, ngài đã về rồi.” Giảo Đồng ở dưới lầu chạy ra nghênh đón, nhìn thấy có người thì hơi rụt lại, vẻ mặt hoảng sợ.

Có… có Tịnh ma sư.

Tại sao chủ nhân lại đưa tịnh ma sư tới đây?

“Sao anh ta sợ tôi thế?” Tuyết Đại tự véo mặt mình, “Nhìn tôi đáng sợ lắm à? Ừm… Hắn gọi cô là chủ nhân? Cô không phải sử ma của Mục Vũ sao?”

Đỉnh đầu Tuyết Đại đầy dấu chấm hỏi, chẳng hiểu ra sao.

Thời Sênh đi lên lầu, Giảo Đồng nhanh chóng biến mất dạng.

Hắn không muốn ở gần tịnh ma sư đâu, hù chết ác ma.

Tuyết Đại kỳ quái nhìn về phía Giảo Đồng chạy đi, sau đó mới theo Thời Sênh lên lầu.

Nhìn thấy căn phòng đơn sơ kia, Tuyết Đại cảm thấy thực ra mình vẫn chưa phải tệ lắm. Tuy rằng mẹ kế làm khó dễ mình, sau lại có em gái nhắm vào, nhưng tốt xấu gì ăn mặc ngủ nghỉ cũng hơn người bình thường rất nhiều.

“Mục gia đối đãi khác biệt thật quá đáng.” Mục Dạ kia ra ngoài đều là kẻ đón người đưa.

Mục Vũ thì sao? Ở một nơi như thế này, đừng hỏi tại sao tính cách lại cổ quái như vậy.

Thời Sênh rót cho cô ta ly nước, “Cô theo tôi về đây làm gì?”

“A, cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi… nên tôi đi về đây cùng cô luôn.” Tuyết Đại gãi đầu, vừa rồi chỉ bận hỏi chuyện nên mới không chú ý là đã theo bọn họ tới đây.

Lúc này nhớ ra, Tuyết Đại cảm thấy hơi xấu hổ, nước cũng chẳng muốn uống, túm cặp sách rồi đi, “Tôi về đây, ngày mai gặp lại.”

Thời Sênh bĩu môi, lại gọi vọng ra ngoài, “Giảo Đồng, đưa cô ấy ra ngoài.”

Thân ảnh của Giảo Đồng xuất hiện ở cửa, ló đầu vào nhìn, cẩn thận hỏi lại, “Chủ nhân, ngài xác định là muốn tôi đưa đi sao?”

Đây là tịnh ma sư.

Tịnh ma sư đấy!

Cô ta sẽ giết hắn mất.

“Cô ấy không giết được mi.’ Thời Sênh tức giận nói, “Hiện giờ phố này là địa bàn của mi rồi mà còn không chạy được thì sống làm gì hả?”

Giảo Đồng nghĩ nghĩ, đúng nha, phố Thiên Đường là địa bàn của hắn, còn sợ không chạy thoát được khỏi tay một tịnh ma sư chưa vào nghề sao?

Tuyết Đại lại đần ra, tại sao cô ta phải giết hắn chứ?

Không đúng, các người đang nói gì thế hả?

Chương 1321: Pháp tắc của ác ma (26)

Giảo Đồng đưa Tuyết Đại ra ngoài, khoảng cách giữa hai người cực kỳ xa.

Tuyết Đại vừa quay đầu muốn nói chuyện thì Giảo Đồng liền bật lùi về sau.

Tuyết Đại: "…"

Giảo Đồng đi theo Tuyết Đại cách rất xa, đưa cô ta ra khỏi phố Thiên Đường. Sau khi tận mắt thấy cô ta lên xe rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Dọa chết người.

May mắn đây chỉ là học sinh, nếu đổi thành những người lần trước thì hắn đã sớm bị lộ rồi.

"Nhìn cái gì chứ? Bọn mày mà dám đi theo thì cẩn thận da của mình đấy." Giảo Đồng quay sang quát mấy tên đang thòm thèm theo sau.

Mấy tên kia lập tức tản ra.

Người của vị kia tốt nhất đừng có chọc vào.

…

Hôm sau, Thời Sênh vừa tới trường liền nghe được tin tức có người chết.

Đánh nhau ẩu đả thế nào cũng được, nhưng không được gây ra án mạng.

Người chết được một nhân viên lao công tới dọn dẹp sớm phát hiện. Cái chết rất thảm khốc, nhân viên lao công bị dọa một trận vội vàng đi tìm người. Những học sinh tới sớm biết tin nên Hội Học sinh không kịp phong tỏa, khiến tin tức bị truyền ra.

Hiện tại trong trường đang thảo luận chuyện này khắp nơi.

Hơn nữa, đối tượng chết vẫn là những người có xung đột với Mục Vũ ngày hôm qua.

Lúc đó, rất nhiều người nhìn thấy bọn chúng có xích mích với Mục Vũ, thế nên đối tượng hoài nghi chính là Thời Sênh.

Mục Vũ?

Trong mắt đám học sinh, hắn chỉ là đồ bỏ đi, lấy đâu ra khả năng một lúc giết chết mấy người như thế.

Người có động cơ giết người nhất chính là Thời Sênh, thế nên cô bị mời tới Hội Học sinh uống trà.

“Vị Tức tiểu thư, gặp lại rồi.” Hội trưởng cười kéo ghế cho Thời Sênh, “Mời ngồi.”

“Không tìm được hung thủ nên bắt tôi chịu tội thay à?” Thời Sênh liếc Hội trưởng.

Hội trưởng mỉm cười, “Vị Tức tiểu thư, bên trên có mệnh lệnh nên tôi cũng chẳng có cách nào, nếu không hay cô cứ phối hợp chút đi?”

“Muốn tôi tự sát trước mặt anh không?” Phối hợp ông nội anh ấy.

“Nếu Vị Tức tiểu thư tình nguyện cống hiến sức lực thì tôi rất vui vẻ.”

“Da mặt của Hội trưởng dày tới tận cổng trường rồi.” Thời Sênh cười lạnh, “Các anh dám đem chuyện này đổ lên đầu tôi thì tôi sẽ nói ra chuyện trường các anh có ác ma.”

Sắc mặt Hội trưởng biến đổi, “Tại sao Vị Tức tiểu thư biết trong trường có ác ma chứ?”

Thời Sênh nhếch miệng cười, tinh đồ lập tức xuất hiện dưới chân, “Anh nói xem tôi có biết hay không? Đừng giả vờ như thật thế, không phải anh đã sớm biết thân phận của tôi rồi sao? Nói cho tên đần độn Mộ Bạch kia biết, ông đây có thể giết hắn một lần thì cũng có thể giết hắn hai lần.”

Lần này, sắc mặt của Hội trưởng thật sự thay đổi, một hồi lâu mới nói: “Không biết tôi lộ sơ hở ở đâu?”

Thời Sênh nhìn hắn chằm chằm và cười.

Nụ cười làm cho cả người Hội trưởng nổi da gà, gió lạnh phần phật qua gáy, mồ hôi lạnh toát đầy lưng.

Thời Sênh nhún vai vẻ vô tội, “Không biết, tôi lừa anh thôi.”

Có thể hao hết tâm tư tính kế cô thì chỉ có tên đần độn Mộ Bạch kia, quá dễ đoán.

Luôn có tên thiểu năng trí tuệ ngấm ngầm tính kế bản cô nương, sợ quá đi mất!

Hội trưởng: “…”

“Chẳng lẽ Mộ Bạch không nói với anh là đừng có tùy tiện tiếp chuyện với tôi ư?”

Hội trưởng: “…”

“Dù Vị Tức tiểu thư biết thì đã sao chứ.” Hội trưởng lập tức khôi phục nụ cười, giọng đều đều, “Mộ tiên sinh nói đây chỉ là một lễ vật nho nhỏ cho Vị Tức tiểu thư, trò hay còn ở đằng sau.”

“Hắn là thằng hèn, lễ gặp mặt cái quái gì chứ, cũng chỉ coi anh là vật hy sinh.” Mộ Bạch không dám lộ diện, nếu hắn lộ diện thì sẽ biết ngày chết của mình không xa.

Âm mưu quỷ kế hắn chơi cũng khá được, nhưng luận về võ lực thì còn lâu mới là đối thủ của cô.

Đánh không lại thì chỉ có thể lén lén lút lút cắn trộm mà thôi.

Hội trưởng như không nghe được những lời Thời Sênh nói, “Vị Tức tiểu thư cứ rửa mắt mong chờ đi.”

“Chuyện này cứ việc tính lên đầu tôi, nhưng nếu dám áp nó lên người Mục Vũ, tôi cam đoan anh còn không có cơ hội làm vật hy sinh đâu.”

Rửa mắt mong chờ chứ gì?

Rửa mắt mong chờ ông nội anh ấy!

Lát nữa ông cho biết tay!

Thời Sênh đá cái bàn rồi nghênh ngang rời đi.

Nụ cười trên mặt Hội trưởng lập tức thu lại sau khi Thời Sênh rời đi, sau đó trở nên tái nhợt.

Hắn xòe tay ra, bên trong là một vùng đỏ tươi. Hắn phải dùng hết toàn lực mới có thể không lộ ra vẻ chật vật trước mặt cô ta.

Cảm giác này chẳng khác nào lúc đối mặt với Mộ tiên sinh, thậm chí còn đáng sợ hơn.

***

Thời Sênh rời khỏi Hội Học sinh liền nghĩ cách rải tin đồn, tin đồn trường học có ác ma lập tức truyền khắp nơi.

Đối với đại đa số học sinh chưa từng tiếp xúc gần với ác ma mà nói thì ác ma là một giống loài cực kỳ đáng sợ.

Bọn học sinh khủng hoảng, nhà trường lập tức yêu cầu Hội Học sinh trấn an bọn họ.

Hội trưởng: "…" Sao nói là cứ tính lên đầu cô cơ mà?

Cô vừa ra ngoài liền truyền chuyện này ra, còn làm cho cả trường đều biết, thế thì đừng làm bộ nữa cho xong!

Hội trưởng phái người đi trấn an đám học sinh, nhưng không hiểu sao trên diễn đàn của trường lại lộ ra một ít ảnh, trong ảnh đều là học sinh chết trong trường, có hình ảnh hiện trường, còn có hình ảnh thi thể.

Nhìn thấy mấy cái ảnh này, Hội trưởng day day thái dương, sau đó lấy những tư liệu mà bản thân lưu trữ trong máy tính cá nhân ra xem.

Nhưng bên trong rỗng tuếch, chỉ còn có một file.

Tên folder là... Nhấp vào ta!

Hội trưởng run rẩy không dám mở, nhưng vì run tay nên lại nhấp vào chuột một cái, file liền mở ra.

File này rất bình thường, không có hình ảnh gì kỳ quái, chỉ có mấy chữ to in trên đó.

"Quà gặp mặt, không cần khách khí!"

Quà gặp mặt…

Nhanh như vậy đã đáp trả rồi?

Hội trưởng cho người thử cắt bỏ hình ảnh trên diễn đàn, nhưng mà bọn họ vừa xóa thì sẽ lại lập tức có ảnh mới xuất hiện, cuối cùng đến quyền quản lý diễn đàn cũng bị cấm luôn.

Hội trưởng đuổi hết thành viên của Hội Học sinh ra ngoài, hướng về phía hư không hỏi: “Mộ tiên sinh, giờ phải làm sao đây?”

Hiện giờ tất cả các học sinh đều oán trách Hội Học sinh làm việc thất trách, giấu giếm chuyện lớn như thế. Nếu còn để gia tộc tham dự vào, vì để phủi sạch quan hệ mà trường học sẽ không ngần ngại kéo Hội Học sinh ra chịu tội thay.

“Cậu còn hỏi tôi?” Một giọng nói vang lên trong hư không, “Cô ta không đi theo lẽ thường, làm sao mà tôi biết được, cậu tự nghĩ đi.”

Mộ Bạch cũng tuyệt vọng lắm chứ bộ.

Hắn cho rằng cô ta mà biết đây là người của hắn thì sẽ giết luôn.

Dù không giết chết thì cũng sẽ đánh một trận.

Nhưng mà cô ta chỉ nói đúng một câu rồi thôi, sau đó lại làm ra những chuyện kia, hoàn toàn không khớp với kịch bản mà hắn đã dựng sẵn.

Có một đối thủ không bao giờ đi theo kịch bản thì hắn biết phải làm sao đây?

Hiện tại hắn chỉ muốn lặng yên, đừng hỏi hắn lặng yên là đứa nào.

Sắc mặt Hội trưởng khẽ biến, “Mộ tiên sinh, anh định mặc kệ sao?”

Mộ Bạch trầm ngâm một lát, “Nếu không cậu để lộ thân phận của cô ta đi.”

“Mục gia bên kia đang cố đè xuống, tôi sợ còn chưa kịp để lộ thì đã bị người của Mục gia tử hình tại chỗ.” Mục gia cố ý giấu chuyện này, khẳng định cơ sở ngầm của bọn họ có khắp nơi trong trường học.

Quyền hạn của hắn chỉ ở Hội Học sinh, có thể đấu được với Mục gia ư?

“Thế tôi cũng chịu rồi.”

Anh bó tay mà còn nói nhẹ nhàng được như thế, lừa quỷ chắc?

Hội trưởng cảm thấy chắc chắn Mộ Bạch còn hậu chiêu, nhưng lúc

này anh ta không muốn ra tay. Anh ta đang đợi cái gì thì hắn không biết, nhưng nếu hắn không ra tay thì dù hắn không sao thì cũng sẽ mất đi một số thứ.

Hắn hít hà mấy cái, ánh mắt trầm xuống mấy phần, “Mộ tiên sinh, hay chúng ta áp chuyện này lên đầu Mục Vũ đi?”

Không phải cô ta để ý Mục Vũ lắm sao?

Lợi dụng Mục Vũ, không chừng sẽ có cách chuyển mình.

Âm điệu của Mộ Bạch hơi cổ quái, “Mạng cậu lớn thì cậu làm đi, tôi không tham dự.”

Hắn còn muốn sống lâu vài giây.

Phi!

Sống tới Đại kết cục.

Chương 1322: Pháp tắc của ác ma (27)

Rõ ràng chuyện ác ma tập kích học sinh đã xảy ra cả tháng nay rồi, vậy mà Hội Học sinh lại giấu giếm không thông báo, dù học sinh hay phụ huynh nghe thấy tin này thì đều rất tức giận.

Bọn họ lại sống cùng ác ma trong trường tới tận một tháng.

Hội Học sinh bị yêu cầu phải đứng ra giải thích rõ ràng.

Đương nhiên, cũng có đám fan não tàn của Hội trưởng kia đứng ra chống lại đám học sinh đó.

Fan não tàn: “Hội trưởng vì không muốn xảy ra khủng hoảng nên mới giấu đi, như thế có gì sai?”

Đám học sinh kháng nghị: “Không muốn xảy ra khủng hoảng nên đặt nhiều người chúng tôi vào vòng nguy hiểm như thế sao? Có chuyện xảy ra ai chịu trách nhiệm?”

Fan não tàn: “Nếu bọn mày sợ thì sau này rời khỏi trường rồi sẽ chiến đấu với ác ma kiểu gì?”

Đám sinh kháng nghị: “Đây không phải vấn đề sợ, là vấn đề của Hội Học sinh, bọn mày đừng có tham gia vớ vẩn.”

Blablabla…

Hai bên ồn ào túi bụi.

Tuyết Đại nghe tới đần cả người, lại đi tìm Thời Sênh tâm sự.

“Rõ ràng là phát hiện người chết, trước đó còn đổ cho cô là hung thủ, sao trong nháy mắt tất cả đã quay ngược lại công kích Hội Học sinh rồi?”

Chẳng lẽ có những chuyện xảy ra mà cô ta không biết sao?

Cái này tuyệt đối không liên quan gì tới IQ, phỏng chừng đại đa số người cũng chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

“Chắc có lẽ Hội Học sinh dễ bị bắt nạt.” Thời Sênh nghiêm túc nói lung tung.

Tuyết Đại: “…” Vớ vẩn, Hội Học sinh có nhà trường chống lưng, sao có thể dễ bị bắt nạt được? Người dễ bắt nạt phải là người thân cô thế cô như cô nàng Vị Tức này này.

Ồ…

Hình như cũng không dễ bắt nạt lắm đâu.

Tuyết Đại nhìn Mục Vũ rồi lại nuốt nước bọt, chẳng lẽ phế vật trong truyền thuyết của Mục gia cũng không phải phế vật sao?

“Vị Tức…” Tuyết Đại nhích tới gần Thời Sênh, “Cô nói trường học này có ác ma thật không?”

Thời Sênh nhướng mày. “Cô có ý tưởng gì à?”

Tuyết Đại nhìn xung quanh, lại hạ giọng nói: “So tài trường học sắp bắt đầu rồi, xảy ra chuyện như thế, nếu chết vài người thì hoàn toàn

có thể đẩy tội lên đầu ác ma. Đến lúc đó lại đẩy một người ra chịu trách nhiệm là xong rồi.”

“Rất có lý.” Thời Sênh gật đầu, nóng lòng muốn thử, “Không bằng tôi cũng đi giết vài tên.”

Tuyết Đại: “…” Tôi không có ý này đâu mà bà trẻ ơi!

Tại sao cô ấy lại cứ chú ý vào điểm này chứ?

Tuyết Đại hít sâu một hơi, “Vị Tức, cô cảm thấy là do con người bày ra hay có ác ma thật?”

“Quan trọng gì?” Thời Sênh hất mái tóc, cười đầy vẻ đường hoàng, “Dù là con người làm ra hay ác ma thật thì chỉ cần lửa không đốt tới chỗ tôi, với tôi nó chẳng có gì quan trọng hết.”

“…” Khóe môi Tuyết Đại giật giật hai cái, “Đối với cô mà nói thì cái gì mới là quan trọng?”

Thời Sênh liếc xéo người ngồi bên cạnh, lời ít ý nhiều đáp: “Hắn.”

“Vậy cô không sợ có người đánh chủ ý lên người cậu ta à?” Hiện giờ trong trường rất nhộn nhạo, người của Hội Học sinh bị vây công, một ít kẻ có âm mưu cũng tranh thủ ra tay trong thời gian này, đến lúc đó muốn tra cũng chẳng tra được cái gì?

“Không sợ, không ai có thể động được vào hắn.”

Tuyết Đại nhìn Thời Sênh, trong lòng cảm thấy những lời này quả thật rất cuồng vọng, tự đại, nhưng không hiểu sao cô ta lại rất tin tưởng.

Sự cuồng vọng tự đại toát ra từ người cô không giống những kẻ thùng rỗng kêu to khác, cô ấy có thực lực thật sự.

Mục Vũ ngồi bên cạnh nửa ngày rồi cũng không lật sách, những chữ in trên sách xiêu xiêu vẹo vẹo, mơ hồ không nhìn rõ.

Ánh mắt hắn không có tiêu điểm, theo tiếng nói chuyện của người bên cạnh mà nhịp tim cũng tăng dần.

Cô ấy là ai?

Vấn đề này đã quanh quẩn trong lòng hắn từ rất lâu rồi.

Trước kia, vấn đề này thường xuyên nhảy ra trong đầu hắn, nhắc nhở hắn rằng người bên cạnh hắn không phải Vị Tức, mục đích của cô ấy không rõ ràng, cần phải đề phòng.

Nhưng mà cũng không biết từ bao giờ, chuyện này chẳng còn quan trọng nữa.

Từ khi nào chứ?

Đúng rồi…

Từ sau khi hôn cô ấy, vấn đề này không xuất hiện lại nữa.

Hắn vẫn luôn không cẩn thận sa vào hồi ức về nụ hôn kia.

Thậm chí đôi khi hắn cố ý muốn quên đi, giờ nhớ lại, trên mặt không khỏi nóng bừng, hơi thở của cô ấy làm hắn thấy rất thoải mái… lại còn có mấy phần quen thuộc.

“Sao thế? Ốm rồi sao?” Trên trán đột nhiên có một bàn tay áp lên.

Mục Vũ kinh hãi, quyển sách trong tay rơi bịch xuống đất. Hắn ngơ ngác ngẩng đầu liền nhìn vào một đôi con ngươi bình tĩnh.

Đôi con ngươi in rõ ảnh ngược của hắn.

“Sao mặt anh lại đỏ như thế?”

Tầm mắt Mục Vũ liếc sang bên cạnh, không rõ Tuyết Đại đi từ bao giờ. Hắn vội đứng dậy, tránh khỏi ánh mắt Thời Sênh: “Không sao.”

“Vừa rồi anh nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Mục Vũ khom lưng nhặt sách lên, nhét vội vào trong cặp rồi xách cặp chạy mất.

Thời Sênh đuổi theo hắn, “Anh chột dạ như thế có phải vì vừa nghĩ tới chuyện gì kỳ quái không?”

“Không.” Vẻ mặt Mục Vũ đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hắn luôn có thể điều chỉnh cảm xúc một cách nhanh chóng.

“Đừng đi theo tôi.” Mục Vũ đột nhiên xoay người lại, “Để tôi một mình đi.”

Thời Sênh nhún vai, đưa tay ra hiệu mời đi.

Mục Vũ mấp máy môi rồi quay người vội vàng rời đi.

…

Chuyện càng lúc càng ồn ào với tốc độ chóng mặt. Buổi chiều hôm

đó đã có phụ huynh tới trường học, yêu cầu nhà trường phải cho một lời giải thích hợp lý, nếu không họ sẽ không để yên chuyện này.

Hiện tại, đi tới đâu cũng có thể nghe thấy chuyện này.

Thời Sênh lúc ẩn lúc hiện ở trường học một cách nhàm chán. Những người kia nhìn thấy cô thì sáng suốt tránh đi, không xông lên tìm chết.

Có thể một mình đấu lại Hội Học sinh, còn là ác bá cõng hiềm nghi giết người trên mình, ai dám chọc chứ?

“Rõ ràng là mày đâm vào tao trước, mày còn già mồm cãi láo ư? Tuyết Phỉ, người vô lý này thật sự là em gái của cậu à?”

“Đừng nói thế, Tiểu Đại không phải loại người này.” Âm thanh nũng nịu vang lên giải thích giúp Tuyết Đại. “Tiểu Đại, em mau xin lỗi đi, vừa rồi đúng là em chạy tới đụng phải Na Na.”

Thời Sênh đảo mắt, cuối cùng dừng lại ở chỗ một đám học sinh đang đứng trước cửa hàng ngoài cổng trường.

Dưới chân Tuyết Đại rơi đầy đồ ăn, mà đối diện cô ta là hai nữ sinh.

Trong đó có một người được Mục Dạ anh hùng cứu mỹ nhân lần trước. Người còn lại thì cô chưa từng gặp, nhưng nghe lời nói thì có thể đoán đây là người chị gái kia của nữ chính.

Hai nữ sinh này đều rất xinh đẹp, mặc đồng phục nhưng một người mềm mại đáng yêu, một người thành thục quyến rũ. Cả hai đứng ngoài cửa hàng nhìn như một bức tranh phong cảnh xinh đẹp, không ít nam sinh đều dừng chân ngoái lại nhìn.

“Bỏ đi Na Na, mình thay con bé xin lỗi cậu, tính tình con bé luôn cứng đầu như thế.” Tuyết Phỉ kéo Na Na lại.

“Việc này thì liên quan gì tới cậu chứ? Cậu xin lỗi thay cô ta, cô ta sẽ biết ơn cậu chắc?” Na Na tức giận nói với Tuyết Phỉ.

Sau đó, cô ta lại hét lên với Tuyết Đại: “Tuyết Đại, xin lỗi.”

Tuyết Đại đứng yên không nhúc nhích.

Biểu tình của Na Na trầm xuống, giơ tay tát bốp lên mặt Tuyết Đại.

Đầu Tuyết Đại hơi nghiêng đi, rõ ràng cái tát không nhẹ chút nào.

“Tuyết Đại, tao nói cho mày biết, mày còn dám tìm Tuyết Phỉ gây chuyện thì tao sẽ không chỉ tát nhẹ nhàng thế này đâu.” Na Na hừ lạnh, kiêu căng ngạo mạn nói với Tuyết Đại.

Trên mặt Tuyết Đại nóng rát và rất đau, có lẽ vì bị Thời Sênh ảnh hưởng nên cô ta giơ tay lên đánh lại, “Ai bắt nạt nó? Vừa rồi là bọn mày đụng phải tao, liên quan quái gì tới tao chứ?”

Chương 1323: Pháp tắc của ác ma (28)

Na Na đang chuẩn bị đánh trả, tay đã vươn ra rồi lại rụt về, đưa mặt ra hứng cái tát của Tuyết Đại.

Còn rất khoa trương ngã người về sau, bên cạnh có gió lướt qua, sau đó Na Na được người ta đỡ lấy.

Cô ta ôm má, vừa rồi còn như một con khổng tước kiêu căng ngạo mạn, giờ lại như con chim non mất đi sự bảo vệ, đáng thương ghé sát vào lồng ngực người đang ôm mình.

Tuyết Phỉ nhìn thấy người tới thì mặt cũng đỏ ửng lên, nhưng khi cô ta nhìn thấy Na Na nằm trong lồng ngực người đó thì trong mắt không khỏi dâng lên sự ghen ghét.

“Không sao chứ?” Mục Dạ quan tâm hỏi người trong lòng.

“Không sao ạ!” Hốc mắt Na Na đỏ lên, khóc lóc lắc đầu, vẻ mặt đầy ấm ức còn thuyết phục hơn lời cô ta nói nhiều.

Tuyết Đại suýt chút nữa cũng phải vỗ tay khen ngợi.

Theo ngôn ngữ của Vị Tức thì diễn xuất của con khốn này có thể giành được cả giải Oscar.

Mục Dạ ngẩng đầu nhìn Tuyết Đại, giọng đầy nghiêm khắc, “Sao cô lại đánh người như thế?”

Tuyết Đại không muốn giải thích, nhưng liếc nhìn thấy Thời Sênh đứng cách mình không xa thì cắn răng một cái rồi đứng thẳng người, “Đánh nhau trong trường là chuyện bình thường, đánh người thì sao chứ?”

Mục Dạ: “…”

“Mục thiếu, em không sao đâu, vừa rồi không cẩn thận nên mới ngã thôi.”

Tuyết Đại: “…” Lúc cô nói không sao có thể thu liễm kỹ thuật diễn lại một chút không hả?

Đột nhiên cô có thể hiểu được tại sao mỗi lần Vị Tức nhìn thấy cảnh này thì đều mang bộ mặt như đau dạ dày.

“Mục thiếu, thực xin lỗi, tại em gái của em không hiểu chuyện. Vừa rồi nó có xung đột nhỏ với Na Na, về nhà em sẽ bảo ban nó.” Tuyết Phỉ đứng ra giải thích giúp Tuyết Đại nhưng rõ ràng là đổ hết trách nhiệm lên người cô ta.

“Xung đột nhỏ thì cần phải đánh người sao?” Mục Dạ nhíu mày: “Cô là Tuyết Đại đúng không? Xin lỗi Na Na đi, tất cả đều là bạn học, đừng làm cho quan hệ trở nên căng thẳng như thế.”

“Anh đã thấy người ta đánh nhau trong trường còn đi xin lỗi đối phương bao giờ chưa?” Lá gan của Tuyết Đại đột nhiên lớn hơn.

“Mấy người thế này thì tính là ẩu đả được sao?” Mục Dạ nhíu mày.

“Mục thiếu, bỏ đi.” Na Na lắc đầu vẻ tội nghiệp, “Tuyết Đại là em gái của Tuyết Phỉ, em không muốn làm cho quan hệ của mọi người căng thẳng như thế.”

Cũng có thể Mục Dạ cảm thấy so đo với một nữ sinh cũng hơi hạ thấp thân phận nên muốn xuống bậc thang theo Na Na.

Nhưng Tuyết Phỉ lại đột nhiên phun ra một câu, “Tuyết Đại, sao em có thể tùy hứng như thế được? Em mau xin lỗi Na Na đi.”

“Xin hỏi chị gái thân yêu, tôi sai ở đâu hả?” Tuyết Đại hất mặt để lộ ra cái má sưng đỏ, “Các chị đâm phải tôi, lại còn tát tôi một cái, tôi đánh trả thì có gì sai chứ?”

Thời Sênh thấy cốt truyện đã bắt đầu loạn xà ngậu lên rồi, nếu nam chính phát hiện ra hai nữ sinh kia giả bộ, nói không chừng lại sinh ra ý niệm kỳ quái gì đó với nữ chính, vì thế cô vội vàng tiến lên.

Cô đi tới, người vây xem xung quanh lập tức lùi sang một bên, đây chính là đặc hiệu tự mở đường.

“Nói thừa lời làm gì.” Thời Sênh vung tay vỗ lên đầu Tuyết Đại, “Khó chịu thì cứ xông lên.”

“A?” Tuyết Đại bị đánh đến đần người ra.

“Vị Tức!” Mục Dạ cắn răng trừng mắt nhìn cô, “Chuyện này không liên quan gì tới cô, cô đừng có nhúng tay vào.”

Nếu có thể, Mục Dạ càng muốn giết chết cô hơn.

Ác ma này không chỉ ngăn trở hắn lấy bàn tay vàng của Mục Vũ mà còn năm lần bảy lượt đối đầu với hắn, đáng giận vô cùng.

Mục Dạ vừa lên tiếng, Thời Sênh liền tung chân đạp một cái. Mục Dạ ôm Na Na lùi về sau, mang theo một người nên không giữ được

thăng bằng tốt, tí nữa thì ngã oạch xuống đất.

Thời Sênh thu chân lại, cười âm trầm, “Tôi không nhúng tay, tôi chen chân.”

Mọi người: “…”

Lời này quá có bệnh.

“Vị Tức, sao cô cứ phải đối đầu với tôi?” Mục Dạ cố gắng duy trì hình tượng trước mặt mỹ nhân, “Hôm nay tôi cũng không trêu chọc gì cô.”

“Tôi trêu chọc anh là được rồi.” Thời Sênh cực kỳ hào phóng ôm tội về mình.

Mặt Mục Dạ âm trầm, một hồi lâu mới nói: “Tôi không thèm so đo với cô, gặp lại ở so tài trường học.”

“Tôi lại muốn so đo thì phải làm sao bây giờ?” Thời Sênh nhún vai, trong ánh mắt là một vùng lạnh băng, “Không bằng khởi động trước một chút đi?”

Ai bảo mi mơ ước đồ của vợ ông.

Thấy một lần đánh một lần là đã quá cmn tiện nghi cho mi rồi.

Cô vừa nói xong thì mọi người cũng thấy cô vọt về phía Mục Dạ.

Mục Dạ đẩy Na Na sang một bên, tinh đồ triển khai dưới chân, ánh sáng hội tụ tùy thời tấn công.

So với khí thế của Mục Dạ thì Thời Sênh nhìn bình dị hơn nhiều, chỉ xách thiết kiếm khua khoắng mấy cái mà thôi.

Nhìn như chẳng sử dụng sức lực gì, nhưng mỗi lần khua kiếm đều chuẩn xác ngăn lại công kích của Mục Dạ.

“Thanh kiếm kia khủng quá, ngay cả tinh đồ cô ta cũng không triển khai.”

“Nhưng mà kỳ lạ thật, tại sao vũ khí của cô ta không có tinh đồ chứ?” Sự nghi hoặc của mọi người lại quay về vấn đề này.

“Mình nghe nói có một loại vũ khí có thể sử dụng mà không cần tinh đồ.”

Lời này làm cho rất nhiều người xung quanh chú ý.

“Cái gì?”

“Là cái gì?”

“Cậu mau nói đi!”

“Vũ khí thuộc tính.” Người nọ đáp, “Mình đã đọc được một đoạn ghi chép về nó trong một quyển sách cổ. Quyển sách nói là rất lâu trước kia, ở thế giới của chúng ta có một thứ được gọi là vật chất nguyên tố tồn tại, lúc ấy còn có một chức nghiệp gọi là Nguyên tố sư. Mà vũ khí thuộc tính chính là loại vũ khí sử dụng bằng lực lượng nguyên tố.”

“Cậu không nói bừa đấy chứ? Sao tôi chưa nghe qua bao giờ?”

“Đúng thế…”

Người nọ hừ lạnh: “Mình đã hỏi lão tổ tông trong tộc, ngài ấy cũng

thừa nhận. Không tin thì các cậu về hỏi người trong nhà đi, những việc này đều dựa theo truyền miệng của tổ tiên.”

“Bịch!”

Phía trước đột nhiên vang lên một tiếng lớn, lực chú ý của mọi người lập tức được kéo về.

Thời Sênh còn đứng đó, Mục Dạ đã ngã xuống.

Không phải lần đầu mọi người được chứng kiến Thời Sênh đá bay Mục Dạ nên trong lòng vẫn rất bình tĩnh.

Thời Sênh định đi về phía Mục Dạ, nhưng đột nhiên cô ngừng chân, thân mình hơi lung lay, vội thu lại thiết kiếm chống xuống mặt đất.

Cô đột nhiên xoay người rời đi, mọi người đều ngơ ngác.

Sao tự nhiên lại đi rồi?

Tốc độ của Thời Sênh rất nhanh, một đám người còn chưa có phản ứng gì thì đã không thấy thân ảnh cô đâu cả.

Tuyết Đại đuổi theo Thời Sênh. Cô ta phải dùng hết toàn sức lực mới có thể đuổi theo được.

Xung quanh càng đi càng hẻo lánh, đây là khu nhà thực nghiệm ở ngoài rìa trường học, mà các tiết thực hành rất ít nên cơ bản không có người tới.

Tuyết Đại đi theo Thời Sênh lên một cầu thang tòa nhà, chẳng bao lâu thì lên được tới sân thượng, vừa lên đã ngửi thấy mùi máu.

Mùi máu tươi rất nồng.

“Rầm!”

Cửa sân thượng bị đá văng, ánh sáng lập tức tràn vào lối đi lên, từ đây có thể thấy rất nhiều máu.

Đáy lòng Tuyết Đại kinh hoảng, có thể làm Vị Tức có phản ứng mạnh thế này chỉ có Mục Vũ.

Mục Vũ đã xảy ra chuyện rồi?

Tuyết Đại bước lên vài bước, đi qua cửa, vài thi thể đang nằm trong vũng máu, tóc và màu mắt của đám người này đều không phải con người.

Cũng không phải sử ma…

Bọn chúng là ác ma.

Da đầu Tuyết Đại run lên, sao lại có nhiều ác ma thế này?

Chương 1324: Pháp tắc của ác ma (29)

"Khụ khụ khụ khụ…”

Thời Sênh tìm thấy Mục Vũ ở trong góc, trên người hắn có mấy vết thương, đồng phục toàn máu là máu, trạng thái chẳng tốt hơn lần đầu tiên cô gặp hắn là bao.

Lúc Thời Sênh tới gần, khí thế bén nhọn trên người hắn trào ra.

“Là em.”

“Khụ khụ khụ…” Mục Vũ che lại miệng ho lên, sát khí lập tức rút lui.

Thời Sênh tiến lên nâng hắn dậy, nhẹ giọng an ủi, “Không sao, em đưa anh về.”

Lúc Tuyết Đại đi tới thì chỉ thấy trên đất có một vũng máu, còn người lại chẳng thấy đâu. Cô ta gãi đầu, quái thật, người đâu rồi?

…

Thời Sênh đưa Mục Vũ về nhà. Giảo Đồng thấy Mục Vũ máu tươi đầm đìa thì đần người ra.

Thời Sênh lục lọi trong hòm thuốc một hồi rồi thô bạo hất hòm thuốc xuống, nói với Giảo Đồng, “Đi mua thuốc đi.”

Giảo Đồng gật đầu như gà mổ thóc: “Vâng vâng…”

Hắn vội vàng đi xuống lầu, xuống rồi mới nhớ ra không biết phải mua thuốc gì?

Cuối cùng, Giảo Đồng mua tất cả những loại thuốc có thể sử dụng quay về. Dù sao cũng chẳng phải hắn trả tiền, hắn dùng thêm nhiều tí cũng không thấy đau lòng.

Thời Sênh đuổi Giảo Đồng ra, ôm Mục Vũ vào phòng ngủ, đặt hắn lên giường.

Mục Vũ mở to mắt, không có phản ứng gì, bộ dáng như đã chết rồi chẳng khác nào trước kia.

Thời Sênh duỗi tay cởi áo khoác của hắn để lộ ra áo sơ mi ở bên trong đã bị nhuộm thành màu đỏ, trên bụng và ngực đều có vết thương vẫn đang chảy máu.

Cô cẩn thận cởi từng cúc áo rồi cởi quần áo ra.

Cô sờ tới một góc trên chiếc áo, không tìm thấy lá bùa cô đặt trên người hắn đâu cả.

Cô lật đi lật lại quần áo xem xét, rõ ràng vẫn không khác gì trước đây, nhưng nhìn cổ áo thì thấy không phải cùng một bộ. Cô tưởng hắn chỉ có hai bộ quần áo, không ngờ vẫn còn bộ khác.

Giống hệt như nhau, sáng nay cô không chú ý hắn đã đổi một bộ khác.

Mẹ!

Thời Sênh vứt quần áo ra, nhìn những vết thương trên người hắn.

Miệng vết thương giống như bị lưỡi dao cắt, máu thịt rách nát, rất sâu, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương trắng ở sâu bên trong.

Trái tim Thời Sênh co rụt lại, vội vàng cầm máu cho hắn trước.

Cồn mang tới đau đớn làm Mục Vũ phải chau mày, vô ý thức siết chặt chiếc chăn. Thời Sênh nhẹ giọng nói: “Nhịn một chút.”

“Vị Tức…” Giọng Mục Vũ khẽ khàng, nhẹ như lông chim lướt trên mặt hồ, gợn sóng khẽ nhấp nhô.

“Ừ, em đây.”

Hắn nghiêng đầu, tầm mắt đảo qua người cô. “Tôi không sống được lâu nữa.”

Tay Thời Sênh dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Mục Vũ duỗi tay che lại ngực của mình, “Em có cảm giác được không? Lực lượng của em đang mạnh lên…”

Biểu tình Thời Sênh lạnh lùng, không nhìn ra chút dị thường nào, “Nghĩa là sao?”

Ngực Mục Vũ phập phồng nhịp nhàng, “Linh hồn hiến tế.”

Linh hồn hiến tế…

Chủ nhân chủ động hiến tế linh hồn cho khế ước giả. Sau khi khế ước giả hấp thu hết linh hồn thì có thể được mọi sức mạnh của chủ nhân.

Thảo nào, mỗi khi Mục Vũ có biểu hiện rất khó chịu nhưng lại không phải vì vết thương thân thể thì cô lại chẳng có phản ứng gì.

Đó là biểu hiện của việc linh hồn đang suy yếu.

Mà cô mạnh lên, sao cô có thể có phản ứng gì được chứ?

“Em sẽ… càng lúc càng mạnh lên.”

“Bắt đầu từ khi nào?” Thời Sênh vẫn bình tĩnh như cũ.

Ánh mắt Mục Vũ nhìn lên trần nhà, một lúc sau mới nói. “Lần chiến đấu đó, lúc em không phải Vị Tức.”

“Tại sao?”

“Cơ hội sống sót của cô ấy lớn hơn tôi, cô ấy sẽ giúp tôi báo thù.”

Nhưng hắn lại không ngờ Vị Tức lại biến thành cô. Lúc đó hiến tế linh hồn bị ngắt quãng, nhưng cũng không bị ngắt quãng hoàn toàn mà lực lượng của hắn sẽ bị xói mòn dần.

Ban đầu, hắn sợ cô biết chuyện này sẽ có ý tưởng khác nên không dám nói cho cô.

Sau đó cô hỏi chú Hoàn, hắn không cho chú Hoàn nói với cô, chính hắn cũng không biết mình sợ hãi sau khi cô biết sẽ làm ra chuyện gì hay đơn thuần chỉ là không muốn nói cho cô mà thôi.

Nhưng mà giờ hắn không muốn lừa dối cô nữa.

Hắn muốn nói cho cô biết.

Thời Sênh cúi đầu tiếp tục xử lý vết thương, chờ xử lý xong xuôi, băng bó cẩn thận rồi, cô lại giúp hắn thay một bộ quần áo sạch.

Lúc này cô mới chống giường nhìn hắn, mấy giây sau liền đè xuống.

Hình ảnh của cô phóng đại trong mắt hắn, môi răng bị cạy ra.

Mục Vũ cứng đờ tại chỗ, trái tim nhảy lên điên cuồng nửa kinh hoàng nửa lại như đang nhảy nhót.

Thời Sênh đột nhiên buông tay hắn ra, chạy ngay ra khỏi phòng ngủ.

Biểu tình của Mục Vũ ngẩn ra, nghe tiếng cô nôn khan trong WC, trái tim đang đập đùng đùng dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh.

Một hồi lâu sau, cô mới lại mang theo vẻ mặt tái nhợt đi vào, Mục Vũ nhấp môi: “Tôi đáng ghê tởm thế sao?”

“Không liên quan gì tới anh.” Thời Sênh ngồi xuống cạnh hắn, nâng hắn dậy, cho hắn uống sữa.

Thời Sênh ôm hắn ngủ, cánh môi nhẹ nhàng lướt trên mặt hắn, chậm rãi chuyển tới môi.

Mục Vũ nghiêng đầu, cắn môi.

“Vừa rồi…” Thời Sênh buồn bã giải thích, “Không liên quan gì tới anh, là tại em.”

Thời Sênh dỗ nửa ngày, Mục Vũ mới chậm rãi tiếp thu, cẩn thận đáp lại cô.

Mùi sữa hòa tan với mùi máu tươi nhưng vẻ mặt Thời Sênh vẫn tái mét, dạ dày vô cùng cồn cào.

Cô chống người ngồi dậy. Mục Vũ mở to mắt nhìn cô, ánh mắt như thể nếu cô dám phun thì hắn sẽ lập tức khôi phục trạng thái không thèm để ý tới ai lúc đầu.

Máu trong miệng Mục Vũ đã hết từ lâu rồi, nhưng vì Thời Sênh quá mẫn cảm với hương vị đó nên không ngăn nổi phản ứng sinh lý của mình.

“Nếu không muốn hôn tôi thì tại sao còn hôn?” Giọng Mục Vũ vang lên từ phía sau.

Thời Sênh quay đầu nhìn, đôi mắt của hắn trừng lớn, nhìn thẳng vào cô, khuôn mặt nhỏ tái nhợt nhìn vô cùng đáng thương.

Cơn tức của Thời Sênh lập tức bị đè xuống, giải thích với hắn, “Em không thích mùi máu, anh…”

Mục Vũ liếm cánh môi bên dưới theo bản năng, vừa rồi lúc hắn ho đúng là có ho ra máu thật.

Nhưng giờ trong miệng chỉ toàn mùi hương của cô và sữa bò, đã sớm không còn vị khác nữa rồi.

Mục Vũ lại nhớ tới hai lần trước, lúc đó trên người hắn rất sạch sẽ nhưng cô vẫn ngửi được mùi máu tươi từ hắn.

Một lúc sau, Mục Vũ mới hỏi: “Khó chịu ư?”

“Một chút.” Thời Sênh nằm xuống, “Chờ một lát sẽ tốt thôi.”

Mục Vũ tùy ý để Thời Sênh kéo vào trong lòng, miệng vết thương hơi đau nhưng hắn cũng không kêu một tiếng. Má dựa vào bộ ngực mềm mại của cô, mặt hắn hơi đỏ lên sau đó lui về sau một chút.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận vết thương.”

Thân mình Mục Vũ cứng đờ, sau đó lại bị kéo trở về. Hắn không thể không dời sự chú ý của mình sang chuyện khác, “Cái đó… Miệng vết thương của tôi là do ác ma làm, em dùng thuốc gì thế?”

Thời Sênh lấy thuốc đặt trên tủ đầu giường đưa cho hắn nhìn.

Mục Vũ nhìn lướt qua, “Đây chỉ là thuốc bình thường, không có nhiều tác dụng với vết thương do ác ma tạo ra.”

“Vậy em sẽ đi mua thuốc khác cho anh.” Vừa rồi cô quên nói với Giảo Đồng nên khả năng hắn chỉ biết đi mua loại thuốc mà mình hay dùng khi bị người ta đánh.

Thuốc trị vết thương do ác ma tạo ra thì cần phải tới cửa hàng chuyên trị mới mua được.

Bán thuốc ở đó đều là tịnh ma sư, dù có bảo Giảo Đồng đi thì hắn cũng chẳng dám đi.

“Không… không cần, vết thương của tôi sẽ nhanh lành lại thôi.” Mục Vũ giữ lấy góc áo của Thời Sênh, nhỏ giọng nói, “Năng lực tự chữa lành của tôi rất tốt, không cần thuốc cũng không sao.”

Thời Sênh xoa đầu hắn, cẩn thận buông hắn ra, đứng lên xuống giường, “Không được, nhìn anh đau em khó chịu lắm.”

Mục Vũ túm chặt áo cô, Thời Sênh quay đầu nhìn vẻ mặt tái nhợt của

hắn, giọng hắn rất khẽ, “Đừng đi.”

Mỗi lần bị thương hắn đều một mình tự hồi phục, thời gian đó rất yên tĩnh, tối tăm, lạnh lẽo.

Sợ hãi cứ thế dần dần tiến tới xâm lấn thế giới của hắn.

Chương 1325: Pháp tắc của ác ma (30)

Thời Sênh dỗ Mục Vũ ngủ rồi nằm nghiêng người, chống cằm nhìn hắn.

Thật gầy.

Thời Sênh nghĩ nghĩ, đầu ngón tay không tự chủ được sờ lên ấn đường của hắn, vuốt đầu lông mày phẳng ra.

Mục Vũ bỗng nhiên khẽ động, nhích lại gần cô, bàn tay nắm lấy áo cô một cách vô ý thức.

Thời Sênh khẽ cười, bẻ tay Mục Vũ ra đặt vào trong tay mình, nhẹ nhàng nắm lấy. Khẽ khàng hôn hắn rất lâu, đến tận khi hắn khó thở mới rời khỏi vì sợ đánh thức hắn. Lại nhẹ hôn lên khóe môi Mục Vũ mấy cái rồi kéo chăn lên đắp cho hắn, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà như bắt đầu đi vào cõi thần tiên.

Lúc Mục Vũ tỉnh lại thì trời đã tối đen, hắn nằm trong lòng cô, bên tai là tiếng trái tim cô đập rất vững vàng.

Hình như cô đã ngủ rồi.

Gương mặt khi ngủ rất an tường, không khác gì mỗi lần ngủ gục trên trường học.

Mục Vũ nhìn cô chằm chằm một lúc rồi lại nhắm mắt, nghe tiếng nhịp tim của mình hòa cùng với nhịp tim của cô.

“Tại sao những ác ma đó lại tấn công anh?”

Mục Vũ kinh hãi, rụt tay lại, “Em… Em không ngủ?”

“Muốn ôm thì cứ ôm, em là của anh, không có gì không thể đụng vào.” Thời Sênh giữ lấy tay hắn đặt lên eo mình, “Trả lời câu hỏi của em đi, tại sao chúng lại tấn công anh?”

Mục Vũ có hơi khẩn trương nhưng khi ôm cô thì lại thấy đáy lòng mình an ổn hơn một chút, “Phụng mệnh.”

“Phụng mệnh của ai?”

“Không biết?”

“Mục đích thì sao?”

Mục Vũ khẽ động, lấy từ dưới gối ra một miếng ngọc rồi đưa cho Thời Sênh, “Có lẽ là vì cái này.”

Là một miếng ngọc rất bình thường, nhưng khiến nam chính cũng phải nhớ thương thì chắc chắn tác dụng của nó không đơn giản.

“Có lợi ích gì?” Thời Sênh miết miếng ngọc.

“Từ lúc tôi hiểu chuyện thì nó đã ở trên người tôi rồi. Lúc đầu tôi mang theo thì phát hiện ác ma luôn tấn công tôi, cho nên tôi không mang theo nữa.” Hắn dừng một chút, “Nhưng nó làm cho miệng vết thương của tôi nhanh chóng lành lại.”

“Nhận chủ chưa?”

Mục Vũ nhìn cô với vẻ mê man, nhận chủ gì?

“Vậy là chưa nhận rồi.” Thời Sênh kết luận, nhét miếng ngọc xuống gối, “Chờ anh khỏe lại rồi nói tiếp.”

Miệng vết thương của Mục Vũ lành lại rất nhanh, hôm sau khi Thời Sênh kiểm tra thì thấy đã bắt đầu kết vảy.

Hai người không nhắc lại chuyện hiến tế linh hồn kia như thể nó chưa từng phát sinh vậy.

Lúc Thời Sênh tiến vào, Mục Vũ đang ngồi trên giường, hai chân buông xuống, vén quần áo xem xét vết thương của mình.

Hắn nhìn thấy Thời Sênh liền buông áo xuống, “Sao em không gõ cửa chứ?”

“Còn chỗ nào của anh mà em chưa nhìn thấy đâu?” Thời Sênh trừng mắt.

Mục Vũ há miệng không phản bác nổi nửa câu. Hai ngày này, những gì cô không nên xem cũng đã xem, không nên nhìn cũng đã nhìn.

Nghĩ như thế, tai Mục Vũ liền nóng lên, có xu hướng lửa cháy lan khắp đồng cỏ.

Đối với Thời Sênh mà nói, Mục Vũ quả thực vẫn còn là thiếu niên. Thân thể gầy yếu, căn bản chẳng có gì đáng nhìn, giờ cô nghĩ nếu mình cứ nghĩ tới những chuyện trẻ con không nên nghĩ thì quả thật là cmn quá hỗn đản.

“Lại đây thay thuốc.” Thời Sênh ngồi xuống giường, bảo Mục Vũ ngồi gần lại.

Mục Vũ ngồi dịch tới, Thời Sênh nửa ngồi xổm trên mặt đất, kéo áo hắn lên, gỡ băng gạc ra.

Đầu ngón tay cô lướt trên làn da ở eo hắn khiến cho hắn cảm thấy tê dại.

“Ngày mai là có thể bỏ băng gạc rồi.” Thời Sênh ấn lên vết thương, “Đau không?”

Mục Vũ cúi đầu nhìn cô rồi đáp, “Không đau.”

“Cốc cốc…” Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Thời Sênh không thèm để ý, đến tận khi hắn đổi thuốc xong rồi mới giúp hắn mặc lại quần áo cho chỉnh tề, sau đó mới ra mở cửa.

Tuyết Đại đứng ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vỗ vỗ ngực, “Làm tôi sợ muốn chết. Vị Tức, cô ở đâu mà ánh mắt mấy tên ngoài kia nhìn tôi như nhìn đồ ăn ngon ấy?”

Thời Sênh nghiêng người để cô ta vào nhà, “Cô tới một mình à?”

“Đúng thế… Cô không có di động, tôi cũng chẳng có số của Mục Vũ, chỉ đành tự mình tới đây.” Tuyết Đại vừa đi vào vừa nói, “Hôm qua tôi đã định tới đây rồi nhưng ở nhà có chuyện xảy ra nên không đi được, cô và Mục Vũ không sao chứ?”

“Không sao.” Thời Sênh lắc đầu.

Cô ta nắm lấy tay Thời Sênh, nói với vẻ sợ hãi, “Sao đám người bên ngoài đáng sợ thế. Cô và Mục Vũ không thể dọn nhà đi chỗ khác được à? Nếu không phải nửa đường tôi gặp được Giảo Đồng thì sợ

là đã không tới được đây rồi ấy chứ.”

“Không phải Giảo Đồng rất sợ cô sao?” Thời Sênh nhướng mày, ác ma Giảo Đồng nhìn thấy Tịnh ma sư thì chỉ hận mình không thể biến thành tàng hình lại chủ động đưa cô ta tới đây sao?

“Tôi cũng thấy lạ, tại sao anh ta cứ sợ tôi thế chứ?” Tuyết Đại sờ mặt, “Vừa rồi lúc đưa tôi tới đây, anh ta còn đi cách rõ xa.”

Cấp bậc của Giảo Đồng quá thấp, sợ hãi tịnh ma sư là chuyện bình thường.

Gần đây hắn có thể tung hoành ở phố Thiên Đường này cũng là nhờ vào uy danh của Thời Sênh.

Tuyết Đại tới đây thăm cô và Mục Vũ. Cô ta liếc mắt về phía phòng ngủ, nhìn thấy Mục Vũ ngồi ở mép giường bình an vô sự thì lại quay đầu đi, “Đúng rồi, thi thể mấy ác ma kia tôi đã giấu đi giúp cô rồi, cũng không biết có bị ai phát hiện ra không nữa. Cô có muốn đi xem một chút không?”

Thời Sênh: “…” Nữ chính đại nhân, xuất phát từ tâm lý gì mà cô lại cô giúp tôi giấu thi thể thế hả?

Thời Sênh bảo Mục Vũ ở nhà ngủ, gọi Giảo Đồng lên rồi cùng đi với Tuyết Đại ra ngoài xem đống thi thể kia, ngày đó cô tới nhưng cũng chưa xem xét kỹ.

Giảo Đồng rất không nguyện ý, rốt cuộc là phải đi cùng với tịnh ma sư đấy.

Nhưng mà lệnh của Thời Sênh, hắn không thể không khuất phục.

Ra khỏi phố Thiên Đường, Thời Sênh gọi xe, xe dừng lại rồi nhưng quay đầu thì chẳng thấy Tuyết Đại ở đâu cả.

Thời Sênh đảo mắt một vòng liền thấy Thánh mẫu Tuyết Đại đang ở bên kia đường.

Thời Sênh: "…"

Tuyết Đại quay lại rất nhanh, nhưng trên đường đi lại đụng phải một người trẻ tuổi bị ngã bổ nhào xuống đất. Cô ta còn chẳng thèm nhìn lấy một cái, lập tức lên xe.

Nữ chính Thánh Mẫu này giúp người cũng phân biệt đối xử lắm…

Đúng là cái gì cũng có thể xảy ra.

"Tại sao cô lại giúp bọn chúng?" Thời Sênh hơi tò mò về mạch não của vị nữ chính đại nhân này.

"Hử?" Tuyết Đại đảo mắt, mất một lúc mới hiểu Thời Sênh đang hỏi cái gì, cô ta đáp: "Vì tích đức."

Rồi hạ giọng nói tiếp: "Về sau trở thành tịnh ma sư chân chính rồi, giết không nhất định chỉ có ác ma nên tôi muốn tích đức, miễn sau này phải xuống địa ngục."

"Vậy mà cô còn chọn người?"

"Tích đức cũng phải xem có đáng để giúp hay không chứ? Nếu giúp người xấu thì có khi còn bị trừ hết điểm tích đức nên đương nhiên tôi phải chọn người rồi." Vẻ mặt Tuyết Đại rất đương nhiên.

Thời Sênh: "…" Tôi không còn gì để nói cả.

Cô chỉ có thể lặng lẽ giơ ngón tay cái.

Nữ chính này tôi cho 100 điểm.

May mắn tiểu thuyết này không lấy nữ chính làm chủ, nếu không nữ chính đại nhân chắc chắn sẽ lên trời.

Xe đưa bọn họ tới bên ngoài trường học. Giảo Đồng là ác ma, không thể đi cửa chính, Thời Sênh dẫn bọn họ trèo tường vào, men theo con đường nhỏ đi tới toàn nhà thực nghiệm.

Trường học vẫn còn đang ồn ào chuyện Hội Học sinh nên xung quanh tòa nhà thực nghiệm vô cùng vắng vẻ.

Ba người đi lên lầu, cửa ra sân thượng vẫn méo mó vì bị Thời Sênh đá tung ra, vết máu trên sân thượng đã không còn, dường như đã được người ta rửa sạch một lần.

“Kỳ quái.” Tuyết Đại kinh ngạc ồ lên, “Sao lại không thấy vết máu nữa?”

Thời Sênh nhìn ra xung quanh, “Không phải cô rửa sạch sao?”

“Tôi chưa kịp làm.” Tuyết Đại lắc đầu, “Tôi mới chỉ kịp giấu thi thể thì trong nhà liền gọi điện bảo tôi về.”

“Thi thể đâu?”

Tuyết Đại chỉ lên một đống lộn xộn ở phía xa, “Tôi giấu ở bên kia.”

Chương 1326: Pháp tắc của ác ma (31)

Nhưng khi Tuyết Đại xốc tấm bạt lên, nơi đó đâu có một cái thi thể nào, tới máu cũng chẳng thấy.

“Sao lại không thấy chứ?” Tuyết Đại lật tung đống tạp nham bên dưới lên nhưng quả thật chẳng thấy gì, “Rõ ràng tôi giấu ở đây mà.”

Chắc chắn là sau khi bọn họ đi, đã có người tới dọn dẹp.

Thời Sênh chống hông nhìn xung quanh, lại đi vòng quanh sân thượng một vòng nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì.

“Chủ nhân.” Giảo Đồng ngồi xổm trên sân thượng gọi cô, “Ngài mau tới đây mà xem.”

Giảo Đồng chỉ vào một cái huy chương lớn bằng đầu ngón tay cái rơi trên mặt đất, “Chủ nhân, ngài nhìn xem đây là gì?”

Thời Sênh và Tuyết Đại cùng ngồi xuống xem xét cái huy chương tới nửa ngày.

“Cái này hơi giống… Mục gia.” Sau một hồi lâu, Tuyết Đại nói bằng giọng không chắc chắn lắm.

Thời Sênh nhặt huy chương lên nhìn kỹ, khá giống với huy chương của Mục gia, nhưng vẫn có điểm khác.

Giảo Đồng ngồi dịch sang một bên, hắn không muốn ngồi gần tịnh

ma sư như thế, “Chủ nhân, không biết ngài đã nghe qua một cụm từ này hay chưa?”

“Nói.”

“Chăn nuôi ác ma.”

Sắc mặt Tuyết Đại biến đổi, cô ta ngẩng đầu quan sát kỹ Giảo Đồng. Hắn không giống người của đại gia tộc, tại sao lại biết chuyện này.

“Ừ.” Biểu tình của Thời Sênh bình thản, “Giao dịch với ác ma để đổi lấy lợi ích đúng không?”

“Chủ nhân biết sao?”

“Không biết.” Bốn chữ kia có ở trong cốt truyện nên cô mới biết.

Vẻ mặt Giảo Đồng lộ ra mấy phần chán ghét, “Tuy rằng con người lấy danh nghĩa tiêu diệt ác ma, nhưng thực tế thì có rất nhiều người, bao gồm cả tịnh ma sư, tất cả đều ngầm làm giao dịch với một số ác ma.”

Loài người chán ghét bọn chúng nhưng lại mơ ước có được năng lực của chúng.

Thời Sênh cười nhạo: “Đây là điển hình của việc miệng hô không cần nhưng thân thể lại rất thành thật.”

Tuyết Đại: “…” Lời thoại trong tiểu thuyết tổng tài bá đạo còn có thể dùng như thế sao?

Giảo Đồng bày ra vẻ mặt “chủ nhân nói đúng, chủ nhân nói có lý” đầy vẻ sùng bái mù quáng, “Con người luôn khẩu thị tâm phi như thế,

kiêng kỵ ác ma nhưng lại không ngừng bòn rút giá trị hữu dụng trên người ác ma.”

Giảo Đồng nói xong lại hơi chột dạ liếc nhìn Tuyết Đại ở bên cạnh một cái.

Quên mất ở đây còn có con người.

Tuyết Đại nhìn Giảo Đồng đầy vẻ khó hiểu, “Anh nhìn tôi làm gì?”

Giảo Đồng: “…”

Hắn sợ bị giết.

Hiển nhiên Tuyết Đại chẳng thèm để ý tới Giảo Đồng, lại nói với Thời Sênh: “Rất nhiều đại gia tộc chăn nuôi ác ma, huy chương này hẳn là cho ác ma của Mục gia đeo.”

Tuyết gia cũng có.

Đương nhiên, những chuyện này là cô ta tự phát hiện ra, người trong gia tộc không bao giờ nói cho cô ta biết.

Chăn nuôi ác ma không phải là nhốt lại mà là chúng ẩn nấp ở các nơi, cung cấp tin tức hữu dụng cho gia tộc. Đeo huy chương là để người trong nhà có thể nhận ra nhau, không bị ngộ sát.

Mục gia?

Mục Dạ ư?

Không đúng, với thân phận hiện tại của Mục Dạ thì còn chưa có khả năng có thể tiếp cận với chuyện bí ẩn thế này.

Chuyện chăn nuôi ác ma nếu để lộ ra thì sẽ rất dễ bị người ta công kích.

Có một số việc, trong lòng mọi người rõ ràng nhưng đều không nói ra, như thế thì ai cũng vui.

Nhưng một khi cái áo lót bị kéo xuống thì chẳng ai có thể tự nguyện thừa nhận hành động này.

Nếu không phải Mục Dạ thì chắc chắn là cao tầng Mục gia.

Cái tên ngu xuẩn Mục Dạ kia chắc chắn đã lỡ miệng.

Cũng có thể là… cố ý?

Cũng có thể không phải Mục Dạ nói, bởi vẫn còn một tên ngu si đần độn đang ẩn núp chờ tính kế cô kia kìa.

Trong lúc nhất thời, Thời Sênh không nghĩ ra chuyện này do ai để lộ, nhưng dù là kẻ nào tính kế thì chắc chắn cũng có liên quan tới Mục gia.

Vì thế, sau lần bị tấn công không thể hiểu được lý do kia, Mục gia lại bị tấn công lần nữa.

Lần trước, bọn họ không nhìn rõ người, nhưng lần này Thời Sênh nghênh ngang tiến vào từ cổng lớn.

Mục Huy nhận được tin tức liền vội vàng chạy tới đại sảnh.

Thời Sênh ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị hằng ngày ông ta vẫn ngồi, trên mặt đất là một đám người đang không ngừng rên rỉ.

Mục Huy phất tay để người phía sau nâng những người kia xuống, ánh mắt sắc bén nhìn về phía người đang dùng kiếm chọc chọc cái bàn ở phía trước, “Vị Tức, thời gian ước định còn chưa tới, cô định đổi ý phải không?”

Thời Sênh nhếch miệng cười lạnh, “Người làm trái ước định trước là Mục gia chủ, sao lại là tôi chứ?”

Mục Huy lạnh giọng, “Chúng ta trái ước định khi nào hả?”

Thời Sênh giơ tay ném cái huy chương ra, đập thẳng vào trán Mục Huy. Mục Huy cả kinh, duỗi tay bắt lấy nó, vừa mở tay nhìn thì sắc mặt biến đổi.

Huy chương này sao lại ở trong tay cô ta?

Mục Huy nghĩ đủ các lý do, dù cho tại sao thứ này ở trong tay cô ta thì hắn đều không thể thừa nhận.

“Đây là cái gì?”

Thời Sênh đi thẳng vào vấn đề, “Giả vờ cái gì chứ, tất cả nên thành khẩn một chút, đừng có lãng phí thời gian, ai làm thì giao ra đây, hôm nay tôi sẽ không khai đao với Mục gia.”

Mục Huy: “…” Thẳng thắn, thành khẩn cái con khỉ khô ấy!

Sao có thể thẳng thắn, thành khẩn chuyện này?

Thẳng thắn, thành khẩn thế quái nào được chứ?

Thời Sênh tiếp tục chọc cái bàn, “Ông muốn bao che thì cứ để Mục

gia chôn cùng cũng được, dù sao tôi cũng không phải người của Mục gia, tôi chẳng đau lòng đâu.”

Rồi cô cười đến xán lạn, “Đừng nghi ngờ tôi có năng lực lật đổ Mục gia của ông hay không. Tôi nói cho ông biết một cách rõ ràng, tôi có.”

Thời Sênh nói mấy lời đã chặn hết tất cả đường lui của Mục Huy.

Trái tim ông ta như sắp nhảy ra không lồng ngực, không hiểu tại sao ông ta lại tin rằng ác ma cuồng vọng, tự đại này có bản lĩnh đó.

Đại sảnh yên tĩnh, không khí ngưng trọng.

Con ngươi của Mục Huy đảo tròn, xiết chặt huy chương, “Đi mời Nhị gia.”

Ông ta lại quay đầu, nói cực kỳ trịnh trọng, “Tôi không làm bất cứ chuyện gì, chút nữa lão nhị tới, nếu là hắn làm thì tôi sẽ cho cô một công đạo.”

“Không cần ông cho, tôi tự mình đòi.” Thời Sênh cười lạnh, “Ai biết có phải ông làm bộ làm tịch không chứ?”

Mục Huy: “…”

Ác ma này thật quá cmn kiêu ngạo, muốn bóp chết cô ta.

…

Mục Nhị gia, cha của Mục Dạ, ăn nhậu, chơi gái, cờ bạc cái gì cũng rành, là sâu mọt trong gia tộc.

Mục Dạ có quan hệ không tốt với ông ta. Mục Nhị gia chỉ coi Mục Dạ

như một công cụ để khoe khoang và đòi hỏi tài vật của Mục gia mà thôi.

Gặp người luôn lên giọng như kiểu ai bảo tôi sinh được một thằng con giỏi giang, có bản lĩnh thì anh cũng sinh một đứa đi.

Dù sao đây là một kẻ hy sinh luôn hố Mục Dạ, cuối cùng bị hắn xử lý.

Mục Nhị gia nghe nói Mục Huy tìm mình, lại nghe nói ác ma khế ước của Mục Vũ tìm tới cửa thì trong lòng đã hơi hoảng loạn, đi tới đi lui trong đại sảnh.

Trên đường đi tới, vừa nhìn thấy Mục Dạ mang theo sắc mặt cổ quái từ bên ngoài về thì lập tức đi lên, kéo Mục Dạ tới đại sảnh, “Tiểu Dạ, tới đại sảnh với ba.”

“Ba, ba lại gây ra chuyện gì rồi?” Mục Dạ thực sự chẳng còn lời nào để nói với người cha này của mình. Từ khi hắn xuyên không tới đây, chưa có một ngày ông ấy để hắn yên.

Mục Nhị gia trừng Mục Dạ, “Con nói cái gì thế hả, ba bảo con đi cùng ba tới đại sảnh, sao lại là làm cái gì? Ở trong lòng con, ba chỉ là loại người như thế sao?”

Mục Dạ hỏi lại: “Còn không đúng ư?”

“Thằng nhóc này, bảo con đi tới đại sảnh với ba một chuyến chứ có phải muốn mạng của con đâu.” Mục Nhị gia vừa phân trần vừa kéo Mục Dạ đi tới đại sảnh.

Mục Dạ không lay chuyển được Mục Nhị gia, chỉ có thể đi theo hắn tới đại sảnh.

“Ba thành thật nói cho con biết, ba lại làm ra chuyện gì hả? Vừa rồi lúc còn tiến vào, biểu tình của mọi người rất không thích hợp, không phải ba lại chọc phải phiền toái gì rồi đấy chứ?”

Mục Nhị gia tức giận hừ lạnh một tiếng, “Còn không phải thằng bỏ đi Mục Vũ kia…”

Nhưng rồi ông ta nhận ra mình lỡ miệng nên vội vàng dừng lại, tầm mắt cũng nhìn lung tung.

Mục Dạ lập tức truy vấn: “Liên quan gì tới Mục Vũ?”

Chương 1327: Pháp tắc của ác ma (32)

Mục Dạ tới đại sảnh liền biết quả thật là Mục Nhị gia lại gây họa. Đặc biệt khi nhìn thấy Thời Sênh ngồi ở trên ghế như lão đại thì đáy lòng càng thêm lo sợ, bất an.

Ác ma này lại ở đây.

Mục Dạ ngăn chặn tia bất an trong lòng, đi tới trước mặt Mục Huy, cung kính chào một câu, “Tộc trưởng.”

Mục Huy nhìn Mục Nhị gia sau lưng hắn, đoán được có lẽ Mục Dạ cũng là bị gọi tới nên sắc mặt càng nặng nề, “Nơi này không có việc của cháu, đi về trước đi.”

“Anh cả, sao anh là bảo Tiểu Dạ về chứ hả?” Mục Nhị gia giữ lấy cánh tay Mục Dạ, “Có chuyện gì thì nói trước mặt Tiểu Đạ đi. Tiểu Dạ là con trai tôi, có gì mà nó không được nghe chứ?”

Nếu Mục Dạ đi rồi, ông anh của ông ta giết chết ông ta là cái chắc.

Mục Huy chỉ hận không thể tát chết tươi Mục Nhị gia, vị kia còn ngồi đó, chuyện lần trước hắn đã quên rồi sao?

Mục Dạ là trụ cột tương lai của Mục gia, nếu có bất trắc gì thì phải làm sao chứ?

Thật không hiểu tại sao ông ta lại có một thằng em trai ngu ngốc như thế này nữa?

Mục Dạ bị kéo lại, đi cũng chẳng xong, hắn đành thở dài, hỏi: “Tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì?”

Mục Huy liếc về phía trên một cái, Thời Sênh chống cằm nhìn họ, ánh mắt bình tĩnh, không có nửa phần cảm xúc, dường như không thèm để ý tới họ vậy.

Mục Huy lặng lẽ thu lại tầm mắt, mở lòng bàn tay ra, chất vấn: “Có phải mày làm không?”

Vừa nhìn thấy huy chương, sắc mặt Mục Nhị gia liền trắng bệch, tay giữ Mục Dạ càng siết chặt hơn. Ông ta vội vàng bao biện: “Tộc trưởng… Cái này thì có liên quan gì tới tôi chứ?”

Mục Dạ không biết thứ kia là gì, nhưng từ phản ứng của người Mục gia thì có thể đoán đó chẳng phải thứ gì tốt.

Hơn nữa, thứ này còn liên quan tới ác ma kia…

“Mày thật sự không biết?”

“Tôi thật sự không biết.” Mục Nhị gia cứng đầu phủ nhận.

“Muốn tao gọi chúng tới đối chất không?” Mục Huy híp mắt, bày ra bộ dáng đại nghĩa diệt thân.

“Anh cả!” Mục Nhị gia khiếp sợ, không ngờ ông ta lại đi giúp người ngoài.

Mục Huy lại cao giọng quát lên, “Có phải mày làm không?”

Sắc mặt Mục Nhị gia từ trắng chuyển sang xanh.

Mục Dạ nửa hiểu nửa không, thừa dịp Mục Nhị gia và Mục Huy giằng co với nhau, hắn lên tiếng hỏi, “Tộc trưởng, hai người đang nói gì thế?”

Mục Huy không trả lời hắn.

Mục Nhị gia túm lấy Mục Dạ, vội vàng nói: “Anh cả, tôi là cha của Tiểu Dạ. Tôi làm gì cũng là muốn tốt cho Tiểu Dạ mà thôi.”

Mục Dạ: “…”

Hắn hoàn toàn không tin là vì hắn, sợ là ngay cả ông ta cũng không tin được lời mình nói.

Rốt cuộc ông ta đã làm gì?

“Thảo luận xong chưa?” Thời Sênh chờ nửa ngày mà thấy bọn họ vẫn còn đang cãi nhau thì mất bình tĩnh.

Thời gian dài như thế, tìm người chịu tội thay thì cũng phải tìm xong rồi mới đúng.

Trưởng bối ở đây nên Mục Dạ cũng không dám nói gì, chỉ có thể không ngừng suy đoán để tìm ra chân tướng.

Những lời Mục Nhị gia đã coi như gián tiếp thừa nhận là ông ta làm.

Mục Huy lập tức làm ra quyết định: “Vị Tức, người giao cho cô, chuyện này coi như xong, giao dịch vẫn có hiệu quả như cũ, ý của cô thế nào?”

Ông ta cần có thời gian.

Hiện tại không thể trở mặt với cô ta ngay được.

“Anh cả, anh nói cái gì thế hả, anh muốn giao tôi cho ác ma này?” Mục Nhị gia cả kinh hét lên, “Tôi là em trai của anh, sao anh có thể làm ra chuyện như vậy chứ?”

Mục Huy trừng mắt với Mục Nhị gia, “Lúc trước tao đã cảnh cáo mày thế nào hả? Lúc mày làm ra chuyện này thì có nghĩ tới tình cảm anh em của chúng ta không?”

Giờ mà ông ta không giao người ra thì cả Mục gia đều sẽ gặp tai họa. Hy sinh một người, còn là một tên cặn bã của gia tộc thì có tính là gì.

“Anh cả, anh cả, anh không thể làm như thế.” Mục Nhị gia buông Mục Dạ ra, bổ nhào xuống trước mặt Mục Huy, mặt đầy hoảng sợ, “Đại ca, tôi là em trai của anh. Anh mà giết em trai là sẽ bị trời cao trừng phạt.”

Mục Huy đẩy Mục Nhị gia ra, gằn từng chữ một: “Vì toàn bộ gia tộc nên tao chỉ có thể từ bỏ mày mà thôi.”

Mục Nhị gia đột nhiên lui về sau, chỉ vào Mục Huy, mãi lâu sau cũng chẳng nói được một lời. Ngón tay ông ta chỉ một vòng, cuối cùng dừng trên người Mục Dạ: “Mục Dạ, mày còn không nói giúp cha mày mấy câu đi à?”

Mục Dạ: “…” Vậy cũng phải nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì chứ?

Giờ hắn cũng đang đần cả người ra rồi.

Rốt cuộc cũng là do cha mình gây chuyện nên Mục Dạ suy tư một

chút rồi lên tiếng, “Tộc trưởng, ba cháu đã làm gì mà cần phải động can qua lớn như thế.”

“Cháu hỏi nó đi.” Mục Huy hừ lạnh, một bộ “ta đang tức giận nên không muốn nói”.

“Còn không phải là thằng bỏ đi sao, sao không được động tới chứ?” Không biết có phải Mục Dạ ra mặt nói chuyện không mà lá gan của Mục Nhị gia cũng lớn hơn một chút, “Đại ca, sao anh lại sợ một con ác ma chứ hả? Chuyện này mà lộ ra ngoài, anh còn mặt mũi nào nhìn người chứ? Mặt mũi của Mục gia chúng ta phải để vào đâu chứ hả?”

Khóe miệng Mục Huy giật giật, mày có biết đó là ác ma cấp bậc gì không hả?

Hắn hận không thể một tát vả chết Mục Nhị gia, tên bỏ đi này chỉ biết gây chuyện cho gia tộc.

Mục Dạ liên hệ với những lời Mục Nhị gia nói bên ngoài, lúc này Thời Sênh lại tìm tới cửa, đầu óc của hắn lập tức tổng hợp được một vấn đề, “Ba, ba cho người ra tay với Mục Vũ sao?”

Mục Nhị gia hiểu Mục Huy cố ý giao ông ta cho ác ma kia. Giờ ông ta phải dựa vào Mục Dạ để bảo mệnh, thế nên ghé vào tai hắn thì thầm hai câu.

Biểu tình của Mục Dạ lập tức biến đổi, “Ba, người…”

Hắn không ngờ Mục Nhị gia nghe được hắn nói chuyện, còn đánh chủ ý lên khối ngọc kia.

Còn dám phái người đi ra tay với Mục Vũ nữa.

Giết chết Mục Vũ rồi thì cũng coi như thôi, nhưng Mục Vũ lại không chết, giờ Vị Tức cũng đã biết.

Mục Dạ nghĩ cũng thấy đau đầu.

“Keng keng keng…”

Phía trước có âm thanh vang lên.

Thời Sênh chống thiết kiếm đứng lên, “Cho các người nhiều thời gian như thế đã là nhân từ lắm rồi, còn vô nghĩa nữa thì ông đây đánh đổ cả Mục gia luôn.”

Sắc mặt Mục Huy sầm xuống, phất tay, “Trói Nhị gia lại.”

Người ở bên ngoài lập tức xông vào, Mục Nhị gia hoảng hốt la lên, “Tiểu Dạ, Tiểu Dạ, mau nói với anh của ba đi…”

“Tộc trưởng…”

Mục Huy lập tức ngắt lời Mục Dạ, thái độ cường ngạnh, “Mục Dạ, chuyện này không thể xen vào.”

Mục Dạ liếc nhìn Mục Nhị gia, mày hắn nhíu chặt lại. Hắn không đánh lại Thời Sênh, nếu tùy tiện ra tay thì chẳng những không có kết quả gì mà có khi còn làm cho tộc trưởng không có ấn tượng tốt về hắn.

Mục Dạ im lặng, chuẩn bị tìm cơ hội cứu ông ta sau.

“Bọn chúng mày toàn là sói mắt trắng, đao phủ, thấy chết mà không cứu. Tao là người nhà của chúng mày đó…” Mục Nhị gia bị trói lại nên bắt đầu chửi bới lung tung, “Chúng mày không chết tử tế được…

Tiểu Dạ, ba là ba của con, con không thể thấy ba chết mà không cứu. Đám hỗn đản chúng mày, buông tao ra… Anh… Mục Huy, thằng chó đẻ kia, tao là em trai ruột của mày, mày không thể đối xử với tao như thế… Ngọc Quyết Nhiên ở trên người của Mục Vũ đấy. Anh à, anh không tưởng tượng nổi đúng không?”

Mục Nhị gia đang chửi mắng lại đột nhiên phun ra một câu.

“Mày nói cái gì?” Sắc mặt Mục Huy thay đổi.

Mục Nhị gia đột nhiên cười to hai tiếng, mặt mày dữ tợn, một hồi lâu ông ta mới dừng lại, giọng nói đầy vẻ tàn nhẫn, “Không ngờ chứ gì? Anh nuôi nó nhiều năm như thế mà cũng không biết Ngọc Quyết Nhiên ở trên người nó. Anh hồ đồ thật hay giả hồ đồ thế? Nếu không phải thằng con trai ngoan của tôi nói thì tôi cũng chẳng biết đâu.”

Mục Huy nhìn Mục Dạ, lúc này Mục Dạ chỉ có thể dùng hai chữ duy nhất để miêu tả tâm tình của mình lúc này... mẹ kiếp!

Hắn còn tính toán tìm cơ hội cứu ông ta, kết quả ông ta đã bán đứng hắn rồi.

Người thích hố con trai như thế thật sự là cha đẻ sao?

Thời Sênh: “…” Vở kịch này hay lắm à?

Chương 1328: Pháp tắc của ác ma (33)

Là bàn tay vàng của nam chính, khối ngọc kia cực kỳ quan trọng.

Ít nhất có thể thấy qua biểu hiện do dự lúc này của Mục Huy và ánh mắt ông ta quan sát Mục Dạ đầy vẻ đánh giá.

Mục Dạ muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích từ đâu.

Vừa rồi Mục Nhị gia nói một câu rằng biết mọi chuyện từ miệng hắn nên đã ngăn hết mọi đường lui của hắn rồi.

Hắn phải lấy cớ gì mới có thể khiến Mục Huy đừng nghi ngờ nữa đây?

Ánh mắt Mục Huy vừa nặng nề vừa lạnh lẽo nhìn Mục Nhị gia, “Mày chắc chứ?”

“Anh hỏi con trai của tôi đi.” Mục Nhị gia hất đầu nhìn Mục Dạ, “Nó biết rất rõ.”

Mục Nhị gia cười lạnh, muốn đẩy tao ra làm bia ngắm chứ gì, tao cũng sẽ không cho chúng mày được yên ổn.

“Mục Dạ?”

Mục Dạ suy tư một chút rồi gật đầu.

Mục Huy đột nhiên nói với Thời Sênh: “Vị Tức tiểu thư, cô có thể

mang người đi rồi.”

Mục Nhị gia trừng mắt, vừa rồi rõ ràng lão đã dao động, sao vẫn giao ông ta cho đứa con gái kia chứ?

Mục Nhị gia không hiểu nhưng Mục Dạ lại rất rõ ràng.

Giờ Mục Huy có lẽ cũng không đánh lại cô ta, không thể không làm như thế.

Thời Sênh lười xem xem Mục Huy có ý đồ gì, “Mục Nhị gia, mời đi nào.”

Mục Nhi gia chửi ầm lên, ngay cả tổ tông nhà mình cũng chẳng buông tha, cũng coi như mắng chửi cả bản thân mình.

Tuy nhiên, kết cục cuối cùng vẫn là bị Thời Sênh mang đi.

Thời Sênh rời đi rồi, trong đại sảnh lâm vào yên tĩnh.

“Mục Dạ, cùng ta đi gặp trưởng lão.”

“… Vâng.” Đáy lòng Mục Dạ hơi thấp thỏm, không biết ông ta có ý gì?

***

Thời Sênh đưa Mục Nhị gia về, Mục Vũ nhìn thấy ông ta thì kinh ngạc, “Vị Tức, sao em lại bắt lão về đây thế?”

“Mục thiếu gia, chính lão ta sai người làm đấy.” Giảo Đồng đứng bên cạnh trả lời.

Ánh mắt Mục Vũ lập tức trầm xuống, màu lam lập tức hiện lên trong mắt.

Thời Sênh đứng che trước mặt hắn, nắm lấy tay hắn, “Chờ một chút, chờ em hỏi đã.”

Con ngươi màu xanh của Mục Vũ dần lắng xuống, lại đổi về màu đen, hắn xoay người đi vào phòng ngủ.

Thời Sênh bảo Giảo Đồng đánh thức người dậy.

Mục Nhị gia vừa tỉnh liền chửi bới, âm thanh xuyên qua phòng ngủ, tràn ngập trong căn nhà nhỏ.

Mục Vũ đứng sau cửa phòng, lưng dán lên cửa, đôi tay nắm chặt thành quyền, cố gắng áp chế sát khí đang cuồn cuộn lên trong cơ thể xuống.

Giọng nói bên ngoài dần nhỏ lại.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

“Cốc cốc…”

“Mục thiếu gia, chủ nhân nói ngài ra ngoài đi.” Âm thanh của Giảo Đồng vang lên cùng tiếng gõ cửa.

Mục Vũ hít sâu một hơi rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Mục Nhị gia nửa sống nửa chết nằm trên đất, sắc mặt tái nhợt vì kinh hãi quá độ. Nhưng trên người lão ta không có vết thương nào, cũng không ngửi thấy mùi máu.

“Khụ khụ…” Thân mình Mục Vũ đột nhiên nghiêng đi, giây tiếp theo đã được người ta đỡ lấy, hắn càng ho dữ dội hơn, “Khụ khụ khụ khụ…”

Thời Sênh cau mày vỗ vỗ lưng hắn.

Mục Nhị gia dán mặt trên đất nhìn Thời Sênh nửa đỡ nửa ôm Mục Vũ tiến vào phòng ngủ, con ngươi của lão không khỏi đảo tròn.

Nửa giờ sau, Thời Sênh mới lại ra ngoài.

Mục Nhị gia cười quái dị, “Thằng quái vật kia sắp chết rồi phải không?”

“Gọi ai là quái vật hả?” Giảo Đồng dùng chân đá lên người Mục Nhị gia.

Mục Nhị gia ăn đau, ngoài trừ trừng mắt với Giảo Đồng ra thì chẳng làm được gì khác.

Ông ta hung hăng nhịn sự tức giận xuống, lại nhìn Thời Sênh: “Là hiến tế linh hồn chứ gì?”

Thời Sênh liếc mắt, “Ông biết?”

Có rất ít ghi chép nói về hiến tế linh hồn hoặc căn bản là chẳng có gì. Ít nhất cho đến bây giờ cô vẫn chưa tìm được tư liệu nào nói về nó.

“Đỡ tao dậy đi đã.” Mục Nhị gia cảm thấy mình có lợi thế nên lập tức đòi hỏi phúc lợi.

Thời Sênh cười lạnh, “Giảo Đồng, đánh cho ta, đánh đến khi lão ta tình nguyện nói ra thì thôi.”

Không xem xem mình có bao nhiêu cân lượng mà dám nói điều kiện với ông đây.

Mục Nhị gia: "…"

Giảo Đồng nhấc chân lên định đá, Mục Nhị gia vội vàng nói: "Đứng đánh, đừng đánh, tao nói."

Giảo Đồng liền thu chân lại.

"Tao có thể nói cho mày, nhưng phải thả tao ra."

"Cạch." Thời Sênh buông cái chén trong tay ra, chống tay lên bàn, hơi cúi người nhìn ông ta, cười âm trầm, "Ông còn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình sao?"

Mục Nhị gia bị nụ cười kia làm cho lạnh cả người.

Ác ma, ác ma… Đây mới là nụ cười của ác ma.

Chỉ liếc nhìn một cái thì tâm thần đã run lẩy bẩy.

Trước mặt như có một lưỡi dao sắc bén, ánh sáng lạnh lấp lánh treo ngay trên đầu, lúc nào cũng có thể rơi xuống găm ông ta thành con nhím.

"A!"

Liên tiếp những cú đá vô hình vô ảnh hạ xuống, Mục Nhị gia đau đớn gào lên, "Dừng… Dừng dừng, tao nói, tao nói là được chứ gì?"

Mẹ cái con ác ma này!

Mục Nhị gia cảm thấy lục tạng ngũ phủ của mình cũng lệch hết đi rồi, khó chịu vô cùng. Nhưng ông ta sợ lại bị đánh nên thở phì phò, nói với giọng đứt quãng.

Hiến tế linh hồn là hiến tế linh hồn của chủ nhân cho khế ước giả dùng, phương pháp này hữu hiệu với cả ác ma và sử ma.

Đương nhiên, người hiến tế phải là con người.

Sử ma và ác ma không có linh hồn.

Mà kết quả của hiến tế là làm tăng lên lực lượng của khế ước giả. Ác ma và sử ma sẽ có một chút khác nhau. Hiến tế cho sử ma một lần là xong, nếu bị ngắt quãng giữa chừng thì cả hai đều sẽ chết.

Nhưng hiến tế cho ác ma thì không có yêu cầu này, dù có bị gián đoạn thì nếu hiến tế đã tới giai đoạn cuối thì vẫn có hiệu quả. Mà trong thời gian tương lai sau đó, ác ma sẽ từng chút một cắn nuốt linh hồn của chủ nhân.

So với hoàn thành trong một lần, phương pháp này càng tra tấn người ta hơn.

Phương pháp hiến tế yêu cầu người hiến tế phải chịu đựng việc linh hồn dần suy yếu và bị cắn nuốt.

Mục Nhị gia chỉ cần liếc mắt nhìn Mục Vũ liền biết hắn đã hiến tế linh hồn, vì chính ông ta cũng từng thấy chuyện này.

“Có biện pháp phá giải gì không?” Thời Sênh nghe nửa ngày cũng không nghe thấy thứ mình muốn nghe.

“Phá giải?” Mục Nhị gia cười trào phúng, “Một khi bắt đầu, hoặc cả hai cùng chết, hoặc là một bên chết, chỉ có biện pháp phá giải này thôi.”

Tóm lại là phải chết một người.

Thời Sênh: “…”

Kiếm của ông đâu!

Nói nửa ngày cũng chẳng nói được cái gì hữu ích cả.

Mục Nhị gia thấy Thời Sênh xách kiếm lại thì sắc mặt biến đổi. Ông ta nhắm mắt gào lên, “Ngọc Quyết Nhiên, dùng Ngọc Quyết Nhiên có thể kéo dài thời gian, những cái khác tao không biết.”

“Dùng thế nào?”

Mục Nhị gia hé mở một mắt, thấy Thời Sênh vẫn còn đứng cách khá xa thì mới mở hẳn hai mắt ra, “Ngọc Quyết Nhiên không thể nhận chủ, đồng thời phải nhỏ máu của người hiến tế và người được hiến tế vào, đạt thành quan hệ cộng sinh với ngọc Quyết Nhiên. Nhưng phương pháp này cũng chỉ kéo dài được thêm một năm, dùng Ngọc Quyết Nhiên để cộng sinh cũng chỉ duy trì được một năm thôi, hơn nữa… xong việc sẽ phải trả giá lớn.”

“Không thể tiến hành lần thứ hai.”

“Không thể… Mỗi người chỉ có một lần cơ hội cộng sinh với ngọc Quyết Nhiên.”

Thời Sênh nhíu mày, “Cái giá là gì?”

Mục Nhị gia nuốt nước bọt, “Không xác định, Ngọc Quyết Nhiên sẽ căn cứ người mà thu lại thù lao khác nhau.”

Ngọc Quyết Nhiên còn có lời đồn là ngọc ma.

Đúng thế, nó là ngọc ma.

Nó đại diện cho lực lượng của tà ác.

Ngay từ đầu nó không có tên, người đời đều gọi nó là ngọc ma.

Sau đó có người gọi nó là Quyết Nhiên, không có hàm nghĩa gì đặc biệt, nó chỉ là tên của một người.

Ngọc Quyết Nhiên có lực hấp dẫn trí mạng với ác ma, nó có thể làm cho chúng mạnh lên.

Đồng dạng, nó cũng có lực hấp dẫn với con người. Con người dùng Ngọc Quyết Nhiên thì có thể hiệu lệnh cho mọi ác ma dưới cấp S.

Ngẫm lại, có thể hiệu lệnh cho ác ma dưới cấp S, tịnh ma sư muốn thăng cấp không phải chuyện trong lòng bàn tay sao?

Chương 1329: Pháp tắc của ác ma (34)

[NNhiệm vụ phụ tuyến: Oán niệm của Quyết Nhiên]

Thời Sênh: "…" Nhị Cẩu Tử, mi có thể đừng tận dụng thời cơ để tuyên bố nhiệm vụ thế này không hả?

[Dù sao cô cũng không nhận, tôi chỉ tùy tiện phát ra thôi.] Hệ thống rất tùy ý, [Ký chủ nghe một chút là được rồi.]

Thời Sênh: "…"

Nhị Cẩu Tử trúng virus rồi?

[Nhắc nhở chân thành: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến này sẽ có cơ hội đạt được phương pháp phá giải hiến tế linh hồn.]

Thời Sênh: "…"

Ông đây đã nói sao Nhị Cẩu Tử lại tiêu cực như thế, hóa ra đào hố chờ ông ở đây.

Thân thế của Mục Vũ cô còn chưa làm rõ ràng, giờ còn lòi ra một miếng ngọc, lại còn phải đi tìm chuyện xưa của nó.

Bản cô nương không muốn làm theo cốt truyện.

Bản cô nương chỉ thích làm màu, yêu đương, rải cẩu lương mà thôi.

Loại chuyện đi theo cốt truyện để nam nữ chính làm đi.

Ừ…

Giờ là một mình nam chính đi theo cốt truyện.

Không biết nữ chính đang làm cái gì nữa.

Thời Sênh bảo Giảo Đồng nhốt Mục Nhị gia lại, chờ Mục Vũ khỏe hơn sẽ xử lý.

Cô đi vào phòng ngủ, Mục Vũ nằm ở trên giường, nghiêng người ngủ.

Thời Sênh cẩn thận đẩy hắn vào trong, ngồi ở mép giường, lấy miếng ngọc Quyết Nhiên ở dưới gối ra.

Là bàn tay vàng của nam chính thì chắc chắn phải có chuyện xưa.

Thời Sênh lật qua lật lại nhìn một lát nhưng vẫn chẳng thấy thứ này có gì đặc biệt.

Nhị Cẩu Tử nói là có cơ hội.

Cũng không nhất định là cô hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ có thể chiếm được phương pháp phá giải hiến tế linh hồn.

Thế nên tại sao ông phải đi làm cái loại nhiệm vụ không chắc ăn này chứ?

Thời Sênh nhét Ngọc Quyết Nhiên xuống gối, đi làm theo cách của mình.

Thời Sênh chuẩn bị xuống giường thì Mục Vũ lại đột nhiên xoay người, cánh tay đè xuống hông cô.

Thời Sênh dừng lại, nằm xuống ôm hắn ngủ.

…

Thời Sênh không quan tâm Mục Vũ xử trí Mục Nhị gia thế nào, chỉ phân phó Giảo Đồng xử lý thi thể của ông ta.

Giảo Đồng có thể là mạch não bị chập, cũng có thể do đã ngứa mắt với loại gia tộc tịnh ma như Mục gia lâu rồi nên ném thi thể về Mục gia.

Đương nhiên, kết quả là suýt chút nữa hắn bị người của Mục gia bắt được.

Nếu không gặp được Tuyết Đại thì có khi hắn đã không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi.

Tuyết Đại cứu hắn một mạng, Giảo Đồng không duy trì khoảng cách thật xa với cô ta nữa, nhưng vẫn đứng cách ít nhất một mét.

“Sao anh lại chọc phải người của Mục gia thế?” Tuyết Đại kỳ quái hỏi Giảo Đồng.

“Không có gì.” Hắn không thể nói là mình đi vứt xác rồi bị người ta phát hiện được đúng không?

Giảo Đồng không muốn nói nhiều nên tuy Tuyết Đại tò mò nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa. Chủ yếu là hình như hắn rất sợ cô ta.

Tuyết Đại chạy lên lầu.

Vừa đúng bữa cơm chiều, Mục Vũ trầm mặc đi lấy thêm một bộ bát đũa đặt xuống trước mặt Tuyết Đại.

“Cảm ơn Mục Vũ.”

Mục Vũ không nói gì, tập trung ăn cơm.

Tuyết Đại lập tức quay đầu nhìn Thời Sênh, “Vị Tức, ngày kia là so tài rồi, các cô đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Có thời gian lo lắng cho bọn tôi thì tốt nhất nên tự lo cho mình đi.”

“Cùng lắm thì tôi bị đuổi đi thôi, dù sao tôi cũng đã lấy được những đồ của mẹ tôi rồi.” Tuyết Đại bày ra vẻ không thèm để ý, “Hơn nữa những đồ mà mẹ tôi để lại cho tôi cũng đủ cho tôi nộp học phí và sinh hoạt trong một tuần.”

Thời Sênh nhướng mày: “Lấy lại thế nào vậy?”

Nói đến cái đây, Tuyết Đại vô cùng hứng thú kể cho Thời Sênh nghe.

“… Vị Tức, cô quả thực là động lực của tôi. Mỗi lần tôi muốn lùi bước, chỉ cần nghĩ tới cô là lại có dũng khí. Bọn họ vừa thấy tôi nổi bão, sợ tôi làm loạn lên để bên ngoài biết được sẽ mất mặt nên lập tức trả đồ lại cho tôi.”

Mục Vũ cúi đầu nhìn Tuyết Đại một cái, mày hơi nhíu lại. Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh Tuyết Đại, cúi đầu nhìn cô ta.

Tuyết Đại: “…”

Làm gì?

Cậu nhìn chằm chằm tôi như thế làm tôi thấy sợ hãi đó, bạn học Mục Vũ à!

“Cô sang bên kia ngồi.” Thời Sênh chỉ vào hướng đối diện.

Tuyết Đại đần mặt cầm bát ngồi vào chỗ đối diện Thời Sênh.

Cách một bàn nên Tuyết Đại nói chuyện rất không tiện nên đành phải ăn cơm trước. Cô ta vừa nhìn Thời Sênh lại vừa nhìn Mục Vũ, khẽ thở dài trong lòng, cách ghen này thật đặc biệt quá!

“Vị Tức, chuyện lần trước sao rồi?”

“Đã giải quyết xong.”

“Ừ…” Tuyết Đại nghĩ nghĩ, không hỏi có phải Mục gia làm không mà chuyển đề tài về Hội Học sinh, “Hội Học sinh bắt được một ác ma do cao tầng trong trường của chúng ta bỏ vào, những ác ma khác cũng do hắn kéo tới.”

Tuy rằng sự tình đã giải quyết xong nhưng uy tín của Hội Học sinh ở trường đã không còn được như xưa nữa.

Trước kia so tài trường học đều do Hội Học sinh một tay xử lý, lần này các gia tộc đều phái người tới tạo áp lực cho nhà trường, yêu cầu để bọn họ được tham gia vào.

Đương nhiên, Thời Sênh cảm thấy đây không phải ý tưởng của bọn họ.

Lúc Thời Sênh nhìn thấy Hội trưởng, hắn vẫn rất bình thường như thể không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

“Vị Tức tiểu thư.” Hội trưởng hơi mỉm cười, “Bạn học Mục Vũ cũng ở đây sao?”

Mục Vũ kéo Thời Sênh đi.

Hội trưởng nhanh chân hơn ngăn bọn họ lại, đưa cho cô một tờ giấy, “Vị Tức tiểu thư, Mộ tiên sinh đưa cho cô.”

Thời Sênh: “…”

Tên ngu si đần độn kia!

Cô nhận lấy tờ giấy, Hội trưởng cười càng ôn hòa hơn, “Vậy Vị Tức tiểu thư, hẹn gặp lại sau.”

Thời Sênh mở tờ giấy ra, trên giấy...

TRÒ CHƠI BẮT ĐẦU.

Thời Sênh: “…”

Bắt đầu cái con khỉ!

Đừng để ông đây bắt được ngươi.

Có lẽ lần trước đã tạo thành bóng ma quá lớn cho Mộ Bạch nên giờ hắn hoàn toàn không dám lộ ra, thậm chí còn không dám tới gần Thời Sênh.

Tránh xa Thời Sênh, yêu quý tính mạng.

“Ai?” Mục Vũ hơi siết chặt tay Thời Sênh, “Mộ tiên sinh là ai?”

Thời Sênh ném tờ giấy xuống, “Một tên có vấn đề về trí tuệ.”

“Em rất… để ý tới hắn.” Hắn có thể cảm giác được cảm xúc của cô dao động, rất ít khi cô dao động cảm xúc như thế.

Dù có bị người ta khiêu khích thì biểu tình của cô chỉ hơi biến hóa, nhưng trong mắt cô hoàn toàn không có dao động gì, những kẻ đó không lọt được vào mắt cô.

Nhưng bây giờ chỉ vì một tờ giấy…

Thời Sênh véo mặt hắn, “Ghen rồi?”

Mục Vũ chớp mắt, nhìn cô khó hiểu, “Không thoải mái lắm, đây là ghen à?”

“Đúng thế.” Thời Sênh cười.

“A…” Mục Vũ đáp lại một tiếng với vẻ mặt cứng đờ, “Tôi không thích ghen.”

Cảm giác đó rất khó chịu.

“Anh không ăn giấm thì sao có thể chứng minh là anh quan tâm tới em?”

Tầm mắt Mục Vũ hơi loạn, “Ai… ai thèm để ý em chứ.”

Thời Sênh làm bộ định đi, “Vậy em đi tìm…”

Mục Vũ giữ chặt cô lại, “Tôi để ý em.”

Thời Sênh bị hắn chọc cho cười không ngừng. Mục Vũ không biết tại sao cô cười nhưng thấy cô vui vẻ thì hắn cũng rất vui trong lòng.

Thời Sênh ôm lấy mặt hắn, hôn bẹp một cái lên đó. Vì xung quanh có người nên mặt Mục Vũ lập tức đỏ lên.

Tuy rằng gần đây bị cô ôm hôn hơi nhiều, cũng sờ soạng rồi, nhưng lần nào cô chạm vào hắn, Mục Vũ cũng không nhịn được mà thẹn thùng.

“Em chỉ để ý mình anh thôi.”

Mục Vũ nhìn cô ngơ ngẩn.

Cô nói là... chỉ có anh.

Không phải em quan tâm nhất là anh, cũng không phải em rất quan tâm tới anh.

Mà là em chỉ để ý mình anh.

Thời Sênh cười khẽ: “Vui vẻ chưa?”

Mộ Bạch tới từ cùng thế giới với cô, đồng hương gặp đồng hương nên khó trách sẽ kích động. Quan trọng nhất là, cô rất bội phục cái tinh thần ngóc đầu trở lại, dù cô có giết chết tôi thì tôi cũng phải làm cô ghê tởm đến chết của Mộ Bạch.

Nhưng cô không để bụng gì hắn, hắn sống hay chết cô đều không quan tâm.

Chỉ có Phượng Từ.

Cũng chỉ có Phượng Từ mà thôi.

Chương 1330: Pháp tắc của ác ma (35)

Thời gian thi đấu dài tới tận một tháng, mười lăm ngày đầu tiên là vòng loại, sau khi kết thúc vòng loại liền tiến vào đấu bán kết, cuối cùng là trận chung kết.

Thời gian đấu vòng loại dài nhất cũng nhàm chán nhất, trò hay phải chờ tới tận chung kết, khi các đại cao thủ quyết đấu với nhau.

Đương nhiên, cái này là đối với những người khác.

Đối với loại người cuồng vọng, tự đại như Thời Sênh thì cao thủ gì đi lên cũng lập tức chém luôn.

Cũng may thân phận của cô là ác ma, đổi thành người khác thì phỏng chừng thi đấu cũng không cần luôn.

Người trong trường không ít, người tham gia thi đấu cũng rất nhiều. Có ba sân thi đấu, Tuyết Đại đấu vào ngày thứ năm ở sân thứ ba.

Mục Vũ còn muộn hơn, ngày thứ tám mới đấu.

“Vị Tức, tới xem tôi thi đấu không?” Tuyết Đại xem thời gian thi đấu xong liền chạy tới cạnh Thời Sênh, ánh mắt nhìn cô đầy chờ mong.

“Xem cô bị đánh à?”

Tuyết Đại xụ mặt, “Vị Tức, đừng đả kích người ta thế. Có lẽ vận khí của tôi tốt, gặp được người thực lực yếu hơn thì sao?”

“Cô lại…” Thời Sênh ngậm miệng, cô ta là nữ chính cơ mà.

Vận may của nữ chính là chuẩn cmnr.

Chán ghét.

“Mục Vũ không đi thì tôi không đi.” Cô còn phải tìm cách phá giải hiến tế linh hồn, còn tên ngu si đần độn Mộ Bạch kia nữa, quá nhiều chuyện, bản tổng tài rất bận!

“Sao cái gì cô cũng phải nghe theo cậu ta thế?” Tuyết Đại kêu lên, “Cậu ta là nam sinh, cậu ta nên nghe lời cô mới đúng chứ?”

“Tôi thích theo anh ấy.” Thời Sênh vỗ vỗ bả vai cô ta, “Cố lên!”

“Không phải chứ Vị Tức, cô thật sự không tới đấy à?” Tuyết Đại khoanh tay, “Tới xem tôi thi đấu thì mất bao nhiêu thời gian của cô đâu chứ. Tôi chỉ lên một cái là xuống mà.”

Thời Sênh: “…” Thế nên thi đấu kiểu đó thì có gì đẹp chứ?

Không hiểu nổi mạch não kỳ diệu của nữ chính.

Tuyết Đại kéo cô năn nỉ, cô chỉ có thể đồng ý với cô ta rằng nếu có thời gian sẽ tới.

Lúc trước Mục Vũ cũng không luyện tập gì nên giờ đang ở nhà tập luyện, Thời Sênh có khi biến mất cả ngày.

“Cô ấy đi đâu?” Lúc nghỉ ngơi, Mục Vũ hỏi Giảo Đồng ở bên cạnh.

“Chủ nhân không nói.” Giảo Đồng lắc đầu.

Gần đây chủ nhân rất bận, đi về đều luôn vội vàng.

Mục Vũ nhíu mày, dùng quan hệ khế ước cảm nhận vị trí của cô, phát hiện cô đang ở cách xa hắn vạn dặm, phỏng chừng đã ra khỏi thành phố này rồi.

Cô ấy đi xa như thế làm gì?

Buổi tối, Thời Sênh vừa về liền lăn ra ngủ.

“Em chưa tắm.” Mục Vũ đứng bên cạnh nhìn cô.

“Không muốn tắm.” Giọng Thời Sênh truyền ra từ trong chăn.

Mục Vũ nhíu mày, ngồi xuống cạnh cô, “Em đi đâu thế?”

Thời Sênh không trả lời hắn. Mục Vũ kéo chăn ra, để đầu cô thò ra ngoài. Cô đang nằm sấp người xuống, khuôn ngực mềm mại bị đè ép như muốn đứt bung cúc áo ra.

Mục Vũ lại kéo chăn lên, nhảy xuống giường, chân trần đi ra phòng khách.

Mục Vũ ở trong phòng khách một hồi, múc nước mang vào rửa mặt cho cô.

Chờ xong xuôi, Mục Vũ mới thở phào một hơi. Lúc trước cô hầu hạ hắn sao lại nhẹ nhàng như thế chứ.

Sao đến phiên hắn làm thì lại thấy mệt như thế.

Mục Vũ đổ nước đi, cẩn thận leo lên giường, nằm xuống cạnh cô.

Có lẽ Thời Sênh cảm nhận được hơi người nên duỗi tay ôm hắn vào lòng theo thói quen.

Độ ấm nóng từ người cô truyền sang làm Mục Vũ cảm thấy cơ thể mình cũng đang dần nóng lên, thân thể nổi lên biến hóa rõ ràng.

Lúc đầu Mục Vũ còn chịu đựng được, nhưng độ nóng trong người càng lúc càng cao, hắn bị ôm đến mức khó chịu "ưm" lên một tiếng.

Người bên cạnh đột nhiên đổi tư thế ôm hắn, một bàn tay thò xuống dưới bụng hắn rồi lướt xuống dưới.

Lúc Tiểu Mục Vũ bị cầm lấy, thân mình Mục Vũ cứng đờ, giây tiếp theo hắn liền duỗi tay định đẩy Thời Sênh ra như một con nai con bị kinh hãi.

Thời Sênh ôm lấy hắn từ đằng sau, giọng nỉ non.

"Em giúp anh giải quyết, đừng lộn xộn, em không có sức đâu."

"Vị… Vị Tức…"

Câu nói kế tiếp của Mục Vũ đã bị nghẹn lại trong cổ họng. Hắn rúc trong lòng Thời Sênh, cắn môi, nửa tiếng cũng không dám phát ra.

Thời Sênh hôn lên cổ hắn, "Không có người khác, muốn kêu thì cứ kêu, nhịn mãi không thấy khó chịu à?"

"Vị Tức…" Giọng nói của Mục Vũ hổn hển, hắn nghe được mình đang thở dốc cùng với hơi thở hỗn độn của cô.

Có lẽ là lần đầu tiên nên thời gian kiên trì của Mục Vũ cũng không

dài, nhưng trạng thái của hắn cũng không quá tốt.

Thời Sênh nhẫn nại dỗ dành một hồi mới làm Mục Vũ thả lỏng người. Cô vực tinh thần lên, xuống giường thu thập một hồi, sau đó mệt lả mà nằm xuống, “Em mệt lắm, đừng làm loạn, ngủ đi.”

Mục Vũ nghiêng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, hôm nay nếu đổi là người khác, hắn sẽ có phản ứng gì?

Đại khái sẽ…

Giết đối phương.

Mục Vũ xoay người, đổi thành tư thế ôm cô vào lòng.

…

Trận quyết đấu của Tuyết Đại ở ngày thứ năm, Thời Sênh không về kịp. Tuyết Phỉ sử dụng thủ đoạn bí mật làm Tuyết Đại bị thương, nhưng cũng không xảy ra chuyện gì lớn.

Đến khi Thời Sênh gặp lại Tuyết Đại thì cô ta đã lại tung tăng nhảy nhót rồi.

“Anh có thể chống đỡ không?” Thời Sênh rất không đồng ý cho Mục Vũ tham gia trận đấu này, nhưng với tính cách của Mục Vũ, nếu cô ngăn cản quá mức sợ sẽ tạo phản ứng ngược.

Mục Vũ gật đầu.

“Lên sàn đấu có thể dùng sử ma, nếu không chịu nổi thì gọi em.” Thời Sênh nhìn quanh bốn phía, đáy lòng thở dài.

Mục Vũ lại gật đầu.

“Mục Vũ đấu với Lư Tùng.”

“Anh lên đây.” Mục Vũ đứng dậy, hắn nghĩ nghĩ lại cúi đầu hôn lên mặt Thời Sênh một cái. “Anh sẽ thắng.”

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Ừ.”

“Chờ một chút.” Thời Sênh giữ lấy hắn.

Cô lấy cái đồng hồ ra, xắn tay áo Mục Vũ lên rồi đeo cho hắn.

Mục Vũ giơ tay nhìn, nước bên trong chậm rãi đong đưa, nước tràn qua cánh hoa vô cùng sống động, “Tín vật đính ước à?”

Thời Sênh lại buông tay áo hắn xuống, nói nhạo một câu: “Anh còn biết là tín vật đính ước cơ à?”

Mục Vũ nhấp môi. “Trên mạng nói thế.”

Thời Sênh bật cười, “Đúng thế, tín vật đính ước, nó sẽ bảo vệ anh.”

Mục Vũ vuốt mặt ngoài đồng hồ theo bản năng, vô cùng mát dịu, hoàn toàn không giống pha lê.”

“Bạn học Mục Vũ đã tới chưa?”

“Ba phút không lên đài coi như chủ động nhận thua, còn một phút đồng hồ, mong Mục Vũ hãy nắm chặt thời gian.”

Thấy Mục Vũ mãi không xuất hiện, người chủ trì bắt đầu gọi lần nữa.

Quần chúng vây xem dưới khán đài vô cùng kích động.

“Không phải Mục Vũ lâm trận bỏ chạy đấy chứ?”

“Tao còn tưởng thằng bỏ đi đó dũng cảm lắm, còn muốn tới xem nó thi đấu một chút…”

“Nó mà lên đài thì dù có thua tao cũng tôn trọng nó. Nhưng giờ chưa lên đã chạy, quả thực mất mặt blablabla…”

Mục Vũ mắt điếc tai ngơ trước những lời thảo luận đó, cười với Thời Sênh một cái, trong phút chốc như hoa nở vạn dặm, vạn vật thế gian không thắng nổi một cái mỉm cười này của hắn.

“Đừng cười.” Thời Sênh trừng mắt với hắn một cái.

Mục Vũ nghiêng đầu: “Xấu lắm à?”

“Đẹp đến mức em muốn nhốt anh lại, không cho cười nữa.”

“Oh.” Mục Vũ thu lại nụ cười, “Anh lên đây.”

Thời Sênh vẫy vẫy tay.

Chờ Mục Vũ đi lên, Thời Sênh mới nhìn về phía Mục gia. Mục Huy và Mục Dạ đều ở đây, mà toàn bộ sân thi đấu bị không ít người của đại gia tộc vây lấy.

Nhiều người như thế, chắc chắn không phải tới xem thi đấu.

Có âm mưu nha!

Chương 1331: Pháp tắc của ác ma (36)

"Aizz.” Có cô vợ chỉ biết đem phiền toái tới cho cô, thế mà còn không được đánh.

Lần này cô thật sự không dám ra tay, với cái dạng kia của Mục Vũ, cô sợ mình mà ra tay thì sẽ đánh người thành thịt nhão mất.

Thời Sênh thừa dịp những người kia tập trung lên trên, đi về mặt sau một chút rồi mới quay lại.

Người giám thị Thời Sênh báo cho Mục Huy: “Đi WC, không làm gì cả.”

“Nhìn chằm chằm cô ta cho ta.”

“Vâng.”

Mục Huy nhìn về phía Thời Sênh, cũng vừa lúc cô nhìn sang bên này, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Mục Huy đột nhiên có cảm giác khủng hoảng vì bị nhìn thấu.

Dường như cô ta đã biết gì đó.

Không đúng…

Nếu cô ta biết thì sao có thể để Mục Vũ lên.

Mục Huy tự cấp cho mình một liều thuốc trợ tim trong lòng, cúi đầu phân phó người bên cạnh, “Báo cho bọn họ, chuẩn bị sẵn sàng.”

“Tộc trưởng, Lư Tùng và những người ở đây vô tội.” Sắc mặt Mục Dạ rất kém.

“Mục Dạ, muốn thành việc lớn thì không được để ý chuyện nhỏ. Nếu không mượn cơ hội này diệt trừ bọn nó thì sẽ để lại hậu hoạn rất lớn, bọn họ chết cũng có ý nghĩa.” Mục Huy giáo dục Mục Dạ.

“Nhưng mà…”

“Mục Dạ!” Sắc mặt Mục Huy trầm xuống, “Đừng quên, cô ta đã làm gì với Mục gia chúng ta, cũng đừng quên cha cháu chết như thế nào?”

Mục Dạ nhìn thiếu niên trên đài, đôi tay siết chặt lại.

“A!”

Dưới đài thi đấu đột nhiên vang lên những tiếng kêu to.

Mục Vũ đã triển khai tinh đồ, tinh đồ màu đen làm cho đám người đó đều hét lên.

Mà đối thủ của Mục Vũ dường như cũng bị biến cố này dọa cho sững ra tại chỗ.

Mọi người đều biết, chỉ khi khế ước với ác ma thì tinh đồ mới có màu đen.

Mục Vũ cũng không muốn thắng, hắn chỉ muốn kết thúc với Mục gia, cho nên sau khi đã triển khai tinh đồ xong, tầm mắt hắn nhìn thẳng về phía Mục gia đang ngồi.

Sắc mặt Mục Huy trầm xuống, “Ra tay!”

Người dưới khán đài cảm giác thấy không khí có vẻ khác thường, muốn chạy ra xung quanh.

Nhưng vừa tới cửa thì đã có một màn sáng dâng lên từ mặt đất, dần tụ lại thành một hình bát úp ngược, bao vây lấy toàn bộ sân thi đấu.

“Sao thế này? Thả chúng tôi ra ngoài!”

“Thả chúng tôi ra ngoài…”

“Đây là gì, mau thả chúng tôi ra ngoài.”

Mọi người bị nhốt ở trong, màn sáng kia như tường đồng vách sắt, dù bọn họ có dùng cách nào cũng không thể phá nổi.

So với sự hỗn loạn của những người này, Thời Sênh vẫn rất bình tĩnh, một người ngồi ở trên khán đài không người, khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm vào đài thi đấu.

Xung quanh đài thi đấu đều có màn sáng vây lấy Mục Vũ và gã Lư Tùng xui xẻo vào trong.

Người của các đại gia tộc đều hiện thân.

“Mục Vũ, Vị Tức, còn không khoanh tay chịu trói.”

Mục Vũ vung tay lên, vô số bộ xương màu đen bắn ra từ tinh đồ màu đen, nhanh chóng đánh về phía màn sáng xung quanh.

“Đừng uổng phí sức lực, lấy năng lực hiện tại của mày thì tuyệt

đối…”

Người đó còn chưa nói xong, bức tường ánh sáng đã bị bộ xương khô đánh thủng một lỗ, “Răng rắc…”

Giây tiếp theo, vô số bộ xương khô đều đánh vào cái khe đó, toàn bộ bức tường ánh sáng đều rách nát.

Chú ngữ ngưng tụ ra đều có hình thái cố định, nhưng những gì Thời Sênh dạy cho Mục Vũ là có thể tùy tiện biến đổi hình thái.

Khắp nơi đều là những hài cốt bay loạn xạ.

“Ngăn bọn nó lại, những người khác hành sự theo kế hoạch.” Mục Huy bình tĩnh chỉ huy.

Mọi người lập tức phân tán, có người lui ra ngoài, có người tiến lên ngăn cản Mục Vũ.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, ném về phía bức tường ánh sáng gần mình nhất.

“Oong!” Thiết kiếm xẹt qua không khí, đâm lên bức tường ánh sáng với khí thế giết nghìn quân.

Răng rắc răng rắc…

Bức tường ánh sáng bị thiết kiếm đâm vỡ, những người bị vây bên trong lập tức chạy ra ngoài khiến cho những người của Mục Huy cũng rối loạn lên.

“Tộc trưởng, không được rồi…”

“Quá coi thường thực lực của cô ta.”

“Thực lực của Mục Vũ không mạnh như thế, sao cô ta lại không bị ảnh hưởng gì chứ?”

“Thanh kiếm đó.” Ánh mắt Mục Huy dừng lại ở thiết kiếm, sắc mặt xanh mét, “Tất cả đều là uy lực của thanh kiếm đó, cô ta căn bản chưa ra tay.”

“Thanh kiếm kia chúng ta cũng không đoạt nổi… Tộc trưởng, chẳng lẽ hôm nay phải uổng phí công phu sao?”

Mục Huy nhìn về phía Vị Tức, “Cô ta còn chưa ra, vẫn còn cơ hội.”

Tâm tình mọi người đều nặng nề, lại quay về vị trí được sắp xếp từ trước.

Một người vừa chạy tới vị trí của mình thì đột nhiên phát hiện ở đó đã có người nên lập tức chất vấn, “Anh là ai?”

“Mục tộc trưởng mời tôi tới hỗ trợ, sao không nói cho cậu à?” Đối phương xoay người lại, một khuôn mặt nho nhã, lịch thiệp, cho người ta cảm giác không có lực tấn công gì, khóe miệng còn nở nụ cười nhẹ.

Người nọ sửng sốt, “Mục tộc trưởng không nói gì với tôi…”

Hắn còn chưa nói xong, sau ót liền đau nhói lên, thân mình ngã xuống, sau lưng hắn là Hội trưởng.

Gã nhìn kẻ đó một cái rồi kéo vào trong lùm cây bên cạnh.

…

Mục Vũ chuyển chỗ đứng từ đài thi đấu xuống dưới, đủ các màu ánh sáng đang bay loạn. Thời Sênh nhảy lên khỏi chỗ ngồi, tới bên cạnh hắn.

Thời Sênh đá văng người chặn đường, “Có điểm không ổn, rời khỏi đây trước.”

Vừa rồi cô không có loại cảm giác kia, nhưng giờ lại có.

Chắc chắn là tên ngu si đần độn Mộ Bạch kia ra tay rồi.

Mục Vũ giải quyết nốt người sau cùng, thu lại tinh đồ, theo chân Thời Sênh chạy ra ngoài.

Bọn họ vừa ra ngoài, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một tinh trận năm cánh rất lớn, gần như bao trọn cả khu vực thi đấu.

Trong không khí cũng hiện lên hư ảnh của tinh trận năm cánh.

Thời Sênh thử đi ra ngoài nhưng dù cô đi thế nào cũng sẽ bị truyền về vị trí chính giữa.

Đám người Mục Huy thấy thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, may mắn là trận pháp đã thành.

“Giờ chỉ cần trận pháp làm thực lực của bọn chúng suy yếu là xong.” Mục Huy cẩn thận nói, “Mọi người đừng vội thả lỏng, nhất định phải cẩn thận đề phòng, không được để bọn chúng ra ngoài.”

“Mục tộc trưởng… Trận pháp không ổn thì phải.”

“Đó là thứ gì?”

Mục Huy nghe được âm thanh liền ngẩng đầu lên nhìn.

Tinh trận vốn tràn ngập màu vàng nhưng lúc này lại bị màu đen xâm chiếm.

Thời Sênh nhìn chằm chằm tinh trận màu đen, khóe miệng nhếch lên, nếu Mục Huy biết mình làm áo cưới cho tên ngu si đần độn Mộ Bạch kia thì không biết có bị tức chết hay không nhỉ?

Thời Sênh nhìn phương phướng màu đen lan tràn tới, ở bên kia ư?

Thời Sênh thu thiết kiếm lại, dưới chân nhẹ động, tinh trận sáu cánh triển khai, ánh sáng màu đen lan tràn tới, vừa tiếp xúc với tinh đồ của cô đã lập tức ảm đạm hẳn.

Nhưng chỉ một giây sau, đám ánh sáng đen đó lại đậm lên.

Toàn bộ tinh trận năm cánh bắt đầu xoay tròn, những màu vàng cuối cùng bị cắn nuốt, cuối cùng chỉ còn lại một chút ở dưới chân Thời Sênh mà thôi.

Không gió tự bay, gió xoáy dần dần lớn lên ở trong tinh trận năm cánh, hình thành lên các cơn lốc nhỏ.

Gió lốc mang theo khí thế sắc bén, nơi nào bị nó thổi qua đều hoàn toàn tan nát.

Đám người Mục Huy đã không thể khống chế tinh trận năm cánh này nữa, chỉ có thể giương mắt đứng nhìn.

Tình huống gì đây?

Bọn họ cực khổ thu thập nhiều vũ khí cao giai như thế, vất vả lắm mới bày được một trận pháp năm cánh, tinh trận năm cánh không thất bại, người cũng bị vây khốn, nhưng mà cmn lại không có quyền không chế là sao?

Cái này không đáng để vui đùa tí nào cả đâu!

Chương 1332: Pháp tắc của ác ma (37)

Thời Sênh nhìn gió lốc lướt qua người mình, rốt cuộc tại sao tên có vấn đề về trí tuệ Mộ Bạch kia lại cho rằng thứ này có thể vây khốn cô chứ?

“Bám chặt vào em.” Thời Sênh duỗi tay giữ Mục Vũ, dặn dò một câu.

Mục Vũ không nói gì, bàn tay hơi dùng sức như đáp lại cô.

Thời Sênh nhìn quỹ đạo của gió lốc, tính toán thời gian, lúc hai cơn lốc lướt qua, cô đột nhiên chạy thẳng về phía trước.

Thiết kiếm mở đường, bổ dọc gió lốc đang xông tới, lúc xuyên qua, thân thể nhưng bị thứ gì đó đè ép, vô cùng khó chịu.

Mục Vũ chỉ cảm thấy hơi không khỏe một chút là đồng hồ trên tay hắn nóng lên, sau đó tất cả cảm giác không thoải mái kia đều biến mất.

Thời Sênh dắt hắn chạy qua năm cơn gió lốc như thế, đến khi dừng lại thì đã dừng ở bên ngoài sân thi đấu.

Đám người Mục Huy đứng ngay trước mặt, sắc mặt ai nấy đều khó coi nhìn họ.

“Em phải đi giải quyết một tên, anh tự chơi nhé, cẩn thận tí.” Thời Sênh buông Mục Vũ ra.

Mục Vũ quét mắt nhìn Mục Huy, “Ừ.”

Thời Sênh chạy về một phía, Mục Vũ chắn ở giữa đường, những tên muốn đuổi theo đều bị ép phải dừng lại.

“Mục Vũ, sao mày lại trợ Trụ vi ngược*?”

** Trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo, cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy “trợ Trụ vi ngược”.*

Trong đồng tử xanh thẳm của Mục Vũ hiện lên một tia tối tăm, hắn trực tiếp ra tay mà không nói lời nào.

Ánh sáng thoáng hiện, vô số bộ xương điên cuồng hình thành.

…

Thời Sênh vòng qua chỗ ngoặt sau sân thi đấu, chạy về một nơi hẻo lánh ở phía sau.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Đến khi cô chạy qua một khúc ngoặt nữa thì cảnh tượng phía trước làm cô sửng sốt.

Đó là một tinh trận năm cánh dùng huyết vẽ ra, ở giữa tinh trận, Tuyết Đại nằm đó với sắc mặt tái nhợt, máu tươi từ trên cổ tay cô ta đang chảy ra.

Mà ở bên cạnh Tuyết Đại, Hội trưởng lạnh lùng đứng nhìn, trên tay vẫn còn cầm một con dao nhỏ dính đầy máu.

“Vị Tức tiểu thư, cô đã tới rồi.” Hội trưởng quay đầu nhìn sang, khóe miệng thong thả nhếch lên, bụi cây ở phía sau bị gió làm cho lắc lư, thời gian như ngừng lại.

“Mộ Bạch đâu?”

Hội trưởng móc ra một chiếc khăn tay, lau sạch máu trên con dao, “Vị Tức tiểu thư, Mộ tiên sinh nói, chuyện nhỏ này còn chưa đủ ngài ấy phải lên sân khấu.”

“Chém gió.” Thời Sênh đảo mắt nhìn qua Tuyết Đại, “Hắn không dám gặp tôi thì đúng hơn nên mới bảo anh thò đầu ra làm vật hy sinh.”

Hội trưởng như không nghe thấy những lời đó, “Vị Tức tiểu thư, cô có biết con người trước khi chết sẽ cảm thấy tuyệt vọng nhất lúc nào không?”

Thời Sênh lạnh nhạt đáp: “Không có tuyệt vọng nhất, chỉ có càng tuyệt vọng hơn.”

Câu trả lời của Thời Sênh không giống như trong dự đoán của Hội trưởng nên hắn hơi dừng một chút rồi mới mỉm cười nói tiếp: “Vị Tức tiểu thư hình như đang rất tâm đắc.”

“Vị Tức…” Tuyết Đại quay đầu lại, nhìn cô với vẻ mặt tái nhợt, “Nguy hiểm… Chạy mau…”

Hội trưởng cúi đầu nhìn cô ta một cái, con dao nhỏ trong tay đột nhiên đâm thẳng xuống ngực Tuyết Đại.

Con dao sắc như thế mà đâm trúng thì kiểu gì cũng chết.

Giây phút đó, Tuyết Đại như ngừng thở. Cô ta không ngờ mình không chết trong sự tính toán của mẹ kế và người chị kia mà lại chết một cách không rõ ràng như thế này.

Đúng thế, không thể nào hiểu được.

Phập...

Con dao nhỏ bị gió gạt đi nên hạ trật vị trí, đâm xuống cánh tay Tuyết Đại, vạch ra một đường máu trên tay cô ta. Máu tươi từ vết thương chảy ra thấm vào bùn đất dưới thân.

Trong nháy mắt, ánh sáng mạnh bao phủ ánh mắt cô ta. Cô ta chẳng nhìn rõ cái gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió gào thét.

Âm thanh như thế vang lên rất lâu.

Đến khi ánh sáng dịu lại, Tuyết Đại cảm thấy lực lượng trói buộc mình đã biết mất, hai mắt cô ta cay xè, nước mắt chảy ra giàn giụa.

Cảnh tượng bốn phía như đã trải qua bão Đài Loan cấp 12 vậy, nhánh cây bị gãy tơi tả, nhà cửa đổ sập xuống, mặt đất nứt nẻ.

Tuyết Đại chống người ngồi dậy, trận pháp dưới thân cô ta đã bị phá hỏng, mà ở cách đó không xa, Hội trường đổ gục xuống, không rõ sống chết.

“Vị Tức…” Tuyết Đại bò lên, chạy tới bên cạnh Hội trưởng, ngã rất nhiều lần mới tới được bên cạnh Thời Sênh.

“Vị Tức… Vị Tức, cô không sao chứ?”

Tuyết Đại nâng người lên, Thời Sênh nhắm chặt mắt, hơi thở mỏng

manh như thể có thể tắt bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Tuyết Đại trắng bệch, cánh môi run nhẹ, giọng mang theo vài phần nức nở, “Vị Tức, cô đừng chết mà, cô đừng có chết mà, tôi đưa cô đi tìm Mục Vũ.”

Cô ta bò dậy từ mặt đất, đỡ Thời Sênh lên, trên tay vẫn đang chảy máu, máu từ cánh tay cô ta nhỏ xuống đất nhìn cực kỳ kinh khủng.

Cô ta không quan tâm tới máu trên tay mình, đỡ Thời Sênh đi về phía trước.

“Cô bé, đưa người cho tôi.” Giọng nói hiền hòa vang lên từ đằng sau, giọng nói rõ ràng rất lễ phép nhưng Tuyết Đại lại thấy lạnh cả người, đầu óc lập tức trống rỗng.

Là gã đàn ông đó.

Thân thể của Tuyết Đại mềm oặt rồi ngã xuống đất. Bên hông đột nhiên được đỡ lấy, cô ta chỉ thấy trời đất quay cuồng, sau đó có người ôm lấy cô ta.

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Tuyết Đại: “Mộ Bạch, đã lâu không gặp.”

“Cô ăn gian.” Âm thanh vừa rồi còn rất ưu nhã giờ lại chuyển sang nghiến răng nghiến lợi.

“Binh bất yếm trá*.”

**Binh bất yếm trá:Khi chiến tranh, đánh nhau thì không loại bỏ mưu kế lừa dối.*

Mộ Bạch đau như thiến, “Trước kia cô không thế, cô đã thay đổi.”

Ả phụ nữ vốn chưa từng đi theo kịch bản giờ lại học được chơi ăn gian, trò này còn chơi thế nào chứ?

Vừa rồi hắn còn rất đắc ý mà!

Bình tĩnh một chút, không thể kích động, là thân sĩ thì phải duy trì sự ưu nhã.

Ưu nhã…

Ưu nhã cái rắm ấy! Đến nụ cười cũng sắp không giữ được rồi.

A a a, ta muốn chơi lại!

Thời Sênh nhếch môi, “Trước kia anh cũng không lén lút như thế.”

Mộ Bạch hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng ổn định lại tâm tình sắp nổ tung, “Tôi là người biết tiến bộ.”

Thời Sênh cúi đầu băng bó tay cho Tuyết Đại, giọng không nhẹ cũng không nặng, “Tôi cũng là người biết tiến bộ.”

“Tiến bộ của cô là ăn gian? Cái này không phù hợp với giải thiết về con người cô!” Mộ Bạch giận.

“Mộ Bạch, anh cũng không hiểu tôi đâu.” Thời Sênh buông tay Tuyết Đại ra, để cô ta dựa vào mình rồi ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng đối diện, “Tôi đã làm rất nhiều chuyện anh không bao giờ tưởng tượng được. Tôi không thích đánh lừa vì thấy nó phiền toái chứ không phải không biết.”

Mộ Bạch cắn răng, “Cũng đúng, nếu không sao cô có thể ngồi lên vị trí kia được. Lần này tôi thua, đáng lẽ tôi nên xác định cô tắt thở rồi hãy ra, nhưng mà cô yên tâm, lần sau tôi nhất định sẽ xác định xem cô đã chết thật hay chưa rồi mới xuất hiện.”

Mộ Bạch nhanh chóng móc ra con dao dùng để tự sát, không hề do dự đặt lên cổ mình, “Còn có lễ vật nhỏ, hy vọng cô thích.”

Không giết được cô thì hắn cũng phải làm cô ghê tởm mà chết.

Tức chết hắn rồi!

Từ từ… Chẳng lẽ vì sâu trong nội tâm hắn biết mình đấu không lại cô nên mới chuẩn bị lễ vật nhỏ kia sao?

Mộ Bạch đột nhiên thấy ghét bản thân mình, sao hắn lại có ý tưởng đáng sợ như thế chứ.

Lần sau!

Lần sau nhất định sẽ sống tới kết thúc.

Tay hắn dùng sức, thân thể lập tức ngã ra.

Nửa mặt của hắn đột nhiên xuất hiện sự thay đổi, làn da chuyển sang màu xanh xám, vô cùng dữ tợn, thân thể cũng bắt đầu phình lên…

Ngay say đó, Thời Sênh ôm Tuyết Đại bật lùi về sau.

“Đùng!”

Chương 1333: Pháp tắc của ác ma (38)

Mộ Bạch nổ tung làm cho trường học cũng tan nát.

Thời Sênh không biết hắn làm thế nào, nhưng vụ nổ kia quả thực có uy lực rất mạnh.

Chẳng những trường học bị phá nát mà ở mấy nơi khác trong thành phố cũng xảy ra nổ mạnh. Cái này cũng chưa tính là gì. Đáng xấu hổ nhất là Mộ Bạch còn để lại đại danh của cô ở hiện trường.

Mộ Bạch quả thực đã phát huy mấy chữ “giết không chết ngươi thì ghê tởm chết ngươi” đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Vụ nổ vừa xảy ra chưa tới năm phút đồng hồ thì đã bị tung hết lên mạng.

Hiện tại, người trong thành phố đều biết đây là chuyện do cô làm.

Thời Sênh lấy máy tính bảng ra, điểm tới giao diện thanh loading trước đây.

Tiến độ đã đạt 88%

Còn 12% nữa thôi.

Thời Sênh thu lại máy tính bảng, cúi đầu nhìn Tuyết Đại, “Cô không sao chứ?”

Thân thể Tuyết Đại mềm nhũn, nghe được giọng của Thời Sênh mới hoàn hồn, quay người ôm chặt lấy cổ cô: “Tôi tưởng cô đã chết rồi.”

Thời Sênh giơ tay vỗ vỗ đầu cô ta.

Tuyết Đại khóc tới rối tinh rối mù, lần này cô ta bị dọa thật sự.

Một hồi lâu cô ta mới bình tĩnh lại.

“Có thể đi được không?” Thời Sênh hỏi.

Tuyết Đại vẫn đang treo trên người cô, lắc đầu: “Không có sức lực.”

Thời Sênh thở dài, bế cô ta lên, “Tôi sẽ đưa cô tới nơi an toàn.”

Tuyết Đại ngửa đầu nhìn cô, “Thế còn cô?”

“Đi theo tôi không an toàn, tôi phải đi tìm Mục Vũ.”

“… Vậy cô cẩn thận một chút.”

Thời Sênh nhìn cô ta rồi tìm một nơi an toàn, gọi điện thoại cho bệnh viện rồi mới quay đi tìm Mục Vũ.

Tràng nổ mạnh xảy ra quá nhanh nên người của Mục gia cũng bị ảnh hưởng, chỉ có Mục Vũ là không xảy ra chuyện gì.

Lúc sức nổ mạnh quét tới, bọn họ nhìn thấy trên người Mục Vũ tản ra ánh sáng màu trắng cực kỳ rõ ràng.

Thiếu niên tinh xảo tuyệt luân, tóc bạc tung bay, ánh lửa nhảy lên trong đôi mắt xanh thẳm của hắn. Hắn giống như tinh linh không nhiễm bụi trần, đẹp tới chấn động, đẹp một cách không chân thực.

Thời Sênh tìm thấy Mục Vũ thì kiểm tra trên dưới một lần.

“Anh không sao.” Mục Vũ tùy ý để cô săm soi trên người mình, tầm mắt hắn vẫn đang dừng trên chiếc đồng hồ.

“Bọn họ làm sao đây?” Thời Sênh hất cằm về phía đám người Mục Huy.

Mục Vũ nhìn theo, giọng cao lên, “Từ nay về sau, tôi không có liên quan gì tới các người.”

Mục Huy: “…”

Mục Vũ xoay người, “Chúng ta đi thôi.”

Thời Sênh nhấp môi, có hơi không muốn, cô muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn hơn.

Nhưng trong mắt Mục Vũ lộ ra một tia yếu đuối và cầu khẩn, “Vị Tức…”

“Nếu bọn họ còn dám đánh chủ ý lên anh thì em sẽ tuyệt đối không thủ hạ lưu tình.”

Mục Vũ im lặng mấy giây, “Lúc đó, anh sẽ tự mình ra tay.”

…

Trường học đã bị nổ cho tan nát nên cuộc thi đấu cũng không thể tiếp tục được nữa.

Thời Sênh không dám đưa Mục Vũ về phố Thiên Đường nên bảo

Giảo Đồng tìm một nơi hẻo lánh khác rồi cô tự mình quay về lấy đồ cho Mục Vũ.

Mục Vũ cũng chẳng có bao nhiêu đồ, Thời Sênh mang những thứ hắn hay dùng đi.

Cô nhìn quanh trong phòng một vòng, cuối cùng dừng lại ở cái gối. Cô bước qua, khom lưng lấy miếng Ngọc Quyết Nhiên ra.

Nghĩ nghĩ rồi nhét nó vào trong túi.

Xác định đã dọn xong hết đồ rồi cô mới xuống lầu.

Cầu thang cũ kỹ, vôi trên các bức tường đã tróc ra để lộ từng mảng xi măng, trên đó còn bị vẽ những nét nguệch ngoạc, lung tung.

Thời Sênh đi vài bước liền dừng lại.

Ở cuối cầu thang có một người đang dựa vào, là phụ nữ.

Người phụ nữ bước lên vài bước để lộ ra gương mặt của mình, “Vị Tức, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Trong quán café, Thời Sênh ngồi đối mặt với dì Tâm.

Lúc này, dì Tâm mang theo khí thế mạnh mẽ và sắc bén, không hề giống với một vị trưởng bối hiền hòa, dễ gần như trước.

Dì Tâm đưa một văn bản ra trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh đảo mắt nhìn qua, có mấy chữ đập vào mắt.

Phép tắc của Ác ma

Pháp tắc của Liên minh Tịnh ma

Cấm Ma Lục

Vị Tức

Dì Tâm mở miệng, giọng không nhanh không chậm, “Vị Tức, ác ma cấp SS, bị phong ấn trong Cấm Ma Lục 600 năm, hai năm trước phá phong ấn ra ngoài, ký kết khế ước với nhân loại, cấp bậc nguy hiểm màu đỏ.”

Thời Sênh tùy ý lập chồng tư liệu, “Hai năm trước các vị đã biết Mục Vũ khế ước với ác ma, tại sao giờ mới tới tìm tôi?”

“Cô là ác ma Vương giả.” Dì Tâm cẩn thận đáp. “Chúng tôi không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào, chỉ có thể giám thị trước.”

Dì Tâm quan sát sắc mặt của Thời Sênh, phát hiện cô không biểu hiện ra cảm xúc gì mới tiếp tục nói. “Căn cứ theo quan sát của chúng tôi, cô cũng không hề lạm sát người vô tội, nhưng vì không xác định được tính nguy hiểm của cô nên chúng tôi quyết định tiếp tục quan sát.”

“Vậy giờ tìm tôi làm gì?”

Dì tâm click mở máy tính bảng trên bàn rồi đưa cho cô.

Bên trên là mấy video hiện trường nổ mạnh, trên đó nhìn thấy tên cô... Vị Tức đã tới đây dạo chơi.

Lúc trước Thời Sênh đã thấy được, nhưng trong video kia chỉ có tên không, không chụp được toàn bộ các chữ.

“Mẹ, thằng đần Mộ Bạch lại dám dùng khẩu hiệu tuyên truyền rác rưởi như thế.”

Dì Tâm đột nhiên nghe Thời Sênh mắng chửi người thì lập tức bắt lấy, “Mộ Bạch?”

Thời Sênh đẩy máy tính bảng ra, “Tôi nói đó là người gây ra chuyện này dì có tin không?”

Dì Tâm nhíu mày, không nói tin cũng không nói không tin mà tiếp tục nói: “Ác ma trong Cấm Ma Lục đều tự nguyện bị phong ấn, lúc trước còn có cả điều ước ký kết với Liên minh Tịnh ma của chúng tôi. Cô bị triệu hồi ra không hề xuất phát từ ý muốn của bản thân cô…”

Thời Sênh ngắt lời dì Tâm: “Đợi đã, cô nói là tự nguyện bị phong ấn sao?”

Tư tưởng của nguyên chủ nghĩ thế nào cũng không thấy giống ác ma tự nguyện để bị phong ấn.

“Đúng thế, ác ma trong Cấm Ma Lục đại đa số ở cấp S, cấp bậc SS không có nhiều, nhưng cũng không ít. Tới cấp bậc này của bọn họ thì không thể tiếp tục thăng cấp nữa nên nếu không bị phong ấn, lại không thể thăng cấp thì sẽ chết.”

Thời Sênh: “…”

Thì ra còn có phương pháp này để tránh bị chết, đúng là có thêm kiến thức nha!

Dì Tâm tiếp tục nói: “Cô bị triệu hồi ra không xuất phát từ ý muốn của bản thân, đây là sơ sẩy của Liên minh Tịnh ma chúng tôi. Nhưng cô

tạo ra quy mô nổ lớn như thế đã tạo ra vô số thương vong, cái này trái với điều ước. Cho nên chúng tôi dựa theo điều ước ký kết lúc trước với cô mà sẽ tiến hành phong ấn cô lần nữa, phong ấn vĩnh viễn."

Thời Sênh buồn cười nhìn dì Tâm: "Dì dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ cứ thế cho các người phong ấn mình lại?"

"Mục Vũ." Dì Tâm cũng cười theo, nói như đã định liệu từ trước, "Chỉ khi cô bị phong ấn, thằng bé mới không chết."

Cô gái này rất để tâm tới Mục Vũ.

Bọn họ đã nhận ra điều này.

Hiện giờ, Mục Vũ chính là lợi thế của bọn họ.

Thời Sênh cười lạnh: "Thế thôi ư?"

Trong mắt cô hoàn toàn chỉ có vẻ lạnh lẽo, không hề có nửa điểm dao động nào khác. Trong lòng dì Tâm đột nhiên thấy lo lắng, vội vàng lấy lại bình tĩnh, "Không có cách nào giải được hiến tế linh hồn, thằng bé sẽ càng lúc càng yếu đi, cô muốn nhìn nó chết sao?"

Thời Sênh đứng lên, mặt mày kiêu ngạo: "Các người muốn động vào chuyện của tôi là chuyện không thể nào. Không ai có quyền quyết định thay tôi. Nếu Liên minh Tịnh ma của các người dám làm xằng làm bậy, tôi sẽ xóa sổ luôn nó đấy."

Cô rời khỏi chỗ ngồi, quay đầu lại cười, "Tôi không ngại làm thiên hạ đại loạn đâu."

Chương 1334: Pháp tắc của ác ma (39)

Thời Sênh lại quay người, chống tay xuống bàn, cúi đầu nhìn dì Tâm: “Hình như Cấm Ma Lục không ở trong tay các người đúng không?”

Sắc mặt dì Tâm lập tức thay đổi.

Thời Sênh tặc lưỡi, “Đến Cấm Ma Lục cũng không có trong tay, rốt cuộc các người lấy đâu ra dũng khí tới đàm phán với tôi thế hả? Tìm đủ lợi thế rồi hãy tới nói chuyện với tôi nhé.”

Thời Sênh đứng thẳng dậy rồi rời khỏi quán café.

Dì Tâm vội vàng đứng lên, hơi thất thố, “Vị Tức, cô thật sự không quan tâm tới Mục Vũ ư?”

Thời Sênh hơi dừng lại, một hồi lâu mới nói: “Hắn sống tôi sống, hắn chết tôi chết.”

…

Vụ nổ ồn ào vô cùng, nhưng vì không tìm thấy chính chủ Vị Tức nên bọn họ cũng chẳng có cách nào. Dưới sự cố ý khống chế của Liên minh Tịnh ma, mọi chuyện dần dần lắng xuống.

“Vị Tức, thật sự không phải do cô làm đấy chứ?” Tuyết Đại tắt tivi, bò lên trên giường bệnh, nhìn người ngồi ở một bên.

Thời Sênh trợn mắt: “Còn lâu tôi mới viết ra cái loại tuyên ngôn rác

rưởi đó.”

Tuyết Đại đảo tròng mắt, “Câu Vị Tức đã tới đây dạo chơi ấy á? Ha ha ha ha, tôi cũng cảm thấy rất buồn cười.”

Cô ta cười vài tiếng rồi lại dừng lại, nói tiếp, “Là… là cái gã hôm đó làm sao?”

Thời Sênh liếc cô ta: “Sao cô lại bị hắn bắt vậy?”

Theo lý thuyết, nữ chính có vòng sáng bảo vệ, không thể bị tên ngu si đần độn Mộ Bạch kia bắt được mới đúng chứ.

Tuyết Đại lập tức giận dữ: “Là Tuyết Phỉ và Na Na, bọn nó cãi nhau, tôi vô tình nhìn thấy nên bọn nó lại bắt tay đối phó với tôi. Tên kia đột nhiên xuất hiện nên tôi bị bắt được.”

Thời Sênh: “…”

Nữ phụ quả nhiên không thể ở chung hòa bình với nữ chính được.

“Thật không ngờ Hội trưởng lại đáng sợ như thế.” Tuyết Đại rụt cổ lại, hiện tại cô ta vẫn còn nhớ rõ biểu tình của Hội trưởng lúc cắt cổ tay cô ta.

Hội trưởng vẫn luôn rất đáng sợ, đó là một tên biến thái.

Thời Sênh nói sang chuyện khác, “Cô có chuyện gì đặc biệt muốn hoàn thành không?”

“Hả?”

“Chuyện lần này là vì tôi mà xảy ra, cô chỉ bị liên lụy, cho cô một cơ

hội nói ra yêu cầu của mình.”

Con ngươi của Tuyết Đại sáng lên, “Cái gì cũng được sao?”

Thời Sênh bổ sung một câu: “Ngoại trừ Mục Vũ.”

Tuyết Đại: “…” Còn lâu cô ta mới cần Mục Vũ ấy, quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn Hội trưởng nữa.

“Để tôi nghĩ đã.” Tuyết Đại chống cằm, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được, “Có thể để lại chứ?”

“Được, có thể.”

Thời Sênh bận nên bảo Giảo Đồng ở lại trông Tuyết Đại.

Những ngày này, Giảo Đồng luôn ở bệnh viện chăm sóc cho cô ta, nói là chăm sóc nhưng thực ra là chơi trò tàng hình trong phòng.

Thỉnh thoảng Tuyết Đại buồn chán sẽ trêu chọc hắn, còn cảm thấy trêu tới rất vui nữa.

***

Thời Sênh về tới nhà mới thì phát hiện trong phòng có dấu vết người lạ, cô nhíu mày, “Mục Vũ?”

“Hả?” Mục Vũ thò đầu ra từ trong phòng tắm, đầu hắn ướt dầm dề, tóc bạc dán vào gò má, nước chảy tòng tòng xuống xương quai xanh, phía dưới bị cửa phòng tắm ngăn lại. Cánh môi hắn nhếch lên. “Em về rồi đấy à?”

“Ai tới đây thế?”

“Dì Tâm.”

Thời Sênh nhíu mày, “Dì ấy nói gì với anh?”

“Không nói gì cả, chỉ tới thăm anh thôi.”

Thời Sênh xoay người đi vào phòng ngủ, lục tìm cặp sách của hắn, quyển sách từ trong rơi ra.

Mục Vũ vẫn luôn mang theo quyển sách này bên người, có lẽ dì Tâm không ngờ nó lại ở trong cặp sách của hắn.

Thời Sênh cầm quyển sách ra ngoài, Mục Vũ đã mặc xong quần áo và đi ra, cầm khăn lông lau tóc. Đầu tóc lộn xộn gắn với gương mặt tinh xảo như búp bê làm cho người ta cảm thấy rất đẹp.

Thời Sênh áp ý niệm phạm tội xuống, “Sau này đừng qua lại với dì ta nữa.”

“Tại sao?”

Thời Sênh liếc hắn một cái, nói thẳng: “Dì ta là người của Liên minh Tịnh ma, muốn phong ấn em.”

Con ngươi Mục Vũ co rút lại, cánh tay đang lau tóc cũng dừng hình.

Hắn đứng im mấy giây, khăn lông tuột khỏi tay, hắn đi về phía Thời Sênh, kéo cô vào lòng mình, “Không ai có thể mang em rời khỏi anh.”

Thời Sênh cười ôm lại hắn, cuối cùng cũng thu phục được rồi.

Hai người không hiểu sao lại hôn nhau, rồi cũng không hiểu sao lại

lăn tới trên giường, nhưng tới lúc một chân đã bước qua cửa thì Mục Vũ lại đột nhiên lùi bước.

Hắn cuộn người lại ôm lấy mình, sắc mặt kinh hoàng, sợ sệt làm Thời Sênh rất đau lòng.

“Không làm nữa, đừng sợ.” Thời Sênh ôm lấy Mục Vũ.

“Thật xin lỗi…” Giọng Mục Vũ run rẩy, “Cho anh… Cho anh thêm một chút thời gian nữa.”

“Ừ.”

Hơi thở của Mục Vũ dần ổn định trở lại, Thời Sênh ngồi nghịch quyển sách kia.

“Em muốn mở quyển sách này ra sao?” Mục Vũ nhỏ giọng hỏi.

“Anh có thể mở ra?” Lúc trước cô muốn thử để quyển sách này nhận chủ, nhưng đây là sách phong ấn ác ma, không thể nhận chủ.

Mục Vũ gật đầu, hắn cầm lấy quyển sách, tiện tay lật mở một cái.

Thời Sênh muốn thử lật lại không được, chỉ Mục Vũ mới làm được.

“Trong này là danh sách các ác ma.” Mục Vũ vừa lật vừa nói. “Em được anh gọi từ… à, Vị Tức là được anh triệu hồi từ đây ra, tờ giấy có hình ảnh cô ấy liền biến thành chỗ trống.”

Mục Vũ lật tới gần cuối cùng, chỉ vào một tờ giấy trống không.

Thời Sênh bảo hắn tiếp tục lật, sau đó toàn là cấp bậc SS, dựa theo thứ tự thì càng về sau sẽ có thực lực càng mạnh.

Trong Cấm Ma Lục, ngoại trừ trang này còn một trang khác bị trống, cách cô một con ác ma.

“Sao ở đây lại trống?”

Mục Vũ nhìn cô, “Không biết, lúc anh có được nó thì chỗ này đã trống rồi.”

“Anh lấy sách này ở đâu?”

Mục Vũ chớp mắt mấy cái, “Giống miếng ngọc kia, từ lúc anh nhớ được mọi chuyện thì đã ở bên cạnh anh rồi.”

Thời Sênh: “…”

Vậy nam chính đổi quyển sách kia rốt cuộc là như thế nào?

Nhị Cẩu Tử, có phải mi lại thêm loạn tình tiết không?”

Chắc chắn là mi làm!

[…] Bản Hệ thống không gánh được tội này.

Bối cảnh này đều do thế giới tự bổ sung hoàn chỉnh, liên quan gì tới nó chứ? Hơn nữa, Mục Vũ vẫn là nguyên nam chính, bối cảnh phức tạp một chút cũng chẳng phải vấn đề gì to tát cả.

Ký chủ, cô đừng có loạn áp tội danh nha!

Thời Sênh nghĩ một lát rồi chẳng thèm nghĩ nữa, ném sách qua một bên, “Ngủ ngủ.”

Âm mưu quỷ kế gì thì trước nắm đấm cũng chỉ là hổ giấy mà thôi.

Sau đó một thời gian, Thời Sênh lại khôi phục trạng thái ban ngày không thấy người, buổi tối mới bò về nhà trong tình trạng cạn kiệt sức lực.

Người của Liên minh Tịnh ma vẫn còn tới tìm cô gây phiền toái. Thời Sênh không chịu nổi nên cứ nhìn thấy họ là đánh.

Về sau không chỉ là người của Liên minh Tịnh ma nữa mà còn có các đại gia tộc cùng chủ nhân mấy chỗ bị nổ kia nữa.

Tóm lại, cuộc của sống Thời Sênh luôn tràn ngập tính khiêu chiến.

Không chừng vừa qua lối rẽ cũng có thể gặp người tới trả thù.

Lúc này, cuối cùng Thời Sênh cũng cảm nhận được ác ý của Mộ Bạch.

Bọn họ cùng nhau tới thì cũng thôi đi, giết một lần là xong, nhưng mà mẹ nó, đám người này chia nhau ra mà tới, không kéo bè kéo cánh, chẳng phân biệt thời gian.

Đi dạo phố với Mục Vũ thôi mà cũng phải diễn phim tình cảm mãnh liệt và tốc độ.

Những người này không đánh lại cô nhưng lúc nào cũng lao lên chịu chết, hết đợt nọ tới đợt kia, không ngừng nghỉ một chút nào.

Thời Sênh ném thiết kiếm dính đầy máu rồi quay trở về bên cạnh Mục Vũ.

Mục Vũ dựa vào tường, nghiêng đầu nhìn cô, “Chúng ta rời khỏi nơi

này đi.”

“Thời gian cuối cùng này anh chỉ muốn ở bên một mình em.” Không có những người phiền chán kia, không có ồn ào náo động, chỉ có cô.

“Chờ thêm chút được không?”

“Tại sao?”

“Anh thật sự muốn biết?”

“Ừ.”

Trạng thái gần đây của cô làm Mục Vũ rất lo lắng. Hắn sợ cô làm gì đó ở sau lưng mà hắn không biết.

“Mai em đưa anh đi.”

“Vị Tức, Tiểu Vũ.”

Thời Sênh quay đầu, nhìn thấy dì Tâm và ba người đàn ông khác đứng ở cuối ngõ nhỏ.

Thời Sênh bực bội vò đầu, “Các người vẫn chưa dây dưa xong sao?”

Chương 1335: Pháp tắc của ác ma (40)

Dì Tâm nói có chuyện muốn nói với Mục Vũ, trước khi Thời Sênh từ chối thì lại nói rằng cô cũng có thể nghe.

Thái độ của Liên minh Tịnh ma vẫn luôn rất ba phải, tuy rằng luôn quấn lấy Thời Sênh nhưng bọn họ chưa từng chủ động ra tay, thái độ đối đãi với Mục Vũ cũng khá quỷ dị.

Đặc biệt là dì Tâm, dù đã trở mặt với Thời Sênh nhưng thái độ với Mục Vũ lại vẫn như một trưởng bối vậy.

Sự quan tâm này xuất phát từ trong lòng chứ không phải giả vờ.

“Về thân thế của Mục Vũ.” Dì Tâm thấy Thời Sênh vẫn chưa chịu nhả ra nên không thể không tung cành ô liu này ra.

Thời Sênh nhướng mày.

“Tiểu Vũ, cháu không muốn biết tại sao mình lại đặc biệt như thế ư?” Dì Tâm nhìn Mục Vũ.

“Không muốn.” Mục Vũ nắm chặt tay Thời Sênh, “Chuyện của các dì đừng có lôi cháu vào.”

Giờ hắn chẳng muốn cái gì, chỉ muốn ở bên người của mình mà thôi.

Thái độ của Mục Vũ rất bướng bỉnh, dì Tâm nói gì hắn cũng không chịu nghe.

Thời Sênh nhún vai với dì Tâm, cái này đừng trách tôi nha, là tự hắn không nghe đó.

Dì Tâm vô cùng bất đắc dĩ nhìn Thời Sênh và Mục Vũ rời đi.

…

Tại một vùng hoang vu ở ngoại thành, Thời Sênh dắt Mục Vũ đi lên núi.

Tới đỉnh núi, Mục Vũ nhìn thấy một trận pháp khổng lồ được bày bằng đá, nhìn không giống tinh trận năm cánh chút nào.

Nhưng lại có chấn động tương tự.

Hắn sửng sốt một chút, “Đây là…”

“Trận pháp nghịch chuyển.” Cô tìm rất lâu mới tìm được nơi này có thể sử dụng được, “Em muốn nghịch chuyển khế ước của chúng ta, có lẽ như thế hiến tế linh hồn sẽ ngưng hẳn.”

[…] Ký chủ, đây là suy nghĩ của cô, căn bản chẳng có tư liệu nào chứng minh cả, cô không sợ cuối cùng thành giỏ tre múc nước, công dã tràng sao?

Dù sao cũng chết, chết thế nào thì cũng vậy thôi.

[…] Tôi cạn lời rồi.

Mục Vũ siết chặt nắm tay: “Em… sẽ thế nào?”

Giọng Thời Sênh xa xăm, “Thành công thì trở thành chủ nhân của

anh. Thất bại, chúng ta đều phải chết. Thế nên anh đã chuẩn bị tốt để chết cùng em chưa?”

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, Mục Vũ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

Từng tiếng, vô cùng rõ ràng.

“Ừ.”

Hắn tình nguyện cùng sống cùng chết với cô.

Thời Sênh híp mắt cười, “Còn phải chờ thêm đã, em vẫn chưa làm xong.”

Sau này Mục Vũ mới biết tại sao ngày nào cô cũng mệt như thế, trận pháp này chẳng những phải bày mà còn phải khắc họa trận pháp, dưới mỗi cục đá không chỉ có một trận pháp mà là hàng trăm, hàng ngàn cái.

Chủ yếu là vì thế giới này không có linh khí, nếu không Thời Sênh cũng không cần phải khắc nhiều trận pháp như thế làm gì.

Bày trận pháp xong, Thời Sênh cũng không vội vã tiến hành ngay mà đưa Mục Vũ về nhà.

Cô cũng không chắc chắn có thể thành công được không, di nguyện của nguyên chủ cô cũng chưa hoàn thành.

Hơn nữa, cô muốn ở bên Mục Vũ thêm một thời gian nữa, ít nhất phải ngủ được với hắn đã.

Lỡ như mà chết, phải tới thế giới sau mới được ngủ cùng đấy.

Về tới nhà, Tuyết Đại và Giảo Đồng đều đã tới.

“Hai người đi đâu thế?” Tuyết Đại quan sát hai người từ trên xuống dưới, “Giảo Đồng nói mấy ngày rồi hai người chưa về nhà? Đi hưởng tuần trăng mật à?”

“Có việc gì?”

Tuyết Đại sờ sờ cánh mũi, nhìn Mục Vũ đi vào phòng ngủ, lúc này mới hỏi: “Gần đây cô vẫn ổn chứ?”

“Những người đó không đủ trình.”

Tuyết Đại dựng ngón tay cái, “Khí phách.”

“Sao cô không giải thích hả?” Tuyết Đại rất không hiểu nổi, chuyện vụ nổ không liên quan gì tới cô ấy, nhưng cô ấy lại chẳng giải thích, để mặc những người đó hiểu lầm mình.

Thời Sênh cười như không nhìn Tuyết Đại: “Giải thích thì sao tôi còn tìm được cớ xưng bá thế giới chứ?”

“Hả?” Xưng bá thế giới? Cô ta không nghe lầm chứ?

Thời gian sau đó, Tuyết Đại mới biết Thời Sênh nói câu kia không phải nói chơi, trong nhà bắt đầu xuất hiện những người kỳ quái.

Lúc Tuyết Đại phát hiện ra sự khác thường là do Giảo Đồng lỡ mồm.

Khi ấy, cô ta mới biết những người này căn bản không phải loài người mà là ác ma, bao gồm cả Thời Sênh và Giảo Đồng cũng đều là ác ma.

Lúc trước ở cuộc so tài, Tuyết Đại bị bắt nên không biết chuyện gì đã xảy ra, sau đó lại nằm viện, tin tức cô ta nghe được đều là Thời Sênh làm nổ trường học và nhiều khu vực khác.

Cũng có người nói ra chuyện Vị Tức là ác ma, nhưng Tuyết Đại lại nghĩ đó là do người ta tung tin vịt.

Giờ chính tai nghe thấy, Tuyết Đại không thể không thừa nhận, Thời Sênh quả thực là ác ma.

Đối với sự hiểu biết mới này, phản ứng của Tuyết Đại nằm ngoài dự kiến của Thời Sênh.

Cô ta lại yêu cầu Thời Sênh biến thân cho cô ta xem.

“Tôi nghe nói ác ma vương giả có sừng, cô có không?” Tuyết Đại đi vòng quanh Thời Sênh, “Vị Tức, cô biến thân cho tôi xem đi.”

“Không có.” Ác ma vương giả làm gì có sừng, có phải ác ma dưới địa ngục đâu chứ.

“Thật không có sao?”

“Không có.”

“Vậy cô biến thân cho tôi xem bộ dáng nguyên bản của cô đi.” Tiếp xúc gần gũi với ác ma, còn có cấp bậc Vương giả nên Tuyết Đại rất vui vẻ.

Thời Sênh từ chối.

“Không phải cô nói tôi có thể đưa ra một yêu cầu sao?” Tuyết Đại

phồng má, “Giờ tôi liền yêu cầu, hãy biến thân cho tôi xem.”

Thời Sênh: “…”

Nữ chính đại nhân sao chẳng có tí tiền đồ nào thế?

Một lời hứa của ông đây có thể đưa cô lên tận trời, thế mà cô lại dùng nó để yêu cầu ông biến thân.

Hiển nhiên nữ chính đại nhân kỳ diệu này rất không có tiền đồ, cô ta chỉ muốn nhìn Thời Sênh biến thân.

“Biến thân chẳng phải cũng thế này sao.” Thời Sênh trợn trắng mắt, tinh trận sáu cánh xuất hiện dưới chân, tóc bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

Màu đỏ nhuộm từ ngọn tóc lên đỉnh đầu, đến khi hoàn toàn biến thành một màu rừng rực như lửa cháy.

Màu đỏ cũng lập tức tràn ngập trong con ngươi.

Khuôn mặt đó thiếu vài phần trong trẻo, nhiều vài phần mị hoặc.

“Rầm!”

Tuyết Đại hoàn hồn, nhìn xung quanh theo bản năng, “Vị Tức đâu?”

Giảo Đồng lặng lẽ chỉ về phía cửa phòng, “Mục thiếu gia kéo vào trong phòng rồi.”

Tuyết Đại há hốc miệng chỉ vào chính mình, lại chỉ cửa phòng, “Tôi… Còn chưa nhìn thấy rõ gì mà.”

Cô ta đảo mắt, “Anh cũng là ác ma à? Giờ tôi không phân biệt nổi ác ma, sao lúc trước anh lại sợ tôi thế chứ hả?”

“Cô là tịnh ma sư.” Ác ma trời sinh đã sợ tịnh ma sư, có gì sai đâu chứ.

Hắn chỉ là tiểu lâu la, nếu không phải lúc trước cô ta chỉ luôn chú ý tới chủ nhân thì có khi hắn đã bị phát hiện rồi ấy chứ.

“Anh biến thân tôi xem thử phát.” Cô ta không dám đi gõ cửa, chỉ có thể đánh chủ ý lên người Giảo Đồng.

Giảo Đồng: “…”

…

Trong phòng.

Mục Vũ đè Thời Sênh xuống giường, nụ hôn hơi thô bạo xâm chiếm cô một cách lung tung.

Thời Sênh giật mình, hắn càng ép tới ác hơn.

“Mục Vũ?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Anh làm sao thế?”

Đáy mắt Mục Vũ có một tia điên cuồng và si mê, hắn hôn lên mặt Thời Sênh: “Anh muốn em.”

Thời Sênh: “…”

Wtf?

Không phải Mục Vũ bị người ta xuyên vào đấy chứ?

Mẹ nó!

Nụ hôn của Mục Vũ nóng cháy, ấm áp lại mang theo một chút điên cuồng khiến Thời Sênh không chống đỡ nổi.

Quần áo trên người cô không biết bị cởi ra từ lúc nào, hai chân cũng bị tách ra.

“A…” Thời Sênh há hốc miệng vì kinh ngạc, thân mình căng thẳng, trừng mắt nhìn người bên trên, tên này lại không hề có màn dạo đầu gì cả.

“Tiểu Tức, anh…” Mục Vũ cứng đờ người, không dám động đậy, có chút không biết phải làm như thế nào.

Thời Sênh: “…”

Ai bảo anh cứ thế tiến vào hả? Mẹ cái đồ ngu này!

Thời Sênh thề, đây là lần lên giường khiến cô cực kỳ khó quên.

Chương 1336: Pháp tắc của ác ma (41)

Xong việc, Mục Vũ kiểm điểm sâu sắc bản thân mình, sau đó lại dịu dàng tới một lần nữa.

Hắn thật sự không biết gì, chỉ làm theo bản năng.

Màu tóc của Thời Sênh dần khôi phục lại màu đen, Mục Vũ đột nhiên dừng lại, nói bên tai cô, “Đừng biến về, anh thích bộ dạng này của em.”

Thời Sênh: “…”

Cho nên vừa rồi anh nhìn thấy ông đây biến thân nên mới thú tính quá độ sao?

Một lần nữa, Thời Sênh khôi phục lại mái tóc màu đỏ, lửa trong mắt Mục Vũ như tràn ra ngoài, cả người cô như bị một ngọn lửa bao vây lấy khiến cả người cô nhũn ra.

Cô là của hắn.

Từ người tới trái tim, từ trái tim tới linh hồn, đều là của hắn.

…

Ngoài cửa sổ, ánh sáng dần dần ảm đạm xuống. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Mục Vũ ôm Thời Sênh từ phía sau, mặt chôn trong mái tóc màu lửa của cô, hạ thân vẫn còn dán sát vào cô.

Thời Sênh thực sự cạn lời, cả người đã hoàn toàn không còn tí sức lực nào, “Anh đủ chưa thế?”

Mục Vũ vô tội cọ cọ vào Thời Sênh, “Anh không khống chế được.”

“Thân thể của anh mà anh còn không khống chế được hả?” Lật bàn!

“Ừ…”

“Anh đừng nhúc nhích nữa, ông buồn ngủ lắm rồi.”

“Anh khó chịu.” Mục Vũ ấm ức. “… Anh không động nữa, em ngủ đi.”

Mục Vũ không dám lộn xộn nhưng thân thể vẫn rất khó chịu, hơn nữa Thời Sênh còn đang nằm trong lòng hắn, hắn phải dùng ý chí rất lớn mới có thể khống chế hành vi của mình.

Sáng hôm sau, Mục Vũ ngồi ở cuối giường, bộ dáng tội nghiệp giống như bị Thời Sênh ghét bỏ vậy.

Thời Sênh vò đầu ngồi dậy, mái tóc màu đỏ từ đầu vai chảy xuống ngực, “Anh sao thế?”

Mục Vũ cắn môi dưới, “Sợ quấy rầy tới em.”

Thời Sênh nhìn xuống phía dưới của hắn, môi giật giật, “Vẫn còn chưa xong?”

“Có thể là anh… bị bệnh rồi.” Mục Vũ nhệch miệng, vô cùng tủi thân.

Thời Sênh đau đầu, lại nằm vật ra giường, “Tới, nhanh nào.”

“Có thể chứ?”

“Có tới không hả? Còn lần chần nữa là em đi đấy.”

Mục Vũ lập tức nhào lên.

Sau đó Thời Sênh mới phát hiện ra, chỉ cần cô biến tóc về màu đen thì Mục Vũ sẽ không rơi vào trạng thái hưng phấn nữa.

…

Thời Sênh vừa mặc quần áo vừa nhìn người trên giường, “Kết cục của túng dục quá độ.”

Mục Vũ vùi mặt vào trong chăn, để lộ ra đôi tai hơi đỏ lên.

“Dậy.” Thời Sênh xốc chăn.

Mục Vũ túm chặt chăn, “Không muốn.”

“Làm cũng làm rồi, giờ thẹn thùng thì có ích gì hả? Buông ra!” Thời Sênh và Mục Vũ một người lôi một người kéo cái chăn.

“Anh… Anh chưa mặc gì.”

“Cũng nhìn thấy hết rồi, che che giấu giấu cái gì chứ.”

Thời Sênh dùng sức kéo tuột chăn ra, để lộ ra cơ thể ở bên dưới.

Thiếu niên thân thể trần truồng, trên người đầy dấu vết lăn lộn. Thời Sênh ôm hắn vào trong phòng tắm, “Tự mình tắm hay để em tắm cho anh đây?”

“… Anh tự tắm.” Mục Vũ đẩy Thời Sênh ra khỏi phòng tắm.

Thời Sênh dùng tay chặn cửa, mặt mày cong lên, “Em giúp anh, không thu phí.”

“Không, không cần.” Mục Vũ gỡ tay cô ra, sắc mặt đỏ lên, “Em mau ra ngoài đi.”

Thời Sênh cười khẽ, “Hôn em đi.”

Mục Vũ không gỡ tay cô ra được nên chỉ có thể cúi đầu hôn cô. Thời Sênh hôn mạnh bạo hơn, vài phút sau mới buông hắn ra.

Mục Vũ thở phì phò, nhân lúc cô cười cười liền đẩy cô ra ngoài.

Hắn dựa vào cửa phòng tắm, ngón tay đã nhũn ra rồi, trái tim dường như cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, thì ra ở bên cô lại có cảm giác tốt như thế.

Mục Vũ ở trong phòng tắm tới nửa ngày, Thời Sênh gặp xong cả đống người rồi mới thấy hắn ra ngoài.

Mặc một chiếc áo sơ mi có cổ để ngăn trở hết dấu hôn bên trong.

Thời Sênh hơi cười kéo tay áo ra nhìn mấy dấu hôn đó, “Anh che cái gì chứ? Sợ người ta thấy à?”

“Không phải, anh…” Mặt Mục Vũ đỏ lên, hắn lại dựng cổ áo lên, “Anh đi làm bữa sáng.”

“Sắp trưa tới nơi rồi.” Thời Sênh nhắc nhở hắn.

Mục Vũ hơi lảo đảo, chống tay vào bàn, “Vậy anh nấu cơm trưa.”

Tuyết Đại ngồi trên sofa ăn sữa chua, trừng mắt nhìn hai người.

Nói thật, trong ấn tượng của cô ta, ngay từ đầu Mục Vũ rất mờ nhạt, sau đó tiếp xúc thì cô ta lại cảm thấy đây là người rất đáng sợ.

Nhưng lúc nào ở trước mặt Thời Sênh hắn cũng luôn rất…

Mềm mại đáng yêu không nói nên lời.

Giống như một con thỏ trắng ấy, mềm mềm ngốc ngốc, khiến người ta rất muốn ôm vào trong lòng mà xoa bóp.

“Cả ngày cô cứ tới đây làm gì thế hả?” Thời Sênh ngồi xuống sofa, hất đầu hỏi Tuyết Đại.

Tuyết Đại xúc một thìa sữa chua đút vào miệng, “Trường học còn đang xây lại nên không phải đi học, tôi không có việc gì nên chạy tới xem cô xưng bá thế giới.”

Giờ cô ta đã không về Tuyết gia rồi, ngoại trừ chỗ của Thời Sênh ra, cô ta cũng chẳng biết phải đi đâu.

“Đúng rồi, Tuyết Phỉ sắp đính hôn với Mục Dạ đấy, cô đã biết chưa?”

Thời Sênh nhướng mày, “Sao bọn họ lại lăn tới cùng nhau rồi?”

Tuyết Đại cắn thìa, “Tôi nghe nói lúc Mục Dạ nằm viện đã xảy ra quan hệ với Tuyết Phỉ, còn bị gia đình hai bên bắt gặp, sao có thể không phụ trách chứ.”

“Na Na cũng cùng với Mục Dạ… ừm, cô tự hiểu đấy.” Tuyết Đại làm mặt quỷ với Thời Sênh, “Lần này có trò hay để nhìn rồi.”

Thời Sênh: “…”

Có nữ chính như thế này sao?

Nam chính đã bị người ta ngủ mà cô ta còn bày ra bộ dáng được xem kịch vui nữa.

Nữ chính như thế kiểu gì cũng bị đổi vai đấy!

Thời Sênh cảm thấy người biến chất trong tiểu thuyết này không phải nam chính mà là nữ chính.

Chẳng qua hướng tan vỡ của nữ chính vừa lúc hợp khẩu vị với cô mà thôi.

“Cốc cốc.”

“Tôi đi.” Tuyết Đại nhảy xuống từ sofa, chạy ra mở cửa, “Cô tìm ai thế?”

“Vị Tức.”

“Vị Tức, có người tìm cô này.” Gần đây có rất nhiều người tới tìm Thời Sênh, nam nữ già trẻ đều có, Tuyết Đại đã quen rồi.

Thời Sênh ra khỏi phòng khách, nhíu mày nhìn người ngoài cửa: “Cô tới làm gì?”

Ánh mắt dì Tâm đảo qua người Thời Sênh, khi nhìn thấy dấu vết ở dưới cổ áo của cô thì mặt mày biến sắc, “Cô đã cùng Tiểu Vũ?”

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, “Mục Vũ không muốn gặp cô

đâu.”

Dì Tâm thu lại vẻ thất thố, “Tôi tới gặp cô, nghe tôi nói mấy câu được chứ?”

“Hai người nói chuyện đi, tôi đi đây.” Tuyết Đại ra khỏi cửa rồi biến mất khỏi tầm mắt hai người nhanh như chớp.

Dì Tâm sợ Thời Sênh đóng cửa lại nên vội vàng nói: “Cô và Tiểu Vũ ở bên nhau, cô có phát hiện ra thằng bé có gì khác thường không?”

Thời Sênh: “…”

“Hẳn là cô đã nhận ra.” Dì Tâm nhìn vào bên trong, “Có thể ra ngoài nói chuyện không?”

Thời Sênh chần chừ một chút rồi đóng cửa lại, ra ngoài hành lang cùng dì Tâm.

Dì Tâm hơi sắp xếp ngôn từ một chút rồi mới nói: “Tiểu Vũ không phải con người thuần chủng.”

Thời Sênh nhướng mày, “Là con lai giữa loài người và ác ma sao?”

Thế chẳng phải nửa người nửa ma à?

Đây đúng là giả thiết về nam chính rồi, thực bình thường.

“Trên lý luận có thể nói như thế.” Dì Tâm gật đầu, “Thân hình của nó là con người, nhưng máu trong cơ thể lại là máu của ác ma.”

“Cô nói trước cho tôi biết, làm sao để có thể khiến hắn thân mình là con người mà máu lại của ác ma thế? Đừng nói với tôi là rút hết máu

của hắn ra rồi truyền máu của ác ma vào nhé?” Cái này không phù hợp với khoa học.

Dì Tâm liếc nhìn cô một cái, gật đầu, “Chính là như thế.”

Thời Sênh: “…”

Được rồi, đây là thế giới ma huyễn, làm gì có khoa học, nghĩ thế là thua rồi.

Chương 1337: Pháp tắc của ác ma (42)

"Có phải sau khi thằng bé thấy cô biến thân nên mới…" Dì Tâm không nói đoạn sau nhưng Thời Sênh hiểu.

Dì Tâm dừng một chút rồi lại nói: "Trong cơ thể nó có máu ác ma, có ý tưởng đó với ác ma khác là bình thường, đó là bản năng của nó."

Thời Sênh nhíu mày, "Rồi sao, cô muốn nói cái gì?"

Cứ có cảm giác giây tiếp theo bà ta sẽ móc ra một tập chi phiếu ném lên mặt cô, sau đó trình diễn màn mẹ của tổng tài bá đạo ép người mà tổng tài yêu thương nhất rời đi vậy.

Dì Tâm cười cười, "Không có ý gì cả, Vị Tức, cô đừng khẩn trương như thế, nghe tôi nói xong đã."

Dì Tâm liếc nhìn Thời Sênh một cái, suy nghĩ đắn đo rồi nói, "Mẹ của Mục Vũ là con gái của chủ tịch Liên minh của chúng tôi. Cha thằng bé là ai thì tới giờ chúng tôi cũng không biết. Năm đó, vì Tiểu Khiết không thích hôn ước mà chủ tịch đề ra nên biến mất ba tháng, lúc về đã có thai một tháng. Dù chúng tôi hỏi thế nào thì cô ấy đều không nói cha đứa bé là ai."

"Chủ tịch không có cách nào nên sắp xếp cho Tiểu Khiết lấy Mục Huy. Mục Huy biết Tiểu Khiết mang thai, nhưng lúc đó hắn rất thích Tiểu Khiết nên không để bụng. Tiểu Khiết có lẽ cũng muốn cho con của mình có một hoàn cảnh tốt nên cũng đồng ý chuyện này."

“Sau khi Tiểu Vũ được sinh ra, lúc nó được một tháng tuổi thì đột nhiên xuất hiện hiện tượng sinh mạng suy kiệt. Tiểu Khiết dùng rất nhiều cách nhưng cũng không biết Tiểu Vũ bị làm sao, chỉ có thể mỗi ngày nhìn Tiểu Vũ suy yếu đi, cận kề cái chết.”

“… Đó là một ngày mưa to, Tiểu Khiết đột nhiên ôm con tới tìm tôi. Lúc đó, Tiểu Vũ đã bị thay máu, mà sau khi Tiểu Khiết giao con cho tôi cũng rời đi, đến khi chúng tôi tìm được cô ấy thì cô ấy đã chết…”

Trong mắt dì Tâm hiện lên vẻ đau thương, “Cô ấy dùng linh hồn giao dịch với ác ma.”

“Sau đó, chúng tôi phát hiện cô ấy mang Cấm Ma Lục và Ngọc Quyết Nhiên đi… Mấy năm nay chúng tôi vẫn luôn tìm nơi cất giấu Cấm Ma Lục, nhưng chưa từng nghĩ nó lại ở bên cạnh Tiểu Vũ.”

Thời Sênh nhíu mày, “Lúc đó hắn chỉ là trẻ con, sao có thể giữ được mấy thứ kia?”

Thân thế của nam chính luôn ly kỳ như thế.

Đều là kịch bản, thường thôi!

“Tiểu Khiết có sắp xếp người. Đến giờ chúng tôi vẫn chưa hiểu tại sao Tiểu Khiết lại lấy Cấm Ma Lục và Ngọc Quyết Nhiên đi.”

Thời Sênh nhớ tới trang trống trong Cấm Ma Lục kia.

Chỉ sợ là có liên quan tới mẹ của Mục Vũ.

“Chúng tôi phải lấy lại Cấm Ma Lục và Ngọc Quyết Nhiên, nếu không sẽ xảy ra chuyện.” Dì Tâm hơi dừng lại, “Vị Tức, tôi biết cô khác các ác ma khác, chúng tôi không phản đối cô và Tiểu Vũ ở bên nhau.

Nhưng cô phải ký điều ước mới, không thể vi phạm.”

“Không có hứng thú.” Nguyên chủ còn muốn xưng bá thế giới, cô ký điều ước cái quỷ gì chứ.

“Vị Tức, đây là cách giải quyết tốt nhất, cô hà tất phải để chuyện này ầm ĩ lên?” Dì Tâm khuyên nhủ, “Chỉ cần cô ký lại điều ước mới, chúng tôi sẽ làm lại thân phận khác cho cô, đưa cô và Tiểu Vũ rời khỏi đây, những việc này rồi cũng sẽ bị phủ bụi, hai đứa sẽ có cuộc sống mới.”

Dì Tâm nói vô cùng sinh động như thể bọn họ làm theo lời dì ta nói thì sẽ có một cuộc sống mới thật ấy.

Thời Sênh khẽ cười một tiếng, “Dì Tâm, cô quên hiến tế linh hồn rồi à? Cô đã nói nếu tôi không bị phong ấn thì hắn sẽ chết. Dì Tâm, không phải cô cho rằng nói mấy điều kiện kia với tôi thì tôi sẽ quên chuyện đó à? Nói trắng ra là các người vẫn muốn phong ấn tôi chứ gì?”

Dì Tâm: “…”

Thời Sênh nhìn trời, thình lình phun ra một câu: “Mùng 10 tháng sau là ngày lành đấy.”

Dì Tâm: “?”

Thời Sênh nhấp môi cười nhạt, dì Tâm khó hiểu thu lại tầm mắt.

…

Liên minh Tịnh ma.

“Gần đây ác ma hoạt động rất thường xuyên nhưng bọn chúng không tấn công con người, không hiểu đang làm gì nữa.”

“Bên chỗ tôi cũng vậy, bọn chúng muốn làm gì thế?”

Trong cuộc họp giao ban hằng ngày của Liên minh Tịnh ma nói rất nhiều về chuyện này vì thế liền triển khai một cuộc thảo luận.

Dì Tâm nghe tới thất thần, đến khi có người gọi thì cô ta mới lấy lại tinh thần.

“Cái gì?”

“Chúng tôi hỏi cô, Mục Vũ bên kia thế nào rồi?”

Dì Tâm lắc đầu: “Chưa có gì mới, Vị Tức rất khó đối phó.”

“Cô ta là ác ma cấp Vương giả, chắc chắn không dễ đối phó rồi… Nhưng nếu cứ mặc kệ cô ta như thế cũng không phải biện pháp.”

“Một ác ma vương giả ở ngoài đó kiểu gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Những chuyện xảy ra gần đây có liên quan gì tới cô ta không?”

Dì Tâm chần chừ một chút rồi mở miệng, “Lúc trước cô ta từng nói ngày mười tháng sau là ngày lành.”

Tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người dì Tâm.

“Có ý gì?”

“Cô ta đột nhiên nói một câu như thế, chẳng liên quan gì tới trước sau cả, tôi cũng không rõ nữa.”

“Dù thế nào thì cô ta nói như thế chắc chắn là có ý gì đó, báo xuống bên dưới, chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.” Một người đàn ông hơi lớn tuổi hơn kết luận.

Họp xong, dì Tâm chờ mọi người đi rồi mới chậm chạp rời khỏi phòng họp.

Vừa ra khỏi phòng họp đã có người tới mời cô ta đi gặp chủ tịch.

Dì Tâm hít sâu một hơi rồi đi lên lầu.

Văn phòng chủ tịch, một ông lão đứng khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chủ tịch.” Dì Tâm cung kính cúi đầu.

“Thằng bé thế nào rồi?” Giọng ông lão đầy vẻ tang thương.

“Hẳn là không còn nhiều thời gian.” Dì Tâm đáp.

Ông lão thở dài một tiếng, “Vận mệnh của nó đã thế rồi, Tiểu Khiết cũng đã mạnh mẽ can thiệp vào vận mệnh của nó, đã kéo dài nhiều năm như thế cũng là đi ngược ý trời rồi.”

Dì Tâm chần chừ hồi lâu cũng không biết có nên nói hay không.

“Có gì cần nói thì cứ nói, ở đây không có người ngoài.”

“Vâng.” Dì Tâm đáp, “Cháu cảm thấy Vị Tức… sẽ không để Tiểu Vũ chết như thế đâu.”

“Cô ta có bản lĩnh đó sao?”

“Vị Tức còn lợi hại hơn hiểu biết của chúng ta nhiều, những gì chúng ta biết về cô ta cũng chỉ là những ghi chép trên Cấm Ma Lục. Chuyện vụ nổ lần trước rất có thể không phải do cô ta làm. Cháu đã quan sát cô ta trong một thời gian dài, cháu thấy cô ta là ác ma dám làm dám chịu.”

“Vậy tại sao cô ta không giải thích.” Ông lão nghi hoặc.

“Có lẽ… Giải thích cũng không có ai tin.”

Con người khi đã nhận định là ai làm thì sẽ không bao giờ cho họ cơ hội chứng minh mình đúng.

Lấy năng lực của Vị Tức thì chẳng cần giải thích làm gì, người khác nghĩ gì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cô ta.

Dì Tâm không thể không nói, dù cô ta chỉ là ác ma nhưng cũng đang sống vô cùng tiêu dao. Những khuôn sáo của thế giới này cô ta hoàn toàn làm lơ, bị khó chịu thế nào thì sẽ báo lại như thế.

Cô ta có năng lực cuồng vọng, kiêu ngạo như thế.

Ông lão trầm ngâm một chút, “Ý của cháu là gì?”

“Tiểu Vũ là con của Tiểu Khiết, cháu không muốn nhìn thằng bé chết như thế. Vị Tức rất để ý tới thằng bé, chúng ta có thể…”

Ông lão lập tức ngắt lời dì Tâm, “Không được, chuyện này phải trả giá, ta không thể dùng người của Liên minh chỉ để đổi lấy tính mạng của một người vốn dĩ đã phải chết.”

“Chủ tịch, cháu tình nguyện.” Dì Tâm ngẩng đầu nhìn ông lão, “Năm đó nếu không phải do cháu sơ sẩy thì Tiểu Khiết sẽ không chạy ra

ngoài, chuyện này cháu nên chịu trách nhiệm.”

Ông lão lâm vào trầm mặc, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Hồi lâu, ông mới lại cất lời, “Vậy nếu thằng bé chết thì sao?”

“Nó sống cô ta sống, nó chết cô ta chết. Đây là lời mà cô ta đã nói, cháu tin tưởng cô ta nói thật.”

Chương 1338: Pháp tắc của ác ma (43)

Ngày mùng 10.

Ác ma đột nhiên khiêu chiến tịnh ma sư.

Chính thức hạ chiến thư chứ không phải đánh lén.

Tuy rằng Liên minh Tịnh ma đã có phòng bị nhưng vẫn bị đánh tới trở tay không kịp. Người ta không đánh lén mà người ta nghênh ngang tới khiêu chiến.

Bắt đầu từ các thế gia tịnh ma, hết nhà nọ tới nhà kia, hoặc thua, hoặc chết, hoặc quy thuận.

Người tới khiêu chiến cũng chỉ có một người, chính là ác ma như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt đám tịnh ma sư kia.

Cô còn kiêu ngạo nói rằng.

Lần này cho các người một đám đối đầu với một mình tôi, đừng có mở miệng ra là nói không công bằng nữa.

Một đám tịnh ma sư đều á khẩu không trả lời được.

Bọn họ nhiều người như thế còn không đánh lại một ác ma, quả thực là xấu hổ.

Cuối cùng, Liên minh Tịnh ma đứng ra.

Thời Sênh mang theo một đám ác ma tới bên ngoài trụ sở Liên minh, một đám tịnh ma sư ở sau cánh cổng lo lắng nhìn chằm chằm vào họ.

Ông lão từ trong đi ra, đứng ở nơi cao cúi đầu nhìn cảnh tượng bên dưới, “Vị Tức, cô muốn làm gì hả?”

“Xưng bá thế giới đó.” Thời Sênh vẫy vẫy tay với ông lão.

Không phải lúc quan trọng thì cô cũng không thích xưng bá thế giới gì cả, do đây là di nguyện của nguyên chủ nên cô làm cho xong thôi.

Ông lão: “…”

Xưng bá thế giới là trò chơi à?

Nói xưng bá liền xưng bá!

Thời Sênh nhìn vào ánh mắt của ông lão, cười lên, “Thời gian làm chủ của tịnh ma sư cũng đủ dài rồi, nên tới phiên ác ma bọn ta làm chủ.”

“Xưa nay tà không thắng nổi chính, ác ma muốn làm chủ là chuyện tuyệt đối không thể.” Giọng của lão giả cực kỳ vang.

Thời Sênh cười híp mắt, “Cho nên tôi tới để cho ông xem kỳ tích đó.”

“Cô thật sự muốn làm cho thế giới này lâm vào hỗn loạn sao?” Khuôn mặt lão giả trầm xuống, chất vấn.

“Chủ tịch nói quá lời rồi, tôi là chính thức khiêu chiến, ông có nghe thấy ở nơi nào xảy ra chuyện không thể khống chế không?”

Ông lão lập tức im bặt.

Đúng thế, từ khi cô ta bắt đầu khiêu chiến, ngoại trừ các đại gia tộc gà bay chó sủa ra thì thế giới con người đều rất bình tĩnh, không hề xuất hiện trường hợp hỗn loạn nào do ác ma tấn công cả.

Thời Sênh phất tay, “Được rồi, lời vô nghĩa đừng nói, trực tiếp lên đi, các người thắng thì cho các người làm chủ, đừng nói nhảm nữa.”

Mọi người nhìn về phía ông lão.

Giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

Dù bọn họ không đồng ý thì cô ta cũng sẽ tấn công vào thôi.

Tịnh ma sư trong Liên minh Tịnh ma là nhiều nhất, thực lực cũng cao hơn ở các thế gia, cho nên ông lão suy nghĩ một lúc lâu rồi ra lệnh cho người ra nghênh chiến.

…

Liên minh Tịnh ma chiến đấu rất lâu, bọn họ thay phiên nhau lên, định mài chết Thời Sênh, tuy nhiên ý tưởng tốt này đến khi áp dụng vào thực tế là vô cùng tàn khốc.

Tốc độ của Thời Sênh quá nhanh, thường thì bọn họ vừa lên, tinh đồ còn chưa kịp triển khai thì đã bị đánh rớt đài rồi.

Nói cô gian lận ư?

Cô quang minh chính đại tấn công, chẳng qua vì tốc độ nhanh quá mà thôi, cái này thì sao gọi gian lận được?

Sau đó cũng có người triển khai được tinh đồ nhưng chẳng kéo dài được bao lâu.

Nhưng mà bọn họ người đông nên đánh cũng mất rất nhiều thời gian.

Thời Sênh đánh tới mức không kiên nhẫn nổi nữa nên lập tức bưng cả nồi. Liên minh Tịnh ma uất nghẹn nhìn Thời Sênh dẫn ác ma chiếm lĩnh tòa nhà của Liên minh.

Chờ đến khi tịnh ma sư ở các nơi khác quay về thì lại hỗn loạn thêm một trận, nhưng kết quả cũng chẳng tốt hơn, tất cả tịnh ma sư nếu không gãy tay gãy chân thì cũng nghi ngờ cuộc đời.

Khả năng bọn họ gặp phải ác ma giả rồi.

Sao cô ta có thể lợi hại như thế chứ?

Đánh mãi, tịnh ma sư cũng không chịu nổi nữa, ông lão dẫn đầu đoàn người tới đàm phán với Thời Sênh.

“Vị Tức, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Ánh mắt ông lão sắc bén nhìn Thời Sênh không rời.

Thời Sênh cười theo kiểu cao thâm khó dò, “Sáng tạo kỳ tích cho các người xem.”

Mọi người: “…” Cái này thì gọi kỳ tích gì chứ?

Sênh Thần Kinh bắt đầu nghiêm trang đọc lời thoại: “Ánh sáng vĩnh viễn chiến thắng bóng tối, nhưng cũng sẽ có ngày bóng tối phản phệ, âm dương không phân, nếu đã tồn tại thì sẽ có đạo lý của sự tồn

tại… Hiện giờ, bóng đêm chuẩn bị buông xuống.”

Khóe miệng ông lão giật giật, “Tịnh ma sư và ác ma chỉ là một bộ phận nhỏ, thế giới này vẫn còn những người bình thường nữa.”

“Cho nên tôi không ra tay với con người bình thường.” Thời Sênh nhún vai, để không làm bị thương con người mà cô đã tốn không ít sức lực đâu đấy.

[…] Ký chủ, cô dám nhìn thẳng vào lương tâm mà nói, cô thật sự là vì không muốn làm con người bị thương sao?

Thời Sênh trợn mắt trong lòng, lương tâm ư? Đó là thứ gì? Ta không có.

[…] Cô tránh động vào con người hoàn toàn là vì con người quá nhiều, nếu muốn làm thì sẽ gặp phải phiền toái, cho nên tình nguyện không đụng tới phiền toái thì đúng hơn.

Một kẻ ích kỷ tới mức làm người giận sôi thì lấy đâu ra lương tri thức tỉnh chứ.

“Chúng ta đánh tiếp cũng chẳng có chỗ tốt gì, chúng ta hãy ngồi thương lượng để ra một kết quả mọi người đều vừa lòng, Vị Tức, cô thấy sao hả?” Vì ông lão cũng nhìn thấy chuyện Thời Sênh không đụng tới con người bình thường nên mới chấp nhận ngồi vào bàn đàm phán với Thời Sênh.

“Giảo Đồng.” Thời Sênh vọng ra ngoài gọi một tiếng.

Giảo Đồng tung tăng đi vào, cúi đầu đi tới trước mặt Thời Sênh, không thèm nhìn tới một đám tịnh ma sư ngồi đầy một nhà.

“Nói với bọn họ đi.” Thời Sênh đứng dậy.

“A?” Giảo Đồng kinh ngạc, “Tôi? Chủ nhân… Tôi... tôi... tôi…”

Hắn làm gì có lá gan nói với tịnh ma sư chứ?

“Yên tâm, cứ nói đi, ai dám làm gì thì nhớ rõ cho ta, chờ ta quay lại sẽ xử lý.” Thời Sênh vẫy vẫy tay.

“Nhưng mà chủ nhân…” Chủ nhân, ngài cứ thế có tốt thật không đấy? Hắn chỉ là một tiểu lâu la thôi mà.

“Vị Tức!” Ông lão có vẻ không nhịn nổi nữa, “Cô đừng có không coi ai ra gì.”

Thời Sênh kéo cửa lớn ra, ánh sáng từ ngoài tràn vào, cái bóng của cô kéo dài về sau, giọng nói đầy âm trầm, “Thích nói thì nói, không nói thì đánh, tôi không có ý kiến gì hết.”

Biểu tình của ông lão cứng đờ.

Giảo Đồng không trâu bắt chó đi cày, chỉ có thể ngồi giữa một đám tịnh ma sư, run rẩy đàm phán. Tuy rằng biểu hiện quá mất mặt nhưng khi đề cập tới nội dung đàm phán thì lập tức hoàn toàn khác, không hợp liền không làm, một lời không hợp lại lôi Thời Sênh ra.

Trải qua mười ngày đàm phán, cuối cùng định được ra mấy trăm điều ước.

Lúc ký tên, Thời Sênh phải xuất hiện.

Thời Sênh lật xem vài lần, nhìn ông lão, “Một điều kiện cuối cùng nữa.”

Ông lão gật đầu, ý bảo cô cứ nói.

Thời Sênh gằn từng chữ một: “Giết chết Mục Dạ.”

Người của Mục gia lập tức nổi giận, vỗ bàn quát lên, “Vị Tức, cô có ý gì hả?”

“Ý trên mặt chữ, không hiểu sao?” Thời Sênh cầm lấy bút, “Khi nào Mục Dạ chết thì tôi sẽ ký tên.”

“Cô…”

Ông lão giơ tay bảo người kia câm miệng, trầm giọng phân phó: “Mang Mục Dạ tới đây.”

Dù sao cũng chẳng phải người nhà mình, những thế gia khác lập tức phái người đi cùng người của Liên minh Tịnh ma đi bắt Mục Dạ.

Mục Dạ dù có thể chạy nhưng bị nhiều người vây bắt như thế, cuối cùng vẫn bị bắt tới trước mặt Thời Sênh.

Trong thời gian này, Mục Dạ cũng chẳng sống yên ổn, phát sinh chuyện như thế, Tuyết Phỉ và Na Na còn suốt ngày cãi nhau ầm ĩ trước mặt hắn.

Cho nên giờ hắn vô cùng uể oải.

“Vị Tức…” Mục Dạ trừng mắt nhìn người ngồi phía trên, “Cô muốn làm gì?”

Thời Sênh không thèm để ý tới mấy lời kêu la của Mục Dạ.

“Tôi chỉ cần thi thể, không cần người sống.” Cô không giết chết được nam chính, cần người sống làm gì chứ.

Chương 1339: Pháp tắc của ác ma (44)

Ông lão nhìn xuống đám người bên dưới, ai ra tay?

Dù là ai ra tay thì sẽ phải đối đầu với Mục gia.

Đại sảnh yên lặng hồi lâu, một người đứng ra, “Để tôi.”

Mọi người lập tức thở phào trong lòng, nhường lại sân khấu cho người đó.

“Các người muốn làm gì?” Mục Dạ giãy giụa kịch liệt, “Buông tôi ra…”

Rõ ràng hắn đã biết trước cốt truyện, hắn sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng, nhưng tại sao lại trở thành như bây giờ?

Tại sao chứ?

“Xin lỗi nhé, Mục thiếu gia, tôi cũng vì mọi người cả thôi.” Người nọ nhận lấy con dao do người khác đưa tới.

“Tôi không muốn chết, buông tôi ra! Các người mau thả tôi ra!” Trong đáy mắt Mục Dạ tràn đầy vẻ hoảng sợ, hắn không muốn chết ở đây.

Người nọ nhắm mắt lại, đâm về phía ngực Mục Dạ.

Máu tươi văng ra.

Thân thể người đó gục xuống, trên mặt Mục Dạ toàn máu là máu, nhưng hắn biết không phải máu của hắn.

Một bóng hình che ở trước mặt hắn.

“Là sử ma của Mục Dạ.”

Sử ma nâng Mục Dạ dậy, cởi dây trói trên tay hắn, sau đó lao về phía người gần nhất.

Đủ loại tinh đồ bày ra trong không gian chật hẹp, sáng sáng đủ màu sắc len lỏi khắp căn phòng.

“Giết cô ta, giết Vị Tức.” Mục Dạ vừa ngăn cản người tấn công mình, vừa quát lên với sử ma.

Sử ma nghe được mệnh lệnh của Mục Dạ liền bắn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi trên ghế đầu, cái bút trong tay quay quay, cô nghiêng đầu, trong con ngươi xuất hiện hình ảnh sử ma đang lao tới, tốc độ của thời gian như bị kéo chậm lại.

Không ai ngăn cản sử ma, bọn họ đều đang cầu may mắn… có lẽ, có lẽ có thể giết cô ta thì sao?

“Rầm!”

Thời gian như khôi phục lại bình thường, thân thể của sử ma nện lên bàn, cái bàn vỡ tan tành, giấy tờ bay đầy trên không trung rồi rơi xuống loạt xoạt phủ đầy thân thể của sử ma, nhanh chóng bị máu đỏ thắm nhiễm vào.

Mà người kia vẫn ngồi tại chỗ, ánh mắt bình tĩnh.

Chủ nhân không chết thì sử ma cũng không chết, nhưng sử ma bị thương thì cũng chẳng thể hành động được.

Mọi người xông lên bắt lấy sử ma.

Tia may mắn trong lòng họ đã hoàn toàn biến mất.

Không có sử ma, Mục Dạ cũng nhanh chóng bị tóm lấy.

Ông lão nhìn Thời Sênh một cái rồi lại giương mắt nhìn về phía Mục Dạ.

Mục Dạ bị đè quỳ trên đất, vết máu trên mặt làm hắn nhìn rất dữ tợn, trong mắt tràn đầy hận ý.

Đều do đứa con gái này làm hỏng chuyện tốt của hắn.

“Ra tay.” Ông lão phân phó một tiếng.

Lần này, một người đứng ở phía sau lưng ngưng tụ ánh sáng thành một cái châm dài rồi đâm xuyên qua lồng ngực của hắn.

Châm dài tán loạn, chỉ còn lỗ máu trên ngực hắn mà thôi.

Mục Dạ trợn trừng mắt, giơ tay duỗi về phía Thời Sênh, duỗi đến giữa chừng lại rũ xuống.

Người đang đè nặng hắn buông tay ra, thân thể của hắn ngã xuống đất.

Mọi người im lặng không nói gì.

Có đôi khi, vì đại cục mà phải hy sinh một số người.

Đến khi bọn họ lấy lại tinh thần, quay lại nhìn Thời Sênh thì trên ghế chỉ còn một trang giấy đã được ký tên.

Mọi người cầm tờ giấy lên, trên tờ giấy có vài giọt máu.

Từ đây, tịnh ma sư và ác ma chia đôi giang sơn.

Sau này, tịnh ma sư gọi điều ước này là... Pháp tắc của Vị Tức.

***

Thời Sênh không kể cho Mục Vũ nghe thân phận của hắn, hắn không muốn biết thì cô cũng không nói.

Cô mang theo Mục Vũ đi lên núi.

Bầu trời đầy sao, có thể nhìn rõ cả dải ngân hà, Thời Sênh và Mục Vũ cùng nằm trên đỉnh núi.

“Tiểu Tức.” Mục Vũ chống người nằm nghiêng sang nhìn cô.

“Ừ?”

“Biến trở về bộ dáng ban đầu cho anh xem không được sao?” Mục Vũ xoa xoa tóc cô.

Thời Sênh: “…” Biến về thì anh lại thú tính quá độ cho xem.

“Tiểu Tức, anh muốn nhìn.”

Thời Sênh thở dài, màu tóc đen dần chuyển thành màu đỏ, mặc dù ánh sáng khá mờ ảo nhưng cũng không giấu được màu sắc ban đầu đó.

Mục Vũ cầm một lọn tóc đưa lên mũi ngửi ngửi, chậm rãi cúi đầu xuống, từ cổ cô hôn ngược lên đôi môi, mỗi một phân đều vô cùng cẩn thận, mang theo vẻ dịu dàng ngập trời.

Đến tận khi bắt giữ được cánh môi cô rôi, nụ hôn như mưa phùn kéo dài đột nhiên trở nên kịch liệt.

Gió đêm thổi rì rào nhưng không xua tan được sự nóng bỏng ở nơi này.

Bóng cây lay động che giấu mất thân hình của họ.

…

Thời Sênh ôm Mục Vũ vào giữa trận pháp, mắt hắn nhắm nghiền như đã ngủ rồi.

Thời Sênh ngồi bên cạnh, cầm lấy tay hắn, tóc đỏ như lửa rũ xuống trên tay hai người.

Thời Sênh ngồi tĩnh tọa trong chốc lát rồi buông tay hắn ra, đứng dậy đi ra khỏi trận pháp.

Cô đứng ở bên ngoài trận pháp, nhìn người đang nằm ở giữa.

Lấy dao găm ra cắt một đường trên cổ tay mình, sau đó rải máu lên từng tảng đá dọc theo trận pháp.

Huyết khế nghịch chuyển.

Lấy máu tươi của người bị khế ước khởi động trận pháp.

Chờ đi hết một vòng, Thời Sênh vì mất máu quá nhiều nên mặt mũi trắng bệch, thân mình lảo đảo, không thể đi thẳng nổi nữa.

Cô đứng bên cạnh Mục Vũ, cô không xử lý miệng vết thương nên máu tươi cứ thể nhỏ giọt xuống đất.

Đôi tay bắt quyết, cô hé mở môi hồng, âm thanh nhẹ nhàng lan tràn trong bóng đêm.

Đó là một loại chú ngữ cổ xưa vô cùng khó đọc, gió nổi lên xung quanh trận pháp, trận pháp xoay tròn, mái tóc như lửa của cô bị thổi tung bay.

Bắt đầu từ cục đá đầu tiên, toàn bộ các cục đá trong trận pháp đều lần lượt sáng lên như từng đốm lửa trên thảo nguyên, linh khí phát ra từ trong cục đá, ánh sáng của trận pháp liền phóng lên cao.

Ánh sáng dâng lên được một nửa lại vòng trở về, trút hết vào trong thân thể của Thời Sênh.

Cô lập tức thay đổi động tác, những ánh sáng đó lại thong thả lao ra từ thân thể cô, từ bốn phương tám hướng trút vào trong trận pháp.

Gương mặt tái nhợt của Thời Sênh giờ càng thêm tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi lạnh, âm thanh của cô lúc nhanh lúc chậm.

Mục Vũ vốn đang nhắm chặt mắt cũng bày ra vẻ mặt đầy đau khổ.

Thời gian trôi qua từng giây, ánh sáng trong trận pháp bắt đầu tan rã, Thời Sênh kinh ngạc nhìn trận pháp.

Chỉ một giây, cô lại tiếp tục bấm quyết, trận pháp đang tan rã lại ngưng tụ một lần nữa, xoay tròn rồi thu nhỏ lại, cuối cùng bao phủ lấy Thời Sênh và Mục Vũ.

Ánh sáng chia làm hai nhánh, một nhánh chui vào trong cơ thể của Thời Sênh, một nhánh chui vào trong cơ thể của Mục Vũ.

Đất trời khôi phục lại như ban đầu.

Thân mình Thời Sênh mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, trước mắt tối sầm sau đó nghiêng người ngã xuống bên cạnh Mục Vũ.

…

Thời Sênh không biết mình đã ngủ bao lâu, ý thức hơi mơ hồ, hình như cô nhìn thấy bác sĩ đang bận rộn trước mặt mình.

Bốn xung quanh đều là màu trắng, trắng tới mức làm người ta nhức mắt.

Mấy bác sĩ đó đang nghiêm túc thảo luận điều gì ấy, ánh môi bọn họ liên tục mấp máy, nhưng cô lại không nghe rõ họ nói gì.

Thời Sênh kinh hãi, đột nhiên mở choàng mắt, phát hiện mình đang nằm trong ngực Mục Vũ.

“Tiểu Tức, em tỉnh rồi?”

Thời Sênh trố mắt nhìn hắn, giây tiếp theo liền duỗi tay ôm hắn, mặt dán lên ngực hắn, nghe được tiếng tim đập của hắn, lúc này cảm giác vừa nãy mới biến mất một chút.

“Tiểu Tức?” Mục Vũ bị ôm chặt đến mức sắp không thở nổi.

“Đây là đâu?” Thời Sênh vùi đầu trong ngực hắn, giọng hơi buồn bã.

“Trong nhà.” Mục Vũ khẽ đáp.

Thời Sênh ngẩng đầu quan sát xung quanh, đúng là phòng của cô và Mục Vũ thật.

“Hôn em một chút.”

“Tiểu Tức, em…”

“Nhanh lên.” Thời Sênh thúc giục một tiếng.

Mục Vũ không còn cách nào, chỉ có thể cúi đầu hôn cô, môi răng dán sát, trằn trọc triền miên.

Một lúc sau, Thời Sênh mới buông hắn ra, “Hù chết bản cô nương.”

Chương 1340: Pháp tắc của ác ma (45)

"Em ngủ bao lâu rồi?”

“Năm ngày.”

Mục Vũ không thể nào tưởng tượng được lúc tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng hôn mê bất tỉnh của cô, cảm giác của hắn lúc đó như có ai đào trái tim của hắn ra khỏi thân thể vậy.

Thời Sênh sờ cổ tay mình, ở đó được bao bằng một lớp băng gạc, chọc cũng không thấy đau, phỏng chừng đã gần khỏi rồi.

“Thành công không?” Thời Sênh quay đầu nhìn Mục Vũ.

Cô cũng không biết cuối cùng có thành công hay không nữa.

Mục Vũ nhìn cô, ánh mắt làm Thời Sênh hơi chột dạ, một lúc sau hắn mới nói: “Em thử xem sẽ biết.”

Thời Sênh đảo mắt một vòng, “Nằm xuống.”

Mục Vũ: “…”

Sau đó, Mục Vũ thật hy vọng có thể thu lại câu nói lúc trước.

…

Mấy ngày sau, Thời Sênh luôn ở trong phòng điều dưỡng thân thể.

Mục Vũ không rời cô một mét như thể sợ hắn vừa quay đầu đi thì cô sẽ biến mất vậy.

“Đừng làm loạn nữa, rời giường.” Thời Sênh đẩy người bên trên mình ra.

Mục Vũ ôm cô không chịu buông tay, “Ngủ thêm tí đi.”

“Nằm nhiều ngày rồi, em muốn hoạt động một chút.”

“Trên giường cũng có thể hoạt động.”

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, “Có phải hoạt động mà em nghĩ không?”

Mục Vũ nghiêng đầu, tóc bạc lướt qua ngực cô mang theo từng trận tê dại, “Tiểu Tức nghĩ là gì?”

“Chẳng nghĩ cái gì cả.” Thời Sênh tỏ vẻ đứng đắn, giờ cô không lăn lộn nổi hắn, “Buông tay ra, nếu không em đánh anh đấy.”

Mục Vũ ấm ức một chút rồi chậm rãi buông tay.

Hắn xuống giường trước, tìm cho Thời Sênh rồi đứng nhìn cô thay áo không chớp mắt.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, không có dục vọng gì, cũng chẳng biết đang nhìn gì.

“Anh giúp em đóng cúc.” Mục Vũ đột nhiên tiến lên.

“Anh làm sao thế?” Thời Sênh giữ lấy tay hắn.

Mục Vũ dừng tay lại, giọng trầm xuống, “Anh sợ anh chớp mắt thì sẽ chẳng thấy em đâu.”

Chuyện lần trước đã dọa tới hắn.

Thời Sênh thở dài, “Không đâu, em sẽ không để mình anh lại đâu.”

Mục Vũ ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt cô cực kỳ nghiêm túc.

Hai người im lặng nhìn nhau trong nửa phút. Mục Vũ gục đầu xuống, gạt tay cô ra sau đó đóng lần lượt từng cúc áo lại, cuối cùng còn sửa lại cổ áo hơn nhăn nhúm.

Hắn nghiêng đầu hôn lên mặt cô, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại, Thời Sênh duỗi tay chống lên tủ.

[Ký chủ, thân thể của cô không có vấn đề gì chứ?]

“Không sao.”

[Phương pháp nghịch chuyển huyết khế tôi không biết cô lấy từ đâu, nhưng trả giá cái này quá lớn, tại sao cô không nhận nhiệm vụ phụ tuyến?]

“Dù cho ta có tiếp thì nhất định sẽ có được biện pháp sao? Nhị Cẩu Tử, mi đừng có chơi chữ với ông nữa.”

[…] Sao lại bảo nó chơi chữ chứ hả?

Được rồi, Ký chủ nói không sai, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến cũng không nhất định có thể có được biện pháp phá giải hiến tế linh hồn.

Nhưng cũng có được tới 50% cơ hội.

[Lần này sao cô không nói với hắn?] Hệ thống hỏi sang chuyện khác.

“Không phải sẽ chết, nói với hắn làm gì?” Thời Sênh không để bụng.

Chỉ là mấy ngày thân thể sẽ bị đau một lần, đây là lực lượng phản phệ, đau đớn này cô vẫn chịu được.

Quan trọng nhất chính là Mục Vũ không giống cô, hắn rất mẫn cảm, rất yếu đuối.

Chuyện này cứ như thế đi.

…

Trường học của tịnh ma sư sau khi được xây lại, Mục Vũ hình như rất thích đi học nên Thời Sênh cũng đi cùng hắn.

Ác ma Thời Sênh ngang nhiên tới trường học làm cho học sinh vô cùng hoảng loạn, ai cũng tỏ ra sợ hãi. Trường học cho người ra mặt thương nghị với Thời Sênh, bảo cô không có việc gì thì đừng lúc ẩn lúc hiện trước mặt học sinh nữa, sẽ dọa tới bọn họ.

Thời Sênh cảm giác vô cùng tuyệt vọng, chỉ có thể quay về nghề cũ của mình, đào hố.

Có thể là bị chịu kích thích nên hố cô đào bắt đầu đi theo phong cách mới, đương nhiên vẫn là hố tới không thể hố hơn.

Một chữ, ngược!

Hai chữ, quá ngược!

Ba chữ, vai chính chết!

Hoặc là không có kết thúc, hoặc là kết thúc nam chính hoặc nữ chính chết, nếu không thì cả hai cùng chết.

Cái này vẫn tính là tốt, đáng sợ nhất là cô sẽ để nữ chính chạy cùng nam phụ, hoặc nam chính chạy cùng nữ phụ.

Về sau, lại có thời gian, các độc giả phát hiện cô còn chuyển sang phong cách ngược, lúc trước sẽ sung sướng, sau đó kiên trì đi theo phương châm ngược vai chính.

Còn vì người cũ nhặt hoa rơi: Đại Đại, có phải cô có thù oán gì với vai chính không thế? Không thể để cho họ nói chuyện yêu đương một cách tử tế sao?

Phỉ Ngã Tư Tồn: Bạn đã thấy quyển nào của Đại Đại viết yêu đương chính quy chưa? Không phải âm mưu quỷ kế thì cũng chính là vai phụ quấy rối. Tôi nghĩ cốt truyện này cũng sẽ không cho vai chính yêu đương đâu.

Hoa Gian Ám: Các nàng không phát hiện ra gì à? Vai phụ của Đại Đại rải thức ăn chó phải dùng tới xe tải để chở, Đại Đại chỉ không cho vai chính yêu đương thôi.

Phục Tây Quy: Hình như thế…

Mỹ Nhân Hề Mỹ Nhân: Hình như tôi đã phát hiện ra chuyện gì không hay ho rồi, có thể bị diệt khẩu không?

Cựu Thì Phi Nhứ: Chuẩn bị hứng cẩu lương!

Đủ các loại bình luận, nhiều không đếm xuể.

Sau đó, mọi người đều quen với hình thức rải cẩu lương này của cô.

Người đọc truyện đã quen với phương thức chuyển vai phụ trở thành vai chính, hoàn toàn không thấy có gì khó hiểu nữa.

Mục Vũ sống ở thế giới này không lâu, trong cơ thể hắn có máu của ác ma, nhưng thân thể hắn vẫn là con người, hằng năm bị máu của ác ma ăn mòn. Tuy rằng vì Thời Sênh nên hắn có thể sống sót được, nhưng tư vị đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Một ngày nọ, độc giả phát hiện ra trong danh sách của Thời Sênh có thêm một quyển truyện đã hoàn thành.

Không có tiếp, chỉ trong một đêm đã xong.

Sách tên là “Em nguyện cùng anh sống, cùng anh chết”.

--Vực sâu đầy gai nhọn, bóng tối lan tràn, anh là điểm sáng dẫn đường duy nhất.

Lời tựa rất hay, nhưng nội dung lại rất bình đạm. Từng mẩu truyện ghi lại các việc nhỏ vụn vặn, cả quyển sách không hề có sự xuất hiện của người thứ ba, cực kỳ ấm áp, khác hoàn toàn với phong cách trước đó của cô. Nhưng giữa từng hàng chữ đều có thể nhận ra nam chính được nữ chính yêu thương tới mức nào.

Kết cục có một dòng chữ nhỏ...

Sinh mệnh ngưng hẳn nhưng không phải kết thúc, lần sau xuất phát, chúng ta sẽ lại tới đúng hẹn.

Quyển sách này ra rồi, về sau không còn đổi mới nữa.

Hết thảy đều dừng lại ở dấu chấm câu cuối cùng kia.

…

Thời Sênh trở lại không gian Hệ thống, bình tĩnh vận động tay chân mấy cái rồi đi tới trước màn hình.

Hệ thống lập tức đổi mới tư liệu.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: -393000

Giá trị sinh mạng: 65

Tích lũy: 84400

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 79

Nhiệm vụ ẩn giấu: Chưa hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: không

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Khen thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 2000

Đạo cụ: "Vương miện Nữ vương", "Trái tim Quỷ Vương", "Ám Dạ",

"Máu Kỳ Lân", "Lông đuôi Phượng hoàng".

Thời Sênh im lặng, nhiệm vụ ẩn giấu của Mục Vũ là Ông vua không ngai, nhưng hình như cuối cùng cô đã không hoàn thành.

[Ký chủ, cô cũng xuống tay được sao?]

“Có gì mà không xuống tay được, hắn sống sẽ càng đau đớn.” Thời Sênh bình tĩnh đáp.

[…] Ký chủ, tôi đã được chứng kiến sự máu lạnh của cô, dù cô nói muốn lập tức vứt bỏ Phượng Từ, tôi cũng sẽ không lấy làm kỳ quái đâu, thật đấy.

Hệ thống nhìn Thời Sênh có ý muốn ra tay nên lập tức truyền tống.

[Có tiến vào thế giới tiếp theo không…]

Chương 1341: Đại vương tuần núi (1)

Tất cả mọi người đều biết người Linh Khê không muốn gặp nhất là Vương của bộ lạc Bắc Hoang.

*

Thời Sênh cảm giác trên mặt có thứ gì đó ẩm ướt, thô ráp mang theo hơi nóng đang ra sức liếm má cô, một thứ mùi vị hôi tanh ập tới.

Bên cạnh hình như có người đang khóc, ong ong ong xuyên vào óc cô.

Còn có cả tiếng thở hổn hển như động dục, hòa trộn với vài tiếng kêu thảm thiết, rất ghê người.

Thời Sênh khó khăn mở mắt ra nhìn, trước mặt là một đầu lưỡi trượt xuống, bỗng chốc khiến Thời Sênh cảm thấy buồn nôn, cô vô ý thức giơ tay lên đánh.

Nhưng nắm đấm còn chưa đánh đến nơi, bàn tay đã bị người ở bên trên nắm được.

Cơ thể dường như không còn sức lực nữa, thậm chí còn hơi mềm nhũn, cảm giác khô nóng ập tới rất khó chịu.

Cảm giác này!

Đệch!

Thời Sênh nheo mắt nhìn người đang nắm lấy tay mình, đó là một người đàn ông, tóc tai lòa xòa xõa tung, gương mặt toàn lông, đôi mắt phát ra ánh sáng không bình thường.

“Tỉnh rồi sao? Ta còn tưởng ta phải giao phối với ngươi như vậy chứ.” Giọng nói nam nhân thô lỗ vang lên.

Thời Sênh: “…”

Excuse me?…

Giao phối?

Ngươi sao? Con người cao quý như bà đây, kẻ như ngươi có thể động vào được sao?

Kiếm của bà đâu?

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, không hề do dự đâm thẳng về phía nam nhân đó. Dám ngủ với bà đây, chắc chắn không phải là kẻ tử tế gì, giết chết đã rồi nói tiếp.

Thời Sênh ra tay bất ngờ, lại cộng thêm thiết kiếm cũng xuất hiện bất ngờ, nam nhân đó không hề đề phòng, bị thiết kiếm đâm trúng.

Thời Sênh đẩy nam nhân đó ra, đứng dậy, ghê tởm cầm khăn tay ra sức lau mặt.

Tởm chết đi được!

Cô vừa xoay đầu liền nhìn thấy bãi đất hoang rộng lớn. Trên bãi đất hoang ấy lại có mấy cặp đôi đang tiến hành loại vận động không thể

miêu tả được.

Thời Sênh: “…”

Nhị Cẩu Tử, mi nói cho ta biết đây là cái không gian quần què gì hả?

XXX tập thể ngay giữa bàn dân thiên hạ, tập tục quái gì thế này?

[…] Có cảnh gì mà Ký chủ chưa từng gặp đâu, đây đã là gì chứ?

Thời Sênh: “…”

F*, có lẽ vì dùng cơ thể của người khác nên hơi thiểu năng một tí.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Bản cô nương đây là người từng trải, cảnh tượng chơi gái tập thể cũng có là gì.

May mà mấy cặp đôi đó cũng cách cô khá xa, lúc này lại đang là buổi tối, Thời Sênh chỉ nhìn thấy bóng người nhấp nhô của họ, không thấy rõ hình ảnh cụ thể ra sao.

Tất nhiên lỗ tai không được thoải mái như vậy, các thể loại âm thanh được gió truyền tới.

Thời Sênh đá nam nhân vừa nãy sang một bên, nhưng cô chợt nhận ra, ban nãy còn là một người, bây giờ lại biến thành một con hổ.

Thời Sênh: “…”

Các thông tin đang bay vòng vòng trong đầu Thời Sênh, cuối cùng dừng lại tại một thiết lập kỳ lạ.

Người thú.

Có thể quang minh chính đại NP.

Có thể động đực bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào.

Một thế giới kỳ lạ không có con người.

Thời Sênh cúi đầu nhìn qua cách ăn mặc của mình. Quả nhiên là mặc da thú, có thể là vừa bị tên nam nhân vừa nãy…, phì, tên hổ vừa nãy cởi ra một chút. Lúc này cô đang đứng trước nguy cơ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cho nên lần này bà đây cũng không phải là người sao?

Thể loại truyện này, chỉ có nữ chính là người, còn lại tất cả đều là thú.

Với thuộc tính vật hy sinh của cô, tuyệt đối không thể nào là người được!

Bình tĩnh!

Dù sao thì đây cũng không phải là lần đầu tiên cô không phải là người, đây cũng không là gì hết.

Bản cô nương không có gì phải sợ cả.

Thời Sênh nhìn sang mấy cặp đôi còn đang bận giao phối đó. Cô chỉnh trang lại lớp da thú trên người mình, tìm đường rời khỏi nơi đây.

Khoảng đất trống này ở trên núi, Thời Sênh đi đến một nơi hơi khuất, ngồi thẳng lên thiết kiếm rời đi, tìm một cái hang tiếp nhận cốt truyện.

Đây là một câu chuyện về người thú.

Nữ chính Lâm Thất Thất, là một sinh viên đại học xuyên không đến thế giới này, vừa đến đã bị một con hổ ấy ấy ấy.

Sau đó nữ chính bị đưa về bộ lạc Bạch Hổ nơi con hổ đó sống.

Nữ chính là một con người, lại là giống cái, dung mạo lại xinh đẹp, đương nhiên rất được yêu mến ở bộ lạc Bạch Hổ.

Truyện người thú mà, giống cái luôn là của hiếm, đặc biệt là giống cái có thể biến hình, lại càng là loại động vật quý hiếm hơn.

Cho nên nữ chính không những được bộ lạc Bạch Hổ yêu mến. Tóm lại ở thế giới của nữ chính thì nữ chính là người được vạn người mê, chỉ cần là giống đực, ai cũng muốn tiến hành những vận động không thể miêu tả với cô ta.

Nữ chính được yêu mến như vậy, đương nhiên là những giống cái không được yêu mến sẽ bày ra đủ mọi chiêu trò để hãm hại, sau đó nữ chính sẽ đợi các thể loại giống đực đến cứu.

Ừm, cốt truyện đại khái chính là như vậy.

Nguyên chủ tên Linh Khê, cũng là thành viên bộ lạc Bạch Hổ, là em gái của Bạch An, nam chính số 1, ừm… cũng chính là người đầu tiên có quan hệ với nữ chính và nhặt cô ta về.

Trước khi nữ chính đến, Bạch An vẫn luôn rất yêu mến cô em gái này, có thứ gì tốt cũng đều cho cô trước tiên, hơn nữa nguyên chủ

cũng được coi là xinh đẹp nhất trong bộ lạc.

Nhưng từ khi nữ chính đến, Bạch An cũng không chiều chuộng cô nữa, có đồ gì tốt cũng không đưa cho cô nữa, người đẹp nhất cũng không còn là cô nữa.

Người thú trong bộ lạc đều xoay quanh nữ chính.

Đáng sợ hơn nữa là đối tượng nguyên chủ thích lại trúng tiếng sét ái tình với nữ chính, nguyên chủ còn nhìn thấy họ ở bên nhau.

Vốn là một tiểu công chúa được cưng chiều, Linh Khê không thể chịu được sự thua kém như vậy, lại thêm sự xúi giục của những giống cái xung quanh, tiểu công chúa bắt đầu nhằm vào nữ chính.

Thực ra nguyên chủ cũng không phải người xấu, chỉ là dễ nổi giận, chỉ vừa bị những con cái khác châm chọc đã kích động gây ra những chuyện ngu ngốc.

Ban đầu cũng chẳng phải chuyện gì lớn, nữ chính cũng tha thứ cho cô.

Nhưng lần này nguyên chủ suýt chút nữa đã khiến nữ chính bị con đại xà ở ngọn núi bên cạnh ăn thịt. Bạch An tức giận, đánh nguyên chủ một bạt tai, nguyên chủ bị đánh liền bỏ chạy.

Ai ngờ lại gặp phải một đám người thú đang động dục, bị đánh ngất rồi kéo ra sau núi.

Nguyên chủ bị hành hạ cho đến chết.

Thân là người thú, cho dù là một kẻ ngây thơ, nguyên chủ cũng biết cô không thể bị chết như vậy được, chắc chắn có người giở trò đằng

sau.

Di nguyện của nguyên chủ là làm rõ những kẻ đã hại cô, còn khiến Bạch An và Phong Diệm mãi mãi không có được Lâm Thất Thất đó.

Phong Diệm là nam chính thứ hai, cũng chính là người nguyên chủ thích.

Ừm…

Là một con sói.

Không để cho Bạch An và Phong Diệm có được Lâm Thất Thất, lẽ nào để hai người đó thành gay sao?

Cái này hơi khó nhỉ!

Thời Sênh tiếp nhận ký ức xong, cảm giác khô nóng trong cơ thể vẫn không hề suy giảm, rõ ràng là rất không bình thường.

F*!

Nhị Cẩu Tử, mi có thuốc không?

[1000 điểm.] Hệ thống lạnh lùng vô tình báo số điểm.

“Sao mi không đi cướp luôn đi, 200.”

[800.]

Thời Sênh cắn răng, “200.”

[500.] Không thể thấp hơn được nữa.

“Hai trăm, mi còn dám lèo nhèo nữa, bà đây tự mình ngoẻo luôn đấy.” Lúc trước khi ở bên Phượng Từ, không phải cô chưa từng gặp cảnh bị châm lửa rồi đột nhiên hắn không làm nữa.

Tuy nhiên tình huống lúc này nghiêm trọng hơn lúc đó nhiều, cùng lắm là một chữ nhẫn thôi mà, có gì lợi hại đâu chứ.

Hệ thống không lên tiếng nữa, trong lòng bàn tay Thời Sênh xuất hiện một chiếc hộp lạnh băng.

Thời Sênh mở hộp ra, bên trong có một viên thuốc, cô lập tức nuốt xuống.

Viên thuốc vừa trôi xuống bụng đã có một luồng khí mát lạnh từ cổ họng lan tới toàn cơ thể, luồng khí nóng bỏng lúc trước dần bị ép xuống.

Thời Sênh thở một hơi thật dài.

Chương 1342: Đại vương tuần núi (2)

Thời Sênh dựa vào vách núi hồi tưởng lại ký ức của nguyên chủ.

Nguyên chủ bị Bạch An đánh, sau đó chạy đi, gặp một người thú ở bên ngoài, sau đó không gặp lại người thú nữa.

Nguyên chủ chạy một đoạn, sau đó gặp mấy giống cái không biết đi từ đâu tới. Cô còn chưa kịp phản ứng lại đã bị đám giống đực đang thời kỳ động dục đuổi theo lôi lên núi.

Bởi vì cô quá ầm ĩ, nên bị một con đực đánh ngất, sau đó không có sau đó nữa.

Vậy tóm lại là nguyên chủ chết như thế nào?

Thời Sênh cảm thấy đám người nguyên chủ đụng phải rất đáng ngờ, nhưng lúc đó trời tối như vậy, nguyên chủ lại khóc lóc thút thít, căn bản không nhìn rõ ai với ai.

Lật bàn, làm thế nào đây?

Thời Sênh rầu rĩ hồi lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được gì.

Cô không thèm nghĩ nữa, nếu thực sự không được, đến lúc đó tiêu diệt hết bộ lạc Bạch Hổ đi là xong, chắc chắn có hung thủ ở trong đó.

Thời Sênh lấy ra một bộ y phục sạch sẽ mặc lên, bộ da thú này thật quá trống trải, hơn nữa còn rất rất ngắn.

Thời Sênh rời khỏi hang, đi về phía bộ lạc Bạch Hổ.

Thời điểm này có lẽ mọi người đều đang nghỉ ngơi. Thời Sênh tránh đám người thú canh gác lẻn vào trong, khi đi qua hang của Bạch An, nghe thấy tiếng ưm ưm a a.

Thời Sênh: "…"

Thời Sênh - Người đã từng chứng kiến cảnh xxx tập thể của quần chúng – bày tỏ, ta không thể hiểu được thế giới của người thú.

Hôm nay Lâm Thất Thất đã bị kinh sợ, có lẽ Bạch An đang an ủi Lâm Thất Thất cho cô ta đỡ sợ.

Thời Sênh lặng lẽ đi về hang của mình.

…

"Không xong rồi, không xong rồi, đám Bạch Đại Tráng chết hết rồi."

Sáng sớm tinh mơ, một tiếng hét chói tai đánh thức cả bộ lạc Bạch Hổ dậy.

Thời Sênh vắt chéo chân, nằm trên chiếc giường đá. Nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo bên ngoài truyền tới, cô mới chậm rãi ngồi dậy.

Đêm qua cô đã phải nghe tiếng ưm ưm a a cả một đêm rồi.

Cô ở bên cạnh hang Bạch An ở.

Hiệu quả cách âm vô cùng kém, hơn nữa họ còn không thèm đóng cửa. Ài, thế giới này quả là đáng sợ.

Cô đi đến cửa hang, nhìn ra bên ngoài.

Hang động cao hơn một bậc thềm, phía dưới tụ tập rất nhiều thú nhân, đang rì rầm bàn tán chuyện có người chết. Họ bỗng nhìn thấy sơn động xuất hiện một người thú ăn mặc kỳ quái, giọng nói của đám người đó đồng loạt kẹt ở cổ họng.

“Đó là … công chúa?”

“Công chúa đang mặc cái gì trên người vậy? Từ xưa đến nay ta chưa bao giờ nhìn thấy tấm da thú nào đẹp đến vậy.”

“Trông đẹp quá chừng!”

Người ở hang bên cạnh cũng đi ra. Bạch An đi ra trước, hắn ở trần, quanh hông quấn một tấm da thú, nhưng không dài lắm, đổi một góc độ khác thậm chí còn có thể nhìn thấy một số thứ kỳ quái.

Khóe miệng Thời Sênh co giật, con mắt đảo qua một lượt những con đực khác. So với Bạch An, đám người thú khác càng đơn giản hơn, trực tiếp dùng cỏ đan thành tấm khố để quây quanh hông.

Thứ đồ da thú này không phải ai muốn cũng mặc được.

Thời Sênh đỡ trán, không gian này có độc mà!

Bạch An khôi ngô cao lớn, cũng có thể nói là anh tuấn, nhưng so với đám người thú ở bên dưới, thì chắc chắn thuộc dạng cực kỳ đẹp trai.

Bạch An trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Ánh mắt của những người phía dưới rời khỏi người Thời Sênh, chỉ

vào mấy bộ thi thể bạch hổ phía dưới được đám người thú khiêng về, “Đám Bạch Đại Tráng chết rồi.”

Trong số đó có tên tối qua bị Thời Sênh đâm chết.

Ánh mắt Bạch An lướt qua đám thi thể đó,

“Tù binh đâu?”

“Không thấy đâu cả.”Đám người thú lắc đầu, “Thủ lĩnh, liệu có phải là do đám bộ lạc Báo Hoa ở bên cạnh làm không?”

“Bọn chúng dòm ngó chúng ta đã lâu. Hôm qua ta còn trông thấy chúng quanh quẩn ở bên ngoài bộ lạc chúng ta, hôm nay lại xảy ra chuyện này. Thủ lĩnh, ta thấy chắc chắn là do bộ lạc Báo Hoa làm.”

Ở quanh đây, chỉ có duy nhất bộ lạc Báo Hoa dám đối đầu với bộ lạc Bạch Hổ.

“Báo thù cho đám Đại Tráng!”

“Bào thù, báo thù, chúng ta phải báo thù!”

Đám đông cùng hưng phấn gào lên. Bạch An quát lớn hai tiếng, họ mới yên tĩnh trở lại, “Có phát hiện được gì tại hiện trường không?”

Một người thú ném một vài thứ đồ xuống đất, “Chỉ tìm được mấy thứ này, không phát hiện thêm được gì khác nữa.”

Bạch An nhảy xuống, gẩy ra xem, lông mày liền nhíu chặt lại.

“Đó chẳng phải là đồ của Linh Khê sao?” Lâm Thất Thất không biết đã đi ra từ lúc nào, mặc một bộ váy da dài màu trắng tuyết, làn da

trắng nõn, nhỏ bé đáng yêu, đứng bên cạnh Bạch An, đang chỉ vào thứ trông giống như cây trâm ở dưới đất.

Nói là cây trâm, nhưng thực ra cũng chỉ là một thanh gỗ, chẳng qua bên trên được khắc thêm vài hình thù.

Bạch An đứng dậy, ánh mắt âm trầm, quay đầu nhìn sang hang động bên cạnh.

Nhìn thấy ngay Thời Sênh đang đứng ở cửa hang. Cô ăn mặc rất chói mắt, muốn không nhìn thấy cũng không được.

Những người thú khác đều chưa từng nhìn thấy loại y phục làm bằng vải, nhưng Bạch An đã từng nhìn thấy.

Khi hắn gặp Lâm Thất Thất, trên người cô ta cũng mặc loại y phục tương tự như vậy, tuy kiểu dáng kém xa, nhưng loại chất liệu cũng gần tương tự như vậy.

Cô ấy lấy nó ở đâu ra vậy?

Khi Lâm Thất Thất nhìn thấy quần áo của Thời Sênh, cô ta giật mình kinh hãi cực độ.

Cô ta đã đến đây lâu như vậy rồi, thừa biết thế giới này không có loài người, tuy có thành trì do người thú xây dựng, nhưng vẫn còn lưu giữ dấu vết của thời nguyên thủy, căn bản không hề có thứ gọi là vải.

Cô ta lấy nó ở đâu ra?

Lẽ nào có người khác cũng xuyên không tới đây giống như cô ta sao?

Hay là ở thế giới này, thực ra cũng có loài người, chỉ là do bản thân cô ta không biết mà thôi?

Tâm trạng Lâm Thất Thất vô cùng phức tạp, nhưng không thể nào nắm được trọng điểm, cô ta lại không thể hỏi trực tiếp được, chỉ có thể không ngừng quan sát Thời Sênh.

Bạch An giờ đây đã mất hết kiên nhẫn với cô em gái này. Hắn cầm cây trâm lên, chất vấn Thời Sênh: “Linh Khê, chuyện này là sao?”

Thời Sênh ngồi trên một hòn đá ở cửa hang, giơ chân lên, “Làm sao ta biết được chuyện này là sao chứ.”

Cô chỉ giết một tên, những tên còn lại do ai giết có quỷ mới biết được!

Lông mày Bạch An nhíu chặt, “Tại sao đồ của muội lại xuất hiện ở hiện trường?”

Thời Sênh nhếch khóe môi cười, “Chắc là nó có chân tự chạy đến đó đấy.”

“Linh Khê!” Bạch An quát, “Tối qua muội ở đâu? Làm gì?”

Thời Sênh chống cằm, vẻ mặt phiền muộn, “Không biết, bị ngươi đánh quên rồi.”

“…” Tối qua đúng là hắn có đánh cô, nhưng nói là đánh đến mất trí thì còn lâu hắn mới tin, “Linh Khê muội đừng có ăn nói lung tung, mau nói rõ ràng xem, tối qua muội ở đâu?”

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn Bạch An, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, cô hỏi: “Ta ở đâu thì liên quan gì đến chuyện này? Ngươi có thể

suy ra được ai là hung thủ từ việc tối qua ta ở đâu à? Hay ngươi cho rằng ta chính là hung thủ?”

Gương mặt Bạch An hiên ngang lẫm liệt, “Đồ của muội xuất hiện tại hiện trường gây án, tất nhiên ta phải hỏi cho rõ ràng.”

Ý hắn tức là ta không thể bởi vì ngươi là công chúa mà làm việc trái với pháp luật, không hỏi han gì tới ngươi được.

“Ta không biết!” Thời Sênh chống cằm, “Hay là ngươi để ta đánh một trận, biết đâu ta sẽ nghĩ ra đấy.”

Đám người thú: “…”

Công chúa điên rồi sao?

Bỗng có một con thú đực trong đám người thú giơ tay nói: “Ta… trước đó ta có nhìn thấy công chúa… công chúa chạy về phía sau núi.”

Chương 1343: Đại vương tuần núi (3)

Tất cả ánh mắt của mọi người, bao gồm cả Thời Sênh đều đang tập trung về phía tên người thú đó.

Ánh mắt của Thời Sênh chuyển động hai vòng trên người hắn. Trong trí nhớ của nguyên chủ tên người thú này chỉ là một kẻ nhát gan sợ chết.

Bạch An cho hắn đứng ra, “Nói cho rõ ràng.”

Tên người thú quỳ dưới đất, lắp bắp kể lại một lượt chuyện tối qua, “Đêm qua ta trực đêm, nhìn thấy công chúa chạy ra, khóc lóc chạy ra sau núi. Bình thường công chúa … ta cũng không dám gọi công chúa.”

Ý tứ của tên người thú đó đại khái là, bình thường công chúa hung dữ như vậy, động chút là dở tính khí ương bướng, kiêu ngạo tùy hứng ra, hắn ta đâu dám đắc tội công chúa.

Bạch An nghe xong liền nhướng mày, lúc đó có lẽ là sau khi hắn đánh cô xong, cô khóc lóc bỏ chạy.

Chiều nay đã có mệnh lệnh, buổi tối tất cả người thú đều không được lại gần phía sau núi, cô ta còn dám chạy ra sau núi sao?

“Cho dù ngươi nhìn thấy thì đã làm sao nào?” Thời Sênh phá vỡ sự trầm mặc, thản nhiên nói.

Tên người thú run rẩy, cúi đầu không dám nhìn Bạch An, cũng không dám nhìn Thời Sênh.

“Ngươi tìm thấy thứ này ở đâu?” Bạch An giơ chiếc trâm cài tóc lên hỏi tên người thú vừa đưa chiếc trâm cài tóc ra.

“Là… ở trên người Đại Tráng.” Tên người thú đó chần chừ giây lát.

Đám người thú ồ lên.

Đại Tráng ra sau núi làm gì, mọi người đều biết rõ. Nhưng tại sao trâm cài tóc của công chúa lại xuất hiện trên người Đại Tráng?

Đại Tráng và công chúa …

Trí tưởng tượng của đám người thú cũng không phải dạng vừa, lập tức tưởng tượng ra một câu chuyện với nội dung phong phú có hàng mấy chục vạn chữ cũng không miêu tả hết được.

Ánh mắt nhìn Thời Sênh vô cùng quỷ dị.

Bạch An ném mạnh chiếc trâm cài tóc xuống đất, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào người Thời Sênh, “Tối qua rốt cuộc muội đã ở đâu?”

“Ta không nói cho ngươi biết.” Thời Sênh toét miệng cười.

Bạch An phẫn nộ quát lớn, “Linh Khê, trong mắt muội có còn người anh trai là ta nữa không hả?”

“Nói cứ như thể trong mắt ngươi còn có người em gái là ta vậy.” Thời Sênh rất muốn nói một câu, mọi người đều là cầm thú cả, đừng có dùng loại lời thoại này, không thích hợp chút nào.

[…] Ký chủ nhập vai nhanh quá, nhanh như vậy đã thừa nhận mình là cầm thú rồi.

Phì.

Ngươi mới là cầm thú, Nhị Cẩu Tử là một loại cầm thú.

[…] Nếu Ký chủ còn xúc phạm tôi lần nữa, tôi sẽ lật mặt thật đó.

Ngươi mà cũng có mặt cơ à? Lật một cái ta coi thử coi nào.

[…] Log out, log out, không muốn nhìn thấy Ký chủ nữa.

Trong khoảng thời gian mấy giây ngắn ngủi Thời Sênh sỉ vả Hệ thống, sắc mặt Bạch An đã biến đổi rất nhiều lần.

“Thủ lĩnh, cách chết của Đại Tráng và mấy người thú còn lại không giống nhau.” Tên người thú đưa trâm cài tóc lại lên tiếng.

Bạch An cố nén cơn giận dữ trong lòng xuống, đến kiểm tra Đại Tráng… Vết thương của con hổ nằm dưới đất đó, miệng vết thương xuyên thấu qua lồng ngực, sắc bén gọn gàng, trên người không có thêm vết thương nào khác.

Còn trên người những tên người thú khác đều chi chít vết thương.

Bạch An cẩn thận kiểm tra Đại Tráng mấy lần.

Bọn chúng là người thú, tuy biết cách biến hình, nhưng khi đánh nhau vẫn sẽ khôi phục hình thú, sử dụng phương pháp chiến đấu nguyên thủy nhất.

Nhưng vết thương trên người Đại Tráng có thể là do thứ gì tạo thành?

Bạch An không biết, nhưng Lâm Thất Thất lại biết, ít nhất đó là do dao găm… không, là kiếm. Dao găm quá ngắn, không thể xuyên qua được, chỉ có độ dài của kiếm mới có thể xuyên thẳng qua như vậy.

Miệng vết thương rất ngay ngắn trơn loáng, hung khí nhất định là một thanh kiếm vô cùng sắc bén.

Nhưng thế giới này không có binh khí bằng sắt.

Ít ra thì cô ta chưa từng nhìn thấy.

Ánh mắt của Lâm Thất Thất không tự chủ được nhìn về Thời Sênh. Cách ăn mặc của cô ta và cái chết của Đại Tráng khiến Lâm Thất Thất vô cùng nghi ngờ, liệu có phải cô ta đã gặp loài người rồi không.

“Giam công chúa lại.” Bạch An đứng dậy dặn dò, “Các ngươi đi cùng ta ra sau núi xem sao, những người khác ở lại đợi ta về rồi bàn bạc sau.”

“Tuân lệnh.”

Thời Sênh không tỏ ý gì, nhìn Bạch An dẫn đám người thú rời đi.

Lâm Thất Thất đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu liếc nhìn Thời Sênh. Thời Sênh khẽ nhếch khóe miệng cười một cái, rồi quay người đi vào trong hang.

Đám người thú bên ngoài bàn luận sôi nổi. Cửa hang Thời Sênh ở bị canh giữ nghiêm ngặt, không ai vào được.

Tất nhiên là vẫn có ngoại lệ, ví dụ như nữ chính đại nhân.

Lâm Thất Thất khom người tiến vào trong hang, ánh sáng trong hang bỗng tối đi.

Thời Sênh nằm trên giường, vắt chéo chân. Ánh sáng tối đi, cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa hang.

Ngoại hình Lâm Thất Thất hơi giống kiểu em gái nhà bên ngoan ngoãn đáng yêu, không quá đẹp nhưng so với kiểu nữ chính động chút là nghiêng nước nghiêng thành. Có lẽ cô ta được coi là kiểu gái cưng nhà nghèo.

Nhưng cô ta có làn da rất trắng, lại mặc chiếc váy da màu trắng, trên người mặc bộ đồ lót màu da được may đặc chế, vừa khéo che đi những chỗ cần che, để lộ rốn.

Phần eo trắng nõn nà, nhỏ xinh không đủ một vòng ôm.

Thời Sênh chậc chậc hai tiếng, cái eo nhỏ xinh thế kia, chẳng trách lại khiến nhiều người thú muốn cùng cô ta làm loại vận động không thể miêu tả đó như vậy.

“Linh Khê.” Lâm Thất Thất đứng ở cửa hang gọi một tiếng rồi mới đi vào.

Thời Sênh không thèm đáp lại, chỉ nhìn cô ta chằm chằm.

Lâm Thất Thất bị nhìn đến mức hơi khó chịu, “Linh Khê, chuyện hôm qua ta không trách muội. Bạch An đánh muội đúng là cũng hơi quá đáng, ta sẽ nói chuyện với huynh ấy.”

Mẹ cái đồ thiểu năng, muốn đến trước mặt bà đây để huênh hoang

khoe khoang là lời nói của ngươi có trọng lượng như thế nào trước mặt người anh trai thiểu năng đó của ta à?

Nội dung nêu trên là do Thời Sênh mô phỏng tư duy của nguyên chủ.

Trên thực tế trong nội tâm Thời Sênh lúc này không có lấy một chút dao động nào.

Trong đầu cô đang tái hiện lại một lượt chuyện ngày hôm qua.

Hôm qua một người thú trong bộ tộc xảy ra xung đột với bộ tộc Ô Xà ở ngọn núi bên cạnh, lúc đó nữ chính và nguyên chủ đều có mặt.

Hai bên đã có xung đột, đương nhiên sẽ đánh nhau.

Bộ lạc Ô Xà có nhiều người… à không, có nhiều thú thế mạnh hơn. Bộ lạc Bạch Hổ không chống lại được, đành phải bỏ chạy.

Nữ chính đều được thiết lập là chắc chắn phải ngã.

Cô ta ngã thì ngã đi, lại còn kéo theo nguyên chủ ngã cùng. Hai người cùng ngã xuống đất. Bộ lạc Ô Xà phía sau hung hãn đuổi đến. Nguyên chủ vô thức bỏ lại nữ chính chạy mất.

Trong kịch bản nói con đại xà ở ngọn núi bên cạnh suýt chút nữa thì ăn được nữ chính, nhưng không phải là kiểu ăn đó. Nếu nam chính đến muộn một bước thì có lẽ nữ chính đã không giữ được trinh tiết nữa, kể từ nay hậu cung lại có thêm một vị nữa.

Ừm.

Giữa tính mạng của mình và tính mạng của người khác, lựa chọn tính mạng của mình là hoàn toàn chuẩn xác.

Lâm Thất Thất thấy Thời Sênh không có phản ứng gì, trong lòng thấp thỏm. Linh Khê này, trước kia tuy đỏng đảnh kiêu ngạo, nhưng vui buồn đều hiện rõ trên mặt, là một người rất dễ dàng nhìn thấu.

Nhưng hôm nay cô lại không thể hiểu được cô ta đang nghĩ gì.

“Linh Khê?” Lâm Thất Thất lại gọi.

Thời Sênh lật người ngồi dậy, chân phải đặt xuống đất, chân trái đã co lên, tay đặt trên đầu gối, dáng ngồi giống như một tên lưu manh ác bá.

“Làm sao?”

Lâm Thất Thất nhíu chặt mày, ánh mắt quét qua một lượt người cô, hỏi: “Linh Khê, muội đừng giận anh trai muội, có phải tối qua muội đã nhìn thấy gì rồi không?”

Thời Sênh gõ đầu ngón tay lên đầu gối: “Ta nhìn thấy gì thì có liên quan gì đến ngươi?”

Lâm Thất Thất ra vẻ bề trên, “Chuyện này liên quan đến bộ lạc Bạch Hổ. Nếu muội thực sự nhìn thấy chuyện gì kỳ lạ thì đừng che giấu, đối với mọi người đều không có lợi đâu.”

Thời Sênh không trả lời.

Lâm Thất Thất lại nói kiểu khuyên giải: “Linh Khê, muội cũng không muốn bộ lạc Bạch Hổ gặp phải chuyện gì không tốt đúng không? Khoan hãy nói tới chuyện muội có nhìn thấy gì hay không, bây giờ muội nói cho ta biết y phục trên người muội ở đâu ra được không?”

Chương 1344: Đại vương tuần núi (4)

Bày trò hồi lâu hóa ra là đến hỏi chuyện quần áo à?

Vậy thì ngươi còn nói chính nghĩa lẫm liệt như thế làm gì chứ!

Làm như ngươi thực sự suy nghĩ cho bộ lạc Bạch Hổ vậy, suýt nữa thì bản cô nương tin rồi.

“Liên quan gì đến ngươi.” Thời Sênh phỉ nhổ một hồi xong mới lạnh nhạt thốt ra mấy chữ.

“Linh Khê, có phải muội đã gặp loài người rồi không?”

“Liên quan gì đến ngươi.”

Mặt Lâm Thất Thất đen sì, cho dù cô ta hỏi gì, Thời Sênh cũng chỉ dùng mấy chữ đó để trả lời cô ta.

Cuối cùng không thể hỏi được nữa, cũng có lẽ là cô ta sợ bị lộ sơ hở nào đó, Lâm Thất Thất đành phải ấm ức đi ra ngoài.

Ngươi ấm ức cái quái gì chứ!

Bà đây còn chưa làm gì ngươi nhá, đúng thật là…

Không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng Bạch An đưa người trở về.

Bên ngoài ồn ào giây lát, Bạch An đột nhiên nổi giận xông vào, hét

lớn với Thời Sênh, “Linh Khê tại sao muội lại ức hiếp Thất Thất?”

Thời Sênh: “…”

Ê đợi đã!

Bản cô nương ức hiếp nữ chính lúc nào thế?

Nói có lý chút được không?

Ờ đúng! Cầm thú không biết nói lý lẽ!

“Muội mau ra đây cho ta.” Bạch An thấy Thời Sênh không phản ứng gì lại càng tức giận hơn, “Mau xin lỗi Thất Thất.”

“Ngươi bảo ta ra thì ta phải đi ra à?” Thời Sênh trợn mắt.

Cô không làm gì nữ chính cả, xin lỗi cái gì chứ? Có bệnh à?

“Bạch An, muội không sao.” Lâm Thất Thất từ bên ngoài chen vào, giải thích: “Vừa nãy là muội bị bụi bay vào mắt thôi mà, muội không sao cả.”

Bạch An nghiêng đầu, sắc mặt dịu đi, “Thất Thất, muội đừng có bao biện cho nó, hôm nay ta phải dạy dỗ nó cho tử tế mới được.”

“Thật sự không liên quan gì đến Linh Khê mà.” Lâm Thất Thất hơi cuống lên, kết quả vành mắt càng đỏ hơn, giống như sắp khóc vậy.

Nữ chính sắp khóc rồi, lợi hại quá.

Bạch An vội vàng ôm lấy Lâm Thất Thất dỗ dành, “Muội đừng sợ, Linh Khê là em gái của ta, nhưng ta sẽ không dung túng cho nó ức

hiếp muội. Có ta ở đây, nó cũng không dám tạo phản đâu.”

“Ngươi biết được ta có dám tạo phản hay không cơ à.” Thời Sênh nói chen vào rất phá không khí.

“Linh Khê, lát nữa ta sẽ xử lý muội sau.” Bạch An tức giận trừng mắt nhìn, ôm Lâm Thất Thất nhảy đến hang bên cạnh.

“Ôi sợ quá đi mất, mẹ cái đồ thiểu năng.”

Chẳng bao lâu sau Thời Sênh đã nghe thấy âm thanh từ hang động bên cạnh truyền đến.

Đây gọi là dỗ dành dỗ dành rồi dỗ lên giường luôn sao?

Lợi hại quá đi mất anh choai của ta!

Có thể tìm một nơi không có người được không hả?

Hiệu quả cách âm kém quá đấy có biết không hả?

Cô vẫn còn là trẻ vị thành niên đó có biết không hả?

Thời Sênh chỉ có thể thôi miên bản thân, truyện người thú chân chính chắc chắn không phải như thế này, đây là một thế giới bị sụp đổ.

Tất cả đều chỉ là giả.

Đều là giả mà thôi.

Đến khi màn vận động kịch liệt bên cạnh kết thúc, tiết tấu vang lên liên tục bên tai Thời Sênh cũng dừng lại.

Bạch An không đi đến chỗ cô mà triệu tập mấy đại tướng trong bộ lạc Bạch Hổ đến bàn bạc.

Bộ lạc Bạch Hổ tuy nói là một bộ lạc, nhưng thực ra cũng chỉ có mấy con hổ, chiếm cứ một ngọn núi. Đại đội chiếm cứ ở giữa sườn núi, còn núi sau thực ra chính là đỉnh núi.

Bạch An dũng mãnh thiện chiến, rất nổi danh ở vùng này, là đối tượng giao phối lý tưởng của rất nhiều con cái.

Dù sao cũng có thể biến hình, không tồn tại tình trạng khác chủng loại không thể giao phối.

Đương nhiên, người thú bình thường vẫn không thể tiếp nhận việc giao phối khác chủng loại, dù sao việc này cũng gây ảnh hưởng đến đời sau. Nhưng điều này cũng không ngăn cản các con cái đưa Bạch An vào danh sách đối tượng giao phối lý tưởng nhất. Không có được thân thể của hắn, chẳng lẽ không thể ảo tưởng một chút hay sao?

“Linh Khê, ăn thôi.” Ở cửa hang có người thú mang đồ ăn đến.

Giờ cơm trưa, không biết là do họ quên hay do Bạch An căn dặn mà không mang đồ ăn đến cho cô.

Người thú còn chưa đi vào, Thời Sênh đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Người thú để đồ ăn ở ngoài rồi đi về, nhờ ánh sáng bên ngoài còn chưa tối hết, Thời Sênh loáng thoáng nhìn thấy trong đó là một miếng thịt đầy máu.

Còn đó là thịt gì…

Xin lỗi, cô không nhận ra được.

Lại đưa đồ sống cho cô ăn sao?

[Người thú ăn thịt đều ăn thịt sống.] Hệ thống ló đầu ra, có vẻ vui sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

“Nhị Cẩu Tử, chúng ta phải nói chuyện về cuộc đời.”

[…] Không không không, Ký chủ, tôi bận lắm, tôi không nói chuyện đâu.

Hệ thống lập tức log out.

Nhị Cẩu Tử thiểu năng.

Thời Sênh ngồi trong giây lát đã ngửi thấy mùi thịt nướng từ bên ngoài truyền vào.

Cô đi ra cửa hang nhìn ra ngoài, xa xa trên một mảnh đất bằng, có ánh lửa nhóm lên, hai bóng người đang ngồi trước đống lửa. Căn cứ vào tỷ lệ một lớn một nhỏ đó rất dễ dàng nhận ra đó là ai.

Thời Sênh bĩu môi, rồi lại nhìn bữa tối là miếng thịt sống còn đầm đìa máu đó của mình, cô quyết định... gặm quả rừng.

Chế độ đãi ngộ của nữ chính cô không mơ tưởng được.

Pháo hôi đáng thương như vậy đấy.

Còn chưa gặm xong quả rừng, Bạch An đã đi tới.

Lúc này trời còn chưa tối hẳn, chỉ có một đống lửa ở xa xa, chập chờn như ma trơi. Bạch An lặng lẽ đi vào, Thời Sênh suýt nữa thì

một kiếm đâm chết hắn.

Bạch An ngồi lên chiếc ghế đá trong hang, bên cạnh là chiếc bàn, bên trên bày bữa tối là miếng thịt máu me.

“Tuyệt thực à?” Bạch An thấy Thời Sênh không động vào bữa tối, thốt ra ba từ.

Thời Sênh cắn quả rừng chua muốn rụng răng, nhai răng rắc hai cái, “Nói chuyện chính.”

Trong lòng Bạch An bùng lên ngọn lửa giận dữ. Cô em gái này của hắn trước kia rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, tại sao bây giờ lại trở nên ngang ngược gây sự vô lý thế này?

“Ta đã lên núi xem rồi, có người thú trèo lên núi giết bọn Đại Tráng. Nhưng muội vẫn phải nói cho ta biết tại sao muội lại ra sau núi làm gì?” Cái chết của Đại Tráng không giống nhau, lại có trâm cài tóc của cô, trong lòng Bạch An cũng nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Thời Sênh giống như đám người thú bên ngoài.

“Không biết, bị ngươi đánh đến ngáo ngơ luôn rồi.” Thời Sênh ném hạt sang một bên.

Cơn giận của Bạch An lên không được xuống cũng không xong, hồi lâu sau mới nghẹn ngào thốt ra một câu: “Linh Khê, trước đây muội không như thế này.”

Thời Sênh mỉm cười, “Trước đây ngươi cũng không như thế này.”

Trước khi nữ chính xuất hiện, Bạch An tuyệt đối được coi là một người anh trai tốt, cho dù nguyên chủ có làm sai chuyện gì hắn cũng bao dung nguyên chủ vô điều kiện.

Nữ chính vừa xuất hiện, Bạch An động chút là nổi nóng với nguyên chủ.

Nguyên chủ nhẫn nhịn được mới là lạ.

“Muội làm gì cũng nhằm vào Thất Thất. Thất Thất đều không so đo với muội, mà muội vẫn còn làm xằng làm bậy. Muội không thấy mình sai sao?”

“Ta không biết.” Có sai hay không là chuyện của nguyên chủ, cô chỉ muốn làm nhiệm vụ, phá CP, không đổ vỏ.

Bạch An: “…”

Bạch An đứng dậy, ngữ khí cường ngạnh hơn, “Ngày mai đến xin lỗi Thất Thất, những chuyện trước đây ta sẽ bỏ qua hết.”

Thời Sênh: “…”

Xin lỗi cái quần què gì, bà đây quyết không đổ vỏ cho nguyên chủ.

Hơn nữa vừa rồi bà chẳng làm gì cả, ai biết được nữ chính đại nhân khóc lóc cái gì, kiên quyết không đổ vỏ!

Bạch An không nghe thấy Thời Sênh trả lời, không khỏi tăng âm lượng, “Đã nghe thấy chưa?”

“Không đi.”

“Muội đủ lông đủ cánh rồi, ta không quản nổi muội nữa đúng không?” Bạch An đập bàn, miếng thịt trên bàn bị rơi xuống dưới đất, lăn một vòng dính đầy bụi đất.

“Đúng vậy, ta biết bay rồi, không cần ngươi quản nữa.” Bà đây không những biết bay rồi, mà còn bay được cả lên trời nữa rồi đây này.

“Vậy thì bay thử cho ta xem nào!” Bạch An có lẽ là đã bị chọc giận không hề nhẹ.

“Ngươi bảo ta bay là ta bay à, thế thì ta còn mặt mũi nào nữa. Ngươi cầu xin ta đi, cầu xin ta bay cho ngươi xem đi.”

Bạch An: “…”

Tức chết đi được.

Bạch An chỉ tay vào Thời Sênh hồi lâu không nói gì, tức giận đùng đùng đi ra khỏi hang. Chiếc hang nhỏ hẹp dường như rộng rãi hơn không ít, không khí dường như cũng thông thoáng hơn.

Thế nhưng trong không khí lại tràn ngập mùi máu tanh.

Thời Sênh nhìn kỹ hang, phiền muộn thở dài.

Cuộc sống của người nguyên thủy thật khó khăn.

Chương 1345: Đại vương tuần núi (5)

Nửa đêm Thời Sênh bị cơn bí tiểu làm cho thức giấc. Cô rất nghi ngờ, nơi này rốt cuộc phải giải quyết nhu cầu sinh lý thế nào đây.

Hồi tưởng một lát xem phương thức giải quyết nhu cầu sinh lý của nguyên chủ thế nào vậy.

Cô trầm mặc, là một con người, một con người có phẩm chất cao quý, sao có thể làm được chuyện như vậy cơ chứ.

Thời Sênh xách váy đi ra khỏi hang, có thể là bởi vì Bạch An nói cái chết của Đại Tráng không liên quan đến cô, cho nên những người thú canh giữ ở bên ngoài đều đã rút đi hết.

Cô nhảy xuống hang, đi về phía rừng cây xa xa.

Khó khăn lắm mới giải quyết được chuyện hệ trọng của đời người, Thời Sênh xách váy đứng dậy.

Soạt soạt soạt...

“Đừng mà...”

“Đừng ở đây mà....”

“A a a a...”

Những âm thanh không ngớt truyền từ một nơi xa hơn tới.

Thời Sênh: “...”

Cô bám lấy thân cây, trầm mặc trong giây lát, bây giờ đi gọi Bạch An dậy đi bắt gian liệu có bị đánh không nhỉ?

Người lúc này đang ở cùng nữ chính chắc chắn là Phong Diệm, nam chính số 2... chính là người thú nguyên chủ thích.

Thời Sênh không muốn đi xem nữ chính và nam chính số 2 làm việc. Cô xách váy đi ra khỏi khu rừng, trở về hang động của mình.

Hang của Bạch An lặng như tờ, không có động tĩnh gì, không biết nữ chính đại nhân đã lượn ra ngoài thế nào nữa.

Giỏi lắm, nữ chính đại nhân của ta!

Thời Sênh nằm một lát đã nghe thấy có tiếng động từ bên ngoài truyền vào.

Nhanh vậy cơ à?

Nam chính thứ 2 thật là kém cỏi!

Thân là người thú, thế nào cũng phải kiên trì liên tục mấy tiếng đồng hồ mới là bình thường chứ nhỉ?

[...] Cô nhìn thấy loài động vật nào giao phối mấy tiếng đồng hồ chưa?

“Cầy hương Magagascar.”

[...] Hệ thống tìm kiếm trong kho dữ liệu, đọc lời giải thích trên đó, [...

Loài động vật này đã tuyệt chủng rồi... Nhưng mà Ký chủ, cô suốt ngày xem cái quỷ gì vậy?]

Có thể xem những thứ lành mạnh có lợi cho sức khỏe trái tim hơn được không?

“Cái gì ta cũng xem hết.” Thời Sênh gác chéo chân, “Nhị Cẩu Tử vừa nhìn đã biết ngươi đọc ít sách rồi.”

[...] Ta chưa từng đọc sách được chưa.

“Cho nên ngươi mới ngốc như vậy chứ.”

[...] Chủ nhân, người đừng cản ta, ta phải giết chết Ký chủ.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Thời Sênh định tìm nước để đánh răng rửa mặt súc miệng, nhưng xoay một vòng mới nghĩ ra, nơi đây tài nguyên nước khan hiếm, đến nước ăn cũng đều là nước suối ngấm từ trên núi xuống.

Nhưng nếu muốn tắm hay rửa mặt gì đó thì phải tự mình xuống núi đi tìm dòng sông ở cách đó rất xa để xách nước.

Căn cứ vào tốc độ bình thường, đi về cũng mất một tiếng.

Cho nên đám người thú này đều mấy ngày mới tắm rửa một lần.

Thời Sênh phiền muộn chống nạnh, những ngày tháng này thật là khó sống mà!

“Linh Khê, người đứng ở đây làm gì vậy?” Một người thú đứng ở

đằng sau đã lâu, nhưng Thời Sênh không có ý nhường đường, nên bắt buộc phải lên tiếng.

Hắn còn đang chờ múc nước để về cho nhóc con nhà hắn ăn.

Thời Sênh quay đầu nhìn hắn một cái, nhường sang bên cạnh môt bước, nhìn người thú đó múc nước rời đi. Rất nhanh sau đó đã có mấy tên người thú khác đến múc nước, đợi đám người thú đó múc nước xong, nước trong cái hồ nhỏ đã chỉ còn lại một chút.

Một thiếu niên thanh tú vội vã chạy tới, nhìn thấy nước trong hồ liền buồn rầu chán nản, “Aiya, đến muộn mất rồi.”

Thời Sênh bỗng nhiên ló đầu ra, “Gần đây có còn nguồn nước nào khác không?”

Thiếu niên bị dọa sợ hãi, “Linh Khê... sao cô lại ngồi đó?”

Thời Sênh ngồi bên cạnh một khóm cây bên cạnh hồ, chỉ cần không chú ý tới thì sẽ không nhìn thấy cô.

Thời Sênh bày ra vẻ mặt như thể là lẽ đương nhiên, “Thì chỉ có chỗ này ngồi được thôi chứ sao.”

“...” Không lên tiếng, đột nhiên chui ra, dọa tên người thú sợ chết khiếp. Thiếu niên định thần lại, trả lời câu hỏi khi nãy của Thời Sênh, “Gần đây có một nguồn nước, nhưng ở đó có một tên người thú vô cùng quỷ quái bá chiếm rồi, người thú xung quanh đều không đánh được hắn.”

“Quái? Quái đến mức nào?”

“Ta không biết, ta chưa gặp hắn bao giờ. Thủ lĩnh gặp hắn rồi đó.

Linh Khê, cô đi hỏi thủ lĩnh đi.” Thiếu niên nhìn về phía sau, “Linh Khê, tôi về trước đây.”

Thời Sênh vẫy tay.

Thời Sênh ngồi đó một lát, đi vòng qua nơi hẻo lãnh, rồi ngồi lên kiếm đi đến bên bờ sông.

Nước sông trong vắt, Thời Sênh rửa mặt xong, còn bắt hai con cá lên nướng ăn. Nếu còn ăn thêm loại quả rừng kia nữa cô sẽ nôn ra mất.

Con sông này thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người thú đến bờ sông lấy nước. Thời Sênh ngồi bên bờ sông nướng cá, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người thú.

“Đó chẳng phải là tiểu công chúa của bộ lạc Bạch Hổ sao? Sao lại chuyển sang ăn cá rồi? Còn ăn cá chín nữa chứ? Não úng nước rồi sao?” Có âm thanh vang lên phía sau.

Thời Sênh quay đầu, cách đó không xa có hai cô gái… à không đúng, hai người thú giống cái, làn da siêu đen, giống như quốc tịch châu Phi vậy, trên người mặc váy da được may bằng da lông.

Người thú đứng phía trước, trên đầu cài một bông hoa là con gái của thủ lĩnh bộ lạc Gấu Đen, tên là Hùng Tam Muội.

Tướng mạo cũng được, nhưng mà đen quá.

Tục ngữ có câu da đen coi như hủy dung mạo.

Người thú đứng bên cạnh chính là người hầu của Hùng Tam Muội, dù sao thì Hùng Tam Muội nói gì thì cô ta làm cái đó, nên về cơ bản

có thể không quan tâm đến.

Hùng Tam Muội và nguyên chủ lần nào gặp nhau cũng đối đầu nhau.

Trước đây là vì nguyên chủ xinh đẹp hơn, tên cũng hay hơn Hùng Tam Muội. Sau này bởi vì Hùng Tam Muội mới biết yêu, thích Bạch An. Nguyên chủ nói Hùng Tam Muội không nhìn lại bản thân mình còn muốn mơ tưởng đến anh trai cô.

“Ta đang nói chuyện với ngươi đó? Ngươi nhìn cái gì đồ hổ cái kia?" Hùng Tam Muội chống lưng, bày ra tư thế người đàn bà chanh chua chửi đổng, ánh mắt cô ta quét một vòng quanh người Thời Sênh, “Ngươi đang mặc cái gì vậy?”

Thời Sênh đang mặc quần áo bình thường, vừa rồi đám người thú đến lấy nước cũng thấy rất kỳ lạ, nhưng vì Linh Khê có tiếng là hung dữ, nên không ai dám đến gần hỏi.

“Quần áo.”

“Quần áo gì?” Hùng Tam Muội vô cùng hiếu kỳ, quần áo cô ta đang mặc thật là đẹp.

Thời Sênh: “…”

Cô phải giải thích thế nào mới rõ được nhỉ?

Vẫn nên im lặng thì hơn!

Thời Sênh không trả lời, Hùng Tam Muội lập tức nổi giận, “Mấy ngày không gặp, ngươi giả bộ nho nhã cái gì? Phong Diệm ca ca của ngươi cũng không có ở đây đâu.”

Thời Sênh: "…" Ngay cả Hùng Tam Muội cũng biết chuyện nguyên chủ thích Phong Diệm.

Vậy mà Phong Diệm ca ca lại không biết à?

Thời Sênh không muốn nói chuyện. Bây giờ cô chỉ muốn yên tĩnh ăn cá mà thôi.

Đói chết đi được.

Cho nên Thời Sênh quay đầu đi, không thèm để ý đến Hùng Tam Muội.

Ai ngờ Hùng Tam Muội lại nhảy tới, bỗng chốc quên mất chuyện quần áo, "Này đồ hổ cái, tại sao ngươi lại không để ý đến ta? Có phải tỏ tình bị từ chối rồi không hả?"

Nguyên chủ và Hùng Tam Muội cũng không có thù hận gì lớn, gặp nhau cùng lắm chỉ đấu võ mồm, chứ chưa bao giờ xuất hiện tình trạng đánh lộn.

Ở thế giới loài người, đó được coi là một phương thức thể hiện khác của một kiểu tình bạn.

"Ngươi bị từ chối thật rồi à?" Hùng Tam Muội chống nạnh cười, "Ha ha ha, này hổ cái, ta đã nói với ngươi rồi, bình thường đừng có hung dữ như vậy mà."

Thời Sênh: "…"

Ngươi đợi bà đây ăn cá xong đi!

Hùng Tam Muội thấy Thời Sênh vẫn không để ý đến cô ta, giơ tay gãi

gãi đầu, con hổ cái này không phải là bị đả kích rồi đấy chứ?

Trước đây nếu cô ta nói như vậy thì Linh Khê đâu chịu im lặng không đáp trả như vậy chứ.

Chương 1346: Đại vương tuần núi (6)

"Này hổ cái? Ài …" Hùng Tam Muội quỳ một gối như đàn ông. May mà cô ta mặc váy da dài, nếu không Thời Sênh sẽ phải nhìn thấy hết những thứ không nên nhìn.

“Ta nói này, chẳng qua chỉ là tỏ tình thất bại thôi mà? Sao ngươi cứ phải đòi sống đòi chết làm gì? Bộ lạc bọn ta nhiều con đực như vậy, ngươi thoải mái mà lựa chọn.”

Thời Sênh liếc mắt nhìn cô ta, “Ta sợ đen.”

Hùng Tam Muội ngẩn người, “Sợ tối? Ngươi bắt đầu sợ tối từ khi nào vậy? Trước đây chẳng phải ta và ngươi còn đánh nhau lúc nửa đêm cơ mà.”

Thời Sênh: “…”

Giao tiếp gặp trở ngại mà.

Vẫn nên nướng cá ăn tiếp thì hơn!

Ánh mắt Hùng Tam Muội nhìn theo Thời Sênh nướng cá. Cô ta hiếu kỳ chỉ vào thiết kiếm đang xiên cá: “Đây là cái gì? Sáng lấp lánh đẹp quá.”

Thiết kiếm kiêm que xiên cá nướng: “…”

Đừng nói gì cả, bản kiếm muốn yên tĩnh một lát.

“Này hổ cái, đây là cái gì? Sao ta chưa thấy bao giờ?”

Hùng Tam Muội vô cùng tò mò về thiết kiếm.

Binh khí bằng sắt thép còn chưa xuất hiện, đám người thú này chưa từng gặp thứ gì như vậy.

Thời Sênh lật mặt cá, ánh mặt trời chiếu từ thiết kiếm qua khiến Hùng Tam Muội nhắm mắt lại. Mùi cá nướng thơm lừng xộc thẳng vào chóp mũi cô ta.

Khi đã ngửi quen mùi sống, bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm thịt chín này, Hùng Tam Muội bỗng nhiên cảm thấy hương vị này rất hấp dẫn. Bên trong có một hương thơm cô ta chưa từng được ngửi bao giờ.

Sự chú ý của cô ta lập tức rời khỏi thiết kiếm, chuyển sang món cá nướng thơm nức mũi kia.

Thì ra cá còn có thể có mùi vị này.

“Này hổ cái ngươi lấy lửa ở đâu ra thế?” Hùng Tam Muội nhìn chằm chằm vào cá nướng một lát, rồi sức chú ý lại bị ngọn lửa thu hút mất.

Tuy người thú đã biến hình, nhưng vẫn sợ lửa, chỉ giữ lửa ở trong bộ lạc. Lửa rất khó giữ, nếu bị tắt sẽ phải sang bộ lạc khác đổi, phải dùng rất nhiều thứ mới đổi về được.

Trong không gian của Thời Sênh có bật lửa, cô có nên nói ra không?

Tất nhiên là không rồi!

Thời Sênh tiếp tục không để ý đến Hùng Tam Muội.

Thời Sênh không lên tiếng, một mình Hùng Tam Muội không biết đấu võ mồm cùng ai. Cô ta bắt đầu thấy chán, kêu người hầu đi bắt cá cùng.

Thời Sênh nhìn tên người thú đó nhảy thùm thụp trên sông hồi lâu mới bắt được hai con cá. Hùng Tam Muội tìm một cành cây ở gần đó, xuyên thẳng vào.

Cô ta nhảy đến trước mặt Thời Sênh, “Này hổ cái, cho mượn tí lửa?”

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, cá đã nướng xong xuôi.

Hùng Tam Muội cũng không hề khách khí, đặt cá lên trên ngọn lửa nướng. Cô ta học theo Thời Sênh nướng cá, vừa nướng vừa hóng hớt hỏi: “Này hổ cái có phải ngươi đi tỏ tình với Phong Diệm bị từ chối rồi không?”

“Ta trịnh trọng tuyên bố một lần, ta không đi tỏ tình với cái tên Phong Diệm đó, cũng không bị từ chối. Ngươi còn dám nói luyên thuyên nữa thì đi mà tự tìm lửa.”

“Không bị từ chối, thế tại sao ngươi lại không thèm để ý đến người khác?”

“Ta không gây chuyện với ngươi thì ngươi thấy không thoải mái à?” Con người này, à không, tên người thú này thích bị ngược à?

Hùng Tam Muội gãi mặt, lúng túng nói: “Không giống ngươi cho lắm.”

Bình thường vừa gặp đã chí chóe bây giờ bỗng nhiên không nói gì, cũng không thèm để ý đến cô ta, trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng thấp thỏm.

Thời Sênh hừ lạnh, “Từ bây giờ trở đi ta muốn làm một người có phong cách.”

Nhưng Hùng Tam Muội lại không phát hiện ra trong lời nói của Thời Sênh có gì không ổn, mà chỉ quan tâm đến hai chữ phong cách.

“Thế nào gọi là có phong cách? Ngươi học ở đâu cái từ đó vậy?” Đôi mắt Hùng Tam Muội chuyển động, “Có phải là từ ả Lâm Thất Thất đó không?”

Hùng Tam Muội thích Bạch An, cho nên Lâm Thất Thất đương nhiên trở thành cái gai trong mắt Hùng Tam Muội.

“Không liên quan đến ngươi.” Thời Sênh trợn trừng mắt.

“Cô ta thường xuyên nhổ ra mấy mớ từ ngữ kỳ lạ.” Hùng Tam Muội thầm thì, “Mê hoặc Bạch An ca ca. Cô ta chính là đồ hồ ly tinh. Ngươi đừng có học mấy thứ xấu xa của cô ta.”

Thời Sênh: “…”

Từ hồ ly tinh này quả nhiên là xuyên suốt chiều dài lịch sử, vượt qua mọi không gian và thời gian.

Còn nữa, nói cái gì mà đừng học cái xấu của cô ta?

Bản cô nương đây mà đã xấu lên, thì bản cô nương nói thứ hai không ai dám nói thứ nhất. Ta còn cần phải học theo người khác sao?

Hùng Tam Muội không cãi nhau thì lại lẩm bẩm nói một mình, hơn nữa sự chú ý cũng rất dễ bị chuyển sang đề tài khác.

Một giây trước cô ta còn đang sỉ vả Lâm Thất Thất, hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, một giây sau đã nhảy sang chuyện nướng cá.

“Tại sao mùi vị lại không giống của ngươi nhỉ?” Hùng Tam Muội không ngửi thấy mùi thơm từ món cá nướng của mình, không khỏi lấy làm lạ hỏi Thời Sênh.

“Người đẹp.” Thời Sênh ném xương cá xuống, mím môi nở nụ cười.

Nếu trước đây Hùng Tam Muội nghe thấy câu này có lẽ sẽ nhảy dựng lên, nhưng lần này cô ta không có ý bốp chát lại với Thời Sênh, ngược lại còn chạy đến bên chân Thời Sênh tỉ tê, “Lúc ta đến đây thấy ngươi rắc thứ gì đó lên cá, cho ta xin ít đi.”

Thời Sênh ném đồ qua cho cô ta, “Tặng ngươi đó, sau này đừng tìm ta gây rắc rối nữa.”

Hùng Tam Muội không có tâm tư xấu xa gì, nhưng kỹ năng chửi đổng thuộc vào hàng thượng thừa. Cô không muốn biến thành thành viên của hiệp hội bị ép nghe chửi đổng. Cô chỉ muốn làm một người thú cao lãnh có phong cách thôi.

“Ngươi không gây chuyện với ta thì sao ta phải gây chuyện với ngươi chứ?” Hùng Tam Muội hừ một tiếng.

Thời Sênh liếc nhìn Hùng Tam Muội một cái, rồi cầm thiết kiếm đi mất.

Hùng Tam Muội còn đang bận vật lộn với lọ gia vị Thời Sênh đưa cho, không để ý đến Thời Sênh.

Khi Thời Sênh trở về bộ lạc đã qua giờ ăn trưa, cô chậm rãi bò lên

trên núi.

“Linh Khê, cô đi đâu đó? Thủ lĩnh tìm cô từ sáng sớm đó.” Có người thú nhìn thấy cô liền nhắc nhở một tiếng.

Ở bộ lạc người thú, cho dù có thân phận tiểu công chúa thì cũng chỉ là một thân phận mà thôi, chứ không hề có đặc quyền gì lớn.

“Tìm ta làm gì?” Thời Sênh ngậm ngọn cỏ đuôi chó, dáng vẻ lưu manh hỏi tên người thú đó.

“Ta không biết.” Tên người thú lắc đầu, “Nhưng ta thấy sắc mặt thủ lĩnh không được tốt lắm, ngươi mau đi xem sao đi, đừng có chọc giận thủ lĩnh nữa.”

Thời Sênh ngậm ngọn cỏ đuôi chó đi đến hang Bạch An. Bạch An ngồi ở cửa hang, nhìn quanh một vòng không thấy Lâm Thất Thất đâu.

“Linh Khê.” Bạch An gọi cô, nhảy từ cửa hang xuống, nghiêng đầu hỏi, “Muội đi đâu đó?”

“Ta đi đâu làm gì có cần báo cáo với ngươi không?” Thời Sênh trợn mắt.

Bạch An sầm mặt xuống, “Hôm qua ta bảo muội đi xin lỗi Thất Thất, sao muội không đi?”

“Ta đâu có sai, tại sao lại phải xin lỗi.” Tại sao nam chính đại nhân cứ cố chấp bắt ta phải đi xin lỗi nữ chính đại nhân vậy chứ.

Chắc chắn là nguyên chủ được nhặt về.

“Tại sao muội lại không sai?”

Thời Sênh nhổ nhánh cỏ đuôi chó trong miệng ra, chống nạnh nói: “Được, vậy ngươi nói xem ta sai ở đâu nào?”

“Muội ức hiếp Thất Thất.”

“Ngươi nhìn thấy ta ức hiếp Thất Thất ở đâu bao giờ nào?”

“Muội không ức hiếp Thất Thất, vậy tại sao cô ấy lại khóc?”

“Mắt cô ta có vấn đề thì trách được ta sao?”

Bạch An bị chọc giận đến xanh mặt, “Còn dám già mồm, Linh Khê hôm nay nếu muội không xin lỗi Thất Thất thì đừng nhận ta làm anh trai nữa.”

Thời Sênh hừ lạnh, “Cứ làm như người khác muốn nhận ngươi làm anh lắm không bằng. Ngươi muốn làm anh trai của ta ngươi còn chưa đủ tư cách.”

“Muội!” Bạch An cắn răng, giơ tay định đánh Thời Sênh.

Có lẽ Lâm Thất Thất nghe thấy tiếng ồn ào, liền đi từ trong hang ra, chạy đến bên kéo lấy Bạch An, “Sao huynh lại gây với Linh Khê rồi. Linh Khê còn nhỏ tuổi, huynh nhường muội ấy chút đi. Chuyện hôm qua không liên quan gì đến Linh Khê cả, sao huynh không chịu nghe vậy chứ?”

“Muội đừng nói giúp nó nữa, tính cách của nó nó thế nào ta còn không biết hay sao?”

“Muội không giúp…” Lâm Thất Thất lắc đầu, kéo Bạch An đi vào

trong hang, “Linh Khê muội bớt nói đi mấy câu, muội về đi, chuyện hôm qua cứ coi như chưa hề xảy ra.”

Thời Sênh: “…”

Không phải chứ nữ chính đại nhân, cô nói cho rõ đi, hôm qua chúng ta đã làm gì hả?

Cô còn cố tình nói hàm ý thế làm gì.

Cứ như thể bà đây thực sự đã làm gì cô không bằng ấy.

Chương 1347: Đại vương tuần núi (7)

Lâm Thất Thất bị Bạch An kéo về hang.

Thời Sênh bĩu môi, chuẩn bị về hang của mình, Lâm Thất Thất đã đi ra khỏi hang, gọi cô: “Linh Khê, muội đợi đã.”

“Làm sao?”

Đáy mắt Lâm Thất Thất thoáng qua một tia nghi hoặc, thăm dò hỏi Thời Sênh: “Linh Khê, gần đây có phải là muội đã gặp phải chuyện gì rồi không?”

“Ta có thể gặp phải chuyện gì được chứ?” khóe miệng Thời Sênh cong lên một nụ cười trào phúng.

“Thực sự là muội không hề gặp phải chuyện gì… kỳ quái sao?” Nếu như không có, thì quần áo trên người cô ta ở đâu ra chứ?

Trong lòng Lâm Thất Thất rất rối lắm. Cô ta rất muốn biết, rốt cuộc ở thế giới này có loài người hay không.

Thời Sênh nhíu mày, “Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi biết chứ?”

“Linh Khê, ta… ta cũng chỉ quan tâm muội.” Lâm Thất Thất nắm lấy vạt da lông, “Ta biết muội không thích ta ở bên ca ca muội, nhưng bây giờ ta và huynh ấy đã ở bên nhau rồi, ta vẫn luôn muốn coi muội như muội muội …”

Trong lòng Lâm Thất Thất có chút ấm ức. Từ khi cô ta đến bộ lạc Bạch Hổ vẫn luôn đối xử không hề tệ với Linh Khê. Nhưng Linh Khê lại năm lần bảy lượt trêu chọc cô ta, mặt nặng mày nhẹ với cô ta.

Cô đến một môi trường hoàn toàn xa lạ, nhưng vẫn là một thế giới thực lực chính là quy tắc, từ sâu thẳm nội tâm cô ta đều là sự mơ hồ và cẩn trọng.

“Dừng lại, các ngươi ở bên nhau thì cứ ở bên nhau đi, không cần phải nói với ta, ta không quản nổi các ngươi.” Thời Sênh hô dừng, “Không có chuyện gì thì đừng có lượn lờ trước mặt ta, tránh để Bạch An lại tới tìm ta gây chuyện.”

Dù sao thì nữ chính đại nhân nói gì cũng đúng, cô làm gì cũng vẫn là sai.

“Linh Khê, Thất Thất nói chuyện tử tế với muội mà muội tỏ cái thái độ gì vậy hả?” Bạch An không biết đã đứng ngoài cửa hang từ lúc nào, nhíu chặt mày gầm lên với Thời Sênh.

Thời Sênh nổi giận, gầm lên đáp lại, “Ta có thái độ gì hả? Ta đã làm gì cô ta hả? Đánh hay là mắng? Ngươi bị thần kinh à?”

Nam chính cứ hơi chút là phát bệnh, nện cho một trận là xong.

Thấy sắp đánh nhau tới nơi, Lâm Thất Thất vội vã quay ra vỗ về Bạch An.

Thời Sênh chuẩn bị ra tay, đúng vào lúc này, trên trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

“Cháy rồi, cháy rồi …”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn lên trời, một con chim lớn đang bay qua bầu trời, âm thanh đó phát ra từ miệng nó.

“Cửu Phổ Sơn cháy rồi, cháy rồi…” Con chim gào thét từ trên đầu họ, âm thanh dần dần truyền đi xa.

Nghe thấy tiếng động, đám người thú đều nhìn về hướng Cửu Phổ Sơn, đó cũng chính là bờ sông trước đó Thời Sênh đã đi đến nướng cá.

Lúc này bầu trời phía đó khói đen bốc lên ngùn ngụt, trong mơ hồ có thể nhìn thấy ánh lửa.

“Có chuyện gì vậy? Tại sao lại bốc cháy…?”

“Cũng không thấy có thiên hỏa…”

“Thủ lĩnh, phải làm sao bây giờ?”

Đám người thú đồng loạt nhìn Bạch An.

Ở vùng rừng núi này bốc cháy là một chuyện vô cùng nghiêm trọng. Những ngọn núi quanh đây nối liền thành một dải, nếu thực sự bị thiêu cháy, thì tất cả sẽ đều phải chịu tai ương.

Lửa giận trong lòng Bạch An lập tức bị đè xuống. Hắn bình tĩnh phân phó đám người thú đi cùng hắn đến Cửu Phổ Sơn xem tình hình.

“Bạch An, muội cũng đi.” Lâm Thất Thất chạy đuổi theo Bạch An.

“Muội đi đến đó làm gì? Nguy hiểm lắm đó.”

Vẻ mặt Lâm Thất Thất kiên định, “Có thể muội có cách để dập lửa.”

“Thật sao?”

Lâm Thất Thất gật đầu, “Muội sẽ không gây phiền phức cho huynh đâu. Huynh dẫn muội đi cùng xem sao đi.”

“Được, nhưng muội nhớ phải theo sát ta đó.”

Bạch An biến về hình thú, cõng Lâm Thất Thất xuống núi, nhanh chóng biến mất khỏi khu rừng cùng bầy người thú kia.

Thời Sênh nghĩ ngợi, chậm rãi ung dung đi theo.

Tốc độ của đám Bạch An rất nhanh. Thời Sênh đi chậm hơn, nên nhanh chóng tuột lại phía sau. Khi cô chuẩn bị đi xuống một con sông thì trong đồng cỏ bên trên bỗng xuất hiện hai bóng đen.

“A! Hổ cái, ngươi làm ta sợ chết khiếp.” Hùng Tam Muội nhìn rõ là ai liền vỗ ngực thở gấp.

“Lo lắng như vậy cơ à, lửa là do ngươi phóng đúng không?” Thời Sênh buồn cười nhìn Hùng Tam Muội.

Cửu Phổ Sơn cách con sông đó gần như vậy, lúc đó cô đã nhóm lửa ở một chỗ bằng phẳng vắng vẻ, cho dù có không dập lửa, cũng không thiêu cháy được, chỉ có khả năng lớn nhất là do Hùng Tam Muội gây ra.

Hùng Tam Muội khóc lóc, kêu rên một tiếng, “Làm sao ta biết được nó lại cháy như vậy chứ?”

Cô ta vốn dĩ muốn mang ngọn lửa đó về, ai ngờ giữa đường lại để

cháy lan sang khu rừng.

“Ngươi đừng có nói cho người khác biết đó! Ta đi trước đây.” Hùng Tam Muội vội vã chạy về phía trước, “Ngươi tuyệt đối đừng có nói cho người khác biết là gặp ta đó.”

Thời Sênh: “…”

Đồ trẻ trâu này.

Đúng là trẻ trâu.

Khi Thời Sênh đi đến Cửu Phổ Sơn, bên bờ sông đã có không ít người thú, có người thú mang hình người, nhưng cũng có người thú mang hình thú, trên núi bốc cháy, có không ít động vật đều chạy xuống.

Ánh lửa bốc lên tận trời cao, cháy nổ lách tách.

Từ khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đáng sợ.

“Cách này rất hữu hiệu, nếu các ngươi không có cách tốt hơn thì cứ thử cách của ta xem sao đi.” Giọng nói giòn giã của Lâm Thất Thất truyền đến.

“Có được không thế?”

“Nghe thì có vẻ được đấy, nhưng ai biết được có được hay không đâu?”

“Ta thấy có lẽ không được… sao có chuyện dễ dàng như vậy được.”

Đám người thú hiển nhiên là không coi trọng biện pháp của Lâm Thất

Thất.

Nữ chính đại nhân có thể có cách gì được chứ. Cô ta cũng chẳng phải là Long Vương có thể hô phong hoán vũ, nhiều nhất cũng chỉ có thể chỉ cho đám người thú đào một đường cách ly ra.

“Mọi người đều không có cách tốt hơn, chi bằng cứ thử xem sao? Nếu không thể ngăn chặn được ngọn lửa này thì chắc chắn tất cả đều bị thiêu rụi.” Một nam nhân đứng ra, Thời Sênh vừa nghe giọng đã biết đó là ai.

Nam chính số 2, Phong Diệm.

Phong Diệm nói xong, những người thú khác đều nhìn nhau.

“… Được thôi, thử thì thử.”

“Được rồi được rồi, mau đi thôi.”

Đám người thú bắt đầu làm theo cách Lâm Thất Thất nói, đầu tiên là chặt cây, rồi đào một đường ngăn cách.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như Lâm Thất Thất nghĩ, hiện tại không có nhiều công cụ tiện lợi, muốn đào một đường ngăn cách không hề dễ dàng như vậy.

Đám người thú không có công cụ, chặt cây hoàn toàn dựa vào sức mạnh, hồi lâu sau vẫn chưa chặt đổ được một cái cây.

Đào đường ngăn cách càng chậm hơn, ngọn lửa bên kia đã cháy lan đến mà họ vẫn chưa đào xong.

Lửa cháy quá lớn, đám người thú đành phải từ bỏ, trở về bên sông.

Nhiệt độ cháy bỏng đó khiến chúng vô cùng sợ hãi.

“Ta đã nói là không được rồi mà, đám cháy này đâu có dễ dập như vậy được.”

“Ài, vậy thì phải làm sao bây giờ? Khó khăn lắm mới ổn định lại được, lại sắp bị thiêu rụi hết rồi.”

“Không biết kẻ nào thất đức thế này, lại dám đốt lửa trong núi, đám người thú quanh đây sắp không còn nhà để về nữa rồi, để ông đây bắt được, chắc chắn sẽ lột da hắn!”

“Thật đáng ghét…”

Nghe thấy tiếng bàn bạc xung quanh, sắc mặt Lâm Thất Thất tái hẳn đi, cô ta đã quên mất bây giờ không phải là thời hiện đại, nếu không có công cụ, việc đào một đường ngăn cách không dễ dàng như vậy.

“Không sao.” Bạch An vỗ vai Lâm Thất Thất, nhỏ giọng an ủi cô ta.

Lâm Thất Thất miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo.

“Này, các ngươi nhìn bên kia kìa.” Có người thú đột nhiên chỉ về phía đường ngăn cách họ vừa đào lúc nãy, lửa thiêu đến đó liền dừng lại không lan sang nữa, rõ ràng là đã bị chặn lại.

“Đúng là có tác dụng thật đó.” Đám người thú kích động kêu lên.

“Nhưng tốc độ quá chậm…” Lửa lại cháy quá nhanh.

“Chúng ta đổi sang một chỗ xa hơn, mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ đào được một con đường ngăn cách.” Lâm Thất Thất

thấy đám người thú đã tin, vội vàng lên tiếng.

Mọi người bàn bạc giây lát, bây giờ cũng chỉ còn lại cách này, cuối cùng đều gật đầu đồng ý.

Chương 1348: Đại vương tuần núi (8)

Họ chọn một nơi cách nơi bị cháy kia một ngọn núi, rồi bắt đầu đào rãnh cách ly.

Đi thêm một ngọn núi trước nữa chính là bộ lạc Bạch Hổ. Nếu không thể ngăn cản ngọn lửa tiếp tục lan ra, thì bộ lạc Bạch Hổ sẽ mất đi nơi ở.

Mọi người đều cố gắng đào con đường ngăn cách, cây gỗ bốn xung quanh không ngừng đổ xuống.

Lâm Thất Thất vốn mặc váy da màu trắng tuyết, giờ đây cũng đã bị vấy bẩn, nhưng đôi chân thon dài trắng tuyết của cô ta vẫn vô cùng hút mắt, khiến người ta chỉ hận không thể xé lớp váy da ngăn cách đó ra.

Thời Sênh ngồi ở một nơi xa xa cắn hạt dưa xem kịch.

[Ký chủ có nhiệm vụ tức thời, người có muốn nhận hay không?] Hệ thống đột nhiên chui ra.

Không nhận.

Thời Sênh không hề suy nghĩ đã từ chối ngay.

[Một vạn điểm tích lũy.]

Thời Sênh: "…" Âu đệch nhiều thế cơ à? Cô hoàn thành một nhiệm

vụ mới được 1000 điểm, nhiệm vụ ẩn giấu 2000, nhiệm vụ phụ tuyến cao nhất cũng chưa vượt qua 5000, bây giờ chỉ một nhiệm vụ tức thời, lại được tận 1 vạn điểm?

Nhị Cẩu Tử, có phải ngươi bị hỏng rồi không?

[…] Không nhận thì thôi bỏ đi.

Nhận nhận nhận, nhiều điểm như vậy sao lại không nhận chứ.

[Nhiệm vụ tức thời: Dập lửa.]

Thời Sênh: "…"

Tặng nhiều điểm như vậy chỉ để bản cô nương đi làm nhân viên phòng cháy chữa cháy thôi sao?

Excuse me?

Nhị Cẩu Tử, chắc chắn là ngươi bị hỏng rồi!

[…] Ký chủ nếu người còn công kích ta như vậy nữa, thì ta sẽ thu hồi nhiệm vụ đó.

Thời Sênh: "…"

Vậy thì ngươi thu hồi đi, nói cứ như thể ta thích nhận nhiệm vụ lắm ấy.

[…] Ký chủ ta sai rồi, người mau bắt đầu nhiệm vụ đi.

Hệ thống không chút tiết tháo cúi đầu.

Thời Sênh hừ một tiếng, “Tâm trạng không tốt, không muốn nhận nữa.”

[…] Ai ngươi nói luyên thuyên, ai bảo ngươi nói luyên thuyên!

Hệ thống lằng nhằng hồi lâu, Thời Sênh vẫn không chịu nhận, Hệ thống tức giận đến mức muốn học Mộ Bạch tự sát.

[Ký chủ muốn thế nào mới chịu nhận nhiệm vụ?] Thật hối hận lúc nãy ăn nói luyên thuyên.

Thời Sênh híp mắt cười, “Nói cho ta biết, gần đây có thứ gì không thể bị hủy diệt không?”

Cho cô nhiều điểm như vậy, chắc chắn là có âm mưu rồi.

[…] Ký chủ, cô cứ như vậy sẽ bị bắt lại giải phẫu thật đấy, nó còn chưa nói gì cả được chưa?

Mệt tim quá.

Hệ thống chần chừ giây lát, [Trên núi có một gốc cây, nếu gốc cây đó mà chết, người thú xung quanh đây trong vòng nghìn dặm đều không thể biến hình.]

Thời Sênh: “…”

Cái thiết lập quỷ quái gì vậy?

[…] Không biết, dù sao cũng là thiết lập có sẵn rồi.

“Không biến hình được thì không biến hình được, cùng lắm thì làm cầm thú thôi.”

[Ký chủ cũng sẽ phải khôi phục hình thú.]

F*, biến rồi còn biến lại được nữa à?

[Dù sao thì cũng đã cài đặt có sẵn như vậy rồi.] Hệ thống biết sai nhưng vẫn mặc kệ.

Thời Sênh: “…”

Không gian có độc.

Bà đây không muốn làm cầm thú.

Thời Sênh cắn xong hạt dưa cuối cùng, liền đứng lên đi về phía ngọn lửa.

Cô đứng vững ở vị trí cách đám cháy khoảng 50 thước, rút thiết kiếm ra, ước lượng xem bổ thế nào thì có tác dụng nhất.

“Trông chờ vào ngươi rồi.” Thời Sênh sờ thiết kiếm.

Thiết kiếm kêu "oong" một tiếng.

Thời Sênh giơ kiếm lên, chuẩn bị khua xuống, nhưng chỉ một giây sau đã ngừng lại.

“Ta đến bảo vệ cái cây đó là được rồi, tại sao lại phải dập lửa?”

[…] Ký chủ biết đó là cái cây nào rồi sao?

Thời Sênh: “…” Không biết.

Nhưng là một cái cây có tác dụng to nhớn như vậy, chắc chắn là trông không giống những cái cây bình thường khác.

[…] He he.

Ký chủ người có dám không dùng mánh lới không! Hoàn thành nhiệm vụ một cách tử tế khó khăn lắm sao?

Thời Sênh giày vò một hồi tìm cái cây không nhanh bằng việc bổ một cái tách ngọn núi này ra, cho nên cuối cùng Thời Sênh quyết định bổ ngọn núi này ra.

Kiếm khí mang theo khí thế kinh người, vạch một đường dưới đất, một khe rãnh rộng nửa thước thình lình xuất hiện, cây cối bốn phía xung quanh khe rãnh đều đổ rạp sang hai bên.

Khe rãnh màu vàng đất tách ngọn núi ra làm đôi.

Thời Sênh lật lại bên kia một cái, một đường ngăn cách thình lình xuất hiện.

“Chẻ hơi xấu một chút, lần sau nhớ chẻ cho đẹp mắt hơn đó.”

“Oong!” Nó là thiết kiếm, không phải là dụng cụ để chẻ đường vạch ranh giới ngăn cách!

Thời Sênh chẻ núi gây ra động tĩnh quá lớn, đám người thú ở phía xa đều chạy đến. Khi Thời Sênh trở về mặt bên hồ, đã có người thú chạy đến trước mặt cô.

Người thú nhìn thấy bỗng nhiên xuất hiện một đường ngăn cách, vẻ mặt kinh hoàng, “Linh Khê? Đây... chuyện này là thế nào?”

Vừa nãy khi họ đi qua đây, nơi đây không có khe rãnh này, hơn nữa nhìn dấu vết bùn đất cho thấy, rõ ràng là vừa mới làm ra.

Nhưng ai lại có bản lĩnh lớn đến thế, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã tạo ra được một cái khe rãnh dài như vậy chứ?

Đám người thú phía sau liên tiếp chạy đến, Thời Sênh nhìn thấy chúng từ động vật biến thành người thú.

Bạch An và Phong Diệm đều đã có mặt.

Thời Sênh kéo thiết kiếm nhảy từ trên núi xuống, “Thì chuyện chính là như vậy đó.”

Sự chú ý của tất cả người thú đều tập trung trên người Thời Sênh.

Có không ít người thú quen biết cô, đều mở miệng hỏi, “Linh Khê bị làm sao vậy vậy? Sao cô ta ăn mặc kỳ quái vậy?”

“Trên tay cô ta cầm cái gì đó? Lại còn phát sáng... ”

“Chuyện này là sao chứ?”

Đám người thú chỉ chỉ trỏ trỏ Thời Sênh.

Lâm Thất Thất nhìn thấy thiết kiếm trong tay Thời Sênh, trong lòng lại trầm xuống. Ở thời đại chưa xuất hiện vũ khí sắc nhọn như bây giờ, tại sao lại có kiếm?

Cả lúc Đại Tráng chết, cũng là do vũ khí sắc nhọn gây ra.

Chuyện đó có liên quan gì đến cô ta?

Bộ quần áo cô ta mặc trên người ở đâu ra, kiếm ở đâu ra, liệu có phải là thế giới này cũng có loài người không, có phải cô ta đã gặp con người rồi không?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Đầu óc Lâm Thất Thất vô cùng rối loạn. Cô đã chấp nhận chuyện thế giới này không có con người, nhưng bây giờ đây lại bỗng nhiên xuất hiện những thứ của con người.

“Tại sao lại xuất hiện cái rãnh này? Linh Khê muội có nhìn thấy không?” Là anh trai, lúc này Bạch An tự nhiên phải đứng ra hỏi han.

Thời Sênh lấy kiếm ra vạch một đường, “Thì xuất hiện như thế này này.”

Bạch An: “...”

“Linh Khê, rốt cuộc ngươi đã nhìn thấy cái gì?”

“Ngươi mau nói đi chứ!”

Đám người thú này căn bản không hề nghĩ chuyện này do Thời Sênh làm.

Thời Sênh chống thiết kiếm xuống dưới đất, một tay cầm kiếm, một tay còn lại chống nạnh, “Vì sao ta phải nói cho các ngươi biết?”

“Tại sao ngươi lại không nói được chứ? Thứ lợi hại như vậy, nếu chẳng may nó uy hiếp đến chúng ta thì phải làm thế nào?”

“Đúng đấy, Linh Khê, ngươi mau nói đi, rốt cuộc đó là thứ gì vậy?”

Điều họ đang lo lắng bây giờ là thứ có thể tạo ra một cái rãnh dài như vậy chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi sẽ tạo ra sự uy hiếp lớn đối với họ.

Thời Sênh cười nhạo, “Ta cứ không nói cho các ngươi biết đấy.”

“Linh Khê!” Bạch An trầm mặt quát một tiếng, “Muội đừng có náo loạn nữa.”

Thời Sênh nhướng mày, “Ta làm náo loạn thứ của ta, liên quan gì đến các ngươi.”

Các ngươi muốn biết thì ta phải nói cho các ngươi biết à!

Ta đâu phải là bách khoa toàn thư của các ngươi.

Vừa nãy đáng ra nên đi tìm cái cây đó mới đúng.

Bây giờ đi tìm cái cây đó có lẽ vẫn còn kịp.

Chi bằng...

[Ký chủ, xin hãy chú ý tư tưởng của cô.] Hệ thống vội vàng lên tiếng vỗ về, [Ký chủ đã chẻ ra con đường ngăn cách rồi, nếu lại để lửa cháy lan lên tiếp thì chẳng phải vừa rồi công cốc sao?]

Thời Sênh: “...”

Lúc này lửa lớn đã cháy lan tới nơi, vừa đúng lúc bị ngăn lại ở trước Con đường ngăn cách đó. Ngọn lửa hung hãn vẫn đang cháy, khiến đám người thú bất giác lùi về phía bờ sông.

Chúng sợ lửa.

Chương 1349: Đại vương tuần núi (9)

Lùi về bên sông, đám người thú bên này lại bắt đầu ép hỏi Thời Sênh, khe ngăn cách đó xuất hiện thế nào.

Thời Sênh đã nói không nói cho họ biết thì sẽ không nói cho họ biết. Đám người thú tức giận chỉ biết đi gây chuyện với Bạch An.

Hiện giờ Bạch An cũng không làm gì được Thời Sênh, ngoài việc tức đến bốc khói cũng không làm gì khác được.

“Ta nhớ lúc trưa có nhìn thấy Linh Khê đốt lửa ở bên bờ sông, sau đó không bao lâu thì xảy ra đám cháy, liệu có phải là do cô ta phóng lửa không?”

Không hỏi được chuyện đường ngăn cách kia xuất hiện do đâu, một người thú bỗng nhiên nói.

“Ta cũng nhìn thấy, lúc ta đến lấy nước đã nhìn thấy Linh Khê nhóm lửa.”

“Ta cũng nhìn thấy…”

Liên tiếp hai ba người thú cùng đứng ra xác nhận Thời Sênh.

Rất nhiều bộ lạc không có lửa, những bộ lạc có lửa đều phái người thú trông coi, để tránh lửa tắt.

Khi Thời Sênh ở bên bờ sông nhóm lửa đã thu hút sự chú ý của

không ít người thú. Nhưng với thân phận là tiểu công chúa của bộ lạc Bạch Hổ, cũng không có người thú nào dám lại hỏi cô điều gì.

Thời Sênh nghịch ngợm mấy sợi tóc xõa bên tai, họa do Hùng Tam Muội gây ra, tại sao lại bắt bà đổ vỏ?

“Lửa là do ta nhóm, nhưng ta đốt lửa bên bờ sông, sao có thể cháy được lên núi?” Thời Sênh cười lạnh một tiếng, “Não các ngươi chỉ để trang trí thôi sao?”

“Vậy thì ai biết được có phải là do ngươi phóng lửa hay không chứ?”

Thời Sênh nhìn tên người thú đó, “Khi ta đi còn chưa dập lửa, ta còn có thể nói là do các ngươi phóng được đó.”

“Ngươi không có chứng cứ thì đừng có ăn nói linh tinh!” Tên người thú đó lập tức phản bác.

Thời Sênh tán đồng gật đầu, “Đúng rồi, không có chứng cứ thì đừng ăn nói linh tinh. Ngươi tận mắt nhìn thấy ta phóng hỏa hay tận tai nghe thấy ta phóng hỏa?”

Đám người thú không nói gì, đúng là chúng không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy cô nhóm lửa mà thôi.

“Vậy tại sao ngươi không dập lửa?” Nói kiểu này không được, đám người thú lập tức đổi hướng.

“Ta không dập thì không dập, có liên quan gì đến chuyện có phải ta phóng hỏa hay không?”

“Cho dù không phải là do ngươi phóng hỏa, nhưng nếu ngươi dập ngọn lửa đó đi thì liệu có chuyện đó xảy ra không?”

Thời Sênh liếc nhìn tên người thú đó, ngữ khí mang theo sự châm chọc, “Ngươi không bắt được thỏ thì có thể trách thỏ nhà người ta chạy nhanh à?”

Đám người thú: “…”

Tên người thú đó hồi lâu sau mới thốt ra một câu: “Ta ăn chay.”

Thời Sênh: “…” Giỏi lắm người thú của ta, ăn chay mà còn trà trộn vào đám động vật ăn thịt này, không sợ bị bọn chúng ăn thịt mất sao?

Sau này Thời Sênh mới phát hiện ra, đám người thú này có một quy tắc bất thành văn. Phàm là người thú có thể biến hình, người thú ăn thịt đều không được bắt người thú ăn chay.

Tất nhiên là không tính kiểu đánh nhau giết chết. Nhưng dù có đánh nhau giết chết, chúng cũng không ăn.

“Được rồi, đừng ồn nữa.” Một tên cao to đen hôi đứng ra, “Không cần biết có phải là cô ta phóng hỏa hay không, thì người nhóm lửa cũng là cô ta, chuyện này bộ lạc Bạch Hổ phải chịu trách nhiệm.”

Thời Sênh liếc nhìn đã biết đó là ai, người đó giống Hùng Tam Muội đến năm sáu phần, đen thui như than vậy.

Ông ta bị chột một mắt, nghe nói là thời trẻ khi đánh nhau bị móc mắt.

Sau này đám người thú đều gọi ông ta là Hùng Chột.

“Dựa vào cái gì chứ!” Bộ lạc Bạch Hổ không phục.

“Chính cô ta nhóm lửa, cho nên cô ta phải chịu trách nhiệm.” Giọng Hùng Chột thô ráp, lên tiếng đáp lại.

“Gào cái gì mà gào, đọ xem thằng nào giọng to hơn à?” Thời Sênh trừng mắt lườm Hùng Chột, “Con gái ông đi sau ta một bước, ông có dám khẳng định chắc chắn không phải là do cô ta phóng hỏa không?”

Hùng Chột giật mình, “Ngươi nói cái gì?”

“Lúc đó Hùng Tam Muội cũng có mặt, các người chắc cũng nhìn thấy đúng không?” Thời Sênh nhìn quét qua đám người thú ở xung quanh.

Có hai tên người thú giơ tay, “Đúng là Hùng Tam Muội cũng ở cùng với Linh Khê. Hai người nói chuyện với nhau một lúc, sau đó Linh Khê đi trước.”

“Nói láo. Xưa nay ngươi và Tam Muội luôn luôn bất hòa, có phải ngươi muốn đổ tội cho Tam Muội không!” Hùng Chột giận dữ hét lên.

Thời Sênh nhún vai, “Có người thú khác nhìn thấy, cũng không phải do một mình ta nói. Ngươi không thể vì Hùng Tam Muội là con gái của ngươi mà không chịu thừa nhận đấy chứ?”

“Hùng Chột, gọi Hùng Tam Muội đến đây hỏi cho kỹ càng đi.” Bạch An lên tiếng.

Bao nhiêu người thú đang nhìn vào, Hùng Chột chỉ có thể sai người thú đi gọi Hùng Tam Muội đến.

Nhưng người thú đi gọi Hùng Tam Muội quay lại nói không tìm thấy cô ta.

“Gây tội xong bỏ trốn rồi.” Thời Sênh buồn cười khoanh tay.

“Câm mồm!” Hùng Chột lửa giận ngút trời, “Tìm hết chưa?”

“Tìm rồi, nhưng không tìm thấy.”

Không tìm được người thú đương sự, một mình Hùng Chột nói cũng không có tác dụng, cuối cùng mọi người quyết định tìm được Hùng Tam Muội rồi nói tiếp.

Còn về dải ngăn cách đó, Thời Sênh không nói, họ cũng không thể bắt trói cô lại để tra hỏi, mọi người đành tự suy đoán.

Đám người thú dần tản ra, bận rộn bao lâu như vậy, chúng đã thấy mệt lử từ lâu.

“Linh Khê, có phải là do muội phóng hỏa không?” Bạch An đợi đám người thú tản đi, mới trầm mặt chất vấn Thời Sênh.

“Nói không phải tức là không phải. Ngươi tin hay không tùy ngươi.” Thời Sênh rút thiết kiếm ra đi về.

“Tốt nhất là không phải.” Bạch An lên tiếng từ phía sau, “Nếu thực sự là do muội phóng hỏa thì ta cũng không bảo vệ được cho muội nữa.”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, ngươi chưa từng nghĩ muốn bảo vệ ta.

“Trên tay muội đang cầm thứ gì vậy?” Bạch An đột nhiên lại lên tiếng.

Thời Sênh quay người, “Kiếm.”

Cô vẫy thiết kiếm hai cái, bụi cây nhỏ bên đường đều bị cắt đứt

ngang thân, “Nhìn thấy chưa, sau này ai còn dám gây sự với ta, thì sẽ có hậu quả như bụi cây này.”

Thiết kiếm: “…” Bụi cây nhỏ bên đường thật tội nghiệp. Chủ nhân, người không cảm thấy vừa rồi người không hề bá đạo chút nào sao? Chẳng có tí sức thuyết phục nào cả!

Ngươi thì hiểu cái gì chứ, ngoài nữ chính đại nhân ra, chúng chưa từng nhìn thấy thứ đạo cụ nào cao quý như ngươi, chỉ bụi cây nhỏ là đủ rồi.

Quả nhiên sắc mặt Bạch An trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thanh thiết kiếm trong tay Thời Sênh, có ý nghĩ gì đó xẹt qua đầu, nhưng hắn còn chưa kịp nắm bắt được.

“Muội biết thứ này tên là kiếm sao?” Lâm Thất Thất không nín nhịn được lên tiếng hỏi, “Muội có được nó từ đâu?”

“Liên quan qué gì đến ngươi.” Thời Sênh thu kiếm, quay người rời đi.

Lâm Thất Thất cắn môi, nói với Bạch An: “Bạch An, vết thương trên người Đại Tráng vừa khớp với vết thương do kiếm trên tay Linh Khê gây ra.”

Lâm Thất Thất vừa nhắc, mắt Bạch An liền sáng lên, “Ý muội là Linh Khê đã giết Đại Tráng?”

“Không phải. Muội không có ý đó.” Lâm Thất Thất vội lắc đầu, “Muội lo là Linh Khê đã gặp phải một người kỳ quái nào đó, gần đây tính khí muội ấy thay đổi rất nhiều.”

“Người?” Khi Bạch An gặp Lâm Thất Thất, đã nghe cô ấy nói rằng, có một loài động vật được gọi là con người. Họ sinh ra đã có hình hài

như vậy, không biết biến hình.

Hơn nữa, Lâm Thất Thất cũng không biết biến hình…

“Loại kiếm đó là vũ khí con người thường dùng.” Lâm Thất Thất gật đầu, “Nếu Linh Khê thực sự đã gặp gỡ con người thì chắc chắn dải ngăn cách kia có liên quan đến con người.”

Trên thế giới này có một số thứ không thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích, ví dụ như đám người thú biến hình bằng cái gì?

Trong tiểu thuyết, động vật muốn biến hình chắc chắn là phải tu luyện, cũng chính là khái niệm tu tiên mà họ nói.

Nếu thực sự cô ta đã đến một thế giới lật tay một cái là mây trở tay một cái là mưa, con người tu tiên, thì muốn tạo ra một con đường như vậy chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bạch An suy tư nhìn theo bóng lưng Thời Sênh đang dần đi về phía xa, “Chuyện này chớ nói lung tung, để ta về hỏi lại muội ấy.”

Chương 1350: Đại vương tuần núi (10)

Bên bờ sông dần khôi phục lại sự yên tĩnh, ánh sáng cũng nhạt dần đi.

Khe ngăn cách một bên xanh tươi mơn mởn, một bên lại ánh lửa ngợp tận trời, chiếu sáng một nửa bầu trời.

Một bóng người đứng bên kia bờ sông, hắn đứng chắp tay sau lưng, từ xa nhìn về phía đối diện, trong đôi mắt trầm lặng đó như có ánh lửa đang nhảy múa.

Cả mặt nước đều bị nhuộm thành màu vàng cam, gió thổi phất ngang qua mặt sông, gợn sóng nước lăn tăn.

Uỵch cạch cạch!

Chim ưng đực lượn một vòng trên không rồi hạ xuống bên cạnh người đó, biến thành hình người.

“Vương, đã điều tra rõ ràng rồi.”

“Ừm.”

Người thú cung kính trả lời: “Là do bộ lạc Bạch Hổ làm, có cần bắt cô ta về không?”

“Hổ con à.” Nam nhân lẩm bẩm, trầm mặc giây lát, rồi hắn quay người đi về phía bóng tối, giọng nói như xuyên qua gió đêm truyền

tới, “Không cần.”

…

Nửa đêm, một lần nữa Thời Sênh lại bị cơn buồn tiểu đánh thức. Cô ngồi dậy, chán nản vò đầu.

Cơ thể này bị bệnh à.

Buổi tối chỉ uống có một chút nước, sao đã buồn tiểu rồi?

Thực sự không thể nhịn được nữa, Thời Sênh nhanh chóng nhảy ra khỏi hang, đi vào rừng giải quyết chuyện quan trọng của đời người.

Lần này cô không gặp phải nữ chính, nhưng lại gặp phải Hùng Tam Muội.

Thời Sênh xách váy đứng dậy, đã thấy Hùng Tam Muội lấm lét đi về phía bộ lạc.

“Hùng Tam Muội!” Thời Sênh gọi.

Hùng Tam Muội bị gọi bất ngờ nên giật mình, nhưng nhanh chóng bịt miệng lại, xoay người lại nhìn.

Ánh sáng trong rừng rất tối, nhưng Thời Sênh ăn mặc khác mọi người, nên Hùng Tam Muội vừa nhìn đã nhận ra ngay. Hùng Tam Muội lập tức xông tới, định hét lớn nhưng lại sợ đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ phát hiện, nên đành nghiến răng nghiến lợi rít ra một câu, “Ngươi đã hứa không nói cho ai biết rồi cơ mà?”

“Ta đâu có đồng ý với ngươi.” Từ đầu đến cuối đều là do Hùng Tam Muội nói, cô có đồng ý với cô ta lúc nào đâu?

“Ngươi!” Hùng Tam Muội chỉ vào Thời Sênh, “Sao ngươi không nghĩa khí gì hết vậy, lúc đầu ta còn giúp ngươi trốn anh ngươi nữa đó!”

Thời Sênh vô tội khoanh tay, “Cha ngươi muốn đổ vấy lên đầu ta. Ta không khai ngươi ra thì ta sẽ gặp phải xui xẻo.”

Nếu Hùng Chột không chen vào thì cô cũng sẽ không khai Hùng Tam Muội ra.

Hùng Tam Muội trừng mắt nhìn, một lát sau mới đấm ngực giậm chân, “Cha ta hại chết ta mà!”

Hùng Tam Muội lẩm bẩm một lúc lâu, rồi mới ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Không được, ta phải bỏ nhà ra đi.”

Cô ta không đợi Thời Sênh phản ứng, đã dẫn theo người hầu đi, nhanh chóng biến mất trong màn đêm đen kịt.

Cái đứa trẻ trâu này…

Bởi vì Hùng Tam Muội đã bỏ chạy, nên mọi người đều hiểu chuyện này gần như chắc chắn là có liên quan đến cô ta. Lão già Hùng Chột phải chịu trách nhiệm thay cho con gái.

Cuối cùng bầy người thú thương lượng, bộ lạc Gấu Đen và bộ lạc Bạch Hổ mỗi bên chịu một nửa trách nhiệm, họ bắt buộc phải xây dựng lại nơi ở của bộ lạc sống tại vùng bị thiêu cháy, còn phải cung cấp thức ăn cho họ.

Cuộc đấu tranh giữa các bộ lạc lúc này cũng không có tác dụng.

Ở đây cũng có quy tắc.

Bạch An đi bàn bạc trở về, tức giận ngút trời, xông thẳng vào hang của Thời Sênh, gào lên giận dữ với Thời Sênh.

Thời Sênh nghe tai trái ra tai phải, thỉnh thoảng châm chọc đôi câu, khiến Bạch An càng tức giận không nói được thành lời.

Cuối cùng Bạch An ném lại một câu, “Ngày mai theo ta ra ngoài đi săn.”

Bộ lạc Bạch Hổ chịu trách nhiệm cung cấp lương thực cho đám người thú đó, còn bộ lạc Gấu Đen chịu trách nhiệm xây dựng lại bộ lạc cho họ.

Hôm sau trời vừa sáng Thời Sênh đã bị đánh thức dậy, tất cả con đực trong bộ lạc đều phải đi.

Bởi vì các con cái khá ít, nên người thú trong tất cả các bộ lạc đều cung phụng con cái, không để các con cái phải ra ngoài săn bắt. Nhưng nếu có con cái nào đó muốn đi săn họ cũng sẽ không từ chối.

Tất nhiên các con cái đi săn đều chỉ đứng phía sau, giống như người đi giám sát quân đội.

“Linh Khê, ngươi cũng muốn đi săn à?” Một con người thú cái đứng dưới hang, “Lâm Thất Thất hình như cũng muốn đi, ngươi nói coi cô ta yếu ớt như vậy, đi làm gì chứ?”

Thời Sênh khoác bộ áo khoác ngoài lên, liếc nhìn con người thú cái đó một cái, “Nói cứ như là ngươi có thể làm được cái gì không bằng!”

Con người thú cái: “…”

Thời Sênh nhảy xuống trước mặt cô ta, người thú cái lập tức đi theo cô, “Linh Khê, ngươi đang mặc cái gì thế? Đẹp quá, ngươi mặc lên nhìn càng đẹp hơn.”

Các người thú giống cái trong bộ lạc không ít kẻ đã từng xúi giục nguyên chủ làm những chuyện vô liêm sỉ.

Đây chính là một trong số đó.

“Linh Khê, ngươi còn có bộ khác nữa không? Cho ta mượn mặc một lát đi.” Người thú giống cái giơ tay ra định sờ quần áo của Thời Sênh.

“Không có.” Thời Sênh nghiêng người, tránh tay cô ta.

“Linh Khê, cho ta mượn mặc thử đi mà, có phải ta không trả ngươi đâu, sao ngươi keo kiệt thế?” Người thú giống cái có chút không vui.

Thời Sênh: “…”

Ngươi mặc lên rồi liệu còn đòi lại được không?

Trong trí nhớ của nguyên chủ, người thú giống cái này đã lấy không ít đồ của cô. Có những lúc lấy cả đồ ăn ở chỗ nguyên chủ. Cô ta nói là mượn, nhưng thực ra là có mượn mà không có trả.

Trước đây nguyên chủ bị lời nói của cô ta dỗ dành ngon ngọt, bây giờ lại muốn đến dỗ cô sao, đừng có mơ!

Không biết người thú giống cái này có liên quan đến chuyện tối hôm đó của nguyên chủ không…

Thời Sênh hỏi thẳng: “Tối hôm đó ngươi ở đâu?”

Người thú cái hỏi ngược lại, “Tối hôm nào?”

“Buổi tối hôm ta bị Bạch An đánh đó.”

Trước đây cứ đến giờ ăn, người thú này liền đến hang nguyên chủ nói chuyện, sau đó đợi đồ ăn được mang đến, cô ta liền không hề khách khí dùng luôn.

Nhưng buổi tối hôm đó, cô ta không xuất hiện…

Sau đó nguyên chủ bị Bạch An gọi đi.

“Ta ở nhà.” Trên mặt người thú cái đó không hề có gì thay đổi, “Ngươi hỏi chuyện đó làm gì?”

Thời Sênh thu hồi ánh mắt, “Không có gì.”

Thời Sênh đi về phía đội quân phía trước tập hợp.

“Ài, Linh Khê tóm lại ngươi có cho ta mượn không?”

“Không cho mượn.”

Người thú giống cái ở đằng sau lải nhải mấy câu khó nghe. Thời Sênh không thèm để ý đến cô ta, đi thẳng về phía đội quân người thú.

Bạch An vốn cho rằng còn phải đi gọi cô, ai ngờ cô đã tự đến rồi.

“Xuất phát.” Bạch An vẫy tay.

Đám người thú lập tức chạy xuống núi, từng con biến thành hình thú, nhanh chóng lao về khu rừng.

Trường săn là địa điểm cố định, không cần dẫn đường, đi một lát đã đến địa điểm tập hợp.

Bạch An khôi phục nguyên thân, cõng Lâm Thất Thất giống như Bạch Liên Hoa trên lưng, quay đầu nhìn Thời Sênh, “Sao muội còn chưa chịu đi?”

Thời Sênh cất bước, ung dung đi đến trước mặt Bạch An.

Lâm Thất Thất nhìn theo bóng lưng Thời Sênh, đột nhiên cúi người nói nhỏ bên tai Bạch An, sau đó nhảy xuống, chạy quay lại.

Cô ta thấy không ai để ý đến bên này, liền trèo lên hang của Thời Sênh.

Hang động nhìn không có gì khác lạ, không có thứ gì.

Lâm Thất Thất cẩn thận tìm hết một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy thanh kiếm đó.

Kỳ lạ thật…

Cô ta đã giấu thanh kiếm đó ở đâu chứ?

Thanh kiếm dài như vậy, trong hang động này cũng không có chỗ nào cất giấu được.

Ngay cả phía trên hang động cô ta cũng đã tìm hết một lượt, nhưng vẫn không tìm được thanh kiếm.

Lâm Thất Thất sợ có người thú đến đây nên không dám ở lại lâu, thận trọng đi ra, chạy đến bên Bạch An trèo lên lưng hắn.

“Muội thấy không khỏe thì đừng đi nữa.” Bạch An lo lắng nói.

“Muội không sao.” Lâm Thất Thất lắc đầu, “Chúng ta đi thôi.”

Bạch An chạy xuống núi.

Lâm Thất Thất ôm lấy cổ hắn, để tránh ngã xuống, “Bạch An, huynh đã hỏi Linh Khê về lai lịch thanh kiếm đó chưa?”

Tiếng gió rít khiến giọng Lâm Thất Thất hơi vỡ.

“Hỏi rồi, muội ấy không nói.”

“Gần đây Linh Khê lạ lắm, muội có dự cảm chẳng lành, cứ cảm thấy dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra.”

“Đừng lo, có ta ở đây rồi.”

“… Ừm.”

Chương 1351: Đại vương tuần núi (11)

Trên đồng hoang, người thú của bộ lạc Bạch Hổ đều đã có mặt.

Nhưng Thời Sênh mãi chưa chịu xuất hiện. Bạch An liền ra lệnh cho những người thú khác bắt đầu săn bắt. Hắn và Lâm Thất Thất ở lại chỗ cũ đợi Thời Sênh.

Đến tận gần trưa Thời Sênh mới xuất hiện.

Đầu tóc ướt nhẹp, nhìn là biết vừa làm gì.

Thời Sênh gặm một quả rừng đỏ tươi, vị giống như quả táo, nhưng bên trong lại giống như quả hạch đào.

Bạch An nhìn thấy dáng vẻ ung dung nhàn nhã đó của cô, tức đến đau quặn dạ dày, “Mọi người ở đây đợi muội bao nhiêu lâu, vậy mà muội lại chạy đi gội đầu là sao?”

“Đợi ta làm gì?” Thời Sênh vẻ mặt khó hiểu nhìn Bạch An, “Không phải là ngươi muốn ta đi săn đấy chứ?”

Bạch An nhíu mày tức giận nói: “Họa do muội gây ra, tại sao muội lại không đi!”

Thời Sênh bĩu môi, có con cái nào trong bộ lạc từng phải đi săn đâu chứ?

Cho dù có đi săn cũng chỉ là con đực đưa con mồi đã bị giày vò đến

chỉ còn một chút máu cuối cùng, người thú cái mới đi lên làm dáng đâm cho nó một đòn trí mạng cuối cùng.

“Ta không đi.” Thời Sênh ngồi lên một mỏm đá nhấp nhô, cắn quả kia từng miếng nhỏ một.

“Bạch An, thôi bỏ đi.” Lâm Thất Thất kéo Bạch An lại, “Ta đi cùng huynh đi.”

Lâm Thất Thất vỗ về Bạch An, nửa lôi nửa kéo hắn đi.

Thời Sênh ngồi một lát thì có người thú quay lại, khênh một con trâu rừng. Trên bụng con trâu rừng có dấu vết bị cắn, từ vết cắn đó có thể nhìn thấy ruột bên trong, máu tươi đầm đìa.

“Linh Khê.” Người thú ném con trâu rừng xuống, đi đến trước mặt Thời Sênh, “Ngươi cũng đừng chọc giận thủ lĩnh nữa. Thủ lĩnh kêu ngươi tới đây cũng là để người thú khác trong bộ lạc không dám nói gì nữa.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn.

Người thú trước mặt ngũ quan sáng sủa, cơ thể cường tráng, nửa thân trên không mặc gì, còn dính một vài vệt máu, mồ hôi chảy xuống cơ bụng hắn.

Người thú này tên là Bạch Nguyên, được coi là phụ tá đắc lực của Bạch An, rất được Bạch An tín nhiệm, đối xử với nguyên chủ rất tốt.

Ánh mắt Thời Sênh quét một lượt từ mặt xuống đến chân hắn, rồi tùy tiện “ừ” một tiếng.

“Vậy ngươi ở đây trông chừng nhé, ta đi săn tiếp đây.” Bạch Nguyên

nở nụ cười, “Nếu đói ngươi ăn trước đi.”

Thời Sênh nhìn con trâu rừng đầm đìa máu me đó, lặng lẽ gặm quả tiếp.

Sau khi Bạch Nguyên quay lại, liên tiếp có người thú đưa con mồi săn được về, nhưng đều là mấy người thú cùng săn được, chỉ có một mình Bạch Nguyên tự mình săn được con mồi.

Những người thú đó thấy Thời Sênh ngồi một chỗ, có một số người thú sắc mặt rất khó coi, có người thú còn không thèm chào hỏi Thời Sênh.

“Cả ngày chỉ biết gây họa, nếu không có thủ lĩnh thì cô ta đâu có được thoải mái như vậy, thế mà lúc nào cũng đối đầu với thủ lĩnh, đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

“Nói ít thôi…”

“Sao còn không cho ta nói nữa. Ngươi nhìn xem cô ta đã gây ra chuyện gì đi. Nếu không phải do cô ta thì bây giờ chúng ta đâu phải vất vả thế này?”

“Được rồi, mau đi thôi.” Tên người thú phàn nàn đó bị cưỡng chế lôi đi.

“Linh Khê ngươi đừng nghe họ ăn nói linh tinh.” Thiếu niên đi đằng sau họ ném con hươu nhỏ xuống.

Con hươu nhỏ đã bị cắn đứt cổ, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Thế giới này thật đáng sợ.

Ánh mắt Thời Sênh chuyển lên trên khuôn mặt thiếu niên đó, “Sao ngươi cũng tới đây?”

Nếu đặt ở thời hiện đại, rõ ràng mới chỉ là trẻ vị thành niên!

Sử dụng lao động vị thành niên là phạm pháp, sẽ bị mời đến sở cảnh sát uống trà đấy.

Thiếu niên cười thật thà: “Cha ta cho ta đi theo để học hỏi. Ngươi xem đi, đây là chính tay ta bắt được đó.”

Hắn chỉ vào con hươu nhỏ nằm dưới đất, vẻ mặt đắc ý.

“Giỏi lắm nhóc.” Thời Sênh cảm thấy ngoài câu này ra cô cũng không nói được gì nữa.

Chẳng lẽ nói là ngươi cắn xấu quá, còn dính cả nước miếng trên đó à?

Thiếu niên được khen ngợi liền ngại ngùng, gãi đầu gãi tai, “Vậy ta đi săn tiếp đây.”

Sau khi thiếu niên rời đi, lại chỉ còn một mình Thời Sênh.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời xanh thẳm, hoàn toàn khác biệt với bầu trời đen kịt đầy khói bụi ô nhiễm ở thời hiện đại.

Đây có lẽ là điểm tốt duy nhất của thời cổ đại.

Ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Thật là vô vị.

Trên bầu trời có mấy con chim ưng đang bay lượn. Thời Sênh nhìn chằm chằm chúng một hồi, lấy một cây cung trong không gian ra, cầm mấy viên đá dưới đất lên.

[Ký chủ đang đùa đấy à? Mấy thứ đồ chơi này có thể bắn được chim ưng ở trên độ cao như vậy sao?]

Thời Sênh nhắm chính xác vào một con ưng, “Có muốn cược không?”

[…] Không, không cược.

Ký chủ đã có dự tính trong lòng, chắc chắn là có thể trúng được.

Đồ nhát gan.

Thời Sênh buông lỏng tay, bắn hòn đá đi, bắn trúng một con chim nhỏ bay qua đầu Thời Sênh.

[…] Đã nói bắn ưng cơ mà?

Thời Sênh nhặt con chim nhỏ đó về, “Ta có nói là muốn bắn ưng đâu. Cái thứ đó bay cao như vậy, ngươi nghĩ ta là đồ ngốc à?”

[…] Vậy ngươi mắng ta nhát gan là sao?

“Ngươi không nhát thì bây giờ ngươi đã thắng rồi đó.”

[…] Ai bảo ngươi bày ra cái bộ dạng hống hách như muốn nói “ông đây chỉ cần ngẩng đầu, nhấc tay lên là có thể bắn được nó” thế chứ.

Thời Sênh chán nản lắc đầu nói: “Ngươi vĩnh viễn không bao giờ học

được trò làm màu của ta.”

[…] Ha ha.

Luận trình độ làm màu, chỉ có thể phục Ký chủ nhà ta sát đất.

Thời Sênh nhàm chán đến mức bắn hết một lượt mấy con chim nhỏ ở gần đó, khiến đám chim ở xung quanh đó không dám lại gần.

[…] Đây gọi là không có điều kiện chơi trò chơi thì tự tạo điều kiện để chơi à!

#Ký chủ nhà ta chìm đắm vào trò chơi không thoát ra được#

Khi Thời Sênh ngẩng đầu một lần nữa, phát hiện không biết đám chim ưng đực đang bay vòng tròn trên đầu đã ít đi hai con từ lúc nào.

Nếu không phải do chúng bay quá cao thì nói không chừng cô đã bắn chúng xuống luôn rồi.

Chim ưng ăn thịt sao?

Thời Sênh chống cằm nghĩ ngợi một lát, có lẽ là ăn đấy, cô nhìn đám con mồi săn được ở bên cạnh, kéo một con đến một nơi rộng rãi hơn, sau đó ném con mồi sang một bên.

Chim ưng đực đang bay trên trời: “…”

Cô ta có ý gì chứ?

Muốn dụ dỗ chúng sao?

Không được, phải chống lại sự dụ dỗ!

…

Ở một nơi xa hơn trên cánh đồng hoang, hai con chim ưng xuất hiện một trước một sau, dừng lại trên sườn núi, biến thành hình người.

Một con cung kính quỳ xuống: “Vương.”

Người đàn ông ngồi trên sườn núi. Trên người hắn mặc chiếc áo đan bằng lông vũ, màu lam mỹ lệ và màu đen huyền bí đan xen vào nhau.

Trên đồng hoang gió nhẹ khẽ lướt qua, thổi vào áo lông vũ của hắn, quấn vào mái tóc hắn, để lộ ra đôi mắt và hàng lông rất mày đẹp.

Đôi mắt hắn tĩnh lặng nhìn về nơi xa, bờ môi mỏng hơi mím lại, khẽ cong lên.

Hắn giống như một đóa hoa đứng cô độc trên hoang mạc vậy.

Ở giữa hoang mạc đó, đẹp đến mức người ta không rời mắt được.

Người đẹp chính là như vậy.

Hồi lâu sau nam tử đó mới lên tiếng, “Có chuyện gì?”

“Hình như Linh Khê đã phát hiện ra chúng ta rồi.” Người thú phụ tá chần chừ nói.

“Vậy sao?”

Một người thú khác bổ sung, “Không chắc chắn lắm, nhưng cô ta đã nhắm trúng bọn ta, mà lại chỉ bắn vào mấy con chim nhỏ bay quanh đó, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.”

Nam tử trầm mặc không nói gì. Gió nhẹ khẽ thổi bốn phía xung quanh, vang lên loạt soạt.

Người thú ở bên trái không nhịn được lên tiếng, “Vương, người đã thích cô ta thì cứ cướp về là được rồi. Bạch An không dám không cho đâu, cần gì phải sai chúng thuộc hạ đi giám sát cô ta?”

Người thú đứng bên phải lập tức nhéo tên người thú vừa nói một cái, dùng ánh mắt lườm hắn.

Ngươi điên rồi sao, quyết định của Vương mà ngươi cũng dám đưa ra ý kiến sao.

Người thú bên trái ủ rũ, khi nãy không hiểu sao hắn lại thốt ra câu nói đó không qua sự kiểm soát của não bộ.

Nam tử đứng lên, áo lông vũ rủ xuống, bị gió thổi dựng lên, lúc này mới nhìn rõ, đó là một chiếc áo choàng. Góc áo bên bị nam tử kéo lấy, hắn hơi nghiêng người, vừa khéo che đi cảnh sắc bên trong.

Nam tử chậm rãi lên tiếng, hòa cùng âm thanh của gió, giọng nói như ẩn chứa nụ cười, “Móng vuốt của cô ấy rất sắc bén.”

Chương 1352: Đại vương tuần núi (12)

Thời Sênh đợi hồi lâu, phát hiện đám chim ưng đực đó vẫn không xuống.

Quả nhiên ở thế giới này, động vật đều thành tinh cả rồi.

Cô lại đi kéo đám con mồi săn được trở lại.

“Linh Khê, không xong rồi.”

Thời Sênh vừa ném con mồi xuống đất, thiếu niên đã hớt hải chạy từ xa về, “Linh Khê, thủ lĩnh có chuyện rồi.”

“Hử?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn thiếu niên chạy đến gần, hình như cậu ta đã bị thương, hơi thở rất nặng.

Thiếu niên chạy tới, cơ thể đổ rạp xuống dưới đất, “Thủ lĩnh bị đám Vượn Đuôi Dài bao vây tấn công. Linh Khê ngươi mau đi tìm những người thú khác đến cứu thủ lĩnh, đừng đi một mình đến đó, đi tìm những người thú khác đến nữa, đừng đi một mình.”

Thiếu niên không ngừng lặp đi lặp lại câu nói bảo Thời Sênh đừng đi một mình, phải đi tìm những người thú khác đến giúp đỡ.

Thời Sênh: “...”

Thân là chúa tể rừng xanh mà lại không đánh nổi mấy con vượn sao?

Có phải Núi Thái Sơn đâu.

Không đúng, ở trên cánh đồng hoang vu này tại sao lại có vượn?

Cho dù là tìm thức ăn cũng làm sao đến tận cánh đồng hoang vu này tìm được? Mẹ nó, không khoa học tí nào!

Thiếu niên bị thương, hắn vốn định đi tìm những người thú khác đến giúp đỡ, nhưng chưa chắc hắn đã chống chọi được đến lúc tìm được những người thú khác, cho nên đến tìm Thời Sênh trước, để cô đi tìm cứu binh.

Nam nữ chính chết thì càng tốt, cứu cái quần què gì.

Không cứu, bà đi xem kịch.

[Ký chủ, tư tưởng đó của Ký chủ vô cùng nguy hiểm.]

“Tư tưởng của ta có lúc nào không nguy hiểm à?”

[...] Hình như... đúng là chưa bao giờ có thật.

Đối mặt với Phượng Từ mà Ký chủ còn có thể bung lụa được thì cũng đừng nói đến người khác.

Không đúng, Ký chủ, rốt cuộc cô lấy mặt mũi đâu ra để mà đắc ý chứ? Mặt của Ký chủ được làm bằng đá kim cương à?

Nó nên log out bình tĩnh lại một chút thì hơn.

Thiếu niên thấy Thời Sênh bất động, vội giục, “Linh Khê, ngươi mau đi đi!”

“Đi đi đi!” Thời Sênh đi hai bước, rồi lại quay đầu hỏi thiếu niên, “Đi bên nào?”

Thiếu niên chỉ về một hướng.

Thời Sênh còn chưa đi lại gần, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như tiếng vượn.

Thời Sênh vượt qua một sườn núi đã nhìn thấy tình hình chiến sự bên kia cánh đồng hoang vu.

Bạch An bị ba con... khỉ cực kỳ lớn bao vây tấn công, con khỉ to bằng ít nhất hai người cộng lại, đuôi nó rất dài, cho nên được gọi là vượn đuôi dài.

Bộ dạng nhe nanh múa vuốt, nhìn đã thấy dữ tợn.

Con vượn này đúng là Núi Thái Sơn thật.

Bạch An biến hình thú, trên tấm da trắng tuyết đã nhuộm màu máu, trông vô cùng thảm hại. Không biết có phải Lâm Thất Thất đã đi tìm cứu viện hay không.

Đám khỉ cùng tấn công Bạch An.

Tiếng gầm gào của hổ và khỉ vang khắp cả cánh đồng hoang.

Thời Sênh chẹp chẹp hai tiếng, ngồi trên sườn núi xem kịch.

Khỉ đại chiến với hổ, màn kịch này rất hiếm gặp.

[...] Ký chủ, người ta không phải là hổ.

“Dù sao thì cũng gần như nhau cả thôi.” Thời Sênh sờ móng vuốt, “Chẳng phải là ngươi log out rồi sao?”

[...] Ký chủ có thể giả bộ như ta đã log out rồi.

Thời Sênh: “...”

Giỏi lắm Nhị Cẩu Tử của ta.

Sức chiến đấu của ba con khỉ cộng lại chắc chắn là vượt xa Bạch An, nhưng Bạch An vẫn chưa ngỏm, khổ sở chống đỡ.

Một con khỉ trong đó đập một cái vào bụng Bạch An. Bạch An lảo đảo suýt ngã, thân người nghiêng đi. Thấy có cơ hội, con khỉ thứ hai lập tức tiến lên, giơ móng vuốt sắc nhọn vồ về phía Bạch An.

Con khỉ thứ ba nhanh chóng ném Bạch An lên không trung. Bạch An bị đập mạnh xuống đất.

Bạch An thử đứng dậy nhưng lúc này thể lực của hắn đã cạn kiệt.

Ba con khỉ tiến lại gần Bạch An, tựa như đang nói gì đó với Bạch An, sau đó chuẩn bị cho Bạch An một đòn cuối cùng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Thất Thất dẫn theo đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ đến, kịp thời cứu được Bạch An.

Biết ngay là có kết cục này mà.

Nhân vật chính mà sắp chết thế nào cũng có người đến cứu.

Tất cả đều là chiêu trò!

Thời Sênh buồn bã thở dài, tại sao cô không có được vầng hào quang lợi hại như vậy chứ?

[Ký chủ đã bị chết lần nào chưa?]

“Đó đều là ta tự dựa vào bản thân mình, có ai đến cứu ta không?” Thời Sênh phản bác.

[...] Hệ thống cạn lời.

“Mà ngươi định bao giờ mới phát quà tân thủ cho ta hả?”

[...]

Ký chủ có thể quên nó đi được không?

Hay lắm sao?

Hay lắm à?

Thời Sênh cắn răng, “Không quên được, ta phải ghi nhớ cả đời này.”

Người khác đều có quà tân thủ, tại sao ta lại không có! Không phục!

[...] Ta làm gì có ai khác.

Hệ thống muốn gầm lên, nó chỉ có một người Ký chủ là cô thôi, lấy đâu ra người khác!!!

Đừng có tùy tiện chụp mũ xanh cho nó chứ...

Kết cục cũng chẳng có gì để xem. Ba con vượn đánh được một mình

Bạch An, nhưng không đánh lại được cả bộ lạc Bạch Hổ đông đúc, đành phải rời đi.

Khi đi còn không quên buông lại lời thoại quen thuộc kiểu "chuyện này chưa xong đâu".

Bạch An bị trọng thương, đám người thú đành phải đưa hắn trở về.

Khắp trên dưới bộ lạc Bạch Hổ từ già đến trẻ, từ đực đến cái đều túm tụm bên ngoài hang Bạch An ở.

“Thủ lĩnh sẽ không sao chứ?”

“Lúc đi còn lành lặn khỏe mạnh, tại sao lúc về lại thế này chứ?”

“Nếu thủ lĩnh có chuyện gì thì chúng ta phải làm sao đây?”

“Chuyện này là sao? Các ngươi nói cho rõ ràng đi!”

Các loại âm thanh vang lên, Thời Sênh ngồi bên ngoài hang, chống cằm nhìn về phía hang Bạch An.

Đám người thú bên đó cũng đang rất mơ hồ, khi chúng đến Bạch An đã bị như vậy rồi. Tại sao đám Vượn Đuôi Dài lại tấn công Bạch An, chúng cũng không biết được.

Người duy nhất biết rõ mọi chuyện hẳn là chỉ có Lâm Thất Thất.

Nhưng bây giờ Lâm Thất Thất đang ở trong hang, không ai hỏi được gì, mọi người chỉ có thể lo lắng đứng ngoài đợi.

Cho đến nửa đêm, Bạch Nguyên mới đi từ bên trong ra, “Thủ lĩnh tạm thời không bị nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

“Không sao là tốt, không sao là tốt rồi...”

“Sợ chết khiếp đi được, may mà thủ lĩnh không sao.”

Vỗ về xong đám người thú, Bạch Nguyên nhìn về phía Thời Sênh đang ngồi bên ngoài. Hắn nghĩ ngợi một lát rồi tiến lại gần, ngẩng đầu lên nhìn cô, “Linh Khê, ngươi sợ à?”

Thời Sênh: “...” Ngươi nhìn kiểu gì mà thấy được bà đây đang sợ hả?

“Không sao đâu, thủ lĩnh sẽ không sao đâu, ngươi đừng lo lắng.” Bạch Nguyên an ủi Thời Sênh như người anh trai an ủi cô em gái nhỏ, “Cả ngày nay đã mệt mỏi rồi, ngươi mau về nghỉ ngơi đi. Thủ lĩnh đã có ta chăm lo.”

Thời Sênh không nhịn được trợn mắt nhìn, ai thèm lo lắng cho nam chính chứ!

“Bạch Nguyên đại ca.” Giọng Lâm Thất Thất từ trong hang truyền tới.

Bạch Nguyên thưa một tiếng rồi nói với Thời Sênh, “Ta vào trong đó đây.”

Thời Sênh nhìn Bạch Nguyên đi vào trong hang. Cô ngồi thêm một lát rồi chuẩn bị về đi ngủ.

Ánh mắt cô liếc nhìn qua bên cạnh, có một bóng người đang nói không ngừng với người thú canh gác trước cửa hang Bạch An, dường như đang khẩn cầu gì đó, nhưng tên người thú đó không ngừng lắc đầu.

Thời Sênh nhảy xuống, người thú bên đó lập tức cúi đầu.

Người thú khẩn cầu thấy người đến cũng cúi đầu xuống theo.

“Con trai ngươi đâu?” Thời Sênh đứng trước mặt tên người thú đó.

Người thú không biết Thời Sênh có ý gì, lắp bắp nói: “Ở... ở nhà.”

“Dẫn đường.”

“Nó... nó đã phạm lỗi gì sao?” Người thú càng thấp thỏm hơn.

“Không có, dẫn đường đi.”

Không phải phạm lỗi...

Người thú vừa mừng lại vừa lo, vội vã đi trước dẫn đường.

Thiếu niên ban nãy tên Bạch Tuyên, mẹ hắn đã chết, chỉ còn lại cha con hắn.

Người thú giống cái có đôi khi có đến mấy bạn đời, nhưng cũng có những con chỉ có một bạn đời.

Ở thế giới này, chỉ cần ngươi xinh đẹp, có thực lực, thì cho dù là con đực hay con cái đều có thể có nhiều bạn đời.

Nếu không xinh đẹp, cũng không có thực lực, thì địa vị của con cái càng cao hơn một bậc, con đực chỉ có thể để con cái lựa chọn.

Mẹ của Bạch Tuyên rất đẹp, nhưng mẹ hắn chỉ chọn một người bạn đời là cha hắn. Nếu không phải vì mẹ hắn đã chết thì gia đình hắn sống trong bộ lạc cũng sẽ thoải mái hơn.

Cha Bạch Tuyên dẫn Thời Sênh đến một hang động hẻo lánh, bên trong không có ánh sáng, còn chưa đi vào bên trong đã có mùi ẩm ướt.

Thoang thoảng còn có cả mùi máu tanh.

Chương 1353: Đại vương tuần núi (13)

Hổ có khả năng nhìn được trong đêm. Năng lực này ở người thú lại càng mạnh hơn, cho dù là đêm đen tăm tối như vậy cũng có thể nhìn thấy rõ.

Cha Bạch Tuyên thuần thục đi vào trong, thu dọn những thứ chắn đường trong hang động, sau đó mới mời Thời Sênh đi vào.

Trong hang động có hai tảng đá lớn được ghép thành mặt phẳng. Bạch Tuyên nằm trên chiếc giường đá nhỏ. Hắn được đặt nằm sấp xuống đó, để lộ ra vết thương dữ tợn trên lưng.

Vết thương đó nhìn có vẻ như chưa được xử lý, không biết đã đưa về bao lâu rồi?

“Chưa bôi thuốc sao?”

Cha Bạch Tuyên lắc đầu, “Nhà ta không có thuốc, vừa nãy ta định đến cầu xin thủ lĩnh xem có xin được một chút hay không, nhưng...”

Hắn đã bị từ chối.

Ở thời đại này thuốc là thứ vô cùng khan hiếm, không phải vì thiếu nguyên liệu làm thuốc, mà bởi vì họ không nhận biết được những thứ thảo dược đó.

Thảo dược có công hiệu đối với vết thương đều được truyền từ đời này sang đời khác. Mọi người đều dùng cách này, loại thảo dược đó

chắc chắn sẽ rất khan hiếm.

Ở một bộ lạc, người thủ lĩnh có thể dùng được thuốc đã là tốt lắm rồi.

“Múc nước vào rửa vết thương cho hắn đi.”

“Nhưng...” Cha Bạch Tuyên chần chừ, nước đó dùng để uống, sao có thể dùng để rửa vết thương.

“Ngươi muốn nhìn thấy hắn chết sao?”

Cha Bạch Tuyên lập tức lắc đầu, lấy đồ đựng nước đi ra khỏi hang.

Cùng lắm thì sáng sớm ngày mai ra sông múc trả lại là được.

Thời Sênh chỉ huy cha Bạch Tuyên xử lý vết thương cho Bạch Tuyên, sau đó lấy cồn trong không gian ra để sát trùng tiêu độc.

Vừa đổ cồn lên vết thương, Bạch Tuyên đã đau đớn đến mức tỉnh lại, khiến cha hắn sợ hãi run tay. Rượu cồn lại bị đổ lên miệng vết thương của Bạch Tuyên. Bạch Tuyên rên hừ hừ rồi ngất đi.

Đến khi cha Bạch Tuyên rửa vết thương cho Bạch tuyên xong, cả người ông ta đều đã mệt lử.

Cửa hang có tiếng động, ông ta quay đầu lại nhìn.

Thời Sênh ôm một đống thực vật xanh mướt đi vào. Ông ta không để ý Thời Sênh đi ra ngoài lúc nào nữa.

Thời Sênh ném chỗ thảo dược đó xuống, xem xét chọn lựa một hồi, “Nghiền nát mấy thứ này ra rồi thoa lên vết thương của hắn mỗi ngày

một lần. Số còn lại thì sắc... thôi cho hắn ăn trực tiếp đi.”

Trong bộ lạc vốn không hề có đồ để sắc thuốc.

Dù sao họ cũng phải là người, cứ ăn trực tiếp chắc cũng được.

Thời Sênh dặn dò mấy thứ đó xong, xoay người rời đi, “Nếu chết thì chỉ trách hắn xấu số.”

Thời Sênh đi ra khỏi hang, cha Bạch Tuyên đuổi theo, “Linh Khê, cảm ơn ngươi.”

Cha Bạch Tuyên cũng nghi ngờ không biết những thứ Thời Sênh nói có tác dụng hay không.

Nhưng khi nghĩ đến dáng vẻ ung dung bình tĩnh của Thời Sênh, ông ta lại cảm thấy có thể thử xem sao.

Dù sao thì...

Bây giờ ông ta cũng không còn cách nào khác.

...

Họa vô đơn chí, Bạch An còn chưa thoát khỏi mối nguy hiểm về tính mạng, ba con khỉ đã dẫn đại quân đến tấn công ngọn núi.

Đội quân tấn công núi không chỉ có đại quân của ba con khỉ, mà còn có cả bộ lạc Rắn Đen trước kia. Thủ lĩnh của bộ lạc Rắn Đen để ý đến Lâm Thất Thất, trước đây từng bị Bạch An dạy cho một bài học. Lần này nhân cơ hội cấu kết với Vượn Đuôi Dài, hắn quyết tâm tiêu diệt bộ lạc Bạch Hổ.

Còn nghe nói nguyên nhân ba con khỉ đó đánh nhau với Bạch An cũng là vì Lâm Thất Thất.

Cho nên lần này thực sự là một cuộc chiến vì một người phụ nữ.

Lật bàn!

Nữ chính đúng là hồng nhan họa thủy, tại sao không có ai làm mấy chuyện này vì cô chứ?

Tướng mạo của cô không đủ để làm hồng nhan họa thủy sao?

[...] Với tính cách của Ký chủ, không có thực lực thì ai dám xông lên chứ?

#Chi tiết mời tham khảo cẩm nang tự sát trong một giây của Mộ Bạch#

Thời Sênh: “...”

Thôi bỏ đi, có một là đủ rồi.

Thời Sênh đá văng những suy nghĩ kỳ quái đó ra khỏi đầu, tiếp tục suy nghĩ nghiêm túc chuyện vừa nãy.

Nếu lần này đánh thắng thì thủ lĩnh Vượn Đuôi Dài và thủ lĩnh Rắn Đen sẽ phân chia Lâm Thất Thất thế nào nhỉ?

Đến lúc đó có khi vẫn phải đánh một trận nữa.

Bạch Nguyên dẫn một số người thú trong bộ lạc xuống núi, những người khác đang vây quanh một bãi đất trống trong bộ lạc bàn bạc.

Hiện giờ Bạch An bị thương, quân địch đến bao vây, đám người thú không đi xuống núi rõ ràng đang vô cùng kinh sợ.

Bộ lạc Rắn Đen và bộ lạc Vượn Đuôi Dài có chuẩn bị kỹ càng mới đến đây. Đến lúc chạng vạng tối, đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ rút lên núi.

Đám người thú đợi tin tức ở bãi đất trống lập tức vây lại.

“Tình hình sao rồi?”

“Đã đánh thắng chưa? Có phải bọn chúng bỏ đi rồi không?”

Bạch Nguyên ra hiệu cho mọi người yên lặng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đợi hắn phát biểu ý kiến.

Ánh mắt Bạch Nguyên quét qua đám người thú, hắn thấp giọng nói: “Bọn chúng quá đông, có lẽ chúng ta phải tạm thời tránh đi.”

Không gian thoáng trầm mặc mất vài giây, tiếp đến là tiếng ồn ào huyên náo, có người thú hét lên muốn xuống núi liều mạng một phen với chúng.

Khó khăn lắm Bạch Nguyên mới vỗ về được mọi người dịu lại, “Thủ lĩnh bị thương. Trước tiên chúng ta phải để thủ lĩnh bình phục lại. Những chuyện khác đợi thủ lĩnh bình phục tự nhiên sẽ đòi lại được, mọi người đừng kích động như vậy.”

Bạch Nguyên tận tình khuyên bảo rất lâu, đám người thú đó mới chấp nhận quyết định tạm tránh mặt chờ cơn sóng gió này qua đi, ai nấy về hang thu dọn đồ đạc.

“Linh Khê, mau về thu dọn đồ đạc đi.” Bạch Nguyên thấy Thời Sênh

vẫn ngồi ở cửa hang, không khỏi nhắc nhở một tiếng.

Thời Sênh liếc hắn một cái, rồi bĩu môi, “Chẳng có gì để thu dọn cả.”

Cái hang động trống không thì có gì để thu dọn, chẳng lẽ cô phải mang cả hang động đi sao?

Bạch Nguyên thở dài, vội vã đi làm việc của hắn.

Đến khi mọi người thu dọn xong, Bạch Nguyên tập hợp tất cả người thú lại, hai người thú dìu Bạch An, Lâm Thất Thất vẻ mặt mệt mỏi đứng bên cạnh Bạch An.

“Chúng ta đi ra sau núi rời đi, mọi người nhớ phải cẩn thận.”

“Không xong rồi, không xong rồi, đường trên dưới núi đã bị bộ lạc Rắn Đen chặn hết rồi.” Một người thú hớt hải chạy từ sau núi lên.

Sắc mặt Bạch Nguyên trắng bệch, túm lấy tên người thú đó, “Ngươi có nhìn rõ không?”

Người thú liên tục gật đầu, “Nhìn rõ mà, tất cả những nẻo đường có thể đi đều bị chặn lại cả rồi.”

Những người khác lập tức lên tiếng.

“Liều mạng với chúng đi!”

“Đúng vậy, chúng ta cũng không sợ gì cả. Đây là địa bàn của chúng ta, sao có thể để chúng hỗn xược như vậy được.”

“Không sợ bọn chúng, liều mạng đi!”

Dù sao cũng là hổ trắng, đám người thú này cũng có cốt khí.

“Bạch Nguyên đại ca, bây giờ cũng không còn cách nào khác, chúng ta nên bàn cách để chống lại bộ lạc Rắn Đen và bộ lạc Vượn Đuôi Dài thì hơn.” Lâm Thất Thất cũng phụ họa theo.

Bạch Nguyên nhìn Bạch An, “Đưa thủ lĩnh về đi.”

Bạch Nguyên và Lâm Thất Thất ở bên ngoài bàn chiến lược cùng đám người thú. Lâm Thất Thất đưa ra hai chiến thuật, sau một hồi thảo luận, mọi người quyết định nghe theo Lâm Thất Thất.

Khi bộ lạc Vượn Đuôi Dài và bộ lạc Rắn Đen phát động đợt tấn công tiếp theo, chiến thuật của Lâm Thất Thất đã phát huy tác dụng, đánh lui được chúng.

Lâm Thất Thất nhận được sự nhất trí khen ngợi của đám người thú.

So với Thời Sênh nãy giờ đều ở bên cạnh đứng nhìn không làm gì hết, đám người thú đương nhiên sẽ có cảm tình với Lâm Thất Thất hơn.

Thời Sênh dùng cành cây vẽ một đường nhằng nhịt dưới đất, ánh mắt băng lạnh nhìn về đám người thú đang náo nhiệt ở phía xa.

Chiến thuật của Lâm Thất Thất tuy có tác dụng, nhưng đó là vì đám người thú bộ lạc Rắn Đen và bộ lạc Vượn Đuôi Dài không ngờ đến.

Lần thứ hai khi chúng đã có sự chuẩn bị, liệu chúng còn dễ dàng mắc bẫy như vậy không?

Đương nhiên Lâm Thất Thất hiểu rõ lý này, cho nên cô ta bảo mọi người không dùng cách cũ đó. Nhưng đám người thú cảm thấy cách

đó tốt như vậy, tại sao lại không dùng.

Nên ngoài mặt chúng đồng ý với Lâm Thất Thất, nhưng lại ngầm trao đổi với nhau không từ bỏ cách đó.

Vậy nên ở lần đọ sức thứ hai, đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ không những không đánh lui được kẻ địch mà còn tổn thất mất mấy người thú.

Chương 1354: Đại vương tuần núi (14)

Thất bại này đã mở màn cho hàng loạt thất bại sau đó.

Bộ lạc Vượn Đuôi Dài và bộ lạc Rắn Đen đã đánh đến chỗ ở.

“Bạch An đâu? Bảo hắn lăn ra đây, giả bộ làm rùa rụt cổ cái gì nữa!” Khỉ A vừa lên đã bắt đầu ồn ào.

Hắn biến thành hình người, vóc dáng nhỏ hơn nhiều so với khi còn mang hình thú, nhưng vẫn cao lớn hơn rất nhiều so với những tên người thú thông thường khác, nhìn từ xa tựa như một anh chàng cơ bắp vậy.

Vậy mà phải mang theo hai chữ con khỉ làm gì!

[...] Thứ lỗi cho ta nghiêm túc nhắc nhở Ký chủ, người ta không phải là khỉ!

Thời Sênh: “...”

Người thú của bộ lạc Bạch Hổ vây thành hình nửa cánh cung, bảo vệ trẻ vị thành niên và các con cái ở phía sau.

“Đại ca, bắt hết chúng lại đi rồi lục soát một thể là tìm được Bạch An thôi mà.” Con khỉ B nhìn quét qua người các con cái một lượt, ánh mắt không hề có ý tốt, “Đám con cái ở bộ lạc Bạch Hổ này đẹp hơn ở bộ lạc chúng ta nhiều quá.”

Có lẽ khỉ A cảm thấy khỉ B nói cũng có lý. Hắn khẽ vẫy cánh tay đầy cơ bắp nói với đại quân của hắn, “Giết hết con đực, bắt hết con cái cho ta.”

Cuộc đấu tranh giữa các bộ lạc vô cùng tàn khốc, các con cái bị bắt làm tù binh chỉ có thể sống như một nô lệ ở bộ lạc đó, tướng mạo xinh đẹp một chút còn khá, sẽ may mắn có được địa vị cao một chút, sống thoải mái hơn một chút.

Còn những con cái xấu xí thì chỉ có thể để mấy tên người thú đực không có bạn đời dùng làm công cụ phát tiết.

Nhìn một bầy động vật đánh chửi nhau, Thời Sênh cảm giác như mình đang được vào vườn bách thú.

Còn là vườn bách thú phiên bản phóng đại nữa chứ.

Lâm Thất Thất và một số phụ nữ và trẻ em yếu đuối lùi về trong hang của Bạch An. Thời Sênh ngồi bên cạnh bọn họ, vắt chéo chân, dường như cô không hề liên quan gì đến chuyện này vậy.

“Linh Khê, sao ngươi không đi lên giúp đỡ đi?” Có con người thú giống cái nhìn thấy ngứa mắt lên tiếng chất vấn.

Thời Sênh ghé mắt nhìn tên người thú cái đó, “Tại sao ta lại phải giúp đỡ?”

Người thú giống cái lên giọng chính nghĩa, “Những người có thể chiến đấu đều đi cả rồi, tại sao ngươi không đi?”

“Thế thì liên quan gì đến ta chứ?”

“Ngươi là em gái của thủ lĩnh, thủ lĩnh bị thương ngươi có nhiệm vụ

phải bảo vệ chúng ta.” Con người thú cái trực tiếp đội cho Thời Sênh một cái mũ lớn.

Thời Sênh ngoáy tai, “Vậy thì ta đoạn tuyệt quan hệ với hắn là được rồi.”

Đám người thú: “...”

Ngươi tùy tiện quá rồi đấy!

“Mọi người đừng nói nữa.” Lâm Thất Thất đi từ trong hang ra, mang theo một số gậy và đá làm vũ khí đưa cho đám người thú, “Bây giờ chúng ta chỉ có thể tự bảo vệ bản thân mà thôi.”

“Ai cần ngươi giả bộ tốt bụng chứ.” Đám người thú giống cái không chịu nghe theo Lâm Thất Thất, hất tay cô ta ra, giọng nói chanh chua, “Chúng ta gặp phải hoàn cảnh này còn không phải bởi vì ngươi sao? Đi đâu cũng dụ dỗ đám người thú giống đực đó. Đến lúc này rồi ngươi vờ vịt trước mặt chúng ta làm cái gì?”

Khi nãy đám người thú này đối với Thời Sênh có ba phần ác ý, thì khi đối mặt với nữ chính, phần ác ý đó phi thẳng lên trên mười phần.

Lâm Thất Thất đen mặt, lên tiếng thanh minh: “Ta không có.”

Người thú giống cái đứng cạnh Lâm Thất Thất đẩy cô ta một cái, “Ngươi ra vẻ thế này cho ai xem? Ngươi tưởng chúng ta sẽ thương xót ngươi giống như đám giống đực kia sao?”

Lâm Thất Thất bị đẩy đến lảo đảo, đụng vào tảng đá nhô ra bên ngoài hang, lưng bị đâm đau nhói. Ngọn lửa giận trong lòng cô dần dâng lên, sao đám người thú này có thể cư xử như vậy trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này chứ.

“Chẳng phải là chúng cần cô ta sao? Đẩy cô ta ra ngoài là chúng ta không sao nữa rồi!”

“Họa do cô ta gây ra, lấy cô ta để dẹp loạn là đúng rồi.”

Lâm Thất Thất nhìn đám người thú trước mặt không thể tin được.

Thế nhưng một con thú giống cái đã giơ tay kéo lấy cô, hai con thú cái hợp lực đẩy Lâm Thất Thất đến trước mắt, “Các ngươi đừng đánh nữa, không phải các ngươi cần cô ta sao? Bọn ta giao cô ta cho các ngươi. Các ngươi phải rút lui khỏi nơi ở của chúng ta!”

Thời Sênh: “...”

Đám người thú bán đứng đồng đội, không hề thua kém con người chút nào!

Lúc ngây thơ cũng thế...

Chắc chắn là do ta đã đến một thế giới người thú giả rồi.

Đám người thú đang đánh nhau phía dưới nghe thấy tiếng nói liền dừng lại, nhìn lên phía hang động phát ra tiếng nói.

Lâm Thất Thất bị đẩy đến phía trước, chiếc váy da trắng tuyết che đi cơ thể lả lướt của cô ta, mảng da thịt trắng nõn lộ ra trong không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đi, nhưng lại có vẻ vô cùng đáng thương, khiến người khác vừa nhìn đã thấy thương xót.

“Các ngươi đang làm gì vậy hả?” Bạch Nguyên tức giận quát lớn.

“Bạch Nguyên, bọn chúng hiểu chuyện hơn ngươi nhiều. Được, chỉ

cần giao con cái đó cho chúng ta thì chúng ta sẽ không đánh nữa.” Con khỉ A lên tiếng.

“Đừng có nằm mơ!” Bạch Nguyên quát lớn, dường như đã bị kích động.

“Bạch Nguyên, ngươi xem đi, ngươi đánh không lại bọn ta đâu. Một con cái đổi lấy cả một bộ lạc, lời quá đi chứ.” Con khỉ A chỉ một vòng vào đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ đang gục dưới đất.

Sắc mặt Bạch Nguyên khẽ thay đổi, ánh mắt dừng lại trên đám người thú đang nằm dưới đất kêu rên.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Thất.

“Bạch Nguyên... hay là đồng ý với bọn chúng đi.” Thủ lĩnh không biết có khỏe lại được không, nhưng nếu bây giờ không đồng ý thì có lẽ tất cả bọn chúng đều phải chết ở đây.

“Bạch Nguyên, đồng ý với bọn chúng đi.”

“Đồng ý đi.”

Đám người thú đực bắt đầu thi nhau phụ họa theo.

Lâm Thất Thất không thể ngờ được đám người thú chỉ một khắc trước còn đối xử tốt với cô ta giờ đây lại đồng ý lấy cô ra để đổi lại tính mạng của họ.

Thế giới này... nguy hiểm hơn cô ta tưởng tượng nhiều.

Bạch Nguyên đấu tranh rất lâu, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Đám người thú cái lập tức đẩy Lâm Thất Thất đang giãy giụa lên.

“Các ngươi xuống núi trước đi, rồi bọn ta sẽ giao cô ta cho các ngươi.” Bạch Nguyên không nhìn Lâm Thất Thất, cắn răng nói.

“Được.” Khỉ A vẫy tay, “Đừng có giở trò đấy, bọn ta muốn đánh lên dễ như trở bàn tay. Đi thôi!”

“Đại ca, đợi đã.” Khỉ B bỗng kéo tay khỉ A, chỉ về hướng Thời Sênh, “Đó hình như là em gái của Bạch An, chúng ta dẫn cả cô ta đi.”

Thời Sênh: “...”

Bản cô nương chỉ đứng đây xem kịch thôi mà, sao cũng bị trúng đạn vậy hả?

Có được nữ chính rồi còn chưa đủ hay sao, sao còn muốn cả bản cô nương nữa, các ngươi chán sống rồi à?

Kiếm của bà đâu rồi?

“Các ngươi đừng có quá đáng!” Bạch Nguyên lập tức đứng ra, giận dữ trợn mắt nhìn, “Đừng có ép bọn ta quá đáng, cùng lắm thì chúng ta cùng chết.”

Khỉ A hơi chần chừ, vốn dĩ hắn đến đây là vì Lâm Thất Thất, nhưng mà em gái của Bạch An...

Nếu có thể kiếm được về giày vò một chút thì cũng trút được cơn giận.

Khỉ A đã hạ quyết tâm, “Tính thêm cô ta vào nữa.”

Lâm Thất Thất đột nhiên không giãy giụa nữa. Cô ta ngẩng đầu nhìn Thời Sênh. Bây giờ họ ở cùng hoàn cảnh, cô ta liệu còn có thể bàng quan khoanh tay đứng nhìn được nữa không?

Hoặc giả nói cách khác, người đứng sau cô ta liệu có khoanh tay đứng nhìn được nữa không?

“Bạch Nguyên, ngươi nghĩ cho kỹ đi. Ngươi muốn cả bộ lạc Bạch Hổ chôn cùng ngươi sao?” Khỉ A nhìn về phía Bạch Nguyên đang chuẩn bị tấn công hắn.

“Ngươi...”

Bạch Nguyên còn chưa nói dứt lời đã bị Thời Sênh cắt ngang, “Này thằng khỉ kia, ngươi nghĩ cho kỹ đi, ngươi muốn cả một bầy khỉ chôn cùng ngươi sao?”

Khỉ A: “...”

Ai là khỉ hả?

Cả nhà ngươi mới là khỉ!

Thời Sênh nhảy từ bậc thềm đá trên hang động xuống, chậm rãi bước đến gần vòng chiến.

Khi cô đến gần đại quân khỉ, ánh sáng lạnh lẽo lướt qua, thiết kiếm bỗng nhiên xuất hiện, thân hình cô nhào về phía trước. Khỉ A kinh ngạc, trực giác của người thú nói cho hắn biết hắn sắp gặp nguy hiểm. Theo bản năng hắn giơ móng vuốt phòng thủ.

Thân thể hắn vươn cao, khôi phục hình thể núi Thái Sơn, hắn dùng cánh tay chặn lại thiết kiếm đang lao về phía mình.

Soạt!

Thiết kiếm kêu soạt một tiếng trong không khí, dường như khiến cả thời gian cũng như ngưng đọng lại.

Chương 1355: Đại vương tuần núi (15)

Tốc độ thiết kiếm rơi xuống quá nhanh. Đám người thú xung quanh chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng lạnh lẽo vụt qua. Cánh tay của khỉ A đã bị chém đứt, máu tươi chảy ròng ròng từ cánh tay đứt lìa của hắn.

“A!!!” Khỉ A khôi phục hình người, dùng tay bịt miệng vết thương kêu lên thảm thiết.

Đại quân khỉ kinh ngạc nhìn thanh kiếm trên tay Thời Sênh.

Một chiêu...

Chỉ một chiêu đã chém đứt lìa một cánh tay của thủ lĩnh chúng.

“Ông nội nhà mày.” Thời Sênh giẫm lên lồng ngực khỉ A, khẽ vung thiết kiếm lên, đám khỉ đang định tiến lên phía trước không khỏi lùi về phía sau.

Thời Sênh cúi nhìn khỉ A, khóe miệng hơi cong, “Bây giờ còn muốn có ta nữa không?”

Khỉ A đau đến nỗi không nói được thành lời, mồ hôi lạnh làm mờ mịt cả tầm nhìn. Hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy con cái đang giẫm lên cơ thể mình.

Kiểu khí thế kiêu căng tự tin, hung hăng cuồng vọng đó hắn chưa nhìn thấy ở bất kỳ người thú nào.

Xung quanh người cô ta dường như có một loại khí thế vô hình, âm thầm cuồn cuộn kéo đến, ăn mòn linh hồn ngươi, đôi bàn tay vô hình kéo hắn chìm xuống bùn lầy không ngoi lên được.

“Buông đại ca ta ra mau!”

Tiếng thét chói tai của khỉ B kéo khỉ A ra khỏi cảm giác đáng sợ kia, hắn thở dốc từng ngụm.

Thời Sênh thu chân lại, nhìn con khỉ B, “Buông ra rồi đấy, rồi sao nữa?”

Khỉ B: “...”

Ngươi phối hợp như vậy, làm sao ta biết sau đấy phải làm sao nữa?

Thời Sênh cười lạnh, “Tim to không sao hết, nhưng cơ thể các ngươi không dung nạp nổi một trái tim to như thế đâu.”

Cái... cái gì?

Khỉ B còn chưa phản ứng lại kịp, cơ thể của đại ca nhà hắn lăn xuống núi.

Giọng nói bình tĩnh chạm đến tận đáy lòng chúng, “Giờ thì đến lượt các ngươi.”

...

Người của bộ lạc Bạch Hổ cảm thấy hình như hôm nay họ chưa tỉnh ngủ.

Người thú đơn độc diệt gọn toàn bộ bộ lạc Rắn Đen và bộ lạc Vượn

Đuôi Dài có đúng là Linh Khê ngày thường tính tình kiêu ngạo ngang bướng, chỉ biết sai khiến người khác mà họ biết không?

Phong Diệm đưa đội quân người thú của bộ lạc khác đến thì đã muộn, nhìn thấy thi thể chất đầy dưới đất, hắn càng mờ mịt.

Chuyện này là sao chứ?

“Bạch Nguyên, có chuyện gì vậy?” Hắn vừa nhận được tin đã vội tới đây, nhưng không ngờ mọi chuyện đã được giải quyết xong.

Bạch Nguyên ra hiệu cho Phong Diệm nhìn về xa xa. Thời Sênh đang ngồi chồm hỗm dưới đất gẩy gẩy một đống xác rắn.

“Cô ta?” Phong Diệm khó hiểu, “Có liên quan gì đến cô ta?”

Bạch Nguyên bị chấn động không nhỏ, hắn chật vật nuốt nước bọt, “Cô ấy làm.”

Phong Diệm trợn trừng mắt: “Cái gì?”

Tại sao cô ta lại có bản lĩnh lớn như vậy chứ?

Tất cả người thú của bộ lạc Bạch Hổ đều nhìn thấy. Trong lòng Phong Diệm dù không muốn thừa nhận cũng không thể phủ nhận được sự thật này.

Một lúc sau Phong Diệm mới tìm lại được giọng nói của mình, “Cô ta đang làm gì vậy?”

“Ta không biết.” Bạch Nguyên lắc đầu.

Phong Diệm nhíu chặt mày, đi về phía đó.

“Răng rắc... răng rắc…”

Phong Diệm còn chưa lại gần đã nghe thấy âm thanh này. Thời Sênh lại quay lưng về phía hắn. Phong Diệm đã tự tưởng tượng ra một cảnh tượng.

Thế nhưng đến khi lại gần, hắn mới biết sự thực hoàn toàn không giống như hắn nghĩ.

Cô ta đang ăn một thứ gì đó hắn chưa từng thấy, vỏ vứt đầy dưới đất.

Thời Sênh đứng dậy, kéo cái đuôi rắn dưới đất quay người, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn, “Làm ơn tránh đường.”

Phong Diệm nhìn lướt qua con rắn đó, đó là người thú của tộc Rắn Đen.

“Linh Khê, tại sao bỗng nhiên cô lại lợi hại như vậy?”

Thời Sênh ngẩng lên nhìn hắn, mặt dày nói: “Lúc nào ta chẳng lợi hại như vậy.”

Phong Diệm cũng không hề suy nghĩ phản bác lại, “Không thể nào.”

Linh Khê trước đây chỉ là một người thú cái bị chiều hư, mọi chuyện người khác đều phải thuận theo cô ta, tính khí kiêu căng tùy hứng, căn bản không thể lợi hại như vậy được.

“Tin hay không thì tùy.” Thời Sênh lấy thiết kiếm đẩy hắn sang một bên, “Tránh đường.”

Thiết kiếm dán lên trên lồng ngực hắn, một luồng khí lạnh bỗng chốc xâm nhập vào cơ thể hắn, lạnh đến mức khiến hắn như không thể nhúc nhích.

Đến khi hắn hoàn hồn lại, Thời Sênh đã kéo con rắn đó đi không thấy đâu nữa.

Thời Sênh kéo con rắn đó đi lên núi trong ánh mắt quỷ dị của đám người thú.

“Cô ta kéo con rắn đó lên núi làm gì?”

“Không biết, nó chết chưa?”

“Mềm oặt như vậy, chắc là chết rồi chứ?”

“Trước giờ ta không biết Linh Khê lại lợi hại như vậy đấy.”

“Lần này nếu không có cô ta có lẽ chúng ta thực sự bị bộ lạc Vượn Đuôi Dài và bộ lạc Rắn Đen tiêu diệt rồi.”

Những con cái trước đây từng đắc tội Thời Sênh, lúc này đang co cụm lại một góc, run lẩy bẩy, sợ Thời Sênh đến hỏi tội chúng.

Nếu sớm biết cô ta lợi hại như vậy thì sao chúng dám đắc tội cô chứ.

Rõ ràng là lợi hại như vậy, nhưng bình thường lại giấu giếm không cho ai biết, cô ta cố ý làm vậy đúng không?

…

Thời Sênh giải phẫu con rắn đó, tìm được một hạt châu kỳ quái trong cơ thể con rắn.

Thời Sênh nắm lấy hạt châu nhìn hồi lâu.

Con rắn này rõ ràng là không có gì khác lạ, nhưng lại khó giết hơn những con rắn khác.

Không có điều gì quỷ quái mới lạ.

Nhị Cẩu Tử, ngươi mau nói cho ta biết đây là cái quái quỷ gì thế.

[…] Hệ thống trầm mặc, có lẽ là không muốn trả lời.

Nhị Cẩu Tử?

Nhị Cẩu Tử, bà đây biết ngươi đang online nhé. Ngươi không trả lời thì ta lập tức dỡ ngươi luôn đấy.

[…] Ngày nào Ký chủ cũng uy hiếp nó, sao số nó lại khổ thế này, [Thế giới này có một phần vạn người thú có thể ngưng kết ra được loại hạt châu này. Loại hạt châu này có thể kéo dài tuổi thọ, thực lực cũng sẽ mạnh hơn những người thú bình thường khác. Loại người thú này nếu không có gì bất ngờ đều sẽ trở thành bá chủ một phương.]

Tiện tay đánh một trận đã tiêu diệt được bá chủ tương lai, thật là lợi hại quá.

[…] Chẳng qua chỉ là may mắn nên mới bị Ký chủ bắt gặp thôi.

Con rắn đó đang trong thời kỳ trưởng thành, nếu đã thành niên rồi thì…

Được thôi, cũng chẳng có gì phải lo lắng cả.

“Ngoài ra còn có tác dụng gì nữa không?”

[Không có nữa.]

“Nhị Cẩu Tử!”

[…] Thực sự rất không muốn nói chuyện với Ký chủ. Lần nào nó cũng phải suy nghĩ đắn đo rất lâu, nhưng kết quả lần nào cũng đều như vậy, [Người thú bình thường dùng loại hạt châu này sẽ có tác dụng cải tử hồi sinh. Ký chủ, rốt cuộc thì tại sao người lại tin chắc chắn là nó còn có tác dụng khác nữa?]

Thời Sênh đắc ý nở nụ cười, “Trong trí nhớ của nguyên chủ không có ký ức về thứ này. Kịch bản ta nhận được cũng không có, chứng tỏ là chuyện này không nhiều người biết. Nếu nó chỉ có thể khiến người thú trở nên mạnh hơn thì cần gì phải giấu giếm kỹ thế?”

Cất giấu như vậy, trừ khi đầu óc của đám người kia có vấn đề, nếu không chắc chắn sẽ có ẩn ý sâu xa khác.

Có khó đoán lắm không?

Không hề khó đoán mà!

Đều là chiêu trò cả mà thôi!

Thời Sênh nắm lấy hạt châu trong tay nhìn.

Cải tử hồi sinh sao? Có thật không vậy?

[Cũng không đến mức khoa trương như vậy, chỉ là có thể giúp người thú nhanh lành vết thương hơn, nhưng nếu chết hẳn rồi thì không

cứu được đâu. Cho nên Ký chủ, xin cô đừng có kiểu suy nghĩ kỳ quái như là ‘giết chết một tên người thú để thử xem sao’ nữa đi.]

Thời Sênh vẻ mặt tiếc hận.

[…] Không hiểu lắm cách suy nghĩ của Ký chủ nhà mình.

“Linh Khê.” Lâm Thất Thất và Phong Diệm đột nhiên đi từ ngoài hang vào.

Xác rắn vẫn còn đặt bên hang, Thời Sênh vì muốn lấy hạt châu kia trong xác nó nên giải phẫu thi thể nát bét ra, vừa nhìn đã thấy mùi máu tanh nồng nặc.

“A!” Lâm Thất Thất dường như đã bị mùi máu tanh đó làm cho sợ hãi, co rụt vào trong lòng Phong Diệm.

Phong Diệm thuận thế ôm lấy Lâm Thất Thất.

Thời Sênh: “…”

Chạy đến chỗ bà đây để show tình cảm à!

Mà không được đâu nhé nữ chính đại nhân, cô đến thế giới này lâu như vậy rồi, tại sao lại chưa từng bắt gặp cảnh tượng máu me chứ? Cô chỉ giải phẫu một con rắn, có cần phản ứng dữ dội vậy không hả?

Điều này khiến một cô nương như cô cảm thấy rất lúng túng đấy biết không hả?

Chương 1356: Đại vương tuần núi (16)

Ánh mắt của Phong Diệm dừng lại trên tay Thời Sênh.

Hạt châu đó có màu hổ phách, to bằng ngón tay cái, trơn nhẵn sáng bóng, trông rất đẹp mắt.

Bị ngón tay thon dài của cô miết trên tay lại càng thêm vài phần mỹ lệ.

Thực sự là…

Hắn còn tưởng rằng mình nhìn lầm.

“Linh Khê, anh trai cô cần hạt châu trên tay cô để cứu mạng.” Phong Diệm nói thẳng.

Cô ta là em gái của Bạch An, có lẽ sẽ không từ chối. Phong Diệm nghĩ như vậy.

“Liên quan gì đến ta?”

Thì ra cái thứ đồ chơi này là để cứu mạng nam chính, biết ngay là cô không thể may mắn như vậy được mà!

Theo mô tuýp thông thường, chắc chắn là Phong Diệm dẫn người thú đến cứu bộ lạc Bạch Hổ, sau đó lấy được hạt châu cứu mạng nam chính. Đến khi Bạch An khỏe lại rồi, Phong Diệm cũng coi như là có ơn cứu mạng hắn. Hắn còn mặt mũi nào phản đối Phong Diệm

và Lâm Thất Thất ở bên nhau chứ.

Cho nên nam chính số 1 và nam chính số 2 đã hòa hợp.

“Linh Khê, huynh ấy là anh trai muội.” Lâm Thất Thất ở trong lòng Phong Diệm khẽ ngoi đầu lên, cố gắng không nhìn cảnh tượng máu me tanh tưởi trước mặt.

Thời Sênh lãnh đạm, “Ta đã đoạn tuyệt quan hệ với hắn rồi.”

Phong Diệm: “…”

Lâm Thất Thất: “…”

Phong Diệm không biết chuyện này. Lâm Thất Thất biết cũng đành cứng họng, đoạn tuyệt quan hệ nói ra tùy tiện như vậy được sao?

“Hắn là anh trai ngươi đó.”

Thời Sênh cười không nói.

Đó là anh trai của nguyên chủ, không có mối liên quan chết tiệt nào đến cô hết.

Sự thất vọng ngập tràn trong mắt Phong Diệm, “Linh Khê từ khi nào mà ngươi lại trở nên máu lạnh vô tình thế này?”

Thời Sênh: “…”

Ngươi thất vọng cái cọng lông ấy!

Thời Sênh thu lại hạt châu, “Rắn là do ta giết, đồ cũng là do ta tìm thấy. Ta có đưa hay không là chuyện của ta.”

Giọng Phong Diệm cao hơn vài phần, tràn ngập vẻ tức giận, “Nhưng nó dùng để cứu anh trai ngươi, chẳng lẽ ngươi lại không nên đưa ra sao?”

Thời Sênh liếc nhìn Phong Diệm, nói với vẻ ác ý: “Đồ dùng để cứu tình địch của ngươi đó, ngươi vội vàng thế làm gì. Hắn chết rồi thì ngươi có thể một mình độc chiếm Lâm Thất Thất, quá tốt.”

Mặt Phong Diệm biến sắc, hắn vội cúi đầu nhìn Lâm Thất Thất, “Thất Thất, ta không nghĩ như vậy.”

Lâm Thất Thất cười gượng gạo, vẻ mặt có chút khẩn cầu nhìn Thời Sênh, “Linh Khê, phải làm thế nào muội mới chịu giao hạt châu ra để cứu Bạch An?”

“Ngươi tự sát đi.”

“Linh Khê!” Phong Diệm giận dữ quát lớn, “Ta biết ngay là ngươi nhìn Thất Thất chướng mắt mà. Ta đã nói với ngươi từ lâu rồi, ta sẽ không thích ngươi đâu.”

Thời Sênh: “…” Không phải chứ nam chính số 2, ngươi ảo tưởng cái quái quỷ gì vậy?

Hành vi gần đây của cô cho dù nhìn thế nào cũng không hề có biểu hiện gì là thích hắn được chưa?

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, cằm theo quán tính nhướng lên, “Ta cũng đâu có thích ngươi.”

“Ngươi đừng nghĩ đến chuyện dùng thủ đoạn gì, cho dù ngươi có làm gì ta cũng không nhìn đến ngươi đâu, hãy từ bỏ đi.” Phong Diệm

vẫn kích động như cũ.

Thời Sênh: "…" Ngươi có nghe ta nói gì không vậy!

Đừng có tự mình ảo tưởng sức mạnh như vậy chứ.

Không chịu tiếp thu như thế là không đúng đâu nhé!

Không thèm nói chuyện với họ nữa, Thời Sênh trực tiếp ném hai người đó ra khỏi hang động.

Cả lũ thiểu năng, đúng là có bệnh mà.

[…] Ký chủ câu này của cô có vấn đề.

"Câm mồm!"

Thời Sênh nói ra câu này, lại thêm giọng cô không hề nhỏ. Đám người thú bên ngoài đang nhìn Lâm Thất Thất và Phong Diệm bị ném ra ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, nghe Thời Sênh gào lên, cả đám bỗng nhiên im bặt.

Thời Sênh dứt khoát đi ra ngoài, liếc nhìn hai người ở phía dưới, "Ta sẽ không đưa đồ cho các ngươi đâu, Tiểu Tuyên Tử, lại đây."

Bạch Tuyên được cha dìu đến bỗng nhiên bị điểm danh. Hắn nhìn Thời Sênh đang đứng ở chỗ cao đầy khó hiểu, lại nhìn sang hai bên rồi mới giơ tay chỉ vào mình.

Thời Sênh khẽ gật đầu.

Trong lòng Bạch Tuyên thấp thỏm, khập khiễng đi đến trước mặt Thời Sênh.

“Lên đây.”

Bạch Tuyên lại trèo lên chiếc thang đá ở bên cạnh.

Thời Sênh nắm lấy cằm hắn, trực tiếp nhét hạt châu đó cho hắn ăn.

Bạch Tuyên còn chưa kịp nếm được mùi vị gì, hạt châu đã trôi tuột xuống cổ họng.

Thời Sênh thả hắn ra, vỗ tay mấy cái, “Xong rồi.”

Sắc mặt Phong Diệm đen như đít nồi.

Trong hốc mắt Lâm Thất Thất đã ầng ậc nước, quật cường ngẩng đầu lên, “Tại sao ngươi có thể làm như vậy chứ? Bạch An là anh trai của ngươi đó! Nếu huynh ấy có mệnh hệ gì lương tâm ngươi có yên ổn được không?”

Đối với một NPC, cô phải làm thế nào thì mới lương tâm bất an được chứ.

[Ký chủ chẳng phải là cô không có lương tâm sao?]

Bây giờ có rồi.

[…] Lương tâm của cô nói có là có, nói không có là không có sao?

“Thất Thất, chúng ta đi thôi.” Phong Diệm dìu Thất Thất đứng dậy, “Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ gặp báo ứng thôi.”

“Bạch An phải làm sao đây?”

“Để ta nghĩ cách.”

Lâm Thất Thất cảm động, “Cảm ơn huynh, Phong Diệm.”

Phong Diệm cưng chiều sờ đầu Lâm Thất Thất, “Giữa chúng ta còn nói cảm ơn gì chứ.”

Lâm Thất Thất được Phong Diệm nửa dìu nửa ôm rời đi. Người thú bốn phía xung quanh đều mờ mịt, cái quần què gì vậy?

Thời Sênh quay người đi vào trong hang động. Bạch Tuyên chần chừ giây lát, cuối cùng vẫn quyết định đi cùng Thời Sênh vào trong, cẩn thận hỏi: “Linh Khê, vừa nãy ngươi cho ta ăn cái gì vậy?”

“Linh đan diệu dược.”

Thứ đồ chơi đó một khi ăn vào rồi sẽ không còn tác dụng gì nữa, người thú khác cũng không ăn được nữa, huyết dịch cũng có hiệu quả đặc biệt.

Tương đương với hiệu quả của đạo cụ hồi máu dùng một lần.

“Thất Thất đến đòi thuốc cho thủ lĩnh sao? Ngươi lại cho ta ăn rồi, vậy còn thủ lĩnh phải làm sao?” Sắc mặt Bạch Tuyên hơi tái, đó là những gì hắn hiểu được từ cuộc đối thoại vừa rồi.

“Không chết được đâu, lo cho hắn chi bằng lo cho chính mình, đừng ở đây cản đường ta, ra ngoài kia chơi đi.” Thời Sênh mất kiên nhẫn đuổi người đi.

Đó là vầng hào quang của nam chính, nếu hắn chết thì coi như cô thắng.

Bạch Tuyên thấy mặt Thời Sênh đầy vẻ chán ghét, theo bản năng ngậm miệng lại rồi rời khỏi sơn động.

Vừa đi ra ngoài đã bị đám người thú bên ngoài bao vây.

Hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nên không dám ăn nói linh tinh, chỉ lắc đầu không nói gì.

…

Thời Sênh thu dọn xác rắn vừa giải phẫu, mang ra ngoài vứt.

Trên người có dính chút máu tanh, cô lại chạy đi tắm rửa, khi quay lại mặt trăng đã lên cao tận ngọn cây.

Ánh trăng xuyên qua tán cây, ánh sáng loang lổ chiếu trên cánh rừng khẽ động. Thời Sênh nhìn chằm chằm mấy cái bóng sáng đó, bước chân càng lúc càng chậm hơn.

Hồi lâu sau cô dừng lại, quay người, nhìn chằm chằm vào rừng sâu, “Theo dõi ta bao lâu như vậy rồi, đã định ra tay chưa?”

Giọng nói của cô vọng vào trong rừng, nhưng không có ai đáp lại cô.

Thời Sênh nhíu mày, định quay về, bỗng nhiên một bóng đen từ bên đó chậm rãi đi ra.

Cành cây khô dưới đất bị giẫm phát ra tiếng động khe khẽ, tăng thêm vài phần sức sống cho khu rừng u tịch.

Bóng người ở phía đối diện dừng lại, đứng vừa đúng trong bóng tối, “Bộ lạc Bạch Hổ, Linh Khê.”

Thời Sênh nhíu mày, “Làm sao? Muốn làm cái gì?”

Đối phương trầm mặc vài giây, giọng nói trong veo cắt ngang đêm đen, “Có hứng thú gia nhập bộ lạc Bắc Hoang của ta không?”

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Liên chi cộng mộ. Mục tiêu nhiệm vụ: Tinh Lan. Mục đích nhiệm vụ: Ý nghĩa hiện trên mặt chữ, Ký chủ vui lòng tự hiểu.]

Thời Sênh: “…”

Chương 1357: Đại vương tuần núi (17)

Trong bóng tối, bóng người nam tử bỗng nhiên tĩnh lại.

Thời Sênh hồi lâu sau mới hoàn hồn lại.

Tên thiểu năng này giám sát cô bao nhiêu lâu như vậy…

Là có ý gì chứ?

Tinh Lan, thủ lĩnh bộ lạc Bắc Hoang, một trong những nhân vật phản diện của bộ truyện này.

Bộ lạc Bắc Hoang bắt đầu từ phía đối diện con sông dưới chân núi, toàn bộ đều là địa bàn của bộ lạc Bắc Hoang.

Mục tiêu lớn nhất là “nhất thống giang hồ”. Nhưng không biết tại sao tiến độ “nhất thống giang hồ” của nam chính và nữ chính đều chỉ dừng lại ở đối diện con sông.

Tinh Lan là một nhân vật phản diện rất có dã tâm, hơn nữa còn là một nhân vật phản diện… rất đẹp.

Nội dung cốt truyện ban đầu là, Tinh Lan và nữ chính lần đầu gặp gỡ, nữ chính có chút ý tứ với Tinh Lan.

Dù sao cũng cùng là đại nhân phản diện một lòng muốn “nhất thống giang hồ”, không thích nói chuyện yêu đương, cho nên cuối cùng hắn chết rất thảm.

Hắn bị mấy tên hậu cung của nữ chính xử lý. Bộ lạc Bắc Hoang cũng thuộc về đội ngũ của nữ chính.

Thời Sênh thì thầm một tiếng, “Lạ thật, sao lần này lại có kịch bản nhỉ.”

[…] Dính virus rồi.

Khóe miệng Thời Sênh co giật, tên chủ nhân thiểu năng nhà ngươi làm gì vậy, sao đám virus cô thả vào lại không đi theo hướng kịch bản vậy chứ.

[…] Đừng hỏi tôi, tôi không biết.

Từ sau lần đó chủ nhân không liên lạc với nó nữa.

Nó có thể làm được gì chứ, nó cũng tuyệt vọng lắm!

“Suy nghĩ thế nào rồi?”

“Được thôi, nhưng ta có điều kiện.”

“Nói ta nghe xem.”

“Làm bạn đời của ta.”

Tinh Lan cười nhẹ một tiếng, giọng nói xuyên qua màn đêm truyền tới, “Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng mình có thể làm bạn đời của ta?”

Thời Sênh hơi nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một độ cong tuyệt đẹp, khí phách nói: “Dựa vào chính ta.”

Ánh mắt sắc bén dừng lại trên người cô, trong bóng đêm dường như có ác thú đang nằm phủ phục, dùng ánh mắt âm ngoan ác độc nhìn chằm chằm vào con mồi, trong không khí toàn là nhân tố nguy hiểm, căng cứng đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Trong lòng Thời Sênh trầm xuống.

“Câu trả lời này của ngươi thú vị hơn những con cái khác nhiều.”

Giờ khắc này, sự nguy hiểm đã tiêu tan thành mây khói, dường như vừa nãy chỉ là ảo giác của Thời Sênh.

“Nhưng ta không cần bạn đời.”

“Ồ.” Thời Sênh quay người rời đi.

Cho dù người đối diện là Phượng Từ, nhưng cô cũng cảm thấy mình và hắn không cần phải nói chuyện tiếp nữa.

Người có tính cách như vậy, cô không muốn động chạm.

Tinh Lan nhìn Thời Sênh rời đi, nhưng không ngăn lại. Cho đến khi bóng Thời Sênh biến mất, hắn mới chầm chậm bước ra. Ánh trăng loang lổ chiếu rọi trên áo lông vũ của hắn, tỏa ra từng sợi ánh sáng.

Gió nhẹ lướt qua khu rừng, áo lông vũ tung bay, che đi bóng dáng Tinh Lan.

***

Thời Sênh đi không nhanh, vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng cô càng bình tĩnh hơn. Hệ thống hoàn toàn không thể hiểu nổi trạng thái hiện tại

của Ký chủ nhà mình.

[Ký chủ, tại sao cô lại bài xích loại người đó?] Dựa vào số liệu của nó, bản thân Ký chủ chính là loại người này, nhưng cô lại đặc biệt bài xích loại người này.

Lông mi Thời Sênh khẽ run rẩy, tại sao chứ?

Bởi vì, hai con người đều ở trong bóng tối thực sự không thể tiếp tục.

Họ sẽ không thỏa hiệp, chỉ muốn đối phương trở thành người như mình muốn, giống như cô…

Con người Tinh Lan, không giống như những tính cách trước đây, có lẽ khi tách ra còn có thể thay đổi được.

Hắn không thể thay đổi. Như Sở Đường ở không gian thứ nhất, Lục Thanh Vận ở không gian thứ hai, họ đều không chịu thỏa hiệp, trừ khi ngươi chịu thay đổi vì hắn trước.

Nhưng Thời Sênh không làm được điều đó. Cô chỉ có thể thỏa hiệp trong vạch giới hạn của cô. Vượt qua đường giới hạn đó cô sẽ không thể thỏa hiệp. Cô buộc phải khiến đối phương thỏa hiệp.

Hai người đều muốn đối phương thỏa hiệp sao có thể ở bên nhau được.

[…] Hệ thống bỗng hơi run rẩy. Căn cứ vào những gì chủ nhân nói, Phượng Từ tuyệt đối là người vô cùng đáng sợ.

Với suy nghĩ bây giờ của Ký chủ, thì cô sẽ không thể chấp nhận Phượng Từ, cho nên có lẽ chủ nhân đang phí công vô ích sao?

[Vậy… bây giờ Ký chủ làm những chuyện này là vì cái gì?] Trong lòng Ký chủ đã hiểu rõ từ lâu, người bây giờ cô đang tìm kiếm giống hệt như cô.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, “Con người sống phải có hy vọng. Có lẽ, hắn ta sẽ thỏa hiệp trước thì sao?”

[… Nếu như, tôi nói chỉ là nếu như thôi, nếu hắn không chịu thỏa hiệp thì sao?]

“Ồ… Vậy thì ta sẽ tự tay tiêu diệt hắn.” Thời Sênh ngừng lại, “Hoặc chúng ta sẽ cùng hủy diệt lẫn nhau.”

[… Suy nghĩ của Ký chủ quá cực đoan. Ký chủ như vậy sẽ bị bắt về trường học học lại môn đạo đức đấy!!!]

Thời Sênh cúi đầu cười, “Đây là chuyện không chắc chắn nhất mà ta làm kể từ sau chuyện đó.”

Nhưng trong lòng cô vẫn có một tia hy vọng nhỏ nhoi như vậy.

Tốt nhất đừng để cô phải thất vọng.

[Vậy bây giờ Ký chủ chuẩn bị làm thế nào?]

Thời Sênh trợn trừng mắt, “Phải làm thế nào thì làm thế đó thôi. Hắn không chọc vào ta thì ta thực hiện xong di nguyện của nguyên chủ rồi sẽ giết hắn sau đó đi đến không gian tiếp theo.”

Đừng nghĩ đi đến không gian tiếp theo đơn giản như vậy được không?

[…] Nếu hắn chọc đến cô thì sao?

“Giết luôn.”

[…] Cho nên cuối cùng cũng đều là chết.

“Phong Diệm, thực sự cảm ơn huynh. Nếu không có huynh thì ta không biết phải làm thế nào nữa.” Giọng nói Lâm Thất Thất vang lên từ phía xa xa.

“Không có gì, muội cũng đừng quá đau lòng… hắn sẽ không sao đâu.” Phong Diệm dịu dàng an ủi.

Thời Sênh liếc mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh, cơ thể linh hoạt nấp sau bụi cây.

Lâm Thất Thất và Phong Diệm đứng tại một bãi đất trống ở gần chỗ cô đứng. Lâm Thất Thất hơi luống cuống cảm ơn Phong Diệm.

Chuyện ngày hôm nay có lẽ Lâm Thất Thất đã bị kinh sợ quá sức, suýt chút nữa đã bị mang ra làm điều kiện để trao đổi với bộ lạc Vượn Đuôi Dài và bộ lạc Rắn Đen.

“Ta cũng nghe nói qua chuyện hôm nay rồi. Họ thật quá đáng. Nhưng muội yên tâm đi, ta sẽ ở lại đây cùng muội. Đợi Bạch An tỉnh lại ta sẽ bắt hắn phải đòi lại công bằng cho muội.” Phong Diệm nắm lấy vai Lâm Thất Thất bảo đảm.

Ngoài câu cảm ơn ra, Lâm Thất Thất không nói được gì khác nữa.

Phong Diệm nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô ta, không nén được hơi khom người hôn cô.

Lâm Thất Thất giãy giụa tượng trưng một chút, rồi thuận theo tiết tấu

của Phong Diệm, hai người nhanh chóng quấn lấy nhau, trong rừng vang lên tiếng ưm ưm a a.

Thời Sênh vỗ trán, nữ chính đại nhân à, nam chính số 1 của cô còn đang nằm kia kìa, vậy mà cô còn có tâm trạng ở đây mà chơi trò ưm ưm a a với nam chính số 2 à?

Bộ truyện này đúng là không thể miêu tả được mà?

Thời Sênh muốn rời đi, nhưng vừa quay đầu liền phát hiện phía sau là vách núi cheo leo.

Cô muốn đi ra thì bắt buộc phải đi qua chỗ Lâm Thất Thất và Phong Diệm đang đứng.

Thời Sênh: "…"

Cưỡng chế bắt buộc phải quan sát tình cảnh như vậy sao!

Tư thế của Phong Diệm và Lâm Thất Thất có độ khó rất cao, cơ thể của Lâm Thất Thất cũng vô cùng mềm dẻo, nếu đổi lại là người khác chắc chắn là không làm được.

Lần này của Phong Diệm kéo dài rất lâu, Lâm Thất Thất cầu xin hắn mấy lần, hắn mới dừng lại.

Đến khi hai người rời đi, Thời Sênh mới đi từ sau bụi cây ra. Trước mặt cô bỗng nhiên tối sầm lại. Thời Sênh vô thức lùi về phía sau một bước. Không biết cô giẫm phải thứ gì, bỗng nhiên trượt một cái, cả cơ thể ngã xuống vách núi phía sau.

Trong khoảnh khắc rơi xuống, ánh mắt quét qua bóng đen phía trên.

“F*!” Tại sao lần nào gặp phải Phượng Từ cũng xui xẻo như vậy chứ!!

Là kiểu xui xẻo mà dù cô có sức mạnh hồng hoang mạnh mẽ thế nào cũng không ngăn cản nổi đó.

Chương 1358: Đại vương tuần núi (18)

Thời Sênh dùng thiết kiếm ổn định thân thể, kẹt lại ở giữa hai cái cây.

Tinh Lan đứng ở bên trên nhìn cô, không hề có ý muốn ra tay giúp đỡ.

Thời Sênh mắng chửi trèo lên, “Ngươi bị bệnh à, đột nhiên xuất hiện trước mặt ta thế.”

“Không ngờ ngươi còn có sở thích nhìn trộm người khác giao phối.”

“Ngươi không nhìn trộm ta thì sao biết ta đi nhìn trộm người khác? Ngươi đâu có kém ta!” Thời Sênh cười lạnh.

Quả nhiên là đáng ghét chết đi được.

Tinh Lan nhìn cô xuyên qua ánh sáng, khóe môi hơi cong lên, “Nhưng ta không có thói quen nhìn trộm người khác giao phối.”

Thời Sênh bỗng nhiên rút kiếm ra, chém thẳng về phía Tinh Lan.

Tinh Lan chỉ hơi kinh ngạc, thân hình nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, tránh né thiết kiếm, “Thanh kiếm này của ngươi rất thú vị.”

Cổ tay Thời Sênh khẽ động, thiết kiếm quét ngang một đường. Cô nghiến răng nghiến lợi nói: “Chém chết ngươi thì càng thú vị hơn.”

Tinh Lan né tránh luồng sáng đó, nhảy lên trên cây, “Ngươi trở mặt

cũng quá nhanh rồi đấy?”

Lúc trước mới nói muốn làm bạn đời của hắn, chỉ chớp mắt một cái đã muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Thời Sênh chém thiết kiếm vào thân cây. Cây đại thụ to bằng hai người ôm đổ rầm xuống. Tinh Lan bị ép rơi xuống bên cạnh.

Lá cây rơi lả tả bay khắp nơi, ánh sáng lập lòe.

“Không ăn được thì đạp đổ, có vấn đề gì à?”

Giọng nói phách lối vang lên theo tiếng lá cây rụng.

Tinh Lan nhờ ánh trăng nhìn thẳng vào mắt Thời Sênh. Dường như hắn muốn nhìn vào tận nơi sâu nhất trong đôi mắt cô.

Tĩnh lặng như cái chết.

Một lúc lâu sau, Tinh Lan mới lên tiếng, “Lời đề nghị của ta ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ.”

Hắn nhảy lên, rồi ẩn vào trong rừng sâu, giọng nói vang lên rất khẽ, rồi biến mất trong màn đêm.

Giống như hắn chưa từng xuất hiện vậy.

***

Cuối cùng Bạch An cũng không sao. Phong Diệm tìm cho hắn một vu y. Ở thế giới người thú, vu y là một nghề nghiệp rất được yêu thích.

Ai có thể bảo đảm không khi nào bị bệnh chứ?

Cho nên vu y chỉ cần không làm chuyện gì táng tận lương tâm thì cho dù ở bộ lạc nào cũng đều có được ưu đãi rất tốt.

Vị vu y Phong Diệm mời về còn rất trẻ, hơn nữa cũng rất tuấn tú.

Dàn hậu cung của nữ chính dường như lại có thêm một người vu y.

Hơn nữa trước đây Lâm Thất Thất cũng đã từng gặp người vu y này. Lần gặp gỡ này còn không biết sẽ phát triển đến mức độ nào nữa?

Thời Sênh âm thầm quan sát hai người, quả nhiên phát hiện nữ chính và vu y như có cơn sóng ngầm mãnh liệt.

“Linh Khê, ngươi muốn múc nước à? Để ta giúp ngươi.” Bạch Tuyên chạy đến trước mặt Thời Sênh, toét miệng cười vui vẻ.

“Nói nhỏ thôi!” Thời Sênh trừng mắt nhìn hắn.

Bạch Tuyên không hiểu tại sao, nhưng vẫn nghe lời ngậm miệng lại, rồi nhìn theo ánh mắt của Thời Sênh.

Bên cạnh hồ nước, Lâm Thất Thất đang múc nước, còn tên vu y mới đến đó đang đứng bên cạnh. Hai người nói chuyện có vẻ rất hòa hợp.

“Thất Thất, để ta cầm cho.” Vu y đến giúp Lâm Thất Thất cầm thùng nước.

“Không cần đâu, tự ta làm được.” Lâm Thất Thất cười từ chối.

Nhưng vu y không chịu, cứ nhất quyết tranh giành với Lâm Thất Thất, chỉ một lát sau toàn bộ nước trong thùng đã hất hết lên người

Lâm Thất Thất.

Vu y vội vã dùng đưa tay ra lau nước trên người Lâm Thất Thất. Lỡ tay chạm phải ngực Lâm Thất Thất, ánh mắt hắn lập tức trở nên nóng bỏng.

Thời Sênh đẩy Bạch Tuyên, “Trẻ con không được nhìn, xem cái gì mà xem, mau đi gọi Bạch An đến đây bắt gian.”

Bạch Tuyên đỏ mặt, nhanh chóng di chuyển tầm nhìn, “Lâm Thất Thất là bạn đời của thủ lĩnh, sao có thể làm vậy với người thú khác chứ.”

Tuy giữa người thú với nhau cũng chẳng có bao nhiêu trung trinh, nhưng thân là bạn đời của thủ lĩnh, thường sẽ không làm những chuyện như vậy.

“Thế nên ta mới kêu ngươi đi gọi Bạch An đến bắt gian đó.” Thời Sênh nhìn Bạch Tuyên bằng ánh mắt quan tâm yêu thương trẻ bị thiểu năng.

Bạch Tuyên gật đầu “ồ ồ”, rồi chạy về phía hang động của Bạch An.

Vu y kéo Lâm Thất Thất đến một cánh đồng hoang phía sau hồ nước, nơi đó cỏ mọc cao, người thú đi vào cũng không che được đến ngực.

Hai người đi vào bên trong, người bên ngoài căn bản không thể nhìn được gì.

Bạch Tuyên nhanh chóng dẫn Bạch An đi đến, Thời Sênh đứng ở một nơi Bạch Tuyên có thể nhìn thấy được, chỉ tay về phía cánh đồng hoang kia.

Bạch Tuyên lập tức hiểu ý, dẫn Bạch An đi về hướng đó.

Trong cánh đồng hoang nhanh chóng vang lên tiếng tranh cãi. Vết thương của Bạch An còn chưa lành hẳn, cô ta đã dây dưa với người khác. Cho dù sau này Bạch An có thể chấp nhận dàn hậu cung của Lâm Thất Thất nhưng chắc chắn lúc này hắn không thể chịu được.

Lại thêm việc Lâm Thất Thất từng bị người của bộ lạc Bạch Hổ đẩy ra, tình cảm trong lòng Lâm Thất Thất dành cho Bạch An đã hơi phức tạp rồi, chỉ hơi kích động một chút sẽ lập tức diễn biến thành cảm xúc phức tạp hơn.

Bọn họ muốn tiếp tục ân ân ái ái e là không thể nữa rồi.

Phá CP thành công.

“Bạch An là anh trai của ngươi, tại sao ngươi lại đối xử với hắn như vậy.”

Thời Sênh quay vụt đầu lại, nam nhân mặc áo lông vũ đen tuyền đang đứng đằng sau cô.

Buổi tối hôm đó Thời Sênh còn chưa nhìn rõ trên người hắn mặc cái gì, chỉ cảm thấy thứ đồ chơi đó cũng có chút phiêu diêu.

Lúc này nhìn rõ rồi, cô không tránh khỏi co giật khóe miệng, cái này là… người chim à?

Trên người hắn lộ rõ vẻ nguy hiểm, nguy hiểm đến mức có thể khiến Thời Sênh quên mất khuôn mặt đó. Thời Sênh lùi lại phía sau một bước, “Ta sẽ không đồng ý với ngươi, cút mau, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Cánh môi mỏng của Tinh Lan hơi nhếch lên, khoảnh khắc đó dường như trên hoang mạc nở đầy những nhánh cây anh túc khiến con người trầm mê, nguy hiểm nhưng lại dụ hoặc con người mê say.

“Ngươi sẽ đồng ý.”

“Ngươi đánh giá bản thân mình quá cao rồi.” Thời Sênh hừ lạnh, “Chuyện ta không đồng ý thì sẽ không có ai ép được ta.”

“Vậy à? Vậy chúng ta… thử chờ xem sao.” Tinh Lan quay người rời đi.

Thử chờ cái ông nội nhà ngươi!

Có tin bà đây trói nhà ngươi lại…

Ồ, ý tưởng này hay đấy chứ!

[…] Ký chủ, cô có thể bình tĩnh một chút được không?

Không đúng… hình như Phượng Từ như vậy đều tương đối khó đối phó, không chỉ là về mặt trí tuệ, mà còn cả về vũ lực.

Khả năng bắt được hắn rất thấp.

Nhưng cũng không thể không thử xem sao.

***

Chuyện của Lâm Thất Thất và vu y khiến Bạch An vô cùng tức giận, liên đới đến cả Thời Sênh cũng bị xui xẻo theo. Bạch An truy cứu chuyện trước đây Thời Sênh cho Bạch Tuyên ăn hạt châu đó.

“Rốt cuộc muội có phải là em gái ruột của ta không hả?” Bạch An giận điên người, “Ta sắp chết rồi mà muội lại đưa nó để cứu mạng người thú khác à?”

“Ngươi làm sao mà chết được.” Thời Sênh ngồi đối diện Bạch An, tùy ý nghịch ngợm thanh kiếm của cô.

Bạch An không biết có phải bị kích động hay không, nhảy dựng lên, “Muội chỉ muốn ta chết thôi đúng không?”

Thời Sênh thoải mái thừa nhận, nhìn hắn có chút mong chờ, “Đúng vậy, ngươi có đi chết không?”

“Ngươi…” Bạch An chỉ tay vào Thời Sênh, tức giận đến mức không nói nên lời, hồi lâu sau mới thốt ra một câu, “Nghe nói ngươi muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta?”

“Đoạn tuyệt quan hệ xong rồi.”

“Vậy ngươi còn ở đây làm gì?” Bạch An đập lên bàn đá, âm thanh to đến mức đứng ở bên ngoài cũng nghe thấy được, “Nếu đã đoạn tuyệt quan hệ với ta thì cút ra khỏi bộ lạc Bạch Hổ ngay!”

Lúc này Bạch An rất không muốn nhìn thấy cô. Lâm Thất Thất đã đội mũ xanh cho hắn, cô còn chọc giận hắn như vậy, hắn không ra tay đánh cô đã là cố nín nhịn lắm rồi.

Nếu cô muốn đoạn tuyệt quan hệ thì đoạn tuyệt đi.

Hắn muốn xem xem, cô rời khỏi bộ lạc Bạch Hổ rồi sẽ sống ra sao.

Chương 1359: Đại vương tuần núi (19)

Thời Sênh vốn cũng không muốn ở lại bộ lạc Bạch Hổ, cô liền thoải mái rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, cô còn có việc phải làm.

Đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ nghe nói Thời Sênh bị đuổi đi, liền bàn tán xôn xao. Chuyện trước đây tuy Bạch An không tận mắt chứng kiến, nhưng chúng đã tận mắt nhìn thấy.

Chúng thấy rất khó hiểu, tại sao Bạch An lại đuổi người em gái lợi hại như vậy đi.

“Linh Khê, ngươi phải đi thật sao?” Bạch Tuyên đi đằng sau Thời Sênh, vẻ mặt thấp thỏm hỏi.

“Ừ.” Cô muốn ra đi chiếm núi xưng vương, sau đó nghĩ cách bắt trói Tinh Lan lại.

“Tại sao chứ?”

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn hắn, ánh mắt u tịch, không có chút cảm xúc nào, “Thì Bạch An đuổi ta đi, ngươi nói xem tại sao?”

Bạch Tuyên ậm ừ một lát, lúc lâu sau mới nói: “… Thủ lĩnh vì giận quá mất khôn, chắc chắn là hắn không muốn đuổi ngươi đi thật đâu.”

“Vậy thì ta cũng không ở đây nữa.” Nhìn nam chính nữ chính thấy

ngứa tay lắm, “Có nhìn thấy Bạch Nguyên đâu không?”

“Không….” Bạch Tuyên lắc đầu.

Thời Sênh nhíu mày, cô đi xung quanh một vòng, nhưng vẫn không nhìn thấy Bạch Nguyên đâu. Bạch Tuyên đi theo sau cô, không biết cô muốn tìm Bạch Nguyên làm gì.

Đến chạng vạng tối Bạch Nguyên mới xuất hiện, hắn đi từ sau núi ra. Thời Sênh đi thẳng đến đó.

Bạch Nguyên dường như hơi kinh ngạc, “Linh Khê?”

Thời Sênh mỉm cười, “Bạch Nguyên, thanh toán nợ nần nào.”

Bạch Nguyên không hiểu ra sao, “Cái gì? Linh Khê, giữa ta và ngươi thì có món nợ nào phải thanh toán chứ?”

Thời Sênh nhướng mày, “Ngươi cho rằng ta không biết chuyện ngươi hạ thuốc ta sao?”

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Nguyên. Khi cô nói đến câu này, rõ ràng cơ mặt hắn trở nên căng cứng, con ngươi cũng co rụt lại, đôi tay đang để dọc theo thân người cũng không tự nhiên rụt lại, để ra sau lưng.

“Linh Khê ngươi đang nói gì vậy?” Những cảm xúc đó chỉ kéo dài trong một giây, hắn nhanh chóng khôi phục lại vẻ tự nhiên, có vẻ lo lắng và ân cần hỏi lại: “Ai hạ thuốc ngươi? Hạ thuốc gì? Ngươi có sao không?”

“Ai hạ thuốc ta ngươi còn không rõ hay sao?” Thời Sênh liếc mắt nhìn Bạch Nguyên, không nhanh không chậm nói: “Trước đây khi bộ

lạc Rắn Đen và bộ lạc Vượn Đuôi Dài bao vây tấn công, tại sao ngươi không hề đánh mà lại chủ trương chạy trốn ngay từ đầu?”

Bạch Nguyên lập tức giải thích, “Thủ lĩnh bị thương, ta cũng chỉ vì mọi người thôi. Linh Khê, có phải ngươi hiểu lầm gì rồi không?”

Thời Sênh trợn mắt, “Được, ta không cần biết ngươi muốn đạt được lợi ích gì hay có mục đích gì khác, nhưng chuyện ngươi hạ thuốc ta, món nợ này ta nhất định phải đòi lại.”

“Linh Khê, ta thực sự không có…”

Bạch Nguyên còn chưa dứt lời, Thời Sênh đã tấn công đến, chiêu thức mạnh mẽ ác liệt khiến Bạch Nguyên không thể chống đỡ. Chỉ sau mấy chiêu Bạch Nguyên đã bị Thời Sênh ấn xuống đất.

Thời Sênh bắt chéo hai tay hắn ra sau lưng, hơi dùng lực. Bạch Nguyên đã đau đớn đến mức mồ hôi túa ra ầm ầm, nhưng miệng vẫn còn phản bác, “Linh Khê, ta thực sự không hạ thuốc ngươi mà.”

“Nếu không hạ thuốc ta thì vừa nãy khi ta hỏi ngươi lo lắng cái gì?” Thời Sênh hừ lạnh.

“Linh Khê ngươi tin ta đi, ta thực sự không có mà. Ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này. Ngươi buông ta ra đã, có gì chúng ta từ từ nói.”

“Các ngươi đang làm gì vậy hả?” Tiếng quát của Bạch An truyền tới, hắn dẫn theo mấy người thú hung hăng đi tới.

Bạch An đến gần, ánh mắt quét qua người Bạch Nguyên và Thời Sênh, “Sao ngươi còn chưa rời khỏi đây?”

“Báo thù cái đã!” Thời Sênh nhẹ giọng nói, dường như chỉ đang tán gẫu với hắn.

Bạch Nguyên nhíu mày, “Thù gì chứ?”

“Nói không chừng ngươi và hắn cũng có thù hận đó?” Thời Sênh nhìn Bạch An không có ý tốt, mặt đầy vẻ ác ý, “Chuyện trước đây ngươi không nghi ngờ chút gì sao?”

Mặt Bạch An khẽ biến sắc, bầu không khí bắt đầu kỳ lạ hơn.

Thời Sênh giẫm lên người Bạch Nguyên đứng dậy, tiếp tục nói: “Tại sao lại trùng hợp như vậy, tại sao ngươi lại gặp phải Vượn Đuôi Dài trên cánh đồng hoang, cũng đúng lúc đó ngươi cũng bị thương. Lúc đó đám người thú của bộ lạc Bạch Hổ đi đâu hết rồi? Ngươi bị thương đến mức đó rồi bọn chúng mới xuất hiện…”

Cho dù chuyện này không có âm mưu gì, thì bị Thời Sênh nói như vậy cũng trở nên có âm mưu rõ ràng.

“Linh Khê ngươi đang nói luyên thuyên gì thế?” Bạch Nguyên khó khăn lên tiếng, “Ý ngươi là trong bộ lạc của chúng ta có kẻ phản bội sao?”

“Ta không nói như vậy.” Thời Sênh xua tay, “Chính ngươi nói đấy chứ.”

Bạch Nguyên: “…”

Bạch An sầm mặt, trong đầu bắt đầu móc nối những chuyện xảy ra gần đây một lượt. Lúc trước Lâm Thất Thất nói với hắn, khi cô ta đi tìm họ, phải tìm rất lâu mới tìm được họ, hơn nữa lúc đó họ còn đang ở cùng nhau.

Tuy họ có lý do hợp lý, nhưng bây giờ xem ra càng giống như là cố ý tạo ra.

Lúc đầu hắn không chú ý đến chi tiết này, bây giờ càng nghĩ càng thấy đáng ngờ.

“Bạch Nguyên, ta đối với ngươi không tệ!” Bạch An thất vọng nhìn Bạch Nguyên, “Tại sao ngươi lại làm như vậy.”

Bạch Nguyên đương nhiên là không thừa nhận, một mực phủ nhận.

“Chuyện này các ngươi cứ đợi đấy, để ta giải quyết chuyện của ta trước đã.” Thời Sênh cắt ngang lời họ, “Bạch Nguyên, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, có phải là do ngươi làm hay không?”

Ánh mắt Thời Sênh thâm trầm nhìn chằm chằm hắn. Bạch Nguyên nhìn thẳng vào ánh mắt cô, phía sau lưng bỗng nhiên có một luồng khí lạnh.

Nỗi sợ hãi dâng lên như thủy triều, hắn giãy giụa trong dòng nước, rõ ràng trước mắt là đất liền, nhưng hắn không thể đến đó được, chỉ còn lại sự âm lạnh, u ám, nghẹt thở…

“Là ta… là ta!!” Bạch Nguyên đột nhiên gào lên, “Ta thích ngươi đã bao lâu như vậy rồi, nhưng ngươi chưa từng nhìn ta lấy một lần. Ta chỉ muốn có được ngươi.”

Hắn không ngờ hôm đó lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn như vậy.

Đến khi hắn nhận được tin, đã không thấy cô đâu nữa. Hắn đã âm thầm tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn không tìm thấy.

Sau đó khi cô trở về dường như thay đổi hoàn toàn. Hắn cũng không dám thăm dò điều gì, sợ bị phát hiện.

Bạch Nguyên không còn giãy giụa nữa, “Ngươi… sao ngươi phát hiện ra chuyện đó?”

“Hôm nào đến chạng vạng tối ai đó…” Thời Sênh không nhớ được tên người thú giống cái kia, “Ngày nào cô ta cũng đến ăn ké bữa tối, nhưng hôm đó cô ta không đến. Sau đó ta đã nghe ngóng được, chính ngươi đã đưa đồ ngon đến nhà chúng.”

“Ta đưa cho tất cả người thú.”

“Cho nên mới càng đáng nghi hơn. Ngày thường không có chuyện gì, sao ngươi phải đưa đồ đến cho họ? Đừng có nói cái gì tình cảm bộ lạc nhé, cái thứ đó ngươi có tin không?”

Ngày hôm đó người bất thường nhất là hắn, cô không nghi ngờ hắn thì nghi ngờ ai?

Chuyện sau này, cô chỉ cần âm thầm quan sát đã phát hiện ra ánh mắt Bạch Nguyên nhìn cô có gì đó khác lạ. Nhưng lần nào đứng trước mặt cô hắn cũng tỏ ra giống như người anh trai chăm sóc em gái.

Có lẽ Bạch Nguyên cũng chỉ muốn có được nguyên chủ, chứ không nghĩ đến việc sau đó sẽ xảy ra chuyện Bạch An đánh nguyên chủ, rồi chuyện nguyên chủ đột nhiên bỏ chạy, cuối cùng còn dẫn đến cái chết của nguyên chủ.

Thế giới này có một số dược liệu, không dùng thuốc giải đặc hiệu sẽ không thể giải được.

Chẳng phải nguyên chủ đã chết quá oan uổng sao?

“Nếu đã thừa nhận rồi thì một mạng đền một mạng thôi.” Thời Sênh rút thiết kiếm ra, ép xuống ngực Bạch Nguyên.

Người thú xung quanh nhìn thấy thiết kiếm liền lùi lại phía sau.

Tuy họ là người thú, nhưng vẫn giữ được trực giác của con thú, thanh kiếm đó rất nguy hiểm…

Chương 1360: Đại vương tuần núi (20)

"Đợi đã!”

Bạch An hét lên quá chậm, thiết kiếm của Thời Sênh đã đâm vào trong cơ thể Bạch Nguyên.

Bạch Nguyên trợn trừng mắt. Ánh chiều tà chiếu rọi tựa như vệt máu, ánh sáng trong mắt dần dần phai nhạt.

“Tại sao ngươi lại giết hắn?” Bạch An không thể tin được trừng mắt nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, lãnh đạm trả lời, “Nếu không thì sao? Ta còn phải tổ chức cho hắn một bữa tiệc đưa tiễn rồi mới giết hắn à?”

Bạch An: “…”

Hắn nhìn vào lồng ngực Bạch Nguyên, ánh mắt ngưng trệ. Hắn ngẩng đầu nhìn Thời Sênh: “Đại Tráng là do ngươi giết đúng không?”

Trước đây Lâm Thất Thất đã từng nói với hắn, vết thương trên người Đại Tráng trùng khớp với thanh kiếm Thời Sênh cầm, hắn cũng đã hỏi qua, nhưng cô không chịu thừa nhận.

Nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy vết thương y hệt trên người Thời Sênh, hắn còn phải hỏi nữa không?

“Đúng vậy.”

Đám người thú rầm rì, Đại Tráng đúng là do cô ta giết.

“Vậy tại sao trước đây ngươi lại phủ nhận?”

“Ta phủ nhận sao?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Ta đâu có phủ nhận, ta chỉ nói là ta không biết, chứ không hề nói là không phải do ta giết mà.”

“…” Cãi chày cãi cối! Bạch An cắn răng, “Vậy còn những người thú khác thì sao? Họ cũng là do ngươi giết sao?’

Mặt Thời Sênh đầy vẻ chán ghét, “Chúng không phải do ta giết, ta không thèm dùng phương thức giết người tanh tưởi như vậy.”

Bạch An đột nhiên vẫy tay, “Bắt cô ta lại cho ta!”

Thời Sênh: “…”

Động một chút liền đòi bắt bà đây à!

Có bệnh hả!

Nói lý chút đi, đó là ta tự vệ chính đáng hiểu không!

Đám người thú nhận được mệnh lệnh của Bạch An, nhưng không ra tay ngay mà có chút chần chừ. Thanh kiếm trên tay Thời Sênh khiến chúng rất sợ hãi.

“Lên!” Bạch An đạp tên người thú đứng bên cạnh mình một cái. Tên người thú nhào về hướng Thời Sênh. Những người thú khác cắn răng một cái, rồi đồng loạt nhào về phía Thời Sênh.

Thời Sênh giải quyết xong đám thiểu năng đó, nghênh ngang xuống núi. Bạch An tức giận đến mức suýt chút nữa thì đá tung cả nơi ở.

***

Rời khỏi địa bàn của bộ lạc Bạch Hổ, Thời Sênh đi xuyên qua một khu rừng. Cô muốn chiếm một vùng đất xưng vương.

Thế giới này quá nguy hiểm, cảm giác một mình cô độc tác chiến thật đáng sợ.

Thời Sênh đi được một đoạn, cô chợt dừng lại, nhìn về phía người chim ngồi cách đó không xa.

Tên thiểu năng này, có thôi đi không hả?

Người chim mím môi khẽ cười, trong con ngươi như thể đang khẽ gợn sóng, giọng nói dễ nghe vang lên giữa núi rừng, “Bây giờ ngươi đã bị đuổi ra khỏi bộ lạc Bạch Hổ, bộ lạc Bắc Hoang bất cứ lúc nào cũng chào đón ngươi.”

Thời Sênh chống nạnh trừng mắt nhìn hắn, chỉ một giây sau đã rút kiếm ra, hùng hổ chém tới.

Kiếm khí cuộn tới, một mảng màu xanh bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại mặt đất trống hoác.

Tinh Lan cúi đầu liếc nhìn áo lông vũ của mình bị kiếm khí quét qua. Hắn cảm nhận được sát khí, cô ấy thực sự muốn giết chết hắn.

Con ngươi Tinh Lan thoáng qua một luồng sát khí, nhưng rất nhanh chóng đã lặn đi, “Thứ vũ khí nguy hiểm như vậy, sử dụng phải cẩn thận, đừng để bản thân bị thương.”

Đáp lại hắn là kiếm khí mang theo sát khí vô hạn.

Tinh Lan che kín áo lông vũ, trước khi kiếm khí cuộn tới, nhanh chóng biến mất khỏi khu rừng.

“Nhị Cẩu Tử, ta cự tuyệt Phượng Từ như thế này.” Thời Sênh chống kiếm xuống đất trách cứ Hệ thống, cô muốn một Phượng Từ đáng yêu cơ.

[…] Dính virus rồi.

Trong thiết lập bình thường có lẽ là không có thiết lập như vậy, nhưng mà…

Chín mươi chín phần trăm là dính virus rồi.

Đồ bỏ đi.

[…] Nếu không tại cô thì liệu tôi có dính virus không? Đều là do tự cô làm, bây giờ còn trách tôi sao?

Bây giờ bản Hệ thống đang rất tức giận.

Tạm biệt Ký chủ, cô tự chơi một mình đi.

***

Thân hình Tinh Lan quỷ mị, xẹt qua giữa núi rừng, ánh sáng lướt qua áo lông vũ, phản chiếu ánh sáng trong khu rừng.

Thân hình hắn chợt dừng lại, hắn nghiêng đầu nhìn bầu trời.

Một con chim ưng đực đang lao từ trên xuống, đụng trúng thân cây kêu xào xạc.

Con ưng đực rơi xuống đất biến thành hình người, cung kính nói: “Vương, nơi đó có điều bất thường.”

Tinh Lan híp mắt, trong không khí dường như đang có sát khí ngưng tụ. Hắn trầm mặc một lát, “Đi về.”

“Tuân lệnh.”

Tinh Lan lại căn dặn, “Trông chừng nhất cử nhất động của cô ta.”

Người thú khó hiểu, “Vương, cho dù cô ta có vài phần bản lĩnh, nhưng cô ta không biết điều. Vương cần gì phải lãng phí thời gian với cô ta.”

Ban đầu họ tưởng rằng Vương đã thích con hổ nhỏ đó. Sau này mới phát hiện quả thực Vương đã thích cô ta, nhưng không phải là kiểu thích kia.

Tinh Lan cũng không nói rõ được tại sao mình lại cứ muốn cô ta đến bộ lạc Bắc Hoang, hắn trầm giọng, “Làm như ta nói.”

Người thú không dám có ý kiến thêm nữa, “Vâng.”

***

Thời Sênh chiếm đỉnh núi của bộ lạc Sư Tử ở đỉnh núi cạnh đỉnh núi bộ lạc Bạch Hổ cư trú.

Bộ lạc người thú ở gần đây cơ bản đều quen biết nhau, một con hổ như Thời Sênh, lại chạy sang ngọn núi bên cạnh, sư tử chắc chắn

không chịu.

Nhưng đối mặt với vũ lực, bầy sư tử vẫn phải khuất phục.

Thời Sênh bắt đầu dẫn họ đi chinh chiến những ngọn núi xung quanh.

Trước kia các bộ lạc đánh nhau, về cơ bản thực lực của những bộ lạc như sư tử, hổ, sói đều gần ngang bằng nhau, hoặc là bất phân thắng bại, hoặc là bị cướp đi một số thứ.

Nhưng tuyệt đối chưa hề có tình trạng chiếm hết đất như Thời Sênh.

Bầy sư tử được Thời Sênh chiếm lấy đầu tiên bỗng nhiên cảm thấy đây cũng là một vinh hạnh lớn, xưng bá thế giới người thú, trở thành vua thú dường như không còn là giấc mơ xa vời nữa.

Ngoài bộ lạc Bạch Hổ, Thời Sênh gần như đã thu phục được hết tất cả các bộ lạc có chút thực lực ở xung quanh.

Dù sao nếu không phục thì đánh cho đến khi ngươi phục thì thôi.

Bỗng nhiên một hôm Thời Sênh cảm nhận được linh khí, tuy không nồng đậm lắm. Nhưng khi Thời Sênh cẩn thận cảm nhận thì linh khí đã biến mất, tựa như đóa phù dung sớm nở tối tàn.

Thế giới này thật kỳ quái, Thời Sênh cũng không để ý đến, dù sao thì binh đến tướng chặn là được.

***

“Thủ lĩnh, thủ lĩnh…” Một con sư tử xông vào trong hang động, biến thành một tiểu cô nương, “Thủ lĩnh, dưới núi có một con hổ, nói

muốn gặp thủ lĩnh.”

Thời Sênh đang nằm trên chiếc giường đá trong hang gặm quả rừng, hờ hững hỏi lại: “Ai?”

Tiểu cô nương chạy đến trước mắt Thời Sênh, mắt nhìn chằm chằm vào quả rừng trong tay cô, gương mặt nhỏ nhắn phồng lên thành mặt bánh bao.

Thời Sênh lấy ra một quả ở bên cạnh đưa cho cô ta, lòng thầm nghĩ, sư tử ăn chay là thế quái nào.

Tiểu cô nương lập tức tươi tỉnh nói: “Hắn nói hắn tên là Bạch Tuyên.”

Bạch Tuyên?

Hắn đến đây làm gì?

Thời Sênh ngồi dậy, nhảy xuống giường.

Tiểu cô nương ôm lấy quả rừng, nhưng không ăn, chuyền từ tay trái sang tay phải, rồi lại chuyền từ tay phải sang tay trái, hai mắt sáng bừng, tung tăng đi theo sau Thời Sênh.

Thời Sênh xuống núi, nhưng không nhìn thấy ai.

“Người đâu?” Thời Sênh quay đầu hỏi tiểu cô nương đang ngịch quả rừng.

Tiểu cô nương chống cằm, “Ca ca nói, bộ lạc Bạch Hổ có thù với thủ lĩnh, chắc chắn là không có ý đồ gì tốt nên đã bắt hắn đi. Bây giờ… có lẽ là đã bị ca ca giết chết rồi.”

Khóe miệng Thời Sênh co giật một cái, “Vậy tại sao vừa nãy ngươi lại nói có người thú ở dưới núi tìm ta?”

Tiểu cô nương chớp mắt, hồn nhiên ngây thơ gật đầu, “Đúng là có người thú tới tìm thủ lĩnh mà.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh vội vã quay về, kịp cứu được Bạch Tuyên trước khi hắn bị phanh thây.

Bạch Tuyên mềm nhũn chân tay được người thú dìu đến nơi ở trong núi, “Linh… Linh Khê, suýt nữa thì ta không gặp được ngươi nữa rồi.”

“Bây giờ chẳng phải là ngươi gặp được rồi đấy thôi?” Tiểu cô nương nằm nhoài trên đùi Thời Sênh, mân mê quả rừng trên tay, bộ dạng vẫn ngây thơ hồn nhiên như cũ.

“Như Nguyệt, lại đây, đừng làm phiền thủ lĩnh nữa.” Một tên người thú tuấn tú vẫy tay với tiểu cô nương nọ.

Tiểu cô nương cầm quả rừng, miễn cưỡng nói, “Làm gì chứ? Muội đang chơi với thủ lĩnh mà.”

Thời Sênh xua tay với hắn, “Không sao, ngươi đi làm việc đi.”

“Như Nguyệt muội đừng có gây thêm rắc rối cho thủ lĩnh đấy.” Người thú tuấn tú dặn dò rồi quay người rời đi.

Chương 1361: Đại vương tuần núi (21)

Thời Sênh ôm tiểu cô nương đặt sang một bên. Tiểu cô nương khôi phục hình dáng chú sư tử con đáng yêu, ôm quả rừng lăn bên cạnh Thời Sênh, thỉnh thoảng còn cọ cọ tay cô.

“Đến tìm ta làm gì?” Thời Sênh vừa đùa nghịch cùng sư tử con vừa hỏi Bạch Tuyên.

Bạch Tuyên thở dài, “Bây giờ bộ lạc Bạch Hổ rất loạn, ta sắp không ở đó nổi nữa rồi, cho nên ta muốn tới tìm ngươi…”

Từ sau khi Thời Sênh chiếm ngọn núi ở xung quanh xưng vương, tính khí của Bạch An lúc tốt lúc xấu. Hắn lại một lần nữa gặp cảnh Lâm Thất Thất và tên vu y đó ở bên nhau, đã thẳng tay giết chết tên vu y đó.

Có lẽ Lâm Thất Thất cảm thấy kinh sợ, nên chuẩn bị bỏ đi cùng Phong Diệm.

Nhưng bị Bạch An phát hiện. Bạch An và Phong Diệm lại đánh nhau một trận.

Sau đó là bộ lạc Bạch Hổ và bộ lạc Phong Diệm đánh nhau, khiến cả bộ lạc đều không được yên ổn.

“Bây giờ Lâm Thất Thất đang ở trong tay ai?”

“Vẫn ở bộ lạc Bạch Hổ, thủ lĩnh nhốt cô ta lại rồi.” Bạch Tuyên gãi

đầu, “Lâm Thất Thất làm ầm ĩ lên, nhưng thủ lĩnh không chịu thả cô ta đi với Phong Diệm.”

Ngày nào họ cũng nghe thấy Bạch An và Lâm Thất Thất cãi nhau.

“Tại sao lại phải nhốt cô ta lại? Cô ta là người thú xấu sao?” Hai móng vuốt của Như Nguyệt ôm lấy quả rừng, ghé vào trong lòng Thời Sênh, hiếu kỳ hỏi.

Thời Sênh vuốt lông cô ta, “Bởi vì có người thú muốn có được cô ta.”

“À… ca ca cũng thường xuyên nhốt ta lại, có phải ca ca muốn có được ta không?”

Thời Sênh: “…”

“Đó là vì ngươi gây chuyện nên bị nhốt lại. Nếu để ca ca ngươi nghe được câu vừa rồi, chắc chắn sẽ đánh cho mông ngươi nở hoa luôn.”

“Đừng mà.” Như Nguyệt lấy đuôi che chiếc mông xinh xắn đi.

Thời Sênh nhéo nhéo tai Như Nguyệt, nói với Bạch Tuyên: “Ngươi tạm thời ở lại đây đi.”

“Cảm ơn Linh Khê.”

“Ngươi phải gọi là thủ lĩnh.” Như Nguyệt đính chính lại cho Bạch Tuyên.

Bạch Tuyên ngẩn người, nhưng sau đó lập tức nói lại, “Cảm ơn thủ lĩnh.”

“Dẫn hắn đi tìm một nơi ở, đừng để những người thú khác bắt nạt

hắn.” Thời Sênh đặt Như Nguyệt xuống.

Như Nguyệt biến thành hình người, “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, ngươi đi theo ta.”

“Linh… Thủ lĩnh, phụ thân ta còn đang ở dưới núi, thủ lĩnh có thể đón ông ấy lên cùng được không.” Bạch Tuyên thận trọng hỏi.

“Được.”

“Cảm ơn Linh Khê, cảm ơn thủ lĩnh.”

***

“Thủ lĩnh, sắp đến mùa đông rồi, chúng ta phải chuẩn bị dự trữ nhiều đồ ăn hơn.”

Con ngươi Thời Sênh khẽ chuyển động, cô vẫy tay, “Ừm, ngươi đi sắp xếp đi.”

“Thủ lĩnh muốn đi không?”

“Đi chứ.” Thời Sênh gật đầu.

“Ca ca, mọi người định đi săn bắt à?” Như Nguyệt ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên ánh mắt tràn ngập sự mong đợi hỏi ca ca nhà mình.

Triều Nhất ôm lấy Như Nguyệt từ tay Thời Sênh, nghiêm mặt dạy dỗ: “Muội đừng có cả ngày bám lấy thủ lĩnh như vậy.”

Bình thường thủ lĩnh cũng không hề dữ dằn gì, nhưng khi cô ấy nổi nóng thì thực sự rất đáng sợ.

Như Nguyệt không hề để ý hắn nói gì, bám lấy cổ hắn lắc lắc, “Ca ca, có phải mọi người chuẩn bị đi săn không?”

“Ừ.” Triều Nhất bất đắc dĩ, ấn cái đầu nhỏ xíu của cô.

Con ngươi Như Nguyệt sáng bừng, “Muội cũng muốn đi, muội cũng muốn đi, thủ lĩnh, ca ca, muội cũng muốn đi.”

Triều Nhất nghiêm túc từ chối, “Không được, muội vẫn còn nhỏ, đi săn rất nguy hiểm.”

“Cô ta muốn đi thì cứ để cho cô ta đi. Đừng bảo vệ cô ta kỹ quá, ngươi đâu thể bảo vệ cô ta cả đời được.” Thời Sênh chống cằm, tùy tiện nói.

Triều Nhất: “…” Nhưng người thú ở độ tuổi này đều không tham gia săn bắn mà!!!

“Ta muốn đi mà! Thủ lĩnh đồng ý rồi kìa, ca ca… ca ca…” Như Nguyệt làm nũng với Triều Nhất.

Triều Nhất nghĩ đến lúc đó Thời Sênh cũng sẽ đi, cô ấy chắc chắn sẽ không động thủ, phải để lại hai người thú ở lại trông chừng họ, cuối cùng cũng đồng ý.

Đến ngày săn bắt, người của các bộ lạc đều tập hợp đầy đủ phía dưới.

Các động vật trên đồng hoang đều phân chia theo bầy đàn, con mồi rất nhiều.

Qua một khoảng thời gian nữa, những động vật này sẽ rời khỏi đồng hoang để ngủ đông, khi mùa xuân đến chúng mới quay lại.

Cho nên mùa này chính là mùa săn bắt.

Họ có thể bắt thêm con mồi, mùa đông sẽ no ấm hơn.

Đội quân người thú tiến về đồng hoang, đội quân khổng lồ vô cùng hoành tráng.

Thời Sênh không để tâm đến lương thực của chúng, muốn ăn phải dựa vào bản thân mình, điểm tốt duy nhất chính là không cần lo lắng bị bộ lạc khác đến cướp.

Nhiều người thú như vậy chắc chắn không thể cùng săn bắt. Triều Nhất cho họ phân chia dựa vào địa bàn trước kia của mình, trước kia săn bắt ở đâu thì bây giờ vẫn đi săn bắt ở đó.

Săn được bao nhiêu đều là của mình, không cần phải giao nộp.

“Linh… Thủ lĩnh, sao ngươi không bắt họ giao nộp?” Bạch Tuyên ôm chú sư tử nhỏ đứng bên cạnh Thời Sênh, khó hiểu hỏi.

Thân là thủ lĩnh, bắt người thú cấp dưới giao nộp lương thực là một chuyện hết sức bình thường.

“Giao nộp làm gì? Ta đâu có thiếu.” Thời Sênh hỏi ngược lại.

Cô có thể để mình đói chết được hay sao?

Bạch Tuyên: “…” Ngươi làm thủ lĩnh cũng tùy tiện quá đi.

Triều Nhất cho hai người thú ở lại trông chừng Thời Sênh và Như Nguyệt, còn hắn dẫn người đi săn.

Bạch Tuyên cũng đi theo, Như Nguyệt biến thân thành chú sư tử nhỏ, chạy vòng quanh chân Thời Sênh, chơi đùa vui vẻ.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, mấy con chim ưng đang bay vòng quanh ở xa xa.

Cái tên thiểu năng kia thật hết cách.

“Như Nguyệt.”

“Thủ lĩnh?” Như Nguyệt chạy tới, giương mắt nhìn Thời Sênh, móng vuốt mềm mại đặt lên trên đùi Thời Sênh.

“Đi, ta đưa ngươi đi bắn chim.”

“Bắn chim? Ta không thích ăn chim đâu.” Như Nguyệt nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc, “Nhưng mà hình như rất thú vị thì phải, đi đâu bắn vậy thủ lĩnh?”

“Biến lại đi.”

Như Nguyệt lập tức biến thành hình người. Thời Sênh dắt Như Nguyệt đi đến chỗ đám chim ưng đang bay vòng vòng.

“Thủ lĩnh?” Người thú phụ trách trông coi họ lên tiếng: “Hai người muốn đi đâu?”

“Đằng kia, không đi xa đâu.” Thời Sênh chỉ sang bình nguyên ở cách đó không xa.

Người thú thấy nơi đó rất trống trải, không có gì nguy hiểm nên không ngăn cản Thời Sênh và Như Nguyệt.

Thời Sênh lật một lượt trong không gian, nhưng chỉ tìm được mũi tên, không có cung tên.

Đám mũi tên này rốt cuộc là cô đặt vào lúc nào vậy?

Thời Sênh dỡ mấy thứ ra, rồi làm lại thành hai chiếc cung tên.

“Cầm lấy, xem ta làm mẫu đây.” Tay trái Thời Sênh cầm cung, tay phải kéo dây cung, nhắm chính xác vào con chim ưng đực trên bầu trời.

Có lẽ chim ưng đực phát hiện ra có nguy hiểm, bay loạn trên cao. Thời Sênh muốn nhắm chuẩn cũng khó khăn hơn.

Vèo…

Mũi tên được bắn ra, đâm thẳng vào một trong số mấy con ưng đó, thấy sắp bắn trúng, bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên.

Trên bầu trời nổ tung một đám pháo hoa.

Có lẽ con chim ưng đó bị sợ hãi, thân mình lảo đảo hơi hạ xuống dưới, vừa khéo tránh được mũi tên bắn đến.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh vội vã quan sát cẩn thận mũi tên bên cạnh, không có gì khác với mũi tên thông thường, trọng lượng và độ dài đều vừa đúng, nhưng ở vị trí lông vũ mũi tên lại được khắc một ký hiệu cực nhỏ.

Cái tên chết giẫm nào lại làm thứ đồ chơi này thành đạn phát tín hiệu vậy hả!!!

Vậy thì lại có câu hỏi được đặt ra, rốt cuộc là cô đã nhặt mấy thứ đồ chơi quái quỷ này vào không gian từ lúc nào vậy?

Hoàn toàn không có ấn tượng gì hết.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong không gian của cô có rất nhiều những thứ hiếm có kỳ quái, có thể nói là đều là những loại có giá trị phá hoại vô cùng lớn.

“Đẹp quá! Đẹp quá! Thủ lĩnh, ta muốn xem nữa.” Như Nguyệt ở bên cạnh nhảy nhót, cô ta chưa từng thấy thứ gì đẹp mắt như vậy.

Chương 1362: Đại vương tuần núi (22)

Hai người thú ở bên kia nghe thấy tiếng động liền lập tức chạy đến, “Thủ lĩnh có sao không?”

Thời Sênh miết cung tên, “Không sao.”

“Thủ lĩnh, muội muốn xem nữa.” Như Nguyệt kéo vạt áo Thời Sênh, đôi mắt tràn ngập vẻ mong chờ.

“Tự bắn đi.”

“Woa.” Như Nguyệt nhặt cung tên Thời Sênh ném dưới đất. Thời Sênh làm cho cô ta một chiếc cung tên nhỏ hơn nhiều, nhưng Như Nguyệt mới chỉ đứng đến eo Thời Sênh, chiếc cung tên vẫn hơi lớn so với cơ thể nhỏ bé của cô nhóc.

May mà ưu thế về chủng tộc nên cô nhóc cũng rất khỏe.

Như Nguyệt học theo tư thế khi nãy của Thời Sênh, rồi kéo tên.

Vèo….

Mũi tên được bắn ra, nhưng mới bay chưa được bao xa đã rơi xuống, và không có pháo hoa nổ.

Như Nguyệt thất vọng nhìn Thời Sênh.

Tốc độ không đủ nhanh nên không thể dẫn nổ được đạn tín hiệu.

Như Nguyệt bướng bỉnh tiếp tục lấy tên bắn.

Thời Sênh nhìn sang, cũng tiếp tục kéo dây cung.

Tuy mũi tên có thể bắn ra được pháo hoa, nhưng không ảnh hưởng gì đến chức năng bắn chim của nó.

Mũi tên của Thời Sênh nhắm chuẩn con chim ưng đực đang bay trên trời. Đàn ưng đực bên kia cũng lập tức lủi ra xa, nguy hiểm quá!!!

Vương, chúng không muốn làm công việc này nữa!

“Phịch!”

“Phịch!”

Cùng với tiếng pháo nổ, một con chim ưng đực bị bắn trúng, rơi từ trên trời xuống.

Một tiếng là của Thời Sênh, một tiếng là của Như Nguyệt, cái miệng xinh xắn há ra, một lúc sau mới phản ứng lại, Như Nguyệt vui vẻ nhảy nhót.

Có người thú đến nhặt con ưng bị thương về, mũi tên bắn trúng cánh của nó, máu tươi đang chảy đầm đìa.

Thời Sênh nhìn lên trời, những con ưng khác đều đã bay xa, chắc chắn là không bị trúng tên.

“Thủ lĩnh, có người thú đến.” Người thú đang cầm con ưng bị thương bỗng nhắc nhở Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn theo hướng hắn chỉ, một bầy người thú đang chạy theo hướng này. Tốc độ của chúng rất nhanh, hình như có thứ gì đó đang đuổi theo sau chúng.

Chỉ chớp mắt đã đến nơi, Thời Sênh kéo Như Nguyệt theo. Có lẽ Như Nguyệt cũng cảm giác được nguy hiểm sắp tới gần, co rụt lại đằng sau Thời Sênh, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Bầy người thú đó không lại gần cô mà chạy sang bên cạnh.

Trong đó dường như có một người thú bị thương, bị đồng bọn kéo theo, ngã xuống đất. Người thú phía trước muốn dìu hắn dậy, nhưng còn đang sợ hãi, cuối cùng vẫn đi cùng bầy người thú đang bỏ chạy kia, để mặc tên người thú đó ở nguyên chỗ cũ.

Thời Sênh nhanh chóng nhìn ra thứ đang đuổi theo họ là cái gì.

Là con người! Con người đang bay trên kiếm!

Họ mặc quần áo, còn biết cưỡi kiếm nữa, đó không phải là con người thì là cái gì?

Ở không gian này phải không có người mới đúng, cuối cùng nữ chính và nam chính số 1 2 3 4 5 gì đấy sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, căn bản không có loài người xuất hiện.

Cho nên đám người này ở đâu chui ra vậy chứ!!

Lật bàn, tùy tiện xâm nhập à!

“Đó là con người.” Con ưng đực đang bị dốc ngược bỗng nhiên mở miệng nói, “Họ lợi hại lắm, các ngươi còn không chạy đi sao?”

“Sao ngươi biết chúng là con người?” Thời Sênh liếc nhìn con ưng đực đó.

“Không lâu trước đây họ tiến vào vùng cực Bắc của bộ lạc chúng ta, tự xưng là con người. Họ lợi hại lắm.” Con ưng đực nói nhanh: “Các ngươi mau chạy đi. Các ngươi không đánh được họ đâu.”

Có ba người đuổi theo đám người thú, mặc áo xanh, có lẽ là người của cùng một môn phái hay tông môn nào đó. Họ phi kiếm đến đây, cũng có nghĩa là… con mẹ nó, đây là tu chân sao?

Excuse me?

Đã nói là truyện người thú cơ mà? Đã nói là thế giới nguyên thủy cơ mà?

Tại sao lại có kẻ vào nhầm kênh thế này?

Có để người ta chơi cho yên lành được không!

“Thủ lĩnh…” Hai tên người thú cũng bắt đầu lo lắng.

“Sợ cái gì?” Thời Sênh hống hách hừ lạnh một tiếng, “Lợi hại thế nào cũng có lợi hại được bằng ta không?”

Ưng đực: “…” Ngay cả Vương nhà hắn cũng không dám ngông cuồng tự đại, vậy mà con hổ nhỏ này lại dám, chẳng trách Vương thích nó đến thế.

Ba người đó nhanh chóng đi đến trước mắt, thấy mấy người thú không bỏ chạy, họ lập tức dừng lại. Thấy Thời Sênh còn mặc quần áo, họ nghi ngờ đánh giá một lúc, “Dám hỏi vị tiểu sư muội này thuộc môn phái nào?”

“Các ngươi thuộc môn phái nào?”

“Chúng ta là người của Thiên Hải Môn.” Ba người không hề nghi ngờ.

Thiên Hải Môn? Ta còn Thiên An Môn đây này!

“Còn vị tiểu sư muội này thì sao?”

Thời Sênh ra vẻ nghiêm chỉnh, nói vô cùng nghiêm túc: “Thực ra ta không phải là người.”

Có cảm giác như đang tự mắng mình vậy.

Nhưng đúng là cô không phải là người mà!

Ba người: “…”

Không phải là người?

Vậy thì tức là người thú sao?

“Vậy thì tại sao ngươi lại mặc quần áo của con người. Có phải là ngươi đã hại chủ nhân của bộ quần áo này không?” Một tên có lông mày hình chữ bát lên tiếng chất vấn Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

“Ta mặc cái gì thì liên quan qué gì đến ngươi!” Cmn chứ, không có chứng cứ mà dám nói bà đây hại người à. Đó là do đạo đức suy đồi hay là nhân cách lệch lạc méo mó hả?

Thanh niên lông mày chữ bát hét lớn một tiếng, “Yêu thú mau nộp mạng!”

Thời Sênh: “…”

Hở một chút là đòi mạng à!

Bà đây còn chưa ra tay đâu nhé!

Ba thanh niên vốn cho rằng đối phó với Thời Sênh rất đơn giản, nhưng họ phát hiện mình đã sai rồi. Yêu thú trước mặt không dễ đối phó như vậy, quan trọng nhất là cô ta lại còn có kiếm!!

Đến khi ba thanh niên bị Thời Sênh trói lại, họ vẫn còn ngơ ngác nhìn nhau.

Tên lông mày chữ bát nóng tính nhất, dù đã bị trói lại nhưng vẫn không nén được cơn giận, “Rốt cuộc thì ngươi là ai hả? Có phải ngươi là gian tế của môn phái khác hay không? Ngươi lừa bọn ta đúng không?”

“Câm mồm!” Thời Sênh đạp một cái, “Trả lời câu hỏi của ta, làm sao các ngươi vào được đây, vào đây làm gì?”

Tên thanh niên gầy yếu bên cạnh tên lông mày chữ bát nghi hoặc nhìn Thời Sênh đánh giá, “Ngươi không phải là người thật sao?”

“Ngươi thấy ta trông giống con người lắm à?”

Thời Sênh: “…” Có thể là ta cũng bị dính virus rồi, tại sao trong đầu cứ sổ ra câu nói này chứ?

Đã trót nói ra rồi, Thời Sênh cũng đành căng mặt lên, tiếp tục làm

màu đến cùng.

Thời Sênh uy hiếp một lúc mới moi ra được ngọn ngành câu chuyện từ miệng chúng.

Ba tháng trước, Càn Khôn đại lục… ừm, chính là thế giới bên ngoài thế giới của họ đang sống. Càn Khôn đại lục bỗng nhiên xuất hiện một lời tiên tri, nói là thần khí sẽ hiện thế ở Tuyệt Linh bí cảnh.

Tuyệt Linh bí cảnh là bí cảnh xưa nay chưa bao giờ được mở ra. Bên trong Tuyệt Linh bí cảnh là rất nhiều yêu thú trước đây bị lưu đày. Sau khi yêu thú vào đó, dần dần mất đi năng lực của yêu thú, chỉ có thể dựa vào một cái cây bồ đề để biến hình.

Nhưng có một số yêu thú huyết mạch bên trong cơ thể ngày càng nhạt hơn, rồi trở thành động vật bình thường, trở thành thức ăn của người thú.

Nếu như không phải vì lời tiên tri lần này thì có lẽ sẽ không còn ai nhớ ra còn có một bí cảnh như vậy.

“Người truyền ra lời tiên tri có tên là gì?” Thời Sênh dám lấy Nhị Cẩu Tử ra cược, tuyệt đối là tên thiểu năng Mộ Bạch.

Kịch bản thông thường sẽ không thể xuất hiện sai lệch lớn như vậy được.

Hệ thống: “…” Tại sao bây giờ nó nằm cũng trúng đạn được thế này, có bản lĩnh thì mang thiết kiếm của cô ra mà cược ấy!

Tên có lông mày chữ bát hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, chỉ nói một câu đã phải thở dốc mấy lần, “Thiếu chủ Thái Cực Tông.”

“Hắn cũng vào đây sao?”

“Có vào.”

“Đâu rồi?”

Ba tên đồng loạt lắc đầu, “Chúng tôi vào cùng nhau, nhưng khi vào trong bí cảnh, chúng tôi sẽ bị truyền đến những nơi khác nhau.”

“Các ngươi có thể ở đây bao lâu?” Bí cảnh thường đều chỉ có thời hạn.

Tên thanh niên gầy yếu giơ ra hai ngón tay, “Hai tháng.”

Thời Sênh híp mắt lại, “Các ngươi đến tìm thần khí, sao lại đuổi người thú làm gì?”

Tên lông mày chữ bát không phục phản bác, “Chúng cướp đồ của bọn ta trước.”

Chương 1363: Đại vương tuần núi (23)

Lần đó Thời Sênh cảm nhận được linh khí, có lẽ chính là lúc họ tiến vào đây.

Chỉ là, cô cũng chỉ có thể cảm nhận được linh khí ở lúc đó mà thôi.

“Nơi đây không có linh khí, tại sao các ngươi lại cưỡi kiếm được?”

Ba tên ngẩn người, “Có chứ, ở đây có linh khí…”

Một tên trong đó dường như nhớ ra điều gì, “Tuyệt Linh bí cảnh chỉ nhằm vào yêu thú, không có tác dụng với con người.”

Thời Sênh: “…” Dám coi thường cô không phải là người đúng không, tiên sư khỉ, khó sống vãi đạn.

Thời Sênh liếc nhìn ba thanh niên kia, “Là người thì giỏi lắm đấy.”

Ba thanh niên: “…”

Họ cũng đâu có nói cô không phải là người đâu.

Đã được chứng kiến sức mạnh của Thời Sênh, họ không dám lên tiếng nữa. Trước đây những người thú họ gặp đều vô cùng yếu đuối, chỉ một ngón tay đã giết được rồi. Nhưng người thú này lại mạnh đến mức họ giận sôi máu chỉ tay lên trời hỏi liệu có phải mình gặp phải người thú giả rồi không.

Triều Nhất dẫn người thú đuổi đến, thấy ba tên ăn mặc gần giống như thủ lĩnh nhà mình đang bị trói lại, liền hỏi ngay: “Thủ lĩnh, có chuyện gì vậy? Bọn chúng…”

Họ đã nhìn thấy pháo hoa Thời Sênh bắn trên trời. Họ chưa từng thấy thứ đó, nhưng rõ ràng là từ hướng Thời Sênh phát ra, cho nên họ mới vội vã quay trở lại.

Đám người thú phía sau cảnh giác nhìn ba tên thanh niên kia.

Ba tên thanh niên: “…” Bây giờ người phải cảnh giác là bọn họ rõ chưa hả?

Thời Sênh kể lại đại khái sự tình cho Triều Nhất nghe.

“Ý của thủ lĩnh là… ngoài thế giới này của chúng ta còn có một thế giới khác nữa sao?” Triều Nhất nghe xong thấy hơi choáng váng, “Nếu đúng như họ nói thì tại sao lại không có người thú nào lưu truyền lại chuyện này chứ?”

Nếu họ vốn dĩ đến từ bên ngoài thế giới này, thì đám người thú ban đầu vào đây lẽ nào không ghi chép lại sự kiện đó sao?

“Làm sao ngươi biết là không có chứ?” Thời Sênh nhíu mày nhìn hắn.

Nơi này chẳng qua chỉ là một khu vực xa nhất mà thôi, tương đương với một vùng núi xa xôi hẻo lánh.

Bí mật quan trọng chắc chắn là phải nằm trong tay đám bô lão cấp trung ương quản lý, sao có thể để cho đám lâu la tép riu như các ngươi biết?

Ngốc quá là ngốc.

Triều Nhất bị Thời Sênh nhìn khinh bỉ: “…”

Tuy không biết thủ lĩnh đang khinh bỉ mình chuyện gì, nhưng chắc chắn thủ lĩnh đúng.

***

Thời Sênh lệnh cho Triều Nhất xử lý ba người kia, Triều Nhất mờ mịt hỏi cô xử lý thế nào.

Ba người này vừa rồi còn đang định giết cô, tất nhiên cô sẽ không để chúng sống sót rời khỏi thế giới này gây rắc rối cho cô rồi.

Giải quyết xong ba người này, Triều Nhất ném xác ra một cánh đồng hoang vu.

Rất lâu sau khi họ đi, một bóng người từ trong từ trong cánh đồng hoang chui ra, tìm đến nơi Triều Nhất vừa ném xác.

Lâm Thất Thất giơ hai tay che miệng, trong đôi mắt tràn ngập sự khiếp sợ.

Đây là con người sao?

Thực sự có con người…

Cô thử bắt mạch cho ba người đó, nhưng họ đều đã chết.

Thanh kiếm đó của Linh Khê chắc chắn cũng là của con người, có nhiều thay đổi xảy ra với cô ta như vậy, chắc chắn là có liên quan đến con người.

Trong đầu Lâm Thất Thất nhanh chóng chuyển động. Cô ta không nén được nỗi sợ hãi, nhặt một thanh kiếm bên cạnh một cái xác lên, khi cô quay người không cẩn thận đá trúng hông của một cái xác, một cái túi nhỏ bị văng ra ngoài, đồ đạc bên trong cũng lăn ra theo.

Bên trong có một chiếc nhẫn, vô cùng cũ kỹ, xám xịt, như đã bị bụi trần phủ kín cả trăm năm rồi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Lâm Thất Thất lại lấy chiếc nhẫn đó ra.

Một trận gió lạnh thổi tới, cỏ hoang khẽ động, quét qua cổ Lâm Thất Thất. Da đầu Lâm Thất Thất tê dại. Cô ta kinh hãi lùi về phía sau một bước, tay ấn phải thanh kiếm trên mặt đất, cứa thành một đường trên tay.

Máu tươi chảy vào chiếc nhẫn, lấy máu nhận chủ thành công.

Chiếc nhẫn chủ động đeo lên tay cô ta. Lâm Thất Thất có làm thế nào cũng không tháo nhẫn ra được.

“Xin lỗi, tôi không cố ý, nhưng tôi không tháo nó ra được…” Lâm Thất Thất thực sự không thể tháo ra được, chỉ đành cúi đầu nói với cái xác đó, “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, thực sự không phải là tôi cố ý lấy của anh đâu.”

Gió lạnh không ngừng thổi đến, trước mặt còn có ba xác chết, Lâm Thất Thất càng hoảng hốt, vội vã nhặt thanh kiếm dưới đất rồi bỏ chạy.

***

Từ sau khi Thời Sênh phát hiện ra ba thanh niên đó, liên tiếp có

người thú gặp phải con người. Con người ra sức giết người thú, ép hỏi tung tích thần khí.

Khiến cho người thú không dám đi ra ngoài.

Người bên này của Thời Sênh mỗi lần ra ngoài đều có cô ngồi trấn, gặp phải con người thì chỉ có con người xui xẻo.

Thời gian con người vào đây là hai tháng, nhưng Thời Sênh phát hiện đã hai tháng trôi qua, nhưng cô càng lúc càng gặp nhiều con người hơn, những con người đó căn bản không hề rời đi.

Sau này Thời Sênh mới biết, hai tháng mà họ nói căn cứ theo cách tính thời gian ở đây là hai năm.

Thời gian ở thế giới bên ngoài và thời gian ở trong bí cảnh này chuyển động không giống nhau.

Mới đầu con người muốn tìm thần khí, nhưng không hề có được tin tức gì của thần khí. Ngược lại họ phát hiện ra trong bí cảnh có không ít linh thảo và linh thạch quý hiếm. Con người bắt đầu điên cuồng tìm kiếm những linh thảo và linh thạch này.

Nhưng những hành vi này trong mắt người thú được coi là thiểu năng.

“Thủ lĩnh, tại sao họ lại đi tranh giành đống cỏ đó làm gì?” Như Nguyệt và Thời Sênh đứng ở sườn núi nhìn đám người phía dưới đánh nhau, hiếu kỳ hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh nghĩ ngợi, rồi nghiêm chỉnh trả lời, “Có lẽ là vì chúng muốn ăn cỏ.”

“Có ngon không?” Như Nguyệt nghiêng đầu, “Dưới đất có bao nhiêu là cỏ như vậy, tại sao họ cứ phải cướp chỗ cỏ đó, đám cỏ đó ăn ngon hơn à?”

Thời Sênh phiền muộn đáp, “Tư duy của đám thiểu năng ngươi không hiểu được đâu.”

Có lẽ là do đã gặp phải quá nhiều con người, nên các thể loại tin đồn bắt đầu lan truyền trong cộng đồng người thú. Mọi người đều biết cái lũ mặc quần áo kia chính là con người, khi gặp phải đám quân xâm lược kia thì phải chạy mau.

“Thủ lĩnh, đó là bộ lạc Bạch Hổ.” Như Nguyệt bỗng kéo vạt áo Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn sang bên đó, Bạch An dẫn theo Lâm Thất Thất cùng mấy người thú nữa, va chạm với đám người đang tranh giành linh thảo kia, cách quá xa nên Thời Sênh không nghe rõ họ đang nói gì, nhưng không bao lâu sau hai bên đã bắt đầu đánh nhau.

Trong tay Lâm Thất Thất có một thanh kiếm, khi cô ta vẫy kiếm mơ hồ thấy có linh khí.

Cô ta là con người…

Cho nên tác giả đại nhân để mặc cho con người vào đây, thực ra là để tặng ngón tay vàng cho nữ chính đại nhân đúng không?

Đừng có chơi xỏ nhau thế chứ!

Bây giờ Lâm Thất Thất giỏi lắm chỉ được coi là nhập môn, còn thua xa đám tu sĩ đó, mới chỉ mấy chiêu đã bị đám tu sĩ bắt được.

Họ uy hiếp Lâm Thất Thất, bắt Bạch An dừng tay.

Bạch An dùng đầu đụng tên tu sĩ đó. Lâm Thất Thất giãy giụa chạy thoát, nhanh chóng chạy về hướng Thời Sênh.

“Linh Khê, cứu ta…” Lâm Thất Thất hét lên với Thời Sênh.

Đám tu sĩ nhìn thấy phía xa có người, càng tăng tốc độ truy đuổi hơn.

Khi Lâm Thất Thất chạy đến dưới sườn núi, cô ta đã bị đuổi kịp, chật vật ngã xuống đất.

Đám tu sĩ dừng lại ở phía sau, cảnh giác nhìn một lớn một nhỏ đang đứng trên sườn núi.

Cô nương lớn hơn trông có vẻ mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, ăn mặc trang phục giống của con người, nhưng kiểu trang phục khác với bọn họ.

Cô nương nhỏ hơn dường như mới chỉ năm sáu tuổi, trên người mặc một bộ váy da báo, trông có vẻ vô cùng hoạt bát đáng yêu.

“Linh Khê, cứu ta, ca ca muội bị họ bắt rồi.” Lâm Thất Thất nói rất nhanh, vẻ mặt lo lắng, như thể đang thực sự cầu xin Thời Sênh cứu mạng.

Lâm Thất Thất biết Thời Sênh rất lợi hại. Nếu đám người này nhắm vào Thời Sênh, chắc chắn Thời Sênh sẽ ra tay, cô ta sẽ được cứu rồi.

Chương 1364: Đại vương tuần núi (24)

"Ta không liên quan gì đến họ, các ngươi thích làm gì thì làm.” Thời Sênh lập tức tỏ rõ lập trường.

Xì, nữ chính đại nhân lợi hại lắm cơ mà, còn cần cô cứu nữa sao.

Họ quay sang nhìn nhau, tiểu cô nương này nhìn họ quá bình tĩnh, trên mặt còn hiện rõ sự tự tin hống hách.

Trực giác mách bảo họ, người này không dễ dây vào.

Đám tu sĩ nghi hoặc giây lát, thử thăm dò tiến lên mấy bước, vừa quan sát phản ứng của Thời Sênh, thấy cô không động đậy gì, liền tiến lên kéo Lâm Thất Thất về phía họ.

“Linh Khê….” Lâm Thất Thất giãy giụa, “Linh Khê, ngươi không thể thấy chết mà không cứu được.”

“Đưa đi mau lên.” Thời Sênh xua tay ra hiệu cho mấy tên tu sĩ.

Lâm Thất Thất suýt nữa thì nghẹt thở, “Linh Khê, ngươi không cứu ta cũng được, nhưng lẽ nào ngay cả ca ca ngươi cũng không cứu sao? Huynh ấy là ca ca của ngươi, ca ca ruột của ngươi đó!”

“Ta và hắn đã đoạn tuyệt quan hệ rồi.” Thời Sênh xua tay, một giây sau đã hét lên đầy ác ý với đám tu sĩ, “Các ngươi có đi hay không hả, không đi là ta ra tay đấy.”

Đám tu sĩ lập tức kéo Lâm Thất Thất quay lại.

Lâm Thất Thất không thể tin vào mắt mình. Cô không ngờ Thời Sênh thực sự nhẫn tâm như vậy.

Thời Sênh nhìn Lâm Thất Thất bị lôi về, Bạch An đã bị bắt lấy, dường như họ đang thương lượng điều gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh đứng cao hơn họ, có thể nhìn thấy phía xa có một bầy sói đang tiến lại gần phía họ.

Nam chính số 2 đã đến cứu nữ chính đại nhân rồi…

“Này…” Thời Sênh vẫy tay qua bên đó, thấy có người nhìn cô, cô liền chỉ qua hướng đó, “Có sói kìa.”

Mọi người: “…”

Thời Sênh cảm nhận rõ có một ánh mắt nghiêm nghị đang dừng lại trên người cô, dường như muốn cắt cô ra thành nghìn vạn mảnh vậy.

Bầy sói bị phát hiện, vô số con sói nhào ra từ đồng cỏ, vật lộn với đám tu sĩ.

Phong Diệm nhân cơ hội cứu Lâm Thất Thất ra, đến khi hắn muốn đi cứu Bạch An, phát hiện tu sĩ bên đó đã giết gần hết bầy sói, hắn chỉ có thể đưa Lâm Thất Thất chạy trước.

“Phong Diệm, còn Bạch An nữa…” Lâm Thất Thất nắm lấy vai Phong Diệm, sự lo lắng trên mặt dường như không hề giả tạo chút nào, “Chúng ta không thể để Bạch An ở lại được.”

“Không kịp nữa rồi, chúng ta đến nơi an toàn trước đã rồi nghĩ cách sau.” Phong Diệm nhanh chóng nói.

Lâm Thất Thất quay đầu nhìn lại phía sau, tiếng chó sói tru cùng với tiếng vũ khí vung lên chạm vào nhau chan chát của đám tu sĩ không ngừng vang lên bên tai cô ta.

Cô ta vô thức nắm lấy bờ vai Phong Diệm, đầu ngón tay bấm chặt vào trong bắp thịt hắn, tâm trạng nơi đáy mắt trào dâng phức tạp, đều là do cô ta quá yếu ớt…

***

Đám tu sĩ phái một đại diện đến nói chuyện với Thời Sênh.

“Khi nãy cảm ơn cô nương đã nhắc nhở.” Thái độ vị tu sĩ đại diện khá tốt, “Không biết cô nương có thâm thù đại hận gì với đám người thú đó?”

Cô ta sẽ không vô duyên vô cớ nhắc nhở họ, hơn nữa từ cuộc đối thoại trước đó cũng khiến họ đoán được một phần chân tướng.

“Chẳng có thâm thù đại hận gì hết, chẳng qua ta nhìn chúng thấy ngứa mắt thôi mà.” Thời Sênh liếc nhìn vị tu sĩ đại diện, không khách khí nói: “Có chuyện gì thì nói, không có thì cút.”

Tu sĩ: “…”

Tu sĩ đại diện lấy tay ấn môi, ho một tiếng, “Cô nương này, chuyện là thế này, chúng tôi lần đầu tiên đến đây nên không quen thuộc nơi này lắm, không biết cô nương có hứng thú làm hướng dẫn viên cho chúng tôi không?”

Thời Sênh nhíu mày, độ cong trên khóe môi ngày càng sâu hơn.

Tu sĩ đại diện bỗng nhiên cảm thấy hụt hơi, còn không có cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn cô.

Người đứng ở trên luôn tạo cho người khác cảm giác bức bách, nhất là như lúc này.

Địa vị của tiểu cô nương này ở trong chủng tộc người thú chỉ e cũng không hề thấp.

Giọng nói cô vang lên, “Ngươi có biết ta thường làm hướng dẫn viên cho ai không?”

Trên cánh đồng hoang bỗng nổi gió. Gió thổi qua cỏ hoang, như sóng biển dập dờn cuộn trào hết lớp sóng này đến lớp sóng khác, sự hoảng hốt tràn vào tận đáy lòng vị tu sĩ đại diện nọ, kéo theo sự lạnh lẽo âm u.

“Mạo phạm cô nương rồi.” Vị tu sĩ đại diện đó cũng là người thông minh.

“Thông minh đấy.” Thời Sênh cười rất khó hiểu.

Nụ cười đó khiến người khác tuyệt đối không cảm nhận được một chút độ ấm nào, chỉ có cảm giác như đang ở trong một cái ngõ âm u nhỏ hẹp, bốn bề xung quanh đều là tiếng sói tru quỷ khóc, oan hồn lệ quỷ kêu than.

Trên trán vị tu sĩ đại diện nọ đã toát mồ hôi đầm đìa. Hắn chắp tay khom lưng hành lễ, “Vậy ta không làm phiền cô nương nữa.”

Vị đại diện nọ vội vàng rời đi, nói mấy câu với đồng bọn. Đám người

nhanh chóng dẫn mấy tên người thú vừa bắt được rời đi, rồi biến mất trên cánh đồng hoang.

“A!” Như Nguyệt đột nhiên hét lên một tiếng, cơ thể bỗng biến thành sư tử, trốn vào trong lòng Thời Sênh.

Thời Sênh: “...”

Cô ngẩng đầu nhìn theo hướng đó. Tinh Lan đi từ trong cánh đồng hoang ra, cỏ hoang không che được nửa người hắn, áo lông vũ bị hắn ôm chặt lấy, ánh sáng từ bên ngoài quét qua.

Trên đầu hắn, chim ưng đực đang bay vòng quanh. Cánh đồng hoang vu vô tận phía sau đều trở thành nền cảnh cho hắn, gió nhẹ phất phơ, khẽ thổi mái tóc dài chưa được cột lên của hắn.

Hắn như bông hoa nở rộ trên cánh đồng hoang vu rộng lớn, mê hoặc đến chí mạng.

Tinh Lan đứng vững ở phía dưới sườn núi, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Thật là độc ác.”

“Ngươi có muốn thử xem sao không?” Thời Sênh mỉm cười.

“Không muốn.” Hắn không muốn bị con hổ nhỏ đó chơi đùa. Giọng Tinh Lan được gió thổi truyền đến bên tai Thời Sênh, “Bây giờ thế cục đã đổi, nhưng lời đề nghị trước đây của ta vẫn còn nguyên hiệu lực, ngươi có thể dẫn... bộ lạc của ngươi gia nhập Bắc Hoang.”

Thời Sênh hỏi ngược lại: “Ngươi thấy bộ lạc Bắc Hoang của ngươi an toàn lắm à?”

“Ít nhất thì cũng an toàn hơn những bộ lạc khác.”

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào hắn mấy giây, khuôn mặt chợt lạnh lùng, “Không có hứng.”

Tinh Lan: “...”

Tốc độ thay đổi sắc mặt của hổ con sao lại nhanh như vậy chứ.

Tinh Lan hơi ngừng lại, không tiếp tục chủ đề này, “Ngươi bắt một người thú của ta, không biết có trả lại cho ta được không?”

Thời Sênh cười lạnh, “Ta giết hắn lâu rồi.”

“Hắn vẫn còn sống.” Tinh Lan nói rất chắc chắn, như thể chính mắt hắn đã nhìn thấy vậy. Hắn hơi mỉm cười, ý cười trên gương mặt hắn có thể khiến người khác dốc hết tất cả cho hắn, thanh âm nhàn nhạt, “Nếu ngươi thích thì cứ giữ lại cũng được.”

Thời Sênh: “...”

Ai thích một con chim ưng chứ!

Ánh mắt Thời Sênh di chuyển một vòng khắp người Tinh Lan, bỗng nhiên trở nên có chút ác ý, “Chân thân của ngươi không phải là một con chim ưng đấy chứ?”

Người thú bên cạnh hắn đa số đều là ưng...

Sắc mặt Tinh Lan không hề thay đổi chút nào, “Gia nhập bộ lạc Bắc Hoang đi, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Đừng có mơ!” Bà đây không muốn gia nhập cái bầy cầm thú đó của ngươi chút nào cả.

Thời Sênh ôm Như Nguyệt đi xuống sườn núi. Tinh Lan đứng lại giây lát rồi đi xuống theo.

Như Nguyệt dường như rất sợ Tinh Lan, co lại thành một nhúm, vùi chặt cả người vào trong lòng Thời Sênh run lẩy bẩy.

“Ngươi sợ hắn như vậy cơ à?” Thời Sênh xoa tai Như Nguyệt.

Tai Như Nguyệt run lên, giọng nói khe khẽ, “Hắn là Vương của Bắc Hoang.”

“Ngươi gặp rồi à?” Con sư tử nhỏ này mới bao nhiêu tuổi đâu? Ngay cả ra khỏi nơi ở còn ít, sao có thể gặp được Tinh Lan...

“Chưa gặp, nhưng tất cả mọi người đều biết... chỉ có Vương Bắc Hoang mới được mặc áo do lông vũ kết thành.”

“Người chim mà.”

Như Nguyệt: “...” Thủ lĩnh nói như vậy sẽ bị ăn đánh đó.

“Nói xấu sau lưng người khác là thói quen không tốt đâu.” Giọng nói Tinh Lan từ phía sau truyền đến.

“Chẳng phải là ta nói ngay trước mặt ngươi đấy sao?” Thời Sênh quay đầu nhìn hắn, nói với vẻ vô cùng thẳng thắn hào hùng.

Tinh Lan: “...”

Ánh mắt Thời Sênh dừng lại trên chiếc áo lông vũ Tinh Lan đang mặc, lúc nào hắn cũng bọc chặt trong chiếc áo lông vũ đó, không biết bên trong có mặc gì hay không...

Dường như Tinh Lan biết Thời Sênh đang nghĩ gì, “Có mặc, khiến ngươi thất vọng rồi.”

Thời Sênh: “...” Cô thất vọng cái quần què gì!

Chương 1365: Đại vương tuần núi (25)

Tinh Lan cứ đi theo cô mãi, không biết muốn làm gì.

Đến khi Thời Sênh về chân núi, Tinh Lan mới biến mất.

Sau đó chỉ cần cô đi ra ngoài, Tinh Lan đều sẽ xuất hiện, cách cô một khoảng không xa không gần cứ thế đi theo cô, cũng không nói gì.

Có lúc Thời Sênh sẽ rút kiếm chém hắn, có lúc không.

Tinh Lan cũng không đánh lại. Thời Sênh động thủ hắn sẽ chạy, rồi không bao lâu sau lại quay lại.

***

Không biết Bạch An làm cách nào trốn được ra ngoài, dù sao thì khi Thời Sênh nghe được tin cũng là tin tức hắn và Phong Diệm đánh nhau.

Nguyên nhân cụ thể ra sao Thời Sênh không biết, nhưng khẳng định chắc chắn là có liên quan đến Lâm Thất Thất. Sau đó Lâm Thất Thất bị Bạch An cướp về.

Bị cướp mất Lâm Thất Thất, Phong Diệm tất nhiên không vui vẻ gì, dẫn theo đội quân người thú của hắn kéo màn chiến tranh với Bạch An.

Lâm Thất Thất bị cướp tới cướp lui, trong lòng ngày càng mất hết

kiên nhẫn với Bạch An và Phong Diệm. Họ chỉ biết đối xử thô bạo với cô, mà không hề để ý đến cảm nhận của cô.

Khi hai bên giao chiến, Lâm Thất Thất đã bỏ chạy.

Cô ta muốn trở nên mạnh mẽ, cô ta muốn rời khỏi nơi đây.

Vậy là không ai có được Lâm Thất Thất.

Lâm Thất Thất mất tích, Phong Diệm và Bạch An cũng coi như yên tĩnh lại. Nhưng không yên tĩnh được mấy ngày đã lại náo loạn lên.

Thế giới này không chỉ có đám người thú sinh sống ở núi hoang rừng thẳm như họ, mà còn có người thú xây dựng thành trì sinh sống. Người thú sinh sống ở nơi đó mới là nơi tập trung của những kẻ tai to mặt lớn trong thế giới người thú.

Rất không may, tên vu y Bạch An giết lại là con trai của một tên có máu mặt ở thành Lạc Phong, bởi vì hắn thích nghiệp vu y nên mới học nghề này. Bây giờ ông ta biết con trai mình đã chết, liền dẫn binh đến gây chuyện với Bạch An... liên đới đến cả mấy bộ lạc người thú trong mười dặm tám phương gần đó.

Đại gia nhà người ta đã có lời, đám người thú bọn họ hoặc phải chịu thần phục, theo họ trở về thành Lạc Phong làm nô lệ, hoặc là sẽ phải chết ở đây.

Hơn nữa đám người thú đó còn dẫn theo con người.

Giết thú không chớp mắt, vô cùng lợi hại, đó chính là con người.

“Thủ lĩnh, đám người thú này quá đáng quá rồi! Con trai hắn là do Bạch An giết, dựa vào đâu mà bắt chúng ta phải chịu tội cùng? Còn

mang theo cả con người. Bọn họ lại còn thông đồng làm bậy với con người. Có biết đám con người đó đã giết bao nhiêu đồng loại của chúng ta không?”

“Con người quá ghê tởm...”

“Đúng vậy, bây giờ còn cấu kết với người thú nữa, chúng ta phải làm sao đây?”

Con người bỗng nhiên xông vào nơi cư trú đời đời kiếp kiếp của người thú, cộng thêm việc rất nhiều người thú chết trong tay con người. Cho dù vì nguyên nhân gì dẫn đến xung đột, nhưng cuối cùng đều là người thú chết. Món nợ này chắc chắn phải tính trên đầu con người.

“Thủ lĩnh, bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Đội quân người thú của họ đông lắm, còn có con người trợ giúp nữa, chỉ e chúng ta không thắng nổi.”

“Thủ lĩnh...”

Thời Sênh bị một bầy người thú vây quanh, cô vẫy tay một cái, “Ngừng!”

Đám người thú yên lặng, nhìn Thời Sênh đang ngồi bên trên, ánh mắt sùng bái và chờ đợi, thủ lĩnh của họ nhất định sẽ có cách.

Thủ lĩnh của họ lợi hại nhất.

Thời Sênh vuốt lông Như Nguyệt, ngữ khí tùy tiện, “Phía trước còn có Bạch An chống đỡ, các ngươi sợ cái gì?”

“Bộ lạc Bạch Hổ của Bạch An thì có được bao nhiêu người thú chứ,

chắc chắn là không đánh thắng chúng.”

Thời Sênh nhìn hắn một cái, “Đừng tâng chúng lên tận trời mà lại tự diệt uy phong của mình.”

Đám người thú: “...” Vậy câu thủ lĩnh vừa nói thì uy phong ở đâu ra chứ?

“Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, sợ cái gì.” Thời Sênh vắt chéo chân, “Lệnh cho tất cả người thú của chúng ta đều tập hợp ở quanh đây.”

Thời Sênh dặn dò xong, Triều Nhất lập tức căn dặn người thú dưới trướng đi làm.

Tất cả các đỉnh núi thuộc về Thời Sênh đều tụ tập ở xung quanh núi Sư Tử.

Thời Sênh xuống núi, đi quanh chân núi bày trận. Tinh Lan không biết đã tách đám người thú đó ra thế nào, lẳng lặng xuất hiện ở đằng sau Thời Sênh.

“Vương của Bắc Hoang này, sao ngươi không đi xưng bá thế giới đi, cứ đi theo ta làm gì?”

Tinh Lan dựa vào một thân cây, hơi cúi đầu xuống. Nghe thấy giọng Thời Sênh nói, hắn ngẩng lên, ánh mắt nhắm chuẩn xác vào bóng người kia.

“Ta cần ngươi giúp đỡ.”

“Ta không có hứng với việc xưng bá thế giới.” Thời Sênh trợn mắt.

“Xong chuyện rồi ta và ngươi cùng chia sẻ giang sơn, thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.” Thời Sênh đi về phía trước, “Ta mà muốn xưng bá thế giới thì đã tự mình làm rồi, sao còn phải đi giúp ngươi.”

“Vậy ngươi muốn làm gì?”

Thời Sênh bỗng quay người lại, đón lấy ánh mắt hắn, bờ môi khẽ hé mở, “Ta muốn ngươi mọi chuyện đều thuận theo ta, nghe lời ta, vì ta từ bỏ tất cả.”

Thời Sênh không dừng lại, “Ngươi không làm được, cho nên mau cút đi thực hiện giấc mộng xưng bá thế giới của ngươi đi, đừng có lượn đi lượn lại trước mặt ta. Ta có thể nhịn được ngươi một vài lần, nhưng khi nào tâm trạng ta không tốt sẽ không tha cho ngươi đâu?”

Hai người nhìn nhau qua mấy cái cây ngăn cách.

Tiếng lá cây ma sát soàn soạt, lúc này càng trở nên rõ rệt hơn, dường như rơi vào tận trong lòng.

Soàn soạt...

Soàn soạt...

Tinh Lan cụp mắt xuống, quay người rời đi.

Hắn đi rất chậm, ánh sáng chiếu lên thân hình hắn, cái bóng chiếu xuống đất lại có chút khúc khuỷu. Khi hắn sắp hoàn toàn bước vào bóng tối, hắn chợt dừng lại, nhưng không quay đầu lại, mà cứ thế lặng lẽ đứng đó.

Cũng không biết bao lâu sau đó, thân hình hắn nghiêng về phía

trước, ánh sáng bao phủ hắn, chỉ còn lại mấy luồng ánh sáng phản chiếu trên chiếc áo lông vũ của hắn.

Thời Sênh như không có chuyện gì xảy ra quay đầu tiếp tục làm.

Cô biết hắn là người như thế nào, cho nên không có gì phải thất vọng cả.

***

“Vương sao rồi?”

“Không biết, cứ đứng đó gần một ngày rồi.”

Hai người thú đứng sau rừng cây, nhìn bóng người phía xa xa, nhưng khung cảnh mờ mịt. Chúng chưa bao giờ thấy Vương có bộ dạng như vậy.

Cho dù có xảy ra chuyện lớn hơn nữa, Vương cũng vẫn duy trì dáng dấp của vị bá chủ nắm chắc mọi thứ trong tay.

Lúc này bỗng nhiên lại trở nên u buồn như vậy là sao chứ?

“Bên kia... hình như là núi Sư Tử à?” Người thú A chỉ sang ngọn núi sương mù phủ kín ở phía xa xa.

Người thú B nhìn sang bên đó, khó hiểu hỏi, “Đúng vậy, thì sao?”

Người thú A vẻ mặt hóng hớt, “Hình như Vương đang nhìn sang bên đó... Ngươi nói xem liệu có liên quan đến con hổ con đó không?”

Người thú B hơi chần chừ, “Không phải chứ...”

“Sao lại không thể chứ? Lúc mới đầu tại sao Vương lại vừa nhìn đã thích con hổ nhỏ đó như vậy? Trước đây Vương có để ý đến ai bao giờ đâu.”

“Vương vẫn muốn con hổ đó giúp sức à?”

Người thú A vẻ mặt khinh thường, “Ngươi đã thấy Vương cần người khác giúp đỡ bao giờ chưa?”

Người thú B lắc đầu, ừm, hình như là chưa bao giờ thật.

Chúng đã gặp không ít người thú có bản lĩnh, nhưng Vương chưa từng để ý đến ai.

“Ta thấy Vương nhà chúng ta đến tám phần là thích con hổ con kia rồi.”

“Vương độc thân đã bao năm nay rồi, cũng nên có một người bạn đời.”

“Nhưng mà Vương nhà chúng ta như thế thì sao tán đổ được người ta chứ.”

“Balabala...”

“Các ngươi đang nói gì vậy?”

Hai tên người thú hăng say tám chuyện, không hề chú ý đến Tinh Lan khi nãy còn đứng ở đằng xa bây giờ đã đi đến trước mặt chúng. Nghe thấy giọng Tinh Lan cất lên, hai tên người thú đều bị giật mình.

“Vương... Vương qua đây lúc nào vậy?” Người thú B run lẩy bẩy. Trời ơi, bây giờ nhìn Vương đáng sợ quá đi!

Tinh Lan lãnh đạm nói: “Về bộ lạc.”

Người thú A B nhìn nhau, cứ thế đi về luôn à? Không cần con hổ kia nữa à?

Nhưng chứng kiến mức độ đáng sợ của Vương nhà mình, hai tên người thú không dám hỏi nhiều, biến thành chim ưng rồi bay thẳng lên bầu trời.

Còn thân ảnh Tinh Lan cũng bị rừng cây che đi, rồi dần dần biến mất.

Chương 1366: Đại vương tuần núi (26)

Đại quân của thành Lạc Phong càn quét đến vùng núi Cửu Phổ, những bộ lạc không thuộc quyền quản lý của Thời Sênh đều rất thảm bại.

Đám tu sĩ phát hiện ra khu vực gần núi Sư Tử rất đặc biệt, không những tộc thú không vào được, mà đám tu sĩ cũng không vào được.

Lẽ nào nơi đây chính là nơi sản sinh ra thần khí?

Có ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, đám tu sĩ đương nhiên càng phải truy rõ chân tướng.

Đám tu sĩ lập một đội quân nhỏ, áp sát vào vùng lân cận núi Sư Tử, từ xa đã nhìn thấy có mấy người thú đang đi lại dưới chân núi.

Nơi đây cách núi Sư Tử một đoạn. Tên cầm đầu ra uy thế, ý bảo họ bắt mấy tên người thú lại.

Nhưng họ còn chưa tiến gần đến được đám người thú đó đã bị một bức màn trướng trong suốt chặn lại.

Người thú bên trong nghe thấy động tĩnh liền nhìn về phía họ. Một người thú trong số đó hét lớn, “Là con người.”

Đám tu sĩ còn tưởng đám người thú sẽ xông lên đánh nhau với họ. Ai ngờ được người ta quay người một cái chạy trốn vào trong rừng, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tu sĩ: “...” Rốt cuộc các ngươi hét hung hăng thế làm gì hả?

Có bản lĩnh thì đừng có chạy!

Đám tu sĩ xem xét một hồi xung quanh núi Sư Tử, trên dưới trước sau đều có một bức màn trướng trong suốt bảo vệ, căn bản không thể vào bên trong được.

Họ đã thử hợp lực phá bức màn trướng đó, nhưng bức màn trướng có khả năng đàn hồi, phản đòn, họ bỏ ra bao nhiêu sức lực thì nó sẽ bật lại bấy nhiêu sức lực.

“Trong đây chắc chắn là có thần khí!” Đám tu sĩ trở về nơi tập kết, tụ tập lại cùng thảo luận.

“Nhưng bây giờ không vào trong đó được, chúng ta hợp sức lại cũng không phá được. Dù bên trong đó có thần khí thì chúng ta cũng chỉ nhìn thấy mà không lấy được.”

“Các ngươi có nhận ra không, bên trong núi Sư Tử có rất nhiều người thú.”

Khi họ đi kiểm tra, bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào cũng đều gặp được người thú, phản ứng của đám người thú đó đều như nhau, thấy họ là bỏ chạy.

“Vân thiếu chủ.”

“Chào Vân thiếu chủ.”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy một thiếu niên bạch y dẫn theo mấy người hộ vệ đang đi đến. Trên mặt hắn vẫn còn

có vài phần non nớt, nhưng khí thế trên người thì người thường khó có thể sánh được.

Đám tu sĩ lần lượt đứng lên hành lễ, “Vân thiếu chủ.”

Vị này chính là thiếu chủ của Thái Cực Tông.

Thái Cực Tông nổi tiếng với thuật tiên tri. Tuy vị công tử này còn nhỏ tuổi nhưng đã vang danh khắp đại lục, cho nên hắn nói ra tin tức sắp có thần khí hiện thế mọi người mới tin tưởng như vậy.

Vân thiếu chủ khẽ mỉm cười, nụ cười như gió xuân ấm áp, “Ta nghe nói các ngươi tìm được vị trí của thần khí rồi?”

“Việc này...” Đám tu sĩ nhìn nhau. Đối phương là thiếu chủ của Thái Cực Tông, họ không dám đắc tội, đành nói: “Cũng chưa chắc chắn, chỉ là nơi đó có chút kỳ quái.”

“Có thể dẫn ta đến đó xem sao được không?” Giọng điệu của Vân thiếu chủ ôn hòa, đi đến đâu cũng lịch sự có chừng mực, khiến người ta khó lòng từ chối.

Đám tu sĩ ngừng lại giây lát, “Mời Vân thiếu chủ đi theo chúng tôi.”

Họ dẫn Vân thiếu chủ đi đến núi Sư Tử. Khi đi ra họ gặp đại lão thành Lạc Phong. Lúc này ông ta đang vô cùng tức giận, nhìn thấy họ liền lớn tiếng chất vấn, “Đã bao nhiêu lâu như vậy rồi, tại sao các ngươi còn chưa bắt được hung thủ hại chết con trai ta. Các ngươi hợp tác như vậy sao?”

“Thủ lĩnh báo, chuyện này chúng tôi sẽ làm tốt, ngài cho chúng tôi thêm chút thời gian nữa.” Một tên tu sĩ đứng ra nói với ông ta, những người khác dẫn Vân thiếu chủ đi.

Đại lão thành Lạc Phong thực ra cũng có chút kiêng nể bọn họ, không dám làm gì quá đáng, chỉ có thể để đám người đó đi.

***

Đám tu sĩ tạm thời không thể làm gì được núi Sư Tử, đành phải hoàn thành giao kèo với thủ lĩnh báo xử lý Bạch An trước.

Có tu sĩ giúp đỡ, Bạch An nhanh chóng bị bắt.

Thủ lĩnh báo muốn Bạch An chôn cùng con trai hắn, thiêu chết Bạch An để đền mạng cho con trai hắn.

Bạch An đã bị bắt trói lên giàn thiêu, nhưng đúng vào lúc này một bộ lạc khác ở thành Lạc Phong lại cho người đến nói Bạch An là tiểu vương tử của bộ lạc họ, không thể giết hắn được.

Đúng lúc hai bên đang tranh cãi ầm ĩ có nên phóng hỏa hay không thì bốn phía xung quanh Bạch An nổi lửa lên. Xung quanh chỗ trói hắn đều là củi khô dễ cháy, lửa vừa châm đã bùng to lên.

Tất cả mọi người đều nhìn vào bên kia, chỉ thấy ánh lửa bập bùng, một tiểu cô nương đứng bên cạnh đó, vẻ mặt vô cảm nhìn họ.

Xung quanh đều là người thú, không ai chú ý cô ta xuất hiện lúc nào.

“Linh Khê, ngươi hận ta như vậy sao?” Bạch An đã nhìn thấy Thời Sênh châm lửa, cô ta cứ thế... châm lửa, mặt không hiện lên chút cảm xúc nào.

Dường như đối với cô ta chuyện này không hề liên quan gì cả vậy.

Trong lòng Bạch An có một thứ cảm giác không nói được thành lời, trước đây rõ ràng hắn rất thương yêu cô, thuở nhỏ cô cũng rất thích quấn quít lấy hắn.

Nhưng mà...

Tại sao cô ta lại trở nên như bây giờ?

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, giọng nói như bị ngưng tụ lại bởi ánh lửa, “Ta không hận ngươi.”

Hận cũng là một cảm xúc rất quan trọng.

Cô không cần phải bỏ ra thứ tình cảm này đối với một người không liên quan.

“Vậy thì...” Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Là vì Lâm Thất Thất sao?

Nghĩ đến Lâm Thất Thất, trên mặt Bạch An liền hiện lên vẻ khổ sở và ân hận. Hắn đối xử với cô ta tốt như vậy, nhưng cuối cùng cô ta lại bỏ rơi hắn mà đi.

Tại sao lại như vậy chứ?

Tại sao tất cả mọi chuyện lại diễn biến như vậy?

“Bạch Linh Khê!” Người trong Bạch thị nhận ra Thời Sênh, “Ngươi điên rồi! Hắn là ca ca của ngươi, vậy mà ngươi lại dám châm lửa. Mau mau dập lửa...”

Câu cuối là nói với những người thú khác.

Nụ cười hiện lên trên khuôn mặt không chút cảm xúc của Thời Sênh, “Ta chỉ châm lửa thôi mà chứ đâu có giết người, các ngươi kích động như vậy làm gì?”

“Ngươi...” Châm lửa thiêu chết ca ca ngươi mà còn không kích động? Vậy thì phải làm sao mới được kích động?

“Ha ha ha, báo ứng, báo ứng!” Thủ lĩnh báo đứng bên cạnh cười lớn, “Ngăn chúng lại, không cho chúng dập lửa. Bạch An giết con trai ta thì phải chôn cùng con trai ta! Con hổ đó làm đúng lắm, ta không truy cứu nữa, để cho cô ta đi đi.”

“Tránh ra, các ngươi tránh ra cho ta.”

“Ngăn lại cho ta!”

Thời Sênh nhìn bên kia tranh chấp.

Cả người Bạch An bị chôn vùi trong ngọn lửa. Hắn không phát ra âm thanh gì nữa, chỉ im lặng để mặc cho ngọn lửa nuốt gọn lấy mình.

***

Thời Sênh châm lửa đắc tội Bạch thị, bên ngoài núi Sư Tử của cô vẫn bị vây chặt như nêm, tộc Bạch Thị tuyên bố sẽ trừng trị cô.

Đội quân của thủ lĩnh báo vẫn chưa rút lui, có lẽ là muốn xem xem đám tu sĩ kia định làm gì.

Dù sao cũng là ở địa bàn của mình, tự nhiên xuất hiện một đám người cổ quái, còn là loại chủng tộc đặc biệt nguy hiểm nữa, nhất định phải đề phòng.

Nói chung ở xung quanh vô cùng náo nhiệt.

Núi Sư Tử bỗng nhiên nổi lửa, hơn nữa còn cháy rất nhanh.

Đám người thú bị ép hết lên núi, Thời Sênh đứng trên cao, mặt không biểu cảm nhìn ngọn lửa lớn đang bùng cháy kia.

Ngọn lửa này là do trận pháp bị phá hoại gây ra, tốc độ và nhiệt độ đó tuyệt đối không phải là ngọn lửa bình thường.

“Dẫn họ rút ra sau núi.” Thời Sênh ra lệnh cho Triều Nhất đang đứng sau lưng.

Xưa nay cô hành sự luôn thích có biện pháp dự phòng, không thể chặn hết mọi đường lui của bản thân.

“Còn thủ lĩnh thì sao?” Triều Nhất thấy Thời Sênh không định đi, hắn kinh ngạc nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, “Ta phải đi tìm một tên thiểu năng.”

“Thủ lĩnh.” Như Nguyệt ôm chân Thời Sênh, “Ngọn lửa lớn như vậy, thủ lĩnh đi cùng bọn ta được không?”

Thời Sênh xoa mặt Như Nguyệt, “Trông ta có giống người dễ bị ức hiếp không?”

Như Nguyệt nghĩ ngợi một lát, rồi nói: “Không giống, thủ lĩnh lợi hại nhất. Như Nguyệt thích thủ lĩnh nhất.”

Chương 1367: Đại vương tuần núi (27)

Tất cả người thú đều tản ra sau núi, một mình Thời Sênh đứng trên đỉnh núi.

Trên trời có đàn chim ưng bay vòng quanh. Tinh Lan từ trên người một con ưng cực lớn nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Thời Sênh.

“Ngươi đến đây làm gì??”

Tinh Lan trầm mặc giây lát, “Ngươi thực sự không suy nghĩ đến việc gia nhập bộ lạc Bắc Hoang của ta sao?”

“Nếu ngươi chỉ đến để nói vấn đề này thì hãy về đi.”

Thời Sênh cầm kiếm đi xuống núi. Tinh Lan kéo tay Thời Sênh lại, nhưng lại không biết nói gì. Hắn chậm rãi buông tay ra.

Chính bản thân hắn cũng không biết tại sao hôm nay mình lại đến đây.

Hắn có thể nói gì đây?

Thời Sênh không hề quay đầu lại đi thẳng xuống núi.

“Vương.” Người thú A bay từ trên trời xuống, “Lửa lớn quá, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Tinh Lan nhìn ngọn lửa đang cháy hừng hực, hồi lâu sau mới nói: “Về đi.”

***

Thời Sênh đi xuyên qua ngọn lửa, đi xuống núi. Đám tu sĩ dưới núi đã sớm cảnh giác nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt Thời Sênh quét qua bốn phía xung quanh rồi dừng lại trên người thiếu niên đứng phía sau.

Thiếu niên khẽ mỉm cười, từ trong đám đông đi ra. Đám tu sĩ dạt sang hai bên tránh đường.

Thời Sênh đánh giá hắn một lượt, “Uầy, lần này sao lại to gan thế này?” Dám oanh liệt xuất hiện trước mặt cô cơ à?

Thiếu niên cười ưu nhã nhìn Thời Sênh, “Đương nhiên là có chỗ dựa rồi.”

“Ngươi thấy chỗ dựa của ngươi có thắng được ta không?” Thời Sênh nhướng mày.

“Không thử sao biết?” Mộ Bạch nhìn thẳng vào người Thời Sênh, nụ cười trên mặt vẫn nhã nhặn như cũ.

Mộ Bạch giơ tay lên, giữa ngón tay hắn có ánh sáng lọt qua, trong lòng bàn tay hắn có không khí đang chuyển động, một đám linh khí cỡ nhỏ đang được hình thành.

Thời Sênh: “...”

Cô quên mất ở thế giới này hạn chế đối với người thú, không thể sử

dụng linh khí.

Có lẽ Mộ Bạch đã ấp ủ âm mưu này từ rất lâu rồi!

Mẹ kiếp, ngươi nghĩ giết chết bà đây dễ thế à? Đừng có mơ!

Mộ Bạch nhanh chóng ngưng tụ khối linh khí trong tay lại, ném về phía Thời Sênh. Thời Sênh cho rằng hắn định đánh cô, nhưng lại phát hiện vẻ mặt Mộ Bạch có gì đó không đúng.

Cô lập tức từ bỏ kế hoạch tránh né ban đầu, giẫm lên thiết kiếm bay thẳng lên trời.

Khối linh khí bay lên đến một vị trí trước mặt Thời Sênh rồi mới phát nổ, giống như mồi dẫn lửa, mặt đất hiện ra một vật hình mạng lưới như mạng nhện với một tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Phạm vi bao phủ vô cùng rộng lớn.

Thời Sênh từ trên nhìn xuống, núi Sư Tử giống như đang nằm giữa một cái mạng nhện siêu khổng lồ.

Trên người Mộ Bạch có đạo cụ công nghệ cao, bố trí một võ đài lớn như vậy để tránh tai mắt của đám người thú cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Thế nhưng, chiếc mạng nhện đó không dừng lại mà còn không ngừng mở rộng về phía xa, thi thoảng lại nhìn thấy ánh sáng lóe lên.

Ánh sáng lóe lên, mạng nhện tiếp tục kéo dài về phía xa, như nối liền cả lại với nhau.

“Có chuyện gì vậy?”

“Thứ đó là cái gì...”

“Vân thiếu chủ đang làm gì vậy? Hắn và tên người thú đó vừa nãy nói vậy là có ý gì? Sao ta nghe không hiểu gì hết?”

“Tại sao Vân thiếu chủ lại quen biết người thú ở đây?”

Đám người thú nháo nhào, đám tu sĩ lại càng mờ mịt.

Từng câu từng chữ thiếu chủ Thái Cực Tông nói họ đều hiểu, nhưng khi kết hợp lại với nhau thì không thể hiểu được. Các câu hỏi nghi vấn đang xoay mòng mòng trong đầu họ.

Thời Sênh nhìn một lát, rồi ngó xuống dưới hét lớn: “Mẹ kiếp, ngươi dùng người làm điểm nối!”

Nơi có ánh sáng xẹt lên đó chính là điểm mấu chốt để liên kết toàn bộ mạng nhện lại, có lẽ Mộ Bạch đã tốn rất nhiều thời gian để bố trí nó.

Cho nên chỉ có một khả năng, đám người đi cùng hắn đến đây.

Họ phân tán ở những nơi khác nhau, là điểm nối tốt nhất.

Thời Sênh lại một lần nữa có nhận thức mới về Mộ Bạch.

Tên Mộ Bạch này không có giới hạn, cho dù là ai hắn cũng có thể lợi dụng, nhưng trước đây hắn cũng chưa từng làm những chuyện như vậy.

Mộ Bạch ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, giọng nói không nặng không nhẹ vang lên, “Chỉ là hy sinh một vài NPC thôi mà, ngươi bắt đầu

quan tâm tới họ từ khi nào thế?”

Có ai chơi game lại để ý xem NPC sống hay chết đâu chứ?

Thời Sênh nhếch mép cười, “Ta chỉ không ngờ là ngươi càng ngày càng không biết xấu hổ.”

“Biết xấu hổ cũng không sống tiếp được.” Mộ Bạch thở dài, chơi với cô ta, hắn đã không còn biết xấu hổ là gì nữa rồi.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, “Làm sao, ngươi muốn kéo ta cùng chết à?”

Làm ra trận pháp hoành tráng như vậy, bắt đầu lên kế hoạch từ khi chưa vào đây, cũng được đấy chứ.

“Ta phải đi trước đây.”

Cái quần què gì vậy?

Ngươi đi trước đây là thế quái nào?

Làm hoành tráng như vậy, rồi lại bảo đi trước đây là thế nào? Ngươi không thấy có lỗi với mấy NPC phải hy sinh à?

Ngươi dám chắc là mình đến đây không phải chỉ để làm trò cười thôi đấy chứ?

Mộ Bạch nhanh chóng rút ra một con dao, vạch một đường trên cổ tay.

Thời Sênh: “...”

Không phải, ngươi bảo một mình ta chịu đựng à? Bà đây chịu làm sao được!

Máu tươi từ cổ tay Mộ Bạch chảy ra ngoài, nụ cười quỷ dị hiện lên trên khuôn mặt của người thiếu niên non nớt.

Mộ Bạch khẽ nghiêng cổ tay, giọt máu tươi đầu tiên rơi xuống.

Mặt đất như có lực hút, cơ thể Mộ Bạch dường như khô héo chỉ trong tích tắc.

Mạng nhện ban đầu là màu trắng, lúc này đây đang dần biến thành màu đỏ.

Tập kích kiểu tự sát!!

Tập kích kiểu tự sát!!

Lúc này trong đầu Thời Sênh chỉ còn lại năm chữ này đang chạy vòng vòng.

Tên thiểu năng Mộ Bạch đúng là càng ngày càng biết chơi.

“Ùng ùng...”

Mặt đất bắt đầu rung lắc dữ dội, trên mặt đất xuất hiện những hố đen, cây cối bốn phía xung quanh đổ rạp xuống, núi đá nứt vỡ văng tung tóe.

Vô số hình trăng lưỡi liềm màu đỏ từ mạng nhện dâng lên, nhảy nhót loạn lên trong không trung, cho dù là người hay người thú đều bị hình trăng lưỡi liềm đỏ đè xuống, cắt thành hai nửa.

Thời Sênh đang đứng trên hình trăng lưỡi liềm đỏ chằng chịt, trên trời chằng chịt toàn là trăng lưỡi liềm đỏ, cô không thể không nhảy xuống dưới mặt đất.

Đám trăng lưỡi liềm đỏ dường như nhận định cô là mục tiêu tấn công, đa số đều tụ lại ở xung quanh cô.

Thời Sênh: “...”

Cái tên thiểu năng Mộ Bạch này lần nào cũng để lại cho cô một đống phiền phức, tóm lại là hắn đến gây phiền phức cho cô hay là đến giết cô vậy?

Mẹ kiếp, có đạo đức nghề nghiệp không vậy hả?

“Chạy mau!”

“Chạy đi...”

Tiếng các người thú kêu rên thảm thiết và tiếng chửi mắng của đám tu sĩ hòa lẫn với nhau, bây giờ đám tu sĩ mới hiểu được là đã bị gài bẫy.

“Oong oong oong...”

Thiết kiếm bỗng nhiên rung lên mãnh liệt, thân kiếm nhanh chóng nhuộm ánh sáng màu đỏ, mơ hồ thấy trên đó có những đường vân kỳ quái xuất hiện, rồi lại nhanh chóng biến mất ngay.

“Oong oong...”

Thiết kiếm càng rung dữ dội hơn.

Thời Sênh vừa né những hình trăng lưỡi liềm đỏ kia, vừa kiểm tra thiết kiếm, “Ngươi làm gì vậy?”

Đáp lại Thời Sênh chỉ có tiếng kêu "oong oong" của thiết kiếm, gấp rút, kịch liệt...

Da đầu Thời Sênh tê dại, “Thân thể ngươi được ra đời vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm à?”

“Oong...”

Ông nội nhà mi!

Thời Sênh cắn răng hỏi thiết kiếm, “Ngươi muốn đi đâu?”

Mũi kiếm của thiết kiếm chỉ về một hướng

Thời Sênh hơi chần chừ, chắc chắn Mộ Bạch đã tính toán kỹ càng, nếu bây giờ cô qua đó, chưa biết được có điều gì đang chờ đợi cô.

“Oong oong...” Tiếng thiết kiếm vang lên càng chói tai hơn.

“Đừng có ồn ào nữa!” Thời Sênh quát lớn.

Âm thanh của thiết kiếm nhỏ hơn một chút, nhưng vẫn không ngừng hướng về bên kia, nó muốn đi đến đó...

Mẹ kiếp, thôi bỏ đi, nếu cô có chết thì cũng là số mạng đã định rồi.

Đương nhiên cô tin vào bản thân cô hơn.

Muốn giết chết cô không dễ dàng như vậy đâu.

Thời Sênh nhảy lên thiết kiếm. Thiết kiếm bay vèo một cái sang bên kia, trăng lưỡi liềm đỏ bay trên bầu trời, sống chết bám theo Thời Sênh đến cùng.

Chương 1368: Đại vương tuần núi (28)

Tốc độ của thiết kiếm rất nhanh. Thời Sênh cảm giác như mình ở trên đó bị gió thổi đến thành kẻ thiểu năng luôn.

Khung cảnh xung quanh lướt qua vèo vèo, cụ thể thế nào cô hoàn toàn không nhìn rõ được.

Một lát sau tốc độ mới giảm xuống, chỉ có mấy cái trăng lưỡi liềm đỏ đuổi theo cô đến đây, cơ thể cô phủ phục xuống dán chặt vào thiết kiếm. Thiết kiếm nghiêng sang bên cạnh, tránh mấy vệt hình trăng lưỡi liềm đó, đưa Thời Sênh đi xuống phía dưới.

Đây là một ngọn núi, độc lập với cánh đồng hoang kia.

Nhìn từ xa, nó giống như một con quái vật đang nằm phủ phục trên cánh đồng hoang.

Phía dưới đỉnh núi mạng nhện trải rộng, càng tươi đẹp diễm lệ hơn đám ánh sáng đỏ ở xa xa.

“Oong oong...” Thiết kiếm chỉ xuống dưới núi.

Thời Sênh: “...”

“Đợi đã!” Thời Sênh gọi thiết kiếm đang chực đi xuống dưới sườn núi lại, “Để ta cho nổ một phát đã.”

Thiết kiếm trôi lơ lửng trong không trung, lắc lắc sang hai bên trái

phải, ánh sáng màu đỏ lắc lư theo cô, ánh sáng nặng nề.

“Không nổ thì đừng xuống dưới đó nữa.” Ai biết được tên thiểu năng Mộ Bạch chuẩn bị gì ở dưới đó chứ?

Cô từ chối!

Thiết kiếm không lay chuyển được Thời Sênh, đồng ý để Thời Sênh cho phát nổ một lần.

Thời Sênh giẫm lên thiết kiếm bay lên trời, rút quả cầu năng lượng ra ném xuống dưới, khói bụi bùng lên sau tiếng nổ bao trùm cả ngọn núi, phủ đầy lên lớp mạng nhện trên mặt đất, ánh sáng khi mạnh khi yếu, như thể sắp đứt ra.

Thời Sênh tiếp tục ném quả cầu năng lượng, toàn bộ ngọn núi đều bị san thành đồng bằng.

Lớp bụi một lúc sau mới tản ra, Thời Sênh nhìn thấy không có gì kỳ quái, lúc này mới đi xuống dưới.

Cô để thiết kiếm tự đi. Thiết kiếm kêu "oong" một tiếng, chui vào theo cái hố lớn vừa nứt ra sau cú nổ.

Thời Sênh nhìn mạng nhện khi rõ khi mờ dưới chân, cái thứ đồ chơi này là cái gì vậy?

Đúng vào lúc này, mạng nhện bỗng nhiên bắt đầu cử động, trên mạng lưới đó sinh ra vô số xúc tu, bắm chặt lấy Thời Sênh, leo lên chân cô rồi nhanh chóng leo lên trên.

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh tức tốc rút ra một thanh kiếm khác, chém vào những cái xúc tu, tuy kiếm chém đứt được xúc tu, nhưng lại nhanh chóng có xúc tu mới mọc ra, bám lấy Thời Sênh.

Những vệt hình trăng lưỡi liềm đó tụ hội lại, hình thành nên một hình trăng lưỡi liềm khổng lồ.

Hình trăng lưỡi liềm bay về hướng Thời Sênh, tràn ngập sát khí.

Dưới có những chiếc xúc tu cổ quái, trên có trăng lưỡi liềm tràn đầy sát khí.

Thiết kiếm còn bị dẫn dụ đi nữa.

Lần này xem ra tên thiểu năng Mộ Bạch kia tính toán khá kỹ.

Nơi thiết kiếm đi xuống chắc chắn là có bẫy, cho dù cô lựa chọn cái gì, thì Mộ Bạch đều đã chuẩn bị.

Tốt lắm.

Thời Sênh chém đứt những chiếc xúc tu bám lấy mình, chạy về phía xa, trăng lưỡi liềm đỏ không ngừng đuổi theo cô. Trên trời càng lúc càng có nhiều vệt hình trăng lưỡi liềm lớn hơn, từ một cái biến thành hai cái, từ hai cái biến thành ba cái.

[Ký chủ, có cần mua đạo cụ không?] Hệ thống hiếm khi thấy Thời Sênh chật vật như vậy, sao có thể không tranh thủ cơ hội được chứ?

“Không cần, câm mồm!”

Lúc này Thời Sênh triệu hồi thiết kiếm lại cũng được, nhưng thiết kiếm đang muốn thăng cấp, nếu bây giờ cô triệu hồi nó về thì lần sau

sẽ rất khó có cơ hội thăng cấp nữa.

“Bằng bằng...”

Thời Sênh ném ra quả cầu năng lượng, làm nổ tung những cái xúc tu cản đường, nhưng rất kỳ lạ là tuy nổ ra một cái hố, nhưng mạng nhện vẫn chưa đứt mà chỉ khiến ánh sáng nhạt đi một chút mà thôi.

Cái thứ đồ chơi này... không phải là sống đấy chứ?

Lúc này Thời Sênh cảm thấy như thứ mình đang giẫm lên không phải là mạng nhện mà là núi đao biển lửa.

Có một loại sinh vật gọi là nhện U Linh.

Chúng không phải là nhện, nhưng bởi vì để săn mồi chúng đan thành một thứ giống như mạng nhện nên được đặt cho cái tên này.

Thức ăn của chúng chính là sức mạnh tinh thần, sức mạnh tinh thần mạnh hay yếu ảnh hưởng trực tiếp đến linh hồn, hơn nữa còn sinh sôi nảy nở, chiếm lĩnh một tinh cầu cũng chỉ cần một ngày là đủ.

Bây giờ thân thể cô dùng cũng không phải là thân thể của mình, cho nên cách thức này của Mộ Bạch...

Mẹ kiếp, bởi vì những vệt trăng lưỡi liềm đỏ đó trên đầu, ban đầu cô còn tưởng đó là trận pháp, không ngờ Mộ Bạch lại làm tận hai tầng.

Phạm quy!

Còn phạm quy như vậy nữa!

Rốt cuộc cái tên thiểu năng Mộ Bạch kia làm thế nào để mang cái thứ

đồ chơi này đến đây chứ?

Phải rồi!

Đây là không gian ảo!

Con ngươi Thời Sênh sáng lên, cho dù thực sự là thứ đồ chơi đó thì cũng chỉ là dùng số liệu để tạo nên.

Thế nhưng dù dùng số liệu để tạo nên cũng có khả năng đòi được mạng của cô.

Lật bàn!

Mộ Bạch kia, ông nội nhà mi!

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi thăm hỏi hết một lượt gia phả họ hàng nhà Mộ Bạch.

Đã nói là không gian người thú cơ mà, sao đùng một cái đã quá độ thành không gian Liên minh các hành tinh rồi, quá độ lên nguyên vũ trụ luôn, đó là phạm quy đó ngươi biết không hả?

Tức quá đi mất!

Thời Sênh hít sâu một hơi, nhanh chóng tính toán trong đầu.

Bây giờ phải tìm được “ổ” của nhện U Linh, giết đi con nhện chúa khống chế tất cả nhện U Linh mới có thể tiêu diệt được thứ đồ chơi này.

Trong số những sinh vật Thời Sênh ghét nhất có nhện U Linh. Nó không khó giết, nhưng cực kỳ khó tìm.

Nhiều khi ngươi tìm được nó thì nó đã diệt gọn tất cả xong rồi.

Nhưng trên trời có đám trăng lưỡi liềm đỏ kia, muốn tìm được sào huyệt của chúng không hề dễ dàng.

Bỏ đi.

Hay là đánh sập không gian luôn đi.

[...]

#Ký chủ hơi một tí là lại muốn đánh sập không gian#

Thời Sênh đã chuẩn bị đánh sập không gian, nhưng cô phải đợi thiết kiếm đi ra, cho nên bây giờ, phải chạy giữ lấy mạng!

***

Lúc này cả thế giới đều là cảnh tượng như vậy, mặt đất không ngừng nứt vỡ, núi non đổ nát, đám người thú như phát điên, khôi phục hình thú chạy trốn.

Mục tiêu của đám tu sĩ tốt hơn nhiều so với đám người thú kia, họ nhất loạt đi về phía cực Bắc.

Đám tu sĩ có thể ngự kiếm, lúc này có một số vệt trăng lưỡi liềm đỏ trên trời lại hội tụ về một hướng, những nơi khác đều ít hơn hẳn, họ dễ dàng tránh được những vệt trăng lưỡi liềm đỏ đó.

“Cầu xin ngươi đưa ra lên cùng với.” Một cô gái đang sống chết cố bám lấy một vị tu sĩ.

Tu sĩ hất cô gái ra, “Cút ra!”

Tu sĩ đạp kiếm bay thẳng lên trời. Cô gái lại bám vào tu sĩ bên cạnh, “Cầu xin ngươi cho ra đi lên cùng, cho ta đi cùng với.”

Phản ứng của tu sĩ này cũng gần giống như tên thứ nhất. Bây giờ tính mạng quan trọng, ai còn chịu mang theo một gánh nặng nữa làm gì.

Cô gái bị từ chối vô tình, toàn thân cô nhếch nhác ngồi bệt dưới đất, cơn chấn động dưới đất càng khiến cô ta sợ hãi hơn.

Cô ta chính là Lâm Thất Thất.

Từ sau khi rời khỏi Bạch An, cô ta gặp phải một nhóm tu sĩ. Nhóm tu sĩ đó thấy cô ta là con người, nên ban đầu còn đối xử rất tốt với cô ta. Cô ta cũng học được một số thứ từ đám tu sĩ đó.

Nhưng không bao lâu sau đã có tên tu sĩ động chân động tay với cô ta. Cô ta không nghe theo. Họ lại cướp đi nhẫn và vũ khí của cô ta, hùa với nhau cưỡng gian cô ta.

Cô ta còn chưa kịp thoát khỏi tay lũ người đó thì đã gặp phải chuyện này.

Lâm Thất Thất cũng không thể hiểu nổi tại sao cô ta lại gặp phải chuyện như vậy.

Không, cô ta không muốn chết.

Lâm Thất Thất thu lại khuôn mặt tràn đầy thù hận, chân tay mềm nhũn cố gắng đứng dậy, chạy theo đám người thú trước mặt đi tìm nơi trú ẩn an toàn.

Bốn phía xung quanh không ngừng có người thú bị vệt hình trăng lưỡi liềm đỏ chẻ thành hai mảnh, máu tươi bắn tung tóe lên người Lâm Thất Thất, dịch thể ấm nóng đó dính nhơm nhớp, mùi tanh xộc lên tận mũi, khiến người ta thấy buồn nôn.

Mọi thứ trong tầm mắt dường như đều biến thành một mảng màu đỏ. Lâm Thất Thất vuốt mặt một cái nhưng vẫn không dám dừng lại. Nếu cô ta dừng lại sẽ phải chết.

Bên tai toàn là tiếng gào thét kinh hoàng và kêu rên thảm thiết.

Lâm Thất Thất bịt tai, cố gắng hết sức chạy về phía trước.

Chương 1369: Đại vương tuần núi (29)

Không ai biết đại nạn bất ngờ lần này sẽ kéo dài bao lâu, cũng may cơn địa chấn đã dừng lại, nhưng rất nhanh sau đó họ đã phát hiện từ cái mạng nhện phủ khắp mặt đất đó bắt đầu có những cái xúc tu vươn ra tấn công họ.

Để tránh những chiếc xúc tu, đa số người thú đều co cụm lại trên những ngọn núi còn chưa sập đổ.

Những chiếc xúc tu đó chỉ có thể ở trên mặt đất, không vươn được lên trên núi.

Đám người thú đi tìm chỗ cao, miễn cưỡng có cơ hội thở dốc một lúc. Đám người thú lại phải lo lắng vấn đề lương thực, những lúc đặc biệt tất nhiên sẽ có chế độ đặc biệt.

Trong tình huống không có đồ ăn, chỉ có thể ra tay với những người thú bị thương hoặc sắp chết.

Mới đầu còn có người thú phản đối, nhưng khi cơn đói ập đến, họ cũng không phản đối mạnh mẽ như lúc đầu nữa.

Lâm Thất Thất núp trong một góc, nhìn đám người thú đó ăn thịt sống, dạ dày co thắt cuộn lên.

Còn có người thú tranh giành cướp thức ăn, cuối cùng biến thành đánh nhau, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Lúc này tất nhiên sẽ có một thế lực mạnh nhất đứng ra làm lão đại, nhanh chóng trấn áp cục diện hỗn loạn, tất cả người thú đều phải nghe lời, phân chia thế nào đều phải nghe theo lão đại.

Bên ngoài vẫn nguy hiểm như cũ, sự thay đổi duy nhất là những vệt hình trăng lưỡi liềm màu máu đó đã ít hơn, chỉ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy vệt đỏ bay qua.

Nhưng họ vẫn không dám xuống núi, dưới núi toàn là những cái xúc tu cổ quái đó, xuống dưới sẽ bị bắt lại.

Người thú biết bay chỉ cần bay lên không trung là có thể bị trăng lưỡi liềm màu máu đó tấn công, căn bản không thể rời khỏi ngọn núi này được.

Thức ăn ngày càng ít đi, lão đại bắt đầu phân chia thức ăn cho đám người thú, nhưng không ai biết tình trạng này còn kéo dài đến bao giờ. Một khi không còn thức ăn nữa thì phải làm thế nào?

Lâm Thất Thất vẫn trốn trong một góc không ai thấy được. Hiện tại chỉ cần là con cái, mặc kệ ngươi có đẹp hay không đều không thể bỏ qua, Lâm Thất Thất tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Người thú đực bắt buộc phải để tất cả người thú cái mang thai, không mang thai thì không được dừng lại.

Lâm Thất Thất chỉ là một con người. Cô ta chưa từng trải qua nỗi giày vò đáng sợ như vậy, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng và thống khổ.

***

Thời Sênh ngồi trong một cái hang, nhìn những hình trăng lưỡi liềm màu đỏ không ngừng lướt qua trước mắt, phiền muộn thở dài.

Thiết kiếm đã vào đó lâu như vậy rồi nhưng còn chưa ra ngoài.

Cô đợi đến dài cả cổ luôn rồi.

Thời Sênh đợi thêm mấy ngày nữa, phát hiện những vệt trăng lưỡi liềm màu đỏ đã ít đi, không còn tụ lại ở chỗ cô nữa. Thời Sênh ước chừng nếu cô dùng lá bùa ngăn cách hơi thở của mình, thì vật thể hình trăng lưỡi liềm màu đỏ đó sẽ không tìm được mục tiêu nữa.

Cô dán thêm mấy lá bùa nữa.

Trưa ngày hôm đó, bỗng nhiên Thời Sênh nghe thấy có tiếng người thú chạy đến. Đám người thú này lợi hại thật, còn dám chạy dưới đất sao?

Thời Sênh ló đầu ra nhìn về hướng phát ra âm thanh. Một bầy người thú đang chạy về phía cô, phía sau chúng đang có nhiều xúc tu rất dài đang giơ nanh múa vuốt đuổi theo chúng.

Thăng cấp rồi sao?

Cũng đúng, ở thế giới này có nhiều người thú như vậy, không thăng cấp thì không được.

Thời Sênh không định để ý đến, nhưng khi nhìn rõ người thú đang chạy trước mặt, khóe miệng cô khẽ giật.

Thời Sênh đi xuống dưới hang, đứng trước bức màn trướng do lá bùa ngưng kết thành.

Đám người thú bên cạnh cũng chạy đến gần, nhìn thấy Thời Sênh liền kích động đến rơi lệ.

“Thủ lĩnh, đó là thủ lĩnh...”

“Đúng là thủ lĩnh thật rồi. A, thủ lĩnh cứu mạng!”

“Thủ lĩnh...”

Thời Sênh cho họ đi vào.

Người thú đằng sau cô không quen, nên Thời Sênh không cho vào, đám người thú đó phát hiện không vào trong được, lập tức chửi mắng, nhưng sau đó thứ đáng sợ kia đã sắp đuổi áp sát khiến họ không còn thời gian mắng nữa, vội vã co giò chạy về phía xa, rồi nhanh chóng biến mất trước mặt Thời Sênh.

Đám người thú vào được bên trong lần lượt đổ rạp xuống dưới đất, ai nấy đều chân tay mềm nhũn.

Họ còn tưởng chết chắc rồi.

Như Nguyệt nhào lên người Thời Sênh, “Thủ lĩnh, ta còn tưởng không bao giờ được gặp người nữa.”

“Như Nguyệt muội xuống đi.” Triều Nhất ôm Như Nguyệt ra, “Thủ lĩnh, người có sao không?”

Thời Sênh lắc đầu, ánh mắt nhìn quét qua đám người thú có mặt, “Chỉ còn chừng này người thôi sao?”

Sắc mặt Triều Nhất khẽ biến, “Đa số đều bị tán loạn rồi, chỉ có từng này người đi cùng chúng tôi.”

“Ừm, trên núi có quả rừng, đói thì ăn tạm đi.” Thời Sênh chỉ hỏi đại

một câu. Cô ôm lại Như Nguyệt, vuốt ve bộ lông đã hơi dính bẩn của cô nhóc.

Để động vật ăn thịt ăn quả rừng đúng là hơi khó, nhưng bây giờ rất khó tìm được thức ăn, có quả rừng để ăn đã tốt lắm rồi. Một bầy thú đua nhau chạy lên trên, chỉ sợ chạy chậm sẽ không có quả ăn vậy.

“Ta cũng đói.” Như Nguyệt lấy móng vuốt chạm vào tay Thời Sênh, đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

Thời Sênh lật tìm trong không gian, không biết lấy được từ góc nào ra mấy túi thịt khô nhỏ. Cô tiện tay đưa cho Triều Nhất một túi. Triều Nhất chưa từng nhìn thấy kiểu đóng gói mới lạ này nên thấp thỏm nhận lấy.

Thời Sênh xé mở gói đựng ra, lấy mấy miếng thịt khô bên trong đưa cho Như Nguyệt.

Thịt khô là thịt đã được chế biến, tuy mùi vị đã thay đổi rất nhiều nhưng vẫn rất thơm, Như Nguyệt ăn vô cùng vui vẻ, “Thủ lĩnh là tốt nhất.”

Mấy ngày hôm nay chạy trốn, Như Nguyệt đa phần đều được Triều Nhất cõng, nếu không cô ta đã chết từ lâu. Cô nhóc ăn được hai miếng, liền đưa lại miếng thịt khô cho Triều Nhất, “Ca ca ăn đi.”

Triều Nhất muốn giơ tay xoa đầu tiểu muội muội nhà hắn, nhưng nhìn cô đang nằm trong lòng Thời Sênh, nên không dám động tay, chỉ đành lắc lắc miếng thịt khô nhỏ trong tay mình, “Ta có rồi, muội ăn đi.”

“Thủ lĩnh ăn không?” Như Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn Thời Sênh.

“Ta không ăn.”

Lúc này Như Nguyệt mới bắt đầu ăn miếng thịt khô nhỏ.

Triều Nhất đi theo Thời Sênh chầm chậm đi lên núi. Hắn không nén được hỏi: “Thủ lĩnh, người có biết những thứ đó rốt cuộc là cái gì không?”

“Ta có nói ngươi cũng không hiểu được. Dù sao thì nó là thứ nguy hiểm đến tính mạng.” Thời Sênh không muốn giải thích nhiều với hắn về những thứ như hệ hành tinh hay sinh vật kỳ lạ.

Khi Triều Nhất thấy Thời Sênh trấn tĩnh thả cho họ vào trong như vậy, hắn đã biết chắc chắn Thời Sênh biết rõ mọi chuyện, nhưng Thời Sênh không nói, hắn cũng không thể ép hỏi được.

Chỉ có thể thay đổi chủ đề, “Vậy có cách nào để đối phó với chúng không?”

“Có chứ.”

Mắt Triều Nhất sáng lên, “Có thật là có không?”

“Ừ.”

“Có cách gì?”

Thời Sênh nhìn hắn, không hề khách khí nói, “Ngươi không làm được đâu.”

Với năng lực của người thú, đối với nhện U Linh chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết, còn chưa lại gần được nhện U Linh đã bị chúng tiêu diệt rồi.

Triều Nhất nghe ra được ý tứ của Thời Sênh, cô không có ý ra tay tiêu diệt thứ đó. Vị thủ lĩnh này xưa nay vô cùng bạo lực, không phục thì dùng nắm đấm để nói chuyện. Nhưng cô cũng chưa từng biểu hiện ra đặc biệt quan tâm đến thứ gì, giống như đám người thú như họ trong mắt cô chỉ là một vật thể, không hề quan trọng gì cả.

Triều Nhất hơi trầm tư giây lát, “Đây là quê hương của bọn ta, cho dù không làm được ta cũng phải thử xem sao. Ta muốn bảo vệ Như Nguyệt, khẩn cầu thủ lĩnh nói cho ta biết cách.”

Hắn không dám nói nhờ Thời Sênh giúp đỡ.

Nếu cô muốn ra tay thì đã ra tay từ lâu rồi, chứ không phải ở đây nhìn như thể chuyện không liên quan đến mình như vậy.

Thời Sênh nghiêng đầu, bên trên đúng lúc có một vệt hình trăng lưỡi liềm xoẹt qua, như ánh sao lướt qua, kéo dậy tầng tầng rung động, nhưng rồi lại rất nhanh chóng khôi phục lại sự vắng vẻ.

Cô hỏi: “Đi vào chỗ chết ngươi cũng muốn đi sao?”

Hắn đáp: “Dù sao cũng phải có người đi.”

Chương 1370: Đại vương tuần núi (30)

"Ta cũng không biết nó nằm ở đâu, có lẽ là ở một góc nào đó trên thế giới này. Muốn tìm được nó không đơn giản, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết làm thế nào để phân biệt con nhện U Linh ngươi phải giết chết."

Triều Nhất nghiêm túc nghe Thời Sênh nói, ghi nhớ từng chi tiết cô nói ra.

"... Khi giết nó nhất định phải một đòn đánh trúng ngay, đừng cho nó cơ hội phản kháng, nếu không ngươi sẽ phải chết." Thời Sênh khoanh tay trước ngực dựa vào núi đá, "Bây giờ ngươi có còn muốn đi nữa không?"

Đối với một người dị năng đã được huấn luyện, giết nhện U Linh đã là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, đừng nói đến người thú nguyên thủy chưa từng nhìn thấy loài sinh vật này.

Triều Nhất trầm mặc rất lâu, "Nếu ta không đi thì thế giới này coi như xong, nếu ta đi có lẽ còn có một cơ may sống sót."

Khóe miệng Thời Sênh phác họa một nụ cười giễu cợt.

Cô nhìn Triều Nhất một lát, bắt đầu lấy đồ trong không gian ra.

[...] Ký chủ rốt cuộc đã cướp được bao nhiêu đồ từ chiến đội đặc biệt của Liên minh các hành tinh?

Thời Sênh nghĩ ngợi một hồi, “Cũng không nhiều lắm, chỉ dọn sẵn một kho dự trữ trống cho họ thôi mà.”

[...] Hẳn một kho dự trữ mà gọi là không nhiều lắm sao?

Một kho dự trữ của chiến đội đặc biệt của Liên minh các hành tinh đủ để trang bị cho một nhánh quân đội, vậy mà cô nói không được bao nhiêu, còn dùng cái ngữ khí đó trả lời nữa sao.

Tên cô có trong danh sách đen của người ta, cái tên đó đã đen đến mức đỏ rực cả lên rồi đó có biết không?

Thời Sênh dạy Triều Nhất cách mặc một số trang bị, “Sau khi đi thì ấn cái nút này, chúng sẽ nhận định ngươi là đồng loại, không tấn công ngươi, tốt nhất ngươi cứ thuận theo một đường mà đi, bởi vì tất cả các đường đều nối liền tới điểm cuối, đi từ đầu đến tận cuối hiểu chưa?”

Thời Sênh cũng nói cho Triều Nhất cách sử dụng từng món đồ còn lại, đa số đều là đều tránh sự thăm dò của nhện U Linh, không có nhiều vũ khí lắm.

Cho dù Thời Sênh có đưa vũ khí cho hắn thì trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không học được, cho nên Thời Sênh đưa cho hắn vật phẩm dễ nổ - quả cầu năng lượng.

Thứ đồ tốt nhất để tránh những đòn tấn công.

Triều Nhất chuẩn bị đi ra ngoài để giải quyết mấy thứ đồ chơi đáng chết đó. Đám người thú khác vây quanh hắn. Có người thú xung phong đảm nhận, muốn đi cùng hắn, thái độ vô cùng kiên quyết.

Triều Nhất đành phải nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh chỉ vào đám trang bị ném dưới đất. Triều Nhất căn cứ vào trang bị trên người mình, chia cho những người thú khác, vừa đủ cho bốn người thú tất cả.

Triều Nhất chọn ra bốn người thú không có gì phải lo sau này. Đợi mọi người đều đã làm quen với trang bị, lại ở bên ngoài thực hành qua, sau khi đều sử dụng thành thục rồi, Triều Nhất mới dẫn người đi.

“Mọi người yên tâm, nhất định bọn ta sẽ tiêu diệt được chúng.” Tiểu đội năm người vẫy tay với mọi người, “Đợi bọn ta trở về.”

Đám người thú lần lượt ôm lấy năm người họ, “Bọn ta đợi các ngươi trở về.”

“Ca ca...” Như Nguyệt ôm lấy Triều Nhất không chịu buông tay.

Triều Nhất xoa đầu cô, “Muội đừng gây rắc rối cho thủ lĩnh, phải nghe lời thủ lĩnh đấy biết chưa? Ca ca sẽ về sớm thôi.”

“Dạ.” Khóe mắt Như Nguyệt đã đẫm lệ, nhưng vẫn nặng nề gật đầu.

Đội quân năm người đi ra khỏi màn trướng, đi vào thế giới tràn ngập ánh sáng đỏ rực, họ đi được một đoạn nhưng vẫn không có xúc tu tấn công họ, mọi người nhìn theo họ đi xa.

[Ký chủ, cô tin họ sẽ thành công sao?]

“Quan trọng lắm à?” Dù sao thì chỉ cần đợi thiết kiếm tái xuất, cô cũng sẽ hủy diệt thế giới này thôi mà.

[...] Ký chủ không thể có chút tấm lòng yêu thương được sao. Ký chủ

không cảm thấy hành động của họ rất cảm động sao?

“Tấm lòng yêu thương à? Cái này ta không có thật.”

[...] Máu lạnh, vô tình, tàn nhẫn, cặn bã, táng tận lương tâm, không có nhân tính.

Hệ thống phun ra một tràng.

Thời Sênh: “...” Nói cứ như thể ngươi mới quen biết ta ấy.

[...] Nó không còn gì để nói.

“Nhưng nghe ta nói này, ngươi bảo ta phải có tấm lòng yêu thương với một đám NPC sao? Nhị Cẩu Tử, ngươi có chắc chắn là ngươi không bị bệnh không? Có bệnh thì mau về tìm chủ nhân thiểu năng nhà ngươi chữa trị đi, có khi còn cứu được đó.”

[...] Ký chủ mới có bệnh, cả nhà Ký chủ mới có bệnh, [Dù sao thì Ký chủ cũng cùng họ chung sống bao lâu như vậy rồi, rõ ràng là cô có thể cứu họ, tại sao lại cứ phải làm như vậy chứ?]

Thời Sênh trợn mắt, “Làm ơn đi, chơi trò chơi là để bản thân vui vẻ chứ không phải là để NPC vui vẻ nhé.”

[...] Chủ nhân, con người cặn bã này không thể dạy dỗ được nữa rồi, bản Hệ thống không chơi nữa.

Hệ thống tức giận đến sụp đổ log out.

***

Thời Sênh từ chối cho ý kiến về việc đám Triều Nhất có thể giết

được nhện U Linh hay không, không nói cô có tin hay không tin.

Cho dù là người hay là người thú đều có năng lực tiềm tàng vô cùng to lớn, ai biết đến cuối cùng có bùng nổ hay không?

Cho nên tốt nhất đừng có bừa bãi đưa ra kết luận thì hơn.

Thiết kiếm rất lâu vẫn chưa thấy ra, Thời Sênh rảnh rỗi ngồi chồm hỗm với Như Nguyệt nhổ cỏ.

“Sao Bạch Tuyên lại không đi cùng các ngươi?”

Như Nguyệt nghiêm túc nhổ cỏ, “Hắn đi lạc rồi, không biết Bạch Tuyên ca ca có sao không nữa. Nhất định là không sao, sẽ may mắn giống như ta và ca ca.”

Thời Sênh cười, Bạch Tuyên nhiều khả năng là không còn sống sót nữa rồi.

Có thể sống được thì đó là một kỳ tích.

“Thủ lĩnh, cái này có ăn được không?” Như Nguyệt giơ đám cỏ vừa nhổ đến trước mặt Thời Sênh.

“Ăn được.” Thời Sênh ném đám cỏ trong tay vào giỏ đựng đồ bện bằng dây mây, “Đi thôi, chúng ta về nào.”

“Ồ.” Như Nguyệt vội đứng lên, vỗ bùn đất dính trên người, “Thủ lĩnh, ca ca của ta sẽ không sao chứ?”

“Ta không biết.”

“Nhất định là ca ca sẽ không sao hết.” Tiểu cô nương vẻ mặt kiên

cường, ánh mắt sáng ngời, “Ca ca lợi hại y như thủ lĩnh vậy đó.”

“Có lẽ vậy.” Câu hỏi lựa chọn một trong hai, không sống thì tức là chết.

***

Thời Sênh không ngờ cô còn có thể gặp lại Hùng Tam Muội, hơn nữa cô ta còn mang theo một người.

Hùng Tam Muội ôm tay Thời Sênh, “Này hổ cái, ngươi không biết ta vì dẫn hắn đến đây tìm ngươi đã phải tiêu tốn bao nhiêu sức lực đâu.”

Thời Sênh: “...”

Rốt cuộc làm thế nào ngươi đến được đây?

Khi người thú phát hiện ra Hùng Tam Muội, cô ta đang ở bãi đất trống dưới chân núi đã được Thời Sênh làm cho bất kỳ ai cũng có thể đi được, lại không có mạng nhện.

Hùng Tam Muội gầm gào xong mới nhớ ra còn có một người nữa, “Đây... đây là Vương của Bắc Hoang, tại sao lại cứ bắt ta phải tìm ngươi?”

“Ngươi nói ai?”

“Vương... Vương của Bắc Hoang đó.” Hùng Tam Muội bị vẻ mặt thay đổi đột ngột của Thời Sênh làm cho sợ hãi.

Lúc này ánh mắt của Thời Sênh mới nhìn sang người đàn ông không có động tĩnh gì ở bên cạnh Hùng Tam Muội. Trên người hắn mặc

quần áo của tu sĩ, mái tóc được cột lại, toàn thân nhếch nhác, hoàn toàn không nhìn ra được dáng vẻ ban đầu khi xưa.

“Chết rồi à?”

“Chưa chết.” Hùng Tam Muội vội vã lật người lại, vỗ vỗ lên lồng ngực phập phồng của hắn, “Nhìn đi, còn sống đây này.”

Thời Sênh: “...” Hắn tỉnh lại nhìn thấy ngươi dám vỗ hắn như vậy, chắc chắn sẽ giết chết ngươi.

“Ngươi nhặt hắn ở đâu về đấy?”

Hùng Tam Muội gãi đầu, “Ở gần núi Cửu Phổ, vốn dĩ ta muốn đến đó xem có gì ăn được không, không ngờ hắn ta đột nhiên tỉnh lại, như kẻ điên nắm chặt lấy ta, miệng lảm nhảm tên của ngươi. Nngươi không có nghĩa khí, nhưng ta không thể không có nghĩa khí được, vậy nên ta mới nhặt hắn về đây cho ngươi.”

“Trước tiên ngươi nói đi, làm sao ngươi biết ta ở đây?”

“Thì con sư tử ở núi Sư Tử, hình như tên là... tên là cái gì ấy ta quên rồi, tóm lại là một con sư tử nói cho ta biết.” Hùng Tam Muội gãi đầu gãi tai.

Thời Sênh hiểu ra, Hùng Tam Muội đã gặp Triều Nhất.

“Hắn đưa cho ta cái này, nếu không ta cũng không đi được đến đây.” Hùng Tam Muội chỉ vào trang bị cô ta đeo dưới chân, “Cái thứ đồ chơi này thật là thần kỳ, mấy thứ kỳ quái bên ngoài đều không dám tấn công ta.”

Chương 1371: Đại vương tuần núi (31)

"Có gì ăn không? Ta đói quá!” Hùng Tam Muội xoa bụng. Cái bụng cũng rất phối hợp, phát ra tiếng kêu ục ục như để minh họa.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, đứa trẻ trâu này là quá rộng lượng hay là không có đầu óc đây!

“Đưa họ lên đi.” Thời Sênh dặn dò xong nhìn đám người thú đang xem kịch.

Hùng Tam Muội được dìu lên. Có người thú tiến lên đỡ Tinh Lan, Thời Sênh ngăn lại, “Để ta.”

Đám người thú nhìn nhau, lùi về phía sau.

Thời Sênh xách Tinh Lan lên núi, ném vào trong hang rồi mặc kệ hắn ở đó. Đến khi nghe xong Hùng Tam Muội kể lịch sử trải qua nguy hiểm, lúc này Thời Sênh mới về hang.

Tinh Lan vẫn duy trì tư thế bị ném khi nãy, quần áo trên người không biết nhặt từ đâu về, nên không vừa vặn lắm.

Thời Sênh đứng trên hang một lúc, rồi bước vào trong, thẳng tay bóp cổ Tinh Lan.

Cô còn chưa dùng lực, đột nhiên có âm thanh vang lên, “Ngươi muốn ta chết như vậy sao?”

Tinh Lan chầm chậm mở mắt, đối mặt nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nhíu mày, “Ngươi tỉnh từ lâu rồi đúng không?”

Tinh Lan kéo khóe miệng, “Nếu không thì ta phải chết ở đây rồi.”

Thời Sênh thu tay lại, trấn tĩnh đứng bên cạnh, “Ngươi tìm ta làm gì?”

Tinh Lan chống thân người ngồi dậy, tay xoa xoa cái cổ vừa bị cô bóp, trên đó dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp, “Lần trước... những gì ngươi nói với ta, ta đã về suy nghĩ kỹ rồi.”

“Ta nói cái gì?”

Tinh Lan nhìn cô, “Ngươi nói ta mọi chuyện đều phải thuận theo ngươi, nghe theo lời ngươi.”

“Thế nào? Ngươi làm được rồi sao?”

Tinh Lan đứng dậy, tiến gần về phía Thời Sênh, hai tay chống lên bức tường đá đằng sau cô, “Ta không làm được, nhưng, ta cho phép ngươi trở thành bạn đời của ta.”

Hắn hôn xuống mà không hề có dấu hiệu báo trước nào. Thời Sênh theo bản năng tránh né, Tinh Lan lại cầm lấy tay cô, đặt lên đỉnh đầu, khí lực cực lớn ép cô lên bức tường đá đằng sau.

“Tinh Lan, ngươi muốn chết sao?” Thời Sênh cắn răng trừng mắt nhìn hắn.

Đáy mắt Tinh Lan xẹt qua một tia u ám. Hắn dựa sát đầu lên đầu vai cô, hơi nóng phả ra bên tai cô, “Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ ta lại

muốn có được một thứ như bây giờ.”

Hắn hơi nghiêng đầu, cắn một cái vào đầu vai Thời Sênh. Cô hơi đau, nhưng cũng có chút tê dại.

Hắn chậm rãi dùng lực, hàm răng đâm rách da, Thời Sênh ngửi thấy mùi máu tươi.

Thời Sênh giơ chân lên định đá Tinh Lan, nhưng Tinh Lan lại thuận thế xoay người ôm ngang thân cô. Cô bị hắn ôm vào lòng, hai chân bị hắn kẹp chặt lấy.

Hắn khẽ thổi bên tai cô, giọng nói đê mê dịu dàng, tựa như tiếng nỉ non của đôi tình nhân giành cho nhau, “Thứ ta muốn có được, đều chỉ có thể thuộc về ta mà thôi.”

Nhưng lúc này Thời Sênh lại cảm thấy lạnh lẽo.

Thời Sênh giãy giụa, nhưng cô phát hiện cơ thể mình bắt đầu vô lực. Cô kinh ngạc nằm sấp trong lòng hắn.

“Ngươi... ngươi đã làm gì ta?” Cái đồ thiểu năng nhà ngươi!! Kiếm của bà đâu rồi!

Tinh Lan hơi thả lỏng tay, một tay khẽ xuyên qua hông cô, bế bổng cô lên rồi đặt lên chiếc giường đá ở bên cạnh. Hắn cúi xuống nhìn cô, “Để nàng ngoan ngoãn hơn.”

Tinh Lan lấy tay che mắt cô lại, “Đừng nhìn ta như vậy, ta không thích đâu.”

Thời Sênh: “...”

A a a a!!!!

Ta muốn giết chết hắn!

Quả nhiên Phượng Từ như thế này vô cùng đáng sợ. Cô muốn Phượng Từ đáng yêu cơ. Cô không muốn thể loại rắn độc này!

Không biết Tinh Lan đã dùng thứ gì, ý thức của Thời Sênh rất nhanh rơi vào trạng thái hôn mê, không chống cự nổi nữa.

***

Khi Thời Sênh tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trong hang động, quần áo trên người vẫn còn nguyên, không có dấu vết bị động vào.

Đương nhiên, nếu không tính đến bờ môi đã hơi tê dại.

Cô thử ngồi dậy, nhưng cơ thể mềm oặt vô lực, chỉ một chốc đã lại ngã xuống.

“Tỉnh rồi à?” Tinh Lan đi từ ngoài hang vào, hắn đã thay bộ áo lông vũ đó, mái tóc cũng sạch sẽ trở lại, dường như con người nhếch nhác khi nãy hoàn toàn không phải là hắn.

Thời Sênh thôi không giãy giụa nữa, nhìn hắn tiến lại gần, “Ngươi muốn gì?”

Tinh Lan ngồi xuống cạnh cô, giơ tay xoa mặt cô, “Ngoan ngoãn một chút, đến khi nào nàng chịu thu móng vuốt lại, ta sẽ thả nàng ra.”

Lửa giận dâng lên trong lòng Thời Sênh, “Ngươi cứ đợi đấy!”

Ngón tay trỏ của Tinh Lan vuốt ve đôi môi cô, hắn chỉ cười mà không

nói gì.

Mấy ngày sau đó, người thú trên núi không hề xuất hiện ở hang động của cô, người duy nhất cô có thể nhìn thấy là Tinh Lan.

Thời Sênh không còn sức lực, ngay cả sức lực để cầm nắm đồ vật cũng không có, cơ thể giống y như người bị liệt.

Cho dù cô dùng cách nào cũng không thể khôi phục lại thể lực. cô gọi Nhị Cẩu Tử, Nhị Cẩu Tử cũng không thèm để ý đến cô, tức đến điên đầu.

Tinh Lan cũng không làm gì cô, hằng ngày chỉ ôm lấy cô rồi hôn. Cô phản kháng, hắn liền như bị động nộ, có mấy lần suýt nữa thì làm thật, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn lại được.

Cô từ chối một nàng dâu như vậy, thật là đáng sợ!

Khi Tinh Lan hôn cô, cô không phản kháng cũng không đáp lại, chỉ trừng mắt nhìn hắn.

Đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, ngay cả một chuyển động nhỏ cũng không có.

Dường như Tinh Lan không thích ánh mắt đó của cô. Hắn giơ tay che mắt cô lại, dán lên đôi môi cô khẽ nói: “Đừng nhìn ta như vậy.”

Nhưng chỉ một giây sau hắn đã đè cô xuống, thử cố cạy môi cô ra.

“Ngoan nào, đừng có cắn chặt như vậy.” Hồi lâu sau vẫn không có kết quả, Tinh Lan nhẹ giọng dụ dỗ, “Để ta vào trong đi.”

Thời Sênh không nói gì, cô chỉ cần mở miệng nói chuyện đã tạo cơ

hội cho hắn kiếm được chỗ trống tiến vào rồi.

Thời Sênh bắt đầu như đi vào cõi mộng. Trước đây khi cô cưỡng ép hắn, có phải hắn cũng có cảm giác như vậy không?

Cô ghét loại cảm giác không thể nắm vững trong tay được như thế này.

Thời Sênh thấy buồn bực trong lòng. Bỗng nhiên cô mở miệng ra, đầu lưỡi của Tinh Lan trượt vào, Thời Sênh cắn mạnh một cái.

Máu tươi tràn ngập, sắc mặt Thời Sênh bỗng trắng bệch, cả người cứng đờ.

Tinh Lan phát hiện ra có gì không đúng, nhanh chóng lui ra ngoài, đứng dậy nhìn cô, “Nàng sao vậy?”

Thời Sênh đẩy hắn ra, ghé vào bên giường nôn khan, nôn từng ngụm máu trong miệng ra. Sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, rõ ràng là không nôn ra được gì, nhưng cô lại không ngừng nôn khan.

Tinh Lan vỗ nhẹ sau lưng cô, đầu mày nhíu chặt lại nhìn vật dơ bẩn trong vết máu dưới đất.

“Cút!” Thời Sênh đẩy hắn ra, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng để bà đây nhìn thấy ngươi nữa.”

Đáy mắt Tinh Lan hiện lên một tia u ám, nhưng rất nhanh chóng đã bị tâm tình khác che đi. Hắn quay người rời đi, không quay đầu lại nhìn thêm lần nào nữa.

Có một giọng nói đang gào thét trong lòng, hắn không được phép làm như vậy nữa.

Hắn sẽ hối hận.

Không thể đối xử với cô ấy như vậy được.

Nhưng...

Hắn không thể khống chế được bản thân, giọng nói đó ngoài việc kêu gào cũng không làm được gì khác nữa.

Tinh Lan gần như chạy trốn khỏi hang. Hắn sợ nếu hắn còn ở đó nữa hắn sẽ không khống chế được bản thân làm ra chuyện gì quá đáng.

Thời Sênh nôn đến mệt lử mới vô lực nằm xuống giường.

Cô phải giết chết hắn!

Giết chết hắn!

Tinh Lan đi cả đêm không về, ngày hôm sau Thời Sênh phát hiện cô đã có thể cử động, cơ thể không còn mềm oặt như vậy nữa, cô lập tức xuống giường, đi ra cửa hang.

Tinh Lan đứng bên ngoài hang, dường như hắn đang đợi cô.

“Rốt cuộc trong lòng nàng có ai?”

Thời Sênh suýt nữa thì phun máu tươi giết chết hắn, trong lòng cô có ai à? Làm cứ như thể cô là kẻ bội bạc phụ tình không bằng? Cô còn chưa tìm hắn tính sổ đâu đấy, hắn còn không biết xấu hổ nữa!

Tức quá đi mất!

Kiếm của bà đâu rồi?!

Chương 1372: Đại vương tuần núi (32)

Mấy chữ “dù sao cũng không phải là ngươi” quanh quẩn một vòng bên miệng Thời Sênh rồi lại được nuốt vào.

Tuy tính cách này của hắn rất đáng ghét, nhưng cô không thể phủ nhận được con người của hắn.

“Vậy tại sao nàng lại không thể chấp nhận ta?” Tinh Lan lại hỏi.

Thời Sênh nghiêng đầu, “Ngươi không thích ta khống chế ngươi. Ta cũng không thích ngươi khống chế ta, nhưng dù sao cũng phải có một bên chịu thỏa hiệp...”

Ngươi có thể mạnh, mạnh đến mức tất cả mọi người đều sợ, nhưng đó là ở bên ngoài.

Hai người ở bên nhau thế nào cũng phải có một người yếu thế hơn, chấp nhận nhân nhượng và chiều theo người kia vô điều kiện, chứ không phải là cùng cướp đoạt và chiếm hữu.

Rõ ràng là lúc này họ đều đang ở vào tình thế muốn đối phương yếu hơn, cho nên họ căn bản là không thể ở bên nhau.

“Chúng ta đều ở trong bóng tối, còn ta muốn có một tia sáng.” Một tia sáng tồn tại chỉ vì một mình cô mà thôi.

Thời Sênh hít sâu một hơi, rút một thanh kiếm ra. Tinh Lan nhìn chằm chằm, không phải là thanh kiếm đó...

Chẳng trách bao nhiêu lâu như vậy cô cũng không phản ứng lại, đó là bởi vì thanh kiếm đó không có ở bên cạnh cô sao?

Không có thanh kiếm đó, hình như cô cũng không mạnh như vậy.

Thế nhưng khi thanh kiếm kia xé gió lao tới, Tinh Lan biết mình đã lầm. Thanh kiếm đó đương nhiên rất lợi hại, nhưng phải xem là được ai sử dụng, cho dù cô không có thanh kiếm đó hắn cũng không thể xem thường cô được.

Tinh Lan vốn dĩ muốn tránh ra, nhưng khi thanh kiếm đó chém xuống, hắn bỗng nhiên thay đổi chủ ý, để mặc cho thanh kiếm đó đâm vào trong cơ thể hắn.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Không khí dường như đóng băng lại.

Rất lâu sau đó, cơ thể hắn lùi về sau một bước, bờ môi mỏng khẽ mở, “Không nợ nần gì nhau nữa.”

Hắn không thể hủy hoại cô, nhưng cũng không thể có được cô bằng cách đó.

Cho nên, hắn lựa chọn rời đi.

Đây là kết quả hắn suy nghĩ suốt một đêm.

Tinh Lan quay người đi xuống núi, máu tươi uốn lượn chảy ra đất thành một mảng đỏ tươi. Áo lông vũ khẽ lay động, thân ảnh của hắn dần trở nên mơ hồ.

“Loảng xoảng.” Thiết kiếm rơi xuống đất, Thời Sênh mặt không chút cảm xúc nhìn về nơi xa, con ngươi bình tĩnh không một gợn sóng ánh lên ánh sáng đỏ rực sáng quắc.

“Hổ cái ngươi có ổn không đấy?” Hùng Tam Muội không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, cẩn thận hỏi nhỏ: “Vương Bắc Hoang...”

“Đừng nhắc đến hắn với ta nữa.” Giọng nói lạnh lùng của Thời Sênh cắt ngang Hùng Tam Muội.

Hùng Tam Muội lập tức không dám nói gì nữa, hồi lâu sau cô ta mới khẽ nói, “Như Nguyệt làm ầm lên, bị cái tên... đó nhốt ở phía sau, bọn ta cũng không thả ra được.”

Tinh Lan dùng vũ lực trấn áp đám người thú gây náo loạn, định độc chiếm Thời Sênh lâu. Những người thú gây náo loạn đều bị hắn nhốt lại.

Khi Thời Sênh đi theo Hùng Tam Muội đến nơi, Như Nguyệt đã khóc đến khản cả giọng. Đám người thú bên cạnh an ủi thế nào cũng không được.

Họ bị nhốt tập thể trong một cái hang. Thời Sênh phát hiện Tinh Lan dùng trận pháp để nhốt họ lại, tuy người thú không thể cảm nhận được linh khí, nhưng trận pháp không bị hạn chế, vẫn có tác dụng đối với người thú.

E rằng Tinh Lan chính là huyết mạch trực hệ của đám yêu thú vào đây thuở ban đầu.

Thời Sênh trầm mặc thả họ ra ngoài, ôm Như Nguyệt đi, những người thú khác nhìn nhau khó hiểu.

Sau này đám người thú phát hiện ra, bọn họ ai dám nhắc đến Vương Bắc Hoang thì kẻ đó sẽ gặp xui xẻo, sau này không có người thú nào dám nhắc đến ba chữ Vương Bắc Hoang trước mặt Thời Sênh nữa.

***

Sau khi bị vây một tháng, vào một buổi tối muộn cuối cùng mạng nhện phía dưới cũng bắt đầu nhạt đi, giống như bị kéo tơ bóc kén, ánh sáng đỏ biến mất, khôi phục lại ánh sáng trắng. Sau đó ánh sáng trắng không biến mất mà vô số xúc tu bắt đầu mọc dài ra, toàn bộ mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Mặt đất nứt vỡ, cho dù Thời Sênh có bùa che chở cũng không chống đỡ được.

Như Nguyệt lo lắng nắm chặt tay Thời Sênh, “Thủ lĩnh, ta sợ.”

Thời Sênh ngồi xổm xuống, xoa đầu Như Nguyệt: “Ngươi mau chạy cùng họ đi, chạy được bao xa thì chạy.”

“Vậy còn thủ lĩnh thì sao?”

Thời Sênh lấy ra một chiếc đồng hồ màu bạc, đeo lên tay Như Nguyệt, khởi động mô thức phòng ngự rồi chậm rãi nói: “Ta phải đi rồi.”

Như Nguyệt thấy không hiểu lắm, “Thủ lĩnh sẽ đến tìm ta chứ?”

“Không đâu.” Thời Sênh đứng dậy, “Sau này chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

Có lẽ...

“Tại sao?” Như Nguyệt nắm chặt lấy tay Thời Sênh, “Tại sao thủ lĩnh lại không đi cùng bọn ta?”

Thời Sênh mỉm cười, “Ta không thuộc về nơi này.”

Như Nguyệt ngẩn người nhìn Thời Sênh.

Rất nhiều năm sau Như Nguyệt vẫn còn nhớ, khi đó nụ cười của cô ấy đẹp đến như vậy, đó là nụ cười đẹp nhất cô từng thấy.

Khung cảnh dừng lại ở nụ cười đó.

***

Đỉnh núi phía sau bị phá hủy hoàn toàn. Thời Sênh chầm chậm đi về hướng thiết kiếm biến mất lúc trước.

Mỗi bước đi của cô, ánh sáng bạc như vỡ vụn, tràn ra tầng tầng lớp lớp rung động.

Những chiếc xúc tu nhảy múa xung quanh, nhưng không dám lại gần cô.

Khi cô đi đến trước mặt ngọn núi thiết kiếm biến mất lúc trước, chiếc hố lớn vẫn còn ở đó. Trên miệng hố, thiết kiếm đang lơ lửng ở bên trên, dường như đang đợi chủ nhân đến nghênh đón.

Ánh sáng màu đỏ trên thân thiết kiếm vẫn chưa mờ đi, thăng cấp còn chưa hoàn thành...

Thời Sênh thở dài, triệu hồi thiết kiếm vào lại không gian.

Cô lấy ra chiếc iPad màu đen, tìm một nơi ngồi xuống, cúi đầu xuống bắt đầu nhấn vào màn hình, không thể giết nam nữ chính đánh sập không gian, thiết kiếm cũng không dùng được, đành phải dùng công nghệ cao vậy.

Vật thể hình trăng lưỡi liềm đã biến mất đột nhiên xuất hiện trở lại không một tiếng động. Nó ngưng tụ thành hình mặt trăng lưỡi liềm màu đỏ khổng lồ nhằm vào Thời Sênh.

Trăng lưỡi liềm màu đỏ đã ngưng tụ xong, nhưng người ở phía dưới vẫn không hề chú ý đến. Nó xoay tròn với tốc độ nhanh đến quỷ dị.

Trên màn hình chiếc iPad của Thời Sênh bỗng nhiên bị vẩy vào mấy vệt máu, số liệu mơ hồ nhảy nhót bên trên.

Một bóng người đột nhiên lao tới.

Thời Sênh ngẩn người nhìn nam nhân đang nằm trong lòng cô, trong lồng ngực có mấy giây trống rỗng.

Lông chim xoay tròn trên không trung rồi rơi xuống đất. Dường như cả thế giới không còn âm thanh gì nữa, tất cả đều biến mất, chỉ còn lại người đang nằm trong lòng cô lúc này.

Tinh Lan giơ tay xoa mặt cô, trên mặt là sự cưng chiều, “Nếu bắt buộc phải có một người chịu thỏa hiệp, thì ta sẽ nhận thua.”

Hắn nhận thua.

Tinh Lan gắng gượng nở một nụ cười.

Hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, lửa cháy rừng rực ngút trời cũng không che đi được thân ảnh ngạo nghễ của cô.

Cho dù trong lòng hắn không ngừng tự ám thị bản thân mình rằng, thứ hắn để ý đến năng lực của cô, chứ không phải là con người cô, nhưng bản thân hắn lại không thể ngăn được ý nghĩ muốn chiếm giữ cô đang ngày càng sinh sôi nảy nở trong đầu hắn như cỏ dại.

Ánh mắt đó đã là vĩnh hằng.

Cô là của hắn, vĩnh hằng.

Ta nguyện trở thành tia sáng trong màn đêm đen u tối của nàng, bầu bạn cùng nàng vượt qua những chông gai và cô độc để tiến về phía trước, mãi mãi thuận theo nàng.

Tay Tinh Lan đã vô lực rủ xuống, mí mắt từ từ khép lại, đầu nghiêng về bên kia.

Lúc này Thời Sênh mới tỉnh lại, giơ tay đỡ lấy đầu hắn.

Cô trợn tròn mắt, dường như có thứ gì đó từ sâu trong đôi mắt cô đang chảy ra ngoài.

Vật thể hình trăng lưỡi liềm đang đánh đằng sau lưng cô, nhưng dường như nó gặp phải một vật cứng gì đó, chớp mắt đã vỡ vụn.

“Ta... ta không cần ngươi đỡ cho ta.”

Thời Sênh không phát hiện ra đôi tay mình đang run lẩy bẩy, thanh tiến độ cuối cùng trên màn hình Ipad phía dưới đã chạy đến cuối cùng.

[Có phá hủy không, Có/Không?]

Ngón tay cô khẽ động, nhấn vào lựa chọn “Có”.

Thời Sênh ôm chặt lấy Tinh Lan, lặp lại lời nói khi nãy, “Ta không cần, bất cứ ai chắn trước mặt ta.”

Bầu trời sụp đổ xuống, tất cả đều bị chôn vùi trong bóng đen.

Chương 1373: Trăm sông đổ về một biển (1)

Hệ thống nhìn Thời Sênh đang ngồi trong một góc, ngay cả thở mạnh nó cũng không dám. Từ khi trở về, cô vẫn luôn ở trong trạng thái này. Dường như ai dám tiến lên nói gì, cô cũng có thể lập tức ra tay bóp chết đối phương vậy.

Thời Sênh vùi mặt vào giữa hai chân, cả người như thể có mấy phần bất lực.

Hệ thống thấy hơi thấp thỏm, Ký chủ sao lại trở nên khác thường thế này.

Nó có nên nói chuyện không? Hay là không nói đây?

Đúng lúc Hệ thống còn đang băn khoăn có nên nói chuyện hay không, Thời Sênh đã khôi phục lại trạng thái bình thường, trượt tay trên màn hình Ipad.

Cô không che đi, Hệ thống nhìn được nội dung hiển thị trên đó.

Vẫn là thanh tiến độ đó, nhưng Thời Sênh đã chạy đến một trăm phần trăm.

Giao diện còn đang chuyển động, Thời Sênh chống cằm chờ đợi, tiêu cự trong ánh mắt không biết đã rơi xuống nơi nào.

“Tinh!”

“Phân tích thành công, có tiến hành khóa không?”

Một giọng nói bé gái mềm mại phát ra từ Ipad. Hệ thống giật mình kinh hãi. Nó chưa thấy chiếc Ipad đó của cô phát ra âm thanh bao giờ, nhưng âm thanh này rõ ràng là... thông minh thì phải?

Rốt cuộc là Ký chủ nhà mềnh còn có bao nhiêu đồ chứ!

“Khóa lại.”

“Khóa thành công, có tiến hành thoát không?”

Thời Sênh trầm mặc một lát, “Không.”

Thời Sênh miết lấy chiếc Ipad, một lát sau mới trượt lên đó, động tác vô cùng tùy tiện, dường như chỉ đang bấm loạn xạ linh tinh.

Sau một hồi bấm linh tinh, Thời Sênh thu lại chiếc Ipad, nhìn về phía màn hình ở xa xa.

[...] Nhị Cẩu Tử đang run lẩy bẩy.

Nó nên quét dữ liệu ra thì hơn.

Nhanh chóng quét vị sao chổi này đi thôi.

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: - 395000

Giá trị sinh mạng: 70

Tích lũy: 95200

Cấp nhiệm vụ: A

Cho điểm nhiệm vụ: 86

Nhiệm vụ ẩn giấu: Chưa hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: Không

Nhiệm vụ phụ tuyến: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: 100 tích điểm.

Đạo cụ: "Vương miện Nữ Vương", "Trái Tim Quỷ Vương", "Ám Dạ", "Máu Kỳ Lân", "Lông Đuôi Phượng Hoàng".

Uầy, sao lần này chỉ trừ có tí xíu điểm nhân phẩm thế?

Cuối cùng chẳng phải là cô đã đánh sập vị diện luôn đấy thôi? Nhị Cẩu Tử lần này xem ra trúng độc không hề nhẹ nha!

[...] Cô mới trúng độc không nhẹ, cô mới có bệnh ấy!

[Có vào vị diện tiếp theo không...]

[Bắt đầu dịch chuyển...]

***

Tất cả mọi người đều biết Lạc Thù đã bao thầu toàn bộ đài phát thanh của trường.

*

“Cháy rồi, mau dập lửa...”

“Gọi 119... Alo, ở đây bị cháy, các anh mau đến đi... vị trí là ở...”

Giọng nói đó ở rất xa, giống như truyền qua mấy tầng kính len vào, mơ hồ không rõ.

“Khụ khụ...” Thời Sênh ho sặc sụa, lửa đã cháy lan lên đến giường cô, tiến lên chút nữa thôi đã cháy đến người cô.

Thời Sênh vội vàng xoay người, di chuyển sang phía bên kia giường. Vị trí này ngay sát cửa sổ, toàn bộ cảnh tượng phía dưới lọt vào mắt cô.

Có không ít người đang vây xung quanh. Bây giờ đang là nửa đêm, mọi người đều mặc đồ ngủ, cũng có người ăn mặc chỉnh tề, dường như vừa đi về từ bữa tiệc nào đó.

Nhưng ngoài mấy người kêu gào báo cảnh sát ra thì không một ai dám tiến lên phía trước.

“Khụ khụ...” Thời Sênh bịt miệng ho khụ khụ hai tiếng, trong phòng khói đã bao phủ dày đặc, không nhìn rõ được thứ gì.

Thời Sênh vội mở cửa, trèo lên bậc cửa sổ.

“A! Trên đó có người...”

Đám đông vây quanh phía dưới lập tức nháo nhào, chỉ về phía Thời Sênh gào thét.

Nhìn qua cửa sổ có thể thấy lửa đã sắp cháy đến.

“Mau nhảy xuống đi!”

“Nhảy đi!”

Những người đứng xung quanh thúc giục Thời Sênh.

Thời Sênh chỉ cảm thấy đám người đó cứ kêu gào phiền chết đi được, chỉ hận không thể lắp cho mình một cái máy chống nhiễu sóng.

Thời Sênh đang ở tầng ba, đây là một căn biệt thự, phía dưới là đệm cỏ xanh dày, bên cạnh có mấy điểm có thể đáp xuống tạm thời,Thời Sênh tính toán một lát, rồi buông tay nhảy xuống điểm tiếp chân đầu tiên.

Cô bám một tay vào cửa sổ, chỉ có một chân có điểm tựa vào, cả người giống như đang treo một nửa lơ lửng trong không trung.

Cơ thể này tương đối dẻo dai, Thời Sênh nhanh chóng chạm chân xuống điểm tựa thứ hai.

Đúng lúc này, sau lưng cô có tiếng xé gió lao tới, tập kích bằng ám khí, cả người Thời Sênh căng cứng.

Kiếm của bà đâu!

F*!

Kiếm còn đang thăng cấp!

Thời Sênh đành phải bỏ qua tiếp điểm thứ ba, nhảy thẳng xuống lan can tầng hai.

“Á!”

Những người bên dưới không biết tại sao Thời Sênh lại đột nhiên nhảy xuống, vội vã che mắt lại, sợ rằng cô rơi xuống đất đầu nở hoa luôn.

Thời Sênh lấy ra một lá bùa, lá bùa vô hình lăn tăn gợn ra, Thời Sênh giẫm lên lá bùa, chuẩn xác tiếp xuống lan can.

Cô nhanh chóng nhìn hướng về phía màn đêm, đám đông ồn ào, đèn chiếc siêu xe, đèn đường u ám…

Không có điểm gì kỳ lạ.

Thằng ngu nào dám tính kế ám hại bà đây hả!

Những người xung quanh thấy Thời Sênh không hề hấn gì đứng lên từ chỗ lan can, liền thở phào nhẹ nhõm. Vị trí lan can đó cách chỗ cô vừa đứng khi nãy rất xa, không biết cô đã nhảy xuống đó bằng cách nào.

Tầng hai lửa cháy cũng rất to, lửa đã nhanh chóng lan ra tới lan can.

Thời Sênh trèo qua lan can, chuẩn bị xuống tầng hai.

Đúng lúc cô trèo qua, lại có ám khí tập kích. Thời Sênh nhanh chóng rời khỏi lan can. Một hòn đá nhỏ được ném từ khe nứt lan can bay trúng vào chậu hoa sau lưng cô.

Chậu hoa vỡ tan tành, mảnh vỡ rơi đầy dưới đất.

Thời Sênh: “...”

Kiếm của bà đâu!

Phía xa chỉ một màu đen kịt. Lúc này Thời Sênh thực sự không thể phân biệt nổi người tấn công bằng ám khí đang ẩn náu ở nơi nào.

Thời Sênh dán thêm một lá bùa, rồi trèo qua. Một lần nữa ám khí lại nhanh chóng lao tới. Thời Sênh không hề trốn tránh, để mặc cho ám khí đó đánh vào người cô.

Hòn đá nhỏ bị bắn ngược lại, đập trúng vào một tấm kính xe ô tô ở phía xa xa.

Thời Sênh nhảy từ tầng hai xuống tầng một, nhìn về hướng chiếc xe ô tô đó. Xe ô tô đã khởi động, đang lùi ra bên ngoài.

Thời Sênh híp mắt, nhanh chóng chạy về phía chiếc xe đó, đương nhiên đám đông đang vây xem cho rằng cô đang chạy về một nơi an toàn ở bên ngoài.

Thời Sênh nhảy xuống từ phía bên cạnh biệt thự. Bên ngoài là đường cho xe đi lại, Thời Sênh chạy qua đó, một vài chiếc xe lướt qua người cô.

Hòn đá nhỏ đánh trúng vào cửa sổ phía sau xe, không nhìn rõ được người ở bên trong, nhưng khi cô đi đến, rõ ràng cảm giác được ánh mắt mạnh mẽ từ trong xe truyền ra.

Thời Sênh ngừng lại, quay người nhìn đèn đuôi xe.

Cô hơi cong khóe môi: “Ba... hai... một...”

Chiếc xe con khi nãy còn đang đi ổn định bỗng nhiên mất cân bằng,

rẽ mấy lần nguệch ngoạc trên đường, bánh xe ma sát tiếp đất, phát ra tiếng kít kít chói tai.

“Phịch!”

Chiếc xe hoàn toàn mất cân bằng, đâm vào ngọn đèn đường bên cạnh.

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, nhìn vào chiếc xe cứu hỏa bây giờ mới xuất hiện.

***

Đây là một cuốn tiểu thuyết xã hội đen vườn trường.

Nguyên chủ tên là Lạc Thù, học tại học viện quý tộc hoàng gia Snow Etam, vừa lên lớp 10. Gia đình nguyên chủ có quyền thế địa vị lại giàu có, hắc bạch đều góp mặt.

Sau khi Lạc Thù mười sáu tuổi, độc lập quản lý một bang phái nhỏ thuộc thế lực trong nhà để rèn luyện.

Đúng lúc này, nữ chính về nước...

Ừm, nữ chính sang chảnh đương nhiên là phải từ nước ngoài trở về rồi.

Thân phận nữ chính vô cùng trâu bò. Cô ta là lão đại của bang ROSE ở nước ngoài. Tại sao lại tên là ROSE? Bởi vì nữ chính cảm thấy phụ nữ mang theo những chiếc gai như cây hoa hồng, ừm... không có thâm ý cao siêu gì khác đâu, chỉ đơn giản thô bạo vậy thôi.

Nữ chính trở về báo thù. Báo thù là điều rất bình thường, dù sao thì

là nữ chính đều phải có thù hận.

Mà đối tượng báo thù lại bao gồm cha của nguyên chủ.

Chương 1374: Trăm sông đổ về một biển (2)

Lạc gia chỉ là một phần trong kế hoạch báo thù của cô ta, còn đội quân của nữ chính lại ở nước ngoài, thế lực trong nước tuy không hề kém cỏi, nhưng cô ta không muốn nhanh chóng thu hút sự chú ý của kẻ thù như vậy.

Để tránh bị đám người đó phát hiện, nữ chính lựa chọn ra tay với nguyên chủ trước tiên.

Nói tóm lại, nguyên chủ chưa từng trêu chọc gì đến nữ chính, vì nữ chính muốn báo thù nên không ngừng tìm nguyên chủ gây rắc rối. Nguyên chủ không thể không phản kích, kết quả bỗng nhiên trí thông minh offline, tạo ra một con đường cho nữ chính hủy hoại toàn bộ Lạc gia.

Thời điểm cô đến lúc này, chính là khi Lạc gia đã gần tan nát, cha mẹ nguyên chủ đều đã chết, chỉ còn lại một mình nguyên chủ cô độc.

Nguyên nhân Lạc gia bị cháy rất đơn giản, nguyên chủ hẹn nữ chính gặp mặt ở biệt thự, muốn giết nữ chính.

Đương nhiên là không giết được nữ chính, mà còn hại chính mình.

Di nguyện của Lạc Thù rất đơn giản, báo thù.

Bây giờ nguyên chủ không còn gì nữa rồi!

Khi cô đến đã bị tập kích, không cần nghĩ cũng biết đó là ai.

Nữ chính muốn giết chết toàn bộ Lạc gia để báo thù, sao có thể để cô chạy thoát.

Thời Sênh bất lực nhìn lên trời, còn gì tuyệt vọng hơn thế này nữa không?

Thời Sênh nằm trên giường bệnh, nhìn trần nhà, vẻ mặt chán nản, mỗi ngày một buồn hơn.

Thời Sênh đang tính toán xem phải làm thế nào mới có thể xử gọn nữ chính nhanh nhất, thì bên cạnh bỗng nhiên có tiếng gọi: “Bệnh nhân giường số 23 đâu?”

Thời Sênh vén rèm nhìn ra ngoài. Bệnh nhân nằm trên giường số 23 là một ông già, tối qua còn ngủ ngáy khò khò suốt đêm, nhưng lúc này lại không thấy đâu nữa.

Y tá đang cho người tìm kiếm khắp nơi. Một y tá đi đến hỏi Thời Sênh, “Cô có nhìn thấy bệnh nhân ở giường kế bên không?”

Thời Sênh lắc đầu.

Y tá cũng không hỏi nhiều, vội vã quay người đi ra ngoài.

Chưa đầy một tiếng sau họ đã tìm được ông già kia, cả người đầy mùi rượu. Y tá đang ở bên cạnh giáo huấn ông ta.

“Chẳng phải chỉ là uống rượu thôi mà, có đến nỗi đó không?” Ông già ngồi quay lưng lại cô y tá, vẻ mặt không hài lòng, miệng lầm rầm phản bác.

Đến khi y tá rời đi, dường như ông ta mới thở phào nhẹ nhõm, nằm

lên giường, rồi lập tức phát ra tiếng ngáy.

Thời Sênh: “...”

Cô nên xuất viện thì hơn.

Thanh toán viện phí xong, tiền trong thẻ của Thời Sênh chẳng còn lại bao nhiêu. Cô đứng ở cổng lớn bệnh viện thở dài, cướp tiền à!

Bây giờ nguyên chủ không có gì hết, ngay cả căn biệt thự bị cháy đó cũng đã là của người khác rồi.

Thời Sênh đi đến siêu thị ở đối diện mua mấy chai nước, nhân tiện rút ít tiền mặt, đúng lúc đi ra cô lại gặp nữ chính đi từ bệnh viện ra.

Nữ chính tên Phương Tiểu Huân, tóc ngắn gọn gàng, đeo kính đen, trang phục cũng cực kỳ trung tính, cảm giác đầu tiên mang đến cho người đối diện là một thiếu niên ưa nhìn, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra là một cô gái.

Một cô gái phóng khoáng tiêu sái.

Thời Sênh uống một ngụm nước, nhét mấy tờ tiền vào trong túi, toan phất tay một cái... à quên, mùa hè không có tay áo. Thời Sênh đành phải từ bỏ hành vi phất tay áo làm màu – theo đuôi nữ chính.

Từ lúc đi từ bệnh viện ra nữ chính liên tục gọi điện thoại. Đứng bên đường, Thời Sênh lại không có thuận phong nhĩ đương nhiên không thể nghe được cô ta đang nói gì.

Chờ đến nơi ít người, Thời Sênh mới mơ hồ nghe được vài câu.

“... gần đây có cảnh sát, tạm thời hoãn lại... đợi mấy ngày sau rồi tính

tiếp... không đáng để lo lắng...”

Nữ chính đại nhân đang nói cô không đáng để lo lắng à?

Chẹp chẹp...

Nếu đổi lại là nguyên chủ thì đúng là không có gì đáng lo thật, đáng tiếc nha!

Thời Sênh thấy nữ chính rẽ vào một cái ngõ nhỏ, cô lập tức đi theo.

Dường như nữ chính phát hiện ra điều gì, vừa quay đầu nhìn đã thấy trước mặt tối đen, tiếp đến cô ta liền bị đạp cho một cước, cả người đổ rạp lên bức tường trong ngõ.

“Ai đó...” Phương Tiểu Huân còn chưa nói xong, đã bị đá tiếp một cái vào bụng, chân tay cô ta bị bao tải trùm lấy, cả người mất thăng bằng đổ rạp xuống.

Tiếp đó lại bị đấm đá liên tục, vị trí đấm đá cũng vô cùng chuẩn xác, khiến cô ta ngay cả cơ hội lấy dao rạch bao tải cũng không có.

Nguyên chủ có bối cảnh xã hội đen, đương nhiên thân thủ không hề kém cỏi, lại thêm được Thời Sênh sử dụng cơ thể này, nên đối phó với nữ chính vô cùng dễ dàng.

“Làm gì vậy!” Trong ngõ đột nhiên có hai người cảnh sát, hét lớn lên nhìn Thời Sênh, “Đứng lại!”

Thời Sênh đạp một cái vào bao tải, “Phương Tiểu Huân, sợ cô không tìm được người để báo thù, nghe cho rõ giọng tôi đây.”

Phương Tiểu Huân suýt nữa thì tức đến ói cả ra máu, Lạc Thù, hóa

ra lại là Lạc Thù!

Cô ta cũng dám nghênh ngang như vậy sao...

Thời Sênh thấy cảnh sát sắp chạy đến nơi, vội chạy vào một cái ngõ cách đó không xa, rẽ mấy cái đã cắt đuôi được mấy viên cảnh sát.

Không muốn chơi với đám cảnh sát này.

Đều là một lũ thiểu năng cả.

[Ký chủ cô có bệnh sao? Cô muốn cô ta biết là ai làm, sao lại còn trùm bao tải làm gì?] Còn nữa, Ký chủ, rốt cuộc cô đã chuẩn bị bao nhiêu bao tải thế?

Thời Sênh vẻ mặt như lẽ đương nhiên, “Thì để đánh cho dễ chứ sao!”

[...] Cho nên cô dùng bao tải không phải là để cho người ta không nhận ra cô mà chỉ là để đánh tiện hơn thôi sao? Cô có để ý đến cảm nhận của bao tải không hả?

Thời Sênh hừ một tiếng, hai tay đan vào nhau. Phương Tiểu Huân đã đi theo con ngõ đi ra ngoài.

[Sao cô không giết chết nữ chính đi?] Đợt đã, sao nó lại hỏi câu hỏi này chứ?

Thời Sênh phì cười, “Ta có giết nổi không?”

Người ta được mạ vàng bằng vầng hào quang đó, mạ vàng đó ngươi có biết không hả?

[...] Nó không tin, trước đây chăng phải cô toàn chém thẳng người ta sao, có bao giờ thèm để ý xem mạ vàng hay kim cương đâu.

Cho dù không giết chết được, cô cũng phải chém được vài cái lỗ trên người nữ chính.

“Chúng ta phải làm một công dân tốt tuân thủ kỷ cương pháp luật.”

[Nói tiếng người.]

“Mệt.”

Không có tiền tiêu, mệt lắm đấy. Bây giờ cô ở đâu cô cũng không biết, đâu có tâm trạng phân cao thấp với nữ chính, khác gì tự tử đâu.

Đánh một trận cũng tốt, rảnh rỗi không có việc gì làm thì đi đánh nữ chính.

***

Học viện hoàng gia Snow Etam.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cổng trường với kiến trúc xa hoa, chỉ cần gắn thêm hai chữ hoàng gia, chắc chắn là sẽ không thể tầm thường được.

Nguyên chủ học ở đây, học phí được nộp một lần, cho nên cô vẫn có thể tiếp tục học ở đây.

Nhưng từ sau khi Lạc gia xảy ra chuyện, nguyên chủ vẫn chưa đến trường học.

Cô biết mình đến trường học sẽ có kết cục gì.

Châm chọc, chế giếu, nói móc...

Nữ chính ở đây, không đến đây thì còn đi đâu tìm nữ chính xxx, à không, giao lưu đêm khuya với nữ chính chứ.

Bây giờ đang là giờ lên lớp, Thời Sênh đứng hồi lâu ở cổng trường, bảo vệ gác cửa đi từ trong ra, “Cháu học lớp nào? Sao bây giờ mới tới?”

“Lớp 10 – 9.” Thời Sênh tùy tiện trả lời.

Bảo vệ gác cổng đánh giá Thời Sênh một lượt từ trên xuống dưới, vẻ mặt lập tức thay đổi, ngữ khí tràn ngập sự khinh thường, “Học sinh Lạc, đi học muộn thì cứ đứng ngoài đợi đi.”

Thời Sênh nhìn quét qua hắn ta, vẻ mặt không có gì thay đổi.

Bảo vệ gác cổng hừ lạnh một tiếng, quay người đi vào trong phòng bảo vệ.

Ngay cả một tên bảo vệ gác cổng thôi cũng đã làm màu đến mức này, lợi hại đấy!

Thời Sênh đi tới gõ cửa kính.

Bảo vệ gác cửa mất kiên nhẫn mở cửa, thô lỗ gầm gào: “Làm sao? Bảo cháu đứng đấy đợi, khi nào tôi vui sẽ cho cháu vào.”

“Thế lúc nào thì chú vui?” Thời Sênh bình tĩnh hỏi.

“Làm sao cháu biết được lúc nào tôi vui, đi đi đi, đi ra kia đứng đi.” Bảo vệ xua tay đuổi.

Chương 1375: Trăm sông đổ về một biển (3)

Bỗng nhiên chủ nhiệm giáo dục nhận được điện thoại từ phòng bảo vệ, nói Lạc Thù đánh hắn.

Chủ nhiệm giáo dục nghĩ một lúc mới nhớ ra Lạc Thù là ai.

Trường học là một xã hội thu nhỏ, những người ở trường học cũng đều là gió chiều nào che chiều đấy, Lạc gia không còn nữa, đương nhiên Lạc Thù cũng không còn là ai nữa.

“Mời bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 đến văn phòng gặp chủ nhiệm giáo dục.”

“Mời bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 đến văn phòng gặp chủ nhiệm giáo dục.”

“Mời bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 đến văn phòng gặp chủ nhiệm giáo dục.”

Loa phát thanh trường hoc vang lên, các học sinh nghỉ giữa giờ lần lượt hướng về phía loa phát thanh.

“Lạc Thù đến trường rồi à?”

“Trước đây khi Lạc gia vẫn còn, cô ta kiêu căng không coi ai ra gì. Bây giờ Lạc gia xảy ra chuyện, cô ta lại muốn đến trường sao, vậy thì sắp có chuyện hay để xem rồi đây.”

“Lạc Thù chẳng qua chỉ không để ý đến ai thôi, còn lại cũng được chứ...”

“Được cái gì mà được, cậu chưa nhìn thấy dáng vẻ đó của cô ta. Cũng không có ai nợ tiền cô ta, cô ta bày cái vẻ mặt đó ra cho ai xem chứ. Gia thế nhà chúng ta đều không kém hơn cô ta. Cô ta tưởng chỉ một mình cô ta là công chúa thôi sao?”

“Bây giờ cô ta vẫn còn dám đến trường học, cũng gan đấy chứ.”

“Tại sao tôi lại không dám đến chứ?”

“Đương nhiên là cô ta không dám đến rồi, người trong trường...” Giọng cô em đó nhỏ dần rồi im bặt, cô ta quay đầu nhìn đằng sau.

Thời Sênh khoanh tay trước ngực đứng đằng sau, mái tóc mềm mại xõa ra tự nhiên, mái tóc có mấy sợi màu lam như ẩn hiện.

Cô hơi nhướng cằm lên, vẻ mặt đó như thể rất hiếu kỳ, nhưng độ cong đó của khóe miệng lại khiến người khác cảm thấy châm chọc.

Ánh mặt trời chiếu trên người cô, như mạ thêm một tầng ánh sáng mông lung, tạo thêm khoảng cách giữa cô và những người khác.

Cô không hề có chút nào tỏ ra suy sụp và chán nản, mà ngược lại vô cùng khoa trương.

“Muốn đếm tìm tôi gây chuyện, rất sẵn lòng.” Khóe môi Thời Sênh hơi cong, độ cong châm chọc biến thành nụ cười nhàn nhạt uyển chuyển, “Nhưng phải chuẩn bị cho đủ tiền thuốc vào.”

Đến sau khi Thời Sênh đi khỏi, mấy em gái mới phản ứng lại được.

Vừa nãy họ cảm thấy không thở nổi, như thể có một bàn tay khổng lồ bóp cổ họ. Họ không thể làm được gì ngoài giương mắt đứng nhìn.

Trước đây Lạc Thù có chút lạnh lùng, nhưng cô ta chưa bao giờ đáng sợ như vậy.

***

Thời Sênh không thèm để ý đến loa phát thanh, đi thẳng về phòng ký túc xá.

Trường học này tài chính hùng hậu, ký túc xá đều là phòng đơn, nhưng Thời Sênh dùng chìa khóa của nguyên chủ để mở cửa lại phát hiện không mở được cửa.

Cô nhìn lại biển tên trước cửa phòng, đúng là phòng của nguyên chủ.

Sau khi chắc chắn không mở được, Thời Sênh đi xuống tìm quản lý ký túc xá.

Quản lý ký túc xá là một phụ nữ trung niên, thịt mỡ trên người nhiều gấp đôi nguyên chủ, vẻ mặt đanh đá chua ngoa.

Bà ta lật cuốn sổ không ghi chép gì cả, nghiêng mắt nhìn nói: “Phòng của em trước giờ không có ai ở, nên trường đã cho học sinh khác ở rồi, bây giờ trường không có nhiều phòng, em đi tìm chỗ khác ở tạm trước đã, khi nào có phòng trường sẽ sắp xếp cho em sau.”

Thời Sênh mỉm cười: “Có biết vì sao lúc nãy chủ nhiệm giáo dục tìm em không?”

Quản lý ký túc xá lấy làm lạ nhíu mày: “Tại sao?”

Nụ cười Thời Sênh càng đậm hơn, u ám nói: “Bởi vì vừa rồi em đánh cho tên bảo vệ gác cổng không cho em vào trường một trận.”

Dưới thời tiết mùa hè nóng nực, bỗng nhiên quản lý ký túc xá cảm nhận được có một luồng khí lạnh âm u.

Nữ sinh trước mặt dung mạo như hoa, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong đôi mắt ấy lại vô cùng âm u, khiến người ta có cảm giác rất không thoải mái.

“Em... em định làm gì? Đây là trường học, là nơi để em làm loạn được sao?” Giọng quản lý ký túc xá đã không tự chủ được run rẩy.

“Trường học thì sao? Em vẫn còn là trẻ vị thành niên, đánh người cùng lắm chỉ bị nhốt mấy ngày, ra ngoài lại là một trang hảo hán. Nhưng mà cô thì khác, nếu bị đánh ra bệnh gì thì người phải khóc là cô đấy.”

Quản lý ký túc xá: “...”

Một học sinh mà cũng dám uy hiếp bà ta sao!

Nếu gia đình có thế lực thì thôi đi, bây giờ cô ta còn không có gì cả mà còn dám huênh hoang như vậy.

Cuối cùng quản lý ký túc xá đành phải đưa chìa khóa mới cho Thời Sênh. Thời Sênh vừa đi, bà ta liền tìm chủ nhiệm giáo dục cáo trạng.

Thế là loa phát thanh trường lại bắt đầu gọi người.

Thời Sênh tìm thấy căn phòng mới quản lý ký túc xá vừa đưa chìa khóa, phát hiện đó lại là phòng hai người.

Thế nhưng cô cảm thấy không phải mình đã về phòng ký túc xá mà đang đến một bãi rác.

Vừa bước vào đã thấy một mùi vị vô cùng khó ngửi. Trên tường dán đầy ảnh và poster, loại gì cũng có. Minh tinh, anime, trường học, tóm lại cứ đẹp trai là đều có mặt ở đây.

Dưới đất ném đầy rác, thậm chí còn có cả mì ăn liền còn chưa bỏ đi, đồ lót quăng lung tung trên giường.

Thời Sênh: “....”

Cô cứ tưởng bản thân mình đã lôi thôi lắm rồi, nhưng đứng trước khung cảnh này chợt thấy mình vẫn còn rất tuyệt.

Người ở đây được cũng là một kẻ siêu mạnh.

Thời Sênh quay lại tìm bà quản lý ký túc xá, chắc chắn là bà ta cố ý!

Vừa đến phòng quản lý ký túc xá, đã thấy một người đàn ông dẫn theo hai người bảo vệ đi từ bên ngoài tòa nhà ký túc xá vào. Người đàn ông trợn trừng mắt, “Lạc Thù, loa phát thanh gọi em bao nhiêu lần rồi, em không nghe thấy sao?”

Đó là chủ nhiệm giáo dục.

Thời Sênh vẻ mặt điềm tĩnh, “Nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy rồi mà còn không đến văn phòng, còn đợi gì nữa? Đợi tôi đích thân đến mời nữa sao? Em còn tưởng mình là đại tiểu thư của Lạc gia sao?” Chủ nhiệm giáo dục giận dữ nhìn, nói liền một hơi không ngừng nghỉ.

Thời Sênh nhíu mày, “Chẳng phải thầy đã đến đây rồi đấy thôi?”

Chủ nhiệm giáo dục: “...”

Chủ nhiệm giáo dục chỉ tay vào Thời Sênh, cười lạnh nói: “Được lắm Lạc Thù, tôi thấy bây giờ em vẫn còn chưa hiểu rõ được thân phận của mình đúng không?”

“Thân phận của em đương nhiên là em biết rồi.” Thời Sênh chắp hai tay sau lưng, cằm nhướng lên, vẻ mặt kiêu ngạo, “Thân phận của ông ngươi không trèo cao nổi đâu.”

[...] Làm màu sẽ bị sét đánh đấy Ký chủ.

Bây giờ cô chỉ là một kẻ nghèo hèn, kẻ nghèo hèn đấy có hiểu không hả?

Chủ nhiệm giáo dục không biết có phải đã bị những lời đó của Thời Sênh khiến cho tức giận hay không. Xưa nay ông ta chưa bao giờ thấy người sau khi bị phá sản mà vẫn kiêu căng như vậy.

“Đưa cô ta đi cho tôi.” Chủ nhiệm giáo dục lạnh giọng căn dặn hai người bảo vệ đứng đằng sau. Hôm nay ông ta nhất định phải cho con nhóc kia biết rốt cuộc cô ta có thân phận gì.

Bảo vệ nhận được mệnh lệnh của chủ nhiệm giáo dục, lập tức tiến lên định bắt lấy Thời Sênh.

Chủ nhiệm giáo dục đã quay người rời đi, vốn dĩ tưởng rằng đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng ai ngờ phía sau lại vang lên tiếng tru tréo của hai người bảo vệ.

Mặt ông ta biến sắc, lập tức quay đầu lại.

Bảo vệ đang lăn lông lốc dưới đất, còn cô nữ sinh đáng ra lúc này đã bị bắt như trong tưởng tượng của ông ta lại đang như cười như không nhìn ông ta.

Vẻ mặt đó có bao nhiêu châm chọc và giễu cợt.

“Lạc Thù, em đánh người thành nghiện luôn rồi à?” Chủ nhiệm giáo dục tức giận, cơ mặt cũng run rẩy, “Em có biết mình đã làm gì không hả? Đây là phạm pháp đấy. Em có tin bây giờ tôi báo cảnh sát không?”

“Báo đi chứ còn gì nữa!” Thời Sênh vẻ mặt vô cùng tùy tiện.

Đến cả Cục An ninh Quốc gia cô còn từng chơi, còn sợ gì một cái Cục Cảnh sát cỏn con chứ.

“Chào anh …” Chủ nhiệm giáo dục nín thở, móc điện thoại ra gọi, hình như đối phương là người quen của chủ nhiệm giáo dục. Ông ta nói đôi câu rồi tắt máy, “Lạc Thù em cứ đợi đấy.”

Chẳng lẽ ông ta lại không trị nổi một học sinh hay sao.

“Alo, 110 đúng không? Ở đây có người ngược đãi học sinh, các anh không đến tôi sẽ nhảy lầu xuống đấy, yên tâm trước khi tôi nhảy lầu còn live stream để tuyên truyền cho Cục Cảnh sát …”

Chủ nhiệm giáo dục trợn tròn mắt nhìn nữ sinh đang cầm điện thoại nói chuyện ở trước mặt.

Chương 1376: Trăm sông đổ về một biển (4)

Đến khi chủ nhiệm giáo dục muốn ngăn chặn lại thì đã muộn, Thời Sênh đã đọc địa chỉ ra rồi. Ông ta chỉ có thể trợn mắt đứng nhìn.

Thời Sênh cúp điện thoại, cứ làm như chỉ mình ông biết gọi 110 thôi ấy.

Ông đây không biết chắc?

Đồ thiểu năng!

Cảnh sát do chủ nhiệm giáo dục gọi và một tốp cảnh sát khác được phái đi hành động cùng xuất hiện.

Có lẽ hai bên không ở cùng một Cục Cảnh sát, nên không quen biết nhau. Khi nhìn thấy hai viên cảnh sát khác cũng có mặt có hiện trường, đám cảnh sát được phái đi hành động cũng mờ mịt.

Vùng này là do Cục Cảnh sát của họ phụ trách, sao lại có cảnh sát khu vực khác đến đây?

“Anh thuộc khu vực nào? Ở đây làm gì?” Viên cảnh sát hỏi hai người cảnh sát đứng đằng sau chủ nhiệm giáo dục.

“Ồ, chúng tôi đến đây điều tra chút chuyện khác.” Hai viên cảnh sát lập tức nói: “Đúng lúc thấy ở đây có tranh chấp nên đến hòa giải thôi.”

“Họ là do ông ta gọi đến đây.” Thời Sênh lạnh lùng phun ra một câu, “Không tin các anh xem điện thoại của ông ta đi, ông ta vừa gọi điện thoại đấy.”

Mọi người: “…”

Hai viên cảnh sát đó bắt đầu có chút hoang mang. Họ đến đây hoàn toàn là hành vi cá nhân, không được Cục Cảnh sát cử đi, đây là hành vi vi phạm kỷ luật.

“Chúng tôi là bạn với chủ nhiệm giáo dục ở đây, đúng lúc hôm nay có chuyện cần đến trường học xử lý, nên khuyên giải không được sao?” Viên cảnh sát có nốt ruồi đen ở cằm lập tức thay đổi cách nói.

Đám cảnh sát khu vực chỉ nhìn viên cảnh sát có nốt ruồi đen mấy cái, “Nếu các anh đã có việc phải xử lý, thì vụ việc ở đây cứ giao lại cho chúng tôi xử lý vậy.”

Hai viên cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho chủ nhiệm giáo dục bằng ánh mắt muốn giúp mà lực bất tòng tâm, sau đó nhanh chóng đi khỏi.

Hủ bại!

Thời Sênh liếc nhìn mấy viên cảnh sát được cử đi làm nhiệm vụ. Đám cảnh sát bị Thời Sênh lườm cũng tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ. Trong một ngôi trường quý tộc như vậy, chỉ cần không cẩn thận chút thôi đã đắc tội với đám quý tộc, không giữ nổi bát cơm. Đương nhiên họ không muốn rắc rối, bớt được chuyện nào hay chuyện đấy.

“Vừa rồi là ai báo cảnh sát.”

“Em.” Thời Sênh giơ tay, ngón tay chỉ về phía chủ nhiệm giáo dục,

“Bọn họ ngược đãi em.”

Chủ nhiệm giáo dục vội vã tiếp lời, “Đồng chí cảnh sát, đứa trẻ này nhà xảy ra chuyện, ở trường học bị chọc giận một chút đã cảm thấy trường học đối xử với em ấy không ra sao. Thực ra không có chuyện gì cả, đều là do em ấy gây sự vô cớ thôi.”

Đội trưởng đội cảnh sát nhìn Thời Sênh, nghiêm mặt nói: “Em có biết báo cảnh sát giả là phạm pháp không? Còn ít tuổi không lo học hành cho đàng hoàng, còn dám uy hiếp cảnh sát nữa sao?”

Thời Sênh: “…”

Cô quay người trèo lên tầng trên, đội trưởng cảnh sát ở phía sau hét lớn: “Em làm gì vậy!”

Còn chưa nói chuyện xong, sao đương sự đã chạy mất rồi?

“Đi nhảy lầu.” Giọng Thời Sênh từ cầu thang truyền tới.

Mọi người: “…”

Tốc độ của Thời Sênh rất nhanh, cả đám người chạy đuổi theo. Cô đã chạy đến rìa sân thượng. Lúc này cảnh sát mới hốt hoảng, “Có chuyện gì thì từ từ nói, em đừng kích động.”

“Bây giờ chịu nghe tôi nói rồi sao?” Thời Sênh đặt một chân ra bên ngoài lắc lắc, chỉ cần cô hơi không chú ý sẽ bị rơi xuống dưới.

“Lạc Thù, em xuống ngay!” Chủ nhiệm giáo dục cũng biến sắc mặt, nếu thực sự để xảy ra án mạng, thì ông ta biết phải ăn nói thế nào với phía ban giám hiệu đây.

Đội cảnh sát sợ Thời Sênh rơi xuống dưới, “Có chuyện gì thì em xuống đây rồi nói, em có chuyện gì chúng tôi sẽ giúp em giải quyết. Trường học ngược đãi em thế nào, em cứ nói ra, chúng tôi sẽ đòi lại công bằng cho em.”

Bọn trẻ trâu bây giờ, một lời không hợp liền nhảy lầu.

Thời Sênh nhìn quét qua cảnh sát, “Hôm nay tôi đến trường, bảo vệ gác cổng chặn tôi lại ở bên ngoài, nói khi nào vui thì cho tôi vào…”

Thời Sênh ba la bô lô kể lại một lượt những chuyện vừa nãy, “Mọi người nói xem, vậy có gọi là ức hiếp tôi không? Tuy nhà tôi đã phá sản, nhưng tất cả chi phí đều đã nộp đủ rồi, tại sao trường học lại có thể ức hiếp tôi như vậy?”

“Tất nhiên là không thể, chắc chắn là không được phép rồi.” Đội trưởng cảnh sát lập tức phụ họa, quay đầu nhìn chủ nhiệm giáo dục, “Các anh sao vậy hả? Đứa trẻ này nhà xảy ra chuyện, các anh không an ủi em ấy thì thôi lại còn đối xử với em ấy như vậy. Nếu xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm?”

Chủ nhiệm giáo dục đầu đầy vạch đen, “Nhưng hôm nay em ấy đã đánh bảo vệ gác cổng …”

“Ông ta không cho tôi vào, tôi đánh ông ta thì đã làm sao?”

“Nhưng em đến muộn trước…”

Thời Sênh cười lạnh, “Tôi đến muộn thì ông ta được quyền nói với tôi là khi nào vui mới cho tôi vào sao? Ông ta nghĩ mình là ai chứ? Chủ tịch nước à?”

Đám cảnh sát không hiểu được những chuyện trong mấy gia đình

quyền quý này, nhưng họ biết một khi nhà cô phá sản rồi, đám người ở trường học quý tộc chắc chắn sẽ thuận nước đẩy thuyền gây ra mấy chuyện như ngày hôm nay.

Đội trưởng cảnh sát nói: “Được rồi được rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi, em xuống đây đi đã, trên đó nguy hiểm lắm.”

Đội trưởng cảnh sát ra hiệu cho chủ nhiệm giáo dục, tỏ ý ông ta đừng nói nữa, nếu thực sự bị kích động nhảy xuống dưới đó thì phải làm sao?

“Các người giải quyết xong vấn đề ký túc xá đi đã.”

“Hả?” Đội trưởng cảnh sát ngơ ngác, ký túc xá cái gì chứ?

Thời Sênh không lên tiếng, cũng không đi xuống, cứ đứng đó nhìn, vị trí cô đứng là ở trong góc, cảnh sát muốn tiếp cận từ phía bên cạnh cũng không có cơ hội.

“Chuyện này là sao? Ký túc xá cái gì?” Đội trưởng cảnh sát lập tức hỏi chủ nhiệm giáo dục.

Quản lý ký túc xá đã gọi điện cho chủ nhiệm giáo dục, đương nhiên ông ta biết chuyện, nhưng chỉ càng giận dữ hơn: “Chẳng phải đã sắp xếp cho em rồi sao?”

“Nếu thầy ở đó được một ngày thì tức là thầy siêu giỏi.”

Đội trưởng cảnh sát nghe vậy biết chắc chắn trong đó có người, liền cho người đi hỏi quản lý ký túc xá. Viên cảnh sát được phái đi nhanh chóng quay lại, đưa lại ảnh chụp phòng ký túc xá cho đội trưởng xem.

Đội trưởng đầu đầy vạch đen, “Chúng tôi đã cho cô quản lý ký túc xá sắp xếp lại phòng cho em rồi, em xuống đây đi.”

“Chìa khóa.”

Đội trưởng cảnh sát vội đưa chìa khóa ra.

“Ném sang đây.”

Đội trưởng đội cảnh sát vẫn có chút lo lắng, nếu em học sinh này không bắt được mà rơi xuống dưới thì sao?

Nhưng sự thật cho thấy ông ta đã lo lắng thừa, Thời Sênh dễ dàng bắt được chìa khóa.

“Bây giờ em xuống đây được chưa?”

Thời Sênh nhìn chiếc đệm hơi đã được bơm căng ở phía dưới. Cô bỗng nhảy xuống, cả người rơi xuống dưới, phía dưới tiếng thét chói tai vang lên.

Những người ở dưới sợ hãi đến mức tim như ngừng đập, nhanh chóng chạy đến bên cạnh xem tình hình.

Thời Sênh từ đệm hơi trượt xuống, bình yên vô sự đi vào tòa nhà ký túc xá dưới con mắt kinh ngạc của vô số học sinh khác.

Mọi người: “…”

Khi cảnh sát tìm đến phòng ký túc xá mới của Thời Sênh, cửa phòng đã được khóa chặt, không thể mở ra được. Họ gõ cửa hồi lâu cũng chỉ nhận được câu trả lời là tiếng gõ cửa vọng lại.

Mọi người: “…”

Đứa trẻ trâu một lời không hợp liền nhảy lầu sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Đội trưởng đội cảnh sát và chủ nhiệm giáo dục đứng bên ngoài hành lang. Một người phiền muộn không biết nói gì. Người còn lại nổi giận đùng đùng, bị một con nhóc con chơi, cơn giận này sao ông ta nuốt trôi được chứ.

“Trường học các anh cũng quá đáng quá rồi.” Đội trưởng cảnh sát hút điếu thuốc, mức độ bẩn thỉu của căn phòng đó ngay cả ông ta cũng không thể chấp nhận được.

“Cho dù nhà người ta có phá sản thì cũng không thiếu một đồng học phí nào của nhà các anh. Các anh làm vậy là có ý gì chứ? Các anh là người làm giáo dục đấy, chẳng lẽ định ép bọn trẻ vào đường cùng sao?”

“Vâng, vâng, là do chúng tôi quá sơ xuất. Đợt này về tôi sẽ sa thải đám người đó.” Chủ nhiệm giáo dục đáp lại, thái độ vô cùng có lệ.

Đội trưởng cảnh sát: “…” Chẳng phải rất hiểu quan hệ đám gia đình quyền quý sao?

Dù sao người cũng đã xuống rồi, họ đi bắt mấy tên trộm vặt để bình tĩnh lại vậy.

Chương 1377: Trăm sông đổ về một biển (5)

Đội trưởng cảnh sát cho hai viên cảnh sát ở lại, nghĩ cách lôi đứa trẻ trâu ở trong phòng ra ghi chép và giáo huấn.

Chủ nhiệm giáo dục thấy có cảnh sát ở đây, cũng không tiện nói gì, đành sầm mặt rời đi.

Chuyện Thời Sênh nhảy lầu ầm ĩ khắp học viện Snow Etam. Bỗng nhiên trường học xảy ra chuyện lớn như vậy, sao có thể không khiến mọi người chú ý được chứ?

Trên diễn đàn trường xuất hiện không ít bài đăng, trong đó bài đăng có tên gọi “Một bạn học sinh nhà phá sản, tinh thần bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nhảy lầu ở trường học chơi” hot nhất.

Phía dưới toàn là người xem kịch vui, thậm chí còn có người dùng nặc danh ác ý nói, vậy mà người đó còn chưa chết, chẳng phải nực cười lắm sao?

Thời Sênh không muốn xem những bài đăng đó, một đám thiểu năng vô công rồi nghề giả vờ giả vịt, chỉ biết lên mạng kêu gọi luyên thuyên.

Hai viên cảnh sát canh giữ bên ngoài suốt đêm, cứ cách một tiếng lại gõ cửa một lần, Thời Sênh thấy quá phiền phức, cuối cùng đành phải đồng ý cho họ ghi chép.

Cô vẫn là trẻ vị thành niên, trong nhà cũng không còn người thân gì,

cảnh sát cũng chỉ đành dạy dỗ cô một bài thuyết giảng đạo đức rồi thôi.

“Tốt nhất là em chuyển trường đi.” Một viên cảnh sát ghi chép lúc chuẩn bị đi nhắc nhở Thời Sênh một câu.

Một gia đình làm ăn, không thể chưa từng đắc tội ai. Xã hội pháp chế, họ sẽ không giết chết ai, nhưng họ cũng sẽ dễ dàng đùa cợt cho người đó không được yên thân.

Chiêu trò của đám con nhà giàu này không phải họ chưa từng thấy bao giờ.

Một cô bé còn ít tuổi như vậy, cuộc đời mới vừa bắt đầu…

“Không trải qua đau khổ thì còn chưa trưởng thành được.” Thời Sênh nhìn đối mặt với viên cảnh sát đang đứng ở cửa, vẻ mặt cô lạnh nhạt, có vẻ lạnh lùng trưởng thành không hợp với độ tuổi của cô.

Viên cảnh sát cảm thấy câu nói này rất có lý, nhưng câu nói sau đó của cô khiến hắn suýt nữa thì phụt ra.

“Tôi muốn trở thành nỗi đau khổ của họ.”

Thiếu nữ toét miệng cười, nhưng đáy mắt không có nửa phần gợn sóng, vẻ mặt đó xuất hiện trên mặt một cô bé con còn nhỏ tuổi sao kỳ lạ quá.

Phía sau lưng viên cảnh sát túa ra mồ hôi lạnh, cô nhóc này sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Viên cảnh sát: “…” Đứa trẻ này chắc chắn là bị bệnh, phải nhắc nhở

trường học đưa nó đi kiểm tra mới được.

Còn không nuôi sống được bản thân mình mà dám ăn nói xằng bậy như vậy nữa.

Viên cảnh sát cầm cuốn sổ ghi chép rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Cô nhóc này vô cùng tà môn.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy ai nhảy lầu bao giờ à?” Thời Sênh nhìn quét qua đám học sinh đang ngó nghiêng ở bên ngoài, lập tức hét lớn về phía đó.

“Đúng vậy, chưa bao giờ nhìn thấy ai nhảy lầu mà vẫn còn dương dương đắc ý. Lạc Thù cô nhảy lầu cô thấy mình vẻ vang lắm à? Nếu đã giỏi giang như vậy sao cô không chết luôn đi?” Em gái ở phòng đối diện Thời Sênh lập tức châm chọc.

Thời Sênh nhẹ nhàng đốp lại, “Cô còn chưa chết thì sao tôi chết được chứ?”

“Cô...” Em gái mặt mày bỗng chốc đỏ bừng lên, nhưng chỉ một giây sau đã tiếp tục tươi cười châm chọc, “Nhà cô phá sản rồi, không biết tại sao cô vẫn dám sống tiếp như vậy nữa nhỉ?”

“Có điều khoản pháp luật nào quy định phá sản thì phải chết sao?” Mẹ kiếp, phá sản thì sao chứ? Phá sản thì không còn quyền con người nữa à?

“Ừ thì không có, nhưng cô dựa vào cái gì để sống tiếp chứ?” Ánh mắt em gái đó lướt hai vòng khắp người Thời Sênh, “Xem chừng vóc dáng cô cũng khá đấy, ra ngoài bán thân chắc cũng sống được đó.”

Thời Sênh gãi đầu, bỗng nhiên cầm chiếc gậy lau nhà ở bên cạnh không biết được ai vứt đó ném thẳng về phía em gái kia.

Em gái đó không ngờ Thời Sênh đột nhiên ra tay, sợ hãi kêu lên một tiếng, té ngã lộn nhào vào phòng ký túc xá, định đóng cửa phòng lại nhưng lại bị cây gậy lau nhà chặn lấy.

Em gái không khỏe được bằng Thời Sênh, bị đẩy một cái lảo đảo.

Em gái ngã dưới đất, chạm vào mỹ phẩm đặt trên chiếc bàn bên cạnh, đổ đầy xuống dưới đất. Cô ta cũng kinh ngạc nhìn người đang xông từ ngoài cửa vào, “Lạc Thù, cô điên rồi.”

“Lạc Thù... cô dám đánh tôi... tôi sẽ không tha cho cô đâu...” Em gái thấy Thời Sênh không hề có ý dừng lại, cơ thể không ngừng run rẩy lùi lại phía sau.

Thời Sênh cười lạnh lùng, giơ chân đóng cánh cửa phòng lại, che đi những ánh mắt tò mò bên ngoài.

“Người đi chân đất không sợ xỏ giày.” Bây giờ cô thân cô thế cô, không còn gì cả, có gì phải sợ chứ!

***

“Em Lạc Thù lớp 10 – 9, đánh nhau với bạn học, tung tin đồn nhảm, coi thường kỷ luật, hành vi tồi tệ...”

Phương Tiểu Huân đi vào trường học đã nghe thấy loa phát thanh vang lên.

Phương Tiểu Huân ở trường học không hề tầm thường, dáng vẻ

soái khí tiêu sái kéo theo cả đám fan não tàn. Hiện tại trong trường học, nữ chính đã hình thành nên thế cục đối kháng ngang bằng với nam chính, là một trong những nam thần được yêu thích nhất.

Đúng vậy, Phương Tiểu Huân chính xác là được xếp hạng vào danh sách nam thần.

Đám fan não tàn đa số là nữ.

“A a a, nam thần nhìn mình...”

“Phương Tiểu Huân nhìn mình, Phương Tiểu Huân nhìn mình, em thích anh!”

Giọng của các fan não tàn của Phương Tiểu Huân gần như át cả tiếng loa phát thanh. Phương Tiểu Huân ngoắc ngón tay ra hiệu cho nữ sinh đứng gần nhất.

Nữ sinh đó choáng váng đi tới, “Nam... nam thần, có gì dặn dò?”

Phương Tiểu Huân đeo kính đen, nhìn có vẻ rất ngầu. Cô ta hơi đẩy kính đen xuống, khóe môi cong lên một nụ cười tà ác, “Có thể nói cho tôi biết chuyện loa phát thanh vừa nói là sao không?”

Nữ sinh chắp hai tay lại thành hình trái tim, mặt đỏ bừng lên, một lát sau mới phản ứng lại được từ trong mỹ sắc.

Cô ta kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra trước đó không sót chữ nào cho Phương Tiểu Huân nghe.

Thời Sênh mới chỉ quay lại trường học chưa đầy 48 giờ, trước tiên là đánh bảo vệ gác cổng, sau đó uy hiếp quản lý ký túc xá, sau đó lại gây ra vụ náo loạn nhảy lầu, bây giờ lại đánh nhau với bạn học.

Cảnh sát đi rồi, loa phát thanh trường lại treo tên cô lên, phê bình trước toàn trường.

Phương Tiểu Huân cảm thấy kỳ lạ, không phải là Lạc Thù bị ép đến phát điên rồi đấy chứ? Tính cách hoàn toàn khác với cô ta trước kia.

“Cảm ơn em, cô bé đáng yêu.” Phương Tiểu Huân đặt ngón tay dưới bờ môi ấn một cái, rồi gửi một nụ hôn gió cho nữ sinh kia.

“A, nam thần gửi cho mình nụ hôn gió, hạnh phích quá!” Nữ sinh kích động reo lên.

Phương Tiểu Huân đi ra khỏi đám nữ sinh vây quanh.

Thời Sênh đánh cô ta một trận, trong lòng Phương Tiểu Huân gọi đó là một mối hận, mối thù này nhất định phải báo.

***

Thời Sênh ở lỳ trong ký túc xá, không thèm lên lớp.

Từ sau khi cô đánh em gái kia, đám người đó cũng không dám tìm cô gây chuyện nữa, nhưng trên diễn đàn trường càng ngày càng có nhiều nói cô có bệnh, mạnh mẽ yêu cầu trường học đuổi Thời Sênh ra ngoài.

Thời Sênh thấy vậy chỉ cười nhạt khịt mũi khinh thường, một bầy trẻ trâu còn dám đuổi cô ra sao?

Cho dù trên diễn đàn trường có náo loạn thế nào, chỉ cần không có tên thiểu năng nào đến tìm cô đâm đầu vào chỗ chết thì Thời Sênh đều không quan tâm.

Cũng nhờ tin tức trên diễn đàn trường Thời Sênh biết tin nữ chính đã từng về trường học.

“Còn nổi tiếng hơn cả mình cơ à...” Thời Sênh lật xem một lượt bài post, không phải là bài post bày tỏ thì là bài post thể hiện sự sùng bái. Rồi lại xem mấy bài post về cô, không nói cô có bệnh thì nói đuổi cô ra khỏi trường học.

[...] Ký chủ, trọng tâm chú ý của cô có thể không bất thường như vậy được không?

--- Tin tức độc quyền! Trận đấu bóng rổ giữa hai nam thần sẽ diễn ra vào thứ sáu tuần này trên sân bóng rổ trường, hỡi các fan, các bạn đã chuẩn bị xong chưa?

Bài post này vừa được đăng, nhưng vừa đăng đã được ghim ngay ở đầu trang, vừa nhìn đã biết là bài đăng chính thức.

Thời Sênh nhấn vào nhìn qua, phía trên cùng là poster Phương Tiểu Huân soái khí vs một hoa mỹ nam.

Phương Tiểu Huân vs Giang Trần Cảnh.

Phía dưới chém tung trời, khen hai người lên tận trời, là thượng phẩm chỉ có trên trời không có dưới đất.

Thời Sênh tổng kết lại một câu – trận đấu bóng rổ thứ sáu tuần này, ai thua sẽ phải đồng ý với người thắng một điều kiện.

Chương 1378: Trăm sông đổ về một biển (6)

Giang Trần Cảnh chính là nam chính của truyện. Trong trận đấu này người chiến thắng cuối cùng là nam chính, và điều kiện của nam chính là Phương Tiểu Huân làm bạn gái của hắn, thời gian là một năm.

Đúng vậy, vẫn là cái chiêu trò cũ rích ấy.

Thời Sênh lật xem một lượt kịch bản, đêm trước khi diễn ra trận đấu bóng rổ, nữ chính và nam chính đều tham gia một trận quyết đấu sinh tử. Nữ chính sẽ bị thương, còn nam chính cũng bắt đầu nghi ngờ nữ chính từ lúc đó...

Quyết đấu sinh tử đấy!

[...] Ký chủ cô định làm gì?

“Trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi.” Thời Sênh thu điện thoại lại, “Có người tặng vốn khởi nghiệp cho ta rồi.”

Hệ thống xoay xoay vận dụng cái IQ không hay online của nó.

[Cô làm vậy là ăn cướp.]

Thời Sênh lườm, “Ta là loại người đó sao?”

[...] Chẳng lẽ còn không phải sao?

“Đương nhiên là không rồi.” Thời Sênh nghiêm chỉnh phủ nhận.

***

Tối thứ năm.

Thời Sênh ngồi trên sân thượng một tòa nhà cũ nát, đây là địa điểm giao hàng của nữ chính và đối phương, nhưng nam chính chen chân vào, cuối cùng ba bên cùng khai hỏa.

Bây giờ chỉ còn cách thời gian giao hàng mấy giờ. Thời Sênh cắn xong một nắm hạt dưa, rồi mới chậm rãi lôi điện thoại ra, đổi một chiếc sim chưa dùng bao giờ, ung dung nhấn gọi 110.

[...] Ký chủ cô không cướp sao?

Cướp cái vẹo gì!

Đồ của nữ chính dùng sợ nhắm. Ai mà biết khi nào bị bẫy lại một vố đâu.

Bởi vậy nên báo cảnh sát thì hơn!

“Nhị Cẩu Tử, ta đã nói với ngươi rồi, ta không phải là loại người đó.” Thời Sênh nghiêm chỉnh nhấn mạnh, “Là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, có chuyện phải tìm cảnh sát hiểu chưa?”

[...] Khựa khựa, tôi không nhìn ra đó, cảm giác cô đang cố ý gây chuyện cho đám cảnh sát thì đúng hơn đấy.

Báo cảnh sát xong, Thời Sênh tiếp tục cắn hạt dưa.

Cảnh sát đến để gây thêm rắc rối cho nữ chính, dù sao họ cũng

không có tác dụng gì lớn lắm. Đến lúc đó cô đứng ngoài đổ thêm dầu vào lửa là được.

[...] Cảnh sát là đội ngũ bia đỡ đạn để cô dùng sao?

Còn là loại dùng chưa hết chưa thôi nữa.

“Nói bừa cái gì đấy.”

[...] Gặp phải Ký chủ đúng là bi kịch, còn là BI KỊCH nữa.

Thời Sênh ngồi trên sân thượng đến hơn một giờ sáng mới nhìn thấy có người đi vào khu đổ nát đó. Cô ngồi ở vị trí rất tốt, có thể nhìn được phía dưới, nhưng người ở phía dưới rất khó nhìn được cô.

Đám người lần lượt xuất hiện, phía sau còn có xe. Thời Sênh lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh khung cảnh phía dưới, độ phân giải rất kém, nhưng vẫn nhìn được bánh xe tải đang mở đèn sáng phía dưới.

Cô mở wechat thêm bạn.

Một lát sau đối phương mới đồng ý, Thời Sênh gửi ảnh qua đó.

Tô Đồ:?

Tôi Là Người Báo Án: Đây là ảnh các anh cần.

Tô Đồ: Cô là ai?

Tôi Là Người Báo Án:...

Thời Sênh nhấn xem thông tin của anh ta, chắc chắn là không add

nhầm, chính là số tài khoản của 110 cho cô lúc trước.

Tôi Là Người Báo Án: 110?

Tô Đồ: Không phải.

Ầu, 110 chơi cô phải không?

Nhưng đúng lúc Thời Sênh mắng chửi, có người yêu cầu add cô, ảnh đại diện là một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát.

Thời Sênh: “...”

Cảnh sát cũng biết chơi quá nhỉ.

Thời Sênh nhấn đồng ý, bên đó lập tức gửi tin nhắn đến.

Tô Diệp Diệp: Xin lỗi, anh cảnh sát vừa rồi nhận điện thoại gửi nhầm tài khoản.

Tôi Là Người Báo Án: Biết chơi thật đấy.

Tô Diệp Diệp: Cô có thể gửi lại bức ảnh vừa nãy không? Tốt nhất là chụp nét hơn một chút, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là bảo đảm an toàn của cô.

Tôi Là Người Báo Án: Một bức 10,000.

Tô Diệp Diệp:... Vậy thì thôi bỏ đi.

Tôi Là Người Báo Án: Người của các anh đâu?

Tô Diệp Diệp: Đang trên đường đến đó.

Tôi Là Người Báo Án: He he.

...

Tô Diệp Diệp cầm điện thoại hỏi người đàn ông bên cạnh, “Hắn ta có ý gì?”

Người đàn ông bên cạnh tùy tiện vắt chân đặt lên bàn, rủ mắt cúi nhìn. Nghe thấy người phụ nữ hỏi, hắn liền ngẩng đầu nhìn vào màn hình điện thoại. Ánh sáng trên màn hình điện thoại ngưng tụ thành một điểm sáng ở đáy mắt hắn.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào mấy chữ trên màn hình, “Chê mấy người quá chậm.”

Tô Diệp Diệp cắn răng, gõ điện thoại kêu phành phạch, trả lời người đàn ông, “Trình tự đã quy định rõ ràng như vậy rồi, chúng ta phải đi theo trình tự, bên trên cố ý kéo dài, chúng ta có cách nào khác đâu chứ.”

Đến khi cô ta ấn xong lại quay đầu nhìn người đàn ông, “Sao anh còn chưa chịu quay về?”

“Phiền.”

“Bác gái lại giục anh sao?”

Người đàn ông liếc nhìn cô ta.

Tô Diệp Diệp tiếp tục trả lời tin nhắn, bất chợt ngưng lại một lát, “Bác gái càng ngày càng đáng sợ, em không dám đi nữa, lần nào đi cũng như đánh trận, em nói cho anh biết...”

Người đàn ông liếc nhìn cô ta một cát, rồi đặt đôi chân thon dài xuống dưới đất, đứng dậy rời đi.

“Ài, điện thoại của anh nè.” Tô Diệp Diệp gọi.

Người đàn ông quay người lại, cầm chiếc điện thoại giống với chiếc điện thoại trên tay cô gái, nhìn Tô Diệp Diệp: “Hóng chuyện ít thôi, làm việc đi.”

Tô Diệp Diệp: “...”

Chẳng phải cô đang làm việc đấy thôi?

Tô Diệp Diệp nhìn biểu tượng cảm xúc coi thường do người có tên “Tôi Là Người Báo Án” đó gửi tới, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Tô Diệp Diệp: Cô nhìn được bao nhiêu người?

Tôi Là Người Báo Án: Tầm 1 2 3 4 5 6 7 8 9.

Tô Diệp Diệp: (Giận dữ) Xin cô nghiêm túc một chút được không? Đây không phải là trò đùa.

Tôi Là Người Báo Án: Tôi cứ tưởng đây là trò đùa chứ.

Tô Diệp Diệp:...

Vừa nãy điện thoại của Tô Đồ ở bên cạnh cô, sau khi cô đăng ký wechat xong không nhìn xem ban đầu điền cái gì lên, bây giờ mọi người add nhau đều là anh quét tôi, tôi quét anh.

Lúc đầu bởi vì cuộc điện thoại báo án này be bét nhốn nháo, nên cô

ta không chú ý đến cầm nhầm điện thoại của Tô Đồ, cô ta có thể làm gì được chứ? Cô ta cũng rất tuyệt vọng!

Cuối cùng Tô Diệp Diệp cũng biết được số người ước lượng, cô ta vội vã báo cáo với chỉ huy tiền tuyến.

Thời Sênh còn nói cả cho họ biết ẩn nấp ở đâu thì an toàn.

Tôi Là Người Báo Án: Nếu như vậy mà mấy người còn không bắt được chúng thì từ chức về quê trồng lúa luôn đi.

Tô Diệp Diệp:...

Người này tại sao ăn nói lại khó nghe như vậy chứ!

Một người báo án lạ mặt chắc chắn phía cảnh sát sẽ không tin. Thời Sênh không nói nhiều nữa, họ cùng lắm cũng chỉ tham khảo qua ý kiến của cô, chứ sẽ không coi trọng.

***

Khoảng đất trống phía dưới khu nhà cũ nát bỗng chốc có rất nhiều người tập trung. Khoảng 3 giờ sáng, Phương Tiểu Huân đưa người đến.

Hai bên tiến hành gặp mặt hữu nghị.

Thời Sênh nhảy từ trên sân thượng xuống, đi đến phía sau khu cũ nát, diệt một tên đứng gác, rồi đi men theo một con đường nhỏ bỏ hoang.

Người của nam chính đang ẩn nấp ở đây, lát nữa phải phế nam chính trước.

[...] Ký chủ, chúng ta nói xem mục đích phế nam chính là gì đi?

“Thì để ngày mai nam chính không đánh được trận đấu bóng rổ nữa chứ sao.” Như vậy chẳng phải là phá CP thành công rồi sao?

[...] Chẳng lẽ họ không biết thay đổi thời gian sao?

“Ngươi não tàn à? Hai người sau khi quyết đấu sinh tử đột nhiên thay đổi thời gian, như vậy chẳng khác gì tuyên bố với thiên hạ là ‘tôi có vấn đề, mau nghi ngờ tôi’ còn gì? Ngươi thấy nữ chính và nam chính lần này ngu như vậy à?”

Người ta là dân xã hội đen đấy có biết không hả!!

Không phải là tổng tài bá đạo thích ngược ta đâu!

Ừm... nhầm rồi, tổng tài bá đạo thích ta đi.

[Tôi không có não.] Nó có phải là người đâu.

“Vậy nên ngươi mới là đồ não tàn.” Có não thì còn gọi là não tàn sao? Nhị Cẩu Tử thiểu năng!

#Hệ thống nhà ta lại bị ngu rồi phải làm sao, online đợi, rất gấp#

[...] Chủ nhân a a a, Ký chủ lại công kích tôi rồi!!!!

Chương 1379: Trăm sông đổ về một biển (7)

Không cần đánh nam chính đến mức không xuống nổi giường, chỉ cần để hắn không thắng được nữ chính là đủ.

Nữ chính chắc chắn sẽ không mặt dày đưa ra yêu cầu hai người qua lại.

Nam chính không mang theo nhiều người lắm, nhưng đều là những người rất lợi hại. Nếu cô cứ thế xông ra thì chắc chắn là không được.

Thời Sênh băn khoăn một lát, cuối cùng quyết định đánh ngất họ trước, cô lật tìm trong không gian, tìm được một thứ đồ chơi giống như quả lựu đạn.

Cô đứng ở trên cao, Giang Trần Cảnh đứng ở chỗ thấp. Thời Sênh nhìn họ giây lát, rồi ném thứ đồ chơi giống quả lựu đạn ở trong tay xuống.

Thấy một thứ đen thù lù rơi từ trên cao xuống, người của Giang Trần Cảnh lập tức cảnh giác nhìn qua đó, “Thứ đó… là cái gì vậy?”

“Xì…”

Khói đen nhanh chóng lan ra, mấy người vội vàng tản ra đằng sau, nhưng vẫn không kịp, tất cả mọi người bao gồm cả Giang Trần Cảnh đều ngã xuống.

***

Khi Thời Sênh quay lại, Phương Tiểu Huân và đối phương vẫn chưa thương thảo xong.

Sao lại ăn ý quá như vậy chứ.

Thời Sênh ngồi lên sân thượng, cầm kính viễn vọng nhìn cảnh tượng phía dưới. Phương Tiểu Huân và người bán cuối cùng cũng đi đến giai đoạn kiểm tra hàng.

Bọn họ giao dịch một lô súng ống. Thế lực của Phương Tiểu Huân cần kiểu súng ống như vậy, nhưng nguồn tài nguyên ở nước ngoài cách quá xa, không dễ gì đưa về nước được, chi bằng đi mua trực tiếp.

Đúng vào lúc Phương Tiểu Huân kiểm tra hàng, đột nhiên từ phía xa vang lên tiếng động lớn.

Tất cả mọi người lập tức chuẩn bị vũ khí.

“Cảnh sát đây, không được động đậy.”

Cảnh sát biết đã bại lộ, nên xông ra từ chỗ ẩn nấp.

Không hét thì thôi, vừa hét lên đã có người nổ súng, tiếng súng lập tức liền thành một mảng.

Sắc mặt Phương Tiểu Huân khó coi dẫn người của mình rút lui.

Tôi Là Người Báo Án: Chúng chạy ra đằng sau rồi.

Thời Sênh còn cực kỳ tỉ mỉ gửi kèm một tấm ảnh.

Tô Diệp Diệp: …

Tô Diệp Diệp rất muốn trả lời cô một câu, cô quá chu đáo rồi.

Nhưng bây giờ còn không có thời gian trả lời. Cô ta nhanh chóng chuyển thông tin này cho các đồng đội, còn độ tin cậy đến đâu thì đó là chuyện để sĩ quan chỉ huy biệt đội suy nghĩ rồi.

Phía cảnh sát cũng hơi nghi ngờ, đây rốt cuộc là cạm bẫy hay là cú lừa đảo đây?

Cho nên họ không lập tức đuổi theo mà dốc toàn lực tập trung truy đuổi đám người bán súng.

Thời Sênh nhìn thấy họ hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, đành phải tự mình ra tay.

Cô nhảy từ trên sân thượng xuống, nhanh chóng áp sát chiếc xe đạn dược đó, lấy vũ khí đuổi theo Phương Tiểu Huân.

“Tách ra.” Phương Tiểu Huân ra dấu tay, đám người đi cùng cô ta lập tức chia nhau ra.

Những người khác cũng rất ăn ý, không nhiều lời mà tự chọn phương hướng cho mình rồi biến mất trong màn đêm.

Phương Tiểu Huân xông thẳng về phía trước, đúng lúc cô ta chạy ra khỏi khu chờ di rời thì đồng tử đột nhiên ngưng trệ, nhanh chóng phanh xe lại.

Trong bóng đêm tối tăm, cô ta không nhìn rõ được người, nhưng trực giác mách báo cô ta dáng người đó chính là Lạc Thù.

Tại sao cô ta lại ở đây?

“Ái chà, đang bận chạy tháo mạng à?” Giọng nói nhẹ nhàng từ phía đó truyền tới.

“Là cô sao?” Phương Tiểu Huân cắn răng. Cô ta không thể ngờ được rằng chuyện ngày hôm nay lại có một Lạc Thù chạy ra đây thế này.

Thời Sênh khoanh tay, ngữ khí tùy tiện giống như tôi chỉ ăn của cô một quả táo thôi mà, “Tôi chỉ báo cảnh sát thôi, những chuyện khác không liên quan đến tôi.”

“Làm sao cô biết chuyện?” Chỉ có mấy người biết thời gian họ giao dịch, những người cô ta tin tưởng tuyệt đối sẽ không phản bội cô ta, vậy thì Lạc Thù kia làm sao biết được tin tức?

Từ phía bên bán vũ khí sao?

“Bấm đốt ngón tay tính quẻ.” Thời Sênh rút súng ra, đột nhiên giơ lên, không hề do dự bóp cò: “Bằng!”

Phương Tiểu Huân kinh hãi, hạ thấp người xuống, lăn một vòng dưới đất, ẩn nấp đằng sau kiến trúc bên cạnh.

Cô ta lại dám nói ra tay là ra tay ngay, suýt nữa thì không phản ứng lại kịp.

Phương Tiểu Huân nhanh chóng rút súng mang theo, nhìn hướng về bên đó. Thời Sênh vẫn đứng đó, Phương Tiểu Huân vừa thò đầu ra viên đạn đã bay tới.

“Đệch!” Phương Tiểu Huân chửi thầm. Cảnh sát nghe thấy tiếng

súng sẽ nhanh chóng tới đây, cô ta không có nhiều thời gian.

Phương Tiểu Huân thử bắn chết Thời Sênh, nhưng đáng tiếc cô ta phát hiện ra con nhóc con nhãi nhép cô ta coi thường trước kia giờ đã trở nên vô cùng lợi hại. Cô ta nổ súng liên tiếp mấy phát vẫn không bắn trúng được.

Không được, không thể tiếp tục thế này được, cảnh sát sắp đến rồi.

Phương Tiểu Huân nhanh chóng nhìn bốn xung quanh, chọn con đường tháo chạy. Sau khi nổ súng hướng về phía Thời Sênh liền nhanh chóng trốn vào bụi cây ở bên cạnh.

Phía sau có tiếng đạn bay xé gió lao tới, cô ta tránh né theo bản năng, nhưng đúng lúc cô ta tránh được viên đạn thứ nhất, thì viên đạn thứ hai đã bay tới.

“Ư…” Cơ thể Phương Tiểu Huân lảo đảo. Cô ta giữ chặt lấy cánh tay bị thương rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Thời Sênh vung cánh tay tê cứng, vẻ mặt đầy vẻ bất mãn, nghi ngờ nghiêm trọng nếu nổ một phát súng nữa sẽ bị nổ tung lồng ngực mất.

Nữ chính đại nhân vĩnh viễn luôn được cưng chiều thiên vị.

Bia đỡ đạn thì đừng có mơ đi.

***

Sau khi Phương Tiểu Huân chắc chắn đã cắt đuôi được đám người đuổi theo phía sau lại cẩn trọng chạy thêm một đoạn nữa rồi mới dừng lại.

Cô ta tháo mặt nạ xuống, cúi xuống nhìn cánh tay trúng đạn, đáy mắt tràn ngập sự lạnh lẽo.

“Alo, các cậu có sao không?” Phương Tiểu Huân vừa cầm máu cánh tay bị thương của mình vừa gọi điện thoại.

Bên đó âm thanh có vẻ hơi tạp nham, thanh âm ngắt quãng, “Không sao… lão đại có sao không?”

“Tôi không sao. Chuyện ngày hôm nay, chú trọng điều tra Lạc Thù.”

“Lạc Thù?” Người bên kia rất nghi hoặc. Lạc gia đã tiêu tùng, thế lực xã hội đen của Lạc gia nếu không phải bị họ thu phục rồi thì cũng bị thế lực khác phân chia rồi. Lạc Thù thân cô thế cô thì liệu có được tài nguyên gì dùng được cơ chứ? “Sao cô ta lại có liên quan đến chuyện này được chứ?”

“Tôi mà biết thì còn cần cậu đi điều tra nữa sao?”

Bên kia trầm mặc một lát rồi đáp, “Tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Ừm, nhớ phải cẩn thận.”

Phương Tiểu Huân gác điện thoại, hít sâu một hơi, trong đầu không khỏi xoẹt qua khung cảnh khi nãy. Cô ta đã tránh được phát súng thứ nhất, nhưng phát súng thứ hai lại giống như đang chờ đợi cô ta.

Lạc Thù đã tính toán được cô sẽ tránh thế nào sao?

Không… không thể nào.

Lạc Thù không hề lợi hại đến thế.

Có lẽ chỉ là trùng hợp.

Nhưng Phương Tiểu Huân không thể phủ nhận rằng, thực lực của cô ta đã lợi hại hơn trước kia rất nhiều, tính cách cũng lạnh lùng hơn nhiều.

Nhất định phải diệt trừ được cô ta, nếu không hậu họa khó lường.

***

“Cục trưởng, đã điều tra kỹ càng rồi, lần này kết quả điều tra được không hề ít, lần này chúng ta có được coi là lập được công lớn không?”

Người đàn ông trung niên được gọi là Cục trưởng đánh một bạt tai: “Lập công? Đã bắt được người chưa? Lập được công cái vẹo gì? Lục soát cho tôi, phái tất cả cảnh sát ra, nhất định phải bắt được đám người đó.”

Viên cảnh sát bị đánh rất ấm ức. Nhưng lúc này Cục trưởng của họ đang đứng bên bờ vực sắp bùng nổ, hắn không dám dây vào, chỉ đành nhanh chóng rời đi.

“Cục trưởng, ở đằng sau tìm được một khẩu súng ngắn bị ném đi, là loại khác với lô súng chúng ta tịch thu được.”

Họ không phái người đi ra đó, tất cả hỏa lực đều tập trung ở phía trước, tại sao phía sau lại có người nổ súng?

Tranh chấp nội bộ? Hàng còn chưa lấy được, tranh chấp nội bộ cái gì chứ…

Cục trưởng bỗng nghĩ ra một chuyện. Ông ta móc điện thoại ra gọi

cho Tô Diệp Diệp, “Người báo án đó có còn online không?”

Tô Diệp Diệp vội vã gửi tin nhắn cho Tôi Là Người Báo Án.

Tô Diệp Diệp: Có online không?

Tôi Là Người Báo Án: Người chạy hết cả rồi, cô còn tìm tôi làm gì? Về nhà đi cày đi thôi!

Tô Diệp Diệp: “…” Người này nói chuyện thật khó nghe.

Cô ta nói lại cả câu không sót chữ nào cho Cục trưởng nghe.

Cục trưởng trong lòng trầm xuống, người báo án đó vẫn có mặt tại hiện trường từ đầu đến cuối.

“Cô hỏi hắn ta xem vừa nãy người nổ súng có phải là hắn ta không?”

“Cục trưởng… ông hỏi như vậy, liệu người ta có thể tố cáo ông không?” Cục trưởng tức giận phát điên luôn rồi sao, “Không đúng… hắn nổ súng sao?”

Chương 1380: Trăm sông đổ về một biển (8)

"Hỏi nhanh lên.”

“Dạ dạ.” Ngón tay Tô Diệp Diệp nhanh chóng gõ ra một dòng chữ.

Tô Diệp Diệp: Lúc đó anh có mặt ở hiện trường? Người nổ súng ở phía sau là anh đúng không?

Tôi Là Người Báo Án: Đúng vậy, có vấn đề gì không?

Lớn chuyện rồi nha tổ tông của tôi ơi!

Tô Diệp Diệp: Anh làm vậy là phạm pháp.

Tôi Là Người Báo Án: Người đưa đến tận mặt rồi mà các người còn không bắt được, muốn bắt được tôi sao, nằm mơ.

Tô Diệp Diệp: “…”

Người này thật là đáng ghét quá điiiiiii!

Chưa từng gặp ai hung hăng kiêu ngạo như vậy! Ăn gan hùm rồi sao!

Cục trưởng thấy câu trả lời khẳng định của Tô Diệp Diệp, sắc mặt càng đen hơn khi nãy, “Truy tìm cho ra hắn ta cho tôi.”

Tô Diệp Diệp vẻ mặt khổ sở, “Không được đâu Cục trưởng, đồng nghiệp phụ trách kỹ thuật của chúng ta hoàn toàn không thể truy tìm

được tung tích của hắn ta.”

Nếu có thể tìm được người này thì họ đã bắt người từ lâu, chứ cần gì phải ở đây nói chuyện phiếm với hắn ta thế này.

“Tô Đồ đâu rồi?”

“Đi rồi.”

“Gọi cậu ta lại, bảo cậu ta giúp đỡ điều tra.”

“Cục trưởng… chi phí mời được Tô đại thiếu gia rất đắt, Cục Cảnh sát chúng ta không đủ kinh phí.” Mời được Tô Đồ một lần, toàn bộ Cục Cảnh sát phải cạp đất ra mà ăn một tháng liền.

“Không phải cô là em gái của cậu ta sao? Ngay cả chút đặc quyền nhỏ tí cũng không có, tôi nuôi cô làm cái gì!” Cục trưởng ở bên này lại nhảy dựng lên.

“Cục trưởng… chuyện này dù là anh em ruột cũng không tính toán rõ ràng được. Ông cũng biết con người anh trai tôi rồi đấy, không có tiền không làm việc, tâm trạng không vui không làm việc. Thứ nhất kinh phí của chúng ta có hạn. Thứ hai vừa nãy khi anh ấy vừa đi tâm trạng không thoải mái cho lắm. Nói tóm lại, bây giờ muốn mời được anh ấy khó hơn lên trời.”

“Tôi mặc kệ, cô gọi cậu ta lại đây cho tôi, nếu không tôi sẽ trừ lương của cô!” Cục trường gầm xong câu nói đó liền hung dữ cúp điện thoại.

Tô Diệp Diệp hoang mang giơ điện thoại lên.

Cô làm thế nào bây giờ!

Cục trưởng, ông tùy hứng như vậy có được không hả?

Tô Diệp Diệp gọi điện cho Tô Đồ, người ta còn không thèm nghe máy, nhắn tin cũng không trả lời, gọi điện về nhà, người nhà nói hắn chưa về nhà, không biết đi đâu rồi.

Tô Diệp Diệp vô cùng tuyệt vọng, lương ơi mi đi đâu rồi…

Tô Diệp Diệp: Anh, anh hai à, rốt cuộc anh là thần thánh phương nào thế?

Tôi Là Người Báo Án: Tôi đến để cứu vớt thần linh của các người.

Tô Diệp Diệp: "…" Mẹ kiếp, thằng cha bệnh hoạn này mọc ở đâu ra vậy?

Còn thần linh, đồ thần kinh thì có!

Tô Diệp Diệp: Tôi đã đề xuất lên cục rồi, sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh, đương nhiên điều kiện tiền đề phải là anh không phạm phải những tội khác. Như vậy anh có thể đến Cục Cảnh sát một chuyến được không?

Anh ta là người báo án, lần này lại điều tra được nhiều súng ống như vậy, trên người anh ta chỉ cần không liên quan đến án mạng hay những vụ án hóc búa khác, thì Cục trưởng cũng có thể xử lý được.

Tôi Là Người Báo Án: Không đến, bận.

Tô Diệp Diệp: Bận chuyện gì?

Tôi Là Người Báo Án: Bận kiếm tiền.

Tô Diệp Diệp: Tiền bẩn à?

Tôi Là Người Báo Án: Tiền thưởng báo án của tôi khi nào thì chuyển khoản cho tôi?

Tô Diệp Diệp: …

Cuối cùng Thời Sênh dùng chiến thắng của “tính chiến lược” uy hiếp Tô Diệp Diệp thành công, lấy được tiền thưởng báo án.

Không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để cô dùng vào trang đầu tư tài chính xueqiu. Dù sao cô cũng không phải làm chuyện gì lớn, cứ từ từ kiếm.

***

Thứ sáu, Thời Sênh đến sân đấu bóng rổ trong con mắt chứng kiến của hàng nghìn người.

“Sao cô ta cũng đến đây làm gì? Chẳng phải trước đây cô ta rất coi thường mấy thứ này sao?”

“Cậu nhìn lại những chuyện cô ta làm hai ngày nay xem. Tôi thấy nhất định là cô ta có bệnh về thần kinh, chúng ta nên tránh xa cô ta ra thì hơn.”

“Đúng vậy đúng vậy…”

Thời Sênh đột nhiên nghiêng người qua, “A, có ma kìa!”

Mấy em gái bị Thời Sênh bỗng nhiên áp sát đến dọa cho sợ thất thanh. Nguyên nhân họ kêu la rốt cuộc là vì có ma hay bởi vì dáng vẻ

đáng sợ của Thời Sênh thì không được rõ.

Mấy em gái vội vã dịch ra, những người trước sau trái phải cũng lần lượt dịch ra ngoài.

Đến mức trong nhà thi đấu bóng rổ đầy ắp người bỗng xuất hiện một khoảng không kỳ dị khiến mọi người liên tục quay đầu nhìn.

Cho đến khi Giang Trần Cảnh đưa người vào sân, đám fan não tàn mới bắt đầu reo hò trở lại.

Sắc mặt Giang Trần Cảnh không được tốt lắm, trong mắt có vệt đen rõ rệt. Hắn không thèm để ý đến những tiếng reo hò trong nhà thi đấu, đi thẳng đến ghế nghỉ ngơi.

Đến lúc sắp khai mạc Phương Tiểu Huân mới đến.

“A a a, nam thần kìa!!”

“Nam thần nhìn sang bên này, nam thần…”

Phương Tiểu Huân miễn cưỡng nở nụ cười với đám fan não tàn, nhìn thấy Thời Sênh đang ngồi độc chiếm một khoảng trên hàng ghế khán giả, đáy mắt cô ta trào lên một luồng nộ khí, nhưng rất nhanh chóng đã bị ép xuống.

Không biết tại sao lúc này Phương Tiểu Huân có cảm giác nhếch nhác.

Nữ sinh trên đó thần sắc lạnh nhạt, tư thế cao ngạo, tựa như vị quân chủ cao cao tại thượng. Còn cô ta lúc này biến thành thằng hề diễn kịch cho cô ta xem.

Phương Tiểu Huân nắm chặt nắm đấm, cô ta không có gì cả, cô ta có tư cách gì để bày ra dáng vẻ cao ngạo đó cơ chứ?

Lạc Thù, chúng ta cứ chờ xem.

Phương Tiểu Huân đứng thẳng lưng, đi thẳng về phía Giang Trần Cảnh.

Do ở cách quá xa, đám fan não tàn lại reo hò quá lớn, Thời Sênh không nghe rõ được họ đang nói gì.

Đến khi bắt đầu trận đấu, đám fan não tàn càng reo hò dữ dội hơn. Cả nhà thi đấu bóng rổ đều sôi sục lên.

Phương Tiểu Huân bị thương ở cánh tay, Giang Trần Cảnh cũng bị đau chân, hai người đánh bóng có chút kỳ lạ, thỉnh thoảng còn sai sót.

Đám fan não tàn thấy tình hình ấy cũng thấy vò đầu bứt tai khó hiểu, nhưng không thể tránh được họ bị sắc đẹp làm cho mờ mắt, có nhan sắc, cho dù họ có cầm trái bóng đứng đó không làm gì cả cũng đủ để khiến đám fan não tàn sục sôi cả lên.

Đúng là Phương Tiểu Huân vẫn rất soái khí, mái tóc ngắn khiến gương mặt cô ta hoàn toàn phô bày ra. Người không biết chuyện nhìn thoáng qua có lẽ còn cho rằng cô ta là một mỹ nam.

Hai mỹ nam đánh bóng rổ, nói thực đúng là vô cùng mãn nhãn.

Thế nhưng Thời Sênh không hề cảm thấy hứng thú gì hết.

“A!!”

Những tiếng hò reo vang lên đồng thời khiến Thời Sênh giật mình suýt nữa thì bật ra khỏi ghế. Cmn chứ, reo cũng đồng thanh như thế làm gì chứ!

Cô ngẩng đầu nhìn lên sân đấu, Giang Trần Cảnh hình như đã bị trẹo chân, đang ngồi dưới đất.

Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì, Giang Trần Cảnh không hề có chút manh mối nào, bỗng dưng bị đánh ngất, rồi bị tiếng súng đánh thức dậy, sau đó phát hiện chân vô cùng đau nhức, giống như đã bị thứ gì đó đập phải.

“Trần, có sao không?” Hàn Mặc dìu Giang Trần Cảnh dậy, “Tôi đưa cậu đến phòng y tế.”

Vừa rồi Phương Tiểu Huân không cẩn thận đụng trúng Giang Trần Cảnh một cái, ai ngờ hắn ta lại ngã xuống như vậy. Lúc này cô ta cũng không biết có nên tiến lên hay không.

Giang Trần Cảnh vô cùng đau đớn, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, không nói được gì.

Hàn Mặc dìu Giang Trần Cảnh đi ra ngoài, khi đi qua Phương Tiểu Huân, nhíu mày nhìn cô ta một cái.

Ánh mắt đó rõ ràng là tỏ ý không thích.

Hàn Mặc là cánh tay phải của Giang Trần Cảnh, trước giờ hắn vẫn luôn luôn không thích Phương Tiểu Huân. Đứa con gái này xuất hiện quá đột ngột, có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Nhưng Giang Trần Cảnh lại rất có hứng thú với cô ta. Hắn chỉ đành đứng bên cạnh không ngừng nhắc nhở Giang Trần Cảnh.

Biến cố này là điều tất cả mọi người đều không thể ngờ tới, nhưng đám fan não tàn của Giang Trần Cảnh đã nhìn thấy rất rõ Phương Tiểu Huân đụng trúng Giang Trần Cảnh. Đám fan hai bên dưới hàng ghế khán giả bắt đầu chửi mắng công kích lẫn nhau.

Bảo vệ idol vô điều kiện chính là bản năng.

“Phương Tiểu Huân rõ ràng là cố ý. Cô ta là một nữ sinh nhưng các người ngày nào cũng gọi cô ta là nam thần, có thấy buồn nôn không hả? Bây giờ còn cố ý va chạm với Trần Cảnh nhà chúng tôi nữa, rác rưởi.”

“Các người mới buồn nôn ấy, cả nhà cô buồn nôn. Nam thần nhà chúng tôi lợi hại nhất. Vừa nãy chắc chắn không phải là cô ấy cố ý va chạm. Các người đừng có ở đó ăn nói hàm hồ, cố tình bôi đen nam thần nhà chúng tôi nữa.”

“Ta nhổ vào, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, ai thèm bôi nhọ! Phương Tiểu Huân cố ý, giở thủ đoạn hạ lưu như vậy, có thấy ghê tởm không hả?”

“Cô nói lại lần nữa xem nào …”

Đám fan não tàn bên trên bắt đầu chửi mắng ầm ĩ rồi chuyển sang động tay chân.

Thời Sênh lắc đầu đứng lên, có lẽ là tức giận rồi, cho dù là ai, dù sao chỉ cần động vào là được, lần này Thời Sênh rất không may bị liên lụy rồi.

Chương 1381: Trăm sông đổ về một biển (9)

Thời Sênh bị một em gái túm lấy, suýt nữa thì bị kéo lên hàng ghế khán giả phía sau.

Thời Sênh – người không có fan não tàn để làm màu bày tỏ cô vô cùng tức giận, trước tiên kéo lại em gái đó xuống dưới.

Động tác của Thời Sênh rất lớn, các fan xung quanh như bị điểm phải huyệt đạo, ai nấy duy trì tư thế kìm kẹp đánh nhau của mình, trợn mắt nhìn Thời Sênh.

“Nhìn gì mà nhìn, tại cô ta ra tay trước.” Thời Sênh vỗ tay, như cười như không nhìn họ, “Muốn đánh thì đánh, giết chết một người thì là một người, mấy người ở đây kìm kẹp bóp tới bóp lui thì có gì hay? Tránh ra!”

Khí thế trên người Thời Sênh vô cùng mạnh mẽ, mọi người không tự chủ được buông đối phương ra, để lại một con đường nhường cho Thời Sênh đi.

Thời Sênh đi theo con đường đó đi ra ngoài, giậm bình bịch lên mấy bậc thang rời đi, cho đến khi thân ảnh của cô biến mất khỏi nhà thi đấu, mọi người mới ngơ ngác nhìn đối phương.

“Đệch, đánh đi!!”

“Tao sợ chúng mày chắc! Đánh thì đánh!!”

Sự kiện “tê bức” tại sân thi đấu bóng rổ vô cùng nghiêm trọng, điều này được thể hiện rõ qua tần suất xuất hiện trên loa phát thanh trường thay thế vị trí của Thời Sênh.

Nhưng không bao lâu sau, Thời Sênh lại thành công leo lên ngôi vị đầu bảng.

Thời Sênh cảm thấy chắc chắn là do cô có bát tự không hợp với trường học rách nát này, ai ai cũng muốn đối đầu với cô như vậy.

Phá sản thì đã làm sao nào!!

Phá sản thì không có nhân quyền nữa sao?

Chủ nhiệm giáo dục đích thân lên loa phát thanh gào thét, yêu cầu Thời Sênh đến văn phòng tiếp nhận dạy dỗ.

Chủ nhiệm giáo dục đó là không tìm thấy người, nếu tìm được người, chắc chắn sẽ kêu bảo vệ lên bắt cô.

Thời Sênh không thèm để ý đến vị chủ nhiệm giáo dục đang ở giai đoạn cuối thời kỳ mãn kinh, tìm một nơi không có người nghịch điện thoại.

Cô vừa mở khóa đã nhìn thấy tin nhắn do Tô Diệp Diệp gửi đến đầy cả màn hình.

Tô Diệp Diệp: Đại ca, anh có dám trả lời không hả?

Tô Diệp Diệp: Lương của tôi sắp bị trừ hết cả lương năm sau luôn rồi, cầu xin anh mau trả lời đi.

Tô Diệp Diệp: Có onl không đó?

Tô Diệp Diệp: Anh, anh hai à, anh có onl không đó?

Thời Sênh trượt lên phía trên xem. Tô Diệp Diệp gửi tin nhắn cho cô từ sáng sớm, nhìn thời gian có lẽ là vừa ngủ dậy đã bắt đầu gửi tin nhắn. Tin nhắn mới nhất là mười phút trước.

Hôm Nay Không Báo Án: Sao vậy?

Tô Diệp Diệp:...

Đổi tên cũng thật là kỳ lạ.

Tô Diệp Diệp: Tôi còn tưởng anh cho tôi vào danh sách đen luôn rồi chứ.

Hôm Nay Không Báo Án: Nói chuyện chính.

Tô Diệp Diệp:... Không có gì, tôi chỉ tò mò, rốt cuộc anh là người như thế nào?

Hôm Nay Không Báo Án: Tôi là Lôi Phong, cộng sự phụ tá của chính nghĩa.

[Ký chủ, lúc cô nói câu này không cảm thấy quá tự phụ sao?] Câu này mà cô cũng nói ra được, mặt mũi đâu hết rồi?

“Không có mà, thì chém gió thôi, có ai không biết đâu.”

[...] Khựa khựa, làm màu bị sét đánh.

Tô Diệp Diệp: Lôi Phong, anh nói cho tôi biết đi, anh tên là gì? Sống ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?

Hôm Nay Không Báo Án: Lôi Phong, Lôi Phong Tháp, 77, làm việc tốt.

Tô Diệp Diệp:...

Không muốn nói chuyện với anh ta nữa.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Điều phong lộng nguyệt. Mục tiêu nhiệm vụ: Tô Đồ. Mục đích nhiệm vụ: Tự hiểu.]

Nhị Cẩu Tử hồi lâu sau vẫn không nghe thấy Thời Sênh troll lại nó, đang cảm thấy kỳ lạ. Nó bỗng nhiên phát hiện Ký chủ nhà mình bỗng nhiên ngẩn ngơ.

Rất lâu sau cô mới mở danh sách bạn bè Wechat, danh sách chỉ có hai người, một người là Tô Diệp Diệp, một người là Tô Đồ.

Ảnh đại diện của Tô Đồ là một mảng màu đen. Cô nhấn vào xem ảnh lớn, trong mảng màu đen đó có một điểm sáng rất nhỏ, sau khi thu nhỏ hình lại căn bản không thể nhìn thấy.

[Nếu bắt buộc phải có một người thỏa hiệp, thì ta sẽ chịu thua.]

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào bức hình đó rất lâu, cuối cùng nhếch khóe miệng lên cười một cái, thực sự là... giày vò người ta mà.

Tô Đồ, boss lớn nhất của quyển truyện này, có mối thù hằn cá nhân với Giang Trần Cảnh, luôn muốn giết chết Giang Trần Cảnh, đương nhiên cuối cùng kết cục là bị Phương Tiểu Huân và Giang Trần Cảnh giết chết.

Nội dung tư thù thế nào không rõ, dù sao thì chính là có thù, kịch bản

yêu cầu thế mà.

Tô Đồ con người này... mở miệng là nói đến tiền. À không đúng, phải là có tiền mới nói chuyện, không có tiền thì phải xem tâm trạng thế nào, hành sự cổ quái, tính tình cũng cổ quái, thù dai nhớ lâu, là một nhân vật phản diện rất khó hầu hạ.

Thời Sênh: “...”

Cho nên, bây giờ cô phải theo đuổi một tên thiểu năng trong mắt chỉ có tiền và kim cương thôi sao?

Bây giờ cô rất nghèo có biết không hả?

Tại sao nuôi một nàng dâu lại khó đến thế chứ?

Thời Sênh nhìn tài khoản tiết kiệm không có bao nhiêu của mình, gửi cho Tô Đồ một bao lì xì. Tô Đồ lập tức lĩnh nhận, nhưng có lẽ là chê ít, cho nên không nói một chữ.

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh tiếp tục gửi.

Cho đến khi gửi liền hai bao lì xì nữa, tổng cộng là 500 nhân dân tệ, Tô Đồ mới gửi lại cho cô một chữ.

Tô Đồ: Nói.

Ừm, sai rồi, là một chữ cộng thêm một cái dấu câu mới đúng.

Năm trăm nhân dân tệ chỉ đáng giá một chữ cộng thêm một dấu câu như vậy thôi sao. Hôm rạng sáng thứ sáu, não hắn bị úng nước nên

mới trả lời cô nhiều chữ như vậy sao?

Hôm Nay Không Báo Án: Anh giai nhỏ có thiếu đối tượng không?

Tô Đồ không thèm để ý đến cô.

Thời Sênh lại chuyển thêm 500 nữa.

Tô Đồ: Không

Được lắm, 500 chỉ đáng giá một chữ, lần này ngay cả dấu cũng không có luôn nữa.

Hôm Nay Không Báo Án: Tôi thiếu đấy, anh giai nhỏ có muốn hẹn hò không?

Gửi tin nhắn xong cô lại chuyển thêm 500 tệ nữa.

Tô Đồ: Không

Tổng cộng 1500 chỉ đáng giá 3 chữ cộng thêm một cái dấu câu như vậy thôi sao.

Thời Sênh bắt đầu thấy nghi ngờ cuộc đời, chẳng lẽ cô phải khuynh gia bại sản mới theo đuổi được hắn sao?

Thời Sênh thu điện thoại lại, vẫn nên đi kiếm tiền thì hơn.

Không có tiền ngay cả một anh giai nhỏ cũng không tán nổi.

***

Tại một khách sạn ở nước T.

Tô Đồ dựa vào cửa sổ, nhìn giao diện wechat trên điện thoại.

Hôm Nay Không Báo Án: Anh giai nhỏ có thiếu đối tượng không?

Hôm Nay Không Báo Án: Tôi thiếu đấy, anh giai nhỏ có muốn hẹn hò không?

Sau đó cô ấy không trả lời tin nhắn nữa.

Tô Đồ mở giao diện chat với Tô Diệp Diệp, đầu ngón tay trượt nhanh trên màn hình.

Tô Đồ: Một nghìn, cho em một đầu mối.

Tô Diệp Diệp: Anh, tổ tông của em ơi, em không có tiền, trong cục cũng không có tiền. Anh đừng bẫy bọn em thêm nữa, em không muốn ngày nào cũng phải ăn dưa chua muối đâu.

Tô Đồ không có ý muốn nói tiếp, thoát ra tắt màn hình.

Tô Diệp Diệp lập tức gọi điện thoại đến. Tô Đồ nghĩ ngợi một lát rồi mới nghe máy.

“Anh hai, anh đang ở đâu vây? Ở nhà nói anh chưa về nhà, đi khắp nơi cũng không tìm được anh, anh mất tích rồi sao?” Tô Diệp Diệp gầm lên trong điện thoại.

Một lời không hợp liền mất tích, tìm một người còn khó hơn lên trời.

“Vụ án đó đã không có chuyện gì của anh nữa rồi, anh có mặt hay không cũng không ảnh hưởng gì.”

“Không phải chuyện đó, Cục trưởng bảo em nhờ anh giúp đỡ điều tra địa chỉ IP của người báo án đó. Anh ra giá quá cao, có thể bớt một chút không? Dù sao thì chúng ta cũng là anh em có quan hệ huyết thống, anh đừng có hố em như vậy mà.”

“Không mặc cả.”

“Anh không thể giảm giá vì tình thân được sao?”

“Không được.”

“Tô Đồ trong mắt anh chỉ có tiền thôi à? Đáng đời anh ế, chúc anh ế suốt đời luôn!” Tô Diệp Diệp tức giận muốn cúp điện thoại, nhưng lại nghĩ đến manh mối Tô Đồ vừa nói, cô bình tĩnh lại, “Vừa nãy anh nói có đầu mối gì?”

Tô Đồ không trả lời, cũng không cúp điện thoại.

Tô Diệp Diệp ỉu xìu nói: “Biết rồi, lát nữa sẽ chuyển khoản cho anh.”

“Cô ấy là con gái.”

“Tút tút tút tút...”

Rất lâu sau Tô Diệp Diệp vẫn chưa hoàn hồn lại được, chỉ vậy thôi sao?

Chỉ năm chữ đáng giá 1000?

Cái tên khốn kiếp Tô Đồ!

Tô Diệp Diệp tức giận muốn đập điện thoại, nhưng lại nghĩ gần đây cô rất nghèo nên lập tức trấn tĩnh lại, đá một cái vào bàn.

“Ái!” Tô Diệp Diệp ôm chân, đau đến mức chảy cả nước mắt.

Những người khác trong văn phòng trưng ra vẻ mặt mơ hồ nhìn Tô Diệp Diệp.

“Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy ai bị tên khốn Tô Đồ ức hiếp bao giờ à?” Tô Diệp Diệp nén nước mắt gầm lên với họ, “Cười cái quần què gì, không được cười!”

Mọi người lặng lẽ nhìn nhau, cũng chỉ có Tô Đồ mới có thể khiến Tô Diệp Diệp trở nên như vậy.

Nhà Tô Diệp Diệp vốn dĩ không hề nghèo, nhưng cô ta thích tiêu tiền tự mình kiếm ra, thế nhưng đồng lương cảnh sát không đáng là bao, bình thường đã không đủ cho cô ta tiêu. Lại thêm Tô Đồ tối ngày hố cô ta, ngay cả tiền trong thẻ tín dụng cũng sắp bị cô ta tiêu hết luôn rồi.

Cô thấy không thể hiểu nổi. Tô gia có ai lại không phải là kẻ hào phóng tiện tay ném tiền bừa bãi, sao đến Tô Đồ lại biến thành kẻ trong mắt chỉ có tiền thế chứ?

Chương 1382: Trăm sông đổ về một biển (10)

"Bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 mời đến cổng trường, có người tìm gặp."

Thời Sênh ngẩng đầu lên từ một đống giấy tờ hỗn loạn, mơ màng vò đầu, sao loa phát thanh trường lại thay đổi rồi nhỉ?

"Bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 mời đến cổng trường, có người tìm gặp." Loa phát thanh lại lặp lại một lần nữa.

Thực sự không phải là cô nghe lầm.

Nhưng...

Nguyên chủ là một người cô độc, sao lại có ai đến tìm cô ta chứ?

Kệ đi, dù sao cũng không quen, không đi.

Thời Sênh tiếp tục vùi đầu vào kiếm tiền.

Loa phát thanh gọi hai lần rồi dừng lại, ai ngờ đến ngày hôm sau loa phát thanh lại bắt đầu gọi người. Đám học sinh xem trò trong trường bắt đầu lượn lờ một vòng, rất nhanh sau đó đã có bài post trên diễn đàn trường.

Kế theo bài post nói cô có bệnh, lại xuất hiện bài post cô không nhận người thân, máu lạnh vô tình.

Trong bài post có một tấm ảnh, là một người phụ nữ, khoảng 40 tuổi,

trông rất tiều tụy, giống như người phụ nữ làm việc lao động chân tay ở vùng núi, ăn mặc lôi tha lôi thôi.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào bức ảnh 360 độ không góc chết đó quan sát rất lâu, cuối cùng đưa ra kết luận.

Người này là cô của nguyên chủ.

Khi Lạc gia xảy ra chuyện, đừng nói đến xuất đầu lộ diện, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, e là sợ bị liên lụy.

Nhưng người cô này cũng rất khá, tuy không phải là gia đình hào môn, nhưng mấy năm gần đây nhà chồng đi ra nước ngoài phát triển, bà ta không phải lo ăn lo mặc, sao lại trở thành bộ dạng này chứ?

Lẽ nào muốn lừa cô sao?

Không đúng, bây giờ cô không còn gì cả, bà ta ra vẻ như vậy đến lừa cô làm cái gì chứ?

Chẳng lẽ muốn bán bản cô nương lên núi sao?

Sợ lắm.

Không gặp! Không gặp! Không gặp!

Thời Sênh tiếp tục giả chết, bài post cô không nhận người thân trên diễn đàn trường càng lúc càng hot, ngay cả trận đấu bóng rổ và trận đại chiến "tê bức" của Phương Tiểu Huân và Giang Trần Cảnh hôm đó cũng bị áp xuống.

Phương Tiểu Huân trượt lên màn hình, nhìn những dòng thảo luận

sôi nổi trên đó, sắc mặt liên tục thay đổi.

“Ong ong ong...”

Phương Tiểu Huân nhìn tên hiện lên trên màn hình điện thoại, cầm điện thoại đi đến một nơi vắng người mới nhấn nút nghe, “Alo?”

“Lão đại, người phụ nữ tên Lạc Nghiên đó quả thực có vấn đề.”

Phương Tiểu Huân nhíu mày, “Vấn đề gì?”

“Chúng tôi đã điều tra được chồng bà ta ở nước ngoài làm ăn rất khá. Bà ta giả dạng như vậy trở về không biết là muốn làm gì.”

Phương Tiểu Huân trầm mặc giây lát, “Có lẽ chúng ta có thể lợi dụng bà ta...”

Người phụ nữ đó không chịu rời khỏi trường học. Người của phòng chủ nhiệm giáo dục ngày ngày ở dưới ký túc xá ôm cây đợi thỏ, cũng không tóm được cô.

Cô ta không ra, thì bà ta phải ra tay thế nào?

Giết người ở trường học quá nguy hiểm, không dễ thu dọn.

***

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Ta có một kho báu gia truyền.]

Hệ thống đột nhiên lên tiếng, đầu Thời Sênh đập cốc một cái, chạm trúng ipad, màn hình ipad đang đen sì bỗng nhiên sáng lên.

Thời Sênh xoa trán. Đột nhiên lên tiếng dọa chết người, có bệnh à?

Đợi một lát.

Nguyên chủ lấy đâu gia kho báu gia truyền chứ? Nguyên chủ tay trắng đó có biết không? Trên người ngoài quần áo và một chiếc điện thoại ra, ngay cả một mảnh giấy cũng không có.

[Mười nghìn tích điểm.] Rút kinh nghiệm từ sự cố lần trước, Hệ thống không dám nhiều lời, tránh chọc giận đến cô.

Thời Sênh cẩn thận xem lại một lượt cốt truyện và ký ức của nguyên chủ, xác định nguyên chủ thực sự không có kho báu gia truyền gì cả.

Cho nên cái kho báu gia truyền này là cái chết tiệt gì?

Ở đâu chui ra thế này?

[Tìm kho báu gia truyền.]

Thời Sênh: “...”

Cút!

Ông còn đang bận kiếm tiền, ai có hứng đi tìm kho báu gia truyền chết tiệt gì đấy chứ.

[...] Cô tùy hứng, tùy cô quyết định.

Nó biết mình có nói gì cũng không thay đổi được quyết định của Ký chủ, trừ phi Ký chủ tự mình nghĩ thông, cho nên Hệ thống sảng khoái nhận thua, nhưng không offline.

Thời Sênh gõ gõ bàn phím, vô vị đẩy ra, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn

wechat cho Tô Đồ.

Một Lũ Thiểu Năng: Anh đang làm gì vậy?

Chuyển khoản 500 tệ.

Đáp lại Thời Sênh là một tấm ảnh, hướng mặt ra biển, mùa xuân hoa nở... Cái mông ấy, hoa có nhìn thấy đâu, chỉ nhìn thấy một đám chân dài.

Một Lũ Thiểu Năng: Tốt nhất anh nhặt một ít cho tôi đi!!!

Chuyển khoản 1000 tệ.

Tô Đồ: Không có hứng.

Thời Sênh băn khoăn nhìn ba chữ đó hồi lâu, có lẽ ba chữ này có thể hiểu là anh ta không có hứng thú với đám chân dài kia chăng.

Một Lũ Thiểu Năng: Vậy anh giai nhỏ có hứng với kiểu con gái như thế nào?

Chuyển khoản 500 tệ.

Tô Đồ: Không

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp!

Cái tên thiểu năng này cũng thực tế quá rồi đấy, một nghìn thì trả lời ba chữ thêm dấu chấm, năm trăm chỉ trả lời một chữ không thèm thêm dấu câu.

Một Lũ Thiểu Năng: Anh đang ở đâu?

Lần này Thời Sênh chỉ chuyển khoản 200, quả nhiên Tô Đồ không trả lời cô.

Ba trăm, không trả lời.

Bốn trăm, không trả lời.

Năm trăm, không trả lời.

Một nghìn...

Hắn lại gửi lại tấm ảnh khi nãy cho cô.

Một Lũ Thiểu Năng: Tô Đồ, trong mắt anh chỉ có tiền thôi à?

Thời Sênh không chuyển khoản, chắc chắn là không nhận được câu trả lời, đến khi cô chuyển khoản qua Tô Đồ mới trả lời cô một chữ "Đúng".

Một Lũ Thiểu Năng: Bao nuôi anh cần bao nhiêu tiền, ra giá đi!

Thời Sênh chuyển khoản 2000, nhưng Tô Đồ rất lâu sau vẫn không trả lời. Một lát sau hắn gửi một tấm ảnh, chữ trên tấm ảnh đó có thể nhìn thấy rõ, những thứ khác... khửa khửa.

Bên trên liệt ra một danh sách rất nhiều khoản tiền kỳ quái, cái gì mà tiền đi lại, tiền quần áo, tiền cung cấp hằng tháng... tiền cung cấp hằng tháng là cái khỉ gì? Có phải mua nhà đâu! Có thực tế một tí không hả!

Cuối cùng tổng kết lại là một chuỗi dài không biết bao nhiêu số 0. Thời Sênh đếm thử chuỗi số 0 ấy, vô cùng tuyệt vọng.

Một Lũ Thiểu Năng: Có thể trả theo kỳ hạn được không?

Tô Đồ: Không

Một Lũ Thiểu Năng: Vậy tôi đi cướp ngân hàng đây.

Thời Sênh ném điện thoại sang một bên, nặng nề thở dài, vị trí của Tô Đồ vẫn không hề thay đổi. Cho dù có đuổi được đến đó cô cũng chưa chắc đã theo đuổi được người.

Cho dù có theo đuổi được người, cô cũng bao nuôi không nổi.

Nghèo mà!

“Bạn Lạc Thù lớp 10 – 9, mời ra cổng trường có cô ruột cần gặp.”

“Lại nữa rồi.” Thời Sênh vò đầu. Trường học đang xem kịch không sợ lớn chuyện hay sao, đường đường là một ngôi trường quý tộc, sao lại cứ như tà giáo tẩy não người thế, suốt ngày cứ treo tên cô lên.

Chủ nhiệm giáo dục đánh không lại Thời Sênh, cũng không bắt được cô, đương nhiên chỉ có thể đồng hóa học sinh trong trường, chung một kẻ địch!

Thời Sênh đeo tai nghe lên, mặc kệ đám thiểu năng làm trò.

...

Lạc Nghiên đợi ở cổng trường mấy ngày liền vẫn không gặp được

Thời Sênh, trong lòng thầm oán hận, chỉ muốn xông vào trong trường đánh cho Thời Sênh một trận.

Nhưng bà ta lại không thể làm vậy, chỉ có thể đứng đây duy trì dáng vẻ đó.

Lạc Nghiên cúi đầu, trong miệng không ngừng chửi rủa, “Lạc Thù, con tiện nhân chết tiệt, lại dám không gặp tao. Mày tưởng mày còn là đại tiểu thư Lạc gia nữa à? Ra vẻ cái gì chứ...”

“Là bà Lạc Nghiên đúng không?”

Trước mặt Lạc Nghiên bỗng dưng tối sầm lại, một người đàn ông cao lớn đang đứng chặn trước mặt bà ta.

Lạc Nghiên ngẩng đầu đánh giá anh ta, “Cậu là ai?”

“Tiểu thư nhà chúng tôi muốn tìm bà nói chuyện. Chuyện liên quan đến Lạc Thù.” Người đàn ông giơ tay ra nắm lấy cánh tay Lạc Nghiên, không hề cho Lạc Nghiên cơ hội phản kháng, đưa bà ta lên một chiếc xe.

“Cậu là ai hả? Tiểu thư nhà các người là ai?”

“Bà gặp rồi sẽ biết thôi.” Người đàn ông dùng sức rất mạnh, Lạc Nghiên không thể giãy giụa được.

Lạc Nghiên cố gắng lùi lại phía sau, không muốn đi cùng người đàn ông đó, “Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi không đi, các người muốn làm gì?”

Nhưng người đàn ông dùng sức một cái, nửa ôm bà ta rồi nhanh chóng nhét vào trong xe.

Cửa xe đóng lại, Lạc Nghiên bị ấn ngồi trên ghế xe, mặc cho bà ta có kêu gào thế nào cũng không thoát ra được.

Chương 1383: Trăm sông đổ về một biển (11)

Lạc Nghiên bị bịt mắt lại đưa đến một căn phòng kỳ quái.

Bà ta bị trói trên một cái ghế. Trong lòng Lạc Nghiên vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn không chịu thấp giọng xuống, “Rốt cuộc các người là ai? Dám bắt cóc tôi, các người là tội phạm bắt cóc, tôi sẽ báo cảnh sát, các người mau thả tôi ra…”

Nhưng không ai để ý đến bà ta, sau khi trói bà ta lại, mấy người lần lượt đi ra ngoài.

Một mình Lạc Nghiên ở trong căn phòng đó chửi chó mắng mèo nửa ngày trời, cho đến khi bà ta khát khô cổ họng vẫn không có ai để ý đến.

Không biết bao lâu sau, kẽo kẹt một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, mấy tên đàn ông bắt cóc bà đi cùng một người đeo mặt nạ bước vào phòng.

Lạc Nghiên lập tức trở nên kích động, mắt đầy tơ máu. Đôi mắt ấy khi trợn lên vô cùng đáng sợ. Giọng nói bà ta như gào nát cổ họng, “Có phải là con tiện nhân Lạc Thù kêu các người bắt cóc tôi không? Các người mau bảo nó ra đây gặp tôi ngay!”

Phương Tiểu Huân cố ý ép giọng xuống, nghe rất giống như giọng một cậu con trai đang vỡ giọng, “Bà Lạc Nghiên, bà đừng kích động, chúng tôi mời bà đến đây không phải do cô Lạc Thù sai khiến, nhưng đúng là có liên quan đến cô ta.”

“Các người làm thế này mà gọi là mời à?” Lạc Nghiên hét lớn, “Các người đang bắt cóc tôi đấy.”

“Đúng là thủ đoạn có hơi thô bạo một chút, nhưng như vậy cũng là vì ngăn không cho bà Lạc Nghiên đây khiến nhiều người chú ý. Nếu bà Lạc Nghiên chịu phối hợp với chúng tôi thì chúng tôi sẽ không làm hại bà. Nếu bà không phối hợp, thì đừng trách chúng tôi không khách khí…”

Phương Tiểu Huân hơi ngừng lại, “Bà về nước một mình, còn giấu chồng bà nói bà ra nước ngoài du lịch, cho nên cho dù bà có mất tích cũng không có ai nghi ngờ gì hết. Bà Lạc Nghiên, bà thấy sao?”

Giọng Phương Tiểu Huân không nặng không nhẹ, nhưng đầy uy hiếp.

“Các người thực sự không phải là đồng bọn của con tiện nhân Lạc Thù kia chứ?” Có lẽ là đã bị dọa cho sợ hãi, Lạc Nghiên khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

“Không phải.”

Lạc Nghiên đánh giá Phương Tiểu Huân, “Cậu muốn làm gì?”

Phương Tiểu Huân vẫy tay, ra hiệu cho mấy người đứng sau đi ra ngoài.

***

Vào một buổi chiều tươi đẹp, Thời Sênh nhận được điện thoại của Lạc Nghiên. Cô vừa tiêu tiền để tán anh giai nhỏ xong, nhưng anh giai nhỏ chỉ cao lãnh trả lại một chữ “không” cho cô.

Cho nên khi nhận được điện thoại của Lạc Nghiên, Thời Sênh không tán được anh giai nhỏ vô cùng không thoải mái, nói chuyện đương nhiên sẽ mang theo “hào khí xông thiên”, dọa cho Lạc Nghiên sợ hãi một lúc sau vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Đây là cô cháu gái đó của bà ta sao?

“Lạc Thù à, là cô đây.”

“Làm cái gì? Đòi tiền không có, đòi mạng cũng không có.” Ngữ khí Thời Sênh cực kỳ thiếu thiện chí, giống như cây đại bác đã châm sẵn lửa, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Bà cô này lấy số điện thoại của cô ở đâu ra vậy?

Chắc chắn là cái tên thiểu năng chủ nhiệm giáo dục kia đưa cho. Số điện thoại này là của nguyên chủ, cô không đổi, chắc chắn trường học có lưu lại.

Chủ nhiệm giáo dục cả ngày tìm cô gây rắc rối. Đã thế phải kiếm thêm việc cho ông ta làm mới được.

“Lạc Thù à, cô về nước thăm con đây. Con ra đây nói chuyện với cô đi.” Lạc Nghiên cố nén lại cơn giận dữ muốn mắng chửi Thời Sênh, cố gắng lấy thái độ trưởng bối để nói chuyện.

“Không gặp.” Thời Sênh bạch một tiếng rồi cúp điện thoại.

Lạc Nghiên tiếp tục gọi, Thời Sênh cho luôn số điện thoại vào danh sách đen, không ngờ Lạc Nghiên lại thay số khác gửi tin nhắn đến cho cô.

---- Lạc Thù, lúc xảy ra chuyện cô không có ở trong nước nên không kịp thời đến tìm con được, là lỗi của cô. Con ra đây nói chuyện với cô đi có được không?

Thời Sênh cài đặt điện thoại thành chế độ chặn tất cả các số lạ.

Cô không thèm đi quét cái phó bản Lạc Nghiên này đâu.

Nói không đi là không đi, cứ tùy hứng thế đấy!

Thời Sênh mở diễn đàn trường, lộp bộp gõ vào thanh tiêu đề.

--- 818 Vị chủ nhiệm giáo dục đến thời kỳ mãn kinh, điên rồ cuồng dại của chúng ta.

***

Chủ nhiệm giáo dục còn đang nghỉ trưa, bỗng có người gọi điện đến bảo ông ta lên diễn đàn trường xem. Đến khi chủ nhiệm giáo dục xem xong bài post liền tức giận đến suýt nữa thì ngất xỉu.

Chủ nhiệm giáo dục vội vã gọi điện lên diễn đàn trường báo nhân viên quản trị xóa bài post đó ngay.

“Chủ nhiệm… diễn đàn trường chúng ta bị hack rồi, tất cả đều bị cưỡng chế đăng xuất, không xóa được.” Nhân viên quản trị diễn đàn lắp bắp giải thích.

“Cái gì?” Chủ nhiệm giáo dục ôm ngực gầm lên giận dữ, “Là ai làm? Rốt cuộc là ai làm chuyện này?”

Nhân viên quản trị: “…” Người ta nói diễn đàn bị hack thì là bị hack, họ đâu có biết là ai làm chứ.

Chủ nhiệm giáo dục kêu họ liên hệ với học sinh khoa máy tính nhờ giúp đỡ, cả đám học sinh khoa máy tính cấp đại học bận rộn nửa ngày trời nhưng không có tác dụng gì.

“Cộc cộc!”

“Ai đó!” Chủ nhiệm giáo dục nộ khí xông thiên.

Thời Sênh đẩy cửa bước vào, chủ nhiệm giáo dục vốn dĩ đang vô cùng tức giận, lúc này lửa giận càng phun ra dữ dội hơn, “Lạc Thù, em đến đây làm gì?”

Hôm nay ông ta không kêu cô đến cơ mà.

“Mang chút đồ cho chủ nhiệm ấy mà.” Thời Sênh cười híp mắt giơ tay đặt bức thư lên mặt bàn, “Chủ nhiệm à, nếu thầy còn dám gây rắc rối cho em nữa thì những thứ này sẽ không phải chỉ được đưa đến đây đơn giản thế này thôi đâu.”

Chủ nhiệm giáo dục trợn mắt há mồm, ông ta bóc thư mở ra xem, bên trong là một sấp ảnh và mấy phần văn kiện.

Ông ta run rẩy nhặt mấy tấm ảnh lên.

Thời Sênh chống tay xuống bàn, “Thầy nói xem, người anh em đó trong nhà của thầy mà biết thầy lén lút chuyển dịch tài sản, còn ngủ với vợ ông ta nữa thì ông ta sẽ làm thế nào nhỉ?”

Vị trí Chủ nhiệm giáo dục của Snow Etam không phải ai cũng có thể ngồi vào được, trong nhà không có chút vốn liếng, thì ngay cả vào cổng trường cũng không đủ tư cách.

Đó cũng là lý do khiến cho chủ nhiệm giáo dục dám nhằm vào học sinh như vậy ở trường học.

“Em lấy ở đâu ra những thứ này?” Cô ta vẫn còn là một đứa trẻ, làm sao lại lấy được những thứ này được chứ? “Chuyện diễn đàn trường có phải là do em làm không?”

“Chẳng phải là chuyện rõ như ban ngày rồi sao?” Thời Sênh nhìn chủ nhiệm giáo dục đang đần mặt ra.

“Em…”

Chủ nhiệm giáo dục nhìn những bức ảnh và tài liệu trong tay, vừa căm giận lại vừa sợ hãi, một tiểu thư nhà giàu sa sút lại dám uy hiếp ông ta như vậy.

“Em muốn làm gì?” Chủ nhiệm giáo dục thấy Thời Sênh đi vòng qua cái bàn, định đi về phía ông ta, bỗng nhiên thấy lo lắng.

Thời Sênh lấy ngón tay miết miết kêu chít chít, “Cố gắng kiềm chế, đừng có kêu lên đó, sẽ thu hút người khác đến xem thầy mất mặt thì không hay đâu.”

Chủ nhiệm giáo dục: “…” Cảm ơn em vẫn suy nghĩ cho thầy sao?

Chủ nhiệm giáo dục bị đánh một trận nhếch nhác, có khổ mà không thể nói, còn không dám đắc tội với Thời Sênh. Cô ta không vừa mắt một cái, những thứ trên tay cô ta không biết sẽ xuất hiện ở đâu nữa.

Thời Sênh cũng không xóa bài post trên diễn đàn trường. Những tư liệu đen tối trên đó khiến chủ nhiệm giáo dục không thể tiếp tục làm việc ở trường học được nữa. Ông ta cũng không muốn nhìn thấy Thời Sênh nữa, cho nên đành từ chức không làm nữa.

Ông ta không dây được, nhưng ông ta trốn được.

***

Hàn Mặc và Giang Trần Cảnh ngồi trên sân thượng. Hàn Mặc đột nhiên giơ điện thoại ra.

“Trần, người này thú vị lắm, ép cả được chủ nhiệm giáo dục phải thôi việc.”

Giang Trần Cảnh liếc nhìn một cái, không thấy có hứng lắm, “Gần đây bên Cục Cảnh sát điều tra gắt gao, người của chúng ta đều phải tiết chế lại. Ai dám xông ra, tôi không chịu trách nhiệm vớt lại đâu.”

Hàn Mặc thu điện thoại lại, giọng điệu cũng nghiêm túc trở lại, “Chuyện lần trước tôi cũng không điều tra được manh mối gì. Người đó đánh ngất chúng ta là có ý đồ gì chứ?”

Hôm đó có cảnh sát. Nếu nói là cứu họ thì tại sao lại đánh một chân của Giang Trần Cảnh. Nếu là có thù hận, thì lúc đó họ đã bất tỉnh nhân sự, tại sao lại không ra tay.

Nói thế nào cũng không thông được, vô cùng kỳ quái.

Còn có người nói họ gặp ma, cố tình đi chùa xin bùa bình an, mọi người tuy miệng nói không tin nhưng thực tế đều đeo bùa bình an theo người.

Chương 1384: Trăm sông đổ về một biển (12)

Phương Tiểu Huân đứng ở phía dưới, xách một chiếc túi đeo chéo, vẻ mặt ngạo mạn, “Xin lỗi cậu về chuyện lần trước, tôi mời cậu ăn cơm.”

Chuyện xảy ra sự cố ngoài ý muốn lần trước trên sân bóng rổ, cho nên giao hẹn trong lần cược đó cả hai người đều không nhắc đến nữa.

“Được thôi.” Giang Trần Cảnh mỉm cười, khuôn mặt hắn đã tươi tắn hơn không ít.

“Hàn thiếu cũng đi cùng luôn chứ?” Phương Tiểu Huân hất cằm về phía Hàn Mặc.

Hàn Mặc nhíu mày, che đi cảm giác không vui nơi đáy mắt, đứng dậy cùng Giang Trần Cảnh, ý tứ rõ ràng muốn đi cùng.

Ba người cùng đi ra khỏi trường, khiến đám fan não tàn reo hò không ngớt.

Thời Sênh đứng từ xa đã nghe thấy tiếng reo hò. Cô mất kiên nhẫn đá Lạc Nghiên đang bám riết sang một bên.

Người phụ nữ này lại đi ngồi rình cô ở bên ngoài. Cô vừa đi ra khỏi phòng đã bị tóm lại, sớm biết thế này đã trèo tường luôn cho lành.

Không đúng, cô đâu có làm gì, sao phải trèo tường?

Cứ làm như kiểu cô sợ bà ta ấy.

“Lạc Thù, con nghe cô nói mấy câu thôi không được sao? Chỉ xin con một chút thời gian thôi. Cô có chuyện rất quan trọng muốn nói với con.” Lạc Nghiên đuổi theo Thời Sênh, dáng vẻ vô cùng khúm núm, như thể đang cầu xin cô.

“A, đó là Giang Trần Cảnh.”

“Nam thần, nam thần em yêu anh, như chuột yêu gạo.”

“Hàn Mặc... Hàn Mặc…”

Thời Sênh và Lạc Nghiên đứng xem ở bên cạnh với vai trò là phông nền tận trách chuyển sự chú ý sang nhóm ba người đang đi từ trong trường ra.

“Này, Lạc Thù cậu đứng đây chặn đường gì thế. Cảm nam thần nhà chúng tôi sắp ra ngoài rồi, cậu mau tránh ra.”

“Mau tránh ra đi, đừng tưởng làm vậy thì nam thần nhà chúng tôi sẽ thích cậu.”

Thời Sênh lạnh lùng nhìn mấy em gái fan não tàn đang kêu cô tránh ra, “Hình thể nam thần nhà các cậu to được bao nhiêu chứ?”

Cổng trường vừa to vừa rộng như vậy, hắn là chủ tịch nước à, đòi đi một mình chắc?

Đám fan não tàn: “…”

Có ý gì chứ?

Một lát sau mới có người phản ứng lại được, “Lạc Thù, cậu có ý gì?”

Lại dám nói nam thần nhà họ mập. Nam thần nhà họ có thân hình sáu múi siêu chuẩn biết chưa hả?

“Chính là ý cậu hiểu đấy, đồ thiểu năng.”

“Lạc Thù, sao cậu lại đê tiện bỉ ổi như vậy chứ? Cho dù cậu có dùng thủ đoạn gì thì nam thần nhà chúng tôi cũng sẽ không thèm liếc nhìn cậu lấy một cái đâu. Cậu từ bỏ cái ý tưởng điên rồ ấy đi!”

Thời Sênh: “…” Không phải chứ em gái, kịch bản vừa rồi có chỗ nào nói là tôi có ý đồ gì với nam thần nhà cô hả?

Bổ não quá đà rồi à!

“Cho dù hắn ta có bám lấy thì ông đây cũng không cần nhá.” Ai thèm nam chính chứ, hắn đâu phải là nàng dâu của cô đâu.

“Cậu…” Em gái đó bị chọc giận, trừng mắt nhìn, ý tứ ánh mắt đó thể hiện chính là “Cậu dám ghét bỏ nam thần nhà tôi. Cậu có tư cách gì mà dám ghét bỏ nam thần nhà tôi chứ”.

Cho nên em gái bất chấp nam thần nhà mình, nhào thẳng vào người Thời Sênh, có một người ra tay, những người khác cũng ra tay theo.

Bọn họ đã muốn dạy cho Thời Sênh một bài học từ lâu, tuy có chuyện cô ta đánh người trước đây, nhưng đa số mọi người đều mới chỉ nghe qua chứ chưa từng được chứng kiến. Lúc này cô lại dám ghét bỏ nam thần trong lòng họ. Đám fan não tan bùng phát sức mạnh hồng hoang, nhao nhao tới dạy dỗ cho kẻ có mắt như mù này một trận.

Đám người Giang Trần Cảnh vừa đi đến gần cổng trường, phía trước bỗng nhiên xảy ra trận ẩu đả kịch liệt, ba người bị chặn lại ở trong.

Sau đó là cảnh tượng một đám người vây quanh bị Thời Sênh anh dũng quật ngã hết lượt.

“Cô ta chính là Lạc Thù.” Hàn Mặc kéo tay Giang Trần Cảnh.

Cái tên này gần đây liên tục vang lên loa phát thanh, họ muốn không nghe thấy cũng không được. Còn chuyện Lạc gia phá sản, họ cũng kiếm chác được đôi chút.

Giang Trần Cảnh nhìn cô gái đứng trong đám người, con ngươi híp lại.

Hắn có thể nhìn thấy khí thế ngạo nghễ trên người Phương Tiểu Huân, đó là loại khí thế khiến mọi người vô cùng tán thưởng, yêu thích.

Nhưng còn cô gái này, trên người cô ấy cũng có khí thế ngạo nghễ, nhưng nhiều hơn nữa đó là sự kiêu căng hống hách.

Hống hách như thể cả thế giới chỉ có ông đây to nhất.

Hống hách đến mức khiến người khác chỉ hận không thể đập cho cô ta một trận.

Thời Sênh vỗ vỗ áo khoác, nói: “Còn ai muốn bị ăn đánh nữa không?”

Đám fan não tàn nằm dưới đất gào khóc thảm thương không ngớt.

Họ có bao nhiêu người như vậy nhưng lại không đánh lại được một mình cô ta.

Ánh mắt Phương Tiểu Huân quét qua người Giang Trần Cảnh, thấy hắn ta nhìn chằm chằm Thời Sênh, ánh mắt không khỏi trầm xuống. Cô ta còn chưa nói gì, Thời Sênh đã nhìn tới, cười ám muội, đi vượt qua Lạc Nghiên bị dọa cho sợ hãi, bắt một chiếc xe taxi đi khỏi.

“Lạc Thù này…” Ngữ khí Hàn Mặc cổ quái, vừa rồi ánh mắt đó của cô ta quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người khác không nén được sự khiếp sợ.

Sự lụi bại của Lạc gia có thể khiến cô ta trưởng thành được đến mức này sao?

***

Trên đường đi Thời Sênh bị tin nhắn của Tô Diệp Diệp oanh tạc. Cô tìm đại một chỗ ăn cơm, vừa ăn vừa xem tin nhắn.

Tô Diệp Diệp: Anh đi cướp ngân hàng à?

Tô Diệp Diệp: Có phải anh làm không vậy?

Tô Diệp Diệp: Anh có onl không hả!!!

Tô Diệp Diệp cứ lặp đi lặp lại mấy câu hỏi đó, cướp ngân hàng, và có phải là cô làm hay không.

Cô đi cướp ngân hàng lúc nào thế?

Thời Sênh mở giao diện tìm kiếm xem tin tức trong thành phố mới nhất, có một trang web đã đăng một ngân hàng trong thành phố vừa

mới bị cướp, chuyện vừa xảy ra một tiếng trước.

Mẹ kiếp!

Ban ngày ban mặt mà đi cướp ngân hàng, giỏi lắm lũ thiểu năng!

Một Lũ Thiểu Năng: Không rảnh, đừng có quy chụp lung tung cho tôi.

Tô Diệp Diệp: Có thật không phải do anh làm không????

Tô Diệp Diệp lập tức trả lời lại, từ mấy dấu hỏi chấm đó của cô ta đủ cho thấy rằng lúc này cô ta kích động đến thế nào.

Một Lũ Thiểu Năng: Không phải.

Tô Diệp Diệp ném thẳng một tấm ảnh sang cho cô, đó là đoạn màn hình chụp nhật ký trò chuyện giữa cô và Tô Đồ, chính là câu cuối cùng cô nói, muốn đi cướp ngân hàng.

Một Lũ Thiểu Năng: Hắn bán cho cô tin này bao nhiêu tiền?

Tô Diệp Diệp: … Anh rất hiểu anh ta hay sao?

Người trong cục vẫn liên tục điều tra tài khoản này nhưng hoàn toàn không có đầu mối gì. Bây giờ chủ nhân tài khoản này lại đi dụ dỗ Tô Đồ rồi.

Người anh trai đó của cô, cho dù là phần tử phạm tội đưa tiền cho anh ta, chỉ cần anh ta vui vẻ cũng sẽ giúp đỡ. Đương nhiên anh ta sẽ giữa chừng bán một lần nữa, kiếm một món tiền lớn của Cục Cảnh sát.

Đừng hỏi tại sao không bắt anh ta, không có chứng cứ.

Một Lũ Thiểu Năng: Cũng tạm, tôi định tán anh ta.

Tô Diệp Diệp: F*, cô là con gái thật à?

Một Lũ Thiểu Năng: Có vấn đề gì không?

Tô Diệp Diệp:...

Bắt đầu thấy nghi ngờ cuộc đời, một cô gái sao lại có thể lợi hại như vậy được chứ?

Tô Diệp Diệp: Thực sự không phải là cô cướp ngân hàng sao?

Một Lũ Thiểu Năng: Tôi nói bừa thế cô cũng tin à? Tôi còn nói tôi sắp làm chủ tịch nước đây này, chẳng lẽ cô cũng nói tôi sắp tạo phản à? Hơn nữa cướp ngân hàng là phạm pháp, tiền tôi kiếm được đều là con đường chính quy, tôi là người đàng hoàng đấy.

Tô Diệp Diệp: Nói cứ như thật ấy.

Lần trước chẳng phải cô còn livestream cảnh xã hội đen giao dịch đấy thôi. Cô có thể là người đàng hoàng được sao?

Thời Sênh chụp lại giao diện gửi cho Tô Đồ.

Một Lũ Thiểu Năng: Anh chơi thế này là có ý gì hả? Thế này là báo sai tin tức đấy!!!

Hắn lại dám bán đứng cô.

Tô Đồ không để ý đến cô, nhưng Tô Diệp Diệp vẫn không ngừng gửi tin nhắn.

Tô Diệp Diệp: Sao cô lại nghĩ không thông như vậy, sao lại muốn tán Tô Đồ chứ?

Một Lũ Thiểu Năng: Tán được thì sẽ thông thôi.

Tô Diệp Diệp: … Rốt cuộc cô là ai hả!!! Chắc chắn là cô quen Tô Đồ… cô muốn dùng cách này để tiếp cận anh ta đúng không? Chắc chắn cô là người không biết nhìn người nên mới đi thích anh ta, chẹp chẹp.

Tô Diệp Diệp mở chế độ trinh thám.

Một Lũ Thiểu Năng: Cô rảnh lắm à? Không làm mấy vụ án cướp của đó đi?

Tô Diệp Diệp: Vụ án này không thuộc quyền quản lý của tôi.

Một Lũ Thiểu Năng: …

Cho nên cô tiêu tiền để mua tin tức này từ Tô Đồ là vì sao? Nhiều tiền quá à? Thế giới của người có tiền thật là khó hiểu.

Sênh trầm mặc làm người cạp đất mà ăn.

Chương 1385: Trăm sông đổ về một biển (13)

Tô Diệp Diệp không xuất hiện trong kịch bản, nhưng cô ta cùng họ Tô với Tô Đồ. Từ sự thiếu cung kính của cô ta khi nhắc đến Tô Đồ có thể thấy ít nhất thì cô ta và Tô Đồ cũng có quan hệ huyết thống với nhau.

Thời Sênh đã nhìn ra được Tô Diệp Diệp là người ngốc nghếch đơn giản không có tâm tư gì. Cô vẫn thích người ngốc không có tâm tư gì như vậy.

Thời Sênh nhấn vào xem ảnh đại diện của Tô Diệp Diệp. Một cô gái mặc quân phục, rất có tinh thần, trang điểm ăn diện vào tuyệt đối là một mỹ nhân.

Sao lại nghĩ không thông đi làm cảnh sát cơ chứ?

Tô Diệp Diệp: Tôi nói cho cô biết, nếu cô thực sự muốn tán đổ được Tô Đồ thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý khuynh gia bại sản, hơn nữa còn chưa chắc đã tán đổ được ấy.

Một Lũ Thiểu Năng:... Cô nói chuyện này với một kẻ bị tình nghi như tôi có thích hợp không?

Bây giờ cô còn là đối tượng được Cục Cảnh sát đặc biệt quan tâm đấy biết không hả?

Tô Diệp Diệp: Tôi đâu có nói chuyện liên quan đến công việc, không sao.

Một Lũ Thiểu Năng: …

Tôi nghi ngờ nếu tôi hỏi cô cũng nói hết luôn đấy.

Tô Diệp Diệp: Chuyện quan trọng nhất, cô thực sự muốn tán đổ Tô Đồ, he he, cô sẽ phải lộ mặt đúng không, thế nào tôi cũng sẽ bắt được cô.

Một Lũ Thiểu Năng: Cảm ơn cô đã nhắc nhở, tôi nhất định sẽ không lộ mặt.

Lại dám có chủ ý này sao, bây giờ các chị gái đều đáng sợ như này hết à?

Tô Diệp Diệp: …

Thời Sênh không muốn nói chuyện với Tô Diệp Diệp thêm nữa, cảm thấy IQ của mình bị sỉ nhục.

Cô chuyển khoản 500 cho Tô Đồ.

Tô Đồ vẫn không trả lời, tức là hắn không online rồi.

Thời Sênh ăn cơm xong, liền lượn một vòng trên phố, không biết đã đi tới hiện trường cướp ngân hàng tự lúc nào.

Bên ngoài ngân hàng được căng dây giới hạn của cảnh sát. Quần chúng vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong, còn có không ít đơn vị truyền thông đứng bên ngoài phát trực tiếp hình ảnh tại hiện trường.

“Bây giờ trộm cướp to gan lớn mật thật đấy, ban ngày ban mặt mà cũng dám đi cướp. Nghe nói chúng còn mang cả súng theo nữa, thật

đáng sợ.”

“May mà lúc đó tôi không có mặt ở đây, thật sợ chết khiếp đi được, nhỡ chẳng may bị trúng đạn thì thôi xong đời luôn rồi.”

“Cũng không biết cảnh sát có bắt được bọn chúng không nữa…”

Bọn cướp đã chạy hết, không bắt được một tên nào, khi cảnh sát đến nơi, chỉ nhìn thấy đuôi xe của bọn cướp.

Nếu không thì sao lại nói cảnh sát luôn là người cuối cùng đến hiện trường đây?

Thời Sênh nhìn xung quanh một lát. Chẳng thấy có gì thú vị cả, cô liền quay người rời đi.

[Ký chủ, có người theo dõi cô kìa.]

Thời Sênh mắt không thèm liếc lấy một cái đi thẳng về phía trước, “Nhị Cẩu Tử, chúng ta thành thật với nhau một chút, có chuyện thì nói thẳng.”

Khi nó nhắc nhở cô thì chắc chắn là có chuyện.

Hệ thống nhà người khác hễ có một chút nguy hiểm là nhắc nhở ngay. Còn Hệ thống của cô, khửa khửa, nếu nó không ra được, khi cô gặp xui xẻo có lẽ nó chỉ hận không thể đạp thêm cho cô vài nhát ấy chứ, đồ Hệ thống rách nát.

[Không sao, chỉ muốn nhắc nhở Ký chủ một chút.] Hệ thống vô cùng nghiêm túc nói.

Cái gì mà Hệ thống rách nát, có lòng tốt mà lại bị coi là kẻ lòng lang

dạ thú!

Thời Sênh hồ nghi, “Ngươi mà tốt như vậy sao?”

[Cô cứ coi như là tôi bị nhiễm virus rồi đi vậy.] Nếu Hệ thống có thể mỉm cười thì lúc này đây nhất định nó sẽ nhìn Thời Sênh mỉm cười cực kỳ thân thiện.

“Bệnh không nhẹ đâu.” Thời Sênh nghiêm túc gật đầu, “Mau về kêu chủ nhân thiểu năng nhà ngươi chữa cho đi, đừng chần chừ thêm nữa rồi lại đến giai đoạn cuối thì khổ.”

[…] Mỉm cười, Ký chủ cô nói cho tôi biết đi, làm sao cô sống lớn được đến chừng này mà không bị người ta đánh chết vậy.

“Thì bởi vì ta lợi hại chứ còn làm sao nữa. Kẻ muốn đánh chết ta đều bị ta đánh chết hết luôn rồi.” Thời Sênh cong mày tươi cười.

[…] Uy hiếp biến tướng! Bản Hệ thống không chịu khuất phục, log out đã.

Hệ thống một lời không hợp liền log out.

“Thiểu năng.”

Phạm vi Hệ thống có thể điều tra được chắc chắn rộng lớn hơn cô. Nó nói có người theo dõi cô thì chắc chắn không sai.

Thời Sênh đi đến chỗ ít người, đến nơi vắng vẻ cô lập tức phát hiện ra người đang theo dõi mình.

Kỹ thuật theo dõi khá lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra được đó không phải là cảnh sát. Cảnh sát có được kỹ thuật theo dõi như vậy thì sẽ

không lần nào cũng để đối tượng tình nghi chạy thoát.

Trước tiên giải quyết tên thiểu năng này cái đã.

Thời Sênh rẽ thẳng vào một cái ngõ, nhưng cô phát hiện người phía sau không đi theo cô nữa.

Thời Sênh: "…"

Mẹ kiếp, có ý gì vậy?

Thời Sênh lập tức quay lại, đuổi theo kẻ theo dõi đó, "Hi."

Kẻ theo dõi ngẩn người, một người lạ mặt bỗng nhiên gọi mình, ai cũng sẽ có vẻ mặt như vậy, hắn ta lấy làm lạ hỏi: "Có chuyện gì không?"

Thời Sênh híp mắt cười, "Muốn thử đấu với anh một trận xem sao."

Đầu gối duỗi ra, nghiêng về phía thân dưới của kẻ theo dõi. Hắn ta phản ứng cực nhanh, tránh bộ phận quan trọng của mình ra, nhưng vẫn bị đánh trúng.

Kẻ theo dõi hình như đã bị khiếp sợ, một giây sau đã giận đùng đùng, "Cô bị điên à?"

Thời Sênh nắm lấy quần áo hắn, kéo sang bên cạnh.

Bên đường bỗng nhiên có hai người đánh nhau, còn là lối đánh cao cấp, lập tức thu hút sự chú ý của người hai bên đường. Kẻ theo dõi có lẽ là sợ bị người khác chụp ảnh được nên nhanh chóng chạy về phía con ngõ ít người qua lại.

Vốn dĩ là hắn theo dõi người ta, sao bây giờ lại đổi lại là bị đuổi thế này?

Kẻ theo dõi cũng nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng khí thế của cô gái đuổi theo hắn phía sau vô cùng đáng sợ. Nếu hắn không chạy có lẽ hắn sẽ phải kết thúc ở đây luôn.

Con ngõ ngoằn ngoèo, nhanh chóng không có người nữa. Kẻ theo dõi bị Thời Sênh đuổi đến đường cùng trong con ngõ đó, mắt hắn nhìn thấy sắp cắt đuôi được, nhưng kết quả cô ta lại rẽ từ một con ngõ khác ra.

“Phù phù…” Kẻ theo dõi dựa vào tường thở dốc, “Cô… cô có phải là con gái hay không?”

Hắn đã chạy đến mức sắp kiệt sức rồi, vậy mà cô ta vẫn còn đuổi theo được.

“Anh nhìn thấy tôi có chỗ nào không giống con gái hả?” Thời Sênh thở dốc một hơi, ngón tay chỉ từ trên xuống dưới.

Kẻ theo dõi thở phì phò, “Cô đuổi theo tôi làm gì?”

“Anh theo dõi tôi làm gì?”

“Tôi không có theo dõi cô.” Kẻ theo dõi cứng miệng.

“Không theo dõi tôi thì anh chạy cái gì?”

“Cô không đánh thì tôi có chạy không?”

“Anh không theo dõi tôi thì tôi có đánh anh không?”

Thời Sênh đá một cước. Cô không chơi trò đọc vè với hắn đâu nhé, mẹ kiếp IQ đi dạo chơi đi lạc mất luôn rồi.

Kẻ theo dõi không còn sức lực gì nữa, bị Thời Sênh đè xuống đất, mặt hắn đỏ bừng lên, phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh.

“Nào, nói cho tôi biết, ai sai anh theo dõi tôi?”

“Tôi không có theo dõi cô mà.” Kẻ theo dõi vẫn giữ nguyên câu nói đó, “Tôi nói cho cô biết, cô đánh người như vậy là phạm pháp, tôi có thể kiện cô đấy.”

“Thế thì anh kiện đi, cứ làm như tôi không biết gọi 110 ấy?”

Kẻ theo dõi: “…”

***

“A!!!”

“Tôi nói, tôi nói, cô buông tôi ra đã!”

Kẻ theo dõi đầu đầy mồ hôi, cắn răng gầm lên một câu.

Cô gái này ghê quá đi.

“Nói sớm có phải tốt rồi không. Tôi bẻ lại cũng mệt lắm đấy.” Thời Sênh buông tay hắn ra, ngồi trên thùng đồ cũ ở bên cạnh, “Nói đi, ai sai anh theo dõi tôi?”

Kẻ theo dõi cảm giác như hai tay mình đã đứt lìa, hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa, “Tôi không biết đó là ai. Hắn cho tôi tiền, bảo tôi theo dõi cô sau đó báo lại hành tung của cô cho hắn.”

Thời Sênh nhíu mày, không phải là Phương Tiểu Huân à?

Chẳng lẽ là tên thiểu năng Mộ Bạch?

Thời Sênh rút ipad của cô ra, nhấn mở giao diện, trượt lên trượt xuống một hồi, hai chữ Mộ Bạch vốn được khoanh đỏ đã ở trạng thái xám xịt.

Hắn không có ở vị diện này.

“Là nam hay nữ?”

Kẻ theo dõi lắc đầu, “Tôi không biết, chúng tôi liên lạc qua mạng, tôi thực sự không biết tại sao kẻ đó lại muốn theo dõi cô.”

“Đưa phương thức liên lạc cho tôi.”

Kẻ theo dõi sợ mất mạng, không dám trái lời đưa phương thức liên lạc cho Thời Sênh.

“Cút đi.”

Kẻ theo dõi khó khăn bò lên khỏi mặt đất, “Cô… cô…”

Không bảo hắn phải giữ bí mật gì à? Cứ để hắn đi như vậy sao? Dễ dàng như vậy à?

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, “Giết người là phạm pháp.”

Kẻ theo dõi bị dọa cho khiếp sợ đến mức sắp tè ra quần lập tức chạy mất hút.

Chương 1386: Trăm sông đổ về một biển (14)

"Ừm, cô ta phát hiện ra tôi rồi… ừm, tôi tạm thời ứng phó được rồi, nhưng cô ta có hơi kỳ quái, thân thủ cũng rất khá, còn theo dõi nữa sao? Chuyện này… vậy được thôi."

Kẻ theo dõi tắt điện thoại, vẻ mặt băn khoăn. Hắn thu lại tâm trạng, xoay người đi ra khỏi con ngõ không người đó.

Thân hình hắn đột nhiên ngưng lại, một bóng người phản chiếu trong đôi đồng tử của hắn.

Cô nữ sinh dựa vào bức tường rách nát, chân trái chống lên nền đất phía sau, chân phải hơi hướng về phía trước, hai tay khoanh trước ngực, cà lơ phất phơ nhìn hắn cười, gương mặt không mang ý tốt rõ rệt.

Cổ họng kẻ theo dõi trượt lên xuống, chân hắn lùi về phía sau một bước, một giây sau đã quay người chạy mất.

Nhưng con ngõ này là đường cụt, hắn không thể chạy thoát được.

Cô nữ sinh bên kia ung dung đi tới, nhẹ nhàng giống như đi dạo ở vườn hoa.

Cô ta theo dõi hắn nhưng tại sao hắn không hề phát hiện ra? Cô ta đã đi theo bao lâu rồi? Đã nghe được bao nhiêu rồi…

Lúc này trong lòng kẻ theo dõi đang vô cùng hỗn loạn, lưng hắn áp

sát vào tường, hai chân đã mềm nhũn.

Hắn đang gặp phải một kẻ giả mạo nữ sinh đúng không?

Thời Sênh giơ tay sờ cằm, “Cho ngươi cơ hội sống sót, nhưng ngươi lại không cần mà cứ muốn đâm đầu vào chỗ chết. Ngươi nói xem ngươi có phải là đồ thiểu năng hay không cơ chứ?”

Vẫn luôn có người cảm thấy mình là người gặp may, nhưng đáng tiếc không phải ai cũng gặp may được.

Kẻ theo dõi: “…” Ai mà biết được cô lại đi theo dõi ngược lại ông chứ!

Tròng mắt kẻ theo dõi chuyển động một vòng, gầm lên với Thời Sênh, “Tôi… tôi nói, tôi sẽ nói hết cho cô biết.”

Nữ sinh đối diện thấp giọng cười, tiếng cười trong trẻo, vang vọng trong căn ngõ u tịch, “Không, tôi không tin anh.”

***

Ong ong ong.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng nhiên rung lên, một bàn tay trắng nõn quơ lên trên bàn, mò mấy lần mới cầm được điện thoại.

Thời Sênh ngẩng đầu từ trong chăn lên, nhìn màn hình điện thoại, mắt hơi cay, ánh sáng chói mắt trên màn hình khiến cô nheo mắt lại.

Tối qua vì còn phải xử lý thi thể, cho nên cô ở con ngõ nhỏ đó cắn hạt dưa hơn nửa ngày trời, đợi đến khi trời tối mới mang xác chết đi xử lý.

Khi trở về kiểm tra, đến vừa rồi mới chợp mắt được một lát.

Tô Đồ: Cô ấy không phụ trách.

Thời Sênh nhìn thấy năm chữ ấy có chút mơ hồ, trượt lên mấy lần mới phản ứng lại kịp, hắn đã trả lời lại cô kìa.

Thời Sênh nhoài lên trên bàn, chống cằm ngáp một cái, rồi chầm chậm trả lời.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Anh giai nhỏ, sao anh không hỏi xem tôi là ai?

Cứ trò chuyện với một người xa lạ như vậy, hắn ta không cảm thấy kỳ lạ hay sao?

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Hai vạn, bao anh một tiếng.

Tô Đồ: Năm vạn.

Thời Sênh: "…"

Mẹ kiếp, còn mặc cả nữa!!!

Năm vạn một tiếng sao anh không đi cướp luôn đi!

Thời Sênh nhìn mức giá 500 một chữ ở bên trên, hình như 5 vạn cũng không đắt lắm.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Chuyển số tài khoản cho tôi.

Tô Đồ không gửi số tài khoản cho cô, mà là Tô Diệp Diệp gửi số tài

khoản cho cô.

Tô Diệp Diệp: Thổ hào nha! Cô lại dám tiêu 5 vạn chỉ để mua một tiếng đồng hồ của Tô Đồ thôi sao? Sao cô không mua của tôi đây này?

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Cô không phải là Tô Đồ.

Tô Diệp Diệp: …

Tô Diệp Diệp: Cô muốn báo án ai?

Tô Diệp Diệp nhìn tên Thời Sênh vừa đổi, vô thức hỏi một câu.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Muốn biết không? Năm vạn! Bảo đảm cô lập được đại công với Cục Cảnh sát.

Tô Diệp Diệp:…

Thế này là mất đi trên người Tô Đồ nên muốn đòi lại ở Cục Cảnh sát sao?

Hai người này hợp tác với nhau để hố Cục Cảnh sát đúng không?

Tô Diệp Diệp nghèo đến phải cạp đất mà ăn, cô không có tiền mua người báo án, cho nên vô cùng thức thời không hỏi nữa. Cô liền coi như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Cuộc đời mà, khi cần vui vẻ hết mình, khi cần giả ngốc thì phải giả ngốc.

Thời Sênh chuyển tiền đến số tài khoản Tô Diệp Diệp đưa, tên tài khoản cũng là Tô Diệp Diệp. Tô Đồ sợ cô điều tra được hắn sao?

Cũng cẩn thận quá rồi đấy!

Tô Đồ: Bây giờ là 8 giờ 26 phút sáng, cho đến 9 giờ 26phút, thời gian của tôi đều thuộc về cô.

Tiền vừa chuyển đi, Tô Đồ nói liền một tràng dài như vậy.

Có tiền thì có thể khiến cả quỷ cũng phải mở mồm đấy!!!

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Có trò hỏi phải trả lời không?

Tô Đồ: Những câu hỏi đặc biệt sẽ phải thêm tiền.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Anh nghèo lắm à?

Tô Đồ: Không nghèo.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Không nghèo sao trong mắt anh lại chỉ có tiền?

Thân là đại BOSS chắc chắn là không nghèo, chỉ là thiết lập này thực sự có độc.

Tô Đồ: Một chữ ngàn vàng.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Anh muốn nói là nói chuyện với anh thì bắt buộc phải tiêu tiền, như vậy sẽ thể hiện rằng anh rất có giá, không phải ai cũng nói chuyện được với anh đúng không?

Tô Đồ: Cũng có thể hiểu là như vậy.

Thời Sênh trầm mặc, cô đứng dậy rót một cốc nước, uống một ngụm

rồi mới trả lời.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Ai tiêu tiền cũng nói chuyện được với anh sao?

Mẹ kiếp, nếu hắn dám trả lời là đúng chắc chắn cô sẽ giết hắn.

Khoảng một phút sau Tô Đồ mới trả lời lại.

Tô Đồ: Không phải.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Câu hỏi này khó lắm à? Sao cần chần chừ lâu như vậy?

Tô Đồ: Mạng kém.

Khóe miệng Thời Sênh co giật, ngồi chém với Tô Đồ suốt nửa tiếng. Chỉ cần Thời Sênh gửi tin nhắn, hắn sẽ trả lời ngay lập tức, thế nhưng trong đáp án của hắn vẫn không có bất cứ thông tin hữu dụng nào.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Anh có đối tượng chưa?

Tô Đồ: Vấn đề riêng tư, mười vạn.

Phụt!

Thời Sênh suýt nữa thì làm rơi điện thoại, mười vạn sao anh không đi cướp luôn đi!!!

Bây giờ trong tài khoản thẻ của cô chỉ còn hơn mười vạn, chuyển phát này xong là lại nghèo rớt mùng tơi luôn rồi.

Tô Đồ: Không có.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Có ngại thêm một đối tượng không?

Tô Đồ: Tôi đã gửi bảng báo giá cho cô rồi.

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Anh bán thân như thế đấy à?

Tô Đồ: Cô không muốn có sao?

Tâm Trạng Không Tốt Muốn Báo Án: Vậy ai có tiền thì anh bán cho người đó luôn à?!

Người đàn ông đang ở nước T xa xôi dựa vào bàn khẽ cười. Hắn liếc mắt nhìn chiếc bàn. Trên bàn tùy ý đặt mấy trang tư liệu, nổi bật nhất là bức ảnh của một cô gái.

Cô gái đứng trong một đám người đang kêu gào thảm thương, hống hách đến chói mắt.

Hắn thu hồi lại ánh mắt, nhìn thời gian trên màn hình, 25 sắp nhảy đến 26.

Tô Đồ: Hết giờ.

Tô Đồ thoát khỏi giao diện trò chuyện, ném điện thoại lên trên bàn, trong giao diện danh sách trò chuyện của hắn cũng chỉ có hai người.

Lạc Thù

Tô Diệp Diệp

…

Thời Sênh rầu rĩ không thôi nhìn điện thoại, ý nghĩ muốn trói người này lại không ngừng nảy nở trong đầu cô. Cô lập tức mở máy tính kiểm tra vị trí của hắn, sau khi mở khóa tầng tầng lớp lớp ngụy trang, cuối cùng cũng định vị trên bản đồ.

Chính là ở đây rồi.

Còn dám đùa với ông, ông đây giết chết ngươi.

Thời Sênh thoát khỏi bản đồ, nhìn file tài liệu đã mở ra, bên trên có tài liệu về Phương Tiểu Huân, cũng có một số tài liệu về thế lực xã hội đen ở dưới trướng cô ta.

Phương Tiểu Huân phái người theo dõi cô, người đó đã mất tích, chắn chắn lúc này Phương Tiểu Huân cũng biết tin rồi.

Vậy thì…

Để cô ta bận rộn hơn là được.

Thời Sênh nén những tài liệu đó lại gửi cho một thế lực xã hội đen, ra giá 50 vạn.

Mức giá này đã coi là thấp rồi, phải biết rằng trước khi về nước Phương Tiểu Huân đã phái người tới. Nay cô ta đã được coi là thế lực xã hội đen tương đối lợi hại ở trong thành phố rồi.

Cô ta bỗng nhiên ngoi ra tranh giành địa bàn, đám người vốn đang ở đây liệu có đồng ý không?

Đương nhiên là không rồi!

Thế nhưng người của ROSE hành sự cẩn trọng. Họ vẫn luôn không nắm được cơ hội, không thể làm gì được họ.

Lúc này có cơ hội, đương nhiên phải cược một ván.

Chủ yếu nhất là trên tay Thời Sênh có tư liệu đen của họ, nếu họ không mua thì cô sẽ đi báo án, không thể không mua!

Vụ mua bán cưỡng chế dã man như vậy đấy. Số điện thoại đường dây nóng của Bộ Công thương là bao nhiêu thế?

Họ muốn báo án!

Chương 1387: Trăm sông đổ về một biển (15)

Thời Sênh bay xuyên đêm đến nước T.

Nhưng đúng lúc Thời Sênh lên máy bay đến nước T thì đồng thời Tô Đồ cũng lên máy bay về nước.

Máy bay cất cánh, bay thẳng lên trời cao xanh thẳm. Hắn nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên nụ cười như có như không.

Sao Anh Không Thăng Thiên Luôn Đi: Tô Đồ, tốt nhất anh đừng để tôi bắt được!

Người đàn ông đứng ngoài sân bay, nhìn tin nhắn wechat gửi đến, tâm trạng cực kỳ tốt. Đầu ngón tay anh khẽ trượt trên màn hình điện thoại, mấy chữ màu đỏ bất thình lình bật ra.

Tô Đồ: Yên lặng đợi tin.

Sao Anh Không Thăng Thiên Luôn Đi: Tô Đồ, cái đồ thiểu năng nhà anh, cứ đợi đấy cho ông đi.

Thời Sênh tức giận muốn giết chết Tô Đồ, người đàn ông này sao lại đáng ghét như vậy chứ!

Đã nói là thỏa hiệp cơ mà!

Mẹ kiếp, quân lừa đảo! Chia tay!!!

***

Tô Diệp Diệp vừa về liền nhìn thấy Tô đại thiếu gia đã ở nhà, tròng mắt gần như sắp bật ra ngoài.

“Nhân khẩu mất tích về nhà rồi, mặt trời mọc hướng tây rồi sao?” Trước đây không có tiền không thể mời được nhân khẩu mất tích này về nhà đâu nha.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa tư thế rất tùy hứng, nhưng có khí chất cao quý, là mỹ nam có đường gương mặt nghiêng thanh thoát, như được người ta miêu tả tỉ mỉ vẽ ra.

Đèn thủy tinh chiếu vào đôi mắt anh phản chiếu thành một mảng sáng vụn, tựa như ánh sáng sao trời nhu hòa.

Cho dù Tô Diệp Diệp đã nhìn hơn hai mươi năm nay, nhưng mỗi lần nhìn vẫn thấy vô cùng đẹp mắt.

Haizzz.

Sao cô lại có quan hệ huyết thống với anh ấy chứ?

Tô Diệp Diệp chợt nghĩ đến hành vi của Tô Đồ. Cô lập tức lắc đầu, loại đàn ông này có đánh chết cô cũng không cần.

Dù tướng mạo có đẹp đến đâu cũng không che giấu được sự thật hắn là kẻ khốn nạn.

Tô Đồ giơ tay về phía Tô Diệp Diệp.

Tô Diệp Diệp: “...”

Làm gì chứ?

“Năm vạn.” Tô Đồ nhắc nhở cô.

“Em đã nói ngay mà, làm sao anh lại vô duyên vô cớ trở về thế này.” Tô Diệp Diệp lườm.

#Có một người anh trai trong mắt chỉ có tiền phải làm sao đây, online đợi, rất gấp#

Tô Diệp Diệp đưa thẻ cho Tô Đồ. Tô Đồ đứng dậy định đi. Tô Diệp Diệp vội vàng kéo cánh tay hắn. Tô Đồ nhìn lại, người phía sau hoảng sợ buông ra, đổi thành kéo tay áo hắn, “Anh hai, em hỏi một chuyện.”

Tô Đồ kéo tay lại, “Đưa tiền.”

“Chúng ta có phải là anh em ruột không vậy!”

“Không phải.”

Tô Diệp Diệp khóc lóc thảm thương, “Sao em lại có người anh trai như anh cơ chứ... Em đưa tiền cho anh không được sao? Anh và người báo án đó có quan hệ gì? Sao anh lại biết cô ta là nữ? Cô ta còn nói muốn tán anh nữa, có phải thật không?”

Tô Đồ nghĩ ngợi một lát, “Quan hệ giao dịch tiền.”

Tô Diệp Diệp:...

Tô Diệp Diệp nhắc nhở Tô Đồ, “Bây giờ cô ta vẫn còn là đối tượng bị tình nghi ở trong cục, anh đừng có cùng cô ta làm chuyện gì đó.”

“Các người muốn bắt cô ấy?”

“Thông tin lần trước cô ta báo án nguồn gốc không rõ ràng, hơn nữa ở hiện trường cô ta còn ra tay. Cục trưởng nói để một người như vậy ở bên ngoài không an toàn.”

Ý cười càng hiện lên sâu hơn trên khóe miệng Tô Đồ, “Đừng lãng phí sức lực nữa, các người không bắt được cô ấy đâu.”

“Hả? Làm sao anh biết?”

Tô Đồ lại nói: “Cho dù có bắt được cũng không làm gì được cô ấy đâu.”

Tô Diệp Diệp trừng mắt, “Anh lại biết hết rồi sao? Anh thành thật khai báo đi, anh có quan hệ gì với cô ta? Có phải là hợp tác để hố Cục Cảnh sát tụi em không hả?”

“Tác phong hành sự của cô ấy giống anh lắm sao?”

Tô Diệp Diệp nghĩ ngợi một lát, rồi nói chắc như đinh đóng cột, “Đòi tiền.”

Lần đầu tiên cô ta báo án đòi tiền, lần này còn chưa báo án đã đòi tiền rồi, kiểu tác phong này chẳng phải là giống anh y hệt đó sao?

Nếu nói không phải là đồng bọn thì còn lâu cô mới tin.

Tô Đồ cười nhạt không nói, bước chân lên lầu.

***

Gần đây Phương Tiểu Huân vô cùng xui xẻo, sản nghiệp ở mấy nơi

dưới trướng cô ta đều bị phá hoại, còn có hai cứ điểm bị người ta tìm thấy.

Đối phương khí thế hung hãn, chuẩn bị vô cùng đầy đủ. Họ căn bản không có khả năng phản công, đành bỏ mặc cứ điểm rơi vào tay người khác như vậy.

Lúc này Phương Tiểu Huân sắc mặt cực kỳ khó coi. Cô ta ngồi ở chỗ tối trong phòng bao VIP. Hai người đàn ông khác ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh đều vô cùng tuấn mỹ, soái khí ngút trời.

Người đàn ông mặc áo sơ mi hoa lên tiếng trước, “Chắc chắn nội bộ chúng ta có kẻ phản bội.”

Người đàn ông mặc áo sơ mi đen quát, “Chuyện này cậu đừng có ăn nói linh tinh.”

“Chỉ có người mình mới biết được cứ điểm. Nếu không có kẻ phản bội thì sao đám người đó biết được? Còn chuẩn bị đầy đủ như vậy nữa. Không có người nói cho chúng biết thì sao chúng chuẩn bị kỹ càng như vậy được?” Người đàn ông mặc áo sơ mi hoa nhảy dựng lên.

“Cũng không thể khẳng định chắc chắn thế được. Sự thật ra sao còn phải điều tra kỹ càng mới kết luận được.” Người đàn ông mặc áo sơ mi đen nhíu mày. Những người anh em đưa về đều là những người đáng tin cậy, hắn không muốn nghi ngờ bất cứ ai là kẻ phản bội cả.

“Tôi không tin họ...”

“Đủ rồi.” Phương Tiểu Huân ngắt lời người đàn ông mặc áo hoa, “Để phòng trừ tổn thất nhiều hơn, các cậu dẫn người di rời để bảo toàn lực lượng đã. Những thứ khác đợi đến khi ổn định lại rồi tính tiếp

sau.”

“Nhưng...”

Người đàn ông mặc áo sơ mi đen ấn người mặc áo sơ mi hoa lại, “Lão đại yên tâm đi.”

Phương Tiểu Huân ấn mi tâm, “Người theo dõi Lạc Thù mất tích rồi, chắc chắn là cô ta đã biết chuyện. Đứa con gái này càng ngày càng khó đối phó, các cậu có phát hiện được gì không?”

“Không có, sau lưng cô ta không có dấu vết hoạt động của bất kỳ thế lực nào cả.” Người đàn ông mặc áo sơ mi đen lắc đầu.

“Không có kẻ chống lưng sao?” Không có kẻ chống lưng thì sao cô ta lại to gan đến thế. Nội tâm Phương Tiểu Huân nổi lên chút phiền muộn. Trong kế hoạch của cô ta, Lạc Thù này là kẻ không khó đối phó, nhưng bây giờ đã bao lâu vậy rồi vẫn không thể xử lý được cô ta.

“Lạc gia đã tan nát từ lâu, Lạc Thù còn có khả năng trở mình được hay sao? Lão đại nếu là tôi thì tôi đã cho người giết chết cô ta đi là xong.” Tên mặc áo sơ mi hoa hành sự không thích đi lòng vòng.

“Nếu có thể giết được cô ta thì tôi còn không ra tay sao?” Chính vì không giết được nên cô ta mới cảm thấy phiền phức, nếu thực sự triệt hạ được thì đã tốt rồi.

Cô ta căn bản không để ý đến người khác. Ngay cả người có quan hệ huyết thống với cô ta như Lạc Nghiên cô ta cũng không thèm để ý đến. Thời gian cô ta ra khỏi ký túc xá đếm trên đầu ngón tay. Có lần bên này còn chưa kịp bố trí người cô ta đã quay về ký túc xá rồi.

“Đến thẳng ký túc xá giết cô ta luôn không được sao? Đến lúc đó tạo hiện trường giả là nhảy lầu. Dù sao trong trường học cũng có bài post cô ta bị bệnh. Kẻ bị bệnh thần kinh nửa đêm nhảy lầu tự tử thì có gì không đúng chứ?”

Phương Tiểu Huân vẫn thấy hơi ngần ngại, dù sao đó cũng là trường học.

Nhưng lúc này cô ta bức thiết muốn giết chết Lạc Thù, cảm thấy lời đề nghị của tên mặc áo sơ mi hoa cũng ổn.

“Vậy cậu đi sắp xếp đi, để người giỏi nhất đi làm.”

“Được thôi.” Tên áo sơ mi hoa lập tức đứng lên đi ra ngoài.

“Phía bên Lạc Nghiên phải làm thế nào?” Tên mặc áo sơ mi đen hỏi Phương Tiểu Huân, họ giăng bẫy bao nhiêu lâu như vậy nhưng người ta căn bản không hề cắn câu.

Đầu ngón tay Phương Tiểu Huân gõ lên đầu gối, trong giọng nói có ý hận thù rõ ràng, “Giết đi, người của Lạc gia đều đáng chết.”

Khi xưa họ đã đối xử với gia đình cô ta như thế nào, thì bây giờ phải đòi lại như vậy.

“Tôi sẽ xử lý ổn thỏa.”

Hai người trầm mặc. Một lát sau tên áo sơ mi đen đứng dậy, có vẻ do dự, “Lão đại, gần đây hình như cô có vẻ hơi thân thiết với Giang Trần Cảnh?”

Trong lòng Phương Tiểu Huân lộp bộp một cái, gần đây cô ta thân thiết với Giang Trần Cảnh lắm sao?

Trong đầu cô ta xẹt qua cảnh tượng họ ở bên nhau gần đây, hình như đúng là có hơi nhiều thật.

Cô ta nhanh chóng ép lại những suy nghĩ kỳ quái đó, lạnh giọng nói, “Tôi không tiếp cận hắn ta thì báo thù thế nào được? Tôi và Giang gia có thâm thù huyết hải. Hắn ta là con trai của kẻ thù, tôi nhất quyết sẽ không thích Giang Trần Cảnh, cậu yên tâm đi.”

“Lão đại hiểu được là tốt.” Tên mặc áo sơ mi đen hơi cong lưng với cô ta rồi đi ra khỏi phòng bao.

Chương 1388: Trăm sông đổ về một biển (16)

Ánh trăng xuyên qua bức tường thủy tinh, phản chiếu những cành lá bên ngoài vào, tạo thành hình từng khoảng bóng đen, giống như con quái vật đang nhe nanh múa vuốt.

Người nằm trên giường đắp chăn ngủ, để lộ ra nửa khuôn mặt, đôi chân thon dài trắng nõn được đắp trong chăn, dường như mê hoặc người ta phạm tội.

Đôi mắt nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, nhìn ra hướng bên ngoài cửa sổ.

Một bóng đen đứng bên ngoài, rèm cửa phía sau khẽ động đậy, như thể mị quỷ xuất hiện lúc nửa đêm, không hề mang theo hơi thở.

Tô Đồ trấn tĩnh ngồi dậy, nhìn chằm chằm bóng đen ngoài cửa sổ, “Đến nhanh vậy sao.”

“Nếu tôi không đến nhanh có phải anh lại định chạy nữa không?” Thời Sênh tiến lên phía trước mấy bước, để lộ khuôn mặt của cô.

Đáy lòng Thời Sênh có một thứ cảm giác kỳ quái, không cần chứng minh thêm bất kỳ điều gì nữa.

Cô biết, người ở trước mặt cô chính là hắn.

Tô Đồ không trả lời cô, “Cô Lạc Thù, nửa đêm cô xông vào phòng một người đàn ông xa lạ, cô không thấy hành vi này là quá lỗ mãng

sao?”

Tên thiểu năng này quả nhiên đã biết cô là ai.

Thời Sênh cắn răng, “Tôi không những xông vào mà bây giờ tôi còn muốn ngủ với anh nữa kìa.”

Tô Đồ vẫn trấn tĩnh, thậm chí mơ hồ còn hiện lên ý cười, “Một đêm một trăm vạn, cô Lạc Thù quẹt thẻ hay trả tiền mặt đây?”

Thời Sênh bước thêm mấy bước đến bên cạnh giường, thô bạo ép hắn xuống, lật người tiến lên, “Bồi thường bằng thịt.”

Cô cúi người xuống hôn hắn. Tô Đồ không né tránh, nhưng cũng không đáp lại. Thời Sênh chống người lên nhìn hắn.

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, “Cô Lạc Thù thấy cưỡng ép tôi như vậy thú vị lắm sao?”

Thời Sênh nhíu mày, “Tôi không có nhiều tiền như vậy.”

Ngủ với vợ của mình mà còn phải trả tiền, cô đâu có phải đi chơi gái đâu!!

“Vậy khi nào cô Lạc Thù có nhiều tiền như vậy rồi thì quay lại sau được không?”

Thời Sênh trầm mặc.

Cành lá ngoài cửa sổ khẽ động, trong phòng ánh sáng trùng trùng, một mảng u tịch.

Một lúc lâu sau, cô buông lỏng, móc ra một cái thẻ trên người, “Cho

tôi ôm một lát.”

Tô Đồ miết tấm thẻ, độ cong trên khóe môi càng rõ hơn, “Thôi vậy, tính cô giá hữu nghị.”

Tô Đồ giơ tay kéo Thời Sênh xuống, ấn cô sang bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Ai cho anh tiền cũng như vậy được sao?” Thời Sênh dựa vào lồng ngực anh, giọng nói bình tĩnh, không biết là giận hay vui.

“Cô Lạc Thù cho rằng ai cũng có bản lĩnh nửa đêm trèo cửa sổ vào phòng tôi sao?”

“Anh tưởng là ai cũng có tư cách để tôi nửa đêm trèo cửa sổ xông vào phòng sao?”

Tô Đồ cười, “Vậy thì tôi thật là vinh hạnh.”

Một tiếng sau, Thời Sênh ra khỏi chăn, trầm mặc xuống giường, đi đến bên cửa sổ cô mới quay đầu lại, “Tôi đi đây.”

“Cô Lạc Thù.” Tô Đồ gọi cô.

Thời Sênh quay đầu nhìn hắn, trong ánh sáng yếu ớt, hình bóng người đàn ông ấy lại rõ nét đến thế.

“Thực ra cô có thể ở lại, tiền trong thẻ của cô đủ để tôi ôm cô một đêm.”

“Không đâu, tôi sợ...” Giọng Thời Sênh rất khẽ, cô đặt tay lên cửa sổ trèo ra ngoài, “Để tạm ở chỗ anh đi.”

Thân ảnh cô biến mất trên cửa sổ, bên ngoài quần ma loạn vũ, không nghe thấy tiếng động khi cô rời đi.

Tô Đồ miết lấy tấm thẻ trong tay khẽ cười.

Lạc Thù, hoan nghênh em đến với thế giới của tôi.

***

“Ngủ” với nàng dâu một đêm, tài khoản của Thời Sênh sụt giảm thê thảm. Để nuôi nàng dâu một chữ ngàn vàng đó, Thời Sênh đã quyết định đi vay nặng lãi.

Sau đó nghĩ lại, vẫn thấy là đi bán đồ cổ lời hơn.

Thời Sênh không nhìn thấy Lạc Nghiên ở cổng trường, liền cảm thấy kỳ lạ, bà cô rẻ tiền này bỏ cuộc rồi sao?

Cô tìm thấy chợ chơi đồ cổ lớn nhất thành phố, chọn một cửa tiệm trông có vẻ bề thế nhất, vừa đi vào đã ra vẻ thổ hào đòi gặp ông chủ.

Dáng vẻ trẻ vị thành niên của cô khiến nhân viên trong tiệm cho rằng cô đến đây gây chuyện.

Đến khi Thời Sênh lấy đồ ra, xác định chắc chắn là mình đến bán đồ, không phải đến gây chuyện thì nhân viên mới khách sáo mời cô vào căn phòng bên trong.

“Cô Lạc, thứ đồ này của cô...” Sau khi ông chủ xem xong, vẻ mặt cực kỳ khó xử.

“Sao lại là giả được?”

Ông chủ vội vã xua tay, “Không phải, không phải, sao lại là giả được chứ. Chỉ là tôi không định giá được món đồ này, phải tìm mấy chuyên gia trong ngành đến xem sao.”

Thời Sênh trợn mắt, thế chẳng phải là nghi ngờ món đồ này là giả sao?

“Xem đi, xem đi.”

Ông chủ áy náy cười, “Vậy cô Lạc xin đợi một lát.”

Ông chủ giơ tay toan thu món đồ lại, Thời Sênh ngăn lại, “Ông chủ, muốn xem thì đến đây xem. Ông mang đi rồi lén lút đổi đồ của tôi thì sao? Ông đừng thấy tôi nhỏ tuổi thì bắt nạt được tôi.”

Ông chủ ngượng ngùng thu tay lại, giải thích, “Là thế này, mấy người bạn đó của tôi tuổi tác cũng đã cao, bình thường có món đồ nào cần định giá tôi đều mang đến tận nơi để họ xem.”

“Không bán nữa.” Thời Sênh thu lại món đồ, “Cứ làm như thể tôi chỉ bán được đồ ở chỗ ông ấy.”

Ông chủ gấp gáp, “Cô Lạc đừng có kích động, dễ nói dễ nói mà, để tôi phái người đi đón họ đến đây. Cô cứ ngồi đây đợi một lát nữa thôi.”

Thời Sênh cong mày, “Ông chủ làm người phải biết trước biết sau, người không nên chơi thì đừng có chơi.”

Lời này có nghĩa là, người nên chơi thì có thể chơi được à?

“Không dám, không dám, chúng tôi đều là người làm ăn, sao lại đi chơi người khác chứ?”

Ông chủ vẻ mặt tươi cười nhưng trong lòng đang thầm gào thét, con nhãi ranh này mới tí tuổi đầu sao đã như thể thành tinh rồi thế.

“Đi mời người đi.” Thời Sênh khua tay.

Giá cô bán đồ ít nhất cũng phải một trăm triệu, cửa hàng quá nhỏ thì không ăn nổi, cho dù có ăn nổi, nhưng số tiền lớn như vậy, cũng cần có thời gian chuẩn bị.

Mà thời gian đấu giá cũng quá dài, cô không muốn chờ đợi.

Chỉ cần ông chủ tiếp theo đây không quá đáng quá, thì còn dễ nói chuyện, nếu ông ta dám có ý đồ gì thì đừng trách cô khó ở đập cửa tiệm.

Ông chủ nhanh chóng mời người về. Mấy ông già cùng nhau thảo luận cả ngày trời, cuối cùng đưa ra con số 120 triệu.

Ông chủ rất thức thời không dám giở trò gì, đúng như Thời Sênh nói, người không nên chơi thì đừng chơi.

Cô bé con này vừa nhìn đã thấy không phải là người dễ chơi, đồ cũng đáng tiền, không lỗ.

“Cô Lạc, bên trên chúng tôi đã phái kế toán chuyên môn đến thanh toán tại chỗ với cô, cô đợi một lát.”

Kế toán đến không nhanh lắm. Thời Sênh ăn cơm ở cửa hàng họ, đợi đến mất kiên nhẫn kế toán nọ mới hớt hải chạy tới. Khi thủ tục hoàn tất đã là hơn sáu giờ tối.

“Xin lỗi cô Lạc, hôm nay đã làm lỡ mất thời gian của cô, chi bằng

chúng tôi làm chủ nhà xin mời cô ăn tối được chứ?” Ông chủ khách sáo mời Thời Sênh.

“Có hẹn rồi.”

“A... vậy tôi không làm lỡ thời gian của cô Lạc nữa. Lần sau nếu có thứ đồ gì tốt, cô Lạc đến đây nữa, chúng tôi chắc chắn sẽ cho cô một mức giá khiến cô vừa lòng.”

Thời Sênh nhìn ông ta, có chút tiền này rồi, cô đâu cần đi bán đồ nữa chứ.

Nếu sớm biết nàng dâu của cô ở vị diện này thích tiền như vậy thì cô đã đi kiếm tiền từ sớm rồi.

Nhìn Thời Sênh rời đi, kế toán đi từ trong đi ra, “Con bé này là người ở đâu vậy?”

Tuổi còn nhỏ nhưng lại điềm tĩnh như kẻ sành sỏi lăn lộn thương trường đã lâu.

“Chưa gặp bao giờ, nhưng có lẽ là không đơn giản.” Ông chủ kể lại chuyện lúc chiều cho kế toán nghe.

Kế toán nghe xong cũng sụt sịt, “May mà tôi không đắc tội với cô ta.”

Ông chủ cũng cảm thán theo, “Làm ngành này bao nhiêu năm rồi, nếu tôi không biết nhìn người nữa thì đừng làm nữa thì hơn.”

Kế toán cười lớn vỗ vai ông chủ hai cái, “Được rồi, tôi về đây, ông sai người mang đồ đến chỗ tôi đi.”

“Được.”

Chương 1389: Trăm sông đổ về một biển (17)

Thời Sênh hẹn Tô Đồ không những phải tiêu tiền mà còn phải đi đón hắn nữa.

Kiếp trước ông đây nợ anh à?

Thời Sênh bắt xe đến Tô gia, còn chưa kịp bấm chuông cửa đã có một em gái lao ầm ầm từ bên trong ra, đụng trúng vào người cô.

“Ui chao, trời tối rồi sao lại có ai đứng ở cổng nhà tôi thế này.” Em gái lấy tay che ngực, còn chưa nhìn rõ người đứng bên ngoài là ai đã bắt đầu kêu gào ầm ĩ.

Thời Sênh: “…” Tô Diệp Diệp.

Tô Diệp Diệp ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt cổ quái, có một cô gái đứng ở cổng nhà cô ta…

Hình như còn là trẻ vị thành niên…

Cô ta hắng giọng một cái, làm ra dáng vẻ chị gái lớn, “Em gái tìm ai à? Tìm ai?”

“Tô Đồ.”

“Tô Đồ à… Tô Đồ?” Tô Diệp Diệp cảm thấy có lẽ là mình nghe nhầm rồi, lại có một cô gái đến tìm tên khốn nạn đó sao.

Tô Đồ đã gây ra chuyện gì táng tận lương tâm với cô bé này rồi?

“Tô Đồ, Tô Đồ có chuyện lớn rồi.” Tô Diệp Diệp căng cổ họng xông vào trong hét ầm lên.

Tô Đồ đi từ bên trong ra, đứng ở cổng nhìn ra, “Không phải là trong cục có vụ án à, sao còn chưa đi?”

Tô Diệp Diệp chỉ vào Thời Sênh, “Tô Đồ, anh làm gì con gái nhà người ta rồi?”

Hai tay Tô Đồ nhét trong túi quần đi tới, sự khác biệt về chiều cao khiến Tô Diệp Diệp phải ngước lên nhìn hắn.

Tô Đồ liếc nhìn Thời Sênh, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, “Sao em không hỏi cô ta đã làm gì với anh?”

“Sao có thể thế được chứ, chắc chắn là anh làm gì con nhà người ta rồi.” Người ta còn là trẻ vị thành niên, có thể làm được gì anh chứ?

Tô Đồ đi ngang qua Tô Diệp Diệp đang kêu gào ầm ĩ, “Đi thôi.”

“Hai người đi đâu?” Tô Diệp Diệp đuổi theo, “Tô Đồ em nói cho anh biết, anh đừng có dạy hư con gái nhà người ta đấy nhé, đừng có táng tận lương tâm như vậy.”

Quay đầu lại nhìn Thời Sênh: “Này em gái nghe chị nói đây, anh ta không phải là người tốt đâu, em đừng để bị anh ta lừa. Có phải là anh ta ức hiếp em không? Cứ nói với chị, chị nhất định sẽ giúp em báo thù.”

Thời Sênh thành thực trả lời: “Em tiêu tiền mời anh ta ăn cơm.”

Tô Diệp Diệp á khẩu, chỉ vào Tô Đồ, “Tô Đồ anh thèm tiền đến phát điên rồi à? Tiền của trẻ vị thành niên mà anh cũng kiếm được sao?”

“Chỉ cần là tiền thì có gì khác đâu?” Tô Đồ sải bước về phía trước, nhíu mày, “Xe đâu?”

“Đại thiếu gia à, tôi chưa có bằng lái xe.” Thời Sênh híp mắt cười.

Tô Đồ không cần nghĩ ngợi nói luôn: “Thêm tiền đấy.”

Thời Sênh cực kỳ nghiêm túc gật đầu với Tô Diệp Diệp, “Đúng là thèm tiền đến phát điên luôn rồi.”

“Này, Tô Đồ anh có nghe lời em nói không hả? Phụ huynh nhà người ta tìm đến thì phải làm sao hả?” Thấy anh hai nhà mình lại đi lừa gạt trẻ vị thành niên, cô có nên bắt anh ta lại không đây?

Tô Đồ vẫy tay với cô, đi tới một chiếc xe đang đỗ ngoài cửa.

Thời Sênh vội vã lên xe.

Tô Diệp Diệp nhảy tưng tưng lên ở phía sau, không biết gọi điện thoại cáo trạng với ai.

Tô Đồ vẻ mặt trấn tĩnh ung dung lái xe rời khỏi biệt thự. Đi đến đường lớn, anh hỏi Thời Sênh “Đi đâu?”

“Tùy anh quyết định.”

“Cô chắc chắn chứ?” Tô Đồ quay đầu nhìn Thời Sênh.

“Ừm.” Thời Sênh gật đầu, lấy ra khí thế bao dưỡng trai trẻ, “Có tiền, anh cứ tiêu thoải mái.”

Tô Đồ không nói gì nữa, trong khoang xe vang lên khúc nhạc dịu dàng. Thời Sênh co lại trên ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn Tô Đồ.

Tô Đồ lái xe một tay, tay còn lại tùy tiện đặt lên cửa sổ xe, gió ngoài cửa sổ thổi tóc hắn bay bay.

Chỉ tùy ý nhìn thôi đã thấy vui tai vui mắt rồi.

Tô Đồ lái xe bao lâu, Thời Sênh nhìn bấy lâu.

“Cô Lạc Thù, nếu cô còn nhìn tôi nữa là tôi phải thu phí đó.”

Thời Sênh lấy hai tấm séc trong túi ra, nhét vào trong tay anh.

Ý cười trên khóe miệng Tô Đồ càng sâu thêm, tháo dây an toàn, “Đến nơi rồi, xuống xe thôi.”

Thời Sênh liếc nhìn bên ngoài, bốn chữ lớn Nhà hàng Trình Tường vô cùng nổi bật giữa màn đêm.

Tô Đồ đứng bên ngoài xe đợi Thời Sênh, ra hiệu cho Thời Sênh đi qua đó.

“Cô Lạc Thù.”

“Làm sao?”

Ánh mắt Tô Đồ dừng lại trên cánh tay hắn đang cong lên.

Thời Sênh kéo thẳng tay hắn, nghiêng mặt cười, “Thêm tiền.”

Tô Đồ muốn thêm tiền, cũng không giãy giụa nữa, đổi thành cầm tay

cô đi vào trong nhà hàng.

Hình như Tô Đồ là người quen, người trong đại sảnh đều nhìn hắn bằng ánh mắt quỷ dị.

Tô Đồ này…

Trong giới cũng là một người kỳ tài.

Mọi người đều không muốn hợp tác với hắn lắm, nhưng cũng không muốn đắc tội với hắn. Bình thường những người hợp tác với hắn đều bị hắn chỉnh cho rất thê thảm.

Đương nhiên kẻ đắc tội hắn sẽ bị chỉnh cho thảm hơn nữa. Tốt nhất là giữ khoảng cách, không có chuyện gì thì đừng tìm rắc rối.

Trong tay Tô Đồ có rất nhiều tin tức nên có những lúc không thể không giao thiệp với vị thiếu gia nhà họ Tô không thích thừa kế sản nghiệp gia đình mà cứ thích bán tin tức lấy tiền này. Bình thường bất kể ai trước khi tìm đến hắn đều phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị ăn hành.

Ừm, còn phải bảo đảm không mắc bệnh tim nữa.

Khi hai người bước vào nhà hàng Trình Tường, đám người kia chỉ đứng nhìn từ xa, không ai dám tiến lên chào hỏi.

“Hình như anh không được hoan nghênh cho lắm thì phải.” Thời Sênh đánh giá xung quanh một vòng.

Tô Đồ ấn thang máy, “Nói chuyện với tôi phải mất tiền.”

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, “Buổi tối khi đi ngủ sao anh không ôm theo một đống tiền ngủ cùng luôn đi?”

Tô Đồ liếc mắt nhìn cô, cười vô cùng kỳ lạ.

Thời Sênh nổi da gà đứng lên, “Làm gì vậy?”

Vẻ mặt Tô Đồ nghiêm túc, “Cô Lạc Thù, cô như vậy sẽ không theo đuổi được tôi đâu.”

Thời Sênh không hề để ý, “Thế thì dùng tiền mua đi.”

Tô Đồ: “…”

Thang máy vừa đến, Tô Đồ dẫn Thời Sênh đi vào, ngăn lại ánh mắt tò mò của đám người bên ngoài.

Họ vừa đi, trong đại sảnh bắt đầu ầm ĩ.

“Cô gái Tô Đồ nắm tay là con cái nhà ai thế?”

“Không quen, Tô gia không có con gái tầm tuổi đó.”

“Tô Đồ ngay cả đàn ông cũng không được chạm vào. Tô Diệp Diệp quan hệ với hắn ta tốt như thế mà còn chưa từng thấy hai anh em họ tiếp xúc thân mật bao giờ. Hôm nay hắn ta lại dắt một cô gái đi vào đây, không phải là con gái riêng đấy chứ?”

“Đùa cái gì thế, Tô Đồ lấy đâu ra con gái riêng lớn như vậy được chứ…”

“Không phải chứ… Tô Đồ thích thể loại đó sao?”

Sắc mặt mọi người ngại ngùng. Bên cạnh Tô Đồ xưa nay chưa bao giờ xuất hiện phụ nữ, mọi người đều đoán hắn không phải thanh niên

thẳng. Nhưng sau này lại phát hiện ra ngay cả đàn ông hắn cũng không có, vẫn luôn cô độc như vậy, thỉnh thoảng mới đi cùng Tô Diệp Diệp. Nhưng Tô Diệp Diệp xưa nay vẫn luôn đứng cách xa hắn, cứ như sợ lại gần hắn sẽ phải trả tiền vậy.

Thế mà hôm nay hắn lại dẫn theo một cô bé vị thành niên, còn dắt tay nữa…

Trong giới lập tức lan truyền một tin tức.

Đại thiếu gia nhà họ Tô khẩu vị đặc biệt, thích Lolita.

Tin tức trong giới truyền vô cùng nhanh, khi Tô Diệp Diệp nhận được tin, đang ở trên đường đến chiến trường. Cô tức giận đến mức suýt nữa thì lái xe cảnh sát đâm vào cột điện bên đường.

“Tô Đồ, anh điên rồi!” Tô Diệp Diệp nghiến răng nghiến lợi lái xe quay về vị trí đúng, gọi điện thoại cho Tô Đồ.

Thế nhưng Tô Đồ không hề nghe máy. Cô gọi được hai cuộc hắn đã tắt máy.

Bên này Tô Diệp Diệp chưa gọi được, bên kia mẹ Tô đã gọi tới.

Tô Diệp Diệp muốn khóc mà không có nước mắt, không đợi đầu bên kia nói gì đã gào ầm lên, “Bác gái, bác đừng hỏi con, con cũng không biết chuyện này là thế nào. Bây giờ con đang làm việc, đợi con xong việc sẽ gọi cho bác nhé, cứ vậy nha bác.”

Tô Đồ, anh hại chết em rồi!!

Xui xẻo tám đời mới vớ phải một người anh trai như hắn.

Tô Diệp Diệp tắt điện thoại cá nhân đi, lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Chương 1390: Trăm sông đổ về một biển (18)

Lúc Tô Đồ gọi đồ ăn, Thời Sênh lật đằng sau menu xem giá, cũng được, không đến mức giá trên trời, đương nhiên là đối với cô lúc này. Nếu đổi lại là trước đây, cô có bán cả mình đi cũng không đủ tiền trả một bữa cơm.

“Cô cần gọi thêm gì không ạ?” Nhân viên phục vụ lịch sự hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh gập cuốn menu lại, “Không cần gì nữa.”

Phục vụ tươi cười, “Dạ vâng, mời hai vị đợi một lát ạ.”

“Muốn mời anh ăn cơm phải mất hơi bị nhiều máu đấy.” Thời Sênh chống cằm.

“Được dùng bữa tối cùng tôi, cô Lạc Thù không thấy vinh hạnh sao?”

Mẹ kiếp!

Có biết xấu hổ không hả, ông đây mời anh ăn cơm phải trả tiền đấy, tiền cơm cô phải trả, không có xe cũng phải trả tiền, kéo tay một cái cũng phải trả tiền.

Đây là vinh hạnh cái kiểu gì đấy, ông đây tiêu tiền mua đấy có biết không hả!!!

Thời Sênh cười lạnh, “Kim chủ tốt như tôi đây anh phải ôm cho chặt

vào, không phải ai cũng để anh tiêu tiền như vậy đâu.”

Sắc mặt Tô Đồ kỳ quái, “Có phải là tôi muốn gì cô cũng sẽ mua cho tôi không?”

“Ừm.” Mua mua mua.

“Vậy nếu như…” Tô Đồ cố ý kéo dài giọng, “Tôi muốn phụ nữ thì sao?”

Thời Sênh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, “Anh vào địa ngục luôn đi.”

***

Đề tài này kết thúc khi nhân viên phục vụ mang đồ ăn vào.

Tô Đồ ăn rất nhanh, nhưng vẫn kén ăn như vậy, những món ăn được bưng lên có món hắn không hề động đũa lấy một lần. Thời Sênh nghi ngờ không biết có phải hắn gọi mấy món đó là bởi vì thấy chuỗi số không trên giá tiền trông đẹp mắt quá hay không.

Lãng phí đồ ăn như vậy sẽ bị nhốt vào phòng kín dạy dỗ đó nha.

Ngứa đòn à!

“Cô Lạc Thù, cô nhìn tôi vậy là có ý gì?”

Thời Sênh cong cong mày cười, “Tô thiếu gia, anh ăn xong chưa?”

“Ừm, cũng được.” Tô Đồ như vị lãnh đạo cấp cao đánh giá, bưng cốc nước trên mặt bàn uống một ngụm.

“Vậy chúng ta có thể đi thuê phòng được chưa?”

“Phụt…” Tô Đồ không nhịn được phun nước vừa uống ra, “Khụ khụ…”

Tô Đồ vội vàng trấn tĩnh lại, lấy khăn giấy lau miệng, “Cô Lạc Thù…”

“Yên tâm đi, lần này tôi mang đủ tiền rồi.” Thời Sênh cắt ngang lời hắn, kéo hắn đi ra ngoài nhà hàng.

Tô Đồ thử nói với Thời Sênh nhưng lần nào cũng bị Thời Sênh cắt ngang.

Cho đến khi ngồi vào trong xe, Tô Đồ mới chỉnh lại cổ áo, “Cô Lạc Thù, tôi muốn nói với cô, trong nhà hàng có phòng giành cho khách.”

Vẻ mặt Thời Sênh trấn tĩnh, “Ồ, nhưng mà đắt quá không thuê nổi, tìm chỗ rẻ hơn.”

Tô Đồ: “…”

Tô Đồ không lái xe đi ngay, hắn khôi phục lại hít nhịp thở, rồi bỗng nhiên nghiêng người áp sát Thời Sênh, “Cô muốn ngủ với tôi thật sao?”

Thời Sênh trợn trừng mắt, dựng lông lên, “Chẳng lẽ là giả chắc? Đã nói là một triệu một đêm rồi cơ mà, sao lại hối hận rồi?”

Tiếng cười thấp giọng của Tô Đồ vang lên trong khoang xe, “Tôi sợ cô hối hận thôi, cô dựa vào cái gì mà thích tôi? Cô có biết thế nào là thích không? Chỉ vì gương mặt này của tôi sao? Nếu là kiểu thích như vậy thì tôi thành thật khuyên cô Lạc Thù hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Hắn nói đến câu cuối cùng, biểu cảm trên khuôn mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Hai người ở rất gần nhau, Thời Sênh có thể nhìn thấy cả lỗ chân lông trên mặt hắn, cô bỗng giơ tay lên vòng qua cổ hắn, mạnh mẽ áp lên cánh môi đó.

Tô Đồ giật mình, cơ thể vô thức lùi lại phía sau, nhưng Thời Sênh ghì rất chặt, hắn không thể lùi lại được.

Trong lồng ngực tiếng trái tim đập mạnh chân thực đến thế.

Nhưng hình như cô lại giống như hình ảnh ảo tưởng.

Nụ hôn của cô mang theo sự chiếm hữu mãnh liệt, đến mức hắn cũng không thể phân biệt nổi cảm xúc, nhưng lại vô cớ khiến hắn thấy đau lòng.

Bờ môi Thời Sênh cọ sát vào gò má hắn, dừng lại ở tai hắn, “Dựa vào đó là anh.”

Không gì có thể sánh được với người mình thích, cũng chỉ khi nhìn người mình thích mới thấy vui vẻ được.

Tô Đồ giơ tay ấn vào eo Thời Sênh, đẩy cô ra, khóe môi ẩn chứa ý cười, “Cô Lạc Thù, cô vẫn còn nhỏ, chuyện thuê phòng chúng ta từ từ rồi tính.”

Cô vẫn còn là trẻ vị thành niên.

Thời Sênh nhíu mày, cũng không phản bác, “Đưa tôi về trường đi.”

“Sao nào, không muốn ở bên tôi thêm nữa à?

“Anh thu tiền.”

Tô Đồ vân vê mặt cô, “Lần này không thu nữa.”

Thời Sênh nghi hoặc nhìn hắn, “Người trong mắt chỉ có tiền như anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Tô Đồ nhanh chóng tiếp thu ý kiến đổi cách nói, “Vậy cô Lạc Thù thanh toán hai trăm nghìn, mua hai giờ ở bên cạnh tôi thì sao?”

“Không mua, nghèo rồi.”

Tô Đồ: “…”

Thời Sênh không đi theo chiêu trò thông thường khiến Tô Đồ cũng ngẩn ngơ, sớm biết thế này thì đã không nhanh như vậy… thôi bỏ đi.

Tô Đồ đưa Thời Sênh về trường, nhìn cô thuần thục trèo tường vào bên trong, rồi mới lái xe đi.

Trái tim vốn trống rỗng, dường như giờ đây đã tràn đầy ấm áp, không còn cô độc nữa.

Tô Đồ về đến nhà bị Tô Diệp Diệp chặn lại. Cô vẫn còn mặc nguyên cảnh phục, rõ ràng là vừa xong công chuyện đã vội vã về nhà.

“Tô Đồ.”

Tô Đồ không thèm để ý, đi thẳng lên lầu.

Tô Diệp Diệp vội vã đuổi theo, hét lớn, “Tô Đồ anh nói cho em biết đi, anh định làm cái trò gì vậy hả? Anh ra tay với cả một cô bé còn chưa

trưởng thành sao? Anh có ý gì thế? Thèm đàn bà đến phát điên thì anh ra ngoài tìm đại một người còn tốt hơn một cô bé còn chưa thành niên!”

“Tô Đồ rốt cuộc anh nghĩ cái gì vậy hả? Cô bé đó mới chừng ấy tuổi mà anh cũng nỡ ra tay được sao!!!”

“Tô Đồ anh đừng tưởng anh không nói gì mà được nhé. Bây giờ chuyện này ầm ĩ cả lên rồi, mẹ anh đã mua vé máy bay về ngay trong đêm rồi.”

Tô Diệp Diệp thấy Tô Đồ định vào phòng lập tức xông đến chặn cửa, trợn trừng mắt nhìn Tô Đồ, “Tô Đồ.”

“Đây là chuyện của anh.” Tô Đồ cuối cùng cũng lên tiếng, vẻ mặt lãnh đạm, “Tốt nhất mọi người đừng có can thiệp vào, hậu quả tự chịu, tránh ra.”

Tô Diệp Diệp sợ nhất là những lúc Tô Đồ bày ra vẻ mặt lạnh lùng này. Cô rụt lại không khỏi tránh sang một bên.

“Phịch!”

Cửa phòng đóng lại, Tô Diệp Diệp mới tỉnh táo lại, giơ tay gõ cửa, “Tô Đồ anh điên rồi sao, đến khi mẹ anh về đừng trách em không nhắc anh đấy.”

Tô Đồ đứng ở trong phòng, tiếng ồn ngoài cửa dần nhỏ lại. Hắn cầm điện thoại mở wechat.

Có một tin nhắn chưa đọc.

Lạc Thù: Về đến ký túc xá rồi, gặp phải hai con chuột nhỏ, xử lý xác

chết thật là phiền.

Tô Đồ nhíu mày lại. Hắn cứ cảm thấy câu này có gì đó không ổn, nhưng nhìn cho kỹ hình như không có chỗ nào không đúng cả.

Rất lâu sau hắn vẫn không trả lời lại, bên kia lại chuyển cho hắn 500 tệ.

Tô Đồ cười lắc đầu.

Tô Đồ: Con chuột to cỡ nào.

Lạc Thù: Cao 1m8.

Chuột này thành tinh rồi à…

Sắc mặt Tô Đồ lạnh lẽo, khi gõ chữ dường như cũng mang theo sát khí.

Tô Đồ: Có người muốn giết cô?

Lạc Thù: Người muốn giết tôi nhiều lắm, haizz. Lát nữa rồi nói chuyện tiếp, tôi xử lý xong đã.

Tô Đồ nhìn chằm chằm màn hình một lúc, quay người cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Tô Diệp Diệp còn đang đứng trong phòng khách gọi điện thoại, thấy hắn xuống lập tức trừng mắt nhìn, “Tô Đồ anh đi đâu?”

Tô Đồ bước nhanh ra khỏi phòng khách.

Tô Diệp Diệp: “…”

***

Bây giờ Thời Sênh xử lý xác chết rất phiền phức. Thiết kiếm còn đang thăng cấp không dùng được. Cô cũng không có dung dịch làm tan xác chết trong truyền thuyết. Lần trước xử lý cái xác đó đã phải tốn không ít sức.

Thời Sênh ngồi xổm trong phòng cắn hạt dưa, nhìn chằm chằm vào xác chết chồng lên nhau rầu rĩ, lần này phải xử lý thế nào đây?

Mang đến cho Phương Tiểu Huân…

Người của cô ta cứ để cô ta tự xử lý, hợp lý đấy! Cứ thế mà làm!

Nhưng vấn đề lại đến nữa rồi.

Phương Tiểu Huân ở phòng ký túc xá nào ấy nhỉ?

Chương 1391: Trăm sông đổ về một biển (19)

Thời Sênh lên mạng hack hệ thống của trường học, tìm được số phòng và số tầng nhà trường phân cho Phương Tiểu Huân, kéo một cái xác chuẩn bị ném xuống đó.

Cô còn chưa mở cửa sổ, một bóng đen đột nhiên vọt từ bên ngoài vào.

Mẹ kiếp! Còn có đồng bọn nữa cơ à!

Kiếm của ông đâu!

Người bên ngoài nhìn đối mặt cô qua cánh cửa sổ. Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, ra hiệu cho hắn dịch sang bên cạnh. Cô ném cái xác xuống rồi đi đến bên cửa sổ, “Anh đến đây làm gì? Tôi trèo cửa sổ vào phòng anh một lần bây giờ anh định trèo lại hả?”

Ánh mắt Tô Đồ dừng lại trên nền đất đằng sau lưng Thời Sênh, “Cô Lạc Thù, tôi phải trịnh trọng nhắc nhở cô, là đối tượng bồi ngủ tương lai của tôi, cô có nghĩa vụ phải bảo vệ bản thân mình cho tốt.”

“Chẳng phải tôi vẫn đang khỏe mạnh lành lặn đấy thôi?” Thời Sênh ngừng lại, “Không đúng, đối tượng bồi ngủ là cái gì?”

Đối tượng bồi ngủ là cái gì chứ?

Cái tên thiểu năng này cũng dám nói ra sao!!

Tô Đồ ngồi xổm xuống kiểm tra cái xác, nhưng chủ đề lại hoàn toàn không liên quan đến cái xác, “Có muốn làm bạn gái tôi không?”

“Phí lời.”

“Cô Lạc Thù, muốn làm bạn gái tôi đắt lắm đấy, cô phải tiết kiệm tiền trước.”

Thời Sênh xùy lạnh, “Để một cô gái tiết kiệm bao anh mà anh cũng nói ra được. Có người đàn ông nào như anh không?”

Tổng tài nhà người ta đều là mua mua mua!

Tổng tài nhà cô thì lại… tôi muốn mua mua mua!

Mua cái lông ấy!

“Có, chẳng phải là cô đã gặp rồi đấy thôi?” Tô Đồ nói vô cùng nghiêm chỉnh, như thể hành vi này còn đáng được tuyên dương vậy.

Thời Sênh cong lưng nhìn hắn, “Tôi nói này Tô thiếu gia, anh có còn biết xấu hổ không hả.”

“So với cô Lạc Thù, đạo hạnh của tôi vẫn còn kém xa.” Tô Đồ nghiêng đầu nhìn sang, “Dù sao thì cô Lạc Thù là người đầu tiên mới gặp tôi lần đầu đã muốn ngủ với tôi.”

“Anh cũng đâu có phản khảng!” Thậm chí còn dám ra giá nữa ấy chứ!

“Tôi biết mình không đánh lại được cô, dù có phản kháng cũng vô dụng.” Hắn hơi ngừng lại, “Hơn nữa cô Lạc Thù hình như cũng rất dung túng cho tôi.”

Cô đối với người khác, hoặc là không thèm để ý đến, hoặc là ra tay.

Hôm đó nếu cô thực sự muốn cưỡng chế ngủ với hắn thì có lẽ hắn thực sự chạy không thoát được.

Nhưng hắn chỉ thể hiện ra một chút không đồng ý cô đã buông tay rồi.

Thời Sênh dựa vào chiếc bàn đằng sau, hai chân vắt lên nhau, “Có thích tôi dung túng cho anh không?”

Tô Đồ xoay người, thuận theo cô chống lên mặt bàn, vòng tay ôm cô vào trong lòng. Hắn nhìn xuống cô, cười đáp: “Cảm giác này cũng không tồi.”

Đổi lại là người khác, cho dù là Tô Diệp Diệp làm chuyện như vậy đối với hắn, hắn cũng sẽ không thể chịu được.

Nhưng cô thì khác.

Cô dung túng cho hắn, dường như là một chuyện vô cùng tự nhiên, hắn không phản cảm với sự dung túng ấy.

“Thích là được.” Thời Sênh hướng về phía hắn.

Tô Đồ lập tức lùi lại phía sau, “Xử lý hắn ta trước đã, tôi không muốn nói chuyện yêu đương với cô trong hoàn cảnh như vậy đâu.”

Thời Sênh trợn mắt, ném cái xác ra ngoài cửa sổ, rồi lại kéo một cái xác khác đến, cũng may cô ở tầng không cao lắm, nên nửa đêm ném một cái xác ra bãi cỏ bên dưới cũng không gây ra tiếng động lớn lắm.

Tô Đồ nhìn hàng loạt những động tác nhuần nhuyễn của cô, khóe miệng không tránh khỏi giật giật, “Cô Lạc Thù đã từng giết bao nhiêu người rồi?”

Ném xác cũng thuần thục như vậy.

Thời Sênh nhíu mày nhìn hắn, “Làm sao? Muốn báo án với Tô Diệp Diệp sao?”

Tô Đồ lập tức lấy ra dáng vẻ của kẻ làm ăn, “Tô Diệp Diệp không ra giá cao như cô.”

“Biết là tốt.” Thời Sênh trèo tường nhảy qua, “Đợi tôi ở phòng.”

“Tôi đi cùng cô.” Tô Đồ không hề do dự nói.

“Không cần, tôi thích anh sạch sẽ.”

Khi không cần thiết, cô thích hắn sạch sẽ giống như vị công tử cao quý được người ta nâng niu, tất cả mọi sự đen tối cô sẽ chắn cho hắn.

Tuy nhiên…

Xưa nay hắn chưa bao giờ là một người sạch sẽ.

Tô Đồ không cưỡng ép, ở trong phòng ký túc xá đợi cô.

Hắn tùy ý đánh giá căn phòng. Phòng của Thời Sênh rất loạn, nhưng không bẩn, trên mặt bàn toàn là giấy tờ. Hắn rút mấy tờ ra xem. Đều là những ghi chép về một số tài liệu đen, hơn nữa còn cực kỳ nghiêm trọng, vậy mà cô tùy tiện ném trên mặt bàn như không hề sợ bị người khác lấy mất.

Hắn đặt tờ giấy về lại chỗ cũ. Dưới mấy tờ giấy hắn lấy đi lộ ra vài cuốn sách. Tô Đồ nhìn trang bìa có chút kỳ quái, rút ra xem thử.

Vừa xem sắc mặt đã đen thui.

***

Khi Thời Sênh quay lại thấy căn phòng trống không, Tô Đồ đã đi rồi.

Thời Sênh: "…"

Nói đi là đi liền, đúng là không tình cảm chút nào.

Thời Sênh liếc nhìn trên bàn, có lẽ hắn đã động vào... ầu f*! Sách của cô đâu?

Thời Sênh lập tức lấy điện thoại gửi tin nhắn wechat cho Tô Đồ.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Anh mang sách của tôi đi đâu rồi?

Tô Đồ: Ít xem mấy loại sách người lớn này thôi.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Chuyện của người lớn anh không cho tôi làm cũng không cho tôi xem luôn sao? Tô Đồ anh quá đáng quá rồi đấy!

Ông đây cũng biết nổi nóng đấy nhé.

Tô Đồ: Cô vẫn còn nhỏ, đừng có suốt ngày nghĩ đến những chuyện đó.

Tô Đồ: Xử lý xác chết xong chưa?

Tô Đồ cưỡng chế thay đổi đề tài.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Ném ở trước cửa phòng Phương Tiểu Huân rồi.

Tô Đồ:... Phương Tiểu Huân là ai?

Nhưng Tô Đồ gửi tin nhắn Thời Sênh cũng không trả lời nữa.

***

Phương Tiểu Huân cũng có thói quen dậy sớm, vừa mở cửa phòng đã có người ngã vào. Cảm giác cứng nhắc lạnh lẽo đó khiến huyết dịch toàn thân cô ta như đông cứng lại.

Phương Tiểu Huân nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện không có ai, đang định đưa xác chết vào trong phòng xử lý thì cửa phòng bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng mở khóa.

Hai cái xác chết, cô ta muốn lôi lại chắc chắn là không kịp. Phương Tiểu Huân chỉ có thể thay đổi chiến lược, đá mạnh cửa một cái về phía sau, phát ra tiếng va đập cực mạnh, cô ta gân cổ lên gào một tiếng.

Người ở phòng đối diện đúng lúc đi ra ngoài, lo lắng hỏi: “Cái gì thế cái gì thế? Động đất hay là cháy nhà?”

Phương Tiểu Huân rụt lại phía sau cánh cửa, chỉ vào hai xác chết đang nằm xiên vẹo trên cánh cửa phòng. Hai người mặt mũi đều đã xám ngoét, nhìn đã thấy bất thường, hơn nữa còn là nam giới.

“A!” Nữ sinh bên đó cũng gân cổ lên gào. Nữ sinh cả tầng đều bị

đánh thức dậy, tiếp đến là bài hợp ca gào thét vang lên.

Có người chết ở ký túc xá nữ sinh, cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường.

Bởi vì là án mạng nên Cục Cảnh sát thành phố trực tiếp cử Tô Diệp Diệp tiếp nhận điều tra. Họ tiến hành hỏi chi tiết tất cả mọi người, bao gồm cả Phương Tiểu Huân.

“Tôi không biết...” Bình thường ở trong trường Phương Tiểu Huân là một người rất điềm tĩnh, cho nên lúc này cô ta cũng không quá hoang mang, nhưng sắc mặt cũng hơi tái đi, khiến người ta không thể bỏ qua, thực ra cô ta cũng rất sợ hãi.

Ngữ khí Phương Tiểu Huân rất chậm, “Tôi vừa mở cửa ra đã thấy một người đổ xuống, tôi nhìn thấy đó là nam giới thì liền kêu lên. Bạn học ở phòng đối diện nghe thấy tiếng tôi kêu liên chạy ra xem.”

Cô ta chỉ có thể nói chừng ấy. Nữ sinh ở phòng đối diện làm chứng, cô ta đã mở cửa rồi, sau đó nghe thấy Phương Tiểu Huân hét lớn. Cô ta vừa ra đã nhìn thấy hai người đàn ông đó nằm dưới cửa phòng Phương Tiểu Huân.

Thông qua pháp y giám định, thời gian tử vong của hai người đó là vào khoảng 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, trên người có một vài vết bầm tím, có lẽ là do đánh lộn lưu lại, nhưng vết thương chí mạng không liên quan đến những vết thương đó.

Một người bị bóp cổ, một người bị hung khí sắc nhọn xuyên qua ngực, đều là một đao chí mạng. Kẻ gây án hẳn phải là một kẻ lão luyện, kẻ mới vào nghề không thể làm được nhanh gọn như vậy.

Hiện trường xuất hiện rất ít vết máu, rõ ràng hiện trường gây án

không phải ở đây.

Chương 1392: Trăm sông đổ về một biển (20)

Ký túc xá nữ mười giờ sẽ đóng cửa, cửa khóa điện tử, không có thẻ của quản lý ký túc xá không ai có thể mở được.

Người chết đã bị giết chết thế nào rồi mới được chuyển đến đây?

Trên thi thể người chết cũng không phát hiện được gì.

Người của Cục Cảnh sát khảo sát hiện trường mấy lần liền, phòng ký túc xá của Phương Tiểu Huân trở thành trọng điểm, nhưng đều không phát hiện được gì.

Phía cảnh sát không có chứng cứ, tra hỏi Phương Tiểu Huân xong liền cho cô ta đi.

Phương Tiểu Huân đi một vòng từ trong Cục Cảnh sát ra. Đám học sinh vây quanh trước khu nhà ký túc xá chỉ trỏ, còn đám fan não tàn lại quan tâm xem cô ta có sao không.

Phương Tiểu Huân miễn cưỡng nở nụ cười, “Không sao.”

Cô ta đi ra khỏi đám đông, cũng không dám liên hệ với đồng bọn. Lúc này bất kỳ một hành động nhỏ nào cũng có thể khiến cảnh sát nghi ngờ.

Không ngờ một con nhãi như Lạc Thù lại lợi hại đến thế, có thể đưa người đến trước cửa phòng cô ta mà không có một tiếng động nào, cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cho dù Phương Tiểu Huân biết rõ là Thời Sênh làm, nhưng lúc này cũng không thể chỉ điểm cô ta, như vậy sẽ làm bại lộ bản thân.

Bây giờ cách tốt nhất chính là giả bộ như không hề biết gì, không chỉ dẫn cảnh sát. Nếu đi chỉ dẫn cho cảnh sát, con nhãi ranh đó chắc chắn sẽ đưa ra đối sách tương ứng, nói không chừng còn kéo cô xuống bùn theo.

Lạc Thù... không thể coi thường cô ta được nữa.

Bả vai Phương Tiểu Huân bỗng nhiên bị một bàn tay vỗ lấy, đôi mắt vô thức hiện lên một tia sát khí, nhưng chỉ là trong một khoảnh khắc rất ngắn rồi lại nhanh chóng thu lại.

Cô ta quay đầu lại, đã thấy gương mặt của Giang Trần Cảnh.

“Phương Tiểu Huân, cô có sao không? Tôi nghe nói có người chết ở phòng ký túc xá của cô?”

“Không sao, chỉ thấy rất đáng sợ thôi.”

“Cô mà cũng biết sợ cơ à?” Giang Trần Cảnh như thể rất kinh ngạc.

Phương Tiểu Huân rất tự nhiên trắng bệch đi, “Việc này không giống như đánh nhau lúc bình thường, án mạng chết người đó.”

Giang Trần Cảnh có vẻ như muốn nắm bắt được điều gì đó trên mặt Phương Tiểu Huân, nhưng đáng tiếc hắn không phát hiện được gì, liền phụ họa một tiếng, “Đúng là rất đáng sợ, nếu cô sợ tôi sẽ ở bên cô.”

“Ai sợ chứ, tôi không sợ.” Phương Tiểu Huân thẳng lưng, dường

như làm vậy có thể chứng minh cô ta không sợ hãi, nhưng gương mặt đó vẫn không hề thay đổi, mà ngược lại càng thêm yếu ớt.

“Đồ ngốc.” Giang Trần Cảnh ấn cô ta vào trong lòng, “Thấy cô đáng thương nên tôi cho cô mượn để dựa vào đó, đừng có suy nghĩ lung tung đấy.”

Ánh mắt của Giang Trần Cảnh bị chặn lại, sự yếu ớt lập tức tan biến trên gương mặt Phương Tiểu Huân, chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Thời Sênh đứng ở một chỗ khuất nhìn hai người đang ôm nhau, một tay khoanh trước ngực, một tay chống cằm, màn cược hẹn hò sau trận đấu bóng rổ không còn, tiến triển giữa hai người chỉ chậm lại chứ không hề đi vào đường cùng.

Sau này giữa nữ chính và nam chính vẫn còn có một trận đại chiến tê bức. Dù sao nữ chính cũng trở về là để báo thù, nam chính là con trai của kẻ thù, hai người yêu nhau, không tê bức mới là lạ đó.

Nhưng kết cục câu chuyện này cũng vô cùng cẩu huyết. Bởi vì nam chính, nữ chính quyết định tha thứ cho Giang gia. Năm xưa kẻ chủ mưu hại chết cả nhà nữ chính là Giang gia, Lạc gia chẳng qua chỉ là kẻ đứng bên cạnh tranh thủ được chút lợi ích. Kết quả kẻ chủ mưu được nữ chính tha thứ, kẻ tranh thủ chút lợi ích lại bị tiêu diệt toàn bộ gia tộc.

Chuyện năm xưa Lạc gia làm tuy rất đáng ghét nhưng Giang gia cũng rất đáng ghét, tại sao Lạc gia bị tiêu diệt còn Giang gia lại không bị làm sao chứ.

[Ký chủ, nếu Phượng Từ và cô có thù hận, cô sẽ làm thế nào?] Hệ thống bỗng nhiên chui ra hỏi một câu.

“Thì giết thôi.”

[Cô có thích hắn không vậy?]

“Nhị Cẩu Tử, con người ta vốn máu lạnh vô tình đấy ngươi có biết không? Ta thích hắn thì cũng cũng có thể giết hắn, không phải bởi vì ta thích hắn nên không báo thù được.”

[…] Không hiểu mạch tư duy của Ký chủ nhà mình lắm nha.

Thích một người không phải là có thể buông bỏ thù hận ở trong lòng sao? Sao đến lượt Ký chủ lại biến thành cho dù thích hay không thích, cứ có thù là phải báo đã rồi mới nói chuyện tiếp được thế.

“Ngươi đang ám chỉ điều gì đấy? Ta và Phượng Từ có thù hay sao?”

[… Ký chủ cô nghĩ nhiều quá rồi.] Nó chỉ thuận miệng hỏi thử thôi mà, không có ý gì khác đâu.

Thời Sênh sờ cằm, “Ngoài đám ngu ngốc đó ra thực sự ta không có kẻ thù gì nữa. Đám người đắc tội ta hoặc là đã xuống địa ngục từ lâu hoặc là đang trên đường đến địa ngục rồi.”

[Cô đúng là gây chiến với cả liên minh!] Ngay cả đội chiến hạm đặc biệt liên minh thiên hà cô cũng dám cướp đồ.

“Đều là trò bồng bột thời trẻ trâu.” Thời Sênh thở dài, vẻ mặt hồi tưởng quá khứ, “Thuở còn trẻ ta không hiểu chuyện, hành sự quá lỗ mãng, nếu đối lại là ta của bây giờ thì…”

[Thì cô sẽ làm thế nào?]

“Ông diệt luôn cả đám ngu xuẩn đó chứ còn sao nữa.”

[…] Cô cho là liên minh ăn chay sao, cô nói diệt là diệt được sao?

Ký chủ lại quên uống thuốc rồi, nó nên log out luôn đi thì hơn.

***

Phía trường học nhờ quan hệ từ hội đồng quản trị của trường, mới ép được truyền thông xuống, không để chuyện này rò rỉ ra bên ngoài.

Cảnh sát điều tra suốt mấy ngày liền ở trường nhưng không phát hiện được gì cả, ngay cả thân phận của hai người đã chết cũng không điều tra được gì. Để không ảnh hưởng đến trường học, cảnh sát chỉ có thể rút lui.

Thời Sênh khó khăn lắm mới có ngày lên lớp, phía trên bục giảng thầy giáo nói đến mức nước bọt văng cả ra ngoài. Thời Sênh ngồi phía dưới chơi điện thoại hăng say.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tiểu Diệp Tử.

Tô Diệp Diệp: Làm sao? Tôi đang bận lắm, không có thời gian chém gió với cô đâu. Còn nữa, ai cho cô gọi tôi là Tiểu Diệp Tử hả.

Bây giờ trong cục thực sự đã hết cách với tài khoản này, Cục trưởng chỉ để cho Tô Diệp Diệp nói chuyện với cô, cũng không nói hướng giải quyết ra sao.

Cục trưởng cũng không biết phải giải quyết thế nào, chủ yếu là không có cách nào để giải quyết.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Các cô đang điều tra vụ án mạng ở trường học hoàng gia Snow Etam đúng không?

Tô Diệp Diệp: Sao cô lại biết?

Chuyện này chẳng phải là không được công khai hay sao? Người bình thường đáng lẽ ra phải không biết mới đúng chứ?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Có muốn biết hai người đàn ông đó có lai lịch thế nào không?

Tô Diệp Diệp:… Cô biết sao?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Không có chuyện gì là tôi không biết.

Tô Diệp Diệp: Vậy sao? Thế cô có biết hôm nay tôi mặc đồ nội y màu gì không? Biết sáng nay tôi ăn gì không? Biết hôm nay đi đường tôi gặp ai, đã là những gì không?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ:…

Sao em gái này lại không hành xử như bình thường thế!

Đây là phạm quy đó nha!!!

Tô Diệp Diệp: Đừng có thích ra vẻ như vậy, nếu cô thực sự phạm tội thì sớm muộn gì tôi cũng bắt được cô thôi.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Rốt cuộc là cô có muốn biết hay không đây??

Tô Diệp Diệp: Gần đây trong cục ngân sách có hạn, kinh phí giành cho người báo án không còn lại bao nhiêu.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Ai quan tâm mấy đồng tiền đó của các

người chứ.

Tô Diệp Diệp: Vậy sao trước đây cô lại quan tâm như vậy?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Thì bởi vì lúc đó tôi nghèo chứ sao.

Tô Diệp Diệp: Bây giờ hết nghèo rồi à?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Xem tên tôi đi.

Tô Diệp Diệp: Rất có ý chí.

Khóe miệng Thời Sênh co giật, em gái này ngốc thật hay là giả bộ đây?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Ngay cả câu trước tiên kiếm một trăm triệu cũng lược bỏ luôn rồi, cô nói xem bây giờ tôi có còn nghèo nữa không?

Tô Diệp Diệp:… Cô cướp ngân hàng nước M rồi sao? Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà kiếm được nhiều như vậy sao? Cô có chém gió cũng đừng có chém như vậy. Lần trước mấy người cướp ngân hàng bị bắt rồi đó. Cô có biết họ bị phán bao nhiêu năm tù không?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Cho dù tôi có cướp ngân hàng nước M thật đi chăng nữa thì các cô cũng không bắt được tôi! Có phải là ngốc hay không?

Tô Diệp Diệp:…

Cô ta không còn gì để nói, cướp của nước M không có liên quan gì đến nước các cô cả.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tôi bán chút đồ.

Tô Diệp Diệp: Thuốc phiện à?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tôi nói này cô gái, tại sao cô lại u ám như vậy hả? Cô suy nghĩ tích cực hơn một chút có được không, tôi là loại người đó sao? Tôi là người có hoài bão lớn lao, sao lại đi làm những chuyện đó chứ!

Tô Diệp Diệp:…

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tóm lại là cô có muốn biết hay không đây? Không muốn thì thôi luôn nào.

Tô Diệp Diệp: Cô nói đi, nói đi.

Chương 1393: Trăm sông đổ về một biển (21)

Tô Diệp Diệp: Cô chắc chắn không?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Trên báo cáo khám nghiệm tử thi có tìm thấy không? Hình xăm trên người họ không khó tìm lắm mới đúng chứ, nên đổi pháp y đi thôi.

Tô Diệp Diệp:… Có thì có, nhưng chúng tôi cho rằng đó chỉ là một hình xăm bình thường, nên không điều tra kỹ. Hơn nữa cái tổ chức ROSE gì gì đó đó, sao cô lại biết được đó là hình xăm của họ? Rose là hoa hồng cơ mà? Sao lại khắc ra hình đóa hoa nhài? Có bệnh à?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tôi cũng thấy là có bệnh.

Tô Diệp Diệp:…

Tô Diệp Diệp tuy duy trì thái độ nghi ngờ, nhưng vẫn báo chuyện này lên Cục trưởng, ánh mắt Cục trưởng nhìn cô ta vô cùng đáng sợ.

Giống như cô ta đã làm ra chuyện tội ác tày trời gì đó.

Tô Diệp Diệp không sợ Cục trưởng trút giận lên cô, chỉ sợ Cục trưởng một lời không hợp liền trừ lương của cô. Bây giờ cô ta đã sắp phải cạp đất ra mà ăn rồi.

Cuối cùng Cục trưởng chỉ đen mặt cho người đi điều tra, không hề làm khó Tô Diệp Diệp.

“Nói chuyện tử tế với người đó cho tôi, cố gắng moi tin tức.” Cục trưởng cầm văn kiện dặn dò Tô Diệp Diệp.

Tô Diệp Diệp còn chưa phản ứng lại kịp từ nỗi sợ hãi bị trừ lương, “Moi chuyện gì ạ?”

“Còn chuyện gì nữa, bắt hắn ta lại cho tôi!!!” Cục trưởng tức giận.

Tô Diệp Diệp: “…”

Người đó đã thành tinh rồi, cô có thể moi được chuyện gì cơ chứ, Cục trưởng bây giờ đang đùa cái quần què gì thế không biết.

Đương nhiên Tô Diệp Diệp không dám lên tiếng phản đối, sợ bị trừ lương nên cực kỳ biết điều rút lui.

***

“Mời bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 đến văn phòng hiệu trưởng.”

“Mời bạn Lạc Thù lớp 10 – 9 đến văn phòng hiệu trưởng.”

Từ sau khi chủ nhiệm giáo dục rời đi, trên loa phát thanh trường không còn xuất hiện tên Thời Sênh nữa. Bây giờ lại xuất hiện lại, hơn nữa còn là đến thẳng phòng hiệu trưởng.

Thời Sênh không thèm để ý đến loa phát thanh, vẫn tiếp tục bận rộn.

Một tiếng sau, có cảnh sát gõ cửa phòng ký túc xá của cô.

“Xin hỏi cô có phải là Lạc Thù không?” Một viên cảnh sát dáng vẻ nghiêm túc hỏi.

“Có chuyện gì?”

“Lạc Nghiên có phải là cô của cô không?” Viên cảnh sát đã có đầy đủ tài liệu, có hỏi cũng chỉ là cho đủ thủ tục.

“Về mặt huyết thống thì là đúng, sao bà ta lại chết?” Thời Sênh nhíu mày.

Viên cảnh sát híp mắt lại, nhìn kỹ cô gái trước mặt, “Sao cô lại biết bà ta chết rồi?”

Thời Sênh buồn cười nhìn viên cảnh sát, “Bà ta từng đến trường tìm tôi, từng phát sinh tranh chấp với tối. Nếu như bà ta không chết thì các anh đến đây tìm tôi làm gì?”

Cảnh sát: “…”

Cô ta nói hết lời anh ta muốn nói rồi, rốt cuộc ai mới là cảnh sát đây.

Viên cảnh sát ho khan một tiếng, che đậy sự thất lễ của bản thân, rút ra một thứ đồ từ trong tập tài liệu, bày trước mặt Thời Sênh, “Không lâu trước đây chúng tôi nhận được một cuộc báo án, nói tìm thấy một xác chết ở dưới đường nước. Theo điều tra biết được bà ta chính là cô Lạc Nghiên của cô.”

Xác Lạc Nghiên bị ngâm trong nước, đã bị phân hủy đến không thành hình người, nhìn có vẻ như đã chết rất lâu.

Thời Sênh chỉ liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, “Nguyên nhân cái chết là gì?”

Viên cảnh sát thấy Thời Sênh trấn tĩnh như vậy, lại lấy ra một tấm ảnh khác từ trong tập tài liệu, “Bị một hung khí sắc nhọn đâm xuyên

vào lồng ngực.”

“Không phải là tôi giết.” Thời Sênh khoanh hai tay trước ngực, “Tôi cũng không biết tại sao bà ta bị giết, lần cuối cùng tôi gặp bà ta là ở cổng trường, sau đó thì không gặp lại nữa.”

“Cô Lạc Thù, đây không phải là chuyện nói cô có làm hay không là được, mời cô theo chúng tôi về đồn phối hợp điều tra.” Viên cảnh sát thu mấy thứ đồ lại.

Thời Sênh nhún vai, “Thời gian bà ta tử vong là vào lúc nào?”

“Thi thể bị thối rữa quá nghiêm trọng, thời gian khoảng từ ngày 16 đến 17 tháng 5.”

Thời Sênh lấy điện thoại ra trượt mấy cái, đặt trước mặt viên cảnh sát, “Ngày 16 tháng 5 tôi ở nước T, tối ngày 17 mới quay về.”

Viên cảnh sát nhìn nhật ký mua hàng của cô, đưa cho người đứng sau chứng thực thông tin.

“Cho dù là buổi tối cô trở về nhưng vẫn có đủ thời gian gây án.”

Thời Sênh nghiêng đầu mỉm cười, “Ba giờ sáng tôi mới xuống máy bay, từ sân bay đến khu biệt thự Nam Uyển đều có camera giám sát. Tôi đi đến khu biệt thự Nam Uyển ở lại hơn 1 giờ, sau đó từ biệt thự Nam Uyển lái xe về trường học. Này anh cảnh sát, đó đều là những chuyện có thể điều tra được.”

Cảnh sát: “…”

Cô gái này sao lại có thể trấn tĩnh như vậy được chứ.

“Khu biệt thự phía Nam? Cô đến đó làm gì? Ai có thể chứng minh cho cô?”

“Đó là chuyện riêng của tôi.”

Viên cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc, “Cô Lạc Thù, nếu cô muốn chứng minh sự trong sạch của mình thì xin cô đừng che giấu như vậy.”

“Tôi đi tìm Tô Đồ.”

“Tô Đồ? Đại thiếu gia nhà họ Tô?” Vẻ mặt viên cảnh sát trở nên kỳ quái.

Thời Sênh chỉ gật đầu.

Viên cảnh sát gọi điện thoại đến cục, bảo Tô Diệp Diệp về hỏi Tô Đồ có phải tối hôm đó ở cùng cô không.

Tô Diệp Diệp nhanh chóng chứng thực đúng như lời Thời Sênh nói.

Hành trình di chuyển của Thời Sênh được phía cảnh sát điều tra ra, hoàn toàn trùng khớp với những gì cô nói. Ngày 16 ở nước ngoài, 3 giờ sáng ngày 17 đáp máy bay về nước, đi xe taxi đến biệt thự Nam Uyển, sau đó ở cùng Tô Đồ một tiếng đồng hồ, khoảng hơn 5 giờ sáng rời đi, rồi đi xe về trường, đúng lúc trường học mở cửa, bảo vệ gác cổng và quản lý ký túc xá đều nói đã gặp cô, sau đó không thấy cô rời khỏi ký túc xá nữa.

Cho nên cô không hề có thời gian gây án.

Bên kia không biết Tô Đồ đã nói gì với phía cảnh sát, cảnh sát cũng không bắt cô phải về đồn phối hợp điều tra nữa, chỉ bảo cô giữ liên lạc, có gì cần sẽ liên lạc lại với cô.

Cảnh sát vừa đi, Thời Sênh đã nhận được điện thoại của Tô Đồ.

“Đợi ở cổng trường, tôi đến đón em.”

“Có thu phí không?”

“Đương nhiên là có.”

Thời Sênh bĩu môi, cúp điện thoại, rồi thay quần áo đi ra cổng.

Cô vừa đi ra, đám người bên ngoài đã nhìn cô chỉ trỏ, cũng không biết ai để lộ tin tức, biết được cảnh sát đến tìm cô là vì cô của cô đã chết.

Cho nên đám đông chỉ trỏ vào cô gắn cho cô cái danh hung thủ giết người, lại lên diễn đàn sục sôi một phen.

Thời Sênh hoàn toàn không để ý đi ra cổng trường, đợi khoảng mười phút xe của Tô Đồ mới đến nơi, cô mở cửa lên xe.

Tô Đồ liếc mắt nhìn cô một cái, “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Thời Sênh nhíu mày, “Không phải là tôi giết người.”

Tô Đồ gật đầu, “Cũng đúng, với trí thông minh của em sẽ không để cho người ta điều tra ra được gì đâu, đã biết là ai làm chưa?”

“Không biết.” Thời Sênh chống cằm, “Có máy tính không?”

Tô Đồ lấy chiếc laptop ở đằng sau ra đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh xâm nhập vào hệ thống camera giám sát giao thông thành

phố ngay trước mặt Tô Đồ, kiểm tra camera giám sát hành trình của Lạc Nghiên từ ngày 15 đến 17 tháng 5.

Lạc Nghiên xuất hiện trong camera giám sát trong khoảng chiều ngày 16, đầu tiên bà ta mua đồ ăn ở quanh đó, sau đó dùng điện thoại công cộng gọi, sau đó đi vào khu vực khuất camera giám sát.

Thời Sênh xem lại hết một lượt toàn bộ camera giám sát có thể ra vào, Lạc Nghiên không đi ra nữa, chứng tỏ bà ta đã bị hại ngay sau đó.

Cảnh sát đã xem những đoạn băng camera giám sát ghi lại nhưng không phát hiện ra được gì.

“Đi quanh đó xem sao.” Thời Sênh chỉ huy Tô Đồ.

Tô Đồ khởi động xe, cũng không nói đến chuyện thu tiền, đưa Thời Sênh đến hiện trường.

Cảnh sát đã điều tra thực địa xong và rút người đi hết. Thời Sênh xuống xe đi lại một vòng theo hành trình Lạc Nghiên đã đi, sau đó đến hiện trường xảy ra vụ án.

Sau đó lại đi một lượt tất cả các tuyến đường có thể thông đến đây, cuối cùng chốt được một người xuất hiện trong camera giám sát, “Chính là hắn.”

Người đàn ông trong camera đeo kính đen, đi vào từ một con ngõ nhỏ khuất nẻo, ngoài ngõ có một camera giám sát, quay được bóng lưng hắn ta lúc đi vào.

Khoảng nửa tiếng sau, hắn ta đi từ trong đó ra, sau đó nhanh chóng trèo lên một chiếc xe rời đi.

Chương 1394: Trăm sông đổ về một biển (22)

Thời Sênh phóng to khung hình đó lên, trên cổ tay người đàn ông có một dấu ấn màu đen.

“Phương Tiểu Huân.”

Lạc Nghiên… Phương Tiểu Huân…

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đó, nghe nói có một hôm Lạc Nghiên bị một nhóm người đưa đi, có lẽ đó là người của Phương Tiểu Huân.

Ban đầu Phương Tiểu Huân không giết Lạc Nghiên có lẽ là vì muốn dẫn dụ cô ra ngoài, nhưng Lạc Nghiên không có tác dụng gì, nên là kẻ thù, chắc chắn Phương Tiểu Huân sẽ không tha cho Lạc Nghiên.

Nữ chính đại nhân lợi hại quá đi mất, đúng là chỉ cần mang họ Lạc thì sẽ đều không bỏ qua.

Thời Sênh liên hệ với Tô Diệp Diệp, gửi thông tin trên camera giám sát cho cô ta, cùng là người của tổ chức Rose, ghép vụ án ở trường học và vụ án Lạc Nghiên bị giết lại với nhau.

Thời Sênh gập máy tính lại, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ không ngừng lùi lại phía sau.

Không biết xe đã đi đến đâu, “Anh đưa tôi đi đâu?”

Khóe miệng Tô Đồ ẩn chứa nụ cười, “Cô Lạc Thù, thù lao là người làm chứng cho cô và đến đón cô có lẽ cô nên trả luôn chứ nhỉ?”

“Tôi không trả thì anh định bán tôi đi à?”

“Không đến mức đó, tôi sẽ giúp cô Lạc Thù ghi lại thôi.”

Thời Sênh hồ nghi nhìn hắn, “Anh tốt thế cơ à?”

Trước đây không có tiền thì không nói chuyện cơ mà.

“Cô Lạc Thù bây giờ mới phát hiện ra tôi tốt bụng như vậy à?”

“Chưa từng phát hiện ra.” Con hàng này có bao giờ tốt bụng thế đâu? Có tiền mới là đại gia!

“Sau này cô Lạc Thù sẽ phát hiện ra thôi.”

Thời Sênh: “…”

Cảm giác như mình đang bị đào bẫy là sao?

Nhất định là ảo giác rồi.

Tô Đồ không đưa Thời Sênh đi làm gì, chỉ đưa cô đi dạo phố một vòng rồi sau đó đưa cô về trường.

“Ba hôm sau có một buổi bán đấu giá, có nhã hứng muốn tham dự không?” Tô Đồ ghé sát người tháo dây an toàn cho Thời Sênh, nhưng tay đặt trên eo cô không chịu dịch ra.

“Anh còn có hứng với thứ đó nữa sao? Không phải là anh chỉ có hứng với tiền thôi à?” Thời Sênh nhíu mày.

Tô Đồ kéo Thời Sênh lại về hướng mình, “Bây giờ tôi có hứng với em hơn.”

Hai người dựa sát gần nhau, dường như có thể nghe được tiếng tim đập của nhau, bầu không khí vô cùng ái muội.

Tô Đồ không định làm gì, nhưng đã đến nước này rồi, Thời Sênh cảm thấy nếu mình không động khẩu thì tức là đồ ngốc.

Và thế là Tô Đồ lại bị cưỡng hôn.

Tô Đồ cầm chặt lấy tay Thời Sênh, giọng trầm thấp khàn khàn, “Đừng có làm loạn.”

Hắn giữ chặt đôi tay Thời Sênh không cho cô cử động, ép cô ôm chặt lấy mình, kê cằm trên vai cô khẽ thở hổn hển, bàn tay khẽ vỗ vỗ sau lưng cô, “Đợi em lớn đã.”

“Em cũng đâu có định làm gì.” Thời Sênh cạn lời, “Đang ở trên xe được không hả, hay là anh muốn chơi xa chấn?”

Tô Đồ: “…”

Tại sao cô vừa nói chuyện bầu không khí ái muội đã tan biến mất tiêu luôn rồi?

Tô Đồ thở dài, cố nén dục vọng trào dâng vì bị cô trêu chọc xuống, bờ môi dán lấy cổ cô, hàm răng đặt lên làn da trắng trẻo của cô.

“Muốn cắn thì cắn đi, còn cọ cọ cái gì?” Mẹ kiếp, cứ làm như không cắn cô thì hắn không sống được ấy.

Tô Đồ hơi dùng sức, răng hắn như thể xuyên qua làn da cô, lại như không, một lát sau mới thả ra.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn, một dấu răng rất sâu, nhưng không thấy máu.

“Anh cầm tinh con cún à?”

“Em bảo tôi cắn mà.” Tô Đồ trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô cùng vô tội.

“Anh…” Thời Sênh cắn răng, “Anh cứ làm đi, sẽ có lúc anh phải khóc.”

Ông chắc chắn sẽ để anh khóc lóc không xuống nổi giường!

Thời Sênh từ trên người Tô Đồ quay lại ghế lái phụ ngồi, mở cửa xe rồi xuống xe, đóng cửa xe “phịch” một cái.

Tô Đồ đỡ trán khẽ cười, đầu lưỡi liếm nhẹ bờ môi, thực sự mong chờ ngày cô trưởng thành.

***

Thời Sênh trở về phòng ký túc xá, nhìn dấu răng trong gương, vết cắn ở trên cao, cổ áo cao cũng không che được.

May mà không nhìn thấy máu, nếu có máu chắc phải rất lâu sau mới hồi phục được.

Cô cũng không thể hiểu được tại sao nàng dâu nhà mình lại thích cắn cô như vậy, cắn xong thì được trường sinh bất lão à?

Cô có phải là Đường Tăng đâu.

“Cộc cộc.”

Thời Sênh kéo cổ áo, che đi vết cắn rồi đi mở cửa.

Một nữ sinh đang đứng ngoài cửa, tay ôm một bó hồng lớn.

Thời Sênh: “…”

Nữ sinh đưa hoa cho Thời Sênh, “Bạn Lạc Thù, đây là hoa của cậu.”

“Là ai tặng?”

Nữ sinh dường như hơi sợ cô, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, “KHÔNG biết, cô quản lý ký túc xá nhờ tôi mang đến cho cậu.”

“Cảm ơn.”

Nữ sinh dường như có chút giật mình kinh hãi, “Không… không có gì.” Sau đó quay người chạy đi như bay.

Thời Sênh cầm bó hoa đi vào phòng, lật tìm bên trong nhưng không thấy có tấm thiệp nào.

Cô cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Tô Đồ.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Anh tặng à?

Tô Đồ: Có thích không?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tự dưng lại đi tặng hoa, anh có âm mưu gì?

Tô Đồ: Đó chẳng phải là các bước thông thường để hẹn hò sao?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Chẳng phải anh nói bạn gái anh là được sao?

Tô Đồ: Vậy nên bây giờ tôi mới theo đuổi em.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Tô Đồ, có phải anh quên uống thuốc rồi không?

Tô Đồ: Quên ăn em.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ:…

Ầu sệt!

Nàng dâu nhà ta bị người ta đánh tráo mất rồi.

Có lẽ là Tô Đồ đã bị ghép nhầm mất dây thần kinh nào đó, ngày nào cũng gửi tặng hoa cho Thời Sênh, trong trường học bỗng chốc sục sôi tin đồn.

Dù sao thì bây giờ cô vẫn còn đang học trung học, tuy cô không còn là em gái nhỏ bé gì nữa, nhưng cơ thể này thì vẫn còn nhỏ!

Cho nên trên diễn đàn trường từ tin đồn cô là hung thủ giết người biến thành không biết chừng mực gì gì đó.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Có thể không tặng hoa nữa được không?

Thứ đồ chơi này không ăn được, cũng không dùng được, phòng cô đã chất đầy hoa, khắp phòng ngập hương hoa, sắp bị xông ngất đến nơi.

Tô Đồ: Em không thích sao?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Em thích anh hơn, chi bằng tặng anh cho em luôn đi?

Tô Đồ: Tôi đắt lắm, không tặng được.

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Em nói này Tô thiếu gia, sớm muộn gì anh cũng là của em thôi, đừng có hục hặc như vậy có được không hả!!!

Tô Đồ: Em tự tin như vậy sao?

Trước Tiên Kiếm Một Tỷ: Có tiền.

Tô Đồ:…

Tô Đồ: Bây giờ tôi đang ở bên ngoài trường, em ra ngoài đi, tôi đưa em đến buổi đấu giá.

Thời Sênh liếc nhìn thời gian, đã gần đến mười giờ tối, buổi đấu giá này cũng xuất hiện nhiều bậc kỳ tài trong ngành.

Mười giờ ký túc xá đã sắp đóng cửa, Thời Sênh đành phải trèo tường ra ngoài. Cô men theo con đường nhỏ chuẩn bị trèo tường ra ngoài, ai ngờ khi trèo tường cũng gặp được nữ chính.

Người có thể bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào với đủ mọi thể loại trùng hợp ngẫu nhiên gặp được nữ chính, ngoài nam chính ra còn có nhân vật phản diện.

Phương Tiểu Huân đã trèo lên tường, Thời Sênh ở phía dưới, hai người cứ thế nhìn nhau giao lưu tình cảm trong màn đêm.

“Lạc Thù!” Phương Tiểu Huân nhảy từ trên tường xuống, chạy thẳng đến trước mặt Thời Sênh, khó khăn lắm mới gặp được cô ta, đương nhiên cô ta phải giết cô ta luôn rồi.

Phương Tiểu Huân ra tay trực tiếp, chiêu thức nào cũng là chiêu thức muốn lấy mạng.

Hi!!!!

Kiếm của ông đâu!!!

Kiếm…

Thôi bỏ đi, dùng tay thôi.

Công phu Phương Tiểu Huân rất khá, lại cộng thêm vầng hào quang của nữ chính, nên hai người nhất thời chưa phân thắng bại được.

Đúng vào lúc này, Phương Tiểu Huân móc từ hông ra một khẩu súng, bắn một phát súng về phía Thời Sênh, vì là súng giảm thanh nên chỉ nghe thấy tiếng viên đạn xé gió lao tới.

Mẹ kiếp!!!

Phạm quy nhé!

Cô không thèm dùng đến binh khí, vậy mà nữ chính lại dám dùng súng!

Tức quá đi mất!

Thời Sênh né viên đạn, nghiêng người nắm lấy cổ tay nữ chính.

Phương Tiểu Huân muốn giãy giụa nhưng Thời Sênh đá một cước vào đùi cô ta, cơ thể cô ta không tránh khỏi nghiêng ngả. Thời Sênh thuận thế đè cô ta xuống đất, đoạt lấy khẩu súng trên tay cô ta, không hề do dự bóp cò súng.

Cạch một tiếng, nhưng lại không có gì xảy ra cả.

Thời Sênh: "…"

Ăn gian!

Mẹ kiếp!

Tác giả đại nhân đủ rồi nha!

Chương 1395: Trăm sông đổ về một biển (23)

Phương Tiểu Huân suýt nữa thì tưởng mình sắp chết rồi, cô ta thở hổn hển, nhân lúc Thời Sênh chửi cha mắng mẹ, chống tay lên dùng sức định lật người dậy.

“Động động cái gì!” Thời Sênh dùng sức ép cô ta lại.

Cho là ông không có súng thì không đối phó được với ngươi sao? Thiểu năng!

Phương Tiểu Huân đã đỏ bừng mặt, “Lạc Thù cô muốn làm gì!”

“Cô nói có lý đi chứ. Phương Tiểu Huân, là cô xông lên ra tay với tôi trước cơ mà, sao giờ lại thành tôi muốn làm gì cô rồi?” Thời Sênh trợn mắt, lấy dây thừng ra trói Phương Tiểu Huân lại.

Thời Sênh không đợi Phương Tiểu Huân tiếp tục nói nữa mà nhét giẻ vào miệng cô ta, kéo chân cô ta đến một nơi ít người qua lại trong trường.

Cơ thể Phương Tiểu Huân cọ sát với mặt đất, chốc chốc lại chạm vào hòn đá dưới đất, đầu óc choáng váng.

Phương Tiểu Huân phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh trói cô ta vào một cái cây. Để tránh cho tác giả đại nhân tiếp tục giúp cô ta giở trò ăn gian, Thời Sênh lục soát tất cả những thứ có thể tận dụng trên người Phương Tiểu Huân, trói cô ta lại thật chắc chắn, đừng nói đến động đậy, ngay cả đầu ngón chân cũng không thể cử động nổi.

Thời Sênh vỗ tay, “Cứ ở đây đợi đi, biết đâu có thể đợi được bạch mã hoàng tử đến cứu cô.”

Thời Sênh liếc nhìn dây thừng, ồ, có phải là không được chắc chắn lắm không nhỉ?

Siết thêm mấy vòng nữa cho chắc ăn.

Phương Tiểu Huân bị trói đến mức chỉ còn lại lộ ra cái đầu, “Ô ô ô…”

Cô ta phải giết chết Lạc Thù!

Phương Tiểu Huân chưa bao giờ muốn giết chết một người như vậy.

Thế nhưng bây giờ cô ta chỉ có thể nhìn Thời Sênh lắc qua lắc lại, không thể làm được gì.

***

Buổi đấu giá được tổ chức ở quán bar của một gia đình, khi đi vào mỗi người sẽ được phát một chiếc mặt nạ, đại khái là để giữ bí mật riêng tư cho khách hàng.

Nhưng Tô Đồ không đưa Thời Sênh đi lấy mặt nạ, mà đưa cô đi vào bằng đường phía sau giành cho nhân viên.

“Tô thiếu gia, mời đi bên này.” Có người hầu đợi ở cuối đường đi giành cho nhân viên, cung kính dẫn họ đi vào một phòng riêng.

Trong phòng riêng có camera giám sát, có thể nhìn được toàn bộ khung cảnh bên ngoài quán bar.

Người hầu đưa họ đến rồi rời đi.

Thời Sênh di chuyển một vòng quanh căn phòng, “Quán bar này cũng biết cách làm ăn đấy chứ, đúng là người có tiền và người bình thường làm ăn khác hẳn nhau.”

“Tôi và họ có quan hệ hợp tác, người bình thường sẽ không thể vào trong căn phòng này.”

Thời Sênh hiểu ra, đối tượng hợp tác của Tô thiếu gia quá nửa là bị chơi cho hố.

“Lần này đấu giá cái gì? Làm hoành tráng như vậy?” Thời Sênh nhìn chằm chằm vào khung cảnh trên camera giám sát, những người ở đây hình như đều không phải là những nhân vật đơn giản.

Tô Đồ giải thích, “Không phải là đồ vật quý báu gì, chỉ là một chuỗi dây chuyền, nhưng chuỗi dây chuyền rất quan trọng đối với một người. Những người này đến đây đều vì người đó.”

Đầu óc Thời Sênh lập tức chuyển động nhanh chóng, hình như cô đã biết người đó là ai rồi...

Phương Tiểu Huân ra ngoài chắc chắn cũng là để đến tham gia buổi đấu giá này, hơn nữa cuối cùng cô ta cũng là người có được chuỗi dây chuyền này, còn thu hoạch thêm được một ông chú tai to mặt lớn x1.

Nhưng bây giờ nữ chính đã bị cô bắt trói lại rồi mà!

Chỉ cần tác giả đại nhân không mặt dày thẳng tay thả cho cô ta đi thì có lẽ Phương Tiểu Huân cũng không kịp đến nơi được.

Thời Sênh ngồi bên cạnh Tô Đồ, “Anh đến đây làm gì?”

Hắn một là không nhúng tay vào xã hội đen, hai không mua đồ, trong nhà còn có một cô em gái làm cảnh sát.

Tô Đồ giơ tay đặt lên vai Thời Sênh, “Ở đây có thể biết được rất nhiều thứ.”

Ánh mắt của Tô Đồ dừng lại trên một màn hình camera giám sát trên đó. Thời Sênh cũng nhìn theo hắn, đúng lúc nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Đó có lẽ là Giang Trần Cảnh và Hàn Mặc...

Tô Đồ và Giang Trần Cảnh có hận thù, hắn đến đây cũng là vì Giang Trần Cảnh sao?

Ánh sáng trong quán bar bỗng nhiên tối đi, camera cũng đen kịt, một lát sau khu vực sân khấu sáng đèn, toàn bộ quán bar chỉ có một khoảng sân khấu sáng đèn.

Buổi đấu giá đã bắt đầu.

“Buổi đấu giá ngày hôm nay khác với tất cả các buổi đấu giá trước đây, chỉ có một quy tắc duy nhất, mọi người ra giá, chỉ cần chủ nhân của vật đấu giá hài lòng thì người đó sẽ được.”

“Phạm vi đấu giá không chỉ bao gồm tiền, chỉ cần là thứ đồ mọi người cho rằng là thứ có giá trị thì đều được cả.”

“Đây là một buổi đấu giá không có quy tắc, vậy thì, buổi đấu giá bắt đầu.”

Mọi người đều đã biết tin này, cho nên đã chuẩn bị sẵn từ trước, chỉ cần đấu được chuỗi dây chuyền đó, được vị tai to mặt lớn đó công nhận thì ngày vút bay không còn xa nữa.

Buổi đấu giá thứ gì cũng có, nhưng rõ ràng là ông ta không hài lòng.

Thời gian đã trôi qua hơn nửa giờ, nhưng vẫn chưa có ai lay động nổi ông già kia, đồ mà mọi người chuẩn bị đa số đều tương tự như nhau.

Lại một lúc nữa trôi qua mà không có ai hét giá.

“Rất xin lỗi, không có đồ của ai khiến chủ nhân của món đồ này hài lòng, cho nên buổi đấu giá lần này xin được kết thúc ở đây. Quán bar đã chuẩn bị rượu và đồ uống cho mọi người, mọi người hãy vui chơi cho thật vui vẻ.”

Thời Sênh buồn chán ngáp một cái.

“Buồn ngủ sao?” Tô Đồ sờ mặt cô, “Dựa vào tôi ngủ một lát đi, khi nào đi tôi gọi em?”

“Vô vị, em đi ra ngoài một lát.” Thời Sênh đứng dậy.

Tô Đồ ngăn cô lại, “Để người bên ngoài mang cho em một cái mặt nạ.”

“Em biết rồi.”

Thời Sênh cầm mặt nạ, trà trộn vào trong quán bar, mọi người đều đang thảo luận về buổi đấu giá, không ai biết ông đại gia này muốn làm gì.

Thời Sênh tiến lại gần Giang Trần Cảnh và Hàn Mặc.

Hàn Mặc đang dìu Giang Trần Cảnh. Sắc mặt Giang Trần Cảnh không được ổn lắm, có lẽ không phải vì uống say, mà vẻ mặt Hàn Mặc lãnh đạm, đang định đưa Giang Trần Cảnh đi ra khỏi quán bar.

Trong cốt truyện Giang Trần Cảnh sẽ bị đánh thuốc, sau đó thuận lý thành chương ở bên cạnh nữ chính!

Nhưng bây giờ nữ chính không có ở đây, bên cạnh chỉ có một mình Hàn Mặc...

Thời Sênh di chuyển đến bên cạnh Hàn Mặc, ác ý nói: “Thích thì nhào lên, dù sao hắn ta cũng không biết.”

Ánh đèn quá tối, Hàn Mặc không nhìn rõ người vừa nói, chỉ cảm thấy giọng nói có vài phần quen thuộc, nhưng rất nhanh chóng đã bị sự xấu hổ trong lòng áp xuống.

Vừa nghĩ lại đã thấy không đúng, câu nói đó của cô ta không nói gì cả, hắn hoảng hốt cái gì chứ?

Hàn Mặc nhanh chóng trấn tĩnh lại, “Cô đang nói chuyện với tôi sao?”

“Nếu không còn có ai khác nữa chắc?” Thời Sênh móc một thứ có hai hình vuông ở trong túi ra nhét vào tay Hàn Mặc, “Thiếu gia, đừng có xìu, cứ hào sảng xông lên đi.”

Hàn Mặc thích Giang Trần Cảnh, nhưng Giang Trần Cảnh từ đầu đến cuối không hề hay biết. Phương Tiểu Huân vô tình phát hiện ra, Hàn Mặc cầu xin Phương Tiểu Huân giữ bí mật giúp mình, đừng để Giang Trần Cảnh biết được.

Nhưng lúc đó Phương Tiểu Huân vẫn đang còn muốn báo thù, nên giả bộ như vô tình tiết lộ chuyện này cho Giang Trần Cảnh biết, khiến mối quan hệ giữa Giang Trần Cảnh và Hàn Mặc rạn nứt, ép Hàn Mặc phải đi ra nước ngoài.

Dù sao thì theo như tác giả đại nhân thì tư tưởng trung tâm được biểu đạt có chút coi thường tình yêu đồng tính.

Lần này vốn dĩ là tình tiết của nữ chính, nếu đổi lại là Hàn Mặc, không biết Giang Trần Cảnh sẽ làm thế nào.

Đương nhiên tiên đề phải là Hàn Mặc có gan ngủ với Giang Trần Cảnh.

Hàn Mặc sờ ra được đó là thứ gì, sắc mặt bỗng nhiên đỏ bừng, “Cô... cô là ai?”

Sao cô ta lại biết chuyện này?

Nhưng người bên cạnh không trả lời lại, Hàn Mặc ngó nghiêng xung quanh nhưng không tìm thấy bóng dáng người đó nữa.

Hàn Mặc siết chặt thứ đồ nắm trong tay, Giang Trần Cảnh dựa vào vai hắn, không ngừng phả khí nóng vào cổ hắn.

Đang ở vào thời điểm trẻ tuổi điên cuồng, câu nói đừng có xìu, hào sảng nhào lên như câu thần chú cứ lởn vởn bên tai hắn.

Hàn Mặc khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Hắn cảm thấy lúc này không phải là Giang Trần Cảnh đang dựa vào người mình mà đó là một ngọn lửa, một ngọn lửa cháy hừng hực đang sắp thiêu cháy hắn.

Chương 1396: Trăm sông đổ về một biển (24)

Ngày hôm sau Phương Tiểu Huân mới được nhân viên quét dọn phát hiện, thế là tin tức nam thần bị trói lập tức nhảy lên trang đầu diễn đàn trường.

Đêm đó, thời tiết vẫn còn rất nóng, Phương Tiểu Huân bị trói đến mức toàn thân nổi mẩn đỏ, đành phải ở lại trong phòng y tế trường điều dưỡng.

Nhân lúc y tá rời đi, cô ta tranh thủ gọi điện cho người của mình, “Giết chết Lạc Thù bằng bất cứ giá nào cho tôi.”

“Lão đại, đúng lúc em muốn báo chuyện này cho lão đại biết, Lạc Thù và Tô Đồ đang ở bên nhau.”

Phương Tiểu Huân ngẩn người, “Tô Đồ? Tô Đồ nào?”

“Còn có thể là Tô Đồ nào được nữa, là người của Tô gia, rất khó dây. Quan hệ giữa Lạc Thù và hắn có vẻ không bình thường. Nếu chúng ta còn động đến Lạc Thù e rằng sẽ gây đến hắn.”

“Không giết Lạc Thù thì tôi không nuốt trôi được cơn giận này.” Vốn dĩ Lạc gia đã có thù với cô ta, lại cộng thêm những sự việc xảy ra gần đây, cô ta và Lạc Thù đã sớm quyết đấu sinh tử từ lâu.

“Lão đại, cô cố nín nhịn một chút.” Người đó cố gắng khuyên giải Phương Tiểu Huân, “Chúng ta tạm thời không để đối đầu với Tô Đồ, chờ thời cơ thích hợp rồi ra tay sau. Tuy gần đây những thế lực khác

có hơi tiêu điều, nhưng cảnh sát đã chú ý hơn đến chúng ta rồi, lúc này chúng ta càng phải chú ý hơn.”

Tô Đồ thực sự không dễ dây vào. Hắn ta hắc bạch đều không nhúng vào, chỉ có một thân một mình, nhưng người trong giới đều không dám động chạm đến hắn.

Người được mọi người đều kiêng nể như vậy, chắc chắn là có vài phần bản lĩnh.

Phương Tiểu Huân bình phục lại cảm xúc trong lòng, cô ta xoa mi tâm, “Tôi biết rồi.”

Không thể kích động, tình hình hiện nay rất không tốt đối với cô ta, đi sai một bước là vạn kiếp bất phục, khi đó đừng nhắc gì đến chuyện báo thù nữa.

Đợi lúc Phương Tiểu Huân khá hơn mới rời khỏi phòng y tế trường, khi đi ra cô ta bắt gặp Giang Trần Cảnh với vẻ mặt âm trầm. Giang Trần Cảnh như không nhìn thấy cô ta, bước nhanh đi.

“Giang Trần Cảnh.”

“Giang Trần Cảnh!”

Phương Tiểu Huân gọi mấy tiếng liền nhưng Giang Trần Cảnh vẫn không để ý đến cô ta. Hàn Mặc thở hổn hển chạy đuổi theo sau, lướt qua người cô ta, vẻ mặt vô cùng khẩn trương, giống như đã làm chuyện gì sai.

Phương Tiểu Huân nhíu mày nhìn hai người một trước một sau đi lướt qua trước mặt cô ta rồi biến mất. Cô ta cố ép bản thân không đi tìm Giang Trần Cảnh.

Hắn ta làm gì không liên quan đến cô ta.

Phương Tiểu Huân chuẩn bị rời khỏi trường học đi tìm người của mình bàn tính, vừa đi đến cổng trường đã thấy Thời Sênh từ một chiếc xe xuống.

Thời Sênh chống tay vào cửa xe, nói gì đó với người bên trong. Sau đó cô lại nghiêng người vào trong, cánh cửa xe che đi thân hình của cô, không nhìn rõ cô đang làm gì.

Một lát sau Thời Sênh mới đóng cửa xe lại, nhìn chiếc xe rời đi.

Thời Sênh quay người đi vào cổng trường, vừa vặn chạm mặt Phương Tiểu Huân.

“Lạc Thù, đừng tưởng cô có Tô Đồ chống lưng thì tôi không làm gì được cô.” Phương Tiểu Huân nắm chặt nắm đấm.

Thời Sênh cười xùy nhẹ một tiếng, “Tô Đồ chống lưng cho tôi lúc nào thế? Hắn giúp tôi đánh nhau hay là phái người cho tôi thế?”

Ông đây mà cần hắn chống lưng sao?

Ông chống lưng cho hắn còn nghe được!

Lời nói của Thời Sênh đã nhắc Phương Tiểu Huân nhớ lại, trước đây khi họ giao đấu đều không hề liên quan gì đến Tô Đồ.

Thời Sênh lượn qua người Phương Tiểu Huân, giọng nói ác ý vang lên, “Phương Tiểu Huân, nếu không phải là cô may mắn thì hôm đó ở cái ngõ nhỏ đó tôi đã xử chết cô luôn rồi.”

Phương Tiểu Huân cứng đờ người đứng đó, sự phẫn nộ trong lòng không thể áp chế lại được.

Sao cô ta có thể thua một người không còn gì cả chứ?

Không!

Phương Tiểu Huân đột nhiên ra tay, năm đầu ngón tay nắm lấy bả vai Thời Sênh, nhưng không chạm được đến vạt áo của đối phương.

Phía trước mặt vút một cái, người vừa nãy còn đứng trước mặt cô ta đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cô ta.

Phương Tiểu Huân nhanh chóng thay đổi phương hướng, đánh về phía mặt Thời Sênh.

“A! Nam thần và Lạc Thù đánh nhau kìa.”

“Lạc Thù cô không biết xấu hổ bắt nạt nam thần. Nam thần cố lên, cố lên cố lên!”

Đám học sinh ra vào hai bên công trường nhìn thấy liền hò hét điên cuồng, có người cổ vũ cho Phương Tiểu Huân, có người chửi mắng Thời Sênh, vô cùng hỗn loạn.

Càng lúc càng có nhiều người vây quanh xem. Phương Tiểu Huân càng đánh lại càng thấy hoảng hốt. Cô ta không phải là đối thủ của Lạc Thù.

Lúc này nếu cô ta thua thì còn mất mặt đến đâu chứ?

Phương Tiểu Huân còn chưa nghĩ xong mình sẽ mất mặt đến đâu thì đã bị Thời Sênh quật ngã xuống đất.

Cảnh tượng huyên náo bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Phương Tiểu Huân thua rồi.

Thời Sênh vỗ tay, đứng từ trên cao nhìn xuống Phương Tiểu Huân ở phía dưới, “Phương Tiểu Huân, tốt nhất là cô mau mua sẵn cho mình một ngôi mộ đi, đừng để sau này không có chỗ chôn thân.”

Thời Sênh cong lưng, đối diện với ánh mắt phẫn nộ của Phương Tiểu Huân, khóe miệng cong lên một đường đẹp mắt, giọng nói cực kỳ ác liệt, “Cô chắc chắn sẽ chết thôi, đừng sợ.”

Phương Tiểu Huân chỉ hận không thể đấm một cái vỡ tan khuôn mặt đó.

“Cô nhìn tôi như vậy làm gì?” Thời Sênh ngồi xổm, “Cô tính kế hại chết cả nhà tôi, lại muốn giết chết tôi, tôi còn chưa hận cô thì thôi, cô lại còn hận tôi nữa, có biết xấu hổ không thế!”

Phương Tiểu Huân cắn răng, từ kẽ răng phun ra một câu, “Toàn bộ Lạc gia các người đều phải chết.”

“Đúng đúng đúng, chúng tôi đều phải chết, chỉ một mình cô được sống.” Thời Sênh đứng lên, cười châm chọc, “Vậy thì cô hãy trân trọng quãng thời gian mình còn sống này đi.”

“Cô cũng không giết được tôi đâu.” Thời Sênh càng hống hách và tự tin hơn.

Cô không giết được nữ chính là bởi vì nữ chính có vầng hào quang của nữ chính, còn nữ chính không giết được cô hoàn toàn là bởi vì bản thân nữ chính không có bản lĩnh.

Đừng có nói với cô những thứ như là người khác chưa từng trải qua quá khứ như cô. Ai cũng phải dựa vào thực lực của chính mình để xây dựng thế lực lớn mạnh.

Cô ta cũng giẫm lên xác chết đạp vào máu tanh của người khác để trèo từng bước lên, những ngọn núi lớn chắn đường cô ta chẳng phải đều bị tiêu diệt hết rồi đó sao.

Không có ngọn núi nào không vượt qua được, chỉ dựa vào anh có quyết tâm và nhẫn tâm đủ lớn hay không thôi.

Phương Tiểu Huân khó khăn bò dưới đất, những người khác chỉ đứng xem cũng không dám chạy lên đỡ.

Mấy giây sau cô ta tự mình bò dậy, khập khiễng rời khỏi trường học.

Đến khi đương sự đi hết rồi, đám đông vây quanh mới bắt đầu thảo luận.

“Lạc Thù lợi hại quá...”

“Trước đây sao mình không thấy cô ấy lợi hại như vậy nhỉ?”

“Haizzz, gần đây Lạc Thù thay đổi tính cách, một lời không hợp liền động thủ...”

“Các người mù à? Rõ ràng là Phương Tiểu Huân ra tay trước, Lạc Thù chỉ phòng vệ chính đáng thôi.”

“Phòng vệ chính đáng có cần dùng sức mạnh thế không? Rõ ràng là cô ta cố ý.”

Hai bên bắt đầu tranh cãi kịch liệt ở cổng trường, sau đó là một cuộc đọ sức nảy lửa diễn ra.

Kết quả là tất cả bao gồm cả Thời Sênh đều được lên loa phát thanh.

“Đề nghị các học sinh sau kiểm điểm bản thân, hành vi ẩu đả đánh nhau trong trường học lần sau không được phép tái diễn... em Lạc Thù lớp 10 – 9, em Phương Tiểu Huân lớp 10 – 7, em Lâm Tịnh lớp 10 – 8,...”

Phía sau là một tràng dài những cái tên.

Thời Sênh đã được lên loa phát thanh nhiều thành quen rồi, cô cũng không để tâm đến, nhưng những người khác thì khác, có người có lẽ là lần đầu tiên, khóc cha gọi mẹ kêu oan.

Thời Sênh không hiểu tại sao họ phải kích động như vậy làm gì, loa phát thanh cũng chỉ thông báo như vậy thôi, cũng đâu có nói phải xử phạt gì, họ có đến mức phải lo lắng như vậy không?

Sau này Thời Sênh mới biết, lên loa phát thanh đều sẽ bị trừ học phần.

Học phần cơ mà! Ở trường học nào cũng là một thứ rất quan trọng.

Thời Sênh tính thử số lần cô được lên loa phát thanh trường, học phần của cô... có lẽ là bị trừ hết sạch rồi.

Chẳng trách trường học không tìm cô gây rắc rối nữa, một khi học phần của cô bị trừ hết thì trường học có thể cưỡng chế buộc cô thôi học.

Âm hiểm!

Dù sao thì cô cũng không bắt buộc phải ở trường học, thích trừ thì trừ đi!

Ông đây cóc sợ gì hết.

Chương 1397: Trăm sông đổ về một biển (25)

Tô Diệp Diệp: Boss, có onl không?

Thời Sênh nhìn tin nhắn Tô Diệp Diệp gửi, hơi ngẩn người, gọi cô là boss luôn rồi à?

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Làm việc miễn nói chuyện.

Tô Diệp Diệp:... Tên của cô là cái quái quỷ gì vậy?

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Ý nghĩa trên mặt chữ.

Tô Diệp Diệp:... Cô còn không biết sao?

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Cái gì?

Bên kia một lúc sau Tô Diệp Diệp mới trả lời lại.

Tô Diệp Diệp: Tô Đồ đã nhắm trúng một em Lolita, bây giờ vô cùng cuồng nhiệt với em Lolita kia. Mẹ anh ấy sắp tức đến phát điên lên rồi. Tôi thấy anh ấy cũng điên thật rồi. Người ta còn là trẻ vị thành niên, sao anh ấy nỡ ra tay chứ. Tôi không ngờ anh ấy lại có khẩu vị nặng như vậy đấy.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ:…

Em gái Lolita này là cô đó sao?

Thời Sênh soi gương, gương mặt xinh đẹp, tuy hơi nhỏ một chút, nhưng cũng là mỹ nhân trong tương lai, có liên quan gì đến Lolita chứ?

[Những người ở độ tuổi này như cô, có ngoại hình xinh đẹp đều được gọi chung là Lolita.] Hệ thống bỗng nhiên nhảy ra đưa ra một lời giải thích tận tình chu đáo.

Tô Diệp Diệp: Thật đấy, anh ấy và tiểu Lolita kia ở bên nhau, chi bằng ở bên cô còn hơn, chẳng phải cô nói muốn bao dưỡng anh ấy sao? Mau lên đi, vẫn còn có cơ hội đấy, sau này tôi không muốn tự tay bắt anh ấy với tội danh cưỡng gian trẻ vị thành niên đâu.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Cô tìm tôi làm gì?

Thời Sênh cảm thấy không thể tiếp tục nói về đề tài này nữa, nhanh chóng chuyển đề tài.

Tô Diệp Diệp tư tưởng xiên lệch lập tức trở về quỹ đạo đúng đắn.

Tô Diệp Diệp: Lần trước cô cung cấp đầu mối cho tôi, chúng tôi đã điều tra được rồi, cũng bắt được người rồi, qua thẩm vấn biết được đúng là hắn ta giết bà Lạc Nghiên. Nhưng hai người ở trường học thì hắn không chịu thừa nhận, nói không liên quan đến hắn.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Thế thì sao?

Tô Diệp Diệp: Cục trưởng chúng tôi muốn mời cô giúp đỡ, điều tra sự vụ ở trường học.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Cục trưởng của các cô thật có lòng, ngay cả người lai lịch bất minh như tôi mà cũng dám dùng.

Tô Diệp Diệp: Cục trưởng chúng tôi ngay cả Tô Đồ cũng dám dùng, cô thấy ông ấy có dám dùng cô không?

Một khi Tô Đồ đã hứng lên chơi mọi người một vố thì tất cả mọi người trong cục đều không đủ để hắn chơi, ngay cả loại người này mà Cục trưởng cũng dám dùng, hoàn toàn không có áp lực tâm lý gì, đừng nói đến một người báo án liên tục cung cấp đầu mối cho họ.

Trong mắt Cục trưởng, lúc này người báo án này đã từ tội phạm tình nghi biến thành tội phạm tình nghi có thể lợi dụng.

Cũng may Cục trưởng không phải là người ai nói gì cũng tin, ông ta sẽ phái người đi chứng thực thông tin, sau khi chắc chắn không có sai sót gì mới đưa ra kết luận.

Nếu không với cách thức làm án như vậy ông ta đã sớm tiêu tùng rồi.

Bọn họ đã thực sự hoàn toàn hết cách với vụ án ở trường học, không điều tra ra được gì, Cục trưởng mới để Tô Diệp Diệp thử liên hệ với Thời Sênh xem sao.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Tôi không điều tra.

Loại chuyện tự mình điều tra chuyện của mình thế này, cô có điên mới nhận làm.

Tô Diệp Diệp:!!!

Tô Diệp Diệp: Có chi phí.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Không thiếu tiền.

Tô Diệp Diệp:…

Đôi bên đàm phán bất thành, Tô Diệp Diệp buồn rầu báo cáo lên cấp trên. Thời Sênh đem những chuyện Tô Diệp Diệp vừa nói với cô cho Tô Đồ nghe, cuối cùng tổng kết một câu.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Em biến thành Lolita rồi à?

Tô Đồ: Gần như vậy.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Tô Đồ, có bản lĩnh tối nay anh đến đi.

Tô Đồ: Phí trèo cửa sổ.

Thời Sênh chuyển cho hắn một số tiền lớn.

Tô Đồ: Cô Lạc Thù, tối gặp lại.

Buổi tối, Tô Đồ mang một bó hoa hồng lớn từ bên ngoài cửa sổ trèo vào.

Vẻ mặt của Thời Sênh có thể dùng một chữ 囧 để hình dung.

“Anh trèo cửa sổ vào mà còn ôm theo bó hoa làm gì? Có bệnh à?”

Tô Đồ đặt bó hoa lên bàn, “Nếu tôi tới tay không, chẳng phải là thất lễ lắm sao?”

“Anh mà cũng biết hai chữ thất lễ viết thế nào cơ à? Hiếm thấy đấy.” Thời Sênh chẹp chẹp hai tiếng.

Tô Đồ buồn cười kéo Thời Sênh vào trong lòng. Lúc này cô cực kỳ nhỏ nhắn, hắn vừa vươn tay ra đã ôm trọn được cô vào lòng, “Hình như em rất thích cãi lại tôi?”

“Anh dám cãi lại em sao?”

“Không dám, nữ vương điện hạ của tôi.” Tô Đồ cầm một tay Thời Sênh, cơ thể hơi lùi lại phía sau, làm tư thế hành lễ tiêu chuẩn của quý tộc.

Thời Sênh bỗng nhiên trầm mặc. Cô nhìn chằm chằm vào Tô Đồ, không biết là đang nhìn hắn hay nhìn vào hư không.

“Lạc Thù.” Tô Đồ bỗng nhiên ôm lấy cô, ôm trọn lấy cô vào trong lòng.

Hắn không thích ánh mắt vừa rồi của cô.

Hắn không nhìn thấy mình ở trong mắt cô, chỉ có một mảng hư ảo.

“Ừm… Tô Đồ anh định làm em ngộp chết luôn sao?” Thời Sênh có chút không thở được.

Tô Đồ vội buông lỏng tay ra, hắn cúi đầu nhìn Thời Sênh thở dốc, bờ môi mịn màng đó hơi khép lại, ánh mắt Tô Đồ khẩn trương, không biết tại sao lại hôn xuống.

Dường như hắn chưa bao giờ chủ động hôn cô, đều là cô cưỡng hôn hắn.

Đối với hắn hương vị của cô đã trở nên vô cùng quen thuộc, nhưng mỗi lần hôn cô hắn lại cảm giác được một nỗi sợ hãi càng sâu sắc hơn.

Như lời triệu hoán đến từ linh hồn.

Hồi lâu sau Tô Đồ mới buông Thời Sênh ra. Cô trừng mắt, nhìn hắn không chớp mắt.

“Nhìn gì vậy…” Tô Đồ buông cô ra, tránh né ánh mắt cô.

“Tô Đồ, lại một lần nữa.” Thời Sênh giơ tay ra kéo mặt hắn lại, trong đôi mắt có vài phần ánh sáng khác lạ.

“Không muốn.” Tô Đồ tiếp tục nghiêng sang bên cạnh, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

“Lại một lần nữa đi mà.”

Tô Đồ cắn răng, “Một triệu.”

“Lần trước anh nói ngủ với anh một đêm mới 1 triệu cơ mà!!!” Thời Sênh dựng lên, “Anh đừng có tăng giá tại chỗ.”

“Không cần thì tôi đi đây.” Tô Đồ lập tức đi về phía cửa sổ, cho dù có mở điều hòa, nhưng lúc này vẫn cảm giác như đang ở trong lồng hun, vô cùng nóng nực. Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Được! Được! Được!”

Tô Đồ: “…”

Bây giờ mà hắn tăng giá tại chỗ lên 10 triệu thì liệu có bị đánh chết không nhỉ?

Có bị đánh chết không hắn không biết, nhưng hắn biết chắc chắn sẽ bị cô xử lý ngay tại chỗ.

Thời Sênh chống cằm nhìn hắn, Tô Đồ chầm chậm quay lại, hắn phải tốn rất nhiều sức mới đè nén được cảm giác nóng bừng trong cơ thể lại, “Lạc Thù, tôi không muốn chạm vào em.”

Thời Sênh: “…” Cái quần què gì thế!!!

Tô Đồ nhìn sắc mặt Thời Sênh thay đổi, vội vã giải thích, “Tôi không phải có ý đó, tôi… tôi chạm vào em tôi sẽ thấy rất khó chịu.”

Dù sao hắn cũng là một người đàn ông tâm sinh lý hoàn toàn bình thường, không khó chịu mới lạ.

“Đó là chuyện của anh.” Dù sao thì cô cũng không khó chịu, bây giờ cô chỉ muốn hắn hôn cô.

Tô Đồ không biết phải làm sao, khó chịu cũng đành phải cố nhịn.

Ai bảo cô vẫn còn nhỏ như vậy chứ?

Món nợ này phải ghi lại, đợi khi cô trưởng thành rồi sẽ đòi lại.

Tô Đồ không biết sao lại bị Thời Sênh kéo lên giường. Giường trong ký túc xá rất nhỏ, một mình Thời Sênh ngủ không sao, nhưng hai người ngủ thì rõ ràng là vô cùng chật chội. Thời Sênh nằm trên cánh tay hắn chơi game. Hắn ở bên cạnh cứ thế trừng mắt nhìn.

Nhưng cô lại chơi vô cùng vui vẻ.

Tô Đồ trợn mắt nhìn trần nhà, có một khoảnh khắc trong đầu hắn xuất hiện một ý niệm điên rồ, nhưng vừa nhìn nghiêng thấy cạnh mặt Lạc Thù, ý niệm đó lại bị đè nén lại.

Hắn nhìn thời gian, “Lạc Thù, đến giờ ngủ rồi?”

Thời Sênh đặt điện thoại xuống, tắt đèn cạch một cái, rồi nghiêng người ôm lấy hắn, cả người co cụm vào trong lòng hắn.

Tô Đồ: “…”

Không phải, em không cho tôi đi nữa sao?

Chương 1398: Trăm sông đổ về một biển (26)

Trong phòng không có ánh sáng, Tô Đồ không nhìn thấy gì, nhưng hơi thở ấm nóng của cô không ngừng truyền lên cơ thể hắn, kích thích từng tế bào thần kinh của hắn.

Đầu lưỡi Tô Đồ khô rát, hắn liếm môi, “Lạc Thù, tại sao em lại chọn tôi?”

“Cái gì mà tại sao lại chọn anh?”

“Chúng ta chưa từng gặp nhau, tại sao em chỉ trong chốc lát đã nhận định là tôi?”

Hắn rất chắc chắn một điều, cô và hắn chưa bao giờ gặp nhau, cũng không hề có bất cứ mối quan hệ nào.

“Bởi vì đó là anh.”

Không bởi vì sao cả, bởi vì đó là anh, nên mới chọn anh.

***

Ngày hôm sau khi Tô Đồ tỉnh lại phát hiện cả người Thời Sênh nằm bò trên người hắn. Hắn bật cười, cẩn thận đặt cô lại trên giường.

Hắn khẽ động, Thời Sênh đã mở mắt ra, dường như nhìn qua hắn một cái rồi lại nhắm mắt lại, dựa vào hắn tiếp tục ngủ.

Tô Đồ đành phải từ bỏ ý định rời đi.

Bên ngoài tiếng động ngày càng lớn, Tô Đồ thở dài, xem ra hôm nay không đi được rồi.

Ban ngày ban mặt, cho dù là đi cửa chính hay trèo cửa sổ cũng không được.

Thời Sênh ngủ đến tám giờ sáng mới dậy, lấy điện thoại chuẩn bị gọi đồ ăn sáng, mở giao diện gọi đồ ăn nhanh rồi mới nghĩ ra Tô Đồ đang ở đây.

Cô xuống giường thay quần áo, không hề tránh né Tô Đồ.

“Lạc Thù, em không thể vào wc thay đồ được sao?”

Thời Sênh mặc chiếc áo thun, rồi tùy tiện chải đầu vài cái, “Dù sao cũng là anh, anh sờ hết rồi còn sợ nhìn thấy nữa à? Giả bộ cái gì chứ.”

Tô Đồ cười bất đắc dĩ, “Em định làm gì?”

“Mua đồ ăn sáng cho anh.” Thời Sênh lấy chìa khóa mở cửa, “Đừng có chạy lung tung! Đây là ký túc xá nữ đấy.”

Tô Đồ: “…”

Thời Sênh chưa bao giờ khiến hắn phải khổ cực, bản thân cô thì không sao, nhưng những thứ Phượng Từ dùng đồ Phượng Từ ăn chắc chắn đều phải là tốt nhất.

Thời Sênh mua đồ ăn sáng về trường học đã đến giờ lên lớp, đành phải trèo tường vào.

Địa điểm cô trèo tường là chọn ngẫu nhiên, vừa trèo vào đã nghe thấy có người nói chuyện.

“Trần, ngày mai tôi ra nước ngoài rồi.”

Trầm mặc, không có tiếng người trả lời.

“Sau này tôi sẽ không bao giờ về nước nữa…”

Vẫn là sự trầm mặc.

“Chuyện ngày hôm đó… rất xin lỗi cậu, nhưng tôi… Thôi bỏ đi, tôi biết cậu không muốn nhắc lại chuyện đó nữa, tôi không nói nữa.” Hắn hơi ngừng lại, “Chúng ta, chúng ta vẫn là bạn được chứ?”

Thời Sênh nhíu mày, đây là Giang Trần Cảnh và Hàn Mặc?

Như vậy có nghĩ là Hàn Mặc đã ngủ cùng Giang Trần Cảnh thật rồi sao?

Khá lắm chàng trai!

Giang Trần Cảnh vẫn trầm mặc như cũ, rất lâu sau, hắn mới mở miệng, giọng nói mang theo vài phần tâm trạng, “Cậu cảm thấy chúng ta còn có thể làm bạn được nữa không?”

Hàn Mặc cười khổ, “Là do tôi ảo tưởng rồi, cậu… bảo trọng.”

Có tiếng người rời đi, nhưng không bao lâu sau lại dừng lại, “Trần, cậu phải cẩn thận với Phương Tiểu Huân đó.”

Giang Trần Cảnh không nói gì, Hàn Mặc chạy đi, chạy ngang qua

trước mặt Thời Sênh.

Giang Trần Cảnh đứng đó rất lâu vẫn không hề động đậy. Thời Sênh đành phải rời đi trước.

Cho dù Hàn Mặc đã ngủ với Giang Trần Cảnh, nhưng tác giả đại nhân vẫn để Hàn Mặc ra nước ngoài, đúng là kịch bản không thể làm ngược lại mà!!

Dù sao thì bây giờ Giang Trần Cảnh và Phương Tiểu Huân có muốn ở bên nhau có lẽ là cũng không thể được nữa rồi.

Thời Sênh mang đồ ăn sáng về phòng. Tô Đồ đang giúp cô thu dọn phòng. Căn phòng lộn xộn đâu có giống như nơi con gái ở, hắn không thể nhìn tiếp được, cũng may không bẩn, chỉ lộn xộn thôi.

“Em dọn ra ở cùng tôi đi.” Tô Đồ đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt kinh ngạc, “Tô thiếu gia, không ngờ anh là loại người này.”

Tô Đồ sờ má cô, vừa giận vừa buồn cười, “Em nghĩ cái gì vậy, tôi muốn làm vậy để tiện chăm sóc cho em. Một mình em ở đây tôi thấy không yên tâm.”

Cô ở đây cả ngày đều ăn những gì chứ? Không phải là gọi đồ ăn ngoài thì ăn mì ăn liền. Cô đang ở thời kỳ phát triển cơ thể, sao lại khổ sở như vậy chứ.

Càng ở cạnh cô lâu, hắn lại càng muốn ở bên cô.

Muốn thời gian ở bên cô dài hơn, rồi lại dài thêm chút nữa.

Hình như cho dù ở bên cô bao lâu, cũng không hề chán.

“Đến biệt thự Nam Uyển?” Tô Diệp Diệp cũng ở đó. Nếu cô qua đó ở, Tô Diệp Diệp còn không náo loạn đến thăng thiên luôn sao?

Chỉ cần nghĩ thôi Thời Sênh đã cảm thấy bùng cháy rồi.

Cô không thèm đi đâu!

“Tất nhiên là không, bên ngoài anh còn có căn nhà khác, rất ít khi qua đó ở. Nếu em qua đó ở thì chúng ta sẽ ở đó.” Tô Đồ cũng không dám đưa Thời Sênh về biệt thự Nam Uyển. Mẹ hắn vẫn còn, không phải hắn sợ mẹ mà hắn lo Thời Sênh sẽ phải nghe những lời khó nghe.

“Ồ, vậy thì được.” Dù sao thì ở đâu cũng như nhau cả.

“Ừm, vậy anh cho người dọn dẹp qua.” Tô Đồ lập tức gọi điện thoại cho người đến thu dọn.

“Sao anh lại không đợi được thế?” Thời Sênh trêu chọc nhìn hắn cúp máy.

Tô Đồ suýt nữa thì bị sặc nước bọt, vừa rồi hắn biểu hiện không thể chờ đợi được sao?

Không phải chứ?

Chắc chắn là không mà!!

Dù có cũng không thể thừa nhận được!

Vẻ mặt Tô Đồ nghiêm túc, “Sau này không được ăn mấy thứ đồ ăn này nữa. Em đâu có thiếu tiền, sao không chịu ăn uống cho tử tế

hả?”

“Lười không muốn đi.” Gần trường học có mấy nhà hàng cũng khá ổn, nhưng gần nhất cũng phải đi hơn hai mươi phút mới đến nơi.

“Vậy sao hôm nay em không ngại đi xa?”

“Anh thì khác.”

Tô Đồ ngẩn người, “Bởi vì anh nên em mới đi sao?”

Thời Sênh cong mày, “Đương nhiên rồi, em muốn dành cho anh thứ tốt nhất.”

Tô Đồ bỗng cảm thấy hơi khó chịu. Hắn miết chặt cái thìa rất lâu không động đậy. Thời Sênh chạm vào tay hắn, “Lạnh rồi, anh ăn nhanh lên.”

“Lạc Thù…”

“Tô Đồ.” Thời Sênh cắt ngang lời hắn, cực kỳ nghiêm túc, “Tên của em không phải là Lạc Thù. Tên của em là Thời Sênh. Anh phải nhớ kỹ cái tên này đấy, nó sẽ mãi mãi đi theo anh.”

Tô Đồ nghi hoặc, “Thời Sênh?”

“Thời trong thời mộ, Sênh trong sênh ca.”

Hình như hắn đã từng… nghe thấy cái tên này ở một nơi nào đó.

“Thời Sênh…” Cái tên này khiến hắn thấy vô cùng quen thuộc.

Tô Đồ bắt đầu nghi ngờ không biết có phải mình đã bị mất đi đoạn ký

ức nào hay không, nếu không tại sao lại có cảm giác quen thuộc với một cái tên xa lạ như vậy chứ?

Hơn nữa khi cô bỗng nhiên nói mình tên là Thời Sênh hắn cũng không hề cảm thấy có sự kỳ lạ và nghi ngờ nào.

Dường như tất cả đều vô cùng tự nhiên như thế.

Thời Sênh chống cằm hỏi hắn, “Anh có gì muốn hỏi không?”

Tô Đồ có rất nhiều nghi vấn, nhưng lại không biết nên mở lời từ đâu, cẩn thận suy nghĩ lại hình như cũng không quan trọng gì, biết hay không cũng không sao hết.

Tô Đồ lắc đầu, “Thời Sênh nghe rất hay.”

“Hay thật không?”

Tô Đồ gật đầu, rất hay.

Thời Sênh nhếch miệng cười, ở thời đại của cô, sênh không chỉ là một loại nhạc cụ.

Sênh là một loài sinh vật, chúng giống như cỏ dại, thấp hèn, đê tiện, là thứ khiến người khác vô cùng chán ghét…

Ban đầu người đó đặt cái tên này cho cô là muốn cô giống như loài sinh vật thấp hèn đó, vĩnh viễn không được nở mày nở mặt.

Tô Đồ không biết đã đứng dậy từ lúc nào, ôm lấy Thời Sênh từ phía sau, “Bất cứ lúc nào anh cũng đều có mặt.”

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn hắn, đáy mắt đã lan tỏa ý cười, “Anh

cũng không còn sự lựa chọn nào khác.”

Khóe miệng Tô Đồ cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt theo cô.

Đúng vậy, không còn sự lựa chọn nào khác.

Từ khi cô bỗng nhiên xông vào thế giới của hắn, hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác rồi.

Hoặc là có được cô.

Hoặc là hủy diệt cô.

Rất may là hắn đã có được cô.

Còn cô chỉ đưa ra một sự lựa chọn duy nhất, trở thành người của cô, không có chỗ cho bất kỳ sự thương lượng nào khác.

Chương 1399: Trăm sông đổ về một biển (27)

Tô Đồ thu dọn đồ đạc của Thời Sênh ngay trong ngày, rồi chuyển đồ của cô đến căn chung cư của hắn.

Chung cư không lớn lắm, có lẽ là vì không thường xuyên có người ở, cho nên trong nhà tương đối lạnh lẽo.

“Em ở phòng này, anh ở phòng đối diện.” Tô Đồ đưa Thời Sênh vào phòng.

“Không ở cùng phòng sao?” Thời Sênh thất vọng.

Tô Đồ buồn cười xoa đầu cô, “Anh không muốn đêm nào cũng thức trắng đêm như hôm qua đâu.”

Như vậy vài lần thì hắn cũng khỏi cần sống luôn.

Tô Đồ chuyển đồ đạc của cô vào trong, bài trí cẩn thận từng thứ một, “Em xem còn thiếu gì nữa không, anh cho người đi mua.”

Thời Sênh dựa vào cửa, “Thiếu một người.”

Tô Đồ: “…”

“Ding dong.”

“Đi mở cửa đi.” Tô Đồ cho là người đến giao hàng nên để Thời Sênh đi mở cửa. Ai ngờ Thời Sênh đi lâu vẫn chưa thấy quay lại, hắn nhíu

mày, vội vã rời khỏi căn phòng.

Ở cửa chính, Thời Sênh đang đứng cùng một người phụ nữ xinh đẹp, bầu không khí vô cùng quỷ dị.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Tô Đồ vội vã tiến lên kéo Thời Sênh ra phía sau mình.

Vị phu nhân kia ngẩng lên nhìn rồi hừ lạnh một tiếng, “Tôi không đến để cho anh chị đúc ra một đưa cháu cho tôi luôn sao?”

Thần sắc Tô Đồ lạnh băng, “Mẹ, con đã nói rồi, mẹ đừng có xen vào chuyện này.”

“Làm sao? Mẹ đến gặp cũng không được à?” Vị phu nhân xinh đẹp cao giọng. Bà ta đẩy Tô Đồ ra, đi thẳng vào phòng, “Tô Đồ, mẹ nói cho con biết, mẹ là mẹ của con, con đừng tưởng con đủ lông đủ cánh rồi thì giỏi giang lắm.”

Tô Đồ nắm chặt tay Thời Sênh, “Em vào phòng trước đi.”

Thời Sênh nhún vai, xoay người đi vào phòng.

“Đứng lại.” Vị phu nhân xinh đẹp quát một tiếng, “Tô Đồ con sợ cái gì? Nếu con đã muốn ở chung với cô ta, con cho rằng giấu giếm là xong chuyện được sao?”

“Mẹ, có chuyện gì chúng ta về nhà rồi nói.” Vẻ mặt Tô Đồ ngày càng lạnh lùng.

Vị phu nhân xinh đẹp hình như đã bị chọc giận, giơ bàn tay được bảo dưỡng cực kỳ tốt ra chỉ vào Tô Đồ, hồi lâu sau cũng không thốt ra được chữ nào, cuối cùng bà ta đập bàn một cái, “Kêu cô ta đến đây

ngồi xuống!”

“Mẹ!”

Vị phu nhân xinh đẹp quắc mắt nhìn trừng trừng, “Được lắm, hôm nay nếu mẹ bước ra khỏi cánh cửa này thì con đừng hòng mong được ở bên cô ta.”

Tô Đồ nhíu mày, ánh mắt đánh giá vị phu nhân xinh đẹp nọ.

Vị phu nhân xinh đẹp hừ lạnh một cái rồi ngồi xuống sofa.

Tô Đồ chần chừ một lúc, kéo Thời Sênh đến đó, ngồi đối diện vị phu nhân xinh đẹp kia.

Bà Tô cúi đầu nhìn ngón tay, hồi lâu sau mới hắng giọng nói, “Cô bé con tên gì?”

“Lạc Thù.”

“Lạc Thù? Sao lại lấy tên này?”

“Thù trong tịnh nữ kỳ thù.”

Bà Tô nhíu mày, “À, trong nhà còn ai không?”

“Trong nhà không còn ai nữa.”

“Bây giờ còn đi học không? Học lớp mấy rồi?”

“Lớp 10.”

Bà Tô hỏi liền tù tì mấy câu. Trước khi đến bà còn tưởng cô chỉ là

con nhóc không biết gì, nhưng bây giờ bà bắt đầu có suy nghĩ khác rồi.

Cô bé này trưởng thành hơn nhiều so với những cô gái cùng tuổi.

Khi nói về gia đình mình vẻ mặt cô ta không hề để lộ chút cảm xúc khác lạ gì, bình tĩnh như thể cô đang kể chuyện về một người xa lạ.

“Tại sao cô lại muốn ở bên Tô Đồ?”

Thời Sênh nghiêng đầu, nhìn người đàn ông ở bên cạnh, “Không bởi vì sao cả, vì anh ấy là Tô Đồ thôi.”

Bà Tô lấy làm lạ với câu trả lời đó.

“Con vẫn còn nhỏ, chưa biết thế nào là yêu, cho dù thằng nhóc này có nói gì với con thì trong lòng con cũng phải biết chừng mực, đánh giá cho rõ, đừng để sau này phải hối hận. Nhớ năm xưa bác bị bố nó lừa lên thuyền giặc…” Bà Tô xua tay, “Hôm nay bác đến đây là để phản đối hai đứa. Bác đến là để nói với Tô Đồ, đừng có đúc ra đứa cháu cho bác. Con gái nhà người ta vẫn còn nhỏ tuổi, Tô Đồ con đừng có cầm thú như vậy.”

Quãng thời gian này bà Tô đã làm ầm lên, cái gì làm được đều đã làm, cái gì một khóc hai náo ba tự tử, tuyệt thực tự sát gì gì đều đã dùng qua.

Thằng nhóc này nhà bà đã nhận định chuyện gì thì cả nhà họ dù có nói gì cũng vô dụng.

Nhưng con gái nhà người ta vô tội mà!

Sao có thể nhìn con trai nhà mình đi gây họa được chứ?

Bây giờ xem ra cô gái này cũng không phải là người đơn giản, còn chưa biết ai gây họa hại ai, nếu đã như vậy thì bà cũng không quản nữa.

Bà Tô đứng dậy, “Được rồi, bác đi đây, cứ nhìn thấy nó thôi đã thấy giận rồi.”

Tô Đồ: “…”

Thời Sênh: “…”

Bà Tô đến vội đi cũng nhanh. Thời Sênh đứng ở cửa lớn, chọc chọc Tô Đồ, “Mẹ anh đến làm gì vậy?”

Tô Đồ tỏ vẻ suy tư giây lát, “Lúc trước mẹ anh đến chắc là định dọa đuổi em đi, sau khi vào rồi…”

Hắn đánh giá giây lát, có lẽ là bị khí thế trấn tĩnh này của nàng dâu nhà mình dọa cho sợ hãi rồi, dù là hắn cũng không hại được cô.

Ở Tô gia, hắn làm gì cũng là kẻ hại người, bình thường dù có chơi người khác một chút họ vẫn có thể nhắm một mắt mở một mắt mà mặc kệ, nhưng nếu chơi đùa một cô bé còn là trẻ vị thành niên thì họ phản ứng lớn cũng không có gì là lạ.

Nhưng mà…

Tô Đồ cũng rất vô tội, tính ra thì, cô mới là người chủ động.

***

Sau khi Tô Đồ và Thời Sênh chuyển đến chung cư, Tô Diệp Diệp

cũng đến một lần, trình diễn một màn gầm rú kiểu nhà họ Tô, rồi ném lại một câu cũng gần như Bà Tô rồi hùng hổ rời đi.

Nửa đêm, Thời Sênh bị tin nhắn của Tô Diệp Diệp oanh tạc.

Tô Diệp Diệp: Tôi nói cho cô biết, Tô Đồ sắp tiêu đời rồi, rốt cuộc là cô có được không đấy? Có còn muốn tán anh ấy nữa không đấy? Nếu còn không ra tay thì cô đến bã cũng không vớt được đâu.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Nửa đêm nửa hôm cô lên cơn thần kinh gì thế?

Mắt Thời Sênh còn chưa nhìn đến bàn phím, cực kỳ mơ màng gõ ra một câu.

Tô Diệp Diệp: Tăng ca chán chết.

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Cho nên cô mới làm phiền tôi à?

Tô Diệp Diệp: Thế nào là làm phiền chứ, tôi đang chia sẻ tin tình báo với cô đấy. Cô không biết đâu, Tô Đồ và em Lolita đó bây giờ dọn đến sống chung rồi đấy, sống chung đấy!!!

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Có gì phải giật mình đâu.

Tô Diệp Diệp: Không phải, chẳng phải cô nói muốn tán Tô Đồ sao? Sao lại phản ứng như vậy?

Nhân Viên Chăn Nuôi Tô Đồ: Vậy tôi phải phản ứng như thế nào?

Cô đã tán đổ được Tô Đồ rồi được chưa?

Tô Diệp Diệp:…

Tô Diệp Diệp cực kỳ buồn chán, mấy người bị sao vậy chứ!!!

Tên Báo Án Nhất Định Phải Dài: Tăng ca vui vẻ.

Tô Diệp Diệp mới chỉ chớp mắt một cái, phía bên kia đã đổi tên xong rồi, còn vô cớ gửi một câu kia.

Đến khi Tô Diệp Diệp nhìn thấy nhắc nhở từ hộp thư, bỗng giật mình kinh hãi. Cô ta gần như là run rẩy mở hộp thư, nhìn xem bên trong là cái gì, đầu Tô Diệp Diệp đập cốp một cái xuống bàn.

Có còn cho người ta sống nữa hay không đây.

Giấc ngủ sắc đẹp của cô a a a!!!

Tuy Tô Diệp Diệp tức giận, nhưng vẫn nhanh chóng báo cáo cấp trên, có việc mọi người cùng tăng ca, cũng không phải một mình cô ta phải chịu tội.

……

Bên này Thời Sênh đã trèo xuống giường, mở cửa đi ra. Cánh cửa phòng đối diện khép chặt. Cô giơ tay mở cửa, vốn tưởng cửa bị khóa chặt, nhưng không ngờ lại dễ dàng bị đẩy ra.

Thời Sênh lướt vào trong, chạy thẳng lên giường.

Cô nhanh nhẹn trèo lên giường, Tô Đồ còn chưa phản ứng lại kịp, trong lòng đã có thêm một người nhỏ nhắn mềm mại như cục bông.

“Lạc Thù.” Tô Đồ không biết phải làm sao.

Nửa đêm trèo lên giường của hắn là có ý gì đây?

“Đưa tiền!” Thời Sênh hào sảng nói.

Tô Đồ: “…”

Vẫn là vấn đề có đưa tiền hay không, đây là vấn đề đêm nay hắn có ngủ được hay không.

Cô ở đây, hắn sao có thể ngủ được chứ?

Sau này cho dù hắn khóa cửa phòng hay chốt cửa sổ, Thời Sênh đều có thể vào được, cuối cùng Tô Đồ đành phải thỏa hiệp, chuyển phòng của cô đến phòng của hắn, nhưng yêu cầu rõ ràng không có chuyện gì không được quấy rầy hắn, có chuyện cũng không được trêu chọc.

Cho nên Tô Đồ hằng ngày không ngủ được mệt như đánh trận đến mức không còn sức đi chơi người khác nữa.

Chương 1400: Trăm sông đổ về một biển (28)

Gần đây các bang phái bí mật đều vô cùng khẩn trương, không biết phía cảnh sát có dây thần kinh nào ráp nhầm mà từ năm nay bắt đầu hành động càn quét các thế lực xã hội đen, mức độ lớn hơn năm ngoái rất nhiều.

Đáng sợ nhất là họ bắt ai chuẩn người đó.

Phía cảnh sát bỗng nhiên được thêm plug in, đám người này thể hiện rất lo lắng, có vài người đã liên lạc với Tô Đồ, thử mua chút tin tức xem sao.

Nhưng gần đây tâm trạng Tô Đồ cực kỳ không tốt nên đưa ra mức giá trên trời, một đám người chỉ có thể mắng Tô Đồ qua màn hình là gian thương.

Họ cảm thấy mình rất đen đủi, nhưng lúc này nếu đem ra so sánh, thì họ căn bản không hề đen, gian thương lòng dạ đen tối thực sự đang ở đây.

Tất cả các bang phái đều bị tổn thất. Bang Rose của Phương Tiểu Huân cũng không ngoại lệ. Họ vốn dĩ không phải là thế lực tại đây, chưa tính đến việc bị các thế lực trong nước chèn ép, bây giờ lại thêm bị cảnh sát nhằm vào, việc phát triển thế lực bị hạn chế chỉ là chuyện nhỏ, nếu còn cứ tiếp tục thế này, ngay cả bọn họ cũng phải tính đến chuyện rút khỏi đây.

Phương Tiểu Huân rầu rĩ đến sắp bạc cả đầu, cuối cùng đành cắn

răng để người ở nước ngoài nghĩ cách trà trộn vào.

Tốt nhất là vận chuyển được ít súng vào, giao dịch lần trước bị phá hoại, khiến cho tình hình sức mạnh vũ trang hiện tại của họ rất kém, cho dù là đánh nhau với thế lực khác ở trong nước, hay giao đấu với cảnh sát đều ở vào thế yếu hơn.

“Lão đại, e là không được. Gần đây cảnh sát điều tra rất nghiêm ngặt.” Tên áo sơ mi đen nhíu mày, “Chi bằng chúng ta tránh đi trước xem sao?”

Các thế lực khác cũng đã bắt đầu rút. Lần này phía cảnh sát nắm được quá nhiều thứ, đám người đó cũng không thể chống chọi lại được, lúc này họ càng không thể xuất đầu lộ diện được.

Phương Tiểu Huân chống cằm, hồi lâu sau mới nói: “Liên hệ với Jones.”

“Lão đại?” Tên áo đen gấp gáp.

Phương Tiểu Huân trầm mặt xuống, “Gần đây xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy mà cậu còn không nhìn ra sao? Rõ ràng cảnh sát đang nhằm vào chúng ta, cho dù chúng ta có rút lui thì họ cũng sẽ không tha cho chúng ta, hiểu chưa?”

Tên áo đen đương nhiên là nhận ra điều đó, nhưng như vậy cũng không thể liên hệ với người đó được…

Phương Tiểu Huân nắm chặt chiếc cốc trong tay, hận thù dâng trào nơi đáy mắt, “Nhất định phải báo thù bằng mọi giá!”

***

Hội sở Dạ Lai Thanh.

Đây là hội sở giải trí lớn nhất thành phố, cứ đến đêm là vô cùng nhộn nhịp, hôm nay cũng không là ngoại lệ.

Ở cổng có rất nhiều bảo vệ, khách khứa đi vào đều ăn mặc trang điểm không giống như đến chơi mà càng giống như đến tham gia bữa tiệc hơn.

Nhưng họ quả thực cũng đến để tham gia một bữa tiệc.

Tô Đồ đưa Thời Sênh vào.

“Vị này của Tô gia cũng đến rồi…”

“Hắn ta còn dẫn theo em gái Lolita đó nữa kìa, đúng là to gan thật.”

Bây giờ trong giới đều đã biết Tô Đồ thích một em gái Lolita. Họ cũng không thấy có gì kỳ lạ cả, trong giới này vô số người kỳ lạ, Tô Đồ cũng chẳng là gì cả.

Tô Đồ có thể được chú ý như vậy, nguyên nhân đầu tiên chính là vì hắn có ngoại hình đẹp.

Nguyên nhân thứ hai chính là xưa nay bên cạnh hắn chưa bao giờ xuất hiện sinh vật giống cái.

“Tô thiếu, đã lâu không gặp. Đây là bạn gái của anh à? Khẩu vị của Tô thiếu cũng thật là đặc biệt…”

Người đi vào đánh giá Thời Sênh mấy lượt, đáy mắt xuyên qua một tia châm chọc.

“Thân tổng, món tiền lần trước còn lần thanh toán cuối, ngài nhớ chuyển đầy đủ cho tôi.” Tô Đồ buông bàn tay nắm tay Thời Sênh ra, chuyển thành ôm eo cô, “Ba mươi triệu, ngài đừng có nhớ lầm đấy.”

“Ba mươi…” Thân tổng cắn răng, “Tô Đồ, anh đừng có quá đáng quá.”

“Bốn mươi triệu.”

“Anh…” Thân tổng giận dữ trừng mắt nhìn, “Ngày mai anh sẽ nhận được. Tô Đồ anh ghi nhớ quy tắc đó, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

“Danh tiếng của tôi Thân tổng còn chưa biết hay sao?”

“Coi như anh giỏi, đừng có lừa gạt tôi.”

Thân tổng tức xì khói rời đi, trong lòng vô cùng hối hận, rõ ràng đã biết Tô Đồ đó là kẻ chơi người không nhìn mặt ai, vậy mà vừa nãy ông ta còn tự đào hố chôn mình.

Đều là do lúc trước bị Tô Đồ làm cho giận dữ nên trí thông minh mới bay đi hết.

Thân tổng không ngừng tìm lý do cho mình, lúc đó mới thoải mái hơn.

Thời Sênh chọc vào eo Tô Đồ, “Bản lĩnh tăng giá tại chỗ của anh đúng là trâu bò thật đấy.”

Ba mươi triệu chỉ một câu đã biến thành bốn mươi triệu, nhìn vẻ mặt của Thân tổng đó có lẽ là trước đây cũng không phải là ba mươi triệu.

Tô Đồ thì thầm bên tai cô, “Dùng tiền mua bí mật, lúc cần tăng giá thì phải tăng giá.”

Thời Sênh không biết đằng sau Tô Đồ có đội ngũ mạnh đến cỡ nào, tuy hắn chưa từng dẫn theo người, nhưng hắn sẽ nhận điện thoại sắp xếp người xử lý công việc, chứng minh đằng sau hắn có người.

Những người này cố kỵ Tô Đồ như vậy, có lẽ cũng không phải chỉ bởi vì những thứ hắn nắm được trong tay.

Thời Sênh bỗng nhiên đẩy Tô Đồ đi sang bên cạnh. Một người phía sau cô ngã xuống, ly rượu vang đỏ trong tay hắt lên một người bên cạnh Thời Sênh.

Nếu không phải là Thời Sênh đẩy Tô Đồ ra thì có lẽ ly rượu vang đó đã hắt lên trên người hắn.

“A, tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi!” Người phụ nữ hắt rượu vang vội vàng xin lỗi, “Vừa rồi có người đẩy tôi.”

Vẻ mặt người phụ nữ tràn ngập sự áy náy, nói là có người đẩy cô ta, nhưng đằng sau cô ta không hề có ai, mà ở bên cạnh chỉ có Phương Tiểu Huân đứng.

Phương Tiểu Huân xuyên qua đám người nhìn đối mặt Thời Sênh, chỉ một giây sau đã rời đi. Đến khi người bên cạnh đi rời nhường đường, bóng Phương Tiểu Huân đã đi mất.

Phương Tiểu Huân vừa rồi định làm gì chứ?

Hắt rượu vang, chắc chắn không phải là bởi vì để làm xấu mặt cô, bây giờ giữa họ cũng không phải là cuộc đấu giữa những cô gái bình

thường, mà là sự đấu tranh giữa sự sống và cái chết.

Cô ta muốn dụ cô ra một chỗ không người, sau đó giết chết cô sao?

Khả năng rất lớn đấy!

“Tô Đồ.” Tô Diệp Diệp không biết chui từ đâu ra, cắt ngang mạch suy nghĩ của Thời Sênh.

Tô Diệp Diệp trang điểm xinh đẹp, ăn mặc cũng vô cùng kiều diễm, vừa lại gần đã thấy hương nước hoa nồng đậm. Nếu không phải là cô ta lên tiếng chắc chắn không thể nhìn ra được là Tô Diệp Diệp.

Dịch dung thuật thần kỳ.

Tô Đồ ghét bỏ lùi lại phía sau một bước.

Thời Sênh đánh giá khắp trên dưới cô ta mấy lần, “Chị nằm vùng à?”

Tô Diệp Diệp nắm chặt tay, trừng mắt nhìn.

Biết mà còn ăn nói xằng bậy, muốn chết à!

Tô Diệp Diệp kéo tay áo Tô Đồ, lôi hắn vào một góc, “Sao hai người tại tới đây? Anh còn đưa cô ấy đến đây nữa, anh điên rồi sao?”

Tô Đồ kéo tay áo mình lại, vẻ mặt lãnh đạm, “Thiệp mời đã được gửi đến tay anh rồi, sao có thể không đến chứ?”

“Thế sao anh còn đưa cô ấy đến đây làm gì!!!” Tô Diệp Diệp điên lên, “Anh lần đầu tiên quen biết tên khốn đó sao? Nếu hắn nhìn thấy…”

“Hắn vẫn không dám động đến người của anh.”

“Đúng vậy, ngoài mặt là không dám, nhưng anh có dám khẳng định hắn không dám ngầm giở trò không? Tô Đồ não anh bị chó gặm rồi à? Mau đưa cô ấy về đi!” Tô Diệp Diệp thấy mệt lòng quá, cô thực sự không biết anh trai nhà mình nghĩ thế nào nữa. Một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu đang yên đang lành, đã thích thì phải nâng niu bảo vệ, sao lại đưa đến những nơi như thế này chứ?

Tô Đồ nhìn trong đám đông phía xa, “Không kịp nữa rồi.”

“Cái gì?” Tô Diệp Diệp nhìn theo hướng Tô Đồ đang nhìn, nhanh chóng chạy về phía đám đông, biến mất trong tầm nhìn của Thời Sênh.

Còn bên kia một người đàn ông cao lớn đang đưa Phương Tiểu Huân đi, người đàn ông đó là người lai, có vẻ nho nhã của đàn ông phương Đông, cũng có sự cuồng dã của đàn ông phương Tây, hai thứ kết hợp lại nhưng không thể hiện sự xung đột.

Người đàn ông này…

“Tô Đồ, đã lâu không gặp.” Người đàn ông đó nói tiếng Trung rất lưu loát, hoàn toàn không nghe ra là người ngoại quốc.

Tô Đồ chỉ cười không lên tiếng.

Chương 1401: Trăm sông đổ về một biển (29)

Người đàn ông đó tên là Jones. Thời Sênh nghe thấy cái tên này phản ứng đầu tiên là nghèo đến chết*.

*琼斯 *Qióngsī nghe gần giống như* 穷死 *Qióng sǐ.*

Không biết nếu người đặt cho hắn cái tên đó biết đến tiếng nước ngoài bác đại tinh thâm liệu có hối hận không.

“Cô gái bé nhỏ, cô cười gì vậy?” Ánh mắt Jones dừng lại trên người Thời Sênh, dáng vẻ như vô cùng hứng thú.

Độ cong trên miệng Thời Sênh thu lại. Do sự chênh lệch chiều cao, cô chỉ có thể ngước nhìn Jones, ngữ khí vẫn nghênh ngang như xưa, “Tôi cười chuyện của tôi, liên quan khỉ gì đến anh.”

Jones nhíu mày nhìn Tô Đồ, “Tô Đồ, tiểu mỹ nhân này của anh tính cách dữ dội quá.”

“Anh đang trêu ghẹo em đấy à?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi Tô Đồ.

“Ha ha ha, Tô Đồ, cậu thật may mắn, lại gặp được một người thú vị đến vậy.” Jones rõ ràng càng lúc càng có hứng với Thời Sênh.

Phương Tiểu Huân dường như đã phát hiện ra, nhưng cô ta chỉ đứng nhìn không nói gì.

Đến khi Jones giới thiệu cô ta, cô ta mới lịch sự gật đầu với Tô Đồ,

giống như đây là lần đầu tiên gặp mặt.

“Tô Đồ, chi bằng anh đổi cô bé đáng yêu này với cô bé của tôi thử xem?” Jones bỗng nhiên thốt ra một câu.

Lần này Phương Tiểu Huân có chút không giữ được biểu cảm trên mặt, “Jones...”

“Xuỵt!” Jones giơ ngón tay cái lên môi ra hiệu cho Phương Tiểu Huân.

Vẻ không thể tin nổi tràn ngập trong mắt Phương Tiểu Huân. Tuy cô ta hiểu rõ Jones không phải hạng người tốt đẹp gì, nhưng cô ta cũng không thể ngờ rằng hắn lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Quả nhiên là tính sai một bước, bước nào cũng sai sao?

Tô Đồ biểu cảm lạnh lùng, không khí bốn xung quanh dường như đóng băng.

“Ha ha ha, đừng lo lắng, tôi chỉ đùa thôi mà.” Jones đột nhiên cười lớn, “Xem ra anh rất quan tâm đến cô bé đáng yêu này. Thật là hiếm thấy, tôi còn tưởng anh không thích phụ nữ cơ...”

Lời nói sau đó đã bị Thời Sênh tung một cước đạp lại.

Jones ôm bụng, cơ thể bị ép lùi lại phía sau một quãng, người bốn xung quanh tản ra, ở giữa lập tức trống trải.

Thời Sênh mỉm cười, “Đừng lo lắng, tôi chỉ trượt chân thôi mà.”

Còn dám trêu chọc cả ông cơ à, muốn chết sao!

Vẻ mặt Jones nhanh chóng thay đổi, từ phẫn nộ tới vui vẻ bất ngờ, cuối cùng lại đổi thành sự hứng thú nguy hiểm.

Tô Đồ ở phía sau kéo Thời Sênh lại.

Nhưng Thời Sênh vẫn mang vẻ mặt bá khí, “Đứng ra xa chút, đừng để dính máu.”

Tô Đồ: “...”

“Có cá tính, tôi rất thích.” Jones đứng thẳng người, còn rất ra vẻ vỗ tay.

Thời Sênh cười âm hiểm, “Hy vọng là tiếp sau đây anh cũng thích.”

“Tiểu mỹ nhân thật là...” Jones còn chưa dứt lời, Thời Sênh đã xông lên phi thẳng về phía hắn.

Cô gái nhỏ trông dáng người nhỏ bé, nhưng khả năng bùng phát và chiêu thức võ thuật lại không thể coi thường. Jones tự nhận võ nghệ không tồi nhưng khi đối mặt với cô gái nhỏ bé này cũng bắt đầu thấy không biết phải ra tay thế nào.

Hai người đánh rất đặc sắc, những người xung quanh xem đến mắt chữ O mồm chữ A. Cô gái nhỏ nhắn này lại có thể ra được nhiều chiêu thức với Jones như vậy, lại còn không hề thua kém...

Đợi đã...

Cục diện hình như có gì đó không ổn.

Jones nhìn khẩu súng đang đặt trên trán, khóe miệng hơi cong, “Này cô bé, em chơi thế này không thú vị chút nào cả.”

Ở đâu ra lại có kiểu đang đánh nhau lại rút súng ra chĩa vào đối thủ thế này!

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên phía sau, một đám bảo vệ mặc đồ màu đen vây đám người lại, lần lượt rút súng ra chĩa vào Thời Sênh.

Những người có thể đến tham gia bữa tiệc lần này có ai lại chưa từng nhìn thấy các mặt của xã hội, cũng có một số khách mời nữ là bạn đi cùng bị dọa cho sợ hãi la hét, chạy ra bên ngoài hội sở.

Những người khác cũng chỉ lui đến một nơi an toàn, rầm rì bàn tán.

“Điều thú vị còn ở phía sau.” Thời Sênh cong mày cười.

“Cô em nghĩ mình có thể rút lui an toàn khỏi đây trong vòng vây của nhiều người như vậy được sao?” Jones không hề lo lắng mà ngược lại vô cùng tự tin.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Tô Đồ. Tô Đồ ra hiệu cho cô không sao, muốn giết thì giết.

Người này ở nước ngoài cũng không phải là kẻ tốt đẹp gì, có cả đống lệnh truy nã. Thời Sênh giết hắn nói không chừng còn nhận được không ít cờ khen thưởng thi đua.

“Đến đây.” Thời Sênh không thể không lên tiếng. Cô căn bản không hề có ý hỏi hắn có sao không được không hả?

Tô Đồ: “...”

Tô Đồ bình tĩnh bước đến bên cạnh Thời Sênh, Thời Sênh móc từ

trong túi ra một chiếc đồng hồ đưa cho hắn, “Đeo lên.”

Jones vẫn liên tục quan sát hành vi của Thời Sênh như kẻ đang xem diễn trò, thế nhưng vẻ mặt của hắn dừng hình ở khoảnh khắc đó.

Thời Sênh thu súng lại, như cười như không nhìn đôi con ngươi không thể tin được của Jones, “Tôi có rời khỏi đây được không thì anh không nhìn được rồi, nhưng chắc chắn là anh không đi được nữa.”

Lúc cần nổ súng thì phải nổ súng, cứ nhiều lời làm gì.

Cơ thể Jones đổ rạp về phía sau.

Trước mắt trời đất nghiêng ngả, hắn lại chết như vậy sao...

Cô ta dám nổ súng như vậy thật sao?

Bên tai hắn dường như còn vang lên tiếng la hét thất thanh và tiếng đạn bay quét qua.

Nhưng giờ đây hắn đã không thể nhìn được gì nữa.

***

Tô Diệp Diệp cảm thấy mình đã tham gia một lần nằm vùng giả, đối tượng nằm vùng cũng vô cớ bị tiêu diệt. Người tiêu diệt hắn ta còn là... đối tượng của anh trai cô ta?

WTF?

Jones là đối tượng mà ngay cả đội cảnh sát hình sự quốc tế cũng không biết phải xử lý ra sao đấy có biết không hả!!

Đó còn là một cô bé nữ sinh trung học đấy có biết không hả!!

Tư thế nổ súng còn chuẩn mực hơn cả cô, khí thế cũng bá đạo hơn nhiều.

Đây chắc chắn là giả.

Là giả.

“Tô Diệp Diệp, Cục trưởng gọi cô đó!”

Tô Diệp Diệp rút chiếc khăn tay không biết ở đâu ra, vẻ mặt cuộc sống không còn gì phải lưu luyến nữa đi đến trước mặt Cục trưởng.

Cục trưởng ra hiệu cho cô ta ngồi xuống.

“Tô Diệp Diệp, bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

Toàn bộ camera giám sát của hội sở đều bị xóa mất, hơn nữa còn là kiểu không thể khôi phục được.

Bây giờ ngoài một mình Tô Diệp Diệp, không một ai khác rõ chuyện gì đã xảy ra bên trong đó.

Tô Diệp Diệp nắm chặt khăn tay, trong đầu không ngừng giao chiến, bây giờ cô có nên bán đứng Tô Đồ hay không đây?

Nghĩ lại kết cục của việc bán đứng Tô Đồ, Tô Diệp Diệp nhanh chóng đè nén ý nghĩ đó xuống.

Trước khi trung thành với nhân dân, trung thành với Đảng cô cần phải giữ được cái mạng trước đã.

Hơn nữa chuyện này, họ cũng không phải là người lạm sát kẻ vô tội, cô ta chỉ... Cô ta chỉ cần trung thành với Tô Đồ là được.

Ai cũng đều ích kỷ, Tô Diệp Diệp cũng không phải là ngoại lệ. Tô Đồ dù nói thế nào cũng là anh trai của cô, cô không thể vô tư khai Tô Đồ ra được.

Tuy rằng chuyện này không hề liên quan gì đến Tô Đồ, người nổ súng là cô gái vị thành niên kia.

Đừng nhắc đến thì thôi, cũng thật là soái mà...

Phì!

“Tôi cũng không biết... tên Jones đó bỗng nhiên bị trúng đạn, sau đó hiện trường hỗn loạn.” Tô Diệp Diệp dùng tất cả kỹ năng diễn xuất của mình, “Đương nhiên là vô cùng hỗn loạn rồi, lại còn tối nữa, tôi không nhìn rõ được gì hết.”

Tô Diệp Diệp hỏi một câu thì ba câu không biết, Cục trưởng nhìn bộ dạng của cô ta, tuy vẫn còn nghi ngờ đôi chút, nhưng cũng miễn cưỡng tạm tin, “Gọi Tô Đồ đến đây, nhờ anh ta thử khôi phục camera giám sát xem, chi phí cục sẽ trả.”

Tô Diệp Diệp: “...”

Chuyện camera đó nói không chừng là do chính hắn xóa, ông có ra giá bao nhiêu hắn cũng sẽ không làm đâu!

Trọng điểm là...

“Cục trưởng, tôi nhớ hình như kinh phí của chúng ta còn chưa được

phê duyệt thì phải?”

Cục trưởng trừng mắt lườm Tô Diệp Diệp, “Cô biết quá nhiều rồi, nếu không tìm được Tô Đồ đến đây tôi sẽ trừ lương của cô.”

“Cục trưởng ông nói lý chút đi, Tô Đồ là người tôi muốn tìm là tìm được sao?”

“Tôi nhớ hôm nay anh ta có tham gia bữa tiệc, anh ta và Jones....”

“Cục trưởng, dễ nói thôi, tôi giúp ông liên hệ ngay đây.” Tô Diệp Diệp lập tức cắt ngang lời Cục trưởng, “Nhưng anh ấy có chịu giúp hay không thì tôi không quyết định được. Ông đừng trừ lương của tôi nữa, đừng tưởng là ông có hậu đài thì tôi sẽ sợ ông.”

Chương 1402: Trăm sông đổ về một biển (30)

Phương Tiểu Huân lượn đi lúc Thời Sênh ra tay. Mỗi lần đối diện với cô, cô ta thường có một dự cảm chẳng lành.

Lúc này nghe thấy báo cáo ở phía dưới, cô ta thấy may vì mình đã đi trước, nếu không có lẽ bây giờ bản thân chỉ còn là một cỗ thi thể.

Tất cả mọi kế hoạch của cô ta đều không bằng tốc độ hành động của cô gái đó.

Lạc Thù kia chỉ cần tùy tiện ngoe nguẩy một cái, mọi kế hoạch của cô ta đã đổ hết xuống sông xuống biển.

Phương Tiểu Huân chạy như con thoi trong con ngõ đó, đến khi cô ta cảm thấy an toàn mới dừng lại, dựa vào tường thở dốc.

Tại sao bản thân cô ta đi đâu làm gì cũng bị hạn chế như vậy?

Bây giờ Phương Tiểu Huân đã hiểu ra rồi, đứa con gái đó không hề cố kỵ bất cứ chuyện gì, cô ta muốn ra tay thì ra tay, căn bản không hề suy nghĩ đến hậu quả.

Chuyện ngày hôm nay nếu đổi lại là người quyền cao chức trọng khác có lẽ sẽ không có ai dám thẳng tay hành động như cô ta.

Nhưng cô ta lại dám.

Phương Tiểu Huân dựa vào tường thở hổn hển. Cô ta phải bình tĩnh

lại, suy nghĩ xem sau đó nên làm thế nào.

“Ta ta ta....”

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Phương Tiểu Huân ngay tức khắc phòng bị nhìn về phía sau. Phát hiện chỉ là một người phụ nữ say rượu, cô ta vội vã thuận theo con ngõ đi vào càng sâu hơn.

Bước chân Phương Tiểu Huân đột nhiên dừng lại, ánh điện lờ mờ cũ kỹ hai bên ngõ kéo dài cái bóng của cô ta thành một đường.

Trong bóng đèn ở phía trước có một bóng đen đang đứng.

Cho dù không có ánh sáng, Phương Tiểu Huân cũng có thể nhận ra được bóng đen phía trước là ai...

Tại sao cô ta lại ở đây?

Bóng đen phía trước dường như đang vặn vẹo, vặn vẹo thành hình con quái vật đang giơ nanh múa vuốt, nhào về phía cô ta, ánh sáng bốn xung quanh bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại bóng đen giơ tay ra không nhìn thấy được năm đầu ngón tay.

Bầu không khí u ám lưu chuyển bốn phía, cô ta không nghe thấy gì hết, chân tay cứng ngắc như thể không còn là của mình.

Hơn thế nữa cô ta cảm thấy sự bất an và nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng trào dâng len lỏi đến khắp cơ thể.

Cô ta đang sợ hãi điều gì?

Chỉ một Lạc Thù nhỏ nhoi tại sao lại có thể khiến cô ta sợ hãi đến như vậy?

Bóng đen bên kia đang di chuyển, từ trong bóng đen bước ra một vòng sáng lờ mờ. Thời Sênh vẫn còn mặc nguyên bộ lễ phục ở bữa tiệc khi nãy, trong tay cầm khẩu súng đã bắn chết Jones, lúc này nòng súng đang chầm chậm nhắm chuẩn về phía cô ta.

“Phương Tiểu Huân, cô chạy cũng nhanh đấy.”

Đã đến mức này rồi, Phương Tiểu Huân cũng không còn gì để nói, cô ta thẳng lưng, “Muốn giết thì giết, tùy ý cô.”

Thời Sênh nhắm chuẩn súng vào chân Phương Tiểu Huân, “Tôi không giết được cô.”

Viên đạn bắn ra ngoài.

“A!” Phương Tiểu Huân ôm chân quỳ xuống, đôi mắt tràn đầy sự hận thù. Cô ta miệng thì nói không giết được cô, nhưng chỉ một giây sau đã nổ súng, có bệnh à!

Thời Sênh bắn xong một phát, liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

Trên trán Phương Tiểu Huân toàn là mồ hôi lạnh, máu tươi từ kẽ ngón tay chảy ra ngoài. Cô ta cắn răng hỏi, “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Thời Sênh thu điện thoại lại, “Tìm người giết chết cô.”

Cô không giết được nữ chính, nhưng có người khác giết được!

Dù sao thì nữ chính cũng có nhiều kẻ thù như vậy, đâu phải chỉ có một mình cô đâu.

Phương Tiểu Huân giơ tay ra phía sau, cánh tay bỗng nhiên tê cứng, sau đó cơn đau kịch liệt ào tới, “Muốn báo tin cho thuộc hạ của cô sao? Cô nghĩ tôi dễ dàng để cô giở trò sau lưng thế à?”

“Lạc Thù, tôi có làm ma cũng không tha cho cô!” Phương Tiểu Huân đau đớn hét lên, thật đáng hận! Cô ta dựa vào đâu cơ chứ...

Thời Sênh không thèm để ý, “Cô tưởng làm ma dễ như vậy à, tưởng ai cũng làm ma được chắc?”

Không phải nhân vật chính cũng không phải nhân vật phụ, đâu có dễ làm như vậy được.

Cướp bát cơm của người khác sẽ bị ăn đánh đấy.

Rất nhanh sau đó đã có mấy chiếc xe xuất hiện ở đầu ngõ. Nhìn thấy đám người đó Phương Tiểu Huân trắng bệch mặt. Cô ta nhận ra đám người đó. Trước đây cô ta từng xảy ra tranh chấp với đám người đó, họ đã huênh hoang nói muốn giết chết cô.

Phương Tiểu Huân bị đám người đó đưa đi, Thời Sênh đứng sau vẫy tay.

Đợi đám người đó đi mất, Thời Sênh rút điện thoại ra bấm, “Bây giờ phải xử lý thế lực nữ chính đại nhân lưu lại.”

Ừm... Pk đơn thì hơi bị ảo nha.

Tìm 110 giúp đỡ vậy.

***

Ngày hôm sau tin tức xã hội đen bị càn quét đã chiếm quá nửa, các

thế loại đại thanh tẩy liên tiếp nối nhau, không chỉ là các thế lực ngầm thanh tẩy nhau, mà có cả thanh tẩy trong giới quan chức.

Các thế lực này sao lại móc nối được với giới quan chức?

Chỉ cần có một sợi dây đã có thể lần ra được không ít manh mối.

Người bên trên đã có lời, chuyện này đến đây dừng lại, nhưng Cục trưởng Cục Cảnh sát thành phố rất trâu bò, trực tiếp kháng lệnh cấp trên, điều tra đến cùng, kiên quyết không dung thứ.

Cục trưởng cũng không phải là kẻ một thân một mình, ngươi có hậu đài, ông ta cũng có, nếu so về hậu đài ông ta có lẽ còn cao hơn.

Chuyện này xảy ra, khiến Cục trưởng cũng không còn thời gian để quan tâm đến chuyện ở hội sở nữa.

Tô Diệp Diệp đang bóc mẽ Cục trưởng với Thời Sênh.

Trước Tiên Báo Án Một Ổ: Có phải cô yêu thầm Cục trưởng không?

Tô Diệp Diệp:... Bậy nào, Cục trưởng chúng tôi có con trai còn lớn hơn tôi đấy.

Tô Diệp Diệp: Nhưng tôi thích con trai ông ta rồi ha ha ha ha.

Trước Tiên Báo Án Một Ổ:...

Có lẽ Tô Diệp Diệp là người rảnh rỗi nhất. Cả cục bận rộn loạn cào cào lên, cô ta chỉ phụ trách moi chuyện từ Thời Sênh, nhân tiện sắp xếp lại những tư liệu Thời Sênh báo lên.

Tô Diệp Diệp: Gần đây cô không liên lạc với Tô Đồ à?

Thời Sênh liếc nhìn người đang đứng trong bếp, trầm mặc đặt điện thoại xuống. Tô Diệp Diệp nếu biết cô chính là em gái Lolita cô ta nói thì không biết có muốn giết người diệt khẩu không nữa?

Vẫn nên đừng để cô ta biết thì hơn.

“Ong ong ong....” Điện thoại rung lên.

Số không có tên, nhưng Thời Sênh nhớ số này.

“Alo?”

“Cô Lạc, chủ tịch tập đoàn Đỉnh Thịnh hỏi chúng tôi đòi người.”

Khóe miệng Thời Sênh co giật, “Các anh vẫn chưa giết chết được cô ta sao?”

Người bên kia hơi chột dạ, giọng nói nhỏ đi vài phần, “Chưa... nhưng nếu chúng tôi giao người cho tập đoàn Đỉnh Thịnh thì chắc chắn không tránh được cái chết. Cô Lạc, cô xem bây giờ phải làm thế nào.”

“Chờ chết đi.”

Chủ tịch tập đoàn Đỉnh Thịnh chính là ông chú đại gia tổ chức buổi đấu giá lần trước của nữ chính.

“Đừng đừng mà cô Lạc, chúng tôi sai rồi, chúng tôi không nên giở trò. Cô mau giúp chúng tôi đi mà, cầu xin cô đó.”

“Bây giờ các anh lập tức giết chết cô ta cho tôi, phía tập đoàn Đỉnh Thịnh tôi sẽ giải quyết.”

“Chuyện này...”

“Có đi hay không?” Cmn chứ, một đám thiểu năng.

“Đi đi đi bây giờ chúng tôi đi ngay đây.”

Đỉnh Thịnh chưa đòi được người, công ty nhà mình đã xảy ra chuyện, đương nhiên lúc này không còn thời gian đi tìm Phương Tiểu Huân.

Thế lực của Phương Tiểu Huân bị Thời Sênh đập tan gần hết, chắc chắn có kẻ đã chạy thoát được, nhưng họ tuyệt đối không có năng lực đi cứu Phương Tiểu Huân nữa.

Cho nên lần này, không còn ai có thể cứu Phương Tiểu Huân được nữa rồi.

Còn nam chính?

Mấy ngày sau khi Hàn Mặc ra nước ngoài, nam chính đã đi theo hắn ta rồi.

Sau này Thời Sênh nghe nói Giang Trần Cảnh ở nước ngoài xảy ra chuyện, hình như là đánh nhau. Hàn Mặc chịu thay hắn một nhát dao, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đã mất đi khả năng trong chuyện đó.

Giang Trần Cảnh không biết do áy náy hay có tình cảm khác, tóm lại sau đó luôn ở bên chăm sóc Hàn Mặc.

Có đôi lúc Thời Sênh cũng muốn hỏi xem Tô Đồ và Giang Trần Cảnh có thù hận gì, nhưng nghĩ lại lại thấy thôi bỏ đi, chuyện này không

liên quan đến cô, đến khi họ rời đi, đây cũng chỉ là ân oán giữa người khác.

Không cần phải ghi nhớ thêm thù hận không cần thiết cho bản thân làm gì.

Sau đó Tô Đồ cũng không ra tay với Giang Trần Cảnh, cả ngày đặt mục tiêu nuôi cô cho béo, kiếm tiến đều trở thành hoạt động tiêu khiển.

Căn cứ vào mức độ giao dịch mở miệng ra là mấy triệu của hắn, Thời Sênh tính toán có lẽ số dư tài hoản của hắn vô cùng khả quan, đủ để hắn tiêu xài.

Thế nhưng...

Tại sao lần nào cũng phải tiêu tiền của cô chứ, lật bàn!!!

Mua đồ cô thanh toán!

Hôn một cái phải thanh toán!

Nắm tay một cái cũng phải thanh toán!

Đừng có nói đến hằng ngày cô muốn ngủ với hắn, đó là mức giá trên trời. Cô cảm thấy bất cứ lúc nào mình cũng có thể phá sản.

Chương 1403: Trăm sông đổ về một biển (31)

"Học sinh Lạc Thù lớp 11 – 2, cổng trường có người tìm gặp.”

Thời Sênh vẫn ngày nào cũng lên loa phát thanh trường, có lẽ học phần đã bị trừ hết đến âm luôn, nhưng Tô Đồ tìm người, cho nên cô vẫn có thể tiếp tục ở lại trường học.

Thời Sênh mấy lần nói với hắn không muốn ở trường học. Nhưng Tô Đồ tiếp tục kế thừa truyền thống đạo đức tốt đẹp “tôi không nghe, tôi mặc kệ, tôi chỉ cần thế” của nữ chính.

Thời Sênh cắn một cây kem đá, chầm chậm ung dung đi đến cổng trường.

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống đất, trong bầu không khí dường như có thể nhìn rõ một lớp sóng nhiệt.

“Tô Diệp Diệp, chị có bệnh à!” Thời Sênh nhào người lên lan can gỗ ở cổng trường, thấy một cô gái mặc đồng phục cảnh sát đứng ngoài cổng.

Tô Diệp Diệp cũng rất tức giận, “Cô tưởng là tôi thích đến lắm à? Bây giờ trong cục bận lắm có biết không hả? Vậy mà Tô Đồ cứ bắt tôi phải đưa đến cho cô, nếu không anh ta sẽ không làm việc. Anh ta không làm việc thì Cục trưởng sẽ lột da tôi, tôi có thể làm được gì chứ!”

Tô Diệp Diệp xoay người mở cửa chiếc xe cảnh sát, lấy ra một chiếc

hộp, rồi nhét vào trong tay Thời Sênh, thuận tay ném cái kem cô đang ngậm vào thùng rác.

“Nếu để Tô Đồ nhìn thấy cô ăn thứ này, thì cô đừng trách.” Anh trai nhà cô đã bao giờ chăm sóc người khác như vậy đâu. Từ sau khi ở bên em gái Lolita này hắn đã sắp biến thành bà nội trợ của gia đình điển hình rồi.

Thời Sênh ôm lấy chiếc hộp, chiếc hộp mát lạnh, vô cùng thoải mái trong trời hè nóng nực này.

Cô mở hộp ra, bên trong là kem.

Ngày nào Tô Đồ cũng mang đến, mấy hôm nay hắn đến Cục Cảnh sát, cho nên mới để Tô Diệp Diệp mang đến.

Thời Sênh chia một nửa cho Tô Diệp Diệp, “Gần đây các chị đang điều tra vụ án buôn lậu xuyên quốc gia đó đấy à?”

Tô Diệp Diệp được chia một nửa kem, tâm trạng mới khá hơn, cách lớp lan can với Thời Sênh, ngồi ở một nơi râm mát ăn kem, “Đúng vậy, vụ án này liên quan đến quá nhiều thế lực, vô cùng phức tạp, cho nên Cục trưởng mới nhờ Tô Đồ ra tay, trong cục lại phải cạp đất mà ăn một thời gian.”

“Lật nồi một cái là được thôi, có gì phức tạp đâu.”

Tô Diệp Diệp bĩu môi, “Cô tưởng là Cục Cảnh sát chúng tôi là cái người thần bí đó trước đây à? Nói lật là lật...”

Họ muốn lật nồi cũng không có thực lực đó.

Nói đến đây Tô Diệp Diệp lại thấy buồn phiền, trước đây người báo

án đó bỗng dưng cho cô ta vào danh sách đen, bực chết đi được.

Tô Diệp Diệp ríu rít oán hận kêu ca rất lâu, ăn kem xong mới dừng lại, “Được rồi, nhiệm vụ hoàn thành, tôi đi đây.”

Thời Sênh vẫy tay với cô.

Buổi chiều tan học, Thời Sênh đi thẳng đến Cục Cảnh sát, đám người đó đều biết đây là nàng dâu nhỏ của vua chơi khăm, nên cho dù là trẻ vị thành niên, nhưng cũng không có ai dám nói gì, người ta là đôi bên tự nguyện, cũng không hề phạm pháp.

“Hôm nay đến đây thôi, giải tán...”

“Haizzz, cuối cùng cũng xong, đi ăn cơm thôi, đói quá, ăn no rồi làm tiếp.” Một đám người ào ra từ phòng họp, khi nhìn thấy người đang đứng ở cửa phòng họp, liền nháy mắt nhau đi qua cô.

Tô Đồ ở phía sau cùng, thấy cô đứng ở cửa, lúc này mới nhanh chóng đi tới, “Em đợi bao lâu rồi?”

“Anh xem xem, em tan học lúc mấy giờ.” Thời Sênh giơ điện thoại ra cho hắn xem.

Năm giờ cô tan học, bây giờ đã sắp bảy giờ.

“Anh xin lỗi, hôm nay phải họp hơi lâu.” Tô Đồ xoa đầu cô, “Tô Diệp Diệp mang đồ đến cho em chưa?”

“Rồi... nhưng mà vị hơi kỳ lạ.”

“Vậy à?” Tô Đồ nhíu mày, “Ngày mai anh làm vị khác cho em. Tối nay em muốn ăn gì?”

“Tôi nói này, hai người có thể đừng có show ân ái trước mặt đám chó FA tụi tôi được không hả!” Tô Diệp Diệp ôm một đống tài liệu đi đến, nghiến răng nghiến lợi nói, “Hôm nay về nhà ăn cơm.”

Tô Diệp Diệp nhanh chóng bổ sung một câu, “Hôm nay là sinh nhật tôi.”

Đợi Tô Diệp Diệp hùng hổ đi khỏi, Thời Sênh mới lờ mờ hỏi Tô Đồ, “Sinh nhật cô ấy à?”

Tô Đồ lắc đầu, “Anh không biết.”

Thời Sênh: “...”

Đây là người thân sao?

Được thôi, thực sự cũng không thân lắm.

Vì Tô Diệp Diệp nói quá gấp, nên Thời Sênh đàng phải mua tạm món quà, đến khi đến Tô gia phát hiện toàn là người.

Tô Diệp Diệp mời không ít người, đều là bạn học và bạn bè của cô ta. Cô ta không mời người trong cục, nghe ý cô ta nói đều đã mời họ ăn rồi.

Đừng làm lẫn lộn công việc và cuộc sống đời thường, hơn nữa mấy đồng nghiệp ở chỗ làm của cô không ở cùng thế giới với họ, mời đến chỉ sợ họ cũng không được tự nhiên, lại thêm ngượng ngùng, có vui chơi cũng không thấy thoải mái được.

Không thể không nói Tô Diệp Diệp có đôi khi ngốc nghếch, nhưng có những lúc lại cực kỳ tinh tế.

“Diệp Diệp, sao cậu còn chưa chịu tìm bạn trai hả? Nhìn chị Lộ đây này, gả cho người thật là tốt...”

“Đúng vậy, trước đây có không ít người theo đuổi cậu, sau cậu không tìm lấy một người? Cũng đừng có kén chọn quá...”

“Chồng của chị Lộ thật là tốt, muốn gì mua nấy. Tôi cũng thèm muốn người chồng như vậy đến phát điên luôn rồi.”

“Xem cậu nói kìa, đâu đến mức như vậy chứ.” Người được gọi là chị Lộ đó tuy ngoài miệng khiêm tốn nhưng cái thái độ đó lại chẳng hề khiêm tốn chút nào.

Chủ đề bỗng nhiên chuyển sang chuyện tìm bạn trai, sắc mặt Tô Diệp Diệp bắt đầu có chút khó coi. Đến khi đám người này chém một hồi, cô ta mới nói: “Tôi vẫn còn trẻ không vội, vẫn muốn chơi thêm hai ba năm nữa.”

“Phụ nữ phải tìm bạn trai vào độ tuổi đẹp nhất, mấy năm nữa có tuổi rồi, làm sao có người đàn ông nào còn để ý đến nữa chứ?”

“Vậy mọi người trò chuyện đi nhé, tôi đi gọi người khác.” Tô Diệp Diệp vội vã đi ra khỏi đám người đó.

Cô nhìn xung quanh một vòng, đi về phía Thời Sênh.

Đám bạn học thân thiết trước kia giờ lại khiến cô cảm thấy chi bằng ở bên cô nhóc kia.

Tô Diệp Diệp nhào đến bên cạnh Thời Sênh, “Tô Đồ đâu rồi?”

“Trên lầu.”

Tô Diệp Diệp thở dài, “Trước đây anh ấy chưa bao giờ đến dự tiệc sinh nhật tôi, chê chán ngắt. Lần này là anh ấy nể mặt cô đấy. Cô thật là được yêu chiều, người đàn ông tốt như vậy tại sao lại là anh trai tôi chứ?”

Thời Sênh: “...”

Tô Diệp Diệp rùng mình một cái, “Cho dù anh ấy không phải là anh tôi thì tôi cũng không chịu được.”

Thời Sênh nhìn tâm trạng đó của cô ta có chút không ổn, nhíu mày hỏi: “Sao lại không vui như vậy?”

“Không có.” Tô Diệp Diệp phủ nhận, nhưng đã uống cạn một ly rượu.

Rõ ràng là Tô Diệp Diệp có tâm sự, nhưng đây là chuyện riêng, cô ta không nói, Thời Sênh cũng không hỏi nhiều, chỉ nói chuyện phiếm với cô ta hết chuyện này sang chuyện khác.

“Hi, Diệp Diệp, đây là cô gái nhà ai vậy?” Đám con gái vừa nãy lại bu lại, hương nước hoa hỗn tạp trộn lại với nhau, Thời Sênh suýt nữa thì không thở nổi.

“Chị dâu tôi.” Tô Diệp Diệp có lẽ là đã uống say, lời này cũng nói ra được.

“Chẹp, Diệp Diệp cậu đừng có đùa, em gái nhỏ này xem ra mới đang học cấp ba? Sao có thể là bạn gái của Tô thiếu gia được chứ?”

“Đúng vậy Diệp Diệp, Tô thiếu gia cũng không đến mức thích con nhóc con vắt mũi chưa sạch chứ?”

Tô Diệp Diệp chặn Thời Sênh lại phía sau, “Các cô không nghe tin đồn trong giới à?”

Mấy người phụ nữ nhìn nhau, “Đó chẳng phải chỉ là tin đồn sao?”

Tô Diệp Diệp cười lạnh, “Nếu không phải là thật thì ai dám tung tin đồn nhảm về anh tôi chứ?”

“Nha đầu thối, đưa Lạc Thù đi làm gì thế kia? Đưa Lạc Thù đến đây cho bác, đừng có để nó học hư theo con.” Bà Tô đứng ở phía xa gầm gào.

Bà Tô vừa gào lên, mấy cô gái đó đồng thời biến sắc mặt.

Bà Tô chẳng phải rõ ràng là đang ám chỉ họ sao?

Tô Diệp Diệp đắc ý kéo Lạc Thù đi về phía Bà Tô, các cô cứ chê cười tôi không có bạn trai đi, gặp báo ứng rồi nhé!

Còn dám mơ tưởng đến anh tôi, để em gái Lolita này làm chị dâu của cô còn tốt hơn đám người đó!

“Lạc Thù... cái tên này nghe quen tai quá.” Người lúc trước được gọi là chị Lộ nhỏ giọng rì rầm.

“Không phải chứ? Tôi chưa nghe thấy bao giờ...”

“Chỉ là hơi quen tai chút thôi, có lẽ là nghe thấy ở đâu đó.”

Gia nghiệp nhà họ Lạc cũng không lớn lắm, nếu không sẽ không dễ dàng bị Phương Tiểu Huân đập tan như vậy. Hơn nữa Lạc gia còn liên quan đến xã hội đen, cũng không thường xuyên giao du với đám người đó, họ không biết cũng là bình thường.

Chương 1404: Trăm sông đổ về một biển (hoàn)

Thời Sênh bị đuổi lên lầu trên, ý của Bà Tô đại khái là đừng để cô nói chuyện với đám phụ nữ kia, để tránh học hư.

Thời Sênh đẩy cửa phòng mở ra. Hắn đang nghe điện thoại, thấy cô vào lập tức nói, “Để tối nói, bây giờ tôi có việc bận.”

Hắn cúp điện thoại nhìn Thời Sênh: “Sao em lại lên đây?”

“Mẹ anh đuổi em lên đây.” Thời Sênh ngồi bên cạnh giường, “Anh có việc thì cứ làm đi, em chơi game.”

Tô Đồ đưa ipad cho cô, “Anh sẽ xong nhanh thôi.”

Tô Đồ lại gọi điện thoại, chỉ mười phút đã xử lý xong công chuyện.

Khi Thời Sênh chơi game, Tô Đồ chỉ có thể ở bên cạnh xem. Hắn không thích chơi game lắm, nhưng xem cô chơi game cũng là một loại chuyện vô cùng hưởng thụ.

“Đừng chơi nữa, đi ngủ thôi.” Tô Đồ rút ipad trong tay Thời Sênh, cũng mặc kệ cô đã đánh xong chưa, thẳng tay tắt máy.

“Tô Đồ!”

Tô Đồ lập tức áp sát hôn một cái, “Ngoan, đi ngủ thôi.”

Thời Sênh không vui, “Hôn một cái là được sao? Em sắp vượt ải rồi,

anh phải hôn mười phút!! Miễn phí!”

“Gần đây hình như anh không thu tiền của em mà.” Tô Đồ nghi hoặc.

“Thu tiền của bạn gái mà anh cũng thu được, người khác tiêu tiền mua sự thoải mái, em thì sao? Tiêu tiền mua được cái gì?”

“Mua anh.”

Thời Sênh: “...”

Có biết xấu hổ không hả.

Tô Đồ cúi đầu, khóe môi ẩn chứa ý cười, “Lạc Thù, để anh nhắc nhở em một câu, người khác muốn mua một sợi tóc của anh cũng không mua được đâu.”

“Ý của anh là em vớ được món hời rồi sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Thời Sênh gật đầu, kéo người lên giường, “Nếu em đã phải tiêu tiền thì Tô thiếu gia, xin anh kính nghiệp, hầu hạ cho tốt.”

“Lạc Thù... ưm...”

Thời Sênh và Tô Đồ náo loạn trên giường một lúc, đến khi Thời Sênh hài lòng rồi mới đến wc đánh răng rửa mặt đi ngủ.

Ai ngờ khi cô đi ra liền nhìn thấy Tô Đồ đứng ở cửa, bên ngoài hình như có bóng phụ nữ.

Thời Sênh còn chưa đi ra, Tô Đồ đã đóng phịch cửa lại.

Thời Sênh: “...”

Không phải, sao anh không để em qua đó làm màu một chút chứ!

Tô Đồ và Thời Sênh đều đi ngủ rồi, Tô Diệp Diệp đột nhiên gõ cửa, bắt họ đi xuống dưới nhà bằng được.

Người phía dưới lầu đã đi hết, biệt thự đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại một đống lộn xộn.

Tô Diệp Diệp nói được Thời Sênh đi xuống trước, cho nên Tô Đồ chỉ có thể đi theo nàng dâu nhà mình xuống dưới lầu.

“Con trai à, con đừng có giở trò cầm thú đấy.” Khi hai người xuống dưới, Bà Tô lại nói.

“Mẹ, chuyện con nói được thì sẽ làm được.” Nói là đợi cô trưởng thành thì nhất định sẽ đợi cô trưởng thành.

“Hừ, chẳng phải mẹ sợ con không kiềm chế được sao?”

“Dừng dừng dừng, bác gái hôm nay bác đừng có náo loạn.” Mặt Tô Diệp Diệp đã đỏ bừng lên, nói chuyện cũng không rõ ràng nữa, “Hôm nay là sinh nhật con, mọi người phải nghe con.”

“Được, nghe theo con.” Bà Tô đặt bánh kem lên bàn trà, cực kỳ thô lỗ đẩy mấy cốc trà xuống dưới đất, “Bác trai con xuống máy bay rồi, sắp đến rồi, đợi một lát nhé.”

Ba mẹ Tô Diệp Diệp đều không còn nữa, từ nhỏ đi theo Bà Tô và Ông Tô, không khác gì con gái ruột của họ.

Hằng năm đến sinh nhật cô, Bà Tô và Ông Tô đều trở về.

Tô Diệp Diệp ôm một chai rượu, lắc đầu nói: “Ài, bác trai chắc chắn là lại gạt con rồi, bác ấy nói là sắp ít nhất cũng phải một tiếng.”

“Này, nha đầu chết tiệt này, còn dám chê bai trưởng bối hả, uống say rồi đúng không!” Bà Tô vỗ một cái lên đầu cô.

“Vui chứ! Uống nào!” Tô Diệp Diệp giơ chai rượu trong tay lên.

“Uống cái gì mà uống, đừng uống nữa, đưa chai rượu cho bác.”

“Con không đưa. Nào, uống, Lạc Thù uống với chị, không say không về....”

Giọng của Bà Tô và Tô Diệp Diệp truyền khắp biệt thự. Tô Đồ ôm Thời Sênh ngồi trên sofa xem họ náo loạn, khóe miệng mang theo ý cười mơ hồ.

Đúng như Tô Diệp Diệp nói, hơn một tiếng sau Ông Tô mới đến nơi.

Ông Tô là người rất hiền lành, nhưng khi cáu giận lên cũng ghê gớm so găng với Bà Tô.

Bà Tô chỉ huy Tô Đồ, “Tô Đồ tắt đèn đi con.”

Tô Đồ buông Thời Sênh ra, đứng dậy tắt đèn, đến khi hắn quay lại, bên cạnh Thời Sênh một bên là Bà Tô, một bên là Tô Diệp Diệp, Tô Đồ đành phải ngồi bên cạnh Ông Tô.

Nến trên bánh sinh nhật được thắp sáng, soi sáng màn đêm đen tối.

Bà Tô dẫn đầu hát bài hát chúc mừng sinh nhật cho Tô Diệp Diệp,

“Được rồi, mau ước đi con.”

Tô Diệp Diệp từ trên sofa trượt xuống, hai tay chắp lại, trên miệng rầm rì gì đó, một lát sau mới mở miệng ra, cô nhìn chằm chằm vào ngọn nến mãi không thổi tắt.

Bà Tô muốn nhắc cô, nhưng Thời Sênh kéo tay bà lại, khẽ lắc đầu.

Tô Diệp Diệp nhìn chằm chằm ngọn nến, nước mắt bỗng nhiên chảy ra, sau đó giống như trào dâng như cơn hồng thủy, không thể ngưng lại được, khóc lớn thành tiếng.

Hai người đàn ông ở đối diện ngẩn ngơ, tại sao đón sinh nhật lại khóc?

Bà Tô hình như hiểu ra điều gì, ra hiệu cho họ đừng lên tiếng.

Tô Diệp Diệp khóc mấy phút sau mới thổi tắt nến, quẹt nước mắt, “Ăn bánh kem thôi, chúc con sinh nhật hai mươi tư tuổi vui vẻ.”

Ăn bánh kem xong, Tô Diệp Diệp đã trèo lên sofa ngủ, Ông Tô và Bà Tô đưa Tô Diệp Diệp về phòng.

“Tô Diệp Diệp làm sao vậy?” Tô Đồ nằm trên giường hỏi Thời Sênh.

“Chắc là thất tình.” Trước đây Tô Diệp Diệp từng nói với cô, cô ấy thích con trai Cục trưởng, hôm nay bộ dạng này, hoặc là tỏ tình nhưng bị từ chối, hoặc là nhìn thấy tên kia ở bên người con gái khác.

Nguyên nhân khiến con gái khóc có đến 99% là đàn ông.

Tô Đồ ôm lấy Thời Sênh, “Em có rời xa anh không?”

“Không đâu.”

“Anh cũng không.”

--- Dùng ánh sáng cả cuộc đời anh, đi cùng em đến bích lạc hoàng tuyền.

***

Hệ thống không chắc chắn lắm Thời Sênh đã trở về không gian hệ thống thế nào, quãng thời gian cuối cùng cô ở bên Phượng Từ không có trong kho dữ liệu của nó.

Sau khi Thời Sênh trở lại, cô cứ liên tục mân mê cái đồng hồ đó. Cái đồng hồ đang yên đang lành đã bị cô tháo ra thành linh kiện.

Đợi cô mân mê xong, Hệ thống liền nghe thấy chiếc ipad trên tay cô phát ra thứ âm thanh kỳ dị trước đây nó từng nghe thấy.

“Khóa thành công, khởi động quét thân phận...”

“Quét thất bại, quét lại...”

“Quét thất bại, quét lại...”

“Xin lỗi chủ nhân, không thể khóa được mục tiêu, có khả năng không phải là người ở tinh hệ của chúng ta.”

Thời Sênh trầm mặc nhìn linh kiện dưới mặt đất, “Tinh hệ khác thì sao?”

“Xin lỗi chủ nhân, ở đây không thể quét được hệ thống của tinh hệ khác, đề nghị chủ nhân thoát.”

Thời Sênh không trả lời, trầm mặc lắp lại chỗ linh kiện đó.

Cô nhìn màn hình Hệ thống, “Vị diện tiếp theo.”

[...] Tôi còn chưa làm mới dữ liệu cho cô kìa!!

Họ tên: Thời Sênh

Giá trị làm người: - 399000

Giá trị sinh mạng: 75

Tích lũy: 98200

Cấp nhiệm vụ: A

Đánh giá nhiệm vụ: 92

Nhiệm vụ ẩn giấu: Hoàn thành

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu: 2000 tích điểm.

Nhiệm vụ phụ tuyến: Chưa hoàn thành.

Phần thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: Không

Thanh đạo cụ: "Vương miện Nữ vương", "Trái Tim Quỷ Vương", "Ám Dạ", "Máu Kỳ Lân", "Lông Đuôi Phượng Hoàng".

[Bắt đầu dịch chuyển...]

Đến khi đưa người đi Hệ thống mới phản ứng lại được, tại sao phải

nghe theo Ký chủ chứ?

Thật không coi người ta ra gì! À không, Hệ thống, thật không coi Hệ thống ra gì!!!

Chương 1405: Thành phố giáp ranh (1)

Tất cả mọi người đều biết Khương Đàn là một hỗn đản giết người không chớp mắt.

*

Công nguyên năm 2137, toàn cầu tiến vào trạng thái đề phòng khẩn cấp, sinh vật ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu, người địa cầu đối mặt với nguy cơ bị hủy diệt, gọi những sinh vật xâm lấn địa cầu này là dị chủng.

Công nguyên năm 2147, trải qua 10 năm chiến đấu, loài người và dị chủng hình thành cục diện giằng co.

Mà virus, nạn đói, giết chóc lần lượt hủy hoại nhân loại.

Dị chủng dường như cũng kiêng kỵ điều gì đó ở loài người nên cũng không khởi xướng tàn sát quy mô lớn.

Trải qua quá trình đàm phán thống nhất giữa hai bên, cuối cùng loài người quyết định thỏa hiệp, phân cho dị chủng một khu vực để sinh sống. Ngược lại, dị chủng cũng không thể tiến ra khỏi danh giới khu vực đã được phân chia.

Dải phân cách giữa hai bên được gọi là Thành phố giáp ranh.

Nơi này chỉ có sợ hãi, lẩn trốn, đói khát, giết người… Sinh tồn hoặc trở thành đồ ăn của dị chủng.

Mỗi tháng, người bên ngoài thành phố giáp ranh sẽ quăng những người chết, bệnh tật, có tội, vô dụng vào trong đó để họ trở thành những con mồi mới.

Công nguyên năm 2247, hiệp ước với dị chủng đã kéo dài được 100 năm.

Thành phố giáp ranh cũng đã thành lập được quy tắc và trật tự của riêng mình.

Thành phố giáp ranh không chỉ là sân nhà của dị chủng mà còn có các tổ chức đối kháng dị chủng nổi lên.

Thời Sênh đã tiếp thu được cốt truyện tới đây. Lần này cô không gặp phải công kích kỳ quái nào, nhưng mà… vẫn sắp chết như cũ.

Moẹ!

Đây là một tiểu thuyết khoa học viễn tưởng về dị chủng.

Nữ chính là Vân Đóa, sinh ra ở thành phố giáp ranh. Cha mẹ của cô ta là nhân viên nghiên cứu trong tổ đội kiến tạo lên trung tâm nghiên cứu khoa học của thành phố giáp ranh.

Nhân viên nghiên cứu tham gia xây dựng đội nghiên cứu đều được coi là nhân viên cao cấp. Chỉ cần họ không phạm phải sai lầm nghiêm trọng nào thì người nhà cũng sẽ nhận được sự bảo hộ tốt nhất.

Nguyên chủ của Thời Sênh là Khương Đàn, là một cô nhi được cha mẹ Vân Đóa mang về nuôi, chỉ nhớ tên mình, ngoài ra chẳng nhớ gì cả.

Đội nghiên cứu khoa học đã tạo được một loại virus có thể gây ra một cơn sốc tạm thời khi dị chủng bị nhiễm phải. Nhưng loại virus này chỉ con người mới có thể mang theo.

Thực nghiệm tiền và trung kỳ đều đã được thông qua, hiện tại đang là lần thực nghiệm cuối cùng.

Người tham gia thực nghiệm phải là người khỏe mạnh, chưa từng bị nhiễm bất cứ căn bệnh nào của loài người. Vì vậy, những người trong ban lãnh đạo cấp cao và nhân viên của tổ chức được lựa chọn đầu tiên.

Vì để đảm bảo tính công bằng và không gây bất bình dẫn đến bạo động nên người nhà của các nhân viên nghiên cứu có điều kiện phù hợp đều phải đưa vào trong danh sách, cuối cùng bốc thăm, ai bị bốc trúng là kẻ đó xui xẻo.

Khương Đàn và Vân Đóa đều ở trong danh sách này. Người bị rút trúng là Vân Đóa. Nhưng vì cha mẹ Vân Đóa muốn bảo vệ con gái mình nên cuối cùng người bị đưa lên đài thực nghiệm lại là Khương Đàn.

Khương Đàn không phải do người trong tổ chức sinh ra, trong cơ thể cô có một mầm bệnh ẩn giấu, sau khi virus tiến vào trong cơ thể cô thì có phản ứng với mầm bệnh đó, nảy sinh ra biến dị, cuối cùng giúp cô có được dị năng trong truyền thuyết.

Khương Đàn cho rằng điều này sẽ giúp cô được sống nên nói cho đám nhân viên nghiên cứu biết điều đó.

Kết quả, vì muốn nghiên cứu dị năng của cô nên tổ chức nghiên cứu khoa học đã nhốt Khương Đàn lại, ngày nào cũng tiến hành thực

nghiệm trên cơ thể cô.

Khương Đàn chịu đủ mọi loại tra tấn ở phòng thí nghiệm. Sau đó, có một lần, dị chủng tấn công phòng thí nghiệm nên Khương Đàn có cơ hội chạy trốn.

Sau khi ra ngoài, Khương Đàn phát hiện ra trên thế giới này đã có không ít dị năng giả, hơn nữa dị năng của bọn họ rất mạnh, có thể dễ dàng giết chết đám dị chủng.

Trong lòng Khương Đàn tràn ngập oán hận, cô muốn giết cả con người và dị chủng.

Cuối cùng, Khương Đàn vẫn bị bắt lại. Người của phòng thí nghiệm lấy máu cô, lại tiêm cho cô một loại thuốc kỳ quái khiến cho cô không có cách nào sử dụng dị năng.

Dị chủng lại tấn công phòng thí nghiệm lần thứ hai, đoạt lấy Khương Đàn. Dị chủng bắt đầu tiến hành giải phẫu toàn cơ thể cô. Tuy rằng cuối cùng Khương Đàn không chết nhưng lại thành quái vật, là vũ khí để dị chủng đối phó với loài người.

Cuối cùng, Khương Đàn chết trong tay nữ chính hiện tại đã nổi danh.

Di nguyện của Khương Đàn là – báo thù.

Những kẻ tra tấn cô lúc trước đều phải nhận sự trừng trị thích đáng. Cô còn muốn tiêu diệt dị chủng, thuận tiện cũng có thể diệt thế luôn.

Tại sao đám người trong thành phố giáp ranh có thể sống những ngày an ổn mà bọn họ phải đi đối kháng với dị chủng? Trở thành đồ ăn của dị chủng?

Khương Đàn hận con người, hận dị chủng, hận thế giới này.

Đây là nguyên chủ đáng sợ nhất mà Thời Sênh từng gặp.

Nhưng sao lại cứ cảm thấy hưng phấn thế này chứ nhỉ?

Thành phố giáp ranh, nắm tay ai cứng thì người đó định quy tắc.

Hưng phấn cái rắm ấy!

Giờ nên nghĩ xem phải ra ngoài thế nào đi đã.

Thời Sênh thở dài, hiện tại cốt truyện đã tiến tới giai đoạn cô chạy trốn và lại bị bắt về, không có dị năng, còn dị chủng lại sắp tới đoạt suất diễn của cô.

Đối với Khương Đàn mà nói, bị dị chủng bắt được chính là thời điểm cái chết của cô tới.

Những chuyện sau đó, cô chỉ còn lại một tia ý thức nhỏ, mọi hành vi hoàn toàn bị dị chủng khống chế và thao tác.

Tại sao cả loài người và dị chủng lại để tâm tới Khương Đàn như vậy?

Cô là dị năng giả đầu tiên, những dị năng giả sau đó xuất hiện sau khi cô bị đem đi nghiên cứu. Nhưng Khương Đàn cũng không biết tại sao những dị năng giả đó lại cường đại như thế.

Cốt truyện cũng không nói nhiều tới vấn đề này, chỉ nói dị năng giả được trung tâm nghiên cứu khoa học cấp cho một loại thuốc, trong 24 giờ sẽ thức tỉnh dị năng và trở thành dị năng giả. Nếu trong 24 giờ không có gì biến hóa thì không thể trở thành dị năng giả được.

“Keng keng keng…” Cửa sắt bị gõ vang, một người đàn ông mặc chế phục nhét vào mấy cái màn thầu, “Ăn cơm.”

Từ sau khi nguyên chủ bị bắt về và nhốt ở đây, thân thể của nguyên chủ rất yếu, dị năng cũng bị ức chế, mỗi ngày hoặc chỉ được cho ăn một ít cơm, hoặc vài cái màn thầu.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, trong mắt đầy tơ máu, lúc này vẻ âm trầm càng khiến cho cô có vẻ đáng sợ.

Người đàn ông bị nhìn tới mức mất hết tự nhiên, lùi về sau một bước rồi mới lên tiếng mắng chửi: “Nhìn cái gì mà nhìn, không muốn chết thì mau ăn đi.”

Thời Sênh đứng lên từ chỗ ngồi, đi tới trước cửa, vươn cánh tay gầy như que củi ra, giọng khàn khàn: “Lại đây.”

“Làm gì?”

Tóc tai Thời Sênh rũ rượi che hết đôi mắt cô, khóe miệng hơi mỉm cười, “Có thứ tốt cho anh.”

Người đàn ông hung dữ dùng gậy đập đập vào cửa: “Có thứ gì tốt chứ? Cô thì còn có thứ gì tốt được, đừng có dọa người.”

Rõ ràng chỉ số thông minh của gã vẫn còn chưa mất.

Thời Sênh thở dài, quả nhiên không phải mệnh nữ chính.

Lừa một người cũng không xong, trong khi nữ chính lừa một lần là được luôn.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra một lá bùa, niệm nhẹ mấy tiếng, lá bùa bay khỏi tay cô bắn về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông dường như không nhìn thấy lá bùa ấy, vẫn cứ hung tợn nhìn cô chằm chằm, “Đừng có ra vẻ nữa, thành thật một chút cho ông, nếu không ông cho mày biết tay.”

Thời Sênh ngoáy ngoáy lỗ tai, đầu ngón tay hơi quơ lại, lá bùa liền dừng trên đầu vai người đàn ông.

Gã ta đột nhiên như bị trúng điện, cả người giật đùng đùng.

“A a a a a…”

Gã đàn ông đau đớn gào lên, âm thanh vang vọng khắp không gian.

Thời Sênh nắm lấy song sắt nhìn gã, thứ tốt nhất của thế giới này chính là có linh khí.

Còn rất nồng đậm.

Là một nơi rất tốt để vênh váo.

Người trong phòng điều khiển phát hiện chuyện không thích hợp liền mau chóng phái người tới. Gã đàn ông không ngừng run rẩy, trên người còn có dòng điện lưu chuyển lúc ẩn lúc hiện nên bọn họ không dám động vào gã, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã bị điện đốt thành thi thể cháy đen.

Thời Sênh chậm rãi quay về mép giường.

Chương 1406: Thành phố giáp ranh (2)

Gã đàn ông chết rồi, tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu mới có người thò tay ra thử chạm vào gã.

Xác định không có gì nguy hiểm, bọn họ mới bắt đầu xem xét gã bị làm sao.

Nhưng mà tại sao không chạm vào dòng điện mà lại bị điện giật đến chết như thế?

Người duy nhất đáng ngờ chính là Thời Sênh, kẻ nói những lời cuối cùng với gã.

“Khương Đàn không có dị năng, hơn nữa dị năng của cô ta cũng không như thế… Không thể nào tạo thành vết thương như vậy được đúng không?”

“Lúc đó ở đây chỉ có cô ta. Cô ta là người đáng nghi nhất.”

Bọn họ bàn bạc, trong đó có một người đã chạy tới trước cánh cửa sắt, lớn giọng hỏi: “Khương Đàn, vừa rồi cô đã làm gì?”

Thời Sênh gạt tóc lòa xòa trước mặt, không đáp mà hỏi lại: “Các anh nhìn thấy tôi làm gì ư?”

Chính vì không nhìn thấy cái gì nên mới kỳ quái.

Gã kia chỉ nói chuyện với cô ta rồi đột nhiên run lên, rất quỷ dị.

“Hình như Khương Đàn có điểm không ổn.” Người hỏi chuyện nói với người bên cạnh, “Đi báo cho tiến sĩ Lý Kỳ tới đây, còn các anh, mau khiêng cái xác đi.”

Lý Kỳ là người phụ trách nghiên cứu nguyên chủ.

Hắn tới rất nhanh, mặc áo blouse trắng, trên áo còn dính máu, phỏng chừng là vừa mới tiến hành thực nghiệm cái gì đó.

Lý Kỳ là người ngoại quốc, không rành tiếng Trung nên bô bô hỏi mấy người xung quanh.

Song ngữ Anh – Trung đã trở thành ngôn ngữ chủ yếu ở thành phố giáp ranh, cơ hồ là tiếng mẹ đẻ ở đây, ai cũng biết nói. Nhưng Lý Kỳ lại không biết nói tiếng Trung vì hắn không phải người ở thành phố giáp ranh này, nghe nói là từ ngoài tiến vào.

Còn vào bằng cách nào thì chỉ có người ở ban lãnh đạo cấp cao mới biết.

Dù sao, sau khi thứ này tới đây, Khương Đàn phải chịu tội gần như gấp hai trước kia.

Trong bảng giá trị thù hận của nguyên chủ, con hàng này xếp thứ ba.

Thứ nhất là Vân Đóa.

Thứ hai là Vua của dị chủng.

Lần trước Vân Đóa mới là người bị lựa chọn nhưng cô lại phải đứng ra chịu tội thay. Nếu không vì thế, sao cô phải chịu những đau đớn này, cũng không gặp phải tên điên Lý Kỳ, càng không gặp được vua

dị chủng.

Vì thế Vân Đóa xứng đáng đứng ở đầu bảng, không có gì phải bàn.

Dù sao, cô ta cũng là nữ chính, không hận cô ta thì hận ai?

Mọi người nói lại chuyện vừa xảy ra, vẻ mặt tiến sĩ Lý Kỳ rất ngưng trọng: “Có khả năng đã kích hoạt một loại dị năng khác, đưa cô ta tới phòng thí nghiệm đi.”

Phòng giam cô dùng tầng tầng lớp lớp mật mã, chỉ mở không cũng tốn mất vài phút.

Có người muốn bắt Thời Sênh. Thời Sênh tránh đi, giọng ghét bỏ: “Tôi tự biết đi.”

Người nọ thấy Thời Sênh rất bình tĩnh thì hơi chần chừ, sau đó để Thời Sênh tự mình đi ra, nhưng lúc nào cũng phòng bị cô gây chuyện.

Mỗi lần Khương Đàn tới phòng thí nghiệm đều bị đánh ngất. Lúc này cô lại bình tĩnh như thế nên mọi người đều rất đề phòng.

“Khương Đàn, đừng có giở trò gì nữa, nơi này cô không thoát nổi đâu, phối hợp cho tử tế thì sẽ ít phải chịu nỗi đau da thịt.”

Thời Sênh đi ra khỏi phòng thí nghiệm. Cô ngẩng đầu nhìn về phía tiến sĩ Lý Kỳ được người che chắn ở trong thang máy.

Khuôn mặt bẩn thỉu của cô xuất hiện nụ cười âm trầm: “Các người phối hợp một chút thì tôi sẽ để các người chết nhanh hơn một chút.”

Ngón tay Thời Sênh khẽ động, thiết kiếm đột nhiên xuất hiện, cánh

tay giơ lên rồi chém về phía sau, mấy kẻ đứng sau lưng cô bị cắt thành hai nửa như cắt củ cải vậy.

Thiết kiếm lại vòng qua không trung bay về phía đám người trước mặt.

Đám người đó còn chưa kịp hét lên thì đã ngã hết xuống đất.

Thời Sênh cầm kiếm xem xét. Thiết kiếm đã có biến hóa rõ ràng, trước đây luôn lộ rõ vẻ sắc bén, hàn khí bức người, giờ lại là vẻ duy ngã độc tôn, càng làm cho người ta thêm sợ hãi.

Trên thân kiếm xuất hiện hoa văn như dây đằng quấn lấy kiếm, một đường màu đỏ chạy dọc thân kiếm, hương vị mười phần cổ xưa.

Thời Sênh đong đưa thiết kiếm, nơi nào bị mũi kiếm lia qua đều bắn ra những đóa hoa máu đỏ tươi.

Mũi kiếm khua trong không trung mấy vòng, một vòng tròn hoa máu cũng hình thành theo đó. Thiết kiếm vừa chuyển, vòng hoa máu lập tức mở rộng, vẩy ra khắp xung quanh.

Khắp nơi đều bị phá hoại thảm hại như có cuồng phòng quét qua.

Hoa máu hất hết lên tường, một tràng âm thanh sụp đổ vang lên, bốn bức tường ầm ầm sụp đổ, ánh sáng từ bên ngoài tiến vào.

Trần nhà cũng sụp xuống.

Một tầng này hoàn toàn biến mất.

Thời Sênh vọt nhảy ra sau, giẫm lên thiết kiếm rồi bay lên giữa không trung.

Nhà lầu cao chừng năm tầng đột nhiên bị người ta phá hỏng một tầng, hai tầng trên lung lay một trận rồi cũng đổ sụp xuống.

Lưu Quang Hoa Vũ.

Thời Sênh lắc đầu, hình thức ban đầu của chiêu thức còn không hình thành được, vẫn còn kém xa lắm.

“Oong oong…” Năng lượng quá thấp, chỉ có thể khôi phục được như thế thôi.

[…] Ký chủ, thế này rồi mà cô còn nói là kém xa lắm sao? Thế cái gì mới là kém không xa hả?

Thời Sênh hếch cằm, rất kiêu ngạo đáp: “Mi có biết lực phá hoại của tuyệt chiêu lớn nhất của nó có thể đạt được tới trình độ nào không?”

[…] Trình độ nào?

“Hủy diệt một tinh cầu cũng chẳng phải nói chơi.”

[…] Ký chủ, cô có chắc là mình không khoác lác không thế?

Thời Sênh hừ lạnh: “Vừa rồi còn chưa tính là hình thức ban đầu của chiêu thức Lưu Quang Hoa Vũ nữa.”

[…] Không nói nói chuyện với Ký chủ nữa, tạm biệt!

Bụi phía dưới bốc lên mù mịt, tiếng hét chói tai xuyên qua đám bụi, xông thẳng lên tận trời.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn không trung, trên bầu trời có một kiến trúc

rất lớn hoàn toàn che đậy khu vực này.

Phía trên chính là nơi sinh hoạt của dị chủng.

Căn cứ này được xây dựng bằng phi thuyền, ban đầu cũng không lớn như thế. Sau đó, đám dị chủng xây dựng trên mặt đất, qua trăm năm, quy mô đã hoàn toàn bao trùm hết thành phố giáp ranh này.

Thành phố giáp ranh rộng bao nhiêu thì căn cứ đó lớn bấy nhiêu.

Thời Sênh vuốt cằm quan sát mấy flycame nhỏ đang bay xung quanh theo dõi căn cứ, kỹ thuật này vẫn còn kém xa thời đại của cô.

Thời đại của cô được gọi là đỉnh cao Tinh Tế, vậy thì lúc này… mới vừa mới tiến vào cánh cửa đầu tiên của Tinh Tế mà thôi.

Thời Sênh cúi đầu nhìn đám người đang ầm ĩ. Tiến sĩ Lý Kỳ hẳn là bị chôn ở bên trong, cứ cho nổ tung đã rồi nói tiếp.

“Đùng đùng đùng!”

Cầu năng lượng nổ mạnh làm cho cả đống nhà cao tầng hoàn toàn bị xóa sổ.

Bên này xảy ra chuyện lớn như thế nên máy bay thăm dò đã tới đây rất nhanh.

Thời Sênh biết mình đang ở trong trạng thái gì, thân thể này của cô có vấn đề, hiện tại nó không căng nổi nếu chọc vào đám tổ ong vò vẽ bên trên kia.

Cho nên hiện tại, chuyện quan trọng nhất không phải là đi chọc tổ ong, mà là phải thu phục thân thể rách nát này đã.

Thời Sênh tìm một ngõ nhỏ ít người qua lại. Máy bay thăm dò xẹt qua đỉnh đầu cô làm lá bùa dán trên người Thời Sênh bay lên. Thời Sênh lập tức lấy tay đè nó xuống.

Chờ máy bay thăm dò đi qua rồi, Thời Sênh mới lấy lá bùa ra. Cô đi men theo tường tới khu nhà vừa bị ném nổ kia.

Lúc này, ở đó chỉ còn một cái hố to, đừng nói là nhà cao tầng, ngay cả dấu vết nơi này từng có nhà cao tầng cũng không nhìn ra.

“Chắc chắn là lũ hỗn đản trên bầu trời kia làm, mẹ chúng nó.”

“Bọn nó muốn làm gì? Muốn chính thức khai chiến với chúng ta ư?”

“Nếu chúng thật sự đánh xuống đây thì phải làm sao?”

Trong ấn tượng của nhóm người này, chỉ có dị chủng mới có năng lực lớn như thế, có thể tự nhiên khiến cho một đống nhà cao tầng biến mất hoàn toàn.

Cho nên chuyện Thời Sênh cho nổ tòa nhà, loài người lại đem hết nợ nần này tính lên đầu đám dị chủng.

Nhóm dị chủng đối với cái tội này tỏ vẻ: Không gánh!

Chương 1407: Thành phố giáp ranh (3)

Qua lời thảo luận của đám người này, Thời Sênh mới biết, khu nhà này bề ngoài cũng chỉ là một tòa nhà bình thường, bọn họ không biết bên trong có gì.

Trong trí nhớ của Khương Đàn, phòng thí nghiệm ban đầu ở bên dưới mặt đất, sau đó bị dị chủng tập kích. Khi cô chạy thoát ra ngoài, phòng thí nghiệm đó hình như cũng bỏ hoang luôn.

Có lẽ đám người kia tìm một địa phương tạm thời trong thời gian chờ sửa chữa lại phòng thí nghiệm dưới mặt đất…

Thời Sênh nhìn cái hố to kia, cũng phải sâu tới 10m đi? Dù có đào sâu xuống dưới đi chăng nữa thì vụ nổ mạnh trên này cũng đủ khiến bên dưới sụp đổ rồi.

“Người của đội thủ thành tới.” Trong đám người đột nhiên có tiếng kêu to. Đám người hơi xôn xao lùi về phía sau, hình như rất sợ những người kia.

Bên trong đám người, một chiếc xe dừng lại, một nhóm nam nữ ăn mặc trang phục thống nhất xuống khỏi xe.

Đội thủ thành được thành lập sau khi có thành phố giáp ranh, nói là bảo vệ bọn họ, nhưng trên thực tế là càng có lý do để tìm những người vô dụng hoặc tàn tật đưa đi làm thức ăn cho đám dị chủng.

Đúng thế, vì phòng ngừa dị chủng bắt giết con người bừa bãi, mỗi

tháng, đội thủ thành sẽ cho đám dị chủng thức ăn.

Người trong thành phố giáp ranh coi những người đó là thức ăn để nuôi dị chủng.

Mà một khi có dị chủng xuất hiện trong thế giới loài người, chúng cũng sẽ bị người của đội thủ thành đuổi giết.

Dù sao, tổng kết lại một câu, đội thủ thành không phải thứ gì tốt đẹp, cư dân bình thường đều rất sợ những người này. Bọn họ sống hay chết đều do những kẻ này nắm giữ.

Ban đầu, thành phố giáp ranh chính là một khu vực săn bắn quy mô lớn, dị chủng là thợ săn, loài người là con mồi.

Theo thời gian, đám con mồi không muốn làm con mồi nữa nên mới bắt đầu cân nhắc làm sao để không phải làm con mồi nữa, vì thế nhóm chó săn bắt đầu được hình thành.

Loài người lại phân rã làm hai nhánh, con mồi và chó săn.

Cường giả đứng trên, kẻ yếu bị giẫm đạp dưới chân.

Kẻ biết tiến hóa thì sống, kẻ thụt lùi sẽ chết.

Ở thế giới này, cường giả là người lập ra quy tắc. Đội thủ thành chính là đám người biết tiến hóa. Người phụ thuộc cường giả là kẻ yếu, mà những người bị đút cho dị chủng ăn là kẻ thụt lùi, bọn họ đã mất đi tín niệm và hy vọng sống sót, chỉ có chờ chết.

Không phải ai cũng có thể từ kẻ thụt lùi nghịch tập thành vai chính và vai ác.

Tư tưởng của đại bộ phận đều như nước chảy bèo trôi, một người tuyệt vọng sẽ kéo theo rất nhiều người khác tuyệt vọng. Do đó tất cả mọi người đều lâm vào trong vực sâu tuyệt vọng. Cho dù có người tình nguyện kéo họ lên, chưa chắc bọn họ đã tin tưởng.

Người của đội thủ thành tiến hành thăm dò hiện trường, cũng không giải thích nổi tại sao lại như vậy nên báo lại lên trên.

Rất nhanh liền có người tiến hành cách ly hiện trường, không ai được tiếp cận nữa.

Trong tòa nhà cao tầng kia có cất giấu bí mật, những người này đương nhiên sẽ không để con mồi bình thường biết được.

Thời Sênh rời khỏi đó. Lúc nguyên chủ bị đưa vào phòng thí nghiệm thì mới 12 tuổi. Hiện giờ đã qua 5 năm, thành thị trong ấn tượng của cô chẳng thay đổi là bao.

Vẫn cứ… rách nát, hôi hám như thế.

Những khu nhà ở đây được xây dựng từ trăm năm trước, tu tu sửa sửa không biết bao nhiêu lần, còn chưa sụp đổ đã là kỳ tích rồi.

Vật tư của thành phố giáp ranh rất thiếu thốn, tất cả những nơi có thể sản xuất lương thực đều đã được tận dụng hết.

“Rầm!”

“Thằng ranh con kia, đứng lại!”

Từ trong cánh cửa có một thằng nhóc đen thùi lùi lao ra, lẩn qua người Thời Sênh như cá chạch. Bên trong cánh cửa lại có một người đàn ông chạy ra, ném cục đá trong tay vào gáy thằng bé ấy.

Thằng bé ngã gục xuống, máu tươi từ gáy chảy ra đầy đất.

Gã đàn ông đi tới bên cạnh thằng nhóc, xách nó đi qua cánh cửa, “Còn dám chạy, mày không đi, chẳng lẽ còn phải để tao và mẹ mày ra đường sao? Bọn tao sinh mày ra là để cho mày đi, còn dám chạy tao sẽ đánh gãy chân mày.”

Thằng nhóc mở to mắt, nhìn Thời Sênh đầy tuyệt vọng.

Thời Sênh rũ mắt xuống, tiếp tục tiến về phía trước.

Người khỏe mạnh, có khả năng sinh sản ở đây sẽ càng có cơ hội sống sót, bởi vì bọn họ có thể sinh con.

Thành phố giáp ranh này được chia làm 10 khu vực, mỗi khu vực phụ trách một tháng làm thức ăn, mười một tháng còn lại sẽ không bị động tới.

Một năm cũng đủ sinh một đứa con rồi.

Trẻ con lớn chừng 10 tuổi là có thể đem đi làm đồ ăn.

Ở đây có rất nhiều phụ nữ đang mang thai, sinh con, mang thai rồi lại sinh con, cứ như thế tuần hoàn cho tới tận lúc chết.

Dân cư ở thành phố bên cạnh không thiếu, các quốc gia bên ngoài liên tục đưa những người già, người bệnh, người có tội tới đây, hơn nữa qua nhiều thế hệ sinh sản, cư dân ở đây cũng rơi vào khoảng từ sáu ngàn vạn tới tám ngàn vạn, thậm chí còn nhiều hơn.

Đừng cảm thấy như thế là quá nhiều người, cứ nghĩ tới bên ngoài kia trong vòng một trăm năm sẽ khôi phục lại dân cư vài tỷ người thì

sẽ chẳng cảm thấy như thế là nhiều nữa.

Mà khu vực nào đó nếu tiếp nhận nhiều dân cư từ bên ngoài vào thì cư dân danh ngạch của khu vực đó có thể dùng người bên ngoài làm thế thân.

Lúc đầu là số lượng công bằng, sau đó xuất hiện tình huống hối lộ nhân viên phân bố dân cư từ ngoài vào nên cũng xuất hiện tình huống phân bố ngoại dân không đồng đều tới các khu vực, cho nên các khu vực cũng bắt đầu xuất hiện sự khác biệt.

Mà vị trí cô đang ở lúc này là khu số 7, những người có chức quyền đều ở đây nên khu vực này tương đối hòa bình.

Dân cư bị đưa đi hàng năm cũng rất ít.

Sinh con để chúng đi thay mình cũng rất phổ biến, dù là người già hay người trẻ, chỉ cần có thể dư chút thời gian để thở dốc thì đều có thể.

Thời Sênh tìm một chỗ kín đáo thay quần áo bẩn thỉu trên người mình ra, nhưng không có nước nên cô chỉ có thể tiếp tục mang theo cái đầu như ổ gà.

…

Ở thành phố giáp ranh gần như không có đêm tối, bởi vì dù trời có tối thì ánh sáng từ căn cứ bên trên chiếu xuống cũng sẽ khiến cho nơi này sáng chẳng khác nào ban ngày.

Cuộc sống ở đây rất buồn tẻ, nếu không làm việc theo khu vực phân công thì chính là ở nhà sinh con.

Nhưng con người vẫn luôn tìm được thú vui trong đau khổ.

Ở khu số 7 có một con phố ngầm.

Nguyên bản, khu số 7 từng là một thành thị, phố ngầm này trước đây là phố mua sắm. Có một nhóm người tiến vào chiếm lấy khu phố này, lúc đầu là vì tránh sự đuổi bắt của dị chủng, sau đó dần dần phát triển nơi này thành một khu chợ đêm.

Bên trong có sòng bạc, có quán bar, thậm chí Karaoke cũng có, nhưng vì thiết bị khá cũ rồi nên chỉ cần gào lên là phòng bên cạnh của bên cạnh cũng có thể nghe thấy, còn có các loại âm thanh kỳ quái khác nữa.

Lúc này, trong một phòng riêng tối tăm, mấy người đàn ông hoặc quỳ, hoặc nằm trên đất, ngồi trước mặt bọn họ là một thiếu nữ.

Sắc mặt thiếu nữ hơi tái, đầu óc rối bù bị cô buộc thành một cái đuôi ngựa.

Cô mặc một bộ đồ rộng rãi, vắt chân ngồi như một tên du thủ du thực.

Thiếu nữ này đột nhiên đánh vào đây, bọn họ người đông nhưng lại chẳng làm gì nổi người ta.

“Bà trẻ, cô muốn thế nào đây?” Một người đàn ông đầu trọc cẩn thận hỏi.

Thiếu nữ rung chân: “Mượn nơi này của các anh ở một hồi, có ý kiến gì không?”

Mấy người đàn ông sửng sốt.

Người đàn ông đầu trọc phản ứng lại nhanh nhất, “Ngài ở đi, ngài cứ việc ở đây, muốn ở bao lâu cũng được.”

Bọn họ không đánh lại cô ta, không cho cô ta ở đây thì biết làm sao chứ?

Chương 1408: Thành phố giáp ranh (4)

Người đàn ông đầu trọc sắp xếp cho Thời Sênh một căn phòng có hiệu quả cách âm cực tốt rồi cung kính mời người tiến vào.

Thế đạo bây giờ là thế, nắm tay của ai cứng thì người đó là lão đại.

“Anh Liễu, đứa con gái đó có địa vị thế nào vậy?” Đàn em Giáp thấy Liễu Thư ra ngoài thì lập tức lên tiếng dò hỏi.

Liễu Thư sờ cái đầu trọc của mình, mặt đầy lệ khí, “Ông làm sao mà biết được.”

Một đứa con gái không biết ở đâu chui ra đoạt địa bàn với họ.

“Anh Liễu, đứa con gái kia nhìn thật đẹp.” Đàn em Ất mặt đầy bỉ ổi, hoàn toàn quên mất trước đó chính mình cũng bị đánh bò lê bò càng.

“Đẹp thì có ích lợi gì, có thể thay cơm ăn được không?” Liễu Thư đập bộp vào đầu đàn em Ất, “Đi hỏi thăm tin tức bên chỗ đội thủ thành xem, đứa con gái này lợi hại như thế, chắc chắn lai lịch không tầm thường, nói không chừng là tội phạm truy nã gì đó.”

“Kẽo kẹt…” Cửa phòng đột nhiên bị kéo ra, mọi người lập tức quay đầu sang nhìn.

Một gương mặt tái nhợt thò ra từ sau cánh cửa, đôi con ngươi đen nhánh nhìn bọn họ chằm chằm làm da đầu Liễu Thư tê dại.

Thiếu nữ bên kia hé miệng nói: “Mang cho tôi ít nước vào đây.”

Liễu Thư thở phào nhẹ nhõm, có lẽ cô ta không nghe được, may mắn cách âm của căn phòng này khá tốt.

“Không muốn nơi này bị san thành bình địa giống mấy ngày trước thì quản ít việc đi.” Gương mặt tái nhợt biến mất sau cánh cửa đóng lại.

Đàn em Giáp đần mặt nhìn Liễu Thư: “Anh Liễu… Cô ta, cô ta có ý gì thế?”

Địa điểm mấy ngày trước bị san thành bình địa chỉ có một…

Không phải cô ta làm ra đấy chứ?

“Cô ta không phải dị chủng đấy chứ?” Đàn em Ất run rẩy, “Em nghe nói bên khu 10 xuất hiện một loại dị chủng có thể lột da người rồi mặc lên trên người chúng, quá ghê tởm.”

“Em cũng nghe nói, nhưng mà hình như chỉ số thông minh của bọn này không cao, tuy rằng có thể ngụy trang thành con người nhưng nếu mở miệng nói chuyện thì sẽ bại lộ ngay. Mà người bên trong kia… đâu thể nào chỉ số thông minh thấp được?” Đàn em Giáp phản bác.

Liễu Thư sờ cái đầu trọc lóc theo thói quen, “Đủ rồi, mang nước tới đây.”

“Vậy… Anh Liễu, có đi tới chỗ đội thủ thành nữa không?” Đàn em Ất cẩn thận hỏi.

“Đi cái gì mà đi, muốn chết sao?” Liễu Thư lại đập lên đầu đàn em Ất một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Trước khi thăm dò ra cô

ta có địa vị gì thì không được hành động thiếu suy nghĩ.”

Đàn em Ất ấm ức, chẳng phải vừa rồi anh nói đi sao?

Sao người sai lại là hắn rồi?

Thời Sênh ở lại khu vực ngầm. Mỗi ngày Liễu Thư đều lấy cớ tới tìm cô, phát hiện Thời Sênh chỉ ở đây, không có bất kỳ hành động kỳ quái nào, ngoại trừ lúc tới rất bạo lực ra thì sau đó chẳng hề có khuynh hướng bạo lực gì khác, lúc này hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Liễu, anh Liễu, không xong rồi, người của đội thủ thành tới, nói muốn lục soát khu phố ngầm của chúng ta.” Đàn em Giáp chạy từ ngoài vào, miệng gào lên ầm ĩ.

Liễu Thư kinh hãi: “Sao lại thế?”

Vô duyên vô cớ, sao tự nhiên lại muốn lục soát khu phố ngầm chứ?

“Không biết nữa, từ sau chuyện kia, khu 7 vẫn luôn trong trạng thái giới nghiêm, nghe nói đội thủ thành lùng bắt người khắp nơi, mặt đất đã bị lục soát hết một lượt, giờ tới khu vực ngầm.”

Đàn em Giáp hơi đánh mặt về sau, ra hiệu cho Liễu Thư: “Liệu có phải… tới tìm cô ta không?”

Con ngươi Liễu Thư hơi đảo, phân phó đàn em: “Để họ lục soát phía trước trước đi.”

“A a, vâng…” Đàn em Giáp ngẫm lại thì thấy không đúng, “Anh Liễu, sao chúng ta không nhân cơ hội này giao cô ta cho đội thủ thành đi, quan tâm cô ta có địa vị gì làm quái gì, cứ để đội thủ thành đau đầu

đi.”

“Đừng có lắm lời nữa, mau đi đi!” Cô gái kia dễ đối phó như thế sao?

Nếu cô ta thật sự là đầu sỏ gây tội làm cho một tòa nhà nổ tới mức không còn dư lại thứ gì thì có khi còn chưa kịp giao người cho đội thủ thành thì bọn họ đã phải chôn cùng nhau rồi.

Đàn em Giáp mang theo sự khó hiểu rời đi rồi, Liễu Thư mới gõ cửa đi vào.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn, còn là loại có cường độ ánh sáng yếu nhất. Thiếu nữ kia ngồi dưới đèn, đang đùa nghịch một thanh kiếm sắt.

Trên thiết kiếm có khắc hoa văn và một đường ánh sáng đỏ quỷ dị khiến cho hai thái dương Liễu Thư không ngừng giật mạnh. Thiết kiếm phát ra một luồng uy áp khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn vội vàng di dời tầm mắt đi chỗ khác, “Cô Khương, đội thủ thành tới lục soát, cô có muốn tránh đi không?”

Thời Sênh gõ thiết kiếm lên bàn, tùy ý hỏi: “Anh sợ bọn họ thế à?”

Liễu Thư: “…” Sao hắn phải sợ bọn họ chứ?

Không phải do “tội phạm” nửa giả nửa thật là cô ở đây sao?

Bị người của đội thủ thành nhìn thấy thì tính sao bây giờ?

“Cô Khương, anh hùng không để ý cái thiệt trước mắt, hay là cô cứ tránh trước đi?” Liễu Thư cố gắng làm cho tiếng nói của mình dễ nghe hơn một chút.

Thời Sênh nghiêm túc phản bác: “Tôi không phải anh hùng.”

Liễu Thư: “…” Không phải anh hùng thì có thể ăn thiệt trước mắt sao?

Liễu Thư nói nửa ngày mà thiếu nữ vẫn không có ý muốn bỏ chạy. Hắn cắn răng một cái rồi đi ra khỏi phòng.

Giờ đang là ban ngày nên thành phố ngầm cũng chưa buôn bán gì, trên đường vô cùng vắng vẻ, chỉ có đội thủ thành đang lục soát từng gian hàng một.

Mồ hôi lạnh trên người Liễu Thư không ngừng toát ra, xong rồi, xong rồi, trong tay những kẻ đó cầm ảnh chụp, tuy rằng chưa nhìn thấy người trên ảnh chụp là ai nhưng trong lòng hắn có trực giác cảnh báo rằng người bọn họ đang tìm chính là cô gái kia.

Nếu như người của đội thủ thành biết hắn đang chứa chấp tội phạm truy nã, chắc chắn sẽ bị tội liên đới…

Liễu Thư không có khát vọng gì lớn lao, chỉ muốn an an ổn ổn chết già mà thôi.

Mà thành phố ngầm này do cha hắn để lại cho cũng đủ để hắn chết già rồi. Giờ tự nhiên có một đào phạm trốn ở đây, nguyện vọng chết già của hắn sợ chẳng thực hiện nổi nữa.

“Ai da, anh Liễu đấy à?” Đội trưởng đội thủ thành vẫy tay chào Liễu Thư, “Anh Liễu đừng để ý nhé, đây là mệnh lệnh của bên trên thôi, không thể không làm.”

Liễu Thư hít sâu một hơi, chào hỏi rất thuần thục: “Các cậu đang tìm

ai thế?”

“Đây, chính là cô ta. Anh Liễu đã từng gặp chưa?” Đội trưởng đưa ảnh chụp ra cho Liễu Thư nhìn.

Trên ảnh chụp, cô gái trẻ mặc quần áo trắng, khuôn mặt hơi tái, hoàn toàn giống thời điểm ban đầu hắn gặp Thời Sênh.

Sau lưng Liễu Thư đầy mồ hôi lạnh, tay cầm bức ảnh cũng run lên.

“Anh Liễu sao thế?” Đội trưởng duỗi tay quơ quơ trước mặt Liễu Thư, nghi ngờ hỏi: “Anh gặp qua cô ta rồi à?”

Liễu Thư hoàn hồn, vội vàng trả lại bức ảnh, lau mồ hôi tay lên quần rồi đáp: “Không, cô ta phạm tội gì thế?”

Đội trưởng rất quen biết Liễu Thư, biết hắn chỉ là một con hổ giấy, theo bản năng cảm thấy hắn sẽ không bao giờ chứa chấp đào phạm nên cũng không nghĩ nhiều: “Không rõ, bên trên yêu cầu bắt. Anh cũng biết đấy, bên trên bảo bắt ai thì bọn tôi đi bắt người đó thôi.”

Đội trưởng phất tay giục mấy người đằng sau: “Còn mấy gian cuối cùng, mọi người lục soát nhanh lên, đừng làm ảnh hưởng tới công việc làm ăn của anh Liễu.”

“Không vội, không vội, ban ngày cũng có làm ăn gì đâu. Mà lâu rồi không gặp, hay để anh mời chú uống mấy chén nhé?” Liễu Thư cười theo với vẻ miễn cưỡng.

“Không được đâu anh Liễu, còn mấy chỗ cần phải lục soát nữa. Sau này có cơ hội thì thằng em sẽ uống với anh.” Đội trưởng vỗ vỗ bả vai Liễu Thư, vừa đi về phía phòng Thời Sênh vừa nói, “Loại rượu lần trước khá ngon, đáng tiếc là có ít quá.”

Đội trưởng đặt tay lên then cửa, vặn chốt…

Kẽo kẹt…

Chương 1409: Thành phố giáp ranh (5)

Liễu Thư không dám nhìn. Hắn quay đầu nhìn một đám đàn em, ý bảo bọn nó mau chạy đi.

Đám đàn em không những không chạy mà còn đi về phía Liễu Thư, ai nấy đều siết chặt vũ khí trong tay.

“Rầm!”

Một bóng người nện xuống ngay trước mặt Liễu Thư. Hắn trợn trừng mắt nhìn đội trưởng cả người đầm đìa máu tươi. Con ngươi gã đội trưởng hơi đảo, trong cổ họng phát ra thanh âm ùng ục, tay nắm lấy ống quần Liễu Thư.

“Đội trưởng!”

Những thành viên khác của đội thủ thành nghe thấy động tĩnh, vừa quay ra đã thấy đội trưởng nhà mình nằm bên chân Liễu Thư, mặt đầy máu, mặt mỗi người đều lộ ra vẻ giận dữ.

“Anh Liễu!” Đám đàn em cũng chạy về phía Liễu Thư. Một cây gậy bay qua mặt, Liễu Thư bắt lấy, rút chân ra rồi đánh về phía một đội viên đội thủ thành.

Đã có một đội viên đội thủ thành chết, còn là đội trưởng, Liễu Thư không còn đường chối cãi nữa. Hắn biết đám người của đội thủ thành này tàn nhẫn tới mức nào, không phản kích thì người chết chắc chắn là hắn.

Đội thủ thành đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhóm người Liễu Thư chỉ có công phu mèo quào, hoành hành giữa đám dân thường thì không vấn đề gì, nhưng gặp đám người chuyên nghiệp thì thảm rồi.

Liễu Thư bị người đá tới bò lên trên mặt đất.

“Liễu Thư, đội trưởng của bọn tao đã làm gì có lỗi với mày chưa, sao mày lại giết đội trưởng? Tao phải báo thù cho anh ấy!”

Liễu Thư nhìn cây gậy sắt giáng xuống người mình, xong rồi, hôm nay đời hắn coi như tàn rồi.

Đúng lúc hắn tuyệt vọng thì một màu đỏ vọt qua mắt hắn, người trước mặt hắn như bị rút hết sức lực, đổ ập xuống, đè lên người hắn.

Bốn phía đột nhiên khôi phục lại vẻ an tĩnh.

Không có tiếng đánh nhau, cũng không có âm thanh gì, nơi này chưa bao giờ yên tĩnh hơn thế.

“Cộp, cộp, cộp…”

Tiếng bước chân ngừng ở trước mặt hắn. Liễu Thư đau đớn quay đầu nhìn, còn chưa thấy rõ là ai thì thi thể đang đè trên người hắn đã bị người ta kéo ra rồi ném sang một bên.

Hô hấp đang bị nghẹn lại của Liễu Thư mới dần dần khôi phục lại. Hắn ngước nhìn lên. Thiếu nữ đang xách kiếm nhìn hắn với vẻ mặt bình tĩnh.

Mà ở sau lưng cô, người của đội thủ thành nằm đầy đất.

Liễu Thư cạn kiệt sức lực lại nằm bẹp xuống. Nhìn cái thi thể bên cạnh, hắn lại ghê tởm ngồi dậy, sờ cái đầu trọc của mình theo thói quen, cười khổ, “Cô Khương, tôi bị cô hại thảm rồi.”

Giết người của đội thủ thành là chọc vào phiền toái lớn.

Thời Sênh ngồi xổm xuống nhìn Liễu Thư, khóe miệng nhếch lên: “Anh muốn làm một kẻ mặc người xâu xé hay muốn làm một người được định ra quy tắc?”

“Ai mà muốn mặc người xâu xé chứ.” Liễu Thư thở dài, “Nhưng xã hội này vốn là như thế, cả đời này của chúng tôi cũng chỉ có thể sống ở đây.”

“Trả lời câu hỏi của tôi.”

Liễu Thư nhìn Thời Sênh, ý cười trên gương mặt cô làm hắn thấy hơi sợ, sao có người khi cười lại dọa người khác như thế chứ…

“Đương nhiên là người định quy tắc rồi.” Ai mà không có mộng tưởng chứ, khi còn nhỏ hắn cũng muốn làm anh hùng cái thế, cứu vớt thế giới này.

Nhưng sau đó, hiện thực nói cho hắn biết tất cả đều chỉ là mộng tưởng hão huyền.

“Cố lên.”

Liễu Thư: “…”

Thần kinh à?

Hắn còn tưởng cô muốn nói gì đó kiểu như cô sẽ dẫn dắt hắn trở thành người định quy tắc nọ kia. Ai mà ngờ được cô lại nói một câu như thế chứ.

Hoàn toàn khác những gì hắn tưởng! Xốc bàn!

Thời Sênh đứng dậy, chọc chọc thiết kiếm xuống đất: “Có cần tôi dạy anh cách xử trí đám người này mà không bị phát hiện không?”

Tốt xấu gì người cũng do cô giết, xử lý thi thể cũng không thành vấn đề.

Liễu Thư lập tức đứng lên từ mặt đất: “Cách gì?”

“Để người của anh mặc quần áo của bọn họ đi ra ngoài, cho người ta nhìn thấy người của đội thủ thành đã ra khỏi khu phố ngầm, sau đó tìm một nơi không có người cởi quần áo ra rồi rời đi là được.”

Khu số 7 có vài đường phố chính có camera theo dõi, còn lại các ngõ nhỏ hoàn toàn không có gì. Mà đường vào khu phố ngầm này hoàn toàn không có máy theo dõi, chỉ cần người bên ngoài nhìn thấy họ an toàn trở ra là được.

Đầu óc Liễu Thư xoay chuyển rất nhanh, biện pháp này có thể dùng được, nhưng vẫn còn vấn đề khác: “Vậy thi thể…”

Thời Sênh nhìn thi thể, cái này mới đúng là phiền toái.

Rốt cuộc thì ở thành phố giáp ranh này chẳng có ban đêm, đa số mọi người đều có thời gian nghỉ ngơi và làm việc nhất định, nhưng cũng có không ít người không như vậy.

“Tôi sẽ giải quyết, các anh làm việc của các anh đi.”

Liễu Thư muốn hỏi là giải quyết như thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt của Thời Sênh thì lập tức ngậm miệng không nói gì, triệu hồi một đám đàn em vẫn còn đang bị dọa tới phát ngốc thay đồ của đội thủ thành rồi ra ngoài.

Thời Sênh chờ bọn họ đi rồi mới nhét đống thi thể vào trong một cái nhẫn không gian rồi mang ra ngoài ném.

Nơi ném xác tốt nhất chính là sân thả thức ăn.

Sân thả thức ăn là một khối đất trống có tường vây quanh.

Nơi này không có ai gác, cũng chẳng ai có việc gì mà đi tới đây cả, tới gần mà bị dị chủng ăn thịt là đáng đời.

Thời Sênh bò lên tường cao, sau đó bị cảnh tượng sau bức tường làm cho rợn hết cả người.

Sân thả thức ăn lớn chừng hai sân bóng, bên trong toàn là thi thể, vô số, có thi thể đã thối rữa, có thi thể vẫn còn mới, vô cùng máu me, trong không khí phảng phất mùi tanh tưởi khó có thể hình dung được.

Trên những thi thể đó, mấy chục con dị chủng có diện mạo quái dị đang “ăn cơm”.

Thời Sênh xuất hiện trên tường cao, một dị chủng ở gần đó lập tức nhìn sang. Cái đầu nó tròn xoe, bên ngoài như bị dịch nhầy bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ mắt, cũng chẳng rõ đằng nào là trước, đằng nào là sau.

Nhưng mà nó vặn vẹo, hành vi quay đầu đó chứng tỏ nó đang nhìn

cô.

Miệng loại dị chủng này nằm ở trên ngực, hai cánh tay như cánh gà đang nhét thức ăn vào miệng.

Đồ ăn đã chết thì chẳng có hương vị gì ngon, dị chủng lập tức ném thi thể ra rồi chạy về phía Thời Sênh.

Nó vừa động, những dị chủng khác cũng bị kinh động, tất cả đều chạy về phía cô.

Tràng cảnh cực kỳ đồ sộ.

Thời Sênh: "…"

Có bệnh à?

Thứ không chạy thì không ăn, nhất định cứ phải ăn thứ biết chạy.

Một con dị chủng biết bay, những con dị chủng khác thì chạy, nó bay tới đầu tiên rồi tấn công Thời Sênh.

Thời Sênh rất hiếu kỳ, đám người kia mang thức ăn tới đây làm cách nào để không bị dị chủng tấn công vậy?

Ý niệm này của cô vừa hiện lên, bên kia dị chủng đã phi tới trước mặt.

Aizz, mẹ kiếp!

Bọn mày đừng tới đây nữa mà!

Kiếm của ông đâu?

Đến khi Thời Sênh thu phục xong đám dị chủng ghê tởm kia thì thi thể trong sân thả thức ăn đều không thấy, bao gồm cả đám dị chủng kia nữa.

“Ong ong ong…”

Thiết bị thăm dò trên trời phát hiện sự khác thường nên bay thành một hàng về phía sân thả thức ăn.

Thời Sênh đánh rơi tất cả, thiết bị thăm dò không có khả năng tấn công, chỉ dùng để thám thính, thăm dò, vì thế chặn đánh đám này với Thời Sênh là quá dễ dàng.

Thiết bị thăm dò rơi xuống mặt đất như sủi cảo, vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Những người khác mà ở đây thì chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

Loại thiết bị thăm dò này tuy rằng không thể tấn công nhưng tốc độ rất nhanh, bọn họ liều sống liều chết cũng không làm rơi được một cái, cô gái này lại đánh dễ như bắn chim vậy.

Chờ đến khi đám thiết bị thăm dò này không còn cái nào bay tới nữa, Thời Sênh mới chậm rãi nhảy xuống từ bức tường.

Xác chết trong trường thả thức ăn của khu số 7 biến mất cùng với mấy chục đầu dị chủng, thiết bị thăm dò cũng bị tổn thất rất nhiều.

Đại quân dị chủng chắc chắn không vui. Đến nửa đêm, khu số 7 bị dị chủng bao vây, thậm chí có một đám dị chủng bắt đầu tấn công con người.

Khu số 7 lâm vào hỗn loạn.

Chương 1410: Thành phố giáp ranh (6)

Hiện tại coi như Liễu Thư đã cột vào cùng một chiếc thuyền với Thời Sênh, cho nên có xu thế coi Thời Sênh là lão đại. Đương nhiên là hắn tự cho là thế, Thời Sênh chưa từng thừa nhận.

Khu số 7 hỗn loạn, Liễu Thư cũng không dám mở khu phố ngầm, ngồi thảo luận tình hình với một đám đàn em.

“Việc này tôi nghĩ quá nửa là dị chủng tự làm, muốn lấy cớ này để tấn công chúng ta.”

“Nếu chúng ta mà có năng lực đánh rơi thiết bị thăm dò của chúng nó thì đã sớm làm con mẹ chúng nó cút hết hỏi hệ Ngân Hà rồi.”

“Nhưng nếu đánh thật thì phải làm sao đây?”

Dị chủng mạnh như thế, làm sao bọn họ đánh thắng được đây?

Liễu Thư xoa xoa cái đầu trọc lóc của mình, liếc nhìn về phía Thời Sênh đang ngồi. Cô như đang nghe họ nói chuyện lại như đang đi vào cõi thần tiên. Liễu Thư không đoán ra được ý nghĩ của cô gái trẻ này. Cô như bị một tầng sương mù vây lấy, bạn đẩy một tầng ra thì lại sẽ xuất hiện vô số tầng khác.

“Anh Liễu, anh nói xem giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Liễu Thư hoàn hồn, hắng giọng đáp: “Ít nhất thì người của đội thủ thành sẽ không rảnh tới tìm chúng ta gây chuyện nữa.”

Mọi người: “…”

Bị dị chủng tấn công còn đáng sợ hơn bị người của đội thủ thành tìm tới nhiều nha anh Liễu!

Tự an ủi mình thì cũng đừng an ủi kiểu đó chứ!

“Được rồi, cái gì tới cũng sẽ tới, bên trên còn có mấy cái đỉnh núi nữa, có chết thì cũng là bọn họ chết trước.” Liễu Thư đưa ra kết luận, “Tất cả quay về nghỉ ngơi đi.”

Đám đàn em hai mặt nhìn nhau rồi lần lượt trở về phòng.

Liễu Thư nhìn Thời Sênh rồi kéo ghế dựa dịch qua chỗ cô: “Cô Khương, cô ném thi thể tới chỗ nào thế?”

Bọn họ quay về thì cô ấy đã ở đây rồi, nhưng đống thi thể thì không thấy nữa.

Thời Sênh không ngẩng đầu, giọng bình tĩnh và tùy ý: “Sân thả thức ăn.”

Liễu Thư trợn tròn mắt.

Sân… sân thả thức ăn?

Là sân thả thức ăn mà hắn vừa nghĩ tới sao?

Liễu Thư nuốt nước bọt một cách khó khăn, “Cô Khương, một mình cô tới sân thả thức ăn sao?”

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Tôi không thể triệu hồi thần long, không

tự mình đi thì đi cùng ai chứ?”

Trái tim Liễu Thư đập nhanh kinh hoàng, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, “Dị chủng… chuyện dị chủng biết mất chẳng lẽ có liên quan tới cô sao?”

Thời Sênh thừa nhận rất khảng khái: “Tôi làm.”

Liễu Thư lập tức té ngã từ trên ghế xuống, mặt đầy kinh hãi.

Quả thật là cô ấy làm…

Rốt cuộc cô ấy có bản lĩnh thế nào chứ?

Thời Sênh ngẩng đầu, ngón tay xoa cằm: “Tôi hỏi anh cái này, lúc bọn họ tới sân thả thức ăn sao lại không bị dị chủng tấn công?”

Liễu Thư còn chưa thoát khỏi cơn kinh hãi. Thời Sênh dùng chân đá hắn, hắn mới ngây ngốc nhìn cô: “Cái gì cơ?”

Thời Sênh đen mặt lặp lại một lần: “Tôi hỏi là, tại sao lúc bọn họ đưa thi thể tới sân thả thức ăn thì không bị dị chủng tấn công?”

Liễu Thư bò dậy, hai chân đã gần như nhũn ra, chống ghế dựa miễn cưỡng đứng vững: “Có thời gian cố định để đưa thi thể tới, vào thời gian đó thì dị chủng sẽ không xuất hiện ở đó.”

Liễu Thư dừng một chút, hỏi thăm dò: “Thế nên vì cô bị tấn công nên mới ra tay sao?”

“Nếu không tôi ăn no rửng mỡ à?”

Liễu Thư: “…” Hắn chưa nói gì nha! Sao cô nàng này nói chuyện gai

góc thế chứ?

Cô như vậy sẽ không có bạn đâu.

Bỏ đi, người ta trâu bò như thế, cần quái gì bạn bè chứ.

“Bọn họ đánh nhau chưa?” Thời Sênh lại hỏi Liễu Thư.

Liễu Thư nghĩ rất nhanh rồi đáp: “Hẳn là không đánh đâu. Khu số 7 coi như là khu vực trung tâm ở thành phố giáp ranh này. Như lời của người bên ngoài thì ở đây tập trung hết những người quyền cao chức trọng, không giàu thì quý, những người bên trên chắc chắn sẽ…”

Liễu Thư đột nhiên dừng lại, sắc mặt hơi đổi.

“Sẽ dùng người thường để bồi thường cho dị chủng.” Thời Sênh nói nốt câu hắn vừa bỏ dở.

Lúc này mới tháng năm, nếu tháng này khu dân cư số 7 bồi thường cho dị chủng thì tới tháng 7 sẽ không đủ người để bồi thường nữa, trong tình huống không đủ này sẽ lấy thêm ở mỗi nhà một người…

Đương nhiên, các gia đình này đều là người thường, những người có quan hệ thân thuộc với người bên trên sẽ được loại trừ ra.

Bởi vì bọn họ có quyền nên bọn họ giữ được mạng trong tay mình.

Liễu Thư ngã ngồi xuống ghế. Hắn không lo lắng cho bản thân mình, ít nhất hắn cũng có năng lực tự bảo vệ bản thân, nhưng những người bên ngoài…

“Mềm lòng sao?”

Tiếng thiếu nữ vang lên nhẹ nhàng ở bên tai hoàn toàn không rõ là châm chọc hay khinh thường, dù sao cũng chẳng cảm thấy có ý tốt gì, mỗi tiếng đều như một cây gai găm sâu vào tim hắn.

Thời Sênh nhếch miệng, không nhanh không chậm nói tiếp: “Đến bản thân anh còn sống không xong, có tư cách gì mà mềm lòng chứ, sống cho ra dạng người trước đi đã.”

Liễu Thư đột nhiên hét lên: “Tôi sống rất ổn.”

Nói xong, Liễu Thư mới phát hiện mình thất thố. Hắn lại nhẹ giọng lặp lại một tiếng, “Tôi sống rất ổn.”

“Thế sao?” Thời Sênh không thèm để ý tới chuyện hắn đột nhiên nổi giận, “Co đầu rút cổ trong khu phố ngầm quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời này mà anh còn nghĩ là sống khá ổn thì tôi chả còn gì để nói.”

Thời Sênh đứng dậy, đầu ngón tay gõ gõ lên thành ghế: “Nếu chỉ có lý tưởng trong lòng mà không bước về phía trước thì đó cũng chỉ là mộng tưởng hão huyền mà thôi.”

Liễu Thư đã mất khống chế với cảm xúc của mình. Hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh, nói như thanh niên bất mãn với cuộc đời: “Thế đạo này chính là như vậy, tôi không phải cô, tôi không có năng lực mạnh như cô, có thể sống sót đã là cố gắng lớn nhất của tôi.”

Lý tưởng gì đó chỉ là giấc mộng thuở nhỏ mà thôi.

Trưởng thành rồi mới biết, hiện thực mới là cuộc sống.

Cô có thực lực mạnh mẽ, có thể làm sụp một tòa nhà cao tầng, giết

người dễ như trở bàn tay, chỉ búng tay một cái là có thể xóa sổ dị chủng.

Nhưng hắn thì khác, hắn chỉ là người thường.

Hắn biết làm sao chứ?

Thời Sênh nhún vai, biểu tình thờ ơ, không nói chuyện mà quay về phòng.

Liễu Thư nhìn chằm chằm vào cửa phòng cô, sau một hồi hắn mới đi tới gõ cửa:

“Cô nói cho tôi biết, tôi phải làm gì mới gọi là sống ổn?” Hắn muốn mạnh hơn, hắn không muốn trốn mãi ở đây.

Giọng nói từ trong truyền qua cánh cửa, hơi nặng nề nhưng vẫn tràn ngập ác ý: “Tôi không giúp anh được, muốn sống tốt hơn thì phải dựa vào chính anh.”

Liễu Thư ngừng gõ cửa, gân xanh trên mặt chậm rãi biến mất. Cô gái này luôn trêu chọc người ta nổi lên một thân nhiệt huyết rồi lại dội cho người ta một chậu nước đá, làm tắt ngúm những nhiệt huyết cháy bừng bừng đó.

Chỉ cần là con người bình thường thì sẽ đều cảm thấy cô gái này quả thực đáng giận đến muốn đánh.

Nhưng mà cô ta có thực lực.

Nên cô ta mới ngông cuồng.

…

Hôm sau, khi Liễu Thư tỉnh dậy thì phát hiện Thời Sênh đã rời đi, trên bàn còn có mấy thỏi vàng, dưới thỏi vàng có một tờ giấy.

--Phí thuê phòng, không cần trả lại.

Trong thành phố giáp ranh không dùng tiền, nơi này đã quay về thời kỳ nguyên thủy đó là dùng đồ đổi đồ, một bên đồ ở đây chính là vàng thỏi…

Là thứ có tác dụng.

Vàng chẳng những có thể hối lộ người ở cao tầng mà còn có thể mua chức vị cho bản thân, cũng có thể hối lộ người canh giữ ngoài biên cảnh. Tuy rằng không thể đi ra ngoài nhưng có thể đổi được rất nhiều thứ từ tay họ.

Thậm chí vũ khí cũng có thể đổi…

Lúc trước, người nắm giữ trật tự hiện tại của thành phố phát hiện ra một mỏ vàng rồi dẫn người đi khai quật, sau đó giao dịch với người phòng thủ biên cảnh để lấy vũ khí nên mới có được vị trí như bây giờ.

Liễu Thư nắm thỏi vàng mà không khỏi run nhè nhẹ, sự lạnh lẽo của thỏi vàng dần dần trở nên nóng bỏng tay.

Chương 1411: Thành phố giáp ranh (7)

[Ký chủ, sao cô phải giúp hắn?] Hệ thống rất khó hiểu, cô có bao giờ tốt bụng thế này đâu?

“Ta vui.” Thời Sênh vừa đi vừa trả lời Hệ thống.

Tâm tình tốt thì cái gì cũng có thể, tâm tình không tốt thì chẳng thể được cái gì, có vấn đề gì không?

[…] Không có gì để nói.

Nhưng mà Hệ thống vẫn không tin, Ký chủ nhà nó chỉ nói chuyện tâm tình với đám em gái fan não tàn lớn lên ngây thơ đáng yêu của cô ấy mà thôi.

Bỏ đi, chuyện của Ký chủ nó ít nên quản thôi.

[Giờ cô muốn đi đâu?]

Sênh Thần Kinh vẻ mặt thâm trầm, nhìn đủ các loại phi thuyền đang bay bên trên khu vực số 7, “Cứu vớt thế giới.”

[…] Ha hả, cô không hủy diệt thế giới này cũng đã cảm tạ trời đất rồi, còn cứu vớt thế giới cái quỷ gì, cứ cứu vớt mình trước đi đã.

Thời Sênh xoa cằm: “Nhị Cẩu Tử, ta cảm thấy người hiện tại muốn cứu vớt thế giới này chính là mi đấy.”

[…] Không không không, nó không cần cứu vớt, nó chỉ muốn an tĩnh làm một Hệ thống đẹp trai là được rồi.

Hệ thống không muốn bị Thời Sênh đâm chọt nữa nên lập tức offline.

Thời Sênh di chuyển về phía trung tâm khu 7. Dọc đường đi cô gặp không ít quân thủ thành. Đám quân thủ thành này đang bắt người. Hiển nhiên là người cầm quyền đã đàm phán xong với dị chủng.

Hơn nữa, số lượng người còn vượt quá sự tiên đoán ban đầu của người cầm quyền, cho nên mới bắt đầu tiến hành bắt bớ trong dân cư.

“Cứu mạng, không muốn, tôi không muốn… tôi không muốn chết, cứu tôi với!”

“Buông tôi ra, tôi không đi, tại sao các người lại bắt tôi. Các người không tìm được hung thủ, tại sao lại bắt chúng tôi đi thu thập cục diện rối rắm này cho các người, là lỗi của các người, tôi không đi.”

“Buông chúng tôi ra…”

“Đám cầm thú các người sẽ gặp báo ứng.”

Bên tai Thời Sênh là đủ mọi loại âm thanh phẫn nộ và tuyệt vọng.

Cô đi qua những người này, có lẽ vì thấy cô ăn mặc sạch sẽ, khí thế bất phàm, không giống người bình thường nên quân thủ thành không tìm cô gây phiền toái.

“Này, mấy người các cậu mang hai người này tới chỗ tiến sĩ Lý Kỳ đi.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn người vừa lên tiếng. Hắn ngồi trên xe, có thể ngồi trên xe thì chắc chắn không phải người bình thường, mà trọng điểm là vừa rồi hắn nhắc tới tiến sĩ Lý Kỳ?

Tên đần độn kia còn chưa chết ư?

Không khoa học tí nào!

Nổ như thế mà còn chưa chết, tên này có tấm thân bất tử à?

Lật bàn, giờ vật hy sinh còn khó giết như thế, muốn trời cao à?

Chiếc xe nhanh chóng rời đi. Thời Sênh đi theo ở phía sau, chờ bọn họ chạy tới một chỗ hẻo lánh liền xông lên cướp xe.

Trong xe có hai người, ngoại trừ gã kia ra thì còn một tài xế.

“Khương Đàn!” Gã đàn ông trừng mắt, “Cô muốn làm gì?”

Thời Sênh ném tài xế ra sau rồi ngồi vào ghế lái, nghiêng đầu nhìn gã đàn ông bị trói ở bên cạnh: “Anh biết tôi à? Vậy càng dễ làm.”

“Khương Đàn, cô không chạy thoát được đâu.” Bọn họ bắt bớ người ở khắp nơi mà cô ta còn dám xuất hiện, đúng là tìm chết.

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, “Vậy cũng chẳng cần anh nhọc lòng quan tâm, dù sao giờ anh cũng chẳng chạy thoát được.”

Gã đàn ông nghẹn họng.

Thời Sênh khởi động xe, chạy xe tới một chỗ càng hẻo lánh hơn. Sau khi dán bùa lên bốn xung quanh cô liền kéo gã đàn ông xuống dưới, “Hỏi anh mấy vấn đề, ngoan ngoãn trả lời thì tôi sẽ cho anh

chết thoải mái nhất.”

Gã đàn ông cười lạnh: “Có trả lời hay không cũng đều sẽ chết, tại sao tôi phải trả lời cô?”

Thời Sênh giật giật khóe miệng, nụ cười đầy vẻ ác ý: “Bởi vì… tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết.”

Giọng cô đầy âm trầm như ma âm tới từ địa ngục khiến cho lòng người phát lạnh.

“Cô…”

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, chĩa về ngực gã đàn ông: “Anh có tin tôi chọc anh thành cái sàng mà anh vẫn không chết được không?”

“Hừ, có bản lĩnh thì giết tôi đi, tôi sẽ chẳng nói gì đâu.” Gã đàn ông cứng đầu cứng cổ đáp.

“Được, thỏa mãn anh.”

Đây không phải là bản cô nương muốn giết mà là hắn yêu cầu đó.

Loại yêu cầu này sao bản cô nương nỡ lòng nào từ chối chứ?

Gã đàn ông kinh ngạc, nhưng hắn còn chưa kịp phát biểu quan điểm thì ngực đã bị kiếm xuyên qua. Hoa văn cổ xưa trên thân kiếm như đang hút máu của hắn khiến cho đường gân màu đỏ dọc thân kiếm càng thêm yêu dã.

“Cứ làm như chỉ một mình mình biết không bằng ấy.” Thời Sênh lạnh lùng rút thiết kiếm ra.

Thời Sênh lại xách tài xế từ thùng xe phía sau ra ngoài. Tài xế liếc mắt liền thấy ngay người nằm trên mặt đất, hai mắt trợn trừng, rõ ràng là đã chết.

“Cô... cô… Cô muốn làm gì?” Tài xế run run nhìn Thời Sênh.

“Hỏi anh mấy vấn đề thôi, đừng khẩn trương thế.”

Tài xế: “…”

Cô xách một thanh kiếm khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ mà còn nói những lời như thế thì cảm thấy có thể thuyết phục được người ta không?

Trên mặt cô chỉ thiếu điều viết mấy chữ to, một lát nữa sẽ giết chết hắn.

Thời Sênh ngổi xổm xuống: “Lý Kỳ không chết sao?”

Lá gan của tài xế tất nhiên không lớn như gã đàn ông kia, Thời Sênh vừa chọc kiếm xuống trước ngực hắn, hắn đã sợ tới mức đái cả ra quần, cả người run lẩy bà lẩy bẩy.

Lý Kỳ quả thực không chết, nhưng tại sao lại sống sót thì tài xế không rõ.

“Hiện giờ hắn ở đâu?”

Tài xế ôm đầu, thân mình phát run, “Ở… ở phòng nghiên cứu số 258, phố 13.”

…

“Tiến sĩ Kỳ, thực nghiệm thể số 53 xuất hiện dị thường.”

Một nghiên cứu viên mặc áo blouse trắng vội vàng đi vào, Lý Kỳ buông ống nghiệm trong tay xuống, “Có chuyện gì xảy ra?”

“Không rõ nữa, đột nhiên bắt đầu phát điên.” Nghiên cứu viên lắc đầu, “Tất cả các số liệu đều bắt đầu dao động một cách bất thường, biên độ dao động rất lớn.”

Lý Kỳ túm lấy áo blouse, vừa mặc vừa đi ra ngoài: “Trước khi bắt đầu có dị động gì không?”

“Không, hết thảy đều bình thường, thực nghiệm thể chỉ tự nhiên phát điên lên thôi.”

Tốc độ của Lý Kỳ đi tới phòng nhốt thực nghiệm thể số 53 càng nhanh hơn, bên trong là một người đàn ông đang đấm tay đá chân với kính pha lê trong suốt, trên trán nổi đầy gân xanh, hai mắt đỏ sọng, từ miệng chảy ra chất lỏng trong suốt, yết hầu cũng phát ra tiếng gầm nhẹ rất kỳ quái như dị chủng ăn thịt người vậy.

Lý Kỳ nhìn số liệu bên cạnh, các số liệu đang nhảy lên không theo bất kỳ quy luật nào.

“Tiến sĩ, không ổn rồi, thực nghiệm thể số 29 cũng bắt đầu nổi điên.”

Mặt Lý Kỳ đầy vẻ không tin tưởng: “Cái gì?”

Sao có thể.

Lý Kỳ lại vội vàng chạy tới phòng nhốt thực nghiệm thể số 29, giống hệt biểu hiện bệnh trạng của số 53.

Tại sao lại thế?

“Tiến sĩ, số 105 cũng bắt đầu phát điên.”

“Thực nghiệm thể số 89…”

“Thực nghiệm thể số 13…”

Các thực nghiệm thể trong phòng thí nghiệm bắt đầu phát cuồng, một tầng này dùng để giam giữ thực nghiệm thể giờ bắt đầu vang lên những âm thanh “đùng đùng” khiến cho người nghe phải run rẩy.

“Tiến sĩ, tất cả các thực nghiệm thể bắt đầu phát cuồng, không thể ức chế.”

“Tiến sĩ, giá trị dị năng trong cơ thể bọn họ rất không bình thường, đang không ngừng tăng lên, nếu cứ tiếp tục thế này, bọn họ sẽ không chịu nổi, sẽ nổ tung mà chết.”

“Tiến sĩ…”

Mọi người đều vây quanh lấy tiến sĩ Lý Kỳ, không biết phải làm như thế nào. Đột nhiên, ánh sáng trong phòng thí nghiệm tối sầm, ánh sáng đỏ báo động phát ra từ khắp nơi.

“Cảnh báo, sinh vật không rõ nguồn gốc xâm lấn.”

“Cảnh báo, sinh vật không rõ nguồn gốc xâm lấn.”

Sinh vật không rõ nguồn gốc? Dị chủng?

Đây là ý niệm đầu tiên toát lên trong đầu mọi người. Bọn họ đã bị dị chủng tập kích một lần, lần đó đã suýt chút nữa làm cho thực nghiệm

thể quan trọng nhất chạy mất.

Chương 1412: Thành phố giáp ranh (8)

Trong phòng thí nghiệm vô cùng hỗn loạn, nhưng bọn họ chờ nửa ngày cũng không thấy dị chủng ghê tởm nào xuất hiện, chỉ thấy một cô gái.

Cô gái trẻ đó kéo một thanh kiếm bước ra từ chỗ ngoặt.

Sắc mặt cô bình thường, không còn tái nhợt nữa, mi thanh mục tú, khóe miệng ẩn giấu nụ cười. Tóc được buộc thành một cái đuôi ngựa rất tùy ý, đong đưa sau lưng theo từng bước đi của cô. Cả người cô nhìn tràn đầy sức sống, tựa như một thiếu nữ bình thường, nhưng mà nhìn thấy một người như thế này ở thành phố giáp ranh lại là điều vô cùng quỷ dị.

Người sinh hoạt ở nơi này chỉ có tuyệt vọng và tuyệt vọng.

Thiết kiếm kéo lê trên đất tạo ra âm thanh chói tai. Thực nghiệm thể bốn phía bắt đầu an tĩnh lại, sôi nổi nhìn về phía cô, đáy mắt lưu động ánh sáng tham lam nhưng lại tràn ngập kiêng kỵ, không dám tiến lên.

Toàn bộ phòng thí nghiệm an tĩnh một cách quỷ dị.

Lý Kỳ không ngờ mình đang lùng bắt người này ở khắp nơi, còn người ta lại thình lình xuất hiện ngay trước mặt. Nhưng hắn chẳng hề vui vẻ chút nào, chuyện lần trước vẫn còn khắc sâu trong ký ức của hắn.

“Tiến sĩ Kỳ, mệnh lớn quá nha!” Thời Sênh phá vỡ yên tĩnh, cười nhìn Lý Kỳ với ánh mắt đăm đăm, “Cũng không biết lần này mạng có còn lớn như thế nữa không?”

Lý Kỳ nghĩ lại những gì đã nếm trải lần trước mà không khỏi tê dại cả da đầu. Đêm nào ngủ hắn cũng nằm mơ thấy cảnh tượng ngày hôm đó.

Thời Sênh nhướng mày, “Sao không nói gì? Nhìn thấy tôi không cao hứng sao?”

Lý Kỳ: “…” Cao hứng cái búa á!

Lúc không bắt được cô thì chỉ có ý nghĩ muốn bắt người về, nhưng giờ cô xuất hiện ở trước mắt lại chỉ muốn cô mau chóng biến đi.

“Không nói di ngôn thì tôi ra tay đây.”

“Chờ đã!” Một tiếng quát lớn vang lên, hắn hơi đảo mắt rồi vội vàng nói: “Khương Đàn, dị năng của cô còn chưa dùng được đúng không? Cô không muốn biết tại sao ư?”

“Không muốn.” Thứ đó cũng chẳng có tác dụng gì với cô. Nơi này có linh khí, cô có thể trực tiếp tu luyện linh lực, cần gì dị năng chứ.

Lý Kỳ nghẹn họng, đổi cách nói khác, “Cô không lo lắng cho thân thể của mình sao?

“Không lo lắng.” Không phải thân thể của tôi, lo lắng làm quái gì.

Lý Kỳ: “…”

Hôm nay không có cách nào tâm sự rồi.

“Được rồi, tới chịu chết đi!” Thời Sênh vung kiếm, “Ai tới trước?”

Đám nghiên cứu viên ở sau lưng Lý Kỳ vội vàng lùi lại. Nhưng sau lưng là các thực nghiệm thể, bọn họ tới gần tường kính một cái là đám thực nghiệm thể sẽ bổ nhào lên, gầm gừ với bọn họ.

Một đám người lại hét lên tránh đi.

Có người điên cuồng bấm chuông báo động.

Thời Sênh ngoáy lỗ tai, “Đừng ấn nữa, đám người bên ngoài đều tổ chức thành đoàn thể đi du lịch dưới địa ngục rồi. Các người có muốn lập thêm một đoàn không?”

Vừa dứt lời, thiết kiếm đã vung lên, bọn họ chỉ có thể hét lên rồi chạy sâu vào trong khu vực thực nghiệm.

Lý Kỳ cũng nhân cơ hội náo loạn này định chạy, nhưng vì Thời Sênh theo sát nên hắn không trốn nổi.

Thời Sênh chắn trước mặt hắn, gương mặt tươi cười nhưng trong mắt lại tràn ngập lạnh lẽo, “Tiến sĩ Kỳ, chạy gì chứ? Không phải anh muốn bắt tôi sao?”

Thời Sênh đá chân lên người Lý Kỳ. Lý Kỳ đụng phải vách tường kính đằng sau, thực nghiệm thể trong đó cào lên kính, dường như muốn lột sống da Lý Kỳ vậy.

Thời Sênh chầm chậm bước tới, thực nghiệm thể gầm nhẹ mấy tiếng rồi rúc vào sâu trong góc.

Lý Kỳ nhìn hành vi của thực nghiệm thể liền như hiểu ra cái gì. Hắn

bò dậy khỏi mặt đất, chống lên tường pha lê, dịch sâu vào trong.

“Khương Đàn, chuyện tôi làm với cô cũng chỉ là do bên trên phân phó, cô muốn báo thù cũng không nên tới tìm tôi.”

“Không có cách nào, ai bảo anh có tên trong danh sách chứ.” Thời Sênh nhún vai, còn xếp hạng ba, không tìm hắn thì tìm ai chứ.

“Danh sách nào?” Vẻ mặt Kỳ đầy nghi hoặc.

“Danh sách người chết.”

Lý Kỳ: “…”

Tiến sĩ Kỳ như từ bỏ giãy giụa: “Trước khi chết, có thể trả lời tôi một câu được không?”

Thời Sênh nhếch môi: “Không thể.”

Cô nhanh chóng đâm xuyên thiết kiếm vào cơ thể Lý Kỳ, sau đó đá văng hắn ra khỏi bức tường kính: “Muốn thả nó ra ư? Yên tâm, chút nữa tôi sẽ giúp anh thả.”

Mẹ kiếp, tưởng mắt ông mù à?

Ông đây dễ lừa gạt như đám vai chính thế sao?

Đần độn!

Đồng tử Lý Kỳ trợn ngược, thân thể không ngừng run rẩy, ánh mắt dừng ở trên người thực nghiệm thể sau bức tường kính.

Hắn… không cam lòng!

Thời Sênh xác định Lý Kỳ đã chết hẳn rồi mới đi tới phòng làm việc trong khu thực nghiệm. Trên đường đi, chỉ thấy hai bên làm một loạt căn phòng có ngăn bằng tường kính, người bên trong đều bị nhốt lại.

Thời Sênh đi thẳng vào trong. Đám nhân viên nghiên cứu kia không biết đã chạy tới nơi nào, toàn bộ khu vực làm việc đều vô cùng lộn xộn.

Theo đánh dấu, cô tìm được văn phòng làm việc của Lý Kỳ.

Thời Sênh tìm được không ít tư liệu trong văn phòng của hắn, đều là các số liệu liên quan tới dị năng của các thực nghiệm thể.

Nhưng những tư liệu này chỉ là kết luận, chưa thể tra ra dị năng của bọn họ tới từ đâu, cũng chẳng biết có liên quan gì tới cô.

Thời Sênh lục tung văn phòng lên, cuối cùng tìm được một két sắt âm tường.

Thời Sênh dùng kiếm phá, trong két sắt có một chồng tư liệu và một cái laptop.

Tư liệu này là tư liệu về nguyên chủ.

Từ khi cô tiến vào phòng thí nghiệm đến khi bị phát hiện, tất cả đều được ghi lại rất tỉ mỉ.

Nhưng mà những số liệu thực nghiệm này về cô có chỗ nào khác biệt thì vẫn chẳng có phát hiện gì mới.

Thời Sênh nhìn cái laptop kia, trong thành phố giáp ranh chỉ có mạng nội bộ do đám nghiên cứu khoa học tự mình xây dựng…

“Thời Sênh, cô đã chậm một bước, xứng đáng, xứng đáng!”

Thời Sênh vừa mở máy tính thì bên trên liền nhảy ra một hình người cầm đạo cụ cổ động đang nhảy nhót.

Sau đó là vô tận những từ “xứng đáng” lặp đi lặp lại kia.

Mẹ!

Lúc trước cô xem xét thấy tên thiểu năng trí tuệ Mộ Bạch này không online, sao đột nhiên lại nhảy ra đây rồi?

Thời Sênh lấy máy tính bảng ra, tên của Mộ Bạch vẫn là màu xám, hắn không online…

“Tôi không online đâu, cô không cần kiểm tra làm gì, đây chỉ là bóp méo số liệu một chút thôi. Cô tưởng tôi là ngốc sao mà xuất hiện! Ha ha ha!!”

Người trên màn hình chống nạnh cười rũ rượi.

Hình người đó cười xong liền biến mất, màn hình lập tức tối đen.

Mẹ cái tên thiểu năng trí tuệ này!

Biết ngay là chỉ biết trốn tránh, hèn nhát.

Thời Sênh ném máy tính ra, cười âm hiểm. Mộ Bạch, anh cứ cười đi!

Tư liệu trong notebook chắc chắn đã bị Mộ Bạch tiêu hủy, cô không đi theo phương hướng này nữa. Mộ Bạch tiêu hủy tư liệu chỉ có một mục đích là ghê tởm cô mà thôi.

Tên thiểu năng trí tuệ này thật là…

Ghê tởm đến nỗi một lời cũng khó nói hết.

Thời Sênh rời khỏi văn phòng, lúc đi ngang qua những căn phòng kính đều tiện tay đập vỡ, thực nghiệm thể bên trong muốn xông lên, nhưng Thời Sênh quay người lại thì bọn họ lại lùi về sau.

Những thực nghiệm thể này nhìn thấy cô thì mắt sáng lên như nhìn thấy đồ ăn ngon, nhưng bọn họ cũng sợ hãi cô.

Thật là mâu thuẫn!

Thời Sênh phá hết những căn phòng kính. Đến khi cô rời đi xa rồi, đám thực nghiệm thể mất đi lý trí mới dần dần khôi phục lại thần trí, mê man nhìn xung quanh.

Trên đất đầy mảnh thủy tinh vỡ, đèn trên đỉnh đầu không ngừng nhấp nháy, mà gã tiến sĩ không ngừng tiến hành thực nghiệm trên người họ thì nằm giữa hành lang, dưới thân đầy máu tươi.

Đã chết?

Tuy Lý Kỳ đã chết nhưng nhóm người này vì hận hắn thấu xương nên vẫn tiến hành việc hành hạ xác chết cực kỳ tàn ác.

Phát tiết xong, đám người này mới chạy ra ngoài.

Ở nơi không thấy ánh mặt trời này lâu như thế, giờ rốt cuộc cũng có thể đi rồi.

Chương 1413: Thành phố giáp ranh (9)

Tòa nhà hành chính khu dân cư số 7.

Đội quân dị chủng bao vây lấy tòa nhà hành chính, đám người bị nhốt trong tòa nhà đều nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài, thần kinh căng chặt.

“Đừng sợ, chờ bọn hắn gom đủ số lượng rồi sẽ rời đi thôi.”

“Đã lâu như thế rồi còn chưa gom đủ, những kẻ bên ngoài giơ tay tóm một cái là một đống, sao lại lâu như thế chứ?”

“Tôi muốn về nhà…”

Đủ loại âm thanh oán giận vang lên. Bọn họ đã bị đám dị chủng bao vây thời gian dài như thế. Cả ngày bọn họ vốn chỉ biết quanh quẩn trong văn phòng, có khi nào tiếp xúc với dị chủng gần như thế chứ?

Dị chủng khác nhau thì trên người sẽ chứa virus khác nhau. Đặc biệt ghê tởm hơn, chúng sẽ nhân lúc con người không chú ý biến mà con người thành vật chứa nuôi dưỡng đời sau của chúng.

“Reng reng reng reng…”

“Reng reng reng…”

Điện thoại trong phòng đột nhiên đổ chuông ầm ĩ. Người ngồi trên ghế tiếp máy, nhưng bên kia điện thoại chỉ vang lên âm thanh kêu

cứu và tiếng hét chói tai.

Liên tiếp điện thoại đánh tới, một hồi lâu mới nghe được hết những lời tường thuật đứt quãng qua điện thoại.

Có loài người đang tấn công đồng loại của mình.

Đúng thế, con người tấn công con người, không phải dị chủng.

Bọn họ bất chấp dị chủng bên ngoài, vội vàng báo tin tức này về cho cấp trên.

Khu số 7 là khu vực trung tâm, người có quyền hành cao nhất ở đây là quan chấp hành Tống Nguyên Thanh.

Nếu thành phố giáp ranh là một quốc gia thì Tống Nguyên Thanh chính là chủ tịch nước, không đúng, là hoàng đế!

Tin tức rất nhanh được chuyển tới chỗ Tống Nguyên Thanh. Tống Nguyên Thanh cũng không nhiều tuổi, vừa mới ba mươi, là một người đàn ông rất đẹp trai. Lúc hắn chưa làm quan chấp hành thì chính là thái tử, lúc lên làm quan chấp hành rồi thì chính là hoàng đế.

Hoàng đế Tống tỏ ra rất tức giận về chuyện này.

“Làm ăn thế nào vậy hả? Sao lại có chuyện con người tấn công con người? Giờ dị chủng còn đang vây bên ngoài, lũ chúng nó còn làm loạn cái gì chứ hả?”

Tống Nguyên Thanh đập bàn, vô cùng tức giận chất vấn đám người ngồi xung quanh.

“Rốt cuộc các người làm ăn kiểu gì thế hả?” Mấy ngày nay chuyện

xảy ra quá nhiều, Tống Nguyên Thanh tức giận cũng là bình thường.

Những người khác trong phòng họp không dám thở mạnh.

“Ai dẫn đầu mấy cuộc tấn công này? Có phải dị chủng tấn công không? Các người còn ngồi đây làm gì hả? Có phải các người cũng muốn bị đưa đi cho dị chủng ăn không? Còn không mau đi tra đi!” Tống Nguyên Thanh tức giận đến mức muốn lật bàn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trước khi hoàng đế Tống phát hỏa liền vội vã chạy ra khỏi phòng họp, bắt đầu đi chứng thực tin tức.

Rất nhanh tin tức đã được chứng thực và lại được truyền tới tai hoàng đế Tống.

“Phòng thí nghiệm của tiến sĩ Lý Kỳ đã bị phá hủy. Tiến sĩ Lý Kỳ không rõ sống chết. Tất cả các thực nghiệm thể của hắn đều bị thả ra, chính những thực nghiệm thể đó đang tấn công con người.”

“Lý Kỳ…” Sắc mặt của hoàng đế Tống cổ quái, “Đi báo cho tổ dị năng đặc biệt tới tiêu diệt đám thực nghiệm thể đó.”

Thật là chẳng làm người ta bớt lo chút nào, bên này còn chưa biết “cao nhân” nào giết mấy chục con dị chủng, còn tiêu diệt luôn thiết bị thăm dò của người ta khiến cho dị chủng tìm tới tận cửa tính sổ. Giờ hắn còn phải bồi thường tổn thất cho đám dị chủng đó nữa.

Có bản lĩnh thì lên hạ căn cứ của bọn chúng đi!

Việc này còn chưa giải quyết xong thì bên chỗ Lý Kỳ lại xảy ra chuyện, điều này làm hắn tức tới tăng xông máu não.

Tổ dị năng là một tồn tại bí mật vì không thể để nhóm dị chủng nhận

ra, nếu không sao bọn họ có thể tự mình thành lập đội ngũ dị năng được chứ?

Tống Nguyên Thanh rõ ràng nhất những thực nghiệm kia là gì. Dị chủng còn đang ở bên ngoài, cần phải cho người mau đi xử lý hết đám thực nghiệm thể kia.

Tổ dị năng đặc biệt nhận được tin liền bí mật ra quân đi tiêu diệt thực nghiệm thể.

Mấy chiếc xe xuất phát từ một tòa nhà cách xa khu nhà hành chính, phân tán làm mấy ngả rồi đi về nơi phát sinh cuộc tấn công trong khu dân cư số 7.

Trong đó có một chiếc xe, người đàn ông trung tuổi lái xe hỏi thiếu nữ tóc ngắn đáng yêu ngồi ở ghế phụ lái bên cạnh: “Vân Đóa, sáng nay dị năng của cháu vừa mới dùng hết, giờ đã khôi phục chưa?”

Vân Đóa lộ ra hai má lúm đồng tiền, giọng trong trẻo: “Đã khôi phục rồi ạ!”

“Đội trưởng nói thiên phú của Vân Đóa rất tốt, xem ra cũng không phải nói đùa. Bọn anh muốn khôi phục dị năng cũng không nhanh như em ấy được.” Một nam sinh nói tiếp, đầu tóc hắn vàng chóe, con ngươi màu xanh ngọc bích, mũi cao thẳng, vừa nhìn đã biết là người nước ngoài.

“Hừ, không chừng đội trưởng cho cô ta thứ gì tốt nên cả ngày cô ta suốt ngày quấn lấy đội trưởng…”

“Hướng Quỳ, cô vừa phải thôi!” Nam sinh quát lên, “Vân Đóa dựa vào thực lực của chính em ấy, sao cô cứ thích nhằm vào người ta thế hả?”

Hướng Quỳ ngồi ngay bên cạnh nam sinh kia, gương mặt cô ta khá thành thục nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ chanh chua, “Ai da, Hall, sao cậu lại che chở cho cô ta thế chứ? Cô ta có bao giờ để ý tới cậu đâu. Người mà người ta thích không phải đội trưởng sao, cậu ít tự mình đa tình thôi.”

“Này này, mọi người đừng cãi nhau nữa.” Vân Đóa hơi xấu hổ, “Thiên phú của hai người rất tốt, dị năng của em không được như hai người, còn phải học tập hai người rất nhiều.”

“Không dám.” Hướng Quỳ cười lạnh với vẻ âm dương quái khí, “Vừa vào đã được đội trưởng ưu ái, tôi có gì đáng giá cho cô học tập chứ?”

“Hướng Quỳ, cháu bớt tranh cãi đi, tới nơi rồi.” Người đàn ông trung niên nhanh chóng ngắt lời ba người trẻ tuổi. Chút nữa sẽ có đánh nhau, đội trưởng bảo ông để ý bọn họ, không nói không được.

Mọi người đang chạy trốn nháo nhào nên xe không thể tiếp tục đi vào, chỉ có thể dừng lại ở đây.

“Ừm, không cần thể hiện, chút nữa đi theo bọn chú.” Người đàn ông xuống xe còn không quên dặn Vân Đóa.

“Đừng kéo chân sau, chết sẽ không ai quan tâm cô đâu.” Hướng Quỳ trừng mắt với Vân Đóa vẻ bất thiện rồi nhảy xuống xe.

Hall vỗ vỗ bả vai Vân Đóa, ưỡn ngực cam đoan: “Vân Đóa, đừng để ý cô ta, anh sẽ bảo vệ em.”

Vân Đóa cười, hai má lúm đồng tiền hiện lên nhìn vô cùng đáng yêu. Sắc mặt Hall hơi đỏ, vội vàng đẩy cửa xe xuống trước.

Bốn người đi ngược đoàn người tiến về khu vực trung tâm của cuộc tấn công. Vân Đóa mới thức tỉnh dị năng chưa được bao lâu, tuy rằng đã từng giết dị chủng nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tràng cảnh máu me thế này.

Thi thể đầy đất, khắp nơi là cánh tay, cẳng chân rời ra, máu nhuộm toàn bộ mặt đất khu vực này thành màu đỏ.

Ở một nơi xa hơn, có một người đàn ông cả người đầy máu đang tấn công con người.

Người đàn ông trung niên không cho bọn họ tiến lên ngay mà quan sát trong chốc lát.

“Chú Cổ, dị năng của hắn là gì thế?” Hall hỏi người đàn ông trung niên.

“Hẳn là… loại sức mạnh.” Chú Cổ chần chừ một chút mới trả lời, thực nghiệm thể này có thể tay không xé rách cơ thể người, “Cháu và Hướng Quỳ qua bên kia, chú và Vân Đóa sẽ đánh bọc từ bên này. Người xung quanh khá nhiều, các cháu cẩn thận đấy.”

Hall gật đầu, Hướng Quỳ chỉ trừng mắt nhìn Vân Đóa rồi không nói gì thêm, dẫn đầu đi sang bên kia.

Chú Cổ quan sát không sai, bọn họ vừa ra tay liền biết đây là dị năng giả loại sức mạnh. Dị năng giả loại này ngoại trừ có sức mạnh rất lớn thì cũng không dễ dàng chết đi, khả năng khôi phục cực kỳ nhanh.

Cho nên, dị năng giả sức mạnh không dễ đối phó một chút nào.

Lần đầu tiên Vân Đóa đối phó với con người nên vẫn hơi sợ sệt, mấy

lần suýt bị thực nghiệm thể kia làm bị thương. Cả Hall và chú Cổ đều chắn đòn thay cô ta một lần.

“Đừng để hắn chạy về phía đó, Vân Đóa, ngăn hắn lại.” Hall hét lên với Vân Đóa.

Vân Đóa lập tức thúc giục dị năng, không khí xung quanh bắt đầu đọng lại, tốc độ của thực nghiệm thể chậm hơn hẳn. Chú Cổ từ bên cạnh nhảy ra ôm chặt lấy thực nghiệm thể, quật hắn ngã xuống đất.

Chương 1414: Thành phố giáp ranh (10)

Đến khi tưởng như đã chế phục được thực nghiệm thể rồi thì từ trong một ngõ nhỏ phía xa lại có một bóng người vọt ra, sau lưng có một đoàn dị chủng đuổi theo.

Bọn họ không nhìn lầm, quả thực chính là dị chủng.

Một đoàn.

Đầu ngõ nhỏ như khe hở bị xé rách toang ra, dị chủng từ phía đó chen chúc ào ra, tràng cảnh vô cùng đồ sộ.

Mà người ở phía trước dị chủng không phải Thời Sênh thì còn có thể là ai?

Thời Sênh cũng rất vô tội, đám cầm thú này đột nhiên nhảy ra, một lời không hợp liền đuổi theo cô. Cô diệt xong một đám thì lại có một đám khác tới.

Ngõ quá nhỏ, không đủ để phát uy, cô đành phải bỏ chạy tìm một không gian lớn hơn.

Ai biết được sẽ lại gặp được nữ chính đại nhân trong trường hợp này chứ.

Quả nhiên đều là do tác giả sắp xếp hết.

Thời Sênh chạy tới một nơi rộng rãi rồi lập tức xoay người, huy động

thiết kiếm. Mũi kiếm xẹt qua không khí vẩy ra rất nhiều đóa hoa màu đỏ, mũi kiếm xoay tròn hai vòng rồi đột nhiên mở rộng, đánh về đám dị chủng ở phía xa.

Bốn người nhóm Vân Đóa trơ mắt nhìn vòng hoa kỳ quái kia bắn về một đoàn dị chủng, đánh tan chúng thành những mảnh nhỏ, cả một đội quái vật không hề có sức phản kháng nào.

Quả thực như đang xem tiểu thuyết khoa học viễn tưởng xen kinh dị vậy.

Bọn họ đã từng nghe dị năng giả mạnh nhất một lúc có thể giết chết năm con dị chủng, mà cô gái này vừa ra tay đã diệt một bầy.

Dễ như trở bàn tay, chính là một bầy đấy…

Đây là sức mạnh gì?

Thời Sênh tưởng rằng sau lưng đã không còn ai, không ngờ vừa nhìn đã thấy một đám dị chủng đen nghìn nghịt đang hướng về phía bên này.

Thời Sênh thu kiếm, xoay người chạy.

Để bọn nó giết chết nữ chính đã rồi nói!

Thời Sênh chạy vọt qua chỗ bọn họ. Thực nghiệm thể đang nằm trên đất cũng đứng bật dậy, đẩy chú Cổ ra rồi chạy theo Thời Sênh. Hai người nhanh chóng biến mất ở cuối đường.

“Ầm ầm ầm…”

Ngõ nhỏ truyền ra âm thanh làm chú Cổ kinh hãi. Ông ta quát lên với

ba người vẫn còn đang đần mặt ra, “Chạy mau!”

…

Thời Sênh nhìn thực nghiệm thể đang ngồi xổm bên cạnh mình, gãi cằm, “Không phải chứ, anh đi theo tôi làm gì?”

Thực nghiệm thể đã khôi phục lại vẻ bình thường. Hắn lắc đầu, vẻ mặt thật thà: “Không biết, chính là muốn đi theo cô thôi.”

Thời Sênh: “…”

Vừa rồi, sau khi rời khỏi con phố kia, hắn vẫn luôn đi theo cô, tốc độ không chậm hơn cô một chút nào. Lúc đầu cô thấy hốc mắt rất đỏ, nhưng khi đã leo lên tới nóc nhà thì mắt hắn đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Thứ này không đi chơi đi còn đi theo cô làm sợi len gì? Có thịt ăn đâu cơ chứ!

Ở dưới đường phố, đám người Vân Đóa cũng đã chạy tới, dị chủng ở phía sau dồn lên như thủy triều, khu vực này như một cái hồ trũng xuống, mái nhà mà Thời Sênh đang ngồi chính là trung tâm của vùng trũng đó.

Càng không khéo chính là, đây là bên trái tòa nhà, không có đường đi lên trên lầu.

Cho nên đám người Vân Đóa liền bị vây nhốt lại.

“Mau bò lên trên đi.” Hall chỉ vào một ống khói ở bên cạnh, bảo Vân Đóa bò lên trên theo ống khói này.

“Cô ta ở trên đó.” Hướng Quỳ chỉ vào Thời Sênh đang ngồi ở trên mái nhà, “Này, dị chủng do cô kéo tới, cô mau giết chúng nó đi.”

Cô ta lợi hại như thế, ngần này dị chủng với cô ta mà nói cũng chỉ là thuận tay giải quyết mà thôi.

“Xin lỗi nhá, kỹ năng còn đang chờ.” Thời Sênh xua xua tay với Hướng Quỳ, “Các người tự cầu nhiều phúc đi.”

Cái gì mà ông đây rước lấy chứ?

Ông cũng chẳng biết đàn dị chủng này từ đâu chui ra cơ mà.

Liên quan rắm gì tới ông!

Hướng Quỳ: “…” Cô cho rằng chúng ta đang chơi game hay sao mà còn có kỹ năng chờ.

Ở đâu chui ra một con bé điên khùng như thế này chứ?

Bọn Hướng Quỳ không có nhiều thời gian tranh cãi với Thời Sênh, dị chủng ở sau lưng sắp tới đây rồi. Hall bảo Vân Đóa lên trước, Hướng Quỳ lên thứ hai, hắn và chú Cổ bọc hậu.

Nhưng đại đa số dị chủng đều giỏi leo trèo, Vân Đóa còn chưa bò lên tới nơi thì dị chủng đã ép họ phải bò xuống.

Bốn người đã dùng rất nhiều dị năng để đối phó với thực nghiệm thể hiện đang ngồi bên cạnh Thời Sênh nên hiện tại chẳng còn được bao nhiêu, lúc này đối đầu với nhiều dị chủng như thế, căn bản là chẳng chống đỡ được lâu.

Thời Sênh ngồi cắn hạt dưa xem chiến cuộc bên dưới. Dị chủng

cũng không có ý đi lên, chỉ tấn công đội ngũ của nữ chính, sự thật chứng minh rằng đám dị chủng này không tới vì cô.

Có thể hấp dẫn nhiều dị chủng như thế cũng chỉ có nữ chính đại nhân mà thôi.

“Này…”

Thời Sênh quay lại nhìn thực nghiệm thể, trên quần áo của hắn loang lổ vết máu, chỉ có thể mơ hồ thấy trên ngực hắn có số 22.

Thực nghiệm thể số 22 gãi đầu nói: “Hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi.”

“Lúc trước tôi có xông vào phòng thí nghiệm, thấy quen cũng là bình thường.”

“A?” Thực nghiệm thể số 22 tỏ ra rất khó tin, “Là… Là cô thả chúng tôi ra khỏi phòng thí nghiệm sao?”

Thời Sênh quay đầu tiếp tục nhìn nữ chính bị dị chủng hành hạ ở bên dưới, “Không cần báo ân, nên trả thù thì trả thù đi, đừng có quấn lấy tôi nữa.”

Thực nghiệm thể số 22 gãi đâu, “Không, không phải, lúc đó tôi không thấy cô mà.”

Lúc đó hắn đã mất đi lý trí, căn bản chẳng biết ai xâm phạm phòng thí nghiệm giết tên súc sinh kia.

“Cùng ở một phòng thí nghiệm, từng gặp rồi thì có gì kỳ quái đâu.” Thời Sênh trợn mắt.

“Cùng một phòng thì nghiệm?” Thực nghiệm thể số 22 lẩm bẩm những lời này mấy lần, đột nhiên vỗ gáy một cái, “Cô là Khương Đàn đúng không?”

Thời Sênh cắn hạt dưa tanh tách: “Ừ, có vấn đề gì không?”

Thực nghiệm thể số 22 lắc đầu: “Không, chỉ là tôi không ngờ cô vẫn còn sống.”

Thời Sênh trừng mắt: “Tôi không còn sống thì anh có thể ra ngoài sao?”

Thực nghiệm thể số 22 cười hiền hòa: “Cũng đúng, lúc tôi nhìn thấy cô thì cô đang bị trói trên bàn giải phẫu, trên người cắm toàn dây với ống. Nếu không phải bọn họ nói cô còn sống thì tôi cũng nghĩ cô đã chết rồi ấy.”

Thời Sênh lục lọi trong trí nhớ của nguyên chủ một vòng nhưng không phát hiện ra đoạn ký ức này, nhưng có một đoạn thời gian nguyên chủ luôn chìm trong mơ mơ hồ hồ, trên người cũng xuất hiện những dấu vết không hiểu sao lại có, giờ nghĩ lại có lẽ là đám người kia tiêm thuốc cho cô.

Thời Sênh nổi lên hứng thú, đưa một nắm hạt dưa cho thực nghiệm thể số 22: “Bọn họ đã làm gì Khương… tôi?”

Thực nghiệm thể số 22 tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh* nhận lấy hạt dưa: “Không biết, rất nhiều người vây lấy cô, tôi cũng không ở đó được bao lâu thì đã bị người ta chuyển tới phòng khác rồi.”

**Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.*

Hắn hơi nhíu mày, lại nói: “Nhưng tôi nghe người ta nói, dị năng của cô không ổn định, cần phải có thuốc để kích thích, kích phát cái gì mà… gen gì gì đó, những cái sau tôi cũng chẳng hiểu gì. Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy hai chữ dị năng, những người cùng tiến vào với tôi bị tiêm cho một loại huyết thanh. Bọn họ gọi nó như thế, tiêm vào rồi mới có thể thức tỉnh được dị năng.”

Trong đáy mắt thực nghiệm thể số 22 lộ ra hận ý sâu sắc: “Tôi thức tỉnh dị năng thất bại, bọn họ nhốt hết những người như chúng tôi vào một chỗ, không cho chúng tôi ra ngoài, cũng không cho liên hệ bên ngoài. Chúng tôi trở thành chuột bạch, lúc cần người làm thực nghiệm liền lôi chúng tôi đi.”

“Rất đáng thương.” Thời Sênh cảm thán.

Thực nghiệm thể số 22: “…”

Lúc đó, tình cảnh của cô còn thảm hơn ấy chứ!

Rốt cuộc ai mới đáng thương hơn hả?

Thời Sênh chống cằm: “Không đúng, sao bọn họ có thể cho anh nhìn thấy tôi được?”

Dựa theo giả thiết, thực nghiệm này bảo mật tuyệt đối, Lý Kỳ sẽ không bao giờ để người thường nhìn thấy cô mới đúng, dù là những người thức tỉnh dị năng cũng không biết rốt cuộc dị năng của mình tới từ đâu.

“Ừm, cô bị người ta dùng màn che ngăn cách, nhưng lúc tôi đi vào thì cũng vừa lúc có người đi ra nên khi màn che được nhấc lên, tôi đã nhìn thấy cô. Bởi vì cô… trạng thái lúc đó của cô thật sự làm tôi ghi nhớ sâu sắc, cực kỳ khó quên.”

Thời Sênh nghi ngờ nhìn hắn mấy lần, tuy hắn nói rất thông suốt nhưng vẫn có điểm đáng ngờ.

Cô lại cắn hạt dưa, không nói chuyện với thực nghiệm thể số 22 nữa.

Chương 1415: Thành phố giáp ranh (11)

“Bùm!”

Dị chủng bên ngoài bị người nổ bay, một chiếc xe xuất hiện trong tầm mắt Thời Sênh. Trên xe có một người đàn ông, trong tay hắn không ngừng tụ lại lôi điện ném về phía đám dị chủng.

Dị chủng bị thổi bay, nhưng cũng chỉ bị đánh bay mà thôi, đờ đẫn vài giây rồi lại tiếp tục bò dậy.

“Không ngờ lại là lôi dị năng.” Thực nghiệm thể số 22 bày ra vẻ hâm mộ.

Dị năng hệ lôi rất có tác dụng với dị chủng, nhưng dị năng này cũng tiêu hao rất nhanh.

Xe từ bên ngoài tiến vào, bốn người gần như đã tuyệt vọng lại nhìn thấy hy vọng.

“Mau lên xe!” Người đàn ông ở trên xe quát lên với bọn họ, lại không ngừng đánh bay dị chủng muốn nhào lên.

Hướng Quỳ lên xe đầu tiên, Vân Đóa theo sát phía sau, khi chú Cổ và Hall chuẩn bị lên thì mấy dị chủng đồng thời đánh về phía nam nhân trên xe, thành công ngăn trở tầm mắt của hắn.

“A!” Hall bị dị chủng kéo ra khỏi xe, đùi hắn bị xé rách hai mảng, máu chảy đầm đìa, không ngừng la hét.

Chú Cổ ôm lấy nửa người trên của Hall, cùng với dị chủng nửa lôi nửa kéo hắn.

“Chú Cổ… Chú Cổ, mau buông tay.” Hall vô cùng đau đớn. Hắn dùng sức bẻ tay chú Cổ ra, thân mình đột nhiên bị dị chủng kéo đi rồi bị nhấn chìm trong đám dị chủng luôn.

“Bùm!” Giữa đám dị chủng lại xảy ra nổ mạnh kịch liệt.

Chú Cổ túm chặt cửa xe, vừa phẫn nộ lại vừa bi thương, trong nháy mắt đã già đi không ít.

Một tiểu bối ông cũng không bảo vệ được.

Người trên xe không có thời gian thương tiếc Hall, việc quan trọng nhất lúc này của bọn họ là lao ra ngoài.

Nhưng mà lúc này, bốn xung quanh xe đều bị dị chủng bao vây, cơ hồ không thể nhúc nhích được chút nào.

Xe đã được tân trang lại nên dị chủng không thể phá hỏng ngay được, trong xe hiện tại đang yên tĩnh tới quỷ dị.

Âm thanh quỷ khóc sói tru bên ngoài như khúc nhạc tử vong nổi lên đưa tiễn họ.

Người đàn ông ngồi trên ghế lái siết chặt vô lăng, ánh mắt nhìn đám dị chủng bên ngoài, sự trầm lãnh như lưỡi dao sắc có thể đâm vào thân thể bọn chúng.

“Cô ta…” Hướng Quỳ đột nhiên lên tiếng, chỉ vào nóc nhà mơ hồ phía xa, “Cô ta có thể cứu chúng ta.”

“Ai?” Người đàn ông quay đầu, tầm mắt nhìn theo hướng chỉ của Hướng Quỳ theo bản năng.

Trên mái nhà có hai bóng người, tư thế như đang ngồi xem trò hay của bọn họ.

“Bọn họ là ai?”

“Chính cô gái kia đưa đám dị chủng tới.” Giọng chú Cổ nghẹn ngào, “Cô ta rất lợi hại, một chiêu có thể giết được một bầy dị chủng.”

Trong mắt gã đàn ông hiện lên sự kinh ngạc, “Một chiêu?”

Hắn còn chưa nghe nói ai có thể dùng một chiêu mà giết được một đám dị chủng cả.

“Chúng em nhìn thấy tận mắt.” Hướng Quỳ gật đầu, “Đội trưởng, cô ta có thể cứu chúng ta, chúng ta hãy cầu cứu cô ta đi.”

“Cô ta muốn cứu thì đã cứu từ sớm rồi.” Người đàn ông được gọi là đội trưởng quay đầu lại, cũng không đem hy vọng đặt lên một người xa lạ.

Sự ương ngạnh của Hướng Quỳ đều biến mất, chỉ còn sự sợ hãi không che giấu được, giọng cũng đã phát run, “Đội trưởng, xe không chống đỡ được bao lâu nữa.”

Bị nhiều dị chủng vây quanh như thế, sao cô ta có thể không sợ hãi chứ?

“Tôi sẽ dẫn mọi người ra ngoài.” Giọng của đội trưởng đầy vững vàng và kiên định.

…

Thời Sênh chờ dị chủng giết chết bọn họ, dù không thể giết được thì cũng phải nửa tàn phế. Nhưng chờ tới nửa ngày, chiếc xe kia như dùng plug in vậy, dị chủng dù muốn lật ngược nó lại cũng chẳng lật được.

Mẹ kiếp, giờ đạo cụ của vai chính cũng được buff nữa.

Mà điều khiến cho Thời Sênh kinh ngạc vẫn còn ở phía sau.

Dị chủng đột nhiên dừng công kích, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, sau đó như nhận được mệnh lệnh gì mà tất cả đều xông về phía cô.

“Mẹ ông nội nhà chúng mày!”

Thời Sênh nhảy dựng lên ở trên mái nhà, tức giận chửi ầm lên.

Sao lại xông về phía cô làm gì, đã bảo giết chết vai chính cơ mà? Đám ngu si đần độn chúng mày sao lại dừng giữa chừng, làm người, à không, làm dị chủng không thể như thế được! Có hiểu kiên trì là thắng lợi không hả? Hả? Hả?

Đám dị chủng đều bỏ qua chiếc xe, toàn bộ trèo về phía mái nhà, người trong xe đều đần mặt ra.

Hướng Quỳ ghé sát vào phía sau, nhìn về phía mái nhà qua khung cửa kính đã rạn nứt. Phía bên kia đông nghìn nghịt dị chủng, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Nhưng vào lúc này, vô số đóa hoa màu đỏ lại khuếch tán ra theo vòng tròn, những nơi bị vòng hoa lan tới đều bị phá thành mảnh nhỏ,

giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua vậy.

Phương thức tàn sát vừa máu me vừa hoa lệ.

“Đội trưởng… anh nhìn đi.” Hướng Quỳ chỉ về phía bên đó, “Trước đó cô ta đã sử dụng chiêu này, dị năng của cô ta là gì vậy? Quá mạnh!”

Đội trưởng đã khởi động xe nhưng vẫn không lái đi mà nhìn về phía cảnh tượng bên đó.

Vô số khối thi thể của dị chủng rơi từ trên cao xuống, dịch nhầy ghê tởm vẩy khắp nơi, cửa xe cũng gần như bị dịch nhầy đó phủ kín hết.

Hắn chỉ có thể nhìn người bên trên sân thượng qua một cái khe rất nhỏ. Thân hình nhỏ xinh đó không biết đang chứa linh hồn cường đại cỡ nào mà lại có tư thái quân lâm thiên hạ, bễ nghễ chúng sinh như thế.

Giờ khắc này, hắn chấn động.

Chấn động vì một thiếu nữ lại có khí thế cường đại như vậy.

“Đội trưởng, có dị chủng tới.” Vân Đóa là người hoàn hồn đầu tiên. Cô ta đập mạnh vào ghế xe của đội trưởng, “Chúng ta không ra được.”

Đường phố vốn dĩ đã vắng vẻ, lúc này lại có vô số dị chủng chạy tới.

“Sao lại thế, sao lại có nhiều dị chủng như vậy?” Chú Cổ vô cùng khiếp sợ, “Tại sao chúng nó lại xuống đây?”

Dị chủng có thiết bị thăm dò, bọn họ cũng có hệ thống chuyên giám

thị. Nhiều dị chủng thoát xuống mặt đất như thế, tại sao bọn họ chẳng hề phát hiện ra?

Đường phố sau lưng đông nghịt dị chủng, hoàn toàn không tính được số lượng bao nhiêu, đội trưởng nhanh chóng quyết định, “Xuống xe, lên sân thượng.”

Xe này không thể chịu thêm được bất kỳ đợt tấn công nào nữa, nếu chúng lại tấn công thì chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Người trong xe nhanh chóng nhảy xuống. Đội trưởng lôi kéo Vân Đóa, lập tức đá văng một cánh cửa rồi từ tòa nhà này xông lên sân thượng, sân thượng của mấy tòa nhà xung quanh đều thông với nhau, từ bên này có thể tới được sân thượng chỗ Thời Sênh đang đứng.

Nhưng khi bọn họ tới nơi thì Thời Sênh đã tới sân thượng bên cạnh, khoảng cách ở giữa hai tòa nhà này phải tới năm, sáu mét.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, sao cô ta sang được đó?

“Đội trưởng… bọn chúng lên đây...”

Dị chủng nhanh nhẹn leo lên xung quanh tòa nhà, dồn bọn họ vào một góc sân thượng. Từ trên này nhìn xuống, khắp các đường phố đều có dị chủng, nhìn ra phía xa cũng toàn thấy dị chủng là dị chủng.

Ngoài xa dường như còn có tiếng con người la hét thảm thiết.

Đau đớn và tuyệt vọng.

“Ong ong ong…”

Không trung còn có chiến cơ của dị chủng bay tới, rập rạp đầy trên bầu trời khu bảy.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn những chiến cơ kia vừa cắn hạt dưa vừa suy tư, dị chủng muốn khai chiến toàn diện sao?

Cọng dây thần kinh nào bị đứt rồi à?

Cốt truyện không có vụ này nha…

Thời Sênh cắn nát hạt dưa, nhân hạt bị lưỡi cuốn ra.

Mộ Bạch!

Ngoại trừ con hàng thiểu năng trí tuệ này, không có ai dám đoạt đầu người với cô.

Thời Sênh coi Mộ Bạch thành hạt dưa mà cắn.

Mẹ cái thằng thiểu năng trí tuệ này!

Chương 1416: Thành phố giáp ranh (12)

Dị chủng cũng không lập tức tấn công bọn họ mà chỉ vây người lại.

Mấy chiến cơ chầm chậm bay tới, một dị chủng mặt người thân chó nhảy từ trên chiến cơ xuống.

Nói mặt người thân chó chỉ để hình dung thôi, chứ thật sự thì hắn có hình dạng con người, mặc vest đi giày da, nhìn còn khá đẹp trai.

“Anh Quý Tu, ngưỡng mộ đã lâu.” Dị chủng mặt người thân chó vẫy vẫy tay với đội trưởng.

Quý Tu không để ý, ánh mắt hắn lạnh lùng mà thong dong, “Các ngươi muốn làm gì?”

“Không có ý gì khác, chỉ muốn mời anh Quý Tu, cô Vân Đóa và…” Tầm mắt tên dị chủng hướng về phía Thời Sênh, “Cô Khương Đàn tới căn cứ làm khách.”

Khương Đàn?

Vân Đóa đột nhiên nhìn về phía Thời Sênh, cô ta là Khương Đàn.

Mấy năm không gặp, đứa bé gái kia đã lớn như thế rồi?

Cô ta cũng biết chuyện lúc trước cha mẹ muốn Khương Đàn thế thân cho mình. Lúc đó quan hệ của hai người cũng không tệ lắm nên cô ta từng phản đối, nhưng cha mẹ vẫn lén dùng Khương Đàn làm thế

thân sau lưng cô ta.

Đến khi cô ta tỉnh lại, hết thảy đã thành kết cục định sẵn rồi.

Sau đó, cô ta vẫn luôn hỏi thăm tin tức về Khương Đàn, nhưng cha mẹ nói với cô ta rằng Khương Đàn chết rồi. Vì thế, sau đó Vân Đóa cũng vẫn luôn nghĩ rằng cô ấy đã chết rồi.

Quý Tu hoàn toàn chưa nghe tên Khương Đàn bao giờ, “Đây là cách mà các người mời người khác sao?”

Dị chủng cười cực kỳ lễ phép: “Rất xin lỗi khi đã làm anh Quý Tu cảm thấy không vui, nhưng điều này cũng chứng minh rằng chúng tôi rất có thành ý mời người.”

“Bùm!”

Không trung vang lên tiếng nổ mạnh, một chiếc chiến cơ rơi thẳng xuống đất.

Cả đám dị chủng đều nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh giơ kiếm cười xán lạn với hắn, “Ngại quá, tôi chỉ muốn xem xem nó có chịu nổi bị chọc một cái không. Sự thật chứng minh chất lượng của thứ này không tốt, tôi chọc cũng chẳng dùng bao nhiêu sức đâu đấy nhé!”

Dị chủng: “…”

Mọi người: “…”

Đây là chiến cơ của dị chủng, tuy rằng không phải loại trâu bò nhất nhưng vẫn vượt qua trình độ khoa học kỹ thuật của loài người, thế

mà cô ta lại nói là chất lượng không tốt, không dùng bao nhiêu sức đã chọc rơi nó rồi.

Tuy rằng lời này quá kiêu ngạo nhưng thấy chiến cơ bị rơi xuống, mọi người lại yên lặng không nói gì, rốt cuộc cô ta đã thật sự chọc rơi nó rồi.

Vân Đóa không biết phải hình dung tâm tình của mình hiện tại như thế nào.

Có phức tạp, cũng hơi hoảng hốt…

Cô ta không biết Khương Đàn thay mình vào phòng thí nghiệm đã phải trải qua những gì, nhưng giờ cô ấy mạnh như thế… mạnh tới mức khiến dị chủng cũng phải kiêng kỵ.

Thời Sênh buông thiết kiếm ra, nhìn dị chủng mặt người thân chó kia, giọng đầy bình thản: “Các người muốn mời tôi tới làm khách à?”

Dị chủng lau sạch vẻ mất tự nhiên trên mặt, “Đúng thế, không biết cô Khương Đàn có thời gian không?”

Thời Sênh nhếch miệng cười, giọng tràn đầy ác ý: “Các người không sợ tôi lên trên đó sẽ đánh rơi luôn cả căn cứ của các người xuống thì cứ mời tôi lên.”

“…” Cô cho rằng căn cứ là bùn, cô lên là có thể đánh nó rơi xuống được chắc, “Cô Khương Đàn đồng ý rồi ư?”

“Có điều kiện.”

“Mời cô Khương Đàn cứ nói.” Dị chủng cực kỳ kiên nhẫn.

Thời Sênh chống thiết kiếm xuống đất, nghiêng đầu nói: “Trả lời vấn đề này của tôi trước đã.”

“Có thể.”

“Anh thuộc chủng tộc gì đấy?”

Dị chủng: “…”

Đây là vấn đề kiểu gì thế?

Hắn còn tưởng cô ta muốn hỏi vấn đề gì to tát lắm, khó trả lời lắm, ai dè cô ta chỉ hỏi hắn thuộc chủng loại gì?

“Tôi là người Elas.”

Người Elas có chỉ số thông minh rất cao, thuộc về chủng tộc lãnh đạo.

Dường như Thời Sênh chỉ thuận miệng hỏi, không tiếp tục đề tài này mà trực tiếp nói ra điều kiện của mình, “Thứ nhất, các người dùng lễ nghi tối cao để đón tiếp tôi. Thứ hai, tôi không đi cùng bọn họ. Thứ ba, phiền các người dọn dẹp một chút, đừng để mấy con hàng kia… xuất hiện trước mắt tôi. Tâm tình tôi mà không tốt thì sẽ ra tay đấy.”

Muốn mời ông tới làm khách chứ gì?

Mời Phật tới thì dễ, tiễn Phật đi mới khó.

Không kéo sụp căn cứ của các người, ông đây sẽ không mang tên Thời Sênh nữa.

Ba điều kiện, điều kiện thứ hai và thứ ba đều rất dễ dàng, nhưng điều

kiện thứ nhất…

“Cô Khương Đàn…”

Thời Sênh duỗi tay ngăn cản hắn nói: “Muốn mời tôi đi lên, có chút thành ý này chẳng lẽ còn không làm được. Anh tưởng ai cũng có thể mời tôi sao? Ngay cả nghi lễ cơ bản cũng không có mà còn mời ông đây lên, không thấy mất mặt à.”

Dị chủng: “…”

Quy tắc tối cao chỉ dùng để nghênh đón Hoàng.

Dị chủng đắn đo mãi cũng không biết có nên đồng ý hay không. Sau đó hắn liền liên hệ với căn cứ bên trên xin chỉ thị từ Hoàng của bọn họ.

Bên trên nhanh chóng truyền lại tin tức.

Hắn lập tức mỉm cười nói với Thời Sênh: “Chúng tôi sẽ đồng ý đầy đủ điều kiện của cô Khương Đàn, đội lễ nghi đang chuẩn bị, hy vọng cô Khương Đàn không lật lọng.”

Thời Sênh tiếp tục đề yêu cầu: “Phải là hình người.”

Không phải hình người cô sẽ sợ hãi!

Mà sợ hãi là dễ trượt tay.

Dị chủng: “…” Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Bên trên nói đồng ý hết với mọi yêu cầu của cô ta, càng không được đắc tội cô ta.

Nghĩ lại thì thấy vừa rồi cô ta chỉ chọc một cái mà chiến cơ đã rơi xuống, đám dị chủng cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Thu phục xong một người, đám dị chủng lại nhìn Quý Tu, “Anh Quý Tu, cô Vân Đóa, hai người nghĩ tới đâu rồi?”

Quý Tu cau mày hỏi: “Nếu chúng tôi không đồng ý thì sao?”

Dị chủng duỗi tay chỉ về phía xa, “Các anh cũng không muốn khu số 7 cứ thế biến mất chứ?” Hắn hơi dừng một chút, “Hơn nữa nếu chúng tôi can thiệp bên phía Tống Nguyên Thanh thì lão ta cũng sẽ đồng ý thôi.”

So với lợi ích cá nhân thì hy sinh người khác dễ làm hơn nhiều.

Trong lòng Quý Tu cũng rõ ràng, chúng tuyệt đối sẽ không mời họ tới làm khách đơn giản như thế. Bên trên đó là địa bàn của dị chủng, bọn họ lên rồi thì còn có đường sống sao?

Nhưng mà nếu không lên…

Toàn khu 7, thậm chí là toàn thành phố giáp ranh này sẽ không thể giữ nổi nữa.

Thực lực của dị chủng vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ, bọn chúng không phải không thể đánh thắng con người mà chỉ là… không tấn công mà thôi.

Đúng lúc hai bên còn đang giằng co, bên dưới lại có mấy chiếc xe tách đàn dị chủng ra và tiến lại gần.

Tống Nguyên Thanh tự mình tới.

Tống Nguyên Thanh nói chuyện với Quý Tu. Đám người Vân Đóa đứng trên sân thượng thấp thỏm nhìn xuống chiếc xe bên dưới.

Cuối cùng, Quý Tu vẫn đồng ý, nhưng yêu cầu có thêm một chút thời gian.

Dị chủng không có ý kiến gì, đội nghi lễ là cô gái bên kia yêu cầu vẫn cần phải có thời gian để chuẩn bị. Hắn ra lệnh cho đàn dị chủng đang tàn sát trong khu số 7 dừng tay, chờ hai bên cùng chuẩn bị xong.

Nhưng bọn họ chuẩn bị xong rồi thì Thời Sênh lại chẳng thấy đâu cả.

Người vừa rồi vẫn đứng trên sân thượng đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Nói là sẽ đi lên cơ mà?

Trong không trung xuất hiện năm phi thuyền hình thoi nối sát nhau từ căn cứ xuống dưới thành một con đường, ánh sáng đỏ từ căn cứ chiếu xuống nhìn như một thảm đỏ đi lên vậy.

Nam nữ trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ, cầm đủ các thứ đồ vật và nhạc cụ cổ quái từ trong căn cứ bước theo phi thuyền đi xuống, phân ra làm hai hàng hai bên.

Chiến cơ xung quanh tán đi, thay vào đó là đủ các loại phi thuyền lớn nhỏ bay tới tạo ra vô số ánh sáng nhấp nháy trong không trung.

Những âm thanh cổ quái vang ra từ nhạc cụ.

Tốt lắm, tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi!

Nhưng mà con mẹ nó lại chẳng thấy người đâu!

Dị chủng có cảm giác mình vừa bị chơi một vố.

Chương 1417: Thành phố giáp ranh (13)

Đúng lúc dị chủng chuẩn bị nổi điên thì Thời Sênh lại xuất hiện ở sân thượng bên cạnh, “Các người còn chưa nói xong à? Có thể cho người mang chút gì ăn tới không, chờ lâu như thế này chán quá đi mất!”

Khóe miệng của dị chủng không ngừng co giật, vậy thì vừa rồi cô đi đâu thế?

Mặc kệ, dù sao cô ta cũng trở lại rồi.

“Cô Khương Đàn, mời đi?” Dị chủng chỉ vào phi thuyền đã hạ xuống trước mặt.

Thời Sênh nhìn con đường đầy ánh sáng đỏ kia, “Không phải chứ, anh bảo tôi đi lên hả?”

Dị chủng: “…” Nếu không thì thế nào? Còn muốn khiêng lên à?

Thời Sênh khoa chân múa tay, “Xe! Xa thế mà các người bắt tôi đi bộ lên à? Chuẩn bị xe cho ông!”

Đừng nhìn mà nghĩ căn cứ này cách mặt đất không xa, khoảng cách thực tế là vô cùng lớn, đi bộ tới nơi cũng hết một, hai giờ.

Dị chủng: “…” Không xong, không thể bảo trì nụ cười được nữa.

Sao lại có con người thích được voi lại đòi tiên thế này?

Quá không để bọn họ vào mắt rồi!

Tống Nguyên Thanh đứng cạnh Quý Tu, ánh mắt nhìn Thời Sênh đầy âm trầm, “Các cậu lên đó cố gắng ở bên cạnh Khương Đàn, đừng ở cách cô ta quá xa.”

“Tại sao?” Quý Tu lấy làm khó hiểu.

Cô gái kia có địa vị gì chứ?

“Các cậu không nhận ra, bọn chúng rất sợ cô ta sao? Một người có thể khiến cho dị chủng phải sợ, các cậu ở gần cô ta thì sẽ có thể an toàn hơn một chút, hơn nữa…” Tống Nguyên Thanh không tiếp tục đề tài này nữa, “Tóm lại, nghe lời tôi, các cậu sẽ không có hại gì hết.”

“Chỉ sợ cô ta không muốn ở cùng chúng tôi.” Quý Tu nhìn về phía đám dị chủng chuẩn bị nổi khùng lên.

Lúc trước, cô ta có thể lạnh lùng đứng nhìn bọn họ bị dị chủng bao vây tấn công. Nếu không phải dị chủng đột nhiên quay ra tấn công cô ta, sợ là cô ta vẫn sẽ trơ mắt nhìn họ chết đi.

Lần đầu tiên Quý Tu có thể nhìn thấy vẻ lạnh nhạt như thế toát ra từ trên người một cô gái.

“Cậu cầm lấy cái này.” Tống Nguyên Thanh đưa cho Quý Tu một cái bình nhỏ, “Thứ ở trong này có thể làm cho dị năng của cậu tăng lên mức cao nhất, nhưng hậu quả cũng rất nặng nề, không phải lúc quan trọng nhất thì không nên dùng.”

Quý Tu là một hạt giống tốt, nhưng hắn không đi thì khu 7 sẽ bị xóa sổ. Tống Nguyên Thanh chỉ đành hy sinh hắn mà thôi.

Sao Quý Tu không hiểu rõ đạo lý này chứ?

Đây là quyền lợi của người cầm quyền.

Tống Nguyên Thanh vỗ vỗ bả vai hắn, “Bảo trọng.”

Bảo trọng?

Tới địa bàn của dị chủng rồi thì bảo trọng kiểu gì đây?

Chờ Thời Sênh vừa lòng rồi, Quý Tu và Vân Đóa mới lên phi thuyền đi tới căn cứ trên không.

“Đừng sợ.” Quý Tu nắm tay Vân Đóa.

Lòng bàn tay Vân Đóa đầy mồ hôi, “Chúng ta… có thể sống sót không?”

Ánh mắt Quý Tu rất kiên định, “Có thể.”

Vân Đóa nghiêng đầu, gương mặt tái nhợt và đầy bất lực của cô ta được kính pha lê trong suốt phản chiếu. Cô ta sắp tiến vào một thế giới mà cô ta hoàn toàn không biết.

Tầm mắt Vân Đóa nhìn xuyên qua pha lê, dừng ở một nơi xa hơn. Một chiếc xe màu bạc bay nhanh trong luồng ánh sáng đỏ, trông vô cùng đồ sộ.

Khương Đàn…

Vân Đóa thu lại ánh mắt, hỏi Quý Tu: “Đội trưởng, anh có biết Khương Đàn kia không?”

“Không biết.” Hắn chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng từ thái độ của Tống Nguyên Thanh thì có thể thấy Khương Đàn này chắc chắn có vị trí quan trọng nào đó.

Vân Đóa cũng không quá ngạc nhiên, Khương Đàn lợi hại như thế mà không ai nhắc tới tên cô, chứng tỏ những người đó cố tình giấu cô ấy đi…

Quý Tu xoa xoa tay Vân Đóa làm cô ta hoàn hồn, “Sau khi lên đó thì đừng ở cách cô ta quá xa.”

Quý Tu cảm thấy Tống Nguyên Thanh sẽ không vô duyên vô cớ nói vậy, đã thế thì cứ tạm thời thử xem, tốt xấu gì… cô ta cũng là con người.

Nhưng sau khi phi thuyền hạ cánh, bọn họ chẳng thấy Thời Sênh đâu nữa, chỉ có một đám dị chủng đang đứng ở bên ngoài chờ họ.

Từ dưới nhìn lên thì chỉ có cảm nhận là căn cứ này rất lớn.

Giờ chân chính bước lên rồi, bọn họ càng chấn động hơn, mỗi đồ vật, mỗi kiến trúc đều vượt xa trình độ khoa học hiện tại.

Đây là sản vật của nền văn minh tiên tiến của bọn họ.

Dị chủng vẫn là hình người, hắn chờ Quý Tu và Vân Đóa quan sát xung quanh xong mới lên tiếng: “Anh Quý Tu, mời đi bên này.”

“Khương Đàn đâu?” Quý Tu đi thẳng vào vấn đề.

“Nơi ở của cô Khương Đàn khác với chỗ của anh Quý Tu và cô Vân Đóa…”

“Chúng tôi muốn ở cùng một chỗ với cô ta.” Quý Tu ngắt lời hắn, “Các người mời chúng tôi tới đây làm khách, chẳng lẽ còn không đáp ứng được yêu cầu này của khách hay sao?”

Dị chủng khó xử: “Anh Quý Tu, đây là do cô Khương Đàn đã nói rõ ràng, cô ấy không muốn ở cùng một chỗ với hai vị.”

Quý Tu: “…”

Cô ta là kiểu người gì thế?

Xét thấy Thời Sênh đã mạnh mẽ yêu cầu như thế nên Quý Tu và Vân Đóa mới không được sắp xếp ở gần chỗ của cô.

Còn lâu cô mới làm tấm gỗ cho nam nữ chính, bọn họ tự chơi một mình đi.

“Cô Khương Đàn…” Một dị chủng nhìn khá giống con cá sấu biết đi nhưng lại không có da như cá sấu bước vào cửa.

Thời Sênh cầm thứ màu đen tuyền trong tay ném về phía nó làm cho nó chẳng kịp nói những lời phía sau.

“Đi ra ngoài.”

“Cô Khương Đàn…” Dị chủng không nghe Thời Sênh nói mà còn rất tức giận, “Đây là căn cứ của chúng tôi, cô không nên thiếu lễ phép như thế.”

Thời Sênh: “…”

Các người còn hiểu lễ phép ư, thật hiếm có đấy!

Đám người mặt người thân chó tới nơi Thời Sênh ở thì thấy ở trước cửa có một cái xác dị chủng bị chẻ làm đôi.

“Ra ngoài hết đi.” Hắn vội vàng phất tay bảo đám dị chủng khác rời đi.

Hắn hít sâu vài hơi rồi mới vào cửa. Trong phòng, Thời Sênh đang ngồi vắt chéo chân cắn hạt dưa, điệu bộ vô cùng nhàn nhã.

Làm gì có vẻ như đang ở địa bàn của người khác đâu chứ.

“Cô Khương Đàn, cô làm vậy có phải không ổn lắm không?”

Thời Sênh ném vỏ hạt dưa xuống, không ngại học hỏi kẻ dưới, “Không ổn ở chỗ nào?”

Dị chủng: “…” Sắp không thể tiếp tục mỉm cười được nữa rồi.

Cô làm xằng làm bậy ở chỗ chúng tôi mà còn dám hỏi chỗ nào không ổn à?

“Có vấn đề thì tham khảo điều kiện số ba, chúng nó vi phạm trước.” Ai bảo con dị chủng đó xông vào dọa người khác làm gì.

Dị chủng nhìn cái xác trên mặt đất, lời đã tới bên miệng lại phải nuốt vào, “Sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa, cũng mong cô Khương Đàn không nên quá phận.”

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của chúng nha!

“Xem tâm tình.” Thời Sênh phất tay, “Được rồi, lui ra đi.”

Dị chủng: "…" Hắn không phải người hầu, không phải kẻ vẫy tay thì tới, xua tay thì đi.

Thời Sênh lại đột nhiên gọi hắn lại, "Chờ một chút, tên anh là gì ấy nhỉ?"

"Cô Khương Đàn cứ gọi tôi là Elas là được." Còn lâu hắn mới nói tên của mình ra đấy, tức chết hắn rồi, không biết Hoàng nghĩ như thế nào nữa.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn hắn đầy cổ quái.

Elas bị nhìn tới mức mất hết tự nhiên, "Cô Khương Đàn còn có vấn đề gì nữa không?"

Thời Sênh nhướng mày, "Đưa tôi đi tham quan căn cứ của các người một chút đi."

Elas từ chối một cách khéo léo: "Cô Khương Đàn cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ mấy ngày nữa tôi sẽ đưa cô đi tham quan."

"Tại sao không thể là bây giờ?"

Elas tận lực làm cho lý do trở nên đứng đắn, "Tôi cũng chỉ suy nghĩ cho sức khỏe của cô Khương Đàn mà thôi. Căn cứ khác với mặt đất, tùy tiện đi dạo trong căn cứ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho sức khỏe của cô."

Thời Sênh trợn mắt: "Tôi chết chẳng phải càng tốt hơn với các người sao? Các người chẳng ước tôi chết sớm đi còn gì? Nói lời này lừa ai hả?"

Elas: "…" Cố gắng duy trì nụ cười sao khó thế nhỉ.

Chương 1418: Thành phố giáp ranh (14)

Elas không đưa Thời Sênh đi thăm căn cứ nên cô tự mình chạy ra. Elas sợ cô làm xằng làm bậy nên đành phải phái một tiểu đội dị chủng hình người đi theo cô.

Thời Sênh nói là tham quan nhưng trên thực tế là cứ đi băng băng qua, căn bản chẳng cần giới thiệu gì vì cô hoàn toàn không để ý đó là nơi nào.

“Trưởng quan, cô ta có ý gì thế?” Một đám dị chủng tỏ ra khó hiểu, vây lại trước màn hình thực tế ảo nhìn người bên trong đang đi đi lại lại như tuần tra.

Elas cũng không biết, giờ hắn hoàn toàn không muốn nghĩ tới cô nàng này, “Khi nào Hoàng có thể gặp cô ta vậy?”

Phải nhanh ném củ khoai nóng phỏng tay này đi mới được.

“Vẫn chưa có tin tức gì.”

Elas bực bội bước đi, “Bên chỗ Quý Tu, các cậu có thể chuẩn bị ra tay được rồi, cẩn thận một chút, loài người vô cùng xảo trá.”

“Vâng.”

Dị chủng rời khỏi căn phòng to lớn. Elas vỗ mạnh xuống bàn, màn hình thực tế ảo lập tức biến mất.

“Không biết Hoàng đang làm gì nữa.”

Đột nhiên muốn bắt ba con người này lên, không phải quá buồn cười ư?

Con người trong mắt bọn họ chỉ là thứ cung cấp chất dinh dưỡng, là đồ ăn dự trữ mà thôi.

…

Căn cứ của dị chủng cực kỳ lớn, Thời Sênh đi mệt liền yêu cầu họ cấp cho mình một cái xe, ngồi ở trong xe đi hết một vòng quanh căn cứ.

Nghe nói người này là khách được mời lên, hoàn toàn không sợ chúng nó. Vì thế, một đám dị chủng to gan rất muốn nhìn xem con người không biết sống chết này là ai.

Đương nhiên, nếu không phải trong hình thái con người mà xuất hiện trước mặt Thời Sênh thì chắc chắn là toi mạng.

Sau đó, đám dị chủng này cũng thông minh hơn, những kẻ xuất hiện trước mặt cô đều có hình dáng của con người.

Đám dị chủng này nếu không phải thời điểm tất yếu thì sẽ không dùng hình dạng con người, bọn họ cảm thấy dùng hình dạng con người là làm nhục thân phận của giống loài thượng đẳng như bọn họ.

Lúc này, ở trong căn cứ luôn có thể thấy dị chủng có hình dạng con người, bởi vì nếu không có hình dạng con người mà để vị kia thấy thì nhất định sẽ bị chém.

Cũng may, phạm vi hoạt động của cô ta cũng không lớn.

“Cô Khương Đàn, cô không thể tiến tới phía trước kia được.” Thời Sênh bị ngăn lại, phía trước là một cánh cửa, ngoài cửa có bốn thủ vệ, có thể đoán được sau cánh cửa đó có thứ gì đó rất quan trọng.

Thời Sênh cũng không cưỡng cầu, xoay người đi về một phía khác.

Vừa xuống bậc thang liền gặp được Elas đang dẫn một đám dị chủng vội vã đi tới. Đám dị chủng kia lập tức từ các hình thái kỳ quái biến về hình dạng con người.

Khóe miệng Elas giật giật: “Cô Khương Đàn, lúc cô không có việc gì thì mong cô đừng đi loạn trong căn cứ, như thế sẽ khiến chúng tôi rất khó xử.”

Thời Sênh tỏ ra phiền muộn, “Các người không cho tôi niềm vui, giờ lại còn không cho tôi tự đi tìm nữa à? Vậy anh nói cho tôi biết, các người mời tôi lên đây làm gì?”

Nhiều ngày như thế rồi mà Elas cũng chẳng nói cần cô làm gì, cứ thế nuôi thả cô.

Có âm mưu!

Elas cố gắng duy trì nụ cười: “Cô Khương Đàn, tạm thời Hoàng của chúng tôi chưa thể gặp cô được nên mong cô chờ thêm một đoạn thời gian.”

“A, thì ra Hoàng của các anh muốn gặp tôi.” Thời Sênh gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Đúng thế.” Nếu không phải Hoàng muốn gặp cô, cô cho rằng mình

còn có thể ở lại đây sao?

Hai bên không nói gì nữa, Elas đi cũng chẳng xong, vì thế hắn do dự một chút, đang định mở miệng thì cô gái bên kia lại nói: “Các anh còn ở đây làm gì hả? Muốn đánh nhau à?”

Cô vừa nói vừa xắn tay áo, tỏ vẻ nóng lòng muốn thử.

“Cô Khương Đàn.” Elas vội vàng ngắt lời cô, “Ở căn cứ có sân huấn luyện, nếu cô nhàm chán thì có thể tới đó, sẽ có người… có chuyên môn phục vụ cô.”

Thời Sênh bĩu môi: “Không đi, quá yếu.”

Một dị chủng từ sau lưng Thời Sênh tiến lên thì thầm hai câu với Elas, sắc mặt Elas lập tức trở nên khó coi.

Cô ta lại có thể một mình đánh lại toàn bộ người ở sân huấn luyện.

“Vậy…” Elas cố gắng nặn ra một nụ cười, “Cô Khương Đàn cứ tùy ý đi. Tôi có việc rồi, tôi đi trước một bước nhé.”

Elas mang theo đám dị chủng đi về một phía khác.

Thời Sênh lại không muốn buông tha hắn, vội vàng đuổi theo, “Gần đây hình như anh rất bận nhỉ? Bận gì thế?”

“Cô Khương Đàn, chuyện này không liên quan gì tới cô.” Cố gắng mỉm cười nào.

Thời Sênh tặc lưỡi, “Sao lại không liên quan chứ, lỡ như anh đang tìm cách để đối phó với tôi thì làm sao bây giờ?”

“Cô Khương Đàn, có phải cô bị… như cách nói loài người của các cô là chứng vọng tưởng bị hại ấy?”

Thời Sênh bày ra vẻ mặt cao thâm: “Lòng phòng người không thể không có, phòng các anh… cần phải có 200%.”

Elas: “…” Từ lúc cô ta lên đây, bọn họ có làm gì cô ta đâu chứ?

Cô ta giết tộc loại của hắn, hắn còn chưa nói gì mà đúng không?

Cô ta yêu cầu cái gì hắn cũng đều thỏa mãn hết đúng không?

Hoàn toàn coi cô ta như một khách nhân tôn quý nhất, làm hại cô ta ở chỗ nào chứ?

“Aizz, tôi thương lượng chuyện này với anh nhé!”

Elas áp xuống lửa giận chuẩn bị xông lên, “Mời cô Khương Đàn cứ nói.”

Thời Sênh cười xán lạn, “Để tôi thử lái chiến cơ của các anh chút đi.”

Mặt Elas trầm xuống, không nhịn được châm chọc, “Cô Khương Đàn có muốn lái thử chiến hạm của chúng tôi luôn không?”

Thời Sênh làm ra vẻ như không nghe ra lời châm chọc, gật đầu: “Nếu anh đồng ý thì tôi cũng chẳng có ý kiến gì.”

Elas đỡ trán, tại sao hắn lại gặp một con người khó chơi như thế này chứ?

Hắn lại nghe cô dõng dạc nói: “Chiến hạm thời đại này của các anh đều là đồ cổ, tôi chưa từng lái thử bao giờ.”

Elas không vui: “Cô Khương Đàn, thứ cho tôi nói thẳng, trình độ khoa học kỹ thuật của các cô còn chưa vào giai đoạn khai phá, cô nói lời này không sợ đứt lưỡi à?”

Trong mắt bọn họ, tinh cầu này vô cùng lạc hậu, là một tinh cầu nguyên thủy, ngoại trừ con người sinh sống thì trên này chẳng có cái gì dùng được hết.

“Ừm, đó là bọn họ, tôi không ở cùng một thế giới với họ.” Thời Sênh nhìn Elas bằng vẻ mặt đứng đắn, “Sao, các người tới đây được, chẳng lẽ tôi không tới được à? Các người độc quyền à?”

Elas cũng đã hiểu ra ý tứ trong này, trong lòng hắn tràn ngập kinh hãi, khó trách Hoàng nói không cần đắc tội cô ta…

Thảo nào cô ta lại khủng khiếp như thế…

Hoàng ơi là Hoàng!

Rốt cuộc ngài có định ra tay thu thập tai họa này không thế?

Hắn thở dài: “Tôi sẽ sắp xếp.”

Elas không dám sắp xếp cho Thời Sênh lái chiến hạm, chỉ cho cô một chiếc chiến cơ, cũng có người điều khiển chuyên nghiệp đi theo.

Nhưng đến khi hắn hết bận rồi thì lại nghe nói Thời Sênh lái chiến cơ ra bên ngoài thành phố giáp ranh, chạy tới thế giới loài người khoe khoang một vòng. Hiện tại hắn đã bị đủ các loại tin tức khiếu nại làm cho to đầu.

Mấy ngày sau, Thời Sênh trở về cùng một đống đồ vật của loài

người.

Elas hận không thể đá bay cô xuống mặt đất.

“Tôi nói này, sao các người không chinh phục luôn cả bên ngoài đi?” Thời Sênh nhảy ra khỏi chiến cơ, giống một nữ vương vừa đi tuần tra lãnh địa trở về.

Elas: “…”

Đây là chuyện của chúng tôi, không khiến cô phải quan tâm.

Elas cố gắng nặn ra một nụ cười, gần như là rít từng chữ một qua kẽ răng, “Cô Khương Đàn, Hoàng muốn gặp cô.”

Thời Sênh gạt mái tóc bị gió thổi bay: “Tôi mệt lắm, muốn nghỉ ngơi.”

Hắn muốn gặp là có thể gặp sao?

Ông đây cũng biết giận đấy!

Không gặp!

Elas nhìn Thời Sênh nghênh ngang quay về khu vực nghỉ ngơi thì cảm thấy cả người đều không ổn.

Sao lại có cảm giác như chim khách bị tu hú chiếm tổ là như nào?

Chương 1419: Thành phố giáp ranh (15)

Thời Sênh quay về phòng, vừa nằm xuống liền ngủ, tên Hoàng Hoàng gì đó muốn gặp cô thì cũng phải chờ đấy!

Elas dẫn người tới phòng tìm cô thì phát hiện cửa phòng không mở được, hỏi dị chủng khác thì được biết lâu rồi không đi vào phòng cô. Cô không cho người khác vào, ai vào liền gặp xui xẻo ngay.

Nói thật, bọn họ xưng bá tinh cầu này nhiều năm như thế nhưng chưa từng gặp được loài người nào kiêu ngạo và lợi hại như thế.

Đương nhiên, bọn họ tuyệt đối không thừa nhận mình yếu ớt.

Bọn họ không đánh lại cô vì bên trên đã có lệnh không cho họ ra tay.

Tuyệt đối không phải vì họ yếu.

Elas vội vàng cho người mở hình ảnh theo dõi phòng ngủ của cô, kết quả phát hiện màn hình đen sì, không thể nhìn được gì cả.

“Trưởng quan… chuyện này…” Đây là tình huống gì chứ?

Elas giận dữ muốn lật bàn: “Các ngươi làm ăn thế nào đấy hả? Tình huống quan trọng như thế mà cũng không phát hiện ra, làm ăn kiểu gì thế không biết nữa. Có phải cô ta hủy đi căn cứ này rồi các ngươi vẫn không biết gì hay không hả?”

Một đám dị chủng cúi đầu, không dám hé răng, cô ta hung dữ như

thế, ai dám trêu chọc cô ta chứ?

“Trưởng quan, không phải chính ngài nói là không được đi trêu chọc cô ta sao?” Có dị chủng đưa ra dị nghị, “Chúng tôi cũng chỉ chấp hành mệnh lệnh của trưởng quan ngài thôi mà, cơ bản cũng không về phòng. Lúc cô ta nghỉ ngơi chúng tôi mới dám nghỉ ngơi…”

Căn cứ có nhiều nơi muốn theo dõi như thế, cô ta lại cứ đi lung tung cả ngày, thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng làm chuyện gì, bọn họ theo dõi cô ta làm gì chứ?

“Ha, còn trách tôi ư?” Elas cao giọng hỏi.

“Không dám.” Đám dị chủng lập tức cúi đầu không dám nói nữa.

Elas giận tới đau cả đầu, “Tốt nhất các cậu cảnh giác một chút cho tôi, ở bên ngoài canh giữ, cô ta ra thì gọi tôi ngay.”

“Vâng.”

…

Mấy ngày liên tiếp, Elas cũng không tóm được Thời Sênh. Buổi sáng dậy cô chém cho mấy dị chủng bên ngoài cửa chạy trốn sạch, sau đó lái chiến cơ ra ngoài làm loạn làm cho một đống tin khiếu nại đổ về, hỏi có phải bọn họ muốn khai chiến đúng không?

Khai chiến cái rắm ấy!

Hắn nói có người lái chiến cơ ra ngoài đi dạo liệu có ai tin không?

Điều đó làm cho Hoàng vẫn luôn không ngóc đầu ra rốt cuộc cũng ngồi không yên nữa.

Thời Sênh làm xong việc trở về liền gặp được Hoàng cùng một đống dị chủng vây quanh ở trước cửa phòng mình.

Một thằng nhóc còn trẻ, trắng trẻo, mập mạp.

Đúng thế, trắng trẻo, mập mạp.

Hơn nữa, nhìn qua có chút ngốc ngốc, một bộ dáng rất dễ lừa.

Nhưng mà mắt hắn lại cho thấy tên này không dễ lừa như thế. Hắn chỉ dùng cái túi da bên ngoài để đánh lừa kẻ khác mà thôi.

Thời Sênh thu lại ánh mắt đánh giá, đẩy cửa phòng, “Cậu mời tôi từ dưới đó lên đây là có chuyện gì?”

Hoàng phất tay ngăn một dị chủng định lên tiếng quát Thời Sênh không hiểu quy củ, sau đó tiến vào phòng theo cô, “Cô Khương Đàn, cô là người thông minh, tôi thích nói chuyện với người thông minh như cô.”

Thời Sênh ngồi vắt chéo chân: “Đáng tiếc, tôi thích nói chuyện với đồ ngốc.”

Nói chuyện với ngốc tử rất được việc!

Một là một, hai là hai.

Nói chuyện với người khôn khéo thì còn phải vắt óc nghĩ xem những lời hắn nói có nghĩa là gì, những lời của hắn liệu có hố hay không, có phải đang chờ mình nhảy xuống hố đó không, phải làm gì để đào hố đối phương…

Nghĩ cũng thấy mệt.

Còn không bằng khoa chân múa tay nói chuyện với lũ ngốc.

Hoàng cười với vẻ mặt hiền hòa: “Cô Khương Đàn, tôi muốn hợp tác với cô.”

“Hợp tác.” Thời Sênh nhếch miệng cười, “Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, không có hứng thú.”

**Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.*

“Cô Khương Đàn chưa nghe sao đã biết đạo bất đồng chứ?”

“Cậu và tôi vốn không giống nhau rồi.”

Hoàng: “…”

Quả nhiên đáng ghét y như lời Elas nói.

Rốt cuộc Hoàng vẫn là Hoàng, dù rất xấu hổ nhưng vẫn mạnh mẽ tiếp tục đề tài: “Khụ khụ, cô Khương Đàn, chúng tôi chuẩn bị tổng tiến công loài người, muốn mời cô làm tổng chỉ huy cánh quân Tây Bắc, cô có hứng thú không?”

Thời Sênh chống cằm: “Cậu có biết tôi đang làm gì không?”

Biểu hiện của Hoàng rất thành ý: “Cô Khương Đàn nếu không đề phòng tôi thì cứ nói xem.”

“Không thích nói.”

Hoàng: "…" Không thích nói thì cô hỏi làm quái gì?

Thời Sênh mà ác liệt lên thì có thể làm người ta tức chết, Hoàng không kiên trì được bao lâu liền không chịu nổi nữa.

"Cô Khương Đàn, tôi cho cô một đêm suy nghĩ, cô phải biết rằng nơi này là địa bàn của tôi."

Thời Sênh nói với giọng âm dương quái khí, "Địa bàn của cậu thì cậu làm chủ chứ gì, oai quá đi!"

Hoàng: "…"

Hoàng nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng. Elas chờ ở bên ngoài, thấy bộ dáng đó của Hoàng liền biết đã ăn một cục tức từ chỗ Thời Sênh rồi.

Hắn vẫn cứ nên giả vờ chẳng nhìn thấy gì, miễn lửa đốt lên người mình.

…

Gần rạng sáng, Thời Sênh bị một âm thanh kỳ quái đánh thức, hình như có thứ gì ở phía trên bức tường kim loại.

Căn cứ này có chuột à?

Thời Sênh bật điện phòng lên, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

"Cốc cốc cốc…"

"Khương Đàn… Khương Đàn, cô có ở dưới không?"

Thời Sênh nhíu mày, nữ chính đại nhân?

Sao cô ta lại bò tới đây?

Cô bận rộn xem xét căn cứ nên cũng không có thời gian chú ý nam nữ chính, dù sao bọn họ có vòng sáng che chở, chắc chắn không chết được.

Cho nên, cô ta tới tìm cô để làm gì đây?

“Khương Đàn, cô nghe thấy không?” Giọng Vân Đóa không ngừng truyền từ trên xuống, phỏng chừng cô ta không có cách nào xuống dưới nên chỉ biết gọi cô.

Thời Sênh sờ cổ, bò xuống giường, mở cửa ra ngoài.

Dị chủng canh giữ bên ngoài lập tức tỉnh táo trở lại rồi nhìn về phía cô, “Cô Khương Đàn, có chuyện gì không?”

“Bên trên có chuột.” Thời Sênh chỉ vào trần nhà, “Các người mau phái người kiểm tra thử đi.”

“Chuột?” Hai dị chủng liếc nhìn nhau, trong căn cứ sao có thể có loại sinh vật như chuột được chứ?

Nhưng mà nhìn bộ dáng nghiêm túc của Thời Sênh…

“Được, cô Khương Đàn, để chúng tôi lên trên đó kiểm tra.”

Bọn họ vẫn dĩ chỉ ứng phó cô cho qua chuyện, nhưng thấy Thời Sênh cứ đứng ở cửa nhìn như thể bọn họ mà không đi thì cô cũng sẽ không ngủ vậy.

Không có cách nào, dưới sự giám sát của Thời Sênh, bọn họ phải đi lên nhìn thử.

Vừa nhìn lên, quả thực liền bắt ngay được một “con chuột” lớn. Vân Đóa vốn dĩ bị nhốt ở một khu vực khác giờ lại theo ống dẫn khí bò tới nơi này.

Vân Đóa bị trói kéo xuống dưới, Thời Sênh dựa vào cửa nhìn cô ta. Cô ta gầy đi cả một vòng, biểu tình tiều tụy, có thể thấy là đã bị tra tấn không nhẹ.

“Khương Đàn, cô…” Vân Đóa vô cùng cấp bách, không ngờ Thời Sênh lại thông đồng với dị chủng làm bậy.

Elas nhận được tin cũng vội vã chạy tới, “Sao lại thế này?”

Dị chủng báo lại mọi chuyện cho Elas, ánh mắt hắn nhìn Thời Sênh lập tức quỷ dị. Hắn không tin cô không biết bên trên có người.

Cô gái này thật quá tàn nhẫn…

Nhưng mà từ thái độ này của cô thì hắn cũng chẳng ngạc nhiên quá nhiều khi thấy cô không giúp bọn họ.

“Khương Đàn, sao cô lại giúp chúng? Bọn chúng là đao phủ, cô cho rằng bọn chúng sẽ đối xử tử tế với cô sao?” Cuối cùng Vân Đóa cũng nói được một câu hoàn chỉnh.

Thời Sênh cười đầy kiêu ngạo: “Tôi cần bọn họ đối xử tử tế với tôi làm gì?”

“Dẫn đi.” Elas vội vàng phân phó, “Trông giữ cho cẩn thận, để người chạy lần nữa thì các người cũng không cần tới gặp tôi.”

“Vâng.”

“Khương Đàn…” Cô ta xoay người, nôn nóng hô lên, “Khương Đàn, tôi là Vân Đóa, cô quên tôi rồi sao? Tôi là Vân Đóa đây!”

Thời Sênh cười híp mắt, giọng chậm rãi truyền trong hành lang, “Nếu cô không phải Vân Đóa, có lẽ tôi còn không để bọn họ bắt cô xuống.”

Nguyên chủ muốn giết chết cô, tất nhiên tôi phải hoàn thành nhiệm vụ này cho tốt rồi.

Rốt cuộc, cô là một người chơi có tu dưỡng nghề nghiệp.

Chương 1420: Thành phố giáp ranh (16)

Vân Đóa mạo hiểm tới tìm Thời Sênh là bởi vì Quý Tu đã bị bọn họ mang đi mấy ngày mà không có tin tức. Cô ta mất rất nhiều sức mới tìm được lối đi, sờ soạng mấy ngày mới tìm ra vị trí của Thời Sênh.

Cô ta nghĩ, ít nhất Thời Sênh sẽ nể tình cùng là con người mà giúp họ một phen, nhưng mà Thời Sênh lại hoàn toàn không để tâm.

Không hỗ trợ thì cũng thôi đi, còn bán đứng cô ta nữa…

Vân Đóa bị đưa về nhốt trong phòng, dị chủng sợ cô ta lại chạy nên trói luôn cô ta lại.

Đội trưởng cũng không biết ra sao.

Sao Khương Đàn lại trở nên máu lạnh như thế…

Cô ta còn có thể sống sót quay về nữa không?

Vân Đóa suy nghĩ miên man, ánh mắt đột nhiên trở nên kiên định, không được, cô ta không thể từ bỏ như thế được, cô ta nhất định phải rời khỏi nơi này.

Cô ta không muốn chết ở đây, trở thành đồ ăn cho đám dị chủng ghê tởm đó.

…

Thời Sênh chí công vô tư báo cáo hành vi của đồng loại mình cũng chẳng làm cho dị chủng cảm thấy vui vẻ hơn chút nào, chỉ có một dự cảm không tốt rất kỳ quái.

Một người cùng chủng tộc mà còn có thể bán đứng với vẻ mặt không biến sắc như thế, cô ta có thể hạ thủ lưu tình với tộc loại khác sao?

Đáp án tất nhiên là không rồi.

Cho nên, sáng sớm hôm sau, Hoàng liền tới ngoài cửa phòng chờ Thời Sênh.

Hoàng cũng rất buồn bực, hắn lại còn phải đợi một con người tiếp kiến nữa.

Nếu không phải đây là căn cứ của hắn, hắn rất muốn cho người bắn rơi chỗ này luôn.

Đến tận trưa Thời Sênh mới dậy, thong thả, ung dung mở cửa, thấy một đám dị chủng đứng bên ngoài thì ngẩn người ra: “Các người muốn gì hả?”

“Cô Khương Đàn, cô ngủ ngon thật đấy nhỉ.” Elas ngoài cười nhưng trong không cười, nghiến răng nghiến lợi nói.

Thời Sênh ngáp một cái: “Không giống các người, tôi là người thường, tất nhiên phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Elas: “…”

Người thường cái rắm ấy!

Cô căn bản không phải con người.

Nhưng là chủng tộc gì thì tạm thời Elas cũng không biết, chuyện này bẩm báo cho Hoàng, Hoàng cũng chỉ bảo hắn không nên xen vào việc của người khác.

Xen vào việc của người khác ư?

Cô gái này có thể tới từ một nền văn minh còn tiên tiến hơn bọn họ, vậy mà Hoàng lại bảo là hắn xen vào việc của người khác.

Hoàng từ phía sau bước lên, Elas lập tức câm miệng, lui sang một bên.

“Cô Khương Đàn, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Thời Sênh dựa vào cửa: “Vẫn chưa nghĩ.”

Hoàng híp mắt, trên gương mặt trắng trẻo mũm mĩm xuất hiện một tia tàn nhẫn, gương mặt méo mó một cách khó tả: “Cô Khương Đàn, sự kiên nhẫn của tôi có hạn thôi.”

Thời Sênh bình thản hỏi lại: “A, sau đó thế nào?”

Hoàng: “…”

Đối tượng bị uy hiếp lại bình tĩnh hỏi hắn sau đó, chẳng lẽ cô ta không có một chút tự giác nào về việc mình bị uy hiếp sao?

Hoàng hít sâu một hơi: “Hy vọng trước ngày mai, cô Khương Đàn có thể cho tôi một câu trả lời.”

Thời Sênh “a” một tiếng, “Để chờ xem đã.”

Hoàng: “…”

Người đâu, kéo thứ không coi ai ra gì này ra ngoài chém cho ta.

“Các người có thể đi được chưa? Cứ nhìn tôi như thế, tôi cảm thấy xấu hổ lắm.” Thời Sênh nói ngoài miệng như thế nhưng trên miệng lại treo nụ cười nhạt, còn có một chút hưng phấn không nói thành lời.

Chẳng hề thấy cô có tí ngượng ngùng nào hết.

“Một khi tôi mà đã xấu hổ là lại muốn ra tay đấy…”

Cô vừa nói xong, một đám dị chủng vội vàng lùi về sau.

Sắc mặt Hoàng vô cùng kém, hừ mạnh một tiếng rồi mang theo đàn dị chủng rời đi.

…

Thời Sênh không đợi được lúc Hoàng tới đòi đáp án thì căn cứ đã xảy ra chuyện.

Một căn cứ cách chỗ cô hai khu vực đột nhiên xảy ra nổ mạnh, toàn bộ căn cứ đều vang lên tiếng cảnh báo.

Nhìn tình hình phỏng chừng là nam chính đại nhân đã làm gì đó.

Nhóm dị chủng trong căn cứ tập trung đi diệt trừ nam chính, người trông coi Thời Sênh bên này liền ít đi.

Cô nhanh nhẹn xử lý mấy dị chủng rồi bắt đầu làm chuyện chính.

Căn cứ này lớn như thế, muốn lập tức làm cho nó rụng xuống là điều

không thể, cô cũng không phải người vạn năng.

Thế nên cô mới lãng phí nhiều thời gian ở đây như thế, lúc này không cho nổ còn đợi lúc nào.

Thời Sênh giẫm thiết kiếm bay lên trên căn cứ, bên trên có không ít phi thuyền, phát hiện vật thể không xác định liền lập tức mở hình thức tấn công.

Thời Sênh ném cầu năng lượng làm một đám phi thuyền rụng xuống, sau đó bấm tay niệm chú.

[Đinh…]

[Phát hiện mục tiêu…]

Khóe miệng Thời Sênh giật giật.

Cái quỷ gì thế?

Thời Sênh lấy máy tính bảng ra, tên Mộ Bạch vốn là màu xám giờ đã biến thành đỏ.

Lại xuất hiện đúng lúc này.

Kệ đấy, cứ cho nổ đã rồi nói.

Thời Sênh tiếp tục bấm tay niệm thần chú, các nơi trong căn cứ bắt đầu xuất hiện ánh sáng, những nơi cô đặt cầu năng lượng hiện tại đều dùng trận pháp nhỏ tung cầu lên rồi rơi xuống, sau đó… nổ.

“Bùm…”

Tiếng nổ như sét đánh xuống vang lên từ trung tâm căn cứ, sau đó nhanh chóng lan tràn ra khắp xung qunah.

Tiếng nổ mạnh liên tiếp nhau, căn cứ bắt đầu sụp đổ.

Từ trên cao nhìn xuống, tràng cảnh như một con quái vật khổng lồ ầm ầm sụp đổ, phi thường chấn động.

Những bộ phận không bị nổ thì rơi xuống đất, thế giới như ban ngày bỗng lâm vào bóng đêm, chỉ còn lại ánh lửa thoáng hiện, lốp bốp như pháo hoa đang nổ.

Nhiều cầu năng lượng nổ như thế, sao Thiên Đạo lại không phát hiện ra chứ.

Trên trời dày đặc mây đen, vừa xoay người liền thấy sét ầm ầm bổ xuống, những tia sét khổng lồ màu tím đánh xuống căn cứ.

Căn cứ vốn chỉ bị hủy hoại một phần, giờ bị thiên lôi đánh nên không thể trụ vững được nữa, hoàn toàn rơi từ trên trời xuống.

Thời Sênh gọi thiên lôi đánh xuống xong lập tức chạy trốn.

Cô không muốn bị đánh thành than.

…

Mộ Bạch ngàn vạn lần không ngờ hắn vừa tới liền chứng kiến cảnh căn cứ nổ tung.

Bút tích này không cần đoán cũng biết là ai làm, trừ đứa con gái không bao giờ đi theo lẽ thường kia thì còn ai làm được chứ?

Vốn dĩ hắn đã thiết kế xong hết mọi chuyện chỉ cần chờ Hoàng của dị chủng lừa được Thời Sênh tới căn cứ là có thể ra tay. Ai mà ngờ được cô lại thiết kế chướng ngại làm cho thời gian hắn online chậm hơn.

Bình tĩnh.

Dù sao cô ta cũng đã làm không ít chuyện như thế này rồi, có gì đáng kinh ngạc đâu chứ.

Là một quý ông, còn là một quý ông đã từng trải việc đời, hắn cần phải bình tĩnh và ưu nhã.

Mộ Bạch trấn an tâm lý cho mình xong liền chạy ra ngoài, giờ mà còn không chạy thì kiểu gì cũng chôn cùng thứ này.

Mặt đất không ngừng rung lên, căn cứ nghiêng về một bên, hẳn là sắp đổ xuống rồi.

Mộ Bạch nhanh chóng tìm được trang bị ở khu vũ khí, nhưng cửa bị khóa chặt, Mộ Bạch thử mở cửa, thân thể này của hắn cũng là dị chủng, hơn nữa chức vụ không thấp, hẳn là có thể mở ra…

“Gen không phù hợp.”

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh gạch chéo màu đỏ như vả thẳng vào mặt hắn.

Cái gì thế này?

Mộ Bạch tức giận đến mức dùng bạo lực đạp đổ cửa, vọt vào trong kho chuẩn bị chiến đấu.

Âm thanh ầm vang càng lúc càng lớn. Mộ Bạch không dám trì hoãn, vội vàng vọt tới phòng điều khiển, mở cửa khoang ra, sau đó leo lên một chiếc chiến cơ.

Hắn còn chưa khởi động thì bên cạnh đã có một người nhảy ra, dùng súng chĩa vào gáy hắn, giọng trầm thấp: “Đừng lộn xộn, nếu không ta bắn chết ngươi.”

Mộ Bạch: “…”

Hắn liếc nhìn người cầm súng dí vào mình, còn đang tự hỏi là ai to gan như thế, hóa ra là nam nữ chính của thế giới này.

Thời Sênh đe dọa hắn thì cũng bỏ đi.

Đám người này mà cũng dám đe dọa hắn, chán sống rồi sao?

Mộ Bạch không lộn xộn. Quý Tu thấy hắn thành thật thì lập tức duỗi tay kéo Vân Đóa.

Mộ Bạch nhân lúc hắn vừa rời mắt đi liền ra tay, động tác nhanh như chớp cướp súng trên tay hắn, sau đó nhảy ra khỏi chiến cơ, đi tới một chiếc chiến cơ khác.

Bọn người Quý Tu cũng đâu biết lái loại chiến cơ này chứ.

Chương 1421: Thành phố giáp ranh (17)

Tuy rằng Thời Sênh không bị sét đánh cháy thành than nhưng cuối cùng vẫn ăn không ít khổ.

Đến khi cô tỉnh lại thì đã là mấy ngày sau khi căn cứ trên không sụp đổ. Thời Sênh đứng lên từ một nơi bị cháy đen, cởi áo choàng đã rách te tua ra, xoa xoa vài chỗ da bị cháy sém, tóc cũng bị cháy không ít, trong lòng không khỏi đau khổ.

Mất hết hình tượng rồi.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn trời, trên trời đã chẳng còn căn cứ nào nữa nhưng vẫn có không ít chiến cơ và phi thuyền. Khắp thế giới tràn ngập mùi thuốc súng.

Lúc này, cô đang ở trong một rừng cây đã bị đốt trụi. Nơi này hình như là ở gần thành phố giáp ranh.

Thời Sênh tự cứu giúp hình tượng của mình một chút. Tóc thì không thể cứu vãn được nữa, cô chỉ có thể cắt hết phần bị cháy đi, miễn cưỡng buộc lên, y như cái đuôi con thỏ.

Thời Sênh đi về phía thành phố giáp ranh.

Biên cảnh đã giới nghiêm, có vô số binh lính mang theo súng, biểu tình chăm chú nhìn chằm chằm vào trong.

Thời Sênh thừa dịp lính tuần tra tiến hành giao ban liền lẻn vào trong.

Bên trong cũng là một khu rừng. Thời Sênh đi xuyên qua rừng cây. Cô cần phải đi tìm tên ngu si đần độn Mộ Bạch kia.

Đúng lúc cô sắp ra khỏi rừng cây thì đụng phải một đám người, đối phương tuy rằng chật vật nhưng cũng có súng.

Người đứng ở phía trước thấy rõ Thời Sênh là nữ, lại đi một mình thì không khỏi tự hỏi thầm một câu: “Sao lại thế này, sao lại có con gái ở đây?”

“Mặc kệ, cứ giết rồi hãy nói, lỡ là dị chủng thì phiền toái đấy.”

“Cũng đúng.”

Mọi người sôi nổi phụ họa theo.

Dị chủng có thể biến sang hình dạng con người. Lỡ như cô gái này là dị chủng, vậy bọn họ chết chắc rồi.

“Chờ đã.”

“Anh Liễu?”

Một người đầu trọc rẽ đội ngũ bước lên, nhìn Thời Sênh với vẻ khó tin.

“Cô Khương?”

Thời Sênh vẫn luôn không có phản ứng gì đột nhiên nhướng mày: “Liễu Thư đấy à?”

Liễu Thư vội vã phất tay: “Người một nhà, người một nhà, buông

súng xuống.”

Những người khác hai mặt nhìn nhau, ai nấy đều lắc đầu tỏ ý không biết người này.

Nhưng đàn em vẫn luôn đi theo sau Liễu Thư lại nhận ra Thời Sênh. Hắn vọt tới trước mặt cô: “Cô Khương, sao cô lại ở đây?”

“Cô Khương cũng đang nghĩ cách ra ngoài biên cảnh sao?”

Nhờ có thỏi vàng của cô để lại mà giờ hắn mới ở đây.

“Các anh muốn ra ngoài hả?”

Liễu Thư gật đầu: “Bên trong giờ rất rối loạn, không biết căn cứ của dị chủng xảy ra chuyện gì mà đột nhiên rơi xuống. Giờ khắp nơi đều có dị chủng, đánh nhau với đám dị chủng đó thì thà ra ngoài còn hơn. Tại sao người bên ngoài lại được tiêu dao tự tại chứ?”

Bọn họ phải dùng mạng để đổi thì đám người đó mới được tiêu dao tự tại.

Tại sao chứ?

Mạng của đám người đó cao quý, chẳng lẽ mạng của họ thì không, xứng đáng cho dị chủng ăn sao?

Liễu Thư thật muốn đánh nhau với đám người đó một trận.

Thành phố giáp ranh chắc chắn sẽ loạn rồi, lúc cô hủy diệt căn cứ đã xác định điều đó, căn cứ của mình bị hủy, đám dị chủng có thể không nổi giận sao?

“Cô Khương, hay cô đi cùng chúng tôi luôn đi.” Liễu Thư cũng có một chút tâm tư nhỏ, có Thời Sênh đi cùng thì cơ hội của bọn họ sẽ lớn hơn.

Đương nhiên, phần nhiều là hắn nhiệt tình muốn Thời Sênh đi cùng bọn họ ra ngoài.

Hiện tại quay vào trong là chịu chết, vất vả lắm bọn họ mới tới nơi này.

“Tôi phải về tìm người.”

“Tìm người?” Liễu Thư cào cái đầu trọc của mình, khuyên nhủ, “Cô Khương à, thứ cho tôi nói thẳng, muốn sống sót tại hoàn cảnh như trong đó là rất khó, hơn nữa hiện tại đang rất lộn xộn, chưa chắc cô đã tìm được người muốn tìm.”

“Hắn sẽ không chết dễ dàng như thế.”

Thời Sênh nhấc chân đi về phía trước nhưng âm thanh vẫn còn truyền vào trong tai Liễu Thư: “Muốn đi ra ngoài thì tranh thủ lúc này đi, chờ biên cảnh điều thêm binh lính thì chắc chắn không ra được đâu.”

Lúc này quân đóng ở biên cảnh còn chưa nhiều, liều mạng một phen thì cũng có thể ra ngoài được.

Nhưng chần chừ thêm một chút nữa, quân đội tiếp viện của các nước khác đều tới, trừ phi dị chủng tới đây, nếu không phỏng chừng là không ai có thể đi ra.

Thời Sênh đi được một đoạn rồi lại phát hiện Liễu Thư mang theo mấy người đi theo mình. Cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Liễu Thư chạy tới gần, lộ ra hàm răng trắng, “Cô Khương, tôi đưa cô về.”

“Về chịu chết à?” Thời Sênh nói không hề khách khí, “Tôi không có thời gian mang theo đám con chồng trước các anh được đâu.”

Mọi người: “…”

Tuy rằng biết mình là “con chồng trước” nhưng bị người ta nói trắng ra một cách không nể nang gì như thế, bọn họ vẫn thấy hơi khó chịu.

Bỏ đi, vị này nói chuyện có bao giờ dễ nghe đâu chứ.

“Tôi cảm thấy… Đi theo cô an toàn hơn.” Đàn em Giáp giơ tay vẻ nhút nhát.

Đám đàn em phía sau đều gật đầu phụ họa. Bọn họ đã được chứng kiến sự lợi hại của cô, một cái đùi vàng lợi hại như thế sao lại không ôm chứ?

Thời Sênh xoay đầu tiếp tục đi về phía trước, “Tùy các anh thôi, chết thì tự chịu.”

…

Căn cứ sụp xuống đúng lúc đám người Liễu Thư rời đi, vì thế bọn họ không ngờ mới sau mấy ngày mà thành phố giáp ranh đã trở thành một địa ngục.

Thi thể của dị chủng và nhân loại có ở khắp nơi.

Đương nhiên, thi thể của nhân loại có nhiều hơn. Dù sao cũng có rất

ít người có thể giết được dị chủng.

“Lúc căn cứ rơi xuống, tràng cảnh quả thực là làm lòng người sung sướng, nhưng giờ thấy cảnh này…” Liễu Thư cảm thấy hơi ghê tởm, khắp nơi trên mặt đất đều thấy được thi thể, có thể làm người ta bình thường được sao?

Vẻ mặt Thời Sênh vẫn bình thản khi đi qua những thi thể đó, “Có thành công nào mà không được xây lên từ máu và xác chết, nếu không phải của người khác thì cũng là của chính mình.”

Hoặc người khác đổ máu, hoặc mình đổ máu.

Cô đương nhiên sẽ không do dự chọn để cho người khác đổ máu rồi.

Liễu Thư sờ đầu: “Cũng có người không phải như thế…”

Thời Sênh lạnh lùng nhìn hắn, “Đây là thời kỳ chiến tranh chứ không phải lúc hòa bình.”

Liễu Thư nhìn vào ánh mắt Thời Sênh, cười khổ đáp: “Đúng thế, chúng ta không phải đang sống trong thời đại hòa bình.”

Hy sinh là điều không thể tránh khỏi.

“Dù là ở thời đại hòa bình thì cũng không có con đường thành công nào mà không có sự hy sinh, chẳng qua thứ mất đi không phải mạng sống mà thôi.” Thời Sênh dừng một chút, nhếch miệng, “Mà đôi khi, có lẽ hy sinh tính mạng còn thống khoái hơn.”

Đám đàn em nhìn không khí có vẻ căng thẳng thì thức thời lảng sang chuyện khác: “Lại nói, Quý Tu và Vân Đóa hủy diệt được căn cứ cũng quá lợi hại rồi. Có lẽ bọn họ có thể tiêu diệt được hết dị chủng,

đến lúc đó chúng ta không phải chịu sự áp bức của dị chủng nữa.”

“Nằm mơ đi, dị chủng mạnh như thế, sao có thể dễ dàng bị tiêu diệt được chứ.”

“Đến căn cứ bọn họ còn có thể hủy được, đó là một con quái vật khổng lồ đấy. cho dù không thể tiêu diệt được hết dị chủng thì đuổi được chúng đi cũng không phải là không thể.”

Thời Sênh nhìn tên đàn em nói câu đầu tiên: “Vừa rồi cậu nói cái gì cơ?”

Đột nhiên bị điểm danh, tên đàn em hơi khẩn trương, “Đuổi chúng đi cũng không phải là không thể.”

“Câu trước nữa.”

“Bọn họ có thể hủy cả căn cứ…”

“Trên nữa.”

Tên đàn em nhớ lại những gì mình vừa nói, cẩn thận thuật lại: “Lại nói, Quý Tu và Vân Đóa hủy diệt được căn cứ cũng quá lợi hại rồi. Có lẽ bọn họ có thể tiêu diệt được hết dị chủng, đến lúc đó chúng ta không phải chịu sự áp bức của dị chủng nữa.”

Chương 1422: Thành phố giáp ranh (18)

Quý Tu và Vân Đóa hủy diệt căn cứ?

Trâu bò nha!

“Tin này ở đâu ra?”

“Bên ngoài đều truyền như thế…” Trên đường đi tới đây, tin tức mà bọn nghe nghe được nhiều nhất chính là tin này.

“Cô Khương, có phải cô biết gì không?” Liễu Thư thò mặt tới, vẻ bát quái, “Nói cho chúng tôi nghe đi.”

Lúc trước dù bọn họ nói gì cô cũng chẳng thèm phản ứng, đột nhiên lại có hứng thú với chuyện này, nhìn cũng thấy là có vấn đề.

“Anh cảm thấy bọn họ có thể hủy diệt được căn cứ đó không?”

“Cái đó… Bên đó có người tài thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm.” Liễu Thư hơi chần chừ. Bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, làm sao biết được đám người cầm quyền có át chủ bài gì không.

Không phải nói việc thành do người sao? Có lẽ người ta có bản lĩnh lớn thì sao? Xem trong phim, không phải luôn có một người rất bình thường nhưng cuối cùng lại thành Chúa cứu thế sao?

Thời Sênh không nói, trầm mặc đi về phía trước.

Liễu Thư và đám đàn em yên lặng không nói gì, có chuyện gì thế nhỉ?

…

Càng đi sâu vào trong căn cứ thì tin tức về chuyện Quý Tu và Vân Đóa hủy diệt căn cứ lại càng nhiều, thậm chí có người còn trở thành fan não tàn của hai người kia, chờ đợi bọn họ đi tiêu diệt dị chủng, cứu vớt thế giới.

Thời Sênh vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh, dường như chẳng thèm để ý tới chuyện chiến công của mình bị người khác chiếm đoạt mất.

Ngay cả Hệ thống cũng cảm thấy tò mò.

[Ký chủ, cô không tức giận sao?] Cái này chẳng hợp với giả thiết về Ký chủ tí nào.

Nếu là trước kia, cô còn không nhịn được một giây mà chạy đi chém vai chính ngay lập tức ấy chứ.

“Ta rất tức giận.” Dám đoạt công lao của cô, cô có thể không tức giận được sao?

[…] Vô nghĩa, sao tôi lại chẳng thấy gì hết vậy. Chẳng lẽ giờ cô còn học được cách thu liễm cơ à?

“Lúc tôi tức giận nhất thì sẽ có bộ dáng này.”

[…] Vô nghĩa, tôi ở gần cô lâu như thế, tưởng tôi chẳng biết gì sao?

Căn bản Ký chủ không hề tức giận nhiều, hơn nữa rõ ràng là đang có một chủ ý gì đó rất không tốt.

“Nhị Cẩu Tử, hôm nay mi nói có vẻ nhiều nhỉ? Thật sự muốn ta đi xử lý nam nữ chính thì mi mới vui vẻ sao?”

[…] Không, không, tôi chưa nói gì hết, thật đó! Ký chủ, tốt nhất cô đừng tức giận nữa.

Hệ thống nhanh chóng offline để lấy lại bình tĩnh.

“Cô Khương, đằng trước có rất nhiều dị chủng.” Đàn em Giáp tung ta tung tăng chạy tới trước mặt Thời Sênh, “Còn có không ít người. Tôi thấy có một người có thể điều khiển đất ở xung quanh.”

“Điều khiển đất? Tình huống cụ thể thế nào?”

“Không rõ, như là dùng ma pháp ấy. Đất đó có thể dựng thành tường cao để ngăn sự tấn công của dị chủng, còn có thể giết dị chủng nữa, lợi hại lắm.”

“Đi xem một chút đi, đi nào.” Mắt Liễu Thư tỏa sáng. Hắn chạy được hai bước thì lại dừng lại chờ Thời Sênh đang chậm chạp đi ở đằng sau.

Phía trước có dị chủng, hắn cũng không dám cứ thế chạy qua.

Mấy ngày nay, trên đường đi tới đây, bọn họ đã đụng phải không ít dị chủng.

Hoặc Thời Sênh trực tiếp cho nổ, hoặc ra tay chém giết, dù sao cũng là một đường bạo lực mà đi. Một đám đàn em sau lưng tỏ vẻ kinh hãi, trong lòng càng thêm chắc chắn rằng đi theo cô có thể sống sót.

Đến khi Thời Sênh tới chiến trường bằng tốc độ của ốc sên thì đám

dị chủng đã giết gần hết người, chỉ còn hai dị năng giả vẫn đang cố gắng chống chọi.

Thời Sênh nhận ra một trong hai dị năng giả đó là nữ sinh đã cùng đi với đám người nam nữ chính, tên là Hướng Quỳ.

Dị năng giả hệ thổ đã sắp không chống đỡ được nữa. Hướng Quỳ vì bảo vệ hắn mà bị dị chủng vồ lấy.

Cô ta xoay người bảo vệ dị năng giả kia ở dưới thân mình, dị chủng đang định tấn công người đó đột nhiên như bị thứ gì đè ép, hai giây sau, cái đầu đột nhiên nổ tung.

Dị năng của Hướng Quỳ là thao tác không khí. Lần trước cô ta còn chưa thể điều khiển không khí làm đầu dị chủng nổ tung, hiện giờ có lẽ đã tiến bộ không ít.

Hướng Quỳ vì phải bảo vệ một dị năng giả khác, sau lưng lại còn nhiều dị chủng như thế, chắc chắn là sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

“Anh Liễu, có giúp cô ta không?”

“Giúp cái gì? Mày lên à?” Liễu Thư trừng mắt với đàn em. Hiện tại hắn đã rõ ràng vị trí của mình. Bọn họ đều phải dựa vào Thời Sênh để sống sót, lấy đâu ra tư cách đi giúp người khác chứ?

“Không phải đâu anh Liễu, là em tò mò về năng lực của họ thôi, vừa rồi anh cũng nhìn thấy đấy, rất lợi hại mà.” Nếu bọn họ có năng lực đó thì giết dị chủng sẽ không khó khăn như vậy nữa.

Liễu Thư nhìn Thời Sênh, cô đang đứng cắn hạt dưa một cách nhàn nhã, hoàn toàn không có ý giúp đỡ.

Muốn cô ra tay chỉ có hai cách.

Một, dị chủng tự đi lên tìm chết.

Hai, cô chập mạch lên muốn giết dị chủng.

Lúc này dị chủng không đi lên tìm chết, mà cô nhìn cũng chẳng có dây thần kinh nào chập cả nên chắc chắn sẽ không diễn.

Liễu Thư chỉ hơi nhìn Thời Sênh thăm dò chứ không dám nói gì. Hắn không muốn trước khi bị dị chủng giết chết đã bị vị lão đại này xử lý rồi.

Hướng Quỳ không chống đỡ được bao lâu nữa. Dị năng của cô ta đã sắp tiêu hao hết, cô ta cắn răng vừa kéo người đàn ông nằm trên mặt đất lên vừa dùng dị năng tấn công đám dị chủng đang áp sát về phía một đống đổ nát.

Đây là sườn dốc, bọn Thời Sênh đứng trên sườn dốc. Hướng Quỳ vừa di động là có thể nhìn thấy người.

Lúc trước Thời Sênh đã cho cô ta một ấn tượng rất sâu nên cô ta không thể quên được.

Cho nên dù nhìn thấy Thời Sênh nhưng Hướng Quỳ vẫn không tiến lại. Cô ta biết cô sẽ không ra tay.

Hướng Quỳ kéo người kia đi vào trong khu đổ nát. Đường vào khu đổ nát khá nhỏ hẹp, dị chủng không thể đi vào toàn bộ được nên một đám dị chủng liền chuyển tầm mắt tới chỗ đám người Thời Sênh.

Dị chủng có thể tùy ý đi lại trong căn cứ đều là những người có thân

phận, địa vị tương đối cao, còn đám dị chủng hiện tại đều có thân phận rất thấp nên đương nhiên chưa gặp cô bao giờ, tự nhiên sẽ dùng ánh mắt nhìn cô như nhìn đồ ăn.

“A, chúng nó tới rồi.”

Đám dị chủng có diện mạo cổ quái đang xông lên trên dốc.

Thời Sênh không thèm nhìn một chút nào, chỉ khẽ huy động thiết kiếm, dị chủng bên dưới đều biến thành thịt nát.

Từ lúc vung kiếm tới lúc thu kiếm rồi đến khi cô nhấc chân đi xuống, một loạt động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, chưa từng dừng một khắc nào.

Đám người Liễu Thư trợn mắt há miệng nhìn. Tuy rằng không phải lần đầu thấy cô ra tay nhưng lần nào nhìn cũng đều cảm thấy dáng vẻ của cô thật quá đẹp.

Giống như đám đại hiệp phất tay một cái là có thể bình định thiên hạ.

Thời Sênh đi tới trước lối mà Hướng Quỳ đã vào. Đứng từ đây cũng có thể nghe thấy âm thanh bén nhọn từ trong truyền ra, sau đó Hướng Quỳ từ bên trong lao ra, theo sau là hơn mười đầu dị chủng.

Thời Sênh đứng ở rất gần, cô mà không ra tay thì đám dị chủng đó nhất định sẽ tấn công cô.

Nhưng Hướng Quỳ không ngờ, cô ta lại tấn công cả mình lẫn dị chủng. Kiếm khí sắc bén áp tới, trái tim Hướng Quỳ nảy lên thình thịch, đầu óc trống rỗng, cả người lăn trên mặt đất theo bản năng để tránh kiếm khí sắc bén đó.

Tuy rằng không bị trúng kiếm khí nhưng vẫn bị ảnh hưởng không nhỏ, trên chân và tay đầy những vết rách dài.

Hoàn toàn không nhìn rõ đòn tấn công nhưng lại có uy lực lớn như thế.

Cô ta không dám tưởng tượng, nếu cô ta đứng ở giữa thì chắc chắn sẽ bị phanh thây rồi.

Hướng Quỳ mặt xám mày tro bò dậy từ mặt đất. Thiếu nữ đã kéo kiếm rời đi, từ phía xa có một đoàn dị chủng hùng hổ kéo tới, trái ngược hoàn toàn với thân hình nhỏ bé của cô gái ấy.

Một mình xách kiếm đứng giữa thiên nhai*, một người cầm đao giành thiên hạ.

** Thiên nhai: Chân trời. Chỉ nơi cực xa xôi.*

Chương 1423: Thành phố giáp ranh (19)

Sau khi Thời Sênh rời đi không bao lâu thì Hướng Quỳ gặp được đội ngũ của Quý Tu, Vân Đóa cũng ở trong nhóm đó.

Hướng Quỳ không thích Vân Đóa nên Vân Đóa cũng chẳng tự làm mình mất mặt, bận rộn băng bó cho một dị năng giả khác. Những đội viên khác thì băng bó cho Hướng Quỳ.

Quý Tu đứng nhìn mặt đất đầy xác dị chủng.

“Hướng Quỳ, đám dị chủng này là do ai giết thế?” Hắn là đội trưởng nên rất rõ ràng về năng lực của Hướng Quỳ.

Đầu Hướng Quỳ đầy mồ hôi lạnh, cắn răng chờ người ta băng bó cho mình xong mới thở phào một hơi, “Khương Đàn.”

Tay Vân Đóa run lên, suýt chút nữa làm rơi cả thuốc. Cô ta nhìn về phía Hướng Quỳ.

Khương Đàn…

Lại là cô.

Quý Tu nhíu mày: “Cô ta đi về phía bên kia sao?”

Lúc ở căn cứ, hắn không nhìn thấy cô ta, nhưng hắn biết cô ta đã làm những gì ở đó.

Ở địa bàn của dị chủng mà cô ta vẫn kiêu ngạo như thế, đám dị chủng còn chẳng dám làm gì, có thể thấy được năng lực của cô ta mạnh như thế nào.

Lần này trở về từ căn cứ, hắn cũng đã tìm hiểu được một vài việc.

Ví dụ như dị năng của bọn họ từ đâu mà có.

Ví dụ như Khương Đàn…

Tống Nguyên Thanh yêu cầu hắn xác định xem Khương Đàn đã chết hay chưa. Nếu vẫn còn sống thì phải tìm mọi cách giết chết cô ta, nếu không những dị năng giả như họ sẽ bị nguy hiểm.

Hướng Quỳ chỉ về một phía, “Cô ta dẫn mấy người thường đi về phía đó.”

“Người thường? Chắc chắn không?”

Hướng Quỳ gật đầu xác nhận, “Là người thường, toàn bộ quá trình bọn họ không hề làm gì, chỉ có một mình Khương Đàn ra tay.”

Dị năng giả luôn cảm nhận được dị năng giả khác, vì thế cô ta có thể xác định mấy người đó toàn là người thường.

Quý Tu phân phó những đội viên khác, “Các cậu đưa họ về trước đi.”

Vân Đóa lập tức đứng dậy: “Anh thì sao?”

Quý Tu vỗ vỗ tay Vân Đóa: “Anh đi lên nhìn xem.”

“Khương Đàn rất nguy hiểm, anh đừng đi…” Vân Đóa cảm thấy rất bất an. Cô gái kia vô tình, máu lạnh như thế, hoàn toàn không còn là

Khương Đàn trong ấn tượng của cô ta nữa. Cô ta không hy vọng Quý Tu sẽ gặp chuyện chẳng lành.

Quý Tu trấn an Vân Đóa, “Không sao, anh chỉ đi xem thôi, sẽ không nổi lên xung đột gì với cô ta đâu.”

Quý Tu đã quyết nên Vân Đóa cũng không ngăn được. Đến khi đội ngũ chuẩn bị lên đường thì mọi người lại chẳng nhìn thấy Vân Đóa đâu.

“Không phải Vân Đóa đuổi theo đội trưởng rồi chứ?”

“Nếu xảy ra chuyện gì, sao chúng ta có thể bàn giao cho đội trưởng được? Hay là đi tìm thử xem?”

“Mau, cô ấy chỉ có một mình, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì.”

Hướng Quỳ dựa vào xe, hừ lạnh: “Nó đi chịu chết thì cứ để nó đi đi, các cậu quản lắm thế làm gì? Hơn nữa, chẳng phải cô ta lợi hại lắm sao? Các cậu lo lắng làm quái gì.”

“Hướng Quỳ, nếu không phải hôm nay Vân Đóa kiên quyết đòi đi tìm cô thì chúng tôi đã không quay lại đây, cô đừng có không biết tốt xấu như thế.”

“Đúng thế, nếu không phải cô không nghe theo mệnh lệnh thì chúng ta cũng không mất đi hai người rồi…”

Mọi người lập tức ồn ào chỉ trích Hướng Quỳ.

Hiện tại Quý Tu và Vân Đóa là anh hùng nhân dân, đương nhiên bọn họ phải bênh vực hai người đó rồi.

Ánh mắt Hướng Quỳ càng lạnh hơn. Cô ta bò đến bên cạnh người đàn ông đang hôn mê và ôm lấy hắn, không nói lời nào.

Mọi người bàn bạc một phen rồi quyết định đuổi theo Vân Đóa.

…

Mưa càng lúc càng lớn, mưa như cọ rửa thế giới này, quét sạch những gì dơ bẩn và máu me.

Trước đây có căn cứ ở trên nên muốn có nước cũng phải chờ trên căn cứ chuyển xuống, muốn thấy trời mưa thì tới biên cảnh mới thấy được.

Có người cả đời còn chưa bao giờ nhìn thấy mưa.

Nhưng lúc này chẳng ai vui vẻ nổi, bởi vì dị chủng nhờ nước mưa ẩn giấu thân mình, càng khó đối phó hơn.

“Cô Khương, mưa này tới bao giờ mới hết chứ?” Liễu Thư và đám đàn em ngồi xổm dưới một mái che. Lúc đầu bọn họ còn rất vui vẻ bởi dù sao cũng chưa từng thấy mưa bao giờ mà! Nhưng mà mưa cứ mãi không ngừng lại khiến cho người ta cảm thấy thật phiền.

Thời Sênh dựa vào cây cột ở trong, tức giận mắng: “Làm sao tôi biết được, tôi có phải dự báo thời tiết đâu.”

“Dự báo thời tiết là gì?” Đàn em Giáp tò mò.

Thời Sênh: “…”

Dù sao cũng là người hiện đại, sao lại bị dị chủng nuôi thành một đám bỏ đi thế này!

Đều là lỗi của dị chủng hết!

Vườn nuôi thức ăn không hợp quy cách chút nào.

“Cô Khương, rốt cuộc cô đang tìm ai thế?” Liễu Thư từ trong đám đàn em đi ra. Bọn họ đã đi lâu như thế rồi mà vẫn chưa tìm thấy người cô cần tìm.

Chỉ là đi qua đi lại chẳng có mục tiêu nào hết.

“Không biết.” Cô làm sao biết được Mộ Bạch sẽ là cái thứ gì chứ.

Liễu Thư: “…” Không biết bọn họ đang ở đây tìm cái gì ư? Cô Khương, đùa người cũng không thể đùa như thế đâu.

Thời Sênh bổ sung một câu: “Tôi chỉ có thể xác định vị trí của hắn, cũng không biết hắn là thứ gì.”

Liễu Thư thở phào nhẹ nhõm: “Vậy hắn đang ở đâu?”

“Đại khái còn…” Thời Sênh nghĩ nghĩ, “Hơn hai mươi dặm nữa thôi.”

Liễu Thư: “…” Sao cứ cảm thấy cô đang bốc phét thế nhỉ, chỉ có mình hắn có cảm giác này thôi sao?

Liễu Thư nhìn đám đàn em nhà mình liền tìm thấy sự đồng cảm trong mắt bọn nó. Quả nhiên, không phải hắn bị ảo giác.

Mưa to ba ngày mới hết, mưa hết là Thời Sênh lại tiếp tục lên đường.

Có lẽ do trời mưa nên thi thể trên đường đã chuyển sang màu xám

trắng hết, một mùi hương vô cùng khó ngửi phiêu đãng trong không khí.

Thời Sênh không thèm đi qua, ngồi lên thiết kiếm bay về phía trước.

Đám người Liễu Thư may mắn được ngồi trên thiết kiếm cảm thấy vô cùng vui vẻ, không ngừng xem xét, sờ mó thiết kiếm khiến cho nó suýt chút nữa hất tất cả xuống.

Cuối cùng, Thời Sênh bảo họ đừng sờ loạn nữa, họ mới yên tĩnh lại.

Vất vả lắm mới tới được nơi cần đến thì lại thấy một đám dị chủng đột nhiên nhảy ra, trước mặt, sau lưng, dưới đất, trên trời, đông nghìn nghịt.

Tư thế kia như đang chờ cô tới vậy.

Mà chúng nó đúng là đang chờ cô thật.

Hoàng được hai dị chủng khiêng ra, vẫn là bộ dáng trắng trẻo mũm mĩm kia, nhưng trên gương mặt chỉ có vẻ âm trầm làm người ta rất không thoải mái.

“Cô Khương Đàn, chờ cô lâu rồi.”

Thời Sênh lười không thèm để ý tới hắn: “Gọi Mộ Bạch ra đây.”

“Mộ Bạch?” Hoàng đần mặt ra, đây là ai chứ? Quan tâm tên đó là ai làm gì, giờ hắn chỉ muốn nói chuyện của hắn, “Cô Khương Đàn, cô hủy căn cứ của tôi, chẳng lẽ không nên cho tôi một lời giải thích sao?”

“Nếu không cậu cho rằng tôi lên đó làm gì hả? Tưởng tôi lên làm

khách của cậu thật đấy à? Ngu thế!”

Sắc mặt Hoàng khẽ biến.

“Cô Khương Đàn, dù cô dùng cách nào hủy đi căn cứ của tôi thì giờ cô đang bị tất cả tinh anh của chúng tôi bao vây rồi. Cô cho rằng mình có thể chạy trốn sao?”

Mặt Thời Sênh đầy kiêu ngạo: “Cậu có kéo cả tộc tới thì tôi cũng chẳng sợ cậu.”

“Thật sao?” Hoàng đột nhiên hỏi như đã định liệu từ trước.

Thời Sênh nhíu mày, tên thiểu năng trí tuệ Mộ Bạch kia lại cho nó thứ gì rồi?

[Mục tiêu còn cách 500m…] Âm thanh non nớt vang lên bên tai Thời Sênh.

Cô ngoảnh lại nhìn đám dị chủng phía sau.

[Mục tiêu còn cách 400m…]

[Mục tiêu còn cách 300m…]

Dị chủng quá nhiều, hơn nữa đều rất cao, nếu có một người thấp bé di chuyển ở trong đó thì cô rất khó phát hiện.

Nhưng vào lúc này, dị chủng lại nhanh chóng vây Thời Sênh lại.

Đám người Liễu Thư dựa lưng vào nhau, đây là lần đầu tiên họ bị nhiều dị chủng vây quanh như thế, không sợ hãi là nói dối.

Chương 1424: Thành phố giáp ranh (20)

Tập kích nổ mạnh do dị chủng tự sát xảy ra quá đột ngột, suýt chút nữa Thời Sênh đã không phản ứng kịp.

Vô số dị chủng nhào về phía Thời Sênh rồi đồng thời tự nổ.

Nói thật, không thể nào chơi nổi nữa rồi.

Mẹ nó, mi chỉ toàn chơi tự sát thế này là có ý gì hả? Không thấy mất mặt à?

Còn kéo một đội ngũ hy sinh lớn như thế này nữa.

[Mục tiêu còn cách 100m, tới phạm vi có thể phong tỏa, có khởi động phong tỏa không?]

Thời Sênh dùng kiếm gạt một đám dị chủng ra, lập tức hạ lệnh, “Phong tỏa.”

[Phong tỏa thành công.]

Lấy Thời Sênh làm trung tâm, mặt đất bị bao trùm bởi một quang cảnh khác, xung quanh như có ánh sáng xẹt qua, dị chủng và kiến trúc xung quanh đều không thấy, chỉ còn một mảnh hư không xám xịt.

Thời Sênh lơ lửng trong hư không, đối diện với cô là một người đàn ông anh tuấn, không phải Elas thì còn là ai.

Đương nhiên, giờ hắn không còn là Elas nữa mà là Mộ Bạch.

Mộ Bạch nhướng mày, có vẻ kinh ngạc: “Chừng nào thì cô đã bắt đầu thiết lập bố cục?”

Thời Sênh bình tĩnh đáp: “Lần tôi giết anh.”

Mộ Bạch nghĩ lại, cô chỉ giết hắn có một lần, nhưng lần đó lại không tạo thành thương tổn gì cho hắn.

Mộ Bạch nghiến răng: “Đê tiện.”

Thời Sênh cười lạnh: “Tám lạng nửa cân thôi, giờ anh chỉ còn một lựa chọn, hoặc nói cho tôi biết tất cả những chuyện xảy ra, hoặc vĩnh viễn ở lại đây.”

Mộ Bạch cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, “Cô cho rằng át chủ bài của tôi đã dùng hết rồi sao?”

Muốn bóp chết cô ta, bóp chết cô ta, bóp chết cô ta.

Thời Sênh cười âm hiểm: “Vậy anh cảm thấy tôi còn át chủ bài nào không?”

Mộ Bạch: “…”

Cô ta đương nhiên sẽ còn rồi.

Thậm chí còn rất nhiều.

“Anh không muốn tôi bắt được anh chẳng phải vì sợ tôi vây khốn được anh sao. Anh cũng hiểu kết cục nếu bị tôi bắt được là gì, mà

nếu đã hỏi thì chúng ta bỏ qua những chuyện râu ria đi. Anh nói cho tôi, tôi cho anh một con đường sống.”

Mộ Bạch rõ ràng không tin: “Cô sẽ bỏ qua cho tôi ư?”

“Ở chỗ này thả cho anh một con đường sống.”

“Chờ cô ra ngoài rồi, cô vẫn muốn giết tôi chứ gì?” Cô là người không dễ nói chuyện như thế.

“Rất thông minh.”

Mộ Bạch cười ha hả: “Vậy nếu tôi không nói thì sao?”

Thời Sênh xắn tay áo, giương kiếm lên: “Vậy thì lên thôi, ai thắng người đó có quyền nói.”

Ánh mắt Mộ Bạch nặng nề nhìn cô một hồi lâu rồi thong thả rút ra một thanh kiếm. Thời Sênh nhớ rõ thanh kiếm đó, lần đầu tiên hắn xuất hiện cũng đã từng dùng.

Toàn thân thanh kiếm đó có màu đỏ như máu, trên đó có ký hiệu chú văn chạy theo hình xoắn ốc, mà những ký hiệu đó…

Thời Sênh trừng mắt, đột nhiên nổi giận: “Anh còn nói anh không liên quan gì tới Mộ gia à?”

Mẹ kiếp, tên lừa đảo này.

Mộ Bạch cười khẽ, trong giọng nói có một chút trào phúng: “Mộ Bạch là tên thật của tôi, chẳng phải cô cũng có tư liệu về Mộ gia sao, có từng thấy tên tôi trên đó chưa?”

Thời Sênh nhíu mày, một hồi mới nói: “Mộ Lam Thiên từng có một đứa con trai nhỏ bị tước tên tuổi, đuổi tới hoang tinh, là anh hả?”

“Chuyện xưa thế mà cô cũng biết.” Mộ Bạch hơi kinh ngạc, “Lúc đó cô… còn chưa thành niên mà?”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ nhếch lên đầy lạnh lẽo: “Những chuyện xấu xa của Mộ gia ông không muốn biết tí nào hết. Nhưng ở vị trí này, biết chuyện càng nhiều thì mới càng có cơ hội sống.”

Mộ Bạch gật đầu: “Đúng, cô nói đúng, tôi chính là đứa bé bị trục xuất đó. Cho nên chuẩn xác mà nói, tôi và Mộ gia chẳng có quan hệ gì cả. Rốt cuộc… tôi và Mộ gia đã sớm đoạn tuyệt rồi.”

“Trong tư liệu kia ghi lại, vị tiểu thiếu gia đó tuy thông minh nhưng lại không có tinh thần lực, là phế vật của phế vật, sau đó xảy ra chuyện liền biến thành kẻ ngu ngốc, không biết do tư liệu viết sai hay do anh giấu quá tốt đây?”

Mộ Bạch kiên nhẫn giải thích: “Lúc tôi bị trục xuất, quả thực đúng như tư liệu đã viết, sau đó lại xảy ra một vài chuyện.”

Giọng nói của Thời Sênh hơi chuyển: “Tôi và anh có thù gì sao?”

Cô rất chắc chắn mình không có thù oán gì với tên Mộ Bạch này.

Càng không có thù oán nặng nề gì với Mộ gia.

“Không có thù.”

Ánh mắt Thời Sênh hơi dừng lại, “Vậy tại sao lại nhằm vào tôi?”

Mộ Bạch nhìn cô chằm chằm: “Muốn sống.”

Thời Sênh trầm mặc vài giây, khóe miệng hơi cong lên: “Hiểu rồi.”

Mộ Bạch huy kiếm, trên mặt hiện lên vẻ thưởng thức: “Tôi thích người thông minh như cô.”

Không bao giờ tỏ ra chật vật trước mặt người khác.

Giọng Thời Sênh vững vàng, không hề có dao động cảm xúc: “Vậy nói chuyện khác, người sau lưng anh là ai?”

Mộ Bạch rất bất đắc dĩ: “Rất rõ ràng, tôi sẽ không nói cho cô chuyện này. Nếu không thì chẳng cần cô ra tay, tôi cũng sẽ chết. Mà tôi lại không muốn chết.”

Trước kia hắn tự sát nhanh như vậy là vì sợ bị cô tóm được, hôm nay rơi vào kết cục này, trong lòng Mộ Bạch không khỏi trầm xuống, chỉ sợ là sẽ rất khó thoát thân.

Trừ phi…

Nhưng ngẫm lại hắn chưa bao giờ hoàn thành nhiệm vụ, phỏng chừng bản thân hắn cũng chẳng ra ngoài được.

Mộ Bạch huy động kiếm: “Thời Sênh, nếu không phải chúng ta gặp nhau ở đây, có lẽ sẽ trở thành bạn bè được.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi không làm bạn với bọn kỹ nữ tâm cơ.”

Mộ Bạch: “…” Lật bàn, có thể nói chuyện tử tế được không hả, giờ này rồi mà cô còn không đi theo lẽ thường là thế nào?

Xoẹt!

Thiết kiếm đột nhiên chém tới, Mộ Bạch sợ tới mức nhảy lùi về sau.

“Mẹ kiếp, Thời Sênh, cô ra tay mà không biết báo trước à?”

“A, quên mất.” Thời Sênh đáp một câu cho có lệ: “Tôi ra tay đây.”

Thiết kiếm dội xuống đồng thời với lời cô nói, chém xẹt qua tai hắn, một cỗ khí lạnh lập tức lan tràn khắp cơ thể. Lúc thiết kiếm xoay ngược lại, Mộ Bạch hoàn hồn, khó khăn lắm mới dùng huyết kiếm để ngăn thiết kiếm lại.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau tạo ra hoa lửa chói mắt.

Ký hiệu quanh huyết kiếm không ngừng gia tăng, lúc hợp với thiết kiếm như quấn lên cả thân nó.

Thời Sênh lập tức rụt kiếm về, nhấc chân đá về phía Mộ Bạch. Mộ Bạch lộn nhào một cái tránh được đòn đá của cô.

Trong miệng hắn niệm mấy chú ngữ kỳ quái, huyết kiếm đột nhiên biến thành hai thanh kiếm, sau đó là ba…

“Thế mà anh lại học được cả Thiên Sơn Trọng Ảnh.”

Mộ gia giỏi về chú thuật, Thiên Sơn Trọng Ảnh được coi là chiêu bài của Mộ gia. Một chiêu này có thể phân tách bất kỳ đồ vật nào không phải cơ thể sống, uy lực và chất lượng giống hệt bản thể.

Ngẫm lại, bạn có một tàu chiến hạm, nhưng người ta lại có thể biến ra thành hai cái, ba cái, thậm chí còn nhiều hơn, thế thì còn đánh kiểu gì được?

Thực lực càng mạnh thì số lượng có thể biến ra càng nhiều,

Khuyết điểm duy nhất chính là có hạn chế thời gian, cho nên một chiêu này khi sử dụng phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

Dù là chiêu thức gì thì cũng có hạn chế và cái giá tương đồng, một chính một tà, tương sinh tương khắc, đây là pháp tắc của thế gian này.

Một chiêu này tuy vô cùng lợi hại nhưng người của Mộ gia lại không phải ai cũng học được, một là cần thiên phú, hai là người bình thường của Mộ gia cũng không thể học.

Mộ Bạch duỗi tay, bốn thanh kiếm giống nhau như đúc quay quanh hắn. Hắn hơi mỉm cười: “Học trộm, vẫn kém Thiên Sơn Trọng Ảnh chính tông của Mộ gia.”

Mộ Bạch không muốn lãng phí thời gian, nhanh chóng chỉ huy huyết kiếm tấn công Thời Sênh.

Thời Sênh chỉ né tránh cứ không tấn công, phương pháp hóa giải của Thiên Sơn Trọng Ảnh chỉ có một, đó là giết chết người thi pháp.

Cô cố gắng tới gần Mộ Bạch nhưng đám huyết kiếm đã bảo vệ hắn kín mít.

Thời Sênh lui lại một khoảng, thiết kiếm nhanh chóng chuyển động trên hư không, những đóa hoa do mũi kiếm sinh ra nhanh chóng hội tụ thành một hình vuông.

Bên trong hình vuông lại bắt đầu sinh ra vô số đóa hoa khác.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, đột nhiên đâm vào giữa hình vuông, những đóa hoa ở trong điên cuồng trào ra như thủy triều, bắn thẳng về phía Mộ Bạch.

Biểu tình của Mộ Bạch biến đổi, thu bốn thanh kiếm về che chắn ngay trước người.

Chương 1425: Thành phố giáp ranh (21)

Mỗi đóa hoa đều trở thành vũ khí sắc bén, tùy thời có thể lấy mạng người.

Đóa hoa đánh lên thân huyết kiếm chắn trước người hắn rồi nổ tung, những ánh sáng màu đỏ tán loạn trước mắt hắn.

Kiếm phân liệt ra tuy rằng sức mạnh và chất lượng giống bản thể nhưng dù sao cũng là phân liệt, theo thời gian, lực lượng sẽ dần yếu đi.

Cô không muốn bị tấn công nên lập tức tung đại chiêu. Hắn không thể không thu kiếm về phòng thủ.

A a a a, nữ nhân đáng giận này, hắn muốn giết cô ta!

“Mộ Bạch.”

Âm thanh như u linh vang lên sau lưng hắn. Mộ Bạch kinh hãi, cuối cùng mới nhớ ra, ở trong này, cô ta là chúa tể…

Mộ Bạch từ bỏ chống cự, thu lại huyết kiếm, vô số bông hoa đập vào mặt hắn, vừa lạnh vừa rát, nhưng lại chẳng hề có lực công kích gì.

Chờ những đóa hoa tan đi rồi, Mộ Bạch mới nhìn về phía người đứng ở sau lưng mình. Hắn hít sâu một hơi rồi nở nụ cười ưu nhã, nói: “Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, tôi thua.”

Dù thua thì cũng phải duy trì nụ cười, duy trì sự ưu nhã.

Thời Sênh nghiêng đầu, không do dự xuyên kiếm vào trong người hắn.

[Kiểm tra được sự xâm nhập khác thường, chủ nhân hãy cẩn thận.] Âm thanh gần như vang lên cùng lúc.

Bóng tối trên đỉnh đầu đột nhiên bị đánh vỡ, vô số ánh sáng hội tụ lại, cảnh sắc cũng khôi phục trở lại thành đống đổ nát kia, khắp nơi đều là xác dị chủng.

Thời Sênh nhìn về phía Mộ Bạch, hắn đã chết.

Thời Sênh túm lấy đám người Liễu Thư ném lên thiết kiếm, nhanh chóng bay lên rồi ném xuống mấy quả cầu năng lượng một cách vui vẻ.

Thời Sênh nhìn chằm chằm xuống bên dưới, “Kết quả?”

[Rất xin lỗi chủ nhân.]

Thời Sênh phát điên, ngay cả Mộ Bạch cũng có người giúp, tại sao cô lại không có? Tại sao chứ?

[Chủ nhân, em nghi ngờ không phải người làm.]

“Là sao?”

[Không ai có thể nhanh hơn em được.] Phong tỏa bị đánh gãy, tinh thần lực của Mộ Bạch có thể đã rời khỏi thế giới này.

“Trên thế giới này còn nhiều người giỏi lắm, chỉ là mi chưa gặp được

thôi.”

[Chủ nhân nói đúng, để em thử cố gắng tìm thứ kia xem sao.]

Hoàng của dị chủng bị nổ tung, thù của nguyên chủ cũng coi như báo xong một nửa, giờ chỉ còn Vân Đóa nữa mà thôi.

Tốt lắm, tổ chức thành đoàn thể giết nữ chính thôi.

[…] Ký chủ, cô nói cho tôi biết, đoàn thể của cô ở đâu vậy?

…

Lúc này, đám người Vân Đóa đang bị vây trong một tòa nhà.

Bởi vì mưa to nên Quý Tu không đuổi kịp Thời Sênh, nhưng Vân Đóa lại đuổi kịp Quý Tu. Hai người bị mưa to vây lại, tình cảm mau chóng thăng hoa.

Chờ đến khi mưa to ngừng lại, đám người Hướng Quỳ cũng đuổi kịp, còn kéo theo một đám dị chủng nữa.

Cho nên hiện tại bọn họ mới bị bao vây.

Đồng thời, ở đây cũng có một đám người đang bị nhốt lại.

Trong nhóm người này cũng có dị năng giả, nhưng đội ngũ này nhìn có vẻ không tốt đẹp gì.

“Mấy dị năng giả kia là sao? Sao tôi chưa từng gặp họ ở tổng bộ?” Người ngồi gần Hướng Quỳ nhỏ giọng hỏi cô ta.

Hướng Quỳ cũng nhìn về phía đó, giọng nói tràn ngập sự châm chọc:

“Người đàn ông kia là một dị năng giả có dị năng không ổn định, lần trước suýt nữa đã bị chúng tôi giết.”

Người đàn ông mà Hướng Quỳ nhắc tới chính là thực nghiệm thể số 22.

Lúc này, thực nghiệm thể số 22 rõ ràng không mất đi thần trí như lúc trước nữa, ngược lại dị năng của hắn còn mạnh hơn, là người dẫn đầu đội ngũ bên đó.

“Sao lại thế này, những dị năng giả kia ở đâu ra vậy?” Người đàn ông rất kỳ quái, tất cả những dị năng giả đều được lập hồ sơ lưu ở tổng bộ.

Nhưng hắn lại không biết một ai trong đám dị năng giả đó.

Hướng Quỳ lại bắt đầu âm dương quái khí, “Những người ở trên đang làm gì, ai mà biết được chứ. Dị năng của chúng ta tới từ đâu, lúc trước bọn họ tiêm cho chúng ta thứ gì, anh không nghĩ tới những chuyện đó à? Dù sao, giờ tôi lại có dự cảm không ổn về những dị năng này.”

“A?” Người đàn ông ngẩn ra, quả thực hắn chưa từng nghĩ tới những điều này.

Đúng lúc Hướng Quỳ đang nói chuyện với người đàn ông này thì bên kia lại có tiếng cãi cọ.

Đội ngũ của thực nghiệm thể số 22 cực kỳ không hữu hảo: “Không phải các người có thể đánh sụp cả căn cứ sao, có mấy con dị chủng bên ngoài lại không giải quyết được à?”

Quý Tu bị chất vấn tới mức vẻ mặt rất kém.

“Đó là chuyện của chúng tôi, liên quan gì tới các người?” Vân Đóa thấy Quý Tu không đáp liền tiến lên một bước, đáp lại người kia, “Các người muốn ra ngoài thì tự nghĩ cách đi, đừng có kéo chúng tôi vào.”

“A, lúc đó cô Khương Đàn cũng đi lên với các người, các người xuống rồi, cô Khương Đàn đâu?” Ánh mắt của thực nghiệm thể số 22 đầy sắc bén.

Hắn không tin hai người này có thể làm căn cứ nổ tung được, nếu đổi lại là Khương Đàn thì hắn còn còn thấy đáng tin hơn một chút.

Nhắc tới Khương Đàn, sắc mặt Vân Đóa liền thay đổi, trong đáy mắt hiện lên vẻ hoảng loạn, cô ta cắn răng: “Làm sao chúng tôi biết được cô ta đi đâu.”

“Rốt cuộc căn cứ kia có phải do các người đánh rơi hay không còn phải chờ điều tra đã.” Thực nghiệm thể số 22 cười lạnh, “Đám người bên ngoài tin, nhưng tôi không tin.”

Vân Đóa siết chặt nắm tay.

Quả thực không phải bọn họ đánh rơi căn cứ. Nhưng từ sau khi trở về, Tống Nguyên Thanh không hề hỏi ý kiến của cô ta và Quý Tu mà đã tuyên bố ra ngoài chuyện đó.

Đến khi bọn họ biết thì đã không còn kịp rồi.

Mà chuyện này quả thật cũng làm cho mọi người đoàn kết hơn không ít. Hai người họ gần như trở thành tín ngưỡng của người khác.

“Dị chủng tiến công vào rồi.” Người bên phía đội của thực nghiệm thể

số 22 gào lên một câu.

Mấy con dị chủng đã phá vỡ cửa sắt, tiến vào qua căn phòng cũ nát, thân thể của bọn chúng cao lớn khiến cho không gian như co lại.

Dị chủng gầm nhẹ một tiếng, giương nanh múa vuốt tấn công về phía con người.

“Chạy!”

Thực nghiệm thể số 22 hét lên, đánh vỡ cửa sổ bên cạnh để những người khác đi theo đường này xuống.

Tôn chỉ của bọn họ là chạy, không cần lãng phí dị năng.

Cho nên khi đám người Quý Tu còn đang bận đối phó với đám dị chủng thì thực nghiệm thể số 22 đã dẫn người chạy đi.

Dị chủng đứng khắp căn phòng, bọn người Quý Tu muốn chạy cũng không kịp, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu. Dị năng của Hướng Quỳ càng dùng càng nhuần nhuyễn, liên tục đè ép không khí làm đầu dị chủng nổ tung.

Người đàn ông bên cạnh cô ta lại lợi dụng bùn đất chế tạo ra những bức tường đất, ngăn cản dị chủng tới gần, phối hợp của hai người họ vô cùng ăn ý.

Dị năng của Quý Tu hệ lôi, thuộc về kỹ năng quần công.

Kỹ năng của Vân Đóa là có thể làm chậm thời gian, khiến cho hành động của dị chủng chậm lại, cũng thuộc kỹ năng quần công.

Hai người phối hợp với nhau nhanh chóng tạo ra được một khoảng

trống, những người khác lập tức dựa sát vào họ, tạo thành một vòng tròn.

“Từ bên kia lao ra ngoài.” Quý Tu chỉ vào cửa sổ mà thực nghiệm thể số 22 đã đánh vỡ.

Mọi người không có ý kiến gì. Nhiều dị chủng như thế, một khi dị năng của bọn họ bị hao tổn hết thì lúc đó muốn chạy còn khó hơn lên trời.

Quý Tu và Vân Đóa liên thủ tạo một con đường đi về phía cửa sổ rồi để những người khác đi trước, bọn họ theo sau.

“Đội trưởng, không được, bên dưới cũng toàn là dị chủng.”

“Những người đó đâu?” Quý Tu nhíu mày.

“Bị vây bên dưới.”

Nhóm người của thực nghiệm thể số 22 đang bị dị chủng vây lại, bên dưới chỗ nào cũng thấy dị chủng khiến cho da đầu tê dại.

Chương 1426: Thành phố giáp ranh (22)

Khi Thời Sênh gặp được nhóm người này thì dị chủng đã xử lý được mấy người trong nhóm rồi.

Trên người thực nghiệm thể số 22 đầy thương tích, hắn sắp không thể chống chọi được nữa. Sau đó hắn liền nhìn thấy Thời Sênh như từ trên trời giáng xuống.

Dị chủng nhìn thấy cô như nhìn thấy quỷ, từ bỏ đồ ăn, tản ra nhanh như chớp.

Trong khoảng thời gian này, dị chủng gặp phải cô đều có thái độ như vậy.

Thời Sênh cân nhắc rồi rút ra kết luận, Hoàng của chúng nó nổ chết ở trước mặt cô, khả năng trước đó tên Hoàng này đã ra mệnh lệnh gì đó cho chúng.

Dị chủng là một chủng tộc rất thần kỳ, có thể dùng sóng điện não để giao tiếp, ừm, chính là nói chuyện bằng tinh thần lực.

Thực nghiệm thể số 22 lảo đảo đi về phía cô, không hiểu tại sao nhiệt huyết lại sôi trào lên, giọng như phát run, “Cô Khương Đàn.”

Trong lúc thực nghiệm thể số 22 đi lại gần, Thời Sênh có thể cảm giác được một tia liên hệ lúc có lúc không.

Không chỉ là thực nghiệm thể số 22, còn có vài sự liên hệ khác…

WTF? Tình huống này là gì?

Cô còn có thể điều khiển dị năng giả sao? Vậy cô muốn họ chết thì thế nào?

Thực nghiệm thể số 22 và đám dị năng giả sau lưng hắn đột nhiên quỳ xuống, sắc mặt ai nấy đều thống khổ như đang phải chịu tra tấn gì đó.

Thời Sênh: "…"

Cô chỉ nghĩ thôi mà!

Thật sự nghĩ là có thể giết sao?

[…] Nguyện ước bá chủ thế giới của Ký chủ hình như có thể thực hiện rồi.

"Để xem nào. Nhị Cẩu Tử, ta đã nói sống là phải có hy vọng, không chừng một lúc nào đó có thể thực hiện được thì sao?" Thời Sênh khoe mẽ với Hệ thống.

[…] Ha hả, cô cũng không thể khống chế được toàn bộ loài người trên thế giới này.

Thật muốn vả một cái chết Ký chủ.

Thời Sênh thu lại ý nghĩ, sắc mặt của đám dị năng giả mới giãn ra, nhưng chân tay đã hoàn toàn không còn sức lực gì hết.

Trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ cảm giác như có thứ gì đó chọc thẳng qua thịt, xương, vào tận trong tủy của mình, sự đau đớn còn

khó chịu hơn cả lúc dị năng bùng nổ.

Thời Sênh vuốt cằm suy tư, nếu dị năng của đám dị năng giả đều tới từ nguyên chủ…

Vậy tại sao nguyên chủ lại có dị năng?

Thật sự là kết quả của thuốc và nguyên chủ kết hợp lại sao?

[Ký chủ, có làm nhiệm vụ phụ tuyến không?]

Không!

KHÔNG-viết-in-hoa!

Bản cô nương không muốn đi theo cốt truyện, để bản cô nương an tĩnh sống ảo đi.

[Không làm thì thôi.] Hệ thống đã rất tuyệt vọng rồi, dù sao đều… thế thôi, cứ như vậy đi!

“Cô Khương Đàn, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?” Thực nghiệm thể số 22 lết tới gần, vẻ mặt đần ra nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh cười với vẻ cao thâm khó dò: “Đại khái là tôi tự nhiên lĩnh ngộ ra kỹ năng nắm giữ sự sống chết của các anh.”

Mọi người: “…”

Tuy rằng cảm thấy lời thoại này hơi có yếu tố tâm thần, nhưng cảm giác vừa rồi quả thật đúng là như thế.

Bọn họ cảm thấy sinh mạng như bị người khác nắm trong tay, hoàn

toàn không thể khống chế được.

Lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì đám người Quý Tu cũng đã từ cửa sổ nhảy xuống. Đám dị chủng đuổi theo ở bên trên nhìn thấy Thời Sênh thì có thể vì quá mức kinh ngạc nên lập tức ngã lộn xuống đất. Đám dị chủng đằng sau không phanh lại kịp nên cũng rơi xuống theo, chồng thành một đống.

Sau đó, không đợi mọi người có phản ứng, đám dị chủng đã bò dậy, vội vã chạy ra xung quanh, biến mất trong khu đổ nát.

Thời Sênh: "…"

"Khương Đàn, quả nhiên cô chưa chết." Vân Đóa tận mắt nhìn thấy Thời Sênh thì trong lòng nổi lên dao động rất lớn.

Tại sao cô ta lại lợi hại như thế?

Cô ta đã trải qua những gì ở phòng thí nghiệm?

Nếu lúc trước mình tiến vào, có phải mình cũng sẽ lợi hại như cô ta bây giờ không?

Thời Sênh cười nhìn Vân Đóa, âm thanh tràn ngập ác ý: "Cô có chết thì tôi cũng chưa chết được đâu."

Nữ chính không chết thì sao cô có thể chết được.

Vân Đóa bị ánh mắt đó nhìn khiến cho phát run. Cô ta ép buộc bản thân không được sợ hãi: "Cô hận tôi sao?"

"Tôi hận cô làm quái gì chứ." Thời Sênh nhún vai.

“Lúc trước…” Vân Đóa liếc nhìn Quý Tu, ánh mắt hắn nặng nề nhìn chằm chằm Thời Sênh. Cô ta lại hít sâu một hơi, “Lúc trước ba mẹ tự ý làm chủ, tôi căn bản không thể thay đổi gì được.”

“Ừ, thế thì sao?” Thời Sênh gật gù, làm ra vẻ “cô nói có lý, tôi rất đồng tình”.

Là cha mẹ của nữ chính làm chủ, đúng là không liên quan gì tới cô ta, nhưng cũng liên quan quái gì tới bản cô nương đâu. Nguyên chủ muốn giết chết cô, bản cô nương cũng chỉ có thể giết chết cô mà thôi.

Vân Đóa còn tưởng Thời Sênh đồng ý với cách nói của mình, tiếp tục nói: “Nếu lúc trước cô không vào đó, sao có thể lợi hại như bây giờ chứ.”

Thời Sênh: “…”

Nguyên chủ tiến vào thành sản phẩm thí nghiệm cho người khác, cuối cùng còn bị dị chủng biến thành vũ khí hình người, có lợi hại hơn nữa cũng không phải là bản thân nguyên chủ, vì vậy quan hệ nhân quả này không thành lập.

Thời Sênh nhướng mày: “Cho nên giờ cô hối hận vì người lúc trước tiến vào không phải cô chứ gì?”

Nên giờ ông đây phải cảm ơn cô đúng không?

Nữ chính đại nhân, ý tưởng này của cô quá nguy hiểm.

Vân Đóa cắn môi không nói gì, cô ta cũng chẳng biết phải trả lời thế nào.

Những chuyện diễn ra trong phòng thí nghiệm thế nào cô ta biết nhiều hơn người khác một chút. Cô ta đã từng lẻn vào đó nhìn trộm, người ở bên trong đều rất đau đớn.

Nhưng mà sau khi trải qua những đau đớn đó liền có được sức mạnh cường đại.

Thời Sênh muốn thử xem mình có thể giết chết nữ chính được không, nhưng cô nhận ra mình không liên hệ được với nữ chính.

Thời Sênh nhìn về phía đám dị năng giả sau lưng bọn họ, một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Một dị năng giả đột nhiên bắn ra một lưỡi dao bằng băng.

Người đằng trước bị tấn công bất chợt, lại chưa từng phòng bị người cùng một nhà nên mấy người bị dao băng cắt qua, may mà không có ai chết.

“Anh làm gì thế hả?” Hương Quỳ trừng mắt với dị năng giả kia, “Điên rồi sao?”

Vẻ mặt của dị năng giả cũng đần ra, “Tôi không biết… Đột nhiên không thể tự khống chế được.”

“Có chuyện gì?” Quý Tu trầm giọng dò hỏi.

Dị năng giả kia thực mê mang: “Tôi cũng không biết nữa, vừa rồi như có người đột nhiên hạ mệnh lệnh trong đầu tôi, sau đó tôi liền ra tay.”

“Anh nói bậy cái gì thế hả? Ai có thể hạ mệnh lệnh cho anh chứ, anh…” Hướng Quỳ tức giận mắng ầm lên.

Ánh mắt Quý Tu dừng lại trên người Thời Sênh, u ám và thâm thúy.

Cô ta đã nắm giữ được rồi sao?

Qua Tống Nguyên Thanh, hắn biết dị năng của mọi người đều tới từ cô. Trước đây khi tiến hành thực nghiệm lần cuối, có người phát hiện sự khác biệt của cô nên đã nhốt riêng người ra một chỗ.

Sau đó, nghiên cứu cho thấy quả thật cô khác hẳn người khác, cô có năng lực vô cùng đặc biệt.

Sau đó, Lý Kỳ tiếp nhận cô, tiến hành đủ mọi loại thực nghiệm với cô cho đến khi biết rõ ràng phải làm gì mới có thể đạt được năng lực trên người cô thì thôi.

Thuốc tiêm vào người để kích phát dị năng đều là máu của cô hết.

Dị năng của dị năng giả đều tới từ cô.

Cho nên, sau đó Lý Kỳ phát hiện ra cô có thể thành lập liên hệ với dị năng giả khác, thậm chí là khống chế bọn họ.

Trong đầu Quý Tu suy nghĩ rất nhiều lần. Tống Nguyên Thanh nói nếu không bắt được cô thì phải dùng mọi cách giết chết cô, dù trả giá nặng nề như thế nào.

Nếu cô muốn báo thù thì tất cả các dị năng giả đều có thể bị cô điều khiển.

Nhưng mà, hắn có thể giết chết được cô không?

Mà Thời Sênh ngầm giở trò xong lại xoa cằm tự hỏi tại sao điều khiển dị năng giả khác thì được mà nam nữ chính lại không được…

Có một câu bậy bạ không biết có nên nói ra hay không.

Hỏi thăm tổ tông mười tám đời của tác giả.

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh đột nhiên móc kiếm ra bổ về phía Quý Tu và Vân Đóa, dị năng giả xung quanh vốn định hỗ trợ nhưng thân thể lại không khống chế được mà lùi về sau.

Chương 1427: Thành phố giáp ranh (23)

Thời Sênh đột nhiên ra tay, Quý Tu và Vân Đóa chưa chuẩn bị xong nên bị đánh không kịp trở tay.

Cũng may, hai người đã trải qua không ít sóng to gió lớn nên rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, liên thủ đối phó với Thời Sênh.

Thời Sênh muốn giết chết bọn họ, mà Quý Tu và Vân Đóa cũng muốn giết chết cô.

Từ đầu tới cuối, Thời Sênh không hề sử dụng dị năng, chỉ dùng thiết kiếm chém lung tung, nhưng dị năng của bọn họ lại chẳng ảnh hưởng tới cô được bao nhiêu.

Dù cô không thể khống chế nam nữ chính nhưng dị năng của họ cũng là tới từ cơ thể cô, có thể coi cô là tổ tông của chúng, công kích tổ tông chính là khi sư diệt tổ, nhất định sẽ bị sét đánh.

Vân Đóa chật vật né tránh thiết kiếm rồi quát lên với cô, chính nghĩa ngập trời: “Khương Đàn, lúc nào rồi mà cô còn muốn nội chiến với chúng tôi? Lúc này chúng ta nên đoàn kết đối phó với dị chủng mới đúng, đuổi chúng ra khỏi địa bàn của chúng ta.”

Thời Sênh đáp lại cô ta: “Liên quan gì tới tôi!”

Quý Tu phụ họa theo Vân Đóa: “Sao lại không liên quan tới cô, cô đừng quên mình cũng là con người.”

Thời Sênh nhướng mày cười, “Chưa chắc đâu nha.”

Nguyên chủ là cô nhi, nhưng trước khi cô được cha mẹ Vân Đóa đưa về nuôi thì lại chẳng hề có chút ký ức nào, rốt cuộc dị năng của cô từ đâu mà có?

[Nhiệm vụ phụ tuyến: Bóng tối xâm nhập. Cam chịu tiếp thu.]

Thời Sênh: “…”

Lật bàn, sao nói là tự nguyện cơ mà?

Giờ lại còn cam chịu tiếp thu nữa.

[Lúc trước tôi quên mất tôi cũng có quyền lợi này.] Hệ thống tỏ vẻ khoe khoang. Từ sau khi đánh mất quyền tự chủ, nó bị Ký chủ áp bức, sau khi lấy lại chủ quyền liền quên luôn mình có quyền hạn này, nhưng giờ nó lại nghĩ tới.

[Cái này cũng chẳng trách tôi được. Nếu cô không nghĩ nhiều như thế thì sao có thể chạm vào từ ngữ mấu chốt chứ.] Hệ thống tiếp tục giải thích.

Thời Sênh: “…” Tưởng tượng mà cũng sai sao?

Mi phát thì cứ phát đi, dù sao ông cũng đếch làm, cắn được cứ cắn.

[Tôi không phải chó.] Đừng tưởng gọi nó là Nhị Cẩu Tử thì nó sẽ cắn người. À không, còn lâu nó mới là Nhị Cẩu Tử ấy.

Thời Sênh và Nhị Cẩu Tử còn đang nói lung tung thì nam nữ chính bên kia đã lại phát động tấn công.

Thời Sênh chửi thầm một câu, lại một lần nữa xách kiếm xông lên.

Vòng sáng của hai người này vẫn còn, không giết được thì đánh một trận cũng được.

Thời Sênh thu lại sát khí nên áp lực của cô cũng bị giảm đi nhiều, đối phó với nam nữ chính cũng dễ dàng hơn.

Người bên ngoài vây xem đều đã trợn mắt há mồm.

Quý Tu và Vân Đóa liên thủ mà cũng không đánh lại cô.

Hướng Quỳ và thực nghiệm thể số 22 từng được chứng kiến sự lợi hại của Thời Sênh thì trấn định hơn. Đến dị chủng cô đều một chiêu giết một bầy, đánh hai người thì có là gì.

“Hô.” Thời Sênh bĩu môi thổi lọn tóc lòa xòa trước mặt, tâm tình cũng thoải mái hơn một chút, lúc này mới xách kiếm rời khỏi vòng chiến đấu.

Quý Tu và Vân Đóa nằm trên mặt đất, động một ngón tay cũng thấy nhức mỏi.

Thời Sênh đi ra, tầm mắt đảo một vòng hỏi: “Có ai muốn đánh họ không?”

Mọi người: “…” Cô tự đánh còn chưa hài lòng nên khuyến khích người khác đánh tiếp sao?

Quá tiện rồi đấy!

Người bên phía Quý Tu chẳng ai dám động, nhưng người bên phía thực nghiệm thể số 22 lại xông lên.

Sớm đã ngứa mắt với đám người này rồi, bị một đám dân chúng ngu dốt tung hô thì thực sự tưởng mình là Chúa cứu thế thật.

Người của Quý Tu sợ bị đánh nên không dám nhiều lời, dù bọn họ muốn động cũng không động được, quyền khống chế thân thể không ở trong tay bọn họ.

Vừa rồi khi dị năng giả kia nói bọn họ cũng không tin, nhưng giờ được tự mình thể nghiệm, bọn họ không thể không tin được.

“Khương Đàn, cô không phải người sao?” Hướng Quỳ rất to gan, cô ta trợn mắt hỏi, hoàn toàn không có ý tứ che giấu.

Thời Sênh lập tức phản bác: “Cô mới không phải người.”

Hướng Quỳ không hề lui bước, cứng đầu nói: “Vừa rồi là cô tự mình nói.”

“Tôi nói tôi không phải con người ư?” Cô chỉ nói là chưa chắc thôi chứ có nói mình không phải con người đâu. Người này vừa mở miệng liền nói cô không phải con người, còn mắng chửi nữa.

Hướng Quỳ nghẹn họng, con ngươi hơi đảo, lại vội vàng nói tiếp: “Vậy cô giải thích thế nào việc dị chủng nhìn thấy cô là chạy?”

“Quỷ mới biết trong đầu chúng nghĩ cái gì.”

Cô có phải dị chủng đâu mà hiểu được mạch não của bọn nó. Chúng muốn chạy chẳng lẽ cô còn phải chìa tay ra bảo đừng đi, tới hôn tôi một lần chắc?

Đần độn!

“Khương Đàn, có phải cô khống chế chúng tôi không?” Hướng Quỳ lại hỏi.

Lần này, Thời Sênh cười đến xán lạn: “Đúng thế.”

Người có thể làm chuyện này ở đây, Hướng Quỳ chỉ nghĩ tới mình Thời Sênh mà thôi. Nhưng cô ta không ngờ mình vừa hỏi liền nhận được câu trả lời ngay. Có điều, đáp án này lại chẳng làm cô ta an tâm chút nào. Cô ta buộc mình bình tĩnh lại: “Sao cô lại làm được?”

Thời Sênh nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Có thể vì dị năng của các người xuất phát từ tôi.”

“Cái gì?”

“Sao có thể? Dị năng của chúng tôi thức tỉnh là nhờ vào thuốc của tiến sĩ Lý Kỳ, liên quan gì tới cô chứ?”

“Cô đừng có nói hươu nói vượn, sao dị năng của chúng tôi lại tới từ cô được?”

Hướng Quỳ không nói gì, trong khoảng thời gian này cô ta vẫn luôn tự hỏi dị năng tới từ đâu. Nếu thật sự là năng lực của bản thân thì tại sao phải tiêm thuốc của tiến sĩ Lý Kỳ vào mới có? Lúc trước, những người được tiêm thuốc vào cùng đợt với họ đã đi đâu?

Nhưng cô ta lại không ngờ, dị năng của họ lại tới từ một người.

“Tin hay không thì tùy thôi, dù sao tôi cũng có thể khống chế các người.” Nói ra thì các người không tin, thế mà còn cứ muốn hỏi, bị bệnh à?

Mọi người: “…”

Mọi người còn đang bận tiêu hóa tin tức khó tin này, bên kia, Quý Tu và Vân Đóa đã bị đánh tới mức sắp treo tới nơi.

Thực nghiệm thể số 22 xách Quý Tu và Vân Đóa ra, ném tới trước mặt Thời Sênh. Hắn bóp cổ Quý Tu, gằn từng chữ một: “Căn cứ của dị chủng thật do các người làm rơi sao?”

Mặt Quý Tu trắng bệch, vừa xanh vừa tím, nào đâu còn vẻ đẹp trai, tiêu sái nữa chứ?

Thời Sênh không đánh vào mặt hắn, cái này là do thực nghiệm thể số 22 làm rồi.

“Hỏi mày đó.” Thực nghiệm thể số 22 lại đấm bốp một phát lên mặt Quý Tu.

Thời Sênh: “…” Thằng nhãi này sau này nhất định sẽ bị dạy dỗ, mặt nam chính mà cũng dám đánh.

Quý Tu cắn răng, từ trong cổ họng phun ra một chữ, “Đúng.”

Thực nghiệm thể số 22 buông Quý Tu ra, phất tay như đại ca: “Đánh cho tao!”

Trước kia chỉ nghi ngờ, nhưng giờ nhìn thấy Thời Sênh chèn ép bọn họ không ngóc đầu lên được thì hắn liền chắc chắn căn cứ của dị chủng tuyệt đối không phải do hai người này đánh rơi.

Đám lừa đảo này!

“Các người đủ rồi!” Có người không nhìn nổi nữa, “Căn cứ của dị

chủng không phải do đội trưởng đánh rơi thì còn có thể là ai?”

Thực nghiệm thể số 22 nhìn dị năng giả đó: “Là ai đánh rơi còn chưa biết, nhưng tuyệt đối không phải bọn họ.”

“Lúc đó cũng chỉ có Vân Đóa và đội trưởng lên căn cứ, ngoài họ ra…” Dị năng giả kia đột nhiên dừng lại. Hắn chợt nhớ ra đã có người từng nói, lúc đó Khương Đàn cũng ở đây, cô ta còn được dị chủng dùng trận trượng rất lớn nghênh đón lên.

Tư thế đó mà cô ta còn nói mình là con người sao?

Mạch não của dị năng giả ngoằn ngoèo một hồi liền coi Thời Sênh là đồng loại của dị chủng.

Đồng loại của dị chủng sẽ đi đánh sụp căn cứ của mình sao?

Không thể nào!

Thế nên, ngoại trừ đội trưởng và Vân Đóa ra, còn có ai làm được việc đó chứ?

Nhóm người này quả thực không có ý tốt!

Chương 1428: Thành phố giáp ranh (24)

Thời Sênh – đồng loại của dị chủng – nhìn thực nghiệm thể số 22 đánh người rồi thuận tay ném vũ khí qua, “Anh thử xem có chọc chết hắn được không?”

Thực nghiệm thể số 22: “…”

Hắn đánh người, cô ta lại đưa dao là thể loại gì?

Thực nghiệm thể số 22 đần mặt ra nhưng vẫn nhận lấy dao, gạt những người khác ra ngoài.

“Dừng tay! Các người dừng tay lại!”

“Các người còn có lương tâm không hả, mau thả đội trưởng ra, không cho phép các người chạm vào đội trưởng…”

Hướng Quỳ lạnh lùng đứng nhìn, trong mắt thậm chí còn có vẻ chờ mong. Cô ta cũng hận Vân Đóa, muốn Vân Đóa phải chết.

Nhưng lần nào Quý Tu cũng che chở cô ta, những gì liên quan tới Hướng Quỳ đều làm Quý Tu chướng mắt.

Vân Đóa nhìn thực nghiệm thể số 22 ghé sát con dao nhỏ vào Quý Tu thì gân cổ lên nói: “Không phải, không phải chúng tôi. Chúng tôi cũng không biết là ai đánh sụp căn cứ.”

Thực nghiệm thể số 22 huýt sáo một cái: “Vậy vì sao các người còn

nói với bên ngoài như thế hả?”

Hốc mắt Vân Đóa sưng lên, nói chuyện câu được câu mất: “Không phải do chúng tôi nói, là do quan chấp hành Tống Nguyên Thanh nói. Anh ta nói làm vậy để an ổn lòng người.”

Thực nghiệm thể số 22 suy nghĩ rất cẩn thận, Thời Sênh khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt nói: “Nói trắng ra là càng muốn có thêm nhiều người bán mạng cho hắn mà thôi.”

Có anh hùng dân tộc trong tay, người bên cạnh Tống Nguyên Thanh sẽ càng tập trung hơn. Bọn họ sẽ cảm thấy có hy vọng. Mà Tống Nguyên Thanh lại có thể làm hoàng đế thêm một thời gian.

“Đê tiện!” Thực nghiệm thể số 22 mắng một câu: “Các người cũng chẳng phải thứ gì tốt, đã không phải mình làm thì sao không phủ nhận chứ?”

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía những người khác: “Các người đều nghe thấy hết chưa?”

Fan não tàn số 1 tỏ vẻ không tin: “Tao nhổ, là mày ép Vân Đóa nói vậy.”

Fan não tàn số 2 cũng không tin: “Đánh ép nhận tội, muốn mạt sát chiến công của đội trưởng và Vân Đóa ư, nằm mơ!”

Thực nghiệm thể số 22 lạnh lùng phản bác: “Hừ, nếu bọn họ có thể đánh sụp căn cứ thì sao còn không đánh lại được một mình cô Khương Đàn chứ?”

Mọi người: “…”

Fan não tàn số 1 mạnh miệng giải thích: “Đội trưởng của bọn tao vừa rồi đã tiêu hao không ít dị năng, có bản lĩnh thì chờ đội trưởng khôi phục đã rồi lại đánh.”

Fan não tàn số 2: “Đúng thế, có bản lĩnh thì buông đội trưởng ra.”

Dù sao nhóm fan não tàn đều tin tưởng vững chắc căn cứ của dị chủng là do Quý Tu đánh sụp.

“Các người dây dưa lâu thế, mau giết chết đi.” Thời Sênh hếch cằm.

Cứ nghe thao thao bất tuyệt mãi cũng thật mệt, đã chết thì coi như chơi xong, có gì phải cãi nhau nữa.

Thực nghiệm thể số 22 rất nghe lời Thời Sênh. Hắn lập tức không nói lời vô nghĩa mà chọc con dao về phía cổ Quý Tu.

Thời Sênh híp mắt, nhìn dao nhỏ rạch một đường trên cổ nam chính.

“Không được…” Vân Đóa trợn trừng mắt, nhưng cô ta bị người ta ấn xuống nên chỉ có thể trơ mắt nhìn, đành điên cuồng gào lên: “Các người mau dừng tay!”

Đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc thì đột nhiên từ trên trời có một luồng sáng trắng giáng xuống. Mọi người bị ánh sáng đó làm cho lóa mắt. Quý Tu và Vân Đóa bị luồng sáng bao phủ, nó chỉ dừng lại ba giây rồi thu về phía trên.

Mà trên mặt đất cũng chẳng còn tung tích của Quý Tu và Vân Đóa nữa.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên đó có một phi thuyền hình trứng, nguồn sáng trắng kia xuất phát từ dưới đáy phi thuyền.

Thời Sênh lùi về sau mấy bước, thiết kiếm vung lên, hai đạo kiếm khí xông thẳng lên trời.

Kiếm khí còn chưa tiếp xúc tới phi thuyền thì phi thuyền đã biến mất, lặng yên không một tiếng động y như lúc nó xuất hiện.

Bước nhảy không gian?

“Khống chế loài người ở đây.”

Mấy chữ to đột nhiên xuất hiện trong đầu Thời Sênh.

Thời Sênh nhíu mày, quả thật không phải con người sao?

Đây như là một mệnh lệnh, Thời Sênh lập tức lờ đi, có thể vì không nhận được lời đáp của cô nên đối phương lại lặp lại một lần.

Thời Sênh không kiên nhẫn, khi nó phát tới lần thứ ba, cô dùng tinh thần lực tấn công lại nó rồi bổ thêm một câu.

“Ông mày rất bận, muốn chinh phục thế giới thì tự mình đi đi, đừng có khoa tay múa chân với ông. Cứ làm như chỉ một mình các ngươi biết sử dụng tinh thần lực ấy.”

Đây là thế giới giải thuyết, vốn dĩ dựa vào tinh thần lực. Cô còn không đối phó được một NPC sao? Nói đùa!

Sau lần này, đối phương liền ngừng lại.

“Cô Khương Đàn, những người này giải quyết sao đây?” Thực nghiệm thể số 22 hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn về phía người bên đó, ngoài Hướng Quỳ ra thì đám người khác vẫn đang đần mặt nhìn lên trời.

Đội trưởng của bọn họ tự nhiên biến mất rồi?

“Thích làm gì thì làm.” Thời Sênh vẫy tay, rõ ràng không muốn quản cục diện rối rắm này.

Thời Sênh đi ra ngoài, mấy người Liễu Thư đang chờ ở một nơi an toàn, thấy cô ra thì lập tức tiến lên chào đón.

Liễu Thư xoa xoa cái đầu trọc, trên mặt ngập tràn vẻ bát quái: “Cô Khương Đàn, vừa rồi cô có nhìn thấy cái phi thuyền kia không?”

“Ừ.” Chẳng những nhìn thấy mà thứ trên phi thuyền còn muốn cô khống chế loài người. Khả năng đầu óc bị cửa kẹp, cần phải trị!

Liễu Thư làm mặt quỷ: “Tôi đã nhìn thấy loại phi thuyền này rồi.”

Loại phi thuyền vừa rồi rõ ràng không giống loại mà dị chủng dùng.

Thời Sênh nghiêng đầu, trong mắt có vài phần lạnh lẽo. Liễu Thư sợ cô không tin nên ra sức gật đầu: “Tôi thật sự nhìn thấy rồi mà, trong mấy bức ảnh mà cha tôi cất giữ. Đáng tiếc không thể quay lại khu phố ngầm, nếu không tôi có thể lấy cho cô xem.”

“Ảnh chụp được chụp lúc nào?”

Cha của Liễu Thư kinh doanh ở khu phố ngầm, trên tay có thiết bị chụp ảnh cũng không có gì kỳ quái.

Liễu Thư xoa đầu, ra sức hồi tưởng một trận, “Lúc còn nhỏ tôi từng nhìn thấy, lúc đó ảnh còn rất mới, hẳn là được chụp chưa lâu. Bởi vì

phi thuyền này tôi chưa từng thấy qua nên tôi nhớ rất rõ.”

Tuổi của cô và Liễu Thư cũng tương đương nhau…

Cô hoàn toàn chắc chắn nguyên chủ là con người, sẽ không xuất hiện trường hợp kỳ quái kiểu xúc tu hay cánh tự nhiên mọc ra.

Vậy theo cốt truyện bình thường thì…

Nguyên chủ trở thành phôi nuôi cấy.

Thông qua cô, loài người sẽ có được dị năng, nhưng cô lại có thể khống chế những dị năng giả đó, còn cô sẽ lại bị những thứ khác khống chế.

Không hề tốn công tốn sức đã tổ chức được một đội quân dị năng, khống chế được thế giới loài người.

Chủng tộc có chỉ số thông minh cao cấp quả nhiên không thể coi thường.

Đáng tiếc, cô không phải Khương Đàn, muốn khống chế cô thì cứ nằm mơ đi.

“Cô Khương Đàn, cô chậm thôi…” Liễu Thư tung tăng chạy theo sau, “Phi thuyền ngoài đời có hơi khác với trên ảnh chụp, thật đẹp. Không biết khi nào chúng ta mới có phi thuyền của riêng mình blablabla…”

Thời Sênh cảm thấy Liễu Thư càng lúc càng ồn ào, chỉ muốn khâu miệng hắn lại.

Thực nghiệm thể số 22 cũng mang theo những dị năng giả khác đi theo cô, hoàn toàn không nói gì, vô cùng an tĩnh.

“Cô Khương Đàn, bọn họ đi theo chúng ta làm gì thế?” Liễu Thư tiếp tục nói với lên từ đằng sau.

Thời Sênh dừng lại, nhìn Liễu Thư hỏi: “Thế các anh theo tôi làm gì?”

Mắt thực nghiệm thể số 22 sáng lên, “Cô Khương Đàn, chúng tôi muốn theo cô.”

Lần đầu tiên thực nghiệm thể số 22 gặp cô đã nói muốn đi theo cô rồi, xem ra virus gây bệnh của cô có lực hấp dẫn đối với loại virus kia.

“Tôi không mang theo con chồng trước, các anh nên làm gì thì làm đi.” Thời Sênh xua xua tay.

“Bọn họ…” Thực nghiệm thể số 22 chỉ vào đám người Liễu Thư. Những người này không phải dị năng giả, vừa rồi bọn họ cũng không xuất hiện mà đứng ở rất xa, đây mới là con chồng trước đi?

Bị điểm danh, Liễu Thư cực kỳ đắc ý, cô Khương Đàn vui khi dẫn tụi tôi theo đấy.

Thời Sênh không muốn nói lời vô nghĩa với đám người này, đem theo Liễu Thư và đám đàn em vứt lên thiết kiếm rồi bay đi.

Chương 1429: Thành phố giáp ranh (25)

Chiếc phi thuyền kia mang theo nam nữ chính rời đi thì đến đêm, trên trời lại xuất hiện vô số phi thuyền, ánh sáng sáng nhấp nháy khắp một vùng trời. Một căn cứ cứ như vậy được dựng lên trước sự theo dõi của vô số người.

Thời Sênh nhận thấy căn cứ này khác căn cứ lúc trước. Nó không lớn bằng căn cứ kia nhưng chiến cơ và phi thuyền thì tiên tiến hơn nhiều.

Không phải cùng một bọn…

Đã chết một đám lại tới một đám khác, người trước ngã xuống, kẻ sau lại vùng lên.

Cô rất muốn hỏi một chút, tại sao người địa cầu lại xui xẻo như thế, bị các loại chủng tộc khác coi là lương thực dự trữ?

Là năng lượng của ma tộc, là đồ ăn của ma thú, là kho máu di động của huyết tộc, là thứ mài răng của xác sống, nguồn dinh dưỡng của dị chủng, tinh nguyên mỹ vị của yêu tinh, đồ ăn vặt của quỷ…

Con người ăn cái gì? Ngũ cốc và hoa màu!

Cho nên đám người cổ quái kia đều con nhân loại là thức ăn sạch, bảo vệ môi trường và không bị nhiễm độc sao?

Có thể viết các sách kiểu như:

“Nhóm lão đại năm đó muốn ăn tôi.”

“Bước phát triển của một kho lương di động.”

“Tự truyện đến từ đồ ăn nhanh.”

Thời Sênh giật mình, vội vàng gạt đám ý nghĩ cổ quái đó đi, đây là cái suy nghĩ quỷ gì chứ.

Căn cứ công nghệ cao nhanh chóng được hoàn thành, ít nhất là hoàn thành vẻ bề ngoài.

Thời Sênh cắn hạt dưa, nhìn ánh sáng mạnh không ngừng đảo qua đảo lại xuống mặt đất, những nơi bị ánh sáng soi tới thì con người liền bị hút lên.

“Cô Khương Đàn, đây là thứ gì thế?” Liễu Thư và một đám đàn em cùng ngồi chồm hỗm bên cạnh Thời Sênh. Bọn họ sợ cách xa quá sẽ bị đám ánh sáng kia kéo lên.

“Làm sao tôi biết được.” Thời Sênh tức giận mắng.

Cảnh tượng như thế kéo dài rất lâu. Thời Sênh tính toán chắc phải có tới 50% con người đang ở trên mặt đất bị bắt lên đó.

Cảnh tượng này cứ kéo dài mãi, cho đến một tối nọ, một chiếc phi thuyền dừng ngay trên đầu Thời Sênh.

Ánh sáng hạ xuống phủ lên người Thời Sênh, nhưng mà ánh sáng phủ xuống nửa ngày cũng chẳng có động tĩnh gì.

Không bắt được người lên, thứ trên phi thuyền đành phải đi xuống.

Thứ từ trên phi thuyền xuống rõ ràng là con người, ít nhất nhìn vẻ bề ngoài là con người. Hắn quan sát Thời Sênh hồi lâu rồi nói với vẻ mặt lạnh nhạt: “029, trưởng quan triệu hồi cô về.”

029? Danh hiệu?

Nghĩa là trước đó còn có 1234567…

Thời Sênh yên lặng chém hắn.

Thứ bắn ra không phải màu đỏ mà là màu đen. Một mùi hôi thối từ thi thể truyền ra, mà trên đầu người kia đột nhiên mở ra một cái lỗ, một sinh vật kỳ quái người mọc đầy xúc tu bò ra.

Thời Sênh: “…”

Dị chủng trước đây nhìn đã đủ ghê tởm rồi, thứ này nhìn còn ghê tởm hơn.

Còn có để cho người ta chơi đùa vui vẻ không hả?

Quái vật bò ra dùng xúc tu thăm dò trong không khí, cuối cùng dừng ở hướng mấy người Liễu Thư.

“Này.” Thời Sênh dùng kiếm chọc nó, “Đừng có đánh chủ ý lên bọn họ, nếu không ông giết chết mày.”

Quái vật xúc tu kia đong đưa mấy cái xúc tu của nó trong không khí rồi phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Vậy mà Thời Sênh lại hiểu.

Nó nói là: “Cô phản bội trưởng quan sẽ không có kết cục tốt đâu, mau về báo danh.”

Thời Sênh sờ đầu, trong đầu cô sẽ không mọc ra cái thứ gớm ghiếc như thế đấy chứ?

Aizz… thật đáng sợ.

[Ký chủ, cô là người 100%.] Hệ thống sợ Thời Sênh sẽ tưởng tượng, tưởng tượng, tưởng tượng đến mức làm não mình hỏng luôn nên vội vàng nhắc nhở.

“Vậy sao ta lại hiểu ngôn ngữ của bọn nó?”

[Bọn chúng cho cô…] suýt chút nữa bị Ký chủ đào hố, còn lâu nó mới nói cho cô biết.

Hệ thống quyết đoán offline.

Thời Sênh: “…” Nhị Cẩu Tử không dễ lừa!

Thời Sênh nhìn con quái vật đầy xúc tu thì thấy có điểm lạnh người, tốt nhất nên nhanh chóng lấy kiếm chọc chết nó.

Quái vật xúc tu vừa chết, phi thuyền trên trời liền rơi xuống mặt đất cách bọn họ không xa.

Thứ này lại có thể liên kết với nhau?

Đám người Liễu Thư nuốt nước bọt một cách khó khăn, thành phố giáp ranh bị dị chủng bá chiếm trăm năm, vừa mới được giải phóng lại đón thêm một đám xâm lược mới.

Hơn nữa đám người xâm lược này còn không ôn hòa bằng đám cũ.

Còn là có chuẩn bị mà tới…

“Cô Khương Đàn, hắn... hắn... hắn… vừa rồi hắn có ý gì thế? Bảo cô đi đâu cơ?” Sắc mặt Liễu Thư trắng bệch, với chỉ số thông minh của hắn thì có thể hiểu Khương Đàn là đồng loại của thứ kia.

Trời ạ!

“Tôi là người!” Thời Sênh trừng mắt với Liễu Thư.

“Thật sao?” Liễu Thư thở phào một hơi nhẹ nhõm, là người thì tốt rồi, dọa chết hắn.

“Giả đấy.”

Liễu Thư thật sự muốn khóc: “Cô Khương Đàn à, cô đừng làm tôi sợ! Tôi nhát gan lắm.”

Thời Sênh cười nhạo: “Nhát gan mà còn dám theo tôi? Lúc đấy là ăn gan hùm mật gấu hay giờ teo mất mật rồi? Hay là ăn dị chủng bồi bổ đi.”

Mọi người bị ghê tởm một trận.

Một cô gái, còn là một cô gái rất xinh đẹp, vậy mà lại thản nhiên bảo họ ăn dị chủng bồi bổ, quá dọa người!

Liễu Thư hắng giọng nói: “Giờ bên ngoài sợ là còn nguy hiểm hơn, đi theo cô sẽ an toàn hơn một chút.”

Thời gian này đi theo cô, ngoại trừ việc bị cô bắt bẻ hơi nhiều, ăn hơi

ít, rắm cũng chẳng có mà đánh, nhưng nhìn những người ngoài kia mới cảm thấy sống như thế thật đáng sợ.

Liễu Thư nhìn về phía thành phố giáp ranh, “Cô Khương Đàn, mấy thứ này đã xuất hiện từ mười mấy năm trước rồi, thậm chí còn sớm hơn nữa. Chúng muốn làm gì? Những người bị chúng bắt lên sẽ không biến thành cái dạng này luôn đấy chứ?

“Loại sinh vật này…” Thời Sênh dùng kiếm chọc chọc quái vật xúc tu, “Chúng là một loại sinh vật cấp cao, có thể sống nhờ ở bất kỳ vật sống nào.”

“Sinh vật cấp cao?” Loại quái vật chẳng khác nào bạch tuộc này mà lại là sinh vật cấp cao ư?

“Chúng nó thông minh hơn các anh nhiều, chỉ số IQ đều trung bình từ 140 trở lên, ở thế giới này là được xếp vào bậc thiên tài rồi đấy. Người ta tùy tiện lấy ra một tên cũng là thiên tài, anh cảm thấy chúng có phải sinh vật cấp cao không?”

Liễu Thư há miệng, hiển nhiên có điểm không thể tiêu hóa được.

Sinh vật cao cấp nhìn chẳng giống bọn họ tí nào…

Liễu Thư sờ sờ mặt mình, còn lâu hắn mới cần làm sinh vật cấp cao.

Thật đáng sợ!

Thời Sênh phổ cập khoa học xong liền đi về phía chiếc phi thuyền kia. Cô thử mở ra nhưng cửa khoang đóng chặt, cô đành phải dùng kiếm bổ nó.

Liễu Thư và một đám đàn em nhìn cô phá hỏng phi thuyền, đầu

không khỏi đầy vạch đen.

Trước kia, nếu bọn họ có được một chiếc phi thuyền thì đám nhà nghiên cứu đã mừng phát điên rồi. Cô thì ngon rồi, bổ nó ra mà mày không thèm nhăn lấy một cái.

“Chờ bên ngoài đi.” Thời Sênh lên phi thuyền, quay đầu ngăn đám người Liễu Thư chuẩn bị đi theo mình lại.

“Oh.” Liễu Thư hơi thất vọng. Hắn đang muốn đi lên tham quan phi thuyền một chút.

Nhưng Thời Sênh không cho bọn họ lên, bọn họ đành phải chờ ở bên ngoài.

Trong phi thuyền rất nhanh truyền ra những âm thanh kỳ quái, mất một lúc mới dừng lại.

Đại khái, khoảng một phút sau, Thời Sênh đi từ trong ra, trong tay còn xách theo một… con quái vật xúc tu khác.

A a a a, vẫn còn sống nữa chứ!

Đám người Liễu Thư vội vàng nhảy lùi về sau.

Quái vật xúc tu bám chặt lấy tay Thời Sênh, thân mình nửa trong suốt, trên xúc tu có ánh sáng lập lòe như đom đóm.

“Không có lực tấn công.” Thời Sênh kéo mấy cái xúc tu đang bám trên tay mình ra rồi ném lên người Liễu Thư.

“A a a a a!” Liễu Thư giậm chân muốn hất văng con quái vật đi, nhưng quái vật xúc tu quấn chặt lấy tay hắn, căn bản không kéo ra

được.

Da đầu Liễu Thư không khỏi tê dại, gào lên, “Cô Khương Đàn, cô mau lấy nó ra đi. A a a!”

Thời Sênh trừng mắt với hắn rồi kéo quái vật xúc tu ra. Con quái lại lập tức quấn lấy tay Thời Sênh, dùng xúc tu phủ lên mu bàn tay cô như thể đang rất sợ hãi.

Quái vật xúc tu nhỏ tuổi này thật đáng yêu, không có lực tấn công, còn sáng lên nữa.

Nhưng mà lớn lên lại chẳng đẹp chút nào.

Lớn lên chẳng những không đáng yêu còn xấu kinh dị.

Khác hoàn toàn với lúc nhỏ.

Chương 1430: Thành phố giáp ranh (26)

Liễu Thư không hiểu tại sao Thời Sênh lại mang thứ này ra ngoài, nhìn đã thấy tởm rồi.

Liễu Thư khó khăn nuốt nước bọt. “Cô Khương Đàn… Cô bắt nó làm gì thế?”

Thời Sênh trả lời cực kỳ nghiêm trang: “Cho anh xem còn gì.”

Không, tôi không muốn xem, thật đó cô Khương Đàn à, cô mau lấy ra đi.

Đây là ý mà Liễu Thư muốn biểu đạt. Hắn chỉ hận không thể chia năm xẻ bảy con quái vật này. Thứ ghê tởm như thế có gì đẹp đẽ đâu chứ?

Thời Sênh kéo con quái xúc tu xuống, “Sau này đừng nói chưa nhìn thấy bao giờ, phải có kiến thức.”

Liễu Thư: “…” Không muốn có kiến thức thì sao đây?

Liễu Thư nhìn Thời Sênh giết chết con quái vật xúc tu rồi thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cô Khương, chúng ta có thể lái phi thuyền này được không?” Không bao lâu sau, lực chú ý của Liễu Thư lại chuyển sang chiếc phi thuyền sau lưng Thời Sênh, hai mắt tỏa sáng.

Đây chính là phi thuyền đấy!

Không phải bay ở trên trời mà là ngừng ở trước mặt hắn… được rồi, là rơi xuống.

“Không thể.” Thời Sênh phá vỡ ảo tưởng của hắn không hề lưu tình, biểu tình lạnh nhạt, “Loại phi thuyền này…” Thời Sênh nghĩ ngợi cố tìm ra từ hình dung chuẩn xác nhất, “Đã liên kết với bọn chúng rồi, chỉ chúng mới có thể điều khiển được.”

Ừm, đại khái là như vậy.

Dù sao loại phi thuyền này cũng chỉ chủng tộc này mới có thể lái, người khác đừng mơ tưởng sử dụng lại.

“A…” Mặt Liễu Thư đầy thất vọng, còn tưởng sẽ được thử một phen, ai ngờ lại không thể dùng được.

Thời gian sau đó, Thời Sênh không có việc gì nên dẫn bọn họ đi đánh phi thuyền, thỉnh thoảng còn giết đám người tới tìm chết.

Đương nhiên, cũng có vài dị chủng tìm tới cô giống như trước đây, dù sao kết cục cũng giống y như nhau, chết đến không thể chết lại.

Con người cũng không bị hút hết lên trên, vẫn còn một nửa dân số tồn tại.

Việc Vân Đóa và Quý Tu nói dối về chuyện đánh rớt căn cứ của dị chủng cũng đã được đám người sống sót truyền ra.

Tin tức này tới không rõ ràng nên mọi người đều tỏ ra nghi ngờ, nhưng dị chủng cũng đã bắt giết gần hết loài người. Còn hai người đã từng được cho là Chúa cứu thế thì đừng nói là tin tức, ngay cả

mặt cũng chẳng lộ ra. Những người sống sót bắt đầu dao động.

Mà lời đồn ư?

Đều là anh truyền cho tôi một phiên bản, tôi lại kể cho anh một phiên bản khác, đến cuối cùng hoàn toàn không còn bộ dáng ban đầu nữa.

Thời Sênh phát hiện ra, vẫn còn dị năng giả tồn tại trong thế giới loài người. Nói cách khác, chỉ cần ở bên dị năng giả thì sẽ không bị dị chủng bắt lên trên.

Dị chủng cần những dị năng giả đó.

Thời Sênh đoán không sai, dị chủng tìm cô càng lúc càng thường xuyên, nhưng bọn chúng không đánh, chết một tên thì lại có một tên khác tới.

“029, trưởng quan triệu hồi cô trở về.”

Những lời này Thời Sênh đã nghe tới mức lỗ tai sắp thành kén rồi. Cô ngoáy tai, nhìn về phía dị chủng đang khoác bộ da người, kiêu ngạo đáp lời, “Bảo trưởng quan của tụi bây tới gặp ta.”

Là một người chơi có phong cách, sao có thể cúi đầu trước NPC chứ, tuyệt đối không!

“029, đây là thông điệp cuối cùng!” Dị chủng đối diện không có thái độ gì, vẫn lạnh nhạt nói tiếp.

Thời Sênh: “…”

Sợ các người nha!

Có bản lĩnh thì tới đây đánh nhau!

Lắm lời làm khỉ gì?

Thời Sênh đảo kiếm, nâng tay lên, dị chủng cứ thế lại treo.

Rốt cuộc, đến khi Thời Sênh xử lý tên dị chủng thứ 39, người bên trên không thể ngồi yên nữa, trực tiếp truyền vào đầu Thời Sênh một câu.

“Cơ hội cuối cùng.”

Cơ hội cuối cùng ư?

Ai da, khẩu khí cũng lớn nha!

Ông sợ “wá” đi mất thôi!

Thời Sênh lại tấn công đối phương lần nữa, nhưng lần này đối phương có chuẩn bị, lúc Thời Sênh chuẩn bị công kích liền ngắt kết nối.

Rác rưởi!

Thời Sênh lặng lẽ dựng ngón giữa với không trung, lá gan đối đầu chính diện cũng không có mà còn dám gọi ngang hàng với bản cô nương.

Cũng không biết vì Thời Sênh quá mức trâu bò hay đối phương có ý đồ khác mà sau đó, Thời Sênh không bị dị chủng tìm tới nữa. Thời Sênh cũng chẳng nhận được mệnh lệnh kỳ quái nào, giống như lời nói tàn nhẫn ngày đó chỉ là nói đùa vậy.

Đúng lúc Thời Sênh còn đang kỳ quái thì ngoài biên cảnh lại đột nhiên có biến động.

Dị chủng nổ tung biên cảnh. Một đám dị chủng còn chưa bị tiêu diệt hết liền xông ra ngoài rồi tiến vào thế giới loài người ở bên ngoài.

“Giờ thì bên ngoài hay bên trong cũng như nhau rồi.” Liễu Thư và đám đàn em không hề tỏ ra lo lắng vì biên cảnh bị công phá, ngược lại còn khá vui sướng khi thấy có người gặp xui xẻo.

Người của thành phố giáp ranh đều ít nhiều hận người bên ngoài. Bọn họ có thể ở ngoài đó sinh hoạt vui vẻ và hạnh phúc đều do người trong thành phố dùng sinh mạng đánh đổi. Bọn họ cũng nên được thể nghiệm cuộc sống của những người trong thành phố giáp ranh mới được.

Cho nên mới nói, người của thành phố giáp ranh chẳng có ai là bình thường hết.

Dị chủng mở toang biên cảnh. Từ đây, đại chiến toàn diện lại bùng nổ một lần nữa.

Quái vật xúc tu lấy đám dị chủng trước kia làm quân tiên phong, bắt đầu từ thành phố giáp ranh khuếch trương ra bên ngoài.

Không khác Thời Sênh suy đoán là bao, người như cô có rất nhiều, bọn họ như virus gây bệnh, những người thông qua bọn họ có được dị năng đều trở thành quân cờ của dị chủng.

Con người còn tưởng rằng mình có được vũ khí trâu bò. Trên thực tế vũ khí đó đã sớm bị người ta ký tên lên rồi. Nhân loại còn chưa kịp vui mừng bao lâu thì đã lại làm trâu làm ngựa cho kẻ khác.

Toàn bộ dị năng giả đều nằm trong vòng điều khiển của dị chủng. Dị chủng và họ chẳng mất gì đã có thể nắm được quyền điều khiển thế giới này.

“Những sinh vật này thật yếu ớt.”

“Còn không phải sao? Nhưng mà cũng may kế hoạch của trưởng quan chu toàn, nếu không chúng ta không thể tiếp quản nơi này nhanh như vậy được.”

Con người ở đây tuy rằng yếu ớt nhưng bọn họ cũng có tác dụng của mình.

“Còn một chút nữa thôi.” Một gã đàn ông mặc quân trang nhìn cảnh tượng thảm thiết bên dưới, biểu tình lạnh nhạt y như những người khác.

“Trưởng quan, người kia rất khó đối phó.” Người phía sau lập tức nói, “Cô ta hoàn toàn không nghe chúng ta chỉ huy.”

Bọn họ thả xuống nhiều người như thế nhưng chỉ có cô gái này không chịu khống chế. Trưởng quan muốn biết rõ lý do tại sao nên vẫn luôn không làm gì cô ta.

Người đàn ông được xưng là trưởng quan híp mắt lại, “Vậy thì… hủy diệt đi.”

Dù là nguyên nhân gì thì giờ cũng không còn quan trọng nữa, nơi này đã là vật trong tay hắn.

“Trưởng quan, không ổn rồi.”

Mọi người nhìn về phía người đột nhiên vọt vào.

Sắc mặt người kia tái nhợt, dưới cái nhìn chăm chú của một đám người mắt cá chết, mặt không biểu tình, gằn từng chữ một truyền ra tin tức: “Căn cứ bị hủy rồi.”

Cái bàn dưới tay trưởng quan đột nhiên gãy vụn: “Có chuyện gì xảy ra?”

“Không biết, căn cứ đột nhiên nổ tung, y hệt như căn cứ của… đám người Isba.” Bọn họ tận mắt nhìn thấy căn cứ lớn như thế bị nổ sụp xuống, tràng cảnh vô cùng chấn động.

“Lễ mừng thống nhất thiên hạ, có thích không?”

Trong đầu trưởng quan đột nhiên vang lên một câu nói. Hắn đột nhiên bóp chặt kẻ tới báo tin, tay siết thật chặt. Một loạt tiếng răng rắc vang lên, cổ người kia bị bẻ gãy, một con quái vật xúc tu bò ra, nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Mắt thấy đã sắp tới cửa, thân thể nó đột nhiên phình lên rồi nổ mạnh.

Đám dị chủng có mặt đều vội vàng cúi đầu xuống, sợ lửa giận này sẽ đốt tới người mình.

Đã lâu lắm rồi trưởng quan chưa tức giận như thế.

Chương 1431: Thành phố giáp ranh (27)

Bọn họ ở bên ngoài đấu tranh giành thiên hạ, kết quả lại có người lẻn ra sau lưng đánh sụp hang ổ, đại khái không có gì nhục nhã hơn chuyện này.

Trưởng quan rất tức giận, ra lệnh cho người đi hủy diệt Thời Sênh ngay tại chỗ.

Bọn họ có thể cài “virus” vào thân thể người bình thường thì cũng đã tính toán tới trường hợp “virus” không nghe lời rồi.

Dị chủng bị điểm danh đi chấp hành án “tử hình” cho Thời Sênh cúi đầu thao tác trên màn hình thực tế ảo một chặp, theo thời gian trôi qua, tay dị chủng bắt đầu run lên.

Sau một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, không thể nén nổi sự kinh hãi, “Báo cáo trưởng quan, không có tác dụng…”

Không có tác dụng…

Nói cách khác, cô ta đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của bọn chúng.

Trong đôi mắt như mắt cá chết của tên trưởng quan như phát ra một cỗ tức giận không nói thành lời, nhưng nhìn kỹ thì nó vẫn chỉ là mắt cá chết, không có gì khác biệt.

“Mang hai người kia tới đây cho ta.” Trưởng quan quát lên, hắn

không tin một quân cờ lại có thể lật trời được.

“Vâng.”

Hiển nhiên, Thời Sênh có thể lật trời. Chẳng những cô làm căn cứ của bọn chúng nổ tung mà còn giết không ít dị năng giả. Dị năng giả không ở đây, bọn họ hoàn toàn không có cách nào khống chế được loài người bên dưới.

Trong thời gian ngắn ngủi, quyền chủ đạo trên chiến trường lại rơi vào tay con người.

Trận đánh này chẳng khác nào trò chơi vậy.

Con người còn tưởng rằng đã nghênh đón được Chúa cứu thế, ai ngờ Thời Sênh chỉ phụ trách giết, căn bản chẳng quan tâm những cái khác, thường là cô vừa đi thì dị chủng lại phái đại quân tới lấy lại quyền chủ đạo.

Thế cục vô cùng hỗn loạn.

…

Buổi tối, Thời Sênh thu phục xong một thành phố đầy dị năng giả liền ra khỏi thành cùng đám người Liễu Thư, nghỉ ngơi ở bên ngoài.

Liễu Thư chịu trách nhiệm nhóm lửa. Hắn nhìn Thời Sênh, cẩn thận ngồi xích lại, “Cô Khương, tại sao chúng ta không tổ chức cho con người phản kháng lại dị chủng?”

“Tại sao phải làm thế?” Thời Sênh khó hiểu nhìn Liễu Thư.

Liễu Thư đần mặt ra, “Vậy thì cơ hội đuổi dị chủng đi sẽ càng lớn

hơn mà.”

“Tại sao phải đuổi dị chủng đi?” Thời Sênh tiếp tục hỏi lại.

Liễu Thư: “…” Đây chẳng phải là những việc cô làm gần đây sao?

Thời Sênh cười nham nhở: “Tôi chỉ ngứa tay muốn giết người thôi. Ở thế giới này giết người không phạm pháp, không giết cho thỏa thích sao được.

Liễu Thư: “…” Mẹ ơi, ở đây có biến thái.

Liễu Thư ho khan một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, “Không ngờ đám dị năng giả đó lại là chó săn của dị chủng. Trời cao cho bọn họ năng lực, bọn họ lại cấu kết với dị chủng để làm việc xấu, thật quá đáng giận.”

Thời Sênh nhìn Liễu Thư, ánh lửa hắt lên mặt cô lúc sáng lúc tối: “Bọn họ vốn dĩ là do dị chủng tạo ra, nói trắng ra chính là con rối.”

Liễu Thư cố gắng tiêu hóa những lời của Thời Sênh, một hồi lâu mới hỏi: “Ý của cô là… đám dị năng giả đó cũng là… dị chủng?”

Ý của cô ấy là thế đúng không?

“Không hẳn.” Dị năng của dị năng giả hẳn là được sinh ra sau khi gen của họ bị trung hòa và xảy ra dị biến. Nhưng bọn họ vẫn là con người, chẳng qua là bị dị chủng khống chế mà thôi.

“Cô Khương, hình như cô biết không ít, nói cho tôi nghe đi.” Liễu Thư nhìn chằm chằm Thời Sênh với vẻ tràn ngập tò mò.

Dù thế nào, cô luôn có bộ dáng như đã định liệu sẵn rồi. Bọn họ hoàn

toàn không nhìn ra manh mối gì thì cô lại vô cùng thản nhiên và thong dong, dường như những việc đó không đáng để nhắc tới với cô ấy.

“Tôi có nói với anh, anh cũng chẳng hiểu đâu.”

“Cô chưa nói sao biết tôi sẽ không hiểu? Khả năng lý giải của tôi rất khá, thật đó cô Khương. Dù sao hiện giờ cũng không có việc gì, cô nói với tôi xem nào.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái. Liễu Thư chắp tay trước ngực, vẻ mặt đầy cầu khẩn. Những chuyện xảy ra gần đây khiến hắn nghĩ mãi cũng không hiểu nổi.

Thời Sênh trầm mặc trong giây lát.

“Vậy bắt đầu nói từ bức ảnh của cha anh đi.”

Quái vật xúc tu và đám dị chủng xâm chiếm địa cầu đầu tiên kia không phải cùng một đám. Có lẽ bọn họ theo đuôi dị chủng tới được đây, hoặc cũng có thể tự họ phát hiện ra hành tinh này.

Dù phát hiện thế nào thì tóm lại nhóm quái vật xúc tu phát hiện ra nơi này rất tốt, không thể để đám dị chủng khác chiếm được.

Sau đó, xuất phát từ một nguyên nhân nào đó mà bọn họ không cướp đoạt địa bàn của dị chủng ngay, chỉ thả rất nhiều “virus gây bệnh” ở thế giới con người.

Đừng hỏi cô “virus gây bệnh” là thứ gì, cô phải phải chuyên gia nghiên cứu nên cũng không rõ được.

Tóm lại, loại “virus gây bệnh” này sẽ làm cho nhân loại có được dị năng, cũng có thể giúp cho nhóm quái vật xúc tu khống chế được dị

năng giả qua những dị năng này.

Từ thời gian chụp bức hình kia mà tính thì đó hẳn là thời gian mà đám quái vật này thả “virus gây bệnh” xuống.

Cốt truyện không nói tới những cái này vì trước đó căn cứ của nhóm dị chủng đầu tiên đã xây dựng xong rồi. Kết quả gần đây, chẳng những Thời Sênh xóa sổ nó mà còn giết của Hoàng của dị chủng. Cơ hội tốt như thế, sao đám quái xúc tu có thể bỏ qua chứ.

Hiện tại Thời Sênh còn chưa biết mục đích của nhóm quái vật này là gì. Hiển nhiên bọn chúng không tới vì đồ ăn, bọn họ khống chế con người nhưng không tàn sát.

“Có thể vì sinh sôi nảy nở không? Cô nhìn xem, bọn họ xuất hiện đều dùng thân thể của con người.”

“A, chỉ số thông minh của anh mới online đấy à?” Thời Sênh nhướng mày.

Liễu Thư đột nhiên nhận được lời khen thì hơi thẹn thùng sờ đầu: “Tôi chỉ tự nhiên nghĩ tới điểm này thôi. Không phải lúc trước cô nói sức sinh sản của bọn chúng rất thấp, mỗi quái vật con đều là bảo bối sao?”

Những lời này Thời Sênh đã phổ cập cho bọn họ sau khi cho bọn họ xem con quái xúc tu nhỏ tuổi kia.

“Nói đúng lắm, chúng ta vì sinh sôi nảy nở mà tới đây.”

Một giọng nói đột nhiên xen vào. Liễu Thư sợ tới mức trượt từ tảng đá xuống đất. Hắn nhìn quanh bốn phía nhưng lại chẳng thấy gì.

Có ma à?

Thời Sênh trấn tĩnh chỉ lên trời.

Liễu Thư ngẩng đầu lên liền thấy mấy chiếc phi thuyền xuất hiện trên bầu trời, ánh sáng từ phi thuyền rọi xuống mặt đất sáng lòa.

Không có phản ứng lớn như Liễu Thư, Thời Sênh vô cùng trấn định, thậm chí lông mày cũng chẳng động một chút nào.

Chân sau cô gác lên tảng đá, bộ dáng mười phần thổ phỉ, rung chân cực kỳ hăng say.

Ánh sáng phi thuyền rơi xuống, mấy gã đàn ông xuất hiện trong luồng sáng đó, ai nấy mặt đều tái nhợt như thi thể mới bò từ trong quan tài ra vậy.

Lúc Thời Sênh quan sát chúng thì chúng cũng quan sát Thời Sênh.

“Tôi có một nghi hoặc, không biết cô có thể giải thích cho tôi một chút được không?” Trưởng quan đứng ở đầu nhóm lên tiếng.

“Không thể.” Ông cũng chẳng phải Bách Khoa Baidu của nhà các người, tại sao phải giải đáp cho mi chứ?

Trưởng quan: “…”

Bỏ đi, dù sao kiểm tra thi thể thì cũng có được câu trả lời thôi.

“Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, quay về cùng tôi.”

“Mi là cái thá gì chứ?” Giọng Thời Sênh ngập tràn sự kiêu căng.

Trưởng quan như bị chọc giận, âm thanh đã nhiễm vài phần tức tối: “Đây là cô tự tìm, đưa bọn chúng xuống đây.”

Câu sau là ra lệnh cho người khác.

Ánh sáng dịch chuyển của phi thuyền lại sáng lên lần nữa, đến lúc ánh sáng tan đi, có hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt của Thời Sênh.

Hai người ăn mặc áo giáp kỳ quái từ bên kia đi tới. Chờ họ tới gần rồi, Thời Sênh mới nhìn rõ diện mạo của họ.

“Mi trâu đấy!” Thời Sênh đột nhiên dựng ngón tay cái với trưởng quan.

Ngay cả nam nữ chính cũng dám lăn lộn, không phải là quá trâu bò sao?

Những áo giáp kia rõ ràng là hòa hợp hoàn toàn với cơ thể, chỉ để lộ ra hai gương mặt của Quý Tu và Vân Đóa.

Biểu tình của hai người này đều dại ra, trong con ngươi không còn bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống.

Chương 1432: Thành phố giáp ranh (28)

Lúc trước, nguyên chủ bị cải tạo thành vũ khí hình người y như vậy, không ngờ hiện giờ Quý Tu và Vân Đóa cũng phải nếm trải kết cục bi thảm mà nguyên chủ đã từng chịu.

“Không phải chứ, các người đều thích làm loại chuyện này à?” Thời Sênh vuốt cằm, giọng đầy kỳ quái, “Các người tự xưng là sinh vật cao cấp, khinh thường loài người, sao lại cứ thích dùng thân thể con người thế?”

Tự vả mặt không thấy đau à?

“Kết cục cô không quay về cùng tôi chỉ có một.” Trưởng quan như không nghe thấy những lời Thời Sênh vừa nói.

“Kết cục gì?” Thời Sênh cười nhạo, “Chết à?”

Trưởng quan nhìn chằm chằm Thời Sênh, đề tài lại một lần nữa thay đổi, “Tộc loại của chúng ta sinh sản rất nhiều nhưng tỷ lệ sống sót lại rất thấp. Nơi chúng ta sinh sống đã không còn thích hợp để tồn tại nữa. Nếu không làm gì, chúng ta chỉ có thể chờ diệt vong.”

“Đúng lúc chúng ta tuyệt vọng thì lại phát hiện ra tinh cầu xa xôi này. Trình độ khoa học ở đây rất lạc hậu, nhưng hoàn cảnh lại rất thích hợp cho chúng ta cư trú. Hơn nữa sinh vật ở đây lại rất thích hợp để chúng ta dưỡng đời sau của mình.”

“Khoan khoan, không phải chúng ta chuẩn bị đánh nhau sao?” Thời

Sênh kêu dừng, người các ngươi cũng gọi ra rồi lại còn đi phổ cập kiến thức cho ông đây, có hiểu quy củ không thế hả? Ông không thèm nghe!

Trưởng quan không để ý tới lời của Thời Sênh, lại tiếp tục nói: “Isba đã dẫn theo tộc loài của hắn tới bá chiếm nơi này. Nền văn minh của bọn ta tiên tiến hơn nhưng số lượng thì không nhiều như bọn họ, không thể nổi lên xung đột chính diện được, vì thế mới có sự tồn tại của các cô.”

Bọn chúng đang chờ, chờ một thời cơ.

Mà không lâu trước đây, thời cơ bọn chúng chờ đã tới.

“Rốt cuộc các người có đánh hay không đây?” Nói lời vô nghĩa lắm thế làm gì, đại kiếm của bản cô nương không nhịn được cơn khát nữa rồi.

Trưởng quan liếc nhìn Thời Sênh một cái, nghiêng đầu ra mệnh lệnh cho Quý Tu và Vân Đóa: “Giết cô ta cho tôi.”

Hắn đã nói nhiều như thế là muốn thử phản ứng của cơ thể của Thời Sênh khi ám chỉ hành động nhưng lại chẳng nhận được một chút phản ứng nào.

Trưởng quan không biết, linh hồn đã thay đổi nên việc ám chỉ đương nhiên không còn tác dụng nữa.

Hắn vừa ra lệnh thì Vân Đóa và Quý Tu đồng thời khởi động, một trái một phải tấn công Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Kiếm của ông đâu?

Trải qua cải tạo, hơn nữa còn có dị năng, thực lực của Vân Đóa và Quý Tu tăng lên ít nhất hai lần, hơn nữa còn có áo giáp trên người nên Thời Sênh không thể nào chém được bọn họ.

Mọe!

Mọe mọe mọe!

Thời Sênh chém hai nhát không được liền lấy cầu năng lượng ra, ném về phía bên đó đúng kiểu không cần tiền.

Sau mấy tiếng nổ mạnh, trên mặt đất chỉ còn lại mấy cái hố to cùng vô số tia chớp vẫn đang lan truyền trong đó.

Thời Sênh nhanh chóng liếc về phía bên kia, không ngờ cả Vân Đóa và Quý Tu đều tránh được, hiện tại còn đang tăng tốc xông về phía cô.

Mẹ kiếp, đã như thế này rồi thì làm gì còn hào quang của nhân vật chính nữa?

Tức giận nha!

Thời Sênh xách kiếm ngang ngược chém về phía Vân Đóa đã tới gần trước tiên.

Thiết kiếm chém lên khôi giáp tạo ra âm thanh chói tai, trên khôi giáp xuất hiện vết rách nhưng lại nhanh chóng liền lại, hoàn mỹ như lúc ban đầu.

Thời Sênh hơi kinh ngạc, tài liệu tái sinh?

Mẹ nó!

Thứ này là đồ tốt đấy!

Tài liệu tái sinh dùng để chế tạo khôi giáp hay vũ khí thì chỉ cần không bị vỡ vụn thì nó sẽ lập tức khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn Vân Đóa trở nên rừng rực, tài liệu tái sinh có thể đoạt được bằng hai cách, một là lấy ra từ khoáng vật đặc thù, hai là lấy từ trên người Trùng tộc.

Hai phương pháp này, cái trước khó tìm khoáng vật, cái sau khó tìm Trùng tộc.

Tổng kết thành một câu, thứ này vô cùng quý hiếm.

Dù ở thời đại của cô nó cũng là vật phẩm cực phẩm, trăm năm cũng chưa chắc có thể gặp được một lần.

Không ngờ giờ lại gặp ở đây…

[Ký chủ, đây là thế giới giả thuyết.] Dù cô có thể mang tới thế giới sau thì cũng tuyệt đối không mang về thế giới hiện thực được.

Thời Sênh: “…”

Tự nhiên có cảm giác bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu là sao?

Thời Sênh rất rõ ràng về quy tắc này. Chiếc đồng hồ cô chế tạo kia cũng vậy, ngoại trừ điêu khắc ban đầu thì tài liệu điêu khắc đều là của cô, những linh kiện khác cũng là của cô. Vừa rồi nhìn thấy thứ này nên vui quá mà quên thôi.

Thời Sênh lập tức vứt bỏ suy nghĩ kia đi, vòng ra phía sau Vân Đóa. Tài liệu tái sinh phải đánh nát chỉ trong một lần, nếu không nó sẽ lại hoàn hảo trở lại.

Vân Đóa cũng chuyển động theo cô, khi cô ta vừa chuyển tới trước mặt Thời Sênh, ánh sáng đỏ hiện lên trong mắt cô ta, một âm thanh ghê rợn vang lên bên tai.

Suy nghĩ hỗn loạn của cô ta tựa như đã lắng xuống, cũng nhìn rõ người trước mặt.

“Cứu…” Vân Đóa còn chưa nói hết, thanh kiếm bên kia đã đâm thủng khôi giáp, xuyên vào da thịt cô ta.

Thanh kiếm kia như xoay tròn trong cơ thể cô ta một vòng, khôi giáp vốn đã liền với da thịt hiện tại lại bị tróc ra.

sự đau đớn này chắc không hề nhẹ nhàng hơn lúc khôi giáp dung hợp với cơ thể.

“A!”

Vân Đóa không chịu nổi sự đau đớn này, thất thanh hét lên.

“Cứu tôi!” Hai tròng mắt cô ta đầy tơ máu, nhìn Thời Sênh trừng trừng, cứu cô ta, cứu cô ta…

Nhưng người bên kia lại lùi về sau. Chỉ trong chớp mắt, cô ta đã chẳng nhìn thấy người đâu nữa.

Tại sao?

Lúc trước, nếu cô ta là người được đưa vào phòng thí nghiệm thì bây giờ người trở nên lợi hại là cô ta chứ không phải Khương Đàn.

Khương Đàn, tại sao cô không chết, tại sao cô vẫn còn sống?

Tại sao…

Lại không cứu tôi…

Vân Đóa nhìn chằm chằm về phía Thời Sênh biến mất với vẻ không cam lòng, giây tiếp theo, cả người cô ta đột nhiên nổ tung, một cơn mưa máu trút xuống.

Thu phục xong Vân Đóa thì chỉ còn lại Quý Tu.

Quý Tu mạnh hơn Vân Đóa, lúc Thời Sênh đối phó với hắn cũng phải cố hết sức, hơn nữa vì có khôi giáp làm từ tài liệu tái sinh nên càng lãng phí thời gian hơn.

Đôi con ngươi của Quý Tu vẫn toàn là khí chết, không nhìn ra nửa tia sự sống nào, hắn chỉ biết tấn công với xu thế nhất định dồn Thời Sênh vào chỗ chết.

“Bùm!”

Tiếng nổ mạnh phân tán sự chú ý Quý Tu. Thời Sênh nhân cơ hội đó lấy ra một quả cầu năng lượng ném về phía hắn.

Cầu năng lượng nện lên khôi giáp rồi nổ tung.

Vụ nổ làm cho sóng khí xộc tới mang theo một cỗ lực lượng làm người ta sợ hãi.

“Ầm ầm ầm…”

Thời Sênh nhìn về phía bầu trời, không trung toàn là một màn đen, hoàn toàn không thấy bất kỳ ánh sáng nào, mây sà xuống rất thấp.

“Mẹ nhà nó!” Trong lòng cô không ngừng mắng chửi.

Bên kia, tro bụi lắng xuống, mặt Quý Tu bị vụ nổ làm cho máu thịt lẫn lộn, nhưng thân thể lại không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, tay chân vặn vẹo phát ra tiếng kêu răng rắc. Lúc Thời Sênh còn đang mải nhìn lên trời, hắn lại bắn về phía cô như đạn pháo.

Trong chớp nhoáng, sét từ trên trời cũng bổ xuống.

Quý Tu và sét cùng đánh tới, trên người Thời Sênh lại chẳng có trang bị gì, nhưng cô cũng không muốn bị đánh cháy thành than nên chọn tránh khỏi tia sét.

Quý Tu lập tức đụng vào cô, cô bị bắn bay lên không trung.

Sét lại đánh xuống một lần nữa.

Thời Sênh bắt lấy thiết kiếm, cố gắng hạ mình xuống thấp, sét bổ xẹt qua người cô, rơi xuống vùng núi rừng bên dưới, lửa lớn đột nhiên bùng lên.

Trong lúc nhất thời, Quý Tu không nhìn thấy Thời Sênh đâu cả. Hắn ngó nghiêng tìm khắp nơi. Đúng lúc này, trước mặt hắn đột nhiên tối sầm, thiết kiếm mang theo khí lạnh bổ xuống từ trên đỉnh đầu.

Chương 1433: Ác bá của tinh tế (1)

Chúng ta gặp nhau đúng thời điểm.

*

“Nhiệt huyết phủ đầy bụi lại sôi trào

Áo giáp lạnh như băng lại lanh canh

Dùng máu nhuộm đỏ ngân hà, người là chúa tể

…

Người đạp ánh sáng mà đi

Phá tan đêm đen

Đập vỡ gông xiềng

…

Người ngược gió mà tới

Phá tan sương mù

Đập vỡ nhà giam

…

Cầu cho người mãi sáng như biển sao, vinh quang vạn thế, mãi mãi trường tồn

Cầu cho người như ánh trăng sáng ngời, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, lưu danh muôn đời

Cầu cho người như ngàn sao sáng chói, kinh sợ núi sông, đất trời thần phục

…”

Giai điệu quen thuộc vang vọng trong căn phòng màu trắng, bên ngoài có một đám người đứng chắn ở cửa với vẻ mặt nghiêm túc.

Đối diện với bọn họ có không ít người, trong đó có một cô gái rất nổi bật, váy dài tím nhạt bao bọc lấy thân hình yểu điệu, bộ ngực căng tràn không ngừng phập phồng.

“Thật xin lỗi tiểu thư Thời Lam, không có mệnh lệnh của gia chủ, không ai được tiến vào căn phòng này.”

“Cô ta như thế đã bao lâu rồi, các anh còn muốn bảo vệ cô ta tới khi nào? Cứ như thế này mãi, Thời gia phải làm thế nào hả?” Người được gọi là tiểu thư Thời Lam chính là cô gái váy tím kia.

“Tôi muốn hỏi, Trảm Long Vệ các anh là người của Thời Sênh hay là người của Thời gia? Trong mắt các anh còn có nhà họ Thời không hả?” Một thanh niên đứng bên cạnh thiếu nữ váy tím giận dữ quát lên.

Người đàn ông cầm đầu nhìn về phía Thời Lam và gã thanh niên kia, giọng điệu vẫn rất bình tĩnh, “Tiểu thư Thời Lam, không có mệnh

lệnh của gia chủ, không một ai được phép tiến vào căn phòng này.”

“Mệnh lệnh?” Thời Lam chỉ về phía căn phòng, trong mắt đầy vẻ giễu cợt, “Cô ta thế kia thì còn hạ mệnh lệnh kiểu gì? Khi nào sẽ hạ mệnh lệnh chứ? A? Không phải Trảm Long Vệ các anh muốn tạo phản đấy chứ?”

“Cạch!”

Tiếng nhạc trong phòng đột nhiên dừng lại.

Một giọng nói không kiên nhẫn từ trong phòng truyền ra, “Ầm ĩ cái gì hả?”

Sắc mặt Thời Lam nhanh chóng biến đổi, đồng tử co chặt, cô ta… Vậy mà cô ta có thể tỉnh lại? Chẳng phải đã nói, chẳng phải đã nói là sẽ không… tỉnh lại được ư?

“Thập Phương.”

Sắc mặt của người đàn ông vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, nhưng chỉ có mình anh ta biết trong lòng mình đang dao động lớn tới mức nào.

Anh ta nhìn về phía Thời Lam một cái rồi xoay người tiến vào trong phòng.

Trong căn phòng toàn màu trắng, thiếu nữ ngồi trên giường, đầu hơi cúi xuống, trên người mặc một chiếc váy ngủ bằng tơ lụa, tóc đen dài xõa xuống che khuất một phần cơ thể cô.

Thập Phương tiến lại, thanh âm có chút rung động, “Gia chủ.”

Cô gái hơi ngẩng đầu, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn hơi đỏ một

cách mất tự nhiên, làn da trắng như tuyết, mắt mi như vẽ. Đôi mắt hơi nheo lại, cong thành hình trăng non, có thể thoáng thấy vẻ trong trẻo và lạnh lẽo, tĩnh lặng ở bên trong.

Rõ ràng là một gương mặt rất đẹp, hiện tại cô không có biểu tình gì nhưng lại làm người ta có cảm giác âm trầm.

Tóc đen rủ xuống trước ngực để lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khóe môi hơi cong lên làm cho khuôn mặt có thêm chút sức sống, như một đóa hoa sắp héo lại đột nhiên nở rộ.

Mặt mày giãn ra, đôi mắt phượng mở to, đôi đồng tử màu đen như trời sao sâu thẳm có thể bao quát vạn vật trên thế gian nhưng lại khiến người ta không nhìn được bất cứ bí mật gì ở trong đó.

Thời Sênh lấy cái áo khoác ở bên cạnh phủ lên người, xốc chăn bước xuống giường, “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Thập Phương cúi đầu, cung kính trả lời, “98 ngày, 16 giờ.”

“Mới ba tháng thôi.” Thời Sênh nhẹ than một tiếng.

Thập Phương: “…” Cái gì gọi là “mới” chứ gia chủ?

Ngài có biết ba tháng qua đã xảy ra những chuyện gì không?

Nếu Thập Phương biết được số thời gian mà Thời Sênh đã trải qua ở các thế giới kia thì sẽ không bao giờ nghĩ như thế nữa.

Thời Sênh nhìn ra phía bên ngoài căn phòng, cánh cửa màu bạc phản chiếu vẻ mặt tái nhợt của Thời Lam. Đụng phải tầm mắt của Thời Sênh, cô ta vội vàng giật lùi về sau mấy bước. Nếu không phải có người ở bên giúp đỡ thì cô ta còn không đứng vững nổi.

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, “Vì sao mấy người không liên quan lại ở chỗ này?”

“Đều là sai sót của thuộc hạ.” Đầu của Thập Phương cúi càng thấp hơn.

Thời Sênh thay đồ rồi thong thả đi ra cửa, một đám người bên ngoài đều cúi gằm mặt xuống. Một vài người đã lẻn tới chỗ xa hơn, không muốn có liên quan tới đám người Thời Lam.

“Cho là tôi chết rồi hả?” Thời Sênh nhìn Thời Lam, khẽ mở miệng, giọng nói đầy vẻ châm biếm, “Khiến các người thất vọng rồi, lần này tôi vẫn không chết. Các người muốn kéo tôi xuống sao? Nằm mơ đi!”

“Những người tham dự vào chuyện này…”

“Gia chủ, xin tha mạng, tôi bị ép buộc, là Thời Lam ép tôi phải làm như thế.”

“Gia chủ, đều do Thời Lam ép chúng tôi.”

Người bên phía Thời Lam bắt đầu không màng thân phận, trực tiếp quỳ xuống, trong lòng thì hối hận muốn chết.

Lúc trước đáng lẽ không nên nghe theo Thời Lam, giờ Thời Sênh đột nhiên tỉnh lại, e là…

Thời Sênh nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh lẽo, “Nếu biết có hậu quả gì, đã làm thì phải biết chịu trách nhiệm, đừng có biến tôi thành kẻ ép buộc các người tạo phản.”

Mọi người lập tức câm như hến.

“Thập Phương, tôi không giữ kẻ có dị tâm.”

“Thuộc hạ biết nên làm như thế nào.”

Không lưu kẻ có dị tâm…

Từ trước tới giờ cô nói một thì sẽ không có hai, càng không bao giờ tha thứ cho kẻ hai lòng, không bị phát hiện thì cũng thôi đi, nhưng nếu bị phát hiện thì kết cục…

Vẻ mặt của mọi người đều vô cùng tuyệt vọng, lập tức phát tiết hết sự phẫn nộ lên người Thời Lam: “Thời Lam, đều là mày mang tai họa tới cho bọn tao, đều tại mày…”

Thời Lam đã sớm ngồi phịch xuống nền. Cô ta siết chặt nắm tay, đầu móng tay khảm sâu vào da thịt, “Vì sao cô còn tỉnh lại?”

Rõ ràng các bác sĩ đều nói cô sẽ không có khả năng tỉnh lại nữa, vì sao đột nhiên lại tỉnh chứ?

“Cô cho rằng tôi không dậy nữa thì cô có thể lên làm gia chủ sao?”

Ánh mắt Thời Lam oán hận, gương mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, “Nếu không phải tại cô, tôi đã sớm trở thành gia chủ. Thời Sênh, cô là đồ khốn nạn, tất cả là lỗi của cô. Tại sao cô lại dám tranh của tôi?”

Khóe miệng Thời Sênh cong lên: “Người thắng làm vua.”

Sắc mặt Thời Lam trở nên trắng bệch.

…

Gia chủ nhà họ Thời hôn mê ba tháng, được khẳng định sẽ không thể tỉnh dậy nữa, nay lại đột nhiên tỉnh lại.

Tin tức này trong nháy mắt đã truyền khắp tinh cầu, thậm chí toàn bộ tinh hệ U Minh.

Ai cũng nghĩ rằng cô chắc chắn sẽ chết đi, dù không chết thì cả đời này cũng sẽ không dậy được nữa.

Lúc này…

Vị đó lại tỉnh.

…

Trước yêu cầu kiên quyết của Thập Phương, Thời Sênh đồng ý để bọn họ làm kiểm tra toàn diện thân thể của mình, cuối cùng xác định hết thảy đều bình thường.

Ba tháng hôn mê dường như chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

“Sao lại không ngăn chặn tin tức?” Thời Sênh nhìn cư dân mạng đang sôi trào trên Internet, giọng điệu bình thản hỏi Thập Phương.

“Người đầu tiên phát hiện ra gia chủ gặp chuyện không may là thiếu gia Thời Dật. Chúng tôi tới chậm một bước.”

“Thời Dật cũng tham gia vào chuyện này?”

“Thiếu gia Thời Dật đưa ngài tới bệnh viện. Ngài biết đấy, cậu ta là… Vì thế truyền thông luôn nhìn chằm chằm vào cậu ấy. Việc ngài được cậu ấy đưa tới bệnh viện lập tức rơi vào tai truyền thông. Lúc chúng tôi muốn áp tin tức này xuống thì đã không còn kịp nữa.”

Sau đó, vì không có lệnh của cô nên ngoại trừ cam đoan nơi cô ngủ an toàn ra, bọn họ đều bị hạn chế làm những việc khác.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Thập Phương, “Anh cảm thấy cậu ta có liên quan tới chuyện này không?”

“Biểu hiện của thiếu gia Thời Dật luôn rất đơn thuần, nhưng mà…” Tại sao vị thiếu gia này không đưa gia chủ tới bệnh viện của Thời gia mà lại cố tình đưa tới đây, mà ở đây vừa vặn lại có rất nhiều truyền thông nữa?

“Đúng thế, Thời Dật đơn thuần, là siêu sao sáng chói nhất ở tinh hệ U Minh của chúng ta.” Thời Sênh dừng một chút, “Đáng tiếc, siêu sao này đã đi tới điểm dừng rồi.”

Trong đáy lòng Thập Phương đã có đáp án, “Thuộc hạ lập tức đi làm.”

Thời Sênh nhìn theo Thập Phương đi ra ngoài.

Thời gia chưa bao giờ thiếu thiếu gia hay tiểu thư, giơ tay tóm một cái cũng được một nắm, nhưng tiểu thư, thiếu gia có thể tiến vào nhà chính Thời gia lại không nhiều.

Thời Dật là một người, Thời Lam cũng là một người.

Cô hôn mê liền ba tháng, vài cái móng vuốt che giấu lâu nay liền thò ra.

Thời Sênh nhìn về phía xa xa.

Ta đã về rồi.

Chương 1434: Ác bá của tinh tế (2)

“Tin tức mới nhất, vì các lý do cá nhân nên Thời Dật tuyên bố giải nghệ không thời hạn. Bộ phim “Gió lửa” do anh ta đóng vừa mới được chiếu, còn đang nóng hổi, lúc này lại đột nhiên tuyên bố giải nghệ. Một ngày trước, gia chủ nhà họ Thời đột nhiên tỉnh lại, không biết có liên quan gì tới chuyện này không…”

Thời Sênh xem những tin tức trên mạng, trang cá nhân của cô cũng bị fan của Thời Dật chiếm lĩnh.

Mắng chửi đủ các kiểu.

Trang cá nhân của Thời Sênh đã bị spam ngùn ngụt. Fan các nơi nghe tin lập tức hành động, cùng với fan của Thời Dật phất cờ hò reo, đục nước béo cò mắng mỏ Thời Sênh.

Đương nhiên, Thời Sênh cũng có fan não tàn, còn có không ít, vậy nên hai bên liền xé màn đại chiến.

Ngay tại trang cá nhân của cô, dù vây xem cũng có thể xem được một đống vở diễn hay.

“Để tôi gặp gia chủ! Thập Phương, cầu xin anh hãy cho tôi gặp gia chủ.” Một thiếu niên xinh đẹp quỳ gối ở trước một cánh cửa, trên mặt đầy nước mắt, đôi mắt mờ mịt làm cho người ta nhìn cũng thấy đau lòng.

“Thiếu gia Thời Dật, gia chủ vừa tỉnh, cần phải tĩnh dưỡng. Cậu còn

tiếp tục làm ồn ào nữa thì đừng trách tôi không khách khí.” Vẻ mặt Thập Phương đầy nghiêm túc, tuyệt nhiên không thay đổi chút nào.

“Thập Phương, cầu xin anh đấy!” Thiếu niên cầm lấy tay Thập Phương, bày ra vẻ mặt làm người ta phải mềm lòng, “Anh hãy cho tôi vào gặp gia chủ một lần thôi, Thập Phương…”

“Cạch!”

Cửa phòng mở ra, Thời Dật ngẩng phắt đầu nhìn lên.

Cô gái đứng ngược sáng, một thân váy dài màu đen, làn váy thêu hoa văn sống động, nhụy hoa màu đỏ, cánh hoa lại là màu trắng trong suốt như tinh linh tùy thời có thể giương cánh bay lên.

Vẻ mặt cô gái lạnh lùng như nữ vương cao cao tại thượng. Cô chậm rãi đi tới, mỗi một bước chân đều như giẫm trên quả tim Thời Dật.

“Gia chủ.” Thời Dật gục đầu xuống, “Em biết mình sai rồi.”

Giọng cô gái nhẹ nhàng, uyển chuyển, lại mang theo vài phần mềm mại như tiếng mèo con, âm cuối lả lướt làm xiêu lòng người, “Sai ở chỗ lúc đó không giết tôi phải không?”

Thời Dật cúi đầu, không dám nói lời nào.

Đúng, hắn sai ở chỗ lúc ấy không giết chết cô.

Nhưng hắn biết, cho dù lúc đó có giết cô, Thập Phương dẫn đầu Trảm Long Vệ cũng sẽ không tha cho hắn, hắn không dám.

Trảm Long Vệ đã sớm không còn là Trảm Long Vệ của Thời gia nữa.

Là Trảm Long Vệ của một mình Thời Sênh.

“Thời Dật.” Cô gái nhẹ giọng gọi hắn.

Thân mình Thời Dật run lên, sắc mặt trắng bệch, hàm răng cắn chặt vào môi, máu bật ra khỏi cánh môi đỏ hồng.

“Đã sớm nói với các người rồi, khi còn chưa xác định được tôi chết thật hay chưa thì không nên hành động thiếu suy nghĩ, sao lại không nghe lời tôi chứ?”

Thời Dật nhớ rất rõ ràng, cô nói những lời này vào lúc cô bước lên ghế làm chủ Thời gia.

Trước mặt toàn bộ tộc nhân, cô kiêu ngạo buông một câu như thế.

“Có dã tâm không đáng sợ, đáng sợ là cậu không có óc quyết đoán để khống chế được dã tâm của mình.”

Cô gái đi qua bên người hắn, làn váy lướt trên cánh tay hắn, sự lạnh lẽo từ bốn phương tám hương tụ lại.

Thập Phương lắc đầu.

Những người này chỉ cần không đề cập tới lợi ích với gia chủ, gia chủ cũng không quản bọn họ, còn có thể để mặc họ ỷ vào uy danh của gia chủ ra ngoài làm bậy. Anh ta thật không hiểu nổi, tại sao bọn họ còn không biết chừng mực, tìm mọi cách dồn gia chủ vào chỗ chết chứ?

Chẳng lẽ bọn họ không hiểu được, nếu gia chủ gặp chuyện gì không may, Thời gia sẽ không chống đỡ được. Năm đó, nếu không có gia chủ ngăn cơn sóng dữ, bọn họ nghĩ mình còn có thể yên ổn sống ở

nơi này sao?

Mấy năm nay, đám tiểu bối càng ngày càng kỳ cục.

Thập Phương đuổi theo Thời Sênh: “Gia chủ, ngài muốn đi ra ngoài sao?”

“Có việc gì?”

“Bái thiếp của hội nghị Thập Nhị Phong vừa được gửi tới, ngài xem?”

“Không rảnh, không đi.”

Thập Phương đã dự đoán được kết quả này, cũng không khuyên nhủ gì, “Gia chủ, thuộc hạ phái một tiểu đội Trảm Long Vệ theo ngài ra ngoài. Mấy tháng gần đây Lam Tinh hơi loạn.”

Thời Sênh nhíu mày: “Kẻ nào trâu bò như thế, còn dám tới chỗ này gây loạn? Không biết đây là địa bàn của tôi sao?”

“Ngài mê man ba tháng, có không ít thế lực xếp người vào đây, ngay cả Liên minh bên kia cũng không ngoại lệ. Ngài biết đấy, nếu không có mệnh lệnh của ngài, Trảm Long Vệ bị hạn chế rất nhiều, cho nên chúng tôi cũng không thể quản được nhiều như thế.”

“Anh đi nói với bọn họ, trong vòng một ngày cút ngay khỏi Lam Tinh, nếu không thì đừng mong về nhà nữa.”

Thập Phương: “…”

Gia chủ làm việc vĩnh viễn đều mạnh mẽ dứt khoát như thế.

Nhìn thân ảnh đi ra ngoài, trên gương mặt đẹp trai của Thập Phương

liền hiện nên một nụ cười nhỏ.

May mắn, cô ấy không sao.

…

[Ký chủ.]

“Nhị Cẩu Tử, mi vẫn còn ở đây à?”

[…] Nó còn ở đây thì có gì lạ đâu, Ký chủ kinh ngạc như thế làm gì? Được rồi, giọng của cô ấy rất bình tĩnh, cũng không có gì kinh ngạc cả, [Tôi và cô ở trạng thái trói buộc, tất nhiên phải ở đây rồi.]

Thời Sênh đứng trên xe bay ở bên ngoài Thời gia, thuần thục cài đặt lộ tuyến, xe liền tự động điều khiển.

“Sao, chủ nhân của mi vẫn không gặp ta à?”

[…] Cô mạnh mẽ thoát ra ngoài, hiện tại nó còn chưa liên hệ được với chủ nhân, gặp cái rắm ấy!

Không có chỉ thị của chủ nhân, hiện tại Hệ thống cũng không biết phải làm gì nữa.

[Ký chủ, cô đi đâu thế?]

“Tìm người.”

Thời Sênh không quan tâm tới Hệ thống, ánh mắt xẹt qua cảnh tượng bên dưới.

Hệ thống nhân cơ hội góp nhặt tư liệu trên mạng. Tư liệu về Thời

Sênh ở trên mạng đại khái có thể kết luận thành hai điểm.

Thứ nhất, cô là gia chủ Thời gia.

Thứ hai, cô bị rất nhiều người hận.

Những tin đồn về cô ở trên mạng hoàn toàn không có, chỉ biết là cô rất kiêu ngạo, ghét trời, ghét cả Liên minh.

Dù sao, trong tâm tưởng của quảng đại quần chúng, cô là đại biến thái giết người như ma, tính tình cổ quái, ngang ngược, độc tài.

Ừm, là một đại biến thái cực kỳ đáng sợ.

[Ký chủ, cô trâu bò như thế, sao trên mạng lại không có một chút tin đồn nào về cô vậy?]

“Nói lung tung về ta là sẽ bị tóm vào phòng tối đấy.”

Khoác lác, cô cứ khoác lác đi!

Khẳng định là Ký chủ đã phạm phải cái gì đó.

Thời Sênh cười nhạt không nói, xe bay dừng lại vững vàng, cô mở cửa nhảy xuống.

Đây là một khu dân cư rất cũ, ít nhất là Hệ thống cảm thấy nó rất cũ. So với ngã tư đường đầy ánh sáng thì nó chính là một khu phố xuyên qua thời gian, trở lại thời đại trước Tinh Tế.

Thời Sênh ngựa quen đường cũ, đi xuyên qua ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại ở trước một mặt tường.

Cô trực tiếp gõ lên mặt tường.

Đại khái chờ khoảng một phút, Thời Sênh chuẩn bị lấy kiếm ra thì mặt tường lại uốn éo như mặt hồ gợn sóng, một cánh cửa chậm rãi hiện ra.

Cửa làm từ gỗ đàn, trên cửa có hoa văn cổ xưa.

Thời Sênh đưa tay đẩy cửa, cảnh tượng bên trong làm Hệ thống khiếp sợ, không ngờ lại là một Tứ hợp viện mang phong cách cực kỳ xưa cũ.

Thời Sênh tiến vào sân, cửa biến mất sau lưng, khôi phục lại thành mặt tường.

Trong phút chốc, tựa như đi từ thời đại Tinh Tế trở về viễn cổ.

“Thời Sênh, sao cô còn chưa chết?” Một giọng nói không quá thân mật từ trong phòng truyền ra, có thể nhận ra là giọng của phụ nữ.

Thời Sênh nhìn về phía căn phòng đó, “Đừng không thân thiện như thế.”

“Có việc thì nói, đứng ở ngoài đó nói đi. Tôi không muốn nhìn thấy cô.”

“Cứ làm như tôi muốn nhìn thấy cô lắm đấy.” Thời Sênh trợn trắng mắt, “Giúp tôi tìm một người, những gì cô nợ tôi liền xí xóa. Từ nay về sau đường ai nấy đi, không liên quan gì tới nhau.”

Người phụ nữ kia yên lặng một hồi lâu.

Một hồi lâu sau, giọng cô ta mới truyền ra, “Người nào, đáng giá để

cô làm như thế?”

Thời Sênh nở một nụ cười nhẹ, “Vợ của tôi.”

Chương 1435: Ác bá của tinh tế (3)

“Người như cô mà cũng thích được một ai đó ư, ha…” Người phụ nữ kia dường như rất khinh thường, lại đổi giọng, “Có tín vật không?”

Thời Sênh lấy cái đồng hồ ra, đặt lên cái bàn ở trên sân.

Lúc quay về cô cũng đã thử tìm nhưng hoàn toàn không thấy tung tích của hắn.

Chiếc đồng hồ tự động bay về phía căn phòng.

“Phải nói rõ chuyện này trước. Nếu tôi giúp cô tìm thấy hắn thì từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, không liên quan gì nhau.” Người phụ nữ sợ Thời Sênh đổi ý nên lại lặp lại thêm một lần.

“Tôi có khi nào nuốt lời không, mau làm đi.”

Người phụ nữ im lặng, Thời Sênh đi lại trong sân. Đại khái khoảng nửa giờ sau, giọng của người phụ nữ kia lại vang lên. “Vị trí cụ thể tôi không nói được, tôi chỉ có thể nói cho cô vị trí đại khái.”

“Ở đâu?”

“Ước định còn giá trị không?”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Còn.”

“Đế Đô Tinh.”

Thời Sênh sửng sốt.

Người phụ nữ nói với giọng ác ý, “Lúc trước cô vì một người mà rời khỏi Đế Đô Tinh, giờ… lại vì một người mà quay về sao?”

Đồng hồ từ trong phòng bay ra, Thời Sênh đưa tay đón lấy, cô nắm chặt nó, ánh mắt hơi rũ xuống.

Thời Sênh thu lại cái đồng hồ, “Tạm biệt.”

Người phụ nữ không nói gì.

Thời Sênh xoay người từ trong mặt tường đi ra ngoài. Đứng ở ngã tư xưa cũ, cô ngửa đầu nhìn về phía bầu trời trên cao.

Đế Đô Tinh.

Thời Sênh thở dài một hơi, lặng lẽ quay về Thời gia.

Thời Dật đã bị người đưa ra khỏi Thời gia, ngay cả những vật thuộc sở hữu của hắn đều biến mất, giống như hắn chưa từng xuất hiện trên đời này vậy.

Vài vị trưởng bối Thời gia đợi ở đại sảnh tới tận nửa đêm cũng không gặp được người, đành phải quay về.

Sau vài ngày, ngoại trừ Thập Phương, vẫn chưa ai gặp được Thời Sênh.

…

Trong phòng, Thời Sênh dựa lưng vào ghế, hình chiếu vũ trụ bao

phủ xung quanh cô.

Cô mở to mắt, tròng mắt không hề chuyển động.

“Chủ nhân.”

Một cô nhóc mặc váy công chúa xuất hiện trên hình chiếu. Cô nhóc đưa tay xoa mắt Thời Sênh, “Chủ nhân, người nên nghỉ ngơi.”

Thời Sênh đã duy trì trạng thái này rất lâu rồi.

“Thần Hành.”

“Chủ nhân, em ở đây.” Cô nhóc lập tức trả lời.

Giọng Thời Sênh yếu ớt, “Ta muốn về Đế Đô Tinh.”

Thần Hành cắn môi, “Chủ nhân, người không muốn về thì để Thập Phương đi giúp người, không cần miễn cưỡng chính mình.”

Thời Sênh gạt tay cô nhóc ra rồi phất tay vào không trung, hình chiếu vũ trụ lập tức biến mất.

Thời Sênh bắt lấy tay Thần Hành, thật lâu sau mới nói, “Biến trở về đi.”

“Chủ nhân!” Thần Hành có vẻ không vui.

Thời Sênh lẳng lặng nhìn cô nhóc.

Thần Hành ấm ức biến trở về bộ dáng máy tính bảng.

Thời Sênh gọi Thập Phương vào, đưa Thần Hành cho anh ta, “Mang

con bé đi chơi một ngày, giám sát chặt chẽ chút.”

Thập Phương cung kính tiếp nhận, “Vâng.”

Thập Phương cũng không biết Thần Hành tới từ đâu, nhưng nó đã vượt xa các trí thông minh nhân tạo hiện nay.

Thời Sênh nhíu mày, tiếp tục nói, “Mặt khác, chuẩn bị một chút, đi tham gia hội nghị Thập Nhị Phong.”

“Gia chủ?” Thập Phương rất kinh ngạc, “Ngài…”

Bị kích thích gì sao?

Hội nghị Thập Nhị Phong cử hành ở Đế Đô Tinh.

Tầm mắt Thời Sênh đảo qua, Thập Phương liền gục đầu xuống, “Thuộc hạ lập tức đi làm.”

…

Hiện nay, Tinh Tế có 6 đại tinh hệ, ngoại trừ tinh hệ U Minh và tinh hệ Xích Nguyệt ra, bốn đại tinh hệ khác đều kết thành liên minh.

Tinh hệ Xích Nguyệt là tinh hệ mạnh nhất trong 6 đại tinh hệ. Nó không muốn kết liên minh với bốn đại tinh hệ còn lại, ai bảo người ta lợi hại chứ.

Nhưng tinh hệ U Minh thì không giỏi như thế, nó xếp cuối cùng trong 6 đại tinh hệ.

Nó không gia nhập Liên minh bởi vì có Thời Sênh gây họa.

Liên minh đã tuyên bố, chỉ cần Thời Sênh còn ở đây một ngày, Liên minh liền từ chối cho tinh hệ U Minh gia nhập.

Quần chúng không biết chân tướng đều nghĩ Thời Sênh và Liên minh có xích mích là vì cô chém giết và cướp bóc kho dự trữ của Liên minh nhà người ta.

Trên thực tế, xung đột giữa hai bên vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ, thậm chí còn sớm hơn bọn họ nghĩ rất nhiều.

Đương nhiên, người ngoài vĩnh viễn không thể biết được chuyện này, cho nên tinh hệ U Minh không thể gia nhập Liên minh. Mỗi lần Trùng tộc và hải tặc Tinh Tế xâm lăng, tinh hệ U Minh đều bị thương vong nhiều nhất. Tất cả mọi người đều chĩa mũi giáo về phía Thời Sênh.

Mà mỗi lần chiến tranh, Thời gia ở Lam Tinh đều không xuất một binh một tốt nào.

Cô lợi hại, cô có thể bảo hộ cho toàn bộ Lam Tinh, nhưng người ở bên ngoài Lam Tinh thì sao? Cô căn bản không quan tâm tới sống chết của những người khác, có giỏi hơn nữa thì có lợi ích gì?

Bởi vì cô mà bọn họ không thể gia nhập Liên minh, không thể nhận được sự trợ giúp, không hận cô ấy thì còn hận ai?

Ở tinh hệ U Minh, trên bảng thù hận, Thời Sênh tuyệt đối giữ khoảng cách với người thứ hai tới mấy con phố.

Hệ thống thực tuyệt vọng về những tin tức mà mình biết được. Ký chủ là một người khốn kiếp cỡ nào chứ?

…

Đế Đô Tinh.

Phi thuyền đưa những người tới tham dự hội nghị Thập Nhị Phong đều phải dừng ở một cảng duy nhất ở Đế Đô Tinh.

Trong khoảng thời gian đó, cảng này sẽ không cho các phi thuyền khác dừng chân. Thủ vệ hết tầng này tới tầng khác, sợ có người tới gây loạn.

Phi thuyền có chữ Diêm thong thả đáp xuống, đội lễ nghi ở phía xa lập tức tiến lên.

Bọn họ mặc trang phục màu trắng chỉnh tề, dung mạo hơn người, nam bên trái, nữ bên phải, gương mặt nở nụ cười, cất bước chỉnh tề, vừa nhìn đã biết là có trải qua huấn luyện.

Bọn họ đứng trước phi thuyền.

Cửa phi thuyền mở ra, một già một trẻ đi xuống.

Người già tóc bạc, lông mi trắng, trên người mặc một thân trang phục cổ. Thiếu niên theo sau ăn mặc rất bình thường, nhưng mặt mày lại rất sắc sảo.

Sau khi bọn họ đã xuống dưới, lại có một đội nhân mã xuống theo, bảo hộ một già một trẻ này ở bên trong.

“Diêm gia chủ.” Đội trưởng đội nghi lễ tiến lên hành lễ, “Diêm thiếu chủ, khách sạn đã sắp xếp thỏa đáng rồi.”

Ông lão vuốt râu, hỏi đội trưởng đội nghi lễ: “Đã có bao nhiêu nhà tới rồi?”

Đội trưởng đội nghi lễ hơi gật đầu, “Tấn gia và Tông gia đã tới, mấy vị quan chấp hành của chính tinh cũng tới, ừm… Phi thuyền của Mộ gia và Cơ gia đang chuẩn bị cập bến.”

Ông lão gật đầu, ánh mắt đột nhiên dừng ở phi thuyền bên cạnh, đó là một phi thuyền toàn thân màu đen, mặt trên không viết chữ gì, chỉ có một đóa hoa màu trắng, nhụy hoa màu đỏ, nhìn cực kỳ nổi bật.

Ông lão kinh ngạc: “Thời gia cũng tới đây?”

Đội trưởng đội nghi lễ nhìn qua, mỉm cười đáp: “Thập Phương các hạ dẫn Trảm Long Vệ tới đây, nhưng chúng tôi không nhìn thấy Thời gia chủ.”

“Trảm Long Vệ đã tới đây rồi, con bé Thời gia kia còn không tới sao?” Sắc mặt ông lão trầm xuống, “Cô ta đã nhiều năm không bước vào Đế Đô Tinh, sao năm nay lại tới đây? Chẳng lẽ bị bệnh một trận nên đầu óc cũng hỏng luôn rồi?”

Đội trưởng đội nghi lễ đổ mồ hôi lạnh, nếu lời này bị vị kia nghe được thì chắc chắn sẽ xảy ra đánh nhau mất.

Đây là chuyện của các lão đại, đội trưởng đội nghi lễ nho nhỏ như hắn tốt nhất đừng xen vào.

Tinh hệ U Minh có 6 đại gia tộc khiến người ta phải kiêng kỵ, ngay cả các quan chấp hành của năm chính tinh đều phải nhường nhịn 6 đại gia tộc này.

Trong đó, Diêm gia đứng đầu trong sáu đại gia tộc.

Thời gia cũng là một trong số đó.

Phi thuyền kia sáng nay tới đây, trên đó chẳng có một dấu hiệu nào, suýt chút nữa vì bị người ngăn cản mà xảy ra đánh nhau. Đóa hoa kia vừa rồi được Trảm Long Vệ tùy tiện vẽ lên.

Thời gia nhiều năm chưa tiến vào Đế Đô Tinh, hội nghị Thập Nhị Phong hằng năm cũng luôn không tới, ai ngờ năm nay họ lại đột nhiên xuất hiện chứ.

Nói không chừng, quả thật là bị bệnh một trận nên đầu óc cũng hỏng luôn rồi.

Chương 1436: Ác bá của tinh tế (4)

“Ông nội, con vẫn không rõ, vì sao mọi người lại kiêng kỵ Thời Sênh như thế?”

Trên xe, thiếu niên vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Cái tên Thời Sênh mỗi lần được nhắc tới là sẽ ăn đủ các loại mắng mỏ.

Diêm gia chủ nhìn những dãy nhà cao tầng dần dần lướt qua trong tầm mắt, đám người đang di động bên dưới nhỏ bé như con kiến.

“Vì sao ư?” Diêm gia chủ thu hồi tầm mắt, vuốt chòm râu bạc, đôi mắt đục ngầu tràn đầy ánh sáng, “Việc này chờ đến khi con kế thừa vị trí của ta, ta sẽ nói cho con nghe.”

“Ông nội?”

Diêm gia chủ nói sang chuyện khác, “Con bé lừa đảo kia đã tới Đế Đô Tinh rồi, năm nay sợ là Hội nghị sẽ không được yên ổn. Con đừng chạy loạn. Diêm gia ta chỉ có mình con là người thừa kế, ta cũng không muốn bị con bé ấy làm cho chẳng còn ai.”

Xe bay đi tới trước cửa khách sạn, còn chưa ổn định liền nhìn thấy phía trước có người được một đám người vây chặt.

Nổi bật nhất chính là những người mặc phục sức màu đen của Trảm Long Vệ. Trang phục của bọn họ cực kỳ đặc sắc, bên trong mặc

chiến phục tác chiến màu đen y như quân trang, bên ngoài là áo choàng, một con rồng vàng từ dưới bay lên trên, đầu dựa vào bả vai bọn họ, giương miệng rộng như muốn cắn đứt cổ của họ vậy.

Người người vẻ mặt nghiêm chỉnh, đứng thẳng tắp như lưỡi kiếm sắc bén, mặc kệ đám người đông đúc xô đẩy thế nào, họ đều không lay động chút nào.

Đây là Trảm Long Vệ.

Chính là Trảm Long Vệ từng làm cho Trùng tộc nghe danh đã sợ mất mật, kinh hãi Tinh Tế.

Đứng giữa Trảm Long Vệ là một cô gái. Cô mặc váy dài màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn nà, tóc dài tùy ý búi lên một nửa, một nửa thả ở sau lưng.

Cô đứng ở đó, không nói một lời, không giận không vui, quanh thân là khí phách bễ nghễ thiên hạ.

Nhưng mà trong cỗ khí phách ấy lại như có như không một chút…

“Cô ấy là Thời Sênh?” Diêm Lâm nhìn qua cửa xe trong suốt hỏi.

Tên của cô thường xuyên xuất hiện trên Tinh Võng nhưng lại chưa bao giờ có ảnh chụp của cô, dù là ảnh chụp bình thường hay ảnh chụp trộm, chỉ cần vừa bị đưa lên mạng liền sẽ bị gỡ xuống, thậm chí những ảnh được lưu về máy rồi cũng bị xóa mất lúc nào không hay.

Sau khi chuyện đó xảy ra, không ít dân chúng còn muốn tố cáo lên tòa án tối cao của tinh hệ U Minh, nói cô xâm phạm quyền riêng tư của công dân.

Kết quả, cô chỉ trả lời một câu, “Ngươi không lưu ảnh của ông đây, ông đây sẽ xâm phạm quyền riêng tư của ngươi chắc”, chuyện này cứ thế hóa thành không.

Sau đó ảnh chụp của cô càng lúc càng ít, rất nhiều người chỉ nghe danh mà chưa từng được thấy mặt.

Diêm gia chủ hỏi: “Cháu nhìn thấy con bé ấy thì có cảm giác gì?”

Diêm Lâm trầm ngâm một chút, “Có chút tà khí.”

Trên người cô có khí chất tôn quý, nhưng trong vẻ tôn quý đó lại có một chút tà khí, làm cho người ta không thể nào rời mắt được.

“Vậy thì đúng rồi, con bé này rất tà môn, làm việc lại độc ác vô cùng. Con có gặp cũng vòng qua nó mà đi.” Diêm gia chủ dặn dò cháu trai của mình rất cẩn thận.

Diêm Lâm nhìn xuống dưới, nói thầm một tiếng, “Nghiêm trọng như thế sao?”

Cô gái bên dưới hình như vừa nói gì đó, dân chúng đang vây xem đột nhiên lui về sau.

Cô gái xoay người tiến vào khách sạn. Trảm Long Vệ ở sau lưng lập tức đuổi kịp, lúc bước đi làm áo choàng hơi bay lên, kim long bay lượn như có thể vút lên trời cao bất cứ lúc nào, khí thế phi phàm.

…

Thời Sênh ở tầng cao nhất, vốn dĩ Cơ gia thuộc sáu đại gia tộc cũng được sắp xếp ở tầng này, nhưng người của Cơ gia nghe nói cô tới đây nên đã chủ động xin xuống dưới.

“Anh Dạ, em muốn ở tầng đỉnh.” Một cô gái trẻ ăn mặc như tiểu công chúa ôm lấy cánh tay một chàng trai làm nũng.

“Lần này không được.” Giọng nói của người con trai kia đầy vẻ dịu dàng, “Tầng dưới với tầng trên cũng giống nhau cả thôi, chúng ta ở tầng dưới đi.”

Cô gái quệt miệng, “Vì sao chứ?”

Chàng trai sờ đầu cô ta, “Vị kia của Thời gia tới rồi.”

“Thời gia? Thời Sênh ư?” Cô gái trẻ tò mò.

“Ừm.” Chàng trai đẩy cô gái vào phòng, không muốn nói nhiều lời, “Em rửa mặt trước đi, chút nữa anh sẽ mang em ra ngoài đi dạo.”

“Được.” Cô gái lập tức hớn hở đồng ý.

Chàng trai rời khỏi phòng, phân phó người bên ngoài, “Trông tiểu thư, tôi đi chào hỏi một chút.”

“Vâng.”

Chàng trai đi thang máy lên lầu, vừa định ra khỏi thang máy thì thấy Thập Phương chuẩn bị đi xuống.

Thập Phương lùi lại mấy bước, lễ phép gật đầu: “Cơ gia chủ.”

“Cô ấy ở đây không?” Cơ Dạ cười đáp lễ.

“Gia chủ đã tới phố Sương Nguyệt rồi.”

Cơ Dạ sửng sốt một chút, “Cũng đúng, cô ấy về đây thì nhất định sẽ tới đó đầu tiên. Tối nay tôi quay lại vậy.”

“Cơ gia chủ…” Thập Phương gọi Cơ Dạ lại, “Thứ cho tôi nói thẳng, gia chủ không muốn gặp ngài. Tốt nhất ngài để ý Cơ Huyên cẩn thận một chút, nếu cô ta mà chọc tới gia chủ, không biết gia chủ sẽ làm ra chuyện gì đâu. Năm đó, nếu không phải ngài…”

Sắc mặt Cơ Dạ trắng bệch, ngắt lời Thập Phương, “Tôi hiểu rồi, đừng nói với Thời Sênh là cô ấy tới đây.”

Vẻ mặt Thập Phương nghiêm túc, giống như tuyên thệ, “Thập Phương trung thành với gia chủ.”

Cơ Dạ hiểu được ý tứ trong lời của anh ta, chắc chắn anh ta sẽ nói cho Thời Sênh biết.

Cơ Dạ không nói nhiều nữa, xoay người đi vào thang máy.

Thời gian thang máy đi xuống rất ngắn, cửa thang máy vừa mở ra, suy nghĩ trong đầu Cơ Dạ còn chưa dứt, hắn hơi thu lại cảm xúc, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, sau đó mới bước ra khỏi thang máy.

“Cơ gia chủ, cậu đây là?”

Cơ Dạ xoay người, thấy hai vị kia của Diêm gia thì khẽ gật đầu, vừa lễ phép lại vừa xa cách, “Diêm gia chủ.”

Diêm gia chủ liếc nhìn vào trong thang máy, “Cậu đã đi lên đó rồi?”

Cơ Dạ nở nụ cười, không đáp lời.

Diêm gia chủ bảo Cơ Dạ đi cùng mình, “Chuyện năm đó có liên quan

gì tới cậu đâu cơ chứ. Con bé đó giận chó đánh mèo, không biết phân biệt phải trái.”

“Cô ấy có bao giờ để ý mấy chuyện đó.” Cơ Dạ lắc đầu.

Diêm gia chủ thở dài, “Cũng đúng, từ sau chuyện đó, nó càng không phân rõ phải trái.”

Con bé ấy toàn dùng nắm tay để phân rõ phải trái, đánh đến khi nào đối phương chịu phục mới thôi.

“Lần này không biết nó trở về làm gì, còn mang theo nhiều Trảm Long Vệ như thế, rõ ràng là tới với mục đích không tốt, chỉ sợ vài lão gia hỏa đang sợ tới mất mật đi?” Trong giọng nói của Diêm gia chủ có điểm không rõ là đang vui sướng khi người gặp họa hay là cảm thán nữa.

“Không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa.”

Diêm gia chủ cười to mấy tiếng, “Ha ha ha, cậu cứ nhìn đi, chậm nhất tối nay sẽ có người tới hỏi thăm tin tức.”

Diêm Lâm đứng phía sau nghe mà hoàn toàn không hiểu gì. Hai người họ đang nói gì thế? Tách ra từng câu hắn đều hiểu được, nhưng nghe gộp lại thì chẳng hiểu gì.

…

Phố Sương Nguyệt ban đầu có tên là phố Song Nguyệt.

Bởi vì kiến trúc nơi này thiết kế theo hình trăng lưỡi liềm đối nhau, ở giữa là một hồ nhân tạo.

Sau vì ở ngã tư trồng rất nhiều cây sương, loại cây này tới từ một tinh cầu xa xôi, mỗi sáng và tối đều kết sương, vì thế nơi này được cải tên thành phố Sương Nguyệt.

Thời Sênh nhìn con sông đã gần như sắp bị lấp kín, xung quanh cũng chẳng tìm thấy cây sương nào nữa.

Giống như một con sông nhỏ bình thường trải qua mưa lũ hằng năm, không còn ai biết tới lịch sử cái tên Sương Nguyệt nữa.

Thời Sênh đi qua con sông, hướng về nơi sâu nhất trong phố Sương Nguyệt.

Cô đi rất chậm, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, tựa hồ như đang nhớ lại cái gì, lại tựa như đang đánh giá sự thay đổi của nơi này.

Cuối cùng, cô đứng ở nơi sâu nhất của phố Sương Nguyệt, dừng trước một cánh cổng lớn.

Trên cánh cổng bám đầy những loại dây leo kỳ quái, chúng bao phủ toàn bộ bài trí bên ngoài cổng, leo cả lên trên, phủ đầy cả những dãy tường.

Thời Sênh tiến lên túm lấy dây leo, kéo xuống rất nhanh.

Chương 1437: Ác bá của tinh tế (5)

Thời Sênh kéo hai lần lại buông ra, ánh mắt bình tĩnh dừng trước cổng lớn.

Bóng đêm buông xuống, ánh sáng xung quanh cũng dần tối đi, đèn đường hắt lên làm cho chiếc bóng cô kéo dài thật dài. Một đám người máy vệ sinh đi qua trước mặt cô, dọn sạch đám dây leo cô vừa kéo xuống rồi lại rời đi.

Thân ảnh của Thập Phương dần dần tiến tới gần. Anh ta xoay người hành lễ, “Gia chủ, quay về thôi.”

Thời Sênh yên lặng vài giây, “Có phải Cơ Dạ tới tìm tôi không?”

“Đúng thế.” Thập Phương đáp.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn tường đầy dây leo. “Bọn họ cảm thấy tôi đang giận chó đánh mèo hắn, anh có biết không?”

Thập Phương đáp không một chút chần chừ, “Gia chủ, ngài sẽ không vô duyên vô cớ giận chó đánh mèo một ai cả.”

Thời Sênh quay đầu.

Thập Phương bất ngờ, không kịp tránh ánh mắt của Thời Sênh, đáy lòng lộp bộp một chút, sau đó nhanh chóng di dời tầm mắt xuống mặt đất.

Cô động người, thong thả bước qua bên cạnh anh ta.

Anh ta nghe được giọng nói của cô rất bình tĩnh, không có nửa điểm cảm xúc nào, “Thực ra tôi đúng là đang giận chó đánh mèo.”

Thập Phương hơi kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều, trầm mặc đi theo phía sau cô.

Trở lại khách sạn, Thời Sênh vừa nằm xuống liền ngủ, buổi sáng lại dậy như không có việc gì xảy ra.

Thời Sênh tới không phải để tham dự cái gọi là hội nghị Thập Nhị Phong gì đó, cho nên cô cũng không có chút hứng thú nào với những người tới đây.

Hội nghị Thập Nhị Phong năm nào cũng mở. Sáu đại gia tộc, quan chấp hành của năm chính tinh và hoàng thất của tinh hệ U Minh đều phải tham gia, tương đương với công tác báo cáo thường niên vậy.

Đương nhiên, ngoài các thế lực bên trên thì còn có một ít cơ quan kỳ quái cũng sẽ được tham dự hội nghị Thập Nhị Phong này.

[Ký chủ, đề nghị cô tham dự đại hội Thập Nhị Phong.] Âm thanh Hệ thống đột nhiên vang lên.

“Vì sao?”

[Có thể tìm được người cô muốn tìm.]

“Người tới tham gia hội nghị Thập Nhị Phong không có ai họ Phượng.” Trong tinh hệ U Minh cũng không có họ Phượng, chỉ có tinh hệ Xích Nguyệt có… Nhưng tinh hệ Xích Nguyệt cũng không có đối tượng nào tương xứng cả.

[Tôi chỉ cho Ký chủ đề nghị, cô có nghe hay không, không liên quan gì tới tôi.] Hệ thống cao ngạo trả lời.

Thời Sênh nhíu mày, “Thế nào, Nhị Cẩu Tử, mi liên hệ được với chủ nhân của mi rồi hả?”

[…] Không muốn nói chuyện với Ký chủ.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn trời, “Nhị Cẩu Tử, mi thuộc về Liên minh à?”

[Đương nhiên không phải.] Hệ thống hừ lạnh.

“A…” Thời Sênh “a” lên một tiếng, “Vậy thì chỉ có… mấy cơ quan kỳ quái kia rồi.”

[…] Chủ nhân, tôi chưa nói gì hết, là cô ấy đoán được.

Trong tinh hệ có vài cơ quan kỳ quái, chính phái có vài cái, nhưng cơ quan đen tối lại có rất nhiều. Nếu cô muốn từng bước thăm dò cũng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Hội nghị Thập Nhị Phong…

Chậc, dù sao cũng tới rồi, cũng nên cho một đám lão già mãi chưa chết kia biết, ông đây đã quay lại.

Vậy đi…

…

Ngày tổ chức hội nghị Thập Nhị Phong.

Người của Hoàng thất tới đầu tiên. Bọn họ là chủ nhà thì phải có phong thái của chủ nhà, càng đừng nói lần này còn có Thời Sênh tới dự nữa.

Lần này người phụ trách công việc là Tam hoàng tử Thượng Quan Phổ.

Thượng Quan Phổ đã từng được chứng kiến sự hung tàn của Thời Sênh nên sáng sớm hắn đã mang người tới hội trường. Nhưng khi hắn tới hội trường thì phát hiện ra bên trong đã có người.

Cô gái ngồi gác chân lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa ra vào hội trường.

Nhiều năm không gặp, cô ấy vẫn cứ mang bộ dáng như thế.

Đẹp thì đẹp, nhưng cũng rất hung tàn, không dám nhìn thẳng.

Nhưng cô gái này tới sớm thế làm gì?

Hắn hít sâu một hơi, gương mặt hơi giật giật, tươi cười tiến lên, “Thời gia chủ, sao ngài lại tới sớm thế?”

Thời Sênh nhíu mày, giọng nhẹ nhàng, “Không chào đón?”

“Tôi làm sao dám chứ.” Ai chào đón cô chứ, mọi người đều ước cô không tới, nhưng trong đáy lòng oán trách thế nào, hắn vẫn chẳng dám lộ ra nửa phần không vui, “Thời gia chủ, sao lần này ngài lại có hứng thú tham gia hội nghị Thập Nhị Phong thế?”

Thời Sênh nhìn Thượng Quan Phổ, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt bình lặng và lạnh lùng, “Hội nghị Thập Nhị Phong không có

ghế cho tôi à?”

Thượng Quan Phổ: “…” Vừa rồi hắn có biểu đạt ý tứ như thế sao? Cô cứ xuyên tạc như thế này là muốn gì hả?

Lúc cười lên so với lúc độc ác còn đáng sợ hơn nữa.

Cô cười cái gì mà cười, có cái gì đáng buồn cười chứ?

Thật sự muốn che cái mặt của cô lại.

Thượng Quan Phổ cắn răng, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Thời gia chủ lại nói đùa, sao Thập Nhị Phong lại không có ghế của ngài chứ? Không có ghế của ngài thì sao lại gọi là Thập Nhị Phong được?”

Không thể đắc tội cô, nếu không năm nay sợ là hội nghị Thập Nhị Phong này cũng không mở nổi.

Thời Sênh càng cười tươi hơn, “Có là tốt rồi. Tôi còn tưởng nhiều năm thế tôi không tới, các người đều bỏ luôn ghế của tôi đi rồi.”

“Thời gia chủ lo xa quá, chúng tôi sẽ không làm ra loại chuyện đó đâu.” Thượng Quan Phổ tức giận thế nào thì cũng chỉ có thể nuốt vào lòng, “Trước đó mấy ngày có nghe nói sức khỏe Thời gia chủ không tốt, không biết hiện tại đã đỡ hơn chưa?”

“Làm anh thất vọng rồi, tôi rất khỏe.”

“Sao lại thất vọng gì chứ? Sức khỏe Thời gia chủ tốt là được rồi.” Sao cô không ngủ đừng có tỉnh lại luôn đi.

Chờ hắn bị Thời Sênh quay một vòng xong, lúc ra khỏi hội trường thì sau lưng toàn là mồ hôi lạnh.

“Rốt cuộc là cô ta tới làm gì chứ?” Thượng Quan Phổ quát lên với người bên cạnh mình.

“Tam hoàng tử, không ai biết ạ! Thân tín bên cạnh cô ta chỉ có Trảm Long Vệ. Nhưng ngài biết mồm của đám Trảm Long Vệ đó rồi đó, dù trời có sụp xuống thì họ cũng sẽ không tiết lộ nửa chữ. Bên phía Lam Tinh cũng không có tin tức gì.”

Thượng Quan Phổ thấy tim rất mệt, “Những gia tộc khác cũng không biết sao?”

“Cũng chưa ai gặp mặt cô ta, sao bọn họ có thể biết được chứ.”

“Đầu óc sốt đến hỏng rồi đi.” Thượng Quan Phổ mắng một câu, “Báo cho những người khác, bảo họ tới đúng giờ chút, cô ta đã tới rồi, những người khác còn dám tới chậm, muốn chết à?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là muốn mở sớm hơn thời gian quy định sao?

“Vậy Bệ hạ thì sao?”

Thượng Quan Phổ xua xua tay, “Ta đi nói, các người mau đi thông báo cho những người khác.”

Bởi vì Thời Sênh tới quá sớm nên những người khác không thể không vội vàng chạy tới, rất nhiều người đã lâu chưa gặp cô, nhưng những chuyện cô làm thì chưa bao giờ ngừng truyền tới tai bọn họ.

Trong tinh hệ U Minh, có lẽ chẳng có ai là chưa từng nghe tới tiếng ác của cô.

Thời Sênh một mình chiếm mất mấy ghế. Những người khác vội vàng tiến lên chào hỏi trước, sợ cô sẽ tìm họ gây chuyện.

Có thể ngồi xuống đây, người trẻ nhất nhìn cũng phải hai mươi bảy, hai mươi tám. Duy chỉ có cô là giống một nữ sinh trẻ, ở giữa một đám lão đại, ngồi rất ung dung và bình thản.

Người ở ngoài xa nhỏ giọng bàn tán.

“Cô ta hôn mê suốt ba tháng, sao tự nhiên lại tỉnh lại rồi?”

“Ai mà biết, có lẽ cô ta phóng ra tin tức giả. Anh không thấy cô ta vừa tỉnh lại là xử trí ngay Thời Dật và Thời Lam có ý đồ gây rối à? Hai người kia đều thuộc nhà chính, cô ta còn chưa nói một câu đã lập tức cho người xử trí…”

“Đáng tiếc cho Thời Dật… Con gái tôi rất thích cậu ta.”

“Thời Dật là tự mình tìm chết. Thời gia nâng được hắn lên thì cũng có bản lĩnh kéo hắn xuống thôi. Nhưng nếu là vị kia bố trí thì thật là…”

“Không thể nào.”

“Sao lại không thể chứ, cô ta sao có thể tỉnh lại đúng lúc như thế được?”

“Bố trí? Anh quá coi trọng Thời Dật và Thời Lam rồi. Lúc trước cô ta một mình đấu Liên minh cũng chưa bày mưu tính kế gì. Thời Dật và Thời Lam đáng để cô ta phải sắp đặt mưu kế sao? Nói đùa chắc?”

Âm thanh này có chút lớn, cả hội trường đột nhiên im bặt.

Chương 1438: Ác bá của tinh tế (6)

Người nói chuyện ngồi ở vị trí đầu của Tấn gia, hắn là gia chủ Tấn gia, Tấn Tây.

Đừng nghe cái tên hay như thế mà lầm, hắn chính là một gã thô lỗ.

Vẻ ngoài cũng rất thô kệch, hoàn toàn chẳng có tí thích hợp nào với cái tên của hắn cả.

Tấn Tây tính tình thẳng thắn, rất hay bạo miệng. Trước kia hắn luôn nghĩ gì nói nấy, nhưng hôm nay ở đây, Tấn Tây cũng biết mình đã hơi thất thố rồi.

Hắn liếc nhìn Thời Sênh ngồi ở bên kia một cái, thấy đối phương không có phản ứng gì mới bình tĩnh nhìn xuống mặt bàn, giống như có thể nhìn thấy hoa nở trên mặt bàn vậy.

Mọi người thấy Thời Sênh không phản ứng mới dời đề tài sang chuyện khác.

Lần này cô không có phản ứng không có nghĩa là lần sau cô không có phản ứng.

Cơ Dạ ngồi bên cạnh Diêm gia chủ, vẫn luôn dùng ánh mắt đánh giá Thời Sênh vài lần. Cô như cảm nhận được tầm mắt của hắn nên ngẩng đầu nhìn lại.

Ánh mắt lạnh lẽo khiến hắn tê tái cả người.

Một lát sau, cô thu tầm mắt lại, thay đổi tư thế ngồi, trực tiếp ngăn trở tầm mắt của hắn.

Cơ Dạ vuốt vuốt lòng bàn tay, lúc này mới nhận ra lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Thời gian trôi qua từng giây một, vẫn còn có người chưa tới. Bệ hạ tất nhiên phải đợi người có mặt đông đủ mới đi ra, nhưng lúc này Bệ hạ đã ở phòng nghỉ phía trong đợi sẵn rồi.

“Tôi nói này.” Thời Sênh gõ gõ cái bàn, cả hội trường lập tức an tĩnh lại, “Các người tới đây nói chuyện phiếm hay để họp thế?”

Lúc này đã qua thời gian khai mạc, Thời Sênh tức giận cũng là bình thường.

Thượng Quan Phổ vội vàng đứng ra giải thích: “Thời gia chủ, Mộ gia chủ còn chưa tới…”

“Không tới thì thôi, họp!” Thời Sênh ngắt lời hắn, “Hắn nghĩ mình là ông trời, toàn thế giới này phải chờ hắn mới được à?”

Thượng Quan Phổ xấu hổ, Mộ gia này từ sau khi Mộ Lam Thiên không quản gia nữa, con trai ông ta tiếp nhận Mộ gia, ỷ vào việc bọn họ có hai đài siêu năng cơ giáp nên những năm gần đây càng lúc càng càn rỡ. Năm nào tổ chức hội nghị hắn cũng qua thời gian khai mạc mới tới làm cho Hoàng thất cũng rất khó xử.

Siêu năng cơ giáp, thứ này gom mấy tinh hệ lại cũng không vượt quá mười đài, mà có thể sử dụng được hay không cũng chưa biết. Bởi siêu năng cơ giáp tuyển chủ nhân, không phải ai cũng có thể khống chế nó.

Nhưng Mộ gia không biết có vận may gì mà đã có một đài rồi, sau đó lại có thêm một đài, hơn nữa cả hai đều chọn được người khống chế.

Mộ gia này còn không vểnh râu lên trời sao?

Nghe nói Thời gia cũng có siêu năng cơ giáp, hơn nữa không chỉ có một đài, nhưng bọn họ chưa từng thấy người của Thời gia dùng thứ này nên cũng không rõ tin đồn là thật hay giả.

Nhưng thật ra, Thời Sênh từng tay không phá hỏng một đài siêu năng cơ giáp của tinh hệ Xích Nguyệt.

Tuy rằng không biết cô làm thế nào mà có thể tay không phá hỏng thứ kia, nhưng tin tức này được truyền ra từ chính bên phía tinh hệ Xích Nguyệt.

Thượng Quan Phổ liếc nhìn Thời Sênh một cái, ý bảo mọi người mau trở lại vị trí ngồi, buổi họp sẽ bắt đầu ngay…

Đám lão già của Đế Đô Tinh đều bày ra vẻ mặt khó coi, không biết là vì Thời Sênh hay vì Mộ gia nữa.

Chờ mọi người ngồi xuống rồi, Bệ hạ mới từ trong phòng nghỉ đi ra.

Bệ hạ đã già lắm nhưng khí thế trên thân vẫn còn. Mọi người đều đứng dậy xoay người thăm hỏi.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Bệ hạ, cũng không có ý đứng dậy mồm năm miệng mười hỏi thăm.

“Bắt đầu đi.” Bệ hạ phiền chán vẫy vẫy tay, ngay cả đọc diễn văn

cũng bỏ qua, ai bảo vị này đang ngồi ở đây chứ?

Thượng Quan Phổ lập tức đi tới bàn tròn ở giữa, hắn hắng giọng, “Năm nay tổ chức hội nghị, chúng ta sẽ chủ yếu thảo luận ba vấn đề sau. Thứ nhất là về phương án kiểm soát hải tặc ở biên cảnh Tinh Tế. Thứ hai là sửa chữa pháp chế của Tinh Tế, thứ ba là về vấn đề hành chính ở các tinh cầu…”

“Cạch…”

Cửa phòng họp đóng chặt bị người đẩy ra, một người đàn ông từ ngoài tiến vào, bộ dạng khệnh khạng, ánh mắt có hơi tự phụ.

Người đàn ông hơi kinh ngạc, “Bắt đầu rồi ư?”

Tầm mắt mọi người đều dừng trên người hắn. Gã đàn ông cũng coi như không có việc gì xảy ra, “Thật xin lỗi, trên đường có chút việc nên tới chậm.”

Ngoài miệng nói xin lỗi nhưng thái độ lại không có nửa phần ý tứ muốn xin lỗi gì.

“Mộ gia chủ, vào chỗ ngồi đi.” Mồ hôi lạnh ứa ra đầy trán Thượng Quan Phổ. Mộ Ý cũng không nhìn xem hôm nay ai có mặt ở đây, còn dám kiêu ngạo như thế, ông có thể kiêu ngạo hơn người ta được không?

Nếu đây không phải là hội nghị Thập Nhị Phong, hắn thật sự rất muốn để Mộ Ý tiếp tục huênh hoang, sau đó vị bên kia sẽ thu thập lão.

“Sao lại bắt đầu sớm thế?” Mộ Ý vừa tiêu sái đi về chỗ ngồi của mình vừa hỏi Thượng Quan Phổ.

Thượng Quan Phổ kiên trì đáp: “Mộ gia chủ, thời gian khai mạc đã qua rồi.”

Nếu Thời Sênh không ngồi ở đây thì hắn còn cho Mộ Ý một cái mặt mũi, lấy một lý do lấp liếm cho xong, nhưng vị kia đang ngồi đó, sao hắn dám nói lung tung gì chứ.

“Qua rồi sao?” Mộ Ý giả vờ giả vịt nhìn đồng hồ trên tay mình, “Aizz, tôi không để ý giờ giấc, để mọi người đợi lâu rồi.”

Bệ hạ đại nhân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như không thấy gì, ngồi đó làm một vật biểu tượng tôn quý.

Mọi người: “…” Ông còn biết là đã để mọi người đợi lâu ư?

Năm nào hội nghị cũng được chứng kiến Mộ gia vênh váo, bọn họ chỉ hận không thể đuổi người của Mộ gia ra ngoài. Năm nay có lẽ nguyện vọng này sẽ được thực hiện, ai nấy đều nhìn Thời Sênh với vẻ mong chờ.

Thời Sênh chống chằm, đầu hơi nghiêng, nhìn Mộ Ý đi tới bên cạnh mình.

Vị trí này sắp xếp cũng rất có tâm, tuy là vòng tròn nhưng Bệ hạ vẫn là ngồi bên trên, bên trái ông ta là người của sáu đại gia tộc, bên phải là người của cơ quan hành chính các tinh cầu, đối diện với Bệ hạ là người của hoàng thất.

Thời Sênh ngồi ngay vị trí đầu tiên bên trái. Trước kia chỗ này luôn dành cho Mộ Ý ngồi.

Nhưng năm nay cô tới đây, vị trí này tất nhiên được sắp xếp cho cô

rồi.

Mộ Ý hơi híp mắt, cũng không có ý làm khó dễ, gật đầu với Thời Sênh: “Thời gia chủ, ngưỡng mộ đã lâu.”

Thời Sênh nhếch miệng, “Mộ gia chủ, không biết có nhớ rõ Mộ Bạch không?”

Sắc mặt Mộ Ý lập tức thay đổi.

Nụ cười trên miệng Thời Sênh càng sâu, âm thanh sâu kín. “Hắn đã về rồi.”

“Thời gia chủ, tin tức này…”

Thời Sênh đã quay đầu lại, không để ý tới hắn ta nữa. Mộ Ý liếc mắt nhìn xung quanh, hiển nhiên cũng nhận ra đây không phải nơi có thể nói chuyện, vì thế hắn lập tức ngậm miệng, ngồi xuống mà tâm tình không yên.

Mọi người: “…” Xong rồi sao? Bọn họ còn tưởng cô sẽ đánh Mộ Ý văng ra ngoài cơ chứ!

Kết quả nói một câu là xong rồi…

Không hổ là Thời Sênh.

Trâu bò.

Thượng Quan Phổ lại tiếp tục cầm lại thế chủ động, tiếp tục nói, “Thứ ba là về quy hoạch và nhân sự trong tương lai của các hành chính tinh. Được rồi, chúng ta bắt đầu thảo luận từ vấn đề đầu tiên. Những năm gần đây, vấn đề hải tặc luôn là vấn đề nhức nhối và rất quan

trọng, mọi người có đề xuất gì không?”

Thượng Quan Phổ nói xong liền lập tức quay về bên cạnh Bệ hạ.

“Những năm gần đây hải tặc luôn quấy nhiễu chúng ta, nguyên nhân chủ yếu là vì phòng vệ biên cảnh của chúng ta quá yếu.” Người thứ nhất mở miệng là quan chấp hành của một chính tinh, “Quân sự của tinh hệ chúng ta vốn đã rất yếu, lại không thể gia nhập Liên minh, hải tặc nhằm vào điểm này nên càng ngày mới càng lấn tới chúng ta.”

“Phòng vệ yếu thì ai mà chẳng biết, đây là vấn đề mà hành chính tinh các ngài cần phải giải quyết.”

“Sao lại là vấn đề mà hành chính tinh chúng tôi phải giải quyết? Thuộc hạ của mấy đại gia tộc các vị cũng chiếm nhiều tinh cầu như thế, dù sao cũng phải góp sức chứ? Sự an toàn của tinh hệ U Minh này không chỉ trông cậy vào chúng tôi.”

“Không dám, chúng tôi sợ bị đánh lén.” Gã đàn ông thô lỗ Tấn Tây lại bắt đầu nói thô mà thật.

Chương 1439: Ác bá của tinh tế (7)

Hội nghị vừa bắt đầu đã lâm vào cục diện tranh cãi.

Sáu đại gia tộc và hành chính tinh, bao gồm cả Hoàng thất đều nổi lên sóng ngầm mãnh liệt, không hài hòa như vẻ bề ngoài.

Tựa như Mộ Ý, dù các đại gia tộc không thích hành vi của hắn ta, nhưng ở hội nghị, mọi người đều sẽ không làm mất mặt mũi của hắn. Hôm nay là tình huống đặc thù, hắn không tới thì còn có Thời Sênh đè nặng, Hoàng thất và người của các hành chính tinh đều ăn mệt.

Dù sao những người này cũng chỉ tranh tới tranh đi một cái vị thế chẳng có thực tế gì.

Thời Sênh lấy một nắm hạt dưa ra, nhìn bọn họ cãi nhau tới đỏ mặt tía tai. Vấn đề này liên quan tới lợi ích cá nhân nên chẳng ai lui bước cả.

“Thời gia chủ, cô có cao kiến gì không?” Không biết là ai lại đột nhiên di dời sự chú ý lên Thời Sênh đang ngồi cắn hạt dưa.

Thời Sênh vẫn bình thản cắn hạt dưa, “Tôi giống với Bệ hạ của các vị, chỉ tới nghe thôi, không phát biểu ý kiến.”

Linh vật Bệ hạ nằm không cũng trúng đạn: “…”

“Tại sao chúng ta không thể gia nhập Liên minh, Thời gia chủ hẳn là rõ ràng nhất chứ?” Người kia hoàn toàn không muốn buông tha Thời

Sênh.

Thời Sênh hơi dừng lại, liếc nhìn người nọ nửa cười nửa không, “Não của Liên minh bị hỏng rồi chăng.”

Mọi người: “…”

Còn biết xấu hổ hay không thế?

Lỗi do mình gây ra mà còn đổ tội cho Liên minh.

Luận không biết xấu hổ, những người này chắc chắn không so được với Thời Sênh.

Dù anh có mưa rền gió dữ thì cô cũng sẽ hoàn toàn không dao động tí nào.

“Hải tặc hoành hành ngang ngược, nguyên nhân tới từ nhiều mặt, cũng không hẳn là có liên quan tới Thời gia chủ.” Có người đứng ra hòa giải, “Giờ chúng ta đang thảo luận xem phải làm thế nào để ức chế đám hải tặc đó chứ không phải truy cứu xem trách nhiệm này là của ai.”

Dù bọn họ có muốn truy cứu trách nhiệm thì cũng chẳng truy cứu ra được cái gì.

Anh có thể làm cho vị kia chủ động cút ra khỏi tinh hệ U Minh rồi để bọn họ gia nhập Liên minh ư?

“Nói là nói thế, nhưng giờ chúng ta có cách nào chứ?” Sáu đại tinh hệ, bốn cái liên minh với nhau, một cái mạnh tới không biết xấu hổ, chỉ còn lại tinh hệ U Minh của bọn họ đứng chót, hải tặc không đánh bọn họ thì còn đánh ai?

“Cho nên mới nói, muốn trách thì phải trách các người quá yếu.” Thời Sênh lại chen vào một câu.

Mọi người: “…” Người đâu, kéo cái đứa không biết xấu hổ này ra ngoài ngay.

Nói như thể cô ta không phải người của tinh hệ U Minh ấy.

“Thời gia chủ đứng nói chuyện nên eo không đau.”

“Ông ngồi.” Thời Sênh sửa lại với vẻ mặt đứng đắn.

“Khụ khụ…”

Dù sao có người muốn bắt bẻ Thời Sênh, Thời Sênh cũng không khách khí. Người khác không nể mặt cô thì sao cô phải cho người ta mặt mũi chứ.

Hội nghị năm nay quả thực thú vị hơn mọi năm nhiều. Bệ hạ cũng xem diễn tới hăng say.

Không hổ là lão đại đứng đầu bảng thù hận của tinh hệ nhà mình.

Thập Nhị Phong không thể xong trong một ngày, chỉ thảo luận vấn đề hải tặc thôi cũng mất vài ngày rồi. Các nơi đều đưa ra vấn đề hải tặc ở khu vực nhà mình, sau đó thảo luận, tranh luận, cuối cùng đưa ra kết luận, tổng kết.

Tóm lại, đây là một quá trình rất dài dòng.

Cũng đừng nói tới việc sửa chữa pháp chế của Tinh Tế.

Sáu đại tinh hệ dùng chung một bộ pháp chế, áp dụng với tất cả mọi người, được gọi là Pháp chế Tinh Tế công cộng.

Nhưng mỗi tinh hệ cũng có pháp chế riêng của mình, đây gọi là Pháp chế Tinh Tế tự trị.

Tu sửa pháp chế của Tinh Tế, một điều khoản thôi cũng đủ cho người ta thảo luận cả ngày rồi, cho nên thời gian này như kéo dài vô hạn.

Ngày đầu tiên sau khi Hội nghị kết thúc, Bệ hạ và Thượng Quan Phổ lập tức chạy lấy người. Hiện tại địa vị của Hoàng thất rất xấu hổ. Sáu đại gia tộc không thể trêu vào, hành chính tinh cũng có từng người chấp chưởng, Hoàng thất quả thật chẳng khác nào linh vật.

“Thời gia chủ.” Mộ Ý gọi Thời Sênh chuẩn bị đi lại, “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Mộ gia chủ, tôi cảm thấy chúng ta chẳng có gì để nói cả.” Thời Sênh nhếch miệng cười, khuôn mặt đẹp đẽ, đường hoàng, không hề thua kém bất kỳ minh tinh nào của tinh hệ. Vẻ đẹp của cô còn có thêm vài phần tà mị làm cho người nhìn rất không thoải mái, vì thế lực chú ý sẽ không dừng trên dung mạo của cô mà tập trung ở cảm giác thiếu thiện ý của cô.

Thời Sênh bước qua người Mộ Ý: “Dù tôi có biết gì đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng nói cho ông đâu.”

Mấy gia tộc còn lại đều đứng nhìn trong im ắng, ai nấy đều đang tính toán trong lòng.

Thời Sênh rời khỏi Hội trường, bên ngoài là vô số xe bay của các nhà đang đợi, quang cảnh vô cùng đồ sộ.

Thập Phương cùng Trảm Long Vệ chờ ở bên ngoài, thấy cô đi ra liền tiến lên đón, bảo vệ cô ở giữa, “Gia chủ, bọn họ có làm ngài khó xử không?”

Giọng Thời Sênh đầy kiêu ngạo: “Chỉ bằng bọn họ mà có thể làm tôi khó xử sao?”

Đương nhiên, Thập Phương cũng biết những kẻ đó chẳng thể làm khó được gia chủ nhà mình, chẳng qua anh ta chỉ đang làm tròn chức trách của người đứng đầu Trảm Long Vệ mà thôi.

“Gia chủ, bây giờ về khách sạn sao?”

“Không, anh dẫn bọn họ về trước đi, đừng đi theo tôi.”

Thập Phương nhíu mày, nhấn mạnh: “Gia chủ, đây là Đế Đô Tinh.”

Đế Đô Tinh dù sao cũng là địa bàn của người khác, không phải Lam Tinh của bọn họ. Nếu có người gây bất lợi cho cô ấy thì phải làm sao bây giờ?

Lai lịch của cô đen tối như thế, kẻ thù trải rộng gần như toàn tinh hệ, không, phải nói là toàn vũ trụ. Người muốn lấy mạng cô cũng có thể nối vài vòng quanh tinh hệ này.

“Tôi biết đây là Đế Đô Tinh. Tôi quen thuộc từng mét đất ở đây, anh cứ về đi.” Thời Sênh xua tay, lại bổ sung thêm một câu, “Yên tâm, tôi mang theo Thần Hành, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Vậy nếu có việc gì thì gia chủ hãy liên hệ với thuộc hạ.”

“Biết rồi, biết rồi! Thập Phương, mới ba tháng không gặp mà sao anh

lại biến thành người dông dài thế nhỉ?” Trước kia Thập Phương đâu có nói nhiều như vậy đâu chứ.

Thập Phương im lặng trong giây lát rồi đáp lại bằng giọng rất khẽ, “Thuộc hạ sợ.”

Thời Sênh rũ mắt, “Thập Phương, đừng đánh mất trái tim mình.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Thập Phương ngẩng đầu, giọng đầy kiên quyết, “Ở trong lòng thuộc hạ, gia chủ vĩnh viễn là chủ nhân, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.”

“Vậy thì tốt.” Thời Sênh vỗ vỗ vai anh ta, “Quay về đi.”

“Rõ.”

Thời Sênh tự mình lái một chiếc xe bay đi mất. Thập Phương nhìn theo đến khi nó khuất xa rồi mới thu lại tầm mắt, vẻ mặt vẫn nghiêm túc, không hề lộ ra chút cảm xúc nào, giống như người máy vậy.

…

Lúc Thời Sênh tới phố Sương Nguyệt liền gặp được Cơ Dạ.

Hắn giống như cô ngày đó, đứng ở trước cánh cổng đầy dây leo quấn quanh, đầu cúi xuống nên không rõ biểu tình trên mặt.

Có lẽ nhận ra Thời Sênh đi tới nên hắn hơi nghiêng đầu nhìn, âm thanh dịu dàng, nhẹ nhàng vang lên: “Thời Sênh.”

“Anh tới làm gì?” Giọng Thời Sênh lạnh như kết băng.

Cơ Dạ im lặng vài giây rồi mới đáp: “Tại sao cô lại trở về?”

Vẻ mặt Thời Sênh lạnh nhạt, “Liên quan gì tới anh?”

Hắn thở dài một hơi, “Đừng tăng sát nghiệt nữa, cô biết là chúng ta không giống như những người khác, cô…”

“Đã giết nhiều người như thế rồi, tôi cũng chẳng sợ điều này. Cho dù khi chết phải xuống địa ngục tôi cũng chấp nhận.” Thời Sênh ngắt lời Cơ Dạ, “Tôi không cần anh tới cảnh cáo tôi. Cơ Dạ, tự quản mình cho tốt. Chuyện của tôi còn không tới phiên anh chất vấn.”

“Thời Sênh, tại sao cô không thể ngoan ngoãn nghe tôi nói chuyện vậy?”

Thời Sênh cười nhạt, nụ cười đầy vẻ châm chọc như một cái gai đâm thẳng vào trái tim hắn.

Trong đầu hắn không nhịn được mà xẹt qua vô số hình ảnh. Hắn vội vàng ngăn lại ký ức đang cuộn lên đó, sắc mặt trắng bệch. Cũng may, lúc này ánh sáng rất yếu nên mới làm vẻ mặt đó của hắn không bị lộ ra.

Cơ Dạ gục đầu xuống, đi về phía Thời Sênh. Lúc đi lướt qua cô, hắn nhẹ giọng nói: “Chuyện năm đó chúng ta đều không muốn xảy ra lần nữa, đừng làm gì quá mức.”

Chương 1440: Ác bá của tinh tế (8)

Cơ Dạ quay về khách sạn, đúng lúc gặp được Diêm gia chủ dẫn cháu trai nhà mình đi ăn. Diêm gia chủ mời hắn đi cùng.

Cơ Dạ không tiện từ chối.

Diêm gia chủ gọi món ăn xong mới mở miệng hỏi Cơ Dạ: “Cơ gia chủ đi sang bên kia sao?”

Cảm xúc của Cơ Dạ lúc này khá tệ, “Vâng, vừa lúc gặp phải cô ấy.”

Diêm gia chủ cảm khái nói: “Haizz, phố Sương Nguyệt nên sớm hủy đi mới đúng. Tôi nghe người của Nghị viện nói đã đề ra rất nhiều phương án rồi nhưng đều không có kết quả.”

“Cô ấy không đồng ý.” Cho nên dù người của Nghị viện có đề ra phương án mấy lần nhưng đều không có kết quả gì.

Bởi vì cô ấy không cho phép tháo dỡ nơi ấy, dù cho bây giờ nó có vứt đi thì cô cũng không đồng ý.

“Ông nội, cô gái đó thật sự lợi hại như thế sao?” Diêm Lâm tò mò.

Lời đồn có rất nhiều nên đôi khi sẽ làm người ta nghi ngờ.

Diêm gia chủ liếc nhìn cháu trai mình, “Cô ta đè đầu một đám lão bất tử của Thời gia, ép đám người vênh váo tự đắc của dòng chính đến không ngóc đầu lên được, cháu nói xem có lợi hại hay không? Diêm

Lâm, đừng bao giờ xem thường con bé ấy, nhớ kỹ lời ông nói hôm nay.”

“Cô ta không phải là người của dòng chính ạ?”

Diêm gia chủ lắc đầu: “Không phải.”

Diêm Lâm trợn trừng mắt, hơi chần chừ nói tiếp: “Vậy sao cô ta… lại lên làm gia chủ?”

Trong sáu đại gia tộc, chỉ có người của dòng chính mới có thể thừa kế địa vị của gia chủ.

Trước kia cũng xuất hiện tình huống sẽ không có con nối dõi, nhưng giờ là thời đại Tinh Tế, căn bản chuyện này không thể xảy ra.

Diêm gia chủ nhấp một ngụm trà, vị trà lưu chuyển từ môi tới răng, thật lâu sau mới đáp: “Những chuyện này cháu còn chưa có tư cách biết tới. Chờ một ngày cháu có thể cùng ngồi cùng ăn với con bé thì sẽ được biết những gì nên biết.”

“Cùng ngồi cùng ăn?” Cơ Dạ lắc đầu cười khổ, những lời này bọn họ cũng chỉ nói để an ủi chính mình mà thôi.

Trước giờ cô gái đó chưa từng có ý định sẽ ngồi cùng mâm với bọn họ.

Diêm gia chủ nói sang chuyện khác: “Cậu nghĩ lần này con bé ấy tới Đế Đô Tinh để làm gì?”

“Cháu hỏi nhưng cô ấy không nói.” Cơ Dạ hơi dừng một chút, “Cháu nghĩ cô ấy tới không có mục đích gì hay ho cả, chúng ta nên cảnh giác một chút.”

“Người cần lo lắng không phải chúng ta mà là đám người móc nối với Hoàng thất kìa.”

Cơ Dạ không trả lời Diêm gia chủ nhưng rõ ràng là đồng tình với ý kiến của ông ta. Quả thật, người nên lo lắng là đám người của Hoàng thất.

Cơ Dạ dùng bữa với Diêm gia chủ xong mới đi lên lầu. Cơ Huyên đã ngủ rồi. Hắn ngồi ở mép giường, tay sờ sờ trán cô ta, động tác rất dịu dàng.

Có lẽ là Cơ Huyên còn chưa ngủ say nên mơ màng mở mắt ra, giọng đầy nũng nịu: “Anh Dạ, anh đã về rồi?”

“Làm em thức à?” Cơ Dạ kéo chăn cho cô ta, “Mau ngủ đi.”

Cơ Huyên nắm lấy tay hắn, “Anh Dạ, anh ngủ cùng em đi.”

“Tiểu Huyên.”

“Em là vị hôn thê của anh, ngủ… ngủ cùng anh thì có gì sai đâu chứ?” Cơ Huyên giữ càng chặt, giọng nói rất nhỏ, lắp bắp mãi mới xong một câu.

Cơ Dạ hơi bất đắc dĩ, “Tiểu Huyên, chúng ta còn chưa thành hôn, ngoan, tự mình ngủ đi.”

“Em sợ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Huyên hơi suy sụp, lập tức ôm lấy eo Cơ Dạ.

Cơ Dạ thở dài, “Rồi rồi rồi, sợ em quá đi mất.”

Cơ Huyên lập tức dịch vào trong để chừa cho Cơ Dạ một chỗ trống. Cơ Dạ hơi chần chừ rồi nằm xuống cạnh cô ta. Cơ Huyên quấn lấy hắn như bạch tuộc, đầu nhỏ tựa lên ngực hắn.

“Anh Dạ, anh không vui sao?”

“Không.”

“Anh có, em có thể cảm nhận được.”

“Hỏi nữa là anh đi đấy.”

“Không hỏi, không hỏi.”

…

Thời Sênh đi cả đêm không về, hôm sau liền trực tiếp tới hội trường.

Hội nghị sau đó tiến hành đâu vào đấy, nhưng Thời Sênh lại nghe tới phát chán. Cô chẳng nghe được chút tin tức nào về Phượng Từ trong này cả.

Các thế lực khác thì lại tranh giành nhau vô cùng lợi hại.

Hành chính tinh chỉ trích sáu đại gia tộc. Sáu đại gia tộc chỉ trích hành chính tinh, các loại đùn đẩy vô cùng náo nhiệt.

Thời Sênh vào nghe nếu không cắn hạt dưa thì sẽ chơi game, chẳng khác gì so với linh vật Bệ hạ cả.

Cắn hạt dưa xong, chơi game xong mà đám người này vẫn còn chưa tranh luận xong. Cô đăng nhập vào mạng của tinh hệ, nhấp vào một trang web, đăng nhập tài khoản rất thuần thục.

Cô vừa lên thì máy gần như bị nổ tung vì lượng tin tức báo về.

Lúc về chưa có thời gian online, ba tháng không có chương mới, độc giả của cô sắp phát điên rồi, vì thế không ngừng nã pháo vào nhà cô.

[Đại Đại, cô có thêm chương không thế, hai tháng rồi chưa hề đổi mới gì cả.]

[Đại Đại, cô còn sống không?]

[Đại Đại, cầu đổi mới.]

Thời Sênh nhìn thời điểm đổi mới cuối cùng tới đần mặt ra, sau đó quyết đoán thoát ra, chờ giải quyết chuyện của Phượng Từ đã rồi hãy nói.

Gần đây đầu óc không đủ dùng!

…

Bên kia, mọi người vất vả tranh luận mãi không xong, lại thêm các tổ chức kỳ quái tiến hành hội báo nên càng bùng nổ thêm đủ loại tranh luận.

Hôm nay, hội nghị vừa bắt đầu, lời mở đầu của Thượng Quan Phổ liền thay đổi: “Hôm nay, chúng ta chỉ thảo luận một đề tài duy nhất, liên quan tới việc xử trí N1.”

Thời Sênh phát hiện người trong hội trường bắt đầu có phản ứng khá kỳ quái, không phải như mọi lần là còn chưa đợi Thượng Quan Phổ nói xong đã ầm ĩ, mà lần này lại lâm vào trầm mặc.

“N1 là gì?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi linh vật Bệ hạ.

“Thời gia chủ không biết sao?” Linh vật Bệ hạ rất kinh ngạc làm cho tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

Người không biết ở đây rất nhiều, nhưng thấy mọi người đều im lặng, không khí nặng nề nên bọn họ cũng im lặng theo.

“Tôi có nên biết không?” Thời Sênh kỳ quái.

Linh vật Bệ hạ hơi xấu hổ, chuyện này tuy rằng không phải tất cả mọi người đều biết, nhưng với năng lực của Thời gia thì không thể không biết mới đúng…

Thượng Quan Phổ vội vàng giảng hòa, đánh vỡ không khí quỷ dị này, “Khụ khụ, tình huống cụ thể thế nào, chúng ta để người phụ trách ra nói kỹ càng, tỉ mỉ hơn đi.”

Thượng Quan Phổ rời khỏi bục phát biểu, một cô gái liền tiến vào từ bên ngoài.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, tóc uốn xoăn, lễ phục màu đỏ bó sát người chỉ ngắn tới đùi, để lộ ra đôi chân dài trắng nõn. Môi đỏ như lửa, giơ tay nhấc chân đều lộ ra sự thành thục quyến rũ của phụ nữ.

“Xin chào mọi người, tôi là Cát Na, là Phó cục trưởng của Cục Quản lý Thời không.”

“Cục Quản lý Thời không?”

“Không phải cái cục này đã bị cấm rồi sao? Sao giờ còn xuất hiện, lại còn xuất hiện trong hội nghị này nữa. Chuyện là thế nào vậy?”

“Cục Quản lý Thời không là tổ chức lừa đảo. Bệ hạ, sao ngài lại để bọn họ tham gia vào hội nghị chứ?”

Cục Quản lý Thời không từng phát biểu rằng, trên đời này tồn tại rất nhiều thế giới song song, bọn họ chỉ là một thế giới nhỏ bé trong ba nghìn thế giới mà thôi.

Nhưng mà lúc phát biểu mấy lời này lại chẳng có ai tán thành. Có lẽ là có thế giới song song thật, nhưng Cục Quản lý Thời không không có cách nào chứng minh được là bọn họ đã tới những thế giới này rồi, nếu đã không thể chứng minh thì lý luận coi như bác bỏ.

Cho nên Cục Quản lý Thời không là một tổ chức không được tán thành.

Cũng chính là tổ chức ngầm mà Thời Sênh nói, không có giấy phép hoạt động.

Đối với nghi ngờ của mọi người, Cát Na chỉ mỉm cười, ung dung đợi họ tranh luận xong.

Ánh mắt Cát Na dừng trên người Thời Sênh, “Về chuyện Cục Quản lý Thời không có phải tổ chức lừa người hay không, tôi tin Thời gia chủ là người có quyền lên tiếng nhất.”

“Cái này thì liên quan gì tới Thời gia chủ hả? Bệ hạ, ngài định mặc kệ cho bọn lừa đảo này làm bậy ở đây à?”

“Bệ hạ, mau đuổi cô ta ra đi.”

Phản ứng của mọi người khá kịch liệt, chỉ có Thời Sênh vẫn rất bình tĩnh. Cô lạnh nhạt liếc nhìn Cát Na một cái, giọng không nặng không nhẹ đáp: “Ba nghìn thế giới xác thực có tồn tại.”

Hội trường đang ầm ĩ đột nhiên an tĩnh lại, tầm mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên, “Không phải các vị muốn biết năng lực của Thời gia là gì ư?”

Sáu đại gia tộc có thể đứng vững không ngã là vì bọn họ có lịch sử lâu đời, có truyền thừa cổ xưa, có được năng lực thần bí.

Nhưng rất ít người biết được năng lực của bọn họ là gì.

Thời Sênh ngẩng đầu đảo mắt nhìn mọi người: “Thời gia có được năng lực xuyên qua các thế giới song song.”

Chương 1441: Ác bá của tinh tế (9)

Mọi người trợn tròn mắt.

Đây là sự thật sao?

Tất cả mọi người đều biết sáu đại gia tộc mạnh mẽ như thế là do có năng lực tồn tại. Mọi người đều đã từng đánh nhau khắp vũ trụ, lực lượng thần bí cũng chưa phải chưa từng gặp.

Muôn vàn thế giới, chuyện lạ gì cũng có. Bọn họ đã gặp qua nhiều kỳ tích, điểm chấn động này bọn họ vẫn còn chịu đựng được.

“Nếu Thời gia có năng lực này, chẳng lẽ là cùng một đám người với Cục Quản lý Thời không sao?”

Thời Sênh lộ ra nụ cười châm chọc: “Tôi không có quan hệ gì với họ.”

Cát Na mỉm cười nói tiếp: “Tất nhiên rồi, Thời gia chủ dựa vào truyền thừa cổ xưa, còn chúng tôi dựa vào khoa học kỹ thuật tiên tiến, giữa hai cái này có sự khác nhau rất lớn.”

Mọi người khe khẽ thảo luận.

“Nếu Thời gia chủ đã chứng minh nó tồn tại, vậy hôm nay cô tới là để thảo luận với chúng tôi cái gì?”

Thời Sênh chưa từng làm bộ làm tịch. Cô dám nói thì chắc chắn là có

thể làm được, hơn nữa cũng không sợ người khác mơ ước năng lực đó của mình.

“Về một người.” Tầm mắt Cát Na nhìn chằm chằm vào Thời Sênh.

Biểu tình của Thời Sênh rất lạnh nhạt nhưng trong lòng đã sớm chửi tổ tông mười tám đời từ trong ra ngoài đám người của Cục Quản lý Thời không kia mấy lần rồi.

Bọn họ nhằm vào cô mà tới.

Cát Na điểm vài cái lên thiết bị cá nhân, một khuôn hình thực tế ảo xuất hiện.

Đó là một căn phòng được chế tạo bằng nguyên liệu màu đen. Trên mặt đất đầy những xích sắt màu đen. Tất cả những dây xích đều dồn về phía một người ở chính giữa.

Chính xác mà nói, đó là một chàng trai trẻ với thân hình đơn bạc.

Hắn rũ đầu, tóc đen dài che hết mặt, quần áo trên người dính đầy máu. Lúc này nhìn hắn như một con búp bê rách nát không có sự sống bị người ném ở đó.

“Hắn chính là N1.” Cát Na thu lại hình ảnh, “N1 là biệt hiệu, tên của hắn là - Phượng Từ.”

Tầm mắt Thời Sênh vẫn còn dừng ở hư không như thể hình ảnh thực tế ảo kia vẫn còn. Cô chưa từng chớp mắt lấy một cái, cứ nhìn mãi như thế.

Nụ cười trên khóe miệng Cát Na càng tăng lên, tầm mắt đảo qua vẻ mặt đang đần ra của những người khác, “Tôi nói một sự kiện thì mọi

người sẽ biết hắn là ai.”

“Một trăm năm trước, tại khu vực gần tinh hệ Xích Nguyệt, chỉ trong một đêm có tới mấy trăm tinh cầu bị phá hủy. Sau đó, các tinh hệ cũng lục tục xuất hiện chuyện tinh cầu bị phá hủy, chuyện này hẳn là mọi người còn nhớ chứ?”

“Đương nhiên rồi, chuyện này thì liên quan gì tới hắn? Không phải hung thủ đã sớm bị bắt và bị xử trí rồi sao?” Có người đưa ra nghi vấn.

Trường hạo kiếp* đó, những người trên trăm tuổi ở đây đều gần như tự mình trải qua, không trải qua cũng sẽ được nghe người ta kể lại.

*Trường họa kiếp: Tai họa lớn kéo dài liên miên.

Nhiều tinh cầu như thế mà bị phá hủy một cách khó hiểu, dù là tinh cầu có người cư trú, tinh cầu khai thác năng lượng hay tinh cầu hoang phế đều không thoát khỏi.

Đầu sỏ gây tội của chuyện này đã bị bắt không lâu sau đó. Trải qua thẩm vấn mới biết, hắn phát hiện được một nguồn năng lượng đặc thù, dùng một chút có thể khiến cho một tinh cầu biến mất.

Lúc đó, mọi người hận tên đầu sỏ gây tội đó tới ngứa răng.

Cát Na nhếch cánh môi đỏ thắm lên: “Vậy các vị có biết nguồn năng lượng đó là gì không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Không biết đúng không? Bởi vì không hề có nguồn năng lượng đó, người tạo ra hết thảy những chuyện đó chính là N1 này.”

Mọi người: “…”

Cái gì? Một người?

Một người có thể phá hủy nhiều tinh cầu như thế? Đùa chắc?

Dù là tinh hệ Xích Nguyệt có lực lượng quân sự mạnh nhất cũng không thể làm cho một tinh cầu hoàn toàn phá hủy trong thời gian ngắn được.

Cát Na lại thả ra mấy hình ảnh thực tế ảo khác, dùng sự thật để chứng minh cho lời nói của mình.

Đó là hình ảnh tinh cầu bị phá hủy.

Một cái tinh cầu đang yên lành đột nhiên bốc cháy trong vũ trụ, sau đó nổ tung.

Mà giữa vụ nổ đó, có thể nhìn thấy một chàng trai, hắn đưa lưng về phía bọn họ, cứ thế đứng lơ lửng giữa không trung, không cần dùng bất kỳ thứ gì.

Trên người hắn mặc một chiếc áo dài kiểu cổ, màu trắng, bên trên thêu hoa văn bụi gai màu đen. Một khắc khi tinh cầu nổ lạnh, luồng khí ào qua làm vạt áo hắn tung bay, những hoa văn bụi gai như đang ào ào sinh trưởng.

Giờ con người đã có thể tùy ý ngao du trong vũ trụ nhưng bắt buộc phải dùng tới phi thuyền, chiến hạm, tàu vũ trụ, không ai có thể đứng giữa vũ trụ mà không cần trang bị gì như thế.

A, không đúng, còn một người nữa cũng có thể.

Thời Sênh.

Trong một trận đánh nhau với tinh hệ Xích Nguyệt, cô đã tự mình xử lý một đài siêu năng cơ giáp của đối phương trong vũ trụ.

Chẳng qua không có ai quay chụp được hình ảnh đó nên ai cũng nghĩ cái này là nói quá, có lẽ là nói quá về địa điểm, cũng có thể là cô dùng cơ giáp. Dù sao bọn họ đều không tin cô có thể xử lý một cái siêu năng cơ giáp trong vũ trụ mà không cần thiết bị hỗ trợ nào.

Chuyện này rốt cuộc có phải sự thật hay không thì vẫn còn nhiều người nghi ngờ.

Mọi người xem xong những hình ảnh đó liền lâm vào trầm mặc một lần nữa.

Một hồi lâu mới có người đánh vỡ không khí im ắng: “Dù chuyện đó là sự thực thì hôm nay cô tới là có mục đích gì?”

Hiển nhiên, người này đã hỏi đúng vấn đề, Cát Na liền nói: “Hôm nay tôi tới để thảo luận xem nên xử trí hắn thế nào. Cục Quản lý Thời không của chúng tôi cũng không có khả năng làm gì được hắn, nhưng mà người của sáu đại gia tộc có thể, các vị có truyền thừa cổ xưa, có được lực lượng thần bí khó lường.”

Cát Na vừa nói xong, Thời Sênh liền đứng lên, đảo mắt nhìn xung quanh, “Người này tôi muốn, ai có ý kiến cũng nghẹn xuống cho tôi.”

“Thời gia chủ, ý của cô là?” Cát Na nghi hoặc nhìn cô.

“Tôi muốn hắn.” Thời Sênh nhìn thẳng vào Cát Na, “Hao hết tâm tư tính kế tôi, còn không phải chờ tôi nói ra lời này sao?”

Cô đá văng ghế dựa đi ra ngoài, âm thanh cực lớn dọa cho mọi người nhảy dựng.

Chờ đến khi cô ra tới cửa rồi, mọi người mới lại nghe thấy giọng cô truyền vào: “Các người có thể giấu hắn đi, cùng lắm thì tôi lại tắm máu Đế Đô Tinh lần nữa.”

Mọi người: “…”

Tắm máu Đế Đô Tinh?

WTF?

“Con bé ấy tới tìm người.” Diêm gia chủ ghé sát vào Cơ Dạ, “Không thể ngờ được, trước kia nó vì một người rời khỏi Đế Đô Tinh, giờ lại vì một người mà quay về. Xem ra ba tháng kia đã xảy ra rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết.”

Cơ Dạ hơi lo lắng, “Cô ấy sẽ không thật sự lại tắm máu Đế Đô Tinh đấy chứ?”

Diêm gia chủ nhìn Cát Na đứng giữa sân khấu vẫn đang mỉm cười, nói: “Vậy thì phải xem bọn họ có chịu giao người ra không.”

Năng lực của sáu đại gia tộc mọi người đều rất rõ ràng, vì thế Cục Quản lý Thời không tạm thời được tin tưởng.

Nhưng không biết bọn họ đang làm gì mà thôi.

Nếu bức cô gái kia điên lên thì thật sự không xong.

“Diêm gia chủ có biết cái gã N1 này không?” Hắn chưa từng nghe nói

tới chuyện này. Xảy ra chuyện lớn như thế mà Cục Quản lý Thời không lại áp nó xuống.

Diêm gia chủ lắc đầu, dường như ông ta biết Cơ Dạ đang nghĩ gì nên giải thích: “Cục Quản lý Thời không đã tồn tại từ rất sớm trước khi chúng ta biết tới. Bọn họ có không ít người có năng lực, giấu giếm được cũng chẳng có gì đáng kỳ quái cả. Đừng coi thường Cục Quản lý Thời không này, đây cũng không phải tổ chức lừa gạt người ta đâu, hồ nước này sâu lắm.”

Cơ Dạ cũng hiểu rõ chuyện này, nhưng hắn vẫn rất nghi hoặc, “Tại sao bọn họ lại nhắm vào cô ấy?”

“Ai mà biết được.” Diêm gia chủ cười cười, vỗ đầu vai Cơ Dạ như trưởng bối, “Cơ gia chủ, những chuyện này chúng ta đừng lo quá nhiều.”

“Cảm ơn ông đã đề điểm cho cháu.”

Cơ Dạ sửa lại xưng hô, Diêm gia chủ càng cười tươi hơn, như một lão hồ ly đa mưu túc trí, “Đi thôi, Hội nghị hôm nay không mở nổi nữa rồi… Mục đích của bọn họ cũng đã đạt được.”

Ai dám đoạt người với vị kia chứ?

Chương 1442: Ác bá của tinh tế (10)

Thời Sênh bước ra ngoài với gương mặt nặng nề, hơn nữa còn ra rất sớm nên trong đáy lòng Thập Phương lập tức nổi lên cảnh giác.

“Gia chủ, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Thời Sênh liếc nhìn anh ta, thu lại vẻ mặt lạnh lẽo, “Biết hang ổ của Cục Quản lý Thời không ở đâu không?”

“Cục Quản lý Thời không?” Thập Phương nghi hoặc, cái thứ này không phải là tổ chức lừa đảo mà người ngoài vẫn nhắc sao? Sao đột nhiên gia chủ lại hỏi về bọn họ chứ?

Nghi hoặc thì nghi hoặc nhưng Thập Phương vẫn nhanh chóng kiểm tra thiết bị cá nhân của mình, “Không có tin tức về họ. Gia chủ, đã xảy ra chuyện gì?”

Thời Sênh cười âm trầm, “Anh bảo Trảm Long Vệ ở Lam Tinh chuẩn bị một chút. Nói không chừng chúng ta sắp phải đánh nhau đấy.”

Thập Phương: “…”

Gia chủ mà nói đánh nhau thì… chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi.

Từ sau khi gia chủ rời khỏi Đế Đô Tinh, Trảm Long Vệ chỉ có cơ hội đánh nhau sau khi gia chủ đi khiêu khích khắp nơi xong, người khác phái binh tới đánh, còn lại những lúc khác thì nhàn tới phát sầu lên được.

“Anh chờ ở đây, nhìn thấy cô ả này thì “mời” tới gặp tôi.” Thời Sênh cho Thập Phương xem ảnh chụp của Cát Na.

“Mời ngang hay mời dọc?” Thập Phương nhớ kỹ diện mạo của Cát Na, trong lòng tự hỏi sao người này lại đắc tội với gia chủ chứ?

Mời ngang là có thể dùng bất kỳ cách nào, miễn cứ mang người tới là được.

Mời dọc thì phải mời khách khí một tí.

Hỏi như thế nhưng hầu hết mọi lần gia chủ đều bảo bọn họ mời ngang, rất ít khi mời dọc.

“Tùy tiện.”

Thập Phương liền hiểu, đó là không quan trọng, dù sao cứ hoàn thành nhiệm vụ là được.

Lúc không cần người ta tồn tại nữa thì gia chủ sẽ đều nói là xử lý sạch sẽ người đi, rất có phong phạm lão đại hắc bang. Nhưng bọn họ là gia tộc đứng đắn, không phải hắc bang.

Tuy rằng trong mắt người ngoài, Thời gia cũng chẳng khác nào hắc bang cả.

Thập Phương chờ bên ngoài hội trường, người ở trong lần lượt đi ra. Cát Na ra khá muộn, đang nói chuyện với Thượng Quan Phổ, nhìn bộ dáng của cả hai đều rất vui vẻ.

Cát Na nhìn thấy Thập Phương thì lập tức dừng lại: “Thời gia chủ phái người chờ tôi, Tam hoàng tử không cần tiễn nữa.”

“Cô… thật sự muốn tới sao?” Thượng Quan Phổ nhìn về phía Thập Phương, khóe miệng giật giật, không ngờ Thập Phương lại tự mình chờ.

“Chức trách yêu cầu.” Cát Na hơi mỉm cười, “Cảm ơn Tam hoàng tử đã quan tâm.”

“Cô phải cẩn thận đấy.” Thượng Quan Phổ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chào tạm biệt Cát Na rồi bảo cô ta đi trước.

Hắn nhìn Cát Na lên xe bay cùng Thập Phương, biểu tình liên tục thay đổi, cuối cùng thở dài rồi đuổi theo đội ngũ của Hoàng thất ở phía trước.

…

Dọc đường đi, biểu tình của Cát Na rất trấn định, đối với sự sắp xếp của Thập Phương cũng không có bất kỳ phản đối nào, hết thảy đều nghe theo anh ta làm cho Thập Phương khá kinh ngạc.

Cô gái này cũng quá phối hợp rồi.

Nhưng Thời Sênh cũng không có ý gặp cô ta, để cô ta một mình ở khách sạn, còn phái người canh giữ, ngoại trừ việc cô ta không được ra ngoài thì không có bất kỳ hạn chế nào.

Lúc đầu Cát Na còn rất bình thản, nhưng càng về sau thì càng nóng nảy, bất an.

“Chủ nhân của các anh đâu?” Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu cô ta hỏi như thế.

Thập Phương trả lời ngắn gọn trước sau như một, “Gia chủ đang bận.”

“Cô ta bận cái gì?”

Thập Phương sầm mặt: “Chuyện của gia chủ, chúng tôi không có quyền hỏi tới.”

Cát Na liếc nhìn anh ta một cái. Người đàn ông này đi theo bên cạnh cô gái ấy lâu nhất, coi như là người cô ta tín nhiệm nhất, muốn khai thác được gì từ chỗ này là chuyện không thể nào.

Cát Na lại quay về phòng, ở trong phòng đi tới đi lui.

“Ting…”

Thiết bị trên tay Cát Na hơi lóe lên, một màn ảnh tối đen xuất hiện trong không khí, không nhìn rõ gì ở trên đó.

“Cô ấy không gặp em.”

“Kiên nhẫn chờ, cô ta nhất định sẽ gặp em.” Một giọng nam trong trẻo vang lên từ tấm màn đen, “Khi nói chuyện với cô ta, dù cô ta có nói gì thì em cũng không được hoảng hốt. Hầu hết mọi chuyện cô ta chỉ đoán, em chỉ cần nhớ rõ điểm này thì sẽ không rơi vào thế yếu.”

“Nhưng thế thì cô ta cũng đoán quá chuẩn rồi…” Cát Na nhệch miệng.

“Khả năng quan sát của cô ta rất mạnh, có thể thông qua phản ứng nhỏ nhất của em để phán đoán. Có đôi khi chỉ là một câu vô tình, em không nhận ra điều gì nhưng cô ta lại có thể phán đoán được một chút tin tức. Cát Na, cô ta có hỏi cái gì thì trả lời cái đó, những đề tài

không liên quan tới mục đích của chúng ta thì đừng tham gia.”

Cát Na hít sâu một hơi: “Vâng.”

Màn đen biến mất, căn phòng lâm vào tĩnh mịch, Cát Na ngồi xụi lơ trên ghế sofa, biểu tình mệt mỏi.

Sống cũng thật khó khăn quá đi!

Sau mấy ngày sống trong thấp thỏm, cuối cùng Thập Phương cũng tới gọi Cát Na, nói cho cô ta biết cô ta có thể đi gặp Thời Sênh.

Cát Na đổi sang một chiếc váy màu đỏ, đứng ở cửa mấy phút rồi mới đẩy cửa ra ngoài, theo Thập Phương đi lên lầu.

Trên tầng cao nhất vô cùng an tĩnh, Trảm Long Vệ đứng dọc hành lang như tượng đá, đồ sộ mà bất động.

“Cô Cát Na, gia chủ chờ cô ở trong.” Thập Phương chỉ đưa Cát Na tới cửa phòng rồi đẩy cửa, ý bảo cô ta tự đi vào.

Cát Na tự điều chỉnh tâm tình rồi tiến vào phòng.

Căn phòng rất lớn, cô ta nhìn quanh một vòng liền thấy một người đang đứng ở trước cửa kính sát đất. Cô ta đi vòng qua sofa, tới sau lưng người đó: “Thời gia chủ, gặp ngài còn khó hơn gặp Bệ hạ.”

Thiếu nữ đứng khoanh tay, trên người mặc bộ đồ đơn giản, tóc buộc lại rất tùy tiện như thể vừa mới rời giường vậy.

Cô không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh đáp: “Nếu không thì sao có thể không làm thất vọng tâm huyết mà các vị đã bỏ ra chứ?”

Cát Na cười, tuy rằng người đằng trước không nhìn cô ta nhưng cô ta vẫn muốn duy trì trạng thái tốt nhất, “Thời gia chủ, chúng ta không nói mấy lời vòng vo nữa, ngài cũng hiểu rõ tại sao tôi tới đây.”

Thời Sênh đột nhiên xoay người. Cô cười một cái, giọng nói trong trẻo vang lên trong căn phòng, “Không vội, chúng ta nói chuyện khác đi.”

Cát Na: “…”

Phát triển kiểu gì thế? Chẳng giống những gì cô ta nghĩ gì hết…

Bình tĩnh!

“Thời gia chủ muốn nói chuyện gì?”

Ngón tay Thời Sênh phất vào không trung một cái, một màn hình thực tế ảo rộng mở trước mắt: “Tâm sự về em gái của cô, Cát Vi.”

Cả người Cát Na căng thẳng, tầm mắt cô ta dừng trên màn hình thực tế ảo, thân mình cứng đờ, tim đập thình thịch.

Không được…

Cát Na vội vàng trấn định lại: “Thời gia chủ, sợ là cô lầm rồi, tôi không có em gái, cũng không có người nhà.”

Thời Sênh hơi chớp mắt như không nghe thấy lời cô ta nói, “Nhìn thấy thứ em gái cô đang ôm trên tay chứ?”

Cát Na nhìn qua theo bản năng.

Trên màn hình là một nữ sinh đang ôm một món đồ chơi, gương mặt

tái nhợt đang cười, dường như rất vui vẻ.

Từ góc độ của hình ảnh, Cát Na có thể nhìn thấy Trảm Long Vệ đứng bên ngoài phòng bệnh, đồ án kim long kia chẳng ai dám dùng ngoài Trảm Long Vệ cả.

Người này mãi không chịu gặp cô ta, hóa ra là đi tìm nhược điểm của cô ta…

“Nếu cô không trả lời vấn đề của tôi một cách cẩn thận thì em gái của cô… chỉ sợ sẽ vĩnh viễn trời Nam đất Bắc với cô đấy.” Giọng Thời Sênh rõ ràng rất êm ái nhưng rơi vào trong tai Cát Na lại vô cùng âm trầm.

“Nó vẫn còn nhỏ…” Nửa ngày sau, Cát Na mới phục hồi lại tinh thần.

“Thì sao?” Thời Sênh nghiêng đầu, ý cười trên miệng càng gia tăng, “Các người có thứ tôi muốn chẳng phải cũng để uy hiếp tôi sao? Giờ tôi lấy con bé ấy làm lợi thế thì có gì sai chứ. Mọi người đều bên tám lạng, kẻ nửa cân, đừng nói mấy kiểu lời nói về tình người kia.”

Chương 1443: Ác bá của tinh tế (11)

Cát Na đã từng nghĩ, dù không thể chống đỡ được hết quá trình thì cũng có thể chống đỡ được nửa thời gian đối mặt với Thời Sênh. Ai ngờ còn chưa bắt đầu mà cô ta đã thua.

Cô ta chỉ có một đứa em gái này, cô tự nhận mình đã giấu rất kỹ, không ngờ vẫn bị tìm ra.

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, lý luận kiểu này cô đừng tin tưởng.” Thời Sênh tắt màn hình thực tế ảo, đi tới sofa ngồi xuống, “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Trước khi cô hỏi tôi, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Thần Hành muốn tra ra cuộc đời của ai đó là quá dễ dàng.” Thời Sênh tự rót cho mình một chén nước, không đợi cô ta hỏi đã tự trả lời, “Thời đại này, giấu một người rất khó.”

Khóe miệng Cát Na giật giật, thật rất muốn hỏi Thần Hành là ai mà lại dám dùng tên như thế.

Cô ta đi tới đối diện với Thời Sênh và ngồi xuống: “Thời gia chủ, cô quả nhiên lợi hại.”

“Cảm ơn đã khen.” Thời Sênh nhếch môi đi thẳng vào vấn đề, “Vậy chúng ta nói vấn đề chính đi, Cục Quản lý Thời không của các người muốn làm gì?”

“Yêu cầu cụ thể Cục trưởng sẽ nói với cô, tôi chỉ chịu trách nhiệm chuyển lời.” Cát Na hít sâu một hơi, “Chúng tôi có thể giao Phượng Từ cho cô, nhưng tiền đề là cô phải đồng ý hợp tác với chúng tôi.”

Thời Sênh liếc nhìn cô ta, “Tôi muốn cướp ai đó cũng chẳng phải chuyện gì khó đâu.”

“Đúng là không phải rất khó, nhưng mà Thời gia chủ, nếu cô không hợp tác với chúng tôi, Phượng Từ lập tức có thể bị chuyển tới bất kỳ thời không nào. Dù cô có năng lực xuyên qua các thế giới song song thì muốn tìm hắn cũng không dễ dàng.”

Đã nói tới mức này, Cát Na cũng không giấu giếm nữa: “Cô có nhớ căn phòng nhốt hắn không? Đó là một từ trường truyền tống, trên người tôi có thiết bị nghe lén, dù cô có giết tôi hay nhốt tôi, hoặc cho người chuẩn bị cứu hắn thì hắn sẽ lập tức được truyền tống đi nơi khác.”

Biểu tình của Thời Sênh vẫn rất bình thản: “Sao cô có thể khẳng định tôi sẽ vì hắn mà đồng ý với yêu cầu của các cô?”

“Chúng tôi không chắc.” Hơi thở của Cát Na hơi nặng nề, “Chúng tôi đang đánh cược.”

Cát Na nhìn thiếu nữ quá mức bình tĩnh ở đối diện, không đoán nổi suy nghĩ lúc này của cô.

Khó trách, Cục trưởng nói cô ta rất khó đối phó.

Với tư thế bình tĩnh này, dù bọn họ đã có dự đoán nhưng vẫn bị dọa không nhẹ.

Hơn nữa, bọn họ cũng không hề nắm chắc mười phần.

“Còn có gì muốn nói không?”

Cát Na nhấp cánh môi. “Thời gia chủ, cô đừng vội vàng từ chối, có đáp ứng hay không thì cũng mời cô nghe tôi nói một chút về yêu cầu hợp tác của chúng ta, thế nào?”

Thời Sênh đứng lên khỏi sofa, từ trên cao nhìn xuống cô ta, “Hai giờ, nếu Cesar không xuất hiện ở trước mặt tôi thì Cục Quản lý Thời không sẽ trở thành quá khứ.”

Đồng tử Cát Na co lại, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Tại sao cô ấy lại biết?

Cát Na ra khỏi phòng mà vẻ mặt vẫn còn đần độn. Thập Phương đưa cô ta về phòng, nhắc nhở một cách tri kỷ: “Cô Cát Na, cô còn có 1 giờ 50 phút 20 giây, hy vọng ngài Cesar đang ở Đế Đô Tinh, nếu không sợ là không kịp nữa rồi.”

“Rốt cuộc tại sao các người lại biết?” Cát Na lấy lại tinh thần, giọng có hơi lớn.

Biểu tình Thập Phương rất nghiêm túc: “Chuyện gia chủ muốn biết liền sẽ biết. Không quấy rầy cô Cát Na nữa.”

Thập Phương dẫn Trảm Long Vệ rời đi, ngay cả Trảm Long Vệ ở cửa phòng cô ta cũng không còn.

Cát Na nuốt nước bọt, run rẩy bấm điện thoại.

Bên kia rất nhanh đã nhận máy, “Tôi sẽ tới trong vòng một giờ nữa, đừng nóng vội. Cô ấy không làm gì em chứ?”

“Không.” Nghe được âm thanh quen thuộc, Cát Na mới ổn định tinh thần, “Cục trưởng, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi sao cô ta lại biết nhiều như thế?”

Cục trưởng trầm mặc một lát: “Trên tay cô ấy có một thiết bị thông minh, anh nghi ngờ cô ấy mang nó ra từ nơi đó.”

“Cục trưởng, ngài nói nơi đó là…”

“Chính là nơi mà em đang nghĩ đấy. Nếu trí tuệ nhân tạo trong tay cô ấy có xuất xứ từ nơi đó, cô ấy biết nhanh như thế cũng chẳng có gì kỳ quái.”

Sắc mặt Cát Na càng khó coi: “Cô ta đã tới nơi đó?”

“Sáu đại tinh hệ, có nơi nào mà cô ấy chưa từng đi qua đâu chứ. Chuyện này tôi cũng vừa mới nghĩ tới, có phải hay không cũng còn phải chờ tôi xác định lại mới kết luận được.” Hắn hơi dừng một chút, “Cô ấy dùng cái gì để uy hiếp em?”

“Cát Vi…” Giọng Cát Na đầy yếu ớt, “Thực xin lỗi Cục trưởng.”

“Là chuyện cô ấy có thể làm được. Cô ấy là người có chừng mực, nếu em nói ra rồi thì cô ấy sẽ không tổn thương tới Cát Vi đâu. Tôi sẽ lập tức đưa người qua đón con bé, em cứ yên tâm.”

“Thực xin lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi, có nhược điểm mới là người có máu thịt, giống như cô ấy. Tôi không biết sau chuyện kia thì nhược điểm của cô ấy là gì nữa. Lăn lộn mãi mới tạo ra được thế cục này, mong là tôi sẽ không bị thất vọng.”

“Tại sao lại là cô ấy?” Cát Na hỏi một câu mà Hệ thống cũng từng hỏi.

“Không phải cô ấy thì không được.” Cục trưởng trầm mặc vài giây, “Em biết tại sao cô ấy có thể khiến nhiều người kiêng kỵ như thế không?”

Cát Na không hiểu tại sao Cục trưởng lại hỏi cái này, nghĩ một chút mới đáp: “Cô ta rất giỏi, rất thông minh, cũng rất… máu lạnh vô tình.”

“Nói đúng lắm.”

Cát Na nhìn điện thoại đã ngắt kết nối, nói đúng lắm nghĩa là sao?

Máu lạnh vô tình? Cô ta vốn dĩ đã máu lạnh vô tình, nói trở mặt là trở mặt, giống hệt Thời Dật và Thời Lam…

Ừm, trước đó cô nói cái gì ấy nhỉ?

Vì sao chọn cô ta… Vì máu lạnh vô tình ư?

Cát Na buồn bực, cái này liên quan kiểu gì chứ?

…

Một chiếc xe bay bình thường dừng ở trước cửa khách sạn. Người hầu bên ngoài còn chưa tiến lên thì Trảm Long Vệ đã hùng hổ ào ra từ đại sảnh, đi thẳng về phía chiếc xe bay kia.

Người hầu chần chừ một chút rồi quyết định từ bỏ.

Buồn cười, bọn họ là Trảm Long Vệ đó!

Cửa xe bay mở ra, một người đàn ông bước ra, mái tóc vàng kim của hắn sáng lên dưới ánh nắng mặt trời.

Người này tuổi còn trẻ, bộ dáng anh tuấn, soái khí, khóe miệng nở một nụ cười cà lơ phất phơ, nhìn hoàn toàn không giống người đứng đắn gì.

Hắn nhìn về phía Trảm Long Vệ ở trước mặt, nhiệt tình giang hai tay ra định ôm hắn, “Thập Phương, đã lâu không gặp.”

Thập Phương lạnh nhạt tránh đi, “Ngài Cesar, chúng ta không thân.”

Cesar thở dài: “Thập Phương, cậu vẫn giận tôi đấy à?”

“Không dám.” Thập Phương lùi về sau một bước, ý bảo Cesar đi trước, “Tốt nhất ngài Cesar nên ngẫm xem nên giải thích với gia chủ thế nào đi.”

“Thập Phương, chút nữa nếu cô ấy ra tay đánh người thì cậu phải ngăn cô ấy lại đấy nhé!” Cesar làm mặt quỷ với Thập Phương.

Thập Phương tiếp tục từ chối lạnh nhạt, “Không dám.”

Cesar: “…”

Hắn ngẩng đầu nhìn khách sạn cao chót vót, thu liễm lại ý cười cợt, lấy ra khí thế đứng đắn rồi bước vào khách sạn.

Thập Phương đi theo hắn không gần không xa, hai người đều im lặng, đến tận khi Cesar đứng ở trước cửa phòng của Thời Sênh rồi mới nói: “Thập Phương, lúc trước tôi có nguyên nhân bất đắc dĩ nên không thể không làm như thế.”

Nói xong, hắn liền đẩy cửa bước nhanh vào phòng.

Thời Sênh vẫn ngồi trên sofa, dường như từ lúc Cát Na rời đi, cô chưa từng động đậy chút nào. Cesar tiến vào, cô cũng chỉ giương mắt nhìn rồi cười lạnh: “Giả chết một lần nên lá gan cũng lớn hơn rồi đúng không?”

Chương 1444: Ác bá của tinh tế (12)

“Tiểu Sênh Nhi, nhiều năm không gặp, cô nghênh đón tôi thế đấy à?” Cesar khẽ cười một tiếng, cũng không đợi Thời Sênh bảo hắn ngồi đã ngồi xuống ghế, vắt chân nhìn thẳng về phía cô.

Thời Sênh không mặn không nhạt liếc nhìn hắn, “Nhiều năm không gặp nên anh tính kế tôi như vậy chứ gì?”

Cesar nhướng mày, nụ cười bỉ ổi lại trở về, “Không phải có câu nói bạn bè là phải tính kế nhau sao?”

“Trên danh sách bạn bè của tôi không có tên của anh.” Giọng Thời Sênh rất bình tĩnh.

“Đừng vô tình thế chứ, tốt xấu gì chúng ta cũng từng kề vai chiến đấu, không có tình bạn, chẳng lẽ còn không có tình chiến hữu gì sao?”

“Chiến đấu với anh là Thập Phương, không phải tôi.”

Cesar: “…”

Hắn hít sâu một hơi, thu lại nụ cười cợt nhả trên miệng, trong nháy mắt đã biến thành người đàn ông thành thục, trầm ổn, “Thời Sênh, những lời tôi nói tiếp theo đây rất quan trọng, hy vọng cô nghiêm túc lắng nghe.”

“Đưa tôi đi gặp Phượng Từ trước, anh ấy về bên người tôi rồi thì

chúng ta sẽ nói chuyện khác.” Thời Sênh lạnh lùng như đang nói một chuyện không liên quan gì tới mình, “Nếu lần này không phải có anh thì Cục Quản lý Thời không của anh đã biến mất rồi, đừng có khiêu chiến giới hạn của tôi.”

Thời Sênh lập tức chặn đứng những lời Cesar đang định nói.

“Được rồi, mang cô đi gặp hắn trước.” Cesar đứng lên, “Cô có thể niệm chút tình cũ không hả?”

Thời Sênh không nói gì, cô đứng lên rồi đi vào phòng ngủ thay một chiếc váy màu đen.

Sau đó lại đi ra trước mặt Cesar, ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mặt trời bên ngoài lọt vào trong mắt cô làm cho đôi đồng tử dường như ấm lên, nhưng bên trong lại vẫn vô cùng lạnh lẽo, “Cesar, anh rõ ràng vì sao tôi không ra tay, loại tình cũ kia anh nghĩ tôi có không? Chuyện lúc trước, để trả lại ân tình cho anh nên tôi không truy cứu, nhưng mà kế tiếp, dù anh nghĩ tới chuyện tính kế tôi thế nào thì tôi cũng sẽ trả lại cho anh y như thế.”

“Cảm ơn đã không truy cứu… Cứu người ấy một mạng đã giúp tôi giữ được mạng mình.” Cesar chắp tay trước ngực, vô cùng thành kính.

Tên người kia gần như là cấm kỵ, vẫn không nên nhắc tới thì hơn.

Nếu không phải ỷ vào có phần ân tình này, hắn thật sự không dám ra tay với cô. Đúng như cô nói, nếu không phải cô ấy biết là chính hắn ở sau lưng làm mấy việc này thì có khi Cục Quản lý Thời không đã bị xóa sổ rồi.

Từ hôm nay trở đi, hắn đã bị cô kéo vào sổ đen, tùy thời có thể giết

chết.

Cesar ngẫm lại liền thấy đau đầu, sao hắn lại không cứu thêm vài lần chứ?

Nhưng mà may mắn là hắn vẫn còn át chủ bài.

Cesar còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô vẫn còn là một con nhóc, đúng thật là một con nhóc, lúc đó cô mới 12 tuổi.

Nhưng tình cảnh lúc đó cũng không tốt lắm, cả người cô đầy máu, phản ứng đầu tiên khi thấy hắn của cô là giết hắn.

Nhưng cô ấy còn chưa kịp ra tay đã bị người ta bắt được.

Hắn nhớ rõ ánh mắt của cô ấy trước khi bị đưa đi, lạnh nhạt, âm trầm, làm gì giống ánh mắt một đứa trẻ chứ.

Sau đó…

Hắn gặp lại cô trong một lần chiến đấu với hải tặc. Cô càng âm trầm hơn xưa, toàn bộ nhóm hải tặc bị cô giết sạch.

Lần thứ ba gặp lại, vẻ âm trầm trên người cô đã không còn, chỉ còn lại vẻ thong dong, bình tĩnh mà hắn không tài nào nắm bắt được. Hắn biết không phải cô đã trở nên tốt hơn, mà là đã học được cách thu liễm cảm xúc của mình, trở thành một người không ai nắm bắt được.

Đó cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người kia bên cạnh cô ấy.

Hắn cứu được người kia hoàn toàn là ngoài ý muốn. Cũng bởi vì có chuyện ngoài ý muốn đó mà hắn bắt đầu có liên quan tới cô.

Có lẽ cô đã sớm không còn nhớ những chuyện bọn họ đã trải qua, ánh mắt cô ấy nhìn hắn chẳng khác nào nhìn những người khác, lạnh nhạt và bình thản.

Chờ Cesar lấy lại tinh thần thì hắn đã đang đứng trước một đống kiến trúc.

Cesar thuần thục bấm mật mã, cánh cổng kim loại nặng trịch mở ra, bên trong là một con đường nhỏ không biết thông tới đâu. Bốn phía trồng trúc xanh biếc, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới cánh cổng bên ngoài.

Thời Sênh chẳng mang theo ai, chỉ tới một mình. Cô theo Cesar bước qua cánh cổng, cánh cổng lại chậm rãi khép lại.

Cesar đưa cô đi về phía trước, đường đi rất dài, hắn không nhịn được lên tiếng hỏi: “Làm sao cô biết?”

Một câu không đầu không đuôi nhưng Thời Sênh vẫn hiểu.

“Nhị Cẩu Tử nói nó không thuộc về Liên minh. Có bản lĩnh lớn như thế, còn dám tính kế tôi cũng chẳng có mấy ai, loại trừ một chút là biết.” Biểu tình của Thời Sênh rất lạnh nhạt, lời nói cũng rất nhẹ nhàng.

“Vậy sao cô lại nghi ngờ tới chỗ tôi?”

“Muốn biết?”

Cesar gật đầu, nói cho hắn biết lỗ hổng của hắn để hắn còn sửa chứ.

“Anh viết số liệu có một thói quen, rất tiếc là tôi lại nhớ rõ thói quen

đó.”

Cesar: “…”

Thói quen gì? Hắn có sao?

Sao hắn không biết chứ?

Có phải cô ấy đang chém gió không vậy?

Lúc Cesar còn đang nghi ngờ thì hai người cũng đi tới cuối đường. Một kiến trúc dạng tháp xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

Tài liệu xây tháp hoàn toàn giống với những gì cô nhìn thấy trên màn hình thực tế ảo.

Cesar tiến lên mở cửa tháp, nhập mật khẩu tới vài lần.

Kết cấu trong tháp cũng rất bình thường, nhưng đồ trong đó lại toàn là đồ công nghệ cao.

Tầng đầu tiên hình như là nơi làm công, rất nhiều đài kim loại màu trắng, vô số hình ảnh thực tế ảo xuất hiện trong không trung.

Có không ít người mặc đồng phục đang bận rộn.

Cesar đưa người vào, tất cả mọi người đều quay ra nhìn.

Cesar cũng không để ý tới bọn họ mà đưa cô đi theo cầu thang xoắn ốc xuống hầm ngầm.

Tầng hầm ngầm đầu tiên có một phòng điều khiển. Cesar bảo người trong phòng điều khiển ra ngoài, tự mình bấm tìm phòng nhốt

Phượng Từ.

Thiếu niên vẫn còn duy trì tư thế cũ, không có bất kỳ thay đổi gì.

Thời Sênh nhìn Cesar: “Tôi muốn gặp anh ấy.”

Cesar kéo ghế ngồi xuống, lời nói đầy thấm thía: “Thời Sênh, không phải tôi không muốn cho cô gặp hắn, là cô không thể gặp được, quanh thân hắn có một lực lượng rất cuồng bạo, bất kỳ ai tới gần đều sẽ chết.”

“A, vậy sao các anh bắt được anh ấy?”

Cesar giải thích: “Lúc bắt được hắn thì hắn rất suy yếu, nhưng gần đây lực lượng của hắn đã khôi phục lại, không ai tới gần được nữa.”

“Tôi muốn gặp anh ấy.” Giọng Thời Sênh lại đề cao mấy phần.

Cesar nhìn Thời Sênh, hơi đấu tranh trong lòng một chút, “Tôi thả cô vào cũng được, nhưng cô phải nghe tôi nói xong đã.”

Thời Sênh lập tức rút kiếm ra: “Hiện-tại, để-tôi-gặp-anh-ấy.”

Cesar: “…”

Một lời không hợp liền rút kiếm!

Có gì hay chứ hả?

Hắn khẽ cắn môi: “Đi theo tôi!”

Hắn mang Thời Sênh xuống thêm ba tầng nữa, đứng trước một cánh cửa kim loại, vừa mở cửa vừa nói: “Đừng trách tôi không nhắc cô, dù

cô có trâu bò thế nào thì cũng sẽ có thể bị thương nếu tới gần hắn.”

Thời Sênh không để ý tới hắn, chờ cánh cửa kim loại mở ra.

Cesar chán nản, chỉ vào một con đường sau cánh cửa, “Đi theo con đường này, quẹo trái là tới.”

Chương 1445: Ác bá của tinh tế (13)

Hành lang rất hẹp, nhiệt độ cũng cao hơn. Thời Sênh bực bội kéo cổ áo xuống, cô nhìn chằm chằm vào con đường tối tăm phía trước, bước chân không nhanh không chậm.

Phía trước chính là chỗ rẽ.

Cô đột nhiên đừng lại.

Nếu Phượng Từ không giống như người mà cô muốn thì phải làm sao đây?

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào hư không với vẻ mịt mờ.

Dù thế nào, cô cũng chỉ cần hắn, dù phải trói vào bên người cô cũng muốn.

Thời Sênh hít sâu một hơi, nhấc chân rẽ vào chỗ ngoặt.

Tầm nhìn bên kia mở rộng, hình ảnh thực tế ảo về căn phòng xuất hiện trong mắt cô, xích sắt thô to đầy trên mặt đất, tầm mắt cô dõi theo đám dây xích đó.

Chàng trai trẻ đi chân trần, chỗ mắt cá chân bị xích sắt xuyên qua, chỗ vết thương đã chuyển thành màu xanh đen, Thời Sênh nhíu chặt mày, tiếp tục nhìn lên trên.

Một tay hắn rũ bên người, một tay tùy ý đắp ngang bụng, trên cổ tay

cũng có dấu vết xích sắt xuyên qua.

Khi tầm mắt cô nhìn lên mặt hắn liền đối diện với một đôi mắt. Còn chưa kịp nhìn rõ trong đôi mắt đó có cảm xúc gì thì một cỗ lực lượng quỷ dị từ trong phòng khuếch tán ra.

Không khí bốn phía như bị rút ra, Thời Sênh bị cỗ lực lượng quỷ dị đó hất bay lên tường.

Vách tường lạnh băng làm cô lập tức có phản ứng, rút thiết kiếm ra huy động quanh người, cỗ lực lượng kia dường như bị cắt đứt. Thân thể cứng đờ của Thời Sênh cũng linh hoạt trở lại.

Cô xách thiết kiếm chém lung tung trong không khí một hồi để tạo một không gian cho mình hoạt động.

Mẹ cái tên ngốc này!

Cô nhìn về phía căn phòng đó, chàng trai đã đứng lên từ lúc nào, nhìn chằm chằm cô qua bức tường pha lê.

Có lẽ đã ở đây nhiều năm tháng nên làn da của hắn trắng bệch như bị bệnh bạch tạng, có thể nhìn thấy rõ cả mạch máu trên mặt hắn.

Chàng trai này…

Thực đáng yêu.

Là một anh chàng rất xinh đẹp, xinh đẹp và đáng yêu.

Thời Sênh hơi sửng sốt, hắn hoàn toàn khác trong tưởng tượng của cô.

Cô đã nghĩ tới đủ mọi phiên bản, nhưng chưa từng nghĩ hắn lại có thể được miêu tả bằng từ “đáng yêu”.

Đôi mắt hắn cực kỳ lãnh đạm, sâu trong đáy mắt chỉ có âm trầm và tà khí, giống như cả thế giới này có bị hủy diệt cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Gương mặt đáng yêu cũng không ngăn được vẻ âm trầm trên người hắn, tà khí khiến người ta không rét mà run.

Thời Sênh hít thở hai hơi, tính cách mà trước đây Phượng Từ biểu hiện có ít nhiều liên quan tới hình dáng của hắn, đây mới là hắn chân thật.

Nhưng phải làm sao đây?

Thật muốn hắn!

Gương mặt này của hắn quá phạm quy rồi.

Không khí đè nén xung quanh càng thêm mạnh mẽ. Thời Sênh bổ ra một con đường rồi đi về phía hắn.

Khoảng cách giữa hai người dần ngắn lại, con ngươi của chàng trai hơi động, lực lượng lại một lần nữa đè ép tới, khí thế vô cùng hung mãnh như muốn nghiền cô thành bột phấn.

“Phượng Từ!” Thời Sênh nổi giận quát lên với hắn, “Anh muốn giết chết em đúng không?”

Chàng trai sửng sốt, trái tim tĩnh mịch lập tức nhảy lên.

Cô ấy tới rồi.

Không khí đè nén rút đi như thủy triều. Hắn mấp máy cánh môi khô khốc, âm thanh khàn khàn, “Em… tới đón anh ư?”

Thời Sênh đi tới trước bức tường pha lê, gằn từng chữ một: “Em tới đón anh về nhà.”

“Về nhà?” Chàng trai nhìn cô chằm chằm, con ngươi nhẹ động, duỗi tay đặt lên pha lê trước mặt, pha lê “răng rắc” mấy tiếng liền xuất hiện vết nứt, sau đó những vết rạn lan ra như mạng nhện, cuối cùng pha lê rơi vỡ đầy đất.

Hắn đi ra khỏi phòng, xích sắt di chuyển theo bước chân của hắn phát ra âm thanh nặng nề.

Cô ở ngay phía trước nhưng hắn lại không thể nào tiến lên được. Hắn quay đầu nhìn xích sắt ở phía sau, xích sắt nối liền với căn phòng, hắn túm lấy nhưng kéo mãi cũng không ra.

Chàng trai nhíu mày rồi lại quay đầu nhìn Thời Sênh.

Người bên kia bước qua đám pha lê vỡ vụn đi tới, giơ tay ôm hắn vào lòng.

Chàng trai không ôm lại cô, đôi tay rũ bên người, thậm chí còn hơi giấu về phía sau, hắn chỉ chôn đầu vào hõm vai cô, sau đó há mồm cắn.

Thân mình Thời Sênh run lên nhưng nhẫn nhịn không kêu thành tiếng. Hắn cắn rất ác, một hồi lâu mới buông ra, thè lưỡi nhẹ liếm mấy cái, “Anh nhớ em.”

Không phải cô chỉ xuất hiện trong giấc mơ nữa.

Rốt cuộc hắn có thể chạm vào cô ấy rồi.

“Ừ, em cũng nhớ anh.”

Chúng ta không cần gặp lại trong khung cảnh náo nhiệt, cũng không cần nhiều lời nói cảm động.

Anh đã sớm thâm nhập vào huyết mạch, được khảm trong xương tủy, khắc sâu vào linh hồn, anh là tất cả.

Thời Sênh buông hắn ra, “Em mang anh ra ngoài trước.”

Chàng trai rất nghe lời, yên tĩnh đứng bên cô.

“Tự anh có thể thoát ra không?” Thời Sênh nhìn xích sắt trên tay hắn, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

Chàng trai lắc đầu.

Thời Sênh duỗi tay định chạm vào xích sắt, chàng trai liền cản lại, giấu tay về phía sau lưng.

Thời Sênh nhíu mày, “Sao thế?”

“Bên trên có lực lượng rất kỳ quái.” Giọng hắn nhẹ nhàng, “Sẽ làm em bị thương.”

Thời Sênh hít sâu một hơi, ngẩng đầu gào lên với hư không: “Cesar, lăn ra đây cho ông.”

Cesar vẫn luôn theo dõi qua màn hình bị quát tới mức sắc mặt cũng thay đổi. Hắn nói qua màn hình thực tế ảo, “Thời Sênh, thứ này tôi

không giải được.”

“Anh lặp lại lần nữa xem?”

“Tôi nói thật, tôi không lừa cô làm gì, tôi thật sự không giải được.”

“Ai giải được?”

“…” Cesar đột nhiên im lặng.

Thời Sênh nhìn về phía xích sắt, vừa rồi cô chỉ chú ý tới Phượng Từ nên không nhìn kỹ xích sắt, giờ nhìn kỹ rồi thì cả người đều khó chịu: “Đệch!”

“Thời Sênh, cô thấy rõ rồi đó, đây là thứ mà người kia tự tay chế tạo. Trừ phi người đó tự mình tới, nếu không sẽ không ai cởi bỏ được.” Giọng của Cesar mang theo mấy phần buồn khổ. Hắn cũng bất đắc dĩ mới phải dùng tới cách này, sớm biết sẽ đi tới một bước này thì còn lâu hắn mới làm, đáng tiếc trên thế giới này chẳng có cái gọi là “sớm biết”.

Thời Sênh ôm Phượng Từ, an ủi hắn: “Đừng sợ, em sẽ nghĩ cách.”

Thời Sênh hít sâu, cưỡng ép mình bình tĩnh lại. Thiết kiếm có thể chém đứt xích sắt, nhưng Phượng Từ cũng sẽ bị phản phệ, cách này không được.

Thời Sênh liên hệ Thập Phương ở khách sạn.

“Gia chủ?” Thập Phương nhìn thấy hoàn cảnh quỷ dị bên phía Thời Sênh thì giọng không khỏi khẩn trương.

“Về, về Lam Tinh lấy cái hộp gỗ tử đàn trong thư phòng của tôi tới

đây.”

“Gia chủ? Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao, mau đi.”

“Cái hộp đó là…” Thập Phương dừng lại, ghi nhớ chức trách của mình, “Thuộc hạ sẽ đi ngay.”

Chuyện Thập Phương đem theo một tiểu đội Trảm Long Vệ rời khỏi Đế Đô Tinh rất nhanh lan truyền ra ngoài. Không ai biết tại sao bọn họ đột nhiên lại rời đi, cũng như không ai biết được tại sao Thời Sênh tới Đế Đô Tinh.

…

“Đau không” Thời Sênh nhìn vết thương trên cổ tay hắn.

Phượng Từ ngồi dưới đất, khẽ lắc đầu. “Không đau.”

Nhìn thấy em, mọi đau đớn đều không còn đáng để nhắc tới nữa.

Lần đầu tiên Thời Sênh cảm thấy đau lòng như thế, đau lòng hắn, muốn ôm hắn về, yêu thương hắn thật nhiều.

“Thực xin lỗi, để anh chờ lâu như thế.” Thời Sênh ngồi xuống cạnh hắn, ôm hắn vào lòng.

Phượng Từ cẩn thận nhấc xích sắt ra xa, dựa nửa người vào cô, “Dù có bao lâu, anh cũng đã chờ được em, thế là đủ rồi.”

Hắn hơi dừng lại, “Em sẽ mang anh ra ngoài, vẫn luôn ở bên anh đúng không?”

Thời Sênh đặt một nụ hôn lên trán hắn, “Em sẽ đưa anh ra ngoài, vẫn sẽ luôn ở bên anh.”

Chương 1446: Ác bá của tinh tế (14)

Trong lúc chờ Thập Phương quay lại, Thời Sênh vẫn luôn không rời khỏi.

Cesar cho rằng lực lượng cường hãn ở trên người Phượng Từ đã biến mất nên lén lút chạy vào, ai biết còn chưa tới gần đã cảm nhận được cỗ lực lượng đó.

Hắn không dám đi lên tìm chết nữa.

“Thời Sênh, dù sao chờ cũng chán lắm, hay là cô nghe tôi nói đi.” Giọng Cesar được thiết bị khuếch đại âm thanh truyền tới căn phòng.

Thời Sênh bực bội nhìn về phía hư không, lấy Thần Hành ra, “Che chắn nơi này đi.”

“Vâng, chủ nhân.”

Cesar: “…” Cô thế này thì sao có thể nói chuyện tử tế chứ hả?

Cesar trơ mắt nhìn màn hình thực tế ảo trước mắt mình biến thành trống rỗng. Ánh mắt hắn tối sầm, tốc độ nhanh như thế xem ra hắn đã đoán trúng tám chín phần mười rồi.

Thời Sênh dò hỏi vị trí của Thập Phương: “Các anh tới đâu rồi?”

Bên phía Thập Phương hơi hỗn loạn, anh ta đi nhanh vài bước mới làm hình ảnh ổn định lại, “Gia chủ, gặp phải hải tặc, trên tay chúng có

một đài siêu năng cơ giáp, chúng tôi bị ngăn cản.”

“Nhìn thấy biểu tượng của Thời gia mà vẫn ngăn cản?”

“Vâng.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ bảo Thần Hành hỗ trợ anh, hãy quay về với tốc độ nhanh nhất.”

“Vâng.”

Có Thần Hành hỗ trợ, hệ thống của chiến hạm của hải tặc bị quấy nhiễu nên Thập Phương thoát được sự dây dưa của bọn chúng, dùng tốc độ nhanh nhất quay về Đế Đô Tinh.

Thập Phương không dám tiến vào thông đạo. Anh ta vào cũng sẽ có cảm giác như Cesar, lượng lượng kia rất đáng sợ.

Thời Sênh đành phải tự mình ra ngoài lấy.

Thập Phương ôm cái hộp, nửa ngày không dám giao cho Thời Sênh, “Gia chủ, thứ này…”

Thời Sênh nhìn anh ta, ánh mắt bình tĩnh. Thập Phương cắn răng đưa hộp ra, “Gia chủ, hắn quan trọng với ngài như thế sao?”

“Ừm.”

“Còn hơn cả…”

“Bọn họ không thể so sánh.” Thời Sênh ngắt lời Thập Phương.

Thập Phương biết điều ngậm miệng, nhìn Thời Sênh quay trở vào.

Cesar vỗ vai Thập Phương, Thập Phương lạnh lùng nhìn hắn: “Quý ngài Cesar, tay của ngài tôn quý, đừng có đụng vào người thấp hèn như tôi.”

Cesar: “…”

Có cần phải thế không hử?

Hắn buồn bực thu tay lại: “Thập Phương à…”

Thập Phương không thèm để ý tới hắn, lập tức quay ra ngoài. Anh ta còn phải xử lý chuyện hải tặc, đám hải tặc đó biết rõ là Thời gia mà còn dám ngăn cản, trong này nhất định có quỷ.

Ác danh của Thời Sênh không chỉ nổi danh khắp sáu đại tinh hệ mà đám hải tặc cũng hận cô ngứa răng, nhưng hận mà vẫn phải kiêng dè.

Lam tinh ở ngay bên ngoài tinh hệ U Minh nhưng đám hải tặc không dám đặt chủ ý lên Lam Tinh, lần này lại dám ăn gan hùm mật gấu.

…

Thời Sênh cầm hộp đi vào. Phượng Từ ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dừng lại ở cái hộp trên tay cô, “Đó là gì?”

Thời Sênh mở hộp, lặng lẽ lấy đồ ở trong ra, không nói gì.

Đó là một chuỗi vòng tay màu tím nhạt, bên trên có khắc hoa văn. Hoa văn kia Phượng Từ rất quen thuộc, giống hệt hoa văn khắc trên cái đồng hồ mà tới thế giới nào cô ấy cũng bắt hắn đeo.

Thời Sênh đeo chuỗi hạt lên tay mình, Phượng Từ nhìn cô nghi hoặc. Giây tiếp theo, tay hắn bị người bắt lấy.

Con ngươi Phượng Từ trợn to. Hắn giãy ra theo bản năng, nhưng cô túm rất chặt, cuối cùng là đè hắn xuống. Cô ghé sát tai hắn, giọng nói mềm mại, “Đừng lộn xộn, ngoan một chút.”

Đừng lộn xộn, ngoan một chút…

Phượng Từ nghĩ tới những chuyện mình làm ở thế giới kia thì đột nhiên không dám động nữa, hắn sợ cô không cần hắn. Trước mắt hắn biến thành màu đen, ý thức dần bay xa, tựa hồ còn nghe được giọng của cô nhưng lại không thể nghe rõ ràng.

Thời Sênh xác định Phượng Từ đã không còn ý thức gì nữa mới buông hắn ra, duỗi tay cầm lấy xích sắt, vừa cầm lấy liền cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại tràn vào trong cơ thể cô.

Thời Sênh nhanh chóng khống chế cỗ lực lượng kia, dẫn đường cho chúng tiến vào trong chuỗi hạt, nhưng lực lượng này quá mức khổng lồ nên chuỗi hạt cũng không thể chứa hết được.

Lực lượng không thể tiến vào hạt châu nên rót hết vào cơ thể cô.

Cảm giác này chẳng khác nào bị vô số lưỡi dao cắt thành cái sàng, lại như bị liệt hỏa đốt cháy.

“Răng rắc…”

“Răng rắc…”

Xích sắt và vòng tay cùng xuất hiện vết nứt, Thời Sênh nhanh chóng rút thiết kiếm ra, chặt đứt xích sắt ở cả chân và tay Phượng Từ.

Khi xích sắt bị chặt đứt, thân mình Thời Sênh cũng ngã về sau, những hạt châu trên cổ tay đứt rời ra, lăn hết xuống đất.

Thời Sênh nhìn chằm chằm những hạt châu đó, vài giây sau mới chống người đứng lên.

Cô cẩn thận nhặt lại từng hạt châu bỏ vào hộp, sau đó mới ôm Phượng Từ rời khỏi nơi này.

Cesar chờ ở cửa, thấy cô ra thì biểu tình như gặp quỷ, “Thời Sênh, cô… không sao chứ?”

Thời Sênh mím môi không nói, lạnh lùng đi vòng qua người hắn.

“Thời Sênh, cô định đưa hắn đi sao?” Cesar vội vàng đuổi theo. Lúc này hắn vẫn cảm giác được cỗ lực lượng kia ở trên người Phượng Từ.

“Cô còn chưa nghe tôi nói…”

Thời Sênh không dừng bước. Cesar đi theo sau lải nhải nhưng chẳng nhận được một lời đáp nào.

Giờ hắn cản không được mà không cản cũng chẳng xong.

Ngăn cô ấy lại, chắc chắn cô ấy sẽ nổi điên, sẽ làm ra những chuyện điên rồ mà hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng ra. Nhưng nếu không ngăn cản thì tiếp theo phải làm sao đây?

Phiền phức quá đi mất!

Rốt cuộc có nên ngăn cản không?

Lúc Cesar đang rối rắm thì Thời Sênh đã mang theo người biến mất khỏi tầm mắt hắn.

…

Khách sạn.

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, dừng ở trên mặt chàng trai nằm trên giường. Làn da trắng nõn như bạch ngọc được mạ thêm một tầng sáng nhạt, trông vô cùng thần thánh. Lông mi hắn dài và cong, cánh môi hồng nhạt như hoa anh đào tháng tư nhìn rất mê người.

Lông mi chàng trai hơi run lên, sau đó hắn chầm chậm mở mắt ra.

Hắn hơi mê man trong lòng, giống như tinh linh đột nhiên rơi vào trần thế, không biết phải làm sao. Nhưng mà giây tiếp theo, vô tận lạnh lẽo từ sâu trong mắt hắn trào ra như sóng biển.

Một cỗ lực lượng vô hình từ trong thân thể hắn lan tràn ra, đồ vật trong phòng va vào nhau đến rối tinh rối mù.

Ngoài cửa hình như có động tĩnh nhưng lại không có ai đẩy cửa tiến vào.

Một hồi lâu, Phượng Từ mới chống thân mình ngồi dậy, trên người đã được thay bằng một cái áo thun dài mềm mại, bên dưới chỉ mặc một cái quần lót, chăn tơ lụa mềm mại dán chặt vào người hắn.

Cô ấy đâu?

Phượng Từ bước xuống giường, nhìn quanh trong phòng một lượt

cũng không thấy người. Sát khí đậm đặc trào ra khỏi thân thể hắn, toàn bộ đồ trong phòng lập tức vỡ vụn.

Hắn đi ra phía cửa phòng, áo thun dài quá đùi hắn vừa vặn che những nơi không nên nhìn, nhưng mà đường cong hoàn mỹ và đôi chân dài đều lộ hết ra ngoài.

Hắn vừa đặt tay lên chốt cửa, còn chưa kịp vặn thì then cửa đã hạ xuống, sau đó gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Thời Sênh từ ngoài đi vào, đóng cửa phòng lại, ánh mắt dừng ở chỗ đùi hắn, giọng rất không vui, “Muốn đi đâu?”

“Tìm em.” Giọng hắn chậm chạp, không còn khàn khàn nữa, giống như gió xuân lay động xua đi hết mọi dơ bẩn trên nhân gian, trong trẻo và linh động.

Thời Sênh im lặng một chút, “Sao lại không mặc quần, quần áo của anh em để ở mép giường mà.”

“Hỏng rồi.” Phượng Từ nhéo góc áo thun.

“Hử?” Sao lại hỏng rồi.

Thời Sênh thò mặt nhìn về phía sau, vừa thấy thì khóe miệng đã nhệch xuống, quả thực là như bị người xông vào đập phá vậy.

Chương 1447: Ác bá của tinh tế (15)

Thời Sênh cho người chuẩn bị một bộ quần áo khác.

Phượng Từ cầm quần áo mãi không nhúc nhích. Thời Sênh không khỏi buồn cười nhìn hắn, “Sao, muốn em thay cho anh nữa à?”

Phượng Từ hơi đỏ mặt, Thời Sênh còn chưa thấy rõ thì hắn đã khôi phục lại vẻ mặt, vội vàng đi vào phòng tắm thay đồ.

Chờ khi hắn trở ra thì căn phòng đã được thu dọn sạch sẽ, không còn những đồ trang trí kia nữa, nhìn có vẻ trống trải.

Nhưng mà có cô ở đây…

Thời Sênh ngồi trên sofa, mắt lim dim, không biết là ngủ hay đang nhắm mắt dưỡng thần.

Phượng Từ đứng ở cửa phòng tắm một lúc rồi nhẹ nhàng đi qua, trong đáy mắt hắn hiện lên ánh sáng hoàn toàn khác ban nãy.

Điên cuồng chiếm hữu và tà khí âm u, sau lưng như có thêm một đôi cánh màu đen, nháy mắt từ thiên sứ biến thành ác ma.

Hắn tới gần Thời Sênh, ngồi xuống bên cạnh cô, cẩn thận thò lại gần, cánh môi dừng trước cánh môi cô. Thời Sênh chợt mở mắt ra, sự điên cuồng trong mắt Phượng Từ điên cuồng rút đi, biến thành mê man và vô tội.

Ánh mắt Thời Sênh tối sầm. Cô ấn tay vào gáy hắn, xoay người đè hắn xuống sofa, gia tăng nụ hôn giữa hai người.

Trong khoảnh khắc môi răng chạm nhau, hắn như nghe được tiếng linh hồn va chạm, giống như vô số pháo hoa nở rộ trong đầu hắn, đẹp tới cực điểm.

Cảm xúc mãnh liệt trào dâng, muốn cô ấy, muốn cô ấy chỉ thuộc về một mình hắn…

Không được.

Hắn không thể làm như thế.

Phượng Từ mạnh mẽ ngăn cỗ cảm xúc kia lại, để mình thừa nhận và đáp lại cô, không phản kháng, không giãy giụa, ngoan ngoãn thuận theo cô.

Chỉ có như thế, hắn mới có thể có được cô ấy.

“Muốn không?” Hơi thở của Thời Sênh phả lên cổ hắn tạo ra một cảm giác tê dại, khiến cho cả người hắn đều nổi đầy da gà.

“Có.” Hắn nhẹ nhàng gật đầu, tai hơi đỏ lên.

Nhưng người bên trên lại không có động tác gì, chỉ khẽ hôn lên cổ và xương quai xanh của hắn. Cảm giác nóng rực nhanh chóng lan ra toàn thân, hắn khó chịu tới run rẩy, gương mặt bắt đầu đỏ lên một cách không bình thường.

Thật lâu sau hắn mới nghe thấy cô nói: “Không được, anh phải dưỡng cho thân thể tốt lên đã.”

Cô bò dậy khỏi người hắn, đỡ hắn ngồi thẳng lên, xoay người lấy hòm thuốc đặt ngay gần đó.

Cô khẽ chạm lên cổ tay hắn, nhẹ nhàng bôi thuốc.

Phượng Từ nghiêng đầu nhìn cô, thuốc trên cổ tay mát lạnh làm nỗi đau giảm đi không ít.

Bôi xong thuốc ở tay, cô lại ngồi xổm xuống bôi thuốc lên chân cho hắn. Phượng Từ hơi co người lại. Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, bốn mắt giao nhau. Phượng Từ chần chừ một chút rồi lại thò chân xuống.

“Cốc cốc.”

Ánh mắt Phượng Từ liếc nhìn về cửa, một cỗ lực lượng ngang ngược quét ngang về phía đó. Thời Sênh nắm tay hắn, cỗ lực lượng khó khăn lắm mới ngừng lại được.

“Đừng làm loạn, đi lên giường nằm đi.”

Phượng Từ liếc nhìn cô một cái, mím môi, sau một lúc mới nhả ra một chữ: “Ôm.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh ôm hắn về giường, cúi người hôn lên ấn đường của hắn. Phượng Từ chủ động quấn lấy cô, sau một lúc lâu cũng không có ý sẽ buông ra.

“Ngoan, em còn có việc phải xử lý.” Thời Sênh bất đắc dĩ, sao giờ lại dính người thế này chứ?

Phượng Từ không vui giữ tay cô, không hề có ý muốn buông ra, khuôn mặt đỏ lên làm người ta phải thương tiếc…

Thời Sênh liếm môi dưới, thật muốn đè hắn ra ngủ.

Cô vội vàng nhìn đi chỗ khác, “Em không rời khỏi phòng là được chứ gì?”

Phượng Từ như đang tự hỏi, một lúc sau mới buông tay ra, kéo chăn kín người tỏ vẻ giận dỗi.

Thời Sênh: “…”

Đáng yêu quá!

Người đáng yêu như thế này lại là người của cô, nghĩ thôi cũng thấy thích rồi.

Thời Sênh đứng dậy mở cửa, Thập Phương mang theo Thần Hành trong bộ dáng con người đi vào.

“Chủ nhân, đã tra ra, có người cấu kết với hải tặc.” Giọng Thần Hành giòn tan, cực kỳ dễ nghe.

“Ai?”

Tay nhỏ của Thần Hành vung lên trong không khí, các loại hình ảnh và vô số số liệu xuất hiện, “Bên ngoài là quan chấp hành Trác Hạo, nhưng trên thực tế là người của Hoàng thất bày mưu tính kế, tạm thời không tìm ra dấu vết Bệ hạ cũng tham dự, nhưng không thể loại trừ…”

“Trác Hạo?” Tên này là ai chứ?

“Hắn là quan chấp hành mới nhậm chức của hành chính tinh số bốn, có quan hệ với Hoàng thất.” Thập Phương giải thích thay Thần Hành.

Ngay khi anh ta vừa lên tiếng, từ giường bên kia có một cỗ lực lượng quỷ dị quét tới, tốc độ không nhanh nhưng lại nhằm thẳng vào anh ta.

“Phượng Từ.”

Cỗ lực lượng luẩn quẩn trước mặt Thập Phương một chút rồi chậm rãi lui về.

Trên trán Thập Phương đầy mồ hôi lạnh, người mà gia chủ mang về có địa vị gì thế này?

“Cấu kết với hải tặc thì cứ xử lý theo pháp chế của Tinh Tế, đừng để người ta nói Thời gia chúng ta ỷ thế hiếp người.” Giọng Thời Sênh không nhanh không chậm.

“Vậy còn Hoàng thất?” Thần Hành đã nắm trong tay rất nhiều chứng cứ nên chắc chắn Trác Hạo không thoát tội. Nhưng chứng cớ về Hoàng thất thì không đầy đủ lắm, bọn họ chỉ cần đẩy người ra chịu tội thay thì sẽ chẳng giải quyết được nữa.

Thời Sênh trầm mặc một chút, “Ai tham dự thì giết kẻ đó, không lưu lại kẻ nào.”

Những người này muốn giết chết cô, cô sẽ tuyệt đối không ra tay nương tình.

“Vậy thuộc hạ sẽ đi sắp xếp ngay.” Kiểu giải quyết này là muốn bọn họ bị chết lặng yên không một tiếng động. Tuy rằng không khó đoán ra hung thủ nhưng ý của gia chủ là đừng để bọn chúng bắt được

chứng cớ thì dù có biết cũng vô dụng.

Là tôi giết, nhưng mà anh không có chứng cớ, đánh cũng không lại, anh có thể làm gì được tôi chứ?

Ý của gia chủ là như vậy.

Thập Phương nhìn thoáng qua giường lớn bên kia, chỉ thấy cái chăn phồng lên. Hắn tựa hồ muốn hỏi gì đó nhưng Thần Hành đã kéo hắn đi ra ngoài, “Chủ nhân, em đi với Thập Phương.”

Chờ ra khỏi cửa phòng, Thần Hành buông Thập Phương ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc: “Thập Phương, tốt nhất anh đừng hỏi quá nhiều về người kia, chủ nhân rất thích hắn. Có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ tiến vào Thời gia, trở thành bạn đời của chủ nhân.”

Thập Phương vò vò mái tóc của Thần Hành, “Tôi chỉ tò mò muốn biết người mà gia chủ mang về là người thế nào thôi chứ có làm gì đâu. Nhóc khẩn trương như thế làm gì hả?”

“Tôi chỉ sợ anh làm chuyện sai lầm.” Thần Hành giải cứu mái tóc của mình rồi lại tiếp tục dạy dỗ, “Anh là người đi theo bên cạnh chủ nhân lâu nhất, hẳn là biết cái gì nên hỏi và cái gì không nên hỏi.”

Thập Phương thở dài, “Biết rồi, gần đây tôi nên tỉnh lại một chút… Làm việc thôi.”

“Anh tự đi đi, tôi muốn ra ngoài chơi.” Thần Hành lập tức bỏ ngang.

Thập Phương giữ lấy cô nhóc: “Cái này không được nha, gia chủ không cho nhóc chạy ra ngoài một mình đâu. Vừa rồi nhóc đã nói với gia chủ như thế, đừng để tôi phải báo lại cho gia chủ biết.”

Vẻ mặt Thần Hành như đưa đám: “Thập Phương, sao anh lại đáng ghét thế chứ!”

Thập Phương bế Thần Hành lên, dùng cánh tay kẹp ngang người cắp bên hông, đi về phía thang máy, “Gia chủ phân phó, tôi không dám cãi lời, ngoan ngoãn đi theo tôi đi.”

Thần Hành tay nhỏ chân nhỏ nên chỉ biết quơ loạn: “Anh thả tôi xuống, tôi tự biết đi.”

“Làm xong mà còn nhiều thời gian thì tôi sẽ đưa nhóc ra ngoài chơi, nhưng không được nói cho gia chủ, biết chưa?”

“Thật sao?”

“Tôi đã lừa nhóc bao giờ chưa?”

Thần Hành nghĩ nghĩ: “Được! Xử đứa nào trước đây?” Mau chóng làm xong việc để còn ra ngoài chơi nữa chứ.

Thập Phương buồn cười trong bụng, làm gì có chuyện gia chủ không biết cô nhóc này chạy ra ngoài chơi, chỉ là cô ấy không thèm nói thôi.

Chương 1448: Ác bá của tinh tế (16)

Chuyện Trác Hạo cấu kết với hải tặc nhanh chóng được tuyên bố trên Tinh Võng. Tinh Võng này chính là đầu não internet của toàn bộ Tinh Tế, được cả sáu đại tinh hệ sử dụng, vì thế hiện tại cả sáu đại tinh hệ đều biết chuyện Trác Hạo cấu kết với hải tặc.

Đương nhiên, có nhiều tinh hệ không biết Trác Hạo là ai, nhưng chuyện cấu kết hải tặc là đủ để người người biết tới hắn rồi.

Các đại tinh hệ trong Tinh Tế đều căm thù hải tặc tới tận xương tủy, theo Pháp chế Tinh Tế công cộng thì tội cấu kết với hải tặc sẽ bị xử tử ngay lập tức.

Điểm này ai cũng không được xen vào.

Trác Hạo còn chưa hiểu ra sao thì người của Pháp viện đã tới bắt giữ hắn, chứng cớ vô cùng đày đủ, dù hắn có mời đến một xe luật sư thì cũng chẳng thay đổi cục diện.

Lúc mọi người khiển trách Trác Hạo, mấy quan viên lệ thuộc Hoàng thất cũng lặng lẽ bị giải quyết, tin tức này đến tai Tam hoàng tử Thượng Quan Phổ đầu tiên.

Trác Hạo vừa xảy ra chuyện liền tới lượt người của Hoàng thất, nếu Thượng Quan Phổ còn không nghĩ ra được cái gì thì hắn cũng không bò được đến vị trí hiện tại.

Hắn vội vàng chạy tới Hoàng cung gặp ông già mình.

Nghe Thượng Quan Phổ bẩm báo xong, linh vật Bệ hạ cảm thấy đau tới cả trứng, sau khi đau trứng xong mới dùng hết sức lực quát lên với Thượng Quan Phổ: “Bọn nó có bệnh à?”

Thượng Quan Phổ: “…” Đâu phải chỉ là bệnh, là quá điên rồi ấy chứ!

Linh vật Bệ hạ bình tĩnh lại: “Những ai đã chết?”

“Đều là người của anh cả.”

“Hỗn trướng!” Linh vật Bệ hạ tức giận chửi một câu, “Cả ngày không làm việc gì đàng hoàng, giờ làm một việc đàng hoàng thì lại dính tới vị kia, nó muốn làm cái gì thế hả?”

Ai mà biết được hắn muốn làm gì chứ…

Linh vật Bệ hạ đỡ trán than thở, “Việc này cứ thế đi, chúng ta không nhúng tay.”

“Vậy anh cả?” Thượng Quan Phổ chần chừ, thế này là từ bỏ lão Đại sao?

Ánh mắt linh vật Bệ hạ trở nên tàn nhẫn, “Ta không thể nào giúp đỡ hắn được, không thể lấy toàn bộ Đế Đô Tinh ra nói đùa được. Lão Tam, ta coi trọng con nhất, lúc này con không thể mềm lòng được, muốn ngồi vào vị trí này, nhân từ, nương tay thì sẽ không ngồi vững được.”

Ông ta có tổng cộng bốn đứa con trai.

Lão Tứ đủ tàn nhẫn, cũng đủ thông minh, đáng tiếc chết sớm.

Lão Tam thông minh thì thông minh nhưng tính cách hơi mềm yếu, do dự, không quyết đoán.

Lão Nhị trầm mê vào chế tạo cơ giáp, một năm 365 ngày đều không nhìn thấy nó.

Lão Đại tính cách tàn nhẫn, nhưng làm việc lại quá hoang đường, cuồng vọng, tự đại, loại người như nó hoàn toàn không thể ngồi vào vị trí này.

Người duy nhất ông ta có thể tuyển cũng chỉ còn lão Tam này mà thôi.

Linh vật Bệ hạ tiếp tục nói: “Con nhìn Thời Sênh đi, cô ta đi lên từ hai bàn tay trắng, giờ có thể ngồi ở vị trí kia là dựa vào cái gì?”

“Ý của Phụ hoàng là bảo con phải máu lạnh, vô tình như cô ta sao?”

“Không phải bảo con máu lạnh vô tình mà là bảo con học sự tàn nhẫn của cô ta, cần bỏ thì phải bỏ, không được do dự, không thể không quyết đoán.” Linh vật Bệ hạ thở dài, “Thời Sênh làm việc đường hoàng, nhưng cô ta có tư cách làm, toàn bộ Thời gia đều do cô ta làm chủ, cô ta nói một là một, nói hai là hai, không ai có quyền phản bác. Nhưng Đế quốc của chúng ta lại không thể như thế, thế lực nào cũng phức tạp, về điểm này thì con đừng có học. Tuy rằng cô ta làm người ta hận ngứa răng, nhưng lại có rất nhiều chỗ đáng khen, con cứ về chậm rãi suy nghĩ đi.”

Linh vật Bệ hạ vẫy vẫy tay, có một số việc ông ta không nên nói rõ ràng, phải để nó tự đi tìm hiểu.

Thượng Quan Phổ nghe tới đần cả mặt, thấy linh vật Bệ hạ không có ý nói thêm nữa thì hơi khom lưng, “Vâng.”

Hoàng thất lựa chọn nhắm mắt không thấy, chuyện mấy quan viên bị giết cũng bị ém nhẹm xuống. Việc này vốn dĩ bọn họ sai, những người đó ra tay với người đó trước, cô ấy phản kích cũng là bình thường, có thể bớt đi một chuyện thì nên bớt, bọn họ không muốn đối đầu với Trảm Long Vệ, lại thêm một lần tắm máu Đế Đô Tinh nữa.

…

Phượng Từ ở trong khách sạn tới vài ngày, vết thương trên tay và chân hắn đã lành lại kha khá, nhưng ngày nào Thời Sênh cũng đều kiên trì bôi thuốc cho hắn đến khi không còn nhìn thấy dấu vết gì mới thôi.

Ngày nào Thời Sênh cũng ở bên hắn, trước khi nhắm mắt lại sẽ nhìn thấy cô, mở mắt ra cũng sẽ nhìn thấy cô đầu tiên.

Phượng Từ nhìn chằm chằm người bên cạnh, cẩn thận duỗi tay sờ lên má cô, khóe miệng hắn cong lên, cả khuôn mặt lập tức tràn đầy tà khí.

Mày Thời Sênh nhíu lại, Phượng Từ lập tức thu lại nụ cười, bày ra vẻ mặt vô tội chờ cô mở mắt.

“Phượng Từ.” Thời Sênh kéo tay hắn ra khỏi mặt mình, “Mới sáng ngày ra có thể an phận tí không hả?”

Cô mở mắt ra liền nhìn thấy ngay cặp mắt trong sáng và đầy nhu tình của chàng trai trẻ, nhìn vào đó như đang thấy cả biển sao trời lay động, bao dung vạn vật của thế gian, nhưng đến khi bạn tiến vào trong đó lại cảm thấy nơi ấy vô cùng nguy hiểm.

Thời Sênh biết bản tính của hắn không phải như thế, nhưng cô thích bộ dạng này của hắn, như một mặt trời nhỏ mang đến cho mình cô sự ấm áp và ánh nắng rực rỡ.

Cô biết mình rất ích kỷ, nhưng chẳng có cách nào, cô chỉ muốn hắn như thế.

Phượng Từ hôn chụt lên mặt cô mấy cái, “Anh ở ngay trước mặt em mà em còn nghĩ gì thế hả?”

Thời Sênh kéo hắn vào cái ôm của mình, “Anh có cảm thấy vất vả không?”

Phượng Từ dựa vào ngực cô, áo ngủ của cô rất mỏng, có thể nhìn thấy rõ cảnh xuân bên trong, Phượng Từ hơi dịch sang bên, “Chỉ cần được ở bên em thì làm gì anh cũng làm.”

“Thậm chí ngay cả phải che giấu bản tính vốn có của mình, anh cũng đồng ý sao?”

Đầu ngón tay của Phượng Từ hơi run, mi mắt rủ xuống, “Ừ, anh tình nguyện.”

Hắn đã nhận thua trước nên hắn phải thỏa hiệp.

Tình yêu không cần hai người cùng mạnh mẽ, hắn không yếu thế thì họ vĩnh viễn không thể ở bên nhau.

Thời Sênh thở ra một hơi, “Cảm giác mỗi ngày đều có thể ôm anh thật tốt.”

Cảm giác mỗi ngày có thể ở bên anh cũng thật tốt.

Tay Phượng Từ trượt xuống hông Thời Sênh, còn chưa kịp làm gì thì Thời Sênh đã buông hắn ra, Phượng Từ thất vọng nhìn cô xuống giường, nằm bẹp trên giường không muốn dậy nữa.

Thời Sênh ngồi ở bên mép giường mấy giây rồi mới thay quần áo.

Phượng Từ cứ nhìn cô chằm chằm, dù ở những thế giới kia bọn họ đã làm vô số lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, hắn chỉ muốn mạnh mẽ đè cô xuống, muốn nghe giọng mềm mại của cô gọi tên hắn.

Hắn muốn để lại ấn ký của mình trên khắp người cô, cô thuộc về hắn, mãi mãi.

“Đừng có bày ra vẻ mặt không được thỏa mãn như thế nữa đi.” Thời Sênh đã thay quần áo xong, khoanh tay trước ngực đứng bên giường nhìn hắn, “Mau đứng lên.”

Mặt Phượng Từ đỏ lên, ai không được thỏa mãn chứ? Còn lâu mới là hắn ấy.

Hắn nghiêng người, kéo chăn trùm kín đầu mình.

Thời Sênh: “…” Bệnh của nữ chính không cứu nổi.

Đến khi Thời Sênh mang bữa sáng vào, Phượng Từ vẫn nằm giả chết trên giường. Thời Sênh gọi vài lần hắn cũng không thèm chui ra. Thời Sênh đành phải tiến lên kéo chăn, cái đầu hắn lộ ra, khuôn mặt bị nghẹn trong chăn đỏ bừng bừng, nhìn Thời Sênh với vẻ mặt tiểu công “trúa” ngạo kiều cần phải dỗ dành.

“Anh làm thế này là phạm luật đấy.” Thời Sênh thở dài, sao lớn rồi mà vẫn còn thế này chứ.

Phượng Từ bám vào cổ cô, hơi hếch cằm chờ cô hôn.

“Anh còn chưa đánh răng.” Thời Sênh từ chối, giờ mà hôn thì chắc cô không cho hắn xuống giường luôn quá.

Sắc mặt Phượng Từ lập tức đen lại, “Em ghét anh chứ gì?”

“Nào có.”

“Vậy em hôn đi.” Phượng Từ lại ghé về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: “…” Tiểu yêu tinh này cứ thích dụ dỗ cô phạm tội là như thế nào nhỉ?

Vẻ mặt Phượng Từ tràn ngập vẻ vô cớ gây rối kiểu “anh mặc kệ, em không hôn anh thì anh sẽ không dậy”, Thời Sênh thực bất đắc dĩ, cúi người cắn lên môi hắn, “Thật đúng là nợ anh.”

Khóe môi Phượng Từ hơi cong lên, chẳng phải em nợ anh sao?

Hắn đã thỏa hiệp, không thu lại lời lãi thì chẳng phải thiệt lớn rồi sao?

Chương 1449: Ác bá của tinh tế (17)

Lúc Thập Phương vào phòng, Phượng Từ đang ngồi bên bàn ăn sáng, trên người vẫn mặc áo ngủ, ở cổ còn có vết đỏ mơ hồ.

Thập Phương kinh ngạc, gia chủ và hắn…

Phượng Từ niết cái thìa, ánh mắt âm thần liếc nhìn Thập Phương, khóe miệng hơi nhếch lên, tà khí từ trên người tràn ra, cả người trở nên yêu dã, đôi con ngươi đen nhánh tràn ngập vẻ âm trầm, quỷ quyệt, ánh mắt hoàn toàn không còn vẻ trong sáng, vô tội như khi đối mặt với Thời Sênh nữa.

“Sớm thế này đã có việc gì rồi?”

Giọng Thời Sênh truyền tới, Phượng Từ lại gục đầu xuống ăn cháo như không có việc gì, luồng khí quỷ dị làm người ta dựng tóc gáy kia cũng biết mất.

Trái tim Thập Phương như đập chậm nửa nhịp, sau đó lại vỗ kinh hoàng hơn, người đàn ông này…

Thời Sênh thấy ánh mắt Thập Phương cứ đăm đăm thì không khỏi trừng mắt với Phượng Từ một cái, Phượng Từ cười đầy vô tội, còn chìa bát cháo đã ăn sạch sẽ ra cho cô xem.

“Ăn thêm bát nữa.”

“A?” Phượng Từ chớp mắt, “Nhưng mà anh no rồi.”

“Ăn thêm bát nữa!” Thời Sênh nhấn mạnh lại một lần.

Phượng Từ biết bán manh (giả vờ đáng yêu) cũng vô dụng nên đành phải cầm thìa tiếp tục xúc cháo ăn. Nhân lúc Thời Sênh không để ý, hắn lại liếc nhìn Thập Phương một cái rất không có ý tốt.

Thập Phương giật mình, vội vàng lùi sát về bức tường đằng sau, “Gia chủ, ngài Cesar đã đợi ngài ở phía dưới mấy ngày rồi, ngài xem lúc nào thì sẽ gặp hắn?”

Anh ta thật sự không muốn truyền mấy lời này, nhưng Cesar chẳng khác nào kẹo mạch nha, cứ sống chết dính lấy anh ta, quá phiền.

“Cầu người thì cũng phải có thái độ cầu người, hắn còn dám tính kế ông đây cơ mà, cứ để hắn chờ đi.”

Thập Phương không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa, nghe Thời Sênh nói vậy liền lập tức rời khỏi phòng.

Phượng Từ vẫn đang ăn cháo, Thời Sênh liền nhéo lỗ tai hắn, “Không thích Thập Phương?”

“Anh chẳng thích ai bên cạnh em hết.” Phượng Từ đáp một cách hàm hồ.

Chẳng phân biệt nam nữ, chẳng phân biệt già trẻ.

Thời Sênh kéo ghế ngồi xuống, “Em không thể không dẫn họ theo, lần này tới Đế Đô Tinh là để tìm anh, phải dẫn theo phòng ngừa vạn nhất.”

“Đặc biệt tới tìm anh ư?”

“Nếu không thì vì sao chứ?” Nếu không phải quan trọng thì cô đã chẳng quay về đây.

Hình như Phượng Từ cũng vui vẻ hơn chút, hắn đẩy cái bát về phía Thời Sênh, giọng nũng nịu, “Anh không muốn ăn nữa.”

Thời Sênh nhận lấy bát cháo, cầm cái thìa của hắn xúc nốt hai, ba thìa dư lại trong bát.

Đôi mắt Phượng Từ đầy vui vẻ, hai tay ôm má ngồi nhìn cô.

Thời Sênh để người máy mang bát đũa ra ngoài, “Tốt xấu gì đó cũng là người của em, anh chú ý một chút.”

“Oh.” Phượng Từ đáp đầy tùy ý, hiển nhiên là chẳng để ở trong lòng.

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái, cũng không nói thêm nữa mà chuyển sang đề tài khác, “Lát nữa sẽ ra ngoài, anh định mặc như thế này à?”

“Ra ngoài?”

Thời Sênh nhướng mày, “Không muốn ra ngoài?”

Phượng Từ nghĩ nghĩ, “Anh cũng muốn nhìn một chút bộ dáng của thế giới này như thế nào.”

Phượng Từ không phải người của thế giới này, từ hình ảnh thực tế ảo kia có thể nhìn ra, lực lượng trong thân thể hắn khá giống linh lực nhưng lại tràn đầy tà khí và sát khí, rất cổ quái.

Hắn đến từ đâu, tại sao tới đây cô đều hoàn toàn không biết.

Nhưng mà có sao đâu chứ, chỉ biết bây giờ hắn đã ở bên cạnh cô là được rồi.

…

Thời Sênh dẫn Phượng Từ xuống lầu, Thập Phương muốn đi cùng nhưng Thời Sênh sợ Phượng Từ lại gây chuyện nên bảo họ không cần đi theo.

Phượng Từ đảo mắt qua rất nhiều đồ vật, chỉ liếc mắt nhìn một chút rồi thôi, rõ ràng là hắn chẳng có hứng thú với mấy thứ này, mà cái nào hắn nhìn lâu một chút thì Thời Sênh sẽ giải thích cho hắn đó là gì.

“Thời Sênh.”

Cơ Dạ dẫn Cơ Huyên từ bên ngoài khách sạn đi vào, hai bên gặp nhau ở giữa đường, Cơ Dạ đành phải chào hỏi. Tầm mắt hắn đảo qua Phượng Từ, trên mặt lộ ra vài phần cổ quái.

Lúc ấy ở Hội nghị Thập Nhị Phong, cô ấy nói muốn người này, kết quả không bao lâu liền nghe nói cô ấy đã mang được người về, nhưng chưa ai gặp người này lần nào.

Những người khác rất lo lắng, nếu người này thật sự như lời Cát Na nói, là người đã hủy đi vô số tinh cầu năm xưa, vậy chẳng phải sự xuất hiện của hắn đại biểu cho nguy hiểm sao?

Nhưng Cục quản lý thời không đã cho người đứng ra nói rằng không cần lo lắng, chỉ cần Thời Sênh ở đây thì hắn sẽ không gây ra chuyện gì.

Mấy ngày nay sóng gió có vẻ êm ả, nhưng trên thực tế mọi người đều nhìn chằm chằm về phía bên này, hôm nay là lần đầu tiên cô mang người ra ngoài…

Không ngờ lại là một chàng trai… đáng yêu như thế này?

“Thời Sênh, hắn là mục đích để cô quay về Đế Đô Tinh sao?” Cơ Dạ mất một lúc mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Không liên quan gì tới anh.” Thời Sênh nắm tay Phượng Từ đi ngang qua hắn.

Phượng Từ vẫn luôn rũ đầu, lúc đi lướt qua Cơ Dạ, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cơ Dạ.

Trong nháy mắt, Cơ Dạ cảm thấy không khí bốn phía đều đọng lại, sát khí trải rộng khắp nơi.

“Phượng Từ!”

Chàng trai thu hồi tầm mắt, ngoan ngoãn đi theo Thời Sênh.

Đến tận khi bọn họ đi rồi, Cơ Dạ mới bị tiếng kêu đau của Cơ Huyên làm cho bừng tỉnh, trong lúc vô ý thức hắn đã siết tay Cơ Huyên tới đỏ bừng.

Cơ Dạ vội vàng buông tay Cơ Huyên, “Xin lỗi em, Tiểu Huyên.”

Sắc mặt Cơ Huyên trắng bệch, gần như đã bị dọa sợ, nhỏ giọng nói: “Anh Dạ, hai người vừa rồi thật đáng sợ.”

“Không sao.” Cơ Dạ xoa tóc Cơ Huyên, dịu dàng an ủi, “Sau này chúng ta không gặp họ là được.”

Cơ Dạ dỗ Cơ Huyên xong, Diêm Lâm liền tới gõ cửa, bảo hắn tới phòng bên cạnh nói chuyện một chút.

Cơ Dạ còn tưởng rằng chỉ có mình hắn, không ngờ lúc đi sang, thấy cả cái tên tính cách như bom nổ Tấn Tây cũng ở, Diêm gia chủ bảo Cơ Dạ ngồi xuống.

“Cơ gia chủ đã gặp chàng trai kia chưa?”

Cơ Dạ ngẩng đầu nhìn Diêm gia chủ, ánh mắt hơi thay đổi, khẽ gật đầu, “Gặp rồi ạ!”

“Có cảm giác gì không?”

“Cảm giác không biết phải nói thế nào…” Cơ Dạ không biết nên hình dung thế nào, dù sao đều là rất nguy hiểm.

Tấn Tây vỗ cái bàn, lớn giọng nói: “Âm u, tà khí, giống hệt con bé Thời Sênh ấy, người này có thể phá hủy nhiều tinh cầu như thế, dựa theo pháp luật của Tinh Tế thì có thể giết mấy trăm lần được rồi.”

Cơ Dạ không nói gì với hắn mà nhìn sang phía Diêm gia chủ, “Diêm gia chủ, ngài mới cháu tới là có chuyện gì muốn thương lượng sao?”

Diêm gia chủ cười: “Không có gì, chỉ muốn hỏi cảm giác của hai người thôi. Bây giờ Hoàng thất đã giả chết, không muốn đắc tội cô ta, nhưng giờ cô ta lại đang mang theo một người nguy hiểm như thế bên cạnh, chúng ta vẫn nên có tính toán sớm một chút.”

“Đánh cũng không đánh lại thì tính toán cái rắm gì?” Tấn Tây nói thẳng, “Chẳng lẽ bắt chúng tôi phải cúi đầu với con bé ấy, từ đây dựa vào Thời gia, từ đây tôn cô ta làm lão đại chắc?”

Diêm gia chủ thở dài, “Thì chẳng phải đang gọi hai cậu tới thương lượng đó sao? Dù gì thì sáu đại gia tộc chúng ta cũng nên đoàn kết, nhất trí đối ngoại.”

“Đoàn kết cái rắm!” Tấn Tây vỗ bàn, mặt đỏ tai hồng, “Ông nhìn Mộ Ý đi, thằng đó là cái dạng gì chứ? Không bán chúng ta là tốt lắm rồi. Còn Tông gia nữa, có việc thì chỉ biết bo bo giữ mình, cứ thế này thì sớm muộn gì cũng xong đời hết.”

Cơ Dạ lạnh nhạt đáp: “Mộ gia chắc chắn không thể trông cậy vào rồi, bọn họ đã sớm không có cùng chung chí hướng với chúng ta, còn Tông gia… Thực lực của bọn họ vốn yếu, tự lo cho mình cũng chẳng có gì sai.”

Diêm gia chủ cũng gật đầu đồng tình: “Giờ thế cục có vẻ hơi loạn, chúng ta không nên ra bất kỳ quyết sách nào vào lúc này, hôm nay gọi hai người tới cũng là để thương lượng trước một chút thôi, chờ đến khi xảy ra chuyện thì ít nhất cũng đã chuẩn bị tâm lý xong.”

Tấn Tây và Cơ Dạ liếc nhìn nhau, Cơ Dạ lên tiếng, “Ông Diêm, có phải ông đã có được báo động gì trước không?”

Diêm gia, giỏi bói toán, suy đoán.

“Loạn thế buông xuống, trước sau có Thời.”

Chương 1450: Ác bá của tinh tế (18)

“Là có ý gì?” Tấn Tây trừng mắt nhìn Diêm gia chủ.

Diêm gia chủ lắc đầu: “Tôi cũng không hiểu, nhưng chắc chắn có quan hệ tới Thời gia, tới Thời Sênh.”

Cơ Dạ lập tức nói vào trọng điểm: “Loạn thế này là chỉ cái gì? Cô ta muốn khởi xướng chiến tranh sao?”

Diêm gia chủ lại lắc đầu, loạn thế này có rất nhiều ý nghĩa, không tới lúc đó thì sẽ không ai biết sẽ xuất hiện chuyện gì.

Ba người trở nên im lặng, chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

…

Thời đại Tinh Tế, đại đa số người đã vứt bỏ thói quen ăn uống bình thường, sử dụng đồ ăn có năng lượng cao, có nhiều dinh dưỡng với bọn họ nhất, hoặc là đặc sản thịt thú tộc ở một tinh cầu nào đó. Thịt thú tộc đó không ngon nhưng lại có năng lượng cực kỳ cao, rất có tác dụng với tinh thần lực và bản thân loài người.

Cho nên ở trên đường cũng chẳng có mấy nhà hàng, cho dù có thì cũng rất xa hoa, người thường nhìn thấy cũng sợ rồi.

Phượng Từ không ăn thực phẩm chức năng, càng không ăn thịt thú tộc, Thời Sênh đã lâu rồi không tới Đế Đô Tinh nên tìm mãi mới thấy một nhà hàng.

Cô nhìn thực đơn, xác định không nhìn nhầm rồi mới đẩy cửa đi vào làm cho chuông gió treo ở cửa phát ra tiếng kêu leng keng.

“Kính chào quý khách.” Một giọng phụ nữ dịu dàng vang lên.

Phượng Từ nhìn xung quanh nhưng lại chẳng thấy người, Thời Sênh chỉ lên một thứ đồ có hình bán nguyệt treo trên cửa, đây là hệ thống tự chào mời.

Từ phòng bên có một người đi ra, “Xin chào, quý khách muốn ăn gì?”

Người đi ra là phụ nữ, bà nói xong liền ngẩng đầu nhìn, mắt đột nhiên trợn to, kêu lên một tiếng không thể tin nổi: “Tiểu Sênh?”

“Dì Ngu.” Thời Sênh hơi mỉm cười.

Người phụ nữ đã đứng tuổi, khóe mắt cũng bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, nhưng vẫn có thể thấy lúc trẻ là một người rất đẹp.

Người phụ nữ đi nhanh tới trước mặt Thời Sênh, kích động đến nỗi chân tay luống cuống: “Tiểu Sênh, đúng là con rồi, dì còn tưởng đời này sẽ không bao giờ gặp con nữa… Thật tốt quá, còn có thể gặp con. Đừng đứng, mau vào trong ngồi đi… Cậu này…”

Tầm mắt dì Ngu dừng trên người Phượng Từ.

Thời Sênh đẩy Phượng Từ về trước, “Phượng Từ, bạn trai của con.”

Sát khí trong người Phượng Từ vừa chuẩn bị trào ra, nghe thấy Thời Sênh nói vậy liền miễn cưỡng ổn định lại.

“Bạn trai?” Dì Ngu sửng sốt một chút, sau đó lại cười nói tiếp, “Tốt

lắm, con cũng nên có người ở bên rồi. Mau, cháu trai, vào trong ngồi đi.”

Dì Ngu đưa bọn họ vào một căn phòng, nhân lúc bà ra ngoài rót nước, Thời Sênh ghé tai nói với Phượng Từ: “Bà ấy là trưởng bối duy nhất của em, hiểu không?”

Phượng Từ ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.”

Dì ngu bưng nước đi vào, “Đã sớm nghe nói con quay về, nhưng con không tới nên dì cũng không tiện đi gặp, không ngờ hôm nay con lại tới đây. Dì chẳng kịp chuẩn bị gì cả, cũng không biết thằng bé này thích ăn cái gì, dì làm mấy món sở trường được không?”

“Dì Ngu, không cần vội đâu.”

“Anh đói bụng.”

Thời Sênh: “…”

Dì Ngu tươi cười, mặt đầy vẻ hiền từ: “Để dì Ngu làm mấy món trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện, các con cứ ngồi chơi đi.”

Chờ dì Ngu ra ngoài rồi, Thời Sênh véo Phượng Từ một chút, Phượng Từ nhìn cô ấm ức, “Anh thật sự đói mà.”

Nhìn bộ dáng tội nghiệp đó của hắn, Thời Sênh lập tức mềm lòng, nhưng vẫn nghiêm mặt: “Tôn trọng người ta một chút cho em.”

“Hôn một cái đã.”

“Đừng làm loạn.”

Phượng Từ nhìn Thời Sênh, nhìn không chớp mắt.

Thời Sênh thở dài, hôn lên mặt hắn một cái, “Được rồi, đừng quá phận, nếu không về nhà sẽ cho anh biết tay.”

Phượng Từ cong môi cười khẽ, lại ôm cốc nước lên uống.

Dì Ngu nhanh chóng mang mấy món ăn vào, Phượng Từ rất muốn bắt bẻ, nhưng nhìn ánh mắt của Thời Sênh thì lại yên lặng ăn cơm, cái gì không thích thì hắn sẽ không gắp.

“Tiểu Sênh, nếm thử xem, cũng không biết nhiều năm như thế rồi, con còn ăn quen mấy món này không nữa.” Dì Ngu đưa cho Thời Sênh một bát cơm.

“Con không kén ăn.”

Tay Phượng Từ hơi dừng lại, sau đó tiếp tục vùi đầu ăn cơm, kén ăn thì sao chứ hả? Chẳng phải em muốn chiều chuộng anh sao? Hừ!

Dì Ngu cười nhẹ: “Đúng đúng, con chẳng bao giờ kén chọn đồ ăn, không giống…”

Tay cầm đũa của Thời Sênh hơi dừng lại.

Dì Ngu lập tức ngừng lời, chuyển sang chuyện khác, “Tiểu Sênh, mấy năm nay con sống có tốt không?”

“Khá tốt ạ!”

“Con sống tốt là được, dì Ngu già rồi, lúc còn sống có thể nhìn thấy con thành gia lập nghiệp đã là chuyện rất may mắn rồi.” Dì Ngu nhìn về phía Phượng Từ.

Phượng Từ đã thu lại vẻ u ám trên người, lúc này chẳng khác nào thiên sứ tỏa ra ánh sáng chói lòa, nhìn thế nào cũng thấy thích.

“Con về rồi sẽ tổ chức kết hôn với anh ấy, lúc đó dì Ngu sẽ tới làm chứng hôn cho con chứ?”

Phượng Từ quay đầu nhìn Thời Sênh, cô ấy muốn kết hôn với hắn ư?

Nhưng mà cô ấy chưa hề nói với hắn lời nào trước đó.

Phượng Từ thấy mất vui, cô ấy lại không nói cho hắn đầu tiên, thế là hắn lại thấy dì Ngu rất không vừa mắt.

Thời Sênh lén nắm lấy tay hắn dưới gầm bàn, dùng sức véo một cái, hắn lại lật tay túm lấy tay cô, viết mấy chữ vào lòng bàn tay cô.

Thời Sênh: “…”

Rất muốn xách hắn ra ngoài đánh cho một trận.

“Được nha, chỉ cần Tiểu Sênh không chê thì dì Ngu nhất định sẽ tới.” Ngu Tường cười vui vẻ, “Mau ăn đi, đừng chỉ lo nói chuyện nữa, đồ ăn nguội hết cả rồi. Con trai, đồ ăn có vừa miệng không?”

Câu sau cùng là hỏi Phượng Từ.

Phượng Từ không có động tĩnh, đến khi Thời Sênh nói cô đồng ý thì hắn mới ngẩng đầu, nở một nụ cười: “Ăn rất ngon ạ!”

Ngu Tường thở phào nhẹ nhõm: “Ăn ngon là được rồi, chỉ sợ con ăn không quen.”

Ngu Tường chỉ hỏi một chút liên quan tới cuộc sống của Thời Sênh, không hỏi chuyện của Thời gia, hai người trò chuyện câu được câu không, Phượng Từ ăn xong thì ngồi yên, nhưng tay ở dưới bàn vẫn nắm chặt lấy tay Thời Sênh không buông.

“Thời gian không còn sớm nữa, bọn con về trước nhé dì Ngu. Khi nào hôn lễ cử hành, con sẽ phái người tới đón dì.”

“Được, dì Ngu chờ.” Ngu Tường đứng lên, “Tiểu Sênh, dì có thể nói riêng với con mấy câu không?”

Thời Sênh nhìn Phượng Từ, hắn nhìn cô đầy vô tội.

“Em sẽ quay lại ngay.”

Phượng Từ chần chừ một chút rồi buông tay ra, Thời Sênh hôn trán hắn một cái rồi theo Ngu Tường sang một căn phòng khác.

“Tiểu Sênh, thằng bé kia đáng giá để con tin tưởng không?” Vừa rồi Ngu Tường không biểu lộ ra sự lo lắng nhưng giờ lại rất thấp thỏm, thân phận của con bé hiện giờ không thể xuất hiện nửa điểm sai lầm nào được.

“Dì Ngu, anh ấy sẽ không phản bội con.”

“Dì Ngu biết con hiểu rõ trong lòng, nhưng dì vẫn muốn dặn dò con mấy câu, nhất định phải điều tra rõ lai lịch, thân phận của nó. Con ngồi ở quá cao, người muốn lấy mạng con nhiều không đếm xuể, giờ dì Ngu chẳng có mong ước gì, chỉ mong con sống tốt.”

“Cảm ơn dì Ngu, con sẽ cẩn thận.” Ánh mắt Thời Sênh mềm mại, nụ cười đầy chân thành.

Ngu Tường vươn tay ôm Thời Sênh, “Con chờ một chút, dì có thứ này muốn đưa cho con.”

Thời Sênh gật đầu.

Ngu Tường rời khỏi căn phòng, ra ngoài liền nhìn thấy Phượng Từ đứng đó, bà hơi sửng sốt một chút rồi tiến lên: “Con trai, tính tình Tiểu Sênh không phải tốt lắm, con cứ thuận theo nó, đừng đối nghịch với nó, mọi chuyện của nó đều phải dựa vào con.” Cũng đừng phản bội nó.

Phượng Từ hơi hếch cằm, định dùng tư thế cao nhân số một nhìn Ngu Tường, nhưng nghĩ tới lời Thời Sênh nói đây là trưởng bối duy nhất của cô, hắn liền thu liễm lại: “Con sẽ.”

Chương 1451: Ác bá của tinh tế (19)

Dì Ngu nhanh chóng mang đồ trở vào, là một khối Rubik hình vuông, lớn hơn khối Rubik bình thường một chút.

“Đây là…” Ngu Tường hơi dừng lại, “Đây là quà sinh nhật mà Tiểu Sơ đã sớm chuẩn bị cho con, nhưng mà… chưa kịp tặng. Hôm nay dì Ngu làm chủ, coi như là quà tặng cho hôn lễ của con.”

Thời Sênh nhìn khối rubik kia, thật lâu sau mới nhận lấy, “Dì Ngu, cảm ơn.”

“Nếu Tiểu Sơ biết con sắp kết hôn thì sẽ rất vui.” Biểu tình của Ngu Tường hơi đau buồn.

Thời Sênh siết chặt khối Rubik: “Dì Ngu, con đi đây.”

Ngu Tường vội vàng hít vào một hơi, “Aizz, ừ, để dì Ngu tiễn con ra ngoài.”

Thời Sênh đi ra ngoài cùng dì Ngu, sau đó cô nắm lấy tay Phượng Từ: “Dì Ngu đừng tiễn, bọn con tự ra ngoài là được rồi.”

Ngu Tường cười gật đầu, tiễn hai người ra tới cửa nhưng cũng không bước ra ngoài, có lẽ sợ nhìn thấy con bé rời đi, bà sẽ lại thấy khổ sở.

Thời Sênh cùng Phượng Từ cùng bước ra khỏi con phố nhỏ cũ xưa. Tầm mắt của Phượng Từ đảo qua khối rubik trên tay cô mấy lần, “Tại

sao không đón dì ấy rời khỏi đây?”

“Mỗi người đều có một lựa chọn sống khác nhau, em không thể đem ý nguyện của em áp lên người người khác, nguyện vọng của dì ấy là được sinh hoạt ở đây.”

Thời Sênh cúi đầu nhìn khối rubik trong tay mình một lúc rồi thu nó lại, “Đi thôi, phải về rồi.”

Thời Sênh còn chưa về tới khách sạn thì Thập Phương đã gọi điện cho cô bằng giọng vô cùng lo lắng, “Gia chủ, phố Sương Nguyệt đã xảy ra chuyện, có người mang đồ dễ cháy nổ vào phố Sương Nguyệt, hiện tại ở đó đã thành biển lửa.”

Qua hình ảnh truyền về từ chỗ Thập Phương, có thể thấy một mảnh lửa đang cháy ngùn ngụt sau lưng hắn.

Thời Sênh nhìn chằm chằm phía sau anh ta một hồi lâu cũng không nói gì, Thập Phương không dám nói, chỉ nín thở chờ Thời Sênh ra lệnh.

Thập Phương chờ nửa ngày mà chỉ chờ được Thời Sênh ngắt kết nối.

Anh ta quay đầu nhìn vùng lửa lớn sau lưng, đây là trần trụi khiêu khích rồi.

…

Thời Sênh ngắt kết nối rồi chỉnh sửa lại lộ tuyến tới phố Sương Nguyệt, sau đó đột nhiên vươn tay ra, “Ôm em một cái.”

Phượng Từ lập tức ngồi lại gần rồi ôm lấy cô.

Hơi thở của cô rất chậm, chẳng khác nào những lúc bình thường, nhưng Phượng Từ lại cảm thấy một luồng hơi lạnh, hiện tại cô đang rất tức giận.

Vì sao? Vì phố Sương Nguyệt ư? Ở đó có gì?

Trong đầu Phượng Từ liền toát lên một suy nghĩ.

Cô không nói gì cho đến tận khi xe bay dừng lại, cô buông hắn ra, biểu tình hoàn toàn bình thường, không hề thấy có điểm nào không thích hợp cả.

Khi cô mở cửa xe ra, Phượng Từ giữ tay cô kéo lại, tay giữ gáy cô rồi phủ xuống một nụ hôn.

Thời Sênh sửng sốt, chờ khi Phượng Từ cạy môi và răng cô ra, cô mới hoàn hồn đoạt lại quyền chủ động.

Đến tận khi hắn mặt đỏ tai hồng rồi, cô mới buông người ra, “Em không sao, ngồi ở trên xe đợi, em sẽ nhanh chóng quay lại.”

Hiển nhiên là Phượng Từ không định nghe theo, cô vừa xuống xe thì hắn cũng xuống theo.

Thời Sênh đứng đối diện nhìn hắn, hắn bày ra vẻ mặt vô tội, hắn biết, cô nhất định không chống lại được bộ dạng này của hắn.

Thời Sênh lắc đầu, vẫy tay với hắn.

Phượng Từ tung tăng chạy tới, duỗi tay nắm lấy tay cô, đầu ngón tay lồng vào các ngón tay Thời Sênh, đan chặt vào nhau.

Lửa lớn ở phía xa vẫn bùng lên dữ dội, khắp nơi toàn là quân đội sơ tán người và xe cấp cứu.

Thời Sênh tìm được vị trí của Thập Phương, anh ta mang theo một tiểu đội Trảm Long Vệ đứng nhìn mọi người chạy tới chạy lui, không hề có ý tiến lên giúp đỡ, lạnh nhạt như người máy.

“Gia chủ.”

“Ai làm?”

Thập Phương đứng cách xa Phượng Từ một đoạn, “Không rõ ràng lắm, người đã chết, không còn chút manh mối nào. Trung tâm nổ mạnh là ở… Hạ gia.”

Tời Sênh híp mắt, cười lạnh: “Hải tặc, nổ mạnh…”

“Thời gia chủ.” Thượng Quan Phổ mang theo người của Hoàng thất chạy tới.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn hắn, “Tam Hoàng tử, lại có kẻ dám ở dưới mí mắt của các ngài chơi nổ thế này, đừng có để cả Đế Đô Tinh này cũng nổ theo đấy.”

Mồ hôi lạnh trên người Thượng Quan Phổ chảy ròng ròng, ý của cô là nói hoàng thất làm chuyện này, còn câu sau rõ ràng là đang đe dọa.

Hắn vội vàng giải thích: “Thời gia chủ, chuyện này tôi có thể dùng thân phận Hoàng tử của tôi để cam đoan rằng nó không có liên quan gì tới Hoàng thất cả.”

Thời Sênh cười lạnh: “Tốt nhất nên như thế.”

Mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng trên người Tam hoàng tử: “Thời gia chủ, chuyện này chúng tôi sẽ điều tra kỹ càng.”

“Về thôi.”

Thập Phương khá kinh ngạc, cứ thế mặc kệ sao?

Nhưng lúc này nhìn Thời Sênh có vẻ khó nói chuyện nên hắn không dám đưa ra bất kỳ ý kiến trái chiều nào, dẫn Trảm Long Vệ theo Thời Sênh rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Thượng Quan Phổ nhìn bọn họ rời đi rồi mới lau mồ hôi, phân phó người phía sau: “Khống chế tốt mọi chuyện, không được để cho ai khơi mào nó lên.”

Mọi người: “…”

Hội nghị Thập Nhị Phong còn chưa kết thúc đã xảy ra chuyện như thế này, địa điểm xảy ra vụ nổ còn ở một nơi cực kỳ mẫn cảm là phố Sương Nguyệt.

Đây chẳng phải là cố ý gây rối sao?

…

Thời Sênh quay về khách sạn, Diêm gia chủ và Tấn Tây, Cơ Dạ đều đứng chờ ở cửa khách sạn, hiển nhiên cũng đã nhận được tin tức.

Diêm gia chủ đại biểu mọi người ngăn cô lại: “Thời gia chủ, chuyện có vụ nổ ở phố Sương Nguyệt chúng tôi sẽ giúp đỡ điều tra.”

“Không có việc không ân cần, muốn gì?” Thời Sênh liếc nhìn bọn họ,

đám người này làm gì có lòng tốt như thế chứ?

Cánh môi Diêm gia chủ giật giật: “Thời gia chủ, chúng ta là một thể, cùng vinh cùng nhục, hắn là Thời gia chủ hiểu đạo lý này đúng không?”

“Bỏ đi, các ông chỉ quen với việc thọc dao nhỏ sau lưng tôi thôi.”

Sắc mặt Diêm gia chủ đầy vẻ xấu hổ: “Chuyện năm đó, mấy nhà chúng tôi không tham dự…”

“Đúng, nhưng các ông cũng chẳng thèm ra tay cứu giúp.” Biểu tình của Thời Sênh càng lạnh hơn, “Giờ còn nói với tôi cái gì mà vinh cùng vinh, tổn thất cùng tổn thất sao? Các ông không thấy buồn cười à?”

“Thời gia chủ, chuyện lúc trước mấy nhà chúng tôi cũng bị tổn thất thảm trọng, tất cả đều ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì có thời gian đi cứu Hạ gia và Hạ Sơ chứ?” Quả bom Tấn Tây không nhịn được lại phát nổ.

Ánh mắt sắc bén của Thời Sênh đảo qua làm khí thế của Tấn Tây vừa mới dâng trào lại lập tức xẹp lép như quả bóng xì hơi.

“Vậy hiện tại chúng ta cũng thân ai nấy lo đi.” Thời Sênh kéo Phượng Từ đi vào trong.

Đám người Thập Phương đi theo cô lập tức làm hết phận sự của mình, ngăn trở tầm mắt của đám người Diêm gia chủ.

“Thời gia chủ…”

Cơ Dạ ngăn Diêm gia chủ lại: “Diêm gia chủ… đừng nói nữa.”

Diêm gia chủ thở dài: “Chuyện ở phố Sương Nguyệt rõ ràng là đang khiêu khích cô ta, đây rõ ràng là muốn làm loạn lên.”

Biểu tình của Tấn Tây càng khó coi: “Nếu không phải cô ta ở giữa ngăn trở thì phố Sương Nguyệt đã sớm bị hủy đi rồi, chuyện xảy ra hôm nay cũng không biết khiến bao nhiêu người chết đi nữa…”

“Cô ấy giữ lại phố Sương Nguyệt không phải để tưởng nhớ Hạ gia và Hạ Sơ.” Giọng Cơ Dạ có vài phần tang thương, “Cô ấy đang nhắc nhở những kẻ đó, nhắc nhở chúng ta rằng từng còn có một Hạ gia, là bảy đại gia tộc chứ không phải sáu đại gia tộc.”

“Rốt cuộc Hạ Sơ và cô ta quen nhau thế nào vậy?” Tấn Tây túm tóc phiền muộn nói, “Năm đó cô ta còn vì Hạ Sơ tắm máu Đế Đô Tinh nữa.”

“Không biết, lúc tôi và Hạ Sơ biết nhau thì cô ấy và Hạ Sơ đã là bạn thân rồi.”

“Cậu với Hạ Sơ… hẳn là quen biết nhau trong yến hội Hạ gia tuyên bố người thừa kế phải không?” Diêm gia chủ nhíu mày, “Lúc đó Hạ Sơ còn rất nhỏ, cô ta đã quen Hạ Sơ sớm như vậy sao?”

“Đúng thế, cháu cũng không ngờ. Ở nơi công cộng, cô ấy và Hạ Sơ chưa từng có bất kỳ giao thoa nào, mãi sau này cháu mới biết.”

Chẳng ai biết Thời Sênh quen Hạ Sơ từ lúc nào.

Nếu không xảy ra chuyện tắm máu Đế Đô Tinh, chẳng ai biết quan hệ giữa hai người họ lại tốt tới tình trạng như vậy.

Chương 1452: Ác bá của tinh tế (20)

Phượng Từ nhìn người ngồi ở ngay trước cửa sổ sát đất chậm rãi xoay vặn khối rubik thì không khỏi bực bội đi qua đi lại sau lưng cô.

“Phượng Từ, an tĩnh một chút.”

Giọng Thời Sênh đột nhiên vang lên.

Phượng Từ thu liễm cảm xúc, đi tới bên cạnh cô và ngồi xuống, “Hắn là ai?”

Hạ Sơ trong miệng bọn họ là ai?

Thời Sênh vặn rubik không nhanh không chậm, “Còn nhớ ở thế giới có Ngôn Luật, em đã kể cho anh nghe một chuyện xưa không?”

Phượng Từ nghĩ nghĩ, “Nhớ.”

“Cô ấy tên là Hạ Sơ.” Thời Sênh bổ sung thêm, “Nữ.”

Phượng Từ thở phào nhẹ nhõm.

Thời Sênh buông khối rubik ra, nằm lên đùi hắn, ghé mắt nhìn thế giới sặc sỡ bên ngoài khung cửa, “Em quen cô ấy trên chiến trường, cô ấy lén theo anh trai mình ra ngoài, bị nhốt trong kho dự trữ của chiến hạm, lúc đó em… ừ, cũng coi như đang chạy trốn.”

Lúc đó Hạ Sơ vẫn còn là tiểu công chúa, bên trên có anh trai vô cùng

yêu thương em gái, chẳng cần làm gì, chuyện trốn nhà chạy đi cũng không phải lần đầu tiên, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ bị nhốt lại.

Bên trong kho dự trữ tối đen như mực, không có ánh sáng, cô bé Hạ Sơ liền bị dọa khóc, tiếng khóc đã đánh thức Thời Sênh đang chìm trong hôn mê.

Thời Sênh vì chạy trốn nên đã sức cùng lực kiệt, đột nhiên bị tiếng khóc đánh thức nên cô muốn giết chết đối phương theo bản năng.

Nhưng mà đối phương sau khi nhìn thấy cô thì phản ứng đầu tiên là ngừng khóc, bở vì có người ở bên cô bé nên cô bé không sợ nữa.

Trạng thái của Thời Sênh lúc đó rất không tốt, muốn giết người cũng chẳng có sức, cô muốn sống nên đành phải từ bỏ chuyện giết Hạ Sơ, chỉ huy cô bé thử mở cửa kho dự trữ, để cô bé tự đi tìm thuốc cho mình.

Lúc đó, cô gần như chỉ lợi dụng Hạ Sơ.

Không vì sao cả, chỉ vì cô muốn sống.

Hạ Sơ thật sự tìm được thuốc, tác dụng không lớn nhưng có thể giúp cô bớt đau đớn.

Cô bé ấy sợ cô chết nên chẳng thèm đi tìm anh trai, cả ngày ở bên cô, có người đi vào kho dự trữ liền cẩn thận giấu cô đi, lúc không có ai lại lôi cô ra, để cô nằm nghỉ.

Về sau, hai người vẫn bị người ta phát hiện ra. Hạ Sơ có anh trai che chở nên không sao cả, nhưng cô thì khác, thân phận của cô không rõ, xuất hiện ở trên quân hạm đang chấp hành nhiệm vụ nên bị coi là mật thám và bị bắt.

Cô đã nghĩ ra cách để trốn đi, nhưng cô không ngờ Hạ Sơ lại năn nỉ anh trai cô ấy tới cứu mình ra.

Bởi vì chuyện này, anh trai Hạ Sơ đã bị khiển trách rất nhiều, nhưng vì anh trai cô ấy có quân hàm cao nên chuyện này cuối cùng chẳng ai dám nhắc lại nữa.

Hạ Sơ là một thiếu nữ không bao giờ chịu ngồi yên, khi vết thương của cô đã đỡ hơn một chút liền rủ cô lái một chiếc chiến cơ ra ngoài.

Lúc đó Thời Sênh còn chưa ra chiến trường, không biết chiến trường tàn khốc thế nào. Cô bé kia cầu xin cô rất tội nghiệp, hơn nữa còn cam đoan không rời khỏi tuyến an toàn bên này của quân mình. Có lẽ lúc đó vết thương của cô còn chưa lành nên não cũng có vấn đề mới đi đồng ý yêu cầu đó của Hạ Sơ.

Nếu cô có thể chọn lại một lần, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý lái chiến cơ ra ngoài cùng Hạ Sơ lúc đó.

Chiến cơ không phải cơ giáp, lực phòng ngự và tác chiến của nó không mạnh, đại đa số thời điểm chiến cơ chỉ đi theo sau cơ giáp mà thôi, chờ cơ giáp đánh xong trận đầu thì chúng mới lên sân khấu.

Bọn họ bị quân địch phát hiện, bị bắt giữ, anh trai của Hạ Sơ nhận được tin tức thì một mình tới cứu hai người.

Trong trận chiến đó, Hạ Sơ mất đi anh trai.

Cũng trong trận chiến ấy, cô bé thiên chân vô tà Hạ Sơ cũng hoàn toàn chết đi.

Hạ Sơ biết rõ tại sao anh trai mình chết, bởi vì cô tùy hứng, bởi vì cô

ngây thơ.

Không còn anh trai, ngày tháng của Hạ Sơ chưa từng được tốt đẹp, nhưng cô không thể lùi bước, cô muốn trở thành một người như anh trai mình.

Có lẽ vì Hạ Sơ cứu Thời Sênh mà không hề toan tính gì nên những lúc Thời Sênh có thể giúp đỡ cô ấy thì đều giúp đỡ hết mình.

Hạ Sơ cứu cô rất nhiều lần, cô cũng cứu Hạ Sơ rất nhiều lần.

“Đối với em mà nói, cô ấy là người thân, là bạn thân.” Thời Sênh ôm eo Phượng Từ, vùi mặt vào bụng hắn, “Dì Ngu là dì út của Hạ Sơ, sau khi anh trai của Hạ Sơ mất, dì ấy là người duy nhất duy trì, cổ vũ cho cô ấy.”

“Cô ấy chết thế nào?”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn Phượng Từ, trong mắt cô in hằn gương mặt hắn.

Thời Sênh cụp mắt xuống, giọng khẽ khàng, “Mấy gia tộc bọn em đều có truyền thừa cổ xưa, huyết mạch bắt đầu từ kỷ nguyên tận diệt trước thời kỳ Hoa Hạ cổ xưa, mà những lực lượng đó làm kẻ khác mơ ước, có ý đồ muốn nắm giữ.

Hạ gia giỏi về chế tác, xích sắt trói buộc Phượng Từ lúc trước của xuất phát từ tay Hạ Sơ.

Át chủ bài của các nhà mọi người đều rõ, nhưng nguyên lý thì không phải ai cũng hiểu, tóm lại vũ khí, đồ vật do Hạ gia chế tạo dều có lực lượng đặc thù.

Loại lực lượng này nếu được dùng trong quân sự thì sẽ lợi hại tới cỡ nào chứ?

Hạ Sơ chết vì đã tin người không nên tin.

Hạ gia tan tác vì thế lực các nơi đều muốn chia một thìa canh.

Nhưng cuối cùng Hạ Sơ lại mang hết mọi bí mật của Hạ gia xuống địa ngục, không ai có được nó.

“Lúc em tới nơi, toàn bộ Hạ gia đều đã chết, thi thể của cô ấy em cũng không tìm được…”

“Người của Hoàng thất biết quan hệ của em và Hạ Sơ rất tốt, nhưng bọn họ lại dám làm đồng lõa, điều em ra khỏi Đế Đô Tinh.”

Ngón tay của Phượng Từ nhẹ vuốt trên cổ cô, “Em không phải người dễ bị người khác điều khiển như thế chứ.”

Thời Sênh cười nhạo một tiếng, “Chắc anh cũng chẳng tưởng tượng nổi đâu, lúc đó em vẫn có mộng tưởng, là một thiếu nữ nhiệt huyết nhưng não tàn, nguyện ý bảo vệ quốc gia, kiến công lập nghiệp. Bọn họ thì sao? Cho em một món quà lớn như thế, một món quà khiến em cả đời cũng không quên được.”

Cho nên cô mới tắm máu Đế Đô Tinh, rời khỏi Đế Đô Tinh, cũng từ đó, sống chết vinh nhục của tinh hệ U Minh không liên quan gì tới cô.

Lúc cô mới xuất hiện trên cõi đời này cũng chẳng khác gì bọn họ, cũng có tấm lòng son, cũng thiên chân vô tà. Mọi sự máu lạnh, vô tình của cô đều là do bọn họ ban cho, cô chỉ lợi dụng trọn vẹn thứ bọn họ đã cho mình mà thôi.

Phượng Từ cúi đầu nhìn cô, “Không sao, sau này em có anh. Dù con đường phía trước nhấp nhô thế nào, anh cũng sẽ nắm chặt tay em, cùng sống cùng chết, cùng vinh cùng nhục, cùng em cả quãng đời còn lại.”

Cùng sống cùng chết, cùng vinh cùng nhục, cùng nhau cả quãng đời còn lại.

Thời Sênh mỉm cười, sự mù mịt trong đáy mắt được thay bằng ý cười, cô nói: “Được thôi.”

Phượng Từ bế Thời Sênh lên giường, nửa thân mình đè xuống, nhẹ nhàng hôn lên mi, lên mắt, lên môi cô…

Hắn muốn cô.

Lửa trong cơ thể như muốn thiêu đốt hắn thành tro bụi, chỉ có cô mới có thể đem đến cho hắn sự mát lạnh, làm nguội những đốm lửa trong lòng hắn.

Làn môi nóng cháy của hắn lướt trên da thịt cô như đốt lửa làm cho cả người Thời Sênh nhanh chóng nóng lên.

Phượng Từ đè chặt dục vọng đang kêu gào trong cơ thể, cẩn thận cởi quần áo của cô, trong đáy mắt hơi mịt mờ, giọng hơi nghẹn: “Có thể không?”

Thời Sênh buồn cười: “Đã tới nước này rồi, anh nói xem?”

Phượng Từ hơi run, cởi mãi cũng không cởi xong quần áo của Thời Sênh. Nếu không tính trước kia bọn họ dùng thân thể giả thuyết thì đây là lần đầu tiên của cả hai người, hắn lo lắng cũng là bình thường.

Thời Sênh thật sự cạn lời, nắm lấy tay hắn, hướng dẫn hắn cởi quần áo cho mình, sau đó lại đè hắn xuống, giọng đầy ái muội, “Nếu không… để em tới đi?”

Chương 1453: Ác bá của tinh tế (21)

Mặt Phượng Từ đỏ lên nhưng vẫn cứng đầu, “Anh, anh có kinh nghiệm, anh có thể làm được.”

Thời Sênh véo cằm hắn, “Có nói anh không được đâu, em sợ anh cứ cọ tới cọ lui, đến sáng chúng ta cũng chẳng xong chuyện mất.”

Phượng Từ cắn răng, ôm lấy eo cô, vị trí của hai người lại một lần nữa đảo ngược, hắn không cho Thời Sênh có cơ hội nói chuyện, lập tức phủ kín môi cô.

Phượng Từ dạo đầu rất lâu, hắn sợ cô đau nên mãi không tiến vào.

Chờ đến khi Thời Sênh không nhịn nổi nữa, hắn mới động thân.

Một khắc tiếp xúc thân mật với cô đó, hắn cảm thấy cả người như có điện xẹt qua, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Ưm…” Thời Sênh khẽ rên một tiếng.

Phượng Từ không dám động, “Đau không?”

“Còn tốt…” Thời Sênh cắn răng, tại sao sử dụng thân thể của chính mình lại đau như thế chứ.

Phượng Từ đờ người một lát, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì, bao nhiêu kinh nghiệm trải qua trước kia giờ hắn lại chẳng nhớ ra nổi nữa.

Thời Sênh vòng tay vít cổ hắn xuống, cánh môi tìm tới môi hắn. Thân thể cứng đờ của Phượng Từ dần thả lỏng, hôn cô một cách tinh tế như với một kiện trân bảo vậy.

Phượng Từ đột nhiên cảm thấy ngón tay hơi đau, hắn vừa cúi đầu nhìn thì Thời Sênh đã đột ngột xoay người, đè hắn xuống.

“Ta lấy Thời làm tên, tại đây ký kết khế ước linh hồn với người này, cùng sống cùng chết…”

Tiếng rì rầm nho nhỏ vang lên trong căn phòng, ánh sáng mờ mờ hắt lên thân ảnh hai con người đang giao thoa trên giường, hình dáng mơ hồ.

…

Hôm sau, Thời Sênh dậy trước, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt ngủ an tĩnh của Phượng Từ, hắn ôm chặt cô trong lòng như sợ cô chạy trốn mất.

Thời Sênh gỡ tay hắn ra, ngồi dậy nhìn mặt đất hỗn độn, không ngừng xoa xoa cái trán đau như búa bổ.

Trên khăn trải giường màu trắng có một vệt máu, cũng không biết là lúc ký kết khế ước làm dây lên hay là của cô…

Thời Sênh xuống giường, nhặt quần áo vương đầy đất lên, sau đó lại bọc Phượng Từ vào trong chăn kín mít, để người máy tiến vào đổi khăn trải giường mới.

Phượng Từ mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh mắt nhìn thấy bên giường có cái gì đó di động, còn hắn đang bị người ta ôm lấy thì ý

thức mơ hồ lập tức tỉnh táo lại.

“Sao em lại cho nó tiến vào chứ?” Phượng Từ hơi giận, vội vàng lên tiếng.

Thời Sênh không hiểu tại sao bị mắng, người máy thôi mà, có liên quan gì chứ?

Phượng Từ tiếp tục quát: “Em cho nó ra ngoài đi.”

“Được được được.” Thời Sênh lập lệnh để người máy ra ngoài, hắn là tiểu tổ tông, ý hắn là ý trời.

Phượng Từ cắn môi trừng mắt với cô mấy giây rồi ôm chăn nhảy khỏi tay cô, đi vài bước lăn trở lại giường, vùi mình vào trong chăn tới kín mít.

Thời Sênh: “…”

Mọi lần người máy tiến vào hắn cũng có phản ứng lớn như bây giờ đâu…

Thế nên là hắn lại phát cái tính gì của nữ chính nữa đây?

Thời Sênh gãi đầu, lại bò lên giường kéo chăn ra, “Anh không thích người máy thì sau này em sẽ không cho nó vào nữa, anh đừng có bọc mình chặt như thế, không thấy khó chịu à?”

“Không khó chịu.” Phượng Từ túm chặt chăn, giọng đầy rầu rĩ.

Thời Sênh không kéo chăn ra được đành phải ôm lấy cả chăn lẫn người, “Sao anh lại ngứa mắt với nó thế? Lúc trước chẳng phải vẫn bình thường sao?”

“Chúng ta mới…” Trong lòng Phượng Từ đầy uất ức, bọn họ mới làm chuyện đó, sao cô lại cho người khác đi vào chứ, dù là người máy cũng không được.

Rốt cuộc vì Thời Sênh lớn lên trong thời đại Tinh Tế nên cô chẳng hề bận tâm tới đám người máy này.

Nhưng cô quên mất là Phượng Từ thì khác.

Thời Sênh không khỏi hạ giọng, “Biết rồi, biết rồi, anh thẹn chứ gì, sau này em tự mình hầu hạ anh đã được chưa?”

Phượng Từ đáp lại một tiếng hừ.

Thời Sênh thở dài, cô đúng là tự tìm tội chịu.

Phượng Từ cảm giác được Thời Sênh xuống giường, hắn hơi kéo góc chăn ra nhìn, cô đã đi tới trước cửa sổ sát đất xem màn hình thực tế ảo, sườn mặt lãnh đạm, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Trong đầu hắn không nhịn được mà nhớ tới biểu hiện đêm qua của cô, dịu dàng, yêu thương, chỉ dịu dàng yêu thương với một mình hắn.

Suy nghĩ của Phượng Từ bay đi rất xa, đến tận khi Thời Sênh xốc chăn của hắn lên, hắn mới đột nhiên bừng tỉnh, sự lạnh lẽo lướt trên da làm hắn đưa tay ôm lấy người theo bản năng.

Thời Sênh kéo cánh tay hắn ra, bế hắn lên, “Che cái gì mà che? Còn có chỗ nào chưa nhìn thấy đâu hả, đừng có lộn xộn, ngã là em không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Phượng Từ: “…”

Thời Sênh ôm hắn vào trong phòng tắm, bỏ vào bồn tắm không biết đã có nước ấm từ lúc nào, cô cúi đầu giúp hắn tắm rửa. Phượng Từ hơi mất từ nhiên, sao hắn lại cứ cảm thấy mình là một sủng vật to xác thế nhỉ?

Cuối cùng sủng vật to xác cũng đã giác ngộ ra rồi.

“Làm… làm gì?” Thời Sênh đột nhiên di chuyển tay xuống thân dưới, hắn kinh hãi dán chặt vào một thành bồn tắm.

Thời Sênh: “…”

Cứ làm như cô phi lễ với hắn là sao nhỉ?

Hôm qua ở chỗ Ngu Tường, là ai không biết xấu hổ đưa ra yêu cầu chứ?

Con mẹ nó giờ ngủ xong rồi liền biến thành ngây thơ đấy à?

Phượng Từ nhìn biểu tình của Thời Sênh hơi khác thì khẽ cắn môi, dịch người lại, dùng tay che bên dưới như cô vợ nhỏ vậy.

Thời Sênh đẩy tay hắn ra, chỗ nào đó liền ngóc đầu diễu võ giương oai. Thời Sênh nửa cười nửa không liếc nhìn Phượng Từ, hắn đỏ mặt, trong hơi nước bay lên, ánh mắt như nhiễm một tầng hơi nước, vẻ mặt đầy ấm ức kiểu “là tự nó làm, không liên quan tới anh”.

Vừa sáng ra đã làm vận động không thể miêu tả xong, Thời Sênh lại thong dong trấn định tắm cho hắn, cuối cùng xách hắn ra khỏi bồn tắm, nước trong bồn tự động rút đi.

Một luồng gió ấm thổi từ bên vách tường ra khiến cho nước trên người hắn nhanh chóng khô bong.

Phượng Từ túm lấy cái khăn tắm trong tay Thời Sênh, quấn nhanh lên hông mình rồi ra khỏi phòng tắm.

“Aizz, em bảo này, anh…”

“Câm miệng!” Giọng của Phượng Từ đầy tức giận truyền vào.

“Quần lót của anh.”

Phượng Từ đang tìm kiếm quần áo cứng đờ cả người, quay đầu nhìn Thời Sênh đứng dựa vào cửa phòng tắm, trong tay cô đang cầm cái quần lót của hắn.

Màu đỏ vừa mới biến mất trên mặt Phượng Từ lại lập tức bò ra.

Hắn hít sâu một hơi, trấn định bước qua, giật lấy quần lót, “Mua thêm cho anh mấy cái.”

“Không cần.” Thời Sênh từ chối đầy lưu loát.

Phượng Từ: “…”

Tại sao?

Sênh biến thái cười với vẻ cao thâm khó đoán, “Còn không mặc vào là em gọi Thập Phương vào đấy nhé.”

Cô rất bận nha!

Sắc mặt Phượng Từ trầm xuống, Thập Phương Thập Phương, lại là

Thập Phương…

Tìm cơ hội lặng lẽ giết chết tên đó mới được.

Phượng Từ cầm quần lót quay lưng đi mặc vào, lại lấy trong tủ ra quần áo của mình, thay một cách ung dung và thong thả, cố ý kéo dài thời gian.

Hắn biết cô sẽ không tức giận cho nên hắn cứ tiêu xài sự chiều chuộng của cô mà không hề kiêng nể gì.

Nếu hắn đã thỏa hiệp thì cô cũng phải trả giá một ít mới được.

Phượng Từ mất nửa ngày mới mặc xong quần áo, quay đầu liền cười vô cùng phúc hậu và vô hại, đưa nơ trong tay cho người đằng sau, “Giúp anh nào.”

Thời Sênh cầm lấy cái nơ, tiến lên đeo giúp hắn.

Phượng Từ tranh thủ lúc cô ngẩng đầu liền nhanh chóng mổ lên môi cô mấy cái, sau đó đi về phía nhà ăn.

Thời Sênh bật cười, ánh mắt dịu dàng như mặt trời tháng ba. Cô nhấc chân lên, nụ cười hơi tạm dừng, sau đó liền coi nhưng chẳng có chuyện gì, đi ra khỏi phòng ngủ.

Chương 1454: Ác bá của tinh tế (22)

Chuyện phố Sương Nguyệt, Hoàng thất nhanh chóng gửi cho Thời Sênh một bản báo cáo. Căn cứ theo điều tra, có một người đàn ông mang chất nổ tiến vào, nhưng người đàn ông đó không có hộ khẩu, cũng không có bất kỳ cái gì chứng minh thân phận cả.

Hắn tới đế đô trên một chiếc tàu chở khách, sau đó liền đi tới phố Sương Nguyệt, sau đó nữa là vụ nổ xảy ra.

Hiện tại, Hội nghị Thập Nhị Phong đang diễn ra, người muốn gây chuyện cũng không ít, nhưng là lần đầu tiên xảy ra chuyện kiểu cho nổ tung cả phố Sương Nguyệt, vậy nên nó đã tạo ra ảnh hưởng vô cùng ác liệt.

Tàu chở khách kia cũng đã được Hoàng thất cho người đi điều tra, có tin tức sẽ tiếp tục truyền tới.

Thời Sênh cũng không để ý phố Sương Nguyệt lắm, đúng như Cơ Dạ nói, cô để lại nó là muốn chọc tức những kẻ kia, tức mà không làm gì được.

Cho nên dù phố Sương Nguyệt đã cháy rụi thì cô cũng chẳng có phản ứng cổ quái gì, để người ta dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị rời khỏi Lam Tinh.

“Gia chủ, chuyện này không thể để yên được, chúng ta cứ thế mà đi sao?” Thập Phương cảm thấy khó hiểu, phố Sương Nguyệt bị dẫn nổ chắc chắn 99% có liên quan tới Thời Sênh.

Thời Sênh cười nhạt, “Là yêu hay là ma, cứ chờ nó ra là được.”

Nếu đã không tra được thì phí sức đi tra làm gì, cô không động thì sẽ có kẻ sốt ruột thôi.

“Phái một đội Trảm Long Vệ tới chỗ dì Ngu, mặt khác, giao cái này cho dì ấy, bảo dì ấy mang theo bên mình, nhắc dì ấy nếu ở lại Đế Đô Tinh có thể sẽ gặp nguy hiểm. Nếu dì ấy đồng ý thì đưa dì ấy tới Lam Tinh cùng chúng ta luôn, còn nếu không muốn thì không cần ép.”

Thập Phương tiếp nhận cái túi gấm Thời Sênh đưa cho, “Vâng.”

Thập Phương phái một tiểu đội Trảm Long Vệ tới bảo vệ dì Ngu.

Thập Phương nhìn đội Trảm Long Vệ rời đi, trong lòng thấy hơi nặng nề, sợ là sắp tới sẽ có chuyện xảy ra… Thập Phương xoay người, ánh mắt chợt dừng lại trên người chàng trai trẻ đứng trên hành lang.

Ánh mắt lạnh lẽo của chàng trai đang nhìn chằm chằm vào anh ta, thiếu niên như thiên sứ trước mặt gia chủ lúc này lại chẳng khác nào ác ma tới lấy mạng người, cả người lộ ra lệ khí âm u.

Thập Phương chấn động, hắn muốn làm gì chứ?

Chàng trai đứng đối diện với anh ta chừng một phút đồng hồ, đôi tay đút trong túi quần, đi từ đầu hành lang bên kia tới, giọng trong trẻo nhưng lại tràn đầy ác ý: “Cô ấy bảo anh chuẩn bị, một giờ sau rời đi.”

Đầu óc Thập Phương lập tức xuất hiện mấy chữ “không thể nào”.

Khi gia chủ muốn phân phó anh ta làm việc thì thường truyền qua Thần Hành hoặc tự gọi điện cho anh ta.

Lúc Thập Phương còn đang nghĩ như thế thì tin nhắn của Thời Sênh cũng tới điện thoại của anh ta, ý tứ y như chàng trai trước mặt vừa nói, sau đó còn bổ sung một câu, bảo tên này cút trở về cho cô.

Anh ta không hề xuyên tạc, mấy chữ kia đầy đủ là: “Bảo Phượng Từ cút về đây ngay.”

Thập Phương không dám nói với Phượng Từ như thế, chỉ có thể bắn tin nhắn ra ngoài hư không, để chàng trai tự mình đọc.

Chàng trai nhìn lướt qua, xoay người như không có việc gì, tiếng bước chân cực kỳ vang trên hành lang vắng vẻ.

Thập Phương nhìn thân ảnh hắn biến mất sau cánh cửa, hơi thở áp lực trên hành lang tản mát đi, lúc này anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, nhắn cho Thần Hành một cái tin.

“Cái tên Phượng Từ kia thật sự không thành vấn đề gì đấy chứ?”

“Không đâu, chủ nhân rất thích.”

Nhìn thấy mấy chữ “chủ nhân rất thích”, Thập Phương trầm lặng, nhanh chóng đánh ra một hàng chữ rồi lại cắt đi, lặp đi lặp lại mấy lần mới gõ xong chữ.

“Tôi có cảm giác bộ dáng hắn biểu hiện trước mặt gia chủ không phải bộ dáng chân chính của hắn.”

“Ừm, chủ nhân thích dáng vẻ đó của hắn, nếu không chủ nhân sẽ chém chết hắn ngay.”

Thập Phương: “?”

Cái này có thể lý giải như nào đây?

“Thế vốn dĩ hắn có bộ dạng như thế nào?”

“Anh có thể tham khảo chủ nhân, chủ nhân có bộ dáng gì thì hắn sẽ có bộ dáng ấy. Thậm chí hắn còn đáng sợ hơn cả chủ nhân ấy chứ, dù sao tôi cũng thấy chẳng phải người tốt gì, rất xứng đôi vừa lứa với chủ nhân. Nhưng mà quan trọng nhất là hắn tình nguyện vì chủ nhân mà bỏ hết mọi cao ngạo, biến thành bộ dáng mà chủ nhân thích. Tôi rất coi trọng hắn ở mặt này.”

“…”

Tán gẫu với Thần Hành xong, Thập Phương cảm thấy cực kỳ không tốt, vị “phu nhân” tương lai của gia chủ nhà anh ta là kiểu người gì đây?

…

Hội nghị Thập Nhị Phong còn chưa kết thúc mà Thời Sênh đã mang theo Trảm Long Vệ rời đi, dân chúng Đế Đô Tinh vô cùng vui vẻ. Cô ta đi rồi thì bọn họ mới có thể thở phào nhẹ nhõm, ai biết được lúc nào đó cô ta bị chập dây thần kinh rồi lại tắm máu lần nữa thì sao.

Nhưng người tham dự hội nghị Thập Nhị Phong lại không bình tĩnh được như thế.

Cô không rời đi một mình mà còn mang theo N1 – sát khí hình người có thể nói chuyện.

Bởi vì cô tuyên bố trước Thập Nhị Phong rằng cô muốn người này nên dù bọn họ có phản đối thì cũng chẳng có tác dụng gì. Nhưng giờ

thì khác, nếu cô thật sự mang người đó rời đi, về sau không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Cho nên khi Thời Sênh tới cảng, có rất nhiều thế lực tới chặn đường cô.

Người của Hoàng thất không tới, có lẽ vì không muốn tham gia, lại làm rùa đen rút đầu theo thói quen.

“Chư vị, các vị làm thế này là có ý gì?” Thập Phương xuống xe, biểu tình nghiêm túc nhìn một loạt các vị tai to mặt lớn, khí thế không hề thua kém bọn họ.

Bên kia, một người đàn ông đứng ra, người này lúc trước ở hội nghị Thập Nhị Phong bị Thời Sênh bắt bẻ không ít, hiển nhiên lúc này đứng ra làm đại biểu, nhìn về chiếc xe bay sau lưng Thập Phương, “Thời gia chủ, cô mang Trảm Long Vệ đi chúng tôi không có ý kiến gì, nhưng cô mang N1 đi thì e là không ổn.”

Mọi người đợi một lát, Thời Sênh mới mở cửa xe bước ra, kiêu căng hỏi lại: “Có gì không ổn? Ăn gạo nhà ông hay tiêu tiền của nhà ông?”

Mọi người: “…”

“Thời gia chủ, cô cũng biết hắn đã trải qua những việc gì, cô mang hắn rời khỏi Đế Đô Tinh, nếu xảy ra vấn đề gì thì phải giải quyết thế nào?”

Thời Sênh bày ra vẻ mặt đương nhiên, “Ha, tôi giúp anh ấy là được. Dù anh ấy muốn làm tinh hệ U Minh của các ông nổ tung thì tôi cũng sẽ giúp anh ấy, còn có ý kiến gì không?”

Tinh hệ U Minh của các ông?

Cô thì không ở tinh hệ U Minh chắc?

Một đám người tức giận tới xịt khói lỗ tai.

“Thời gia chủ, cô…”

Thời Sênh tức giận, “Hôm nay tôi nhất định sẽ dẫn anh ấy đi, các người không phục thì lập tức lên, bớt lải nha lải nhải cho ông, không dám lên thì tránh đường ngay lập tức.”

Những tên này chỉ biết khua môi múa mép, ra một chút chuyện liền có thể nói bạn tội ác tày trời, trâu bò như thế thì trực tiếp xông lên đi.

Đấu võ mồm cái con khỉ ấy!

Mọi người: “…”

Thật sự muốn bóp chết cô.

Nhưng ngẫm lại thì bọn họ còn chưa trâu bò tới mức có thể đối kháng chính diện với cô.

Có điều, bọn họ không muốn thả một sát tinh như thế chạy ra ngoài nên vẫn còn chần chừ.

Thời Sênh xắn tay áo, vô cùng giận dữ: “Các người thèm hành đúng không?”

Mọi người lập tức tránh sang hai bên một cách ăn ý, nhường ra một con đường.

Cô ta mà ra tay thì kiểu gì cũng có người phải chết.

Mà chết theo kiểu không đền mạng, không đền tiền.

“Lũ đần!”

Một đám người tới cản đường, không ngăn được người còn bị vả mặt, giờ còn phải trơ mắt nhìn họ rời đi.

Loại tai họa này tại sao vẫn còn sống sót chứ?

Sao ông trời chưa thu thập cô ta chứ?

Chương 1455: Ác bá của tinh tế (23)

Ngu Tường không tới, Thời Sênh cũng đã nghĩ tới kết cục này rồi nên sau khi mọi người tập trung đầy đủ, cô lập tức lệnh cho tàu rời khỏi Đế Đô Tinh.

Cesar và Cát Na tới nơi thì chỉ còn một đám người đần độn đang ngẩng đầu lên trời mắng chửi Thời Sênh mà thôi.

Hắn vò vò mái tóc vàng óng của mình, biểu tình hơi âm trầm, một hồi lâu mới phân phó Cát Na, “Chuẩn bị một chút, chúng ta tới Lam Tinh.”

Cát Na nhíu mày, đưa ra nghi vấn của bản thân: “Cục trưởng, các thiết bị bay đều bị kiểm soát rất gắt gao khi tiến vào Lam Tinh, sao chúng ta có thể trà trộn vào được?”

Lam Tinh là địa bàn của Thời Sênh, nghe nói trước kia chỉ là một tinh cầu hoang dã, sau khi cô ấy mang Thời gia rời khỏi Đế Đô Tinh liền chiếm tinh cầu hoang dã đó làm của riêng, phát triển thành quy mô như bây giờ.

Đương nhiên, cũng có người nó Lam Tinh đã là của cô từ trước đó rồi, mãi sau này mới dọn tới mà thôi.

Giọng Cesar tỏ vẻ không cần can dự vào, “Tôi có cách của tôi.”

Cát Na chần chừ một chút rồi đáp: “Vâng.”

…

Phi thuyền rời khỏi Đế Đô Tinh, tiến vào vũ trụ cuồn cuộn sao trời.

Phượng Từ đứng ngắm cảnh ở khoang trước, dải ngân hà như một bức họa cuộn tròn trải dần ra trước mắt, vô số ánh sáng xẹt qua mắt hắn, đẹp mà thần bí.

Một đôi tay ôm lấy hắn từ phía sau: “Đẹp không?”

Phượng Từ hơi nghiêng đầu, ánh sáng trong mắt tan đi, chỉ còn lại sườn mặt duyên dáng của cô. “Ở trong lòng anh, em mới là đẹp nhất.”

Là kho báu của đời anh.

Vạn vật trên thế gian này đều không sánh được một cái nhăn mày hay một nụ cười của em.

Thời Sênh nắm lấy tay hắn, “Phượng Từ, anh có đồng ý cưới em không?”

Phượng Từ chuyển ánh mắt ra dải ngân hà bên ngoài, “Không phải em đã định sẵn ngày kết hôn rồi ư, giờ hỏi anh như thế có phải hơi muộn rồi không?”

“Ừ, em chỉ hỏi anh một chút thôi.” Thời Sênh hừ nhẹ, “Dù anh có đồng ý hay không thì cuối cùng anh vẫn phải cưới em thôi.”

Phượng Từ im lặng.

Không chờ Phượng Từ trả lời, giọng của Thời Sênh không khỏi cao lên mấy phần, “Anh không muốn?”

Phượng Từ nắm tay Thời Sênh, hơi dùng sức đè cô lên cửa sổ trong suốt, im lặng nhìn cô đầy chăm chú.

Thời Sênh có thể nhìn thấy sao trời cuồn cuộn trong mắt hắn.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, giọng nhẹ nhàng mà chậm rãi, “Anh nguyện vì em hái cả sao trời.”

Ánh sáng trong mắt hắn chuyển động rồi hạ xuống một điểm.

Thời Sênh kinh ngạc quay đầu lại nhìn, ngoài cửa sổ, vô số điểm sáng lưu chuyển, thả ra một cái đuôi dài trong trong vũ trụ tối đen, giống như một trận mưa sao băng, lộng lẫy và lóa mắt.

Nhưng Thời Sênh biết đó không phải mưa sao băng mà đều là tinh cầu, mỗi một điểm sáng là một tinh cầu.

Trước khi rơi vỡ vào vũ trụ, tinh cầu bốc cháy rồi để lại một cái đuôi ánh sáng.

Mãi một lúc sau Thời Sênh mới quay đầu, ôm lấy cổ hắn, cười khẽ, “May mắn đây là khu không người, nếu không đám ngu ngốc kia sẽ phái binh tới tiêu diệt em mất.”

Một lượng lớn tinh cầu bị rơi vỡ như thế, lại đúng lúc cô đi qua, đám người kia không cần đầu óc cũng biết là ai làm.

Tuy rằng là khu không người nhưng cũng sẽ tạo ra một ít phiền toái.

Nhưng thế thì có quan hệ gì chứ?

Thời Sênh kéo gần khoảng cách giữa hai người, cùng hắn trao đổi

một nụ hôn.

Thế thì có quan hệ gì đâu, hắn vui là được rồi.

Nụ hôn kết thúc, Thời Sênh dựa vào ngực hắn, hơi thở dốc, “Làm sao anh làm được?”

Phượng Từ nghiêng đầu, cánh môi hồng nhạt, lông mi dài và dày phủ một cái bóng xuống gò má hắn, ánh mắt có vài phần mê mang, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Phượng Từ vươn tay, bàn tay dán lên cửa sổ trước mặt, ánh sáng từ các ngôi sao bên ngoài bắt đầu dịch chuyển, tựa hồ như đang di động theo ý nghĩ của hắn tạo thành một trình tự sắp xếp mới.

Thời Sênh ấn tay hắn xuống, lắc đầu.

Hắn có thể sử dụng năng lượng này thì chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn, nếu không trước đây hắn cũng không suy yếu rồi bị Cục quản lý thời không bắt được.

“Phá hư không, khống chế sao trời.” Phượng Từ thu tay lại, sao trời bên ngoài vặn vẹo một chút rồi khôi phục lại như thường. Ngón tay của hắn lại đan vào tay Thời Sênh, “Là cảnh giới cao nhất ở thế giới của anh.”

“Thần sao?”

Phượng Từ cúi đầu để chóp mũi mình chạm vào chóp mũi cô, giọng ái muội, “Em cảm thấy sẽ có thần giống anh sao? Hửm?”

Thời Sênh gật đầu: “Quả thật là không có.”

Cô có thể cảm nhận được hơi thở đáng sợ thỉnh thoảng phát ra từ trên người hắn, tà ác, âm u, loại hơi thở đó không phải hơi thở của thần tiên.

“Vậy em còn thích anh không?” Giọng Phượng Từ đầy vẻ cẩn thận, thậm chí nói ra rồi hắn còn thấy hối hận, hắn không muốn nghe thấy bất kỳ đáp án nào ngoài từ “thích” từ miệng cô.

Thời Sênh hơi ngửa đầu ra sau, kéo giãn khoảng cách với hắn, biểu tình nghiêm túc, “Em không quan tâm anh là người phương nào, tới từ nơi nào. Em chỉ biết anh là Phượng Từ, là người em hao hết tâm tư muốn giữ lại bên cạnh mình.”

Biểu tình của Phượng Từ chợt tắt, trịnh trọng nói như tuyên thệ: “Em là Thời Sênh, là người mà anh nguyện ý cùng sống cùng chết suốt cuộc đời này.”

Hai người nhìn nhau cười, ràng buộc vô hình lưu chuyển quanh thân hai người.

Hắn có thể cảm nhận được niềm vui của cô, có thể nghe thấy nhịp tim của cô, có thể chạm được vào linh hồn cô, cô hoàn toàn, hoàn toàn thuộc về hắn.

“Vậy rốt cuộc anh là gì?”

“Em đoán xem.”

“Không muốn đoán, anh nói cho em biết đi.”

“Tối anh sẽ nói cho em.”

“Cút!”

Buổi tối, Phượng Từ cũng chẳng kịp nói cho Thời Sênh thì đã bị cô lăn lộn tới mức không muốn nói bất kỳ một chữ nào, chỉ muốn an an tĩnh tĩnh là một thiếu niên xinh đẹp.

Buổi sáng, Thập Phương thấy vẻ mặt của Phượng Từ như đang biểu thị "tôi khó chịu, anh đừng có tới đây, nếu không tôi giết chết anh" thì cực kỳ sáng suốt lui ra, vị này hiện tại là người mà gia chủ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, sao anh ta dám đắc tội chứ.

"Thập Phương."

Thân mình Thập Phương cứng đờ, thật sự là sợ cái gì thì nó sẽ tới.

Anh ta cố gắng tỏ ra bình thường nhất, xoay người, lễ phép chào hỏi, "Thiếu gia, chào buổi sáng."

Vấn đề phải xưng hô với Phượng Từ thế nào, Thời Sênh đã đứng ra làm rõ, chỉ cần gọi hắn là thiếu gia là được.

Phượng Từ nhìn hắn, giọng nhẹ nhàng, không nghe ra đang vui hay giận, "Anh có nhìn thấy Tiểu Sênh đâu không?"

"Gia chủ không ở trong phòng sao?" Thập Phương kỳ quái.

Lúc anh ta tới đây cũng không nhìn thấy gia chủ mà…

Phượng Từ không nói gì, chỉ nhìn Thập Phương. Thập Phương thấy sau lưng phát lạnh, anh ta cứ có cảm giác vị này muốn giết chết mình là sao nhỉ, ảo giác ư?

Anh ta cũng có trêu chọc gì người ta đâu chứ?

“Khụ khụ, để tôi giúp ngài liên hệ gia chủ xem sao.”

“Không cần.” Phượng Từ đứng lên, xoay người đi vào phòng.

Thập Phương: “…”

Ý gì thế?

Thời Sênh đi tới từ một đầu khác của hành lang, thấy Thập Phương đứng như tượng khắc ở đó thì đi vòng tới trước mặt anh ta: “Thập Phương, anh làm gì thế? Không có chuyện gì chứ?”

Thập Phương cố gắng banh mặt để khiến mình không khóc lên, “Gia chủ, hình như thuộc hạ không động đậy được.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật: “Anh vừa gặp Phượng Từ à?”

Thập Phương gật đầu: “Vâng, là thiếu gia gọi thuộc hạ trước, thuộc hạ không làm gì cả.”

Anh ta vô tội mà.

Đến khi Phượng Từ đi vào thì anh ta đã không thể động đậy.

Thời Sênh cũng không hiểu tại sao Phượng Từ lại có địch ý với Thập Phương lớn như thế, cô gọi Phượng Từ ra, để hắn thả Thập Phương đi.

Phượng Từ bày ra vẻ mặt vô tội kiểu “anh không biết, anh chẳng làm gì hết”.

Chương 1456: Ác bá của tinh tế (24)

Thời Sênh túm Phượng Từ vào phòng.

“Tại sao anh cứ nhắm vào Thập Phương vậy?”

Phượng Từ nghiêng đầu, lông mi run run, âm thanh nhỏ xuống, “Hắn đi bên cạnh em lâu rồi đúng không?”

Thời Sênh nhíu mày: “Coi là như vậy, anh ghen à?”

Phượng Từ thừa nhận không hề che giấu: “Ừ.”

Gã kia lại được tham dự vào cuộc sống của cô từ trước, hắn không thích tên đó.

“Em không hề có bất kỳ cảm tình gì với Thập Phương cả.”

“Anh biết.” Nếu cô có cảm tình với Thập Phương thì hắn đã sớm giết tên đó rồi.

Thời Sênh tiếp tục nói: “Thập Phương đã đi theo em từ rất lâu, em không thể đá văng hắn ra như thế được. Sau khi trở về, em sẽ bảo hắn đừng xuất hiện trước mặt anh, cố gắng ít gặp hắn, có việc gì để Thần Hành phân phó hắn là được chứ gì?”

Phượng Từ nghiêng đầu không nói gì.

Thời Sênh thở dài: “Thế anh muốn em làm gì bây giờ?”

Phượng Từ muốn nói giết tên đó nhưng nghĩ lại thấy yêu cầu này của mình cũng rất quá đáng, vì thế hắn im lặng, duỗi tay ôm lấy Thời Sênh: “Không sao, là anh lòng dạ hẹp hòi.”

Thời Sênh: “…”

Tuy Phượng Từ nói vậy nhưng Thời Sênh cũng giảm bớt việc chạm mặt với Thập Phương, chỉ khi có chuyện đặc biệt quan trọng mới nói chuyện với anh ta, mà Thập Phương cũng bị yêu cầu không được ra vào phạm vi hoạt động của Phượng Từ.

Thập Phương thấy thật ấm ức, anh ta đã làm gì chứ?

Gia chủ lại vì một tên mặt trắng mà trục xuất anh ta!

A a a, gia chủ, ngài như thế chính là hôn quân đó!

Thần Hành ngồi bên người Thập Phương, gương mặt tròn trịa của con nít tràn đầy vẻ đồng tình: “Thế này đã là tốt rồi, nếu người đó mà muốn giết anh, không chừng chủ nhân vì muốn dỗ hắn vui vẻ cũng sẽ làm đấy.”

Thập Phương trừng mắt: “Thần Hành, tốt xấu gì tôi cũng đi theo gia chủ nhiều năm như thế, không có công lao cũng có khổ lao chứ?”

“Thế thì sao chứ.” Thần Hành rung đùi đắc ý. “Chủ nhân chỉ để ý có hai người, Hạ gia chủ và Phượng Từ, ngài ấy sẽ không nương tay với bất kỳ ai. Thập Phương, anh còn rõ ràng cái này hơn cả tôi mà.”

Thập Phương che trán, thở dài: “Đúng thế, mang của tôi cũng là của cô ấy.”

Lúc trước nếu không có gia chủ thì anh ta đã chết từ lâu rồi.

Anh ta không hề oán giận gia chủ cái gì, bởi vì anh ta biết rõ cô là người máu lạnh cỡ nào.

Thần Hành vỗ vỗ bả vai Thập Phương, “Anh đừng lo lắng, tuy chủ nhân không để bụng anh nhưng ngài ấy vẫn là người có tình nghĩa, mà vị kia tuy hay vô cớ gây rối nhưng cũng không bao giờ chạm vào điểm mấu chốt của chủ nhân. Tạm thời anh sẽ không sao đâu.”

Thập Phương liếc nhìn Thần Hành một cái, “Tạm thời không có nghĩa là về sau có thể có sao?”

Thần Hành “ừm” một tiếng, “Anh chỉ cần làm đúng như những gì chủ nhân nói thì sẽ không sao cả.”

Thần Hành nhìn Thập Phương rồi nhảy xuống khỏi ghế, đi tới trước mặt anh ta, hếch gương mặt béo tròn của trẻ con lên, “Thập Phương, anh có vì thế mà phản bội chủ nhân không?”

“Hả?” Thập Phương nghi hoặc, sau đó nhẹ xoa đầu Thần Hành, “Nói cái gì thế hả? Tôi đã từ thề, tôi sẽ vĩnh viễn trung thành với cô ấy cho tới lúc chết, vĩnh viễn không phản bội.”

Thần Hành gạt tay anh ta ra, bĩu môi với vẻ không vui, “Đừng có sờ đầu tôi.”

Trên gương mặt nghiêm túc của Thập Phương lộ ra ý cười. “Gia chủ cũng thường sờ thế còn gì.”

“Anh có thể so được với chủ nhân sao?” Thần Hành hừ một tiếng rồi lại ngồi lên ghế.

Thập Phương không trả lời Thần Hành, anh ta nhìn sao trời bên ngoài, lại nói: “Thần Hành, vị thiếu gia kia sẽ đối xử tốt với gia chủ chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thần Hành nhìn anh ta, đầu nhỏ hơi nghiêng, “Thập Phương, chúng ta đi chơi game đi.”

“Không đi, tôi có bao giờ thắng được nhóc đâu.” Thập Phương nghiêm túc từ chối, sau đó đứng dậy làm bộ phải rời đi.

“Tôi nhường anh mà.”

Khóe miệng Thập Phương giật giật, bước đi càng nhanh hơn.

Thần Hành chạy đuổi theo: “Chơi không, chơi không…”

“Không chơi.”

“Chơi đi mà, Thập Phương, anh Thập Phương, chú Thập Phương…” Bé loli ôm lấy đùi Thập Phương, trực tiếp trở thành đồ trang sức treo trên chân anh ta.

Những người khác đi ngang qua đều lộ ra biểu tình buồn cười.

Thập Phương xách Thần Hành ra khỏi mình: “Tôi còn có việc, tối chơi.”

Tuy rằng gia chủ không cho anh ta xuất hiện trước mặt Phượng Từ nhưng cũng không thu lại quyền lợi và chức trách của anh ta, anh ta

vẫn phải làm tốt công việc của bản thân.

Thần Hành biết nhiều chuyện hơn anh ta nhiều, thế nên Thần Hành liền trở thành đồ trang trí trên chân đi làm việc cùng anh ta. Anh ta không từ chối, những người khác thấy cũng chẳng nói gì, chỉ coi như không thấy đồ trang sức trên chân đó của anh ta, vẫn cứ báo cáo công việc như bình thường với Thập Phương.

…

Chuyện đầu tiên sau khi trở về Lam Tinh là Thời Sênh dọn ra khỏi chủ gia. Ở chủ gia có không ít người, nhưng Thời Sênh không muốn Phượng Từ phải sống trong hoàn cảnh như thế nên trực tiếp chuyển sang một biệt thực cách chủ gia không xa.

Người của Thời gia không hiểu tại sao, nhưng Thời Sênh dọn ra khỏi chủ gia làm họ không khỏi thở phào. Ở cùng cô dưới một mái nhà, cả ngày luôn phải lo lắng, đề phòng, sợ nói một câu không lọt tai cô thì sẽ bị xóa tên khỏi gia tộc.

Nhưng khi bọn họ nghe nói Thời Sênh sắp kết hôn thì vẫn kinh ngạc tới rơi cằm.

Kết hôn?

Cô ấy?

WTF?

Hôn mê ba tháng nên đầu óc chập luôn rồi sao?

Nhiều năm như thế chẳng thấy cô vừa mắt bất kỳ gã đàn ông nào, lần này tới Đế Đô Tinh một chuyến, quay về liền muốn kết hôn?

Tên nào xui xẻo lại bị cô ấy coi trọng vậy?

Sau khi Thời Sênh tỉnh lại, Trảm Long Vệ lập tức thu hồi lại quyền quản trị mạng Internet ở Lam Tinh. Những tin tức bọn họ không muốn người ở Lam Tinh biết thì sẽ không truyền tới được, cho nên những chuyện xảy ra ở Đế Đô Tinh, ngoại trừ Trảm Long Vệ ra thì chẳng ai nghe nói hết.

Tâm tư của người Thời gia rất khác nhau nhưng cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, tin tức này đã truyền ra rồi, bọn họ chỉ phải dựa theo mệnh lệnh Thập Phương truyền xuống mà chuẩn bị thôi.

Thời gia là gia tộc cổ xưa, gia chủ kết hôn không phải chỉ tổ chức một buổi hôn lễ là xong.

Có không ít người muốn nghe ngóng xem đối tượng kết hôn của cô là người nhà nào, nhưng hỏi thăm nửa ngày cũng không hỏi ra được gì. Trảm Long Vệ không nói, biệt thự bên kia cũng không cho ai tới hầu hạ, chẳng lẽ bọn họ phải lén chạy vào biệt thự xem người sao?

Không hỏi thăm được là ai nên bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn đi chuẩn bị, chờ đến khi tổ chức hôn lễ là có thể gặp được rồi.

Trang phục dùng trong hôn lễ nhanh chóng được đưa tới chỗ Thời Sênh.

Tổng cộng có ba bộ, một bộ phải mặc từ lúc bắt đầu tới lúc hành lễ xong, bộ thứ hai mặc lúc vào từ đường để viết tên Phượng Từ lên gia phả, bộ cuối cùng mặc lúc tổ chức nghi thức kết hôn.

“Lại đây mặc thử nào, xem có chỗ nào không vừa không.” Thời Sênh cầm quần áo lên rồi gọi Phượng Từ.

Phượng Từ mặc một cái áo sơ mi, áo sơ mi dài xuống tận đùi hắn. Hắn từ trong phòng đi ra, đôi chân thon dài làm cho máu nóng trong người cô cũng sôi lên.

“Tại sao lại là trang phục kiểu cổ?” Phượng Từ kỳ quái nhìn quần áo trên tay Thời Sênh, ở thời đại này mà còn mặc cổ phục khi kết hôn ư?

“Quy củ là vậy.” Thời Sênh nhún vai.

Bộ thứ nhất có màu đỏ rực thêu long phượng trình tường, Phượng Từ mặc vào, màu đỏ làm cho làn da hắn càng trắng hơn, như một khối ngọc được điêu khắc tỉ mỉ.

“Đẹp không?” Phượng Từ giang hai tay ra, cười hỏi Thời Sênh.

“Anh không mặc còn đẹp hơn nữa.” Thời Sênh đáp một câu, mắt cũng không thèm nhìn lên.

Phượng Từ: “…” Cái gì mà không mặc còn đẹp hơn nữa?

Lúc hắn không mặc gì cũng có thấy cô nhìn đâu! Kẻ lừa đảo!

Chương 1457: Ác bá của tinh tế (25)

Bộ thứ hai màu trắng, nguyên liệu rất nhẹ, rất bay, bên trên thêu hoa văn màu tối, nhụy hoa được thêu bằng chỉ đỏ. Phượng Từ nhìn nó mấy lần, thấy hơi giống hoa văn vẽ trên huy hiệu mà hắn thường thấy gần đây.

“Đây là tộc huy của Thời gia, tên hoa này là hoa thời quang, sống ở trong đường hầm thời không.” Thời Sênh thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào hoa văn thì nhẹ giọng giải thích.

Phượng Từ nghiêng đầu hỏi: “Đồng hồ kia… Cũng là loại hoa này à?”

“Ừ.”

Không biết Phượng Từ nghĩ ra cái gì, đột nhiên nở nụ cười.

Dường như Phượng Từ có thể mặc đẹp tất cả các loại quần áo, trang phục màu trắng hắn mặc vào lại đầy tiên khí, gương mặt đáng yêu càng trở nên thánh khiết, như tiên nhân hạ phàm vậy.

Bộ quần áo cuối cùng có màu đen, bên trên cũng thêu hoa thời quang, cánh hoa màu trắng, nhụy hoa màu đỏ, nở rộ theo vạt áo.

Vừa mặc lên trang phục màu đen, khí chất trên người Phượng Từ đã lập tức thay đổi. Thời Sênh như gặp lại chàng trai đứng giữa hư không, phất tay một cái là hủy đi một tinh cầu, thần tình lạnh lùng, quanh thân cuộn lên một cỗ tà khí như tùy thời có thể hủy diệt tất cả.

Thời Sênh đột nhiên duỗi tay ôm lấy hắn.

Phượng Từ chớp mắt, cũng vòng tay ôm eo cô, “Sao thế?”

“Muốn ôm anh.”

“Anh lúc nào cũng có thể cho em ôm.” Phượng Từ cười nhẹ, “Vòng tay của anh chỉ rộng mở vì em.”

Thời Sênh ôm hắn một lát rồi buông ra, bảo hắn cởi quần áo rồi gấp lại gọn gàng, giao cho Trảm Long Vệ chờ bên ngoài, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Sau đó Thời Sênh rất bận rộn, có rất nhiều nghi thức nên cũng yêu cầu rất nhiều thứ, những thứ này cô đều phải tự mình chuẩn bị. Phượng Từ không thể đi theo, vì thế hắn rất không vui, tối nào cũng quấn lấy Thời Sênh.

Mọi thứ chuẩn bị xong thì hôn lễ có thể bắt đầu.

Người dân ở Lam Tinh biết Thời gia chủ sẽ kết hôn, nhưng Thời gia không phát thiệp mời cho bất kỳ ai, hôn lễ sẽ được phát sóng trực tiếp trên Tinh Võng. Vì thế, vào ngày tổ chức hôn lễ, kênh phát sóng trực tiếp gần như bị quá tải.

Thay bộ hỷ phục đầu tiên tại biệt thự, Thời Sênh lấy xe đón Phượng Từ tới nhà chính của Thời gia.

Xe bay treo lụa đỏ dừng ở trước cửa lớn của Thời gia, người nhà họ Thời xếp hành hai hàng từ ngoài vào, phía trên cùng là mấy ông lão mặc cổ phục giống nhau.

Thời Sênh bước xuống xe, hỷ phục màu đỏ cô mặc được thiết kế đơn giản, bởi vì cô là gia chủ nên mọi nghi thức đều phải do cô dẫn đường, hỷ phục rườm rà quá sẽ không tiện.

Thiếu nữ mặc một thân lửa đỏ, long phượng trên hỷ phục quấn lấy nhau, sáng lập lánh dưới ánh mặt trời.

Trước kia mọi người toàn bị khí thế của cô dọa cho kinh hãi nên chưa từng nhìn kỹ nhan sắc của vị lão đại nhà mình, giờ đây cô đứng yên bên xe, phải thừa nhận là cô có một vẻ đẹp tuyệt thế khuynh thành.

Ánh mắt cô bình thường luôn mang theo vẻ kiêu ngạo, nhưng lúc này lại có vài phần hiên ngang, oai hùng.

Cô đi tới bên kia, gió nhẹ thổi qua làn tóc, suối tóc đen hơi bay, khuôn mặt càng trở nên mông lung, vẻ dịu dàng trên mặt cô lập tức hiển lộ.

Cô kéo cửa xe, vươn tay ra với người bên trong.

Mọi người đột nhiên ngừng thở.

Hình ảnh phát sóng trực tiếp cùng dừng lại ở cửa xe.

Tinh Võng kết nối khắp sáu đại tinh hệ, vì vậy lúc này người của toàn bộ Tinh Tế đều đang ngồi xem.

Người biết chuyện Thời Sênh kết hôn với Phượng Từ cũng chỉ có đám người tham dự hội nghị Thập Nhị Phong, vì không để tạo ra khủng hoảng nên những người đó cũng không dám truyền loạn chuyện kia.

Cho nên, lúc này trên Tinh Võng toàn là tin tức dự đoán xem người này rốt cuộc là ai.

[Mặc cổ phục, chỉ có thể nhìn thấy cổ phục chính tông thừ sáu đại gia tộc, những cổ phục bên ngoài quả thực kém xa.]

[Sáu đại gia tộc khi tổ chức hôn lễ đều dùng cổ phục, không hổ danh là gia tộc cổ xưa.]

[Người mà Thời gia chủ cưới là ai nhỉ? Lại trâu bò tới mức có thể bắt được cô ấy.]

[Theo tôi thì tên này rõ ràng xui xẻo mới đúng, kẻ thù của cô ta vòng hết mấy vòng quanh tinh hệ, giờ vào cửa nhà cô ta chẳng phải sẽ bị đuổi giết sao? Dù không bị đuổi giết thì cũng bị chửi mắng mà chết.]

[Ai da, tôi rất muốn biết người đàn ông đó là ai mà lại có thể lọt vào mắt vị này.]

[Ra rồi, ra rồi…]

Ở trong con mắt theo dõi của vô số người, một bàn tay trắng nõn đặt vào tay cô, chàng trai bước ra từ trong xe, hỷ phục màu đỏ xòe rộng, vòng một vòng duyên dáng trong không khí rồi hạ xuống, đứng sánh vai với người bên cạnh, nhìn như hòa làm một thể.

Chàng trai có một góc mặt nghiêng hoàn mỹ, khi hắn quay đầu nhìn thẳng vào màn ảnh, mọi người lập tức nhìn thấy một khuôn mặt đẹp như tranh vẽ.

Làn da trắng như bạch ngọc, mi dài và dày, đôi mắt đen nhánh, ánh mặt trời rơi vào đáy mắt như vô vàn đốm sáng lấp lánh, khi hắn cong môi cười lên, trong nháy mắt mọi người như có thể nghe thấy đóa

hoa nở rộ trong lòng mình.

Vô số ánh sáng từ trên cao rơi xuống, dát lên mái tóc, đầu vai của hắn, khiến hắn như một báu vật vô giá, rực rỡ, lấp lánh.

Thời Sênh cầm tay hắn, dắt hắn đi xuyên qua vùng ánh nắng, tiến vào trong cánh cửa.

Tinh Võng an tĩnh hồi lâu rốt cuộc cũng sôi trào.

[Cậu bé này đáng yêu quá đi mất a a a a a!]

[Cái gì mà đáng yêu? Rõ ràng là đẹp trai, a, cô không thấy vừa rồi lúc anh ấy cười thật sự rất đẹp trai sao?]

[Tôi bị cong rồi sao, trời ạ, sao lại có chàng trai đẹp như thế chứ, con xin lỗi ông bà tổ tiên, con sám hối đây.]

[Một củ cải trắng rõ ngon lành lại bị heo gặm.]

[Heo = Thời gia chủ = Thời Sênh]

[Thiếu niên đẹp như thế, sao lại là cải trắng chứ? Dù là cải trắng cũng là củ cải nạm vàng, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đây là ai ấy nhỉ? Có ai biết không?]

[Chưa thấy bao giờ. Những người đẹp trai nhất trong toàn tinh hệ tôi đều đã nghiên cứu qua, nhưng chưa từng thấy vị này.]

[Thời Sênh đào ở đâu ra bảo bối này thế, sao tôi lại không có vận khí tốt thế này.]

Thời Sênh và Phượng Từ dừng ở cửa lớn, mấy ông lão đứng trước

mặt bọn họ.

Bọn họ liếc nhìn Thời Sênh một cái, Thời Sênh cũng nhìn qua, ánh mắt mấy người đều co rụt lại, sau đó ông lão đứng đầu tiên vươn tay ra cho Phượng Từ.

Phượng Từ không thích có người đứng gần mình như thế nên lui về sau theo bản năng, Thời Sênh đỡ lấy hắn, “Đừng nhúc nhích.”

Phượng Từ nhíu mày nhìn bàn tay duỗi ra trước mặt mình, cũng may giữa hai người còn có một khoảng cách. Ông lão niệm một tràng chú ngữ kỳ quái, một luồng ánh sáng tràn ra từ lòng bàn tay, vòng qua Thời Sênh và Phượng Từ một vòng rồi lại quay về lòng bàn tay ông ta.

Sau đó, ông ta chắp tay trước ngực, khom lưng lui về sau.

Mấy ông lão đằng sau lặp lại động tác như ông lão đầu tiên, chờ tất cả làm xong và lui lại, Thời Sênh mới dắt Phượng Từ bước qua cửa.

Sau cánh cửa có vô số trận pháp đang vận chuyển, cái nọ tiếp theo cái kia, kéo dài liên tiếp vào tận trong đại sảnh.

Khi Phượng Từ bước lên trân pháp đầu tiên, cảnh tượng bốn phía bắt đầu xoay chuyển, xuân sắc vô biên.

Mỗi một bước hắn đi thì cảnh sắc liền thay đổi một chút.

Trận pháp thứ nhất là ngày xuân, trăm hoa đua nở.

Trận pháp thứ hai là cảnh ngày hè, mặt trời chói chang.

Trận pháp thứ ba là mùa thu, trái đỏ trĩu cành.

Trận pháp thứ tư là ngày đông, tuyết bay khắp trời.

Thời Sênh ngừng lại ở trân pháp thứ tư, quay đầu nhìn hắn, “Chúng ta cùng đi qua xuân hạ thu đông, ngụ ý là trong tương lai sẽ có anh ở bên suốt bốn mùa.”

Cô tiếp tục đi về phía trước.

Trận pháp thứ năm, bụi gai trải rộng.

Trận pháp thứ sáu, bóng đêm vô tận.

Trận pháp thứ bảy, lưỡi đao sắc bén.

Trận pháp thứ tám, lửa cháy rừng rực.

“Dù con đường phía trước là chông gai, là núi đao biển lửa, chúng ta đều sẽ cầm tay nhau bước qua.”

Trận pháp thứ chín, rồng ngâm phượng gáy.

Chương 1458: Ác bá của tinh tế (26)

Tổng cộng có chín trận pháp, ngụ ý lâu lâu dài dài.

Khi bọn họ đi qua chín trận pháp, tất cả các trận pháp đều biến mất, mọi thứ khôi phục lại bộ dáng cũ.

Những hình ảnh này không truyền đi được nên người trên Tinh Võng cũng chỉ thấy màn hình trắng xóa, đến khi màn hình khôi phục lại bình thường thì Thời Sênh và Phượng Từ đã đứng giữa đại sảnh.

Có người nhìn thấy một người phụ nữ mặt đầy ý cười ngồi ghế cao nhất trong đại sảnh, người phụ nữ cũng mặc cổ phục, lấy màu đỏ làm chủ.

Người phụ nữ trang điểm rất tỉ mỉ nên nhìn trẻ hơn không dưới mười tuổi, đẹp tới kinh người.

[Kỳ quái, hình như Thời Sênh đã không còn cha mẹ, đó là ai vậy?]

[Ảnh.]

[Ngu Tường?]

[Thật hay đùa đấy? Năm đó Ngu Tường nổi tiếng khắp các tinh hệ, là khắp các tinh hệ đấy, không phải chỉ tinh hệ U Minh đâu… Người muốn cưới cô ấy nhiều vô số.]

[Ngu Tường là ai?]

[Tuy rằng đã già hơn nhưng đúng là Ngu Tường thật, năm xưa được coi là nữ thần đó. Sao cô ấy lại biết Thời Sênh chứ? Còn chứng hôn cho bọn họ nữa, quan hệ của họ là gì thế?]

Ngu Tường đợi Thời Sênh và Phượng Từ tới trước mặt mình rồi mới đứng lên.

“Xưa kia thuở Hồng Mông, vạn vật hóa Âm Dương. Vạn vật cùng nuôi dưỡng, con người nuôi linh hồn. Nhi nữ tình trường, lễ nghĩa viết lan truyền. Nay làm lễ thành hôn, trở thành khách chứng nhân. Ba món ăn tế thần, một chén rượu giao bôi. Lấy thiên địa, mặt trăng cùng mặt trời chứng giám.”

Ngu Tường giao hai miếng ngọc bội trong tay cho Phượng Từ và Thời Sênh, “Cộng lễ.”

Thời Sênh đã nói qua với Phượng Từ nên hắn lập tức lấy máu nhỏ lên ngọc bội, máu rơi lên ngọc bội vốn sẽ được ngọc bội hấp thu, nhưng hiện tại ngọc bội lại không hề có phản ứng gì.

Phượng Từ nhìn Thời Sênh, biểu tình lo lắng lại có vài phần vô tội.

Sắc mặt dì Ngu cũng rất khó coi, bà vội vàng ra hiệu cho người bên cạnh, ý bảo đừng phát sóng trực tiếp, người bên kia lập tức chuyển hình ảnh tới người nhà họ Thời đứng xung quanh.

“Tại sao lại như thế?” Ngu Tường nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh lau khô máu trên ngọc bội, “Không sao đâu dì Ngu, bỏ qua bước này đi.”

“Tiểu Sênh, cái này không hợp quy củ…” Ngu Tường tỏ ra khó xử.

“Không sao cả.” Giọng Thời Sênh rất chắc chắn.

Ngu Tường chần chừ một chút rồi vẫn gật đầu, ý bảo người phát sóng trực tiếp có thể tiếp tục quay.

Người phát sóng trực tiếp là người của Trảm Long Vệ nên chiếu thẳng vào ngọc bội trên tay Thời Sênh, máu của cô nhỏ xuống ngọc bội, thong thả thấm vào cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Thời Sênh đưa ngọc bội cho Phượng Từ, Phượng Từ đưa ngọc bội của hắn cho cô.

Ngu Tường ổn định tâm tình, tiếp tục các lễ nghi sau đó.

Chờ xong việc của bà là tới việc của mấy ông lão. Bọn họ vây Thời Sênh và Phượng Từ vào giữa, thấp giọng ngâm xướng gì đó.

Trong căn phòng dường như vang lên tiếng rồng ngâm phượng gáy.

Hình ảnh này cũng không thể truyền ra, người trên Tinh Võng đều biết có mấy nghi lễ mà người trong sáu đại gia tộc không thể cho người ngoài xem, vì thế lại tiếp tục tám chuyện đoán xem người đàn ông kết hôn với Thời Sênh là ai.

Nhưng đoán già đoán non nửa ngày cũng không nghe ra được tin tức có ích nào.

Hình ảnh lại truyền tới, Thời Sênh và Phượng Từ đã đổi sang trang phục màu trắng, đang đi về một gian kiến trúc cổ.

Áo trắng tóc đen, tiên khí mờ mịt.

[Mặc cổ phục màu trắng mà cũng đẹp như thế, chẳng khác nào tiên quân trong TV, quả thực quá đẹp.]

[Cảm giác hắn còn thật hơn cả trong TV ấy.]

[Đúng thế, những người trong TV diễn quá kém, hoàn toàn không có khí chất tiên quân gì cả. Đây mới chân chính là tiên quân, không biết hắn có tiến vào giới giải trí không nhỉ?]

[Nhìn thì thấy Thời gia chủ và người này thật quá xứng đôi.]

[Đúng thế, nếu không phải cô ta quá hung tàn thì chắc tôi cũng là fan của cô ta mất.]

[A, sao lại không thấy gì nữa?]

[Nói thừa, đó là từ đường nhà người ta, sao có thể cho các người xem được. Có khi cô cũng chẳng biết từ đường là gì đúng không, đây là văn minh của gia tộc Hoa Hạ cổ xưa, bên trong bày bài vị của lịch đại liệt tổ liệt tông một gia tộc.]

Có rất nhiều người không hiểu hết về văn minh của Hoa Hạ cổ, nhưng mọi người đều biết người thời đại đó khá trâu bò, cứ nhìn sáu đại gia tộc kia thì biết, chẳng qua những gia tộc còn tồn giữ được văn hóa Hoa Hạ còn rất ít.

Đại đa số người Hoa Hạ sẽ thông hôn với các chủng tộc khác, huyết mạch bị hòa tan, những người trâu bò nhất của Tinh Tế xưa kia cũng chẳng còn tung tích.

Ngược lại, sau khi tiến vào thời đại Tinh Tế thì xuất hiện sáu đại gia tộc, à không, bảy đại gia tộc, còn có Hạ gia nữa, bọn họ bắt đầu hiển lộ tài năng ở tinh hệ U Minh, dần dần xưng bá một phương.

Trong từ đường.

Phượng Từ nhìn căn phòng trống trải, vẻ mặt nghi hoặc, sao trong này chẳng có gì vậy?

Thời Sênh bắt quyết, không khí bốn phía đột nhiên khởi động, từng loạt bài vị bắt đầu xuất hiện, khói hương vấn vít.

Thời Sênh cũng không có cảm giác gì với những người này, chỉ đưa Phượng Từ sang phía bên trái để rửa tay thắp hương.

“Đây là linh vị của cha mẹ em.” Thời Sênh đưa Phượng Từ tới trước hai bài vị, “Anh chỉ cần bái tế họ là được rồi.”

Phượng Từ nhận lấy cây nhang, hành lễ một cách quy củ, hứa hẹn đầy trịnh trọng, “Con sẽ bảo vệ cô ấy cả đời.”

Thời Sênh không nói nhiều về cha mẹ mình cho Phượng Từ nghe, nhưng Phượng Từ có thể nhìn ra cô rất kính trọng cha mẹ mình.

Thời Sênh đưa Phượng Từ tới chỗ khắc tên vào gia phả, tên của hắn lóe lên sau đó lại biến mất khỏi gia phả.

Thời Sênh im lặng.

“Tại sao?”

Khối ngọc kia không nhận máu của hắn, giờ gia phả cũng không cho hắn khắc tên lên.

“Có lẽ vì anh không phải người của thế giới này.” Thời Sênh buông gia phả ra, gia phả này truyền từ thế hệ này sang thế hệ kia, đã sớm

có linh tính rồi.

Phượng Từ không thuộc về thế giới này, nó không thừa nhận cũng là bình thường.

Phượng Từ cắn môi, gương mặt trắng nõn hơi buồn rầu, “Vậy…”

“Em thừa nhận là được rồi, người khác không quan trọng.” Thời Sênh ngắt lời hắn, “Em đưa anh đi làm hết các lễ nghi là để anh hiểu được vị trí của anh trong lòng em, cũng để tất cả mọi người biết anh là người của em.”

“Bọn họ sẽ vì thế mà làm khó em không?” Tên của hắn không được khắc vào gia phả, chắc chắn sẽ có kẻ mượn cơ hội này làm phiền.

“Em là gia chủ, trừ phi em chết, gia chủ mới lên thay, nếu không không ai có tư cách lật xem gia phả.”

Tầm mắt Phượng Từ dừng lại trên gia phả, không khí xung quanh chợt trở nên lạnh lẽo, sát khí vờn quanh.

Thời Sênh: “…”

Hắn còn có thể nổi lên sát khí với cả một cái gia phả nữa là sao?

Thời Sênh đang muốn kéo hắn đi, gia phả lại đột nhiên mở ra, dừng ở tờ giấy mà Thời Sênh mở ra ban nãy, tên của Phượng Từ như có mực thẩm thấu, bắt đầu hiển hiện dưới tên cô.

Thời Sênh

Phượng Từ

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp!

Còn có thể như vậy được à?

Gia phả có linh tính, nó cảm giác được người đàn ông này có thể hủy diệt mình nên buộc phải khuất phục thôi.

Phượng Từ thu lại sát khí, cười nhìn Thời Sênh khen ngợi.

Thời Sênh xoa xoa tóc hắn, làm giỏi lắm!

Trên người cô chảy dòng máu của Thời gia, cô không hủy được gia phả, dùng bất kỳ công kích nào với nó cũng không có hiệu quả.

Chương 1459: Ác bá của tinh tế (27)

Sau khi thu phục xong gia phả thì chỉ còn nghi thức cuối cùng nữa là xong.

Thời Sênh và Phượng Từ thay bộ trang phục màu đen, mấy ông lão không biết từ đâu chui ra, đi trước dẫn đường, đưa bọn họ tới một nơi giống như tế đàn.

“Gia chủ, thiếu gia Phượng Từ, mời bước lên tế đàn.” Ông lão ra hiệu cho họ bước lên.

Thời Sênh dắt tay Phượng Từ lên tế đàn, Phượng Từ nhìn hoa văn khắc dưới bàn chân, là hoa thời quang phóng to.

Vài ông lão cũng bước lên tế đàn, ngồi xếp bằng xung quanh, Thời Sênh cũng ra hiệu cho Phượng Từ ngồi xuống.

Phượng Từ không có ý kiến gì, ngoan ngoãn ngồi xuống, hắn tin tưởng cô sẽ không làm hại mình.

“Gia chủ, có thể bắt đầu chưa?” Ông lão dò hỏi Thời Sênh.

“Ừ.”

Trong lúc mấy ông lão bấm tay niệm chú, Thần Hành vội vã từ bên ngoài tiến vào: “Chủ nhân, Lam Tinh bị tấn công, tầng phòng ngự thứ nhất đã tê liệt, tầng phòng ngự thứ hai đang bị tấn công.”

Mấy ông lão liền dừng động tác.

Thời Sênh nhìn Thần Hành, nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra?”

“Có người che chắn em, lúc bị tấn công em mới phát hiện ra.” Thần Hành vung tay nhỏ lên, trong không trung liền xuất hiện hình ảnh thực tế ảo, “Người tấn công chúng ta là hải tặc, hiện tại bên ngoài Lam Tinh toàn là người của bọn chúng.”

Hình ảnh thực tế ảo chiếu ra hình ảnh bên ngoài Lam Tinh, đủ loại tinh hạm vây quanh tinh cầu, tư thế như muốn bắn nổ tung Lam Tinh vậy.

Thời Sênh thu lại tầm mắt: “Tiếp tục đi.”

Mấy ông lão đồng thời kinh hãi, “Gia chủ?” Hải tặc đã đánh tới cửa rồi còn muốn tiếp tục ư?

“Tiếp tục.” Thời Sênh nhấn mạnh một lần nữa.

Biểu tình của mấy ông lão lập tức cứng đờ, hai mặt nhìn nhau, sao đó nhanh chóng bấm niệm thần chú, từng đoàn ánh sáng bắn ra từ tay họ, rơi xuống tế đàn, hoa văn khắc trên tế đàn như được truyền sự sống vào, cánh hoa mềm mại nở ra, vây Thời Sênh và Phượng Từ lại.

Cánh hoa khép lại, ánh sáng bốn xung quanh ảm đạm, chỉ còn một mùi hương kỳ dị.

Không gian trước mặt hắn hơi vặn vẹo, một con đường nhỏ màu trắng bạc xuất hiện trước mắt hắn, cuối còn đường nhỏ là bóng đêm, hai bên đường nở đầy hoa thời quang, mà hư không hai bên đường có vô số ánh sáng.

Hiện tại hắn đang đứng ở nơi bắt đầu con đường.

“Đây là?”

Thời Sênh nhẹ giọng giải thích: “Con đường thông tới thế giới khác, mỗi một đời gia chủ đều lựa chọn một người làm hồn khế, người này sẽ là môi giới thể của bọn họ, nói cách khác, chỉ cần môi giới thể ở đây thì cho dù đi tới thời không nào, bọn họ cũng có thể dựa vào hồn khế giả của mình để quay về, tương đương với một cái truyền tống trận có định vị.”

Thời Sênh nhìn con đường nhỏ chỉ có hai màu đen trắng, tiếp tục nói: “Mà mỗi đời gia chủ đều quá nửa lựa chọn bạn đời của mình làm môi giới thể, điều này đại biểu việc họ giao tính mạng của họ cho đối phương.”

“Vậy nếu không có môi giới thể thì sao?”

“Nếu không có môi giới thể, một khi tới thế giới khác thì sẽ rất khó quay về, hoặc là chết, hoặc bị nhốt ở dị giới.”

“Vậy trước kia làm sao em quay về được?”

“Bài học đầu tiên của bọn em là làm sao để tìm được đường trở về từ thế giới khác, em học tốt hơn một chút mà thôi.” Thời Sênh siết tay hắn, “Có thời gian em sẽ nói kỹ với anh, ra ngoài đi đã.”

Phượng Từ gật đầu, con đường nhỏ màu trắng bạc biến mất, trước mắt lại khôi phục ánh sáng ảm đạm, cánh hoa mềm mại rũ xuống, lại trở thành đường khắc cứng ngắc.

Mấy ông lão rời khỏi tế đàn, vây lấy Thần Hành nói chuyện, Thời

Sênh nắm tay dẫn Phượng Từ xuống.

Vài người tản ra để chừa một vị trí cho Thời Sênh: “Đám hải tặc nào mà lại to gan như thế?”

“Là… là một đội ngũ liên hợp của mấy đám hải tặc có danh tiếng.” Thần Hành chỉ vào màn hình thực tế ảo còn chưa tắt, điểm ra mấy đồ án nổi bật.

Thời Sênh đảo mắt qua mấy tinh hạm đó, “Tra ra cái gì?”

Thần Hành lập tức thay đổi hình ảnh, “Rất nhiều quyền hạn của em bị che chắn, chỉ có thể tra ra chúng xuất phát từ tinh vực Hắc Phong ở sau tinh hệ Xích Nguyệt. Tổng chỉ huy tên là Mạc Thác, hắn đã từng đánh nhau mấy lần với Liên minh, là một người rất lợi hại.”

Thời Sênh nhìn người hiện ra trên màn hình, mắt híp lại: “Bọn họ đã đánh tới đâu rồi?”

“Tầng phòng ngự thứ hai vừa bị công phá, hiện tại đang tấn công tầng phòng ngự thứ ba.”

Biểu tình của Thời Sênh thản nhiên, “Vẫn còn sớm, mi gấp như thế làm gì chứ?”

“Chủ nhân, quyền hạn của em bị che chắn!” Bé Loli dậm chân, nhóc có thể không vội được sao? Chuyện lớn như thế rồi!

Thời Sênh: “…”

Cô trấn định phất tay: “Được rồi, nghi thức kết thúc, các người đều tan đi, tôi đi thăm cái tên ngu si đần độn kia.”

Mọi người: "…" Gia chủ vẫn cuồng vọng trước sau như một.

Tản đi, tản đi thôi.

Mấy ông lão thực sự buông lỏng tâm tình, dù sao giờ bọn họ cũng không có quyền nói chuyện, ở chỗ này có khi còn bị ăn mắng, không bằng biến đi sớm một chút thì hơn.

"Chủ nhân, vì sao quyền hạn của em bị che chắn? Tinh hệ này còn có người giỏi hơn cả em sao?" Bé Loli bám đuôi Thời Sênh, lải nhải một đống câu hỏi.

"Mi còn nhớ rõ tên họ của mi là gì không?"

"Không nhớ, tên của em không phải do chủ nhân đặt sao?" Bé Loli tỏ ra vô tội hỏi ngược lại.

"Biến trở về đi." Thời Sênh duỗi tay ra.

"A?" Bé Loli nhíu mày, hít hít cái mũi, "Có thể không biến không?"

Nhóc thích biến thành người hơn.

"Mi nói xem?"

Cuối cùng, bé Loli vẫn biến trở về thành máy tính bảng, rơi xuống tay Thời Sênh. Thời Sênh click mở giao diện, bấm vài icon một bộ xương khô, một giao diện mới mở ra, bên trên có đủ loại chốt mở.

Bốn chốt mở phía trước đã sáng, Thần Hành đã mở bốn tầng phòng ngự.

Lam Tinh có mấy tuyến phòng ngự, mấy tầng đầu tiên đều được cơ

giới hóa, tầng sau là trí tuệ nhân tạo và chiến đội do Trảm Long Vệ hợp lại.

Cuối cùng vẫn còn một tầng phòng ngự do Thời Sênh tự mình bố trí, muốn công phá Lam Tinh cũng không dễ dàng như thế.

Nhưng đối phương có thể phá được hai tầng phòng ngự trong thời gian ngắn như vậy thì cô cũng không thể thiếu cảnh giác được, đi xử lý bọn họ trước là tốt nhất.

…

Lúc trước Tinh Võng náo nhiệt chuyện hôn lễ của Thời Sênh thì giờ lại náo nhiệt chuyện Lam Tinh bị vây công.

Trên Tinh Võng có vài kênh phát sóng trực tiếp, từ các góc độ khác nhau mà truyền ra hình ảnh hải tặc tấn công Lam Tinh. Tinh hạm dày đặc khiến cho người xem kinh hồn tang đảm, trước giờ bọn họ chưa từng thấy số lượng hải tặc khổng lồ như thế.

[Đám hải tặc này điên rồi sao? Lại dám đi tấn công Lam tinh…]

[Hải tặc này hình như không phải một bọn đúng không? Nhiều hải tặc như thế liên hợp lại tấn công Lam Tinh, đây là hạ quyết tâm phải đánh được Lam Tinh sao? Bọn chúng nhiều người như thế, không biết có nắm được Lam Tinh không nữa?]

[Liệu Liên minh có cắm một chân vào không? Bọn họ đã sớm muốn giết chết vị kia rồi, giờ cũng chỉ cần châm lửa quạt gió là xong thôi mà.]

[Hải tặc chọn thời gian tấn công là hôm nay chẳng phải cố ý sao?]

[Rõ ràng là cố ý còn gì. Bọn chúng đã có chuẩn bị mà tới, bên trên không phải đã nói rằng phá xong hai tầng phòng ngự rồi sao? Xem ra có khả năng lần này hải tặc sẽ thắng đấy…]

[Ai thắng ai thua cũng khó nói lắm. Số lượng của hải tặc nhiều thì nhiều thật, nhưng các người đừng quên chúng đối đầu với ai? Cô ấy mà dễ đối phó như thế thì người của Liên minh đã sớm ra tay diệt trừ rồi, tôi đánh cuộc năm tinh tệ, người của Liên minh còn lâu mới dám ra mặt.]

[Đồng chí kia vòng một vòng lớn như thế, sao cuối cùng lại đổ về người của Liên minh rồi?]

Chương 1460: Ác bá của tinh tế (28)

Mọi người đang thảo luận tới hồi sôi nổi thì thấy một tinh hạm màu đen thuần xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tinh hạm này vừa xuất hiện thì hai chiếc tinh hạm của hải tặc ở đối diện nổ tung, bị nổ một cách khó hiểu, giống như tiếng pháo chào đón tinh hạm màu đen kia vậy.

Chờ khi khán giả phản ứng lại được thì đám hải tặc đã thi nhau bắn phá lại, ánh lửa sáng rực một góc vũ trụ, tràng cảnh vô cùng đồ sộ.

Khán giả: "…"

Đã xảy ra chuyện gì thế?

Bọn họ nhìn thấy bộ phim bản cắt xóa sao?

Tại sao vừa lên sân khấu đã nổ rồi?

Mọi người nhìn lại hai chữ "trực tiếp" trên màn hình thì mới khẳng định cái này đang được phát sóng trực tiếp, thế nên vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đến khi bọn họ muốn tiếp tục xem màn tiếp theo thì mọi kênh phát sóng đều ngừng lại.

…

Thời Sênh lạnh lùng bấm máy tính bảng, mỗi lần cô nhấp một cái thì bên kia sẽ nổ mạnh, chờ đến khi bấm được sáu điểm trên máy tính bảng, cô mới ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Tinh hạm màu đen phía trước vẫn hoàn hảo không tì vết, chẳng bị làm sao cả.

Thời Sênh hỏi Thập Phương ở bên kia màn hình, “Cái tên Mạc Thác gì gì kia không chiếm đồ của chúng ta à?”

“Không.”

Thời Sênh: “…”

Không chiếm đồ thì cô làm sao cho nổ bây giờ?

Thời Sênh rút kiếm ra, tự mình lên là tốt nhất!

“Bọn chúng lui rồi.” Giọng Thập Phương vang lên.

Thời Sênh nhìn ra ngoài, quả nhiên chiến tuyến bắt đầu lùi về sau.

“Gia chủ, có đuổi theo không?”

Đuổi theo?

Đuổi theo cái rắm ấy! Có bẫy thì sao hả?

“Phóng ra một nhóm cơ giáp không người lái ra ngoài xem xét.” Thời Sênh ra lệnh cho Thập Phương, “Khởi động chương trình tự nổ, sau khi truyền số liệu về thì nổ cho tôi.”

Khóe miệng Thập Phương không ngừng run rẩy, gia chủ lại phá của

rồi!

Chế tạo một cơ giáp thông minh tự lái mất cả trăm triệu, cô vừa mở miệng là nói phóng một đám, còn là cái kiểu không cần thu về.

Gia chủ, dù những thứ này là cô cướp về thì cô cũng phải tiêu xài tỉnh táo tí chứ!

Bọn họ vì bảo dưỡng mấy thứ đó mà cũng đổ vào không ít tiền đâu đấy.

Nhóm cơ giáp không người lái kia được thả ra không bao lâu, Thời Sênh liền nhìn thấy ánh lửa thoáng hiện.

Thập Phương nhanh chóng sửa sang lại số liệu do cơ giáp truyền về trước khi phát nổ rồi chuyển cho Thời Sênh.

Thời Sênh xem những số liệu này, ngoại trừ hình ảnh còn có số liệu tổng hợp do trí thông minh nhân tạo của cơ giáp căn cứ tình hình thực tế phân tích ra.

“Chủ nhân, có khách tới thăm.” Âm thanh của Thần Hành đột nhiên vang lên.

“Hửm?”

Trước mặt Thời Sênh lập tức xuất hiện một hình ảnh khác, một phi thuyền loại nhỏ đang dừng ở lối vào tinh hạm.

Cục quản lý thời không, bọn họ lại dám tới…

“Cho bọn họ vào.”

Thần Hành mở cửa tinh hạm, phi thuyền trượt tiến vào, nhưng đúng lúc này, một đạo tàn ảnh màu xám bạc cũng tiến vào theo, màn hình truyền tới một vụ va chạm kèm theo ánh lửa phát ra.

Thời Sênh: "…" Còn dám xảy ra va chạm ở chỗ ông đây nữa.

Cô đứng dậy đi ra khỏi phòng, Phượng Từ lập tức theo sau, im lặng như một tùy tùng làm hết phận sự của mình.

Lúc này, trong khoang xảy ra va chạm, phi thuyền bị đâm lệch quỹ đạo nên đụng vào vách tường của tinh hạm, nơi bị va chạm xuất hiện một vết rách lớn và sâu, có thể thấy được cú đâm này tàn nhẫn đến chừng nào.

Lại xem kẻ tới sau, đó là một cơ giáp màu xám bạc, chỉ lớn bằng một con quái vật, mà lúc này con quái vật đó chỉ hơi lật nghiêng, không có bất kỳ chỗ nào hư hỏng.

Trảm Long Vệ lập tức vây lấy nơi này.

Cesar vừa ra liền gặp phải một đám Trảm Long Vệ chĩa vũ khí về phía mình, vết máu trên trán không nhừng chảy xuống. Cát Na đỡ hắn, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người vẫn còn tái nhợt, có thể thấy được cú va chạm vừa rồi nghiêm trọng cỡ nào.

Cơ giáp xám bạc kia cũng mở ra, một người đàn ông nhảy ra khỏi đó, khuôn mặt ưa nhìn, ôn hòa, dù đang rất chật vật nhưng vừa nhảy ra liền lập tức sửa sang lại ngoại hình của mình.

Mọi người: "…"

Ở đâu ra tên thiểu năng trí tuệ này đây?

“Chào mọi người.” Người đàn ông chào hỏi mọi người vô cùng lễ phép, vô cùng có phong phạm của công tử thế gia ôn nhuận như ngọc, dịu dàng như mưa bụi Giang Nam.

Mọi người: “…”

Ngay cả Cesar cũng cảm thấy tên này có bệnh.

“Bắt bọn họ lại cho ta.” Một tiếng quát lớn vang lên, Trảm Long Vệ lập tức tiến lên bắt người.

Cesar và Cát Na vô cùng phối hợp, nhưng người đàn ông kia lại không vui, nhanh như trạch chui ngay vào trong cơ giáp: “Này, Thời Sênh, có người đối xử với khách như cô sao?”

Thời Sênh đứng ở một nơi cao nhìn xuống, cười lạnh: “Tôi cảm thấy chẳng cần phải có đạo đãi khách gì với một tên ngu si đần độn luôn lén lút muốn giết chết tôi cả.”

Tên thiểu năng trí tuệ Mộ Bạch này lại còn dám mò tới tận cửa.

Đừng hỏi tại sao cô biết, chỉ cần qua hành động vừa rồi của hắn thì có thể đoán được tám, chín phần mười rồi.

“Lần này tôi tới quy phục.” Mộ Bạch vội vàng lên tiếng, “Các người đừng qua đây!”

“Quy phục?” Thời Sênh lại cười lạnh, “Giờ anh còn bắt đầu chơi cả sang kiểu mới rồi sao?”

“Tôi không lừa cô, tôi thật sự tới quy phục mà.” Mộ Bạch bị Trảm Long Vệ ép phải chui vào cơ giáp, giọng hắn xuyên qua cơ giáp truyền ra ngoài nên có hơi trầm thấp.

“Tiểu Sênh Nhi, nếu không chứ thử nghe hắn nói xem.” Cesar đột nhiên lên tiếng nói giúp Mộ Bạch, “Dù sao đây cũng là địa bàn của cô mà, lúc nào cô giết hắn mà chẳng được.”

Thời Sênh nhíu mày: “Anh và hắn là đồng bọn à?”

“Đương nhiên không phải.” Cesar lập tức phủ nhận.

“Không phải thì anh nói giúp hắn làm gì? Thần kinh à?”

Cesar: “…” Hắn chỉ muốn nhanh chóng cầm máu, hắn sợ mình sẽ chết vì mất máu quá nhiều mất.

“Cô nghe tôi nói mấy câu thì có chết ai đâu.” Mộ Bạch cào tường trong cơ giáp, tưởng hắn nguyện ý tới đây để gặp cái con mụ không bao giờ đi theo lẽ thường này lắm sao?

Còn lâu hắn mới muốn ấy!

Nhưng mà hắn lấy đâu ra biện pháp chứ?

Ngoại trừ cô ta ra, hắn không thể tin nổi ai khác nữa.

…

Trong phòng họp, Phượng Từ ngồi ở thủ vị như BOSS, ánh mắt quét từ Cesar ngồi bên trái sang Mộ Bạch ngồi bên phải, trong đáy mắt có thứ gì đó đang khởi động.

Cesar đỡ trán, cố gắng ngăn trở tầm mắt của Phượng Từ.

Mộ Bạch vẫn còn đang tò mò đánh giá Phượng Từ, thật sự không

hiểu rốt cuộc Thời Sênh coi trọng tên này ở điểm nào, rõ ràng nhìn chẳng khác nào tên trai bao cả…

Mộ Bạch còn chưa nghĩ xong thì vô tình nhìn vào mắt Phượng Từ, thân mình hắn đột nhiên cứng đờ, vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Hắn đã biết cô ta coi trọng tên này ở điểm nào rồi.

Đồng loại thì luôn hấp dẫn nhau mà.

Thời Sênh từ ngoài cửa tiến vào, đóng cửa phòng họp lại, kéo Phượng Từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Nói đi.”

Hội đàm ba bên, rất tốt!

Hôm nay có một số việc cũng nên nói thẳng ra rồi.

Cesar dường như cũng biết Mộ Bạch nên hắn nhìn sang bên đó một cái, Mộ Bạch trả lại cho Cesar một ánh mắt khó hiểu.

Chú nhìn anh làm cái gì?

Mộ Bạch cũng biết tên này là ai, hắn hắng giọng nói: “Được rồi, để tôi nói trước đi.”

“Thời Sênh, cô có biết người nào có quyền hạn cao nhất trong sáu đại tinh hệ của chúng ta không?”

Ngón tay chạm trên máy tính bảng của Thời Sênh hơi dừng lại, ngước mắt nhìn Mộ Bạch, Mộ Bạch lại chờ câu trả lời của cô.

Mộ Bạch nói tới quyền hạn chứ không phải quyền lực.

Thời Sênh buông máy tính ra, biểu tình thờ ơ: “Linh.”

“Đúng thế, Linh có quyền hạn lớn nhất. Chỉ cần nơi nào có Internet thì dù là trí thông minh nhân tạo, người máy bảo vệ, hoặc người máy sử dụng trong gia đình, càng sâu hơn là tinh hạm, cơ giáp, chỉ cần Linh muốn thì đều có thể thao tác.”

Chương 1461: Ác bá của tinh tế (29)

Linh.

Đầu não của Tinh Tế.

Nó trải khắp các tinh hệ, người xây dựng lên Linh trước đây chỉ muốn các tinh hệ đều có thể sử dụng chung một mạng Internet, không cần phải mất quá nhiều thời gian để truyền tin tức từ tinh hệ này sang tinh hệ khác.

Mà đám người kia đã làm được. Sau đó đến các thế hệ tiếp theo, dân chúng có thể thông qua Tinh Võng để nói chuyện phiếm hoặc giao lưu với cư dân ở các tinh hệ khác.

Mà đầu não cũng càng ngày càng lợi hại.

Đầu não vô cùng công chính, sáu đại tinh hệ phân hóa rõ rệt nhưng đầu não lại không thiên vị bất kỳ phương nào, nó như thần bảo hộ, bảo vệ sự riêng tư của dân chúng, bảo vệ sự an toàn của từng tinh hệ, tuyệt đối không để bất kỳ kẻ nào có được tư liệu phi pháp từ trong tay nó.

Nhưng mà…

Một ngày, khi mà vị thần bảo hộ đó không muốn bảo hộ nữa thì sao đây?

“Tiếp theo để tôi nói đi.” Cesar hất hất tóc vàng trên trán.

Linh có ý đồ khống chế nhân loại, biến thế giới này thành một vương quốc vô tình vô dục.

Trong sự nhận thức của Linh, nó cho rằng cảm tình đối với bất kỳ chủng tộc nào cũng đều là dư thừa, bọn họ sẽ mạnh hơn nếu không có tình cảm. Cho nên nó có ý đồ loại bỏ cảm tình của con người, biến mọi chủng tộc thành những cỗ máy không có tình cảm gì cả.

Không có tình cảm thì sẽ không có chiến tranh, Linh cảm thấy điều đó có thể khiến cho các tinh hệ ở chung trong hòa bình với nhau.

Cesar nói, vì cơ duyên xảo hợp nên hắn nhìn được bí mật này, hắn có ý đồ câu thông với đầu não nhưng đầu não vẫn nhất ý cô hành, thậm chí còn muốn giết hắn, vì thế hắn mới bất đắc dĩ chọn giả chết.

“Vậy nghĩa là nó đã sớm bắt đầu rồi?” Thời Sênh nhướng mày.

Cesar gật đầu, “Linh có ý tưởng này từ lúc nào thì tôi không rõ, nhưng lúc tôi biết thì nó đã có thực lực đó, nếu không tôi cũng không bị buộc tới đường cùng phải lựa chọn giả chết.”

Thời Sênh bày ra vẻ mặt muốn chửi.

Đây là cái giả thiết mẹ gì thế này, đây không phải thế giới tiểu thuyết, đây là hiện thực!

Không ngờ loại sự tình như đầu não có ý đồ xưng bá thế giới cũng sẽ xảy ra ở đời thực.

Không đúng, nó không có ý đồ xưng bá thế giới…

Ý đồ của nó là biến mọi người thành máy móc không có cảm tình cơ

đấy! Thần kinh à! Cái này thì khác gì muốn xưng bá thế giới đâu cơ chứ?

Ông đây còn chưa chinh phục được vũ trụ, nó đòi nhảy nhót cái rắm ấy!

Thời Sênh bình tĩnh lại: “Cho nên giờ ở khắp sáu đại tinh hệ, nơi nào cũng có người của nó? Những kẻ đang tấn công tôi ngoài kia cũng do nó chỉ huy? Nó điên à? Tấn công Lam Tinh của ông đây làm cái nồi gì?”

“Cô đừng vội, nghe tôi nói xong đã.” Cesar vội vàng trấn an Thời Sênh chuẩn bị nổi trận.

Ngón trỏ của Thời Sênh gõ gõ cái bàn, “Anh nói xem.”

Cesar giả chết để trốn tránh sự truy tung của đầu não, đúng lúc đó hắn gặp được Cục trưởng của Cục quản lý thời không. Hắn không dám nói chuyện này cho bất kỳ ai, nhưng thời gian hắn ở trong Cục quản lý thời không thì phát hiện ra bọn họ cũng đang điều tra chuyện này.

Cho nên hắn chọn một vài tin tức thích hợp rồi hai bên cùng trao đổi tin tức.

Chuyện mà Cục quản lý thời không biết nhiều hơn Cesar rất nhiều, cũng từ đó Cesar mới biết được thực lực chân chính của Cục này.

Hoàn toàn không phải tổ chức lừa đảo như người ngoài vẫn nói.

Nhiệm vụ của Cục quản lý thời không là giữ gìn sự vận chuyển bình thường của thế giới, đầu não có ý đồ biến loài người thành máy móc vô cảm với mục đích là tạo hòa bình cho thế giới này, ý tưởng điên

cuồng như thế chắc chắn sẽ tạo ra hậu quả khôn lường.

Xuất hiện tình huống như vậy, bọn họ phải ra tay xử lý. Nhưng đầu não mạnh hơn so với bọn họ tưởng rất nhiều, mấy lần can thiệp đều không có kết quả, ngược lại Cục quản lý thời không còn bị tổn thất nặng nề.

Người bị đầu não không chế càng ngày càng nhiều, Cục quản lý thời không sợ xảy ra chuyện, không thể không tiến hành lần công kích cuối cùng vào đầu não.

Bọn họ muốn hủy diệt đầu não.

Đương nhiên, sự thật đã chứng minh là ý tưởng này của họ chỉ là hão huyền, đầu não đã sớm dung nhập vào sinh hoạt của mọi người, nó có thể tồn tại ở bất kỳ loại máy móc nào, trên Tinh Võng luôn có nhiều người kết nối thực tế ảo như thế, nó chỉ cần rải một con virus là có thể khiến những người đó lâm vào hôn mê.

Cục quản lý thời không sợ mất khống chế cục diện nên cuối cùng đã đạt thành một ước định với đầu não.

Bọn họ muốn chứng minh cho đầu não thấy tình cảm là một tồn tại tất yếu, đầu não đồng ý cho họ thời gian.

Nhưng phải chứng minh tình cảm quan trọng như thế nào đây?

Chỉ cần một câu em yêu anh là xong sao?

Không, đầu não không tin vào loại tình cảm đó.

Bọn họ nghiên cứu hồi lâu đều không thể đưa ra phương án chuẩn xác nào, cuối cùng, Cesar đề ra một phương pháp, đó là khiến cho

người máu lạnh vô tình nhất cũng có được một phần tình cảm thân thiết, chân thành, có lẽ như thế bọn họ sẽ chiến thắng.

“Ban đầu, chúng tôi không chọn cô, nhưng mấy người kia mà chúng tôi thảo luận tới đều không thích hợp, thế nên cuối cùng tôi mới đề ra tên cô.”

Tầm mắt của Thời Sênh khóa chặt Cesar lại.

Cesar cười mỉa một chút, “Cô rất giỏi, cũng đủ tàn nhẫn, tâm tính kiên định, một khi nhận định thì sẽ không sửa.”

Thời Sênh cười lạnh, cảm thấy tính kế được cô thì rất tuyệt sao?

Cesar bị nụ cười của Thời Sênh làm cho tê dại cả da đầu.

“Vậy anh ấy thì sao?” Thời Sênh chỉ vào Phượng Từ, “Cũng là do các anh sắp xếp ư?”

“Đây tuyệt đối là chuyện ngoài ý muốn. Chúng tôi đã tìm một người, nhưng người đó còn chưa kịp tiến vào thì không hiểu tại sao tư duy của Phượng Từ lại xông vào được, chúng tôi chỉ có thể tương kế tựu kế đổi người thành hắn mà thôi.”

Cesar lại bổ sung thêm: “Lúc đó hắn còn chưa mạnh như bây giờ, khá suy yếu, nhưng qua mỗi lần xuyên không, thực lực của hắn lại bắt đầu khôi phục lại.”

Thời Sênh liếc sang nhìn, người ngồi bên cạnh cười đầy vẻ phúc hậu và vô hại, trong mắt đầy sự vui vẻ, giống như hoàn toàn không để tâm bọn họ đang nói cái gì, trong mắt hắn chỉ có cô.

“A, thế giờ tại sao nó lại tấn công tôi và Lam Tinh?” Vẻ mặt Thời

Sênh lạnh nhạt nhưng âm thanh lại như rít qua kẽ răng.

“Tình cảm của cô và Phượng Từ đã rõ như ban ngày, đầu não đổi ý.” Cesar nhìn về phía Mộ Bạch, “Hắn là người mà đầu não sắp xếp tiến vào, muốn giết cô, nhưng rõ ràng cô lợi hại hơn hắn.”

Mộ Bạch: “…” Không muốn nói chuyện, muốn yên lặng.

Thời Sênh nhìn Mộ Bạch: “Đến anh.”

Mộ Bạch nhún vai: “Không có gì để nói nữa, chỉ có một câu, nó chọn tôi, cho tôi lực lượng để tôi đi vào giết cô, sau đó cho tôi tự do… Tôi hỏi cô một câu này nhé, có phải cô nói với người của Mộ gia là tôi đã quay về hay không?”

“Đúng thế.”

Khóe miệng Mộ Bạch giật giật, vỗ bàn đứng dậy, “Sao cô có thể tàn nhẫn như thế chứ? Tên hỗn đản Mộ Ý đó đang mua tin tức của tôi ở khắp nơi.”

“Không phải anh được đầu não che chở sao? Hắn sao có thể tìm được anh?” Thời Sênh nhếch miệng.

Mộ Bạch hít sâu một hơi, là quý ông, phải lịch thiệp, không thể nổi nóng.

Cesar: “…” Này này, bọn họ đang thảo luận vấn đề nghiêm túc, tại sao lại lệch quỹ đạo rồi hả?

Mộ Bạch lại ngồi xuống, “Lần này chẳng cần tới Mộ Ý, tôi còn không biết đầu não có tha cho tôi không nữa.”

“Vậy anh nên cảm ơn tôi.”

Mộ Bạch: “…” Cảm ơn cái rắm ông ấy!

Đương nhiên, lời này hắn không thể nói ra, quý tộc lịch thiệp sao có thể nói ra lời thô tục như thế chứ.

“Tôi chạy ra từ bên đó.” Mộ Bạch vò vò đầu, mặt đầy vẻ không tình nguyện, “Đầu não có cơ sở ngầm ở khắp nơi, tôi cũng không biết nên chạy đi đâu, vừa lúc nhìn thấy tinh hạm của cô nên chạy vào đây.”

Đầu Thời Sênh đầy vạch đen, “Anh đúng là tùy tiện nhỉ, không sợ bị ông đây giết chết à?”

Mộ Bạch đột nhiên rất vênh váo: “Những thứ tôi biết khác với nhiều những gì các người biết, cô sẽ không giết chết tôi dễ dàng vậy đâu.”

Chương 1462: Ác bá của tinh tế (30)

Cesar gõ gõ tay lên mặt bàn, các vị làm ơn nghiêm túc tí có được không hả?

Đây không phải lúc nói đùa đâu!

Cũng không phải ở thế giới giả tưởng, đi nhầm một bước là không thể sống lại được đâu.

Thời Sênh nghiêm mặt: “HIện giờ đầu não đổi ý cũng không cần giết tôi, các người còn giao dịch gì với nó nữa?”

“…” Vậy mới nói là không bao giờ muốn nói chuyện với cô gái này, “Khảo hạch cuối cùng thì cần phải được đầu não đồng ý. Cô và Phượng Từ… hẳn là đầu não cảm thấy nguy cơ nên nó muốn giết cô.”

Ở thế giới giả thuyết, Thời Sênh đột nhiên nắm giữ Hệ thống, lúc đó đầu não đã nhân cơ hội bỏ con virus Mộ Bạch này vào.

Sau đó Thời Sênh một đường trâu bò, cơ hội nhúng tay của nó quá ít, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Bạch nhảy nhót ở bên trong.

Thời Sênh nhíu mày: “Vậy thì phải nói là, những vấn đề mà tôi gặp phải đều là do các vị mang tới, giờ các vị còn tìm tôi để làm gì nữa?”

Từ lúc bắt đầu đã tính kế đẩy cô vào trong thế giới giả thuyết, còn định sắp xếp một gã đàn ông tiến vào?

… Tuy rằng cuối cùng cô rất vừa lòng với người tiến vào này…

Nhưng ngẫm lại thì vẫn là bọn họ tính kế cô, Thời Sênh thấy rất khó chịu.

Giờ đầu não còn đổi ý, chữ tín của đầu não đâu rồi? Bị chó gặm rồi à?

Mẹ ông cậu nhà nó chứ!

Đầu năm nay, đến máy móc cũng không thể tin được.

“Tôi tới quy phục.” Mộ Bạch lập tức giơ tay lên, “Tôi không muốn bị đầu não biến thành công cụ không có tình cảm.”

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Anh có thể giữ lập trường chút được không hả?”

Mẹ kiếp, lúc trước trong trò chơi thì ra mặt đối đầu với cô, giờ lại dám chạy tới trước mặt cô xin quy phục.

Mộ Bạch rất kiên định, “Lập trường của tôi chính là sống sót.”

Thời Sênh: “…” Rất tuyệt, không có bệnh.

Mọi người chẳng phải đều vì mục đích còn sống sao? Có người chỉ cần được sống tốt hơn liền không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào mà bò lên trên, mà có người lại luôn bằng lòng với hiện thực.

“Anh thì sao?” Thời Sênh nhìn Cesar.

Cesar trầm ngâm một chút, “Cùng chúng tôi đối phó với đầu não,

Tiểu Sênh Nhi, cô đừng vội phản bác, nghe tôi nói xong hết đã. Một khi đầu não thực hiện kế hoạch của nó thì mọi thứ ở sáu đại tinh hệ đều trở thành cái xác không hồn, lúc đó thì sáu đại tinh hệ cũng xong rồi. Tôi biết cô chẳng quan tâm tới ai, nhưng Ngu Tường thì sao? Vị đang ở bên cạnh cô thì sao?"

Thời Sênh nghiêng đầu: "Tôi đâu nhất định phải sống ở thế giới này đâu."

Biểu tình của Cesar cứng đờ, năng lực của Thời gia hắn hoàn toàn rõ ràng, cô có thể mang theo Phượng Từ và Ngu Tường tới sống ở thế giới khác, lấy năng lực của cô thì sẽ sống rất tốt là đằng khác.

Nhưng mà…

Đi tới thế giới khác cũng sẽ có hạn chế.

Cesar cố gắng khuyên nhủ: "Đây là nơi cô đã lớn lên nhiều năm như thế, cô thật sự muốn nhìn nó biến thành thế giới chết chóc sao?"

"Liên quan gì tới tôi?"

"Vậy fan của cô thì sao? Cô cũng mặc kệ à?"

Thời Sênh hơi trầm mặc, Cesar tiếp tục nói: "Bọn họ vẫn ủng hộ cô đúng không? Dù cô có làm gì thì bọn họ cũng sẽ tẩy trắng cho cô vô điều kiện, cô trơ mắt nhìn bọn họ biến thành máy móc không có cảm tình sao?"

Biểu tình của Thời Sênh vẫn lạnh nhạt như cũ: "Không liên quan gì tới tôi."

Cesar: "…"

Hắn cho rằng cô ở bên Phượng Từ rồi thì sẽ mềm lòng hơn, giờ xem ra vẫn chẳng khác gì trước.

Vẫn máu lạnh vô tình!

Cesar cắn môi, tung ra con át chủ bài: “Hạ Sơ thì sao?”

Thời Sênh ngẩng đầu, ánh mắt tối tăm, tựa hồ như đang chờ hắn nói tiếp.

Nhưng Cesar lại không nói.

Hai bên giằng co, Mộ Bạch nhìn Thời Sênh, lại nhìn Cesar, vẫn cố gắng duy trì tư thế ưu nhã, dù mặt hơi đần nhưng bộ dáng thì vẫn tạm gọi là ổn.

Thời Sênh cứ nhìn chằm chằm hắn như vậy, cuối cùng Cesar là người bại trận trước. “Dùng Hạ Sơ để trao đổi.”

Thời Sênh đột nhiên đứng lên, nắm tay Phượng Từ đi ra ngoài, lạnh giọng phân phó Trảm Long Vệ ở bên ngoài: “Ném bọn họ ra ngoài.”

“Tiểu Sênh Nhi, Hạ Sơ là bạn thân duy nhất của cô, chẳng lẽ cô thật sự không quan tâm sao?”

Thời Sênh đứng ở cửa, giọng nói lạnh nhạt truyền vào: “Hạ Sơ chết rồi.”

Cesar và Mộ Bạch bị Trảm Long Vệ ném ra ngoài không chút lưu tình.

Mộ Bạch sợ đầu não truy ra mình nên chỉ có thể hạ mình đi theo

Cesar.

…

Thời Sênh cầm khối rubik mà Ngu Tường đưa cho cô, ngồi dưới đất, lưng dựa vào tường, Phượng Từ ngồi ghé bên cạnh nhìn cô, “Tại sao không mở ra xem?”

Cô vẫn luôn nghịch khối rubik này, rất nhiều lần có thể xếp được rồi thì cô lại vặn loạn lên làm cho nó một lần nữa rối tung rối mù.

Thời Sênh buông khối rubik ra, chống người nghiêng thân hôn Phượng Từ.

Cô chỉ nhẹ nhàng chạm môi, sau đó lại ôm hắn vào lòng, “Có một số việc không biết vẫn hơn.”

“Nếu em không muốn ở lại đây thì anh có thể đưa em đi.” Phượng Từ nhẹ giọng nói, “Em muốn đi đâu, anh sẽ đưa em tới đó.”

“Lại chơi âm mưu rồi.” Thời Sênh cắn tai hắn, giọng nói tràn đầy yêu chiều.

Phượng Từ cũng không vì bị vạch trần mà quẫn bách, ngược lại còn nói rất đúng tình hợp lý: “Anh chỉ muốn ở một mình với em.”

Hắn chỉ sử dụng âm mưu với cô.

Thời Sênh đột nhiên đẩy hắn lên giường, thô lỗ lột quần áo hắn ra, Phượng Từ đần mặt, đến khi cả người trần như nhộng hắn mới kịp phản ứng lại.

“Tiểu Sênh… Anh…”

“Đừng nói gì cả.” Thời Sênh duỗi tay đè lên miệng hắn, “Giờ em chỉ muốn thịt anh.”

Mặt Phượng Từ đỏ lên, theo tiết tấu của Thời Sênh, hắn cảm giác được cô đang nôn nóng và mất kiên nhẫn.

Hắn biết, chắc chắn có liên quan tới mấy lời Cesar nói.

Trong lòng Phượng Từ càng nghĩ càng thấy khó chịu, vốn đang phối hợp rất tốt, hắn lại đột nhiên rời ra, bọc chăn cuộn mình lại.

Thời Sênh: “…”

Làm gì thế?

“Phượng Từ?”

Phượng Từ không thể để ý tới cô.

Thời Sênh kéo hắn lại, ấn xuống giường, “Anh lại nổi điên cái gì thế hả?”

Phượng Từ quay đầu đi không thèm để ý tới cô, cắn chặt môi, khóe miệng có cả vết máu chảy ra. Thời Sênh vội vàng duỗi tay nhéo cằm hắn, bắt hắn nhả môi ra.

“Anh làm sao thế?”

Thần tình của Phượng Từ lạnh lùng, đáy mắt tràn đầy dông tố, đen tối như vực sâu, hắn túm chặt chăn quấn người lại, cố gắng không nhìn người bên trên.

Hắn sợ mình không khống chế được.

Nhưng hắn lại không muốn đẩy cô ra.

Thời Sênh kéo chăn ra, chui người vào, dán lên ngực hắn, “Thực xin lỗi, vừa rồi em không giữ được cảm xúc, có phải làm anh khó chịu rồi không?”

Phượng Từ muốn duỗi tay ôm lấy cô nhưng cuối cùng lại nhịn lại: “Em nghĩ tới người khác.”

“Ừ, em nghĩ tới Hạ Sơ.” Thời Sênh lắng nghe tiếng tim hắn đập, “Trước khi em gặp được cô ấy thì cô ấy đã chết.”

Đúng thế, đã chết.

Thời Sênh hôn lên ngực Phượng Từ, dừng ở dưới cằm hắn một chút, cô ngửi được mùi máu tươi nên dừng lại, “Không có lần sau nữa, đừng giận, em sai rồi.”

Thân thể cứng đờ của Phượng Từ dần mềm lại, thong thả giơ tay ôm cô vào lòng, “Em có cuộc sống của em, anh biết anh không có lập trường yêu cầu này nọ với em. Anh chỉ hối hận vì lúc em cần anh nhất, anh lại không thể gặp được em.”

Thời Sênh khẽ cắn lên yết hầu hắn, “Nếu em gặp anh vào lúc em cần anh nhất thì chúng ta sẽ không có quan hệ như ngày hôm nay, anh phải hiểu được, sai thời điểm, gặp đúng người thì kết quả cũng sẽ khác.”

“Hiện tại chúng ta gặp nhau là đúng thời điểm.”

Chương 1463: Ác bá của tinh tế (31)

Phượng Từ hơi ngẩn ngơ, Thời Sênh xuống giường rót cho hắn một cốc sữa.

Phượng Từ ôm cốc sữa, uống xong mới quay đầu hỏi: “Tại sao em cứ thích cho anh uống sữa thế?”

“Không phải anh thích nó à?”

Phượng Từ nhìn cái cốc đã cạn đáy, trong miệng là hương sữa bò thơm nồng, nhưng hắn nhớ rõ… hình như cô ấy không thích hương vị này lắm.

Bởi vì hắn thích nên cô ấy cũng có thể tiếp nhận nó sao?

Thời Sênh mang cái cốc ra, thử hôn khóe miệng hắn, hương sữa đã hòa tan với vị máu nhưng vẫn có thể ngửi thấy nhàn nhạt, Thời Sênh sợ Phượng Từ lại nghĩ lung tung nên cố gắng chịu đựng sự khó chịu này.

“Còn làm nữa không?”

“Không muốn làm.” Phượng Từ nghiêng đầu.

“Nhưng thân thể của anh lại rất thành thật nha.” Thời Sênh cười sờ sờ xuống thân dưới của hắn, “Em sẽ nghiêm túc mà.”

Phượng Từ rùng mình một cái, tai lại hồng lên, cầm lấy tay cái tay

đang nghịch ngợm của cô, “Bỏ… bỏ ra.”

“Rồi rồi rồi, bỏ thì bỏ, thật sự không làm à?”

“Không.” Phượng Từ nghiêng người vùi mình vào trong chăn.

Thời Sênh thở dài, nằm xuống cạnh hắn, Phượng Từ nằm quay lưng trằn trọc một lúc rồi lại xoay người, ôm cô vào trong lòng.

“Em sẽ đồng ý với bọn họ sao?”

“Cái gì?”

“Chuyện bọn họ nói ấy.” Đầu não gì gì đó, hắn cũng chẳng hiểu lắm.

“Nói thật, em không biết nữa.” Thời Sênh rúc sâu vào ngực hắn, “Đây không phải thế giới trò chơi, mỗi một biến số đều sẽ ảnh hưởng tới quyết định của em. Nhưng anh phải nhớ kỹ, anh là của em, em sống anh sống, em chết anh chết.”

Tâm tình Phượng Từ chợt sung sướng hẳn, “Ừ, anh là của em, em sống anh sống, em chết anh chết.”

Không được tham dự vào quá khứ của em cũng chẳng quan trọng nữa, tương lai của em chỉ có thể có anh.

…

Mộ Bạch uống ly café mà Cát Na pha cho mình, soái khí và ưu nhã, làm bộ làm tịch như một quý công tử. Cát Na trợn trừng mắt với hắn, tên này chẳng có tí tiết tháo nào mà còn giả vờ giả vịt.

“Cô Cát Na, hình như tôi không đắc tội gì cô mà?” Mộ Bạch buông ly

café, giọng đầy ôn hòa.

Cát Na hừ một tiếng, vặn eo thon xoay người ra khỏi phòng.

Thật không hiểu tại sao tên này còn có thể sống sót từ tay vị kia của Thời gia, dùng plug in à?

Mộ Bạch đúng là dùng plug in thật, chẳng qua giờ kẻ buff cho hắn đã chẳng quan tâm tới hắn nữa, còn muốn giết chết hắn.

Cesar ngẩng đầu lên từ một đống số liệu, nhíu mày hỏi: “Mộ Bạch, sao anh lại chạy thoát khỏi tay Linh thế?”

Mộ Bạch cười đến ôn hòa, “Cục trưởng Cesar, nếu anh nói cho chú, chú có đồng ý cho anh ở lại không?”

Cục quản lý thời không và Thời gia, đây là hai địa điểm an toàn duy nhất lúc này.

Thời Sênh chắc chắn sẽ không thèm quan tâm tới hắn, cho nên giờ chỉ còn Cesar và Cục quản lý thời không mà thôi.

Cesar tắt màn hình, đôi tay đan chéo, khóe miệng nổi một nụ cười bỉ ổi, tóc vàng kim sáng lòa cả mắt, “Vậy phải xem giá trị tin tức mà anh mang tới được bao nhiêu.”

Mộ Bạch nhìn thẳng vào mắt Cesar, cười: “Anh phải đồng ý với tôi trước thì tôi mới nói cho anh được. Dù tin tức này không có giá trị thì những tin khác mà tôi có cũng nhất định có tác dụng.”

Một tên mặt cợt nhả, giống tên côn đồ.

Một tên mặt ôn hòa, như một quý công tử.

Hai người cứ nhìn nhau như thế một lúc lâu, bức tranh vô cùng hài hòa, nhưng thực tế thì cả hai đều đang chịu áp lực không nhỏ.

Cesar đã bị yếu thế ở chỗ Thời Sênh, giờ hắn không muốn cũng rơi vào thế yếu hơn so với Mộ Bạch.

Cho nên, khi Cát Na vào thì thấy Cục trưởng nhà mình và gã đàn ông giả tạo kia đang nhìn nhau rất "thâm tình". Cô ta mới chỉ ra ngoài có một lát thôi mà, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cát Na hắng giọng, vô tình cắt ngang bọn họ: "Cục trưởng, vừa rồi có tin tức báo về, hải tặc lại bắt đầu tới gần Lam Tinh."

Cesar thu lại tầm mắt: "Cô ấy có phản ứng gì không?"

Cát Na chớp mắt, vài giây sau mới bừng tỉnh, "Tạm thời không có phản ứng gì, tinh hạm của cô ta vẫn ngừng ở đó."

"Một con tàu?"

"Ừm, một con tàu." Cát Na gật đầu.

Cesar thu lại nụ cười cợt nhả trên mặt: "Bên phía Đế Đô Tinh thì sao?"

Ánh mắt Cát Na hơi lóe lên: "Cục trưởng, những kẻ đó cùng lắm là chỉ tới để hò hét trợ uy thôi, ngài còn mong bọn họ sẽ giúp cô ta sao?"

"Thật ra bọn họ cũng muốn tới hò hét trợ uy lắm, nhưng bọn họ chẳng dám. Một khi Thời gia đổ, bên phía Liên minh sẽ có hành động, dù cuối cùng tinh hệ U Minh có thể gia nhập Liên minh đi chăng

nữa thì cũng trở thành tinh hệ phụ thuộc mà thôi, chẳng được trọng dụng gì đâu.”

“Có đâu nói gì ấy nhỉ, đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết.”

Cát Na hơi đảo mắt nhìn, thật không hiểu sao tên này có thể dùng câu này để ví von, nghe như đấm vào tai ấy.

Cesar rất đồng tình, “Đại đa số người ở tinh hệ U Minh này đều mắng chửi cô ấy, nhưng bọn họ đã quên rằng, nếu không phải cô ấy ở đây thì tinh hệ Xích Nguyệt và Liên minh đã không để cho U Minh được độc lập nhiều năm như thế.”

Những kẻ ở Đế Đô Tinh đều hiểu hậu quả của việc gia nhập Liên minh là gì, bọn họ muốn dựa vào sự uy hiếp của cô, nhưng trong lòng lại chửi rủa, hận không thể giết cô cho sảng khoái.

Đừng nói Thời Sênh, có đôi khi chính hắn cũng cảm thấy đám người này không thể cứu nổi nữa, còn không bằng để đầu não biến bọn họ thành máy móc không có tình cảm luôn đi.

“Cục trưởng, giờ chúng ta phải làm sao?”

Cesar không trả lời Cát Na, ngược lại lại nhìn Mộ Bạch, “Anh còn chưa nói cho tôi biết, làm sao anh có thể chạy ra ngoài?”

Mộ Bạch vẫn mỉm cười ung dung: “Anh đồng ý với điều kiện của tôi trước đi đã.”

“Anh nói trước.” Cesar không nhượng bộ.

Mộ Bạch: “…”

Cesar nhướn mày: “Anh Mộ, anh cũng có thể thấy rõ là giờ anh đi ra ngoài thì sẽ gặp phải chuyện gì.”

Mộ Bạch: “…”

Đương nhiên hắn biết tình cảnh của hắn là gì.

Tên hỗn đản Mộ Ý tìm hắn khắp nơi, còn có đầu não ở đằng sau như hổ rình mồi.

Bình tĩnh!

Lịch thiệp!

Mộ Bạch lại nở một nụ cười nho nhã: “Có nhớ cơ giáp mà tôi đã lái không?”

Sắc mặt Cesar đột nhiên trầm xuống, ngón tay miết nhẹ trên trán mình, hiện tại nơi này vẫn còn hơi đau, sau hắn lại không nhớ chứ.

Mộ Bạch như đã tìm được một ván cờ hòa, giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Đó là một đài siêu năng cơ giáp, đầu não không khống chế được siêu năng cơ giáp.”

Người có tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ mới có thể điều khiển siêu năng cơ giáp, đương hiên không phải ai có tinh thần lực mạnh cũng có thể lái nó, phải có thêm một điều kiện là người đó phải được đài siêu năng cơ giáp kia chấp nhận mới được. Dù tinh thần lực của bạn có mạnh mẽ như thế nào đi chăng nữa mà người ta không thích bạn thì bạn cũng bó tay thôi.

Nếu đặt vào tiểu thuyết huyền huyễn, siêu năng cơ giáp chính là thần khí có linh trí.

Đúng là đầu não không khống chế được nó.

“Đó là siêu năng cơ giáp á?” Sao có thể, cơ giáp kia nhìn chẳng khác gì cơ giáp bình thường, đương nhiên nếu không tính lực va đập đáng sợ của nó.

Con ngươi Cesar hơi đảo, tầm mắt hồ nghi vòng quanh người Mộ Bạch, tên này mà lại có thể trói định được một đài siêu năng cơ giáp ư?

“Cục trưởng Cesar, có gì nghi ngờ ư?” Ánh mắt nghi ngờ như thế là có ý gì hả?

“Không có gì.” Cesar thu lại tầm mắt, “Cát Na, cô sắp xếp cho anh Mộ một phòng.”

Cát Na trợn tròn mắt: “Cục trưởng, anh ta á?” Ngài thật sự định lưu anh ta lại ư? Anh ta đã đem tới cho ngài rắc rối lớn thế cơ mà!

Còn có quan hệ với đầu não nữa, lỡ đâu là gian tế đầu não phái tới thì sao?

Đến vị kia của Thời gia còn chẳng thèm quan tâm tới hắn, ngài đừng phạm sai lầm thế chứ!

Mộ Bạch mỉm cười nhìn Cát Na.

Chửi thầm người ta thì cũng phải thu biểu tình lại chứ, sợ người khác không biết đúng không?

Hắn là thân sĩ, không chấp nhặt với đàn bà con gái.

Duy trì nụ cười.

Chương 1464: Ác bá của tinh tế (32)

Hải tặc lại xúm lại lần nữa, Thập Phương để Trảm Long Vệ làm giới nghiêm, có bất kỳ tin tức gì thì phải báo ngay cho anh ta.

Vừa mới sắp xếp xong việc này, thiết bị cá nhân của Thập Phương lại phát ra một tiếng báo.

Anh ta click mở, khóe miệng lập tức giật giật.

Gia chủ đại nhân giờ còn có tâm thư thêm chương mới.

Thập Phương là người mà Thời Sênh tín nhiệm nhất, anh ta biết gia chủ nhà mình lúc rảnh rỗi thì hay làm gì nhất.

Ba tháng trước drop truyện, giờ lại thêm chương, một đám fan nhỏ sôi trào lên.

[Trời ơi là trời, Đại Đại sống lại rồi.]

[Đại Đại, rốt cuộc chị đã thêm chương, hu hu hu, em chờ vất vả quá!]

[Blablabla…]

[Chương mới nhất của Đại Đại cho nữ chính sắp toi đời rồi, tôi chắc chắn áng văn này nữ chính sẽ bị đá xuống sân khấu, đau lòng cho đám nữ chính bị Đại Đại tra tấn.]

[Vẫn là cách viết quen thuộc, hương vị quen thuộc, không có gì thay

đổi.]

[Căn cứ theo suy luận trước đó, truyện này hơn phân nửa sẽ hố, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.]

[Lầu trên miệng quạ đen vừa thôi, Đại Đại xin đừng hố, dù nữ chính chết bọn em cũng nhận, tuyệt đối đừng hố!]

Thập Phương xem hết bình luận, đại đa số đều là câu “Rốt cuộc Đại Đại cũng thêm chương”, cũng có một số ít người thảo luận về cốt truyện.

Thập Phương thở dài, những người này nếu biết tác giả là Thời Sênh – người mà bọn họ chỉ hận không thể chết ngay lập tức, không biết họ có bị tức chết không nữa.

Thời Sênh thêm chương mới xong mới chậm rì rì ra ngoài xem đám hải tặc kia. Phân đội tự nổ lúc trước đã làm bọn chúng tổn thất không nhỏ, lúc này đội ngũ của hải tặc đã giảm bớt kha khá.

Thời Sênh cân nhắc xong lại phái thêm một đội tự bạo nữa đi.

Cô click mở thiết bị gọi Thập Phương, phân phó anh ta đi nổ chết bọn chúng.

Thập Phương: “…” Gia chủ, cô chơi cái này nghiện rồi đúng không?

Thập Phương uyển chuyển nhắc nhở: “Gia chủ, chúng ta không còn nhiều trí thông minh nhân tạo lắm.”

Ngài cứ chơi kiểu này thì ai mà chịu nổi sự tiêu xài của ngài chứ?

“Sợ cái gì, bên chỗ Liên minh đầy.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt chẳng

sao hết.

Thập Phương: "…" Liên minh có nhiều thì liên quan gì tới bọn họ chứ?

Khoan đã!

"Gia chủ, không phải cô lại tính toán đi cướp đặc chiến đội của Liên minh đấy chứ?" Thập Phương kinh hồn táng đảm hỏi.

Thời Sênh nghiêm túc, "Tôi không phải loại người như thế."

Ngài không phải người như thế thì trên thế giới này chẳng còn ai như thế nữa! Gia chủ, giữ mặt mũi chút đi!

"Anh càng ngày càng thích nói những lời vô nghĩa, mau đi làm đi." Thời Sênh cắt đứt cuộc nói chuyện.

Thập Phương cạn lời nhìn trời, phân phó người đi điều một nhóm cơ giáp tự lái tới, loại cơ giáp này không cần người thao tác mà dựa theo trí thông minh nhân tạo điều khiển, Liên minh phát minh ra thứ này là dùng làm đội cảm tử.

Nhưng giá chế tạo của thứ này cũng rất cao, chỉ có Liên minh mới có đủ năng lực sản xuất.

Thập Phương cảm thấy đau như cắt thịt mình ra vậy, thứ này bị gia chủ dùng làm bom mở màn, quá lãng phí!

Đám hải tặc bên kia còn chưa kịp ra chiến tuyến thì một đáp cơ giáp đã vọt tới, mấy vụ nổ trước đó vẫn còn khiến bọn chúng sợ hãi trong lòng, vì thế thấy một đám cơ giáp phi tới thì sợ tới mức mãi không hoàn hồn.

Cuối cùng, nhờ có chỉ huy tối cao của đám hải tặc là Mạc Thác ra mệnh lệnh mới có thể tránh được tổn thất không thể cứu vãn.

Loại tập kích tự sát tập thể này còn dùng quang minh chính đại như thế, bọn hải tặc tỏ vẻ chúng nên lui về thì hơn.

Liên minh còn không dám trêu vào vị kia, bọn họ có thể chọc nổi sao?

Nhưng Quan chỉ huy Mạc Thác lập tức xử trí mấy kẻ làm dao động lòng quân, lúc này không còn ai dám nói lui lại nữa.

Nhưng cũng có không ít người oán thán họ, đây rõ ràng là đem tính mạng ra làm trò đùa.

“Không hiểu nổi Quan chỉ huy Mạc Thác nghĩ gì mà lại đùa giỡn với mạng sống của nhiều người chúng ta như thế.”

“Người ta giờ là Quan chỉ huy, chúng ta không thể không nghe.”

“Thật là con mẹ nó…”

“Không xong, không xong… Vị kia của Thời gia đột nhiên gửi tin cho chúng ta, nói cô ta muốn tới đây làm khách.” Một hải tặc đột nhiên chỉ vào màn hình, hét lên.

Mọi người nhìn về phía màn hình, đồng thời liền thấy câu nói kia xuất hiện trên đó.

Tất cả đều lâm vào trầm mặc, một hồi lâu sau mới có người lẩm bẩm nói: “Cái này là có ý gì nhỉ?”

Tới làm khách?

Đầu óc bị chập à?

Đầu óc Thời Sênh có bị chập không thì họ không biết, nhưng Quan chỉ huy Mạc Thác thì chắc chắn là bị điên rồi, hắn lại đồng ý với vị kia, còn bảo bọn chúng chuẩn bị nghênh đón nữa.

WTF?

…

Thời Sênh chỉ dẫn theo mình Phượng Từ đi gặp người. Mạc Thác tự mình ra đón con. Con người Mạc Thác rất cao lớn, thô kệch, cả người lộ ra cơ bắp.

“Thời gia chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Mạc Thác duỗi tay ra bắt với Thời Sênh, ngữ khí trầm ổn, không nghe ra có bất kỳ cảm xúc đặc biệt gì.

Thời Sênh không thích loại đàn ông như gã, cô vẫn thích kiểu nhỏ xinh như Phượng Từ hơn.

Quả nhiên, vợ mình vẫn là đẹp nhất.

“Ngưỡng mộ đã lâu thì không cần, trong trường hợp như này, tôi không thích nghe lời nói dối kiểu ấy.” Thời Sênh không duỗi tay, cô mà dám duỗi tay, Phượng Từ chắc chắn sẽ triển khai chế độ giết chóc ngay lập tức.

Cánh tay Mạc Thác cứ treo ở giữa không trung vô cùng xấu hổ, sắc mặt gã hơn biến đổi, sau đó bình thản thu tay lại, “Mời Thời gia chủ vào trong.”

“Không cần.” Thời Sênh móc kiếm ra, ánh mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo: “Hôm nay tôi tới để giết chết anh, không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đánh đi. Bảo bối, đứng ra xa chút.”

Câu sau là nói với Phượng Từ.

Phượng Từ ngoan ngoãn gật đầu, lui ra bên ngoài.

Đám hải tặc chưa từng gặp chàng trai nào đẹp như thế này, ngay cả phụ nữ cũng không thể đẹp bằng hắn. Toàn thân hắn như được phủ một lớp ánh sáng, thần thánh, phi phàm, như thể lúc nào cũng có thể phổ độ chúng sinh.

Nhưng khi hắn tới gần, ánh mắt đảo qua, mọi người lại có cảm giác như từ thiên đường rớt xuống địa ngục, sợ hãi vô hình lan tràn ra từ trong đáy lòng họ. Mọi người chật vật lùi về sau, nhường ra cho hắn một khoảng trống.

Chàng trai này sao thế?

Nhìn xa như một tiểu thiên sứ, sao tới gần lại cmn đáng sợ như thế?

Lúc này Mạc Thác làm gì có thời gian đi chú ý xem Phượng Từ đã tạo ra bóng ma tâm lý cho đám hải tặc như thế nào.

Thời Sênh nói ra tay là ra tay, câu nói kia căn bản không phải hỏi ý kiến của gã mà chỉ là thông báo đơn phương cho hắn biết mà thôi.

Thời đại này, đại đa số người đều dựa vào cơ giáp, làm gì còn có ai đánh lộn chân tay như thế này, thế mà vị này lại nhất định phải đánh lộn kiểu đó.

“Keng!”

Thiết kiếm chém lên kim loại, ánh lửa bắn ra, không biết lửa bén vào cái gì mà một đám cháy bùng lên.

Mạc Thác đứng đối diện với Thời Sênh qua đám cháy.

Váy đen của thiếu nữ tung bay, ánh lửa nhảy lên trong mắt cô, gương mặt tinh xảo tràn đầy kiêu ngạo.

Mạc Thác thở hổn hển, không hề có tâm tình thưởng thức thiếu nữ đứng trước mặt mình đẹp tới mức nào, gã chỉ biết người này thực sự tới để giết mình.

Ánh mắt gã nhìn tới một cánh cửa, xuyên qua cánh cửa kia là sẽ tới nơi đỗ cơ giáp.

Hắn siết chặt nắm tay, chạy về phía bên kia.

Thời Sênh vung thiết kiếm, kiếm khí lướt qua ngọn lửa tạo ra một con rồng lửa bắn về phía Mạc Thác. Sau lưng truyền tới cảm giác nóng rực làm cho hắn phải phát huy tốc độ nhanh nhất đời mình, vọt qua bên kia cánh cửa.

Hỏa long cũng mạnh mẽ xông vào, bên trong vang lên tiếng nổ kịch liệt, toàn bộ cửa khoang bị thổi bay.

Thân ảnh Mạc Thác xuất hiện bên kia màn lửa, vọt tới vị trí trong cùng.

Thời Sênh híp mắt, cô lấy Thần Hành ra, nhanh chóng điểm vào cái, toàn bộ hệ thống của tinh hạm đột nhiên đình chỉ hoạt động, ánh sáng biến mất, chỉ có đèn báo động và lửa lớn đang cháy hừng hực.

Chương 1465: Ác bá của tinh tế (33)

Hệ thống của tinh hạm dừng hoạt động, tinh hạm bắt đầu rung chuyển và rơi xuống.

Hải tặc bên trong tán loạn, kêu la ầm ĩ, nội tâm chửi rủa Mạc Thác mấy trăm lần. Đã bảo đừng có chọc vào người này còn muốn lên tìm chết, giờ thì xong rồi, mọi người phải chôn cùng nhau luôn.

Phượng Từ hờ hững nhìn đám hải tặc đang chạy tán loạn, hắn cô độc đứng ở đó, giữa một đám hỗn loạn nên nhìn thế nào cũng thấy rất quỷ dị.

Hắn nhấc chân đi về phía lửa đang thiêu đốt, mỗi bước chân đi qua, trường hợp hỗn loạn đều dừng lại, mỗi người đều duy trì tư thế cổ quái, hoặc đang kêu, hoặc đang chạy…

Hắn đi tới gần những ngọn lửa kia, ngọn lửa như bị ngăn chặn, trở nên uể oải, không còn hừng hực nữa.

Hắn đứng ở trước cửa khoang trước đã bị thổi bay, hơi quay đầu nhìn lại, môi nhếch lên, trong mắt có ánh sáng lấp lánh, đến khi hắn quay đi và bước qua cánh cửa, cảnh tượng yên lặng sau lưng như bị người ta đánh nát, chia năm xẻ bảy, máu tươi đầm đìa.

Người định làm tổn thương tới cô đều đáng chết.

…

Mạc Thác đã chạy tới khoang cơ giáp, nơi này đỗ cơ giáp chỉnh tề, ánh sáng âm u từ xa chiếu lại làm cho mấy thứ này nhìn như một con quái vật khổng lồ.

Mạc Thác định mở một chiếc cơ giáp, nhưng hệ thống động lực đã hoàn toàn mất đi khống chế, hắn không mở ra được.

Sau lưng có tiếng bước chân, nghe rất rõ ràng, từng tiếng từng tiếng truyền tới, còn có tiếng thiết kiếm va chạm.

Lòng bàn tay Mạc Thác đầy mồ hôi, tầm mắt đảo quanh một vòng, cuối cùng dừng ở phòng điều khiển. Hắn khom lưng chạy về phía đó, nhưng khi hắn đã sắp tới được nơi thì ánh sáng xung quanh lại bừng lên.

Một cơ giáp bên cạnh đột nhiên khởi động, cỗ máy khổng lồ lao về phía hắn. Mạc Thác kinh hãi, nhanh chóng lui về sau nhưng lưng lại áp phải một thứ gì đó lạnh băng, cổ áo đột nhiên bị túm chặt, thít chặt vào cổ làm hắn không thể thở nổi.

Mạc Thác run rẩy, chân dẫm lên cơ giáp phía sau, muốn tự kéo mình ra. Cơ giáp bên cạnh cũng động, pháo điện từ chĩa về phía hắn.

Mạc Thác: “…”

Thân mình hắn cứng đờ, cảm giác ngạt thở lại truyền tới, hắn bị xách lên treo giữa không trung.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn người bị treo lên, cười híp cả măt: “Linh cho anh chỗ tốt gì thế?”

Mạc Thác chỉ bận giãy giụa, không có cách nào nói chuyện được.

“Tôi không hề quan tâm nó muốn làm gì, nhưng nó ngàn-vạn-lần không nên thò tay tới chỗ tôi.” Thời Sênh thong thả nói chuyện, “Anh cũng thật ngớ ngẩn, dù nó có lợi hại đi chăng nữa, nhưng tôi còn chưa rơi đài mà đã dám theo nó làm xằng làm bậy, sau này chọn đội ngũ thì phải đánh bóng mắt vào, đừng chọn sai.”

Mạc Thác: “…” Vừa rồi ai nói đừng nói lời vô nghĩa, giờ cô nói lời vô nghĩa với tôi làm gì thế?

Thời Sênh điều khiển cơ giáp để nó hạ Mạc Thác xuống thấp một chút, mắt đối mắt với hắn, khi Mạc Thác còn đang giãy giụa, cô không hề do dự đâm kiếm xuyên qua thân thể hắn.

“Nghĩ ông đây dễ bắt nạt vậy sao?”

Đây là câu nói cuối cùng mà hắn nghe được.

Kiêu ngạo, cuồng vọng.

Thời Sênh lau khô thiết kiếm, rời khỏi khoang cơ giáp.

…

Chàng trai trẻ dựa người ở cửa khoang, hơi cúi đầu, sườn mặt hoàn mỹ không tì vết, xung quanh luẩn quẩn một luồng khí lạnh lẽo làm cho hắn càng cao cao tại thượng.

Nghe được âm thanh, hắn ngẩng đầu nhìn, khóe miệng tự gia tăng độ cong, lộ ra một nụ cười, ánh mắt tĩnh lặng cũng xuất hiện những đợt sóng nhấp nhô, ấm áp.

“Anh làm gì rồi?” Thời Sênh nhíu mày.

Thứ này không có việc gì sẽ không cười… ngu như thế.

“Không có mà.” Phượng Từ phủ nhận.

Thời Sênh hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh gì trên tinh hạm, vì thế càng nhíu chặt mày hơn, “Có phải lại giết người rồi không?”

Phượng Từ nhấp môi, đứng thẳng người, nhìn cô đầy vô tội.

“Đừng giả vờ vô tội.” Thời Sênh véo má mắn, “Em đã nói rồi, người của em không cần làm chuyện này.”

Phượng Từ bị véo tới đỏ cả mặt, hắn cầm tay cô hạ xuống, “Bọn chúng ra tay với anh trước.”

“Anh đừng có chém gió, bọn chúng mà dám ra tay với anh à?” Thời Sênh lườm hắn.

Phượng Từ nghiêng đầu, đầy vẻ vô tội hỏi lại: “Anh đẹp trai như thế, sao bọn chúng lại không dám chứ?”

Thời Sênh: “…”

Tuy rằng anh rất đẹp nhưng mà cmn người ta muốn tới gần anh cũng khó rồi, ra tay cái rắm ấy! Còn lâu cô mới tin chuyện điên rồ đó!

“Tiểu Sênh.” Phượng Từ chớp mắt, âm cuối cực kỳ dụ người, “Sau này anh không giết nữa, em đừng giận có được không?”

“Em không tức giận.” Thời Sênh rủ mi xuống, nâng tay hắn lên môi hôn nhẹ, “Có em ở đây, anh không cần phải dính vào mấy thứ dơ bẩn này.”

“Vậy còn em?”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn.

Hơi thở của Phượng Từ hơi dừng lại, hắn hối hận, đáng lẽ không nên hỏi câu này.

Hắn sợ Thời Sênh tức giận nên cả người đều tràn ngập sự lo lắng.

Thời Sênh nhìn hắn chằm chằm mấy giây, sau đó khẽ cười, “Em có một vương quốc được đúc bằng bóng đêm và máu tươi, mà anh là ánh sáng duy nhất trong vương quốc đó.”

Phượng Từ hơi sửng sốt, đầu ngón tay siết lại, giọng trầm xuống, “Anh biết rồi, anh sẽ làm ánh sáng đó thật tốt.”

Đều ở trong bóng đêm không có người cứu rỗi, vậy hắn tình nguyện vứt bỏ bóng tối, trọn đời làm ánh sáng soi đường cho cô.

Thời Sênh vươn tay xoa xoa mặt hắn, hơi ngẩng đầu: “Phượng Từ, không cần cẩn thận như thế, chỉ cần anh không quá phận thì em đều có thể chịu đựng được việc anh làm loạn một cách tùy hứng, anh muốn gì em cũng có thể cho anh.”

Đôi khi Phượng Từ cẩn trọng tới mức làm cô đau lòng, nhưng cô cũng sợ, sợ nếu mình phóng túng hắn quá thì hắn sẽ không muốn khuất phục nữa.

Cô biết rõ đằng sau vẻ ngoài vô tội mà hắn thể hiện ra là một linh hồn như thế nào.

Lúc đó, chắc chắn là cả hai cùng tổn thương.

Đây là kết quả mà cô không muốn.

Phượng Từ mỉm cười: “Anh không cảm thấy ấm ức gì cả, em đối với anh rất tốt, chẳng còn ai trên thế giới này tốt với anh như em, anh nguyện ý dùng một vài thứ để đánh đổi.”

Cô tình nguyện chiều chuộng hắn, vậy thì để cô chiều chuộng hắn đi.

Thời Sênh ôm mặt hắn, chậm rãi thò đầu lại gần, đầu tiên là khẽ trằn trọc ngoài cánh môi lạnh ngắt, khi cảm nhận được độ ấm rồi, cô mới thâm nhập.

Phượng Từ dựa vào khoang cửa, hơi thở dồn dập, lông mi dài rủ xuống run rẩy, gò má trắng nõn bắt đầu đỏ lên.

Thời Sênh không muốn lau súng cướp cò ở đây nên nhanh chóng buông hắn ra, cười nói: “Đi thôi thiếu gia, hồi cung.”

Phượng Từ đứng yên không nhúc nhích.

“Sao thế?”

“Chúng ta đi từ bên kia đi.” Phượng Từ nhỏ giọng nói.

Thời Sênh nghi ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều, “Nghe theo anh.”

Phượng Từ hơi thở phào nhẹ nhõm. Cô đi lối đó mà nhìn thấy cảnh tượng ngoài kia thì không biết cô có bóp chết hắn ngay tại chỗ không nữa?

Rời khỏi tinh hạm, Thời Sênh thu phục hết mấy nhóm hải tặc còn lại rồi mới cùng Phượng Từ quay về.

Đến khi kết thúc rồi, một đám hải tặc vẫn tỏ ra choáng váng, còn chưa bắt đầu đánh mà sao đã cả đoàn bị diệt rồi?

Chuyện một mình Thời Sênh đánh với hải tặc nhanh chóng truyền khắp sáu đại tinh hệ. Người của sáu đại tinh hệ đều thổn thức, không hổ danh là người dám cướp của cả Liên minh.

[Hải tặc không còn nữa, có phải đồng nghĩa với việc không cần lo lắng sau này bị chúng chặn đánh không?]

[Cái này có phải tương đương với việc cô ta làm được một chuyện tốt không?]

[Sênh ca uy vũ!]

[Đừng nằm mơ nữa, hải tặc còn nhiều lắm. Cô ta chỉ diệt một đám hải tặc nổi tiếng nhất thôi. Còn mấy tiểu đoàn thể hải tặc nữa vẫn trốn đi được, chẳng mấy chốc sẽ lại lớn mạnh lên thôi.]

[Nói đúng lắm, chắc chắn đám hải tặc này chưa tuyệt chủng được đâu, haizz.]

Chương 1466: Ác bá của tinh tế (34)

Đội ngũ phía Đế Đô Tinh chờ Thời Sênh thu phục xong đám hải tặc mới khoan thai tới muộn, còn ra vẻ chúng tôi đã tới trễ, Thời gia chủ vất vả rồi.

Sáu đại gia tộc cũng sôi nổi phái người tới thăm hỏi.

Những người này lúc có việc thì rắm chẳng dám đánh, chờ sự tình giải quyết xong mới tung tăng chạy tới.

Thời Sênh mặc kệ bọn họ, bảo Thập Phương đuổi tất cả đi, chẳng thèm gặp ai.

Đám người đó dù buồn bực nhưng cũng chẳng dám nói gì, để lại đồ rồi cúp đuôi trở về.

“Gia chủ, Cơ gia chủ, Diêm gia chủ và Tấn gia chủ gửi thiệp cho ngài.”

Giọng Thập Phương truyền qua màn hình, Phượng Từ bất mãn lật người, chui tọt vào trong chăn rồi bọc người kín mít. Thời Sênh liếc nhìn hắn rồi hạ giọng hỏi: “Bọn họ tới lúc nào?”

Những người tới trước đó không phải là họ.

“Vừa tới hôm nay.”

“Có chuyện gì?”

“Thuộc hạ không biết, ba vị gia chủ nói nhất định phải gặp được ngài, nếu không sẽ không rời đi.” Thập Phương thuật lại.

“Không đi thì ném ra ngoài.” Không có việc không ân cần, lúc này tới tìm cô chắc chắn là không có ý gì tốt, nhất định không gặp.

Thập Phương hơi dừng lại một chút vì kinh hãi, nhưng sau đó lại đồng ý, “Thuộc hạ hiểu rồi.”

Ném mấy ông gia chủ ra ngoài thôi mà, chẳng có gì ghê gớm hết.

Nghĩ tới những chuyện hỗn trướng mà gia chủ nhà mình đã làm thì chuyện này chẳng tính là gì.

Thập Phương dẫn Trảm Long Vệ đi đuổi ba vị gia chủ kia ra khỏi Lam Tinh rồi còn thiết hạ lệnh cấm tiến vào Lam Tinh luôn.

Ba vị gia chủ: “…”

Gặp một người còn khó hơn gặp Bệ hạ!

Sao cô ta không trời cao luôn đi!

Linh vật Bệ hạ ở xa xôi chống Đế Đô Tinh: “…” Liên quan gì tới ông chứ?

…

Thời Sênh chờ Phượng Từ dậy rồi đưa hắn ra ngoài dạo chơi.

Người trên Lam Tinh cũng không nhiều, có thể tiến vào Lam Tinh thì đều là thân thuộc của Trảm Long Vệ, còn một ít thương nhân và đám

fan não tàn mà Thời Sênh cho phép vào lúc tâm tình tốt.

Còn lại đều là những chi thứ mà bao đời qua Thời gia phát triển ra.

Thời Sênh dẫn Phượng Từ đi dạo trên đường phố, đại đa số người ở đây đều nhận ra vị gia chủ “phu nhân” mới nhậm chức này.

“Người thật nhìn còn đẹp hơn khi nhìn trên mạng, a a a, nhìn anh ấy cười đẹp quá đi mất!”

“Có phải cười với cô đâu, cô kích động cái gì chứ?”

“Dù không cười với tôi thì cũng không ngăn được trái tim thiếu nữ của tôi rung động.”

“Cẩn thận vị kia tìm cô nói chuyện cuộc đời.”

Lời này vừa nói ra, đám thiếu nữ đang kích động liền an phận ngay. Kia là bạn đời hợp pháp của người đó, nếu bị cô ấy tìm gặp nói chuyện cuộc đời thì xong cmnr.

Quả nhiên, thứ đẹp thì chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, không thể khinh nhờn.

“Đây là cái gì?” Phượng Từ chỉ vào một cửa hàng có mặt ngoài là kính trong suốt, bên trong có không ít lồng sắt, trong lồng sắt lại có rất nhiều sinh vật kỳ quái.

Thời Sênh dẫn hắn vào, chủ quán lập tức ra chào đón, mặt đầy tươi cười: “Gia chủ.”

Trong lòng chủ quán rất khẩn trương, sao vị tiểu tổ tông này lại tới nơi này của hắn chứ, muốn mạng người rồi!

Phượng Từ đi thẳng tới trước một cái lồng sắt, chủ quán nhìn Phượng Từ, lại nhìn Thời Sênh rồi sáng suốt tiến lên giới thiệu: “Thiếu gia, đây là thú hàn lân, đến từ tinh cầu T673 ở tinh hệ Xích Nguyệt, vảy trên người nó rất có tác dụng…”

Con thú hàn lân trong lồng sắt nhìn như một con chó con, nhưng trên người nó không phải là lông mà là một vảy bạc, nhìn qua như là kết băng vậy.

Nó dán người vào lồng sắt, yếu ớt nhìn Phượng Từ.

“Tôi có thể sờ nó một chút không?” Phượng Từ quay đầu hỏi.

“Thiếu gia, sợ là không được đâu, thú hàn lân sẽ làm ngài bị thương mất.” Chủ quán vội vàng giải thích, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

“Mở lồng sắt ra.”

“Gia chủ?”

Ánh mắt Thời Sênh bình tĩnh nhìn qua, chủ quán lập tức sợ hãi, run rẩy tiến lên mở lồng sắt. Lồng sắt vừa mở, chủ quán lập tức vọt sang một bên, trợn mắt nhìn chàng trai ôm thú hàn lân ra ngoài.

Thú hàn lân trên tay thiếu niên không hề có chút phản kháng nào chứ đừng nói là làm người bị thương.

Chủ quán nhìn chằm chằm chàng trai như thấy quỷ, người này rốt cuộc có địa vị gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, có thể ở bên gia chủ thì chắc chắn chẳng phải người tốt lành gì.

Chủ quán đang định nói nếu chàng trai thích con thú này thì có thể mang nó về nuôi thì thú hàn lân trong tay hắn bắt đầu giãy giụa, vảy trên người nó dần mất đi ánh sáng, càng ngày càng sạm lại.

Đến khi chàng trai buông nó ra, thú hàn lân đã chết ngắc.

Chủ quá: "…" Tôi là người lương thiện!

Phượng Từ buông thú hàn lân ra, quay đầu nhìn Thời Sênh, biểu tình của Thời Sênh rất thờ ơ, trong đáy mắt không hề có nghi hoặc hay tức giận gì.

"Còn thú hàn lân không?" Cô chợt quay đầu hỏi chủ quán.

Chủ quán bừng tỉnh, vội vàng gật đầu: "Có có, mấy hôm trước mới có một lô được đưa tới, đang để ở kho hàng đằng sau, tôi sẽ cho người mang ra."

Thời Sênh lấy thẻ ra, đi tới quầy thanh toán quẹt một cái rồi nhấp lên màn hình mấy lần, nói: "Đưa tới biệt thự."

"Vâng."

Thời Sênh kéo Phượng Từ ra khỏi cửa hàng, tay hắn lạnh hơn lúc trước một chút.

"Không hỏi anh tại sao à?" Phượng Từ nắm lại tay cô, giọng hơi tủi thân.

"Vì sao?" Thời Sênh hỏi rất phối hợp.

"Lực lượng trên người nó làm anh thấy rất thoải mái." Phượng Từ

cười đáp, từ lúc đi vào thế giới này, lực lượng trong thân thể hắn rất khó khống chế, lúc nào cũng muốn phát tiết ra ngoài.

Có lẽ là như cô nói, bởi vì đây là thế giới khác, pháp tắc cũng khác.

Nhưng vừa rồi lực lượng trên con thú nhỏ kia làm cho sự xao động trong cơ thể hắn lắng xuống ít nhiều.

“Thú hàn lân không hiếm, về nhà em sẽ bảo Trảm Long Vệ tìm cho anh.”

Phượng Từ híp mắt, cười phúc hậu và rất vô hại, khuôn mặt rực rỡ và lấp lánh, lóa mắt như sao trời, làm người xung quanh đều có cảm giác như Phật quang chiếu rọi.

Phượng Từ thấy thứ nào chưa bao giờ nhìn thấy thì đều đòi mua, hắn cũng không biết thứ đó có ích lợi gì nhưng cứ đòi mua hết.

Thời Sênh chỉ việc đi theo tính tiền.

Quả nhiên, thuộc tính tiêu tiền của hắn không phải là giả.

Nhưng đến khi Phượng Từ đứng ở trước một cửa hàng trưng bày cơ giáp, chiến hạm thì Thời Sênh không khỏi giật giật khóe miệng, “Thứ đồ chơi này anh mua về làm gì chứ?”

“Chưa lái bao giờ.” Phượng Từ đáp rất nghiêm túc: “Anh có thể lên không?”

Nhân viên bán hàng kinh hồn táng đảm, chưa bao giờ lái mà ngài còn muốn lên, đi tìm chết à?

Đương nhiên, mấy lời này người bán hàng đâu dám nói ra, hắn chỉ

có thể nhìn về phía Thời Sênh, hy vọng cô ngăn ông chồng nhà mình lại.

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Thời Sênh lại gật đầu: “Có thể.”

Nhân viên cửa hàng: “…” WTF? Thời gia chủ, đây là bạn đời của cô thật không vậy?

Hắn không biết lái thứ này đòi hỏi điều kiện gì, chẳng lẽ đến ngài cũng không biết sao?

Muốn điều khiển cơ giáp bình thường thì tinh thần lực và thể thuật đều phải đạt tới cấp A+, mà dù hai thứ này đều đạt tiêu chuẩn thì cũng phải qua huấn luyện trường kỳ mới có thể thao tác cơ giáp thuần thục được.

Chàng trai trước mặt này yếu ớt như một gốc hoa không rễ ấy, nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy ăn nhập với người có tinh thần lực và thể thuật cấp A+ gì cả!

Nhưng mà dù nhân viên của cửa hàng rít gào trong lòng thế nào thì Thời Sênh vẫn để chàng trai xinh đẹp đến không chịu nổi kia lên cơ giáp.

Nhân viên cửa hàng thật tuyệt vọng, thấy Thời Sênh ở trên đó một chút rồi nhảy xuống thì run rẩy hỏi: “Thời gia chủ, ngài không lên đó sao?”

Thời Sênh đáp một câu: “Anh ấy muốn tự mình lái.”

Nhân viên cửa hàng: “…” Hình như hôm nay hắn chưa tỉnh ngủ hay sao ấy.

Chương 1467: Ác bá của tinh tế (35)

Đến khi nhân viên cửa hàng nhìn thấy cơ giáp lung lay một trận, sau đó hoàn thành lưu loát một loạt các động tác có độ yêu cầu cao, hắn càng cảm thấy mình thật sự chưa tỉnh ngủ rồi.

Chưa từng lái cơ giáp?

Nói điêu!

Tuy rằng lúc đầu quả thực đúng là giống như chưa từng lái, nhưng sau đó thì đâu phải chưa từng chứ?

Phượng Từ bước ra khỏi cơ giáp, sắc mặt bình thường, hoàn toàn không hợp với vẻ mặt tái nhợt, yếu ớt như sắp chết trong tưởng tượng của nhân viên cửa hàng.

Nhưng mà khi hắn tới gần Thời Sênh thì lại tỏ ra khói chịu ôm lấy cô.

Hơi chóng mặt.

“Giờ mới biết khó chịu à?” Tinh thần lực của Phượng Từ chắc chắn không chỉ là A+, thế nhưng hắn chưa từng tiếp xúc với cơ giáp, khó chịu là điều chắc chắn.

“Ừ.” Phượng Từ thấp giọng nỉ non.

Thời Sênh vỗ vỗ lưng hắn, chờ hắn đỡ hơn mới nói tiếp, “Chơi đủ rồi thì đi thôi, đến giờ ăn rồi.”

“Không mua à?” Phượng Từ nghiêng đầu nhìn cô.

“Nhà đầy, anh thích chơi thì về tự chọn lấy một cái.” Thời gia có rất nhiều cơ giáp, nhiều cái do cô cướp của Liên minh, cũng có nhiều cái do gia tộc tự chế tạo.

Hắn một ngày chơi một cái cũng chẳng thành vấn đề.

“A…” Phượng Từ nhìn về phía chiếc cơ giáp kia, đại đa số cơ giáp đều có màu trắng hoặc trắng xám, nhưng chiếc cơ giáp này lại có màu đỏ như lửa, thân máy bay thiết kế rất đẹp, làm cho người ta có cảm giác trước mắt như sáng lên.

“Nhưng mà anh muốn mua.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh đứng lùi lại một chút, nhìn hắn: “Anh có tiền không?”

“Em có mà, tiền của em không phải để cho anh tiêu à?” Phượng Từ nói một câu rất đúng tình hợp lý, “Em không tiêu cho anh thì định tiêu cho ai?”

Nhân viên cửa hàng mặt đầy vạch đen nhưng chỉ có thể mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như tai bị điếc.

Thời Sênh: “…” Mua mua mua! Thật là cmn nợ hắn.

Thời Sênh vừa tính tiền xong thì ngoài cửa có hai người trẻ tuổi vọt vào, lôi kéo nhân viên cửa hàng chỉ vào chiếc cơ giáp màu đỏ tỏ ý muốn mua.

Nhân viên cửa hàng cũng nhận ra hai người kia, trước đó họ đã tới xem, nhưng vì tiền không đủ nên không mua, chắc hôm nay mới gom được đủ tiền.

Nhưng mà cmn, chiếc cơ giáp này vừa được bán đi rồi!

Nhân viên cửa hàng chỉ có thể mỉm cười đáp: “Thực xin lỗi, chiếc cơ giáp này đã bán rồi, hai vị có thể xem những mặt hàng khác của cửa hàng.”

“Cái gì? Chẳng phải tôi đã dặn anh phải giữ lại cho tôi à?” Một thanh niên cao giọng quát lên, “Các anh làm ăn kiểu gì thế hả, sao lại bán nó cho người khác chứ?”

Nhân viên cửa hàng chửi thần, đó là “người khác” à? Đó là chủ nhân của Lam Tinh, cả Lam Tinh này đều là của vị đó, hắn dám nói một chữ không chắc?

“Anh bán cho ai?” Thanh niên mặc áo da bên cạnh cau mày hỏi.

Gã thanh niên vừa quát cũng vặn hỏi: “Bán cho ai?”

Nhân viên cửa hàng đưa ánh mắt về phía hai người bên kia còn chưa rời đi.

Hai thanh niên đều nhìn sang, đầu tiên là thấy một chàng trai đang dựa vào quầy, áo sơ mi trắng, quần vải rộng rãi đang đứng nghiêng đầu nhìn màn hình bên cạnh, thỉnh thoảng lại có đốm sáng nảy lên trong mắt hắn như một tầng thấu kính, cả người lộ ra ánh sáng thánh khiết.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của bọn họ nên thiếu niên ngẩng đầu nhìn lại.

Hô hấp của hai thanh niên đều cứng lại, người này sao lại đẹp như vậy được?

Theo sát sự sợ hãi đang trào lên như đại hồng thủy, ánh mắt người kia càng lạnh nhạt như có thể ngưng kết mọi thứ thành băng.

Chàng trai khẽ nhếch môi, con người vốn thánh khiết như thần minh giờ lại ngập tràn bóng tối, giống như chỉ cần hắn giơ tay lên là sẽ làm bọn họ nổ tung thành từng mảnh.

“Làm gì thế?” Bên cạnh đột nhiên vang lên một âm thanh.

Chàng trai thu lại ánh mắt, lại lập tức trở thành thiên sứ với nụ cười đơn thuần, vô hại, trên mặt được bao phủ bởi một tầng ánh sáng ấm áp.

Cảm giác khủng bố lập tức biến mất, hai thanh niên đang kinh hồn táng đảm lúc này mới được hoàn hồn.

Mẹ nó, người này tốt nghiệp khoa diễn xuất à?

Nhưng rất nhanh, bọn họ chẳng thèm quan tâm xem Phượng Từ có học diễn xuất ra không, bởi vì bọn họ nhìn thấy mặt của thiếu nữ vẫn luôn đưa lưng về phía họ.

Hai người cảm giác như đã phải chịu một vạn điểm bạo kích, tại sao vị Thời gia chủ kia lại ở đây chứ hả?

Hai người đồng thời nhìn về phía nhân viên cửa hàng, lặng lẽ gào thét—

Cơ giáp bị cô ta mua đúng không?

Nhân viên cửa hàng rất muốn trợn mắt lên, nhưng khách hàng là thượng đế nên hắn đành phải bảo trì nụ cười, khẽ gật đầu.

Hai thanh niên: "…" Thần kinh à?

Thời gia có cửa hàng cơ giáp của riêng mình, chạy tới đây mua đồ làm gì? Thời gia mà thiếu cơ giáp à?

Hai thanh niên chẳng dám lao lên tìm chết, vội vã xoay người chạy ra ngoài.

Chờ đến khi chạy ra được một đoạn xa rồi, bọn họ mới nhớ ra, hình như chàng trai kia là… bạn đời của vị đó.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, lại lặng lẽ lau mồ hôi lạnh.

Mẹ kiếp, kẻ có tiền thật là cmn tùy hứng.

…

Phượng Từ dạo chơi một buổi chiều đã tiêu của Thời Sênh không dưới một tỷ.

Thập Phương nhìn những con số không ngừng bị tiêu pha thì chết lặng cả người, sau đó phân phó người dọn dẹp một chút để chuẩn bị lấy chỗ chứa đồ mang về.

Thần Hành nằm bò ra bàn, váy công chúa và một đống đồ trang trí trên váy đong đưa theo hai chân nhỏ của cô nhóc tạo ra âm thanh leng keng.

"Giờ anh đã biết chủ nhân yêu người đó cỡ nào rồi đi?"

Tay đang gõ chữ của Thập Phương hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục gõ chữ, gửi tin tức đi rồi mới lại nhìn Thần Hành, “Tôi hơi lo lắng.”

Phượng Từ ở trước mặt Thời Sênh và Phượng Từ ở trước mặt người khác hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Anh không cần nhọc lòng những cái đó, chủ nhân biết mình đang ở bên một người như thế nào.”

Thập Phương: “…” Đây là chức trách của anh ta, anh ta có nhọc lòng cái gì đâu?

Thần Hành lại đổi tư thế nằm bò: “Thập Phương, chừng nào thì anh mới xong việc?”

Thập Phương nhìn lượng công việc đang bày ra trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc, “Còn sớm.”

Thần Hành nhảy xuống, đi đi lại lại trong phòng, đồ trang sức trên người va vào nhau tạo ra âm thanh leng keng, Thập Phương đau đầu đỡ trán, “Tiểu tổ tông, nhóc tự chơi một lúc không được à? Tôi bận lắm!”

“Không được, chủ nhân bảo anh phải chăm sóc cho tôi cơ mà.” Cô nhóc muốn ra ngoài, không muốn ở đây.

Nhưng chủ nhân lại không cho cô ra ngoài một mình, cô chỉ có thể quấn lấy Thập Phương.

Thập Phương: “…”

Thập Phương lắc đầu, nhanh chóng xử lý vài việc khẩn cấp rồi tắt

màn hình đi, “Một giờ thôi đấy, tôi đang bận lắm.”

“Được.” Bé Loli hớn hở mặt mày nhảy lên lưng Thập Phương, ôm lấy cổ anh ta, “Đi mau, đi mau, tranh thủ thời gian.”

Thập Phương: “…” Tại sao hắn phải trông trẻ con thế này?

…

Bên kia, Thời Sênh và Phượng Từ đã ăn cơm xong, chuẩn bị trở về, nhưng vừa ra cửa đã bị một đám người chặn đường.

Không phải chặn cô mà là có người đang gây sự, đám người này chỉ vây xem.

Thời Sênh đứng ở trong nghe một lát, cửa hàng bên cạnh có một người máy vệ sinh đột nhiên mất khống chế, tấn công người, người mua hàng kia tới yêu cầu chủ quán bồi thường.

Loại chuyện người máy tấn công con người đã không thấy nhiều năm rồi, nhưng Thời Sênh nghe trong lời của bọn họ thì thấy gần đây đã xảy ra tới mấy vụ.

Một lần thì có thể nói là sự cố ngoài ý muốn, nhưng vài lần thì chắc chắn không phải rồi.

Đáy lòng Thời Sênh trầm xuống, Hệ thống phòng ngự ở Lam Tinh do cô tự tay thiết trí, không có trình tự như đầu não, Internet cũng đơn độc làm ra, bên ngoài có không biết bao nhiêu tầng phòng ngự, nếu đầu não xâm lấn thì nó tiến vào từ đường nào chứ?

Chương 1468: Ác bá của tinh tế (36)

Thời Sênh về nhà thì phát hiện cả Thần Hành và Thập Phương đều không có nhà, chỉ có thể tự tiến vào máy chủ để điều tra.

Nhưng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Hết thảy Lam Tinh đều bình thường.

Hết thảy bình thường mới là không bình thường.

Cô đã diệt sạch đám hải tặc do đầu não điều khiển, nó có thể chịu thua sao?

Thập Phương về, thấy Thời Sênh ngồi trầm tư ở đó thì kinh ngạc, nhẹ nhàng bước qua.

Anh ta vừa đứng yên, Thời Sênh liền ngẩng đầu lên, phân phó bằng giọng bình đạm: “Tra rõ rất cả những thế lực buôn lậu trong Lam Tinh.”

Đầu óc Thập Phương chuyển một vòng liền nghĩ tới một việc: “Có phải vì chuyện gần đây người máy thường xuyên tấn công con người không?”

Chuyện này đã được báo lên nhưng anh ta cũng không tra ra manh mối gì cả.

“Tuyên bố lệnh giới nghiêm cấp ba, khởi động Hệ thống phòng ngự

tối cao. Trong vòng ba ngày, trục xuất tất cả những người không có thân phận thường trú tại Lam Tinh. Mười ngày sau đóng tất cả các cảng, cư dân của Lam Tinh không về kịp thời cũng sẽ không được tiến vào. Tiêu hủy toàn bộ máy móc không rõ lai lịch, lập tức thăm dò và quan sát những nơi dị thường, phát hiện con người khả nghi thì hành quyết ngay tại chỗ."

"Nghiêm trọng như thế sao?" Thập Phương kinh ngạc, cái này khác nào phong tỏa toàn bộ Lam Tinh.

"Thập Phương." Thời Sênh đứng dậy khỏi ghế ngồi, giọng nói chưa từng nghiêm trọng như thế này bao giờ, "Đối thủ của chúng ta là Linh."

Linh?

Đầu não của Tinh Tế?

Thập Phương trừng mắt, có vẻ rất không tin nổi, gia chủ làm gì mà chọc vào cả đầu não vậy chứ?

Thời Sênh nói nghiêm trọng như vậy nên Thập Phương cũng không dám trì hoãn, lập tức phân phó công việc.

Lệnh giới nghiêm cấp ba được tuyên bố đầu tiên. Lam Tinh mới chỉ hai lần ban lệnh giới nghiêm, một lần là khi Trùng tộc đột kích, một lần là Liên minh phái binh tới tấn công, nhưng cũng chỉ là giới nghiêm cấp hai.

Lần gần nhất khi Trùng tộc đột kích mới chỉ giới nghiêm cấp hai, giờ còn lên tới cấp ba, chuyện này còn nguy hiểm hơn cả Trùng tộc sao?

Thứ này không đùa giỡn được, dù chủ nhân của Lam Tinh tùy hứng

tới cỡ nào, thích gây chuyện tới cỡ nào thì cũng chưa từng chơi đùa với mức này. Người trên Lam Tinh biết đã xảy ra chuyện lớn nên bắt đầu hành động theo lệnh giới nghiêm, lạnh cả người khi thấy Trảm Long Vệ cùng quân đội đóng quân ở các nơi đi tra tất cả những thế lực không hợp pháp trên Lam Tinh.

Những máy móc xuất hiện dị thường đều bị tiêu hủy, cư dân bất hợp pháp bị trục xuất, cảng có thể ra nhưng rất khó vào, cả ngày truyền ra thông báo sắp đóng cảng.

Lúc đầu còn có người chửi rủa, nhưng sau đó bọn họ phát hiện ra trên Tinh Võng cũng có không ít người oán giận, không chỉ làm Lam Tinh điều động mà các tinh cầu do sáu đại gia tộc quản lý cũng bắt đầu có hành động.

Lúc này, mọi người mới nhận ra là đã thật sự xảy ra chuyện rồi.

Hơn nữa, chuyện này còn không chỉ lan tới Lam Tinh.

…

“A Sênh, đừng làm cô ấy bị thương.”

“Không thể nào.”

“A Sênh, mình xin cậu, đời này mình chưa từng cầu xin bất kỳ ai, mình xin cậu hãy thả cô ấy ra, lưu đày tới nơi nào cũng được, nhưng đừng làm cô ấy bị thương.”

“Không-thể-nào.”

“A Sênh, mình sắp chết rồi.”

Thời Sênh ngồi bật dậy khỏi giường, hơi thở nặng nề và dồn dập.

Trong đầu vẫn còn văng vẳng lần nói chuyện cuối cùng giữa cô và Hạ Sơ.

Đó là lần cuối cùng cô gặp Hạ Sơ.

Tại sao bây giờ lại nằm mơ thấy cô ấy?

“Tiểu Sênh?” Phượng Từ cũng chống mình ngồi dậy, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn cô với vẻ lo lắng, “Em sao thế?”

Thời Sênh đỡ trán, đè sự bực bội trong lòng xuống, “Không sao, em đánh thức anh rồi à?”

Phượng Từ kéo tay cô đặt lên ngực mình, “Anh có thể cảm nhận được.”

Đầu ngón tay Thời Sênh hơi xoa xoa trên ngực hắn, hơi hốt hoảng trong lòng, suýt chút nữa cô quên mất là bọn họ có khế ước linh hồn.

“Em mơ thấy Hạ Sơ.” Thời Sênh nhẹ giọng nỉ non, “Từ khi cô ấy chết, em chưa từng mơ thấy cô ấy, không hiểu tại sao hôm nay…”

Phượng Từ ôm Thời Sênh: “Dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ cùng em đối mặt.” Anh sẽ bảo vệ em chu toàn.

Thời Sênh nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài thỉnh thoảng lại có ánh sáng lấp lánh, đó là chiến hạm tuần tra.

Gió mưa sắp ập đến.

May mắn, cô không chỉ có một mình.

…

Lệnh giới nghiêm tuyên bố được mười ngày thì tất cả các cảng biển đều đóng chặt, không cho bất kỳ ai ra vào.

Đồng thời, mọi phương tiện liên lạc của Lam Tinh với bên ngoài cũng bị cắt đứt. Bọn họ có thể lên Tinh Võng nhưng không thể nói bất kỳ lời nào, ngoại trừ người trên Lam Tinh, không một ai liên hệ được họ, đương nhiên, mạng nội bộ của Lam Tinh thì vẫn có thể dùng.

[Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?]

[Giới nghiêm ở khắp nơi, nghe nói bên Đế Đô Tinh cũng bắt đầu hành động, chỉ là bọn họ có thể dùng Tinh Võng, còn chúng ta thì không.]

[Lần trước tôi nghe người ta nói, Lam Tinh Võng của chúng ta là do Thời gia chủ tự mình xây dựng, không ngờ lại là sự thật.]

[Đơn độc xây dựng Tinh Võng thì có ích lợi gì chứ? Giờ chúng ta còn không liên hệ được với bên ngoài…]

Thời Sênh biến Thần Hành về thành máy tính bảng, mở thảo luận trên Tinh Võng ra, mặt mày lạnh lùng, trong mắt không có bất kỳ gợn sóng nào, nhìn cứ như đang lật xem mấy chuyện râu ria không liên quan vậy.

Thập Phương mang theo mấy Trảm Long Vệ từ ngoài đi vào, “Gia chủ, những nơi có dị thường đều đã được dọn sạch sẽ, Trảm Long Vệ đang tiến hành tra xét lần thứ ba.”

Lần tra xét đầu tiên là do Quân đội tiến hành, lần thứ hai là do Quân

đội và Trảm Long Vệ bắt tay tiến hành, còn lần thứ ba là do Trảm Long Vệ tự mình phụ trách.

Vì Trảm Long Vệ mới là thân tín của Thời Sênh.

“Ừ.”

Thời Sênh chỉ tùy ý đáp một tiếng.

Thập Phương phất tay cho những người khác lui ra, “Gia chủ, Diêm gia chủ nhiều lần yêu cầu được nói chuyện với ngài, ngài thật sự không tiếp sao?”

Diêm gia chủ giờ là người nhiều tuổi nhất trong nhóm người đứng đầu các gia tộc, hơn nữa Diêm gia còn giỏi bói toán và suy đoán nên ai cũng đều tôn trọng ông ta.

Thời Sênh thoát khỏi Tinh Võng, “Tôi chẳng có gì muốn nói với họ cả.”

“Vậy để thuộc hạ nói thẳng với Diêm gia chủ?”

Thập Phương không hề khuyên gì, thời điểm này mà gia chủ bảo không thấy thì chắc chắn sẽ không thấy.

Thời Sênh gõ gõ bàn, nhìn theo thân ảnh Thập Phương rời đi, đến khi cửa sắp đóng rồi cô mới gọi anh ta lại, “Nhận lời đi.”

Thập Phương nghi hoặc quay đầu nhìn nhưng Thời Sênh đã lại cúi đầu xuống rồi.

Sao tự nhiên gia chủ lại nghĩ thông suốt rồi?

Diêm gia chủ chẳng khác gì trước đây, ông ta vuốt vuốt chòm râu bạc, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, tư thế rất trưởng giả, “Thời gia chủ.”

Thời Sênh bắt chéo chân, biểu tình kiêu căng, “Diêm gia chủ, ông muốn nói chuyện gì với tôi thế?”

Diêm gia chủ nhìn người xung quanh mình, biểu tình nghiêm túc, “Thời gia chủ, về chuyện Linh, cô có ý kiến gì không?”

Thời Sênh nhướng mày, hoàn toàn không có gì ngoài ý muốn, “Cesar nói cho các người biết à?”

Diêm gia chủ không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền.” Thời Sênh nhếch miệng cười, “Mấy năm nay các người ỷ lại vào đầu não, giờ thì biết nó phiền toái thế nào rồi đi?”

Diêm gia chủ bị nói tới mức mặt đỏ lên, nhưng cả Tinh Tế đều dùng đầu não, nó là thứ tồn tại không thể thiếu được trong sinh hoạt của bất kỳ ai, ăn mặc ngủ nghỉ, chứng minh thân phận đều yêu cầu phải có nó.

“Chúng tôi không phải Thời gia chủ, có thiên phú tốt như thế.” Diêm gia chủ thở dài.

Từ sau khi cô ngồi lên vị trí kia, tất cả mọi thứ của Thời gia đều bị cô thay đổi, tuy rằng vẫn kết nối với đầu não nhưng lại có tường phòng ngự của riêng mình.

“Được rồi, ít nói lung tung đi, ông tìm tôi làm gì? Bảo tôi hỗ trợ thì quên đi, tôi không có thời gian, cũng không muốn giúp.”

Chương 1469: Ác bá của tinh tế (37)

“Tôi nghe Cesar… nói, hắn nói hy vọng ở trên người cô.”

“Cho nên ông nhận nhiệm vụ thuyết khách à?” Cesar quả thật có bản lĩnh, còn nói động được cả lão già Diêm gia này, “Hắn nói thế nào thì sẽ là như thế sao, Diêm gia chủ tin hắn vậy cơ à?”

Diêm gia chủ vuốt râu, suy nghĩ một lát, “Thật không dám giấu diếm, tôi tin ngài Cesar cũng vì việc tôi đã được báo động trước.

Thời Sênh hiểu rõ, Diêm gia giỏi về bói toán.

Diêm gia chủ cho rằng Thời Sênh sẽ hỏi báo động chuyện gì, nhưng người ta lại chỉ ngồi nhìn ông ta như lão già đời, hoàn toàn không có ý dò hỏi.

“Khụ… Tôi đã được báo trước là “Loạn thế buông xuống, trước sau có Thời”, lúc đầu tôi cũng không biết loạn thế này chỉ cái gì, nhưng giờ tôi đã biết rồi.”

Loạn thế không phải chỉ Thời Sênh mà là chỉ đầu não—Linh.

Còn câu sau là khẳng định chỉ có cô.

“Thời gia chủ, năng lượng của Linh lớn thế nào không cần tôi phải nói, cô cũng hiểu rõ trong lòng.” Diêm gia chủ hiện tại còn chưa tiêu hóa xong hết tin tức, lúc trước ông ta vẫn luôn cho rằng “loạn” là chỉ Thời Sênh.

Hoàn toàn không ngờ được lại là đầu não.

Thời Sênh không nói gì, Diêm gia chủ lại tiếp tục: “Nếu thật sự đúng như lời ngài Cesar nói, Linh muốn biến chúng ta thành máy móc không có cảm tình, cô có thể tưởng tượng ra được thế giới đó không?”

“Diêm gia chủ, chúng ta làm một đề bài lựa chọn đi.” Thời Sênh duỗi tay gõ chữ lên màn hình.

Bên phía Diêm gia chủ nhanh chóng nhảy ra một câu.

[Nếu Linh muốn dùng mạng tôi để đổi lấy chuyện nó sẽ từ bỏ quyết định này, Diêm gia chủ, ông sẽ lựa chọn thế nào?]

Diêm gia chủ nhìn chằm chằm câu hỏi kia tới một phút đồng hồ cũng không hề có phản ứng gì.

Lựa chọn như thế nào ư?

Chọn không là lựa chọn Linh tùy ý phát triển.

Nhưng nếu chọn có, tốt lắm, vậy càng chán sống.

“Thời gia chủ, lựa chọn này không tồn tại, không cần phải làm ra lựa chọn.” Diêm gia chủ đã ngần này tuổi, còn loại tiểu quỷ nào chưa từng gặp chứ, nhưng mỗi lần đối mặt với con bé này, ông ta đều luôn không nói được thành lời.

Con bé lúc nào cũng có thể đề ra một câu hỏi tệ nhất, sau đó lại đưa ra mấy kết quả tệ nhất bắt bạn lựa chọn.

“Diêm gia chủ, ông chọn có hay chọn không?”

Thời Sênh đợi một lát, Diêm gia chủ vẫn chẳng có phản ứng gì, cô liền cười nhạo một tiếng, “Nếu điều kiện này được thành lập, có phải lúc đó Diêm gia chủ sẽ liên hợp với mọi người khuyên tôi đi chết, một mình tôi chết có thể đổi lấy sự sống của toàn bộ tinh hệ, tên của tôi sẽ được lưu danh muôn đời, đời đời truyền tụng, đây là một chuyện thực sự có lời.”

Diêm gia chủ: “…”

Thời Sênh ghé sát mặt, chỉ vào chóp mũi của mình, “Ông cảm thấy tôi có giống người tốt bụng sẽ biết hy sinh bản thân vì người khác không?”

Cái lũ đần này!

Diêm gia chủ: “…”

Diêm gia chủ nhắm mắt, gương mặt tràn đầy tang thương và bi thống, “Tôi biết cô vẫn oán hận chúng tôi lúc trước không giúp đỡ Hạ gia, nhưng mà Thời gia chủ, lúc đó chúng tôi đều rất khó khăn, chúng tôi không phải thấy chết mà không cứu, đến khi chúng tôi phản ứng lại và phái người qua thì đã chậm rồi…”

“Hạ gia? Được thôi, vậy chúng ta tâm sự chuyện Hạ gia.” Thời Sênh lùi về sau, biểu tình càng thêm đạm mạc.

“Thời gia chủ, giờ chúng ta không có thời gian nói chuyện Hạ gia, mà Linh.” Diêm gia chủ nhăn mày.

“Diêm gia chủ, lời là do ông nói, ông chột dạ rồi à?”

Diêm gia chủ tức giận mắng, “Tôi thì có tâm tư quái gì, tôi ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi mặt không thẹn với đất.”

Thời Sênh cười lạnh: “Nếu không chột dạ, Diêm gia chủ giận dữ như vậy làm gì?”

Diêm gia chủ suýt chút nữa thì ngừng thở.

Ông ta hít sâu một hơi, cố nén lửa giận bị cô khơi mào lên xuống, “Thời gia chủ, chuyện của Hạ gia chúng ta có thể tìm cơ hội nói sau, có thể gọi các nhà khác cùng tới để nói cho rõ ràng. Nhưng không phải bây giờ, hy vọng cô có thể nhìn thẳng vào vấn đề Linh. Thời gia chủ, chúng ta đều cần bình tĩnh lại rồi hãy tiếp tục liên hệ với nhau.”

Diêm gia chủ quyết đoán ngắt kết nối.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào hư không nơi hình ảnh vừa biến mất, sau đó cô lật cái bàn trước mặt.

Mẹ cái lũ ngu si tứ chi phát triển này!

Chuyện năm đó cô quá rõ ràng, nói mấy chuyện hỗn loạn chỉ là cái cớ, bọn họ hoàn toàn không muốn ra tay vì sợ lửa đốt lên người mình.

Giờ lại còn muốn nói chuyện công bằng với cô, nói chuyện gì? Không sợ cuối cùng còn mất cả quần lót à?

Lúc Hạ gia còn tồn tại, bọn họ nhờ vả Hạ gia ít lắm ư?

Hạ Sơ giúp họ chế tạo đồ vật ít lắm ư?

Lúc tới lấy đồ thì rõ hăng say, đến khi cần hỗ trợ thì một đám rắm

cũng chẳng dám đánh, xong việc còn muốn phủi sạch quan hệ, nào có chuyện lời lộc như thế chứ?

Phượng Từ bước vào thì nhìn thấy Thời Sênh đang tức giận, hắn đứng ở cửa trong chốc lát, đến khi Thời Sênh vẫy vẫy tay, hắn mới tiến vào.

“Mới dậy à? Ăn cơm chưa?” Thời Sênh sửa cổ áo cho hắn.

“Chưa, muốn ăn cùng với em.” Phượng Từ lắc đầu, “Làm sao mà lại tức giận như thế?”

“Một đám không biết xấu hổ ấy mà.” Thời Sênh mắng một câu, “Đừng nhắc tới bọn họ nữa, cứ nhắc là thấy điên. Anh muốn ăn gì thì gọi đi, em giống anh.”

Phượng Từ gật đầu, click mở thiết bị cá nhân đeo trên tay, thuần thục mở giao diện rồi điểm mấy món ăn bên trên.

Trảm Long Vệ mau chóng mang đồ ăn vào, thuận tiện thu thập căn phòng bừa bãi vừa bị Thời Sênh phá.

“Tiểu Sênh, trong phòng cao nhất ở tầng cao nhất có gì thế?” Phượng Từ cắn đũa nhìn Thời Sênh.

“Tầng cao nhất?” Thời Sênh ngẩn người một chút, “Không nhớ nữa, không phải em đã cho anh quyền hạn rồi sao? Anh tự đi xem đi.”

“Không mở được.” Thời Sênh cho hắn mọi quyền hạn sở hữu biệt thự, có thể đăng nhập hệ thống, thay cô ban bố mệnh lệnh, nhưng lại không mở được căn phòng đó.

“Không mở được?” Biệt thự này cô có lâu rồi nhưng vốn không ở

nên cũng chẳng nhớ nổi mình để thứ gì trên tầng cao nhất nữa.

Phượng Từ ngoan ngoãn gật đầu, quả thực không mở được.

“Chút nữa em đi xem.”

Chờ Phượng Từ ăn xong, Thời Sênh đi cùng hắn lên đỉnh lầu, tầng cao nhất có hai phòng, một phòng mở được, bên trong trống rỗng, chẳng có thứ gì.

Còn một phòng có cửa bằng kim loại, cửa phòng dùng khóa mật mã, Thời Sênh thử mật mã mà mình hay dùng.

[Mật mã không đúng.]

[Mật mã không đúng.]

Mấy câu nhắc nhở liên tục bắn ra.

Thời Sênh đần mặt, cái quỷ gì vậy?

Thời Sênh gọi điện cho Thập Phương, Thập Phương đang bận rộn nên nhanh chóng hỏi: “Gia chủ, có gì phân phó không ạ?”

“Phòng ở tầng cao nhất trong biệt thự của tôi sao vậy? Sao mật mã của tôi không mở được?”

“Tầng cao nhất?” Thập Phương cũng mê mang, “Thuộc hạ không biết.”

Biệt thự là bọn họ thu dọn, nhưng có nhiều phòng bọn họ không có quyền hạn nên sẽ không vào, hắn đâu biết được phòng ở tầng cao nhất gì đó.

Tầng cao nhất…

Thập Phương như nhớ ra cái gì.

“Gia chủ, ngài còn nhớ Kỷ Điệp không?”

Thời Sênh nhíu mày.

Thập Phương tiếp tục nói: “Lúc đó ngài mang cô ta về, bảo chúng tôi canh giữ cô ta. Lúc đó Lam Tinh vô cùng hoang phế nên Trảm Long Vệ tạm thời nhốt cô ta ở căn phòng trên tầng cao nhất của biệt thự. Nếu ngài không biết mật mã thay đổi như thế nào thì chắc chắn có liên quan tới cô ta rồi.”

Chương 1470: Ác bá của tinh tế (38)

Thời Sênh duỗi tay tiếp tục ấn mật mã, xong chữ số cuối cùng, cô dừng mấy giây mới ấn nhập.

[Mật mã chính xác.]

Bên kia Thập Phương cũng nghe thấy nên biểu tình hơi kinh ngạc.

Thời Sênh ngắt trò chuyện, đẩy cửa ra.

Căn phòng bên trong rất mùi, toàn là mùi ẩm mốc xen lẫn mũi máu tươi đã khô lại.

Thời Sênh bảo Phượng Từ chờ ở ngoài, cô vào trước, chắc chắn không có gì nguy hiểm mới để hắn vào.

Trong phòng không có đồ vật gì, nhưng trên mặt đất có dấu vết kỳ quái, là máu và mực đan xen với nhau.

Phượng Từ đi quanh một vòng, nói với vẻ không chắc chắn: “Hình như là một trận pháp triệu hồi.”

Hắn không phải người của thế giới này, chỉ cảm thấy hơi giống mà thôi.

“Đây là ngưng hồn trận.” Thời Sênh nhìn thoáng qua liền kết luận, “Cơ gia am hiểu trận pháp nhất.”

Cơ gia, giỏi trận pháp.

Sáu đại gia tộc đều có những thứ cực kỳ trâu bò, đáng tiếc người có thể học mấy thứ này chỉ có người trong dòng chính và gia chủ, những người khác không thể học. Càng về sau, có những thứ đến dòng chính cũng không thể học.

Không phải vì do con người ngu ngốc, có rất nhiều người ở dòng chính rất thông minh nhưng cũng đều không học được.

Truyền thừa biến mất.

Lúc đầu sáu đại gia tộc vốn lánh đời, không muốn trộn lẫn vào những việc này, nhưng khi có người đánh chủ ý lên người họ, họ mới phát hiện ra mình cũng không mạnh như họ tưởng.

Bọn họ dù có mạnh cũng chỉ có một vài người, một người thì không bảo vệ được cả gia tộc.

Thời Sênh nhìn dấu vết đã phai nhạt kia chằm chằm, tại sao trận pháp của Cơ gia lại ở đây?

Ngưng hồn, ngưng hồn của ai?

“Đừng lộn xộn.” Thời Sênh giữ chặt Phượng Từ, “Còn nhớ một nhân vật chính nữa em kể trong câu chuyện xưa kia không?”

“Ừ.”

“Kỷ Điệp, gian tế của Liên minh, từ nhỏ đã được đưa vào Hạ gia, bịa đặt là một bà con xa của Hạ gia. Sau khi Hạ Sơ mất đi người anh trai thì Kỷ Điệp là người bạn duy nhất của Hạ Sơ.”

Cô có những chuyện tự mình phải làm nên không thể ở bên cạnh Hạ Sơ, những chuyện mà Kỷ Điệp và Hạ Sơ đã từng trải qua cũng nhau cô cũng không thể biết hết được.

Nhưng khi cô phát hiện ra Kỷ Điệp chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Hạ Sơ, Kỷ Điệp đã có thể đứng kề vai sát cánh chiến đấu cùng cô ấy.

Cô không thích Kỷ Điệp lắm, không phải vì cô ta thân thiết với Hạ Sơ, chỉ là không thích mà thôi.

Sau đó chứng minh cô đã đúng, Kỷ Điệp không có ý tốt, nhưng Hạ Sơ không nghe cô khuyên bảo, còn thả người ra, cuối cùng làm Hạ gia rơi vào cảnh diệt vong.

“Có đôi khi em nghĩ Hạ Sơ thật sự cmn là sao quả tạ, lưu lại một đống cục diện rối rắm bắt ông đây phải thu thập giúp cô ta, ông còn báo thù cho cô ta nữa, huyết tẩy Đế Đô Tinh, giết tới tận Liên minh, nhưng cô ta thì ngon rồi, chết cái hết chuyện.”

Phượng Từ vỗ vỗ đầu cô.

“Làm gì thế hả?”

“An ủi em.”

“An ủi cái shit, em còn lâu mới đau buồn.” Thời Sênh hất tay hắn ra, “Em mà máu lạnh lên thì em còn sợ hãi.”

Lúc biết Hạ Sơ chết, cô chẳng hề khổ sở chút nào, trong đầu chỉ có suy nghĩ phải giết chết tất cả đám người không biết xấu hổ kia đi.

Sau đó ngẫm lại, chắc lúc ấy là tức điên lên nên mới chẳng biết đau

buồn là gì.

“Anh lại thích người máu lạnh như em.” Giọng Phượng Từ rất nhẹ nhàng.

Cô ấy sẽ cười với hắn, sẽ nói với hắn những lời không bao giờ nói với người khác, sẽ che chở cho hắn, sẽ để tâm tới cảm xúc của hắn.

Cô cho tất cả những người khác sự máu lạnh của mình, chỉ để lại ấm áp cho hắn.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “Ngoài thích em ra, anh còn đường nào khác sao?”

“Hình như không.”

Dù đó là đường chết thì hắn cũng đi mà không hề hối hận.

Không tới điểm cuối, làm sao có thể biết được cảnh sắc ở nơi cuối đường đó kinh diễm thế nào.

Thời Sênh nhìn hắn đầy nghi ngờ, “Sao anh không ăn dấm của Hạ Sơ nữa rồi?”

Nữ chính Từ mà gây rối lên thì chẳng thèm quan tâm đó là nam hay nữ.

Phượng Từ hơi vênh cằm, khóe miệng mỉm cười, “Hạ Sơ có rất nhiều dấu ấn trong cuộc đời em, nhưng anh biết, cô ta không thể bằng anh được.”

Sao hắn phải đi so đo với một người không thể sánh bằng mình chứ?

“Bởi vì cô ấy đã chết chứ gì?” Thời Sênh bóc mẽ không hề lưu tình.

Vẻ mặt của Phượng Từ cứng đờ: “Tiểu Sênh…”

Thời Sênh nhìn hắn chằm chằm: “Nếu em nói cho anh, có thể cô ấy chưa chết thì sao?”

Đôi mắt Phượng Từ lập tức trợn tròn, yên lặng chất vấn.

Trong đầu Thời Sênh xuất hiện một ít ký ức trước đây.

“Cô ấy bảo tôi thả cô đi, nhưng cô biết đấy, đây là chuyện không bao giờ, tôi sẽ không bao giờ tha cho cô, cô xuống làm bạn với cô ấy đi thôi.”

“Tôi biết, có thể cho tôi thời gian một tháng không?”

Cô quay về tắm máu Đế Đô Tinh rồi dẫn Thời gia đánh tới Lam Tinh. Cô ta xin cô cho thời gian một tháng, một tháng đó cô đang bận đánh nhau, đến khi quay lại thì chỉ còn thấy thi thể của Kỷ Điệp.

Một tháng cũng đủ cho cô ta làm được rất nhiều việc.

Ví dụ như, ngưng hồn trận.

Lúc cô quay về Đế Đô Tinh thì đã không tìm được thi thể của Hạ Sơ, mọi người đều nói Hạ Sơ và cả Hạ gia đều bị nổ chết, không tìm được xác nữa.

Cô tìm khắp Đế Đô Tinh cũng không thấy thi thể của cô ấy, người của Liên minh cũng làm chứng rằng bọn họ tận mắt nhìn thấy Hạ Sơ và Hạ gia chết trong vụ nổ.

Nhưng lúc đó Kỷ Điệp là người gần Hạ Sơ nhất, cô ta có cơ hội giấu thi thể đi.

“Anh có tức giận không?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Phượng Từ đang đứng phát ngốc ra, “Anh tức giận thì em sẽ không tra xét nữa, coi như chúng ta chưa hề đi qua phòng này, coi như Hạ Sơ đã chết…”

Dù sao cô đã báo thù cho cô ta, cô cũng chẳng nợ gì Hạ Sơ nữa cả.

Phượng Từ cười, “Tiểu Sênh, nói anh không tức giận là giả, anh rất tức giận, nhưng anh không thể trở thành thứ trói chân em, dù anh có thức giận thì anh cũng không thể ngăn trở em được. Em muốn làm gì anh cũng sẽ duy trì em, nhưng mà…”

Thời Sênh chờ hắn nói tiếp.

Nhưng sau một lúc vẫn không thấy Phượng Từ nói gì nữa, hắn cứ đứng đó nhìn cô chằm chằm.

“Nhưng mà sao?”

“Nhưng mà…” Phượng Từ ghé sát lại Thời Sênh, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Chỉ có anh mới được chạm vào em, người khác đừng mơ tưởng được động vào em dù chỉ một chút.”

“Được.”

…

Phượng Từ muốn đi chơi cơ giáp nên Thời Sênh đành chuyển khu vực làm việc sang phòng luyện tập cơ giáp.

Cô tìm phương thức liên hệ của Cesar. Cesar vẫn một đầu tóc vàng kim óng ánh, trên mặt tràn đầy vẻ cười cợt nhả: “Tôi biết cô nhất định sẽ liên hệ với tôi mà, Tiểu Sênh.”

“Đừng nói nhảm nữa, Hạ Sơ ở đâu?”

Cesar dụi mắt: “Tiểu Sênh Nhi, cô cảm thấy tôi sẽ giao Hạ Sơ lại cho cô dễ dàng như thế sao?”

Đây là át chủ bài của hắn, sao hắn có thể giao ra dễ dàng như thế chứ.

“Tôi biết cô muốn gì, dù Tiểu Sênh Nhi có hủy hoại cả Cục quản lý thời không cũng vô dụng thôi, cô vẫn sẽ không tìm thấy cô ấy đâu. Cô phải tin tôi, có thể tôi không phải đối phủ của cô nhưng bản lĩnh giấu một người tôi vẫn có.” Cesar không đợi Thời Sênh nói chuyện liền nói ngay lập tức nói tiếp.

“Anh nói trước chuyện làm sao anh giữ được mạng sống của Hạ Sơ đi đã.” Dù biết có thể Hạ Sơ vẫn còn sống nhưng cô cũng không dễ tin Cesar như thế được.

Tên ngu si đần độn này dám tính kế với cô, trong bụng đầy ý nghĩ xấu, một một lời của hắn đều đáng nghi hết.

Cesar không có ý giấu diếm: “Lúc Hạ Sơ xảy ra chuyện thì tôi cũng vừa lúc ở Đế Đô Tinh.”

Chương 1471: Ác bá của tinh tế (39)

Cesar không nói hắn ở Đế Đô Tinh làm gì, chỉ nói vừa lúc hắn ở đó nên được chứng kiến tràng tàn sát kia.

Bởi vì có nội gian nên phòng ngự của Hạ gia nhanh chóng bị công phá, Hạ Sơ vì để đám người đó không bắt được mình nên đã kích nổ quả bom trên người.

Trong sáu đại gia tộc đều có sự đấu tranh rất gay gắt, nhưng họ có một điểm chung giống nhau, đó là không bao giờ thần phục kẻ bên ngoài, thà tình nguyện chết đi cũng nhất định không cấu kết với kẻ khác làm việc xấu.

Thi thể của Hạ Sơ không phải do Cesar mang ra mà là do Kỷ Điệp đưa ra, vừa lúc bị hắn gặp được.

Kỷ Điệp còn chưa biết phải an trí thi thể Hạ Sơ thế nào thì Thời Sênh đã giết trở về, cô ta biết Thời Sênh sẽ không bỏ qua cho mình nên đã giao thi thể cho Cesar.

“Làm gì có lắm chuyện trùng hợp như thế, anh cảm thấy tôi sẽ tin à?” Thời Sênh nửa cười nửa không nhìn Cesar, “Lúc đó chắc anh đã bắt đầu tính kế tôi rồi chứ gì?”

Cesar: “…”

Hắn cúi đầu che giấu ám quang vừa lóe lên trong mắt, đến lúc ngẩng đầu lên lại là nụ cười cợt nhả kia: “Tiểu Sênh Nhi, sao cô có thể nghĩ

tôi xấu xa như thế chứ?”

“Ngượng quá, tôi vốn xấu xa như thế đấy.” Thời Sênh lạnh nhạt, “Anh có dám dùng cái mặt của anh thề là anh không bắt đầu tính kế tôi từ lúc đó không?”

Cesar lập tức giơ tay thề: “Tôi lấy mặt tôi ra thề, tôi không hề tính kế cô từ lúc đó.”

Hắn tỏ vẻ rất chân thành: “Tiểu Sênh Nhi, cô phải tin tôi, tôi không hề tính kế cô từ lúc đó.”

Ngoài ý muốn?

Ngoài ý muốn mà dám uy hiếp ông sao?

Tưởng ông bị đần à?

“Cesar, nhiều năm thế rồi mà càng ngày anh càng không biết xấu hổ nhỉ?” Khóe miệng Thời Sênh nổi lên một mạt cười lạnh, “Các người làm cách nào để mời được Cơ gia vậy?”

Ngưng hồn trận là trận pháp của Cơ gia, người của Cơ gia cũng không có nhiều, ngưng hồn trận kia chắc chắn xuất phát từ tay bọn họ, hơn nữa còn là cao tầng.

Cesar: “Là Cơ Chính.”

Mẹ… kiếp!

Cơ Chính là cha của Cơ Dạ.

Thời Sênh nghĩ, hình như trong thời gian đó, gia chủ Cơ gia đổi

thành Cơ Dạ.

“Ngưng hồn trận yêu cầu cái giá rất lớn, Cơ Chính và Kỷ Điệp phải dùng sinh mạng của mình để đổi.” Cesar thu lại nụ cười cợt nhả trển mặt, vẻ mặt nghiêm túc như một sự tôn trọng với mạng sống con người, “Lúc đó tôi cũng không ngờ Kỷ Điệp có thể mời được Cơ Chính. Sau đó tôi mới biết, Cơ Chính thiếu Hạ gia một nhân tình lớn, Hạ Sơ là người họ Hạ duy nhất nên ông ta đồng ý bày ngưng hồn trận.”

Trong đầu Thời Sênh nhanh chóng sắp xếp lại mọi chuyện.

Hạ gia bị diệt, Kỷ Điệp đưa thi thể của Hạ Sơ ra ngoài thì gặp phải Cesar, vì biết sẽ bị cô đuổi giết nên Kỷ Điệp liền giao Hạ Sơ cho Cesar.

Sau đó cô bắt được Kỷ Điệp, Kỷ Điệp cầu cô cho cô ta thời gian một tháng.

Lúc đó Lam Tinh còn chưa có phòng ngự nghiêm mật như bây giờ, cô đưa Thời gia tới đây rồi lại dẫn Trảm Long Vệ đi tìm Liên minh tính sổ, một cá nhân muốn trà trộn vào rất dễ dàng.

Kỷ Điệp nhân cơ hội này liên hệ với Cơ Chính, dùn ngưng hồn trận để cứu Hạ Sơ…

Không, có lẽ trước khi cô bắt được cô ta thì cô ta đã sắp xếp xong với Cơ Chính rồi.

Cơ Chính và Hạ gia có tình nghĩa ư?

Có, lúc tuổi trẻ, Cơ Chính giống với hầu hết những người khác, tuổi trẻ điên cuồng, nói trắng ra là đầu óc nóng lên, mắc bệnh thần kinh,

một mình muốn đấu cả Trùng tộc, kết quả chẳng cần nói cũng biết, suýt chút nữa đã chết trong tay Trùng tộc, may mà có người họ Hạ đi ngang qua cứu được ông ta.

Nhưng vẫn còn có cái khó hiểu, nếu Cơ Chính muốn cứu Hạ gia thì hà tất gì phải đợi lúc Hạ gia chết hết rồi mới ra tay?

Thời Sênh day day ấn đường, còn tên đần Cesar này nữa, sao hắn lại có thể xuất hiện đúng lúc như thế được?

Cô tuyệt đối không tin những gì gã này nói.

Quá nhiều điểm đáng ngờ.

Thời Sênh nhìn Cesar: “Hạ Sơ còn sống không?”

Cesar không đáp mà hỏi lại: “Tiểu Sênh Nhi, cô cảm thấy dùng hai mạng người có đổi được một mạng không?”

Ai mà biết được, hành vi này là nghịch thiên mà đi còn gì.

Kỷ Điệp thì cô còn có thể lý giải được, vì áy náy, vì không đành lòng, cô ta ân hận.

Nhưng Cơ Chính thì sao phải làm thế chứ?

Đừng nói với cô về cái gọi là đạo làm người, Cơ Chính là chủ một gia tộc, dù hắn có hỗ trợ thì cũng sẽ không dùng mạng của mình để đổi.

Cesar biết Thời Sênh nghi ngờ cái gì, nhưng giờ hắn không thể nói nhiều, nói càng nhiều thì càng lộ ra nhiều cái sai.

Khi hai người còn đang trầm mặc thì lời mời trò chuyện của Diêm gia

chủ được gửi tới.

Đầu ngón tay của Thời Sênh nhấp một cái, nửa thân mình của Diêm gia chủ xuất hiện trong hư không.

“Ngài Cesar cũng ở đây à?” Diêm gia chủ hơi kinh ngạc, cảm xúc mới khởi động trong mắt liền bị áp xuống, biến mất không thấy.

Cesar hơi gật đầu, lễ phép chào hỏi: “Diêm gia chủ.”

“Nếu đều ở đây, vậy tôi gọi Cơ gia chủ và Tấn gia chủ lên luôn, Thời gia chủ không có ý kiến gì chứ?

Thời Sênh nhìn về sân luyện tập, cơ giáp đang xoay tròn 90 độ giữa không trung rồi lao thẳng xuống, thân cơ giáp màu đỏ cực kỳ bắt mắt.

Chắc là hắn vẫn còn muốn chơi một lúc nữa.

Thời Sênh đồng ý với thỉnh cầu của Diêm gia, Cơ Dạ và Tấy Tây nhanh chóng xuất hiện, hiển nhiên hai người này cũng biết Cesar.

Tông gia và Mộ gia không ở đây, rõ ràng là đã bị bọn họ bài xích ở ngoài.

Mọi người chào hỏi nhau xong, Diêm gia chủ là người nhiều tuổi nhất ở đây liền mở miệng, “Thời gia chủ, hôm nay chúng ta không nói về Linh, chúng ta tâm sự về Hạ gia đi.”

Thời Sênh liếc nhìn Cesar, hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim uống café, làm bộ không nghe thấy gì.

Thời Sênh ngoài cười nhưng trong không cười, hơi nhếch khóe miệng, giọng nói không nghe ra vui buồn, “Được thôi.”

Cô muốn nhìn xem bọn họ có thể vẽ vời ra cái gì.

Ba vị gia chủ liếc nhìn nhau, Diêm gia chủ hắng giọng nói tiếp: “Lúc trước Liên minh cấu kết với Hoàng thất để tạo ra hỗn loạn trong các gia tộc chúng tôi, để chúng tôi ốc không mang nổi mình ốc, sau đó nhân cơ hội này vây công Hạ gia. Hạ gia diệt vong là vì có nội gian, Thời gia chủ, chuyện này cô không thể tính lên đầu chúng tôi được đúng không?”

“Đúng thế!” Tấn Tây lớn tiếng phụ họa.

“Tôi nói tính lên đầu các người lúc nào?” Thời Sênh buồn cười, “Nhiều năm như vậy, các người cảm thấy trong lòng tôi có oán hận với các người, tôi có nói như vậy sao?”

“Nếu cô không có oán thì sao nhiều năm như thế mà vẫn còn nhằm vào chúng tôi.” Tấn Tây lập tức đập bàn.

Ánh mắt Thời Sênh liếc qua, “Chẳng lẽ muốn tôi phải quỳ bái các người sao? Các người là cái thá gì hả?”

“Thời Sênh, cô nói chuyện đừng có quá khó nghe như thế!” Tấn Tây tính tình nóng nảy, căn bản không nhịn nổi nên lập tức ghé sát màn hình chửi ầm lên.

Thời Sênh bình thản, mặc kệ Tấn Tây ở bên kia quát om sòm, “Vậy ông đừng nghe, tôi có cầu xin ông phải nghe đâu.”

“Tấn gia chủ.” Diêm gia chủ thấy tình thế không đúng nên vội vàng trấn an Tấn gia chủ, “Hôm nay chúng ta không tới để cãi nhau.”

Tấn Tây nhìn vào mắt Diêm gia chủ, tựa hồ nghĩ tới cái gì nên lại hừ

một tiếng rồi tức giận bất bình quay về chỗ ngồi.

Diêm gia chủ trấn an Tấn Tây xong lại nói tiếp: “Thời gia chủ, chân tướng năm đó thật sự là như vậy, không phải chúng tôi thấy Hạ gia chết mà không cứu.”

Chuyện này không nói rõ ràng thì nhất định cô ấy sẽ không nhả ra.

“A, tôi cũng chẳng nhằm vào các người mà.” Thời Sênh nhướng mày, khóe miệng xuất hiện một nụ cười ác ý, “Tôi chỉ ngứa mắt với các người thôi.”

Tấn Tây lại muốn nổi điên nhưng đã bị Diêm gia chủ duỗi tay ngăn lại, hắn chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Thời Sênh một cái.

Con ranh đáng ghét này!

Chương 1472: Ác bá của tinh tế (40)

Tầm mắt Thời Sênh dừng ở hư không, “Trên thế giới này, người mạnh sinh, kẻ yếu chết, tôi chưa từng cảm thấy các người không cứu Hạ gia là có gì sai cả.”

Tràng cảnh lập tức yên lặng, ngay cả Tấn Tây cũng ngẩn ra nhìn Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên một nụ cười trào phúng, “Nếu tôi mà nhận định các người có liên quan tới chuyện Hạ gia bị diệt vong thì các người đã sớm xuống địa ngục giống đám người tham dự chuyện này rồi.”

“Nhưng mà… Các người không muốn cứu thì cứ nói không muốn cứu, còn lấy nhiều cái cớ như thế, nhất định phải đặt mình lên vị trí thân bất do kỷ để làm gì chứ?”

Lúc trước cô chẳng nói gì, chỉ giết chết những kẻ tham dự chuyện này mà thôi.

Là nhóm người này lúc nào cũng phải phủi mình thật sạch sẽ, liều mạng chứng minh không phải là bọn họ không cứu, cái này chẳng phải là cmn tìm chết à?

Trên mặt ba vị gia chủ đều hiện lên vẻ khó coi.

“Chúng tôi vốn dĩ là thân bất do kỷ, không phải cô không biết, Liên minh âm mưu lâu như thế, sao có thể để chúng tôi duỗi tay ra hỗ trợ

chứ?” Tấn Tây ương ngạnh nói.

Liên minh coi trọng năng lực chế tạo của Hạ gia, nếu năng lực đó có thể vận dụng trên mặt trận quân sự thì Liên minh nhất định có thể thống nhất sáu đại tinh hệ.

Nhưng Hạ gia không muốn gia nhập Liên minh. Sau vài lần thuyết phục không thành nên câu kết với vài thành viên của Hoàng thất có suy nghĩ muốn gia nhập Liên minh, vì thế mới có âm mưu kéo dài nhiều năm như thế.

“Thời gia chủ, nếu cô muốn tách rời chúng tôi chỉ vì việc này thì quả thật không màng đại nghĩa. Chuyện của Hạ gia chúng tôi cũng chẳng dễ chịu gì. Cô giận chó đánh mèo lên chúng tôi, chúng tôi cũng nhận, nhưng giờ nếu chúng ta không đoàn kết thì tình trạng còn thảm hơn năm đó, đây là kết cục cô muốn nhìn thấy sao?”

Thời Sênh không kiên nhẫn gõ gõ bàn: “Tôi nói này, tôi không giận chó đánh mèo gì các vị, chỉ là tôi ngứa mắt các vị thôi, các vị đừng có đổ vạ loạn lên như thế.”

Nếu ông đây giận chó đánh mèo thì đã sớm giết chết hết các người rồi.

Mọi người: “…” Ngứa mắt, đây chẳng phải là giận chó đánh mèo sao?

“Nếu nói nhất định phải giận chó đánh mèo thì tôi cũng chỉ giận chó đánh mèo một mình Cơ gia chủ mà thôi.”

Cơ Dạ bị điểm danh đến liền ngẩng đầu, hắn xoa xoa mặt, giọng nặng nề: “Chuyện năm đó là tôi có lỗi với Hạ Sơ, nếu tôi có thể nghe cô ấy nói xong, có lẽ…”

Không có nếu, cũng chẳng có có lẽ.

Chuyện đã xảy ra rồi.

“Anh là vị hôn phu của cô ấy, đến lúc cô ấy có việc tìm anh thì anh còn chẳng thèm nghe cô ấy nói hết câu đã bỏ chạy đi tìm Cơ Huyên đang bị lạc đường.”

Cơ Dạ gục đầu xuống, nhìn sườn mặt cũng có thể thấy được nó tái mét.

Giọng Thời Sênh bình thản, vẫn chẳng hề nghe ra vui buồn gì ở trong, “Nếu anh thích Cơ Huyên thì lúc đó tại sao lại chọn đính hôn với Hạ Sơ? Lời hứa của đời trước, mệnh lệnh cha mẹ ư? Lấy thân phận của anh lúc đó, không đồng ý cũng có gì khó đâu? Cơ Dạ, anh trơ mắt nhìn Hạ gia bị hủy diệt như thế, anh có cảm giác gì?”

“Anh cảm thấy tôi giận chó đánh mèo anh có sai không?”

Giọng Thời Sênh đến đoạn này có hơi hùng hổ dọa người, ngay cả Cesar cũng không nhìn nổi nữa.

Nhưng nghĩ ở một khía cạnh khác, vị hôn phu của cô có người phụ nữ khác, không thèm nghe cô nói hết đã chạy đi tìm người mà anh ta yêu, còn bỏ qua cơ hội tự cứu cuối cùng, liệu cô có oán hận anh ta hay không? Có thể không oán được không?

Nếu Cơ Dạ không phải vị hôn phu của Hạ Sơ thì cũng thôi đi, rốt cuộc chỉ là hai người không có liên quan gì chứ đừng nói là có cứu hay không. Nhưng bọn họ đã đính hôn, còn đã định ra hôn lễ, hắn lại làm ra chuyện kia, Thời Sênh cảm thấy mình không giết hắn cũng đã khoan hồng độ lượng lắm rồi.

Diêm gia chủ và Tấn Tây không biết còn có chuyện này xảy ra nữa, bọn họ chỉ nghĩ vì Cơ Dạ là vị hôn phu của Hạ Sơ nên Thời Sênh mới vô duyên vô cớ giận chó đánh mèo hắn.

“Là tôi sai.” Cơ Dạ nghẹn ngào, “Tôi rất có lỗi với Hạ Sơ, rất có lỗi với Hạ gia.”

Thời Sênh nhìn hắn, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ, “Biết tại sao cuối cùng rõ ràng Hạ Sơ vẫn có cơ hội liên hệ với anh nhưng lại không tìm anh không?”

Dù hắn đi rồi thì Hạ Sơ vẫn có thể liên hệ được với hắn, nhưng Hạ Sơ lại không làm thế.

Cơ Dạ hơi ngẩng đầu, hốc mắt đã đỏ lưng, hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh, bàn tay đặt bên dưới đã siết rất chặt.

“Cô ấy không muốn liên lụy tới anh, nếu anh đi rồi thì chứng tỏ anh không nên bị cuốn vào chuyện này, cho nên cô ấy đã không liên hệ với anh nữa. Cô ấy đã làm đủ tình đủ nghĩa với anh, còn Cơ Dạ anh thì sao? Sau khi Hạ gia bị hủy diệt, anh đã làm gì?”

Sau khi Hạ gia bị hủy diệt, hắn liền tuyên bố giải trừ hôn ước với Hạ Sơ.

Đây là lời hứa hẹn của hắn với Hạ gia ư?

Dù không có tình yêu thì cũng phải có chút tình người chứ?

Ừ, lúc trước cô cũng từng nghĩ như thế, nhưng giờ cô đã không nghĩ vậy nữa.

Nhưng điều này cũng chẳng gây trở ngại gì cho việc cô giận chó đánh mèo lên Cơ Dạ.

“Tôi không biết Hạ Sơ có thích anh không, nhưng sau khi cô ấy đính hôn với anh thì luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa, luôn đặt mình ở vị trí vị hôn thê của anh, chưa từng cho anh khó xử, đòi hỏi là đáp ứng.”

“Anh thì sao? Anh đã làm những gì?”

“Sau lưng cô ấy thì lén lén lút lút với Cơ Huyên, còn yêu cầu Hạ Sơ chế tạo giúp con ranh ấy một vũ khí phòng thân. Có lẽ anh không biết em gái Cơ Huyên của anh luôn nhằm vào Hạ Sơ sau lưng anh đúng không? Còn nhớ có lần cô ta trở về với một thân đầy vết thương không? Là tôi đánh đấy, nếu không phải Hạ Sơ ngăn cản thì ngày đó cô ta đã chết rồi.”

Thời Sênh hơi dừng lại: “Cơ Huyên là cái chó gì? Một cô nhi cũng xứng đáng để Hạ Sơ phải tự tay chế tạo đồ cho sao?”

Đối với những lời này của Thời Sênh, hình như Cơ Dạ đều không biết, hắn hơi mê mang, thậm chí hơi kháng cự những gì Thời Sênh nói.

Không khí trở nên vô cùng nặng nề.

Ngay cả Tấn Tây nóng như lửa cũng đã an tĩnh lại, Diêm gia chủ và Cesar ngồi đối diện nhau, cũng không biết đang dùng ánh mắt trao đổi cái gì.

“Tôi khuyên các người chết tâm đi, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không đứng cùng chiến tuyến với các người.”

Thời Sênh đứng dậy nhìn mấy gương mặt trong hư không, lại khôi phục bộ dáng ngạo mạn bừa bãi của mình: “Các người không xứng đứng chung một chiến tuyến với tôi.”

Cô tắt đường truyền, mọi hình ảnh đều biến mất, phòng luyện tập lâm vào yên tĩnh.

Chàng trai người đầy ánh sáng tiến lại, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô. Thời Sênh cũng ôm hắn, tham lam tìm sự ấm áp trên người hắn.

Chỉ cần có hắn bên cạnh cô là đủ rồi.

Thật lâu sau, Thời Sênh mới nói: “Em không hiểu nổi cô ấy, rõ ràng đã là người giết người không chớp mắt, tại sao cứ liên tục nhẫn nhịn, mềm lòng, Kỷ Điệp đã thế, Cơ Dạ cũng thế, ngay cả Cơ Huyên mà cô ấy cũng muốn buông tha, bị điên chắc?”

Phượng Từ vỗ về sau lưng cô: “Giống như em sẽ luôn mềm lòng với anh thôi, cô ấy thích bọn họ.”

“Không giống.” Nếu là cô, Kỷ Điệp và Cơ Dạ đã chết không hề nghi ngờ rồi, cô không cho phép sự phản bội.

Nếu có một ngày Phượng Từ phản bội cô, cô cũng sẽ không nương tay, cho dù chết cũng phải kéo hắn chết cùng.

“Tiểu Sênh, mỗi người đều có tín ngưỡng của mình.” Phượng Từ cúi đầu, cánh môi dừng trên tóc cô, “Trước khi không gặp em, anh cảm thấy cái gì cũng thế, có hủy diệt cũng chẳng liên quan gì. Nhưng giờ em là tín ngưỡng của anh, anh sẽ nghĩ xem nếu anh làm như thế thì có xúc phạm tới em không, có làm em tức giận không.”

“Gần đây anh đọc mấy thứ kỳ quái gì thế?” Mấy lời âu yếm kiểu này

quá kinh cmn tởm.

“Tín ngưỡng tình yêu.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật: “Mấy sách kiểu này ít đọc đi, có một số việc không cần nói, làm là được.”

Phượng Từ hơi nghi hoặc rồi bế ngang người Thời Sênh lên: “Vậy giờ làm nhé?”

Thời Sênh: “…” Cút!

Chương 1473: Ác bá của tinh tế (41)

Cục quản lý thời không.

Cesar đau đầu day day ấn đường, Mộ Bạch ngồi đối diện như một quý công tử ưu nhã đọc tin tức trên Tinh Võng.

“Cục trưởng, hiện giờ chúng ta phải làm gì đây?” Cát Na ngó lơ Mộ Bạch, “Cô ta vẫn không chịu liên hệ với chúng ta.”

“Chờ đi.” Cesar thở dài.

Nhiều năm qua đi như thế, hắn cũng không rõ tính nết người này đã thay đổi tới mức nào.

“Anh Cesar, anh chắc chắn là vẫn tiếp tục đợi thế này nữa à?” Mộ Bạch đột nhiên lên tiếng.

Cesar nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

Mộ Bạch phóng to màn hình lên, đó là một cuốn phim nhựa, được quay từ trên cao.

Trong phim, một người mặc quân phục được hai người đàn ông mặt không có biểu tình gì khác hộ tống lên một đài diễn thuyết, đầu tiên là tiến hành trấn an dân chúng, sau đó mới tiến hành kiểm tra.

“Hai người kia đã bị khống chế.” Cát Na nhìn hai người đó liền đưa ra kết luận.

Thời Sênh diệt trừ hải tặc nên chắc chắn đã chọc giận đầu não, giờ nó đã bắt đầu hành động, không phải bí mật mà là hành động quang minh chính đại.

Đầu não chỉ loại bỏ tình cảm, còn lại thì không gây ảnh hưởng gì, nghe nói loại bỏ tình cảm xong thì IQ còn tăng lên một chút.

Vậy nên người ở trong phim nhựa nhìn chỉ nghiêm túc hơn một chút mà thôi, nhưng mấy người thân ở vị trí cao ai mà chẳng thế, vậy nên chẳng có ai nghi ngờ hết.

Mộ Bạch lại mở ra mấy thước phim khác, đều là cảnh tượng y chang như vậy.

“Linh đã bắt đầu hành động rồi, anh phải chuẩn bị vũ khí mà còn để không bị khống chế, anh Cesar à, anh chắc chắn thua rồi.” Trong giọng của Mộ Bạch mơ hồ có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Cát Na trừng mắt giận dữ: “Anh Mộ, anh đang ăn nhờ ở đậu đấy, nói mát như thế hay ho lắm sao?”

Mộ Bạch mỉm cười nhấp một ngụm café, cả người tràn ngập khí chất ưu nhã của hậu duệ hào môn quý tộc. “Trên tay tôi có át chủ bài, về sau có khi các vị còn phải cầu xin tôi, cô Cát Na, đừng nói quá khó nghe như thế.”

Cát Na tức giận đến mức phải dậm chân, tên hỗn đản này lúc nào cũng thế.

Cesar ngăn Cát Na lại, “Anh Mộ, át chủ bài trên tay anh có phải nên lấy ra rồi không?”

“Không thể được, đây là bảo bối giữ mạng của tôi, sao có thể dễ dàng lấy ra như thế chứ?”

Cesar cố nhẫn nhịn cơn xúc động muốn bóp chết con “virus” Bạch này, giọng rất nghiêm nghị: “Anh Mộ cảm thấy lúc nào có thể lấy ra?”

Mộ Bạch tươi cười với hắn: “Thời điểm vạn bất đắc dĩ.”

“Giờ chẳng phải là lúc vạn bất đắc dĩ đó rồi sao? Mộ Bạch, anh có tin tôi sẽ tống cổ anh ra khỏi đây không?”

Mộ Bạch mỉm cười nhìn hắn, chỉ thiếu điều viết hẳn hai chữ “ưu nhã” lên mặt: “Cô Cát Na, con gái thì đừng ăn nói thô lỗ như thế. Cô xinh đẹp vậy mà nói mấy lời này thì sẽ rất xấu xí.”

Hắn còn cực kỳ tri kỷ đưa qua cho cô ta một cái gương.

Cát Na nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương đang trợn mắt tức giận, biểu tình khá dữ tợn như con báo bị chọc giận, muốn nhào lên xé nát con mồi.

Cô ta tức tối cướp lấy cái gương, ném lên một cái bục kim loại ở bên cạnh.

Tức chết cô ta rồi!

Mộ Bạch lại làm như chẳng có việc gì, tiếp tục tư thế uống café đầy ưu nhã, thời thời khắc khắc ghi nhớ mình là một quý ông lịch thiệp, duy trì mỉm cười, không chấp nhặt với đàn bà con gái.

Cesar sợ hai người sẽ đánh nhau mất nên vội vàng mang Cát Nan rời đi. Cát Na Tức giận oán trách, “Cục trưởng, sao chúng ta phải giữ hắn lại chứ? Hắn là người của Linh, lỡ hắn là gian tế thì sao?”

Quan trọng nhất là đi ăn nhờ ở đậu mà còn chẳng có tư thái của ăn nhờ ở đậu, cứ nghĩ mình là du khách không bằng ấy.

“Trong tay Mộ Bạch chắc chắn có át chủ bài.” Cesar đáp với giọng trầm ổn, “Lúc trước hắn tìm tới Thời Sênh, miệng nói là quy phục nhưng hắn cũng không hề tỏ ra sợ hãi hay bất an. Chúng ta có thể phân tích từ hai điểm, thứ nhất, hắn giống như cô nói, chính là gian tế. Thứ hai, át chủ bài trên tay hắn đủ cho hắn bảo mệnh nên hắn chẳng cần sợ cái gì.”

Cát Na rất khó hiểu: “Nếu là cái thứ hai thì tại sao hắn lại cứ ăn vạ ở chỗ chúng ta làm gì?”

Đã có át chủ bài giữ mạng, vậy thì đi đâu mà chẳng được?

“Hắn muốn tới chỗ Thời Sênh, nhưng Thời Sênh không cần hắn, mà chúng ta…” Cesar chỉ vào mình và cô ta, “Là người gần vòng gió lốc nhất.”

Con ngươi Cát Na hơi đảo tròn, khóe miệng giật giật: “Cục trưởng, ý của ngài là hắn tới xem diễn sao?”

Mái tóc vàng kim của Cesar hơi rủ xuống, cười bỉ ổi: “Nói không chừng, tên Mộ Bạch này không khó chơi như Thời Sênh nhưng cũng không dễ chơi đâu, ngày thường chú ý tới hắn nhiều một chút.”

Có thể được đầu não lựa chọn làm người để đối phó với Thời Sênh thì sao có thể là kẻ có vấn đề về trí tuệ được chứ?

Cát Na nhíu mày, chửi thầm trong lòng, đuổi ra không phải chuyện gì khó, sao cứ phải khiến mình khó chịu làm gì không biết?

“Đúng rồi Cục trưởng, ngài có biết chút nào về trí tuệ nhân tạo trong tay Thời Sênh không?”

Cesar lắc đầu: “Cô nói tên nó là Thần Hành phải không?”

“Thời Sênh gọi nó như thế.”

“Thừa không như lí thật, tẩm hư nhược xử sàng. Vân vụ bất ngại kì thị, lôi đình bất loạn kì thính, mĩ ác bất hoạt kì tâm, sơn cốc bất chí kì bộ, thần hành nhi dĩ.* Cô ta lấy tên này cũng thú vị đấy.” Cesar mỉm cười một cách đầy ẩn ý.

*Một đoạn trích từ Liệt tử. Liệt tử (列子) là sách của Liệt Ngữ Khấu (列禦寇), hay người truyền học thuyết của Liệt Ngữ Khấu, soạn ra. Sách có tám quyển, sau nhà Đường, nhà Tống đặt tên là “Sung hư chân kinh” (冲虚真经) hay “Sung hư chí đức chân kinh” (沖虛至德真經). Được coi là một trong những cuốn sách quan trọng của đạo gia.

Cát Na nghe đến đần cả người, tên này vốn đã làm cô ta rất kỳ quái. Ở thời đại Tinh Tế này có rất ít người dùng tới từ “Thần”, đặc biệt là ở tinh hệ U Minh này, bọn họ cảm thấy như thế là bất kính với thượng cổ.

Nhưng Thời Sênh lại lấy tên Thần Hành…

“Tên của mỗi người bên cạnh cô ta đều có ý nghĩa cả.” Cesar tiếp tục nói, “Thập Phương chỉ trời cao, đất rộng, đông, tây, nam, bắc, cửa sinh, cửa tử, quá khứ, tương lai. Thập Phương đang làm gì, là Quan chấp hành của Trảm Long Vệ của cô ta, những chuyện cô ta không xử lý thì đều do Thập Phương làm hết.”

“Vậy sao tên của chính cô ta lại như thế?” Cái tên đó dùng không chê đen đủi sao?

“Nghe nói tên của cô ta là do gia chủ tiền nhiệm đặt cho.”

“Cô ta không phải dòng chính mà, sao gia chủ lại tự mình đặt tên cho cô ta vậy?” Cát Na kinh ngạc.

“Phương diện này phải người tên tuổi lớn mới biết được.” Cesar tỏ vẻ cao thâm khó đoán, “Đến tôi còn chưa biết rõ ràng, chuyện của Thời gia, chỉ có Thời Sênh biết rõ ràng nhất.”

Cát Na: “…”

Chính ngài còn không biết mà còn tự xưng là tên tuổi lớn?

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt xem thường của thuộc hạ nhà mình nên Cesar vội vàng vớt vát mặt mũi: “Tuy tôi không biết tại sao cô ta bị đặt cho cái tên như thế, nhưng tôi biết tại sao cô ta không đổi tên.”

“Tại sao?” Quả nhiên Cát Na liền tỏ ra hứng thú.

“Bọn họ muốn cô ta bị quên lãng trong hèn mọn và đê tiện, nhưng cô ta lại muốn cái tên của mình vang vọng vũ trụ, kinh sợ thế nhân. Cô cảm thấy người đặt tên này cho cô ta có bị tức chết không?”

Cát Na: “…”

Người lấy tên này đã sớm thành một đống xương trắng rồi.

Quả nhiên Cesar cũng nghĩ ra nên sửa lại cách nói: “Ừ, hẳn là bị tức chết.”

Chương 1474: Ác bá của tinh tế (42)

Chỗ Thời Sênh cũng đã nhận được tin tức, video không ngừng được phát đi phát lại.

Thập Phương và Thần Hành đứng song song với nhau, người trước vẻ mặt đầy nghiêm túc, người sau lại tỏ ra đầy tuyệt vọng, khuôn mặt bánh bao không ngừng nhăn nhó, cô nhóc cũng muốn cậy sủng mà kiêu nha!

Trước kia chủ nhân vẫn luôn sủng nhóc, bây giờ nhóc thất sủng rồi.

Chủ nhân chỉ chiều chuộng mỗi Phượng Từ thôi.

Đau lòng quá!

Khổ sở quá!

Thần Hành càng nghĩ càng ấm ức, đột nhiên ôm lấy đùi Thập Phương khóc òa lên.

Thập Phương: "…" Nhóc Loli này lại bị chập mạch điện nào rồi?

Thời Sênh bảo Phượng Từ ăn hết đồ ăn đi rồi mới lại quay ra: "Thần Hành, không có việc gì mi gào cái gì mà gào?"

Thần Hành khóc thét một hồi mới ấm ấm ức ức buông Thập Phương ra, "Chủ nhân, chắc em bị chập mạch rồi."

Thời Sênh: “…”

Thập Phương: “…”

Phượng Từ bưng bát ra rồi ngồi xuống ghế trước khi Thời Sênh ngồi xuống, cô đành phải xách một cái ghế dựa khác tới. “Ăn nghiêm túc, nhìn em làm gì?”

“Em đẹp.”

Thời Sênh trừng mắt, mở tin tức mới nhất ra xem vài lượt, “Nói thế cục hiện tại xem.”

“Vâng.”

Thập Phương đứng cách ra xa Thời Sênh một chút theo bản năng, Phượng Từ rất vừa lòng với hành vi của Thập Phương, chỉ có bé Loli Thần Hành không sợ chết vẫn đang chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với hắn, cuối cùng Phượng Từ quay đầu đi, còn lâu hắn mới so đo với một trí thông minh nhân tạo.

Thần Hành ôm váy công chúa, chạy tới trước mặt Phượng Từ, cẩn thận duỗi tay túm tay áo của hắn.

Phượng Từ nhíu mày nhìn cô nhóc rồi kéo tay áo lại.

Đại khái là thấy Phượng Từ không phát hỏa nên Thần Hành lại to gan túm một cái nữa, mặt bánh bao đầy tươi cười, “Anh Phượng Từ, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Phượng Từ kéo tay áo của mình lại, lạnh nhạt từ chối, “Không đi.”

Thần Hành tiếp tục kéo, đôi mắt to tròn đầy khẩn cầu: “Đi mà, anh

Phượng Từ, bọn họ còn nói chuyện lâu lắm, chán kinh lên được.”

Phượng Từ ngồi sát vào Thời Sênh, âm điệu càng nặng hơn, “Không đi.”

Hắn chỉ muốn ở bên cô ấy.

Thời Sênh duỗi tay ôm lấy eo hắn, ánh mắt từ bên người Thập Phương chuyển sang Thần Hành, “Thần Hành, không làm phiền anh ấy.”

Thần Hành lập tức sụp đổ, tỏ ra đáng thương: “Em chỉ muốn anh Phượng Từ đưa em ra ngoài chơi.”

“Anh ấy không muốn đi, mi đừng làm loạn nữa, còn loạn nữa là biến trở về cho ta.”

Vừa nghe phải biến trở về, Thần Hành lập tức không dám hé răng nữa, bành bạch chạy về bên cạnh Thập Phương, duỗi tay ôm đùi anh ta, an tĩnh làm một đồ trang trí đeo chân.

Thập Phương: “…”

Thật ghét Phượng Từ!

Thật ghét Phượng Từ!

Thật ghét Phượng Từ!

Đây là oán niệm mà Thập Phương cảm nhận được từ bé Loli, anh ta suýt nữa bị cô nhóc làm cho phân tâm khi đang báo cáo.

Phượng Từ vừa ăn vừa nghe Thập Phương nói chuyện, biểu tình hờ

hững, nhưng khi ánh mắt của Thời Sênh nhìn tới thì hắn sẽ lập tức bày ra bộ dáng “anh sẽ ăn nghiêm túc” cho cô xem.

Thập Phương đã quá thản nhiên với việc đổi sắc mặt còn nhanh hơn chớp của Phượng Từ, thật không biết gia chủ thích người này ở điểm nào, biến sắc mặt à?

“Mộ gia và Tông gia thành một nhóm, gần đây đi lại với nhau rất gần. Ba gia tộc còn lại thành một nhóm, gần đây càng thân thiết hơn. Cục quản lý thời không thì lại rất an tĩnh, Cesar có vài phần bản lĩnh khi có thể nhổ hết được những người tôi đã cài vào ra ngoài, hiện tại tình huống trong đó thế nào cũng tạm thời không tra ra được.”

Thập Phương cố gắng lơ đi đồ trang sức treo trên chân mình và Phượng Từ ở bên kia thỉnh thoảng vẫn bắn sát khí, chưa từng cảm thấy báo cáo công tác thôi mà cũng mệt mỏi như thế này.

“Hoàng thất thì sao?”

“Hoàng thất vẫn như thế, chẳng làm gì hết.” Thập Phương đã tìm hiểu sự tình gần như cặn kẽ, biết rõ bọn họ đang gặp phải điều gì, “Hẳn là Linh đã khống chế không ít quan lớn, thành viên hoàng thất có bị khống chế hay không cũng khó nói.”

Linh bắt đầu hành động từ cao tầng trở xuống, dân chúng đều nghe bên trên chỉ đạo, nó lợi dụng sự kiểm tra cái nọ cái kia cũng có thể biến một đám người trở thành người phe mình.

Đáng sợ nhất là, bọn họ lại không biết ai là người của Linh.

Hiện tại chỉ biết người bị Linh khống chế không có tình cảm, mặt mày lãnh đạm, nhưng đám cao tầng thì làm gì có ai là biểu hiện cảm xúc trên mặt bao giờ đâu?

Đầu ngón tay của Thời Sênh nhẹ nhàng xoa xoa eo Phượng Từ, cô đang suy tư điều gì đó nên cũng không nhận ra Phượng Từ có điểm không ổn.

Nhiệt độ trong nhà vừa đủ, hắn chỉ mặc một cái áo sơ mi đơn bạc, nhiệt độ trên tay cô vừa đủ xuyên thấu qua vải dệt, độ ấm từ bên hông nhanh chóng lan tràn ra.

Phần eo Phượng Từ khá mẫn cảm, hắn cầm chặt cái thìa, chỉ thiếu điều vùi mặt vào trong bát nữa mà thôi.

Một hồi lâu sau, Thời Sênh mới dừng lại: “Phát video ra ngoài, nói chuyện này cho người ngoài nghe từ đầu tới cuối.”

Thập Phương giật mình: “Gia chủ, điều này sẽ khiến mọi thứ hỗn loạn lên mất?”

Thời Sênh đầy vẻ bừa bãi: “Chỉ sợ không loạn.”

Loạn lên mới tốt.

Dù ở thời đại nào, người cầm quyền sẽ vĩnh viễn giấu bí mật tới cuối cùng, luôn lấy cớ vì sợ hỗn loạn nọ kia.

Chẳng lẽ bọn họ chưa từng nghe qua một câu, nhiều người thì lực lượng lớn sao?

“Vậy gia chủ có muốn nhắc nhở bọn họ biện pháp giải quyết không?” Thập Phương thử hỏi.

Chuyện này giờ vẫn còn có cách giải quyết, hơn nữa còn rất đơn giản, đừng lên Tinh Võng, tất cả những đồ vật yêu cầu Tinh Võng

đều không được chạm vào, cũng, cũng không tham gia bất kỳ chương trình kiểm tra nào bên ngoài.

“Nói thì dễ, làm mới khó, Tinh Võng đã là một bộ phận của họ rồi, anh định làm thế nào để bắt họ dừng sử dụng đây?” Thời Sênh cười nhạo, không có Tinh Võng, gọi điện thoại cũng khó khăn.

Thời Sênh không nói có nhắc nhở hay không, ý bảo anh ta tự quyết định…

Cuối cùng, Thập Phương vẫn quyết định không nói. Những người bên ngoài cần phải tự gánh vác, bọn họ đâu có quan tâm chân tướng gì đâu, bọn họ nhận định thế nào thì sẽ là như thế đấy.

Không chừng nhắc nhở bọn họ rồi còn bị ăn chửi ấy chứ.

Thập Phương đang định ra ngoài thì Thời Sênh lại đột nhiên hỏi: “Chuyện tôi bảo anh tra đã có tin tức chưa?”

“Gia chủ, chuyện này đã qua nhiều năm rồi, cũng không dễ tra xét lắm, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.” Thập Phương hơi dừng lại, “Nếu Hạ Sơ thật sự còn sống thì cũng không nhất định sẽ sử dụng thân phận thật, rất khó tra.”

Thời Sênh gật đầu, ý bảo anh ta có thể ra ngoài.

Thập Phương kéo Thần Hành ra khỏi đùi mình rồi xách ra khỏi phòng.

Thập Phương đi ra ngoài rồi, Phượng Từ bèn đứng lên, nhanh chóng chạy vào trong.

Tay Thời Sênh trống rỗng, cô nhìn bóng dáng hoang mang rối loạn

của Phượng Từ mà chẳng hiểu ra làm sao.

Thời Sênh theo hắn đi vào, Phượng Từ đóng cửa WC nghe “rầm” một tiếng.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp!

“Anh làm sao thế hả?” Thời Sênh gõ cửa, “Vừa rồi em có trêu chọc gì anh đâu, đang yên đang lành lại điên cái gì rồi?”

Bên trong không đáp lại cô.

“Không mở cửa em sẽ tự vào đấy.”

Cửa WC mở ra, Phượng Từ nhìn cô với gương mặt ướt dầm dề và đỏ ửng, “Không sao… Anh quá mót thôi.”

Thời Sênh nhìn hắn nghi ngờ: “Quá mót á?”

Phượng Từ lách người đi ra, “Ừ.”

Thời Sênh đuổi theo hắn: “Quá mót thì sao anh lại đỏ mặt?”

“Nóng.”

“Trời mát mẻ như này, nóng chỗ nào chứ?”

“Anh thấy nóng.” Phượng Từ hơi bực, “Em hỏi nhiều thế.”

Thời Sênh nhướng mày: “Giờ em còn không được hỏi nữa cơ à?”

Phượng Từ cắn răng, giọng cũng cao lên, “Anh cương, em vừa lòng chưa?”

Hét lên xong, hắn liền rúc vào giường, xốc chăn trùm lên đầu, bọc mình kín mít.

Thời Sênh: “…”

Có phản ứng thì nói là có phản ứng, thẹn thùng cái quỷ gì?

Ừ… Thẹn thùng cũng rất đáng yêu.

Chương 1475: Ác bá của tinh tế (43)

“Em có cười anh đâu, anh ra đây xem nào.” Thời Sênh kéo chăn ra.

“Anh không.” Phượng Từ túm chặt chăn, cuộn mình thành một cục bông, giờ hắn không muốn nhìn thấy cô.

“Ngoan, ra đây đã nào.” Giọng Thời Sênh vang lên bên tai hắn, “Anh ở trong đó không khó chịu à?”

Khó chịu.

Hắn rất khó chịu.

Khó chịu muốn chết.

Hắn muốn ôm cô ấy.

Im lặng hồi lâu, Phượng Từ lại hé chăn ra. Cô ngồi ngay bên cạnh hắn, hắn thò tay ra là có thể chạm vào được. Phượng Từ vươn tay, đầu ngón tay run rẩy, giọng cũng run lên: “Tiểu Sênh, anh khó chịu.”

Biểu tình của Thời Sênh biến đổi, lật chăn lên, khuôn mặt của Phượng Từ tái mét rất đáng sợ, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Thời Sênh để hắn nằm lên đùi mình, lo lắng hỏi: “Anh khó chịu ở đâu?”

Vừa rồi chẳng phải còn rất khỏe sao?

Phượng Từ chỉ ôm cô không nói gì, nhưng sắc mặt hắn càng lúc càng tái.

Thời Sênh luống cuống tay chân kiểm tra cho hắn, nhưng cơ thể hắn bình thường, không có chỗ nào không ổn cả. “Phượng Từ, anh khói chịu ở đâu, nói cho em… Phượng Từ? Có thể nói chuyện được không?”

Thời Sênh ấn màn hình bên cạnh, giọng vội vàng: “Thập Phương, gọi bác sĩ tới đây, nhanh lên.”

Thập Phương đang chuẩn bị phát video thì đột nhiên nhận được mệnh lệnh của Thời Sênh. Giọng cô rất không ổn, Thập Phương không dám trì hoãn, vội vàng gọi bác sĩ tới.

Khi anh ta và bác sĩ tới thì thấy chàng trai đang cuộn tròn người nằm trong lòng Thời Sênh, trong lòng anh ta không khỏi nhảy dựng, rõ ràng vừa rồi còn tốt lắm cơ mà…

Phượng Từ không buông Thời Sênh ra, cô đành phải ôm hắn khi bác sĩ kiểm tra.

“Thân thể của thiếu gia rất khỏe mạnh, không có gì khác lạ…”

“Vớ vẩn, cái bộ dạng này của anh ấy mà gọi là khỏe mạnh à?” Thời Sênh lập tức nổi trận lôi đình, tuy rằng cô cũng biết hắn bình thường nhưng giờ không thể khống chế nổi lửa giận nữa.

Bác sĩ bị quát đến mức không dám thở mạnh, chờ đến khi Thời Sênh bình phục lại, ông ta mới dám nói tiếp: “Thiếu gia… thân thể ngài ấy thật sự rất khỏe mạnh, dụng cụ kiểm tra cũng không đo lường ra bất kỳ vấn đề gì.”

“Gia chủ, ngài bình tĩnh một chút.” Thập Phương vội vàng trấn an Thời Sênh rồi lại quay đầu phân phó bác sĩ: “Đi gọi vài bác sĩ khác tới đây xem.”

Bác sĩ gật đầu liên tục, sau đó tất cả các bác sĩ của Thời gia tới khám nhưng đều đưa ra một kết luận chung.

Rất bình thường, không sao cả.

Không sao cả?

Không có bệnh thì sao lại thành cái dạng này?

Một loạt bác sĩ im lặng như ve sầu mùa đông, nhìn thiếu nữ sắc mặt âm trầm đang ngồi trên giường, trong con ngươi của cô như có lửa giận đang cháy rừng rực, nhưng nhìn kỹ thì lại chẳng thấy gì, có điều vẫn cứ cảm nhận được rõ ràng khí thế đáng sợ kia.

Nhiệt độ xung quanh dường như sắp giảm xuống đến âm độ.

Ngón tay Thời Sênh run rẩy nâng lên rồi chỉ ra phía cửa: “Cút hết ra ngoài cho tôi.”

Thập Phương phất tay, nhóm bác sĩ đều thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng chạy ra cửa.

Hù chết người.

Chưa bao giờ thấy gia chủ mất khống chế như thế này.

“Gia chủ, hay là mời người của Tấn gia tới xem sao?” Thập Phương chờ mọi người đi ra ngoài rồi mới cẩn thận đề nghị.

Tấn gia, giỏi y thuật.

Tất nhiên không phải y thuật bình thường mà là một số chứng bệnh khó chữa, ví dụ như chứng gen bị hỏng hoặc mất rất hiếm gặp mà hiện giờ Tinh Tế vẫn chưa có biện pháp trị liệu. Tuy rằng bọn họ cũng không chữa được tận gốc nhưng có thể ổn định.

Thời Sênh duỗi tay gạt lọn tóc bị mồ hôi dính bết trên trán của Phượng Từ sang một bên, gương mặt xinh đẹp của hắn hiển lộ ra, nhưng vì đang rất khó chịu nên mày nhíu chặt lại.

Ánh mắt Thời Sênh càng lạnh lẽo, giọng nặng nề: “Anh ra ngoài trước đi.”

Thập Phương mấp máy môi nhưng cuối cùng cũng không nói gì, lặng yên ra khỏi phòng.

Thần Hành nhón chân nhìn vào bên trong, Thập Phương liền xách cổ áo cô nhóc ra ngoài.

“Phượng Từ làm sao thế?” Thần Hành cũng không để ý tới việc mình bị xách đi, ôm tay Thập Phương hỏi.

Thập Phương đặt Thần Hành lên ghế ở hành lang, “Không biết, bác sĩ nói không sao, nhưng nhìn thì thấy cậu ta đang rất đau. Tôi còn chưa thấy gia chủ như thế bao giờ…”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Thần Hành lo lắng, “A, chủ nhân liên hệ với Cesar…”

Thập Phương nhìn Thần Hành, trước mắt Thần Hành hiện ra một màn hình trong suốt, cô nhóc nhanh chóng nhấp mấy cái, sau đó thất

vọng rũ đầu xuống: “Chủ nhân chặn tôi mất rồi, không nhìn thấy bọn họ nói gì.”

Cô nhóc cũng có thể phá vỡ tường chắn của chủ nhân, nhưng làm thế thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cô nhóc không dám.

Thập Phương sờ tóc cô nhóc, ánh mắt nhìn về phía cửa lớn ở phía xa.

Tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì.

…

Cesar hoàn toàn không có vẻ ngoài ý muốn với tin nhắn tới của Thời Sênh, thậm chí có thể nói là hắn đang chờ cô.

“Tiểu Sênh Nhi.”

“Không gian bài xích … Trước đây các anh giải quyết bằng cách nào?”

Cesar híp mắt cười, ánh mắt mang theo vài phần bỉ ổi: “Tiểu Sênh Nhi, cô thông minh như thế sẽ làm tôi sợ hãi đấy.”

“Lưu sợ hãi để sau này sử dụng đi.” Giọng Thời Sênh rất lạnh.

Cesar lại coi như không nghe thấy, tiếp tục thong dong: “Tôi chỉ có một điều kiện, cô đồng ý thì tôi sẽ nói cho cô biết làm cách nào để ức chế không gian bài xích và cả chỗ Hạ Sơ đang ở nữa, rất có lời đúng không?”

Ánh mắt Thời Sênh hơi lóe, không nói gì.

Cesar tiếp tục nói: “Hẳn là cô cũng nhận ra, Phượng Từ không giống những người khác, cô cũng đã tới thế giới khác rồi, chắc cũng hiểu không gian bài xích sẽ đem tới cảm giác gì, nhưng cảm giác hiện tại của Phượng Từ còn nặng hơn cô gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần…”

Không phải người của không gian này thì sẽ bị không gian pháp tắc bài xích, giống như khi cô ở thế giới khác sẽ bị Thiên đạo đuổi giết vậy.

Cô đi tới thời không khác cũng luôn có cảm giác này, nhưng chỉ cần không làm ra chuyện gì thay đổi lịch sử thì sẽ không cảm thấy bài xích quá lớn.

Cô không biết Phượng Từ sẽ phải chịu bài xích của không gian nghiêm trọng như thế.

Hơn nữa, còn chẳng hề có dấu hiệu báo trước, vốn dĩ hắn chẳng làm gì…

Thời gia không hề đề cao phương pháp ức chế không gian bài xích, bởi trong mắt Thời gia, đây là pháp tắc, là quy luật tự nhiên, không thể nghịch chuyển, bọn họ cần phải tuân theo.

“Mỗi tháng Phượng Từ sẽ phải trải qua một lần, cô cũng đừng quá kinh ngạc.” Cesar vẫn tiếp tục phổ cập khoa học, “Nhịn qua là được rồi, cô không đồng ý với tôi cũng chẳng sao.”

Thời Sênh: “…”

Cái đức hạnh này chẳng khác đếch nào Nhị Cẩu Tử!

Mẹ nó, quả nhiên là Hệ thống có bộ dạng nào thì sẽ có chủ nhân có

bộ dạng đó.

Kiếm của ông đâu?

Chàng trai trong lòng rên rỉ đau đớn như một cây gai hung hăng đâm vào tim cô.

Đau đến mức làm cô không thở nổi.

Thời Sênh nắm chặt tay Phượng Từ, nghiến răng hỏi: “Điều kiện gì, anh nói đi.”

Cesar chợt ngồi thẳng dậy, thu lại vẻ mặt không đứng đắn, “Hoàn thành khảo hạch của đầu não.”

Thời Sênh cười nhạo: “Còn không bằng anh bảo tôi đi diệt đầu não còn nhanh hơn. Giờ nó đã bắt đầu ra tay, rõ ràng là đã không thừa nhận cái ước định kia của anh rồi, anh đang nói chuyện cười đấy à?”

“Đây là chuyện tôi sẽ phải nhọc lòng, cô chỉ cần đồng ý là được.” Cesar nói bằng giọng nghiêm túc.

Ánh mắt Thời Sênh khẽ đảo: “Điều kiện này là một mình tôi hay tính cả Phượng Từ?”

Cesar muốn trợn mắt nhưng nghĩ làm thế thì hơi chướng tai gai mắt nên đành nhịn xuống, “Đương nhiên là cô và Phượng Từ rồi, một mình cô làm sao có thể hoàn thành khảo hạch được?”

“Dù có hoàn thành cái mà anh gọi là khảo hạch đi chăng nữa, sao anh biết đầu não sẽ chấp hành theo ước định?”

Giờ đầu não đã đổi ý muốn giết chết cô, ai mà biết đầu não có bị

chập mạch, tiếp tục đổi ý nữa hay không chứ?

Điều kiện này bản thân nó đã rất không công bằng rồi.

Cesar vẫn tiếp tục cái giọng kia: “Cái này không phải vấn đề cô cần quan tâm, Tiểu Sênh Nhi, thế giới này thế nào không liên quan gì tới cô. Cô chỉ cần Hạ Sơ và Phượng Từ, không phải thế ư?”

Chương 1476: Ác bá của tinh tế (44)

Cesar nói đầy vẻ thành ý, cô không cần quan tâm cái gì, ý tứ này như thể cô còn có lợi thêm ấy.

Nhưng trên thế giới này làm gì có bữa cơm trưa nào miễn phí.

Thời Sênh cắt đứt liên lạc với Cesar, bảo Trảm Long Vệ bắt Cesar về đây.

Nhưng Trảm Long Vệ lật tung cả tinh hệ lên vài lần cũng không tìm được Cesar, Cục quản lý thời không được đặt ở quốc gia nọ cũng như biến mất vào hư không.

Cesar còn khoe mẽ gửi tới một tin nhắn cho Thời Sênh.

“Không có bản lĩnh thì sao tôi dám trêu vào cô chứ, tôi không ngu đần như kẻ khác đâu.”

Tình huống của Phượng Từ không biết phải duy trì bao lâu, nhưng nhìn hắn đau đớn như thế, Thời Sênh cũng không chịu nổi.

Thời Sênh ôm lấy Phượng Từ, hắn túm chặt vạt áo cô, đầu ngón tay cũng nổi đầy gân xanh.

Thời Sênh cố gắng bẻ ngón tay hắn ra, ngón tay cô đan vào tay hắn thật chặt chẽ.

Thời Sênh thở dài trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi tái nhợt của

hắn một hồi, âm thanh nỉ non của Phượng Từ như đâm thẳng vào tim cô.

Thời Sênh buông hắn ra, một lần nữa gửi tin nhắn cho Cesar: “Tôi đồng ý với anh.”

Bên phía Cesar không đáp lại nhưng rất nhanh liền có người mang đồ tới tặng, đối phương nói cho cô biết cách sử dụng, thái độ vô cùng cung kính và tôn trọng.

“Hoàn thành khảo hạch, tôi sẽ nói cho cô biết cách vĩnh viễn thoát khỏi không gian bài xích, coi như lễ vật tặng cô.”

Thời Sênh lạnh lùng tắt màn hình đi, nhìn người trên giường dần dần khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

“Đã phát video chưa?” Thời Sênh kéo chăn cho hắn, giọng bình tĩnh hỏi Thập Phương.

“Đã làm rồi, còn chưa tuyên bố.” Thập Phương đứng ở rất xa, mấy ngày nay cô như ăn phải thuốc nổ vậy, ai đi lên cũng gặp xui xẻo hết.

“Lập tức tuyên bố.”

Thập Phương rất kinh ngạc, “Gia chủ, không phải ngài vừa mới đồng ý với Cesar sao?”

“Thế thì sao?” Thời Sênh cười lạnh: “Tôi đồng ý với hắn thì phải giúp hắn giữ bí mật à? Điều kiện của hắn cũng không có cái này.”

Thập Phương: “…”

Gia chủ, ngài thật độc ác!

Thập Phương vừa tung video ra, hiện tại sự náo loạn trên Tinh Võng đã làm cho lòng người hoảng hốt, video này vừa ra liền lập tức làm nổi lên hàng ngàn con sống. Bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này có một video làm rõ chân tướng, sao bọn họ không kích động cơ chứ?

Nhưng nội dung của video lại làm cho bọn họ kinh hãi.

Đầu não?

Đầu não!?

Bọn họ biết đầu não kia không?

Đầu não muốn làm gì?

Video đang nói cái gì thế?

Dân chúng trên Tinh Võng sôi trào, các thế lực khắp nơi đều lo lắng, chuyện này phải xử lý ra sao đây? Thừa nhận hay phủ nhận?

Thừa nhận thì sẽ tạo ra khủng hoảng lớn hơn nữa.

Không thừa nhận… Tài khoản tung video này là tài khoản chính chủ của Trảm Long Vệ, bọn họ phủ nhận thì sẽ càng làm cho mọi việc trở nên hỏng bét.

Bình thường tài khoản Trảm Long Vệ sẽ không đăng tin tức gì, nhưng một khi đã đăng thì tin đó chắc chắn là sự thật, bọn họ có phủ nhận thì đến lúc lộ ra rồi, ai sẽ gánh cái tội này?

Cho nên trong lúc không biết nên thừa nhận hay phủ nhận, mọi

người đều nhất trí giả câm giả điếc, ngồi chờ chim đầu đàn.

Cesar vì chuyện này mà suýt chút nữa vọt tới trước mặt Thời Sênh và bóp chết cô.

“Tiểu Sênh Nhi, cô không cảm thấy mình quá đáng sao? Cô đã đồng ý với tôi rồi mà còn làm ra chuyện này à?” Sắc mặt Cesar cực kỳ kém, có thể thấy được những ngày này hắn đều ăn không ngon, ngủ không yên.

Thời Sênh ngồi bắt chéo chân, giọng thản nhiên, “Lễ vật nhỏ thôi, đừng khách khí.”

Cesar: “…”

Mẹ nó!

Muốn bóp chết cô ta!

Cesar hít sâu một hơi, khó khăn lắm mới ổn định được lửa giận, “Cô chuẩn bị cho tốt đi, muộn nhất là mười ngày nữa sẽ có tin tức.”

“Địa điểm tôi chọn, Trảm Long Vệ phải đi theo, người của các anh không thể tham gia.”

Cesar cũng đoán được cái này rồi nên cũng không từ chối, loại người như cô sao có thể để bản thân mình lâm vào nguy hiểm được chứ.

Dù là Phượng Từ, cô ta cũng sẽ chuẩn bị thật tốt cho mọi tình huống xảy ra.

“Mười ngày sau sẽ liên hệ lại với cô.” Cesar cắn răng, “Giờ tôi phải đi

thu thập cục diện rối rắm do cô gây ra đã.”

Mấy người Diêm gia chủ phát tin tới, Thời Sênh xóa hết, một chữ cũng không đọc, những người này thì có lòng tốt gì chứ.

Không biết Cesar đã làm gì, tóm lại toàn bộ cao tầng của tinh hệ đều liên hợp tuyên bố, chứng minh chuyện này là giả dối, đầu não rất an toàn, không có bất kỳ nguy hiểm gì, mọi người không cần nghe lời đồn trên mạng.

Mà đầu não cũng theo đó đẩy ra tin tức chứng minh nó vẫn ổn, không có bệnh, mọi người có thể yên tâm sử dụng.

Còn về Trảm Long Vệ, họ lại không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, giả chết như hoàng thất.

Dân chúng mỗi người một cách nghĩ, nhưng rốt cuộc không sôi trào như trước nữa.

…

Phượng Từ khôi phục lại bình thường, nhưng lực lượng của hắn bị suy yếu không ít, nhìn còn yếu đuối, dễ thương hơn trước.

“Tiểu Sênh, có phải anh đã tạo thêm phiền toái cho em không?” Phượng Từ cắn môi, “Anh có thể chịu được, em không cần đồng ý…”

Ngón tay đang gõ chữ của Thời Sênh hơi dừng lại, nghiêng người nhìn về phía Phượng Từ đang đứng bên cạnh.

Phượng Từ nhìn cô, biểu tình vô tội, đôi mắt hắn vừa dịu dàng, vừa trong sáng.

Thời Sênh duỗi tay kéo hắn lại gần, một tay ôm eo hắn, một tay khác cầm tay hắn đưa lên môi hôn, “Em không thể chịu được khi nhìn thấy anh đau, em sao có thể nhìn anh đau đớn chứ.”

Đây là người cô đặt ở đầu quả tim, sao có thể để hắn phải nhíu mày dù chỉ một chút.

Đầu ngón tay của Phượng Từ cảm nhận được sự ấm áp của cô, độ ấm đó trực tiếp tiến vào đáy lòng, thổi lên một mạt lửa nóng.

“Tiểu Sênh.”

“Ừ?”

Phượng Từ rút tay ra, bế cô từ trên ghế đi về phía giường lớn ở trong phòng rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống, nửa người đè lên cô, cúi đầu nhìn xuống người nằm bên dưới.

“Sao thế?”

Phượng Từ yên lặng nửa ngày, Thời Sênh đành phải lên tiếng hỏi.

Phượng Từ chợt cúi đầu ngậm lấy cánh môi cô, thuần thục cởi bỏ quần áo của cô, dịu dàng dán sát người xuống, hôn vô cùng thành kính.

Sự thành kính của tín ngưỡng trong đáy lòng hắn.

Thời Sênh mơ mơ màng màng, cô nghe được bên tai có tiếng nói vang lên, nỉ non dào dạt tràn vào trong lòng cô, làm nổi lên vô số những đợt sóng trào.

“Anh yêu em.”

Anh yêu em.

Anh yêu em!

Phượng Từ chưa bao giờ nói với cô ba chữ này, cô cũng chưa từng nói với hắn.

Bọn họ như đã ngầm thỏa thuận sẽ không nói ra ba chữ này.

Nhưng giờ hắn lại nói ra trước.

Ý thức của Thời Sênh lập tức tỉnh táo nhưng lại rất nhanh bị đẩy vào những con sóng cảm xúc, khiến cho cô không có thời gian tự hỏi chuyện này nữa.

Hai người quấn lấy nhau tới tận bình minh rồi Phượng Từ mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thời Sênh lê tấm thân mệt mỏi đi tắm cho hắn xong mới ôm hắn ngủ.

Nhưng cô lại chẳng buồn ngủ chút nào.

Bên tai cứ vang lên âm thanh mềm mại kia của Phượng Từ.

Cô có thích hắn không?

Thích.

Thích đến mức muốn treo lên, chỉ cho một mình cô ngắm.

Cô có yêu hắn không?

Thời Sênh mê mang nhìn ra ngoài cửa sổ, tia nắng ban mai đang dâng lên sau tầng mây đỏ, chân trời rực một màu lửa, ngày mới đã lại bắt đầu.

Đến tận khi đôi mắt mỏi rồi, Thời Sênh mới lại đột nhiên xoay người đè lên Phượng Từ, đánh thức hắn dậy.

Phượng Từ rất buồn ngủ, nhỏ giọng thì thầm: “Tiểu Sênh, anh muốn ngủ.”

“Nghe em nói.”

Phượng Từ miễn cưỡng mở mắt ra nhìn Thời Sênh với vẻ mặt mơ màng như thể giây tiếp theo hắn sẽ lại ngủ luôn vậy.

Hắn cố gắng chớp mắt vài cái mới nhìn rõ người bên trên.

Gương mặt Thời Sênh phóng to trong mắt hắn, cánh môi chợt mềm mại.

Phượng Từ bị hôn tới nhũn cả người, gương mặt cũng đỏ ửng.

“Em yêu anh.”

Chương 1477: Ác bá của tinh tế (45)

Trong nháy mắt, Phượng Từ tưởng mình xuất hiện ảo giác.

“Em… Em nói gì cơ?” Phượng Từ đẩy người bên trên ra, trợn to mắt, nhìn cô với vẻ thấp thỏm.

Thời Sênh hơi nghiêng đầu: “Không nghe thấy à?”

“Nghe… nghe thấy.” Mặt Phượng Từ đỏ rực lên, “Không phải anh nghe nhầm ư?”

Hắn cho rằng vĩnh viễn sẽ không thể nghe thấy cô nói ba từ này.

“Không phải.”

Phượng Từ hít sâu một hơi, thật lâu sau cũng không thở ra. Thời Sênh sợ hắn nghẹn thở nên véo cằm hắn một cái để hắn hít thở.

“Choáng váng à mà quên cả thở thế này?”

Phượng Tử thở hổn hển mấy hơi, cười theo kiểu không biết phải làm sao, thuần khiết, thanh tịnh và tốt đẹp.

Hắn thu lại hết sự âm u của mình, hắn là thiên sứ rơi vào bóng đêm, cho vương quốc bóng tối của cô một luồng ánh sáng tín ngưỡng.

Ánh mắt Thời Sênh tối lại.

Kéo chăn trùm qua đỉnh đầu hai người.

“Tiểu Sênh… Đau đau đau…”

“Sao anh cứ như con gái thế?”

“Đau thật mà, em nhẹ chút…”

…

Cesar dẫn người tới rất sớm, nhưng chờ từ sáng tới trưa cũng không đợi được người xuất hiện, đến tận buổi tối, Thời Sênh mới mang theo Phượng Từ chậm rãi đi tới.

Cả người Phượng Từ đều như đang bay, nụ cười trên mặt đầy vẻ ngốc nghếch…

Lần đầu tiên Cesar nhìn thấy hắn như thế, ừ, nói thế nào ấy nhỉ, một Phượng Từ sạch sẽ như tờ giấy trắng không nhiễm một hạt bụi, cả người lấp lánh hào quang, tùy thời có thể phổ độ cho mọi người.

Cô ấy đã làm gì hắn thế?

Cesar còn chưa kịp thưởng thức xong bộ dạng mới mẻ của Phượng Từ thì tầm mắt hắn lại liếc qua đây. Trong nháy mắt, cái gì mà phổ độ chúng sinh, cái gì mà sạch sẽ như trang giấy trắng đều là cmn giả hết.

Kia vẫn là Phượng Từ mà hắn biết.

Phượng Từ lúc nào cũng có thể hủy trời diệt đất.

Cesar vội vàng chuyển tầm mắt, trấn định nhìn về phía người đang

cười lạnh với hắn, “Tiểu Sênh Nhi, cần phải có một cái sân lớn.”

Thời Sênh phất tay.

Trong căn phòng trống rỗng đột nhiên xuất hiện một nhóm Trảm Long Vệ, bọn họ không nói hai lời liền xông lên bắt người.

“Tiểu Sênh Nhi!” Cesar trừng mắt, cô ấy đã đồng ý thì sẽ không đổi ý, chẳng lẽ tính cách mấy năm nay của cô ấy thay đổi rồi sao?

“Trước khi tiến hành, chúng ta chơi một trò thú vị đã.” Thời Sênh ôm Phượng Từ ra ngoài, “Đưa hắn vào.”

Cesar thở phào nhẹ nhõm, không phải muốn lấy mạng hắn.

Hắn tính kế cô ấy như thế, giờ cô ấy không thể giết mình nên chắc chắn sẽ dạy dỗ một bài.

Cesar trấn định trong lòng, cùng lắm thì chịu một chút đau khổ da thịt thôi, hắn còn nhịn được.

Nhưng khi Cesar chính thức đi vào, hắn mới biết nơi này làm gì có đau khổ da thịt, căn bản là muốn lấy mạng người.

“Tiểu Sênh Nhi, không cần chơi lớn như thế này chứ?”

Thời Sênh ghé vào lan can nhìn xuống lôi điện không ngừng lóe lên bên dưới, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, “Anh cho rằng phí lên sân khấu của tôi rẻ như thế sao?”

Không đợi Cesar biện giải, Thời Sênh phất tay: “Ném hắn xuống cho tôi.”

Cesar: “…”

Có cần tàn nhẫn như thế không hả?

Cesar giữ chặt lan can: “Tiểu Sênh Nhi, chúng ta có thể từ từ bàn bạc, đừng bạo lực như thế có được không?”

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, bổ xuống mấy ngón tay đang túm chặt lan can của hắn.

Cesar: “…”

Giờ mà không buông tay thì nhất định sẽ mất tay nha!

Một lời không hợp liền chém người là cái đức hạnh quỷ gì đây?

Cesar bị ném xuống dưới, lôi điện hiện lên, trực tiếp đục một cái lỗ trên người hắn. Đầu tóc vàng chóe lập tức dựng đứng, còn có cả khói bốc lên.

Dù có khuôn mặt kia cũng không cứu vớt được hình tượng của hắn lúc này.

Đây là phòng luyện tập nên chắc chắn không lấy mạng người, nhưng Cesar chưa từng trải qua huấn luyện kiểu này nên không nắm giữ được quy luật, chỉ có thể tự dùng thân thể để đỡ đòn.

Hắn biết Thời Sênh sẽ không giết mình nhưng thế này cũng quá cmn khó tiếp thu rồi.

Bạn có tưởng tượng ra được cảm giác bị sét đánh trúng là thế nào không?

Xương cốt toàn thân đều bị đánh nát, sau đó lại lành lại, rồi lại bị đánh nát, cứ lặp đi lặp lại…

Tại sao ở nơi này của cô ta lại có cái thứ đồ vật đáng sợ như thế này chứ?

Biến thái quá!

Đến tận khi Cesar bị đánh tới mức sắp không sống nổi, Trảm Long Vệ mới tắt đi hệ thống tạo sét của phòng huấn luyện rồi kéo người ra, quả thực là kéo, mỗi người một chân kéo ngược ra ngoài.

Gia chủ nói, không cần khách khí với hắn, chỉ cần không chết là được.

Cesar cào đất, hắn nhịn!

[…] Chủ nhân, giờ ngài đã biết cảm thụ của tôi rồi đi?

Nhị Cẩu Tử yên lặng mấy trăm năm rốt cuộc cũng thò đầu ra. Đây là thế giới hiện thực, sao nó dám ngoi đầu ra chứ, vị này một lời không hợp là có thể hủy nó ngay.

Cesar run run rẩy rẩy đi rửa mặt mũi một chút, hắn chẳng còn sức mà tranh luận với Thời Sênh nữa, chỉ yêu cầu một căn phòng trống trải rồi mang người vào chuẩn bị.

Những thành viên khác của Cục quản lý thời không cũng rất trầm ổn, Cesar bị lăn lộn như thế, tuy rằng họ bày ra vẻ mặt không đành lòng nhưng chẳng ai dám đứng ra bênh vực hắn, có lẽ trước khi tới, Cesar đã dặn dò bọn họ kỹ rồi.

Bọn họ không nói lời nào còn được, một khi mà nói thì kiểu gì cũng

phải đồng cam cộng khổ với hắn.

Cesar ngồi trên ghế, giải thích những chuyện tiếp theo mà Thời Sênh cần phải làm.

“Hai người sẽ tới thế giới chân thật, không còn là thế giới giải thiết nữa. Thế giới chân thật có hạn chế gì chắc không cần tôi phải nói, đúng không? Cô phải cố mà khống chế sức mạnh điên loạn của mình đi… Thực ra, cũng có chỗ trống có thể lách, nếu cô thật sự muốn gây chuyện thì phải cẩn thận chút, đừng để nhiệm vụ thất bại là được, chuyện khác tôi không rảnh để lo.”

Thời Sênh: “…” Thật đúng là tùy tiện.

“Chúng tôi sẽ chỉ đưa linh hồn của hai người đi, các vị vẫn sẽ phải dùng thân thể của người khác, linh hồn thể bài xích cũng không có gì nghiêm trọng cả. Nhưng chỉ có thể truyền thừa ký ức của thân thể đó, sẽ không có cốt truyện nhắc nhở. Các vị phải sử dụng thân thể của bọn họ để trao đổi, cần thiết hoàn thành di nguyện mà chủ thân thể để lại. Ừm, cái này thì không khác trước là mấy.”

Linh hồn thể dùng thân thể của thế giới đó nên sẽ được không gian pháp tắc tán thành, đương nhiên nếu không làm ra chuyện gì quá đáng thì không gian pháp tắc cũng sẽ không nhận ra.

Cesar dừng lại một chút, nhìn về phía Thời Sênh: “Trong thế giới chân thật, vai chính không chỉ có một người, hơn nữa còn có cả người tới từ những thế giới khác nữa, bọn họ cũng là người mang đại khí vận, không thể tùy tiện giết chết, ngàn vạn lần phải khống chế bản thân mình.” Ba ngàn thế giới thông với nhau nên có đôi lúc sẽ xuất hiện người tới từ thời không khác.

Mà đôi khi vì chính sự vận chuyển của không gian pháp tắc nên cần

một người tới đánh vỡ lề thói cũ, cứu vớt thế giới sắp tan vỡ.

Cho nên, sẽ có thể xuất hiện người của thời không khác.

“Nhiệm vụ của tôi là gì?”

“Nhiệm vụ của cô rất đơn giản. Trừ bỏ hoàn thành di nguyện của nguyên chủ thì phải tìm được Phượng Từ, lần này sẽ không có nhắc nhở nữa, không có phương hướng đại khái nào, hắn có thể là bất kỳ ai, cô cần phải tìm được hắn, đánh thức ký ức của hắn.”

Thời Sênh nhíu mày: “Ý là sao?”

Cesar ho khan một tiếng, căng da đầu nói: “Phượng Từ sẽ không có ký ức.”

Có ký ức thì còn nói gì là khảo hạch nữa.

Cesar lo lắng nhìn Thời Sênh, sợ giây tiếp theo cô sẽ nổi điên rút kiếm nói ông không làm!

“Tôi vẫn có cái nghĩ không ra.”

Cesar ra hiệu để cô nói.

“Tôi giúp anh chém đầu não có phải nhanh hơn không, sao anh nhất định cứ phải dùng phương pháp phiền toái này vậy?”

Biểu tình của Cesar hơi sầm xuống, “Cô biết, giờ đầu não đã trải rộng khắp sáu đại tinh hệ, một khi nó mất khống chế thì tất cả các tinh hệ đều lâm vào tê liệt, thế giới này sẽ bị thương nặng, nghiệm trọng thì sẽ hỏng hoàn toàn, nhẹ cũng làm cho khoa học kỹ thuật bị lùi lại mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm.”

Giờ đã không còn ai dùng giấy ghi lại tư liệu, nếu đầu não thật sự hỏng thì bao nhiêu văn minh, thành quả nghiên cứu đều sẽ cùng nhau biến mất.

Chương 1478: Ác bá của tinh tế (46)

Thời Sênh cười lạnh một tiếng nhưng không nói gì nữa.

Lúc này Cesar mới lại tiếp tục nói cho cô nghe về các hạng mục công việc tiếp theo.

Phượng Từ vẫn luôn an tĩnh lắng nghe, cô vì hắn mà đồng ý chuyện này, hắn không thể phản bác lời cô.

Ở thế giới này vẫn luôn ở bên cô, nhưng mỗi lần hắn đau đớn cũng sẽ làm cô đau đớn theo, hắn không muốn thấy cô khó chịu vì hắn.

Hơn nữa cô ấy đồng ý… hẳn là cũng có suy xét riêng của mình.

“Chắc chắn đầu não sẽ bố trí các cửa ải khó khăn để chia rẽ hai người, việc của hai người là phải tuyệt đối tin tưởng đối phương, tin tưởng suy nghĩ trong lòng mình…”

Cesar lại nhìn Phượng Từ, “Bỏ đi, hắn không có ký ức nên nói với hắn cũng chẳng được gì, cô nhớ kỹ là được.”

Thời Sênh cũng nhìn Phượng Từ, hơi mỉm cười: “Tôi đương nhiên rất tin tưởng người đàn ông của mình rồi.”

Cô đã nói rồi, những CP có thể bị hủy đều không phải tình yêu đích thực.

“Chuyện cuối cùng tôi muốn nhắc nhở cô…”

Mà hnfh trước mặt Cesar đột nhiên hiện lên, một loạt ký tự bị đánh ra như bị hack vậy.

“Cậu nhắc đủ nhiều rồi đấy.”

Sắc mặt Cesar thay đổi, vội vàng nuốt câu đang chuẩn bị nói vào bụng, chỉ cho Thời Sênh một ánh mắt ngụ ý: cô nhất định phải chịu đựng.

“Thời Sênh phải không?”

Thời Sênh híp mắt, giọng rất không tốt: “Linh, đã lâu không gặp.”

“Cô quen tôi sao?”

“Ha, quý nhân hay quên chuyện nhỉ.” Thời Sênh nhướng mày, không tiếp tục nói nữa mà lại xoay sang chuyện khác, “Quên mất, mi không phải người.”

Cesar: “...”

Chọc trời, chọc người, chọc Liên minh, giờ ngay cả Linh cô ta cũng chọc luôn sao?

Bà trẻ ơi, cầu xin bà ngừng nghỉ một chút được không?

Vất vả lắm hắn mới khiến đầu não đồng ý với điều kiện của mình, nếu như giờ nó lại bị Thời Sênh làm cho khó chịu và đổi ý thì quả thật không còn đường cứu vãn nữa.

Bên kia, Linh hơi trầm mặc một chút, sau đó một dòng chữ lại xuất hiện trong không trung.

“Chúc cô may mắn.”

Sau đó, màn hình liền biến mất.

Thời Sênh cười âm trầm. Cesar có cảm giác như cô đang có ý đồ gì đó, nhưng mà cô ấy đã đồng ý rồi, còn có ý đồ gì được chứ?

Cesar bình tĩnh nói: “Chờ tôi sắp xếp ổn thỏa thì có thể bắt đầu. Hai người có thể đi chuẩn bị một số thứ cần thiết.”

Cesar đang cố gắng dùng một cách khác để nhắc nhở Thời Sênh rằng không gian của cô có thể mang theo một số thứ, vì dụ như thiết kiếm trói buộc với linh hồn của cô, chắc chắn có thể mang theo.

Bọn họ không phải khảo hạch tay không nghịch tập, vì thế Cesar rất hy vọng cô có càng nhiều át chủ bài càng tốt, như vậy thì khả năng vượt qua khảo hạch cũng sẽ lớn hơn.

…

Thời Sênh dẫn Phượng Từ rời đi, trở về nhà chính của Thời gia.

Bởi vì giới nghiêm nên Ngu Tường cũng không thể rời khỏi Lam Tinh, vẫn luôn ở tại nhà chính. Giờ Thời Sênh và Phượng Từ trở về, Ngu Tường vội vàng xuống lầu.

“Tiểu Sênh.”

“Dì Ngu, con biết dì muốn nói gì. Nhưng giờ đang là thời điểm đặc thù, khoảng cách từ đây tới Đế Đô Tinh lại quá xa, nếu dì xảy ra chuyện gì thì con không thể chạy sang kịp thời được. Ngài không muốn người khác lấy mình để đe dọa con, đúng không?”

Ngu Tường hơi sửng sốt, “Aizz, là dì không suy nghĩ chu đáo rồi.”

Quan hệ của hai người tuy rằng rất ít người biết, nhưng một khi bị phát hiện thì nhất định sẽ bị lợi dụng.

“Chờ con giải quyết xong hết thì sẽ lại đưa dì về Đế Đô Tinh.”

Ngu Tường tỏ vẻ đã hiểu, “Con cứ bận chuyện của con đi, dì Ngu sẽ không đem tới thêm phiền toái cho con. Hôm nay ở lại ăn cơm chứ?”

“Vâng.” Thời Sênh gật đầu.

Ngu Tường gật đầu liên tục: “Vậy dì đi chuẩn bị, chuyện lần trước đột nhiên xảy ra nên dì còn chưa kịp uống rượu mừng của hai đứa, lần này bù lại vậy.”

Thời Sênh nhìn Ngu Tường rời đi rồi dẫn Phượng Từ tới từ đường ở sau nhà chính.

Mấy ông lão lần trước đang chờ, ai nấy đều rủ mi, cũng không nhìn thấy rõ thái độ của họ.

Thời Sênh đứng yên trước mặt họ, “Làm phiền mấy vị trưởng lão.”

Mấy ông lão đồng thời ngẩng đầu, trên mặt đều tỏ vẻ khiếp sợ.

Cô ấy lại dùng kính ngữ?

Trời sắp đổ mưa máu sao?

Mọi người nghĩ tới những lời đồn gần đây, cô ấy chiều chuộng vì thiếu gia Phượng Từ này lên tạn trời, nghe nói còn vì hắn mà nổi trận

lôi đình.

“Đây là chức trách của chúng tôi.” Một ông lão trong nhóm lên tiếng, “Thiếu gia Phượng Từ, mời vào bên trong.”

Phượng Từ nắm chặt tay Thời Sênh không hề động đậy.

Thời Sênh trấn an hắn, “Không sao, theo họ vào đi, nếu bọn họ dám động vào anh một chút, em sẽ đòi lại gấp trăm lần.”

Mấy ông lão: “…”

Ai mà dám động vào hắn chứ?

“Em…”

Thời Sênh biết hắn định nói gì nên ngắt lời: “Em không thể vào, em chờ anh ở ngoài này, đừng tức giận có được không?”

Phượng Từ không buông tay, ý nói Thời Sênh không vào thì hắn không vào.

Mấy ông lão xấu hổ.

Thời Sênh kéo Phượng Từ đi sang bên cạnh rồi nhỏ giọng giải thích: “Ngoan một chút, bọn họ sẽ không làm gì anh cả đâu, anh chỉ cần làm theo những gì bọn họ nói thôi, sẽ xong rất nhanh mà.”

Phượng Từ mím môi không hé răng.

Không đồng ý cũng không từ chối.

Một lời không hợp liền ngậm miệng!!

Thời Sênh bất đắc dĩ, dù cô có dỗ dành thế nào thì Phượng Từ cũng đã phát huy bốn chữ “cậy sủng mà kiêu” đến tận cùng, chính là không vui.

“Đi thôi tiểu tổ tông.”

Ông đây thật cmn thiếu nợ anh rồi!

Lúc này mặt mày Phượng Từ mới giãn ra.

Mấy ông lão kia thấy Thời Sênh muốn vào cùng Phượng Từ thì trừng mắt, muốn cản nhưng lại không dám cản, cuối cùng chỉ có một ông lão đứng ra nói: “Gia chủ, cái này không hợp quy củ.”

“Tôi chính là quy củ.”

Mấy ông lão lập tức không dám nói gì nữa, trong đáy lòng mặc niệm tội lỗi rồi cùng theo Thời Sênh vào.

Từ đường vẫn trống rỗng như cũ, Thời Sênh lập tức đi tới bức tường trong cùng, sờ soạng trên tường mấy cái, một cánh cửa xuất hiện.

Phòng bên trong nữa chỉ có một tế đàn giống tế đàn như hôm tổ chức hôn lễ. Mấy ông lão nối đuôi nhau tiến vào, Phượng Từ phát hiện trong tay họ có cầm theo một hộp làm từ gỗ đàn.

“Tôi tự mình làm, các vị ra ngoài trước đi, xong sẽ gọi các vị vào.” Thời Sênh nhận lấy cái hộp gỗ đàn kia rồi đuổi mấy ông lão đang định nói gì nhưng lại thôi kia ra ngoài.

Đã vào đây rồi, cũng chẳng để bụng mấy quy củ kia nữa.

Thời Sênh bảo Phượng Từ nằm xuống tế đàn. “Muốn xăm ở nơi nào?”

Phượng Từ nhìn cô nghi hoặc, cái gì cơ?

“Tộc huy.” Thời Sênh mở hộp gỗ đàn ra, “Mỗi người sau khi tiến vào Thời gia đều sẽ xăm lên người, vốn dĩ được hoàn thành bởi các bị trưởng bối đức cao vọng trọng trong gia tộc, thể hiện sự trịnh trọng và tôn kính với gia tộc.

Phượng Từ căn bản chẳng nghe những lời sau: “Trên tay được không?”

“Có thể chứ, nhưng em muốn xăm nó lên eo anh.” Thời Sênh cười tủm tỉm nhìn hắn.

Eo?

Phượng Từ nghĩ lại, cũng có một thế giới cô đã từng xăm cho hắn.

Nhưng hắn mẫn cảm nhất là ở eo, ai lại xăm lên đó chứ?

Phượng Từ đấu tranh một hồi rồi chậm rãi vén vạt áo lên, không khí lạnh lướt qua da làm nơi đó nổi lên một tầng da gà.

Thời tiết đã chuyển lạnh rồi.

Thời Sênh hôn lên mặt Phượng Từ một cái, “Đau thì bảo em.”

Thời Sênh vừa mới sờ vào hông hắn thì Phượng Từ đã rùng mình một chút, trên mặt lập tức đỏ ửng. Hắn cắn môi, tầm mắt dừng lại bên eo mình, bàn tay trắng nõn của cô đang đỡ eo hắn, chủ nhân bàn tay ấy thì cúi đầu lấy thứ ở trong hộp gỗ đàn ra.

Chương 1479: Ác bá của tinh tế (xong)

Xăm mình còn đau hơn Phượng Từ nghĩ nhiều, chủ yếu là phương thức xăm không giống những gì hắn biết, là một thủ pháp rất cổ xưa.

Đến khi xăm xong, Thời Sênh chờ một lúc rồi mới gọi mấy ông lão kia tiến vào, lại làm thêm một đống động tác kỳ quái rồi mới được rời khỏi tế đàn.

“Chúc mừng thiếu gia Phượng Từ.” Người lớn tuổi nhất trong đám đứng ra, cúi đầu nói: “Chúc ngài và gia chủ bạch đầu giai lão.”

Cái này thì có gì mà phải chúc phúc chứ?

Phượng Từ kỳ quái nhưng cũng không mở miệng hỏi, hắn không thèm nói chuyện với mấy người này.

“Phiền mấy vị trưởng lão rồi.” Thời Sênh trả lời thay Phượng Từ, giọng điệu làm mấy ông lão đều lạnh hết cả người, vội vàng chào tạm biệt hai người.

“Đây là chuyện chúng tôi cần làm, gi chủ không cần khách khí như thế. Nếu đã không còn việc gì thì chúng tôi đi trước đây.”

Thời Sênh hơi gật đầu, ý bảo bọn họ có thể đi.

Sau đó Phượng Từ mới biết, hình xăm kia không giống như cô nói là tiến vào Thời gia đều phải xăm lên. Hình xăm đó đại biểu cho việc cả đời này cô sẽ chỉ có một mình hắn, dù hắn có chết đi thì cô cũng sẽ

không được ở bên ai cả.

Loại hình xăm này là một tồn tại rất được người ta tôn trọng ở Thời gia.

Không phải ai cũng đưa ra lựa chọn cả đời chỉ ở bên một người.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, hiện tại Phượng Từ đang kéo vạt áo của mình lên để nhìn lại hình xăm màu bạc ở bên sườn eo của mình.

Vừa rồi còn rất đau nhưng giờ lại chẳng cảm thấy gì hết, hình xăm đó như vừa sinh ra đã có ở bên eo hắn vậy, hoàn toàn không nhìn ra là được xăm lên.

Thời Sênh kéo vạt áo của hắn xuống, “Trở về rồi lại nhìn.”

Trước công chúng còn vén quần áo lên, muốn ăn đòn chắc?

Ngu Tường nấu không ít đồ ăn, có thể là đã hỏi qua Thập Phương nên phần nhiều là đồ Phượng Từ thích ăn.

Phượng Từ hiếm khi không những không bắt bẻ mà còn khen Ngu Tường một câu.

Bữa cơm này ăn trong không khí vô cùng vui vẻ.

…

Thời gian Cesar cần chuẩn bị không ngắn, Thời Sênh và Phượng Từ đợi ba ngày thì người của hắn mới rời khỏi căn phòng kia.

Thời Sênh bảo Thập Phương vào kiểm tra, chắc chắn không có gì kỳ

quái mà giống hệt như Cesar nói, lúc đó cô mới lại vào tự mình kiểm tra một lần cuối.

“Tiểu Sênh Nhi, tôi sẽ không hại cô.” Cesar đi ở sau lưng Thời Sênh, “Lúc sắp đặt đồ cô đều ở bên cạnh nhìn, Trảm Long Về của cô cũng kiểm tra hết những đồ đưa tới, tôi làm gì dám động tay động chân chứ?”

Thời Sênh đi vòng quanh hai khoang trong suốt xem xét, đáp: “Anh muốn động tay chân thì sẽ để Trảm Long Vệ phát hiện sao?”

“Tôi thề, nếu tôi động tay chân thì tùy cô xử trí.”

“Lời thề của anh dễ như ăn cơm ấy.”

Cesar: “…”

Cuộc sống gian nan, có một số chuyện đừng có vạch trần ra như thế có được hay không, cô như thế sẽ không có bạn bè đâu!

Bỏ đi, vốn dĩ cô ta đâu có bạn bè gì chứ.

“Aizz, Tiểu Sênh Nhi, rốt cuộc cô làm thế nào mà biến Phượng Từ từ một tên đại biến thái trở thành một con cừu non thế?” Cesar chuyển câu chuyện lên người Phượng Từ.

Nhưng hắn vừa nói xong, ở bên cạnh liền có một cỗ lực lượng xốc tới, hắn hoàn toàn không có cơ hội tránh né, cả người bị bắn bay, đụng lên vách tường trong phòng.

Cesar mặt mày xanh mét bò dậy, nhìn ra phía cửa.

Chàng trai đứng giữa vùng ánh sáng nên không nhìn rõ cảm xúc trên

mặt hắn, nhưng từ sát khí trên người hắn tỏa ra thì có thể tưởng tượng được vẻ mặt hắn lúc này như thế nào.

Chàng trai hơi giơ tay, túm trong không khí một chút, cả người Cesar lại bắn sang bên cạnh.

“Tiểu Sênh Nhi.” Cesar hét lên, “Cô bảo hắn dừng tay đi.”

“Đáng đời.” Thời Sênh lạnh lùng ném cho hắn hai chữ.

Cesar: “…”

Đây là đức hạnh gì vậy chứ?

Một lời không hợp liền đánh người?

Hắn sống dễ lắm sao?

Tủi thân của hắn ai hiểu cho?

Hắn cũng rất muốn khóc đây này!

Phượng Từ thật sự muốn giết chết Cesar, cuối cùng Thời Sênh phải ngăn lại thì Cesar mới miễn cưỡng nhặt về được một mạng.

Cesar thiếu điều nước mắt nước mũi tèm lem, hắn chỉ vào hai khoang trong suốt, giọng nghẹn ngào, “Nằm vào đó là được. Trước khi hai người chưa ra ngoài thì nơi này sẽ đều do Trảm Long Vệ canh gác đến tận khi hoàn thành khảo hạch mới thôi.”

“Tỉ lệ dòng chảy thời gian là bao nhiêu?”

“Có thể bỏ qua cái này.”

Thời Sênh nhíu mày, “Mỗi thời không đều có dòng chảy thời gian khác nhau, anh tính dọa ông đấy à?”

Cesar có cảm giác bị người nhục nhã: “Cô cho rằng Cục quản lý thời không chúng tôi chỉ ăn mà không làm gì chắc? Nếu năng lực đó cũng không có thì gọi gì là cục quản lý thời không chứ?

“A, trâu bò thế à, thế sao không tự mình lên đi, tìm tôi làm gì?”

Cesar: “…”

Bản Cục trưởng không thèm chấp nhặt với cô.

Thời Sênh gọi Thập Phương tiến vào, phân phó anh ta trông chừng nơi này.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Thời Sênh nhìn về phía Phượng Từ.

Phượng Từ gật đầu.

Thời Sênh mở khoang trong suốt ra, để Phượng Từ nằm vào. Cesar tập tễnh tiến lên thao tác, mấy người của Cục quản lý thời không định tiến lên thì lại bị sát khí của Phượng Từ làm cho sợ hãi, không dám lại gần.

“Không sao, chờ em là được.” Thời Sênh trấn an Phượng Từ.

Lúc này, sát khí trên người Phượng Từ mới chậm rãi hạ xuống.

Các trình tự đã được sắp đặt xong, Cesar rất có mắt nhìn, nói: “Cho hai người mười phút, mười phút sau tôi sẽ tiến vào đóng cửa khoang.”

Hắn phất tay ý bảo những người khác đều ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Thời Sênh và Phượng Từ.

Thời Sênh ghé người vào khoang nằm, đầu ngón tay xoa xoa trán hắn, Phượng Từ mở to mắt nhìn cô, miệng hơi nhếch lên cười.

Hai người cứ nhìn đối phương như thế, giống như muốn khắc sâu đối phương vào trong lòng mình.

Ba phút cuối cùng, Thời Sênh cúi người xuống, cánh môi đặt lên ấn đường của hắn, một đường hôn xuống tới cánh môi, đầu lưỡi dễ dàng đẩy môi hắn ra, tiến vào dò xét, quấn lấy lưỡi của hắn.

Ba…

Hai…

Một…

Thời Sênh buông hắn ra, “Tin em, em sẽ tìm được anh.”

Phượng Từ hít sâu một hơi, nhẹ gật đầu: “Anh chờ em.”

Hắn không muốn bước đi, hắn chỉ muốn đứng yên tại chỗ chờ cô, bởi vì dù hắn ở đâu thì cô cũng sẽ tới mang hắn đi.

Lúc Cesar tiến vào, Thời Sênh đã khép cửa khoang lại, chàng trai khép hờ hai mắt, nằm an tĩnh ở bên trong như một mỹ nhân đang chìm vào giấc ngủ.

Cesar không thể không thừa nhận, Phượng Từ thật sự quá cmn đẹp.

Thời Sênh dựa vào khoang nằm của mình, ánh mắt dừng ở hư không, sườn mặt hơi lạnh lùng, khóe miệng cong nhẹ như đang cười, lại như đang trào phúng.

Trong lòng Cesar hơi nhảy lên: “No.1 sẽ tiếp tục đi theo cô, cho cô một vài trợ giúp nhỏ.”

“Anh xác định nó sẽ cho tôi trợ giúp đấy à?” Nhị Cẩu Tử không quấy rối cô là tốt lắm rồi, còn giúp đỡ á?

Biểu tình Cesar nghiêm túc: “Giờ chúng ta đã cùng trên một chiếc thuyền.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn rồi tiến vào trong khoang. Cesar chần chừ một chút rồi bảo người tiến lên nhập số liệu, kiểm tra lại một lần nữa, thấy không có vấn đề gì mới đóng cửa khoang lại.

Cửa khoang chầm chậm hạ xuống, đến khi sắp khép kín lại thì một âm thanh không nặng, không nhẹ từ trong truyền ra: “Tôi chưa từng thừa nhận, chúng ta ở cùng một chiếc thuyền.”

Cesar: “…”

Đột nhiên có dự cảm không tốt là thế nào vậy???

Chương 1480: Xin chào trợ lý (1)

Tất cả mọi người đều biết số lượng ảnh hậu, ảnh đế bị Trình Hi đánh không phải một xe thì cũng có một tá

*

“Người này chết chưa thế?”

“Có gọi 110 không?”

“Hay là chúng ta đưa cô ấy đi bệnh viện đi?”

“Tài xế gây tai nạn cũng chạy rồi, cậu lên giúp có khi người ta đổ cho cậu thì sao hả? Cứ chờ xe cứu thương tới đi?”

Nước mưa lạnh lẽo dội lên mặt Thời Sênh, ý thức của cô hơi mơ hồ, mất một lúc mới thích ứng được.

Cảm giác này khác hoàn toàn thế giới giả thuyết, linh hồn tiến vào thân thể của người khác thì kiểu gì cũng sẽ cảm thấy không khỏe.

Lại cmn sắp chết rồi à?

Chơi trò chơi cũng là như thế!

Giờ hiện thực cũng vẫn là như thế!

Có để cho người ta chơi vui sướng tí được không hả?

[Ký chủ, bình tĩnh, lúc này cô mà kích động sẽ dễ xong đời lắm.] Hệ thống lên tiếng nhắc nhở Thời Sênh, [Cô dùng thân thể của người khác thì chắc chắn phải là thân thể đã chết, không thể để cô tiến vào một thân thể chưa chết được, cho nên mong ký chủ hãy bình tĩnh.]

Bình tĩnh cái rắm ấy!

Kiếm của ông đâu!

“A, hình như cô ta động đậy kìa…”

“Còn sống, các cậu mau đưa cô ấy tới bệnh viện đi, đều là một mạng người, sao các cậu lại thờ ơ như thế, không sợ người ta chết rồi sẽ tới tìm các cậu à?”

Cũng không biết những người kia bị mấy lời này dọa cho sợ hay không mà vội vàng nâng Thời Sênh lên một chiếc xe rồi đưa tới bệnh viện gần nhất.

Bởi vì được cứu đúng lúc nên Thời Sênh may mắn giữ được một mạng.

Trong lúc dưỡng bệnh, Thời Sênh tiếp thu ký ức của thân thể này.

Nguyên chủ là Trình Hi, là một người đại diện.

Trình Hi học diễn xuất, cũng đã từng nổi tiếng, nhưng vì một chuyện ngoài ý muốn nên trên trán có sẹo, như đóa phù dung sớm nở tối tàn trong làng nghệ sĩ, từ đây vô duyên với nghề diễn.

Nhưng cô cũng không từ bỏ, ngược lại đi làm người đại diện.

Có lẽ cô sinh ra để ăn chén cơm này, cũng có lẽ do cô nỗ lực, tóm lại, Trình Hi trở thành nhân vật số một, số hai trong công ty.

Người đại diện mát tay nhất trong công ty ngoài Trình Hi ra còn có Tiết Vũ Hòa.

Hai người là đối thủ cạnh tranh nên đương nhiên chẳng bao giờ vừa mắt nhau, đoạt tài nguyên của nhau tới lui, mà vì Tiết Vũ Hòa có quan hệ với người bên trên nên lúc nào cũng được ưu tiên nhiều hơn một chút.

Năm nay công ty muốn bình bầu người đại diện vàng, đồng thời sẽ thăng chức thành tổng giám của công ty quản lý diễn viên nên Tiết Vũ Hòa rất tự tin với chuyện đạt được vị trí này.

Nhưng khi cô ta biết danh ngạch này được định cho Trình Hi, đi cửa sau cũng chẳng có kết quả gì liền bỏ tiền ra thuê người tung tin đồn nhảm, nói Trình Hi vì có được tài nguyên mà không tiếc thủ đoạn nào, bồi ngủ, còn dùng ma túy, chính là một con nghiện.

Tin tức này vừa tung ra, Trình Hi bị chỉ trích vô số, bốn bề lâm địch, nghệ sĩ dưới tay thì đều dứt áo ra đi, tìm một cành cao hơn để bám.

Trình Hi mất đi danh hiệu người đại diện vàng, công ty còn sa thải cô với lý do không biết kiềm chế sinh hoạt cá nhân.

Trình Hi tức giận cũng chẳng biết phải làm thế nào, muốn bắt đầu lại nhưng Tiết Vũ Hòa vẫn kiên quyết không cho cô cơ hội ngóc đầu lên. Chẳng có công ty nào nhận Trình Hi, trong lúc tinh thần hoảng hốt bị xe tông trúng, vì người cứu chậm trễ nên cứ thế treo.

Thời Sênh chỉ có ký ức, không có cốt truyện nên ngoài việc chỉ biết những tin tức liên quan tới thân thể này ra thì chẳng biết gì khác nữa.

Độ khó của trò chơi tăng lên rồi nha!

[Ký chủ, mong cô nhớ kỹ, đây là thế giới hiện thực, không hề liên quan gì tới thế giới trò chơi hết! Một! Chút! Cũng! Không! Liên! Quan!]

Câm miệng.

Giờ ông không muốn nghe mi nói chuyện.

[…] Hệ thống thực tức giận, cô tưởng bản hệ thống nguyện ý nói mấy lời này sao?

Không nói thì không nói.

Thời Sênh nằm trên giường sửa sang lại ký ức. Nguyện vọng của nguyên chủ là trở thành người đại diện vàng số một.

Cái này không khó, nhưng mà tình cảnh hiện tại của cô cũng không tốt lắm.

Chúng bạn xa lánh là cụm từ thích hợp nhất để hình dung.

Phượng Từ…

Cũng không biết đang ngồi ở xó xỉnh nào chờ cô tới cứu nữa, chậc chậc.

Muốn chém người.

Kiếm của ông đâu?

“Tách tách tách…”

Đèn flash làm cho suy nghĩ của Thời Sênh tan biến, cô quay đầu nhìn ra phía cửa phòng bệnh.

Hai nữ sinh đối diện cô đang chụp ảnh, còn chỉ chỉ trỏ trỏ: “Đúng là Trình Hi rồi, con mụ này thật không biết xấu hổ là gì, dám dùng thủ đoạn xấu xa như thế để đoạt tài nguyên của chị Hân của chúng ta, xứng đáng nằm viện.”

“Chụp hình mụ ta rồi tung lên đi.” Một nữ sinh khác khuyến khích.

“Đang làm đây, cậu để tớ biên tập một cái tiêu đề hút mắt một chút…”

Hai nữ sinh đều nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, không hề chú ý Thời Sênh đã đi tới, duỗi tay giật lấy điện thoại di động trong tay bọn họ, ánh mắt đảo qua tiêu đề mà nữ sinh kia vừa gõ xong: “Ngẫu nhiên gặp được Trình Hi ở bệnh viện, Thiên Đạo luân hồi, báo ứng ráng chịu…”

“Hửm?” Thời Sênh hơi nhướng mày: “Báo ứng ráng chịu?”

Cô gái rất xinh đẹp, thế nhưng vì trên trán có vết sẹo nên nhìn khác dữ tợn, mất hết mỹ cảm, lại có vẻ xấu xí.

Hai cô gái sửng sốt mấy giây rồi lấy lại tinh thần, muốn cướp di động lại: “Trả điện thoại lại cho tôi.”

Thời Sênh lùi lại một chút, giơ cánh tay lên, di động xẹt qua không khí tạo thành một đường cong duyên dáng rồi rơi ra ngoài cửa sổ.

“Cô!” Chủ nhân của di động trừng mắt với Thời Sênh, “Cô có tư cách

gì mà ném di động của tôi hả? Cô mau nhặt trả về cho tôi!”

Thời Sênh nhếch môi, mặt cười mà mắt không cười, lạnh đến mức khiến người ta phải sợ hãi, “Vậy cô em có tư cách gì chụp ảnh chị đây hả?”

“Tôi chụp thì sao hả?” Nữ sinh nói vô cùng đúng lý hợp tình. “Chẳng phải cô chỉ là một cái giầy rách sao? Người đàn bà đáng ghê tởm như cô, đám lão già mà cũng có thể hầu hạ được, có phải vì có được tài nguyên mà cái gì cô cũng chịu làm đúng không? Giờ tôi đang muốn cho loại đàn bà như cô ra ngoài ánh sáng đấy.”

“Chị đây cứ ném đấy, làm sao giờ?” Thời Sênh như không nghe được cô ta nói, biểu tình chẳng hề biến đổi.

Nữ sinh giận tới phát điên, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, “Tôi nói cho cô biết, hôm nay cô mà không đền di động cho tôi thì tôi sẽ không tha cho cô đâu. Xấu xí như thế mà những người kia cũng hạ miệng cắn được, không sợ bị dọa chết à?”

Thời Sênh cao hơn hai nữ sinh kia nên cô khẽ hếch cằm, tư thái bễ nghễ: “Sao không dọa chết các cô em được nhỉ?”

Hai nữ sinh đần mặt ra, một hồi lâu sau mới tức giận mắng: “Cô không biết xấu hổ à?”

“Không đâu.” Thời Sênh kiêu ngạo đáp.

Nữ sinh: “…”

Lời này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của hai nữ sinh rồi nên bọn họ mất hồi lâu vẫn chưa lấy lại được lý trí, có lẽ vì chưa bao giờ gặp được người tự nhận mình là người không biết xấu hổ như

thế này.

Nữ sinh bị ném di động hít sâu một hơi: “Tôi không quan tâm cô có biết xấu hổ hay không, cô mau nhặt di động về đây cho tôi.”

“Ai bảo tay ngắn hơn.” Thời Sênh trợn mắt.

“Cô ném, tại sao lại không đi nhặt về trả tôi chứ, cô mau đi nhặt về trả tôi, sau đó xin lỗi tôi ngay, nếu không chúng tôi không để yên cho cô.”

“A, theo cách nói của cô em, cô em chụp chị thì có phải chị cũng nên chém đứt tay cô em đúng không?” Thời Sênh xắn tay áo, tầm mắt nhìn xung quanh như đang tìm dao.

Mặt hai em gái biến sắc, vốn dĩ đã đi vào trong phòng lại lập tức lùi ra, miệng vẫn không quên mắng chửi: “Tôi nói cho cô biết nhé Trình Hi, người bên ngoài muốn bôi đen cô có rất nhiều, cô có tin tôi chỉ cần gọi một cú điện thoại thì cô sẽ xong đời không hả?”

Thời Sênh chống tay ngang hông, “Cảm ơn đã đưa chị lên đầu đề nha.”

Hai nữ sinh: “…”

Chương 1481: Xin chào trợ lý (2)

“Chưa thấy người đàn bà nào không biết xấu hổ như cô.” Có lẽ nữ sinh kia đã không tìm được từ nào để hình dung Thời Sênh nữa rồi.

“Giờ thì gặp rồi đấy.” Thời Sênh lấy từ trong túi áo ra cái di động đã nứt vỡ màn hình, thuần thục bấm gọi 110.

Có việc tìm cảnh sát.

“Alo, nơi này là bệnh viện Đồng Nhân, tầng ba, phòng 12, có người dùng ngôn ngữ công kích, thóa mạ tôi, tạo ra bi thương rất lớn cho tôi, nếu tôi tự sát thì đều là lỗi của họ cả…”

Hai nữ sinh kinh hãi, tiến lên hất cái điện thoại bên tai Thời Sênh đi, di động rơi xuống đất vỡ tan tành.

Nữ sinh tức giận dậm chân, “Cô nói bậy cái gì thế hả? Cô tự sát thì liên quan gì tới chúng tôi chứ?”

Thời Sênh nhìn di động đã vỡ vụn, cười rất không có ý tốt, “Giờ các cô em chẳng những phải bồi thường tổn thương tinh thần cho chị đây mà còn phải đền cả một chiếc di động đấy.”

Những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì đều không phải vấn đề.

Vấn đề không thể dùng tiền để giải quyết… vậy làm tới thôi!

“Cái gì?”

Hai nữ sinh nghi ngờ bản thân bị ảo giác, cô ta ném di động của họ trước mà giờ lại đòi họ đền di động?

Bị điên rồi sa?

Sự thật đã chứng minh, người phụ nữ này không những bị điên mà còn hoàn toàn điên.

Bên cạnh bệnh viện là cục cảnh sát, Thời Sênh vừa gọi cảnh sát xong thì bên kia liền phái người lại dò hỏi sự tình xảy ra, Thời Sênh một người nắm giữ sân nhà.

Nói bọn họ không được sự đồng ý đã chụp ảnh cô, còn có ý đồ tung lên mạng, xâm phạm quyền chân dung của cô, quyền danh dự, dùng ngôn ngữ công kích cô, còn ra tay với cô, nói một loạt tới mức hai nữ sinh kia không khỏi sửng sốt.

Những chuyện này có sao?

Thời Sênh càng nói càng nghiêm trọng, cảnh sát xem camera theo dõi xong liền đưa ra nhận định.

Hai nữ sinh này tới quấy rầy người bệnh trước, riêng chuyện này họ đã đuối lý rồi, sau khi cảnh sát xác minh xong mọi chuyện liền yêu cầu hai nữ sinh kia xin lỗi Thời Sênh.

Ở trước mặt cảnh sát, ai mà chẳng phải thu liễm một chút, hai nữ sinh kia cũng không ngoại lệ.

Trước khi cảnh sát tới, bên ngoài còn chưa có nhiều người để ý, cảnh sát tới thì lập tức nơi này bị đầy người vây lại, sắc mặt hai nữ

sinh đỏ bừng, giằng co mãi không muốn xin lỗi.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại vang lên một trận xôn xao, còn có tiếng hét chói tai, một cô gái đeo kính râm tiến vào, chủ nhân của di động bị ném nhìn thấy cô ta thì sáng mắt lên: “Chị họ!”

Trợ lý bên người cô gái kia vừa tiến vào liền đóng hết cửa lại, ngăn trở ồn ào bên ngoài.

Kha Bội Hân tháo kính ra, để lộ gương mặt trang điểm tinh xảo, nhưng lúc này trên gương mặt đó lại chẳng hề có một chút kiên nhẫn nào khi nhìn hai nữ sinh kia: “Hai đứa làm sao thế này?”

“Chị họ, ả đàn bà này bắt nạt em, ném di động của em còn làm ác nhân cáo trạng trước, bắt em phải xin lỗi cô ta, chị phải làm chủ cho em!” Nữ sinh lập tức kéo Kha Bội Hân tới để tố cáo.

“Cô là ai?” Cảnh sát phụ trách không nhận ra người tới, cau mày hỏi.

Kha Bội Hân bày ra vẻ mặt “anh không biết tôi là ai sao?”.

“Đây là chị họ Kha Bội Hân của tôi, đang là diễn viên hot nhất hiện tại, anh không biết à? Anh có thể thường xuyên nhìn thấy chị ấy trên ti vi đấy.” Nữ sinh vô cùng đắc ý, thậm chí còn có vẻ khiêu khích nhìn về phía Thời Sênh, biểu tỷ tới rồi, tôi xem cô còn dám kiêu ngạo không?

Thời Sênh nhếch miệng cười lạnh.

Kha Bội Hân, tiểu hoa đán nổi tiếng nhất hiện nay, cũng là nghệ nhân mà Tiết Vũ Hòa đang dẫn dắt.

Đại đa số tài nguyên trên tay nguyên chủ đều bị Tiết Vũ Hòa cướp về

cho Kha Bội Hân, nếu cô ta mà còn không nổi tiếng được thì đúng là vô lý.

Người đại diện không cùng bàn nên nghệ sĩ nhìn người đại diện phía địch cũng không hợp mắt, nguyên chủ rơi vào tình trạng ngày hôm nay cũng có một phần công lao của Kha Bội Hân này.

Cảnh sát nhân dân hoàn toàn không nể tình: “Tiểu hoa đán với đại hoa đán cái gì, các cô đừng có gây trở ngại cho công việc của chúng tôi.”

Bọn họ cả ngày vội như lửa bén sau mông, làm gì có thời gian quan tâm diễn viên nào hot bao giờ, lũ lưu manh móc túi trên đường họ thấy còn quen mắt hơn đám minh tinh này nhiều.

Kha Bội Hân bị cảnh sát làm cho xấu hổ, nhưng cô ta là nghệ sĩ, không thể nổi nóng, lại còn đang ở trước mặt cảnh sát nữa, vì thế cô ta chỉ có thể nhịn xuống.

“Không biết em họ của tôi đã làm gì sai mà phải xin lỗi người phụ nữ kia?” Kha Bội Hân nhìn về phía Thời Sênh, Thời Sênh đáp lại cô ta một nụ cười hài hước không hề khách khí.

Kha Bội Hân híp mắt, cô ta lại còn có thể cười được sao?

“Cô là chị họ cô ta?” Cảnh sát nhân dân hỏi.

Kha Bội Hân thu lại tầm mắt, gật đầu.

Cảnh sát nhân dân ghi nhanh trên bản ghi chép mấy chữ rồi dùng khẩu khí xử lý việc theo phép công, nói: “Vừa lúc, sau này dạy dỗ người nhà cho tốt một chút. Đây là bệnh viện, cô ta xông vào phòng bệnh của người khác, chụp ảnh người ta lại còn xung đột với bệnh

nhân. Không xảy ra chuyện gì còn đỡ, nếu gặp người bị bệnh tim, xảy ra chuyện thì có chịu trách nhiệm nổi không? Giờ các cô phải xin lỗi, sau đó đền di động cho người ta, có ý kiến gì nữa không?”

Kha Bội Hân như thể vừa nghe được lời thoại ngoài sức tưởng tượng, “Anh có biết cô ta là ai không hả?”

“Tôi quan tâm cô ta là ai làm gì.” Cảnh sát nhân dân đã sắp mất hết kiên nhẫn, “Chuyện này là em gái nhà cô sai trước, xin lỗi đương sự thì có vấn đề gì sao?

Kha Bội Hân: “…”

“Không đâu chị họ, rõ ràng cô ta nói hươu nói vượn, cô ta ném di động của em nên em mới xảy ra cãi cọ với cô ta, có sai cũng là cô ta sai chứ.” Có lẽ là do có hậu đài nên nữ sinh kia cũng tự tin hơn nhiều.

“Cô không chụp ảnh người ta, người ta sẽ ném di động của cô chắc?” Cảnh sát sầm mặt, cao giọng nhắc nhở, “Đây là bệnh viện, cô ấy là người bệnh.”

Người thường cũng có quyền riêng tư chứ đừng nói là người bệnh đang nằm viện.

Tầm mắt Kha Bội Hân đảo qua người cảnh sát nhân dân và Thời Sênh một vòng, không phải ả đàn bà này đã cấu kết với cảnh sát rồi đấy chứ?

Nói gì thì nói, đây là nơi công cộng, bên ngoài còn nhiều người như vậy, nếu cô ta gây ra chuyện gì không hay ở đây thì sẽ rất bất lợi.

Sau khi đã cân nhắc kỹ càng, trước vẻ mặt đã mất hết kiên nhẫn của

cảnh sát, Kha Bội Hân vỗ vai nữ sinh: “Tiểu Cầm, em cứ nói xin lỗi trước đi.”

“Chị họ?”

Kha Bội Hân nhìn cô ta, nữ sinh tức tới dậm chân bình bịch, trừng mắt với Thời Sênh: “Xin lỗi!”

Tại sao cô ta phải xin lỗi chứ?

Cô ta chụp ảnh không phải vì chị họ vẫn luôn nói người đàn bà đó đáng ghét cỡ nào, cô ta nhìn thấy mới chụp theo bản năng thôi, giờ lại bắt cô ta xin lỗi, tại sao chứ?

Thời Sênh không tỏ ý kiến nên cảnh sát coi như cô đã đồng ý, lại yêu cầu Kha Bội Hân bồi thường di động cho cô.

Di động cũng không phải của hãng nổi tiếng gì, giá chỉ hơn 2000 tệ, Kha Bội Hân cũng chẳng để ý tới chút số tiền cỏn con ấy, chờ Trình Hi ra viện rồi sẽ từ từ thu thập.

Kha Bội Hân muốn trực tiếp đưa tiền nhưng Thời Sênh không cần, cô ta chỉ có thể bảo trợ lý ra ngoài đi mua một cái điện thoại mới về.

“Trình Hi, cô cứ chờ đấy cho tôi.”

Thời Sênh bóc hộp điện thoại mới ra, ngẩng dầu nhìn cô ta nói bằng giọng quái dị: “Sợ quá nha!”

Đầu óc Kha Bội Hân cũng chẳng thông minh gì cho cam, nếu không có Tiết Vũ Hòa điều khiển ở đằng sau và có một gương mặt xinh đẹp thì sao có thể bò lên vị trí như bây giờ chứ.

Loại người này chẳng có gì đáng sợ, giết trong một giây.

[Ký chủ, đây là thế giới hiện thực!] Không phải thế giới giả thuyết, không phải!!

Chương 1482: Xin chào trợ lý (3)

“Tiểu hoa đán đang hot hiện nay xuất hiện trong bệnh viện, có thể đang mang thai.”

Kha Bội Hân còn đang nghĩ xem phải làm gì để dạy dỗ Thời Sênh thì đã gặp xui xẻo trước. Nếu như chỉ mỗi chuyện này thì cũng chẳng sao, có điều trước đó có mấy tin tức về chuyện nửa đêm cô ta vào khách sạn với người đàn ông lạ mặt.

Tuy rằng chuyện kia đã được làm sáng tỏ là do đoàn làm phim, nhưng hiện tại hợp với chuyện cô ta vào bệnh viện, nghĩ thế nào cũng cảm thấy tin đồn lần trước là thật.

Kha Bội Hân vội vàng gọi điện thoại cho người đại diện của mình.

“Alo, chị Tiết, giờ em phải làm sao đây?”

Tiết Vũ Hòa vừa mở miệng đã chất vấn: “Em tới bệnh viện làm gì hả? Tại sao không nói cho chị?”

“Em…” Kha Bội Hân hơi dừng lại, “Em đi gặp một người bạn.”

Tiết Vũ Hòa nổi giận: “Em là minh tinh, đi gặp bạn gì chứ hả? Em có biết chuyện ra vào bệnh viện có thể khiến đám phóng viên viết được bao nhiêu phiên bản không? Chẳng phải chị đã dạy em, làm một nghệ sĩ thì nên làm gì và không nên làm gì rồi sao?”

“Xin lỗi chị Tiết, em biết em sai rồi.” Kha Bội Hân lập tức xin lỗi, lúc

này cô ta chỉ có thể chịu thua, nếu cứ tiếp tục tranh cãi với Tiết Vũ Hòa sẽ chỉ càng làm chị ta tức giận thêm.

Tiết Vũ Hòa mắng chửi cô ta không có đầu óc, Kha Bội Hân chỉ có thể nghe và xin lỗi.

Chờ Tiết Vũ Hòa mắng đủ rồi mới đưa ra phương án giải quyết: “Em không cần ra mặt, công ty sẽ xử lý. Nếu còn lần sau nữa thì đừng có trách chị không giúp em, em tỉnh táo lại ngay cho chị.”

Kha Bội Hân cúp máy, vẻ mặt khó coi.

Lúc đó, nếu không phải em họ gọi điện cầu cứu, còn nói Trình Hi cũng ở, sao cô ta lại chạy qua đó chứ…

Nhưng mà cô ta có mang thai đâu, sợ cái gì?

Nghĩ như thế, Kha Bội Hân liền trấn định không ít.

…

Thời Sênh lật xem tin tức gần nhất, chuyện Kha Bội Hân có mang thai thật hay không rất ồn ào, nhưng Tiết Vũ Hòa đã nhanh chóng làm sáng tỏ, cho thấy Kha Bội Hân không mang thai, cô ta tới bệnh viện là để thăm bạn. Còn đưa ra ảnh chụp chung của cô ta với một người bạn, bối cảnh là trong bệnh viện, bạn cô ta còn mặc áo đúng kiểu bệnh nhân, vì thế cơn sốt này cũng giảm không ít.

Sau đó, công ty giải trí Minh Nghệ nơi Tiết Vũ Hòa làm việc lại phát ra tin tức Đỗ Á Viễn trở thành nam chính trong phim truyền hình Thiên Thần.

Đỗ Á Viễn là ai?

Ảnh đế sáng nửa bầu trời, tin tức của hắn vừa ra đã lập tức đè ép scandal của Kha Bội Hân xuống.

Đầu ngón tay Thời Sênh nhẹ xoa xoa đến khi mỏi rồi mới dứng lại.

Phim truyền hình Thiên Thần rất nổi tiếng, không lâu trước đây đã có tin phim đang trong thời gian chuẩn bị, vì đạo diễn là đạo diễn nổi tiếng trong giới, sau đó các bên liên quan liền lập tức dồn sự chú ý vào dự án này.

Lúc nguyên chủ chưa bị đuổi ra khỏi công ty, cô có một nghệ sĩ đang trong thời gian được đầu tư, vốn dĩ cô cũng tính toán cho nghệ sĩ này của mình tranh thủ một chút.

Loại phim truyền hình này được đạo diễn lớn chế tác thì chắc chắn vai nữ chính sẽ không lấy được, vì vậy nguyên chủ tính toán tranh thủ vai nữ nhị.

Nhưng mà cô còn chưa bắt đầu trù bị chuyện này thì đã xảy ra chuyện kia, nghệ sĩ đó cũng lập tức bỏ cô luôn.

Nguyên chủ muốn trở thành một người đại diện thật nổi danh và trâu bò…

Cô không lo lắng chuyện bắt được vai diễn, dù sao thì cứ đe dọa, đe dọa không được thì dùng tiền đập thôi.

Hiện tại mấu chốt là…

Cô không có nghệ sĩ nào hết!

Đơn thương độc mã thế này thì lên thế nào được?

Bỏ đi, cứ đi kiếm tiền trước đã.

Hiện tại mà còn không kiếm tiền, đợi tìm được Phượng Từ rồi, với tốc độ tiêu tiền của hắn thì cô lại cạp đất ăn cho xem.

Thời Sênh kiểm tra tiền gửi ngân hàng của nguyên chủ, mấy năm nay nguyên chủ kiếm về cũng không ít, nhưng sau chuyện vừa rồi, cô đã tiêu xài gần như hết sạch, hiện tại thứ duy nhất cô còn là một căn phòng.

Thời Sênh thế chấp phòng ở cho ngân hàng để lấy một khoản làm tiền vốn.

Kha Bội Hân ăn thiệt từ chỗ cô nên chắc chắn sẽ không bỏ qua, lại liên hợp với Tiết Vũ Hòa tiếp tục bôi nhọ cô.

Thời Sênh thỉnh thoảng chỉ xem một cái coi như giải trí. Người như cô còn có nhân vật lớn nào mà chưa từng gặp qua, sao có thể bị chuyện nhỏ như thế này dọa được?

Liệt Liệt Bắc Phong Lương: Sao loại người này còn chưa chết đi cơ chứ? Thật là quá ghê tởm, chính vì giới nghệ thuật có loại người như này mới làm cho rất nhiều minh tinh có tài hoa nhưng không thể xuất đầu được.

Du Tử: Gặp tai nạn xe mà vẫn sống, quả nhiên là tai họa thì luôn để ngàn năm.

Thiên Lí Vô: Các người nói thế có phải hơi không tôn trọng người ta rồi không?

Tương Tư Khó Quên: Người? Đương nhiên chúng tôi tôn trọng

người rồi, nhưng cô ta mà là người sao? Cô nhìn những chuyện mà cô ta làm đi, bồi người ngủ để lấy tài nguyên, vì chức vị mà hãm hại đồng sự, vì nghệ sĩ của mình mà bôi đen nghệ sĩ của người khác.

Trình Hi V: Không chết quả đã khiến các cô các cậu nhọc lòng rồi, sao không thấy các cô cậu nhọc lòng cho phần mộ tổ tiên nhà mình thế chứ?

Weibo của Thời Sênh vừa phát ra, phía dưới đầu tiên là một loạt đấu ba chấm, sau đó là một loài lời chửi rủa.

Ô Thước bay về phía nam: …

Tiểu Minh cút ra ngoài cho tao: …

Khánh Hành Vân: Mẹ kiếp! Chưa thấy người đại diện nào không biết xấu hổ như thế, quá ghê tởm rồi, xấu mặt cả đời.

Con nhà lành: Trình Hi, cả nhà cô đều chết đi. Cô còn dám có mặt mũi ra đây nói chuyện à, cô không biết xấu hổ à, cô thò mặt ra tôi còn thấy ngượng thay cho cô, thật không hiểu sao cô vẫn còn dũng khí sống trên đời này nữa. [Hình ảnh]

Thời Sênh bấm xem hình ảnh, là ảnh thẻ của cô, cũng không biết chụp ở đâu, vết thương trên trán nhìn rõ vô cùng, một hàng chữ viết trên ảnh – Tôi xấu, tôi là đồ không biết xấu hổ!

Trình Hi V: Cả nhà tôi chỉ có mình tôi thôi. Cô ngượng thay tôi, sao cô không thay tôi đi tìm chết đi? //@Con nhà lành: Trình Hi, cả nhà cô đều chết đi. Cô còn dám có mặt mũi ra đây nói chuyện à, cô không biết xấu hổ à, cô thò mặt ra tôi còn thấy ngượng thay cho cô, thật không hiểu sao cô vẫn còn dũng khí sống trên đời này nữa. [Hình ảnh]

Phía dưới lại thêm một loạt dấu ba chấm.

Đại khái là chưa từng thấy người đại diện nào công khai chửi bới với người khác như thế này.

Ừm, không đúng, giờ cô ta không phải là người đại diện nữa, thế nên cô ta tính toán tung hê hết sao?

Sau khi Thời Sênh bóc mẽ một đám người xong lại buông di động ra, mở máy tính, bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc chán ngắt.

[…] Vậy vừa rồi cô đã làm gì thế?

“Giải cứu bản thân sắp điên mất.”

[…] Cô giải cứu mình kiểu gì, cô rõ ràng đang ép cư dân mạng điên thì có!

110 sẽ đến bắt cô đấy có biết không hả?

Việc hằng ngày của Thời Sênh là chọc điên antifan, tung hê hết thảy, ăn cơm, ngủ, chơi game, tiện tay kiếm tiền.

[…] Nghe mà xem, mẹ nó, kiếm tiền mà cũng chỉ là tiện tay!

Thời Sênh ru rú trong nhà tận nửa năm, cô và đám antifan đã lập được một “tình bạn” vô cùng sâu sắc, bình thường cứ vừa lên là bị antifan xông vào chửi bới.

Antifan càng lúc càng nhiều!

Không dỗi nữa à? Khi nào dỗi tiếp đây? Cô đã khỏe chưa? Khi nào

online? Cô lại ngủ quên đấy à? Có thể đúng giờ hay không hả? Có thể chuyên nghiệp tí được không hả?

Không muốn gặp: Hôm nay, tôi đoán 12 giờ cô ta mới online, hôm qua tôi thấy cô ta thức tới tận ba giờ sáng, cô nhóc kia bị bắt bẻ quá thảm. [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Nhật Mộ: Đúng là đáng thương.

Thất vọng buồn lòng vì đã già: Đúng là đáng thương +10086

Nại Hà: Có phải lúc này cô bé đó còn đang hoài nghi cuộc đời hay không?

Bạch Vân Gian: Mọi người nói cô ta đã không làm gì nửa năm rồi, sao chưa bị đói chết nhỉ? Tôi rất tò mò không hiểu cô ta làm gì để kiên cường sống tới tận lúc này.

Trình Hi V: Tu tiên.

Cư dân mạng: …

Tu cái con mẹ gì tiên chứ?

Chương 1483: Xin chào trợ lý (4)

Sênh tu tiên vừa đại chiến câu chữ với antifan vừa chỉ huy tài xế dừng xe trước một tòa nhà.

Sau khi xuống xe, cô click mở cameras, chụp bên ngoài tòa nhà rồi up lên weibo.

Trình Hi V: Trời xanh mây trắng, giết người phóng hỏa [ảnh]

Lạc Dương: Mẹ kiếp, cô muốn tới ném bom Điện ảnh Thượng Ánh à?

Vô nhân tẫn nhật hoa phi tuyết: Hôm nay không phải họp báo “Thiên Thần” sao? Hình như tiến hành ở điện ảnh Thượng Ánh, cô ta tới đó làm gì nhỉ?

Tiểu ca ca: Hoa Phi Tuyết là ai? Thi nhân cổ đại sao lại đen tối như thế chứ.

Ô ô ô ô: … Trương tiên sinh sẽ nhảy dựng lên đánh chết anh.

Cùng mặt trời sánh vai: Các vị đứng đắn nào.

Trên mạng sôi trào, Thời Sênh lật xem trong chốc lát rồi thu di động lại, đi vào trong điện ảnh Thượng Ánh.

Lúc này, bên ngoài điện ảnh Thượng Ánh có không ít truyền thông, sau nửa năm kể từ ngày “Thiên Thần” thông báo làm phim, dây dưa

dây cà, cuối cùng hôm nay cũng phải công bố. Những phóng viên ngoài này đều không được mời nên không được đi vào, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Nửa năm gần đây, tuy rằng Thời Sênh không lộ mặt nhưng cuộc sống ở trên mạng của cô lại rất sinh động, vậy nên cô vừa xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

“A, đó không phải Trình Hi sao? Cô ta tới làm gì thế?”

“Cô ta đã bị khai trừ từ lâu rồi, trong tay không có nghệ sĩ, ai biết cô ta tới làm gì chứ…”

“Sau khi xảy ra chuyện kia mà còn có thể kiên cường chống chọi với cư dân mạng như thế, ở những lúc quan trọng còn luôn thắng họ, tôi thật chịu phục cô ta rồi đấy.”

“Nghe nói cô ta có thể chọc người đến nghi ngờ cuộc đời, không biết có thật hay không nữa.”

“Cô cứ lên Weibo của cô ta đi là sẽ cảm thụ được ngay.”

Có phóng viên chụp ảnh Thời Sênh, tuyên bố trên weibo, ai ngờ chỉ được đáp lại là “biết lâu rồi”, còn bị nói là “các cô chẳng chuyên nghiệp chút nào hết”, vân vân.

Vẻ mặt của phóng viên đần ra, cô ta click mở top bài viết, mười phút trước mới lên bảng xếp hạng, đứng vị trí thứ 16: Trời xanh mây trắng, giết người phóng hỏa…

Trình Hi này có bao nhiêu antifan chứ?

Dùng tiền mua đấy à?

Phóng viên click vào trang cá nhân mà lâu lắm mình không vào, vừa vào liền nhìn thấy lượt thích của trang cá nhân người đại diện này đã đột phá bảy con số.

Mẹ kiếp!!!

Thời Sênh đi qua đám phóng viên, bảo vệ nhìn đồ vật cô đưa ra liền lập tức cho qua, đám phóng viên bắt đầu nghi ngờ cuộc đời.

Vị này "yên tĩnh" nửa năm, giờ tìm được hậu trường nên giết trở lại à?

Thời Sênh tiến vào trong điện ảnh Thượng Ánh, trong đại sảnh toàn là người tiến vào từ cửa sau, hiện tại đang được người vây quanh đi về phía thang máy.

Hai bên đứng hai đầu đại sảnh, Thời Sênh bình tĩnh nhìn họ rồi đi tới thang máy trước.

"Cô ta… Cô ta tới làm gì?" Kha Bội Hân giữ tay người phụ nữ bên cạnh, trong sự kinh ngạc xen lẫn sự phẫn nộ.

Người kia chừng 30 tuổi, mặc đồ công sở, nhìn có vẻ thành đạt, mang dáng dấp của người phụ nữ mạnh mẽ.

Đây là Tiết Vũ Hòa.

Lúc đầu, Tiết Vũ Hòa và Kha Bội Hân còn bôi đen Thời Sênh, nhưng sau đó phát hiện không cần tới bọn họ thì cô đã đen đến không thể đen hơn được rồi. Hơn nữa, cô cũng không xuất hiện, bọn họ liền không quan tâm tới cô nữa. Dù sao cô cũng không còn khả năng quay lại vòng luẩn quẩn này, ai biết vào thời điểm quan trọng này, cô

lại đột nhiên xuất hiện làm người khác không kịp đề phòng.

Tiết Vũ Hòa quay đầu nhìn nhân viên công tác, chỉ vào Thời Sênh hỏi: “Các anh sao thế hả, sao ai cũng cho vào vậy?”

Tiết Vũ Hòa không tiến lên đối đầu trực tiếp với Thời Sênh, đây là địa bàn của người khác, giao cho người ta xử lý là tốt nhất.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, chỉ số thông minh của Tiết Vũ Hòa này online cơ đấy…

Nhân viên công tác nhìn về phía Thời Sênh, đại khái cũng nhận ra cô, biết danh tiếng của cô như thế nào nên lập tức xụ mặt quát bảo vệ: “Sao các anh lại cho cô ta vào đây hả? Đây là nơi cô ta có thể vào sao? Còn không mau đuổi người ra ngoài.”

Mấy bảo vệ ở đằng sau nghe thế lập tức tiến lên.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, Thời Sênh lách người tiến vào, ấn đóng cửa thang máy, bảo vệ ở cách cô hơi xa nên không kịp ngăn lại.

“Thất thần cái gì chứ, mau đi tìm cô ta ngay lập tức.” Nhân viên công tác quát đám bảo vệ vẫn còn đang ngơ ngác.

Sắc mặt Tiết Vũ Hòa rất kém, nhân viên công tác cười tỏ vẻ nhất định sẽ không để Thời Sênh quấy rối.

…

Thời Sênh nhìn những con số không ngừng tăng lên, cuối cùng dừng ở tầng 16.

Hôm nay họp báo tiến hành ở tầng 16 nên mọi người đều dồn về đây, Thời Sênh đi một mình nên tạm thời không có ai chú ý tới cô.

Thời Sênh tìm một vòng vẫn không thấy người đâu liền lấy di động ra gọi, điện thoại lập tức có người nghe: “Cô đang ở đâu rồi?”

Bên kia vội đáp: “Chị Trình Hi, tắc đường ạ, em đang trên đường tới, a a a, không biết em có tới trễ không nữa? Cuộc họp báo bắt đầu rồi ạ?”

Thời Sênh: “…”

“Còn xa lắm không?”

“Tầm 15 phút nữa cơ ạ!”

“Mau tới đi.” Thời Sênh cúp máy nên không nghe được tiếng kêu rên ở bên kia.

Nửa năm này cũng không phải cô không làm gì, cô nằm vùng trong căn cứ điện ảnh hơn nửa tháng mới tìm được một nghệ nhân có tiềm chất, không đúng, là một cô bé chuyên đóng vai quần chúng.

Vẫn đang đi học, gia cảnh bình thường, trông rất xinh đẹp, dào dạt sức sống, rất thích diễn xuất, thiên phú không tồi, có thể nghe một hiểu ba, dù làm người đóng thế cũng diễn vô cùng nghiêm túc, kỹ thuật diễn tuy non nớt nhưng nếu có thời gian phát triển thì nhất định sẽ nổi tiếng.

Lúc này Thời Sênh không được buff cốt truyện nên chỉ có thể dựa vào ánh mắt của mình xem xét, chọn đúng thì một bước lên trời, chọn sai… vậy chọn lại thôi.

[…] Thật đúng là tùy tiện.

Thời Sênh tìm được nhân viên công tác rồi giao hồ sơ ra, đối phương xác minh xong liền đưa cô vào trong hậu trường.

“Chờ ở ngoài này trước đi, nửa giờ nữa sẽ bắt đầu, cô mau giục nghệ sĩ của mình tới nhanh đi, đừng để diễn viên chính tới rồi mà diễn viên phụ còn chưa tới.” Trong giọng nói của nhân viên công tác của chút khinh thường, trong làng điện ảnh có ai là không biết thanh danh của Trình Hi đâu cơ chứ, ai biết cô ta dùng thủ đoạn gì để bắt được vai diễn này chứ?

Nhân viên công tác nói xong liền rời khỏi phòng.

Trong lòng chỉ có vài người vẫn luôn chỉ chỉ trỏ trỏ từ lúc cô tiến vào.

“Cô ta chính là Trình Hi sao?”

“Thật không biết mặt cô ta làm bằng gì mà còn dám mang nghệ sĩ tới đây? Nghệ sĩ đi theo cô ta cũng quá xui xẻo rồi…”

Thời Sênh nhìn người trong phòng một vòng rồi kéo ghế ngồi xuống, chân bắt chéo: “Có gì muốn nói thì nói to lên, thứ cho các ngươi vô tội.”

Mọi người: “…”

Người này điên rồi à? Còn thứ cho các ngươi vô tội, còn nghĩ mình là Hoàng đế nữa sao? Bệnh thần kinh cũng là bệnh, cần phải chữa!

Thời Sênh không để ý tới bọn họ còn tốt, giờ lại trắng trợn táo bạo bảo họ nói thì họ lại chẳng dám nói nữa, từng người xoay sang nói thì thầm với người bên cạnh.

Những người này nói quan trọng cũng quan trọng mà nói không quan trọng thì cũng chẳng quan trọng lắm.

Bọn họ không phải diễn viên chính, sao có thể căng sống lưng gọi nhịp với người như Thời Sênh được.

“Rầm!”

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, mấy bảo vệ xuất hiện ngoài cửa, đảo mắt khắp căn phòng rồi đi về phía Thời Sênh, giọng cứng nhắc: “Vị này, mời cô rời khỏi đây.”

“Tại sao?” Thời Sênh bình tĩnh hỏi.

Bảo vệ: “…”

Cô còn hỏi bọn họ vì sao ư?

“Cô tự mình xông vào, chúng tôi không ném cô ra ngoài đã là cho cô mặt mũi rồi, đừng khiến cho tất cả mọi người đều khó chịu, mời đi, nơi này không phải nơi cô có thể tới.”

Chương 1484: Xin chào trợ lý (5)

Sự tò mò của mọi người đều bốc cháy hừng hực, nhưng sau đó lại cảm thấy không đúng lắm, chẳng phải vừa rồi nhân viên công tác nói cô ta mang nghệ sĩ tới sao?

Vì lửa không đốt tới người mình nên mọi người đều sáng suốt đứng sang một bên, giao lại sân khấu chính cho bọn họ.

Thời Sênh vẫn ung dung, bình thản: “Sao không phải là nơi tôi có thể tới? Nơi này có dán nói Trình Hi không được vào sao?”

Bảo vệ: “…”

Bên trên nói kéo cô ra ngoài thì chắc chắn là cô không có tư cách xuất hiện ở đây rồi, đám bảo vệ nháy mắt với nhau rồi lập tức tiến lên định kéo Thời Sênh đi.

Hôm nay rất quan trọng, nếu hỏng việc thì bát cơm của họ cũng phải ném.

Thời Sênh sao có thể để cho bọn họ đắc thủ được, cô nhẹ nhàng tránh khỏi bọn họ, thuận tiện đánh ngã mấy người đó.

Mọi người: “…” Vị này học khoa võ thuật đấy à?

“Có chuyện gì thế hả? Họp báo sắp bắt đầu rồi, các người vây ở đây làm gì, hết việc rồi à?” Bên ngoài vang lên tiếng quát lớn, có mấy người tiến vào cửa, người mang Thời Sênh tiến vào đây cũng nằm

trong số đó, nhìn thấy bảo vệ nằm dưới đất thì sầm mặt lại: “Các anh lên đây làm gì hả?”

Bảo vệ ôm bụng, run run rẩy rẩy duỗi tay chỉ vào Thời Sênh: “Cô… Cô ta trà trộn vào đây. Tiểu Vương bảo chúng tôi kéo cô ta ra ngoài, ai biết cô ta lại đánh người.”

Nhân viên công tác kia nghe giải thích xong, tuy rằng rất coi thường Thời Sênh nhưng vẫn giải thích: “Cô ấy mang nghệ sĩ tới đây, người bên ngoài đã cho cô ấy vào, các anh không biết xác minh à? Được rồi, đều ra ngoài hết đi.”

Các nhân viên bảo vệ hai mặt nhìn nhau rồi bò dậy khỏi mặt đất, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Nhân viên công tác kia cũng chưa nói lời xin lỗi gì mà quát lớn bảo đám người đang xem diễn bên ngoài tản ra.

Thời Sênh kéo cái ghế lại, tiếp tục nghịch di động như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người cực kỳ bội phục với vẻ trấn định của vị này, nếu bọn họ mà gặp phải chuyện này thì dù không làm ầm lên cũng sẽ không bỏ qua như thế được.

Nhưng nghĩ lại, với thanh danh hiện giờ của cô ta, một sự nhịn chín sự lành cũng là hợp lý.

Chương 1485: Trợ lý, chào anh (6)

Em gái nhỏ nhìn chằm chằm bức ảnh trên điện thoại, phút chốc mở to mắt, “Bộ quần áo này thật là đẹp.”

Thời Sênh cầm lại điện thoại, nghiêm mặt, “Đi xuống lấy quần áo đi.”

“A?” Em gái nhỏ ngẩn ra, “Đi thật ạ? Anh ta sẽ không đùa chị chứ?”

Người đại diện nhà cô… ừm, tiếng tăm tệ hại, ai sẽ thật sự giúp chứ?

Thời Sênh nhìn qua, em gái nhỏ lập tức kinh sợ, vội đi xuống lầu lấy quần áo, còn nước còn tát.

Nhưng cô không ngờ thật sự sẽ lấy được quần áo, hơn nữa đối phương còn đưa danh thiếp cho cô.

Em gái nhỏ choáng váng đi lên trên, “Chị Trình Hi, người đưa quần áo đưa danh thiếp cho em, nói… nói muốn mời em làm người phát ngôn cho kiểu mẫu mới mùa xuân chỗ bọn họ.”

“A, trong hoạ có phúc, rất tốt.” Thời Sênh lãnh đạm đáp một tiếng “Đi thay quần áo đi, ôm nó có thể mặc vào à?”

“À, vâng, vâng…”

Thời Sênh cầm danh thiếp kia nhìn một cái, con ngươi híp lại. Cô có khả năng tiện tay nhặt được một sinh vật khủng khiếp là... nữ chính

rồi.

Cesar nói thế giới hiện thực cũng có nữ chính, hơn nữa không chỉ một. Nhưng trong một khu vực, nhất định chỉ có một nữ chính. Nữ chính tụ tập đông sẽ hỏng chuyện.

Nữ chính địa phương này quá nửa chính là tiểu bạch thỏ cô tiện tay nhặt được này.

Lạc quan như ánh nắng, tâm địa hiền lành, thỉnh thoảng mơ hồ, quan trọng nhất chính là, may mắn đến nghịch thiên.

Ban đầu cô nắm bắt lấy nhân vật này cũng “tốn chút sức” đạo diễn mới đồng ý cho cô ấy thử vai. Ai biết vừa thử vai xong, đạo diễn liền đập bàn chính là cô ấy rồi.

Vận may này, trừ nữ chính ra còn có thể là ai?

Thời Sênh cũng chưa khẳng định hẳn, quyết định quan sát thêm.

Bộ quần áo đối phương đưa đến là một bộ váy màu trắng, đơn giản tự nhiên. Váy không theo luật lệ gì cả, bên eo dùng tua cờ làm đai lưng, lúc đi lại vô cùng phóng khoáng, rất hợp với nước da của em gái nhỏ. Cô mặc trên người nhìn rất tươi mát đáng yêu, giống như đặt may theo yêu cầu vậy.

Bên trong còn đưa cả giày và đồ trang sức nhỏ, rõ ràng là một bộ.

Em gái nhỏ đi từ phòng thay đồ ra, ánh mắt bốn phía liền gắn lên người cô. Vừa rồi nghe cô ấy nói không mang quần áo tới, bọn họ còn cười trên sự đau khổ của người khác. Ai biết người ta chớp mắt sẽ mặc một bộ lễ phục như vậy đi ra.

“Có đẹp không?” Em gái nhỏ đứng trước mặt Thời Sênh, thấp thỏm hỏi.

“Ừm.” Thời Sênh chụp ảnh cho cô ấy, “Em có weibo không?”

“A?” Em gái nhỏ ngẩn ra gật gật đầu, “Có… chỉ là không thường dùng.”

Thời Sênh vừa biên soạn, vừa nói: “Nếu như có weibo cá nhân, có cái gì không thể để người khác nhìn thấy thì mau xóa đi. Bắt đầu từ hôm nay, em phải làm cho tốt... cuộc sống không có sự riêng tư.”

Em gái nhỏ vội lấy điện thoại ra, xoá mấy tin weibo phía trên đi, sau đó dựa theo Thời Sênh nói đổi tên thành tên của cô... Nguyên Nhược Lạp.

Không biết thế nào đã có người đăng ký rồi. Cô xoá tới xoá lui, liên tiếp sửa mấy lần, đều có người đăng ký rồi.

Nguyên Gia Nhược Lạp.

Em gái nhỏ cuối cùng cũng đổi xong tên, follow người đại diện nhà mình, một dòng tag lập tức nhảy ra.

Trình Hi V: Cảm ơn @Phỉ Vũ đã tài trợ, miễn phí quảng cáo không cần cảm ơn, @Nguyên Gia Nhược Lạp, nghệ sĩ nhà tôi, sau này xin quan tâm hơn. Mọi người anti tôi không sao, nhưng xin mọi người chú ý một chút, em gái nhỏ người ta thuần khiết. Để cho tôi biết có người giở trò quỷ ở sau lưng, tôi bảo đảm cảnh sát mạng sẽ đến nhà mời mấy người uống trà. [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Hình ảnh đầu tiên là ảnh của em gái nhỏ, lễ phục màu trắng. Em gái nhỏ khẽ cúi đầu, trên mặt mang vẻ xấu hổ, ngượng ngùng nhút nhát

nhìn ống kính, ánh mắt bắt hình vô cùng đẹp, hoàn toàn là một tiểu tiên nữ.

Không thể không nói, Nguyên Nhược Lạp vô cùng ăn ảnh. Vừa rồi là tấm ảnh chụp nghiêng mặt bình thường, đã khiến không ít người bị thu hút rồi.

Lúc này tấm ảnh này rất được yêu thích.

Nguyên Nhược Lạp nhìn fan mới của mình tăng lên không ít, từ đầu tới cuối đều lờ mờ.

Tiểu Lang Quân Tô Gia: A a a a, tiểu tiên nữ đáng yêu quá.

Điền Xán Xán: Sao lại nghĩ không thông đi theo Trình Hi như vậy?

Hắc, Tiểu Ca Ca: Có người tặng quần áo cho cô ấy thật à? Hôm nay đúng là mở mang tầm mắt rồi, cầu cứu còn có thể cầu như vậy à.

Tiểu Phấn Hồng Tầng Trên: Đầu óc của Trình Hi, cô vĩnh viễn cũng không hiểu được.

Thiên Thượng Nhân Gian: baba….

Nguyên Nhược Lạp nhìn những bình luận này, có chút cẩn thận comment lại.

Nguyên Gia Nhược Lạp: Xin quan tâm nhiều. //@Trình Hi V: Cảm ơn @Nguyên Gia Nhược Lạp, nghệ sĩ nhà tôi, sau này xin quan tâm hơn. Mọi người anti tôi không sao, nhưng xin mọi người chú ý một chút, em gái nhỏ người ta thuần khiết. Để cho tôi biết có người giở trò quỷ ở sau lưng, tôi bảo đảm cảnh sát mạng sẽ đến nhà mời mấy người uống trà. [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Phỉ Vũ: Đừng khách sáo. //@Trình Hi V: Cảm ơn @Nguyên Gia Nhược Lạp, nghệ sĩ nhà tôi, sau này xin quan tâm hơn. Mọi người anti tôi không sao, nhưng xin mọi người chú ý một chút, em gái nhỏ người ta thuần khiết. Để cho tôi biết có người giở trò quỷ ở sau lưng, tôi bảo đảm cảnh sát mạng sẽ đến nhà mời mấy người uống trà. [Hình ảnh] [Hình ảnh]

E-Goer:. //@Phỉ Vũ: Đừng khách sáo. //@Trình Hi V: Cảm ơn @Nguyên Gia Nhược Lạp, nghệ sĩ nhà tôi, sau này xin quan tâm hơn. Mọi người anti tôi không sao, nhưng xin mọi người chú ý một chút, em gái nhỏ người ta thuần khiết. Để cho tôi biết có người giở trò quỷ ở sau lưng, tôi bảo đảm cảnh sát mạng sẽ đến nhà mời mấy người uống trà. [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Comment cuối cùng là một nhãn hiệu thời trang hot nhất bây giờ, là tài khoản chính thức, sẽ không vô duyên vô cớ comment một tin như vậy, trừ phi…

Comment này vừa ra, fan của Nguyên Nhược Lạp trực tiếp tăng lên.

Thời Sênh vỗ vỗ Nguyên Nhược Lạp vẫn còn đang ngẩn ngơ, “Đúng là số nữ chính a!”

Tiện tay cũng có thể nhặt được nữ chính, cô đây là vận khí gì?

Lát nữa đi mua xổ số, nói không chừng sẽ trúng ấy chứ?

“Dạ?” Nguyên Nhược Lạp ngơ ngác nhìn người đại diện nhà mình, cái gì?

Lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung vào bộ phim truyền hình “Thiên thần”. Thời Sênh làm ra chuyện này, cũng không gây ra

sóng gió quá lớn.

…

Buổi họp báo “Thiên thần” chính thức bắt đầu. Nguyên Nhược Lạp không có thời gian mà xoắn xuýt những thứ này, vội đi theo những người khác.

Kiểu nhân vật như bọn họ, đương nhiên là phải đến cuối cùng mới ra sân, đi lên cũng chỉ biểu diễn chút, có thể được chụp hay không hoàn toàn phải xem kỹ thuật thu hút ống kính của mình.

Nguyên Nhược Lạp lần đầu tiên tham gia hoạt động như vậy, không có kinh nghiệm gì, bị người che vào góc, nhìn có chút bơ vơ và đáng thương.

Trình Hi V: Bây giờ tôi sắp bắt đầu livestream. Mọi người yên tĩnh chút, đừng cả ngày nghĩ mắng tôi thế nào. Mắng tôi, tôi có thiếu đi miếng thịt nào không? Có bản lĩnh đến tận cửa đấu chính diện đi! Ai sợ người đó thiểu năng!

Các antifan: “...” Tư tưởng lớn đến như vậy, bọn họ cũng phục.

Thời Sênh nói livestream, nhưng thật ra là quay video, từng đoạn video nhỏ được phát ra ngoài.

Buổi họp báo này có phát sóng trực tiếp, nhưng những gì nhìn thấy từ máy quay phim, đều là thứ bên ban tổ chức muốn để cho bọn họ thấy.

Thời Sênh quay thì không như vậy. Những góc quay cô chọn có nhiều thứ thú vị để xem, còn rất rảnh rỗi đăng kèm lời bình nữa.

Xem từ góc độ khác, mọi người mới phát hiện, bên trong ống kính và bên ngoài ống kính là hai chuyện khác nhau.

Chương 1486: Trợ lý, chào anh (7)

Trước công chúng, Thời Sênh chụp hình cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có chút tổn hại hình tượng thôi, khiến cho fan biến thành người qua đường.

Ví dụ như một minh tinh xinh đẹp tươi cười với ống kính, kết quả quay đầu, lúc không nhìn vào ống kính lại là bộ mặt khó chịu.

Vai nữ chính của “Thiên thần” là Kha Bội Hân, nam chính là Đỗ Á Viễn. Hai người đều là nghệ sĩ dưới tay Tiết Vũ Hòa. Tiết Vũ Hòa có thể nói là rạng rỡ.

Tiết Vũ Hòa rất thông minh. Thời Sênh cảm thấy mình đấu trí với cô ta có chút phiền phức, cho nên quyết định buổi tối sẽ trùm bao tải đánh cô ta, xả giận cho nguyên chủ trước đã.

[Ký chủ, bản thân cô muốn đánh người thì cứ đánh đi, lôi nguyên chủ vào gì chứ?] Đã bao giờ cô suy nghĩ cho nguyên chủ đâu?

“Được, không lôi nguyên chủ vào, buổi tối xử chết cô ta luôn đi.”

[....] Nó sai rồi, nó không nên lắm mồm, nó offline còn không được sao?

Chủ nhân ngài chắc chắn cô ta thật sự sẽ không làm sụp đổ thế giới hiện thực chứ?

Quả nhiên ống kính bên trên rất ít rơi vào người Nguyên Nhược Lạp.

Thời Sênh chỉ đành tự mình lên, dù sao cô cũng là đại lão có lượng fan bảy con số... mặc dù đều là antifan.

Video của Nguyên Nhược Lạp vừa phát ra, antifan phía dưới một hàng chấm chấm.

Ngày Ngày Có Hỷ: Quay người khác rất tùy ý, quay nghệ sĩ nhà mình lại dễ nhìn như vậy, quả nhiên là mẹ ruột.

An Sinh: Chỉ có tôi cảm thấy nguyên nhân là vì tiểu tiên nữ rất xinh đẹp sao?

Ngươi Cút Cho Lão Tử: Người qua đường biến thành fan! (fan của tiểu tiên nữ) Trình Hi cả đời anti!

Trình Hi V: Tôi là một người đại diện được đào tạo chuyên nghiệp.

Antifan:…

Sự chuyên nghiệp của cô đều đem ra để công kích người rồi! Hơn nữa người ta đang mở họp báo, cô ở đó livestream video, đào tạo chuyên nghiệp chỗ nào?

Còn không biết ngại mà nói ra miệng, có tin Truyền hình Thượng Ánh làm khó dễ cô không!

Buổi họp báo kết thúc, giới truyền thông nhộn nhịp tan cuộc, chuẩn bị trở về gửi bản thảo. Nhưng bọn họ vừa ra ngoài liền nhìn thấy những đoạn video ngắn mà Thời Sênh quay được phát khắp nơi rồi.

Các phóng viên: “...” Đây là không làm người đại diện, đổi sang làm paparazzi rồi à??

Buổi họp báo nghiêm chỉnh như vậy, cô lại dùng cách của paparazzi, điểm hot nào có thể đăng đều đăng hết rồi. Lật bàn, như vậy còn chơi thế nào nữa?

Mà các nghệ sĩ sau khi biết mình bị Thời Sênh bôi đen, rối rít lên mạng ngăn cản cô, kêu cô xoá video đi. Toàn bộ quá trình Thời Sênh đều giả chết, hoàn toàn không trả lời.

Truyền hình Thượng Ánh liên hệ với cô, lấy việc cô vi phạm bản quyền làm lý do kêu cô xoá video.

Thời Sênh trả lời một đoạn rất dài, đại ý chính là... Đó là nơi công khai, là buổi họp báo, lại không ghi chú nhất định phải có bằng quay phim mới có thể quay, cũng không ghi chú không thể truyền lên mạng. Hơn nữa cô là đang gia tăng độ hot cho nó, cô làm từ thiện như vậy, bọn họ không cần phải quá cảm ơn cô!

Truyền hình Thượng Ánh có lẽ là giận đến gần chết, nhưng cũng biết, Thời Sênh đây là đang trả thù chuyện bảo vệ trước đó.

Cô còn có nghệ sĩ muốn tham diễn bộ phim truyền hình này, lại dám chơi như vậy, chẳng những Truyền hình Thượng Ánh khâm phục, toàn bộ cư dân mạng đều rất khâm phục.

Người đại diện này có lẽ điên rồi.

Nhưng chuyện này cũng khiến cho mọi người biết đến Nguyên Nhược Lạp, vai nữ phụ 4 của “Thiên thần”. Mặc dù độ hot của cô không bằng đoàn thể diễn viên chính, nhưng vượt xa các vai phụ khác.

Người đại diện chuyên nghiệp lúc này đang dẫn Nguyên Nhược Lạp đi một vòng.

Nguyên Nhược Lạp vẫn mặc bộ quần áo đó, đang lướt điện thoại, đọc cho Thời Sênh nghe trên mạng mắng cô thế nào.

“Chị Trình Hi, thế này thật sự không sao chứ?” Nguyên Nhược Lạp đọc xong, thấp thỏm nhìn Thời Sênh, đây là đắc tội toàn bộ đoàn phim rồi.

Cô từ trước đến nay chưa từng nghĩ, người đại diện của cô đắc tội người khác hung tàn như vậy. Không phải một lần đắc tội một người, mà là đắc tội cả tổ.

“Sợ cái gì?” Thời Sênh nhướng mày hung hăng càn quấy, “Em sẽ không cho rằng chị thật sự muốn dựa vào bộ phim này mà hot chứ?”

Nguyên Nhược Lạp cứ ngẩn ngơ nhìn Thời Sênh.

“Chị chính là kéo độ hot cho em. Em xem, độ hot của em bây giờ cao hơn bọn họ nhiều rồi.” Thời Sênh chỉ số fan của cô trên màn hình.

“Chị Trình Hi... lẽ nào chị có kế hoạch trước rồi à?”

Xe dừng lại, Thời Sênh mở cửa xe đi xuống. Nguyên Nhược Lạp vội theo sau.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn sắc trời đã tối, khẽ nghiêng đầu, “Phải học cách phân tích và lợi dụng ưu thế của bản thân.”

Ưu thế của cô là gì?

Cô có lượng antifan khổng lồ. Mà trong nửa năm nay, đám antifan này đã thiết lập “tình cảm” nồng hậu với cô. Lợi dụng điểm này, cô có thể dễ dàng đẩy Nguyên Nhược Lạp ra ngoài.

Vốn dĩ cô cũng không định có hiệu quả nổi bật gì, nhưng không ngờ lại thu hoạch được E-Goer ngoài ý muốn.

Cuộc sống khắp nơi đều có bất ngờ, ai biết bước tiếp theo, có bất ngờ hay không?

Cho nên, làm người phải mang lòng hy vọng.

Nguyên Nhược Lạp nhìn cô gái trước mặt, trên người cô dường như có một loại sức mạnh khiến cho người ta tín phục, chỉ cần tin cô, kỳ tích gì cũng có thể thực hiện.

Đột nhiên cảm thấy chị Trình Hi thật là ngầu!

“Lát nữa nếu như có người kêu em đồng ý điều kiện kỳ lạ gì, ví dụ như đỡ lưng cho em nổi tiếng, sau đó em phải gả cho hắn gì đó, em đồng ý chứ?”

Bong bóng hồng trong đầu Nguyên Nhược Lạp bị những lời này của Thời Sênh đánh vỡ nát, cô không thể tin nổi nhìn Thời Sênh, “Chị Trình Hi, chị muốn em bán thân à???”

Thời Sênh lạnh lùng, “Chị đang hỏi em, em sẽ đồng ý chứ?”

“Đương nhiên không!” Nguyên Nhược Lạp khí thế mãnh liệt cự tuyệt, “Em mới không vì sự nghiệp mà bán đứng tình yêu.”

“Ừm, hy vọng em có thể nhớ những lời này.” Thời Sênh nhấc chân đi về phía trước.

Nguyên Nhược Lạp chớp mắt, sau đó đuổi theo Thời Sênh, “Chị Trình Hi, chị có ý gì thế?”

“Không có ý gì cả, chỉ hỏi em thế thôi.” Dựa theo mô típ bình thường, thông thường đều là tình tiết như vậy.

Nữ bánh bèo còn chưa tiến vào giới giải trí không biết sự nguy hiểm của cái giới này. Cho nên ban đầu vô cùng kiên cường cự tuyệt tổng tài đại nhân. Sau khi tổng tài đại nhân tận lực hoặc là vô tình đè ép, biết sự tối tăm của giới, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tổng tài đại nhân làm một con chim hoàng yến, từ đó bước lên tiền đồ tươi sáng, hạnh phúc mỹ mãn sống bên tổng tài.

[Ký chủ, nếu cô nghi ngờ đối phương có khả năng là nam chính, tại sao còn muốn dẫn cô ấy đi gặp hắn?] Với chỉ số IQ đó của Hệ thống thì thực sự không hiểu nổi.

“Liên quan gì đến ta?”

[...] Sao lại không liên quan đến cô chứ.

Này!!!

Phong cách của cô không phải đều là cầm tiền đập sao??

“Tiền của ta để lại cho Phượng Từ rồi.”

[...] Không còn gì để nói.

…

Nguyên Nhược Lạp hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, cô chỉ tham gia một buổi họp báo như vậy, Thời Sênh đã hẹn xong với người của E-Goer, thậm chí đã nói xong vấn đề điều khoản hợp đồng.

Lúc này cô ngồi ở trong phòng bao, cả người đều duy trì trạng thái mù mờ.

#Người đại diện nhà mình hình như có điểm siêu thần#

“Nếu như Nguyên tiểu thư và Trình tiểu thư cảm thấy không có vấn đề gì, chúng ta sẽ tiến vào giai đoạn hợp đồng chính thức.”

Người đàn ông đối diện khiêm tốn nhã nhặn, vừa nhìn đã biết là người làm chuyện lớn, không hổ là người của công ty lớn.

Nguyên Nhược Lạp nghĩ như vậy, chưa nghe rõ người đàn ông này nói gì, chỉ nghe thấy Thời Sênh đưa ra mấy yêu cầu. Đối phương hình như có chút khó xử, hai bên mỗi người mỗi ý, cuối cùng Thời Sênh kiên cường không cúi đầu nên đã thắng.

“Trình tiểu thư rất có năng lực.” Người đàn ông cười đứng lên, “Tổng tài của chúng tôi muốn nói chuyện riêng với cô, không biết Trình tiểu thư có thời gian không.”

“Tôi nói không có thời gian, có phải tổng tài của các anh sẽ áp bức trù dập tôi không?”

Đối phương cười không nói gì, nhưng ý tứ rất rõ ràng, cô nói không sai.

Chương 1487: Trợ lý, chào anh (8)

Tổng tài họ Lâm, tên Lâm Quân Thành.

Nhìn cái tên này là biết không bình thường rồi.

Thời Sênh đi vào quan sát người một lần, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài con hàng này đều lộ ra khí chất cặn bã rằng tôi chính là nam chính.

80 – 90% rồi...

“Trình tiểu thư mời ngồi.” Người đàn ông mặt không biểu cảm, nhưng giọng nói rất nhã nhặn.

Thời Sênh không khách khí ngồi xuống, đợi hắn nói tiếp.

Lâm Quân Thành có chút bất ngờ với sự bình tĩnh của Thời Sênh, đáy lòng khẽ nghiêm chỉnh lại, “Trình tiểu thư có công ty rồi?”

Khóe miệng Thời Sênh cong cong, “Lâm tiên sinh muốn mở công ty cho tôi sao?”

Lâm Quân Thành: “...”

Lời này không theo kịch bản gì cả.

Cơ thể hắn ngay ngắn, trực diện nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt. Người này không hề giống những người phụ nữ mà hắn đã

từng qua lại.

“Trình tiểu thư, tôi có thể mở công ty cho cô, nhưng tôi có điều kiện.”

“Nâng đỡ cho Nguyên Nhược Lạp nổi tiếng?”

Lâm Quân Thành: “...” Cô như vậy bảo tôi nói thế nào hả? Có thể đi theo kịch bản không!!

Thời Sênh thầm lườm một cái, quả nhiên là nam chính đại nhân!

“Nguyên Nhược Lạp là nghệ sĩ của tôi, tôi tự nhiên sẽ nâng đỡ, không phiền Lâm tiên sinh quan tâm.”

Lâm Quân Thành rất nhanh khôi phục vẻ tự nhiên, “Trình tiểu thư, cô cảm thấy đắc tội tôi, cô còn có thể tồn tại trong giới này sao?”

Thời Sênh mặt đầy vẻ không sao, “Antifan của tôi nhiều như vậy, thêm anh cũng không sao.”

Con ngươi Lâm Quân Thành híp lại, “Cô chẳng lẽ không biết sức ảnh hưởng của Lâm gia?”

“Lấy thế lực chèn ép tôi à? Đúng, anh rất lợi hại, anh là lão đại ở nơi này. Nhưng tôi là người một thân một mình, anh muốn lấy cái gì ra uy hiếp tôi?” Thời Sênh dừng một chút, “Ngược lại, trên tay tôi bây giờ có Nguyên Nhược Lạp, anh cảm thấy cô ấy sẽ chọn anh, hay là chọn tôi?”

Người phụ nữ này...

“Anh có suy nghĩ không an phận gì, có thể trực tiếp đi tìm cô ấy. Nếu như cô ấy đồng ý, tôi sẽ không nói gì cả. Coi như tôi không có người

nghệ sĩ này.” Thời Sênh đứng dậy, cười như không cười nhìn Lâm Quân Thành, “Đương nhiên, nếu như anh dám dùng thủ đoạn gì uy hiếp cô ấy, tôi sẽ khiến anh biết Lâm gia anh chẳng qua cũng chỉ như thế thôi.”

Tiểu bạch thỏ kia bây giờ ở trong tay cô, làm sao có thể nhường đi như vậy.

Nữ chính tại sao thường thường khuất phục nam chính, hận đến ngứa răng đồng thời lại sinh ra quyến luyến với nam chính, vì vậy yêu nam chính?

Bởi vì lúc nữ chính khó khăn nhất, nam chính mặc dù giày vò nữ chính, nhưng lúc nữ chính bị người ức hiếp, bị người hiểu lầm sẽ xuất hiện bảo vệ cô ta.

Người trong lúc cần bảo vệ, tình cảm yếu đuối nhất.

Thời Sênh ngông nghênh rời khỏi phòng làm việc.

Nét mặt vừa rồi còn hòa nhã của Lâm Quân Thành lập tức sầm xuống, trong con ngươi tràn đầy vẻ hung ác sắc bén.

Chưa từng gặp người phụ nữ nào ngang ngược như vậy.

Chỉ là một người đại diện mà lại dám thách thức hắn.

“Tổng tài, hợp đồng còn ký nữa không?” Người đàn ông luôn chờ trong phòng đi ra, cẩn thận hỏi.

Lâm Quân Thành yên lặng một hồi, “Ký!”

…

Từ bên đó đi ra, Nguyên Nhược Lạp vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Cô lại cứ như vậy giành được phát ngôn viên mùa xuân của E-Goer.

Cả ngày nay như nằm mơ vậy.

Nguyên Nhược Lạp lơ lửng ngồi bên ghế phụ, hoàn toàn không chú ý tới Thời Sênh dừng xe ở bên ngoài một tiểu khu.

Nguyên Nhược Lạp lơ lửng khoảng năm phút, mới phát hiện xe dừng lại rồi, mà Thời Sênh đang cúi đầu chơi game.

Cô nhìn xung quanh, hoàn toàn xa lạ, chỉ đành hỏi Thời Sênh, “Chị Trình Hi... chúng ta ở đây làm gì thế?”

Thời Sênh lời ít ý nhiều, “Đợi người.”

Đợi người? Đợi ai?

Thời Sênh hoàn toàn say mê với game, không quan tâm đến cô. Nguyên Nhược Lạp chỉ có thể tự mình nằm bò trên cửa sổ xe nhìn ra ngoài. Lúc cô đã sắp ngủ, Thời Sênh đột nhiên mở cửa xe đi xuống.

Nguyên Nhược Lạp buồn ngủ bị giật mình, cũng vội đi xuống. Thời Sênh đi đến tiểu khu bên đó. Nguyên Nhược Lạp muốn đi cùng, nhưng Thời Sênh bảo cô đợi ở trong xe.

Nguyên Nhược Lạp bây giờ rất nghe lời Thời Sênh, đương nhiên không dám làm trái, ngoan ngoãn đợi ở trong xe.

Thời Sênh đại khái nửa tiếng sau quay lại, không có gì khác với lúc đi, hình như... còn vui vẻ hơn chút.

Thời Sênh lên xe, khởi động xe rời đi.

“Chị Trình Hi... chị vừa rồi đi làm gì thế?”

“Đánh người.”

Nguyên Nhược Lạp “a” một tiếng, “Đánh người... đánh người?!”

Cô mạnh mẽ nhìn Thời Sênh, “Chị đi đánh ai thế?”

“Tiết Vũ Hòa.”

Tiết Vũ Hòa?

Tiết Vũ Hòa trước đó bất hoà với chị Trình Hi?

Khoảng thời gian cô ấy ở cùng với cô, biết cô căn bản là người hoàn toàn không giống người nửa năm trước nói. Những tin tức kia, nhất định là Tiết Vũ Hòa hãm hại chị Trình Hi.

Nhưng đánh người! Đây là phạm pháp!

Nguyên Nhược Lạp lập tức lo lắng, “Chị Trình Hi, chị đánh cô ta, cô ta liệu có làm khó dễ cho chị không? Cô ta muốn tố cáo chị thì làm thế nào?”

“Tố cáo thì tố cáo, chỉ cần cô ta có thể tìm được chứng cứ là chị đánh.” Nực cười, nghĩ kinh nghiệm đánh người nhiều năm như vậy của cô là vô dụng chắc?

Nguyên Nhược Lạp thở phào.

Không đúng, cô chẳng lẽ quan tâm trước hết không phải là đánh

người phạm pháp sao?

Đợi Nguyên Nhược Lạp phản ứng kịp, cô đã được Thời Sênh đưa về trường học rồi.

Em gái cùng phòng ký túc xá sau khi thấy cô về, liền kéo cô hỏi một trận. Bây giờ trên mạng khắp nơi đều là ảnh của cô. Ứng phó với bạn cùng phòng xong, Nguyên Nhược Lạp đã không còn sức nghĩ đến vấn đề đánh người phạm pháp này rồi.

Ngày hôm sau dậy, tiến vào các loại bận rộn, càng ném chuyện này lên tận chín tầng mây.

Thời Sênh làm thủ tục ở trường cho cô, có thể không cần quay lại trường lên lớp. Các em gái cùng ký túc xá ước ao ghen tị. Bọn họ còn đang học, người ta đã một bước dẫm vào giới giải trí rồi.

…

Tiết Vũ Hòa bị đánh một trận không hiểu ra sao cả, cũng không biết là ai làm, vô cùng bực bội, cho nên càng chướng mắt với sự ngu xuẩn của Kha Bội Hân.

Lúc Tiết Vũ Hòa được báo, vị trí phát ngôn viên cô ta luôn đàm phán, đã bị người ta ký mất rồi, càng khó chịu, tức giận sôi gan.

E-Goer là hãng cao cấp, phát ngôn viên cũng là tìm ở chỗ cao, không phải cấp bậc ảnh hậu, cũng là minh tinh đang hot.

Cô ta đã nghe ngóng kỹ rồi, mấy người có khả năng nhận kia đều không rảnh, với độ hot của Kha Bội Hân, là có hy vọng nhất, nhưng bây giờ lại bất ngờ bị người ta ký mất rồi?

Chỉ cần nhận vị trí phát ngôn viên này, sau này phí phát ngôn viên của Kha Bội Hân sẽ cao thêm mấy lần.

“Xin hỏi các anh ký với ai?” Tiết Vũ Hòa chưa hết hy vọng hỏi một câu.

Đối phương cũng không có ý che giấu, “Là Nguyên Nhược Lạp.”

Nguyên Nhược Lạp?

Đây là ai?

Một lúc lâu Tiết Vũ Hòa mới phản ứng được, đây là nghệ sĩ dưới tay Trình Hi.

“Người mới còn chưa ra mắt như cô ta, cũng có thể nhận vị trí phát ngôn viên này?” Tim Tiết Vũ Hòa đập nhanh hơn, giọng có chút phát run, đương nhiên là tức giận.

“Tiết tiểu thư, đây là phía trên quyết định, tôi cũng không có cách nào. Chúng ta lần sau có cơ hội sẽ hợp tác.” Ngữ khí của đối phương coi như khách sáo, nhưng Tiết Vũ Hòa đã nghe được mấy phần không đúng từ bên trong. Cô ta vội vàng thu lại ngữ khí, nói khách sáo mấy câu với đối phương rồi ngắt điện thoại.

“Trình Hi!” Hốc mắt Tiết Vũ Hòa đỏ lên, như vậy cũng vẫn có thể để cho Trình Hi tìm được đường đi, còn bám vào được E-Goer.

Phía sau E-Goer là Lâm thị.

Giải trí Gia Niên Hoa của Lâm thị vượt xa công ty hiện tại của cô ta xa tận mấy con phố!!

Tiết Vũ Hòa càng nghĩ càng giận, tuyệt đối không thể để cho Trình Hi lại ngóc đầu dậy nữa.

Cô ta mở weibo ra, nhìn thấy những thứ trên weibo của Thời Sênh, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Sau buổi họp báo “Thiên thần”, trang chủ của Trình Hi toàn là video, cô ta căn bản không chú ý đến thứ phía dưới. Lúc Trình Hi và E-Goer có liên hệ với nhau, cô ta vẫn còn đang ở buổi họp báo...

Chương 1488: Trợ lý, chào anh (9)

Nghi lễ mở máy “Thiên thần”, Thời Sênh dẫn Nguyên Nhược Lạp đến tổ phim. Người của tổ phim phần lớn đều là nâng cao đạp thấp.

Những người này không cho các cô vẻ mặt tốt gì, nói thẳng ra, còn suýt tức giận không làm nữa.

“Chị Trình Hi...” Nguyên Nhược Lạp có chút nhút nhát lôi tay áo Thời Sênh.

“Đây chính là con đường em chọn, thế giới mà em chọn muốn đi vào, tự mình nhìn cho kỹ.” Thời Sênh đẩy tay cô ra, “Không muốn bị đối xử như vậy, thì cố gắng trèo lên trên. Khi em đứng ở phía trên bọn họ, không ai dám lên mặt với em nữa.”

Nguyên Nhược Lạp: “…” Đúng, đây là con đường cô chọn, cô không thể lùi bước.

Nguyên Nhược Lạp hít một hơi thật sâu, mặc dù hết sức che đậy sự nhút nhát sâu trong nội tâm, nhưng rốt cuộc vẫn còn trẻ, thần sắc rất dễ có thể khiến cho người ta nhìn ra.

Thời Sênh dẫn Nguyên Nhược Lạp tới sớm, không để ý đến sự ngăn cản của nhân viên nghiệp vụ, trực tiếp chiếm dụng một phòng nghỉ.

Nếu cô dẫn tiểu bạch thỏ này đến muộn, có lẽ phòng nghỉ công cộng cũng không có.

“Các cô sao lại không biết xấu hổ như vậy. Kha tiểu thư và Đỗ tiên sinh người ta còn chưa tới.” Nhân viên nghiệp vụ đứng ở bên ngoài, tức giận Thời Sênh mặt đỏ tới mang tai.

Thời Sênh ngăn ở cửa, “Bọn họ chưa tới liên quan gì đến tôi?”

Ông còn phải đợi bọn họ chắc?

Bọn họ là cái thá gì!

Nhân viên nghiệp vụ cau mày, ghét bỏ, “Các cô là cái gì chứ, không tự soi gương xem, cũng muốn một mình dùng một phòng nghỉ?”

“Là cái gì không cần anh quan tâm, phòng nghỉ này hôm nay tôi vẫn muốn.” Thời Sênh nhướng mày, mặt đầy vẻ anh có thể làm gì tôi.

“Chị Trình Hi…” Nguyên Nhược Lạp ở phía sau cẩn thận gọi Thời Sênh. Cô vẫn là người mới, đắc tội người như vậy có phải không tốt không?

Nhưng Thời Sênh căn bản không quan tâm đến cô, nhanh chóng lưu loát ném nhân viên nghiệp vụ không ngừng lải nhải lấy Kha Bội Hân và Đỗ Á Viễn để ép cô ra ngoài, “ầm” một tiếng đóng cửa lại.

Thời Sênh ung dung nhìn Nguyên Nhược Lạp, “Dựa vào thân phận bây giờ của em, quả thật không thể có một gian phòng nghỉ riêng như vậy, nhưng mà…”

Cô khẽ hếch cằm lên, “Em nhớ lấy, chị là người đại diện của em. Nguồn lực của chị chính là nguồn lực của em. Chị không để ý em dựa vào chị mà đi lên. Duy nhất một điểm, đừng giở trò gì, chị có thể nâng em lên, tự nhiên có thể hạ em xuống.”

Nguyên Nhược Lạp nghe rồi ngẩn ra, cái này là ý gì thế?

Thời Sênh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn. Rất nhanh nhân viên nghiệp vụ bên ngoài liền yên tĩnh, sau đó cũng không có ai đến đuổi bọn họ ra ngoài. Ánh mắt Nguyên Nhược Lạp kỳ dị chăm chú nhìn Thời Sênh.

#Người đại diện nhà mình luôn siêu thần thì làm thế nào đây, online, rất gấp#

#Trả lời: Ôm đùi cô ấy chặt vào#

Nguyên Nhược Lạp ở trong phòng nghỉ đọc kịch bản, trên thực tế không đọc vào được chút nào, tai luôn dựng lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Lúc bên ngoài nổi lên tiếng ồn ào, cô đứng vụt lên.

Thời Sênh bị cô dọa cho giật mình, trượt tay, nhân vật trên game lập tức lăn ra chết.

“Em làm gì thế? F*, ông suýt nữa chém xong trăm người rồi!!” Thời Sênh nổi giận nhìn Nguyên Nhược Lạp, “Đọc xong kịch bản rồi? Nhớ hết rồi?”

Nguyên Nhược Lạp lo lắng chỉ bên ngoài, “Chị Trình Hi, bên ngoài hình như ầm ĩ rồi.”

Lúc này chị còn quan tâm cái gì mà chém trăm người chứ!!

Thời Sênh trợn mắt, “Ầm ĩ thì ầm ĩ, liên quan gì đến em, em rảnh lắm à?”

Nguyên Nhược Lạp bị điệu bộ bình tĩnh của Thời Sênh làm yên lòng. Người đại diện nhà cô là hung hăng càn quấy cuồng vọng chút, nhưng bất kể cô ấy làm gì, đều chưa từng thất thủ.

Cô nên tin cô ấy.

Nguyên Nhược Lạp nghĩ như vậy, từ từ ngồi xuống, tâm trạng bình tĩnh đến kỳ lạ.

“Ầm ầm ầm!!”

Rất tốt, tâm trạng vừa mới yên tĩnh lại, lúc này không theo quy tắc gì mà nhấp nhô lên xuống. Nguyên Nhược Lạp bị dọa đến tay chân nhũn ra, cả người đều không đứng lên nổi, chỉ có thể đáng thương nhìn Thời Sênh.

Làm sao đây? Làm sao đây? Bọn họ tới gây khó dễ rồi.

Thời Sênh phiền não cầm điện thoại đi ra mở cửa.

Ngoài cửa một đám người, đồng loạt vây xung quanh. Thời Sênh chống lên cửa, “Làm gì thế? Muốn đánh nhau à?”

Mọi người: “…” Đánh nhau cái gì.

Hiện trường yên tĩnh đến quỷ dị.

Kha Bội Hân được mấy người vây lấy, từ phía sau đi tới, “Trình Hi, nghe nói cô một mình chiếm dụng một phòng nghỉ?”

“Cô mù không nhìn thấy à?”

Kha Bội Hân: “…” Nửa năm không gặp, người phụ nữ này nói

chuyện sao lại khó nghe như vậy.

Trước kia Trình Hi có năng lực, nhưng cô ta làm nhiều hơn nói.

Kha Bội Hân hít thở sâu một hơi, “Trình Hi, nghệ sĩ của cô chẳng qua chỉ là một vai nữ phụ hạng bốn, có tư cách gì chiếm dụng một mình một phòng nghỉ. Phòng nghỉ đều đã bố trí xong hết rồi, bây giờ cô chiếm dụng một căn, chẳng lẽ muốn để cho Đỗ tiên sinh và Tưởng tiên sinh dùng chung một phòng à?”

Đỗ Á Viễn là nam chính, Tưởng Húc là nam phụ, danh tiếng ngang với Đỗ Á Viễn.

Nam nữ chính và nam nữ phụ của tổ phim đều là nhân vật lớn, cho nên đều chuẩn bị mỗi người một phòng nghỉ riêng. Bây giờ Thời Sênh chiếm dụng một phòng, chỉ còn lại ba phòng.

“Tôi nói có là có.”

“Cô đúng là bất chấp lý lẽ.” Kha Bội Hân giơ bàn tay ngọc ngà được chăm sóc cẩn thận ra, “Cô cho rằng cô vẫn là Trình Hi trước đây sao? Cô bây giờ đến công ty cũng không có, còn dám ngang ngược như vậy, cũng không sợ không tồn tại được trong cái giới này à.”

Thời Sênh nhướng mày, “Không tồn tại được thì không tồn tại nữa.”

Kha Bội Hân: “…..”

Vẻ mặt mọi người khó xử lại phức tạp. Bọn họ còn tưởng rằng Kha Bội Hân sẽ toàn thắng vị này. Ai ngờ dăm ba câu của người ta đã chặn họng khiến Kha Bội Hân nói không ra lời rồi.

Nhưng không phải là Kha Bội Hân sức chiến đấu yếu, là lời của Thời

Sênh căn bản khiến cho người ta không có cách nào đỡ được.

Không hổ là đại lão có thể công kích với antifan ở trên mạng.

Kha Bội Hân hận chết người phụ nữ trước mặt này. Bên ngoài mắng cô ta nhiều như vậy, nhưng cô ta giống như chẳng sao cả, đổi thành người khác, đã sớm cắt cổ tay tự sát rồi.

Lúc Kha Bội Hân định xông lên xé nát gương mặt đó, nhân viên nghiệp vụ vội chạy tới, “Kha tiểu thư, chúng tôi dọn một căn phòng nghỉ khác rồi, mọi người đừng tranh nữa.”

“Cô ta có tư cách gì chiếm dụng một mình một phòng?” Kha Bội Hân lửa giận bốc lên.

Nhân viên nghiệp vụ nhìn Thời Sênh bên đó. Thời Sênh cười dịu dàng nhìn sang, hắn lập tức lạnh sống lưng, dời tầm mắt đi cười làm lành với Kha Bội Hân, “Kha tiểu thư, đây là phía trên đồng ý.”

Ai biết cô ta tìm ai ở trên làm hậu đài, bọn họ bây giờ có thể làm thế nào chứ?

Kha Bội Hân giống như là nghe được tin tức lớn, khoa trương lấy tay che miệng lại, “Trình Hi cô lại leo lên giường của ai rồi? Đúng là không ngờ, bản lĩnh của cô lại lớn như vậy?”

Người xung quanh lập tức chỉ chỉ trỏ trỏ Thời Sênh, thỉnh thoảng có đôi câu vài lời rõ ràng truyền vào tai Thời Sênh.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, đột nhiên tiến lên nắm lấy cánh tay Kha Bội Hân, trước ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người, quật ngã người xuống đất.

Hiện trường giống như bị người ta nhấn nút tạm dừng, tất cả âm thanh biến mất, thế giới rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Cô ta…

Cô ta lại dám động thủ.

Thời Sênh phủi phủi tay, hai tay chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống Kha Bội Hân vẫn chưa kịp phản ứng, giọng nói trong trẻo phá tan sự tĩnh mịch,“Cô còn coi tôi là Trình Hi dễ bắt nạt trước đây nữa không?”

Chương 1489: Trợ lý, chào anh (10)

Chuyện Thời Sênh ngang nhiên động thủ ở tổ phim, rất nhanh bị người truyền lên mạng.

Các antifan chen nhau lên, phía dưới weibo lại bắt đầu thất thủ.

Trong những lời mắng này còn kèm lời khuyên Nguyên Nhược Lạp mau đổi người đại diện, đi theo người đại diện thế này sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Thời Sênh lười thanh minh, ngược lại gửi một tin weibo khiêu khích.

Trình Hi V: Chỉ đánh người thôi mà, có phải giết người đâu. Mấy người kích động như vậy làm gì? Kha Bội Hân là tổ tiên của mấy người à?

Ngưu Lang: Đánh người là phạm pháp, cô phải chịu trách nhiệm hình sự. Kha Bội Hân động gì đến cô. Một cô gái tử tế, cô cũng ra tay được, chưa từng thấy người phụ nữ nào độc ác như cô.

Tầm Tầm Mịch Mịch: Trình Hi đi chết đi! Người phụ nữ đáng chết, tiện nhân, cô MMP…

Phùng Kỳ: Không có giáo dục.

Thích Vui Cười: Tôi làm sao lại cảm thấy người đại diện này rất đáng yêu.

Vĩnh An Tây Lưu: Đáng yêu? Lầu trên bị mù à, đáng yêu chỗ nào?

Bởi vì một câu đáng yêu của Thích Vui Cười, diễn biến bên dưới liền biến thành lên án Thích Vui Cười, tình cảnh mất khống chế.

Thời Sênh khiêu khích xong liền ẩn đi.

Vị tổ tông Kha Bội Hân này không có chuyện gì lớn, nhưng bị mất mặt như vậy trước mặt mọi người, cô ta không nuốt trôi cục tức này. Sau khi được người đưa đến phòng nghỉ, đập loạn một trận, người bên cạnh cô ta không ai dám đi lên khuyên.

Thời Sênh một lời không hợp liền động thủ, khiến cho những người khác có chút sợ hãi, cũng không dám đi lên bắt lỗi, ai nấy đi vòng qua cô.

Chuyện này đại khái qua được ba tiếng, Thời Sênh lại đăng weibo.

Trình Hi V: Đến xem xem tổ tiên của mấy người đi. Nếu như tôi không thể tồn tại được trong giới giải trí, có lẽ tôi có thể lấn sân vào giới paparazzi.

[Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Giới paparazzi: Xin cô đừng đến cướp miếng cơm của chúng tôi. Cảm ơn!

Chín góc hoàn chỉnh, nhìn góc độ hẳn là chụp ở nhà vệ sinh, Kha Bội Hân bên trong đang đánh một nữ sinh. Nữ sinh bị đánh, đến quần áo cũng không lộ. Nhưng Kha Bội Hân không có bất kỳ che chắn nào, vẻ mặt dữ tợn mắng chửi nữ sinh, túm tay, giật tóc.

Đây nào có có phải là Kha Bội Hân hoàn mỹ như nữ thần thấy trên tivi đó.

Rõ ràng là một người đàn bà đanh đá.

Hình này không phải Thời Sênh chụp, là Nguyên Nhược Lạp sau khi có thể động đậy, lúc đến nhà vệ sinh giải quyết nhân sinh đại sự chụp được. Lần đầu tiên làm loại chuyện này, sau khi trở lại Nguyên Nhược Lạp giống như nhặt được cái mạng ở trên chiến trường về.

“Không thể không có lòng đề phòng người. Em hãy nhớ kỹ điểm này, biết ai có địch ý với em, thì phải cẩn thận đề phòng. Trước khi kẻ đó kéo em xuống ngựa, phải hất đối phương xuống.”

Sắc mặt Nguyên Nhược Lạp tái nhợt, “Chị Trình Hi, cái này có phải không tốt lắm không?”

Thời Sênh thả điện thoại xuống, “Em tiến vào nơi nào?”

“Giới… giới giải trí…” Nguyên Nhược Lạp nuốt nước bọt.

“Cái nơi ăn thịt người không nhả xương này, em muốn dẫn đầu, em muốn hot, có thể không hại người. Nếu như em không có lòng phòng người cơ bản nhất, chị khuyên em sớm từ bỏ đi. Làm nghề như các em, phải giỏi nhất là đeo mặt nạ, em phải cẩn thận chút.”

Em không hại người, không có nghĩa là người khác sẽ không hại em.

Chuyện Nguyên Nhược Lạp trải qua gần đây, cảm giác còn nhiều hơn cả đời này đã trải qua.

Cô cái hiểu cái không gật gật đầu, cố gắng đè nén chút áy náy ở đáy

lòng xuống. Trước đây Kha Bội Hân ở ngoài cửa nói chị Trình Hi như vậy, đáng đời cô ta.

[...] Nữ chính trong sáng thuần khiết bị Ký chủ dẫn dắt cho thành cái thứ quỷ quái gì rồi đây? Mẹ kiếp, không thể nhìn nổi.

Thời Sênh phẫn nộ trong lòng, “Ta có phải theo mô típ tổng tài đâu mà đòi bảo vệ tiểu bạch thỏ trong phạm vi của mình, không để cho cô ấy trưởng thành, luôn là một bộ ngây thơ, chịu thua thiệt một lần còn không nhớ kỹ, có độc.”

[Vậy cô không phải cũng cưng chiều Phượng Từ như vậy sao?]

“Vậy ta ngăn cản hắn trưởng thành sao?”

[...] Hình như... không có, Ký chủ mặc dù không thích Phượng Từ giết người, nhưng cũng sẽ không ngăn cản hắn động thủ. Hắn ở bên ngoài thích ngang ngược thì ngang ngược. Thậm chí Ký chủ hy vọng hắn ở bên ngoài có thể ngang ngược đến lên trời xuống đất.

…

Bởi vì chuyện của Kha Bội Hân, cô ta giận đến mức tạm thời không có cách gặp ai, cho nên trước tiên quay cảnh của những người khác trước.

Phần quay của Nguyên Nhược Lạp không coi là nhiều, nhưng rất quan trọng, lần đầu tiên quay loại cảnh có lời thoại này, biểu hiện của Nguyên Nhược Lạp có chút căng thẳng.

Sau nhiều lần đạo diễn nổi giận, Nguyên Nhược Lạp mới miễn cưỡng nhập thần được, cuối cùng cũng quay xong.

Ngày thứ ba Nguyên Nhược Lạp quay phim, Đỗ Á Viễn vào tổ. Người ta là Ảnh đế, thời gian quý giá, đương nhiên phải quay hắn trước. Mà Kha Bội Hân luôn không muốn gặp ai kia nên cũng không thể không xuất hiện.

Thể diện của cô ta còn chưa lớn bằng Đỗ Á Viễn.

“Chị Hi, đã lâu không gặp.” Người đàn ông chặn Thời Sênh ở trên hành lang, lát nữa phải quay ở chỗ khác, bên này không có ai.

Vẻ mặt Thời Sênh lạnh lùng, “Tránh ra.”

Thời mới bắt đầu sự nghiệp, Đỗ Á Viễn đi theo Trình Hi. Trình Hi nâng đỡ hắn đến lúc có chút hot, vị này liền quay người theo Tiết Vũ Hòa.

Đỗ Á Viễn cười nhìn Thời Sênh, “Chị Hi, chị bây giờ vẫn là cái bộ dạng này, còn không cân nhắc đề nghị của em chút sao?”

“F*!” Thời Sênh mắng một tiếng, trực tiếp động thủ.

Đỗ Á Viễn không ngờ Thời Sênh sẽ động thủ. Hắn từng học qua mấy chiêu, nhưng cũng không thông thạo, so với Thời Sênh luyện qua nửa năm, tay nghề tinh thông mà nói, không coi là gãi ngứa.

Đánh xong Đỗ Á Viễn, Thời Sênh hất tóc, xuất sắc rời đi, đến một cảm nghĩ thắng lợi cũng không để lại cho Đỗ Á Viễn.

Mắt Đỗ Á Viễn nổ đom đóm, một lúc lâu mới bò dậy.

Cô ta lại dám đánh hắn!!

“Đỗ tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Một nhân viên nghiệp vụ không biết ở đâu thò ra, cẩn thận hỏi Đỗ Á Viễn sắc mặt u ám.

“Không sao.” Đỗ Á Viễn phủi phủi quần áo trên người, tay chợt dừng một lát, nghiêng đầu nhìn nhân viên nghiệp vụ đó, “Vừa rồi anh nhìn thấy cái gì?”

Nhân viên nghiệp vụ bị Đỗ Á Viễn nhìn có chút ngứa ngáy da đầu, cẩn thận trả lời: “Nhìn thấy một mình Đỗ tiên sinh.”

Đỗ Á Viễn nhìn hắn một cái, vác cái tư thế Ảnh đế rời khỏi hành lang.

…

_ _ Ảnh đế Đỗ Á Viễn vô tình gặp được người đại diện ngày trước, chưa từng nghĩ sẽ bị người đại diện đối xử như vậy.

Tiêu đề này thật hấp dẫn, nhưng đặc biệt mở ra xem một cái, người đại diện có lượng antifan khổng lồ đó đang ngược đãi Ảnh đế của bọn họ.

Đệch mợ!

Tin tức này là ai đăng!

Không muốn sống nữa có phải không!!

Tổ chức thành đoàn thể công kích truyền thông người ta.

Trình Hi cũng không thể bỏ qua, lại dám đánh Ảnh đế của bọn họ.

Từ hot tìm kiếm đều là #Trình Hi đánh người## Trình Hi cút ra khỏi

giới giải trí##Trình Hi xin lỗi#

Chuyện này còn kinh động đến cả cảnh sát, bởi vì không ít fan trực tiếp báo cảnh sát, nói thần tượng của bọn họ bị đánh, kêu cảnh sát đi bắt Thời Sênh.

Ngược lại các antifan của Thời Sênh bình tĩnh hơn nhiều.

Hỉ Dương Dương: “Không phải là đánh Ảnh đế thôi sao, đừng kích động. Mấy ngày trước cô ta không phải mới đánh Kha Bội Hân à.

Đi Đi Lại Lại Không Muốn Yêu: Cô ta đây là muốn đánh hết người của giới giải trí một lần à? Cái gan này phải lớn lên tận trời!

Sinh Phong Nam Đẩu: Ngày mai tiêu đề cho dù là cô ta đánh ảnh hậu tôi cũng không thấy kỳ lạ.

Hắc, Tiểu Ca Ca: “Thiên thần” có ảnh hậu gia nhập rồi à?

Tiểu Minh Cút Ra Ngoài Cho Ta: Cậu có phải ngốc rồi không, Tống Nhã a! Cô ấy chưa tham dự buổi họp báo, nhưng tuyên truyền phía trên, cô ấy là nữ phụ, hữu nghị gia nhập đó!

Chương 1490: Trợ lý, chào anh (11)

Đỗ Á Viễn không muốn làm lớn chuyện này, cho nên lúc cảnh sát tới hỏi thăm, hắn phủ nhận, còn tức giận với tin vịt trên mạng, hắn và Thời Sênh căn bản là không xảy ra mâu thuẫn.

Bọn họ dù sao trước kia cũng từng hợp tác, mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn.

Nhưng mà Thời Sênh một giây tiếp theo liền làm mất mặt, trên weibo chính trực thừa nhận, chính là cô đánh Đỗ Á Viễn.

Đỗ Á Viễn giận đến mức trực tiếp xông vào phòng nghỉ, doạ cho Nguyên Nhược Lạp đang học lời thoại sợ đến dán vào tường.

“Trình Hi cô có phải điên rồi không hả?” Hắn đã không truy cứu chuyện này nữa, cô lại vẫn vội vàng thừa nhận.

Thời Sênh chậm rãi ngẩng đầu lên, quét mắt qua Đỗ Á Viễn, giơ tay lên chống cằm, “Tự làm tự chịu, loại người có thân phận như tôi, làm sao lại phủ nhận chút chuyện nhỏ này.”

Tự làm tự chịu??

Loại người có thân phận như tôi??

Chuyện nhỏ???

Đỗ Á Viễn suýt nữa đập lên mặt Thời Sênh mấy chữ "có phải cô có

bệnh không".

“Cô xoá weibo cho tôi!”

“Anh là cái thá gì chứ?” Anh bảo ông xoá là xoá, nghĩ mặt mình dát vàng chắc? Dát vàng cũng vô dụng, trừ phi anh là Phượng Từ phụ thể.

Ừm... vẫn là bỏ đi, Đỗ Á Viễn người này đời sống cá nhân hỗn loạn, nếu hắn là Phượng Từ, cô sẽ ngứa tay giết chết hắn.

Đỗ Á Viễn dường như muốn động thủ. Trợ lý phía sau lập tức tiến lên ngăn hắn lại, lôi hắn ra ngoài, nếu như còn đánh nữa sẽ nguy mất.

Tiếng Đỗ Á Viễn hổn hển từ bên ngoài truyền vào, “Trình Hi, cô chờ đấy cho tôi.”

Thời Sênh phẫn nộ, có thể đổi lời thoại không hả.

…

Cả tổ phim từ khi bắt đầu quay đều chưa ngừng nghỉ, đạo diễn cũng rất nóng tính, đặc biệt là lúc Nguyên Nhược Lạp quay chưa đạt, tiếng gào kia dứt khoát có thể xin bản quyền.

Nguyên Nhược Lạp biết bởi vì Thời Sênh đắc tội không ít người, cũng không dám lên tiếng, cố gắng điều chỉnh đến trạng thái đạo diễn mong muốn.

Không dễ dàng gì mới quay xong, Nguyên Nhược Lạp đi xuống lại không thấy Thời Sênh đâu, ngược lại là Kha Bội Hân u ám nhìn chằm chằm cô.

Nguyên Nhược Lạp giật mình, vội rời đi.

Cô muốn đi tẩy trang, ai ngờ Kha Bội Hân đi theo, đẩy cô vào phòng nghỉ, cười lạnh nhìn cô, “Con tiện nhân Trình Hi kia không có ở đây, để xem xem hôm nay còn ai có thể bảo vệ cho cô.”

Cô ta động thủ bóp cánh tay Nguyên Nhược Lạp, cầm đồ trang sức lên, dùng đầu nhọn đâm vào eo cô, “Cô tưởng là có Trình Hi che chở, cô có thể bình chân như vại à? Tôi nói cho cô biết, không thể nào!”

Nguyên Nhược Lạp không lên tiếng, chỉ phản kháng, nhưng sức của Kha Bội Hân rất lớn.

Cô không ngờ Kha Bội Hân lại lớn gan như vậy, lại dám trực tiếp động thủ ở đây.

Kha Bội Hân đâm mạnh vào eo Nguyên Nhược Lạp. Nguyên Nhược Lạp không thể tránh né, bị dồn đến góc tường, như vậy càng tiện hơn cho Kha Bội Hân. Cô ta túm tóc Nguyên Nhược Lạp, mặt mũi hung ác, “Cô dám nói chuyện hôm nay cho Trình Hi, tôi sẽ rạch nát mặt cô.”

Cô ta buông Nguyên Nhược Lạp ra, sửa sang lại vạt áo, xoay người đi tới cửa.

Cửa vừa mở, liền nhìn thấy bên ngoài có một người đàn ông đang đứng. Cô ta ngẩn ra, người đàn ông này thật đẹp trai...

Nhưng mà người đàn ông đó sắc mặt u ám, một tay bóp lấy cổ cô ta, đẩy cô ta vào trong. Vệ sĩ mặc áo đen phía sau nối đuôi nhau vào.

“Anh... anh muốn làm gì?” Kha Bội Hân bị sắc đẹp mê hoặc, lúc này đột nhiên bị bóp cổ, chỉ còn lại sợ hãi.

Người đàn ông chán ghét ném cô ta ra, vệ sĩ áo đen lập tức tiến lên một trái một phải đỡ cô ta, đưa cô ta ra khỏi phòng, thuận tiện cài cửa lại.

Đám người đều đã đi cả, Lâm Quân Thành mới nhìn nữ sinh đang dựa trong góc. Tóc cô rối bời, sắc mặt tái nhợt. Lúc này trông cô giống như chú nai con bị hoảng hốt, sợ hãi nhìn chằm chằm hắn.

Lâm Quân Thành tiến lên, thu lại vẻ u ám trên mặt, “Em không sao chứ?”

Nguyên Nhược Lạp lắc lắc đầu, phòng bị nhìn Lâm Quân Thành.

“Trình Hi gây thù chuốc oán khắp nơi, em đi theo cô ta sẽ không có kết quả gì tốt đẹp đâu, đi theo tôi, em muốn gì, tôi đều cho em.”

Trong đầu Nguyên Nhược Lạp đột nhiên xuất hiện vấn đề trước kia Thời Sênh hỏi cô, câu trả lời của cô là sẽ không vì sự nghiệp mà bán đứng tình yêu.

Câu trả lời bây giờ của cô vẫn là như vậy.

Hơn nữa người này....

“Xin lỗi tiên sinh, tôi không quen anh.”

Lâm Quân Thành cau mày, ngữ khí có chút lạnh lùng, “Trình Hi gần đây đắc tội người em không phải không nhìn thấy. Em muốn đi theo cô ta chịu khổ sao?”

Nguyên Nhược Lạp nắm chặt vạt áo, ngữ khí chắc chắc, “Chị Trình Hi sẽ không hại tôi. Chị ấy từng nói, chị ấy sẽ khiến tôi đứng trên vũ đài của thế giới.”

“Em cứ tin cô ta như vậy?”

Nguyên Nhược Lạp muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu.

Lâm Quân Thành dường như tức giận, vẻ u ám vừa mất trước đó lại nổi lên, “Cho em thời gian suy nghĩ cho kỹ, tôi sẽ còn đến tìm em.”

Chẳng hiểu gì cả.

Nguyên Nhược Lạp chỉ muốn nói bốn chữ này. Nhưng nhìn khí thế kia của Lâm Quân Thành, cô vẫn là nhịn xuống. Đợi người đàn ông này ra khỏi phòng, cô mới tay chân nhũn ra ngã ngồi xuống đất.

Bên eo phát đau.

Cô cẩn thận cởi quần áo ra, eo đỏ hết lên, còn trầy da, đang rỉ máu đỏ thẫm.

Lúc Thời Sênh quay lại, Nguyên Nhược Lạp đã thay quần áo sạch sẽ, như không có chuyện gì xảy ra ngồi một bên đọc kịch bản.

Thời Sênh đặt đồ ăn vặt lên bàn, Nguyên Nhược Lạp lập tức cười, “Cảm ơn chị Trình Hi.”

Sắc mặt Thời Sênh có chút lạnh, “Tại sao không phản kháng?”

Tay Nguyên Nhược Lạp đang lấy đồ ăn vặt cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt.

Chị ấy làm sao lại biết?

Vừa rồi cô đi ra ngoài, không phát hiện có ai nói đến chuyện này...

“Chị Trình Hi, em... sức em không bằng cô ta.” Ủy khuất trước đó của Nguyên Nhược Lạp không nhịn được, nước mắt ào ào chảy xuống.

“Ngu xuẩn.” Thời Sênh đi qua cô, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nguyên Nhược Lạp nhìn căn phòng trống rỗng, cố gắng nuốt nước mắt lại.

Thời Sênh không rời đi bao lâu, từ đầu đến cuối không quá nửa tiếng, nước mắt Nguyên Nhược Lạp vẫn còn chưa kịp khô.

Cô ném một cái điện thoại đến trước mặt Nguyên Nhược Lạp, “Tự mình trả thù.”

Nguyên Nhược Lạp nhớ cái điện thoại đó, là của Kha Bội Hân.

Cô lại lấy điện thoại của cô ta đến đây...

Ở trong tổ phim...

…

_ _ Kinh hoàng! Đời sống cá nhân thối nát của tiểu hoa đán, lại dây dưa cùng với mấy người đàn ông.

Tin tức này lập tức áp đảo mấy tin tức Thời Sênh đánh người trước đó, nhanh chóng leo lên đứng đầu.

Tin tức viết rất tỉ mỉ, chẳng những có ảnh Kha Bội Hân thân mật với

đàn ông, còn có tin nhắn mập mờ giữa cô ta với những người đàn ông khác nhau, vô cùng cùng lộ liễu, khiến cho người ta xem mà mặt đỏ tía tai.

Rất nhanh liền có người bới ra được, một trong những người đàn ông đó chính là đạo diễn của bộ phim đã giúp Kha Bội Hân nổi tiếng đó.

Phía sau còn có chứng cứ Kha Bội Hân không để cho nghệ sĩ khác vượt lên bằng những thủ đoạn chèn ép bẩn thỉu.

Nghệ sĩ bị cô ta chèn ép, có lẽ là thấy cô ta sắp rớt đài rồi, rối rít ra mặt.

Cho dù đoàn thể của Tiết Vũ Hòa có can thiệp, nhưng Kha Bội Hân lần này có rửa cũng không sạch rồi.

“Tổng tài, chúng ta... còn phát nữa không?”

Lâm Quân Thành ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh đến mức khiến cho người ta sợ hãi. Viên trợ lý không nhịn được run một cái, cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Động tác của Trình Hi sao lại nhanh như vậy?”

“Trước đó cô ta là người đại diện của Công ty Giải trí Minh Nguyệt, trên tay khẳng định nắm điểm yếu của nghệ sĩ...”

Lâm Quân Thành cắt đứt lời trợ lý, “Hừ, nếu như cô ta thật sự có, lúc đầu khi cô ta xảy ra chuyện đã dùng rồi.”

“Tổng tài, ý ngài là?”

Lâm Quân Thành gõ gõ bàn, “Cô ta tại sao có thể không kiêng nể gì cả ở tổ phim “Thiên thần” như vậy, phía sau cô ta có người, tra cho tôi.”

“Ngoài ra... tôi không muốn nhìn thấy Kha Bội Hân nữa.”

Chương 1491: Trợ lý, chào anh (12)

Kha Bội Hân xảy ra chuyện như vậy, tiến độ của tổ phim trực tiếp bị trì hoãn. Cô ta không thể nào tiếp tục quay nữa, may mà cảnh của cô ta mới bắt đầu quay, đổi người vẫn còn kịp.

Chuyện “Thiên thần” đổi vai nữ chính lại thu hút nhiều người vây xem.

Nữ chính mới cũng là một minh tinh, có điều tạm thời vẫn không đến được, cho nên gần đây đều quay cảnh của vai phụ. Chờ nữ chính mới nhận chỗ, cảnh của Nguyên Nhược Lạp đã quay gần xong rồi, phần sau phải quay ngoại cảnh.

“Em chuẩn bị chút đi, ngày mai chúng ta quay quảng cáo.” Thời Sênh đưa một tờ giấy đến trước mặt Nguyên Nhược Lạp, “Quay xong quảng cáo này rồi, sau này giá phát ngôn tối thiểu của em chính là từ cái này, hiểu chưa?”

Kiểu học sinh còn chưa ra mắt như cô, cho dù có thể nhận được quảng cáo, thì phí quảng cáo đều không đáng kể. Nhưng lần phí quảng cáo này của cô, gần bằng minh tinh hạng hai. Nguyên Nhược Lạp có chút sợ người đại diện siêu thần nhà mình.

Hoàn toàn khác người đại diện của người khác.

Không quản chuyện ăn uống của cô, cũng không quản lời nói hành động của cô, mỗi ngày không phải là chơi game thì chính là xem cổ phiếu, không thì gọi điện thoại cho người khác, mắng đối phương

đến máu chó dội vào đầu, hoàn toàn không biết cô ấy làm việc lúc nào.

“Em nghe nói có một người cộng tác...” Nguyên Nhược Lạp đón lấy tờ giấy, cẩn thận hỏi.

Thời Sênh a một tiếng, vừa ấn điện thoại, vừa trả lời: “Hình như có.”

Nguyên Nhược Lạp: “...”

Chị thật sự là người đại diện của em sao?

Nguyên Nhược Lạp nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Em nghe nói... người cộng tác đó là Tưởng Húc, chính là Tưởng Húc luôn không đến tổ phim đó.”

Tưởng Húc là nam phụ, nhưng hắn vẫn đang quay phim dở, trừ buổi họp báo ra, đều không lộ mặt.

Tin tức này là cô xem tin E-Goer mới gửi cho mới phát hiện ra.

Tài khoản E-Goer chính thức rất thú vị. Nó muốn dùng nghệ sĩ nào làm người phát ngôn, thì sẽ chia sẻ weibo của nghệ sĩ đó, không phát biểu, không bình luận, cứ im lặng chia sẻ, hình như là đang chứng minh, đây là người phát ngôn ta bắt đầu sử dụng.

Thời Sênh nghiêng đầu: “Có vấn đề gì à?”

Nguyên Nhược Lạp: “...”

Cô có thể là có một người đại diện giả rồi!!!

Nguyên Nhược Lạp gần đây đã bổ sung kiến thức về cái giới này rồi.

Tưởng Húc và Đỗ Á Viễn không phân cao thấp, nhưng tính tình của Tưởng Húc vô cùng tệ, hơn nữa nhà lại có tiền, ai động vào sẽ xui xẻo, đến thể diện truyền thông hắn cũng sẽ không cho, nói trở mặt là trở mặt, hoàn toàn là bản sao của người đại diện nhà cô.

Cô phải chụp quảng cáo với đại lão tính khí không tốt, còn là đẳng cấp cao này, cô thật sự có thể sống sót mà trở về sao??

Nguyên Nhược Lạp trong tâm tình vô cùng hoài nghi mình có một người đại diện giả, cô đã đến phòng chụp ảnh để chụp ảnh quảng cáo rồi.

Đại diện của E-Goer đang chờ bọn họ.

“Cô Trình, cô Nguyên, nhiệm vụ hôm nay có chút nặng nề, có thể phải vất vả các cô rồi.” Nhân viên chính thức rất lễ phép.

Nguyên Nhược Lạp thụ sủng nhược kinh, “Không sao, không sao.”

Thời Sênh không nói một lời đi về phía trước. Điệu bộ đó, giống như Nguyên Nhược Lạp mới là người đại diện, cô ấy là nghệ sĩ vậy.

Nhân viên chính thức kinh ngạc một chút, nhưng cũng không nói nhiều, dẫn bọn họ tiến vào phòng chụp ảnh. Nhân viên các bộ phận đang chuẩn bị. Nguyên Nhược Lạp phải trang điểm trước. Thời Sênh chờ ở bên ngoài.”

“Anh Tưởng còn chưa đến à?”

“Vẫn chưa, vừa rồi gọi điện thoại nói đến muộn chút, cũng không sao, chúng ta có thể chụp đồ nữ trước.”

“Vậy được, mọi người động tác nhanh lên chút.”

Trong phòng chụp ảnh bận rộn, Nguyên Nhược Lạp mặc xong quần áo từ bên trong đi ra, bắt được ánh đèn chiếu, dựa theo chỉ thị của nhiếp ảnh gia mà tạo dáng.

“Cô Nguyên rất có thiên phú.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn người nói chuyện, là người đàn ông trước đó dẫn bọn họ vào, bọn họ đều gọi anh ta là tổng giám Lý.

Thời Sênh thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn Nguyên Nhược Lạp đang chụp hình bên đó, không hề quan tâm đến tổng giám Lý.

Tổng giám Lý cũng không ngại ngùng, tiếp tục hỏi: “Cô Trình, cô cảm thấy một nghệ sĩ vui vẻ nhất là cái gì?”

Thời Sênh nhướng mày, ngữ khí rất bất thiện, “Lâm Quân Thành bảo anh tới làm thuyết khách à?”

Tổng giám Lý kinh ngạc vì bị vạch trần, nhưng không hoảng hốt. Hắn ta ung dung nói: “Cô Trình, dưới danh nghĩa của Lâm tổng có giải trí Gia Niên Hoa. Cô bây giờ có thể nói là bốn bề có địch, có Gia Niên Hoa làm hậu đài cho cô, thì sẽ không có ai dám gây khó dễ cho cô nữa. Cơ hội tốt như vậy, người khác cầu cũng không được.”

Hắn ta cũng không hiểu Lâm tổng rốt cuộc là vừa ý Nguyên Nhược Lạp đó chỗ nào, nhất định phí hết tâm tư giành được người.

Mà người đại diện này cũng là một người kỳ lạ.

Chuyện nửa năm trước đối với cô ta không những không ảnh hưởng gì, còn khiến cho tính cách cô ta thay đổi lớn như vậy.

“Cơ hội tốt như vậy thì giữ lại cho anh đi, tôi không có hứng.”

Tổng giám Lý: “...” Nếu hắn có thể được tổng tài vừa ý thì đã tốt!

Thời Sênh cách tổng giám Lý xa một chút, trên mặt rõ ràng là vẻ không muốn nói chuyện với anh, anh còn lải nhải ông sẽ đánh người.

Tổng giám Lý thở dài, chưa từng thấy người đại diện nào khó giải quyết như vậy.

Lúc nghỉ ngơi, Nguyên Nhược Lạp nói đói bụng rồi. Thời Sênh đi ra ngoài mua đồ ăn cho cô, quay lại đã phát hiện không thấy người đâu nữa.

Cô hỏi mấy nhân viên nghiệp vụ, nói nhìn thấy cô ấy đi về phía nhà vệ sinh.

“Bốp! Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, ra ngoài phải dẫn bảo vệ của tôi theo, đầu óc anh kiểu gì thế hả? Tôi cần anh đến làm gì?”

Tiếng gào thét của đàn ông từ chỗ rẽ phía trước truyền tới, âm thanh này có chút quen tai. Thời Sênh suy nghĩ một lát, trong đầu tìm được một cái tên phù hợp.

Tưởng Húc.

Thời Sênh đi về phía trước mấy bước, tình cảnh bên kia lập tức rõ ràng.

Một người đàn ông đứng quay lưng về phía cô, đang chống nạnh chỉ đối diện gào thét, “Tối nay không được ăn cơm, trừ lương!”

Tính tình Tưởng Húc nổi tiếng là xấu, người làm việc cho hắn chín

phần là không dễ sống.

“Nhặt điện thoại lên, đứng còn cần tôi dạy anh à? Trừng tôi làm gì? Đừng quên thân phận của anh, nhặt lên cho tôi.” Tưởng Húc vênh váo chỉ điện thoại bị hắn ta ném xuống đất.

Người bị hắn ta che mất do dự một lúc, ngồi xổm xuống nhặt điện thoại. Người đó và Tưởng Húc tách nhau ra, thân hình lộ ra trong tầm mắt Thời Sênh.

Đó là một người đàn ông rất trẻ tuổi, mặc áo T-shirt bình thường, tóc hình như xoăn tự nhiên, có chút rối.

Người đàn ông hơi cúi mặt, khuôn mặt căng cứng, dường như gắng hết sức nhẫn nhịn.

Cô híp mắt lại, đờ đẫn trong nháy mắt, nhấc chân đi qua bên đó, “Anh Tưởng.”

“Cái gì?” Đột nhiên có người gọi mình, Tưởng Húc bực bội quay đầu, đối diện chính là một quyền.

Tưởng Húc bị đánh lờ mờ, đầu óc trống rỗng.

Thời Sênh lôi cổ áo hắn, ấn hắn lên cửa sổ thủy tinh bên cạnh, đầu gối đụng vào bụng hắn, sau đó kéo hắn sang bên cạnh, cơ thể Tưởng Húc không vững, trực tiếp ngã xuống đất.

Sắc mặt Thời Sênh đóng băng, con ngươi bình tĩnh dường như có sương lạnh đang ngưng tụ, “Cút.”

Cơ thể Tưởng Húc run lên, bị khí thế trên người cô làm cho sợ hãi, hốt hoảng từ dưới đất bò dậy, mấy bước biến mất khỏi hành lang.

Thời Sênh xoay người lại, người đàn ông vẫn đang duy trì tư thế nhặt điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô. Thời Sênh từ trong mắt hắn nhìn thấy chỉ có xa lạ.

Anh ấy không nhớ mình.

Haiz.

“Anh... tên là gì?”

Người đàn ông đứng thẳng lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, “Cô Trình quý nhân hay quên, đến tên tôi cũng không nhớ sao?”

Thời Sênh: “...”????

Chương 1492: Trợ lý, chào anh (13)

Thời Sênh rất chắc chắn trong ký ức của nguyên chủ không có bất cứ tư liệu gì liên quan đến người đàn ông trước mặt này.

Cho nên đây là ý gì?

Hơn nữa ánh mắt anh nhìn mình lúc này...

Rất bất thiện.

Đây chính là đề bài sát hạch?

Xích mích thành thù??

Excuse me??

Chơi ông à!!

Người đàn ông cũng không nói nhiều, cầm điện thoại đi qua cô. Chỉ là lúc đi qua, ánh mắt hắn khẽ thay đổi. Hắn dừng lại, dường như có chút mơ màng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại nhanh chóng rời khỏi.

Thời Sênh gãi gãi đầu, “Hoá ra cái tên thiểu năng Cesar đó nói đúng, khả năng là bất cứ ai đều không phải nói chơi rồi.”

Ông nội anh!!

Không sao, dù sao cô có tiền, có thể bao nuôi hắn!

Không nhớ được không sao cả, cô làm hắn nhớ lại là được!

[...] Ký chủ đừng có xấu xa như vậy, bản Hệ thống vẫn còn là một đứa trẻ.

Thời Sênh đè sự khó chịu trong lòng xuống, đi tìm nghệ sĩ tiểu bạch thỏ đó của cô trước.

Thời Sênh đi thẳng theo con đường trước mặt, cuối cùng phát hiện đạo cụ của tiểu bạch thỏ rơi xuống trước một cánh cửa, có lẽ là móc vào cửa, bị rơi xuống.

Thời Sênh đi vào, nghiêng tai nghe động tĩnh bên trong, hiệu quả cách âm vô cùng tốt, hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì ở bên trong. Thời Sênh tưởng tượng các loại 18+, tình tiết này, làm sao nhìn lại giống tổng tài và nữ chính sắp xảy ra chuyện không thể miêu tả gì rồi nhỉ.

Thời Sênh vặn cửa, cửa bị người khóa trái rồi.

Cô lui về phía sau hai bước, xoa xoa tay, móc kiếm, chém xuống.

Cửa phòng bị chém ra, tiếng khóc và tiếng la hét bên trong như nước thủy triều tràn ra.

Phòng rất tối, ở trên ghế sa lon, người đàn ông đang đè người phụ nữ, xé quần áo của cô ta. Cửa bị chém ra, kinh động đến người đàn ông. Hắn dừng động tác lại, nhìn qua bên này.

Nữ tử chống một cái thiết kiếm, đứng ở cửa, “Lâm tổng, anh muốn

tìm một người phụ nữ khó khăn như vậy sao? Cần phải mất mặt đi cưỡng hiếp sao?”

Nguyên Nhược Lạp không biết lấy đâu ra sức lực, đẩy Lâm Quân Thành ra, lảo đảo chạy đến bên cạnh Thời Sênh, co lại phía sau cô nhỏ tiếng khóc.

“Trình Hi, bớt can thiệp vào chuyện của người khác đi.” Sắc mặt Lâm Quân Thành đen sì, nghiến răng nghiến lợi trừng Thời Sênh.

Người phụ nữ này năm lần bảy lượt làm hỏng chuyện của hắn.

“Đây là nghệ sĩ của tôi, thế nào gọi là bớt can thiệp vào chuyện của người khác?” Thời Sênh híp mắt lại, cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Nguyên Nhược Lạp, sau đó xách kiếm đi vào bên trong.

Không bị cô nhìn thấy thì thôi đi, nhưng lại cứ để cô nhìn thấy!

Cô không dễ dàng gì mới dẫn nữ chính ra khỏi tình tiết chuyện được, cái tên này ngủ cũng gây ra bao nhiêu chuyện.

Loại chuyện lớn phá CP này, luôn luôn không thể quên.

[...] Biến thái.

Hệ thống thật sự là không thể hiểu đầu óc của Ký chủ nhà nó, nam nữ chính người ta lại không trêu chọc đến cô, làm gì cứ phải phá người ta.

Không phá CP mi muốn chết à?

Cô không thể đi tìm Phượng Từ nhà cô, nghĩ cách khôi phục ký ức sao?

CP của mình sắp bị phá rồi, còn có thời gian phá người khác.

Hệ thống rất muốn gào thét, nhưng nó không dám. Không sai, nó chính là đang sợ như vậy.

Lâm Quân Thành nhìn cô gái từng bước từng bước đi tới. Toàn thân cô đều lộ vẻ tàn bạo, giống như ác quỷ lấy mạng.

Nhiệt độ bốn phía hạ xuống đến 0 độ, khí lạnh từ lòng bàn chân xông lên, trái tim Lâm Quân Thành thình thịch nhảy lên, hắn lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

…

Thời Sênh dẫn Nguyên Nhược Lạp trở lại phòng chụp ảnh. Cả người Nguyên Nhược Lạp đều có chút hoảng hốt, sống chết bám lấy tay Thời Sênh. Thời Sênh hất cô ra, cô lại bám vào.

Lúc này Tưởng Húc đang chụp, trong phòng chụp ảnh không có bao nhiêu người chú ý tới bọn họ.

“Chị Trình Hi, chúng ta đánh người đó, liệu hắn có.... trả thù chúng ta không?” Nguyên Nhược Lạp hạ thấp giọng, còn mang theo mấy phần nức nở.

“Trả thù? Vậy thì để cho hắn trả thù đi, chị sợ hắn chắc.” Ánh mắt Thời Sênh quét qua người trong phòng chụp ảnh, nhìn thấy người đàn ông kia ở trong góc.

Hắn đứng ở đó, giống như một đồ vật không có sinh mệnh, không chú ý gần như không thấy được.

“Em biết người kia không?”

Nguyên Nhược Lạp sụt sịt, theo ánh mắt Thời Sênh nhìn qua, một lúc lâu mới lắc lắc đầu.

“Được rồi, vất vả cho anh Tưởng rồi. Anh Tưởng anh nghỉ ngơi một lát, lát nữa chụp chung. Cô Nguyên, cô đến làm quen với anh Tưởng chút đi.”

Nguyên Nhược Lạp lập tức nắm chặt tay Thời Sênh, cô bây giờ rất sợ hãi.

Thời Sênh đẩy tay cô ra, “Bình tĩnh chút cho chị. Em muốn bị người ta nhìn ra vừa rồi em trải qua cái gì à?”

Nguyên Nhược Lạp lúc này chỉ muốn tìm một chỗ khóc to một trận, nhưng cô không thể.

“Em chọn con đường này, tất cả uất ức đau xót, đều chỉ có thể mình mình chịu đựng, không ai giúp được em cả. Chỉ có bản thân mình mạnh mẽ, mới có thể không sợ hãi.”

Lời này của Thời Sênh hết sức tàn khốc, nhưng rất lâu sau này Nguyên Nhược Lạp hồi tưởng lại, nếu như không phải là lúc đầu cô ấy tàn khốc làm rõ hiện thực cho cô như vậy, cô căn bản không thể đi xa được đến thế.

Cô ấy vĩnh viễn đặt sự thật tàn khốc nhất ở trước mặt cô, khiến cho cô biết sự hiểm ác đáng sợ, bẩn thỉu trong đó, khi cô vẫn quyết định như vậy, cô ấy mới giúp cô tính toán tương lai.

Mà điều cô phải làm, chính là tin tưởng cô ấy.

Nguyên Nhược Lạp hít sâu một hơi, đi qua phía Tưởng Húc.

Tưởng Húc có lẽ là nhìn thấy Thời Sênh, lúc này đang dùng ánh mắt như đao đâm cô, biết Nguyên Nhược Lạp là nghệ sĩ của cô, đương nhiên không nể nang chút nào mà xoi mói.

Lúc chụp ảnh, càng bị giày vò thảm hại.

Đợi Nguyên Nhược Lạp bị xoi mói tả tơi trở lại, cô nằm bò bên cạnh Thời Sênh, yếu ớt nói, “Người kia tên là Kiều Khanh, là trợ lý của Tưởng Húc.”

“Làm trợ lý cho hắn, đúng là xui xẻo tám đời.” Nguyên Nhược Lạp nghiêng đầu lại, nhìn tình cảnh bên kia.

Tưởng Húc đang nổi giận với Kiều Khanh, nước nhân viên nghiệp vụ vừa rót, trực tiếp hắt vào người Kiều Khanh.

Kiều Khanh không nói tiếng nào cúi thấp đầu. Nguyên Nhược Lạp vẫn còn đang lắc đầu. Người đại diện nhà cô đột nhiên đứng lên, kéo cây gậy bên cạnh không biết là dùng để làm gì, mấy bước đi tới phía Tưởng Húc, giơ tay đánh.

Mọi người: “...”

Mẹ kiếp!!!

Nếu không phải là nhân viên nghiệp vụ của phòng chụp ảnh ngăn lại, Thời Sênh có lẽ là muốn đánh chết Tưởng Húc.

Tưởng Húc mặt mũi bầm dập, liên tiếp bị đánh hai lần, trong lòng cũng tràn đầy lửa giận, rống to với cô, “Trình Hi, con điên này, tôi phải báo cảnh sát, báo cảnh sát! Tôi phải tố cáo cô!”

Thời Sênh ném cây gậy trong tay đi, cười lạnh nhìn hắn, “Tố cáo tôi? Đi mà tố cáo, đánh người mà thôi, cùng lắm thì đền chút tiền, ông không thiếu tiền.”

“Cô...” Kẻ điên này, vô duyên vô cớ đánh hắn hai lần, chưa uống thuốc à!!

Trên mặt Thời Sênh toàn là ý lạnh, “Anh còn dám động đến anh ta nữa, ông sẽ cho anh biết thế nào gọi là sống không bằng chết.”

Ai?

Tưởng Húc đến bây giờ cũng vẫn không biết tại sao mình lại bị đánh. Thời Sênh vừa nói, hắn liền nhìn về phía Kiều Khanh.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Kiều Khanh luôn không lên tiếng, muốn mắng hắn, cuối cùng nhịn xuống, lôi hắn rời đi.

Kiều Khanh dường như muốn thoát ra, nhưng sức Thời Sênh rất lớn, hắn bị kéo loạng choạng theo cô rời đi.

Nguyên Nhược Lạp cả quá trình đều ngơ ngẩn, chuyện gì đây?

Người đại diện nhà cô lấy đâu ra sức không có đối thủ như vậy?

Không phải, chị Trình Hi, chị không dẫn em theo sao?

Nguyên Nhược Lạp không quan tâm hiện trường hỗn loạn, nhét qua loa đồ của mình vào túi xách, đuổi theo Thời Sênh. Chỗ này vẫn còn một người đàn ông đáng sợ, cô không muốn ở lại đây.

Chương 1493: Trợ lý, chào anh (14)

Tin tức Thời Sênh đánh người lần nữa lại lên đầu bảng.

Rất tốt, lại là đánh diễn viên của “Thiên thần”, cô quả nhiên là định đánh hết diễn viên chính của Thiên thần một lượt.

Đương nhiên Thời Sênh lúc này hoàn toàn không biết trên mạng vì chuyện cô đánh người mà sôi sùng sục. Cô kéo Kiều Khanh ra khỏi phòng chụp ảnh, chạy thẳng tới bãi đỗ xe.

Kiều Khanh phản ứng kịp, hất cô ra ở trước cửa bãi đỗ xe.

“Trình Hi, cô muốn làm gì?” Kiều Khanh mắt lạnh nhìn cô.

Thời Sênh nín nhịn cơn giận dữ, “Đưa tay anh cho tôi xem nào.”

Kiều Khanh giấu tay ra sau lưng, “Không cần cô giả tốt bụng.”

Hắn hình như rất không muốn nhìn thấy Thời Sênh, xoay người trở về đường cũ.

Mẹ kiếp! Trình Hi và Kiều Khanh rốt cuộc có thù gì!

Thời Sênh đuổi theo ngăn Kiều Khanh lại, “Tôi đã đắc tội gì anh?”

Kiều Khanh hình như có chút không tưởng tượng nổi, sau đó lại phẫn nộ, giống như bị người làm nhục, “Trình Hi cô lại muốn giở trò gì?”

Muốn chơi anh đó!

Thời Sênh hoàn toàn không biết trước đây Trình Hi và Kiều Khanh có chuyện gì, mà phản ứng bây giờ của Phượng Từ, là bởi vì hắn thừa hưởng ký ức và hỉ nộ ái ố của Kiều Khanh.

Thậm chí là thừa hưởng tâm trạng của nguyên thân còn sâu hơn lúc trong thế giới trò chơi giả lập.

Nếu là khảo hạch, khẳng định là không dễ hoàn thành như vậy.

Cho nên...

Vẫn là đừng phí lời nữa.

Thời Sênh giơ tay nhằm vào cổ Kiều Khanh, làm người ta choáng váng, đóng gói mang đi.

Thời Sênh gọi điện thoại cho Nguyên Nhược Lạp, kêu cô ấy đến bãi để xe.

Nguyên Nhược Lạp vội vàng chạy đến bãi để xe, nhìn thấy người đàn ông nằm ở phía sau, miệng há đến mức có thể nhét một quả trứng vịt vào.

“Chị Trình Hi... chị... chị... chị... anh ta, anh ta làm sao thế?” Tại sao lại bất tỉnh nhân sự nằm ở phía sau? Chị Trình Hi muốn bắt cóc anh ta sao?

A a a!! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?

“Lên xe.” Thời Sênh không nhịn được gọi cô ấy.

Nguyên Nhược Lạp kinh hồn bạt vía được đưa về nơi ở. Thời Sênh chỉ dặn dò cô ấy cẩn thận, đừng có ai gọi cũng ra ngoài, sau đó lái xe đi.

Nguyên Nhược Lạp: “...”

#Bây giờ đổi một người đại diện khác có còn kịp không#

…

Thời Sênh đưa Kiều Khanh về chỗ mình, lục trong nhà ra một đống thuốc bôi lên cánh tay cho hắn.

Cốc nước kia hẳn là vừa sôi, cánh tay hắn bị bỏng nổi mấy vết phồng rộp lên.

Kiều Khanh rất thanh tú, cộng thêm tóc xoăn rối tung kia, thoạt nhìn hơi giống người nước ngoài.

Thời Sênh thở dài, dựa vào giường cầm điện thoại tìm tên của Kiều Khanh. Cái tên này rất phổ biến, một đống trên mạng. Thời Sênh loại trừ một lúc lâu mới tìm được một tin tức hữu dụng.

Đó là một bài đăng trên Tieba.

Nội dung là một lần thử vai bốn năm trước, Kiều Khanh cũng là... nghệ sĩ thử vai.

Trong trí nhớ của nguyên chủ có lần thử vai đó, khi đó Đỗ Á Viễn còn đi theo cô ấy, vai diễn đó rất được yêu thích. Mà đạo diễn lúc đó là một người rất cố chấp có nguyên tắc. Đạo diễn muốn tìm nghệ sĩ phải phù hợp với yêu cầu trong lòng anh ta, ai đi cửa sau cũng không

được.

Đỗ Á Viễn thật ra không phù hợp, nguyên chủ...

Mấy chi tiết nhỏ nhặt đột nhiên rõ nét.

Trong lần thử vai đó, đạo diễn coi trọng nhất là Kiều Khanh, phong cách của hắn rất phù hợp với vai diễn. Mặc dù đạo diễn bên đó vẫn chưa công khai rốt cuộc chọn ai, nhưng Đỗ Á Viễn đã đứng ngồi không yên, hắn vu tội Kiều Khanh ăn trộm.

Đạo diễn đó rất coi trọng nhân phẩm, Kiều Khanh giải thích không ai tin, cộng thêm phía sau hình như có người khác tác động vào, cuối cùng lỡ mất vai diễn đó.

Đỗ Á Viễn dựa vào vai diễn đó một bước lên trời.

Lúc ấy Kiều Khanh đi tìm nguyên chủ, định kêu nguyên chủ giúp đỡ làm sáng tỏ, nhưng nguyên chủ lúc ấy là người đại diện của Đỗ Á Viễn, đương nhiên phải đứng ở góc độ của hắn mà nghĩ, không bất ngờ gì giúp Đỗ Á Viễn giấu chuyện này.

Sau đó Kiều Khanh cũng chưa từng xuất hiện ở trong tầm mắt của nguyên chủ. Nguyên chủ cả ngày bận rộn như vậy, sớm đã quên chuyện này đến tận chín tầng mây rồi.

Cả người Thời Sênh đều khó chịu, thế này còn chơi như nào chứ!!

Hoạ của nguyên chủ, ông không gánh đâu!!

…

Lúc Kiều Khanh tỉnh lại, bên ngoài nắng chiều đã ngả về phía Tây rồi,

ráng chiều mạ lên căn phòng một tầng ánh sáng kỳ lạ.

Trên cổ căng đau, khiến cho hắn lập tức thanh tỉnh lại.

Hắn chống người ngồi dậy, trên cánh tay lành lạnh, đã không còn đau rát nữa.

Đây là nơi nào?

Căn phòng không coi là lớn, bố trí đơn giản, bày biện có chút loạn, nhưng từ môi trường này có thể nhìn ra đây là nơi ở của con gái.

Trình Hi...

Kiều Khanh nhớ tới cảnh tượng cuối cùng. Hắn lập tức dịch đến mép giường đi xuống, lao ra khỏi phòng ngủ. Phòng khách có tiếng nhạc, giai điệu rất kỳ quái, u ám.

Người phụ nữ trong phòng khách đang cầm điện thoại gọi điện. Trong chớp mắt khi hắn mở cửa, cô liền quay đầu nhìn qua. Bên kia không biết nói cái gì, cô cau mày lại, “Được rồi, muốn tố cáo cứ để cho hắn tố cáo đi, nếu như hắn không thể tố cáo ông vào tù, ông sẽ còn đánh hắn.”

Thời Sênh cúp điện thoại, mấy bước ngăn lại người đàn ông muốn rời đi, “Muốn đi đâu?”

Tiếng nhạc kia phối với giọng nói của cô, u ám, Kiều Khanh bất giác lui về phía sau một bước, vẻ mặt bất thiện nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Thời Sênh hoà hoãn lại vẻ mặt, “Có đói không?”

“Cô muốn làm gì?” Dùng cách này đưa hắn về nhà cô...

Thời Sênh nhún vai, “Bồi thường cho anh.”

Sắc mặt Kiều Khanh trầm xuống, trong con ngươi như có lửa giận, “Cô nhớ tôi là ai rồi? Cho nên bây giờ là đang thương hại tôi sao?”

“Phượng...” Thời Sênh dừng lại, “Anh nhìn thấy tôi, không có cảm giác khác gì à?”

Kiều Khanh trào phúng cong khóe miệng lên, “Hận không thể giết chết cô à? Cô huỷ hoại tôi một lần, còn muốn hủy hoại tôi lần thứ hai sao?”

“Nói rõ một chút, chuyện là Đỗ Á Viễn làm, Trình... tôi khi đó nhiều nhất chỉ coi là đồng lõa.” Đây là họa của nguyên chủ, cô mới không gánh đó!

Kiều Khanh chỉ cười lạnh, dường như đang châm biếm cô không biết xấu hổ.

Hai người cứ giằng co như vậy, cuối cùng Thời Sênh tránh ra trước, “Ăn ít gì rồi hãy đi.”

“Không cần.” Kiều Khanh đi thẳng về phía cửa, đi giày vào, hùng hổ rời đi.

Thời Sênh không yên tâm, đi theo xa xa phía sau hắn, nhìn hắn đứng ở ven đường một lúc. Có lẽ Kiều Khanh phát hiện trên người mình không có tiền, từ bỏ ý định gọi xe, theo đường quốc lộ đi về phía trước.

Đại khái đi được nửa tiếng, hắn mới lấy điện thoại ra gọi.

Thời Sênh vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn lên một chiếc xe, cô một đường đi theo chiếc xe này đến một khu biệt thự.

Kiều Khanh xuống xe, đi lên ấn chuông cửa.

Bên trong có người đi ra, quắc mắt lạnh nhạt mắng hắn mấy tiếng, sau đó đóng cửa lại.

Kiều Khanh hình như đã quen với việc như vậy, cúi thấp đầu đứng ở bên ngoài biệt thự. Kiều Khanh đứng ở bên ngoài biệt thự đến khi trời sáng. Thời Sênh ở trong xe đợi cùng hắn đến trời sáng.

Đến tận lúc trời sáng Kiều Khanh mới được cho vào. Thời Sênh xoa xoa ấn đường, lái xe rời đi.

Mà sau khi cô rời đi, Kiều Khanh vốn đã vào biệt thự lại đi ra, nhìn phía cô rời đi, vẻ mặt đấu tranh một lát, cuối cùng bình tĩnh lại, xoay người đi vào biệt thự.

Cả ngày hôm qua hắn chưa ăn gì cả, lại đứng bên ngoài cả đêm, lúc này vẫn không có gì ăn, Kiều Khanh đói đến mức không có sức.

Những người trong biệt thự này sẽ không để lại đồ ăn cho hắn. Hắn nghiến răng, định nhẫn nhịn, nhưng lúc này điện thoại lại vang lên.

“Alo, xin hỏi là anh Kiều sao? Đồ ăn ngài gọi đến rồi, xin ra ngoài lấy được chứ?”

Gọi đồ ăn?

Chương 1494: Trợ lý, chào anh (15)

Kiều Khanh dựa theo điện thoại của người đưa đồ ăn đó, đến một con đường nhỏ bên cạnh khu biệt thự, một anh chàng đang đợi ở đó.

“Anh Kiều?”

Kiều Khanh khẽ gật đầu.

Anh chàng kia lập tức đưa hộp đồ ăn xinh xắn trong tay tới, “Chúc anh Kiều dùng bữa vui vẻ.”

Anh chàng kia nói xong liền rời đi, nhanh chóng mất dạng trước mắt Kiều Khanh.

Kiều Khanh mở hộp ra, thức ăn bên trong mỗi loại hầu như đều là thứ anh thích.

Kiều Khanh bê cái hộp, ánh mặt trời chiếu từ đỉnh đầu xuống, phác hoạ đường nét của hắn, tứ chi lạnh buốt dần dần ấm áp.

…

Chuyện Thời Sênh đánh Tưởng Húc ầm ĩ sôi sùng sục, quảng cáo của Nguyên Nhược Lạp chẳng những trì hoãn, tổ phim bên kia cũng muốn tìm cô nói chuyện.

Đạo diễn ra sức hút thuốc, mày chau mặt ủ. Ông ta nhìn Thời Sênh ung dung đối diện, dụi đầu thuốc, “Cô Trình, cô có thể giơ cao đánh

khẽ, bỏ qua cho người của tổ phim không?”

Còn làm như vậy nữa, bộ phim này có còn quay nữa hay không?

“Trần thiếu không phải tăng thêm đầu tư cho anh rồi sao?”

“Tăng thêm rồi, nhưng cô còn làm như vậy, bộ phim này của chúng ta cũng không có cách nào quay được. Cô và Trần thiếu cũng quen biết, muốn nâng đỡ cô Nguyên chẳng qua chỉ cần một câu nói. Cô cần gì phải tới tổ phim làm khổ chúng tôi?”

Trần thiếu là nhà đầu tư lớn nhất của “Thiên thần”, cũng không biết Trình Hi này sao lại bám được vào Trần thiếu. Ngày đầu tiên cô vào tổ phim Trần thiếu đã gọi điện thoại cho ông ta, nhấn mạnh không được đắc tội cô.

Nhưng cô vào tổ phim, cũng không kêu ông ta thêm cảnh cho Nguyên Nhược Lạp. Ông ta quát Nguyên Nhược Lạp cô cũng không phản ứng gì, hoàn toàn giống như là tới làm việc.

Thời Sênh vô tội buông tay, “Cũng không phải là tôi muốn gây chuyện, là bọn họ làm khó dễ tôi trước. Bình thường anh xem tôi có lúc nào gây phiền phức chứ?”

Đạo diễn: “...” Cô bình thường là không gây phiền phức, nhưng mẹ kiếp lúc cô gây phiền phức, đều lên thẳng trang nhất.

“Cô Trình, coi như tôi xin cô, cô yên tĩnh một chút. Gần đây tiến độ kéo dài quá nhiều, chúng ta phải kịp kỳ nghỉ hè sang năm. Cứ kéo dài như vậy đến lúc nào mới quay xong?”

“Không kịp kỳ nghỉ hè thì có thể kịp cuối năm.”

Đạo diễn: “...”

“Đạo diễn, Trần thiếu có tiền, anh đừng sợ, từ từ quay.”

Đạo diễn: “...”

Đạo diễn và Thời Sênh đàm phán không có kết quả gì. Người ta bây giờ có chỗ dựa, ông ta có thể làm thế nào? Từ từ quay thôi, dù sao người ta có tiền, đốt tiền cũng không phải là tiền của ông ta.”

Đạo diễn bắt đầu cam chịu.

Tiến độ của “Thiên thần” chậm chạp, cảnh vai phụ có thể quay cũng gần xong rồi, nhân vật chính lại vẫn chưa bắt đầu.

Thời Sênh bận bịu kiện cáo với Tưởng Húc, đương nhiên cuối cùng cũng chỉ đền chút tiền. Dẫu sao Tưởng Húc nhìn thì thảm, trên thực tế thì không sao lắm.

Kiện cáo xong, Thời Sênh ra ngoài lại đánh cho Tưởng Húc một trận.

Ông có tiền, anh đi tố cáo đi! Tố cáo xong ông lại đánh anh!

Đây chính là nguyên văn của Thời Sênh.

Cho anh bắt nạt nàng dâu nhà cô.

Tưởng Húc đại khái chưa từng gặp loại người như vậy. Hắn không biết tiền của Thời Sênh là ở đâu ra, dưới danh nghĩa của cô cũng không có công ty gì, muốn đối phó với tiền vốn của cô căn bản không có cách nào.

Cho nên cuối cùng chỉ có thể tạm thời khuất phục, tìm cơ hội trả thù

sau.

Tập thể diễn viên chính cuối cùng cũng sau sóng gió tiến vào tổ phim.

Nhưng các antifan của Thời Sênh rất không vui vẻ.

Ta Tên Là Mã Tiểu Khiêu: Luôn cảm thấy còn phải xảy ra chuyện gì nữa. Đây có lẽ là bộ phim truyền hình quay không thuận lợi nhất, khổ thân đạo diễn.

Màu Thiên Thanh: Trình Hi gần đây làm sao không online thế, cô ta ngoẻo rồi à?

Nam Điền Nhật Noãn Ngọc Sinh Yên: Cô ta bận đánh người, nào có thời gian mà online.

Người Đại Diện Đảng: Tổ phim “Thiên thần” còn có Tống Nhã và Lương Gia là chưa bị đánh, mấy người đoán xem người tiếp theo bị đánh là ai?

Lương Gia chính là vai nữ chính thay thế Kha Bội Hân, là nghệ sĩ giải trí Gia Niên Hoa bên đó đang nâng đỡ.

Các antifan ở trên mạng đánh cuộc ai sẽ bị đánh trước.

…

Thời Sênh dẫn Nguyên Nhược Lạp làm xong quảng cáo bên đó trước, lần trước chụp gần xong rồi, chỉ có mấy bức cần sửa chút.

Buổi chiều có một cảnh quay Nguyên Nhược Lạp đóng cặp với nam diễn viên chính, cho nên làm xong quảng cáo bên này, cô lập tức dẫn cô ấy chạy về tổ phim.

Vừa vào tổ phim liền phát hiện bầu không khí không đúng, mọi người đều là bộ dạng không dám thở mạnh.

“Sao thế?” Nguyên Nhược Lạp kỳ quái nhìn trong sân, trừ mọi người không dám lớn tiếng ồn ào ra, cũng không có chỗ nào kỳ lạ.

Thời Sênh đi về phía phòng nghỉ, lúc đi ngang qua phòng của Tưởng Húc, nhìn thấy mặt đất bừa bãi, cô cau mày lại.

Đúng lúc này, Kiều Khanh xách một cái túi trở lại, nhìn thấy Thời Sênh đứng ở cửa, khẽ ngẩn ra, nhanh chóng cúi đầu xuống, tiến vào bên trong.

Hắn còn chưa bước vào, bên trong đã bay ra một con dao.

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt túm lấy Kiều Khanh, kéo hắn về phía mình. Con dao bay qua người hắn rơi xuống đất.

“Không sao chứ?” Thời Sênh căng thẳng nhìn Kiều Khanh.

Kiều Khanh không hiểu cô căng thẳng cái gì, nhưng trái tim lại nhảy theo. Hắn cau mày, mặt lạnh kéo giãn khoảng cách với cô, vừa xa cách vừa lạnh nhạt, “Không cần cô Trình lo chuyện bao đồng.”

“Ồ, Trình Hi cô lôi lôi kéo kéo trợ lý của tôi làm gì thế? Muốn đàn ông đến phát điên rồi à?” Tưởng Húc không biết đứng ở cửa lúc nào, hai tay khoanh trước ngực nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nhét điện thoại vào túi, vặn cổ tay, nham hiểm nhìn chằm chằm Tưởng Húc, “Còn nhớ tôi đã từng nói gì không?”

Mặt Tưởng Húc hơi biến sắc, loại cảm giác khủng bố đó lại đến rồi,

hai chân hắn không nhịn được phát run. Hắn không muốn run, nhưng hắn không khống chế được mình.

Kiều Khanh chợt đi lên ngăn trước mặt, “Cô Trình, chuyện này không liên quan đến cô, cô đừng xen vào chuyện của người khác.”

Ánh mắt Thời Sênh nhìn thẳng vào mắt Kiều Khanh. Kiều Khanh chỉ lạnh lùng nhìn cô.

“Được.” Thời Sênh kéo cái túi từ chỗ Nguyên Nhược Lạp, nhét vào trong ngực hắn, “Nhớ ăn cơm.”

Cô dẫn Nguyên Nhược Lạp trở về phòng nghỉ. Kiều Khanh cầm cái túi trong tay, hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Thời Sênh vừa đi, Tưởng Húc lại như đầy máu lại, “Ha, anh và cô ta quan hệ không tệ nhỉ.”

Hắn kéo cái túi trong tay Kiều Khanh, mở ra xem, “Chậc, đồ đặc biệt của Hương Mãn Lâu, cô ta lại cũng có thể mua cho anh.”

Tưởng Húc cố ý mở hộp ra, đổ đồ bên trong xuống đất ngay trước mặt Kiều Khanh.

Cô ta không phải để ý Kiều Khanh sao?

Vậy hắn sẽ hành hạ Kiều Khanh!

Tưởng Húc đột nhiên cảm giác sau lưng có chút phát rét. Hắn lập tức quay đầu lại nhưng phía sau không có ai, ảo giác sao?

“Nhìn cái gì, còn không đi vào thu dọn đi.” Tưởng Húc nổi cáu ném cái hộp xuống đất.

Tưởng Húc trừ tính khí nóng nảy ra, không chơi gái không đánh bạc, cũng không hút ma tuý, không có vết nhơ nào.

Cho nên Thời Sênh nửa đêm lật cửa sổ của Tưởng Húc, trói hắn lại đánh cho một trận, sau đó kéo người ném tới vùng hoang vu.

Ngày hôm sau người của tổ phim tìm người khắp nơi. Thời Sênh ung dung ngồi ở phòng nghỉ lướt weibo.

Kiều Khanh từ bên ngoài đi vào, ánh mắt nhìn chăm chú cô, “Tưởng Húc ở đâu?”

Hắn cũng không biết tại sao, trực giác nói cho anh biết, Tưởng Húc mất tích có liên quan đến cô.

“Ném rồi.”

“Ném ở đâu?”

“Không nhớ.”

Thời Sênh đập điện thoại lên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn Kiều Khanh, “Muốn đi tố cáo tôi với cảnh sát sao?”

Kiều Khanh không trả lời. Hắn xoay người rời khỏi phòng nghỉ, buổi chiều Tưởng Húc được người ta tìm thấy, nhếch nhác được lên tin hot.

Trình Hi V: Trả lại tin hot cho tôi, tin hot chuyên nghiệp, buôn bán công bằng.

Nhóc Con: Chỉ có tôi cảm thấy lời này có điểm không đúng sao?

Người Điên: Trình Hi, chuyện của Tưởng Húc không phải do cô làm sao?

Trình Hi V: Tôi là loại người đó sao? Tôi là một người đứng đắn, không có chứng cứ mấy người đừng có nói linh tinh. Cẩn thận chú cảnh sát tìm mấy người uống trà đấy.

Mọi người: “...”

Ha ha, cô ta còn là người đứng đắn??

Chuyện này chắc chắn là do cô ta làm!

Chương 1495: Trợ lý, chào anh (16)

Việc Tưởng Húc làm đầu tiên chính là báo cảnh sát. Cảnh sát đương nhiên sẽ đến hỏi Thời Sênh.

Bọn họ gần đây giao thiệp có chút thường xuyên với Thời Sênh, không cần giới thiệu lẫn nhau, chú cảnh sát đi lên liền hỏi: “Anh Tưởng nói, nửa đêm hôm qua cô nhảy cửa sổ đánh anh ta, có phải là cô làm không?”

Thời Sênh cắn cây kem Nguyên Nhược Lạp cho, “Trên cửa sổ kiểm tra được dấu vân tay của tôi rồi à?”

Chú cảnh sát lắc đầu.

“Camera quay được tôi rồi à?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Có người tận mắt thấy?”

Tiếp tục lắc đầu.

Thời Sênh cắn một miếng kem, “Đúng rồi, không có gì cả, mọi người nghi ngờ rất không hợp lý! Tôi muốn kiện Tưởng Húc vu khống!”

Cảnh sát: “...” Gì thế!

Người từng qua lại với cô đều biết, cô một chân giẫm lên ranh giới

pháp luật, nhưng cô lại không bước qua, bọn họ hoàn toàn không làm gì được cô.

Bọn họ có chín mươi phần trăm chắc chắn, chuyện này chính là cô làm, nhưng cô làm sao làm được, chuyện này hơi phức tạp, tạm thời không có cách nào công phá.

“Vậy cô làm sao chứng minh chuyện này không liên quan đến cô?”

“Không phải có camera sao?” Thời Sênh phẫn nộ, “Tự đi kiểm tra đi, dù sao tôi nói các người cũng không tin.”

Cảnh sát: “...”

Bọn họ chính là không nhìn ra có gì khác thường trong camera đó!!

Đợi chú cảnh sát không thu hoạch được gì rời đi, Thời Sênh cũng ăn xong kem rồi. Cô nhìn Nguyên Nhược Lạp đang ngẩn ngơ trong góc, giơ tay quơ quơ trước mặt cô ấy, “Hồi thần.”

Sức đề kháng của Nguyên Nhược Lạp gần đây rõ ràng tăng cường rồi, nháy nháy mắt với Thời Sênh, “Chị Trình Hi...”

Là chị sao?

Nhất định là chị!

Thời Sênh giơ ngón tay lên, “Trời biết đất biết, em biết chị biết.”

Nguyên Nhược Lạp che miệng, tỏ vẻ biết rồi.

Không có chứng cứ, cho dù Tưởng Húc biết là Thời Sênh làm, cũng không làm gì được cô, chỉ có thể châm hình nhân nguyền rủa cô.

Tưởng Húc lại bị đánh, đạo diễn rất khó chịu, còn làm như vậy nữa, lúc nào mới quay xong chứ!!!

Ông ta rất muốn nhanh quay xong cảnh của Nguyên Nhược Lạp, tiễn tai hoạ này đi. Cảnh của Nguyên Nhược Lạp không nhiều, nhưng rất nhiều pha cô ấy đều phải ở đó, hơn nữa có liên quan đến phần lớn nhân vật chính, hoàn toàn không có cách nào quay trước!

Đợi Tưởng Húc dưỡng thương xong, mùa thu giày vò như vậy đã qua, tiến vào mùa đông.

Trong ngoại cảnh có cảnh tuyết rơi mùa đông, cho nên sau trận tuyết đầu tiên, đạo diễn lập tức sai người chuẩn bị ra ngoài quay ngoại cảnh.

Địa điểm ở trên một ngọn núi cách thành phố hơn một trăm cây số.

Lên núi không có đường quốc lộ, chỉ có thể leo lên. Nguyên Nhược Lạp quen một người bạn nhỏ, lúc này đã vứt bỏ Thời Sênh, nhiệt tình đi giúp người bạn nhỏ rồi.

Thời Sênh một mình tụt ở phía sau, tuyết rơi rồi đường núi không dễ đi lắm. Thời Sênh bò một lúc lại tụt lại.

Kiều Khanh một mình xách rất nhiều đồ, đi có chút vất vả.

Thời Sênh chặn đường hắn. Kiều Khanh cau mày, giọng nói dường như nhuộm lạnh giá thấu xương, “Cô Trình, cô chê hại tôi còn chưa đủ sao?”

Thời Sênh muốn hỏi hắn tại sao lại nhân nhượng đi theo tên khốn Tưởng Húc kia. Nhưng nhìn sắc mặt Kiều Khanh, cô sáng suốt nuốt

câu hỏi lại, vùng hoang vu dã ngoại, tìm một cơ hội xử chết Tưởng Húc.

Mẹ kiếp, người của bà đây cũng dám bắt nạt.

Kiều Khanh chỉ cảm thấy người phụ nữ đứng trước mặt mình, trong chớp mắt giống như hừng hực sát khí, hoa tuyết bay khắp trời đất, dường như có thể ngưng tụ thành vũ khí sắc bén, chọc thủng máu thịt của bọn họ, thu lấy sinh mệnh.

Nhưng đợi lúc hắn nhìn kỹ, người phụ nữ này lại khôi phục dáng vẻ tùy ý kia, giơ tay cướp một ít đồ trong tay hắn, “Cẩn thận chút, ngã xuống sẽ rất khó coi.”

Kiều Khanh: “...”

Kiều Khanh muốn lấy đồ lại, nghiêng người về trước, không chú ý tới khối đá ngưng tụ dưới chân. Hắn trượt một cái, trực tiếp bổ nhào qua chỗ Thời Sênh.

Kiều Khanh thế nào cũng là một đại nam nhân, lại đứng ở trên bậc thang, cơ thể Thời Sênh không vững, ngã ra phía sau, cả người Kiều Khanh đều đè ở trên người cô.

Mọi âm thanh ngừng lại, hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, rơi trên người bọn họ.

Hai người dựa quá gần, nhưng không có cảnh hôn môi.

Kiều Khanh dường như thể nghe được tiếng tim đập của cô, từng tiếng từng tiếng giống như đánh trống, dần dần đồng bộ cùng với nhịp tim của hắn.

Đó là một loại cảm giác khó mà hình dung...

“Trợ lý Kiều, anh nặng quá.” Thời Sênh phá vỡ sự yên lặng, lời thì nói như vậy, nhưng tay lại ôm lấy hắn.

Dường như là bị những lời này của Thời Sênh làm bừng tỉnh, Kiều Khanh chống đất rời khỏi người cô, ánh mắt có chút hốt hoảng, nhặt đồ ngổn ngang trên đất lên, vòng qua Thời Sênh đi lên trên.

Thời Sênh nằm ở trên bậc thang hồi lâu không động đậy, hoa tuyết rơi xuống tạo thành một bức tranh rộng lớn hùng vĩ trong đáy mắt cô.

Lạnh quá!

Nhớ nhung nhiệt độ trên người hắn.

Thời Sênh nghĩ lung tung một hồi, chậm chạp bò dậy, vừa quay người liền thấy Kiều Khanh đứng ở phía sau cô.

Người đàn ông như ngọc, phía sau tuyết trắng mịt mùng, trên tóc và lông mày đều có tuyết, cũng không biết đứng bao lâu rồi.

Vẻ mặt anh hơi phức tạp, lúc Thời Sênh nhìn qua, lập tức khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Thời Sênh kéo khóe miệng, “Sao thế trợ lý Kiều? Lo cho tôi à?”

Hắn mới không lo cho cô.

Hắn chỉ là...

Kiều Khanh mím môi, đi từ trên xuống, đi đến vị trí phía dưới cô một chút, nhặt một cái túi bị rơi lên.

Lúc hắn đi qua Thời Sênh, Thời Sênh đột nhiên nắm lấy tay hắn, giọng nói giống như là từ chân trời rất xa truyền tới, “Em nhớ anh.”

Kiều Khanh cau mày, ánh mắt quét qua khí lạnh, bắn thẳng vào đáy mắt cô, “Cô Trình, cô có ý gì?”

“Thích anh ấy mà.” Thời Sênh buông tay, “Nếu không, anh nghĩ vì sao mỗi ngày tôi đều đưa đồ ăn cho anh, giúp anh dạy dỗ Tưởng Húc?”

Cơ thể Kiều Khanh trong nháy mắt cứng ngắc, loại cảm giác kỳ quái vừa rồi lại tới.

Hắn áp chế cảm giác kỳ lạ ở đáy lòng kia lại, “Không dám nhận cái thích của cô Trình. Cô không cần mỗi ngày đưa đồ ăn cho tôi, cũng không cần giúp tôi dạy dỗ Tưởng Húc. Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.”

Hơn nữa chúng ta không thích hợp.

Câu này đến khóe miệng Kiều Khanh, nhưng không nói ra.

Hắn sâu sắc nhìn Thời Sênh, nhanh chóng lên bậc thang, kéo dài khoảng cách với cô.

…

Thời Sênh đến đỉnh núi, phòng của đa số mọi người đều thu xếp xong rồi. Nguyên Nhược Lạp đưa thẻ phòng của Thời Sênh cho cô.

Nhiệt độ trên núi rất lạnh, Thời Sênh quấn áo lông vẫn cảm thấy như trời muốn diệt cô, đừng nói là quay phim trong hoàn cảnh như vậy.

Nguyên Nhược Lạp có một cảnh là mặc quần áo mỏng, quỳ trong tuyết đóng với nam chính.

Nhưng chính là cảnh này, Nguyên Nhược Lạp luôn quay không xong, Đỗ Á Viễn không phải quên lời thoại thì lại bật cười, một cô gái như Nguyên Nhược Lạp, quỳ trong tuyết lâu như vậy, ngay cả người xung quanh cũng có chút không nỡ nhìn.

Vẻ nhợt nhạt trên mặt Nguyên Nhược Lạp vốn dĩ là hoá trang, nhưng bây giờ hoàn toàn không cần hóa trang, dùng bản sắc biểu diễn.

“Cắt cắt, Đỗ Á Viễn, cậu làm sao thế.” Đạo diễn có chút không nhịn được, chủ yếu là ông ta nhìn thấy Thời Sênh đến rồi, “Cậu muốn giày vò cho người ta vào bệnh viện à?”

“Xin lỗi đạo diễn, trời lạnh quá, tôi có chút không tập trung, chúng ta làm lại một lần đi.” Đỗ Á Viễn xin lỗi, thái độ vô cùng tốt.

Hắn chính là đang giày vò Nguyên Nhược Lạp, ai bảo cô ta là nghệ sĩ của người phụ nữ kia.

Chương 1496: Trợ lý, chào anh (17)

Đỗ Á Viễn còn chưa nói hết, trước mặt là một đống tuyết, trực tiếp đập lên mặt hắn, bên trong còn lẫn cả nước, lập tức dội hắn ướt lạnh thấu tim.

Mà kẻ đầu sỏ Thời Sênh đang xách thùng, một tay chống nạnh nhìn đạo diễn, “Đạo diễn, tôi cảm thấy bộ dạng này của anh Đỗ quay cảnh này càng nghệ thuật hơn, anh cảm thấy thế nào?”

Nước tuyết thấm vào quần áo, khí lạnh xông thẳng vào trong cơ thể, Đỗ Á Viễn lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

Mọi người rối rít lui về phía sau, người đại diện này điên lên thì rất kinh khủng!

“Khụ… cô Trình như vậy không hay lắm… chúng ta bây giờ là quay nam chính đang tức giận, vì nữ chính mà dạy dỗ nữ phụ hạng bốn, thế này hoàn toàn làm hỏng tình tiết rồi.” Nam chính đã ướt như chuột lột rồi, ai thèm xem?

“Hắn rõ ràng đang giày vò người, mắt anh mù không nhìn ra à?” Thời Sênh đột nhiên nói thẳng, đạo diễn suýt nữa quỳ với cô.

Bà cô ơi, cô có Trần thiếu làm hậu đài, nhưng tôi thì không có đâu!!

Thời Sênh ném thùng xuống, kéo áo khoác ngoài bên cạnh ném lên người Nguyên Nhược Lạp, “Đạo diễn, tôi thấy trạng thái của anh Đỗ không tốt lắm, không bằng để anh ta ở đây suy nghĩ một chút, lúc

nào suy nghĩ xong thì lúc đó chúng ta sẽ quay.”

“Được được được, quay cảnh của nam phụ trước, các bộ phận chuẩn bị.” Đạo diễn vội vàng đồng ý.

Nhân viên nghiệp vụ tản ra bốn phía, chuẩn bị cảnh, bọn họ gần đây phát hiện ra, đạo diễn hơi sợ Trình Hi này.

Lại nghĩ lại lúc cô đến tổ phim, đã trắng trợn chiếm một phòng nghỉ như vậy, nhưng người phía trên lại kêu bọn họ thu xếp một phòng khác ra, đủ để chứng minh chỗ dựa của vị này rất mạnh.

Cô đã không phải là Trình Hi bị người chỉnh đến không có chút sức phản kháng nào nữa rồi.

Trợ lý của Đỗ Á Viễn nhanh chóng xúm lại đi lên, muốn đưa hắn đi thay quần áo, nhưng Thời Sênh tiến lên ngăn bọn họ lại, “Tôi nói là để cho anh Đỗ ở đây suy nghĩ, lúc nào suy nghĩ xong thì sẽ quay, mấy người nghe không hiểu à?”

Trợ lý: “…”

Có lẽ là khí thế trên người Thời Sênh quá đáng sợ, giống như một lời không hợp sẽ đánh người, bọn họ đều có chút không dám nói, đều quay sang nhìn Đỗ Á Viễn.

Đỗ Á Viễn lúc này lạnh đến cả người phát run, “Trình Hi, con điên này, tôi dựa vào cái gì phải nghe cô.”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Đỗ Á Viễn, nói ra, anh dù sao cũng đã đi theo tôi một khoảng thời gian, anh cảm thấy trong tay tôi không có điểm yếu gì của anh à? Chưa thể nghiệm cảm giác rơi từ vị trí Ảnh đế xuống đúng không? Có muốn nếm chút mùi vị xa hoa không?”

Đỗ Á Viễn: “…”

“Đứng yên đó cho tôi.”

Đỗ Á Viễn nhìn Thời Sênh và Nguyên Nhược Lạp rời đi, răng cũng sắp cắn nát rồi, cô ta lại uy hiếp hắn!!

Đáng hận!

Đỗ Á Viễn sắp bị đông thành kẻ ngốc, đạo diễn mới kêu hắn mau đi về đi, ngày hôm sau cả Đỗ Á Viễn và Nguyên Nhược Lạp đều ốm.

Cho nên chỉ có thể quay cảnh của nam phụ với nữ chính, nữ phụ.

…

“Chị Trình Hi… có thể rót giúp em cốc nước không.”

Hơn nửa đêm, Nguyên Nhược Lạp cảm thấy khát nước, không thể không gọi Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn chưa ngủ, ánh sáng màn hình điện thoại chiếu lên mặt cô, trong căn phòng tối om có chút âm u.

Thời Sênh giơ tay bật đèn, nhưng ấn mấy cái đều không có phản ứng gì, ngẩng đầu nhìn điều hòa, không biết đã dừng từ lúc nào, mất điện rồi?

Cô nằm ở trong chăn, không cảm thấy lạnh mấy.

Công kích với antifan quá hăng say, cũng không để ý mất điện lúc nào.

Cô mở điện thoại lên để soi, xuống giường đi rót nước, nhưng mất điện nên nước trong máy nước đều lạnh cả.

Trời lạnh như thế này, Thời Sênh không dám cho Nguyên Nhược Lạp uống nước lạnh, chỉ có thể ra ngoài hỏi cửa hàng có nước nóng không.

Bên ngoài gió lạnh thổi, Thời Sênh quấn chặt quần áo, đi tìm cửa hàng.

“Xin lỗi anh, thật sự không có, chỗ chúng tôi cũng mất điện, vừa rồi anh Đỗ và cô Lương sai người đến lấy đi hai bình nước nóng cuối cùng rồi.” Ở xa đã nghe thấy chủ cửa hàng khách khí giải thích với người ta.

Thời Sênh đẩy cửa đi vào, khí lạnh lập tức vào theo, chủ quán nhìn qua, nói thẳng: “Ôi chao, cô Trình cô cũng muốn nước nóng à? Thật sự xin lỗi, hết nước nóng rồi.”

Ánh mắt Thời Sênh lướt qua chủ quán, rơi lên người đàn ông đối diện ông ta. Kiều Khanh mấy ngày nay luôn tránh cô, giống như cô sẽ ăn thịt hắn vậy.

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, nhìn về phía chủ quán, giọng ôn hòa, “Tôi có người ốm, ông có thể rót cho tôi một cốc không.”

Chủ quán chần chừ, có lẽ là đồng tình với người bệnh, xoay người đi xách một bình trà, tìm một cái cốc rót nước cho Thời Sênh, “Chỉ còn bấy nhiêu thôi.”

“Cảm ơn.” Thời Sênh nhận lấy cốc, “Ngày mai tôi sẽ đem cốc trả cho ông.”

“Không sao không sao, cứ để ở phòng, tôi sai người đi thu là được rồi.” Vẻ mặt Thời Sênh ôn hòa, chủ quán có chút thụ sủng nhược kinh, vội khoát tay.

Cô Trình này ông ta biết, nổi tiếng là hung dữ, lúc này nói chuyện tử tế như vậy, ông ta có chút sợ hãi.

Thời Sênh nhìn Kiều Khanh một cái, giơ tay ra kéo hắn. Kiều Khanh nhanh chóng tránh đi, mặt lạnh rời khỏi phòng.

Gió lạnh bên ngoài thổi cho Thời Sênh gần như không mở nổi mắt. Cô nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng Kiều Khanh đâu.

Cô cầm nước về cho Nguyên Nhược Lạp, sau đó lại ra ngoài tìm Kiều Khanh. Vừa rồi nhìn hắn có chút không đúng, cô không yên tâm lắm.

Chỗ ở của Tưởng Húc cách một hành lang, Thời Sênh qua đó cũng không phát hiện ra Kiều Khanh.

Cô lượn quanh một vòng, cuối cùng tìm được người đang dựa trong một góc tường.

“Kiều Khanh?” Thời Sênh tiến lên đỡ lấy hắn, người hắn nóng bỏng, giống như lò lửa.

Ý thức của Kiều Khanh có chút mơ hồ, nhưng hắn biết người bên cạnh là ai, mùi trên người cô hắn sẽ không quên.

Thời Sênh mặt lạnh đưa người về phòng. Nguyên Nhược Lạp uống nước xong, tỉnh táo lại chút, thấy Thời Sênh đưa một người trở lại,

kinh sợ ngồi dậy.

“Dậy làm gì? Còn sợ bệnh không đủ nghiêm trọng à?” Thời Sênh tức giận trừng mắt.

Nguyên Nhược Lạp vội co rút vào trong chăn.

Người đại diện nhà cô mang một người đàn ông quay lại… ừm, vẫn là Kiều Khanh đó.

Cô giống như biết được chuyện gì ghê gớm lắm.

Cô bây giờ ở đây có phải là có chút chướng mắt không? Khẳng định chướng mắt…

Nữ chính bánh bèo lập tức dậy mặc quần áo, “Cái đó chị Trình Hi, em đi ngủ với Linh Linh đây.”

Thời Sênh cau mày, nhưng cũng không ngăn cản, kêu cô mặc áo khoác ngoài lên, đội cả mũ và quàng khăn.

Chờ Nguyên Nhược Lạp rời khỏi phòng, Thời Sênh lúc này mới bắt đầu cởi quần áo có chút ẩm ướt bên ngoài của Kiều Khanh ra, sau đó nhét hắn vào trong chăn.

Thời Sênh ngồi ở cạnh giường, trong bóng tối, cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ của hắn.

…

Kiều Khanh ban đầu là nóng, sau đó lại lạnh, lạnh đến mức cả người hắn đều phát run. Nhưng bên cạnh bỗng có thêm nguồn nhiệt, hắn theo bản năng ôm lấy nguồn nhiệt.

Rất thoải mái.

Rất yên tâm.

Ý thức của hắn nặng nề, có lúc cảm thấy mình tỉnh rồi, nhưng làm sao cũng không mở nổi mắt, giống như là có bàn tay vô hình che mí mắt hắn lại, cơ thể cũng bị thứ gì đè lên, không giãy ra được.

Có lúc lại bắt đầu gặp ác mộng, ác mộng này nối tiếp ác mộng kia, trong mơ quái vật hung ác muốn ăn thịt hắn. Hắn không cách nào chạy thoát nổi. Lúc hắn bị quái vật đuổi kịp, lại tiến vào một cơn ác mộng khác, không ngừng tuần hoàn.

Kiều Khanh chợt mở mắt ra, hình như không thấy sự trói buộc trên người đâu nữa, chỉ còn lại một thân đẫm mồ hôi.

Nhưng hắn…

Ôm cái gì thế?

Chương 1497: Trợ lý, chào anh (18)

Kiều Khanh quay đầu nhìn bên cạnh, đầu cô gối trên vai hắn, tóc rơi xuống, lộ ra vết sẹo dữ tợn trên trán, nhìn mà giật mình.

Cơ thể cô rất mềm, rất ấm áp.

Hô hấp của Kiều Khanh có chút dồn dập. Hắn hoàn toàn không nhớ tại sao mình lại ôm cô.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói trong trẻo từ bên cạnh vang lên, một cái tay giơ ra khỏi chăn, đặt lên trán hắn, “Còn khó chịu không?”

Kiều Khanh giống như là bị kinh sợ, chợt đẩy Thời Sênh ra. Hắn lăn một vòng, trực tiếp ngã xuống giường, “Cô đã làm gì tôi hả?”

“Cho xin đi, anh sốt thành như vậy, tôi có thể làm gì anh chứ?” Thời Sênh không nói nổi.

Cô có muốn làm gì, cũng phải là hắn có phản ứng mới được chứ!

“Anh lên giường trước đi đã.”

“Quần áo của tôi đâu?” Kiều Khanh nhìn bốn phía, lúc này trời còn chưa sáng, phòng rất tối, hắn không nhìn thấy quần áo của mình đâu.

Hắn thử đi hai bước, người không có sức, dưới chân cũng không biết vấp phải cái gì, cả người ngã xuống đất, khí lạnh ở mặt đất lập

tức khiến cho hắn rùng mình.

Lạnh quá.

Người hắn đột nhiên được nâng lên, cánh tay dán lên một mảnh mềm mại. Hắn đang bị người ôm lên…

Thời Sênh thả hắn lên giường, dùng chăn quấn lấy hắn, “Có thể yên tĩnh chút không, quá nửa đêm rồi, tôi rất mệt.”

“Vậy cô quan tâm tôi làm gì.” Câu này Kiều Khanh buột miệng nói ra, nói xong hắn cắn môi, hận không thể thu lại lời vừa nãy.

“Bởi vì, tôi thích anh.” Thời Sênh khẽ cười một tiếng, vén chăn lên nằm vào, ôm lấy hắn từ phía sau.

Cơ thể Kiều Khanh cứng đờ. Hắn đột nhiên cảm thấy mình trở nên yếu đuối, có chút khó chịu, lại có chút vui mừng.

Hắn đang vui mừng cái gì?

Người phụ nữ này, đã huỷ hoại hắn một lần.

“Cô bây giờ muốn làm nhục tôi như vậy sao?” Giọng Kiều Khanh lạnh nhạt, “Cô không nhìn nổi tôi sống tử tế sao?”

Kiều Khanh đột nhiên xoay người đè Thời Sênh xuống dưới, có chút thô bạo hôn xuống, âm thanh kia gần như rít ra từ kẽ răng, “Cô thích tôi đúng không? Tôi thỏa mãn cô.”

Hắn thô lỗ xé quần áo Thời Sênh ra, thở hổn hển nói, “Cô không phải là vừa ý tôi sao? Tôi thỏa mãn cô là được đúng không? Nhưng sau này cô không được xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, tôi không muốn

nhìn thấy cô.”

Thời Sênh ban đầu có chút ngẩn ra, nhưng rất nhanh kịp phản ứng lại, nắm lấy tay hắn, “Anh bình tĩnh chút đi.”

Có thể là dưới sự tức giận, sức cũng sẽ đặc biệt lớn, Kiều Khanh giãy tay cô ra, tay nắm lấy cổ tay cô giơ lên đỉnh đầu, trong con ngươi tràn đầy u ám, “Đây không phải là thứ cô muốn sao?”

Chỉ với vài động tác, hắn đã xé quần áo của Thời Sênh ra, cưỡng ép hôn lên môi cô, cái lưỡi ẩm ướt cạy răng môi cô ra, xông vào chiếm lĩnh thành trì.

“A…” Thời Sênh nghiêng đầu, lửa giận tăng lên, “Phượng Từ, anh bình tĩnh đi được không hả!”

Người bên trên đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn Thời Sênh, “Phượng Từ?”

Trong bóng tối, Thời Sênh dường như nhìn thấy sự u ám tràn ra từ đáy mắt hắn.

Hắn nắm cổ tay Thời Sênh, dần dần dùng sức, giọng nói châm biếm vang lên trong phòng, “Ha, cô coi tôi là người thay thế của ai hả?”

Cô đối với hắn tốt như vậy, đều là vì người khác.

Cô nói thích hắn, cũng là vì người khác.

Thời Sênh: “…”

Cái gì mà người thay thế, chính là anh đó!

Thời Sênh đột nhiên bất chấp, cô hôm nay sẽ ngủ với hắn.

Kiều Khanh vừa định buông cô ra. Hắn không muốn dây dưa với cô nữa, hắn muốn rời khỏi chỗ này. Nhưng tay hắn vừa buông ra, còn chưa rời khỏi người cô, cả người đột nhiên lăn lại, hắn bị đè ở dưới.

“Tôi nói cho anh biết, anh chính là Phượng Từ, nhớ kỹ cho tôi.”

Đây là lời cuối cùng hắn nghe rõ ràng, tình cảnh phía sau quá mức hỗn loạn, chuyện sau đó hắn hoàn toàn không cách nào mà nghĩ lại, cũng không dám nghĩ lại.

Trời dần sáng, cô ôm lấy hắn nằm ở trên giường, mắt Kiều Khanh không chuyển động chút nào. Toàn bộ quá trình hắn đều bị ép…

Không, cuối cùng hắn không nhớ mình có phải là bị ép không nữa.

Trong chớp mắt kết hợp với cơ thể cô đó, hình như có rất nhiều thứ kỳ lạ tràn ra khỏi đầu hắn, nhưng lúc hắn muốn nhìn kỹ, lại không thấy gì cả.

Thời Sênh hôn lên mặt hắn, dùng đầu lưỡi phác hoạ môi hắn. Kiều Khanh ngẩn ra nhìn cô chằm chằm. Vừa mở miệng, hắn còn chưa kịp nói, cô đã xâm lược vào, dẫn hắn thể nghiệm một hành trình kỳ lạ.

Hô hấp của hắn dần dần dồn dập, vô ý thức ôm lấy cô, lúc hắn sắp mụ mị, hắn chợt mở mắt ra, đáy mắt một mảnh trấn tĩnh, “Cô muốn gì?”

“Muốn anh.”

“Tôi?” Kiều Khanh cười lạnh, “Giống như hôm nay? Cô coi tôi là cái

gì, trai bao à?”

“Trai bao thuộc về một mình tôi.” Thời Sênh cũng không giận hắn, “Trong tiềm thức của anh có thể tiếp nhận tôi không phải sao? Nếu không, anh sẽ không có phản ứng với tôi.”

Có lẽ là bị Thời Sênh nói trúng nỗi lòng, trong con ngươi Kiều Khanh toát ra một cỗ lửa giận, “Trình Hi, chúng ta không thể nào.”

“Tại sao?”

Tại sao?

Kiều Khanh ngẩn ra, hồi lâu mới bứt rứt nói một câu, “Cô lớn hơn tôi.”

Thời Sênh suy nghĩ một chút, hình như nguyên chủ lớn hơn Kiều Khanh.

“Nữ hơn ba ôm gạch vàng*, tôi là cấp bậc kim cương, cho anh ôm, anh còn không hài lòng?”

* Nữ hơn ba ôm gạch vàng: nữ hơn nam ba tuổi, chỉ độ tuổi hợp khi kết hôn.

Kiều Khanh: “…”

Kiều Khanh bị Thời Sênh không biết xấu hổ sâu sắc thuyết phục. Hắn xoay người, không muốn để ý đến cô.

Trái tim hắn bây giờ rất loạn, không biết trả lời cô thế nào.

Bọn họ… sau khi làm việc kia, tất cả mọi thứ trong tim hắn đều bị lật

đổ. Lúc cưỡng ép nói lời mặn lời nhạt với cô, hắn đều hận không thể tát mình hai cái.

Hắn không biết hắn bị làm sao nữa.

Ngủ một đêm chẳng lẽ dính ma pháp của cô rồi?

“Kiều Khanh.”

“Đừng động vào tôi.” Kiều Khanh hất tay cô ra.

Nhưng người phía sau không hề nghe hắn, khiến lửa nóng trong người hắn bốc lên từng chút một, Kiều Khanh nổi cáu, “Cô đủ chưa hả?”

Hắn gào xong im lặng một giây, sau đó xuống giường mặc quần áo, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Thời Sênh: “…”

Đây coi là cái gì chứ?

Bỏ chạy sao?

…

Hôm nay Tưởng Húc có cảnh quay, Kiều Khanh đứng ở bên ngoài trường quay, lòng có chút không yên. Hắn bây giờ giống như ma vậy, trong đầu toàn là cảnh tượng tối qua, trước đó rõ ràng làm sao cũng không nhớ nổi, lúc này lại nhỡ kỹ từng chi tiết.

“Anh Kiều, chị Trình Hi kêu em đưa thuốc cho anh.”

Giọng nói rụt rè cắt đứt suy nghĩ của Kiều Khanh. Hắn nhìn chằm chằm Nguyên Nhược Lạp tới đưa thuốc, không lên tiếng cũng không nhận lấy. Nguyên Nhược Lạp cười có chút lúng túng, “Cái đó anh Kiều?”

Cô lại kêu người khác đưa thuốc cho hắn.

Nói cái gì mà thích chứ?

Quả nhiên là gạt người.

Hắn lại còn xoắn xuýt vì cô cả sáng, đúng là điên rồi.

“Không cần, tôi không sao.” Kiều Khanh thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt cự tuyệt.

Nguyên Nhược Lạp: “…”

Đây là hắn không cần, không phải là cô không đưa đến.

Sau khi trở về Nguyên Nhược Lạp rất buồn bực nói với Thời Sênh, sắc mặt Kiều Khanh lúc đó, giống như là muốn giết người.

Doạ chết bản cô nương rồi.

“Chị Trình Hi, tối hôm qua hai người?” Nguyên Nhược Lạp cẩn thận hỏi. Sáng sớm hôm nay lúc cô quay lại, rõ ràng phát hiện trong phòng có cái gì không đúng.

Thời Sênh nhướng mày nhìn cô, “Muốn nói cái gì?”

“Khụ khụ… cái đó chị Trình Hi, hai người nếu như… cái đó rồi, hôm nay chị bảo em đi đưa thuốc, đây không phải là khiến cho anh Kiều

khó chịu sao?” Chỉ số thông minh của tiểu bạch thỏ đột nhiên online.

Chương 1498: Trợ lý, chào anh (19)

“Chị mà đi anh ta còn không xử chết chị ấy.”

Miệng Nguyên Nhược Lạp giật giật, “Chị cưỡng hiếp… anh Kiều à?”

“Coi là thế đi.”

Nguyên Nhược Lạp yên lặng dựng ngón tay, lợi hại nhỉ quản lý của em.

Cô đặt thuốc bị từ chối vào tay Thời Sênh, “Chị tự mình đi đi. Chị Trình Hi, nếu ngủ với người ta rồi, thì phải chịu trách nhiệm.”

“Chị muốn chịu trách nhiệm, nhưng anh ấy không cho.” Thời Sênh thở dài, cầm thuốc đứng dậy, “Em nhớ uống thuốc đấy.”

Nguyên Nhược Lạp gật đầu như thỏ con, “Mau đi đi, mau đi đi.”

Lúc Thời Sênh tìm được Kiều Khanh, hắn đang dọn dẹp cái bàn bừa bộn của Tưởng Húc. Tưởng Húc ngồi ở bên cạnh khoa tay múa chân.

“Tối hôm qua bảo anh đi lấy nước, anh thì hay rồi, đến người cũng không thấy đâu, gan to ra rồi nhỉ?”

“Tôi thấy là gan anh to ra rồi đấy.” Thời Sênh xách Tưởng Húc lên, “Lần trước dạy dỗ còn chưa đủ? Hả?”

Tưởng Húc nhìn thấy Thời Sênh liền kinh sợ. Nhưng hắn là một người đàn ông, không thể thừa nhận sợ hãi, “Trình Hi đồ điên này, bỏ tôi ra.”

Thời Sênh đẩy hắn một cái, “Cút.”

Tưởng Húc: “…”

Hắn hung tợn trừng Kiều Khanh một cái, tức giận rời đi.

Kiều Khanh từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu, thuần thục dọn đồ vào hòm.

Một cái tay bên cạnh chen vào, ngăn động tác của hắn lại, “Trong tay hắn có điểm yếu gì của anh sao?”

Tưởng Húc đối với hắn như vậy, hắn lại không có bất kỳ phản kháng nào. Thời Sênh cũng không cảm thấy hắn có cảm tình đặc biệt gì với Tưởng Húc. Có hai loại khả năng, hắn có gì hổ thẹn với Tưởng Húc, hoặc là trên tay Tưởng Húc có điểm yếu của hắn.

Với sự quan sát của cô, con hàng này khẳng định không phải có gì hổ thẹn với Tưởng Húc. Có lúc ánh mắt hắn nhìn Tưởng Húc, đặc biệt u ám.

Vậy thì chỉ còn khả năng còn lại, trong tay Tưởng Húc có điểm yếu gì của hắn, khiến hắn không thể không cúi đầu, thậm chí là chịu nhục.

Kiều Khanh không lên tiếng, cúi thấp đầu nhìn mặt đất.

Thời Sênh chống lên bàn, khom người đuổi theo ánh mắt hắn, “Kiều Khanh, anh bây giờ là người của tôi, nói cho tôi biết, trên tay hắn có điểm yếu gì của anh?”

“Không có,” Kiều Khanh nghiêng đầu, “Cô có chuyện gì không?”

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, “Đưa thuốc cho anh.”

Kiều Khanh ngẩng đầu, ánh mắt rơi lên tay cô. Thời Sênh lấy thuốc ra, chia từng viên từng viên cho hắn, sau đó rót nước đưa cho hắn.

Anh chần chừ chốc lát, nhận lấy thuốc nuốt xuống, “Được rồi, cô có thể đi rồi.”

“Ăn cơm chưa?”

Kiều Khanh lại yên lặng.

Một lời không hợp liền không hé răng.

Thời Sênh rời đi một lúc, cầm cơm lại, để trước mặt hắn, “Ăn tạm đi, trên núi cũng chỉ có những thứ này, xuống núi dẫn anh đi ăn ngon.”

Kiều Khanh nhìn ra xa, lúc này đại đa số mọi người đều đi ăn cơm rồi, chỉ có mấy người túm lại nói chuyện, không chú ý đến bên này.

Hắn trầm mặc ngồi xuống, mở hộp cơm ra, thức ăn bên trong đầy đủ, đây không phải là suất của nhân viên.

Hắn cầm đũa, đầu ngón tay siết chặt. Tại sao… ở trước mặt cô, mình lại tỏ ra yếu ớt như vậy.

Thời tiết dường như lại lạnh rồi.

…

Thời Sênh không ở với Kiều Khanh bao lâu. Cô nhận một cuộc điện thoại, kêu hắn nhớ uống thuốc, rồi vội vàng đi. Nghe nói Nguyên Nhược Lạp cũng đi cùng cô.

Kiều Khanh biết lúc hắn làm việc, cô đều ở xa xa nhìn. Lúc này sau lưng không có ánh mắt kia, hắn lại tỏ ra có chút không được tự nhiên.

Nhiệt độ trên núi càng ngày càng lạnh, còn có mấy cảnh phải quay xong, mà cô vẫn chưa quay lại.

Nhưng cô quay lại hay không, có liên quan gì đến hắn?

“Anh Kiều.”

Phía sau đột nhiên có người gọi hắn. Kiều Khanh dừng bước, xoay người lại nhìn người gọi mình, hắn cau mày lại, “Cô Tống, có chuyện gì?”

Người đến là nữ phụ của bộ phim này, Tống Nhã.

Tống Nhã đã gần ba mươi tuổi, nhưng nhìn qua giống như một em gái nhỏ mới khoảng hai mươi, non nớt, trên mặt mang theo ba phần ý cười, cho người ta cảm giác rất thân thiện.

“Anh Kiều, anh làm trợ lý cho Tưởng Húc thật sự là có tài mà không phát huy được, không biết có hứng thú đến bên cạnh tôi làm việc không?”

Ánh mắt Kiều Khanh quét qua người Tống Nhã, “Không có hứng.”

Tống Nhã cười duyên, “Đừng cự tuyệt nhanh như vậy chứ. Anh Kiều, tôi có thể cho anh nhiều hơn Tưởng Húc.”

“Xin lỗi cô Tống, tôi không có hứng.” Kiều Khanh xoay người rời đi.

Tống Nhã nhíu mày, có loại tức giận bị cự tuyệt. Cô ta nhanh chóng đuổi kịp Kiều Khanh, dùng cơ thể chặn đường anh, “Kiều Khanh, anh có thể ngủ với Trình Hi, còn giả vờ với tôi làm gì. Anh ra giá đi! Sau này đi theo tôi, tôi bảo đảm anh vinh hoa phú quý.”

“Không có hứng.” Giọng nói của Kiều Khanh không có chút lên xuống nào.

“Kiều Khanh, anh đừng có rượu mời không uống thích uống rượu phạt.” Tống Nhã nổi giận.

Người đàn ông này chẳng những tư thái đẹp, bề ngoài cũng đẹp, khó trách Trình Hi muốn vây lấy hắn.

Đáng tiếc…

Thứ Trình Hi muốn, cô ta đều phải cướp đi.

“Cô Tống, tôi không phải thứ để mua bán, phiền cô tránh ra cho.” Kiều Khanh lúc nói lời này rất bình tĩnh, giống như không phải là một câu có tính nhục nhã.

“Trình Hi cho anh bao nhiêu tiền? Cô ta cho anh bao nhiêu, tôi cho anh gấp đôi, được chứ?” Tống Nhã hếch cằm lên.

“Thứ cô ấy cho tôi, cô không cho nổi đâu.” Kiều Khanh có chút không kiên nhẫn, ánh mắt quét qua con đường bên cạnh, trực tiếp xoay người đi qua bên kia, “Cô Tống nếu cần, có thể đi gọi một người đàn ông bên ngoài.”

“Kiều Khanh!” Tống Nhã tức đến giậm chân, người đàn ông này lại cự tuyệt cô ta.

Cái kẻ quái dị Trình Hi kia có gì tốt?

“Tống Nhã, vừa ý trợ lý này của tôi à?”

Vẻ hung ác trên mặt Tống Nhã bỗng thu lại, nhìn về phía tiếng nói. Tưởng Húc vẫn còn mặc quần áo quay phim, đi từ chỗ rẽ hành lang ra, nhìn cô ta đầy vẻ ám muội.

“Tôi cho cô một cơ hội thế nào hả?” Tưởng Húc tiếp tục nói.

“Anh?” Tống Nhã híp mắt, “Anh tại sao muốn giúp tôi?”

“Cô và Trình Hi có thù. Tôi đương nhiên cũng có thù với cô ta. Thứ cô ta nhìn trúng, đương nhiên là huỷ đi sẽ hay hơn.” Hắn không đánh lại cô, cũng không tóm được điểm yếu của cô, nhưng Kiều Khanh hắn có thể khống chế.

“Anh giúp tôi thế nào?”

Tưởng Húc nham hiểm cười một tiếng, rút một cái thẻ phòng ra khỏi tay áo, “Tối hôm nay cô đến phòng này, tôi sẽ giúp cô lấy được thứ cô muốn.”

…

#Ảnh hậu Tống Nhã và tiểu thịt tươi đang hot Tưởng Húc đêm khuya đi vào phòng của nhau, là quy tắc ngầm hay là tôi tình anh nguyện#

Tin tức này sáng sớm đã kinh động giới giải trí.

#“Thiên thần” lại xảy ra chuyện rồi#

#Tổ phim long đong nhất năm nay#

#Ngồi chờ Lương Gia xảy ra chuyện#

Ở trên là lời bàn của các antifan của Thời Sênh phát ra.

Mà chuyện này người trong cuộc cũng tỏ ra rất mù mờ. Tưởng Húc rõ ràng là gọi Kiều Khanh đến phòng. Hắn bỏ thuốc cho Kiều Khanh, làm sao cuối cùng hắn lại ngủ với Tống Nhã?

Còn có loại tin tức này…

Tống Nhã càng tức giận. Tưởng Húc mặc dù cũng ưa nhìn, nhưng hoàn toàn không phải khẩu vị của cô ta, ngủ với người như vậy, cô ta ghét vô cùng.

Bây giờ những thứ này đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là tin tức!

Tống Nhã cũng không nhớ Tưởng Húc vào phòng thế nào. Cô ta chờ ở trong phòng như Tưởng Húc dặn, sau đó… cô ta hình như ngủ mất. Sau đó bị người đánh thức, tất cả sau đó là những chuyện kia, ánh sáng trong phòng quá mờ, cô ta cũng không phân rõ rốt cuộc là ai.

Chương 1499: Trợ lý, chào anh (20)

Trong phòng của Thời Sênh.

Kiều Khanh nằm nghiêng, cầm điện thoại trong tay, xem tin tức đến lúc hết. Nhưng mắt hắn có chút trống rỗng, căn bản là không nhìn điện thoại.

Tối hôm qua Tưởng Húc đột nhiên gọi hắn đến căn phòng kia lấy đồ. Lúc đi được một nửa, hắn liền bị người cướp.

Chuyện sau đó hắn có chút mơ hồ, nhưng hắn nhớ mình và cô xảy ra cái gì.

Buổi sáng nhìn thấy tin tức này.

Nếu hắn còn không rõ chuyện gì xảy ra, vậy hắn chính là ngu xuẩn đến hết thuốc chữa rồi.

Kiều Khanh đặt điện thoại xuống, nhấc cái tay vắt trên người ra, dậy xuống giường.

“Đi đâu thế?”

Cơ thể Kiều Khanh cứng lại, giọng hơi khàn, “Nhà vệ sinh.”

Cánh tay bắt lấy hắn buông ra. Hắn vào nhà vệ sinh rửa mặt, lề mề một hồi mới ra ngoài. Thời Sênh vẫn duy trì tư thế vừa rồi, có điều đã mở mắt ra, đang nhìn hắn.

Kiều Khanh rất mệt, hắn trở lại bên giường nằm xuống, thầm an ủi mình trong lòng, đã từng ngủ rồi, không có gì xấu hổ cả.

Thời Sênh kéo tay hắn, đặt mình vào trong khuỷu tay hắn, gối đầu lên ngực hắn, “Em đi xử chết Tưởng Húc nhé?”

Kiều Khanh suýt nữa ném người ra.

Sáng sớm, nói cái này với hắn?

Chảng lẽ không phải nói chuyện tối qua sao?

“Không cần, đây là chuyện của tôi, tôi sẽ giải quyết.” Kiều Khanh trấn định lại, “Cô không được nhúng tay vào chuyện của tôi.”

“Không muốn em nhúng tay vào chuyện của anh cũng được, ở bên em.”

“Đổi điều kiện khác đi.”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Không đổi, anh không đồng ý với em, em bây giờ sẽ đi xử chết hắn, dù sao vùng hoang vu, tùy tiện ném ở đâu cũng được.”

Anh không ở bên em, em sẽ giết người cho anh xem.

Kiều Khanh bị sự hung tàn của Thời Sênh dọa, trong suy nghĩ của hắn đây là xã hội pháp trị, giết người là phạm pháp, cho nên hắn bị ép đồng ý.

Hắn là bị ép!

Phòng yên tĩnh chốc lát, Kiều Khanh không nhịn được hỏi: “Cô tối qua sao lại về kịp như vậy?”

Mặt Thời Sênh đầy vẻ thần bí, “Anh có tin là thần giao cách cảm không.”

Người kia mặt ‘nghe cô nói phét’, đẩy Thời Sênh ra ngoài, “Chuyện tôi với cô ở bên nhau, không được để cho người khác biết.”

“Tại sao?” Thời Sênh bất mãn, cô hận không thể khiến người cả thế giới đều biết, tên này là của cô, bây giờ lại muốn cô yêu đương trong bóng tối???

“Không có tại sao, chính là không được, nếu không lời vừa nói đều không tính.” Kiều Khanh nghiêng người về phía Thời Sênh, bao phủ cô dưới người, “Đồng ý với tôi.”

“Phiền chết đi được.” Thời Sênh nghiêng đầu, chưa nói đồng ý, nhưng cũng chưa nói không đồng ý.

Kiều Khanh coi như cô đồng ý rồi, thu tay lại bắt đầu mặc quần áo.

…

Chuyện của Tống Nhã và Tưởng Húc quá ầm ĩ, bọn họ chỉ đành thừa nhận đang qua lại. Nếu như nói là tình một đêm, sẽ không tốt cho sự nghiệp của bọn họ.

Bây giờ tuyên bố ở bên nhau, qua mấy tháng lại chia tay là được rồi.

Cho nên hai người bị ép ở bên nhau, các fan có người thấy được, cũng có người thấy không được, dù sao cái gì cũng nói.

Chuyện này còn chưa dừng lại, lại truyền ra tin tức Tống Nhã bị đánh, mà người đánh người chính là Thời Sênh.

Không có lý do gì, Tống Nhã vừa vặn quay xong một cảnh, Thời Sênh đứng ở bên ngoài trường quay, lúc Tống Nhã đi đến, đột nhiên động thủ.

Nếu không phải trường quay nhiều người, can ngăn kéo ra nhanh, có lẽ Tống Nhã còn bị đánh thảm.

#Buôn dưa lê về những minh tinh năm đó bị Trình Hi đánh #

#Cầu ám ảnh tâm lý của đạo diễn#

#Còn thiếu Lương Gia là có thể tập hợp tập thể diễn viên chính của "Thiên thần" rồi, Trình Hi cố lên#

Lương Gia V:…

Lương Gia dùng sáu dấu chấm để trả lời nhiệt tình dâng cao của các antifan của Thời Sênh. Cô và Thời Sênh không thù không oán, căn bản không có bất cứ qua lại gì, làm sao bị đánh được?

Có lẽ thật sự sợ lửa đốt đến người mình, Lương Gia trừ quay phim đều không lộ diện, nếu như thấy Thời Sênh ở đó, cô ta cũng tránh đi.

Không dây được vào cô còn không trốn đi được sao?

Cảnh trên núi quay xong, còn phải đến một chỗ khác lấy cảnh, có điều không còn cảnh của Nguyên Nhược Lạp, cho nên Thời Sênh không dẫn cô ấy đi.

Tưởng Húc còn có cảnh quay, Kiều Khanh đương nhiên đi theo.

Thời Sênh thật sự không hiểu nổi Kiều Khanh tại sao phải đi theo Tưởng Húc.

Khi còn chưa nghĩ ra, Thời Sênh lại đánh Tưởng Húc một trận, rất hữu hảo uy hiếp hắn.

Tưởng Húc thời gian tiếp theo quả nhiên an phận không ít, trừ công kích với Kiều Khanh bằng lời nói ra, không kêu hắn làm những thứ khác, trợ lý cũng mời một người mới.

Gần tới cuối năm, Thời Sênh cho Nguyên Nhược Lạp nghỉ.

“Chị Trình Hi, chị định ăn Tết thế nào?” Nguyên Nhược Lạp vừa thu dọn đồ đạc, vừa hỏi Thời Sênh đang dựa vào bàn nghịch điện thoại.

“Đi tìm Kiều Khanh.”

“A??” Nguyên Nhược Lạp buông đồ xuống, chạy đến bên cạnh Thời Sênh, “Chị Trình Hi, chị đây là muốn nghìn dặm tiễn đưa sao?”

Thời Sênh: “…” Nghìn dặm tiễn đưa cái quỷ gì??

“Chị Trình Hi, sao chị không kéo anh Kiều đến bên cạnh mình. Em nghe nói anh ấy cũng học biểu diễn, chị nâng đỡ anh ấy đi.”

“Chị muốn nâng đỡ anh ta, cũng phải được anh ta đồng ý chứ.” Thời Sênh phẫn nộ, “Bớt quan tâm chuyện của chị đi, sau khi về ăn ít thôi. Đợi quảng cáo E-Goer bên đó phát hành rồi, chị sẽ nhận phim mới cho em. Đến lúc đó em mà thành quả bóng, chị chỉ có thể nhận vai diễn bóng cho em thôi đấy.”

Bóng?

Hình dung từ này của chị muốn lên trời à! Một cái Tết cô có thể ăn thành bóng, cô là heo sao? Heo một cái Tết cũng không ăn thành bóng được biết chưa hả!!

“Chị Trình Hi, em là tạng người ăn thế nào cũng không béo!” Nguyên Nhược Lạp phản bác, quay lại lại tò mò hỏi, “Nhận phim gì mới thế?”

“Chị làm sao biết được.”

Nguyên Nhược Lạp: “…”

Chị không phải là người đại diện sao???

#Tôi có một người đại diện giả#

Thời Sênh đưa Nguyên Nhược Lạp đến sân bay, “Đừng nói linh tinh với người không quen, gặp kẻ nào kỳ lạ trực tiếp báo cảnh sát, đừng gọi điện cho chị, chị với em cách xa vạn dặm, không cứu được em đâu.”

Nguyên Nhược Lạp: “…”

Đột nhiên phát hiện lúc người đại diện nhà mình nói nhiều như vậy, cũng rất đáng sợ…

Nguyên Nhược Lạp vội tạm biệt Thời Sênh.

Cô vẫn là về nhà nuôi heo đi.

Ừm… hình như có chỗ nào không đúng.

…

Tổ phim bây giờ ở thành phố Cổ Kiều, ở đây là căn cứ của điện ảnh và truyền hình, có thể thấy các loại hình tổ phim khắp nơi, gặp đại minh tinh không phải mơ.

Bởi vì bên này mở ngành du lịch, lại là mùa xuân, người đến du lịch rất nhiều.

Còn có các fan tụ tập, đường xe chạy hoàn toàn bị tắc.

Thời Sênh sau khi trải qua hai lần bị fan làm tắc đường, buồn bực ấn còi.

“Ấn cái gì mà ấn, có xe thì ngon lắm à!” Một thanh niên trong đám người bên cạnh gào lên.

Thời Sênh thò đầu ra khỏi xe, vẻ mặt bất thiện nhìn chằm chằm người kia, “Đây là đường xe chạy, mấy người chặn xe còn cãi lý à? Mặt cậu lớn như vậy à?”

“Đường xe chạy thì làm sao, đợi một lát đi thì chết à. Nếu không được cô đi đường vòng đi, gào lên với chúng tôi làm gì.”

“Đúng vậy, chúng tôi nhiều người ở xa như vậy đến đây nhìn thần tượng của chúng tôi, chẳng lẽ còn phải nhường đường cho cô?”

Thời Sênh tức giận, “Đợi lát nữa đi sẽ chết. Mấy người còn chặn, ông đâm chết người!”

Mẹ nó chia vỉa hè và đường xe chạy để làm cảnh à?

“Cô đâm đi! Nhiều người như vậy, cô đâm đi cho chúng tôi xem nào.”

Thời Sênh trước khi động thủ hỏi một câu, “Mấy người là fan của ai?”

Chương 1500: Trợ lý, chào anh (21)

Trình Hi V: @Lâm Tư Tư Lâm ảnh hậu, fan của cô đây là muốn nhận thầu cả đường xe chạy cho cô à? Cô chắc chắn không ra ngoài thể nghiệm nhiệt tình làm chủ đường xe chạy chứ?

Tiêu Dao Ước:?? Nói cho tôi biết, chủ đường xe và ngư đường chủ không phải là một ý chứ!

*Ngư đường chủ: Xuất phát từ bộ phim “Sam Sam đến rồi”, nghĩa đen: con cá này là của tôi, nghĩa bóng thể hiện chủ quyền, quyền sở hữu.

Một Người Một Người: Tình hình gì thế? Lâm Tư Tư hình như không phải là người của tổ phim Thiên thần đúng không? Trình Hi công kích cô ấy làm gì?

Gió Vi Vu: Căn cứ vào tiền tuyến báo cáo, là fan của Lâm Tư Tư chiếm đường xe. Xe của Trình Hi hình như bị chặn lại, hai bên cãi nhau.

Tích Tích Tắc Tắc: Fan của Lâm Tư Tư từ trước đến nay không có tố chất, lần này gặp phải bà điên Trình Hi một lời không hợp liền công kích người, nếm mùi đau khổ, ngồi chờ xem kịch hay.

Tư Gia Tiểu Tiểu: Lầu trên nói ai không có tố chất. Tôi thấy là một đám mấy người mới không có tố chất đấy.

Đại quân Tư Gia lập tức xông lên, hai bên triển khai đấu võ mồm.

Văn Quân Có Hai Ý: Chỉ có tôi để ý, Nguyên Nhược Lạp không có ở tổ phim sao? Cô ta chạy đến thành phố Cổ Kiều làm gì?

Hắc, Tiểu Ca Ca: Cậu làm sao biết Nguyên Nhược Lạp không có ở tổ phim?

Văn Quân Có Hai Ý: Cậu xem weibo của cô ấy đi, vừa mới đăng một tiếng kìa, sân bay đó nhìn thế nào cũng không giống thành phố Cổ Kiều, hơn nữa cô ấy nói về nhà ăn Tết.

Hắc, Tiểu Ca Ca: Đúng thế thật, đây hình như là sân bay mới xây của thành phố H, có chút ấn tượng.

Nguyên Gia Nhược Lạp: Chị Trình Hi, chị không thể yên tĩnh chút sao? //@ Trình Hi V: @Lâm Tư Tư Lâm ảnh hậu, fan của cô đây là muốn nhận thầu cả đường xe chạy cho cô à? Cô chắc chắn không ra ngoài xem chút sao?

Lúc bọn họ thảo luận, Nguyên Nhược Lạp đột nhiên tag weibo của Thời Sênh.

Mọi người lần này rất chắc chắn, Nguyên Nhược Lạp không có ở thành phố Cổ Kiều này, cho nên cô ta đến đây làm gì?

Cũng không thể là nghìn dặm đến công kích Lâm Tư Tư chứ?

Hai người này trước kia cũng không có qua lại gì!

Chuyện hôm nay, nhìn thế nào cũng chỉ là ngẫu nhiên, vừa vặn cô ta đụng phải rồi...

Lâm Tư Tư đang quay phim bên đó, trợ lý đột nhiên vội vàng chạy

vào, nói nhỏ với cô ta mấy câu. Cô ta cầm điện thoại lướt một cái, trang đầu đang ầm ĩ lên.

Cô ta bây giờ nào dám đi ra ngoài, bên ngoài toàn là fan, sẽ gây ra hỗn loạn.

Mà Thời Sênh nói muốn đâm người, còn thật sự đâm người. Cô đăng weibo xong, lập tức khởi động xe lui về phía sau một đoạn, sau đó trong ánh mắt kỳ dị của các fan, đột nhiên tăng tốc. Đám fan bị doạ vội vàng né sang bên cạnh.

Tốc độ này của cô không giống có ý dừng lại.

Đi qua đám người, Thời Sênh giảm bớt tốc độ, thò đầu ra khỏi cửa xe, dựng ngón giữa lên với phía sau: “Sao không đứng yên cho tôi đâm hả? Vừa rồi ghê gớm lắm cơ mà?”

Mọi người: “...”

Thời Sênh đến khách sạn trước, rửa mặt xong đợi cô lại lần nữa lướt điện thoại, thì thấy Lâm Tư Tư tag weibo của cô.

Lâm Tư Tư V: @Trình Hi cô uy hiếp fan của tôi nói muốn đâm chết bọn họ. Trình Hi cô có phải là quá đáng rồi không!!

Thời Sênh lười tag lại, trực tiếp bình luận ở phía dưới, rất nhanh bị đẩy lên trên đầu.

Trình Hi V: Chưa nghe câu chó ngoan không chặn đường bao giờ à? Tôi đi làn xe, fan của cô chẳng những chiếm vỉa hè, còn chặn luôn cả làn xe. Mấy người chặn đường còn tự tin mà đến, ai cho cái gan đấy hả? Loại người như vậy, báo cảnh sát lấy lý do tụ tập gây chuyện mà bắt hết lại!

Lâm Tư Tư V: Vậy cô cũng không cần nói độc ác như vậy chứ.

Trình Hi V: Độc ác? Tôi nhiều lắm coi là uy hiếp chút thôi, sao lại độc ác? Cô nói xem.

Phía dưới toàn là dấu chấm lửng, cô còn nói rất tự hào nhỉ, cô tự hào cái quỷ gì chứ!!

Lâm Tư Tư chắc chắn không thể công kích nổi Thời Sênh, không đến hai câu là lặn mất tăm. Đương nhiên fan của cô ta cũng thay cô ta hỏi thăm mười tám đời tổ tiên của Thời Sênh một lần.

Thời Sênh thoát khỏi weibo, gửi tin nhắn cho Kiều Khanh.

“Em đến rồi.”

Kiều Khanh bên đó rất nhanh trả lời lại.

“.....”

Sáu dấu chấm, có ý gì?

Thời Sênh suy nghĩ một lúc, suy nghĩ đến sóng gió trên mạng, có lẽ anh đã biết rồi.

[...] Minh tinh khác muốn lên tin đầu rất khó, Ký chủ nhà nó tuỳ tiện gây chuyện là có thể lên đầu trang. Đáng tiếc cô là một người đại diện, lên tin đầu có tác dụng gì chứ!!

“Mời em ăn cơm đi, bạn trai.”

Thời Sênh tiếp tục gửi tin nhắn, lần này Kiều Khanh một lúc mới trả

lời lại.

“Ừ.”

“Anh đang ở đâu thế?”

Tin nhắn thứ hai đến luôn sau đó.

“Khách sạn Thái Cẩm.”

“Ừ.”

Kiều Khanh sau khi trả lời, bất kể Thời Sênh gửi cái gì đều không nhắn lại nữa, đại khái nửa tiếng sau, Kiều Khanh kêu cô xuống tầng.

Dưới tầng không biết có một đám paparazzi ở đâu ra, vây quanh đại sảnh. Dĩ nhiên những người này khẳng định không phải là đến vì cô, nhưng cô đi xuống, vẫn thu hút sự chú ý của một số người. Ngược lại cũng không có ai chụp ảnh cô. Suy cho cùng sự thu hút của vị này muốn lên là lên, cướp mối làm ăn của bọn họ, bọn họ không cần phải tăng thêm độ hot cho cô.

Lật bàn, một người đại diện hot như vậy có tác dụng gì!

Kiều Khanh lái xe đến, bên trong xe có mùi thơm thoang thoảng, không kích mũi cũng không khó chịu, rất dễ ngửi.

Thời Sênh lên xe, trực tiếp xích qua. Kiều Khanh theo bản năng tránh đi, tay siết chặt vô lăng, “Ăn cơm trước đi.”

“Kiều Khanh.”

Kiều Khanh kéo cổ áo, quay mặt đi, không để ý đến Thời Sênh, lái xe

đi ra ngoài.

Địa điểm ăn cơm là Kiều Khanh chọn, không nhiều người lắm, rất yên tĩnh, nhưng không có phòng bao.

Thời Sênh cảm thấy anh là cố ý.

Cho nên lúc Thời Sênh gọi đồ, gọi món đắt tiền, quả nhiên Kiều Khanh cau mày, nhưng không ngăn cản cô, chỉ là lúc mình gọi, chỉ gọi hai món.

“Cô không về nhà ăn Tết, chạy đến tìm tôi làm gì?” Kiều Khanh đưa đồ uống người phục vụ đưa đến đặt về phía cô.

Thời Sênh không nhấc mí mắt, trả lời vô cùng trôi chảy, giống như đã từng nói vô số lần, “Trong nhà em chỉ có anh.”

Kiều Khanh ngẩn ra, hắn hình như chưa từng quan tâm đến chuyện nhà cô.

Hai người yên tĩnh đợi thức ăn lên. Đợi thức ăn lên đủ, Kiều Khanh đột nhiên nói: “Cô không định nói với tôi chút sao?”

“Anh nói chuyện Đỗ Á Viễn vu tội cho anh à?” Chuyện này gần như là nút thắt trong lòng Kiều Khanh, nhưng chuyện này liên quan gì đến cô chứ!! Một xu sứt liên quan cũng không có! Không có!!

“Em nói chuyện này không liên quan đến em anh có tin không?”

Môi Kiều Khanh động một cái, phun ra hai chữ, “Phượng Từ.”

Cô nói anh chính là Phượng Từ, nhưng hắn lại không mất trí nhớ. Hắn từ trước đến nay không có cái tên như vậy.

“Ừm?” Không phải là chuyện của Đỗ Á Viễn à.

“Anh bây giờ đừng hỏi em, đợi anh nhớ lại sẽ biết thôi.” Thời Sênh dừng một chút, “Trong lòng anh không phải có phán đoán sao? Lúc anh ở bên em có cảm giác gì, không cần em nói chứ?”

Kiều Khanh cau mày lại.

Kiều Khanh có phán đoán trong lòng, nhưng phán đoán đó là của hắn, hắn muốn nghe cô nói.

“Vậy cô nói chuyện Đỗ Á Viễn đi.”

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh gãi gãi đầu, “Đỗ Á Viễn hả... anh cũng biết, lúc đó em là người đại diện của anh ta. Làm người đại diện, về tình về lý đều phải giúp anh ta. Hơn nữa lúc đó em và anh không quen biết. Chính xác mà nói, Trình Hi khi đó không phải là em, chuyện cô ta làm, không liên quan đến em... Em là em, Trình Hi là Trình Hi. Anh tạm thời hiểu là em mượn xác hoàn hồn đi.”

Kiều Khanh: “...”

Chém, cô tiếp tục chém đi!

Đây là ý Kiều Khanh dùng biểu cảm biểu đạt ra.

Chương 1501: Trợ lý, chào anh (22)

Dù sao Thời Sênh có thể nói đều đã nói cho anh hết rồi, anh tin hay không đều không sao.

Ăn cơm xong, Kiều Khanh đưa Thời Sênh về, cũng không có ý ở lại, chạy vô cùng nhanh.

Thời Sênh có chút phiền muộn, anh sợ cô như vậy sao?

Excuse me?

Màn đêm buông xuống, phố điện ảnh và truyền hình vô cùng náo nhiệt. Thời Sênh một mình đi dạo trên đường, vừa vặn gặp cảnh người cãi nhau. Thời Sênh tìm một chỗ cắn hạt dưa xem kịch, thuận tiện livestream cho đám antifan kia.

#Người đại diện một lời không hợp liền livestream, tác phong này nhất định có độc#

Đồ Thần Kinh: Người kia nhìn sao lại có chút giống đạo diễn Bùi đó nhỉ?

Lê Hoa Đạm Trang: Đạo diễn Bùi nào?

Không Phải Tôi: Còn có thể là ai nữa, chính là đạo diễn của “Hắc ám sứ đồ” mới hot gần đây.

Lấy Vợ Bạch Phú Mỹ: Trình Hi cô qua đó gần chút, quay rõ hơn đi.

Livestream có thể chuyên nghiệp một chút không hả?

“Tôi livestream cho mấy người đã tốt lắm rồi, lại còn đòi nhiều hơn, trả tiền không?” Thời Sênh trực tiếp lên tiếng, có điều bên kia rất ồn, tiếng của cô bị nén có chút hỗn loạn.

Nhưng vẫn có người xem nghe được, trực tiếp ấn like cho Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, gắng gượng dịch qua bên đó một chút, để cho video nhìn rõ ràng hơn.

Nguyên nhân cãi nhau bên đó đơn giản. Vợ của người đàn ông đang ra tay với tiểu tam. Đạo diễn Bùi hư hư thực thực đó đang che mặt can ngăn.

Bởi vì livestream này của Thời Sênh nên cô sau khi rất vinh hạnh đắc tội ảnh hậu Lâm Tư Tư, lại nhanh chóng đắc tội đạo diễn Bùi.

Nhưng mà Thời Sênh cũng không để ý. Livestream xong phủi mông đi, chạy đi tìm nàng dâu nhà cô.

Chỗ Kiều Khanh ở có chút hẻo lánh. Đại khái là vì tổ phim muốn cho bọn họ nghỉ ngơi tốt, không bị cảnh ầm ĩ phía trước ồn ào đến nên mới chọn chỗ như vậy.

Lúc cô đi qua một con hẻm không người, mấy gã đàn ông đột nhiên xông ra, cản đường cô.

“Hắc, em gái, lại đây chơi với các anh chút nào.” Một gã đàn ông thô tục quan sát cơ thể cô.

Đệch mợ!

Cướp sắc cướp đến ông rồi, vén tóc lên dọa chết đám thiểu năng chúng mày bây giờ.

“Chơi cái gì? Bao cát thịt người?” Thời Sênh dứt lời, người đã xông đến, “Thỏa mãn cho yêu cầu không biết xấu hổ của chúng mày.”

Mọi người: “...”

“Oa!”

“Cứu mạng...”

Tiếng kêu rên vang khắp ngõ, mấy gã đàn ông nằm trên đất kêu thảm thiết. Thời Sênh đạp lên gã đàn ông bên chân một cái, “Ai sai chúng mày đến?”

“Không... không có ai.” Gã đàn ông bị đạp toát mồ hôi lạnh.

[Ký chủ, bệnh vọng tưởng người bị hại của cô có phải lại nghiêm trọng rồi không.]

“Cẩn thận không thừa.”

[...] Mẹ kiếp đúng là có bệnh, lôi nó vào làm gì.

Thời Sênh khom người, lục tìm điện thoại trên người hắn. Cô cưỡng ép để gã đàn ông kia mở khoá là dấu vân tay, mở lịch sử cuộc gọi trước, sau đó đến tin nhắn.

Tin nhắn có một cái vẫn chưa xoá, bên trong là ảnh của cô.

Thời Sênh nhìn dãy số kia, trực tiếp gọi qua.

[...] Ký chủ... cô cứ trực tiếp gọi như vậy sao, được không đó?

Trong thời gian chờ điện thoại kết nối, Thời Sênh trả lời Hệ thống trong lòng, “Có cái gì không được, chính diện chào hỏi mới là phong cách của ta.”

[....] Không muốn nói chuyện, yên tĩnh nhìn Ký chủ làm màu.

Đầu điện thoại bên kia một lúc mới nghe, có lẽ tín hiệu không tốt, âm thanh phát ra có phần kỳ quái, “Alo, làm xong rồi?”

Giọng nói này...

“Tiết Vũ Hòa, khiến cô thất vọng rồi, tôi rất khỏe mạnh.”

Bên kia hình như kinh hãi, nhanh chóng cúp điện thoại, đợi Thời Sênh gọi lại, nhắc nhở cô ta đã tắt máy rồi.

Thời Sênh: “...”

Cái gan này, lại còn dám thuê côn đồ... tốn tiền tìm người làm bẩn cô?

Mẹ kiếp thiểu năng.

Thời Sênh nhìn mấy gã đàn ông trên đất, yên lặng ấn 110 báo cảnh sát.

Có chuyện tìm 110 mà!

Trước khi cảnh sát đến, Thời Sênh đánh cho mấy kẻ này một trận. Mắt thấy cảnh sát đến, bọn họ giống như nhìn thấy cha ruột vậy.

Từ trước đến nay chưa từng cảm thấy cảnh sát đáng yêu như vậy.

Cảnh sát hỏi có chuyện gì, mấy gã đàn ông vốn dĩ định nói dối. Nhưng nhìn thấy Thời Sênh bên cạnh lúc nào cũng định đánh người, nên chúng nào dám nói dối, lập tức khai hết mọi chuyện cho cảnh sát.

Tiết Vũ Hòa cũng không ngu, số liên lạc với bọn họ là sim dùng một lần, lúc này khẳng định đã bị tiêu hủy, nào có thể tìm được chứng cứ gì.

Thời Sênh cũng không trông chờ đám cảnh sát này có thể tra ra cái gì, cho nên báo cảnh sát xong, ghi chép xong, trực tiếp đi.

Dây dưa như vậy, thời gian cũng sắp đến rạng sáng rồi.

Kiều Khanh đã ngủ, đột nhiên cảm thấy bên giường có thêm thứ gì. Hắn kinh sợ ngồi dậy, đưa tay bật đèn.

Sau khi nhìn rõ là ai, biểu tình trong nháy mắt cứng ngắc, “Cô sao lại vào được đây?”

“Trèo cửa sổ, em cũng không biết thuật xuyên tường.” Thời Sênh cây ngay không sợ chết đứng trả lời.

Kiều Khanh nhìn qua phía cửa sổ, phòng hắn ở là tầng bốn!

Quá nửa đêm nhảy vào phòng hắn làm cái gì? Cô lại còn là cái bộ dạng ngang nhiên như vậy, có phải là con gái không hả?

Nhưng hắn lại cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu là cái quỷ gì?

“Cô tắm rồi chứ?” Muốn đuổi cô đi khẳng định là không thể nào, Kiều Khanh lấy lui để yêu cầu cô.

“Buổi chiều tắm rồi.”

Kiều Khanh thở dài, tắt đèn nằm xuống. Thời Sênh lập tức cởi áo khoác ra, rúc vào trong ngực hắn.

Kiều Khanh đợi cô sờ soạng chân tay, nhưng cô không làm thế, chỉ ôm hắn.

Như vậy...

Cũng rất yên tâm.

Kiều Khanh hơi nghiêng người, ôm cả người cô vào trong lòng. Mỗi lần ôm cô, trong đầu hắn sẽ có một vài hình ảnh kỳ quái xẹt qua, tim đập sai nhịp, giống như cô mới là toàn bộ sinh mệnh của hắn vậy.

Có loại cộng hưởng đến từ sâu thẳm linh hồn, khiến hắn quên ân oán với cô, chỉ nhớ... Nhớ được cô.

Kiều Khanh nghĩ, hắn khả năng thật sự bị bệnh rồi, hơn nữa bệnh không nhẹ, còn không muốn chữa trị.

…

Cuối năm đã đến, người ở phố điện ảnh và truyền hình dần dần ít đi, ai cũng bắt đầu chuẩn bị về nhà. Tổ phim “Thiên thần” bởi vì đuổi kịp tiến độ, chưa rời đi, đang tăng ca quay thêm.

Tết âm lịch Tưởng Húc phải biểu diễn, đương nhiên không thể ở lại, nhưng hắn rất biết điều, bảo Kiều Khanh không cần đi theo.

Hắn không muốn bị đánh.

Cho nên nhiệm vụ chính của Kiều Khanh là ăn uống chơi bời với Thời Sênh. Tiền tiết kiệm trong thẻ của hắn không ngừng giảm bớt. Tiền lương Tưởng Húc trả hắn vốn không cao, còn bị cô tiêu xài như vậy nữa, rất nhanh sẽ phải cạp đất mà ăn.

Ba mươi Tết, tất cả ánh đèn của phố điện ảnh và truyền hình đều được bật lên, nhìn từ trên cao, đèn đuốc rực rỡ.

“Cho anh một bất ngờ,” Thời Sênh che mắt Kiều Khanh lại dẫn hắn đến chỗ cao nhất.

Đoàng!

Bên tai Kiều Khanh là tiếng pháo nổ, bàn tay che mắt hắn mở ra. Đập vào mắt là pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm, nhuộm cả bầu trời thành màu sắc lộng lẫy.

Lúc pháo hoa biến mất trên bầu trời, giống như sao băng rơi xuống.

Trong đầu Kiều Khanh đột nhiên thoáng qua một cảnh tượng, đó là vũ trụ mênh mông, vô số ánh sáng lung linh rơi xuống một phía, mà trong tầm mắt anh, lại chỉ có một người.

Kiều Khanh không tin Thời Sênh nói cái gì mà mượn xác hoàn hồn, nhưng bây giờ hắn không chắc chắn lắm.

Khoảng thời gian này ở cạnh cô, những hình ảnh mơ hồ trong đầu hắn bắt đầu trở nên rõ ràng.

Mặc dù khác người trước mặt này, nhưng hắn biết, đó là một người.

Kiều Khanh nhìn pháo hoa đầy trời, “Chúng ta thật sự quen nhau sao?”

“Ừ.”

Kiều Khanh nhìn khuôn mặt nghiêng của Thời Sênh. Thật ra cô rất đẹp, nhưng hắn nhìn thấy dường như không phải gương mặt đó, mà là xuyên qua mắt cô, nhìn thấy được nơi sâu thẳm linh hồn.

Có lẽ, trước kia bọn họ thật sự quen nhau.

Pháo hoa trên không trung vẫn đang nở rộ, đêm khuya mênh mông.

Muốn cùng em ngắm một màn khói lửa hoàng kim.

Chương 1502: Trợ lý, chào anh (23)

Sau cuối năm, các tổ phim lần lượt trở lại.

Thời Sênh hỏi Kiều Khanh có muốn đi cùng cô không, sau khi quay về cô có thể nâng đỡ hắn.

Kiều Khanh có chút do dự, cuối cùng không đồng ý với Thời Sênh, “Anh vẫn còn có chuyện phải làm... đợi qua một khoảng thời gian nữa đã.”

Thời Sênh đã điều tra Tưởng Húc, nhà hắn rất giàu, mà Kiều Khanh là con của phu nhân Tưởng gia và chồng trước. Ở Tưởng gia hắn không được đối đãi tử tế, đặc biệt là sau khi bà Tưởng qua đời. Sau đó không biết thế nào hắn lại làm trợ lý của Tưởng Húc.

Thời Sênh không ép hắn, “Có chuyện gì gọi điện thoại cho em.”

Cô sẽ bảo vệ hắn, cưng chiều hắn, nhưng cũng sẽ không ngăn cản bước chân hắn.

Bọn họ có thể thân mật không có khoảng cách, không có bí mật. Nhưng bọn họ cần không gian riêng, xử lý chuyện của mình.

Kiều Khanh gật đầu.

“Không hôn tạm biệt à?”

Kiều Khanh do dự, nghiêng người hôn lên khoé môi cô một cái, sau

đó nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, mở cửa xe đi xuống, cách lớp kính, vẫy tay với cô.

Thời Sênh buồn cười nhìn hắn, còn đáng yêu như vậy.

…

Thời Sênh trở về chuyện đầu tiên làm chính là đi gặp phía đối tác mà cô tìm, Trần thiếu.

Trần thiếu và Lâm Quân Thành là người được người trong giới này thường nhắc tới. Lâm Quân Thành là tuổi trẻ tài cao, mà Trần thiếu chính là ăn không ngồi rồi.

Nhưng nửa năm qua, Trần thiếu giống như thay da đổi thịt, đám bạn xấu bên cạnh đều cảm thấy thần kỳ.

“Cô Trình, cô không có chuyện gì sẽ không tìm tôi. Lần này tìm tôi làm gì thế?” Trần thiếu ngẩng đầu khỏi đống tài liệu, hỏi người cô gái đứng trước cửa sổ sát nền.

Thời Sênh xoay người lại, nụ cười nhàn nhạt, “Mượn kiếm trong tay anh, tạo ra một cây kiếm sắc bén hơn.”

Trần thiếu bất ngờ dừng động tác trong tay lại, ngồi thẳng người nhìn cô, “Muốn kiếm nhiều tiền?”

“Muốn làm không?”

Trần thiếu híp mắt lại, “Bây giờ ông vẫn chưa quyết định rốt cuộc là ai làm người thừa kế. Mấy người anh kia của tôi đều tranh nhau biểu hiện trước mặt ông. Cô biết đấy, tôi bây giờ rất cần một trận thắng đẹp, cô nói xem.”

“Giúp tôi giết một người trước.”

“Phụt! Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Trần thiếu bị sặc nước bọt, ho không ngừng.

Phía trước chém gió như vậy, tại sao vừa ra khỏi miệng lại là chuyện không có ranh giới như thế hả.

Trần thiếu ổn định tâm tình, nghiêm trang nhấn mạnh, “Đại diện Trình, Trần gia chúng tôi là làm ăn đàng hoàng.”

“Tôi còn không biết Trần gia các anh là tình hình gì à? Anh bớt nói nhảm cho tôi. Trước nghĩ cách giết Tiết Vũ Hòa cho tôi trước. Tôi sẽ tặng Tưởng gia cho anh thế nào hả?”

Tưởng gia??

Tưởng gia đó?

Thời Sênh kéo khóe miệng cười, “Chính là Tưởng gia anh nghĩ đó, có hứng thú không?”

Đầu óc Trần thiếu xoay tròn mới nghĩ ra là tại sao. Người tên Kiều Khanh đó, hình như có quan hệ với Tưởng gia. Kiều Khanh hình như không thích cô lắm... Cô đây là không có được người, thì muốn hủy diệt gia tộc của người khác sao?

“May mà tôi không phải là kẻ địch của cô.” Trần thiếu vừa cầm điện thoại gửi tin nhắn, vừa cảm thán, “Tiết Vũ Hòa dù sao cũng là một người đại diện, muốn giết chết cô ta có chút khó khăn. Cô phải chờ một khoảng thời gian, thu xếp xong tôi sẽ nói cho cô.”

Tiết Vũ Hòa trước đây đối với cô như vậy, cô muốn giết chết Tiết Vũ Hòa, Trần thiếu hoàn toàn có thể hiểu được.

“Ừm.”

Trần thiếu đặt điện thoại xuống, “Đúng rồi, bạn tôi bên đó có một bộ phim sắp quay, cô kêu nghệ sĩ nhỏ nhà cô đi thử xem.”

“Không cần đâu.”

Trần thiếu: “...”

Trần thiếu muốn thử lấy lòng một chút, kết quả không lấy được, thật sự là... ưu thương.

…

Lúc Nguyên Nhược Lạp trở lại, buổi họp báo mùa xuân của E-Goer vừa vặn bắt đầu, Thời Sênh dẫn cô đi tham gia. Lúc đến đó, hai người vừa vặn gặp Lâm Quân Thành. Hắn thần sắc ôn hoà đi qua bên cạnh bọn họ, không chào hỏi cũng không tức giận, giống như không quen bọn họ.

Ngược lại là Nguyên Nhược Lạp, như thỏ thấy sói xám nắm chặt cánh tay Thời Sênh, “Chị Trình Hi, người đàn ông này em gặp cả ở quê. Hắn còn kêu em đi theo hắn, nói muốn nâng em thành hot. Hắn có phải bị bệnh hay không?”

Thời Sênh: “...” Nam chính đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào.

“Vậy em trả lời thế nào?”

Sắc mặt Nguyên Nhược Lạp khẽ đỏ lên, “Em báo cảnh sát.”

“Làm tốt lắm.”

Có lẽ là Nguyên Nhược Lạp cự tuyệt quá thẳng thắn, Lâm Quân Thành ngược lại càng hăng hái, hoa tươi đồ trang sức đắt giá gì đều tặng cho Nguyên Nhược Lạp.

Bây giờ ở trong giới đều biết Lâm Quân Thành vừa ý một nghệ sĩ nhỏ còn chưa ra mắt.

Quan trọng là người đại diện của nghệ sĩ nhỏ này là Trình Hi!

Là cái người một lời không hợp liền công kích người đó.

Một lời không hợp liền đánh Ảnh đế, Ảnh hậu.

Trình Hi một lời không hợp liền mở livestream đắc tội người.

Thời Sênh nhận một phim cho Nguyên Nhược Lạp. Lâm Quân Thành muốn tới đầu tư tham gia náo nhiệt.

Thời Sênh kéo cho Nguyên Nhược Lạp cái quảng cáo, hắn cũng muốn tới nhúng chân vào.

Thời Sênh dẫn Nguyên Nhược Lạp tham dự hoạt động, hắn cũng muốn tới gây sự chú ý.

Nguyên Nhược Lạp cảm thấy hắn rất phiền toái. Thời Sênh cũng phát phiền vì hắn. Nhưng hắn lại không làm gì, chỉ là yên lặng ra ngoài tạo cảm giác tồn tại, khiến cho người ta muốn nắm tóc hắn, đánh hắn cũng không có cách gì.

“Chị Trình Hi, em sắp điên rồi!” Nguyên Nhược Lạp nắm lấy tay Thời

Sênh lắc mạnh, “Hôm nay em quay phim, hắn lại tới tổ phim, còn tặng hoa cho em. Chị không nhìn thấy đâu, hoa kia sắp đè bẹp em rồi. Bây giờ cái ánh mắt người trong tổ phim nhìn em đó. Chị Trình Hi, chị mau nghĩ cách đi!!”

“Vậy em gả cho hắn đi.”

“Hắn? Trước đó hắn muốn...” Cưỡng hiếp cô, cô không thể thích một người muốn cưỡng hiếp mình, “Chị Trình Hi...”

“Đừng lắc nữa.” Thời Sênh rút tay lại, “Chị có thể có cách gì, cũng không thể để chị đi theo đuổi em chứ?”

Nguyên Nhược Lạp sợ hãi, “Em không bách hợp.”

Thời Sênh ghét bỏ, “Chị bách hợp cũng chướng mắt em.”

Nguyên Nhược Lạp mặt đầy vẻ bị đả kích, bộ dạng cô cũng rất ưa nhìn, sao lại chướng mắt cô chứ?

Lâm Quân Thành quả thật rất phiền người. Hắn còn làm như vậy nữa, không chừng não tiểu bạch thỏ bị co giật, đột nhiên IQ lại offline, CP này cô mất công phá rồi.

Thời Sênh suy nghĩ một chút, sau khi trưng cầu ý kiến của Nguyên Nhược Lạp, gọi điện thoại cho Trần thiếu.

“Cô Trình, sớm như vậy đã gọi điện thoại cho tôi làm gì? Tôi đêm qua họp đến ba giờ, cô không thể thông cảm cho tôi chút sao?” Trần thiếu oán hận xong, tưởng là cô hỏi tiến độ, đang định vỗ về cô mấy câu.

Ai biết cô đột nhiên hỏi một câu, “Trần thiếu, có hứng thú quen một cô bạn gái không?”

Hả?

Cơn buồn ngủ của Trần thiếu lập tức bay mất, trong giọng nói tràn đầy kinh hoàng, “Cô Trình, cô... cô không phải là vừa ý Kiều Khanh rồi sao? Cô chẳng lẽ muốn bắt cá hai tay? Tôi bán nghệ chứ không bán thân nhé!”

“...” Tên thiểu năng này nói linh tinh cái gì thế? “Tôi là có chuyện muốn nhờ anh giúp. Chuyện Lâm Quân Thành theo đuổi Nguyên Nhược Lạp, anh nghe nói rồi chứ. Nguyên Nhược Lạp không thích hắn. Anh giả vờ làm bạn trai của Nguyên Nhược Lạp đi.”

Trần thiếu: “...”

Còn chưa tỉnh ngủ à, nhất định là đang nằm mơ, hắn ngã xuống, trùm chăn ngủ tiếp.

Ba giây sau giống như xác chết vùng dậy, “Cô Trình, tôi là bạn hợp tác với cô, không phải là lấy ra cho thuê. Hơn nữa Lâm Quân Thành... cô bảo tôi đi cướp phụ nữ với hắn??”

Cô đừng đùa kiểu đấy chứ!!

“Người bên cạnh anh ai ai cũng lấy anh ra so sánh với Lâm Quân Thành. Anh không cảm thấy hắn rất phiền sao? Bây giờ có cơ hội trả thù, anh thật sự không làm? Đây là cô gái mà hắn thích, có phải sẽ làm hắn rất mất mặt hay không?”

Trần thiếu im lặng, đúng là như vậy, từ nhỏ đến lớn! Từ nhỏ đến lớn! Từ nhỏ đến lớn!!! Hắn ta đã bị người ta đem ra so sánh với Lâm Quân Thành!

Lúc đó, hắn còn là một học sinh ba tốt. Ban đầu hắn cũng có lòng hăng hái, nhưng sau đó phát hiện Lâm Quân Thành khả năng là một tên có bàn tay vàng, hắn hoàn toàn không đuổi kịp, đành phải chịu thua.

“Tôi... suy nghĩ chút đã.”

Chương 1503: Trợ lý, chào anh (24)

Trần thiếu suy nghĩ ba ngày, hắn mới gắng gượng bày tỏ gặp Nguyên Nhược Lạp một lần.

Vốn dĩ cũng là giả vờ, Nguyên Nhược Lạp ngược lại không quá căng thẳng. Khoảng thời gian này kiến thức tăng rất nhiều, sự yếu đuối và nhát gan trên người đã dần dần rút đi.

Trần thiếu là không muốn đắc tội Thời Sênh, cuối cùng quyết định, hắn sẽ giúp đỡ để Lâm Quân Thành hết hy vọng, nhưng Nguyên Nhược Lạp không thể dựa vào danh tiếng của hắn làm xằng làm bậy bên ngoài.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn Trần thiếu giống như nhìn thiểu năng.

Trần thiếu suy nghĩ một chút hàm ý của ánh mắt kia, rất nhanh liền biết cô đang biểu đạt ý gì.

Có người đại diện một lời không hợp liền lên tin hot cô ở đây, nào cần đến danh tiếng của Trần thiếu hắn.

Chuyện đã định xong, Trần thiếu dẫn Nguyên Nhược Lạp xuất hiện ở một nơi công khai, cũng không phản bác lúc phóng viên hỏi quan hệ của hai người.

Vì vậy chuyện tiểu bạch thỏ Lâm Quân Thành vừa ý kia bị Trần thiếu tranh mất, lập tức trở thành một trò cười lớn.

Lâm Quân Thành muốn cái gì mà không có cái đó?

Mọi người ban đầu đều cho là nghệ sĩ nhỏ kia chỉ là lạt mềm buộc chặt, không bao lâu sẽ bị Lâm Quân Thành nắm được. Ai biết người ta đã sớm xác định quan hệ với Trần thiếu rồi.

Vụ chơi hố này...

Nhưng Lâm Quân Thành lúc này không nổi trận lôi đình như mọi người tưởng tượng, ngược lại mặt đầy hứng thú xem báo cáo.

Hồi lâu, hắn khép máy vi tính lại, “Người sau lưng cô ta lại là cái tên Trần gia đó, khó trách nửa năm nay như thay da đổi thịt.”

“Tổng tài, cô Nguyên...”

Lâm Quân Thành híp mắt lại, “Nếu đã biết người sau lưng cô ta là ai, sẽ có cách đối phó. Cô ta sớm muộn cũng phải trở lại bên cạnh tôi.”

Thứ hắn vừa ý, vẫn chưa từng có ai có thể cướp đi.

…

Tháng tư, “Thiên thần” quay xong.

Đồng thời còn xảy ra một chuyện lớn. Tiết Vũ Hòa bởi vì dùng tiền công quỹ bị công ty khởi tố. Tiết Vũ Hòa sợ tội mà chạy, ở trên cao tốc phát sinh va chạm với một chiếc xe tải, chết tại chỗ.

Tiết Vũ Hòa là thật sự dùng tiền công quỹ, tình tiết phía trước đều là thật, chỉ là chuyện tai nạn xe cộ xảy ra phía sau, là Trần thiếu sắp đặt.

Trần thiếu hoàn thành điều kiện đầu tiên, Thời Sênh bắt đầu hoàn thành điều kiện cô giao dịch.

Tưởng gia lần lượt xảy ra vấn đề.

Thời Sênh không ngờ sẽ nhận được điện thoại của Tưởng Húc, hơn nữa còn hẹn gặp mặt cô.

Địa điểm gặp mặt là Tưởng Húc chọn, ở một cái công viên không nhiều người.

Cả người hắn nhìn có chút sa sút. Thời Sênh đến rồi, hắn cũng chỉ nhấc mắt lên nhìn cô một cái, sau đó dồn sức hút thuốc.

Trong khói thuốc lượn lờ, giọng hắn có chút khàn khàn, “Trình Hi, chuyện nhà chúng tôi, có phải là cô làm không?”

“Anh cảm thấy sao?”

Tưởng Húc dập tắt thuốc, đưa một phong thư trong cái túi bên cạnh cho cô, “Cô Trình mở ra xem xem.”

Thời Sênh mặt không biểu cảm xé phong thư ra, bên trong là một xấp ảnh, ánh sáng rất mờ, xen lẫn cảnh truy hoan hưởng lạc, vừa nhìn là biết không phải nơi đứng đắn gì.

Mà ở giữa ảnh, một người đàn ông và hai người phụ nữ trần truồng quấn lấy nhau.

Ảnh sau đó cũng không khác biệt lắm, lấy góc độ chụp khác nhau, trừ người đàn ông ra, mấy người phụ nữ đều khác nhau.

Vẻ mặt Thời Sênh không có bất kỳ biến hóa gì, sau khi xem xong bỏ

lại nó vào bì thư, “Anh Tưởng, anh muốn dùng cái này chứng minh cái gì?”

“Cô Trình, tôi biết cô rất thích Kiều Khanh. Cô không muốn nhìn hắn thân bại danh liệt chứ?” Trên mặt Tưởng Húc hiện lên một tia u ám.

Thời Sênh cười lạnh, “Yên tâm, anh có thể thân bại danh liệt trước anh ấy.”

Tưởng Húc hung ác cau mày, “Hắn không biết bị bao nhiêu phụ nữ ngủ với rồi, cô Trình thích người như vậy sao?”

Thời Sênh đột nhiên động thủ, lật Tưởng Húc trên đất, “Cảm ơn anh chọn nơi tốt thế này, thuận tiện cho ông đây giết chết anh.”

Tưởng Húc trợn to mắt, “Cô dám!”

“Có cái gì không dám.” Thời Sênh cười lạnh, “Photoshop của anh rất khá, nhưng muốn lừa tôi vẫn phải luyện thêm mấy trăm năm nữa.”

“Đó không phải là photoshop, đều là thật!” Tưởng Húc nghiến răng.

Tay Thời Sênh dùng sức, bẻ về sau, Tưởng Húc nghe thấy tiếng xương trật khớp.

Cô gái phía trên cười nhạt, gió mát thổi qua, cuộn vết sẹo trên trán cô lên, vết sẹo dữ tợn kia bất ngờ lộ ra, khiến cô hung hãn thêm mấy phần.

“Có thật không?”

“Là thật, không tin cô tự mình đi hỏi hắn đi, hỏi hắn đã từng làm những gì, xem xem người cô thích là cái bộ dạng gì. Những thứ này

nếu như không phải là thật, hắn tại sao phải mặc tôi thao túng? Trình Hi cô không phải là không dám đi chứ? Biết người mình thích là cái bộ dạng này, rất khó tiếp nhận sao?”

“Hỏi anh một lần cuối cùng, là thật chứ?”

Tưởng Húc nghiến răng, “Là thật!”

Thời Sênh cười lạnh, “Tưởng Húc, trước đây tôi không động đến anh, là bởi vì anh ấy ngăn cản. Nhưng bây giờ thật không may, anh ấy không có ở đây.”

“Cô... cô muốn làm gì?” Tưởng Húc lúc này nhếch nhác bị ấn trên đất. Hắn dường như ngửi thấy mùi phân và nước tiểu lẫn lộn trên bãi cỏ và trong đất.

Đáy lòng Tưởng Húc lúc này dâng lên một cảm giác sợ hãi, cô ta muốn làm gì?

…

Kiều Khanh từ bên ngoài quay lại, thả một đống đồ trong tay xuống, ngước mắt liền thấy cô gái ngồi trên ghế sofa.

Ánh mắt cô khẽ chuyển qua, vô cùng lạnh lùng, cảnh tượng bốn phía lắc lư, vặn vẹo biến thành một mảnh hư không, mà hắn lúc này đứng ở trên một khúc gỗ duy nhất ở trong hư không đó.

Đáy lòng Kiều Khanh đột nhiên hoảng sợ, “Em... sao lại đến đây.”

“Qua đây.” Thời Sênh vẫy tay với anh.

Kiều Khanh theo bản năng nghe lời cô, đi tới bên ghế sofa, tầm mắt

rơi vào tấm ảnh trên bàn trà, sắc mặt hắn lập tức khó coi.

“Đó không phải là anh.” Kiều Khanh buột miệng nói ra, “Tưởng Húc đưa cho em có phải không? Anh... em tin anh, đó không phải là anh.”

“Em còn chưa nói, anh căng thẳng cái gì.”

Thời Sênh giơ tay ra với hắn. Kiều Khanh do dự đưa tay qua. Thời Sênh khẽ thu chặt đầu ngón tay, “Nếu đã không phải là anh, tại sao phải nghe lời Tưởng Húc?”

“Em tin anh sao?” Kiều Khanh không đáp hỏi ngược lại.

Vẻ mặt cô quá mức yên lặng, hắn không cách nào phân biệt, cô là tin hay không tin.

Thời Sênh khẽ ngẩng đầu, “Anh sẽ lừa em chứ?”

Kiều Khanh lắc đầu.

“Nếu anh đã không lừa em, em tại sao lại không tin anh?” Thời Sênh kéo hắn ngồi xuống.

Nếu đã là kiểm tra, loại tình tiết này, cô đều biết tỏng, tới đây rồi, kiểm tra cũng nên kết thúc rồi.

Nàng dâu nhà cô, cô dựa vào cái gì mà không tin.

Kiều Khanh dường như thở phào, giơ tay ra chụp lấy toàn bộ ảnh trên mặt bàn, hắn nhìn thấy gương mặt đó liền cảm thấy chán ghét.

Kiều Khanh hít thở sâu một hơi, “Anh phải trả thù cho mẹ anh. Cái chết của mẹ anh, Tưởng Húc không thoát khỏi có liên quan.”

Khoảng thời gian đó chính là sau khi Đỗ Á Viễn trù tính vu tội cho hắn. Hắn rất chán chường, phần lớn thời gian đều là ở quán bar.

Tưởng Húc thường xuyên gây khó dễ cho hắn, không biết tìm mấy người phụ nữ ở đâu, bỏ thuốc cho hắn. Nhưng hắn chạy kịp, không trúng chiêu.

Sau đó mẹ hắn xảy ra chuyện. Từ khi mẹ hắn gả vào Tưởng gia, mấy năm đầu còn không tệ, sau đó sức khoẻ càng ngày càng kém. Ban đầu hắn cũng không nghi ngờ, chỉ nghĩ là như bác sĩ nói, cơ thể yếu.

Nhưng sau khi mẹ hắn qua đời, hắn mới phát hiện ra mấy điểm không đúng.

Lúc hắn đang nghi ngờ Tưởng Húc, Tưởng Húc đột nhiên lấy những tấm ảnh kia ra uy hiếp hắn.

Chương 1504: Trợ lý, chào anh (25)

Hắn vì tra chuyện này, cho nên tương kế tựu kế ở lại. Nhưng Tưởng Húc làm rất sạch sẽ, hắn không tìm được bất kỳ chứng cứ nào cả.

“Chính là như vậy...” Kiều Khanh nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh im lặng nhìn hắn, nhẫn nhịn câu chửi bậy.

Đây là chuyện gì hả...

“Anh không cần trở lại bên cạnh Tưởng Húc nữa, chuyển nhà đến chỗ em đi.” Thời Sênh không nói tiếp chuyện này, “Không lâu nữa sẽ không còn Tưởng gia đâu. Tưởng Húc muốn xử lý thế nào, đến lúc đó hãy nói.”

Kiều Khanh: “...”

Tại sao hắn phải dọn đến nhà cô??

Hiển nhiên Kiều Khanh không có quyền cự tuyệt. Thời Sênh trực tiếp gọi công ty chuyển nhà, ngay ngày hôm ấy thu dọn hết đồ đạc của hắn qua.

Hắn nên phản bác, nhưng mỗi lần lời phản bác đến miệng, lại rất không có khí phách mà nuốt lại.

…

Tưởng gia suy tàn rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta không nói nên lời.

Giống như một khắc trước bọn họ còn đường đường oai phong, một giây kế tiếp liền bị người ta đạp vào vũng bùn, không còn cơ hội trở mình nữa.

Trần thiếu nhân cơ hội nuốt trọn Tưởng gia. Lâm Quân Thành đương nhiên cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Nhưng Thời Sênh làm nhiều như vậy, không phải để cho nam chính được lợi. Lâm Quân Thành không nhặt được chút lợi ích nào, suýt nữa bị tính toán đến. Đợi hắn kịp phản ứng, Trần thiếu bên đó đã hoàn toàn thu Tưởng gia vào trong túi rồi.

Tưởng Húc mất tích trước tầm mắt công chúng, không ai biết hắn đi đâu.

Đương nhiên lúc này Tưởng gia sụp đổ rồi, cũng không có ai quan tâm hắn đi đâu. Mọi người đều phỏng đoán hắn ra nước ngoài lánh nạn rồi.

Mà trên thực tế Tưởng Húc đang ở trong tù.

Thời Sênh vốn dĩ muốn trực tiếp giết chết hắn nhưng cái tên thiểu năng Kiều Khanh đó, lại nói phải lấy lại công bằng cho mẹ anh, để luật pháp xử lý hắn.

Vì không để cho Tưởng Húc ra ngoài nhảy nhót, Thời Sênh tốn sức tìm ra chuyện Tưởng Húc đã làm những năm này, đủ để xử hắn bị tù chung thân mới coi là xong.

“Em rất đáng sợ.” Đây là sau khi tuyên án, Kiều Khanh nói với Thời Sênh.

“Sợ không?”

Kiều Khanh lắc đầu, không biết tại sao hắn không sợ cô. Cho dù cô giở thủ đoạn vô cùng đẫm máu trước mặt hắn, đáy lòng hắn cũng không có bất kỳ cảm giác sợ hãi nào.

Hắn... thích cô.

…

Kiều Khanh chuyển đến ở với Thời Sênh. Nguyên Nhược Lạp liền bị Thời Sênh đuổi ra ngoài. Cô cũng không thường ở bên này, chỉ là thỉnh thoảng tới, nhưng trực tiếp bị đuổi ra ngoài như vậy, Nguyên Nhược Lạp vẫn có chút không cam lòng.

Người đại diện thấy sắc quên bạn.

Tức giận!

“Chị Trình Hi, chị muốn để anh Kiều đi đóng phim sao?” Nguyên Nhược Lạp nhìn Thời Sênh đang viết viết vẽ vẽ, dường như đang lập kế hoạch cái gì. Cô đến gần nhìn một cái, lập tức kinh ngạc.

“Chị nợ anh ấy một cái giải Oscar

Nguyên Nhược Lạp: “??”

“Em gần đây rất rảnh à?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn nữ chính tiểu bạch thỏ.

Người phía sau gật gật đầu, “Đúng vậy, tổ phim bên kia tạm thời không quay cảnh của em. Nhưng mà chị Trình Hi, em nghe nói

“Thiên thần” đang tuyên truyền rồi, chị không dẫn em đi à?”

“Nữ phụ hạng bốn như em có cái gì hay mà đi.”

Nguyên Nhược Lạp đầu gối trúng tên.

Cô nữ phụ hạng bốn thì sao chứ!!!

Nữ phụ hạng bốn không phải là người à! Không thể từ bỏ bất cứ cơ hội ra ánh sáng nào, đây không phải là quy tắc của nghệ sĩ sao?

Còn nữa đây là lời một người đại diện như chị nên nói sao?

#Tiếp tục nghi ngờ có một người đại diện giả#

“Bộ phim này em nghe nói rồi. Đỗ Á Viễn đã là vai nam chính được quyết định nội bộ. Chị Trình Hi, chị muốn đi cướp vai nam chính của anh ta à?” Nguyên Nhược Lạp chuyển chủ đề, “Anh Kiều mới tiến vào giới, có phải chị tính bước đi cho anh ấy quá lớn rồi không?”

Thời Sênh thu bút, vẻ mặt khoa trương cuồng vọng, “Khởi điểm của anh ấy, cần phải như vậy.”

Nguyên Nhược Lạp: “...”

Mặc dù cảm thấy người đại diện nhà mình đang nói chuyện viển vông, nhưng đáy lòng cô tại sao lại dễ dàng tin tưởng như vậy chứ?

Không biết vì sao rất khó xử.

Cô vẫn là đi học kịch bản đi.

“Thiên thần” kịp ba tháng hè, tháng bảy sẽ phát sóng. Hiện tại cách

thời gian phát sóng chỉ còn không đến một tháng, thời gian tuyên truyền rất eo hẹp.

Vai nữ phụ hạng bốn của Nguyên Nhược Lạp xác thực không được thông báo gì. Chủ yếu là đạo diễn và đoàn diễn viên chính đều không muốn nhìn thấy người đại diện nhà cô.

Lúc tuyên truyền, có người phát hiện nam phụ không biết ở đâu, các antifan của Thời Sênh lập tức được phát huy trí tưởng tượng, phỏng đoán có phải là cô xử lý Tưởng Húc rồi không.

Bình luận đó, đã sắp nối thành một bộ trường ca rồi.

Trình Hi V: Tôi nói mấy người có thể chuyên nghiệp chút không, anti tôi thì anti đi, đột nhiên làm trinh thám là cái quỷ gì?

Mộng Lan Sinh: Giải trí giải trí, cô đừng sợ, chúng tôi vẫn yêu cô, sẽ tử tế làm antifan của cô. (Chủ yếu là gần đây cô không làm gì, không có gì để bôi đen, chúng tôi rất buồn chán.)

Hắc, Tiểu Ca Ca: Đúng thế, cô gần đây làm gì thế? Không lên tin đầu nữa, rửa tay gác kiếm không làm nữa à?

Trình Hi V: Tôi rất bận.

Hắc, Tiểu Ca Ca: Cô bận cái gì? Gần đây tiểu tiên nữ không phải đang quay phim sao? Dưới tay cô chỉ có một mình cô ấy là nghệ sĩ, cô có thể bận thế nào chứ?

Trình Hi V: Tôi không thể có nghệ sĩ thứ hai chắc? Suy nghĩ của mấy người các người sao lại đáng sợ như vậy.

Ngày Ngày Có Hỷ: Có người chịu theo cô mới đáng sợ đó. Người cả

giới giải trí cô đều đắc tội hết rồi.

Bên dưới là một đống hùa theo. Sau khi đề tài nhảy mười vạn tám nghìn dặm, đột nhiên lại bị người kéo lại chuyện “Thiên thần“.

Có lẽ là số phận của đoàn diễn viên chính quá long đong, hiệu quả tuyên truyền đặc biệt tốt, hiệu quả lên cũng xuống, không còn là loại hiệu quả năm xu nữa, trailer tuyên truyền tung ra khiến mọi người đều tỏ ý sẽ xem.

Tháng bảy, “Thiên thần” phát sóng.

Ngay hôm đó đã nhận được tỷ lệ xem cao ngất.

Mà Thời Sênh đang dẫn Kiều Khanh đi quay thử bộ phim huyền huyễn cổ trang quy mô lớn “Phượng hoàng quyết”, đều là kịch IP cải biên đang rất hot. Nhưng so với “Thiên thần”, “Phượng hoàng quyết” càng thu hút người xem hơn.

Kiều Khanh vừa xuất hiện liền khiến không ít người chú ý. Tưởng Húc trước kia đi đâu cũng dẫn hắn theo, nghệ sĩ có qua lại với Tưởng Húc, cơ bản đều biết hắn.

“Anh ta tới làm gì thế? Tưởng Húc không phải nói ra nước ngoài sao? Chẳng lẽ lại về rồi?”

“Ôi, người bên cạnh anh ta có phải là Trình Hi không?”

“Tưởng Húc và Trình Hi không ưa nhau, bọn họ sao lại đi cùng nhau?”

“Kỳ quái, trước kia làm sao không phát hiện người trợ lý này của Tưởng Húc còn rất đẹp trai chứ....”

Tiếng thảo luận liên tục không ngừng. Kiều Khanh đã sớm học được không đếm xỉa đến thảo luận của những người này, cùng Thời Sênh đi thẳng đến phòng chờ.

Thời Sênh phải đi đưa tài liệu, kêu Kiều Khanh đợi ở đây.

Cô vừa rời đi, Tống Nhã được một đống người vây quanh tiến vào.

Trước đó cô ta giả vờ qua lại với Tưởng Húc, nhưng không tới hai tháng liền chia tay hòa bình với Tưởng Húc, nguyên nhân là tính cách không hợp. Mọi người trong giới biết rõ là chuyện gì, cũng có người mắng. Nhưng thời gian lâu rồi, Tống Nhã nên hot vẫn hot, không có chút ảnh hưởng nào.

“Ôi, anh Kiều.” Tống Nhã nhìn thấy Kiều Khanh, đi thẳng về phía hắn, người ở phòng chờ yên tĩnh lại, nhìn Tống Nhã.

Kiều Khanh ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, không lên tiếng.

Tống Nhã tự động hóa giải sự lúng túng này một cách điệu nghệ, “Anh Kiều, nghe nói Tưởng Húc ra nước ngoài rồi, sao anh lại không đi theo?”

Chương 1505: Trợ lý, chào anh (26)

Tống Nhã nhìn ngón tay mình, khóe miệng kéo lên châm biếm, thờ ơ nói: “Anh Kiều không phải là cảm thấy Tưởng Húc không có ở đây, là anh có thể bước chân vào cái giới này chứ?”

“Vậy tôi chỉ có thể nói, anh Kiều đúng là ngây thơ, thật sự nghĩ ai cũng có thể ăn được bát cơm này sao?” Tống Nhã giơ bàn tay được chăm sóc khéo léo ra, dường như muốn sờ vào Kiều Khanh. Cô ta còn chưa động đến cổ áo Kiều Khanh, tay đột nhiên bị người nắm lấy, vặn lên trên.

“Rắc rắc!”

“A!”

Tống Nhã bị đau, kêu thảm thiết. Gương mặt xinh đẹp bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, lộ ra có chút khó coi.

Thấy rõ người nắm tay mình là ai, Tống Nhã giống như mất khống chế gào lên với cô, “Trình Hi, cô bỏ tay ra cho tôi!!”

Mặt Thời Sênh đóng băng, trong con ngươi đen nhánh không có ánh sáng, dày đặc như mực. Lúc cô nhìn chằm chằm ai, cảm giác khủng bố lập tức ập đến.

Câu nói tiếp theo của Tống Nhã, như bị mắc kẹt lại, không thể nào nói ra được.

Đại khái sau mười mấy giây, Thời Sênh ghét bỏ buông tay ra, rút khăn giấy mang bên người ra lau lau, ánh mắt dửng dưng liếc cô ta, “Tống Nhã, khoa tay múa chân với người của tôi, rất thoải mái sao?”

Tống Nhã che cái tay không biết có phải là gãy xương rồi không, đau đến toát mồ hôi lạnh. Người phụ nữ này sao lại khoẻ như vậy, bóp một cái thế mà tay cô ta đã hoàn toàn không cử động được rồi.

Nhưng cô ta làm sao có thể thua khí thế trước mặt Thời Sênh.

Tống Nhã cố nén đau, đứng thẳng lưng, “Trình Hi, cô tưởng mình là cái thá gì chứ? Một câu nói của tôi, cô có tin tất cả những gì thuộc về cô đều dã tràng xe cát không hả.”

“Vậy thì cô có bản lĩnh lớn đấy.” Thời Sênh xem thường.

“Sợ rồi hả?” Tống Nhã tiến gần Thời Sênh, hạ thấp giọng, trong giọng nói tràn đầy hung ác, “Lúc đầu tôi có thể khiến cô rời khỏi giới diễn viên, hôm nay cũng có thể khiến cô không làm được người đại diện như thế. Cô leo đến vị trí này không dễ dàng nhỉ?”

Năm đó Trình Hi và Tống Nhã cùng nhau ra mắt. Trình Hi vượt Tống Nhã khắp nơi. Thấy Trình Hi sắp một bước lên trời, Tống Nhã đương nhiên không chịu, vì vậy mới có cái màn kịch huỷ hoại nhan sắc của Trình Hi kia.

Sau đó Tống Nhã dùng đủ mọi cách, cuối cùng đánh bật Trình Hi ra khỏi giới diễn viên.

Trong danh sách kẻ thù của Trình Hi, có thể nói Tống Nhã cũng coi như là một nhân vật quan trọng. Tuy nhiên Trình Hi không phải là muốn báo thù, nguyện vọng của cô là trở thành người đại diện giỏi nhất.

“Vậy cô rất giỏi đó.” Thời Sênh kéo khoảng cách với Tống Nhã, trên mặt vẫn không có thay đổi gì, giống như lời Tống Nhã nói chỉ là thời tiết hôm nay không tệ, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.

Tống Nhã kinh ngạc trước sự thản nhiên của Thời Sênh, nhưng rất nhanh cũng hiểu, cô đã không phải là Trình Hi nhiều năm trước.

Nhưng cô ta cũng không phải là Tống Nhã nhiều năm trước rồi.

Tống Nhã nghiến răng, “Vậy chúng ta cứ chờ mà xem.”

Lúc Tống Nhã xoay người, Thời Sênh đột nhiên ra tay, trước ánh mắt kỳ dị của mọi người, hất Tống Nhã xuống đất.

Cô cúi đầu nhìn Tống Nhã sắc mặt tái xanh, đáy mắt như toát ra lửa giận, “Cô Tống, cô bất kính với tôi, đây chính là kết cục.”

Lời này nói ra rồi, cả phòng chờ đều yên lặng như tờ.

Có người di chuyển ánh mắt lên người Kiều Khanh. Hắn chỉ im lặng nhìn, tư thế cũng vẫn duy trì dáng vẻ vừa rồi.

Một người phụ nữ ra mặt vì mình, hắn lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy?

[...] May mà đây là thế giới hiện đại, cái này mà đổi thành thế giới giết người không phạm pháp, cô không biết giết bao nhiêu lần rồi, vui mừng đi loài người.

Chuyện Thời Sênh đánh Tống Nhã, lập tức được đưa lên đầu trang.

#Trình Hi lại đánh người#

#Trình Hi - Tống Nhã Phượng hoàng quyết#

Tiểu Phong Phong: “Phượng hoàng quyết” vẫn đang chọn vai, Trình Hi đã bắt đầu động thủ đánh người rồi, cầu ám ảnh tâm lý của đạo diễn.

Hắc, Tiểu Ca Ca: Không đúng a, Nguyên Nhược Lạp hôm nay đang quay phim, tôi vừa mới xem weibo của cô ấy. Trình Hi đi đến hiện trường thử vai của “Phượng hoàng quyết” làm gì? Cô ta thật sự dẫn người mới rồi?

Dạ Sắc Liêu Nhân: Nếu cô ta thật sự dẫn người mới vào tổ, “Phượng hoàng quyết” lại là vở kịch lớn rồi, hóng!

…

Tống Nhã bởi vì tay bị thương, trợ lý phải đưa cô ta đến bệnh viện. Nhưng Tống Nhã là đến thử vai nữ chính, bây giờ cô ta đi rồi, có thể sẽ bỏ lỡ, cô ta không thể bỏ qua cơ hội lần này, càng không thể để cho người phụ nữ đó được như ý, cho nên cô ta không nghe lời trợ lý.

Hơn nữa đạo diễn và nhà sản xuất phim đều là người quen, cô ta chỉ cần chỉ điểm đôi câu, Kiều Khanh sẽ không thể thông qua.

Tống Nhã cũng quả thật là làm được. Kiều Khanh có liên quan đến Tưởng Húc, trước đây ở trong giới là nơi trút giận của Tưởng Húc. Người không có bối cảnh gì như vậy, bọn họ cần gì phải đắc tội Tống Nhã.

Cho nên sau khi Kiều Khanh tiến vào, cho dù bọn họ phát hiện người đàn ông này rất chuyên nghiệp, hơn nữa rất có năng khiếu, nhập vai

cũng vô cùng nhanh.

Nhưng bọn họ vẫn là tập thể gạch bỏ.

Tống Nhã ở bên ngoài chờ kết quả, cằm hếch cao, khiêu khích nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh cúi đầu nhìn điện thoại của mình, không để ý tới Tống Nhã.

“Két…”

Cửa phòng bị kéo ra, Kiều Khanh từ bên trong đi ra, Thời Sênh ngẩng đầu lên, không cần đoán cũng biết là kết quả gì.

Giữa chân mày Tống Nhã lộ ra vẻ đắc ý, “Trình Hi, trong cái giới này, quyền lợi tài lực quan hệ một thứ cũng không thể thiếu. Cô cho là cô dựa vào đánh người là có thể vạn sự đại cát sao?”

“Đi thôi.” Thời Sênh không quan tâm đến Tống Nhã, trực tiếp kéo Kiều Khanh rời đi.

“Trình Hi, cô đây là nhận thua rồi sao?” Tống Nhã lại không muốn bỏ qua cho Thời Sênh, “Bây giờ cô còn không bằng cô của năm đó à?”

Thời Sênh quay đầu, cười như không cười nói: “Nhận thua? Kịch hay còn ở phía sau đó.”

Cô sẽ khiến bọn họ, xin anh quay lại.

Có quan hệ thì ngon lắm chắc?

Ông đây có tiền!

Tống Nhã đại khái là bị ánh mắt cuối cùng của Thời Sênh làm kinh sợ, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Chờ cô ta hồi thần lại, bóng dáng Thời Sênh và Kiều Khanh đã biến mất rồi.

Cô ta cau mày, đáy lòng có chút bất an, nhưng suy nghĩ một chút, Trình Hi căn bản không có chỗ dựa, chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế mà thôi, cô ta có thể giở trò gì chứ.

Nghĩ như vậy, Tống Nhã yên tâm nhiều, dẫn trợ lý huênh hoang rời đi.

Nhân vật nữ chính đã được định, chính là cô ta.

Rất nhanh “Phượng hoàng quyết” liền tuyên bố các diễn viên.

Nhưng trong danh sách kia đều có chủ cả rồi, không nhìn thấy ai giống như nghệ sĩ mới của Thời Sênh. Phía dưới weibo của Thời Sênh hỏi có phải cô đi đánh Tống Nhã không.

Khoảng năm giờ chiều, các tin tức “Phượng hoàng quyết” chính thức tuyên bố diễn viên năm tiếng hai mươi phút, “Phượng hoàng quyết” lại tuyên bố một lần nữa danh sách diễn viên mới.

Nhìn qua không khác biệt lắm, không có gì khác danh sách cũ.

Nhưng tên nam chính và nữ chính ở vị trí đầu tiên đều để trống.

Mọi người trên mạng đều ngẩn ra, tình huống này là sao?

Phía đoàn phim không nói rõ, thậm chí có thể nói là giả chết. Bọn họ hiện đang bận liên lạc với Thời Sênh.

Nhưng điện thoại của Thời Sênh tắt máy, phương thức liên lạc với Kiều Khanh bọn họ căn bản không có.

Sau khi bọn họ công bố danh sách không lâu, liền nhận được điện thoại của người đầu tư, nói lung tung cái gì mà không thuận mắt, thái độ cứng rắn kêu đổi người.

Cũng không ai biết người bên trên bị cái chứng gì.

Thời buổi này, có tiền chính là ông chủ.

Hơn nữa người đầu tư này còn không dễ động vào, bọn họ có thể có cách gì chứ?

Chỉ có thể loại bỏ vai nam nữ chính trước, cũng may là mới vừa chọn xong, còn chưa tiến vào giai đoạn tiếp theo, nếu không sẽ khó xử rồi.

Chương 1506: Trợ lý, chào anh (27)

Người khác có lẽ không biết là nguyên nhân gì, nhưng đạo diễn của tổ phim “Thiên thần” biết người đầu tư lần này là người bên chỗ Trần thiếu. Giữa Trần thiếu và Trình Hi không nói rõ được.

Cộng thêm lần trước Trình Hi dẫn người đến tổ phim, kết quả không được chọn.

Trình Hi người phụ nữ này, chỉ với kinh nghiệm tiếp xúc của ông ta mà nhìn, cô tuy có vẻ rất dung dữ, nhưng cũng không phải là người làm xằng làm bậy.

Nếu như chỉ là không được chọn bình thường thì thôi đi, cô sẽ không so đo, nhưng nghe nói là có người ngáng chân, cô còn không phát nổ sao!

Đạo diễn của tổ phim “Thiên thần” gửi điện ‘chân thành’ chúc mừng đạo diễn tổ phim “Phượng hoàng quyết”.

Hai đạo diễn này vốn bất hòa, lần này trực tiếp khai chiến trên weibo, mọi người nhìn mà ngẩn ngơ, đây là cái chuyển biến gì thế?

…

Biệt thự nào đó.

Tống Nhã nhận xong điện thoại của người đại diện, trực tiếp đập điện thoại, giận đến mức đập hết đồ trong phòng.

Hoá ra câu nói kia của cô ta là cái ý này.

Trình Hi!

Cô dựa vào cái gì chứ!

“Reng reng reng…” Điện thoại bàn của biệt thự đột nhiên vang lên.

Tống Nhã bây giờ đang trong cơn giận dữ, căn bản không muốn nghe, mặc cho nó kêu. Đối phương cũng rất cố chấp, vang lên mười lần vẫn không dừng lại.

“Ai thế!” Tống Nhã đi lên nghe điện thoại, giọng nói rất bất thiện.

“Tiểu Nhã, em bình tĩnh chút đi.” Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng của người đại diện, “Trình Hi là có chuẩn bị mà đến, em bây giờ mà luống cuống sẽ trúng kế của cô ta. Em nhất định phải bình tĩnh. Chị đang qua chỗ em đây, chúng ta gặp mặt rồi nói.”

Có lẽ là lời của người đại diện giác ngộ Tống Nhã một chút, lửa giận mặc dù không đè nén được, nhưng trước mắt cũng bình tĩnh lại.

Cô ta không thể trúng kế của con tiện nhân Trình Hi kia.

“Em biết rồi.” Tống Nhã cúp điện thoại, ngồi lên ghế sofa, vò đầu chờ người đại diện đến bàn bạc.

Năm nay quay không ít phim, nhưng những bộ phim kia đều không bằng được “Phượng hoàng quyết”.

Người đại diện đến rất nhanh. Cô ta nhìn mặt đất bừa bãi, chỉ có thể coi như không thấy, ngồi xuống đối diện Tống Nhã.

“Người đầu tư bên kia chị đã liên lạc rồi, thái độ của đối phương rất cứng rắn, không có đường vãn hồi.”

“Vậy nhân vật này không có duyên với em rồi sao?” Tống Nhã ngẩng đầu lên, mắt đỏ bừng, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Em biết người đầu tư của “Phượng hoàng quyết” chỉ có một. Người đầu tư có quyền quyết định. Anh ta nói đổi người, đạo diễn cũng không dám nói gì.” Người đại diện cố gắng nói uyển chuyển một chút, “Trình Hi bất kể bám được lên đối phương như thế nào, cô ta bây giờ cũng đang ở vị trí có lợi, chúng ta bây giờ rất bị động.”

Người đại diện nhìn Tống Nhã, cô ta nghiến răng, bám chặt cái gối, dường như coi cái gối kia là Trình Hi. Chị ta hít một hơi thật dài “Tiểu Nhã, em quá xem thường Trình Hi rồi. Cô ta bây giờ là người có chỗ dựa.”

Tống Nhã nghiến răng, “Ai?”

Cô ta rõ ràng đã ngã thảm như vậy rồi, ai còn có thể làm chỗ dựa của cô ta.

“Trần thiếu, em biết chứ?”

Tống Nhã cau mày, cô ta đương nhiên biết. Trần thiếu và Lâm thiếu, có thể nói là nổi tiếng ở trong giới này. Trần thiếu là nổi tiếng biết chơi, còn Lâm thiếu chính là nổi tiếng tuổi trẻ tài cao.

Chuyện Trần thiếu qua lại với Nguyên Nhược Lạp nghệ sĩ dưới tay Trình Hi, cô ta cũng từng chú ý đến.

Nguyên Nhược Lạp và Trần thiếu công khai quan hệ. Cô ta cũng bắt

đầu nổi tiếng, danh tiếng dần dần tăng lên. Ban đầu có người cho là Trần thiếu nâng đỡ Nguyên Nhược Lạp, cô ta cũng cho là như vậy, nhưng sau đó phát hiện phim Nguyên Nhược Lạp nhận không liên quan đến Trần thiếu.

“Ý của chị lẽ nào là Trần thiếu?”

Tống Nhã giống như là tỉnh ngộ, người đầu tư đó có quan hệ với Trần gia…

Mắt Tống Nhã toàn là vẻ không thể tin, “Cô ta làm sao lại bám lên được con thuyền lớn Trần thiếu này?”

“Cái này chị không biết, nhưng cô ta bây giờ có Trần thiếu làm chỗ dựa. Chúng ta vẫn là tránh mũi nhọn trước đã.” Người đại diện khuyên Tống Nhã.

“Trần thiếu…” Tống Nhã không biết đang suy nghĩ cái gì, nét mặt thay đổi liên tục. Người đàn ông này mặc dù biết chơi, nhưng chưa bao giờ dính vào tiểu minh tinh trong giới, đời sống tình cảm vô cùng sạch sẽ. Nếu không anh ta cũng sẽ không bị người đánh đồng với Lâm Quân Thành.

“Em không cam tâm.”

Tống Nhã hồi lâu mới nhổ ra bốn chữ.

Cô ta không dễ dàng gì mới ép được Trình Hi xuống đến nơi bẩn thỉu. Cô ta không muốn thấy Trình Hi trở mình.

…

Thời Sênh tắt điện thoại hai ngày, ngày thứ ba mới mở máy. Vừa mở

máy liền bị các loại tin nhắn oanh tạc, nhiều nhất là điện thoại và tin nhắn của bên “Phượng hoàng quyết”.

Cô vừa mới xem xong, điện thoại liền vang lên.

Tiếng chuông làm kinh động đến người đàn ông đang nằm trên ghế sofa. Hắn mơ màng ngẩng đầu lên, kịch bản trượt khỏi người “bốp” một tiếng giòn giã rơi xuống đất.

“Mấy giờ rồi?” Hắn hỏi.

“Hơn bảy giờ.”

Người đàn ông giật mình, vội ngồi dậy, “Sao không gọi anh, anh đi làm bữa tối cho em.”

Kiều Khanh vội vội vàng vàng vào bếp. Thời Sênh lúc này mới nhận điện thoại. Người kia rất kinh ngạc, kinh ngạc đồng thời lại mang theo mấy phần dè dặt.

“Cô Trình, chúng tôi cảm thấy anh Kiều rất phù hợp với hình tượng nam chính trong bộ phim này của chúng tôi. Trước đó là chúng tôi thiếu cân nhắc, tạo thành phiền phức cho cô và anh Kiều, chúng tôi rất xin lỗi… Cô xem lúc nào có thời gian, đưa anh Kiều tới đây, chúng ta nói chi tiết hơn?”

Đối phương nói thao thao bất tuyệt, Thời Sênh chỉ là thỉnh thoảng đáp một tiếng, chưa nói đi, cũng chưa nói không đi. Người bên kia rất thấp thỏm.

Cuối cùng Thời Sênh có mà như không cúp điện thoại, vẫn chưa cho ra câu trả lời cuối cùng.

Kiều Khanh rất nhanh bê bữa tối ra, “Hết đồ nấu ăn rồi, lát nữa chúng ta đi siêu thị nhé?”

“Ừm, được thôi.”

Kiều Khanh cười một cái, chuyển chủ đề đến chuyện vừa rồi, “Em giày vò bọn họ như vậy, không sợ bọn họ tức giận à?”

“Thì cứ tức giận đi, em lại không sợ bọn họ.” Thời Sênh kéo ghế ra ngồi xuống, “Anh là người của em, thì phải khiến người ta kính trọng, lo ngại.”

“Em đây là…” Kiều Khanh suy nghĩ một chút, tìm được một hình dung từ, “Cưng chiều anh?”

“Quãng đời còn lại chỉ chiều chuộng mình anh.”

Đáy lòng Kiều Khanh chấn động, ánh mắt quét qua khuôn mặt người phụ nữ, nhưng không nhìn thẳng cô, “Nhưng… chiều hư rồi thì làm thế nào?”

Thời Sênh cười, không trả lời câu hỏi này của hắn, cầm đũa bắt đầu ăn.

Kiều Khanh nghi ngờ nhìn cô, một lát sau ngồi xuống, một mực xoắn xuýt vấn đề kia.

Tại sao cô không trả lời?

Tại sao??

Ăn cơm xong, lúc Kiều Khanh thu dọn đồ đạc, hắn mới nghe thấy tiếng Thời Sênh xa xôi truyền tới, “Chiều hư rồi, vậy thì vẫn cứ

chiều.”

Cởi bỏ vắng lặng, nhuộm lên màu sắc dịu dàng.

Kiều Khanh ngẩn ra tại chỗ một lúc lâu, khóe miệng mới chậm rãi cong lên, cầm chén đĩa vào bếp. Ở nơi cô không nhìn thấy, hắn để mặc vui sướng của mình bay cao.

Thật tốt.

Kiều Khanh nhanh chóng rửa bát, thay quần áo, đợi Thời Sênh ra ngoài.

“Sao anh lại vui thế?” Thời Sênh vừa thay giầy vừa hỏi Kiều Khanh đã sớm thay xong giày bên cạnh.

“Có hả?” Kiều Khanh hỏi ngược lại.

“Có, anh trước kia làm việc lề mà lề mề, đâu có nhanh như vậy.” Thời Sênh cầm chìa khóa và túi lên, đi ra cửa, đóng cửa lại, bám lấy tay hắn, “Anh đang vui cái gì thế?”

Kiều Khanh lắc đầu, “Không biết, tự dưng vui thôi.”

“Vui thì tốt,” Thời Sênh thơm một cái lên gương mặt nghiêng của hắn, “Sau này sợ là không thể ra ngoài như vậy rồi, tranh thủ hưởng thụ chút đi.”

“Em chắc chắn anh sẽ hot như vậy sao?”

“Người em nâng đỡ, làm sao có thể không hot chứ?”

Giọng nói con gái trong trẻo, quanh quẩn ở hành lang, tự tin mà khoa

trương.

Chương 1507: Trợ lý, chào anh (28)

Thời Sênh trì hoãn mấy ngày mới đi bàn hợp đồng với tổ phim bên kia, bàn xong hợp đồng rồi, nữ chính bên đó cũng chọn lại ra được người mới.

Rất không khéo lại là người quen.

Chủ làn xe Lâm Tư Tư.

Lần trước chuyện ở thành phố Cổ Kiều, khiến cho Lâm Tư Tư nhớ kỹ Thời Sênh, lúc này nhìn thấy cô, đương nhiên không vui vẻ gì.

“Quản lý Trình đúng là thủ đoạn, ngay cả Tống Nhã cũng ép xuống được.” Lâm Tư Tư quái gở lên tiếng.

Đại lão Sênh ung dung nhìn Lâm Tư Tư, “Tống Nhã không đi, đến lượt cô chắc. Nói ra, cô còn phải cảm ơn tôi đấy.”

“Cô…” Lâm Tư Tư lập tức nghẹn lời, mặt căng ra đỏ bừng.

Cảm ơn cô ta?

Cô ta ở weibo nói cô như vậy, cô sao phải cảm ơn cô ta?

Người phía trước hô bắt đầu, Lâm Tư Tư căm phẫn rời đi.

Trong buổi họp báo, Kiều Khanh lấy được sự quan tâm của tất cả các phía.

Thậm chí là có người hỏi vấn đề xảo quyệt, ví như Tưởng Húc mất tích rồi, hắn sao lại đột nhiên muốn vào giới giải trí? Tưởng Húc với người đại diện của hắn không hợp, hắn liệu có phải là trong ứng ngoài hợp với người đại diện đối phó với Tưởng Húc không…

Kiều Khanh ứng phó rất tốt, không cần Thời Sênh ra mặt, cho nên cô yên lặng nhớ mấy phóng viên hỏi vấn đề xảo quyệt kia, cho vào danh sách đen.

Trình Hi V: Thiếu niên nhà tôi lớn rồi. [Hình ảnh]

Hắc, Tiểu Ca Ca: Comment đầu.

Khách Hành Vân: Tôi rất tò mò vị nam chính đi cửa sau này có quan hệ thế nào với Trình Hi.

Tiểu Minh Cút Ra Ngoài Cho Tôi: Quan hệ bất chính.

Trời Có Tình Mới Lạ: Kiều Khanh? Tôi biết anh ta, khi đó ở Học viện Hý kịch Trung ương có một người đặc biệt trâu bò, sau đó không biết làm sao liền im hơi lặng tiếng, nghe nói là đắc tội người…

Trời Có Tình Mới Lạ đó phổ cập lịch sử vẻ vang những năm đó của Kiều Khanh ở trên mạng. Đúng là như hắn nói, có một người đặc biệt trâu bò, đáng tiếc sau khi tốt nghiệp, anh ta lại không làm được gì trong giới giải trí, ngược lại im hơi lặng tiếng, học sinh khoá đó đều rất thổn thức.

Trình Hi V: Quy tắc cũ, anti tôi thì được, anti nghệ sĩ của tôi thì không được!

Phía dưới một đống xì xào.

Dân mạng vây xem rất say mê, cái vết đen này rất không bình thường nha!

…

Kiều Khanh dù sao cũng là tốt nghiệp từ Học viện Hý kịch Trung ương nổi danh nhất. Mặc dù lãng phí mấy năm, nhưng căn cơ vẫn còn, khoảng thời gian này cũng tăng cường luyện tập, sau khi mở máy, rất nhanh tìm được cảm giác.

Thời Sênh không ngờ Tống Nhã lại vẫn tìm quan hệ tiến vào, cô chỉ không cho cô ta làm nữ chính, nhưng không nói không cho cô ta nhận những nhân vật khác.

Bây giờ Tống Nhã thay thế vị trí nữ phụ…

Cầu nữ phụ bóng đen tâm lý.

Nữ phụ và Kiều Khanh có cảnh quay chung, tiếp xúc cơ thể khẳng định không thiếu được, vì vậy khắp trường quay mọi người đều nghe Thời Sênh ở bên kia không ngừng hô cắt.

Đạo diễn: “…”

Lật bàn, nếu không cô làm đạo diễn đi!!!

“Không quay nữa.” Đạo diễn giận đến muốn bỏ đi.

Mọi người lúng túng đứng tại chỗ, một lúc lâu mới tản ra.

Kiều Khanh đi từ bên kia lại, cởi áo khoác vừa dày vừa nặng ra, đặt xuống bên cạnh Thời Sênh, “Nóng quá.”

Thời Sênh cầm lấy cái quạt trên bàn quạt cho hắn, “Chúng ta quy ước ba điều đi.”

Kiều Khanh nghiêng đầu nhìn cô, “Ba điều gì?”

Thời Sênh giơ ngón tay, nhanh chóng liệt kê ra ba điều, “Thứ nhất, không quay cảnh hôn. Thứ hai, không quay cảnh có tiếp xúc cơ thể với nghệ sĩ nữ. Thứ ba, không quay cảnh giường chiếu.”

“Ừm, được.” Kiều Khanh đồng ý không chút do dự.

Có rất nhiều chỗ có thể dùng góc độ quay, cũng không sao, mặc dù có chút khó khăn…

“Phượng hoàng quyết” trắc trở không thua “Thiên thần”. Đầu tiên là Thời Sênh ở trường quay hô cắt loạn. Sau đó là lúc quay cảnh tình cảm, biểu cảm của Kiều Khanh không sao, nhưng động tác có vấn đề, mỗi lần quay động tác, liền đặc biệt khiến một đám người bận rộn.

Đạo diễn thể hiện, từ trước đến nay chưa hề quay phim nào mệt mỏi như vậy.

“Trình Hi.”

Tống Nhã mới vừa quay xong một cảnh, ở bên ngoài trường quay gặp được Thời Sênh, vẻ mặt cô ta có chút u ám, “Cô tưởng là cô bám lên được Trần thiếu, tôi sẽ không đối phó được cô sao?”

“Bám lên Trần thiếu?” Thời Sênh dường như có chút bất ngờ với cách nói này, “Làm sao cô biết không phải là Trần thiếu bám lên tôi?”

Tống Nhã sâu sắc cảm phục trước kiểu nói phét không biết ngượng của Thời Sênh. Trần thiếu người ta là thân phận gì? Leo lên cô? Đầu óc người phụ nữ này có bệnh à?

“Nhìn thấy, nghe thấy, đều chưa chắc là chân tướng.” Khóe miệng Thời Sênh mang theo ý cười ác ý đi qua cô ta. Trong nháy mắt Tống Nhã cảm thấy đi qua cô ta không phải là người, mà là ma quỷ lệ khí đầy thân.

Tống Nhã siết chặt nắm tay, móng tay bấm vào trong thịt, đau đớn.

Đáng ghét!

Mỗi lần đối diện cô ta, đều cảm thấy mình thấp hơn một bậc.

Tống Nhã hiểu đây là vấn đề khí thế, nhưng cô ta tại sao lại có khí thế lớn như vậy.

“Cô Tống, phải thay quần áo rồi.” Trợ lý bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, sắp phải quay tiếp cảnh nữa rồi…”

“Thay cái gì mà thay, không quay nữa.” Tống Nhã tức giận quát một tiếng, vội vàng đi ra bên ngoài.

Trợ lý nhỏ: “…”

Bởi vì Tống Nhã đột nhiên rời đi, làm cho đạo diễn nổi trận lôi đình. Nhưng Tống Nhã dù sao cũng là một ảnh hậu, ông ta không dễ đắc tội, bực bội hô quay cảnh sau.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu, tôi muốn cô ta phải chết!” Nữ phụ hạng ba đứng ở đối diện Kiều Khanh đang dốc hết toàn lực gào thét, mặt mũi dữ tợn, trong điên cuồng mang theo si luyến, “Thứ tôi

không có được, cô ta cũng đừng hòng có được. Các người hãy cùng nhau xuống địa ngục đi!”

“Cắt!” Đạo diễn cầm loa hô cắt, “Thợ nổ chuẩn bị, anh Kiều, cô Lâm cô qua đây xem xem, lát nữa đừng giẫm phải.”

Ở đây có một trận nổ, loại tình cảnh này đều có người chuyên nghiệp ở trường quay, thông thường sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Kiều Khanh nhớ đường nổ mà thợ nổ vẽ ra, cũng đi theo qua bên đó mấy lần, sau đó đạo diễn hô bắt đầu.

Lúc nữ phụ hạng ba hô “Các người đi chết đi”, bắt đầu nổ.

Kiều Khanh và Lâm Tư Tư từ bên trong lao ra. Lúc Kiều Khanh sắp ra khỏi cửa, dưới chân Lâm Tư Tư đột nhiên nổ tung. Lâm Tư Tư bị dọa đẩy Kiều Khanh một cái. Kiều Khanh lệch hướng, vừa vặn đạp trúng điểm nổ bên cạnh.

Một giây tiếp theo, tiếng nổ vang lên, khói bụi dày đặc.

Trong giây phút phát nổ kia, Kiều Khanh bị người đẩy ngã, sít sao bảo vệ dưới người. Bên tai toàn là tiếng nổ, hắn không cách nào nhìn rõ người đang che chắn cho mình, nhưng vẫn biết đó là ai.

Tiếng nổ dần dần ngừng lại, tiếng người từ bên kia truyền tới, tất cả đều là tiếng sợ hãi.

Dòng chảy không gian dường như bị chậm lại.

“Tiểu Sênh…” Tay Kiều Khanh run run đỡ lấy vai Thời Sênh, “Tiểu Sênh, em không sao chứ?”

Thời Sênh lắc lắc đầu, chống nửa người dậy, “Anh nhớ ra rồi?”

Kiều Khanh khẽ gật đầu, trong chớp mắt vừa rồi, vô số ký ức điên cuồng tràn vào.

Kiều Khanh căng thẳng nhìn cô, “Em có sao không?”

“Em có thể có chuyện gì chứ.” Thời Sênh bò dậy khỏi người hắn, “Dậy đi.”

Kiều Khanh ngoan ngoãn bám lấy tay cô, theo cô đứng lên, ánh mắt quét trên người cô một vòng, dường như đang xác định không có vấn đề gì, bỗng nhiên ôm cô vào trong lòng.

Người của tổ phim vừa vặn nhìn thấy một màn này, tiếng ồn ào đột nhiên dừng lại.

Chương 1508: Trợ lý, chào anh (29)

Vừa rồi lúc xảy ra vụ nổ bất ngờ, bọn họ không một ai dám xông vào như vậy, nhưng cô dám.

Thuốc nổ dùng quay phim mặc dù là đã trải qua xử lý, nhưng một khi nổ đến người, hậu quả cũng vẫn rất nghiêm trọng.

Nhưng cô không chút do dự nào xông vào....

Mọi người yên lặng tản ra, chừa lại trường quay.

Bọn họ không mù, hai người này ở tổ phim ân ái vui vẻ như vậy, quan hệ của hai người có thể thuần khiết sao?

Lâm Tư Tư không sao, chỉ là bị dọa, được người đỡ đến một bên nghỉ ngơi.

Cô ta nhìn người ôm nhau bên kia, châm chọc mấy câu với trợ lý, đại khái là cảm thấy chưa hết giận, lại chụp mấy tấm ảnh đăng lên weibo.

Phải biết một người nghệ sĩ, còn là một người nghệ sĩ chưa ra mắt, mập mờ với người đại diện của mình, là một chuyện rất bất lợi.

Fan bây giờ, phần lớn đều thích thần tượng của mình độc thân.

…

Thời Sênh nhận được điện thoại của Nguyên Nhược Lạp, lúc này mới kêu Kiều Khanh buông mình ra. Hắn nhân lúc cô nghe điện thoại, cúi đầu quan sát cơ thể mình, dường như có chút bất mãn, chân mày nhíu thành hình chữ 川.

“Biết rồi.” Thời Sênh cúp điện thoại, mở máy ảnh ra, “Nào, chụp một tấm.”

Kiều Khanh ngẩng đầu, chân mày giãn ra, lộ ra nụ cười ngoan ngoãn.

Nhưng gương mặt này...

Anh lập tức thu lại nụ cười, quay đầu đi, rời khỏi phạm vi ống kính.

Khuôn mặt rất xa lạ, mặc dù anh có ký ức của cơ thể này, nhưng nhìn vẫn rất xa lạ, làm ra biểu tình như vậy, rất kỳ cục.

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh thở dài, chỉ đành ôm anh, chụp từ góc độ ôm anh một tấm, sau đó đăng lên weibo.

Trình Hi V: Đúng, không sai, anh ấy chính là người đàn ông của tôi thì sao hả? Yêu đương động đến mấy người à? Mấy người tinh lực tốt như vậy, quan tâm rộng như vậy, thế giới hài hòa cần mấy người, đừng ở chỗ ông đây lảm nhảm nữa. [Hình ảnh]

Nguyên Gia Nhược Lạp: Ủng hộ. //@Trình Hi V: Đúng, không sai, anh ấy chính là người đàn ông của tôi thì sao hả? Yêu đương động đến mấy người à? Mấy người tinh lực tốt như vậy, quan tâm rộng như vậy, thế giới hài hoà cần mấy người, đừng ở chỗ ông đây lảm nhảm nữa. [Hình ảnh]

Nguyên Nhược Lạp ngay lập tức tag weibo của Thời Sênh.

Nhìn Cái Kẻ Không Biết Xấu Hổ Đó: Ha, Kiều Khanh hình như nhỏ hơn cô mà. Đây là được cô bao nuôi à? Tiểu bạch kiểm! Người qua đường biến thành antifan.

Hừ Hà: Bao nuôi? Không thể nào?

Phong Khinh Vân Đạm: Không phải bao nuôi, Trình Hi tại sao phải phí tâm tư nâng đỡ anh ta như vậy? Bây giờ những người này vì nổi tiếng cũng không cần danh dự nữa.

Chị Gái Nhỏ Trên Trời: Tuổi tác không phải là vấn đề, giới tính không phải là vấn đề, tình yêu đích thực là được. Vừa rồi bạn tôi nói, lúc tổ phim quay bị nổ, Trình Hi không chút do dự liền xông vào, rõ ràng là tình yêu chân thật. Tình hình cụ thể mời xem album ảnh.

Ảnh trong album ảnh cũng không biết là ai chụp, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy lúc nổ Thời Sênh xông vào bên trong, sau đó đẩy người ở bên trong ngã xuống đất, toàn bộ quá trình không chút do dự.

Người phía dưới bày tỏ đây mới là tình yêu đích thực.

Em yêu tôi sao?

Em sẵn lòng ở bên tôi lúc nguy hiểm, không màng đến sự an toàn của bản thân, chỉ vì bảo vệ cho tôi an toàn tuyệt đối sao?

Những vấn đề này, đồng ý ngoài miệng thì nhanh, nhưng thật sự đến lúc đó, có bao nhiêu người làm được.

Xông vào thế này, người qua đường lại chuyển thành fan!

…

Chuyện vụ nổ hoàn toàn là bất ngờ, nhưng một cái đẩy của Lâm Tư Tư kia, rốt cuộc có phải là bất ngờ hay không còn phải đợi nghiên cứu.

Đạo diễn nói chuyện một lúc lâu với Lâm Tư Tư. Cô ta lề mà lề mề qua đây, “Xin lỗi, vừa rồi tôi bị doạ, cho nên mới đẩy anh.”

Ngoài miệng nói xin lỗi, nhưng giọng nói không nghe ra được nửa thành ý xin lỗi.

Kiều Khanh cúi đầu không lên tiếng. Thời Sênh đặt một ly sữa trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn Lâm Tư Tư, “Không muốn xin lỗi thì đừng miễn cưỡng, dù sao tôi cũng không định tha thứ cho cô.”

“Cô lại không phải là Kiều Khanh.” Lâm Tư Tư cãi lại theo bản năng.

“Lời của cô ấy là lời của tôi.” Kiều Khanh đột nhiên lên tiếng.

Người đàn ông này mặc dù vẫn cúi thấp đầu, nhưng Lâm Tư Tư cảm nhận được sự u ám và khủng bố trước kia chưa bao giờ cảm nhận được trên người anh.

Đứng ở bên cạnh anh, hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Trước kia Kiều Khanh chỉ là nhìn hơi lạnh lùng, nhưng Kiều Khanh bây giờ, căn bản là giống như đổi thành một người khác.

Lâm Tư Tư lui một bước, chân tay phát rét, huyết sắc trên mặt dần dần lui đi, lắp bắp xin lỗi, lần này tỏ ra chân thành hơn nhiều,

“Xin...xin lỗi, tôi....tôi thật sự không phải cố ý.”

“Về nhà thôi.” Kiều Khanh bê ly sữa lên nhìn Thời Sênh.

Đáy mắt Lâm Tư Tư xẹt qua một tia không tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt anh nhìn Thời Sênh kia, khí chất cả người đều thay đổi, không còn kiềm chế đáng sợ nữa.

Dường như có ánh sáng rơi xuống từ đỉnh đầu anh, bao phủ cả người anh ở bên trong, ấm áp.

“Đánh người trước.” Thời Sênh xắn tay áo, nhìn Lâm Tư Tư.

Kiều Khanh không ngăn cản, chỉ nhìn ly sữa trong tay mình, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sắc mặt Lâm Tư Tư tái mét, “Trình Hi, cô đừng qua đây...”

“Cứu mạng...”

Lâm Tư Tư thấy Thời Sênh không dừng lại, xoay người chạy.

Thời Sênh túm lấy cô ta từ phía sau, giọng nói xa xôi truyền vào tai cô ta, “Anh ấy không có chuyện gì. Nếu như anh ấy làm sao, mấy cái mạng của cô cũng không đền đủ.”

Cô không phải là tiểu bạch thỏ, cũng không phải thánh mẫu, bất kể người khác là vô tình hay là cố ý, động đến anh, đều phải trả giá.

…

Chuyện Thời Sênh đánh Lâm Tư Tư, lập tức bị người đăng lên mạng.

Người trên mạng đã không có gì nhiệt tình nữa.

Phía dưới đều là bình luận kiểu “biết sẽ bị đánh rồi”, “lại bị đánh rồi”, “tiếp theo sẽ đánh ai”.

Mà Thời Sênh sớm đã đưa Kiều Khanh về nhà rồi.

Quay về nhà chuyện đầu tiên anh làm là soi gương nửa ngày trời, giống như nhìn thôi là có thể nhìn về được khuôn mặt cũ của anh vậy.

“Tiểu Sênh.”

Kiều Khanh nhìn trong gương, gọi người bên ngoài.

“Sao thế?”

Kiều Khanh đi từ bên trong ra, chỉ mặt anh, “Em thích gương mặt này sao?”

Thời Sênh: “...”

Loại vấn đề thiểu năng này, tại sao anh lại hỏi nghiêm trang như vậy.

Thời Sênh vẫy anh đến, Kiều Khanh cong môi đi đến bên cạnh cô, kéo cô vào trong lòng mình, “Em thích gương mặt này sao?”

“Nếu như không phải là anh ở trong cơ thể của anh ta, em ngay cả nhìn anh ta thêm một cái cũng chán ghét.”

Kiều Khanh bình tĩnh nhìn cô mấy giây, mặt gần kề đến cổ cô, cọ cọ lên đó. Thời Sênh giơ tay chống lên cái bàn phía sau, bám vào mép

bàn.

Kiều Khanh cọ một lát, cắn một cái.

“Hít...” Thời Sênh hít một hơi lạnh, Kiều Khanh bớt chút sức, nhưng cũng không buông ra.

Đợi Kiều Khanh cảm thấy ổn rồi, lúc này mới chậm rãi buông ra, đầu lưỡi đánh vòng phía trên, hôn cổ cô một đường đi lên.

“Sao anh lại thích cắn em như vậy?”

Anh sợ cô đau, nhưng duy nhất một điểm này, là lần nào cũng làm không thay đổi.

“Để lại ký hiệu của anh trên người em, chứng minh em là của anh.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Anh cầm tinh con chó à?” Còn đánh ký hiệu.

“Anh cầm tinh em.”

Chương 1509: Trợ lý, chào anh (30)

Kiều Khanh không làm gì với Thời Sênh. Hắn có chút chán ghét thân thể này, ủy khuất cuộn mình thành một đống. Thời Sênh dỗ nửa ngày mới được.

Sau đó người của tổ phim đều phát hiện vị nam chính này của bọn họ giống như có chút tinh thần phân liệt. Lúc đối diện với người đại diện kiêm bạn gái của anh ta, dứt khoát là một tiểu (tiểu) thiên (bạch) sứ (kiểm).

Chủ yếu là gương mặt hắn không có sự đáng yêu mềm mại của thiếu niên, không quá thích hợp dùng tiểu thiên sứ để hình dung.

Lúc đối diện với bọn họ, lúc nào cũng hóa đen, lúc nào cũng như sắp giết chết bọn họ.

Tổ phim cả ngày đều bao phủ ở trong bầu không khí đáng sợ 'liệu tôi có bị giết chết không'.

Mà quan điểm trên mạng liên quan đến việc hai người ở bên nhau cũng là các loại đấu tranh.

Bên tán thành cho là: Người ta trai chưa vợ gái chưa chồng, ở bên nhau chẳng có vấn đề gì.

Bên phản đối cho là: Thời Sênh là người đại diện, không nên ở bên nghệ sĩ của mình. Mọi người trong giới này đều biết phải tránh cái điểm hiềm nghi này.

Bên tán thành phản bác: Thời Sênh không ký hợp đồng với bất cứ công ty nào, sẽ không xuất hiện tình hình thiên vị, cô và nghệ sĩ yêu đương là tự do của cô.

Bên phản đối phản bác: Cho dù không ký hợp đồng với công ty, cô và nghệ sĩ yêu nhau, cũng sẽ ngăn cản không gian phát triển của nghệ sĩ.

Hai bên cãi đến mức không thể chấm dứt, đương sự không phải ân ái thì là toàn bộ hành trình khoe chồng, căn bản không để ý đến bọn họ.

Rất có khí khái cao thủ 'mấy người cứ cãi đi, dù sao tôi cũng vẫn không lay động khoe chồng, ân ân ái ái, tức chết mấy người'.

Lâm Tư Tư bị Thời Sênh dạy dỗ, không dám ra mặt nữa, co lại làm người. Tống Nhã hình như đang bận tìm chỗ dựa, không có thời gian tìm điểm yếu của Thời Sênh.

Người của tổ phim coi Kiều Khanh như vua chúa. Bọn họ liền phát hiện tiến triển nhanh hơn rất nhiều. Vì vậy tổ phim "Phượng hoàng quyết" bất kể tới nơi nào, đều có thể trở thành một phong cảnh xinh đẹp.

"Phượng hoàng quyết" quay xong, mọi người ăn uống chúc mừng, yến tiệc linh đình. Không ai dám lên uống với Kiều Khanh, rõ ràng là cảnh náo nhiệt, nhưng hoàn toàn không lĩnh hội được từ trên người hắn.

"Anh Kiều." Tống Nhã nhân lúc Thời Sênh bị đạo diễn gọi qua, đi đến bên cạnh Kiều Khanh, "Tôi kính anh một ly."

Kiều Khanh ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, lại thờ ơ cụp mắt xuống, hoàn toàn không nhận.

Tống Nhã có chút lúng túng. Mọi người cùng bàn đều nhìn qua bên này, “Anh Kiều, không cho tôi cái mặt mũi này sao?”

Kiều Khanh tiếp tục yên lặng, khắp người lan tràn ra một cỗ lệ khí, rõ ràng rất không muốn nhìn Tống Nhã.

Trước kia Kiều Khanh sẽ vẫn nói chuyện với cô ta, mặc dù chỉ là lời rất khách khí lễ phép. Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện vụ nổ, trừ quay phim ra, bình thường hắn ta chỉ nói chuyện với con tiện nhân Trình Hi kia. Người khác hỏi cái gì, hắn ta đều không quá sẵn lòng trả lời, trực tiếp triệt để không đếm xỉa đến người ta.

Tống Nhã thấy Thời Sênh hình như sắp đi vào. Cô ta nghiến răng, xoay người về chỗ của mình.

Thời Sênh ngồi xuống bên cạnh Kiều Khanh, giơ tay nắm lấy cái tay đang đặt trên đùi của hắn, “Sao thế?”

Kiều Khanh nhìn Tống Nhã bên đó, trực tiếp tố cáo, “Cô ta đến nói chuyện với anh, rất phiền.”

“Vậy chúng ta về nhà đi?”

Kiều Khanh lập tức đứng lên, “Được.”

Bàn rượu náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh.

“Mọi người, chúng tôi đi trước.” Vẻ mặt Thời Sênh lạnh nhạt nói với bọn họ một tiếng, cầm lấy áo khoác của Kiều Khanh vắt ở phía sau, dắt hắn rời đi.

Mọi người: “...”

Đợi Thời Sênh và Kiều Khanh đi rồi, mới có người nhỏ giọng trao đổi.

“Trình Hi này chiều Kiều Khanh cũng quá mức rồi. Anh ta nói cái gì chính là cái đó.”

“Hắc, tôi còn chưa từng thấy một người phụ nữ nào chiều đàn ông như thế, đúng là kỳ lạ, thế giới rộng lớn, cái gì cũng có.”

“Sợ là một người đàn ông cũng không chiều người phụ nữ của mình như vậy được ấy chứ?”

Mọi người trầm mặc phút chốc, không phải sao?

Kiều Khanh nói một chính là một, cho dù không phải một, vậy cô cũng sẽ biến nó thành một.

Ai dám nói một chữ không với hắn ta, thì cứ đợi bị đánh đi.

Người chưa từng được cưng chiều, sẽ không hiểu đó là loại cảm giác gì, nhưng vô hình khiến cho người ta hâm mộ.

Thử hỏi bọn họ có thể làm cho một người phụ nữ khăng khăng một lòng như vậy không?

…

Tống Nhã phát hiện từ sau “Phượng hoàng quyết”, cô ta không nhận được phim, rõ ràng đã nói xong kịch bản nhưng sau đó đối phương lại đổi người.

Cô ta bị người phong bế rồi?

Tống Nhã có chút không cách nào tiếp nhận sự thật này. Sau khi nghe ngóng nhiều mặt, mới biết là Trần thiếu bên kia ra lệnh.

Trần thiếu từ khi đánh thắng trận chuyện Tưởng gia, hiện đã bắt đầu nắm giữ tập đoàn Trần thị, chống đối với Lâm Quân Thành. Không ai dám coi anh ta là cậu ấm phá của kia nữa.

Quan trọng nhất chính là, phía sau anh ta hình như có người rất lợi hại, bất kể làm gì, chỉ có thành công, tuyệt đối không có thất bại, kiếm tiền nhiều vô kể.

Tống Nhã chẳng qua chỉ là một ảnh hậu, không có bối cảnh gì lớn

Trong giới này, phong bế một người, sẽ xuất hiện một người khác.

Công ty của Tống Nhã cũng bắt đầu nói chuyện hủy bỏ hợp đồng với cô ta, bao nhiêu tiền cũng không quan tâm, dù sao vẫn muốn hủy bỏ hợp đồng.

Tống Nhã bên này không dễ sống, Đỗ Á Viễn càng không dễ sống hơn. Sau “Thiên thần”, hắn ta ra nước ngoài quay phim. Ai biết quay xong trở lại, phát hiện mình cũng bị phong bế rồi.

Đỗ Á Viễn tìm rất nhiều người, đối phương đều bày tỏ không có cách nào, lối thoát duy nhất bây giờ của hắn chính là xuất ngoại.

Nhưng ra thị trường nước ngoài nào có dễ sống như vậy?

Đỗ Á Viễn đeo kính râm và khẩu trang, ngồi ở trong xe, mắt đầy ấm ức, nhìn chằm chằm tiểu khu phía xa.

Nhìn thấy người hắn đợi rồi, Đỗ Á Viễn lập tức lái xe lao qua, “Trình Hi, có phải cô phải ép tôi tới đường cùng mới cam tâm không hả?”

Thời Sênh kéo Kiều Khanh về phía sau, “Anh Đỗ, tôi để lại cho anh một con đường rồi.”

“Đó gọi là đường à?” Đỗ Á Viễn có chút mất khống chế. Hắn rất nổi tiếng trong nước, nhưng ở nước ngoài chẳng là cái rắm gì cả.

Ánh mắt Đỗ Á Viễn rơi lên người Kiều Khanh, “Cô thích tên tiểu bạch kiểm này như vậy? Năm đó cô giúp tôi ép hắn xuống, cô không sợ hắn trả thù cô sao?”

Kiều Khanh...

Kiều Khanh...

Hắn và Kiều Khanh cùng tốt nghiệp một trường, ban đầu hắn làm gì cũng thua Kiều Khanh. Nhưng mà lần đó hắn lại khiến cho Kiều Khanh vĩnh viễn dừng bước ngoài giới giải trí.

Cũng là ông trời giúp hắn, thiên thời địa lợi nhân hoà, mẹ Kiều Khanh xảy ra chuyện, khiến cho hắn không có thời gian.

Nhưng bây giờ, hắn lại quay lại rồi!

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Kiều Khanh, “Anh sẽ trả thù em à?”

Kiều Khanh ngoan ngoãn lắc đầu.

Thời Sênh buông tay với Đỗ Á Viễn, “Nhìn thấy chưa, anh ấy sẽ không.”

“Hắn nói cô cũng tin à?” Đỗ Á Viễn phẫn nộ, “Cô đối với hắn như vậy, hắn sẽ tha thứ cho cô sao? Trình Hi cô đừng có ngây thơ!”

“Đó là chuyện của tôi, không đến lượt anh quản.”

Đỗ Á Viễn chỉ Thời Sênh, viền mắt đỏ bừng, buông lời độc ác, “Sẽ có lúc cô phải hối hận.”

Hắn không muốn đánh mất sự kiêu ngạo trước mặt Kiều Khanh, hắn không thể! Tuyệt đối không thể!

Đỗ Á Viễn xoay người rời đi, lên xe mới phát tiết tức giận ra ngoài.

Hồi lâu hắn gọi một cuộc điện thoại, “Thu dọn đồ đạc, xuất ngoại.”

Bên kia không biết nói cái gì, hoàn toàn chọc giận Đỗ Á Viễn, “Con mẹ nó anh nghĩ là tôi muốn xuất ngoại à? Trình Hi muốn phong bế tôi. Phía sau cô ta chính là Trần thị, tôi lấy cái gì ra tranh với cô ta? Tôi sẽ không nhận thua như vậy đâu, tôi nhất định sẽ trở lại.”

Đỗ Á Viễn gào xong, “bốp” một tiếng ném điện thoại ra ngoài, xe đi qua cán lên trên, trong nháy mắt vỡ nát.

Hắn nhìn hai người càng lúc càng xa kia, sự không phục trong lòng càng cao hơn.

Chương 1510: Trợ lý, chào anh (31)

So với Đỗ Á Viễn thua keo này bày keo khác, Tống Nhã không bình tĩnh được như vậy. Công ty hủy bỏ hợp đồng với cô ta, những người cô ta đắc tội trước đó bắt đầu giậu đổ bìm leo.

Không dễ dàng gì mới tìm được một con đường, kết quả còn chưa để cô ta dựa vững, chỗ dựa đã bị người ta bẩy đi.

Sau năm lần bảy lượt không có kết quả, Tống Nhã nản chí ngã lòng, cả ngày mượn rượu giải sầu, nhìn thấy “Phượng hoàng quyết” đã lên video hot, và cái tên Kiều Khanh đã hot theo “Phượng hoàng quyết”, sự thù hận trong lòng làm sao cũng không ép xuống được.

Trong buổi họp báo ngày nào đó, Tống Nhã đột nhiên xuất hiện, như người điên cầm dao trực tiếp xông đến Thời Sênh ở hàng đầu.

Hành hung trước đám đông, bị đánh là chuyện nhỏ.

Nghe nói Thời Sênh tố cáo Tống Nhã, không chỉ là kiện cô ta cố ý giết người, còn có mấy loại tội danh khác.

Hơn nữa chứng cứ đầy đủ, đến nhân chứng cũng có.

Từ sau chuyện này, người trong giới đều biết một câu... đắc tội ai cũng đừng đắc tội Trình Hi.

Mà Lâm Tư Tư cũng không dám đối địch với Thời Sênh nữa. Cô ta không muốn rơi vào kết quả giống như Tống Nhã.

Lâm Tư Tư và Thời Sênh không có thù gì, ân oán trước đó cũng coi như đã thanh toán xong. Cô ta không ho he gì, Thời Sênh đương nhiên không sẽ chủ động đi gây sự.

…

Độ hot của “Phượng hoàng quyết” nâng Kiều Khanh lên. Đồng thời Nguyên Nhược Lạp cũng vì một bộ “Kim sắc niên hoa” mà được hoan nghênh. Bộ phim này là Thời Sênh nhận cho cô, kể về một đám thanh niên đi đầu trong thời kỳ đổi mới.

Nguyên Nhược Lạp diễn nữ phụ, một cô gái rất có tài hoa, cá tính rõ nét, hình tượng khí chất đều rất phù hợp với cô. Cả phim cô gái này đều là tiêu điểm, hơn nữa cuối cùng cô ta chết, chết trong một trận tuyết lớn, dùng sinh mạng hoàn thành tác phẩm cuối cùng của cô ta.

Có lúc, cái chết mới có thể làm cho người ta cảm thụ sâu sắc.

Nhân vật như vậy, có điểm sáng, cũng có tranh luận, bởi vì cô không hoàn toàn là thiên về nữ chính, nhưng cũng không hoàn toàn đối lập với nữ chính, Nguyên Nhược Lạp dựa vào nhân vật của bộ phim này mà giá trị tăng gấp bội.

Mà “Kim sắc niên hoa” cũng khơi lên một làn gió mới trong giới.

Năm đó, Thời Sênh thành lập công ty, tên là Giải trí Tinh Tế.

Công ty chỉ có hai nghệ sĩ, một người là Nguyên Nhược Lạp, một người là Kiều Khanh.

Mọi người trong công ty đều phục vụ cho hai người này. Trong giới không ít nghệ sĩ ao ước, hồi đó khi Trình Hi xảy ra chuyện, bọn họ

nếu như biết có một ngày như vậy, nói gì cũng sẽ đứng về phía cô.

Đáng tiếc không có sớm biết.

Tiểu Cương Thi: Không phải là dựa vào Trần thiếu sao? Có cái gì mà đắc ý. Nguyên Nhược Lạp qua lại với Trần thiếu. Trần thiếu lại có quan hệ không rõ ràng với Trình Hi, quan hệ của mấy người này không chừng lại loạn như vậy.

Quan Quan Thư Cưu: Cái gì mà dựa vào Trần thiếu. Tất cả phim của Nguyên Nhược Lạp đều là Trình Hi tự tìm, chẳng có một xu quan hệ nào với Trần thiếu cả. Còn về Kiều Khanh, anh ấy thì càng không cần phải nói, người ta khởi điểm chính là nam chính rồi. Mặt mũi Trần thiếu có lớn, cũng không thể cho người ta một bộ phim lớn như vậy được, trực tiếp bắt đầu sử dụng người mới làm nam chính sao?

Miêu Miêu: Trần thiếu và Trình Hi rốt cuộc là quan hệ gì?

Ký Ức Kim Loại: CP người ta không phải là định xong rồi sao? Quan hệ của Trần thiếu và Trình Hi, khẳng định không phải là như mấy người nghĩ đâu. Trong giới lúc nào truyền ra Trần thiếu và Trình Hi gặp mặt riêng bao giờ chứ? Cô ấy cả ngày ở bên Kiều Khanh. Mấy người các người đừng đoán mò nữa, còn không cho người khác có bạn sao?

Tất cả mọi người đều biết Trần thiếu và Thời Sênh có quan hệ, nhưng hai bên đều không xuất hiện nói rõ là quan hệ như thế nào. Người trong giới đều chỉ có thể đoán mò.

Còn có người nói, là Trần thiếu bao nuôi Thời Sênh. Thời Sênh lại bao nuôi Kiều Khanh.

“Những người này thật là buồn cười.” Nguyên Nhược Lạp cười gập

cả người lại, “Cũng may Trần thiếu không có ở đây, nếu không phải giận đến nhảy lên mất.”

“Em rảnh lắm à? Xem xong kịch bản chưa?” Thời Sênh rút ipad trong tay cô ra, ném sang bên cạnh.

Nguyên Nhược Lạp thu lại tiếng cười.

“Lâm Quân Thành vẫn quấn lấy em à?”

Sắc mặt của Nguyên Nhược Lạp lập tức thay đổi, “Đúng thế, Trần thiếu mỗi ngày đưa đón em cũng không ngăn được hắn xuất hiện trước mặt em. Chị nói hắn rốt cuộc vừa ý em ở điểm nào chứ?”

Cô cũng không phải rất xinh đẹp, dáng người cũng bình thường, đại lão như Lâm Quân Thành, sao lại nhìn trúng cô?

Thời Sênh nhìn sắc mặt của Nguyên Nhược Lạp, có lẽ là sẽ không thích Lâm Quân Thành nữa.

“Em và Trần thiếu thế nào rồi?” Thời Sênh lại hỏi.

Nguyên Nhược Lạp trầm mặc kỳ dị một lúc, “Trần thiếu... kêu em về nhà anh ấy, nói muốn ứng phó với ông nhà anh ấy. Chị Trình Hi, chị nói em... có nên đồng ý không?”

“Đây là chuyện của em.”

“Em không biết nên quyết định thế nào. Trần thiếu giúp em không ít, nếu như em cự tuyệt, chẳng phải quá vong ân phụ nghĩa. Nhưng đồng ý rồi, vậy không phải là gặp phụ huynh rồi sao? Sau này nói rõ thế nào được?” Nguyên Nhược Lạp đã xoắn xuýt chuyện này rất lâu rồi.

“Ừ.” Thời Sênh thu đồ đứng dậy.

Nguyên Nhược Lạp: “...”???

Ừ cái gì?

Chị Trình Hi, chị cho một cách giải quyết đi mà!!!

Nhưng mà Thời Sênh nhanh chóng thu dọn đồ xong, trực tiếp ra ngoài.

Nguyên Nhược Lạp nhìn thời gian, gần đây Kiều Khanh đang huấn luyện, lúc này chị ấy hẳn là đi đón anh.

A!

Cô tại sao chưa có một người bạn trai tâm lý như vậy chứ.

Đột nhiên hâm mộ một người đàn ông là chuyện gì vậy?

Nguyên Nhược Lạp lắc lắc đầu, vội vàng cầm kịch bản xem. Phim mới của cô sắp quay rồi, gần đây bị Trần thiếu phiền đến mức một chút thời gian suy nghĩ cũng không có, để chị Trình Hi biết mình không chuyên nghiệp, sẽ bị mắng.

…

Thời Sênh vừa đón được Kiều Khanh, Trần thiếu liền gọi điện thoại tới, hẹn cô ăn cơm.

“Trần thiếu, anh là muốn thỏa mãn những khán giả trên mạng kia sao?” Trên mạng nói không thấy hình ảnh bọn họ ở với nhau, bây giờ

Trần thiếu đưa tới cửa rồi.

“Cái gì?” Trần thiếu có chút ngơ ngác, nhưng rất nhanh ném chuyện đó đi, “Cô Trình, tôi có chuyện muốn nói với cô, cô chọn địa điểm đi.”

“Tôi rất bận.”

“Tôi cũng rất bận đấy chị hai!” Trần thiếu kêu rên ở bên kia.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, “Có chuyện gì nói qua điện thoại đi, anh ấy không thích tôi gặp anh.”

“...” Trần thiếu yên lặng quỷ dị, “Cô Trình, cô đây là bị chồng quản nghiêm sao? Tôi thấy cô cũng không giống người như vậy!”

Người phụ nữ này làm việc mạnh mẽ vang dội, đi một bước tính ba bước, làm sao đến Kiều Khanh, lại như biến thành người khác rồi?

“Tôi thích thế, anh quản được à? Có gì nói mau!”

Trần thiếu nghe giọng cô biết cô chắc chắn sẽ không đồng ý ăn cơm với anh ta. Anh ta suy nghĩ chốc lát, “Khụ, tôi là muốn hỏi cô xem, Nhược Lạp thích cái gì?”

“Tôi làm sao mà biết được.”

Trần thiếu vốn là thấp thỏm chờ câu trả lời, nhưng Thời Sênh lại nói một câu như vậy, anh ta theo bản năng nói, “Cô không phải là người đại diện của cô ấy sao?”

“Tôi là người đại diện của cô ấy, lại không phải là mẹ cô ấy.”

Trần thiếu: “...”

Cô làm người đại diện như vậy sẽ bị sa thải đó biết không hả?

Trần thiếu cưỡng ép mình bình tĩnh lại, “Vậy cô cũng phải biết sinh nhật của cô ấy là lúc nào chứ?”

“Không biết.”

“... cô thật sự là người đại diện của cô ấy sao??” Âm phía sau Trần thiếu đè xuống rất nặng.

“Tôi lại không yêu thầm cô ấy, biết mấy thứ này làm gì, có bệnh à!”

Trần thiếu: “...” Tại sao lại có người đại diện thoát tục như vậy chứ.

Trần thiếu giận dữ cúp điện thoại. Không đến một phút sau Trần thiếu lại gọi lại, bảo Thời Sênh giữ bí mật, đừng nói cho Nguyên Nhược Lạp biết hắn hỏi chuyện này.

Chương 1511: Trợ lý, chào anh (32)

Khoảng thời gian tiếp theo, Thời Sênh trừ nâng đỡ Kiều Khanh ra, chính là chỉ điểm một chút hướng đi tương lai cho Nguyên Nhược Lạp.

Dưới sự chỉ điểm của Thời Sênh, nữ chính tiểu bạch thỏ quả quyết vứt bỏ nhi nữ tình trường, dâng hiến nhiệt tình cho sự nghiệp.

Thời Sênh bày tỏ, cô thật sự không nói gì... không biết Nguyên Nhược Lạp bổ óc bằng canh gà độc gì.

Nguyên Nhược Lạp một đường hot lên. Trần thiếu thấy người bên cạnh cô càng ngày càng nhiều, khó chịu trong lòng.

Điều vui mừng duy nhất là, hắn vẫn còn được treo danh hiệu là bạn trai của cô, cho nên hắn có thể quang minh chính đại đuổi những người đàn ông vây bên cạnh cô đi.

Nhưng có một điểm khiến cho hắn khó chịu. Lâm Quân Thành người đàn ông này luôn tranh biểu hiện trước mặt cô bạn gái với hắn.

Tranh nhau trên thương trường, trên tình trường cũng không chịu nhường nhau.

Trần thiếu nghiến răng nhìn cái xe dừng bên ngoài trường phim. Hắn tắt máy xuống xe, chạy thẳng qua bên kia, giơ tay gõ cửa xe.

Cửa xe hạ xuống, Lâm Quân Thành ngồi ngay ngắn ở bên trong, vẫn

ung dung nhìn Trần thiếu.

Trần thiếu chống một tay lên cửa xe, “Anh Lâm, hạng mục Hoa Đông sắp bắt đầu rồi, anh còn thảnh thơi ở đây sao?”

“Các anh thu mua công ty lớn không phải cũng rất bận sao? Anh Trần có thời gian, tôi đương nhiên cũng có rồi.” Lâm Quân Thành dừng một chút, “Tôi nghe nói các anh thu mua không thuận lợi lắm?”

“Còn không phải là anh phá rối bên trong sao!” Trần thiếu tức giận.

“Thương trường như chiến trường.” Lâm Quân Thành cười ôn hoà lễ độ, “Anh Trần không phải đến cái đạo lý này cũng cần tôi dậy anh chứ?”

“Anh...”

Phía sau đột nhiên ồn ào, Trần thiếu lập tức quay đầu nhìn qua. Nguyên Nhược Lạp dưới sự hộ tống của trợ lý đi ra ngoài.

Trần thiếu lập tức thôi đấu võ mồm với Lâm Quân Thành, trực tiếp đi qua bên kia.

“Nhược Lạp.”

Nguyên Nhược Lạp bị fan bao quanh. Đột nhiên nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, cô ngẩng đầu nhìn qua. Nhưng còn chưa nhìn rõ người, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại trước mặt.

Thời Sênh vẫy cô, ra hiệu cho cô lên xe.

Nguyên Nhược Lạp kinh ngạc, người đại diện nhà cô mấy trăm năm rồi đều chưa đến đón cô, thỉnh thoảng tiện đường cụp đuôi làm

người sao.

Cô không để ý đến người đang gọi cô bên kia, nhanh chóng lên xe ngồi phía sau.

Kiều Khanh quay đầu nhìn cô một cái, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra quay đầu lại, đọc sách trên tay.

Nguyên Nhược Lạp thở phào. Lúc xe chạy, nhìn bên kia, Trần thiếu sắc mặt kỳ dị đứng ở đó. Cô chỉ có thể lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Trần thiếu.

Trần thiếu rất tuyệt vọng, ở đây có một kẻ tình địch thì cũng thôi đi, sao lại còn có một người đại diện cướp người với hắn??

“Trần thiếu, xem ra anh ở trong lòng cô ấy cũng không quan trọng như vậy.” Giọng Lâm Quân Thành bay đến, không biết hắn xuống xe lúc nào, đứng ở phía sau Trần thiếu.

Điện thoại rung một cái, Trần thiếu theo bản năng nhìn, sau đó cười xoay người, giơ điện thoại lắc lắc trước mặt Lâm Quân Thành, “Bất kể nói thế nào, tôi cũng là bạn trai của cô ấy.”

Thị lực của Lâm Quân Thành rất tốt, hắn nhìn thấy câu nói bên trên.

“Chị Trình Hi đón em, có lẽ có chuyện, lát nữa gọi điện thoại cho anh sau.”

Sắc mặt hắn lập tức u ám mấy phần, “Đừng tưởng rằng tôi không biết mấy người chỉ diễn kịch mà thôi. Cô ấy cuối cùng chọn ai còn chưa biết đâu!”

Hai người hoàn toàn không có qua lại gì đột nhiên ở bên nhau, hắn

vừa tra là biết trong đó có mờ ám gì.

Ban đầu hắn còn không coi cái tên con nhà giàu này ra gì. Dẫu sao hắn cũng không mấy để tâm đến Nguyên Nhược Lạp, giống như đang hoàn thành một nhiệm vụ. Nhưng không biết từ lúc nào, hắn bắt đầu để tâm đến Nguyên Nhược Lạp, hắn lúc này mới nhận ra nguy cơ.

“Có đóng kịch thì tôi cũng là bạn trai của cô ấy.” Trần thiếu hừ lạnh một tiếng, đụng vào Lâm Quân Thành nghênh ngang rời đi.

Lâm Quân Thành: “...”

…

Bên trong xe, Nguyên Nhược Lạp dè dặt nhìn Kiều Khanh một cái, “Chị Trình Hi, chị có chuyện gì gọi điện thoại cho e là được rồi, không cần đích thân đến đón em đâu!” Chủ yếu là không cần đưa vị này đến đón em, em sắp bị dọa chết rồi.

“Dẫn em đi thử vai, vừa vặn đi qua.” Thời Sênh trả lời rất tùy ý, “Lát nữa tự mình phát huy đó.”

“A? Phim gì thế?” Tiểu bạch thỏ vẫn là tiểu bạch thỏ.

“Kháng nhật thần kịch.”

Nguyên Nhược Lạp: “...???”

Người đại diện chị đang nói đùa à?

Lúc tiểu bạch thỏ ngây ra, Thời Sênh xa xôi nói: “Phim điện ảnh “Phong vân”. Chị nhắm vai nữ phụ cho em rồi. Nếu như em muốn

làm nữ chính cũng được, tuỳ em, dù sao chưa chắc đã được chọn.”

Muốn đánh người, có người làm người đại diện như vậy sao?

“... nữ phụ có cái gì đặc biệt?” Nguyên Nhược Lạp đều nghe Thời Sênh, bình thường chị ấy định nhân vật gì, thì chính là nhân vật đó.

“Đặc biệt?” Thời Sênh kỳ lạ dừng một chút, “Đặc biệt ngu xuẩn có tính không?”

“Chị Trình Hi... chị lại nhắm cho em cái nhân vật không bình thường gì rồi!”

“Nhân vật này xuyên suốt cả bộ phim, là nhân vật rất quan trọng, nhưng thật sự... có chút ngu xuẩn. Cho nên em cứ diễn đúng như bản thân là được.”

“Chị Trình Hi, xin chị đừng có nghi ngờ IQ của em.”

Thời Sênh cười một tiếng, không nói gì nữa. Nguyên Nhược Lạp lên mạng tìm phim điện ảnh Phong vân, nhưng trên mạng có phim truyền hình cùng tên như thế, chuyện điện ảnh Phong vân chẳng có một tin nào cả.

Thôi đi, dù sao người đại diện nhà cô thần thông quảng đại, có thể biết những tin tức này cũng không phải chuyện kỳ lạ gì cả.

Đợi Nguyên Nhược Lạp đến mới biết tổ phim “Phong vân” là bí mật thử vai, người đến không phải nhân vật lớn thì là đại lão, cô thậm chí thấy cả nhân vật lớn tầm quốc tế.

Trước khi tiến vào thử vai, đều ký thoả thuận giữ bí mật, không cho phép dùng bất kỳ phương thức nào tung những gì nhìn thấy nghe

thấy bên trong ra ngoài, nếu không sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật.

Đây là lựa chọn đặc công sao?

Cô nhìn thấy Kiều Khanh đứng ở bên cạnh mình, càng căng thẳng hơn.

Kiều Khanh liếc người phụ nữ trước mặt, nhanh chóng ký tên của mình, sau đó dưới sự dẫn đường của nhân viên nghiệp vụ đi vào phòng.

Đây là lần Nguyên Nhược Lạp thử vai không thuận lợi nhất. Lúc cô đi ra có chút nản lòng, lần này sợ rằng không được chọn rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, người đàn ông không biết ra ngoài bao lâu rồi, yên tĩnh ngồi ở bên cạnh cô.

Rất lâu...

Người đàn ông kia yên tĩnh như vậy, giống như lặng lẽ canh gác cho cô.

“Đi thôi.” Thời Sênh thấy cô đi ra, cũng không hỏi cô cảm thấy thế nào, trực tiếp gọi cô rời đi.

Lên xe Thời Sênh mới giải thích “Lần này “Phong vân” là bộ phim cuối cùng của đạo diễn Triệu Hải, không được chọn cũng không sao, làm hết sức là được.”

“Triệu Hải?” Truyền kỳ trong giới đạo diễn... chẳng trách nhiều người đến như vậy, tính bảo mật còn cao như vậy.

Tổ phim “Phong vân” rất nhanh gọi điện thoại cho Thời Sênh, Kiều Khanh được chọn rồi, nhưng Nguyên Nhược Lạp không được chọn. Nguyên Nhược Lạp sớm biết cái kết quả này, cho nên cũng không hụt hẫng lắm, dựa theo kế hoạch khác nên làm gì thì làm cái đó.

Ai biết ba ngày sau, Thời Sênh kêu cô thu dọn đồ đạc, đến tổ phim “Phong vân” báo danh.

“Không phải... không được chọn sao?”

“Ừ, diễn viên đó xảy ra chút chuyện, trong mấy diễn viên thử vai, biểu hiện của em tốt nhất.”

“Chị Trình Hi... chị nói thật với em đi, có phải chị...” Lén lút làm gì rồi không?

Thời Sênh phẫn nộ, “Em nghĩ chị là chủ tịch nước à? Người như Triệu Hải là loại có thể dùng tiền đập sao?”

Tiền có thể đập được, cô đã đập tiền từ đầu rồi.

Nguyên Nhược Lạp gãi gãi đầu, hình như là thế.

Đạo diễn như Triệu Hải đâu phải kiểu người sẽ khom lưng vì tiền chứ.

Chương 1512: Trợ lý, chào anh (33)

Vào tổ phim “Phong vân” rồi, là đại biểu cho việc bước lên một nấc thang khác, Nguyên Nhược Lạp mặc dù vẫn là tiểu bạch thỏ, nhưng cũng không ngốc nghếch giống như trước kia nữa, ít nhất biết cái gì gọi là không thể không phòng người.

Kiều Khanh ở trong đó tỏ ra có chút khác người, may mà cảnh của anh không nhiều, không cần qua lại gì với mấy người này, cộng thêm kỹ thuật biểu diễn tốt, mỗi lần quay xong liền lánh đi.

Bộ phim “Phong vân” này mặc dù là bộ phim cuối cùng của Triệu Hải, nhưng vẫn là hướng về giải thưởng, cho nên lúc quay phim, tất cả đều phải hoàn mỹ, tiến độ chậm chạp.

Đợi “Phong vân” quay xong, lại là một cái Tết nữa.

Một bộ truyền hình khác của Kiều Khanh phát sóng, vừa phát liền được không ít lời khen ngợi. Đương nhiên trong những lời khen ngợi này cũng không thiếu lời mắng.

Có người thích, đương nhiên cũng có người không thích.

Thời Sênh vừa lướt bình luận trên mạng, vừa bắt đầu công kích người.

Trình Hi V: Tôi chiều anh ấy đấy, tôi thích thế đấy. Cô không phục thì cô đi tìm người mà chiều đi!

Trình Hi V: Cô nói vậy tức là, cứ phải là đàn ông cưng chiều cô cô mới sống nổi đúng không? Có thể có chút lý tưởng không hả, người phụ nữ không muốn chiều người đàn ông của mình, có khác gì con cá ướp.

Trình Hi V: Có tiền tùy hứng thì sao? Tôi nguyện ý dùng tiền nâng anh ấy hot, lại không tiêu tiền của nhà cô, kích động như vậy làm gì.

Thời Sênh đang hăng say trả lời, điện thoại đột nhiên bị người rút đi, một gương mặt xuất hiện trước mặt cô, bất mãn oán giận, “Điện thoại có thể đẹp bằng anh à?”

Thời Sênh: “...” Ghen với điện thoại cái gì chứ?

“Anh đẹp nhất.” Thời Sênh vội vàng nặn ra một nụ cười.

“Ừm, cho nên đừng xem điện thoại nữa.” Kiều Khanh bỏ điện thoại vào trong túi áo mình.

Thời Sênh trơ mắt nhìn điện thoại bị tịch thu.

Cô cào đầu, có chút tức giận, “Anh cũng không cho em ngủ, còn không cho em nghịch điện thoại, anh muốn lên trời à!”

Từ sau khi con hàng này khôi phục trí nhớ, cũng không cho cô chạm vào nữa, tiến độ xấu hổ nhất chỉ là cởi hết quần áo thôi.

Kiều Khanh không lên tiếng. Thời Sênh trực tiếp ấn hắn lên ghế sofa, cướp lại điện thoại, “Thấy ông đây hiền nên anh định bắt nạt đúng không?”

Đừng tưởng rằng ông đây nuông chiều anh rồi, thì không dám đánh anh, nên đánh vẫn phải đánh!

Thời Sênh ngồi lại bên cạnh, tiếp tục nghịch điện thoại.

Kiều Khanh ủy khuất nằm trên ghế sofa, giơ tay kéo Thời Sênh.

Thời Sênh không quan tâm đến hắn, hắn tiếp tục kéo.

Thời Sênh bị kéo phiền, tức giận trừng mắt, “Làm gì thế?”

“Đừng giận.”

Thời Sênh xụ mặt, “Không giận.”

Thời Sênh bùm bụp gõ chữ, gõ xong mới buông điện thoại xuống, nhìn người bên cạnh, “Tại sao không cho em động vào?”

Kiều Khanh nghiêng đầu về hướng khác, giọng nói nhỏ xíu, “Mỗi lần nhìn thấy một gương mặt xa lạ trong mắt em, anh liền không thoải mái.”

Thời Sênh nắm cằm hắn, ép hắn quay đầu, “Nhưng đó đều là anh mà?”

“Anh biết.” Nhưng hắn chính là không chịu nổi, “Em cho anh chút thời gian, để cho anh thích ứng...”

Thời Sênh buông tay ra, ánh mắt quét qua mặt hắn, nhẹ đáp một tiếng, “Ừm.”

“Có thể đồng ý một điều kiện với anh không?” Kiều Khanh được voi đòi tiên.

“Nói.”

Vẻ mặt Kiều Khanh nghiêm túc mấy phần, “Sau này trước khi anh chưa khôi phục trí nhớ, không được phát sinh quan hệ với anh.”

“Hôn cũng không được?”

“... được, được rồi, nhưng không thể... cái đó.” Kiều Khanh lắp ba lắp bắp, mặt không biết làm sao lại đỏ lên.

Thời Sênh yên lặng.

Kiều Khanh đợi một lát, cẩn thận nắm tay cô, “Có thể... có thể đồng ý với anh không?”

Cô mỗi lần không nói gì, anh liền cảm thấy thấp thỏm, tim nhảy thùng thùng không ngừng, rất sợ cô sẽ tức giận.

Hồi lâu, Thời Sênh ngẩng đầu, khóe miệng mang theo tia cười, “Được.”

Thời Sênh sờ sờ cái đầu bù xù của hắn, “Đừng nghĩ nhiều, anh không thích, chúng ta không làm là được, quay về hãy làm.”

“Anh, không phải là không thích...” Kiều Khanh dừng một chút, “Chỉ là trong lòng có chút trở ngại. Có lẽ, thích ứng nhiều hơn là được.”

“Ừm, biết rồi.”

Chuyện hắn không muốn, cô sẽ không ép hắn.

Thời Sênh đứng dậy, Kiều Khanh đột nhiên kéo cô, “Tiểu Sênh, em có thể nói cho anh biết, em muốn làm gì không?”

Tại sao phải đồng ý với Cesar?

Cô không phải là loại người dễ thoả hiệp, cho dù là vì hắn, cũng không nên.

Thời Sênh xoay người ngồi lên người hắn, ôm cổ hắn, cằm đặt lên vai hắn. Kiều Khanh theo bản năng ôm lấy cô.

Cô cắn lỗ tai hắn, mang theo giọng nói nóng bỏng rơi vào trong tai, “Em cần thời gian, nguyên nhân lớn hơn cả, là vì anh.”

Cô sẽ không giấu hắn, cô thực sự không hoàn toàn vì hắn mới đồng ý với Cesar.

“Không thể nói những thứ khác sao?”

Thời Sênh đổi một tư thế khác nằm vào trong lòng hắn, giơ ngón giữa ra oán hận.

Kiều Khanh mờ mịt, sau đó mới hiểu.

Tên đầu não đó nếu đã muốn sát hạch, nhất định là có cách giám thị bọn họ.

Nghĩ như vậy, Kiều Khanh càng thêm kiên định không thể làm chuyện xấu hổ như vậy.

“Tin em là đủ rồi.”

“Ừ, tin em.”

…

Kiều Khanh càng ngày càng hot. Kèm thêm Thời Sênh người đại diện một lời không hợp liền đánh người này, giá trị cũng tăng theo, được xem là người đại diện tương đối trâu bò trong nghề.

Nói cho cùng có người đại diện nào dám một lời không hợp liền động thủ đánh người chứ.

Quan trọng là không có người đại diện nào sau khi đánh người xong, dưới tình hình bị người ta anti đến tan tác tơi bời, vẫn có thể kiên định đánh người, nhất định chính là người đại diện làm bậy

Ừm...

Fan của cô cũng làm bậy.

Bọn họ anti thì được, người khác anti, không được!

Cho nên nếu như xảy ra chuyện lớn gì, tình hình thông thường đều là antifan của Thời Sênh khai chiến với fan chân ái của người khác, đợi khai chiến xong rồi, các antifan lại quay lại công kích cô.

Trên mạng còn có một cái topic, gọi là 'Tám những Ảnh đế Ảnh hậu bị Trình Hi đánh những năm đó', dưới cùng của topic, trao tặng cho Thời Sênh một cái giải 'Oscar', gọi là 'người đại diện đánh người giỏi nhất'.

Bởi vì truyền bá "Phong vân", Kiều Khanh đạt được giải thưởng nam phụ giỏi nhất. Lúc hắn lên nhận giải, Hệ thống đột nhiên nhảy ra.

[Ký chủ, nhiệm vụ hoàn thành, có thể lựa chọn tiến vào không gian tiếp theo rồi.]

Thời Sênh híp mắt lại, "Không có lựa chọn thứ hai?"

[Cũng có thể lựa chọn sau khi tự nhiên chết thì đưa vào.]

“Đợi sau khi tự nhiên chết mới đưa.”

“Nhị Cẩu Tử.”

Hệ thống lập tức thít chặt hoa cúc, [Ký chủ... có chuyện gì?]

“Hỏi mi.”

[Không! Ký chủ, tôi cự tuyệt trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô! Bất cứ câu hỏi nào!] Nó không muốn nói chuyện với Ký chủ chút nào. Thật đó, bây giờ nó chỉ muốn yên lặng làm một cái Hệ thống bình hoa thôi.

Hiển nhiên Thời Sênh không quan tâm đến ý kiến của nó, hỏi luôn, “Nếu như lúc ta chết xảy ra điều bất trắc, không cách nào chuyển đi thì làm thế nào?”

Vừa nghe không phải hỏi thăm vấn đề bí mật gì, Hệ thống thở phào.

[Ký chủ yên tâm, có chủ nhân ở đây, sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy đâu. Tôi dám cam đoan trăm phần trăm với cô.]

“Vậy sao.”

[Đương nhiên, chủ nhân rất lợi hại.] Nói đến Cesar, Nhị Cẩu Tử liền tỏ ra vô cùng kích động, hoàn toàn là sùng bái mù quáng.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Là rất lợi hại.”

[...] Đừng tưởng tôi không nghe ra đó là giọng châm biếm nhé!

Chương 1513: Nhược lạp (ngoại truyện 1)

Sau lễ trao giải, Nguyên Nhược Lạp hưng phấn bê cúp đến trước mặt Thời Sênh, “Chị Trình Hi, tặng chị này.”

“Đưa chị làm gì?” Thứ đồ chơi này không thể ăn, lại không thể bán, lấy về còn tốn diện tích, “Không cần.”

“Không có chị thì làm gì có em của ngày hôm nay, đương nhiên phải đưa cho chị rồi.” Nguyên Nhược Lạp không nói lời nào nhét cúp vào trong lòng Thời Sênh, còn chưa để vững, cúp đã bị người ném ra, đổi thành một cái cúp của người khác.

Trần thiếu kinh hãi run rẩy đón lấy cái cúp, nhìn trái nhìn phải xem có chỗ nào bị sứt không, sau đó bất mãn trừng mắt nhìn người đàn ông ném cúp ra một cái.

Của hắn quý, của Nhược Lạp nhà anh ta không quý chắc!

Mẹ kiếp!

Nguyên Nhược Lạp có lẽ là bị đả kích, “Chị Trình Hi...”

Kiều Khanh nhìn cô một cái, ôm Thời Sênh đi ra ngoài, trên người lộ ra hơi thở người lạ chớ có động vào.

Nguyên Nhược Lạp: “...”

Trần thiếu: “...”

Nguyên Nhược Lạp muốn đuổi theo, nhưng phóng viên phía sau vây đến, tách bọn họ ra. Nguyên Nhược Lạp đối phó với phóng viên xong đã không thấy Thời Sênh và Kiều Khanh đâu nữa rồi.

Cô thất vọng cầm cúp, “Trần thiếu, gần đây chị Trình Hi không quan tâm đến em rồi.”

Chị ấy ban đầu đồng ý với cô, sẽ khiến cho cô đứng ở trên vũ đài của thế giới, chị ấy làm được rồi.

Nhưng từ khi cô càng ngày càng hot, chị Trình Hi rất ít hỏi chuyện của cô. Ngoại trừ lúc nhận phim sẽ xuất hiện ra, thời gian còn lại căn bản là không thấy đâu cả.

Ngược lại là Kiều Khanh, luôn có thể thấy chị ấy bên cạnh anh ta.

Quả nhiên không phải bạn trai của cô.

“Không phải vẫn có anh sao?” Trần thiếu lập tức vỗ ngực, “Cô ấy có chuyện của cô ấy, không có nhiều thời gian ở cạnh em như vậy, nhưng anh có.”

Nguyên Nhược Lạp hít mũi, “Chỉ là hơi buồn thôi, cảm thấy giữa em và chị Trình Hi đang có một bức tường vô hình. Bọn em sẽ càng ngày càng xa, cho đến khi trở thành người dưng.”

“Cô ấy đối với ai cũng máu lạnh vô tình, ban đầu cô ấy...” Trần thiếu nuốt lời lại, ban đầu cô ấy chọn em, chẳng qua là vì cô ấy cần một người nghệ sĩ thôi.

“Nhưng chị ấy đối với anh Kiều không như thế.” Giữa bọn họ không có bức tường vô hình nào cả, chỉ có ăn ý và tín nhiệm. Mỗi một ánh

mắt, một động tác của Kiều Khanh, chị ấy đều biết anh ta muốn làm gì, muốn nói gì.

Thích gì, không thích gì.

Trên mạng luôn nói Kiều Khanh là được chị Trình Hi bao nuôi, đợi chơi chán rồi sẽ đá anh ta đi.

Nhưng ăn ý và tín nhiệm như vậy, bọn họ làm sao sẽ xa nhau được chứ?

“Thực sự rất kỳ lạ.” Trần thiếu bĩu môi, Kiều Khanh đối với cô ấy hình như rất khác. Quan trọng nhất chính là Kiều Khanh đó ở trước mặt cô, sau lưng cô, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Trần thiếu vội vàng đè những ý nghĩ này xuống, “Kiều Khanh là bạn trai của cô ấy, đương nhiên phải khác rồi. Em là bạn gái của anh, em cũng khác.”

Nguyên Nhược Lạp ngẩng đầu nhìn Trần thiếu một cái, giơ tay lên lau khóe mắt, “Trần thiếu, lúc nào chúng ta kết thúc quan hệ đi.”

Trần thiếu: “???”

Cái gì gọi là kết thúc quan hệ???

Hắn đây là bị đá à?

Tên khốn Lâm Quân Thành kia làm gì sau lưng hắn rồi??

Trong đầu Trần thiếu bị đủ loại tin tức quấy nhiễu, cuối cùng lại quay lại bốn chữ “anh bị đá rồi”, tiếp theo chính là chìm trong quấy nhiễu vô hạn.

Âm thanh bốn phía trong nháy mắt này dường như đều biến mất, chỉ còn lại yên tĩnh không giới hạn.

“Trần thiếu, em đang nói chuyện với anh đấy?” Nguyên Nhược Lạp quơ quơ tay trước mặt Trần thiếu.

Trần thiếu hoàn hồn lại, sắc mặt khó coi, con ngươi có chút tan rã, một lúc lâu mới khó khăn nói: “Anh biết rồi, anh sẽ tìm cơ hội nói.”

Nguyên Nhược Lạp cong khoé môi, “Vậy em đợi tin tức của anh.”

Trần thiếu gật đầu qua loa, nói cực nhanh: “Anh kêu tài xế đưa em về, anh vẫn còn một buổi họp.”

“Trần...”

Trần thiếu không dám dừng lại, hắn phớt lờ tiếng gọi phía sau mình, dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời rời khỏi chỗ này.

Cô muốn kết thúc quan hệ với hắn.

Liên tiếp mấy ngày Trần thiếu đều không xuất hiện. Ngày thứ ba Nguyên Nhược Lạp gọi điện thoại cho hắn ta, sau khi đổ chuông bị tắt máy, gọi lại lần nữa thì là giọng nhắc nhở lạnh như băng của tổng đài viên nữ, tắt máy rồi.

Nguyên Nhược Lạp có chút cuống cuồng, chạy đến công ty tìm người, nhưng được báo Trần thiếu ra nước ngoài họp rồi.

Nguyên Nhược Lạp không có cách nào chỉ đành gọi điện thoại cho Thời Sênh, “Chị Trình Hi, Trần thiếu tránh em, có phải là anh ấy không thích em không?”

Thời Sênh nghe mà mơ hồ, “Cái gì thế?”

“Em... chính là hôm lễ trao giải, em nói với anh ấy bọn em kết thúc quan hệ... bắt đầu lại. Nhưng sau đó anh ấy không nghe điện thoại của em cũng không gặp em. Có phải là anh ấy không thích em không?” Giọng Nguyên Nhược Lạp có chút nghẹn ngào, diễn đạt cũng không rõ ràng.

Ban đầu bọn họ ở bên nhau, không phải là tự nguyện, cô muốn làm lại từ đầu.

Nhưng mà...

“Em chắc chắn em không nói gì khiến cho anh ta hiểu nhầm chứ?” Trần thiếu nhất định là thích Nguyên Nhược Lạp, nếu không trước đó cũng sẽ không gọi điện thoại cho cô hỏi những vấn đề khó hiểu kia.

“Không có... không có.” Nguyên Nhược Lạp nghĩ lại một chút, lúc đó cô biểu đạt rất rõ ràng, không nói gì hiểu lầm cả.

Thời Sênh im lặng, “Vậy em chắc chắn, sau khi nghe em nói kết thúc quan hệ, anh ta vẫn duy trì sự tỉnh táo nghe được lời phía sau của em chứ?”

Mẹ nó, tình tiết hiểu lầm máu chó.

Sau đó sẽ phát triển thành, người đàn ông đau lòng ra nước ngoài, đợi nhiều năm sau trong lúc vô tình mới biết ban đầu anh ta chưa nghe hết, mà nữ thần đã sớm là vợ người ta rồi, từ đó chìm trong đau khổ.

Nguyên Nhược Lạp cố gắng nghĩ lại, “Chắc là... nghe thấy rồi chứ?

Em... em cũng không chắc lắm. Lúc đó em rất căng thẳng, không chú ý sắc mặt anh ấy... Chị Trình Hi, làm thế nào bây giờ?”

Thời Sênh thở dài, “Chị tra giúp em xem anh ta đang ở đâu, em trực tiếp đánh qua đi.”

“Như vậy... có thể được sao?”

“Cô gái, em còn chần chừ nữa, tình yêu sẽ là của người khác đấy.”

“Em biết rồi! Cảm ơn chị Trình Hi!”

Thời Sênh rất nhanh gửi địa chỉ cho Nguyên Nhược Lạp. Cô ấy mua vé máy bay ngay hôm đó, bay đến đất nước Trần thiếu đang ở.

Nguyên Nhược Lạp chưa từng đến nơi này, không thạo ngôn ngữ, ở đây cũng không hay dùng tiếng Anh thông dụng, cô không dễ dàng gì mới tìm được địa chỉ Thời Sênh cho, nhưng được báo Trần thiếu mới rời đi rồi.

Nguyên Nhược Lạp nản lòng dựa vào cẩm thạch bên ngoài, dây leo màu xanh lá cây trên đỉnh đầu rủ xuống, vẩy bóng xuống xung quanh cô.

Cô dùng dũng khí lớn nhất, đuổi từ trong nước đến nơi này, nhưng cô còn có dũng khí tiếp tục đuổi theo nữa sao?

Cô gái, em còn chần chừ nữa, tình yêu sẽ là của người khác đấy.

Nguyên Nhược Lạp hít sâu một hơi, cầm điện thoại nhanh chóng soạn một tin weibo.

Nguyên Gia Nhược Lạp V: Trần thiếu, lời em nói ngày đó, không biết

anh đã nghe hết chưa. Nếu như anh chưa nghe hết, xin hãy nghe em nói lại lần nữa. Chúng ta kết thúc quan hệ, bắt đầu lại từ đầu đi. Em thích anh, em ở đây đợi anh.

[Hình ảnh]

A Lí Bé Nhỏ: Hả? Cách tỏ tình của nghệ sĩ sao? Bây giờ người có tiền thật biết chơi mà.

Nấm Hương Nấm Hương: Nhìn Nhược Lạp buồn quá, a a a a. Trần thiếu đã làm gì rồi, ức hiếp Nhược Lạp nhà chúng ta hả?

Trong Mộng Có Một Con Gà Con: Xấu hay làm tốt, dốt hay nói chữ.

Nhược Lạp Nhược Lạp: Lầu trên nói cái gì thế? Thiếu cảm giác tồn tại ở đây à, Nhược Lạp nhà chúng tôi đến lượt cô nói à?

Chương 1514: Nhược lạp (ngoại truyện 2)

Lúc này Trần thiếu đang trên đường đến sân bay, điện thoại của anh ta ting toong một tiếng. Ban đầu anh ta không để ý, nhưng càng ngày càng nhiều tiếng ting toong, anh ta mới cầm điện thoại ra.

Vừa mở ra đã thấy dày đặc tin weibo.

Cá Chình: Trần thiếu, Nhược Lạp nhà chúng tôi sắp buồn chết rồi, anh mau đi dỗ cô ấy đi.

Fan Nhỏ Của Nhược Lạp Gia: Trần thiếu, Nhược Lạp nhà chúng tôi đang đợi anh. Anh lên sao hoả rồi à?

Tôi Có Một Nguyện Vọng Nhỏ: Trần thiếu anh có phải là đàn ông không hả, là đàn ông thì đến nói rõ ràng trước mặt Nhược Lạp đi.

Trần thiếu mở tin weibo được share nhiều nhất kia ra, trái tim tĩnh mịch rất lâu đột nhiên đập điên cuồng. Hắn dồn sức vỗ kính thuỷ tinh trước mặt, “Quay xe lại.”

“Trần thiếu, sắp đến sân bay rồi.” Tài xế mù mờ.

“Tôi nói là quay lại, nhanh lên!” Trần thiếu vỗ mạnh vào kính thuỷ tinh. Tài xế bị doạ phanh gấp, nhanh chóng quay đầu trở lại. Trần thiếu lại chưa uống thuốc à?

“Nhanh nữa lên.”

“Trần thiếu đây là tốc độ nhanh nhất rồi.”

“Nhanh thêm chút nữa!”

Tài xế: “...”

Anh ta cũng không phải là lái xe bay, nhanh thế nào hả!!

Trần thiếu sợ Nguyên Nhược Lạp thất vọng rời đi, vội vàng trả lời.

Tam Thiếu Trần Gia: Đợi anh. @Nguyên Gia Nhược Lạp Gia Nhược Lạp V: Trần thiếu, lời em nói ngày đó, không biết anh đã nghe hết chưa. Nếu như anh chưa nghe hết, xin hãy nghe em nói lại lần nữa. Chúng ta kết thúc quan hệ, bắt đầu lại từ đầu đi. Em thích anh, em ở đây đợi anh.

[Hình ảnh]

Tài khoản này chưa chứng thực, nhưng Nguyên Nhược Lạp biết, anh ta cố ý lấy cái tên như thế.

Trần thiếu sợ Nguyên Nhược Lạp không nhìn thấy, điên cuồng gửi đi hai mươi mấy lần.

Dưới sự thúc giục của Trần thiếu, tài xế dùng tốc độ ánh sáng lái về chỗ Trần thiếu ở trước đó. Qua cửa kính xe, Trần thiếu nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Cô gái nhỏ ngồi xổm dưới đất, hai tay ôm đầu gối, đầu vùi giữa hai chân, dáng người gầy yếu, nhìn vô cùng thê lương.

Không đợi tài xế dừng hẳn, Trần thiếu mở cửa xe nhảy xuống, ba bước gộp làm hai chạy đến trước mặt cô, tiếng tim đập mạnh mẽ, rõ

ràng lúc này hắn vô cùng căng thẳng. Trần thiếu há há miệng mấy lần, mới nói được ra tiếng, “Nhược Lạp.”

Cơ thể Nguyên Nhược Lạp khẽ chấn động, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Không nhìn ra được vết nước mắt trên mặt cô, nhưng hốc mắt cô đỏ ửng, còn hơi sưng, rõ ràng đã từng khóc rồi.

Trái tim Trần thiếu siết chặt, vội vàng ngồi xuống, giọng nhẹ như sợ dọa đến cô gái trước mặt, “Nhược Lạp, khóc cái gì thế, không đọc được tin nhắn anh gửi cho em sao?”

Nguyên Nhược Lạp ngẩn ngơ nhìn anh ta, khẽ nhả đôi môi bị cắn đến không còn màu máu ra, “Em không dám đọc.”

Sau khi cô đăng tin weibo, cũng không dám mở máy xem lấy một lần. Cô sợ anh nghe được lời ngày đó, anh là thật sự không thích cô, muốn vạch rõ ranh giới với cô.

“Vậy anh... câu trả lời của anh là gì?” Nguyên Nhược Lạp lau khóe mắt, nén lại nước mắt.

Trần thiếu kéo cô lên, ôm chặt cô vào lòng, “Làm bạn trai, lại để cho bạn gái mình khóc thành như vậy, là anh khốn nạn. Nhược Lạp muốn trừng phạt anh thế nào cũng được.”

Ngày đó anh ta nghe được câu kia, cả người đều lơ mơ, sau đó hình như cô có nói cái gì, nhưng tai anh ta ong ong, căn bản không nghe rõ gì cả.

Trần thiếu hối hận muốn chết. Nếu như ngày đó anh ta bình tĩnh chút, nào có chuyện ngày hôm nay.

May mà bây giờ anh ta biết rồi.

Cám ơn cô gái thân yêu của anh, không quản xa xôi nghìn dặm mà đến.

Sau đó Nguyên Nhược Lạp hỏi anh ta, nếu như ngày đó cô không đi tìm anh ta, không gửi tin weibo kia, có phải bọn họ thật sự sẽ ai đi đường nấy không.

Trần thiếu rất nghiêm túc trả lời, dù cô không gửi tin weibo kia, anh ta cũng định sau khi quay về nói rõ với cô, cho mình một câu trả lời.

Đương nhiên đây là sau này, lúc này Trần thiếu đang đưa cô bạn gái đương nhiệm rong chơi ở nước ngoài.

Thời Sênh gọi điện thoại mấy lần, đều bị Trần thiếu thô lỗ ngắt đi, cuối cùng dứt khoát dùng weibo gửi một tin trình bày rõ.

Tam Thiếu Trần Gia: Cô Trình, cảm ơn cô trước đây đã chăm sóc cô ấy. Từ bây giờ tất cả mọi chuyện của Nguyên Nhược Lạp đều do tôi phụ trách. Tôi sẽ khiến cho cô ấy trở thành cô gái rực rỡ nhất trên thế giới này.

Trình Hi V: Cút mẹ anh đi, kêu cô ấy lăn về cho ông! Còn một ngày chưa hết hạn hợp đồng, thì cô ấy vẫn là người của ông đây. Anh bớt nghĩ xiêu vẹo đi cho ông.

Trần thiếu: “....”

Nguyên Nhược Lạp cười khẽ: “Anh đừng đối đầu với chị Trình Hi. Chị ấy mà hung dữ lên sẽ đáng sợ lắm, chúng ta vẫn là trở về đi thôi.”

Lần này nếu không phải chị Trình Hi, cô cũng không có dũng khí đuổi ra nước ngoài.

“Không phải em nói cô ấy không để ý đến em sao? Sao em còn nói giúp cô ấy?”

Nguyên Nhược Lạp trợn mắt, “Em không phải ý đó, chị Trình Hi đối với em rất tốt, chỉ là em cảm thấy em và chị Trình Hi không phải người cùng một thế giới thôi.”

Chị Trình Hi mặc dù không đưa cô đi tham dự hoạt động, nhưng mỗi lần chọn kịch bản, thử vai, bàn hợp đồng, đều là chị ấy đích thân đến, sẽ không để cô chịu chút ủy khuất nào, tham dự hoạt động chị ấy cũng dặn dò rõ ràng.

Nhưng so với đãi ngộ xa hoa của Kiều Khanh mà nói, chút đãi ngộ của cô, mới chỉ là hạng sơ cấp thôi.

Cô gặp chị ấy trước, khó tránh khỏi sẽ có chút mất mát.

“Tốt nhất em đừng so sánh với thế giới của cô ấy.” Khóe miệng Trần thiếu giật giật, “Yên tâm, cô ấy cưng chiều Kiều Khanh thế nào anh sẽ cưng chiều em thế ấy.”

Cô có tiền, hắn cũng có tiền.

“Đừng.” Nguyên Nhược Lạp vội vàng khoát tay, “Anh không có thực lực công kích người mạnh như chị Trình Hi đâu. Em không muốn bị anti không có ai giúp.”

“Em lại dám nghi ngờ anh?” Trần thiếu híp mắt nguy hiểm. Hắn còn không sánh bằng một người phụ nữ chắc?

“Không có không có.” Nguyên Nhược Lạp lắc đầu, giải thích: “Trần thiếu, anh khác chị Trình Hi. Chị ấy trừ anh Kiều ra chẳng để ý gì khác nữa. Không quan tâm người khác nói gì, cũng không quan tâm người khác làm gì, chỉ cần không ầm ĩ đến trước mặt chị ấy, đa số thời gian chị ấy đều coi thường. Nhưng anh thì khác, sau lưng anh còn có tập đoàn, anh là người thừa kế của Trần gia, anh phải quan tâm rất nhiều thứ, anh không thể tuỳ hứng buông thả như chị ấy được.”

Trần thiếu im lặng, quả thật hắn gánh rất nhiều thứ trên lưng.

Cô có bản lĩnh kiếm tiền, xử lý quả quyết, một người phụ nữ không thiếu tiền, có năng lực, là có tư cách để tuỳ hứng.

Trần thiếu thở dài, “Đột nhiên hơi hâm mộ cô ấy.”

“Ừm, chị Trình Hi quả thật khiến cho người ta hâm mộ.” Nguyên Nhược Lạp gật đầu, “Chị ấy từng nói với em, chị ấy nhìn người chỉ có hai điểm, thuận mắt và không thuận mắt.”

Trần thiếu kinh ngạc, “Vậy anh vẫn coi như là loại thuận mắt rồi?”

Ban đầu cô đột nhiên tìm anh ta hợp tác, hơn nữa còn ném thành ý hợp tác ngay tại chỗ, bảo anh ta lập tức giải quyết hết hạng mục nan giải của tập đoàn lúc đó.

“Coi là vậy, không thuận mắt chị ấy còn ngại cả nói chuyện.” Nguyên Nhược Lạp dựa vào Trần thiếu, trong ánh mắt có chút hoài niệm, “Em nhớ lần đầu tiên gặp chị ấy là ở trường học. Chị ấy đang ngồi xổm cắn hạt dưa ở trước cửa siêu thị tiện lợi, dáng vẻ rất không có hình tượng. Anh chắc chắn không tưởng tượng được đâu, đừng thấy chị ấy bình thường hống hách vậy thôi, trong cuộc sống hằng ngày, thật ra chị ấy rất tùy ý... Ừm, lúc em đi ra, chị ấy đột nhiên gọi

em lại, bảo em ngồi xuống. Lúc đó cũng không biết là có phải quá nóng, đầu óc có chút mơ hồ hay không, em lại lơ mơ ngồi xuống đó. Sau đó em bàn xong hợp đồng với chị ấy ở đó, cho đến lúc em bị chị ấy lắc lắc kêu ký tên xong mới phản ứng lại được."

Anh có thể tưởng tượng một đại minh tinh nổi tiếng một góc trời, lơ ngơ ký xong hợp đồng ở trước cửa siêu thị tiện lợi không?

Nếu như cho cô thêm một lần cơ hội, cô vẫn sẽ chọn buổi chiều hôm đó, ở trước cửa siêu thị tiện lợi đó, ký bản hợp đồng thuộc về cô kia.

Nhược Lạp.

Chương 1515: Cẩm lạc kinh thu (1)

Thời Sênh và Kiều Khanh sống ở thế giới này vô cùng vui vẻ. Thời Sênh rảnh rỗi thì đi châm chọc đám antifan, đưa Kiều Khanh đi nhận phim, rải thức ăn chó khắp thế giới.

Cô chỉ dẫn dắt hai nghệ sĩ, nhưng hai nghệ sĩ này đều đứng trên đỉnh cao danh vọng, khiến người người ngưỡng mộ.

Công ty đó của cô hoàn toàn chỉ là để trang trí, nhưng là kiểu trang trí mà người trong ngành không thể hướng tới được.

Sau này Thời Sênh nghe nói Đỗ Á Viễn ở nước ngoài sống không được tốt lắm, cô cũng sớm liệu trước được sẽ có kết quả như vậy. Ở nước ngoài đâu có dễ sống như ở trong nước. Cho dù cô không làm gì, nhưng Đỗ Á Viễn không có vầng hào quang của nhân vật chính, chắc chắn không thể trở mình được.

Người có thể trở mình chắc chắn là nhân vật chính hoặc là nhân vật phản diện.

Những bia đỡ đạn khác cứ chờ nhìn xem là được.

Vài ngày trước khi sắp đến thời hạn thời gian ở thế giới này, Thời Sênh không muốn nhìn thấy nàng dâu nhà mình nỉ non lúc chia tay, cho nên chọn ra tay trước.

[…] Thực sự là chưa bao giờ thấy ai lại đối xử một cách táng tận lương tâm với người mình thích như vậy.

Câu trả lời của Thời Sênh hơi bị cao thâm khó lường. Cô nói, “Có chết được đâu, cứ lề mà lề mề làm cái quần què gì, nghĩ mình là nữ chính phim Quỳnh Dao chắc?”

[…] Khửa khửa, cho cô làm nữ chính là xui xẻo tám đời.

Không đúng…

Câu này của Ký chủ hình như có gì đó không đúng thì phải.

Nhị Cẩu Tử phân tích hồi lâu nhưng cũng không phân tích ra được có gì không đúng.

Cuối cùng chỉ có thể bắt đầu truyền tống đến không gian tiếp theo.

Đúng vậy, lần này không có trạm trung chuyển mà đi thẳng đến không gian tiếp theo.

*

Tất cả mọi người đều biết Yến Thu có một tử sĩ ngầu lòi.

*

Làn nước lạnh lẽo bao bọc quanh cơ thể, tứ chi nặng nề vô cùng, hoàn toàn không thể cử động. Nước tràn vào qua mũi miệng, chiếm lấy dưỡng khí trong lồng ngực, cảm giác nghẹt thở quét qua, khó chịu đến mức khiến người ta muốn tự sát.

Thời Sênh tỉnh lại trong tình trạng như vậy.

Bây giờ cô có cử động một chút cũng khó khăn.

Thời Sênh dán cho mình một lá bùa, trên người cô lập tức bật ra một vòng sóng gợn. Sóng gợn tạo nên một hình tròn, bao bọc cô ở trong đó, giống như một cái bong bóng trong suốt, nước bên trong bị đẩy hết ra ngoài. Bỗng chốc Thời Sênh cảm thấy mình có thể hít thở được rồi.

Cô trượt xuống phần dưới quả bong bóng, lưng đau nhói. Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi ngồi dậy, giơ tay ra sau sờ lưng mới thấy tay dính đầy máu.

Thời Sênh lau máu trên tay đi, rồi quay đầu quan sát xung quanh.

Đây là nơi quái quỷ nào cơ chứ?

Bốn phương tám hướng đều là nước, quả bong bóng của cô đang trôi dập dềnh trong nước.

Trên người cô mặc một bộ trang phục đi đêm màu đen, thời cổ đại, cổ đại…

Nguyên chủ bị người ta ném xác xuống sông sao?

“Phịch!”

Bong bóng bị đụng một cái lộn nhào, Thời Sênh ở bên trong cũng lộn một vòng theo. Một bóng đen bơi từ bên kia đến, đuôi đập vào quả bong bóng, rồi cách ra một khoảng.

Thời Sênh trừng mắt nhìn.

Ầu sệt!!!!

Cá mập!

Đây là sông thuộc môn phái nào đấy, sao lại giống biển thế này!

A, biển lớn, vòng tay rộng lớn của người chính là thiên đường mà em hướng tới.

A, biển lớn…

Thời Sênh rùng mình một cái, vội vã dừng trí tưởng tượng đang bay cao bay xa của mình lại.

Bên ngoài cá mập đang bơi lượn vòng quanh, rồi lại quay lại húc vào quả bong bóng. Mới đầu có lẽ là vì nó ngửi thấy mùi máu tanh đến mới tới đây, muốn ăn thịt cô. Nhưng sau đó phát hiện quả bong bóng này không đập vỡ được, nên nó coi quả bong bóng là đồ chơi, nên cứ húc đẩy quả bong phi như bay.

Thời Sênh mặt không cảm xúc ngồi bên trong, nhìn con cá mập thiểu năng ở bên ngoài đưa cô đi du ngoạn vòng quanh đại dương miễn phí.

“Nhị Cẩu Tử, ngươi ra đây, chúng ta phải nói chuyện về cuộc đời!”

[Hệ thống bạn đang gọi hiện không online, vui lòng gọi lại sau.]

Thời Sênh: “…” Lợi hại lắm Hệ thống của ta, sao ngươi không cho mình chức năng tự nổ luôn đi?

Đến lúc đó vừa nói một cái là hiện ngay thông báo “Hệ thống bạn vừa gọi đang khởi động quá trình tự nổ, vui lòng gọi lại sau” thì có trâu bò không hả?? Có lợi hại không hả?

[Ký chủ, cô còn có thời gian châm chọc tôi chi bằng nghĩ cách tự cứu mình đi?] Bản Hệ thống không chơi với cô, offline.

“Nhị Cẩu Tử?”

“Nhị Cẩu Tử?? Đại Cẩu Tử? Tiểu Cẩu Tử?”

Thời Sênh gọi mấy lần Hệ thống vẫn không trả lời. Cổ tay Thời Sênh vừa khẽ xoay một cái, trong tay đã có thêm một con dao, phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong nước biển âm u.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, nhìn con dao một lát rồi mới thu hồi tầm mắt. Cô nhanh chóng dùng dao cắt những chỗ quần áo bó sát trên người, sau đó vặn người nhìn lại đằng sau.

Nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy miệng vết thương trên lưng đã kéo xuống tận eo, thịt lòi ra bên ngoài, bị ngấm nước biển nên nhăn nhúm trắng bệch ra.

Bây giờ cô đã đau đến tê dại.

Thời Sênh xử lý vết thương đơn giản, đảm bảo mình sẽ không ngoẻo, sau đó mới điều khiển nâng cao quả bong bóng lên, bay thẳng lên trên mặt biển dưới con mắt chăm chú của con cá mập.

Kết quả đập vào mắt là đại dương mênh mông không nhìn thấy bờ, cũng không nhìn thấy gì hết.

Ồ…

Có cá mập.

Mệt lòng quá!

Cá mập có ăn được không? Hơi đói bụng rồi…

Thời Sênh móc một nắm hạt dưa từ trong không gian ra, nhìn con cá mập lượn vòng vòng quanh mình. Một lát sau cô mới thở dài, đây là thể loại kịch bản máu chó gì thế.

Tại sao cô lại phải ở đây khiêu vũ cùng với con cá mập này chứ, lật bàn!!

Thời Sênh nghểnh mặt lên nằm vắt vẻo trong quả bong bóng, mặt chán đời tiếp nhận ký ức.

Nguyên chủ tên là Hồng Cẩm, ký ức trước năm bảy tuổi không có gì. Tất cả ký ức bắt đầu từ năm bảy tuổi, sau khi cô được đưa đến phủ Thất hoàng tử.

Sau khi được đưa đến phủ Thất hoàng tử, cô cùng một nhóm người khác được đưa đi huấn luyện vô cùng tàn khốc. Từ nhỏ họ đã biết lấy mạng người rồi, là mạng sống của những người bạn đồng hành cùng ăn cùng ở với họ.

Họ chỉ có một tư tưởng là trung thành với chủ nhân, không bao giờ phản bội.

Họ là ám vệ, cũng là tử sĩ.

Hồng Cẩm may mắn sống được đến cuối cùng, và trở thành tử sĩ của Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử rất được sủng ái. Do được hoàng đế sủng ái, nên vị Thất hoàng tử này vô cùng hoang đường, chuyện gì cũng dám làm, ăn chơi bài bạc món nào cũng thạo, nhưng thi thư kỳ họa lại không

biết tí gì.

Nào là ức hiếp chèn ép bách tính trên phố, đánh người đến bệnh liệt nửa người.

Nào là cậy quyền vơ vét, ép người tự sát.

Tóm lại là tội trạng của vị Thất hoàng tử này có viết một ngày một đêm cũng không hết được.

Hồng Cẩm chính là tử sĩ cho vị hoàng tử này. Đương nhiên bình thường cô cũng không được gặp chính chủ, chỉ khi có chuyện, tử sĩ mới xuất hiện, hơn nữa cũng chưa chắc đã gặp được Thất hoàng tử.

Nguyên chủ xuất hiện ở đây là bởi vì Thất hoàng tử phái cô ta đi ám sát Cửu hoàng tử điện hạ. Không rõ nguyên nhân ám sát, nhưng Thời Sênh đoán là không phải vì quyền lực thì là vì phụ nữ.

Thế nhưng nguyên chủ ám sát không thành công, còn bị chôn vùi vào biển cả.

Nguyện vọng của nguyên chủ không phải là báo thù, cũng không phải là quy ẩn sơn lâm, mà là đi đến thành Lung Yên, nhìn ngắm cảnh mẫu đơn nở rộ một lần.

Đây… đây là cái nguyện vọng quái quỷ gì thế này?

Không bá đạo một tí được à?

[Ký chủ có biết cảnh hoa mẫu đơn nở rộ là thế nào không? Cô có biết thành Lung Yên là nơi nào không?] Hệ thống bỗng nhiên nhảy ra.

Thời Sênh: “…”

Ai cần biết nó ở nơi nào, có là thiên hoàng lão tử, cô cứ cướp lại là được rồi.

[…] Ký chủ cô có biết mẫu đơn nở rộ là cái gì không?

Thời Sênh gạt đi ký ức của nguyên chủ, “Ừm… không phải là ngắm hoa sao.”

Mẫu đơn nở rộ, mẫu đơn là so sánh với người.

Còn thành Lung Yên cũng không phải là một thành thị, là một căn biệt viện nằm ở phía Nam ngoại ô Bắc thành, bên trong mỹ nhân vô số, người được vào trong đó đều là đạt quan hiển quý.

[Nói nhảm!]

Thời Sênh chép miệng, “Nguyên chủ là con gái cơ mà? Cô ta rảnh rỗi không có việc gì đi xem mỹ nhân cái gì chứ?”

Trong ký ức của nguyên chủ cũng không hề có dấu hiệu cô ấy thích cô nương…

Chương 1516: Cẩm lạc kinh thu (2)

Thời Sênh nằm trong vòng tay bao bọc rộng lớn của biển cả, tiến hành phân tích tỉ mỉ ký ức của nguyên chủ. Cô phát hiện ký ức của nguyên chủ thực ra có tính gián đoạn, ví dụ như cô nhớ mình phải đi làm nhiệm vụ gì, nhưng lại không nhớ được nội dung cụ thể của nhiệm vụ.

Người làm tử sĩ như cô ấy, ký ức đều không thuộc về riêng mình, cho nên nguyên chủ có hiện tượng ký ức không đầy đủ cũng là chuyện hết sức bình thường.

Bây giờ cô chỉ nhớ được mình phải đi đến thành Lung Yên xem mẫu đơn nở rộ một lần, hoàn toàn không nhớ tại sao mình phải đi đến đó xem mẫu đơn nở rộ nữa.

Có một câu chửi thề không biết có nên nói hay không.

Lật bàn!!!

Vốn dĩ đã không có kịch bản, lại còn vớ phải một nguyên chủ ký ức cũng không đâu vào đâu thế này thì phải chơi thế nào? Chơi thế nào đây!!!

[Ký chủ lợi hại như vậy cơ mà, cho dù không có ký ức thì cô cũng chơi được thôi.] Hệ thống ở một bên cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Nhị Cẩu Tử ngươi câm miệng lại cho ông!” Thời Sênh gào xong, đã

nhìn thấy con cá mập bên kia tiến lại gần với tốc độ 240km/h, nước biển bị tách đôi, sóng dạt sang hai bên.

Đúng là một con cá mập kiên nhẫn.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, bật người nhảy lên, thiết kiếm bay vèo một cái lên không trung.

Tốc độ của cá mập quá nhanh nên không giết được, chỉ văng thẳng về phía xa, biến mất trong đại dương mênh mông, chỉ còn lại những vòng gợn sóng trên mặt biển.

Thời Sênh trèo lên thiết kiếm, để thiết kiếm tự bay.

Bây giờ cô không muốn làm gì hết, mẹ kiếp, chỉ muốn thăm hỏi tổ tông 18 đời nhà đầu não.

Con cá mập thiểu năng đó không biết đã đưa cô đến nơi quỷ quái nào, thiết kiếm bay suốt ba ngày liền vẫn không nhìn thấy bờ.

Ngày thứ năm, cuối cùng cũng nhìn thấy bờ, bên kia hình như có một làng chài nhỏ.

Thế giới này không có yếu tố huyền huyễn, cho nên Thời Sênh tìm một chỗ không người đáp xuống, tự thay thuốc trên vết thương cho mình, sau đó thay một bộ y phục sạch sẽ, rồi mới đi vào làng chài nhỏ đó.

Điều kỳ lạ là, trong làng chài cũng không có một bóng người, hay nói cách khác, ngay cả động vật sống cũng không thấy có. Cả thôn bao trùm bởi bầu không khí u tịch chết chóc.

Thời Sênh đi từ đầu thôn đến cuối thôn, cũng không nhìn thấy bất kỳ

sinh vật sống nào. Cô đành phải từ bỏ ý định đi hỏi đường, chuẩn bị tiếp tục bung lụa – bay loạn.

“Vèo!”

“Vèo vèo!”

Mưa tên từ bên trái cô bắn tới, động tác Thời Sênh tránh né tên quá mạnh, khiến cho vết thương đằng sau lưng bị động, đau đến nghiến răng nghiến lợi!

Mẹ kiếp!

Tên thiểu năng nào tập kích ông đấy!

Cô quay người lại chém một kiếm về hướng căn nhà tranh ở bên kia, mũi tên bay được nửa đường, gặp phải kiếm khí, bị vùi trong không khí.

Kiếm khí sắc nhọn lướt ngang qua. Căn nhà tranh nhỏ bỗng chốc tan tành, mấy bóng đen bị đánh bay, rồi rơi phịch xuống đất, bụi bay mù mịt.

Thời Sênh dùng thiết kiếm đâm xuống dưới đất, giơ tay ra sờ sau lưng, mẹ kiếp, lại nứt ra rồi.

Hình như khả năng hồi phục của cơ thể này vô cùng chậm, cho dù dùng thuốc của cô cũng không được.

Thời Sênh nhìn về phía tên thủ phạm đầu sỏ làm vết thương của cô bị nứt ra, đó là mấy tên nam nhân mặc y phục bình thường, trong ký ức của nguyên chủ có họ.

Đó là người của Cửu hoàng tử…

Cửu hoàng tử ở đây sao???

Mấy người bên đó trèo lên, ai nấy đều đầy vẻ hoảng sợ, vừa rồi cô ta mới chỉ tùy tiện khua kiếm một cái, tất cả bọn họ đã bị quật ngã xuống đất rồi.

Thời Sênh híp mắt, lúc lắc kiếm, đi về phía mấy người đó dưới ánh mắt sợ hãi của họ.

[Ký chủ, giết người rất dễ vi phạm phép tắc của không gian.] Hệ thống nhắc nhở Thời Sênh.

“Vậy sao?” Thời Sênh chậm rãi đáp lại, nhưng động tác tay không hề có ý ngừng lại chém về phía đám người đó.

[…]

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp làng chài nhỏ.

Thời Sênh giẫm lên một cái xác, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, vẻ mặt khinh miệt, “Có bản lĩnh thì ra đây giết ta đi này.”

Cô có điên mới đi bỏ qua cho những kẻ muốn giết mình.

[…] Ký chủ cô sẽ bị sét đánh đó.

Thời Sênh tiếp tục ngẩng lên nhìn trời, bầu trời trong xanh, không hề có dấu hiệu sắp có sét đánh xuống.

Mũi thiết kiếm chạm xuống đất, cô cầm chuôi kiếm, nhẹ nhàng chuyển động, thiết kiếm tỏa ánh sáng ra bốn phía. Đáy mắt thiếu nữ lóe lên ánh sáng loang lổ nhiều màu, cũng khiến khuôn mặt cô ánh lên vẻ quyến rũ, mê hoặc. Cô hơi cong khóe môi, “Nhìn đi, chẳng phải là không có chuyện gì đấy thôi?”

[Có thể là do cô giết chưa đủ người.] Hệ thống khó khăn giải thích một câu.

“Tức là, chỉ cần ta không đồ sát nhiều người cùng lúc thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả.” Thời Sênh tổng kết.

[…] Rốt cuộc Ký chủ tổng kết ra cái kinh nghiệm quái quỷ gì vậy?

Thời Sênh lục soát lại toàn bộ làng chài một lần nữa. Ngoài mấy xác chết đó ra không có thêm bất kỳ vật thể sống nào khác, cho nên mấy tên đó chỉ là trùng hợp có mặt tại đây thôi sao??

Tên Cửu hoàng tử này… rất kín đáo, nghe nói sức khỏe không tốt lắm, là một kẻ bệnh tật yếu đuối. Hơn nữa gần đây hắn sắp kết hôn. Lần này hắn phải đi xa là để nghênh đón tân nương, công chúa Ngưng Hoan của Hạ Quốc.

Vốn dĩ ban đầu là để Thất hoàng tử đi đón công chúa Ngưng Hoan, nhưng Thất hoàng tử không vui, nên làm ầm ĩ lên, cuối cùng kẻ bệnh tật là Cửu hoàng tử phải ra chịu trận.

Cửu hoàng tử và Thất hoàng tử vốn cũng không hòa hợp cho lắm. Căn nguyên kết thù là bởi vì thời niên thiếu, Cửu hoàng tử tâm địa lương thiện cứu một người từ tay Thất hoàng tử, cho nên từ đó hai người bắt đầu nảy sinh địch ý với nhau.

Thất hoàng tử có Hoàng đế chống lưng, đương nhiên mỗi lần có

chuyện người chịu phạt luôn là Cửu hoàng tử.

Nhưng lần này Thất hoàng tử ám sát Cửu hoàng tử thì cũng hơi kỳ lạ. Tuy Thất hoàng tử không thích Cửu hoàng tử, nhưng cũng không hận đến mức muốn giết chết Cửu hoàng tử.

Bên trong chuyện này không chừng còn có chuyện đê hèn bỉ ổi gì khác.

Thời Sênh chẹp chẹp hai tiếng. Dù sao thì cô cũng không có ý định về phủ Thất hoàng tử, cho nên những chuyện này bây giờ không hề liên quan gì đến cô hết. Họ không đến tìm cô thì mọi chuyện đơn giản rồi.

Muốn đánh nhau, thì xuống tìm người đánh mạt chược đi.

Cô cũng sẽ không nương tay.

Biện pháp an toàn nhất chính là bóp chết ngay từ khi có mầm mống nguy hiểm manh nha xuất hiện, tránh nhiều chuyện rắc rối sau này.

Chuyện của Cesar và đầu não chính là một trường hợp thất bại điển hình, nhất định phải rút ra được bài học.

[…] Ký chủ cô nói chủ nhân nhà tôi như vậy có ổn không? Chủ nhân nhà tôi cũng chỉ vì người của toàn bộ Tinh Tế thôi.

“Ồ, vậy thì đúng là giá trị thánh mẫu của chủ nhân nhà ngươi vượt ngưỡng rồi đấy.” Mặt Thời Sênh đầy vẻ khen ngợi, “Sau này chủ nhân nhà ngươi đổi tên thành Thánh Mẫu Cesar đi nhỉ?”

[…] Thật muốn bóp chết cô ta!!!

Thời Sênh không thèm để ý đến Nhị Cẩu Tử, lôi thiết kiếm đi khỏi làng chài.

Phía sau làng chài có một ngọn núi, bao vây làng chài nhỏ lại. Thời Sênh trèo qua rồi lại bay tiếp, được một đoạn thì gặp một trấn nhỏ, vừa nghe ngóng đã thấy đờ người ra, vậy mà đã đến lãnh thổ nước Hạ rồi.

Ngẫm lại cũng thấy đúng, nước Hạ và nước Yên mà cô ở cách nhau một con sông Ngân Hà, cô trôi dạt trên biển bao lâu như vậy, bốn phương đều phân biệt không rõ ràng được, đến được nước Hạ cũng chẳng có gì kỳ lạ cả.

Chỉ có điều, khi cô đến không nhìn thấy thuyền của Cửu hoàng tử, họ có thể nuốt được con thuyền đó sao??

Thời Sênh lắc đầu, đá suy nghĩ này sang một bên, suy nghĩ chuyện của mình. Thành Lung Yên ở khu ngoại ô kinh thành nước Yên, cô phải trở về nước Yên.

Còn về Phượng Từ...

Cô cũng không vội, đến lúc phải tìm thấy tất sẽ tìm được thôi.

Chương 1517: Cẩm lạc kinh thu (3)

“Ngưng Hoan công chúa sắp được gả đến nước Yên thật sao?”

“Còn phải nói nữa, nghe nói đội ngũ nghênh đón của nước Yên đã đến rồi. Còn là cái tên Yên... Yên Loan, đúng rồi, Cửu hoàng tử Yên Loan đích thân đến nữa.”

“Sao hắn lại đích thân đến đón công chúa nhà chúng ta?” Dù gì cũng là một hoàng tử.

“Nghe nói, tên Cửu hoàng tử đó cũng không được sủng ái, còn là một kẻ bệnh tật. Thật là làm khổ công chúa chúng ta mà.”

“Thì cũng không còn cách nào khác nữa, nếu công chúa Ngưng Hoan không hòa thân, thì nước Tấn và nước Sở nhất định sẽ liên hợp lại để tấn công chúng ta. Đến lúc đó dân chúng lầm than, quốc gia lâm nguy.”

“Ài...”

Trên đường đi, Thời Sênh nghe thấy nhiều nhất chính là những câu như vậy. Cái gì mà khổ cho công chúa chúng ta, Cửu hoàng tử chưa biết ngoẻo lúc nào vân vân mây mây.

Còn vị công chúa Ngưng Hoan này vô cùng nổi tiếng, tài danh vang khắp thiên hạ, nhan sắc khuynh đảo thất quốc.

Nay thiên hạ chia làm bảy, thực lực nước Yên hùng mạnh nhất,

nước Hạ yếu nhất, nước Tấn và nước Sở có xu thế nuốt nước Hạ. Trong khi đó mấy năm gần đây hai nước Tấn Sở qua lại hữu hảo. Nếu không có viện trợ bên ngoài, sớm muộn gì nước Hạ cũng bị thôn tính.

Trục đường thẳng từ nước Yên đến nước Hạ không xa lắm, chỉ là giữa đường bị ngăn cách bởi hai nước Tấn Sở. Nếu không đánh nhau thì đi đường thủy sẽ nhanh hơn.

Nước Hạ không muốn bị hai nước Sở Tấn thôn tính, thì lựa chọn tốt nhất là liên hôn với nước mạnh nhất, nước Yên.

Thời Sênh hỏi thăm đường về nước Yên, muốn thuê một cỗ xe ngựa đi về, nhưng lục một lúc mới phát hiện trên người không có bạc, siêu siêu nghèo là đây!!

Sênh Nhà Nghèo đành phải tự lực cánh sinh trở về nước Yên.

Cô ra khỏi thành trước, đang chuẩn bị tìm một nơi không người để đáp lên chuyên cơ, ai ngờ vừa ra khỏi thành đã gặp một toán người trông có vẻ rất lợi hại.

Đám người này vừa gặp Thời Sênh, không nói không rằng liền xông thẳng lên...

Mẹ kiếp!!

Phương thức chào hỏi của thế giới này sao lại nhiệt tình đến thế cơ chứ.

Dọa chết bản cô nương rồi.

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh rút kiếm ra. Khi tên đầu tiên xông đến, cô chém một kiếm tới. Đối phương vô thức dùng binh khí trong tay để chống đỡ. Sau đó hắn trừng mắt nhìn thiết kiếm chẻ đôi binh khí của hắn ra như bổ củ cải, rồi chém thẳng vào người hắn.

Máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả lá cây đang rơi lả tả xung quanh.

Bóng người Thời Sênh lóe lên, chém về phía người thứ hai. Thiết kiếm như ánh sáng nhào tới người hắn. Bọn chúng còn chưa kịp cảm nhận được sự đau đớn thì ý thức đã bắt đầu tan rã rồi.

Tất cả những kẻ xông lên đều đã bị giải quyết xong. Thời Sênh lập tức thu kiếm lại, dùng tay sờ sau lưng, vừa ngứa lại vừa đau.

Cơ thể này không giống như bị trúng độc, nhưng vết thương vẫn mãi không lành lại, cô phải đi khám đại phu...

“Điện hạ, hình như cô ta càng lợi hại hơn trước kia rồi.” Phía xa có một đám người không xông lên đang nhìn Thời Sênh.

Nam tử áo đen cưỡi trên lưng ngựa mặt mũi thanh tú. Hắn khẽ nhíu mày, bờ môi mỏng khẽ mở, “Thất ca muốn dồn ta vào chỗ chết, thật không biết ta đã đắc tội huynh ấy ở chỗ nào.”

Liên hôn là Thất hoàng tử thoái thác trước, nên cuối cùng mới đẩy sang cho hắn, bây giờ lại phái người truy sát hắn. Hắn thực sự không thể hiểu nổi trong đầu vị Thất ca này của hắn đang nghĩ gì nữa.

“Điện hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Cửu hoàng tử nhìn người vừa nói một cái, ung dung trấn tĩnh nói:

“Vội cái gì? Một mình cô ta thôi mà các ngươi sợ không đối phó nổi sao? Ngươi và Trấn Vũ lên đi.”

Tử sĩ dù lợi hại đến đâu nhưng cũng chỉ có một người.

“Vâng, thưa điện hạ.”

Hai người từ trong đội ngũ đi về phía Thời Sênh. Thời Sênh còn đang xoa lưng, vẻ mặt có chút cổ quái.

Hai người đều đi rất cẩn thận, dường như sợ cô sẽ đột nhiên xông về phía họ vậy.

Thời Sênh dùng ánh mắt quét qua họ, nắm chắc thiết kiếm, rồi buông tay ra, vẻ mặt lập tức khôi phục phong thái khoe khoang chỉnh như một cao thủ giang hồ.

“Lên.”

Hai người đồng thời tăng tốc, như pháo đạn bắn về phía Thời Sênh. Nhưng Thời Sênh chỉ thong thả vẫy kiếm một cái, lá cây xung quanh dường như nghe được lời triệu hồi, ào ào bắn về bên đó. Vốn dĩ là những chiếc lá cây mềm dẻo giờ đây trở nên căng cứng thẳng tắp, nhìn giống như thứ ám khí sắc bén đã được gia công chế tạo.

Cùng với động tác khua kiếm của cô, lá cây ào ào bắn về phía hai người kia.

Coong coong coong!

Lá cây chạm vào vũ khí của họ, như chiếc kim bằng thép. Cơ thể hai người nọ bị lá cây bao chặt lấy, đến khi lá cây mất đi sức lực, mềm oặt rơi xuống đất, dưới đất chỉ còn lại hai thi thể be bét máu tươi,

phủ đầy lá cây.

Lúc này Cửu hoàng tử mới biến sắc mặt, lần trước tử sĩ này không hề lợi hại như vậy…

Mới trôi qua bao lâu đâu? Lẽ nào lần trước cô ta cố tình che giấu bản thân?

Hay là… hắn nhận nhầm người rồi?

Cửu hoàng tử cẩn thận quan sát gương mặt Thời Sênh, đúng là giống y hệt người tập kích hắn trên thuyền, chẳng qua chỉ là thay một bộ y phục nữ nhân.

“A! Điện hạ! Cô ta đến đây rồi! Mau bảo vệ điện hạ!” Người bên cạnh Cửu hoàng tử hoảng hốt la lên, nhốn nháo hoảng loạn bảo vệ Cửu hoàng tử ra đằng sau.

Thời Sênh dùng tư thái hoành tảo thiên quân quét sạch đám người chắn đường, xông đến trước mặt Cửu hoàng tử. Sắc mặt Cửu hoàng tử hơi trắng, cũng không biết là vì hắn sợ hãi hay vốn dĩ đã vậy.

Cửu hoàng tử nắm lấy dây cương, cơ thể căng cứng thẳng tắp, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Thời Sênh, “Ta có thể hỏi một câu không, tại sao Thất ca lại muốn giết ta?”

Thời Sênh vẻ mặt nghiêm túc, “Ta không biết, chắc là do chưa uống thuốc.”

Nguyên chủ chỉ nhận mệnh lệnh, không hỏi nguyên do. Cô mà biết tại sao Thất hoàng tử lại muốn giết hắn thì mới là chuyện không bình thường.

Cửu hoàng tử: "…" Vậy là sao chứ?

Dám nói chủ tử của mình như vậy, không muốn sống nữa sao?

"Được rồi, chúng ta cũng đừng phí lời thêm nữa, mau làm cho xong đi, rồi hoàn thành công việc." Thời Sênh cong mày. Cô không định tìm rắc rối, nhưng bọn họ cứ xông lên là muốn giết chết cô.

Những người còn lại của Cửu hoàng tử không ngừng lùi về phía sau.

"Chạy mau." Cửu hoàng tử quát một miếng, đám người đó như được đặc xá, quay người chạy thẳng, để lại đống quà màu đỏ dưới đất.

Khi đám người đó bỏ chạy, Thời Sênh cũng bắt đầu hành động. Cửu hoàng tử trấn tĩnh quay đầu lại, cưỡi ngựa chạy về một hướng khác. Đến khi hoàn toàn không nhìn thấy đám người đó nữa, hắn dừng ngựa lại, rút ra một thanh thiết kiếm ở hông xuống, giẫm lên lưng ngựa, tung người bay lên.

Thời Sênh kinh ngạc, nghe nói Cửu hoàng tử là kẻ bệnh tật, là người không biết võ công, không ngờ lại là kẻ giấu nghề…

Kiểu thiết lập nam chính này là quái quỷ gì vậy?

Tuyệt lắm!

Nam chính có một người thì giết một người.

[Ký chủ tích chút đức đi, nam chính người ta giết cả nhà cô hay sao?] Mỗi lần gặp nam chính, Ký chủ liền như cắt tiết gà vậy!

"Không có chuyện đó." Thời Sênh còn có thời gian trả lời Hệ thống.

[Nếu không có thì sao cô cứ phải đối đầu với họ như vậy chứ?]

“Sở thích cá nhân.”

[…] Sở thích cá nhân là sao? Excuse me?

“Giống như ngươi sẽ bỗng nhiên thích một người, cũng không hiểu tại sao lại ghét cay ghét đắng một người.” Thời Sênh cùng lúc giao đấu với Cửu hoàng tử, trong lòng thầm trả lời lại Hệ thống.

[…] Tôi thật sự cạn lời rồi.

Là người ngươi thích, cho dù hắn có giết người, ngươi cũng cảm thấy rất đáng yêu. Nhưng người ngươi không thích, cho dù hắn không làm gì, ngươi cũng cảm thấy tội ác tày trời.

Chương 1518: Cẩm lạc kinh thu (4)

Trình độ kiếm pháp của Cửu hoàng tử rất cao, Thời Sênh rất lâu sau vẫn chưa chém được người. Sau đó Thời Sênh vừa nghĩ đã thấy có gì đó không ổn, người có khả năng là nam chính… cô chém được hắn mới là lạ.

Thiết kiếm xẹt qua tóc Cửu hoàng tử, lướt qua trâm cài tóc hắn, mái tóc dài rủ xuống, khí chất cả người Cửu hoàng tử đều thay đổi.

… Ừm, nữ chính sao?

Trước đây Thời Sênh không hề chú ý đến, Cửu hoàng tử cũng biểu hiện khá là anh tuấn, tuy tướng mạo có chút ôn nhu, nhưng ở thời đại nhân vật chính vĩnh viễn đẹp hơn nữ nhân như thế này, thực sự không biết chắc có phải là nữ nhân hay không nữa.

Ánh mắt Thời Sênh dừng lại trước ngực Cửu hoàng tử, xoay thiết kiếm một cái, vạch một đường trước ngực cô ta. Cửu hoàng tử còn đang lơ mơ, Thời Sênh bỗng nhiên tập kích, cô ta không phản ứng lại kịp. Thiết kiếm vạch trước y phục trước ngực cô ta, để lộ ra lớp băng ngực màu trắng bên trong.

Cô ta nhanh chóng che ngực lại, khuôn mặt đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay xấu hổ.

Thời Sênh nghếch mặt lên, “Hóa ra là Cửu công chúa…”

Công chúa nữ giả nam trang, vậy thì nếu xét theo chiêu trò cũ rích

thường thấy thì vị công chúa Ngưng Hoan gì gì đó kia phân nửa là nam chính đóng giả nữ rồi.

Yên Loan nhanh chóng lấy y phục cuộn lại trước ngực, vẻ giận dữ hiện lên trong đôi mắt, hôm nay nhất định phải giết chết người này.

Yên Loan một lần nữa nhấc kiếm lên, so với lúc trước, chiêu thức càng mạnh mẽ hơn.

Không khí xung quanh tràn ngập sát khí, bóng hai người không ngừng bay tới bay lui trong rừng cây, thỉnh thoảng còn có cây đổ rạp xuống.

Sự sắc nhọn của thiết kiếm vượt xa sự tưởng tượng của Yên Loan, nhuyễn kiếm trong tay cô ta là binh khí nổi tiếng hàng đầu ở thế giới này, nhưng bây giờ nhuyễn kiếm đã xuất hiện vết nứt.

Tên tử sĩ này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Coong!

Nhuyễn kiếm một lần nữa chạm phải thiết kiếm, nhuyễn kiếm vốn đã có vết nứt, sau khi âm thanh lanh lảnh kia vang lên, đã hoàn toàn nứt vỡ, rơi xuống dưới đất, trên tay cô ta chỉ còn lại một nửa kiếm. Cơ thể Yên Loan lùi lại phía sau mấy bước theo quán tính, cô ta còn chưa đứng vững, thiết kiếm đã chém tới từ phía bên cạnh.

Trong chớp nhoáng, một khối đạn khói ném từ xa đến, nổ tung trước mặt Thời Sênh, sương mù cuồn cuộn. Thời Sênh buộc phải dừng lại, nhưng thiết kiếm vẫn không hề chần chừ khua đến, phát động chức năng đánh nhóm.

Kiếm khí quét sương mù tan ra. Yên Loan vừa rồi còn ở trước mặt

cô giờ không thấy tung tích nữa, phía trước mặt dưới đất còn lưu lại vết máu tươi, ngoằn ngoèo đi vào rừng cây bên cạnh, có lẽ là đã bị kiếm khí đả thương.

Mẹ kiếp, đúng là nữ chính.

“Đùng đoàng đoàng…”

Thời Sênh chớp mắt, ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời vừa rồi còn trong xanh lúc này đang dầy đặc mây đen, cho dù sấm sét còn chưa đánh xuống cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy khó mà chịu đựng được.

Mẹ kiếp!

Ông còn chưa gây ra tổn thương gì thực chất cho nữ chính đâu nhá? Sao ngươi đã dùng hình rồi? Ông không phục!

“Đùng đoàng đoàng…”

Đáp lại Thời Sênh chỉ có sấm sét giáng xuống, tư thế đó dường như muốn tách đôi bầu trời ra.

…

Trận sấm sét kỳ quái đó kéo dài hơn nửa giờ đồng hồ, những người trong thành sợ hãi, nhưng cũng không dám cử người ra xem. Đến khi sấm sét tan đi, họ mới tổ chức người ra xem tình hình.

Rừng cây đó cháy đen sì, họ tìm thấy rất nhiều vàng bạc châu báu, đồ cổ tranh chữ trong con đường cắt ngang rừng cây. Có cái bị sét đánh, đổ ra đầy đất, có cái còn đựng trong rương, bên trên còn nguyên tơ đỏ.

Bách tính tranh giành nhau, quan binh cũng không áp chế được, đến khi họ phái người đến, tuy giữ được đa số vàng bạc châu báu, nhưng vẫn có một phần bị thất lạc.

Đám bách tính đó cướp xong liền bỏ chạy. Họ có truy xét cũng chỉ truy ra được một bộ phận, chỗ còn lại vẫn lưu lạc ở bên ngoài, không thể lấy lại được.

Còn về chỗ vàng bạc châu báu đó là của ai, người của quan phủ cũng có thể đoán ra được. Căn cứ vào thời gian để tính toán, đội ngũ đón dâu của nước Yên cũng sắp đến rồi. Trên thỏi vàng lại khắc dấu hiệu đặc biệt của Hoàng thất nước Yên, chắc chắn là đội đưa sính lễ của Cửu hoàng tử.

Số lượng sính lễ vô cùng khổng lồ, quan đương nhiệm là một tên tham quan, để chiếm lấy chỗ vàng bạc châu báu đó, hắn cho người nhất quyết không chịu thừa nhận chuyện này.

Còn những bách tính khác, chỉ cần uy hiếp bằng vũ lực, không ai dám nói gì nữa.

Cũng may hôm đó hắn kịp thời cho người đóng cửa thành lại, nên không có nhiều bách tính đi ra xem, hơn nữa có một số bách tính cướp được đồ xong bỏ chạy chắc chắn cũng không dám quay lại nữa, nên cũng không cần lo lắng gì.

Còn tên đầu sỏ khiến sính lễ rơi đầy dưới đất Thời Sênh lúc này đang khám đại phu.

“Cô nương, vết thương của cô…” Người khám bệnh cho Thời Sênh là một cô nương, tướng mạo bình thường, còn có tàn nhang, nhưng giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe, “Để tôi mời ông nội xem bệnh cho cô,

trình độ của tôi không cao, chỉ sợ xử lý không tốt.”

“Không được.” Thời Sênh từ chối, “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Haizzz…” Cô nương nghĩ cũng phải, cô ta cắn răng, “Vậy cô nương đợi một lát, tôi đi hỏi ông nội xem sao.”

Cô nương đó nhanh chóng quay lại, cẩn thận xem lại vết thương của Thời Sênh mấy lần, chạy đi chạy lại mấy lần, rồi mới đưa ra kết luận, “Cô nương, ông nội tôi nói, có lẽ là cô đã bị trúng độc.”

“Tôi không có cảm giác kỳ lạ gì cả.” Thời Sênh nhíu mày, nếu trúng độc thì đáng lẽ ra cô sẽ không không có cảm giác gì mới đúng chứ.

Lão đại phu đó nghe Thời Sênh nói xong, cũng thấy không chắc chắn lắm, chủ yếu là vì ông không thể nhìn vết thương của cô, cuối cùng Thời Sênh để họ xử lý tạm vết thương rồi thôi.

…

Để dưỡng thương, Thời Sênh liên tục ở trong thành, chủ yếu là vì cô muốn xem xem nữ chính có đến lấy sính lễ về hay không.

Sự thật chứng minh, nữ chính đã thật sự quay lại. Cô ta nghe ngóng chuyện hôm đó, mọi người tuy không dám nói rõ, nhưng ý tứ ám chỉ đều chỉ về phía quan phủ.

Yên Loan dùng danh nghĩa Cửu hoàng tử đòi lại sính lễ. Quan phủ thề thốt không chịu nhận, nói bọn họ căn bản chưa từng gặp sính lễ gì cả, cho dù ngươi có là hoàng tử cũng không thể ngậm máu phun người.

Đang ở địa bàn của người khác, bên cạnh Yên Loan lúc này cũng

không có người, cô ta không thể làm gì được những người đó.

Thời Sênh ngồi trên quán trà, nhìn Yên Loan đi ra từ chỗ quan phủ, đầu ngón tay cô nhẹ nhàng chuyển động quanh tách trà, ánh mắt dừng lại trên người một người đàn ông khác.

Từ khí chất và cách ăn mặc khác thường của hắn có thể nhận ra, vị này có lẽ là nam chính, cho dù không phải là nam chính thì cũng là nam phụ.

Theo kịch bản thông thường, sính lễ của nữ chính bị người ta cướp đi, nam chính sẽ nghĩ cách giúp nữ chính đòi lại sính lễ, sau đó suốt đường bảo vệ cô ta trở về kinh thành nước Hạ.

Đến khi nữ chính lấy nam chính về, ấp ủ tình cảm xong, cuối cùng phát hiện nam chính là nữ đóng giả nam, còn là nam nhân cứu mình lúc trước, thế là trong lòng thầm thương trộm nhớ, rồi lại một trận đấu trí đấu dũng, có lẽ cuối cùng sẽ đánh nhau, sau đó nam chính thống nhất thiên hạ, nữ chính khôi phục lại hình dạng nữ nhân, từ đó về sau hậu cung không có thêm phi tần, trở thành một giai thoại đẹp.

Tóm lại cuối cùng, hai người vui vẻ hạnh phúc ở bên nhau trọn đời.

Đây là phiên bản HE, ngoài ra còn có phiên bản BE.

Trên thực tế nam chính muốn lợi dụng nữ chính, gả đến nước Yên cũng là vì có mưu đồ khác. Đến khi nữ chính yêu nam chính nhưng lại phát hiện ra sự thật tàn khốc này, liền đấu tranh nội tâm. Nữ chính quyết định bảo vệ quốc gia, cuối cùng đứng về phe đối lập với nam chính, kết cục không phải là nam chính chết thì là nữ chính chết, ngược!

Hãy gọi bản cô nương là vua kịch bản đi!

Chương 1519: Cẩm lạc kinh thu (5)

Đúng lúc Thời Sênh đang tự ảo tưởng ra một loạt kịch bản, thì người đàn ông bên kia đã đi tới, giả bộ như vô tình gặp nữ chính. Hai người trò chuyện một lúc, sau đó rời khỏi nha môn đi về phía quán trà Thời Sênh đang ngồi.

Quán trà này không có phòng riêng, họ vừa đi lên đã nhìn thấy cô.

Nhưng Thời Sênh không hề có ý muốn tránh mặt, chống cằm bày sẵn tư thế đợi họ đi lên.

Điểm rất trùng hợp là, họ vừa đi lên tiểu nhị đã đi từ bên cạnh Thời Sênh đến nghênh đón họ, tầm nhìn bị chặn lại, nên hai người đi về hướng ngược lại với Thời Sênh.

Thời Sênh: "…" Ông đã bày sẵn tư thế rồi cơ mà?

Tỷ lệ xuất hiện trước ống kính của bia đỡ đạn sao lại thấp như vậy chứ?

Nếu đổi lại là nữ phụ có nhiều cảnh quay một chút, thì cho dù có cố ý tránh né cũng sẽ bị phát hiện. Cô nghênh ngang ngồi ở đây mà cũng không bị phát hiện… bỗng thấy đắng lòng là sao nhể?

[Ký chủ, cô gây chuyện ít thôi, mau đi tìm nàng dâu nhà cô đi được không??] Nữ chính Phượng Từ nhà cô đang đợi cô đến cứu đấy!!

"Anh ấy cũng có chạy được đâu, sốt ruột cái gì." Thời Sênh đổi một

tư thế khác chống cằm, thật vô vị, muốn đánh nhau quá.

[Cô còn đang bị thương đó.] Hệ thống phát điên, đánh nhau cái quần què gì, để cô đi yêu đương cơ mà, chứ có bảo cô đi đánh nhau đâu.

“Có chết được đâu, sợ cái gì chứ.”

[…] Chủ nhân, tôi muốn nộp đơn từ chức.

Yên Loan và nam nhân đó trò chuyện rất lâu. Thời Sênh vốn cho rằng khi họ rời đi sẽ nhìn thấy mình, ai ngờ tên tiểu nhị trong tiệm lại chạy ra giành ống kính.

Thời Sênh: “…”

Được lắm, tên tiểu nhị này có tiền đồ lắm, giải Oscar tương lai đợi ngươi đó.

Khi tiểu nhị tiễn Thời Sênh đi, hắn cứ có cảm giác sau lưng mình lạnh giá.

Thời Sênh đứng ở cổng quán trà nhìn lên trời, muốn lên chức cần phải cố gắng mà!

Thời Sênh không dừng lại, cô đi tiếp, trừ khi cô tự mình đánh tới, nếu không hai vị này có lẽ là cũng sẽ không nhìn đến cô nữa.

Thời Sênh chậm chạp trở về kinh đô nước Yên.

Đến khi cô hồi kinh, trời đã vào đông. Cô mặc thêm một chiếc áo lông cáo, giẫm lên lớp tuyết dày đặc tiến vào kinh thành.

Tuyết trắng bao phủ cả thành trì, đập vào mắt đầu là khung cảnh

trắng xóa, hoa tuyết từ trên trời xoay vòng vòng rồi rơi xuống đất, người đi đường cầm ô đi vội vã. Trẻ con ở bên đường nghịch tuyết, khiến thế giới tuyết trắng này có thêm vài phần sặc sỡ.

Thời Sênh không che ô cũng không đi nhanh, rõ ràng là có chút khác người.

“Cha! Cha! Tránh ra, người ở phía trước tránh hết ra…”

Xe ngựa đi từ một con phố khác rẽ vào, đi thẳng theo hướng xuất thành. Thời Sênh và chiếc xe ngựa đó đối diện thẳng với nhau, còn chỗ trước mắt cô có hai đứa trẻ đang ngồi xổm dưới đất, nghe thấy tiếng động, dường như sợ hãi thất thần nên không hề cử động.

Thời Sênh đi sang bên cạnh, vẻ mặt lãnh đạm nhìn xe ngựa xông về phía hai đứa trẻ.

“Tránh ra… tránh hết ra cho ta…”

Người đánh xe ngựa hét lớn, nhưng không để hai đứa trẻ kịp động đậy. Đúng vào lúc này, bên cạnh Thời Sênh có một người đột nhiên xông tới, nhào về phía một trong hai đứa trẻ, đẩy đứa trẻ sang bên cạnh, xe ngựa bay nhanh như tên bắn qua người họ, chớp mắt đã biến mất ở cổng thành.

“Con ơi…” Người phụ nữ nằm dưới đất, dường như đã bị đụng trúng. Bà ta khó khăn giơ tay về một hướng, “Con của ta…”

Đứa trẻ bà ta ôm trong lòng không sao, nhưng đứa trẻ còn lại đã bị đụng trúng, đang nằm rạp dưới nền tuyết, lúc này đã bất tỉnh nhân sự, cũng không biết còn sống hay đã chết.

“Đó hình như là xe ngựa của phủ Thất hoàng tử, đúng là tạo nghiệt

mà.”

“Thất hoàng tử đúng là kẻ táng tận lương tâm, đứa trẻ đáng thương quá…”

Bách tính vây xung quanh phẫn nộ khiển trách Thất hoàng tử, cuối cùng không biết làm sao nói tới nói lui, lại nói đến Thời Sênh.

“Cô nương kia vừa nãy rõ ràng là có thời gian kéo hai đứa trẻ đó ra, nhưng cô ta làm như không thấy, cũng không biết tim làm bằng cái gì nữa.”

“Nếu cô ta kéo đứa bé một cái thì đã không xảy ra chuyện rồi. Đứa bé còn nhỏ như vậy, thật đáng thương.”

Thời Sênh ngẩng lên nhìn qua đó, người bên đó cũng không hề kiêng kỵ, tiếp tục chỉ trỏ cô.

Chủ yếu là vì cô ăn mặc khá đẹp, đám bách tính bình dân đó vốn dĩ có thành kiến với tầng lớp đạt quan hiển quý. Tự cổ chí kim luật không trách tội được đám đông, họ có nhiều người, không sợ xảy ra chuyện gì.

Thời Sênh khép áo lông lại, vẻ mặt châm chọc, “Ta sợ mà.”

Mọi người: “…”

Trước tiên cô phải làm được ra vẻ mặt sợ hãi đi đã chứ!!

Vẻ mặt hào hứng xem kịch như vậy, mà lại nói mình sợ. Đám người có tiền này sao lại máu lạnh vô tình như vậy chứ.

Thời Sênh nhấc chân rời đi, ánh mắt sắc bén quét qua đám người

đó, giọng nói ở trong gió dường như đã đông lại thành băng tuyết, không có một chút gợn sóng nào, “Các ngươi nói như thể chính nghĩa hào hùng lắm, sao không thấy các ngươi đến xem xem đứa bé đó còn sống hay đã chết, có cứu được nữa không?”

Có những người luôn thích làm anh hùng nghĩa hiệp bằng lời nói, nhưng không hề có bất cứ hành động nào; đặt mình ở vị trí của chính nghĩa thì đã cho rằng mình là sứ giả chính nghĩa, có thể đứng trên địa vị cao về đạo đức để chỉ trích người khác.

Thiểu năng.

…

Trên lầu hai ở căn nhà bên trái đường, một nam tử đang nhoài người bên cửa sổ, nhìn theo bóng người đang đi dần về phía xa ở dưới.

Người phía sau cong lưng, nhỏ giọng bẩm báo, “Điện hạ, đó là Hồng Cẩm.”

Nam tử thay đổi tư thế nhoài người khác, đầu ngón tay gảy gảy mảng tuyết bám trên cửa sổ, chớp mắt đầu ngón tay hắn đã trắng bệch.

Tuyết càng lúc càng lớn, xuyên qua mái nhà, rơi xuống mái tóc nam tử. Hắn khẽ cử động, bông hoa tuyết rơi từ trên tóc xuống, ẩn nấp trong lớp áo choàng da màu trắng của hắn.

Hắn thu tay lại, quay người ngồi thẳng, người bên cạnh lập tức đóng cửa sổ lại, đưa cho hắn một tách trà nóng.

Nam tử đón lấy cốc trà, hơi mím môi, khóe miệng hơi cong lên, “Giết.”

“Vâng.”

…

Thời Sênh tìm một chỗ nghỉ ngơi, gió tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn hơn, tiếng rì rào vang thấu trời đất. Thời Sênh nằm trên giường, nhìn lên trần nhà, hồi lâu sau vẫn không nhắm mắt lại.

Cô xoay người, ánh mắt quét qua cửa, có khói từ ngoài cửa chầm chậm len vào. Thời Sênh bỗng nheo mắt lại, từ trên giường ngồi dậy, khoác áo lông vào, xuống giường đi thẳng về phía cửa.

Cô kéo cửa xoạt một cái, người ngoài cửa vẫn giữ nguyên động tác thổi khói mê, trừng mắt nhìn Thời Sênh.

Đối phương bịt mặt, nhưng Thời Sênh vẫn biết người này là ai, Tử Kinh.

Nguyên chủ và họ cùng nhau huấn luyện, cùng nhau chung sống bao năm như vậy, chỉ dựa vào đôi mắt đã có thể dễ dàng nhận ra được.

Thời Sênh cầm cán kiếm đánh bay ống thuốc mê trong tay hắn. Tử Kinh phản ứng lại, lập tức động thủ, nắm thẳng lấy gáy cô, “Hồng Cẩm, ngươi phản bội chủ tử trước, đừng trách ta không niệm tình cũ.”

Excuse me?

Nguyên chủ phản bội Thất hoàng tử lúc nào thế?

Thời Sênh nghiêng người, tránh đòn tấn công của Tử Kinh, thuận thế nắm lấy cánh tay hắn, ném hắn vào khung cửa bên cạnh, thiết kiếm

soạt một cái đã đặt trên cổ hắn.

Động tác quá nhanh, Tử Kinh căn bản phản ứng không kịp.

Tử Kinh: “…”

Lạnh!

Lúc này hắn chỉ có một cảm giác duy nhất, dù có nội lực hộ thể cũng không thể xua đi được luồng khí lạnh phát ra từ thanh kiếm đang đặt trên cổ hắn.

Hồng Cẩm không dùng kiếm, cô ta có thanh kiếm này từ đâu ra vậy?

“Hồng Cẩm, quả nhiên là ngươi đã phản bội lại chủ tử.” Tử Kinh áp mặt vào khung cửa, lúc này hắn buộc phải quay đầu đi, khó khăn nói chuyện với Thời Sênh.

Chương 1520: Cẩm lạc kinh thu (6)

“Tên phản đồ Hồng Cẩm nhà ngươi.”

Tử Kinh bị trói lên ghế, Thời Sênh ung dung kéo ghế ngồi đối diện hắn, “Phản đồ cái gì, nói rõ ra xem nào.”

“Chuyện bản thân làm mà ngươi còn không biết hay sao?” Tử Kinh rõ ràng có chút kích động, “Ngươi có biết đã có bao nhiêu huynh đệ của chúng ta đã chết không? Sao ngươi lại độc ác như vậy chứ? Chúng ta đã cùng nhau lớn lên đó!!”

Khuỷu tay Thời Sênh đặt trên tay nắm ghế, hơi chống cằm, từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn không hề có chút thay đổi gì, “Nếu ta biết ta đã làm gì thì ta còn hỏi ngươi làm gì?”

“Ngươi thực sự không biết sao?” Sự kích động trên mặt Tử Kinh đã hồi phục lại đôi chút.

“Nếu ta là phản đồ như ngươi nói thì bây giờ ta phải giết ngươi rồi mới đúng.”

Ánh mắt Tử Kinh hơi thay đổi, nhưng chỉ thoáng chốc hắn lại phẫn nộ nói: “Ngươi cho là ta sẽ tin ngươi sao? Hồng Cẩm, bao nhiêu năm qua ta đã tin lầm ngươi rồi.”

Thời Sênh: “…”

Tử Kinh chửi mắng đến nửa đêm, Thời Sênh không hỏi được gì, cuối

cùng đành phải dùng thủ đoạn cưỡng chế để ép cung.

Theo lời mô ta của Tử Kinh, Hồng Cẩm không nên rời khỏi kinh thành, nhưng cô ta đột nhiên mất tích, sau đó họ bị tấn công, chết không ít người.

Đám người đó vô cùng quen thuộc với thói quen tác chiến của họ, thậm chí là ai có sở trường sử dụng chiêu thức nào họ cũng đều biết, sau đó khi họ xử lý xác chết liền phát hiện tín vật của Hồng Cẩm, sau đó điều tra cũng mấy lần đều liên quan đến Hồng Cẩm.

Họ vẫn không thể liên lạc với Hồng Cẩm, họ không thể không tin, Hồng Cẩm đã phản bội lại họ.

Thế nhưng nguyên chủ nhận mệnh lệnh là đi thích sát Cửu hoàng tử…

Cho nên, đây là kế điệu hổ ly sơn, mục đích là để giá họa cho cô.

Thời Sênh suy nghĩ giây lát, nhìn về phía Tử Kinh ánh mắt vẫn còn rệu rã, tiếp tục hỏi, “Điều tra ra Hồng Cẩm đang có liên hệ với ai không?”

Ánh mắt Tử Kinh đấu tranh giây lát, cứng nhắc thốt ra mấy chữ, “Cửu hoàng tử Yên Loan.”

Thời Sênh: “…”

Cửu hoàng tử cho rằng Thất hoàng tử muốn giết cô ta.

Thế nhưng bây giờ phía Thất hoàng tử lại điều tra ra được Hồng Cẩm và Cửu hoàng tử có qua lại với nhau, cho nên đây là muốn Thất hoàng tử và Cửu hoàng tử tàn sát lẫn nhau.

Người được lợi lớn nhất là ai?

Hoàng đế có rất nhiều con trai, ai nấy đều muốn làm trữ quân, nhưng vị trí này lại chỉ có một. Đương nhiên là phải diệt trừ người có cơ hội được ngồi vào vị trí trữ quân đó nhất trước rồi.

Thất hoàng tử được sủng ái nhất, đám người đó muốn diệt trừ Thất hoàng tử, cho nên… ai cũng đều có khả năng cả.

Phản bội…

Sao chuyện này nhìn giống đề thi thế nhỉ.

Thời Sênh quyết định trở về phủ Thất hoàng tử nhìn xem cái tên Thất hoàng tử đó liệu có phải Phượng Từ thiểu năng nhà cô không.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Thời Sênh đem tên Tử Kinh chỉ còn lại một hơi thở trở về, ngênh ngang gõ cổng lớn phủ Thất hoàng tử.

Bình thường tử sĩ đều không được lộ mặt, gác cổng không nhận ra họ, đương nhiên không chịu cho vào.

Thời Sênh còn chưa kịp phất tay áo hành động, bên trong đã có hai người đi ra, ánh mắt quét qua người Tử Kinh, rồi dừng lại trên người Thời Sênh. Vẻ mặt hai người đều nghiêm túc, trong đó một nam nhân hơi cao hơn trầm giọng nói, “Hồng Cẩm, ngươi muốn làm gì?”

Thời Sênh vẻ mặt không hề bận tâm ném Tử Kinh lại, “Trình bày rõ hai điểm, thứ nhất, ta không phản bội các ngươi. Thứ hai, ta không đến để đánh nhau, ta đến để gặp điện hạ nhà các ngươi.”

Hai người vội vã dìu Tử Kinh dậy, để gác cổng đưa hắn vào trong.

“Sự thật đã bày ngay trước mắt, ngươi còn bao biện nữa sao?” Trong con mắt nam tử lửa giận đã dâng lên, “Điện hạ đối xử với ngươi không bạc, tại sao ngươi lại phản bội điện hạ?”

Thời Sênh hít sâu một hơi, giải thích với đám người này cũng chỉ phí công, cô hơi nhướng mày lên, “Được thôi, các ngươi cho ta gặp Thất hoàng tử, ta sẽ nói cho các ngươi một số chuyện.”

“Điện hạ đâu phải người để kẻ phản bội như ngươi tùy ý gặp được?” Hai nam nhân đồng thời rút vũ khí ra, “Hồng Cẩm, khuyên ngươi mau mau giơ tay chịu trói.”

Thời Sênh: “…” Ta thực sự chỉ đến thăm hỏi hữu nghị thôi mà, là các ngươi động thủ trước đấy nhé, không liên quan gì đến ta đâu đấy!

[…]

Rõ ràng là cô hưng phấn thế kia cơ mà!

Thời Sênh đánh từ ngoài cửa vào, mới sáng sớm trong phủ Thất hoàng tử đã gà bay chó chạy, nhưng Thời Sênh tìm một vòng trong phủ cũng không tìm thấy Thất hoàng tử.

Thời Sênh tiện tay túm một kẻ hạ nhân, “Điện hạ nhà các ngươi đâu?”

Tên hạ nhân run lẩy bẩy, “Điện hạ… điện hạ hôm qua không về phủ, chúng tiểu nhân không rõ điện hạ đi đâu rồi.”

Thời Sênh hỏi liên tiếp mấy kẻ hạ nhân nhưng câu trả lời đều giống

nhau.

Điện hạ nhà họ thi thoảng lại mất tích một hai ngày, ở bên ngoài chơi bời náo loạn đủ rồi mới quay về. Người biết hành tung của hắn chỉ có thị vệ Huyền Trần bên cạnh hắn.

Không có mặt…

Thời Sênh gây náo loạn trong phủ một hồi. Hai tên ngăn cô lúc đầu không biết đã lôi ở đâu ra một đội cung thủ, bao vây cô lại.

“Phóng tên!”

Thời Sênh vẫy kiếm về phía đó, đám cung thủ bị kiếm khí thổi bay, nằm rạp dưới đất. Thời Sênh nhân cơ hội đến bên tường, nhảy qua rồi phi thẳng xuống, lúc ấy mới phát hiện ra bên ngoài lại là một cái hồ, bên trong còn có mấy con động vật kỳ lạ.

CMN!

Tên thiểu năng nào xây hồ ở bên ngoài bờ tường thế này!

Khi cô sắp rơi xuống hồ, thiết kiếm đón được cô, nhanh chóng đưa cô bay lên, đám sinh vật kỳ quái đang nằm rạp phía dưới để lộ ra cái đầu, mắt xanh lè, há to miệng nhìn miếng mồi ngon bay bay lượn bên trên.

Loại sinh vật này, màu xanh đậm, sau lưng có đầy rẫy những cái lỗ, miệng há to, để lộ ra dấu răng sắc nhọn…

Cá sấu…

Mẹ kiếp!

Lần này cô được vào công viên động vật à, đầu tiên là cá mập, bây giờ lại đến cá sấu, tiếp theo liệu có cá voi không?

Thời Sênh nhân cơ hội đám người bên đó chưa đuổi đến, nhanh chóng lướt qua mặt hồ, biến mất sau tầng tầng lớp lớp tường sau.

…

Ngày hôm sau Thời Sênh còn chưa kịp đến tìm Thất hoàng tử bỗng nhiên nghe được tin từ bách tính Thất hoàng tử thay Bệ hạ đi tuần phía Tây Bắc, đến khai xuân năm tới mới quay về.

Thời Sênh: “...”??

Excuse me???

Giữa đông đi tuần làm cái quái quỷ gì? Đúng là có độc mà!!!

Mà người của Thất hoàng tử cũng đang dốc toàn lực truy sát cô, đến khi cô đuổi theo, đội ngũ của Thất hoàng tử đã sớm không thấy tăm tích đâu, cho dù biết được phương hướng đại khái, nhưng không ai biết được họ đi theo đường nào.

Mùa đông, Thời Sênh không muốn ngồi trên kiếm hưởng gió Tây Bắc, cho nên từ bỏ việc đuổi theo, ở kinh thành đợi hắn trở về.

Người của phủ Thất hoàng tử vẫn không chịu buông tha, sau khi bị Thời Sênh giáo huấn vài lần mới chịu an phận.

Thời Sênh cao ngạo ra vào, hoàn toàn không sợ bị phát hiện. Đám người đó có lẽ đã phát hiện ra có gì đó không ổn, tạm thời không biết nên làm thế nào, cho nên giám sát cô.

Hằng ngày Thời Sênh không lang thang trên phố thì ở quán trọ lãng phí thời gian. Người giám sát cô cũng cảm thấy cô thực sự rất vô vị.

“Ài.”

Gương mặt xinh đẹp của cô nương bây giờ đang ở trong tầm mắt của nam nhân nọ, khóe miệng hắn co giật, tức tối nói: “Làm gì?”

“Hung dữ thế làm gì? Ngươi giám sát ta, ta còn chưa nổi giận đâu đấy.”

Cô nương khoác một chiếc áo lông cáo màu đen, vẻ mặt trêu tức. Trước đây cô vẫn mặc màu trắng, sau này không biết cô ta đi đâu lấy được một thân sắc đen, nhìn có vẻ tôn quý xa hoa.

Hoàn toàn khác với Hồng Cẩm hắn quen biết trươc đây.

Nhưng...

Lại khiến người khác thấy cực kỳ chán ghét.

Tử Kinh phẫn nộ, “Ngươi xong chưa hả, Hồng Cẩm, rốt cuộc ngươi đang giở trò gì?”

Đã bao lâu như vậy rồi, nhưng cô ta không hề làm gì, họ giám sát cô ta cả ngày có tác dụng gì chứ? Cô ta căn bản đã biết họ đang giám sát mình, cho dù trốn ở đâu cũng biết.

“Đợi điện hạ nhà các ngươi về.” Vẻ mặt Thời Sênh thành thật, “Điện hạ nhà các ngươi bao giờ về?”

“Làm sao ta biết được chứ?”

Chương 1521: Cẩm lạc kinh thu (7)

Dường như Thời Sênh không muốn để ý đến hắn lắm, đi về phía gian hàng ở bên cạnh, mua một củ khoai nướng. Hai tay cô cầm củ khoai nướng, áo lông tản ra, chuyển động theo cử động của cô, tạo nên một đường cong đẹp mắt.

Trên người cô có một kiểu… khí chất nghênh ngang đến tôn quý.

Ví dụ như bây giờ, cô chỉ tùy ý đi lại ở phía trước, nhưng cảnh tượng xung quanh dường như ngưng tụ lại, chỉ còn lại nữ tử đi không nhanh không chậm phía trước.

Tử Kinh đá bay suy nghĩ kỳ lạ đó sang một bên, cố nén sự khó chịu lại đi phía sau cô.

Trước tiên khoan hãy nói cô rốt cuộc có phản bội chủ tử hay không, chỉ cần xét đến giá trị vũ lực quỷ dị đó cũng đủ để khiến người khác phải tìm hiểu kỹ lưỡng rồi.

Tất cả cao thủ trong phủ đều đã từng động thủ với cô ta, nhưng không một ai thắng được cô ta, đặc biệt là khi cô ta dùng kiếm, nói thẳng ra là ngược đơn phương.

Thời Sênh ăn khoai nướng xong, đúng lúc đi đến y quán, cứ cách mấy ngày cô sẽ đến y quán một lần. Đại phu nói sau lưng cô có thương tích, cô đến để thay thuốc, nhưng đã bao lâu như vậy rồi, vết thương phải lành từ lâu rồi mới đúng chứ.

Lần này Thời Sênh vào trong đó rất lâu sau vẫn chưa thấy ra. Tử Kinh ở bên ngoài đợi đã thấy sốt ruột, trời lại lạnh. Cuối cùng hắn cắn răng vén bức màn y quán lên đi vào trong.

Dù sao cô cũng đã biết hắn đi theo cô, sợ cái gì chứ.

Hương dược liệu trong y quán rất nồng đậm, Tử Kinh vừa vào đã nhìn thấy nữ tử ngồi đối mặt với đại phu.

Cô khoác chiếc áo lông, tư thế vô cùng tùy ý dựa vào thân ghế, mí mắt rủ xuống, mái tóc đen uốn lượn, che đi phần lớn khuôn mặt, để lộ ra cái cằm nhỏ nhắn. Đây đâu có giống một tử sĩ, còn tao nhã yêu kiều hơn cả các cô nương ở trong cung.

Đại phu vừa giã thuốc vừa nói chuyện với Thời Sênh. Nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, đại phu ngẩng đầu lên nhìn, lịch sự gật đầu, nhưng không chào hỏi hắn.

Đại phu biết hắn đi theo cô ta.

Đại phu giã thuốc xong, liền cho thuốc vào bình sứ, giao cho y nữ hầu hạ bên cạnh, y nữ ra hiệu cho Thời Sênh đi vào bên trong.

Thời Sênh đứng dậy, vừa kéo áo lông, vừa đi vào bên trong.

Tử Kinh đợi cô đi vào trong, hắn nhíu mày tiến lên hỏi, “Đại phu, rốt cuộc cô ta bị thương thế nào? Sao đã lâu vậy rồi vẫn chưa khỏi?”

Đại phu vuốt râu, lắc đầu thở dài, “Lão phu cũng không biết, vết thương của cô nương ấy rất kỳ lạ, rõ ràng là rất nhanh lành, nhưng ngày hôm sau đã lại nứt ra. Hơn nữa vị cô nương ấy cũng không hề cảm thấy có chỗ nào khó chịu.”

Đại phu nói xong liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, Tử Kinh đứng bên ngoài, đầu mày nhíu chặt lại.

Hắn và Hồng Cẩm cùng lớn lên bên nhau, đã cùng nhau trải qua gió tanh mưa máu, cùng nhau đi đến hiện tại, mới đầu khi hắn biết tin Hồng Cẩm là kẻ phản bội, hắn cũng không muốn tin.

Nhưng đã có bao nhiêu huynh đệ ngã xuống, họ cũng lớn lên cùng hắn.

Sau này khi điều tra ra được Hồng Cẩm có quan hệ với Cửu hoàng tử, hắn phẫn nộ không thôi, nhưng cũng không biết làm gì, chỉ muốn báo thù. Nhưng khi hắn thực sự đi báo thù, thực ra hắn vẫn chưa ra đòn kích sát, hắn cũng muốn hỏi cô xem, rốt cuộc cô có phản bội lại họ không, phản bội lại chủ nhân mà họ đã lập lời thề sẽ tận trung đến hết đời, đồng sinh cộng tử hay không?

Những chuyện xảy ra sau đó có chút bất ngờ. Cho đến bây giờ, cô vẫn cứ nghênh ngang như vậy, không có việc gì thì đi lại trong kinh thành, hắn thực không thể hiểu nổi rốt cuộc là tại sao?

Không bao lâu sau Thời Sênh đã đi ra ngoài, cúi xuống nhìn hắn đi đến, trên người cô có thêm mùi thuốc thoang thoảng bao quanh, có chút đắng chát.

“Hồng Cẩm, sao ngươi lại bị thương?” Tử Kinh đuổi theo Thời Sênh, “Tại sao lại không lành lại được?”

Thời Sênh đi ra khỏi cửa, gió lạnh bỗng chốc cuộn tới, cô nắm chặt áo lông, âm thanh bị gió lạnh thổi nghe có chút vỡ vụn, “Ta cũng muốn biết lắm.”

Thuốc cô mang theo không có tác dụng gì với vết thương, đại phu

cũng không khám ra được cô bị sao, bây giờ cô đang nghi ngờ đó là sâu độc.

Nếu đúng là sâu độc thì tạm thời cô cũng không có cách nào phân biệt ra được sâu độc là do ai hạ.

Trí nhớ của nguyên chủ thiếu quá nhiều thứ…

“Chính bản thân bị thương mà ngươi còn không biết sao?” Tử Kinh tiếp tục truy hỏi.

“Bị người của Cửu hoàng tử chém.”

“Cửu hoàng tử?” Tử Kinh đi nhanh mấy bước đến trước mặt cô, “Tại sao người của Cửu hoàng tử lại chém ngươi?”

“Đại khái là bởi vì ta khá xinh đẹp chăng.”

Tử Kinh: “…”

…

Cả ngày Thời Sênh đều vô công rồi nghề, nếu không phải đến quán trà nghe đọc sách, thì ở một mình trong quán trọ. Dường như cô thực sự đang đợi Thất hoàng tử trở về vậy.

Sang xuân tuyết tan, cây mọc quanh đường phố bắt đầu đâm chồi, mọc ra những chiếc lá xanh non, đang khẽ rung rinh trong gió. Hôm qua vẫn là chiếc chồi non nhỏ, hôm nay nhìn đã dài ra thêm một chút, chớp mắt đã xanh rợp bóng cây.

“A, cô nương, cô tới rồi sao?”

Thời Sênh vừa bước vào quán trà, tiểu nhị đã chạy ra nghênh đón.

Thời Sênh khẽ gật đầu, “Sao hôm nay lại vắng vẻ thế này?”

“Hôm nay đội ngũ rước dâu của Cửu hoàng tử tiến kinh, mọi người đều đi xem rồi. Hôm nay cô nương không nghe kể chuyện được rồi.” Tiểu nhị giải thích.

Yên Loan trở về rồi sao?

Lâu như vậy, đúng là cũng nên về rồi.

Gần đây cô điều tra chuyện của nguyên chủ và cái thành Lung Yên chết tiệt gì đấy, nên không để tâm đến chuyện này.

Công chúa Ngưng Hoan của nước Hạ tài danh truyền xa, dung mạo khuynh thành gả đến nước Yên, bách tính đều vô cùng hiếu kỳ, nên đã chiếm hết vị trí đẹp trong thành từ lâu, còn hai bên đường phố đầy rẫy quân binh, phòng trừ có người chắn đường.

Còn người nghênh đón của Hoàng thất đã đợi ở cổng thành từ lâu.

Thời Sênh đến muộn, chỉ đành đứng bên ngoài.

Khi sắp đến giờ Ngọ, Thời Sênh nhìn người của phủ Thất hoàng tử vội vã đi từ bên kia con phố đến, dường như muốn ra khỏi thành. Người của quan binh chặn họ lại, hai bên tranh chấp, cuối cùng quan binh đành phải để họ ra khỏi thành, nhưng đa số binh sĩ đều có phần phẫn nộ.

Thất hoàng tử đắc sủng, ngay cả người trong phủ hắn cũng nghênh ngang hống hách theo.

Người của phủ Thất hoàng tử đi ra ngoài không bao lâu sau, bên ngoài cửa thành đã có đội ngũ lớn đi vào.

“Đến rồi, đến rồi kìa.”

“Đến rồi kìa, có nhìn thấy công chúa Ngưng Hoan đó không?”

“Chen cái gì, xe kiệu của công chúa Ngưng Hoan còn chưa vào thành.”

Đám bách tính vươn cổ lên ngóng về phía cửa thành. Đội ngũ phía trước rất dài, cũng không biết Yên Loan đi đâu mượn được nhiều người như vậy để hộ tống.

Yên Loan vào thành trước. Cô ta cưỡi ngựa, đi cùng đoàn người chầm chậm đi vào thành.

Bách tính đều quỳ xuống hành lễ, hoàng tử xuất hành không đáng sợ như Bệ hạ xuất hành, nhưng đại đa số bách tính vẫn không dám nhìn.

Đội quân náo nhiệt đi theo sau Yên Loan vào thành, bốn xung quanh đều treo lụa đỏ, giữa người xe chuyển động, vải lụa đỏ như nhảy múa, bóng người bên trong như ẩn như hiện, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng người, không thể phân biệt được dung mạo thực sự.

Ánh mắt Yên Loan quét một lượt xung quanh rồi dừng lại ở một bóng người màu mực, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ.

Thời Sênh mặc cẩm bào màu mực, người đứng bên cạnh đã quỳ rạp hết xuống, chỉ riêng mình cô vẫn đứng đó, không muốn để ý cũng khó.

Thời Sênh còn vô cùng thân thiện giơ tay ra vẫy vẫy với Yên Loan.

Yên Loan cắn răng, nữ nhân này…

Cô ta cố nén lại ngọn lửa giận dữ trong lòng, thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, giờ đang ở trên phố lớn, cô không thể xông về phía cô ta được.

Xe kiệu của công chúa Ngưng Hoan vừa vào cổng thành, phía sau đột nhiên ầm ĩ lên, Yên Loan dừng ngựa lại, hỏi người bên cạnh, “Có chuyện gì vậy?”

Phía sau có người cưỡi ngựa phi tới, “Điện hạ, xe ngựa của Thất hoàng tử đang ở phía sau, họ yêu cầu vào thành trước, bảo chúng ta nhường đường.”

Chương 1522: Cẩm lạc kinh thu (8)

Thất hoàng tử thay mặt Bệ hạ đi tuần Tây Bắc, thời gian hồi kinh vừa khéo cùng lúc đội ngũ rước dâu của Cửu hoàng tử trở về, khó xử rồi đây.

Mọi người đều biết Thất hoàng tử bá đạo đã quen, nếu không nhường cho hắn vào thành trước, chỉ e sẽ lớn chuyện. Nhưng nếu để hắn vào thành trước, thì thể diện của nước Hạ đâu còn nữa?

Cho dù người ta có là công chúa đi hòa thân, thì cũng vẫn là công chúa một nước.

“Để người của Thất điện hạ đi bên phía Ngọ môn đi.” Yên Loan trầm giọng nói, “Ngươi nói cho Thất điện hạ biết, đây là đội ngũ hòa thân, không phải là người của bản điện hạ.”

“Vâng.”

Người đó đi truyền lời, nhưng quay lại rất nhanh, sắc mặt khó coi, “Bên Thất điện hạ nói, hôm nay không để họ vào thành trước thì đừng ai nghĩ đến chuyện vào thành.”

Người đó vừa dứt lời, phía trước đã có mấy người phi ngựa đến chặn đường họ.

Yên Loan nhíu chặt mày, trực tiếp quay đầu đi về phía ngoại thành.

Khi đi ngang qua xe ngựa của công chúa Ngưng Hoan, cô ta khom

lưng nói một câu với người ở bên trong, vải lụa đỏ được vén rang một bên, lộ ra khuôn mặt nghiêng của người bên trong.

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Hà vi khuynh thành sắc.”

Trích “Bắc phương hữu giai nhân” – Lý Diên Niên

Đây mới thực sự là sắc đẹp khuynh thành, chỉ một gương mặt nghiêng thôi đã đủ để khiến người ta kinh diễm nhường này.

Người này rõ ràng là không phải là người Thời Sênh đã gặp trước kia, còn có phải là nam nhân hay không thì không nói hay được, dung mạo quá khác thường rồi, hơn nữa chỉ có nửa khuôn mặt, cô mà nhìn ra được mới là lạ đấy.

Đội ngũ cứ dừng ở đó, có lẽ Yên Loan thương lượng với Thất hoàng tử không thành công, hồi lâu sau vẫn chưa thấy quay lại, đám bách tính nhìn nhau, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Sự im lặng sẽ bị truyền nhiễm, cho nên lúc này cảnh tượng cực kỳ yên tĩnh.

Đúng lúc quần chúng bắt đầu thấy nóng ruột, thì trong đám đông bỗng nhiên xao động, cùng lúc có mấy bóng người lao ra từ hai bên, chạy thẳng về phía xe kiệu của công chúa Ngưng Hoan.

“A!!! Giết người rồi!!!”

“Cứu tôi với…”

“Có thích khách, bảo vệ công chúa!”

Đám đông náo loạn, bách tính chạy loạn khắp nơi. Càng lúc càng có nhiều người gia nhập đội ngũ ám sát, rõ ràng là những người này đã có chuẩn bị từ trước, mục tiêu của tất cả mọi người đều giống nhau, đều đang xông về phía công chúa Ngưng Hoan kia.

Đám thích khách bao vây công chúa Ngưng Hoan, vệ binh bốn xung quanh xe kiệu liên tiếp ngã xuống, vô cùng thảm thiết.

Bách tính chạy tán loạn khắp nơi, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Nhưng trong tình cảnh hỗn loạn như vậy, Thời Sênh vẫn đứng nguyên tại chỗ cắn hạt dưa, cuối cùng còn quyết định tìm một chỗ tiện nhất để xem.

“Vèo!” Tiếng xé gió vang lên, một con dao không biết từ đâu bay tới, sượt qua mặt Thời Sênh.

Tiếp đến là con dao thứ hai, con dao thứ ba, nếu một con thì có thể nói là vô tình, có một tên thích khách nào đó lỡ tay, nhưng hai ba lần tấn công liên tiếp thì chắc chắn không phải là lỡ tay nữa rồi.

Thích khách dám lỡ tay như vậy thì đã bị xử lý từ lâu rồi.

Thời Sênh nhanh chóng tránh né những con dao phi tới, nắm lấy kiến trúc bên cạnh, chỉ mấy bước chân đã vọt lên mái nhà, không nói hai lời móc kiếm ra.

Đứng ở chỗ cao, cảnh tượng phía dưới hiện rõ mồn một trước mắt, Thời Sênh nhìn về hướng con dao bay tới, có thể mơ hồ nhìn thấy mấy người đang trốn trong chỗ tối, chờ thời cơ hành động.

Thời Sênh híp mắt, những người này đến để ám sát cô.

Mẹ kiếp.

Ông chỉ là bia đỡ đạn thôi mà cũng được đãi ngộ này sao, đúng là number one luôn rồi.

Thời Sênh không hề do dự vẫy kiếm, kiếm khí xuyên qua con phố, xông thẳng về tòa kiến trúc ở trước mặt.

“Đùng đoàng…”

Dưới sức mạnh của kiếm khí tòa kiến trúc không thể chống đỡ nổi, bị đánh vỡ vụn, đổ rạp xuống dưới đất như thiên nữ tung hoa. Đám người trốn sau tòa kiến trúc vì không tránh kịp nên bị kiếm khí quét phải, bị thương nghiêm trọng.

Thời Sênh nhảy từ trên mái nhà xuống, phía dưới không biết đã dừng đánh nhau từ lúc nào, tất cả đều quay sang nhìn cô.

Tuy họ không chú ý đến lúc cô khua kiếm, nhưng khi kiếm khí quét qua con phố, tấn công về phía đối diện, họ đã cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Đó là một thứ sức mạnh khiến mọi người cảm thấy rợn tóc gáy từ tận đáy lòng.

Thời Sênh đã đi đến con phố, đứng trước mặt mấy kẻ tập kích đã bị

thương. Cô đá vào ngực một tên trong đó, hơi khom người xuống, tay đặt trên đầu gối, “Tự động chết hay để ta ra tay?”

Kẻ tập kích: “???”

Cô ta không hỏi ai phái họ tới đây sao?

Sao lại không phù hợp với kịch bản thông thường thế này?

“Xem ra là muốn ta ra tay rồi.” Mấy kẻ tập kích không trả lời, Thời Sênh tự động tiếp lời, vẻ mặt chán ghét, “Đúng là bẩn kiếm của ta.”

Kẻ tập kích: “…”

Thiết kiếm: “…”

Không hề cảm thấy câu này của chủ nhân có vẻ đáng tin một chút nào cả, một thanh kiếm đã từng chém nhà, đập trứng, đào đất, nướng cá, trộm cả bánh màn thầu như nó thì giết người thực sự không phải là làm bẩn nó nữa.

Thời Sênh đâm mấy kẻ tập kích như đâm củ cải, động tác lưu loát nhanh gọn, liền mạch thông suốt, dường như thứ cô chém thực sự chỉ là củ cải thôi vậy.

Chém chết xong một đống củ cải, Thời Sênh bắt đầu khám xác, có một vài tên thiểu năng làm thích khách cứ thích để tín vật trên người, nói không chừng bản cô nương cũng gặp phải một đám thiểu năng như vậy thì sao?

Làm người mà, lúc nào cũng phải biết hy vọng.

Hiển nhiên đám người này không phải là những kẻ thiểu năng, trên

người không có bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận của chúng. Hay nói cách khác, ngoài bộ y phục đó, trên người chúng không có bất kỳ thứ gì khác.

Ai chà, lúc nào cũng có những kẻ thiểu năng muốn hại bản cô nương.

Sợ quá.

Thời Sênh rầu rĩ nhìn lên trời, vừa quay đầu đã nhìn thấy đám người bên cạnh đã ngừng đánh nhau, ai nấy nhìn cô chằm chằm đầy quỷ dị.

Thời Sênh chớp mắt, “Các ngươi nhìn ta làm gì? Ta không giúp các ngươi đánh nhau đâu. Tiền thuê ta đắt lắm, các ngươi trả không nổi đâu.”

Mọi người: “…”

Cái người này đến đây để làm trò cười đúng không?

Thời Sênh thấy họ còn chưa ra tay, liền tùy tiện khua kiếm một cái, “Ta chỉ đứng xem thôi, không ra tay đâu. Các ngươi có thể bắt đầu biểu diễn được rồi đấy.”

Mọi người: “…” Mẹ kiếp, nữ nhân nghênh ngang hống hách như vậy ở đâu chui ra đấy?

Thời Sênh thực sự tìm một chỗ ngồi xổm xuống, tùy tiện cắm thiết kiếm sang một bên, rồi lấy hạt dưa ra bắt đầu cắn. Bên kia mọi người nhìn nhau giây lát, rồi cùng lúc động thủ, đao quang kiếm ảnh, máu tươi bắn tung tóe, tiếng tru tréo thảm thiết vang lên.

Trên xe ngựa, công chúa Ngưng Hoan ngồi nhìn nữ tử áo đen ở bên kia.

Quả là một nữ nhân nghênh ngang hống hách, chưa từng nghe nói nước Yên lại có một nữ nhân nghênh ngang hống hách nhưng lại lợi hại như vậy…

Tiếng bước chân chỉnh tề và tiếng kim loại của khôi giáp chạm vào nhau từ xa truyền tới, quân chi viện đã đến, nhìn thấy đội quân xuất hiện trên phố, đám thích khách vẫy tay, rồi đưa người rút lui.

Thích khách rút lui, đội quân bên kia cũng tiến lên trước. Yên Loan điều khiển ngựa đi từ phía sau lên, viên tướng quân dẫn đầu nắm hai tay thành quyền quỳ xuống, “Mạt tướng cứu giá chậm trễ.”

Yên Loan nhìn lướt qua Thời Sênh, “Bắt cô ta lại cho ta.”

Thời Sênh: “…”

Chỉ xem kịch thôi mà cũng trúng đạn sao?

Nữ chính đại nhân cô đừng có lấy việc công để báo thù riêng như vậy chứ?

Đã nói là nữ chính lương thiện đáng yêu bạch liên hoa thánh mẫu cơ mà? Cô mà cho người bắt bản cô nương như vậy, bản cô nương sẽ sợ lắm đó!

Đám binh sĩ đó vừa bắt đầu chú ý đến Thời Sênh, một mình cô ngồi xổm ở đó, còn đang ăn gì đó, nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ quái, chỉ là nhìn cô có vẻ như không hề có khả năng tấn công, nên họ mới không lập tức xông lên bắt cô.

Lúc này Yên Loan đã có lời, họ lập tức xông lên bao vây Thời Sênh.

Chương 1523: Cẩm lạc kinh thu (9)

Binh sĩ vây quanh cô nhưng chưa động thủ. Họ cũng muốn động thủ, nhưng không biết tại sao, khi lại gần cô liền có cảm giác lạnh lẽo âm u, từ ngoài da len lỏi vào tận bên trong, rồi lan ra toàn thân, khiến tứ chi bỗng chốc trở nên tê dại.

Khi nhìn sang nữ tử này, cô ta vẫn ngồi xổm, trên khuôn mặt thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng lúc này họ hoàn toàn không thể cảm nhận được một chút ấm áp nào từ nụ cười đó.

Luồng khí lạnh đó truyền từ thanh thiết kiếm bên cạnh cô ta tới.

Kiếm tốt!

Chỉ cần là người không mù đều biết rằng thanh thiết kiếm này không hề tầm thường, dù sao nó cũng chỉ thiếu nước viết lên thân kiếm mấy chữ “bản kiếm vô địch thiên hạ” nữa thôi.

Thứ vũ khí nghênh ngang không biết thu lại mũi nhọn như vậy, nữ tử nghênh ngang coi thường bọn họ như vậy…

Tổ hợp này?

“Động thủ!” Yên Loan trầm giọng quát lên, “Cô ta ám sát bản điện hạ, bắt cô ta lại thẩm vấn xem là ai chỉ thị.”

“Ầy! Đợi tí đã!” Thời Sênh giơ tay ra, ra dấu động tác tạm dừng.

Rõ ràng là kiểu ra dấu bằng tay này chỉ có tác dụng trên phim truyền hình, người ta căn bản không hề để ý đến cô, một đống người cùng lúc bổ nhào về phía cô.

Thời Sênh đen mặt rút kiếm ra, thiết kiếm vạch một đường cong trên không trung, đầu cuối nối lại với nhau, tạo thành một vòng tròn hoàn chỉnh. Thân hình đám binh sĩ giống như là bị ghim cứng lại, Thời Sênh thu kiếm, thiết kiếm cắm xuống đất, phát ra tiếng vang khe khẽ, nhưng tiếng kêu này lại như kinh động đám binh sĩ bị ghim cứng đó, tất cả đều đổ rạp xuống dưới đất.

Vẻ mặt Thời Sênh ảo não, “Đã bảo các ngươi đợi một tí rồi, sao lại không nghe lời thế hả?”

Mọi người: “...”

Mẹ kiếp! Ác ma giết người!

Vẻ mặt Yên Loan cực kỳ khó coi. Cô ta nhìn Thời Sênh, rốt cuộc thì thực lực của cô ta mạnh đến đâu, hay là nói… ánh mắt Yên Loan dừng lại ở thiết kiếm trên tay Thời Sênh, là do uy lực của thanh kiếm đó?

Yên Loan ra hiệu bằng ánh mắt cho người đứng bên cạnh. Người đó lập tức đứng ra, phá tan bầu không khí tịch mịch, “Hồng Cẩm, ngươi là người trong phủ Thất hoàng tử, tại sao lại muốn ám sát điện hạ nhà chúng ta?”

Quần chúng xôn xao, là người trong phủ Thất hoàng tử.

Đó chẳng phải là Thất hoàng tử muốn dồn Cửu hoàng tử vào chỗ chết sao?

Thất hoàng tử và Cửu hoàng tử xưa nay bất hòa, nhưng không ngờ lại đến mức này… trời ơi, hôm nay họ đã biết được chuyện kinh thiên động địa gì thế này.

Thời Sênh như cười như không nhìn người đó, “Sao ngươi lại biết ta là người của phủ Thất hoàng tử? Trên người ta viết mấy chữ người của phủ Thất hoàng tử sao?”

“Chính miệng ngươi thừa nhận, ngươi còn dám giảo biện nữa sao?” Người đó phẫn nộ quát.

Thời Sênh ung dung nói, “Ta thừa nhận lúc nào? Có chứng cứ không? Không có chứng cứ thì đừng có nói bừa. Các ngươi làm thế này là vu khống đấy.”

Mọi người: “...”

Có người đứng ra nói, “Ta nghe nói người ở phủ Thất hoàng tử sau gáy đều có một hình xăm, xem thử là biết ngay thôi.”

Thời Sênh nhìn tên vừa nói, chính là vị tướng quân vừa mang quân chi viện tới.

“Ngươi có phải là người của phủ Thất hoàng tử hay không, chỉ cần xem là biết ngay thôi.”

“Cơ thể của nữ nhi ngươi nói muốn xem là xem được hay sao? Ngươi xem xong rồi có chịu trách nhiệm lấy ta không?” Thời Sênh trợn mắt lườm.

“Ngươi đang chột dạ!” Viên tướng quân phẫn nộ chỉ vào Thời Sênh, “Ngươi hành thích hoàng tử điện hạ, ngươi có biết đó là tội gì hay không?”

“Ta không cho ngươi xem đấy, đánh ta đi!” Vẻ mặt Thời Sênh nghênh ngang hống hách.

Con ngươi Yên Loan hơi trầm xuống, gương mặt vốn dĩ có chút âm nhu giờ đây càng trở nên âm nhu hơn, còn mang theo vài phần độc ác tàn bạo không nên xuất hiện ở trên người nữ chính đại nhân, “Hồng Cẩm ngươi có dám thề ngươi không ám sát ta hay không?”

Thời Sênh cười nhạo, “Ta ám sát ngươi thì đã làm sao nào?”

Viên tướng quân lập tức phẫn nộ hét lớn, trong con ngươi hiện lên sự hưng phấn, “Ngươi thừa nhận ám sát Cửu hoàng tử rồi!”

Yên Loan lẳng lặng quan sát Thời Sênh và viên tướng quân nọ.

Người này có lẽ là người của hoàng tử khác, nếu Hồng Cẩm liên lụy đến Thất hoàng tử thì hắn đã lập được đại công, cho nên lúc này hắn mới có vẻ hưng phấn như vậy.

Trong lòng Yên Loan thầm có dự tính, tạm thời không lên tiếng.

“Ta phủ nhận lúc nào?” Thời Sênh nhìn viên tướng quân nọ bằng ánh mắt thiểu năng.

Mọi người: “...” Vẻ mặt “chính là ông làm, ông kiêu ngạo” đó là sao chứ, có gì đáng để kiêu ngạo cơ chứ!

Ám sát hoàng tử là tội chết, phải tru di cửu tộc!!!

Vẻ mặt tướng quân lại vui mừng, nhưng cố nén lại, không để người khác nhìn ra, dáng vẻ như thể khó nén được cơn giận, “Thất hoàng tử tại sao lại muốn ám sát Cửu hoàng tử?”

“Ta nói Thất hoàng tử muốn ám sát Cửu hoàng tử lúc nào?” Đám người này có muốn quy chụp tội danh cho người khác cũng phải có lý chút chứ?

Ánh mắt viên tướng quân nọ sáng lên, giọng nói cũng cao hơn, “Ngươi là người trong phủ Thất hoàng tử, không có mệnh lệnh của Thất hoàng tử sao lại dám thích sát Cửu hoàng tử?”

“Có gì mà không dám, cũng có lẽ ta bị người khác mua chuộc rồi thì sao?” Thời Sênh bắt đầu bày ra bộ dạng bịa chuyện như thật.

Mọi người: “…”

Tuy cảm thấy là cô ta đang bịa chuyện, nhưng sao bỗng nhiên lại cảm thấy cô ta nói cũng có lý, chuyện này là sao chứ?

Có ai lại dám ngang nhiên nói thẳng toẹt ra là mình bị mua chuộc như thế không chứ?

“Chẳng phải là xe của Thất hoàng tử đang ở đằng sau sao, mời Thất hoàng tử đến đây, mọi người cùng đối chất.” Không biết có ai đó gào lên.

Người bên cạnh Yên Loan cũng thuận thế nói, “Điện hạ, đi mời Thất hoàng tử qua đây đi.”

Yên Loan vẫy tay, tỏ ý bảo họ đi mời người.

Thế nhưng người đi mời nhanh chóng quay lại bẩm báo, vừa rồi bên kia Thất hoàng tử cũng gặp phải thích khách. Thất hoàng tử bị kinh sợ nên không chịu qua đây gặp ai.

Câu nói này dường như đã đánh thức mọi người, họ vẫn chưa bắt được thích khách!

Tuy rằng ở đây có một thích khách không giống thích khách…

Nhưng từ biểu hiện khi nãy, nữ tử này rõ ràng không phải là đồng bọn của đám người đó. Với thực lực đó của cô ta quét sạch bọn họ hoàn toàn không phải là vấn đề, còn cần dùng đến thích khách làm gì chứ?

Thích khách đã chạy lâu như vậy rồi, có đuổi cũng không đuổi được, viên tướng quân nọ phân công một số người đi lục soát, thái độ rõ ràng rất qua quýt. Cửu hoàng tử cũng không được sủng ái, hắn vừa rồi nói nhiều như vậy, hoàn toàn là vì muốn liên lụy đến Thất hoàng tử.

Viên tướng quân tiếp tục vấn đề khi nãy, “Chẳng phải là Thất hoàng tử đang chột dạ sao? Sợ bị chúng ta vạch trần cho nên không dám qua đây à?”

“Điện hạ nhà chúng ta có gì để chột dạ chứ?” Một nam nhân mặc y phục màu xanh từ đội ngũ phía sau xông ra, ánh mắt sắc bén quét qua một lượt những người có mặt ở đó, nhưng không hề thấy có sự cung kính mà ngược lại còn có mấy phần cường thế, “Cửu hoàng tử điện hạ, Vinh tướng quân, các vị có vấn đề gì muốn hỏi?”

Hắn không nhìn Thời Sênh, dường như không quen biết cô.

“Huyền Trần, ngươi có quen biết nữ tử này không? Cô ta có phải là người trong phủ các ngươi hay không?” Vinh tướng quân chỉ vào Thời Sênh.

Huyền Trần còn chưa kịp nói gì, Thời Sênh đã mở lời trước, “Cho dù

hắn có quen biết thật cũng sẽ nói không quen, ngươi có ngu không hả?”

Mọi người: “…”

“Không quen.” Huyền Trần vẫn nói như vậy.

Vinh tướng quân hừ lạnh một tiếng, “Hừ, ngươi nói không quen thì là không quen, nghe nói người trong phủ các người đều có hình xăm, có phải là thật không?”

“Đúng vậy.” Huyền Trần nói ngắn gọn.

“Hình xăm ở vị trí nào?”

“Sau gáy.”

“Nếu các ngươi đều không chịu thừa nhận thì đưa gáy đây cho chúng ta xem, chẳng phải mọi chuyện sẽ sáng tỏ sao?” Vinh tướng quân nhắm sang Thời Sênh.

Ánh mắt Huyền Trần dừng lại trên người Thời Sênh, “Các người phải trưng cầu ý kiến của vị cô nương này trước đã.”

“Ám sát là tội chết, cho dù ngươi có là người trong phủ Thất hoàng tử cũng không chối được tội đâu.” Vinh tướng quân ngừng lại, giọng nói uy hiếp, “Ta khuyên ngươi tốt nhất tự giác để chúng ta xem đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Chương 1524: Cẩm lạc kinh thu (10)

“Ngươi định không khách khí như thế nào?” Thời Sênh nhíu mày, con ngươi cô khẽ chuyển động, không biết nghĩ đến đâu, bỗng nhiên chuyển chủ đề, “Các ngươi muốn xem thì cho các ngươi xem.”

Huyền Trần híp mắt lại.

Thời Sênh vén tóc sang một bên, kéo cổ áo ra để lộ phần gáy. Cô quay một vòng trước mặt mọi người, trên phần gáy trắng nõn không hề có dấu vết gì.

Đúng là không phải người trong phủ Thất hoàng tử…

Ở thời đại này rất khó xóa hình xăm, trừ khi là cắt miếng thịt đó đi, nhưng nhìn phần da trắng nõn mịn màng trên gáy đó của Thời Sênh, đâu có giống như từng bị gọt da cắt thịt.

Cô muốn xóa một hình xăm đâu có phí sức như vậy.

“Bây giờ nhìn thấy hết rồi đấy, vậy thì chúng ta… đánh nhau đi!” Thời Sênh phất tay áo, cười âm hiểm, “Dù sao sự trong sạch của nữ nhân cũng không thể tùy tiện để cho người khác xem như vậy được đúng không nào?”

Mọi người: “…” Tại sao chỉ một chốc đã nhảy sang chuyện đánh nhau rồi?

Mục đích ngươi cho chúng ta xem chính là để đánh nhau thôi sao?

Thời Sênh quăng thiết kiếm xông thẳng về phía Vinh tướng quân nọ.

Muốn dồn cô vào chỗ chết đúng không?

Ông đây giết ngươi trước!

Hiển nhiên Vinh tướng quân cũng ngơ ngẩn như đám bia đỡ đạn, không ngờ Thời Sênh lại nói ra tay là ra tay ngay, phản ứng cũng chậm chạp. Khi thiết kiếm xé gió lao tới, ông ta mới khó khăn tránh ra, nhưng cánh tay đã bị rạch một vệt.

Hắn rút thanh bội đao ra ngăn chặn đòn tấn công thứ hai của Thời Sênh, thiết kiếm chém xuống còn kèm theo cả luồng khí lạnh.

“Keeng!”

Vinh tướng quân trợn trừng mắt, vẻ mặt không thể tin được, sao có thể… Nhìn thấy thiết kiếm sắp tiến đến một lần nữa, Vinh tướng quân lăn xuống đất, nhanh chóng dựa sát vào đội quân Yên Loan ở bên cạnh.

Sắc mặt Yên Loan đen lại.

“Lên, tiến lên, giết chết cô ta cho ta!” Vinh tướng quân gào lên với đám binh sĩ ở bên cạnh đang sợ hãi không dám tiến lên, “Lũ thùng cơm các ngươi, lên hết cho ta! Ai giết được cô ta bổn tướng quân sẽ thăng chức cho người đó.”

Có lẽ những người đó bị câu nói thăng quan tiến chức hấp dẫn, nên cố khống chế nỗi sợ hãi, xông về phía Thời Sênh, trong cơn hỗn loạn, đám thích khách rời đi khi nãy không biết lại chui từ đâu ra, một lần nữa phát động tấn công.

Thời Sênh xử lý đám binh sĩ bên cạnh, nhìn sang một tên thích khách cách cô không xa, “Mẹ kiếp, các ngươi ăn hôi nhé!”

“Cô nương, đây không phải là ăn hôi, chúng tôi cũng được coi là đang giúp cô đúng không?” Tên thích khách giết một tên binh sĩ, dừng lại nói với Thời Sênh, “Người đông sức mạnh, cô nương thấy sao?”

“Có được tiền không?”

Tên thích khách trầm xuống, “Cô nương, nếu chúng tôi có tiền thì còn cần làm cái nghề này làm gì, lúc nào cũng có nguy hiểm, còn không biết mất mạng lúc nào.”

Thời Sênh nhíu mày, “Chẳng phải là làm sát thủ rất nhiều tiền sao?”

Tên thích khách tiếp tục trầm xuống, “Tiền đó đều là của tổ chức.”

Thời Sênh ung dung, “Tổ chức các ngươi thế là không được, chi bằng về tạo phản đi rồi tự mình làm lão đại.”

“Nhưng ta…”

“Lão đại! Các người đang nói gì đó…” Một tên thích khách khác từ bên cạnh xông tới, đẩy tên binh sĩ đang định tập kích ở bên cạnh ra, khẩn cấp gào lên, “Bây giờ chúng ta đang làm chính sự, muốn nói thì ra ngoài rồi nói đi.”

“… Chính là lão đại đó.” Tên thích khách bổ sung thêm vế sau cho câu nói khi nãy.

Thời Sênh: “…” Đại ca không dễ làm mà.

Tên thích khách vừa xông đến đầu óc mơ hồ, mẹ kiếp, họ còn đang đánh nhau, hai người này lại dừng lại nói chuyện cái gì không biết nữa.

Nói cái gì mà nói!

Họ quen biết nhau sao?

Được thôi, cũng không hẳn là dừng lại, họ vừa nói chuyện, nhưng đồng thời cũng vừa giết người, cùng lúc làm được hai việc, cũng trâu bò ra trò đấy.

“Nói chuyện tạo phản.” Lão đại giơ tay kẹp chặt tên binh sĩ xông đến, rồi đá mạnh hắn ra.

“Hả?” Tạo phản? Tạo phản ai chứ?

Lão đại bị bệnh tâm thần phân liệt rồi sao?

“Tại sao các ngươi lại muốn giết công chúa Ngưng Hoan?” Vẻ mặt Thời Sênh chán ghét, “Hơn nữa còn là ở trong thành, não bị úng nước à?”

“Cầm tiền của người ta rồi thì phải làm việc cho người ta chứ sao. Khi chúng ta nhận được nhiệm vụ này thì họ đã vào thành rồi.” Giọng nói lão đại tràn ngập sự âu sầu, sau cùng nhấn mạnh, “Là não của người thuê chúng tôi bị úng nước mới đúng.”

Tên thích khách ở bên cạnh sốt ruột giậm chân, “Lão đại, đừng nói nữa… các anh em khác sắp không chống đỡ được nữa rồi.”

Lão đại liếc nhìn sang bên cạnh, quay đầu nhìn Thời Sênh, đôi mắt

để lộ bên ngoài tràn ngập sự sùng bái, “Ài, cô nương, cô tấn công thêm một lần nữa đi.”

Quét một cái là một mảng, tung hoành giang hồ bao năm nay, hắn chưa bao giờ gặp được một cô nương nào lợi hại đến vậy.

“Nhức tay.” Thời Sênh cầm kiếm, “Tự các ngươi đánh đi.”

Lão đại: “…”

Lão đại thấy các huynh đệ của mình thực sự sắp không chống được nữa, vội vã rời khỏi bên cạnh Thời Sênh, đi giúp đỡ người của hắn.

Ừm, thực lực của vị lão đại này quả thực rất khá.

“Hồng Cẩm, đi theo ta.” Thanh âm nam tử vang lên phía sau.

Không biết Huyền Trần đã đi đến phía sau cô từ lúc nào, giờ đây đang nhìn cô với ánh mắt thâm trầm.

Thời Sênh liếc nhìn hắn một cái, phất tay áo một cái rồi rút kiếm, “Đợi ta giết thêm một đợt nữa đã.”

Huyền Trần: “…”

Hắn trợn trừng mắt đứng nhìn Thời Sênh xông vào đám người, tiếng gào thét bỗng nhiên tăng thêm không ít so với khi nãy.

Đến khi Thời Sênh xử lý xong một đám nữa, cô lui lại bên cạnh Huyền Trần như không liên quan gì, vừa chỉnh trang lại y phục, vừa nói: “Đi thôi.”

Trong lòng Huyền Trần đã không biết nói gì, nhưng bên ngoài vẫn

không thể hiện gì, xoay người đưa cô rời đi.

Người bên phía Yên Loan đánh nhau kịch liệt, không chú ý đến họ, nhưng vị công chúa Ngưng Hoan vẫn đang ở trong kiệu xe đã chú ý đến.

Bên ngoài đánh nhau ầm ĩ dường như cũng không hề ảnh hưởng đến cô ta.

Nước Yên thật thú vị.

…

Huyền Trần đưa Thời Sênh ra khỏi thành, đội quân phía sau rất yên tĩnh, nhưng vẫn có thể nhìn ra được vừa có đánh đấm.

Có cỗ xe ngựa được vây quanh, nhìn bề thế đã biết người bên trong là ai.

Huyền Trần dẫn cô đến đó. Người vây quanh cỗ xe ngựa lập tức tránh sang một bên.Huyền Trần giơ tay lên khom lưng xuống, “Điện hạ, thuộc hạ đã đưa người đến rồi.”

Bên trong cỗ xe ngựa hồi lâu vẫn chưa có động tĩnh gì. Huyền Trần đợi giây lát, rồi quay sang nói với Thời Sênh, “Điện hạ ngủ rồi, ngươi đợi đi.”

Thời Sênh: “…” Được lắm, ở đằng kia còn đang đánh nhau, vậy mà vị này lại ở đây ngủ được cơ đấy.

Tiếng đánh đấm trong thành dần nhỏ đi rồi dừng hẳn, đám thích khách đó chạy thục mạng trốn ra ngoài thành, chỉ chớp mắt đã biến mất trong rừng cây.

“Có lẽ là người của Thanh Phong Đảng, khinh công của chúng rất lợi hại.” Tử Kinh không biết chui ở đâu ra, “Nhưng tại sao chúng lại muốn ám sát điện hạ?”

“Người muốn ám sát điện hạ không phải là Thanh Phong Đảng.” Huyền Trần trầm giọng nói.

“Uầy, tức là vừa nãy có hai nhóm người ám sát sao?” Một nhóm ám sát công chúa Ngưng Hoan, một nhóm ám sát Cửu hoàng tử… còn có một nhóm người ám sát cô, nhưng chuyện đó không quan trọng.

Thất hoàng tử và Yên Loan rất trùng hợp lại đụng trúng nhau, cho nên mới xảy ra tình huống như vừa nãy.

Thời Sênh bị Huyền Trần chặn lại, vừa nãy Tử Kinh không nhìn ra, lúc này nghe giọng của Thời Sênh, hắn mới giật mình, “Sao ngươi lại ở đây?”

“Tại sao ta lại không thể ở đây?”

“Huyền Trần, cô ta…”

Huyền Trần giơ ngón tay lên, ra hiệu cho hắn yên lặng.

Tử Kinh lập tức ép giọng thấp xuống, “Huyền Trần, vừa nãy cô ta có xung đột với đám người Cửu hoàng tử, bây giờ lại xuất hiện ở đây, liệu có gây thêm rắc rối cho điện hạ không?”

Không đúng, đó vốn dĩ không phải là xung đột.

Như vậy phải gọi là khiêu khích mới đúng.

Từ khi cô ta trở về vào mấy tháng trước, Tử Kinh đã hoàn toàn không quen biết con người trước mắt này. Khuôn mặt đó tuy vẫn y hệt như vậy, nhưng hắn hoàn toàn không cảm thấy người này là Hồng Cẩm.

Ngoài cửa, ánh mắt Tiết Vũ Hòa lạnh lùng nhìn vào trong, không ngờ Trình Hi lại mang nghệ sĩ tới đây…

Tiết Vũ Hòa ngăn nhân viên công tác đang chuẩn bị rời đi lại, nhân viên công tác kia lập tức thay đổi sắc mặt: “Chị Tiết, bọn chị tới rồi à? Phòng nghỉ của các chị ở bên kia, sắp bắt đầu rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Tiết Vũ Hòa gật đầu lại như tùy tiện hỏi: “Sao Trình Hi lại ở đây?”

Nhân viên công tác cười đáp: “A, cô ta mang một nghệ sĩ nhỏ tới, nhận vai nữ số bốn, cũng không biết đi cửa sau của ai nữa.”

“Nghệ sĩ?” Cô ta còn có thể mang nghệ sĩ sao?

Trong làng nghệ thuật này, còn có ai tình nguyện theo cô ta chứ?

“Nghệ sĩ kia hình như còn chưa tốt nghiệp, cũng chẳng tạo ra được cái gì nóng hổi cả…” Nhân viên công tác nói hết những gì mình biết cho Tiết Vũ Hòa nghe.

Lúc Tiết Vũ Hòa rời đi thì đã biết hết về nghệ sĩ mới của Thời Sênh, vì thế trong lòng vô cùng yên tâm.

…

Trình Hi V: Nhân viên bảo vệ của điện ảnh Thượng Ánh thật đáng yêu, khả năng quý công ty chưa trang bị cho họ trí thông minh rồi. IQ

là thứ tốt, đề nghị quý công ty đừng keo kiệt như thế @Điện ảnh Thượng Ánh.

Thời Sênh vừa phát weibo, hơn nữa còn có bài đã đăng lúc trước, điện ảnh Thượng Ánh lập tức lên hot search.

Vốn dĩ hôm nay nơi nơi đều chú mục vào điện ảnh Thượng Ánh, nếu là một người bình thường tag thì bọn họ sẽ không phát hiện ra, nhưng đây là Trình Hi, là người cả ngày lên mạng trêu chọc antifan của mình, là Trình Hi mà quá trình tán phét với antifan có thể viết được hẳn một quyển ngôn tình một triệu chữ.

Đừng coi thường lực lượng của antifan, bọn họ mà đoàn kết lên thì còn trâu bò hơn đám fan não tàn nhiều.

Tô Hàng Hàng Hàng Hàng Hàng: Nha, Trình Hi lại chạy tới trêu chọc điện ảnh Thượng Ánh rồi sao?

Nửa đời sơ cuồng: Đến bảo vệ của người ta mà cô cũng không tha à, quả thực phát rồ.

Thượng Nhật Thiên: Hôm nay cô ấy tới điện ảnh Thượng Ánh là để trêu chọc bảo vệ à? Sao tôi lại cảm thấy còn có chiêu gì lớn ở sau đó nhỉ?

Tiểu Minh cút ra ngoài cho tao: Ngồi chờ.

Antifan bình tĩnh phân tích và đoán xem Thời Sênh tới điện ảnh Thượng Ánh để làm gì, thậm chí có người nói cô tới đó để khủng bố, phải biết rằng lần này Kha Bội Hân là nữ chính, mà Thời Sênh bị bài trừ khỏi công ty, Kha Bội Hân và người đại diện của cô ta là người có nhiều lợi ích nhất.

Chắc chắn cô hận nhất hai người này.

Trình Hi V: Tôi là công dân rất biết tuân thủ pháp luật, loại chuyện như khủng bố, tấn công tôi không bao giờ thèm làm.

Mọi người: "…"

Câu trước bình thường, nhưng câu sau lại có ý biết làm nhưng không thèm làm là sao?

Là coi rẻ điện ảnh Thượng Ánh hay coi rẻ pháp luật đây?

Điện ảnh Thượng Ánh không hề đáp lại, phỏng chừng vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra nên không dám phát biểu bậy bạ.

Đến khi nghệ sĩ của Thời Sênh tới thì cô đã đại chiến ba trăm hiệp trên mạng rồi, thắng tuyệt đối antifan, nhét điện thoại vào túi một cách đẹp mắt rồi ngẩng đầu nhìn cô gái trẻ đang thở hồng hộc.

Cô gái nhỏ bừng bừng sức sống như ánh nắng mặt trời, tóc buộc sau đầu, quần áo đơn giản, vừa nhìn liền biết là một sinh viên còn đang đi học.

Dùng thế quái nào được!

Hôm nay tới tham gia họp báo, không phải tới tham gia đại hội thể dục thể thao đâu nha!

Thời Sênh bĩu môi: "Em mặc thế này tới đây đấy à?"

Cô gái trẻ vừa thở vừa cúi đầu nhìn chính mình: "Chị Trình Hi, có gì không ổn sao ạ?"

Thời Sênh mỉm cười: “Em có thấy ai tới dự họp báo mà mặc như em không?”

Cô gái trẻ nghĩ một chút, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn hơi xụ xuống, “Nhưng mà em nghèo lắm.”

“Không phải chị đã gửi lễ phục cho em rồi sao?”

“A, em còn chưa bóc hộp…” Vẻ mặt cô gái đầy hối hận, nhìn Thời Sênh với ánh mắt hoang mang, sợ hãi, “Ngày đó em có giờ học nên quên nó luôn, chị Trình Hi, giờ phải làm sao đây?”

Thời Sênh đỡ trán, cô nên đi tìm một minh tinh hết thời thì hơn.

Loại em gái đáng thương hỏi ba cái không biết hai cái này là đồ ăn của tổng tài đại nhân rồi.

Thời Sênh hít sâu một hơi, lại lấy di động ra đăng weibo.

Trình Hi V: Có tình yêu nào trong vòng 10 phút có thể mang giúp ta một bộ lễ phục tới điện ảnh Thượng Ánh được không chỉ, tặng kèm cơ hội chính thức được nhìn thấy bản tôn. Người mặc đây [ảnh]

Weibo vừa phát, lập tức có người lên xem kịch vui, đương nhiên cũng cũng có người gật đầu khen ngợi cô gái trẻ trong ảnh.

Cô gái rất xinh đang đứng dựa lưng vào thân cây, hơi ngửa đầu nhìn lên trời để lộ ra sườn mặt vô cùng đẹp, ấm áp, rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Chị Trình Hi, em em em… giờ em phải làm sao đây?” Cô gái nhỏ nhìn Thời Sênh bấm di động thì gấp tới mức sắp khóc tới nơi.

“A, phải xem có anh tổng tài nào coi trọng em, mang lễ phục tới cứu cánh cho em không mới được.” Thời Sênh trả lời rất tùy ý, “Dù sao cũng chỉ là vai nữ số 4, không quan trọng.”

Cô gái nhỏ trừng mắt, chị Trình Hi đang nói cái gì thế hả? Tổng tài tặng lễ phục, chị ấy tưởng đang viết tiểu thuyết ngôn tình đấy à?

Cô gái nhỏ túm lấy tay Thời Sênh. “Đây là lần đầu tiên em nhận được vai diễn tử tế như thế, giờ em quay về thay liệu có còn kịp không?”

“Về sau sẽ còn có cơ hội mặc, gấp cái gì?” Thời Sênh vẫn chẳng vội vàng.

Cô gái: “…” Đây là lần đầu tiên của cô đấy, a a a a!

Ting…

Phỉ Vũ: Ba vòng, chiều cao?

Thời Sênh nhướng mày, click mở trang cá nhân của đối phương, bạn bè không quá bốn con số. Thời Sênh thuận tay nhắn cho đối phương số đo ba vòng và chiều cao, đối phương ra dấu OK, sau đó lại gửi tới một bức ảnh.

Phỉ Vũ: Đã phái người đưa đồ tới, trong vòng mười phút sẽ tới điện ảnh Thượng Ánh.

Thời Sênh đưa điện thoại ra cho cô gái nhìn: “Này, tổng tài của em tới rồi đấy, đi xuống tiếp giá đi.”

Chương 1525: Cẩm lạc kinh thu (11)

“Đi đến phía trước, bảo chúng nhường đường.” Huyền Trần không hề để ý đến Tử Kinh, căn dặn một người khác.

Tử Kinh thấy Huyền Trần không trả lời, cũng không dám hỏi nữa, “Lần này điện hạ gặp thích khách ai là kẻ đáng ngờ nhất?”

“Có mấy kẻ đáng ngờ, dù sao cũng gần như nhau, ai phái đến cũng như nhau cả thôi.”

Thời Sênh: “…” Nói hào phóng nhỉ, rất can đảm, chẳng sợ sệt gì.

“Huyền Trần.” Bên trong xe ngựa bỗng có một giọng nói lười biếng vang lên, dường như có chút bất mãn, “Sao còn chưa về phủ?”

“Điện hạ, phía trước có người đang đánh nhau.”

Thời Sênh bỗng nhiên giơ tay ra vén rèm cửa lên, Huyền Trần không ngăn kịp, tình hình bên trong bỗng chốc lộ hết ra, không sót thứ gì.

Nam tử dường như vừa tỉnh dậy, áo quần còn lộn xộn, nơi cổ áo rộng để lộ ra làn da trắng nõn. Đầu tóc còn chưa chải, tùy tiện vắt ra đằng sau, mấy sợi tóc phất phơ phía trước, vô cùng biếng nhác.

Rèm cửa xem được vén lên, ánh sáng bỗng nhiên mạnh hơn, nam tử hơi híp mắt lại, mặt mày để lộ vài phần buồn bực, nhưng không hề làm mất đi vẻ tuấn mỹ ban đầu.

Khi đã thích ứng với ánh sáng, nam tử mới nhìn về phía cô nương ở bên ngoài.

Khóe môi cô khẽ mỉm cười, trong đôi mắt dường như có gợn sóng bập bềnh, bên trong như có ánh sáng lướt qua, giống như đã tìm thấy thứ đồ chơi gì thú vị.

Trong tay Yên Thu bỗng nhiên có thêm một cây quạt, đưa từ trong xe ra ngoài, nâng cằm Thời Sênh lên, hơi nâng cao lên, giọng điệu dửng dưng, không nghe ra được đang vui hay đang buồn, “Ngươi chính là kẻ phản bội ta?”

Thời Sênh nắm lấy chiếc quạt, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, “Không phải.”

Yên Thu nhíu mày, buông cán quạt trong tay ra, hơi ngước mắt lên nhìn Thời Sênh, “Người dám phản bội ta, lá gan cũng to lắm.”

Hắn kéo rèm cửa sổ xe xuống, giọng nói lười biếng từ bên trong truyền ra, “Đưa về.”

Thời Sênh cầm lấy chiếc quạt, vẻ mặt mơ hồ, sao hắn lại không nghe cô nói chứ?

Ái chà chà!

Trâu bò nhỉ!

Thời Sênh một tay chống nạnh, xòe chiếc quạt ra quạt, một lát sau nghiêng đầu hỏi Huyền Trần, “Điện hạ nhà các ngươi có bệnh gì không?”

Huyền Trần lạnh mặt, “Hồng Cẩm người đừng quên thân phận của

mình.”

Thời Sênh phe phẩy chiếc quạt rất có khí thế, “Thân phận gì? Kẻ phản bội sao?”

Cỗ xe ngựa kêu choang một tiếng, dường như có thứ gì đó chạm vào đáy xe ngựa nên phát ra tiếng động.

“Huyền Trần.” Giọng nói bên trong cỗ xe ngựa lại vang lên, trong sự lười biếng còn có thêm vài phần hốt hoảng cuống cuồng. “Về phủ.”

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp, lại chập dây nào rồi?

Thời Sênh nắm lấy cửa sổ xe, “Điện hạ, ta muốn bàn luận với ngươi về chuyện phản bội, ngươi cho ta lên đi.”

“Hồng Cẩm!” Huyền Trần quát lên, “Không được phạm thượng!”

Thời Sênh lườm, cô không những muốn phạm thượng mà còn muốn nuôi dưỡng hắn nữa kìa.

Bên trong lại choang một tiếng, sắc mặt Huyền Trần càng trầm hơn. Hắn chặn giữa Thời Sênh và cỗ xe ngựa, “Hồng Cẩm, sự nhẫn nại của điện hạ có hạn, ngươi còn dám phạm thượng lần nữa thì tự chịu hậu quả.”

Hắn ra hiệu cho mấy người đi trước, cỗ xe ngựa lập tức di chuyển lên trước, đội quân phía trước cũng không biết bắt đầu di chuyển về phía trước từ lúc nào.

“Chẳng phải ta là kẻ phản bội sao? Hậu quả đã nghiêm trọng lắm rồi, ta không ngại nghiêm trọng thêm nữa đâu.” Thời Sênh vẩy chiếc quạt, vẻ mặt không hề để ý.

Đáy lòng Huyền Trần hơi trầm xuống, tuy còn có chút nghi hoặc, nhưng sắc mặt vẫn không hề biểu hiện gì, “Ngươi hiểu được là tốt, vẫn còn cơ hội lấy công chuộc tội.”

Thời Sênh phe phẩy quạt nhìn về phía cỗ xe ngựa ở đằng xa, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Là của cô, thì sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cô.

…

Chuyện đội ngũ đón dâu gặp thích khách ở cổng thành nhanh chóng lan truyền trong bách tính, còn sứ thần nước Hạ cũng lập tức đưa ra quan điểm, yêu cầu phải có lời giải thích hợp lý.

Cả chuyện lúc trước đó Thất hoàng tử yêu cầu họ nhường đường, chuyện đó có khác nào sỉ nhục nước Hạ?

Bệ hạ rất đau đầu cho gọi Thất hoàng tử tiến cung, nghe nói Thất hoàng tử đã nổi giận lôi đình, cuối cùng chuyện này kết thúc bằng việc Bệ hạ sai thân tín đến xin lỗi công chúa Ngưng Hoan.

Còn Thời Sênh cùng họ trở về phủ Thất hoàng tử thì bị nhốt trong một viện nhỏ, bên ngoài có người canh giữ, không cho phép cô ra ngoài, mỗi ngày chỉ mang đến một bữa cơm.

Mẹ kiếp muốn để cô đói chết sao?

Đám người này đương nhiên không ngăn được cô, nhưng cô có ra ngoài cũng không tìm được Yên Thu. Cái tên thiểu năng này hình như cũng không hay ở trong phủ, không phải là ở bên ngoài nạt trai bắt gái... đợi đã, nạt trai bắt gái?? Bắt gái???

Thời Sênh đứng vụt dậy, đi ra ngoài.

Thủ vệ canh gác bên ngoài giơ hai tay lên chặn lại, vẻ mặt không chút biểu cảm lặp lại, “Ngươi không được ra ngoài.”

“Trong phủ có nữ nhân không?” Thời Sênh lùi lại phía sau một bước, nhìn một tên thủ vệ hỏi.

Tên thủ vệ dường như rất khinh thường câu hỏi này, “Đương nhiên là có.”

“Ta muốn hỏi là, Thất hoàng tử có nữ nhân nào không?”

Tên thủ vệ hồ nghi, “Ngươi hỏi chuyện này làm gì? Ngươi không biết hay sao?”

Thời Sênh tăng thêm âm lượng, “Có hay không?”

Khí thế vô hình ép tới, tên thủ vệ vô thức nói, “Điện hạ còn chưa lấy phi.”

“Hắn đã ngủ với nữ nhân nào chưa?”

“Không có. Điện hạ chưa bao giờ chạm vào nữ nhân.”

Không có?

Không có nữ nhân, vậy thì những nữ nhân hắn chiếm được đều đi đâu cả rồi? Mấy kẻ trong kinh thành đâu thể tự thêu dệt nên những chuyện này được chứ?

Khi Thời Sênh còn đang nghi hoặc, Tử Kinh đã cầm theo một hộp

cơm rất lớn đi tới, không nói không rằng nhét vào tay cô, “Hồng Cẩm, mang chiếc hộp này đến cho điện hạ, điện hạ đang ở Tây Uyển.”

Chiếc hộp thức ăn cao bằng nửa người cô, hình tròn, đựng một người cũng không vấn đề gì, lại cực kỳ nặng. Thời Sênh không chuẩn bị trước, chiếc hộp bỗng chốc rơi xuống đất, có thứ gì đó đỏ thẫm từ đáy hộp truyền ra, cùng với đó là mùi máu tanh nồng đậm.

Thời Sênh: “…”

Đây là cái quỷ gì vậy?

“Điện hạ hỏi gì thì ngươi trả lời nấy. Ngươi biết điện hạ giận dữ đáng sợ thế nào rồi đấy. Ta không muốn phải đi nhặt xác cho ngươi đâu.” Tử Kinh đầy vẻ đồng tình, chớp mắt đã trầm hẳn xuống, “Nhưng nếu ngươi thực sự là kẻ phản bội thì ta sẽ không nương tay đâu.”

Tử Kinh nói xong liền đi mất.

Thời Sênh trừng mắt nhìn hộp cơm cao bằng nửa người đó, trong này… không phải là đựng thịt người đấy chứ?

Thời Sênh thẳng tay đẩy chiếc nắp hộp ra, mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, cũng may, không phải là thịt người mà là đầu heo bị cắt thành miếng nhỏ đặt trong hộp.

“Tây Uyển ở đâu?” Thời Sênh đóng nắp hộp lại, hỏi tên thủ vệ mặt không đổi sắc đứng bên cạnh.

Khóe miệng tên thủ vệ khẽ giật một cái, chỉ một hướng.

Thời Sênh xách chiếc hộp đi về phía Tây Uyển.

Huyền Trần đang đứng đợi ở cổng Tây Uyển, thấy cô đi đến liền đẩy cổng ra, đưa cô vào trong.

Tây Uyển....

Là hồ!

Cmn cá sấu ư!?

Ở cổng Tây Uyển có một chiếc thuyền nhỏ đang chờ, Huyền Trần không định lên đó, chỉ giúp cô cầm hộp thức ăn, “Giao hết vũ khí trên người ra đây.”

“Không có vũ khí.”

“Kiếm của ngươi!” Huyền Trần nhấn mạnh.

“Không có kiếm.” Thời Sênh không hề sợ hãi mở miệng, “Ngươi xem thanh kiếm to như vậy, ta giấu ở đâu được chứ?”

“Giao ra đây!”

Thời Sênh: “...” Haiz, cái đồ trẻ trâu nhà ngươi!

Thời Sênh liếc nhìn chiếc đình nhỏ ở trung tâm hồ, bên đó có màn che rủ xuống, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc vạt áo màu vàng mơ hồ ẩn hiện lộ ra ở phía sau.

Thời Sênh lấy thiết kiếm từ phía sau ra, cắm xuống đất, cảnh cáo Huyền Trần, “Tốt nhất đừng có động vào nó, tính khí nó kém lắm đấy.”

Huyền Trần vốn định giơ tay ra lập tức thu tay lại, đưa tay mời Thời

Sênh lên thuyền.

Chương 1526: Cẩm lạc kinh thu (12)

Thời Sênh nhảy lên thuyền, trên thuyền chỉ có một mình cô.

“Qua đó thế nào?” Thời Sênh quay đầu hỏi Huyền Trần.

“Tự chèo qua đó.” Huyền Trần chắp hai tay sau lưng.

Thời Sênh giơ tay chỉ vào mình, “Ngươi bảo ta chèo sao?”

Thời Sênh nhảy lên bờ, cầm lấy thiết kiếm rồi rời đi, ông đây không hầu nổi.

Huyền Trần giơ tay chặn cô lại. Thời Sênh không hề khách khí động thủ. Hai người ở trên bờ giao đấu, trước đây Huyền Trần chỉ đứng xem chứ chưa đích thân giao đấu với cô bao giờ. Lúc này khi đã giao đấu với cô, hắn mới hiểu rõ, nữ nhân này tuyệt đối không thể nào là Hồng Cẩm được.

Hắn hiểu rất rõ thực lực của Hồng Cẩm.

Huyền Trần trầm giọng chất vấn, nhanh chóng tấn công về phía đầu cô, “Rốt cuộc ngươi là ai? Có mục đích gì.”

Ta là tổ tông của ngươi.

Thời Sênh cầm kiếm đánh bật tay hắn ra, thân kiếm giao với tay hắn, trong phút chốc cả cánh tay hắn trở nên lạnh như băng, cứng nhắc đến nỗi không thể động đậy.

“Muốn đánh với ta sao?” Thời Sênh nới lỏng thiết kiếm, khóe miệng mang theo ý cười như có như không, “Ta nhường ngươi mười chiêu ngươi cũng không đánh thắng được ta.”

Huyền Trần hất tay ra, ánh mắt rơi xuống thiết kiếm trên tay cô, “Mục đích của ngươi là gì? Hồng Cẩm đang ở đâu?”

“Ta chính là Hồng Cẩm.”

“Ngươi không phải.”

“Thân thể này là Hồng Cẩm.” Thời Sênh nhướng mày, “Ta sử dụng thân thể của cô ta, chẳng qua chỉ là linh hồn bên trong thì không phải. Ngươi đã nghe qua chuyện mượn xác đổi hồn chưa, có sợ không?”

[...] Ký chủ vẫn còn có tâm trạng đi dọa người khác sao?

“Sao lại không cơ chứ?” Thời Sênh đang hừ lạnh trong lòng, “Không giết chết hắn đã là nể mặt Phượng Từ nhà ta rồi, còn không cho ta dọa hắn nữa chắc? Hơn nữa ta cũng chỉ nói sự thật thôi mà.”

Quả nhiên sắc mặt Huyền Trần thay đổi, đối với xã hội hiện đại, những chuyện về quỷ quái đều khủng khiếp đáng sợ, càng đừng nói đến xã hội cổ đại phong kiến này.

Cơ thể Huyền Trần căng cứng, cảnh giác nhìn Thời Sênh, “Ngươi là ma?”

“Ta là người!” Thời Sênh lườm, “Ngươi nhìn đi, ta có chỗ nào giống ma hả? Có con ma nào đẹp như ta không hả?”

Huyền Trần: “...” Dù có đẹp thì đó cũng là cơ thể của Hồng Cẩm, có

liên quan gì đến cô chứ?

Ánh mắt Huyền Trần dừng lại dưới đất, bóng cô ta kéo rất dài. Hơn nữa cô ta cũng có thể đi lại dưới ánh sáng mặt trời, quả thực đúng là người.

“Ngươi có mục đích gì?” Huyền Trần trấn tĩnh lại, hắn từng nghe Tử Kinh báo lại, khi cô ta hồi kinh từng tìm điện hạ, sau đó vẫn luôn ở trong kinh, không hề làm gì khác.

Thời Sênh bắt đầu bịa chuyện, “Ta và Yên Thu có tình duyên ba kiếp. Hắn chính là phu quân trời định của ta. Ta đến để thành hôn với hắn.”

Nói ra nghe hơi ảo một tí, nhưng sự thật cũng gần gần như vậy.

Huyền Trần: “...”

Sao càng nghe càng thấy giống chuyện bịa vậy?

Không phải là nữ nhân này đang gạt hắn đấy chứ?

“Huyền Trần.” Một giọng nói truyền ra từ giữa hồ, “Bảo cô ta đến đây.”

Huyền Trần nhíu mày, nữ nhân này vô cùng kỳ quái, để mặc cho cô ta ở cùng với điện hạ không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Hắn dùng khinh công qua đó, nói mấy câu với người trong đình. Một lát sau mới quay ra, đích thân lên thuyền, cầm lấy mái chèo, ra hiệu cho Thời Sênh lên thuyền.

Mang theo cả chiếc hộp đựng thịt lợn tanh nồng, nên không biết từ

lúc nào mấy con cá sấu đang nằm ở đâu bỗng nhiên tiến lại gần, nhưng Huyền Trần chèo thuyền rất nhanh, lũ cá sấu còn chưa kịp bao vây thuyền đã ghé sát đình.

Thời Sênh nhảy lên đình.

Yên Thu đang nằm trên một chiếc ghế lắc, nhẹ nhàng đung đưa. Y phục hắn mặc là màu vàng kim, vô cùng chói mắt.

Hoàng đế mặc màu vàng tươi, chỉ có thái tử mới được mặc màu vàng kim, trang phục của hoàng tử chủ yếu là màu xanh sẫm.

Yên Thu không thèm mở mắt vẫy tay một cái. Huyền Trần chần chừ giây lát, lấy chiếc hộp thức ăn lên bờ, rời khỏi chiếc đình, nếu Thời Sênh dám làm gì, hắn sẽ lập tức xông tới.

“Nghe nói ngươi không phải là Hồng Cẩm?” Yên Thu hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt lười biếng đã nhuộm vài phần ý cười, “Mượn xác đổi hồn? Còn có chuyện gì khác muốn kể ta nghe không?”

Tên Yên Thu này... nhìn thế nào cũng không thấy có sức uy hiếp gì cả, toàn thân tràn ngập sự lười biếng giống như một tên vô dụng chỉ biết ăn chờ chết.

Nhưng người như vậy, vẫn có thể yên ổn sống cho đến bây giờ dưới con mắt theo dõi của bao nhiêu người, lại còn nghênh ngang như vậy, có thể thấy hắn cũng không phải kẻ tốt đẹp gì.

“Ngươi muốn nghe cái gì?” Thời Sênh đi đến trước mặt hắn ngồi xuống.

“Ngươi có thể nói cái gì?”

“Ngươi muốn nghe cái gì thì ta nói cái đó.”

Yên Thu đứng lên, áo bào rủ xuống, phát ra âm thanh khe khẽ, hắn liếc mắt nhìn sang, “Ta muốn nghe xem, kẻ đứng sau ra lệnh cho ngươi là ai?”

“Ngươi muốn biết sao?”

Yên Thu ngồi đối diện với cô, cầm tách trà rót trà cho mình, “Ngươi sẽ nói sao?”

Thời Sênh nhún vai, không hề gì nói: “Nói cho ngươi cũng được thôi, nhưng ngươi phải để ta ở bên cạnh ngươi.”

Yên Thu đặt tách trà xuống, “Tại sao ta lại phải để một người có mục đích bất minh ở bên cạnh mình?”

“Ngươi không giết nổi ta. Vừa nãy tên tùy tùng của ngươi giao đấu với ta ngươi nhìn thấy rồi đấy, hắn có thể đi theo ngươi, chứng tỏ là thực lực mạnh nhất. Cho nên, trong tình hình này, ngươi để ta ở ngay trong tầm mắt ngươi chẳng phải là tốt hơn sao?”

Tách trà trong tay Yên Thu dừng lại bên môi, mấy giây sau mới chầm chậm mím lại, “Ngươi nói ta nghe xem..”

“Nói đơn giản thì chính là có người muốn giăng bẫy để ngươi và Yên Loan tàn sát lẫn nhau.”

Trước tiên để Hồng Cẩm nhận một mệnh lệnh thích sát giả đi giết Yên Loan. Sau đó lại lập mưu có người tấn công Yên Thu ở kinh thành. Hồng Cẩm mất tích, tất cả đầu mối đều chỉ vào Yên Thu.

Hồng Cẩm chết ngoài biển, ván cờ này rất dễ thành công.

Thời Sênh cong mày lại, “Trong số những người ở bên cạnh các ngươi đúng là có kẻ phản bội, nhưng không phải là ta.”

Mệnh lệnh Hồng Cẩm nhận được sử dụng thứ ám ngữ chỉ có họ mới hiểu, đương nhiên chỉ có người của họ mới biết được thứ ám ngữ này.

“Ta dựa vào cái gì tin ngươi?”

Thời Sênh không để tâm đến nói: “Ngươi hỏi thì ta nói, ta cũng không yêu cầu ngươi tin ta. Dù ngươi có tin hay không ta cũng sẽ ở lại bên cạnh ngươi thôi.”

Yên Thu: “...”

Điểm vũ lực của cô ta cao như vậy, Huyền Trần cũng không phải là đối thủ của cô ta. Cô ta muốn ở lại hình như cũng không có cách gì thật.

“Bây giờ ta nói cho ngươi biết một bí mật.” Thời Sênh nhoài người lên bàn.

Yên Thu nhíu mày, dường như có mấy phần hứng thú, “Bí mật gì?”

“Yên Loan thực ra là nữ. Còn công chúa Ngưng Hoan đó... có khả năng là một tên đàn ông, nhưng ta không dám chắc chắn. Ngươi muốn biết thì phái người đi điều tra thử xem.”

Yên Thu híp mắt lại, trong phút chốc sự lười biếng tan đi hết, cả người đều trở nên sắc bén, “Yên Loan là nữ nhân sao?”

“Không thể tin được đúng không?”

“Thứ không thể tin được là sao ngươi lại biết chuyện đó?”

“Ta đã nói rồi, ta không phải là Hồng Cẩm, ta biết thì có gì là lạ?”

Khí thế sắc bén trên người Yên Thu đã bị cởi bỏ hết, “Vậy ngươi biết lúc nào ta sẽ chết không?”

“Có ta ở đây làm sao ngươi chết được chứ?” Thời Sênh lườm, bá đạo nói, “Trời đất diệt vong ta không quản được, nhưng ta dám bảo đảm không ai có thể chạm được vào một sợi tóc của ngươi.”

Đáp án này cách xa cả mười tám nghìn dặm so với Yên Thu nghĩ.

Rất lâu sau, Yên Thu mới yếu ớt nói, “Ta còn tưởng ngươi dám làm trái cả thiên mệnh.”

Thời Sênh chống cằm, “Ta làm trái được thật, nhưng mà không có nghĩa lý gì cả.”

Thế giới này không phải là thế giới của cô, cho dù có làm trái thì sao chứ? Chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

“Nói khoác mà không biết ngượng.”

“Cảm ơn quá khen.”

Yên Thu: “...”

Chương 1527: Cẩm lạc kinh thu (13)

“Đi cho đám Thiên Xu ăn đi.” Yên Thu vẫy tay.

Thiên Xu?

Ánh mắt Thời Sênh dừng lại ở chiếc hộp đồ ăn Huyền Trần đặt bên cạnh.

“Mẹ kiếp, ngươi nuôi bẩy con cá sấu sao?”

Cô còn chưa đếm cẩn thận xem ở đây rốt cuộc có bao nhiêu con cá sấu, nhưng tuyệt đối không ít.

“Cá sấu?” Yên Thu dường như chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, rõ ràng là có chút kinh ngạc, “Đó là tên ngươi đặt sao?”

Tuy hắn nuôi dưỡng chúng, nhưng lại không biết chúng thuộc giống gì.

“Sao ta có thể đặt ra được cái tên trâu bò như vậy được chứ...” Thời Sênh đầu đầy vạch đen, “... Ngươi không biết đây là thứ gì sao?”

Ngươi không biết mà cũng dám nuôi sao???

Lợi hại nhỉ!!!

“Ta vớt được chúng ở trên biển, thấy chúng rất ngoan ngoãn nên nuôi.” Yên Thu dừng lại một chút, “Cá sấu... cái tên cũng khá hay đấy

chứ.”

Thời Sênh nhìn ra mặt hồ, lúc này có hai con cá sấu đang nổi trên mặt nước, cái lưng màu xanh sẫm phản xạ dưới ánh sáng mặt trời.

Chẳng thấy chúng ngoan ở chỗ nào hết.

Gu thẩm mĩ của hắn có vấn đề à?

Đợi đã, vớt được cá sấu trên biển sao???

Vớt được cá mập trên biển không lạ, sao lại vớt được cá sấu chứ... trừ khi là ở một số nơi gần bờ, trong biển sâu đáng lẽ ra không có cá sấu mới đúng chứ.

“Ngươi vớt một hơi được bảy con, cũng lợi hại lắm.”

“Vốn dĩ chỉ có hai con, đây đều là do chúng sinh ra.” Yên Thu chậm rãi trả lời, “Ngươi còn không cho chúng ăn là chúng sẽ bò lên bờ đấy.”

Thời Sênh nhìn về phía hộp đồ ăn bên cạnh, quả nhiên có một con cá sấu đã leo lên bậc thềm đình, con cá sấu này không to lắm, có lẽ vẫn còn là cá sấu con.

Thời Sênh thực sự không thể thích nổi loại động vật này, “Ngươi thế này tức là để ta ở lại rồi đúng không?”

“Đúng như ngươi nói, ta không cho ngươi ở lại thì ngươi có đi không?”

“Tất nhiên là không.”

Yên Thu cúi xuống, không nói gì nữa.

Thời Sênh trầm mặc, đi đến xách hộp đồ ăn, nhân tiện ném con cá sấu con đó vào trong hồ, tiếng nước rào rào, lập tức dẫn dụ sự chú ý của những con cá sấu khác, chúng bơi về phía phát ra âm thanh.

Yên Thu nhìn Thời Sênh đứng bên kia đổ đồ ăn xuống hồ, ánh mắt hơi trầm xuống. Cho đến khi Thời Sênh cho cá sấu ăn xong, hắn mới tỏ vẻ như không có chuyện gì thu hồi tầm mắt lại, uống cốc trà đã nguội.

...

“Điện hạ, tại sao người lại giữ cô ta lại?”

Vào đêm, Huyền Trần hầu hạ Yên Thu thay y phục, nhân cơ hội hỏi câu hỏi này, nữ nhân đó vừa nhìn đã thấy có vấn đề.

Điều quan trọng nhất là cô ta mang thân phận của Hồng Cẩm, còn Hồng Cẩm thực sự đã đi đâu rồi?

“Ngươi có đánh thắng được cô ta không?”

Huyền Trần khựng lại, “Trong tay cô ta có một thanh kiếm, thanh kiếm đó... vô cùng lợi hại. Nếu như không có thanh kiếm đó thì có lẽ thuộc hạ còn có cơ thắng.”

Yên Thu tiếp lời, “Nhưng ngươi cũng không lấy được thanh kiếm đó.”

Lúc trước khi cô ta đi đến cái đình trên hồ không mang theo kiếm. Thanh kiếm đó cắm trên đất bên bờ hồ, Huyền Trần đã thử nhưng không thể rút kiếm ra được, giống như đã hợp lại với mặt đất thành một thể.

Nhưng khi cô ta đến lại dễ dàng rút kiếm ra được.

Yên Thu mặc chiếc áo mỏng lên, “Vậy nên bây giờ để cô ta ở trong tầm mắt để trông chừng mới là lựa chọn thích hợp nhất.”

“Phía Cửu hoàng tử chắc chắn sẽ không chịu khoanh tay đứng nhìn.” Gần đây Cửu hoàng tử tuy rất kín đáo nhưng cũng không phải là người chịu nín nhịn trong lòng. Cho dù điều cô ta nói là thật, cô ta không phải là Hồng Cẩm, nhưng chuyện Cửu hoàng tử vẫn là do cô ta làm.”

Hiện tại Cửu hoàng tử đang bận chuyện của nước Hạ, tạm thời không có thời gian so đo tính toán, nhưng đến khi hắn xong chuyện rồi, chẳng lẽ cũng không tính toán sao?

Yên Thu nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, sự lười biếng trong đôi mắt lên đến cực độ, như thể được phủ thêm một lớp băng lạnh. Hắn giơ tay ra phủi phủi vạt áo có chút nếp nhăn, “Cô ấy đã tặng ta một món quà gặp mặt rất tuyệt.”

Yên Thu không nói rõ, chuyển đề tài, “Ngươi đi hỏi xem thanh kiếm đó của cô ta tên là gì.”

Khóe miệng Huyền Trần khẽ giật, “Cô ta sẽ nói cho thuộc hạ biết sao?”

“Ngươi cứ nói là ta hỏi.” Yên Thu vô cùng tự tin, “Cô ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Tuân lệnh.”

…

Thời Sênh vẫn ở trong viện đó. Thủ vệ bên ngoài cũng không rút đi, tuy những tên thủ vệ này đối với Thời Sênh mà nói chỉ là vật trang trí.

“Hồng Cẩm.”

Huyền Trần gõ cửa, cửa phòng không đóng, hắn đi thẳng vào trong, đặt một cái giỏ trước mặt Thời Sênh, “Điện hạ lệnh cho ngươi trong vòng ba ngày phải thêu xong một bức uyên ương nghịch nước.”

Thời Sênh: “…”

Ngươi nói cái gì?

Ta không nghe lầm đấy chứ, ngươi nói lại một lần nữa đi!

Trên mặt Thời Sênh như thể viết rõ mấy chữ, Yên Thu điên rồi sao?

Huyền Trần truyền đạt lại nguyên văn, “Điện hạ đã nói, nếu trong vòng ba ngày không thêu xong thì ngươi cũng đừng đi theo điện hạ nữa.”

Thời Sênh trợn mắt nhìn kim thêu hoa trong giỏ, đôi tay cô đã từng cầm rất nhiều vũ khí, nhưng mà... thứ giống như loại kim thêu hoa này, cô cũng chỉ dùng để giết người mà thôi.

Yên Thu đúng là điên rồi!

“Ngoài ra, điện hạ còn bảo ta hỏi ngươi, thanh kiếm đó của ngươi tên là gì?” Huyền Trần nhìn thanh thiết kiếm bị cô vứt tùy tiện dưới đất, khóe miệng không khỏi giật một cái.

“Tên gì?” Thời Sênh vẫn còn chưa thoát ra khỏi nỗi sợ hãi với chiếc

kim thêu hoa, sờ trán nói: “Kiếm thêu hoa.”

Hả? Kiếm thêu hoa? Có lẽ Huyền Trần bị cái tên này khiến cho chấn động, cái tên gì vậy chứ?

“Oong!” Huyền Trần còn chưa phản ứng lại, thiết kiếm đã chấn động.

Mấy cái tên trước đây thì thôi đi, bây giờ còn kiếm thêu hoa là cái quần què gì chứ? Chủ nhân cô cứ đổi tên tôi loạn lên như vậy sẽ mất tôi thật đó.

Âm thanh đó khiến Huyền Trần sợ hãi, kiếm lại có thể tự chấn động trong khi không hề được người khác điều khiển sao.

Rõ ràng là Thời Sênh không hề định để ý đến thiết kiếm. Thiết kiếm tức giận, tự mình bay lên, rồi ‘soạt’ một tiếng lao ra bên ngoài.

Nó muốn bỏ nhà ra đi!

Huyền Trần: “…”

“Kiếm của cô...” Hồi lâu sau Huyền Trần mới tìm lại được giọng nói của mình. Trước đây thực sự là hắn hiểu biết quá nông cạn, điện hạ nói đúng, nhân ngoại hữu ngoại, thiên ngoại hữu thiên.

“Rồi tự nó sẽ về.” Thời Sênh sức cùng lực kiệt nói: “Có phải là điện hạ nhà các ngươi quên uống thuốc rồi không, sao lại bắt ta thêu hoa?”

Nuôi mấy con cá sấu thì đặt tên bắc đẩu thất tinh.

Bây giờ còn bắt cô thêu hoa?

Não bị úng nước rồi chăng?

Huyền Trần muốn phỉ nhổ, một khi tâm huyết dâng trào, thì đừng nói đến việc bắt ngươi thêu hoa, ngay cả bắt ta mặc y phục nữ nhân có khi điện hạ cũng có thể làm được.

Nhưng hắn không thể làm vậy, chỉ đành nghiêm mặt lại, “Nội trong ba ngày phải hoàn thành.”

Hắn xoay người rời đi, đi đến cửa liền dừng lại, đưa ra yêu cầu càng quá đáng hơn của điện hạ, “Điện hạ nói muốn mượn kiếm của ngươi dùng.”

Thời Sênh ngẩng đầu lên, “Mượn nó làm gì?”

Huyền Trần: “…” Hắn có thể nói là điện hạ chỉ muốn biết xem ngươi có cho mượn hay không thôi được không?

“Nó ở trong tay các ngươi cũng chỉ là thanh kiếm bỏ đi. Hắn thiếu vũ khí à, ta có nhiều lắm, cứ việc chọn lấy một cái...”

“Điện hạ chỉ muốn mượn thanh kiếm đó.”

Thời Sênh khua tay đuổi người, “Đợi nó về ta sẽ bảo nó tự đi đến đó.”

Huyền Trần: “...” Như vậy là cô ta đồng ý rồi đúng không?

Thái độ này của cô ta là có ý gì chứ? Có chỗ dựa nên không lo ngại gì sao? Thanh kiếm đó ở trong tay họ chỉ là thanh kiếm bỏ đi đúng như lời cô ta nói?

Nghĩ đến cảnh lúc trước hắn không thể rút được cây kiếm đó ra,

hình như cũng đúng thế thật.

Huyền Trần rời khỏi căn phòng, Thời Sênh vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc khăn lụa trắng trong giỏ rầu rĩ.

Bảo cô thêu hoa sao?

Chi bằng bảo cô tạo phản còn hơn.

Thời Sênh quyết đoán đẩy chiếc giỏ sang một bên, ai thích thêu thì thêu, cô không thèm thêu.

Chương 1528: Cẩm lạc kinh thu (14)

Ba ngày sau, Yên Thu cầm chiếc khăn lụa trắng trống không, nhìn nữ tử ở trước mặt, “Đây là chim uyên ương ngươi thêu sao?”

“Không thêu được.” Thời Sênh nói thật.

“Vậy ngươi cảm thấy ta giữ ngươi ở lại bên cạnh có tác dụng gì?” Nam nhân dường như đang cười, nhưng trên mặt hắn không hề có bất kỳ biểu cảm nào chứng minh hắn đang cười.

Thời Sênh nghiêm chỉnh nói: “Giết người phóng hỏa?”

Huyền Trần: “...”

Yên Thu như bị chọc cười, khóe miệng hơi mím lại cong lên, vẻ lười biếng trên khuôn mặt càng rõ rệt hơn, giống như một chú mèo cưng lớn.

Gió mát bốn phía xung quanh chầm chậm chuyển động, xuyên qua mái tóc hắn, trong không khí dường như cũng đã nhuốm đầy sự biếng nhác đó.

Yên Thu đặt chiếc khăn tay trắng xuống, không hề có vẻ tức giận, “Chuẩn bị đi, lát nữa đi cùng ta ra ngoài.”

Huyền Trần: “...” Điện hạ định làm gì chứ?

Yên Thu cầm lấy thiết kiếm trên mặt bàn, trả lại cho Thời Sênh,

“Kiếm tốt lắm, đáng tiếc là quá gây chú ý.”

Thời Sênh nhận lấy kiếm, vạch ra một đường trong không khí, “Gây chú ý mới là ưu điểm của nó.”

Nó vốn nên chói mắt như vậy.

Không phải chìm trong trần ai, không phải thu lại vẻ sắc bén của mình.

Yên Thu không biết nghĩ đến điều gì, hơi nhướng mày, khóe môi cong lên như có như không, áo bào màu vàng kim dường như đang phát sáng, cảnh tượng xung quanh dường như cũng đang sáng lấp lánh theo.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn.

Yên Thu đối diện với ánh mắt của Thời Sênh, trong đôi con ngươi đen láy, Thời Sênh không nhìn thấy bất kỳ sự ấm áp nào, chỉ có ánh sáng lạnh lẽo giảo hoạt như loài hồ ly.

Chẹp...

Sao lại khó chơi như vậy chứ.

...

Cảnh tượng Thất hoàng tử Yên Thu xuất hành có thể nói là vô cùng “mượn thế hiếp người”, chỉ cần nhìn thấy vẻ hào nhoáng phô trương đó, người ta không cần nhìn cũng biết đó là ai.

Tất cả mọi người trên phố đều tự động nhường đường cho hắn.

Khuỷu tay Yên Thu đặt trên cửa sổ xe, chống cằm, nhìn con phố vì sự xuất hiện của hắn mà trở nên tịch mịch đó.

Mùi hương thơm của đồ ăn vặt ở bên đường theo gió truyền tới. Hắn bỗng nhiên đặt tay xuống vẫy vẫy. Huyền Trần lập tức tiến lên. Yên Thu nhíu mày một cái, “Gọi cô ta đến đây.”

Huyền Trần: “...” Bỗng nhiên có cảm giác bị ghét bỏ là sao nhể?

Huyền Trần cho người gọi Thời Sênh đang đi phía sau đến, Thời Sênh đi đến bên cửa sổ xe, “Làm gì thế?”

“Có nhìn thấy cửa tiệm đó không?” Ngón tay thon dài của Yên Thu chỉ vào một cửa tiệm cách đó không xa, bên ngoài cửa tiệm có người xếp hàng, vô cùng náo nhiệt.

“Làm sao? Ngươi muốn cướp à?” Thời Sênh liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt.

Yên Thu: “...”

Hắn lấy tay ấn miệng, “Vào bên trong mua bánh nhân hạt sen.”

“Đại nam nhân như ngươi, ăn bánh ngọt cái gì chứ?”

Ánh mắt Yên Thu bỗng nhiên lạnh đi, ý tứ đó giống như là nếu ngươi không đi thì hôm nay đừng đi theo ta, sau này cũng đừng đi theo ta nữa.

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp, cậy sủng nên kiêu thành tính luôn rồi à!

“Đưa tiền đây.” Thời Sênh giơ tay ra, “Ta nghèo lắm.”

Yên Thu nhíu mày, “Ngay cả chút tiền này mà ngươi cũng không nỡ.”

“Ta rất nghèo!” Thời Sênh lặp lại, đây là thời cổ đại, không phải thời hiện đại. Thời cổ đại đâu có dễ kiếm tiền như vậy, trừ khi cô lên núi làm thổ phỉ.

Yên Thu kéo rèm cửa xuống phạch một cái.

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp, bệnh quái gì vậy?

Thời Sênh giơ tay ra gõ cửa xe, “Ngươi còn muốn ăn không?”

“Hôm nay nếu ngươi không mua được thì đừng về phủ nữa.” Xe ngựa đột nhiên tăng tốc, lao nhanh về phía trước, người trên phố lần lượt tránh ra.

Thời Sênh ngẩn người đứng ở chỗ cũ, một lát sau mới nghiêng đầu nhìn Huyền Trần còn chưa đuổi theo kịp, “Điện hạ nhà các ngươi có phải bị bệnh không?”

Huyền Trần liếc nhìn cô một cái, nói lời dối lòng, “Điện hạ rất khỏe.”

Tuy hắn vẫn luôn cảm thấy điện hạ có bệnh, nhưng không thể nói ra được. Hắn là người của điện hạ, cho dù điện hạ có bệnh thấm sâu vào trong xương cốt, hắn cũng không thể nói điện hạ có bệnh được.

Thời Sênh chen vào cửa hàng đông đúc đó, kết quả đến mấy người trước cô thì bánh đã bán hết, cửa hàng thông báo họ ngày mai lại đến, dường như mọi người cũng đã quen nên tự giác rời đi.

Cuối cùng Thời Sênh phải ra giá cao để mua lại một phần bánh từ một người khác. Cô vốn đã không có nhiều tiền, lại cộng thêm còn phải đến y quán thay thuốc, phải tiết kiệm tiền, bây giờ còn có một tên thiểu năng cứ muốn tiêu tiền của cô, ép cô lên núi làm thổ phỉ.

Thời Sênh cầm thứ gọi là bánh nhân hạt sen đó, đuổi theo đội ngũ hộ tống Yên Thu.

Còn chưa kịp lại gần đã cảm thấy trong không khí có thành phần không an phận, đó là một ngã tư, ở vị trí cách một chút trước chỗ xe ngựa của Yên Thu dừng lại, đám người Huyền Trần đang vây bốn xung quanh, làm thành tư thế bảo vệ cỗ xe ngựa.

Ở phía đối diện xe ngựa, là đám người Yên Loan.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Yên Loan đang bị bao vây tấn công.

Còn Yên Thu nhoài người trên cửa sổ, dáng vẻ hứng thú.

Thời Sênh cắn răng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ, nhét bánh nhân hạt sen vào trong tay hắn, “Ngươi tính đến lúc cô ta bị tấn công nên đến để xem kịch đúng không?”

Yên Thu không trả lời Thời Sênh, mở gói giấy ra, mùi thơm ngọt lập tức bay ra, hắn bẻ một miếng cho vào trong miệng. Bánh rất mềm, vừa vào trong miệng đã tan ngay.

Trên bờ môi mỏng của hắn còn dính chút vụn bánh, đầu lưỡi khẽ lướt qua, vụn bánh đã bị cuộn vào trong, “Ta tìm người làm, không cần tính.”

Thời Sênh: “...”

Lợi hại nha nàng dâu của ta.

Thời Sênh nhìn về phía Yên Loan bên kia.

Hôn sự của Cửu hoàng tử và công chúa Ngưng Hoan đang được gấp rút tiến hành, nhưng đúng vào thời điểm then chốt này kẻ muốn ám sát họ lại kéo đến hết lớp này đến lớp khác.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Cửu hoàng tử đã gặp phải thích khách không dưới năm lần.

Đa số thích khách đều là do hai nước Tấn - Sở phái tới. Bắt đầu từ khi công chúa Ngưng Hoan rời khỏi nước Hạ liền liên tục xảy ra. Họ không muốn hai nước Yên - Hạ liên hôn.

Hơn nữa công chúa Ngưng Hoan dung mạo khuynh thành, chư quân các nước cũng có chút tiếc thương mỹ nhân, cho nên đương nhiên người bị xui xẻo là Yên Loan.

Lúc này cho dù Yên Thu có tìm người ám sát cô ta thì cô ta cũng không biết được là do ai phái tới.

Hơn nữa Yên Thu dường như không định giết cô ta...

Đám thích khách đó chỉ xoay vòng vòng quanh cô ta, ngăn cách cô ta với những người khác. Rất nhanh sau đó bên cạnh Yên Loan chỉ còn lại thích khách. Cô ta không động thủ mà trốn tránh có vẻ nhếch nhác.

Thời Sênh quan sát một lát, nhận ra được mục đích của những người này. Họ muốn làm bại lộ thân phận nữ nhi của Yên Loan trước

mặt đông người.

Việc này có tác dụng hơn nhiều so với những lời đồn đại.

Ánh mắt Thời Sênh chuyển sang nam nhân đang ăn bánh nhân hạt sen ở bên cạnh.

Yên Thu như có cảm ứng, hắn đặt miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, giọng nói dường như nhiễm hương thơm ngọt của chiếc bánh, “Biết kết cục của kẻ phản bội ta thảm thế nào không?”

Hắn nói xong mới nghiêng đầu nhìn Thời Sênh, đôi mắt như chiếc giếng sâu hun hút, không chút gợn sóng, nhưng cũng âm u lạnh lẽo.

Thời Sênh hạ khóe miệng, giơ tay ra phẩy nhẹ một cái trên khóe môi hắn, “Ta chưa nói là sẽ không phản bội ngươi sao?”

Tay của cô lướt qua bờ môi hắn, mang theo cảm giác mát lạnh. Sắc mặt Yên Thu bỗng nhiên thay đổi, ném chiếc hộp giấy về phía Thời Sênh, giận dữ quát, “Ai cho ngươi chạm vào ta.”

“Ngươi cũng đâu có tránh.” Thời Sênh vô tội, vừa rồi động tác của cô chậm như vậy, hắn hoàn toàn có cơ hội tránh được.

Yên Thu âm trầm trừng mắt lườm cô một cái, “Về phủ chép kinh Phật cho ta, chép đến khi nào ta hài lòng thì thôi.”

Rèm cửa nặng nề buông xuống, che đi nam nhân ở bên trong.

Thời Sênh: “...”

Có một nàng dâu thích làm bộ còn kiêu ngạo như vậy thì phải theo đuổi thế nào đây?

Chương 1529: Cẩm lạc kinh thu (15)

Huyền Trần thầm kinh ngạc với điện hạ nhà mình. Hắn lại chỉ tức giận như vậy, không cho người lôi cô ta xuống cho Thiên Xu ăn.

Vừa rồi cô ta đã chạm vào điện hạ đó...

Cho dù không làm mồi cho Thiên Xu, thì cũng phải chặt tay mới đúng, đó mới là tác phong thường thấy của điện hạ, điện hạ tức giận thế này là sao chứ??

“Oa!”

Đám người phía trước đột nhiên phát ra tiếng kêu khe khẽ, đám thích khách bên đó đã làm xõa tóc Yên Loan ra. Lúc này thân áo trước cũng có chút lỏng lẻo, vừa nhìn đã biết đây là một cô nương.

Thân phận Yên Loan vừa bị bại lộ, đám thích khách đã rút đi.

Cô ta sắc mặt khó coi ôm lấy y phục đứng ở giữa, nhìn có vài phần nhếch nhác.

“Đó chẳng phải là Cửu hoàng tử sao? Sao lại biến thành nữ nhân rồi?” Bách tính đứng ở phía xa, chỉ chỉ trỏ trỏ Yên Loan.

Hai tay Yên Loan nắm chặt, ánh mắt tràn đầy sự căm phẫn, ánh mắt cô ta quét qua xung quanh, nhìn thấy xe ngựa của Yên Thu, còn có Thời Sênh đứng bên cạnh xe ngựa, sao cô ta không nhìn thấy chứ.

Nữ nhân này trước kia còn nói không phải là người của Thất hoàng tử, nhưng bây giờ lại đứng bên cạnh xe ngựa của Thất hoàng tử... sát khí hiện lên rõ ràng trong mắt Yên Loan.

Xe ngựa của Yên Thu xuất hiện trùng hợp như vậy, đám thích khách này hoàn toàn khác so với đám thích khách ngày hôm qua. Bọn họ rõ ràng là muốn vạch trần thân phận nữ nhi của cô.

Yên Thu...

Yên Loan đen mặt đón lấy áo choàng người của mình mang đến, nhanh chóng thắt áo choàng, rồi vội vã rời đi.

“Ngươi đoán xem cô ta sẽ hóa giải nguy cơ lần này thế nào?” Thời Sênh tiến lại gần cửa sổ xe.

Trong xe không có ai đáp lại, Thời Sênh kiên nhẫn nói: “Ngươi cứ chày cối ở đây thế này, cô ta chắc chắn sẽ biết là do ngươi làm, ngươi làm thế này là muốn lật mặt với cô ta sao?”

Trong xe vẫn không có âm thanh gì, Thời Sênh không biết phải làm sao, tên này hình như hơi lắm tật xấu thì phải.

“Hồng Cẩm, ngươi đừng quên bây giờ ngươi cũng đang có mặt ở đây.” Huyền Trần ở bên cạnh nhắc nhở một câu.

“Ừ, thế thì đã sao?” Thời Sênh tỏ vẻ không sao hỏi ngược lại, sau đó trâng tráo buông ra một câu, “Ta sợ cô ta sao? Cho dù có mười Yên Loan đến đây cũng chưa chắc đã làm được gì ta.”

Bản cô nương là lão đại chuyên đánh chính diện đấy nhé!

Huyền Trần: “...” Trước đây cảm thấy điện hạ nhà mình đã đủ điên

cuồng, đủ khiến người khác muốn bóp chết lắm rồi. Bây giờ xem ra nếu so với nữ nhân này thì điện hạ quả thực vẫn quá đáng yêu.

...

Thời Sênh nhanh chóng biết được Yên Loan hóa giải nguy cơ lần này thế nào. Trước khi tin đồn đó hoàn toàn truyền ra bên ngoài, cô ta đã tạo nên một tin tức lớn hơn trước, có người chứng minh lúc đó cô ta căn bản không hề có mặt ở chỗ đó.

Người đó là do có người giả mạo.

Cũng may lúc đó Yên Loan còn không mang theo những người quen mặt ở bên cô ta, mà cuối cùng cô ta còn động thủ.

Mọi người đều biết Yên Loan là kẻ ốm yếu bệnh tật, ngay cả thứ công phu mèo cào cũng không biết, sao biết võ công được chứ, cho nên Yên Loan đã thành công gạt được bách tính bình thường.

Tuy nhiên, những người khác ở trong bóng tối chắc chắn là không dễ gạt như vậy, nhưng chỉ cần không cho cơ hội nắm được điểm yếu thì cô ta sẽ không sao hết.

“Ài, điện hạ, ngươi thất sách quá?” Thời Sênh nhoài người nằm lên bàn, xiêu vẹo chép kinh Phật, nói với nam nhân đang ở chỗ xa.

“Hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống rồi, có người sẽ đối phó với cô ta.”

“Phiền phức.” Thời Sênh bĩu môi, “Giết thẳng tay là xong, sao phải tính kế giăng bẫy phức tạp thế làm gì.”

Yên Thu nhìn mặt hồ tĩnh lặng, giọng nói cũng giống như nước hồ

không một gợn sóng, “Bởi vì ta luôn sống trong cục diện đó.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn qua, nam nhân đứng bên cạnh đình, áo bào màu vàng kim khẽ bay, thân ảnh lại có vài phần tiêu điều và cô tịch.

Yên Thu xoay người, trên mặt vẫn là vẻ lười biếng đó. Hắn nhẹ nhàng nói: “Ngươi đứng ở bên ngoài, sai một bước cũng không sao cả, còn có thể đi lại được. Nhưng ta đứng trong ván cờ đó, sai một bước là sai cả ván, ta không thể thua được.”

Thời Sênh đặt bút xuống. Cô ngẩng lên đón lấy ánh mắt hắn, ngữ khí trịnh trọng, “Kể từ giờ phút ta đến bên cạnh ngươi, thì ta đã là người trong cuộc. Cho dù ngươi đi nước cờ xấu nhất thì ta cũng có thể khiến ngươi chuyển bại thành thắng. Yên Thu, ngươi có tin ta không?”

...

Yên Thu, ngươi có tin ta không?

Yên Thu đung đưa chiếc ghế lắc, trong đầu không ngừng luẩn quẩn câu nói này. Rõ ràng hắn nên phòng bị cô mới đúng, nhưng hắn lại không nỡ, lần đầu tiên... hắn không nỡ như vậy.

Khi cô hỏi hắn câu đó, hắn không trả lời.

Bởi vì hắn cũng không biết phải trả lời thế nào.

Nếu hắn không tin, thì tại sao hắn lại giữ cô ở bên cạnh mình, thậm chí còn không hề phòng bị cô.

Nếu như tin, nhưng tại sao hắn lại không nói ra được thành lời.

Yên Thu giơ tay ra che mắt, tại sao có những lời hắn sẽ có thể nói ra trong lúc không để tâm, tại sao...

Liệu có đúng như cô nói, giữa họ có nhân duyên ba kiếp, cô đến là để tìm hắn không?

“Điện hạ, đêm đã khuya, điện hạ mau đi nghỉ ngơi thôi.” Huyền Trần từ ngoài phòng đi vào, thấy Yên Thu còn chưa ngủ, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Huyền Trần.” Yên Thu bỏ bàn tay đang che mắt lại ra, trong giọng nói mang theo sự mệt mói, “Ta thực sự mệt rồi.”

Huyền Trần kinh hãi trong lòng, “Điện hạ?”

Yên Thu khẽ rung chiếc ghế lắc, có chút ánh sáng lờ mờ chiếu trên gương mặt nghiêng của hắn, như thể mạ thêm một tầng ánh sáng ấm áp, “Nhưng ta không có đường lui. Phía trước là nấm mồ, phía sau là vực sâu, ngươi nói xem, ta phải làm sao?”

Huyền Trần nắm chặt nắm đấm.

Yên Thu vẫy tay, “Ngươi lui đi.”

“Điện hạ, người có ý muốn thoái lui sao?” Huyền Trần bạo gan hỏi Yên Thu.

Yên Thu ngẩn người, thì ra đây gọi là ý muốn thoái lui.

Hắn rủ mắt xuống, giọng nói có vài phần nỉ non không nghe ra, “Ta cũng chỉ là một con người.”

Cho dù là chiếc khôi giáp cứng đến đâu, suy cho cùng cũng chỉ là chiếc khôi giáp; có thể bảo vệ được cơ thể, nhưng không thể bảo vệ được nội tâm; có thể khoác lên vẻ kiên cường, nhưng không thể che được sự tuyệt vọng và bất lực.

“Điện hạ không chỉ một mình.” Huyền Trần đột nhiên quỳ xuống, trịnh trọng tuyên thệ, “Huyền Trần sẽ vĩnh viễn đi theo điện hạ.”

“Ngươi lui đi.”

“... Vâng.”

Huyền Trần rời khỏi căn phòng. Một trận gió lạnh lướt qua, lá cây vang lên xào xạc, trong đình bóng cây đung đưa lắc lư. Lúc trước không thấy đêm lạnh, nhưng đêm nay lại lạnh đến khác thường, sau lưng không biết tại sao lại có mồ hôi lạnh túa ra.

...

Không biết tại sao Yên Thu lại đi đến viện Thời Sênh ở. Thủ vệ bên ngoài nhìn thấy hắn đến định quỳ xuống hành lễ. Yên Thu ra hiệu cho họ đừng lên tiếng, rồi lặng lẽ đi vào bên trong.

Trong viện chỉ có một căn phòng có đèn, hắn chậm rãi đi đến, đáy lòng dường như có một giọng nói đang gào thét, nói muốn gặp cô ấy.

Dường như gặp cô có thể khiến tâm trạng phiền não của hắn bình phục lại.

Yên Thu giơ tay ra định gõ cửa, nhưng hồi lâu sau vẫn chưa gõ được, hắn sẽ nói gì với cô đây?

Yên Thu đứng một lúc lâu, cuối cùng vẫn không gõ cửa, xoay người

rời đi.

Vừa đi đến giữa viện, bên tường đột nhiên có một bóng đen nhảy vào, từ thân người và thanh kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đó, hắn biết người đó là ai.

“Ài, điện hạ, người đứng đây làm gì?” Thời Sênh đi đến, hiếu kỳ tiến lại gần, “Hay là nhớ ta rồi?”

Trong lòng Yên Thu hỗn loạn, có cảm giác lo lắng bối rối khi bị bắt gặp. Hắn hơi nghiêng người, che đi gương mặt bị bóng đen che mất đến thiếu tự nhiên, lạnh giọng hỏi, “Ta đã nói không được sự cho phép của ta, ngươi không được tự ý rời khỏi. Nửa đêm nửa hôm ngươi một mình ra ngoài đi đâu?”

Chương 1530: Cẩm lạc kinh thu (16)

Thời Sênh cố tình giảo biện, “Ngươi chỉ nói ta không được phép tự ý ra khỏi phủ, nhưng đâu có nói ta không được trèo tường trốn ra ngoài sau lưng ngươi.”

Yên Thu quay đầu nhìn, ánh sáng lạnh lẽo cô tịch chuyển động trong đôi mắt hắn, “Đừng khiêu khích sự nhẫn nại của ta.”

“Cho dù có khiêu khích thì ngươi cũng làm gì được ta nào? Giết ta sao? Ngươi có nỡ không?” Thời Sênh giơ tay ra vỗ lên ngực hắn, “Ta cho ngươi mười lá gan, ngươi cũng không dám động vào ta có tin không hả?”

Yên Thu: “...” Sự tự tin của nữ nhân này rốt cuộc ở đâu ra vậy?

Hắn cắn răng, “Ngươi rời phủ làm gì?”

“Điều tra chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, “thành Lung Yên.”

“thành Lung Yên? Ngươi điều tra nó làm gì?” Yên Thu nhíu mày.

“Không để làm gì cả, chỉ muốn đến đó xem thử cái gọi là cảnh mẫu đơn nở rộ thôi.”

Yên Thu càng nhíu mày sâu hơn, “Có gì để xem, nơi đó ngươi không được phép đi.”

“Ái chà, điện hạ muốn quản ta sao? Ngươi là cái gì của ta chứ?”

Giọng nói giễu cợt của Thời Sênh khiến cảm giác chật vật vừa mới lắng xuống khi nãy lại nổi lên. Hắn hơi phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Bây giờ ngươi đã là người của ta, thì phải nghe lời ta, không được đi đến thành Lung Yên, cũng không được đi xem cảnh mẫu đơn nở rộ gì hết, không được làm trái lại lời ta nói.”

Thời Sênh lườm, ngươi nói không đi thì không đi sao, ngươi cũng đâu có cho ông lợi lộc gì đâu.

Thời Sênh không tiếp lời, túm lấy cánh tay hắn, đi vào trong phòng, “Ngươi đến tìm ta làm gì, đừng có nói là ngươi mộng du đi đến đây đấy.”

Yên Thu muốn giãy ra, nhưng khuỷu tay trượt xuống, cô thuận thế nắm lấy tay hắn, khoảnh khắc đó hắn cũng quên mất giãy giụa, vô thức đi vào trong phòng cùng cô.

Vào trong phòng Yên Thu mới phản ứng lại. Để che giấu sự ngại ngùng, hắn nhíu mày quát tháo, “Ngươi đã nghe thấy lời ta vừa nói chưa?”

“Không được.” Thời Sênh cự tuyệt.

“Ngươi dám làm trái lời ta sao?”

“Làm trái lời ngươi thì đã sao?” Thời Sênh quay người lại cười lạnh, “Ta bao dung cho ngươi, không có nghĩa là ngươi có thể ra lệnh cho ta. Ta không thích giọng điệu vừa rồi của ngươi, hiểu chưa?”

Nếu Yên Thu dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói đôi câu với cô, thì cho dù không đồng ý đi chăng nữa cô cũng sẽ nói cho rõ ràng với hắn. Nhưng hắn lại dùng cái giọng đó nói với cô, cô đồng ý mới là lạ.

Đúng vậy, cô là người ưa nhẹ không ưa nặng.

Ngươi quyết làm cứng, cô sẽ cứng rắn hơn cả ngươi.

Trong lòng Yên Thu cạch một cái, sự hoảng hốt vô hạn từ sâu trong lòng dâng trào, hung hãn nhưng cũng vô cùng kỳ lạ.

“Ta...” Yên Thu nhíu mày, nén lại đầu lưỡi, nuốt lại những lời phía sau, “Ngươi đừng quên thân phận của mình.”

Thời Sênh buông tay ra, trong lòng Yên Thu chợt thấy trống rỗng, muốn nắm tay cô lại, nhưng hắn cố khống chế hành vi của mình, tay nắm chặt lấy vạt áo.

“Là chính ngươi từ trước đến giờ vẫn chưa làm rõ ta có thân phận gì...” Thời Sênh hít sâu một hơi, “Bây giờ ta không phải người quen biết bình thường với ngươi, ngươi về trước đi.”

Cô sợ một lúc nữa cô sẽ không chịu được mà đập hắn một trận.

Nhưng không có ký ức cũng không phải là lỗi của hắn.

Dường như Yên Thu cũng có chút cáu kỉnh, phất tay áo rời đi, đến khi đi ra khỏi viện hắn mới phản ứng lại, đây là phủ của hắn, tại sao hắn phải nghe lời cô nói chứ?

Yên Thu cắn răng, ngày mai sẽ bắt cô đi tắm cho Thiên Xu, hừ!

Yên Thu giơ bàn tay trong tay áo ra, đầu ngón tay khẽ mân mê, vô cùng mịn màng, dường như nơi đó còn lưu lại độ ấm từ đôi tay cô.

Chỉ một giây khắc sau Yên Thu đã vô cùng phẫn nộ hạ tay xuống, đi về phía phòng mình.

Khi hắn đi ngang qua hành lang, có mấy bóng đen lén lút xuất hiện ở đầu bên kia hành lang, chạm mặt với Yên Thu.

Mấy người áo đen ngẩn người, sau đó giơ vũ khí lên xông về phía Yên Thu.

...

Khi Thời Sênh đi đến, giao đấu đã dừng hẳn. Người trong phủ đang chỉ huy người dọn thi thể đi.

Yên Thu đang ngồi trên hành lang, hơi khom người xuống, khuỷu tay chống lên đầu gối. Huyền Trần đứng hơi xa hắn, dường như cũng hơi căng thẳng, mọi người xung quanh đều cử động nhẹ nhàng hơn không ít.

Xung quanh hắn như hình thành nên một vách ngăn, không có ai dám tiến lên.

Thời Sênh tiến lên mấy bước định đi lên hành lang. Huyền Trần giơ tay ngăn cô lại, “Tâm trạng điện hạ đang bất ổn, ngươi đừng qua đó.”

“Hắn làm sao?” Thời Sênh nhíu mày.

Huyền Trần trầm mặc giây lát, “Mỗi lần điện hạ giết người xong đều như vậy.”

Thời Sênh đẩy Huyền Trần sang một bên, đi đến trước mặt Yên Thu, thẳng tay ôm hắn vào trong lòng.

Cơ thể Yên Thu thoáng cứng lại. Có lẽ là ngửi thấy mùi vị trên người Thời Sênh, cũng có lẽ là vì hắn đã quá mệt mỏi, nên hắn giơ tay vòng qua eo cô, vùi đầu vào bụng cô.

Huyền Trần lấy làm lạ nhìn Thời Sênh, điện hạ... lại ôm cô ta.

Trước đây khi điện hạ giết người, ngay cả đến gần điện hạ họ cũng thấy khó khăn, mấy ngày sau mới khôi phục lại bình thường.

Huyền Trần chần chừ giây lát, cho những người khác lui xuống. Hắn lui ra bên ngoài quan sát, đề phòng xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Dù sao hắn cũng không tin tưởng nữ nhân này cho lắm.

Thời Sênh nhẹ nhàng xoa đầu hắn, “Có sợ không?”

Yên Thu nghiêng mặt, cánh tay càng dùng sức mạnh hơn, giọng nói của hắn hơi khàn không được tự nhiên lắm, “Ta không muốn giết người, nhưng ta không thể ngừng lại được. Ta không giết chúng thì chúng sẽ giết ta.”

Mỗi lần sau khi giết người trước mắt hắn đều không ngừng hiện lên cảnh tượng những người đó chết, máu tươi bắn tung tóe, dịch thể màu đỏ tươi ấy tràn lan trong lòng hắn như mực, chỉ còn lại một màu đỏ dữ tợn.

Khi đó hắn sợ, nhưng hắn không được phép để lộ ra bất kỳ sự mềm yếu nào, cho dù là ở trước mặt Huyền Trần, hắn cũng không thể.

Nhưng mà...

Khi cô lao tới, giống như một thanh kiếm sắc bén, chém đứt những bụi gai mọc dài đang quấn lấy hắn, chạm đến tận nơi sâu nhất trong lòng hắn, đưa hắn ra khỏi đầm lầy sâu thẳm của sự sợ hãi, khiến hắn được tắm táp dưới ánh nắng mặt trời, vô cùng ấm áp.

Hắn nghe cô nói: “Sau này ta giúp chàng giết.”

Tất cả máu tanh bẩn thỉu, ta sẽ giúp chàng chắn.

Tất cả tai họa khổ nạn, ta sẽ chịu thay chàng.

...

Khi Yên Thu tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau. Hắn hơi thất thần nhìn lên đầu giường, hôm qua hắn đã ngủ khi nào?

Lần đầu tiên sau khi giết người, hắn lại có thể ngủ ngon được như vậy...

Yên Thu cử động tay, phát hiện dường như mình đang nắm tay một người. Hắn vừa cúi đầu đã nhìn thấy người đang nằm nhoài bên giường. Hắn chỉ khẽ cử động, người đó đã tỉnh lại, tay vịn vào thành giường thẳng tắp người.

Ký ức hơi hỗn loạn, cùng với gương mặt xuất hiện trong tầm mắt hắn lúc này dần trở nên rõ nét hơn.

Hình như hắn đã nói rất nhiều, nói hắn sợ hãi, nói ra sự yếu mềm sâu thẳm trong lòng hắn, cuối cùng ôm cô ngủ thiếp đi...

Còn không hề biết mình đã về thế nào.

“Ui...” Thời Sênh cử động tay, lập tức hít một ngụm khí lạnh, duy trì một tư thế quá lâu nên hơi tê.

Yên Thu vô thức buông cô ra, ánh mắt di chuyển đến nơi khác, “Sao ngươi lại ngủ ở đây?”

Thời Sênh cử động cánh tay, vẻ mặt không biết nói sao, “Tối qua ngươi cứ túm chặt lấy ta, ta biết làm sao?”

Hắn túm cô sao?

Yên Thu cảm thấy câu nói đó không đáng tin lắm, nhưng chuyện tối qua đúng là cũng hơi kỳ quái. Hắn cắn môi dưới, “Chuyện tối qua ngươi không được nói cho bất kỳ ai biết.”

Thời Sênh lườm hắn một cái, chống nạnh nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập ánh sáng, “Được thôi, hôn ta một cái, ta sẽ không nói cho người khác biết.”

Yên Thu trợn trừng mắt nhìn, như thầm chỉ trích Thời Sênh mặt dầy.

“Nếu ngươi không hôn thì bây giờ ta sẽ đi lan truyền chuyện này đấy.”

“Cút.”

Chương 1531: Cẩm lạc kinh thu (17)

Yên Thu liệu được Thời Sênh sẽ không nói chuyện này ra ngoài, nên thô lỗ đuổi cô đi.

“Sớm biết thế này thì tối qua nên ngủ luôn với ngươi rồi mới đúng.” Thời Sênh phát tiết đá một cái vào cánh cửa phòng khép chặt.

Nếu không phải lần trước cô đã hứa với hắn, thì tối qua dù thế nào cô cũng sẽ không tha cho hắn.

Thời Sênh đứng ngoài cửa một lúc, tức tối quay người rời đi.

Yên Thu dựa vào cửa phòng, cảm thấy như không thở được, một lát sau mới bình phục lại.

...

Hôn kỳ của Yên Loan và công chúa Ngưng Hoan đã định vào ngày mùng chín. Yên Thu là hoàng tử, còn là hoàng tử được sủng ái nhất nên trực tiếp tham dự thay mặt Hoàng đế.

Yên Thu vốn không muốn đưa Thời Sênh đi, nhưng Thời Sênh không rời hắn nửa bước. Cho người chặn cô, cô liền động thủ, Yên Thu hết cách, đành phải đưa cô đi cùng.

Phủ Cửu hoàng tử giăng đèn kết hoa, hân hoan vui mừng. Suy cho cùng cũng là hai nước liên hôn, cho dù vị Cửu hoàng tử này là kẻ ốm yếu bệnh tật, cũng không được yêu mến, nhưng người ta thành thân

với công chúa Ngưng Hoan, đám đại thần cũng không dám coi thường, mang quà mừng đến chúc mừng.

Yên Thu vẫn phô trương như cũ, có lẽ ở trong kinh thành, ngoài Hoàng đế ra, chỉ có hắn mới phô trương như vậy, chỉ xuất hành đơn giản cũng có thể làm giống như đi diễu hành vậy.

Đám đại thần đều ra cửa nghênh đón, Huyền Trần định tiến lên trước dìu hắn xuống xe, nhưng Thời Sênh đã giành đi trước một bước, giơ tay về phía xe ngựa.

Yên Thu khựng lại. Bao nhiêu người đang nhìn vào, hắn cũng không tiện nổi nóng, nên đành đưa tay ra đặt lên tay Thời Sênh, mượn sức cô bước xuống xe.

Thời Sênh nhân cơ hội bấm hắn một cái. Yên Thu khẽ hít một hơi, tức giận nhìn cô.

Cô lại cười toe toét buông hắn ra, lùi lại phía sau, đứng cùng vơi đám Huyền Trần.

Trở về sẽ xử lý cô!

Trong lòng Yên Thu hung tợn nghĩ, trên mặt bày ra vẻ mặt thường thấy của Thất hoàng tử, nhìn đám người bên kia đi đến.

“Tham kiến Thất hoàng tử điện hạ!”

“Bình thân.” Giọng nói Yên Thu lười biếng, nhìn có vẻ không hề nguy hiểm gì, nhưng mọi người đều biết rõ rằng, vị hoàng tử này chỉ là lúc này nhìn có vẻ vô hại, nhưng khi hắn trở mặt thì còn nhanh hơn lật sách.

Yên Thu chỉ nói hai từ này, rồi sau đó đưa một đám người vào trong phủ.

Sau khi hắn đi vào bên trong, một đám người mới thở phào.

“Kỳ lạ thật, sao bên cạnh Thất hoàng tử lại có nữ nhân?”

“Đúng đấy, vừa rồi nữ nhân đó còn dìu Thất hoàng tử xuống xe nữa chứ. Trước đây chẳng phải bên cạnh Thất hoàng tử chỉ có một mình Huyền Trần hầu hạ thôi sao?”

“Cũng có tuổi rồi, lẽ nào là...” Người đó để lộ vẻ mặt đàn ông đều hiểu, “Mấy năm trước Thất hoàng tử cũng chưa lớn tuổi, bây giờ có nữ nhân cũng không có gì kỳ lạ cả.”

Mọi người nhìn nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Tiếng kèn sona từ xa vọng tới, mọi người cũng không để ý đến Yên Thu nữa, nghển cổ lên nhìn ra phố.

Vị công chúa Ngưng Hoan này đến kinh thành đã được một khoảng thời gian, nhưng vẫn chưa hề ra khỏi biệt uyển bao giờ. Bọn họ muốn ngắm nhìn mỹ nhân đệ nhất thiên hạ khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết cũng không có cơ hội, hôm nay cũng coi là đã được gặp rồi.

Bên ngoài vô cùng náo nhiệt, bên trong rõ ràng là hơi lạnh lẽo.

Yên Thu ung dung uống trà. Hôm nay hắn thay mặt Hoàng đế tới đây, cho nên lúc này đang ngồi trên ghế chính ở chính đường, cho đến khi tân lang và tân nương đến, hắn mới đặt tách trà xuống.

Yên Loan siết chặt miếng vải lụa đỏ trong tay, ánh mắt quét qua

người Yên Thu, rồi dừng lại trên người Thời Sênh ở đằng sau Yên Thu.

Thời Sênh nhướng mày nhìn thẳng vào mắt Yên Loan không hề sợ hãi.

Yên Loan có chút sợ hãi ánh mắt đó, nhìn có vẻ bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng mang lại cho người ta thứ cảm giác không hề dễ chịu, giống như chỉ một khoảnh khắc sau sẽ bị sự hắc ám nuốt gọn, xung quanh ngoài bản thân cô ta ra không còn bất cứ thứ gì tồn tại nữa, nỗi sợ hãi đó từ trong bóng tối tràn ra, kéo cô ta xuống địa ngục.

Tim Yên Loan đập thình thịch, cố gắng di chuyển ánh mắt ra chỗ khác, cảm giác đó mới vơi bớt đi.

Cô ta và Yên Thu vốn bất hòa, nhưng lại là hắn đến chủ trì hôn lễ của cô, đây là chuyện nực cười biết bao...

Người ở xung quanh cũng không dám lên tiếng, hỷ đường có vài phần lạnh lẽo âm u.

“Cửu đệ, chúc mừng đệ lấy được mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.” Yên Thu phá vỡ sự im lặng trước, giọng nói không mấy thiện chí, những người có mặt đều nghe ra được.

“Đa tạ hoàng huynh.” Yên Loan thu lại sát khí trong cơ thể, tận lực duy trì sự bình tĩnh của bản thân.

Yên Thu giơ tay lên, “Bắt đầu đi.”

Bên kia người điều khiển nghi thức hôn lễ liếc nhìn Yên Loan một cái. Yên Loan khẽ gật đầu, lúc này mới bắt đầu một chuỗi những lời chúc, cuối cùng bước vào giai đoạn quan trọng nhất.

“Nhất bái thiên địa...”

“Nhị bái cao đường...”

“Phu thê giao bái...”

Yên Loan và công chúa Ngưng Hoan đứng đối mặt với nhau, đúng lúc họ khom lưng xuống, vô số mũi tên từ trên trời giáng xuống.

“A!”

Mưa tên bất ngờ khiến đám khách khứa la hét thất thanh, nhao nhao tìm chỗ trú ẩn.

“Có thích khách! Giết người rồi! Cứu mạng!...”

Tiếng kêu gào từ trong hỷ đường truyền ra ngoài, người bên ngoài lập tức xông vào trong, giao đấu với đám thích khách đã xông vào bên trong.

Yên Thu ngồi trên vị trí chủ trì, ngay cả tư thế cũng chưa hề thay đổi. Huyền Trần đã đưa người vào chắn trước mặt hắn. Đám thích khách bên ngoài có lẽ là nhằm vào Yên Loan, nên không hề có ý tấn công họ.

Trong cơn hỗn loạn, khăn trùm đầu của công chúa Ngưng Hoan không biết bị ai kéo một cái, gương mặt khuynh quốc khuynh thành đó bỗng chốc lộ ra trước mặt mọi người.

Có một khoảnh khắc đấy, mọi người đều cảm thấy dường như thời gian ngừng lại, chỉ còn lại dung mạo mỹ miều của công chúa Ngưng Hoan.

Trên mặt công chúa Ngưng Hoan có sự hoảng hốt vừa phải, trốn sau lưng Yên Loan.

“Bảo vệ công chúa.”

Yên Loan hét lớn một tiếng với phía trước, quần chúng bị nhan sắc mỹ miều của công chúa chấn kinh mới hoàn hồn lại.

Thích khách ép sát về phía đám người Thời Sênh. Bỗng nhiên có người nhân có hội tấn công bọn Huyền Trần. Họ có nhiều người, lại thêm khách khứa hỗn loạn, nên nhanh chóng tách đám người Huyền Trần ra.

Bên cạnh Yên Thu chỉ còn lại một mình Thời Sênh.

Một tên thích khách từ bên cạnh xông tới, định tập kích Yên Thu, ngón tay Yên Thu khẽ động, nhưng còn chưa xuất chiêu đã bị một đôi tay phủ lên, bên tai nghe thấy tiếng gió lướt qua, người bên cạnh đã xuất hiện trước mặt hắn.

Thiết kiếm chạm với kiếm của tên thích khách “keng” một tiếng, kiếm của tên thích khách gãy thành hai mảnh, hắn dường như cảm thấy không thể tin được, cúi đầu nhìn vũ khí trong tay mình.

Cảm giác nguy hiểm đến gần, tên thích khách còn chưa kịp ngẩng đầu lên, thiết kiếm đã đâm xuyên qua bụng hắn, tên thích khách lập tức ngã ngửa về phía sau.

Thời Sênh nhanh chóng quay người, thiết kiếm soạt một cái chỉ vào người vừa đến từ bên cạnh.

“Nữ hiệp nữ hiệp đừng động thủ, là ta, là ta đây, lần trước khi ở cổng

thành chúng ta đã từng nói chuyện.” Tên thích khách đó thắng gấp một cái, vội vã lên tiếng.

Thời Sênh: “...” Là cái tên lão đại nghèo đến mức cạp đất ra mà ăn đấy á.

Sao lại là họ nữa!

Thời Sênh híp mắt, trong giọng nói tràn ngập sự nguy hiểm, “Ngươi đến ám sát Yên Thu?”

“Không phải không phải, đây không phải là người của ta.” Lão đại lập tức xua tay, chỉ vào người nằm dưới đất, “Mục tiêu của chúng ta là Cửu hoàng tử.”

Thời Sênh nhìn về phía Yên Loan, cách bọn họ mười mấy tên thích khách, “... Yên Loan ở bên kia kìa, ngươi qua bên này làm gì?”

“Thấy cô cũng có mặt nên ta qua đây chào hỏi một câu.” Lão đại nói như lẽ đương nhiên, “Lần sau trò chuyện tiếp, ta phải đi trước đây.”

Lão đại quay người một lần nữa xông vào chiến đấu.

Ánh mắt Thời Sênh quét qua bốn phía, chém thêm hai tên có mưu đồ lại gần Yên Thu nữa, rồi nhanh chóng lui về bên cạnh Yên Thu, “Hai nhóm người, một nhóm nhằm vào ngươi, một nhóm nhằm vào Yên Loan.”

Tình huống giống hệt như ngày ở cổng thành.

Chương 1532: Cẩm lạc kinh thu (18)

Bình thường bên cạnh Yên Thu lúc nào cũng có một đống người, chỉ có lúc bái đường đám Huyền Trần mới không được vào, có cơ hội tốt như vậy, không ra tay thì quá đáng tiếc.

Trừ đám thích khách do tên lão đại không đáng tin đó mang theo ra, đám thích khách còn lại rõ ràng là yêu nghề hơn nhiều, hơn nữa cũng lợi hại hơn nhiều. Đám người Huyền Trần không thể thoát khỏi tay họ được.

Yên Thu chưa nói rời đi, Thời Sênh cũng để mặc cho hắn ngồi đó, có thích khách đến chỉ hai ba chiêu cô đã giải quyết xong, không bao lâu sau trước mặt Yên Thu đã chất mấy cái xác chết.

“Rút!”

Có lẽ là không thấy có hy vọng, nên đám thích khách ám sát Yên Thu rút lui trước. Đám thích khách còn lại thấy đám người bên cạnh đã rút lui, lại thấy càng lúc càng có thêm nhiều người từ bên ngoài vào, nên họ cũng lập tức rút lui.

Cảnh tượng hỗn loạn dần yên tĩnh trở lại, một hôn lễ đang yên đang lành lại trở thành như vậy.

“Mau xem xem có ai bị thương không.”

“Lục soát tất cả mọi nơi trong phủ.”

Người trong phủ Cửu hoàng tử bận rộn phân phó hạ nhân, trước tiên là đưa những khách khứa bị sợ hãi đi, rất nhanh sau đó hỷ đường chỉ còn lại ít người.

Yên Loan mặt trắng bệch đi từ trong đám đông ra, chạy thẳng về phía Yên Thu chất vấn, “Thất hoàng huynh, lẽ nào huynh không nên giải thích với ta sao?”

Yên Thu mặt không đổi sắc ngẩng đầu lên hỏi, “Cửu hoàng đệ, đệ muốn ta giải thích cái gì?”

“Tên thích khách khi nãy đã nói gì với Hồng Cẩm bên cạnh huynh?” Yên Loan giơ tay lên chỉ vào Thời Sênh, “Cô ta và đám thích khách kia cấu kết với nhau đúng không? Còn nữa, trước kia Thất hoàng huynh nói không quen cô ta, nhưng sao bây giờ cô ta lại ở bên cạnh Thất hoàng huynh. Chuyện cô ta ám sát đệ trước đây chẳng lẽ huynh không nên giải thích sao?”

Khi ở cổng thành, Huyền Trần phủ nhận cô ta không phải là người của phủ Thất hoàng tử, nhưng không bao lâu sau cô ta lại xuất hiện bên cạnh Yên Thu. Hắn còn ngang nhiên đưa cô ta đi theo. Yên Loan còn lâu mới tin chuyện Hồng Cẩm kia ám sát cô ta không liên quan đến Yên Thu.

“Đó chính là tên thích khách đại khai sát giới ở cổng thành kia lúc trước sao? Hóa ra cô ta lại có quan hệ với Thất hoàng tử...”

“Ài, vừa rồi ta cũng nhìn thấy cô ta nói chuyện với tên thích khách. Thất hoàng tử đúng là ngày càng không coi vương pháp ra gì nữa rồi. Nếu hắn trở thành thái tử thì nước Yên e là xong đời.”

“Loại người này phải bị bắt lại, bắt lại... mau bắt cô ta lại...”

Những người còn chưa đi nháo nhác lên tiếng.

Yên Thu đứng dậy, vạt áo màu vàng kim tung bay, ánh mắt hắn khẽ lướt qua những người có mặt, rõ ràng hắn còn chưa nói gì, nhưng mọi người có mặt đã có cảm giác như bị núi Thái Sơn đè nén.

Xung quanh nam tử như có thêm một lớp sương lạnh, vẻ lười biếng trên khuôn mặt hắn đã không còn từ lâu, chỉ còn lại sự hung tợn âm trầm, “Cửu hoàng đệ nói cô ta ám sát đệ, đệ có chứng cứ gì để chứng minh?”

Yên Loan dự định hôm nay lật ngửa bài, nói thẳng: “Khi đó ở cổng thành có bao nhiêu người như vậy, chính miệng cô ta đã thừa nhận. Thất hoàng huynh, huynh sẽ không bao che cho cô ta đấy chứ? Hay chuyện ám sát đệ là do huynh sai khiến?”

“Hừ, Cửu hoàng đệ quá đề cao bản thân mình rồi, đệ đáng để ta phải ra tay sao?” Rõ ràng là Yên Thu đã tức giận, lạnh giọng châm chọc, “Đệ tưởng rằng mấy trò vặt vãnh đó có thể giấu được tất cả mọi người sao? Tự mình nghĩ xem, rốt cuộc là ai dồn đệ vào chỗ chết.”

Yên Thu nhấc chân rời đi, hắn đi hai bước, thấy Thời Sênh còn chưa đi theo, không khỏi quay đầu lại quát, “Làm sao, còn muốn ở lại đây nhận tội sao?”

Thời Sênh vô tội nhún vai, cái tật giận chó đánh mèo của ngươi bao giờ mới hết đây!

Yên Thu hừ lạnh một tiếng, ai kêu ngươi gây chuyện cho ta!

Muốn giết người sao không biết che mặt lại?

“Đứng lại!” Yên Loan hét lớn, mạnh mẽ khí phách nói: “Thất hoàng

huynh, chuyện ngày hôm nay nếu huynh không trả lời đệ cho rõ ràng thì đừng trách đệ báo lên Phụ hoàng. Hôm nay là ngày thành thân của đệ và công chúa Ngưng Hoan, phụ hoàng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu."

Yên Thu nghiêng mắt nhìn Yên Loan, đáy mắt như mang theo sự châm chọc, "Chúc Cửu hoàng đệ thuận lợi."

Con ngươi Yên Loan co lại, hắn ỷ thế được Phụ hoàng sủng ái, nên không hề coi họ ra gì...

Từ nhỏ Yên Loan đã biết, Yên Thu được sủng ái, tất cả các hoàng tử trong cung đều không so được với hắn. Khi cô ta còn chưa phát hiện ra điểm khác biệt giữa cô ta với các hoàng tử khác, cô ta đã đố kỵ với Yên Thu.

Hắn có thể chơi đùa trước mặt Phụ hoàng, có thể đòi bất cứ thứ đồ gì, nhưng họ thì không.

Khi cô ta phát hiện ra mình khác với những hoàng tử khác, hiểu rõ mình là thân nữ nhi, cô ta bắt đầu sợ hãi, bắt đầu lo sợ bất an, cô ta sợ mình sẽ bị vạch trần. Mẫu phi nói với cô ta, nếu cô ta bị vạch trần thì hai người họ đều phải chết, tội khi quân là tội chết, sẽ bị chém đầu.

Cho nên cô ta không dám thể hiện bất kỳ tài hoa gì trước mặt phụ hoàng, chỉ cần không chạm đến giới hạn của cô ta, cô ta đều có thể nhịn được.

Nhưng vị Thất hoàng huynh này của cô ta đi đâu cũng đối đầu với cô ta.

Rõ ràng là hắn đã có tất cả rồi, tại sao còn cứ nhằm vào cô ta?

Yên Loan nhìn không thấu, cũng không thể hiểu được.

...

Ra khỏi phủ, Yên Thu lạnh mặt lên xe ngựa. Thời Sênh nắm lấy mép xe ngựa tung người nhảy lên, đi thẳng vào trong xe ngựa dưới ánh mắt kinh hãi của Huyền Trần.

Yên Thu liếc nhìn cô, mở miệng ra, nhưng ba chữ “cút ra ngoài” lại biến thành cái hừ lạnh nặng nề.

Thời Sênh ngồi đối diện hắn. Có lẽ là còn chưa thấy cô ta bị ném xuống, cho nên Huyền Trần cũng không hỏi thêm gì, dẹp đường về phủ.

Xe ngựa lắc lư, Yên Thu không nhìn Thời Sênh, ngồi ngay ngắn phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.

“Hình như ngươi cũng không được sủng ái như lời đồn lắm.”

Yên Thu mở mắt ra, không khí dường như ngưng tụ lại. Hắn nhìn chằm chằm Thời Sênh.

“Ta nói trúng rồi?” Thời Sênh toét miệng cười, “Sống khổ cực lắm đúng không?”

Yên Thu trầm mặc giây lát, thu hồi lại ánh mắt, nhắm mắt lại không muốn để ý đến cô.

Trong lòng hắn bỗng nhiên nặng hơn, luồng hơi thở quen thuộc nhào đến. Cô dựa vào vai hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, “Sau này ta sủng ái chàng, dùng non sông vạn dặm sủng ái chàng.”

Trái tim Yên Thu thắt lại, vô số cảnh tượng đang bay vòng vòng trong đầu hắn.

Hắn có chút mê man, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Hắn giống như đã tìm thấy vật quý báu gì đó.

Hắn chậm rãi giơ tay ôm lấy eo cô, đưa cô vào trong lòng mình, cằm đặt lên vai cô, tháo bỏ lớp mặt nạ giả tạo, chỉ còn lại sự mệt mỏi rã rời, “Ta rất mệt, rất mệt.”

“Mỗi ngày ta đều cảm thấy như đang sống trên mũi đao, rõ ràng máu đã ngừng chảy, nhưng ta chỉ có thể đi về phía trước như một con rối, không được phép có bất kỳ sai lệch nào. Nếu không chờ đợi ta chỉ có vực sâu thăm thẳm vạn kiếp bất phục. Ta không muốn nhận thua, nhưng ta thực sự rất mệt.”

Thời Sênh khẽ động đậy, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Yên Thu, đôi mắt hắn cô tịch, nhưng lại có một tia yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Cô nâng mặt hắn lên, chậm rãi tiến tới, cánh môi mềm mại dừng lại trên môi hắn. Thời Sênh thấy hắn không chống đối lại, liền chậm rãi tăng thêm lực.

Thịch...

Thịch thịch...

Thịch thịch thịch...

Không phải Yên Thu không có ý chống đối lại, mà là hắn bị kinh hãi,

trái tim đập loan lên trong lồng ngực khiến hắn tỉnh táo lại, gò má nóng đỏ ửng như bị thiêu đốt. Hắn đang muốn giãy giụa, nhưng nghe thấy tiếng cô vang lên.

Cô nói...

“Vậy thì chúng ta cùng phản nghịch lại toàn bộ thiên hạ, để thiên hạ này phải tránh xa nhường đường cho chàng.”

Chương 1533: Cẩm lạc kinh thu (19)

Để cả thế giới này phải tránh xa nhường đường cho chàng.

Lông mi Yên Thu khẽ rủ xuống, nhìn người ở trong lòng, ánh mắt tối đi, một lúc sau mới thốt ra một câu, “Nàng... đúng là nói khoác mà không biết ngượng.”

Hắn cười nhẹ một tiếng, “Nhưng bỗng nhiên lại thấy hơi thích nàng rồi.”

Cho dù những lời nói đó là gạt hắn, nhưng cũng đủ khiến hắn vui vẻ.

“Thế thì hôn nhiều hơn nữa đi.” Thời Sênh lập tức được voi đòi tiên.

Yên Thu đẩy cô ra, kéo lại y phục hơi rối loạn của mình, “Đừng có mơ, vừa rồi là hành vi phạm thượng, ta không tính toán với nàng. Lát nữa đi mua bánh nhân hạt sen chuộc tội.”

Thời Sênh chớp chớp, “Điện hạ thân yêu của ta, bây giờ đã quá trưa rồi, bánh bán hết từ lâu rồi được chưa? Ta đi lên trời cướp bánh về cho chàng chắc?”

Muôn lên trời cướp bánh cũng phải có bánh mới cướp được chứ!

Cửa tiệm đó kinh doanh buổi sáng, thông thường đến mười giờ sáng đã bán hết sạch, bây giờ cho dù có ra giá cao cũng không mua được.

Yên Thu liếc nhìn cô, “Tâm trạng ta không tốt, muốn ăn bánh.”

Thời Sênh: “...”

Giọng nói của Yên Thu bất giác mang theo vài phần mềm mại. Thời Sênh nhìn hắn, vén rèm lên rồi xuống xe.

Sau khi cô đi xuống, trong lòng Yên Thu mới thở phào một cái, nhịp tim bị hắn cố đè nén lại một lần nữa đập mạnh điên cuồng.

Hắn thực sự không thể chắc chắn nếu cô tiếp tục ở bên hắn thì liệu cô có nhìn ra điểm bất thường gì không.

“Điện hạ, cô ấy đi đâu vậy?” Giọng nói Huyền Trần vang lên bên ngoài cửa sổ xe, “Có cần phái người đi theo không?”

Yên Thu ổn định lại hơi thở, “Không cần.”

...

Thời Sênh mang bánh nhân hạt sen về phủ Thất hoàng tử.

Yên Thu đang ở ngôi đình nuôi cá sấu. Hắn đứng trước bàn đá luyện chữ. Trước đây mỗi lần nhìn thấy hắn cũng là dáng vẻ lười biếng đó, chưa từng thấy hắn nghiêm túc như vậy bao giờ.

Thời Sênh đi tới xem hắn viết cái gì, nằm ngang trên tờ giấy tuyên thành là chữ yên như rồng bay phượng múa, còn có một chữ bị hắn che đi, không nhìn rõ là chữ gì.

Yên Thu đã thu bút lại từ trước khi cô đến, tiện tay cuộn giấy lại, che đi chữ trên tờ giấy, sau đó đưa tay về phía Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, đưa bánh nhân hạt sen cho hắn.

Yên Thu cầm bánh ngọt nằm lên chiếc ghế lắc, bẻ từng miếng bánh đặt vào miệng, hương thơm ngọt ngào của chiếc bánh tỏa ra trong không khí, hình như hắn rất thích vị bánh đó, đôi mắt hơi híp lại, nét mặt tràn đầy thỏa mãn.

Thời Sênh dựa vào bàn nhìn hắn, tâm tư tùy ý bay loạn. Bây giờ cô đang suy nghĩ làm thế nào để tạo phản nhanh nhất.

Bờ môi Thời Sênh đột nhiên mát lạnh, hương vị mát lạnh khi nãy càng nồng đậm hơn. Cô thu hồi lại những suy nghĩ tán loạn đó, mí mắt rủ xuống nhìn miếng bánh ngọt bên miệng.

Còn chủ nhân của miếng bánh ngọt có chút mất kiên nhẫn, “Há miệng.”

Thời Sênh há miệng ra, Yên Thu thô lỗ nhét miếng bánh vào trong, cưỡng chế giải thích, “Không thể lãng phí đồ ăn, ta ăn không hết mới cho nàng, đừng có suy nghĩ linh tinh.”

Thời Sênh nuốt miếng bánh xuống, bánh vừa thơm ngào ngạt lại mềm mại mát lạnh, vô cùng ngon miệng, chẳng trách hắn lại thích ăn như vậy.

Thời Sênh liếm môi, ý cười long lanh trong đôi mắt, “Điện hạ, đã từng nghe chuyện thề không khai địch trong đống rơm chưa? ”

“Chưa.” Yên Thu không hề do dự phủ nhận.

“Phì...”

“Cười cái gì?” Yên Thu phẫn nộ trừng mắt nhìn, “Không được cười.”

Có gì đáng để cười chứ, hừ!

“Không nhịn được chứ sao.” Thời Sênh cười lớn hơn, dáng vẻ vừa nãy thực sự rất đáng yêu.

“Ta đã nói là không được cười rồi! Còn cười nữa ta sẽ ném nàng xuống cho Thiên Xu ăn!” Giọng Yên Thu càng cao hơn, “Ta nói cho nàng biết, nàng đừng có cậy được sủng mà kiêu.”

Thời Sênh: “…”

Rốt cuộc thì ai mới là người cậy được sủng mà kiêu hả!!

Ngươi nói câu này có biết xấu hổ không hả, có biết xấu hổ không hả!!

Cuối cùng Yên Thu bị Thời Sênh chọc giận đến mức tức nổ đom đóm mắt rời đi.

Thời Sênh giơ tay ra trải tờ giấy tuyên thành hắn vừa cuộn lại khi nãy, chữ bên cạnh chữ yên khi nãy lập tức hiện lên rõ nét, đó là một chữ “thí”. (thí: giết, thần giết vua, con giết cha mẹ)

Nếu là người bình thường có lẽ nên dùng chữ “sát”, nhưng hắn dùng chữ “thí”… lại còn có thêm chữ “yên” bên cạnh...

Thời Sênh híp mắt lại, suy đoán lúc trước đã có luận chứng.

Đều nói rằng Hoàng đế sủng ái Thất hoàng tử, nhưng Thời Sênh lại cảm thấy Hoàng đế đang cố đẩy hắn ra đầu sóng ngọn gió, để sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn lên người hắn.

Thời Sênh một lần nữa gập tờ giấy tuyên thành che đi, đầu ngón tay sờ cằm suy tư.

Phải nghĩ ra một biện pháp...

…

Phủ Thất hoàng tử vô cùng yên tĩnh, nhưng bên ngoài lại không yên tĩnh như vậy.

Hôn lễ của công chúa Ngưng Hoan một lần nữa bị thích khách phá hỏng, đoàn sứ thần nước Hạ nhảy dựng lên, lúc vào thành gặp một lần, bây giờ lại một lần nữa, đây là họ cố tình để nước Hạ xấu mặt, hay là chứng tỏ nước Yên vô năng đây?

Đoàn sứ thần nước Hạ yêu cầu Hoàng đế phải đưa ra lời giải thích xác đáng, nhưng họ cũng không dám gây chuyện quá lớn, dù sao công chúa Ngưng Hoan cũng đã hành lễ với Cửu hoàng tử xong rồi.

Còn hành vi của Yên Thu lại hôn lễ quá nghênh ngang hống hách. Yên Loan đã thẳng thắn kiện tên thích khách Thời Sênh lên trên.

Hoàng đế để bảo vệ Yên Thu đã phái người đến phủ bắt hắn giao Thời Sênh ra.

Yên Thu ngang ngược nói trong phủ của hắn không có người như vậy. Người bên ngoài cũng không làm thế nào được. Phủ Thất hoàng tử là nơi họ không thể tùy tiện xông vào được, nhỡ chẳng may Thất hoàng tử đi diện thánh cáo trạng thì cái đầu của họ cũng chẳng giữ được nữa.

“Điện hạ, chẳng qua chỉ là một kẻ hạ nhân, người giao ra kẻ đó ra đi, đợi mấy ngày nữa qua đi, Bệ hạ lại tìm cho điện hạ thêm mấy người. Bây giờ chuyện này càng lúc càng lớn, Bệ hạ cũng khó xử, người đừng làm khó Bệ hạ nữa.” Thái giám trong cung không ngừng

khuyên nhủ Yên Thu.

“Việt công công, trong phủ không có người như vậy. Ông bảo ta đi đâu tìm người cho ông đây?” Dáng vẻ Yên Thu lười biếng.

“Điện hạ...” Việt công công tiếp tục khuyên, “Hôm đó bao nhiêu người đều nhìn thấy cả rồi, bây giờ điện hạ phủ nhận thì chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao”

“Ta nói không có thì là không có.” Yên Thu liếc nhìn Việt công công, “Việt công công nếu không còn chuyện gì khác thì xin mời về đi.”

Việt công công: “…” Chuyện này ông ta còn chưa nói xong, sao lại không có chuyện gì nữa!

“Điện hạ...”

Yên Thu ngắt lời ông ta, “Huyền Trần, ném ông ta ra ngoài.”

Việt công công bị ném ra ngoài phủ Thất hoàng tử. Ông ta xoa mồ hôi lạnh rồi nhìn tấm hoành phi trên đỉnh đầu, người trong cung sợ nhất là giao thiệp với vị Thất hoàng tử này, phàm là chuyện hắn ta không chịu thừa nhận, thì họ không còn cách nào khác với hắn được.

Bởi vì Yên Thu không chịu thừa nhận, Bệ hạ cũng chỉ có thể tự nghĩ cách, tìm một người giả dạng Thời Sênh, đưa cho Yên Loan xử lý.

Yên Loan biết tin này suýt nữa thì tức đến phát điên.

Hoàng đế coi cô ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Thiên vị quá đáng rồi. Lần đầu tiên Yên Loan cảm thấy vô cùng căm phẫn Hoàng đế.

Yên Thu là con trai của ông ta, chẳng lẽ cô ta không phải sao?

“Sao vậy, ai khiến chàng tức giận như vậy?” Ngoài cửa một thân ảnh diễm lệ đi vào, nhìn thấy đống hỗn loạn dưới đấy, đôi mày liễu nhíu lại, gương mặt tuyệt sắc lộ ra một tia quỷ dị.

Yên Loan trừng mắt nhìn hắn, “Công chúa Ngưng Hoan, nàng đang chê cười ta sao?”

“Không dám, người là điện hạ.” Công chúa Ngưng Hoan tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng ngữ khí không có bao nhiêu cung kính.

“Công tử Ngưng Hoan!” Yên Loan cắn răng, bỗng nhiên gọi tên hắn ra như vậy, chỉ khác một chữ, nhưng ý nghĩa đã hoàn toàn khác nhau.

Ngưng Hoan khẽ mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng tràn đầy uy hiếp, “Điện hạ, cẩn thận bức vách có tai, nếu bị người khác nghe thấy thì người xui xẻo không phải chỉ có mình ta. Nếu ta xảy ra chuyện gì thì nhất định phải kéo người xuống cùng.”

Yên Loan hừ lạnh một tiếng, “Tìm ta có chuyện gì?”

“Chàng là phu quân của ta, không có chuyện gì thì không được tìm chàng sao?”

Chương 1534: Cẩm lạc kinh thu (20)

Yên Loan sầm mặt lại ngồi xuống, tự rót cho mình cốc nước, “Ta không cần biết ngươi có mục đích gì, nhưng nếu ngươi muốn có bất cứ sự giúp đỡ nào từ ta là điều không thể. Bây giờ ngay cả bản thân ta còn khó giữ được.”

Sự thiên vị của Phụ hoàng, thân nữ nhi của cô ta, sự đối đầu của Yên Thu, những điều này giống như con dao treo trên đầu cô ta, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của cô ta.

Hơn nữa người cô ta lấy còn là một người đàn ông.

Ngưng Hoan xoay người đóng cửa lại, “Chi bằng chúng ta đàm phán một vụ giao dịch đi?”

“Giao dịch?” Yên Loan nhìn Ngưng Hoan.

“Điện hạ giúp ta một chuyện nhỏ, ta giúp điện hạ xử lý tên Yên Thu này thì sao?”

“Ngươi?” Yên Loan rõ ràng không hề tin tưởng vị công chúa Ngưng Hoan nam đóng giả nữ này.

Ở kinh thành Yên Thu gần như một tay che trời, ngoài Phụ hoàng, không ai làm gì được hắn. Đám người đó ngày ngày tới ám sát hắn ta, nhưng hắn cũng vẫn sống tốt đó thôi? Hơn nữa bởi vì hắn, còn có biết bao nhiêu đại thần bị bãi miễn và bị ép cáo lão về quê.

Đây là nước Yên, không phải nước Hạ, hắn ta có năng lực gì mà đối phó được với Yên Thu.

“Điện hạ không tin ta sao?”

Ánh mắt Yên Loan nặng nề nhìn hắn, “Không có bất cứ thứ gì để ta tin ngươi cả, ngươi bảo ta phải tin ngươi thế nào đây?”

Công chúa Ngưng Hoan chống cằm, khóe miệng hơi cong lên, “Điện hạ, chúng ta bây giờ là người trên cùng một chiếc thuyền.”

Hắn biết thân nữ nhi của cô ta, cô ta cũng biết thân nam nhi của hắn.

Rất công bằng.

Công chúa Ngưng Hoan mang theo ý cười, nụ cười đó giống như có thể uy hiếp đoạt hồn. Yên Loan có chút sợ hãi, mấy giây sau mới hoàn hồn lại, không tự nhiên nhìn sang phía khác, “Cho dù ngươi thực sự có bản lĩnh đó thì ngươi cần ta giúp gì cho ngươi?”

“Chuyện rất đơn giản thôi, điện hạ yên tâm, sẽ không làm khó người đâu.”

Yên Loan khẽ nhíu mày, hơi thở của họ gần như đã biến mất, cả thế giới đều rơi vào sự tĩnh mịch vô thanh.

“Được.”

“Hợp tác vui vẻ.”

…

Thời Sênh liếc nhìn vết thương của mình trong chiếc gương đồng

xấu xí, vẫn là dáng vẻ đó, lành lại rồi lại nứt ra, nứt ra rồi lại lành lại.

Ngoài lúc nứt ra có hơi đau, những lúc khác cơ bản đều không có cảm giác gì.

Vết thương này là do người của Yên Loan chém, nhưng nữ chính dù có băng hoại thế nào cũng không thể hắc hóa chỉ trong chốc lát thế này được, thẳng tay hạ sâu độc người ta.

Cho nên nguồn gốc sâu độc này từ đâu vẫn là chuyện khó nói.

Thời Sênh mặc quần áo lại, cầm thiết kiếm đi ra ngoài tìm Yên Thu.

Yên Thu đang cho đám bảo bối Bắc Đẩu Thất Tinh của hắn ăn. Thời Sênh ngồi xổm bên cạnh hắn, “Yên Thu.”

Yên Thu xắn nửa tay áo lên, lúc này để lộ ra khuỷu tay trắng trẻo, ánh sáng trong veo trên mặt hồ chiếu lên khiến làn da trắng nõn của hắn càng trở nên long lanh như viên đá quý.

Hắn nghe thấy giọng nói, nghiêng mắt sang nhìn, bỗng dưng hỏi làm gì chứ?

“Chàng có hạ sâu độc tử sĩ của chàng không?”

Yên Thu thu hồi ánh mắt, nói: “Có chứ.”

Thời Sênh: “…”

“Nhưng đó là sau khi Hồng Cẩm phản bội ta.” Yên Thu tiếp tục nói, “Trong cơ thể nàng không có sâu độc do ta hạ.”

Hắn đứng dậy, chậm rãi thả ống tay áo xuống, “Sao thế? Trong cơ

thể nàng có sâu độc sao?”

“Có lẽ là có.” Thời Sênh đứng lên theo hắn, kéo tay áo hắn, “Chàng có muốn xem giúp ta không? Có lẽ ta sắp chết rồi.”

Yên Thu khẽ nhíu mày. Hắn giơ tay ra nắm lấy cổ tay Thời Sênh, nhưng chỉ một khắc sau đã buông ra, “Triệu chứng thế nào?”

“Trước đây ta từng bị thương, nhưng vết thương cứ lặp đi lặp lại, mãi không khỏi được.”

“Vết thương ở đâu?”

Thời Sênh quay người lại, giơ tay sờ vào vị trí vết thương, “Ở đây.”

Yên Thu: “…” Sao cứ có cảm giác cô ấy đến để trêu chọc hắn thế nhỉ?

“Đi kéo rèm xuống, cởi y phục ra.”

Thời Sênh giơ tay lên, gió nhẹ khẽ lướt qua xung quanh, bức màn tự động rủ xuống. Cô cởi bỏ y phục, tấm lưng trần hiện ra.

Vết thương gớm ghiếc đó lập tức hiện lên dưới ánh mắt Yên Thu. Hắn hơi ngẩn người. Hắn biết cô bị thương, Huyền Trần đã báo cáo cho hắn biết. Nhưng gần đây cô không đến y quán, cũng không hề có biểu hiện suy nhược, hắn cứ ngỡ vết thương đã lành rồi.

Vết thương gần như kéo dài từ vị trí bả vai bên trái xuống đến tận hông, vết thương dài như vậy, cho dù không có mùi máu tanh như lúc mới đầu, nhưng cũng vẫn cực kỳ đáng sợ.

Ngón tay Yên Thu hơi run rẩy, khẽ vỗ lên cạnh vết thương, cảm giác

co rút đau đớn ấy lại kéo đến.

“Có đau không?”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn vết thương của mình, “Không đau lắm, có phải là sâu độc không? Ta không phân biệt ra được.”

Yên Thu thu lại tâm tư, cẩn thận nhìn lại vết thương một lần, mép cạnh vết thương là màu hồng nhạt, màu khác với màu da xung quanh, đây là phần thịt mới mọc ra.

Ở giữa đã đóng thành sẹo, không nhìn được tình hình bên trong.

“Ta muốn rạch thử vết thương ra xem...” Yên Thu nhìn cô, “Nhưng sẽ hơi đau, nàng có chịu được không?”

“Ừm.”

Yên Thu lấy một con dao nhỏ ở hông, hắn đo thử, rồi đặt xuống, lấy quần áo khoác ngược lên người cô, rồi quay người lại, “Ôm lấy ta đi.”

Thời Sênh giơ tay ra ôm vòng quanh hông hắn, Yên Thu đứng chọc vào vết sẹo trên miệng vết thương, máu tươi bỗng trào ra bên ngoài, chảy xuống lưng cô, nhuộm đỏ cả một mảng vải ở hông.

Tay Yên Thu hơi run. Hắn hít sâu một hơi, cố gắng khống chế để bản thân không run rẩy.

Đến khi chọc được một đoạn vết thương nhỏ, sau lưng hắn đã thấm đầy mồ hôi lạnh, “Không sao chứ?”

Thời Sênh lắc đầu, vết thương đã nứt rất nhiều lần, có đau cũng đau

đến tê dại luôn rồi.

Yên Thu để cô buông ra, xoay người ra bên ngoài đình, rồi bê nước nóng từ sau bức màn vào, Thời Sênh biết vừa nãy Huyền Trần đã tới, nhưng cô thực sự không biết Yên Thu đã liên hệ với Huyền Trần lúc nào.

Yên Thu lau sạch máu trên người cô rồi mới quan sát vết thương.

Vết thương nhìn có vẻ không khác gì so với thương tích bình thường, nhưng máu thịt bên trong cho dù đã bị máu nhuộm đỏ nhưng cũng cho thấy rõ ràng là có màu xám xịt hơn, không phải là màu máu tươi.

“Là Ma Hủy Cổ.” Yên Thu nắm lấy vai cô, xoay người cô lại, vẻ mặt nặng nề, “Sao nàng lại bị trúng loại sâu độc này?”

“Không biết nữa...” Rốt cuộc là nguyên chủ bị trúng độc từ trước đây hay là bị thương xong mới bị hạ độc, cô cũng không biết được, “Đây là loại sâu độc gì? Lợi hại lắm sao? Có mất mạng được không?”

Yên Thu bình tĩnh nhìn cô mấy giây, rồi lại xoay người cô lại, giúp cô làm sạch vết thương, “Loại sâu độc này hẳn đã bị tuyệt chủng từ lâu. Chúng là bảo vật trấn phái của phái Nam Chân Cổ. Loại sâu độc này có thể khiến người ta chết không một tiếng động, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn. Nàng bị thương lâu như vậy rồi, theo lý mà nói, đáng ra đã sớm bị... Nếu nàng không phải bị người ta hạ độc, vậy thì nàng... chính là người sâu độc.”

Thời Sênh xoay mạnh người lại, “Cái quần què gì thế?”

Người sâu độc là cái gì chứ?

Yên Thu kéo quần áo lên cho cô, giải thích: “Nghe nói phái Nam Chân Cổ dùng trẻ con để nuôi dưỡng Ma Hủy Cổ. Từ nhỏ đã để Ma Hủy Cổ xâm nhập vào trong cơ thể đứa trẻ. Ma Hủy Cổ trong thời kỳ ấu niên không có năng lực sát thương, ngược lại còn có năng lực trị bệnh rất mạnh.”

“Mà chúng sẽ trưởng thành cùng đứa trẻ, thiết lập nên mối quan hệ đặc biệt với đứa trẻ, không những không làm hại đứa trẻ mà còn bảo vệ đứa trẻ. Nhưng sau khi đứa trẻ bị giết, những con sâu độc này sẽ thay đổi, bước vào thời kỳ thành niên trở thành công cụ giết người, đó mới là Ma Hủy Cổ mà phái Nam Chân Cổ cần. Còn những đứa trẻ này được gọi là người sâu độc.”

“Phái Nam Chân Cổ là tà phái, mười mấy năm trước đã bị tiêu diệt. Ma Hủy Cổ cũng biến mất theo phái Nam Chân Cổ.”

Yên Thu nhíu mày, “Sâu độc trong cơ thể nàng dường như đã bị đánh thức, vẫn còn đang ở thời kỳ ấu niên, chúng đang trị liệu cho nàng, nhưng không biết tại sao vết thương của nàng mãi vẫn không khỏi được.”

Những thứ hắn biết cũng chỉ có hạn, có thể nói ra được nhiều như vậy, cũng đã rất giỏi rồi.

Chương 1535: Cẩm lạc kinh thu (21)

Thời Sênh hơi ngẩn người, tại sao nguyên chủ lại còn có thân phận như vậy??

“Phái Chân Nam Cổ bị tiêu diệt khi nào?”

Yên Thu nghĩ một lát, “Mười ba năm trước.”

Mười ba năm trước, nguyên chủ vừa tròn bảy tuổi, lúc đó đúng là lúc cô ta được đưa vào phủ Thất hoàng tử.

Thời gian vừa trùng khớp.

“Tạm thời chúng sẽ không làm hại đến nàng, nhưng vấn đề tại sao vết thương của nàng mãi không lành ta không thể cho nàng đáp án chính xác được.” Yên Thu nhíu mày, vô thức an ủi cô, “Đừng lo, ta sẽ cho người đi điều tra.”

Thời Sênh như có điều gì suy nghĩ, cô gật đầu rồi quơ tay kéo quần áo lên, xoay đầu lại đã là khuôn mặt nhuốm ý cười, “Điện hạ, người không nên chịu trách nhiệm với ta sao?”

Mặt Yên Thu đỏ lên, sau đó điềm tĩnh nhìn Thời Sênh, “Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm, ta sợ nàng sao?”

Hắn đã nhìn thân thể cô, đó là sự thật không thể chối cãi.

Hơn nữa, hắn cũng không ghét cô.

Thậm chí có lúc còn muốn gần gũi với cô.

Hắn đã sống cẩn trọng dè dặt hơn hai mươi năm. Giờ hắn muốn phóng túng một chút, tuân theo sự lựa chọn từ trong sâu thẳm trái tim mình.

“Tốt lắm.”

Yên Thu: “…”

Phản ứng này của cô... là sao chứ? Chỉ có hai từ? Cảm thấy như mình lỗ to là sao chứ?

…

Yên Thu nói đi điều tra, Thời Sênh mấy ngày liền không nhìn thấy hắn. Huyền Trần cũng không có mặt. Nhưng trước khi Yên Thu mất tích đã căn dặn cô chăm sóc cho đám Thiên Xu của hắn.

Thời Sênh thực sự không thể hiểu được Yên Thu thích lũ cá sấu đó ở chỗ nào.

Trông không đẹp, cũng không đáng yêu, còn không biết nói chuyện, chỉ biết ăn, lại còn hung tàn...

Hung tàn?

Mẹ kiếp, không phải là tên thiểu năng đó thích sự hung tàn của mấy con cá sấu đó đấy chứ?

Thời Sênh nhìn mấy con vật khổng lồ đang nổi trên mặt hồ ở xa xa, dường như chỉ có lời giải thích này là được.

Thời Sênh cho lũ Thiên Xu ăn xong liền trèo tường đi ra khỏi phủ, dạo một vòng trên phố, rồi đi vào một quán trà.

“À, cô nương đến rồi.” Tiểu nhị lập tức ra nghênh đón, “Tin tức cô muốn nghe ngóng có đầu mối rồi, tiểu nhân đang định liên lạc với cô thì cô đã đến rồi.”

Tiểu nhị đưa Thời Sênh lên lầu, đưa một chiếc túi gấm hơi lớn cho Thời Sênh, “Tin tức cô cần đều ở trong này, cô nương cứ xem từ từ.”

Tiểu nhị ra khỏi phòng, “Có chuyện gì cô nương cứ gọi tiểu nhân.”

Thời Sênh khẽ gật đầu, đợi hắn đóng cửa lại rồi mới mở túi gấm ra.

Bên trong có không ít giấy tờ, viết đầy chữ.

Thời Sênh kêu hắn đi điều tra hai chuyện, chuyện thứ nhất là thành Lung Yên, chuyện thứ hai là Yên Thu.

Tin tức về thành Lung Yên không nhiều lắm, chỉ biết chủ nhân của thành Lung Yên này có chỗ dựa rất vững chắc, bên trong kinh doanh những thứ không thể miêu tả được, còn có rất nhiều chuyện cấu kết với quan trường.

Ví dụ như buôn quan bán chức gì gì đó...

Dám làm loại chuyện này, chứng tỏ có người trong triều đình, hơn nữa địa vị không hề thấp.

Mỗi năm thành Lung Yên có hai đợt mẫu đơn nở rộ, một lần vào cuối xuân, một lần vào cuối thu.

Chuyện thứ hai liên quan đến Yên Thu.

Yên Thu là con trai của đương kim Hoàng hậu. Vị Hoàng hậu này cũng là nhân vật hung ác, hậu đài vững chắc, ngay cả Hoàng đế cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Nhưng mấy năm gần đây, hậu duệ nhà Hoàng hậu không đông đảo, từ từ suy thoái, sức khỏe Hoàng hậu dường như cũng có vấn đề, cả ngày lễ Phật, không quản đến chuyện hậu cung.

Yên Thu thân là con trai của Hoàng hậu, tuy không phải là con trai trưởng, nhưng cũng là con do vợ cả sinh ra, nếu được phong là Thái tử cũng là chuyện bình thường.

Lúc mới đầu, có rất nhiều người ủng hộ Yên Thu, nhưng dần dần Yên Thu gây chuyện, đắc tội đại thần trong triều, không ít đại thần bắt đầu phản chiến.

Yên Thu không những không bớt phóng túng mà ngược lại càng không hề kiêng kỵ đắc tội với người khác, càng chọc giận mấy đại lão thần trong triều cáo lão hồi hương.

Cho dù Yên Thu hoang đường đến thế, nhưng Bệ hạ cũng vẫn sủng ái hắn. Hắn muốn gì thì cho hắn thứ đó.

Ngoài mặt là có vẻ như Hoàng đế rất sủng ái hắn, nhưng những vị đại thần có tâm tư phức tạp đều ngầm đoán được ra rằng, chỉ e không phải Hoàng đế đang sủng ái, mà là đang giết chết hắn.

Còn Yên Thu... rõ ràng là cũng hiểu điều đó.

Hắn bị đưa ra nơi đầu sóng ngọn gió, nếu không tiến về phía trước

thì sẽ không còn đường lui.

Thời Sênh nhận đồ xong, liền đưa khoản tiền còn lại cho tiểu nhị, lập tức lại biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Sao lại nghèo thế không biết nữa!

Thời Sênh quyết định đi đánh cướp một đám thổ phỉ, trừ hại cho dân, người người đều phải có trách nhiệm.

“Gần chỗ chúng ta có hang ổ thổ phỉ nào nhiều tiền nhất?”

Tiểu nhị nhìn Thời Sênh đã đi rồi lại quay lại, một lát sau mới nói: “Cô nương, cô hỏi chuyện này làm gì?”

Thời Sênh nghiêm mặt, “Ta định đi làm đại hiệp.”

Tên tiểu nhị khóe miệng co giật, “Cách đây hơn trăm dặm có một sơn trại, thổ phỉ ở đó vô cùng hung hãn, ngay cả lương thực của quân đội triều đình cũng dám cướp. Triều đình mấy lần phái binh đi tiễu trừ nhưng cũng không thành công. Tin tức này coi như là ta tặng cho cô nương, không thu tiền.”

Những chuyện này chỉ cần nghe ngóng bên ngoài là biết được, nếu hắn thu tiền thì sau này khó mà làm ăn.

“Cô nương, cô đừng có nghĩ quẩn.” Tiểu nhị nhắc nhở.

“Ta thiếu tiền.”

Tiểu nhị: “...” Thiếu tiền thì đi cướp thổ phỉ sao?

Suy nghĩ này quả thực to gan.

Trong ánh mắt đưa tiễn bước chân người anh hùng của tiểu nhị, Thời Sênh hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang rời đi.

...

Hang ổ thổ phỉ bình thường dễ thủ khó công, sơn trại cũng không ngoại lệ.

Đường lên núi đều có thổ phỉ canh giữ, vừa đến gần đã bị phát hiện, nhưng đối với Thời Sênh mà nói chúng không là gì cả, dù sao cô cũng muốn đánh chính diện!

Cô phi thẳng lên ổ sơn trại, đám thổ phỉ này quả thực rất có tiền, nhưng chỗ vàng bạc đó đa số đều có dấu ấn, thứ này không dễ dùng chút nào.

Cho nên Thời Sênh chỉ đòi ngân phiếu của chúng.

Còn những thứ khác, cô cho chúng chuyển tất cả đến cổng nha môn.

Khi tâm trạng vui vẻ, cô cũng là một người biết làm việc tốt.

Một nhóm thổ phỉ bỗng nhiên đến cửa nha môn, còn chuyển theo nhiều đồ như vậy, lập tức chấn động cả vùng. Đây chính là đám thổ phỉ ở ổ sơn trại giết người không chớp mắt nổi danh cả vùng, không phải là đám lưu manh lông bông bình thường.

Đám thổ phỉ trong lòng vỡ nát, đánh chết chúng cũng chưa bao giờ nghĩ lại có ngày tự mình đến nha môn đầu thú như thế này.

Một cô nương gác chéo chân ngồi trên một cái rương đựng đầy vàng thỏi, hoa văn trên cẩm bào màu đen như ẩn như hiện dưới ánh sáng

mặt trời, càng làm tôn thêm tư thế oai hùng hiên ngang của tiểu cô nương, soái khí phi phàm.

Quan binh nha môn xông ra, bao vây họ lại.

Một người mặc quan bào trong số đó, lập tức nhìn Thời Sênh, tất cả đám thổ phỉ đó đều ngồi xổm, chỉ có vị tiểu cô nương này ngồi trên thùng, khí thế đó đám thổ phỉ thông thường cũng không thể bì được.

“Cô nương là...?”

Thời Sênh nhảy từ trên chiếc rương xuống, “Giữa đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.”

“Phì, đại nhân, cô ta đến cướp của bọn ta, bây giờ còn đưa chúng ta lên quan phủ. Đại nhân cô ta cũng có tội, phải bắt cô ta lại.”

“Cô ta cũng là thổ phỉ.”

“Thổ phỉ, bắt lấy cô ta.”

Huyện nha đại nhân: “???”

Thời Sênh tỏ vẻ không sao cả xua tay, “Ta lấy chút ngân phiếu làm thù lao, đại nhân không tính toán chứ?”

Huyện nha đại nhân: “???” Lấy chút ngân phiếu làm thù lao là sao chứ.

“Đại nhân, đại nhân đã lập được đại công rồi.” Thời Sênh giơ chân bước ra ngoài, “Cho nên chút chuyện cỏn con này đừng tính toán nữa. Đại nhân cứ coi như là chưa từng gặp ta.”

Huyện nha đại nhân: “???”

Huyện nha đại nhân ngơ ngẩn từ đầu đến cuối. Cho đến khi Thời Sênh biến mất không thấy đâu nữa, ông ta mới hoàn hồn lại, nhìn rương vàng bạc chất đầy dưới đất và đám thổ phỉ đang làm ầm ĩ lên trước cửa nha môn.

“Ồn cái gì mà ồn, nhốt hết chúng vào đại lao cho ta.” Huyện nha đại nhân quát lớn một tiếng.

Ông ta ngẩng đầu lên nhìn về hướng Thời Sênh vừa đi, tâm trạng phức tạp, cô ta là người tốt hay người xấu đây?

Cướp của thổ phỉ còn bắt trói người ta đưa đến nha môn. Đám thổ phỉ này cũng thật đáng thương.

Đương nhiên ông ta cũng sẽ không đồng tình với chúng, chúng gây hại cho bách tính đã lâu, dù sao cũng phải xử lý được khối u ác tính này.

Chương 1536: Cẩm lạc kinh thu (22)

Thời Sênh cất số tiền công đó lại, chậm rãi đi ra khỏi huyện thành, vừa ra đến cổng huyện đã gặp mấy tên thiểu năng mặc trang phục dạ hành giữa ban ngày ban mặt.

“Này, nữ hiệp, nữ hiệp!” Tên nam nhân chỉ để lộ ra đôi mắt giơ tay vẫy gọi Thời Sênh.

Thời Sênh: “...” Cô thực sự không quen biết họ, thật đấy!

Thời Sênh không muốn để ý đến họ, nhưng đám người đó lại đi theo lên, “Nữ hiệp, sao cô không để ý đến chúng tôi?”

“Không muốn nói chuyện với người mặc trang phục dạ hành giữa ban ngày.” Thời Sênh lạnh mặt.

“Cô không cảm thấy như vậy rất ngầu sao? Đây chính là trang bị bắt buộc của Thanh Phong Đảng chúng tôi, mỗi người hai bộ, mặc luân phiên, có phải là vô cùng thấu hiểu lòng người không?”

“Ha ha.” Ngầu cái ông nội ngươi ấy! Thấu hiểu cái ông nội hai nhà ngươi ấy!

Ban ngày ban mặt mà ăn mặc như vậy, sợ người khác không biết mình không phải là người tốt sao?

Có nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của dân chúng xung quanh không hả.

Các ngươi cách xa ông ra!

Thời Sênh tăng tốc, nhưng đám người đó cứ bám chặt lấy như sam, “Nữ hiệp đừng đi nhanh như vậy chứ, gặp nhau là có duyên, chúng ta có thể gặp nhau ở đây chứng tỏ là giữa chúng ta có duyên phận.”

Thời Sênh: “...” Không muốn có duyên phận gì với các ngươi hết.

Lão đại vẫn chưa từ bỏ ý định. Từ chuyện trước đây khi hắn đánh nhau mà vẫn còn nói chuyện với cô đã biết được ngay người này mắc bệnh nói nhiều.

“Nữ hiệp một mình cô đơn độc đánh ổ sơn trại, huynh đệ ta phục sát đất.”

Vẻ mặt Thời Sênh lạnh lùng, “Ngươi nằm sát đất một cái ta xem nào.”

Lão đại: “...”

“Cái này, ở đây nhiều người quá, không được hay cho lắm.” Lão đại pha trò, “Nữ hiệp này, ta biết có một sơn trại thổ phỉ, chi bằng chúng ta liên thủ đi trừ gian diệt ác.”

Trừ gian diệt ác??

Từ này chẳng liên quan gì đến cô hết được chưa hả?

“Chẳng phải ngươi là sát thủ sao?” Lẽ nào cô gặp phải một tên sát thủ giả rồi?

Lão đại tiếp tục cười ngô nghê, “Cũng vẫn cần có nghề phụ để kiếm thêm thu nhập chứ, dù sao thì Thanh Phong Đường chúng tôi cũng

có nhiều người.”

“Không đi, ta bận lắm.”

“Nữ hiệp, nữ hiệp đợi ta với...”

Người của Thanh Phong Đường ra ngoài làm nhiệm vụ, đúng lúc gặp được Thời Sênh. Lão đại nhà họ có khả năng cảm thấy người có thể nói chuyện với mình trong lúc đang đánh nhau là một người tốt, cho nên suốt đường đi cùng Thời Sênh cứ luyên thuyên không ngớt.

Đương nhiên là do một mình hắn ta nói, còn tình hình thực tế ra sao thì không biết được rồi.

“Nữ hiệp cô có biết đầu của cô đáng giá bao nhiêu tiền không?” Lão đại nhiều lời bỗng nhiên chuyển đề tài, cũng không đợi Thời Sênh hỏi, tự hắn đã giơ ra hai đầu ngón tay, “Hai vạn lượng.”

Thời Sênh nhướng mày, “Ngươi đến để kiếm tiền sao?”

Lão đại nhiều lời lập tức lắc mạnh đầu, “Sao có thể chứ, ta sợ chết lắm, ta đánh không lại được nữ hiệp.”

Hắn còn muốn sống thêm vài năm nữa!

“Huống hồ chúng ta dù sao thì cũng đã từng kề vai chiến đấu, ta sao có thể bán đứng chiến hữu được chứ. Ta là một sát thủ có đạo đức nghề nghiệp, ta sẽ không làm ra chuyện như vậy, nữ hiệp cứ yên tâm tuyệt đối đi.”

Thời Sênh: “...” Đó được coi là kiểu kề vai tác chiến của môn phái nào thế?

“Có người ra giá để giết ta sao?” Những tổ chức sát thủ giống như họ đều có kênh tin tức của riêng mình, bây giờ cô còn chưa gặp phải nguy hiểm gì, chứng tỏ rằng tin tức này mới được phát ra chưa được bao lâu.

“Đúng thế.” Lão đại nhiều lời mắt sắp híp thành hình bán nguyệt, “Nữ hiệp muốn biết ai muốn giết cô không?”

Khóe môi Thời Sênh cong lên, “Chuyện này mà ngươi cũng biết luôn sao?”

Lão đại nhiều lời tự hào vỗ ngực, “Chúng ta là Thanh Phong Đường, tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ, chút chuyện cỏn con này mà cũng không biết thì sao xứng danh thiên hạ được đây?”

Excuse me???

Có người lãnh đạo như vậy mà cũng được coi là đệ nhất thiên hạ, là giả đúng không?

Chỉ riêng thuộc tính nói nhiều của hắn, nói hắn là kẻ thấp kém nhất cô cũng không thấy bất ngờ.

Thời Sênh không lên tiếng, lão đại nhiều lời tưởng Thời Sênh không tin, “Nữ hiệp, nể mặt chúng ta có quen biết, ta sẽ nói cho nữ hiệp biết tin tức này, nhưng cô ra ngoài không được nói là biết được tin tức từ chỗ chúng tôi, khiến người trong ngành công phẫn, ảnh hưởng đến sự phát triển nghiệp vụ của chúng ta sau này.”

Thời Sênh híp mắt lại, “Nghiệp vụ?”

“A, chính là ảnh hưởng đến thanh danh của chúng ta, sau này không có ai tìm đến chúng ta thuê giết người nữa.” Lão đại nhiều lời lập tức

giải thích.

Mẹ kiếp, người này không phải là người của thế giới này.

Chẳng trách lại ăn nói kỳ quặc, hiện đại như vậy.

“Ngươi biết là ảnh hưởng đến thanh danh mà còn nói cho ta biết sao?” Bây giờ ngay cả giết người phóng hỏa cũng phải dựa vào danh tiếng, đúng là không dễ dàng mà.

“He, chúng ta có quan hệ gì cơ chứ.” Lão đại nhiều lời đại khái là muốn giơ tay ra vỗ vai Thời Sênh, nhưng mới giơ ra được một nửa đã thu tay lại, “Quan hệ bạn bè chẳng phải là để đi cửa sau sao? Hơn nữa ta tin nữ hiệp sẽ không ra ngoài nói bừa, ta tin cô.”

Chủ yếu là hắn tin nữ hiệp sẽ khiến đối phương chết không kịp ngáp.

Con mắt Thời Sênh chuyển vòng vòng, “Nhiệm vụ của ngươi... không phải là cũng do người muốn mua đầu ta giao đấy chứ?”

“Phốc... khụ khụ... nữ hiệp, chuyện này không thể nói bừa được, người muốn mua đầu của cô đang ở kinh thành, mục tiêu nhiệm vụ của chúng ta không ở kinh thành.”

Thời Sênh liếc nhìn lão đại nhiều lời, “Vậy thì ai biết có phải là ngươi nhận nhiệm vụ khác không?” Cũng chẳng có quy tắc nào nói, một lần chỉ được nhận một nhiệm vụ.

Lão đại nhiều lời: “...”

“Ha ha ha...” Lão đại nhiều lời pha trò, thấy sắc mặt Thời Sênh càng lúc càng lạnh, hắn nhanh chóng nghiêm túc trở lại, “Nữ hiệp, chúng ta hợp tác với nhau, ăn chia 50 - 50 thì thế nào?”

“Tính kế ta sao?”

“Sao có thể chứ nữ hiệp.” Lão đại nhiều lời lớn tiếng kêu lên, “Ta còn chưa nói đến điểm chính, cô đã chọc ngay ra rồi sao?”

Ngươi không đi theo kịch bản thông thường, sao có thể trách hắn được chứ?

Thời Sênh hơi nhếch miệng, “Người muốn mua đầu của ta là ai?”

“Công chúa Ngưng Hoan.” Lão đại nhiều lời lập tức tiếp lời, “Nguyên văn lời hắn nói không phải là muốn đầu của cô, chỉ là muốn bắt cô lại, nhưng không nói đến sống chết, ở trong giới của chúng ta, phải tự động hiểu là muốn đầu của mục tiêu.”

Nam chính đại nhân...

Lại muốn lấy mạng của ông sao, mẹ kiếp!

Lúc nào cũng có những tên thiểu năng muốn làm hại bản cô nương, sợ quá đi mất!

“Trước đây chẳng phải mục tiêu của ngươi là ám sát Yên Loan sao? Sao lại đổi mục tiêu rồi?”

“Đừng nhắc nữa, Cửu hoàng tử đó lần nào cũng có thể hóa nguy thành an, cứ như có bàn tay vàng vậy. Bây giờ cô ta đã thành hôn với công chúa Ngưng Hoan, có ám sát cô ta cũng không có nghĩa lý gì, cho nên trực tiếp đổi thành công chúa Ngưng Hoan.”

Thời Sênh nhìn hắn một cái, người này không nghi ngờ gì nữa chắc chắn là đến từ xã hội hiện đại, hơn nữa còn chẳng phải là người tốt

gì, tuy nhiên... hơi hâm đơ một tí.

Thời Sênh bỗng nhiên cười nhạt, “Vừa rồi ngươi nói là muốn đi trừ gian diệt ác sao?”

Lão đại nhiều lời nhìn thấy nụ cười của Thời Sênh, một luồng hàn khí âm u bỗng từ gót chân hắn xuyên lên đến tấn đỉnh đầu, hắn rùng mình một cái, “Ta... ta chỉ thuận miệng nói thôi, nữ hiệp... cô sẽ không muốn đi thật đấy chứ?”

“Trừ gian diệt ác, người người đều phải có trách nhiệm.” Thời Sênh cười híp mắt.

Lão đại nhiều lời: “...” Mẹ kiếp, đây là đào hố tự chôn mình đúng không?

Trước đây hắn dám nhắc đến chuyện này hoàn toàn là bởi vì nhìn ra được cô không phải là người thích lo chuyện bao đồng.

Lão đại nhiều lời hối hận muốn chết, nhưng bây giờ hắn cũng không có đường lui, chỉ có thể cùng Thời Sênh đi trừ gian diệt ác, để lại tiếng thơm muôn đời.

Thử nghĩ xem, đường đường là lão đại của một tổ chức sát thủ hàng đầu như hắn lại phải đi trừ gian diệt ác, thiên hạ biết được sẽ cười rụng răng luôn ấy chứ?

“Sao lúc nào cô cũng để lại một phần vậy?” Lão đại nhiều lời không nhịn được hỏi Thời Sênh sau khi tiêu diệt xong hang ổ thổ phỉ thứ n.

Đồ trong hang ổ thổ phỉ có khi cô sẽ lấy hết, có khi không. Lão đại nhiều lời hoàn toàn không lần ra được quy luật của Thời Sênh.

Chẳng lẽ là hứng lên thì lấy nhiều, mà mất hứng thì lấy ít sao?

Chương 1537: Cẩm lạc kinh thu (23)

“Ngươi có mang được nhiều thế không?” Thời Sênh trừng mắt lườm, “Gánh nặng thì ta lấy làm gì?”

Lão đại nhiều lời: “...” Đang yên đang lành có cảm giác bị ghét bỏ là sao chứ?

Thời Sênh móc ra một đống ngân phiếu đưa cho hắn, “Đi phát cho ta một lệnh treo thưởng, ai giết được công chúa Ngưng Hoan đó sẽ được 5 vạn ngân phiếu. Cho dù không giết được thì dùng vật tùy thân của công chúa Ngưng Hoan cũng đổi được một nghìn lượng.”

“...” Cô ấy bận rộn tiêu diệt thổ phỉ chỉ là để cướp tiền đi treo thưởng giết công chúa Ngưng Hoan đó thôi sao? Lão đại nhiều lời một lúc sau mới tiêu hóa xong tin tức này, “Vật tùy thân của công chúa Ngưng Hoan là gì?”

“Ví dụ như y phục, áo yếm gì gì đó...”

Dùng cách nói của Mộ Bạch tức là, không giết chết được thì khiến ngươi buồn nôn chết luôn không được sao?

Công chúa Ngưng Hoan dám tìm người giết cô, tưởng cô không dám sao?

Thế là các tổ chức sát thủ lớn bắt đầu lan truyền có một tên biến thái thích công chúa Ngưng Hoan, bởi vì không có được cô nên ra giá cao để mua lại những vật dụng tùy thân của công chúa.

Tuy rằng mọi người cảm thấy vô cùng biến thái, nhưng dễ kiếm tiền cho nên không ít người đi trộm áo yếm của công chúa Ngưng Hoan.

Thế nhưng họ phát hiện hình như công chúa Ngưng Hoan không mặc áo yếm, cho dù thay y phục ra cũng không nhìn thấy áo yếm.

Tin tức công chúa Ngưng Hoan không mặc áo yếm không biết tại sao lại lan truyền trong dân gian, dần dần truyền đến những nơi nhà cao cửa rộng, trở thành đề tài cho những buổi buôn dưa lê.

Còn về ám sát... cũng có người đi, nhưng người ta là nam chính đại nhân, nên đâu có dễ giết như vậy, bị nhục vài lần nên họ chuyên tâm chuyển sang trộm y phục. Một món y phục đã được ngàn lượng, ngang với đầu của một người bình thường, sao lại không làm chứ?

Thời Sênh nói là đồ vật tùy thân, cũng không nói là nhất định cần phải là áo yếm, cho nên y phục của công chúa Ngưng Hoan ngày càng ít đi.

Hạ nhân trong phủ Cửu hoàng tử thấp thỏm, vừa mang y phục ra phơi, chớp mắt đã không thấy đâu nữa, cho dù Cửu hoàng tử phái thêm người giám sát cũng không ngăn được đám trộm đồ đó, trộm quá nhiều, đánh Đông kích Tây, có phòng cũng không phòng nổi.

Loại chuyện kỳ quái như thế này đương nhiên sẽ bị lan truyền ra ngoài, so với tin tức công chúa Ngưng Hoan không mặc áo yếm trước đây còn hot hơn.

Công chúa Ngưng Hoan, đệ nhất mỹ nhân đấy!

Có bao nhiêu quý nữ phu nhân đố kỵ?

Bây giờ hay rồi, lại bị người ta ăn trộm quần áo tập thể. Ở thời đại này, đối với nam nhân cũng đều bị người đời cảm thấy đồi phong bại tục. Bây giờ lại xảy ra đối với đệ nhất mỹ nhân như công chúa Ngưng Hoan, đám quý nữ đó còn không ra sức phá hỏng thanh danh của hắn.

Thời Sênh ra chiêu đó hắn hoàn toàn không thể ngờ tới. Thời Sênh không hề hành động như suy nghĩ thông thường của hắn, những sắp đặt phía sau của hắn đều lãng phí.

“Công chúa Ngưng Hoan, xem ra ngươi đã xem thường ả Hồng Cẩm đó rồi.” Yên Loan nhìn Ngưng Hoan, “Cô ta không dễ đối phó như vậy, ta đã nhắc nhở ngươi từ sớm rồi.”

“Lần này ta tính sai.” Ngưng Hoan không để tâm đến lời châm chọc của Yên Loan, ánh sáng khẽ lướt qua đôi mắt, “Nhưng ta cũng đâu phải chỉ có một kế hoạch, ngươi biết chuyện Yên Thu xuất kinh rồi chứ?”

Yên Loan kinh hãi, “Ngươi định trực tiếp động thủ với hắn sao?”

Đầu ngón tay Ngưng Hoan gõ trên mặt bàn, ánh mắt có vẻ hung ác, “Người của ta đa số đều chưa vào kinh. Lần này hắn đi không mang theo bao nhiêu người, vừa khéo là thời cơ tốt. Đến lúc đó hắn chết ở bên ngoài, ai biết là do ai gây ra?”

“Huyền Trần bên cạnh Yên Thu là kẻ vô cùng lợi hại.” Yên Loan nhíu mày, “Hơn nữa bên cạnh hắn còn có tử sĩ, xuất kinh không thể không chuẩn bị gì hết được, ngươi chưa chắc đã thành công.”

Có nhiều người đã từng thử trực tiếp diệt trừ Yên Thu, nhưng có mấy người thành công?

Chẳng phải bây giờ Yên Thu đó vẫn sống tốt đấy sao?

“Không thử sao biết có thành công hay không?” Ngưng Hoan ám muội nâng cằm Yên Loan lên, “Điện hạ, ngươi hành sự đừng có lo trước sợ sau như vậy, phải to gan hơn một chút.”

Yên Loan muốn phản bác, nhưng cô ta không có gì hết, phải lấy cái gì để đi tranh giành với người khác đây?

Nhưng việc đó thì có gì đáng để nói chứ, cảm giác giống như đang kêu nghèo kể khổ vậy.

Yên Loan lùi về phía sau một bước, “Công chúa Ngưng Hoan, đừng có động tay động chân với ta.”

Tay Ngưng Hoan rơi vào khoảng không. Hắn không để tâm vuốt vuốt, thu hồi thân trên của mình, như cười như không nhìn Yên Loan, “Điện hạ, ngươi còn chưa hiểu câu nói Yên Thu nhắc nhở ngươi sao?”

Yên Loan nhíu chặt đầu mày, lời Yên Thu nhắc nhở cô ta... câu nói hắn nói tại hôn lễ.

“Hoàng đế không phải thực sự sủng ái Yên Thu. Mẫu hậu của Yên Thu là Hoàng hậu. Gia tộc Hoàng hậu có thể lực lớn như vậy, Hoàng đế kiêng nể ba phần, thế nhưng ngươi nhìn mấy năm gần đây xem, tuy gia tộc Hoàng hậu nhìn có vẻ không có gì bất thường, nhưng thử nhìn kỹ xem, những vị trí quan trọng đều đã bị Hoàng đế thay bằng người của mình, chỉ cho họ những chức vị không quan trọng.”

Giọng công chúa Ngưng Hoan có vài phần lạnh buốt, nghe có chút không phân biệt rõ được giới tính, nhưng lại có thể khiến người ta bất giác bị giọng nói ấy của hắn mê hoặc, “Hoàng đế đẩy Yên Thu lên

cao như vậy, mục đích là để mê hoặc đám người đó. Yên Thu chẳng qua chỉ là một quân cờ, đáng tiếc là bây giờ Hoàng đế bắt đầu không nắm chắc được quân cờ này trong tay nữa rồi."

Yên Loan cũng không quá bất ngờ với những điều Ngưng Hoan nói. Ngưng Hoan nhìn bộ dạng của Yên Loan cũng biết trong lòng cô ta cũng đã có suy nghĩ, nhưng chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi.

Cô ta và Yên Thu đều là quân cờ trong tay Hoàng đế.

"Chúng ta sinh ra trong gia đình đế vương, nhiều chuyện không được làm theo ý mình. Không muốn trở thành quân cờ thì điều đầu tiên phải làm được là phải độc ác, điện hạ."

Ngưng Hoan lạnh nhạt ném lại một câu, rồi rời khỏi phòng.

…

Cơn mưa tầm tã to như trút nước từ trên bầu trời đen kịt nện xuống, tiếng vó ngựa giẫm vào nước mưa, như mũi tên rời khỏi cánh cung, lao vào trong bóng tối, xuyên qua màn mưa mịt mù.

Người đi đầu tiên là Yên Thu, y phục trên người hắn đã ướt hết, dán chặt vào cơ thể, khiến những đường viền cơ bắp hiện lên, mái tóc dán chặt vào má hắn, nhìn có vẻ nhếch nhác thảm hại, nhưng khí thế sắc bén tỏa ra từ trên người khiến vẻ nhếch nhác đó cũng bị đè nén xuống.

"Điện hạ, chúng đuổi đến nơi rồi."

Ánh mắt Yên Thu tối lại, nhưng không nói gì, chỉ càng tăng tốc thêm.

Phía sau truy binh càng lúc đuổi càng gần, nước mưa càng dồn dập

hơn, nhân tố nguy hiểm không ngừng ngưng tụ lại trong màn mưa, căng chặt.

“Phụt!”

“Có mai phục!” Gần như cùng lúc, tiếng quát của Huyền Trần xuyên qua màn mưa.

Giọng hắn còn chưa dứt, mũi tên đầu tiên đã bắn đến nơi, sượt qua thân người Yên Thu, cắm vào thân cây phía trước. Tiếp sau đó là mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba, từ bốn phương tám hướng bắn tới, mật độ còn dày đặc hơn cả màn mưa.

Yên Thu không biết móc từ đâu ra một thanh kiếm, nhanh chóng chặn những mũi tên đó lại, con ngựa đưa hắn đi phi nhanh qua cơn mưa tên. Huyền Trần và những người khác chặn phía sau.

Nhưng xông ra khỏi mưa tên, đám người áo đen phía trước đã đợi từ lâu.

Yên Thu ghìm ngựa lại.

Không khí bỗng tĩnh lại.

Hai bên cứ thế giằng co ba giây, đám người áo đen đồng thời động thủ, “Thất hoàng tử, đắc tội.”

Người áo đen dáng vẻ lợi hại, giống như thể có thể lên trời ngay lập tức vậy. Nhưng khoảnh khắc chúng bắt đầu động thủ, cơ thể bỗng nhào mạnh một cái về phía trước, đồng thời ngã xuống đất.

Yên Thu: “…”

Xung quanh dường như có thứ gì đó đang phát tán, nhưng hắn không cảm thấy có sự uy hiếp đối với hắn, từ phía xa xa tiếng kêu rên vang lên, xuyên qua màn mưa đêm, rợn cả tóc gáy.

Thứ vô hình đó giống như sóng biển không ngừng đẩy ra xa, những nơi nó quét qua người ngã ngựa đổ, máu tươi túa ra.

Chương 1538: Cẩm lạc kinh thu (24)

Trong màn mưa có bóng người chầm chậm đi tới.

Tiếng gió thổi gào thét, màn mưa nối liền thành một đường, như viên đạn đánh vào lá cây xung quanh, kêu lách tách.

Khóe miệng Yên Thu mím lại thành một đường, nhìn chằm chằm vào bóng người đang tiến gần về phía hắn. Nước mưa chảy từ trên trán xuống khiến khung cảnh trước mắt trở nên mơ hồ hơn. Trong khoảnh khắc này tim hắn như ngừng đập, cơ thể hắn cứng ngắc, không dám cử động, dường như chỉ cần hắn khẽ động tất cả đều sẽ biến mất.

“Nữ hiệp, nữ hiệp, đợi bọn ta với!!”

Tiếng thét gọi phá tan sự tĩnh lặng, Yên Thu chợt tung người xuống ngựa, nhìn về phía bóng người đang đi đến, không nén được ôm người đó vào trong lòng, rõ ràng rất lo lắng, nhưng ngữ khí lại không hề nhẹ nhàng, “Nàng đến đây làm gì? Tại sao không ở trong phủ đợi?”

Thời Sênh sờ lưng hắn, “Ta không đến thì có lẽ chàng phải vùi xác ở đây luôn rồi.”

Yên Thu trầm mặc, cánh tay siết mạnh hơn, “Ta không dễ chết như vậy.”

“Nữ hiệp, nữ hiệp, nữ... A, ta không nhìn thấy gì hết.” Lão đại nhiều

lời chạy đến gần, thấy hai người không biết xấu hổ ôm nhau, liền che mắt quay người đi.

Yên Thu buông Thời Sênh ra, ánh mắt dừng lại trên người lão đại nhiều lời kia, “Đường chủ Thanh Phong Đường, sao nàng lại ở cùng hắn ta?”

“Thất hoàng tử đừng hiểu lầm, ta và nữ hiệp chỉ là quan hệ bằng hữu đơn thuần, quan hệ bằng hữu.” Đại hiệp nhiều lời quay người lại. Trước tiên hé ngón tay ra, thấy hai người đã buông nhau ra mới bỏ tay xuống.

Yên Thu nắm cổ tay Thời Sênh, “Không được qua lại với những người lai lịch bất minh.”

Lão đại nhiều lời: “???” Sao hắn lại là kẻ lai lịch bất minh? Vừa rồi chẳng phải Thất hoàng tử còn gọi danh hiệu của hắn ra cơ mà?

Thời Sênh không trả lời, nói sang chuyện khác, “Kẻ ám sát chàng là do công chúa Ngưng Hoan phái tới, chàng muốn xử lý thế nào?”

“Này! Thất hoàng tử ngài nói cho rõ đi, sao ta lại là kẻ lai lịch bất minh chứ?” Lão đại nhiều lời đứng bên cạnh giậm chân.

“Sao nàng lại biết chúng là người do công chúa Ngưng Hoan phái tới?”

Thời Sênh nở nụ cười lạ thường, “Bấm ngón tay tính ra.”

Cô đương nhiên không phải là bấm đốt ngón tay tính ra. Vốn dĩ cô định hồi kinh, nhưng đúng lúc trên đường về gặp đám sát thủ này nói đôi câu, cho nên mới theo đuôi chúng tới đây.

“Này, các người có nghe ta nói không hả!!” Lão đại nhiều lời vẫn tiếp tục giậm chân.

Yên Thu bỗng giơ tay lên xoa đầu cô, “Về phủ trước đã, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

“Được thôi.”

Huyền Trần đã dắt ngựa của Yên Thu tới. Hắn ôm Thời Sênh lên ngựa, mặc kệ lão đại nhiều lời đang giậm chân bình bịch bên cạnh, quất roi thúc ngựa, rồi vọt nhanh qua người hắn.

“Nữ hiệp, mẹ kiếp, cô định vứt ta lại thế này sao, còn chuyện chúng ta đã nói thì sao!!!”

“Đến kinh thành tìm ta.” Giọng Thời Sênh xuyên qua màn mưa truyền tới.

Tay Yên Thu siết chặt hơn, ấn Thời Sênh vào trong lòng, “Tìm nàng làm gì? Hử?”

“Chính sự! Ta và hắn đã hẹn nhau đi giết công chúa Ngưng Hoan.” Thời Sênh thấy không thoải mái lắm khẽ cử động, “Chàng muốn bóp chết ông luôn hả? Buông ra.”

Yên Thu buông tay ra, nhưng lại cắn một cái lên cổ cô, hơi thở ấm nóng tỏa ra xua tan đi hơi lạnh trên cơ thể, có hơi đau, nhưng cũng có chút ngứa.

“Đệch, buông ra!” Thời Sênh giơ tay đẩy hắn ra, trong cơ thể cô có cái sâu độc quần què gì ấy, còn cắn cô nhỡ xảy ra vấn đề gì thì phải làm sao?

“Không cắn rách.” Giọng Yên Thu trầm thấp.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn, đúng là không ngửi thấy mùi máu tanh. Cô lập tức kéo chặt cổ áo lại, nghiến răng, “Vậy cũng không được cắn.”

Yên Thu dường như có chút ấm ức, thế nhưng màn đêm mù mịt khiến Thời Sênh không nhìn rõ được.

Yên Thu bảo vệ Thời Sênh ở trong lòng, chắn gần hết nước mưa cho cô.

Đã lớn chừng này rồi, lần đầu tiên hắn để tâm đến một người như vậy. Dáng vẻ cô cười nhưng không mang ý tốt gì, xù lông lên gầm gào, khiến hắn không còn cách nào khác ngoài việc nghiến răng nghiến lợi. Tất cả mọi thứ của cô dường như đều khiến hắn bất giác ghi nhớ thật sâu trong lòng.

…

Về phủ, Yên Thu để Thời Sênh đi thay y phục trước. Hắn sợ cô vì ướt nhẹp mà bị cảm. Sau đó lại dặn hạ nhân nấu canh gừng, nhìn Thời Sênh uống hết rồi hai người mới bình tĩnh ngồi xuống.

Yên Thu nắm lấy cổ tay Thời Sênh, nhẹ nhàng ma sát, ánh mắt nhu hòa dừng lại trên người cô, “Đúng là trong cơ thể nàng có Ma Hủy Cổ, ta không hề nhìn lầm. Vết thương không thể trị lành được, là bởi vì... trong cơ thể nàng là vua sâu độc.”

Yên Thu thấy Thời Sênh không có phản ứng quá lớn, mới tiếp tục nói: “Phương thức nuôi dưỡng vua sâu độc khác với sâu độc thông thường. Người sâu độc bắt buộc phải dùng các loại thiên tài địa bảo để nuôi dưỡng, không thể bị thương, nếu không vết thương sẽ

không thể chữa lành được. Nếu để càng lâu, vua sâu độc sẽ từ miệng vết thương chạy ra ngoài.”

“Không đúng lắm, trước đây Hồng Cẩm cũng đã từng bị thương, tại sao lại không xảy ra tình trạng này chứ?” Nguyên chủ cho dù là lúc huấn luyện hay khi ra ngoài làm nhiệm vụ đều không thể tránh được bị thương, nhưng chẳng phải trước đây cô ta không hề bị sao cả đấy thôi?

“Vua sâu độc được nuôi dưỡng thành công ở trong cơ thể ai thì con vua sâu độc đó sẽ nghe lời người đó. Cho nên những người được phái Nam Chân Cổ dùng để nuôi dưỡng vua sâu độc đều là con cháu nối dõi có địa vị cao ở trong phái. Năm xưa khi phái Nam Chân Cổ bị tiêu diệt, để tránh bị người khác phát hiện ra điểm khác biệt của nàng, có lẽ là trưởng bối của nàng đã để vua sâu độc trong cơ thể nàng rơi vào trạng thái ngủ say.”

“Cho nên có thể là ta đã vô tình đánh thức con vua sâu độc đó thức dậy?” Thời Sênh nhíu mày.

Có lẽ là vua sâu độc phát giác ra cơ thể ký sinh đã chết, cho nên mới tỉnh lại, đáng tiếc còn chưa kịp chạy thoát ra ngoài thì cô đã đến.

Yên Thu gật đầu, “Bây giờ có một cách có thể khiến nàng chữa lành được vết thương.”

“Không thể đưa con vua sâu độc đó ra ngoài được à?” Thời Sênh nhíu mày, thứ đồ chơi này ở trong cơ thể, cô nghĩ thế nào cũng thấy có chút không thoải mái.

Yên Thu nhíu mày, “Vua sâu độc rời khỏi cơ thể nàng... sẽ khiến nàng suy yếu đi. Nó sẽ mang đi đa số sức lực của nàng. Hơn nữa ta cũng không biết làm thế nào để đưa nó ra khỏi cơ thể nàng.”

Thời Sênh muốn đưa vua sâu độc ra khỏi cơ thể cô, nhưng Yên Thu không biết cách. Cô cũng không biết phải làm thế nào, đành phải nghe theo Yên Thu, trước tiên chữa lành vết thương rồi tìm cơ hội nghĩ cách đưa sâu độc ra khỏi cơ thể sau.

Nghĩ cách để chữa lành vết thương không khó, dùng máu tưới lên mép vết thương là được.

Thời Sênh: "…"

Quả nhiên thời cổ đại không có vấn đề gì về nhóm máu.

"Dùng máu của người khác không được sao?" Thời Sênh thấy Yên Thu sắp lấy máu, nhíu mày hỏi.

Yên Thu vừa xắn tay áo vừa nói: "Nàng muốn dùng máu của người khác?"

Ngữ khí đó, giống như nếu Thời Sênh dám nói cô muốn dùng máu của người khác thì hắn sẽ lập tức giết chết đối phương vậy.

"Ta sợ chàng đau."

Yên Thu ngẩn người, "Có chút đau đớn này mà ta không thể chịu vì nàng thì có còn là đàn ông nữa không?"

Hắn không thể chịu được nếu để thứ của người khác chạm vào người cô, càng đừng nói đến việc để máu của người khác chảy trong cơ thể cô.

Yên Thu lấy máu ra một cái bát, máu chảy được nửa bát mới dừng lại, Thời Sênh cầm khăn băng lại cho hắn.

Băng bó vết thương xong, Yên Thu đặt Thời Sênh nằm lên giường, hắn cẩn thận tưới máu lên vết thương. Máu tươi nhanh chóng thấm vào vết thương, giống như tưới vào bọt biển, tất cả máu phút chốc đã biến mất không một dấu vết.

Thời Sênh cảm thấy hơi ngứa, theo bản năng muốn gãi.

Yên Thu nắm lấy tay cô, “Ngoan nào, cố nhịn một chút nữa là xong rồi.”

Thời Sênh gãi vào lòng bàn tay hắn, vẻ mặt rất khó coi, ngứa quá đi!

Giống như có vô số con kiến đang bò trên vết thương.

Chương 1539: Cẩm lạc kinh thu (25)

Cảm giác ngứa ngáy này một lát sau mới đỡ hơn, cũng may ngoài phản ứng này không còn có phản ứng khác.

Yên Thu đặt bát máu đã cạn đến tận đáy, chỉ còn một lớp dịch thể mỏng, vắt nước sạch lau xung quanh vết thương của Thời Sênh, lật chăn ra đắp lên người cô, “Hôm nay nàng ngủ ở phòng ta, ta đến thư phòng.”

Gương mặt Thời Sênh vùi trong chăn ngẩng mạnh lên, ỉu xìu nói: “Chàng không ngủ cùng ta sao?”

Yên Thu cứng đờ người, lắp bắp nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta... còn chưa thành thân.”

“Ta không để ý.” Có thành thân hay không không quan trọng, dù sao chỉ cần là hắn là được.

“Ta...”

“Ta khó chịu.” Thời Sênh cắt ngang Yên Thu, “Nhỡ có tác dụng phụ gì thì sao?”

Yên Thu bỗng chốc nói không thành lời, cố nén một lúc mới nói ra được, “Vậy, vậy ta ở bên cạnh giường với nàng, nàng ngủ đi.”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, nghiêng đầu qua, vùi đầu vào trong chăn.

Yên Thu nói ngồi cạnh giường ở bên cô, thì cũng thực sự ngồi bên cạnh giường cho đến tối.

Muốn chỉ một lần chữa lành được vết thương là chuyện không thể, phải dùng phương pháp như vậy bảy ngày liên tiếp mới được.

Máu trong cơ thể người không ít, nhưng ngày nào cũng lấy máu nhiều như vậy thì cũng khó mà chịu được, sắc mặt Yên Thu bắt đầu trở nên trắng bệch.

“Điện hạ, uống bát canh nhân sâm này đi.” Huyền Trần đưa bát canh nhân sâm vừa sắc xong đến trước mặt Yên Thu, “Còn hai ngày nữa, nếu điện hạ cứ tiếp tục thế này thì sao có thể được, hay là để thuộc hạ làm thay?”

Yên Thu lắc đầu, “Phía bên công chúa Ngưng Hoan có động tĩnh gì không?”

“Không có động tĩnh gì, nhưng mà... trong cung phái người đến truyền chỉ, đợt săn bắn mùa thu muốn điện hạ đi cùng.” Huyền Trần hơi ngừng lại, “Điện hạ, thuộc hạ đề nghị người không nên đi, chỉ e lần này Hoàng đế muốn nhân cơ hội diệt trừ người.”

Yên Thu uống hết bát canh nhân sâm, đáy mắt hiện lên ánh sáng hung tợn, “Diệt trừ ta sao? Đâu có đơn giản như vậy, ta có chết cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng.”

“Vậy người có đưa Hồng Cẩm đi không?”

Ánh sáng hung tợn trong mắt Yên Thu bị sự nhu hòa thay thế, “Cho dù ta không cho nàng đi thì nàng cũng sẽ tự đi.”

Nếu hắn chết thì sao cô sống tiếp được đây? Cô phải chết cùng với

hắn...

Huyền Trần mở miệng, muốn nói lại thôi.

“Sao nào, có gì muốn nói?”

Yên Thu hỏi, Huyền Trần cũng không giấu giếm nữa mà nói thẳng: “Điện hạ, người trả giá vì cô ta như vậy có đáng không? Cô ta... thân phận cũng có chút không rõ ràng.”

“Không có gì đáng hay không đáng.” Yên Thu rủ mắt xuống, “Khi ta làm những chuyện này không hề có chút do dự nào. Nếu đã là bản năng của ta thì ta không cần phải khắc chế. Cho dù thế nào cuối cùng... ta cũng sẽ chấp nhận.”

Có được câu trả lời, Huyền Trần không những không thở phào nhẹ nhõm được mà ngược lại càng căng thẳng hơn. Tại sao điện hạ lại giống như thay đổi cả con người luôn vậy?

Bảy ngày sau, vết thương của Thời Sênh lành lại, sau lưng chỉ còn lại một vết sẹo màu hồng nhạt, nhìn vẫn có vẻ dữ tợn như cũ.

Thời Sênh mặc từng chiếc áo lên. Huyền Trần đợi ở bên ngoài, thấy cô đi ra, đáy mắt hiện lên sự buồn rầu, hắn hơi khom lưng, “Điện hạ đang ở Tây Uyển.”

Bây giờ điện hạ thích cô ta, cô ta cũng coi như là một nửa chủ tử.

“Mấy hôm nay có người đến tìm ta không?”

“Đường chủ Thanh Phong Đường đã từng đến, nhưng đã bị điện hạ đuổi đánh đi rồi.” Huyền Trần mặt không biểu cảm nói: “Hồng Cẩm, đừng để điện hạ thất vọng.”

Nếu điện hạ đã chọn cô ta, thì tia hy vọng duy nhất của điện hạ lúc này chính là nữ nhân này, chỉ mong cô ta đừng lừa gạt điện hạ.

Thời Sênh nhếch miệng, tự tin đường hoàng nói: “Đương nhiên là ta sẽ không để chàng phải thất vọng rồi.”

“Chỉ mong là vậy.” Huyền Trần ném lại một câu, nhìn về một hướng khác, rõ ràng không mong chờ lắm vào cô.

Thời Sênh tìm thấy Yên Thu ở ngôi đình ở Tây Uyển. Mấy chữ lần trước còn dang dở giờ đã viết xong, đang bày trước mặt hắn.

Thí Yên đoạt thiên.

Hắn nhìn mấy chữ đó đến xuất thần, ngay cả Thời Sênh đến hình như hắn cũng không chú ý tới.

“Chàng thế này có bị người ta giết chết cũng không biết, có thể đề cao cảnh giác lên được không?” Thời Sênh đi đến bên cạnh hắn.

“Ta biết là nàng.” Yên Thu lãnh đạm đáp.

Thời Sênh chợt vui hẳn lên, kéo tay áo Yên Thu bám lấy.

Yên Thu tránh né, nhưng tay đã đỡ lấy hông cô, “Đừng quậy.”

Thời Sênh bĩu môi, dựa vào ngực hắn, nhìn mấy chữ trên bàn, “Sao vậy, muốn tạo phản sao?”

Yên Thu giơ tay gập tờ giấy tuyên thành lại, giọng nói đè thấp xuống, giống như tiếng kêu trầm thấp phát ra từ cổ họng, “Chỉ sợ lỡ thua không còn manh giáp thì không bảo vệ được nàng nữa.”

“Tự tin lên nào! Tạo phản thì phải có khí thế của kẻ tạo phản. Chàng còn chưa bắt đầu đã sợ thua, thì sao thắng được chứ!” Thời Sênh vỗ vai, “Chàng mà áp chế đối phương về mặt khí thế, thì chàng đã thắng được một phần ba rồi.”

“Ta đã mất đi quá nhiều thứ rồi.” Yên Thu ôm lấy Thời Sênh ngồi xuống, để cô cầm bút, hắn nắm tay cô viết chữ, “Khi ta còn rất nhỏ, ta tưởng rằng mình rất may mắn khi là một hoàng tử, có Mẫu hậu và Phụ hoàng yêu thương ta.”

“Trước năm mười tuổi, ta không khác gì những hoàng tử khác, thậm chí càng kiêu căng ngạo mạn hơn, không hề kiêng kỵ bất cứ điều gì, bởi vì ta biết Phụ hoàng sẽ chống lưng cho ta.”

“Đó là sinh nhật mười tuổi...” Yên Thu ngẩn người, nghiêng mặt hôn lên mặt Thời Sênh, dường như đang tìm cảm giác an toàn, “Có rất nhiều người đến chúc mừng, cảnh tượng vô cùng tráng lệ, nhưng ta không nhìn thấy Phụ hoàng, cho nên ta lén lút trốn khỏi yến tiệc đi tìm Phụ hoàng.”

“Ta không nghe thấy Phụ hoàng nói gì, nhưng khi Phụ hoàng nhìn thấy ta, nhìn thấy sự chán ghét căm hận trong ánh mắt đó, ta bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tuy Phụ hoàng nhanh chóng thu lại ánh mắt đó, sau này cũng không thể hiện ra gì khác nữa, nhưng trong lòng ta vĩnh viễn cũng không thể quên được nó.”

“Những người bên cạnh ta đều là do Phụ hoàng sắp xếp. Một khoảng thời gian rất dài, ta đều cảm thấy họ đang giám sát ta. Càng trưởng thành ta càng nhìn thấy rõ được nhiều thứ. Phụ hoàng ngoài mặt sủng ái ta, nhưng chẳng qua chỉ là để cho người khác xem. Ông ta đẩy ta ra đầu sóng ngọn gió, nếu ta đứng không vững thì sẽ bị nuốt chửng ngay tức khắc.”

“Ta đã mất đi tự do và bản thân, trở thành quân cờ để ông ta thao túng. Suốt một khoảng thời gian rất dài, ta cũng không thể hiểu nổi, tại sao một người khi đã trở nên độc ác lại có thể tuyệt tình đến vậy. Nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi...”

Yên Thu dừng lại ở nét bút cuối cùng, “Cho nên, ta không muốn mất đi nàng nữa.”

Trên tờ giấy tuyên thành, trên nền giấy trắng mực đen – gia đình đế vương, bản chất vô tình.

Thời Sênh khẽ động ngón tay, mấy chữ như chó trèo tường xuất hiện ở phía dưới – trời không dung chàng, nghịch thiên mà đi.

Một lát sau Yên Thu mới mím môi cười, “Chữ của nàng phải luyện nhiều thêm mới được.”

Không biết thêu hoa, viết chữ cũng giống như chó trèo tường, có lẽ cầm kỳ thi họa gì gì đó cũng đừng nghĩ đến luôn, chỉ có giết người phóng hỏa là giỏi...

“Chữ không quan trọng, nhìn nội dung kìa!” Thời Sênh chỉ vào chỗ trống trên tờ giấy tuyên thành, chữ bút lông của cô viết vô cùng nguệch ngoạc, những người biết viết chữ bút lông đều không hiểu được.

“Nói khoác không biết ngượng.” Nói vậy nhưng giọng nói tràn ngập sự cưng chiều.

“Ta muốn đi tìm tên nhiều lời đó làm một chuyện, chàng có đi không?” Thời Sênh quay người, ôm cổ Yên Thu, hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nhiều lời?” Ai vậy?

“Cái tên ở Thanh Phong Đường đó.”

Yên Thu: “...”

Cái tên mặt trắng đó sao? À không đúng, tên mặt đen đó sao? Tên mặt đen đó có gì đáng để quan tâm chứ?

Chương 1540: Cẩm lạc kinh thu (26)

Thất hoàng tử ghen tuông rất đáng sợ, Thời Sênh dùng thực tế để nói với ngươi.

Cô liếc nhìn xiêm y đen kịt, sờ một cái liền đen cả tay, cô đã mặc y phục màu đen, không cần phải nhuộm thêm một lần nữa đâu!

Yên Thu dường như có chút ngượng ngùng kéo cô từ trên bàn đứng lên, “Nàng... nàng quyến rũ ta.”

Thời Sênh: “...” Ai quyến rũ chàng chứ, là chàng hôn ông đây trước được không hả???

Thời Sênh kéo y phục lộn xộn lại. Trên bàn cũng rất hỗn độn, vừa rồi bỗng nhiên tên thiểu năng này hôn cô, mực trên bàn bị đánh đổ nên mới có tình huống này.

Có bất ngờ không? Có vui mừng không?

Vui mừng cái ông nội hai nhà ngươi!

“Khụ khụ... về thay y phục đi.” Yên Thu sợ Thời Sênh nổi giận, vội vã đưa cô rời khỏi ngôi đình.

Bầy Thiên Xu lười biếng trở mình phơi bụng, dùng tư thế quỷ dị bơi nổi trên mặt hồ. Yên Thu ôm Thời Sênh, giẫm lên bụng đám Thiên Xu, an toàn đi vào bờ.

“Chúng muốn làm gì vậy?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn bầy cá sấu. Trước đây chưa thấy chúng như vậy bao giờ. Cá sấu thời cổ đại và cá sấu thời hiện đại kỹ năng không giống nhau cho lắm thì phải?

“Tắm nắng.” Yên Thu nói một tiếng, “Rất đáng yêu đúng không?”

Thời Sênh: “...” KHÔNG dám đồng tình với gu thẩm mỹ của chàng.

Sau lưng Thời Sênh dính mực khiến cô rất không thoải mái, cũng không bận tâm tranh luận với Yên Thu xem rốt cuộc đám Thiên Xu có đáng yêu hay không.

...

Yên Thu vốn không đồng ý cho Thời Sênh đi tìm tên mặt đen đó làm cái chuyện không thể cho người khác biết được, nhưng Thời Sênh bám lấy hắn rất lâu. Cuối cùng Yên Thu đành thỏa hiệp, cùng cô đi làm chuyện không cho người khác biết được đó.

Tên mặt đen thấy Thời Sênh đưa Yên Thu cùng tới cũng kêu la một hồi, chuyện họ làm chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp, lại còn mang vị này đến đây làm gì cơ chứ?

Thế nhưng khí thế của Yên Thu quá mạnh mẽ, tên mặt đen chỉ dám nuốt ý kiến vào trong bụng.

“Nữ hiệp, nữ hiệp, chúng ta cứ thế đi vào sao?” Tên mặt đen thấy Thời Sênh chuẩn bị vượt tường đi vào liền nhỏ giọng gọi cô.

Thời Sênh lườm, “Nếu không thì sao? Còn cần ta gửi một tấm thiệp, nói chúng ta sắp đến cửa viếng thăm nữa sao?”

“Không phải vậy chứ nữ hiệp. Gần đây phủ Cửu hoàng tử canh

phòng nghiêm ngặt. Chúng ta cứ đi vào thế này, e là còn chưa tìm được chỗ ở của công chúa Ngưng Hoan thì đã bị người ta phát hiện ra trước rồi.” Bởi vì chuyện ăn trộm y phục, cấp độ canh phòng nghiêm ngặt trong phủ Cửu hoàng tử đã được nâng lên một tầm cao mới.

Nếu như không phải là không đủ người thì có lẽ là phải ba bước một tốp, năm bước một trạm gác rồi.

“Bị phát hiện thì cứ để chúng phát hiện thôi.” Thời Sênh nhảy lên bờ tường, chỉ chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt tên mặt đen.

Nếu không phải cần một người để bắt tay ở thế giới này thì cô còn lâu mới dẫn theo tên nhiều lời này đi.

Yên Thu theo sát Thời Sênh đi vào bên trong. Tên mặt đen cắn răng, đưa người đi vào bên trong.

Thời Sênh đi trước giết thị vệ. Tốc độ đó khiến tên mặt đen nuốt nước miếng. Nữ hiệp lợi hại quá!

“Thất điện hạ... sao người không đi giúp nữ hiệp?” Tên mặt đen và Yên Thu đi theo phía sau bình an vô sự. Tên mặt đen không nhịn được lên tiếng, nữ hiệp giết người một mình thật là vất vả mà.

Yên Thu liếc nhìn hắn, “Cô ấy chê bẩn.”

“Hử?” Chê bẩn?

Nữ hiệp chê bẩn, thì có liên quan gì đến chuyện ngươi không động thủ?

Thế nhưng Yên Thu khôi phục lại dáng vẻ kiểu cách lạnh lùng của

hoàng tử đó, tên mặt đen có chút sợ hãi Yên Thu như vậy. Cứ có cảm giác bất cứ lúc nào hắn cũng muốn động thủ giết mình vậy, cho nên cũng không dám nói chuyện với Yên Thu.

Đất phủ Cửu hoàng tử không được coi là lớn lắm, còn không rộng bằng một nửa phủ Thất hoàng tử, ở đây tìm người cũng không quá khó khăn.

Thời Sênh diệt xong tên thủ vệ cuối cùng, chỉ huy tên mặt đen chặn ở phía sau, sau đó mới đi đến căn phòng trước mặt giơ tay gõ cửa.

Đúng thời điểm này xông vào, nếu gặp phải cảnh tượng không thể miêu tả được thì cay mắt lắm.

[...] Cô gõ cửa như vậy càng đáng sợ hơn được chưa hả?

Cô đã từng gặp tên hung thủ nào giết đến tận cửa nhà người ta, cuối cùng còn đi vào gõ cửa không hả?

“Ai đó?” Bên trong truyền ra giọng nói khàn trầm.

“Ta.”

Bên trong phòng trầm mặc một lát, Thời Sênh lại bổ sung một câu, “Tổ tông của ngươi.”

Một lúc lâu sau vẫn chưa có người mở cửa. Thời Sênh lại gõ thêm hai tiếng nữa. Đúng lúc này, cửa phòng bị một luồng gió nhẹ kéo ra, sau đó gió lạnh lướt qua, hàng loạt cây trâm nhỏ dày đặc từ bên trong bắn ra ngoài.

Thời Sênh nhanh chóng lui về bên cạnh Yên Thu, dùng thiết kiếm chặn lấy những cây trâm đang lao ầm ầm đến.

Đinh đinh đang đang...

Lực bắn của những cây trâm rất lớn, đập vào thiết kiếm vang lên nghe chói tai, những cây trâm biến mất, bên trong một tấm tơ lụa bay ra, cuốn lấy thiết kiếm của cô, mạnh mẽ lôi vào trong cửa.

Ngón tay Thời Sênh dùng lực, thiết kiếm hướng về phía bên cạnh, tấm lụa cuốn lấy thiết kiếm bị cắt nát, bay lên không trung rồi rơi xuống đất, lụa đỏ phủ đầy mặt đất.

“Kiếm của ông là thứ ngươi muốn cướp là cướp được sao?” Thời Sênh hừ lạnh, thiết kiếm hướng ra phía cửa, cửa phòng vang lên rồi vỡ nát, cả căn phòng đều lộ ra bên ngoài.

Ngưng Hoan và Yên Loan đều đang ở bên trong, nhưng hai người quần áo xộc xệch, có thể thấy vừa rồi họ đang làm gì, vừa rồi Thời Sênh gõ cửa quả là chính xác.

“Hồng Cẩm!” Vừa rồi nghe tiếng đã đoán là cô ta, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, Yên Loan vẫn không nhịn được quát lên chói tai.

Thời Sênh nhướng mày, ung dung nhàn nhã trả lời, “Ừm.”

Ngưng Hoan kéo lấy Yên Loan, ra hiệu cô ta đừng quá kích động, “Thất hoàng tử, đêm khuya người dẫn người đến phủ điện hạ là có ý gì?”

“Không biết.” Thời Sênh hỏi hắn có đến không thì hắn đến thôi, hắn thực sự không biết cô đến đây làm gì.

Cặp phu thê trước mặt cạn lời đến kỳ lạ.

“Chàng đến để xem kịch, trọng điểm không phải là chàng, nhìn ta đây này.” Thời Sênh vung thiết kiếm, “Ta to lớn như thế này, chẳng lẽ lại không nhìn thấy?”

Đáy lòng Yên Loan mơ hồ có một dự cảm chẳng lành, “Hồng Cẩm, ngươi muốn làm gì?”

“Các người phái người truy sát ta, chẳng lẽ ngươi cho rằng ông đây cứ thể bỏ qua cho các ngươi sao?” Thời Sênh dường như nghĩ ra điều gì đó, “Đúng rồi, còn cả chuyện mua đầu của ta nữa, đầu của ta sao lại chỉ có hai vạn lượng được? Các ngươi coi thường ai hả? Ông đây ra giá cho các ngươi tận 5 vạn lượng đấy!”

[...] Ký chủ, trọng điểm chú ý của cô chỉ là 2 vạn lượng đó thôi sao?

“Được rồi, đừng có nhiều lời, nào, ai đánh thắng thì sống.” Thời Sênh vén tay áo, “Đừng có nói ta ức hiếp người khác, hai ngươi cùng lên luôn đi.”

Ngưng Hoan và Yên Loan nhìn nhau một cái, hôm nay cô ta chủ định muốn giết chết họ, không động thủ không được.

“Nàng nhân cơ hội cướp lấy kiếm của cô ta.” Ngưng Hoan thấp giọng nói nhỏ bên tai Yên Loan, sau đó mạnh mẽ xông về phía Thời Sênh.

Ánh mắt Yên Loan dừng lại trên thanh kiếm của Thời Sênh, thanh kiếm đó là chỗ dựa của cô ta, nếu như không có thanh kiếm đó thì sao?

Trong lòng cô ta bùng lên một ngọn lửa nóng bỏng. Cô ta đã từng được chứng kiến uy lực của thanh kiếm đó, nếu như cô ta lấy được thanh kiếm đó thì nữ nhân này cũng không có gì đáng sợ cả.

Ngưng Hoan che đi tầm mắt của Thời Sênh, để Yên Loan có cơ hội động thủ. Hai người dù sao cũng là nam nữ chính, nên cũng có chút ăn ý. Khi Thời Sênh nghiêng người, Yên Loan lập tức ra tay, mục tiêu rất rõ ràng, lao thẳng về phía thiết kiếm.

Thời Sênh quét mắt qua, cũng chỉ để lộ ra một nụ cười lạnh, bỗng nhiên cô buông thiết kiếm ra, đấu tay không với công chúa Ngưng Hoan.

Ngưng Hoan lấy làm lạ với thực lực của Thời Sênh, thiết kiếm không ở trong tay cô ta, nhưng đòn tấn công của cô ta lại càng nhanh hơn, chiêu thức dường như cũng không nhìn rõ được.

Còn Yên Loan ở bên kia, sau khi thiết kiếm bị Thời Sênh bỏ ra, cũng không rơi xuống đất mà cứ thế đứng lơ lửng trong không trung, thân kiếm chầm chậm xoay tròn, ánh sáng đỏ xoay quanh thân nó, thoắt ẩn thoắt hiện.

Thanh kiếm này... lại có thể tự cử động được sao?

Chương 1541: Cẩm lạc kinh thu (27)

“Oong...”

Tiếng oong oong của thiết kiếm giống như bị một lớp thủy tinh trong suốt bao phủ, có chút trầm thấp.

Yên Loan nhìn thiết kiếm đang ở ngay trước mặt, nhưng cô ta không dám giơ tay ra. Dường như chỉ cần giơ tay ra một cái là tay cô ta sẽ bị đông cứng lại vậy.

Khóe mắt Yên Loan dần đỏ ửng lên, dường như Hồng Cẩm kia đang muốn nói với cô ta rằng, cho dù cô ấy có đặt thanh kiếm ngay trước mặt cô ta thì cô ta cũng không có dũng khí và thực lực để lấy nó.

Đáng ghét!

Trong lòng Yên Loan lửa giận nổi lên, nhìn người đang giao đấu với Ngưng Hoan ở phía xa xa. Cô ta cắn răng, rồi mạnh mẽ giơ tay ra, nắm lấy cán kiếm.

Tiếng kêu oong oong của thiết kiếm đột nhiên dừng lại, sự lạnh lẽo trong không khí cũng biến mất như thủy triều.

Yên Loan lấy làm kỳ lạ, dễ dàng như vậy thôi sao?

Cô ta nhìn thanh kiếm trong tay, trên kiếm dày đặc hoa văn, ở giữa bị một đường đỏ xuyên qua, thoáng lóe lên ánh sáng màu đỏ, mang lại cho người ta cảm giác rất không thoải mái, yêu mị tà khí.

Thiết kiếm trong tay rất nhẹ, nhẹ đến mức gần như không có trọng lượng gì, nhưng khi ở trong tay Hồng Cẩm kia rõ ràng là rất mạnh mẽ.

Yên Loan thử vung kiếm, hoàn toàn không có được khí thế như khi Hồng Cẩm khua kiếm. Cô ta lại thử vận nội lực trong người, nhưng nội lực căn bản không thể xâm nhập được vào thanh kiếm.

Thanh kiếm này phải dùng thế nào đây?

Yên Loan vẫn còn đang nghiên cứu sử dụng kiếm thế nào, bên kia Ngưng Hoan đã bắt đầu rơi vào thế yếu hơn. Nhưng thấy Yên Loan cầm được thiết kiếm, lập tức xông về phía bên này. Thời Sênh nhanh chóng nắm lấy cổ áo hắn, kéo hắn lại phía sau, y phục trên người hắn vẫn chưa thắt chặt, Thời Sênh vừa kéo một cái, cả bộ y phục đã bị kéo xuống, để lộ ra áo lót màu trắng, không có áo bào dày bao phủ bên ngoài, phần ngực hoàn toàn bằng phẳng hiện lên.

Thời Sênh thuận thế kéo y phục, trùm lên đầu Ngưng Hoan, giơ chân đá vào bụng hắn. Ngưng Hoan tuy không nhìn thấy, nhưng có thể nhận ra được nguy hiểm đang đến gần, nghiêng người sang một bên, kéo y phục lại, để bản thân mình lại được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Bị che đầu nên phương hướng có chút hỗn loạn, hắn vốn dĩ muốn đi đến bên Yên Loan, nhưng lúc này rõ ràng Yên Loan lại ở xa hơn, còn Thời Sênh đang đứng ngay giữa hắn và Yên Loan.

Ngưng Hoan sa sầm mặt hít sâu một hơi, nữ nhân này lợi hại hơn hắn tưởng nhiều.

Vốn cho rằng cô ta dựa vào thanh kiếm kia, nhưng sau khi không

dùng kiếm mới phát hiện, bản thân cô ta đã rất lợi hại rồi, chiêu thức càng cổ quái hơn, không hề có chương pháp gì, nhưng lại có thể nhanh chóng chiến thắng.

“Điện hạ, đưa kiếm cho ta.” Ngưng Hoan hét lên với Yên Loan.

Yên Loan còn chưa kịp hiểu xem thanh kiếm này sử dụng thế nào, nghe thấy Ngưng Hoan gọi cô ta, cũng không chần chừ thêm nữa, nhanh chóng ném kiếm về phía kia.

Thiết kiếm vào trong tay, trọng lượng cũng vượt xa tưởng tượng của Ngưng Hoan, nó quá nhẹ...

Giống như là giả vậy.

Một thanh kiếm nhẹ như vậy tại sao cô ta lại có thể vung ra được khí thế uy lực kinh khủng nhường ấy cơ chứ?

Thời Sênh như cười như không nhìn Ngưng Hoan, “Ngươi cho là đồ của ta dễ dùng như vậy sao?”

Cô hơi giơ tay lên, thiết kiếm kêu “oong” một cái, rồi bắt đầu rung động dữ dội trong tay Ngưng Hoan. Ngưng Hoan càng cầm chặt hơn, lúc này cả người hắn đều lùi về sau một bước. Thiết kiếm trôi lơ lửng trước mặt hắn, xoay vòng vòng vô cùng huyền diệu, sau đó bay về bên cạnh Thời Sênh, chủ động rơi vào trong tay cô.

Ánh mắt Yên Thu dừng lại trên thiết kiếm giây lát. Thanh kiếm này hắn cũng đã từng thử dùng qua, cũng không phát huy ra được uy lực gì cả, chỉ giống như thanh kiếm thông thường, thậm chí còn không bằng, chém thử trên bàn, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại được, chẳng trách cô ấy dám vứt tùy tiện lung tung.

Có bị người khác nhặt được chẳng qua cũng chỉ là một thanh kiếm bỏ đi, cô muốn triệu hồi lúc nào thì triệu hồi.

Nhưng thanh kiếm này như thể biết chủ động bảo vệ cô.

Hắn lại nhìn về phía chủ nhân của thanh kiếm, khóe môi mím lại thành một nụ cười.

Ngưng Hoan nhìn về phía Yên Loan, hai người đồng thời ra tay, một trước một sau kẹp lấy Thời Sênh.

Ánh sáng đỏ hiện ra, hội tụ thành vô số cánh hoa, bao vây xung quanh thiết kiếm, khi hai người họ áp sát Thời Sênh, tất cả cánh hoa giống như thiên nữ tung hoa tản ra xung quanh, ngưng tụ thành một đóa hoa hoàn chỉnh.

“A!”

Đóa hoa dày đặc, Ngưng Hoan và Yên Loan dù có nhanh thế nào cũng không thể tránh được nhiều hoa như vậy.

Hai người đồng thời bị đánh bay, gần như là cùng lúc. Thời Sênh cảm thấy cánh tay tê dại, cả người đều lùi về phía sau một bước.

Những cánh hoa không đánh trúng họ tan rã thành vô số cánh hoa ẩn vào trong bóng tối, các loại âm thanh đổ sập từ trong bóng tối truyền tới, mắt thường có thể nhìn thấy bóng cây cao chót vót đang chầm chậm đổ xuống.

“A a, đã xảy ra chuyện gì thế này!” Tên mặt đen dẫn theo người chạy từ phía sau kiến trúc đổ rạp xông tới, nếu còn không chạy thì sẽ bị chôn vùi luôn rồi.

Thời Sênh chống thiết kiếm xuống đất, ngẩng mặt lên nhìn trời, mơ hồ có mây đen hội tụ.

“Nữ hiệp, nữ hiệp...” Tên mặt đen xông đến trước mặt Thời Sênh, nhìn thấy Yên Loan và Ngưng Hoan đang nằm rạp bên cạnh, lại có cảm giác không biết phải làm sao, “Bọn họ...”

“Chẳng phải ngươi muốn lấy đầu công chúa Ngưng Hoan sao? Còn không mau đi?” Thời Sênh vẫy đôi tay tê dại, mặt không biểu cảm nhìn tên mặt đen.

“Ồ, ồ.” Tên mặt đen ngây ngốc gật đầu, sau đó dẫn theo hai tên thủ hạ cũng đang ngu ngơ xông về phía công chúa Ngưng Hoan.

Tên mặt gần như kinh hô lên một tiếng, có lẽ hắn không thể ngờ được hóa ra công chúa Ngưng Hoan lại là một người đàn ông.

Thời Sênh kéo thiết kiếm đi đến bên Yên Loan.

“Khụ khụ...” Những cánh hoa tưởng chừng như không có uy lực gì đó, một khi chạm vào cơ thể lại giống như viên đá khổng lồ nặng hàng nghìn cân, khiến cho lục phủ ngũ tạng cũng bị lệch lạc cả đi.

Khóe miệng Yên Loan còn dính máu, sâu trong con ngươi là sự sợ hãi, sợ hãi Thời Sênh, sợ hãi thanh kiếm đó.

Đây đã không phải là vũ khí nhân loại có thể sử dụng được.

“Khụ khụ... Hồng Cẩm, ngươi không thể giết ta được...”

“Tại sao lại không thể?” Thiết kiếm cắm mạnh trước mặt cô ta, giọng nói châm chọc của nữ tử từ đỉnh đầu cô ta truyền xuống, “Trước đây chẳng phải ngươi cũng muốn giết ta đấy thôi. Chẳng lẽ chỉ cho ngươi

giết ta, còn ta không được phép giết ngươi sao?”

“Là bởi vì ngươi muốn ám sát ta trước.”

Thời Sênh nhún vai, “Dù sao thì ngươi muốn giết ta, ta cũng muốn giết ngươi, tại sao lại có cục diện này có còn quan trọng nữa không? Hay là hôm nay ta bỏ qua cho ngươi, thì sau này ngươi sẽ không để bụng chuyện xảy ra ngày hôm nay nữa? Ngươi thấy ta giống kẻ ngốc lắm sao?”

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, ấn vào lồng ngực Yên Loan, không hề do dự dùng lực đâm xuống.

Lực cản rất lớn, cánh tay cảm tưởng như sắp bị phế đến nơi, giống như bị người ta dùng dây chun siết chặt lấy cánh tay, đau đớn đến mức huyết quản gần như sắp bộc phát.

Đây là cái giá phải trả cho việc giết nữ chính.

Yên Loan trừng mắt nhìn thiết kiếm đâm sâu vào lồng ngực mình, nỗi sợ hãi và sự đau đớn dần dần chiếm cứ khóe mắt của cô ta, không...

“Không...”

Tiếng kêu của Yên Loan vừa thảm thiết lại bén nhọn, xé tan đêm tối, giống như quỷ khóc.

“Ầm ầm...”

Sấm chớp màu tím từ trên trời đánh xuống, đúng lúc rơi xuống vị trí Thời Sênh đang đứng, chỉ chớp mắt đã thấy sấm chớp dày đặc từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả người cô trong sấm chớp.

Khu vực đó toàn là sấm chớp lóe sáng.

Vào khoảnh khắc sét giáng xuống, Yên Thu đã xông đến, nhưng khi hắn còn ở cách cô một mét, những cánh hóa vừa nãy đã biến mất lại di chuyển từ bên cạnh đến, nhanh chóng tụ lại thành một bức tường hoa, chặn đường đi của hắn.

“Nàng không cho ta qua đó sao?” Yên Thu nhìn bức tường hoa nỉ non.

Hắn đã thử chạm vào những cánh hoa đang xoay tròn đó, chúng không có khả năng sát thương, chỉ có một lực cản ấm áp.

Yên Thu cưỡng chế sự nôn nóng trong đáy lòng, nhìn khu vực sấm sét đó, sấm sét quá dày đặc, hoàn toàn không thể nhìn ra được bóng cô trong đó.

Lúc này trong đầu Yên Thu đang có vô số cảnh tượng đang chạy qua, trước đây rất mơ hồ, lúc này lại trở nên rõ nét, giống như hết bộ phim này đến bộ phim khác đang phát trong đầu hắn với tốc độ nhanh nhất.

Bỗng nhiên một khối lượng trí nhớ khổng lồ được khôi phục lại. Sắc mặt Yên Thu trắng bệch, nhưng cả người hắn đều trở nên nhu hòa, giống như được phủ thêm một tầng ánh sáng ấm áp, “Tiểu Sênh...”

Chương 1542: Cẩm lạc kinh thu (28)

Sấm sét kéo dài hơn hai mươi phút mới dừng lại, ở giữa khu vực sấm sét, chỉ có hai bóng người đen kịt, một nằm, một đứng.

Yên Thu lao mạnh vào bức tường hoa, dường như sợ hắn bị thương, bức tường hoa tản ra, biến mất trong không khí.

Thời Sênh còn chưa kịp nhìn tạo hình mới của mình đã bị một người ôm vào trong lòng.

“Tiểu Sênh, nàng làm ta sợ quá.” Giọng nói êm ái mang theo vài phần run rẩy, vô cùng đáng thương.

“Xem ra phải dọa mới khôi phục được trí nhớ.” Thời Sênh bình tĩnh tổng kết, lần trước là sợ, lần này cũng là sợ, quả nhiên biện pháp kích thích có thể khôi phục trí nhớ của bác sĩ không phải là gạt người.

Lần sau cô cứ tự sát thẳng tay cho hắn xem là hắn có thể khôi phục trí nhớ sao??

[...] Ký chủ cô bớt những suy nghĩ lệch lạc đó đi, cô cho rằng dễ dàng như vậy sao?

Thời Sênh vỗ nhẹ lên lưng Yên Thu, không để ý đến Hệ thống gần đây luôn xuất quỷ nhập thần.

“Không sao rồi, chàng vẫn còn ở đây sao ta có thể mạo hiểm với tính

mạng được chứ?” Cô nhẹ giọng an ủi hắn.

Yên Thu cọ cọ vào cổ cô, giọng nói vẫn còn run rẩy, “Có nhớ ta không?”

Thời Sênh lườm một cái, nhưng miệng lại đáp trơn tru, “Ừm, nhớ.”

Bây giờ hắn đã khôi phục trí nhớ, cô phải dỗ dành hắn, nếu không hắn sẽ lập tức hắc hóa cho cô xem. Cô không muốn có Phượng Từ hắc hóa.

Có được câu trả lời hài lòng, Yên Thu mới buông cô ra.

Vừa rồi hắn cọ vào Thời Sênh, lúc này trên mặt hắn đen xì. Thời Sênh buồn cười nhìn hắn, nhưng sau khi phát hiện ra bản thân mình lúc này là một nhúm đen xì xì trong mắt hắn, cả người cô đều không ổn.

“Tiểu Sênh có biến thành thế nào ta cũng vẫn thích.” Yên Thu không quên trêu chọc Thời Sênh.

Thời Sênh túm lấy mái tóc đen xì của mình bùng nổ, “Thích cái rắm ấy! Quay qua bên kia, không được nhìn.”

Yên Thu mím môi cười, trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng nhu hòa, từ trong ra ngoài đều tỏa ra tia sáng ấm áp. Hắn nghe lời quay đi, nhưng ánh mắt lại quét nhanh qua bóng người đang chạy trốn trong bóng tối cách đó không xa.

Mắt hắn hơi híp lại, giơ tay vẫy về phía đó, sau đó sau khi hắn phát hiện không thể tùy ý sử dụng như cơ thể của chính mình, lại rủ tay xuống, “Hắn chạy rồi.”

Thời Sênh đang xa xỉ dùng nước khoáng trong không gian để rửa gương mặt đen xì của mình, nghe thấy tiếng Yên Thu liền tùy ý đáp lại một câu, “Giết được một người đã là cực hạn rồi.”

Giết hai người thì thế giới này sẽ phải sụp đổ sao? Chẹp... thực sự cũng đáng để mong chờ đấy chứ.

[...] Ký chủ bình tĩnh lại đi!!

Thời Sênh rửa sạch mặt xong, tên mặt đen bên kia cũng đúng lúc chạy tới, “Nữ hiệp, nữ hiệp, công chúa Ngưng Hoan chạy thoát rồi...”

Tên mặt đen ngừng lại, hắn kinh hoàng nhìn nam nhân đang đứng trước mặt mình.

Vẫn là gương mặt ấy, nhưng quanh người hắn dường như bị bóng tối mơ hồ quấn lấy, như thủy triều dâng trào về phía mình, nhấn chìm hắn xuống tận đáy biển sâu. Hắn cảm thấy hít thở khó khăn, trước mắt bỗng biến thành màu đen.

Chuyện gì thế này?

Trước đây vị Thất hoàng tử này không thích hắn lắm, cũng có chút đáng sợ, nhưng hoàn toàn không đáng sợ thế này, chỉ một ánh mắt đã có thể khiến người ta như cận kề cái chết.

“Phượng Từ.” Giọng nói nhẹ nhàng của nữ tử vang lên.

Thứ áp bách sự sợ hãi của hắn biến mất, nam nhân lạnh lùng sẵng giọng, “Không được lại gần nàng mười mét.”

Tên mặt đen còn chưa gật đầu, nam nhân đã quay người lại. Hắn cảm nhận rõ ràng được sát khí và sự u ám trên người nam nhân ấy

đều đã biến mất, chỉ trong phút chốc đã đổi thành sự ấm áp vô tận, giống như mỹ nam tử đến từ làn gió xuân ấm áp.

Tên mặt đen: “???” WTF?

Thất hoàng tử đã cài đặt hai chế độ cho mình sao?

Tên mặt đen vô thức cảm thấy bắt buộc phải nghe theo lời nam nhân đó nói, cho nên hắn nhanh chóng lùi lại mười mét vào khu vực an toàn, cơ thể bỗng nhiên nhẹ đi, hít thở cũng thông suốt hơn.

Thời Sênh tùy ý xử lý lại mái tóc mình cho gọn gàng hơn.

“Công chúa Ngưng Hoan chạy rồi.” Tên mặt đen ở phía xa giậm chân, “Nữ hiệp, phải làm sao đây?”

Họ đã đồ sát cả phủ Cửu hoàng tử, bây giờ ngay cả Cửu hoàng tử cũng chết rồi... cái đống đen xì xì bên cạnh nữ hiệp đó hẳn là xác Cửu hoàng tử?

Công chúa Ngưng Hoan chạy thoát rồi, chuyện này chắc chắn sẽ bị truyền ra bên ngoài, đến lúc đó toàn thành dốc toàn lực truy bắt, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Hắn chỉ muốn kiếm tiền nuôi Thanh Phong Đường của hắn, chứ không muốn đắc tội với triều đình.

“Thì tạo phản thôi.” Thời Sênh nhìn Yên Thu.

Yên Thu ngoan ngoãn cười một cái, trong đôi mắt chỉ có cô, không có thêm bất cứ thứ gì dư thừa khác nữa.

Đây là Phượng Từ của cô.

Thời Sênh cố nén sự kích động muốn giày vò hắn, dắt tay hắn đi ra ngoài phủ.

“Tạo phản?” Tên mặt đen dường như lúc này mới phản ứng lại từ trong sự khiếp sợ, hắn chạy mấy bước đuổi theo Thời Sênh, thế nhưng khi Yên Thu vừa quay đầu lại, lại nhanh chóng lùi về khoảng cách an toàn, cao giọng nói, “Không phải đâu nữ hiệp, điều kiện chúng ta đã giao hẹn không có điều kiện này.”

Tạo phản??

Cô ấy đang đùa phải không?

Cô cho rằng tạo phản chỉ nói thôi là xong được sao? Người ta bố trí suốt mười mấy năm trời còn chưa thành công, cô nói tạo phản là tạo phản được sao? Có thể có tâm chút được không?

“Ta cũng đâu có cho ngươi tham gia, ngươi thích làm gì thì làm, chúng ta hết nợ.”

Tên mặt đen: “...”

Hắn gãi đầu, ban đầu chính hắn đi tìm người hợp tác trước, muốn cùng Thời Sênh diệt trừ công chúa Ngưng Hoan. Khi đó Ngưng Hoan đã bị Thời Sênh đả thương rồi, để hắn tự xử lý, cho nên Ngưng Hoan chạy thoát cũng không thể trách cô được.

Thế nhưng...

Tên mặt đen nhìn thi thể phủ đầy dưới đất, hắn cắn răng, cuối cùng đuổi theo Thời Sênh.

Tên mặt đen còn tưởng Thời Sênh nói muốn tạo phản sẽ trở về mưu tính kế hoạch, ai ngờ vị đại lão này vào thẳng trong cung, bắt trói hết Phi tần Hoàng đế trong cung lại.

Tên mặt đen: "..." Hôm nay hắn còn chưa tỉnh ngủ, vẫn còn đang nằm mơ đúng không? Tạo phản là tạo phản như vậy sao?

Hay là người của thời đại này đều làm như vậy? Lịch sử viết và trong phim truyền hình chiếu trên tivi đều là bịa bừa thôi sao?

Tên mặt đen bắt đầu nghi ngờ cuộc đời.

"Ngươi đâu, người đâu!"

"Đừng có ồn ào nữa, ngươi có kêu rát họng cũng không có ai đến cứu ngươi đâu."

Hoàng đế trừng mắt nhìn Thời Sênh đang nói, sắc mặt đỏ bừng, rồi ánh mắt dừng lại trên người Yên Thu.

"Yên Thu, đồ nghiệp chướng, nhà ngươi muốn tạo phản sao? Thả trẫm ra!" Nam nhân đã có tóc hoa râm ngồi trên ghế không ngừng giãy giụa, miệng không ngừng quát tháo, "Ngươi ăn gan hùm rồi hay sao, trẫm là phụ thân của ngươi, mau thả trẫm ra!"

Yên Thu đứng ở một bên, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm bố thí cho Hoàng đế.

Hoàng đế tức đến độ đỉnh đầu bốc khói. Hắn để ý đến ông ta một chút thì còn đỡ, đằng này hắn không thèm liếc mắt, một mình ông ta ngồi đó gào thét, đâu còn phong thái của một vị Hoàng đế nữa?

Thời Sênh mang một án kỷ đến trước mặt Hoàng đế, trải một tờ vải

lụa ra, đẩy Hoàng đế đến bên đó, “Nào, viết chiếu thư thoái vị đi.”

Hoàng đế trợn mắt, không thể tin được nhìn Thời Sênh, “Ngươi bảo trẫm viết cái gì?”

“Chiếu thư thoái vị.” Thời Sênh lặp lại một lần, “Nghe không hiểu à?”

“Ngươi bảo trẫm viết chiếu thư thoái vị sao, to gan!” Hoàng đế gào lên một tiếng, “Yên Thu, đây là ngươi chỉ thị sao? Ngươi muốn tạo phản thật sao? Ngươi tưởng ép trẫm viết chiếu thư thoái vị là xong sao?”

Xoạt!

Cổ Hoàng đế bỗng nhiên bị đè nặng, hàn khí xông thẳng vào bên trong, giọng nói âm u của nữ tử vang lên, “Có viết không?”

“Không viết!” Hoàng đế tức đến đau tim, nhưng vẫn rất có cốt khí.

“Không viết thì thôi.”

Hoàng đế: “...”

Thời Sênh đá văng bàn ra, dù có viết thì chẳng qua sau này cũng chỉ là sử sách viết dễ nghe hơn một tẹo, thế nhưng dù có viết hay không thì sau này cũng phải dùng vũ lực đàn áp.

Cô híp mắt cười u ám, “Chúng ta tính toán món nợ ngươi coi điện hạ nhà ta là quân cờ thôi.”

Chương 1543: Cẩm lạc kinh thu (29)

Sắc mặt Hoàng đế thay đổi, nhưng lửa giận trong đôi mắt đã vơi đi.

Hoàng đế không dám coi thường Thời Sênh. Nữ nhân này đáng ra phải chết rồi mới đúng, nhưng cô ta lại cứ sống sót, mấy lần muốn diệt trừ cô ta đều không thành công, còn có quan hệ mờ ám không rõ ràng với tên nghiệp chủng Yên Thu này nữa.

“Trẫm coi nó như trữ quân để bồi dưỡng, đã bao giờ coi nó là quân cờ?” Hoàng đế hét lên giận dữ, “Thiên hạ này sau này đều là của ngươi. Trẫm thực sự không ngờ ngươi lòng lang dạ sói, nôn nóng không chờ đợi được.”

Câu cuối cùng là nói với Yên Thu.

Yên Thu nãy giờ vẫn không có phản ứng gì bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế, sau đó lại trầm mặc không lên tiếng quay đi, ánh mắt đó chỉ dừng lại trên người Hoàng đế không quá ba giây.

“Ngươi có dám dùng hoàng vị của mình để thề là ngươi thực sự xem chàng như trữ quân để bồi dưỡng không?”

Hoàng đế: “...”

Thời Sênh cười xùy, “Ngươi đẩy chàng ra nơi đầu sóng ngọn gió, đây chính là thứ mà ngươi gọi là bồi dưỡng sao?”

“Muốn ngồi vào vị trí này, nếu ngay cả năng lực đối mặt với chút

nguy hiểm đó cũng không có thì trẫm làm sao yên tâm giao cả giang sơn cho nó được?” Nói đến đoạn cuối, Hoàng đế càng giận dữ hơn, “Trẫm muốn tốt cho nó, muốn làm Hoàng đế là chuyện dễ dàng như vậy sao?”

Thời Sênh nhếch miệng, “Tốt cho chàng? Chính là để uổng phí tính mạng của chàng, để làm bia đỡ đạn cho Ngũ hoàng tử của ngươi sao?”

Giọng cô không nhanh không chậm, lúc này lại khiến người ta cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Hoàng đế không che giấu được sự kinh hãi ẩn sau cơn phẫn nộ, còn có một tia hoảng loạn không dễ phát giác ra được, tại sao cô ta lại biết?

“Ngươi khích bác Yên Loan và Yên Thu đấu đá nhau, là muốn xem hai người họ lưỡng bại câu thương, ngươi mới có cơ hội diệt trừ họ. Lúc này gia tộc Hoàng hậu mới triệt để diệt vong đúng không?” Thời Sênh nói tiếp: “Ta đoán, Hoàng hậu chỉ e là đã chết từ lâu rồi đúng không?”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, “Ăn nói hàm hồ, Hoàng hậu còn đang sống yên lành, tuy không còn cai quản hậu cung, nhưng hằng tháng đều có phi tần đến thăm một lần, nếu Hoàng hậu chết rồi thì người mà đám phi tần đó gặp là ai?”

“Chắc là ma.”

Hoàng đế suýt nữa thì tắt thở, trước có còn đối thoại nghiêm chỉnh, bỗng nhiên lòi ra một câu như vậy.

“Ngươi không thừa nhận cũng không sao cả. Dù sao thì cũng không

quan trọng.” Thời Sênh nói tiếp, “Hôm nay ta đến đây là để giết ngươi, không có mục đích gì khác.”

“Ngươi...”

Thời Sênh cười híp mắt nhìn hắn, giọng nói Hoàng đế biến mất, giống như bị người ta bóp chặt cổ họng, hô hấp cũng khó khăn, hàn khí từ thiết kiếm xâm nhập vào tứ chi, giống như bị đóng băng, cứng nhắc không thể cử động.

Ông ta dường như nhìn thấy được sự khủng bố và hắc ám ở phía sau cô, vặn vẹo để nghiền nát ông ta, từng chút từng chút thôn tính ánh sáng xung quanh.

Ông ta làm Hoàng đế đã bao nhiêu năm, cũng chưa bao giờ cảm nhận được khí thế kỳ lạ như vậy trên bất cứ một ai.

Thiết kiếm dường như đã cứa vào cổ ông ta, dòng máu ấm nóng từ cổ chảy ra bên ngoài, nhưng ông ta vẫn chưa cảm nhận được sự đau đớn.

Hoàng đế sợ rồi, ông ta thực sự sợ rồi, lần đầu tiên ông ta thấy sợ hãi đến thế.

“Trẫm viết chiếu thư thoái vị, trẫm viết...” Giọng Hoàng đế đã hơi run rẩy, “Trẫm sẽ nhường hoàng vị lại cho hắn, đừng giết ta.”

Mới đầu ông ta còn tưởng rằng cô ta sẽ không ra tay nhanh như vậy, chỉ cần kéo dài thời gian đến khi có người phát hiện ra có điều bất thường đến ứng cứu, ông ta sẽ bình an vô sự. Nhưng không ngờ rằng cô ta chỉ lý luận đôi câu đã ra tay luôn rồi.

Không đúng, vốn dĩ không phải là lý luận.

Hoàng vị mất rồi còn có thể lấy lại; nhưng mạng mất rồi thì không còn gì nữa.

“Muộn rồi.” Thời Sênh cười lạnh một tiếng.

Thiết kiếm không hề nể tình dịch chuyển trên cổ Hoàng đế, Hoàng đễ bống cảm thấy cổ nóng, máu phun ra ngoài, thì ra không phải là ảo giác, thanh kiếm đó đã thực sự cứa vào cổ ông ta, chỉ là do nó quá lạnh, nên ông ta không cảm nhận được sự đau đớn mà thôi.

“Các người... ngươi...” Hoàng đế há miệng, mắt lồi ra, gân xanh trên trán trải rộng như giun đất, trong miệng không ngừng vang lên tiếng “ách ách”, không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Đồng thời bị dọa đến run rẩy còn có tên mặt đen đứng ở một góc.

Cô ta giết Hoàng đế thật rồi...

Hoàng đế của thế giới này dễ giết chết quá, chắc là giả rồi?

“Nữ hiệp... Cô... cô... cô sao lại giết chết Hoàng đế như vậy???” Tên mặt đen lắp bắp, có thể thấy đã bị khiếp sợ không hề nhẹ. Cho dù là một tên sát thủ nhưng hắn cũng không thể trấn tĩnh nổi.

Người đó là Hoàng đế đấy, không phải củ cải đâu.

Thời Sênh nghĩ ngợi, ngữ khí kinh người, “Nếu không hay là phanh thây.”

Tên mặt đen: “...” Lật cái bàn, giết Hoàng đế đã đủ đáng sợ lắm rồi, cô còn muốn phanh thây nữa sao? Sao cô không lên trời luôn đi?

Mẹ ơi ở đây có tên biến thái.

Hắn muốn quay về.

Xuyên không nguy hiểm quá, phải xuyên cẩn thận.

Bây giờ tên mặt đen muốn chạy thì cũng đã muộn, hắn đã lên cùng thuyền giặc rồi. Một khi đã lên thì sao dễ dàng xuống được. Sao số hắn khổ thế không biết, hắn chỉ muốn kiếm tiền thôi mà.

Vừa rồi chắc chắn là hắn bị đứt dây thần kinh não rồi nên mới vào cung cùng cô ta.

A a a, cầu một cỗ máy thời gian, để hắn quay trở về, hắn nhất định sẽ không hề do dự bỏ trốn, à không, rời đi.

“Nữ hiệp...” Chuyện đã đến nước này, tên mặt đen chỉ có thể cố gắng tin tưởng vào giá trị vũ lực của nữ hiệp, “Bây giờ chúng ta ngụy tạo một bức chiếu thư chứ?”

Tuy mức độ đáng tin là không, nhưng cũng còn hơn là không có.

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn tên mặt đen đang run lẩy bẩy. Cái tên xuyên không này quả nhiên không phải là giống gì tốt đẹp. May mà hắn không phải là nhân vật chính. Nếu hắn mà là nhân vật chính thì chẳng phải thế giới này sẽ bị hắn quấy đảo lật tung lên trời luôn sao?

“Ta bận lắm, làm gì có thời gian ngụy tạo chiếu thư.” Thời Sênh thu hồi ánh mắt, có thời gian ngụy tạo chiếu thư, còn không bằng đi giết thêm mấy người nữa. Diệt cả BOSS rồi, còn sợ không diệt được đám quái nhỏ tí hay sao?

[...] Khửa khửa, cô chơi game như vậy, công ty game sẽ giết chết cô

đấy có biết không hả?

Quái nhỏ còn chưa đánh xong cô đã đi giết BOSS trước rồi, thế là vi phạm quy tắc trò chơi đấy được không hả?

“Nhưng mà nữ hiệp...” Tên mặt đen bắt gặp ánh mắt của Yên Thu, cơ thể hắn bỗng nhiên cứng đờ, lời nói kẹt lại trong cổ họng, hù chết người rồi.

Hắn lùi lại phía sau mấy bước, cảm thấy ánh mắt trở nên yếu ớt, hắn mới nói tiếp, “Nữ hiệp, vừa rồi cô nói, sao ta nghe thấy không hiểu gì cả? Hoàng đế không phải là thương...”

Ánh mắt hắn lấm lét liếc qua Yên Thu, Hoàng đế không phải là thương vị hoàng tử này nhất sao?

Sao cô ta lại nói là lợi dụng?

“Chẳng phải tin tức của ngươi nhanh nhẹn lắm cơ mà?” Thời Sênh như cười như không nhìn tên mặt đen.

“Ta chỉ nhanh nhẹn trong lĩnh vực của ta thôi, đây là chuyện liên quan đến Hoàng thất, bách tính nhỏ bé như ta sao biết được chứ?” Tên mặt đen rất biết điều.

Thời Sênh xé bức mành che bên cạnh, đậy tên Hoàng đế đã tắt thở lại.

“Hoàng đế thương yêu Ngũ hoàng tử nhất, nghe nói Ngũ hoàng tử là do một vị phi tử ông ta yêu nhất sinh ra, đáng tiếc vị phi tử đó đã chết rất thê thảm. Tuy Hoàng thượng muốn đối tốt với Ngũ hoàng tử, nhưng không làm gì được gia tộc hùng mạnh của Hoàng hậu, ông ta không dám thể hiện ra bên ngoài, chỉ có thể đẩy Yên Thu lên, để Yên

Thu làm bia đỡ đạn.”

Hoàng đến đã lên kế hoạch rất tốt, trước tiên khiến cho Yên Thu và Yên Loan đấu đá với nhau, nên mới nghĩ đến dùng Yên Loan. Có lẽ là bởi vì trước đây Yên Thu và Yên Loan vốn bất hòa, hai người vốn bất hòa bỗng nhiên đấu đá nhau cũng không có gì kỳ lạ cả.

Đến khi hai người đấu đá nhau một thời gian, Hoàng đế lại nghĩ cách để xen vào, sẽ có thể thuận lợi tiêu diệt Yên Thu, và gia tộc Hoàng hậu lại đang trên đà suy thoái.

Chương 1544: Cẩm lạc kinh thu (30)

Theo sự phát triển vốn có, Hoàng đế có lẽ cũng không được mấy lợi lộc, Yên Loan là nữ chính, dám đối phó với nữ chính người ta, đương nhiên là hạng chán sống rồi.

Còn kết cục của Yên Thu chắc chắn cũng không tốt đẹp.

Loại chuyện như thế này quá quen thuộc trong thể loại truyện cung đấu rồi.

...

Vào buổi triều sớm ngày hôm sau, đám đại thần phát hiện người ngồi trên long ỷ đã là một người khác, ai nấy đều kinh hãi, sau đó chỉ trỏ quát tháo Yên Thu.

Bởi vì không có long bào đặt may, nên Yên Thu vẫn đang mặc áo bào màu vàng kim của hắn. Lúc này hắn đang ngồi trên long ỷ, mí mắt rủ xuống, không nhìn ai, để mặc cho đám đại thần ở dưới giậm chân quát tháo mắng chửi.

Nhưng chỉ đại thân ở gần mới có thể cảm nhận được, trên người hắn phát ra cảm giác âm u sâu thẳm, giọng nói của đám đại thần đứng phía trước đã yếu ớt hẳn đi.

Đến khi có người gọi Cấm vệ quân chuẩn bị tiến lên kéo Yên Thu xuống, Cấm vệ quân lại bao vây họ lại.

Mọi người có một khoảnh khắc yên tĩnh hẳn lại, nhưng sau đó lại là các thể loại âm thanh huyên náo vang lên.

“Phản rồi.”

“Bệ hạ đối với ngươi tốt như vậy, tại sao ngươi còn làm như vậy? Yên Thu, có phải ngươi điên rồi không? Ngươi có biết ngươi đang làm gì không? Cho dù ngươi có ngồi trên vị trí đó nhưng chúng ta cũng sẽ tuyệt đối không thừa nhận đâu.”

Chỉ một buổi tối ngắn ngủi, không hề nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, tại sao lại thay đổi hết cả thế này?

Đúng lúc đám đại thần còn đang mắng chửi hăng say, bên ngoài đại diện, một người đi từ sau Cấm vệ quân đi vào.

Yên Thu bỗng nhiên đứng dậy. Đám đại thần ngẩn người, vừa rồi họ mắng chửi dữ dội như vậy, nhưng người bên trên không hề có phản ứng gì, vậy mà giờ đây tự dưng đứng dậy...

Dưới ánh mắt kinh hãi của đám đại thần, Thời Sênh chậm rãi bước lên bậc thềm rồi đứng bên cạnh Yên Thu, “Chào buổi sáng.”

Đám đại thần: “...” Chào buổi sáng cái mông ấy!

Không phải, cô ta là ai?

Thời Sênh ấn Yên Thu vào long ỷ, ngẩng đầu lướt nhìn một lượt đám đại thần đang vẻ mặt khác nhau ở phía dưới, “Hoàng đế chết rồi, các ngươi muốn xuống dưới đó bầu bạn cùng Hoàng đế thì để ta tiễn các ngươi một đoạn. Nếu các ngươi muốn về quê cày ruộng cũng được, còn nếu muốn ở lại trung hiếu với Hoàng đế mới thì xin hoan nghênh.”

“Chết rồi? Ăn nói hàm hồ, hôm qua Bệ hạ còn đang yên đang lành, sao bỗng nhiên lại chết?”

“Đúng vậy, sức khỏe Bệ hạ rất tốt sao bỗng nhiên lại chết? Ngươi và Thất hoàng tử đang mưu tính điều gì? Đừng tưởng rằng làm vậy là ép buộc được chúng ta, ta thề chết tận trung với Bệ hạ.”

“Thề chết tận trung với Bệ hạ.”

“Thề chết tận trung với Bệ hạ.”

Đám đại thần bây giờ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngươi nói tạo phản đi, làm gì có lần tạo phản nào lại không có máu chảy thành sông, xác chất thành núi, sao có thể đùng một cái không có động tĩnh gì đã tạo phản xong rồi chứ.

Nhưng nếu không phải là tạo phản, thì Thất hoàng tử đang làm gì chứ?

[...] Ký chủ có kỹ năng tạo phản đặc biệt, đâu phải người phàm dễ gì có được. Cô ta vừa lên đã tiêu diệt BOSS, đám quái nhỏ các ngươi có nhún nhảy thì được tích sự gì? Người ta căn bản không hề coi ra gì.

Lật bàn, rốt cuộc cô ta có nhớ mình đang ở nơi nào hay không?

Hệ thống đau lòng muốn khôi phục lại cài đặt gốc.

“Đương nhiên là bị ta giết rồi.”

Đại thần: “...”

Thời Sênh nhìn tên đại thân mặt trắng bệch ở phía dưới, cho người khênh xác Hoàng đế ra.

“A!”

“Bệ hạ!”

Xác Hoàng đế vừa xuất hiện, đám đại thần bỗng nhiên gào rống khóc khàn cả giọng, giống như ai càng gào to hơn thì càng được nhiều thưởng hơn vậy, đương nhiên cũng có không ít người để lộ ra cảm xúc khác thường.

“Không cho các ngươi xem xác thì các ngươi không tin. Đấy, Bệ hạ của các ngươi đấy, nhận xác đi.” Cấm vệ quân đặt thi thể Hoàng đế xuống trước mặt đám đại thần.

Đám đại thần miệng thì gào rống nhưng lúc này đã không dám tiến lên phía trước.

“Các ngươi không phục thì bây giờ đi về triệu tập binh mã đi.” Khóe miệng Thời Sênh cong lên nụ cười nhạt, giọng điệu ngông cuồng, “Cho dù ta cho các ngươi cơ hội các ngươi cũng không làm được gì đâu.”

Thời Sênh vẫy tay, Cấm vệ quân đang chặn họ lại lập tức nhường đường.

Đám đại thần nhìn nhau.

Đây là thả cho họ đi sao? Hay là bảo họ về triệu tập binh mã?

Đám đại thần do dự chốc lát, có người muốn bỏ đi, nhưng còn chưa đi được, mọi người chỉ có thể cứng nhắc đứng đó.

“Thất hoàng tử, người làm thế này là giết cha đoạt vị, cho dù người có ngồi lên được hoàng vị đi chăng nữa thì cũng là danh bất chính ngôn bất thuận, trong sử sách sẽ phải viết người thế nào đây?”

“Bệ hạ đối tốt với người như vậy, lương tâm của người bị chó ăn mất rồi sao?”

Ánh mắt Yên Thu dừng lại trên người vừa nói câu đó. Thời Sênh thấy hắn muốn nói, liền lùi về phía sau một bước, không vội vàng hành động.

“Đối tốt với ta sao?” Giọng Yên Thu lạnh lùng, độ cong trên khóe miệng ẩn chứa sự âm trầm không nói được thành lời.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, rồi hắn lại rủ mắt xuống, dường như không thấy có gì hứng thú nữa.

“Chư vị cũng không phải là kẻ ngốc, Hoàng đế đang có âm mưu gì, có lẽ không ít vị ở đây đều biết, dù sao thì... không ít người trong các ngươi cũng đứng về phía Ngũ hoàng tử.” Cùng với lời nói của Thời Sênh, sắc mặt đám đại thần bỗng trở nên khó coi.

“Ta không thích dây dưa với các ngươi. Các ngươi không phục thì đến đánh một trận, đánh thắng thì hoàng vị là của người đó, ai thích ngồi thì ngồi. Không đánh thắng được thì câm miệng lại cho ta!”

Nữ tử thân mặc hắc bào, hoa văn chìm bên trên lay động cùng áo bào, như ẩn như hiện, như ngân quang lưu động. Gương mặt cô tràn ngập sự cuồng vọng nghênh ngang, tạo phản mà cũng có thể tạo phản được như vậy, bọn họ gặp lần đầu tiên.

“Hôm nay lão phu phải thay Bệ hạ thanh lý môn hộ.” Một nam nhân

thân mặc khôi giáp đứng ra phẫn nộ hét lên, bỗng nhiên rút thanh bội đao từ Cấm vệ quân đứng gần đó ra, lao thẳng về phía Yên Thu.

“Báo thù cho Bệ hạ!”

Tên đại thần thứ nhất động thủ, đám võ tướng chần chừ giây lát rồi cũng nhốn nháo động thủ theo, đám quan văn chỉ có thể ở một bên ôm đầu chạy trốn kêu thét chói tai, cảnh tượng bắt đầu hỗn loạn.

Đám võ tướng giấy lên phản kháng chết một nhóm, đám quan văn cũng ngã xuống không ít, Thời Sênh cho người thả chúng ra.

Đám quan văn run lẩy bẩy về nhà, phát hiện trong kinh thành không có bất cứ điểm gì kỳ lạ, chứng tỏ chỉ trong trong cung có đại biến, người bên ngoài cũng không hề hay biết.

Nhưng chuyện này sao có thể giấu được, chuyện Thất hoàng tử tạo phản sẽ nhanh chóng truyền khắp kinh thành.

Huyền Trần biết được tin tức từ miệng người khác đang ngẩn ngơ, tạo phản?

Sao điện hạ không nói với hắn, sao lại tạo phản?

Nhưng Huyền Trần tìm khắp phủ hoàng tử cũng không tìm thấy Yên Thu, hỏi thủ vệ trực ban tối qua mới biết tối qua điện hạ ra ngoài cùng Hồng Cẩm. Điện hạ lệnh cho họ không được làm ầm lên, sau đó vẫn chưa trở về.

Hồng Cẩm, lại là nữ nhân đó!

Huyền Trần nghe ngóng được tình hình cụ thể trong cung, vội vã đưa người tiến cung.

Trong cung đã hoàn toàn bị Cấm vệ quân khống chế, nhưng hắn đi vào không gặp bất cứ cản trở này, rõ ràng là bên trên đã dặn dò.

Ngoài điện Kim Loan, Huyền Trần thấy tên mặt đen mặc y phục dạ hành, che hết người lại chỉ để lộ đôi mắt, đang ngồi xổm trên bậc thang ngoài cửa điện. Hắn nhíu mày, tại sao đường chủ Thanh Phong Đường lại ở đây?

Tên mặt đen phát hiện có người đến, cũng ngẩng lên cùng lúc. Nhìn rõ người đến là ai, hắn vọt mạnh dậy, đi vào trong điện.

Ôi mẹ ơi, cái tên biến thái này sao lại đến đây.

Lần trươc hắn suýt nữa thì chết trong tay tên biến thái này, chạy mau chạy mau!

Huyền Trần vội vã đuổi theo vào.

Trong điện hỗn loạn, Thời Sênh và Yên Thu đang ngồi xếp bằng trên bậc thang, mỗi người bưng một đĩa hoa quả ăn, người không biết hoàn toàn không thể tưởng tượng được hai người nay chỉ trong một đêm đã bá chiếm cả Hoàng cung.

Tên mặt đen tiến vào không biết trốn ở đâu, hắn quét một vòng cũng không nhìn thấy.

“Điện hạ.” Huyền Trần vội vàng đi đến trươc mặt Yên Thu, cũng không để tâm đến tên mặt đen nữa, hắn có thể tự do ra vào ở đây chứng tỏ không phải là kẻ địch.

Yên Thu liếc nhìn hắn, có chút xa lạ, nhưng vẫn lãnh đạm “ừm” một tiếng.

Chương 1545: Cẩm lạc kinh thu (31)

“Điện hạ, sao người lại...” Bỗng dưng tạo phản rồi? Dù sao cũng phải gửi một bức thư chứ!!

Thời Sênh cắn trái cây, trả lời thay cho Yên Thu: “Lỡ tay giết chết Yên Loan, cho nên nhân tiện giết luôn Hoàng đế.”

Huyền Trần: “...” Lỡ tay giết chết Yên Loan, thì có quan hệ gì với chuyện giết Hoàng đế? Lại có quan hệ gì tới chuyện họ tạo phản?

Họ tạo phản cũng chỉ là nhân tiện thôi sao?? Hả??!!

Thời Sênh như biết được trong lòng Huyền Trần đang kêu gào điều gì, tiếp tục nói: “Dù sao cũng giết rồi, thì một mẻ vớt gọn luôn thôi, tránh rắc rối dây dưa sau này.”

Bản cô nương bận lắm, không có thời gian đi giải quyết từng người một đâu, một mẻ vớt gọn là tốt nhất.

Huyền Trần thực sự rất muốn vả một cái chết luôn cô ta.

Từ khi nữ nhân này gần gũi với điện hạ, điện hạ gần như thay đổi hoàn toàn so với trước kia. Bây giờ lại còn làm ra chuyện này mà không thông báo cho bất cứ một ai, chỉ một mình làm ra chuyện tạo phản này.

Huyền Trần hít sâu mấy hơi, mới nhịn được không mắng chửi, “Nếu đã bắt hết bọn họ rồi thì tại sao lại thả đám đại thần đó ra?”

“Để họ về triệu tập binh lực chứ còn sao nữa.” Thời Sênh trả lời như lẽ đương nhiên.

Huyền Trần cố nén lửa giận, “Tập hợp binh lực đánh vào Hoàng cung sao?”

Cho nên mục đích để tạo phản là gì?

“Đến để diệt gọn một mẻ, sau này đỡ rắc rối.”

Huyền Trần: “...” Rốt cuộc điện hạ thích cô ta ở điểm nào? Ăn nói hàm hồ sao?

Binh lực bên ngoài có bao nhiêu cô ta không biết rõ, điện hạ còn không rõ sao? Thực sự nếu họ đánh vào Hoàng cung liệu họ có thủ được không?

“Điện hạ, người cứ nhìn cô ta làm bừa vậy sao?” Huyền Trần đặt hy vọng lên người Yên Thu.

“Ừ.” Yên Thu lạnh lùng ừ một tiếng.

Huyền Trần: “...” Người bị trúng sâu độc không phải là nữ nhân này, thực tế là điện hạ bị trúng độc đúng không?

Sự tình đã đến nước này, Huyền Trần còn có thể nói được gì nữa?

Hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi!

“Tiếp theo đây phải bố trí thế nào?” Huyền Trần nhìn Thời Sênh hỏi.

“Thì đợi thôi.” Thời Sênh vẻ mặt “Ngươi còn muốn đâm đầu vào chỗ

chết nữa sao”.

Rốt cuộc là ai đang đâm đâu vào chỗ chết thế!!!

Có nói lý lẽ không hả!

Huyền Trần siết chặt nắm đấm, nếu không phải là Yên Thu đang ở bên cạnh thì hắn đã ra tay đánh cô ta thật, thật đấy.

Huyền Trần tiến cung, Thời Sênh liền giao Cấm vệ quân cho hắn thống lĩnh. Đám Cấm vệ quân này cũng không biết tại sao lại bị thu phục, cực kỳ nghe lời, bảo họ rẽ hướng Đông họ tuyệt đối không rẽ hướng Tây.

Còn Huyền Trần cũng cảm thấy Yên Thu ngày càng lạ, bây giờ đều không muốn gặp hắn, nói chuyện với hắn càng không thèm để ý đến, hỏi mười câu cũng không thấy hắn đáp lấy một câu, khí thế trên người cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với trước kia.

Mỗi ngày đều ở bên Thời Sênh, cho dù cô ta làm gì, hắn cho dù không tiến lên, thì cũng sẽ ở bên cạnh đợi.

“Không phải là bị trúng tà rồi đấy chứ?”

Huyền Trần trừng mắt lườm người vừa nói, người đó lập tức che miệng lại.

“Điện hạ có gì lạ lắm.” Huyền Trần thở dài, “So với trước kia còn lạnh lùng, tuyệt tình hơn...”

Nếu nói Yên Thu của trước kia là một người đã chạm một chân vào bờ vực của sự hắc ám thì Yên Thu của bây giờ đã hoàn toàn chìm trong sự hắc ám rồi.

Nhưng khi hắn đối diện với nữ nhân kia, tất cả sự âm u đều không thấy đâu nữa, vô cùng kỳ quái.

“Này!” Tên mặt đen vẫn mặc trang phục dạ hành đó đứng cách xa đó, vẫy tay với hắn, “Nữ hiệp bảo ngươi chuẩn bị đi, sắp bắt đầu rồi.”

Tên mặt đen hét xong liền chạy mất.

Huyền Trần: “...” Cái tên đường chủ Thanh Phong Đường này còn quái đản hơn, nhưng... tại sao hắn lại cùng tham gia tạo phản với nữ nhân đó cơ chứ?

Giữa đường nhặt được một người cũng có thể rủ cùng đi tạo phản, chắc là đầu óc có vấn đề!

Người bên ngoài đã tập hợp binh lực xong, đang bao vây Hoàng thành. Thời Sênh chỉ chiếm Hoàng cung, quân thủ vệ trong kinh thành cộng thêm các đội quân lân cận, số lượng vẫn được coi là khá khả quan.

Huyền Trần đã chuẩn bị sẵn sàng nếu thua cuộc sẽ đưa điện hạ đi chạy trốn.

Thế nhưng Thời Sênh chỉ đi ra một vòng, khi quay lại cùng tên mặt đen và mấy tên thủ hạ, trong tay mỗi người kéo theo một tên tướng lĩnh không biết là sống hay chết.

Tục ngữ nói bắt giặc phải bắt vua trước. Tướng lĩnh đã không còn, dù có nhiều binh thế nào cũng chỉ là năm bè bảy mảng.

Huyền Trần: “...” Cho nên cô ta bảo hắn chuẩn bị để làm gì? Để hắn xem xem cô ta lợi hại đến đâu hả? Lật bàn!

“Những chuyện còn lại giao cho ngươi đó, nữ hiệp nói, để chúng cảm nhận một chút lời thăm hỏi thân thiết của Tân hoàng.” Tên mặt đen đứng từ xa truyền lời lại.

Huyền Trần: “...” He he.

Dù sao cũng không còn tướng lĩnh nữa, Huyền Trần đối phó với đám người đó cũng không khó khăn gì, rất nhanh chóng đã khống chế được tất cả mọi người, phân tán ra khỏi thành.

Đám đại thần sống sót cũng không dám đâm đầu vào chỗ chết nữa, đều tôn Yên Thu là Tân hoàng.

Kinh thành nhìn có vẻ hỗn loạn, nhưng không tổn thất là bao, còn chưa đánh nhau, có tổn thất mới là lạ.

Có lẽ đây là lần tạo phản kỳ lạ nhất mà họ từng trải qua.

Chuyện này còn chưa khiến Huyền Trần kinh ngạc. Chuyện đáng kinh ngạc còn ở phía sau, cô ta còn muốn nhất thống thiên hạ.

Cái quần què gì thế???

Điện hạ còn chưa có lý tưởng to lớn ấy, cô ta điên rồi sao?

Đương nhiên không phải là Thời Sênh điên, ban đầu cô đã từng nói, phải khiến tất cả thiên hạ này nhường đường cho hắn, bây giờ cô đang thực hiện câu nói đó.

Bảy nước phân tách đã lâu, binh lực các nước cũng khác nhau, không phải không có bậc quân vương nào muốn nhất thống thiên hạ, nhưng ai có thể thực hiện được sự nghiệp to lớn đó?

Thế nhưng có Thời Sênh ở đây thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Cô dẫn đại quân, nhưng đại quân chỉ ở biên cương, không tấn công vào, một mình cô chạy vào Hoàng cung, ép Hoàng đế viết thư đầu hàng.

Không phục? Đánh! Đánh cho đến khi nào hắn phục mới thôi!

Nếu thực sự không phục, thì chỉ có thể đổi một tên hiểu chuyện hơn thượng vị, sau đó viết thư đầu hàng.

Người các nước đều hận cô đến chết, nhưng cũng không làm gì được cô, ai bảo cô có vũ lực siêu quần hơn người. Dưới sức mạnh tuyệt đối của thực lực, không một ai dám nói chữ không.

...

Còn nam chính đóng giả nữ công chúa Ngưng Hoan đã về đến nước Hạ, liên hệ với hai nước Tần - Sở, chuẩn bị thôn tính nước Yên. Nhưng họ còn chưa kịp hành động, thì ba nước kia đã đầu hàng nước Yên.

Đại quân nước Yên áp sát biên giới Tần - Sở.

Thời Sênh thu phục Tần - Sở cũng không mất bao lâu, nhanh đến mức Ngưng Hoan cũng không kịp bố trí.

Ngưng Hoan tức giận đùng đùng, lần nào cũng là hắn lên kế hoạch xong, thì cô ta bắt đầu ra tay không theo lẽ thông thường, khiến hắn trở tay không kịp.

Sau khi Thời Sênh thu phục Tần - Sở, không ra tay với nước Hạ, mà giao nước Hạ cho hai nước Tần - Sở xử lý.

Ban đầu Tần - Sở định thôn tính nước Hạ, nước Hạ bỗng nhiên liên hôn với nước Yên, khiến kế hoạch của họ bị ngăn cản. Sau đó Ngưng Hoan lại đưa ra một ý kiến tồi tệ cho họ, bảo họ đi đánh nước Yên.

Nước Yên có một tên biến thái như thế, nếu bọn họ đi thật thì còn có thể sống sót trở về không?

Ngưng Hoan từ nước Yên trở về, rõ ràng đã biết điều này, nhưng còn xúi giục họ ra tay, nói đây không phải là cố ý thì ai tin?

Thời Sênh để nước Hạ lại cho hai nước xử lý, nước Hạ còn có thể có được kết cục tốt đẹp sao được nữa?

Nước Hạ còn thảm hơn nhiều so với những nước khác chịu thần phục dưới nắm đấm của Thời Sênh. Những nước khác ngoài việc Hoàng thất và kẻ đương quyền bị xử lý thảm hại ra thì gần như không có tổn thất gì về người. Nước Hạ thì khác, bách tinh lưu lạc khắp nơi, dân chúng oán thán lầm than.

Thấy vậy, người các nước còn lại bỗng thấy mình may mắn.

Ít ra thì họ không phải trải qua những ngày tháng lo lắng hãi hùng đó, bên trên phải chịu tội gì, họ đều không để tâm đến, chỉ cần họ sống yên ổn là được.

Chương 1546: Cẩm lạc kinh thu (hoàn)

Nước Hạ bị diệt, Ngưng Hoan bị nước Tấn bắt, nhưng khi Hoàng đế nước Tấn chuẩn bị hưởng thụ hương vị của mỹ nhân mới phát hiện mỹ nhân lại là một nam nhân.

Hoàng đế nước Tấn bị dọa đến suy sụp, tức đến mức suýt nữa thì giết chết Ngưng Hoan.

Nhưng lại nghĩ đến chuyện mình bị lừa, lại thêm gương mặt xinh đẹp động lòng người đó của Ngưng Hoan, thực sự khiến cho người khác không thở nổi, tuy trên người có nhiều thêm một bộ phận, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến dung mạo tuyệt mỹ của hắn.

Hoàng đế nước Tấn không thích nam nhân, nhưng không có nghĩa là người khác không thích, hơn nữa còn là Ngưng Hoan, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hàng đầu một thời.

Hoàng đế nước Tấn phế võ công của hắn, xây cho hắn một căn viện nhỏ, đạt quan hiển quý của nước Tấn, ai thích đàn ông đều có thể vào đó, cho dù làm gì cũng được, đến sỉ nhục cũng được.

Có thể nói quãng thời gian đó Ngưng Hoan sống không bằng chết.

Rõ ràng là hắn đã lên kế hoạch vô cùng chu toàn, nhưng tại sao đến cuối cùng tất cả còn chưa kịp bắt đầu đã kết thúc rồi?

Sau này Ngưng Hoan lên kế hoạch chạy trốn, tuy chạy trốn thành công nhưng hắn đã không còn gì nữa. Tất cả mọi đường lui về sau

đều bị cắt đứt sạch sẽ dưới sự chỉ thị của nữ nhân đó.

Không có võ công, cũng không có người để dựa dẫm, Ngưng Hoan muốn báo thù cũng gần như là chuyện không thể nào.

Lại bởi vì gương mặt đã gây quá nhiều thị phi đó, mà nửa đời sau hắn sống rất gian khổ.

...

Nước Yên thống nhất bảy nước, chỉ dùng khoảng thời gian chưa đến một năm, tốc độ khác thường này được người đời truyền tụng vô cùng kỳ diệu.

Còn kẻ bá chủ bước lên đỉnh cao cuối cùng lại không phải là nữ nhân đó, mà là Thất hoàng tử của nước Yên.

Trong một năm này, Thất hoàng tử gần như không hề xuất hiện, mọi người đều cho rằng cuối cùng người bước lên vị trí bá chủ là Thời Sênh, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra căn bản là không phải.

Sau khi định thời gian buổi lễ gia phong xong, người các nước bắt đầu tiến đến kinh thành nước Yên.

“Vị Thất hoàng tử này đúng là tốt số, gặp được một nữ nhân như vậy, thiên hạ ở ngay trong lòng bàn tay. Nếu ta mà có được một người phụ nữ như vậy thì có nằm mơ cũng cười đến tỉnh luôn.”

“Nữ nhân đó quá mạnh, sau này chỉ e Thất hoàng tử sống cũng không được thoải mái?”

“Các ngươi từ vùng khác đến đây đúng không?” Người khách bên cạnh vẻ mặt cổ quái hỏi.

“Đúng vậy, còn không phải là đến xem đại lễ gia phong sao?” Đám người đang thảo luận sôi nổi gật đầu.

Đại lễ thống nhất bảy nước, có ai lại không muốn xem?

“Thế thì chẳng trách.” Người kia gật đầu.

Thấy người đó không nói tiếp, đám người từ vùng khác đến thúc giục, “Chuyện gì vậy huynh đệ? Kể bọn ta nghe coi?”

Người đó uống một ngụm trà, “Thất hoàng tử không hề khó sống, mà ngược lại, hắn muốn gì thì cô nương Hồng Cẩm đều làm cho hắn. Còn nhớ một tháng trước, chuyện gạo Vân Hương được thu mua với giá cao không?”

“Sao lại không nhớ chứ? Vốn dĩ sản lượng loại gạo này sản lượng rất thấp, nấu cơm cũng không ngon lắm, đã có nhiều người bỏ trồng. Nhưng lần mua tháng trước đó, đám nông dân trồng lúa Vân Hương đó kiếm được món hời lớn rồi, khiến bao nhiêu người tức đỏ mắt.”

Tuy họ không phải là người nước Yên, nhưng chuyện này truyền bá rộng rãi, mọi người đều biết.

“Loại gạo đó là do quan phủ thu mua, nghe nói là Thất hoàng tử thích ăn cháo được nấu bằng gạo Vân Hương, nhưng gạo Vân Hương không được cống tiến vào cung, nên trong cung không có, ngoài chợ cũng khó mua, cho nên mới có chuyện thu mua với giá cao đó.”

Thất hoàng tử sống không được thoải mái sao?

Không hề, ngược lại, người của nước Yên đều biết, vị cô nương Hồng Cẩm đó có thể nói là sủng Thất hoàng tử lên tận trời.

So với sự sủng ái trước đây của Hoàng đế, có thể nói đây mới thực sự là sủng ái.

Thấy đám người đó sửng sốt, người đó cười thần bí, “Ta nói cho các ngươi nghe chuyện này, trước đây Lễ bộ Thượng thư vì bất mãn với việc cô nương Hồng Cẩm chấp chính, mà dám ngang nhiên đối đầu với cô nương Hồng Cẩm. Vốn dĩ cô nương Hồng Cẩm định giết chết Lễ bộ Thượng thư... Các người biết đấy, cô nương ấy muốn giết ai, căn bản không ai ngăn cản được. Nhưng hôm đó Thất hoàng tử chỉ nói một câu không muốn nhìn thấy máu, Lễ bộ Thượng thư đã giữ được mạng đó.”

Mấy người từ vùng khác đến tròn mắt nhìn nhau, ai nấy đều không thể tin được.

Trước khi đến nước Yên, họ còn cho rằng Thất hoàng tử sống không được thoải mái. Dù sao thì ở bên một nữ nhân mạnh mẽ như vậy, ai có thể chịu được?

Nhưng bây giờ xem ra, Thất hoàng tử này đúng là được cung phụng tận trời.

Càng ở kinh thành nước Yên lâu, họ càng nghe được nhiều tin đồn, cũng càng khẳng định chắc chắn được vị trí của Thất hoàng tử trong lòng cô nương Hồng Cẩm.

Đó chính là một bảo bối, không một ai được phép động vào, thứ bảo bối chỉ có thể đứng xa mà xem thôi.

...

Không phải ai cũng được đến tham dự đại lễ gia phong, nhưng sau

đại lễ sẽ có hoạt động diễu hành quanh kinh thành.

Cấm vệ quân đã sớm cách ly đường phố, khi đội xe của Tân hoàng chầm chậm đi từ trong thành ra ngoài, bách tính đều nghển cổ lên ngóng nhìn.

Vị Thất hoàng tử khi nam bá nữ này lại thực sự trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng, cho dù hắn làm Hoàng đế nước Yên bằng cách nào, nhưng bây giờ bảy nước đã thống nhất, chút chuyện cỏn con đó cũng đủ để dân chúng nước Yên quên đi chuyện cũ.

Nước Yên thống nhất bảy nước, thân là cư dân nguyên gốc của nước Yên, họ cũng cảm thấy mình hơn hẳn người khác.

Thời Sênh ngồi bên cạnh Yên Thu, lụa mỏng hai bên Tân hoàng khẽ rủ xuống, cảnh tượng bên ngoài cũng mơ hồ không rõ ràng.

“Nghe nói trước đây chàng là kẻ khi nam bá nữ?” Một vài lời bàn tán bên ngoài truyền vào, Thời Sênh không khỏi nhướng mày nhìn nam tử ở trước mặt.

Yên Thu nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lát, “Là do họ đồn đại thôi, ta không có.”

Trước đây Yên Thu từng làm không ít chuyện vô liêm sỉ, nhưng đều là để cho Hoàng đế xem. Hoàng đế muốn nuôi dưỡng hắn thành kẻ phế vật, để Hoàng đế yên tâm, những chuyện đó hắn không thể không làm.

“Thế thì được.”

Yên Thu giơ tay ra kéo tay Thời Sênh, im lặng nhìn cô cười, ánh mắt ấm áp.

Đại lễ không có kẻ nào đâm đầu vào chỗ chết, đội quân đi quanh thành một vòng, cuối cùng xuất thành, đi về hướng thành Lung Yên.

Chủ nhân của thành Lung Yên là ai, đến nay vẫn chưa biết rõ, nhưng đã xảy ra loạn lạc lớn như vậy, thành Lung Yên vẫn đứng yên không sụp đổ, có thể thấy chủ nhân của thành Lung Yên này, rất... trâu bò.

Nhìn tên mặt đen được che kín mít chỉ để hở ra đôi mắt đang đứng giữa một đám mỹ nhân, khóe miệng Thời Sênh giật mạnh hai cái.

Mẹ kiếp, thật đúng là... cao thủ ở ngay bên cạnh???

“Nữ hiệp, nữ hiệp.” Tên mặt đen vui vẻ xông tới, “Nữ hiệp, nếu sớm biết cô sẽ đến đây thì tôi đã không làm ăn gì nữa, cứ ở đây đợi cô đến thôi.”

Thời Sênh vén rèm lên, nhảy xuống trước, sau đó mới để Yên Thu đặt tay lên tay cô xuống sau.

“Thành Lung Yên là của ngươi sao?” Thời Sênh quan sát đám mỹ nhân, đúng là rất đẹp.

“Không phải.”

Thời Sênh: “...” Không phải thì ngươi ở đây làm cái gì?!

Tên mặt đen nói tiếp: “Đó là của tổ chức.”

Thời Sênh: “...” Có một câu chửi thề không biết có nên nói ra không.

Ngươi là lão cmn đại của tổ chức, thế không gọi là của ngươi sao?

Cmn chứ đồ thiểu năng!

Thời Sênh vào thành Lung Yên, bài trí bên trong đều có nhân tố hiện đại, dù sao tên lão đại mặt đen cũng là người xuyên không tới đây, cho dù không phải là nhân vật chính thì khi không đối đầu với nam nữ chính có lẽ cũng sẽ không phải sống quá thê thảm.

Thời Sênh không biết nguyên chủ chỉ đơn thuần là muốn đến xem mẫu đơn nở rộ hay còn có mục đích khác, những ký ức đó của nguyên chủ không thể khôi phục lại được.

Nhưng sau khi xem xong cảnh mẫu đơn nở rộ, cũng không có phản ứng gì kỳ lạ, chỉ có một đám mỹ nhân thể hiện tài nghệ, bình chọn ra một vị mỹ nhân đẹp nhất, giống như các cuộc thi bầu chọn người hát hay nhảy giỏi thời hiện đại.

Có lẽ nguyên chủ chỉ muốn đến xem một màn biểu diễn, chứ không có mục đích khác.

Có đôi khi con người có thể phức tạp đến mức khiến người khác khó lòng phòng bị, có đôi khi con người cũng có thể đơn thuần đến không thể ngờ được.

Chương 1547: Đại sư thông linh (1)

Đến tận khi chết đi ở thế giới này, Thời Sênh cũng không phát hiện ra nguyên chủ và thành Lung Yên có bất kỳ liên hệ kỳ quái gì.

Mấy lần Yến Thu hỏi cô có muốn biết về thân thế của nguyên chủ không, Thời Sênh lười tìm hiểu những thứ đó. Thế giới này vốn không liên quan gì tới cô, di nguyện của nguyên chủ cũng đã được hoàn thành, hà tất phải tìm thêm phiền toái cho bản thân làm gì?

Thế nên về sau, Thời Sênh chỉ chuyên tâm rải thức ăn chó cùng Yên Thu. Người khắp thiên hạ đều biết hai người này gắn bó keo sơn, không hề xảy ra vấn đề gì, làm không biết bao nhiêu người tức chết.

Đời sau ghi lại, đại đa số đều xem nhẹ việc hai người này bước lên vị trí cao nhất kia như thế nào, chỉ chú ý tới tình yêu có một không hai của hai người bọn họ.

*

Tất cả mọi người đều biết Kỷ Đồng là giả.

*

“Lạch cạch, lạch cạch…”

Tiếng bước chân từ xa tới gần rồi dừng ngay bên người Thời Sênh. Ý thức cô dần thanh tỉnh nhưng lại không có cách nào mở mắt ra.

Tiếp theo cô liền cảm thấy bản thân chuyển động, tiếng bước chân cũng không biết mất, ngược lại bên tai còn có tiếng gió. Gió quất lên người ngập tràn sự lạnh lẽo.

Cái quỷ gì vậy?

Thế giới này có linh khí, thậm chí còn vô cùng nồng đậm. Thời Sênh lập tức hấp thụ linh khí vào trong cơ thể. Thân thể này dường như cũng không bài xích linh khí, rất nhanh cô cảm nhận được mí mắt nhẹ hẳn.

Nhưng sau khi mở mắt ra cũng chỉ thấy một mảnh đen kịt.

Một hồi lâu cô mới thích ứng được. Đây là một con đường nhỏ vô cùng tĩnh lặng và âm u. Lúc này cô đang ngồi trên một chiếc kiệu màu đỏ thẫm bằng… giấy?

WTF?

Thời Sênh cúi đầu nhìn trang phục trên người, cả người đều mặc hỷ phục bằng giấy đỏ. Xung quanh cỗ kiệu không có che đậy nên cô nhìn thấy những người giấy đang khiêng kiệu.

Ngoại trừ người giấy khiêng kiệu, đằng trước cũng có rất nhiều người đều mặc đồ đỏ, không khí vui mừng như tham dự lễ cưới.

Âm thanh lạch cạch mà cô vừa nghe được không phải là tiếng bước chân mà là tiếng gió thổi qua người giấy.

Phương thức mở mắt của bản cô nương sai rồi.

Nhắm mắt.

Mở.

Nhắm mắt…

Lật bàn! Đây là thế giới quỷ quái gì vậy?

Thời Sênh véo mình mấy cái, sau khi chắc chắn mình là con người rồi mới thở phào nhẹ nhõm, may mắn là không phải thân thể người giấy vô dụng.

Cỗ kiệu bị người giấy khiêng đi, bóng cây lay động xung quanh con đường nhỏ như những con quái vật dữ tợn đang giương nanh múa vuốt, tùy thời chuẩn bị nuốt chửng cô.

Thời Sênh không khỏi nổi da gà.

Mẹ ơi, hù chết bản cô nương rồi!

Kiếm của ông đâu?

Thời Sênh ngồi ở trong kiệu thêm một lúc chờ hấp thụ đủ linh khí xong mới lấy thiếu kiếm ra, đá văng cửa kiệu rồi nhảy ra ngoài.

Cô nhảy ra khỏi kiệu. Đám người giấy đều quay đầu lại nhìn, trên gò má đều dán giấy đỏ cộng với nụ cười quỷ dị trên miệng nhìn vô cùng kinh khủng.

Không biết gió từ nơi nào thổi tới cuốn giấy dán trên người cô lên làm cho cô lạnh run cả người.

Thời Sênh hít sâu một hơi rồi vung kiếm chém những người giấy ở gần mình nhất.

Thiết kiếm chém xuống một nhát thì người giấy liền biến thành một tờ giấy mỏng hình người rồi tà tà bay xuống đất.

Thời Sênh chém đám người giấy xong thì linh khí trong người cũng cạn kiện.

Cô nhìn cỗ kiệu màu đỏ quỷ dị nằm lăn lông lốc trên đất không khỏi lạnh người. Nguyên chủ đã làm chuyện phát rồ gì mà bị đem đi gả cho người chết thế này?

“Ọe!” Thời Sênh đột nhiên buồn nôn, một cơn đau bụng quái lạ lập tức ập đến.

Giống như có thứ gì đang ăn mòn dạ dày và ruột của cô vậy.

Đầu Thời Sênh đầy mồ hôi lạnh. Nơi này không thể ở lại lâu, người thao tác mấy thứ này chắc chắn sẽ nhận ra sự bất thường, thân thể của cô không sao thì chẳng nói, đằng này lại đau tới mức cầm kiếm cũng run, ở lại kiểu gì cũng xảy ra chuyện! Chạy thôi!

Thời Sênh xoay người bò lên thiết kiếm, vội vã rời khỏi nơi này. Lúc bay lên rồi cô mới biết nơi này là một địa phương hẻo lánh, cuối con đường nhỏ kia có một tòa nhà, trước nhà treo đèn lồng đỏ sáng rực, bên trên có dán chữ hỷ, từ xa cũng có thể nhìn thấy.

Xem ra nguyên chủ là bị khiêng ra từ nơi đó…

[Ký chủ, nguyên chủ uống thuốc độc tự sát, trong cơ thể cô ấy có độc. Giờ cô cần phải tới bệnh viện.] Hệ thống sợ Thời Sênh xong đời nên đành phải nhắc nhở một câu.

Uống thuốc độc?

Độc gì? Thất bộ tán? Đoạt hồn tán?

[…] Ký chủ, cô nghĩ nhiều rồi, đây là thế giới hiện đại đấy bà trẻ ạ! [Chỉ là thuốc diệt cỏ bình thường mà thôi.]

Thời Sênh: "…"

Thời Sênh nhìn hỷ phục có kiểu dáng cổ đại đang mặc trên người, những người giấy kia cũng trang điểm theo kiểu nha hoàn, linh khí vô cùng dồi dào, cô nghĩ nó là thế giới cổ đại thì có gì sai đâu chứ?

Nhị Cẩu Tử, mi ngứa đòn rồi đúng không?

[…] Cô tới đánh đi!

Không biết Hệ thống lấy gan ở đâu ra mà đột nhiên trở mặt với Thời Sênh.

"Nhị Cẩu Tử!"

[Ký chủ, cô sắp chết rồi.] Hệ thống nhắc nhở nghiêm túc, [Sinh mệnh đã có dấu hiệu suy yếu, nếu cô còn không tới bệnh viện thì sẽ sớm ngoẻo đấy.]

Tự thân đã khó giữ được còn định đe dọa nó, hừ!

Tưởng nó dễ dọa lắm sao?

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì chết thôi, dù sao nếu khảo hạch thất bại thì đầu não sẽ chiếm lĩnh toàn vũ trụ, mi cho rằng mi sẽ chạy được sao?"

[…]

Nhị Cẩu Tử câm miệng, Thời Sênh lập tức được đằng chân lân đằng đầu: “Đưa thuốc cho ta!”

[Không cung cấp…]

“Vậy ta cứ chờ chết là được rồi.”

[…] Chủ nhân, ngài mau mang cái kẻ vô lại này đi đi! Tôi không hầu hạ cô ta được nữa!

Thời Sênh ăn vạ kiểu mi không cho ông thuốc giải thì ông sẽ mặc kệ cho chết luôn. Hệ thống giằng co một hồi với Thời Sênh rồi đành phải cho cô một lọ chất lỏng trong suốt.

Thời Sênh uống thứ nước đó vào bụng xong thì cảm thấy đau đớn trên người giảm đi không ít.

Hệ thống phỏng chừng là đã tức giận tới mức phải offline rồi. Thời Sênh nằm trên thiết kiếm, mặc kệ nó đưa cô bay đi đâu thì đi, còn bản thân thì tiếp thu ký ức của thân thể này.

Nguyên chủ tên là Kỷ Đồng. Một năm trước, cô ta và mấy người bạn đến khu không người nổi tiếng của huyện An Phong này để thám hiểm, không cẩn thận bị lạc mất đội ngũ, lại bị nhốt trong núi mấy ngày, đến lúc thể lực không chống đỡ được nữa liền lăn từ trên sườn núi xuống.

Đến khi tỉnh lại thì cô phát hiện ra mình đã được cứu, nhưng mà cô lại mất đi trí nhớ, không nhớ rõ mình là ai, càng không nhớ rõ mình tới từ nơi nào, tất cả giấy tờ chứng minh thân phận đều biến mất, chỉ còn lại một miếng ngọc Quan Âm treo ở trên cổ.

Thôn mà cô đang ở rất nghèo, chẳng ai đưa cô đi khám bác sĩ cả. Sau trận ngã xuống núi đó, thân thể cô vô cùng suy yếu, căn bản là không thể tự mình rời đi. Cứ như thế, cô liền ở lại thôn làng đã cứu mình.

Người trong thôn đều rất tốt, đối xử với cô cũng không tệ.

Cô ở đây suốt một năm nhưng cũng không khôi phục lại được ký ức. Người trong thôn cảm thấy cô sẽ không bao giờ nhớ lại nữa nên bắt đầu giới thiệu cho cô những người đàn ông độc thân trong thôn.

Trong xương cốt của Kỷ Đồng vẫn có một chút ngạo khí và tôn quý, rõ ràng không phải con cái nhà bình thường. Vì vậy cô chẳng hề để những người đàn ông đó vào mắt, không ngừng từ chối hết đám nọ tới đám kia.

Người trong thôn lúc đầu cũng không có ý kiến gì, nhưng sau mấy lần bị từ chối thì bắt đầu xuất hiện lời ra tiếng vào.

Cô ăn không uống không của thôn này lâu như thế, bọn họ nuôi cô lâu như thế, giờ còn giới thiệu người cho cô mà cô còn từ chối, đây không phải là đã nuôi một con sói mắt trắng rồi sao?

Lời nói càng lúc càng nhiều nên Kỷ Đồng không chịu nổi nữa, chuẩn bị rời khỏi thôn.

Đúng ngày mà cô hạ quyết tâm ra đi, trong lúc vô tình lại nghe được thôn dân bàn bạc định đem cô bán cho một nhà giàu ở thôn bên cạnh để kết minh hôn, coi như thu lại số tiền đã bỏ ra để nuôi cô suốt một năm qua.

Kỷ Đồng nghe vậy thì sợ hãi, cô vốn định chạy, ai biết đã làm kinh động đám thôn dân kia, họ liền trói cô lại.

Chương 1548: Đại sư thông linh (2)

Người trong thôn như hoàn toàn thay đổi, chanh chua và khắc nghiệt, mắng chửi cô đủ kiểu, thỉnh thoảng còn có người thượng cẳng chân, hạ cẳng tay.

Nếu không phải vì sẽ đưa cô đi kết minh hôn với người khác lấy tiền thì có khi cô đã bị người ta làm nhục luôn rồi.

Kỷ Đồng bị nhốt rất nhiều ngày, đến tận tối nay mới bị người ta ép lên kiệu hoa.

Kỷ Đồng vô cùng sợ hãi, cô không muốn gả cho một người đã chết. Cô thà chết cũng không bao giờ lấy người như thế. Vì vậy trong lúc thôn dân nổi lên xung đột với nhau, cô đã giấu một lọ thuốc diệt cỏ vào người.

Tuy rằng quần áo là giấy nhưng vì kiểu dáng lại cổ đại nên tay áo rất lớn, cô giấu một chai thuốc nhỏ cũng chẳng khiến ai chú ý cả.

Sau đó dọc đường, cô cố gắng giãy giụa, nhân cơ hội uống thuốc diệt cỏ vào, đến lúc sắp chết, Kỷ Đồng liền nhớ lại mọi chuyện.

Cô nhớ ra mình là ai.

Đáng tiếc mọi chuyện đã không còn kịp nữa, sinh mệnh của cô đã hết.

Sau đó, Thời Sênh tới đây.

Kỷ Đồng muốn quay về nhà, muốn đoàn tụ với gia đình.

Gia thế Kỷ Đồng cũng không kém, là con gái một của hào môn Kỷ gia ở thành phố H. Cô nhận được rất nhiều sự yêu thương của người thân. Kỷ Đồng không phải một tiểu công chúa bị chiều hư, cô rất có chủ kiến, biết mình thích gì, ghét gì.

Đại khái chính là “con nhà người ta” trong mắt người khác, ở trường học cũng là nữ thần bị người ta đố kỵ tới ngứa răng.

Nguyên chủ chỉ nói muốn về nhà chứ không cần quay lại cái thôn kia đòi lẽ công bằng, vì thế Thời Sênh quyết định đi thẳng tới thành phố H.

…

Thành phố H đang ở giữa mùa xuân, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, người đi tới đi lui ở nhà ga vô cùng nhộn nhịp.

Một nữ sinh mặc đồ thể thao di chuyển trong đám người, tay đút túi quần, bước chân chậm rãi và thong dong khiến cho người ta liếc mắt nhìn một cái cũng sẽ chú ý đến cô ngay.

Nữ sinh nhìn xung quanh, tìm được lối ra liền cất bước về phía đó.

Nữ sinh này chính là Thời Sênh.

Thời Sênh vừa đến cửa ra khỏi ga thì đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát. Cô quay đầu nhìn theo bản năng liền thấy một cô gái mặc váy hoa nhìn rất đáng yêu, thắt hai bím tóc, nhìn cô với vẻ mặt tái nhợt.

Thời Sênh đỡ trán, lộ ra biểu tình nhe răng trợn mắt.

Từ sau khi cô rời khỏi khu vực núi non kia, đến nơi có nhiều người liền có thể nhìn thấy hồn ma. Đại đa số đều bay lung tung không có ý thức, cũng có những hồn ma có ý thức giống như cô gái mặc váy hoa này.

Ở vùng núi, nguyên chủ cũng không gặp ma quỷ gì, có hai khả năng xảy ra, một là thôn kia không có ma, hai là sau khi nguyên chủ bị đám thôn dân kia lăn lộn liền mở ra khả năng đặc dị.

Nhưng trước kia nguyên chủ cũng không thể nhìn thấy hồn ma bóng quỷ nên cách lý giải duy nhất là cô đã mở ra được khả năng đặc dị.

Hình như cô gái váy hoa phát hiện ra Thời Sênh có thể nhìn thấy mình nên bước lại gần Thời Sênh.

Thời Sênh đột nhiên lui lại, nhanh chóng chạy vọt ra khỏi nhà ga.

Cô gái váy hoa đuổi theo một đoạn, nhưng ra tới cửa nhà ga thì không thể bước ra ngoài được.

Thời Sênh đứng ở bên ngoài nhìn cô gái, biểu tình của cô gái váy hoa này không còn âm trầm như ban nãy mà sinh động hơn hẳn, có một chút tủi hờn, lại có chút bất lực và tuyệt vọng.

“Chị có thể nhìn thấy em đúng không? Hãy giúp em, xin chị hãy giúp em. Chị, giúp em đi…” Giọng cô gái xuyên qua đám người và dừng bên tai Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn bộ dáng đáng thương của cô gái thì bực bội vò đầu, lại bước qua cửa ga đi vào rồi tiến tới một khu không người.

Mắt cô gái váy hoa sáng lên rồi bay theo.

Thời Sênh dừng ở một nơi không người, dựa vào tường nhìn hồn ma đang bay lơ lửng trước mặt mình, tuổi tác cô gái này mới chỉ khoảng mười lăm, mười sáu là cùng.

“Chị, xin chị hãy giúp em với.” Cô gái váy hoa nước mắt lưng tròng nhìn Thời Sênh, “Em ở đây đã lâu lắm rồi nhưng cũng chỉ có chị mới nhìn được thấy em. Xin chị hãy giúp em với ạ.”

“Cô làm sao?” Ma thường chỉ ở hình thái vô ý thức, phiêu đãng trong trời đất mấy ngày sẽ tan biến, hồn ma có ý thức chỉ hình thành khi có tâm nguyện chưa hoàn thành hoặc có oán khí mà thôi.

“Em…” Nước mắt của cô gái rơi lã chã.

Cô gái này tới thành phố H tìm người thân, chuẩn bị vào học cấp 3 ở đây. Bởi vì ngày đó làm mất số điện thoại của người thân nên đành phải ở nhà ga đợi họ tới đón mình.

Nhưng cô ta chờ mãi mà người thân cũng không thấy tới đón.

Người ở nhà ga càng lúc càng ít, cũng may còn có tàu chạy ca đêm nên cô cũng không quá mức sợ hãi.

Sự tình phát sinh khi cô đi WC, một người đàn ông kéo cô vào WC rồi giết cô.

Đến khi cô tỉnh lại thì thấy người thân đang tìm mình ở nhà ga, nhưng cô gọi bọn họ thế nào họ cũng không nghe thấy. Cô cũng không thể chạm vào họ, lúc đó cô mới hiểu ra là mình đã chết.

Sau đó, cô không có cách nào rời khỏi nơi này nữa.

Thời Sênh không cảm nhận được oán khí trên người cô gái nên có thể chắc chắn cô gái này tuy bị giết nhưng lại không trở thành oán linh.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, “Thi thể của cô chắc còn ở trong nhà ga nên cô mới không thể nào rời đi được. Cô biết thi thể của mình ở đâu không?”

Cô gái váy hoa gật đầu.

“Ở đâu?”

Cô gái váy hoa lập tức bay về phía đại sảnh sau đó dừng ở một cây cột có một người đàn ông đang dựa vào, chỉ cây cột và nói: “Ở trong này.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật.

“Cô xác định cô không nói đùa đấy chứ? Dựa theo những gì cô nói thì lúc đó nhà ga có người, ai mà có thể nhét thi thể cô vào trong cây cột này trước mặt bao người như thế?”

“Không đâu, không đâu, em không lừa chị.” Cô gái váy hoa lắc đầu đầy khẩn trương.”Lúc ấy quy mô nhà ga chưa lớn như bây giờ, vẫn đang trong giai đoạn xây dựng nên lập rất nhiều tường chắn. Lúc đó chỉ có một lối vào ở bên kia, nếu không cố ý tới đây thì sẽ chẳng ai đi về phía này cả.”

Thời Sênh nhìn về phía cô gái chỉ, nơi đó đối diện với bên này, nếu dựng giàn giáo thi công ở giữa thì chắc chắn có thể ngăn trở tầm mắt…

Thời Sênh duỗi tay sờ cây cột bóng loáng. “Dù đúng như cô nói thì tôi cũng không thể trước mặt bao người chém vỡ cây cột này được.”

Phá hỏng của công, bản cô nương sẽ bị bắt mất!

“Chị…” Cô gái váy hoa tủi thân, “Em chết lâu lắm rồi nhưng chỉ có chị mới nhìn thấy em. Xin chị đấy, em muốn rời khỏi nơi này.”

“Cô không báo thù à?” Thời Sênh khoanh tay trước ngực, nghiêng người nhìn cô ta.

“Báo thù?” Biểu tình của cô gái váy hoa có phần mê man, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch. Có thể vì sợ hãi hung thủ nên trước giờ cô ta chưa từng có ý niệm báo thù.

“Căn cứ lời cô nói thì có thể người ra tay với cô khi đó không phải một người. Thi công kiểu này thường hay tăng ca, chắc chắn không phải một người làm, mà muốn đưa cô từ WC ra khỏi đây cũng cần phải có người che giấu giùm. Cô không nghĩ tới việc báo thù à?”

[…] Ký chủ, cô cẩn thận lại làm cô ta biến đen, hóa thành ác linh đấy.

Cô gái váy hoa nhìn Thời Sênh, chậm rãi lắc đầu, cô ta chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Cô ta rất sợ hãi.

Thời Sênh thấy cô ta như vậy cũng không nói gì nữa mà chỉ đỡ trán, nói: “Cô để tôi nghĩ chút đã.”

Thời Sênh cũng không nóng nảy nên cô đi vòng quanh cây cột hai vòng.

Chương 1549: Đại sư thông linh (3)

“Bạn ơi, bạn không sao chứ?”

Thời Sênh đang cúi đầu suy nghĩ thì lại nghe thấy giọng nói của phụ nữ ở bên cạnh. Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập lo lắng.

Là một nữ sinh rất đẹp mặc đồ thể thao đơn giản, lưng đeo ba lô.

Tuy tầm mắt lo lắng của đối phương dừng trên người cô nhưng thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn cô gái mặc váy hoa bên cạnh.

Cô ta cũng có thể thấy hồn ma cô gái ấy?

“Bạn không thoải mái ư?” Nữ sinh lại hỏi, sự lo lắng trong đáy mắt càng sâu hơn.

“Không.” Ánh mắt Thời Sênh dừng trên cổ cô ta. Hiện tại thời tiết đã bắt đầu nóng hơn, đại đa số người đều mặc áo lộ cổ, nữ sinh này cũng thế. Thời Sênh nhìn thấy trên cổ cô ta có đeo một chiếc vòng ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm không hiếm thấy, nhưng mà ngọc Quan Âm cô ta đeo lại rất khó gặp.

Có câu tục ngữ nói nam mang Quan Âm, nữ mang Phật.

Hơn nữa, miếng ngọc Quan Âm kia còn rất quen mắt. Nguyên chủ

mang ngọc Quan Âm bên người nhiều năm như thế nên chắc chắn cô không nhận nhầm – đó là miếng ngọc Quan Âm của nguyên chủ.

Sau khi nguyên chủ tỉnh lại thì thấy trên người mình có một miếng ngọc Quan Âm. Vì thôn dân chăm sóc cho cô nên cô đã đưa miếng ngọc đó cho họ.

Tại sao nó lại ở trên người nữ sinh này?

Nữ sinh thấy Thời Sênh nhìn chằm chằm vào ngọc Quan Âm trên cổ mình thì không những không che giấu mà còn hào phóng giới thiệu: “Đây là do người nhà xin về cho tôi đấy.”

Thời Sênh gật đầu, không nhìn cô ta nữa.

Có lẽ những thôn dân kia bán miếng ngọc Quan Âm đi rồi bị người ta mua về, cũng có thể là loại giống nhau mà thôi.

Ngọc Quan Âm của nguyên chủ hình như cũng là do cha mẹ xin về.

“Bạn thật sự không sao chứ? Có muốn tôi đỡ bạn sang bên kia nghỉ ngơi một chút không?” Nữ sinh tiếp tục nói chuyện.

Thời Sênh nhìn cô gái váy hoa bên cạnh, thấy cô ta đang đứng rất nghiêm túc, lúc nhìn Thời Sênh, lúc lại nhìn nữ sinh bên cạnh.

Ánh mắt nữ sinh kia vẫn không rời khỏi cô gái váy hoa. Thời Sênh chắc chắn cô ta có thể thấy hồn ma này.

Người này nhìn có vẻ giống Thánh Mẫu, Thời Sênh xoay người đi, “Tôi không sao.”

Nữ sinh thấy Thời Sênh rời đi thì hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô

gái váy hoa lại nóng nảy muốn đuổi theo.

Nữ sinh lập tức ngăn cô ta lại: “Cô không thể hại người.”

Cô gái váy hoa quýnh lên, “Tôi không hại ai cả.”

“Cô không hại người ta thì sao lại đi theo người ta? Cô đã chết từ lâu rồi, nên tới nơi cô cần tới đi thôi, nơi này không phải thế giới của cô.” Tuy nữ sinh nói với vẻ đầy tự tin nhưng nếu quan sát kỹ có thể thấy lưng cô ta cứng đờ, có vẻ lo lắng.

“Tôi thật sự không muốn hại chị ấy, là chị ấy…” Cô gái váy hoa còn chưa nói xong thì lại như cảm ứng thấy gì, thân mình chợt biến mất không thấy đâu nữa.

Nữ sinh kinh hãi, cho rằng cô gái váy hoa đuổi theo Thời Sênh nên lập tức quay đầu nhìn theo hướng Thời Sênh rời đi.

Thời Sênh bước qua cửa lớn ở đại sảnh, hình như cô ta nhìn thấy một đoàn khí đen hơi nhạt đi theo Thời Sênh, nhưng nhìn kỹ lại chẳng thấy gì.

Đến khi cô ta muốn nhìn người thì thân ảnh Thời Sênh đã biến mất trong đám đông.

…

Hơn nửa đêm Thời Sênh mới quay lại nhà ga, không thấy nữ sinh ban ngày nữa, còn cô gái mặc váy hoa thì vẫn đang canh giữ bên cây cột, bộ dáng như bị người ta vứt bỏ vậy.

“Giờ tôi sẽ lấy thi thể của cô ra giúp cô, sau đó cô nên đầu thai thì hãy đi đầu thai đi.”

Cô gái váy hoa chợt ngẩng đầu, sắc mặt còn tái hơn lần đầu gặp cô. Cô ta hoảng loạn nhìn quanh bốn phía.

“Sao thế? Đứa con gái lúc chiều đe dọa gì cô à?”

Cô gái váy hoa lắc đầu, vẻ mặt nhợt nhạt cũng đỡ hơn một chút, nhưng tầm mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn xung quanh một chút.

Thời Sênh hồ nghi quan sát cô ta rồi bảo cô ta lùi về sau, cô muốn đập vỡ cây cột này.

“Đập… vỡ?” Cô gái váy hoa dường như bị dọa, “Có người… có người mà.”

“Bọn họ không thấy tôi.” Thời Sênh lấy kiếm ra, nhắm về phía cây cột, “Thi thể của cô ở đoạn nào?”

Cô gái váy hoa vẽ ra một khoảng, Thời Sênh tránh nơi đó, bổ vào chỗ hơi cao hơn một chút.

“Rầm!”

Cây cột này lúc trước thiết kế chắc là để cho tạo hình khu vực đẹp mà thôi, cũng không phải chịu sức nặng nào đè xuống, có đập vỡ cũng chẳng sao.

Nhưng cây cột đột nhiên bị đập gãy đôi khiến cho không ít người trong nhà ga giật mình, vội vàng chạy tới xem.

“Có chuyện gì thế? Sao tự nhiên cây cột này lại gãy, động đất à? Vừa rồi có cảm giác được gì đâu…”

“Nhà ga sẽ không sụp xuống đấy chứ?”

“Nói bừa gì thế, có động đất đâu mà sụp được?”

“Aizz, mọi người nhìn xem, hình như có gì đó ở trong.”

Trong phần cốt thép lộ ra lại xen kẽ có thứ gì đó như vải vóc và khớp xương.

“A! Có người chết…” Có người ghé sát lại nhìn rồi đột nhiên hét toáng lên, chạy ra xa khỏi cây cột.

Vừa nghe có người chết, người ở đây đều hoảng sợ, có người báo cảnh sát, trường hợp vô cùng hỗn loạn.

Chờ cảnh sát tới, Thời Sênh mới xoay người rời khỏi nhà ga.

“Chị… Chị…”

Cô gái váy hoa đã có thể rời khỏi nhà ga, giọng cô ta rất nhỏ, thân thể cũng mờ hơn, có lẽ đã sắp biến mất rồi.

“Sao thế, còn việc gì à?” Thời Sênh dừng chân chờ cô ta.

Cô gái váy hoa lo lắng nhìn hoàn cảnh đông nghịt người xung quanh, run rẩy nói: “Chị, chị… Bên cạnh chị… có thứ rất đáng sợ… đi theo chị.”

“Cái gì?” Đồ vật rất đáng sợ?

Thời Sênh nhìn bốn xung quanh nhưng chẳng cảm giác được thứ gì đáng sợ cả…

“Em… em cũng không rõ nó là gì… Giờ nó không ở đây, nhưng nó vẫn cho em cảm giác nó rất đáng sợ. Chị, chị phải cẩn thận nhé, em đi đây.”

Hồn phách của cô gái váy hoa càng lúc càng trong suốt. Cô ta vẫy vẫy tay với Thời Sênh, “Cảm ơn chị.”

Thời Sênh nhìn cô gái váy hoa biến mất rồi mới nhíu mày nhìn xung quanh.

“Nhị Cẩu Tử, thứ gì đi theo ta thế?”

[Rà quét năng lượng không có kết quả.] Hệ thống mau chóng đưa ra đáp án.

“Có thứ gì tới gần ta thì nói ngay với ta.” Cô gái váy hoa chắc chắn không nói dối. Nếu cô không cảm nhận được thì hoặc đối phương quá mạnh, hoặc là đối phương cũng không tới vì cô, chỉ là vừa lúc bị cô gái váy hoa kia nhìn thấy nên mới ngộ nhận là đi theo cô mà thôi.

[…] Rất muốn phản đối nhưng nghĩ tới việc Ký chủ một lời không hợp liền bãi công, nó chỉ có thể ngậm miệng.

…

Thời Sênh dựa theo ký ức của nguyên chủ tìm tới nơi mà cô từng ở, ấn chuông cửa.

“Ai thế, hơn nửa đêm rồi.” Bên trong bộ đàm truyền ra một giọng nói không vui, bên kia có vẻ không nhìn rõ người đứng ngoài cổng, “Cô tìm ai?”

Thời Sênh nhíu mày, “Đây là Kỷ gia phải không?”

“Không phải.” Đối phương trả lời rất nhanh rồi cắt đứt.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, không sai mà.

Quang cảnh xung quanh cũng y như trong ký ức của nguyên chủ, không hề thay đổi…

Chẳng lẽ Kỷ gia chuyển đi rồi?

Thời Sênh cũng không gọi cửa nữa mà tìm một chỗ ở qua đêm, ngày mai lại tới hỏi.

Xung quanh đều là biệt thự, người ở nơi này có lẽ cũng có liên quan tới nhau, dù chuyển nhà thì chắc họ cũng sẽ biết được là chuyển đi đâu.

Nếu không hỏi được thì còn có thể tới công ty của Kỷ gia để hỏi.

Chương 1550: Đại sư thông linh (4)

Hôm sau, lúc ăn sáng, Thời Sênh nghe thấy có người bàn luận về vụ cây cột trong nhà ga có chứa thi thể. Thời Sênh dán bùa ẩn thân nên trong mắt những người ở nhà ga, cây cột kia tự mình nổ tung rồi gãy gục.

Thế nên mọi người đều cảm thấy đây là do người chết không cam lòng nên muốn cho người khác biết thi thể của cô ấy ở trong đó.

Tóm lại, đủ các loại suy đoán, cái gì cũng có.

Chuyện này cũng trở thành sự kiện nóng hổi nhất hiện tại.

Thời Sênh lại đi tới khu biệt thự hôm qua liền vừa hay gặp được chủ nhân biệt thự ra ngoài.

“Chào chú.” Thời Sênh ngăn người đó lại.

Đối phương là một người đàn ông trung niên, vừa nhìn đã biết là người lăn lộn trên thương trường. Ông ta nghi hoặc quan sát Thời Sênh, “Cô gái, cô có việc gì sao?”

“Cháu muốn hỏi thăm một chút, chủ trước của ngôi nhà này đã chuyển đi đâu rồi ạ?”

“Không rõ.” Người đàn ông lắc đầu, “Nhà này chú mua lại trong tay bên môi giới nên không rõ chủ nhà là ai.”

Thời Sênh nhíu mày, lễ phép nói lời cảm ơn.

Thời Sênh hỏi người đàn ông đó tên của người môi giới rồi xâm nhập cơ sở dữ liệu tra xét một chút. Ngôi nhà này đã bán được nửa năm, bên trên có phương thức liên hệ nhưng giờ lại không gọi được nữa.

Thời Sênh thở dài, xem ra giờ chỉ có thể tới công ty.

Di động của nguyên chủ đã mất từ lâu rồi, hơn nữa trước giờ nguyên chủ gọi điện thoại cũng chẳng bao giờ lưu số nên giờ cô chẳng biết gì hết.

Hố ông à?

Thời Sênh lãng phí cả một buổi sáng mới tìm được một nơi ăn trưa.

Đây là khu vực gần trường học cũ của nguyên chủ. Thời Sênh đi bộ qua đó, có nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc nhưng đối phương lại tỏ ra không quen biết cô.

Thời Sênh càng đi càng cảm thấy không thích hợp, dù Kỷ Đồng mất tích tận một năm thì những người này cũng không thể coi cô như là không khí thế được?

Mẹ kiếp, cô còn chưa chết cơ mà!

“Kỷ Đồng, cậu về bao giờ thế, không phải nói muốn đi mấy ngày sao?” Bả vai Thời Sênh bị người vỗ mấy cái, một âm thanh rất quen thuộc trong trí nhớ của nguyên chủ vang lên sau lưng cô.

Cô thong thả quay đầu, nữ sinh vừa vỗ vai cô lập tức tỏ ra xấu hổ, “A, thực xin lỗi, mình nhận nhầm người, tại dáng bạn và dáng người

quen của mình giống nhau quá.”

Thời Sênh: “…” WTF?

Thời Sênh tìm được tên người này trong trí nhớ, “Nhan Ca?”

“Bạn biết mình sao?” Nữ sinh kinh ngạc rồi lại nói như tự kỷ, “Không ngờ mình lại nổi tiếng như thế, bạn là ai thế?”

Đáy lòng Thời Sênh trầm xuống, cô ta thật sự không biết cô.

Thời Sênh tùy tiện đáp: “Mình tới tìm người quen, vừa rồi đi ngang qua nên có thấy ảnh bạn trên diễn đàn của trường.”

Nhan Ca không nghi ngờ vì ảnh của cô quả thực là có trên diễn đàn của trường, “Vậy bạn tìm ai thế? Mình giúp bạn. Trường của bọn mình lớn lắm, muốn tìm người cũng không dễ đâu, bạn có số điện thoại không?”

Thời Sênh mỉm cười, “Mình tìm Kỷ Đồng.”

Cô muốn xem kẻ giả mạo nguyên chủ kia là kẻ như thế nào.

Nhan Ca hơi kinh ngạc, “Kỷ Đồng hả, cậu ấy xin nghỉ nói muốn về nông thôn thăm bạn, vài ngày nữa mới quay về.” Nhan Ca gãi đầu, “Vừa rồi mình thấy dáng bạn rất giống với dáng của Kỷ Đồng nên mới nhận nhầm đó.”

“Ngoại trừ dáng người giống ra thì còn nơi nào giống không?” Thời Sênh hơi nhướng mày.

Nhan Ca quan sát một chút rồi lắc đầu: “Không, chỉ giống dáng người thôi.”

“A, vậy để mình gọi điện thoại cho cậu ấy.” Nhan Ca lấy điện thoại ra bấm gọi nhưng sau đó lại nhíu mày, “Không có tín hiệu, có lẽ tín hiệu ở mấy vùng nông thôn không tốt lắm. Nếu không bạn lưu số lại đi, chờ Kỷ Đồng về mình sẽ nói với cậu ấy?”

Thời Sênh vuốt cằm rồi đọc cho cô ta một dãy số.

“Mình sẽ nói với cậu ấy giúp bạn.” Nhan Ca vẫy tay với Thời Sênh, “Mình đi trước đây.”

Thời Sênh nhìn bóng dáng của Nhan Ca dần biến mất ở cuối con đường nhỏ thì xoa xoa cằm. Người này là bạn của nguyên chủ, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm, nếu không phải hai người giống nhau như đúc thì cô ấy sẽ không nhận nhầm.

Nhưng giờ cô ấy lại tỏ ra không hề quen biết cô…

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra một cái gương, người trong gương quả thật là nguyên chủ.

Thời Sênh cũng nhanh chóng kiểm tra thân thể, xác định chẳng có thứ gì kỳ quái, chẳng lẽ ký ức của nguyên chủ có vấn đề? Nhưng cô nhớ rõ hết thảy, chắc chắn không tới mức lại quên cả dáng vẻ của mình.

Nếu ký ức của nguyên chủ có vấn đề, vậy thì cô cũng chẳng có cách nào…

Thời Sênh rời khỏi trường học, đứng nhìn người đi tới đi lui, càng ngày càng gặp nhiều gương mặt thân quen nhưng bọn họ lại nhìn cô như người xa lạ.

Nếu trường học đã thế này thì có tới Kỷ gia chắc chắn cũng sẽ gặp tình huống như thế mà thôi, Kỷ Đồng giả đã ở đó rồi.

Thời Sênh bắt đầu tự hỏi “tôi là ai, tôi tới từ đâu, tôi phải đi đâu” lặp đi lặp lại.

Thời Sênh lấy di động mình mới mua cách đây không lâu, mở diễn đàn của trường. Cô thử dùng thói quen đăng nhập tài khoản và mật mã của nguyên chủ, không ngờ vẫn đăng nhập được.

Chứng minh không phải ký ức của nguyên chủ có vấn đề…

Tài khoản này cũng có tên là Kỷ Đồng, bên trong có một ít ghi chép và ảnh chụp về những nơi cô đã đi qua, tỷ lệ xem còn rất lớn.

Cuối cùng, thời gian đổi mới là một năm trước… cũng chính là mấy ngày trước khi cô mất tích.

Thời Sênh xem hòm thư, từ sau khi cô mất tích, có không ít người gửi tin nhắn cho cô, hy vọng cô không xảy ra chuyện gì, nhắn liên tục đến nửa năm trước thì lại thấy tin nhắn chúc phúc vì cô đã may mắn quay về.

Sự tình bắt đầu từ nửa năm trước.

Nửa năm trước…

Thời Sênh lục trong ký ức của nguyên chủ, nửa năm trước nguyên chủ vẫn ở trong thôn. Có một khoảng thời gian nguyên chủ vẫn luôn trong tình trạng mơ mơ màng màng, thôn dân nói cô bị cảm…

Đại khái mất ba ngày mới đỡ hơn.

Thời Sênh suy đoán theo thời gian Kỷ Đồng giả quay về thì có thể lúc đó không phải nguyên chủ bị cảm mạo mà là bị người ta sử dụng thuật gì đó lên người.

Con ngươi Thời Sênh hơi đảo, cô tìm được một người chuyên ký họa chân dung ở bên đường rồi bảo cô ấy vẽ cho mình một bức.

Sau khi bức vẽ hoàn thành, Thời Sênh lại nhìn thấy một gương mặt cực kỳ xa lạ… nhưng cũng cực kỳ quen thuộc.

Thời Sênh thử liên tiếp mấy lần với những họa sĩ khác, đến lúc vẽ xong cũng chỉ nhìn thấy gương mặt hoàn toàn không phải của mình.

Khuôn mặt này không phải là cô.

Ít nhất, gương mặt mà người bên ngoài nhìn thấy không phải là cô.

Có lẽ bởi vì cô là bản thể nên mới có thể nhìn thấy gương mặt của mình.

Thời Sênh lấy di động chụp một bức rồi bảo đối phương vẽ lại, vẽ ra vẫn là khuôn mặt kia. Vậy nên, ngoại trừ cô, dù là hình thức nào, gương, ảnh chụp… thì người khác nhìn vào cũng sẽ thấy một gương mặt khác.

Thời Sênh cúi đầu nhìn bức phác họa trong tay, môi nhếch lên.

Ngọc Quan Âm!

Khó trách lại ở trên người cô ta.

Khuôn mặt trên bức vẽ chính là khuôn mặt của nữ sinh mà cô đã gặp ở nhà ga, rất xinh đẹp nhưng vẫn kém nguyên chủ mấy phần.

Cô gái kia nguyên chủ chưa từng gặp, dù ở thôn làng trong núi hay ở bên ngoài đều chưa hề gặp lần nào, vậy thì cô ta ở đâu chui ra?

Một người sống sờ sờ như thế, không thể nào đột nhiên xuất hiện được.

Thời Sênh cầm bức vẽ rồi mạnh mẽ xâp nhập kho hồ sơ công dân của quốc gia, sau khi biên soạn một mã rà quét liền bắt đầu tiến hành phân biệt với gương mặt trên bức vẽ.

Nhưng lại không nhận được bất kỳ kết quả nào.

Người này dường như không tồn tại.

Thú vị.

Màn diễn này còn chưa bắt đầu đã xuất sắc như vậy rồi.

Chương 1551: Đại sư thông linh (5)

Thời Sênh tới công ty của Kỷ gia dạo một vòng, xác định ông bà Kỷ thực sự không quen biết mình liền không tới nữa.

Thời Sênh thêm hồ sơ của mình vào trong kho cơ sở dữ liệu, sau đó một lần nữa đi làm lại thẻ căn cước rồi làm thủ tục nhập học.

Chờ đến khi cô làm xong những chuyện này, điện thoại của Nhan Ca cũng tới, nói với cô rằng Kỷ Đồng đã về rồi.

Thời Sênh dựa theo lời Nhan Ca nói, gặp được nữ sinh đó ở bên ngoài một quán café. Bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông rất đẹp trai, ánh mắt hơi lạnh lùng, khi nhìn người khác đều cho người ta cảm giác sắc bén như dao.

Ánh mắt Thời Sênh đảo qua người người đàn ông đó rồi dừng trên người Kỷ Đồng giả.

“Là bạn à?” Kỷ Đồng giả rất kinh ngạc, “Tiểu Ca nói có người tìm mình, không ngờ lại là bạn…”

Người đàn ông nhíu mày nhìn Thời Sênh, ngắt lời Kỷ Đồng giả: “Em có hẹn bạn à?”

Từ khi cô gái này xuất hiện, hắn liền cảm nhận được quanh thân cô ấy có một loại khí thế làm người ta không thể bỏ qua được, không phải khí thế mà người bình thường có thể có được. Trên mặt cô tuy rằng cười nhưng lại vô cớ làm người ta cảm thấy nặng nề, cho hắn

một cảm giác rất không tốt.

Kỷ Đồng giả cười giải thích, “Tiểu Ca nói bạn ấy có việc tìm em nên em hẹn bạn ấy tới đây. Anh Tạ, anh ngồi trước đi, em nói chuyện với bạn ấy một chút được chứ?”

Người đàn ông nhìn Thời Sênh chằm chằm, một lúc lâu sau mới gật đầu.

“Vậy chúng ta qua bên kia nói chuyện đi.” Kỷ Đồng giả chỉ vào một bàn gần đó.

Tầm mắt Thời Sênh cũng rời khỏi người gã đàn ông kia, tới ngồi xuống đối diện với cô ta.

“Xin chào, mình là Kỷ Đồng, không biết bạn tìm mình có chuyện gì?” Kỷ Đồng giả không vui vẻ như trước nhưng miệng vẫn treo một nụ cười thân thiện.

Thời Sênh nhìn cô ta, không nói một lời.

Bị nhìn mấy giây thì cũng thôi đi, đằng này bị nhìn hơn mười giây thì ai mà không thấy dựng tóc gáy chứ?

Đúng lúc Kỷ Đồng giả còn đang thấp thỏm thì nữ sinh đối diện mở miệng, giọng lạnh lùng, “Cô thật sự là Kỷ Đồng à?”

Kỷ Đồng giả sửng sốt, sau đó gật đầu, “Đúng thế, tôi chính là Kỷ Đồng.”

Thời Sênh lấy bức phác họa trong túi ra, đưa tới trước mặt Kỷ Đồng, “Đây là cô ư?”

Kỷ Đồng giả ngắm gương mặt vẽ trên giấy một chút rồi gật đầu: “Là tôi.”

Xem ra, Kỷ Đồng giả cũng nhìn thấy được bản thân mình, giữa hai bản thể không chịu ảnh hưởng gì, dù thế nào cũng sẽ nhìn được gương mặt thật của bản thân mình. Nhưng ở trong mắt người khác, dung mạo hai người lại đổi chỗ cho nhau.

Thời Sênh lại đặt một bức vẽ khác xuống, “Cô biết người này không?”

Kỷ Đồng kỳ quái, “Đây không phải bạn à?”

Thời Sênh thấy bộ dáng cô ta chẳng có vẻ gì là đang nói dối, chẳng lẽ cũng là người bị hại?

Thời Sênh thu lại hai bức vẽ, đứng dậy rời đi.

“A…” Cứ thế mà đi sao?

Kỷ Đồng giả gãi đầu rồi quay lại bên người gã đàn ông kia.

“Cô ta tìm em làm gì?”

Kỷ Đồng giả lắc đầu, vẻ mặt cũng đầy nghi hoặc, “Bạn ấy chẳng nói gì, chỉ cho em nhìn hai bức vẽ, kỳ quái thật.”

“Bức vẽ gì?”

“Bức vẽ chân dung của em và cô ấy.” Kỷ Đồng giả nhìn xung quanh, hạ giọng, “Lúc em ở ngoài ga cũng đã gặp bạn ấy. Lúc đó bạn ấy đang đứng cùng một hồn ma, em cho rằng hồn ma kia muốn hại bạn ấy nên đã ngăn cản. Sau đó thì bạn ấy rời đi. Đến lúc em trở về thì

không nhìn thấy hồn ma kia đâu cả, nhưng lại thấy có tin tức vụ án mạng trong nhà ga, chính là tin tức có xác chết trong cây cột ấy. Lúc đó, chắc bạn ấy muốn giúp hồn ma kia, em nghi ngờ bạn ấy cũng có thể nhìn thấy hồn ma giống em."

Nghe Kỷ Đồng giả tự thuật xong, gã đàn ông càng nhíu chặt mày, "Cách xa cô ta ra."

"Sao thế? Bạn ấy có vấn đề gì ư?" Kỷ Đồng giả khó hiểu hỏi lại.

"Tạm thời không biết, nhưng tốt nhất em cứ giữ khoảng cách với cô ta." Cô gái kia ngoài việc cho hắn cảm giác không hay ho thì chẳng có điểm nào không ổn cả.

Kỷ Đồng giả gật đầu với vẻ mờ mịt.

…

"Kỷ Đồng, Kỷ Đồng, ở đây…"

Kỷ Đồng giả vừa vào trường đã thấy Nhan Ca vẫy tay với mình. Cô ta liền đi tới, "Nhan Ca, cậu ăn cơm chưa?"

Nhan Ca ôm lấy tay Kỷ Đồng giả: "Ăn rồi, tớ nói cho cậu nghe cái này, vừa rồi tớ có gặp lại nữ sinh kia. Cậu ấy cũng tên là Kỷ Đồng, hơn nữa… còn sẽ nhập học ở trường chúng ta đấy."

"Bạn ấy cũng là Kỷ Đồng ư?" Giọng Kỷ Đồng giả không khỏi cao hơn mấy phần.

Trùng hợp như vậy?

"Đúng thế, rất có duyên phận đúng không?" Nhan Ca cười ha ha, "Cô

ấy hình như cùng khoa với chúng ta đấy.”

Kỷ Đồng giả thấy hơi quái dị trong lòng nhưng không thể nói rõ được, đành gật đầu theo Nhan Ca: “Đúng là rất có duyên.”

“Đúng rồi, cậu ấy tìm cậu làm gì thế?”

“Không có gì, lúc trước bọn tớ đã từng gặp nhau ở nhà ga.”

“Oa, các cậu đã gặp ở nhà ga rồi sao, thế thì đúng là có duyên với nhau rồi.”

“Đi thôi, vào lớp rồi.”

Trong lòng Kỷ Đồng giả càng thêm nghi hoặc, nữ sinh kia rốt cuộc muốn làm gì?

Kỷ Đồng giả và Nhan Ca vào lớp học liền nhìn thấy Thời Sênh ngồi tận cuối lớp. Cô đang chống cằm nhìn lên bục giảng, đầu ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn, xung quanh cô như có một tầng chắn mỏng ngăn cách cô với ồn ào của lớp học.

Kỷ Đồng giả nhìn về phía cô nhìn theo bản năng, không hiểu sao trên bục giảng khá âm trầm khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu, nhưng cô ta cũng không thấy có hồn ma nào.

“A, Kỷ Đồng, cô ấy kia.” Nhan Ca kéo Kỷ Đồng giả đi về phía Thời Sênh. Cô ta cảm thấy mình và nữ sinh kia có một sự thân thiết kỳ lạ, dường như đã gặp nhau rất nhiều lần rồi.

Kỷ Đồng giả đột nhiên không muốn đi tới, nhưng tốc độ của Nhan Ca quá nhanh nên trong chớp mắt hai người đã đi tới và ngồi xuống bàn ngay phía trước Thời Sênh.

“Hi, lại gặp nhau rồi.” Nhan Ca xoay người chào hỏi với Thời Sênh.

Thời Sênh thu lại tầm mắt, bình thản gật đầu, tay chống cằm cũng thả ra, ánh mắt đảo qua người Kỷ Đồng giả khiến cho Kỷ Đồng giả có cảm giác nhưng ngồi trên đống lửa, theo bản năng muốn cách xa ra một chút.

“Thực sự có duyên, không ngờ cậu lại chuyển tới trường bọn mình, cái khác không nói, riêng chuyện cậu và Kỷ Đồng có tên họ giống nhau, nếu sau này cậu có chuyện gì thì cứ tìm tớ.” Nhan Ca sảng khoái vỗ ngực.

Thời Sênh mỉm cười, “Vậy cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì chứ, giờ mọi người đều là bạn cùng lớp rồi mà.”

Kỷ Đồng giả thấy Nhan Ca và Thời Sênh nói chuyện rất vui vẻ thì biểu tình không khỏi hơi biến đổi. Nhìn Nhan Ca nhiệt tình thế thôi chứ thực tế cô cũng không phải người sôi nổi như thế. Nhưng giờ cô ta lại cảm nhận được cô bạn này có ấn tượng rất tốt với người có trùng tên họ với mình kia.

Bọn họ mới gặp nhau mấy lần chứ?

Có lẽ bởi vì có tên họ giống cô ta nên Nhan Ca mới có ấn tượng tốt như thế thôi.

Kỷ Đồng giả nghĩ vậy thì cảm giác quái dị trong lòng cũng biến mất.

Nhan Ca lải nhải nói chuyện với Thời Sênh, giới thiệu một ít về trường học. Kỷ Đồng giả quay đầu tự đọc sách của mình. Cô ta không muốn kết bạn thì cũng không thể ích kỷ yêu cầu Nhan Ca

không được kết bạn được.

Chương 1552: Đại sư thông linh (6)

Sau khi thầy giáo lên lớp, Nhan Ca mới dừng lại câu chuyện phiếm của mình. Thời Sênh chống cằm nhìn bục giảng, bộ dáng vô cùng ăn không ngồi rồi.

Trước khi thầy giáo lên lớp thì trên bục giảng có điểm âm trầm, nhưng học sinh đi ngang đều cảm thấy ở đó lạnh lẽo, nhưng sau khi thầy giáo tiến vào, sự lạnh lẽo bên đó còn mạnh hơn như thể có thể tích ra thành nước.

Thầy giáo tầm trung niên, hình tượng khác với những thầy giáo khác, thầy giáo này nhìn rất đẹp trai, đeo kính gọng vàng khiến cho khí chất trên người càng thêm nho nhã.

Nhưng bên cạnh thầy giáo này cũng không có thứ gì kỳ quái, chỉ có một cỗ âm khí quanh quẩn ngay gần bên nhưng lại không thể tới gần thầy giáo được…

“Quái lạ, sao lại lạnh thế nhỉ?” Nhan Ca xoa xoa cánh tay, nhích lại gần Kỷ Đồng giả, “Kỷ Đồng, phòng học này không có thứ gì không sạch sẽ đúng không?”

Kỷ Đồng giả cũng đang nhìn về phía bục giảng, Nhan Ca thấy cô ta không trả lời mình thì cũng nhìn về phía đó, nhỏ giọng hỏi: “Kỷ Đồng, cậu đang nhìn gì thế?”

Cô biết Kỷ Đồng có thể nhìn thấy những thứ người thường không nhìn thấy được. Trời ạ, không phải Kỷ Đồng thực sự nhìn thấy thứ gì

không sạch sẽ đấy chứ?

Trước đó Nhan Ca đã cùng trải qua mấy câu chuyện thần quái cùng với Kỷ Đồng giả nên giờ dù vẫn sợ hãi nhưng cũng còn khá hơn những người khác.

“Không sao.” Kỷ Đồng giả an ủi Nhan Ca. Cô ta lại quay đầu nhìn ra phía sau. Nữ sinh đằng sau không biết đã nằm xuống bàn ngủ từ bao giờ, chỉ còn nửa gương mặt lộ ra.

Kỷ Đồng giả thu lại tầm mắt, tiếp tục nhìn lên bục giảng.

Từ lúc bắt đầu tới lúc tan học cũng chẳng có gì kỳ quái xảy ra, thầy giáo vừa đi, cỗ âm khí kia cũng rời đi cùng ông ta luôn.

“Vừa rồi cậu có thấy gì không?” Tan lớp, Nhan Ca hỏi Kỷ Đồng giả, “Vừa rồi trong phòng học rất không thích hợp, rất lạnh, nhưng tan học liền hết rồi.”

“Đúng là có điểm kỳ quái.” Kỷ Đồng giả nhíu mày, “Nhưng tớ cũng không nhìn thấy gì hết, chắc là không có chuyện gì đâu.”

Nhan Ca đã nhiều lần tiếp xúc với sự kiện thần quái nên nếu gặp được cũng sẽ mẫn cảm hơn người thường. Kỷ Đồng giả biết không giấu được cô nên nói những chuyện vừa xảy ra cho cô nghe.

Kỷ Đồng giả quay đầu nhìn ra sau, chỗ ngồi đằng sau đã không còn ai.

“A, cậu ấy đi lúc nào mà tớ không nhìn thấy nhỉ?” Nhan Ca gãi đầu kỳ quái.

Kỷ Đồng giả nghĩ ra cái gì đó, “Nhan Ca, tớ có chút việc, tiết sau nếu

tớ còn chưa về thì điểm danh giúp tớ nhé.”

“Kỷ Đồng…”

Kỷ Đồng giả chạy đi rất nhanh, Nhan Ca chưa nói xong cô ta đã vọt ra ngoài phòng học, biến mất ở chỗ rẽ.

…

Kỷ Đồng giả đuổi theo rất xa mới nhìn thấy Thời Sênh ở trên một con đường nhỏ. Cô đứng dựa vào thân cây, nhìn qua có vẻ rất tùy ý nhưng cũng rất tự phụ.

Mà ở cách đó không xa, thầy giáo ban nãy đang nói chuyện với một sinh viên, sinh viên đó như đang hỏi ông ta cái gì, ông ta giảng giải rất ôn hòa.

Người khác không nhìn thấy nhưng cô ta lại nhìn thấy âm khí xung quanh đã tiến tới gần thấy giáo kia, dường như thứ bảo vệ hắn đã biến mất.

Kỷ Đồng giả chạy tới trước mặt Thời Sênh, ánh mắt dừng tại một chuỗi hạt trên tay Thời Sênh, đầu ngón tay thon dài lần tràng hạt không hề vội vã.

“Cậu…” Kỷ Đồng giả nhìn thầy giáo rồi lại nhìn Thời Sênh, nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt trong đó, gương mặt không khỏi trầm xuống, “Cậu ăn trộm bùa hộ mệnh của thầy ấy, cậu làm thế sẽ hại chết thấy ấy đấy.”

Thời Sênh liếc nhìn cô ta một cái, nhếch miệng cười, “Người hại chết hắn cũng không phải tôi.”

“Bạn học Kỷ, chúng ta có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thể thấy, nên trợ giúp những người này, sao cậu lại có thể giúp hồn ma hại người chứ?” Kỷ Đồng giả nôn nóng, “Cậu mau trả cái vòng cho thầy giáo đi.”

“Bởi vì…” Thời Sênh đột nhiên kéo mạnh chuỗi hạt, giọng tràn đầy ác ý: “Tôi cảm thấy đôi lúc hồn ma còn đáng yêu hơn con người nhiều.”

Kỷ Đồng giả trợn trừng mắt, nhìn Thời Sênh với vẻ không thể tin tưởng.

Hồn ma luôn hại người, sao cô ấy lại cảm thấy đáng yêu chứ?

“Tôi làm cái gì cũng không tới lượt cậu quản.” Thời Sênh ném chuỗi hạt xuống, quan sát Kỷ Đồng giả với vẻ không hề có ý tốt, “Xen vào việc của người khác đều sẽ không sống lâu đâu.”

Tối hôm nay thử một chút xem có thể giết chết cô ta không, nếu không giết được thì thứ này quá nửa là vai chính rồi.

Kỷ Đồng giả không tự chủ được lui về sau, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vừa rồi của Thời Sênh quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn đám ác linh mà cô ta từng nhìn thấy nữa.

Thời Sênh nhấc chân rời khỏi, lúc này Kỷ Đồng giả mới thở hổn hển, tay che trên ngực, ánh mắt nhìn theo bóng dáng Thời Sênh dần biến mất sau hàng cây.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ Đồng giả nhìn chuỗi hạt bị Thời Sênh ném xuống đất, khom lưng nhặt nó lên, phát hiện chuỗi hạt vừa rồi còn có ánh sáng giờ lại ảm đạm vô cùng.

Chuỗi hạt này đã không còn tác dụng.

Kỷ Đồng giả nhìn về phía thầy giáo, vừa lúc hắn tách ra khỏi đám học sinh kia và đi về phía văn phòng, âm khí đi theo sau lưng hắn dày đặc, dường như có bóng người dần ngưng tụ.

Kỷ Đồng giả siết chặt chuỗi vòng trong tay, sau đó đi theo thầy giáo với khoảng cách không xa không gần.

…

Thời Sênh tính toán buổi tối xem có giết chết Kỷ Đồng giả được không, kết quả lại chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu.

Thời Sênh cảm ứng vị trí của hồn ma đi theo thầy giáo kia, nghĩ nghĩ rồi chậm rãi đi về bên đó.

Trường học này rất lớn, Thời Sênh đi vòng vèo qua mấy khu nhà mới nhìn thấy một dãy nhà cũ kỹ, nhìn có vẻ như đã bị bỏ hoang, bên ngoài còn có bảng hiệu cấm vào.

Thời Sênh đi vòng ra phía sau, mở cửa sổ trèo vào. Đúng lúc cô đặt chân xuống lầu hai liền có một cỗ khí lạnh lướt qua. Cô quay đầu lại, sau lưng chỉ là bóng đêm mênh mang, không thấy thứ gì.

Cảm giác kia như là ảo giác vậy.

“Nhị Cẩu Tử, vừa rồi có thứ gì thế?”

[Không có.]

“Nhị Cẩu Tử, mi bị hỏng rồi đúng không?” Đem theo mi có tác dụng

gì chứ, nuôi một con chó còn có tác dụng hơn mi.

[…] Cô mới hỏng ấy! Vốn dĩ chẳng có gì! Nghi thần nghi quỷ!

Thời Sênh nhìn xung quanh nhưng quả thật chẳng phát hiện được gì. Cô vuốt cằm nhìn về phía âm khí càng lúc càng dày đặc trong tòa nhà.

Hình như nơi này từng là thư viện, còn rất nhiều giá sách chưa dọn đi, có tơ nhện và tro bụi phủ kín. Trên mặt đất là đủ loại rác rưởi, có cái còn rất mới, nơi này ngày thường hẳn là nơi tụ tập bí mật của một số học sinh.

Âm khí lan từ một góc ở lầu bốn ra. Thời Sênh còn chưa kịp tới gần thì đã nghe thấy tiếng người nói chuyện.

“Thầy rất thích em, em cũng rất thích thầy mà, đúng không?” Đây là giọng của thầy giáo kia, lẫn trong đó là những tiếng hét bén nhọn.

Tiếng hét đó không phải của con người, sắc mỏng như lưỡi dao cực kỳ dọa người, nhưng thầy giáo kia lại không hề nghe thấy.

“Ưm ưm ưm…” Có âm thanh giãy giụa.

Thầy giáo lại nhẹ giọng an ủi, “Yên tâm đi, không đau tí nào đâu, thầy sẽ rất nhẹ nhàng.”

“Ưm ưm ưm…” Âm thanh giãy giụa càng lớn hơn, còn có tiếng quần áo bị xé rách.

“Phát dục có vẻ tốt đấy.” Giọng thầy giáo tràn đầy khen ngợi, theo giọng ông ta, tiếng hét sắc bén kia càng đề cao lên.

Thầy giáo vẫn không nghe thấy tiếng kêu, tiếp tục nói chuyện, “Cho thầy sờ một chút, thầy cam đoan sẽ cho em một thành tích tốt vào cuối kỳ, được không? Đừng thẹn thùng, nhìn thầy…”

Chương 1553: Đại sư thông linh (7)

Thời Sênh tới gần phòng đó, bên trong có ánh sáng mờ mờ hé ra, cánh cửa đã rất cũ nên không thể khép kín hoàn toàn, chừa ra một khe hở vừa vặn có thể ghé mắt nhìn vào trong.

Một nữ sinh bị trói bằng dây thừng, chân tay dạng ra theo hình chữ Đại (大) dán ở trên tường, vùng kín cứ như thế lõa lồ ra trước mắt.

Mà ông thầy ban sáng đang vuốt ve vùng kín của nữ sinh, biểu tình nho nhã như bản thân đang làm một chuyện vô cùng thần thánh vậy.

Nữ sinh bị bịt chặt miệng, chỉ lắc đầu phát ra âm thanh “ô ô”, trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng. Nhưng nữ sinh càng tuyệt vọng thì ông thầy càng hưng phấn.

Nữ sinh này chính là sinh viên sáng nay nói chuyện riêng với ông ta.

[Con người ai cũng ghê tởm như thế à?] Hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Thời Sênh cười lạnh: “Con người mà ghê tởm lên thì tuyệt đối sẽ vượt quá sức tưởng tượng của mi.”

Phía sau thầy giáo kia có mấy âm linh đang giương nanh múa vuốt, nhưng chúng vẫn không có cách nào tới gần ông ta. Thời Sênh khẽ nhíu mày, vòng tay đã mất tác dụng, chúng hẳn có thể tới gần ông ta mới đúng chứ…

Nhưng đúng lúc này, ông thầy đột nhiên vươn bàn tay còn lại ra, trên cổ tay đeo chuỗi hạt ban sáng, tuy rằng ánh sáng không rực rỡ như lúc ban đầu nhưng cũng không hoàn toàn mất đi.

“Giúp giúp chúng tôi…” Âm linh phát hiện ra Thời Sênh nên không ngừng nhắc đi nhắc lại mấy chữ này, âm thanh bén nhọn vô cùng chói tai. “Giúp chúng tôi, chúng tôi muốn giết thằng súc sinh này, giết thằng súc sinh này.”

“Nói chuyện bình thường đi, đau tai quá.”

Âm thanh bén nhọn biến mất, một âm linh bay ra, “Hãy giúp chúng tôi, chỉ cần cô giúp chúng tôi, chúng tôi sẽ cho hết lực lượng mà mình có.”

“Không có hứng thú.” Linh khí của thế giới này rất đầy đủ, cô cần gì lực lượng của đám âm linh kia. Thứ này cũng chẳng phải đồ tốt với người tu luyện bình thường cả, “Vậy chiếc vòng tay kia là ai đưa cho hắn?”

Thân hình âm linh vặn vẹo, âm thanh cũng dần cao lên, “Kỷ Đồng, là Kỷ Đồng, đứa con gái thích xen vào việc của người khác.”

“Đúng là xen vào việc của người khác.” Đám âm linh sau lưng người đàn ông kia đều là những thiếu nữ trẻ tuổi, vừa nhìn là đã biết hắn đã làm những gì rồi.

Nếu không phải Kỷ Đồng giả đưa lại vòng tay cho hắn thì e rằng giờ hắn đã bị mấy âm linh này dọa chết khiếp rồi.

Có lòng tốt lại thành làm chuyện xấu…

“Cầu xin ngài hãy giúp chúng tôi.” Âm linh cầu xin Thời Sênh. Lúc

trước nhờ cô lấy đi vòng tay mà bọn họ mới có thể tới gần hắn, nhưng giờ chiếc vòng ấy đã quay lại, bọn họ không có cách nào tiếp cận đối phương cả, “Đại ân đại đức của ngài chúng tôi vĩnh thề không quên, kiếp sau xin làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.”

Tiếng kêu trong phòng học đột nhiên cao vút lên. Thời Sênh nhìn vào, lão thầy giáo đang đưa một ống thép tới gần thân dưới của nữ sinh, trên ống thép vẫn còn dính những vết máu đã khô.

Thời Sênh ghê tởm, duỗi tay về phía âm linh.

Âm linh định tránh đi theo bản năng, Thời Sênh nhìn cô ta, “Muốn báo thù thì tới đây.”

Âm linh rất sợ hơi thở của cô, nhưng nhìn tình hình bên trong, cô ta cắn răng một cái rồi tiến tới gần.

Thời Sênh đặt tay lên đỉnh đầu cô ta, “Lực lượng ở chiếc vòng tay kia không còn mạnh nữa, tôi cho cô một ít lực lượng để phá hỏng nó, nhưng đồng thời… cô cũng sẽ hồn phi phách tán.”

Tiếng nói của Thời Sênh vừa dứt, âm linh liền cảm nhận được một lực lượng ôn hòa truyền từ trên đỉnh đầu vào trong thân thể, cả người cũng tràn ngập lực lượng.

Thời Sênh bình thản thu tay lại, hất cằm, ý bảo nó có thể đi.

“Cảm ơn ngài.”

Âm linh bay vào trong, mấy âm linh khác bay theo nó, sau đó tất cả cùng nhằm về phía chiếc vòng trên tay gã đàn ông.

Vòng tay vốn đã bị Thời Sênh phá hỏng nên lực lượng trên đó rất

mỏng, âm linh phải đụng vào mấy lần cho đến khi thân thể của cô ta biến mất thì chiếc vòng ấy mới đứt ra, rơi xuống đất rồi lăn ra khắp xung quanh.

Vòng tay đột nhiên bị đứt, gã thầy giáo cũng kinh hãi, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống trong nháy mắt, đèn treo trên trần nhà nhấp nháy liên tục, sau vài giây, toàn bộ căn phòng chìm vào bóng đêm.

Tiếng hét chói tai vang khắp tòa nhà, gã thầy giáo đập cửa trong trạng thái kinh hoảng nhưng mà không thể nào mở được cửa.

“Cứu mạng, cứu mạng…”

“Có ma!”

“Có ai không, cứu với…”

Cuối cùng, hắn lựa chọn cách nhảy lầu, nhưng may mắn là bên dưới có rất nhiều thùng giấy không biết do ai bỏ lại nên lúc nhảy xuống ngoài bị trẹo chân ra cũng không gặp phải chuyện gì lớn.

Thời Sênh nhìn lão ta tập tễnh chạy biến mất vào màn đêm, sau lưng là một đám âm linh đang đuổi theo.

Cô chậm rãi xoay người, mở cửa đi vào hạ nữ sinh đã ngất xỉu xuống đất, phủ đống quần áo rách nát lên người cô ta rồi bấm gọi cảnh sát, sau đó mới rời đi.

…

Tiếng còi cảnh sát náo động cả khu trường học, trời đã tang tảng sáng, học sinh dậy sớm đi thể dục lập tức xúm lại bên này.

Kỷ Đồng giả và người đàn ông lần trước cũng đừng bên ngoài vùng cảnh giới, bên trong khu nhà tràn ngập âm khí, nhưng cũng chỉ có âm khí thôi, không hề thấy âm linh nào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Kỷ Đồng giả hỏi sinh viên đứng bên cạnh.

“Hình như có một bạn học bị ngược đãi ở trong đó, có người báo cảnh sát…” Sinh viên này tới khá sớm nên nhìn thấy có nữ sinh được đưa lên xe cứu thương, lại nghe những sinh viên khác bàn tán nên suy ra chân tướng.

“Là do âm linh quấy phá sao?” Kỷ Đồng giả hỏi người đàn ông bên cạnh.

“Có hai loại lực lượng, nhưng có một lực lượng rất yếu, sắp biến mất rồi…” Người đàn ông nhìn chằm chằm khu nhà, “Anh phải vào đó xem sao.”

“Em đi cùng anh.”

Người đàn ông lắc đầu: “Em ở ngoài này, canh chừng người xung quanh.”

Kỷ Đồng giả nhìn xung quanh, gật đầu.

Người đàn ông tiến vào trong đám đông, nhanh chóng biến mất.

Kỷ Đồng giả vừa quan sát những người xung quanh vừa để ý tới động tĩnh trong tòa nhà. Người đàn ông nhanh chóng trở ra, nói kết luận của mình cho Kỷ Đồng giả nghe. “Bên trong đó, ngoại trừ lực lượng tàn lưu của âm linh còn có một cỗ lực lượng rất kỳ lạ, rất mỏng manh. Anh vừa vào nó liền tan biến mất. Âm linh đã chạy rồi,

nghe cảnh sát nói là có hung thủ, người bị hại không sao, đám âm linh kia có lẽ đã đi theo hung thủ rồi.”

Kỷ Đồng giả vừa gật đầu vừa nói: “Hơi thở này khá quen, rất giống với thứ mà em đã thấy ở trên người thầy giáo mà em đã kể cho anh nghe, nhưng lại mạnh hơn lúc trước nhiều, liệu âm linh có làm hại thầy ấy không?”

“Em nói âm linh đi theo thầy giáo của em ư?”

Kỷ Đồng giả gật đầu.

Sắc mặt người đàn ông trầm xuống, “Rất có khả năng này, đi tìm thầy giáo của em.”

Kỷ Đồng giả và người đàn ông đi về phía ký túc xá, giữa đường gặp được Thời Sênh và Nhan Ca. Hai người hình như vừa nói chuyện xong, chuẩn bị tách ra. Nhan Ca vừa quay người đã nhìn thấy cô ta liền vẫy tay chào rồi đi thẳng.

Nữ sinh kia vẫn đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn cô ta, khóe miệng khẽ kéo lên thành một đường cong, “Kết cục của việc xen vào chuyện người khác.”

Kỷ Đồng giả sửng sốt, cô ta lập tức đuổi theo Thời Sênh: “Cậu có ý gì hả?”

Thời Sênh hất cằm về phía phát ra còi báo động của cảnh sát, “Muốn biết ư? Tự đi mà hỏi.”

“Cậu!”

Sao người này lại như thế chứ?

Thời Sênh nhìn về phía Nhan Ca rồi xoay người rời đi.

Kỷ Đồng giả muốn đuổi theo nhưng đã bị người đàn ông kia giữ lại.

Chương 1554: Đại sư thông linh (8)

Không bao lâu sau thì nữ sinh kia tỉnh lại từ bệnh viện, nhưng vì đã trải qua nỗi kinh hoàng lớn nên cũng không nói được gì nhiều. Bbác sĩ, hộ sĩ và cảnh sát phải thay phiên nhau làm công tác tư tưởng, nữ sinh đó mới miễn cưỡng kể được những chuyện đã xảy ra.

Hôm qua cô ta tìm tới thầy giáo kia hỏi về bài tập. Tất cả mọi người đều rất thích ông thầy kia, chẳng những đẹp trai mà tính cách cũng rất tốt, mọi người gặp phải vấn đề gì đều sẽ đi tìm ông ta.

Nữ sinh đi tìm thấy giáo, thầy giáo giúp cô ta xem bài tập, nhưng chưa nói xong thì đã có điện thoại gọi đi, vì thế hắn liền bảo nữ sinh để lại số điện thoại. Buổi tối, thầy giáo kia gọi điện bảo cô ta tới, bởi vì ông ta nói chưa ăn cơm nên hẹn cô ta trên đường đi tới nhà ăn. Đèn trên con đường đó đang bị trục trặc, bên cạnh còn là một vườn cây tối om om.

Cô ta tới con đường đó gặp thầy giáo, ai biết có người kéo cô ta vào trong vườn cây từ phía sau. Cô ta ngửi được một mùi hương kỳ quái nên ngất đi, khi tỉnh lại thì đã bị trói rồi.

Sau đó, thầy giáo chuẩn bị tra tấn cô ta thì đèn đột nhiên tắt, sau đó ông ta nổi điên gào thét kêu cứu. Lúc đó cô ta cũng ngất xỉu, đến khi tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong bệnh viện.

Cảnh sát hoàn toàn không ngờ một thầy giáo lại có thể làm ra được loại chuyện cầm thú như vậy.

Bọn họ vội vàng đi bắt hắn ta, nhưng hắn ta không có ở trường, cứ như tự nhiên biến mất vậy.

Cảnh sát kiểm tra trên nhiều phương diện và nhận thấy thầy giáo này có thể không phải phạm án lần đầu, hung thủ điên rồ như hắn tất nhiên rất được truyền thông chú ý.

Kỷ Đồng giả nghe được tin tức này thì lập tức phát ngốc.

“Cậu ấy đã nhắc nhở em từ sớm rằng không cần xen vào chuyện của người khác…” Kỷ Đồng giả cầm ly nước mà cũng run tay, “Nếu hắn thành công, chị sinh viên kia chẳng phải là do em hại chết sao?”

“Cái này không liên quan gì tới em, lòng người đôi khi còn đáng sợ hơn âm linh.” Người đàn ông vỗ vỗ bả vai cô ta an ủi, “Nhưng âm linh không nên tồn tại trên thế giới này. chúng nên tới thế giới của chúng. Nhiệm vụ của em rất quan trọng.”

“Em… Có lẽ em không thích hợp với công việc này.”

“Khi em có năng lực này thì nghĩa là em có thể.”

Kỷ Đồng giả đỏ mắt nhìn hắn: “Em… thật sự có thể sao?”

“Giờ em đã đang làm rất tốt rồi.” Người đàn ông gật đầu, trong ánh mắt sắc bén toát ra ý cười nhẹ nhàng.

…

Ba ngày sau, người ta vớt được xác gã thầy giáo lên từ hồ nhân tạo trong trường. Lúc đưa xác lên đã làm không ít người ghê tởm. Trên người hắn không có chỗ nào hoàn hảo, như là từng bị người làm nhục vậy.

Cái chết này quá thảm, nhưng rốt cuộc hắn chết thế nào thì cảnh sát lại không tra ra được.

Trường học bắt đầu lan truyền tin thầy giáo kia bị những người hắn làm hại tới đòi mạng nên mới chết quỷ dị như thế.

Nhưng cảnh sát chỉ quan tâm tới chứng cớ, không thể báo cáo lên là bị ma quỷ giết hại được.

Bọn họ mà dám làm báo cáo như vậy thì chẳng cần mặc cảnh phục nữa.

Cuối cùng, án tử này thành án treo, chuyện ai đã giết gã thầy giáo trở thành một trong mười điều bí ẩn chưa được giải đáp ở trường học.

Trường học đồn đãi vớ vẩn một hồi liền yên ắng trở lại, Kỷ Đồng giả xin nghỉ mấy ngày rồi mới trở lại lớp.

Lúc đụng phải Thời Sênh ở cửa phòng học, biểu tình của cô ta hơi xấu hổ, nhấp môi hai cái nhưng cuối cùng vẫn yên lặng đi về chỗ ngồi.

Thời Sênh vẫn luôn tìm cơ hội giết Kỷ Đồng giả, nếu cô ta chết, có lẽ liên hệ kỳ quái giữa hai người sẽ biến mất.

Nhưng gần đây Kỷ Đồng giả vẫn luôn không xuất hiện làm cô cũng thực tuyệt vọng.

Lúc tan học, Kỷ Đồng giả chắn đường Thời Sênh. Cô ta nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý mới hạ giọng nói: “Bạn học Kỷ, chuyện lúc trước là tôi sai. Nhưng người phạm sai lầm thì nên do pháp luật trừng phạt, cậu không được dung túng âm linh hành hung làm loạn.”

“Cũng còn tốt hơn so với việc có người dung túng cho con người hành hung người khác.”

“Lúc trước tôi không biết thầy giáo đó là loại người như vậy.” Sắc mặt Kỷ Đồng giả trắng nhợt, biểu hiện của thầy giáo kia hoàn mỹ như thế, ai có thể liên tưởng tới việc hắn là hung thủ phạm tội cưỡng hiếp chứ? Đến bây giờ vẫn có rất nhiều người không tin vào điều này, một thầy giáo nho nhã như vậy sao có thể là loại người khốn nạn như tin tức đã đưa được.

“Giờ đã biết rồi, có thấy vui không?” Thời Sênh cười như không nhìn cô ta.

Thời Sênh đút tay trong túi quần, nhảy lên bàn rồi vượt qua Kỷ Đồng giả, tư thế tiêu sái và rất đẹp mắt.

“Rõ ràng cậu biết, tại sao cậu không nói cho tôi?” Kỷ Đồng giả cắn môi, rõ ràng lúc đó cô ấy biết nhưng lại chẳng nói gì.

Nếu lúc đó cô ấy nói ra, không chừng đã không có chuyện xảy ra sau đó.

Thời Sênh nhảy xuống bàn, xoay người nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng cười nhàn nhạt, “Cậu nói hay nhỉ. Thứ nhất, tại sao tôi phải nói với cậu, cậu là ai? Thứ hai, tôi đã cảnh cáo cậu đừng có xen vào việc của người khác. Là cậu không nghe, giờ còn trách tôi không nói cho cậu. Mặt mũi cậu lớn lắm sao?”

“Tại sao cậu lại nhằm vào tôi? Từ lúc ở nhà ga, sau đó cậu tới tìm tôi, tại sao cậu cứ phải nhằm vào tôi? Bởi vì tên tôi cũng là Kỷ Đồng sao?” Cô ta cảm giác được người này vì mình mà tới. Cô ấy không thích mình, ánh mắt nhìn mình cũng rất cổ quái.

Thời Sênh liếc nhìn cô ta một cái: “Cô căn bản không phải Kỷ Đồng.”

Kỷ Đồng giả trừng mắt: “Tôi không phải Kỷ Đồng thì tôi là ai chứ?”

Cô ta bị điên à?

“Ai mà biết được.” Thời Sênh nhún vai. “Tôi mới là Kỷ Đồng chân chính, nhìn thấy gương mặt của tôi không? Đây là bộ dáng mà người khác khi nhìn vào cô sẽ thấy. Nếu cô không tin thì có thể đi tìm một người vẽ lại chân dung mình đi, nhìn xem bức vẽ vẽ ra giống cô hay giống tôi.”

Thời Sênh nghênh ngang rời đi, để lại Kỷ Đồng giả đứng ngốc ra ở đó, lúc ấy cô ta cũng tìm cô, cho cô xem hai bức vẽ…

Kỷ Đồng giả không tin nhưng lời của Thời Sênh không ngừng vang lên bên tai, hơn nữa hành vi của cô cũng rất kỳ quái. Cuối cùng, Kỷ Đồng giả quyết định tìm một người vẽ chân dung cho mình.

…

“Tiểu Đồng, bên ngoài có người tìm cậu.” Một bạn cùng phòng đẩy Thời Sênh vẫn đang đắm chìm trong thế giới game, “Người tìm cậu là hoa hậu giảng đường của chúng ta, xinh đẹp, con nhà giàu, lại còn trùng tên với cậu nữa, thật thần kỳ.”

Dung mạo của nguyên chủ tuyệt đối là thượng thừa, được phong là hoa hậu giảng đường cũng chẳng sai.

Thời Sênh đánh xong trận cuối cùng mới đi tới bên cửa sổ phòng nhìn xuống.

Kỷ Đồng giả nôn nóng đi qua đi lại, xung quanh có không ít nam sinh đứng nhìn, có người muốn tiến lên bắt chuyện nhưng lại không dám, đùn đùn đẩy đẩy nhau ầm ĩ, tràng cảnh thực đồ sộ.

Thời Sênh nhướng mày, xem ra cô ta đã đi thuê người vẽ chân dung thật rồi.

“Tiểu Đồng, nhìn hoa hậu giảng đường có vẻ không ổn. Cậu ta tìm cậu làm gì thế?” Bạn gái kia cũng đứng bên cửa sổ nhìn xuống giống Thời Sênh, thấy bộ dáng kia của Kỷ Đồng giả thì không khỏi tò mò.

Thời Sênh chống cằm, vẻ mặt như cao nhân, “Có lẽ coi trọng sắc đẹp của tớ chăng.”

“Ít tự kỷ thôi.” Bạn gái kia bật cười, “Cậu đẹp cũng không đẹp bằng hoa hậu giảng đường người ta được.”

Thời Sênh cười không nói, Kỷ Đồng giả chính xác là đang mang dung mạo của nguyên chủ mà.

“Mau đi xuống đi, cậu cứ chần chừ sợ là đám con trai sẽ giết chết cậu đấy.” Bạn gái đẩy Thời Sênh.

Thời Sênh cầm di động đi xuống lầu. Cô vừa đi ra, Kỷ Đồng giả như có cảm ứng cũng nhìn sang bên này.

Chương 1555: Đại sư thông linh (9)

Kỷ Đồng giả không thể nói chuyện này trước mặt nhiều học sinh như thế được nên đi cùng Thời Sênh tới một nơi vắng vẻ trong trường.

Càng đi tới chỗ vắng thì Kỷ Đồng giả càng thấy thấp thỏm trong lòng, cứ có cảm giác người đi đằng sau có mưu đồ gây sự với mình.

Kỷ Đồng giả nhìn xung quanh, tuy rằng có thể nhìn thấy người khác nhưng chắc hẳn bọn họ cũng không nghe thấy hai người nói gì, cho nên cô ta liền ngừng lại, xoay người đối diện với Thời Sênh.

Nữ sinh sau lưng tùy ý đút tay trong túi quần, biểu tình đường hoàng và tự tin, nhìn thế nào cũng thấy có mấy phần xinh đẹp.

Kỷ Đồng giả chỉ tiếp xúc với tầm mắt của Thời Sênh trong giây lát rồi lập tức di chuyển sang hướng khác, cô ta mở bức tranh trong tay chìa ra trước mặt Thời Sênh: “Tại sao bọn họ lại chỉ vẽ ra cậu? Cậu đã làm gì tôi?”

Tầm mắt Thời Sênh khẽ đảo qua những bức vẽ kia, môi cong lên: “Không phải tôi làm gì cậu, mà là cậu đã làm gì tôi.”

Kỷ Đồng giả khó hiểu nhìn Thời Sênh: “Có ý gì?”

Trước kia bọn họ chưa từng gặp nhau, sao cô ta có thể làm gì được chứ?

Thời Sênh bình thản nói: “Tôi mất tích một năm, trở về đã bị cậu tu

hú chiếm tổ, chẳng lẽ không phải cậu làm gì tôi sao?”

“Tôi không… Tôi căn bản không biết đây là chuyện gì.” Cô ấy là ai? Mình là ai? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, “Tôi là Kỷ Đồng, rốt cuộc cậu là ai?”

Ký ức của cô ta rất hoàn chỉnh, từ nhỏ đã lớn lên cùng người thân ở thành phố H, có cha mẹ yêu thương, có bạn bè tri kỷ.

“Tin hay không thì tùy.” Thời Sênh nhìn về phía xa, không có người, hay là thử xem nhỉ?

[…] Ký chủ, cô hãy bình tĩnh đi!

Thời Sênh hoàn toàn không nghe lời khuyên can của Hệ thống, lấy ra mấy lá bùa thả lên không trung, lá bùa lập tức tản ra xung quanh, dán lên mấy cái cây, hình thành một vòng tròn bao vây lấy hai người, âm thanh ở bên ngoài càng lúc càng nhỏ cho đến khi biến mất hoàn toàn.

“Cậu… Cậu muốn làm gì?” Sắc mặt Kỷ Đồng giả biến đổi mạnh, trong đáy lòng càng thêm khẳng định người này đã làm gì đó với mình.

Thời Sênh móc kiếm ra, thong dong đi về phía Kỷ Đồng giả.

“Cậu không được tới đây. Đây là trường học, cậu không được làm bậy.” Kỷ Đồng giả vừa sờ soạng tìm di động, vừa quát lên với Thời Sênh: “Tại sao cậu lại muốn hại tôi? Tôi đã làm gì đắc tội cậu chứ? Muốn giết chết cũng phải cho tôi một cái chết rõ ràng chứ.”

Nhưng Thời Sênh không trả lời cô ta, nhanh chóng xông lên, túm chặt lấy tay cô ta. Kỷ Đồng giả bị đau, di động cũng rơi xuống đất,

màn hình nện lên tảng đá liền xuất hiện những vết nứt hình mạng nhện.

Kỷ Đồng giả bị Thời Sênh ấn lên một thân cây, cổ bị bóp nghẹt, cô ta chỉ cảm thấy vô cùng khó thở.

Người trước mặt cô ta đâu phải nữ sinh, rõ ràng là ác ma.

Một ác ma có gương mặt tươi cười.

Thời Sênh càng dùng sức thì lực cản lại càng lớn, đến tận khi cô hoàn toàn không có cách nào dùng sức lực nữa, quả nhiên là nữ chính…

Mẹ kiếp!

Giết chết ả!

Thời Sênh nâng kiếm, còn chưa kịp chém xuống thì lá bùa dán trên thân cây tự nhiên bốc cháy, màn chắn vô hình lập tức biến mất, âm thanh của bên ngoài lại tiến vào.

Có một đám người đang đi về phía họ.

Hiện tại cô có hai lựa chọn, thứ nhất là giết chết nữ chính trước mặt đám người đó, thứ hai là thu kiếm lại.

Lựa chọn thứ nhất khá mạo hiểm, chưa chắc cô đã chọc thủng được vòng sáng bảo vệ của nữ chính.

Cho nên Thời Sênh sáng suốt thu kiếm lại, buông Kỷ Đồng giả ra.

Hai chân Kỷ Đồng giả mềm nhũn, cố gắng vào thân cây để chống đỡ

thân thể. Cô ta hoảng sợ nhìn Thời Sênh, đôi tay bám chặt vào thân cây, khó khăn nuốt nước bọt.

Đám sinh viên qua nhanh chóng lướt qua hai người, cũng chưa từng dừng lại.

Kỷ Đồng giả nhìn thấy người đàn ông đang đi về phía bên này liền từ sau thân cây lao về phía hắn ta.

Thời Sênh không đuổi theo, chỉ đứng ở dưới tàng cây nhìn Kỷ Đồng giả hội hợp với gã đàn ông.

Gã đàn ông nhìn về phía này, sự sắc bén trong mắt như ngưng thành thực chất, đây hẳn là nam chính rồi.

Tới đúng lúc lắm.

Thời Sênh thu lại tầm mắt, nhìn về phía lá bùa đã bị đốt thành tro tàn, yên lặng dựng ngón giữa với trời cao. Bất công! Rác rưởi!

…

Mấy ngày liền không thấy Kỷ Đồng giả tới lớp, nhưng nửa năm này cô ta cũng thường xuyên xin nghỉ nên mọi người đều tỏ ra bình thường.

Thời Sênh đi học không ngồi đần mặt ra thì cũng chỉ biết ngủ. Nhan Ca nói chuyện với cô cũng chỉ thỉnh thoảng mới được đáp lại, có lẽ nhiệt tình đã giảm nên cô ta cũng không nói gì với cô nữa.

Thời Sênh tan học liền về phòng ngủ. Bạn gái cùng phòng hưng phấn nói với cô, “Tiểu Đồng, trường chúng ta chuẩn bị giao lưu với trường học bên cạnh, cậu cũng đi đi.”

Thời Sênh lăn lên giường, “Không đi.”

“Cậu cả ngày chỉ biết chơi game, sắp chơi tới lú cả đầu rồi. Cậu cùng đi đi, cơ hội hiếm có đấy.” Bạn gái thần bí nói, “Tớ nghe nói trường bên cạnh có một ngôi miếu, nếu tới đó cầu nguyện thì sẽ đạt được ước nguyện đấy. Ngày thường bên đó không cho người ngoài vào đâu, lần này giao lưu nên mới có thể vào xem một chút.”

Thời Sênh click mở di động: “Không đi.”

“Tiểu Đồng, đi mà, đi đi mà!” Bạn gái túm lấy cánh tay Thời Sênh lắc lắc.

Thời Sênh nhấp mấy lần cũng không nhấp được vào nút đăng nhập thì không khỏi giật giật khóe miệng, “Rồi rồi rồi, cậu buông tớ ra đi đã.”

Cô bạn nghe thấy Thời Sênh đồng ý thì lập tức buông tay, “Vậy cứ quyết định thế nhé, đến lúc đó tớ sẽ gọi cậu.”

Thời Sênh trợn trắng mắt.

Cô bạn không thèm để ý mà cười hì hì rồi quay về giường của mình, cầm di động liên hệ rủ rê mấy người nữa đi tới buổi giao lưu quỷ quái kia.

Còn miếu nữa?

Trong trường mà còn có miếu? Thật vô nghĩa!

Thời Sênh hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, chỉ mong cô bạn kia có thể sớm quên đi. Nhưng trí nhớ của cô bạn này rất tốt.

Ngày giao lưu, vì sợ cô chạy mất nên một mực giữ tay cô kéo tới trường bên cạnh.

Vào trong trường đó rồi, Thời Sênh liền cảm thấy linh khí ở đây nồng đậm hơn so với bên ngoài nhiều. Thời Sênh vừa tiến vào vừa quan sát bố cục của trường học này.

Thời Sênh hỏi cô bạn đi bên cạnh: “Trường này có lịch sử bao lâu rồi?”

“Hả, cậu không biết sao Tiểu Đồng?” Cô bạn kinh ngạc rồi nói, “Trường này có lịch sử cả trăm năm rồi, là một trong những trường đại học tốt nhất cả nước. Dù nó ở ngay bên cạnh nhưng điểm tuyển vào cao hơn chúng ta nhiều lắm. Đã có không ít nhân vật lớn trưởng thành từ đây đấy.”

Thời Sênh nhìn linh khí không ngừng khởi động ở xung quanh, linh khí nồng đậm thế này, sản sinh ra nhân vật lớn cũng là bình thường.

Người trên thế giới này đều có ít nhiều linh khí trong cơ thể, mà người có linh khí càng nhiều thì sẽ luôn nổi bật ở một phương diện nào đó.

Nơi tổ chức giao lưu là sân thể dục. Bởi vì cả hai trường học đều thông qua nên buổi giao lưu này tổ chức khá lớn. Trên sân thể dục toàn người là người, vô cùng náo nhiệt.

Thời Sênh bảo cô bạn tự đi chơi đi, còn cô nhân cơ hội này đi dạo quanh trường học một vòng, nơi này thật kỳ lạ.

Linh khí xung quanh không ngừng tụ lại đây, nhưng cô lại không phát hiện ra nguyên nhân, không hề có dao động của trận pháp, dường như linh khí rất thích nơi này nên mới hội tụ về đây.

Thời Sênh biết trong huyền học, có thể lợi dụng một vài điều kiện bên ngoài và vị trí địa lý để hình thành nên thế cục phong thủy đặc thù, cũng không biết trường học này có…

“Hửm?”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn không trung, linh khí đang phiêu tán xung quanh lập tức đổ dồn về một phía.

Chương 1556: Đại sư thông linh (10)

Thời Sênh không ngờ trong trường này có một ngôi miếu nằm giữa vườn hoa anh đào thật.

Nói là miếu cũng không đúng lắm, giống như sự kết hợp giữa tháp và miếu. Cây xanh vây xung quanh tạo thành bóng râm, chẳng có gì thần thánh mà chỉ làm Thời Sênh có cảm giác quái dị và âm trầm.

Vừa rồi, đám linh khí kia đều tiến vào trong miếu này.

Nơi này có gì?

Thời Sênh đứng trong chốc lát rồi rời đi. Dù bên trong có gì thì cũng chẳng liên quan tới cô.

Bớt xen vào chuyện người khác sẽ sống lâu.

Cô quay về sân thể dục, ngồi xuống một chỗ rồi cắn hạt dưa và chơi game. Có người đi tới gần nhưng cô đều không để ý tới. Cô không nói gì, đám con trai cảm thấy không thú vị nên cũng sẽ rời đi.

Nhưng cũng có những kẻ không biết điều, ví dụ nhưng anh chàng tự nhận mình đẹp trai trước mặt cô đây.

“Anh mà đẹp trai thì sợ là hai chữ này sẽ chẳng dám xuất hiện trở lại nữa.” Thời Sênh bị hắn phiền tới không chịu nổi, “Các chị gái ở bên kia rất nhiều, đi chơi đi, đừng làm phiền tôi.”

“A, em cũng chơi trò này sao? Anh cũng chơi đấy, cùng chơi đi. Anh đây là top 10 toàn sever đấy.” Nam sinh chẳng những không đi mà còn có ý đồ ngồi sát lại bên cạnh Thời Sênh. Tay cũng không thành thật với sang, định đặt lên vai Thời Sênh.

Thời Sênh đập điện thoại lên bàn, nhấc chân đá vào cái ghế của đối phương. Ghế bằng nhựa sao có thể chịu nổi cú đá của cô. Đối phương lập tức ngã văng ra đất, chổng vó lên trời.

Âm thanh rất lớn, người xung quanh đều nhìn về phía này.

Nam sinh bị ngã đến ngu người, một hồi lâu mới bò dậy, chỉ vào Thời Sênh kêu to, “Mẹ kiếp cô không thích nói chuyện thì thôi, sao lại động tay động chân hả?”

Thời Sênh duỗi chân giẫm lên ghế, gằn giọng hỏi: “Anh mà còn dám nói chuyện với tôi thì tôi sẽ đánh đấy nhé!”

Nam sinh như bị dọa. Những người xung quanh như đang xem kịch vui khiến sắc mặt hắn hết xanh lại trắng, “Ông đây không thèm chấp bọn con gái.”

Hắn lập tức đi về phía một chỗ tối hơn. Mọi người cười ồ lên. Việc này cũng cứ thế qua đi nhưng không còn có ai dám tiến lên nói chuyện với Thời Sênh nữa.

Thời Sênh chơi vô cùng hăng say. Đột nhiên bên cạnh xuất hiện một hơi thở lạnh băng, cô nhíu mày nhìn sang.

Ánh mắt Thời Sênh lập tức sáng lên, không cần tìm mà cũng tự đưa tới cửa.

Đối phương tựa hồ cảm nhận được tầm mắt của Thời Sênh nên

cũng nghiêng đầu nhìn lại. Ánh sáng rọi lên sườn mặt hắn như phủ lên một vầng sáng nhạt trông rất đẹp trai, nửa gương mặt còn lại chìm trong bóng đêm.

Ánh mắt hơi lạnh nhìn chằm chằm Thời Sênh nhưng cô lại cảm thấy không phải hắn đang nhìn mình, ánh mắt không hề có tiêu cự.

Thời Sênh thấy sắc mặt hắn hơi trắng, quanh thân đều có một cỗ khí lạnh quấn lấy. Nếu không có ánh sáng thì phỏng chừng có không ít người sẽ nghĩ hắn là quỷ.

Nhưng trên người hắn có nhân khí, đây là một người sống.

Một hồi lâu sau, nam sinh mới thu lại tầm mắt và chuyển sang nhìn chằm chằm vào ly rượu trên bàn, lại là cái nhìn không có tiêu cự.

Thời Sênh ngồi dịch về phía hắn, “Anh giai, em thấy trên ấn đường của anh có màu đen, cần phải có bạn gái mới hóa giải được.”

Nam sinh lại nghiêng đầu nhìn lần nữa, vẫn là ánh nhìn chăm chú không có tiêu cự kia, rõ ràng rất nghiêm túc nhưng lại khiến người ta có cảm giác hắn đang làm lơ mình.

Hắn nhìn Thời Sênh một hồi lâu rồi mới lấy di động ở trong túi quần ra, soạn một cái tin nhắn rồi chìa ra cho Thời Sênh xem.

“Từ chối bất kỳ hình thức đến gần nào.”

Thời Sênh: “…” Không nói chuyện? WTF?

Anh bạn trẻ đút điện thoại vào túi quần rồi lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào ly rượu trên bàn.

Trong ly là vang đỏ, ánh sáng xung quanh hắt lên làm nó lóng lánh như một ly máu tươi.

Bàn tay trắng nõn đột nhiên duỗi ra đẩy ly rượu về phía hắn, âm thanh dễ nghe vang lên, “Muốn uống thì cứ uống.”

Chàng trai vươn tay cầm cái ly lên, tay hắn rất đẹp, khớp xương rõ ràng, khuyết điểm duy nhất chính là chẳng khác nào tay người chết, tái nhợt không hề có chút huyết sắc nào.

Hắn cầm cái ly một hồi cũng chẳng có động tĩnh gì, cuối cùng buông ly ra, đứng lên và rời đi.

Thời Sênh: “…”

Xin lỗi, cô không hiểu lại ngôn ngữ câm lặng này, cầu nói tiếng người.

Thời Sênh đang chuẩn bị đứng dậy thì mọi thứ đột nhiên tối đen, một cỗ oán khí mạnh mẽ từ xa phóng lên cao, trong giây lát liền bao phủ trường học.

Tiếng người đột nhiên tắt ngúm, chỉ còn có vài người đứng trên sân thể dục cùng cô, xung quanh là một mảnh hỗn độn, rượu uống vơi nửa, bàn cũng lộn xộn, trên đất đầy rác.

Mà trên trời lại như bị máu nhuộm đỏ hồng lên vô cùng quỷ dị.

Thời Sênh: “…” Mẹ ông cậu nhà nó, ông đã làm gì đâu, chỉ muốn đuổi theo vợ mình thôi mà, sao lại mở ra phó bản rồi?

Từ chối phó bản!

Từ chối phó bản!!

“Sao lại thế này? Những người khác đâu rồi?”

“Bầu trời làm sao thế? Sao đột nhiên lại chuyển thành màu đỏ. Này, các cậu có cảm thấy tự nhiên lạnh hơn không? Thật kỳ quái…”

“Mẹ nó, bọn họ đang chơi trò gì thế, các người đừng có trốn nữa, mau ra đây! Tôi biết các người ở đây. Có phải đang quay camera, muốn xem chúng tôi xấu mặt đúng không?”

Đám bạn học cùng tiến vào phó bản với Thời Sênh cũng rất ngơ ngác. Hoàn cảnh quỷ dị này làm họ thấy hơi hoảng sợ. Sau khi kêu lên vài tiếng mà không có ai đáp lại liền lấy điện thoại ra rồi đứng túm lại với nhau.

Thời Sênh tay chống nạnh, nhìn đám người bên kia lăn lộn, không ngừng thở dài.

Thở dài x1

Thở dài x2

Thở dài x3

“Bạn học Kỷ.” Nhan Ca đi ra từ trong đám người, “Cậu cũng tới sao? Vừa rồi tớ không thấy cậu, còn tưởng cậu không thích loại giao lưu này.”

Nhan Ca nhìn khá trấn định, dù sao cũng là người đã từng trải qua một số chuyện như thế này.

“Đi cùng bạn trong ký túc tới đây.” Thời Sênh trả lời một câu.

Nhan Ca sửng sốt, “Vậy sao, cậu không sao chứ?”

Thời Sênh lắc đầu, “Không sao.”

Người bên kia thấy Nhan Ca và Thời Sênh nói chuyện với nhau, nhiệt độ xung quanh dường như cũng hạ xuống, bọn họ nhích lại gần Nhan Ca theo bản năng. Rất nhanh, đã có một đám người vây lấy Thời Sênh, mồm năm miệng người nói chuyện.

“Rốt cuộc là sao, nhiều người như thế, sao nói biến mất là biến mất được. Hơn nữa… trường học quá an tĩnh, chẳng nghe thấy gì hết.”

“Vừa rồi tớ thấy bên khu dạy học có ánh sáng, nhưng giờ cũng chẳng thấy gì nữa, tớ thấy rất không ổn.”

“Cái đó… Có thể chúng ta gặp phải ma rồi.” Nhan Ca không muốn hù dọa bọn họ, nhưng đã tới tình cảnh này, cô chỉ có thể giải thích như thế.

“Ma? Nhan Ca, cậu đừng làm tớ sợ. Tớ nhát gan lắm, sợ ma nhất đấy.” Một cô gái bên cạnh Nhan Ca lập tức run lên, dựa sát vào người cô ta.

“Đúng thế, trong trường lấy đâu ra ma chứ, cậu đừng có dọa người ta nữa.”

“Trường học của chúng tớ trước giờ chưa từng nghe nói có ma quỷ gì đâu, mọi người đừng sợ.”

Nhan Ca cũng không biết phải giải thích thế nào, “Mọi người nhìn tình hình bây giờ đi, lại nhìn tín hiệu di động của mình đi, đây là do lực lượng của ma quỷ làm. Tớ không hù dọa mọi người đâu, chúng

ta thật sự gặp phải ma rồi.”

Mọi người: “…”

Vừa rồi đã cảm thấy nặng nề, giờ còn thấy nặng nề hơn. Nhưng cũng may ở đây có nhiều người nên cũng có mấy phần cảm giác an toàn, chưa có ai sợ tới mức hét lên cả.

Có người yếu ớt nói: “Có thể là trò đùa dai của bọn họ thì sao?”

Chương 1557: Đại sư thông linh (11)

“Trò đùa dai cũng không thể biến cho bầu trời thành như thế kia được. Chúng ta đang ở bên ngoài, không phải ở trong nhà.” Bầu trời chớp mắt liền biến thành cái dạng đó, căn bản sức người không thể làm ra được.

Người này vừa nói xong, mấy nữ sinh nhát gan lập tức hét ầm lên, tiếng hét chói tai xuyên qua màn đêm, truyền về phía xa.

Thời Sênh bị tiếng kêu làm cho đau cả đầu: “Có thể bảo bọn họ đừng kêu không? Định gọi ma đến để hiến thân làm đồ ăn vặt cho chúng à?”

“Mọi người đừng kêu, nhỏ giọng thôi!” Nhan Ca vội vàng yêu cầu họ bình tĩnh lại, “Học trưởng, các anh mau bịt miệng họ lại.”

Con trai thì luôn bạo dạn hơn con gái một chút, hơn nữa cũng chưa thấy ma quỷ gì xuất hiện nên đáy lòng tuy rằng cũng e sợ nhưng còn chưa tới mức thất thố như con gái.

Mấy nam sinh vội vàng trấn an đám nữ sinh.

“Đó là cái gì?” Đám nữ sinh vừa mới trấn tĩnh lại được một chút lại đột nhiên chỉ về một phía khác của sân thể dục, mấy bóng dáng đang lướt nhanh về phía bên này.

Bóng dáng bay nhanh như thế thì chắc chắn không phải người.

Một đám người hai mặt nhìn nhau.

“A!”

Những tiếng hét chói tai lại vang lên lần nữa. Hơn nữa, lần này không chỉ có nữ sinh mà đám nam sinh cũng bị dọa sợ không nhẹ. Mọi người hoảng hốt chạy tán loạn về các khu nhà dạy học.

“Này, mọi người quay lại đây, đừng tách ra, về đây!” Nhan Ca nhìn mọi người chạy lung tung thì gọi họ quay lại, nhưng giờ này ai còn nghe được gì nữa chứ.

Cuối cùng, trên sân thể dục chỉ còn lại Thời Sênh và Nhan Ca. Nhan Ca thấy mấy bóng đen kia đã sắp tới gần thì cũng chẳng rảnh lo cho bọn họ nữa, túm lấy Thời Sênh định kéo cô chạy về phía mà những người trước đã chạy.

Nhưng thân mình cô ta lảo đảo, bị Thời Sênh kéo lại.

“Chúng nó… chúng nó sắp tới rồi… chúng ta mau chạy thôi.” Nhan Ca quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch, “Chỉ cần không chọc giận chúng thì hẳn là chúng ta sẽ không sao đâu.”

Thời Sênh liếc nhìn cô ta, chỉ vào hướng ngược lại, “Qua bên đó.”

“Nhưng mà…” Bọn họ đều chạy về phía bên kia, người nhiều thì lực lượng càng lớn chứ.

Thời Sênh buông cô ta ra, “Cậu đi theo bọn họ thì chỉ tìm đường chết mà thôi.”

Hiện giờ khắp trường đều tràn ngập oán khí. Linh khí nồng đậm lúc trước đã biến mất. Những thứ bị nhốt trong phó bản đều là đồ ăn của

thứ kia.

“Cậu… Cậu cũng có thể nhìn thấy hồn ma?” Giọng Nhan Ca run rẩy, ánh mắt không khỏi chú ý tới mấy bóng đen thì lại phát hiện bọn chúng không tới đây mà đuổi về phía khu nhà dạy học.

“Ừ.”

Thời Sênh nhấc chân rời đi. Nhan Ca cắn môi, cuối cùng vội vàng đuổi kịp bước chân của Thời Sênh.

Bốn phía tối đen, duỗi tay không nhìn thấy năm ngón, ngoại trừ tiếng bước chân của họ thì chẳng nghe thấy gì cả.

Nhan Ca khá sợ hãi, dịch sát lại gần Thời Sênh, “Cậu và Kỷ Đồng có tên giống nhau, lại đều có thể nhìn thấy hồn ma, cậu và Kỷ Đồng có quan hệ gì thế?”

“Không có quan hệ gì?” Bản cô nương còn lâu mới có quan hệ gì với nữ chính đại nhân, sẽ dọa chết người đấy.

“Nhưng mà… Lần đầu tiên tớ gặp cậu, cậu nói tới tìm Kỷ Đồng mà.”

“Thế thì sao chứ.”

Nhan Ca lập tức không biết nói gì, thấy xung quanh càng lúc càng quỷ dị thì không dám lên tiếng nữa, kinh hồn táng đởm đi theo sát bên cạnh Thời Sênh.

Cô ta phát hiện ra nữ sinh bên cạnh mình đây khác xa Kỷ Đồng. Tuy rằng Kỷ Đồng có thể nhìn thấy ma, còn có thể chiến đấu với chúng, nhưng cậu ta vẫn luôn lộ ra vẻ sợ hãi khi đối mặt với chúng.

Còn nữ sinh này, mặc dù ở trong hoàn cảnh hiện tại vẫn lộ ra vẻ tự tin rất đường hoàng, tựa hồ như hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, thong dong trấn định rất khác người.

Nhưng đi bên cạnh cậu ấy, không hiểu sao lại cảm thấy an toàn.

…

Thời Sênh đi về phía ngôi miếu, mọi oán khí đều phát ra từ nơi đó. Nhưng Thời Sênh đi được một đoạn lại nhận ra có điều không đúng, đây không phải con đường đi tới ngôi miếu đó.

Nếu bản thể của nó ở chỗ ngôi miếu thì chắc chắn sẽ không để người ta qua đó dễ dàng như vậy…

“Phía trước là tòa nhà dạy học.” Nhan Ca chỉ về một khu nhà màu đen đứng sừng sững trong bóng đêm như một con quái vật khổng lồ.

Trong khu dạy học thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hét thảm thiết, xem ra người bị nhốt ở trong đó không hề ít.

Có thể lập tức vây khốn được nhiều người như vậy, thực lực của thứ này rất không tệ.

Thời Sênh nhắm mắt cảm thụ toàn bộ không gian một chút rồi dặn dò, “Giữ chặt quần áo tớ, đi lạc đừng trách đấy.”

Nhan Ca vội vàng duỗi tay tóm chặt vạt áo của Thời Sênh.

Thời Sênh nhắm hai mắt đi về phía trước, con đường dù biến đổi nhưng có những thứ sẽ không thay đổi.

Thời Sênh nhắm chặt hai mắt nên không nhìn rõ phía trước có gì

nhưng Nhan Ca lại có thể nhìn thấy. Thời Sênh dẫn cô ta đi về phía tòa nhà dạy học, nhưng không phải đi lên đó mà như muốn xuyên qua khu nhà vậy.

“Đằng trước… đằng trước sắp đụng phải rồi.” Nhan Ca thấy Thời Sênh không hề dừng lại thì không thể không lên tiếng.

Nhưng Thời Sênh cũng không hề dừng lại, khi thân thể tiếp xúc với tường gạch thì hoàn toàn không đụng phải mà thật sự xuyên qua.

Nhan Ca trừng mắt, cả người cũng xuyên qua theo, không hề có cảm giác kỳ quái nào mà cứ y như đi giữa khu đất trống trải vậy.

Lần này có kinh nghiệm rồi nên Nhan Ca cũng không kinh hãi nữa. Thời Sênh đi thế nào thì cô ta sẽ đi như vậy. Dọc đường hai người đi xuyên qua không ít thứ, cuối cùng dừng lại ở bên ngoài một vườn cây.

Trong vườn cây có âm thanh, tựa như có người đang đánh nhau với đám oán linh kia.

Xuyên qua vườn cây, tầm mắt lập tức mở rộng.

Trước ngôi miếu, Kỷ Đồng giả nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, nam chính đang đấu pháp cùng một đám sương đen.

“Kỷ Đồng.” Nhan Ca nhìn thấy Kỷ Đồng giả nằm trên mặt đất thì buông tay ra khỏi người Thời Sênh, vọt chạy về phía cô ta.

Thời Sênh cũng không cản, chỉ đứng nhìn nam chính đấu với đám sương đen.

Thực lực của đám sương đen này rất mạnh. Nam chính ứng phó với

nó cũng phải dùng hết sức, ánh mắt hắn đã sớm nhìn thấy Thời Sênh, nhưng cô vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, không hề có ý ra tay gì.

Thời Sênh nhìn về phía sau ngôi miếu, ngôi miếu này… hẳn là để trấn áp ác linh, nhưng vì có sinh viên tới nơi này hứa nguyện nên đã làm ác linh thức tỉnh. Ác linh sử dụng lực lượng của đám sinh viên đó để mạnh lên, cho đến khi nó phá tan được đồ vật trấn áp mình.

“Chậc chậc…” Nếu không phải gặp nam nữ chính, thứ này sẽ trở thành tai họa không nhỏ đây.

Thời Sênh đi vòng qua bọn họ, tiến về phía ngôi miếu.

Sương đen thấy Thời Sênh có động tĩnh liền từ bỏ nam chính, bắn về phía Thời Sênh. Nó vặn vẹo ra đủ thứ hình dáng, giương nanh múa vuốt ngăn cô lại.

“A, xem ra trong này có thứ khiến mi phải lo lắng.” Thời Sênh ung dung đứng trước mặt sương đen, “Bảo ta không ngăn cản mi cũng được, để ta ra ngoài, nếu không… ta sẽ vào phá hủy nó.”

Sương đen như đang cân nhắc, vặn vẹo thay đổi vài hình dạng. Nó có thể cảm nhận được người trước mặt này rất nguy hiểm…

Mũi tên màu đỏ xuất hiện trong không khí, kéo dài về phía bóng đêm, phương hướng nó chỉ là ra phía ngoài cổng trường.

“Cố lên.” Thời Sênh đi theo hướng mũi tên, cô hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với thứ này.

Sương đen hơi kinh ngạc, sau đó nhanh chóng lùi ra xa.

“Đưa Kỷ Đồng theo cô ta.” Gã đàn ông hét lên với Nhan Ca.

Nhan Ca nhìn Thời Sênh đi theo mũi tên mà không hề quay đầu lại. Sau khi Thời Sênh đi qua, mũi tên dần biến mất, trong đáy lòng cô ta có cảm giác không nói thành lời.

Chương 1558: Đại sư thông linh (12)

Nhan Ca không kịp đuổi theo Thời Sênh. Những mũi tên đó đã biến mất, cô ta căn bản không có cách nào đuổi theo được. Hơn nữa, sương đen ở sau lưng cũng đã nhào về phía này, giương nanh múa vuốt tựa như muốn nuốt chửng cô ta.

Nhan Ca sợ tới mức ngồi im, trơ mắt nhìn sương đen đánh về phía mình. Cô ta hét lên chói tai rồi nhắm mắt lại.

Vốn tưởng rằng sẽ rất đau nhưng cuối cùng lại chẳng cảm thấy gì.

Cô ta nhắm chặt hai mắt, một hồi lâu ra mới hé ra nhìn, cẩn thận quan sát bên ngoài. Đoàn sương đen đang bay ở cách cô ta một đoạn rất xa, không ngừng hướng về phía cô ta mà gào thét. Dường như Nhan Ca có thể nhìn thấy gương mặt giấu trong màn sương đó, dữ tợn và khô khốc.

Sao lại thế này?

Chỗ ngực hơi nóng lên, cô ta run rẩy kéo ra một cái vòng cổ.

Không đúng…

Cái vòng cổ này là Thời Sênh đưa cho cô. Chính vào buổi sáng ngày nhập học, cô ta gặp được Thời Sênh, sau đó được tặng cho chiếc vòng này.

Vừa rồi chính cái vòng này đã chặn một kích của đám sương đen kia

cho cô ta sao?

…

Thời Sênh đi theo mũi tên chỉ dẫn nên nhanh chóng rời khỏi phạm vi trường học. Cô đừng ở bên ngoài trường nhìn vào. Cảnh tượng bên trong vẫn vô cùng náo nhiệt, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới vẻ âm trầm lúc bước vào. Những người bên ngoài thậm chí còn không biết có rất nhiều người mất tích.

“Có vài phần bản lĩnh đây.” Thời Sênh xoa cằm, chợt như cảm nhận được cái gì liền quay đầu lại, thấy ở nơi xa có một hắc ảnh đang lập lờ. Lúc cô nhìn về phía đó, hắc ảnh lập tức tiêu tán.

Là thứ này đi theo cô à?

Mẹ nó, luôn có bọn ngu muốn hại bản cô nương.

Thời Sênh lại quay về sân thể dục. Cô tìm một vòng cũng không thấy anh chàng lúc trước đâu.

“Tiểu Đồng, tìm gì thế?” Cô bạn cùng phòng từ bên cạnh đi tới, ôm vai bá cổ cô. “Vừa rồi cậu đi đâu thế? Tớ tìm nửa ngày cũng chẳng thấy cậu đâu.”

“WC. Cậu có gặp một nam sinh có sắc mặt tái nhợt không?”

Cô bạn hồ nghi: “Cậu tìm người bệnh à? Người bệnh thì phải ở trong bệnh viện rồi, cậu không sao chứ?”

Cô bạn vừa nói liền vừa định vỗ gáy Thời Sênh. Cô đẩy cô ta ra, “Không phải, nhìn anh ta rất khỏe mạnh, chỉ là sắc mặt hơi tái mà thôi.”

“…” Khỏe mạnh mà sắc mặt lại tái nhợt à? Cô bạn lộ ra biểu tình vẻ sợ hãi, “Tiểu Đồng… Cậu không gặp ma đấy chứ?”

Thời Sênh đen mặt, đám người gặp ma còn đang giãy giụa trong kia kìa.

“Đùa cậu thôi. Mặc đồ thế nào, miêu tả rõ ràng chút, tớ sẽ hỏi giúp cậu xem có ai gặp anh ta không. Yên tâm, nếu cậu thích thì dù có phải đào trời lật đất tớ cũng sẽ tìm ra cho cậu, ha ha ha ha.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, miêu tả đơn giản cách ăn mặc của anh giai kia.

Cô bạn nhanh chóng chạy đi hỏi mấy đàn anh. Đám đàn anh kia cũng rất nhiệt tình, rất nhanh liền sàng lọc ra một nhân vật khả nghi.

“Năm ba, Sầm Triệt. Đây, đây là ảnh chụp của anh ta, nhưng mà chỉ có sườn mặt… Sắc mặt đúng là rất trắng. Tuy chỉ nhìn thấy một bên nhưng có thể thấy ra rất đẹp trai, ánh mắt cậu cũng được đấy.” Cô bạn giơ di động ra trước mặt Thời Sênh.

Ảnh chụp hơi mơ hồ, hẳn là chụp lén, nam sinh đang đi xuống cầu thang, ánh mắt rũ xuống, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc.

Tuy chỉ có một bên mặt nhưng Thời Sênh vẫn có thể nhận ra đây là người mà cô gặp lúc tối.

“Nhưng mà các đàn anh nói, hôm nay Sầm Triệt không tới trường, có điều chỉ có người này phù hợp với miêu tả của cậu thôi, có phải anh ta không?”

“Cảm ơn nha!” Thời Sênh vỗ vỗ đầu cô bạn, lặng lẽ nhét một lá bùa

vào sau mũ cô ta, “Tớ về trước, không có việc gì thì cậu cũng về sớm đấy, đừng mải chơi quá.”

Cô bạn kinh ngạc, “Giờ đã về rồi sao, còn chưa kết thúc mà?”

Thời Sênh cười khẽ, “Tớ đã tìm được người tớ cần rồi.”

“Mọe, thấy sắc quên bạn.” Cô bạn mắng một câu, “Cút ngay, cút ngay.”

Thời Sênh quay về trường trước. Cô bạn vừa rồi tên là Quý Mạn. Vì Kỷ với Quý có âm đọc giống nhau nên sau khi Thời Sênh vào ở trong ký túc, cô bạn này cực kỳ nhiệt tình, còn nói bọn họ có duyên phận.

Quý Mạn có rất nhiều bạn bè, ai cũng quen biết. Hai bạn cùng phòng khác của các cô lại không thích loại người như Quý Mạn nên cũng không có quan hệ tốt gì cho cam. Vì thế, Quý Mạn chỉ chơi thân với Thời Sênh. Thời Sênh lại là người cô không nói chuyện với tôi thì tôi cũng không để ý tới cô, vì thế cũng không có quan hệ gần gũi gì với hai người còn lại.

Thời Sênh trở về thì phát hiện cửa phòng đã bị khóa trái. Cô gõ gõ một hồi mới có người không tình nguyện ra mở cửa, “Muộn như vậy còn trở về làm gì, sao không ở ngoài…”

Mở cửa liền nhìn thấy Thời Sênh nên lập tức nuốt câu sau vào bụng, xoay người quay trở về giường của mình.

“Kỷ Đồng à, cậu ít đi cùng Quý Mạn thôi, cẩn thận hỏng người đấy.” Một nữ sinh đang đắp mặt nạ trên một cái giường khác nói với giọng âm dương quái khí.

Thời Sênh không nói gì nên cô bạn kia cũng không nói nữa. Bọn họ

vốn không có nhiều xung đột với Thời Sênh. Khi Quý Mạn và họ tranh cãi nhau, Thời Sênh luôn lạnh nhạt, chẳng nói giúp bên nào. Nói thật, bọn họ còn cảm thấy hơi sợ Thời Sênh.

Quá mức lạnh nhạt, hoàn toàn không giống người bình thường.

Thời Sênh đóng cửa lại rồi hơi nhìn về phía người vừa mở cửa cho mình, cô ta tên là Dương Loan Loan. cô ta đang nói mấy câu oán giận với ai đó qua điện thoại. Trên đầu vai cô ta có một đứa bé con toàn thân màu xanh đen đang nằm bò ra, chỉ lớn chừng một bàn tay người lớn nhưng vẫn có đủ mắt mũi miệng, có thể coi là bản thu nhỏ của một đứa trẻ con.

Trước đây, cô chưa từng nhìn thấy đứa trẻ này.

Thời Sênh đóng cửa lại, sau khi rửa mặt liền lên giường nằm chơi game.

Dương Loan Loan vẫn đang gọi điện thoại. Đứa trẻ kia nằm ghé trên đầu vai cô ta làm ra đủ loại biểu tình cổ quái, nhưng thấy Dương Loan Loan không có phản ứng gì nên nó tỏ ra khá thất vọng.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt của Thời Sênh nên đứa trẻ ngẩng đầu nhìn về phía cô, nghiêng đầu quan sát một lúc. Sau đó nó bò khỏi đầu vai Dương Loan Loan, chậm rãi bò tới mép giường của Thời Sênh, muốn bò lên.

“Dám đi lên tao giết chết mày.”

“Cậu nói gì thế?” Dương Loan Loan đột nhiên ngẩng đầu.

Thời Sênh nghiêng điện thoại qua để Dương Loan Loan nhìn thấy màn hình. Dương Loan Loan thấy cô đang chơi game nên lại gục

đầu xuống nói chuyện với bên kia.

Đứa trẻ hoàn toàn không nghe lời Thời Sênh, cố gắng bò lên giường của cô. Thời Sênh làm bộ muốn đánh nó, lại tiện tay phóng ra một chút linh lực, đứa trẻ sợ tới mức bò rụt về chỗ đầu vai Dương Loan Loan, hung hăng trợn mắt với Thời Sênh.

Lúc đứa trẻ bò trở về, Dương Loan Loan tự nhiên thấy lạnh, không khỏi xoa xoa cánh tay.

Thời Sênh cười lạnh rồi lại gục đầu xuống tiếp tục chơi game.

Buổi tối, Quý Mạn về rất muộn. Dương Loan Loan và cô bạn còn lại không khỏi một lần nữa giáo dục cho Quý Mạn một bài, gà bay chó sủa tới tận nửa đêm mới an tĩnh lại.

Thời Sênh nhìn đứa trẻ bò tới bò lui trên giường Dương Loan Loan, không biết nó muốn làm gì. Cuối cùng, nó bò về phía giường của Quý Mạn.

Thời Sênh ngồi dậy dán một lá bùa lên giường Quý Mạn. Đứa trẻ hét lên một tiếng cao vút, dường như nó đang rất tức giận.

Thời Sênh giơ ngón giữa lên với nó.

[…] Ký chủ, có phải cô chơi hơi quá rồi không, bắt nạt trẻ con thì có gì hay chứ?

Thời Sênh chửi thầm trong lòng, “Chơi quá bằng buổi tối nay sao? Ta bị điên đó! Thứ kia mỗi lần bò xuống làm cho ta mất bao nhiêu thời gian.”

[…] Ký chủ, tạm biệt!

Đứa trẻ nhảy tới nhảy lui trên giường, tức muốn hộc máu, Dương Loan Loan cảm nhận được sự lạnh lẽo nên càng quấn chặt chăn hơn.

Thời Sênh nhìn đứa trẻ như thế thì tâm tình vô cùng vui sướng, quay trở lại giường.

Đứa trẻ cào tường, trừng mắt với cô bằng ánh mắt cực kỳ oán giận, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Thời Sênh trùm chăn lên đầu, tùy ý để nó làm ầm ĩ.

Chương 1559: Đại sư thông linh (13)

Sáng hôm sau, Thời Sênh vừa dậy liền nghe thấy Dương Loan Loan và Tưởng Giai đang nói chuyện.

Tưởng Giai chính là cô bạn cùng phòng còn lại.

“Tối hôm qua có người mất tích trong buổi giao lưu. Sau đó họ được tìm thấy ở một nơi khác, ai cũng ngất đi, nghe nói còn có người chết…”

Thời Sênh nhìn bả vai Dương Loan Loan, đứa trẻ kia không thấy đâu, thần sắc Dương Loan Loan cũng không có gì không ổn cả.

Sắc mặt Tưởng Giai biến đổi khi nghe thấy có người chết, hỏi một câu: “Người chết là ai?”

“Hình như thế… Từ từ, để tớ hỏi lại đã.” Dương Loan Loan nhanh chóng đánh chữ, “Nhan Ca, chính là Nhan Ca mà hay đi chung với hoa hậu giảng đường Kỷ Đồng đó.”

“Chết như thế nào?”

“Không rõ lắm, cảnh sát đã phong tỏa tin tức, tớ hỏi được nhiều tin như thế cũng là khá lắm rồi.”

Thời Sênh day ấn đường, đi ra khỏi giường, ánh mắt nhìn qua khung cửa sổ về phía xa.

Trên người Nhan Ca có bùa hộ mệnh mà cô đưa cho. Nếu cô ta không chủ động lấy ra thì thứ hôm qua sẽ không làm cô ta bị thương tổn.

Không trách người khác được!

Nếu cô đoán không nhầm thì trong cốt truyện, Nhan Ca sẽ chết, đây là bước ngoặt để nữ chính trưởng thành.

Nhị Cẩu Tử, ta đoán đúng không?

[Ha hả!]

Ha hả ông nội mi ấy!

Đoán đúng rồi thì cứ bảo đoán đúng rồi đi. Mi ha hả là có thể phủ nhận chuyện ta đoán đúng sự thật sao?

[Ha hả!]

Mi ha hả một lần nữa thử xem.

[Ha hả!] Đánh tôi đi, đánh tôi đi, hừ!

Nhị Cẩu Tử, mi giỏi lắm.

[…] Ông nội nhà Ký chủ ấy!

…

Cái chết của Nhan Ca đã làm dấy lên một trận tranh luận sôi nổi trong trường học. Tuy rằng không xảy ra ở trường mình nhưng mọi người vẫn cảm thấy rất quỷ dị.

Chỉ là đi giao lưu hữu nghị thôi, sao cuối cùng lại chết người rồi?

Còn những học sinh hôn mê kia là thế nào?

Có lời đồn nói đám học sinh hôn mê đó sau khi tỉnh lại thì la hét có ma. Một người cũng thôi đi, đằng này tất cả mọi người đều nói như thế, cái này đúng là thú vị.

Nhà trường tìm mọi cách bác bỏ tin đồn nhưng không hiệu quả lắm, ngược lại còn làm mọi chuyện càng thêm ầm ĩ.

…

Thời Sênh gặp lại Kỷ Đồng giả vào ngày thứ năm sau khi Nhan Ca chết. Tinh thần cô ta hơi hốt hoảng. Nam chính ở bên cạnh cô ta, hơi cúi đầu nói chuyện.

Sau đó Kỷ Đồng giả liền nhào vào lồng ngực nam chính đại nhân khóc rống lên.

“Sao Nhan Ca lại chết cơ chứ…” Quý Mạn cảm thán một câu, “Ngày hôm đó tớ hoàn toàn chẳng biết chuyện gì xảy ra.”

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Cậu sẽ không muốn biết đã có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Tiểu Đồng, cậu biết sao?” Quý Mạn nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đẹp của cô hơi phản chiếu màu tím, nhìn rất mê người.

Thời Sênh không tỏ ý kiến, “Gần đây cậu cẩn thận Dương Loan Loan đấy, cô ta nuôi một con quỷ con.”

Quý Mạn chớp mắt, “Tiểu Đồng, cậu có thể lặp lại lời vừa rồi không?”

Tách ra thì cô ta hiểu, nhưng sao hợp lại thì lại chẳng hiểu gì thế này?

Thời Sênh nhìn cô ta. Quý Mạn lập tức biến sắc: “Thật sự có quỷ sao? Còn ở trong phòng ngủ của chúng ta nữa ư? Mẹ kiếp, con khốn Dương Loan Loan kia lại dám nuôi quỷ trong ký túc của chúng ta, vậy mà tớ lại ăn ở cùng một con quỷ ư?”

Thời Sênh: “…” Cô em, trọng điểm của cô em sai rồi.

“Không được, tớ phải đi tìm Dương Loan Loan. Người xinh đẹp như tớ sao lại có thể ăn ở cùng quỷ chứ? Mẹ!” Quý Mạn xoay người liền chạy, không lâu sau đó lại chạy trở về, “Tiểu Đồng, cái… con quỷ kia có năng lực gì đặc thù không? Tớ có nên đi tìm đạo sĩ xin một cái bùa bình an gì đó không?”

Thời Sênh lấy từ trong túi ra một cái vòng tay đưa cho cô ta, “Đeo nó lên, sẽ không có âm linh nào dám làm tổn thương cậu cả. Nhưng nếu cậu mà bỏ nó ra thì kiểu gì cũng sẽ chết, giống như Nhan Ca ấy.”

Quý Mạn còn đang vui vẻ cầm cái vòng trong tay, nghe Thời Sênh nói vậy thì không khỏi biến sắc, vội vàng đeo nó lên.

Nhan Ca và cô ta không quen biết gì nhau, ngoại trừ hơi tiếc nuối cho Nhan Ca thì Quý Mạn cũng không có cảm xúc gì khác.

“Tiểu Đồng, cậu là đạo sĩ bắt ma trong truyền thuyết đúng không? Trời ạ, vậy mà tớ lại có thể gặp được kỳ nhân như cậu, cậu có thể dạy tớ hai chiêu được không? A, không nên không nên, nghe nói các cậu tu hành thường có rất nhiều quy củ, không thể tùy tiện dạy cho người khác.”

Thời Sênh: "…" Cái gì mà đạo sĩ bắt ma, có đạo sĩ bắt ma nào đẹp như cô không?

"Tớ đi tìm Dương Loan Loan tính sổ trước đã." Quý Mạn che tay lại, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang rời đi.

Lá gan Quý Mạn cũng rất lớn.

[Cái này gọi là điếc không sợ súng.] Chờ đến khi cô ta thật sự nhìn thấy ma rồi, có khi sẽ sợ tè ra quần không biết chừng ấy chứ?

Thời Sênh hừ lạnh, không đáp lại Hệ thống.

[Ký chủ, cô có ý tứ gì hả?]

Thời Sênh tiếp tục hừ lạnh.

[…] Mẹ nó, thần kinh à?

Hệ thống tức tới mức lập tức offline.

Bên kia, Kỷ Đồng giả đã tạm biệt nam chính đại nhân, đang thất hồn lạc phách đi về phía bên này. Tầm mắt vốn không có tiêu cự, nhưng sau khi nhìn thấy Thời Sênh thì hơi dừng lại, ngơ ngác nhìn cô.

Người xung quanh quá nhiều, Thời Sênh phải ngăn lại ý niệm muốn ra tay.

Kỷ Đồng giả im lặng nhìn cô, không biết đang suy nghĩ cái gì. Thời Sênh nhấc chân đi ngang qua bên người cô ta, giọng cô ta chợt vang lên, "Lúc đó cậu cũng ở đấy đúng không?"

Thời Sênh không để ý tới cô ta, tiếp tục đi về phía trước.

Kỷ Đồng giả xoay người gào lên với cô, “Rõ ràng cậu có thể cứu cậu ấy, vì sao lại trơ mắt nhìn cậu ấy chết, vì sao?”

Giọng cô ta rất lớn, bạn học xung quanh không khỏi đưa mắt nhìn về phía bên này. Thậm chí có người còn thấp giọng thảo luận. Những ánh mắt đồng tình, thương hại, lạnh nhạt và chết lặng lần lượt đảo qua người Thời Sênh và Kỷ Đồng giả.

Thời Sênh xoay người, ánh mắt lạnh nhạt đối diện với Kỷ Đồng giả, vẻ thương tâm khổ sở của cô ta không phải là giả.

Kỷ Đồng giả yên lặng rơi lệ, tiến sát lại Thời Sênh, giọng nỉ non: “Tại sao chứ? Tại sao cậu không cứu cậu ấy? Rõ ràng… cậu mà cứu cậu ấy, cậu ấy sẽ không chết. Cậu ấy còn trẻ như thế, cậu ấy còn nhiều nguyện vọng chưa hoàn thành. Sao cậu ấy có thể chết như vậy được chứ?”

Lúc Kỷ Đồng giả vừa tới gần, đột nhiên Thời Sênh duỗi tay giật chiếc vòng trên cổ cô ta xuống. Kỷ Đồng giả kinh hãi, duỗi tay muốn cướp về, “Đây là của Nhan Ca, cậu muốn làm gì, trả lại cho tôi.”

Thời Sênh cản cô ta lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lương bạc: “Nếu không phải cô ta đưa cho cô chiếc vòng cổ này thì cô ta sẽ không chết. Đây là cô ta tự làm tự chịu, trách tôi sao?”

Động tác của Kỷ Đồng giả cứng đờ, ánh mắt không khỏi nhìn chiếc vòng cổ màu xanh trong tay Thời Sênh. Lúc cô ta tỉnh lại, chiếc vòng kia ở trên cổ cô ta, còn Nhan Ca thì nằm bên cạnh cô ta, khắp người toàn là máu.

“Cô cho rằng với năng lực của cô thì có thể không bị thương gì sao?”

Thời Sênh đong đưa chiếc vòng trong tay, dưới ánh mặt trời, chiếc vòng ánh lên màu xanh biếc, “Cô có tư cách gì ở đây chất vấn tôi hả?”

“Không…” Kỷ Đồng giả lắc đầu, chậm rãi lui về sau, rõ ràng cô ấy mới là người thấy chết mà không cứu.

Thời Sênh thu lại chiếc vòng cổ, đây vốn là đồ của cô, sao có thể để nữ chính chiếm tiện nghi được.

“Cô nói dối.” Kỷ Đồng giả hét lên rồi xoay người chạy về khu trường học.

Cô ta luôn nhằm vào mình một cách khó hiểu, còn khiến cho người khác nhìn thấy bộ dáng của cô ta trên người mình. Cô ta căn bản không phải người tốt, là cô ta hại chết Nhan Ca… là chính cô ta.

Không, là tại mình mà Nhan Ca mới chết, không liên quan gì tới người khác cả.

Kỷ Đồng giả còn chưa chạy được bao xa liền hôn mê bất tỉnh. Sinh viên xung quanh vội vàng đưa cô ta tới phòng y tế.

Chương 1560: Đại sư thông linh (14)

Thời Sênh quay về phòng ngủ thì đã hơn 7 giờ tối. Trong phòng chỉ có một mình Tưởng Giai. Lúc cô về, cô ta cũng không có phản ứng gì, dường như ngủ rất say.

Thời Sênh gọi điện thoại cho Quý Mạn, không biết Quý Mạn đang ở đâu mà rất ồn ào. Cô ta nói sẽ sớm quay về, Thời Sênh dặn dò hai câu liền cúp máy.

“Không được… không được tới đây!” Tưởng Giai đột nhiên hét lên, tay chân quơ loạn trong không khí, “Không được tới đây, tránh ra, cứu mạng, a… Không được lại đây, cầu xin anh tha cho tôi, hãy tha cho tôi…”

Âm khí trong phòng ngủ còn nhiều hơn lúc trước, nhưng Dương Loan Loan không ở đây nên đứa trẻ kia cũng chẳng thấy đâu. Có lẽ Tưởng Giai bị âm khí trong phòng ảnh hưởng nên mới gặp ác mộng.

Thời Sênh mặc kệ Tưởng Giai, đeo tai nghe lên chơi game.

Quá nửa đêm Quý Mạn mới về, trực tiếp bò lên giường của Thời Sênh, “Tiểu Đồng, cậu có biết tớ nhìn thấy gì không?”

“Cái gì?”

Thời Sênh nằm dịch vào để kéo giãn khoảng cách với Quý Mạn. Nhưng Quý Mạn lại tưởng cô nhường một chỗ cho mình nên cũng sát vào theo.

“Tớ nhìn thấy Dương Loan Loan đi với một người đàn ông, hơn nữa còn vì người đàn ông đó mà đánh một đứa bé. Cậu nói liệu đó có phải là con của… Dương Loan Loan không?” Quý Mạn hạ giọng hỏi.

Vốn dĩ hôm nay cô ta muốn chạy đi tìm Dương Loan Loan tính sổ, ai ngờ Dương Loan Loan không có trong phòng. Lúc chạng vạng, cô ta ra ngoài cùng bạn bè, ở bên ngoài lại nhìn thấy Dương Loan Loan lên xe của một người đàn ông. Có lẽ là do vòng tay của Thời Sênh cho nên cô ta có thể cảm giác được vẻ không thích hợp từ trên người Dương Loan Loan, cuối cùng quyết định đi theo.”

“Có lẽ thế, bớt lo chuyện người khác đi.” Thời Sênh nằm nghiêng người, “Ngủ đi, đừng làm phiền tớ.”

“Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, cậu đừng ngủ mà, nói với tớ đi, tớ tò mò.” Quý Mạn rất tỉnh táo, thậm chí còn có phần hưng phấn.

Thời Sênh kéo chăm trùm kín đầu, Quý Mạn thấy Thời Sênh không thèm để ý tới mình nên thì thầm hai tiếng rồi quay về giường ngủ.

Cả đêm đó Dương Loan Loan không về, đến tận trưa hôm sau mới thấy mặt. Lúc cô ta về, Quý Mạn đang ngồi trên bàn con của mình ăn mì tôm, thấy Dương Loan Loan đi vào thì nhìn chằm chằm vào cô ta, tựa hồ như muốn tìm ra con quỷ nào đó trên người cô ta.

“Nhìn cái gì?” Dương Loan Loan trừng mắt với Quý Mạn.

Quý Mạn bĩu môi, há miệng lầm bầm, tìm quỷ đó!

“Cậu nói cái gì? Có giỏi thì nói to lên!” Dương Loan Loan như bị chọc giận, “Quý Mạn, đừng tưởng rằng cậu quen mấy đứa phú nhị đại thì giỏi lắm. Cậu xem thường ai chứ hả? Giả vờ giả vịt như thế, tưởng là

người ta thật sự coi cậu là bạn bè sao, chơi chán rồi còn không đá cậu à?”

Quý Mạn lập tức hất đổ bát mì, “Tôi kết bạn với ai là chuyện của tôi, không tới lượt cậu khoa tay múa chân. Cậu tưởng mình tốt đẹp lắm à?”

Hai người lập tức cãi nhau ngay trong phòng ngủ.

Thời Sênh nhìn đứa trẻ đang cuộn tròn trên đầu vai Dương Loan Loan, mà Dương Loan Loan càng tức giận thì nó lại càng vui vẻ.

“Các cậu cãi nhau cái gì hả, không thấy phiền à?” Tưởng Giai vẫn luôn đang ngủ liền bật dậy.

Dương Loan Loan lập tức không vui, “Tưởng Giai, cậu giúp ai hả?”

“Tớ muốn ngủ, các cậu ra ngoài mà cãi nhau.”

“Tưởng Giai…”

Hai người cãi cọ đã đủ ồn ào, giờ còn là ba người tranh cãi với nhau. Cả phòng ngủ đều tràn ngập tiếng quát tháo, còn hơn cả cái chợ vỡ. Chỉ có Thời Sênh ngồi một bên xem diễn như không có việc gì xảy ra.

Ba cô gái không ai chịu thua, cuối cùng kết thúc bằng việc Tưởng Giai đóng sầm cửa ra ngoài.

Vốn nghĩ Tưởng Giai chỉ hơi tức giận, buổi tối sẽ quay về, nhưng tận đến lúc đi ngủ vẫn không thấy người đâu. Lúc này, Dương Loan Loan mới cảm thấy không ổn, vội vàng gọi điện thoại cho Tưởng Giai nhưng điện thoại lại không liên lạc được.

Đám bạn học của Tưởng Giai cũng nói không gặp cô ta.

Quý Mạn tuy rằng có quan hệ không tốt với Tưởng Giai nhưng giờ người mất tích, cô ta vẫn phát động mạng lưới bạn bè của mình tìm kiếm giúp.

Tìm một đêm cũng không thấy người đâu. Đến sáng hôm sau, người ta phát hiện thi thể của Tưởng Giai ở trong hồ nhân tạo của trường.

Chính là cái hồ nhân tạo đã từng vớt được xác ông thầy biến thái lần trước.

Vốn chuyện trường bên cạnh có ma đã ồn ào rất lớn nên chuyện ma trong trường học cũng được đồn ầm lên. Hiện tại Tưởng Giai lại chết ở trong hồ này làm không ít sinh viên tỏ ra sợ hãi.

Nhưng cảnh sát mau chóng đưa ra sự thật của vụ án này, Tưởng Giai là tự mình nhảy xuống hồ. Trên camera theo dõi có thể thấy được khoảng 3 giờ sáng, Tưởng Giai đi từ khu nhà dạy học ra, đứng bên bờ hồ nhân tạo một hồi lâu rồi nhảy xuống hồ, giãy giụa một hồi rồi chìm xuống.

Sắc trời rất tối nên không nhìn rõ mặt của Tưởng Giai, nhưng theo phân tích hành vi thì không có phát hiện kỳ quái nào.

Cuối cùng, cảnh sát tra ra gần đây Tưởng Giai cãi nhau với bạn trai, có khả năng vì nghĩ quẩn trong lòng nên đã tự sát.

Cha mẹ của Tưởng Giai lại không cho rằng con mình tự sát nên không ngừng tới trường gây sự. Chuyện này còn chưa lắng xuống thì lại tiếp tục có sinh viên gặp chuyện.

Sinh viên kia ngủ quên trong góc thư viện, thầy giáo trông giữ thư viện có lẽ không kiểm tra hết các góc nên bỏ sót lại cô ta. Cô ta bị nhốt lại trong thư viện, ai ngờ đến hôm sau cô ta liền điên luôn.

Qua camera theo dõi, dường như cô ta đã nói chuyện với ai đó, bộ dáng vô cùng hoảng sợ. Sau đó, cô ta không ngừng chạy loanh quanh trong thư viện, hành vi quái dị đó làm người ta không khỏi sởn tóc gáy.

Hai học sinh liên tiếp gặp chuyện, nhà trường cũng không ngồi yên nữa, nếu thực sự có ma thì phải làm sao đây?

Trường học lén mời không ít thầy tới xem, nhưng người tới nếu không phải lừa đảo thì cũng chỉ biết một chút ít, lừa tiền của nhà trường nhưng lại chẳng giải quyết được gì, ngược lại người trong trường nhìn thấy ma càng lúc càng nhiều.

“Tiểu Đồng, sao tớ không nhìn thấy ma nhỉ?” Quý Mạn đi bên cạnh Thời Sênh hết ngoáy tai lại xoa má.

“Cậu tháo cái vòng tay ra, có khi sẽ gặp được đấy.”

“A, thôi…” Quý Mạn nổi da gà, “Tốt nhất đừng nhìn thấy thì tốt hơn, lỡ như nhìn thấy rồi xong bị dọa thì chẳng phải hình tượng xinh đẹp của tớ sẽ bị tổn hại sao?”

Thời Sênh khẽ cười một tiếng, cô nàng này điếc không sợ súng, vì chưa gặp nên mới không cảm thấy sợ.

“Tiểu Đồng, cậu có cảm thấy dạo này Dương Loan Loan càng ngày càng không ổn không?” Quý Mạn chuyển đề tài, biểu tình cổ quái nhìn về phía giường của Dương Loan Loan.

Dương Loan Loan không ở trong phòng ngủ, nhưng cô ta vẫn cảm thấy chỗ đó rất lạnh, giống như có ai đó bày một cái điều hòa ngay tại đấy, thổi thẳng về phía giường của Dương Loan Loan.

Hơn nữa, Tiểu Đồng từng nói, Dương Loan Loan đang nuôi tiểu quỷ.

Quý Mạn tiếp tục suy đoán, “Chuyện trong trường không có liên quan gì tới cậu ta chứ?”

“Cậu đi hỏi xem những sinh viên gặp chuyện có xích mích gì với Dương Loan Loan không là có thể đoán được có phải cô ta làm hay không mà.”

“Có lý.” Quý Mạn lập tức lấy di động ra hỏi thăm.

Một lát sau, Quý Mạn liền ghé sát vào: “Có thật, những người gặp chuyện đều từng có xích mích với Dương Loan Loan, mẹ kiếp…”

Quý Mạn dường như bị dọa, một hồi lâu sau mới nói: “Nhưng mà Tưởng Giai và cậu ta có quan hệ khá tốt mà.”

Thời Sênh lạnh nhạt đáp: “Bọn họ chỉ có quan hệ tốt trong chuyện đối phó với cậu mà thôi.”

Quý Mạn: “…”

Mặc dù ngoài miệng nói không sợ nhưng trong đáy lòng Quý Mạn vẫn khá e dè, thế nên gần đây lúc nào cũng bám chặt lấy Thời Sênh không rời.

Chương 1561: Đại sư thông linh (15)

Tính tình của Dương Loan Loan càng lúc càng tệ, trong thời gian ngắn ngủi, tiểu quỷ trên đầu vai cô ta đã lớn bằng đứa trẻ mới sinh.

Trên làn da xanh đen nổi đầy gân xanh nhìn vô cùng ghê tởm.

Mấy lần Dương Loan Loan muốn xuống tay với Quý Mạn nhưng lần nào cũng toàn là bản thân bị thương. Có lẽ cô ta phát hiện ra trên người Quý Mạn có cái gì đó nên không ra tay với Quý Mạn nữa.

Sau đó, cô ta rất ít khi về phòng ngủ, thỉnh thoảng mới thấy ở trên lớp học, cả người chìm trong quỷ khí khiến cho người xung quanh không tự chủ được là xa lánh.

Chuyện này phải đợi đến tận khi Kỷ Đồng giả vượt qua được cú shock sau cái chết của Nhan Ca mới được giải quyết.

Thời Sênh phát hiện ra âm khí quanh phòng ngủ đã biến mất, sau đó Dương Loan Loan bị cảnh sát mang đi. Tuy rằng cô không tận mắt nhìn thấy nhưng cũng có thể đoán đại khái ra được quá trình.

Chắc chắn là người bên cạnh Kỷ Đồng giả đã xảy ra chuyện nên cô ta mới phát hiện ra trong lúc mình mơ mơ hồ hồ thì ngay bên cạnh có âm linh quấy phá.

Dương Loan Loan có bạn trai từ lúc mới vào học, nhưng người đàn ông đó đã có vợ nên sau khi cô ta có thai, nhà trai không muốn đứa bé đó được sinh ra. Dương Loan Loan cũng còn đang đi học, nếu đột

nhiên mang thai thì cũng không có danh tiếng tốt gì, vì thế cô ta đã bỏ đứa bé đó đi.

Sau khi bỏ đứa bé xong, Dương Loan Loan cũng không để tâm gì tới chuyện này. Nhưng sau đó, cô ta phát hiện xung quanh mình xảy ra rất nhiều hiện tượng kỳ quái.

Dương Loan Loan xin nghỉ trở về quê một chuyến. Cô ta tới tìm một bà đồng. Bà đồng đó nói rằng cô ta bị âm linh quấn thân nhưng lại không giúp cô ta đuổi âm linh đi mà còn luyện âm linh đó thành tiểu quỷ.

Dương Loan Loan lợi dụng tiểu quỷ để bức điên vợ của bạn trai mình. Sau khi chuyện này thành công, Dương Loan Loan cực kỳ ỷ lại vào lực lượng của tiểu quỷ. Nếu ai dám đối đầu với cô ta, cô ta sẽ để tiểu quỷ đi dạy dỗ đối phương.

Có thể bà đồng kia cũng chỉ là gà mờ hoặc có thể phương thức nuôi tiểu quỷ của Dương Loan Loan không đúng. Tóm lại tuy rằng tiểu quỷ giúp Dương Loan Loan nhưng cũng không ngừng phản phệ lại cô ta, làm cho cô ta càng lúc càng không giống người bình thường.

Tưởng Giai chết chỉ là một sự ngoài ý muốn. Cô ta luôn ra vào căn phòng đầy âm khí, không được Thời Sênh che chở như Quý Mạn, hơn nữa đoạn thời gian đó quả thực là có cãi nhau với bạn trai nên trong lòng yếu đuối, dưới sự ảnh hưởng của âm khí nên mới lựa chọn nhảy hồ tự sát.

Chuyện này hẳn là có cơ quan đặc thù tham gia nên cuối cùng cảnh sát chỉ tuyên bố Dương Loan Loan làm những việc kia trong tình huống tinh thần không bình thường, lời đồn trong trường học cũng từ đó mới ngừng nghỉ lại.

…

Sau chuyện này, Kỷ Đồng giả khôi phục thời gian làm việc và nghỉ ngơi. Dường như cô ta cũng quên luôn chuyện mà Thời Sênh nói rằng cô ta không phải Kỷ Đồng thật.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Thời Sênh, cô ta đều vòng đi đường khác, chạy trốn cực kỳ nhanh làm Thời Sênh cũng chẳng có cơ hội tóm được.

Thời Sênh vội vàng tìm vợ nên cũng mặc kệ cô ta.

Sầm Triệt học ở trường bên cạnh. Người này cũng là một nhân vật phong vân ở trường, không phải vì hắn đẹp trai mà là bởi lúc nào nhìn hắn cũng như người sắp chết tới nơi. Nhưng tố chất thân thể hắn lại tốt hơn bất kỳ ai, chạy 3000m cũng không hề thở dốc.

Sầm Triệt thường độc lai độc vãng, tính cách cổ quái, có đôi khi nhìn chằm chằm vào một thứ tới nửa ngày. Lúc đầu mọi người cảm thấy rất kỳ quái, thứ đó thì có gì đẹp mà nhìn chứ.

Sau đó mới có người phát hiện ra, căn bản hắn không hề nhìn thứ đó. Hắn chỉ như đang đi vào cõi thần tiên. Nếu không phải vì đẹp trai thì có khi hắn đã sớm bị người gài vào chỗ chết rồi.

Người lớn lên đẹp trai dù làm gì thì vẫn có người ủng hộ. Ở thời đại người đẹp nhiều như lá rụng mùa thu này, những người xấu thường không có tiếng nói.

Thời Sênh vất vả lắm mới lấy được số điện thoại của Sầm Triệt, nhưng lúc gọi tới thì phát hiện số không tồn tại.

Bà chị cho cô số điện thoại này cũng thực oan uổng, dãy số này mọi

người để lại lúc mới nhập học, chẳng ai chủ động gọi bao giờ. Sầm Triệt nhìn khá âm trầm, dù giá trị sắc đẹp nghịch thiên thì cũng chỉ có thể khiến người ta ngắm từ xa mà thôi.

Mỗi năm khi có tân sinh viên nhập học thì sẽ có người muốn thử tán tỉnh con người kỳ lạ này. Kết quả không cần nói cũng biết, nếu không phải bị Sầm Triệt dọa cho sợ thì cũng không có cách nào giao lưu với hắn được. Dần dần, mọi người coi Sầm Triệt như một bình hoa chỉ có thể ngắm nhìn.

Bình hoa chỉ có thể ngắm Sầm Triệt hiện tại đang nhìn chằm chằm vào nữ sinh đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, nhìn tới hơn một phút mới dời tầm mắt đi.

Buổi tối nhìn không rõ ràng, hiện tại là ban ngày, khuôn mặt của Sầm Triệt trắng tới thái quá, quanh thân đầy khí lạnh. Hiện tại hắn mà nằm vào trong quan tài thì chắc chắn không ai nghĩ hắn còn sống cả.

Sầm Triệt đi vòng qua Thời Sênh, bước về phía cổng trường.

“Anh giai, em thấy ấn đường của anh có màu đen, thật sự không suy xét vấn đề xung hỷ sao?” Thời Sênh đi theo hắn, có lòng tốt đưa ra đề nghị.

Sầm Triệt không để ý tới cô, chân dài nhanh chóng đi tới chỗ một chiếc xe, kéo cửa xe ngồi lên, đóng cửa, chiếc xe lập tức vọt đi.

Thời Sênh: “…” Tốt xấu gì anh cũng cmn nói một câu đi chứ!

Thời Sênh nhìn về phía trường học, linh khí vẫn đầy đủ, xem ra linh khí phát ra từ trong trường này không liên quan gì tới ngôi miếu kia.

“Tiểu Đồng, Tiểu Đồng!”

Quý Mạn đứng bên kia đường vẫy tay với Thời Sênh. Chờ dòng xe dừng lại, nữ sinh mới kéo thêm một người chạy sang, “Tiểu Đồng, sao cậu lại ở đây?”

“Theo đuổi đàn ông.” Thời Sênh chống nạnh vô cùng phiền muộn.

“Sầm Triệt sao? Cậu thật sự tính toán theo đuổi anh ta đấy à?” Gần đây Quý Mạn nghe được không ít tin tức, Sầm Triệt này khá cổ quái, không dễ theo đuổi như vậy.

Thời Sênh tiếp tục buồn bực, “Không phải tính toán, tớ đang theo đuổi rồi.”

Nhưng mà đối tượng theo đuổi lại chẳng dễ dàng chút nào, hắn hoàn toàn không để ý tới cô.

“Phì… Xem bộ dáng của cậu thì có vẻ không tiến triển thuận lợi rồi? Đừng sợ, chị đây sẽ giúp em.” Quý Mạn vỗ ngực cam đoan, “Nhưng mà giờ cậu có thể giúp chuyện này một chút được không?”

Thời Sênh liếc nhìn nữ sinh bên cạnh một chút, từ nãy đến giờ nữ sinh vẫn luôn cúi đầu, sắc mặt hơi xấu giống như lâu rồi chưa được ngủ, cả người trong tình trạng hốt hoảng, quanh thân có một hơi thở kỳ quái.

“Không cứu, không giúp.”

Mắt Quý Mạn sáng lên, ôm cánh tay Thời Sênh lắc lắc, “Tiểu Đồng, Tiểu Đồng tốt, giúp một chút đi mà! Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp đó!”

Thời Sênh giật tay lại, “Tớ bận lắm.”

Lấy đâu ra thời gian di cứu người khác chứ, giờ cô còn chưa cứu được vợ mình đây này.

“Tiểu Đồng, xin cậu…” Quý Mạn sử dụng ưu thế của mình vô cùng thuần thục, tỏ vẻ đáng yêu một cách không hề áp lực, “Tiểu Đồng, cậu giúp một lần đi mà.”

Thời Sênh tiếp tục bày ra vẻ lạnh nhạt, “Tớ bận lắm.”

“Tiểu Mạn, bỏ đi.” Nữ sinh túm tay Quý Mạn, “Đừng làm khó người khác.”

Thời Sênh liếc nhìn nữ sinh một cái, hoàn toàn không có vẻ mềm lòng, chỉ hỏi Quý Mạn, “Cậu có về không, không về thì tớ về đây.”

“Tiểu Đồng.” Quý Mạn tỏ vẻ đáng thương, trong mắt toàn là vẻ cầu xin.

“Tớ đi về đây.”

“A…”

“Tiểu Mạn, thôi mà.” Nữ sinh giữ chặt Quý Mạn.

Quý Mạn như nghĩ ra cái gì, vội vàng đuổi theo Thời Sênh, “Tiểu Đồng, nhà của Sầm Triệt ở bên cạnh nhà Ngữ Dao đấy, cậu thật sự không tới sao?”

Thời Sênh dừng bước, quay đầu nhìn Quý Mạn.

Quý Mạn chắp tay trước ngực, chỉ kém điều cắm một cây nhang vào đó dâng lên mà thôi.

Thời Sênh thở dài, “Nể mặt vợ, hôm nay tớ không về chơi game nữa vậy.”

Quý Mạn: “…” Mẹ kiếp, cậu nói bận hóa ra là bận về chơi game!

Nữ sinh kia cũng đần mặt ra, vợ là ai? Quý Mạn ư?

Cô ta nhìn Quý Mạn với ánh mắt kinh dị.

Quý Mạn: “…” Nhìn tớ như thế làm gì?

Chương 1562: Đại sư thông linh (16)

Nữ sinh kia tên là Tống Ngữ Dao, là bạn từ thời trung học với Quý Mạn. Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì hai người thi vào hai trường đại học khác nhau. Hai trường chỉ cách nhau một con phố nên quan hệ của hai người vẫn rất tốt.

Đại khái chừng một tháng trước, anh trai của Tống Ngữ Dao mang về một cây đàn cổ.

Anh trai cô ta thích thu thập đồ cổ, nhưng cũng chỉ là thu thập, ngẫu nhiên thưởng thức mà thôi. Nhưng cây đàn kia thì khác, anh trai yêu thích đến mức không rời tay, còn đặt đàn trong phòng của mình, không cho ai chạm vào.

Lúc đầu, cô ta cũng chỉ cho rằng có lẽ do đàn cổ này có giá trị nên anh trai mới giữ gìn như thế, nhưng sau đó xảy ra nhiều chuyện làm Tống Ngữ Dao cảm thấy không đơn giản như thế nữa.

Từ sau khi anh trai mang cây đàn cổ kia về, trong nhà liền không ngừng xảy ra chuyện.

Đầu tiên là việc cô ta có thể nhìn thấy bóng dáng kỳ quái trong nhà mình, cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm mình từ trong bóng tối, cửa phòng đã khóa kỹ nhưng lại bị mở ra một cách khó hiểu.

Căn phòng đã được người giúp việc thu dọn sạch sẽ nhưng đến hôm sau lại bung bét hết cả.

Lúc đầu Tống Ngữ Dao cam thấy bản thân mình có vấn đề nên đi tìm bác sĩ tâm lý, nhưng kết quả cho thấy bản thân cô hoàn toàn không bị làm sao cả.

Sau đó, người giúp việc cũng bắt đầu cảm thấy trong phòng không sạch sẽ, rõ ràng là có cái gì đó. Nhưng anh trai cô lại không đồng tình với chuyện này, còn quát mắng họ nói hươu nói vượn.

Trước kia anh trai luôn rất thương cô ta, thậm chí còn chưa từng nói nặng lời, nhưng giờ anh trai lại như biến thành người hoàn toàn khác.

Tống Ngữ Dao rất sợ hãi, không dám ngủ. Nhưng hằng đêm cứ tới 12 giờ cô ta liền ngủ quên đi dù mấy giây trước đó cô ta vẫn hoàn toàn không buồn ngủ.

Đến một tuần trước, đúng 12 giờ, cô ta lại bắt đầu ngủ quên. Nhưng đến tầm hai giờ sáng, cô ta đột nhiên tỉnh lại, cửa phòng đã khóa lại bị mở ra, có tiếng thở dốc kỳ quái từ bên ngoài cửa vang vào trong phòng.

Tống Ngữ Dao đã học đại học nên cũng biết âm thanh kia là gì.

Cô ta rất sợ hãi, nhưng không biết tại sao, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi ra ngoài. Trên hàng lang rất tối, phòng của anh trai ở ngay bên cạnh, cửa phòng cũng mở ra, có ánh sáng từ trong hắt ra làm hành lang sáng lên.

Tống Ngữ Dao dùng hết sức lực đi tới trước cửa phòng. Trong phòng, anh trai cô ta nằm trên giường trong trạng thái quần áo xộc xệch. Nhưng ngoại trừ anh ta ra thì trong phòng không có bất kỳ ai. Miệng anh trai không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, thậm chí cô ta còn nghe được âm thanh phụ nữ.

Đúng lúc Tống Ngữ Dao sợ tới phát run, muốn vọt vào đánh thức anh trai thì trước cánh cửa đang hé mở đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ để trần nửa người.

Tống Ngữ Dao sợ tới mức hét lên, tiếng hét rất lớn nhưng anh trai lại hoàn toàn không nghe thấy gì, thậm chí người giúp việc cũng không nghe thấy.

Người phụ nữ đó mở cửa phòng ra. Trong ánh mắt hoảng sợ của Tống Ngữ Dao, cô ta bò lên giường, lại tiếp tục khiêu khích trên người anh trai, tiếng thở dốc vừa mới biến mất lại vang lên lần nữa.

Người phụ nữ nhìn cô ta đầy đắc ý.

Không biết Tống Ngữ Dao lấy đâu ra dũng khí mà vọt vào trong phòng, muốn kéo người phụ nữ kia ra khỏi người anh trai, nhưng làm thế nào cũng không tới gần chiếc giường được, chỉ có thể trơ mắt nhìn ả ta cởi quần áo của anh trai từng cái, từng cái một.

Cuối cùng cô ta ngất đi, lúc tỉnh lại thì đã đang nằm trên giường, dường như tối qua không xảy ra chuyện gì hết vậy.

Mà dường như anh trai cũng không biết những chuyện đã xảy ra hồi đêm. Tống Ngữ Dao càng thêm sợ hãi, thậm chí còn không dám về nhà, nhưng nghĩ tới anh trai bị thứ kia quấn lấy, cô ta lại cắn răng trở về.

Kế tiếp mấy ngày, cô ta không thể tỉnh lại vào nửa đêm nữa, chỉ liên tục gặp ác mộng, ngày nào ngủ dậy cũng thấy mệt mỏi hơn cả lúc không ngủ, thế nên mới có bộ dáng như bây giờ.

Lúc đầu, Tống Ngữ Dao cũng không nói chuyện này cho Quý Mạn

nghe, sợ bạn không tin mình. Nhưng sau khi Quý Mạn nhận ra trạng thái của cô ta càng lúc càng kém thì cô ta mới kể.

Sau đó Quý Mạn nói sẽ dẫn cô ta đi tìm một người, nói không chừng người này có thể giúp được, thế là mới có chuyện gặp được Thời Sênh ở cổng trường.

“Có phải cái ngày mà cậu tỉnh lại lúc nửa đêm, cậu đã gặp Quý Mạn không?” Thời Sênh nghe xong câu chuyện có phần lộn xộn từ miệng của Tống Ngữ Dao thì hỏi một câu không mấy liên quan.

Tống Ngữ Dao nghĩ nghĩ: “Ừ, ngày đó… ngày đó Tiểu Mạn có tới tìm mình.”

“Chạm vào chiếc vòng trên tay cậu ấy à?”

Tống Ngữ Dao nhìn chiếc vòng trên tay Quý Mạn, lại gật: “Mình thấy vòng tay rất đẹp nên hỏi Tiểu Mạn có thể cho mình xem một chút không, lúc chạm vào vòng tay, mình đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều…”

Cô ta túm túm làn váy, lo lắng hỏi: “Mình… vì chạm vào vòng tay nên mới có thể tỉnh lại lúc nửa đêm sao?”

Thời Sênh âm thầm liếc nhìn Quý Mạn một cái.

Quý Mạn lập tức giơ tay thề: “Tớ không tháo nó ra, chỉ để Ngữ Dao xem nó thôi.”

Hơi thở quanh thân Tống Ngữ Dao rất kỳ quái, đồ trong nhà cô ta hẳn không phải âm linh, mà nếu đã không phải âm linh thì đó chính là… yêu? Yêu tinh?

“Tiểu Mạn…” Tống Ngữ Dao thấy Thời Sênh không nói gì thì thấp thỏm nhìn Quý Mạn.

Quý Mạn vỗ vỗ tay cô ta an ủi, sùng bái một cách mù quáng, “Không sao, Tiểu Đồng rất giỏi.”

Tống Ngữ Dao quả thật không biết phải làm gì lúc này, chỉ biết tin tưởng Quý Mạn.

Xe nhanh chóng dừng lại, Thời Sênh vừa xuống xe liền hỏi: “Sầm Triệt ở đâu?”

Quý Mạn: “…”

Tống Ngữ Dao: “…”

Cô thật sự chỉ là vì theo đuổi người ta mới tới đây, hỗ trợ chỉ là thuận tiện thôi.

“Nhà ở góc trong cùng, hôm nay tớ mới biết.”

Khu vực này toàn là các căn biệt thự mini nằm giữa các vườn cây lớn. Quý Mạn chỉ về phía cuối con đường. Ở đó có một căn biệt thự bị cây cối che khuất hơn nửa, chỉ lộ ra một nửa mà thôi.

Thời Sênh định đi về phía đó, Quý Mạn lập tức giữ chặt cô: “Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, anh Sầm Triệt sẽ không chạy đâu. Cậu giúp đỡ người ta trước đi! Cứu mạng đi mà!”

Thời sênh: “…”

Cô bực bội vò đầu: “Nhà đâu?”

“Ở đây, ở đây.” Quý Mạn chỉ vào căn biệt thự bên cạnh.

Thời Sênh lấy mấy lá bùa ra dán quanh biệt thự, sau đó bảo bọn họ vào nhà.

Tống Ngữ Dao thấy bộ dáng của Thời Sênh rất tùy ý nên nắm chặt tay Quý Mạn như thầm hỏi, cậu ấy có thể giúp được không?

Lúc này, trong nhà không có ai, sau khi những chuyện lạ kia xảy ra, người giúp việc thi nhau xin nghỉ. Người giúp việc cuối cùng trong nhà cũng đã xin nghỉ cách đây ba ngày. Tống Ngữ Dao không muốn người vô tội bị liên lụy nên cũng không tìm người giúp việc mới nữa.

Thời Sênh nhìn quanh biệt thự một vòng, rất sạch sẽ, không có âm linh, cũng không có yêu khí.

“Cây đàn cổ kia ở đâu?”

“Trong phòng của anh mình. Nhưng anh ấy đã khóa cửa phòng, mình không vào được…”

“Đưa tớ lên đó xem.”

Tống Ngữ Dao gật đầu, đang định dẫn Thời Sênh lên thì lại nghe thấy tiếng mở cửa, tiếp sau đó cửa bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn từ ngoài đi vào.

Tống Ngữ Dao lập tức tỏ ra căng thẳng. Thời Sênh cũng phát hiện, sau khi người này vào nhà, biệt thự vốn đang sạch sẽ đột nhiên bắt đầu xuất hiện yêu khí. Yêu khí tràn ra từ bốn phương tám hướng rồi quấn lấy người đàn ông này.

“Ngữ Dao, có bạn tới chơi à?” Người đàn ông nghiêng người, nhìn

thấy trong phòng khác có người lạ thì hơi kinh ngạc.

“Vâng… Vâng, bạn học của em.” Sắc mặt Tống Ngữ Dao tái mét, lắp bắp trả lời.

“Vậy bọn em cứ ngồi chơi đi nhé!” Người đàn ông không phát hiện ra sự khác thường của Tống Ngữ Dao, nhanh chóng đi lên lầu. Theo bước chân đi lên của hắn, yêu khí càng lúc càng nồng đậm, cơ hồ đã bao trọn lấy thân thể hắn.

Chương 1563: Đại sư thông linh (17)

Đến tận khi thân ảnh hắn biến mất sau cầu thang, Tống Ngữ Dao mới thở phào một hơi, “Mỗi lần anh ấy về nhà đều như thế, lên lầu kiểu gấp không chờ nổi, thậm chí có khi còn không ăn cơm.”

Quý Mạn nhìn lên lầu, ôm hai tay hỏi Thời Sênh, “Giờ chúng ta phải làm sao?”

“Tối tớ sẽ trở lại đây.” Thời Sênh xoay người rời đi.

Quý Mạn lập tức nhanh tay ôm lấy cánh tay Thời Sênh, “Tiểu Đồng, cậu đừng đi mà, chỉ có tớ với Tống Ngữ Dao đều là phụ nữ yếu ớt ở đây thì sợ lắm.”

Thời Sênh: “…” Sao trước bảo không sợ trời, không sợ đất cơ mà?

Tuy rằng Tống Ngữ Dao không nói gì nhưng trong mắt lại có vài phần mong đợi. Cô ta không muốn đợi ở nhà một mình, rất đáng sợ.

Nữ sinh này đem tới cho cô ta cảm giác rất yên tâm.

Thời Sênh gãi đầu: “Cậu nghĩ cách gọi anh trai cậu xuống đây. Tớ sẽ lên đó giết con yêu quái kia.”

“Yêu quái?” Quý Mạn nghe xong liền che miệng, lấm la lấm lét nhìn xung quanh như ăn trộm, “Là cái loại yêu quái như trong tivi ấy á?”

Thế giới này thật sự có yêu quái sao?

Không đúng, ma còn có, có yêu thì có gì quỷ quái đâu cơ chứ?

Hiển nhiên Tống Ngữ Dao cũng bị dọa rồi, hơn nửa ngày mới hỏi: “Thật sự… thật sự là yêu quái ư?”

“Nhanh lên, tớ không có thời gian đâu.” Thời Sênh thúc giục Tống Ngữ Dao, “Nếu không thì chờ tới tối đi.”

Tống Ngữ Dao giật mình, lắp bắp nói: “Anh trai mình… anh trai mình về nhà thì sẽ không ra khỏi phòng, không ai gọi được.”

“Tớ cứ thế xông vào, nếu như anh ta bị dọa chết thì sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Thời Sênh nhướng mày.

Sắc mặt Tống Ngữ Dao trắng bệch, nhìn Quý Mạn không biết làm thế nào.

Quý Mạn vô cùng xấu hổ, cô ta biết Thời Sênh rất khác người, nhưng nói gì cũng phải uyển chuyển tí chứ.

Được rồi, nếu có thể nói uyển chuyển thì cậu ấy đã không phải Kỷ Đồng.

“Mình thử một chút…” Tống Ngữ Dao cắn răng.

Cô ta hít sâu mấy hơi rồi đi lên lầu, gõ gõ cửa phòng, chờ một hồi lâu người bên trong mới mở cửa.

Người đàn ông đã thay quần áo ở nhà, quần áo hơi xộc xệch, cũng chẳng biết đang làm gì. Thấy em gái mình đứng ngoài cửa thì hơi nhíu mày, “Sao thế?”

“Anh… Em đau bụng.” Tống Ngữ Dao ôm bụng, vẻ mặt khó chịu, vừa rồi bị kinh hãi nên giờ sắc mặt vẫn còn hơi trắng, hoàn toàn không sợ bị lộ.

“Sao lại đau bụng?” Người đàn ông duỗi tay đỡ Tống Ngữ Dao, giọng đầy lo lắng, “Có phải đã ăn thứ gì không vệ sinh không?”

“Không biết, anh, anh đưa em đi bệnh viện đi.”

Người đàn ông có chút không muốn, nhưng nhìn em gái nhà mình khó chịu như vậy, hắn cũng không đành lòng, “Hai bạn học của em đâu rồi?”

“Bọn họ có việc về rồi.” Trán Tống Ngữ Dao bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Cô ta cảm giác được có gì đó ở trong phòng đang nhìn chằm chằm vào mình, thế nên thân mình không tự chủ được mà run lên, sắc mặt càng thêm tái, “Anh…”

Người đàn ông quay đầu đóng cửa lại, khóa chặt, “Nhịn một chút, anh đưa em đi viện ngay.”

Tống Ngữ Dao quay đầu nhìn về một phía khác của hành lang, Thời Sênh từ chỗ rẽ bước ra, nhìn bọn họ ra khỏi biệt thự.

Xác định người đàn ông đã đưa Tống Ngữ Dao đi xa rồi, Thời Sênh mới đi tới trước cửa phòng rồi giơ chân đạp một cái. Cánh cửa nhìn vô cùng chắc chắn dễ dàng bị đá văng.

Quý Mạn đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm, mẹ của con ơi, Tiểu Đồng quá bạo lực rồi.

Trong phòng cũng không có gì nhiều, thứ hấp dẫn người ta đầu tiên khi bước vào là chiếc đàn cổ kia. Nó được đặt ngay ngắn trong

phòng, bên dưới là thảm nhung dày, bên cạnh còn còn lư hương đang cháy, có thể thấy chủ nhân của chiếc đàn này quý trọng nó cỡ nào.

Thời Sênh bảo Quý Mạn ra ngoài chờ, sau khi cửa khép lại rồi mới móc kiếm chém về phía đàn cổ.

Đàn cổ có thể cảm nhận được nguy hiểm, dây đàn như bị người kích thích, lập tức phát ra âm thanh đơn tiết sắc nhọn, mỗi một tiếng đều chứa lực công kích.

Thời Sênh nhằm thẳng vào chiếc đàn cổ bổ xuống, dây đàn bị chặt đứt, âm thanh biến mất, một người phụ nữ xuất hiện ngay bên cạnh nó.

Người phụ nữ mặc cổ trang, cô ta che lại ngực, hung hãn trừng mắt với Thời Sênh: “Ta và ngươi không thù không oán, tại sao lại ra tay với ta?”

Nữ nhân này hoàn toàn không bị tiếng đàn mê hoặc, còn nhẹ nhàng chém đứt dây đàn như thế. Ả phụ nữ biết mình không phải đối thủ của cô nhưng giờ ả cũng chẳng còn đường nào khác.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn ả ta: “Tống Ngữ Dao và ngươi cũng chẳng có thù oán gì, tại sao còn hù dọa cô ấy?”

Sắc mặt người phụ nữ thay đổi, “Ta chỉ muốn đuổi cô ta đi.”

“Đây là nhà cô ấy, ngươi dựa vào cái gì mà đuổi người ta đi?”

Người phụ nữ nói như đúng rồi: “Tại sao cô ta lại đòi chia sẻ tình yêu của hắn với ta, cô ta cũng xứng sao?”

Ả là yêu quái bị phong ấn trong đàn cổ. Ngày đó, hắn dùng máu của mình thức tỉnh ả, khiến ả một lần nữa có thể nhìn thấy thế giới này, ả vô cùng vui mừng.

Bởi vì ả bị đánh thức bằng máu cho nên tự thân đã có một loại khế ước với chính người đánh thức mình.

Hắn thích ả, ả cũng thích hắn, bọn họ ở bên nhau rất vui vẻ.

Nhưng mà Tống Ngữ Dao kia chẳng những nghi thần nghi quỷ mà còn nói bậy với hắn, yêu cầu hắn mang đàn đi. Đương nhiên ả không cam lòng nên mới hù dọa cô ta, muốn đuổi cô ta đi.

“Ngươi hút tinh khí của hắn, đương nhiên không nỡ rời đi rồi.” Thời Sênh vạch trần lời nói dối của ả không chút lưu tình, “Lúc phong ấn mới cởi bỏ, lực lượng của ngươi rất yếu, nhưng sau khi ở bên hắn, ngươi phát hiện mình có thể khôi phục thực lực, vì thế ngươi đã dụ dỗ hắn.”

“Chúng ta yêu nhau thật lòng.” Người phụ nữ phản bác, “Ta chỉ muốn ở bên hắn mà thôi.”

Thời Sênh cười nhạo: “Ngươi cho ta là đồ ngốc sao, ngươi bị phong ấn nhiều năm như thế, chắc chắn là do con người đã làm điều đó. Lần nữa nhìn thấy con người, ngươi không nghĩ cách báo thù thì thôi, còn muốn có tình yêu với con người sao? Có phải đầu óc chưa được giải phong ấn không?”

“Ngươi đừng có nói với ta cái gì mà tình yêu chân chính. Nếu ngươi thực sự yêu hắn thì sẽ không bao giờ xói mòn tinh khí của hắn để bồi bổi cho thân thể của mình.” Thời Sênh hếch cằm, “Yêu một người là khi hắn nhíu mày một chút thôi, ngươi cũng cảm thấy là mình có lỗi.”

“Ta…” Trong đáy mắt ả có một chút hoảng loạn, nhưng rồi lại trấn định ngay lập tức, “Sao ngươi hiểu tình yêu là gì chứ, ta muốn ở bên hắn thì nhất định phải cam đoan mình có thể tồn tại.”

Trên mặt Thời Sênh hiện lên một chút tà ác: “Vậy ngươi có nói cho hắn biết cái này không? Nói cho hắn, mỗi lần làm chuyện đó với hắn, ngươi đã hút tinh khí của hắn? Hắn đồng ý chưa?”

“Hắn thích ta như thế, nhất định sẽ không ngại.” Ả yêu quái mạnh mẽ giảo biện, càng nói mặt mũi càng dữ tợn, “Chính vì hắn đã nói sẽ vì ta phụng hiến hết thảy nên ta mới ở bên hắn. Ta đòi thù lao trên người hắn thì có gì sai?”

“Giao dịch rất công bằng, vậy thì sao ngươi còn lấy danh nghĩa tình yêu chân chính ra làm gì?”

“Nhưng ta thật sự rất thích hắn.” Ả yêu quái cười, sau đó hung hăng trợn mắt với Thời Sênh. “Đây là chuyện của hai người chúng ta, không khiến ngươi xen vào việc của người khác.”

Thời Sênh nhún vai, “Ta cũng không tính toán quản.”

“Vậy ngươi tới đây làm gì?”

“Chị ủy thác của người khác, tới để giết chết ngươi.”

Ả yêu quái: “…”

Thế này còn không tính là xen vào việc của người khác à?

“Ngươi không được tới đây!” Ả yêu quái thấy Thời Sênh muốn ra tay thì nói rất nhanh, “Tống Ngữ Dao cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt, ta có thể cho gấp đôi, hết thảy những gì cô ta có đều do hắn cho, ta có thể

cho ngươi nhiều hơn nữa.”

Thời Sênh quan sát ả từ đầu tới chân, chậm rì rì nói: “Ngươi không đáng yêu như cô ấy!”

Chương 1564: Đại sư thông linh (18)

Quý Mạn đi qua đi lại trong phòng, bên trong không hề có âm thanh nào phát ra, cũng không biết thế nào rồi.

Đó là yêu quái đó!

Cô ta thật sự rất muốn vào nhìn một chút.

Đúng lúc tim gan Quý Mạn còn đang cồn cào thì cửa mở ra, Thời Sênh xách một đùm màu trắng đi ra, vẫn là bộ dáng nghênh ngang, phớt đời như thể cô chỉ mới đi dạo một phòng ở bên trong vậy.

Ánh mắt Quý Mạn dừng ở cái thứ màu trắng trên tay cô, “Hồ… hồ ly tinh?”

“Thích à? Cho cậu.” Thời Sênh ném con hồ ly đã chết cho Quý Mạn.

Quý Mạn nhảy tránh theo bản năng. Hồ ly rơi trên mặt đất, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Quý Mạn: “…” Dọa người!

Hồ ly đã chết, anh trai Tống Ngữ Dao đột nhiên té xỉu. Vốn dĩ Tống Ngữ Dao chỉ lừa hắn mà thôi, giờ thì quả đúng là phải đi bệnh viện rồi.

Anh trai của Tống Ngữ Dao nhìn thì có vẻ rất khỏe mạnh, nhưng sau khi tới bệnh viện kiểm tra thì đột nhiên trở nên suy yếu, cả người như

thiếu chất dinh dưỡng, giống như bị người ta ngược đãi vậy.

Bị trở thành đồ ăn của hồ ly tinh, hắn khỏe mới là lạ, thêm vài tối nữa thì có khi người cũng tèo luôn.

Quý Mạn muốn tới bệnh viện, Thời Sênh thì không.

Cô đi theo con đường tới chỗ căn biệt thự cuối cùng. Căn biệt thự này nhìn không khác những căn khác là bao, nhưng tới gần sẽ phát hiện ra linh khí ở đây dày hơn nơi khác rất nhiều, có thể nhận ra được từ việc cây cối ở đây mọc um tùm hơn những nơi khác.

Nhưng Thời Sênh lại không thích những linh khí này, chúng quá lạnh, quái dị nhất là không phải lạnh vì âm linh mà bản thân nó vốn dĩ đã lạnh như thế rồi.

Thời Sênh duỗi tay định gõ cửa nhưng tay còn chưa kịp hạ xuống thì cửa sắt đã phát ra âm thanh nhỏ. Thân ảnh của Sầm Triệt xuất hiện trong tầm mắt Thời Sênh.

Vẫn là gương mặt tái nhợt có thể dọa chết người, biểu tình thờ ơ nhìn chằm chằm vào túi quần cô.

Sầm Triệt không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm như thế.

“Này?” Thời Sênh quơ quơ tay trước mặt hắn, người sau hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng lại.

Thời Sênh cúi đầu nhìn túi quần mình, lấy từ trong đó ra một viên nội đan lớn bằng ngón tay cái, chìa ra trước mặt hắn, “Thích?”

Hồ ly kia trước khi bị phong ấn có lẽ rất lợi hại, thậm chí còn có cả nội đan nữa.

Tầm mắt Sầm Triệt di động theo tay cô, thực không khách khí duỗi tay muốn nhận lấy.

Thời Sênh lập tức rụt lại. Sầm Triệt vẫn chỉ nhìn theo tay cô, hoàn toàn không có ý nhìn cô.

“Muốn cũng không dễ như thế được.”

Cuối cùng Sầm Triệt cũng chịu ngẩng đầu nhìn cô. Hắn mấp máy cánh môi tái nhợt, “Cô muốn cái gì?”

Biết nói nha…

Ừm, người trong trường cũng không bảo hắn câm, chỉ là hắn lười nói chuyện mà thôi.

Lật bàn, sao hắn không lười sống luôn đi?

“Thiếu bạn gái không?” Thời Sênh cười híp mắt.

Lá cây xung quanh xào xạc, linh khí lạnh lẽo xoay tròn quanh người Sầm Triệt. Lúc này, cả người hắn như đang đứng giữa gió lốc, linh khí tùy ý vờn quanh nhưng lại không hề tiến vào trong thân thể hắn.

Thời Sênh cũng không cảm giác được chút linh khí nào từ cơ thể của hắn cả.

Rõ ràng ở giữa vùng linh khí nồng đậm như thế mà trong người lại không hề có chút nào, điều này quả thực phi logic.

Ánh mắt Sầm Triệt rời khỏi viên nội đan, duỗi tay định đóng cửa.

“A a, cho anh, cho anh.” Thời Sênh vội vàng ngăn cửa, “Cho em vào thì chắc được chứ?”

Động tác đóng cửa của Sầm Triệt hơi dừng lại, tiếp tục nhìn chằm chằm vào nội đan, lần này hắn cũng không nhìn lâu mà nhanh chóng nghiêng người sang một bên.

Thời Sênh đưa viên nội đan cho hắn rồi bước vào trong biệt thự.

Sầm Triệt đóng cửa lại, dẫn Thời Sênh vào trong.

Trong biệt thự không còn ai khác, linh khí lạnh lẽo ngập tràn trong nhà, “Một mình anh ở đây không thấy lạnh à?”

“Quen rồi.” Có lẽ là nể mặt viên nội đan nên Sầm Triệt mới chịu mở miệng ngọc.

Giọng hắn trong trẻo, nếu không phải gương mặt đẹp trai chẳng khác nào người chết thì quả thực rất dụ người.

Biệt thự này có bố cục không khác gì biệt thự nhà Tống Ngữ Dao, chỉ là trong biệt thự là một trận pháp rất lớn, trận pháp này đã tụ tập linh khí vào đây.

“Căn nhà này của anh quạnh quẽ quá, thật sự là thiếu một cô bạn gái đấy.” Thời Sênh bám riết không tha, “Nghĩ một chút được không, bạn gái không cần thì vợ cũng được, em không ngại.”

Sầm Triệt nhìn cô không nói. Thời Sênh lải nhải nửa ngày hắn vẫn không hé răng.

“Cô có thể đi rồi.” Nửa giờ sau, cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng, nhưng lời này làm Thời Sênh chỉ hận không thể giết chết hắn.

…

Thời Sênh muốn gặp Sầm Triệt cũng rất khó. Hầu hết thời gian hắn đều ở trong biệt thự, lúc tới trường cũng tự mình lái xe đi, lên lớp xong liền về, chưa từng la cà dọc đường.

Bạn nói chuyện với hắn, hắn căn bản không để ý tới bạn, coi bạn như không khí mà thôi…

Thời Sênh cân nhắc mấy ngày, cuối cùng mới nghĩ ra cách dùng nội đan dụ dỗ hắn.

Nhưng ở thế giới này sao có thể dễ dàng tìm yêu quái như thế chứ? Thời Sênh mất sức chín trâu hai hổ mới đổi được một viên nội đan từ trong tay người khác, tuy rằng không còn mới nữa nhưng cũng may nội đan là thứ không hết hạn sử dụng.

Lúc Thời Sênh cầm viên nội đan tới, quả nhiên Sầm Triệt liền cho cô vào nhà.

Bại gia tử!

Càng ngày càng phá sản!

Sầm Triệt cầm viên nội đan đi vào phòng khách rồi ngồi xuống, “Cô không phù hợp với tiêu chuẩn lấy vợ của tôi.”

“A?” Nhất thời Thời Sênh không phản ứng kịp, mất một lúc mới hiểu hắn đang tiếp tục cuộc nói chuyện lần trước.

Anh giai lợi hại nha!

Đề tài cách mấy ngày rồi mà còn có thể nói tiếp được.

Nhưng mà tiêu chuẩn lấy vợ là cái quỷ gì? Anh còn có tiêu chuẩn cưới vợ nữa sao? Đùa ông đấy à?

Sao nói chỉ yêu một mình ông hả?

Chia tay!

Thời Sênh nghiến răng, sau đó ngồi xuống cạnh hắn, “Tiêu chuẩn lấy vợ của anh là gì?”

Sầm Triệt khom lưng lấy từ trong ngăn kéo bàn trà ra một cái hộp và đưa cho Thời Sênh.

Hộp hình vuông bằng gỗ, gỗ giống gỗ đàn nhưng nặng hơn, hoàn toàn không phải trọng lượng mà gỗ đàn nên có. Lúc cầm vào tay thấy lạnh lẽo, bóng loáng như ngọc.

“Cái gì đây?”

“Mở ra.”

Thời Sênh xoay cái hộp, kỳ quái hỏi: “Không phải là hộp kín sao?”

Bốn phía cũng không có khe rãnh hay cơ quan gì, sao có thể mở được?

“Mở ra.” Sầm Triệt lặp lại hai chữ.

“Mở ra là có thể làm bạn gái anh à?”

“Cho phép cô theo đuổi tôi.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, mẹ nó anh được lắm, chờ anh khôi phục ký ức xem ông lăn lộn anh thế nào. Không làm anh khóc lóc cầu xin tha thứ thì ông sẽ phát sóng trực tiếp hủy Nhị Cẩu Tử.

[…] Liên quan gì tới tôi chứ? Tại sao tôi nằm cũng trúng đạn vậy hả?

Thời Sênh hít sâu một hơi, mỉm cười, “Mở bằng cách gì cũng được đúng không?”

Sầm Triệt im lặng một chút rồi khẽ gật đầu.

Thời Sênh đặt cái hộp lên bàn, lấy thiết kiếm ra bổ một cái. Ánh mắt Sầm Triệt chỉ hơi liếc về thiết kiếm lúc nó xuất hiện một chút rồi lại khôi phục như thường.

Hộp bị bổ làm đôi, bên trong không phải rỗng ruột mà đặc, bảo sao lại nặng như thế.

“Thứ này đặc ruột, anh lại bảo tôi mở ra?” Thời Sênh cầm nửa cái hộp lên, chất vấn Sầm Triệt.

Mở được mới là có quỷ!

“Ừm.” Sầm Triệt ừ một tiếng không rõ ý tứ, “Tôi muốn nghỉ ngơi rồi, đi thong thả nhé!”

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp!

Cái đức hạnh kiểu gì thế hả?

“Ngày mai 9 giờ tôi có tiết.” Sầm Triệt lại nói thêm một câu.

“Anh có khóa…” Liên quan gì tới ông hả?

Thời Sênh nuốt mấy chữ đằng sau lại, nói chuyện cũng thú vị như thế, ông đây phục rồi!

Chương 1565: Đại sư thông linh (19)

Sầm Triệt cầm nội đan đi lên lầu rồi đặt nó chung một chỗ với viên nội đan lần trước. Hắn dừng lại vài giây rồi đi tới bên cửa sổ, cúi đầu nhìn ra bên ngoài.

Ngoài biệt thự, kiếm trong tay nữ sinh đã không thấy đâu nữa, thần tình của cô lạnh lùng, hơi ngửa đầu nhìn về phía hắn.

Sầm Triệt trấn định kéo rèm. Trong nháy mắt đó, hắn tựa hồ như nhìn thấy bộ dáng tức hộc máu của cô, có điểm… đáng yêu.

Sáng sớm hôm sau, Sầm Triệt thức dậy trong không gian lạnh lẽo, thân thể hắn hơi cứng đờ. Sầm Triệt duỗi tay cầm lấy nội đan đặt trên đầu giường, nắm hồi lâu rồi mới buông ra.

Chờ hắn thu thập xong, lúc ra cửa đã thấy Thời Sênh chờ ở bên ngoài.

“Này, bữa sáng.”

Sầm Triệt nhìn hộp đồ ăn sáng, hắn mím môi: “Ăn rồi, cô ăn đi.”

Thời Sênh nhíu mày nhưng không nói gì, đuổi kịp bước chân của hắn, “Anh không lái xe à? 9 giờ vào học, giờ đã 8 giờ 20 phút rồi, đi bộ làm sao kịp?”

“Bắt xe.”

“Không phải anh có xe ư?”

“Lười lái.”

“Sao anh không chết vì lười đi chứ.”

“…”

Thời Sênh đưa Sầm Triệt tới trước cổng trường. Hắn rời đi mà không thèm ngoảnh đầu lại, đến lúc Thời Sênh đang tự hỏi có nên trốn học vào cùng hắn không thì Sầm Triệt đã lại quay ra.

Hắn duỗi tay về phía Thời Sênh: “Di động.”

Thời Sênh đưa điện thoại cho hắn, hắn nhanh chóng nhập vào một dãy số, “Số điện thoại của tôi, không có việc gì thì đừng gọi, có việc cũng đừng gọi.”

“Vậy anh cho tôi số điện thoại làm gì hả?” Lật bàn!

Khóe miệng Sầm Triệt dường như hơi cong lên. Thời Sênh còn chưa nhìn rõ thì hắn đã khôi phục lại vẻ mặt không biểu cảm như người chết, “Ít nhất, cô đã có được số di động của tôi.”

Thời Sênh lạnh mặt, “Thế thì có lợi ích gì chứ?”

Sầm Triệt chợt cúi người, một cỗ lương khí từ trên người hắn trút xuống, cánh môi hắn như lướt qua má Thời Sênh, hơi thở lạnh lẽo phả vào tai cô, “Tiến thêm một bước, có lẽ sẽ có được tôi.”

Thời Sênh: “…”

Bệnh thần kinh!

Vốn dĩ anh đã là của ông đây rồi.

Sầm Triệt bỏ điện thoại lại vào túi Thời Sênh, quần áo mùa hè rất mỏng, đầu ngón tay hắn chạm vào da cô qua lớp quần áo vẫn mang theo khí lạnh.

Cực kỳ lạnh.

Sầm Triệt bước qua người Thời Sênh, tiến vào trong trường. Có người nhìn về phía bên này, đại khái muốn xem xem là ai trâu bò như thế, lại có thể tới gần Sầm Triệt như vậy.

…

Tống Ngữ Dao muốn mời Thời Sênh ăn cơm để cảm ơn. Thời Sênh không thích đi nhưng Quý Mạn lại nhất định kéo cô tới.

Chẳng những có Tống Ngữ Dao mà còn có anh trai của cô ta. Sau khi hồ yêu chết, hắn hoàn toàn không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra, chỉ nhớ mình có một cây đàn cổ.

Sau khi hắn phát hiện đàn cổ bị chém thành hai nửa, suýt chút nữa ngất xỉu vì tức giận.

Tống Ngữ Dao không muốn nói dối hắn nên đã nói hết chân tướng mọi chuyện cho hắn nghe, thế nên mới có bữa tiệc chiêu đãi Thời Sênh ngày hôm nay.

Nhưng khi nhìn thấy người chém đàn của mình cũng là ân nhân cứu mạng, anh trai Tống Ngữ Dao vẫn có điểm không quen. Cũng may là đã nhiều năm ở vị trí cao nên hắn có thể dễ dàng thu lại cảm xúc, “Cô Kỷ, chuyện lần trước thật sự phải cảm ơn cô.”

“Tôi không định hỗ trợ, là cậu ấy xin tôi giúp.” Nếu không phải vừa lúc Sầm Triệt cũng ở gần thì còn lâu cô mới giúp.

“Tiểu Đồng tốt nhất.” Quý Mạn lập tức vuốt mông ngựa.

Anh trai Tống Ngữ Dao cười với Quý Mạn, “Cảm ơn Tiểu Mạn nữa, lần này Ngữ Dao đã bị dọa không nhẹ, cũng may có em, nếu không không biết mọi chuyện sẽ thế nào nữa. Anh cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế, lúc đó chỉ cảm thấy cây đàn cổ này rất có lực hấp dẫn… Haizz, không nói mấy cái này nữa. Bọn em muốn ăn gì thì cứ gọi đi. Hôm nay anh mời, cứ ăn thoải mái.”

Anh trai Tống Ngữ Dao hơn bọn họ năm, sáu tuổi nên cũng nghĩ nhiều hơn em gái và Quý Mạn nhiều.

Hắn đẩy một cái hộp ra trước mặt Thời Sênh, “Cô Kỷ, đây chỉ là một món quà nhỏ, mong cô đừng ghét bỏ.”

Hộp có chứa linh khí nồng đậm, khẳng định thứ bên trong không phải vật phàm.

Hộp vừa mở ra, Thời Sênh liền phát hiện có hai luồng ánh mắt nhìn về phía này, một luồng rất quen thuộc, ánh nhìn chăm chú và lạnh băng là của Sầm Triệt, luồng còn một luồng khác có vài phần sắc bén và nhìn lén.

Thời Sênh quay đầu, tìm Sầm Triệt đầu tiên. Hắn đang ngồi dựa vào ghế, nhìn cô chằm chằm. Nếu là người thường mà đột nhiên thấy một người y hệt xác chết nhìn mình như thế thì phỏng chừng linh hồn nhỏ bé cũng bị dọa tới tán loạn.

Đối diện hắn là một cô bé chừng năm, sáu tuổi, đầu buộc kiểu công

chúa, đang ăn uống rất nghiêm túc.

Thời Sênh dời tầm mắt, nhìn về phía còn lại.

Tốt lắm, cũng là một người quen.

Kỷ Đồng giả và ông bà Kỷ cùng hai người đàn ông đang ngồi ăn với nhau. Ánh mắt sắc bén kia thuộc về người đàn ông lớn tuổi hơn trong hai người đàn ông đó.

Ba bên hình thành một tam giác trong nhà hàng.

Sầm Triệt chọn ở góc xa nhất như thể cố tình chọn một nơi ánh sáng tối tăm. Nếu không nhìn kỹ thì mọi người chỉ thấy một cô bé vô cùng đáng yêu, không hề để ý tới một “thi thể” ngồi ở phía đối diện.

“Anh, anh đang nhìn gì thế?” Bé gái đã ăn xong liền gọi người đối diện một câu.

Sầm Triệt thu lại ánh mắt, “Ăn no chưa?”

“No rồi.” Bé gái ngoan ngoãn gật đầu.

“Đi hỏi chị gái bên kia, hỏi có thể tặng em cái hộp trên bàn đó không?” Sầm Triệt chỉ về phía Thời Sênh.

“Vâng.”

Bé gái không hề thắc mắc nhiều, nhảy khỏi ghế, tung tăng chạy tới trước mặt Thời Sênh, chỉ vào cái hộp, “Chị, chị có thể tặng cái hộp này cho em không?”

Bé gái rất đáng yêu, gương mặt tròn xoe mũm mĩm, đôi mắt to đầy

ngây thơ và vô tội.

Một cô bé đáng yêu tự nhiên chạy tới hỏi có thể cho cô bé ấy món đồ kia không, còn là một vật không bình thường, điều này làm người ta cảm thấy hơi quỷ dị.

Thời Sênh lại lập tức đưa cái hộp ra, “Cầm chắc nhé!”

“Cảm ơn chị!” Bé gái ôm hộp cười, “Anh em rất thích chị đó.”

Thời Sênh xoa đầu nhóc, “Vì sao?”

“Anh chỉ thích đồ của chị thôi.”

Thời Sênh hơi liếc nhìn Sầm Triệt rồi bóp bóp má cô bé, “Về đi.”

“Tạm biệt chị.”

Mọi người: “…” Cô thật là hào phóng quá! Cứ thế tặng đồ cho người ta? Người lạ?

Chờ đến khi Quý Mạn nhìn rõ bé gái đó đưa cái hộp cho ai thì lập tức bình tĩnh lại.

Là cái tên họa thủy Sầm Triệt kia.

Từ sau khi Tiểu Đồng nhà cô coi trọng tên họa thủy đó thì lập tức trở nên không bình thường. Đừng nói là tặng quà cho hắn, giờ mà hắn có đòi hái sao trời thì có khi Tiểu Đồng cũng đi thật đấy chứ.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra một món quà khác, “Coi như tôi đổi với anh, quà cảm ơn thì không cần, tôi cũng không phải vì nể mặt anh mà ra tay.”

“Nói là tặng cô rồi mà, sao lại là đổi chứ, tôi là thương nhân, nhưng tôi cũng có tín niệm của riêng mình. Cô Kỷ là ân nhân cứu mạng của tôi, nếu thứ nhỏ này mà tôi cũng tiếc thì sao có thể làm người về sau được.” Anh trai Tống Ngữ Nhiên lập tức đẩy đồ vật trả về.

Tuy rằng hắn đau lòng cây đàn kia nhưng người có năng lực như thế, dù là bạn của em gái mình thì hắn vẫn phải cảm tạ chu đáo.

Hơn nữa, cô gái này còn trẻ như thế mà đã có bản lĩnh như vậy, ai biết về sau còn có thể thành bộ dáng gì chứ?

Lúc có thể kéo gần quan hệ thì nhất định phải làm rồi.

Chương 1566: Đại sư thông linh (20)

Sầm Triệt nhận lấy cái hộp, bé gái ngồi lại trên ghế, hai tay ôm mặt nhìn hắn mở hộp ra.

Con ngươi của bé gái đột nhiên sáng lên, “Cầu thủy tinh đẹp quá.”

Sầm Triệt thưởng thức quả cầu thủy tinh trong tay, bên trong quả cầu như có nước chậm rãi lưu động theo động tác của hắn.

Gương mặt tái nhợt của Sầm Triệt hiện tại có thêm mấy phần dịu dàng.

Bé gái chưa từng thấy anh trai mình có biểu tình như thế bao giờ.

“Anh, anh thích chị đó đúng không?” Tầm mắt bé gái dời khỏi cầu thủy tinh, tò mò hỏi.

“Cô ấy rất thú vị.” Sầm Triệt bỏ quả cầu thủy tinh vào lại trong hộp.

“A, vậy chúng ta mang chị ấy về nhà đi, để chị ấy ở bên cạnh anh, như thế anh cũng không cô đơn nữa. Lúc em không có bên cạnh, anh có thể nói chuyện với chị ấy, cùng chị ấy chơi trò chơi sẽ rất vui đấy.”

Bé gái nói đầy thiên chân vô tà, nhưng nghe cẩn thận thì lại thấy chẳng thiên chân vô tà như thế nữa.

Đây chẳng phải là không thèm xem ý nguyện của người ta mà đã

muốn trói người đem về rồi sao?

Sầm Triệt nhìn về phía Thời Sênh, “Xe tới rồi, anh đưa em xuống.”

“Anh không về cùng em à?” Bé gái bĩu môi, “Hôm nay em muốn về chỗ anh ở.”

“Không được, cơ thể em không chịu nổi.” Sầm Triệt từ chối.

Bé gái ấm ức, mắt đỏ lên, nhưng vẫn nghe lời mà tụt xuống ghế, sau đó đi tới bên cạnh Sầm Triệt, cẩn thận cầm góc áo của hắn.

“Vậy chị ấy có thể ở không?” Bé gái ngửa đầu hỏi.

Sầm Triệt nghĩ một chút, “Chắc là… có thể.”

“Vậy thì tốt quá, anh nhất định phải đem chị ấy về. Em muốn nói cho ba mẹ biết.”

Thân ảnh của Sầm Triệt và bé gái dần biến mất sau lối ra. Hắn vừa đi, người đàn ông trung niên ngồi đối diện ông bà Kỷ cũng đứng lên, vội vã đuổi theo.

Sầm Triệt đưa bé gái lên xe. Bé gái ghé vào cửa sổ xe, không ngừng nói chuyện với hắn. Sầm Triệt chỉ nghe mà không hề đáp lại.

Cuối cùng, bé gái nói: “Anh, anh nhất định phải mang chị ấy về nhà nha. Em sẽ đưa ba mẹ tới thăm anh.”

Sầm Triệt gõ cửa sổ xe phía trước, tài xế lập tức hiểu ý, nhắc nhở cô bé: “Tiểu thư, chúng ta phải đi rồi.”

“Vâng ạ!” Bé gái tỏ ra hơi thất vọng, cô bé vẫy tay chào Sầm Triệt,

“Tạm biệt anh.”

Đến khi chiếc xe hòa vào dòng xe trên đường rồi, Sầm Triệt mới quay người nhìn người đàn ông trung niên đằng sau mình.

Người đàn ông hơi kinh ngạc nhìn gương mặt đẹp trai của Sầm Triệt, đẹp thì đẹp thật nhưng rõ ràng không giống mặt người sống.

Nhưng trên người hắn có nhân khí, chứng minh hắn là người sống, quanh thân cũng không có linh khí, không phải người tu luyện… Có lẽ là bị bệnh gì đó.

Người đàn ông trung niên nghĩ như thế liền yên lòng, tươi cười hỏi: “Anh bạn trẻ, không biết anh bạn có thể bán đồ trên tay kia cho tôi không?”

“Không thể.”

Người đàn ông trung niên nhíu mày, rõ ràng có vẻ không vui, “Anh bạn trẻ, thứ kia cậu cầm cũng không có tác dụng gì, ngược lại sẽ đem tới tai họa cho bản thân. Cậu bán cho tôi, tôi cam đoan sẽ không khiến cậu có hại.”

Sầm Triệt rủ mi, xoay người đi luôn.

Gương mặt của người đàn ông trung niên trầm xuống, trong mắt nảy lên lửa giận, đúng là đồ không biết tốt xấu, nếu không phải thấy hắn không giống con cái nhà bình thường thì lão đâu cần dùng lắm lời như thế.

“Anh bạn trẻ, cậu thật sự không bán ư?”

Sầm Triệt nhanh chóng biến mất trong bóng tối, căn bản không đáp

lại người đàn ông trung niên nửa câu. Người đàn ông oán giận cắn răng, thằng nhóc chết tiệt, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

…

Trong nhà ăn, Kỷ Đồng giả cũng chú ý tới nhóm người Thời Sênh. Cô ta lập tức quan sát Thời Sênh và ông bà Kỷ thêm mấy lần.

Nếu cô ta mới là Kỷ Đồng chân chính, vậy mình là ai?

Vì sao mình lại biến thành Kỷ Đồng?

Ký ức của mình đâu?

Trước kia cô ta không hề để ý tới, nhưng giờ ngẫm lại đúng là thấy hơi quỷ dị. Rõ ràng cô ta cảm thấy diện mạo của mình không hề quá xinh đẹp, vậy mà người trong trường lại gọi cô ta là hoa hậu giảng đường. Vì trong trí nhớ của cô ta, cô ta vẫn luôn là hoa hậu giảng đường nên lúc đó cũng chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, không hề suy nghĩ kỹ càng.

Cuộc sống của cô ta lại biến thành cuộc sống của một người khác?

Kỷ Đồng giả không biết đã có chuyện gì xảy ra, cũng không dám nói điều này với bất kỳ ai. Ngay cả với Tạ Vong Kỳ, cô ta cũng không dám kể.

“Tiểu Đồng, con sao thế?” Bà Kỷ thấy con gái mình cứ mãi nhìn về một phía thì quan tâm hỏi, “Nhận ra bạn bè à? Có muốn qua chào hỏi không?”

Tâm thần Kỷ Đồng giả nhảy dựng, vội vàng lộ ra một nụ cười,

“Không ạ!”

“Gần đây mẹ thấy con hay hốt hoảng, có chuyện gì thì phải nói cho ba mẹ biết, đừng giống như ngày trước, dọa ba mẹ chết khiếp.” Bà Kỷ xoa tóc Kỷ Đồng giả, vẻ mặt đầy yêu thương.

Kỷ Đồng giả nắm chặt vạt áo, nếu bọn họ biết mình không phải Kỷ Đồng thật thì nhất định sẽ không nhìn mình với ánh mắt thế này.

Đúng lúc Kỷ Đồng giả còn đang hoảng loạn trong lòng thì người đàn ông trung niên kia đã quay lại, lễ phép cáo từ với ông bà Kỷ, “Kỷ tiên sinh, chuyện này để tối nay bàn tiếp nhé, giờ tôi có việc phải đi rồi.”

“Được, đại sư có việc thì cứ đi trước đi.” Ông Kỷ vội vàng đứng lên đưa tiễn ông ta.

Người đàn ông dẫn thanh niên trẻ tuổi rời đi, lúc đi ngang qua đám người Thời Sênh còn cố tình nhìn thoáng qua, không thấy có gì kỳ quái mới vội vàng ra ngoài.

Sau khi người đàn ông đó đi, Kỷ Đồng giả cũng lấy lý do người không thoải mái để chào ông bà Kỷ và quay về trường học.

“Đó không phải hoa hậu giảng đường Kỷ Đồng của chúng ta sao?” Quý Mạn nhìn thấy Kỷ Đồng giả thì chọc chọc cánh tay Thời Sênh.

“Sao?” Tống Ngữ Dao nhìn Quý Mạn đầy kỳ quái.

Quý Mạn giải thích: “Hoa hậu giảng đường trường tớ cũng tên là Kỷ Đồng, chính là người đã mất tích một năm trước ấy, không phải lần trước tớ đã kể cho cậu nghe rồi à?”

“A, vậy là trùng tên với cô Kỷ rồi?” Tống Ngữ Dao hô lên, “Đúng là có

duyên thật.”

Giọng Tống Ngữ Dao không nhỏ nhưng đám người Kỷ Đồng giả vừa lúc đi tới bên cạnh cũng nghe thấy.

Kỷ Đồng giả lập tức nhìn về phía bên này, trong ánh mắt có mấy phần hoảng loạn.

“Ba, mẹ, chúng ta mau đi thôi.” Kỷ Đồng giả ngăn trở tầm mắt của ông bà Kỷ rồi lập tức kéo họ ra ngoài.

“Kỳ quái, sao tớ cứ cảm thấy cậu ta sợ cậu thế nhỉ?” Quý Mạn tiếp tục chọc Thời Sênh.

Có thể không sợ sao? Cô ta là hàng giả cơ mà.

Kỷ Đồng giả nhanh chóng rời khỏi nhà ăn cùng vợ chồng ông bà Kỷ. Quý Mạn nói chuyện với Tống Ngữ Dao, sau đó đề tài liền chuyển sang những thứ mà con gái hay để ý.

Sau bữa cơm, anh trai Tống Ngữ Dao muốn đưa Thời Sênh và Quý Mạn về, nhưng Quý Mạn còn có hẹn, Thời Sênh cũng từ chối nên hắn ta đành phải đưa em gái mình về.

Sau khi tạm biệt Quý Mạn, Thời Sênh đi dọc theo con phố.

Lúc này trời không còn sớm, ánh đèn đường rực rỡ, qua những ồn ào náo động của ban ngày là phồn hoa rủ xuống lúc đêm đen.

Thời Sênh bước đi chậm rãi, dần dần xe cộ càng lúc càng ít, những âm thanh ầm ĩ cũng dần nhỏ lại.

Cô nhìn người cách đó không xa, bước chân hơi dừng lại, “Chờ em

đấy à?”

Nam sinh bước ra từ chỗ tối, đèn đường mạ lên gương mặt hắn một tầng ánh sáng nhạt nên không còn cảm thấy tái nhợt nữa, bóng người cao lớn trải dài trên mặt đất.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Thời Sênh, đưa cái hộp kia ra.

Thời Sênh nhướng mày: “Không phải anh thích à? Đưa em làm gì?”

Sầm Triệt không giải thích, chỉ đưa cái hộp ra cho cô.

Chương 1567: Đại sư thông linh (21)

“Anh sợ em bị người ta theo dõi sao?” Thời Sênh buồn cười, “Anh đang quan tâm em hay là…”

Sầm Triệt xoay người rời đi.

“Aizz, em không nói nữa.” Thời Sênh đuổi theo hắn, “Trong này là thứ tốt, anh giữ lại đi.”

“Vô dụng với tôi.”

Thời Sênh hơi sửng sốt, nghĩ đến linh khí lạnh lẽo trong biệt thự của hắn thì nghĩ đúng là thứ này chẳng có tác dụng gì thật.

Thời Sênh nhấp môi dưới, “Thân thể của anh bị làm sao vậy?”

Tại sao cần phải sống trong hoàn cảnh như thế?

Thân hình Sầm Triệt hơi dừng lại, hắn ghé mắt nhìn nữ sinh bên người mình. Cô ấy chẳng có gì đặc biệt nhưng lại hấp dẫn tầm mắt hắn.

Có lẽ có thể suy xét một chút ý kiến của Tiểu Ninh.

“Anh nhìn em bằng ánh mắt như thế là sao?” Thời Sênh cảnh giác lùi về sau, tên ngốc này lại định làm gì đây?

Sầm Triệt thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước, “Ngày mai tôi

không có tiết, đi leo núi đi.”

“Anh muốn tìm một nơi hoang vu vắng vẻ để giết em à?” Vừa rồi ánh mắt hắn thật quá mức quỷ dị, không phải do cô suy nghĩ vớ vẩn.

“Không đi thì thôi.”

“Đi! Đi! Đi!” Muốn giết chết cô cũng không dễ như thế, muốn chết thì cùng chết.

“Ừ.”

“Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Sầm Triệt như không nghe thấy, mắt nhìn thẳng và đi về phía trước. Đây là hắn không muốn nói nữa, Thời Sênh bĩu môi rồi cũng chẳng hỏi thêm.

Hai người một trước một sau bước ra, Thời Sênh thử nhích lại gần hắn. Hắn cũng chẳng có phản ứng gì. Thời Sênh duỗi tay ôm lấy cánh tay hắn, Sầm Triệt hơi có phản ứng nhưng cũng chỉ là dùng mắt nhìn lướt qua cô, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Thời Sênh vừa ôm lấy cánh tay hắn thì cảm thấy đây chẳng khác nào khối băng, vô cùng lạnh.

“Lạnh thì buông ra.” Đi được một khoảng cách, Sầm Triệt đột nhiên lên tiếng, “Tiếp xúc quá lâu với tôi không tốt đâu.”

“Em không phải người thường.” Lạnh chút này vẫn còn chịu được.

“Em thích tôi thế à?” Thích đến mức không tiếc thân thể của mình.

“Đúng thế.”

Sầm Triệt tựa như khẽ cười lại tựa như không, âm thanh ồn ào náo nhiệt xung quanh lại nổi lên, đã đến khu vực gần trường học.

Sầm Triệt dường như không quá nguyện ý đi tới. Hắn nhìn cổng trường cách đó không xa, “Đưa em tới đây thôi.”

Thời Sênh buông hắn ra, “Ngày mai gặp.”

Sầm Triệt gật đầu. Hắn nhìn theo cô rời đi đến tận lúc khuất sau cánh cổng trường. Sau đó ánh mắt hắn đột nhiên trầm xuống, vội vàng đi về phía cô đã đi.

Thời Sênh chỉ cảm thấy có hơi thở lạnh lẽo ập tới, giây tiếp theo đã bị người kéo vào trong lồng ngực.

Đột nhiên bị một cái ôm lạnh băng bao phủ, Thời Sênh hơi co rúm người lại, “Làm sao thế?”

Sầm Triệt không nói gì, chỉ ôm cô đưa vào trong trường, đến tận khi đi được một đoạn xa rồi, hắn mới dừng lại, nói: “Có cái gì đó đi theo em, em không phát hiện ra sao?”

“Anh nói là cái bóng đen đó hả?” Thời Sênh thuận thế ôm lấy eo hắn, “Em biết chứ, nhưng em không bắt được hắn, chạy trốn quá nhanh. Sao, hắn lại xuất hiện à? Anh trai nhỏ rất lo lắng cho em nha.”

“Buông ra.”

“Không buông đấy.”

Sầm Triệt duỗi tay định bẻ tay cô ra nhưng không được, đành để

mặc cô tùy ý ôm lấy. “Nó đi theo em từ lúc nào?”

Thời Sênh nghĩ nghĩ, “Không rõ ràng lắm, lần đầu tiên nó xuất hiện là do một con ma nói cho em biết. Lực cảm ứng của em với hắn không mạnh lắm, khá kỳ quái.”

Chỉ là thỉnh thoảng mới cảm nhận được, nhưng mỗi lần nhìn thì hoặc chỉ có một bóng đen đang tán đi hoặc chẳng thấy gì hết. Thứ đó là gì cô cũng chưa biết chứ đừng nói là tóm lấy nó.

“Anh nhìn thấy cái gì?”

Sầm Triệt lắc đầu, “Chỉ là một bóng đen, không rõ là thứ gì.”

Khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên, “Thật là thú vị.”

Bị đổi thân phận một cách khó hiểu, thứ đi theo cũng rất khó hiểu…

“Tôi đưa em về phòng ngủ, tự mình cẩn thận một chút.”

“Anh trai nhỏ, anh đang lo lắng cho em nha.” Thời Sênh cười tủm tỉm nhìn Sầm Triệt.

Sầm Triệt: “…”

Sầm Triệt đưa Thời Sênh tới dưới lầu ký túc xá, lúc này có khá nhiều sinh viên đi về phòng. Tuy rằng sắc mặt Sầm Triệt hơi kém nhưng tốt xấu gì cũng là đại soái ca, tất nhiên khiến không ít người chú ý tới.

Sầm Triệt dường như không thích bọn họ nhìn trộm mình nên nghiêng người ngăn trở hầu hết tầm mắt.

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Thời Sênh quát về phía đám người đó, “Chưa

thấy người ta yêu đương bao giờ à?”

Đám nữ sinh bị quát thấy hơi xấu hổ nên lại dời tầm mắt đi, tuy thỉnh thoảng vẫn lén nhìn nhưng cũng không trắng trợn, táo bạo như ban nãy nữa.

“Đi lên đi.” Sầm Triệt không hề sửa lại lời nói của Thời Sênh.

“Anh trai nhỏ, ấn đường của anh thật sự có màu đen đấy, cần phải có một người bạn gái. Anh trai nhỏ suy xét em một chút được không?” Thời Sênh túm lấy cánh tay Sầm Triệt, trên mặt là ý cười nhẹ nhàng.

Sầm Triệt: “…” Ấn đường biến thành màu đen là lời của đám đạo sĩ giang hồ lừa bịp, chẳng lẽ cô ấy không biết nói là vận đào hoa à?

Không phải lần đầu tiên Sầm Triệt thấy cô gái này cười, nhưng đa số thời điểm chỉ thấy đó hoặc là nụ cười châm chọc, hoặc là nụ cười lạnh, chỉ ở trước mặt hắn mới lộ ra ý cười hiền dịu thế này.

Trong mắt cô có một gợn sóng như có thể làm hắn trầm mê vào đó.

Hắn lười sửa lại lời của cô, rút tay của mình về, “Đi lên đi.”

Thời Sênh: “…” Chẳng thú vị gì hết!

Thời Sênh đi lên lầu mà không ngoảnh đầu lại một lần làm cho trong lòng Sầm Triệt toát lên một suy nghĩ... cô ấy khó chịu.

Không phải tức giận, là khó chịu một cách đơn thuần.

Sầm Triệt đứng dưới lầu một hồi lâu, cẩn thận tự hỏi xem tại sao mình lại có suy nghĩ kỳ quái như thế. Nhưng cuối cùng chẳng nghĩ

ra nguyên cớ nào mà nữ sinh càng lúc càng nhiều, vì vậy hắn vội vã rời đi.

…

Ngày hôm sau, Sầm Triệt tới đón Thời Sênh đi leo núi. Tối hôm qua còn không nhìn thấy rõ người, hiện tại đã thấy rõ, tin tức học trưởng quái dị Sầm Triệt của trường bên hẹn hò với Kỷ Đồng của trường mình lập tức lan ra rất nhanh.

Sau khi Thời Sênh nhập học cũng không nổi danh gì, chỉ có những người trong lớp mới biết khoa bọn họ cũng có một người khác có tên là Kỷ Đồng.

Tin tức này truyền ra, không ít người tưởng rằng hoa hậu giảng đường Kỷ Đồng đang hẹn hò với Sầm Triệt. Sau đó mới có người đứng ra giải thích rằng đó không phải là hoa hậu giảng đường.

Đương nhiên, hiện tại Thời Sênh không biết mấy chuyện đó, cô đang ngồi trên xe nhìn ra cảnh tượng thiên nhiên không ngừng lùi về sau ở bên ngoài, “Đi leo núi cũng phải đi xa thế này sao? Anh rất giống như đang tính toán giết em rồi vứt xác ở nơi hoang sơn dã lĩnh ấy. Dù anh không thích em thì cũng không cần tàn nhẫn vậy chứ.”

Đã lái xe suốt hai giờ rồi mà còn chưa tới.

“Ừ.” Câu trả lời theo đúng tiêu chuẩn Sầm Triệt.

Thời Sênh thở dài rồi lại cúi đầu chơi game.

Xe chạy thêm nửa giờ mới dừng lại, xung quanh là non xanh nước biếc, phong cảnh có vẻ không tồi.

Sau khi bọn họ xuống xe liền đi bộ lên một con dốc nhỏ. Con đường này không dễ đi, gập ghềnh lại rất hẹp. Sầm Triệt đi đằng trước chẳng khác nào đi trên đất bằng như thể đã đi qua rất nhiều lần.

Đi qua con đường nhỏ gập ghềnh liền nhìn thấy một thôn nhỏ. Trong thôn có khói bếp lượn lờ, mơ hồ có thể thấy người trong các thửa ruộng.

Sầm Triệt không đi vào thôn mà vòng ra quả núi ở phía sau thôn đó.

Ở xa thì không có cảm giác gì, nhưng vừa tới gần, Thời Sênh đã cảm nhận được trên núi có âm khí.

Thời Sênh nhìn Sầm Triệt đi đằng trước như ngựa quen đường cũ, mục đích tới đây của hắn không cần nói cũng biết.

Sầm Triệt đột nhiên dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn về phía núi rừng.

Thời Sênh thò đầu từ sau lưng hắn ra nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, âm khí ở nơi đó cực kỳ nồng đậm.

Chương 1568: Đại sư thông linh (22)

“Cậu Sầm, vẫn là căn phòng trước kia nhé… Nhưng mà cô bé này…” Người phụ nữ mộc mạc nhìn Sầm Triệt và Thời Sênh, cách nói chuyện khá câu nệ.

Sầm Triệt vốn tính toán đi lên núi, nhưng đi được một nửa thì hắn lại thay đổi phương hướng, dẫn Thời Sênh vào thôn này.

Thôn có hình tròn, dân cư không nhiều lắm, chỉ có hơn mười hộ.

Những người trong thôn thấy hắn cũng không kỳ quái, thậm chí còn có người chào hỏi.

Lúc trước đi vòng qua thôn, Thời Sênh không có cảm giác gì, nhưng sau khi vào thôn này thì cô cũng cảm nhận được âm khí nồng đậm đang phiêu đãng trong thôn.

Trên người thôn dân cũng có âm khí ít nhiều nên nhìn sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Ở phòng bên cạnh phòng tôi.”

Người phụ nữ cười hồn hậu, nói với khẩu âm tiếng phổ thông: “Cũng đúng, nhưng phải chờ sắp xếp một chút, khả năng hơi muộn. Hai người cứ nghỉ ngơi đi, chút nữa tôi sẽ mang đồ ăn tới cho hai người.”

Người phụ nữ nhanh chóng đi ra ngoài, Sầm Triệt liền đi về phía một

căn phòng.

“Anh thường xuyên tới đây à?”

“Thỉnh thoảng.” Sầm Triệt đẩy cửa phòng ra, bên trong vô cùng sạch sẽ, phong cách gọn gàng đúng kiểu nông thôn.

“Nơi này cứ quái quái sao ấy, hay là chúng ta ở cùng nhau đi?” Thời Sênh được một tấc lại muốn tiến một thước, “Anh xem nếu như xảy ra chuyện gì, chúng ta ở bên nhau cũng tiện hơn đúng không?”

Sầm Triệt trầm mặc từ chối Thời Sênh.

Thời Sênh nói nửa ngày hắn cũng chẳng hé răng, trên mặt viết đầy ba chữ “tôi từ chối”.

Thời Sênh nói mỏi miệng rồi liền trợn mắt xoay người ra ngoài, chuẩn bị đi tìm nước uống.

Vừa ra cửa cô liền gặp người phụ nữ kia, bà ta đang ôm chăn bông mới đi về phía phòng bên cạnh, “Cô bé, có chuyện gì sao?”

Thời Sênh nhìn người phụ nữ, cứ cảm thấy người phụ nữ này nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị, “Có nước không?”

“Có, bên ngoài có giếng nước, chúng tôi đều dùng nước giếng này để uống, rất ngọt. Cô cứ từ từ, tôi đem chăn bông vào rồi đi múc nước cho cô.” Người phụ nữ vẫn duy trì nụ cười ngây ngô.

Lông măng của Thời Sênh dựng đứng, đúng rồi, chính là nụ cười của bà ta. Từ lúc bọn họ vào thôn, người dân trong thôn đều rất tươi cười, nhưng nụ cười lại như đúc ra từ một khuôn mẫu, có vẻ cứng đờ.

Quả nhiên, người phụ nữ nhanh chóng tới đây, đi ra ngoài sân với nụ cười quỷ dị. Bên ngoài sân có một giếng nước, xung quanh giếng ướt dầm dề, phỏng chừng là đã có người tới đây múc nước. Người phụ nữ thuần thục thả gầu nước xuống, múc lên một xô nước rồi dùng cái cốc ở bên cạnh múc cho cô một cốc.

“Cô bé, uống đi.” Người phụ nữ mỉm cười đưa cốc cho Thời Sênh.

Thời Sênh còn chưa nhận lấy thì bên cạnh đã có môt bàn tay thò ra, vững vàng nhận lấy cốc nước, âm thanh mát lạnh vang lên từ phía sau: “Thân thể em không khỏe, ít uống nước lạnh thôi.”

Thời Sênh nhìn bàn tay trắng tới dọa người cầm lấy chiếc cốc, thứ cô nhìn thấy trong cốc không phải là nước trong gì mà là một cốc nước đen sì, bên trong còn có mấy con trùng kỳ quái đang bơi, một mùi tanh tưởi tỏa ra.

Thời Sênh ghê tởm lùi về sau một bước, vừa lúc chui vào trong lòng Sầm Triệt, khí lạnh lập tức bao trùm toàn thân.

Sầm Triệt ôm bả vai cô kéo vào lòng, sau đó đưa cốc nước cho người phụ nữ: “Phiền toái cho một ly nước sôi.”

Người phụ nữ không hề nghi ngờ, gật đầu: “Được.”

Chờ người phụ nữ xách nước đi rồi, Thời Sênh ôm chặt lấy Sầm Triệt, “Làm em sợ muốn chết, đó là thứ gì vậy?”

Khóe miệng Sầm Triệt giật giật. Hắn chẳng hề thấy cô có vẻ bị dọa chút nào, rõ ràng là đang cố tình ăn đậu hũ của hắn.

Sầm Triệt không đẩy cô ra được nên cứ thế ôm vào nhà, “Em cũng

thấy nơi này không thích hợp rồi đấy, không có việc gì thì đừng ra ngoài, đồ họ đưa cho cũng không được ăn.”

“Em muốn ở cùng anh, em sợ.” Chẳng biết Thời Sênh có nghe hắn nói hay không hay chỉ đang hiện thực hóa mục đích của bản thân mà thôi.

Sầm Triệt: “…”

Rõ ràng cô đang chờ để nói mấy lời này đi?

“Nam nữ thụ thụ bất thân, phòng bên cạnh cũng rất an toàn.” Sầm Triệt từ chối, “Tôi không nghĩ là em sợ bọn họ đâu.” Cô ấy chỉ muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của hắn thôi.

Thời Sênh ăn vạ không đi: “Anh dẫn em tới đây, nếu em xảy ra chuyện gì thì anh phải chịu trách nhiệm. Em mặc kệ, em phải ngủ cùng anh. Nơi này quỷ dị như thế, lỡ như em bị bắt thì làm sao bây giờ?”

Sầm Triệt: “…”

Cuối cùng, Thời Sênh chiến thắng bằng cách chơi xấu thành công, chủ yếu là Sầm Triệt cũng không nỡ tàn nhẫn từ chối, nói vài câu liền thôi.

Nếu hắn thật sự kiên quyết từ chối thì Thời Sênh cũng không cưỡng bách hắn.

“Nơi này sao lại thế? Trước kia anh tới nó cũng như thế à?” Thời Sênh ngồi trên giường, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ đã mở một nửa, bình tĩnh nhìn ra bên ngoài, “Âm khí quá nặng.”

“Không, trước đây thôn này rất bình thường.”

Thời Sênh nhướng mày: “Xem ra đã có chuyện thú vị gì đó xảy ra. Anh tới đây làm gì?”

Hiện tại nếu cô còn tin là hắn tới đây leo núi thì mới là có quỷ đấy.

“Linh khí trên núi có tác dụng với tôi, còn có một gốc linh thảo nữa.”

“Linh khí?” Thời Sênh nhìn hắn rất cổ quái, “Em toàn thấy âm khí chứ lấy đâu ra linh khí?”

“Trước kia là linh khí, giờ đã thay đổi rồi.” Cho nên hắn mới đi được một nửa đã quay ngược vào thôn, không ngờ trong thôn cũng bị thay đổi.

Căn cứ theo lời Sầm Triệt nói thì lần gần nhất hắn tới đây là bốn tháng trước. Lúc đó cả thôn và trên núi đều rất bình thường.

Trong bốn tháng này, trên núi và cả thôn này đều phát sinh biến hóa, không biết bị cái gì làm cho thành như thế.

Trong lúc Thời Sênh và Sầm Triệt nói chuyện với nhau thì người phụ nữ đã đun nước xong và mang vào cho bọn họ, cũng không có ý xem họ có muốn uống hay không, chỉ mang vào rồi ra ngay.

Thời Sênh đưa nước tới nhìn, vẫn là dáng vẻ kia, hơn nữa còn nóng nên tản ra một mùi tanh tưởi lợm giọng.

Người phụ nữ lại nhanh chóng mang thức ăn lên, cười ôn hòa, “Trong thôn cũng chẳng có gì ngon, hai người đừng ghét bỏ nhé!”

Thời Sênh nhìn một đống thức ăn đen sì trên bàn thì tay nắm tay

Sầm Triệt càng siết mạnh hơn, ông muốn rút kiếm!

Sầm Triệt dường như biết cô muốn làm gì nên cầm lại tay cô, “Cảm ơn.”

“Vậy hai người ăn đi, chút nữa tôi sẽ vào thu dọn chén đũa.” Người phụ nữ nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Thời Sênh biết bà ta không đi xa mà đứng ở cửa.

“Bà ấy…”

Sầm Triệt đưa ngón trỏ lên môi, ý bảo cô yên lặng. Thời Sênh há miệng cắn ngón tay hắn, đầu lưỡi còn liếm liếm mấy cái, lạnh lạnh giống y như kem vậy.

Sắc mặt Sầm Triệt khẽ biến, nhìn chằm chằm vào cô, cũng không thu tay lại.

Đầu lưỡi mềm mại mang theo độ ấm đảo trên tay hắn đem tới sự ấm áp mà hắn chưa từng cảm nhận được.

Sau một hồi lâu, chờ khi Thời Sênh buông ra thì ngón tay hắn đã ướt nhẹp, hắn mới chậm rãi nói: “Anh chưa rửa tay.”

“Vừa rồi em đã dùng linh khí làm sạch rồi, anh cho em là đồ ngốc à?” Thời Sênh trợn mắt.

Sầm Triệt: “…”

Sầm Triệt thở dài trong lòng, tựa như bất đắc dĩ, lại tựa như dung túng.

Thời Sênh không dám ăn mấy thứ trên bàn, lấy từ trong không gian ra ít trái cây cho Sầm Triệt ăn, sau đó lại đổ mấy thứ đó vào trong không gian, chờ có cơ hội sẽ đổ đi.

Sầm Triệt cầm trái cây không ăn mà chỉ nhìn chằm chằm vào động tác của cô, trên đầu ngón tay vẫn còn độ ấm, hắn vô ý thức rụt ngón tay lại, thật ấm…

“Nhìn em thế làm gì? Có phải thích em rồi không?” Thời Sênh xoay người liền thấy tầm mắt chăm chú của Sầm Triệt, hỏi với vẻ mặt đầy bỉ ổi.

Chương 1569: Đại sư thông linh (23)

Sầm Triệt dời ánh mắt đi, không nhìn cô nữa.

Lúc không nói gì còn ngoan hơn lúc mở miệng nói chuyện.

Hắn có nên lấp kín miệng cô không đây?

Sầm Triệt nghĩ như thế nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. Cô ấy không nói gì thì lại cảm thấy hơi quạnh quẽ.

Đúng lúc Thời Sênh không chú ý, Sầm Triệt liền ném trái cây sang một bên.

Mới vừa ném xong, cửa phòng lại bị gõ vang, người phụ nữ vào thu thập chén đũa, thấy đồ ăn trên bàn chỉ còn dư lại một ít, bà ta lại nhìn quanh trong phòng, sau khi không phát hiện ra điều gì dị thường thì nụ cười quỷ dị lại tăng thêm mấy phần, “Cậu Sầm, cô bé, hai cô cậu nghỉ ngơi đi, buổi tối không có việc gì thì đừng ra ngoài chạy loạn nhé!”

Thời Sênh chống cằm hỏi: “Tại sao?”

Người phụ nữ nói như đọc lời thoại, “Trên núi có dã thú, buổi tối thỉnh thoảng vẫn chạy vào trong thôn. Hai người cũng không phải sợ hãi, chỉ cần không ra khỏi cửa là được rồi.”

Người phụ nữ dặn dò mấy câu rồi cầm đồ rời đi.

“Dám lừa dối đến cả ông đây.” Người phụ nữ vừa đi, Thời Sênh liền hừ lạnh một tiếng, “Ông ra ngoài làm thịt mấy thứ này.”

“Đừng làm loạn.” Sầm Triệt ngăn cô lại, “Đám thôn dân này hẳn là bị khống chế.”

“Sao, anh còn muốn cứu bọn họ à? Không ngờ anh lại là người có lòng yêu thương nhân loại nhiệt tình như thế đấy.” Phượng Từ nhà cô đâu phải kẻ lương thiện gì.

Sầm Triệt đột nhiên rất muốn bóp chết cô, nói cái gì thế hả, bộ dáng này của cô sao có thể theo đuổi người ta được chứ.

“Tôi muốn xem thứ ở sau lưng bọn họ là gì.”

Thời Sênh lộ ra biểu tình quả nhiên như thế, “Vậy tới bắt là được rồi, lãng phí thời gian với họ làm gì, em bận lắm. Nếu anh đã nói trước đây trên núi có linh khí, vậy thì chắc chắn là vì trên núi có gì đó xảy ra nên thôn này cũng gặp nạn theo, chúng ta lên núi thử xem.”

Thời Sênh kéo Sầm Triệt đi ra ngoài, căn bản không cho hắn có cơ hội nói chuyện.

Cô tránh những thôn dân bên ngoài, tới gần ngọn núi tỏa ra âm khí rất nặng kia.

Đường lên núi rất thoáng, tựa như có người thường xuyên qua lại. Thời Sênh đi theo con đường đó nhanh chóng tới được lưng chừng núi. Càng đi lên núi thì âm khí càng nặng, còn ẩn ẩn có oán khí lan tràn.

Giữa sườn núi mọc đầy cỏ dại, đường đến đây thì không thấy nữa, giống như tất cả mọi người đi tới đây liền ngừng lại, không hề đi về

phía trước.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, không nói một lời liền bổ về phía trước một cái. Kiếm khí ào qua đám cỏ dại, vòng bảo hộ trong suốt trước mặt bị đánh nát, để lộ ra một gian nhà không lớn ngay trước mặt hai người.

“Vèo!”

Có một cây gậy trúc từ trong sân bay ra bắn thẳng về phía mặt Thời Sênh. Thời Sênh nhẹ nhàng chém cây gậy thành hai đoạn, lại vung kiếm một lần nữa.

“Dừng tay!” Từ trong viện có tiếng hét lớn truyền ra.

Nhưng mà đời nào Thời Sênh chịu nghe lời, tốc độ vung kiếm càng nhanh hơn mấy phần. Kiếm khí đảo qua mặt đất làm mặt đất nứt ra một đường chạy thẳng về phía gian nhà.

“Đùng…”

Gian nhà bị kiếm khí đánh trúng liền chia năm xẻ bảy, hoàn toàn không nhìn ra nơi này từng có một nơi để ở.

Một bóng người chật vật bò ra từ đống sụp đổ, trên người mặc áo bào đạo sĩ, tóc trắng đầy đầu, lấm la lấm lét, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

“Các người là ai, vì sao lại quấy nhiễu ta thanh tu?” Đạo sĩ nổi lửa giận.

“Thanh tu?” Thời Sênh nhướng mày, “Thanh tu ở địa phương quỷ quái này, ông tu cái gì? Vừa thấy đã biết không phải hạng người tốt

đẹp gì rồi.”

Đạo sĩ nhíu mày, đôi mắt vốn đã rất nhỏ giờ lại càng nhỏ hơn, “Nhóc con, trông mặt mà bắt hình dong là không lễ phép tí nào đâu. Trưởng bối trong nhà dạy mày chào hỏi người lớn như thế sao?”

Hắn nhìn thiết kiếm trong tay Thời Sênh với ánh mắt tham lam, thanh kiếm kia dường như rất lợi hại.

Nhưng lý trí của lão ta vẫn chưa bị dục vọng đè mất, chuyện vừa xảy ra vẫn làm lão nhớ rõ rành rành, con nhóc này không phải đứa hiền lành gì.

Thời Sênh cười ác liệt, “Trưởng bối nhà tôi dạy tôi cách chào hỏi chính là, người nhìn không vừa mắt thì lập tức giết chết.”

Đạo sĩ: “…”

Con bé tà môn này ở đâu chui ra vậy?

Đạo sĩ phóng tầm mắt tới người sau lưng Thời Sênh, nam sinh vẫn luôn một mực im lặng. Ngay từ đầu lão bị Thời Sênh và thiết kiếm thu hút nên giờ mới nhìn ra. Lão hít hà một hơi, khá hoảng sợ: “Cậu… cậu…”

Sầm Triệt hơi ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào đạo sĩ.

Đạo sĩ thấy thế thì càng thêm sợ hãi, thân mình run rẩy lùi về sau, nhưng được hai bước đã không thể động đậy nữa.

Sầm Triệt bước về phía trước, đi tới trước mặt đạo sĩ kia, biểu tình không hề biến đổi một chút nào, các ngón tay tái nhợt giơ lên, nét

hoảng sợ của đạo sĩ như bị giữ nguyên tại chỗ, linh hồn thể màu đen bị Sầm Triệt kéo ra ngoài.

Linh hồn thể giãy giụa hét lên, “Tha mạng, tha mạng, coi như nể mặt cũng là tà tu, xin hãy bỏ qua cho tôi.” Sao lão lại xui xẻo như thế, lại gặp phải thứ đồ này.

Sầm Triệt nhẹ nhàng nắm giữ linh hồn thể, nó giãy thế nào cũng không thoát ra được, “Thứ kia ở đâu?”

“Thứ kia? Thứ gì? Tôi không biết.” Linh hồn thể gào lên, lão có cầm thứ gì của hắn đâu cơ chứ.

“Trên núi có một gốc linh thảo.” Sầm Triệt nhắc nhở linh hồn thể.

“Linh thảo?” Giọng của linh hồn thể cao vút lên, “Tôi chưa từng thấy linh thảo nào cả. Tôi thật sự chưa từng thấy gốc linh thảo nào. Lúc tôi tới đây, thôn này đã như vậy rồi. Tôi thấy đây là chỗ không tồi nên mới dừng lại, điều khiển đám thôn dân thay tôi dụ dỗ đám người qua đường.”

Sầm Triệt tựa hồ như đang phân biệt xem linh hồn thể này có nói dối hay không. Cuối cùng, ngón tay hắn hơi dùng sức. Linh hồn thể thét lên chói tai rồi lập tức biến mất trong không khí.

Mà thi thể của đạo sĩ kia lập tức hư thối trong nháy mắt, cuối cùng chỉ còn lại đống xương trắng.

Ngón tay của Sầm Triệt bị bắt lấy rồi các ngón tay được lau bằng một chiếc khăn ướt mềm mại.

Hắn hơi rũ mắt nhìn nữ sinh bên cạnh đang nghiêm túc lau tay cho mình.

Hắn hỏi: “Em không sợ hãi sao?”

Nữ sinh không hề dừng lại, chỉ đáp: “Sợ hãi gì?”

Sợ hãi gì?

Sợ hãi cái bộ dạng giống quái vật này của hắn.

“Tôi đã chết lâu rồi.” Sầm Triệt nhìn cô nhẹ nhàng lau ngón tay cho mình, nhẹ giọng nói, “Như thế, em cũng không sợ tôi à?”

“Đã chết lâu rồi?” Thời Sênh ngẩng đầu, biểu tình khá quái dị, “Đã chết thật lâu nghĩa là thế nào?”

Sầm Triệt rụt tay lại, “Là ý trên mặt chữ.”

Hắn là người đã chết, là một tên quái vật.

Thời Sênh nhíu mày, “Trên người anh có hơi thở của người sống.”

Sầm Triệt cười quỷ dị, hơi thở người sống trên người hắn lập tức biến mất, chỉ còn lại vô tận lạnh lẽo như mùa hè chói chang đột nhiên biến thành mùa đông tuyết bay tán loạn.

Thời Sênh vốn không cảm giác được linh khí trong cơ thể hắn nhưng bây giờ lại cảm nhận được, linh khí nồng đậm phủ quanh người hắn, không ngừng tẩm bổ cho thân thể.

“Sợ không?” Sầm Triệt tiến lên thêm một bước. Khoảng cách giữa hai người chỉ còn một gang tay. Hắn rũ mi nhìn cô như thể chỉ cần cô nói một câu sợ hãi, hắn sẽ thật sự giết chết cô rồi vứt xác ở đây, tiễn cô xuống địa ngục cùng lão đạo sĩ kia vậy.

Thời Sênh duỗi tay ôm lấy hắn, mặt dựa vào ngực hắn, “Dù anh có bộ dáng nào thì em vẫn thích.”

Thân mình Sầm Triệt hơi cứng đờ, sau đó khẽ cười, duỗi tay ôm chặt cô như muốn nhét cô vào trong cơ thể mình vậy, “Anh đã cho em cơ hội, sau này em sẽ không còn cơ hội đổi ý nữa.”

Chương 1570: Đại sư thông linh (24)

Mười lăm tuổi, Sầm Triệt qua đời trong một tai nạn.

Nhưng ba mẹ hắn không cam lòng, không biết làm cách nào mà quen được một người, người đó dùng biện pháp cổ quái nhốt linh hồn hắn lại trong thân thể này.

Thân thể đã chết nên phải dùng linh khí để tẩm bổ, làm cho cơ thể không thể thối rữa.

Ngay từ đầu hắn không đồng ý, hắn đã chết rồi, giờ phải tồn tại theo cách này sẽ khiến hắn rất đau khổ. Nhưng hắn không có cách nào chết cả, hắn không thể rời khỏi thân thể này.

Dù thân thể có bị thương thì sẽ lập tức được linh khí tẩm bổ rồi khôi phục như lúc ban đầu.

Ngày thường, ngoại trừ sắc mặt hắn rất tái thì chẳng có bệnh trạng gì khác. Hắn tránh tiếp xúc với người ngoài thì sẽ không khiến người ta cảm thấy hắn như người đã chết. Dần dần, hắn cũng quen với chuyện này.

Hắn giống như một người bán thân bất toại vậy, đôi khi thân thể còn không chịu theo sự khống chế của bản thân. Rốt cuộc hắn bị nhốt trong thân thể này chứ không phải lợi dụng thân thể này để sống lại.

Sau đó, hắn lĩnh ngộ được một phương pháp tu luyện, chuyện thân thể vốn không thể điều khiển cũng dần dần thay đổi theo hướng tích

cực hơn.

Người tiếp xúc với phương diện này càng lúc càng nhiều, cũng có người nhìn ra sự dị thường của hắn nên muốn chế phục. Lúc đầu hắn còn không phản kháng, hắn muốn giải thoát, hắn không muốn tồn tại như thế.

Nhưng sau đó hắn lại phát hiện ra, dù đối phương có làm gì thì chỉ có thể tạo thành thương tổn với thân thể này của hắn. Một khi có người tấn công hắn, trong cơ thể sẽ có một vòng bảo hộ, bảo vệ linh hồn hắn.

Tuy rằng thân thể có thể khôi phục nhưng cũng rất khó chịu, có đôi khi không thể nào hoạt động được, cứ nằm như một cái xác vậy, vì thế hắn học được cách phản kích.

Có người ra tay với hắn thì hắn sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Em xem anh có giống quái vật hay không?” Giọng Sầm Triệt nặng nề.

“Em không quan tâm, dù anh có là quái vật thì cũng chỉ có thể là của em.”

Sầm Triệt xoa tóc cô, chủ động hôn lên trán cô. Thời Sênh muốn nhân cơ hội này hôn hắn nhưng Sầm Triệt lại né đi, “Không được.”

Thời Sênh: “Một chút thôi.”

“Không được.” Cô là người sống, hắn là người chết, nếu bọn họ có hành động thân mật thì sẽ làm cô bị tổn thương.

Thời Sênh túm tay áo hắn, “Chỉ một chút, chỉ một chút thôi mà,

không xâm nhập thì sẽ không sao đâu.”

Sầm Triệt nhận ra mình luôn có cảm giác bất đắc dĩ với cô. Hắn đè ép lực lượng đang xao động trong cơ thể, “Nói rồi đấy, chỉ một chút thôi, không được xâm nhập.”

Thời Sênh cười híp mắt gật đầu, ôm lấy cổ hắn, cả người dán lên người hắn, ngửa đầu hôn lên môi hắn một cái.

Làn môi cô nóng cháy mà mềm mại cho hắn một cảm giác chưa từng thể nghiệm, rất muốn chìm sâu…

Sầm Triệt cắt đứt ý nghĩ, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với cô.

“Muốn sống lại không?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn.

“Anh đã chết rồi, làm sao sống lại được nữa.” Sầm Triệt bật cười, gương mặt tái nhợt như sinh động hẳn lên, “Em ở bên anh, ngoại trừ không thể có hành vi thân mật hơn nữa thì cũng chẳng có gì đáng ngại, em… có bận lòng không?”

“Em có thể làm anh sống lại.”

Sầm Triệt đột nhiên sửng sốt rồi rũ mắt nhìn cô, “Cái giá… là gì?”

“Một nửa tuổi thọ cho em, tương đương với việc cho anh một nửa tuổi thọ.” Cái giá của việc sống lại là một mạng đổi một mạng, hoặc chính là chia đôi tuổi thọ ra.

“Bỏ đi.” Sầm Triệt lắc đầu.

Thời Sênh ghé sát vài tai hắn và nhẹ giọng nói vài câu. Ánh mắt Sầm Triệt đột nhiên hơi thay đổi, nếu không phải gương mặt của hắn

không thể nào đỏ ửng lên được thì có lẽ bây giờ đã sớm đỏ rồi.

“Anh không còn sống nữa thì cứ sẽ mãi sống thế này, em chỉ là người thường, em sẽ chết, anh muốn cuối cùng nhìn em chết đi sao? Em không ngại bản thân có thể sống được bao lâu, nhưng em muốn chết cùng anh.”

Trái tim Sầm Triệt không đập nhưng lúc này hắn lại có ảo giác nghe thấy tiếng trái tim mình, “Anh… sẽ suy nghĩ.”

Thời Sênh không ép buộc hắn, gật đầu coi như đồng ý để hắn suy nghĩ rồi nói sang chuyện khác, “Anh muốn tìm linh thảo gì?”

Sầm Triệt thuận thế đáp: “Không biết, nhưng nó ẩn chứa linh khí rất nồng đậm, có thể trợ giúp cho anh, anh vẫn luôn đợi nó lớn lên.”

“Anh cần thứ có linh khí nồng đậm sao?”

Sầm Triệt cắn môi dưới, “Thân thể của anh cần phải có thật nhiều linh khí để tẩm bổ.”

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra mấy thứ rồi đưa cho hắn, “Sau này không cần phiền toái như thế, em có rất nhiều, đủ nuôi sống anh.”

Thứ Thời Sênh đưa cho hắn có ngọc cổ, cũng có dược thảo kỳ lạ, nhưng tất cả đều chứa rất nhiều linh khí, vừa cầm vào tay hắn liền cảm thấy thân thể thoải mái hơn mấy phần.

Sầm Triệt tiếp nhận theo bản năng, không hề từ chối. Hắn cũng không hiểu tại sao mình có thể nhận lấy mà không gặp bất kỳ áp lực tâm lý nào như thế.

Thời Sênh và Sầm Triệt xuống núi, cô mặc kệ hắn phản đối, nhất định phải nắm tay hắn mà đi.

“Thân thể của anh là dùng biện pháp con rối. Người làm con rối vì để con rối có được linh hồn mà sẽ bắt giữ linh hồn nhốt vào trong đó. Thân thể của anh cũng đã được xử lý theo phương pháp đặc thù nên có thể bảo vệ anh, cũng có thể duy trì không bị phân hủy, còn có thể tự động khôi phục, giúp anh trở nên thật trâu bò… Nhưng về em vẫn phải kiểm tra một chút.”

Lỡ như đối phương động tay động chân gì đó trên thân thể hắn thì muốn khống chế hắn cũng chẳng phải chuyện khó gì.

Cô không cho phép chuyện như thế xảy ra.

“Ừ.” Sầm Triệt không phản bác, ánh mắt dừng ở phía dưới chân núi, “Thôn không có biến hóa gì.”

Vẫn âm âm trầm trầm như thế.

Đạo sĩ kia nói lúc lão ta tới thì nơi này đã thành như vậy, lão chỉ lợi dụng thôn dân để bắt người cho lão. Lão không thể nào nói dối, chắc chắn sau lưng lão vẫn còn người khác.

Thời Sênh nhìn về phía đó, biểu tình đạm mạc, “Không biến hóa thì không biến hóa thôi, liên quan gì tới anh. Chúng ta về thành phố đi.”

Thời Sênh và Sầm Triệt tính toán quay về thành phố, nhưng còn chưa ra khỏi thôn thì trời đã đổ mưa to, mưa lớn dội lên người rát rạt. Mưa lớn thế này, lái xe quay về là chuyện không có khả năng.

Hai người lại đành quay về thôn.

Người trong thôn vẫn không có biến hóa gì. Có người vội vã chạy về nhà như điên, có người đứng ở hiên nhà nhìn bầu trời xám xịt, trên mặt họ vẫn duy trì biểu tình quái dị kia.

Trở lại gia đình người phụ nữ lại ngoài ý muốn gặp được mấy người cũng rất ngoài ý muốn.

Kỷ Đồng giả và ba nam, hai nữ khác đang ngồi ở nhà chính, cả người ướt dầm dề, người phụ nữ đang bận bịu bên cạnh họ, xem ra những người này cũng đã dầm mưa tới đây.

Trong ba nam, hai nữ kia, Thời Sênh chỉ nhận ra Quý Mạn.

“Cậu Sầm đã về rồi, a, hai cô cậu lấy dù ở đâu ra thế?” Người phụ nữ nhìn thấy Thời Sênh và Sầm Triệt liền lập tức chào hỏi, tuy rằng tò mò về cái dù bọn họ đang cầm nhưng cũng không hỏi nhiều, “Trời nói mưa là mưa, hai người mau quay về phòng đi thôi.”

Âm thanh người phụ nữ không nhỏ nên sáu người trong phòng đều nghe thấy, cùng nhìn ra ngoài.

“Tiểu Đồng.” Quý Mạn là người có phản ứng lớn nhất, lập tức đứng lên, “Sao cậu lại ở đây… A… Sầm học trưởng cũng ở đây ạ!”

Ánh mắt cô ta đảo qua tay Thời Sênh và Sầm Triệt đang nắm lấy nhau rồi lập tức làm mặt quỷ.

Thời Sênh vẫy tay với cô ta, Quý Mạn nói với nam sinh bên cạnh một câu rồi chạy tới trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn Kỷ Đồng giả, cô ta cũng đang nhìn về phía cô, trong đáy mắt có điểm phức tạp nhưng vẫn cắn môi không nói gì.

Những người khác không quen biết Thời Sênh lắm nên khi thấy Quý Mạn chào hỏi mới nhìn qua, tò mò đánh giá cô và Sầm Triệt.

Hẳn là có người đã nhận ra Sầm Triệt nên nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Thời Sênh liếc nhìn Quý Mạn: “Đi vào phòng trước đã.”

Quý Mạn nhìn về phía sau một chút nhưng nam sinh lúc trước cô ta nói chuyện cùng lại chỉ đặt sự chú ý lên người nữ sinh bên cạnh.

Quý Mạn cắn môi rồi đi theo Thời Sênh về phòng của bọn họ.

Chương 1571: Đại sư thông linh (25)

“Tiểu Đồng, sao hai người lại tới đây?” Người Quý Mạn vẫn còn ướt nên nhìn có vẻ nhếch nhác.

Thời Sênh lấy cái khăn lông trên giá đưa cho cô ta, “Cái này tớ nên hỏi cậu, cậu tới đây làm gì?”

“A, cái đó…” Quý Mạn túm khăn lông, biểu tình hiếm khi ngượng ngùng như vậy. Thời Sênh vừa nhìn liền hiểu cô gái này thích nam sinh bên kia, đáng tiếc người ta lại không thích cô ta.

Nam sinh kia tên là Chung Kiệt Nhân, học năm thứ tư. Quý Mạn tình cờ quen biết sau đó thương thầm từ cái nhìn đầu tiên. Đáng tiếc đàn anh này đã có người thương, nhưng người thương đó lại thích một người khác. Đây chính là kiểu cốt truyện cẩu huyết bạn thích tôi, tôi thích hắn, hắn lại thích người khác.

“Sao các cậu lại tới đây?” Còn ở cùng nữ chính đại nhân nữa, kiểu gì cũng xảy ra chuyện.

“Tớ không biết, tớ nghe nói đàn anh muốn tới nên mới tới cùng.” Đàn anh thích nữ sinh kia mà không thích cô ta, đương nhiên cô ta phải nỗ lực một phen, dù cuối cùng không thể ở bên nhau thì sau này cô ta cũng sẽ không hối hận.

Quý Mạn xoa xoa cánh tay, “Nhưng mà thôn này đúng là cổ quái thật, tớ vừa vào thôn liền cảm thấy cả người không được tự nhiên.” Cô ta lại nhìn Thời Sênh. “Tiểu Đồng, không phải thôn này có ma đấy

chứ?”

“Ừ.”

“Hả?” Quý Mạn kinh ngạc, thật sự có ma sao?

Hiện tại trời đang mưa lớn như thế, muốn rời khỏi đây là chuyện không thể, nhưng trong thôn này lại có ma. Lúc đầu Quý Mạn cũng hơi lo lắng, nhưng nghĩ còn có Thời Sênh ở đây nên cô ta cũng trấn định hơn không ít.

Quý Mạn muốn gọi cả Chung Kiệt Nhiên tới nhưng người ta không vui, kiểu gì cũng muốn ở bên nữ sinh kia.

Quý Mạn vô cùng cấp bách, cô ta không thể gọi tất cả mọi người tới đây được, tính cách của Thời Sênh thế nào cô ta còn không biết ư, được mang tới một người đã là không tồi rồi.

“Tiểu Đồng, nếu tớ ở bên kia thì sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Vòng tay còn thì cậu sẽ không sao.”

Được sự cam đoan của Thời Sênh, cuối cùng Quý Mạn vẫn quay về bên kia. Cô ta không thể trơ mắt nhìn người mình thích xảy ra chuyện được.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, sắc trời dần tối. Trong đêm đen không có nửa điểm ánh sáng nào. Toàn bộ thế giới chỉ còn tiếng mưa dội lên mái ngói và cây cối quanh nhà.

“Quý Mạn, em không ăn gì à?” Một nam sinh chỉ vào đồ ăn trên bàn, “Không phải lúc trước em kêu đói sao? Sao giờ lại tỏ ra rụt rè thế, mau tới đây ăn đi.”

Quý Mạn há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ nói: “Em không muốn ăn, mọi người ăn đi.”

Vừa rồi cô ta đã khuyên Chung Kiệt Nhiên nhưng trong lòng hắn chỉ có người mình thích, cô ta nói gì hắn cũng không nghe.

Kỷ Đồng giả vốn muốn ăn nhưng thấy Quý Mạn như thế, cô ta cũng buông chén đũa theo bản năng.

Quý Mạn đi qua đi lại ngoài cửa nên không chú ý tới sự dị thường của Kỷ Đồng giả. Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía đối diện. Phòng đối diện có ánh sáng nhưng không nhìn rõ tình hình bên trong thế nào.

“Mưa lớn thế này thật là dọa người. May mắn là có thôn làng, nếu không chúng ta phải qua đêm trong mưa rồi.”

“Nói mưa là mưa, chẳng có dấu hiệu báo trước gì hết.”

“Thời tiết trong núi thường thế, hơn nữa bây giờ là mùa hè, có mưa rào sấm chớp cũng là bình thường, ăn ngủ một giấc, ngày mai hẳn sẽ tạnh thôi.”

Mọi người vừa ăn vừa thảo luận, Quý Mạn và Kỷ Đồng giả có tâm tư nên không tham dự vào.

Lúc trước bọn họ đã đi vào đường núi lâu như thế, sau đó lại gặp phải mưa to khiến cả đám chạy tán loạn, thể lực tiêu hao rất lớn, khi ăn uống nó đủ liền về phòng nghỉ ngơi.

Bởi vì không còn phòng thừa nên sáu người ở chung trong một phòng.

Con gái ngủ trên giường, con trai nằm dưới đất.

Người phụ nữ cũng dặn dò bọn họ một phen, nghe nói có dã thú nên mọi người đều thấy hơi sợ. Nhưng trong thôn nhiều người như thế, chỉ cần không ra ngoài thì sẽ không có việc gì, mọi người liền an tâm lại.

Đêm càng lúc càng sâu, mưa đã dừng từ lúc nào, bên ngoài chỉ còn một mảnh yên lặng.

Trong phòng, không biết đèn đã tắt từ lúc nào. Quý Mạn cảm thấy có người đẩy mình, cô ta mở mắt ra liền nhìn thấy cô bạn tình địch đang nhìn mình đầy ngượng ngùng.

“Tiểu Mạn, có thể đi WC với mình được không?”

Trước đó Quý Mạn không quen biết cô gái này, huống hồ người ta cũng không thích đàn anh, tuy rằng là tình địch nhưng chỉ là cô ta đơn phương mà thôi.

Cô ta xoay người rời giường, duỗi tay bật đèn, nhưng ấn công tắc mấy lần mà đèn cũng không sáng.

Trong lòng Quý Mạn thầm kêu không ổn, vô ý thức rụt tay lại, hướng xuống sàn nhà gọi mấy tiếng: “Đàn anh? Anh Kiệt Nhiên?”

Trong phòng không có người đáp lại, cô ta thậm chí còn không nghe được tiếng hít thở của họ.

“Sao lại thế này…” Cô bạn tình địch có vẻ sợ hãi, vội vàng bắt lấy tay Quý Mạn.

Quý Mạn lấy di động ra, bật đèn pin chiếu xuống sàn nhà. Đồ đạc còn

nguyên nhưng không thấy người đâu cả.

“Sao thế?” Kỷ Đồng giả cũng tỉnh lại, ngồi bật dậy khỏi giường.

Tình địch lo lắng nói: “Không thấy mấy đàn anh đâu cả.”

Kỷ Đồng giả vội vàng lấy di động ra rồi cũng chiếu xuống đất. Trong phòng, ngoại trừ ba người bọn họ thì không thấy ai khác nữa.

“Mấy đàn anh đi đâu rồi, tại sao đi mà không gọi chúng ta? Tiểu Mạn, không phải bọn họ cố ý dọa chúng ta đấy chứ?”

Sắc mặt Quý Mạn âm trầm, cô ta có cảm giác nhiệt độ xung quanh cũng đã giảm mạnh, lạnh đến mức làm người ta run rẩy. Cô ta vội vàng xuống giường.

“Tiểu Mạn, cậu đi đâu thế?” Tình địch thấy cô ta xuống giường nên cũng vội xuống theo. Kỷ Đồng giả chần chừ một chút rồi cũng xuống cùng, ngoài việc cảm thấy lạnh thì cô ta chẳng có cảm giác gì khác, nơi này không có âm linh.

Nhưng ba người kia đi đâu rồi?

Quý Mạn muốn mở cửa ra nhưng cửa như đã bị khóa trái, không tài nào mở ra được.

“Có người không, mở cửa!” Quý Mạn ra sức đập cửa, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, không nghe thấy gì.

Quý Mạn gọi nửa ngày cũng không có ai đáp lại, trong lòng càng lúc càng bất an.

“A!” Cô bạn tình địch đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tiếp theo sau đó, trong phòng liên tiếp vang lên những tiếng la hét, chờ đến khi mọi người nhận ra toàn là âm thanh của người quen thì tiếng hét mới ngừng lại, mọi người đều lấy ra di động soi đối phương.

Ba nam sinh vừa rồi rõ ràng không ở trong phòng nhưng hiện tại đều đột nhiên xuất hiện.

Cô bạn tình địch sợ tới mức nước mắt ròng ròng, run rẩy hỏi: “Các anh… các anh là người hay ma thế?”

“Đương nhiên là người rồi, hơn nửa đêm các cô gào thét cái quỷ gì thế?” Một nam sinh oán giận, “Sao lại không bật đèn?”

Nam sinh kia nói xong liền đứng lên đi bật đèn, ánh sáng đèn điện mờ mờ lập tức xua tan bóng đêm làm cho mọi người có mấy phần cảm giác an toàn.

Ba nữ sinh nhìn nhau, vừa rồi rõ ràng bọn họ đều nhìn thấy ba người này không có trong phòng, sao tự nhiên lại xuất hiện rồi?

“Ánh mắt của các cô thế là ý gì? Sao lại nhìn chúng tôi hả?” Nam sinh bật đèn thấy ba cô gái đứng tụm vào một chỗ, cùng nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái thì không khỏi khó hiểu.

“Trương Vinh, anh… vừa rồi không phải anh không ở trong phòng sao?” Kỷ Đồng giả dù sao cũng từng trải qua những chuyện thần quái nên gan cũng lớn hơn một chút.

“Tôi không ở trong phòng thì ở đâu?” Trương Vinh kỳ quái, “Vừa rồi tôi ngủ rất say, đột nhiên lại nghe thấy các cô hét ầm lên.”

Hai nam sinh còn lại cũng đứng lên, “Bọn anh cũng nghe thấy các em hét lên nên mới dậy. Ba đứa sao thế, hơn nửa đêm rồi còn hét ầm lên, thật sự dọa người đấy.”

“Không đúng, lúc bọn em dậy, các anh căn bản không có ở trong phòng.” Quý Mạn nhíu mày.

Chương 1572: Đại sư thông linh (26)

Đám nam sinh nói họ vẫn luôn ngủ, căn bản không rời khỏi phòng, còn đám nữ sinh lại nói lúc họ dậy thì không thấy mấy nam sinh đó ở trong phòng.

Những người ở đây đều ít nhiều quen thuộc với đối phương nên sau khi tất cả mọi người đều chắc chắn rằng không có ai bị đánh tráo thì mới thở phào nhẹ mõm một hơi.

“Vừa rồi sao cậu lại hét lên?” Kỷ Đồng giả hỏi cô nàng tình địch.

“Có người vỗ vai tớ, sau đó tớ nhìn thấy có bóng người đứng lên.” Cô nàng tình địch vẫn chưa thoát khỏi cơn sợ hãi, nói chuyện vẫn run run rẩy rẩy.

Ba người lại đưa mắt nhìn nhau. Ba nam sinh vừa rồi ở cách bọn họ một quãng, chắc chắn không phải họ làm rồi, hơn nữa sau khi nghe được tiếng hét bọn họ mới dậy.

Cho nên, trong phòng này còn có người thứ bảy nữa sao?

Mọi người nhìn xung quanh căn phòng, rất đơn sơ, căn bản không có chỗ nào có thể ẩn giấu được, ở đâu ra người thứ bảy chứ?

“Không phải… ma trêu đấy chứ?”

Vài người lập tức trắng sắc mặt, có người lập tức phản bác: “Không thể nào, đang yên đang lành sao lại có ma trêu chứ?”

“Bên ngoài không có âm thanh nào cả, vừa rồi chúng ta hét lớn như thế, chẳng lẽ người dân ở đây không nghe được ư? Còn có bạn của Quý Mạn ở phòng bên cạnh nữa, cũng không thấy có động tĩnh gì…”

Có người phân tích như thế, mọi người càng sợ hãi hơn, lập tức ngồi sát lại gần nhau.

“Tiểu Đồng, không phải em có nghiên cứu về vấn đề này sao? Ở đây không phải có ma thật đấy chứ?” Trương Vinh nhìn Kỷ Đồng giả. Hắn và Kỷ Đồng giả có quan hệ khá tốt, biết cô ta có năng lực ở phương diện này.

Kỷ Đồng giả nhìn xung quanh: “Nơi này xác thật có âm khí, nhưng không có âm linh.”

Mọi người lại lâm vào im lặng. Một hồi sau, cô nàng tình địch phản bác, “Kỷ Đồng, cậu đừng có nói bậy, trên thế giới này làm gì có ma.”

Hiện tại là thời đại khoa học, sao còn mê tín kiểu phong kiến như thế.

“Dù các cậu có tin hay không thì tớ cũng chỉ có thể nói như thế thôi.” Kỷ Đồng có vẻ không thích cô bạn này nên cũng không giải thích nhiều.

“Hừ, xem ra cậu không giải thích được chứ gì? Cậu có bị làm sao không thế, giờ nào rồi còn hù dọa mọi người.” Cô nàng tình địch tức giận.

Quý Mạn nhìn mấy người lại chuẩn bị ầm ĩ lên thì ngắt lời bọn họ: “Giờ mọi người cãi nhau thì có ích lợi gì. Dù là người hay ma thì chúng ta cũng bị nhốt lại trong phòng rồi. Giờ chúng ta phải hợp lực xem có thể mở cửa ra được không đã.”

Hiện giờ cô ta chỉ muốn qua chỗ Thời Sênh, ở đây chẳng an toàn, dù có vòng tay nhưng cô ta vẫn cứ cảm thấy âm khí bay vèo vèo xung quanh.

Ba nam sinh kia tiến lên mở cửa, xác định cửa đã bị khóa ngoài.

Căn phòng chỉ có một lối ra như thế, các chỗ khác đều bị bịt kín. Khi bọn họ còn đang thảo luận xem mở cửa thế nào thì đèn đột nhiên lại tắt phụt, căn phòng một lần nữa chìm vào bóng đêm.

“A!”

…

Thời Sênh nhìn ra sương mù dày đặc bên ngoài, sương mù này xuất hiện sau khi mưa dừng. Sương mù vừa buông xuống, mọi âm thanh trong thôn cũng biến mất.

Lúc sương mù xuất hiện, trong thôn không chỉ có âm khí mà còn ngập tràn oán khí.

“A!”

Tiếng hét chói tai xuyên qua màn sương mù, âm thanh từ xa tới gần rồi lại như ở rất xa.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn về phía căn phòng đối diện nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào. Sầm Triệt ngồi xếp bằng trên giường, quanh thân có linh khí chuyển động đang không ngừng thấm vào trong cơ thể hắn.

Không biết qua bao lâu, sương mù càng lúc càng đậm đặc hơn.

“Rầm rầm rầm!” Cửa phòng bị thứ gì đó đánh lên phát ra âm thanh kịch liệt.

Ngay sau đó là âm thanh quen thuộc, “Tiểu Đồng, Tiểu Đồng, cậu ở đâu?”

Dường như Quý Mạn đang rất sợ hãi nên không ngừng đập cửa, giọng nói cũng ngập tràn kinh hoảng.

Thời Sênh đứng dậy ra mở cửa. Trong nháy mắt khi cô mở cửa ra, sương mù bên ngoài định xộc vào. Nhưng khi vừa tiếp xúc với cô liền như đụng phải thứ gì đó rất đáng sợ nên lập tức lùi về sau, lộ ra người đang bị sương mù vây lấy.

Khi sương mù thối lui, Quý Mạn cũng không nói được nữa, hai chân cô ta quỳ rạp trên đất, trên người toàn máu là máu, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Thời Sênh cầm cổ tay cô ta đưa lên nhìn, bên trên có rất nhiều vệt đỏ hằn lên sau một trận cướp đoạt.

Thời Sênh xác định đây vẫn là người thì kéo cô ta vào phòng. Sương mù bên ngoài không ngừng xoay tròn muốn nhân cơ hội tiến vào, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn cửa phòng bị đóng lại.

Quý Mạn chỉ bị thương ngoài da, còn lại không thành vấn đề, thứ bên ngoài hẳn là muốn dùng cô ta để dụ cô ra ngoài.

Mùi máu tươi quá nặng, Sầm Triệt đã dừng hấp thu linh khí, ngồi ở trên giường nhìn Thời Sênh đặt Quý Mạn xuống một bên bàn, hoàn toàn không có ý định nhường giường.

Thời Sênh xắn tay áo giúp Quý Mạn xử lý vết thương trên người.

Cô vừa cởi quần áo Quý Mạn vừa phân phó Sầm Triệt, “Nhắm mắt lại.”

“Oh.” Sầm Triệt lập tức nhắm mắt, tiếp tục hấp thu linh khí.

Trên người Quý Mạn cũng có rất nhiều vết thương như bị dã thú cào, miệng vết thương tập trung chủ yếu ở bụng và lưng.

Thời Sênh không biết nên nói gì. Thôn dân nói buổi tối hay có dã thú xuống núi, đây quả thực là dã thú nha.

Đúng là thôn dân thật thà.

Thời Sênh xử lý xong các vết thương, lau sạch các vết máu rồi mới đi xem Sầm Triệt.

Sầm Triệt đã dừng hấp thu linh khí, không biết mở mắt từ lúc nào, lạnh lùng nhìn Quý Mạn ở cách đó không xa.

“Em rất thích cô ta.” Sầm Triệt đưa ngọc bội đã mất đi linh khí nên trở thành vật bình thường trong tay cho Thời Sênh, giọng nói có vẻ không vui.

“Em không thích cậu ấy.” Thời Sênh cầm lấy ngọc bội, tay hơi dùng sức, ngọc bội vốn còn rất hoàn hảo lập tức trở thành bột phấn, “Người mà em thích từ nay về sau chỉ có một người.”

Chỉ là cô thấy Quý Mạn vừa mắt mà thôi.

“Vậy ném văng cô ta ra đi.” Vừa rồi người này định dẫn đám sương mù kia vào đây.

Thời Sênh liếc nhìn hắn, thấy hắn không phải như đang nói đùa thì đứng dậy kéo Quý Mạn ra ngoài, lại thả lên người cô ta mấy lá bùa, đảm bảo cô ta không bị mấy thứ bên ngoài ăn mất.

Sầm Triệt mím môi nhìn theo hành động của cô, cuối cùng lại bảo cô kéo người vào, so đo với một đứa con gái thì có vẻ hơi keo kiệt.

Hắn tiếp tục hấp thu linh khí, nhắm mắt làm ngơ.

Khoảng hai tiếng sau Quý Mạn mới tỉnh táo lại, có lẽ vì đã trải qua những chuyện quá đáng sợ nên trong mắt cô ta vẫn còn tàn lưu một chút hoảng hốt.

Hai chân hoàn toàn không có cảm giác, bị ăn luôn rồi sao?

Cô ta khó khăn quay đầu, cho rằng mình đã bị bắt lấy, nhưng vừa quay người đã nhìn thấy Thời Sênh đang ngồi trên ghế, chống cằm lật xem một quyển sổ cũ.

Nhìn thấy người quen, cô ta lập tức thấy yên tâm hơn.

Lúc này cô ta đang nằm trên một cái bàn, hai chân trực tiếp thả xuống dưới bàn, có cảm giác mới là lạ.

Quý Mạn xoay người ngồi dậy, nhưng trên người không có sức lực nào, chân lại đang tê dại nên lập tức lăn xuống từ trên bàn.

Thời Sênh ngẩng đầu liếc nhìn, thấy Sầm Triệt không có phản ứng gì mới nâng cô ta dậy.

“Cảm ơn Tiểu Đồng.” Sắc mặt Quý Mạn trắng bệch.

“Vòng tay của cậu đâu?” Vòng tay kia hẳn không phải do cô ta chủ động tháo ra, vết thương trên cổ tay quá rõ ràng. Nếu cô ta chủ động lấy ra thì cô sẽ tuyệt đối không cho cô ta vào phòng. Một người không biết tự yêu quý sinh mạng của mình thì cô chẳng lãng phí thời gian đi cứu.

Sắc mặt Quý Mạn càng tái, trong đáy mắt có một chút tức giận: “Bị Hoàng Viện cướp mất rồi.”

Chương 1573: Đại sư thông linh (27)

Hoàng Viện chính là cô nàng tình địch kia, sau lần thứ hai mất điện, trong phòng liền có thứ gì đó rất quái dị, ví dụ như có người sờ vuốt cẳng chân, cánh tay bọn họ, còn thổi khí ở cổ nữa.

Trong cơn sợ hãi, bọn họ hợp lực phá cửa, sương mù bên ngoài rất dày, nhưng không ai muốn chờ ở trong phòng nên lập tức lao vào trong đám sương.

Quý Mạn vốn muốn tìm Thời Sênh nhưng rõ ràng căn phòng chỉ ở đối diện mà bọn họ đi rất lâu cũng không thấy tới. Người trong thôn cũng chẳng thấy đâu cả, ngược lại, xung quanh càng ngày càng có nhiều âm thanh kỳ quái.

Với cách hình dung của Quý Mạn thì âm thanh đó nghe như tiếng nghiến răng của dã thú, trong sương mù như có thứ gì đó nhìn bọn họ chằm chằm, coi bọn họ là đồ ăn.

Người thứ nhất xảy ra chuyện là một anh chàng. Anh ta đang đi thì đột nhiên bị thứ gì đó kéo đi, bọn họ hợp sức kéo anh ta lại nhưng chỉ có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết ở trong sương mù.

Bọn họ vô cùng sợ hãi, cũng không dám đi tìm nam sinh kia nữa mà chỉ không ngừng tiến lên phía trước.

Đi không bao xa liền cảm thấy có thứ gì đó không ngừng tấn công bọn họ, tốc độ của thứ đó rất nhanh, căn bản không nhìn rõ là gì.

Chờ đến khi bọn họ thoát khỏi mấy thứ đó thì chỉ còn dư lại bốn người, Kỷ Đồng giả tìm được một căn phòng có thể ở nên bảo bọn họ trốn vào đó.

Mấy thứ kia bao vây lấy căn nhà, không ngừng tạo ra âm thanh. Căn nhà vốn cũ nát, bị mấy thứ kia tấn công nên chẳng giữ được bao lâu, cuối cùng chúng nó vẫn vào được.

Mấy thứ đó có vẻ sợ hãi chiếc vòng tay của Quý Mạn nên không chủ động tấn công cô ta.

Kỷ Đồng giả có một chút bản lĩnh nên tạm thời cũng không sao.

Cuối cùng chỉ còn lại Hoàng Viện và Chung Kiệt Nhiên. Hai người này chỉ là người bình thường nên trở thành mục tiêu tấn công chủ yếu.

Không biết tại sao Hoàng Viện lại phát hiện ra chiếc vòng của Quý Mạn có thể bảo mệnh nên nói với Chung Kiệt Nhiên. Hai người hợp lực cướp cái vòng tay.

Vòng tay chỉ có thể ngăn cản sự tấn công của những thứ không phải con người, huống chi bọn họ còn có tận hai người. Quý Mạn hoàn toàn không phải đối thủ của họ, chỉ có thể trơ mắt nhìn vòng tay bị cướp đi.

Suốt quá trình, Kỷ Đồng giả chỉ đứng nhìn, không giúp đỡ cũng không ngăn cản.

Không có vòng tay, mấy thứ kia liền không thủ hạ lưu tình nữa.

Quý Mạn không nhớ rõ mình tới đây bằng cách nào, đến lúc tỉnh lại đã nhìn thấy Thời Sênh.

“Tớ không nghĩ mình lại thích một kẻ như vậy.” Quý Mạn cười khổ. Trước kia cô ta luôn nói mình đã gặp nhiều kiểu người rồi, hoàn toàn không ngờ lại thua trong tay một gã đàn ông.

Nếu chỉ có một mình Hoàng Viện, sao cô ta có thể cướp được đồ, nhưng mà Chung Kiệt Nhiên lại giúp cô ta.

Vì để giúp người hắn thích được sống mà hắn liền lấy mạng cô để đổi.

Quả nhiên tình yêu sẽ làm hại người ta!

“Ai mà chưa từng gặp một thằng khốn nạn chứ.” Cô vỗ vỗ bả vai Quý Mạn, “Chắc chắn bọn họ sẽ chết sớm hơn cậu.”

Quý Mạn kinh ngạc nhìn Thời Sênh, vì tức giận nên lúc này trong tròng mắt cô ta tràn đầy tơ máu, nhìn rất khủng bố.

Thời Sênh chỉ khẽ cười rồi xoay người tiếp tục lật cuốn sổ cũ kia.

Chữ viết trên cuốn sổ còn rất non nớt, hẳn là do một đứa trẻ viết ra. Nhưng hôm nay, từ lúc vào thôn đến giờ, bọn họ chẳng nhìn thấy đứa trẻ nào, chỉ có trung niên và người già.

Quý Mạn khó khăn dịch tới gần Thời Sênh: “Tiểu Đồng, cậu… vừa rồi cậu nói vậy là có ý gì?”

“Vòng tay hộ chủ, cô ta không phải chủ nhân của nó, sao nó phải bảo vệ cô ta chứ.” Thời Sênh đáp mà không ngẩng đầu nhìn, đã có một Nhan Ca làm ví dụ, sao cô còn ngu xuẩn như thế chứ.

Sắc mặt Quý Mạn hơi trắng nhưng lại lập tức kiên định trở lại. Là bọn

họ cướp đồ của cô ta trước, suýt chút nữa cô ta đã chết, bọn họ xui xẻo cũng là xứng đáng.

Sau khi nghĩ thông suốt, Quý Mạn liền khôi phục lại tâm tình.

“Tiểu Đồng, cậu đang đọc cái gì thế?”

“Nhật ký.”

“Nhật ký?”

Thời Sênh đưa nhật ký cho cô ta xem, “Thôn này biến thành bộ dáng như bây giờ đều được ghi lại trong nhật ký này.”

Cô nhún vai: “Có thể đọc, nhưng thật giả thế nào chưa biết được.”

Đại khái khoảng ba tháng trước, có một bầy khỉ tới khu vực lân cận với thôn. Lúc đầu đám khỉ chỉ hoạt động trên núi, không có xung đột gì với thôn dân cả, nhưng dần dần bọn nó bắt đầu xuống thôn.

Lúc đầu, đám khỉ còn sợ người lạ, nhìn thấy người là chạy. Nhưng đám trẻ con trong thôn lại không sợ chúng, còn chơi với chúng rất vui vẻ, lén lút giấu người lớn dẫn đám khỉ về nhà, cho chúng đồ ăn.

Sau khi đám khỉ phát hiện ra chuyện này liền bắt đầu vây lấy đám nhỏ. Đồ ăn của đám nhỏ không nhiều lắm, sao có thể đủ cho một bầy khỉ ăn chứ.

Bầy khỉ không chiếm được đồ ăn liền ra tay cướp đoạt, đám trẻ con sợ hãi nên không dám chơi cùng chúng nữa.

Đám khỉ phát hiện không có ai cho mình đồ ăn liền nổi điên, tấn công đám trẻ con, ngay lập tức có hai đứa trẻ bị đánh chết. Khi thôn dân

biết tin tức này, hai đứa trẻ kia còn không dư lại một chút xương nào.

Đứa bé viết nhật ký này vô cùng sợ hãi, sau đó thì không thấy viết gì nữa, cũng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng đứa bé này chắc chắn cũng đã chết.

Rốt cuộc, cô cũng không thấy trong thôn này có bất kỳ đứa trẻ nào hoặc đồ vật của trẻ con.

“Bầy khỉ này thật đáng ghét.” Quý Mạn tức giận đến nhe răng trợn mắt, “Bọn trẻ có lòng tốt cho chúng đồ ăn, chúng không những không cảm kích mà còn cướp đoạt, thật đúng là bại hoại của giới động vật.”

“Mà nghĩ kỹ lại, thứ tấn công bọn tớ hình như cũng giống con khỉ thật.” Quý Mạn cố gắng nhớ lại, “Nhưng móng vuốt của chúng quá sắc bén, căn bản không phải loại khỉ bình thường, không phải biến dị đấy chứ?”

“Có thể làm ra nhiều chuyện như thế mà còn là khỉ bình thường sao?” Thời Sênh khép nhật ký lại. Nếu cô đoán không nhầm thì trong đám khỉ đó, có một con đã ăn phải cây linh thảo của Sầm Triệt.

Mà thôn này, bởi vì cây linh thảo kia nên đã che giấu không ít thứ.

“Tiểu Đồng, giờ chúng ta phải làm sao đây?” Bầy khỉ đó muốn ăn thịt bọn họ, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha họ như thế.

“Chờ thôi, sẽ có người tới thu thập chúng.” Nữ chính đại nhân ở đây, nam chính chắc chắn sẽ tới làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Đối với hành vi bình thản này của Thời Sênh, trong lúc nhất thời Quý Mạn cũng không biết phải phản ứng thế nào, nhưng cô ta tin tưởng bạn mình.

Sương mù bên ngoài vẫn chưa tan. Đến tận sáng hôm sau, sương mù vẫn không biến mất, bên ngoài cũng không hề xuất hiện ánh sáng mà vẫn chìm trong bóng tối.

Thân thể của Quý Mạn rất yếu nên sau khi thả lỏng tâm tình liền ngủ một mạch.

Sầm Triệt ngồi trên giường, thỉnh thoảng sẽ nhìn Thời Sênh, đại đa số thời gian hắn đều ngẩn người, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Cốc cốc…” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Kỷ Đồng, tôi biết cô ở trong đó, mở cửa.” Giọng của nam chính đại nhân vang lên bên ngoài, cùng với đó là tiếng đập cửa mạnh mẽ.

Thời Sênh chậm rì rì đi ra mở cửa.

Kỷ Đồng giả được Tạ Vong Kỳ đỡ. Hoàng Viện và Chung Kiệt Nhiên dìu nhau đứng ngay bên cạnh. Hai người đều rất chật vật, có thể thấy rõ là đã ăn không ít đau khổ.

Khóe môi Thời Sênh cong lên: “Có chuyện gì?”

“Đi vào trước.” Gương mặt Tạ Vong Kỳ rất nặng nề.

Thời Sênh không tránh ra, vẻ trào phúng trên mặt càng lúc càng tăng, “Anh là ai, tại sao tôi phải cho anh tiến vào?”

Tạ Vong Kỳ: “…”

“Chúng ta đều học cùng một trường, giờ đã rơi vào tình huống này rồi, sao cô còn ích kỷ như thế. Thứ đằng sau đã sắp tới rồi, mau cho

chúng tôi vào.” Hoàng Viện nhìn có vẻ rất yếu nhưng giọng nói lại đầy mạnh mẽ.

Chương 1574: Đại sư thông linh (28)

“Cùng trường thì sao chứ hả? Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, khi tai họa tới thì mạnh ai người ấy bay. Vợ chồng còn như thế huống chi là chúng ta chỉ có quan hệ cùng trường. Quan trọng nhất là tôi không biết cô.”

Thời Sênh nhún vai, biểu tình chẳng sao cả.

“Cô…”

“Bạn học Kỷ, cô và Kỷ Đồng có tên trùng nhau, đây đã là duyên phận rồi. Chúng ta gặp nhau ở đây, nếu có thể cứu giúp lẫn nhau thì nên cứu giúp. Sau này cô có gặp khó khăn gì thì nhất định tôi cũng sẽ hỗ trợ.” Tuy rằng Chung Kiệt Nhiên đã cố gắng khống chế giọng nói nhưng vẫn không che giấu được sự run rẩy.

Thời Sênh nhìn người được Tạ Vong Kỳ đỡ, cô ta đã lâm vào mơ mơ màng màng, ý thức có vẻ mơ hồ.

Có lẽ tầm mắt của Thời Sênh quá lạnh nên Kỷ Đồng giả lập tức tỉnh táo lại. Đầu tiên cô ta mê man nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Thời Sênh thì biểu tình lập tức cứng đờ.

Thời Sênh chậm rãi cười: “Một kẻ chiếm đoạt tên vào thân phận của tôi, tôi chẳng cảm thấy có cái gì gọi là duyên phận hết.”

Cái gì?

Ngoại trừ Kỷ Đồng giả, những người khác đều tỏ ra nghi hoặc.

“Chít chít chít chít…”

“Chúng nó đuổi tới rồi.” Sắc mặt Hoàng Viện lập tức thay đổi, cũng bất chấp lời của Thời Sênh có ý tứ gì, “Cô mau cho chúng tôi vào.”

“Bạn học Kỷ, có chuyện gì thì chúng ta vào nhà rồi hãy nói được không?” Chung Kiệt Nhiên dù là người thường thì cũng biết ở trong phòng là an toàn nhất.

Hoàng Viện lập tức muốn xông vào, Thời Sênh cũng không ngăn trở, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta. Hoàng Viện bị nhìn đến mức phát sợ, nhưng nghĩ có nhiều người ở đây như thế, sao cô ta phải sợ chứ?

Vì thế Hoàng Viện càng tăng nhanh tốc độ, mắt thấy đã có thể đặt chân vào bên trong thì đột nhiên lại cảm thấy có môt lực lượng xộc tới làm cô ta bay ngược về sau, rơi vào sương mù dày đặc.

“Chít chít chít chít…” Tiếng hét hưng phấn chói tai của bầy khỉ truyền tới.

Hoàng Viện té ngã lộn nhào trong đám sương mù, đồng thời một đám bóng đen như ẩn như hiện ở xung quanh, chúng như đang diễn xiếc, không ngừng nhảy lên đan chéo vào nhau, giây lát đã tới gần bọn họ.

Hoàng Viện thậm chí còn không có cơ hội tức giận mắng Thời Sênh mà run rẩy rúc ở trong lồng ngực Chung Kiệt Nhiên.

Tạ Vong Kỳ đỡ Kỷ Đồng giả lui sát về phía cửa, lại nói: “Kỷ Đồng, cô không cho chúng tôi vào cũng được, để hai cô gái vào đi.”

Hoàng Viện vừa nghe thì mắt đã sáng lên, nhưng biểu tình của Chung Kiệt Nhiên lại vô cùng kém.

Thời Sênh hừ lạnh: “Còn lâu.”

Ông đây điên rồi mới cho nữ chính tiến vào.

Tạ Vong Kỳ: “…”

Hít sâu một hơi, Tạ Vong Kỳ hỏi: “Phải làm gì thì cô mới cho bọn họ vào?”

Thời Sênh nghiêm mặt, “Thi thể.”

Tạ Vong Kỳ: “…” Nếu không phải kẻ địch quá mạnh thì hắn sẽ giết chết cô ta trước.

Muốn thi thể chẳng khác nào bảo họ đi tìm chết ư? Người đàn ông máu lạnh hắn đã gặp không ít, nhưng phụ nữ mà máu lạnh tới mức này thì hắn chưa từng gặp lần nào.

“Chít chít chít chít!”

Đám con khỉ đã có xu thế vây bọn họ lại. Hoàng Viện nhìn những bóng đen ngoài đó thì sợ tới mức hét ầm lên. Cô ta càng hét lớn thì đám khỉ càng hưng phấn.

“Cho tôi vào đi, cô cho tôi vào đi, cô cần tôi làm gì cũng được, xin cô hãy cho tôi vào. Tôi không muốn ở bên ngoài, tôi không muốn bị chúng ăn thịt.”

“Xin cô hãy cho tôi vào, cầu xin cô.”

Dù Hoàng Viện có nói gì thì Thời Sênh vẫn thờ ơ, đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt bình tĩnh nhìn đám khỉ lúc ẩn lúc hiện trong sương mù.

“Con khốn mày sẽ không được chết tử tế. Nếu tao xảy ra chuyện thì mày cũng sẽ không có kết cục tốt đâu. Tao thành quỷ cũng sẽ không tha cho mày.” Hoàng Viện cầu cứu nửa ngày cũng không được liền bắt đầu mắng chửi.

Thời Sênh thu lại tầm mắt, dừng ở gương mặt dữ tợn của Hoàng Viện, hơi mỉm cười, giọng nhẹ nhàng nhưng tràn ngập ác ý: “Yên tâm, bị chúng ăn sạch, cô sẽ không có cơ hội biến thành quỷ đâu.”

“Tiểu Mạn, Tiểu Mạn, em cho anh vào đi…” Chung Kiệt Nhiên đột nhiên nhìn thấy Quý Mạn ở trong phòng thì không khác nào nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, “Tiểu Mạn, chỉ cần em cho anh vào, anh sẽ ở bên em.”

Chung Kiệt Nhiên biết Quý Mạn thích mình nên mới nói như thế. Đối mặt với người mình thích, hắn tin là cô ta sẽ không từ chối.

Thời Sênh quay đầu nhìn, Quý Mạn không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang nhìn về phía cửa.

Nghe Chung Kiệt Nhiên nói vậy, sắc mặt của Quý Mạn vốn đã rất kém lại càng thêm khó coi, trực tiếp dời tầm mắt đi không nhìn họ nữa.

Hoàng Viện nhìn thấy Quý Mạn liền lập tức nổi giận, “Tại sao mày cho cô ta vào mà không cho bọn tao vào? Quý Mạn đã vứt bỏ chúng tao, làm chúng tao trở thành mồi của bầy khỉ kia. Một kẻ ác độc như thế mà mày còn cho vào, tại sao không cho chúng tao vào?”

Thời Sênh: "…" Phiên bản này và phiên bản cô nghe hoàn toàn khác nhau. Đời này đâu đâu cũng thấy người ta diễn.

Quý Mạn đột nhiên bị cắn ngược thì không màng vết thương trên người, từ trong nhà cố gắng đi ra cửa, cố gắng đứng thẳng người, "Hoàng Viện, là cậu cướp đồ của tôi trước, vậy mà cậu còn dám nói tôi bắt các cậu làm con mồi à? Lại nói, Tiểu Đồng muốn cho ai vào, không muốn cho ai vào cũng tới lượt cậu khoa tay múa chân sao?"

"Sao không phải tại mày chứ? Mày giả bộ vòng tay kia có tác dụng thế nào để bọn tao cướp lấy, kết quả cái vòng đó chẳng có tác dụng gì hết. Mày lại nhân cơ hội đó để chạy đi, mày làm thế không phải đẩy bọn tao ra làm con mồi thì là gì?" Hoàng Viện cứng cổ quát, căn bản không cảm thấy mình cướp đồ của người khác là sai, ngược lại còn đẩy hết lỗi sang cho người khác.

Quý Mạn có lẽ chưa bao giờ gặp ai vô sỉ hơn thế, giọng nói tràn ngập phẫn nộ: "Hoàng Viện, cậu đừng có đổi trắng thay đen, là cậu cướp đồ của tôi trước."

"Tao đổi trắng thay đen ư? Nhiều người có thể làm chứng như thế, Chung Kiệt Nhiên, anh nói đi, sự thật có phải như em nói không?"

Chung Kiệt Nhiên nhìn Quý Mạn rồi lại nhìn Hoàng Viện, cuối cùng trong tiếng gào thét hưng phấn của bầy khỉ, hắn gật đầu.

Quý Mạn lung lay như sắp ngã, Thời Sênh vội vàng duỗi tay đỡ cô ta.

Sầm Triệt đột nhiên từ đằng sau tiến lên, đặt một cái ghế dựa xuống sau lưng Quý Mạn, thuận thế rút tay Thời Sênh về. Quý Mạn liền ngã ngồi xuống ghế.

Ghế dựa phát ra âm thanh kẽo kẹt ghê răng, biểu tình của Quý Mạn

từ tức giận biến thành cười lạnh.

Rốt cuộc cố đã thích thứ gì thế này?

Sầm Triệt sau khi tách Quý Mạn ra rồi liền định rút tay về, nhưng Thời Sênh đã giữ lấy tay hắn, ngón tay linh hoạt đan vào các ngón tay của hắn.

Sầm Triệt mím môi đứng bên cạnh cô, nhìn sương mù dày đặc bên ngoài.

Lúc Sầm Triệt xuất hiện, Tạ Vong Kỳ liền lộ ra biểu tình quỷ dị, “Sầm tiên sinh, sao cậu lại ở đây?”

Sầm Triệt là một tồn tại đặc biệt như thế, tất nhiên Tạ Vong Kỳ phải biết rồi.

“Hành trình của tôi cần phải cáo cáo cho các người sao?” Giọng Sầm Triệt lạnh băng.

Tạ Vong Kỳ: “…”

Bởi vì Sầm Triệt rất đặc biệt nên lúc đầu bọn họ cũng muốn khống chế hắn, một tồn tại không nên tồn tại như thế, nếu như xảy ra chuyện lớn thì khó mà giải quyết được.

Nhưng giao thủ với hắn mấy lần mà người của bọn họ cũng không có cách nào.

Khi bọn họ phát hiện hắn không chủ động trêu chọc ai bao giờ thì dù tất cả mọi người đều biết nhưng cũng không nhắc tới nữa, chỉ thỉnh thoảng phái người tới xem xét để chắc chắn là hắn không làm chuyện gì thương thiên hại lý mà thôi.

Chương 1575: Đại sư thông linh (29)

“Chít chít chít chít!”

Lúc bọn họ nói chuyện, bầy khỉ vẫn không tấn công, chỉ hưng phấn nhảy nhót xung quanh như đang xem bọn họ diễn trò vậy.

Tạ Vong Kỳ ngưng trọng nhìn về chỗ sâu trong đám sương mù, có thứ gì đó đang tiến lại đây.

“Sầm tiên sinh, nếu chúng ta đã là người quen, lúc trước chúng tôi cũng cho cậu không ít tiện lợi, cậu có thể nể tình mà bảo cô Kỷ cho chúng tôi vào trong không?”

Lòng bàn tay của Sầm Triệt khẽ xoa trên mu bàn tay Thời Sênh hai cái, “Chuyện của cô ấy, tôi không có quyền quyết định.”

Tạ Vong Kỳ nhíu mày. Sầm Triệt tuy không bao giờ chủ động chọc người khác nhưng cũng tuyệt đối không nghe lời ai bao giờ, vậy mà lúc này hắn lại nói như thế?

Quả thực là không thể tin nổi.

Tràng cảnh có điểm quỷ dị, Hoàng Viện và Chung Kiệt Nhiên không dám hé răng, khí thế trên người thanh niên kia quá dọa người, quan trọng nhất là gương mặt của hắn hoàn toàn không giống người sống chút nào.

Sau câu nói kia của Thời Sênh, Kỷ Đồng giả liền yếu ớt dựa vào Tạ

Vong Kỳ, không nói gì cả.

“Chít chít chít chít!”

Tiếng kêu của đám khỉ thay đổi, vẫn hưng phấn như cũ nhưng lại có một chút sợ hãi, tốc độ nhảy lên của chúng cũng chậm lại, phân ra làm hai hàng như vệ sĩ của loài người vậy.

Ngay cả người thường cũng đều nhận thấy có một thứ rất mạnh đang tiến tới, nhất thời không một ai lên tiếng, nín thở nhìn về phía màn sương dày đặc.

Sương mù quay cuồng, một thân ảnh khổng lồ màu đen chậm rãi tới gần. Nó cao chừng hai người trưởng thành chồng lên nhau, chiều ngang cũng rất lớn, vóc dáng lớn như thế mà lúc di chuyển không tạo ra bất kỳ âm thanh nào, giống như nó không đi mà đang bay vậy.

Nó càng tới gần thì oán khí trong không khí cũng càng lúc càng nặng.

Hoàng Viện và Chung Kiệt Nhiên đã sợ tới mức ôm chặt lấy nhau. Tuy Kỷ Đồng giả vẫn còn trấn định nhưng cũng sợ hãi rụt vào trong lòng Tạ Vong Kỳ.

Có lẽ Quý Mạn ở trong phòng nên có cảm giác an toàn hơn hẳn, có thể bình tĩnh nhìn vào cái bóng đen đó.

Cuối cùng, bóng đen dừng ở chỗ cách bọn họ chừng năm mét, bầy khỉ gào thét như hoan nghênh vua của chúng, trong tiếng kêu hưng phấn lộ ra cả sự tôn kính.

Bóng đen giơ tay lên, tiếng kêu liền biến mất, đám khỉ đều an tĩnh ngồi xổm xuống.

Theo cái phất tay của bóng đen, sương mù cũng dần tan để lộ ra thân hình của nó. Đó là một con khỉ rất lớn, toàn thân đen nhánh, đôi mắt đỏ lớn đang nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Oán khí phát ra từ chính trên người con khỉ này.

Con khỉ khổng lồ không lập tức tấn công mà đưa mắt quan sát bọn họ.

Tràng cảnh có vẻ quỷ dị.

Tạ Vong Kỳ lên tiếng dò hỏi trước: “Tại sao mi lại tấn công con người? Còn biến thôn thành cái dạng này?”

Cái đuôi của con khỉ khổng lồ vung lên, sương mù lập tức ào về phía Tạ Vong Kỳ. Tạ Vong Kỳ cả kinh, ôm Kỷ Đồng giả tránh sang bên cạnh. Hắn vừa tránh đi, đám con khỉ con đang an tĩnh ngồi xổm xung quanh liền nhào lên tấn công.

“Chít chít chít chít!!”

Chẳng những Tạ Vong Kỳ và Kỷ Đồng giả bị tấn công mà Hoàng Viện và Chung Kiệt Nhiên cũng không tránh được. Hai người chỉ là người bình thường, không có bản lĩnh như Tạ Vong Kỳ, trong chớp mắt đã bị đám khỉ vây lấy.

“Cứu với, cứu với…” Hoàng Viện hét lên chói tai làm bầy khỉ càng thêm phấn khích, chơi đùa cô ta như chơi với sủng vật, không ngừng tạo ra những miệng vết thương trên người cô ta.

“Cứu tôi, cứu tôi với!”

Bên kia, Tạ Vong Kỳ bị bầy khỉ ngăn lại nên không thể tới cứu bọn

họ. Lực tấn công của đám khỉ này còn cao hơn hắn tưởng rất nhiều.

“A!”

Tiếng hét thảm cắt ngang đường chân trời, Tạ Vong Kỳ nhìn qua thì thấy Chung Kiệt Nhiên bị bầy khỉ vây lại và đang không ngừng gặm thịt của hắn, còn Hoàng Viện thì chạy nhanh về phía sau.

Tạ Vong Kỳ không nhìn thấy quá trình nhưng Thời Sênh thì thấy rõ.

Khi bầy khỉ chơi đủ rồi, chuẩn bị ăn thịt cô ta thì Hoàng Viện liền đẩy Chung Kiệt Nhiên ra, sau đó mới có hình ảnh đẫm máu kia.

Không biết Quý Mạn ghê tởm tràng cảnh bầy khỉ ăn thịt Chung Kiệt Nhiên hay vì nguyên nhân khác mà sắc mặt còn tái hơn cả Sầm Triệt.

Tạ Vong Kỳ cũng đang vô cùng chật vật, có điểm sắp không chống đỡ nổi nữa.

“Grào!” Con khỉ khổng lồ đột nhiên đấm bình bịch vào ngực, hướng về một phía rống lên giận dữ.

Thời Sênh còn chưa nhìn rõ những gì xảy ra thì đã thấy Kỷ Đồng giả đột nhiên lao vào trong đám sương mù dày đặc, trong tay lóe lên ánh sáng sắc lạnh, mạnh mẽ cắm vào đùi con khỉ. Ánh sáng hiện ra bao phủ lấy cả Kỷ Đồng giả và con khỉ khổng lồ đó.

Ánh sáng không ngừng khuếch tán, sương mù dày đặc không ngừng bị bức lui như thể có người xé mở một khe ở chân trời để cho ánh sáng chiếu qua cái khe đó tiến vào, không ngừng cắn nuốt bóng đêm. Toàn bộ thế giới liền sáng lên.

Đến khi khắp không gian sáng trở lại thì ánh sáng đó cũng lấy con khỉ kia làm trung tâm mà dần ảm đạm xuống.

Con khỉ khổng lồ biến mất, chỉ còn lại một con khỉ lớn hơn loài khỉ thông thường một chút. Kỷ Đồng giả đứng bên cạnh nó lung lay sắp ngã.

Đúng lúc cô ta ngã xuống, Tạ Vong Kỳ liền lao ra ôm lấy cô ta.

Con khỉ lớn quỳ rạp trên mặt đất, hướng về phía Kỷ Đồng giả gầm gừ với vẻ không cam lòng.

Tạ Vong Kỳ bố trí cho Kỷ Đồng giả xong mới đi tới trước mặt con khỉ kia, “Tại sao lại tấn công con người?”

Con khỉ lớn không ngừng cào móng vuốt xuống đất tạo ra âm thanh chói tai. Nó căm hận trừng mắt với Tạ Vong Kỳ, miệng nói tiếng người: “Bọn họ đáng chết, các ngươi cũng đáng chết, con người đều đáng chết.”

Tạ Vong Kỳ hơi kinh ngạc, hắn cho rằng con khỉ này chỉ là thông minh hơn đám khỉ khác một chút một thôi, không ngờ nó còn có thể nói chuyện.

Kỷ Đồng giả không biết dùng thứ gì để tấn công mà nó lại không hề có chút lực phản kháng nào, chỉ có thể nói ra tình hình thực tế trong sự ép hỏi của Tạ Vong Kỳ.

Dựa theo lời con khỉ thì nhật ký mà Thời Sênh đọc được cũng không chính xác. Lúc đầu bọn trẻ con chơi với bầy khỉ rất vui, cũng cho chúng đồ ăn, nhưng sau đó đám trẻ con lừa lúc chúng ăn liền bắt chúng lại.

Những con khỉ khác tới cứu chúng, xuất phát từ sự tức giận nên mới đi cướp đồ ăn trong nhà.

Sau đó, đám thôn dân biết được chuyện này thì không những không trừng phạt đám trẻ con mà còn cảm thấy vì chúng xuất hiện ở thôn nên mới xảy ra chuyện như vậy, bắt đầu bắt giết bầy khỉ.

Lúc đó, trong núi có rất nhiều khỉ, thôn dân bắt chúng rất dễ dàng.

Bọn họ còn nghe nói não khỉ rất bổ nên giết chết lũ khỉ, lấy não ra ăn, âm thanh than khóc của bầy khỉ vang vọng khắp núi rừng.

Nhưng đám thôn dân đó không những không thu tay mà còn càng thêm quá đáng.

Chúng vì bảo vệ mình nên mới giết chết hai đứa trẻ để đe dọa thôn dân. Ai biết thôn dân càng tức giận hơn, tuyên bố muốn giết chết hết đám khỉ trên núi, trả thù cho con cái họ.

Mâu thuẫn của thôn dân và bầy khỉ cứ thế mà bùng nổ.

Đám trẻ con sức chiến đấu yếu, bầy khỉ không làm gì được người lớn nên chỉ có thể trút giận lên lũ trẻ. Đến khi trẻ con trong thôn chết hết rồi, người trong thôn đều như phát điên cả.

Bọn họ nghĩ hết mọi biện pháp, chuẩn bị một lưới bắt hết bầy khỉ. Nhóm khỉ cuối cùng phát hiện ra âm mưu của bọn họ nhưng cũng chỉ có một bộ phận nhỏ chạy trốn được, đại bộ phận đều bị giết chết hết.

Mà con khỉ lớn kia từng ăn phải cây linh thảo mà Sầm Triệt nói, sau khi bị giết cũng không biến mất mà còn biến thành cái dạng này. Nó hận thôn dân nên bắt đầu tiến hành trả thù cả thôn.

Đạo sĩ trên núi là do đám thôn dân tìm về, nhưng lão ta cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, căn bản không để thỉnh cầu của thôn dân vào mắt. Hắn chỉ muốn có được lực lượng của con khỉ khổng lồ nên không những không giúp thôn dân mà còn giúp bầy khỉ trưởng thành lên.

Chương 1576: Đại sư thông linh (30)

Dưới sự trợ giúp của đạo sĩ, lực lượng của con khỉ khổng lồ càng lúc càng mạnh hơn, cho đến khi nó giết hết dân trong thôn liền lợi dụng đám thôn dân đó, để đạo sĩ bắt nhốt linh hồn bọn họ.

“Đạo sĩ đó ở đâu?” Tạ Vong Kỳ không biết đạo sĩ kia.

Con khỉ lớn nhìn về phía cửa phòng, trong mắt không có căm hận mà còn có mấy phần được giải thoát, “Bị bọn họ giết.”

Sau khi con khỉ trả thù thôn dân xong thì cũng không muốn hành hung con người nữa, nhưng mà đạo sĩ kia đã khống chế được lực lượng của nó, đôi khi nó cũng không khống chế được mình mà nghe theo sự phân phó của lão ta. Dần dần, càng ngày nó càng thích giết chóc.

Thời Sênh giết lão đạo sĩ đó coi như đã giải thoát cho nó, nhưng điều này cũng không thể nào thay đổi được sở thích giết chóc của nó.

Ai cũng không ngờ trong thôn này còn diễn ra một hồi sự việc như thế, con khỉ vốn không nên xuất hiện trong thế giới của con người. Chúng nó đã vì vậy mà phải chịu trả giá.

Những thôn dân đó cũng vì hành động của mình mà trả một cái giá rất lớn.

Ai tàn nhẫn hơn?

Đứng ở góc độ của bầy khỉ, thôn dân bắt giết chúng, chúng không phản kích thì chẳng lẽ ngồi chờ bị bắt, bị giết, bị bổ đầu lấy não sao?

Đứng ở góc độ của con người, loài khỉ là động vật, giết cũng chẳng sao. Bầy khỉ giết con cái của họ, họ báo thù cho con cái mình, tiêu diệt lũ khỉ là chuyện bình thường ở đời.

Trong mắt Thời Sênh, điều này rất công bằng.

Chẳng có ai tàn nhẫn hơn.

Là thế giới quan khác nhau mà thôi.

Bạn lọt vào một thế giới nhưng lại dùng quy tắc của một thế giới khác chỉ trích tôi làm vậy không đúng, đây chẳng phải trò cười sao?

…

Tạ Vong Kỳ xử xong con khỉ lớn kia, những con khỉ khác vẫn còn sống. Bọn chúng chỉ bị ảnh hưởng bởi oán khí của con khỉ đầu đàn, giờ oán khí đã mất, bầy khỉ cũng khôi phục lại bình thường.

Nhưng rốt cuộc thì chúng cũng đã từng ăn thịt người, vì thế Tạ Vong Kỳ vẫn cho người tới xử lý bầy khỉ này luôn.

Người trong thôn đã sớm chết hết, oán khí biến mất nên cả thôn cũng xảy ra biến hóa, nơi nơi cũ nát, chỗ nào cũng nhìn thấy vết máu đã khô.

Thời Sênh cảm thấy rất kỳ quái, lúc trước cô hoàn toàn không phát hiện ra đám thôn dân này là âm linh, chỉ cảm thấy bọn họ khá cổ quái mà thôi.

Sầm Triền dường như cũng không phát hiện ra, xem ra cây linh thảo kia thực sự rất trâu bò…

Căn phòng mà Thời Sênh ở vẫn còn tính là sạch sẽ, là căn phòng mà trẻ con từng ở. Vì mấy tháng Sầm Triệt lại tới ở một lần nên cũng lây dính không ít linh khí, nên còn bảo trì nguyên dạng.

Lúc Hoàng Viện được tìm thấy thì đã chết, trên người đầy vết thương bị bầy khỉ cào, còn có một ít lực lượng cổ quái đọng lại nữa.

Sầm Triệt nắm chặt tay Thời Sênh theo bản năng, “Nó ở gần đây.”

“Ai sợ nó chứ.” Trốn trốn tránh tránh. Trong khái niệm của cô, chỉ có kẻ không có bản lĩnh mới lén lút âm mưu sau lưng, người có thực lực luôn trực tiếp xông lên.

[…] Cô cho rằng trên thế giới này ai cũng bạo lực như cô sao?

Thời Sênh âm thầm bĩu môi xem thường trong lòng, ta thế này mà đã gọi là bạo lực sao? Cái này gọi là người thích dùng võ lực.

[…] Bạo lực chính là bạo lực, cô đổi từ thì nó không phải bạo lực nữa chắc? Lừa gạt kẻ ngu ngốc chắc?

Lừa gạt mi đó.

[…] Ký chủ, cô đủ rồi nha!

Thời Sênh mặc kệ Hệ thống bình hoa, chỉ biết mắng người chứ chả được cái tích sự gì.

[Bình hoa cũng là vật phẩm quý trọng!]

Thời Sênh: "…" Nhị Cẩu Tử, mi bắt đầu bay bổng rồi đấy à?

[Hừ!] Hệ thống tức giận offline.

Sau khi tiễn Hệ thống offline xong, Thời Sênh mới nhìn thi thể Hoàng Viện bị nâng đi. Sắc mặt cô ta hiện lên màu trắng xanh không bình thường, hai mắt trợn ngược như thể đã nhìn thấy thứ gì khủng bố lắm.

"Sầm tiên sinh, cô Kỷ, phiền hai người đi theo chúng tôi một chuyến." Một người đàn ông ngăn trở tầm mắt của Thời Sênh, giọng cường ngạnh.

"Mời ăn cơm hả?" Thời Sênh nhướng mày.

Xảy ra chuyện lớn như thế mà cô còn nghĩ tới ăn cơm sao, không kém ăn cơm tù là bao đâu.

Người đàn ông thu hồi cảm xúc dư thừa, "Chúng tôi yêu cầu nói chuyện."

"Không nói chuyện, không có tâm tình." Thời Sênh dựa vào Sầm Triệt, bình tĩnh liếc nhìn hắn.

Người đàn ông: "…"

Hắn xoay người, không biết đang liên lạc với ai, một lát sau lại quay lại: "Sầm tiên sinh, cô Kỷ, mời hai người ăn cơm thì được chứ?"

Thời Sênh híp mắt: "Không thể, tạm biệt."

Người đàn ông: "…" Lật bàn, chẳng phải vừa rồi cô nói muốn được

mời ăn cơm sao? Sao giờ lại từ chối? Rốt cuộc cô muốn thế nào hả?

Một người tính cách vốn khá tốt mà giờ cũng tức giận tới mức giậm chân bình bịch.

Đúng lúc hắn muốn phát hỏa, khiến bọn họ rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt thì Tạ Vong Kỳ đã xử lý xong chuyện và tới đây, bảo người đàn ông đi trước.

Hiển nhiên, trong đám người này, địa vị của Tạ Vong Kỳ cao hơn. Người nọ thì thầm vào tai Tạ Vong Kỳ hai cầu rồi căm giận rời đi.

Tạ Vong Kỳ xác định xung quanh không có ai mới nói: “Cô Kỷ, lúc trước cô nói Kỷ Đồng chiếm dụng tên và thân phận của cô là chuyện thế nào?”

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Thời Sênh, tựa hồ sợ bỏ qua biểu tình gì đó trên mặt cô.

Thời Sênh nhấc mí mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, “Ý trên mặt chữ, rất khó hiểu sao?”

Tạ Vong Kỳ không biết tại sao mình lại để ý tới một câu nghe có vẻ như là cô ta chỉ thuận miệng nói ra như thế.

Hắn hít sâu một hơi, “Xin lỗi, xác định rất khó lý giải, bất luận thân phận gì của Kỷ Đồng đều dễ dàng tra được, sao lại nói là chiếm dụng tên và thân phận của cô?”

Hắn chỉ có thể nghĩ được biện pháp duy nhất này mà thôi.

Làm cái nghề này của bọn họ đã gặp phải không ít chuyện kỳ văn dị sự, loại chuyện như trao đổi thân thể cũng không phải không thể xảy

ra.

Thời Sênh nhướng mày, mặt đầy trào phúng, “Muốn biết thì đi mà hỏi Kỷ Đồng nhà anh ấy. Tôi không phải là cái gì của anh, tại sao phải giải đáp nghi vấn cho anh chứ?”

Nếu cô nói thẳng ra, hắn sẽ cảm thấy là cô đang nói dối. Nhưng cô lại cố tình không nói, một bộ anh muốn biết thì tự mình đi tra, tra ra thế nào thì chính là thế đó.

Cô gái này…

Thời Sênh dẫn Sầm Triệt và Quý Mạn nghênh ngang rời đi. Tạ Vong Kỳ mơ hồ không ngăn lại, đến khi tỉnh táo tinh thần thì đã chẳng thấy người đâu nữa.

…

Kỷ Đồng giả đột nhiên bộc phát ra lực lượng cường đại như thế nên thân thể lập tức suy yếu, phải nằm ở bệnh viện mấy ngày.

“Con không sao, có thể ra viện, thật đó, ba mẹ cho con xuất viện đi. Chỉ là bệnh nhỏ bình thường thôi, không có gì nghiêm trọng đâu.” Kỷ Đồng giả làm nũng với ông bà Kỷ.

“Không được, đang yên đang lạnh lại đột nhiên nằm viện, cái này mà bảo là không sao à? Phải kiểm tra kỹ càng, dù thế nào thì sức khỏe vẫn là quan trọng nhất.” Bà Kỷ xụ mặt từ chối.

“Nghe mẹ của con đi, kiểm tra cho cẩn thận, ba mẹ mới yên tâm.” Ông Kỷ nói chuyện giúp bà Kỷ.

“Ba, con thật sự không sao đâu mà.” Vẻ mặt Kỷ Đồng giả như đưa

đám. Chỉ là linh lực trong cơ thể tiêu hao quá nhiều. Hơn nữa lúc trước bị bầy khỉ truy đuổi nên thân thể cô ta mới gặp phải tình trạng suy yếu này mà thôi.

“Nghe lời mẹ con, nếu không bà ấy sẽ nhắc mãi chuyện này đấy. Ba cũng sẽ chẳng được yên.” Ông Kỷ xoa đầu Kỷ Đồng giả, nhẹ giọng trấn an.

Kỷ Đồng giả nhìn vẻ mặt kiên quyết của bà Kỷ thì chỉ có thể bất đắc dĩ nghe theo bọn họ.

Lúc Tạ Vong Kỳ tới thì gặp được ông bà Kỷ, hắn hơi gật đầu chào hỏi. Thấy bọn họ phải đi thì hắn hơi chần chừ một chút rồi gọi bọn họ lại.

“Bác Kỷ, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

Vợ chồng ông bà Kỷ liếc nhìn nhau. Bọn họ cũng biết người này, rất thân thiết với con gái nhà ông bà, xem quan hệ của hai người thì cũng đang trong giai đoạn mập mờ. Bọn họ không can thiệp vào tình cảm của con gái nên cũng không hỏi thẳng chuyện này, cho nên vẫn luôn đối xử với Tạ Vong Kỳ như bạn của con.

Lúc này, vẻ mặt Tạ Vong Kỳ ngưng trọng như thế, bọn họ đều cảm thấy khó hiểu.

Chương 1577: Đại sư thông linh (31)

Tạ Vong Kỳ đẩy cửa phòng bệnh tiến vào, Kỷ Đồng giả sợ tới mức giật mình một cái, sắt mặt tái nhợt nhìn hắn, sau đó lại hoảng hốt nhìn đi chỗ khác.

Tay khẽ túm chặt lấy cái chăn, vừa rồi cô ta đều nghe thấy được Tạ Vong Kỳ hỏi ông bà Kỷ rằng có thấy cô ta khác gì với trước đây không.

Hắn đang nghi ngờ cô ta.

Kỷ Đồng giả có phản ứng lớn như thế, sao Tạ Vong Kỳ không nhìn ra chứ. Tầm mắt hắn hơi dừng lại ở đống lộn xộn trên giường và chân còn chưa kịp hoàn toàn che lại của cô ta.

Tạ Vong Kỳ ngồi xuống bên cạnh: “Em đều nghe thấy rồi sao?”

“Anh Vong Kỳ, nghe thấy gì cơ ạ?” Kỷ Đồng giả xoay đầu, khó hiểu hỏi lại.

Cô ta tận lực che giấu sự hoảng hốt và khẩn trương trên mặt, nhưng Tạ Vong Kỳ đâu phải người dễ lừa gạt như thế.

“Em biết anh đang nói gì.”

Biểu tình của Kỷ Đồng giả cứng đờ, hàm răng cắn chặt môi dưới, trong lòng như nổi trống, trái tim tựa như muốn nhảy ra.

Phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở hỗn loạn của cô ta.

“Anh Vong Kỳ, anh có tin em không?”

Tạ Vong Kỳ nói đầy bình tĩnh, “Em không nói ra, sao anh biết được có nên tin em hay không?”

Hiện tại Tạ Vong Kỳ cũng chưa thực sự thích Kỷ Đồng giả, lý trí tất nhiên sẽ chiếm phần hơn.

“Em…”

Hốc mắt Kỷ Đồng giả đỏ lên, “Em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, anh có nhớ lúc trước khi Kỷ Đồng tìm em và cho em xem hai bức vẽ không? Sau đó cô ta bảo em tự đi tìm người vẽ, kết quả người em nhìn thấy trên bức vẽ lại là gương mặt của cô ta.”

“Cô ta nói cô ta mới chân chính là Kỷ Đồng, nhưng mà trong trí nhớ của em, từ nhỏ em đã lớn lên ở Kỷ gia, mọi ký ức không hề có gì gián đoạn, em là Kỷ Đồng. Nhưng bức vẽ kia lại không ngừng nhắc nhở em, em không phải Kỷ Đồng, cô ta mới là Kỷ Đồng thật.”

“Em cũng từng nghĩ là do cô ta cố tình phá rối, nhưng dù em tìm bao nhiêu người vẽ thì gương mặt vẽ ra đều không phải gương mặt của em. Em còn tìm người vẽ trộm cô ta, kết quả người được vẽ ra lại là em.”

Kỷ Đồng giả kể rất nhanh như thể sợ nói chậm lại thì người trước mặt sẽ không tin cô ta nữa.

“Anh Vong Kỳ, em thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì. Em không biết tại sao lại biến thành như vậy.”

Tạ Vong Kỳ vỗ vỗ bả vai cô ta, giọng nói mềm mại hơn, “Ý của em là dung mạo mà em nhìn thấy khác với dung mạo bọn anh nhìn thấy sao?”

Kỷ Đồng giả gật đầu.

Tạ Vong Kỳ lại hỏi: “Trí nhớ của em thật sự không có vấn đề gì sao?”

Kỷ Đồng giả tiếp tục gật đầu: “Ký ức từ nhỏ tới lớn em đều có, tuy rằng ký ức lúc nhỏ hơi mơ hồ nhưng những sự kiện chính em đều nhớ hết.”

Nếu cô ta từng mất trí nhớ thì có lẽ cô ta còn chấp nhận được, nhưng cô ta không hề. Cô ta có cuộc đời hoàn chỉnh, cho nên cô ta không tin rằng mình đang sống trộm cuộc đời của người khác.

“Anh sẽ điều tra rõ, đừng sợ.” Tạ Vong Kỳ trấn an Kỷ Đồng giả, dù chuyện này do ai đang phá rối thì hắn cũng sẽ điều tra rõ.

Kỷ Đồng giả thuận thế ôm Tạ Vong Kỳ, bộ dáng hơi thấp thỏm.

Tạ Vong Kỳ vỗ vỗ bả vai Kỷ Đồng giả, lúc này cô ta mới thả lỏng mình.

…

Mấy ngày rồi Sầm Triệt chưa về biệt thự, còn chưa tiến vào liền phát hiện biệt thự có điểm không đúng. Hắn hơi dừng bước chân, nhìn về hư không phía trước: “Xuất hiện đi.”

Sàn sạt…

Lá cây khẽ rung nhẹ phát ra những âm thanh ma xát rì rào.

Bên ngoài biệt thự vẫn rất bình thường, không hề có gì khác lạ cả.

Sầm Triệt vẫn nhìn chằm chằm vào hư không, ở đó như có người đang đứng.

Ước chừng ba phút, từ bụi cây trước mặt có một cái xác bị ném ra, gió nhẹ thổi qua, hết thảy lại khôi phục bình thường.

Sầm Triệt đi tới nhìn thi thể đó. Đây là người đàn ông trung niên đã từng chú ý tới đồ vật của Thời Sênh ở trong nhà hàng. Lúc đó hắn đã di dời lực chú ý của ông ta đi theo bản năng.

Không ngờ ông ta lại mai phục ở gần đây, cuối cùng còn bị người ta giết.

Người đàn ông trung niên trừng mắt lên, sắc mặt trắng xanh, biểu tình giống hệt Hoàng Viện.

Bên dưới thi thể có một lá thư.

Sầm Triệt duỗi tay lấy thư ra, hình thức của lá thư khá cũ kỹ như đã trải qua vô số thời gian vậy, giấy viết thư cũng rất xưa cũ, bên trên viết mấy chữ ngay ngắn bằng bút lông.

“Cô ấy và tôi đã có minh khế*. Cô ấy chỉ có thể là của tôi, cách xa cô ấy ra. Lần này là cảnh cáo, lần sau chính là mạng của cậu.”

*Minh khế: khế ước với người đã chết.

Sầm Triệt đọc xong thì lá thư cũng hóa thành bột mịn, gió nhẹ thổi qua liền cuốn chúng vào không khí.

Khóe miệng Sầm Triệt cong lên, thì ra là minh khế, thảo nào cô ấy không cảm nhận được.

Hắn lấy di động ra, mở danh bạ, không cần tìm kiếm, người đầu tiên trong danh bạ là người hắn muốn tìm.

Điện thoại chuyển máy rất nhanh, giọng nói mang theo chiều chuộng từ bên kia truyền tới: “Sao thế? Về đến nhà chưa? Vừa rồi em bảo đưa anh về thì anh không cho.”

“Muốn gặp em.” Sầm Triệt nhìn về phía hư không, “Tới nhà anh được không?”

“Sao? Được, chờ em một lát.”

Sầm Triệt cúp máy, nhìn về phía xa với vẻ khiêu khích.

Anh nhìn đi, cô ấy chỉ nghe lời tôi.

Dù hai người có minh khế thì đã sao chứ?

Cô ấy vĩnh viễn không phải của anh.

Gió lớn từ xa xốc tới như muốn cuốn Sầm Triệt lên, nhưng Sầm Triệt hoàn toàn không sao, vẫn đứng thẳng như tùng bách ở nơi đó, lạnh lùng, ương ngạnh nhìn về phía xa.

Gió thổi một hồi lâu mới dừng lại, bốn phía khôi phục sự an tĩnh.

Sầm Triệt kéo thi thể vào trong biệt thự, gọi điện thoại bảo người xử lý thi thể, đến lúc Thời Sênh tới nơi thì cái xác đã được đem đi rồi.

Sầm Triệt đứng chờ cô ở cổng, cô tới cũng không cho cô vào mà cứ đứng bên ngoài.

“Làm gì?” Thời Sênh muốn vào nhưng Sầm Triệt lại ngăn cản. Thời Sênh có chút không kiên nhẫn, “Làm thần giữ cửa hít gió Tây Bắc à?”

Ánh mắt Sầm Triệt hơi liếc về một nơi khác, sau đó hắn cúi người hôn lên má Thời Sênh một cái, sau đó gác cằm trên vai cô: “Hắn đang nhìn chúng ta đấy, hắn rất tức giận, muốn giết anh.”

Thời Sênh nhíu mày, ôm eo hắn: “Lá gan lớn thật, hắn làm gì anh rồi?”

Sầm Triệt hôn dần về phía tai cô: “Lực lượng của hắn chưa đủ để đụng tới anh, chỉ giết một người râu ria, cho nên, chẳng phải em nên giải thích một chút về cái nợ đào hoa này của em sao? Hả?”

“Nợ đào hoa?”

Sầm Triệt buông tay cô ra, kéo cô đi qua cổng lớn của biệt thự. Bên ngoài, một cỗ gió xoáy đột nhiên ập tới, cánh cổng vang lên một tiếng nặng nề.

Sầm Triệt ấn Thời Sênh lên tường, chăm chú nhìn cô, bên tai không ngừng vang lên âm thanh loảng xoảng.

Chờ đến khi âm thanh đó dừng lại, hắn mới nói: “Em và hắn chắc chắn có minh khế, minh khế chia làm rất nhiều loại, nhưng về cơ bản thì có hai dạng có thể khiến em không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương. Thứ nhất là loại chủ tớ, thứ hai là… minh hôn.”

“Mẹ!” Thời Sênh tức giận mắng một tiếng. Lúc cô tỉnh lại thì đã đang

ở trên kiệu, còn chưa tới nơi thì sao minh khế có thể hình thành được.

Chẳng lẽ trước đó, đám người kia đã làm gì rồi sao?

Một đám ngu si đần độn!

“Em với hắn không có bất kỳ quan hệ nào.” Thời Sênh ôm mặt Sầm Triệt.

“Đương nhiên anh biết, nếu không giờ em đã không ở trong lòng anh rồi.” Sầm Triệt cười khẽ.

Thời Sênh xắn tay áo: “Em ra ngoài thịt hắn.”

Chương 1578: Đại sư thông linh (32)

“Hắn đã đi rồi.” Sầm Triệt giữ chặt lấy Thời Sênh.

Thời Sênh duỗi tay sờ soạng trên người Sầm Triệt để chắc chắn là hắn không xảy ra chuyện gì, sau đó ánh mắt nhìn về phía xa, trong mắt một mảnh đen nhánh, hoàn toàn không nhìn ra điều gì.

“Sau này em ở cùng anh, không có ý kiến gì chứ?” Mặt Thời Sênh không có biểu tình gì kiểu nếu Sầm Triệt dám có ý kiến cô sẽ lập tức đánh hắn ngay tại chỗ.

Sầm Triệt cạn lời, rõ ràng là cô ấy sai, tại sao giờ còn bày ra bộ dáng đúng lý hợp tình như thế chứ.

“Biệt thự rất lớn.” Sầm Triệt đẩy cô ra rồi đi vào trong.

“Em nói là ở cùng anh.” Thời Sênh đuổi kịp hắn, “Ngủ chung phòng, chung một chiếc giường.”

Bước chân đi lên cầu thang của Sầm Triệt hơi lảo đảo, phải bám vào tay vịn bên cạnh mới có thể đứng vững. Hắn xoay người nhìn cô gái trẻ sau lưng, “Cho dù em có linh khí hộ thể thì cũng không thể ở cạnh anh thời gian quá dài được.”

Thời Sênh ngửa đầu nhìn hắn, “Cho nên anh nghĩ thế nào về chuyện sống lại rồi?”

Cánh môi Sầm Triệt mấp máy nhưng chẳng nói gì, hắn xoay người đi

vào biệt thự.

Nếu cô dùng mạng của người khác đổi lấy mạng cho hắn thì chẳng sao, nhưng mà cô lại dùng sinh mệnh của bản thân mình, hắn đau lòng…

Rất đau lòng.

… Tuy rằng tim hắn cũng chẳng biết đập.

Thời Sênh không đi vào theo hắn mà vòng hai vòng quanh biệt thự rồi mới trèo cửa sổ mà vào.

Sầm Triệt đứng ngay bên cạnh cửa sổ, duỗi tay liền đón được cô, buột miệng thốt ra, “Sao em lại thích trèo cửa sổ vào như thế?”

Cô ôm cổ hắn không hề khách khí, cả người đều treo trên người hắn, “Tiện.”

Sầm Triệt lắc đầu, sợ cô ngã nên ôm chặt lấy. “Đừng ở trên người anh lâu quá, sẽ khó chịu.”

Thời Sênh trợn mắt, “Vậy anh buông em ra trước đi.”

Sầm Triệt xấu hổ nhưng cũng không buông tay mà ôm cô đi về phía sofa: “Em muốn ăn gì không?”

“Vô nghĩa, em có phải người không dính khói lửa phàm tục như anh đâu.”

“Nhưng mà trong biệt thự không có gì để ăn cả.” Hắn không cần ăn gì nên trong biệt thự cũng không có nguyên liệu nấu ăn.

“Em không ngại ăn anh mà.” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, cánh môi dán lên mặt hắn như lông chim cọ qua cọ lại trên da.

Sầm Triệt bị câu nói đó trêu chọc đến mức không động nổi chân, ôm cô như ôm một cái lò sưởi, cảm giác cứng ngắc trên chân tay cũng biến mất không ít.

Rất thích cô ấy.

Muốn cứ ôm mãi, muốn…

Sầm Triệt ngừng lại suy nghĩ kia, đặt cô lên sofa, nghiêm túc nói: “Chút nữa anh sẽ gọi người mang đồ ăn tới, em ở đây thì phải có chuẩn bị. Sau này đồ ăn sẽ được đưa tới, em thích ăn gì? Không thích ăn gì?

“Cái gì cũng được, em không kén ăn như anh.”

Sầm Triệt: “…”

Giờ hắn có ăn đâu mà kén ăn chứ?

“Vì trong này chỉ có một mình anh ở nên để phòng ngừa vạn nhất, điều hòa làm lạnh vẫn luôn được mở, chút nữa anh sẽ tắt điều hòa thì sẽ không lạnh nữa.”

Nói xong hắn còn đắp một cái chăn lên người cô, đưa máy tính bảng ra, “Tự em chơi đi, anh sẽ quay lại ngay.”

Thời Sênh: “…” Hình như hắn đã biến thành kẻ dông dài rồi.

Nhưng mà thế cũng được.

Hệ thống làm lạnh trong biệt thự được tắt đi nhưng sự lạnh lẽo vẫn không biến mất. Sự lạnh lẽo đó không phải do điều hòa sinh ra mà là từ trên người hắn.

Hắn là một hệ thống làm lạnh di động, mùa hè ôm cũng sợ bị đóng băng luôn.

Sầm Triệt mau chóng xách theo đồ vật trở về, nhưng vì bị tay hắn chạm vào nên đồ ăn lúc mua còn nóng, giờ cũng lạnh ngắt.

“Anh… đi hâm nóng.” Sầm Triệt tỏ ra hơi xấu hổ.

“Đừng, để em tự làm.” Thời Sênh ngăn hắn lại, “Em sợ anh đi thì đến mai cũng chưa được ăn.”

Sầm Triệt rũ đầu xuống, “Em đang ghét bỏ anh đấy à?”

“Ghét bỏ anh cái quỷ ấy.” Thời Sênh bĩu môi, “Em chỉ sợ em bị anh làm cho chết đói.”

Sầm Triệt bám đuôi theo cô vào trong bếp, đứng ở ngưỡng cửa nhìn cô bỏ đồ ăn vào lò vi sóng.

May mắn lúc trước mua nội thất đều mua đầy đủ mọi thứ, nếu không có lẽ hôm nay cô phải ăn đồ ăn nguội lạnh thật.

Thời Sênh mau chóng giải quyết xong vấn đề cơm nước. Sầm Triệt từ ngoài cửa bếp đi vào, “Anh dọn cho, em đi rửa mặt đi.”

Thời Sênh phiền nhất chính là dọn dẹp bếp núc, vừa nghe thế liền chạy biến.

Sầm Triệt: “…” Quả đúng là không biết khách khí.

Vì mua cơm hộp nên cũng chẳng có gì phải thu dọn nhiều, Sầm Triệt dọn dẹp rất nhanh. Nhưng hắn cũng thấy hơi kỳ quái, rõ ràng trước đó hắn chưa từng làm những việc này, vậy mà giờ lại làm rất thuận tay, như đã làm vô số lần rồi vậy.

Sầm Triệt nghi hoặc trở về phòng. Trong phòng tắm có tiếng nước, hắn nhìn căn phòng, đây rõ ràng là phòng của hắn, chẳng phải hắn đã nói với cô là phòng của cô ở bên cạnh sao?

“Rầm…”

Cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo hé ra một cái khe, một bàn tay đầy bọt nước vươn ra, “Lấy quần áo cho em.”

Sầm Triệt quay đầu nhìn xung quanh, “Em không mang quần áo tới mà.”

“Không biết lấy của anh sao?” Bởi vì cách một cánh cửa nên giọng Thời Sênh có vẻ hơi nhỏ, nhưng có thể nghe ra sự cáu kỉnh trong đó, “Nhanh lên, nếu không em cứ thế đi ra đấy.”

Biểu tình của Sầm Triệt hơi ngưng lại, sau đó vội vã xoay người đi tới tủ quần áo của mình, lấy từ trong đó ra một cái áo thun tương đối rộng, lại lấy thêm một cái áo khoác rồi đặt vào tay cô.

Thời Sênh mặc đồ rồi đi ra, chóp mũi ửng đỏ. Cô hít hà, cũng không để ý tới Sầm Triệt mà lao lên giường, cả người đều rúc vào trong chăn.

Sầm Triệt nhìn một loạt động tác của cô, sau một lúc lâu mới đi tới bên mép giường, “Phòng của em ở bên cạnh.”

“Đã nói là ngủ chung phòng, chung giường rồi.” Thời Sênh cuộn mình tròn như một cái kén, lạnh quá!

“Nói lúc nào chứ?” Hắn đã đồng ý đâu.

“Hiện tại!” Thời Sênh nói rất đúng lý hợp tình.

Sầm Triệt: “…”

Hắn nhìn người trên giường, thật sự muốn ôm một cái, nhưng mà hắn ôm cô sẽ làm cô chết vì lạnh mất nên đành nhịn lại, “Vậy anh sang phòng bên, có việc nhớ gọi anh.”

Dù sao hắn không nghỉ ngơi cũng chẳng sao.

Thời Sênh đột nhiên giơ tay. Cửa phòng đang mở bị gió thổi một cái đóng sầm lại, Sầm Triệt kéo thế nào cũng không ra.

“Kỷ Đồng.” Sầm Triệt xoay người, giọng không khỏi cao lên, “Em đang đùa với tính mạng của mình đấy.”

“Anh quát em?”

Sầm Triệt cố gắng lắm mới nén được cơn giận xuống. Hắn kéo then cửa nhưng thế nào cũng không mở ra được, một hồi đành quay lại mép giường, “Anh không phải không muốn ở bên em mà là không thể.”

“Cho nên lúc nào thì anh nghĩ tới chuyện sống lại đây?”

Sầm Triệt hiểu ra, cô đang ép hắn phải quyết định nếu không sẽ không buông tha cho hắn.

“Anh sẽ suy nghĩ, để anh ra ngoài đi đã.”

“Khi nào nghĩ xong thì ra ngoài.”

“Kỷ Đồng.”

“Hử?”

Hắn rũ mắt nhìn người trên giường, “Anh không muốn em mạo hiểm vì anh.”

“Sống là phải mạo hiểm. Yên tâm, nếu em xảy ra chuyện gì thì sẽ không để anh lại một mình đâu.”

Sầm Triệt mấp máy môi, cuối cùng nuốt mấy lời khuyên nhủ vào bụng, “Anh đồng ý với em là được chứ gì, mở cửa ra đi.”

Thời Sênh bĩu môi, khóa cửa vang lên một tiếng kêu nhỏ, Sầm Triệt khom lưng hôn lên trán cô, “Ngủ ngon.”

“Cút.”

Sầm Triệt: “…” Chẳng dịu dàng một tí nào, sao hắn lại thích cô cơ chứ?

Chương 1579: Đại sư thông linh (33)

Đêm nặng như nước, mọi âm thanh trong trời đất đều biến mất.

Người đàn ông ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng êm dịu như phủ lên tán cây một tầng lụa mỏng như cánh ve, không gian tràn đầy sự tĩnh lặng.

Trong đáy mắt hắn không có chút ánh sáng nào, giống như vực sâu không đáy, không hề có một tia sự sống nào.

Hắn đã chết rồi!

Sầm Triệt đột nhiên đứng dậy, kéo cửa phòng đi ra ngoài, đến phòng của Thời Sênh và mở cửa ra. Trong phòng tối đen, nhưng hắn biết trên giường không có ai, cô không ở đây.

Sầm Triệt đứng ở cửa hồi lâu, cũng không biết suy nghĩ gì, đến tận lúc trời tờ mờ sáng hắn mới đi vào phòng, nằm lên trên giường.

Căm phòng u ám dần sáng lên, âm thanh bên ngoài cũng càng lúc càng sinh động. Hắn nghe được tiếng mở cửa sổ, hơi thở của cô dần rõ ràng hơn.

“Ể…”

“Em đi đâu thế?”

Hai âm thanh đồng thời vang lên, người trước là nghi hoặc ngắn

ngủi, người sau là bình tĩnh dò hỏi.

“Em còn tưởng đi nhầm phòng.” Thời Sênh ngồi xuống mép giường, chống người nhìn hắn, nói rõ hành tung của mình, “Tối hôm qua đi giết người ở một thôn làng, thuận tiện hỏi thăm một chút chuyện.”

“Khó trách em không ngủ cùng anh.” Sầm Triệt bình tĩnh nói, nhưng sau đó hắn lại hơi nghi hoặc, không hiểu tại sao tự nhiên lại nói những lời này.

“Em mang anh theo thì khá lãng phí thời gian.” Thời Sênh cười giải thích, “Rất xa.”

Một mình cô cưỡi thiết kiếm bay tới đó rất nhanh, nhưng nếu mang theo người thì phải phải quan tâm tới năng lực thừa nhận của thân thể hắn nữa.

Sầm Triệt ngồi dậy, không hỏi cô tại sao lại giết người, cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra, “Hôm nay anh có tiết.”

Thời Sênh nghĩ nghĩ, “Em cũng có.”

Nhưng sau đó cô lại đè người xuống, hôn khắp mặt và cổ hắn, cánh môi dần dần tìm tới môi hắn, “Nhưng có đi học hay không cũng không thành vấn đề.”

Sầm Triệt vùng vẫy muốn đứng dậy, “Đừng nghịch nữa.”

“Rõ ràng anh rất muốn.” Thời Sênh ghé sát tai hắn, cười khẽ.

“Khác nhau chứ.” Sầm Triệt đẩy cô ra, “Anh đã bảo người mua quần áo mang tới cho em, đặt ở trong tủ quần áo của anh đấy, em tự thay đi. Anh chuẩn bị bữa sáng cho em.”

Sau đó chạy trối chết ra khỏi phòng.

Hắn rất muốn cô, nhưng hắn có thể khắc chế, với tình huống thân thể hiện tại của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không chạm vào cô.

Thời Sênh ngồi ở trên giường thở dài một hơi rồi mới đi tới tủ quần áo, mở ra nhìn, bên trong treo đầy đủ đồ từ trong ra ngoài, không sót món nào.

Thời Sênh kéo kéo cái áo ngực bằng ren, thì ra hắn thích cái loại này?

Bữa sáng nguội ngắt, Thời Sênh tự hâm nóng. Sầm Triệt tự giác đứng ở ngoài xa, chờ cô ăn xong rồi mới tiến lên.

…

Thời Sênh đưa Sầm Triệt tới trường. Hiện tại tin đồn về bọn họ đã ồn ào khắp nơi. Hai nhân vật chính không phủ nhận nên những người buôn chuyện càng thêm chắc chắn là hai người này thật sự ở bên nhau.

Sầm Triệt là loại Hệ thống tự làm lạnh. Nam thần cao lãnh không nhiễm khói lửa nhân gian, đột nhiên nói chuyện yêu đương làm cho người ta hoàn toàn không kịp đề phòng.

Thời Sênh đưa Sầm Triệt tới trường rồi mới chậm rãi quay về trường mình, trong đầu còn đang nghĩ xem có nên chuyển trường hay không, rốt cuộc yêu đương khác trường thế này thật không tiện lắm.

“Mấy đứa cùng đi với nhau, tại sao cô không sao còn con trai tôi lại gặp chuyện? Cô nói đi chứ? Sao cô lại không bị sao hả? Cô giả câm

cái gì, tại sao con trai tôi lại gặp chuyện. Cô là sao chổi, đi mấy đứa với nhau nhưng lại chỉ một mình cô còn sống…”

Ngoài cổng trường có một đám người bu lại, âm thanh chửi rủa sắc bén, chói tai từ trung tâm đám người truyền ra.

Thời Sênh nghe mấy lời này liền đoán được người bị vây trong đó là ai.

Chuyện trong thôn quỷ dị như thế nên tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, cảnh sát đành phải lấy bừa mấy lý do để thông báo lại cho phụ huynh của mấy học sinh rồi bồi thường một món tiền.

Mặc dù hơi quá đáng nhưng những chuyện thần quái thế này có thể giấu vẫn tốt hơn, miễn tạo ra khủng hoảng không cần thiết.

Thời Sênh chen chân vào trong đám người, liếc nhìn thấy người nhà của mấy người đã chết đang vây lấy Quý Mạn. Cô ta tức giận giải thích nhưng đám người đó hoàn toàn không nghe, giọng còn cực kỳ lớn, nói át hết lời của cô ta.

Người phụ nữ đang nói kích động nhất đột nhiên giơ tay muốn đánh Quý Mạn.

“Sao cô không chết đi, còn quay về làm gì?” Lời nói độc ác của người phụ nữ như một cây kim đâm thẳng vào trái tim Quý Mạn.

Mắt thấy người phụ nữ đã đánh được người thì Quý Mạn đột nhiên bị người ở đằng sau kéo một cái, một bàn tay trắng trẻo nhẹ nhàng ngăn bà ta lại rồi đẩy về phía sau.

Thời Sênh âm trầm nhìn người phụ nữ, trước khi bà ta gào lên liền nói: “Quý Mạn không tìm nhà các người đòi bồi thường thiệt hại tinh

thần đã là nhân từ lắm rồi, các người còn dám tới trước mặt cậu ấy kêu gào? Tưởng con trai các người là chết ngoài ý muốn sao? Bọn họ là…”

“Kỷ Đồng!” Tiếng Tạ Vong Kỳ vang lên trong đám người có vài phần giận dữ.

Thời Sênh như không nghe thấy, nói tiếp: “Bọn họ gặp ma, tự mình làm nghiệt nên mới chết. Đừng cho rằng cả thế giới này đều nợ mình, cũng chỉ làm trò cười cho người khác mà thôi.”

Thời Sênh kéo Quý Mạn đi, người phụ nữ vẫn chưa thể phản ứng lại.

Người vây xem xung quanh tự động nhường ra một đường cho Thời Sênh. Đúng lúc chuẩn bị rời khỏi rồi, cô lại quay đầu nói: “Đúng rồi, những người còn sống không chỉ có mình Quý Mạn đâu, còn người khác nữa. Đừng tưởng rằng Quý Mạn dễ bắt nạt mà có thể tới gây sự. Lần sau còn để tôi gặp phải, ông đây sẽ giết chết các người.”

Người phụ nữ nhìn vào ánh mắt của Thời Sênh thì không khỏi kinh hãi, ánh mắt của cô gái này sao lại có thể làm cho người ta hoảng sợ như thế chứ?

Đến khi Thời Sênh và Quý Mạn biến mất trong tầm mắt họ rồi, không khí mới coi như hòa hoãn mấy phần, mọi người châu đầu ghé tai thảo luận.

“Gặp ma ư? Sao lại thế này?”

“Nghe nói đã có bốn người chết đi, chỉ có Quý Mạn và hoa hậu giảng đường Kỷ Đồng trở về, cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa.”

“A, sao mình không biết nhỉ?”

“Nhà trường giấu tin này, sao có thể để mọi người biết được. Mình tình cờ nghe các thầy cô nói chuyện này nên mới biết đấy.”

“Bốn người chết cơ à, thế thì đáng sợ thật…”

Tạ Vong Kỳ thấy sự tình có điểm không thể cứu vãn được nữa thì cả khuôn mặt đều đen sì, đứa con gái kia thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Vất vả lắm họ mới ngăn chặn chuyện này truyền ra ngoài, để nhà trường báo với phụ huynh để mọi chuyện không ầm ĩ lên, giờ thì tốt rồi, mọi chuyện làm phía trước đều thành uổng phí hết.

…

Thời Sênh kéo Quý Mạn đi được một đoạn, người xung quanh dần ít đi rồi cô mới chậm lại tốc độ.

Quý Mạn luôn im lặng đi theo. Đến lớp học rồi, Quý Mạn mới khàn khàn gọi một tiếng, “Tiểu Đồng.”

Ánh nắng sớm vừa lên, những tia nắng mặt trời rơi xuống, mạ lên gương mặt cô ta một vầng sáng mỏng, nhưng độ ấm của ánh nắng lại không xua tan được sự lạnh lẽo trong cơ thể Quý Mạn. Cô ta ngẩng đầu đón ánh nắng mặt trời, âm thanh nhẹ nhàng, “Tớ sẽ ra nước ngoài.”

Gia cảnh của Quý Mạn tuy không phải hào môn gì nhưng cũng rất có điều kiện, cho cô ta ra nước ngoài học cũng không phải vấn đề.

“Đổi hoàn cảnh cũng tốt.” Thời Sênh nhẹ nhàng đáp lời.

Quý Mạn cầm tay Thời Sênh, kiên định nói: “Tớ sẽ quay về.”

Cô ta chỉ cần có một chút thời gian để tiêu hóa những chuyện đã xảy ra. Rốt cuộc cô cũng chỉ là người bình thường nhưng lại tận mắt chứng kiến bốn người chết đi…

Chương 1580: Đại sư thông linh (34)

Quý Mạn lựa chọn ra đi nhưng chuyện về thôn làng kia vẫn truyền ra.

Tục ngữ nói, giấy không thể gói được lửa, chuyện này không chỉ có một người nhắc tới. Những người đã chết không dưới một lần nhắc tới chuyến đi kia cho bạn học biết, bao nhiêu cái miệng như thế sao có thể bịt nổi chứ?

Chuyện này rất ầm ĩ, cuối cùng trường học không thể không để cơ quan có thẩm quyền đứng ra giải quyết. Người nhà của đám học sinh thấy có lợi lộc nên không những không nghe nhà trường và Tạ Vong Kỳ nói, càng lúc càng làm loạn nhiều hơn.

Thời Sênh nghe nói, cuối cùng mấy người đó nhận được một khoản bồi thường kếch xù thì chuyện này mới ngừng lại.

Con người mà không chịu nói lý lẽ quả đúng là tai nạn của thế giới này.

Con mình chết rồi nên sẽ lại tìm cách kiếm về nhiều lợi lộc nhất.

Đây là nhân tính.

“A, nghe nói học trưởng Sầm Triệt ở trường bên cạnh suýt chút nữa bị xe đâm phải đấy, nếu không phải bên cạnh đột nhiên có người đi xe đạp qua thì phỏng chừng lúc này anh ấy đã nằm trong bệnh viện rồi.” Hai nữ sinh vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

“Người đi xe đạp kia cũng thật đáng thương…”

“A, vừa rồi có người đi qua à?”

“Không.”

Hiện trường tai nạn xe cộ ở bên ngoài trường của Sầm Triệt, hiện trường đã được dọn dẹp gần xong, người vây xem cũng đã tản đi gần hết.

Thời Sênh gọi điện cho Sầm Triệt nhưng điện thoại của hắn tắt máy.

Cô hỏi người ở hiện trường thì biết Sầm Triệt đã được đưa tới Cục Cảnh sát.

Thời Sênh vội vàng chạy tới Cục Cảnh sát. Cảnh sát bên ngoài không cho cô vào, suýt chút nữa cô đã đánh nhau với người ta. Đúng lúc này, một chiếc xe lặng yên dừng lại.

“Chị, chị…” Giọng nói non nớt làm Thời Sênh phải dừng nắm tay. Cô xoay người nhìn thì thấy cô bé con lần trước đang ghé vào cửa xe vẫy vẫy tay với mình.

Bên cạnh cô bé còn có một người phụ nữ quý phái đang nhìn mình cười tủm tỉm.

“Chị, lên xe đi, em đưa chị vào gặp anh trai.” Cô bé tiếp tục vẫy tay với Thời Sênh.

Thời Sênh đang cân nhắc xem mình đánh nhau vào nhanh hơn hay ngồi xe vào nhanh hơn, cuối cùng lựa chọn ngồi lên xe.

“Đây là mẹ em, cũng là mẹ của anh trai. Chị và anh ở bên nhau thì

cũng có thể gọi mẹ luôn.” Nhóc con hưng phấn giới thiệu với Thời Sênh.

Thời Sênh: “…”

Hiện tại cô chỉ muốn gặp Sầm Triệt.

“Chào bác ạ!” Thời Sênh nén cỗ tức giận trong lòng, chào mẹ Sầm Triệt một câu.

“Cháu gái tên là Kỷ Đồng đúng không?” Bà Sầm cười đáp, “Tình huống của Tiểu Triệt chắc cháu cũng biết rồi, bác cũng không nói nhiều. Cháu ở bên nó thì phải hiểu rõ, mạng sống là của mình.”

Thời Sênh hơi liếc nhìn.

Bà Sầm từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười nền nã, khéo léo.

Xe chạy thêm một chút rồi dừng lại, Thời Sênh mở cửa xe, giọng nói nhẹ nhàng truyền vào trong, “Cháu đã nghĩ rất kỹ càng.”

Bà Sầm nhìn thân ảnh Thời Sênh nhanh chóng biến mất sau cổng lớn rồi sờ đầu cô bé: “Nhà chúng ta có thêm thành viên mới, con có vui không?”

“Chị sẽ ở với chúng ta sao?” Ánh mắt cô nhóc lóe sáng nhưng sao trời lộng lẫy và bắt mắt.

Bà Sầm lắc đầu. “Chị ấy ở với anh trai con.”

Bé gái tỏ ra hơi thất vọng.

Bà Sầm cười nhẹ, mở cửa xe đi xuống. Cô nhóc bĩu môi rồi cũng

dùng chân tay tự bò ra khỏi xe.

…

Trong Cục Cảnh sát, vì Sầm Triệt là người bị hại nên chỉ hỏi cho có lệ chứ không làm gì cả.

Thời Sênh mau chóng tìm đến người. Cảnh sát thông báo cho người nhà của người bị hại là cha mẹ, ai ngờ người tới lại là cô gái trẻ như thế này thì có điểm ngẩn người.

“Cô ấy là bạn gái tôi.” Sầm Triệt chủ động giải thích với cảnh sát.

Cảnh sát lập tức hiểu ra, “Nếu không có chuyện gì nữa thì một chút cậu chỉ cần ký tên là xong, hai người ngồi chờ một chút.”

Cảnh sát rất có nhãn lực rời đi, nhường lại không gian cho Sầm Triệt và Thời Sênh.

“Hắn làm sao?”

Sầm Triệt gật đầu.

Biểu tình của Thời Sênh lập tức âm trầm, trong con ngươi có sát khí cuồn cuộn.

Hệ thống run rẩy, đây là lần đầu tiên Ký chủ muốn giết một người, không đúng, một con ma như thế. Dù ở thế giới hiện thực, nó cũng chưa từng thấy cô có sát khí đậm đặc như thế này.

Phượng Từ quả nhiên là vảy ngược của cô ấy sao?

Chạm vào một chút là phải chết…

Run bần bật.jpg

“Đừng nóng.” Sầm Triệt chủ động tiến lên trấn an cô, “Không phải anh không sao sao?”

Thời Sênh thu lại cảm xúc, duỗi tay vuốt ve má hắn, cuối cùng ghé lại gần hôn hắn. Sầm Triệt muốn lùi lại như lại bị Thời Sênh ấn lên cái bàn phía sau, cả người đều nghiêng đi.

“Đừng…” Sầm Triệt vừa mở miệng, đầu lưỡi quanh năm lạnh băng bị một mạt ấm áp và mềm mại quấn lấy, khoang miệng lạnh lẽo bị cô lục lọi từng góc một, dần dần ấm lên.

“Ưm…” Sầm Triệt hơi khó chịu, duy trì tư thế này với hắn là rất khó khăn. Giây tiếp theo, eo hắn bị người túm chặt, đỡ lấy trọng lượng thân thể hắn.

Sầm Triệt bị hôn đến mơ màng, nhưng lý trí vẫn còn. Hắn đẩy bả vai Thời Sênh ra, nói trong đứt quãng, “Tiểu Đồng… Đây là Cục Cảnh sát, có theo dõi.”

“Bọn họ không nhìn được.” Thời Sênh trấn an hắn một tiếng, “Nghiêm túc một chút, không được phân tâm.”

Chút lý trí còn sót lại này lập tức tan thành mây khói, thì ra hôn lại thích như thế.

Thân thể của Sầm Triệt quanh năm được linh khí bồi bổ, tuy rằng không phải người sống nhưng thân thể lại sạch sẽ hơn những người khác nhiều.

Ở thế giới khác thì đây đã coi như một khối linh thể, nếu ai có được

một khối linh thể thì có thể tu luyện ngắn đi được mấy chục năm.

Thời Sênh hôn nửa ngày mới buông hắn ra, nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi hắn.

Sầm Triệt thở hổn hển, môi đỏ lên một cách không bình thường làm cho gương mặt tái nhợt có thêm vài phần sinh khí, không biết có phải ảo giác hay không mà gương mặt của hắn cũng giảm đi một phần tái nhợt.

“Khó chịu ư?” Sầm Triệt cẩn thận nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh vuốt ngực, thành thật đáp: “Có một chút.”

Linh khí trong cơ thể hắn không ngừng thấm sang cơ thể cô, rất lạnh, cỗ lạnh lẽo đó không thể hòa tan mà cứ chuyển khắp nơi trong cơ thể cô như muốn làm gì đó.

“Về sau đừng hôn anh như thế nữa.” Cô sẽ cảm thấy lạnh, còn hắn lại cảm thấy ấm áp, giống như uống vào một ly nước nóng, ấm áp từ cổ họng tới tận dạ dày, lan tràn ra khắp chân tay, luồn lách khắp mạch máu.

Đã lâu rồi hắn chưa từng có cảm giác như thế, cảm giác được tồn tại.

Hắn sợ nhiều thêm mấy lần sẽ nghiện.

“Oh.” Thời Sênh tùy tiện đáp, hiển nhiên là không để ở trong lòng.

Sầm Triệt biết cô có ý tứ gì nên định nhắc lại một lần thì cảnh sát bên ngoài lại tiến vào, biểu tình rất bình thường như thể không biết vừa rồi hai người họ ở trong này làm gì.

“Ký tên ở đây là hai người có thể đi rồi.” Cảnh sát đưa một văn kiện cho Sầm Triệt.

Sầm Triệt nhận lấy, dù không chạm vào cảnh sát chút nào nhưng anh ta vẫn hơi rụt lại, ánh mắt nhìn hắn đầy cổ quái.

Cậu sinh viên này giống như người chết vậy…

Trong phòng hình như cũng lạnh hơn ban nãy.

Chờ Sầm Triệt ký tên xong, cảnh sát lập tức đưa cả hai ra ngoài.

Bà Sầm nắm tay bé gái đứng chờ trong sảnh lớn. Thấy bọn họ ra, bé gái lập tức buông tay bà Sầm, chạy nhanh tới, “Anh, anh, anh, anh không sao chứ?”

Cô nhóc muốn ôm lấy Sầm Triệt nhưng cuối cùng lại dừng tay, nhìn hắn với vẻ tội nghiệp.

Sầm Triệt vươn tay xoa tóc cô bé: “Không sao.”

Thời Sênh nhìn chằm chằm tay hắn rồi lại nhìn cô nhóc, cuối cùng dời tầm mắt đi chỗ khác như không thấy gì.

Chương 1581: Đại sư thông linh (35)

Sau khi chắc chắn Sầm Triệt không xảy ra việc gì, người phụ nữ và cô bé liền rời đi.

Thời Sênh và Sầm Triệt ra khỏi Cục Cảnh sát. Cô cúi đầu như suy tư gì, nói: “Minh khế phải là hai bên chủ động giải, nhưng cũng phải trả giá rất lớn. Nhưng nếu... giết chết đối phương, minh khế cũng sẽ tự động biến mất.”

“Hắn ở đây.” Ánh mắt Sầm Triệt dừng lại trong dòng xe cộ.

Thời Sênh nhìn theo mắt hắn, một bóng đen hiện lên giữa dòng xe cộ, giây tiếp theo, các xe bên đó đâm vào nhau lộn xộn một cách không thể khống chế.

Tiếng phanh xe và tiếng hét chói tai hòa lẫn vào nhau làm người ta sởn tóc gáy.

Mà đầu sỏ gây tội lại đang trôi nổi giữa không trung, tựa hồ như rất hài lòng với sự cố do mình tạo ra.

Lúc trước Thời Sênh chỉ nhìn thấy một bóng đen, nhưng lúc này đã có thể nhìn thấy dáng người, chỉ sợ không lâu sau nữa, hắn có thể hiển lộ hoàn toàn.

Lần khảo nghiệm này…

Thật đúng là thú vị. Bởi vì đây là minh khế nên cô rất khó cảm nhận

sự tồn tại của hắn, dù cảm giác được cũng không bắt được.

Nếu cứ như thế, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng mà…

Cô là Thời Sênh!

Làm gì có chuyện không trị nổi một thứ như thế chứ?

Không ai hiểu tại sao lại xảy ra tràng tai nạn ngoài ý muốn này, như thể các lái xe đều nổi điên tập thể, nhìn thấy xe liền muốn đâm.

Không ít người nói là do ma ám. Một người nổi điên thì cũng thôi đi, làm gì có chuyện cả đám cùng nổi điên như thế? Nổi điên cũng có thể lây lan sao? Chắc chắn là ma làm!

Truyền thông lúc đưa tin vì để hấp dẫn người xem nên cũng dùng mấy chữ thần quái, nhưng sau đó nhanh chóng bị cắt bỏ. Có điều tin đã đăng lên rồi, có người cũng đã sớm chụp lại màn hình, dù có cắt bỏ thì cũng không thể gây trở ngại cho việc truyền bá thông tin được.

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa kết thúc, một thời gian ngắn sau đó còn có mấy sự cố tương tự như thế xảy ra.

Xe đột nhiên đụng phải nhau, chủ xe đều rất mơ hồ không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, sau sự cố mới tỉnh táo lại cũng đều bị dọa cho nhảy dựng.

Cũng may, trong các sự cố đều không có người chết, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là bị chấn động não, nghỉ ngơi một thời gian thì sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng loại chuyện thần quái có tính tập thể này làm cho xã hội rất chú ý, những cơ quan chuyên ngành liên quan muốn khống chế nhưng cũng không khống chế nổi.

Cái này không phải xảy ra một lần mà tới mấy lần. Nhân viên cơ quan chuyên biệt dù có nhiều thế nào thì số lượng quần chúng vây xem càng áp đảo hơn.

Trong những người này còn có không ít người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi lại có tâm lý thích cái mới lạ. Xảy ra chuyện như thế, sao cơ quan chuyên biệt có thể khống chế nổi tin chứ chứ?

“Hắn đang mạnh lên.” Thời Sênh nhìn tin tức, chống cằm nói, “Không ngờ lại dùng biện pháp tổn hại như thế này, nhưng kể ra cũng rất có tác dụng, ít nhất là lực lượng tăng lên rất nhanh.”

“Gần đây hắn vẫn luôn tăng trưởng thực lực, hẳn là muốn tìm cơ hội ra tay với anh.” Bóng đen có địch ý với hắn rất lớn, muốn đuổi hắn rời khỏi cô.

“Chán sống.” Thời Sênh hừ lạnh, tắt phụt màn hình.

Mộ Bạch còn không dám xuống tay với vợ cô, thứ không hiểu ở đâu chui ra này có lá gan thật sự lớn, còn muốn trời cao nữa.

…

Ánh sáng trong trẻo tại một khu nhà cao tầng phác họa ra vô số hình ảnh yêu ma quỷ quái.

Một nữ nhân viên công vụ tan ca trễ vội vàng đi về phía trước, càng về sau càng chạy nhanh hơn, tiếng giày cao gót phát ra âm thanh lộc cộc, trong không gian yên tĩnh phát ra tiếng vọng cực kỳ dọa người.

Nữ nhân viên bị giày cao gót làm trẹo chân, té ngã trên đường, ánh đèn đường chiếu sáng rõ biểu tình hoảng sợ trên mặt cô ta.

Cô ta nhìn chằm chằm về một phía, sự hoảng sợ, vô tội trong mắt càng phóng lớn lên, hình như đã nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

“Dừng tay!” Một tiếng quát lớn như đất bằng nổ tung. Nữ nhân viên được người ta nâng dậy, “Chạy mau.”

Bản năng sinh tồn nổi dậy, sau khi người nọ nói chạy, nữ nhân viên văn phòng lập tức chạy nhanh về phía xa.

Sau khi nữ nhân viên văn phòng chạy trốn, một bóng người xuất hiện từ hư không, thân hình nhoáng lên, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Kỷ Đồng giả, những ngón tay lạnh băng bóp chặt cổ cô ta, “Xen vào việc của người khác.”

Tốc độ của hắn quá nhanh, Kỷ Đồng giả không thể tránh khỏi, lúc này cổ họng cô ta bị bóp nghẹt, trong ánh mắt đầy sự hoảng hốt.

Cô ta có thể cảm nhận được âm linh trước mặt mạnh mẽ hơn bất kỳ ai cô ta từng gặp trước đây.

Kỷ Đồng giả nhanh chóng lấy từ trong túi ra mấy lá bùa, bất chấp tất cả ấn lên gáy bóng đen kia.

Lá bùa có vẻ có tác dụng, bóng đen lui lại vài bước. Kỷ Đồng giả có thời gian thở dốc nên lập tức bò dậy chạy về một phương hướng.

Anh Vong Kỳ ở bên đó, cô ta chỉ cần dẫn âm linh này tới đó là được.

Cô ta vừa chạy vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy âm linh kia đứng yên tại

chỗ, hoàn toàn không có ý đuổi theo. Kỷ Đồng giả kỳ quái trong lòng nên nhìn theo ánh mắt của âm linh, sau đó cô ta nhìn thấy một cô gái bước ra từ trong bóng đêm.

Cô gái ấy bước không nhanh không chậm, giống như đang tản bộ trên sân, từ trong bóng tối bước ra dưới ánh trăng.

Những kiến trúc phía sau tựa như đang vặn vẹo làm cho thân ảnh của cô ấy càng thêm quỷ dị và âm trầm.

Một con người còn đáng sợ hơn ma quỷ.

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Kỷ Đồng giả lúc này.

Hình như cô gái đó nói gì với âm linh, lực lượng trên người âm linh lập tức bùng nổ, bay về phía đó.

Kỷ Đồng giả dừng lại, nhìn một người một ma chiến đấu ở bên đó, trong lòng sinh ra vài phần mong đợi, mong đợi cô gái đó chết đi.

Kỷ Đồng giả bị chính suy nghĩ này của mình dọa cho nhảy dựng, tại sao cô ta lại có ý nghĩ như thế chứ?

Gió từ bên kia quét tới kèm theo âm khí lạnh lùng khiến cho cô ta không nhịn được rùng mình. Cô ta lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía đó nhưng không thấy bóng đen kia đâu nữa, chỉ có một cô gái đang đứng dưới ánh trăng, lân quang trên thiết kiếm sáng lên giống như gương trên tủ kính rơi vỡ, như kim cương bị nghiền nát.

Âm linh kia đã chết rồi ư?

Không…

Trong đáy lòng Kỷ Đồng chợt nổi lên một cỗ khí lạnh. Cô ta xoay người định chạy nhưng thân mình lại không thể nào nhúc nhích, sau lưng có thứ gì đó lạnh băng dán lên, cổ lại một lần nữa bị đôi tay lạnh băng túm lấy.

Thời Sênh xách kiếm theo, chậm chạp đi tới, tầm mắt lướt qua cô ta rồi dừng ở phía sau, biểu tình cười như không cười, “Anh giết chết cô ta đi, giết chết cô ta rồi tôi sẽ rất cảm ơn anh, sau đó sẽ để anh chết thoải mái hơn một chút.”

“Cô là cô dâu của tôi, tại sao lại ở bên người khác?” Tay của âm linh đặt trên cổ Kỷ Đồng nhưng không dùng sức, hắn chỉ tức giận chất vấn Thời Sênh.

“Cô dâu của anh? Cô dâu của anh đã sớm chết rồi, tôi là người mà anh có thể mơ ước sao?” Thần sắc Thời Sênh đạm mạc, ánh trăng lọt vào trong đôi mắt đen láy của cô ngập tràn vẻ thanh lãnh và lạnh lùng.

“Cô và tôi chắc chắn có minh khế, cô chính là cô dâu của tôi. Tại sao cô lại phản bội tôi? Có phải gã đàn ông kia quyến rũ cô không?” Cảm xúc của âm linh không ổn định nên tay hắn đặt trên cổ Kỷ Đồng giả lúc siết lại, lúc lỏng ra, sắc mặt của Kỷ Đồng giả cũng biến hóa theo động tác của hắn.

“Làm ơn đi anh trai, tôi không quen anh, đừng có áp đặt hai từ “phản bội” đó lên người tôi.”

“Không quen biết?” Ngữ điệu của âm linh bén nhọn hơn mấy phần giống như vũ khí sắc bén cọ qua đồ sứ làm cho màng nhĩ rung lên, “Là chính cô hạ lời thề muốn ở bên tôi, sao cô lại nói là không quen biết?”

“A, người mà anh nói đã chết rồi, chết trên kiệu hoa. Còn lúc trước cô ta lập hạ lời thề cũng là vì bị ép buộc thôi, không phải tự nguyện. Còn có câu hỏi nào nữa không?”

Cả cái thôn kia đều không có ai là người thường, nhiều thế hệ bọn họ thờ phụng một âm linh, âm linh đó chính là người đàn ông trước mắt cô.

Chương 1582: Đại sư thông linh (36)

Lúc đầu, âm linh này ở trong trạng thái ngủ say, nói là thôn dân cung phụng hắn thì không bằng nói là trông giữ.

Nhưng vào một ngày, thôn dân phát hiện âm linh này có dấu hiệu thức tỉnh, vì phòng ngừa sau khi thức tỉnh hắn tác loạn nên bọn họ mới nghĩ ra biện pháp kia.

Để người sống lập minh khế với hắn.

Nhưng loại sự tình này sao bọn họ có thể để con cái trong nhà đi làm được, vì thế dân ngoại lai là nguyên chủ bị đưa ra đầu sóng ngọn gió.

Quan trọng nhất là có người muốn nguyên chủ vĩnh viễn bị vây lại ở đó.

Nguyên chủ bị thôn dân hạ thuốc rồi dẫn đường cô lập lời thề, định minh khế với âm linh này.

“Cô phản bội tôi, cô phản bội tôi, tôi muốn giết chết hắn, giết hắn…” Thân mình âm linh không ngừng vặn vẹo, quát lên giận dữ, “Là hắn đoạt mất cô, cô là của tôi, cô là của tôi.”

Sắc mặt Thời Sênh dần trầm xuống. Người xúi giục chuyện này là đám thôn dân kia, nếu không phải vì bọn họ thì nguyên chủ đã không mất trí nhớ, cũng không bị vây lại ở đó một cách khó hiểu, càng không cùng âm linh định ra cái minh khế quỷ quái kia.

Đúng thế, nguyên chủ mất trí nhớ cũng có liên quan tới đám thôn dân kia, mà chuyện này… lại có liên quan vô cùng chặt chẽ tới nữ chính đại nhân.

Thời Sênh nhếch môi: “Muốn giết hắn ư, anh có đủ tư cách không?”

Người của ông đây mà một thằng ngu như mày có thể nhúng chàm sao?

Coi ông là đồ trang trí à?

Thời Sênh nhấc kiếm lên, thân mình âm linh chợt lóe, ẩn vào trong thân thể của Kỷ Đồng giả. Ánh mắt Kỷ Đồng giả lập tức biến đổi, từ hoảng sợ biến thành dại ra, sau đó lại trở nên âm ngoan, quỷ quyệt.

“Cô là của tôi…” Cô ta nhìn chằm chằm Thời Sênh đang xông tới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười kỳ dị, không ngừng nói bốn chữ này.

“Của ông nội nhà ngươi ấy!” Thời Sênh không một chút chùn tay chém về phía Kỷ Đồng giả.

Âm linh không thèm quan tâm tới cơ thể này nên mới chính diện đối kháng với Thời Sênh. Nhưng sau đó hắn phát hiện ra, thân thể này có năng lực tự bảo vệ mình, có thể hóa giải công kích của cô, thậm chí là tự động phản kích.

Phát hiện này làm cho âm linh cười càng điên cuồng hơn.

Hắn phải có được cô.

Hắn phải có được cô, sau đó bắt cô ngoan ngoãn thần phục mình

trước mặt thứ người không ra người, ma không ra ma kia, để cho thứ đó nhìn xem ai mới là kẻ chiến thắng.

Ha ha ha ha…

Càng nghĩ càng thấy sướng, âm linh lập tức điều khiển thân thể Kỷ Đồng giả, thân hình không ngừng vờn quanh Thời Sênh. Năng lực của hắn và Kỷ Đồng giả chính là một trên trời, một dưới đất.

Lúc này, một âm linh mạnh mẽ lại có được vòng sáng của thân thể nữ chính thì chẳng phải có thể trời cao luôn sao?

Nhưng mà Sênh trời cao sẽ cho hắn biết, cái gì gọi là mộng tưởng hão huyền.

Mắt thấy âm linh sắp bắt được Thời Sênh thì thân thể của hắn lại đột nhiên bắn ra khỏi cơ thể Kỷ Đồng giả, sau đó một cỗ lực lượng trói buộc từ bốn phương tám hướng tập trung lại phía hắn, vây hắn vào trong một không gian nhỏ hẹp.

“Sao lại thế này?” Âm linh muốn lao ra khỏi không gian kia nhưng dù hắn dùng lực thế nào cũng không có hiệu quả gì, ngược lại còn làm không gian không ngừng thu nhỏ.

Lúc này, âm linh mới sợ hãi nhìn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh cầm một khối linh bài lớn chừng một bàn tay, biểu tình đạm mạc, “Với bản lĩnh này của anh, nếu không dựa vào minh khế để trốn tránh, anh tưởng mình có thể sống được đến bây giờ sao?”

Đó là…

Đó là linh bài trấn áp hắn!

“Tôi là chồng của cô, cô không thể đối xử với tôi như thế!” Âm linh quát lên với Thời Sênh, “Thả tôi ra ngoài, chúng ta đã kết hôn, tôi là chồng của cô.”

“Xuống địa ngục mà tìm vợ của anh đi.” Thời Sênh hơi dừng lại, cười đầy ác liệt, “A, không đúng, anh chết sẽ tan hết hồn phách, không thể đi tìm vợ được, thật đáng tiếc.”

“Cô không thể giết tôi, tôi và cô có minh khế. Cô không thể giết được tôi.” Âm linh dường như trấn tĩnh lại, “Cô giết tôi thì cô cũng sẽ chết, ha ha ha ha, cô không thể giết tôi.”

Thời Sênh cười lạnh: “Tôi không thể giết anh, nhưng hắn thì có thể.”

Cái gì?

Âm linh nhìn một người đàn ông đi ra từ trong bóng tối, quanh thân hắn lập tức như nổi đầy gai nhọn, gầm gừ hỏi: “Tại sao cô lại thích hắn, hắn có gì tốt chứ? Một thứ người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ, tại sao cô lại thích một thứ đồ vật như thế?”

Thời Sênh mặt đầy đường hoàng, chờ Sầm Triệt tới gần mới cong môi cười, “Bởi vì tôi thích anh ấy thôi.”

Biểu tình của âm linh hơi đọng lại, bởi vì không gian thu hẹp nên thân thể thắn cũng đang không ngừng co rút lại, lúc này chỉ lớn chừng một đứa trẻ.

Sầm Triệt cầm lấy linh bài trong tay Thời Sênh rồi đi tới trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn Sầm Triệt thu linh hồn của âm linh vào linh bài trong

tiếng gào thét chói tai của hắn, lúc trước nếu âm linh này chủ động tìm cô giải trừ minh khế thì dù có trả giá lớn cô cũng sẽ đồng ý, dù sao hắn cũng là người bị hại. Nhưng hắn lại dám lén lút muốn chiếm lấy cô, còn dám ra tay với Phượng Từ, vậy thì không trách cô được.

Kẻ động tới Phượng Từ, chết cũng không đủ.

Sầm Triệt đưa linh bài cho Thời Sênh rồi nhìn Kỷ Đồng giả đang nằm trên mặt đất: “Cô ta thì sao đây?”

Thời Sênh xắn tay áo: “Vừa lúc, giải quyết luôn một thể.”

Sầm Triệt cho rằng Thời Sênh định giết cô ta, ai ngờ cô lại lật người ra, lấy một tờ giấy, sau đó dựa theo đồ họa trên tờ giấy đó bắt đầu vẽ lên mặt đất xung quanh Kỷ Đồng giả.

Thời Sênh vừa mới vẽ xong liền nghe thấy một tiếng quát giận dữ từ xa truyền tới: “Kỷ Đồng, cô làm gì thế hả?”

Tạ Vong Kỳ dẫn theo vài người chạy tới, nhìn cô như hổ rình mồi.

“Đương nhiên lấy lại thứ thuộc về tôi rồi.” Thời Sênh khom lưng giật miếng ngọc Quan Âm trên cổ Kỷ Đồng giả ra, giọng lạnh lùng, “Cô ta chiếm dụng tên và thân phận của tôi thời gian dài như thế, giờ cũng nên trả lại cho tôi rồi.”

Lúc trước cô không biết cách làm cho liên hệ kỳ quái giữa hai người biến mất, nhưng sau khi tới cái thôn kia thì đã biết được.

Thời Sênh dùng linh khí rửa sạch ngọc Quan Âm vài lần rồi thay một sợi dây mới và đeo lên cổ mình.

Ngọc Quan Âm vừa đeo lên người, những quỷ hồn phiêu đãng xa xa

biến mất trước mắt cô, thế giới an tường trở lại.

Nguyên chủ có thể thấy ma là năng lực trời sinh, ngọc Quan Âm này dùng để áp chế năng lực đó của nguyên chủ. Nhưng người không có năng lực này sau khi có được ngọc Quan Âm lại có thể nhìn thấy ma.

Tạ Vong Kỳ đứng ở bên ngoài nhìn động tác của Thời Sênh nhưng lại không có phản ứng gì, ánh mắt đảo qua Kỷ Đồng giả nằm trên mặt đất, giọng đầy nặng nề: “Rốt cuộc cô ấy là ai?”

Nếu cô thật sự là Kỷ Đồng, vậy cô gái kia là ai?

Có lẽ là thủ đoạn thần bí khó lường cùng với khí thế kiêu ngạo của Thời Sênh làm Tạ Vong Kỳ cảm thấy cô không cần thiết phải lừa người, cô có thực lực, cũng có thủ đoạn, cần gì phải lừa gạt ai.

“Cô ta?” Thời Sênh ngẫm nghĩ, “Hình như tên là Ngụy Doanh.”

Thời Sênh cầm tờ giấy đi vòng quanh Ngụy Doanh mấy vòng, sau đó lại niệm một ít chú ngữ kỳ quái.

“Đội trưởng Tạ, không ngăn cản cô ta sao?” Người bên cạnh Tạ Vong Kỳ nôn nóng nhìn Thời Sênh, ai biết được cô đang làm gì chứ?

Tạ Vong Kỳ chỉ đứng nhìn Thời Sênh niệm những chú ngữ kỳ quái, thực rõ ràng cô không thuần thục lắm, tuy rằng có thể niệm hoàn chỉnh nhưng giống như học thuộc lòng mà thôi, không phải thuần thục lắm.

Theo âm thanh của cô, những nét vẽ màu đen và đỏ xung quanh Ngụy Doanh bắt đầu giao thoa với nhau, dần dần hóa thành sương khói rồi tiến vào trong cơ thể cô ta.

“Đội trưởng Tạ?”

“Đội trưởng Tạ, anh nói gì đi chứ?”

Chương 1583: Đại sư thông linh (37)

Khi đám sương khói đó tiến vào trong thân thể của Ngụy Doanh thì trên người cả hai như có gông xiềng bị phá vỡ, “rắc” một tiếng, một trận gió ào qua hai người, dung mạo của cả hai đều thình lình thay đổi.

“Sao lại thế này? Sao dung mạo của họ lại trao đổi cho nhau rồi?”

“Đội trưởng Tạ… Cái này… cái này… rốt cuộc là sao vậy?”

Tạ Vong Kỳ nhìn người trên mặt đất với ánh mắt vừa trầm vừa lạnh, nhưng giọng nói vẫn cực kỳ bình tĩnh: “Không phải trao đổi mà là khôi phục nguyên trạng.”

Mọi người: “…” Nghĩa là sao?

Kết hợp với những lời mà Thời Sênh nói trước đó là lấy lại tên và thân phận của mình, mọi người đột nhiên hiểu ra, trước kia dung mạo của bọn họ đổi chỗ cho nhau, giờ chỉ khôi phục nguyên dạng mà thôi.

Nhưng rốt cuộc chuyện này sao lại làm được?

Sao dung mạo của hai người có thể đổi chỗ cho nhau được chứ?

“Hẳn là một loại ảo thuật khiến cho người mà chúng ta nhìn thấy có gương mặt của người khác, kỳ thật dung mạo của họ không thay đổi.” Tạ Vong Kỳ tiếp tục nói.

Kỷ Đồng và Ngụy Doanh có dáng người rất giống nhau, ngay cả kiểu tóc cũng y hệt, nếu để hai người đứng quay lưng thì chắc có người còn không phân biệt được ai vào ai.

“Cô Kỷ, tôi có thể hỏi một chút là chuyện này là như thế nào không?” Tạ Vong Kỳ thấy Thời Sênh chuẩn bị rời đi thì vội vàng gọi lại.

Tại sao cô và người có tên Ngụy Doanh này lại xuất hiện tình huống như thế?

Thời Sênh liếc nhìn hắn, lạnh nhạt từ chối: “Tự mình tra đi.”

Nghĩ bản cô nương tra chuyện này không tốn công sao?

Coi bản cô nương là Bách khoa Baidu à, nằm mơ!

…

“Có thể nói cho anh không?” Rời khỏi con phố kia, Sầm Triệt lên tiếng dò hỏi, hắn cũng rất muốn biết tại sao?

“Có thể, hôn em một cái.” Thời Sênh hếch má về phía hắn.

Sầm Triệt hơi chần chừ nhưng cuối cùng vẫn cúi xuống hôn cô một cái, hắn còn chưa kịp thu hồi nụ hôn thì Thời Sênh đã nhanh chóng đặt môi lên môi hắn.

Cũng may là cô chỉ chạm vào chứ không làm ra hành vi quá phận nào. Sầm Triệt trừng mắt với cô, chán sống rồi à?

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Thời Sênh đắc ý.

Sầm Triệt một phen ấn đầu cô xuống vò loạn, giọng rất không vui: “So sánh anh với cái gì thế hả?”

“Bảo bối.”

Sầm Triệt: “…” Câu nói trên làm gì có chữ “bảo bối” nào chứ hả?

Thời Sênh dường như biết hắn suy nghĩ gì nên giải thích: “Mẫu đơn là quốc hoa, không phải bảo bối thì là gì?”

Sầm Triệt: “…”

Bóp chết cô, khiến cho cô cũng biến thành cái dạng như mình có được không nhỉ?

Đương nhiên, cuối cùng hắn vẫn không nỡ, cô ấm áp thì ôm vẫn thích hơn.

Sầm Triệt nắm lấy mấy ngón tay Thời Sênh, đầu ngón tay lạnh băng lập tức ấm áp, ánh mắt sắc lạnh của hắn cũng mềm mại hơn không ít: “Đừng nói sang chuyện khác, nói đi, chuyện này là sao?”

Thời Sênh áp toàn bộ bàn tay vào để hắn có thêm ấm áp: “Chuyện một năm trước em bị mất tích chắc anh có nghe nói rồi chứ?”

Sầm Triệt gật đầu, lúc trước không biết nhưng sau đó đã biết.

“Em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, được người trong một thôn làng cứu. Trước khi em tỉnh lại, người trong thôn đó làm em mất trí nhớ. Anh nói bọn họ có tàn nhẫn hay không chứ? Không có ký ức, em chỉ có thể sinh sống tại thôn đó, ừm, âm linh kia cũng là do đám thôn dân này trêu chọc vào.”

Sầm Triệt nghiêng đầu, “Lúc trước em nói đi giết người chính là những người này à?”

“Đúng thế, lần đó đi em mới biết được một số việc.” Thời Sênh thở dài.

Nữ chính là Ngụy Doanh, mẹ của cô ta là người trong thôn, nhưng lúc trẻ có ra ngoài nên gặp được ba của cô ta. Bọn họ ở bên nhau không phải vì tình yêu mà là ba của Ngụy Doanh nhận nhầm bà ta thành người mà mình thích.

Mẹ của Ngụy Doanh biết hắn nhận sai người nhưng bởi vì thích nên vẫn ôm một chút tâm tư nhỏ, ỡm ờ ngủ với ông ấy.

Cốt truyện cẩu huyết như thế đấy.

Thế lực gia đình của người đàn ông đó không tệ, sao có thể cưới một người phụ nữ nhà quê. Bởi thế mẹ của Ngụy Doanh được đưa cho một số tiền rồi bị vứt bỏ.

Ai mà ngờ mẹ cô ta lại có thai, rốt cuộc cũng là cốt nhục của mình nên dù Ngụy gia không thích mẹ của Ngụy Doanh thì cũng vẫn nhớ tới đứa trẻ, để mẹ cô ta vào ở trong Ngụy gia.

Nhưng bọn họ không đăng ký kết hôn, nói cách khác, mẹ của Ngụy Doanh có thể bị đá ra khỏi nhà bất cứ lúc nào.

Bà ta vẫn luôn nghĩ nếu mình sinh được con trai thì sẽ đững vững gót chân ở Ngụy gia, nhưng sự thật đã vả cho bà ta một cái thật đau, bà ta chỉ sinh ra một đứa con gái.

Ngụy gia không phải không thích con gái, nhưng dù sao con gái cũng

chẳng bằng con trai, sau này có thể kế thừa gia sản của Ngụy gia.

Rốt cuộc, mẹ Ngụy Doanh vẫn bị đuổi ra khỏi nhà, vì không cam lòng nên cả ngày theo dõi ba của cô ta.

Trong lúc theo dõi lại phát hiện người mà ba Ngụy Doanh thích là bà Kỷ, nhưng lúc đó bà Kỷ đã lấy ông Kỷ, thậm chí còn đã mang thai.

Tâm ghen tị của đàn bà nổi lên, mẹ Ngụy Doanh chạy ra đẩy bà Kỷ khiến cho đứa bé bị sinh non, vừa sinh ra đã bệnh tật, ốm yếu.

Đứa bé này chính là Kỷ Đồng.

Bởi vì sinh non lại kết hợp với một vài nhân tố khác nên từ nhỏ Kỷ Đồng đã nhìn thấy âm linh, lần nào cũng sợ tới mức khóc ầm ĩ.

Cuối cùng, ông bà Kỷ phải đi xin một miếng ngọc Quan Âm mới ngăn chặn được chuyện này, để Kỷ Đồng an ổn lớn lên.

Mà vì sự kiện đó nên cả hai mẹ con Ngụy Doanh hoàn toàn bị vứt bỏ. Mẹ cô ta chỉ có thể ôm con về lại thôn làng kia.

Ai biết được, nhiều năm sau, Kỷ Đồng lại xui xẻo đi tới thôn đó, gặp gỡ mẹ của Ngụy Doanh vốn đã chẳng còn ôm bất kỳ hy vọng nào.

Khi mẹ Ngụy Doanh nhìn thấy miếng ngọc Quan Âm treo trên cổ Kỷ Đồng, bà ta liền nhận ngay ra khối ngọc đó.

Lúc đó, giấy tờ trên người Kỷ Đồng vẫn còn. Sau khi mẹ Ngụy Doanh xác định được người liền hủy đi mấy thứ đó.

Bà ta đem Kỷ Đồng về thôn, dùng chú thuật phong bế hết mọi ký ức của cô.

Lúc đó Ngụy Doanh đang đi học bên ngoài, có đôi khi phải làm thêm nên quanh năm suốt tháng không trở về nhà lấy một lần. Thỉnh thoảng Kỷ Đồng cứ tự nhiên ngủ quên mất, lúc trước nghĩ là do bị thương nên mới thích ngủ, nhưng giờ nghĩ lại thì chắc chắn là do có người phá rối.

Chỉ sợ lúc đó là thời điểm Kỷ Đồng giả trở về nên cô mới chưa từng gặp Ngụy Doanh lần nào.

Có lẽ là do ý trời nên Ngụy Doanh và Kỷ Đồng có dáng người rất giống nhau. Mẹ của Ngụy Doanh mất nửa năm chuẩn bị mới có thể lấy ký ức của Kỷ Đồng chuyển sang cho Ngụy Doanh được.

Đại khái là lúc thay đổi bị trục trặc gì đó nên cuối cùng Kỷ Đồng không tiếp thu ký ức của Ngụy Doanh, chỉ có Ngụy Doanh đơn phương tiếp thu ký ức của cô mà thôi.

Nhưng như thế cũng đủ rồi, bà ta đưa Ngụy Doanh ra ngoài. Có ngọc Quan Âm và thuật lừa mắt người khác, Ngụy Doanh lại có được ký ức của Kỷ Đồng. Tuy rằng thỉnh thoảng cũng vì ký ức bài xích mà xảy ra một ít phiền toái nhưng mọi người đều tin tưởng nguyên nhân là do nửa năm mất tích và bị thương kia, vì thế chẳng ai nghi ngờ cả.

Qua nửa năm ma hợp, Ngụy Doanh hoàn toàn nắm giữ các thói quen của Kỷ Đồng nên cũng cho rằng đó là thói quen của mình, vậy nên khi Thời Sênh quay về thì cô ta đã hoàn toàn thay thế Kỷ Đồng rồi.

Mẹ của Ngụy Doanh muốn cho con gái mình được sống tốt hơn, cũng có ý muốn trả thù bà Kỷ, rốt cuộc thì người đàn ông mà bà ta thích lại thích bà Kỷ, có người phụ nữ nào nén được cơn giận này chứ?

Cơ hội bày ra ngay trước mắt, sao có chuyện bà ta không nắm chắc cơ chứ.

Dựa theo cốt truyện, cuối cùng nữ chính vẫn phát hiện ra bí mật này, ân oán của người đời trước cũng dần được cởi bỏ. Kỷ Đồng đã chết, nữ chính từ đầu tới cuối là vô tội, bị chính mẹ của mình thao tác nên quá nửa sẽ được bà Kỷ tha thứ, thậm chí có khi còn được thu nhận làm con nuôi các kiểu nữa.

Mà nguyên chủ…

Chết ở thôn làng kia, mãi mãi là quá khứ.

Chương 1584: Đại sư thông linh (38)

Nếu cô không tới, hết thảy những chuyện đó đều có thể xảy ra.

Đáng tiếc…

Vừa mới bắt đầu, vì nguyên chủ không nói cần báo thù nên cô liền lười đi quản đám người trong thôn kia, ai biết lại trả cho cô một phần kinh hỷ lớn như thế.

Cô cũng chẳng ngại giúp nguyên chủ báo thù một chút.

…

Trở lại biệt thự, Thời Sênh và Sầm Triệt cùng nằm chung trên một chiếc giường.

Sầm Triệt nghiêng người vuốt mặt Thời Sênh, có điểm kỳ quái, “Từ đầu anh đã nhìn thấy khuôn mặt này rồi.”

“Hả?” Thời Sênh hơi nghiêng đầu, “Có lẽ người chết và người sống nhìn sẽ khác nhau chăng?”

Sầm Triệt thu tay lại, “Có lẽ vậy, lúc đầu anh gặp em thì em đã có cái dạng này rồi.”

Thời Sênh híp mắt, tâm tình sung sướng, “Vậy thì tốt.”

Sầm Triệt không biết tại sao cô lại vui vẻ như thế, nhìn cô chằm

chằm một hồi, “Anh về phòng đây, mai gặp.”

“Không thể ở bên em sao? Em không chạm vào anh đâu, chỉ nằm cạnh thôi.” Thời Sênh chỉ vào khe hở giữa hai người.

Sầm Triệt nhéo má cô, “Không được, lúc ngủ em chẳng bao giờ thành thật, toàn động tay động chân với anh.”

“Đến ngủ mà em còn động tay động chân với anh, có thể thấy em thích anh cỡ nào, sao anh nỡ lòng để mặc em giường đơn gối chiếc chứ. Lỡ đâu em mộng du đi động tay động chân với người khác thì làm sao hả?”

Sầm Triệt: “…”

Hắn không lay chuyển được Thời Sênh nên cuối cùng vẫn không thể rời khỏi phòng, đành chia đôi giường với Thời Sênh.

Quả nhiên, nửa đêm đang ngủ, người vốn đang nằm cách hắn thật xa liền sờ soạng bò tới, rúc vào trong lòng hắn. Có lẽ là quá lạnh nên cô hơi run rẩy một chút nhưng rồi sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa.

Sầm Triệt thở dài, mở tủ ở đầu giường lấy nội đan trong hộp ra, nắm nó ở trong tay, chậm rãi hấp thu mới làm cho sự lạnh lẽo trên cơ thể dần mất đi.

Hấp thu nội đan quá nhiều cũng không tốt cho hắn, nhưng chỉ làm vậy mới ngăn không cho thân thể bị quá lạnh.

Hôm sau.

Thời Sênh dậy trước, cô hơi giãy giụa trong lòng Sầm Triệt một hồi,

tay chân đã cứng đờ như không phải của mình nữa, phải dùng linh khí vận chuyển một hồi mới dần khôi phục lại.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng nắm chắc thời gian chuẩn bị giúp hắn sống lại.

“Tiểu Sênh…”

Thời Sênh kinh hãi quay đầu nhìn người bên cạnh. chàng trai vẫn còn duy trì tư thế cũ, chăn nửa đắp trên hông, quần áo hơi xộc xệch lộ ra đường cong mềm mại ở eo.

Chàng trai không mở mắt, chỉ vô ý thức mà gọi tên cô.

Còn tưởng khôi phục ký ức rồi chứ!

Sầm Triệt bị hôn mà tỉnh lại, ấm áp không ngừng truyền vào trong thân thể hắn khiến hắn thoải mái muốn rên lên. Nhịn không để bản thân kêu lên, hắn mở trừng mắt liền nhìn thấy người đang ghé sát vào mình.

Đại khái là phát hiện hắn đã tỉnh nên người đó lập tức sửa sang quần áo, bò qua người hắn xuống giường như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Thời Sênh thay một bộ quần áo khác xong rồi mà Sầm Triệt vẫn nằm trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà một cách phát ngốc.

Hắn thường xuyên xuất hiện trạng thái như thế nên Thời Sênh cũng chẳng đề ý tới, cô tự đi ra ngoài để chuẩn bị bữa sáng, chờ ăn xong sẽ lại vào gọi hắn.

“Em muốn ra ngoài chuẩn bị ít đồ, anh ở nhà hay đi cùng em?”

“Cùng nhau.” Sầm Triệt lập tức hoàn hồn, bật dậy khỏi giường.

“Anh đi cùng em thì sẽ mất thời gian lắm.”

“…” Vậy em hỏi anh làm gì hả? Sầm Triệt lại ngồi xuống, “Vậy thôi, em đi đi.”

Hắn không lo lắng cho sự an toàn của cô, chỉ có cô bắt nạt người khác chứ ai bắt nạt nổi cô đâu chứ.

Thời Sênh muốn nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, nhưng vì Sầm Triệt không vui nên cô đành phải mang hắn theo.

Sầm Triệt tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Thời Sênh chỉ có thể dùng ba chữ hình dung hắn... chảnh muốn chết!

…

Ngụy Doanh hôn mê suốt ba ngày.

Lúc cô ta tỉnh lại thì nhận ra mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, trong đầu trống rỗng, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào nên chỉ ngơ ngẩn nhìn đôi tay của mình.

“Em tỉnh rồi?” Âm thanh lạnh lùng và cứng ngắc vang lên từ bên cạnh, Ngụy Doanh như con nai con bị kinh hãi, ánh mắt ướt át nhìn sang.

Tạ Vong Kỳ bị cô ta nhìn như thế thì trong đáy lòng cũng nhũn ra, nhưng mà vừa nhìn thấy gương mặt làm mình rất phản cảm kia thì lại cực kỳ không thoải mái: “Thân thể em bị âm linh chiếm dụng nên

có hơi suy yếu, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao.”

Lúc trước, khuôn mặt này thuộc về một cô gái mà hắn cực kỳ chán ghét.

Thấy Tạ Vong Kỳ nhìn mình rất khác lạ nên Ngụy Doanh cắn môi hỏi: “Anh Vong Kỳ… Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô ta chỉ nhớ là mình bị âm linh bắt cóc, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Tạ Vong Kỳ hơi biến đổi, “Em không khôi phục ký ức sao?”

Ba ngày này hắn đã hỏi qua rất nhiều vị tiền bối nên biết được hôm đó Thời Sênh dùng cách nào, cũng biết tại sao bọn họ lại xuất hiện tình huống như thế.

Ngụy Doanh không có ký ức nguyên bản của mình mà đã bị người khác tráo đổi ký ức với Kỷ Đồng, nhưng ảo thuật đã bị phá, hẳn là phải khôi phục lại ký ức của bản thân mình rồi chứ?

“Ký ức? Em… mất trí nhớ ư?” Ngụy Doanh còn kinh ngạc hơn Tạ Vong Kỳ, “Em nhớ em bị âm linh tấn công, còn nhìn thấy Kỷ Đồng. Em định đi tìm các anh nhưng âm linh lại đột nhiên đánh lên với Kỷ Đồng, sau đó xảy ra chuyện gì em cũng không biết nữa.”

“Em…” Tạ Vong Kỳ thở dài, không biết nói cái gì nữa.

Ngụy Doanh lặng lẽ liếc nhìn hắn rồi cúi đầu, một bộ đã phải chịu hoảng sợ.

Ngụy Doanh thật sự không khôi phục ký ức, Tạ Vong Kỳ chắc chắn chuyện này sau khi thấy cô ta yêu cầu được gọi điện cho ông bà Kỷ.

Nếu cô ta khôi phục lại ký ức thì sao có thể gọi điện cho ba mẹ của Kỷ Đồng nữa chứ?

Tạ Vong Kỳ lấy lý do sức khỏe của cô ta để từ chối yêu cầu này.

Nhưng chuyện này không giấu được, với dung mạo trước kia của Kỷ Đồng, Ngụy Doanh biết mình rất được chú ý. Nhưng mà giờ quay về dùng dung mạo của chính mình, tuy rằng cũng khá xinh đẹp nhưng cũng chỉ là hơi thanh tú mà thôi, đâu có làm người ta thích như trước nữa chứ?

Ngụy Doanh lén ra ngoài nhờ người ta vẽ một bức chân dung. khi cô ta nhìn thấy người trong bức chân dung giống hệt mình thì trong lòng cảm thấy phức tạp một cách khó nói.

Khó trách Tạ Vong Kỳ ngăn cản cô ta gọi điện cho ông bà Kỷ. Hiện giờ cô ta đã không còn là con gái của họ nữa rồi.

Rõ ràng đây mới là dung mạo của mình, vậy mà Ngụy Doanh lại cảm giác được như mình bị người khác cướp mất đồ vậy.

Kỷ Đồng…

Nhất định là Kỷ Đồng đã làm gì đó với cô ta.

…

Tạ Vong Kỳ giải quyết công việc xong, vừa tiễn người ra cửa thì Ngụy Doanh vội vàng chạy tới, hốc mắt đỏ ửng hỏi hắn: “Anh Vong Kỳ, Kỷ Đồng đã làm gì em?”

Tạ Vong Kỳ nói với người bên cạnh: “Chào anh nhé anh Lý.”

“Anh Tạ đang bận, không cần tiễn đâu.” Anh Lý rất có mắt nhìn, tự mình đi ra ngoài.

Tạ Vong Kỳ dẫn Ngụy Doanh sang phòng bên cạnh.

“Anh Vong Kỳ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Ngụy Doanh vội vàng hỏi.

Căn phòng không lớn, lại có vọng âm, vì cô ta đang nôn nóng nên giọng vốn đã sắc nhọn lại càng thêm chói tai hơn.

Ngụy Doanh cũng bị âm thanh của mình dọa cho nhảy dựng, vội vàng gục đầu xuống theo bản năng.

Tạ Vong Kỳ nhìn mấy tờ giấy vẽ chân dung trên tay cô ta, biểu tình phức tạp: “Chuyện này anh cũng không rõ ràng lắm, hiện tại chỉ biết là có người tránh tráo thân phận của em với Kỷ Đồng. Cô ta mới là… Kỷ Đồng chân chính.”

Đầu ngón tay của Kỷ Đồng hơi dùng sức, những bức vẽ trong tay lập tức nhàu nhĩ, giọng cô ta vô cùng trầm thấp: “Vậy em là ai?”

Chương 1585: Đại sư thông linh (39)

“Vậy em là ai?”

Nếu cô ta là Kỷ Đồng, vậy mình là ai?

“Tên em là Ngụy Doanh, những cái khác tạm thời chưa biết.” Cả nước có không biết bao nhiêu người tên Ngụy Doanh chứ? Ngay lập tức không thể nào tra hết được.

Biểu tình của Ngụy Doanh ngơ ngác nhìn Tạ Vong Kỳ: “Ngụy Doanh?” Cũng chỉ có một cái tên?”

Tuy rằng cảm thấy điều xảy có vẻ đả kích cô ta nhưng hắn chỉ có thể gật đầu bởi đây là sự thật.

Ngụy Doanh là ai, e là chỉ có Kỷ Đồng mới biết, nhưng cô gái đó căn bản không hề có ý nói cho bọn họ biết.

Biểu tình của Ngụy Doanh liên tục thay đổi, cô ta không phải Kỷ Đồng, cô ta là Ngụy Doanh, nhưng Ngụy Doanh chỉ là một cái tên, chứ chẳng còn gì khác cả? Cái này thì tính là gì đây?

“Không thể nào, em là Kỷ Đồng, em không phải là Ngụy Doanh gì hết, là đứa con gái đó đã làm gì em, là cô ta, là do cô ta hết.” Ngụy Doanh đột nhiên gào lên, biểu tình tràn đầy tuyệt vọng và giãy giụa.

Sao cô ta có thể là Ngụy Doanh được chứ?

Cô ta là Kỷ Đồng mà…

Cô ta không phải Ngụy Doanh gì cả, trong trí nhớ của cô ta, cô ta chính là Kỷ Đồng, từ nhỏ tới lớn đều là Kỷ Đồng.

Từ một thiên kim có ba mẹ giàu có đột nhiên biến thành người chỉ có tên họ, ai có thể chấp nhận nổi sự thực này chứ. Phản ứng của Ngụy Doanh thì Tạ Vong Kỳ đã đoán được, nhưng không ngờ cô ta lại có phản ứng dữ dội như thế.

“Chuyện này bọn anh sẽ điều tra rõ, em đừng vội. Anh sẽ sắp xếp chỗ ở cho em, em cứ nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe đi đã.”

“Em không tin.” Ngụy Doanh như không nghe thấy lời của Tạ Vong Kỳ, kéo cửa chạy ra ngoài.

“Ngụy Doanh.” Tạ Vong Kỳ đuổi theo giữ cô ta lại, “Em định đi đâu hả?”

“Buông em ra.” Ngụy Doanh giãy giụa.

Tạ Vong Kỳ thấy xung quanh có người qua lại nên không khỏi vội vàng kéo người vào lại trong phòng.

“Buông em ra, anh buông em ra, để em ra ngoài.”

Ngụy Doanh tay đấm chân đá về phía Tạ Vong Kỳ, muốn thoát ra khỏi tay hắn, nhưng sao sức lực của cô ta có thể thắng được Tạ Vong Kỳ chứ.

Tạ Vong Kỳ ấn Ngụy Doanh ngồi lên ghế, giam cầm cô ta bằng đôi tay của mình, sắc mặt lạnh lùng hơn rất nhiều, “Em bình tĩnh lại đã. Chuyện này bọn anh vẫn đang điều tra. Em làm ầm lên thì có ích lợi

gì?”

Động tác của Ngụy Doanh cứng đờ, sau đó khóe miệng cô ta xuất hiện nụ cười lạnh, “Không phải là anh tin cô ta sao?”

Cô ta không tin, nhất định là đứa con gái đó đã làm gì cô ta nên cô ta mới biến thành cái dạng này.

Biểu tình của Ngụy Doanh làm Tạ Vong Kỳ rất không vui. Hắn đứng thẳng lên, nhìn cô ta từ trên cao. Ngụy Doanh bị hắn nhìn đến nổi cả da gà, không khỏi sợ hãi, y như lần đầu gặp hắn, ánh mắt hắn khi đó lạnh vào tận xương cốt.

Nghĩ lại thì thấy mình cũng chẳng nói gì sai nên Ngụy Doanh liền đẩy Tạ Vong Kỳ đi, một lần nữa chạy ra ngoài.

Lần này, Tạ Vong Kỳ không đuổi theo mà chỉ đứng nhìn Ngụy Doanh rời đi. Thấy người bên ngoài chỉ trỏ bàn tán, hắn cao giọng quát: “Không có việc gì sao? Chuyện ở thôn Lý gia đã giải quyết xong chưa? Đêm nay tăng ca!”

Mọi người lập tức ngậm miệng, gục đầu tản ra làm việc của chính mình.

…

Sau khi chạy đi, Ngụy Doanh đi tìm ông bà Kỷ trước.

Cô ta đã tới công ty rất nhiều lần, vốn định xông thẳng lên lầu thì bị người ngăn lại, “Xin lỗi cô, cô có hẹn trước không?”

“Tôi tới tìm ba mẹ tôi, hẹn trước cái gì chứ?” Ngụy Doanh tiếp tục đi về phía trước.

Lễ tân làm hết trách nhiệm ngăn cô ta lại: “Cô à, xin hỏi ba mẹ cô là ai? Nơi này không thể tùy tiện đi lên được. Cô có thể gọi điện cho ba mẹ mình trước được không? Sau khi chúng tôi xác định người thì sẽ để cô đi lên. Cô thấy như thế có được không? Chúng tôi cũng chỉ là người làm công, xin cô đừng làm khó chúng tôi.”

Ngụy Doanh căn bản không nghe lễ tân nói, cứ xông thẳng về phía thang máy.

“Bảo vệ, bảo vệ…” Lễ tân thấy mình không ngăn cản được cô ta nên đành gọi bảo vệ ở bên ngoài.

Ngụy Doanh đã đi tới trước thang máy, vừa lúc thang máy mở ra liền thấy ông bà Kỷ ở bên trong.

Con ngươi của Ngụy Doanh sáng lên, buột miệng gọi: “Ba, mẹ.”

Ông bà Kỷ kỳ quái nhìn ra sau lưng mình. Những người sau lưng cũng dùng ánh mắt như dò hỏi, tìm ai thế?

Những người sau đều lắc đầu tỏ vẻ không quen biết.

“Ba, mẹ, là con đây, Kỷ Đồng, con là Kỷ Đồng.” Ngụy Doanh chỉ vào chính mình.

Bà Kỷ cảm thấy giọng nói này không khác con gái mình là bao, nhưng khuôn mặt này… chẳng lẽ bà còn không rõ mặt mũi con gái mình thế nào nữa sao?

“Xin lỗi, cháu nhận sai người rồi.” Bà Kỷ là phụ nữ nên thái độ rất ôn hòa.

“Con thật sự là Kỷ Đồng.” Ngụy Doanh muốn tới gần họ nhưng lúc này bảo vệ cũng tới nơi nên xông vào kéo cô ta ra ngoài.

“Con thật sự là Kỷ Đồng mà. Ba, mẹ, không tin ba mẹ thử gọi sang điện thoại của con xem, con thật sự là Kỷ Đồng…” Ngụy Doanh không ngừng giãy giụa.

Ông bà Kỷ đưa mắt nhìn nhau. Bà Kỷ lấy điện thoại ra gọi cho con gái của mình, tiếng chuông quen thuộc lập tức vang lên trong đại sảnh.

Tràng cảnh lập tức yên tĩnh một cách quỷ dị.

Ngụy Doanh nhân cơ hội này tránh khỏi bảo vệ, vọt tới trước mặt bà Kỷ, giơ điện thoại ra trước mặt họ, “Mẹ, mẹ xem đi, điện thoại đổ chuông rồi. Con là Kỷ Đồng, con thật sự là Kỷ Đồng, mẹ hãy tin con.”

Bà Kỷ không nói gì, ông Kỷ liền mở miệng phá vỡ không ký trầm mặc: “Đưa con bé tới phòng họp đi.”

Những người trong đại sảnh đưa mắt nhìn nhau, tình huống gì thế này?

Bọn họ đều đã gặp qua tiểu thư Kỷ Đồng, đâu phải bộ dáng này chứ…

Trong phòng họp.

“Cô là ai?” Ông Kỷ dùng bộ mặt nghiêm túc mà Ngụy Doanh chưa thấy bao giờ nhìn cô ta, “Tại sao di động của Tiểu Đồng lại ở trên tay cô?”

“Ba, con là Kỷ Đồng mà.” Ngụy Doanh gấp đến mức sắp khóc tới nơi,

“Con thật sự là Kỷ Đồng, điện thoại này cũng là của con.”

Bà Kỷ yên lặng chìa cái gương ra trước mặt cô ta, “Cô bé, con gái nhà cô nhìn thế nào cô vẫn nhớ rõ, giọng cháu và nó tuy rất giống nhau nhưng diện mạo thì hoàn toàn khác.”

Bà Kỷ nghi ngờ cô bé này mắc bệnh tâm thần, nếu không tại sao một cô gái đang yên đang lành lại chạy tới tự nhận mình là Kỷ Đồng chứ?

“Con thật sự là Kỷ Đồng.” Ngụy Doanh sắp khóc tới nơi rồi, sau đó cô ta lại như nhớ ra, vội vàng nói, “Con nhớ rõ khi con còn nhỏ, vì nghịch ngợm trèo lên cây nên không xuống được, ba phải tìm người đưa con xuống. Con bị sợ hãi nên sau đó còn mắc bệnh tới mấy ngày.”

Ngụy Doanh kể ra liên tiếp mấy chuyện mà người ngoài cũng khó lòng biết được, biểu tình của ông bà Kỷ càng lúc càng ngưng trọng hơn.

“Con nhớ rất rõ mà. Mẹ, con thật sự là Kỷ Đồng, con bị thế này là do có người hãm hại.” Ngụy Doanh khóc lóc, “Con thật sự là Kỷ Đồng.”

“Con có nhớ rõ món quà sinh nhật lúc 10 tuổi ta đưa cho con là gì không?” Ông Kỷ híp mắt hỏi.

“Mười tuổi?” Ngụy Doanh nghĩ ngợi, “Sinh nhật năm đó ba không ở nhà, làm gì có quà sinh nhật nào cho con, một tháng sau đó ba mới tặng bù cho con một con búp bê.”

Ông Kỷ nhìn bà Kỷ, cả hai người đều nhìn thấy được sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

Đây thật sự là con gái của họ sao?

“Cốc cốc… Kỷ tổng, Kỷ phu nhân, khách quý đã tới rồi.” Thư ký đột nhiên vội vàng gõ cửa thông báo.

Ông Kỷ phất tay tỏ vẻ đã biết, lại nhìn Ngụy Doanh đã khóc sưng cả mắt rồi quay sang người vợ lúc này đang có vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó liền phân phó người tới nhìn Ngụy Doanh, còn ông thì dẫn vợ rời đi.

Sau khi rời khỏi phòng liền cho người gọi Tạ Vong Kỳ tới. Lúc trước bọn họ không biết thân phận của Tạ Vong Kỳ, nhưng sau đó đã biết.

Nếu con gái thật sự gặp phải sự kiện thần quái nào đó, tìm hắn chắc chắn là không thành vấn đề.

Chương 1586: Đại sư thông linh (40)

Người hôm nay ông bà Kỷ chuẩn bị gặp không phải ai khác mà chính là mẹ của Sầm Triệt.

“Để Sầm phu nhân phải đợi lâu rồi.” Ông Kỷ dắt bà Kỷ vẫn còn chưa hồi thần tiến vào, âm thầm nhéo vợ một cái. Lúc này bà Kỷ mới hơi xoay người, nở nụ cười cứng ngắc với bà Sầm.

“Chào bác trai, chào bác gái ạ!” Bé gái ngồi bên cạnh bà Sầm ngoan ngoãn chào hỏi hai người.

“Chào cháu, bé con đáng yêu quá.” Bà Kỷ cố gắng vực tinh thần lên, khen cô nhóc mấy câu.

Ông bà Kỷ cùng ngồi xuống, sau đó ông Kỷ lập tức kỳ quái hỏi: “Không biết Sầm phu nhân tới là có việc gì?”

Vị này chẳng những muốn gặp ông ta mà còn muốn gặp cả vợ ông ta nữa, nếu là vì công việc thì hoàn toàn không cần thiết…

“Có điểm hơi đường đột, còn phải xin hai vị thứ lỗi.” Bà Sầm là người nhiệt tình, lúc cười rộ lên càng như phụ nữ Giang Nam dịu dàng tắm mình trong gió xuân, “Là thế này, thằng bé nhà tôi, Sầm Triệt ấy, ông bà cũng biết đúng không? Gần đây nó và Kỷ Đồng có qua lại với nhau. Tôi thấy hai đứa nhỏ rất thích hợp nên muốn cùng hai ông bà thương lượng một chút, để hai đứa nó đính hôn trước.”

Ông bà Kỷ đều tỏ ra không thể tin được: “Sầm phu nhân… Có phải

bà hiểu lầm gì rồi không, Tiểu Đồng tuyệt đối không quen Sầm thiếu gia đâu.”

Tuy rằng bọn họ bận bịu thật nhưng Kỷ Đồng kết bạn với ai, hay qua lại với ai họ đều biết cả.

Bà Sầm cười: “Không lầm đâu, chính là con gái của hai vị, Kỷ Đồng.”

Đây là chính miệng Tiểu Triệt nói ra, sao có thể lầm được?

“Nhưng mà…” Bà Kỷ không khỏi nghĩ tới đứa con gái tự xưng là con gái mình trong phòng họp nhưng lại có gương mặt hoàn toàn khác kia.

Sao chuyện này càng lúc càng quái dị.

Bà Sầm thấy hai người vẫn tỏ ra không tin thì rất kỳ quái, “Tiểu Triệt hiện đang ở bên Tiểu Đồng, nếu không các vị cứ gọi điện hỏi một chút đi.”

Ông bà Kỷ: “…”

Nếu Kỷ Đồng và Sầm Triệt ở bên nhau, vậy người trong kia là ai?

“Để con, để con, con sẽ gọi cho anh và chị.” Bé gái thuần thục lấy từ trong túi của mình ra một cái di động nhỏ xinh rồi bấm một dãy số.

Tiếng chuông đổ một hồi, sau chừng năm nhịp thì có người tiếp, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng truyền ra, “Tiểu Ninh, có việc gì thế?”

“Chị có ở đó không ạ?” Sầm Ninh ôm di động, mắt to chớp chớp như có thể nhìn thấy người bên kia điện thoại vậy.

“Có.”

“Có thể để chị nói chuyện với em một chút không?” Sầm Ninh tiếp tục hỏi.

Bên kia im lặng một chút rồi có tiếng đi lại, một lát sau lại có tiếng nước chảy róc rách, sau đó một âm thanh mơ hồ vang lên: “Sao thế? Cẩn thận một chút, đi từ bên kia qua đây. Dừng lại, anh đứng yên đó đừng nhúc nhích, để em qua.”

Âm thanh đi lại một chút rồi dừng, sau đó Sầm Triệt mới lại nói.

“Tiểu Ninh bảo em nghe điện thoại.”

“Tìm em làm gì?”

“Không biết, em nghe đi.”

Ông bà Kỷ lo lắng nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay Sầm Ninh. Bà Sầm thì càng không hiểu bọn họ bị làm sao nữa?

Âm thanh mơ hồ chợt rõ ràng lên, nhẹ nhàng lại có vài phần lạnh nhạt, “Alo?”

“Chị.” Sầm Ninh tươi cười, “Chị và anh đang ở bên nhau à?”

“Vô nghĩa, nếu không sao có thể tiếp được điện thoại của anh ấy chứ. Có chuyện gì thế, chị đang bận lắm.” Ngữ khí tuy không được tốt nhưng cũng không hề có ác ý, “Anh đừng đi loạn nữa, cẩn thận đấy, đừng có ngã vào nước.”

Câu sau rõ ràng không phải nói với bọn họ.

Bà Sầm cười càng thêm dịu ngọt, cô bé này thực sự là rất thương Tiểu Triệt nhà bà nha.

“Bác trai với bác gái không tin chị và anh trai em đang ở bên nhau nên em gọi điện thoại để chứng minh cho họ thấy.”

“Hả?” Thời Sênh kỳ quái, giây tiếp theo lại hỏi: “Em đang ở tập đoàn Kỷ thị à?”

“Đúng rồi, mẹ nói muốn để hai người kết hôn, như thế hai người có thể vĩnh viễn ở bên nhau.” Sầm Ninh có vẻ rất vui nên tán dóc một hồi, “… Em sẽ bố trí phòng tân hôn cho anh chị. Chị có thích màu hồng không? Nhưng mà mẹ bảo phòng tân hôn phải dùng màu đỏ, tại sao ạ? Màu hồng rõ ràng đẹp hơn màu đỏ…”

Các bé gái thường thích màu hồng, cô thích mới kỳ quái đó!

“Đưa điện thoại cho ba chị đi.” Thời Sênh ngắt lời Sầm Ninh, cứ để con bé này nói tiếp chắc nói luôn tới chuyện tại sao lại có vũ trụ này mất.

Sầm Ninh bĩu môi rồi đưa điện thoại cho ông Kỷ đang đần mặt ra.

Ông Kỷ đóng loa ngoài rồi đưa lên tai, “Tiểu Đồng?”

Thời Sênh nói qua sự tình đại khái cho ông Kỷ nghe một lần, từ lúc cô mất tích đến khi bị đổi thành người khác.

Người nghe càng lúc càng sửng sốt.

“Có thể mở video không?” Ông Kỷ tiêu hóa một chút rồi đưa ra ý kiến.

“Được ạ!”

Video rất mau truyền tới, nhưng có lẽ do tín hiệu không tốt nên hình ảnh có hơi kém, một hồi lâu sau mới thấy rõ người.

Cô gái xinh đẹp đứng trước một dòng suối, mặc một bộ đồ thể thao, tóc tùy ý buộc ở đằng sau nhìn vừa thoải mái lại vừa thanh tân. Phía sau lưng toàn là màu xanh của thực vật, không biết đang ở đâu nữa.

Mà ở sau lưng cô là một chàng trai đang đứng đưa lưng về phía họ, thân ảnh cao lớn, tóc ngắn hơi bay theo gió, chỉ qua hình ảnh cũng có thể thấy nam sinh này rất không tầm thường.

Hắn ngửa đầu nhìn không trung, có lẽ nghe thấy âm thanh nên hơi ghé mắt nhìn, gương mặt nghiêng vô cùng hoàn mỹ.

Bà Kỷ cũng thò mặt sang nhìn sau đó siết chặt lấy tay ông Kỷ, đây là con gái của họ.

Thần tình của ông Kỷ cũng hơi buông lỏng, dù sao cũng là người lăn lộn trên thương trường, cảm xúc vẫn có thể thu liễm.

“Tiểu Đồng, con có thể trở về không? Chúng ta gặp rồi nói chuyện.” Đây có phải con gái của họ không cũng chưa chắc chắn, những việc này cứ phải gặp rồi nói mới rõ ràng được.

Rốt cuộc bọn họ cũng đã từng gặp nhiều chuyện thần quái rồi.

Nếu không cũng sẽ không biết thân phận của Tạ Vong Kỳ.

Thời Sênh hơi nhíu mày, lại quay đầu nhìn nam sinh đằng sau: “Qua mấy ngày nữa đi ạ. Con còn có chút việc phải làm, về rồi còn sẽ gọi cho ba mẹ.”

Ông Kỷ hơi trầm mặc một chút: “Được.”

Ông đóng video, đưa điện thoại di động cho Sầm Ninh. Sầm Ninh thấy cuộc gọi đã ngắt thì hơi thất vọng, cái miệng nhỏ dẩu lên đầy bất mãn.

Bà Sầm vuốt tóc cô nhóc. Lúc đó Sầm Ninh mới lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Sầm phu nhân, chuyện này chờ Tiểu Đồng về rồi chúng ta bàn lại, bà thấy có được không?”

Bà Sầm nhìn biểu tình khác lạ của hai vợ chồng liền biết bên trong còn có chuyện gì nên đành gật đầu: “Cũng được, tôn trọng ý kiến của bọn trẻ.”

Tiễn bà Sầm đi rồi, biểu tình của bà Kỷ lập tức không giữ được bình thản nữa, “Ông à, rốt cuộc là sao đây? Rốt cuộc ai mới là con gái của chúng ta?”

Ông Kỷ lắc đầu: “Đừng nóng vội, sẽ biết rõ ràng thôi.”

“Nếu những lời Tiểu Đồng vừa nãy nói là thật thì Tiểu Đồng nhà chúng ta đã phải chịu bao nhiêu khổ sở chứ, ông à…”

“Được rồi, chẳng phải là còn chưa biết rõ ràng sao? Bà đừng vội, chúng ta gọi cậu Tạ kia tới hỏi một chút xem mọi chuyện là thế nào đã.”

Bà Kỷ cố gắng lắm mới giữ cho tinh thần vững vàng, đi theo ông Kỷ quay về phòng họp lúc nãy.

Tạ Vong Kỳ đã tới rồi, nhưng hắn không vào mà đứng chờ ở bên ngoài.

“Cậu Tạ.” Ông Kỷ tiến lên chào hỏi.

Tạ Vong Kỳ gật đầu chào lại với vẻ mặt lãnh đạm, “Cháu biết chú Kỷ gọi cháu tới là muốn hỏi chuyện gì. Chúng ta tìm một chỗ rồi ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ông Kỷ nhíu mày, quả nhiên là Tạ Vong Kỳ biết gì đó.

Ông đè tay bà Kỷ đang muốn trực tiếp hỏi lại, gật đầu: “Được, mời cậu Tạ qua bên này.”

Chương 1587: Đại sư thông linh (41)

Làm một người sống lại là chuyện ngược với ý trời, đâu chỉ đơn giản là trả giá có một nửa tuổi thọ chứ. Nhưng những chuyện này với Thời Sênh mà nói thì chẳng cần để Phượng Từ biết.

Đổi sang thế giới khác, cô sẽ lại tung tăng nhảy nhót thôi.

Hệ thống chỉ dùng đúng hai chữ để hình dung cô... Tâm lớn.

Đổi cách nói khác chính là máu lạnh vô tình.

Chuẩn bị xong hết thảy, Thời Sênh định làm người hôn mê theo thói quen bởi nếu hắn cãi cọ ầm ĩ thì không thể nào tiến hành được.

[…] Thật là, có một mụ vợ như thế này không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo nữa, một lời không hợp liền làm mình ngất đi.

Linh hồn của Sầm Triệt vốn dĩ bị nhốt trong thân thể này, mà thân thể này vốn là của chính hắn nên trình tự sống lại so với những trường hợp khác đơn giản hơn nhiều.

Chỉ cần để hắn dung hợp 100% với thân thể này rồi lại cho hắn một nửa tuổi thọ để sống lại là được rồi.

Thời Sênh ngồi vào đối diện Sầm Triệt, tay bấm niệm chú, một làn ánh sáng màu tím từ dưới thân cô tràn ra rồi bao bọc quanh hai người. Ánh sáng tím xoay tròn, hình thành một trận pháp kỳ quái.

Có thứ gì đó mảnh như sợi tơ bị rút ra khỏi cơ thể cô, chậm rãi tiến vào trong người chàng trai đối diện. Sợi tơ rút ra càng lúc càng nhiều thì sắc mặt Thời Sênh cũng dần tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đến tận khi ánh sáng tím bắt đầu ảm đạm thì những sợi tơ nối giữa hai người mới đứt gãy, chỗ còn thừa rút hết vào trong cơ thể Thời Sênh.

Cô hít sâu một hơi rồi thả lòng người, nhưng sau đó một giây liền phun ra một búng máu.

Mùi máu tươi tràn ngập các giác quan, Thời Sênh cố nén lại dạ dày đang cuộn lên, luống cuống đứng lên, lao sang bên cạnh nôn một hồi.

Gần đây chẳng ăn gì nên thứ nôn ra cũng chỉ là máu và dịch vị dạ dày.

Cô vẫn nôn, nôn tới mức cả người sắp kiệt sức thì mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Cô lấy từ trong không gian ra một thứ quả rồi ăn vào để ngăn chặn hương vị kia, ăn xong quả đó mới khôi phục lại một chút thể lực, sau đó bế Sầm Triệt từ dưới đất lên giường.

Thân thể hắn đã không còn lạnh băng nữa nhưng vẫn còn chưa được như người bình thường, phải chậm rãi thích ứng mới được.

Thời Sênh hơi mệt nên ôm lấy Sầm Triệt rồi chìm vào giấc ngủ.

…

Sầm Triệt thấy mình nằm mơ, trong mơ có rất nhiều người, hắn đứng giữa họ nhưng không có cách nào nhìn rõ mặt họ được.

Những người đó đều cho hắn cảm giác quen thuộc, tất cả đều chỉ là một mình cô ấy.

Sầm Triệt đột nhiên mở mắt ra, ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào soi rõ người trong lòng hắn, mạ lên người cô một tầng sáng bàng bạc như yêu tinh đang đắm mình dưới ánh trăng.

Đầu ngón tay của Sầm Triệt giật giật, ấm quá.

Hắn cẩn thận nhích tay ra, sờ lên ngực mình, tim đập rất chậm, chậm hơn so với người bình thường nhiều, nhưng mà rõ ràng là tim hắn đang đập.

Hắn sống rồi.

Trái tim sống đang nảy lên trong lồng ngực hắn.

Binh binh binh…

Vì cô mà đập.

Vì cô mà sống.

Sầm Triệt cúi đầu hôn trán Thời Sênh, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Cảm ơn em cho tôi cuộc đời mới, tôi sẽ chỉ sống vì em.

Sầm Triệt ôm Thời Sênh mà mãi không ngủ được, tay chân bắt đầu không thành thật sờ soạng trên người cô. Trước kia hắn không dám lấn tới vì tay quá lạnh. Nhưng giờ hắn không sợ chân tay lạnh sẽ làm

cô bị thương nữa.

Thời Sênh bị hôn quá mà tỉnh, quần áo trên người không hiểu sao đã bị lột sạch. Cô trừng mắt, theo ánh trăng nhìn người đang đè lên mình, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một câu, “Anh cưỡng gian em đấy à?”

Mẹ nhà hắn, mới tỉnh đã có tinh lực như thế rồi.

Sầm Triệt khẽ cười một tiếng, âm thanh nhẹ nhàng tiến vào tai cô, “Muốn em.”

“Không muốn, cút đi, ông đây mệt lắm.” Thời Sênh đẩy hắn.

“Anh động, em cứ nằm.” Sầm Triệt giữ tay cô đưa lên môi hôn, ánh mắt say lòng người như ánh trăng ngoài kia khiến cho cô không nhịn được mà trầm luân vào.

Có lẽ là vì người cô đã nóng lên nên những ngón tay lúc này cũng rất ấm áp, thân thể Thời Sênh không tự chủ được mà nhũn ra.

Thời Sênh hít vào một hơi, khi Sầm Triệt nghiêm túc hôn cổ mình, cô đột ngột kéo hắn xuống, ấn xuống bên cạnh, cảnh cáo: “Đừng nghịch, thân thể anh còn chưa hoàn toàn hồi phục, sau này còn nhiều thời gian.”

Sầm Triệt “oh” một tiếng, rõ ràng trước kia thả thính hắn rõ hăng say, sao bây giờ lại…

Sầm Triệt ấm ức ôm lấy cô, há mồm liền cắn. Thời Sênh cạn lời trợn trắng mắt, cố gắng chịu được cảm giác đau truyền tới từ cổ.

“Cắn đủ rồi thì nhả ra, đau chết lên được.” Thời Sênh thấy hắn nửa

ngày cũng không buông ra liền duỗi tay đẩy hắn một cái.

Lúc này Sầm Triệt mới buông ra trong tiếc nuối, lại ôm cô vào trong ngực, cọ cọ lên mặt cô, “Ngủ đi.”

…

Thời Sênh trở về thành phố H, ông bà Kỷ lập tức cho người tới đón cô.

Hai bên chọn một nơi kín đáo vào an tĩnh, ông bà Kỷ thấy Thời Sênh dẫn Sầm Triệt tới thì khá kinh ngạc.

Thời Sênh kéo Sầm Triệt tới ghế, đợi hắn ngồi yên ổn rồi mới ngồi xuống trước mặt ông bà Kỷ: “Nguyên nhân gây ra chuyện này lúc trước con đã nói qua rồi. Còn con có phải con gái của ba mẹ hay không thì chỉ cần xét nghiệm ADN là được.”

“Tiểu Đồng, cậu Tạ đã nói hết với ba mẹ rồi, Ngụy Doanh kia là giả, con mới là con gái của chúng ta.” Hốc mắt bà Kỷ đỏ lên. Sau khi nói chuyện với Tạ Vong Kỳ xong, bọn họ liền đưa Ngụy Doanh đi làm xét nghiệm ADN, kết quả thế nào không cần nói cũng biết.

Ông Kỷ cũng áy náy nói: “Tiểu Đồng, để con phải chịu ấm ức một năm, ba thật sự xin lỗi con.”

Thời Sênh cười: “Chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa.”

Ngay cả nam chính Tạ Vong Kỳ còn bị che mắt thì nói gì tới người thường như ông bà Kỷ chứ.

Bà Kỷ lặng lẽ lau nước mắt, cẩn thận hỏi: “Tiểu Đồng, con không trách ba mẹ chứ?”

Coi một đứa con gái giả mạo như con gái mình, kết quả con gái mình sống chết không rõ. Nếu không phải con gái họ mạng lớn… bọn họ cũng không dám nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Thời Sênh không tỏ ý kiến gì, vấn đề này cô không thể trả lời thay nguyên chủ được.

Thời Sênh nói sang chuyện khác, “Đây là bạn trái của con, Sầm Triệt.”

Sầm Triệt đang ngẩn người. Thời Sênh véo hắn một cái mới làm hắn hoàn hồn, chào hỏi ông bà Kỷ, “Chào bác trai, bác gái ạ!”

“Tiểu Đồng…” Bà Kỷ hồng hốc mắt muốn nói chuyện riêng với Thời Sênh.

Nhưng ông Kỷ đã lập tức ngắt lời bà: “Cậu Sầm tuấn tú lịch sự, Tiểu Đồng rất có phúc khí. Mấy ngày trước Sầm phu nhân có nói tới chuyện muốn tổ chức đính hôn cho hai đứa. Tiểu Đồng với cậu Sầm có ý kiến gì không?”

“Không ạ!” Sầm Triệt lắc đầu.

Thời Sênh cũng không có ý kiến gì.

“Vậy thì ba mẹ hai bên sẽ hẹn nhau ngồi lại nói chuyện một chút để xác định thời gian cụ thể.” Ông Kỷ lập tức tiếp lời.

Có lẽ vì đã nhận nhầm người khác thành con gái mình nên ông Kỷ cũng cảm thấy rất hổ thẹn với Thời Sênh, vì sợ kích thích tới cô nên bà Kỷ muốn nói mấy lần cũng bị ông gạt đi hết.

Đến khi Thời Sênh và Sầm Triệt đi rồi, bà Kỷ mới phát tác.

“Sao ông toàn ngăn tôi thế hả? Tôi muốn trò chuyện với Tiểu Đồng, hỏi xem một năm này nó sống thế nào, ông ngăn tôi làm gì chứ?”

Ông Kỷ thở dài, “Bà không nhận ra Tiểu Đồng đã khác trước rồi sao? Nó xa cách chúng ta rất nhiều, khí chất trên người cũng thay đổi không ít.”

“Còn không phải do Ngụy Doanh kia làm hại sao, hại cho Tiểu Đồng của chúng ta không thể về nhà, hu hu… Tiểu Đồng đáng thương của tôi. Tôi muốn khởi tố Ngụy Doanh.”

Ông Kỷ lắc đầu thở dài: “Được rồi, đừng khóc nữa, dù sao Tiểu Đồng cũng về rồi mà.”

Chương 1588: Đại sư thông linh (42)

Ông bà Kỷ có sự hổ thẹn với con gái nên lúc nói chuyện với Thời Sênh luôn rất cẩn thận, sợ làm cô mất lòng.

Thời Sênh cảm thấy khá bất đắc dĩ, ngày nọ liền tóm lấy bà Kỷ đang lén lút ngoài cổng trường nhìn trộm cô.

“Mẹ, mẹ rảnh thế sao? Ngày nào cũng chờ con ở ngoài cổng trường thế?”

Bà Kỷ cố gắng nở nụ cười, cẩn thận hỏi: “Tiểu Đồng à, mẹ mang tới canh xương sườn mà con thích nhất đây, con có muốn ăn một chút không?”

Thời Sênh nhìn đồng hồ rồi vòng qua bên kia xe ngồi lên. Bà Kỷ thở phào nhẹ nhõm, múc từ trong hộp giữ ấm ra một bát canh rồi nhẹ giọng dặn dò, “Cẩn thận nóng.”

Thời Sênh bưng bát lên, nhỏ nhẹ uống từng ngụm.

“Có ngon không?”

“Vâng.”

Bà Kỷ lập tức đỡ căng thẳng hơn, “Con còn muốn ăn gì thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ làm cho con ăn.”

“Cái gì cũng được.” Thời Sênh uống một ngụm canh, nhìn bộ dáng

sắp suy sụp của bà Kỷ thì không khỏi thở dài: “Mẹ, ba mẹ không cần phải như thế, con không có ý kiến gì với hai người cả, rốt cuộc chuyện này cũng không thể trách ba mẹ được.”

Bà Kỷ không ngờ Thời Sênh sẽ chủ động đề cập tới chuyện này nên hơi ngây người, bàn tay ôm lấy hộp giữ ấm càng siết chặt, “Vậy con… tại sao con không chịu về nhà?”

Từ sau khi cô trở về, ngoại trừ những lúc bọn họ gọi cô về ăn cơm thì cô chưa từng về nhà một lần.

“Con ở chỗ Sầm Triệt.” Thời Sênh trả lời một cách đương nhiên.

“Vậy con dẫn cậu ấy về nhà ở cũng được. Ba mẹ cũng không có tư tưởng xưa cũ, không để ý những chuyện đó.” Bà Kỷ lập tức nói.

“Mẹ, sức khỏe Sầm Triệt không tốt, linh khí trong biệt thự đầy đủ rất thích hợp để anh ấy dưỡng thân thể. Chờ dưỡng tốt rồi con sẽ hỏi anh ấy một chút, nếu anh ấy đồng ý thì con sẽ dẫn anh ấy về.”

Bà Kỷ thở dài, “Giờ có bạn trai rồi nên trong lòng cũng chỉ có bạn trai thôi.”

Thời Sênh: “…” Vốn dĩ cô tới vì hắn mà.

“Cũng được, con lớn rồi, mẹ không có yêu cầu gì khác. Mỗi tuần về nhà một lần thì được chứ?”

Cuối cùng, Thời Sênh đành phải đáp ứng yêu cầu của bà Kỷ, mỗi ngày về nhà một lần.

Chờ tiễn bà Kỷ đi rồi, Thời Sênh mới thở phào nhẹ nhõm, đối phó với người lớn luôn khó nhất.

[Ký chủ, cô tha thứ cho bọn họ thật à?]

Trời muốn đổ mưa máu sao?

Thời Sênh trợn trắng mắt, “Ta là người không biết phân rõ phải trái à?”

Vốn dĩ chuyện này ông bà Kỷ cũng không sai, hơn nữa cô cũng chưa nói sẽ tha thứ hay không tha thứ cơ mà.

[Ha hả, nắm tay phân rõ phải trái sao?]

“Mi muốn thử không?”

[…] Không, bản Hệ thống không muốn.

Tuy rằng Nhị Cẩu Tử không muốn thừa nhận nhưng nó không thể không thừa nhận rằng trong vấn đề đối đãi với trưởng bối, tuy rằng nguyên tắc giống nhau nhưng đôi khi Thời Sênh vẫn có chút lệch lạc.

Cô sẽ không cố tình đi lấy lòng trưởng bối nhưng cũng sẽ không lạnh lùng với họ, ngoan ngoãn lễ độ, quả thực giống như người khác vậy.

Không giống những người khác, dù có đối xử với cô tốt thế nào, lúc cần dỗi cô vẫn dỗi.

…

Vợ chồng ông Kỷ ban đầu còn do dự, không muốn cứ thế gả con gái đi. Nhưng trải qua chuyện kia, ông bà sợ kích thích con gái nên không cần Sầm gia chủ động, bọn họ liền liên hệ trước để con gái mình được vui vẻ.

Hai bên duy trì sự đồng ý cao độ, mau chóng tiến hành!

“Anh, chị!” Giọng Sầm Ninh từ bên ngoài truyền vào, vui vẻ như ăn thuốc kích thích vậy.

Thời Sênh bảo Sầm Triệt đi mở cửa. Sầm Triệt tỏ ra không vui, cuối cùng không lay chuyển được Thời Sênh nên đành đứng dậy đi mở cửa.

Sầm Ninh và bà Sầm đều tới. Bà Sầm thấy rõ con trai mình có điều không thích hợp, mặt không tái nhợt nữa mà khôi phục lại sắc ửng hồng.

Từ sau khi Sầm Triệt về, bà còn chưa gặp hắn lần nào nên tất nhiên không biết hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Triệt, con?” Bà Sầm quan sát hắn từ trên xuống dưới, trước kia chỉ cần tới gần hắn liền sẽ cảm nhận được sự lạnh lẽo, nhưng giờ lại không còn nữa.

“Vào nhà rồi nói.” Sầm Triệt nghiêng người sang một bên.

Bà Sầm chần chừ một chút rồi dẫn Sầm Ninh tiến vào.

Thời Sênh vốn đang nằm trên sofa chơi game nhưng khi bọn họ vào thì cô đã ngồi dậy ngay ngắn, nghiêm trang xem tivi.

“Chào bác gái ạ!”

“Tiểu Đồng cũng ở đây à?” Bà Sầm cười ôn hòa, âm thầm quan sát Thời Sênh một chút, “Tiểu Triệt không gây phiền toái gì cho con chứ?”

“Rất phiền ạ!” Sắc mặt bà Sầm hơi cứng đờ, còn chưa kịp nói gì thì nữ sinh đối diện lại nói, “Nhưng mà ai bảo con thích anh ấy chứ, có phiền con cũng thấy thích.”

Bà Sầm: “…”

Khóe miệng Sầm Triệt giật giật, thu dọn sofa lộn xộn do cô bày ra rồi đi vào trong bếp pha trà.

“Chị!” Sầm Ninh lập tức nhào vào phòng Thời Sênh, ánh mắt lấp lánh như sao: “Chị, chị ở bên cạnh anh trai mà không thấy khó chịu sao ạ?”

Người Sầm Ninh mềm mại như búp bê không xương, cả người còn phảng phất hương hoa quả như một món ăn ngon miệng vậy.

Thời Sênh véo má cô bé: “Không đâu.”

“Tiểu Ninh, đi vào giúp anh con được không?”

“Được ạ, con sẽ pha trà canh mà con thích uống nhất cho chị.” Sầm Ninh lập tức bò dậy khỏi lòng Thời Sênh, lon ton vào bếp.

Bà Sầm ngồi dịch tới gần Thời Sênh, hơi nhìn về phía phòng bếp, hạ giọng hỏi: “Tiểu Đồng, con nói thật với bác đi, đó có phải Tiểu Triệt thật không thế?”

Lúc trước mỗi lần tới biệt thự, thằng bé sẽ không cho bọn họ vào nhà, trong nhà quá lạnh, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Hôm nay nó lại cho họ vào mà không hề có một chút chần chừ nào, hơn nữa bọn họ cũng không cảm thấy lạnh chút nào.

Mắt môi Thời Sênh đều cong lên, “Con thích người sống.”

Bà Sầm như bị sét đánh trúng người, không ai hy vọng Tiểu Triệt được sống hơn bà.

Nhưng bà đã tìm rất nhiều người, cuối cùng cũng chỉ có thể giúp Tiểu Triệt tồn tại theo phương thức như thế. Bà chưa từng nghĩ có một ngày Tiểu Triệt lại chân chính sống lại.

“Cảm ơn.” Bà Sầm nghẹn ngào nói, bộ dáng dịu dàng trước đó đã được thay bằng sự yếu đuối của người mẹ.

Vì cô gái này nên Tiểu Triệt mới có thể sống lại.

Lúc trước để Tiểu Triệt tồn tại đã phải trả một cái giá rất lớn chứ đừng nói là… làm Tiểu Triệt sống lại thế này.

Bà không biết cô ấy đã trả giá cái gì, nhưng bà rất cảm ơn cô ấy.

Lòng biết ơn của một người mẹ.

Sầm Triệt bưng trà ra tới nơi thì bà Sầm vẫn còn hơi đỏ mắt ngồi bên kia. Hắn nhìn Thời Sênh, Thời Sênh cười vô tội.

“Anh, về sau em có thể ở với anh rồi sao?” Sầm Ninh là trẻ con nhưng cảm giác cũng vô cùng nhanh nhạy.

Sầm Triệt ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, tay đặt bên hông cô theo thói quen, “Cái này phải hỏi chị, cô ấy đồng ý thì mới được.”

“Chị?” Sầm Ninh nhìn chằm chằm Thời Sênh, bộ dáng đó khiến cô muốn mở miệng từ chối cũng khó, hơn nữa cô bé còn rất đáng yêu.

“Ừ, có thể nha.”

“Yeah, chị tốt nhất. Tiểu Ninh muốn ngủ với chị!” Sầm Ninh vui vẻ nhảy nhót khắp nhà như một con bướm hoa vậy.

Sầm Triệt nghe Sầm Ninh nói câu kia thì mặt đen lại. Còn lâu hắn mới cho vợ hắn ngủ cùng người khác, em gái hắn cũng không được.

Thật lâu sau này Sầm Triệt mới biết, tình địch là giống loài không bao gồm giới tính, quan trọng là cô vợ của hắn thích những người nhìn mũm mĩm, đáng yêu, quả thực không thể phòng bị.

Chương 1589: Đại sư thông linh (43)

Vốn dĩ Ngụy Doanh bị vợ chồng ông bà Kỷ khởi tố, nhưng vì Tạ Vong Kỳ nói chuyện này không nên công khai ra ngoài, khuyên bảo đủ các kiểu nên ông bà Kỷ mới từ bỏ quyết định này.

Ngụy Doanh được Tạ Vong Kỳ mang về. Vì cảm xúc của cô ta không ổn định nên Tạ Vong Kỳ nhốt cô ta lại, hằng ngày chỉ đưa cơm nước.

Có đôi khi Ngụy Doanh sẽ la hét, đôi khi lại rất an tĩnh.

Hôm nay Tạ Vong Kỳ đưa cơm cho cô ta, Ngụy Doanh vô cùng an tĩnh, ngồi phát ngốc trên giường của mình. Nghe được âm thanh mở cửa, cô ta di chuyển tròng mắt cứng đờ qua, sau đó nở một nụ cười yếu ớt, “Anh Vong Kỳ.”

Tạ Vong Kỳ nhíu mày, trong lòng có cảm giác quái dị giống như chỉ hận không thể an ủi cô ta một phen.

Rất nhiều lúc hắn đã có cảm giác này, có điều hắn đều khống chế được.

“Ăn cơm đi.” Tạ Vong Kỳ đặt cơm lên bàn.

Ngụy Doanh rời giường, có lẽ vì đã ngồi rất lâu nên cô ta không đứng vững, đổ nhào về phía trước.

Tạ Vong Kỳ đứng gần nên duỗi tay đỡ lấy cô ta.

Ngụy Doanh ghé vào ngực Tạ Vong Kỳ, nước mắt tràn mi, “Anh Vong Kỳ, em sai rồi, em biết em sai rồi. Anh đừng nhốt em, em rất sợ hãi. Nơi này chỉ có mình em, quá yên tĩnh, em rất sợ.”

Âm thanh của cô ta run rẩy như con nai con bị dọa làm cho người nghe không nhịn được muốn thương tiếc một trận.

Tạ Vong Kỳ xác thực cũng làm thế, “Được rồi, đừng khóc nữa, em đừng làm ầm ĩ thì anh sẽ mang em ra ngoài.”

“Em không làm ầm ĩ, em biết sai rồi. Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh Vong Kỳ.” Ngụy Danh siết chặt vạt áo hắn, “Em cam đoan sau này sẽ không náo loạn nữa. Anh Vong Kỳ, anh hãy dẫn em ra ngoài đi.”

“Em có ký ức của Kỷ Đồng nên mới làm những chuyện đó, không phải em cố ý. Anh Vong Kỳ, em cũng là người bị hại mà.”

Tạ Vong Kỳ sửng sốt, đúng thế, cô ta cũng là người bị hại.

Cô ta có ký ức của Kỷ Đồng, đột nhiên lại có người nói cô ta không phải Kỷ Đồng, làm sao có thể tiếp nhận được chuyện này chứ.

Sau đó quả thực Ngụy Doanh rất nghe lời, không khóc không ầm ĩ, bảo làm gì thì làm đó như thể thật sự đã suy nghĩ kỹ, khôi phục lại bình thường.

Tạ Vong Kỳ có hơi chần chừ nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được sự cầu xin mỗi ngày của Ngụy Doanh, thả cô ta ra ngoài.

Vốn dĩ cô ta bị nhốt ở trong nhà Tạ Vong Kỳ nên sau khi được thả ra, Ngụy Doanh cực kỳ ngoan ngoãn, ngày nào cũng giúp hắn dọn nhà, giặt quần áo, nấu cơm, cũng không đòi ra ngoài.

Dần dần, Tạ Vong Kỳ cũng buông lỏng cảnh giác.

Đến một tối nọ, Ngụy Doanh đột nhiên bò lên giường hắn. Đàn ông mà, huyết khí tràn trề, lại còn là nữ chính Ngụy Doanh câu dẫn, sao có thể cầm lòng được.

Sau đó, sự phòng bị của Tạ Vong Kỳ với cô ta càng lúc càng nhẹ, thậm chí còn đồng ý cho cô ta ra ngoài.

Ngụy Doanh dường như không hứng thú lắm với chuyện ra khỏi cửa, ngày nào cũng ở nhà chờ hắn về, sau đó lại sẽ cùng hắn làm những chuyện không thể miêu tả.

Lúc đầu Tạ Vong Kỳ không phát giác ra chuyện gì bất ổn. Nhưng đến khi hắn phát hiện ra vấn đề thì đã không thể nào rời khỏi cô ta nữa, cứ như bị nghiện cô ta vậy.

Lúc làm việc luôn tỏ ra thất thần.

Kết thúc một ngày làm việc, hắn lê một thân mệt mỏi về nhà. Ngụy Doanh lập tức ra đón hắn. So với trước đây, giờ cô ta quả thực là vưu vật, dáng người lả lướt, mị nhãn như tơ.

“Anh Vong Kỳ, anh đã về rồi, em đã nấu món mà anh thích nhất đấy.”

Tạ Vong Kỳ lại ôm cô ta theo bản năng, ấn cô ta lên tủ hôn một trận. Ngụy Doanh đỏ mặt đánh yêu hắn, “Anh Vong Kỳ, không được, ăn cơm trước đã.”

Động tác của Tạ Vong Kỳ đột nhiên cứng đờ, hắn đẩy cô ta ra rồi quát lên, “Cô đã làm gì tôi?”

Ngụy Doanh bị đẩy đến lảo đảo, nhìn hắn với vẻ vô tội và có phần sợ hãi, “Anh Vong Kỳ, anh làm sao thế ạ?”

“Rốt cuộc cô đã làm gì tôi?” Tạ Vong Kỳ tới gần Ngụy Doanh, nhưng hễ tới gần thì hắn lại cảm thấy không thể tự khống chế mình mà muốn cô ta.

Hắn kéo Ngụy Doanh tới sofa, lý trí và dục vọng thân thể đấu tranh dữ dội làm cho hắn trông rất dữ tợn.

Cuối cùng, dục vọng chiến thắng, âm thanh của Ngụy Doanh như chất xúc tác không ngừng kích thích thân thể hắn.

Tỉnh lại sau một lần sức cùng lực kiệt, Tạ Vong Kỳ biết chắc chắn rằng mình đã gặp vấn đề rồi.

“Anh Vong Kỳ… Ngày hôm qua?” Ngụy Doanh cuốn chăn ngồi bên cạnh hắn, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, “Là em làm không tốt sao?”

Thân mình Tạ Vong Kỳ cứng đơ, chân tay dần run rẩy.

Ả đàn bà này…

“Không sao, hôm qua anh gặp phải một vụ khó giải quyết nên quá mệt mỏi, dọa em sợ rồi phải không?” Tạ Vong Kỳ làm bộ như hôm qua không xảy ra chuyện gì.

Ngụy Doanh thở phào nhẹ nhõm: “Anh mệt thì phải nghỉ ngơi cho tốt. Sức khỏe là quan trọng nhất.”

“Ừ.”

“Vậy em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.” Ngụy Doanh mỉm cười với

Tạ Vong Kỳ, kéo chăn ra rồi xuống giường, cả cơ thể đầy dấu vết lộ ra.

Đôi mắt Tạ Vong Kỳ sâu thẳm, dục vọng trong cơ thể lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch, rõ ràng hắn biết mình rất mệt nhưng thân thể lại không nghe sai sử mà kéo Ngụy Doanh lại, một lần nữa đè lên.

“A…” Ngụy Doanh kêu lên một tiếng, “Anh Vong Kỳ, anh làm gì thế, không được… Anh đi làm muộn bây giờ…”

Quả nhiên Tạ Vong Kỳ đi làm muộn, hơn nữa sắc mặt còn cực kỳ kém. Các đồng sự phát hiện ra gần đây hắn không ổn nhưng mọi người không phát hiện ra vấn đề gì đặc biệt cả, chỉ cảm thấy là hắn rất mệt mà thôi.

“Đội trưởng Tạ, anh có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không sao, hôm nay qua chỗ ông cụ Triệu nhìn xem.” Tạ Vong Kỳ gọi tên hai người, “Hai cậu đi cùng tôi.”

Những người khác hai mặt nhìn nhau nhưng cũng không dám khuyên nữa mà lên xe đi cùng.

Khi bọn họ tới được nhà ông cụ Triệu thì vừa lúc thấy ông cụ tiễn người ra. Tạ Vong Kỳ nhíu mày nhìn hai người đó.

Trai tài gái sắc, thực xứng đôi vừa lứa.

“A, thật không ngờ tiểu tử Sầm gia lại có may mắn như thế… Yên tâm, yên tâm, nhất định sẽ tới, nhất định sẽ tới… Nhóc con giúp ông lão đây chuyện lớn như thế, lúc kết hôn nhất định sẽ tặng bao lì xì lớn nha.”

Thời Sênh kéo Sầm Triệt rời đi, không khỏi mặt đối mặt với đám người Tạ Vong Kỳ.

Tầm mắt cô bình tĩnh quét qua người hắn rồi lộ ra nụ cười kỳ quái như có như không. Giây tiếp theo, chàng trai bên cạnh duỗi tay bẻ mặt cô quay lại rồi kéo cô rời đi.

Tạ Vong Kỳ cảm thấy cô biết gì đó nên ngăn họ lại theo bản năng. “Cô Kỷ.”

“Có việc gì?”

Người lên tiếng là Sầm Triệt, mặt hắn lạnh như kết băng nhưng khiến Tạ Vong Kỳ ngạc nhiên nhất đó là hắn…

Sống?

Chết mà sống lại?

Hắn biết rõ trước kia Sầm Triệt là người như thế nào.

Nhưng giờ phút này, hắn cảm nhận được hơi thở của Sầm Triệt vô cùng sống động, là hơi thở thực sự.

Sầm gia tuyệt đối không có bản lĩnh kia, như vậy thì chỉ còn cô gái này?

Đây là làm trái ý trời…

Tạ Vong Kỳ áp sự khiếp sợ trong lòng xuống, nhìn Thời Sênh: “Cô Kỷ, cho tôi to gan hỏi một câu, có phải cô biết trên người tôi xảy ra chuyện gì không?”

“Anh đoán xem.”

Biểu tình của cô hoàn toàn không cần đoán.

“Mong cô Kỷ đề tỉnh một chút.” Tạ Vong Kỳ hạ thấp tư thái. Hắn hoàn toàn không biết Ngụy Doanh làm gì mình.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Anh Tạ, đừng túng dục quá độ nhé!”

Chương 1590: Đại sư thông linh (hoàn)

Đương nhiên hắn biết chuyện này có liên quan tới cái đó, nhưng hắn không khống chế được mình, chứ nhìn thấy Ngụy Doanh là lại muốn…

Không phải tư tưởng muốn thế mà là bản năng của thân thể.

Rõ ràng hắn đã cố gắng khống chế mình nhưng kết quả luôn là tỉnh lại từ trên giường, còn Ngụy Doanh một thân đầy dấu vết nằm bên cạnh hắn.

Nhưng Thời Sênh cũng không giải thích nhiều mà cùng Sầm Triệt rời đi.

“Đội trưởng Tạ?”

Tạ Vong Kỳ bị người kéo về hiện thực. Hắn hít sâu một hơi rồi cùng đồng sự đi gặp ông cụ Triệu.

“Cậu Tạ, phiền cậu phải tới một chuyến rồi, nhưng việc này đã được giải quyết xong.” Ông cụ Triệu cười vui vẻ.

“Giải quyết xong?” Tạ Vong Kỳ kinh ngạc.

“Đúng, chính là cô bé vừa nói chuyện với cậu Tạ giải quyết giúp tôi. Hẳn là cậu cũng biết cô bé ấy chứ? Tuổi còn nhỏ mà đã giỏi như thế, cũng không sợ quốc học thất truyền, rốt cuộc đã có người kế tục rồi.”

Tạ Vong Kỳ và hai người khác cùng liếc nhìn nhau.

Chuyện của ông cụ Triệu khiến cho Tạ Vong Kỳ phải tự mình tới có nghĩa là vô cùng nghiêm trọng, nhưng mà giờ nó lại được giải quyết rồi sao?

Ông cụ Triệu vì áy náy việc khiến họ tới một chuyến mất công nên đã mời họ ở lại ăn cơm.

Rời khỏi nhà lớn của Triệu gia, Tạ Vong Kỳ và hai đồng sự tách ra, một mình lái xe lòng vòng trên phố.

Chắc chắn Ngụy Doanh có vấn đề, nhưng rốt cuộc là vấn đề ở đâu đây?

Tầm mắt Tạ Vong Kỳ chợt dừng ở một cửa hàng bán thiết bị theo dõi.

Thiết bị theo dõi bình thường thì chắc chắn không có tác dụng, nhưng thiết bị theo dõi được bọn họ xử lý đặc thù thì lại có thể nhìn thấy nhiều thứ người thường không thấy được.

Tạ Vong Kỳ lập tức nổi lên chủ ý. Hắn nhân lúc Ngụy Doanh ra ngoài mua đồ ăn đã mang theo thiết bị về nhà lắp đặt cẩn thận.

Lúc đầu rất bình thường, hoàn toàn không phát hiện thứ gì không sạch sẽ, biểu hiện của Ngụy Doanh cũng không có gì kỳ quái cả.

Đây là khi cô ta ở nhà một mình.

Nhưng khi hắn về nhà, trong cả căn nhà bắt đầu ngập tràn sương mù, sương mù vòng quanh hắn một vòng, cứ thế hắn liền mất đi lý trí.

Khi hắn cùng Ngụy Doanh làm mấy chuyện không thể miêu tả kia, toàn bộ màn hình đều bị sương mù kỳ quái che lấp, đặc sệt như không thể hòa tan, thân ảnh của bọn họ cũng mơ mơ hồ hồ. Nhưng ở trong sương mù đó, hắn lại nhìn thấy rõ một bóng đen lúc ẩn lúc hiện bên người Ngụy Doanh, thỉnh thoảng lại bò lên người hắn hút cái gì đó.

Chân tay Tạ Vong Kỳ phát lạnh, hắn không cảm nhận được sự tồn tại của thứ này, đây là gì?

“Anh Vong Kỳ?”

Âm thanh của Ngụy Doanh vang lên ngoài cửa. Hắn khép notebook lại, ngồi cứng đờ trên ghế. Ngụy Doanh phải gọi mấy lần hắn mới đứng dậy đi ra mở cửa.

“Anh Vong Kỳ, ăn cơm thôi.” Ngụy Doanh cười đến xinh đẹp.

Tạ Vong Kỳ nhìn về phía trên bàn, ánh mắt lạnh băng, sau đó hắn túm lấy Ngụy Doanh và kéo cô ta vào phòng.

Ngụy Doanh tưởng Tạ Vong Kỳ muốn làm một lần trước khi ăn cơm, ai biết hắn không nói hai lời liền trói chặt cô ta vào ghế.

“Anh Vong Kỳ, anh làm gì thế?” Ngụy Doanh biến sắc.

Tạ Vong Kỳ ngừng thở, mở theo dõi ra ngay trước mặt Ngụy Doanh.

Lúc này, trong phòng tràn ngập loại sương mù kia, mà bóng đen kia lại đứng ngay sau lưng Tạ Vong Kỳ.

Bóng đen thấy hắn đã phát hiện ra mình liền lập tức trốn vào trong cơ

thể Ngụy Doanh. Sắc mặt Ngụy Doanh liền lập tức âm trầm, dây thừng trói cô ta cũng lập tức đứt rời.

Cô ta cười quái dị hai tiếng rồi lao ra phía cửa sổ, dùng cơ thể phá vỡ cửa kính rồi nhảy thẳng xuống.

Tạ Vong Kỳ không ngờ Ngụy Doanh lại làm thế nên không kịp ngăn lại, đến khi hắn tới bên cửa sổ nhìn xuống thì tiểu khu đã quay lại vẻ an tĩnh, hết thảy không có gì khác thường.

Tạ Vong Kỳ tức giận túm lấy máy tính ném xuống đất.

Thứ kia vẫn luôn dùng chung một thân thể với Ngụy Doanh, chỉ cần hắn hít vào những sương mù đó thì sẽ lập tức mất hết lý trí, cho nên mỗi ngày, từ khi bước chân về nhà là hắn liền không thể tự khống chế mình nữa rồi.

Tạ Vong Kỳ đột nhiên nhớ ra chuyện gì. Hắn lao về phía thư phòng, thuần thục mở một két sắt ra.

Bên trong chỉ có một cái bình lớn chừng nắm tay, lúc này cái bình đã bị nứt ra…

Thứ này là ba hắn lưu lại, nghe nói bên trong là một loại yêu quái giỏi về mê hoặc, chuyên hút tinh khí của con người. Ba hắn gọi nó là Mị.

…

Sau khi Ngụy Doanh chạy trốn, Tạ Vong Kỳ nhanh chóng nhận được tin có rất nhiều người chết một cách khó hiểu, nguyên nhân đều do mệt nhọc quá độ.

Mệt nhọc quá độ là nhân tố bình thường hay dẫn tới tử vong, nhưng

rất nhiều người mệt nhọc quá độ thì rất không bình thường.

Theo một số người phản ánh, những người chết đó không hề bận bịu quá độ với công việc, sáng đi chiều về, chưa từng tăng ca, sao có thể mệt nhọc quá mức được.

Tạ Vong Kỳ biết Ngụy Doanh đang tác quái. Hắn trầm mặc hồi lâu rồi báo cáo chuyện này lên.

Người bên trên vô cùng tức giận, Tạ Vong Kỳ bị cách chức, cả tổ nghiên cứu đều nhận được nhiệm vụ hàng đầu là bắt Ngụy Doanh.

Sau khi Ngụy Doanh phát hiện ra có rất nhiều người đang tìm mình thì thông minh hơn rất nhiều, không làm hại mạng người nữa nên càng khó tìm cô ta hơn.

…

Sầm Triệt từ phòng học đi ra. Trên đỉnh đầu có âm thanh vang lên, hắn né sang bên cạnh theo bản năng. Một quyển sách rơi xuống bên cạnh hắn.

“Học trưởng, có thể nhặt sách giùm em được không?” Một cô gái đang ôm một chồng sách lớn đứng trên lầu hai, có lẽ là do đặt sách lên ban công nghỉ tạm nên mới làm sách rơi xuống dưới.

Sầm Triệt ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái rồi lạnh nhạt bước qua cuốn sách mà đi.

Để lại cô nàng trên lầu hai như hóa đá.

Sầm Triệt ra cổng trường thì thấy Thời Sênh đã chờ sẵn, sắc thái gương mặt liền biến đổi, vài bước đi tới trước mặt Thời Sênh rồi hôn

lên má cô một cái.

Thời Sênh nhíu mày đẩy hắn: “Sao trên người lại có mùi kỳ quái thế?”

“Lúc ra bị một thứ rơi trúng.” Sầm Triệt thành thật trả lời, “Rất khó ngửi sao?”

“Ừ, qua đây.” Thời Sênh dùng linh khí rửa sạch cho hắn một lần.

Cô còn tưởng Ngụy Doanh không tìm cô phiền toái nữa chứ, ai dè dám đánh chủ ý tới nàng dâu nhà cô.

Quả nhiên bọn thiểu năng trí tuệ thì gan lại rất to.

“Ở đây chờ em, em sẽ quay lại ngay.”

“Ừ.”

Thời Sênh vào trường học, đi theo mùi hương kia tìm thấy Ngụy Doanh chuẩn bị ăn cơm. Cô ta không dùng gương mặt của mình mà là của một nữ sinh khác.

Ngụy Doanh nhận thấy có người tới nên trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú. Đột nhiên cô ả xoay phắt người, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy sát khí nhìn chằm chặp Thời Sênh.

Là đứa con gái này đã hủy hoại ả.

Là cô ta đã hủy hoại hết thảy của ả.

Thứ trong cơ thể thả cho cô ta chạy nhưng cô ta lại chỉ muốn xông lên xé nát con người kia.

…

Sầm Triệt không còn gương mặt tái nhợt thì nhìn càng thêm tuấn mỹ hơn người. Hiện tại hắn đứng ở cổng trường, nữ sinh vây xem ngày càng nhiều. Hắn có hơi mất kiên nhẫn nhìn vào bên trong trường.

Vẫn chưa ra.

Còn tiếp tục không ra, hắn sẽ lập tức… đi vào tìm cô!

Thời Sênh trở lại bên cạnh Sầm Triệt trong tiếng kêu sợ hãi của đám nữ sinh. Sinh viên ở đây đều biết hai người đang ở bên nhau nên rất nhiều nữ sinh ghen ghét, chắc kiếp trước phải cứu cả hệ ngân hà thì kiếp này mới gặp được một người đàn ông đẹp như thế này.

“Ổn chưa?”

“Em đã ra tay chẳng lẽ lại không xong.” Thời Sênh tự tin hất tóc.

Cô không cần giết Ngụy Doanh, chỉ cần xử lý thứ trong cơ thể cô ta là sẽ có người tới xử lý những chuyện còn lại.

Ngụy Doanh giết nhiều người như vậy, dù không bị tử hình thì cả đời này cũng chỉ có thể ngồi chờ chết trong ngục giam.

*

Không hiểu sao chuyện Thời Sênh có năng lực lại bị truyền ra trong giới chuyên môn, sau đó có không ít người tới tìm cô.

Lúc cô vui thì sẽ nói bừa hai câu, giúp cho xong.

Không vui thì ông trời xuất hiện cũng lười không muốn nói.

Cho nên, người trong giới chuyên môn đều nói cô là quái nhân.

Thử nghĩ xem, ai dám đặc tội với một quái nhân có thể làm người chết sống lại chứ? Cho nên về sau, Thời Sênh là một tồn tại khiến người khác chỉ có thể nhìn lên.

Chuyện Thời Sênh tương đối rối rắm chính là Sầm Triệt vẫn luôn không khôi phục lại ký ức, chỉ thỉnh thoảng có ấn tượng mơ hồ mà thôi.

Cô chỉ thiếu nước tự sát ngay trước mặt hắn.

Đến tận khi Sầm Ninh vì bất cẩn nên suýt chút nữa thiêu rụi căn nhà, Sầm Triệt tưởng Thời Sênh ở trong nhà, lúc đó hắn mới khôi phục ký ức.

Sau khi khôi phục ký ức, Sầm Triệt vẫn luôn không hài lòng về thân thể mình nên từ chối làm chuyện xấu hổ kia với Thời Sênh.

Hắn không vui, Thời Sênh cũng không cưỡng bách hắn.

Thời Sênh vẫn luôn ghi nhớ yêu cầu của hắn, trước khi hắn khôi phục ký ức sẽ không chạm vào. Nhưng mà sau khi hắn khôi phục ký ức thì lại chẳng hài lòng về thân thể của mình. Bắt đầu từ thế giới có Kiều Khanh kia, ngoại trừ ôm hôn, sờ một chút thì hai người chẳng hề làm gì hết.

Dỗ thế nào cũng chẳng xong.

Sớm biết thế đã không thèm cố kỵ thân thể hắn mà để hắn lôi lên giường. Dù sao người ra tay không phải cô, hắn có tức giận thì cô

cũng là người có lý.

Đáng tiếc, chẳng có thuốc chữa hối hận.

Sênh Cấm Dục tỏ vẻ... tích trữ đi! Trở về nhất định phải làm hắn ba ngày không xuống được giường.

Tại thế giới này, Thời Sênh và Sầm Triệt sống bên nhau không lâu, rốt cuộc cũng vì cô đã cho hắn một nửa tuổi thọ.

Chương 1591: Pháp sư vong linh (1)

T

ất cả mọi người đều biết chủ nhân của Vong linh Pháp trượng là Vĩ Huyền.

*

“Kỳ quái, sao lại không thấy Vong linh Pháp trượng đâu cả? Các người thấy sao? Rõ ràng vừa rồi thấy cô ta cầm trong tay mà, ai lấy rồi?”

“Tìm, mau tìm xem, chúng ta mạo hiểm giết cô ta như vậy chính là vì Vong linh Pháp trượng. Giờ không thấy chẳng phải chúng ta đã phí công vô ích sao?”

“Không thấy…”

“Bên này cũng không thấy.”

“Sao lại không có?”

Âm thanh nói chuyện khiến cho màng nhĩ của Thời Sênh rung lên. Dường như cô đang nằm trên một bãi cát nóng rẫy, từng đợt bỏng rát truyền tới từ sau lưng, gió thổi bên tai cũng rất nóng.

Thời Sênh khó khăn mở mắt ra, trước mắt cô có bóng người lay động. Cô ổn định hơi thở, thích ứng với hoàn cảnh của nơi này, một

hồi lâu mới mở hẳn mắt ra.

Những bóng người lay động trước mặt cô là mấy tên mặc áo choàng đen kín từ đầu tới chân, mũ rộng phủ kín đầu, hoàn toàn không nhìn rõ bộ dáng của bọn họ.

Bọn họ đang nóng nảy tìm kiếm khắp xung quanh, hiển nhiên không ai tìm ra cái thứ gọi là Vong linh Pháp trượng kia.

Thời Sênh nhắm mắt, gọi Nhị Cẩu Tử trong lòng, “Nhị Cẩu Tử, giang hồ cần cứu, cho thuốc đi!”

Thuốc của Hệ thống tốt hơn của cô nhiều, tội gì không xin chứ!

[Không có!] Hệ thống từ chối không hề do dự.

“Ta sắp chết rồi.”

[…]

Thời Sênh nằm im trên mặt đất như thể nếu nó không cho thì cô sẽ chết cho nó xem.

[…] Ký chủ có thể vận dụng thuần thục kỹ năng này, chủ nhân, nếu tôi cứ để cô ấy chết thì ngài có đánh chết tôi không?

Tuy rằng rất không thích hành vi áp chế này của Ký chủ nhưng Hệ thống cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể “giang hồ cứu giúp”. Nhiệm vụ của nó vốn dĩ là trợ giúp để Thời Sênh không bị thất bại khi làm nhiệm vụ, an toàn tìm được cô vợ nhỏ của mình.

Hiệu quả của thuốc tới rất nhanh, Thời Sênh cảm nhận được trong cơ thể có một lực lượng rất quái dị, tuy không giống linh khí nhưng

nguyên lý vận hành cũng chẳng khác linh khí là bao.

Lúc này, chỗ cô nằm chỉ có gió cát nóng rát, không có linh khí gì.

Vậy là thế giới này không cần linh khí sao?

Thời Sênh nằm trên mặt đất suy nghĩ, chờ thân thể khôi phục. Đám người bên kia không tìm được Vong linh Pháp trượng lại lần nữa xúm lại, nhìn người đang nằm trên mặt đất.

“Sao lại không thấy Vong linh Pháp trượng chứ? Người này cũng đã chết, chẳng lẽ nó còn chạy được sao?”

“Nơi này không còn ai khác tới, chắc chắn Vong linh Pháp trượng vẫn còn ở đây. Liệu có phải ả ta có nhẫn không gian không?” Một người đưa ra lời phỏng đoán.

Có người khom lưng ghé sát Thời Sênh như muốn kiểm tra xem cô có nhẫn không gian không.

Nhưng đúng lúc hắn vừa ghé sát lại, người vẫn luôn nhắm nghiền hai mắt đột nhiên trợn trừng mắt lên. Trong nháy mắt, gã kia cảm thấy như bản thân đã rơi vào trong vực sâu, dây gai từ bốn phương tám hướng quấn lấy người hắn rồi mạnh mẽ kéo ra như muốn cắt hắn thành năm bảy mảnh.

Hắn hít sâu một hơi rồi lập tức lui lại.

Người bên cạnh không ngờ được hắn có hành động này nên cũng bị liên lụy, cũng lui lại mấy bước.

“Làm gì thế hả?”

“Ngươi làm gì vậy, còn bị một cái xác dọa sợ nữa à? Sao lại nhát gan như thế chứ?”

“Ha ha ha, từ trước tới nay hắn đều luôn nhát gan, có phải các ngươi không biết điều đó đâu.”

Những người bên cạnh lập tức cười nhạo gã, hoàn toàn không chú ý tới chuyện người đang nằm trên mặt đất đã mở mắt ra, đang quan sát họ với vẻ lạnh nhạt.

Bốn người ăn mặc giống hệt nhau, mỗi người đều cầm một cây pháp trượng, tuy hình thức khác nhau nhưng trên chóp đều có một cái đầu lâu y hệt như nhau. Ở giữa cái đầu lâu có một ngọn lửa màu lam đang phiêu phù, độ lớn nhỏ cũng không giống nhau.

“Ả… ả chưa chết.” Người bị cười nhạo là nhát gan run rẩy nói.

“Chưa chết? Đừng đùa, vừa rồi tự ta đã kiểm tra là ả đã chết.”

“Ả thật sự chưa chết đâu, các ngươi tự mình kiểm tra lại đi.” Người nọ chỉ vào Thời Sênh với thần sắc hoảng hốt, thân mình không ngừng lùi lại.

Ba người còn lại liếc nhìn nhau rồi đồng thời cùng nhìn về phía đó.

Thời Sênh chống người ngồi dậy. Dưới người cô là cát vàng nóng bỏng. Xa xa xung quanh đều là vô số cồn cát vàng cùng với vách đá màu vàng nâu, hoàn toàn không nhìn thấy một chút màu xanh nào.

Thỉnh thoảng gió nóng cuốn qua làm cát vàng bay mùi mịt, còn mang theo cả sóng nhiệt cuồn cuộn nữa.

Thời Sênh vặn vẹo đầu rồi đứng lên, tầm mắt lập tức mở rộng. Lúc

này cô đang đứng trên một cồn cát, có thể nhìn thấy kiến trúc mơ hồ ở phía xa, còn lại toàn là một mảnh màu vàng.

Vừa giống sa mạc lại vừa không giống.

Nhưng Thời Sênh có thể khẳng định rằng đây không phải xã hội hiện đại.

“Ngươi ngươi ngươi…”

“Ta làm sao?” Thời Sênh thu lại tầm mắt, nhìn bốn người kia không khỏi nhếch miệng cười ác ý, “Ta không chết, có kinh hỷ hay không kinh hỷ?”

Kinh hỷ cái rắm ấy!

Kinh hách thì đúng hơn!

Bốn người này hình như đều biết cô, tuy rằng không nhìn rõ mặt nhưng từ ngôn ngữ chân tay của họ có thể chứng minh hiện tại họ đang rất sợ hãi.

Xem ra nguyên chủ vẫn là một boss cứng.

Cái này được lắm!

Bốn người này phỏng chừng cũng là nhặt được của hời.

Bốn người không ngừng lui về sau, dùng thân thể để biểu hiện hai chữ “sợ hãi” cực kỳ nhuần nhuyễn.

“Ả bị thương, dù không chết thì cũng không thể phục hồi như cũ nhanh vậy đâu, đừng để bị ả ta dọa!” Trong bốn người, một kẻ quát

lên.

“Đúng rồi, ả bị thương nặng như thế, sao có thể khôi phục nhanh như thế được, nhất định là cô ta giả bộ.”

“Bốn người chúng ta cùng lên, chắc chắn có thể đánh thắng ả!”

“Ta thấy hơi sợ…”

“Nếu hôm nay chúng ta không giết ả, ngươi cho rằng ả sẽ tha cho chúng ta sao?”

Hiển nhiên, lời cuối cùng này mới là quan trọng nhất, bốn người không lui lại nữa mà lập tức nắm chặt pháp trượng của mình, hướng về phía Thời Sênh niệm chú.

Chú ngữ trúc trắc tràn ra từ miệng họ, ngọn lửa trên pháp trượng dần tăng vọt rồi ngưng tụ thành một con rồng lửa đang giương nanh múa vuốt bắn về phía Thời Sênh.

Thời Sênh híp mắt, móc thiết kiếm ra, ngọn lửa u lam đụng vào thiết kiếm liền bắn ra xung quanh, phân thành mấy nhánh rồi vòng trở về.

Bốn người kia lập tức kinh hãi.

Chương 1592: Pháp sư vong linh (2)

Bốn cái xác nằm trên cát, mắt trợn trừng, rõ ràng chết không nhắm mắt.

Pháp trượng rơi lung tung trên đất, ngọn lửa trong đầu lâu dần tắt, gió cát thổi qua, chẳng mấy chốc đã phủ lên những cái xác một tầng chăn dày bằng cát vàng.

Thời Sênh nhìn quanh bốn phía, rõ ràng không có người nhưng trực giác lại nói cho cô biết nơi này không an toàn.

Tìm một nơi tiếp nhận ký ức trước đã…

Ngay sau khi Thời Sênh rời khỏi cồn cát, một bóng người lộ ra. Người này cũng bọc thân mình kín mít. Gió thổi qua, bóng dáng đó liền ẩn vào trong cát vàng, biến mất không thấy tăm hơi.

…

Thời Sênh tìm một khe núi rồi ngồi ở trong đó tiếp nhận ký ức.

Nguyên chủ tên là Vĩ Huyền.

Nơi cô sinh ra được gọi là Vong linh giới. Ở đây chỉ có hai giống loài, một là vong linh, chính là là cái loại bộ xương khô dùng hồn hỏa trong đầu để tồn tại trong truyền thuyết.

Một loại là người sống, chính là kiểu Pháp sư vong linh như nguyên

chủ, đương nhiên cũng có người thường.

Vong linh và pháp sư vong linh là kẻ thù của nhau, vừa gặp thì chỉ có thể người chết ta sống, luôn trong trạng thái không chết không ngừng.

Vong linh mạnh có thể giết được pháp sư vong linh. Cũng như vậy, pháp sư vong linh trâu bò cũng có thể điều khiển vong linh để sử dụng cho mục đích của mình.

Vong linh giới quanh năm chìm trong chiến tranh, không phải vong linh tấn công pháp sư thì cũng là pháp sư tấn công vong linh.

Tóm lại, Vong linh giới là một nơi vô cùng hỗn loạn.

Muốn sống sót ở thế giới này thì phải dựa vào chính sức mình.

Vĩ Huyền là một đứa trẻ mồ côi nhưng cuộc đời khá trôi chảy, từ nhỏ đã bái một vị sư phụ, đáng tiếc sư phụ chưa dạy cô được bao nhiêu thì đã chết sau một cuộc tấn công của vong linh.

Sau đó, Vĩ Huyền lại được một pháp sư vong linh khác nhận làm nghĩa nữ. Nhưng cũng không bao lâu sau người này lại qua đời.

Dù Vĩ Huyền ở với ai thì người đó cũng đều xui xẻo bỏ mình.

Người ở thành trì nơi cô sống rất không thích sao Tang Môn như cô, sau đó Vĩ Huyền bị đuổi ra khỏi thành.

Đúng lúc này, Vĩ Huyền gặp được một pháp sư vong linh đã thay đổi cuộc đời mình.

Pháp sư vong linh cũng có phân loại, pháp sư vong linh quang minh

và pháp sư vong linh hắc ám.

Dù là giống loài nào cũng đều sẽ có tốt và xấu. Pháp sư vong linh hắc ám chính là loại người xấu trong đám pháp sư. Bọn họ bị coi là nỗi sỉ nhục của Vong linh giới.

Bọn họ dùng lực lượng của đồng loại để làm tăng lên thực lực của mình, thủ đoạn vừa tàn nhẫn vừa máu lạnh, vì đạt được mục đích mà không chừa bất kỳ thủ đoạn nào.

Pháp sư vong linh mà Vĩ Huyền gặp được chính là pháp sư vong linh hắc ám.

Ông ta thấy thiên phú của Vĩ Huyền không tệ, lại có được thể chất tai tinh đặc biệt, quả thực trời sinh ra để làm pháp sư hệ hắc ám.

Một đứa trẻ còn chưa hoàn thiện tam quan lại gặp được một pháp sư vong linh hắc ám, có thể nghĩ được Vĩ Huyền sẽ bị dạy dỗ thành cái dạng gì.

Giết người, cướp đoạt, không có chuyện gì là Vĩ Huyền chưa trải qua.

Lần này, Vĩ Huyền đuổi bắt một người, cướp của người nọ một cái nhẫn không gian, ai ngờ lại bị người đó đánh cho bị thương nặng.

Sau khi bị thương nặng lại gặp phải bốn pháp sư kia nên cô mới mất mạng.

Di nguyện của Vĩ Huyền…

Tìm được đứa con rơi của sư phụ mình, chăm sóc nó thật tốt.

Ba năm trước, sư phụ cô vì bị người phụ nữ mình yêu bán đứng nên chết thảm. Vĩ Huyền chỉ nhận được di ngôn của sư phụ là muốn cô chăm sóc cho đứa trẻ mới ra đời đó của ông.

Nhưng mà khi Vĩ Huyền tới chỗ của sư phụ thì ở đó chỉ còn một mảnh hỗn độn, người phụ nữ và đứa trẻ đó đều mất tích.

Ba năm này, Vĩ Huyền vẫn luôn đi tìm đứa bé đó, đáng tiếc là chẳng có manh mối gì.

Vị sư phụ kia của Vĩ Huyền tuy rằng làm hỏng mất tam quan của cô, nhưng ông ta lại đối xử rất tốt với Vĩ Huyền, luôn chăm chút cho cô như một đứa con gái.

Vì thế, di nguyện này của Vĩ Huyền cũng rất thuyết phục.

Trên người nguyên chủ vốn dĩ có một cây Vong linh Pháp trượng. Truyền thuyết nói rằng cây Vong linh Pháp trượng đó có thể triệu hồi vong linh mạnh nhất. Nhưng lúc Thời Sênh tới cũng không hề thấy cây pháp trượng này.

Bốn người kia cũng không tìm được, cho nên…

Thời Sênh híp mắt, lúc trước cô cảm thấy cồn cát kia không an toàn, xem ra nơi đó còn có người khác.

Lúc trước nguyên chủ gặp được người có nhẫn không gian kia. Kẻ đó khiêu chiến vượt cấp, rõ ràng là sắp toi tới nơi rồi, vậy mà cuối cùng lại chuyển bại thành thắng. Vậy chỉ có thể đoán người đó tám, chín phần mười chính là nữ chính.

Hiển nhiên, nữ chính không phải người của Vong linh giới, bên ngoài Vong linh giới còn có một thế giới rộng lớn hơn... đây là thế giới

huyền huyễn.

Không đúng, pháp sư vong linh đều xuất hiện ở thế giới ma pháp, thuộc về mảng tây phương huyền huyễn.

Ma pháp…

Người của Vong linh giới không biết cái gì gọi là ma pháp, phương pháp tu luyện của họ được lưu truyền từ đời này qua đời khác tới tận bây giờ, nhưng thực tế là có chung một nguồn gốc với ma pháp.

Thời Sênh không cần phương pháp cảm ứng linh khí, chỉ cần dựa theo phương pháp của nguyên chủ là có thể cảm nhận được nguyên tố sinh động trong không khí.

Nguyên tố thường thấy nhất ở Vong linh giới là đất. Vì thế khi tới đây, Thời Sênh mới nhìn thấy vô số ánh sáng màu vàng nâu không ngừng nhảy múa trong không trung.

“Thế giới này thú vị thật.” Thời Sênh liếm cánh môi khô khốc, lộ ra biểu tình vui vẻ.

[Ký chủ, bình tĩnh một chút, việc của cô là tìm người chứ không phải giết người.] Âm thanh điện tử lạnh băng của Hệ thống vang lên.

Dù sao cũng không có tác dụng gì, nó chỉ làm cho đúng trình tự mà thôi.

Thời Sênh vuốt cằm cân nhắc, “Không thấy pháp trượng đâu cả… Chẳng lẽ là bị nữ chính đại nhân cướp mất rồi?”

Người khác đánh nhau, vai chính nhặt được của hời cũng là một loại tình tiết thường thấy trong cốt truyện.

Tuy rằng đều là do vật hy sinh khiêu khích vai chính trước, nhưng trong tình huống bình thường, vật hy sinh đều tới tìm chết bởi ba loại nguyên nhân.

Một, để vai chính vả mặt.

Hai, đưa đạo cụ cho vai chính.

Ba, vừa để vai chính vả mặt lại vừa đưa đạo cụ cho vai chính.

Vĩ Huyền tới chắc chắn là tới đưa đạo cụ cho vai chính, hơn nữa còn rất khó hiểu, vừa nhìn thấy nhẫn không gian là xông lên cướp, căn bản không nghĩ tới bất kỳ cái gì, qủa thực như là mạnh mẽ xông lên dâng đầu cho người ta vậy.

Cây Vong linh Pháp trượng kia nhất định là có tác dụng rất lớn.

Lấy về thôi!

Cô không cướp đồ của vai chính không có nghĩa là thứ vốn dĩ thuộc về cô lại để bị vai chính cướp đi.

Đồ của cô, dù có tình nguyện ném đi cũng không đưa cho bọn vai chính.

Cô tùy hứng như thế đấy.

…

Thời Sênh tiếp thu xong ký ức liền quay về cồn cát kia, thi thể đã bị gió cát che lấp mất, chỉ còn một chút quần áo lộ ra ngoài.

Một lần nữa đứng trên cồn cát nhưng không còn có cảm giác mất an toàn như ban nãy nữa.

“Nhị Cẩu Tử, mi có đạo cụ nào để ta nhìn thấy những chuyện đã xảy ra không?”

[Không có.]

“Đánh rắm, cái camera lúc trước ta dùng có thể nhìn thấy những chuyện đã xảy ra.”

[Cửa hàng của Hệ thống đã đóng lại rồi, không có cách nào lấy cả.]

“Còn lâu ta mới tin mi, mau lấy ra đây, nếu không ông chết cho mi xem.”

[Cô chết đi, cô chết đi, cô chết đi.] Hệ thống bày ra vẻ “cô đi chết đi”, có thể thấy đượcc nó đang tức giận thế nào.

Thời Sênh: “…” Ha, Nhị Cẩu Tử giỏi nha!

[Hừ.]

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, đặt lên cổ mình, “Thật sự không cho đúng không?”

[Không cho! Không có!]

Thời Sênh dùng sức. Mắt thấy làn da đã xuất hiện màu đỏ, Hệ thống vẫn kiên quyết không thỏa hiệp, cô liền tiếp tục dùng sức.

[…] Nó muốn nhìn xem cô có dám tự sát hay không.

Thời Sênh híp mắt, đột nhiên mạnh tay, máu tươi lập tức phun ra, rơi trên nền cát vàng rồi thấm xuống.

Thân thể của Thời Sênh thong thả ngã xuống.

Nhị Cẩu Tử bị dọa đến hồn phi phách tán.

Kỷ chủ, cô thật sự dám làm sao?

A a a, sắp chết rồi, sắp chết rồi, chủ nhân ơi, sắp chết rồi!

Chương 1593: Pháp sư vong linh (3)

Lúc Thời Sênh tỉnh lại thì nhận ra mình vẫn đang nằm trên cồn cát, cát vàng đã sắp chôn vùi cô rồi.

[Ký chủ, xin cô có gì thì từ từ nói, đừng có một lời không hợp là làm chuyện nguy hiểm như thế. Cô bị Mộ Bạch ám đấy à?]

Thời Sênh sờ cổ, máu trên đó đã đông lại.

Cô trấn định phủi hết cát ra rồi ngồi thẳng dậy, “Ta đã từ từ nói chuyện với mi rồi nhưng mi có nghe đâu.”

[…] Cái việc mà cô làm gọi là nói chuyện từ từ sao? Rõ ràng là đe dọa! [Đồ thì tôi không thể cho cô được, cửa hàng của Hệ thống đã không thể mở ra nữa, nhưng tôi có thể lục lại quá khứ một chút, thời gian không ổn định nên chưa chắc đã nhìn thấy.]

Thời Sênh nhướng mày, không cho ý kiến.

Hệ thống cũng mặc kệ cô có nghe thấy không, trực tiếp mở ra hình ảnh thực tế ảo trên không trung.

Vẫn là cồn cát đó nhưng hiện trên cồn cát không có người, hình ảnh không ngừng lập lòe, sau đó Vĩ Huyền thất tha thất thểu đi tới. Dường như cô rất mệt mỏi nên sau khi tới cồn cát liền lập tức ngã xuống.

Trong tay cô cầm một cây pháp trượng màu trắng như luyện ra từ

xương cốt, bên trên có khắc đồ án, đỉnh pháp trượng có hình bán nguyệt, một cái đầu lâu được gắn giữa hình bán nguyện đó.

Trong đầu lâu không phải ngọn lửa màu lam mà là màu tím trong màu lam.

Gió cát và sóng nhiệt bao vây thân mình cô. Vĩ Huyền ngã xuống mặt đất, nằm im không nhúc nhích.

Hình ảnh bị Hệ thống tua nhanh cho đến khi bốn pháp sư kia xuất hiện, có người nhìn thấy pháp trượng nên nhận ra Vĩ Huyền. Bọn họ đứng quan sát từ xa trước, sau khi phát hiện cô bị thương liền ra tay tấn công.

Cô bị thương nặng, bốn người kia là ở thời kỳ toàn thịnh nên Vĩ Huyền không phải đối thủ của họ, bị bốn người họ hợp lực giết chết.

Đúng lúc Vĩ Huyền ngã xuống, một hồi cát vàng theo gió bay qua, chờ khi cát vàng qua đi, Vĩ Huyền cũng ngã xuống đất. Mà cây pháp trượng vốn ở trên tay cô lại biến mất.

Pháp trượng bị mất ngay trước mắt bốn người kia.

Đây là hình ảnh hồi tưởng nên Thời Sênh cũng không rõ làm sao bị mất nữa.

Ngẫm lại, người bị nguyên chủ đuổi giết có nhẫn không gian, nếu là nhân vật chính thì có thể giấu mình trong đó cũng là chuyện bình thường.

Chỉ cần trốn trong không gian, tìm thời cơ thích hợp lặng lẽ cướp đồ quả thực dễ như trở bàn tay.

Nếu không tại sao người ta lại nói nhẫn không gian là ngôi nhà di động, là trang bị rất tốt để giết người phóng hỏa, hủy thi diệt tích chứ.

Hình ảnh vẫn lập lòe, đến tận khi cô rời khỏi cồn cát, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện tại đó, nhìn theo phía cô rời đi.

“Ha, nhìn đi, ta đã nói là có một kẻ thiểu năng trí tuệ mà!”

[…] Mẹ nó, có bệnh.

Hệ thống thu lại hình ảnh thực tế ảo, yên lặng giả chết, không để ý tới Thời Sênh nữa.

Nó không muốn nói chuyện với một kẻ thần kinh, sợ mình cũng biến thành thần kinh luôn.

…

Thời Sênh không biết người kia đi đâu nên quyết định tìm một nơi nghỉ ngơi trước.

Quanh đây, nơi ở được cũng chỉ có thành trì mà có thể nhìn từ cồn cát kia mà thôi.

Đại bộ phận Vong linh giới đều là một vùng cát và đá như thế này.

Nóng, cát vàng, nguy hiểm.

Đây chính là ba từ quan trọng nhất để miêu tả về Vong linh giới.

Các thành trì lớn nhỏ được phân bố không đồng đều ở Vong linh giới, có nơi bị pháp sư khống chế, cơ nơi bị đại quân vong linh chiếm lĩnh, bởi vậy, chuyện thay đổi chủ thành là quá thường xuyên.

Ngày hôm nay vẫn còn là pháp sư làm chủ, nói không chừng ngày mai đã thuộc về đại quân vong linh cũng không chừng.

Thành trì này tên là thành Vạn Cốt. Lúc đầu bị đại quân vong linh chiếm lĩnh. Không lâu trước đây mới bị các pháp sư tấn công, hiện tại đang trong giai đoạn chỉnh hợp nên khi vào thành phải trải qua kiểm tra rất nghiêm ngặt.

Nơi này, pháp sư đều bọc kín người nên không nhìn rõ mặt mũi, cái bị kiểm tra chính là năng lực của pháp sư.

Lúc trước, trên người Thời Sênh bọc áo choàng màu đỏ, cô thấy nóng nên đã kéo xuống.

Sau đó, khi tới gần thành trì, phát hiện bộ dáng đó quá mức gây chú ý nên càng kiên quyết không mặc áo choàng đen.

Người kiểm tra thấy cô không mặc áo choàng đen nên chẳng nói gì, lập tức cho cô vào.

Thời Sênh: "…" WTF?

Chẳng lẽ không mặc áo choàng đen thì sẽ có hiệu quả ẩn thân à?

Hiển nhiên không phải.

Lúc vào thành, Thời Sênh phát hiện có không ít người không mặc áo choàng đen, cô lục lọi trong ký ức của nguyên chủ một vòng mới hiểu những người này là người thường.

Dù giống loài nào thì đều xuất hiện cục diện kẻ khôn thì sống, kẻ dại nhanh chết. Những người này là nhân loại bình thường, không có

cách nào trở thành pháp sư vong linh, vì vậy luôn sống phụ thuộc vào các pháp sư, thỉnh cầu pháp sư phù hộ, che chở cho mình.

Đây là loại người hèn mọn nhất ở Vong linh giới, cũng may lúc kéo bè lũ đánh nhau thì không cần dùng tới bọn họ, chỉ đến khi các pháp sư không giữ nổi bản thân mình nữa thì họ mới bị kéo ra làm đá kê chân.

Thời Sênh đi dạo trên phố một vòng, có không ít người quan sát cô, đại đa số đều nhìn quần áo và dung mạo cô. Cô cũng chẳng thèm để ý, tìm được một khách điếm nhìn có vẻ không tệ liền tiến vào.

“Cô thuê phòng trọ sao?” Một anh chàng da đen đứng sau quầy liền nở một nụ cười tiêu chuẩn, “Đây là quán trọ tốt nhất trong thành Vạn Cốt này, cam đoan cô ở đây sẽ được yên tâm, thoải mái, tuyệt đối không có hại.”

Nói xong, anh chàng đó mới sửng sốt, cô gái này thật đẹp…

Váy dài màu đen thêu hoa văn chìm bao bọc đường cong duyên dáng của cô. Phía trên là áo cộc tay tối màu khiến cho cô có phần nửa thành thục, nửa lại tinh nghịch. Dưới gấu áo có tua rua, mỗi khi cô bước đi chúng sẽ lay động theo, nhìn rất đẹp mắt.

Đại khái là vì quá nóng nên tay áo bị cô xắn lên qua khuỷu tay làm lộ ra làn da trắng nõn và non mịn mà người bình thường không nên có, dù chỉ là một đoạn cánh tay thôi nhưng cũng đủ làm người ta nhộn nhạo cõi lòng.

E là lục tung cả thành Vạn Cốt cũng không tìm được một người nào có được bộ dáng thế này.

Anh chàng kia toát ra sự thưởng thức trong giây lát, đáng tiếc lại chỉ

là người bình thường.

“Ở trọ.”

“Được.” Anh chàng mau chóng hoàn hồn, đưa một miếng bài vị bằng gỗ cho cô, “Tôi đưa cô tới phòng.”

Nhà nghỉ trong thành Vạn Cốt đều chỉ có một tầng được kiến tạo bằng đá và đất cát, có thể nghĩ dù điều kiện tốt cũng chẳng tốt được đến đâu.

Anh chàng kia đưa Thời Sênh tới phòng, “Vậy cô nghỉ ngơi đi… Nếu không có việc gì thì cô đừng ra phố làm gì, miễn gặp phải tai họa.”

Anh chàng tốt bụng nhắc nhở một câu, với bộ dáng này mà ra ngoài phố đi dạo thì không biết có bao nhiêu người muốn cướp về.

Những người thường như bọn họ mà bị pháp sư coi trọng cũng không biết là hạnh phúc hay bất hạnh nữa.

Đặc biệt là thiếu nữ, một pháp sư mà chơi chán thì sẽ lại nhường qua tay cho một pháp sư khác, nỗi khổ nhục ấy dùng một lời không thể nói hết được.

Thời Sênh hơi gật đầu, giọng lạnh nhạt, “Ừm, cảm ơn.”

Anh chàng lắc đầu rồi rời đi, phỏng chừng vừa rồi lúc cô gái này vào đây chắc đã bị người ta nhớ thương rồi, thật đáng tiếc.

Thời Sênh nghỉ ngơi trong phòng, anh chàng kia lại đưa tới một ít nước và đồ ăn.

Ở Vong linh giới thiếu nước và thức ăn vô cùng nghiêm trọng, cho

nên nước cũng chỉ có một chén nhỏ, lại còn đục ngầu nữa.

May mắn là Thời Sênh đã có dự kiến trước nên bỏ vào trong không gian không ít nước khoáng, không lo lắng chuyện thiếu nước dùng.

Chương 1594: Pháp sư vong linh (4)

Thời Sênh ở trong phòng nghiên cứu về Vong linh giới, trời bên ngoài cũng dần tối.

Theo màn đêm buông xuống, âm thanh ồn ào náo động của ban ngày cũng dần lắng xuống. Nghe nói âm thanh quá lớn sẽ dẫn dụ vong linh nên trời vừa tối là tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh.

Bên ngoài tuy rằng an tĩnh nhưng trong khách điếm thì không, có không ít người ăn uống nói chuyện phiếm ầm ĩ ở đại sảnh.

Tiểu nhị của khách điếm bận tối tăm mặt mũi.

“Rầm!”

Cửa vốn dĩ đang đóng đột nhiên bị đá văng và nện lên người một tiểu nhị, người trong tiệm lập tức im bặt nhìn về phía người tới.

Đó là một đám pháp sư bọc áo bào tro, quanh thân đều tản ra khí thế không thể trêu chọc vào.

Cấp bậc của pháp sư phân chia theo màu áo choàng, màu đen là màu phổ biến nhất, chỉ cần là pháp sư đều có thể mặc, cũng được mọi người gọi là pháp sư cấp thấp.

Những màu còn lại thuộc về pháp sư cấp trung, màu lam là pháp sư cấp cao.

Còn áo choàng màu tím, người có thể mặc loại áo choàng này đều được gọi theo danh hào, là pháp sư xưng bá một phương.

Tiểu nhị của quán lập tức thầm than không ổn, chắc chắn đám người này tới vì cô gái ban chiều.

Nhóm người này mặc áo bào màu tro, bên trên có vẽ huy hiệu, đó là người của Kim, người đã đánh hạ được thành Vạn Cốt này. Kim là pháp sư mặc áo choàng màu tím. Người trong Vong linh giới đều gọi hắn là Kim pháp sư.

Đám pháp sư áo bào màu tro không để ý tới người trong đại sảnh mà đi thẳng về chỗ tiểu nhị, một tay xách hắn lên, gằn giọng hỏi: “Hôm nay có một nữ nhân tới đây thuê trọ đúng không?”

Tiểu nhị của quán nhìn về phía phòng của Thời Sênh một cái theo bản năng, vì mạng nhỏ nên đành phải gật đầu: “Có.”

“Ở đâu?”

Tiểu nhị của quán nuốt nước miếng, cố ý cao giọng hơn: “Đi thẳng, phòng thứ ba.”

Hy vọng cô nương kia có thể nghe thấy và mau trốn đi. Lúc hắn sắp xếp phòng cũng cố ý sắp cho cô một căn phòng có cửa sổ.

Pháp sư mặc áo bào màu tro xách tiểu nhị và nháy mắt với những pháp sư đồng bọn, đám người đó lập tức đi về phía căn phòng mà tiểu nhị nói.

“Đá cửa.”

Một pháp sư tiến lên dùng chân đá vào cửa phòng. Nhưng cửa

phòng không bị đá bay ra như họ tưởng tượng, ngược lại pháp sư kia còn bị đẩy lùi về sau, cả người đụng phải vách tường, đất trộn lẫn cát vàng rơi xuống đầy mặt hắn.

Đám pháp sư mặc áo bào màu tro nhìn nhau sau đó cùng đồng thời giơ chân đá cửa phòng.

Các thực khách trong khách điếm liền được chứng kiến tràng cảnh một tập thể pháp sư áo bào màu tro bị bắn bay ra.

“Ai ở trong phòng đó vậy? Nhiều pháp sư trung cấp như vậy mà còn không đá nổi cái cửa phòng, không ăn cơm à?”

Có người nhìn thấy Thời Sênh vào trong khách điếm nên lập tức nói: “Là một cô nương vô cùng xinh đẹp. Phỏng chừng là Kim pháp sư để mắt tới cô ấy nên phái người tới bắt, ai biết lại là cục xương khó gặp.”

“Chính là cô nương váy đen vào thành hôm nay đấy sao?” Có người tò mò.

“Đúng thế, chính là cô ấy.”

“Không phải cô ấy chỉ là người thường sao? Sao lại…”

Đám thực khách đột nhiên an tĩnh lại, đúng thế, cô ấy là người thường, sao lại lợi hại như vậy được? Một đám pháp sư cấp trung mà cũng không đá được cửa phòng của cô.

“Ken két…”

Cửa phòng cũ nát phát ra âm thanh chói tai, một thân ảnh màu đen xuất hiện ở cửa phòng. Cô liếc nhìn đám pháp sư mặc áo bào màu

tro với đủ các tư thái ở ngoài cửa, khóe miệng nhếch lên, “Buổi tối ròi mà còn hành lễ lớn với ta như thế làm gì hả?”

Mọi người: “…”

“Không phải ả.” Một pháp sư áo bào màu tro hô lên một tiếng nhỏ.

Đám pháp sư áo bào màu tro dù gì cũng đã lên tới cấp trung nên biết người nào có thể trêu vào, người nào không thể trêu vào, lực lượng đánh bay bọn họ vừa rồi tuyệt đối không đơn giản.

Các pháp sư dìu nhau đứng lên, một pháp sư vội vàng ôm quyền, khom lưng: “Quấy rầy các hạ rồi, chúng ta tìm nhầm người.”

“A…”

Đám pháp sư áo bào tro bị một tiếng “a” này khiến cho không biết phải làm sao, đây là có ý gì?

Âm thanh của thiếu nữ lại vang lên, bình tĩnh không một gợn sóng: “Các ngươi tìm ai thế?”

Gã pháp sư đó liếc nhìn Thời Sênh: “Các hạ, thực xin lỗi, đây là việc riêng của chúng ta, không thể bẩm báo.”

Thời Sênh cười híp mắt, “Vậy các ngươi định trấn an ta đã chịu sợ hãi như thế nào đây? Không bằng… dùng mạng của các ngươi tới trấn an được không? Tuy rằng kém một chút nhưng ta cũng có thể miễn cưỡng lựa chọn tha thứ cho các ngươi.”

Rõ ràng cô đang cười nhưng không hiểu sao bọn họ lại cảm thấy cực kỳ âm trầm, như ác ma đứng bên bờ địa ngục vậy.

[…] Bệnh thần kinh của Ký chủ lại tái phát, có bệnh thì nên uống thuốc!

Mồ hôi lạnh của đám pháp sư áo bào màu tro không biết thẩm thấu ở sau lưng từ lúc nào, nữ nhân này tuyệt đối không phải người thường. Cỗ tà khí và âm ngoan trên người cô không thể xuất phát từ một người bình thường được, lần này e rằng họ đã đụng phải ván sắt rồi.

Phần lớn cường giả ở Vong linh giới đều rất cổ quái, ví dụ như Kim pháp sư luôn thích các cô gái trẻ xinh đẹp.

Nếu là trước kia, phản ứng đầu tiên của bọn họ sẽ là cướp cô gái này về dâng cho Kim pháp sư, nhưng còn chưa có ý niệm đó thì bọn họ đã bị thu thập rồi, sao còn dám nghĩ lung tung nữa.

“Các hạ… Chúng ta…” Pháp sư áo bào tro âm thầm lau mồ hôi lạnh, “Chúng ta đang tìm một nữ nhân, ả đoạt mất đồ vật của Kim pháp sư.”

“Lão bất tử kia thì có thể có thứ gì tốt chứ, ta nghĩ chắc là hắn để mắt tới đồ vật của người ta, muốn cướp chứ gì?”

Tuy rằng đây là sự thật như bị người nói ra như thế thì chẳng còn thú vị nữa, suy nghĩ này của pháp sư áo bào tro vừa xuất hiện thì đã lập tức bị cách xưng hô của Thời Sênh thu hút.

Pháp sư áo bào tro lộ ra vẻ sợ hãi, “Xin hỏi các hạ… có quan hệ gì với Kim pháp sư của chúng tôi?”

Bọn họ nhớ rõ, người dám gọi Kim pháp sư như vậy chỉ có một vị…

Hơn nữa giọng nói này thật sự rất quen tai.

Nguyên chủ vốn biết Kim pháp sư.

Vĩ Huyền hoàn toàn là pháp sư vong linh hắc ám. Còn Kim pháp sư lại là loại người lõi đời, khéo đưa đẩy, hay qua lại giữa cả hắc ám và quang minh.

Trước đây, Vĩ Huyền đi tìm đứa con rơi của sư phụ mình nên có trả công để Kim pháp sư hỗ trợ. Hai người cũng xem như có quan hệ hợp tác. Nhưng rõ ràng Vĩ Huyền không thích Kim pháp sư nên luôn gọi hắn là lão bất tử.

Thời Sênh cười như không cười liếc nhìn hắn một cái, chỉ vào căn phòng cuối cùng, “Không phải các ngươi tìm người sao? Người trong căn phòng cuối cùng kia hẳn là có người các ngươi muốn tìm, thuận tiện nhớ lấy lại Vong linh Pháp trượng giúp ta.”

Vong linh Pháp trượng…

Thân mình pháp sư áo bào tro hơi lung lay, thật sự là cô ta rồi.

Vong linh Pháp trượng là độc nhất vô nhị, trước kia ở trong tay sư phụ của Vĩ Huyền, sau đó lại thuộc về Vĩ Huyền, trở thành vật tượng trưng cho thân phận của cô.

Cô ta có bị bệnh không thế? Có pháp bào không mặc lại còn cố tình mặc như người thường thế này?

Pháp bào của Vĩ Huyền cũng khác người thường, là màu đỏ, nhìn từ xa như một ngọn lửa, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra.

Đương nhiên, pháp sư áo bào tro không dám oán giận gì. Vĩ Huyền đáng sợ thế nào chứ, ngay cả Kim pháp sư cũng không dám đối đầu

trực diện với cô.

Nhưng hiện tại cô không có Vong linh Pháp trượng…

Pháp sư áo bào tro suy nghĩ vô số điều trong đầu, cuối cùng vẫn thu lại ý tưởng không đáng tin cậy kia. Dù hiện tại cô không có vong linh pháp trượng thì cô vẫn là người bọn họ không thể đối phó được.

May mắn là vừa rồi bọn họ không làm gì đắc tội tới cô.

“Pháp trượng của Vĩ Huyền các hạ cũng bị cướp sao?” Pháp sư áo bào tro cẩn thận hỏi.

“Vô nghĩa, nếu không ta bảo các ngươi cướp lại làm gì? Ngươi có thể tạo ra cho ta một cái không?”

Pháp sư áo bào tro: “…”

Thân là đại biểu của vai ác trâu bò nhất trong đám pháp sư mà cô lại bị người ta cướp mất pháp trượng, còn nói hợp tình hợp lý như thế, không xấu hổ à?

Chương 1595: Pháp sư vong linh (5)

Khách điếm này đã bị các pháp sư vây lại nên đến giờ bọn họ vẫn có thời gian nói nhảm với Thời Sênh.

Nhưng giờ xem ra không thể tiếp tục tán dóc nữa, nếu không nhất định sẽ bị tức chết cho mà xem.

Pháp sư áo bào tro nuốt nước miếng rồi dẫn những người đằng sau đi về phía căn phòng kia.

Lần này, cửa phòng bị đá văng dễ như trở bàn tay, đáng tiếc bên trong không có người.

Thời Sênh đứng ở sau, hai tay khoanh trước ngực nói với vẻ thoải mái, “Cô ta có nhẫn không gian nên trốn vào đó rồi, có biết dùng chú kết lưới không?”

Pháp sư áo bào tro gật đầu, chú kết lưới là pháp thuật đầu tiên mà pháp sư cấp trung phải học, dùng để phong tỏa một không gian nào đó.

“Phong tỏa nơi này lại.” Thời Sênh chỉ vào phạm vi trong phòng.

“Sau đó thì sao?” Pháp sư áo bào tro không tự chủ được đi theo tư duy của Thời Sênh, “Nếu không gian của ả ta thật sự có thể chưa được người sống thì dù chúng tôi có phong tỏa, ả không ra chúng tôi cũng đâu có cách nào?”

“Cho nổ.” Thời Sênh trợn mắt, “Các ngươi có biết sử dụng đầu óc không thế hả? Bảo chủ của các ngươi mua nhiều thức ăn bổ não vào, đừng có keo kiệt như thế.”

Pháp sư áo bào tro, “…” Cái này thì liên quan gì tới động não cơ chứ?

Bọn họ mới chỉ nghe nói về nhẫn không gian có thể chứa vật sống chứ đã gặp qua bao giờ, sao biết đối phó bằng cách nào chứ.

Mặc dù có hơi sợ Thời Sênh nhưng pháp sư áo bào tro vẫn không ngại học hỏi, “Vĩ Huyền các hạ, dùng thứ gì nổ bây giờ? Thứ này bình thường cho nổ cũng đâu có ra được?”

“Các ngươi cứ kết lưới trước đi.” Bọn này bị ngu hết à?

Pháp sư áo bào tro lập tức giục mọi người niệm chú kết võng, phong tỏa căn phòng này lại.

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra hai quả cầu nhỏ màu tím rồi tùy ý vứt ra, giây tiếp theo liền nghe được tiếng hét chói tai của Hệ thống.

[Ký chủ, sao cô vẫn còn thứ đồ chơi này?] Cầu năng lượng thuộc về thế giới giả thuyết, cô ấy không thể nào mang ra ngoài được mới đúng!

Thời Sênh khinh thường, đáp lại Hệ thống trong đáy lòng, “Lấy được ở thế giới của Yến Thu, nếu không mi cho rằng ta bị điên hay sao mà để sét đánh lâu như thế còn không biết chạy?”

[Cô đã nói đá dùng để chứa năng lượng của cô không còn thừa, cô lừa tôi sao?] Hệ thống phát điên.

“Ta nói là không gian của ta không còn thừa chứ không nói là ở chỗ khác cũng hết. Mà hơn nữa, thứ thuộc về thế giới giả thuyết chỉ có năng lượng ở bên trong, chẳng lẽ còn có thể làm cho đồ của ta biến mất à? Mi có bị ngu không thế?”

Thời Sênh nhếch miệng cười khiến cho Hệ thống cảm thấy hoảng hốt, cứ có cảm giác lời của cô nói có ám chỉ gì đó.

Thời Sênh vứt cầu năng lượng, hỏi pháp sư áo bào tro: “Thứ này của các ngươi có rắn chắc không đấy?”

“Đây là lưới do tất cả chúng ta hợp lực kết ra, chắc chắn là rất chắc.” Pháp sư áo bào tro vỗ ngực cam đoan, vô cùng tự tin.

Thời Sênh có điểm không tin, cô phất tay: “Các ngươi mang người ra ngoài trước đi, chút nữa sợ là xảy ra biến lớn.”

Đám pháp sư áo bào tro bị nghi ngờ về năng lực nên cảm thấy khá bực bội, nhưng vì sợ Vĩ Huyền uy hiếp nên bọn họ không dám phản bác, mang theo người sơ tán những người khác trong khách điếm.

Chờ một đám người bị đuổi ra khỏi khách điếm rồi, Thời Sênh mới nhìn trong phòng, “Hiện tại trả lại Vong linh Pháp trượng cho ta, ta cũng không phải không thể tha thứ cho hành vi vô lễ của ngươi.”

Trong phòng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thời Sênh nhún vai, nếu không trả, vậy thì đừng trách cô.

Cô nhanh chóng lùi lại phía sau để tạo một khoảng cách an toàn rồi ném cầu năng lượng vào căn phòng đó, cuối cùng nhảy ra khỏi cửa lớn của khách điếm.

“Đùng…”

Vụ nổ kịch liệt trực tiếp san khách điếm thành đất bằng.

Thời Sênh nhìn đám pháp sư áo bào tro như nhìn bọn ngu ngốc, chỉ thiếu nước viết lên mặt mấy chữ... đây là rắn chắc mà các ngươi nói đấy à?

Đám pháp sư áo bào tro run bần bật, một lần nữa cảm thấy thật may mắn thì trước đó đã không đắc tội với cô.

Không phải, nếu trước kia cô trâu bò như thế thì còn yêu cầu bọn họ kết lưới làm gì? Đây không phải vẽ rắn thêm chân sao?

Thời Sênh ung dung giải thích, “Phong tỏa không gian mới có thể khiến cho vụ nổ an toàn hơn, lợi dụng sự ma xát của không gian làm cho nhẫn không gian hiện nguyên hình.”

Thời Sênh nhìn nơi đã bị san thành bình địa, vuốt cằm nói: “Nhưng mà tạm thời các ngươi cũng chẳng lấy được đâu.”

Pháp sư áo bào tro phái người đi xem xét, chỉ thấy ở đó có một cái hố cực kỳ lớn và sâu, không nhìn ra ở trong đó có cái nhẫn nào hay không.

Nhưng trong hố vẫn còn những tia sét đánh ngang dọc, bọn họ thực sự không dám đi xuống.

“Cái này sẽ liên tục bao lâu nữa chứ?” Pháp sư áo bào tro nhìn đám lôi điện trong hố như thể sống không còn gì luyến tiếc.

“Ba bốn ngày đi, tùy hứng.”

“Hả?” Thứ này còn biết tùy hứng nữa sao? Đùa bọn họ đấy à?

Tiếng nổ lớn như thế làm cho không ít người kéo tới vây quanh khách điếm, đủ mọi kiểu sắc mặt nhìn về cảnh tượng phía trước tự hỏi sao lại thế này?

…

“Không xong rồi, có đại quân vong linh đang tập kết.”

Mọi người còn đang vây xem thì có người kinh hoàng chạy tới từ phía cổng thành, trong miệng không ngừng gào lên.

“Có chuyện gì thế?” Người nọ bị ngăn lại, “Sao đại quân vong linh lại đột nhiên tập kết? Chúng nó muốn làm gì? Công thành à?”

“Sắp tới cổng thành rồi, các ngươi đừng cản ta nữa, ta còn phải đi báo cho những người khác.” Người kia lập tức thoát khỏi đám người đang vây lại, vừa chạy vừa kêu khắp các đường phố.

“Chắc chắn là vụ nổ mạnh vừa rồi đã làm kinh động đại quân vong linh.”

“Đang yên đang lành sao lại nổ? Rốt cuộc là ai làm? Lấy tính mạng mọi người ra đùa giỡn à?”

Tầm mắt mọi người dừng ở đám người pháp sư áo bào tro.

“Không thể nào, âm thanh đó tuy có thể hấp dẫn vong linh nhưng nếu không có vong linh cấp cao chỉ huy, chúng sẽ không tập trung lại đâu.” Có người đứng ra nói chuyện, “Hơn nữa vụ nổ mới xảy ra được bao lâu chứ, dù chúng có nghe thấy âm thanh thì cũng không

thể tập kết nhanh như vậy được.”

“Ta nghĩ đại quân vong linh đã có âm mưu từ sớm rồi ấy chứ… Mau đi báo cho các pháp sư khác đi.”

Đoàn pháp sư áo bào tro đã hành động, một đám trở về báo cho Kim pháp sư, những người khác vẫn đang đứng chung một chỗ với Thời Sênh.

Vong linh được chia làm bốn cấp, cấp thấp, cấp trung, cấp cao và vong linh Vương.

Nhóm vong linh ban ngày sẽ ẩn thân, đến tối mới chui ra ngoài.

Công thành vào buổi tối cũng là chuyện mà vong linh thường làm.

Buổi tối, Vong linh giới đáng sợ hơn so với ban ngày nhiều vì lúc này đám vong linh sẽ ra ngoài hấp thu tinh hoa của trời đất, nếu gặp được pháp sư đi lẻ hoặc con người, chúng sẽ chủ động tấn công.

Nhưng chúng không tụ tập lại, chỉ khi có vong linh cấp cao chỉ huy thì đám vong linh mới tụ lại một chỗ, tiến hành công thành hoặc tàn sát đám pháp sư lên đường ban đêm.

Đại quân vong linh cực kỳ khó phòng bị, đám vong linh nằm ở dưới lòng đất khắp Vong linh giới, chúng nó có thể nhanh chóng lập ra một đại quân vong linh lớn và san bằng một thành trì.

Vong linh ở đâu ra?

Lúc đầu, ở Vong linh giới cũng chỉ có vong linh sinh sống, chúng có thể sinh sôi nảy nở ra đời sau, không có kẻ thù, tuổi thọ dài, tốc độ sinh sản lại rất nhanh nên khắp thế giới đều tràn ngập vong linh, vượt

qua số lượng mà Vong linh giới có thể tải được.

Có khả năng là Thiên Đạo thấy không ổn nên mới để pháp sư được sinh ra, trở thành kẻ thù không đội trời chung của đám vong linh, vì thế mới lại khiến cho thế giới này cân bằng trở lại.

Hiện tại, đại quân vong linh tập kết thì chắc chắn là có vong linh cao cấp chỉ huy ở phía sau.

Vong linh cao cấp còn hiếm gặp hơn pháp sư cao cấp nhiều, lực lượng cũng vượt xa, một vong linh cấp cao phải cần mấy pháp sư cấp cao mới thu phục được.

Nếu bất hạnh gặp phải một vong linh Vương chỉ huy, vậy thì pháp sư cấp cao cũng là đồ bỏ đi, chỉ có thể chờ chết.

Cũng may, vong linh Vương không bao giờ xuất hiện, chỉ cần con người và pháp sư không chủ động lặn lộn chúng, chúng cũng sẽ không chủ động tấn công con người, càng không nhúng tay vào chiến tranh giữa pháp sư và vong linh, giống như linh vật trong đám vong linh vậy.

Chương 1596: Pháp sư vong linh (6)

Có thể là người ở thành Vạn Cốt bình thường không tích đức nên hôm nay mới xui xẻo đụng trúng vong linh Vương công thành.

Tin tức này vừa ra, chẳng những nhân loại bị dọa ngốc mà rất nhiều pháp sư cũng bị dọa ngốc luôn.

Có người từ lúc sinh ra tới lúc chết đều chưa từng gặp được vong linh Vương lấy một lần, sao lần này giá trị may mắn lại bùng nổ khiếp thế chứ?

Không, tuyệt đối là do vong linh Vương bị động kinh rồi.

Đã nói là linh vật rồi, sao phải hạ phàm chứ? Phạm quy rồi nha!

“Vong linh Vương đó!”

“Sao lại xui xẻo gặp phải vong linh Vương chứ. Tất cả các pháp sư của thành Vạn Cốt này có tụ lại, thêm cả bên ngoài vào cũng chẳng phải đối thủ của vong linh Vương.”

“Mau chạy thôi, tranh thủ lúc chúng còn chưa vào thành, nói không chừng còn có thể chạy trốn.”

Thành Vạn Cốt lâm vào trong khủng hoảng, ai nấy đều vội vàng thu thập chăn gối bỏ chạy. Đám pháp sư thì tụ lại chuẩn bị chống cự đại quân vong linh.

Thành Vạn Cốt chỉ có Kim pháp sư là pháp sư áo tím, pháp sư cao cấp cũng chỉ có mấy người, số lượng không nhiều lắm.

Muốn đối phó với một vong linh Vương thì có vẻ hơi khó khăn.

Đừng hỏi tại sao vong linh Vương lại trâu như thế.

Nơi này là Vong linh giới, con người mà mạnh hơn vong linh thì còn có tên là Vong linh giới sao?

Trong tràng cảnh hỗn loạn, tiếng hét hỗn loạn của nhân loại và tiếng quát lớn của pháp sư không ngừng đan xen vào nhau.

Tất cả các pháp sư trong thành đều đi ra trước cổng thành.

Thời Sênh ăn không ngồi rồi, ngồi xổm trước hố to kia cắn hạt dưa và nhìn xuống dưới.

Một bộ phận pháp sư áo bào tro đã rời đi, chỉ còn lại vài người đứng sau lưng Thời Sênh, một phần muốn giám thị cô, một phần muốn giám thị cái hố kia.

“Vĩ Huyền các hạ, ngài đang nhìn cái gì thế?” Một pháp sư áo bào tro cẩn thận hỏi, “Ngài không ra ngoài thành xem vong linh Vương sao?”

Tuy rằng vị này là pháp sư vong linh hắc ám nhưng dù có là pháp sư vong linh hắc ám hay pháp sư vong linh quang minh thì đều có thái độ nhất trí với việc đối xử với vong linh.

Lúc quan trọng đều có thể bắt tay hành động.

Đương nhiên, vẫn có một số pháp sư vong linh hắc ám biến thái thích mặc chung quần với vong linh, trở thành kẻ thù của con người.

“Ta rất lo lắng cho Vong linh Pháp trượng của mình.” Thời Sênh nhìn chằm chằm vào hố to không chớp mắt.

Pháp sư áo bào tro cũng nhìn về phía đó, “Nghe nói Vong linh Pháp trượng có thể triệu hồi được vong linh Vương, cái này là thật à?”

“Không biết, chưa thử bao giờ, chờ cầm lại rồi sẽ thử xem.” Thời Sênh trả lời.

Vong linh Pháp trượng là do sư phụ của nguyên chủ lưu lại. Nguyên chủ cực kỳ cẩn thận mỗi lần sử dụng nó, dù có từng nghe về lời đồn kia nhưng cũng chưa trải qua bao giờ.

Đương nhiên, Thời Sênh càng cảm thấy nguyên nhân quan trọng là vì nguyên chủ không biết làm cách nào để triệu hồi Vong linh Vương. Ngay cả cách sử dụng Vong linh Pháp trượng này, cô cũng chỉ biết một ít mà thôi.

Pháp sư áo bào tro thật sự muốn ấn Thời Sênh vào trong hố, mỗi tội hắn không dám làm điều đó.

Việc triệu hoán vong linh Vương có thể tùy tiện thử sao?

Bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng chém giết, ánh sáng ma pháp do pháp sư niệm chú liên tục xuất hiện khiến cho vùng bên ngoài thành được nhuộm đủ các loại màu sắc.

Lần này, đại quân vong linh còn hung tàn hơn so với tưởng tượng của bọn họ, chưa thủ được một canh giờ thì mọi người đã phải lui vào bên trong thành, nhóm pháp sư bị tổn thất thảm trọng.

“Kim pháp sư.” Pháp sư áo bào tro đột nhiên lùi về sau, cong lưng,

cung kính hành lễ.

Kim pháp sư chưa nhiều tuổi lắm, cũng chỉ khoảng 30 tuổi là cùng, người rất gầy, pháp bào màu tím như treo trên người hắn, liên tục tung bay. Mũ choàng bị hắn kéo ra sau đầu, mặt mũi không xấu lắm, đặt trong đám người thường cũng được coi là ưa nhìn.

Nhưng so với người đang ngồi xổm trên mặt đất thì quả thực kém khá nhiều.

Tầm mắt Kim pháp sư dừng trên người Thời Sênh, không khỏi nhíu mày. “Vĩ Huyền?”

Trước kia bọn họ gặp nhau đều luôn bọc áo choàng kín mít, chỉ qua đồ trong tay và giọng nói để phân biệt người với người mà thôi.

Giờ Thời Sênh không mặc áo choàng nên Kim pháp sư vẫn còn chưa tin lắm.

“Ừ.” Thời Sênh đáp.

Kim pháp sư không nhận nhầm giọng nói này. Hắn vô cùng lo lắng ngồi xuống bên cạnh cô, tức giận hỏi: “Vĩ Huyền, cô thấy chết mà không cứu à?”

“Chúng ta không thân.” Thời Sênh không thèm quay đầu sang nhìn.

“Cô không muốn biết chỗ ở của người cô muốn tìm sao?” Kim pháp sư hừ lạnh.

Thời Sênh dừng cắn hạt dưa, quay đầu nhìn hắn.

Đột nhiên đối mặt với một gương mặt đẹp như thế, Kim pháp sư hơi

sửng sốt, trong đáy mắt có ánh sáng kỳ dị lưu động. Nhưng giây tiếp theo, ánh sáng đó đã bị sự lạnh lẽo trong mắt Thời Sênh áp xuống. Hắn ho khan một tiếng rồi nhìn đi chỗ khác. Nữ nhân này không dễ chọc, đẹp thế nào thì cũng có độc, hắn không muốn lưỡng bại câu thương.

“Sao cô không mặc pháp bào.” Đẹp như thế mà còn khoe ra, bị thần kinh à?

“Quá nóng.” Thời Sênh kéo một miếng vải dệt không rõ là thứ gì ở bên cạnh ra rồi ngồi bệt xuống, “Hơn nữa, tôi đẹp như này, tại sao cứ phải bọc kín chứ?”

Kim pháp sư: “…” Chính vì cô quá đẹp nên mới phải bọc cho kín đó!

Thời Sênh tiếp tục cắn hạt dưa, tùy tiện hỏi: “Ngươi tìm được rồi?”

“Tìm được rồi.” Kim pháp sư đáp, “Nhưng giờ cô phải giúp chúng ta đã. Con vong linh Vương bên ngoài quá khó đối phó, nếu cô không hỗ trợ thì hôm nay chúng ta đừng mong ra được thành Vạn Cốt này.”

“Lúc trước khi chúng ta giao dịch đã nói rồi, ta cho ngươi đồ, giờ ngươi muốn đổi ý sao?” Nguyên chủ dùng không ít thứ tốt mới có thể khiến Kim pháp sư đồng ý giúp mình tìm người, giờ hắn lại dám áp chế cô, lá gan quả thực là lớn nha!

Có lẽ Kim pháp sư cảm thấy giờ đã như thế rồi, bên ngoài bị vong linh Vương bao vây thì bọn họ đừng ai mong được yên ổn, vì thế hắn bất chấp tất cả, “Dù sao sự tình cũng đã tới mức này rồi, nếu cô muốn biết thì hãy giúp đi, không muốn thì thôi.”

“Người uy hiếp ta…” Thời Sênh ghé mắt, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, “Đều bị chết thảm, ngươi có muốn thử chuyện này một chút

không?”

“Cô cho rằng một mình cô thì có thể lao ra ngoài sao?” Kim pháp sư không hề tỏ ra sợ hãi, “Huống hồ, Vong linh Pháp trượng của cô cũng không ở đây.”

“Tại sao ta lại phải lao ra ngoài chứ?” Thời Sênh buồn cười hỏi lại.

“Không lao ra thì cô định chờ chết à?” Đại quân vong linh mà vào thành thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người sống nào.

“Ta có thể bay, ngươi có tin không?”

Kim pháp sư: “…” Nữ nhân này mới qua một thời gian không gặp mà đã bị điên rồi à?

Giờ mà còn nói mấy lời mê sảng nữa.

Còn biết bay, nghĩ mình là chim chắc?

“Cô thật sự không hỗ trợ sao?” Kim pháp sư cắn răng hỏi lại.

“Giờ ngươi hãy nói cho ta biết người ta muốn tìm ở đâu, nếu tâm tình ta tốt thì sẽ nói cho ngươi biết làm cách nào để chạy ra ngoài an toàn, sẽ không bị đại quân vong linh giẫm thành bánh nhân thịt.”

Kim pháp sư hừ lạnh một tiếng.

Hắn hùng hổ đứng lên, hành động như muốn đá Thời Sênh vào trong hố.

Ai biết được, giây tiếp theo, Thời Sênh liền lại nghe thấy hắn nói tiếp, “Ở thành Tung Liễu.”

Thời Sênh: “…”

Tiết tháo của ngươi đâu rồi?

Sao lão đại mà rụt rè thế?

Sao lại nói luôn rồi?

Có thể đi theo kịch bản chút được không hả?

“Ta đã nói địa điểm cho cô rồi, giờ cô hãy hỗ trợ đi.” Kim pháp sư thúc giục. Một mình hắn thật sự không thể ngăn được vong linh Vương kia, nếu không tại sao phải chạy tới đây thỏa hiệp với nữ nhân này như thế chứ?

“Chạy từ phía sau đi. Vong linh Vương chỉ có một, cũng không thể phân thân ra để chặn các ngươi được mà?”

“Ta bảo cô hỗ trợ, không bảo cô dạy tôi làm thế nào để chạy.” Kim pháp sư tức phát điên.

Thời Sênh nhún vai vẻ vô tội, “Vừa rồi chúng ta đã thỏa thuận như thế nào.”

Hắn nói cho cô vị trí đứa con rơi của sư phụ, cô sẽ dạy bọn họ làm thế nào để không bị giẫm thành nhân bánh, cô đã tuân thủ ước định rồi còn gì nữa.

Chương 1597: Pháp sư vong linh (7)

Lúc trước Kim pháp sư muốn đá Thời Sênh vào trong hố bao nhiêu thì giờ lại muốn xé cô thành mấy mảnh cho hả giận bấy nhiêu.

Hắn còn tưởng rằng cô chỉ nói vậy thôi, ai ngờ cô lại chơi thật, hắn cần cô dạy cách chạy trốn như thế nào sao?

Tức đến mức muốn bóp chết người cho xong!

Thời Sênh ngồi ung dung cắn hạt dưa, âm thanh tanh tách cực kỳ dễ nghe. Kim pháp sư giậm chân tại chỗ một hồi lại đột nhiên hỏi: “Cô ăn cái gì thế?”

Lúc này mà còn nghĩ tới ăn, không cảm thấy khẩn trương tí nào sao?

Vong linh Vương sắp đánh vào tới nơi rồi, sắp chết tới nơi rồi kia kìa.

“Hạt dưa, chuyên dùng để xem diễn, ăn không?” Thời Sênh đáp lại đầy chuyên nghiệp.

Kim pháp sư: “…” Người đâu, kéo con điên này quăng ra ngoài để vong linh ăn thịt cho ông!

“Kim pháp sư, đại quân vong linh đã vào thành rồi, đang tiến về phía chúng ta.” Mấy pháp sư không biết từ đâu lao tới, ai nấy đều một thân chật vật báo cáo với Kim pháp sư.

“Kim pháp sư, chúng ta mau lui đi. Thành Vạn Cốt này không giữ

được nữa đâu!”

“Kim pháp sư…”

Kim pháp sư bực bội túm lấy pháp bào rộng thùng thình của mình, vất vả lắm hắn mới đánh được thành Vạn Cốt này, còn chưa ngồi nóng mông thì đã phải nhường cho vong linh Vương kia, hắn có thể không tức giận sao?

Kim pháp sư xoay lại, ánh mắt dừng trên người Thời Sênh: “Vĩ Huyền, cô giúp ta bảo vệ thành Vạn Cốt, ta trả thù lao cho cô có được không?”

Hắn và nữ nhân này không thù không oán, Kim pháp sư cảm thấy tỷ lệ cô ấy đồng ý là rất lớn.

“Một vong linh Vương mà ngươi còn không đối phó được, còn muốn xưng bá một phương sao?” Thời Sênh nhìn hắn nghi ngờ, “Lý tưởng thật vĩ đại nha!”

Kim pháp sư nổi trận lôi đình: “Đó là vong linh Vương, vong linh Vương đó! Cô đã gặp vong linh Vương bao giờ chưa? Thực lực của vong linh Vương hơn chúng ta rất nhiều, cô có bản lĩnh thì đi đối phó với hắn đi.”

Đúng là ngồi nói chuyện nên eo không biết đau.

“Ta không có bản lĩnh nên ta không định đi đối phó với hắn.” Thời Sênh trả lời rất chính trực.

“Cô cô…” Kim pháp sư tức giận không nói thành lời. Âm thanh ở phương xa càng lúc càng gần, Kim pháp sư cố nén lửa giận xuống, “Vĩ Huyền, tôi hạ được thành Vạn Cốt này không dễ, hai chúng ta bắt

tay không chừng còn có một cơ hội.”

Thời Sênh chớp mắt, xụ mặt nghiêm túc đáp: “Không đi, tôi rất yếu.”

Kim pháp sư suýt sặc chết, cô yếu mà cô còn nói quang minh chính đại như thế được sao, không sợ ông đây đập chết cô à?

Kim pháp sư thấy cô không có ý muốn rời đi thì không khỏi tiếp tục hỏi: “Vậy cô chuẩn bị chờ chết à?”

“Sẽ có anh hùng cái thế đạp thất thải tường vân… a, không đúng, đạp lên xương trắng tới cứu ta.”

Kim pháp sư thật sự chỉ muốn ném kẻ điên này vào trong hố to để cô ta tỉnh táo lại, thời gian vừa rồi ra ngoài cô bị người ta đánh hỏng cả đầu rồi sao?

Trước kia là người vô cùng cao lãnh và âm hiểm, sao giờ lại thành kẻ không đáng tin cậy thế này?

“Kim pháp sư!” Pháp sư bên ngoài vô cùng nóng nảy, rốt cuộc Kim pháp sư đang nói gì với cô ta thế, nói lâu như vậy rồi mà vẫn không xong.

Kim pháp sư ra hiệu cho họ an tĩnh lại, “Vĩ Huyền, không phải cô bị điên thật rồi đấy chứ?”

Biểu tình trên mặt Thời Sênh lập tức thu lại, trên gáy lập tức dán bốn chữ “lạnh nhạt vô tình” vô cùng to, tốc độ thay đổi sắc mặt ngang với tốc độ ánh sáng. Cô liếc nhìn Kim pháp sư rồi lại nhìn về phía cổng thành, cười lạnh lùng mà kiêu ngạo: “Chỉ bằng chúng nó mà có thể làm gì ta sao, tưởng ông đây là giấy chắc?”

Kim pháp sư: "…" Điên cmn rồi!

Vừa rồi còn nói mình yếu, mẹ kiếp, vừa chuyển mắt cái lại không thừa nhận.

Cái này không phải là điên rồi thì là gì?

Cũng không biết kẻ nào trâu bò như thế, có thể kiến cho vị này bị điên thành thế này…

Kim pháp sư không thèm để ý tới Thời Sênh nữa, vội vàng rời khỏi khu đổ nát, vung bàn tay lên: "Lui."

Thật tiếc cho thành Vạn Cốt này của hắn.

Kim pháp sư mới lui quân không bao lâu thì trong hố liền xuất hiện động tĩnh, dòng điện lưu động cũng thay đổi dần dần tụ lại trung tâm.

Ánh mắt Thời Sênh hơi lóe lên, lại tiếp tục cắn hạt dưa.

Vỏ hạt dưa rơi đầy trên đất, đại quân vong linh cũng vừa từ bên kia tới.

Đại quân vong linh là một đám khung xương, không có máu thịt, không mặc quần áo, xương trắng xóa, lúc chạy nhìn hơi quái dị, không khác gì một đám người máy.

Âm thanh xương cốt va vào nhau răng rắc, một con vong linh phát ra âm thanh thì chẳng có gì, nhưng một bầy phát ra âm thanh làm người ta cảm thấy đinh tai nhức óc, như có thiên quân vạn mã đang lao tới.

Ở giữa bộ xương khô có ngọn lửa màu xanh lam đang thiêu đốt như

trong đầu lâu trên pháp trượng, độ lớn nhỏ không giống nhau, vong linh nào có ngọn lửa càng cháy mạnh thì càng mạnh.

Một bộ phận đại quân vong linh vây lấy Thời Sênh, một nhóm khác đuổi theo đám người Kim pháp sư.

Lôi điện bên trong hố to đã tụ lại thành một quả cầu nhỏ. Thời Sênh cắn xong hạt dưa cuối cùng liền tiếp tục lấy ra một quả cầu năng lượng khác ném xuống.

Lần thứ hai phát nổ, cái hố lại to thêm mấy phần.

Mà lôi điện vừa mới hội tụ lại bị vụ nổ làm cho phiêu tán ra xung quanh.

Lúc này, trong chiếc nhẫn.

Khi vụ nổ xảy ra, một người bị một cỗ lực lượng bắn bay ra bãi cỏ trong không gian chiếc nhẫn.

Vì bị ngã nên mũ áo choàng của kẻ đó rơi xuống, lộ ra một gương mặt nhỏ tái nhợt ở bên trong.

Cô ta che ngực ngồi dậy từ trên thảm cỏ, biểu tình vô cùng khó chịu.

Lần đầu tiên nổ mạnh, không gian của chiếc nhẫn đã bị phong tỏa, một dòng khí của vụ nổ lập tức bao vây lấy. Nhưng vì không gian nhẫn là độc lập nên những dòng khí đó khi không tìm được nơi trút vào sẽ lập tức điên cuồng trút hết lên người cô ta.

Tuy rằng dòng khí đó nhanh chóng từ bỏ cô ta vì không gian phong tỏa đã nổ tung, nhưng cô ta vẫn phải chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Giờ lại nổ thêm lần nữa, ngay cả chức năng ẩn thân của nhẫn không gian cũng không duy trì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó lộ ra ngoài.

“Chủ nhân, ngài không sao chứ?” Một con vật như mèo nhảy tới bên cạnh nữ tử kia, đôi con ngươi màu xanh ngọc tràn đầy lo lắng.

Nữ tử lau khóe miệng: “Hình như Pháp sư vong linh kia biết ta muốn làm gì nên mới ra tay chặn ngang như thế.”

Những lôi điện kia ẩn chứa năng lượng rất lớn, nếu cô ta có thể hấp thu thì chẳng những có ích cho mình mà Phong Từ đang ngủ say cũng nhận được trợ giúp rất lớn.

Nhưng mà nữ nhân kia lại nhìn thấu điều này, mắt thấy cô ta đã sắp hấp thu được rồi liền ra tay đánh tan lôi điện mà cô ta vất vả lắm mới tụ tập lại được.

Vừa rồi cô ta dám tụ đám lôi điện này lại là vì cảm thấy người kia không có cách nào làm gì được chúng, ai biết người đó lại thô lỗ như thế, lập tức cho nổ một lần nữa.

“Cô ta chính là pháp sư vong linh hắc ám muốn cướp nhẫn không gian của chủ nhân lần trước sao?” Âm thanh của con mèo ngập tràn tức giận, “Chủ nhân, ta ra ngoài giết ả.”

“Không được.” Nữ tử vội vàng ngăn con mèo đó lại, “Cô ta rất mạnh, ngươi đã quên chuyện lúc trước rồi sao?”

Ở cồn cát kia, rõ ràng cô ta đã sắp chết rồi mà đột nhiên lại phục hồi như cũ, trong nháy mắt có thể hạ gục bốn pháp sư liền.

Con mèo đi qua đi lại, trong đôi mắt xanh ngọc ngập tràn sự buồn bực, “Nếu Phong Từ đại nhân tỉnh lại thì tốt rồi, những con kiến bên

ngoài hoàn toàn không phải đối thủ của ngài ấy.”

Nữ tử thở dài một hơi: “Lúc trước vì cứu ta nên Phong Từ đã sử dụng quá nhiều lực lượng, có lẽ sẽ ngủ say một thời gian dài, giờ chúng ta chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình thôi.”

Nữ tử nhìn sang cây Vong linh Pháp trượng bên cạnh, hơi suy tư một chút rồi nói: “Có cách rồi.”

Chương 1598: Pháp sư vong linh (8)

Sau vụ nổ thứ hai, Thời Sênh liền nhìn thấy chiếc nhẫn đang phiêu phù giữa không trung, nhìn nó không có gì đặc biệt, chất liệu bằng bạc, bên trên có gắn một viên đá quý.

Lôi điện trong hố là thiên lôi, thứ bình thường bị đánh lên sẽ lập tức tan thành tro bụi.

Nhưng mà chiếc nhẫn kia bị lôi điện đánh trúng lại chẳng sứt mẻ một chút nào.

Thời Sênh xoa cằm kết luận, “Chiếc nhẫn này tuyệt đối đã trải qua rèn luyện bằng lôi điện.”

Chỉ có vật phẩm đã được tôi luyện bằng lôi điện mới không sợ hãi thiên lôi.

[Cô cảm thấy hứng thú thật sao?] Trước kia thấy đồ tốt như thế nhưng chưa từng thấy cô động tâm chút nào, sao giờ lại tỏ ra cao hứng chứ?

Thời Sênh híp mắt cười, “Ta rất hứng thú với chủ nhân của chiếc nhẫn này.”

Người có thể mang một chiếc nhẫn không gian như thế ngoại trừ vai chính thì còn có ai chứ?

Có vai chính là có CP!

Việc hủy CP không thể dừng.

[…] Ký chủ, thuốc không thể dừng uống.

[Ký chủ, sau lưng cô.] Âm thanh của Hệ thống cao hơn mấy phần như thể nhìn thấy hình ảnh gì đó rất kỳ quái vậy.

Thời Sênh xoay người, đại quân vong linh đang bao vây sau lưng cô không biết đã tách ra thành một con đường từ lúc nào. Một con vong linh cao lớn hơn hẳn đám vong linh còn lại đang bước những bước… rất ưu nhã về phía cô.

Đúng thế, cô không nhìn lầm, chính xác là ưu nhã.

Vóc dáng nó vốn rất cao, bên hông còn quấn một mảnh vải như con người, hiện tại nó đang bước những bước chân đầy vẻ ưu nhã nên nhìn rất cổ quái, chân tay cực kỳ không thích hợp với nhau.

Vong linh Vương giơ tay lên: “Hi!”

Bộ xương khô nên chẳng có cách nào bày ra biểu tình, vì thế nó dùng ngọn lửa trong đầu phác họa ra một khuôn mặt tươi cười.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật: “Mộ Bạch?”

Mộ - vong linh Vương – thiểu năng trí tuệ - Bạch vặn vẹo cổ, “Cô Thời Sênh quen thuộc tôi như thế, chẳng lẽ cô thích tôi rồi sao?”

Thời Sênh: “…” Khó trách vong linh Vương vốn luôn làm linh vật lại chạy tới đây loàn loạn, rõ ràng là bị người ta chiếm mất cơ thể rồi còn đâu.

Nhưng mà nhập vào vong linh là cái quỷ gì chứ? Tên ngốc Phượng Từ tốt nhất đừng có là vong linh… Nhưng mà hắn không cho cô ngủ, cho dù có là chó thì cũng chẳng thành vấn đề.

[…] Tư tưởng này của Ký chủ thật sự càng lúc càng nguy hiểm, cảm thấy thương cho tiểu công chúa Phượng Từ.

“Sao anh lại vào được đây? Lại quay về với đầu não rồi à, lại chuẩn bị giết chết tôi à?”

“Hừ!” Mộ - vong linh Vương – thiểu năng trí tuệ - Bạch dựng thẳng ngón tay rồi lắc lắc, có ý chỉ chỉ lên đỉnh đầu.

Thời Sênh hừ lạnh: “Sao, giờ muốn tới đánh một trận à?”

“Tôi là người ưu nhã như thế, sao lại có thể làm chuyện không đàng hoàng như thế chứ.” Mộ Bạch lúc nào cũng ghi nhớ về sự lịch thiệp hiện tại chẳng lịch thiệp chút nào khi rút ra từ tấm khố bên hông ra một miếng ngọc. Ngọn lửa bên trong bộ xương khô hơi lay động, phỏng chừng là vì cảm xúc thay đổi.

Rốt cuộc là móc ra thứ này từ trong khố, nếu ở thế giới khác thì có chết hắn cũng không làm, nhưng giờ là thời điểm đặc biệt, hắn cũng chẳng còn cách nào khác.

“Tôi không có nhiều thời gian, Linh sẽ nhanh chóng phát hiện ra tôi. Trong này có mấy câu, cô tự mình xem đi.” Mộ Bạch vứt miếng ngọc cho Thời Sênh, vẫy vẫy tay, “Tôi sẽ lại nghĩ cách để tiến vào.”

Mộ Bạch xoay người rời đi, đại quân vong linh phía sau cũng chậm rãi đi theo.

“Nhị Cẩu Tử, thế vừa rồi mi hét cái gì chứ?” Thời Sênh hỏi Hệ thống.

[… Tôi tưởng hắn tới tìm cô gây chuyện.] Mộ Bạch từng là người của đầu não. Chủ nhân đã nói rồi, người này không rõ là địch hay là bạn, tất nhiên hiện tại phải đề phòng một chút rồi.

“Mộ Bạch tiến vào bằng cách nào?”

[… Không, không biết!]

“Mi chột dạ?”

[Không hề, tôi có gì mà phải chột dạ chứ?] Hệ thống lập tức bướng bỉnh đáp lại, còn lâu nó mới chột dạ ấy, tuyệt đối không có chuyện đó!

Thời Sênh cười cười không rõ ý tứ rồi thu ngọc giản kia vào.

Hệ thống bị tiếng cười của Thời Sênh làm cho thấp thỏm mãi nhưng lại không dám mở miệng. Nó sợ nói ra quá nhiều sẽ khiến cô phát hiện ra một số chuyện.

“Răng rắc răng rắc…”

Âm thanh tiến lên của đại quân vong linh vừa biến mất lại một lần nữa vang lên. Chỉ thấy nhóm vong linh kia vội vàng chạy ngược trở về, mà vong linh Vương cao lớn kia cũng ở trong số đó.

Nhưng Thời Sênh liếc mắt liền biết đó không phải Mộ Bạch.

Mộ Bạch tuyệt đối sẽ không dùng tư thế nhảy quỷ dị như thế kia, theo mỗi bước nhảy của vong linh Vương, cái khố cũng không ngừng bay lên để lộ ra hết phong cảnh bên trong – mặc dù bộ xương khô thì cũng chẳng có gì đẹp cả.

“Grừ!” Vong linh Vương dẫn đại quân vong linh nhanh chóng dừng lại ở trước mặt Thời Sênh, sau đó hướng về phía cô và phát ra âm thanh.

Thời Sênh: “…” Có biết nói hay không đây?

Vong linh Vương có biết nói không thế?

Nguyên chủ quả thật không biết vì cô cũng chưa từng gặp vong linh Vương bao giờ.

Vừa rồi Mộ Bạch có nói chuyện… hẳn là nó có thể nói đi.

Đúng lúc Thời Sênh và vong linh Vương đang giằng co với nhau, chủ nhân của nhẫn không gian cũng tìm được cơ hội lao ra khỏi hố to, xuất hiện từ trong không trung.

Nữ tử và vong linh Vương kẹp Thời Sênh ở giữa.

Ánh mắt Thời Sênh hơi nhìn cây Vong linh Pháp trượng trong tay nữ tử kia, hình bán nguyện trên đỉnh xoay tròn, ngọn lửa bên trong cái đầu lâu cũng biến thành màu tím.

Thời Sênh lại quay đầu nhìn vong linh Vương, ngọn lửa trong hốc mắt nó cũng có màu tím.

Nó bị Vong linh Pháp trượng khống chế ư?

Nữ tử lập tức chứng thực ý nghĩ này của Thời Sênh. Cô ta giơ pháp trượng lên rồi niệm chú ngữ kỳ quái. Vong linh như nghe hiểu mấy lời này, tất cả đều rống lên một trận rồi đồng thời đánh về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: "…" Mẹ nhà nó!

Dám lấy đồ của ông để đối phó với ông ư?

Kiếm của ông đâu?

Vong linh rất khó giết, dù bạn có cắt nó thành trăm mảnh thì chỉ cần hồn hỏa là ngọn lửa u lam kia còn cháy thì chúng lại có thể nhanh chóng khôi phục thân thể.

Biện pháp duy nhất để giết nó chính là dập tắt hồn hỏa của chúng.

Mà pháp sư giết vong linh xong có thể hấp thu những hồn hỏa đó, bởi vì thứ đó có tác dụng cho tu vi của pháp sư.

Nhưng Thời Sênh vung kiếm lên là dùng kỹ năng quần công, tất nhiên không có thời gian hấp thu đám hồn hỏa đó, vong linh bị thiết kiếm đánh tan, hồn hỏa chưa kịp tan bay ra từ đầu chúng nên khắp không gian đều là ngọn lửa màu u lam.

Hồn hỏa bay trong không khí rồi hướng về phía nữ tử kia.

Thời Sênh tranh thủ lúc giao thủ với vong linh Vương hơi nhìn về phía nữ tử kia, nữ chính đại nhân thật lợi hại, chẳng những cướp đồ của ông mà còn tranh thủ lúc ông đánh nhau để nhặt của hời.

"Rống!"

"Rống cái gì mà rống, nói tiếng người!" Thời Sênh tức giận trừng mắt với vong linh Vương.

"Rống! Rống rống rống!" Vong linh Vương như bị chọc giận, hồn hỏa

trong đầu cũng trở nên không ổn định, lúc to lúc nhỏ.

Nó không ngừng tấn công Thời Sênh, muốn xé cô thành từng mảnh nhỏ.

Thời Sênh tặng cho nó hai quả cầu năng lượng, vụ nổ đẩy Thời Sênh bắn về phía nữ chính.

Mắt thấy những hồn hỏa kia sắp tiến vào cơ thể nữ chính rồi, Thời Sênh lập tức vung kiếm, kiếm khí đẩy đám hồn hỏa ra, phân tán thành hai luồng lướt qua bên cạnh nữ chính.

Mà kiếm khí cũng không biết mất, xốc thẳng về phía nữ chính làm sắc mặt cô ta vốn đã tái nhợt lập tức trở nên xanh mét.

Cô ta giơ Vong linh Pháp trượng ra trước mặt chắn, khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích của Thời Sênh nhưng trên người vẫn bị không ít kiếm khí cắt qua, bắt đầu chảy máu.

Chương 1599: Pháp sư vong linh (9)

Vốn dĩ cô ta cầm Vong linh Pháp trượng rất chắc nhưng nó lại đột nhiên bay ra ngoài. Nữ tử đối diện bắt được nó vô cùng chuẩn xác.

Cô ta không hiểu tại sao Thời Sênh lại kéo được pháp trượng đó ra khỏi tay mình.

Cúi đầu thì thấy trên cổ tay đã bị cắt qua một nhát, máu từ cổ tay nhỏ ra hình thành một dòng chảy nhỏ.

Lúc này, đau đớn mới bắt đầu ập tới.

Không ngờ lại đau như thế.

“Chủ nhân.” Con mèo xuất hiện từ trong hư không, đôi mắt xanh ngọc tràn ngập phẫn nộ nhìn về phía Thời Sênh, “Ta muốn giết cô ta!”

“Chúng ta đi.” Nữ tử không nghe lời con mèo, cắn răng ra lệnh.

Hiện tại, cô ta còn chưa phải đối thủ của người này.

Núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, Vong linh giới không phải một nơi dễ tồn tại, cô ta cần phải nhanh chóng mạnh lên mới được.

Con mèo kia dường như không cam lòng, nhưng cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chú của nữ tử, nó đành chấp nhận thoái nhượng.

Thân ảnh của một người một mèo nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Thời Sênh. Bọn họ đối thoại rất nhanh nên Thời Sênh vừa tiếp được pháp trượng thì họ cũng nói chuyện xong, trong lúc cô còn mải mê xem xét cây pháp trượng này thì cả hai lập tức rời đi.

“Chạy trốn nhanh thật.”

“Rống…”

Sau khi Thời Sênh lấy lại được pháp trượng thì vong linh Vương bắt đầu nôn nóng gào lên, nó cũng không tấn công người như thể đã mất đi mục tiêu, không biết nhằm vào ai nữa.

Ngay cả nguyên chủ cũng không biết làm thế nào để triệu hồi vong linh vương, thế mà nữ chính lại không thầy dạy cũng có thể làm được, quả nhiên là con đẻ của tác giả, bất công!

Vấn đề hiện tại là…

Cô phải làm thế nào để đuổi con vong linh Vương đang nổi điên này đi đây?

Thời Sênh mân mê cây pháp trượng một hồi mà không biết cách nào giải trừ khống chế của pháp trượng với vong linh Vương, cuối cùng cô lựa chọn sử dụng bạo lực. Nếu không dùng biện pháp ôn hòa được, vậy thì chỉ có thể khiến vong linh Vương chết trong ấm ức mà thôi.

Cô cũng không thể mang theo một con linh vật chạy khắp nơi được.

Sẽ dọa một đám thiểu năng trí tuệ, loại chuyện này cô không làm nổi!

Vong linh Vương rất khó giết, nhưng vong linh Vương bị khống chế

lại không khó giết chút nào. Vong linh Pháp trượng trong tay cô tự động hấp thu hồn hỏa của vong linh Vương. Vong linh Vương vừa chết, nhóm vong linh xung quanh bắt đầu chạy tán loạn, có con tấn công cô, có con lại lùi ra ngoài.

…

Đám người Kim pháp sư không đi xa lắm, thứ nhất là vì Kim pháp sư không cam lòng chuyện cứ thế bỏ mặc cơ nghiệp mà mình vất vả lắm mới đánh hạ được, thứ hai là hắn vẫn hơi nghi hoặc về Thời Sênh.

Thế nên hắn cũng không mang theo người chạy quá xa, lúc đầu còn có vong linh đuổi theo bọn họ, nhưng sau đó đám vong linh này liền rút chạy.

“Kim pháp sư, liệu giờ chúng ta quay lại thành có an toàn không?” Một pháp sư áo bào tro cẩn thận hỏi Kim pháp sư, “Giờ trong thành không chừng có rất nhiều vong linh, không phải quay về là đi vào chỗ chết sao?”

“Đúng thế, Kim pháp sư, không có thành Vạn Cốt thì vẫn còn có thành trì khác, chờ sau này có cơ hội sẽ thu lại thành này cũng chưa muộn. Giờ nhân số của chúng ta ở thế yếu, không cần thiết phải đối đầu trực tiếp với đại quân vong linh đâu.”

“Vong linh Vương đang ở trong đấy đấy, blablabla…”

“Các ngươi tình nguyện thì đi cùng ta, không muốn thì chờ ở đây.” Kim pháp sư nói một câu làm những người khác đều im miệng.

Tuy rằng Kim pháp sư là người âm hiểm, vô cùng tiểu nhân, nhưng ngày thường đều đối xử với bọn họ không tồi, chưa từng cưỡng

bách họ làm gì. Giờ quay về thành, Kim pháp sư cũng không ép buộc họ. Bọn họ chỉ hơi lo lắng tình huống trong thành mà thôi.

Kim pháp sư kiên quyết nên cuối cùng nhóm người này vẫn đi theo hắn quay về thành.

Tình huống bên trong hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của bọn họ.

Trỗng rỗng, đừng nói là vong linh Vương, ngay cả đám vong linh bình thường cũng chẳng thấy một con.

“Chuyện này…”

“Vong linh đâu rồi? Tại sao chẳng thấy gì thế này? Ta đang hoa mắt hay đang nằm mơ thế? A… Ngươi véo ta làm gì hả?”

“Thì để xem có phải đang nằm mơ hay không.”

“Sao ngươi không véo mình đi? Mẹ! Đau quá, không phải nằm mơ, đám vong linh thật sự không thấy đâu cả…”

Mọi người nhanh chóng dạo xem một vòng trong thành để xác thực đúng là không còn vong linh trong này.

Kim pháp sư đi về phía Thời Sênh ở lúc trước.

Từ xa đã nhìn thấy một nữ tử áo đen ngồi trên một tảng đá trong đống đổ nát, chân giẫm lên một bộ xương to lớn, rung chân cắn hạt dưa.

Kim pháp sư: “…”

Nếu hắn nhìn không nhầm thì kia là di hài của vong linh Vương đúng không?

Chỉ có vong linh Vương mới lớn như thế.

Thế mà cô ta lại dùng làm thảm lót chân.

Bọn họ chỉ rời đi một đoạn thời gian ngắn như tế, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Nhanh vậy đã trở lại rồi?” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn về phía mà bọn họ tới, trong giọng nói đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa, “Còn tưởng rằng các ngươi đã bị vong linh dọa cho sợ chạy đi thật xa rồi.”

“Vong linh Vương này… là cô giết ư?” Kim pháp sư không để tâm tới giọng điệu cổ quái của Thời Sênh mà chỉ vào thứ đang bị cô giẫm lên.

“Chẳng lẽ là ngươi chắc?”

“…” Hắn hỏi một câu rất hòa bình, châm chọc hắn làm gì chứ? Thần kinh à? “Một mình cô giết sao?”

Hắn không tin một mình cô có thể giết chết được vong linh Vương, điểm này quá không khoa học.

“Ngươi có nhìn thấy người khác không?” Thời Sênh lại vặn hỏi lại.

Kim pháp sư: “…” Hoàn toàn không muốn nói chuyện với cô ta chút nào.

Đột nhiên phát hiện ra rằng Vĩ Huyền ngày xưa đáng yêu hơn bây giờ nhiều, ít nhất cái giọng nói chuyện không làm người ta ghét thế

này. Rốt cuộc cô ta đã trải qua chuyện phát rồ nào mà giờ lại biến thành cái dạng này chứ?

Từ đầu tới cuối, Kim pháp sư hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Vĩ Huyền hiện tại đã không còn là Vĩ Huyền lúc trước nữa.

Kỳ thật cái này cũng không thể trách Kim pháp sư được. Vong linh giới là một nơi như thế, một tháng trước tính thế này nhưng có khi một tháng sau đã thay đổi rồi, cái này đều là do hoàn cảnh tạo thành cả.

“Cô làm thế nào mà giết chết được nó?” Kim pháp sư tiếp cận Thời Sênh, cẩn thận quan sát vong linh Vương dưới chân cô. Đây chính là vong linh Vương, hắn cũng mới chỉ thấy đúng hai lần, lần đầu ở khoảng cách rất xa, chỉ thấy một bộ xương khô cao lớn mà thôi, còn lại chẳng thấy rõ cái gì.

Lần thứ hai là bây giờ… nhìn một cái xác vong linh Vương ngay gần sát.

“Ngoại trừ to xác hơn một chút thì cũng chẳng có gì đặc biệt.” Kim pháp sư thì thầm nói một câu.

“Ngươi muốn đặc biệt à?” Giọng nữ tử nhẹ nhàng vang lên bên tai đầy vẻ không có ý tốt.

Kim pháp sư đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt cười như không cười của Thời Sênh.

Một gương mặt thật xinh đẹp…

Trong đầu Kim pháp sư lại bắt đầu xuất hiện những hình ảnh không lành mạnh. Hắn chỉ có thể cưỡng bách mình nghĩ tới vong linh

Vương dưới chân cô, lúc đó mới dừng được mấy suy nghĩ kia.

Thời Sênh nhấc chân ra, cánh tay hơi đảo, Vong linh Pháp trượng xuất hiện trong tay cô, “Cho ngươi xem cái đặc biệt nhé.”

Nhìn thấy Vong linh Pháp trượng, Kim pháp sư lộ ra vẻ tham lam theo thói quen. Dù sao đây cũng chính là pháp trượng mà tất cả các pháp sư đều mơ ước.

Kim pháp sư còn chưa kịp tham lam xong thì thấy Thời Sênh đã chĩa pháp trượng tới gần vong linh Vương, ngọn lửa trên pháp trượng đột nhiên trở nên mạnh mẽ rồi phân ra một đoàn nhỏ tiến vào trong đầu của vong linh Vương. Hồn hỏa vốn dĩ đã tắt lại như được thổi bùng lên, một lần nữa bốc cháy.

Vong linh Vương đã chết lại bắt đầu động đậy, tay chân giãy giụa muốn bò lên từ mặt đất.

“A! Sống!”

Người sau lưng Kim pháp sư hét lên sợ hãi rồi lùi ra xa.

“Cô!” Kim pháp sư cũng hoảng hốt nhìn Thời Sênh. Cô ta lại có thể khiến cho hồn hỏa của vong linh Vương đã tắt lại một lần nữa cháy lên.

“Chơi rất vui đúng không?”

Kim pháp sư: “…” Chơi vui ông nội nhà cô ấy!

Chương 1600: Pháp sư vong linh (10)

Vong linh Vương đứng lên, ngọn lửa lập lòe lúc sáng lúc tối trong đầu. Kim pháp sư sợ nó sẽ không chịu khống chế rồi tấn công mình nên vội vàng lui về sau.

“Răng rắc…”

Âm thanh thanh thúy như một cây châm đang gảy những dây thần kinh của Kim pháp sư khiến cho toàn thân hắn cứng đờ.

Theo âm thanh đó, ngọn lửa trong đầu vong linh Vương đột nhiên tắt ngúm, thân thể cao lớn lại đổ rầm xuống đất.

Kim pháp sư trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, đến tận khi vong linh Vương sắp ngã đè xuống hắn rồi, hắn mới nhảy sang bên cạnh, miễn cưỡng thoát được một kiếp.

“Ngượng quá, chưa quen tay lắm.”

Đối diện vang lên lời xin lỗi vô cùng thiếu thành ý.

Kim pháp sư: “…” Người đâu, mau tới đây!

Hắn muốn giết chết ả thần kinh này.

Kim pháp sư trấn an tâm tình vừa chịu hoảng sợ của mình. Lúc này mới biết Thời Sênh vừa nghĩ ra được một cách dùng Vong linh Pháp trượng để khiến cho vong linh sống lại, nhưng mà cô vừa mới nghĩ

ra nên thao tác chưa thành thạo lắm.

Các pháp sư có thể thao tác vong linh, nhưng phải là lúc vong linh còn sống, quả thực chưa có ai thao tác vong linh đã chết như Thời Sênh cả.

Kim pháp sư đứng một bên nhìn Thời Sênh lăn lộn vong linh Vương, thấy nó không ngừng ngã xuống, đứng lên, lại ngã xuống… Kim pháp sư yên lặng lau mồ hôi lạnh, không biết vong linh Vương mà biết mình bị lăn lộn như thế thì liệu có xuất hiện bóng ma tâm lý không nữa.

“Kim pháp sư, giờ chúng ta phải làm sao?” Cứ đứng đây nhìn cô ta chơi thế kia à?

“Chuyện đó…” Kim pháp sư đi vòng qua vong linh Vương đang lung lay, “Vĩ Huyền à, cô có cần thành Vạn Cốt này không?”

Cô là người đánh hạ vong linh Vương, tuy rằng không biết cô làm thế nào nhưng đây là sự thật. Dựa theo quy củ, hoặc là hắn đánh với cô một trận để cướp thành trì này về tay, hoặc là cô phải chủ động từ bỏ không tiếp nhận thành Vạn Cốt này.

“Hửm?” Thời Sênh nghiêng đầu suy nghĩ, “Không cần, tặng cho ngươi.”

Kim pháp sư thụ sủng nhược kinh, đưa cho hắn thật sao?

“Vĩ Huyền… Không phải cô để mắt tới tôi rồi đấy chứ?” Kim pháp sư sợ hãi lùi về sau, “Tuy tôi lớn lên khá anh tuấn nhưng chúng ta không hợp nhau đâu.”

“Ngươi bị điên à?” Thời Sênh thu lại Vong linh Pháp trượng, vong

linh Vương lập tức ngã xuống đất, không dậy nổi nữa.

Kim pháp sư: "…" Không không không, không phải tôi bị điên mà là cô bị điên!

"Đi tới thành Tung Liễu như thế nào?" Cô còn phải đi tìm người nữa.

Kim pháp sư thở phào nhẹ nhõm, thì ra là vì phải tới thành Tung Liễu.

Mà nhớ lại, thành Tung Liễu kia quả thực ở một nơi quá xa xôi hẻo lánh, nếu không phải hắn tình cờ tới được đó thì có lẽ bình thường chẳng ai tìm tới.

"Thành Vạn Cốt đó coi như thù lao chỉ đường của ta đi." Kim pháp sư lập tức tận dụng mọi thứ, "Rốt cuộc lúc trước cô chỉ yêu cầu ta tìm được nơi mà người đó ở chứ không bao gồm chỉ đường mà."

Thời Sênh trợn mắt, "Nếu ta muốn lấy cái thành Vạn Cốt này thì dù ngươi có bày ra thiên quân vạn mã cũng chẳng ngăn nổi ta đâu."

Kim pháp sư: "…" Cô còn có thể kiêu ngạo hơn nữa không hả?

Kim pháp sư dùng một tấm bản đồ để đổi lấy một tòa thành Vạn Cốt, đừng nói là thuộc hạ của hắn thấy thần kỳ, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy khó mà tin được.

Nhưng cũng biết, từ nay về sau tuyệt đối không nên trêu chọc và nữ nhân Vĩ Huyền này, có thể hợp tác thì hợp tác, không thể hợp tác thì cứ lờ đi.

Đây là mệnh lệnh mà Kim pháp sư tự mình nói với đám thuộc hạ.

…

Thành Tung Liễu.

Thành trì này quả thực ở nơi quá hẻo lánh, phải xuyên qua một sa mạc cát và đá lớn, cách các thành trì khác tới vạn dặm đường, nếu bị đại quân vong linh vây thành thì có muốn cứu viện cũng không làm nổi.

Thời Sênh mất thời gian mấy tháng mới tới được thành Tung Liễu. Đừng hỏi tại sao cô lại đi lâu như thế. Mẹ kiếp, Vong linh giới này lớn một cách quá đáng, cô ngồi trên kiếm bay thôi mà cũng mất ngần ấy thời gian rồi.

Sở dĩ thành này có tên Tung Liễu là vì trong thành có một loài liễu xanh tốt vô cùng, hoàn toàn không giống những loài liễu khác ở Vong linh giới.

Thành Tung Liễu như một tòa ốc đảo trong Vong linh giới.

Thành Tung Liễu là thành trì cỡ trung, thành trì kiểu này nếu ở nơi khác thì chuyện đổi chủ chỉ như cơm bữa. Hôm nay được, có khi ngày mai đã bị đại quân vong linh công chiếm, ngày mốt không chừng lại thuộc về pháp sư, đổi tới đổi lui không biết mệt.

Nhưng mà thành Tung Liễu này cũng rất thần kỳ, ngay cả đám vong linh cũng không phát hiện ra nơi này, mà dù có nhìn thấy vong linh ở khu vực bên ngoài thành trì thì cũng không thấy chúng lại gần.

Đương nhiên, lúc đầu thành Tung Liễu cũng giống với những nơi khác, còn tại sao sau đó lại xuất hiện tình huống như thế này thì Kim pháp sư cũng không nói với cô, hay nói đúng hơn là hắn không biết. Đến tận lúc Thời Sênh tới đây mới phát hiện ra chuyện này.

Từ cửa thành đi vào, tầm mắt chuyển từ màu vàng nâu sang màu xanh biếc, bên trong và ngoài thành đều có sông đào bảo vệ, không khí cũng không khô nóng như ở bên ngoài.

Các pháp sư vội vã bước đi trên phố, người thường mở quán nhỏ làm ăn buôn bán, trẻ con chơi đùa trên các khu đất trống. Nơi này quả thực chẳng khác nào thế ngoại đào nguyên.

Thời Sênh lấy ra bản đồ mà Kim pháp sư đưa cho, đi qua các con phố trong thành Tung Liễu rồi tìm được một gia đình.

Cửa nhà mở, bên trong có âm thanh mơ hồ truyền ra, Thời Sênh gõ cửa.

“Ai đó?” Giọng phụ nữ rất lớn từ trong truyền ra, sau đó một người đàn bà mập mạp xuất hiện nơi ngưỡng cửa, híp mắt nhìn Thời Sênh, thấy cô ăn mặc không tầm thường thì mới lộ ra một nụ cười vẻ con buôn, “Cô tìm ai thế?”

“Nhà các người có một đứa trẻ chừng bốn tuổi đúng không?”

Người đàn bà lập tức cảnh giác, phủ nhận: “Không, nhà chúng ta làm gì có đứa trẻ con nào, đi mau, đi mau đi.”

Bà ta giơ tay xua Thời Sênh đi, còn thuận thế đóng cửa lại.

Thời Sênh duỗi tay ngăn cản, nhếch miệng cười: “Ta có nghe thấy tiếng trẻ con khóc.”

“Cô nghe nhầm rồi, làm gì có tiếng trẻ con ở đâu, đi ngay đi, nếu không ta sẽ gọi người tới đấy!” Người phụ nữ cao giọng, trực tiếp ra tay muốn đẩy Thời Sênh đi.

Thời Sênh híp mắt nhưng không làm gì bà ta mà lui ra ngoài trước.

Người đàn bà đóng sầm cửa lại, bên trong lại vang lên những âm thanh kỳ quái, tiếp sau đó tiếng khóc của trẻ con mà Thời Sênh mơ hồ nghe thấy lúc trước cũng biến mất, tất cả trở nên tĩnh mịch.

Thời Sênh quay đầu nhìn xung quanh, đây là một ngõ nhỏ tương đối hẻo lánh, hoàn toàn không có người lui tới.

Cô đi về phía trước một đoạn rồi nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi may vá ở ngoài cửa.

Thời Sênh móc ra mấy cục đá, đây là tiền tệ thống nhất được sử dụng ở Vong linh giới, bên trong có chứa năng lượng có ích cho pháp sư, người thường tuy không thể hấp thu năng lượng đó nhưng cũng có thể đổi một ít đồ vật có ích từ trong tay đám pháp sư.

“Có thể hỏi ngươi một chút việc được không?” Thời Sênh đưa cục đá ra trước mặt người phụ nữ đó.

Người phụ nữ đột nhiên nghe thấy giọng nói thì hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn thấy cục đá kia thì không khỏi sáng lên. Sau đó bà ta lại nhìn Thời Sênh, thấy xung quanh không có ai mới cẩn thận nhận lấy, “Cô gái muốn hỏi cái gì?”

Thời Sênh chỉ vào cái sân mình vừa mới từ đó ra, “Bên trong nhà đó có phải có trẻ con không?”

Người phụ nữ nhìn theo tay chỉ của Thời Sênh, sắc mặt hơi biến đổi, hình như có hơi chán ghét lại có hơi sợ hãi: “Cô gái, cô hỏi cái này làm gì?”

Thời Sênh không đáp.

Người phụ nữ thu thập đồ đạc, hạ giọng nói: “Cô gái, ở đây không tiện nói chuyện, vào nhà rồi nói.”

Thời Sênh đi vào nhà theo bà ta, bên trong rất đơn sơ nhưng cũng rất gọn gàng, sạch sẽ.

Chương 1601: Pháp sư vong linh (11)

“Nhà đó đúng là có một đứa trẻ, khoảng chừng bốn tuổi, nhưng đó không phải con của họ, nghe nói là nhặt được ở bên ngoài thành Tung Liễu, lúc đó còn có một người phụ nữ nữa. Người phụ nữ kia ở lại nhà họ không lâu, sau đó để lại một ít đồ vật nhờ họ chăm sóc cho đứa trẻ rồi rời đi, vẫn chưa từng quay về.” Người phụ nữ vừa nói vừa rót nước cho Thời Sênh.

“Đứa bé ấy vẫn luôn được nhà họ nuôi nấng. Lúc trước là vì đồ vật do người phụ nữ kia để lại nên họ cũng tận tâm tận lực chăm sóc nó lắm. Nhưng giờ cô ta đã bặt vô âm tín, sao bọn họ còn tận tân với đứa trẻ nữa chứ. Đứa bé kia cũng thật đáng thương, thỉnh thoảng chúng tôi đi qua cửa nhà họ, lúc nào cũng nghe thấy âm thanh đánh chửi ở trong nhà truyền ra.”

“Cái này cũng chưa hết, một tháng trước, không hiểu sao bọn họ lại móc nối được quan hệ với một đám pháp sư hắc ám trong thành này. Có một pháp sư rất thích đứa bé ấy nên bọn họ chuẩn bị đem đứa trẻ cho hắn.”

Thời Sênh nhíu mày: “Pháp sư hắc ám vào thành mà cũng không việc gì sao?”

Các thành trì đều có nguyên tắc giống nhau là không tiếp nhận pháp sư hắc ám, muốn vào thành cũng phải hành sự kín đáo, không được sử dụng chú ngữ, nếu bị người ta phát hiện ra thì sẽ chịu công kích tập thể.

“Cô từ nơi khác tới đúng không? Ở đây không giống các nơi khác.” Người phụ nữ lắc đầu cười khổ, “Lúc đầu thành Tung Liễu cũng thường xuyên bị vong linh tấn công như những nơi khác. Nhưng sau khi có một đám pháp sư hắc ám tới đây thì tình trạng này lập tức giảm bớt. Sau đó, càng ngày càng có nhiều pháp sư hắc ám tới thành Tung Liễu. Người thường chúng tôi cũng không biết họ đang làm gì. Nhưng từ sau khi họ tới, thành Tung Liễu càng ngày càng tốt lên, mọi người cũng…”

Người phụ nữ cho Thời Sênh một ánh mắt “cô tự hiểu lấy”. Bọn họ cũng chỉ muốn được sống sót, dù có là pháp sư hắc ám hay pháp sư quang minh cũng chẳng sao, miễn là có thể giúp họ tồn tại được thì ai ở trong thành cũng thế cả.

Người phụ nữ thở dài: “Lúc đầu, đám pháp sư hắc ám kia cũng khá tốt, không hề làm khó chúng tôi, chỉ chiếm mấy tòa nhà ở phía Bắc thành, không cho người thường tới gần. Sau đó có một nhóm khác cũng tới, đám pháp sư hắc ám này cũng tụ tập ở gần khu vực kia, ngoại trừ lúc vong linh tấn công thì họ sẽ không bao giờ xuất hiện. Nhưng sau khi nhóm người thứ ba tới đây thì đám người này không còn tốt như hai đám người đầu tiên nữa. Bọn họ hoành hành ngang ngược trong thành, mà đám người nhà bên kia quen biết cũng chính là nhóm người thứ ba này.”

“Trong khu nhà kia có gì?” Nhiều pháp sư hắc ám tụ tập như thế, không thể nào không có nguyên nhân được.

Nguyên chủ là người đứng trên đỉnh của đám pháp sư hắc ám mà cũng chưa từng nghe được tin tức gì…

Thời Sênh nghĩ nghĩ, cũng không trách nguyên chủ được, cô có thói quen độc lai độc vãng. Sau khi sư phụ mất thì mọi tâm tư đều dồn hết cho việc tìm đứa con rơi của ông ta, căn bản chưa từng quan tâm

tới những chuyện khác. Mà dù có nghe được thì cũng có lẽ là vào tai phải, ra tai trái.

Người phụ nữ suy nghĩ một chút, “Trước kia khu nhà đó thuộc về một nhà giàu có. Sau đó gia đình ấy gặp chuyện nên chết hết cả nhà, tòa nhà liền bỏ trống, chắc trong đó không có gì đâu.”

“Bọn chúng muốn đứa trẻ làm gì?” Thời Sênh quay về chủ đề chính.

Người phụ nữ nói tiếp: “Nhóm pháp sư hắc ám thứ ba này coi thành Tung Liễu như địa bàn của mình, đòi chúng tôi phải nộp cái là phí bảo vệ. Nếu không giao ra được thì sẽ bị đánh thừa sống thiếu chết hoặc bị đuổi ra khỏi thành Tung Liễu. Người nhà kia nghe nói có một pháp sư hắc ám rất thích đứa trẻ ấy nên muốn đem đứa bé đi cho, để tên pháp sư hắc ám đó chiếu cố cho bọn họ.”

Đám pháp sư hắc ám này tới sau khi Kim pháp sư tìm tới đây, vì thế Kim pháp sư cũng không biết thế cục hiện tại của thành Tung Liễu này.

Dựa theo thời gian mà suy đoán thì có lẽ đã khoảng một năm rồi.

“Nếu đã định đưa đi thì sao giờ vẫn còn nuôi?”

“Đứa bé đó…” Người phụ nữ lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận, “Trên người nó có rất nhiều vết thương, bọn họ muốn các vết thương lành hết lại rồi mới đưa đi.”

Những gì người phụ nữ biết cũng chỉ có như thế, còn đưa đứa bé cho ai thì bà ta cũng chịu.

Thời Sênh rời khỏi nhà của người phụ nữ đó, chuẩn bị cướp đứa trẻ về, ai biết tới gõ cửa thì nhà bên trong đã chẳng còn ai, người đàn bà

kia và cả đứa trẻ đều biến mất.

…

Trong một con hẻm dài và ngoằn ngoèo, một người đàn bà béo ú ôm một đứa trẻ con vội vàng chạy về một hướng, khi bà ta nhìn thấy một dãy nhà ở trước mắt thì trong lòng mới hơi thở phào nhẹ nhõm, tăng tốc vọt qua.

Pháp sư giữ cửa ngăn bà ta lại.

“Là ta, ta tới tặng đồ cho Từ pháp sư.” Người đàn bà ngẩng đầu để đối phương nhìn thấy rõ mặt mình.

Pháp sư giữ cửa nhận ra người đàn bà này, lại nhìn về phía đứa trẻ đang nhắm nghiền hai mắt như đang ngủ say trong lòng bà ta, sau đó liền cho họ vào: “Vào đi.”

Người đàn bà ôm lấy đứa trẻ rồi ngựa quen đường cũ tiến vào trong, rất nhanh đi tới một cái sân.

Trong sân có không ít trẻ con, có đứa khóc, có đứa kêu gào, nghe vô cùng thảm thiết.

Bọn chúng đang chạy loạn lên trong sân để tránh khỏi sự đuổi bắt của một gã pháp sư. Gã pháp sư đó hình như chơi trò này với đám trẻ con đang sợ hãi vô cùng vui vẻ, gã cứ bắt lấy một đứa rồi thả ra, sau đó lại bắt, vô cùng thưởng thức sự hoảng sợ của chúng.

Người đàn bà nuốt nước bọt, ôm đứa trẻ tới gần gã pháp sư đó.

Có người bẩm báo cho gã một tiếng, gã liền dừng lại rồi nhìn về phía bên này, tầm mắt dừng lại trên tay bà ta, “Mang tới rồi?”

“Đúng thế, pháp sư đại nhân.” Người đàn bà hơi khẩn trương, “Sợ con bé gào khóc ầm ĩ nên tạm thời làm nó hôn mê.”

“Thả xuống.” Pháp sư chỉ vào chiếc ghế dựa gần đó.

Người đàn bà vội vàng đặt đứa trẻ xuống, “Pháp sư đại nhân, ta…”

“Yên tâm, sau này bản pháp sư sẽ che chở cho các ngươi ở thành Tung Liễu này. Gian hàng mà lúc trước ngươi muốn, chút nữa ta sẽ cho người đi lấy cho ngươi.” Từ pháp sư xua xua tay, “Đi ra đi.”

Người phụ nữ vô cùng vui mừng, “Đa tạ pháp sư đại nhân.”

Đứa bé này cũng chẳng phải con bà ta. Người đàn bà kia chắc gì đã quay về, dùng đứa trẻ này để đổi lấy được nhiều chỗ tốt như thế, thật đáng giá.

Chút nữa sẽ về chuyển nhà để miễn có người tới tìm.

Người đàn bà béo nghĩ như thế liền xoay người rời đi, nhưng vừa mới xoay người thì đã thấy một nữ tử áo đen đang chậm rãi đi tới, sau lưng cô là không ít pháp sư có dáng vẻ vừa kiêng kỵ, vừa sợ hãi.

Người này chẳng phải…

Người đàn bà lập tức hoảng sợ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Khoảng cách giữa hai người vốn không xa, chẳng mấy chốc Thời Sênh đã đi tới ngay trước mắt bà ta, nhìn từ trên cao xuống: “Đứa trẻ đâu?”

Ánh mắt của cô bình tĩnh không một gợn sóng cảm xúc nhưng lại

khiến người ta cảm thấy khí lạnh mịt mùng, như thể chỉ cần nhìn vào thôi cũng mất đi sức giãy giụa, chỉ có thể để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Mồ hôi lạnh trên người người đàn bà béo chảy ròng ròng, tim như ngừng đập, run rẩy quay lại nhìn Từ pháp sư ở phía sau.

Từ pháp sư hiển nhiên cũng thấy có người tới. Gã bất mãn nhíu mày, quát lớn một câu: “Có chuyện gì, cô ta là ai?”

Biểu tình của đám pháp sư sau lưng Thời Sênh đều biến đổi, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Từ pháp sư, có người còn trực tiếp chỉ vào cây Vong linh Pháp trượng trong tay cô.

Có thể cầm thứ này trong tay, ngoại trừ vị kia thì còn có ai nữa?

Chương 1602: Pháp sư vong linh (12)

Từ pháp sư thấy đồ vật trong tay cô thì biểu tình biến đổi, sau đó là hỏi với vẻ không thể tin nổi: “Vĩ… Vĩ Huyền các hạ?”

Thời Sênh nhướn mày: “Còn nhận ra ta là tốt rồi.”

Khóe miệng Từ pháp sư giật giật, bọn họ có thể không nhận ra Vĩ Huyền nhưng tuyệt đối không thể không nhận nhầm Vong linh Pháp trượng. Mà mọi người đều biết chủ nhân hiện tại của Vong linh Pháp trượng là Vĩ Huyền.

Nữ nhân này cũng chẳng phải người tốt gì ở Vong linh giới này ngoài việc cách hành sự của cô ta quang minh lỗi lạc hơn bọn họ, có điều trình độ hung tàn thì tuyệt đối vượt xa bọn họ tới mấy con phố.

Chưa gặp Vĩ Huyền thì cũng phải từng nghe thấy thanh danh của cô.

Tại sao cô lại ở đây?

Hơn nữa còn không thèm mặc pháp bào, trông cứ như người thường ấy.

Từ pháp sư không thích phụ nữ, gã chỉ thích trẻ con, thế nên nhìn thấy khuôn mặt của Thời Sênh thì cũng chỉ kỳ quái là tại sao cô không mặc pháp bào, chẳng lẽ là giả mạo?

Tầm mắt của Từ pháp sư lại bị Vong linh Pháp trượng hấp dẫn một lần nữa. Dù có phải giả mạo hay không thì cô ta cũng có Vong linh

Pháp trượng, một mình hắn không đối phó được.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Từ pháp sư, giọng thản nhiên không nghe ra là vui hay giận: “Có thể cho ta đứa bé kia không?”

Từ pháp sư lập tức trợn mắt hung tợn với mụ béo kia, đứa bé mà nữ nhân này coi trọng lại mang tới đưa cho gã, cái này không phải là tìm phiền toái tới cho hắn sao?

Từ pháp sư ngăn lại lửa giận, lộ ra vẻ tươi cười: “Đương nhiên rồi, nếu Vĩ Huyền các hạ thích thì tại hạ sẽ dâng lên bằng cả hai tay.”

Thời Sênh tiến lên kiểm tra đứa bé, Từ pháp sư thấp thỏm quan sát ở phía sau. Cô ta muốn đứa bé này làm gì chứ?

Đứa bé rất gầy nhưng mặt mũi xinh xắn, nếu được chăm sóc cẩn thận thì sẽ trở thành một bé gái cực kỳ đáng yêu.

Thời Sênh kéo áo của đứa trẻ ra, sau khi nhìn thấy cái bớt ở sau vai thì lập tức bọc lấy thân mình cô bé rồi bế lên, cười như không cười nhìn Từ pháp sư: “Biết đứa bé này là ai không?”

“Ai… ai?” Giọng của Từ pháp sư cũng trở nên run rẩy.

Không phải của cô ta đấy chứ?

“Sư phụ ta.”

Sư phụ của cô ta...

Chủ nhân tiền nhiệm của Vong linh Pháp trượng.

Suýt chút nữa Từ pháp sư quỳ luôn, tuy rằng sư phụ của cô ta đã

chết nhưng nếu ông ta để lại trên người đứa bé thứ gì đó, chỉ cần gã chạm vào thì gã cũng không dám tưởng tượng kết cục của mình như thế nào.

“Vĩ Huyền các hạ, tại hạ hoàn toàn không biết đứa bé này là ai, hết thảy đều do người đàn bà này làm chủ tặng cho ta.” Từ pháp sư lập tức trốn tránh trách nhiệm.

Vốn tưởng rằng cô ta muốn bắt đứa nhỏ này để làm gì đó, ai mà ngờ đây lại là con của sư phụ cô ta, giờ cô ta có muốn giết cả nhà gã cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Qua thái độ của Từ pháp sư, người đàn bà béo liền biết hôm nay mình đã chọc phải nhân vật không thể chọc. Lúc này Từ pháp sư lại đẩy hết trách nhiệm cho bà ta, sao bà ta còn có thể nhịn được nữa, lập tức quỳ rạp xuống, nước mắt lã chã: “Các hạ, là Từ pháp sư ép ta mang đứa bé cho hắn. Hết thảy những cái này không phải ta tự nguyện, đều do Từ pháp sư ép ta.”

Thời Sênh không để ý tới bà ta: “Từ pháp sư, ta không quan tâm sở thích cá nhân của ngươi thế nào, nhưng ngươi lại dám động tới người không nên động…”

“Ta biết, ta biết, xin Vĩ Huyền các hạ bớt giận. Ta bị người đàn bà này lừa bịp, nói đây là con của bà ta nên mới dám nhận lấy.”

“Từ pháp sư, lúc trước rõ ràng là do ngươi để mắt tới Tiểu Bảo!” Người đàn bà quát lên, “Nếu không phải ngươi để mắt tới nó, sao ta có thể biết ngươi được chứ? Các hạ, ngài đừng nghe hắn nói bậy, là hắn để mắt tới Tiểu Bảo trước, ép ta giao con bé ra.”

“Chát!” Từ pháp sư giơ tay tát và mặt ả đàn bà, mặt tràn ngập phẫn nộ: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì thế hả, là ngươi ôm đứa bé tới

tìm ta, còn đưa ra lắm yêu cầu như thế…”

“Từ pháp sư, sao ngươi lại dám đổi trắng thay đen.”

Hai người lập tức cãi cọ ầm ĩ, Thời Sênh bực bội dùng Vong linh Pháp trượng gõ xuống đất: “Cãi nhau cái gì hả?”

Cả người lập tức câm miệng.

Thời Sênh cười lạnh: “Dù sao đều phải chết, có gì mà phải cãi nhau chứ. Ngươi ngược đãi con của sư phụ ta, còn ngươi có ý đồ làm vấy bẩn con của sư phụ ta. Đừng có nói ngươi đã làm rồi hay chưa, nếu hôm nay ta không tới thì ngươi có chắc là mình không làm không?”

“Vĩ Huyền các hạ…” Gương mặt của Từ pháp sư thay đổi từ giận dữ sang hoảng sợ.

“Không… Không phải tại tôi…”

…

Chuyện Thời Sênh ở thành Tung Liễu bắt đầu truyền khai sau cái chết của Từ pháp sư. Các pháp sư có vẻ muốn ngo ngoe rục rịch, rốt cuộc thì thứ trên tay cô chính là Vong linh Pháp trượng có thể triệu hồi vong linh Vương trong truyền thuyết.

Nhưng ngo ngoe rục rịch thì ngo ngoe rục rịch nhưng chẳng có ai dám đi lên tìm chết.

Lúc Từ pháp sư chết có rất nhiều người người chứng kiến, cô chỉ dùng một chiêu để giết người, bọn họ không muốn giẫm lên vết xe đổ của gã.

“Từ pháp sư cũng quá xui xẻo, sao lại để mắt tới con của sư phụ cô ta chứ.”

“Năm đó sư phụ cô ta bị đám pháp sư quang minh vây công nên chết thảm, không ngờ vẫn còn lưu lại một giọt máu. Bảo sao mấy năm nay Vĩ Huyền đi khắp nơi như kẻ điên, hóa ra là đi tìm đứa bé này.”

“Chuyện năm đó chẳng phải có người phản bội sư phụ cô ta sao? Nghe nói là một người đàn bà, đứa bé này chắc là do người đàn bà đó sinh ra rồi. Ông ta trước giờ sống bừa bãi nên cuối cùng mới thua trên tay của phụ nữ. Thế mới nói, đàn bà chính là họa thủy.”

“Ha ha ha, anh hùng vốn chẳng qua được ải mỹ nhân mà.”

“Nói như thế thì chẳng phải Vĩ Huyền đã có điểm yếu rồi sao?”

Các pháp sư đang thảo luận tỏ ra sửng sốt.

Đúng thế!

Có đứa bé kia là cô ta đã có điểm yếu, nói không chừng…

“Việc này sau này phải đè xuống, tạm thời đừng đối đầu với cô ta, chúng ta còn có chính sự cần phải làm.”

Đám pháp sư hai mặt nhìn nhau rồi không tiếp tục thảo luận chuyện này nữa.

Không ngờ, đối tượng mà bọn họ vừa mới thảo luận đang ngồi cách họ không xa.

Thời Sênh nhìn đứa bé trước mặt. Con bé đang ăn, một chút âm thanh nhỏ vang lên cũng có thể làm con bé giật mình.

“Còn muốn ăn gì không?”

Đứa bé lắc đầu, đôi tay lại thả xuống dưới bàn, cúi đầu không nhìn cô.

“Tên nhóc là Tiểu Bảo à?”

Đứa bé ngẩng đầu nhìn Thời Sênh rồi khẽ gật.

“Về sau tên nhóc là Uẩn Linh, Sở Uẩn Linh, đã nhớ chưa?”

“Tại… tại sao?” Giọng đứa bé rất nhỏ và hơi run rẩy. Mấy năm phải chịu sự đánh chửi của người đàn bà kia nên nó không dám nói chuyện to.

“Cha nhóc đặt.” Thời Sênh tùy tiện đáp, “A, cha nhóc đã chết rồi.”

[…] Ký chủ, cô làm thế có tốt không đấy? Nó vẫn là đứa bé mà!

Sở Uẩn Linh có lẽ cũng không biết chết có nghĩa là gì, một hồi lâu mới hỏi: “Vậy chị là ai?”

“Ta là đồ đệ của cha nhóc, sau này nhóc sẽ sống cùng ta.”

“Không cần phải về… về nơi đó nữa sao?” Nói tới “nơi đó”, cả người Sở Uẩn Linh đều không nhịn được mà run lên.

“Không về.”

Sở Uẩn Linh hơi thở phào nhẹ nhõm, “Vậy cha em sẽ về chứ? Em có mẹ không?”

Thời Sênh: “…” Quả đúng là trẻ con.

Sở Uẩn Linh quanh năm sống trong mắng chửi, tuổi còn nhỏ nhưng tâm tư mẫn cảm, chỉ một hành động ngẫu nhiên của Thời Sênh thôi cũng khiến con bé bị dọa.

Cũng may vì còn ít tuổi nên sống với Thời Sênh mấy ngày, phát hiện cô không giống với người đàn bà béo kia thì tâm tình cũng dần thả lỏng.

Điều duy nhất khiến Thời Sênh cảm thấy phiền phức chính là lúc con bé ngủ luôn bắt cô phải ngủ cùng.

Thời Sênh không quen ngủ cùng người lạ, dù là trẻ con thì cô cũng không quen. Vì thế ngày nào cũng dỗ con bé ngủ trước rồi mới lại ngồi trong phòng suốt một đêm.

Chương 1603: Pháp sư vong linh (13)

Thời Sênh chờ Sở Uẩn Linh ngủ rồi mới đứng lên nhìn ra bóng đêm mênh mang bên ngoài qua khung cửa sổ. Cô lấy miếng ngọc giản mà lúc trước Mộ Bạch đưa cho ra.

Không biết Mộ Bạch lấy được thứ này ở đâu mà cần phải có linh lực mới mở được.

Mấu chốt là…

Thế giới này không có linh lực, cô mở bằng rắm à?

Mẹ cái thằng ngu Mộ Bạch kia, đầu óc chắc chắn bị vong linh Vương gặm mất rồi.

Thời Sênh hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Mộ Bạch rồi lại ném ngọc giản đó về chỗ cũ.

“Là nơi này phải không?”

“Chính là nơi này… Suỵt, ngươi cẩn thận một chút đi.”

Thời Sênh chuẩn bị rời khỏi cửa sổ thì đột nhiên lại phát hiện có mấy bóng đen ở bên ngoài đang đi về phía căn phòng bên cạnh.

Nơi cô ở cũng không phải nơi hẻo lánh gì. Người ở đây đều là những người có danh dự và uy tín trong thành Tung Liễu này, đương nhiên sẽ thường xuyên có kẻ trộm ghé thăm rồi.

Thời Sênh thấy bọn họ không phải hướng tới mình thì cũng chẳng thèm để ý.

Nhưng mà không bao lâu sau liền nghe thấy bên ngoài có âm thanh đánh nhau, sau đó là âm thanh di động phát ra tiếng kêu răng rắc của vong linh.

Đang ở trong thành thì lấy đâu ra vong linh chứ?

Lúc các thành trì được xây cất thì trên mặt đất đều được các pháp sư gia cố bằng chú ngữ để vong linh không thể xâp nhập vào thành qua mặt đất.

Thời Sênh đẩy cửa sổ ra và nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy phòng bên cạnh có mấy vong linh đang tấn công hai người. Mấy con vong linh này khác hoàn toàn với đám vong linh xương trắng mà cô vẫn gặp, toàn thân chúng đen nhánh, hỏa hồn trong đầu cũng có màu đen.

Tốc độ tấn công cũng cao hơn đám vong linh khác.

Trong đầu Thời Sênh đột nhiên hiện lên một từ... luyện hóa.

Một vài pháp sư vong linh hắc ám có thể luyện hóa vong linh theo phương pháp đặc thù khiến cho vong linh trở thành con rối của mình. Nhưng phương pháp này cũng tạo ra thương tổn cho pháp sư nên không có nhiều người dùng phương pháp này.

“A…”

Một bóng đen bị vong linh đá bay, một cánh tay bị nó xé rách, máu tươi đầm đìa.

Một bóng đen khác thấy thế liền hoảng sợ, vội vàng chạy trốn, nhưng tốc độ của vong linh màu đen rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã ngăn cản được tên đó, dùng cách y như lúc trước để hạ gục tên này.

Vong linh màu đen lập tức kéo thi thể sang sân bên cạnh, xung quanh lập tức khôi phục yên tĩnh.

Thời Sênh: "…" Cứ như vừa xem một cảnh diễn giả tạo vậy.

Rốt cuộc suốt cả đêm đó, Thời Sênh cũng chẳng nghe thêm được bất kỳ động tĩnh nào nữa.

…

"Chị…" Sở Uẩn Linh ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt Thời Sênh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hơi hốc hác nhưng đôi mắt thì có tinh thần hơn rất nhiều.

"Đi thôi."

Sở Uẩn Linh gật đầu, ngoan ngoãn đi theo chân Thời Sênh.

Có những chuyện Thời Sênh nói, con bé sẽ không hiểu, nhưng nhóc biết chị gái này sẽ không làm mình bị thương.

Ra khỏi cửa, Thời Sênh nhìn sang căn phòng bên cạnh theo bản năng.

Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh cũng mở, một pháp sư bọc mình kín mít bước từ trong phòng ra. Hắn cảnh giác xoay đầu nhìn khắp xung quanh, vừa thấy Thời Sênh liền chần chừ một chút rồi đóng cửa lại, đi về một hướng khác.

Thời Sênh nhướng mày, có lẽ tên này chính là con vong linh bị luyện hóa kia.

Các pháp sư đều bọc áo choàng giống nhau, nếu vong linh cũng mặc kín mít như thế, chỉ cần không bỏ mũ áo choàng ra thì chắc chắn sẽ chẳng có ai phát hiện ra được…

Thời Sênh đột nhiên thấy kinh hãi, trong thành này e là không chỉ có một con vong linh như thế này.

Vong linh cấp cao là một sinh vật cực kỳ thông minh.

Cho nên tại sao đám pháp sư cứ thích bọc mình kín như bánh chưng cơ chứ?

Không hiểu nổi mạch não của bọn họ.

Thời Sênh nắm tay Sở Uẩn Linh đi ra phố, đường phố cũng không náo nhiệt. Sở Uẩn Linh tò mò quan sát xung quanh. Trước giờ cô bé chưa từng ra ngoài nên cảm thấy mới lạ với mọi thứ.

Mục tiêu của Thời Sênh rất xác định, chính là cửa hàng duy nhất bán pháp trượng ở trong thành này.

Pháp trượng bán trong tiệm đều là bán thành phẩm, những người vừa trở thành pháp sư đều dùng nó. Đám trượng này được chế tác theo một quy trình giống nhau, chỉ có tài liệu và tạo hình là khác nhau mà thôi.

Sau khi các pháp sư mua nó về thì sẽ phải tự tìm cho mình một hồn hỏa của vong linh cường đại để luyện hóa và dung nhập nó vào trong pháp trượng, lúc đó một cây pháp trượng mới có thể coi là hoàn

thiện.

“Cô gái, mua cho ai dùng thế?” Thời Sênh vừa bước qua cửa thì tiểu nhị trong quán liền tiến lên chào đón.

Thời Sênh nhìn Sở Uẩn Linh.

“Đứa bé này sao?” Tiểu nhị của quán hơi kinh ngạc, “Còn chưa được năm tuổi đi?”

Trẻ con đều qua tuổi lên năm mới bắt đầu học tập, nếu mười tuổi còn chưa trở thành pháp sư thì đời này e là sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

“Không có sao?”

“Có thì có, nhưng mà cô bé quá nhỏ…” Tiểu nhị của quán hơi khó xử. Đứa bé này nhỏ như vậy thì sợ đến pháp trượng cũng chẳng cầm nổi.

“Có thì lấy ra.”

Quán bán hàng thì tất nhiên phải lấy yêu cầu của khách là chủ, hắn bảo Thời Sênh chờ một chút rồi đi ra phía sau lấy đồ.

Lúc này, trong tiệm còn có cả những người khác. Tiểu nhị vừa đi thì có một pháp sư đang xem trượng ở bên kia tiến lên: “Vĩ Huyền các hạ, ngưỡng mộ đã lâu, trước kia chỉ nghe qua đại danh của cô, không ngờ giờ còn có thể gặp được chân thân.”

Thời Sênh liếc hắn một cái, không mặn không nhạt đáp: “Vậy thì đúng là tam sinh hữu hạnh cho ngươi rồi đấy.”

Pháp sư: “…” Đã gặp nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa

từng gặp ai mặt dày tới mức này.

Có biết hai chữ “khiêm tốn” viết như thế nào không hả?

“Khụ… Có phải Vĩ Huyền các hạ tới mua pháp trượng cho đứa bé này không?” Đây là con của sư phụ cô, nhìn gầy gò như thế… gương mặt quả thật khá giống. “Nó còn nhỏ như thế, cô mua pháp trượng cho nó nhưng nó có biết sử dụng không? Có lẽ còn chưa biết cách luyện hóa hồn hỏa luôn ấy chứ…”

Người này tuy nói chuyện có vẻ khách khí nhưng giọng điệu lại đầy vẻ không có ý tốt.

Sở Uẩn Linh không thích hắn nên núp sau người Thời Sênh, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn long lanh nhìn hắn.

“Có thể dùng được không liên quan quái gì tới nhà ngươi. Ta mua cho con bé đánh chó chơi không được sao?” Không có việc gì liền xông lên tìm mắng, loại người này cô sẽ không khác khí rồi.

Đánh chó?

Dù là pháp trượng bình thường thì cũng rất quý nha…

“Vĩ Huyền các hạ quả thực là tài đại khí thô*.” Pháp sư cười gượng hai tiếng, đôi mắt dưới mũ choàng tối om nhìn về phía Sở Uẩn Linh như đang đánh giá một món hàng.

*Tài đại khí thô: ý chỉ người giàu có nứt vách đổ tường.

Thời Sênh nghiêng người ngăn cản tầm mắt của hắn: “Là có tiền hơn nhà ngươi.”

Pháp sư: "…" Nếu không phải biết chắc bản thân không đánh lại được cô ta thì hắn tuyệt đối sẽ xông lên giết chết cô ta ngay.

Nghe cái giọng điệu nói chuyện của cô ta đi, có tiền thì ghê gớm lắm sao?

Pháp sư thấy tiểu nhị của quán đi ra thì không lên tiếng nữa. Hắn muốn nhìn xem hôm nay đứa bé kia có bản lĩnh gì. Nó là con gái của Sở Khung, người đàn ông đó từng được cả Vong linh giới coi là pháp sư thiên tài. Tuy rằng sau đó đi nhầm đường tối trở thành pháp sư hắc ám, nhưng hai chữ thiên tài chưa từng bỏ rơi ông ta.

Con gái của ông ta… Hừ!

Tiểu nhị ôm mấy cái hộp ra rồi đặt xuống đất, "Cô gái, đây là những cây pháp trượng phù hợp nhất cho trẻ con trong tiệm chúng tôi, nhưng mà… đối với cô bé kia mà nói thì vẫn không hợp lắm, ngài cứ quan sát trước xem thế nào."

Hắn mở hộp ra, pháp trượng cho trẻ con dùng đều chế tác bằng gỗ, rất nhẹ nhàng.

Mấy cây pháp trượng đều tương đương nhau, chỉ có tạo hình hơi khác biệt một chút.

Thời Sênh bế Sở Uẩn Linh lên để cô bé tự chọn.

Tay nhỏ của Sở Uẩn Linh sờ từng cái pháp trượng một, cuối cùng dừng ở cây pháp trượng đặt ở phía trong cùng.

Chương 1604: Pháp sư vong linh (14)

“Lấy cái này.” Thời Sênh chỉ vào cây pháp trượng đó.

Tiểu nhị của quán lập tức cất các cây pháp trượng còn lại đi, lấy cây pháp trượng kia ra đưa cho Sở Uẩn Linh.

Cây pháp trượng này còn cao hơn Sở Uẩn Linh, lúc nhấc lên thôi cô bé phải đã dùng hết sức lực rồi chứ đừng nói là huy động nó.

Pháp sư lúc trước lập tức cười lạnh: “Bé con à, pháp trượng không phải cầm như thế đâu.”

Hắn tiến lên mấy bước, ngồi xổm xuống rồi duỗi tay cầm tay con bé hướng dẫn cách cầm pháp trượng, gương mặt giấu dưới mũ choàng xuất hiện vẻ âm trầm, đầu ngón tay cầm pháp trượng chuẩn bị niệm chú. Nhưng giây tiếp theo, sau lưng hắn đột nhiên phát lạnh, cả người lập tức cứng đờ.

“Ta cho phép ngươi động vào con bé sao?” Thanh kiếm sắc bén dừng ở trên vai hắn không hề có dấu hiệu báo trước, âm thanh lạnh băng cũng vang lên cùng lúc đó.

Vong linh giới chỉ có pháp trượng, không có kiếm, thậm chí còn có rất nhiều người không biết trên thế giới này có một đồ vật như thế.

Cho nên khi Thời Sênh đột nhiên lấy ra một thanh kiếm, người trong quán đều nhìn tới ngây người.

“Buông ra.”

Pháp sư nuốt nước miếng, không tự chủ được mà buông Sở Uẩn Linh ra.

Sở Uẩn Linh lập tức kéo cây pháp trượng lảo đảo chạy về phía sau Thời Sênh, một tay ôm đùi cô, chỉ để lộ ra đôi mắt nhìn pháp sư.

“Ngay trước mặt ta mà cũng dám dở trò, gan chó cũng lớn thật.” Bản cô nương còn đứng sờ sở ở đây. Ngươi cảm thấy mắt của bản cô nương mù hay bản cô nương đây bị đần mà không nhìn ra động tác của ngươi chứ?

“Ta chỉ muốn dạy con bé cách dùng như thế nào… Không có ý gì khác. Vĩ Huyền các hạ đừng khẩn trương.” Pháp sư miễn cưỡng giải thích.

Thứ gác ở trên cổ hắn là gì mà sao lại lạnh lãnh và cho người ta cảm giác nguy hiểm thế?

“Thật sao?” Thời Sênh khom người xuống, hơi híp mắt, để lộ ra một nụ cười không có ý tốt, “Vậy ta cũng dạy ngươi nhé?”

Pháp sư kia còn chưa kịp phản ứng thì thân mình đã bị đá bay lên không rồi bắn ra khỏi cửa hàng.

“Về sau gặp người không thích mà không đánh thắng được thì không được để họ tới gần mình, đã hiểu chưa?” Thời Sênh đá người xong liền quay lại dạy dỗ Sở Uẩn Linh.

Sở Uẩn Linh gật đầu nửa hiểu nửa không, “Vậy nếu đánh thắng được thì sao ạ?”

Thời Sênh cười nham nhở: “Giết chết thôi.”

Mọi người: “…” Mẹ ơi, ở đây có biến thái dạy hư trẻ con.

Thời Sênh trả tiền rồi bảo Sở Uẩn Linh kéo thanh pháp trượng còn lớn hơn cơ thể mình đi theo cô.

Pháp trượng bị kéo lê trên mặt đất phát ra âm thanh lách cách. Tiểu nhị của quán cảm thấy trái tim đang rỉ máu. Đó là một trong những cây pháp trượng tốt nhất của quán, vậy mà con nhóc kia lại kéo như thế.

…

“Chủ nhân, là cô ta.”

Một nữ tử bọc áo choàng đứng trong đám đông nhìn theo Thời Sênh và Sở Uẩn Linh. Người này đúng là nữ chính Lam Băng.

Con mèo nằm bò trên đầu vai cô ta nói chuyện, cả người nó được áo choàng che đậy kín mít.

Lúc ở thành Vạn Cốt, con mèo này tiến hành truyền tống gặp chút sơ sót nên cô ta bị đẩy tới một nơi kỳ quái, gần đây mới rời khỏi được nơi đó, đầu ra cách không xa thành Tung Liễu, kết quả vào thành lại gặp được kẻ thù này ở đây.

Con mèo dùng móng vuốt gãi gãi lỗ tai Lam Băng: “Chủ nhân, muốn ở lại Vong linh giới thì nhất định phải có được Vong linh Pháp trượng. Vong linh Pháp trượng lại ở trong tay cô ta, chúng ta lấy thế nào bây giờ?”

“Kiểu gì cũng có cách.” Lam Băng trầm ngâm.

Lam Băng đang muốn đi theo sau thì đột nhiên lại có một người vụt ra đâm thẳng vào cô ta khiến cả người lảo đảo.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi…” Đó là một thiếu niên rất bình thường, hắn quay đầu xin lỗi Lam Băng, tầm mắt không ngừng liếc về phía sau, nhìn xung quanh với vẻ nôn nóng, sau đó liền xốc áo choàng của cô ta lên, ẩn thân vào trong đó, “Giúp ta một chút.”

Phía sau có người đuổi theo, sau khi tìm tòi xung quanh Lam Băng một vòng, không phát hiện được người nên lập tức đổi sang hướng khác.

…

Thời Sênh dẫn Sở Uẩn Linh đi rêu rao khắp nơi, đặc biệt là cây pháp trượng bị cô bé kéo theo, đây là vũ khí của pháp sư, không có pháp sư nào không yêu quý nó, thế mà giờ lại có người kéo lê nó trên mặt đường như thế…

Đám người vây xem không khỏi chỉ chỉ trỏ trỏ Thời Sênh, thỉnh thoảng lại nói ra máy chữ “Vĩ Huyền” “Sở Khung” “con gái của Sở Khung”.

Thời Sênh không thèm quan tâm tới mấy lời đó. Mà Sở Uẩn Linh cũng chẳng có thời gian quan tâm tới lời của đám người đó, mọi sức lực của cô bé đều dùng hết cho cây pháp trượng kia rồi.

“Chị, chúng ta định đi đâu ạ?” Sở Uẩn Linh cố gắng kéo pháp trượng. Thứ này quá dài, chân tay cô bé lại quá ngắn nên cũng không dễ cầm. Nhưng cô bé không dám than vãn. Cô bé sợ chị sẽ ghét mình vô dụng, sau đó đuổi cô bé về chỗ kia.

Cô bé không muốn về.

“Ra khỏi thành tìm vong linh.”

Sở Uẩn Linh đã từng nghe qua từ vong linh này, chỉ biết đó là một sinh vật vô cùng đáng sợ, nhưng trước giờ cô bé chưa từng gặp lần nào nên cũng không biết trông nó ra làm sao.

Đến khi Thời Sênh đưa cô bé đi nhìn thấy cái gọi là vong linh, cả người Sở Uẩn Linh đều bị dọa run lên: “Chị… Chị ơi…”

Thời Sênh khống chế vong linh vừa chui từ trong đất ra, vẫy vẫy tay với Sở Uẩn Linh: “Lại đây.”

Sở Uẩn Linh nuốt nước bọt, người hơi lùi lại, thứ đó nhìn quá đáng sợ.

Thời Sênh giẫm lên vong linh đang giương nanh múa vuốt, “Nhóc muốn quay về sao?”

“Không, không muốn.” Sở Uẩn Linh lập tức lắc đầu, tay nhỏ nắm chặt pháp trượng, khuôn mặt nhỏ bày ra biểu tình chết cũng không sờn lòng rồi chậm chạm, cẩn thận tiến về phía vong linh.

“Lấy pháp trượng ra, đọc chú ngữ mà ta từng dạy nhóc, thử luyện hóa hồn hỏa của nó đi.” Thời Sênh nói đơn giản như thể hôm nay ăn cái gì ấy.

Nhưng luyện hóa pháp trượng cho pháp trượng nào có dễ dàng như thế, huống chi Sở Uẩn Linh cũng chỉ mới tiếp xúc với nó được mấy ngày.

Nếu những người khác ở đây có khi đã cười nhạo Thời Sênh rồi.

Sở Uẩn Linh hít hít cái mũi, nỗ lực dựng đứng pháp trượng lên nhưng lại không tài nào nhớ được chú ngữ mà Thời Sênh từng dạy.

Cô bé nhìn Thời Sênh với vẻ mặt tái nhợt, bẹp miệng nói: “Chị… Em, em không nhớ gì cả.”

Thời Sênh: “…”

Vong linh vốn dĩ chỉ mới bò ra một nửa, bị Thời Sênh đạp dưới chân đột nhiên trồi lên rồi lao về phía Sở Uẩn Linh.

“A!”

Sở Uẩn Linh hét lên theo bản năng, thân mình bé nhỏ lảo đảo rồi ngã ngồi xuống đất, một cánh tay bằng xương trắng bò ra túm lấy mắt cá chân Sở Uẩn Linh, có ý đồ kéo cô bé vào trong cát.

Cát lún xuống, nửa thân mình Sở Uẩn Linh đều chìm xuống.

Pháp trượng nằm ngang trên mặt đất, Sở Uẩn Linh nắm chặt lấy pháp trượng nên mới không bị kéo xuống cát.

Cô bé cúi đầu nhìn thứ đang kéo mình, đó là một con vong linh nhỏ, tuy rằng chỉ có cái đầu trắng và hồn hỏa nhưng không hiểu sao Sở Uẩn Linh lại có thể nhìn ra vẻ hung tợn trên đó, nó muốn kéo cô bé xuống để ăn thịt.

Sức hai bàn tay càng lúc càng yếu, cô bé sắp bị kéo xuống rồi.

Sẽ bị nó ăn luôn sao?

Nhất định là sẽ bị ăn luôn!

Đúng lúc bàn tay nhỏ của Sở Uẩn Linh tuột khỏi pháp trượng thì thân mình cô bé bị nhấc lên, rơi vào trong ngực một người, nhiệt độ ấm áp làm cho trái tim đang đập bình bịch của cô bé dần dần bình ổn lại.

“Oa!” Sống sót sau tai nạn, Sở Uẩn Linh không nhịn được mà khóc òa lên.

“Đừng ồn, mẹ kiếp!” Người đang ôm cô trong lòng không ngừng di động, tiếng răng rắc hòa lẫn tiếng gió rơi vào tai cô bé.

Cô bé ôm cổ Thời Sênh, hai mắt đẫm lệ nhìn ra phía sau liền thấy không biết bao nhiêu là bộ xương khô.

Sở Uẩn Linh trực tiếp bị dọa ngốc.

Chương 1605: Pháp sư vong linh (15)

Sau khi con vong linh đầu tiên tập kích Sở Uẩn Linh,một đám vong linh chui ra từ lòng đất tốc độ nhanh tới mức làm người ta níu lưỡi.

Nói thật, tràng cảnh kia thực sự rất dọa người.

Thời Sênh ôm Sở Uẩn Linh tới một cồn cát cao, sau lưng có một đám vong linh đang đuổi theo.

Chờ đến chỗ cao rồi, cô ném Sở Uẩn Linh xuống đất rồi nhanh chóng móc thiết kiếm ra, vung về phía đám vong linh đang chạy tới.

Vong linh đổ rạp xuống như quân bài domino, vô số hồn hỏa bốc lên, bay lơ lửng không tìm thấy chỗ về. Nhưng chỉ một giây sau, tất cả hồn hỏa đều dồn về một phía.

Mẹ kiếp!

Lại là tên thiểu năng trí tuệ nào dám nhặt của hời sau lưng ông?

Thời Sênh nhìn về phía đó, một pháp sư bọc áo bào đen đứng trên cồn cát bên kia, hồn hỏa không ngừng tràn vào trong thân thể hắn.

Thời Sênh: “…”

Hắn nhặt của hời… thì thôi bỏ đi.

Thời Sênh thu lại ánh mắt, tiếp tục tiêu diệt đại quân vong linh, hồn

hỏa vẫn tiếp tục đổ dồn về phía người đó, chui vào trong thân thể hắn mà không dừng lại một chút nào.

Sau đó Thời Sênh không dám xuống tay nữa, hồn hỏa có tác dụng với pháp sư nhưng ăn nhiều quá cũng sẽ xảy ra chuyện.

Đám vong linh sau đó bị đánh tan hết hồn hỏa, nhưng cô phát hiện năng lượng của hồn hỏa vẫn cứ dồn về phía người kia.

Thời Sênh: "…" WTF? Lần này bị bệnh gì thế?

Chờ tiêu diệt hết đám vong linh rồi, Thời Sênh mới thu kiếm lại và xách Sở Uẩn Linh đi tới cồn cát bên đó.

Đúng lúc cô tới gần, mấy pháp sư bọc áo đen toàn thân đột nhiên xuất hiện trước mặt, ngăn trở đường đi của cô… Không đúng, hơi thở này… chính là đám vong linh màu đen tối qua.

Đám vong linh bị luyện hóa này là của hắn?

Mấy vong linh ngăn cản cô. Người đàn ông đứng trên cồn cát nhìn về phía cô dưới lớp mũ áo choàng, cũng không biết đang nhìn cô hay nhìn Sở Uẩn Linh nữa.

Thật lâu sau, người đàn ông hạ tay xuống. Đám vong linh đang ngăn cản Thời Sênh rút lui rất trật tự, cung kính xếp thành hai hàng.

Người đàn ông đi xuống cồn cát, tà áo đen bị hắn khống chế rất tốt, lúc di chuyển hoàn toàn không đong đưa một chút nào.

Hắn dừng ở chỗ cách Thời Sênh chừng mười mét. Mấy con vong linh kia dựa sát vào bảo vệ hắn.

Hắn duỗi tay hất mũ áo ra, một mái tóc màu đen chảy xuống làm nổi lên gương mặt trắng nõn.

Sóng nhiệt từ nơi xa thổi tới làm tóc hơi bay lên che khuất khuôn mặt của nam tử. Hắn cong môi cười làm lộ ra vẻ yêu tà.

“Cô rất lợi hại, có hứng thú làm con rối vong linh của ta không?”

Thời Sênh lạnh nhạt đáp: “Ta chỉ có hứng thú làm bạn lữ của ngươi.”

Mẹ kiếp!

Ghét nhất loại người như thế này!

Đầu hàng!

Nam tử hơi nhướng mày khiến khuôn mặt hắn càng thêm sinh động, giống hệt một yêu tinh câu hồn phách của người khác, dụ dỗ người ta phạm tội, “Nhưng mà ta càng thích cô làm con rối cho ta hơn.”

Ánh mắt hắn đầy hưng phấn như một con sói đói khát nhìn thấy đồ ăn, “Cô nhất định sẽ là một con rối vong linh hoàn mỹ nhất.”

Thời Sênh: “…”

#Vợ tôi muốn biến tôi thành con rối, tôi có nên giết chết hắn hay không đây, online chờ, rất gấp#

“Ta không thích!”

“Hửm? Tại sao chứ?” Nam tử hơi nghiêng đầu, hình như hơi khó hiểu, “Làm con rối vong linh của ta thì cô sẽ có thể ở bên ta mãi mãi, còn có thể bất tử, đây không phải điều mà loài người các cô theo

đuổi sao? Ta đều có thể cho cô hết!”

Nói tới câu sau cùng lại biến thành mê hoặc.

“Anh không phải người à?” Thời Sênh nắm được trọng điểm trong lời của hắn.

“Ta là người.” Nam tử mỉm cười, quanh thân ngập tràn tà khí, “Nhưng đó là chuyện từ rất lâu rồi.”

Thời Sênh híp mắt: “Vậy nên hiện giờ anh là cái giống gì?”

“Cô đồng ý làm con rối vong linh của ta thì ta sẽ nói cho cô biết.” Mắt nam tử sáng lên, “Con rối của ta thì có thể biết tất cả.”

“Bệnh tâm thần.”

“Đó là bệnh gì?” Nam tử lộ ra biểu tình khó hiểu.

“Bệnh nan y.”

Thời Sênh ôm Sở Uẩn Linh, muốn rời xa tên thần kinh này một chút.

[Ký chủ, dù hắn có bộ dáng gì thì giờ cô cũng phải chấp nhận, nếu không thì sẽ không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ đâu,]

Thời Sênh: “…” Ta từ bỏ trò chơi này đã được chưa.

[Đây không phải trò chơi.]

Oh.

[…] Cô oh cái gì? Cô oh cái gì mà oh hả?

Hệ thống phát điên, đã tới đây lâu thế rồi mà cô vẫn còn cho rằng mình đang chơi game sao?

“Bệnh nan y có phải ý là không thể cứu được không?”

“Đúng thế, mau đi tìm chết đi.” Thời Sênh rời đi, không thèm quay đầu lại nhìn.

Nam tử thò bàn tay ra ngoài áo choàng, vẫy vẫy, “Bắt cô ấy lại.”

“Anh dám?” Thời Sênh đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt với hắn.

To gan thật nha! Còn dám bắt cả cô, ba ngày không đánh là lại muốn leo lên nóc nhà lật ngói rồi!

Nam tử sửng sốt, kỳ quái hỏi: “Chúng ta từng gặp qua nhau rồi sao?”

Lần đầu tiên thấy cô, hắn chỉ cảm thấy vô cùng hưng phấn. Người có thể làm hắn cao hứng như thế thì tất nhiên phải thu phục và biến thành thứ mình yêu thích nhất rồi, có gì sai đâu cơ chứ?

Thời Sênh cười lạnh: “Ngủ rồi.”

Thời Sênh tiếp tục đi xuống dưới, nam tử nhìn theo cô rồi chạy theo, “Chuyện xảy ra lúc nào, sao ta không nhớ rõ?”

“Anh mất trí nhớ.” Thời Sênh tiếp tục bịa chuyện.

“Mất trí nhớ?”

Nhìn nam tử có vẻ tin tưởng như thế thì Thời Sênh lại thấy choáng

váng, tên này… không dễ lừa như thế thật đấy chứ?

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, hắn thật sự rất dễ bị lừa.

“Sao ta lại mất trí nhớ được nhỉ?”

“…” Ta nói bừa, làm sao biết được tại sao anh mất trí nhớ chứ. Mẹ kiếp, mặt mũi nhìn khôn khéo thế mà sao lại dễ lừa vậy chứ? “Anh uống nhầm một loại thuốc sau đó liền mất trí nhớ, thực ra tôi là vợ anh.”

[…] Lại phải nghe Ký chủ nói lung tung một cách nghiêm trang.

“A.” Nam tử đáp một tiếng, ánh mắt lại biến thành quỷ dị, giọng nói đầy hưng phấn, “Cô đã là vợ của ta, vậy thì cô có nguyện ý trở thành con rối của ta không? Cô nhất định sẽ nguyện ý rồi vì cô là vợ ta cơ mà.”

Thời Sênh: “…” Cút!

Lăn thật xa cho ông!

Con vợ thế này ông ứ cần!

Nam tử cũng không làm gì, chỉ đi theo bên cạnh Thời Sênh, nhưng mấy vong linh trên cồn cát đã biến mất, hắn cũng đã kéo mũ áo choàng lên, “Vợ à, vì sao em không muốn làm con rối của ta hả? Em yên tâm đi, ta sẽ không lấy vợ khác đâu.”

“Câm miệng!”

Con rối ông nội nhà anh ấy!

Còn muốn có vợ khác ư, chê mình sống lâu rồi đúng không?

Lần này Phượng Từ bị bệnh quỷ gì thế này?

“Câm miệng thì em sẽ làm con rối của ta chứ?”

“Không.”

“Vậy tại sao ta phải câm miệng?”

“Bởi vì tôi không muốn nghe anh nói bất cứ câu gì.”

“Tại sao không muốn nghe ta nói chuyện? Không phải em là vợ của ta sao? Nghe ta nói chuyện là nghĩa vụ của em mà.”

Anh cứ thế tiếp nhận mấy lời nói bừa của ông sao?

Lập trường của anh đâu rồi?

Đổi thành người khác có phải anh cũng nhận luôn không?

Tức giận thật!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh cái rắm ấy!

Đã lâu rồi không muốn đánh hắn như thế này.

Thời Sênh thả Sở Uẩn Linh vẫn còn đang đần người xuống, mỉm cười xoay người. Nam tử hơi kéo mũ choàng ra để lộ khuôn mặt của

mình, đó là một khuôn mặt vô cùng hưng phấn: “Vợ, em đồng ý làm con rối của ta rồi sao?”

Thời Sênh cười lạnh: “Anh đi chết trước đi rồi tôi sẽ đồng ý.”

Nam tử nghiêng đầu, tóc dài ở phía sau rơi về phía trước một lọn làm cho biểu tình của hắn cực kỳ mê người.

Nam tử như yêu tinh kia hơi nhếch cánh môi: “Em nói đấy nhé?”

Chuông cảnh báo trong lòng Thời Sênh đột nhiên vang lên.

Chương 1606: Pháp sư vong linh (16)

Nam tử vừa ôm cái bụng vừa bị đánh vừa bò lên từ dưới nền cát vàng: “Vợ, tại sao em lại đánh ta?”

“Đáng đánh.” Thời Sênh vẫn cứ bế Sở Uẩn Linh đang ngơ ngác, không thèm để ý tới người đằng sau. Hắn mà còn dám giở trò thì cô còn đánh hắn.

“Vợ…” Nam tử ôm bụng nghiêng ngả đuổi theo Thời Sênh, “Em đồng ý làm con rối của ta thì dù cho em đánh cả trăm lần cũng được.”

Thật sự muốn ấn hắn vào trong cát vàng cho vong linh thịt.

Thời Sênh cố gắng kiềm chế ham muốn đánh chết hắn đổi thế giới.

Bộ dáng này tính ra cũng còn tốt hơn chán bộ dáng tà khí lúc đầu.

Nghĩ tích cực một chút thì có lẽ vẫn miễn cưỡng tiếp thu được.

Đương nhiên, tiền đề là hắn không gây ra bất kỳ chuyện gì. Rốt cuộc Thời Sênh cũng không tin chuyện người lúc đầu khôn khéo như thế lại biến thành tên ngốc, 50% có thể là hắn giả bộ... vì mục đích biến cô thành con rối.

Cô tin hắn mới lạ.

“Anh có cho tôi ngủ thì tôi cũng sẽ không làm con rối của anh, có cảm thấy thất vọng không?”

“Chẳng phải ngủ rồi sao?”

Thời Sênh: “…” Hôm nay không thể nào nói chuyện tiếp được nữa rồi.

Thời Sênh trở lại nơi đại quân vong linh vừa xuất hiện. Lúc này trên mặt đất vẫn còn vương vãi thi cốt và hồn hỏa của vong linh. Nam tử bước qua những thứ đó, hồn hỏa đang bay trong không gian lập tức thẩm thấu hết vào trong cơ thể hắn.

Thời Sênh nhìn hắn đầy quỷ dị.

Nam tử lại kéo mũ choàng xuống, nở một nụ cười với Thời Sênh, “Vợ, em không thích những hồn hỏa này à?”

“Anh không thấy no à?” Thật lo lắng hắn sẽ đột nhiên bị nổ tung quá.

“No?” Nụ cười của nam tử nhạt đi mấy phần, “Không đâu, ta rất đói bụng.”

Đói…

Vừa rồi hắn cắn nuốt nhiều hồn hỏa như thế, pháp sư bình thường thì đã sớm nổ tung cmnr, hắn còn đói?

Đời trước chết vì đói à?

Thời Sênh mặc kệ hắn hấp thu đám hồn hỏa xung quanh, không no chết là được rồi.

Nam tử lại kéo mũ choàng lên che đi gương mặt của mình. Vào thời điểm Thời Sênh không nhìn thấy, nụ cười trên mặt hắn liền biến mất,

ánh mắt nửa quỷ dị nửa hưng phấn nhìn cô chằm chằm như thể đang thiết kế xem nên chế tác cô thành một con rối vong linh hoàn mỹ như thế nào.

Nhưng mà quá hung dữ…

Không biết phải dỗ thế nào thì cô mới đồng ý làm con rối vong linh của hắn đây?

Nam tử có chút buồn rầu. Hắn không thích cưỡng ép người khác, nhất là người khiến cho hắn đặc biệt hưng phấn như thế này.

“Ta là Đông Ngự, tên em là gì?” Nam tử chủ động nói chuyện với Thời Sênh.

“Vĩ Huyền.”

“Vĩ trong êm ái, Huyền âm lả lướt, cái tên thật đẹp. Nếu có thể làm con rối vong linh của ta thì càng hoàn mỹ hơn.”

Ha hả!

Nói ba câu thì hai câu không rời con rối, sao không đi cùng con rối của anh luôn đi!

Mẹ kiếp, thiểu năng trí tuệ!

Thời Sênh hít sâu một hơi, xoay người nói: “Vĩ Huyền còn đồng âm với nguy hiểm.”

Tên này là Sở Khung đặt nhân chuyện cô sinh ra đã là sao quả tạ, hơn nữa Sở Khung cũng mong cô là một khối u ác tính nguy hiểm và đầy tai họa của Vong linh giới, vì vậy nên mới lấy tên này cho cô.

Thực tế, lúc đầu, tên của cô không phải là Vĩ Huyền mà là Nguy Huyền. Cô là một cây cung nguy hiểm, ai động vào liền xui xẻo.

Sau đó đổi thành Vĩ Huyền, không biết do Sở Khung đã làm gì hay tên này thật sự có năng lực làm mệnh cách của cô sợ hãi mà thể chất tai tinh cũng biến mất.

“Nguy hiểm mới có tính khiêu chiến mà.” Đông Ngự nhẹ giọng đáp: “Vậy em…” Càng làm cho hắn thích thì hắn càng muốn biến cô trở thành con rối vong linh, vĩnh viễn mang theo bên người.

Câu tiếp theo Đông Ngự không nói ra. Hắn xoay người nhìn về phía xa: “Vừa rồi em dạy con nhóc này cái gì thế? Sao lại chọc cho tập thể vong linh chui lên vậy?”

Con nhóc Sở Uẩn Linh: “…” Chị ơi, người này đáng sợ quá!

“Ai biết được chúng phát điên cái gì chứ.” Thời Sênh nghiến răng, đang yên đang lành liền chui lên một đám. Cô chắc chắn mình không làm gì, Sở Uẩn Linh càng chẳng thể làm gì.

Nếu không phải nguyên nhân từ phía họ thì chắc chắn là có người ngầm phá rối.

Hoặc là đám vong linh này ngửi được cái gì.

Thời Sênh nhìn về phía cồn cát chỗ mình rồi lại nhìn sang chỗ cồn cát mà Đông Ngự xuất hiện rồi xoay người hỏi: “Chúng hướng về anh đúng không?”

Đông Ngự kéo mũ choàng ra để lộ nửa gương mặt, biện bạch đầy vô tội: “Vợ, em đừng có oan uổng người ta thế, sau khi đại quân vong

linh xuất hiện ta mới tới mà.”

Thời Sênh nhìn hắn nghi hoặc. Đông Ngự cười đầy ngây ngô, trên mặt thiếu điều viết mấy câu tuyên ngôn không biết xấu hổ như “em hãy tin ta, em chính là vợ của ta” và “sao em lại không tin ta cơ chứ”.

“Chị…” Sở Uẩn Linh ôm chặt cổ Thời Sênh. Cô bé cảm thấy anh kia cười thật sự rất khủng khiếp, còn khủng bố hơn cả đám vong linh lúc nãy.

Tầm mắt của Đông Ngự liếc qua, trong đáy mắt ngập tràn vẻ nguy hiểm, con rối dự bị mà hắn vừa mắt sao lại có thể cho một con nhóc ôm chứ?

Nhưng cô ấy còn chưa đồng ý với hắn nên Đông Ngự không dám tiến lên ném con bé này ra, chỉ có thể dùng mắt trừng Sở Uẩn Linh. Sở Uẩn Linh co rúm lại, lập tức vùi mặt vào ngực Thời Sênh.

Ngón tay Đông Ngự khẽ nhúc nhích, còn chưa kịp ra tay thì giọng Thời Sênh lại vang lên: “Anh có dám thề không phải chúng tới vì anh không? Nếu nói dối thì vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc biến tôi thành con rối?”

Lời này sao có vẻ kỳ kỳ…

“Ta thề.” Đông Ngự lập tức giơ tay lên trời, “Vậy bây giờ có thể biến em thành con rối được rồi đúng không?”

Thời Sênh: “…” Thật sự rất muốn giết chết hắn.

Thời Sênh xoay người không thèm để ý tới Đông Ngự. Đông Ngự không cam lòng nhích lên, “Rốt cuộc em có đồng ý hay không?”

Thời Sênh cười lạnh trong lòng, thật sự rất muốn biết sau khi hắn khôi phục ký ức, nhớ lại những chuyện này sẽ có vẻ mặt như thế nào, chắc chắn là rất thú vị.

“Vừa rồi tôi chẳng đồng ý gì hết.”

Đông Ngự tính toán một chút rồi lại kéo mũ áo choàng xuống, bọc kín người đến mức một sợi tóc cũng không lộ ra như thể đang tức giận vậy.

Anh còn dám tức giận à? Ông đây bị anh nhớ thương làm con rối vong linh còn chưa thèm tức, anh lại không biết xấu hổ mà làm mình làm mẩy à, mặt mũi lớn lắm sao?

…

Thời Sênh nhìn cát vàng trước mặt, chuyện vừa rồi quá quỷ dị, nếu không phải tới vì tên thiểu năng trí tuệ bên cạnh cô đây thì chắc chắn là tới vì cô hoặc Sở Uẩn Linh…

Thời Sênh quyết định thử một lần nữa.

Dù là tới vì ai thì rất dễ dàng nhận ra.

Nếu thử mà không có kết quả, vậy nhất định là có kẻ phá rối.

[…] Loại tiểu thuyết này cốt truyện phải dài tới cả mười tập. Cô làm một tập đã đi tới đại kết cục, không sợ đạo diễn sẽ khóc à?

“Vợ, hồn hỏa có thể cho ta không?” Đông Ngự vừa nghe liền lập tức chuyển mục tiêu sang đồ ăn.

“Anh cho tôi cái gì tốt chứ?”

“Không phải em là vợ ta sao? Vì sao ta phải cho em cái gì tốt mới được?”

Thời Sênh: “…” Chuyện ông đây bịa ra mà anh cũng tin à?

Anh là đồ đần sao?

Được rồi, hắn chính là như thế.

Thời Sênh dẫn Sở Uẩn Linh tới một nơi khác, vừa rồi ở đó đã có một đại quân vong linh trồi lên nên dưới đất cũng chẳng còn bao nhiêu, tốt nhất đi tìm một nơi chưa bị khai phá thì tốt hơn.

Sở Uẩn Linh không biết Thời Sênh muốn làm gì nhưng cô bé rất sợ Đông Ngự đang bám đuôi ở phía sau. Cô bé cứ có cảm giác hắn như một con sói có thể xông lên xé nát mình bất cứ lúc nào.

Thời Sênh cũng thực bất đắc dĩ, có lẽ tên thiểu năng trí tuệ này còn có thể cứu, không thể thì đành giết rồi đổi thế giới khác vậy.

Chương 1607: Pháp sư vong linh (17)

Thời Sênh đi tới một nơi khá xa rồi tiến hành lặp lại những bước như lần trước.

Sở Uẩn Linh bị dọa, cọ tới cọ lui một hồi mới làm được theo những gì Thời Sênh nói, nhưng từ đầu tới cuối cùng không thấy xảy ra chuyện gì.

Xem ra không phải vong linh chủ động tấn công.

Mà là có người tác động…

Hừ!

“A!” Đông Ngự đột nhiên thốt lên một tiếng. Con rối vong linh không biết từ đâu tót ra, đồng thời đánh về một chỗ.

Mà thứ ở sau tảng đá bên phía đó vì bị con rối vong linh tấn công nên lập tức lộ ra.

Thời Sênh nhìn thân ảnh đó, mắt hơi nheo lại, nữ chính đại nhân…

Mẹ!

Lại dám lén lút hạ độc thủ sau lưng ông!

Lần này nữ chính thuộc hệ hắc ám à?

Thời Sênh phát hiện bên cạnh nữ chính còn có một thiếu niên đang cố hết sức chống đỡ lại sự tấn công của con rối vong linh.

Con rối vong linh bình thường đã rất khó đối phó, chúng chẳng những thông minh hơn mà còn hiểu được phối hợp và dụ dỗ, quả thực chẳng kém gì con người cả.

“Có phải rất lợi hại không?” Đông Ngự không biết đã nhích tới bên cạnh Thời Sênh từ lúc nào, “Nếu em làm con rối của ta, ta cam đoan em còn mạnh hơn, thông minh hơn chúng nữa.”

Thời Sênh không hề do dự đáp trả hắn hai tiếng: Ha hả!

Có quỷ mới làm con rối của anh, mẹ cái đồ đần này!

“Vợ, em thật sự không nghĩ một chút sao, làm con rối của ta rồi thì sau này em là người mạnh nhất, không ai có thể là đối thủ của em được, hơn nữa còn có thể vĩnh viễn được ở bên ta.” Đông Ngự lại bắt đầu ra sức tưởng tượng về tương lai.

Thời Sênh hận không thể đá chết hắn ngay lập tức.

Đương nhiên, cuối cùng vì Lam Băng chuẩn bị trốn chạy, Thời Sênh vội vàng chặn cô ả lại nên Đông Ngự mới thoát được kết cục bị đá.

Đối phó với một con rối vong linh còn được, nhưng đồng thời phải đối phó với mấy con thì Lam Băng cũng không nuốt nổi. Quan trọng nhất là cô ả còn bị một thiếu niên kéo chân sau nữa.

Lúc trước ở trong thành, thiếu niên bị người ta đuổi bắt, cô ta giúp một phen. Ai ngờ thiếu niên này đi theo cô ta tới đây luôn.

Cho nên lúc này, quyết định sáng suốt nhất chính là... chạy.

“Đi!” Lam Băng đẩy lùi một con rối vong linh rồi túm thiếu niên kia chạy ra khỏi vòng vây.

Nhưng mà còn chưa chạy được bao xa thì đã nhìn thấy Thời Sênh đứng chắn đường.

Lam Băng khựng lại.

“Chạy cái gì chứ?” Thời Sênh một tay chống nạnh, một tay chống kiếm, “Không ở lại tâm sự chút sao?”

Nữ chính đại nhân không hổ là nữ chính đại nhân, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể học được cách khống chế một đội quân vong linh. Cái kiểu được buff này cũng quá mức làm người ta đố kỵ rồi.

Nhị Cẩu Tử còn chưa bao giờ buff cho cô!

Thậm chí quà tân thủ cũng chẳng có luôn.

Muốn buff cũng phải tự mình ra tay mới có, thật buồn cái cuộc đời này.

[…] Sao Ký chủ vẫn còn nhớ rõ quà tân thủ cơ chứ. Rốt cuộc nó đã nói bao nhiêu lần rồi, nó là Hệ thống đứng đắn, không có cái gọi là quà tân thủ gì hết!

Các ngươi là bản lậu, ta hiểu!

[…] Lậu ông nội nhà cô ấy! Bọn tôi là bản chính, cảm ơn! Giết người thì giết đi, nói với tôi làm cái gì hả?

“Vĩ Huyền…” Lam Băng cắn răng, ánh mắt cô ta nhanh chóng đảo qua bốn phía. Mấy con rối vong linh kia cũng đã vây lại chặn mất đường lui của cô ta. “Ngươi lại dám luyện hóa vong linh để sử dụng cho bản thân. Dù ngươi có là pháp sư hắc ám thì việc này cũng là trái phép.”

Dù là pháp sư hắc ám thì cũng phải theo quy củ của pháp sư hắc ám. Trong cách nhìn của pháp sư, thứ gọi là con rối vong linh này chính là cùng phe với đám vong linh.

“Nói đạo lý chút đi, cái này không phải của ta.”

Lam Băng cảnh giác nhìn Thời Sênh, chỉ sợ đột nhiên cô phát động tấn công, “Nếu không phải của ngươi thì tại sao lại phối hợp hành động với ngươi chứ?”

“Bởi vì chủ nhân của chúng cũng muốn chế tạo ta thành con rối vong linh.”

“Cái gì?” Lam Băng thực kinh ngạc, “Ngươi là người…” Sao có thể trở thành con rối vong linh được?

Con rối vong linh được luyện hóa từ vong linh, nếu dùng người làm con rối vong linh thì chẳng phải luyện hóa sống người ta sao… Điên rồi chắc?

“Ngươi cảm thấy hắn điên rồi đúng không, ta cũng thấy thế đấy.” Thời Sênh nghiêm túc tán đồng.

Lam Băng: “…” Rốt cuộc nữ nhân này định làm gì?

“Vậy tại sao ngươi lại cấu kết làm việc xấu với hắn?” Thiếu niên sau lưng Lam Băng đột nhiên lên tiếng, “Chẳng phải giờ ngươi nên chạy

trốn sao?”

Thời Sênh mỉm cười: “Hắn không dám ra tay với ta.”

Thiếu niên: “…”

Vừa rồi Tiểu Băng gọi cô ta là gì nhỉ? Vĩ Huyền? Vĩ Huyền? Vĩ Huyền… Vĩ… Mẹ kiếp! Là Vĩ Huyền đó của Vong linh giới sao?

“Tiểu Băng… Cô ta, cô ta, cô ta…”

“Chính là cô ta, chút nữa ngươi tìm thời cơ chạy đi.” Lam Băng hạ giọng cảnh cáo thiếu niên.

“Thế còn cô?”

“Ta có cách của ta.” Trên người cô ta còn có không ít đồ vật, bảo mệnh không khó.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng Lam Băng vẫn khá lo lắng. Nữ nhân này hoàn toàn khác với người mà cô ta đã gặp lần trước, lời nói, hành động, cử chỉ của người này lúc nào bình tĩnh đến quỷ dị, dường như là chuyện có to tát cỡ nào cũng không làm ảnh hưởng được tới cảm xúc của cô vậy.

“A!” Thiếu niên hú lên một tiếng quái dị rồi túm Lam Băng lăn sang bên cạnh một vòng.

Nơi mà bọn họ vừa đứng xuất hiện một cái rãnh cực kỳ sâu, cát vàng không ngừng khuếch tán mù mịt quanh hai người, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Tránh khỏi công kích, thiếu niên lập tức nhảy dựng lên, “Vĩ Huyền,

ngươi không thấy mình đê tiện sao, lại dám hạ độc thủ sau lưng chúng ta!”

“Ông đây đứng đối diện với các ngươi, sao lại nói là hạ độc thủ sau lưng?” Thời Sênh dùng thiết kiếm chỉ về phía thiếu niên, “Còn chưa biết cách sử dụng thành ngữ này thì về học lại một lần đi, đừng có sử dụng bừa bãi là mất mặt!”

Thiếu niên: “…” Người này thích xuyên tạc lời hắn nói rồi còn trách hắn không học hành thành thạo sao?

Sao lại có người không biết xấu hổ tới mức này?

“Còn nữa, không phải ta là người đê tiện trong truyền thuyết của các ngươi sao? Các ngươi dán nó lên gáy ta bắt ta nhận, lại không cho ta làm à?” Đại đa số thời điểm Vĩ Huyền đều không hề dùng thủ đoạn ti tiện,nhưng dù sao cô cũng rất mạnh nên dù cô làm gì thì cũng sẽ bị đội lên đầu cái danh đê tiện này.

Thiếu niên suýt chút nữa bị Thời Sênh làm cho tức hộc máu.

Cái này thì có gì đáng kiêu ngạo chứ? Ngươi kiêu ngạo cái rắm ấy!

“Nhân lúc này, chạy!” Lam Băng đẩy thiếu niên một cái rồi bản thân cũng nhảy lên khỏi mặt đất, bắn về phía Thời Sênh.

Cát vàng trên mặt đất hình thành nên một cơn lốc xoáy theo sự di chuyển của Lam Băng rồi không ngừng mở rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy, cuối cùng hình thành một cơn lốc lớn.

Thời Sênh không thấy Lam Băng niệm chú, cái này hẳn là thuấn phát trong thế giới ma pháp.

Thuấn phát chính là kiểu không cần niệm chú, chỉ nghĩ là có thể phát động ma pháp. Người thường phải dùng rất nhiều năm mới học được thuấn phát, thậm chí có người học cả đời cũng không được.

Nhưng vai chính thì khác, thuấn phát là kỹ năng được chuẩn bị cho bọn họ, không biết thuấn phát thì không phải vai chính rồi.

Ví dụ như cô ta…

Gió lốc tới gần Thời Sênh, cô bèn gạt hết những suy nghĩ kỳ quái trong đầu, nghiêm túc đối mặt với cơn lốc kia.

Dù ở bất kỳ thời điểm nào cũng không thể coi thường nữ chính.

“Phá!” Thân ảnh Lam Băng lẫn trong gió lốc lúc ẩn lúc hiện. Ả nhân cơ hội tới gần Thời Sênh liền dùng tay kết ấn, sau đó gió lốc lập tức chia làm mấy cỗ vây chặt lấy Thời Sênh vào giữa.

Chương 1608: Pháp sư vong linh (18)

“Oong!”

Thiết kiếm rung lên một cái rồi phi vút lên cao và lao xuống trong tầm mắt kinh ngạc của Lam Băng.

Nháy mắt khi thiết kiếm cắm xuống mặt đất, một dòng khí mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh làm đám gió lốc đang vây quanh Thời Sênh bị chia năm xẻ bảy.

Lam Băng nhìn thiết kiếm với ánh mắt khiếp sợ. Lúc trước cô ta đã rất chú ý tới thanh kiếm kia, đó là Thần Khí sao?

“Tiểu Miêu, ngươi đã gặp qua Thần Khí nào như thế chưa?” Lam Băng âm thầm dò hỏi thú khế ước của mình.

Thế giới vong linh mà lại có thần khí…

“Không.” Con mèo mau chóng đưa ra đáp án.

Nó rất quen thuộc với các Thần Khí, nhưng Thần Khí như thế này thì nó chưa thấy bao giờ.

“Vong linh giới này đã tồn tại từ rất lâu, cho dù có loại Thần Khí mà tôi chưa gặp bao giờ cũng không ngoài ý muốn.” Con mèo tiếp tục nói, “Chủ nhân, trên tay cô ta có Vong linh Pháp trượng, lại có cả Thần Khí nữa, cô phải cẩn thận.”

Nỗi lòng Lam Băng liền trầm xuống.

Vốn dĩ cho rằng sẽ lấy được Vong linh Pháp trượng mặc dù quá trình sẽ hơi gian nan một chút, ai ngờ lại còn đột nhiên lòi ra một thanh Thần Khí, sợ là không dễ dàng lấy được Vong linh Pháp trượng.

“Chủ nhân, cô ta tới!” Con mèo lên tiếng nhắc Lam Băng.

Thời Sênh vung kiếm phá tan gió lốc còn chưa biến mất hoàn toàn và lao về phía cô ta.

Từ lúc người này cướp nhẫn của mình thì thù của hai người đã kết rồi, tất nhiên Lam Băng cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, các loại ma pháp liên tục ném ra như không cần tiền.

Ánh sáng ma pháp lấp lánh liên tục giữa bụi cát vàng, tốc độ nhanh đến mức làm người ta níu lưỡi.

Không ai có thể thuấn phát ma pháp nhanh được như thế, giữa hai lần phát động ma pháp vẫn luôn có một khoảng cách.

Nhưng Lam Băng lại khác, những ma pháp cô ta phát động đều gần như liền mạch với nhau, thậm chí có đôi khi còn đồng thời phát hẳn hai ma pháp một lần.

Nếu người khác ở đây chắc sẽ sợ tới rơi cả tròng mắt ra ngoài.

Nhưng đối với Thời Sênh mà nói thì chẳng có gì đáng kinh ngạc cả. Nữ chính người ta mà không trâu bò thì còn gọi là nữ chính sao?

“Rầm!”

Đá xung quanh bị sóng khí của trận đánh nhau nghiền thành bột phấn, hóa thành một đống bụi vàng từ trên trời trút xuống. Thân ảnh của hai người càng lúc càng nhanh.

Càng đánh thì Lam Băng lại càng kinh ngạc. Lúc trước ở thành Vạn Cốt, hai người tuy không đánh nhưng cô ta biết người này chưa mạnh như bây giờ.

Cô ta mạnh lên, người đó cũng mạnh lên.

Không tốt!

Lam Băng kinh hãi, vội vàng phát ra hai ma pháp ngăn chặn Thời Sênh rồi lập tức lùi về xa.

Quả nhiên, cô ta vừa di chuyển thì chỗ mình mới đứng liền nổ tung, cát trên mặt đất bị hất tung lên cao rồi lại trút xuống như mưa.

“Người đâu rồi?” Tuy rằng bị cát vàng ngăn chặn tầm mắt nhưng cũng không phải hoàn toàn không nhìn thấy gì, người vừa rồi vẫn còn đứng đối diện giờ đã chẳng thấy đâu nữa.

“Chủ nhân, sau lưng!” Tiếng của con mèo mang theo vài phần kinh hãi truyền ra.

Lam Băng cảm thấy lưng lạnh lẽo một trận, trong đáy lòng nổi lên cảm giác nguy ngập mãnh liệt.

Xoay người lại cũng không kịp nữa nên cô ta chỉ có thể áp sát người xuống đất, nhưng đúng lúc này, từ trong lòng đất lại có vô số cánh tay bằng xương trắng thò lên túm lấy cô ta.

Vong linh…

Lúc này Lam Băng muốn thay đổi tư thế cũng đã không còn kịp nữa. Cô ta ngã xuống theo đà nghiêng người, hai chân bị vong linh túm chặt và kéo lún sâu vào trong cát vàng.

Đến khi tay cũng sắp bị túm lấy thì đột nhiên có một cỗ lực lượng khổng lồ từ trong cơ thể cô ta xông ra, vong linh trên mặt đất như cảm nhận được thứ gì đó rất đáng sợ nên lập tức thu tay lại.

Lam Băng lăn tròn trên đất, trong miệng đầy cát.

“Phong Tà?”

“Ừ.” Một giọng nam trầm ổn vang lên trong đầu cô ta, sau đó lại nói với giọng đầy ghét bỏ, “Ta chỉ ngủ say có một thời gian, tại sao lại lăn lộn mình thành chật vật như thế chứ?”

Lam Băng như tìm được chỗ để dựa dẫm nên cả người cũng bình tĩnh trở lại, “Gặp được một ả rất khó chơi.”

Phong Tà không nói gì nhưng Lam Băng biết hắn vẫn còn ở đó.

Mà ở bên phía Thời Sênh, khi cỗ lực lượng kia bùng nổ cô đã nhanh chóng bảo vệ mình, nhưng vì thân thể xảy ra phản ứng sợ hãi nên vẫn lùi về sau một đoạn.

Lật bàn!

Biết ngay là trên người nữ chính có thứ gì đó mà.

[…] Nếu cô biết thì sao còn xông lên ăn vả làm gì chứ?

Biết rõ là đánh không chết mà còn cứ xông lên, bị điên!

“Không thử làm sao mà biết là không được chứ? Lỡ như tốc độ của ta nhanh có thể giết chết ngay lập tức được thì sao?”

[Sự thật đã chứng minh, cô chưa thành công một lần nào cả.] Hệ thống đả kích không hề do dự.

“Hừ, thất bại là bà ngoại của thành công, một ngày nào đó kiểu gì cũng thành công, sống thì phải biết hy vọng.”

[…] Canh gà có độc của Ký chủ bản hệ thống không ăn nổi.

Rõ ràng cô chẳng bao giờ quan tâm tới những vấn đề râu ria, thế nhưng cứ liên quan tới vai chính liền chấp mê bất ngộ. Sự chấp nhất này có thể so được với sự chấp nhất của cô với Phượng Từ rồi.

“Ta phải đặt cho mình một mục tiêu chứ, nếu không thì làm gì có động lực vươn lên. Loại hệ thống phế thải như mi sao có thể thiểu được ý tưởng của vĩ nhân như ta.” Không có mục tiêu chính là mù quáng tiến bước, dù mục tiêu là gì thì cũng cứ phải có một cái mới được.

[…] Ha hả, mục tiêu này của cô là tùy tiện lập thôi đúng không? Lại còn không có việc gì cũng công kích bản Hệ thống, tạm biệt!

“Sạt!”

Cát vàng ở trong không khí ngưng kết thành một sợi xích rồi vụt bay về phía Thời Sênh, lực lượng này hoàn toàn khác với lực lượng của Lam Băng.

Thời Sênh híp mắt, quyết đoán nhảy lên thiết kiếm rồi bay lên.

Xiềng xích cũng bám theo như muốn bắt lấy cô.

“Sạt sạt sạt…”

Xiềng xích bị phân giải giữa không trung làm cát vàng trút xuống như mưa, toàn bộ thế giới đều toàn cát là cát.

“Đi!” Phong Tà lập tức hạ mệnh lệnh trong đầu Lam Băng, lần trước hắn đã sử dụng lực lượng quá mức, giờ chỉ dùng một chiêu liền nhận ra mình không phải đối thủ của nữ nhân kia.

Lam Băng không hề chần chừ một giây nào, lập tức để con mèo đưa mình đi.

Chờ đến khi Thời Sênh hạ xuống thì chẳng còn thấy người đâu nữa.

Thời Sênh: “…” Biết thuấn di thì giỏi ha!

Thế giới dần dần khôi phục lại vẻ an tĩnh. Sở Uẩn Linh kéo thanh pháp trượng chạy bình bịch tới, sau lưng cô bé là đại biến thái Đông Ngự.

Sở Uẩn Linh vì sợ Đông Ngự nên mới chạy nhanh như thế, nếu không sợ là giờ cô bé còn chẳng nhúc nhích nổi nữa.

“Có muốn báo thù không?” Ánh mắt Đông Ngự đảo qua Sở Uẩn Linh, bên trong chứa một chút sát khí không dễ phát hiện ra.

Sở Uẩn Linh lập tức trốn sau chân Thời Sênh, biến thái thật đáng sợ.

“Tôi có thù gì muốn báo đâu chứ?” Thời Sênh trợn mắt, muốn lừa ông đây làm con rối chứ gì, cứ tưởng bở đi.

“Nữ nhân vừa rồi…”

“A, tôi chỉ ngứa mắt với cô ả nên mới ra tay. Bọn tôi chả có thù gì đâu, anh không cần uổng phí tâm cơ.” Có lẽ nguyên chủ có thù oán với nữ chính, nhưng nguyên chủ không yêu cầu cô báo thù nên hai người thật sự không có thù gì hết.

Cô và nữ chính chỉ đơn giản là sự đối đầu giữa vai ác và vai chính mà thôi.

Đông Ngự tỏ ra thất vọng, “Vậy rốt cuộc phải thế nào em mới bằng lòng làm con rối của ta?”

Hắn thật sự rất thích cô!

Thứ mà mình thích thì phải làm thành kiểu mà hắn thích rồi, nhưng thế cô mới càng nghe lời hơn.

“Nằm mơ đi!”

“Giờ có phải thời gian đi ngủ đâu mà phải nằm mơ chứ?”

Thời Sênh mỉm cười, nói gần như là rít qua kẽ răng: “Bởi vì chỉ có như thế anh mới có thể ở trong mơ biến tôi thành con rối được!”

Chương 1609: Pháp sư vong linh (19)

Đánh với nữ chính một trận, mặc dù không thể làm gì cô ta nhưng Thời Sênh cũng đã thăm dò xong át chủ bài của ả.

Ngoại trừ con mèo kia, trên người cô ta còn một thứ khác, cũng không biết là người hay ma…

Nhưng dựa theo cốt truyện thông thường của tiểu thuyết huyền huyễn thì quá nửa là thần thú thượng cổ hoặc mãnh thú. Nó ký kết với nữ chính trong trường hợp ngoài ý muốn, sau đó trở thành đồng lõa của cô ta. À, không phải, là giúp đỡ nữ chính đi lên con đường của nữ cường giả.

Nếu đã không có nam chính là con người, vậy thì quá nửa con thú khế ước này chính là nam chính.

Thú khế ước cường đại trở thành nam chính trong tiểu thuyết cũng rất hay gặp.

Ánh mắt Thời Sênh bắn tới trên người Đông Ngự đang bọc mình kín mít bằng áo choàng, sao hắn không phải thú khế ước của ông đây chứ?

“Vĩ Huyền, ta không phải thú, không thể làm thú khế ước của em được đâu.”

“Mẹ, anh biết thuật đọc tâm à?” Thời Sênh nổi giận.

“Không biết nha.” Đông Ngự lắc đầu.

“Nếu không biết thì tại sao anh biết tôi đang nghĩ cái gì chứ hả?”

“Không biết, tự nhiên hiểu được suy nghĩ của em thôi.” Đông Ngự cũng thấy kỳ quái, hắn vừa nhìn biểu tình của cô đã lập tức đọc ra được suy nghĩ đó rồi, “Rất kỳ diệu đúng không? Ta biết ngay duyên của chúng ta là do ông trời tác hợp, em chính là con rối hoàn mỹ nhất mà ta đang tìm.”

Thời Sênh hít sâu một hơi, đánh!

Sở Uẩn Linh ôm cây pháp trượng, tròn mắt nhìn tên biến thái kia bị đánh.

Chờ khi Thời Sênh quay về, Sở Uẩn Linh kéo vạt áo cô, sợ hãi hỏi: “Chị, tại sao hắn không phản kháng?”

Rõ ràng lợi hại như thế.

“Bởi vì tình yêu.” Cô tin rằng dù hắn không có ký ức, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới việc muốn biến cô thành con rối của hắn nhưng hắn sẽ không bao giờ động tay đánh lại cô.

“Đó là gì ạ?” Sở Uẩn Linh mê man hỏi lại.

“Là một thứ rất thần kỳ, sau này nhóc sẽ biết.”

Sở Uẩn Linh lén lút nhìn ra phía sau. Đông Ngự đang bò dậy, cát vàng từ trên người rơi xuống lả tả, dường như biết cô bé đang nhìn mình nên hắn đột nhiên quay đầu sang, mũ choàng rơi xuống một nửa.

Sở Uẩn Linh nhìn vào ánh mắt đó thì lập tức cảm thấy thân thể như không phải của mình nữa.

Cô bé nắm chặt tay Thời Sênh rồi quay đầu đi, đánh chết cũng không dám quay lại nhìn lần thứ hai.

Hù chết cô bé mất.

Đông Ngự kéo lại mũ của mình để che khuôn mặt sau đó lại tung tăng đuổi theo Thời Sênh.

…

Thời Sênh không định trở về thành nên tìm một nơi hẻo lánh, trói một con vong linh lại để Sở Uẩn Linh thực hành.

Lúc đầu Sở Uẩn Linh cũng rất sợ, nhưng nhìn mãi rồi cũng thấy quen nên về sau không còn sợ như thế nữa. Cô bé dựa theo chú ngữ mà Thời Sênh dạy, học cách hấp thu hồn hỏa trong đầu vong linh.

“Ai nói cho em luyện hóa hồn hỏa theo kiểu này thế?” Đông Ngự ngồi chống cằm nhìn Thời Sênh ở bên cạnh.

“Nếu không thì thế nào?”

“Em làm con rối của ta, ta sẽ nói cho em một cách đơn giản hơn nhiều.”

Tên ngốc mở miệng nói ba câu thì hai câu không rời con rối!

“A, cũng chẳng phải tôi học, tại sao tôi phải hy sinh bản thân mình chứ?” Thời Sênh nhìn Đông Ngự như nhìn một thằng đần.

Đông Ngự nghẹn họng, “Chẳng phải em rất quan tâm tới con nhóc này sao?”

“Ai nói với anh rằng tôi quan tâm tới con bé?” Người cô để ý trước giờ chỉ có một.

“Em không quan tâm nó à? Vậy ta có thể giết nó không?” Đông Ngự không hiểu sao thấy rất vui vẻ.

“Không thể.” Đây là di nguyện của nguyên chủ, cô phải chăm sóc cho bé loli này thật tốt, không phải thứ để cho hắn giết.

“Vậy rõ ràng là em quan tâm con nhóc đó.”

“Đừng có gây rối vô cớ.” Thời Sênh trừng mắt với hắn, “Còn ầm ĩ thì cút ngay.”

Đông Ngự: “…” Hung dữ mà vẫn rất đáng yêu, làm con rối thì chắc chắn còn đáng yêu hơn.

“Ngừng ngay cái suy nghĩ đáng sợ đó của anh lại.” Thời Sênh giật mũ áo choàng của hắn xuống.

Đông Ngự không vui, lại hất mũ lên, “Ta nghĩ như thế thì sao chứ, nếu là trước kia thì còn lâu ta mới kiên nhẫn trưng cầu ý kiến của em đâu, đã sớm trói người đi rồi.”

Đông Ngự nói xong liền lập tức ngây người ra.

Đúng thế, nếu là trước kia, chỉ cần hắn coi trọng kẻ nào thì sẽ lập tức bắt trói về luôn, tại sao lại…

Đông Ngự cổ quái nhìn Thời Sênh mấy lần, không ngờ hắn lại kiên

nhẫn dỗ dành cô đồng ý lâu như thế.

“Bởi vì anh… thích tôi nha!” Thời Sênh ghé sát người vào hắn, “Bớt ảo tưởng đi, cả đời này anh cũng đừng mơ biến tôi thành con rối.”

Mặc dù tư tưởng của hắn có hơi nguy hiểm nhưng bản năng lại tốt hơn mấy tên có vấn đề về đầu óc ở các thế giới khác nhiều, tạm thời không giết cũng được.

Đông Ngự gật đầu đồng tình, “Ừ, thế nên ta chỉ muốn biến em thành con rối.”

Thời Sênh: “…” Có lẽ vẫn cứ giết thì hơn.

…

Mặt trăng đỏ như máu treo lơ lửng giữa không trung khiến cho không gian xung quanh vừa quỷ dị lại vừa yêu tà.

Mặt trăng ở Vong linh giới luôn như thế, đám vong linh rất thích màu sắc này, chỉ hận không thể hóa thành mấy con sói để ngửa đầu tru lên.

Buổi tối là thời gian hoạt động của vong linh. Đám vong linh lục tục chui lên từ lòng đất, đi lại khắp nơi như hồn ma lang thang.

Đông Ngự nhìn đám vong linh đó như nhìn đồ ăn ngon vậy.

“Vợ, ta đói bụng.” Đông Ngự dịch sát vào Thời Sênh, “Rất đói.”

“Tự mình đi bắt đi.” Ông đây có đói bụng đâu.

“Em bắt sẽ nhanh hơn.”

Thời Sênh: "…" Không biết xấu hổ là gì à?

"Thân là vợ, chẳng lẽ em không nên tìm thức ăn cho ta sao?" Đông Ngự tiếp tục không biết xấu hổ.

"Anh đã nghe cô vợ nhà nào phải đi tìm thức ăn cho chồng chưa?" Thời Sênh tức giận mắng.

"Ta nè."

Thời Sênh: "…" Giỏi lắm, rốt cuộc còn không biết xấu hổ hơn cả ông đây nữa.

Thật sự rất được!

Đông Ngự kéo mũ choàng xuống để lộ ra gương mặt tái nhợt của mình: "Vợ, em nhìn đi, anh sắp đói tới không còn sức lực nào rồi."

"Anh…"

Đông Ngự khẽ chớp mắt nhìn Thời Sênh, có thể là vì hắn là Phượng Từ nên lúc này nhìn hắn thật sự rất đáng thương.

Thời Sênh thở dài: "Chờ đấy."

Cô đứng dậy phủi làn váy, đi được vài bước lại dừng lại, cảnh cáo hắn: "Không được ra tay với con bé, ngoan một chút."

Đông Ngự nhìn về phía cô nhóc còn đang nghiêm túc suy nghĩ xem phải làm gì để hút hồn hỏa vào trong pháp trượng rồi lại nhìn về phía đồ ăn ở phía xa, sau đó quyết đoán lựa chọn đồ ăn.

Thời Sênh chạy một vòng trong đám vong linh, chờ đến khi đã kéo đủ quái mới một lần diệt gọn.

Trong bóng đêm, hồn hỏa bay lơ lửng giữa trời như ma trơi.

Mà nữ tử đứng ở giữa đám hồn hỏa lại như một viên minh châu chói mắt.

Đông Ngự nhìn người bên kia, biểu tình trên mặt vừa hưng phấn lại vừa quái dị… Thật sự rất muốn biến cô thành con rối, con rối của một mình hắn.

Thời Sênh trở về liền nhìn thấy bộ dạng “nhộn nhạo” của Đông Ngự, không nhịn được bĩu môi: “Ăn no chưa?”

Đông Ngự thu lại biểu tình xấu xa kia của mình, hấp thu nốt chút hồn hỏa cuối cùng rồi mới đáp: “Chưa no.”

“Anh là lợn à?” Ăn nhiều thế thì ai mà nuôi nổi?

Sắc mặt Đông Ngự vẫn tái mét, hắn vuốt bụng mình: “Thật sự là chưa no mà, không tin thì em thử sờ mà xem.”

Thời Sênh nhìn bụng hắn: “Vậy trước kia anh sống bằng cách nào?”

“Đói quá thì sẽ chẳng đói nữa.” Đông Ngự nghiêm túc đáp.

Thời Sênh: “…” Tự nhiên lại thấy đau lòng là sao chứ?

Đông Ngự nghiêng đầu nhìn cô, ý tứ rất rõ ràng... Còn có thể tiếp tục ăn nữa không?

Chương 1610: Pháp sư vong linh (20)

Thời Sênh chỉ có thể dùng một từ duy nhất để hình dung về sức ăn của Đông Ngự - Lợn!

Cô đã giết hết vong linh ở khu vực quanh đây, trên mặt đất đầy xác vong linh mà hắn còn chưa ăn no, vẫn còn bày ra biểu tình “ta vẫn chưa no, còn có thể ăn nữa được không”.

“Hết rồi, khu vực quanh đây đều bị anh ăn sạch rồi đấy.” Thời Sênh ngồi trở lại bên cạnh hắn, lắc lắc cổ tay mỏi nhừ.

“Có nhiều vong linh mà, bên dưới còn rất nhiều chưa chui ra đấy. Để ta xoa cho em.” Đông Ngự thấy Thời Sênh xoa tay thì lấy lòng.

Thời Sênh cứ cảm thấy hắn có âm mưu nên chần chừ một hồi rồi mới đưa tay ra.

Đông Ngự cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tay hắn không lạnh mà hơi ấm. Đầu ngón tay ma xát trên mu bàn tay Thời Sênh làm cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Đông Ngự liếc mắt nhìn Thời Sênh, thấy cô đang nhìn con nhóc bên kia thì đầu ngón tay lập tức lần tới lòng bàn tay cô.

Chỉ cần hắn động một cái là cô sẽ bị hắn khống chế.

Nhưng…

Đông Ngự chần chừ.

Đầu ngón tay hắn cọ nhẹ trên lòng bàn tay cô rồi quyết định từ bỏ ý định này, nghiêm túc xoa tay.

“Trước khi ta mất trí nhớ thì ta là người thế nào?” Đột nhiên, Thời Sênh nghe hắn hỏi.

Thời Sênh quay đầu nhìn vào đôi mắt đầy vẻ nghi hoặc của Đông Ngực, chẳng lẽ hắn… thật sự mất trí nhớ sao?

Nếu thật sự mất trí nhớ thì có thể lý giải tại sao cô chém gió lung tung thế mà hắn cũng tin.

Tuy rằng phần lớn nguyên nhân có thể là vì hắn muốn biến cô thành con rối của hắn.

Nếu đã như thế, cô cũng chẳng khách khí mà chém gió thêm.

“Trước kia á, hồi đó anh cực kỳ nghe lời tôi, tuyệt đối sẽ không có tư tưởng nguy hiểm kiểu biến tôi thành con rối đâu.”

“Thật sao?” Đông Ngự tiếp tục vuốt ve lòng bàn tay Thời Sênh, cảm giác mềm mại đó làm hắn rất thích, “Vậy trước kia em cũng bỏ đói ta thế này sao?”

Thời Sênh: “…” Ai bỏ đói anh đâu chứ? Anh lại tỏ ra như thể trước kia bị ngược đãi là thế nào hả?

Với nhu cầu ăn của anh, ai mà nuôi sống cho nổi?

Cả Vong linh giới này cũng chẳng đủ cho anh ăn.

“Trước kia anh không ăn nhiều như thế.” Thời Sênh tiếp tục nói lung tung.

Không biết Đông Ngự nghĩ tới cái gì liền kéo mũ lên, giấu người vào bóng đêm, “Ta thế này… có phải rất đáng ghét không?”

Hắn muốn rụt tay lại nhưng lại bị Thời Sênh bắt lấy, “Dù người khác có ghét anh không thì em cũng không chán ghét anh.”

“Vậy sao em lại không chịu làm con rối của ta?”

Mẹ kiếp, lại con rối!

Thời Sênh ném tay hắn ra, tặng hắn đúng một chữ - Cút!

Đói chết luôn đi.

Đông Ngự rụt tay vào trong áo choàng. Mấy con vong linh kia lại lặng lẽ xuất hiện, lấy từ trong nhẫn không gian ra không ít thứ tốt và bắt đầu sắp xếp.

Không ngờ đám con rối này lại mỗi con có một cái nhẫn không gian…

Sao bảo nhẫn không gian hiếm có lắm cơ mà?

Chỉ trong chớp mắt, đám con rối vong linh đã dựng xong một cái lều trại, Đông Ngự lập tức chui vào.

Thời Sênh: “…”

Đột nhiên lại thấy hắn thò đầu ra: “Vợ, em không vào à?”

“Anh chắc không?” Thời Sênh nhướng mày.

“Chẳng phải chúng ta đã cùng ngủ rồi sao?” Đông Ngự nghiêng đầu, “Ngủ cùng nhau chẳng phải rất bình thường à?”

Con vợ ông lại quyến rũ ông rồi!

Là do hắn quyến rũ trước đấy nhé!

Không phải ông không cầm lòng được!

Thời Sênh bố trí xong cho Sở Uẩn Linh mới chui vào trong với Đông Ngự.

Bên trong có giường và bàn ghế đơn giản, bố trí cực kỳ tiện lợi và thoải mái.

Đông Ngự nằm trên giường, áo choàng đã bị cởi ra, bên trong là quần áo màu tím. Hắn nằm nghiêng người, tóc đen xõa trên gối, ánh sáng trong lều xuất phát từ một hạt châu kỳ quái, ánh sáng mờ ảo hắt lên người hắn khiến hắn càng giống một yêu tinh hơn.

Thời Sênh ngồi ở mép giường, cúi đầu nhìn hắn.

Đông Ngự hơi mỉm cười, chủ động lăn vào trong, “Vợ, ngủ đi.”

“Anh có biết…” Thời Sênh nghĩ một chút rồi quyết định không đùa hắn nữa, nếu không đến lúc khôi phục ký ức rồi hắn lại ầm ĩ lên.

Thời Sênh nằm bên cạnh hắn, Đông Ngự vẫn luôn mở to mắt nhìn cô, Thời Sênh không khỏi hé mắt ra, hỏi: “Nhìn cái gì hả?”

“Thật kỳ lạ.” Đông Ngự duỗi tay xoa mặt Thời Sênh, “Rõ ràng ta rất

muốn biến em thành một con rối.”

“Ừ, nhưng không xuống tay được chứ gì?”

Đông Ngự ghé sát vào mặt cô, “Tại sao chứ?”

“Bởi vì em là vợ của anh.”

“Chúng ta đã ở bên nhau rất lâu à?” Lâu đến mức hắn đều có thể khống chế được dục vọng của mình.

“Đúng thế, rất lâu.” Tính toán thời gian ở các thế giới mà họ đã trải qua thì đúng là hai người đã bên nhau rất lâu.

Cô thích thú đi khám phá các bộ dáng của hắn. Việc này như đi đào bản đồ kho báu vậy, mỗi một mảnh nhỏ đều cho cô sự vui vẻ, cuối cùng mới có thể hợp lại thành một hắn hoàn chỉnh.

Đông Ngự không thành thật lại xoa xoa mặt Thời Sênh. Thời Sênh kéo tay hắn ra: “Đừng sờ lung tung, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy.”

Đông Ngự thích cảm giác mềm mại đó nên lại dán tay lên: “Hửm? Ta không ra tay đâu, em yên tâm. Em không đồng ý thì ta sẽ tuyệt đối không biến em thành con rối.”

Thời Sênh: “…” Ai nói chuyện con rối với anh chứ.

Thời Sênh cũng mặc kệ luôn, để hắn tùy tiện sờ mặt. Đông Ngự sờ một hồi rồi thu tay, nằm bên cạnh lăn qua lăn lại như rán bánh rán.

Sau đó hắn chồm nửa người dậy, cẩn thận liếc nhìn Thời Sênh một cái, chỉ thấy hơi thở của cô đều đặn, chắc đã ngủ rồi.

Quan sát hồi lâu, hắn liền chậm rãi chuyển tay vòng qua ngực cô một hồi rồi lại buông ra, cẩn thận ôm Thời Sênh vào trong lòng.

Ôm cô rồi thì cảm giác bực bội ban nãy mới biến mất.

Thời Sênh dán mặt vào ngực hắn, mắt chậm rãi mở ra, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, hơi cựa quậy rồi thuận thế ôm lấy eo hắn.

Thân mình Đông Ngự cứng đồ, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Nếu cô ấy tỉnh lại, thấy hắn đang ôm mình, liệu cô ấy có đánh hắn không?

Không đúng, cô ấy là vợ hắn, ôm cô ấy thì sao chứ?

Nghĩ thế, Đông Ngự liền ôm cô vô cùng yên tâm và thoải mái.

…

Hôm sau.

Đông Ngự mơ màng tỉnh lại, hình ảnh lọt vào mắt đầu tiên chính là người trong lòng mình.

Nữ tử đã tỉnh, đang nhìn hắn không chớp mắt.

Đông Ngự luống cuống một chút rồi lập tức trấn định: “Chào buổi sáng nhé vợ.”

“Chào buổi sáng.” Thời Sênh thoát ra khỏi cái ôm của hắn, xoay người xuống giường.

Đông Ngự nhìn theo bóng dáng của Thời Sênh rồi vội vàng túm lấy áo choàng bọc lên người.

Hôm qua không ngờ hắn lại ngủ say đến như vậy dù bên cạnh có một người nửa xa lạ, nửa quen thuộc.

Thời Sênh xốc màn lều trại bước ra ngoài, đám con rối vong linh đều đứng xung quanh lều, không hề động đậy giống như tượng khắc vậy.

Đông Ngự bước ra ngay phía sau, hắn vừa rời khỏi lều, đám con rối lập tức hành động, nhanh chóng dọn dẹp lều trại.

“Vợ ơi anh đói.” Đông Ngự dịch sát vào Thời Sênh.

“Tối hôm qua anh đã hấp thu nhiều như thế, lại đói bụng sao?” Không phải hệ tiêu hóa hỏng rồi đấy chứ?

Đông Ngự lập tức cầm lấy tay Thời Sênh áp vào bụng mình, “Rất đói.”

Thời Sênh không còn cách nào cả, “Nhịn một chút, em đi gọi Sở Uẩn Linh đã.”

Sở Uẩn Linh đang mặc quần áo, tay nhỏ chân nhỏ nên làm gì cũng chậm. Thời Sênh sợ Đông Ngự phải đợi lâu nên lập tức giúp cô bé thu thập rồi xách ra ngoài.

Đông Ngự thấy Thời Sênh lại bế Sở Uẩn Linh thì hừ lạnh một tiếng.

Sau đó vươn tay ra với Thời Sênh, “Ta bế cho.”

Thời Sênh nhìn hắn rất cảnh giác. Sở Uẩn Linh vừa mới tỉnh ngủ nên

vẫn còn hơi mơ màng, nhưng vừa nghe thấy giọng của Đông Ngự thì lập tức ôm chặt cổ Thời Sênh, bộ dáng có đánh chết cô bé cũng sẽ không buông tay.

Chương 1611: Pháp sư vong linh (21)

Đương nhiên, cuối cùng không phải Đông Ngự bế Sở Uẩn Linh mà Thời Sênh thả cô nhóc xuống rồi tự tay dắt đi.

Dù Đông Ngự không vui nhưng cũng miễn cưỡng tiếp nhận chuyện "con rối dự bị được mình coi trọng tạm thời không ôm người khác".

Xác của đám vong linh bị giết tối qua vẫn vương vãi la liệt trên cát. Không biết người khác nhìn thấy một đống xác vong linh như thế này thì có biểu tình gì không?

Thời Sênh lại tìm một chỗ mới để Đông Ngự "ăn sáng".

Sau đó lại tiếp tục dẫn Sở Uẩn Linh đi luyện tập.

Cha của Sở Uẩn Linh là thiên tài nên cô nhóc cũng được di truyền một phần tố chất đó của cha mình. Tuy rằng phương pháp dạy dỗ của Thời Sênh rất quỷ dị nhưng Sở Uẩn Linh vẫn có thể học được nhờ có huyết mạch thiên tài kia.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất vẫn là Đông Ngự ngồi bên cạnh như hổ rình mồi, cô bé không hề dám thả lỏng một chút nào.

"Chị, chị xem." Sở Uẩn Linh giơ pháp trượng ra trước mặt Thời Sênh.

Trên pháp trượng đã có một đốm hồn hỏa, tuy rằng rất mỏng manh như thể sẽ tắt bất cứ lúc nào.

Pháp sư dẫn hồn hỏa lên pháp trượng rồi lại dùng phương pháp đặc thù để bản thân có thể sử dụng được hồn hỏa. Loại hồn hỏa này có thể đổi mới, nếu gặp được hồn hỏa mạnh hơn thì có thể để hồn hỏa mới cắt nuốt hồn hỏa cũ, làm cho lực lượng của pháp trượng ngày càng mạnh lên.

“Ừ, giờ ta sẽ dạy nhóc mấy chú ngữ đơn giản nhất.”

“Vợ.”

Thời Sênh vừa nói xong thì tiếng của Đông Ngự cũng vang lên.

Thời Sênh quay đầu nhìn hắn: “Làm sao?”

“Có người tới.” Đông Ngự chỉ về phía thành Tung Liễu, “Rất nhiều người.”

Thời Sênh nhìn về phía thành Tung Liễu, khoảng cách quá xa nên cô chẳng nhìn thấy gì cả.

Tối hôm qua, cô diệt nhiều vong linh gần thành Tung Liễu như thế, chắc hẳn những người đó tới đây thăm dò.

Thời Sênh nghĩ ngợi rồi quyết định về thành trước.

“Vợ, về thành làm gì? Trong đó không có vong linh, ta đói bụng thì biết làm sao chứ?”

“Nhịn!”

“Vợ, có phải em không thích ta đúng không?”

Thời Sênh: "…" Lại chập con mẹ nó cái dây thần kinh nào rồi?

"Nếu em thích ta thì sẽ không để ta phải nhịn đói."

"Lúc trước anh cũng đói chẳng phải là vẫn sống rất tốt sao?" Thời Sênh tức giận.

Đông Ngự nói với vẻ đương nhiên, "Nhưng lúc trước ta làm gì có vợ."

Anh cho rằng vợ là người phải tìm thức ăn cho anh à?

Mẹ cái thằng đần này!

Tuy nhiên, cuối cùng Thời Sênh vẫn nghe lời của thằng đần đó, không quay về thành nữa.

Nhưng vào đúng trưa hôm đó, toàn bộ thành Tung Liễu liền nổ tung.

Từ xa cũng có thể nhìn thấy khói đen bốc lên cuồn cuộn.

"Anh không cho em về là vì biết nó sẽ nổ tung à?" Thời Sênh đứng song song với Đông Ngự ở trên cồn cát, mắt nhìn về cột khói phía xa: "Hay là chính anh làm chuyện này?"

"Ta có lợi hại không?" Đông Ngự kéo mũ áo choàng ra, chớp mắt nhìn Thời Sênh: "Có người lợi hại như ta, em làm con rối của ta sẽ tuyệt đối không có hại."

"Nói cho tử tế!"

Biểu tình của Đông Ngự lập tức thay đổi, lại kéo mũ choàng lên.

“Tại sao lại làm nổ tòa thành?”

“Ta đã tìm được thân thể con rối hoàn mỹ nhất rồi thì bọn họ cũng chẳng cần nữa.” Giọng Đông Ngự rất lạnh nhạt.

Nhưng Thời Sênh nghe xong lại thấy kinh hồn táng đởm.

“Những pháp sư vong linh hắc ám trong thành là do anh gọi tới sao?”

“Không phải ta.” Giọng Đông Ngự hơi cao lên, “Là tham lam.”

Hắn cũng chỉ thả ra một chút tin tức mà đám người đó đã điên cuồng kéo tới rồi. Vốn dĩ hắn muốn tìm trong những kẻ đó một con rối thật hoàn mỹ, sau đó lại gặp được cô…

Cô mới là con rối hoàn mỹ nhất trong lòng hắn.

Đáng tiếc, cô lại không thích.

Thời Sênh: “…”

Đám pháp sư vong linh hắc ám trong thành vốn chẳng phải loại người tốt gì, trong tay ai cũng dính vô số mạng người. Nhưng Thời Sênh vẫn có cảm giác khó nói thành lời, cảm thán kiểu chàng trai năm ấy đã lớn rồi.

Phượng Từ trước kia tuy cũng làm chuyện xấu nhưng đều lén lút làm sau lưng cô, tuyệt đối chưa từng làm ngay trước mặt cô thế này bao giờ.

Thời Sênh thở dài.

…

Thành Tung Liễu nổ tung nên gần như cả tòa thành trơ ra ngoài, bên trong sụp đổ và hỗn độn.

“Rốt cuộc anh làm gì mà nó nổ thế?”

Quy mô nổ mạnh như thế này dùng thứ bình thường sẽ không có hiệu quả.

“Em đoán xem.”

Thời Sênh: “…” Đoán ông nội nhà anh ấy!

“A!”

Trong thành Tung Liễu đột nhiên có những tiếng hét vang xé trời, sau đó một đám người vốn đang đi ra khỏi thành liền chạy như điên.

Thời Sênh nhướng mày, đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ đứng bên ngoài cồn cát nên có thể nhìn rõ tình hình trong thành.

Vụ nổ làm mặt đất cũng bị xới tung lên, vòng bảo hộ do các pháp sư bố trí đã mất đi tác dụng, vô số vong linh bắt đầu chui lên từ dưới mặt đất và tấn công người trong thành.

Chỉ trong chớp mắt, cả tòa thành đã bị một đám những bộ xương trắng xâm chiếm.

Địa điểm nổ mạnh ở gần nơi các pháp sư tụ tập nên làm bọn họ tổn thất không ít người, lúc này đang thiếu người có thể chống cự lại vong linh, vì thế bọn họ chỉ có thể bất chấp xông ra khỏi thành.

Không một ai có thể ngờ được, bên dưới thành Tung Liễu lại có nhiều vong linh như thế.

Thực ra, không phải là đám vong linh tụ tập lại ở bên dưới thành Tung Liễu mà là sau khi hôm qua Thời Sênh giết quá nhiều vong linh, bọn chúng đều di chuyển hết về phía thành trì, cuối cùng tụ tập ngay bên dưới tòa thành.

Vụ nổ mạnh này khiến cho đám vong linh đồng thời xuất động, vì thế mới xuất hiện tràng cảnh đồ sộ như thế này.

Thành Tung Liễu chắc chắn không thể giữ nổi nữa, các pháp sư chạy trốn cực kỳ nhanh, chẳng mấy chốc đã tới gần chỗ bọn Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không định đi, chỉ đứng cạnh Đông Ngự trên cồn cát và nhìn xuống.

Đám pháp sư kia chạy tới gần, sau khi thấy rõ là ai thì không biết nghĩ gì mà lại chạy hết về phía Thời Sênh.

“Bọn chúng muốn làm gì?” Đông Ngự hỏi Thời Sênh.

“Sao em biết được, những tên này không phải do anh dẫn tới sao?” Thời Sênh trợn mắt.

“Bọn họ chưa gặp ta bao giờ mà.” Lúc nào hắn cũng phái con rối vong linh đi làm việc, chưa bao giờ lộ diện cả.

Đám pháp sư mau chóng tới gần Thời Sênh.

“Vĩ Huyền pháp sư!” Có người đứng bên dưới cồn cát rống lên, mặt

mũi ai cũng tràn ngập phẫn nộ như thể cô đã làm ra chuyện gì phát rồ vậy.

Thời Sênh nhướng mày, thật sự là nhằm vào ông đây à?

“Có việc giề?”

“Vĩ Huyền pháp sư, chúng ta và ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại triệu tập vong linh công thành?”

Thời Sênh ngoáy tai: “Ngươi nói cái gì cơ?”

“Tại sao ngươi lại triệu tập vong linh công thành?” Người kia quá giận.

Thời Sênh lặng yên không nói, cô triệu tập vong linh công thành bao giờ chứ?

“Ai nói cho ngươi?” Thời Sênh bình thản hỏi, “Ngươi cứ lớn mật nói ra đi, ta cam đoan sẽ không đánh hắn tàn phế đâu.”

Pháp sư: “…”

Cô triệu tập vong linh công thành, giờ còn muốn giết người diệt khẩu à?

Triệu tập vong linh để chiến đấu là thủ đoạn của pháp sư, nhưng triệu tập vong linh để diệt cả một tòa thành thì cũng giống như luyện chế con rối vong linh vậy, đều là chuyện không thể tha thứ được.

“Ngươi có Vong linh Pháp trượng, chỉ có ngươi mới có thể triệu hồi được nhiều vong linh như thế.” Các pháp sư lấy lại tinh thần, lập tức lớn tiếng quát lên, “Những vong linh trung cấp không có vong linh cao

cấp chỉ huy, vậy nếu không phải là ngươi thì còn ai vào đây nữa?”

“Ta ăn no rửng mỡ hay sao mà đi diệt thành?” Thời Sênh liếc nhìn kẻ đó, “Ngươi tận mắt nhìn thấy ta triệu hồi vong linh sao?”

“Cái này… hình như không thấy.”

“Nếu đã không thấy thì ngươi dựa vào cái gì mà dám khẳng định là ta làm? Kẻ trâu bò trên thế giới này cũng không phải chỉ có mình ta. Các ngươi đừng có cái kiểu không có việc gì cũng đổ phân lên đầu ông đây như thế nhé!”

Nhìn thấy người bên cạnh ông đây không hả? Chính là hắn gọi các ngươi từ ngàn dặm xa xôi tụ về đây, chuẩn bị tuyển chọn trong lũ các ngươi một kẻ trâu bò để làm con rối đấy. Kết quả vì hắn gặp ta trước nên mới cho nổ tung tòa thành. Chuyện phát rồ như thế mà hắn cũng dám làm đấy!

Người trâu bò nhiều như thế, nhìn thoáng tí đi bọn ngu đần kia!

Mọi người: “…”

Chương 1612: Pháp sư vong linh (22)

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người thừa nhận một cách tươi tỉnh, thoát tục rằng trên đời này còn rất nhiều người trâu bò.

Những người mà bọn họ gặp có ai mà không muốn làm người mạnh nhất chứ, chỉ hận mình không phải người mạnh nhất trong thiên hạ này, chỉ hận cả thiên hạ không quỳ rạp dưới chân mình.

“Nhưng mà… Chỉ có Vong linh Pháp trượng của ngươi mới có thể triệu hoán nhiều vong linh như thế.” Có pháp sư yếu ớt lên tiếng.

Tuy rằng thành đã bị hỏng mất vòng pháp thuật bảo vệ nhưng thấy nhiều vong linh ở dưới chui lên như thế, nghĩ thế nào cũng thấy là có âm mưu.

Thời Sênh cũng thấy kỳ quái, dù tối hôm qua cô giết nhiều vong linh như thế và bức những vong linh khác tiến về phía dưới thành Tung Liễu thì cũng không đến mức nhiều như vậy mới đúng.

Chúng như đã chờ sẵn bên dưới thành Tung Liễu, chỉ chờ ngày thành Tung Liễu bị nổ tung sẽ lập tức chui hết ra ngoài.

“Không ổn rồi, có rất nhiều vong linh đang đi về phía bên này!” Không biết ai là người hét lên thông báo.

Chỉ thấy giữa cát vàng và nham thạch lại có thêm một đám người chạy về phía này, sau lưng bọn họ là vô số vong linh. Những người bị vong linh bắt kịp lập tức bị xé xác, trên mặt đất nhiễm đầy máu đỏ.

Có người hét lên chói tai, có người tức giận mắng chửi.

Bọn họ càng lúc càng tới gần bên này.

Hiện giờ chuyện truy cứu ai là người chỉ huy vong linh phá thành đã không còn quan trọng nữa, bảo vệ mạng mình mới là quan trọng nhất.

Sở Uẩn Linh sợ hãi ôm lấy Thời Sênh, cũng may tối qua đã được chứng kiến một tràng cảnh đồ sộ y như thế này nên chưa tới mức bị dọa ngốc.

Chỉ có Đông Ngự vẫn vô cùng hứng thú nhìn về phía cảnh tượng bên đó, giống như chỉ hận không thể đi lên cắm một chân, tạo ra thêm chút tình huống.

“Biết tại sao lúc trước ta lại chọn thành Tung Liễu không?”

“Tại sao?” Thời Sênh hỏi.

“Bởi vì… phía dưới thành này có một con vong linh Vương.” Đông Ngự cười, “Có phải rất bất ngờ không. Một thành trì nho nhỏ thế này mà lại là nơi trú ẩn của một vong linh Vương.”

Thời Sênh nhướng mày nhìn hắn, hình như tên này biết không ít chuyện.

“Nếu em đồng ý làm con rối của ta, ta sẽ nói cho em biết càng nhiều chuyện khác.” Đông Ngự lập tức quay lại đề tài con rối.

Thời Sênh: “…” Cút!

Đông Ngự cười nhẹ: “Em đã gặp vong linh Vương bao giờ chưa?”

Ông đây chẳng những đã gặp mà còn giết luôn nó rồi!

“Hẳn là em đã gặp rồi, phải gặp rồi thì mới xứng làm con rối của ta.” Đông Ngự vẫn cố tình nói: “vong linh Vương dưới thành Tung Liễu hình như đang chờ đợi cái gì đó. Lúc ta vừa tới đã phát hiện ra nó. Vợ, em có định bắt vong linh Vương kia ra cho ta không, hồn hỏa của nó…”

Lúc trước hắn chọn nơi này là vì muốn ăn luôn hồn hỏa của con vong linh Vương kia. Đáng tiếc, dù hắn dùng cách nào thì con vong linh Vương ấy cũng chẳng chịu chui ra, vẫn luôn được một đám vong linh khác bao vây lại ở dưới lòng đất.

Trong đáy mắt Đông Ngự lộ ra một ánh sáng màu xanh, rõ ràng là biểu tình tham lam nhưng không hiểu sao lại làm Thời Sênh thấy buồn cười.

Cho nên mới nói, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

“Anh không đánh lại người ta nên dụ dỗ em lên kiếm thức ăn cho anh chứ gì?” Chỉ biết ăn.

“Lực lượng của vong linh Vương rất mạnh nhưng em có Vong linh Pháp trượng thì lại khác. Vong linh Pháp trượng có thể khống chế được vong linh Vương… ừm, em biết cách không? Nếu không ta sẽ dạy cho em.”

“Cũng không rành lắm.” Thời Sênh thật thà đáp.

Lần trước cô chỉ là chó ngáp phải ruồi, hơn nữa sau đó cũng không dùng nó để luyện tập nên hiện tại vẫn chỉ là gà mờ.

“Rất đơn giản.” Đông Ngự nói.

Đông Ngự nói cho Thời Sênh cách thao tác Vong linh Pháp trượng rồi lại nhìn cô đầy vẻ chờ mong. Hắn chờ cô đi bắt vong linh Vương về cho mình ăn.

Đại quân vong linh càng lúc càng gần, mắt thấy đã sắp tới trước mặt mà Thời Sênh vẫn không hề có ý muốn động.

Đông Ngự không khỏi thất vọng, thấy có ăn mà không được ăn thật sự rất khó chịu.

Đói quá!

Muốn ăn quá!

Đông Ngự trông mong nhìn về phía xa giống như thành Tung Liễu bị người ta vứt bỏ.

Các pháp sư đã tụ tập ngay bên dưới cồn cát chỗ Thời Sênh đứng, sau lưng cô cũng có vong linh đang tiến tới tạo thành tư thế bao vây, có muốn chạy trốn cũng khó.

“Dùng kết vực, mau!” Các pháp sư cùng rống lên.

Tất cả các pháp sư đều đồng thời ra tay, bọn họ đứng thành một vùng tròn rồi niệm chú. Rất nhanh, một màng chắn trong suốt liền xuất hiện, bảo vệ đám pháp sư ở bên trong.

Vong linh đụng phải màn chắn liền bị bắn bay ra ngoài.

Kết vực cũng là một loại kết giới bảo vệ.

“Vợ ơi, bọn nó tới rồi!”

Thời Sênh và Đông Ngự không ở trong kết vực kia. Bọn họ vốn đứng ở chỗ cao, còn xảy ra tranh chấp với đám pháp sư khác. Đám pháp sư kia cũng chẳng phải vai chính thánh mẫu gì, sao có thể uổng phí sức lực mở rộng kết vực bảo vệ hai người cơ chứ.

Con rối vong linh lặng yên xuất hiện xung quanh Đông Ngự, nhìn chằm chằm về phía đám vong linh đang chạy như bay lại đây.

Không biết con rối vong linh mà Đông Ngự luyện chế có cấp bậc gì mà đám vong linh lại khá sợ chúng, chạy tới trước mặt liền do dự không dám tiến lên nữa.

Nhóm vong linh vòng qua Thời Sênh và Đông Ngự, đánh về phía kết vực bên dưới.

Chúng như thiêu thân lao đầu vào lửa, không ngừng đâm vào kết vực, bị bắn bay thì lại bò dậy, không ngừng cố gắng.

“Đi lên phía trên!” Đám pháp sư thấy vong linh vây lại càng lúc càng nhiều thì đi về phía Thời Sênh.

Nhiều vong linh như thế mà chúng lại vòng qua cô ta.

Dù cô ta không ra tay thì giờ bọn họ tới đó, áp lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Đề nghị này đều được mọi người đồng tình, tất cả bắt đầu khống chế kết vực di chuyển dần lên cồn cát.

Đông Ngự quấn chặt áo choàng như không muốn ai nhìn rõ mình rồi

hạ giọng nói: “Vợ, em xem bọn chúng độc ác thế kia kìa.”

Dẫn nhiều vong linh tới đây như thế khác nào dồn người ta vào chỗ chết.

“Nói như thể anh lương thiện lắm ấy.” Thời Sênh không nhịn được bắt bẻ hắn.

Phát rồ lên kéo nhiều pháp sư tới đây như thế, rốt cuộc ai mới là người ác hơn?

Lại còn có tư tưởng muốn biến cô thành con rối. Với cái tư tưởng này mà còn không biết xấu hổ nói người ta lòng dạ độc ác nữa.

“Ta không lương thiện.” Đông Ngự lắc đầu, “Người lương thiện không sống nổi ở nơi này.”

Đây là Vong linh giới, tùy ý có thể thấy được vong linh và nhân loại lòng dạ như rắn rết.

Khi Thời Sênh còn đang nói chuyện với Đông Ngự thì đám người kia đã di chuyển lên trên cồn cát rồi.

Cồn cát vốn vô cùng rộng rãi giờ lại có một đám người chen chúc đứng nên có vẻ chật chội hơn rất nhiều. Đám vong linh bị họ dẫn lên cũng bắt dầu tấn công Thời Sênh và Đông Ngự.

Đông Ngự vẫn không ra tay, những con rối vong linh bên người hắn đánh bay đám vong linh, sau đó hắn liền nhân cơ hội đó hấp thu hồn hỏa.

Đám pháp sư trong kết vực nhìn đến trợn mắt há mồm.

Hắn hấp thu hồn hỏa như thế mà không sợ không chịu nổi à?

Nhưng mà sự thật đã chứng minh rằng bọn họ suy nghĩ nhiều rồi. Dù là bao nhiêu hồn hỏa, hắn đều có thể hấp thu, hơn nữa còn không có chút bất thường nào.

“Đây… là quái vật gì thế?” Một pháp sư nào đó nuốt nước bọt, hắn chưa từng thấy người nào coi hồn hỏa như đồ ăn vặt thế này.

Đó là hồn hỏa đấy!

Mọi lực lượng của vong linh đều tới từ hồn hỏa, có thể thấy bên trong đó chứa đựng lực lượng mạnh mẽ tới mức nào.

“Đây là tà thuật à?”

“Chúng ta vốn dĩ đã là người tu luyện tà thuật nhưng chưa từng thấy tà thuật nào giúp cắn nuốt hồn hỏa thế này?”

Mọi người nhìn nhau. Bọn họ chính là pháp sư vong linh hắc ám, phương pháp tu luyện vốn đã khác với các pháp sư khác rồi, đường ngang ngõ tắt nào còn chưa thấy qua, nhưng thực sự bọn họ chưa từng thấy qua thứ này.

Chương 1613: Pháp sư vong linh (23)

“Các ngươi có cảm thấy mấy pháp sư bên người hắn quen mắt không?”

“Có điểm giống những người trước kia hay ra vào tòa nhà đó…” Pháp sư đang nói đột nhiên dừng lại, trợn trừng mắt: “Là bọn họ!”

Bọn họ tụ tập lại ở thành Tung Liễu đều bởi vì nhận được tin có Lưu Ly Sát hiện thế.

Lưu Ly Sát, không ai biết thứ này hình thành thế nào, lúc đầu chỉ là một gốc thực vật rất kỳ quái, sau đó chậm rãi biến đổi rồi hóa thành một đám sương mù màu đen.

Thứ này vô dụng với pháp sư quang minh nhưng lại là bảo bối cực phẩm, trăm năm khó gặp với các vong linh và pháp sư hắc ám.

Sau khi bọn họ nhận được tin đều đua nhau chạy tới đây. Nhưng tới rồi lại phát hiện Lưu Ly Sát có người canh giữ. Người canh giữ chính là mấy pháp sư kia, bọn họ vẫn luôn muốn tới gần nhưng chưa bao giờ thành công.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể chiếm vị trí bên ngoài để chờ cơ hội.

“Địa điểm nổ mạnh hình như chính là vị trí của Lưu Ly Sát.” Có pháp sư phục hồi lại tinh thần. Vừa rồi chuyện nổ mạnh xảy ra quá bất ngờ, sau đó còn có vong linh xuất hiện nên bọn họ chưa kịp nghĩ kỹ về chuyện này.

Lúc này ký ức đột nhiên ùa về, lập tức có người liên hệ tới vấn đề này ngay.

Thời Sênh tự vẽ ra một khu vực an toàn để đề phòng đại quân vong linh tới gần, Đông Ngự thì không cần phải nói cũng lập tức chạy tới.

"…" Lần này nàng dâu của mình thật sự có độc, "Bọn họ hình như không nhìn ra đám con rối của anh thì phải?"

"Nếu không sao tôi sẽ nói em là con rối hoàn mỹ nhất chứ?" Đông Ngự vừa tiếp nhận hồn hỏa do vong linh đánh ra được vừa trả lời cô, "Vợ à, em thật sự không suy xét một chút sao?"

Suy xét shit ấy!

Thời Sênh cúi đầu nhìn Sở Uẩn Linh. Sở Uẩn Linh vẫn giữ chặt pháp trượng của mình, thân mình nhỏ bé vô cùng căng thẳng, từ lực cầm giữ pháp trượng có thể thấy là cô nhóc đã bị sợ tới mức không nhẹ.

"Không sao chứ?" Thời Sênh ngồi xổm xuống nhìn Sở Uẩn Linh.

Một đứa trẻ mà chỉ trong một thời gian ngắn đã phải trải qua biết bao nhiêu chuyện như thế, sợ là bản thân rất khó tiếp thu được.

Sở Uẩn Linh hít sâu một hơi, lắc đầu, giọng hơi nghẹn ngào: "Không sao ạ!"

Rõ ràng đã sắp khóc tới nơi mà còn tỏ ra kiên cường, Thời Sênh không khỏi bật cười: "Sợ thì nhắm mắt lại, có ta ở đây, sẽ không thứ gì có thể làm tổn thương nhóc được."

Đông Ngự ở đằng sau nhìn bọn họ bằng ánh mắt tràn ngập sát khí.

Sở Uẩn Linh sợ tới run rẩy, lập tức nhắm mắt lại.

Người còn đáng sợ hơn vong linh…

“Anh dọa con bé làm gì chứ hả?” Thời Sênh quay đầu nhìn Đông Ngự.

“Ta không dọa con bé mà.” Đông Ngự phủ nhận với vẻ vô tội.

Thời Sênh: “…” Giỏi lắm, giờ còn học được cách nói dối không chớp mắt nữa.

Vong linh ở xung quanh thấy không thể tấn công được tới hai người thì bắt đầu nổi điên.

“Không được, ta sắp không chống đỡ được rồi.”

“Ta cũng sắp không chịu nổi nữa!”

Bên phía nhóm pháp sư có người thực lực kém hơn nên lực lượng trong cơ thể tiêu hao rất nhanh khi phải chống đỡ một kết vực lớn thế này. Gần như đúng lúc bọn họ kêu lên liền có người không chịu nổi mà ngã xuống, kết vực lập tức xuất hiện chỗ trống.

Vong linh nhân cơ hội này đánh vào trong kết vực.

“A!”

Người bị vong linh hạ gục đầu tiên chính là người vừa gục xuống.

Mắt thấy toàn bộ kết vực đều sắp tan vỡ, trong đám người ở trung gian đột nhiên có hai người đi ra, đồng thời cùng trám vào chỗ hai người không chống đỡ được kia, thuận tiện đá luôn con vong linh đã

lọt vào trong kết vực ra ngoài.

Kết vực lại tạm thời khôi phục an toàn.

Trong đám người ở giữa cũng có không ít người bình thường, nhưng chưa từng nghĩ lại có hai nhân vật lợi hại thế này.

Hơn nữa còn có một thiếu niên không mặc pháp bào…

“Cảm ơn nhé, anh bạn!”

Thiếu niên hừ lạnh, không thèm để ý tới người đó.

“Mẹ kiếp, tính tình gì thế, ông đây cảm ơn ngươi, ngươi hừ cái gì mà hừ? Khinh thường người khác đúng không?” Pháp sư lập tức nổi giận.

“Xin lỗi nhé đại ca, ngày thường hắn bị chúng ta chiều hư nên mới như thế, anh đừng chấp nhặt!” Pháp sư bọc áo bào đen bên cạnh lập tức nói đỡ, ngữ khí mềm mỏng.

Người này là Lam Băng. Lúc vong linh công thành, cô ta và thiếu niên kia cũng xen lẫn trong đám người này chạy ra khỏi thành, ai ngờ lại gặp phải Thời Sênh.

Cho nên cô ta không lập tức xuất hiện, nhưng vừa rồi nếu cô ta không ra mặt thì kết vực này sẽ không chống đỡ được, lúc đó cô ta vẫn sẽ xui xẻo mà thôi.

Pháp sư kia hừ một tiếng rồi quay đầu, chuyên tâm khống chế kết vực.

Lam Băng nháy mắt với thiếu niên.

“Chị Lam Băng, em nể mặt chị nên mới hỗ trợ đấy.” Thiếu niên có chút không vui nên giọng nói cũng hàm chứa sự tức giận, rõ ràng vẫn có tính cách như trẻ con.

Hắn là pháp sư quang minh, giờ lại phải chống đỡ kết vực với một đống pháp sư hắc ám nên trong lòng tất nhiên không thoải mái rồi.

“Thời kỳ quan trọng, em đừng bắt bẻ nhưng cái đó.” Lam Băng trấn an hắn.

Ở đây có nhiều pháp sư hắc ám như thế, sao có thể không nhìn ra hắn là pháp sư quang minh chứ, chỉ là bây giờ dù là pháp sư quang minh hay pháp sư hắc ám thì vẫn ưu tiên sống sót đầu tiên.

Đại quân vong linh vẫn tấn công kết vực không biết mệt mỏi là gì.

Lại nhìn bên kia, Thời Sênh đang ngồi trên đất cắn hạt dưa, mà người nam nhân thì đang chỉ huy mấy pháp sư khác không ngừng giết chết vong linh, bản thân hắn thì không ngừng hấp thu hồn hỏa.

Một cặp trời sinh như thế quả thực làm người ta nhìn mà tức điên.

Các ngươi có thể nhàn nhã đến mức nào nữa chứ?

“Vong linh càng lúc càng nhiều…” Tất cả vong linh ở xung quanh đều tụ hết về đây sao? Hiện tại trong tầm mắt của bọn họ chỉ toàn là xương trắng và xương trắng, đang không ngừng chen chúc về đây như nước chảy.

“Không ổn, nếu cứ tiếp tục thế này thì chúng ta sẽ sớm không chịu nổi mất.”

“Vĩ Huyền pháp sư không hỗ trợ, Vong linh Pháp trượng của cô ta hẳn có thể mở ra một đường máu.”

“Nghĩ cách gì đi!”

“Có thể có cách gì chứ? Giờ xung quanh đều là vong linh, trừ phi bay ra.”

Lam Băng nghe đám người đó thảo luận, thực ra không gian của cô ta có thể chứa được bọn họ, nhưng cô ta không thân quen gì đám người này, nếu tùy tiện bại lộ nhẫn không gian thì sẽ mang tới họa sát thân.

Huống chi, bên kia còn có kẻ thù…

Nhìn tư thái của kẻ thù lúc này, Lam Băng thật sự nghẹn.

Ở bên ngoài, cô ta đã gặp qua không ít đối thủ, dù là người có lợi hại thế nào thì cuối cùng cô ta vẫn là người còn tồn tại. Lần này tới Vong linh giới, không ngờ lại gặp phải một đối thủ như thế.

“Lam Băng, tâm cảnh của cô có vấn đề.” Giọng nói trầm ổn đột nhiên vang lên trong đầu Lam Băng, đánh tan những ý nghĩ kỳ quái trong đầu cô ta.

Lam Băng hít sâu một hơi.

“Đối thủ càng mạnh thì tâm cảnh của cô càng phải kiên định, nếu không thì thành tựu của cô sẽ mãi không tăng lên được.” Giọng nói đó vẫn tiếp tục.

“Ta hiểu rồi.” Chỉ là người kia quá đáng giận mà thôi.

Trước kia toàn là cô ta khiến người khác tức giận, đã bao giờ bị người khác chọc giận như thế này đâu, bây giờ gặp phải nên tất nhên tâm cảnh sẽ xảy ra biến hóa. Nhưng nhờ có sự nhắc nhở của Phong Tà nên cô ta lại lập tức bình ổn lại tâm cảnh của mình.

“Phong Tà, anh thấy Vĩ Huyền kia là người thế nào?” Lam Băng không nhịn được hỏi.

“Linh hồn cực kỳ cường đại.” Phong Tà trả lời rất đúng trọng tâm, “Hiện giờ cô không phải đối thủ của cô ta, tôi nghĩ cô không nên đối đầu với cô ta nữa.”

Lam Băng nhíu mày, ngay cả Phong Tà cũng nói như vậy…

“Ta biết rồi, ta sẽ tránh cô ta cho đến ngày thực lực của ta đủ mạnh.”

Nhưng mà, cô ta tránh thì người ta sẽ không chủ động ra tay ư?

Chương 1614: Pháp sư vong linh (24)

Đại quân vong linh đang xao động đột nhiên liền an tĩnh lại làm mọi người chẳng hiểu ra sao. Lam Băng cũng dừng nói chuyện với Phong Tà, đưa mắt nhìn ra phía ngoài.

“Tới rồi!” Giọng Đông Ngự lúc này vang lên nghe cực kỳ vang.

Mọi người đều kỳ quái nhìn hắn, cái gì tới?

Nam nhân bọc một thân áo choàng đen, ngồi bệt dưới đất không hề có hình tượng. Hắn và một con nhóc đang ngồi dựa vào hai bên của nữ tử khiến cô ta như một người bảo vệ cường đại.

Nhưng mà rất nhanh chẳng còn ai có tâm trí để ý tới nam nhân đó nữa vì họ đã bị đại quân vong linh hấp dẫn.

Đại quân vong linh đang vây chặt bọn họ lại nhanh chóng tách ra thành một lối đi, một vong linh cao lớn từ đầu kia tiến lại.

Thân mình nó cao ít nhất gấp hai vong linh bình thường.

“vong linh Vương! Là vong linh Vương!” Có người sợ hãi hét lên.

“Cái gì? Sao vong linh Vương lại xuất hiện ở đây?”

“Không thể nào, ở đây sao lại có vong linh Vương chứ?”

Rất nhiều người không muốn đối mặt với sự thật này nên cứ tự mình

phủ nhận, chuyện này không thể nào, không thể là vong linh Vương được.

vong linh Vương mà ra thì bọn họ chết chắc rồi!

Nhưng mà sự thật đã chứng minh cho bọn họ thấy, đây quả thực đúng là vong linh Vương.

vong linh Vương đã đến gần, dừng cách kết vực một đoạn, từ trên cao nhìn xuống đám pháp sư. Hắn không có mắt nhưng từ trong hốc mắt trống hoác đó, mọi người lại cảm giác có một cỗ áp bách tràn ra.

“Phải làm sao đây… Nó muốn gì chứ?”

“Tạm thời nó không tấn công chúng ta, không cần sợ, chắc chắn nó có ý đồ khác.”

“Sao lại không hoảng hốt chứ, đây là vong linh Vương, không phải thứ vớ vẩn gì đâu.”

“Đúng thế, vong linh Vương blablabla…”

Còn may là đã có người gặp được vong linh Vương, bởi đa số người gặp vong linh Vương đều đã chết rồi. Người may mắn không chết thì cũng sợ tới phát điên, giờ những người này chẳng khác nào chim trong lồng, lo lắng, hãi hùng nhìn thợ săn lúc nào cũng có thể vặn gãy cổ họ ở bên ngoài.

Tầm mắt vong linh Vương đảo qua đám người rồi dừng trên người Lam Băng, tầm mắt mọi người cũng không khỏi nhìn theo, ý của nó là gì?

Lam Băng bị vong linh Vương nhìn thì lạnh cả người.

“Cô ta…” vong linh Vương chỉ tay vào Lam Băng, nói tiếng của con người, “Và cô ta, dùng để đổi mạng các ngươi.”

Thời Sênh đột nhiên bị chỉ vào: “…” WTF?

Ông thì có gì mà diễn chứ?

Ngươi chỉ lung tung cái quỷ gì thế hả?

Cứ đóng phim theo kịch bản đi, đừng có đánh chủ ý lên ông đây, ông đây không muốn đoạt diễn với nữ chính.

Mọi người không dám thở mạnh, đưa mắt nhìn nhau.

Muốn Thời Sênh thì còn có thể hiểu được vì trên người cô có Vong linh Pháp trượng. Thứ này lúc đầu chính là của vong linh, vong linh Vương muốn lấy lại cũng là bình thường.

Nhưng còn pháp sư kia… Tại sao vong linh Vương lại muốn cả cô ta chứ?

Tầm mắt của mọi người không khỏi đảo qua người Lam Băng như đang cố tìm xem trên người cô ta có gì đáng giá để vong linh Vương chỉ tận người yêu cầu.

Nhưng mà nhìn nửa ngày cũng chẳng phát hiện ra cái gì.

“Thật chứ?” Có pháp sư không nhịn được hỏi: “Chỉ cần để lại bọn họ thì chúng ta có thể đi rồi đúng không?”

Hai người để đổi lấy mạng bọn họ, quá có lời.

Dù sao cũng chẳng phải thân quen gì, có dùng để đổi cũng chẳng làm bọn họ thấy áy náy chút nào.

“Đúng.” vong linh Vương gật đầu.

“Được!”

“Các ngươi!” Thiếu niên lập tức nổi giận, “Chị Lam Băng giúp các ngươi, các ngươi lại đối xử với chị ấy thế à? Quả nhiên bọn pháp sư hắc ám đều chẳng phải thứ gì tốt.”

“Đúng thế, chúng ta là pháp sư hắc ám, vốn chẳng phải thứ gì tốt rồi.” Có pháp sư nói tiếp, chẳng hề tỏ ra tức giận chút nào. Dù sao bọn họ chính bại hoại trong giới pháp sư, có bại hoại thêm nữa cũng chẳng sao cả.

Thiếu niên bị làm cho tức giận tới mức mặt đỏ bừng bừng, sao trong giới pháp sư lại có những kẻ bại hoại như thế cơ chứ!

“Ngươi lệnh cho vong linh chừa ra một con đường trước đi đã!”

vong linh Vương phất tay, đại quân vong linh phía sau nhanh chóng nhường ra một con đường kéo dài thẳng tắp về phía xa.

Các pháp sư liếc nhìn nhau, tâm tình không khỏi dao động, nếu đối đầu với vong linh Vương thì bọn họ sẽ chết không thể nghi ngờ, hiện tại có cơ hội…

Thời Sênh lạnh lùng nhìn bọn họ.

Đông Ngự kéo áo choàng kín mít người, ngồi xuống, “Vợ, em đoán xem bọn chúng có chết không?”

“Đương nhiên rồi.” Vừa rồi vong linh Vương nói bọn họ có thể đi nhưng chưa cam đoan bọn họ có thể an toàn rời khỏi.

Một bầy ngu xuẩn!

Vong linh và pháp sư vốn là kẻ thù không đội trời chung, sao có thể để bọn họ rời đi như thế chứ.

“Ta cũng cảm thấy thế.” Đông Ngự nói tiếp, “Đôi khi, vong linh còn lọc lõi hơn con người nhiều. Vợ, em có muốn làm con rối của ta không, như thế thì không cần sợ bọn họ nữa.”

“Còn dám nhắc tới con rối, tôi sẽ bóp chết anh.” Thời Sênh nghiến răng.

Đông Ngự nghẹn lời, “Không nói thì không nói, em hung dữ như thế làm gì chứ?”

Thời Sênh: “…” Ông mà không hung dữ thì anh có thể nghe lọt tai sao?

Bên kia, đám pháp sư đã ra quyết định, bắt đầu đánh vỡ kết vực, những người to gan bắt đầu chạy nhanh theo con đường vừa được mở ra, còn mấy người vẫn do dự đứng nguyên tại chỗ nhưng thấy mấy người kia không bị tấn công thì cũng lập tức chạy theo.

Một đám người mau chóng vứt lại Lam Băng và thiếu niên kia, còn Thời Sênh thì bọn họ vốn chẳng thèm quan tâm rồi.

Khi người cuối cùng chạy vào con đường đó không lâu thì lập tức có tiếng hét thảm thiết vang lên.

Con đường nhanh chóng khép lại, có thể tưởng tượng được kết cục

của đám pháp sư bị vong linh vây công đó.

Sắc mặt của cả Lam Băng và thiếu niên đều thay đổi, ánh mắt nhìn vong linh càng thêm cảnh giác.

vong linh Vương này…

“Giao Vong linh Pháp trượng và sách vong linh ra đây.” vong linh Vương hoàn toàn không quan tâm tới tiếng hét thảm thiết phía sau.

“Sách vong linh?” Thời Sênh đứng lên, “Đó là thứ gì?”

Hồn hỏa của vong linh Vương hơi lóe lên, sau đó quay đầu, hồn hỏa nhắm về phía Thời Sênh, giải thích: “Một quyển sách ghi lại cách sử dụng Vong linh Pháp trượng.”

“Sách hướng dẫn sử dụng Vong linh Pháp trượng á?” Thảo nào nữ chính đại nhân lại học được cách sử dụng Vong linh Pháp trượng nhanh như thế, thì ra là có sách hướng dẫn, bất công!

Mẹ nó! Sao ông đây lại không có chứ hả?

“Dù ta có giao cho ngươi sách vong linh thì ngươi cũng sẽ đối xử với ta như những kẻ ban nãy, tại sao ta phải giao sách vong linh cho ngươi chứ?” Lam Băng lạnh lùng đáp.

“Ngươi không có quyền lựa chọn đường sống.” Giọng vong linh Vương vẫn cứ rất bình thản.

“Sao ngươi biết ta không có.” Trên mặt Lam Băng chưa từng lộ ra vẻ hoảng loạn, đúng thật là khí thế mà một nữ chính nên có, “Nếu ta chết thì sách vong linh cũng sẽ diệt vong, ngươi sẽ chẳng chiếm được cái gì.”

vong linh Vương tạm dừng một lát rồi lại nhìn về phía Thời Sênh: “Ngươi cũng có lựa chọn giống cô ta sao?”

“Ta sợ chết.”

vong linh Vương tỏ ra rất vừa lòng: “Vậy hãy đưa Vong linh Pháp trượng cho ta, ta có thể cam đoan ngươi sẽ rời khỏi đây an toàn, vong linh sẽ tuyệt đối không tấn công ngươi.”

Lời hứa hẹn này cao cấp hơn những lời hứa hẹn khác rất nhiều.

“Hào phóng thế sao?”

“Vong linh Pháp trượng đổi một mạng cho ngươi.”

“Đáng tiếc, ta không cần.” Thời Sênh nhún vai.

Khí thế quanh thân vong linh Vương đột nhiên mạnh mẽ hẳn lên: “Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt sao?”

Thời Sênh trấn tĩnh đáp: “Rượu phạt ta cũng không thích uống.”

Âm thanh của vong linh Vương trở nên lạnh buốt: “Nếu các ngươi đều không muốn giao đồ ra thì ta cũng chỉ có thể tự mình ra tay.”

Hôm nay nó tới vì Vong linh Pháp trượng và sách vong linh, không lấy được hai thứ này thì nó sẽ tuyệt đối không cam lòng.

Rất lâu trước kia từng có người nói với nó rằng thứ này sẽ hội hợp ở thành Tung Liễu nên nó mới tới đây chờ đợi, chờ những thứ đó tự dâng tới cửa.

Không ngờ, nó cũng chờ được thật.

Nó đã chờ ngày này rất lâu rồi.

Chương 1615: Pháp sư vong linh (25)

Vong linh Vương cực kỳ tức giận.

Đại quân vong linh dưới sự chỉ huy của hắn đột nhiên đánh về phía Thời Sênh và Lam Băng.

Đông Ngự ồn ào một cách vui vẻ: “Vợ ơi, lần này ta được ăn no rồi.”

Thời Sênh: “…” Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, no chết anh đi!

Đại quân vong linh như thủy triều mạnh mẽ đánh úp về phía họ. Thời Sênh dùng kiếm phát kỹ năng quần công. Đông Ngự không rời cô một tấc, liên tục hấp thu những hồn hỏa bay ra.

Lúc đầu vong linh Vương không hề chú ý tới Đông Ngự, nhưng giờ hắn có động tĩnh lớn như thế, không chú ý cũng khó.

Nó chưa từng thấy pháp sư nào có thể hấp thu nhiều hồn hỏa như thế…

Pháp sư này bị làm sao vậy?

Càng làm cho vong linh Vương cảm thấy quỷ dị chính là nữ nhân có trong tay Vong linh Pháp trượng kia. Cô ta không cần dùng tới pháp trượng mà chỉ dùng một thứ vũ khí kỳ quái, chỉ vung một cái là đã diệt được một đám vong linh rồi.

Nếu cô ta cứ tiếp tục vung như thế thì đại quân vong linh của nó sẽ bị

tiêu diệt hết.

Hôm nay nó đã quá xem thường nữ nhân này rồi.

vong linh Vương không chần chừ nữa mà tự mình ra tay đối phó Lam Băng trước.

Chủ yếu là vì Lam Băng ở gần nó.

Ma pháp của Lam Băng là thuấn phát nên thắng được vong linh Vương ở tốc độ, nhưng theo thời gian trôi qua, lực lượng trong cơ thể cô ta không thể bù đắp được lực lượng liên tục tiêu hao nên dần rơi xuống thế hạ phong.

“Tiểu Miêu!”

Con mèo màu đen xuất hiện từ hư không, hóa thân thành một con mèo khổng lồ như con hổ lớn, hung ác đánh về phía vong linh Vương để Lam Băng có cơ hội thở dốc.

Lam Băng đã thu thiếu niên vào trong không gian, hiện tại con mèo đen lại quấn lấy vong linh Vương nên cô ta liền lập tức trốn vào không gian, cuối cùng thu con mèo lại.

Trên còn cát chỉ còn lại đám người Thời Sênh.

Đối thủ đột nhiên biến mất làm cho vong linh Vương cực kỳ tức giận.

Hắn xoay người cảnh giác nhìn xung quanh, bên kia ngoại trừ đại quân vong linh cứ liên tục đổ rạp xuống như lúa mạch bị gặt hái thì chẳng còn gì nữa.

Người đi đâu mất rồi?

“Đã từng nghe qua về nhẫn không gian có thể chứa vật sống chưa?” Thời Sênh thu kiếm lại, hất hàm với vong linh Vương, “Cô ta ở ngay bên cạnh mi đó.”

vong linh Vương băn khoăn một hồi như đang xem xét xem Thời Sênh nói thật hay đùa, lúc sau mới có động tác.

Nó làm một thủ thế kỳ quái, sau đó Thời Sênh liền thấy những hồn hỏa ở nơi xa bay lên không trung, nhanh chóng vọt tới chỗ nó.

Có một nửa số hồn hỏa bay tới bị Đông Ngự cướp đoạt, vong linh Vương nhìn về phía Đông Ngự và tỏ ra rất tức giận, hồn hỏa trong đầu lay động cực kỳ mạnh.

Nhưng Đông Ngự hoàn toàn phớt lờ nó, nhanh chóng hấp thu đám hồn hỏa kia.

Nếu vong linh Vương có thể hộc máu thì chắc chắn sẽ hộc máu mà chết.

Nó chỉ có thể một lần nữa điều động hồn hỏa và nhanh chóng kéo lại phía mình, đề phòng bị Đông Ngự cướp đi.

vong linh Vương dùng những hồn hỏa đó kết thành một vòng tròn kỳ quái, hồn hỏa được phân bố không đồng đều ở bên trong.

“Nó đang làm gì thế?” Thời Sênh hỏi Đông Ngự.

“Hồn hỏa tương đương với linh hồn của vong linh, nó muốn dùng linh hồn để tự bạo không gian.” Đông Ngự nhanh chóng đáp, “Vợ, đừng ngừng chứ, bọn nó lại tới kìa.”

Đại quân vong linh như tre già măng mọc, giẫm lên đám bạch cốt xông lên rồi lại bị Thời Sênh quét bay.

Thời Sênh liếc nhìn Đông Ngự, cứ có cảm giác tốc độ mà vong linh đánh về phía cô có chút cổ quái, giống như cô là bánh trái ngon ngọt gì đó vậy.

“Anh đang lợi dụng em?” Thời Sênh hỏi.

Trên người Đông Ngự chắc chắn có thứ gì đó có thể hấp dẫn đám vong linh này. Dù vong linh cấp thấp không có linh trí nhưng vẫn sẽ có bản năng. Bản năng mách bảo chúng rằng cô rất mạnh nên lúc xông lên sẽ có hơi chút chần chừ, nhưng đám này lại không thế, cứ liên tục xông về phía trước như không cần mạng.

“Ừm…” Đông Ngự nhẹ giọng đáp, “Chỉ là do ta quá đói…”

“Trên người của anh có thứ gì?”

Đông Ngự xiết chặt áo choàng, nhỏ giọng đáp: “Lưu Ly Sát.”

“Đó là cái gì?”

“Một thứ có thể cải tử hồi sinh, cũng… là thứ mà vong linh và pháp sư hắc ám cực kỳ mơ ước.” Đông Ngự nói ra được liền cảm thấy rất nhẹ nhàng, “Nhưng lại làm ta rất đói, rất đói bụng.”

“Anh dựa vào nó để sống lại?”

Đông Ngự gật đầu.

Thời Sênh thở dài, bàn tay tiến vào bên trong áo choàng vuốt ve gương mặt hắn: “Em không thích người khác lợi dụng mình. Nhưng

nếu anh muốn gì đó, muốn làm gì đó thì có thể nói cho em, em sẽ giúp anh, có hiểu không?”

Đông Ngự ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, mũ choàng hơi trượt xuống để lộ ra gương mặt tuấn mỹ như yêu tinh: “Trở thành…”

“Câm miệng!”

Đông Ngự lập tức mím môi, rõ ràng em vừa nói muốn cái gì, muốn làm gì thì em đều sẽ giúp ta cơ mà, đồ lừa đảo!

“Ngoại trừ con rối!” Thời Sênh cắn răng bổ sung một câu.

“Nhưng mà ta…” Chỉ muốn em làm con rối, vĩnh viễn ở bên ta.

Câu nói sau đó hắn không dám nói vì thấy sắc mặt của Thời Sênh cực kỳ âm trầm. Hắn đè mũ áo choàng xuống, ẩn mình vào bóng tối.

Thời Sênh lắc đầu, lại tiếp tục giải quyết đám vong linh đánh về phía này.

Hồn hỏa bay lơ lửng trong không trung rồi thong thả tiến vào trong cơ thể của Đông Ngự.

Rõ ràng không phải hắn tự chủ tiếp nhận, Thời Sênh chọc hắn: “Đừng giận nữa, em không quát anh là được chứ gì. Nhưng yêu cầu của anh rất quá đáng, em không thể làm con rối của anh được.”

Đông Ngự không có động tĩnh gì.

Thời Sênh liền dừng tay, ôm eo hắn, kéo hắn vào trong lòng mình: “Đừng giận nữa mà.”

Dựa lại gần nên có thể nhìn thấy rõ biểu tình của hắn dưới lớp áo choàng.

Biểu tình của hắn lại có vài phần bi thương không nói thành lời.

Thời Sênh sửng sốt, đáy lòng không khỏi tê dại: “Sao thế?”

Đông Ngự lại kéo mũ choàng xuống, không cho Thời Sênh nhìn mặt mình, giọng nói đầy nghẹn ngào: “Ta thích em nên mới muốn em làm con rối của ta, nhưng thế chúng ta mới có thể vĩnh viễn ở bên nhau.”

“Nhưng mà em cũng không muốn làm con rối.”

“Em không thích ta sao?”

“Em thích anh, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới chuyện làm con rối của anh cả.”

“Ta biết rồi, rõ ràng em không thích ta.”

Thời Sênh: “…” Mẹ! Rốt cuộc có chịu nghe người ta nói một cách tử tế không thế hả?

Phì, có nghe hiểu tiếng người không thế hả?

Thời Sênh buông hắn ra, giải quyết hết đám vong linh phiền toái trước.

“Đùng!”

Đúng lúc này, bên chỗ vong linh Vương phát sinh nổ mạnh, loại nổ mạnh này chẳng khác nào kiểu nổ mạnh xảy ra ở thành Tung Liễu.

Dòng khí nổ mạnh xốc qua. Thời Sênh ôm Sở Uẩn Linh, một tay kéo Đông Ngự nhảy lên thiết kiếm rồi bay lên cao, tránh khỏi sự tập kích của dòng khí.

Thân ảnh vong linh Vương lúc ẩn lúc hiện trong đống cát vàng.

Thời Sênh có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Lam Băng nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất trong cát vàng.

Thời Sênh lấy cầu năng lượng ra, nhanh nhẹn ném xuống bên dưới.

Tuy rằng vong linh Vương không biết thứ cầu năng lượng này nhưng Lam Băng lại biết. Thứ này khi nổ mạnh sẽ chẳng thua gì hồn hỏa nổ mà có khi còn mạnh hơn nữa.

Cho nên khi cầu năng lượng xuất hiện, Lam Băng lập tức tránh đi, trong lòng còn âm thầm mắng chửi Thời Sênh máu chó đầy đầu.

vong linh Vương không biết năng lượng cầu là thứ gì nên bị ném trúng, thân thể bị cắt làm đôi, nửa trên ở bên ngoài phạm vi hố to, nửa dưới lại biến mất bên trong hố.

Vong linh chỉ cần còn hồn hỏa thì những bộ phận khác dù biến mất vẫn có thể dài ra.

Cho nên hiện tại vong linh Vương cũng chỉ có thể coi là tàn phế, còn lâu mới chết được.

“Ầm ầm ầm…”

Sau hai lần nổ mạnh, mặt đất đã không chịu nổi nữa nên không ngừng rung lên, cát vàng bắt đầu lún xuống.

Thời Sênh vốn đang bay trên trời nhưng lúc này thiết kiếm lại rơi xuống.

Chương 1616: Pháp sư vong linh (26)

Cát vàng lún xuống để lộ ra một cái hố to màu đen, Thời Sênh rơi vào trong cái hố lớn đó.

Không đợi cô làm ra phản ứng thì cát trên đỉnh đầu đã khôi phục lại như cũ, bóng đen bao phủ, duỗi tay cũng chẳng nhìn thấy năm ngón.

Có một ít vong linh cũng bị cuốn xuống đây nên tiến về phía Thời Sênh theo bản năng, cô tiện tay giải quyết hết một đám.

Lấy từ trong không gian ra dạ minh châu ra rồi đưa cho Sở Uẩn Linh: “Ôm chắc.”

Có lẽ Sở Uẩn Linh đã trải qua nhiều biến cố nên giờ đã chết lặng, Thời Sênh nói gì cô nhóc đều làm theo như thế.

Thời Sênh duỗi tay sờ Đông Ngự rồi cũng đưa một viên dạ mình châu cho hắn, “Không sao chứ? Có bị ngã vào đâu không?”

Đông Ngự cầm dạ minh châu, hoàn toàn không để ý tới câu hỏi của Thời Sênh, chuyện lúc trước dường như cũng quên sạch: “Đây là cái gì thế?”

“Dạ minh châu.” Thời Sênh đáp.

“Đẹp quá!”

Thời Sênh kéo hắn đứng lên: “Có bị thương ở đâu không? Con rối

của anh có theo vào đây không vậy?”

Đông Ngự nghiêng đầu nhìn Thời Sênh rồi vẫy tay một cái, mấy con rối yên lặng xuất hiện sau lưng hắn: “Ta ở đâu thì chúng sẽ ở đó, có phải rất lợi hại không, em…”

Đông Ngự nói tới đây liền chủ động dừng lại, cô ấy không thích hắn nói những lời này.

Rõ ràng con rối hắn làm ra lợi hại như thế, tại sao cô ấy lại không thích chứ?

Chẳng hiểu nổi cô ấy.

Thời Sênh chắc chắn hắn không việc gì rồi mới lại cầm dạ minh châu xem xét xung quanh, xác định xung quanh không còn vong linh nữa mới lại quay sang nhìn Đông Ngự.

“Đông Ngự.”

“Ừm?”

“Em sẽ không làm con rối của anh. Em muốn ở bên anh dưới bộ dáng này chứ không phải một con rối bị anh thao túng, có hiểu không?”

Cô cảm thấy nếu không nói rõ ràng chuyện này thì hắn sẽ cứ nắm lấy không buông.

“Không rõ.” Đông Ngự tỏ ra không hiểu, “Thích ta thì phải nghe ta, như thế ta thì ta mới càng thích em hơn.”

“Đông Ngự!” Thời Sênh cao giọng, “Anh sẽ hối hận.”

Đông Ngự cắn môi, trong lòng có một cảm giác rất kỳ quái: “Tại sao chứ?”

“Anh sẽ không đối xử với em như thế.” Thời Sênh hạ giọng xuống, ôm lấy hắn, “Anh sẽ không đối xử với em như thế, nếu anh làm thế thì anh sẽ hối hận.”

Đông Ngự thích độ ấm trên người cô, không hiểu tại sao chỉ cần cô ở đây, hắn sẽ cảm thấy rất an lòng.

Như linh hồn nhiều năm phiêu bạt cuối cùng cũng tìm thấy bến đậu.

Trái tim chết lặng cuối cùng cũng sống lại.

Đông Ngự đấu tranh một hồi rồi dùng áo choàng bọc lấy cả người Thời Sênh: “Vậy em có thể cam đoan vĩnh viễn ở bên ta không? Giống như con rối ấy, vĩnh viễn không phản bội ta?

Thời Sênh ngửa đầu hôn lên môi hắn: “Em hứa.”

Cảm xúc mềm mại làm cả người Đông Ngự cứng đờ, bên tai là tiếng của cô vô cùng rõ ràng.

Bởi vì còn có trẻ con ở đây nên Thời Sênh cũng không làm thêm chuyện gì quá phận. Cô rời khỏi cái ôm của hắn: “Sau này không được có ý tưởng nguy hiểm như thế nữa.”

Đông Ngự hoảng hốt “ừ” một tiếng.

Mất một lúc hắn mới lấy lại được tinh thần, tầm mắt dừng lại ở trên người thiếu nữ đang nói chuyện với Sở Uẩn Linh. Hắn cũng ôm dạ minh châu ngồi xuống: “Vợ.”

Dạ minh châu bị hắn ôm vào trong lòng, có thể nhìn thấy mặt hắn rất rõ ràng.

Đỏ ửng một cách mất tự nhiên, lông mi dài run rẩy như cánh bướm đang nhẹ vỗ.

Thời Sênh đang đỡ lấy vai Sở Uẩn Linh bằng cả hai tay, nghiêng đầu nhìn hắn, lại có âm mưu gì đây?

Đông Ngự chớp chớp mắt, nói chuyện đứt quãng: “Có thể… lại… cái đó…”

Thời Sênh: “?”

Lắp bắp như vậy là sao hả?

Đông Ngự nói xong lại cắn môi sau đó đó phất áo choàng lên, mạnh mẽ ngăn cách Thời Sênh và Sở Uẩn Linh.

Sở Uẩn Linh: “…” Làm gì thế?

Thời Sênh bị ngăn cách rồi, Đông Ngự lập tức ghé sát mặt: “Muốn nữa.”

Thời Sênh ngẩn ra, sau đó mau chóng hiểu lấy, trong lòng không khỏi buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như không hiểu, “Muốn cái gì nữa?”

“Em biết mà.”

“Em không biết.”

“Em…”

Đông Ngự có hơi giận.

Đúng lúc hắn chuẩn bị đứng dậy thì Thời Sênh lại ôm mặt hắn, cánh môi mềm mại dán lên môi hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt Đông Ngự như có ánh sáng được thắp lên rồi chậm rãi nở tung như pháo hoa lộng lẫy.

Hắn nhịn thở để cảm nhận rõ ràng được hơi ấm và sự mềm mại của cô.

Giống như cá đang sắp chết lại gặp được nguồn nước sinh mạng.

“Thở.” Thời Sênh nhắc hắn.

Đông Ngự bị đánh thức, chậm rãi thở đều trở lại.

“Chị… Hai người đang làm gì thế ạ?” Âm thanh của Sở Uẩn Linh đầy nhút nhát và sợ hãi vang lên ở phía sau.

Ở đây rất tối, chỉ có hạt châu trên tay cô nhóc là tỏa ra một chút ánh sáng mà thôi.

Thời Sênh lập tức buông Đông Ngự ra kèm theo một cái trừng mắt tức giận. Đông Ngự cả người nhộn nhạo ý xuân nên căn bản không để ý tới cô, ôm dạ minh châu đứng lên đứng ở một bên cùng đám con rối của mình, cúi đầu nhìn chằm chằm dạ minh châu trong tay.

Thời Sênh: “…”

Rốt cuộc là cái tính cách quỷ gì thế?

“Không sao, nhóc đứng sang bên đó đi.” Thời Sênh trấn an Sở Uẩn Linh rồi chỉ về phía Đông Ngự đang đứng.

“Em sợ.” Nam nhân này quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn bóng đêm ở đây.

“Đông Ngự.”

“Hửm?” Đông Ngự đáp một tiếng, sau đó mới lại chỉ huy một con rối vong linh, “Để nó ôm con bé đi.”

“Chị…”

“Đừng sợ, bọn nó sẽ không làm em bị thương.” Thời Sênh sờ đầu Sở Uẩn Linh, “Em sẽ phải học cách đối mặt với nguy hiểm, ta không thể ở bên em cả đời được.”

Sở Uẩn Linh nhìn Thời Sênh rồi lại nhìn sang con rối vong linh vừa xuất hiện bên cạnh mình một cách yên lặng. Cuối cùng cô nhóc gật đầu để con rối vong linh bế mình lên.

Con rối vong linh chỉ là một bộ xương, bị một thứ như thế bế lên cũng chẳng dễ chịu là bao.

Nhưng cô nhóc có thể chịu đựng, cô nhóc sợ bị bỏ lại đây một mình.

Nam nhân đáng sợ kia không thích nhóc nhưng chị lại rất thích hắn. Nếu hắn yêu cầu chị bỏ lại mình thì nhất định chị sẽ nghe theo.

Nhóc nhất định phải nghe lời thì mới không bị ném xuống.

Thời Sênh hoàn toàn không biết Sở Uẩn Linh đang nghĩ những cái

này. Cô đang bận quan sát xung quanh.

Giống như một không gian ở đây rất rộng, lớn chừng một cái sân bóng, trên mặt đất toàn là cát vàng, giẫm lên thấy mềm như bông.

Thời Sênh bới tìm thiết kiếm trong đống cát vàng, thổi hết cát bám trên người nó ra: “Sao vừa rồi mi lại rơi xuống thế hả?”

“Oong!” Chủ nhân, không phải ta rơi xuống mà là có một lực hút ở dưới này hút ta xuống! Ngài không cảm nhận được sao?

“Không…” Thời Sênh kỳ quái đi tới bên người Đông Ngự: “Vừa rồi lúc rơi xuống anh có cảm thấy cái gì kỳ quái không?”

Đông Ngự lắc đầu.

“Oong!” Có ma rồi chủ nhân ơi!

Tại sao nó lại cảm giác được, hơn nữa nó càng phản kháng thì lực hút lại càng lớn hơn.

Ánh mắt Đông Ngự dừng trên thiết kiếm, hắn lại ghé sát vào Thời Sênh: “Vợ, hôn ta một cái, ta sẽ nói cho em nghe chuyện này.”

Thời Sênh: “…”

Trước kia muốn hôn hắn cũng phải dỗ dành, giờ lại chủ động như thế, mẹ nó, thật sự là thụ sủng nhược kinh nha.

Thời Sênh thò mặt sang hôn một cái: “Nói đi.”

“Nghe đồn ở Vong linh giới có một địa cung di động cực kỳ lớn, mỗi khi địa cung mở ra thì sẽ hút tất cả các bảo bối ở xung quanh vào.

Cái thứ này của em… hẳn là bảo bối đúng không?”

Hắn đã từng được chứng kiến uy lực của bảo bối này, chắc chắn còn lợi hại hơn cả Vong linh Pháp trượng nữa.

Chương 1617: Pháp sư vong linh (27)

Địa cung di động? Tại sao có thể di động được?

“Nghe nói địa cung này chính là lăng mộ của vong linh Vương đầu tiên của Vong linh giới. Ban đầu Vong linh giới không phải cát vàng đầy trời như bây giờ đâu mà là hoa thơm chim hót, cây xanh rậm rạp. Nhưng sau khi vong linh Vương đời đầu tiên chết đi thì mang theo hết sức sống của Vong linh giới, cho nên cuối cùng Vong linh giới mới biến thành cái dạng này.”

“Sau đó mọi người phát hiện trong Vong linh giới xuất hiện một địa cung di động, thứ gì tốt đều bị nó hút hết vào trong.”

Cũng không biết là ai truyền ra rằng đây là lăng mộ của vong linh Vương nên về sau đều đồn đãi như thế.

Địa cung có thể hút bảo bối, nghĩ thôi cũng biết trong này có bao nhiêu thứ quý giá, ngay từ đầu cũng có người đánh chủ ý lên địa cung này.

Nhưng thời gian và địa điểm xuất hiện địa cung đều luôn thay đổi, muốn gặp được cũng khó, mà dù có gặp cũng chưa chắc có thể vào được.

Đông Ngự hơi dừng, ánh mắt lóe lên, “Nhưng đây chỉ là truyền thuyết, sự thật thế nào thì ta không rõ lắm.”

Thời Sênh: “…” Lại là đạo cụ chuẩn bị dâng cho nữ chính đại nhân.

Ông đây không muốn vượt phó bản này.

Để ông ra ngoài nói chuyện yêu đương đi!

“Làm sao để ra ngoài?” Thời Sênh ngửa đầu nhìn lên trên, bên trên tối đen như mực, hoàn toàn không nhìn rõ cái gì, cũng không biết có thể dùng kiếm bổ ra không nữa.

“Không biết…” Đông Ngự không nhìn Thời Sênh mà nhìn về phía bóng tối, dạ minh châu bị hắn dùng áo choàng bọc lấy nên chỉ có một chút ánh sáng hắt ra.

Thời Sênh bảo bọn họ đứng dịch ra xa, cô muốn thử xem có thể bổ thứ này ra không.

Bên trên toàn là đá, thiết kiếm bổ lên làm không ít đá rơi xuống nhưng cũng làm cho không gian rung lên, có xu hướng sụp xuống.

Thời Sênh vội vàng mang theo bọn họ bay về phía thông đạo bên kia.

Vừa mới chạy ra khỏi nơi đó thì không gian liền ầm ầm sụp xuống, vô số cục đá chắn kín con đường, cát vàng chảy qua các khe đá lớn tràn ra.

Thời Sênh yên lặng mặc niệm.

Không thể đỡ được.

Một lời không hợp liền sụp đổ.

…

Con đường này rất dài, không hề có chút ánh sáng nào, cũng chẳng biết nó thông tới đâu. Thời Sênh tới đâu liền phá hỏng tới đó.

Những nơi cô đi qua đều sụp hết xuống.

[…] Nếu đây mà là thời hiện đại thì Ký chủ chắc chắn sẽ bị bắt.

Tội hủy hoại văn vật.

“Răng rắc răng rắc…” Âm thanh xương cốt ma xát do vong linh đi lại đột nhiên vang lên trong thông đạo tạo ra vô số tiếng vang vọng.

Thời Sênh dừng động tác phá hoại, nhìn về phía cuối con đường.

Bên đó là một ngã ba, âm thanh truyền tới từ bên trái, hơn nữa càng lúc càng gần…

Đột nhiên, hai con vong linh xuất hiện ở giữa ngã ba, nhìn chúng có vẻ mê man, dường như là vong linh vô tội bị cuốn vào đây, hồn hỏa của chúng vô cùng mong manh, lúc nào cũng có thể tắt ngúm.

Nhìn thấy Thời Sênh, tinh thần của hai vong linh này lập tức tỉnh táo, bất chấp tất cả mà lao về phía cô.

Thời Sênh nhẹ nhàng giải quyết xong hai con vong linh này, hồn hỏa mỏng manh của chúng bị Đông Ngự hấp thu.

Tiếp tục đi về phía trước, càng lúc càng gặp được nhiều vong linh, chẳng lẽ có nhiều vong linh bị cuốn vào đây thế sao?

Răng rắc răng rắc…

Lại là âm thanh này, Thời Sênh cầm kiếm, chỉ cần thấy vong linh xuất hiện là sẽ chém. Nhưng mà chờ nửa ngày cũng chẳng thấy vong linh nào xuất hiện, chỉ có âm thanh kia vẫn như gần như xa, không hề biến mất.

Thời Sênh nắm tay Đông Ngự đi về phía đó.

Con đường phía trước hơi thay đổi, ánh sáng của dạ minh châu lập tức khiến nơi đó sáng bừng lên.

Vong linh Vương chật vật dựa lên vách tường, nó chỉ còn lại nửa thân mình, hồn hỏa trong đầu cũng ảm đạm hơn rất nhiều.

Mà bên cạnh nó có mấy vong linh khác, những vong linh đó chỉ vây quanh nó nên đi nửa ngày cũng chưa tới được chỗ bọn họ.

Vong linh Vương nhận ra có người xuất hiện nên chỉ huy vong linh che chắn mình lại, cảnh giác nhìn người tới, “Đây là địa cung di động, tiến vào đây rồi thì chỉ có thể chờ chết, hiện tại động thủ với ta cũng vô dụng thôi.”

Vong linh Vương lập tức đánh đòn phủ đầu.

“Sao hồn hỏa lại yếu như thế chứ?” Đông Ngự lặng lẽ nhìn chằm chằm vào hồn hỏa của vong linh Vương, “Đáng tiếc.”

Vong linh Vương: “…” Đáng tiếc cái gì?

“Có còn hơn không, vợ, ta có thể ăn nó không?”

Vong linh Vương: “…”

Rốt cuộc đây là quái vật gì thế?

“Đợi tí đã, hình như nó biết không ít chuyện đâu, hỏi nó đã rồi hãy ăn.” Thời Sênh ngăn Đông Ngự lại.

Vong linh Vương: “…” Lúc trước nó vẫn còn ở vị trí kẻ ra lệnh, sao giờ đã lưu lạc tới mức thành đồ ăn của người khác thế này.

Quỷ mới biết được hôm nay nó đã phải trải qua những gì.

Thời Sênh quyết định giải quyết mấy con vong linh râu ria trước. Vong linh Vương không có cách nào nhúc nhích nên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Mặc dù nó không thể dùng biểu tình để thể hiện thái độ nhưng dựa vào hồn hỏa đang dao động mãnh liệt thì có thể thấy nó đang rất tức giận.

“Các ngươi không ra được đâu, giết ta cũng vô dụng.” Vong linh Vương tựa hồ nản lòng thoái chí.

“Nơi này không ra được ư?”

Dù sao cũng đều sắp chết nên vong linh Vương hoàn toàn không sợ hãi: “Chưa từng nghe nói về truyền thuyết à?”

Thời Sênh ngồi xuống đối diện vong linh Vương, “Xem ra phiên bản truyền miệng của các ngươi khác của con người, nói nghe chút xem nào.”

Vong linh Vương liếc nhìn Đông Ngự một cái, nó cứ có cảm giác tên pháp sư này đang nhìn mình như hổ rình mồi. Nó gian nan đong đưa bộ xương khô của bản thân để cách xa Đông Ngự một chút.

“Nói cho các ngươi cũng được, nhưng không được để hắn ăn ta.” Hiện giờ nó đang trong hoàn cảnh tay trói gà cũng không chặt, chỉ muốn sống lâu hơn một chút.

“Dù sao ngươi cũng chết mà, còn để ý mấy cái đó làm gì?”

“Không đồng ý thì thôi.” Vong linh Vương quay đầu, quyết đoán không nói tiếp nữa.

Thời Sênh nhìn Đông Ngự, Đông Ngự chẹp miệng: “Dù sao cũng không thể ăn, không ăn thì không ăn.”

Vừa rồi Đông Ngự phát hiện ra, hồn hỏa của vong linh trong này không ngon như bên ngoài.

Vong linh Vương: “…” Hắn còn ghét bỏ nó nữa chứ! Nó đường đường là vong linh Vương đấy.

Được rồi, giờ đã tới nơi này, đừng nói là vong linh Vương, tổ tông của vong linh cũng chẳng có tác dụng gì.

“Được rồi, hắn sẽ không ăn ngươi, nói đi.”

Vong linh Vương nhúc nhích bộ xương khô, quan sát cả Thời Sênh và Đông Ngự một chút rồi mở miệng nói: “Địa cung này được xưng là nơi hồn về, bất kỳ vong linh nào rơi xuống đây đều chỉ có thể chờ chết, pháp sư cũng thế. Chúng ta không biết tại sao địa cung này lại xuất hiện, chỉ biết trong này có thứ rất đáng sợ, vong linh thì chỉ đi vòng quanh trong này, còn nhân loại tiến vào sẽ bị giết.

Nói tới đây, vong linh Vương tỏ ra rất trào phúng.

“Ngươi sẽ không hiểu được tinh thần mạo hiểm của con người đâu.”

Thời Sênh bình luận một câu.

“Ngu ngốc.” Vong linh Vương hừ lạnh một câu, “Địa cung này sở dĩ được gọi là nơi hồn về vì nếu chết ở đây thì sẽ hoàn toàn tiêu vong, hồn phi phách tán.”

“Vong linh chúng ta vào đây thì sẽ không có cách nào sử dụng lực lượng, hồn hỏa sẽ dần dần bị cướp đoạt nên sẽ dần dần chết đi trong bóng đêm.”

Nếu hồn hỏa không bị cướp đoạt thì với năng lực của nó đã sớm mọc lại nửa thân bên dưới, sao còn chật vật thế này chứ.

Thời Sênh trầm ngâm một chút: “Con người thì sao? Sẽ có phản ứng gì?”

“Ta có phải con người đâu mà biết sẽ có phản ứng gì. Dù sao cũng chẳng có kết cục tốt nào hết.” Vong linh Vương hừ một tiếng, “Nhưng ngươi không phải con người sao? Có cảm giác gì mà còn phải hỏi ta à?”

“Ta không có cảm giác gì hết.”

Đông Ngự cũng thế.

“Ngươi đừng đắc ý, sớm hay muộn đều sẽ chết mà thôi.” Vong linh Vương hừ lạnh một tiếng.

Thời Sênh: “…” Ông đây chỉ bình tĩnh nói ra sự thật, sao ngươi lại đắc ý như thế? Chờ ông đây mà đắc ý là phải trời cao đó!

Chương 1618: Pháp sư vong linh (28)

Trong lúc nói chuyện với Thời Sênh, hồn hỏa của vong linh Vương càng lúc càng yếu đi.

Vong linh Vương tuyệt vọng, hồn hỏa càng dao động lớn hơn: “Sẽ chết nhanh thôi… Sớm biết sẽ đụng phải địa cung di động thì ta sẽ không bao giờ ra tay vào hôm nay.”

“Sao ngươi biết trên người ả kia có sách vong linh?” Chuyện cô có Vong linh Pháp trượng thì rất nhiều người biết, dù sao thì cả Vong linh giới đều đồn rằng nó ở trong tay của Vĩ Huyền.

“Ta đã biết chuyện Vong linh Pháp trượng và sách vong linh sẽ xuất hiện ở thành Tung Liễu từ rất lâu rồi.”

“Ngươi mai phục bên dưới thành Tung Liễu là vì muốn chờ hai thứ này hội hợp lại ư?” Điều này nghe cũng thấy có lý, đó là lý do tại sao một vong linh Vương lại sống ở bên dưới thành Tung Liễu xa xôi này.

Nhưng mà…

“Là ai nói cho ngươi biết?”

Vong linh Vương nhìn cô, “Tại sao ta phải nói cho ngươi chứ?”

“Dù sao thì ngươi cũng sẽ chết mà, có nói hay không thì có liên quan gì đâu.” Thời Sênh nhún vai vẻ chẳng sao hết.

Vong linh Vương: "…" Tự nhiên lại thấy có lý.

Có lẽ vong linh Vương không muốn ở lại trong bóng đêm một mình nên lựa chọn "tâm sự" với Thời Sênh, "Chuyện này truyền xuống từ gia tộc ta."

Vong linh và con người đều có gia tộc, hơn nữa vong linh Vương cũng có thể thừa kế.

Có phải rất bình thường không?

Vong linh Vương trước mắt này là thừa kế chức vị, gia tộc của bọn họ vẫn luôn lưu truyền lời tiên đoán kia, Vong linh Pháp trượng và sách vong linh sẽ đồng thời xuất hiện ở thành Tung Liễu.

Cho nên các đời gia tộc của hắn đều khuất cư ở thành Tung Liễu này để chờ thời cơ.

Trên thực tế, lúc đầu thành Tung Liễu này cũng chưa được hình thành, vốn chỉ là một mảnh đất hoang vắng toàn cát và đá, sau đó thành trì mới được xây dựng.

"Vong linh Pháp trượng vốn là đồ của tộc vong linh chúng ta, là con người cướp nó đi, còn dùng nó để đối phó chúng ta, quá đê tiện và vô sỉ." Vong linh Vương nói tới đây thì khá phẫn nộ: "Lòng tham của con người là không đáy, các ngươi không nên xuất hiện ở Vong linh giới này. Nếu không có các ngươi, Vong linh giới cũng sẽ không như bây giờ."

Thời Sênh không muốn nói chuyện có đề tài mang tính cao độ về chủng tộc thế này với vong linh Vương.

“Nhiều thế hệ các ngươi ở đây chỉ là để chờ Vong linh Pháp trượng và sách vong linh xuất hiện. Giờ cả hai thứ đó đều đã xuất hiện rồi, nhưng địa cung cũng xuất hiện theo… Ngươi cảm thấy đây chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Hồn hỏa của vong linh Vương không ngừng lập lòe: “Có ý gì? Chẳng lẽ đây không phải sự trùng hợp ư?”

Thời Sênh cười híp mắt: “Vừa rồi ngươi nói trong địa cung này có thứ rất đáng sợ, đó là gì?”

“Không biết, chỉ là một kiểu nói của vong linh.” Vong linh Vương lắc đầu, “Người từng chân chính vào địa cung này đều đã chết hết.”

“Âm mưu viết in hoa!” Thời Sênh tặng cho vong linh Vương năm chữ kèm một dấu chấm than.

Nơi có nữ chính thì nhất định sẽ có âm mưu!

Nếu không phải cô tham gia vào chuyện này thì Vong linh Pháp trượng và sách vong linh đều sẽ tập trung trong tay nữ chính…

Nơi có nữ chính mà không có âm mưu mới kỳ quái.

“Âm mưu gì?”

“Làm sao ta biết chứ.” Thời Sênh đáp, “Địa cung này không phải chỗ của vong linh các ngươi sao? Hỏi tổ tông của ngươi đi.”

Hiển nhiên cách này chỉ là tương đương, địa cung thuộc về vong linh, vì thế vong linh Vương cũng không phản bác.

Lúc trước nó chưa từng nghĩ đây là một âm mưu, lúc này Thời Sênh

nói ra nên nó cũng cảm thấy cũng rất có lý…

Tại sao gia tộc của nó lại sớm biết Vong linh Pháp trượng và sách vong linh sẽ cùng xuất hiện ở thành Tung Liễu như thế?

Tại sao tộc huấn lại là nhất định phải lấy lại Vong linh Pháp trượng và sách vong linh?

“Dù là âm mưu gì thì giờ chúng ta cũng sắp chết hết rồi.” Vong linh Vương nghĩ một chút rồi tự mình sa ngã.

Thời Sênh cười lạnh, không có nơi nào không ra được, địa cung này có thể vào được thì nhất định cũng có thể ra được.

Huống chi nữ chính cũng đang ở trong này, sao cô ta có thể chết dễ dàng như thế chứ? Nữ chính được buff di động, hoàn toàn không sợ thế giới bị phong kín này.

… Đương nhiên, giả thiết vai chính có thể ra vào này quả thực phát rồ và có điểm dụng tâm hiểm ác!

Gặp được giả thiết phát rồ thì cô cũng chỉ có thể càng phát rồ hơn mà thôi.

Nhất thời, trong thông đạo lâm vào tĩnh mịch, vong linh Vương cũng không nói gì, chuyên tâm chờ chết.

Thời Sênh đang tự hỏi làm sao để đi ra ngoài, còn Đông Ngự thì nhìn chằm chằm vào vong linh Vương, dường như vẫn muốn xông lên cắn một ngụm.

Thời Sênh kéo hắn lại, để hắn dựa vào mình: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ta không mệt.”

“Ngoan, nghỉ ngơi một chút.”

Đông Ngự khẽ lầu bầu nhưng cũng không phản bác Thời Sênh nữa mà dựa vào cô, tiếp tục nhìn chằm chằm vong linh Vương.

“Có thể bảo hắn đừng nhìn ta không? Ta sắp chết rồi, để ta chết trong an tĩnh một chút đi mà!” Vong linh Vương thật sự cảm thấy không thoải mái khi cứ bị nhìn chằm chằm như thế.

Thời Sênh ấn đầu Đông Ngự vào trong lồng ngực mình.

Đông Ngự di chuyển tầm mắt, phát hiện hương vị trên người Thời Sênh càng làm mình thoải mái hơn thì hắn liền an tâm ôm lấy eo cô, không để ý vong linh Vương đã sắp chết kia nữa.

Sở Uẩn Linh đã ngủ say trong lòng con rối vong linh, hôm nay cô nhóc đã chịu vô số kinh hãi nên giờ cực nhanh liền ngủ mất.

Thời Sênh dán lên người Sở Uẩn Linh một lá bùa cách âm để cô nhóc được ngủ yên.

…

Thời gian chậm chạp trôi qua từng phút, vong linh Vương càng lúc càng suy yếu, hồn hỏa đã vô cùng ảm đạm.

“Vợ… Ta cảm thấy không thoải mái.” Đông Ngự vẫn luôn dựa vào lồng ngực Thời Sênh đột nhiên lên tiếng.

“Hừ, chắc có phản ứng rồi.” Vong linh Vương lập tức bắt lấy cơ hội trào phúng một chút.

“Nơi nào không thoải mái?”

Đông Ngự ngửa đầu, mũ choàng rơi xuống một chút để lộ ra gương mặt tái nhợt của hắn: “Đói.”

Thời Sênh: “...”

Trước khi xuống đây hắn đã hấp thu nhiều hồn hỏa như thế, tưởng đâu cũng phải kéo dài được một lúc chứ? Giờ mới qua bao lâu mà lại tiếp tục kêu đói rồi?

Có độc!

Vong linh Vương vừa nghe Đông Ngự kêu đói thì lập tức rụt người lại, sợ bản thân trở thành đồ ăn của hắn.

Vì mũ choàng của Đông Ngự rơi xuống nên vong linh Vương có thể nhìn rõ dung mạo hắn, sau đó như phát hiện ra chuyện gì rất kinh khủng, nó kêu lên: “Hắn… hắn là cơ thể gửi của Lưu Ly Sát?”

Khó trách lại hấp thu nhiều hồn hỏa như thế, có Lưu Ly Sát ở đây thì có bao nhiêu cũng chẳng đủ cho hắn ăn.

“Cơ thể gửi?” Đông Ngự không nói như thế với cô.

Đương nhiên, trên thực tế, cô còn chưa có thời gian đi tìm hiểu xem Lưu Ly Sát là thứ quỷ quái gì.

“Hắn điên rồi chắc?” Vong linh Vương tiếp tục co người lại, hồn hỏa càng thêm phập phồng theo cảm xúc của hắn, “Lưu Ly Sát một khi nuôi lớn thì toàn bộ Vong linh giới đều xong luôn.”

Đông Ngự quay đầu, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào vong linh Vương. Vong linh Vương khó khăn nói tiếp: “Ngươi… ta khuyên ngươi mau giết chết hắn đi. Lưu Ly Sát là ma vật cực kỳ hung tàn, trước khi hình thành thì nó là bảo bối mà vong linh và pháp sư hắc ám mơ ước, nhưng một khi đã thành hình thì sẽ trở thành tai họa… Thứ trong cơ thể hắn đã sắp thành hình rồi.”

Đông Ngự nắm chặt tay Thời Sênh.

Thời Sênh cúi đầu nhìn hắn.

Đông Ngự vẫn nhìn chằm chằm vào vong linh Vương, dường như không chú ý tới tầm mắt của cô.

“Không sao.” Thời Sênh bẻ ngón tay hắn ra, nhẹ nhàng cầm lấy.

Đông Ngự đột nhiên quay đầu nhìn cô đầy phòng bị, ánh mắt trở nên cực kỳ xa lạ, bên trong chỉ có bóng tối và máu tanh.

Thời Sênh hơi mỉm cười, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao cả, thả lỏng nào.”

Chương 1619: Pháp sư vong linh (29)

Đông Ngự chậm rãi buông tay ra, vùi mặt vào bụng cô, không nhìn về phía vong linh Vương nữa.

Vong linh Vương run lên: “Ngươi muốn dung túng cho hắn ư?”

“Liên quan gì tới ngươi, dù sao ngươi cũng sắp chết.”

Vong linh Vương: “…” Cũng đúng.

Dù sao cũng sắp chết rồi, liên quan gì tới nó nữa đâu?

Vong linh Vương nghĩ vậy thì lại thả lỏng người, dựa vào tường nhìn Thời Sênh vỗ về Đông Ngự.

Thần kinh!

“Đói.” Sau một lúc lâu, Đông Ngự chỉ thốt lên đúng một chữ này.

“Hắn sẽ càng ngày càng đói.” Vong linh Vương dường như đã nghĩ thông suốt nên giờ cảm thấy rất vui sướng khi người gặp họa, “Có nghe nói về Thao Thiết chưa? Là mãnh thú của thời thượng cổ trong truyền thuyết. Lưu Ly Sát giống Thao Thiết, nó chỉ biết ăn. Lưu Ly Sát thành hình có thể ăn hết mọi sinh linh của Vong linh giới.

“Mà cơ thể nó gửi nhờ nếu không thể cung cấp đồ ăn cho nó sẽ bị nó phản phệ…”

Thời Sênh liếc nhìn vong linh Vương một cách sâu kín, rõ ràng không nhìn ra biểu tình gì trên bộ mặt xương khô đó nhưng Thời Sênh lại cảm thấy nó đang vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Không bằng… ăn luôn ngươi đi?”

Vong linh Vương: “…”

Nó yên lặng quay đầu đi, tuy nó sắp chết rồi nhưng nó không muốn bị người ta ăn.

Cứ an tĩnh chờ chết là hơn!

Không biết con rối vong linh bắt ở đâu một đám vong lính về, Đông Ngự hấp thu hết đám hồn hỏa cũng chúng nhưng sắc mặt vẫn chẳng chuyển biến tốt đẹp.

Con rối vong linh lại đi thêm vài lần nhưng không có thu hoạch gì lớn, ngay cả vong linh Vương cũng không chống đỡ được thì nói gì tới đám vong linh cấp thấp cơ chứ, rất nhiều con đã mất đi hồn hỏa.

Đông Ngự chỉ cảm thấy đói đến mức vô cùng khó chịu chứ không cảm thấy gì khác.

Thời Sênh quyết định tiếp tục đi lên đằng trước, giờ cô phải ra ngoài tìm cho Đông Ngự đồ để ăn mới được.

Thời Sênh bế Đông Ngự lên. Vong linh Vương nhìn theo với ánh mắt quỷ dị, ánh sáng càng lúc càng xa dần, vong linh Vương dần hòa mình vào với bóng đêm.

“Luôn có những người có vận mệnh tốt như thế.”

Âm thanh than nhẹ truyền khắp trong thông đạo.

…

Dọc đường đi gặp được không ít vong linh nhưng hồn hỏa trong đầu chúng đã sắp tắt hết cả, không đủ cho Đông Ngự nhét kẽ răng.

“Vợ.” Đông Ngự cọ vào cổ Thời Sênh, “Đói quá!”

“Cắn em thì anh nhất định phải chết.”

Đông Ngự đã há miệng nhưng đành phải dừng lại, chuyển về hôn lên mặt cô một cái, “Không cắn, vợ là dùng để hôn. Nhưng mà ta thật sự rất đói…”

“Đợi tìm được đường ra rồi em sẽ tìm đồ ăn cho, nhịn một chút.” Thời Sênh nhẹ giọng an ủi.

Cánh môi Đông Ngự cọ tới cọ lui trên mặt cô, dường như hắn cảm thấy thích thú nên vẫn không dừng lại. Thời Sênh bị hắn hấp dẫn lực chú ý, vừa bực bội lại vừa thấy bất đắc dĩ: “Đừng nháo nữa.”

Đông Ngự lại vùi mặt vào hõm vai cô, đầu ngón tay quấn quanh một lọn tóc hơi rủ xuống vai cô, ánh mắt nhìn lên, hỏi: “Em không cảm thấy ghê tởm ta sao?”

“Tại sao phải ghê tởm anh?

“Trong cơ thể ta…”

“Em không quan tâm.” Cô không quan tâm trong thân thể hắn có gì, cũng chẳng quan tâm hắn có bộ dáng gì, chỉ cần hắn là Phượng Từ là được.

“Em thật tốt.” Đông Ngự ôm chặt lấy cổ cô.

“Giờ mới biết em tốt sao?”

“Ừ.” Đông Ngự gật đầu thật mạnh.

Chẳng ai thích Lưu Ly Sát, vong linh và pháp sư hắc ám đều tranh nhau cướp đoạt Lưu Ly Sát cũng chỉ là khi nó chưa thành hình mà thôi, bởi chúng là đạo cụ giúp bọn họ tăng cường thực lực một cách tốt nhất.

Nhưng một khi Lưu Ly Sát đã thành hình thì đó lại là tai họa của bọn họ.

Chẳng ai thích cả…

Bởi vì không ai thích nên hắn mới làm những người bên cạnh thành con rối vong linh, như thế thì bọn họ sẽ không chán ghét hắn nữa.

Nhưng mà cô ấy lại khác!

“Để ta tự mình đi đi.” Đông Ngự hơi giãy giụa, “Ta cảm thấy tốt hơn rồi.”

Bị đói mãi thì sẽ thành không có cảm giác, điều này Đông Ngự không nói bậy. Lưu Ly Sát đói sẽ lăn lộn hắn một trận, nó không làm gì nữa thì hắn sẽ không thấy đói.

“Có thể được không?”

“Được.”

Thời Sênh hơi chần chừ rồi hạ hắn xuống. Đông Ngự bám vào Thời Sênh để đứng vững, “Ta biết cách ra ngoài, đi theo ta, xin lỗi, không phải ta cố ý muốn lừa em.”

Hắn muốn biết cô có thực sự để ý tới hắn như lời cô nói không.

Thời Sênh nhíu mày. Đông Ngự hơi khom người hôn lên môi cô: “Xin lỗi, đừng giận, ta chỉ muốn chắc chắn một chút.”

“Anh có biết em sẽ lo lắng cho anh không hả? Anh còn dùng thân thể của anh để lừa em?” Thời Sênh có chút tức giận.

Lợi dụng, phòng bị, bao nhiêu lần hắn chạm vào điểm mấu chốt của cô cô đều nhịn, nhưng hắn lại dùng an toàn của chính bản thân mình để thử cô.

Đông Ngự như trẻ nhỏ biết làm sai nên nhẹ giọng nói: Ta rất sợ… sợ em sẽ giống như bọn họ.”

Hơi thở của Thời Sênh cứng lại, cô không biết những chuyện mà hắn đã từng trải qua, hoàn cảnh là một nhân tố định hình tính cách, hẳn là hắn không tin bất kỳ ai nên cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng cô.

Hắn để cô ở lại bên cạnh là do phản ứng của bản năng, nhưng trong lòng hắn vẫn có sự đề phòng.

Con người luôn như thế, rõ ràng hy vọng hắn thế này nhưng lại muốn hắn đối xử đặc biệt với mình.

Thời Sênh cũng không ngoại lệ.

Nhưng cô cũng biết chuyện này không thể nào xảy ra, hắn không có ký ức nên không thể đối xử với cô như Phượng Từ đối xử với cô

được.

Cô chỉ có thể nhịn.

Nhịn đến khi…

Đến khi giờ khắc ấy đến, Phượng Từ quay lại bên người cô.

“Chuyện anh nói rằng anh mất trí nhớ cũng là lừa em đúng không?”

Đông Ngự hơi do dự một chút, cẩn thận quan sát biểu tình của Thời Sênh rồi mới gật đầu: “Ta chỉ muốn giữ em lại.”

Giỏi lắm, lợi dụng, lừa gạt, thử lòng hắn đều đã làm hết.

Mẹ kiếp cái khảo hạch này.

[Ký chủ, bình tĩnh chút nào, đây chỉ là khảo hạch, đôi khi hắn cũng là thân bất do kỷ. Hơn nữa, từ đầu tới cuối hắn chưa từng làm tổn thương tới cô nên chứng minh bản năng của ý thức khắc sâu hơn thân ký ức của thân thể này nhiều.] Hệ thống vội vàng trấn an Thời Sênh.

Từ điều này có thể nhận ra Phượng Từ để ý cô tới mức nào, bản năng không thể hình thành trong một sớm một chiều được.

“Đã làm xong cái gì, nói?” Thời Sênh xoa eo, chịu đựng xúc động muốn chửi thề.

Đông Ngự lắc đầu ấm ức: “Không làm gì.”

Thấy Thời Sênh không nói gì, Đông Ngự hoảng hốt lắc lắc tay cô: “Thật sự không làm gì mà. Nếu ta còn lừa em thì… thì sẽ vĩnh viễn

không thể ở bên em, được chưa? Đừng nóng giận nữa, xin lỗi mà…”

Đông Ngự đột nhiên cúi đầu ngậm lấy vành môi Thời Sênh, cẩn thận thử một chút, thấy cô không phản cảm mới gia tăng lực đạo, cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi trượt vào, quấn lấy đầu lưỡi của cô.

Thời Sênh tùy ý để hắn hành động, sau một lúc mới đẩy hắn ra.

Biểu tình của Đông Ngự lập tức hoảng hốt, nhìn cô không hiểu ra sao.

Thời Sênh kéo mũ lên cho hắn để che đi khuôn mặt, giọng nói nặng nề: “Còn có lần sau thì em sẽ thật sự giết anh đấy.”

Gió lạnh căm không biết từ đâu thổi tới, cuốn lấy áo choàng của Đông Ngự bay phần phật.

Hắn túm chặt áo: “Ta… cam đoan sẽ không có lần sau.”

Hắn không muốn mất đi cô.

Âm thanh trong đáy lòng quá mức mãnh liệt khiến hắn không có cách nào phản bác.

Cho nên hắn phải thỏa hiệp.

Thời Sênh lại mềm lòng, có điều lúc này cô không muốn nói những cái khác, chuyển chủ đề một cách đơn giản: “Anh biết làm sao để ra ngoài đúng không?”

Đông Ngự trả lời rất nhanh: “Ta đã tới đây… Ta nhặt được Lưu Ly Sát ở nơi này.”

Chương 1620: Pháp sư vong linh (30)

Đông Ngự không tình nguyện nói chuyện tại sao hắn lại xuất hiện ở địa cung, chỉ hàm hồ giải thích rằng đó là kết quả của việc bị một số người phản bội lại.

Tóm lại, đúng vào lúc Đông Ngự gặp nguy hiểm tới tính mạng thì gặp được Lưu Ly Sát, sau đó đạt thành ước định gì đó với nó. Hắn liền trở thành cơ thể sống nhờ của Lưu Ly Sát, còn Lưu Ly Sát cho hắn được sống, để hắn sống sót ra khỏi nơi này.

“Ta không hối hận.” Ánh mắt Đông Ngự nhìn Thời Sênh sáng quắc, “Nếu không có nó thì giờ ta đã không còn sống, càng không thể gặp được em.”

Trước kia hắn từng hối hận, tuy rằng được sống nhưng lại không thể sống vui vẻ được.

Nhưng sau khi gặp cô, hắn nghĩ sống như thế này cũng đáng giá.

Mọi khổ cực hắn chịu đựng đều là vì để chờ cô.

“Có biện pháp nào tách nó ra khỏi người anh không?”

Đông Ngự lắc đầu: “Nó mà rời đi thì ta sẽ chết.”

Hắn dựa vào nó để sống lại, nó mà rời khỏi thì hắn sẽ không sống được.

Thời Sênh nhíu mày, bên ngoài tuy rằng nhiều vong linh nhưng dựa vào sức ăn của Lưu Ly Sát hiện tại thì đúng là sợ rằng Vong linh giới không đủ cho nó nhét kẽ răng.

“Đi ra ngoài rồi nghĩ cách tiếp.”

“Em… còn tức giận không?” Đông Ngự kéo tay áo Thời Sênh, không dám đụng vào cô.

Thời Sênh thở dài, giữ chặt tay hắn: “Nhớ kỹ lời em nói, tuyệt đối không có lần sau.”

“Ừ.” Đông Ngự cúi đầu hôn lên má Thời Sênh một cái, mặt mày rạng rỡ, “Vợ là tốt nhất.”

…

Đông Ngự dẫn Thời Sênh tới lối ra. Địa cung này rất lớn, lúc đi gặp được không ít cung điện. Bên trong các cung điện đúng là có rất nhiều bảo bối, còn có không ít xương người, đây đều là vong linh và nhân loại đã chết trong địa cung.

Đông Ngự không ăn gì nên thỉnh thoảng sẽ rơi vào trạng thái suy yếu. Những lúc như thế, Thời Sênh chỉ có thể ôm hắn đi.

Dù vậy, bọn họ cũng chẳng nhớ mình đã đi lòng vòng trong địa cung bao lâu, lúc đi cũng không gặp được nữ chính, không biết cô ta đã bị cuốn tới đâu rồi.

“Rẽ ở phía trước.” Đông Ngự chỉ đường cho Thời Sênh.

Con rối vong linh ở sau lưng đi theo như u linh, nếu không phải Sở Uẩn Linh ôm một viên dạ minh châu thì quả thực rất khó nhận ra còn

có mấy con rối vong linh đi theo bọn họ.

Sở Uẩn Linh ôm cổ con rối vong linh, tay cầm chặt dạ minh châu để chiếu sáng, tầm mắt dán chặt trên người đi đằng trước.

Sau đó lại quay đầu quan sát xung quanh. Con rối vong linh ôm cô nhóc vô cùng vững chắc nên cô nhóc hoàn toàn có thể chuyển người nhìn xung quanh.

Đúng lúc đi đến chỗ ngoặt, trong tầm mắt Sở Uẩn Linh hiện lên một bóng đen, thân mình cô nhóc đột nhiên cứng đờ, chăm chú nhìn về phía bên đó, nhưng chỗ ấy toàn là bóng tối, chẳng trông rõ thứ gì hết.

“Đi về phía bên kia xem.” Sở Uẩn Linh vỗ vỗ bả vai con rối.

Con rối cứ đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không nghe theo Sở Uẩn Linh.

Chúng chỉ phục tùng mệnh lệnh của Đông Ngự.

Sở Uẩn Linh lập tức nóng nảy gọi: “Chị ơi, chị ơi…”

Thời Sênh từ phía trước vòng lại: “Sao thế?”

“Có… có cái gì đó.” Sở Uẩn Linh chỉ vào bóng đêm, “Em thấy có bóng người.”

Thời Sênh giơ dạ minh châu nhìn về phía bên đó, chỉ thấy một con đường trống trải, hoàn toàn không có thứ gì, “Hoa mắt rồi à? Anh bảo nó đi sát gần em.”

Câu sau là nói với Đông Ngự, để con rối vong linh ôm Sở Uẩn Linh đi

sát lại gần cô.

Đông Ngự có hơi không thích nhưng nghĩ lại những chuyện mà mình đã làm thì lại thấy sợ nên đành phải thỏa hiệp, ra lệnh cho con rối vong linh đuổi kịp bước chân Thời Sênh.

Sở Uẩn Linh cực kỳ chắc chắn là mình không hoa mắt, thực sự có gì đó.

Cô nhóc rúc lại trên đầu vai con rối vong linh, lưng cứng đờ, tựa hồ làm như thế sẽ khiến nhóc cảm thấy an toàn hơn một chút.

“A!”

Sở Uẩn Linh hét lên một tiếng sợ hãi, sau đó khóc nức nở: “Chị, thật sự có gì đó mà.”

Thời Sênh thả Đông Ngự xuống, tự mình ôm lấy Sở Uẩn Linh.

Đông Ngự nhìn Sở Uẩn Linh, đầu ngón tay hơi động.

Sở Uẩn Linh ôm chặt cổ Thời Sênh: “Chị, em không hoa mắt, thật sự có mà, ở bên đó kìa.”

Thời Sênh nhẹ vỗ lưng cô nhóc rồi nhét vào lòng Đông Ngự.

Đông Ngự: “…”

“Ôm chắc, em qua đó nhìn xem. Ghen với một con nhóc con, anh còn có thể có tiền đồ hơn chút được không?”

Cánh môi Đông Ngự giật giật, không tình nguyện tiếp nhận Sở Uẩn Linh.

Hắn là người không có tiền đồ đấy, thì sao chứ?

Sở Uẩn Linh cực kỳ kháng cự Đông Ngự: “Chị, có thể để bọn nó ôm em không?”

Những con rối không nói gì còn tốt hơn nam nhân này.

“Không được.” Nếu thật sự có gì đó, con rối vong linh sẽ bảo vệ Đông Ngự theo bản năng, Sở Uẩn Linh sẽ chắc chắn bị chúng ném xuống.

Đừng hỏi rằng tại sao cô biết, lúc trước từng gặp cơ quan trong thông đạo, Đông Ngự được Thời Sênh che chở nên chẳng bị làm sao, thế mà đám con rối còn suýt chút nữa ném Sở Uẩn Linh đi.

Nếu không phải Thời Sênh phát hiện kịp thời, Đông Ngự cũng ngăn chúng lại thì sợ là giờ Sở Uẩn Linh cũng hạ màn, nhận cơm hộp luôn.

“Nếu không phải vợ bảo ta ôm ngươi, ngươi nghĩ là ta thích lắm à?” Đông Ngự thô lỗ dùng áo choàng bọc lấy Sở Uẩn Linh, hoàn toàn không muốn chạm vào cô nhóc.

Sở Uẩn Linh đã bị dọa đến mức sắp khóc tới nơi rồi.

Cô nhóc vẫn còn là trẻ con mà.

“Đừng có dọa nó sợ nữa.” Thời Sênh lại cảnh cáo một câu.

Đông Ngự lập tức hừ lạnh, quay đầu không thèm nhìn Sở Uẩn Linh.

Còn lâu hắn mới thèm so đo với một đứa trẻ con.

Thời Sênh xách thiết kiếm đi về phía mà Sở Uẩn Linh chỉ, xung quanh vô cùng an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của cô.

Cô hoàn toàn không cảm giác được thứ gì.

“Chị… Ở, ở bên trái chị đấy.” Giọng Sở Uẩn Linh vang lên đầy run rẩy.

Thời Sênh nhìn về phía bên trái, một bờ tường trụi lủi, hoàn toàn chẳng có gì.

“Ở ngay bên cạnh chị, rất gần ạ…” Giọng Sở Uẩn Linh đột nhiên ngưng bặt. Thời Sênh quay đầu lại nhìn. Cô nhóc như bị dọa đến ngu cả người, mặt trắng như sáp nến, sau đó liền hét lớn một tiếng rồi quay người ôm chặt lấy cổ Đông Ngự.

Đông Ngự định ném người ra theo phản xạ có điều kiện. Nhưng cô nhóc này ôm cực kỳ chặt, chờ đến khi hắn kéo được người ra thì Thời Sênh đã quay về. Đúng lúc hắn ném người đi thì cô liền tiếp được.

Đông Ngự bày ra vẻ ghét bỏ: “Vợ, nó ôm anh.”

Thời Sênh liếc nhìn cổ hắn, nhắc nhở: “Con bé có chạm vào anh đâu.”

Hắn đội mũ choàng, Sở Uẩn Linh ôm hắn là ôm qua cái mũ, động tới hắn lúc nào chứ.

Đông Ngự: “…” Hắn bình thản buông tay xuống.

Sở Uẩn Linh sợ tới run cả người, đôi mắt nhắm chặt, hoàn toàn

không dám nhìn xung quanh.

“Em thấy gì?” Thời Sênh vỗ vỗ vai Sở Uẩn Linh, “Mở mắt ra nào.”

“Chị, nó ở ngay bên cạnh chị, em không dám nhìn.” Giọng Sở Uẩn Linh mỏng manh.

“Bên người ta chẳng có gì hết.” Cô chẳng hề nhìn thấy gì, cũng không cảm nhận được gì kỳ quái cả.

“Có ta.” Đông Ngự chen vào nói.

Thời Sênh cấu lên mu bàn tay hắn một cái. Đông Ngự thuận thế bắt lấy, hoàn toàn không muốn buông ra.

Sở Uẩn Linh cẩn thận hé mắt nhìn, nhưng sau đó lại nhắm chặt. “Ở ngay sau lưng chị mà, thật đấy ạ!”

Đông Ngự cũng nhìn về sau Thời Sênh. Con rối vong linh của hắn đứng vây xung quanh cô theo tư thế bảo vệ, nhưng quả thật là chẳng có gì.

“Sàn sạt…”

“Ai?” Thời Sênh quay phắt đầu lại.

Sàn sạt sàn sạt…

Thời Sênh buông Sở Uẩn Linh ra, đứng lên, chuẩn bị chém về phía phát ra âm thanh.

“Vĩ Huyền, là ta, là ta!”

Một bóng người nhảy ra từ trong bóng đêm, miệng không ngừng hô to. Tiếp sau đó cũng có thêm mấy người nhảy ra theo hắn.

Chương 1621: Pháp sư vong linh (31)

“Sao ngươi lại ở đây?” Thời Sênh không khỏi nhíu mày.

Người xuất hiện không phải ai khác, chính là Kim pháp sư không có lập trường và tiết tháo của thành Vạn Cốt.

“Lời này ta phải hỏi cô mới đúng, không phải cô tới thành Tung Liễu sao hả? Sao lại xuất hiện ở đây?” Kim pháp sư dẫn người bước ra từ trong bóng tối, tầm mắt dừng lại trên người Sở Uẩn Linh đang nhắm chặt mắt, hiển nhiên hắn vẫn còn nhớ rõ bộ dáng của đứa bé này, “Cô tìm được người rồi? Sao lại quay về nhanh thế nhỉ?”

Mấy câu của Kim pháp sư tiết lộ rất nhiều tin tức quan trọng, Thời Sênh nhướng mày: “Ngươi tiến vào từ đâu thế?”

“Bên ngoài thành Vạn Cốt đó.” Kim pháp sư lập tức trả lời, “Sao tốc độ của cô lại nhanh như thế được, còn xui xẻo gặp đúng địa cung di động này nữa.”

“Ta tiến vào từ bên ngoài thành Tung Liễu.”

Kim pháp sư: “…”

Chờ tí, có hơi loạn, ngươi để bản pháp sư chậm rãi nghĩ lại chút.

Khoảng cách giữa thành Vạn Cốt và thành Tung Liễu là lộ trình mấy tháng trời, sao hắn có thể tiến vào từ bên ngoài thành Vạn Cốt rồi gặp nữ nhân này cũng tiến vào tự ngoại thành Tung Liễu được?

Có ma à?

“Cô tiến vào đây mấy ngày rồi?” Kim pháp sư thấy hơi sợ nên hỏi.

“Hơn mười ngày.” Thời gian cụ thể cô không tính nên chỉ có thể cấp một con số đại khái.

“Ta mới tiến vào năm ngày thôi…”

Thời gian mấy ngày mà địa cung này đã chạy được từ thành Tung Liễu tới tận thành Vạn Cốt sao?

Đùa hay thật thế?

Tuy bọn họ biết cái địa cung này có thể di động, nhưng tốc độ như vậy cũng quá đáng sợ rồi.

“Chị…” Sở Uẩn Linh túm chặt Thời Sênh, run rẩy nói: “Nó… Nó vẫn còn ở đây, còn nhiều, nhiều hơn một con.”

Thời Sênh sửng sốt, nhớ ra chuyện mình vẫn chưa giải quyết xong liền bảo Kim pháp sư đợi một chút rồi hãy nói.

“Em gái nói gì cơ? Ai ở?” Tầm mắt Kim pháp sư hởi đảo, dừng mấy giây trên người Đông Ngự với vẻ hơi kỳ quái.

Nhưng đây là người của Thời Sênh nên hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ tiếp tục cúi đầu nhìn Sở Uẩn Linh.

Đây là con gái của Sở Khung đó!

Chậc chậc…

Sở Uẩn Linh run rẩy vươn tay ra, “Nó ở ngay sau lưng ngươi.”

Kim pháp sư quay ngoắt đầu lại, sau lưng chẳng còn gì khác ngoài bóng đêm mịt mùng.

Thứ gì ở sau lưng hắn cơ?

Kim pháp sư tỏ vẻ nghiêm túc: “Vĩ Huyền các hạ, đùa thế này không hay đâu nhé. Nghe nói địa cung này chỉ có vào mà không có ra, cô đừng đùa với tôi nữa, mau nghĩ cách ra ngoài đi!” Hiện tại hắn cũng không muốn quan tâm xem tại sao chỉ trong mười ngày mà địa cung này có thể di chuyển từ bên ngoài thành Tung Liễu về tới thành Vạn Cốt được, hắn chỉ muốn ra ngoài.

Nơi này quá quỷ dị.

Lúc hắn tiến vào có ít nhất năm mươi người đi theo, bọn họ vốn dĩ muốn ra khỏi thành làm việc, ai ngờ lại gặp phải địa cung di động này, sau khi tiến vào năm ngày thì đã mất đi chín phần mười lực lượng, chỉ còn lại có mấy người.

“Ta cũng không rõ con bé nhìn thấy cái gì, hình như chỉ có mình con bé mới có thể nhìn thấy, chúng ta không thể thấy gì được.” Thời Sênh giải thích một câu.

Kim pháp sư: “…” Thật hay giả thế?

Hắn quay đầu quan sát xung quanh liền cảm thấy có hơi lạnh lẽo, vội vàng xích lại gần Thời Sênh: “Tình huống hiện tại thế nào?”

Mọi người đều nhìn nhau, mặt đất đột nhiên rung động dữ dội, vách tường bên cạnh bị đánh ra một lỗ hổng, một bóng người từ trong đó

lăn sang.

Mà theo sát bóng người đó là một vong linh có diện mạo kỳ quái, hay nói đúng hơn là khung xương một con vật có hình thể khổng hồ, nó thô lỗ phá vỡ bức tường, tập trung tấn công vào thân ảnh người kia.

“Mẹ kiếp!” Kim pháp sư chửi to một câu: “Sao ở đây lại có thú vong linh?”

Vong linh là một lớp phân loại lớn, trong lớp phân loại lớn này lại có rất nhiều phân loại nhỏ hơn.

Vong linh thường thấy đều có hình dạng giống bộ xương người, cho nên người không biết đều sẽ nghĩ vong linh chỉ luôn có bộ dáng thế này mà thôi.

Nhưng sự thật không phải thế, ngoại trừ bộ xương hình người thì còn có bộ xương hình động vật, loại vong linh này có tên là thú vong linh.

Thú vong linh cực kỳ hiếm gặp, đặc biệt là thú vong linh có hình thể khổng lồ như thế này thì càng khó thấy hơn.

Quan trọng nhất là thứ này rất khó đối phó.

“Chạy mau!” Kim pháp sư hét lên một tiếng, dẫn đầu đoàn người chạy về phía thông đạo.

Thời Sênh hoàn toàn không nhúc nhích. Người đang bị thú vong linh tấn công là nữ chính đại nhân.

Lam Băng phát hiện con đường này có người, vốn dĩ muốn nhắc nhở họ chạy đi, nhưng sau khi nhìn thấy là ai thì lại nuốt lời nói vào

trong bụng, ngược lại còn dẫn theo thú vong linh chạy về phía đó.

Thú vong linh rất lớn, thông đạo gần như bị thân hình của nó bịt kín, nó vừa tiến lại vừa đấu đá lung tung nên con đường bắt đầu sụp xuống.

Làm Thời Sênh cảm thấy kỳ quái là nữ chính đại nhân lại chỉ trốn mà không phản kích.

Dùng hết lực lượng rồi à?

Thời Sênh thấy nữ chính đại nhân kéo cừu hận về phía mình thì cũng chẳng rảnh lo nghĩ xem tại sao cô ta không phản kích mà ôm Sở Uẩn Linh và Đông Ngự chạy theo hướng Kim pháp sư rời đi.

Lúc đi ngang qua lối rẽ, cô còn lấy kiếm chém một cái làm con đường sau lưng sụp xuống.

Thân mình Lam Băng bị buộc dừng lại, trơ mắt nhìn mình bị vây lại phía bên này.

Đáng ghét!

…

Kim pháp sư không nghe thấy âm thanh gì ở phía sau thì dừng lại, nếu mà chạy quá xa ở trong địa cung này thì muốn tụ tập lại rất khó, còn khó hơn lên trời.

“Vĩ Huyền, ta biết cô bé ấy nhìn thấy gì rồi!” Kim pháp sư thở phì phò chạy trở về, pháp bào như sắp rụng xuống tới nơi, “Là hồn.”

“Hồn?”

“Lúc thú vong linh sinh ra sẽ có một hồn, là đôi mắt mà chúng dùng để đi săn. Hồn sẽ đuổi theo con mồi trước, sau đó thú vong linh mới xuất động.” Kim pháp sư nhanh chóng giải thích, “Vừa rồi nhìn thấy thú vong linh thì ta mới nhớ ra, trẻ con có thể nhìn thấy hồn, người khác không nhìn thấy, cũng sẽ không cảm ứng được.”

“Cần phải giết chết hồn, nếu không nó sẽ dẫn càng nhiều thú vong linh tới.” Thú vong linh khó đối phó y như vong linh Vương, một hồn tương đương một thú vong linh, giờ ở đây có tới hai con, nghĩ đến đây thôi Kim pháp sư cũng thấy khiếp sợ rồi.

“Giết như thế nào?” Trong trí nhớ của nguyên chủ có thú vong linh nhưng không có hồn, đây là thứ gì chứ?

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Kim pháp sư lặp đi lặp lại câu này sau đó đi tới bên cạnh Sở Uẩn Linh, “Bé con, cháu yên tâm đi, thứ cháu nhìn thấy không có lực công kích, chúng sẽ không làm gì được cháu đâu. Giờ cháu nói cho chúng ta nghe, cháu thấy nó ở chỗ nào, ta sẽ bắt chúng cho cháu.”

Sở Uẩn Linh không dám mở mắt, Kim pháp sư phải dỗ dành một hồi, cô nhóc mới cẩn thận mở mắt ra, tầm mắt đảo một vòng rồi dừng lại ở một chỗ, “Bên kia có một con… Còn một con nữa nhưng cháu không thấy rõ.”

Kim pháp sư nhìn về phía Sở Uẩn Linh chỉ rồi vội vàng vẫy tay với Thời Sênh, “Chút nữa cùng diệt linh thú, cố gắng mở rộng phạm vi, đừng để nó trốn mất.”

“Kim pháp sư, không thể dùng chú ngữ.” Một người bên cạnh Kim pháp sư đột nhiên lên tiếng.

Kim pháp sư vỗ gáy một cái: “Suýt chút nữa thì quên cái này, nếu sử dụng chú ngữ trong địa cung thì sẽ bị cướp đoạt lực lượng, trở thành một cái xác khô, tuyệt đối không thể dùng chú ngữ.”

Thời Sênh hiểu rõ, đây chính là thể nghiệm của nhân loại trong địa cung.

Sử dụng lực lượng thì sẽ bị cướp đoạt lực lượng.

Sau khi tiến vào đây, cô vẫn luôn dùng thiết kiếm mở đường, mà Đông Ngự được cô che chở nên cũng chưa từng dùng lần nào, vì vậy cả hai mới chẳng cảm thấy có gì dị thường.

Thảo nào vừa rồi chỉ thấy nữ chính đại nhân chạy trốn, hoàn toàn không đánh trả lại thú vong linh.

Chương 1622: Pháp sư vong linh (32)

“Xong đời rồi!” Kim pháp sư ôm đầu với vẻ sống không còn gì luyến tiếc, “Hồn thì phải tiêu diệt bằng Diệt Linh chú, hồn mà không diệt thì kiểu gì thú vong linh cũng sẽ sớm tìm tới, dù sao cũng sẽ chết cả! Không ngờ ta lại chết ở nơi thế này, ôi một đời thanh danh của ta!”

“Cách lối ra còn xa không?” Thời Sênh không thèm để ý tới tiếng rên rỉ của Kim pháp sư mà quay đầu hỏi Đông Ngự.

“Ở ngay đằng trước.”

Thời Sênh gật đầu: “Đi!”

Kim pháp sư ngừng rên rỉ, ảnh mắt hơi đảo, sau đó như hiểu ra câu nói kia của Thời Sênh nên lập tức chạy tới, “Vĩ Huyền các hạ, cô biết cách ra ngoài ư? Không phải nói rằng địa cung di động không thể ra ngoài sao?”

Thời Sênh để con rối vong linh ôm Sở Uẩn Linh, sau đó nhanh chóng đi về phía mà Đông Ngự chỉ.

Kim pháp sư không ngừng kêu gào ở phía sau, bước chân bám sát Thời Sênh không rời.

Dù có lối ra hay không thì một đám người đi cùng nhau sẽ tốt hơn một người rồi.

Bởi vì tốc độ của Thời Sênh nhanh hơn nên mau chóng tới được nơi

mà Đông Ngự nói. Nơi này rất trống trải, giống hệt chỗ mà bọn họ rơi xuống lúc đầu, chỉ là trên vách tường có một cánh cửa bằng đá.

Đông Ngự giơ dạ minh châu lên và nhìn về một phía: “Quái lạ… Cánh cửa này khác lúc trước.”

“Lối ra ở sau cánh cửa ư?” Thời Sênh hỏi.

Đông Ngự gật đầu, lúc trước hắn rời khỏi từ đây, nhưng đồ án trên cánh cửa không giống như bây giờ.

Thời Sênh lập tức móc kiếm ra, không nói hai lời liền bổ lên cánh cửa.

“Rầm!”

Cửa đá bị đánh vỡ tan, ánh sáng mãnh liệt từ bên ngoài tràn vào. Thời Sênh ôm Đông Ngự tránh khỏi những ánh sáng đó, né vào trong bóng tối.

Ánh sáng rất mạnh nhưng không có gì nguy hại cả.

“Không đúng.” Đông Ngự kéo tay Thời Sênh, “Đây không phải đường ra ngoài.”

Thời Sênh nhìn đám dây leo màu xanh bên kia vùng ánh sáng thì cũng biết rồi.

Dây leo xanh biếc như nước đê vỡ lập tức tràn vào từ vùng ánh sáng, bò khắp vách tường, trong giây lát đã bao phủ toàn không gian, trên mỗi cuống lá đều có một đóa hoa nhỏ nở rộ.

Dây leo cũng không tấn công bọn họ mà vòng qua, kéo dài ra bên

ngoài thông đạo, theo sự kéo dài của dây đằng, ánh sáng cũng càng lúc càng trải rộng hơn.

Không gian vốn dĩ tràn ngập bóng tối giờ lại ngập tràn sức sống.

Nhưng tình huống này hoàn toàn không làm người ta cảm thấy nhẹ nhàng mà còn có cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa vang lên một giọng nói.

Thời Sênh híp mắt, đầu tiên là thi triển phòng hộ cho Sở Uẩn Linh và Đông Ngự rồi mới dẫn người bước qua cánh cửa đá.

Kim pháp sư hơi chần chừ rồi cũng theo vào.

Thế giới bên trong cánh cửa làm mọi người vô cùng kinh hãi.

Vô biên vô tận là màu xanh, nơi xa còn có suối chảy, núi cao, hoa thơm chim hót, không khác gì thế ngoại đào nguyên.

Âm thanh kia lại vang lên: “Ta cũng không ngờ lại có thể sớm gặp mặt các ngươi như thế, rốt cuộc hơi nằm ngoài dự kiến của ta.”

“Giả thần giả quỷ, có bản lĩnh thì ra đây nói chuyện.”

Âm thanh kia dường như khẽ cười: “Cô gái nhỏ, ta ở ngay bên cạnh ngươi, thế giới này chính là ta.”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh đã từng trải nhiều nên khá trấn định, nhưng những người đằng sau lại không thể bình tĩnh như thế được.

Một thế giới mà lại có ý thức?

Một cây đại thụ ở phía xa đột nhiên di chuyển về bên này, nó vươn cành cây ra, “Ta chính là thế giới này, một nhành hoa, một chiếc lá mà các ngươi nhìn thấy đều là ta.”

“Mục đích?” Thời Sênh đi thẳng vào vấn đề.

Cô lười nói những chuyện loanh quanh, lòng vòng.

“Ngươi không hỏi cái gì khác nữa sao?” Ngữ khí của cái cây có vẻ kỳ quái.

“Không muốn biết.” Thời Sênh lạnh mặt, cô không muốn mở phó bản trong cốt truyện, từ chối muốn biết.

“Ngươi thật thú vị.” Đại thụ khẽ cười sau đó lại kể một câu chuyện xưa, “Rất nhiều năm trước, Vong linh giới có bộ dạng như thế này, màu xanh tràn ngập, hoa thơm, chim hót…”

Thời Sênh: “…” Con mẹ nó! Đã bảo ông không muốn nghe, ngươi mau nói ra mục đích của mình có được không hả?

Lắm lời như thế là có ý gì?

Vai ác luôn chết vì nói nhiều đấy có biết không hả?

“Ta là vong linh thuộc đời đầu tiên, rất vinh hạnh. Lúc đó ta cũng trở thành vong linh Vương. Dưới sự thống trị của ta, Vong linh giới vui vẻ, phồn vinh, hưng thịnh. Nhưng mà một ngày nọ có một sinh vật kỳ quái xuất hiện, chính là giống loài như con người các ngươi.”

“Nhân loại đầu tiên xuất hiện thì ta cũng không để trong lòng, thấy

hắn có điểm khác chúng ta nên mới cho người đưa hắn tới hỏi chuyện. Từ trong miệng hắn ta liền biết được, ngoại trừ Vong linh giới ra thì còn có một thế giới rộng lớn hơn. Nhân loại đó lừa ta, bảo ta mở ra con đường thông vào Vong linh giới cho nhân loại khác tiến vào. Hắn nói nhân loại rất hiếu khách, sẽ làm Vong linh giới càng lúc càng tốt hơn."

"Lúc đó ta không biết con người lòng dạ hiểm ác nên đồng ý với hắn. Vì thế, sau khi nhóm người đầu tiên tiến vào Vong linh giới, bọn chúng biểu hiện vô cùng hữu hảo, ở chung với chúng ta vô cùng vui vẻ."

"Lúc đó, con người và vong linh đều rất hài hòa, dần dần vong linh cũng tiếp nhận loài người có hình dáng không giống mình. Nhưng sau đó không lâu liền có chuyện xảy ra, càng lúc càng có nhiều người tiến vào trong Vong linh giới, bọn chúng tham lam cướp đoạt sinh mạng của vong linh để đề cao thực lực. Nhân loại lúc đầu xưng huynh gọi đệ với ta cũng lộ ra bộ mặt buồn nôn của hắn."

"Khi ta ra quyết định đóng cánh cửa tiến vào Vong linh giới thì bọn chúng liền hợp lực cướp đi Vong linh Pháp trượng và sách vong linh, hoàn toàn mở ra Vong linh giới khiến cho càng nhiều người tiến vào hơn. Ta nhìn thế giới này sụp đổ, nhìn con dân của ta chịu khổ, ta có thể giết chết một, hai người nhưng sao có thể giết được hết nhân loại xâm phạm chứ."

"Vong linh giới bị thương, bảo vật bị cướp, vong linh bị giết, đám vong linh bắt đầu chuyển xuống sinh sống dưới mặt đất."

"Con người liên hợp lại thì quá mạnh, ta mất đi Vong linh Pháp trượng nên không thể đối kháng với bọn chúng. Cho nên, ta đã xây dựng địa cung, mang đi hết sự sống của Vong linh giới, chỉ để lại một mảnh hoang mạc, triệu tập tất cả những vong linh mạnh mẽ nhất để

đóng lại cánh cửa vào Vong linh giới, nhưng sau đó, thực lực của nhóm vong linh lại một lần nữa giảm sút mạnh.”

“Ta rất không cam lòng, mạnh mẽ xem trộm thiên cơ, biết rất lâu về sau sẽ có người đem Vong linh Pháp trượng và sách vong linh tới cùng một nơi, vì thế ta đã ra lệnh cho vong linh chờ ở đó, chờ người đó tới.”

Thời Sênh duỗi tay ngăn cái cây lại: “Ta không muốn nghe ngươi kể chuyện xưa, mục đích của ngươi là gì?”

Cô thật sự không có hứng thú với lịch sử phát triển của Vong linh giới.

Cành cây rung động mấy cái, cũng không nói lời vô nghĩa nữa, “Vong linh Pháp trượng và sách vong linh đều ở đây, chỉ còn thiếu… Lưu Ly Sát đã thành hình nữa thôi.”

Lưu Ly Sát.

“Là ngươi thiết kế từ trước?” Thời Sênh lạnh mặt hỏi.

“Không, đó là chuyện ngoài ý muốn.” Cái cây nhẹ giọng đáp, “Hắn ngoài ý muốn xông tới. Ta vốn dĩ không định dùng con người để nuôi Lưu Ly Sát, là tự hắn xông vào, còn đúng lúc mấu chốt khi Lưu Ly Sát sắp thành hình nữa. Ta đành phải để Lưu Ly Sát tiến vào trong cơ thể hắn.”

Thời Sênh tức giận xông tới, thiết kiếm vung lên, kiếm khí xốc lên từ mặt đất, cái cây lập tức bị bổ làm hai.

Nhưng âm thanh kia vẫn không biến mất.

“Ta muốn mở Vong linh giới ra, thả Lưu Ly Sát ra ngoài, ta muốn thế giới con người vĩnh viễn không được an bình.”

“Ta muốn thế giới con người vĩnh viễn không được an bình.”

“Vĩnh viễn không được an bình.”

Chương 1623: Pháp sư vong linh (33)

“Điều ta tính sai duy nhất là ngươi.” Một cái cây khác lại tiến lên.

Bố trí lâu như thế, chờ Vong linh Pháp trượng và sách vong linh, nuôi Lưu Ly Sát, nhưng cuối cùng lại xuất hiện một điều ngoài ý muốn.

Nó có một dự cảm, nếu cô không chủ động thoái nhượng thì hết thảy những gì nó bố trí sẽ đều bị hủy trong một khắc.

Con người hủy hoại Vong linh giới của nó, nó cũng muốn hủy hoại thế giới của nhân loại.

Nó không thể để lỡ thời cơ này được.

“Ta có thể thả các ngươi ra ngoài, nhưng phải để lại Lưu Ly Sát và Vong linh Pháp trượng.” Cái cây tiếp tục nói.

“Hắn thì sao?”

Cái cây trầm mặc một chút, “Bị Lưu Ly Sát gửi thể, hắn chỉ có thể chết.”

Biểu tình của Thời Sênh lập tức âm trầm, giọng nói tràn ngập sát khí: “Hắn mà chết thì ta sẽ khiến ngươi và cả Vong linh giới này chôn cùng.”

Lời này đầy khí phách, cũng đầy kiêu ngạo và cuồng vọng.

Cái cây trầm mặc một chút, yên lặng hồi lâu mới nói: “Còn có một biện pháp khác có thể để Lưu Ly Sát lại, cũng có thể làm hắn còn sống.”

Giọng Thời Sênh lạnh lùng, không có lấy nửa phần cảm xúc: “Biện pháp gì?”

“Trở thành vong linh.”

Thời Sênh tức giận: “Sao ngươi không chết luôn đi!”

Cái cây: “…”

Không gian lập tức lâm vào trầm mặc, sau đó cái cây tiếp tục nói: “Dù Lưu Ly Sát không rời khỏi thân thể hắn thì hắn cũng không sống được bao lâu nữa đâu. Lưu Ly Sát thành hình rồi sẽ phản phệ lại thân thể ký gửi, biện pháp duy nhất là trở thành vong linh.”

“Ta muốn hắn còn sống thì hắn sẽ còn sống, dù phải trả cái giá lớn như thế nào.”

Giọng của nữ tử lại vang lên tràn ngập kiên định. Ánh sáng xung quanh như bao bọc lấy cô làm cả người như cũng được mạ thêm một tầng hào quang lóa mắt làm người ta không mở nổi mắt ra nhìn.

Dù gian khó hiểm trở thế nào thì cô cũng sẽ bình định hết thảy, cho hắn một đời yên vui.

“Lưu Ly Sát không dễ đối phó như ngươi nghĩ đâu.” Cái cây dường như rất tự tin.

“Vậy ta sẽ cùng chết với hắn.”

Cái cây: "…" Nói đến mức này rồi thì nó còn biết nói gì nữa?

Dù làm gì thì cuối cùng vẫn phải dựa trên cơ sở sợ chết mới được, giờ cô còn không sợ chết thì còn có gì có thể uy hiếp được cô nữa chứ?

Đông Ngự hơi ghé mắt, mũ áo choàng che kín nụ cười của hắn nhưng Kim pháp sư ở bên cạnh vẫn nhìn thấy. Trong lòng Kim pháp sư cực kỳ cổ quái, cái này có gì buồn cười cơ chứ?

Đã sắp chết cmnr, thế mà hắn còn cười được sao?

Thật sự không hiểu lắm tư tưởng của nhóm người biến thái này.

Cái cây trầm mặc một chút rồi đột nhiên lay động, cùng lúc đó, thực vật trong toàn bộ không gian đều ào ào sinh trưởng, giọng của nó đột nhiên điên cuồng: "Ta cho các ngươi cơ hội nhưng các ngươi không cần, vậy thì đừng trách ta không khách khí. Không gian này là của ta, các ngươi chỉ có thể để mặc cho ta xâu xé mà thôi."

Thời Sênh cười lạnh: "Ông đây đánh sụp một thế giới còn làm được, sợ cái không gian cỏn con này của ngươi chắc?"

Cái cây không đáp lại Thời Sênh mà điên cuồng sinh sôi nảy nở ra xung quanh không ngừng đánh về phía này, tư thế quả thực là muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết.

"Theo sát em." Thời Sênh nói với Đông Ngự rồi thuận tiện bảo hắn khống chế tốt đám con rối vong linh.

Đám người Kim pháp sư thì không nằm trong phạm vi suy xét của Thời Sênh. Nếu bọn họ có thể đuổi kịp thì đó là do họ mạng lớn, không đuổi kịp thì coi như xui xẻo đi.

Thời Sênh nắm chặt thiết kiếm trong tay chém mạnh về đám thực vật, nhanh chóng tiến tới trung tâm thế giới này.

Đông Ngự đi theo bên cạnh cô một cách thoải mái, nhưng đám người Kim pháp sư ở đằng sau lại vô cùng chật vật.

Cô chỉ chịu trách nhiệm với những thứ đe dọa tới Đông Ngự, căn bản không quan tâm tới đằng sau như thế nào, nếu chạy chậm thì sẽ bị đám thực vật ngăn lại thôi.

“A!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ một người bên cạnh Kim pháp sư. Hắn vừa quay đầu liền nhìn thấy người vừa rồi còn chạy bên cạnh mình đã bị đám dây leo cuốn lên cao, mấy cái dây leo đồng thời phát lực rồi xé người ta thành năm, bảy mảnh, máu tươi từ trên cao rơi xuống mặt hắn vô cùng ấm nóng.

Trong lòng Kim pháp sư không khỏi nhảy mạnh. Hắn quát lên với người đằng sau: “Nhanh lên, đừng để bị tụt lại.”

Đây là chuyện gì thế?

“Gràoo!”

Kim pháp sư nghe thấy tiếng gào thì cả người lập tức cứng đờ. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy vài con thú vong linh xuất hiện ở phía trước, chắn mất đường đi của bọn họ.

Không phải một con mà là mấy con.

Còn không đợi Kim pháp sư phản ứng thì con thú vong linh đầu tiên

đã gục xuống.

Hắn trợn măt há mồm, ánh mắt ngừng lại ở thân ảnh đang không ngừng tung bay ở phía trước.

Kim pháp sư nuốt nước bọt, vội vàng đuổi theo. Thời Sênh đã quét sạch thú vong linh chặn đường, tiếp tục chạy tới trung tâm.

Càng đi tới trung tâm thì rừng cây càng rậm hơn, dây leo tấn công bọn họ càng lúc càng dày đặc, đám người Kim pháp sư đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Có lẽ thấy đám người Thời Sênh đã tới gần khu vực trung tâm nên nhóm thực vật tỏ ra vô cùng sốt ruột. Tất cả các dây leo đều quấn chặt lại tạo thành một bức tường ngăn, bên trên còn có gai nhọn mọc ra, ai mà xông lên sẽ bị đâm thủng như một cái sàng.

Nhưng mà thiết kiếm chém xuống chẳng khác nào cắt lên đậu phụ, nhanh chóng bổ ra một lối đi.

Đi tới trung tâm, Thời Sênh nhanh chóng vẽ lên mấy thân cây một cái trận pháp.

“Ngươi muốn làm gì?” Cái cây hét lên bén nhọn, “Dừng tay! Ngươi dừng tay cho ta!”

Cái cây điên cuồng muốn tấn công Thời Sênh nhưng bốn phía xung quanh cô có một vòng bảo hộ trong suốt, nó không thể tới gần cô được.

Thời Sênh vẽ xong trận pháp cuối cùng rồi mới ngửa đầu nhìn thực vật đang điên cuồng khởi động: “Đương nhiên là hủy diệt nơi này, ai bảo ngươi dám đe dọa ông hả?”

Thứ này không động vào Phượng Từ thì cô còn suy xét đưa Vong linh Pháp trượng cho nó.

Thời Sênh lùi về bên cạnh Đông Ngự, nhanh chóng lui ra ngoài bìa rừng, nhóm thực vật căn bản không ngăn cản nổi cô.

Đám người Kim pháp sư thấy thật mệt mỏi, tại sao cô ta chạy vào rồi lại chạy ra chứ?

Sau khi Thời Sênh chạy ra tới chỗ mà bọn họ tiến vào thì bắt đầu dùng thiết kiếm cắm xuống mặt đất, ánh sáng kỳ quái tràn ra từ thiết kiếm, sau khi mũi kiếm tiếp xúc với mặt đất liên lan tràn ra ngoài thành một vùng ánh sáng màu đỏ.

Những nơi nó đi qua, thực vật đều biến mất như gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ vậy.

Ánh sáng đỏ nhanh chóng tiến vào trong khu rừng, Thời Sênh ôm chặt Đông Ngự, lạnh nhạt nhìn về phía ánh sáng đang phóng lên cao ở phía xa. Quang trận màu đỏ nhanh chóng hình thành trong không trung, sau đó xoay tròn rồi mở rộng ra xung quanh, bao phủ lấy toàn bộ thế giới này.

Lực hút kỳ quái lập tức xuất hiện, thực vật xung quanh lập tức đổ nghiêng ngả rồi khô héo bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

“Dừng lại, ngươi mau dừng lại!” Giọng cái cây ngập tràn kinh hoảng.

Nó có thể cảm giác được sự sống ở nơi này đang biết mất, bị quang trận kia hút sạch.

Nó lên kế hoạch này lâu như thế, đã sắp chạm tay vào thành công

rồi. Không, nó không cam lòng. Nó muốn con người phải nhận được sự trừng phạt thích đáng, đều vì bọn họ mà nó mới rơi vào kết cục này.

“Ầm ầm ầm…”

Dưới nền đất như có một con quái vật muốn nhảy ra, rung động mạnh tới mức khiến mọi người đều không đứng vững nổi. Mặt đất nứt ra một vết vách, vô số vong linh bò ra từ cái khe đó.

Những vong linh này hoàn toàn khác với vong linh mà bọn họ từng gặp. Bọn chúng như bị ném vào trong chảo nhuộm, cả người phát ra ánh sáng màu xanh lam giống hệt với hồn hỏa trong đầu chúng vậy.

“Đây là cái gì?” Kim pháp sư hét lên.

Nhưng giờ chẳng ai có thời gian đáp lại hắn nữa, những vong linh màu lam sau khi bò ra liền tập trung tấm công họ. Đám vong linh trong địa cung cũng bắt đầu hành động, đám vong linh này hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, ngược lại còn nhanh nhẹn hơn bình thường.

Thời Sênh tránh đi sự tấn công của hai con vong linh rồi xoay tròn thiết kiếm trên mặt đất, quang trận trong không trung cũng xoay tròn theo, vô số ánh sáng ngưng tụ thành những thanh kiếm sắc rơi xuống từ trên trời cao.

Toàn bộ thế giới bị những thanh kiếm cắt thành vô vàn mảnh nhỏ.

Chương 1624: Pháp sư vong linh (34)

Đến tận khi Kim pháp sư giẫm lên cát vàng nóng bỏng rồi mà vẫn còn cảm thấy mơ hồ, tầm mắt không ngừng đong đưa, cảnh tượng đằng xa vô cùng mơ hồ.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đáy mắt vẫn còn đọng lại sự hoảng hốt như nhìn thấy thứ gì rất đáng sợ vậy.

Thì ra một thế giới sụp đổ chính là như thế.

“Ầm ầm ầm…”

Mặt đất phía xa hoàn toàn sụp xuống, từ vị trí này của họ có thể thấy cát vàng đang chảy ngược vào trong một hố sâu, nhưng rốt cuộc sâu tới cỡ nào thì không ai nhìn rõ được.

“Địa cung…” Một pháp sư dùng cả tay lẫn chân bò tới bên cạnh Kim pháp sư, rõ ràng cũng đang rất sợ hãi, “Địa cung sụp xuống rồi?”

Kim pháp sư kéo quần áo, cố gắng bày ra bộ dáng trấn định, “Sụp rồi.”

Địa cung trong truyền thuyết cứ thế sụp xuống.

Hắn lại có may mắn được chứng kiến kỳ tích này.

Nhưng hắn chẳng thể cười nổi mà chỉ muốn khóc.

Mẹ nó, dọa chết người rồi!

…

Sâu trong địa cung.

Lam Băng bị nhốt trong một không gian cực nhỏ, vừa rồi lúc sụp xuống, cô ta và thú vong linh vẫn ở chung một chỗ.

Địa cung bắt đầu lay động, sau đó vô số tảng đá rơi từ trên xuống, thú vong linh bị cục đá ngăn lại, cô ta vội vàng chạy về nơi chưa sụp đổ.

Nhưng tốc độ sụp đổ quá mau, cô ta liền bị nhốt trong không gian hẹp này.

“Phong Tà?” Lam Băng điều chỉnh tư thế của mình, trong không gian này cô ta thậm chí còn không duỗi chân được, “Phong Tà?”

Phong Tà không hề đáp lại, ngay cả Tiểu Miêu cũng không lên tiếng.

Lam Băng cố gắng hít thở nhẹ nhàng nhưng rốt cuộc vẫn không nghe được âm thanh quen thuộc, trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

“Lạch cạch!” Trên đỉnh đầu vang lên một âm thanh thanh thúy như có cục đá rơi xuống khe hở này, không ngừng lăn xuống.

Trước mắt Lam Băng đột nhiên tối sầm.

Có người đi tới đi lui xuất hiện trước mặt cô ta, những người này trang điểm cực kỳ tinh xảo, túm năm tụm ba đứng ở một chỗ nói chuyện với nhau.

Đây là…

Cô ta đã trở về sao?

Sao có thể chứ?

“Tiểu Băng, em thất thần làm gì thế hả, nhanh lên, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.” Lam Băng đột nhiên bị người kéo đi, ấn cô ta ngồi xuống bàn trang điểm, trước mặt cô ta xuất hiện một tầng lụa trắng.

Người trong gương rất xinh đẹp đang ngồi ngay ngắn, trên người mặc váy cưới trắng tinh, vẻ mặt mê man.

Sao cô ta lại quay về rồi?

Buổi hôn lễ này không phải cuối cùng đã…

“Tiểu Băng, có phải vui đến choáng váng rồi không, sao lại đần mặt ra thế?” Âm thanh vừa nãy lại vang lên, “Hôm nay là hôn lễ mà em mong chờ đã lâu, được gả cho người mình thích có phải rất vui vẻ không?”

Người mình thích ư?

Là người cuối cùng đã tự tay đưa cô ta lên bàn giải phẫu, cướp đoạt hết thảy của cô ta ư?

Không!

Cô ta không muốn gả cho hắn!

Lam Băng muốn đứng lên nhưng lại phát hiện mình không đứng dậy nổi, đến tận khi người sau lưng kéo cô ta đứng dậy, cô ta mới có thể

động.

Tại sao lại thế này?

“Đi thôi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.” Cô ta lại bị kéo đi lần nữa, lần này cô ta có thể động đậy.

Cửa phòng mở ra, bên ngoài là rất nhiều gương mặt quen thuộc, trên mặt mỗi người đều treo nụ cười rất tươi, bọn họ vây lấy cô ta rồi cùng đi xuống lầu.

Cô ta có thể chạm vào họ, có độ ấm, có máu thịt, dường như là thật sự rất giống.

Cô ta bị đưa tới lối vào hôn lễ, một trưởng bối quen thuộc dẫn cô ta bước lên thảm đỏ.

Cuối thảm đó, nam nhân cao lớn đứng yên, hắn đứng ở đó như một vật phát sáng, tất cả xung quanh đều làm nền cho hắn.

Chính là người đàn ông này…

Lam Băng nắm chặt đôi tay, trong đáy mắt tràn ngập sát khí, gắt gao nhìn chằm chặp vào hắn.

Người đàn ông nở nụ cười nhẹ nhàng bước về phía cô ta, trong tiếng cười trêu đùa của một đống người, dừng ở ngay trước mặt.

Lam Băng hận không thể giết hắn, nhưng cô ta phát hiện mình không thể động đậy nổi, có chuyện gì xảy ra thế này?

“Tiểu Băng.” Người đàn ông cúi đầu nhẹ nói bên tai cô ta.

Tay cô ta được đặt vào tay hắn, người đàn ông dịu dàng dìu cô ta đi lên sân khấu.

Mấy lần Lam Băng muốn tránh khỏi người đàn ông nhưng đều không thành công, đến tận khi hôn lễ kết thúc rồi, những lời cô ta muốn nói đều trở thành lời khác khi ra khỏi miệng, hoàn toàn trùng khớp với cảnh tượng trong trí nhớ của cô ta.

Cô ta như một người qua đường đứng nhìn hôn lễ của mình và người đàn ông đó.

Lam Băng ngồi trong căn phòng to lớn, nhìn gương tới thất thần.

Tối hôm nay… Ngay tối hôm nay, cô ta sẽ mất đi hết thảy…

“Cạch…”

Cửa phòng bị đẩy ra, người đàn ông từ ngoài đi vào, trên khuôn mặt đẹp trai vẫn treo nụ cười dịu dàng, “Tiểu Băng, có mệt không?”

“Không mệt.”

Lam Băng nghe thấy bản thân mình đáp lại với giọng thẹn thùng.

Người đàn ông tới gần cô ta, hôn lên trán cô ta rồi lần xuống ấn đường, chóp mũi, cánh môi…

Khi Lam Băng ngã xuống giường rồi vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, cái này… không giống với trong trí nhớ của cô ta.

Người đàn ông nhẹ nhàng hôn cô ta, cởi quần áo trên người cô ta xuống, cùng cô ta hợp làm một thể, ý thức của Lam Băng cực kỳ mơ hồ.

Lam Băng không biết mình mất đi tri giác từ lúc nào, vốn tưởng rằng khi tỉnh lại sẽ thấy căn phòng lạnh băng và nhân viên nghiên cứu đeo khẩu trang, nhưng mà không hề, cô ta lại nhìn thấy gương mặt đẹp trai kia.

“Chào buổi sáng.” Người đàn ông mở mắt, nở một nụ cười dịu dàng với cô ta.

“Chào buổi sáng…” Lam Băng ngơ ngẩn đáp lời.

Nói xong cô ta mới bừng tỉnh, không ngờ cô ta lại khống chế được thân thể mình rồi.

“Sao lại ngẩn ra rồi, có phải đêm qua anh làm em sợ không?” Người đàn ông xoa đầu cô ta, “Anh không ngờ thân thể em lại yếu ớt như thế, sau này anh sẽ cẩn thận hơn.”

Lam Băng phát hiện hết thảy đã không còn giống như trong ký ức. Người đàn ông không hề đưa cô lên bàn giải phẫu cho người ta nghiên cứu trong đêm tân hôn nữa, vẫn cứ dịu dàng như lúc ban đầu.

Những chuyện cô ta từng trải qua cứ như một giấc mộng vậy.

Lam Băng từ thử qua rất nhiều lần. Người đàn ông đó không hề có điều gì kỳ quái cả, hắn là chồng của cô ta, rất yêu thương cô ta, cơ hồ chiều chuộng tới tận xương cốt.

Có lẽ kia chỉ là giấc mơ của cô ta…

Người sao có thể xuyên qua giống như trong tiểu thuyết được chứ?

Lam Băng hốt hoảng hồi lâu rồi cũng tin tưởng chuyện từng xảy ra quả thực chỉ là một giấc mộng của cô ta.

…

Trong bóng đêm, dây leo tiến vào trong không gian nhỏ hẹp, quấn quanh Lam Băng đã mất đi ý thức. Những xúc tu chui vào trong làn da của cô ta, du tẩu trong từng mạch máu.

Sau khi xác định không có gì ngăn cản, nó điên cuồng ùa vào trong thân thể của cô ta.

Lam Băng vốn là chiếm dụng thân thể này, giờ xúc tu muốn bài trừ cô ta ra khỏi thân thể đó, tuy rằng không quá thuận lợi nhưng cuối cùng vẫn thành công.

Linh hồn của Lam Băng vẫn còn đang ngủ say nên hoàn toàn chẳng có phản ứng gì. Dây leo quấn lấy linh hồn của cô ta, nhận thấy trong linh hồn của cô ta có một thứ sức mạnh cường đại thì càng thêm hưng phấn.

Dây leo cẩn thận xem xét, xác định thứ đó cũng đang ngủ say thì lập tức không khách khí cắn nuốt hết linh hồn của Lam Băng.

Phong Tà đang ngủ say cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhưng nơi này hình như có thể che chắn bớt một ít năng lực của hắn, lúc trước hắn đã sử dụng quá nhiều lực lượng giúp cô ta sống sót được ở nơi này nên hiện tại chẳng có sức lực giãy giụa nữa.

Lam Băng không bảo vệ hắn thì hắn cũng chỉ có thể mặc người xâu xé.

Phong Tà muốn đánh thức Lam Băng nhưng cô ta hoàn toàn không

có phản ứng gì.

Mắt thấy dây leo sắp cắn nuốt hết cô ta, Phong Tà chỉ có thể mạnh mẽ giải trừ khế ước với Lam Băng.

Khi khế ước bị giải trừ, trong nháy mắt, linh hồn Lam Băng lập tức bị cắn nuốt hết, Phong Tà muốn chạy nhưng vẫn bị dây leo kia bắt được.

“Chậc chậc, không ngờ lại có thể bắt được một con thần thú, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.” Âm thanh bén nhọn nhưng hoàn toàn không khó nhận ra nó hoàn toàn giống với âm thanh mà bọn Thời Sênh đã gặp.

Chương 1625: Pháp sư vong linh (35)

Nơi mà đám người Thời Sênh ra là một khu cực kỳ hoang vắng, ít nhất người như Kim pháp sư đã chạy loạn khắp nơi tại Vong linh giới cũng chưa từng thấy nơi này.

“Địa cung kia rốt cuộc di động kiểu gì nhỉ? Sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đã tới một nơi khác rồi?” Kim pháp sư ngồi bên cạnh Thời Sênh, sắc mặt vẫn rất kém.

“Ma pháp trận.” Thời Sênh dùng thiết kiếm vẽ lung tung trên mặt đất, trả lời mà đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên.

“Ma pháp trận à?” Biểu tình của Kim pháp sư như gặp quỷ, “Ma pháp trận này phải lớn nhường nào mới có thể làm địa cung di chuyển được nhỉ?”

Thời Sênh trợn mắt nhìn Kim pháp sư: “Nếu không ngươi cho rằng tại sao nó muốn mang đi hết sinh cơ của Vong linh giới chứ?”

Nó là vong linh Vương đời đầu tiên trong truyền thuyết, đứng ở góc độ của cô mà nhìn thì cũng chỉ là vì muốn hả giận nên mới mang đi toàn bộ sức sống của Vong linh giới, thậm chí còn dùng hồn hỏa của đồng loại để cung cấp lực lượng cho nó, để nó có thể dùng phương thức khác để tiếp tục tồn tại.

Nó nói muốn báo thù cũng chỉ là muốn báo thù cho một mình nó mà thôi.

“Không ngờ nó lại âm mưu nhiều năm như thế…” Kim pháp sư cảm thán, “Không nghĩ pháp sư chúng ta lại tới đây như thế.”

Đột nhiên phát hiện ra tổ tiên của mình từng rất âm hiểm, trong lúc nhất thời Kim pháp sư không biết phải bày ra biểu tình như thế nào nữa.

“Ngươi tin tưởng nó thật đấy à?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Kim pháp sư.

Kim pháp sư nghi hoặc: “Không đúng à?”

Thời Sênh nhún vai: “Dù sao ta cũng không tin.”

“Tại sao?”

Thời Sênh tiếp tục dùng thiết kiếm chọc vào cát vàng, tiếng gió không ngừng rít bên tai: “Dù có chuyện gì xảy ra thì cũng đừng quá dễ dàng tin tưởng, trừ phi có chứng cớ xác thực. Nếu quá tin người thì sẽ thiệt thòi lớn.”

Vì đạt được một mục đích nào đó nên thường người ta luôn thiên vị cho bản thân mình. Lời của con vong linh Vương đó cũng chỉ là lời nói của một bên, chân tướng ngày trước thế nào rốt cuộc cũng chẳng thể khảo chứng được nữa.

“Nếu không như nó nói thì sẽ như thế nào chứ?” Kim pháp sư tò mò.

“Ngươi có thể đi tra một chút trong sách cổ, nói không chừng có ghi chép lại đấy.” Thời Sênh đứng lên, đi về phía Đông Ngự: “Nhưng giờ truy cứu tới chuyện đó thì có gì hay ho đâu chứ?”

Chuyện đã qua lâu như thế, dù chân tướng lúc trước thế nào thì hiện

tại pháp sư và vong linh đều đã ở thế đối đầu, sẽ không vì chân tướng được sáng tỏ mà có thể sống chung hòa bình.

Kim pháp sư nhìn theo bóng dáng Thời Sênh thì không khỏi rùng mình một cái, so với đám vong linh Vương thì đây mới là một tồn tại càng đáng sợ hơn.

Thời Sênh không đi cùng đám người Kim pháp sư nữa nên hai bên nhanh chóng tách ra. Cũng may vì có giao tình từng đồng sinh cộng tử nên chỉ cần không trêu chọc vào cô thì Kim pháp sư cũng không cần lo lắng vị này sẽ trở mặt với hắn.

“Vĩ Huyền pháp sư, chuyện đó…” Kim pháp sư nhìn về phía Đông Ngự, “Cô định sẽ làm thế nào đây?”

Trong thân thể hắn có Lưu Ly Sát đó!

“Không biết, đi bước nào thì tính bước đó vậy.” Thời Sênh vẫy tay, “Đi đây.”

“…” Kim pháp sư thở dài, “Tạm biệt.”

Thời Sênh và Đông Ngự đi ở phía trước. Đông Ngự vừa dựa vào cô vừa nói chuyện, nhìn có vẻ rất thân mật.

Mấy con rối vong linh ôm một cô nhóc đi theo phía sau, hình ảnh này nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Kim pháp sư lắc đầu, nói với mấy pháp sư còn sống sót, “Đi thôi, chúng ta cũng nên quay về rồi.”

…

Hồn hỏa mà Đông Ngự cần càng lúc càng nhiều. Thời Sênh chỉ có thể dẫn hắn đi lang thang bên ngoài, đói bụng thì kiếm hồn hỏa cho hắn ăn.

Dựa theo nhu cầu hiện tại của Đông Ngự, Thời Sênh hoàn toàn không nghi ngờ chuyện hắn sẽ ăn sạch cái Vong linh giới này.

Đông Ngự ăn uống no đủ thì lại nằm gối đầu lên đùi Thời Sênh nghỉ ngơi.

Sở Uẩn Linh đang cùng luyện tập với một con rối vong linh ở ngoài xa.

“Vợ.”

“Ừ.”

Đông Ngự ngửa đầu nhìn Thời Sênh: “Nếu có một ngày anh không áp nổi Lưu Ly Sát nữa, em giết anh đi nhé!”

Tuy rằng hiện tại nó ăn no thì sẽ không làm gì nhưng một ngày nào đó hắn cũng sẽ không áp nổi Lưu Ly Sát nữa.

“Sau đó thì sao?”

“Đương nhiên là em cũng cùng chết.” Đông Ngự nói rất đương nhiên, “Lúc trước em đã từng nói rồi còn gì.”

Thời Sênh cười khẽ, “Cái này thì sao nhớ kỹ thế.”

Đông Ngự ngồi dậy, hôn lên môi cô một chút, “Cái này cũng nhớ rất kỹ!”

Thời Sênh ấn hắn nằm xuống, dùng cả đôi tay ôm lấy hắn, “Em sẽ ở bên anh.”

Có những lời này của cô là hắn thấy thỏa mãn rồi.

“Chị, chị, chị xem này…” Sở Uẩn Linh từ xa tung tăng chạy tới, “Em học được chú ngữ đầu tiên rồi.”

Chạy đến trước mặt cô rồi, Sơ Uẩn Linh lại hơi co rúm người lại nhìn Đông Ngự. Tâm tình của Đông Ngự đang vui nên lập tức vùi mặt vào bụng Thời Sênh. Khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao của Sở Uẩn Linh không khỏi giật giật.

“Chị, em sẽ học được thêm càng nhiều chú ngữ, sau này em sẽ bảo vệ chị.” Tiếng của Sở Uẩn Linh giòn tan vang lên trong không gian đầy cát vàng bay và mặt trời lấp lánh.

“Vợ của ta có ta bảo vệ, ai cần ngươi.” Đông Ngự hừ một tiếng.

Hắn vừa lên tiếng thì Sở Uẩn Linh liền không hé răng nữa, nhìn Thời Sênh với vẻ tội nghiệp.

Thời Sênh xoa đầu cô nhóc: “Cố lên.”

Sở Uẩn Linh lập tức cười toét miệng: “Vâng, em sẽ cố gắng!”

Rồi cô nhóc lại tung tăng quay trở lại bên cạnh con rối vong linh, tiếp tục luyện tập chú ngữ.

Thời Sênh vuốt cổ Đông Ngự: “Con rối của anh luyện bằng cách nào thế?”

Con mắt của Đông Ngự sáng lên: “Vợ, em muốn…”

Nhưng câu nói kế tiếp lại chuyển thành: “Vợ tốt nhất đừng nên biết cái này, anh sợ em không thích anh nữa.”

“Ừ.” Hắn không muốn nói thì Thời Sênh cũng không ép hắn.

…

Thời Sênh dẫn Đông Ngự du đãng bên ngoài, vong linh không ngừng chết đi nên cũng có pháp sư phát hiện ra điều này.

Lúc đầu bọn họ còn tưởng có chuyện gì xảy ra, sau đó có người phát hiện Thời Sênh đang không ngừng giết chết vong linh. Tuy rằng bọn họ lấy làm kỳ quái, đang yên đang lành cô đi giết vong linh làm cái gì, muốn tu luyện cũng không thể hấp thu được nhiều hồn hỏa như thế. Nhưng sau đó bọn họ phát hiện ra những vong linh chết ở quanh đó đều không hề tồn tại một chút hồn hỏa nào.

Có người suy đoán có lẽ cô muốn làm việc lớn gì đó, không chừng là một thực nghiệm phát điên nào đó.

Bọn họ còn chưa nghĩ ra được việc lớn của Thời Sênh là gì thì ở một nơi khác đã xảy ra tai họa. Có người chỉ huy vong linh công thành, thế như chẻ tre, hoàn toàn khác với những đại quân vong linh mà họ từng gặp.

Đám đại quân vong linh này đều như được trải qua huấn luyện, sau khi công thành cũng không tản ra mà hình thành đội ngũ có biên chế.

Số lượng vong linh vượt xa con người, khi đám vong linh đoàn kết lại thì con người còn lâu mới là đối thủ của vong linh.

Nhiều vong linh tụ tập lại như thế nên Thời Sênh cũng được tiện nghi

theo. Nhóm vong linh ở phía trước công thành, cô ở mặt sau giết chúng, mà con người đi theo sau cô đều nhanh chóng chiếm lại thành trì.

Đám vong linh này dường như giết mãi không hết, dù bị Thời Sênh giết sạch không còn một mống thì hôm sau sẽ lại tổ kiến được một đại quân vong linh mới.

“Đám vong linh này là thôi sinh, lực lượng rất yếu.” Đông Ngự là người hấp thu hồn hỏa nên lời nói rất có trọng lượng.

Hồn hỏa của đám vong linh này không thể ăn, ăn nhiều bao nhiêu cũng chẳng đủ no.

“Thôi sinh? Vong linh Vương bên trong địa cung kia hẳn có thể làm được, trên tay nó là sinh cơ của toàn bộ Vong linh giới này.” Thời Sênh nhướng mày, tỏ ra hứng thú, “Nhưng mà nghe nói chỉ huy đại quân vong linh lại là con người…”

Không phải nữ chính đấy chứ?

Như thế mà còn chưa chết à?

Lúc đó toàn bộ địa cung đã bị hủy diệt rồi cơ mà!

Chương 1626: Pháp sư vong linh (36)

Thành Vạn Cốt cũng không thoát khỏi trận chiến này, bị vong linh chiếm giữ.

Kim pháp sư chạy nhanh nên mới không trở thành đồ nhắm của vong linh.

Các pháp sư tụ tập bên ngoài thành Vạn Cốt nhìn về phía xa. Hiện giờ đang là thời điểm mấu chốt, vong linh và pháp sư khai chiến trên mọi mặt trận nên cũng không rảnh lo phân chia pháp sư quang minh hay pháp sư hắc ám gì, tất cả mọi người đều đứng chung hết trên một chiến tuyến.

“Vĩ Huyền pháp sư, khi nào chúng ta công thành?”

Mấy ngày nay bọn họ cứ luôn bám theo sau Thời Sênh, nếu để bọn họ tự mình công thành thì bọn họ không nắm chắc được.

Trên tường thành là vô số bộ xương khô vong linh, nhìn vô cùng dọa người.

Thời Sênh chống cằm, giọng thản nhiên, “Các ngươi công thành thì liên quan gì tới ta chứ?”

Pháp sư: “…”

Theo cô thời gian dài như vậy nên đương nhiên bọn họ cũng biết cô giết vong linh vì hồn hỏa, còn nam nhân đi bên cạnh cô chưa từng lộ

mặt một lần nào chính là người kết thúc số phận của đám hồn hỏa đó.

Trước giờ chưa từng thấy pháp sư nào có thể hấp thu hồn hỏa kiểu đó.

“Vĩ Huyền pháp sư.” Kim pháp sư từ trong đám người lách ra, vẻ mặt vui mừng, “Lại gặp rồi.”

“Ô, ngươi vẫn chưa chết cơ à?”

Kim pháp sư: “…” Hắn sống sót dễ dàng lắm chắc? Sao lại cứ ngóng trông hắn chết đi vậy?

Kim pháp sư hoàn toàn không muốn thảo luận với Thời Sênh về vấn đề có chết hay không. Hắn mau chóng nhìn về phía Đông Ngự, nửa đùa nửa thật hỏi: “Vĩ Huyền pháp sư, hiện tại thế cục loạn như thế mà cô còn dẫn hắn tới đây à?”

Nếu vào thời điểm mấu chốt này mà Lưu Ly Sát xảy ra vấn đề mới là muốn mạng người ta đó.

“Liên quan gì tới ngươi?” Vẻ mặt Thời Sênh cực kỳ bình tĩnh, “Còn không thèm nghĩ xem phải làm thế nào để giữ mạng sống à?”

Kim pháp sư nghẹn lời, sau một lúc mới lại hỏi thử: “Vĩ Huyền pháp sư, cô không giúp sao?”

“Ta có bị điên đâu?”

Nếu không phải vong linh ở đây rất nhiều thì cô cũng chẳng tới đây.

Kim pháp sư nói mấy câu liền câm nín luôn, có ảo giác cả đời này

cũng không muốn nói chuyện với cô nữa, rõ ràng có thể nói chuyện với nhau tử tế mà sao cô cứ phải bắt bẻ, chọc người ta tức chết mới được chứ?

“Vĩ Huyền pháp sư, cô nên cẩn thận một chút thì hơn.” Kim pháp sư nói một câu rồi bỏ đi dưới cái nhìn chăm chú của người khác.

Còn không đi chắc hắn sẽ tức chết mất.

Hắn vừa đi ra liền có vô số người vây lại hỏi han hắn với Thời Sênh có quan hệ gì?

Quan hệ gì á?

Quan hệ cái rắm ấy!

Không! Có! Quan! Hệ!

Không!!! Có!!!

…

Chiến tranh giữa vong linh và pháp sư càng ngày càng nghiêm trọng, về sau, vong linh và pháp sư mỗi bên chiếm một nửa Vong linh giới, nhưng tính ra thì vong linh vẫn chiếm được nhiều hơn.

Mà Kim pháp sư dù gì cũng là pháp sư áo tím nên cũng coi là nhân vật trung tâm của đội ngũ bên này.

Đôi khi các pháp sư cũng có ý kiến không hợp nhau, loại không hợp này chủ yếu xảy ra giữa pháp sư hắc ám và pháp sư quang minh, hai bên thường có cách làm và cái nhìn không đồng nhất.

Thủ đoạn của pháp sư hắc ám thì rất thô lỗ và tàn nhẫn, pháp sư quang minh thì có quá nhiều nỗi bận tâm.

Ví dụ như lần này, pháp sư hắc ám định dùng biện pháp nham hiểm để thiết kế, dụ dỗ mấy vong linh chỉ huy cấp cao, nhưng bên phía pháp sư quang minh lại tỏ ra không đồng tình.

“Vậy các ngươi nói xem, các ngươi có cách gì nào? Mấy vong linh cao cấp kia mà không giết đi thì chúng ta thua chắc trận này.” Đoàn pháp sư hắc ám vô cùng tức giận.

“Dù dùng biện pháp gì cũng không thể làm như các ngươi nói được, không màng tới sinh mạng của pháp sư để dụ dỗ vong linh cấp cao.” Pháp sư quang minh quyết giữ ý mình.

“Đây là hy sinh tất yếu, bọn họ chết cũng là chết có ý nghĩa! Giờ mà các ngươi còn ngoan cố như thế thì sớm muộn gì vong linh cũng sẽ chiếm lĩnh toàn bộ Vong linh giới. Đến lúc đó các ngươi cứ ngồi mà chờ xem, chúng nó sẽ cho các ngươi cơ hội nói tới nhân tính gì đó chắc?” Đám pháp sư hắc ám tiếp tục rống giận.

“Nhất định là sẽ có biện pháp khác, chúng ta không thể lấy tính mạng của đồng bào ra để mưu cầu lợi ích được, cái này thì có khác gì đám vong linh đâu chứ?”

“Được rồi, các ngươi đừng cãi nhau nữa!” Kim pháp sư đứng ở chỗ cao vung tay lên, “Giờ cãi tới cãi lui thì có lợi ích gì đâu chứ.”

“Đám người này lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo nhưng mà tính ra thì có chỗ nào tốt hơn bọn ta đâu, chẳng phải là đều sợ chết, thế mà còn tỏ ra chính nghĩa đầy trời. Người không biết còn tưởng rằng các ngươi đoàn kết lắm.” Đám người pháp sư hắc ám hoàn toàn không nghe, tiếp tục nổ súng về phía pháp sư quang minh.

Mà pháp sư quang minh cũng không yếu thế, bắt đầu chiến tranh nước bọt.

Kim pháp sư tận tình khuyên bảo, nhưng đến khi bọn họ bắt đầu giơ tay đánh nhau thì hắn mặc kệ luôn, thở hổn hển chạy tới chỗ cao, ngồi xuống cạnh Thời Sênh xem náo nhiệt.

“Sao đám người này đến giờ còn không chịu đoàn kết chứ?” Kim pháp sư không nhịn được sự tức giận trong lòng.

Tư thế của đại quân vong linh rõ ràng là muốn càn quét hết toàn bộ Vong linh giới, giết hết toàn bộ con người.

Pháp sư chết mấy ngày nay còn ít sao?

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ thôi mà, chưa chết đến nơi thì tất nhiên sẽ để ý tới ích lợi nhiều hơn rồi.”

Chỉ khi bước vào tuyệt lộ thì một ít người mới lựa chọn được ăn cả, ngã về không.

“Thật là #$^*^*(%$...” Kim pháp sư hùng hổ chửi tục một tràng dài, chửi nửa ngày cũng không nghe thấy một chữ lặp lại, Thời Sênh quả thực là bội phục hắn.

Chờ Kim pháp sư mắng xong thì đám người bên dưới cũng đánh xong. Hai bên tan rã trong không vui. Từng người trở lại trận doanh của bên mình, ranh giới phân chia vô cùng rõ ràng.

Thời Sênh nhìn về hoang mạc phía xa, lấy tòa thành trì này làm ranh giới thì bên kia chính là địa phận của đại quân vong linh. Vong linh không cần ăn uống tiêu tiểu, cũng không sợ bão cát, cho nên đám

vong linh trực tiếp bài bố ở phía đối diện.

Vừa nhìn thì chỉ thấy một mảnh toàn xương trắng, phối hợp với sắc trời âm u nên càng có cảm giác âm trầm hơn.

“Các ngươi đã nhìn thấy người dẫn đầu đám vong linh chưa?” Thời Sênh thu lại tầm mắt, hỏi với vẻ tùy ý.

Kẻ được gọi là “nhân loại” đó vẫn luôn không xuất hiện, chỉ ở phía sau chỉ huy vong linh tấn công.

“Không.” Mỗi lần tiến công chỉ thấy vong linh, nhân loại đứng sau đám vong linh này mới chỉ nghe qua miệng người khác, chưa ai từng thấy bao giờ. Kim pháp sư như nhớ tới cái gì, híp mắt hỏi: “Vĩ Huyền pháp sư, Vong linh Pháp trượng của cô vẫn còn đấy chứ?”

Có bản lĩnh triệu tập nhiều vong linh như thế thì chỉ có Vong linh Pháp trượng mới làm được.

Thời Sênh lấy Vong linh Pháp trượng ra.

Ánh mắt Kim pháp sư càng thêm kỳ quái, dường như muốn duỗi tay sờ thử một cái, nhìn dáng vẻ hắn lúc này vô cùng buồn cười.

“Vĩ Huyền pháp sư, cô có thể dùng Vong linh Pháp trượng để triệu hồi nhóm vong linh lại đây mà!” Kim pháp sư đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, “Sao lúc trước ta lại quên cái này chứ? Triệu hồi đám vong linh tới đây, chẳng phải cô muốn giết chúng càng dễ dàng hơn sao?”

Cô muốn hồn hỏa, bọn họ phải tranh đoạt địa bàn với vong linh, hiện tại biện pháp này chẳng phải là một hòn đá ném trúng hai con chim sao?

“Ta không biết làm!” Thời Sênh đáp với vẻ thành thật, đánh bay ý tưởng không thực tế kia của Kim pháp sư.

Cũng không có nhiều người biết phương pháp sử dụng Vong linh Pháp trượng lắm, cùng lắm là chỉ có thể khống chế được mấy con vong linh mà thôi, lúc sử dụng nó còn phải đọc chú ngữ vô cùng lằng ngoằng. Lần trước là do Thời Sênh tự mình nghĩ ra cách khống chế vong linh Vương, nhưng vẫn còn ở mức độ gà mờ.

Trước kia nguyên chủ cầm Vong linh Pháp trượng cũng chỉ là để tượng trưng cho thân phận thôi, hơn nữa thực lực bản thân của cô không kém nên rốt cuộc chẳng ai biết cô có thể hoàn toàn sử dụng được pháp trượng này hay không.

Kim pháp sư: “…” Sao lý tưởng thì hoành tráng mà hiện thực thì phũ phàng như thế chứ?

Có vũ khí sắc bén nhưng lại không biết dùng như thế nào? Không thấy buồn bực trong lòng à?

Chương 1627: Pháp sư vong linh (37)

Lúc nửa đêm, tiếng kèn chiến đấu đột nhiên vang lên.

Đại quân vong linh phát động tiến công.

Đông Ngự bị đánh thức, mơ màng tỉnh giấc, quay đầu tìm Thời Sênh thì lại không thấy cô đâu, hắn lập tức tỉnh táo lại.

“Vợ?”

Không ai trả lời hắn.

Đông Ngự lập tức xuống giường, xốc màn lều trại lên. Con rối vong linh đứng ở bên ngoài, thấy hắn ra thì xoay người đối diện với hắn, hơi khom lưng cúi chào.

Đông Ngự nhìn về phía một con rối vong linh, không biết hai bên giao lưu gì mà sắc mặt Đông Ngự trở nên kém vô cùng.

Tiếng ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn, các pháp sư đều sôi nổi chạy về phía tường thành, nơi xa có ánh sáng ma pháp nổi lên khiến cho bầu trời rực rỡ như pháo hoa.

Sắc mặt Đông Ngự dần biến hóa theo những ánh sáng màu mè đó. Hắn mặc áo choàng đen rồi đi về phía cổng thành.

Con rối vong linh lập tức tới một lều trại khác, bế Sở Uẩn Linh vẫn đang say ngủ lên rồi đuổi kịp bước chân Đông Ngự.

Sở Uẩn Linh đột nhiên bị người bế lên, âm thanh bên ngoài lại rất ồn ào nên cô nhóc mở mắt ngây ngốc nhìn xung quanh một hồi. Cảnh tượng không ngừng lui về sau. Cô nhóc kỳ quái nhìn bóng dáng đang hòa cùng một thể với bóng đêm ở đằng trước, ôm chặt lấy cổ con rối, hỏi thầm: “Chúng ta đi đâu thế? Chị đâu rồi?”

Tất nhiên, con rối vong linh sẽ không đáp lại cô bé. Đông Ngự ở đằng trước càng không trả lời.

“Anh Đông Ngự, chúng ta đi đâu thế? Chị đi đâu rồi?” Sở Uẩn Linh to gan hỏi lớn một câu.

Thân mình Đông Ngự hơi dừng lại, nhưng hắn không hề quay đầu nhìn, chỉ có giọng nói vang lên trong bóng đêm, “Đi tìm cô ấy.”

Sở Uẩn Linh thụ sủng nhược kinh, không nghĩ Đông Ngự sẽ trả lời mình nên trong lúc nhất thời không biết nói như thế nào, đến khi cô nhóc lấy lại tỉnh táo thì đã thấy ra tới ngoài thành rồi.

Bọn họ vẫn không ngừng đi về phía trước, thẳng tới chiến trường.

Lần đầu tiên Sở Uẩn Linh nhìn thấy Đông Ngự chính diện đối đầu với vong linh, trước kia nếu không phải chị che chở cho hắn thì cũng là đám con rối vong linh che chở cho hắn, hắn chưa từng tiếp xúc quá gần với vong linh như thế.

Trong nháy mắt khi đám vong linh xông lên, hồn hỏa trong đầu chúng đều không chịu sự khống chế mà lay động, sau đó bay ra khỏi đầu, vòng quanh hắn mấy vòng rồi chui vào trong cơ thể hắn.

Mà đám vong linh mất hồn hỏa lập tức hóa thành bột phấn. Một cơn gió thổi qua liền khiến chúng như tan biến vào hư không, chưa từng

tồn tại trên đời này.

Bình thường, sau khi vong linh chết sẽ vẫn để lại thi hài, vậy mà vong linh đối diện với hắn thì ngay cả hài cốt cũng không giữ được.

Sở Uẩn Linh sợ hãi nuốt nước bọt, ôm chặt lấy cổ con rối vong linh.

Trong đáy lòng cô nhóc, con rối vong linh còn vô hại hơn Đông Ngự nhiều.

Đông Ngự hoàn toàn không cần ra tay, cứ thế đi thẳng về phía trước, nhanh chóng tiến tới khu vực chiến đấu ở trung tâm.

Một thiếu nữ áo đen đang giao thủ với một pháp sư mặc áo choàng, pháp sư mặc áo choàng kia không ngừng thả ra dây leo với ý đồ muốn tóm lấy thiếu nữ áo đen.

Thiếu nữ áo đen huy động kiếm một cái là cắt đứt hết mọi dây leo, nhưng tốc độ sinh sôi của của đối phương cũng quá nhanh, dây này bị chặt đứt sẽ lại có dây khác vươn ra, vì thế cục diện nhất thời lâm vào trạng thái giằng co.

Sau khi Đông Ngự nhìn thấy bóng người quen thuộc thì tâm tình hoảng loạn mới dần bình ổn lại. Hắn kéo áo choàng thật kín, an tĩnh nhìn người bên kia giao thủ.

“Rầm rầm rầm!!!”

Vàng tiếng nổ dữ dội vang lên, bụi mù ngập trời.

Thời Sênh lùi lại nơi an toàn, vừa nhìn thấy Đông Ngự liền lập tức di chuyển về phía hắn. Người bên kia muốn ngăn cản cô lại, dây leo bò trên đất, nhanh chóng hướng về phía Đông Ngự.

Đông Ngự không thèm nhìn, con rối vong linh ở đằng sau tiến lên, tay không túm lấy đám dây leo, dây leo bị cản lại nên dành phải quấn lấy con rối vong linh rồi kéo về phía chủ nhân của dây leo.

Thời Sênh lướt qua người nó, thuận tay chém đứt dây leo, con rối vong linh lập tức xoay người, phối hợp với mấy con rối khác, ngay tại chỗ giữ chặt lấy dây leo.

Mấy dây leo đằng sau đều bị Thời Sênh chặt đứt. Dây leo phát điên lên, ngoe nguẩy một trận trong không trung tạo ra những âm thanh phần phật. Một vài vong linh ở gần dây leo đều bị nó cuốn lên, hồn hỏa bị đám xúc tu bám vào, mạnh mẽ kéo ra khỏi đầu chúng.

“Đánh thức anh rồi à?” Thời Sênh rơi xuống bên người Đông Ngự.

“Sao em đi mà không nói với anh?” Đông Ngự kéo mũ choàng xuống để lộ ra gương mặt đầy tủi thân.

“Vốn tưởng rằng sẽ không mất nhiều thời gian lắm, ai biết thứ này khá khó chơi.” Thời Sênh xoa mặt hắn, an ủi.

Dây leo này chính là con vong linh Vương trong địa cung kia. Thời Sênh không biết tại sao nó cướp được thân thể nữ chính, thực lực hiện tại lúc này vượt xa lúc bên dưới địa cung.

Lúc trước nó ẩn mình vào trong thành với ý đồ muốn bắt Đông Ngự đi, sao Thời Sênh có thể để yên cho nó được.

“Nó vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn Lưu Ly Sát trong cơ thể của anh. Anh đứng yên ở đây nhé, em đi giết nó.”

“Có cần anh hỗ trợ không?”

“Không cần, cứ đứng đó nhìn là được rồi.” Thời Sênh cười.

Dây leo đã vươn lên tới một độ cao đáng sợ, ở giữa đám dây leo có treo một người, những dây leo này mọc ra từ lưng của cô ta, không ngừng khuấy động trong không trung như quái vật. Chân tay cô ta cũng hoá thành dây leo, vặn vẹo quét về phía vong linh ở xung quanh, cướp đoạt hồn hỏa của chúng.

“Đưa Lưu Ly Sát cho ta! Trả cho ta! Đó là của ta, trả lại cho ta!” Giọng nói bén nhọn xuyên qua màn đêm, truyền về phía xa làm cho người nghe thấy cảm giác da đầu tê dại.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn dây leo, giọng bình thản, không nặng cũng không nhẹ, “Nếu lúc trước ngươi đã cho hắn thì chính là của hắn, lấy đâu ra đạo lý thu lại chứ.”

“Lưu Ly Sát là của ta! Của ta! Là của ta!” Lý trí của dây leo dường như đã không còn rõ ràng, chỉ không ngừng hét lên chói tai.

Thời Sênh híp mắt: “Có giỏi thì tới mà lấy.”

Mấy dây leo quấn lại thành một sợi to như thùng nước, giống nhưng con rắn từ trên không trung nện xuống dưới làm cát vàng tung bay mù mịt, che chắn hết tầm mắt của mọi người.

“Của ta, của ta, là của ta.”

“Ta muốn các ngươi phải trả giá.”

“Nhân loại đáng giận, đi chết hết đi, đi chết hết đi.”

Dây leo vừa tấn công Thời Sênh vừa rít gào.

Thời Sênh giẫm lên dây leo, dùng tốc độ nhanh như cắt tiếp cận trung tâm của đám dây leo này. Dây leo vốn dĩ phân tán ở xung quanh liền bắt đầu rút lại, chuyên tâm đối phó với Thời Sênh khi cô tới gần.

“Đều tại ngươi, là ngươi hủy hoại hết thảy của ta, là tại ngươi. Ta muốn ngươi đền mạng. Loài người các ngươi vĩnh viễn đều đáng giận. Các ngươi chính là một đám quỷ hút máu, đi tìm chết đi!”

Thân hình Thời Sênh nhanh chóng thoát khỏi một dây leo quất tới, thiết kiếm cắt đứt một ít dây leo chặn đường, trong chớp mắt đã tiếp cận khu vực trung tâm của chúng, có thể nhìn thấy rõ ràng một người đang treo ở giữa.

Thời Sênh niệm chú ngữ ma pháp, những nơi cô đặt chân xuống đều xuất hiện một ấn ký ánh sáng, quang ấn đó dường như rất nóng nên đám dây leo không nhịn được mà run rẩy.

Cuối cùng, Thời Sênh đứng trên một dây leo gần trung tâm nhất, cô tùy ý chém những dây leo khác đang quất về phía mình một cách điên cuồng, ánh mắt lại nhìn thẳng về quái vật hình người kia.

Ánh sáng ma pháp hắt lên làn váy của cô dần dần từ tối đến sáng, chuyển động rực rỡ và lấp lánh.

Thiếu nữ cong môi cười khẽ, khí thế bễ nghễ thiên hạ, giọng nói đầy khí phách, “Nét bút hỏng lớn nhất của ngươi chính là động vào hắn.”

Người của cô, không ai có quyền động vào!

Chương 1628: Pháp sư vong linh (38)

Đùng…

Ánh sáng ma pháp không ngừng xuất hiện trong không trung như một màn biểu diễn pháo hoa.

Dây leo dần dần khô héo theo ánh sáng ma pháp rồi rơi xuống mặt đất, hóa thành tro tàn. Các pháp sư và vong linh đang chiến đấu kịch liệt với nhau đột nhiên dừng động tác, hình ảnh yên lặng vài giây, sau đó nhóm vong linh đột nhiên hướng về các nơi mà chạy trốn.

Thứ chỉ huy bọn nó đã chết rồi sao?

Các pháp sư còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì một cơn mưa lớn từ trên bầu trời âm u rơi xuống.

Rào rào!!!

Mọi người mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, những hạt mưa lạnh lẽo rơi trên má, thấm ướt làn da quanh năm khô khốc của họ.

Vong linh giới rất hiếm khi có mưa.

Nước mưa rơi trên mặt đất làm nền cát ướt sũng nước, màu xanh chui ra từ trong lớp cát vàng, vươn thành cây lá, lớn lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Chỉ trong chớp mắt, nơi vừa rồi vẫn còn hoang tàn đã trở thành một mặt cỏ xanh tươi.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, đã có chuyện gì xảy ra thế?

Mà những thực vật màu xanh kia vẫn còn đang tiếp tục sinh trưởng, cây cối, hoa cỏ…

Mọi sự sống bị cướp đoạt dường như đang được trả lại. Vong linh giới bắt đầu khôi phục lại sức sống.

Thời Sênh giẫm lên nước mưa, thong thả quay về bên cạnh Đông Ngự, nhe răng nhếch miệng nói: “Hình như em đã làm một chuyện tốt rồi.”

Làm Vong linh giới khôi phục sức sống.

Rõ ràng là việc của nữ chính.

“Không tốt sao?” Đông Ngự nghiêng đầu hỏi.

“Không thích làm chuyện tốt.” Thời Sênh bày ra vẻ ghét bỏ, cứ có cảm giác thân phận của mình không quá phù hợp với chuyện này, cô là vai ác, sao lại đi làm chuyện tốt được chứ!

[…] Chưa thấy người làm chuyện tốt mà còn tỏ ra ghét bỏ, tư duy của người bệnh tâm thần tốt nhất không nên đoán, dù sao cũng không đoán được.

Đông Ngự trầm ngâm mấy giây: “Vậy lại hủy diệt là được.”

[…] Được lắm, bệnh tâm thần ở bên nhau quả thực xứng đôi.

Thần kinh, thần kinh, thần kinh!

“Bỏ đi, phiền lắm!” Thời Sênh kéo mũ lên cho hắn, che nước mưa rớt xuống mặt, “Đi thôi!”

Đông Ngự nhìn về phía sau Thời Sênh. Đám vong linh đã chạy gần hết, các pháp sư đều đang tụ lại, ngửa đầu nhìn lên trời. Mưa càng lúc càng lớn, tốc độ sinh trưởng của thực vật càng lúc càng mãnh liệt, rất nhiều thực vật đã vươn lên rất cao, cũng không thấy cát vàng ở dưới chân nữa.

Hắn ôm Thời Sênh rồi rời đi.

Dù thế giới này sụp đổ hay ngập tràn sức sống thì chỉ nơi có cô mới là nơi hắn trở về.

…

Vong linh giới đột nhiên khôi phục lại sức sống. Lúc đầu vẫn có người thấp thỏm không yên, nhưng sau đó phát hiện ra những thực vật này không có gì nguy hiểm thì mọi người lập tức trở nên vui vẻ.

Còn tại sao có kết quả này, lúc đó các pháp sư đều bị vong linh chắn ở bên ngoài, không tới gần khu vực trung tâm, chỉ thấy dây leo khua đầy trời, không biết ai đang đánh nhau với kẻ chỉ huy vong linh kia.

Xong việc cũng không có ai đứng ra, đồng thời, bọn họ phát hiện Vĩ Huyền vẫn luôn đứng xem diễn đã rời đi, có người phỏng đoán không biết có phải cô làm không?

Trong đám bọn họ, người có năng lực nhất chính là người có được Vong linh Pháp trượng – Vĩ Huyền.

Nhưng không có chứng cớ gì, bọn họ lại không tìm thấy người nên cuối cùng trở thành một lời thắc mắc không có lời giải đáp.

…

Vong linh giới hồi phục sức sống, vong linh càng lúc càng nhiều hơn, chiến tranh vẫn cứ tiếp tục như thể một bên không chết sẽ không ngừng lại.

Đông Ngự vẫn cần một lượng lớn hồn hỏa để chống lại cơn đói cho nên Thời Sênh không thể định cư một chỗ được, chỉ có thể dẫn hắn đi lang thang khắp nơi, thu hoạch hồn hỏa.

Thời Sênh tìm tư liệu về Lưu Ly Sát ở rất nhiều chỗ, nhưng mà đại đa số chỉ ghi lại tác dụng của Lưu Ly Sát thời kỳ chưa thành hình. Lưu Ly Sát trưởng thành lại chẳng có ghi chép nào hết.

Càng đừng nói cách để bài trừ Lưu Ly Sát ra khỏi cơ thể.

Thời Sênh thật sự không tìm được cách nào nên cuối cùng không thèm tìm nữa, sống được bao lâu thì sống thôi.

Mỗi ngày, ngoại trừ dạy dỗ Sở Uẩn Linh thì cô cũng chỉ có mỗi một việc là tìm cơm cho Đông Ngự, cố gắng cho hắn ăn no.

Đây là thế giới mà Thời Sênh bận rộn nhất.

Ngày nào cũng đổi chỗ ở, vong linh ở một chỗ dù sinh sôi nảy nở nhanh nhưng cũng không đủ với sức ăn khủng khiếp của Đông Ngự.

Nhưng Thời Sênh lại cực kỳ nghi ngờ, nếu không có Đông Ngự ở đó thì vong linh có sinh sôi nảy nở nhanh như thế không?

Từ sau khi Vong linh giới khôi phục lại sức sống, tốc độ sinh sản của vong linh càng nhanh hơn.

“Đây là thứ em muốn tặng cho chị!”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Cô ấy là của ta, không được là không được.”

Thời Sênh đau đầu nhìn một lớn một nhỏ đang cãi nhau chí chóe ở bên kia, “Hai người các ngươi có thể ngừng một chút được không hả?”

Sở Uẩn Linh đã cao hơn không ít nhưng gương mặt vẫn mũm mĩm, nhìn vô cùng đáng yêu, hoàn toàn phù hợp với mắt thẩm mỹ của Thời Sênh.

Cho nên Đông Ngự càng thêm phòng bị Sở Uẩn Linh, lúc nào cũng tìm cách không cho cô nhóc tới gần Thời Sênh.

Lá gan của Sở Uẩn linh cũng lớn hơn trước nhiều, biết Thời Sênh che chở cho mình nên dù Đông Ngự có dọa dẫm như thế nào thì cô bé cũng biết hắn sẽ không ra tay với mình. Vì thế, cô bé luôn tìm cách né tránh Đông Ngự để tới gần Thời Sênh.

Lần nào bị phát hiện, Sở Uẩn Linh cũng bị ném văng ra. Đông Ngự không nhẫn tâm tới mức ném tới nơi nguy hiểm, chỉ ném tới những nơi không làm cô bé bị thương hoặc là phương hướng mà con rối vong linh có thể tìm được.

Từ sau khi biết rõ chuyện này, lá gan của Sở Uẩn Linh càng bằng trời, giờ đã dám chính diện đối đầu với Đông Ngự.

“Tránh ra.” Đông Ngự xốc áo choàng lên, gạt Sở Uẩn Linh sang bên cạnh, “Còn chưa học được chú trói thân đâu đấy, mau đi học đi!”

Sở Uẩn Linh loạng choạng, không vui đáp: “Em học xong rồi!”

“Học xong thì phải luyện cho thành thục, các ngươi mang nó đi cho ta.” Đông Ngự chỉ huy con rối vong linh.

Con rối vong linh lập tức tiến lên khiêng Sở Uẩn Linh đi về phía xa.

Sở Uẩn Linh: “…” Có thể chỉ huy con rối vong linh thì giỏi nha!

Hừ, chờ cô nhóc học được hết các chú ngữ rồi, nhất định sẽ cứu chị ra!

“Chừng nào em mới để con bé rời đi hả?” Đông Ngự xoay người oán giận với Thời Sênh, hôn cô cũng phải đề phòng con bé ấy đột nhiên nhảy ra.

“Chờ ngày con bé có năng lực tự bảo vệ mình.”

“Như vậy thì sẽ để nó rời đi à?”

Thời Sênh gật đầu, ít nhất phải để con bé học được hết các thứ rồi mới để nó đi được, nếu không ra ngoài sẽ bị người ta giết chết ngay, chẳng phải như thế thì sẽ uổng phí mọi công lao đã làm sao?

Từ sau câu nói đó của Thời Sênh, Đông Ngự liền bắt đầu dạy Sở Uẩn Linh.

Thay đổi thầy giáo, sinh hoạt của Sở Uẩn Linh càng thêm căng thẳng hơn, thời gian ngủ cũng phải căn ke, không hoàn thành bài tập sẽ bị phạt.

Sở Uẩn Linh có tố cáo cũng chẳng ích gì, chỉ cần Đông Ngự không lăn lộn cô bé tới mức bị thương thì dù có mệt, có khổ thế nào Thời Sênh cũng sẽ không quan tâm.

Có lẽ Đông Ngự học được kỹ năng này nên lăn lộn cô bé theo đủ mọi cách, đặc biệt là sau mỗi lần Sở Uẩn Linh lén lút kể khổ với Thời Sênh thì sẽ càng bị hắn chỉnh cho thảm hơn.

Dần dần, tố chất thân thể của Sở Uẩn Linh càng ngày càng tốt hơn. Đông Ngự lăn lộn thế nào cô nhóc cũng có thể ứng phó được.

Thiên phú của Sở Uẩn Linh rất tốt, học chú ngữ cực kỳ nhanh, những gì Thời Sênh có thể dạy đều dạy hết, còn lại cô bé sẽ học từ Đông Ngự và con rối vong linh rất nhiều chú ngữ đặc biệt.

Tuy rằng ngoài miệng Đông Ngự nói ghét Sở Uẩn Linh nhưng cũng không bài xích như lúc đầu nữa. Đương nhiên chỉ là không bài xích mà thôi, muốn hắn coi cô bé là người quan trọng thì tuyệt đối không có khả năng.

Chương 1629: Pháp sư vong linh (39)

Thời gian thoáng trôi tới mười mấy năm, Sở Uẩn Linh đã trở thành một thiếu nữ.

Cô mặc đồ mà Thời Sênh dự phòng ở trong không gian, đẹp hơn quần áo ở Vong linh giới rất nhiều.

Cô bé này nhìn rất xinh, dáng vẻ thiếu nữ thanh thuần, đáng yêu, nhưng khí thế trên người lại vô cùng sắc bén làm người ta không thể làm lơ.

“Uẩn Linh.”

“Chị.” Sở Uẩn Linh lập tức buông nhánh cây trong tay ra, tung tăng chạy tới bên cạnh Thời Sênh, “Sao thế ạ? Anh Đông Ngự đâu?”

Cô nghi ngờ nhìn xung quanh, Đông Ngự rất ít khi rời xa chị, dù có rời đi thì cũng chỉ ở nơi mà tầm mắt chị có thể nhìn thấy. Nhưng giờ cô lại chẳng nhìn thấy người đâu cả, thật kỳ quái.

“Chút nữa sẽ tới.”

“Chị?” Sở Uẩn Linh nghiêng đầu nhìn cô.

Thời Sênh lấy Vong linh Pháp trượng ra, “Đây là của cha em, giờ ta cho em.”

Sở Uẩn Linh mờ mịt xua tay, “Nhưng mà cái này cha đã truyền cho

chị rồi, em không cần.”

Cô biết đây là gì, biết nó quý trọng tới mức nào.

“Ta không cần nó, thứ này với ta chỉ là phế phẩm mà thôi.” Thời Sênh nhét cây pháp trượng vào tay cô bé: “Tuy rằng cha em không nuôi em nhưng ông ấy vẫn rất yêu thương em, nếu không cũng không bảo ta tìm em, chăm sóc em.”

Thời Sênh không giấu giếm chuyện của Sở Khung, thậm chí ngay cả chuyện Sở Khung từ bị vây công cũng nói hết cho Sở Uẩn Linh.

Cô bé có quyền được biết, bởi vì cô là con gái của Sở Khung.

Còn có báo thù hay không thì Sở Uẩn Linh phải tự mình quyết định.

Không ai có thể bảo vệ cô cả đời, cô cần phải học được cách ra quyết định, học được cách gánh vác hậu quả do những quyết định của mình tạo ra.

Sở Uẩn Linh như nhận ra điều gì, sắc mặt không khỏi thay đổi. Cô siết chặt Vong linh Pháp trượng trong tay, “Chị… Có phải chị muốn đuổi em đi không?”

Cô bé đã từng nghe Đông Ngự nói, đến khi cô bé có thể tự bảo vệ mình thì cũng là lúc bọn họ phải tách ra.

Lúc cô biết chuyện này thì không muốn luyện tập nữa, nhưng chính cô từng nói phải bảo vệ chị, nếu cô không cố gắng thì sao có thể bảo vệ chị được đây?

Cho nên, dù biết ngày này sẽ tới, rồi sẽ có lúc cô phải rời xa chị nhưng cô cũng chưa từng ngừng nghỉ học hành.

“Vong linh giới rất lớn, bên ngoài Vong linh giới còn là thế giới càng lớn hơn, em không định ra ngoài xem sao?” Thời Sênh xoa tóc cô, “Tương lai của em còn rất dài, mà ta và Đông Ngự thì không thể ở thế giới này lâu nữa, ta muốn một mình ở bên hắn.”

“Chị…” Nước mắt đã ngập đôi mắt to tròn của Sở Uẩn Linh, bi thương và khổ sở hoàn toàn hiện lên trên gương mặt nhỏ nhắn.

“Khóc gì chứ?” Thời Sênh véo đôi má bầu bĩnh của cô, “Ta nói rồi, đừng có dễ dàng rơi nước mắt. Em có thể biểu lộ cho người em tín nhiệm nhìn thấy sự yếu ớt của mình, nhưng tuyệt đối không được lộ ra với người ngoài.”

“Nhưng mà chị là người em tín nhiệm mà.” Sở Uẩn Linh không có cách nào ngăn lại nước mắt, “Em không muốn rời xa chị. Em không quấy rầy chị và anh Đông Ngự, để em đi theo hai người có được không?”

“Không được.” Biểu tình của Thời Sênh rất lạnh nhạt, đó là giọng điệu không cho người khác thương lượng.

Cái miệng nhỏ của Sở Uẩn Linh bĩu ra, nước mắt rơi xuống như mưa.

Đúng lúc Sở Uẩn Linh khóc tới rối tinh rối mù thì Đông Ngự trở về. Hắn thuần thục chắn giữa Thời Sênh và Sở Uẩn Linh, nói: “Về sau nó sẽ theo em, có việc gì thì cũng có thể nói cho chúng ta biết thông qua nó.”

Đông Ngự chỉ vào một con rối vong linh, con rối vong linh đó lập tức tiến lên, đứng ở phía sau Sở Uẩn Linh.

Sở Uẩn Linh hít sâu mấy hơi, khổ sở không nói nên lời.

Nhưng cô hiểu, chị đã quyết định thì sẽ không thay đổi.

Cô không phải Đông Ngự. Đông Ngự chỉ cần làm nũng, nói vài câu thì sẽ có được thứ mà mình muốn, thậm chí chị còn vì hắn mà thay đổi quyết định. Dù hắn có làm loạn tới mức nào thì chị vẫn dung túng cho hắn, nhưng cô thì không được.

Bởi vì cô không phải Đông Ngự.

Trước kia cô rất ghét Đông Ngự. Giờ cô vẫn ghét hắn, một mình hắn nhận được hết mọi tình yêu của chị.

Sở Uẩn Linh càng nghĩ càng khổ sở, cầm lấy Vong linh Pháp trượng rồi chạy đi mất. Con rối vong linh lập tức đuổi theo cô, đi bên cạnh như hình với bóng.

Hai thân ảnh nhanh chóng biến mất trong rừng cây.

Đông Ngự kéo mũ choàng xuống, vẻ mặt như đang chờ đợi được khen, có phải hắn làm rất tốt không?

Thời Sênh bật cười, véo mũi hắn: “Anh nha…”

Hắn làm vậy là chặt đứt cơ hội cầu cứu cô của Sở Uẩn Linh. Con rối vong linh của hắn rất mạnh, nói chung là sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

…

Sở Uẩn Linh cũng không rời đi, đến chạng vạng cô lại tung ta tung tăng chạy về, ngoại trừ hốc mắt hơi đỏ thì đã thu hết mọi cảm xúc

đau buồn khác.

Đông Ngự vừa nhìn thấy đã tỏ ra ghét bỏ: “Sao em còn chưa đi hả?”

Sở Uẩn Linh không đáp lại hắn mà lập tức đi tới trước mặt Thời Sênh, trịnh trọng quỳ xuống, dập đầu: “Cảm ơn công lao dưỡng dục của chị!”

Dập liền ba cái rồi mới đứng lên, “Chị, em đi đây, chị bảo trọng nhé.”

Thời Sênh xua tay: “Đi đi.”

Hốc mắt Sở Uẩn Linh càng đỏ hơn khi Thời Sênh lên tiếng. Cô bé cố nuốt nước mắt vào lòng, quay người chạy trốn, vừa chạy vừa hét lên: “Anh Đông Ngự, anh nhất định phải bảo vệ chị đấy nhé!”

“Cần em nói nữa chắc.” Đông Ngự thì thầm một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng của Sở Uẩn Linh.

Hẳn là lần này đi sẽ không quay lại đâu nhỉ?

Quả thực Sở Uẩn Linh không quay về nữa. Thông qua con rối vong linh kia, Đông Ngự biết rõ bọn họ càng lúc càng đi xa hơn, hướng về phía thành trì.

Rốt cuộc có thể hai người một thế giới với vợ yêu rồi.

Có lẽ là Thời Sênh nuôi Đông Ngự cực kỳ tốt nên Lưu Ly Sát vẫn hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Bọn họ đi qua mọi nơi trong Vong linh giới, ngắm núi cao sông dài, cùng nhìn mặt trời mọc rồi lặn.

Con người Đông Ngự một khi đã không biết xấu hổ lên thì Thời Sênh cũng phải tuyệt vọng. Ăn một bữa cơm cũng phải hôn, ngủ một giấc của phải hôn. Cũng may hắn hoàn toàn không có hứng thú với việc tiến thêm một bước kia.

Ký ức của hắn vẫn luôn không khôi phục, thậm chí còn không hề có chút ấn tượng nào. Thời Sênh thử mấy lần mà hắn cũng chỉ trưng ra vẻ mờ mịt.

Dù cô dẫn hắn đi làm những chuyện đã từng trải qua nhưng hắn cũng chỉ cảm thấy không thú vị, hoàn toàn không xuất hiện kỳ tích khôi phục ký ức nữa.

Thời Sênh vẫn luôn tính toán không biết có nên đe dọa hắn không.

Nhưng mà sau những chuyện đã trải qua trước đó, cô hoàn toàn không muốn dọa hắn.

“Vợ, qua đây.” Đông Ngự đứng ở chỗ cao duỗi tay xuống dưới cho Thời Sênh.

Thời Sênh giẫm lên một cục đá cao, đặt tay lên tay hắn rồi nhẹ dùng sức bước lên.

Nơi xa có sương khói lượn lờ, ánh nắng ban mai đang dần dâng lên nhuộm ráng mây thêm đỏ, khiến nó như một ngọn lửa hồng đang cháy, nửa thực nửa ảo.

Đông Ngự ôm chặt lấy Thời Sênh từ phía sau, cằm gác lên vai cô, cánh môi dán lên lỗ tai, cùng cô ngắm mặt trời dâng lên.

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua những tầng mây rồi đáp xuống mặt đất vẫn đầy sương mù, phủ lên mặt đất một tầng lụa mỏng như

cánh ve, duy mỹ và chấn động.

“Vợ, có lẽ anh…” Giọng Đông Ngự vang lên trong ánh mặt trời chói lòa, “Không chịu nổi nữa.”

Thân mình của Thời Sênh cứng đờ.

Gần đây Đông Ngự đã không còn cần hồn hỏa nhiều như trước nữa, không còn kiểu ít hay nhiều cũng hấp thu được hết.

Đây không phải một dấu hiệu tốt.

Giờ hắn lại chính miệng nói với cô.

“Không sao.” Trong mắt Thời Sênh ngập tràn ánh sáng, “Chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau.”

“Ừ, kiếp sau anh sẽ vẫn ở bên em.”

…

Bởi vì thời gian nhanh tới nên Thời Sênh tìm một chỗ ở, mỗi ngày chỉ cần ra ngoài đem một ít hồn hỏa về là được.

Đông Ngự càng ngày ăn càng ít đi, nhưng cũng may tinh thần vẫn còn tỉnh táo.

“Vợ, nếu nó ra ngoài thì em nhất định phải giết chết nó đấy.” Đông Ngự nắm lấy tay Thời Sênh, thần sắc bình tĩnh, hoàn toàn không có dấu hiệu sợ hãi nào.

Có cô ở bên, hắn hoàn toàn không cần sợ hãi.

Chương 1630: Pháp sư vong linh (hoàn)

“Ừ, được…” Thời Sênh gật đầu, tiếp tục bố trí căn phòng, thiết kiếm ở bên cạnh gõ vang leng keng, gọt những mảng đá dư thừa ra ngoài.

Nó biết làm sao chứ?

Đương nhiên là lựa chọn tha thứ cho cô rồi!

Đông Ngự đi lòng vòng bên cạnh Thời Sênh, không giúp đỡ mà ngồi nhìn như một thiếu gia làm thiết kiếm vô cùng tức giận, càng gọt đá mạnh hơn.

Cứ được chiều là lại làm ra vẻ! Hừ!

Nó là một thanh kiếm thực dụng, còn lâu nó mới làm bình hoa!

Hu hu hu… Thực ra nó cũng rất muốn làm bình hoa.

Gian thạch thất này sau này chính là nơi bọn họ ngủ. Thời Sênh bày ra đủ mọi ma pháp trận mà nguyên chủ từng học, còn thiết lập đủ loại trận pháp khác, sẽ không ai tới quấy rầy họ được.

Dù cho sau này vật đổi sao dời, mấy ngàn năm sau có người phát hiện ra thì nơi này cũng sẽ tự tiêu hủy vì có người đặt chân vào.

“Vợ, anh hơi đói.” Đông Ngự đột nhiên ngồi xổm xuống.

Thời Sênh ném đồ trong tay ra, “Em ra ngoài kiếm, ngoan ngoãn chờ

ở đây.”

“Ừ.”

Đông Ngự nhìn Thời Sênh đi ra, xác định cô đã đi xa liền đi tới chỗ thiết kiếm đang gọt đá: “Có thể giúp một chút không?”

Hắn biết thanh kiếm này có thể hiểu tiếng người.

Thiết kiếm dừng lại, “oong” một tiếng ý bảo hắn muốn gì?

Đông Ngự duỗi tay cầm lấy nó, đi tới vị trí trung gian căn phòng, bắt đầu khắc họa một ít thứ lên đó. Người thường mà cầm thiết kiếm thì chém gỗ còn chẳng xong chứ đừng nói khắc gì đó, thế nên Đông Ngự mới yêu cầu nó hỗ trợ.

Thiết kiếm xẹt qua mặt đất rồi bắt đầu vẽ. Hắn vẽ cực kỳ nghiêm túc như đang làm một chuyện cực kỳ thần thánh.

Không mất nhiều thời gian lắm, Đông Ngự liền nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, vì thế hắn buông thiết kiếm ra, “Không được nói cho cô ấy, được không?”

Thiết kiếm tiếp tục “oong” một tiếng, ta còn chẳng hiểu ngươi vẽ cái quái gì, chờ ngươi vẽ xong rồi ta mới nói cho chủ nhân biết, hừ.

Đương nhiên, Đông Ngự không hiểu thiết kiếm nói gì nên nghĩ là nó đồng ý rồi.

Bàn tay hắn áp xuống mặt đất, những đường hoa văn đó lập tức biến mất.

Thời gian sau đó, mỗi ngày Đông Ngự đều tranh thủ lúc Thời Sênh ra

ngoài để dùng thiết kiếm vẽ hoa văn trên đất, theo hoa văn càng lúc càng nhiều, thiết kiếm cũng mơ hồ nhìn ra đó là gì.

Hôm nay, Đông Ngự lại bảo Thời Sênh ra ngoài rồi tiếp tục vẽ trên mặt đất.

“Khụ khụ khụ khụ…” Vừa mới bắt đầu không bao lâu thì hắn đột nhiên ho khan, thiết kiếm rơi thẳng từ trong tay hắn xuống đất nghe “keng” một tiếng thật mạnh.

Thiết kiếm bay lên, bay vòng quanh hắn.

Ngươi không sao chứ?

Chủ nhân, chủ nhân, ngài mau trở lại!

Thời Sênh vốn chỉ ở cách đó không xa, nghe thấy thiết kiếm gọi mình thì lập tức quay về.

Đông Ngự đứng giữa căn phòng, thiết kiếm đang bay vòng quanh hắn, nhìn hết thảy đều bình thường.

“Có chuyện gì thế?” Thời Sênh nhìn về phía thiết kiếm.

“Oong!” Thiết kiếm hoàn toàn không nghe lời Đông Ngự, lập tức nói chuyện vừa rồi cho Thời Sênh nghe.

Đông Ngự có vẻ tủi thân đứng ở một bên. Hắn không biết thiết kiếm nói gì nhưng hắn biết, chắc chắn là thiết kiếm nói chuyện vừa rồi cho cô nghe.

Thời Sênh nghe xong thì mặt trầm xuống, duỗi theo kéo Đông Ngự lại, “Sao khó chịu mà không nói với em?”

“Hôm nay là… lần đầu tiên.” Lúc trước đều không sao, quả thực hôm nay là lần đầu tiên xảy ra chuyện này.

“Khó chịu thì không được giấu, em phải được biết tất cả những biến hóa xảy ra trong cơ thể anh, hiểu chưa?”

Đông Ngự hơi chần chừ rồi khẽ gật đầu.

Sau đó, Đông Ngự bị Thời Sênh trông coi vô cùng chặt chẽ, đôi khi ra ngoài tìm hồn hỏa cũng mang hắn theo. Đông Ngự muốn hoàn thành chuyện của mình cũng không nhanh như trước nữa.

Căn phòng đã được Thời Sênh bố trí gần như hoàn thiện, đồ bên trong tuy không nhiều nhưng lại vô cùng ấm áp, hoàn toàn không có cảm giác lạnh lẽo gì.

Đông Ngự thực thích nơi này, đây là nhà của hắn và cô.

Đông Ngự mất rất nhiều thời gian mới chuẩn bị xong hết thảy, sau đó đúng giờ Ngọ của một ngày kia, hắn che đôi mắt Thời Sênh rồi mới dẫn cô vào trong căn phòng.

“Làm gì mà thần thần bí bí thế?” Thời Sênh tiến lên phía trước, trong miệng không khỏi oán giận.

Đông Ngự để Thời Sênh đứng ở bên cạnh mình, đầu ngón tay xuất hiện một chút ánh sáng rồi thả nó xuống mặt đất.

Mặt đất vốn dĩ không có gì đột nhiên bị thắp sáng, một đồ án sống động liền xuất hiện.

Đông Ngự buông Thời Sênh ra, cô vừa cúi đầu liền nhìn thấy hai

bóng người đứng cạnh nhau, thiếu nữ mỉm cười, chàng trai cúi đầu nhìn cô, trong mắt toàn là sự dịu dàng, sau lưng họ là biển hoa vô cùng vô tận.

Thời Sênh chớp mắt, hình ảnh liền thay đổi, biến hóa thành một đồ án khác.

Đồ án đẹp mà chân thật giống như ảnh chụp chất lượng cao vậy.

Tổng cộng có hai mươi lăm bức, từ lúc bọn họ gặp mặt lần đầu tiên đến những cảnh đẹp mà họ đã từng đi qua, mỗi năm một bức.

“Anh làm ư?”

“Thích không?”

“Thích.”

“Sau này nó sẽ không biết mất, sẽ theo chúng ta chìm vào giấc ngủ.”

Giống như anh ở bên em.

Thời Sênh xoay người ôm lấy hắn, “Đừng sợ.”

“Anh không sợ, anh chỉ cảm thấy thời gian của chúng ta quá ít.”

Hắn còn chưa cùng cô đi hết cuộc đời này.

Thời Sênh ôm hắn, nói khẽ: “Chúng ta còn nhiều thời gian, tin em.”

Tương lai của bọn họ không ở nơi này, tương lai của bọn họ là ở thời không xa xôi ngoài kia.

Mà hiện tại của cô chỉ là để mở ra một con đường rực sáng hơn cho tương lai của họ.

“Ừ.” Đông Ngự ôm chặt lấy cô.

Hắn tin cô.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ mấy ngày sau, Đông Ngự đã không thể xuống giường, ngày nào cũng chịu đựng tra tấn. Lưu Ly Sát muốn xông ra khỏi cơ thể hắn nên không ngừng cướp đoạt sinh mệnh lực của hắn.

“Vợ, ra tay đi.” Đông Ngự nhìn người đối diện bằng vẻ mặt tái nhợt.

Thời Sênh mím môi, khom lưng hôn lên môi hắn: “Chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi.”

Đông Ngự cong môi cười, “Anh chờ em, Tiểu Sênh.”

Ánh mắt Thời Sênh hơi lóe lên, dưới cái nhìn chăm chú của Đông Ngự, cô bước từng bước ra xa, thấp giọng niệm chú ngữ, từng bước tường ánh sáng lần lượt được dựng lên mà trung tâm của chúng là Đông Ngự.

Thân ảnh Đông Ngự bị những bức tường ánh sáng ngăn trở, dần biến mất trong tầm mắt của Thời Sênh.

Từ đầu tới cuối cô đều duy trì vẻ bình thản.

Không cần sợ hãi.

Không cần khổ sở.

Không cần từ biệt.

Bởi vì bọn họ sẽ nhanh chóng gặp lại.

…

Sở Uẩn Linh đi trong một khu rừng rậm rạp, sau lưng cô là con rối vong linh. Xung quanh vô cùng an tĩnh, chỉ có âm thanh sàn sạt do bước chân đi lại của họ ma xát lên cành lá cây.

Con rối vong linh đột nhiên dừng lại, nhìn về một nơi xa.

Sở Uẩn Linh đi được một đoạn rồi mới phát hiện con rối vẫn không đuổi kịp liền vòng trở về, “Sao thế hả?”

Con rối vong linh cứ nhìn chằm chặp về phía đó. Sở Uẩn Linh nhìn theo với vẻ kỳ quái, trong đáy lòng bắt đầu thấy lo lắng, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nhưng vào lúc này, mấy luồng ánh sáng từ phương xa bay tới rồi chui vào trong thân thể của con rối vong linh, một luồng sáng lại chui vào thân thể của Sở Uẩn Linh, tốc độ nhanh tới mức cô không kịp phản ứng lại.

Một trận gió thổi qua làm áo choàng của con rối bay lên. Sở Uẩn Linh nhìn thấy cơ thể của nó không ngừng mọc ra máu thịt bao bọc lấy khung xương. Khi áo choàng đen rơi xuống, nó đã trở thành một người có da có thịt.

Con rối vong linh quỳ một gối xuống trước mặt Sở Uẩn Linh. “Chủ nhân.”

Mắt Sở Uẩn Linh nóng lên, sự bất an trong lòng lập tức tràn ra, “Chị… đi rồi phải không?”

“Vâng.”

Sở Uẩn Linh ngồi xổm xuống, ôm đầu gối khóc lớn.

Âm thanh xuyên qua rừng rậm, truyền về phương xa, vô cùng bi thống.

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu lên, duỗi tay ôm lấy con rối vong linh ở ngay gần mình giống như lúc còn nhỏ hay ôm cổ hắn: “Về sau cũng chỉ còn lại chúng ta thôi.”

“Ta sẽ bảo vệ người, chủ nhân.”

Chương 1631: Ôn cố tri tín (1)

Tất cả mọi người đều biết Tô Tín vẽ tranh 18+

*

Thời Sênh từng trải qua 101 cách chết, nhưng lần này lúc tỉnh lại, vẫn không khỏi giật mình.

Cô đang bị treo cổ!!

Cái kiểu chết rác rưởi này rốt cuộc là có ý gì hả!!

Không thể chọn một cách chết thoải mái một chút à?

Cổ bị dây thừng siết lấy, Thời Sênh rất khó chịu. Cô cứ treo thế này nữa, có lẽ cũng sẽ ngỏm mất.

“Bịch!”

Thời Sênh cắt đứt dây thừng, rơi xuống một đống sách, mắt nổi đầy sao.

Thời Sênh sờ cổ, đau rát.

Đau dã man luôn ấy!!

Thời Sênh chậm chạp ngồi dậy từ trong đống đồ linh tinh, dưới mông toàn là sách và ít giấy.

Nguyên chủ rốt cuộc là bị bệnh gì, treo cổ lại phải chuyển lắm sách như vậy đến dưới chân.

Thời Sênh lật những cuốn sách kia. Hầu hết là truyện tranh, những tờ giấy kia thì chỉ giống như mấy bản nháp và ý tưởng.

“Cái gì không biết?”

Thời Sênh chống người đứng lên khỏi đống sách, đặt mông ngồi vào ghế sofa bên cạnh, nhanh chóng quan sát xung quanh một vòng.

Phòng rất sạch sẽ, mỗi một chỗ đều thu dọn vô cùng ngăn nắp quy củ. Cô đang ở trong phòng khách, trong phòng có một chùm đèn thủy tinh, cô đã treo cổ trên cái đèn đó.

Cái đèn thủy tinh này hòa làm một thể với trần nhà à? Người nặng như vậy mà cũng chịu được!!

Thời Sênh chắc chắn trong cái nhà này chỉ có một mình cô, lúc này mới yên tâm.

Cô đứng dậy tìm nhà vệ sinh trước, nhìn nhìn cổ mình, dấu siết bên trên rất nghiêm trọng, lúc này đã sưng rồi.

Thời Sênh cảm thấy mình nuốt nước bọt cũng rất khó khăn.

Cô lại đe doạ dụ dỗ cướp được một chai thuốc từ chỗ hệ thống, sau khi bôi xong bắt đầu tiếp nhận ký ức.

Nguyên chủ tên là Tô Tín.

Gia đình tuy không phải là danh môn vọng tộc, nhưng cũng là thư hương môn đệ. Ba là nhà thư pháp nổi tiếng, mẹ là bậc thầy quốc

họa. Nguyên chủ từ nhỏ lớn lên trong gia đình thế này nên cũng thích hội họa.

Vốn dĩ mẹ cô cũng muốn để cô học quốc họa, nhưng nguyên chủ không thích, ngược lại đi lên con đường hoàn toàn trái ngược với kỳ vọng của gia đình.

Cô vẽ loại truyện tranh mà giới trẻ thích nhất.

Đối với thế hệ của ba mẹ cô, truyện tranh đều là thứ vớ vẩn, thứ không vừa mắt.

Vì chuyện này, nguyên chủ mâu thuẫn không ít với gia đình, dẫn đến sau đó nguyên chủ căn bản không làm sao về nhà được, quan hệ trong nhà cũng vô cùng cứng nhắc, đón lễ đón Tết đều không thấy gọi điện thoại.

Nguyên chủ rất thích vẽ tranh. Lúc cô học đại học, cũng bởi vì đăng liên tiếp một bộ truyện “Ngai vàng Vinh dự” mà nổi tiếng. Bộ truyện này cũng là tác phẩm nổi tiếng của cô, đã cải biên thành phim hoạt hình và game mobile.

Nguyên chủ dựa vào bộ truyện tranh này, trở thành người mới hot nhất lúc ấy.

Nguyên chủ có thể điều chỉnh các loại phong cách, sau đó lại liên tục ra mấy bộ tác phẩm, khí chất đều rất tốt, trong giới manga cũng coi là có tiếng tăm.

Bước ngoặt của câu chuyện là lúc nguyên chủ nhận một bộ truyện cải biên hot nhất bây giờ.

Đây là một bộ nam tần huyền huyễn, loại bán IP vô cùng chạy, vô

cùng hot.

Nguyên chủ vốn dĩ chỉ vẽ truyện gốc, tất cả tình tiết và nội dung, đều là ý tưởng của mình.

Thỉnh thoảng cũng sẽ vẽ tranh minh họa hoặc là trang bìa, những thứ khác chưa từng vẽ.

Cho nên khi đó lúc người khác tìm cô, cô không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Nhưng sau đó cô phát hiện tác giả của bộ này là học trưởng ở trường đại học của cô. Vị học trưởng đó rất tài hoa. Lúc đi học nguyên chủ đã rất yêu thích anh ta, cho nên sau khi biết anh ta là tác giả, dưới sự thuyết phục của công ty, nguyên chủ sau khi suy nghĩ liền đồng ý tiếp nhận.

Nhưng chuyện này giống như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, phương hướng phát triển hoàn toàn không được khống chế.

Ngay lúc cô và học trưởng suy nghĩ ra thiết lập nhân vật, cuối cùng lúc khẳng định chuẩn bị thông báo, có một họa sĩ thông báo trước, thậm chí còn cho ra cả nhân vật cô chưa kịp vẽ ra, phong cách vẽ giống y hệt cô.

Có người cho ra nhân vật trước, lần này học trưởng và biên tập liền có chút do dự.

Đây là đạo văn?

Bất kể ở nơi nào, đạo văn đều là một vết nhơ lớn.

Nguyên chủ và biên tập giải thích, cô không đạo văn của bất cứ ai,

bộ này là cô tự vẽ, mà toàn bộ quá trình đều trao đổi với vị học trưởng kia, ghi chép nói chuyện có thể làm chứng.

Biên tập là biên tập nhiều năm của nguyên chủ, vẫn tin tưởng cô.

Hai bên còn chưa giải thích rõ, chuyện này không biết tại sao lại bị đưa lên mạng. Những người đã sớm nhìn nguyên chủ không vừa mắt liền bắt đầu công kích.

Một người nổi tiếng xuất hiện một vết đen, vậy thì sẽ có vô số người nhảy ra không ngừng phóng đại vết đen đó, hận không thể đạp người ta vào trong vũng bùn, vĩnh viễn không trở mình được.

Nguyên chủ định giải thích, nhưng giải thích của cô có chút yếu ớt.

Bởi vì người họa sĩ kia đã thông báo trước một bước, bày tỏ sẽ chính thức hợp tác với tác giả, mà tác giả bên kia cũng đồng ý rồi.

Nguyên chủ còn chưa ký hợp đồng với công ty bên kia. Cô mới chỉ phác thảo. Sau khi phác thảo được thông qua, mới có thể ký kết hợp đồng chính thức, bởi vì những thứ này đều có công ty bảo đảm, cũng không cần lo lắng gặp chuyện không bình thường gì.

Nhưng bây giờ hợp đồng đã bị người khác ký rồi, cô còn rơi vào cái danh tiếng đạo văn.

Đương nhiên cái này vẫn chưa đến mức khiến cho nguyên chủ tự sát. Tác phẩm của cô vẫn còn đó, số fan lớn, trên mạng nói một khoảng thời gian sẽ thôi, sau đó sẽ hết.

Nguyên chủ nếu như không nhận bộ cải biên kia, sẽ bắt đầu cập nhật ý tưởng truyện tranh của mình, một bộ cổ phong huyền huyễn “Ma tướng”.

Nhưng ngay lúc chuyện này sắp lắng xuống, họa sĩ kia bắt đầu đăng liên tiếp “Ma tướng”, nói là tác phẩm cô ta đã vẽ xong, nhưng luôn chưa phát hành.

Trừ một chút xíu khác biệt, còn lại giống của cô như đúc.

“Ma tướng” của nguyên chủ chỉ cho biên tập xem qua. Lúc ấy cô mới chỉ vẽ hai chương, biên tập rất coi trọng. Nhưng bây giờ họa sĩ kia cập nhật một mạch đến mười chương.

Cô mặc dù còn chưa vẽ, nhưng cả kịch bản gốc cô đều đã viết xong. Tnh tiết nội dung cập nhật của họa sĩ kia, hoàn toàn giống kịch bản gốc của cô.

Biên tập vốn dĩ rất tin nguyên chủ, lúc này cũng bắt đầu nghi ngờ. “Ma tướng” cô ấy chỉ xem đến hai chương, hơn nữa còn không phải bản thảo cuối cùng. Bây giờ người ta lại phát ngôn rằng bộ tác phẩm này đã vẽ xong, chỉ là trước đó không cập nhật. Vì vậy, biên tập nghi ngờ nguyên chủ cũng không phải không có lý.

Cô có thể nói một tác phẩm đã kết thúc đạo văn tác phẩm mới chỉ bắt đầu của cô không?

Không thể!

Nguyên chủ không biết xảy ra chuyện gì, đối mặt với hỏi han của bạn bè biên tập, cô chỉ có thể thanh minh cho mình, nhưng bảo cô lấy bằng chứng ra, cô có thể có bằng chứng gì?

Công ty bên kia không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên muốn hủy bỏ hợp đồng với cô, còn lấy việc cô đạo văn tác phẩm của người khác làm lý do, yêu cầu cô trả tiền vi phạm hợp đồng, đền bù tổn thất danh

dự của công ty.

Biên tập mặc dù có ý nói thay cho cô, nhưng rốt cuộc là thấp cổ bé họng, không có tác dụng gì.

Một khoảng thời gian sau đó, nguyên chủ luôn điều tra họa sĩ kia, nhưng cô phát hiện họa sĩ đó rất thần bí, chưa bao giờ để lộ cất cứ thứ gì liên quan đến cuộc sống, cũng không lộ diện, thứ có thể tìm được, đều là có liên quan đến tác phẩm.

Không tìm được họa sĩ, mà họa sĩ còn càng ngày càng hot, nguyên chủ rất tuyệt vọng, cô không hiểu tất cả những thứ này là vì sao.

Cô muốn tiếp tục sáng tác, nhưng phát hiện sau khi mình trải qua những chuyện này, linh cảm lại cạn kiệt, cầm bút cũng không biết vẽ cái gì.

Chương 1632: Ôn cố tri tín (2)

Không cách nào vẽ tiếp, bị kìm nén thời gian dài, thế là nguyên chủ bị trầm cảm, nên mới có tiết mục tự sát.

Chuyện này đặt ở vị trí của nguyên chủ, quả thật rất kỳ lạ, một người không tra được cái gì, đột nhiên bắt đầu đăng liên tiếp đồ của mình, giống như cô ta là một linh hồn khác ở trong đầu cô.

Nhưng để Thời Sênh xem, thì không có gì kỳ lạ cả.

Có người xuyên không hoặc là trọng sinh thôi!

Lợi dụng tiên tri, phát hành truyện tranh mình đã xem trước một bước, tìm kiếm cơ hội, đây là motip rất thường gặp trong này.

Đương nhiên nhân vật như vậy cũng phải có khả năng nhất định mới được, không có năng lực, cho dù là dựa theo vẽ, cũng chưa chắc có thể vẽ ra được.

Nếu bản thân có thiên phú, tại sao phải dùng thành quả của người khác chứ?

Vấn đề này rất đơn giản, bởi vì nhân vật biết bộ tác phẩm này sẽ nổi tiếng, có thể trong thời gian ngắn nhất tạo ra danh tiếng cho mình, không cần hao phí thời gian dài, tự mình suy nghĩ ra một bộ tác phẩm, còn phải gánh vác kết quả không hot.

Có ngón tay vàng thuận tiện như vậy, tại sao không dùng chứ?

Đương nhiên loại dự tính này, thông thường đều dùng ở hai thế giới khác nhau.

Bởi vì là ở một thế giới khác, cho nên có thể vui vẻ ăn cắp bản quyền tác phẩm mà không phải lo có ai truy cứu vấn đề bản quyền.

Nguyện vọng của nguyên chủ là phụng dưỡng ba mẹ thật tốt, và tìm ra cái người hại cô rơi vào kết cục này, còn muốn vẽ ra một cái đế quốc.

Phía trước thì dễ rồi.

Phía sau Thời Sênh thật sự có chút vô lực.

Cô vẽ xấu lắm!!

Vẽ cho quỷ xem và vẽ trận pháp thì cô làm được, nhưng vẽ người loại nghệ thuật có tình cảm lãng mạn này, cô thật sự không làm được.

Trận pháp cũng là thứ rất phức tạp. Theo lý mà nói, người biết vẽ trận pháp, kỹ xảo vẽ sẽ không quá kém, nhưng Thời Sênh là một người không bình thường, cô chính là không biết.

Cô có thể làm sao chứ? Cô cũng rất tuyệt vọng!

… Đói quá, ăn cơm trước đã.

Thời Sênh tuyệt vọng đi một vòng trong phòng, gạt ra mấy thùng mì gói, thở hổn hển lấp đầy bụng.

Từ sau khi nguyên chủ hủy bỏ hợp đồng với công ty, tiền còn lại trên người không nhiều, lại không dám nói với gia đình, cho nên cơ bản

đều dựa vào mì gói sống qua ngày.

May mà cái nhà này vẫn là của nguyên chủ, không cần lo lắng đầu đường xó chợ.

Ăn xong, Thời Sênh đến phòng sách tìm được máy vi tính, mở máy ra đăng nhập tài khoản mạng xã hội cô ấy thường dùng.

Tít tít tít...

Vừa vào, tiếng tít tít tít nhắc nhở kêu không ngừng. May mà nghề nghiệp của nguyên chủ có yêu cầu rất cao đối với máy vi tính, không đến mức bị lag chết.

Phần lớn là hỏi cô chuyện đạo văn, Thời Sênh xóa từng cái một.

Cuối cùng chỉ giữ lại một khung đối thoại.

[Đào Tô: Tiểu Tín, em cũng đừng lo lắng, chuyện này chị sẽ lưu ý giúp em. Em đừng cả ngày làm tổ ở trong nhà, ra ngoài đi lại chút, thả lỏng tâm tình.]

[Đào Tô: Tiểu Tín, tại sao không nghe điện thoại?]

[Đào Tô: Tiểu Tín, chị biết em rất khó chịu, chị cũng không biết phải làm sao, chuyện này là công ty quyết định, cho dù chị tin em cũng vô dụng. Tiểu Tín, em đừng làm chuyện dại dột gì nhé. Chị dẫn dắt em nhiều năm như vậy, biết em là người thế nào, chị tin em.]

Đào Tô này, là biên tập viên của nguyên chủ.

Nguyên chủ là tác giả thuộc trang web Kuman, cũng coi là đại lão dẫn đầu trong giới manga, độc giả nhiều, kênh nhiều, làm ra rất nhiều

truyện tranh và phim hoạt hình kinh điển.

Thời Sênh tắt khung đối thoại với biên tập viên, mở trang web đăng nhập vào tài khoản của nguyên chủ.

[Xin lỗi, tài khoản của bạn đã bị tạm ngừng.]

Trên trang chính lạnh lùng vô tình nhảy ra mấy chữ lớn.

Thời Sênh: "…"

Thời Sênh lần nữa mở khung đối thoại với Đào Tô ra.

[Tô Tín: Công ty có phải có chút quá đáng không, tài khoản của em cũng khoá rồi??]

[Đào Tô: Cái gì?]

Bây giờ là giờ làm việc, Đào Tô trả lời rất nhanh, có thể là đột nhiên nhận được tin nhắn đến từ họa sĩ offline đã lâu của mình, Đào Tô tỏ ra có chút bất thường, nhưng rất nhanh liền biết Thời Sênh nói cái gì.

[Đào Tô: Xin lỗi Tiểu Tín, đây là quyết định của công ty.]

[Đào Tô: Tiểu Tín em không sao chứ? Cuối tuần này chị đến thăm em nhé. Em vẫn ở chỗ cũ chứ?]

Thời Sênh không trả lời Đào Tô, mà chạy đi tìm hợp đồng, sau khi xem hợp đồng từ trong ra ngoài ba lần, cô mới bùm bùm gõ chữ.

[Tô Tín: Căn cứ hợp đồng, cho dù hủy bỏ hợp đồng, công ty cũng không có quyền đóng tài khoản của em. Chị nói với người bên trên, mở tài khoản của em ra, nếu không chúng ta sẽ gặp ở tòa án.]

[Tô Tín: Em không sao.]

[Đào Tô: Tiểu Tín, em….]

Đào Tô bên kia dừng lại một lúc.

[Đào Tô: Trên hợp đồng quả thật không có điều khoản đóng tài khoản của em. Nhưng công ty nói em vi phạm hợp đồng trước, cho nên mới đóng tài khoản của em. Lát nữa chị sẽ phản ánh với bên trên, xem có thể mở tài khoản cho em không, em đừng vội.]

Đào Tô muốn nói là, đã huỷ bỏ hợp đồng rồi, mở tài khoản ra có tác dụng gì chứ?

[Tô Tín: Vâng.]

Thời Sênh trả lời xong câu này, liền không để ý đến Đào Tô nữa.

Chờ Thời Sênh xem xong và có hiểu biết đại khái về tác phẩm của nguyên chủ, Đào Tô đã nhắn đầy màn hình rồi.

[Đào Tô: Tiểu Tín, em chuyển nhà chưa? Nếu không chị cuối tuần đến thăm em.]

[Đào Tô: Tại sao không nói chuyện?]

[Đào Tô: Tiểu Tín, trong lòng em không dễ chịu có thể nói ra, đừng như vậy người sẽ ngột ngạt…]

Biên tập Đào Tô này mặc dù trước đó từng nghi ngờ nguyên chủ, nhưng sau khi nguyên chủ giải thích, cô ấy vẫn lựa chọn tin tưởng nguyên chủ.

Dẫu sao nguyên chủ từ lúc đầu là cô ấy dẫn dắt, nhiều năm như vậy, thế nào cũng có chút cảm tình.

Đầu ngón tay Thời Sênh chạm vào bàn phím, suy tư chốc lát mới gõ chữ.

[Tô Tín: Em rất ổn, không có ở nhà, không cần qua đây.]

[Đào Tô: Em ở đâu?]

[Tô Tín: Giải sầu.]

[Đào Tô: Giải sầu một chút cũng tốt, em quay về nói với chị, chị đi thăm em.]

[Tô Tín: Vâng.]

Thời Sênh tắt khung đối thoại với Đào Tô đi, đang định offline thử xem cô có thể vẽ ra cái quỷ gì, lại có một tin nhắn nhảy ra.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm, cậu cuối cùng chịu online rồi. Tớ đã mua vé máy bay, tối nay sẽ đến, cậu nhất định phải cố chịu. Đừng để lúc tớ đến chỉ còn lại cái xác, tớ sẽ không nhặt xác cho cậu đâu.]

Ai đây?

Thời Sênh nhìn chằm chằm cái tên đó suy nghĩ một lúc, mới từ trong ký ức của nguyên chủ lôi ra được một người.

Bạn học chung mẫu giáo, tiểu học, trung học, đại học, kiêm bạn nam khuê mật, kiêm trúc mã, kiêm hàng xóm... Hách Bảo Bối.

Ừm, đây là tên mụ.

Đại danh gọi là Hách Thịnh.

Nhà Hách Bảo Bối và nhà nguyên chủ là mấy đời thân nhau. Hai nhà lại ở cùng một tiểu khu, cho nên Hách Bảo Bối và nguyên chủ từ nhà trẻ đến đại học đều là cùng trường, thanh mai trúc mã xứng đôi.

Tất cả mọi người đều cho là bọn họ sẽ ở bên nhau, nhưng hai người quá thân, thân đến nỗi không thể xuống tay với nhau, căn bản không yêu nhau được.

Hách Bảo Bối tốt nghiệp một cái, liền nói muốn theo đuổi tự do, vứt bỏ nguyên chủ đi nước ngoài, kinh hãi một đám người.

Sau khi Hách Bảo Bối xuất ngoại, liên lạc của hai người cũng chỉ có thể là thỉnh thoảng gọi điện, trò chuyện trên mạng một chút.

Sau khi nguyên chủ xảy ra chuyện, không lên mạng, Hách Bảo Bối phát hiện tiểu thanh mai của mình đã offline rất lâu, sau đó mới phát hiện xảy ra chuyện, lập tức mua vé máy bay trở về nước, đến tự do cũng không cần.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm! Có ở đấy thì hú một phát nào, cậu không lên tiếng tớ sẽ gọi điện báo cảnh sát đấy!!]

[Tô Tín: Hú.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: …]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Đến sân bay đón!!! 12 giờ đêm đến!! Tớ không quan tâm cậu bây giờ đau lòng hay không đau lòng, dù sao tớ

không nhìn thấy cậu, tớ sẽ đâm máy bay đó.]

[Tô Tín: Vậy cậu đâm đi.]

Đồ thần kinh!

Chương 1633: Ôn cố tri tín (3)

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm!!! Cậu phấn chấn lên cho tớ, ông đây không phải về rồi sao? Tên hỗ xược nào dám ức hiếp cậu, Trẫm lúc nào cũng có thể chém ả!!]

[Tô Tín: Tớ rất phấn chấn.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Nói cái rắm gì thế, cậu từ trước đến nay không nói chuyện với tớ như vậy. Cậu có phải là bị thần kinh rồi không???]

Thời Sênh im lặng, nguyên chủ là nói chuyện với Hách Bảo Bối thế nào?

Thời Sênh mở lịch sử nói chuyện ra. Nguyên chủ ở trước mặt Hách Bảo Bối nhất định chính là một người phóng khoáng ăn nói mất lòng, loại lời nói không thể nói với người khác, ở chỗ Hách Bảo Bối, đều có thể nói.

[Tô Tín: Tớ khả năng quỷ nhập vào người rồi, có sợ không?]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm cậu tỉnh táo chút cho ông đây, đừng có ăn nói linh tinh, tớ hơi sợ.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm, cậu là tốt nhất.]

Thời Sênh khẽ cười một tiếng, tiểu trúc mã này đối với nguyên chủ mặc dù không có tình cảm nam nữ, nhưng tuyệt đối có thể coi là một người anh tốt.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tớ lên máy bay rồi, lát nữa còn phải chuyển máy bay, nhớ đến sân bay đón tớ đấy. Tô Tiểu Tâm, tớ muốn nhìn thấy cậu còn sống, còn sống!! Chết cự tuyệt nhận!]

[Tô Tín: Nghèo.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ:?? Tiền tiết kiệm của cậu sớm đã là bảy con số rồi, nghèo cái gì?]

[Tô Tín: Đền tiền vi phạm hợp đồng rồi.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Cậu ngu hả?!]

Hách Bảo Bối sau khi gào xong những lời này liền không lên tiếng nữa. Mấy phút sau Thời Sênh nghe thấy tiếng tin nhắn điện thoại. Cô lật ở phòng khách nửa ngày, mới tìm được điện thoại trong đống sách dưới chỗ cô treo cổ kia.

Rất nhiều tin nhắn, nguyên chủ cơ bản đều chưa xem, tin nhắn mới nhất là một tin nhắn chuyển khoản.

Hách Bảo Bối chuyển cho cô mười nghìn.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Dùng tạm đi, đợi tớ về rồi hãy nói.]

Thời Sênh nhìn thời gian vẫn sớm, lại mở trang của họa sĩ làm nguyên chủ thành cái bộ dạng này ra xem.

Bút danh của họa sĩ này là Ô Vân, phía sau tác giả có thể nhìn thấy số fans, đã rất nhiều rồi.

“Ma tướng” trong thời gian ngắn đã cập nhật đến năm mươi chương,

duy trì tiết tấu một ngày một chương, có thể thấy việc hắn nói đã vẽ xong rất đáng tin.

Dựa theo sáo lộ, nếu như Ô Vân này là nhân vật chính, như vậy bộ "Ma tướng" này nhất định sẽ hot, hơn nữa còn rất hot.

Thời Sênh lật kịch bản gốc "Ma tướng" của nguyên chủ ra, tình tiết truyện rất hay, thiết kế đầu mối chính và đường nhánh tương xứng, cộng thêm yếu tố ** lưu hành nhất bây giờ, vô cùng hút fans.

Quan trọng ở chỗ "Ma tướng" mặc dù là lấy danh của người khác, nhưng từ đầu chí cuối, công và thụ đều nằm giữa tình yêu mơ hồ, không chọc thủng lớp cửa sổ giấy kia, cho dù sau này cải biên thành phim hoạt hình hoặc là phim truyền hình gì, đều tuyệt đối có thể trực tiếp mô phỏng.

Ô Vân có một weibo, weibo không có bất kỳ liên kết nào, giống như một tài khoản chết. Thời Sênh thuần thục tra IP, phát hiện chỉ là một quán net, thời gian đăng nhập, chính là lúc hắn đăng một tin weibo cuối cùng. Càng tuyệt vọng là quán net không có camera, muốn xem xem là kẻ nào cũng không được.

Tin tốt duy nhất chính là quán net này ở cùng một thành phố với cô, Ô Vân cũng là người ở thành phố này.

Mà tài khoản trên Kuman dùng để cập nhật đó, tra được là công ty Kuman, đây là biên tập đăng thay…

Thời Sênh tiếp tục hack máy tính của biên tập viên đó, cuối cùng tìm được tung tích của Ô Vân.

Thời Sênh xác định địa điểm, đợi cô tìm cơ hội đi xem xem Ô Vân này là thần thánh phương nào.

Còn về bộ ngòi nổ trước đó, cũng đã bắt đầu đăng liên tiếp, vừa hay cập nhật một chương.

Từ sau khi khẳng định Ô Vân là chủ bút, tác giả học trưởng đó liền không nói chuyện với nguyên chủ nữa, có lẽ ở trong lòng kinh hãi cho rằng nguyên chủ là đạo văn.

Ô Vân…

Sau này sợ rằng thật sự là mây đen*, không còn trời trong nữa rồi!

*Mây đen: Ô là đen, Vân là mây. Ô Vân là đám mây đen.

“Chậc!” Trò chơi bắt đầu rồi.

[...] Trò với chả chơi!

Thời Sênh đóng trang web, rút giấy trắng trên bàn nguyên chủ ra, cầm bút định dựa theo ký ức của nguyên chủ thử xem có thể trở thành cao thủ không.

Bút chì vạch qua trên giấy màu trắng. Một đường lại một đường cong xuất hiện.

Đợi cả nhân vật phơi bày trên giấy rồi, Thời Sênh lập tức thở dài.

Nhân vật là hữu hình, nhưng hoàn toàn không có linh khí, giống như là vật chết cứng nhắc. Cái này là dựa vào ký ức cơ bắp của nguyên chủ mới hoàn thành, loại tác phẩm này cầm ra ngoài, sẽ bị đánh chết.

Thời Sênh lại vẽ ra một trận pháp bên cạnh, trận pháp so với nhân

vật cứng nhắc đó, là hai phong cách vẽ hoàn toàn khác nhau.

Sênh Vẽ Xấu không muốn nói chuyện.

Cô ném bút đi, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, ánh sáng màu cam bao phủ lấy cô.

Lúc này đã gần hoàng hôn, tiểu khu phía dưới có người dắt chó đi dạo. Con chó nhỏ nô đùa như trẻ con, người lớn ở bên cạnh mỉm cười nhìn, tình cảnh rất vui vẻ ấm áp.

Thời Sênh đứng một lúc, xoay người đi thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài kiếm đồ ăn.

Ăn xong bữa tối, lại đi loanh quanh một vòng trên đường, đón xe đến sân bay, vừa kịp giờ.

Cô vừa đi vào sân bay, số điện thoại của Hách Bảo Bối đã gọi đến.

Có giọng nói gào to từ bên kia vang lên, nhạc nền là tiếng người ồn ào, “Ở đâu?”

“Cửa ra.”

“Sao tớ không thấy cậu? Cậu tàng hình rồi à?”

“Cổng chính lối ra.”

“…” Tiếng Hách Bảo Bối gần lại, “Có người đi đón người như cậu à??”

Hách Bảo Bối cúp điện thoại, Thời Sênh đứng một lúc ở cửa ra, rất nhanh nhìn thấy một tên con trai mặc xanh xanh đỏ đỏ đeo kính đen

kéo vali hành lý, tốc độ một trăm mét chạy nước rút từ trong đám người qua đây.

Đám người xung quanh đều dùng ánh mắt “đi gấp vậy làm gì” nhìn chăm chú cái kẻ không bình thường này.

Lúc Hách Bảo Bối đến trước mặt cô, trực tiếp cuốn theo một cơn gió, mang theo cả mùi nước hoa không biết là của ai, đập vào mặt Thời Sênh.

Hách Bảo Bối cao mét tám, đẹp trai ngời ngời, rất phù hợp với thiết lập anh trai hàng xóm.

Hách Bảo Bối dừng lại trước mặt Thời Sênh. Thời Sênh đã thủ sẵn tư thế cự tuyệt ôm, nhưng Hách Bảo Bối không xông lên, ánh mắt quan sát cô từ trên xuống dưới mấy lần, dường như đang xác định cô có phải vẫn còn sống không.

“Tô Tiểu Tâm, sắc mặt này của cậu cũng có thể đi tranh cử tuyển chọn sắc mặt kém nhất trong lịch sử rồi đấy.” Hách Bảo Bối quan sát xong, mở miệng.

“Nghèo chỉ có thể ăn mì gói.” Thời Sênh không biết làm sao buông tay.

Khóe miệng Hách Bảo Bối giật giật, tháo kính đen xuống cài lên ngực, “Đi, anh dẫn cô đi ăn đại tiệc.”

“Vừa ăn rồi.”

“Tớ vẫn chưa ăn!” Hách Bảo Bối trợn mắt, “Ông đây nghìn dặm xa xôi quay về, mời cậu ăn cơm cậu còn không vui. Tô Tiểu Tâm cậu ngứa da à!”

Thời Sênh: "…" Ông đây thấy anh mới là ngứa da đấy.

Cuối cùng Hách Bảo Bối chỉ được ăn một bát mì. Bây giờ đêm muộn rồi, kinh doanh trong thành phố đều là đồ ăn nhanh 24 giờ. Hách Bảo Bối chỉ đành dời đại tiệc đến ngày mai.

Thời Sênh đưa Hách Bảo Bối đến khách sạn, cái miệng của Hách Bảo Bối chưa từng ngậm lại.

"Tên khốn kiếp nói cậu đạo văn ở đâu chui ra vậy hả?" Hách Bảo Bối đại khái là quan sát vẻ mặt Thời Sênh không khó coi như hắn tưởng tượng, lúc này mới đi vào vấn đề chính.

"Hắn không nói tớ đạo văn, chỉ là đăng truyện trước tớ mà thôi."

Thời Sênh nói đơn giản lại chuyện một lần cho Hách Bảo Bối, từ đầu chí cuối đều duy trì sự bình tĩnh. Sự chú ý của Hách Bảo Bối một nửa đặt trên mặt Thời Sênh, một nửa đặt trên sự việc.

Đợi Thời Sênh nói xong, câu nói đầu tiên của hắn là, "Tô Tiểu Tâm, cậu không bị bệnh chứ?"

Thời Sênh: "…" Cậu mới có bệnh ấy!

Chương 1634: Ôn cố tri tín (4)

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!!” Hách Bảo Bối ôm gối tránh qua một bên, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Hành động hôm nay của cậu không giống với cậu mọi khi, tớ nghi ngờ cậu có bệnh thì có gì sai chứ?”

Thời Sênh: “…”

Hình như không có gì sai.

Thời Sênh vứt gối trong tay, “Tớ bây giờ là người trải qua mưa gió, làm sao còn có thể giống như trước đây?”

Tô Tín người này….

Từ nhỏ chính là một người kiêu ngạo, lúc đi học, cũng là tài nữ nổi tiếng của trường.

Bởi vì chuyện vẽ truyện tranh, mâu thuẫn với gia đình, cô cũng luôn không chịu cúi đầu, giống như cô nhận lỗi trước chính là thừa nhận lời của ba mẹ vậy.

Trong xương cốt cô có một cỗ sức mạnh không chịu thua, muốn để ba mẹ nhìn xem, truyện tranh cũng không tồi tệ như vậy.

Đáng tiếc xảy ra chuyện như vậy, cô trăm miệng cũng không thể bào chữa. Thời gian dài như vậy, cô đến một người nói chuyện cũng không có.

Một người kiêu ngạo, bị đả kích, lại không có dẫn dắt đúng đắn, lúc nội tâm yếu đuối, so với người vốn yếu đuối càng sụp đổ nhanh hơn.

Tô Tín chính là một người như vậy.

Tô Tín có có chút bệnh thích sạch sẽ. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hách Bảo Bối từ đầu chí cuối đều không động đến cô.

Không phải là không đủ quan tâm, chỉ là bởi vì nhớ tất cả thói quen của cô.

Hách Bảo Bối mắt trợn trắng, “Tớ nói này, chuyện lớn như vậy sao cậu lại không nói với tớ?”

Tiểu thanh mai nhà hắn lại bị người ức hiếp như vậy, người khác có thể nhịn chứ Hách Bảo Bối không thể nhịn!!

“Có liên lạc với cậu, nhưng không liên lạc được.” Thời Sênh ngồi ở cạnh giường.

Nguyên chủ quả thật từng liên lạc với Hách Bảo Bối, nhưng Hách Bảo Bối thời gian đó giống như mất tích, bất kể là trên mạng hay là điện thoại đều không liên lạc được.

Sau đó xảy ra chuyện, khiến cho nguyên chủ không có tinh lực đi liên lạc với hắn, cũng không có thời gian lên mạng.

Biểu tình của Hách Bảo Bối khẽ thay đổi, lúc này mới nhớ tới khoảng thời gian đó điện thoại và ví tiền của mình đều bị trộm, lại còn ở một nơi vô cùng xa xôi…

“Được, chuyện này tớ sẽ tra giúp cậu, Ô Vân gì kia? Mẹ kiếp, dám ức hiếp cậu, ông đây giết chết hắn.” Hách Bảo Bối mặc dù lớn lên ở

một gia đình có giáo dục, không hiểu sao hắn hoàn toàn không thừa kế được đức tính tốt của ba mẹ, lên trung học bắt đầu xiêu vẹo, đánh nhau hút thuốc uống rượu, tinh thông mọi thứ.

Nếu không phải sau đại học xuất ngoại đi lưu lạc, hắn tuyệt đối có thể lăn lộn thành nhất bá.

Vì chuyện này ba mẹ Hách gia giận đến không ngừng giậm chân, thường xuyên họp mặt với ba mẹ Tô gia, lên án mạnh mẽ hai đứa con không nên thân này.

“Tô Tiểu Tâm, xin lỗi!” Hách Bảo Bối mặt đầy chân thành xin lỗi.

“Cậu xin lỗi gì tớ chứ?” Thời Sênh kinh sợ.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tớ đều không ở bên cậu.” Hách Bảo Bối bắt đầu dỗ dành, “Lúc tớ biết tin tức này, gọi điện thoại cho cậu, nhưng cậu đều không nghe. Tớ thật sự sợ cậu xảy ra chuyện, suýt nữa thì gọi điện thoại cho chú và dì, kết quả phát hiện cậu online.”

Hách Bảo Bối ở trên mạng chỉ biết cô bị người mắng đạo văn, hoàn toàn không biết ở đây còn có chuyện “Ma tướng”.

Lúc ở sân bay nhìn thấy cô, mặc dù cảm thấy cô có chút kỳ quái, nhưng cũng tốt hơn so với việc hắn quay về nhìn thấy một người sắp chết, cho dù có bị thần kinh, đó cũng là Tô Tiểu Tâm nhà hắn.

Thời Sênh nhìn hắn một cái, đáng tiếc, tiểu thanh mai nhà anh đã chết rồi.

Con người là sinh vật rất yếu ớt, không vượt qua nổi một bước ngoặt, thì chỉ có thể đi về phía huỷ diệt.

“Nhưng mà, hắn tại sao có thể đăng bản thảo lên trước cậu?” Hách Bảo Bối sờ cằm, trong nháy mắt tiến vào chế độ Sherlock Holmes, “Không phải là lắp đặt camera ở nhà cậu chứ? Không được, ngày mai tớ phải xem xem.”

Chuyện này chỗ nào cũng thấy kỳ lạ.

Thời Sênh: “....”

Cô mặc dù đã tra được Ô Vân ở nơi nào, cũng đoán được Ô Vân tại sao có thể đăng bản thảo lên trước cô, nhưng Hách Bảo Bối không phải Phượng Từ, cô nói, hắn có thể không tin, hơn nữa sẽ còn tưởng cô bị thần kinh.

Nhìn những lời hắn nói trước đó, đã nghi ngờ cô bị thần kinh ×N rồi!

Hách Bảo Bối sợ Thời Sênh một mình về không an toàn, dứt khoát thuê phòng khách sạn cho cô, để cô ở cách vách, ngày mai cùng nhau trở về.

…

Ngày hôm sau Hách Bảo Bối kêu Thời Sênh dẫn hắn về nhà xem xem. Trong nhà vẫn giữ nguyên hiện trạng, đống sách chất dưới đèn thủy tinh ở phòng khách, trên đèn thủy tinh còn treo một nửa sợi dây thừng.

Hách Bảo Bối: “...”

Thời Sênh trấn định rút dây thừng xuống ném qua một bên, mở mắt nói dối, “Đèn hỏng rồi, tìm người sửa, có thể là bọn họ để lại.”

Hách Bảo Bối lúc này mới thở phào.

“Không đúng, người sửa đèn tại sao phải dùng dây thừng?”

“Không biết, cậu đi mà hỏi anh ta.” Luận về cưỡng ép giả ngu cô thuộc cảnh giới cao nhất.

Hách Bảo Bối nhìn nhìn đèn thủy tinh, lại nhìn nhìn Thời Sênh, ném cái ý nghĩ kỳ quái trong đầu ra, nghiêm túc kiểm tra nhà một lần, đương nhiên là không tìm thấy gì cả.

“Máy tính của cậu đâu? Có phải bị hack rồi không?” Hách Bảo Bối lại hỏi.

“Phòng sách.”

Hách Bảo Bối chui vào phòng sách, một lúc lâu mới ra ngoài, “Không có gì khác thường. Cậu tạm thời đừng dùng máy đó lên mạng nữa, tớ mua cho cậu một cái mới.”

Hách Bảo Bối nói mua liền mua, hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài xách một cái máy tính trở lại, lại cầm máy tính mân mê một lúc, lúc này mới coi như xong.

“Đi, ra ngoài ăn đại tiệc!” Làm xong những thứ này, Hách Bảo Bối nhớ tới đại tiệc tối qua vẫn chưa tiến hành, lập tức bảo Thời Sênh ra ngoài, “Nhìn cậu gầy như thế, phải bồi bổ cho tốt, nếu không thì gả đi thế nào hả.”

“Cái này không khiến cậu quan tâm, cậu nên nghĩ tìm vợ thế nào đi.”

“Người đàn ông độc thân hoàng kim như tớ, muốn tìm vợ, còn không phải là đứng xếp thành hàng cho tớ chọn sao?” Hách Bảo Bối ưỡn ngực, “Ghen tị không!?”

Thời Sênh: “...” Đồ thần kinh!

Đi ra ngoài ăn đại tiệc, cái miệng của Hách Bảo Bối cũng không hề ngừng, từ Ô Vân nói đến tình hình gần đây của cô, lại từ tình hình gần đây của cô nói đến Ô Vân, cuối cùng quanh quẩn về chủ đề hắn muốn nói nhất.

“Cậu bây giờ định làm thế nào? Không vẽ nữa hả?”

“Tại sao không vẽ?”

Hách Bảo Bối nhìn cô một cái, ý tứ kia rất rõ ràng, xảy ra chuyện lớn như vậy, là ai cũng sẽ bị đả kích, thậm chí có khả năng vì thế mà gục ngã không dậy nổi.

“Vậy tớ yên tâm rồi, chỉ sợ cậu đi vào chỗ bế tắc.” Dân làm nghệ thuật, bình thường chỉ cần một chuyện xảy ra sẽ làm cho người ta không bò dậy nổi, Hách Bảo Bối ho khan một tiếng, “Cậu yên tâm, trên mạng tớ sẽ thuê thủy quân*...”

*Thuỷ quân: là người dùng mạng được trả tiền thuê nhằm comment khen hoặc chê một người nào đó ở các topic trên mạng xã hội.

“Không cần đâu.”

“Tại sao? Chẳng lẽ cậu muốn những người trên mạng đó mắng cậu?”

“Cũng không mất miếng thịt nào, cứ để cho bọn họ mắng đi.”

Đáy mắt Hách Bảo Bối thoáng qua tia cổ quái, “Tô Tiểu Tâm... cậu thật sự không bị bệnh chứ?”

Người này với Tô Tiểu Tâm hoàn toàn không giống nhau, dựa theo sự hiểu biết của hắn về Tô Tiểu Tâm, lúc này cô nếu không phải trốn tránh không gặp người, thì sẽ là ầm ĩ muốn đánh chết Ô Vân đó.

Nhưng từ sân bay đến bây giờ, hắn không nhìn thấy bất cứ xu thế nào của hai phương diện này từ trên người cô.

Từ đầu chí cuối đều duy trì dáng vẻ bình tĩnh.

Trên người thậm chí có thêm thứ gì hắn không nói rõ được.

“Tớ không bệnh!”

“Chắc chắn chứ? Tớ không thiếu tiền, nếu không đi bệnh viện khám xem?”

“Để lại mà tự khám cho cậu đi.”

Mẹ kiếp đồ thiểu năng!

Không hiểu nổi đầu óc của Hách Bảo Bối kia, tại sao phát hiện tính cách khác nhau, phản ứng đầu tiên lại là cô có bệnh?

Có bệnh cái con khỉ ấy!

Cô rất bình thường.

Chương 1635: Ôn cố tri tín (5)

Nội tâm Hách Bảo Bối có thể đã nhận định tiểu thanh mai nhà mình có bệnh, cho nên ánh mắt nhìn Thời Sênh rất kỳ lạ, đi ngang qua bệnh viện hận không thể kéo cô vào làm kiểm tra toàn diện.

Thời Sênh không dễ dàng gì mới lấy được việc điều tra về Ô Vân để đánh lạc hướng hắn.

Hách Bảo Bối cũng không biết đã thông đồng với kẻ nào, rất nhanh liền cầm mấy bức ảnh đến tìm Thời Sênh.

“Này, đây chính là Ô Vân, là con gái.” Hách Bảo Bối đập ảnh xuống trước mặt Thời Sênh, “Cậu chắc chắn không ngờ, tên thật của cô ta là Ô Vân.”

Thời Sênh cầm ảnh nhìn một cái, là một cô gái “có chút” béo, nói có chút thật sự rất khách khí rồi, vóc dáng kia ít nhất gấp đôi Thời Sênh.

Rất tốt, lại phù hợp với đặc trưng của nữ chính.

Hách Bảo Bối nằm bò ở bên cạnh Thời Sênh, “Cậu sẽ càng không ngờ là, cô ta cùng trường với bọn mình, hơn nữa còn cùng lớp với cậu đấy.”

“Cùng lớp?” Thời Sênh cầm hình so sánh với bạn học cùng lớp trong ký ức của nguyên chủ, thật sự không nhớ nổi có một người như vậy.

Cô đứng dậy lật ảnh tốt nghiệp của nguyên chủ, ở góc hình tìm được Ô Vân đó.

Ô Vân trên ảnh tốt nghiệp không béo như bây giờ, nhưng ăn mặc rõ ràng không như bây giờ, giống như một cô gái nông thôn.

Người này nguyên chủ không có chút ấn tượng nào.

Đương nhiên sau năm hai đại học, nguyên chủ liền bận rộn chuyện của mình. Trừ lên lớp ra, căn bản đều không ra khỏi phòng ngủ, người trong lớp cô phần lớn đều không biết tên, không nhớ Ô Vân cũng không có gì kỳ lạ.

“Cậu nhớ cô ta không?” Hách Bảo Bối hỏi.

Thời Sênh lắc đầu, đặt ảnh tốt nghiệp lại chỗ cũ.

“Tớ tìm mấy anh em, trói cô ta lại hỏi xem? Rốt cuộc là thế nào, lập tức sẽ rõ!” Bảo Bối Lưu Manh online.

Sênh Lưu Manh số hai gật đầu đồng ý, “Ý kiến hay.”

Hách Bảo Bối lập tức lôi điện thoại ra, gọi điện thoại, bảo bọn họ đi trói người.

“Đi!”

Hai tên lưu manh tiến về phía nhà Ô Vân.

Nhưng khi bọn họ đến, mấy tên lưu manh tiểu đệ ngồi xổm ở dưới nhà Ô Vân chơi bài, một bộ vô công rồi nghề.

“Người đâu?” Hách Bảo Bối đạp một cái thùng sắt không biết dùng để làm gì phía sau bọn họ, từ trên cao nhìn xuống nhóm bốn người chơi bài.

“Ai ui, anh Bảo, anh đến rồi?” Bọn tiểu đệ lập tức thu bài lại, vội vàng cúi đầu khom lưng giải thích, “Nhà không có ai, người phụ nữ kia vẫn chưa quay lại, bọn em luôn trông chừng mà.”

“Đã là lúc nào rồi, còn chưa về?”

“Đúng thế! đúng thế!”

“Không phải các cậu chơi bài không nhìn thấy chứ?”

“Anh Bảo, chúng em theo dõi chuyên nghiệp lắm, cho dù chơi bài cũng có thể theo dõi bốn phía, tuyệt đối không bỏ sót!”

“Vừa rồi tôi đến sao các cậu không nhìn thấy?”

“...”

Hách Bảo Bối giao lưu tình cảm với mấy tên tiểu lưu manh kia. Thời Sênh thì quan sát bốn phía. Đây là một khu nhà ở cũ. Chỗ bọn họ đứng là khe hở giữa hai toà nhà, vừa vặn có thể nhìn thấy một cái cầu thang lên tầng.

“Ô Vân ở đâu?”

Thời Sênh hỏi, Hách Bảo Bối liền dừng đánh người, “Hỏi cậu đó? Ở đâu?”

“Căn 303 tầng 3.” Một tên lưu manh sợ hãi chỉ chỉ tầng ba đối diện.

Thời Sênh nhấc chân đi lên tầng.

“Này, Tô Tiểu Tâm, cậu làm gì thế.” Hách Bảo Bối vội vàng đuổi theo

Thời Sênh.

Mấy tên tiểu đệ phía sau che mặt khóc lóc chảy nước mắt nước mũi, anh Bảo sao lại hung bạo như vậy chứ.

Thời Sênh lên tầng, tìm được phòng 303 mà bọn tiểu đệ lưu manh nói, nhà mặc dù cũ một chút, nhưng vẫn có khóa chống trộm. Thời Sênh nhìn cửa sổ bên cạnh, đang mở, phía trên còn bày mấy chậu cây.

Thời Sênh xắn tay áo chuẩn bị trèo qua.

“Tô Tiểu Tâm, cậu làm gì thế!!” Hách Bảo Bối kéo Thời Sênh ở phía sau, lại cực nhanh buông cô ra, “Cậu không sợ bẩn à!!”

Thời Sênh: “...” Người thích sạch sẽ là nguyên chủ chứ không phải cô.

Hách Bảo Bối lại dùng ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh nhìn cô, “Bệnh thích sạch sẽ của cậu khỏi rồi?”

“Khỏi rồi.”

Hách Bảo Bối: “...” Bệnh không nhẹ.

Nhất định phải đưa cô đến bệnh viện xem xem.

Hách Bảo Bối lưu loát mở khóa, nghiêng đầu với Thời Sênh, “Vào đi.”

Thời Sênh: “...” Loại tiểu trúc mã này thật sự rất giỏi!

Trong căn hộ hơi tối, một phòng khách một phòng ngủ, rất nhỏ hẹp,

được cái thu dọn rất sạch sẽ, cũng có chút cảm giác căn nhà nhỏ bé.

Ở một góc phòng khách còn đặt máy chạy bộ, các loại phương pháp giảm béo treo trên tường.

Ánh mắt Thời Sênh quét qua những thứ này, cuối cùng dừng lại ở trên bàn trà trong phòng khách.

Trên bàn trà không có thứ gì khác, chỉ có một cái máy tính cũ, và rất nhiều giấy, phía trên có các loại phác thảo nhân vật, khiến cho Thời Sênh nhìn đến đầu tiên là “Ma tướng” được đóng thành quyển, đều là bản thảo tay.

Bây giờ mặc dù máy tính đã phổ biến, nhưng vẫn có người thích vẽ tay.

“Ma tướng” đã vẽ xong, bên cạnh còn có một quyển truyện đã đóng xong, Thời Sênh nhìn một cái, là thể loại trường học, xem tình tiết cốt truyện phần đầu cũng không tệ lắm, nhưng phong cách vẽ rõ ràng bất đồng với “Ma tướng”.

“Các người là ai!” Một giọng nói tương đối dễ nghe vang lên ở cửa, “Làm gì ở nhà tôi?”

Thời Sênh ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng dáng khá đồ sộ đứng ở cửa, trên mặt núng nính tràn đầy cảnh giác, buộc tóc đuôi ngựa, trên trán vẫn còn mồ hôi, trên tay xách không ít rau và trái cây.

“Tô Tín? Hách Thịnh?” Hai người này sao lại ở đây??

Ô Vân ngơ ngác, trong ký ức của cơ thể này, hai người này là nhân vật quan trọng ở trường học khi đó, nguyện vọng của nguyên thân cô ta chính là có một ngày có thể trở thành nữ thần giống như Tô Tín,

đáng tiếc không quản được cái miệng, cơ thể cứ thả lỏng đến thành bộ dạng như bây giờ.

Ô Vân sợ bị người ta nhìn ra cô ta không phải Ô Vân lúc đầu, cố gắng hết mức dùng tính cách của Ô Vân, bày ra một tia khiếp nhược trên mặt, “Các, các cậu làm gì ở nhà tôi?”

Thời Sênh giơ giơ bản thảo “Ma tướng” trong tay lên, “Đến xem xem kẻ ăn cắp bản quyền tác phẩm của tôi là thần thánh phương nào.”

Ô Vân nhìn rõ hai chữ “Ma tướng” vô cùng rõ ràng trên trang bìa trong tay Thời Sênh.

Ăn cắp bản quyền?

Tác phẩm của cô ta?

Đây là cái gì thế?

“Tôi ăn cắp bản quyền tác phẩm của cô lúc nào? Tô Tín cô nói cái gì thế? Chúng ta sau khi tốt nghiệp chưa từng gặp nhau... với lại cô hẳn không nhớ tôi là ai chứ? Không phải cô tại sao lại ở nhà tôi?”

“Bây giờ nhớ rồi, ấn tượng sâu sắc.” Thời Sênh ném bản thảo lại bàn trà, “bốp” một tiếng.

Ánh mắt Ô Vân không tránh được lại bị bản thảo thu hút, cô ta không phải là người của thế giới này, tác phẩm kia cũng là một bộ manga rất hot mà cô ta từng đọc ở thế giới kia.

Sau khi cô ta trọng sinh đến cơ thể của Ô Vân, tìm kiếm trên mạng, căn bản không có bộ tác phẩm “Ma tướng” này.

Ô Vân lại nhìn Thời Sênh một cái, thứ xuất hiện ở thế giới kia của cô ta, thế giới này cũng sẽ có, ví dụ như bộ cải biên cô ta nhận trước đó.

Cô ta cần tiền để thay đổi hoàn cảnh bây giờ của cô ta, cô ta trước kia cũng vẽ tranh, mà chuyên ngành của nguyên chủ cũng là cái này, những thứ chứng khoán, lập nghiệp gì đó cô ta đều không biết, đây là cách kiếm tiền đầu tiên mà cô ta có thể nghĩ ra.

“Ma tướng” không phải là cô ta vẽ, chẳng lẽ...

Ô Vân ổn định tâm trạng, “Cô nói tôi ăn cắp bản quyền tác phẩm của cô? Có chứng cứ gì không?”

Chương 1636: Ôn cố tri tín (6)

Nữ sinh ngồi ở trên ghế sofa cũ nát, làm ra bộ dạng như ngồi ngai vàng.

Khóe miệng cô cong lên thành nụ cười, nhưng nụ cười kia không đến đáy mắt, vô cớ có mấy phần cảm giác u ám.

Cô hỏi: “Cô biết Chu Trầm Tử tại sao phải giết chết Thập Tam Ma Vệ không?”

“Tác phẩm của tôi tôi đương nhiên biết rõ, bởi vì Thập Tam Ma Vệ cản đường của hắn, là chướng ngại lớn nhất của hắn.” “Ma tướng” mặc dù không phải là tác phẩm của cô ta, nhưng cô ta rất thích “Ma tướng”, đã đọc rất nhiều lần.

“Vậy sao?” Thời Sênh cười lạnh, “Thứ cô từng đọc chắc hẳn là “Ma tướng” chưa cập nhật phiên ngoại nhỉ?”

Đáy lòng Ô Vân lộp bộp, ánh mắt cổ quái quan sát Thời Sênh, từ cô ấy vừa dùng, là cô ta từng xem qua...

Trùng hợp sao?

“Tôi không quan tâm các người đến làm gì, các người tự tiện xông vào nhà tôi, còn nói mấy lời vớ vẩn như vậy, các người còn không đi tôi sẽ báo cảnh sát!!” Ô Vân chợt quát lớn một tiếng, cũng không quan tâm giả bộ tính cách nhát gan yếu đuối của nguyên thân nữa.

“Ồ, thẹn quá hóa giận rồi!” Hách Bảo Bối kinh ngạc, “Tôi rất tò mò, cô

rốt cuộc là ăn cắp bản quyền tác phẩm của Tô Tiểu Tâm nhà tôi thế nào, cô không nói với chúng tôi chút sao?”

“Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không ăn cắp bản quyền!” Ô Vân trầm mặt, “Nếu như các người có chứng cứ, thì lấy ra đi, không có chứng cứ thì mời đi.”

Bất kể cái thế giới này “Ma tướng” là tác phẩm của ai, cô ta bây giờ đều không thể thừa nhận.

Thời Sênh trừ kịch bản gốc ra, thật sự là không lấy ra được thứ khác, “Ma tướng” của nguyên chủ vừa mới bắt đầu, chuyện này cho dù kiện, cuối cùng người thắng có lẽ vẫn là Ô Vân - người sở hữu bản thảo thành phẩm.

“Hay trói lại hỏi?” Hách Bảo Bối đưa ra cái chủ ý thối.

“Các người....” Mặt Ô Vân biến sắc, người đàn ông đẹp trai như vậy, sao lại là một người như thế.

Thời Sênh đứng lên khỏi ghế sofa, giết chết cô ta nhất định là không thể nào, đây là xã hội pháp trị, cô ta lại vô cùng có khả năng là nữ chính, nhưng đánh một trận vẫn có thể!

Thời Sênh vặn vặn ngón tay, xấu xa cười với Ô Vân.

Ô Vân bị ánh mắt kia của Thời Sênh làm kinh hãi, “Cô muốn làm gì?”

“Ngứa tay.”

Ô Vân: “??”

Rất nhanh Ô Vân liền biết ngứa tay là ý gì. Cô ta bị đánh một trận,

mặc dù trên người cô ta rất nhiều thịt, nhưng bị đánh một trận như vậy, vẫn rất đau.

“Các người còn có luật pháp không hả!!” Ô Vân nằm trên đất, rống to với Thời Sênh đã đi tới cửa, người ở cái thế giới này sao lại đều giống như điên thế.

Rõ ràng không có quá nhiều thay đổi với thế giới kia của cô ta, cô ta thậm chí còn thấy người giống y hệt như thế giới kia, nhưng mà tính cách lại là một trời một vực.

“Luật pháp?” Thời Sênh quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Ô Vân, “Chính là bởi vì có luật pháp, cô bây giờ mới có thể thở đấy.”

Ô Vân: “...”

Không có luật pháp thì không thể thở?

Ý là, muốn đẩy cô ta vào chỗ chết?

Sau lưng Ô Vân chợt phát ớn, mồ hôi lạnh chảy theo sống lưng.

Thời Sênh híp mắt cười: “Cô tưởng là đổi một thế giới, thì có thể tùy ý ăn cắp bản quyền tác phẩm của người khác sao? Tôi khuyên cô chấm dứt cập nhật “Ma tướng” đi, nếu không tôi nhất định sẽ cho cô nếm mùi luật pháp tử tế.”

Con ngươi Ô Vân co lại mãnh liệt, nhìn chằm chằm bóng lưng Thời Sênh.

…

Ra khỏi cửa, Hách Bảo Bối mặt đầy biểu cảm “tiểu thanh mai nhà

mình bệnh không nhẹ cần chữa trị”.

Loại chuyện đánh người này cô cũng làm ra được, không phải là bệnh không nhẹ sao, vì vậy Hách Bảo Bối càng cẩn thận, sợ chỗ nào không đúng, chọc đến Thời Sênh, khiến cho cô phát bệnh.

Thời Sênh không biết phải làm sao.

Cô nói cô không có bệnh, tên nhãi con này luôn không tin.

“Tô Tiểu Tâm, Ô Vân đó làm thế nào giờ? Chỉ đánh một trận như vậy thôi á? Không giải quyết được gì hết!!”

“Nếu không thì sao?” Đó là nhân vật chính, anh có thể làm gì nhân vật chính? “Chứng cứ trong tay tớ không đủ, nếu không đã sớm tố cáo cô ta rồi... Aiz, tìm cơ hội lại đánh một trận nữa.”

Hách Bảo Bối: “...”Xong rồi! Xong rồi! Tiểu thanh mai đây là bệnh gì thế, tại sao lại trở nên bạo lực như vậy chứ??

Khoảng thời gian hắn xuất ngoại rốt cuộc xảy ra chuyện gì không thể nói.

“Cậu không cần để ý đến cô ta.” Thời Sênh quay đầu nhìn Hách Bảo Bối, “Cậu không về thăm nhà à?”

“Bỏ đi, tớ mà về, hai nhà chúng ta còn không trói tớ lại à?” Hách Bảo Bối run lên nổi da gà, “Tớ không muốn bị trói lại dạy dỗ đâu, quá hung tàn.”

Hắn lần này trở về vốn dĩ là vì tiểu thanh mai nhà hắn. Hắn còn lâu mới về nhà để bị ngược.

Thời Sênh cũng không nói nhiều, đây là chuyện của Hách Bảo Bối.

“Anh Bảo.”

“Anh Bảo, còn gì dặn dò không.”

Bọn họ vừa xuống tầng, đám tiểu lưu manh liền vây lại.

“Giải tán đi.” Hách Bảo Bối phất phất tay.

Mấy tên tiểu lưu manh được lệnh, lập tức biến mất ở trước mặt bọn họ.

Thời Sênh đuổi Hách Bảo Bối đi, một mình về nhà, đương nhiên Hách Bảo Bối không muốn, nhưng cuối cùng không nói lại được Thời Sênh, chủ yếu là sợ kích thích đến cô, sợ cô phát bệnh...

Sênh Bệnh Nhân: “...” Cô thật sự không có bệnh, thật sự!!!

Về đến nhà, Thời Sênh mở máy tính ra, đầu tiên là tìm kiếm đạo cụ vẽ tranh của nguyên chủ, sau đó mới bắt đầu thả bay bản thân.

Thứ vẽ ra cô cũng không biết là cái quỷ gì.

Nhìn một đống thành phẩm hỏng bét, Thời Sênh rất mệt tâm, cứ như vậy, làm sao có thể vẽ ra một cái đế quốc chứ!!

Giáo viên tiểu học còn vẽ đẹp hơn cô.

Thời Sênh thở dài, tìm mấy tờ tác phẩm, định chép tranh.

Chép tranh thì lại đẹp hơn tranh mình tự vẽ, nhưng không biết làm sao thần thái cứng nhắc, quá mức rập khuôn.

“A! Trời muốn diệt ta à!!”

Thời Sênh phiền não vò vò tóc, cuối cùng dứt khoát làm tổ trong ghế, nhìn màn hình máy tính ngẩn người.

Tít tít tít...

Con ngươi Thời Sênh khẽ xoay, nhìn vào góc phải phía dưới, cô vừa rồi có đăng nhập tài khoản mạng xã hội sao?

Hình như có.

Thời Sênh giơ tay mở tin nhắn ra.

[Đào Tô: Tiểu Tín, chuyện tài khoản chị đã tranh lại cho em rồi, đã mở khoá, em xem xem.]

Thời Sênh lần nữa mở website Kuman ra, đăng nhập vào tài khoản của mình.

Dưới tên có gần mười bộ tác phẩm, đây chính là tất cả tài sản của nguyên chủ, trong đó bộ “Ngai vàng vinh dự” sớm nhất được đánh dấu kinh điển, tác phẩm ăn khách cũng không dưới năm bộ.

Thời Sênh lục lọi tài khoản, trong này thực ra không có gì, nhưng tài khoản này vốn dĩ nên thuộc về nguyên chủ.

Thời Sênh nói mấy câu với Đào Tô, sau đó tiếp tục luyện tập.

Tục ngữ nói, quen tay hay việc, cô có ký ức của nguyên chủ, luyện nhiều một chút có lẽ sẽ tốt.

Khoảng thời gian sau, Thời Sênh không phải là ở nhà, thì chính là bị Hách Bảo Bối kéo ra ngoài ăn đại tiệc. Mỹ danh gọi là bồi bổ sức khoẻ, nhưng Thời Sênh lại cảm thấy Hách Bảo Bối là đang quan sát cô rốt cuộc có bệnh hay không.

Ô Vân cũng không biết có phải bị Thời Sênh dọa sợ không, quả thật không tiếp tục cập nhật “Ma tướng”, còn về lý do tạm ngừng....

Bởi vì nguyên nhân cá nhân, tạm thời không cập nhật.

Thời Sênh cười lạnh, trực tiếp hack trang web, xoá sạch “Ma tướng” cho cô ta, hơn nữa còn là cái loại không thể khôi phục.

Chương 1637: Ôn cố tri tín (7)

Đột nhiên không tìm được “Ma tướng”, các fan bắt đầu loạn lên, sao lại mất tiêu rồi?

Nhưng Ô Vân cũng không biết tại sao lại mất, bộ tác phẩm cô ta chưa ký hợp đồng, chính là vì đợi phí bản quyền sau này.

Nếu không ký hợp đồng, vậy thì không thể là trang web xóa.

Ô Vân thử tải lên lần nữa. Nhưng bất kể cô ta tải thế nào, đều nhắc nhở tải lên thất bại, đổi máy tính, đổi trình duyệt, đổi cái gì cũng không được.

Mọi thứ liên quan đến “Ma tướng” trên mạng, trong một đêm biến mất sạch sẽ, giống như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Nếu như “Ma tướng” không đăng trên mạng, không nổi tiếng, làm sao có thể bán được?

Con người bây giờ, ai mà không nhìn nổi tiếng chứ?

Tích tích tích...

Ô Vân nhìn ảnh đại diện nhấp nháy, theo bản năng mở ra, nhưng nhìn thấy cái tên đó cô ta giật mình một cái.

Cô ta chưa từng add cô ấy...

[Tô Tín: Có khoái không?]

Khoái cái gì?

Ô Vân chợt phản ứng lại, nhanh chóng gõ chữ.

[Tôi là một áng mây đen: Là cô!]

[Tô Tín: Khẽ cười.jpg]

[Tôi là một áng mây đen: Cô...]

Ô Vân nhìn màn hình, một lúc lâu mới gõ chữ.

[Tôi là một áng mây đen: Cô rốt cuộc biết bao nhiêu?]

Câu nói cuối cùng của cô ta chứng minh cô ta chắc chắn biết, hơn nữa....

[Tôi là một áng mây đen: Cô cũng không phải người của thế giới này?]

[Tô Tín: Nên biết đều biết cả, không nên biết cũng đều biết cả. Còn về tôi có phải người của thế giới này hay không, cô đoán xem.]

Ô Vân nhìn ba chữ cuối cùng kia, trên khuôn mặt béo phì, biểu cảm liên tục thay đổi, trái tim trong lồng ngực giống như con nai nhỏ chạy loạn, làm sao cũng không dừng lại được.

Cô ta trọng sinh đến thế giới này, lần đầu tiên sợ hãi như vậy.

Thế giới này còn có người giống như cô ta...

Cũng đúng, nếu cô ta có thể trọng sinh đến thế giới này, tại sao

người khác không thể?

Tô Tín kia sợ đã không phải là Tô Tín trước đây rồi.

Ô Vân suy nghĩ nửa ngày, đang chuẩn bị gõ chữ, nhưng khung đối thoại đột nhiên co lại, cứ như vậy biến mất trước mặt Ô Vân.

Cô ta vội ghi vào trang liebao*, phát hiện liebao căn bản không có người nào như vậy.

*Liebiao.com: Trang web tin tức có sức ảnh hưởng lớn nhất ở Trung Quốc.

Ô Vân: “...”

...

Thời Sênh trò chuyện với Ô Vân xong, tiếp tục vẽ tranh.

Đã lâu rồi không tu thân dưỡng tính, tĩnh tâm làm một việc như vậy...

A, thật là muốn chém người!!

Vẽ tranh cái gì chứ, thật sự không thích hợp với cô.

Cho nên tại sao nguyện vọng của nguyên chủ lại là cái này!!

Có thể đổi một nhiệm vụ khác không, ví dụ như chinh phục thế giới gì đó.

[Mơ đi.] Chinh phục thế giới đối với cô mà nói đơn giản hơn nhiều, vẽ tranh mới là thật sự khó khăn.

Thời Sênh xoay bút, một tay chống cằm, mắt liếc màn hình máy tính, “Nhị cẩu tử, mi lại ngứa da à?”

[Tôi không có da.] Cho nên không ngứa.

“Muốn ta làm một lớp cho mi không?”

[...] Nhị Cẩu Tử tưởng tượng cảnh đó một chút, cảm thấy quá đáng sợ. Đây là cô muốn lột da nó à? [Không cần.]

“Hừ, không hiểu lòng người tốt.”

[Cô biết hai chữ người tốt viết thế nào không?]

“Biết a, người con gái, mi tưởng ta mù chữ như mi à?”

[....] Sao cô chả theo sáo lộ gì hết vậy, khỉ gió nhà cô!!! [Ký chủ xin đừng công kích cơ thể vận hành của tôi. Cảm ơn, tôi cũng là vật phẩm quý giá, xin đối xử thỏa đáng!!]

Ký chủ sao không đi chết đi!!

“Mi nguyền rủa ta?”

[.....] Không có, Ký chủ cô nghe lầm rồi, tôi offline trước đây.

Hệ thống nói câu này xong, lập tức offline, một khắc cũng không muốn ở lại với cô, dọa chết bản hệ thống rồi.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vẽ tranh.

Sắp đến giờ cơm tối, Thời Sênh đoán Hách Bảo Bối hẳn sẽ gọi điện thoại cho cô, mời cô ra ngoài ăn đại tiệc bồi bổ sức khoẻ, ai ngờ

Hách Bảo Bối trực tiếp tới cửa.

“Tô Tiểu Tâm, tớ có một việc cậu có nhận không?” Hách Bảo Bối tiến vào liền hỏi.

“Cái gì?” Nhận việc gì??

Thời Sênh mù mờ.

“Tớ có người bạn, cậu ấy nói có cuốn sách sắp xuất bản, cho nên muốn vẽ trang bìa và tranh minh hoạ, áp phích tuyên truyền gì đó. Trước đây không phải cậu cũng nhận những thứ này sao?” Hách Bảo Bối một hơi nói xong.

Thời Sênh: “...” Ông đây bây giờ vẽ được cái quỷ gì chứ!

“Không nhận.”

“Ầy, thử đi mà.” Hách Bảo Bối khuyên, “Cậu xem cậu bây giờ cũng không có việc gì, vẽ tranh không thể lãng phí, coi như là vẽ chơi đi. Yên tâm, thù lao hậu hĩnh lắm đó, với giá trị con người bây giờ của cậu, tuyệt đối là năm con số.”

“Giá trị con người đạo văn?”

Khóe miệng Hách Bảo Bối giật giật, “Xin cậu đó Tô Tiểu Tâm, chút chuyện cỏn con đó, bây giờ cơ bản đều đã không thấy ai nhắc đến nữa rồi. Cậu ở trong giới nói thế nào cũng là cao thủ!!! Fan não tàn nhiều như vậy, cậu thiếu tự tin cái gì? Quan trọng nhất là cậu lại không đạo văn!”

Nguyên chủ quả thật không phải vì người trên mạng mới chọn tự sát, mà là bởi vì chuyện “Ma tướng”, chuyện này người ngoài căn bản

đều không biết, đương nhiên trên mạng cũng không có sóng gió gì.

Còn về công ty hủy bỏ hợp đồng với nguyên chủ, chuyện này thật ra cũng rất kỳ lạ. Bình thường cho dù tác giả thật sự đạo văn, cũng không thấy công ty nào hủy bỏ hợp đồng, ngược lại sẽ giúp gột sạch.

Cao thủ giống như nguyên chủ, công ty lại không chớp mắt hủy bỏ hợp đồng...

Hai chữ... Mẹ kiếp!

Thiên vị nữ chính cũng quá đáng rồi, vì không muốn tác giả gốc là nguyên chủ làm ra chuyện, liền dứt khoát giết chết nguyên chủ trước, sau đó chờ nữ chính từ từ leo lên.

Nghĩ như vậy, là có thể hiểu tại sao nguyên chủ lại dễ dàng tự sát.

Có vầng sáng giúp đỡ, không chết cũng phải chết!

“Tô Tiểu Tâm cứ quyết định như vậy đi, lát nữa tớ gửi phương thức liên lạc cho cậu.”

Thời Sênh: “...” Vừa rồi hắn nói cái gì?

Ông đây không nghe thấy!!

Anh sao lại tự tiện tự cho là ông đây đồng ý hả!!

Hách Bảo Bối trước lúc qua đây, không cẩn thận nhìn thấy bản nháp tập vẽ của Thời Sênh, cảm thấy tiểu thanh mai nhà mình có thể thật sự có chút vấn đề, nên mới bắt đầu lo lắng tiểu thanh mai nhà hắn bởi vì chuyện này, sau này không vẽ được, cho nên mới gấp như vậy.

Đối với một họa sĩ mà nói, nếu như không vẽ được, vậy thì xong rồi.

Hách Bảo Bối tự mình đưa phương thức liên lạc cho Thời Sênh, sau đó lôi cô ra ngoài ăn đại tiệc.

Thời Sênh ngày ngày ăn đại tiệc đã muốn nôn rồi. Cho ông đây ăn chút rau xanh củ cải được không hả, ngày ngày ăn thịt sẽ táo bón đó!!

“Lúc nào cậu đi?” Phải nhanh tiễn tên ôn thần này đi.

“Đi? Đi đâu?” Hách Bảo Bối cắn một miếng thịt, mù mờ hỏi Thời Sênh.

“Xuất ngoại đi lang thang du lịch thế giới đó, đây không phải là nguyện vọng của cậu sao?”

Hách Bảo Bối nuốt miếng thịt xuống, người đẹp trai, miệng lớn ăn thịt cũng không tỏ ra thô lỗ, nhan sắc quả là chính nghĩa!

“Tớ đã tìm được việc rồi, tạm thời không xuất ngoại.”

Thời Sênh nhìn Hách Bảo Bối giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Cô không nghe lầm chứ?

Hách Bảo Bối lại đi tìm việc!!

“Nhìn tớ như vậy làm gì! Tớ là vì ai cơ chứ!! Còn không phải là cậu à!!” Hách Bảo Bối cầm đũa chỉ Thời Sênh, giống như Thời Sênh là một kẻ phụ tình đàn ông vậy, “Cái bộ dạng này của cậu, tớ làm sao yên tâm mà xuất ngoại được, cậu phấn chấn chút cho ông đây.”

Thời Sênh: “...” Cô rốt cuộc chỗ nào biểu hiện không phấn chấn?

Hách Bảo Bối chống hai tay lên mặt bàn, hơi đứng dậy, kéo gần khoảng cách giữa hắn và Thời Sênh, “Tô Tiểu Tâm, cậu ở trong lòng tớ, vĩnh viễn đều là tốt nhất.”

“Tỏ tình à?”

Hách Bảo Bối nổi khùng, “Tỏ cái đầu cậu ấy, tớ nói cho cậu biết Tô Tiểu Tâm, nếu như cậu không vẽ tử tế cho ông đây, ông đây sẽ không xuất ngoại, ngày ngày coi chừng cậu!”

Thời Sênh: “...” Dọa chết bản cô nương rồi.

Chương 1638: Ôn cố tri tín (8)

Xét thấy hành vi của Hách Bảo Bối, Thời Sênh sau khi trở về rất nhanh liền phản ứng lại, hắn rất có khả năng là nhìn thấy thứ cô vẽ, cho nên mới cảm thấy như vậy.

Chứ bản cô nương cũng có cách nào đâu!!

Kỹ thuật của bản cô nương chỉ có đến vậy, đây còn là kết quả sau khi tiến bộ rồi.

Đổi thành vẽ bút lông, cô có thể vẽ trâu thành rắn tin không hả!

Trời sinh không có tế bào nghệ thuật, trách cô cái gì?

“Nhị Cẩu Tử có đạo cụ gì có thể khiến cho ta một giây biến thành cao thủ không?”

[Trời tối rồi.] Đừng có hoang tưởng nữa.

“Không phải, Hệ thống của người khác sao lại có?” Đủ loại kỹ năng ấn nút là có, lúc nào cũng có thể có năng lực cao siêu cấp quốc gia. Cái Hệ thống bình hoa này sao lại không có gì chứ.

[Đó là Hệ thống của người khác.] Cười mỉm.

“Cho nên, mi rốt cuộc theo ta đến đây làm gì? Chẳng có tác dụng khỉ gì cả!!” Thời Sênh phẫn nộ.

[Làm bình hoa.] Đây không phải là Ký chủ tự nói sao?

Hệ thống bây giờ không có gì sợ hãi, bình hoa thì nên có giác ngộ của bình hoa. Nó là một bình hoa tận tụy, tuyệt đối không cung cấp cho Ký chủ bất kỳ sự giúp đỡ nào, chính là tùy tiện như vậy đấy!!

“Nhị Cẩu Tử a!” Thời Sênh kéo dài giọng gọi nó.

[...] Gọi dọa người như vậy làm gì?

Thời Sênh gọi xong liền không quan tâm đến nó nữa. Hệ thống bên đó tự thấp thỏm một trận, cô đây là ý gì thế?

Thời Sênh đánh răng rửa mặt xong, định tiếp tục vẽ một bức tranh gai mắt, mới vừa ngồi vào trước máy tính, liền thấy tin nhắn của cô nhấp nháy không ngừng.

Thời Sênh mở tin nhắn ra phát hiện là một nhóm thảo luận, bên trong trừ cô ra còn có ba người.

Tin nhắn nói chuyện rất nhiều, trong đó còn có một tin tag cô vào. Thời Sênh cuộn tin nhắn đến phần tag cô kia.

[Liên Dung: @Tô Tín trời ơi thật sự là nhân vật lớn, a a a, vui quá, không ngờ nhà xuất bản của chúng ta thật sự có thể mời nhân vật lớn.]

[Dương Hòe: Ồ.]

[Liên Dung: Tôi siêu thích “Ngai vàng Vinh Dự“. Dương Hòe anh đọc chưa? Hay lắm luôn đó!]

[Dương Hòe: Đọc rồi.]

[Liên Dung: Siêu hay có đúng không? Không ngờ trang bìa lần này lại mời nhân vật lớn thật. Nhà xuất bản của chúng ta coi như được mở mày mở mặt một lần.]

[Dương Hòe:...]

Tin nhắn phía sau quá nhiều, Thời Sênh lười đọc.

Liên Dung đó là nhân viên đồ họa, Dương Hòe là biên tập viên, người còn lại chắc là tác giả.

Tay Thời Sênh chuyển đến nút thoát, lề mề mấy giây, cuối cùng vẫn không out ra.

Khụ khụ, đối với fan não tàn của cô, tốt nhất vẫn nên giữ lại chút mặt mũi.

Trên thực tế nếu cô thoát ra, có khả năng sẽ phải đối mặt với sự truy sát kỳ lạ của Hách Bảo Bối.

Cô chỉ là muốn yên lặng giả vờ, không muốn đấu mưu đấu dũng với Hách Bảo Bối.

Thời Sênh quyết định tạm thời không để ý đến cái nhóm thảo luận này, tiếp tục vẽ tranh.

Không biết sợi dây thần kinh nào của Thời Sênh không đúng, vẽ một bộ đoản văn thể loại ma quỷ. Thời Sênh tự xem thấy cũng được liền gửi cho biên tập viên tiền nhiệm Đào Tô xem.

Bản thân cô thấy được không tính, phải người khác thấy được mới được.

[Đào Tô:...]

Thời Sênh nhìn sáu dấu chấm kia, đảo mắt, vậy tức là không được rồi.

[Đào Tô: Em muốn vẽ truyện kinh dị à?]

Ồ, có triển vọng?

[Đào Tô: Bây giờ truyện kinh dị rất được chào đón, nhưng em chưa từng vẽ thể loại tương tự thế, đột nhiên thay đổi, cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa phong cách vẽ của em hình như có chút thay đổi, ừm, toàn diện mà nói vẫn là không có vấn đề gì...]

Đào Tô nói một hơi, chẳng những phân tích thị trường và định vị của độc giả với truyện kinh dị bây giờ, còn nói vấn đề phong cách vẽ của cô cho cô.

Phong cách vẽ của Thời Sênh rất điên cuồng. Cô đã cố gắng hết mức phát triển về thể loại thiếu nữ nhà nghèo rồi, không biết làm sao vẫn không ngừng được phong cách vẽ điên cuồng của cô.

Cái này gọi là khắp nơi đều lộ ra bá khí!!

[Giả bộ!]

Giả bộ cũng cần kỹ thuật, mi giả bộ được chắc?

[...]

Thời Sênh khuyếch đại hoàn cảnh không tệ, cộng thêm những người khô khan kia, ngược lại có mấy phần ý cảnh, đây cũng là nguyên nhân Đào Tô không lập tức nói không được.

Có thể là nghe Đào Tô nói một buổi, Thời Sênh phát hiện mình rất phù hợp vẽ truyện kinh dị, liền vẽ nốt truyện lúc trước chưa vẽ xong, đợi vẽ xong đã sắp ba giờ sáng.

Thời Sênh vươn vai, định tắt máy tính đi ngủ.

Trước khi tắt xem tin nhắn chút, Hách Bảo Bối gửi cho cô không dưới năm mươi tin nhắn, đều là hỏi cô chuyện vẽ trang bìa.

Thời Sênh thuận tay nhắn lại sáu dấu chấm.

Cô mở nhóm thảo luận ra xem một cái. Câu cuối cùng vẫn là câu trước đó cô nhìn thấy, chứng minh không có ai nói chuyện, vậy thì không quan tâm nữa, đi ngủ đi ngủ!!

Ngày hôm sau Thời Sênh ngủ đến giữa trưa mới dậy, lờ đờ đánh răng rửa mặt xong, ngồi ngây ra ở sân thượng, lúc này mới chậm rì bắt đầu làm việc.

Chơi game tí trước đã.jpg

Thời Sênh đang chơi hăng hái, điện thoại đoạt mạng của Hách Bảo Bối gọi đến.

“Tô Tiểu Tâm, người ta hỏi cậu, sao cậu không trả lời hả!!” Vừa nhận điện thoại, tiếng gào thét của Hách Bảo Bối đã vang lên.

Thời Sênh tưởng tượng bộ dạng một đại soái ca ở giữa đường quốc lộ gào thét, đảm bảo một đống người nhìn!

“Bận.” Thời Sênh lời ít ý nhiều, đầu và vai kẹp điện thoại, ngón tay đang nhanh chóng gõ bàn phím.

“Bận? Bận cái gì? Cậu đang làm gì thế hả? Sao lại ồn thế?”

“Chơi game.”

Hách Bảo Bối yên lặng mấy giây, sau đó bất chợt gào lên, “Tô Tiểu Tâm, cậu bận chơi game không có thời gian đi nhìn chuyện chính à? Bây giờ lập tức, online cho ông đây!!!”

“...” Tại sao có có người nóng nảy hơn cô chứ? “Thiếu niên bình tĩnh, thế giới này cần cậu mỉm cười.”

“Bị cậu làm cho tức chết rồi, có khóc lóc cũng không biểu đạt nổi tâm tình của tớ bây giờ.” Hách Bảo Bối giận dữ, “Tô Tiểu Tâm, cho cậu một phút.”

Cạch cạch cạch

Ngón tay Thời Sênh nhanh chóng gõ mấy cái, BOSS trong màn hình ầm ầm ngã xuống.

Cô cầm lấy điện thoại, ném lên bàn, rung chân, thoát khỏi game đăng nhập vào tài khoản.

Tin nhắn của nhóm thảo luận đó nhô ra đầu tiên, trong đó hơn mười tin tag cô, trừ cái này ra còn có chat riêng.

Nội dung chat riêng đến từ biên tập viên Dương Hòe.

[Dương Hòe: Tô Tín lão sư, nếu tiện, mời em vào tổ thảo luận nói chuyện. Chúng ta thảo luận chút yêu cầu và vấn đề thiết lập nhân vật trang bìa.]

Thời Sênh nhìn thấy cái này liền muốn cự tuyệt.

[Tô Tín: Tôi từ chối có được không.]

[Dương Hòe:???]

[Tô Tín: Mọi người tìm người khác đi, tôi không vẽ được.]

Cô trước đó có tìm đọc qua cuốn sách kia, là một cuốn huyền huyễn. Nếu như là Tô Tín trước kia, bảo đảm không thành vấn đề. Cô ấy vẽ cổ phong, vậy tuyệt đối là hạng nhất.

Nhưng cô không phải là Tô Tín, cô bây giờ cũng chỉ có thể vẽ ra truyện kinh dị thôi.

[Dương Hòe:...]

Thời Sênh đoán Dương Hòe đang mắng cô ở bên kia.

[Dương Hòe: Nhưng lão sư đã ký hợp đồng với bọn anh rồi, nếu như bây giờ rút khỏi, cần phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, hơn nữa bọn anh cũng không kịp ký với những họa sĩ khác.]

[Tô Tín: Hợp đồng gì?]

Cô đến một cọng lông cũng chưa nhìn thấy, ký hợp đồng lúc nào?

[Dương Hòe: Lão sư, đừng giả vờ mất trí nhớ được không?]

[Tô Tín:...]

Thời Sênh click vào Đệ Nhất Thần Xạ Thủ, trực tiếp gọi video.

Hách Bảo Bối đang lái xe, hình ảnh có chút lắc lư, “Sao thế, tớ đang lái xe, aiz, mẹ kiếp, đường trong nước đúng là bực chết đi được mà, tắc đường đến mức tớ muốn tự sát rồi.”

“Vụ hợp đồng là thế nào vậy?”

“À, cái chuyện nhỏ đó, tớ làm giúp cậu rồi, nhà xuất bản đó là một người anh em của tớ, yên tâm, không sao đâu.”

Thời Sênh: “...”

Chương 1639: Ôn cố tri tín (9)

Thời Sênh tức giận chặn Hách Bảo Bối, cũng không muốn nhìn thấy cái tên nhãi này nữa.

Cô mở nhóm thảo luận ra, nhanh chóng gõ chữ.

[Tô Tín: Gửi yêu cầu cho tôi xem chút, tranh tôi vẽ khẳng định không phù hợp với yêu cầu của mọi người, đương nhiên tôi vẫn đề nghị mọi người ký với một họa sĩ khác.]

[Liên Dung: Oa, đại thần nói rồi, yêu cầu chị đã chỉnh lý xong rồi, lát nữa đóng gói chuyển cho em.]

[Liên Dung: Lão sư em là cao thủ vẽ cổ phong trong nước, nhà xuất bản của chúng ta có thể ký được với em, dứt khoát giống như hổ thêm cánh.]

[Tô Tín:...]

Người cô nói là Tô Tín trước đây.

Tô Tín bây giờ chỉ biết vẽ truyện kinh dị, thật đấy hãy tin tôi, mọi người sẽ khiếp sợ đó.

Liên Dung quả nhiên rất nhanh gửi yêu cầu và thiết lập nhân vật cho cô, đồng thời nói với cô còn bao nhiêu thời gian, bảo cô cố gắng hết mức đừng có lề mề.

Giới viết và giới vẽ luôn có một đám người, lấy các loại lý do mà trì

hoãn, trì hoãn tới mức biên tập không còn cách nào khác, vô số biên tập muốn gửi mảnh dao cho đám người này để bày tỏ sự tôn kính.

Thời Sênh xem yêu cầu trước, văn huyền huyễn đều vô cùng dài, cuốn văn huyền huyễn có tên là “Thiên cổ” này cũng không ngoại lệ, tính đến hiện tại đã cập nhật đến hai triệu chữ rồi.

Một quyển sách bình thường khoảng hai mươi lăm nghìn chữ, bây giờ nhà xuất bản muốn xuất bản một triệu chữ, cũng chính là bốn cuốn.

Bây giờ phải vẽ bốn trang bìa, hai tấm áp phích tuyên truyền, bốn tấm áp phích ký tên tặng theo sách, với ảnh thiết lập nhân vật chủ yếu, và làm bookmark, còn có một đống việc linh tinh nữa, tóm lại phải vẽ vô cùng nhiều, đương nhiên tiền cũng nhiều.

Thời Sênh: “...”

Sẽ chết người đó!!

Cuốn sách “Thiên cổ” này kể về chuyện một thiếu niên, từ một kẻ ngốc không xu dính túi, nếu như qua năm cửa ải chém sáu tướng, chân đạp thiểu năng, đánh bại phản diện, trở thành một đại thần vạn người kính ngưỡng thế nào.

Ừm, đây là dùng lời của Thời Sênh để tổng kết.

Giới thiệu vắn tắt của người ta là như vậy.

Đại lục Cửu Châu, quần hùng tranh giành.

Thiếu niên thiên cổ, thiên cổ nhất đế.

Hết rồi á?

Hết rồi.

Chính là mười sáu chữ như vậy!!

Hỏi xem có trâu bò không hả.

Thời Sênh tiếp tục xem yêu cầu thiết lập nhân vật, bây giờ muốn xuất bản trước một triệu, thiết lập nhân vật đương nhiên là dựa theo một triệu chữ trước mắt đó.

Nhân vật chính giai đoạn đầu cũng tương đối yếu, cho nên thiết lập nhân vật cơ bản sẽ không quá hoa lệ, chủ yếu là miêu tả bộ dạng nhân vật chính ở trường, mặc thống nhất “đồng phục học sinh”.

Liên Dung còn rất thân thiết chuẩn bị tranh tham khảo cho Thời Sênh.

Hơn nữa tranh tham khảo còn là tranh nguyên chủ đã từng tiện tay vẽ, còn có mấy bức của họa sĩ khác, dù sao chính là phong cách mặc đồng phục cũng phải mặc khác người.

Phía sau còn có yêu cầu thiết lập nhân vật phụ, chi chít khiến Thời Sênh xem mà hoa mắt.

Thời Sênh dành chút thời gian đi đọc “Thiên cổ” một lần.

Sau đó trở lại tiếp tục suy nghĩ làm sao mới có thể không biến phong cách tranh huyền huyễn thành phong cách tranh kinh dị.

Nhưng mà Trẫm thật sự không làm được!

Thôi đi, đi chơi game cái đã.jpg

...

Dù sao thời gian cách giao hẹn vẫn còn sớm, Thời Sênh cũng nhắc nhở bọn họ tìm một họa sĩ khác. Cô đã chuẩn bị xong tiền bồi thường vi phạm hợp đồng rồi, cho nên cô chẳng khẩn trương chút nào.

Thời Sênh tiếp tục vẽ truyện kinh dị của cô, hơn nữa còn tìm một trang web để cập nhật.

Trang web Kuman mặc dù rất trâu, nhưng cũng có một số trang web khác không kém mấy.

Ví dụ như trang Manga dragonpass cô tìm bây giờ.

Cô vẽ đều là các loại truyện ngắn, luyện tay mà, không cần quá dài.

Cũng không biết là fan chân ái nào đẩy lên weibo, những truyện ma quỷ này của cô lại còn hot nữa chứ.

Lúc Thời Sênh đang vẽ truyện kinh dị, Dương Hòe lại thúc giục Thời Sênh.

[Dương Hòe: Lão sư, nhiều ngày như vậy rồi, em có phải có thể cho anh xem ít bản thảo rồi không?]

[Tô Tín: Vẫn chưa vẽ đâu.]

[Dương Hòe:... Vậy xin hỏi lão sư tại sao vẫn chưa vẽ vậy?]

[Tô Tín: Chưa vẽ là chưa vẽ, có cái gì mà tại sao, tôi không phải bảo

mọi người đi tìm một họa sĩ mới rồi à? Tôi đã chuẩn bị xong tiền bồi thường vi phạm hợp đồng rồi.]

[Dương Hòe:...]

Lần đầu tiên gặp một họa sĩ thành thật như vậy, lại không kiếm cớ.

[Dương Hòe: Anh cũng nói thật với lão sư nhé, tìm em vẽ tranh là tác giả chỉ định, bọn anh cũng không có cách nào khác. Lão sư em dành thời gian vẽ một chút có được không?]

[Tô Tín:...] Hách Bảo Bối cái tên thiểu năng này!

Hách Bảo Bối vẫn còn nằm trong danh sách đen: "..."

Thời Sênh từ bỏ truyện kinh dị của cô, suy nghĩ bắt đầu vẽ "Thiên cổ nhất đế".

Suy nghĩ liên tiếp mấy ngày, suy nghĩ đến mức Thời Sênh sau khi hành hạ đến chết BOSS trong game vô số lần, cô mới vẽ xong bản thảo, gửi cho Dương Hòe. Dương Hòe bên kia vừa xem xong lập tức nói ra một đống ý kiến bảo cô sửa.

[Tô Tín: Muốn sửa thì tự đi mà sửa, không rảnh.]

[Dương Hòe:...]

Dương Hòe biết cô không quan tâm đến tiền, nếu không cũng sẽ không nói chẳng qua chỉ là tiền bồi thường vi phạm hợp đồng trước đó.

Dương Hòe dây dưa với Thời Sênh một trận, làm cho cô không có cách nào thả bay bản thân, dứt khoát chặn Dương Hòe, thuận tiện

ẩn luôn tổ thảo luận đi.

Dương Hòe:...

Đây là người kiểu gì thế hả!

Thời Sênh cập nhật chương mới nhất, nhàm chán lật lật bình luận.

Tiểu Kỳ Kỳ: Sao tôi lại cảm thấy đại thần càng ngày càng phát triển tiền đồ không thể miêu tả được thế nhỉ?? Rating gần đây thật là lớn!

233333: Ha ha ha, đại thần có phúc lợi sao?

Ngươi Là Đồ Ngốc: Cầu phúc lợi.

Rating lớn à??

Thời Sênh mở nội dung mình mới cập nhật ra, nội dung là một con nữ quỷ vì trả thù đàn ông, không ngừng gì đó với đàn ông...

Ừm, hình như thật sự có chút lớn.

“Nhị Cẩu Tử, ngươi có cảm thấy ta gần đây vẽ càng ngày càng tốt không?” Thời Sênh sờ cằm hỏi Nhị Cẩu Tử.

[Cô đọc nhiều sách không thể miêu tả như vậy, chẳng nhẽ xem phí công?]

Thời Sênh đảo con ngươi, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

...

Thành phố ban đêm một mảnh yên tĩnh, nữ sinh ngồi ở trước bàn

học vươn vai, màn hình trước mặt cô bất ngờ lộ ra hình ảnh không thể miêu tả.

Chỉ thấy nữ sinh sau khi vươn vai xong, mau lẹ mở trang Jiemian ra, chia ảnh ra gửi đi.

Người đầu tiên trả lời cô là Đệ Nhất Thần Xạ Thủ được cô kéo ra khỏi danh sách đen.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm, cậu sa đoạ rồi!!]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Cậu có biết cái ảnh này mà bị ba mẹ cậu nhìn thấy, cậu sẽ có kết cục gì không? Tớ tuyệt đối sẽ không nhặt xác cho cậu đâu!!]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Bà cô của tôi ơi, chúng ta có thể đi khám bệnh được không hả?]

Ba tin nhắn liên tiếp, như đạn pháo từ bên kia bắn ra.

[Tô Tín: Tớ không có bệnh, tranh vẽ thấy được không hả?]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tớ tuỳ việc mà xét, vẽ rất tốt, tuyệt đối không phải đang dung túng cậu vẽ cái đồ chơi này. Cậu mà bị mời uống trà, tớ tuyệt đối sẽ không đi bảo lãnh cho cậu, tuyệt đối không! Còn nữa, đêm rồi cậu không ngủ, vẽ cái thứ này, cậu đói khát quá rồi à?]

[Tô Tín: Cút!]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm a, chúng ta đã lớn thế nào rồi, còn xấu hổ cái gì, tớ lại không cười nhạo cậu, có cần tớ giới thiệu bạn trai chất lượng tốt cho cậu không?]

[Tô Tín: Mấy tên tiểu côn đồ cậu quen kia ấy hả?]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Hắc, cậu có ý gì hả, tiểu côn đồ tớ quen làm sao, ban đầu là ai dẫn những tên tiểu côn đồ đó giúp cậu đuổi những kẻ theo đuổi cậu kia bla bla...]

Thấy Hách Bảo Bối nói không dừng, Thời Sênh quả quyết lại chặn hắn.

Sau đó mở tranh ra, mặt đầy hài lòng.

Kỹ năng thiên bẩm của ông đây hóa ra là ở cái này.

[....] Vẽ tranh con heo, coi là kỹ năng thiên bẩm cái gì chứ, cô còn đắc ý, đắc ý cái rắm, sẽ bị treo biết không hả!

Chương 1640: Ôn cố tri tín (10)

Người thứ hai trả lời Thời Sênh là nhóm thảo luận.

Người trước đó chưa từng nói gì.

[Trường Hạ: Vẽ rất khá.]

Đây là tác giả của “Thiên cổ”, bút danh là Trường Hạ, trước đó luôn không lên tiếng, Thời Sênh cũng sắp không chú ý đến hắn rồi. Lúc này hắn lại đột nhiên chui ra.

[Trường Hạ: Nhưng xin cô đừng dùng nhân vật chính của tôi làm loại chuyện này.]

[Trường Hạ: Ngoài ra, bội kiếm của “Thiên cổ” nên ở bên phải, hoa văn của kiếm nên tương tự như hoa văn của sen, chuôi kiếm chạm trổ cổ thú, học viện xây dựng không cao như vậy bla bla...]

Thời Sênh mặt không biểu cảm nhìn chữ nhảy ra càng ngày càng nhiều, lặng lẽ làm dấu gạch chéo, may mà cô không thêm tác giả này.

Trường Hạ chắc vì thấy Thời Sênh không quan tâm đến hắn, nói một lúc liền ngừng, sau đó biến mất không để lại dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện.

Ngày hôm sau Thời Sênh nhận lấy oán giận đến từ biên tập Dương Hòe, bảo cô đừng có vẽ những thứ vô dụng kia, mau mau sửa tranh,

có thời gian như vậy, sớm sửa tranh đi.

Thời Sênh tiếp tục ẩn nhóm thảo luận đi, tiếp tục vẽ nội dung không thể miêu tả đấy.

Khi Dương Hòe nhận được tệp tài liệu lớn, sau khi mở ra, luôn cảm thấy mình và vị họa sĩ này xem không phải một bộ.

Cô biến một bộ nhiệt huyết thăng cấp, vẽ thành 18+ không nói, còn vẽ thành 18+ giữa hai người đàn ông.

Dương Hòe suýt nữa ói máu chết.

Đây là tìm họa sĩ kiểu gì thế hả!!

Lúc bắt đầu không phối hợp cũng thôi đi, bây giờ lại còn vẽ loại này cho hắn.

Dương Hòe đưa đồ cho Trường Hạ xem, đối phương chỉ trả lời lại sáu dấu chấm.

Đây không phải là họa sĩ hắn chỉ định sao, bây giờ trả lời lại anh ta sáu dấu chấm, có ý gì hả?

Dương Hòe định kết nối với Thời Sênh, kết quả phát hiện cô gửi cho mình xong lại chặn mình rồi, tức giận!!

[Dương Hòe: Lão sư Trường Hạ anh có phải có thù với cô ấy không hả?]

Đây là điều duy nhất Dương Hòe có thể nghĩ tới, nếu không phải có thù, vị này sao lại làm khổ như vậy?

[Trường Hạ:....]

[Dương Hòe: Cô ấy còn trì hoãn như vậy, tôi thấy thật sự phải tìm một họa sĩ mới rồi, nếu không sẽ không kịp thời gian. Lão sư Trường Hạ, anh thấy thế nào?]

[Trường Hạ: Anh quyết định đi.]

Dương Hòe thở phào, chỉ sợ vị này không nhả ra, cứ muốn dùng Tô Tín này, dẫu sao trang bìa và tranh minh họa của cô thật sự là vô cùng đẹp ở trong giới.

...

Từ sau khi Thời Sênh phát hiện mình vẽ tranh không thể miêu tả ngầu như vậy, truyện kinh dị cô cập nhật vẽ càng ngày càng theo xu hướng 18+.

May mà cô vẫn có chút nhân phẩm, nội dung cập nhật tương đối bình thường, chỉ để phúc lợi ở sau.

Còn về có thể nhìn thấy phúc lợi hay không, vậy phải xem vận khí.

Rất nhanh trong giới đều biết, cựu cao thủ vẽ cổ phong Tô Tín đó, sau khi trải qua sự kiện đạo văn kỳ quái, đột nhiên bắt đầu thả bay bản thân, đột phá ranh giới cuối cùng của mình, đổi sang vẽ 18+.

#Tám một chút về những nam thần cổ phong Tô Tín vẽ bấy lâu nay, lại xem Ác đồ bây giờ, đây là nhân tính vặn vẹo hay là đạo đức tiêu vong#

Những ví dụ tiêu đề như vậy nhiều đếm không xuể.

Ờm, Ác đồ chính là truyện kinh dị dài Thời Sênh đang cập nhật, kể về một đứa bé trai có mắt âm dương, bị các loại ma quỷ ngược đi ngược lại.

Các độc giả bày tỏ chỉ thấy ma quỷ thật là đẹp trai dễ thương, đến nói chuyện cũng buồn cười như vậy, nhưng nhân vật chính..

Đó là nhân vật chính sao?

Lúc xuất hiện không phải là bị ma quỷ ngược thì là bị ma quỷ coi là thức ăn, chuẩn bị một trăm lẻ một cách ăn.

Mặc dù cuối cùng những ma quỷ này đều bị nhân vật chính giết chết, nhưng quá trình thật sự...

Mạn Mạn Kiên Cường: Là ảo giác của tôi sao? Sao tôi lại cảm thấy nam chính càng ngày càng yếu, mới xuất hiện được mấy lần, đã bị tiểu quỷ hành hạ thành cái bộ dạng này rồi, mặc dù tình tiết truyện rất hay, nhưng nhân vật chính này thật sự có chút khiến cho người ta không chịu nổi.

Tuyệt Bản Ái: Tôi chỉ đến xem 18+.

Mười Tám Tuổi Hạ Chí: Ở đây không xem được 18+, rating cập nhật nội dung của Tô đại nhân vẫn trong phạm vi cho phép, cậu phải chờ ngày nào đó tâm tình của Tô đại nhân tốt phát phúc lợi, các loại kiểu dáng tùy cậu chọn.

Nhân Bất Phạm Nhị Uổng Thiếu Niên: Cầu phúc lợi mấy kỳ tiếp theo, ai có?

Tuyệt Bản Ái: Cùng cầu.

Mười Tám Tuổi Hạ Chí: Bớt giùm đi, phúc lợi của Tô đại nhân chỉ có thể xem, không thể lưu, à có thể chụp hình lại, nhưng chất lượng tranh đó chả khác gì chất lượng phim AV, khó coi lắm.

Duyên Dáng Yêu Kiều: Chỉ có tôi cảm thấy những ma quỷ này rất dễ thương sao? Nhân vật chính chỉ là làm nền cho những ma quỷ này thôi, ha ha ha!! Ma quỷ mới là nhân vật chính! Tôi hiểu được chân tướng rồi.

Thời Sênh giữ vững phong cách mẹ ghẻ, ngược nhân vật chính, ngược đến chỗ chết.

Có lẽ là những ma quỷ kia rõ ràng là mặt cương thi, lại nói ra lời vô cùng khôi hài, ngược nhân vật chính càng lão luyện, dẫn đến những thứ liên quan đến ma quỷ lại rất nổi, bị người chế thành các loại icon.

Thời đại này, icon là thứ nhanh hot nhất.

Icon vừa hot, bộ truyện tranh này của Thời Sênh cũng tăng độ hot lên, độ hot một đường tăng vọt, nhanh chóng chen lên bảng xếp hạng Top 10 của công chúng trên mạng.

Đúng vậy, bộ tác phẩm “Ác đồ” này không ký hợp đồng.

Mặc dù ký hợp đồng có thể được phổ biến, nhưng bản thân nguyên chủ có sẵn fan, cô lại đang tiến hành đồng bộ cập nhật trên weibo, cho nên ký hợp đồng hay không ký hợp đồng, đối với cô mà nói cũng không có vấn đề gì.

Ngược lại trang web bên kia đã mấy lần gửi lời mời ký hợp đồng cho cô, định ký với cô.

Bản thân cô đã có tiếng, Kuman bên kia không muốn, bọn họ bên

này thì muốn, không biết làm sao Thời Sênh căn bản không định ký hợp đồng, cho nên trực tiếp không để ý đến những tin nhắn kia.

Thời Sênh vẫn đang thả bay bản thân vẽ 18+, Dương Hòe bên kia có lẽ là tìm được người thay thế cô, không để ý tới cô nữa, ngược lại cũng không đá cô khỏi nhóm thảo luận, dẫu sao hợp đồng vẫn còn đó, vẫn đợi nói chuyện bồi thường, thỉnh thoảng còn có thể nhận được thăm hỏi thân thiết của fans não tàn Liên Dung.

Hách Bảo Bối bởi vì chuyện 18+, không ít lần làm công tác tư tưởng cho Thời Sênh, tuổi còn trẻ sao lại nghĩ không thông, định đi con đường xa đọa đen tối, khiêu chiến ranh giới cuối cùng của pháp luật vv...

Sau đó khi hắn nhận được cả bộ 18+ Thời Sênh gửi cho, chỉ muốn nhanh chóng gọi điện thoại cho bệnh viện tâm thần, đưa người vào đó chữa trị thật tốt.

Đây đã là bệnh nguy kịch rồi, không có thuốc nào cứu nổi.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Thứ này cậu đừng có gửi ra ngoài!!! Nghe thấy chưa hả Tô Tiểu Tâm!!!]

[Tô Tín: Chỉ gửi cho một mình cậu thưởng thức thôi, có phải cảm thấy đặc biệt vinh hạnh không?]

Cô đương nhiên biết có những thứ không thể gửi ra, thứ quá đáng quá, cô cũng chỉ vẽ cho mình xem thôi.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Vinh! Hạnh!]

Hai chữ này có lẽ là Hách Bảo Bối đang nghiến răng nghiến lợi gõ ra. Hắn chưa từng vinh hạnh như vậy, kiếp trước nhất định là hủy diệt

hệ ngân hà.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Đúng rồi, qua một khoảng thời gian nữa trường chúng ta kỷ niệm tám mươi năm thành lập, mời một số học sinh tốt nghiệp về trường tham gia, cậu cùng đi với tớ nhé.]

[Tô Tín: Không đi.]

Đã tốt nghiệp mấy trăm năm rồi, còn tham gia kỷ niệm thành lập cái gì, có bệnh à!

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Cậu ở nhà bao lâu rồi, còn ở nhà như vậy nữa cậu sẽ ngu mất. Tớ mặc kệ, cậu phải đi với tớ, không đi tớ sẽ một khóc hai nháo ba thắt cổ ở cửa nhà cậu!!]

Thời Sênh không nghi ngờ chút nào tên thiểu năng này sẽ làm ra được.

Đây là chuyện gì thế hả!

Chương 1641: Ôn cố tri tín (11)

Thời Sênh tiếp tục luyện phong cách vẽ kỳ lạ của cô, chẳng mấy chốc đã đến buổi kỷ niệm thành lập trường mà Hách Bảo Bối nói.

Nguyên chủ tốt nghiệp ở Đại học Kinh Nam nổi tiếng của thành phố này, thậm chí là cả toàn quốc.

Đại học Kinh Nam đã thành lập được tám mươi năm, mời những tinh anh của xã hội tốt nghiệp tại trường này về trường cùng tham gia, cảnh tượng rất hoành tráng.

Người già, trung niên, thanh niên, lứa tuổi nào cũng có.

Thời Sênh kỳ quái hỏi Hách Bảo Bối bên cạnh: “Cậu thì tính là tinh anh xã hội loại nào?”

Gây gổ đánh nhau à?

Bạn học Hách Bảo Bối này, lúc ở trường chính là kẻ gây chuyện, sau khi tốt nghiệp ra ngoài lưu lạc, cũng chưa từng thấy làm ra cái cống hiến nổi bật nào, sao lại là tinh anh, trường học bị mù rồi à?

“Nhân tài giống như tớ, là chỉ có thể tìm thấy tình cờ thôi hiểu chưa hả!!” Hách Bảo Bối hừ lạnh một tiếng, “Xuống xe!”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh mở cửa xuống xe, cùng Hách Bảo Bối tiến vào cổng

trường. Người cùng khóa bọn họ đến tham gia không ít. Hách Bảo Bối rất nhanh tìm được mọi người.

“Ôi, nữ thần Tô Tín cũng đến rồi! Mấy năm không gặp, nữ thần vẫn là nữ thần!” Có người vẫy tay với Thời Sênh, trong ký ức của nguyên chủ có chút quen mắt, nhưng không nhớ tên, chỉ đành gật đầu.

“Ôi chao, hai người các cậu đây là thành cặp rồi sao?”

“Lúc đầu mọi người đều tưởng là hai cậu sẽ ở bên nhau, không ngờ Hách Thịnh tốt nghiệp rồi lại chạy mất, quay đi quay lại vẫn là ở bên nhau rồi.”

“Phì.” Hách Bảo Bối trừng mấy người đó một cái, “Thỏ không ăn cỏ gần hang hiểu không hả.”

Sắc mặt mọi người kỳ dị, vậy tức là chưa thành cặp hả?

“Ha ha ha, tôi thấy là nữ thần chướng mắt cậu rồi.” Có người trêu.

“Cút cút cút, Tô Tiểu Tâm vừa ý tôi, tôi mới cảm thấy toi đời đấy.” Hách Bảo Bối còn trêu lại ác hơn, khiến cho mọi người ha ha cười lớn.

“Tớ vừa ý cậu, thì mới là toi đời ấy.” Thời Sênh liếc Hách Bảo Bối một cái.

Hách Bảo Bối nhìn cũng không tệ, đối với nguyên chủ không khác gì ba ruột, người đàn ông như vậy, nguyên chủ tạo sao lại không có chút cảm giác nào với hắn?

Chính là vì hắn quá giống ba đó.

Nguyên chủ cũng là một cô gái nhỏ, thời dậy thì thấy vị tiểu trúc mã này vẫn rất được, rất ao ước.

Nhưng thứ cảm xúc này còn chưa kịp ngóc đầu dậy, đã bị cách quan tâm của Hách Bảo Bối dìm cho không dậy nổi. Cô ấy cảm thấy mình với một người giống ba mình ở bên nhau, nhất định sẽ chết.

“Ha ha ha ha, nhìn đi, chính là nữ thần ghét cậu.”

Cả đám người cười đến nghiêng ngả, quan hệ của những người này với Hách Bảo Bối lúc ở trường không tệ, thường xuyên lấy bọn họ ra đùa.

Năm đó ở trường, mọi người đều biết quan hệ của hai người tốt đến có thể mặc chung một cái quần. Rất nhiều học sinh mới không rõ đầu đuôi đều cho rằng bọn họ là một đôi. Nhưng người quen thân với Hách Bảo Bối và Tô Tín biết, hai người này căn bản chẳng có chuyện gì.

“Bảo bối a!” Một người đàn ông mặc vest màu xanh ôm lấy Hách Bảo Bối, “Cậu đây là vẫn còn độc thân sao? Hay là chúng ta thành một đôi cho xong đi?”

Hách Bảo Bối vội hất hắn ra, “Cút xéo, đừng tưởng rằng ông đây không biết mi ở bên ngoài có mấy bạn gái liền nhé, đồ hư hỏng! Còn nữa không được gọi ông đây là Bảo Bối, đây là tên mấy người có thể gọi à?”

“Cậu đúng là đồ bạn xấu!” Người đàn ông nghiêm mặt, “Chuyện này làm sao có thể nói ra hả.”

“Tô nữ thần cũng đang độc thân sao?” Có người thừa cơ hỏi Thời Sênh.

“Trong lòng tôi có một người rồi.” Thời Sênh lễ độ đáp lại.

Những người ở đó lập tức kỳ dị nhìn qua, bao gồm cả Hách Bảo Bối đang pha trò.

“Ai hả, tại sao tớ không biết?” Hách Bảo Bối nổi giận, “Là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, lương một năm bao nhiêu, có xe có nhà chưa?”

Mọi người: “…” Đây đúng là kiểu mẫu ba ruột mà!!

Chẳng trách nhiều năm như vậy Tô nữ thần đều chê hắn.

“Không biết.”

Hách Bảo Bối vẫn định hỏi tiếp nghẹn lại, “Cậu đùa tớ à?”

Thời Sênh nhún vai, trong lòng cô quả thật có người, cũng thật sự không biết là ai, làm sao có thể coi là đùa hắn chứ?

Thời đại bây giờ, nói thật cũng không có ai tin, mệt tâm quá đi.

Mọi người biểu tình kỳ lạ một lúc, nhưng rất nhanh có người chuyển đề tài. Hách Bảo Bối thỉnh thoảng lại quan sát Thời Sênh, dùng ánh mắt “Tiểu thanh mai nhà mình khả năng lại bệnh cũ tái phát rồi” quan sát cô.

“Mẹ kiếp, kia là ai thế?”

Người đàn ông mặc vest xanh nhìn một phía, con ngươi như sắp lồi ra ngoài.

Mọi người thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua, chỉ thấy một nữ sinh mặc váy trắng đang chầm chậm đi đến, ánh mặt trời rơi lên bả vai cô ta, cả người giống như phát sáng, mái tóc dài hiền thục đong đưa tự nhiên trong không trung theo cử động của Ô Vân.

Thời Sênh: "…"

Cái này không khoa học!!

Từ lần gặp trước đến bây giờ mới bao lâu, chưa đến hai tháng, nữ chính sao lại có thể từ dáng người béo ú gầy thành cái bộ dạng này, có ăn gian cũng quá lộ liễu rồi!!!

Nữ chính giảm béo còn dễ hơn người khác, còn để cho người ta sống nữa không hả.

"Đó là ai thế, mấy cậu có quen không?

"Không quen."

"Không quen, chắc không phải là khóa chúng ta, nhưng nhìn qua mấy khóa trên dưới, cũng không có người nào như vậy... không phải là vẫn đang đi học chứ?"

"Có khả năng..."

Một đám người ở bên này phỏng đoán, nhưng đều tỏ vẻ không quen em gái này.

Em gái này rất nhanh đi qua bọn họ, đi đến phía mấy nữ sinh đứng đầu bên kia.

"Ồ, đó là người của khóa chúng ta, người đó không phải hoa khôi

trước đó của khoa chúng ta sao? Nhìn nữ sinh đang nói chuyện với cô ấy đi...”

Mọi người thuận theo nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy cô gái váy trắng đang nói chuyện với mấy nữ sinh bên cạnh, từ xa nhìn lại không quá rõ vẻ mặt của bọn họ, nhưng nhìn từ ngôn ngữ cơ thể của mấy người đó, hình như bị kinh ngạc gì đó.

Tình huống thế nào sẽ xuất hiện chuyện như vậy?

Phẫu thuật thẩm mỹ?

Được bao nuôi?

Trong đầu mọi người xẹt qua đủ loại suy nghĩ, đúng lúc đó, hoa khôi bọn họ nói đến đột nhiên giơ tay đẩy Ô Vân một cái, chân Ô Vân nghiêng đi, ngã về phía người đừng bên cạnh.

Người đàn ông vốn dĩ đứng xoay lưng với Ô Vân, đột nhiên xoay người, nhanh tay nhanh mắt ôm lấy Ô Vân.

Thời Sênh: “…” Tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân hay lắm, được đó.

Ô Vân được người đàn ông đỡ lấy, sau đó khí thế của đám con gái kia liền yếu đi, mấy người còn lộ ra vẻ thẹn thùng.

“Đó không phải là Lôi Đình sao?” Hách Bảo Bối cằn nhằn bên tai Thời Sênh, “Sao hắn cũng đến đây.”

“Ai cơ?” Ô Vân Lôi Đình, vừa nghe là biết xứng đôi rồi.

“Học trưởng khóa ba của trường đại học chúng ta, nhân vật phong vân năm đó, tình nhân trong mộng của không ít nữ sinh. Chúng ta

vào trường được mấy hồi, người ta đã bắt đầu lập nghiệp rồi, còn chưa tốt nghiệp đã tự mở công ty.” Người đàn ông bên cạnh Hách Bảo Bối trả lời thay hắn, “Hình như hồi đó là mở công ty game, có điều bây giờ đã không chỉ dừng lại ở công ty game mà còn mở rộng thêm không ít công ty con.”

“Bây giờ anh ta chắc phải bận lắm chứ, không ngờ lại có thời gian quay về tham gia kỷ niệm trường, cũng không biết ai mà có mặt mũi lớn như vậy.”

Nghe giới thiệu xong, Thời Sênh gần như chắc chắn, đây không thể nghi ngờ gì chính là nam chính rồi.

“Nữ thần cậu đến anh ấy cũng không biết sao?” Có người tò mò, đây là nhân vật truyền kỳ của trường, mấy khóa trên dưới, không có ai không biết, có lẽ ở trường bây giờ vẫn có không ít truyền thuyết về hắn.

“Tô Tiểu Tâm vì sao phải biết hắn.” Hách Bảo Bối hừ lạnh một tiếng.

“Bảo bối, cậu đây là đố kỵ, không được à nha!”

“Tôi đố kỵ cái gì?” Hách Bảo Bối gân cổ gào lên, vẫn cảm thấy chưa hết tức, trực tiếp động thủ đánh.

Một đám đàn ông mặc âu phục giày da nhốn nháo như học sinh, rất khiến người khác chú ý.

Chương 1642: Ôn cố tri tín (12)

Ô Vân được Lôi Đình dẫn đi, đám phụ nữ phía sau giận đến ngứa răng, đứng một chỗ thảo luận một hồi, không biết ai nhìn thấy đám Thời Sênh bọn họ bên này trước, một đám phụ nữ kết bè kết đội đi qua đây.

Thời Sênh kinh hãi trợn mắt, qua đây làm gì hả!!!

Hoa khôi khoa này trước đây không ưa nguyên chủ nhất, đây không phải là đến gây sự với ông đây sao, Nhị Cẩu Tử!

[….] Tôi vô tội, tha cho Hệ thống bình hoa tôi được không?

Nguyên nhân bất hòa của hoa khôi khoa và nguyên chủ rất đơn giản, lam nhan hoạ thuỷ*.

*Lam nhan hoạ thuỷ: nghĩa gần như hồng nhan hoạ thuỷ. Nhung lam nhan hoạ thuỷ là chỉ đàn ông, lam nhan chỉ đàn ông tri kỷ có quan hệ rất tốt, nhưng rất dễ không cẩn thận mà biến thành người yêu.

Tất cả đều là lỗi của Hách Bảo Bối.

“Tô Tín a, cậu cũng đến rồi.” Hoa khôi khoa đi đến trước mặt Thời Sênh, ánh mắt mặc dù nhìn cô, nhưng dư quang lại rơi lên người Hách Bảo Bối sau lưng Thời Sênh.

Có người đàn ông chọc Hách Bảo Bối, chuyện hoa khôi khoa này thích Hách Bảo Bối, không có gì là bí mật cả.

Hoa khôi khoa rất nhanh thu lại dư quang, cười híp mắt quan sát Tô Tín, gần như đang phán đoán quần áo trang sức trên người cô đáng giá bao nhiêu tiền. Khả năng là ước tính ra giá trị trên người cô, hoa khôi khoa cười càng thêm đẹp, “Nhiều năm không gặp như vậy, Tô Tín vẫn xinh đẹp như thế, các cậu nói có phải không?”

“Đúng thế đúng thế, chẳng những xinh đẹp lại còn tài hoa, còn chưa tốt nghiệp đã là họa sĩ vẽ truyện tranh nổi tiếng, mấy năm gần đây cũng cho ra không ít tác phẩm nhỉ?”

“Có điều tớ nghe nói khoảng thời gian này hình như rơi vào nghề đạo văn gì đó...” Nữ sinh kia cơ hồ cảm thấy mình nói sai, lập tức dừng câu chuyện lại giải thích, “Tô Tín tài hoa như vậy, làm sao có thể làm ra loại chuyện đó, chắc chắn là người trên mạng nói mò, có phải không Tô Tín?”

Đây nào có phải là tìm cô nói chuyện chứ?

Đây chính là bị Ô Vân chọc tức, nên định tìm một người để phát tiết đây mà.

Phụ nữ muốn làm khó phụ nữ, không có nguyên nhân, tùy hứng.

Thời Sênh mặt không đổi sắc phun ra ba chữ, “Bệnh thần kinh.”

Đám phụ nữ trước mặt: “…”

“Phụt...”

“Ha ha ha ha!”

Không biết là ai bắt đầu trước, tóm lại đám con trai đằng sau cười

đến nghiêng ngả.

Bọn họ đã không phải là đám nhóc năm đó ở vườn trường, bị con gái trêu vòng vòng nữa rồi, lăn lộn ngoài xã hội lâu như vậy, đối với chiêu trò của những người phụ nữ này đã sớm rõ.

Sắc mặt hoa khôi khoa có chút khó coi, “Tô Tín sao cậu lại mắng người hả?”

Thời Sênh bình tĩnh quét mắt qua, “Ai bảo cậu đến gợi đòn?”

“Chúng tớ chỉ là chào hỏi cậu chút, cậu lại mắng người, có chút gia giáo nào không hả, còn thư hương môn đệ cái gì, đây là người đến từ thư hương môn đệ à?” Người phụ nữ váy đỏ bên cạnh hoa khôi khoa khinh thường.

Thời Sênh vẫn lạnh nhạt như cũ, “Cách chào hỏi như của mấy người, tôi không dám nhận, đi chào hỏi người khác đi ha, tạm biệt không tiễn.”

“Tô Tín cậu có phải thật sự đạo văn không, nếu không sao lại không dám nói chuyện với bọn tớ như thế?” Người phụ nữ váy đỏ giống như bắt lấy trọng điểm, lập tức khiêu khích nhìn Thời Sênh.

“Cậu là biên tập viên của tôi hay là độc giả của tôi mà tôi phải nói với cậu? Nói chuyện với tôi phí rất đắt, cậu trả nổi không? Ồ, nếu như trả được xin hẹn trước.”

“Phụt...”

Đám đàn ông sau lưng vội xua tay, “Xin lỗi, thực sự là không nhịn được, trước đây sao lại không phát hiện nữ thần Tô Tín biết công kích người như thế chứ? Ha ha ha...”

“Đám con gái mấy người ăn no rảnh việc à?” Ngữ khí của Hách Bảo Bối bất thiện, “Cút!”

Sắc mặt hoa khôi khoa còn khó coi hơn cả ban nãy. Cô ta nhìn Hách Bảo Bối, trên mặt đột nhiên hiện ra mấy phần yếu đuối và tình ý, “Hách Thịnh...”

Mọi người lập tức im lặng, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Hách Bảo Bối và hoa khôi khoa.

Hoa khôi khoa dưới sự mong đợi của mọi người cũng mở miệng dịu dàng, “Hách Thịnh, từ đại học đến giờ, em đợi anh nhiều năm như vậy, anh không nỡ nhìn em thêm một cái sao?”

Hách Bảo Bối cau mày, “Tôi đã từ chối cậu từ rất lâu về trước rồi, và rõ ràng nói với cậu tôi không thích cậu, vĩnh viễn cũng không thích cậu.”

“Cô ta rốt cuộc có gì tốt? Đáng để anh ở bên cô ta như vậy?” Hoa khôi khoa đột nhiên giơ tay ra chỉ Thời Sênh, ngữ khí kích động, “Anh tốt với cô ta như thế, cô ta từng cảm kích sao? Cô ta chẳng qua chỉ coi anh như dự bị thôi!”

Thời Sênh: “…” Liên quan rắm gì đến cô!!

Lại nói nguyên chủ người ta với Hách Bảo Bối thanh mai trúc mã, không có tình yêu cũng có tình anh em, Hách Bảo Bối đối tốt với nguyên chủ cũng chẳng làm sao cả.

“Chuyện trước đây của tôi và Tô Tiểu Tâm liên quan gì đến cậu. Tôi nguyện ý ở bên cậu ấy đấy.” Cô em gái mà hắn cưng chiều nhiều năm như vậy, nào có thể để cho người khác nói linh tinh, “Cảm ơn

cậu thích tôi, nhưng tôi không thích cậu, tạm biệt!” Thái độ của Hách Bảo Bối còn cứng rắn hơn vừa rồi.

“Hách Thịnh anh sẽ hối hận.” Nước mắt hoa khôi khoa tí tách rơi xuống.

Mọi người nhìn có chút lúng túng.

Cách tấn công Hách Bảo Bối đúng đắn nên là lấy lòng Tô Tín, khiến cho Tô Tín làm mối bắc cầu, cho dù cuối cùng không thể thành, cũng tuyệt đối sẽ không ầm ĩ thành cái bộ dạng này.

IQ của hoa khôi khoa thật đáng buồn!

Hách Bảo Bối không nhúc nhích, người hắn từ chối không có một trăm cũng có tám mươi, nếu không thích, đương nhiên là từ chối càng mạnh mẽ càng tốt, đừng nói cái gì mà kiêng dè tâm tình của đối phương.

Kiêng dè tâm tình của đối phương, kết quả là chính mình bị giày vò.

Hoa khôi khoa thấy Hách Bảo Bối như vậy, càng đau lòng muốn chết, khóc chạy đi.

Những nữ sinh cô ta dẫn đến, hung hăng trừng Thời Sênh một cái đuổi theo hoa khôi khoa rời đi.

Thời Sênh: “...” Liên! Quan! Rắm! Gì! Đến! Tôi!

Trừng ông đây làm gì hả!!

Cũng không phải là ông đây bảo Hách Bảo Bối từ chối, nói chút đạo lý đi được không hả!

“Nợ đào hoa a!”

“Bảo Bối, không bằng chúng ta yêu nhau đi!”

“Hách Bảo Bối, hoa khôi khoa là chân ái với cậu, nhiều năm như vậy luôn đợi cậu, chậc chậc, đáng tiếc...”

“Xong chưa hả!” Hách Bảo Bối gào lên với bọn họ.

Mọi người cười vang, cho đến khi phát thanh chấm dứt, bảo bọn họ đến thao trường trường học tập hợp, lúc này mới coi như xong.

Học sinh đã ngồi theo từng lớp trong thao trường, những người bọn họ thì dựa theo khoá của mình mà chiếm lấy từng khu.

Lôi Đình và nữ chính không phải cùng khối, đương nhiên không thể đứng chung một chỗ. Cho nên lúc đám bạn xấu của Hách Bảo Bối phát hiện Ô Vân xuất hiện ở trong đội ngũ của bọn họ, đều ngẩn ra.

Đây là người khóa bọn họ??

Bọn họ có thể là đến nhầm đại học rồi.

“Cô ấy tên là Ô Vân, các cậu có quen không?”

“Chưa từng nghe...”

“Hình như là cùng lớp với Tô nữ thần, Tô nữ thần cậu có quen không?”

Thời Sênh nghiêm mặt, “Không quen.”

Nữ chính thành công làm kinh động không ít người, đặc biệt là đám người cùng khóa với nữ chính này. Một người đẹp như vậy, trước đây bọn họ sao lại mù mắt không phát hiện ra?

Ô Vân nhìn thấy Thời Sênh đứng ở trước mặt Hách Bảo Bối, cũng không biết là sợ hay là làm sao, di chuyển sang bên cạnh. Trùng hợp là, bên cạnh chính là khóa của Lôi Đình. Bọn họ kém nhau hai khoá, ấy vậy mà khoa của nam chính lại ở ngay bên cạnh.

Dựa theo sáo lộ, dù sao nam nữ chính cũng nhờ đủ loại trùng hợp mà gặp được nhau, sau đó xảy ra một chút chuyện không thể cưỡng lại, phát triển tình cảm v...v...

Nào giống cô, khắp thế giới tự tạo ra trùng hợp.

Nghĩ là tức.

Chương 1643: Ôn cố tri tín (13)

Lễ kỷ niệm thành lập trường không ngoài gì khác là đại biểu tinh anh các giới phát biểu, xem biểu diễn, sau đó hoạt động tự do.

Hách Bảo Bối không biết bị ai kéo đi, Thời Sênh một mình đứng tại chỗ vô công rồi nghề nhìn những người đó giao lưu.

Có nhờ vả quan hệ, cũng có chế giễu, cũng có bạn tốt gặp mặt, tóm lại nơi này chỉ một chữ - Ồn!

Thời Sênh tìm một góc yên tĩnh đứng nghịch điện thoại. Lúc cô đang chơi hăng say, mấy người phụ nữ đẩy Ô Vân đi qua bên này.

Chỗ Thời Sênh đứng tương đối tốt, có thể nhìn thấy bọn họ, nhưng những người đó chưa chắc có thể nhìn thấy cô.

Ô Vân bị ép vào góc, mấy người phụ nữ vây chặt lấy cô ta.

Những người này không phải nhóm của hoa khôi khoa kia, dẫn đầu là một người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ hiệu, xách túi hàng hiệu, đeo trang sức hàng hiệu.

Những người phụ nữ khác rõ ràng là do người phụ nữ toàn thân đầy mùi hàng hiệu này cầm đầu.

Ầy, kẻ địch của nữ chính phân bố khắp thiên hạ.

Cái này rất đúng chất nữ chính!

“Cô chính là Ô Vân?” Một người phụ nữ mắt ti hí trong đó ôm ngực, quan sát Ô Vân như quan sát hàng hoá, trong lời nói tràn đầy khinh thường cao hơn người một bậc.

Ô Vân là bị nửa lôi nửa kéo đến bên này, vẻ mặt hơi tức giận, “Các cô muốn làm gì?”

“A, nghe nói cô trước kia cực kỳ xấu xí, làm sao mấy năm như vậy đã trở nên xinh đẹp rồi?” Một người phụ nữ cầm điện thoại, sau đó giơ điện thoại về phía Ô Vân, “Có phải là phẫu thuật thẩm mỹ không?”

“Tôi không có.” Ô Vân cau mày, bản thân cơ thể này của cô ta không kém, chẳng qua là trước kia nguyên chủ có chút béo, lại không biết ăn mặc, cho nên mới giống một nha đầu xấu xí.

“Không có?”

Người phụ nữ mắt ti hí nâng cao giọng, người phía sau lập tức chọc cô ta, “Nhỏ tiếng chút, bị người nghe thấy thì không hay đâu.”

Người phụ nữ mắt ti hí nhìn bốn phía, giọng thấp xuống mấy phần, “Cô trước sau như hai người khác nhau, không phải phẫu thuật thẩm mỹ thì là cái gì? Còn muốn lừa chúng tôi!!”

“Nếu như các cô muốn thảo luận dung mạo của tôi, xin lỗi tôi không có thời gian.” Ô Vân định rời đi, mắt ti hí lập tức đẩy cô ta một cái. Ô Vân đụng vào bức tường phía sau, “Các cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Lúc người phụ nữ mắt ti hí định nói chuyện, người phụ nữ mặc đồ hiệu giơ tay lên, những người phụ nữ khác lập tức im miệng.

“Cô vừa rồi quyến rũ Lôi Đình?” Người phụ nữ hàng hiệu khẽ hếch cằm, lấy điệu bộ cấp trên nhìn Ô Vân, giống như đang nhìn thứ buồn nôn gì đó.

“Tôi quyến rũ anh ấy lúc nào?” Ô Vân tức giận, những người phụ nữ rảnh rỗi kiếm chuyện này, có phải có bệnh không hả!!

“Đã chủ động nhào vào lòng Lôi tổng rồi, còn không phải là quyến rũ? Sao cô lại ti tiện như vậy? Lôi tổng cũng là người cô có thể ngấp nghé sao? Cũng không xem xem mình là thân phận gì. Cô cho là dựa vào mấy phần sắc đẹp phẫu thuật ra được, là có thể khiến cho Lôi tổng thay đổi cách nhìn với cô sao, nằm mơ đi!!” Người phụ nữ mắt ti hí không ngớt châm biếm.

Sắc mặt Ô Vân hết đỏ lại xanh, lửa giận không nhịn được bốc lên, “Các cô bớt ở đây nói càn đi, tôi nhào vào lòng anh ấy lúc nào?”

“Chúng tôi đều nhìn thấy, cô còn nguỵ biện à? Có gan làm, sao không có gan thừa nhận!!”

“Đúng thế, loại người như cô lại cũng muốn mơ tưởng đến Lôi tổng, đúng là cười đến rụng răng.”

Mấy người phụ nữ mồm năm miệng mười dùng lời nói công kích Ô Vân. Một mình Ô Vân nào có nói lại được bọn họ, cuối cùng cũng không biết ai động thủ trước, Ô Vân bị ức hiếp đến thảm.

Đương nhiên người phụ nữ hàng hiệu đang cố ra vẻ đó không hề động thủ, ngược lại kêu người đi lấy mấy ly rượu vang đến, trực tiếp hắt lên người Ô Vân.

Ô Vân vốn mặc váy trắng, bị tạt rượu vang, quần áo dán chặt vào da, phác hoạ ra phong cảnh bên trong.

“Mặc quần áo rẻ tiền như vậy, cũng không biết ai mời cô đến tham gia, đúng là khôi hài.” Người phụ nữ mắt ti hí giơ ngón tay lên kéo quần áo Ô Vân, mặt đầy châm biếm chua ngoa.

“Còn để tôi thấy cô quyến rũ Lôi Đình nữa, thì không đơn giản như hôm nay đâu!” Vẻ mặt người phụ nữ hàng hiệu kiêu căng, giống như một con khổng tước chiến thắng, “Chúng ta đi.”

“Không biết xấu hổ.”

“Tiện nhân cô cẩn thận cho tôi!”

Lúc rời đi, mấy người đi cùng kia còn không quên luân phiên công kích Ô Vân.

Hướng đám người này rời đi không giống lúc tới, vừa vặn đi ngang qua chỗ Thời Sênh bên này. Người phụ nữ hàng hiệu thấy bên này có người đứng, cũng ngẩn ra, sau đó môi đỏ khẽ cong lên, nghênh ngang đi qua cô, không quan tâm bị người nhìn thấy chút nào.

Ô Vân nhếch nhác đứng tại chỗ, cúi thấp đầu, không thấy được vẻ mặt trên mặt cô ta. Một lúc lâu mới ôm ngực rời đi, đi về phía nhà vệ sinh.

Kịch này xem chẳng thú vị chút nào, nam chính lại không thấy xuất hiện.

Thời Sênh dựa vào góc tường, tiếp tục chơi game.

…

Hách Bảo Bối uống đến khắp người mùi rượu quay lại, nói chuyện

cũng có chút líu lưỡi, kỳ dị là vẫn duy trì sự tỉnh táo, “Tô Tiểu Tâm, đi đi đi, dẫn cậu đi gặp một người.”

“Không rảnh.” Thời Sênh không ngẩng đầu trả lời.

Hách Bảo Bối cướp lấy điện thoại của cô, “Cậu cả ngày có thể tiến bộ chút không hả, đừng có giống như trạch nam thế, trừ vẽ 18+ ra thì là chơi game, cậu là phụ nữ đấy!!!”

Thời Sênh: “...” Bổn cô nương làm sao không tiến bộ hả?

Người bình thường có thể vẽ 18+ chắc?

Hách Bảo Bối biết tiểu thanh mai nhà mình đã hết bệnh ưa sạch sẽ, cho nên trực tiếp giơ tay, kéo cánh tay cô đi về phía đám người, “Cậu phải giao lưu nhiều với người khác. Còn như vậy nữa, tớ thật sự rất sợ ngày nào đó đến nhà cậu, chỉ còn sót lại một cỗ thi thể. Tớ sẽ không nhặt xác đâu!!”

Hách Bảo Bối dẫn Thời Sênh đến trước mặt một người đàn ông, vỗ ngực người đàn ông, “Nào, giới thiệu một chút, đây là người anh em Phòng Thụy Hiên của tớ. Tô Tiểu Tâm, tiểu thanh mai nhà tớ.”

Thời Sênh yếu ớt nhìn Hách Thiểu Năng một cái, giới thiệu người mà giới thiệu tên mụ chỉ có một mình hắn biết, đây là có bệnh à?

“Tô Tín đúng không? Tôi biết, cao thủ vẽ tranh minh họa cổ phong trong nước, tác giả truyện tranh đang nổi tiếng.” Người đàn ông khẽ mỉm cười, giơ tay ra với Thời Sênh, giữa hai lông mày lộ ra sự nho nhã, “Hách Bảo Bối cả ngày nhắc đến em, không muốn biết cũng khó.”

Thời Sênh không giơ tay. Hách Bảo Bối đánh tay Phòng Thụy Hiên

ra, “Bớt chiếm tiện nghi cho ông đây đi.”

Phòng Thụy Hiên: “...” Không phải là bắt tay lễ phép sao, sao lại chiếm tiện nghi? Có nói đạo lý không hả!!

Đương nhiên Hách Bảo Bối tuyệt đối sẽ không nói đạo lý.

Hắn kiếm cớ chạy đi, trước khi chạy đi còn không quên cảnh cáo Phòng Thụy Hiên không được chiếm tiện nghi. Hắn là muốn giới thiệu đối tượng cho tiểu thanh mai, sợ cô vẽ tranh 18+, vẽ ra thói xấu, nhưng hắn cũng không thể không để ý đến nguyện vọng của tiểu thanh mai, ép buộc làm mối.

Chuyện này nhìn vừa mắt được thì là duyên phận, không thể nhìn vừa mắt, vậy cũng không có cách nào.

“Cô Tô gần đây cũng có hợp tác với nhà xuất bản của bọn tôi, cũng coi như là duyên phận.” Phòng Thụy Hiên từ đầu chí cuối đều duy trì nụ cười.

Thời Sênh xoay người nhìn Phòng Thụy Hiên, đi thẳng vào chủ đề, “Tôi biết Hách Bảo Bối giới thiệu chúng ta làm quen là muốn làm gì. Tôi nói rõ nhé, xin lỗi, không có hứng.”

Phòng Thụy Hiên ngẩn ra, đại khái là không ngờ cô nàng sẽ trực tiếp như vậy.

“Không sao, coi như quen một người bạn cũng tốt.” Phòng Thụy Hiên rất nhanh thu lại ưu tư. Tô Tín rất đẹp, cũng tương đối thuận mắt, nhưng cô nàng không muốn, nếu như hắn sống chết dây dưa, đó không phải là sự lựa chọn tốt nhất.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn hắn một cái, “Tôi có người mình thích rồi.”

“...” Hách Bảo Bối sao lại không nói với hắn?? “Không biết người cô Tô thích là ai?”

Ông đây cũng không biết!

Lời này vừa tới miệng, Thời Sênh đột nhiên giơ tay chỉ nơi nào đó, “Anh ấy.”

Chương 1644: Ôn cố tri tín (14)

Phòng Thụy Hiên theo hướng Thời Sênh chỉ nhìn qua, biểu tình trên mặt lập tức trở nên đặc sắc.

“Cô Tô, cô không phải chỉ bừa đó chứ?”

Ở trong đám người nhìn thấy nàng dâu nhà mình, Thời Sênh cũng rất vui vẻ, đáng tiếc nàng dâu nhà cô căn bản là không nhìn thấy cô, đến cả ánh mắt cũng không có.

Nói cái gì mà tâm linh cảm ứng chứ?

Trong cổ tịch đều là gạt người!

Phòng Thụy Hiên thấy Thời Sênh như vậy, đáy lòng đã ra kết luận, đây quá nửa là chỉ bừa.

“Cô Tô, cô biết anh ta là ai không?”

Ông đây biết cái rắm gì!!

“Anh ta là ai?”

Phòng Thụy Hiên: “...” Quả nhiên là chỉ bừa, còn dám không biết xấu hổ hỏi như vậy, hắn phục luôn.

“Ôn Cố.” Phòng Thụy Hiên nói: “Cũng là người có tiếng của trường chúng ta, cùng khoá với Lôi Đình, phú nhị đại có tiếng, có điều sau

đó phá sản rồi.”

Thời Sênh: “...” Đây là cái giới thiệu quỷ gì thế?

“Trước khi chưa phá sản, đua xe uống rượu, gây sự đánh nhau, cũng là đứng đầu trường học. Những chuyện Hách Bảo Bối làm đều là mấy trò vặt vãnh. Vị này mới là nhân vật năm đó chân chính xưng bá toàn thành phố chúng ta. Sau khi phá sản, Ôn Cố rời khỏi trường nửa năm, sau đó trở lại cả người đều thay đổi rất nhiều. Khi đó mọi người đều nói Ôn Cố là muốn mở công ty, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra, công ty còn chưa mở, Ôn Cố ngược lại thôi học. Sau đó cũng không có tin tức của anh ta nữa.”

Phòng Thụy Hiên nói nhiều như vậy, đại khái là muốn khiến cho Thời Sênh từ bỏ ý định thích người này.

Nhưng hiển nhiên hiệu quả không tốt, nàng dâu có lực hấp dẫn si mê với cô.

“Cám ơn nha.”

“Này...” Tôi còn chưa nói xong mà!

Thời Sênh vẫy vẫy tay với Phòng Thụy Hiên, đi về phía Ôn Cố.

Nhưng cô còn chưa đến gần, một đám người đột nhiên đi tới, ngăn cản tầm mắt của cô. Thời Sênh nhanh chóng đi vòng qua bọn họ, nhưng đã không thấy Ôn Cố đâu rồi.

Thời Sênh: “...”

Phía sau hắn chính là cửa ra, có thể là đi ra ngoài rồi.

Thời Sênh lập tức đuổi theo phía cửa ra.

Bên ngoài trời lại đã tối rồi, Thời Sênh nhìn nhìn bốn phía, có không ít người ở bên ngoài, đen thùi lùi gần như chỉ có thể nhìn thấy bóng.

Thời Sênh vò đầu quét qua những người xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng trên một bóng người đang đi về phía ngoài cổng trường.

Cô nhấc chân đuổi theo.

“....ừm, cô gửi cho tôi xem trước xem, có vấn đề gì tôi sẽ sửa lại cho cô, ngoài ra tặng phẩm của “Thiên cổ“... ừm, tôi biết rồi. Tôi sẽ cố gắng hết mức, không thể bảo đảm.” Tiếng đàn ông đứt quãng truyền tới, trong bóng đêm lộ ra có mấy phần trong trẻo, không chứa bất kỳ tình cảm gì.

“Thiên cổ”?

Bước chân Thời Sênh hơi ngừng, là gã tác giả Trường Hạ nói ra một đống khuyết điểm, sau đó bị cô quyết đoán ẩn đi đó???

Là giả hả?

Phú nhị đại phá sản lại chạy đi viết?

Thiết lập này có phải là quá quỷ dị rồi không?

“Chát!”

Âm thanh trong trẻo làm Thời Sênh bừng tỉnh, cô lại đi về phía trước nhìn. Ôn Cố đã sắp đi đến khúc quẹo, Thời Sênh vội vàng đuổi theo.

Mới vừa chạy đến một nửa, trong bóng tối bên cạnh trong đột nhiên

có một người lao ra. Nếu không phải Thời Sênh né nhanh, sẽ trực tiếp đụng phải cô ta.

Bởi vì Thời Sênh né nhanh, người lao ra đó loạng choạng một chút, “bốp” một tiếng ngã xuống đất, mượn đèn đường bên cạnh, Thời Sênh thấy rõ người ngã trước mặt cô.

Không phải là nữ chính đại nhân sao!

Duyên phận a!

Thời Sênh nhìn về trước mặt, đã không thấy người đâu nữa...

Lật bàn, đuổi người sao lại khó khăn như vậy chứ!!

Kiếm của ông đây đâu!

Thời Sênh quả quyết khom người, định lôi Ô Vân đến bên cạnh đánh cho một trận, ai biết còn chưa đụng vào Ô Vân, bên cạnh lao ra một người đàn ông, đỡ Ô Vân dậy, kéo vào trong ngực mình.

Thời Sênh: “...” Này, cướp người ngay trước mặt ông đây!!

Thời Sênh chụp lấy tay Ô Vân, kéo về phía mình, “Anh làm gì thế hả? Buổi tối cướp người à!”

Cả người Lôi Đình đều phát ra khí lạnh, trên má hắn có dấu một bàn tay, hiển nhiên là âm thanh chát chát vừa rồi gây ra.

Hắn híp mắt quan sát Thời Sênh một cái, “Đây là bạn gái của tôi, không liên quan đến cô, buông tay!”

“Bạn gái?” Trên mặt Thời Sênh hiện lên một tia cười quỷ dị, “Ngại

quá anh Lôi Đình, vừa rồi tôi nghe nói vị hôn thê của anh đang ở bên trong, bạn gái anh không phải là vị hôn thê của anh đấy chứ? Hay là nói, anh bắt cá hai tay?”

nam chính phối vị hôn thê ×1.

“Tôi không phải là bạn gái của anh ta.” Ô Vân cũng không quan tâm đến người phụ nữ trước mặt này đã từng đánh mình, vội vàng giải thích, thậm chí là như cầu cứu nhìn Thời Sênh.

Lôi Đình nửa uy hiếp nửa đe dọa, “Nếu cô biết tôi là ai, thì nên biết đắc tội tôi kết cục cô sẽ không chịu nổi đâu.”

“Vậy tôi đúng là muốn thử xem.” Số nam chính ông đây đắc tội đã sớm có thể chất một xe tải lớn rồi, thêm một người không nhiều, thiếu một người không ít.

Lôi Đình: “...”

Hắn giơ tay định kéo tay Ô Vân lại, nhưng Thời Sênh nắm chặt. Hắn kéo hai cái đều không kéo được, ngược lại là Ô Vân đau đến hít hơi.

“Đừng có xen vào chuyện của người khác!” Giọng Lôi Đình càng lạnh hơn.

Ô Vân bị hắn gắt gao giam cầm trong lòng, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có.

“Bình thường tôi cũng không quản mấy việc đâu đâu này, nhưng mà...” Thời Sênh kéo dài giọng, “Hiện tại tâm trạng tôi rất không tốt.” Cần đánh người phát tiết một trận.

Không bằng hai người các người cùng ăn đòn đi!

Hay lắm!

Thời Sênh nóng lòng muốn thử, thấy hiện trường gây án này không có ai, lập tức quyết định cứ làm như vậy!!

Lôi Đình tưởng là Thời Sênh nhiều chuyện, hoặc là quen biết Ô Vân, ai biết cô lại đột nhiên động thủ, đến hắn cũng đánh luôn.

Đây là người điên sao?

Lúc các vệ sĩ của Lôi Đình chạy đến, nhìn thấy chính là tổng tài nhà mình bị một người phụ nữ đánh không ngớt, khung cảnh vô cùng quái lạ.

Các vệ sĩ trầm mặc, nhất thời không biết nên tiến lên hay là nên rời đi giả vờ như không nhìn thấy.

Nhưng bất kể là lựa chọn nào, bọn họ đều đã đoán trước được kết cục sẽ thê thảm thế nào.

“Dừng tay!!” Các vệ sĩ đồng loạt hét lớn một tiếng.

“Bắt cô ta lại, đừng để cô ta chạy!”

Các vệ sĩ chen nhau lên, Thời Sênh lại không ngốc, đứng dậy chạy đi. Đánh vệ sĩ không thú vị, lãng phí sức khoẻ.

Thôi được, thật ra là vì sức khoẻ của cơ thể này của cô chỉ có thể cho phép cô đánh được hai người. Thêm một đám người kéo đến sẽ phải dùng vũ khí, dùng vũ khí sẽ xảy ra án mạng. Cô là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, không thể chém người ở nơi công cộng.

[...] Ý cô là không ở nơi công cộng là có thể đúng không? Lương tâm của cô bị chó ăn rồi à?

“Bị mi ăn rồi.”

[....] A Ký chủ tạm biệt! Tạm biệt! Tạm biệt!

Thời Sênh gửi tin nhắn cho Hách Bảo Bối, nói mình cút về nhà trước, bảo hắn tự lo.

Trong dự đoán, nhận được gào thét của Hách thiểu năng, sau đó chính là dặn dò cô đi đường cẩn thận v...v..., đùng đùng nói một đống lớn, nghe đến mức Thời Sênh mệt mỏi muốn ngủ, nhưng tính khí tốt không ngắt điện thoại đi.

Cho đến khi bên kia có người gọi Hách Bảo Bối, hắn mới cúp điện thoại.

Thời Sênh xoa ấn đường, aizzzz, phải nhanh tống cái tên thiểu năng này ra nước ngoài mới được. Hắn ở đây quấy rối, cô căn bản là không có cách nào làm chuyện của mình.

Với lại Hách Bảo Bối cũng không tình nguyện ở trong nước, mà là vì cô nên mới ở lại.

Thời Sênh quả quyết gọi điện thoại cho ba mẹ Hách gia, nói cho bọn họ biết Hách Bảo Bối về nước rất lâu rồi.

Ba mẹ Hách gia mà xuất hiện, Hách Bảo Bối nhất định sẽ bị dọa xuất ngoại.

Mà lúc này Hách Bảo Bối vẫn còn đang uống rượu với người ta, hoàn toàn không biết mình bị người bán đi rồi.

Chương 1645: Ôn cố tri tín (15)

Biệt thự của Lôi Đình.

Lôi Đình mặt không biểu cảm để bác sĩ bôi thuốc cho. Ô Vân ngồi ở bên kia ghế sofa, mặt đầy thấp thỏm và sợ hãi.

Người đàn ông này chính là một kẻ điên.

Toàn bộ không gian đều là bầu không khí kìm nén, bác sĩ cũng không dám thở mạnh, mắt nhìn thẳng bôi thuốc cho Lôi Đình, hận không thể làm nhanh cho xong, sau đó rời khỏi đây.

Cậu chủ bây giờ rất tức giận, không cẩn thận sẽ bị liên lụy, đặc biệt đáng sợ. Hắn vẫn muốn sống thêm mấy năm.

“Cậu chủ, mấy ngày này đừng động vào nước.” Bác sĩ bôi thuốc xong, theo thông lệ dặn dò mấy câu, sau đó tầm mắt rơi lên người Ô Vân, ngập ngừng hỏi Lôi Đình mặt lạnh, “Vị tiểu thư này có cần bôi thuốc không?”

“Để thuốc lại.”

Bác sĩ không dám hỏi nhiều, để thuốc lại, nhanh chóng cút ra khỏi biệt thự.

Biệt thự lớn như vậy, yên tĩnh đến cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Ô Vân ôm hai tay trước ngực, tự cho mình một chút cảm giác an toàn, khó khăn nuốt nước bọt, “Anh... anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Lôi Đình đứng dậy, cầm thuốc trên bàn đến gần Ô Vân.

“Anh... anh đừng qua đây.” Ô Vân sợ hãi nhìn Lôi Đình, sau lưng không có đường lui, chỉ có thể co lại trên sofa, “Anh còn qua nữa tôi sẽ kêu lên đó.”

“Biệt thự chỉ có tôi và em.” Ý chính là kêu rách họng cũng không có ai cứu được cô ta.

Lôi Đình tóm lấy mắt cá chân cô ta, đáy mắt sâu xa thoáng qua ánh sáng nguy hiểm, “Trước đây không phải em muốn nghĩ cách leo lên giường của tôi sao, bây giờ sao lại sợ rồi? Hay là nói lạt mềm buộc chặt.”

“Tôi đã nói rồi, đó chỉ là hiểu lầm, tôi căn bản là không muốn ngủ với anh, là anh...”

Sắc mặt Lôi Đình càng ngày càng kém, Ô Vân không dám nói tiếp nữa.

Ngón tay Lôi Đình theo mắt cá chân đi lên, thẳng đến bắp đùi. Ô Vân muốn vùng vẫy, nhưng sức của Lôi Đình vô cùng lớn.

“Xoẹt...”

Váy quấn lấy cơ thể cô ta bị thô lỗ xé ra. Ô Vân bị dọa hét lên một tiếng, hai tay che lấy cơ thể, trong lòng tràn đầy áp bức lăng nhục và sợ hãi, mắng to, “Cái kẻ điên này, biến thái!”

“Tôi chỉ là bôi thuốc cho em thôi, em cho là tôi sẽ làm gì em?” Lôi

Đình mắt lạnh nhìn người phụ nữ ôm thân thể run lẩy bẩy, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng, “Hay là nói, em rất mong đợi tôi làm gì em?”

“Không, không, không, bôi thuốc, bôi thuốc.” Ô Vân vội vàng nói.

Bôi thuốc cũng tốt hơn hắn làm gì mình.

Lôi Đình lúc này mới hài lòng, nhưng vẫn thô lỗ xé tất cả quần áo trên người cô ta ra, “Che cái gì, có chỗ nào của em là tôi chưa nhìn chưa sờ chứ?”

Sắc mặt Ô Vân càng đỏ, nhưng vẫn sống chết che lấy thân thể.

“Còn không buông ra, tôi sẽ làm em ở đây, có phải rất mong đợi không?” Lôi Đình xích lại gần Ô Vân, hơi thở nóng bỏng phả trên cổ cô ta, dọa cho mặt cô ta càng đỏ hơn.

“Không không không...” Ô Vân nói năng lộn xộn, dưới cái nhìn chăm chú của Lôi Đình, cô ta chỉ có thể đỏ mặt buông tay ra, để mình phơi bày ra trước mặt người đàn ông này.

Người đàn ông hài lòng cười một cái, cầm thuốc bôi cho cô ta.

Người đàn ông rõ ràng là cố ý, trêu ghẹo ở chỗ cô ta không bị đánh bầm đen. Ô Vân cắn môi không để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh nào. Người đàn ông này dường như rất thích cái bộ dạng này của cô ta, bôi thuốc hết một giờ.

Lôi Đình ném thuốc ra đứng lên. Ô Vân khẽ thở phào. Lúc cho là mình không sao, Lôi Đình đột nhiên bắt đầu cởi thắt lưng.

“Anh... anh... anh...” Ô Vân chỉ Lôi Đình, đáy mắt tràn đầy sợ hãi, một

câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

Lôi Đình cúi người đè xuống, “Vừa rồi cơ thể em rất thành thực, tôi đương nhiên phải thỏa mãn em...”

“A... đừng mà...” Ô Vân vùng vẫy, nhưng cơ thể lại bị gắt gao đè lấy, một giây tiếp theo vật lạ tiến vào cơ thể, lại không có chút trở ngại nào.

“Hừ.” Người đàn ông cười một tiếng, nhanh chóng vận động.

Trong biệt thự vang lên tiếng khóc và tiếng thở dốc quỷ dị, lên lên xuống xuống tản ra từng góc.

…

Lôi Đình nhìn người đã ngất trên ghế sofa. So với trước đó, dấu vết trên người cô ta càng nhiều hơn.

Lôi Đình cười lạnh mặc xong quần áo của mình, sau đó tùy ý ném một bộ quần áo phủ lên Ô Vân, vừa cầm điện thoại ấn một số, vừa lên tầng.

“Tra được chưa?”

“Tô Tín?”

“Không cần biết dùng cách gì, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa.”

Lôi Đình cúp điện thoại, vẻ u ám trên mặt càng nặng hơn. Hắn đưa tay sờ sống lưng vẫn có chút phát đau, đã lâu không gặp người phụ nữ nào to gan như vậy.

Đáng tiếc...

…

Hách Bảo Bối ngày hôm sau quả nhiên thu dọn đồ đạc cút xéo. Hách Bảo Bối sợ nhất chính là ba mẹ Hách gia. Hắn có thể càm ràm lâu như vậy, hoàn toàn chính là kết quả bị đầu độc lâu ngày.

Nhưng Hách Bảo Bối lo lắng Thời Sênh có bệnh, trước khi đi còn mời một người giúp việc đến trông cô.

Thời Sênh cho người giúp việc gấp đôi tiền lương, bảo cô ta không có việc gì thì đừng đến, Hách Bảo Bối có hỏi thì cứ nói tất cả bình thường.

Người giúp việc: "..." Người có tiền thật biết chơi.

Tiễn người giúp việc đi, Thời Sênh ôm máy tính làm tổ trên ghế sofa tiếp tục vẽ tranh cô chưa vẽ xong.

18+?

Phì phì, cô làm sao có thể dơ bẩn như vậy. Cô là một người đứng đắn, đương nhiên phải làm chuyện nghiêm chỉnh.

Cho nên lúc Dương Hòe đột nhiên nhận được tài liệu lớn đến từ "Tô Tín", trái tim nhỏ lại run lên.

[Dương Hòe: Em lại gửi 18+ cho anh à?]

[Tô Tín: Tôi không phải loại người như vậy. Nghiêm túc. Jpg]

[Dương Hòe:...]

Lời này quỷ mới tin!

Dương Hòe thấp thỏm nhận tài liệu, thấp thỏm mở ra. Người của ban biên tập nhìn Dương Hòe như nhìn bệnh nhân tâm thần, tăng ca đến điên rồi à?

Lúc Dương Hòe mở ra, nhìn thấy bên trong không phải 18+, hung hăng thở phào.

Trong tài liệu có bốn bức vẽ trang bìa, hai tấm áp phích tuyên truyền, thoạt nhìn không có vấn đề gì, phong cách vẽ duy mỹ, nhân vật có thần.

“Ồ, hoạ sĩ mới tìm được hiệu suất cao như vậy sao?” Biên tập bên cạnh thò đầu qua nhìn một cái, khen ngợi.

Dương Hòe đang lật xem tiếp, vốn dĩ rất bình thường, đột nhiên nhảy ra một tấm ảnh hai người đàn ông ân ân ái ái, tấm ảnh kia so với người trước đó, rõ nét đẹp đẽ hơn hẳn, giống như thật.

Biên tập cách vách: “...”

Dương Hòe: “...

Biên tập cách vách một lúc lâu mới nói: “Hoạ sĩ thả bay bản thân này anh tìm ở đâu ra thế? Tô Tín trước đó thì cũng thôi đi, bây giờ lại thêm một người.”

Dương Hòe lạnh mặt, “Đây chính là Tô Tín.”

Biên tập cách vách biểu cảm như anh đang đùa tôi à nhìn Dương Hòe, “Lần trước Liên Dung cho tôi xem qua tranh, kỹ xảo vẽ không

tốt như vậy?”

Dương Hòe tiếp tục lạnh mặt, “Cô ấy là họa sĩ tranh minh hoạ cổ phong đứng đầu trong nước.”

Dương Hòe nhấn mạnh hai chữ đứng đầu.

“Khụ khụ... trừ những bức tranh thả bay bản thân bên dưới ra, mấy tấm trước đó cũng không tồi, mặc dù không bằng mấy tấm sau...” Vì sao khi vẽ loại 18+ không thể phát ra này lại vẽ đẹp như vậy hả!!!

[Dương Hòe: [cắt ảnh] [cắt ảnh] lão sư Tô Tín, đã nói không phải loại người đó rồi mà?]

[Tô Tín: Gửi nhầm, coi như thêm phúc lợi cho anh.]

[Dương Hòe: Không phải thứ tôi muốn, cảm ơn!!]

Chương 1646: Ôn cố tri tín (16)

Còn về vấn đề tại sao kỹ xảo vẽ của Thời Sênh trở nên tốt, hoàn toàn là vì tự cô dùng trợ giúp.

Thời đại khoa học kỹ thuật cao, đã không cần chủ động đi vẽ tranh, một đạo cụ đơn giản thoải mái là có thể làm được. Còn vì trước đó tại sao cô không dùng, đó là vì cô lười làm.

Nhưng bây giờ liên quan đến nàng dâu nhà cô, không thể lười biếng, cho nên cô chỉ có thể thở hổn hển dùng công cụ trợ giúp cho mình.

Hệ thống không trợ giúp, cô chỉ có thể tự chủ động dùng, khó chịu!

Chưa từng thấy Ký chủ nào xui xẻo như cô, gặp một cái Hệ thống bình hoa, còn là một Hệ thống bình hoa thiểu năng.

[...] Ký chủ lại đang tiến hành công kích thân máy của ta, ta muốn khởi tố cô ta!!

Khởi tố đi, sợ mi chắc.

Thời Sênh mở nhóm thảo luận ra, tìm được Trường Hạ, add vào bạn tốt.

Một phút trôi qua.

Không có phản ứng.

Năm phút trôi qua.

Không có phản ứng.

Một giờ...

Hai giờ...

Thời Sênh liên tiếp add mấy lần, đối phương như chết, hoàn toàn không phản ứng.

Tốt xấu gì anh cũng nên từ chối một chút đi chứ!!

Thời Sênh sửa tin nhắn kết bạn thành nội dung ở trên, vốn tưởng rằng sẽ không phản ứng, kết quả một giây tiếp theo cô liền nhận được tin nhắn của hệ thống "Đối phương từ chối thêm bạn làm bạn tốt".

Thời Sênh: "..."

Giỏi lắm!

Mỗi lần phải xử lý một Phượng Từ phát bệnh, Thời Sênh đều tỏ ra vô cùng kiên nhẫn.

Dùng cách nói của Hệ thống, tất cả kiên nhẫn của cô đều dùng ở trên người Phượng Từ.

Thời Sênh tiếp tục add, tin nhắn kết bạn như sau: "Từ chối tôi tôi sẽ vẽ doujinshi* 18+, sau đó chia sẻ phúc lợi cho độc giả của anh."

* Doujinshi: là một hình thức sáng tác truyện tranh fan-made, do các fan, các họa sĩ trẻ mới vào nghề sáng tác và chế lại các câu chuyện

mới dựa theo hình ảnh của những nhân vật truyện tranh đã nổi tiếng từ xưa đến nay trong làng manga Nhật Bản.

Đối phương đồng ý thêm bạn làm bạn tốt.

Bên kia rất nhanh liền nhảy ra một tin nhắn.

[Trường Hạ: Vấn đề trang bìa thảo luận với biên tập viên của tôi.]

[Tô Tín: Không, chúng ta thảo luận những thứ khác.]

[Trường Hạ: Tôi cảm thấy trừ trang bìa, chúng ta không còn có cái gì để thảo luận.]

[Tô Tín: Có muốn thảo luận một chút nguồn gốc của sinh mệnh không?]

[Trường Hạ: Tôi chỉ là một tác giả, không phải nhà sinh vật học, không có cách nào nghiên cứu thảo luận cái vấn đề này với cô.]

Thời Sênh: "..." Ngốc thật hay là giả ngốc hả?

Từ đối thoại phía trên mà nhìn, Ôn Cố hẳn là một người rất lễ phép, trong câu nói cũng không thấy có chỗ nào sắc bén, khắp nơi đều lộ ra ôn hòa lễ phép.

Thời Sênh khẽ nhíu mày, cô còn chưa tìm ra đầu đuôi, bên kia lại nhảy ra tin nhắn.

[Trường Hạ: Xin cô sau này đừng vẽ cái loại tranh đó, tôn trọng tác phẩm của tôi một chút.]

A, xem ra là Dương Hòe đưa cái tranh nội dung không thể miêu tả đó

cho hắn xem rồi.

[Trường Hạ: Biểu cảm của nhân vật trang bìa cuốn thứ hai không đúng, cuốn đó không thể khoa trương như vậy, phải thể hiện ra hắn muốn khiêm tốn nhưng lại không cách nào che giấu được khí thế. Bối cảnh đổi thành rừng đào, hoa đào nở rộ, mùa hoa đào tung bay đầy trời.]

[Trường Hạ: Phục sức của nhân vật trang bìa cuốn thứ ba phải thay đổi, hắn đã rèn luyện rồi, không thể tiếp tục mặc quần áo học viện, bối cảnh nên dùng rừng rậm nguyên thủy. “Thiên cổ” lấy kiếm chỉ thẳng vào ma thú, ma thú không nên thần phục, mà là hăm hở phản kháng.]

[Trường Hạ: Tranh tuyên truyền...]

Thời Sênh bên này tít tít tít không ngừng, nhìn từng hàng ý kiến sửa chữa nhảy ra, Thời Sênh yên lặng tắt đi!

Đồ nhiều chuyện!!

Thời Sênh cập nhật chương “Ác đồ” mới nhất, sau đó lướt bình luận, làm xong những thứ này, cô mới mở khung đối thoại ra.

Nhìn xong tất cả ý kiến, Thời Sênh chậm rãi gõ chữ.

[Tô Tín: Nhất định phải sửa?]

[Trường Hạ: Đúng.]

[Tô Tín: Đợi đó.]

Thời Sênh tắt khung đối thoại, mở phần mềm làm tranh ra, bắt đầu

vẽ lại.

Lúc Ôn Cố nhận được tài liệu, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Lúc hắn mở tài liệu ra, cảm thấy một loại tâm tình tức giận đã rất lâu không xuất hiện ở trên người hắn, lại bắt đầu xuất hiện.

Cô chẳng những vẽ 18+, còn phối cả tình tiết.

Nhìn từ tình tiết, Tô Tín này hẳn đã cẩn thận làm nội dung, tình tiết gần như có thể sử dụng làm đường nhánh, đương nhiên nếu như không xem phối ảnh và nội dung nào đó của cô.

[Trường Hạ:...]

[Tô Tín: Rất buồn ngủ, đợi tôi tỉnh ngủ rồi nói chuyện.]

Thời Sênh gửi xong những lời này quyết đoán offline ngủ. Cô thật sự rất buồn ngủ, tối hôm qua thức suốt đêm.

Tắt máy tính, Thời Sênh ngã xuống giường tiến vào mộng đẹp.

“Kính coong...”

“Kính coong...”

Tiếng chuông cửa đáng ghét không ngừng vang lên. Thời Sênh bị ồn không chịu nổi, trực tiếp dán bùa cách âm cho mình, sau đó tiếp tục ngủ.

Giấc ngủ này đến tận lúc trăng lên, cô sờ điện thoại xem thời gian, đã mười hai giờ đêm rồi.

Cuộc sống về đêm bắt đầu!

Thời Sênh bò xuống giường, tiện tay xé bùa cách âm trên người xuống, đang định bật đèn, chợt thoáng thấy bên ngoài vụt qua một cái bóng đen.

Thời Sênh: “...”

Ma quỷ lộng hành à?

Thời Sênh nhìn chăm chú bên đó, bóng đen lại chợt lóe lên, nhanh đến khiến cho người ta không thấy rõ là thứ gì, nếu như người bình thường có lẽ đã sớm bị dọa hét lên rồi.

Bên ngoài hình như đang có gió, hơn nữa còn rất to, phần phật, nghe đến tê dại cả da đầu.

Thời Sênh trấn định mò một gói snack từ bên cạnh ra, đứng tại chỗ nhìn một lúc lâu, bóng đen kia lắc lư qua lại, tốc độ vẫn được duy trì.

Cái thế giới này không có linh khí, chắc chắn không phải quỷ.

Nếu không phải quỷ, vậy chính là người?

Ăn xong một gói, Thời Sênh lúc này mới đi đến cửa sổ, tiện tay mở cửa sổ ra, một trận gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, thổi hạt châu trên rèm cửa sổ kêu đinh đinh đang đang.

Vừa vặn thứ bên ngoài lắc lư. Thời Sênh vừa nhìn thì thấy một người treo cổ.

Người thật.

Đệch mợ tên thiểu năng nào đến chỗ của ông đây tự sát hả.

Tứ chi hắn hiển nhiên rũ xuống, không có ý thức, không biết là chết hay ngất rồi.

Gió đặc biệt lớn, Thời Sênh phủ phục nhìn lên trên, dây thừng từ trên lầu rủ xuống, độ dài vừa vặn đến cửa sổ nhà cô.

.... Tự sát dường như không thể nào, dây thừng của hắn không phải thắt trên cổ.

Dùng tình hình xấu nhất mà cô thấy, người này là đến gây phiền phức cho cô. Nhưng nhà cô dán bùa phòng ngự, hắn muốn vào từ cửa sổ, nhưng không thành công.

Người bình thường đụng phải bùa phòng ngự hẳn không đến nỗi chết, cho nên hắn quá nửa vẫn chưa chết.

Thời Sênh tìm một cái móc, móc người từ trong cuồng phong qua, thăm dò động mạch của hắn, sau khi chắc chắn còn sống ném người từ cửa sổ vào.

Thời Sênh lục được một khẩu súng, một cái ống tiêm chứa thuốc gì không rõ, cùng với các loại dao găm đạo cụ gây án, còn có một cái điện thoại trên người hắn.

Điện thoại cần quét mặt mới có thể mở khoá, Thời Sênh nhắm ngay mặt người đàn ông mở khoá thành công, bên trong không có liên lạc, cũng không có bất kỳ tin nhắn nào.

…

Nhạc nền nhiệt huyết của Game vang lên trong phòng, phối hợp với

cuồng phong bên ngoài, ngược lại hiện ra mấy phần ý cảnh quỷ khóc sói gào.

Người đàn ông từ từ tỉnh lại, thói quen lâu dài khiến cho hắn lập tức phát giác ra tình cảnh của mình không đúng, cúi đầu nhìn một cái phát hiện mình bị người trói trên một cái ghế.

Mà cô gái ngồi đối diện hắn, đầu ngón tay thon dài trắng nõn đang nhảy nhót trên bàn phím, giống như biểu diễn một trận khiêu vũ ngón tay. Theo tiếng nhạc nền gần kết thúc, ngón tay cô gái gần như chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, bên tai chỉ còn lại tiếng bùm bùm.

Người đàn ông đương nhiên biết cô gái đối diện, đây là mục tiêu của hắn.

Nhưng bây giờ là tình hình gì thế?

Tại sao hắn lại ở đây?

Còn là cái cách kỳ dị như vậy.

Nhạc nền chợt thay đổi, cô gái đồng thời dừng động tác tay lại, đóng máy tính, nhìn qua hắn.

Chương 1647: Ôn cố tri tín (17)

“Nói chuyện chút chứ?”

Trên mặt cô gái mang tia cười, không có chút dấu hiệu sợ hãi hay tức giận nào, ánh mắt bình tĩnh, nụ cười trên mặt không hề đến đáy mắt, vô cớ dọa người.

Cô tùy ý ngồi ở trên ghế sofa, thậm chí còn vắt chân, nhìn kiểu thì cũng thấy có chút phong độ lưu manh. Đây không phải là phản ứng một người bình thường gặp loại chuyện này nên có.

Hắn rốt cuộc là tại sao lại ở đây?

Người đàn ông cố gắng nhớ lại.

Dây thừng bên ngoài cửa sổ bị cuồng phong thổi không ngừng lắc lư giữa không trung, đem ký ức lúc trước của người đàn ông lang thang trở về.

Hắn vốn định vào từ cửa sổ, ai biết mới vừa đến gần cửa sổ liền cảm giác được một lực đàn hồi kỳ quái. Hắn bị bắn bay lên không trung, lại theo quán tính, hung hăng đập đến bức tường bên cạnh, đập vào đầu, đợi tỉnh lại đã là ở chỗ này rồi.

Thời Sênh buông máy tính xuống, đầu ngón tay chậm rãi quét qua đồ trên bàn, cuối cùng rơi vào ống tiêm kia, “Ai phái anh đến đây?”

Ánh mắt người đàn ông không tránh được di chuyển theo tay Thời

Sênh, cũng nhìn vào ống tiêm, con ngươi hắn co rút lại, trong đầu cực nhanh nghĩ ra một cái lý do.

“Không có ai phái tôi đến, tôi chỉ là muốn trộm ít đồ kiếm ăn, ở gần đây đều là người có tiền, ai biết xui xẻo như vậy.” Người đàn ông vẻ mặt tức giận, giống như là vì trộm đồ bị bắt, mà tỏ ra không cam lòng.

“Gạt quỷ hả?” Thời Sênh cầm ống tiêm lên, “Trộm đồ cần mang súng và thứ này? Trong này là cái gì?”

“Thuốc mê thôi.” Người đàn ông nói nhanh: “Súng là giả, tôi là muốn hù dọa người. Cô gái à tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, trong nhà có một em gái bệnh nặng, tôi không có cách nào mới đi lên con đường này. Cô là người tốt, tha cho tôi lần này, sau này tôi bảo đảm nhất định sẽ tử tế làm người, không làm loại chuyện này nữa.

“Tôi có thể lôi anh từ ngoài vào, anh cảm thấy tôi là kẻ ngu à?” Thời Sênh cười lạnh nhìn người đàn ông, ném ống tiêm đi, cầm súng chĩa vễ phía người đàn ông, tiếng “rắc rắc” lên nòng làm cho sắc mặt người đàn ông đột nhiên thay đổi.

Vũ khí trong nước quản lý rất nghiêm, cho dù rất nhiều người có tiền cũng chưa chắc nhìn thấy súng thật. Một cô gái nhỏ như vậy, cho dù có chút can đảm, hắn cũng đoán cô chưa từng nhìn thấy, cho nên mới định lừa cô. Nhưng động tác thuần thục kia của cô, làm cho người đàn ông biết mình sai rồ. Cô chẳng những từng nhìn thấy, hơn nữa còn là một người lão luyện.

Lần này gặp trắc trở rồi.

Trong tài liệu rõ ràng chỉ là một cô gái biết vẽ tranh, sao lại...

“Anh không nói tử tế, tôi sẽ không bảo đảm viên đạn này sẽ chào hỏi chỗ nào của anh đâu.” Họng súng nhắm vào ấn đường người đàn ông, lại từ từ dời xuống đến ngực, mắt người thiếu nữ cong cong, giọng nói nhanh nhẹ, “Anh cũng chu đáo thật đấy, đến bộ phận giảm thanh cũng chuẩn bị đủ cả.”

Trái tim người đàn ông đập nhanh, mồ hôi lạnh đã sớm ướt lưng, rõ ràng đứng trước mặt chính là một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng hắn lại có một loại cảm giác đang ở chung với mãnh thú.

“Tôi tôi... tôi thật sự chỉ là tới trộm đồ.” Người đàn ông cứng rắn nói.

Bụp...

Viên đạn bắn vào bắp đùi, người đàn ông không nhịn được hét lên một tiếng, máu từ trên đùi rỉ ra, nhuộm đỏ quần của hắn, theo ống quần chảy xuống sàn nhà sạch sẽ.

Người đàn ông không thể tin, cô lại thật sự dám nổ súng, thái độ tùy ý như vậy, chứng minh cô tuyệt đối không phải lần đầu tiên nổ súng...

“Anh còn hai cơ hội nói chuyện.” Người phụ nữ cầm súng, liếc hắn, “Nghĩ kỹ rồi hãy nói, nói sai rồi, mạng sẽ không còn đâu.”

Người đàn ông đau đến nghiến chặt hàm răng, nhưng sau đó giống như nhớ tới cái gì, chợt ngoác miệng kêu gào thảm thiết.

Đây là tiểu khu hạng sang, 24 giờ đều có người tuần tra, nghe được tiếng kêu thảm nhất định sẽ lên kiểm tra.

Bụp...

Trên cánh tay người đàn ông lại trúng một phát súng.

Sênh giả bộ học trong phim thổi họng súng, “Tha cho cái cổ họng to gan gào, yên tâm, bọn họ tuyệt đối không nghe được đâu.”

Người đàn ông: “...” Đây là người hay quỷ thế?

Hắn chỉ là muốn kiếm tiền, sao lại khó khăn như vậy chứ?!

“Anh còn một cơ hội cuối cùng!”

Người đàn ông khó khăn nuốt nước bọt, “Tôi nói.”

Hắn không muốn chết, không có ai muốn chết cả.

Hắn thở gấp, trong đầu vẫn có chút đấu tranh, nhưng người đối diện đã có chút không nhịn được bắt đầu giơ súng nhắm ngay tim hắn. Trong đầu người đàn ông trong nháy mắt trống rỗng, sau đó buột miệng nói ra, “Là Phàn tiên sinh tìm tôi, kêu tôi cưỡng hiếp cô, sau đó chụp ảnh.”

“Cưỡng hiếp tôi? Vậy anh mang súng làm gì?”

“... Thói quen” Trọng điểm của cô sao lại ở trên việc mang súng.

Thời Sênh ném cây súng lại lên bàn, “loảng xoảng” một tiếng, “Phàn tiên sinh là ai?”

Người đàn ông lắc đầu, cắn răng trả lời: “Không biết, tôi chỉ biết hắn gọi là Phàn tiên sinh, thường xuyên tìm tôi làm việc, coi như quan hệ hợp tác.”

“Ồ, xem ra làm không ít chuyện xấu.”

“Nếu như có thể làm người tốt, tôi cũng muốn làm một người tốt. Nhưng loại người như chúng tôi nào có lựa chọn khác?” Người đàn ông không biết bị chạm vào cái dây thần kinh nào bắt đầu xổ một tràng, “Những người có cha có mẹ, có tiền của như các người, không lo ăn mặc, không lo cuộc sống như các người, làm sao hiểu cuộc sống bất lực và tuyệt vọng dưới đáy chúng tôi được chứ.”

Thời Sênh cổ quái nhìn người đàn ông một cái, “Tôi không nói gì, sao anh kích động thế?”

Người đàn ông: “...”

“Anh từng gặp cái tên Phàn tiên sinh đó chưa?”

Người đàn ông lắc đầu.

“Phương thức liên lạc thì sao?”

“Mỗi lần đều là một số khác nhau, sau khi giao nhiệm vụ cho tôi, số đó sẽ ném đi, tôi nhận nhiệm vụ, dựa theo mức độ phiền phức, anh ta sẽ khoảng ba ngày đến mười ngày liên lạc cho tôi hỏi tiến độ.”

Thời Sênh híp mắt lại, xảo quyệt như vậy.

“Giao dịch hoàn thành trả tiền thế nào?”

“Tiền mặt, mỗi lần Phàn tiên sinh đều để tiền mặt ở chỗ khác nhau, tôi qua đó lấy.”

“Tôi cho anh một triệu, làm việc giúp tôi.”

Người đàn ông: “????”

Ha?

Còn có loại chuyện này?

Thời Sênh híp mắt cười, “Kiếm tiền của ai mà không phải là kiếm, một triệu không đủ tôi có thể cho thêm, cái khác tôi không có, chỉ có nhiều tiền.”

“...” Có tiền thì ngon lắm à! Thấy cô lại định giơ súng, người đàn ông vội vàng nói: “Cô muốn tôi làm gì?”

Có tiền chính là ngon.

Bây giờ mạng đều ở trong tay người ta, hắn có thể nói gì? Đương nhiên là lựa chọn tha thứ cô rồi! Đại trượng phu co được dãn được, tiểu nhân thì càng phải biết co biết duỗi.

Ngữ khí Thời Sênh tùy ý, “Đợi lúc Phàn tiên sinh kia liên lạc với anh, anh nói với hắn ta nhiệm vụ hoàn thành rồi.”

Người đàn ông trợn to mắt, “Cho dù tôi nói như vậy, không có thứ hắn muốn, hắn cũng sẽ không tin.”

Thời Sênh cong khóe miệng cười, “Nhiệm vụ của anh, chính là gọi điện thoại mà thôi, sau đó sẽ không còn chuyện của anh nữa, rõ chưa?”

Người đàn ông: “...”

Gọi một cuộc điện thoại là có thể biết Phàn tiên sinh là ai sao?

Có điều một cuộc điện thoại là một triệu, tiền này còn dễ kiếm hơn

Phàn tiên sinh nhiều. Gã đàn ông so sánh một chút, lập tức đồng ý.

Thời Sênh cầm điện thoại của hắn lần mò một hồi, sau đó thu hết lại đồ trên bàn chỉ để lại điện thoại, ôm máy tính chậm rãi trở về phòng.

“Này, tôi... tôi...” Người đàn ông vùng vẫy, “Cô thả tôi ra trước đã!!”

“Để một người lạ trong nhà, vẫn là trói lại tốt hơn.” Thời Sênh đầu cũng không quay lại nói.

Người đàn ông: “...”

Chương 1648: Ôn cố tri tín (18)

Thời Sênh quay về phòng, mở phần mềm nói chuyện ra.

Tít tít tít...

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm, muộn như thế rồi cậu còn đang làm gì hả, còn không đi ngủ đi??]

Tin nhắn này của Hách Bảo Bối được gửi đi đúng lúc cô vừa online.

[Tô Tín: Tu tiên.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tu cái rắm, cút đi ngủ đi!!]

[Tô Tín: Tớ vừa mới dậy, ngủ cái gì mà ngủ.]

Thời Sênh nhắn xong tin này liền không quan tâm đến Hách Bảo Bối nữa. Nhưng hắn thực sự quá ồn, Thời Sênh lại kéo hắn vào danh sách đen từ chối qua lại.

Kéo vào danh sách đen xong, còn rất sáng suốt tắt luôn cả điện thoại, nếu không Hách Bảo Bối có thể gọi cho cô từ giờ đến lúc trời sáng.

Cô không muốn bị oanh tạc.

Lịch sử cuộc trò chuyện với Ôn Cố vẫn dừng lại ở chỗ cô đi ngủ. Sau khi cô nói xong vị này không nói thêm câu gì nữa.

Hừ....

[Tô Tín: Đại thần, đến tu tiên đi.]

Ôn Cố không trả lời, cũng không biết là không có ở đó hay là đang sáng tác.

Thời Sênh vô vị chơi một ván game, quay lại xem vẫn chưa trả lời, cho đến khi cô ngược xong mấy con BOSS, Ôn Cố mới nhắn lại một chữ.

[Trường Hạ: Ngủ sớm dậy sớm.]

Thời Sênh cau mày, hắn còn biết ngủ sớm dậy sớm.

[Tô Tín: Xin hỏi đại thần anh là dùng giờ Mỹ sao?]

[Trường Hạ: Nếu như muốn nói chuyện trang bìa thì có thể, chuyện khác mời tìm người khác.]

[Tô Tín: Người khác không thú vị, tôi chỉ thích đại thần anh thôi.]

[Trường Hạ: …]

Fan cuồng cũng không phải chưa từng gặp, Ôn Cố biết đây cũng là một fan cuồng, ừm... fan có chút kỹ năng lợi hại.

[Tô Tín: Đại thần sao anh vẫn chưa ngủ?]

[Trường Hạ: Sáng tác]

[Tô Tín: Buổi tối sáng tác linh cảm sẽ tốt hơn sao?]

Cô sáng tác lúc nào cũng được, không tồn tại việc buổi tối sáng tác linh cảm sẽ tốt hơn... chủ yếu là cô không viết được nữa thì đào hố viết sách mới.

[Trường Hạ: Ban ngày bận.]

[Tô Tín: Bận? Bận cái gì?]

[Trường Hạ: Việc riêng.]

Thời Sênh coi như đã phát hiện ra, vị này trừ vấn đề trang bìa, có thể nói câu rất dài với cô, vấn đề khác, bình thường đều là ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn.

Thời Sênh gãi cằm, một lúc lâu mới nhắn lại.

[Tô Tín: Đại Thần, chúng ta nghiên cứu thảo luận chút nguồn gốc của sinh mệnh đi.]

[Trường Hạ: Cô có thời gian, còn không bằng sửa tranh đi.]

[Tô Tín: Chúng ta có thể nghiên cứu thảo luận xong rồi sửa. Anh muốn cái gì tôi sẽ có thể đổi thành cái đó cho anh, có phải rất có lợi không?]

[Trường Hạ:...]

[Tô Tín: Đại thần, đừng khép mình như vậy mà. Thân là người phàm, phải xuống đất tiếp khí chút có đúng không, đây không phải là chuyện thường tình sao?]

[Tô Tín: Đại thần?]

[Tô Tín:... Đại thần đại thần đại thần?]

Ôn Cố sau khi nhắn sáu dấu chấm kia, cũng không quan tâm đến Thời Sênh nữa, nhưng hắn cũng không offline, không biết đang làm gì.

Lúc Thời Sênh buồn chán, tìm bút danh của hắn trên mạng, xuất hiện đều là tác phẩm, không có ảnh, cũng không có truyện cá nhân.

“Thiên cổ” là cuốn truyện huyền huyễn dài đầu tiên của hắn. Trước kia hắn đều viết truyện ngắn... Ừm, loại hình sách tương đối văn nghệ, hơn nữa còn là tác giả bán chạy.

Tác giả như vậy đột nhiên viết truyện huyền huyễn dài, còn bán được tốt như vậy, đúng là có độc.

…

Mấy ngày sau Ôn Cố giống như mất tích, ngược lại là Dương Hòe mấy lần nói chuyện sửa tranh với cô.

[Tô Tín: Tôi sửa rồi Ôn Cố sẽ có thể trở lại sao?]

[Dương Hòe:... Em biết tên của anh ta từ đâu ra?]

[Tô Tín: Tôi nói tôi hack hậu đài của các anh, có tin không?]

[Dương Hòe:...]

[Dương Hòe: lão sư Tô Tín, phiền em đừng nháo nữa, xin hãy nghiêm túc sửa tranh, nếu không bọn anh sẽ không có cách nào dùng được, chỉ có thể huỷ bỏ hợp đồng.]

Dương Hòe dùng khẩu khí giải quyết việc chung. Cái giới này nói lớn cũng không lớn, người trong giới ắt sẽ biết nhau, sau đó biết một ít bí mật, đây không phải là chuyện lớn gì.

Dương Hòe cũng chỉ cho rằng Thời Sênh là nghe ngóng được từ chỗ người khác.

[Tô Tín: Nói thật tại sao không ai tin chứ? Anh kêu Ôn Cố nói chuyện với tôi, tôi mới sửa.]

[Dương Hòe: Cho tôi chết đi.jpg]

Dương Hòe lúc này rất muốn chết. Hoạ sĩ mới tìm đó cũng cho hắn xem tranh rồi, nhưng vẽ không đẹp như vị này. Nhưng vị này lại khó xử lý như vậy, sửa cái ảnh mà như muốn lấy mạng của cô vậy.

Không phải muốn mạng của cô, trước kia là cô lười sửa, cô lại không thiếu số tiền này. Tất cả là do cái tên thiểu năng Hách Bảo Bối đó tự chủ trương.

Còn bây giờ, đương nhiên đều là vì nàng dâu nhà cô.

Trời lớn đất lớn, không lớn bằng nàng dâu được.

[Dương Hòe: Anh ta có việc, tạm thời sẽ không online. Lão sư Tô Tín, em cứ sửa trước đi, đợi anh ta online rồi, em lại nói chuyện với anh ta?]

[Tô Tín: Việc gì?]

[Dương Hòe: Việc riêng.]

[Tô Tín: Vậy tôi đợi anh ấy online, không sao các anh có thể dùng

một họa sĩ khác, tôi cũng đâu bận tâm. Đến lúc đó tôi đền tiền vi phạm hợp đồng cho các anh, các anh cũng không thiệt.

[Dương Hòe:...]

Cô không bận tâm nhưng chúng tôi bận tâm!!

Dương Hòe bất kể nói thế nào, Thời Sênh đều không quan tâm đến hắn, cuối cùng cũng chỉ đành từ bỏ cái suy nghĩ này, đi kiếm một họa sĩ khác.

Họa sĩ "dỏm" được Ôn Cố chọn còn thảm hơn Thời Sênh, bây giờ đã sửa đến mức chẳng còn j để sửa, có lẽ cũng có suy nghĩ quẳng gánh lo đi không làm nữa. Thân là biên tập, Dương Hòe phải động viên họa sĩ, nếu không đến lúc đó hai bên đều không có tranh, hắn tìm ai mà khóc chứ.

Gặp một tác giả khắp nơi đều có tật xấu, hắn cũng rất tuyệt vọng.

Thời Sênh buông máy tính xuống, nhìn gương mặt không thể yêu thương nổi bên kia.

"Cô còn muốn trói tôi bao lâu nữa hả đại tỷ?" Người đàn ông thấy Thời Sênh cuối cùng cũng nhìn đến hắn, lập tức lên tiếng, giọng có chút khàn khàn.

Trừ ăn cơm, hắn luôn bị trói, ngay cả đi vệ sinh cũng bị trói, biết hắn sống mấy ngày này gian khổ thế nào không hả?

"Phàn tiên sinh liên lạc lúc nào, sẽ trói đến lúc đó."

"Sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ." Gã đàn ông rên rỉ.

Hắn tung hoành ngang dọc nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng sẩy tay. Không ngờ lại có lúc rơi trên tay một người phụ nữ, nói ra ngoài người khác sẽ cười đến rụng cả răng mất.

Còn không bằng chết đi cho xong!!

Ấy... không được, hắn không thể chết được.

Gã đàn ông vội vàng từ bỏ cái suy nghĩ này, nói với Thời Sênh: “Tay chân tôi đều tê, ở tù còn có thời gian hóng gió, cô để cho tôi hoạt động chút đi.”

“Anh tưởng là anh đang ở tù à?” Thời Sênh cười lạnh.

Gã đàn ông: “...”

A a a, Phàn tiên sinh anh sao còn chưa gọi điện thoại tới vậy hả? Tiếp tục như vậy nữa, ông đây sẽ chết mất!!

Hắn ta lại bị trói một ngày, mãi đến lúc điện thoại trên bàn trà có động tĩnh.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm điện thoại, gọi rồi gọi rồi, cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

Thời Sênh cởi trói cho hắn, sau đó đưa điện thoại cho hắn.

Gã đàn ông cơ hồ mừng đến rơi nước mắt.

“Nói lỡ miệng tôi sẽ giết chết anh.” Thời Sênh mỉm cười.

Sự vui sướng vừa mới dâng lên của hắn lập tức bị đè xuống, vội vàng thu lại thần sắc, hít sâu một hơi, nhận điện, “Phàn tiên sinh.”

Thời Sênh đeo tai nghe nhìn máy tính, trong tai nghe truyền đến rõ ràng giọng nói bên kia.

Phàn tiên sinh: “Làm xong chưa?”

Gã đàn ông lập tức gật đầu: “Làm xong rồi, làm xong rồi.”

Phàn tiên sinh: “Gửi đồ cho tôi, nhưng tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu.”

Bên kia hình như định cúp máy, gã đàn ông nhìn Thời Sênh dùng điện thoại gõ ra mấy chữ, vội nói: “Phàn tiên sinh đợi đã, chuyện lần này rất phiền phức, tôi yêu cầu thêm tiền.”

Phàn tiên sinh bên kia dừng lại mấy giây, “Phiền phức thế nào?”

“...” Hắn đã ngã ngựa rồi có thể không phiền phức sao?

Chương 1649: Ôn cố tri tín (19)

“Tài liệu anh gửi cho tôi không đúng, cô ta từng học võ, đâu có trói gà không chặt như anh nói? Tôi suýt nữa thì ngã trong tay cô ta rồi, không thêm tiền tôi sẽ không gửi đồ cho anh. Phàn tiên sinh, không phải tôi kiếm chuyện, chúng ta hợp tác nhiều lần như vậy rồi, anh biết tôi là người thế nào.”

Phàn tiên sinh: “Thêm bao nhiêu?”

Gã đàn ông suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Gấp đôi.”

Phàn tiên sinh bên kia dường như cũng đang suy nghĩ, một lúc lâu mới gật đầu, “Được.”

Tút tút tút...

Phàn tiên sinh cúp điện thoại.

Lòng bàn tay gã đàn ông toàn là mồ hôi lạnh. Hắn cọ cọ lên quần, nhìn cô gái trên sofa, “Như vậy đã được chưa?”

Thời Sênh nhìn vị trí định vị ra trong máy tính, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, “Được rồi.”

“Vậy tôi có thể đi được rồi chứ?”

“Có thể.”

Thời Sênh ném một tấm thẻ cho hắn, “Mật khẩu là sáu con số giữa số thẻ.”

Gã đàn ông nhận lấy thẻ, sắc mặt thay đổi, “Từ đâu đến đâu?”

“Tự thử đi.” Thời Sênh phất phất tay.

Gã đàn ông: “...”

Hắn ta khẽ nghiến răng, nhanh chóng rời đi. Nhưng hắn vừa mới ra khỏi tiểu khu, đã thấy các chú cảnh sát nghiêm thủ đợi ở đó.

“Mẹ kiếp!!!”

Gã đàn ông nhìn tiểu khu phía sau, mơ hồ có thể nhìn thấy cô gái trên ban công. Cô còn càn quấy vẫy tay với hắn.

Cô thực sự tuân thủ giao hẹn tha cho hắn, còn cho hắn một triệu, nhưng không hề nói sẽ không báo cảnh sát a!

Hắn định đến giở trò với mình, làm sao Thời Sênh có thể tha cho hắn.

Gã đàn ông chắc vì muốn trả thù, cũng khai hết Thời Sênh ra, ai ngờ không kéo được người xuống nước, ngược lại lại tăng cho mình thêm tội ăn cướp, ăn cướp chính là tấm thẻ kia.

Gã đàn ông: “!!!” Là giả đều là giả!!

…

Thời Sênh tìm được con phố trên định vị kia. Cách đó không xa chính là khu thương mại nổi tiếng, không ít xí nghiệp lớn nằm ở trong đó,

qua lại đều là tinh anh xã hội có bộ dạng vội vã.

Thời Sênh đi theo đường phố, điểm xanh di chuyển trên điện thoại dần dần chồng lên điểm đỏ.

Đây là một cái ngõ hẻm, rất nhỏ hẹp, nối liền hai tòa nhà.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn xung quanh, tìm được một cái camera có thể quay đến vị trí này.

Cô đến một quán cà phê gần đó, xâm nhập vào camera copy đoạn video quan sát của ngày hôm qua.

Camera hiển thị, một người đàn ông mặc áo gió màu đen dừng lại ở một chỗ trong ngõ hẻm một lúc, nhưng hắn đội mũ, cổ áo cũng bẻ thẳng, không thấy được mặt mũi.

Thời Sênh chỉ có thể chờ lúc hắn rời đi, thuận theo camera từng đường từng đường tìm hắn.

May mà con đường này khắp nơi đều là camera, người đàn ông này khả năng là không ngờ có người sẽ tra như vậy, sau khi rời khỏi một đoạn, liền lộ mặt.

Thời Sênh nhìn chằm chằm gương mặt đó, rất xa lạ…

Ừm, có lẽ không xa lạ

Thời Sênh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn người vừa rồi còn ở trong camera, từ bên ngoài đi vào, đi thẳng về phía quầy hàng muốn một ly cà phê và một ly đồ uống.

Thời Sênh khép máy tính lại, lợi dụng góc chết thu máy tính vào

không gian, sau đó bám đuôi người đàn ông rời đi.

Người đàn ông dường như rất vội, nhanh chóng đi về phía tòa cao ốc nào đó.

Thời Sênh nhìn ký hiệu của cao ốc, con ngươi sẫm lại.

Giỏi lắm nam chính đại nhân!

Thời Sênh đợi ở bên ngoài cao ốc. Không bao lâu Lôi Đình nửa kéo nửa ôm dẫn Ô Vân ra ngoài. Mặt Ô Vân hoàn toàn chôn ở trong ngực hắn, không thấy được vẻ mặt, nhưng nhìn bộ dạng kia, hình như bị dọa không nhẹ.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt bọn họ. Lôi Đình nhét Ô Vân vào ghế phụ, sau đó kêu người lái xe xuống xe, tự mình lái xe đi.

Thời Sênh không đi theo bọn họ, mà là đợi Phàn tiên sinh.

Phàn tiên sinh cùng tan làm với các nhân viên khác, tự lái xe về nhà. Thời Sênh một đường đi theo hắn, đến khi hắn lên lầu, mới kéo hắn vào cầu thang bên cạnh.

“Thiếu niên, duyên phận a!” Thời Sênh túm cổ áo Phàn tiên sinh, giọng nói vọng lại trong cầu thang chật hẹp tối tăm.

Phàn tiên sinh còn chưa kịp phản ứng. Hắn trừng mắt, nhìn người trước mặt.

Tô Tín tại sao lại ở đây?

Không nên a...

Nhưng người trước mặt này đúng là Tô Tín.

Ngón tay Thời Sênh bóp lấy cổ Phàn tiên sinh, giọng nói không có chút lên xuống nào, “Có phải cái tên thiểu năng Lôi Đình đó xúi giục anh làm không?”

Cầu thang vốn âm u lạnh lẽo. Thời Sênh vừa lên tiếng, Phàn tiên sinh càng cảm thấy lạnh hơn, sau lưng giống như có con rắn độc đang bò, định lấy mạng của hắn.

“Cô là ai?” Phàn tiên sinh giả bộ bình tĩnh, làm ra bộ dạng không biết gì cả, “Lôi tổng của chúng tôi làm gì cô?”

“Tôi là tổ tông của anh!” Thời Sênh một cước đá lên bụng dưới của người đàn ông.

Phàn tiên sinh kêu rên một tiếng.

Thời Sênh lại hỏi: “Có phải Lôi Đình xúi giục hay không?”

“Nghe không hiểu cô đang nói cái gì. Nếu như cô muốn gây khó dễ cho Lôi tổng của chúng tôi, tôi sẽ không để cho cô thực hiện được đâu.” Phàn tiên sinh nghiến răng, “Cô có phải người bên Trung Lợi phái tới không hả? Tôi nói cho cô biết, cô đừng hòng dùng thủ đoạn đê tiện như vậy lấy được hạng mục.”

“Giả bộ hồ đồ thú vị lắm hả?” Thời Sênh xách Phàn tiên sinh lên, móc điện thoại trong túi hắn ra, ép buộc hắn mở khóa, sau đó tìm được người tên là Lôi Đình, trực tiếp gọi video qua.

Phàn tiên sinh: “...”

Cuộc gọi thứ nhất Lôi Đình không nhận. Thời Sênh vẫn kiễn nhẫn,

gọi lần thứ hai, nhưng hắn vẫn không nhận.

Lần này Thời Sênh liền không kiên nhẫn như vậy nữa, đùng đùng nhắn tin gửi qua.

[Còn không nghe, anh sẽ không nhìn thấy Phàn tiên sinh thân ái của anh nữa đâu. Tô Tín.]

Gửi xong Thời Sênh đợi một lúc, lại gọi lần nữa, rất nhanh liền kết nối.

Lôi Đình vẫn đang trong xe, xe không biết dừng ở chỗ nào, tối đen như mực, chỉ có ánh sáng mờ mờ. Mà Lôi Đình đang nổi xung thiên, tay đặt ở ngoài màn hình, dường như cầm thứ gì.

“Lôi tổng, bận rộn ha.” Thời Sênh giơ màn hình thẳng mặt Phàn tiên sinh, “Nào, trước hãy nhìn Phàn tiên sinh vẫn chưa thiếu tay thiếu chân của anh đi.”

“Tô Tín!!” Lôi Đình nghiến răng, “Cô muốn làm gì?”

Thời Sênh xoay màn hình lại, cong cong lông mày hỏi: “Lôi tổng, không phải tôi muốn làm gì, là anh muốn làm gì?”

“Cô đối nghịch với tôi sẽ không có kết cục tốt đâu. Tô Tín, cô nghĩ cho kỹ.” Trên trán Lôi Đình nổi đầy gân xanh.

“Sợ quá đi.” Thời Sênh khoa trương vỗ vỗ ngực, “Có điều bây giờ anh phải chọn xem, vị Phàn tiên sinh này anh muốn tắt thở hay là chết, miễn phí vận chuyển toàn thành phố.”

Lôi Đình: “...”

Phàn tiên sinh: “...”

Tắt thở và chết có cái gì khác nhau hả? Còn miễn phí vận chuyển toàn thành phố, coi mình là vật quý à!

Tại sao một cô gái lại có thể dùng biểu cảm lãnh đạm nói ra lời như vậy?

Cách màn hình không cảm giác được nộ khí đáng sợ phát ra từ Lôi Đình. Nhưng Phàn tiên sinh thì có thể cảm nhận được rõ rệt, cái cảm giác rắn độc quấn quanh người.

Thời Sênh để cho Phàn tiên sinh ngồi qua đây chút, cô cũng ngồi xuống theo, “Lôi tổng, tôi cũng không ngụy biện, là tôi đánh anh trước, cho nên bây giờ anh trả thù lại, anh làm cũng không có gì không đúng. Nhưng mà rất đáng tiếc, anh không thành công, cho nên chúng ta sẽ dựa vào bản lĩnh.”

Tay Lôi Đình khẽ động, màn hình hơi rung, sau đó video lại xoay ra bên khác, bên trong có âm thanh kỳ lạ truyền tới.

“Lôi tổng, phiền anh nghiêm túc một chút, loại chuyện này đợi lát nữa làm không được à? Có tin tôi gọi điện thoại tố cáo anh hiếp dâm không hả!!” Thời Sênh đột nhiên nổi giận. Cô nói chuyện với hắn, hắn lại vẫn có tâm tư đi chơi cái loại chuyện không thể miêu tả này.

Phàn tiên sinh: “...” Mẹ ơi, cô gái này muốn lên trời à!

Chương 1650: Ôn cố tri tín (20)

Màn hình rơi vào trong bóng tối, một lúc lâu mới khôi phục bình thường.

Lôi Đình lấy tay kéo kéo cổ áo, chữ phun ra như kết thành hàn băng, “Tô Tín, tôi muốn cô sống không bằng chết là chuyện rất dễ dàng.”

“Rất trùng hợp, tôi muốn anh chết cũng là một chuyện rất dễ dàng, không bằng trước hết bắt đầu từ vị Phàn tiên sinh này của anh đi.” Thời Sênh nhướng mày cười khẽ, giữa hai lông mày đầy cuồng vọng phách lối, “A đúng, tôi gọi cho anh không có ý tứ gì khác, chính là để cho anh biết, là ai làm mà thôi, quang minh chính đại.”

Thời Sênh ngắt màn hình.

Tiếng Lôi Đình biến mất trong không khí, cầu thang rơi vào trong tĩnh mịch.

Phàn tiên sinh khó khăn nuốt nước bọt, “Tô Tín, cô... giết người phạm pháp. Cô giết tôi sẽ lôi cả mình vào.”

“Ai nói tôi muốn giết anh?” Thời Sênh buồn cười nhìn Phàn tiên sinh.

Phàn tiên sinh: “...”

Vừa rồi cô ta nói muốn tắt thở hay là muốn chết, đây không phải là muốn giết chết hắn sao?

“Yên tâm, tôi là một người làm theo việc công, sẽ không giống như các anh, làm ra chuyện mất trí như vậy.”

Phàn tiên sinh: “...” Luôn cảm giác cô ta sẽ làm ra chuyện còn mất trí hơn.

…

Lôi Đình sai người đi tìm Phàn tiên sinh, nhưng nhà không có, công ty không có. Tô Tín cũng hoàn toàn không thấy đâu.

Ngay lúc Lôi Đình đang bực bội, hắn nhận được một kiện hàng, hơn nữa còn là ở công ty.

Kiện hàng rất lớn. Nhân viên chuyển phát nhanh nói là vật phẩm quý giá, kêu người mở ra kiểm hàng tại chỗ.

Lễ tân nào dám mở đồ của tổng tài, chỉ có thể gọi điện thoại lên. Lôi Đình dẫn người xuống.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cái rương lớn như vậy, bên trong đựng cái gì a?

Sẽ không phải tập kích khủng bố gì chứ?

“Mở ra!” Lôi Đình trầm giọng hạ lệnh.

Mọi người tiến lên, hợp lực mở cái rương ra, giấy niêm phong trên rương được mở ra, lộ ra cảnh tượng bên trong. Đó là một cây thập tự, trên cây thập tự trói một người.

Trên người không mặc quần áo, hạ thân cũng chỉ có một cái quần lót, trên người dùng phẩm màu đỏ viết mấy chữ lớn: “Miễn phí vận

chuyển toàn thành phố, mua bán công bằng.”

Mọi người: “...”

“Trợ lý Phàn!!” Có người nhận ra người trên cây thập tự, kinh ngạc kêu thành tiếng.

Phàn tiên sinh là trợ lý bên cạnh Lôi Đình. người trong công ty đều biết hắn, nhưng bây giờ vị tâm phúc bên cạnh tổng tài này, lại xuất hiện bằng cách như vậy, là ai to gan như thế!!

Bọn họ hôm nay là chưa tỉnh ngủ sao?

“Mau mau đỡ trợ lý Phàn xuống.”

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, ba chân bốn cẳng đỡ người xuống. Lúc này trợ lý Phàn cũng yếu ớt tỉnh lại.

Sau ngày hôm qua, hắn luôn hôn mê, tỉnh dậy phát hiện mình đang ở dưới cái nhìn chăm chú của nhân viên công ty. hắn khó khăn xoay đầu, liếc thấy Lôi Đình đứng cách đó không xa, sắc mặt trợ lý Phàn thay đổi, “Tổng tài...”

Sắc mặt Lôi Đình đen xì, lửa giận ở đáy lòng khó nén. Tô Tín, cô thật sự dám.

Trợ lý Phàn được người đỡ lên lầu, đương nhiên chuyện này phát triển thành đề tài hot của công ty.

Trợ lý Phàn tại sao bị người ta dùng cách như vậy đưa đến?

Là trợ lý Phàn đắc tội người, hay là khiêu khích tổng tài của bọn họ?

Phần lớn mọi người đều nghiêng về tin đây là khiêu khích tổng tài của bọn họ. Nếu như là trợ lý Phàn đắc tội người, bị người dạy dỗ cũng không cần đưa đến công ty.

Đương nhiên cũng có người cảm thấy đây là muốn làm xấu mặt trợ lý Phàn, dẫu sao công ty nhiều người như vậy, nhìn thấy bộ dạng hắn như thế, mặt mũi này còn không phải là ném xuống Thái Bình Dương rồi à.

Lúc mọi người đang suy đoán, bên ngoài 120 đột nhiên xuất hiện, bác sĩ và y tá như một trận gió xông lên lầu.

Mọi người: "..."

Lại thế nào đây?

Bác sĩ y tá hùng hùng hổ hổ dùng cáng cứu thương khiêng một người xuống. Người này không phải ai khác, chính là Lôi tổng của bọn họ.

"Chuyện gì thế? Trời ơi... nhiều máu quá..."

"Xảy ra chuyện gì thế? Tổng tài sao lại chảy nhiều máu như vậy?"

"... A!"

Lôi Đình nằm ở trên cáng cứu thương, ý thức vẫn chưa hoàn toàn mất hết, bên tai truyền tới tiếng kinh hô của các nhân viên. Hắn xoay đầu, chợt nhìn thấy Thời Sênh đứng cách xe cứu thương không xa.

Con ngươi hắn mãnh liệt trợn to.

Thời Sênh ung dung vẫy vẫy tay với hắn, giống như chào hỏi một

người bạn cũ.

Lôi Đình không kịp phán đoán vẻ giễu cợt trên mặt cô. Hắn nhanh chóng được đưa lên xe cứu thương, để cô biến mất khỏi tầm mắt.

Vừa rồi sau khi trợ lý Phàn được mang lên trên, hắn còn chưa kịp hỏi xảy ra chuyện gì, trợ lý Phàn đột nhiên bắt đầu tấn công hắn. Vì không để cho nhiều người biết nên lúc ấy ở trong phòng chỉ có hai người bọn họ. Trợ lý Phàn đột ngột liều mạng tấn công, khiến cho hắn có chút không chống đỡ được.

Lúc đánh nhau với trợ lý Phàn, hắn bị trợ lý Phàn dùng dao gọt trái cây đâm vào bụng. Sau đó hình như có người xông vào, chế ngự trợ lý Phàn...

Ý thức của Lôi Đình dần dần biến mất, rơi vào trong bóng tối.

Thời Sênh nhìn xe cứu thương rời đi, sờ cằm suy tư, “Người dân ở thế giới này tổn thương nam nữ chính quả nhiên dễ hơn rất nhiều.”

[...] Ký chủ lại lĩnh hội được cái gì quái gở thế?

“Chẳng qua chỉ là phiền phức chút thôi.” Thời Sênh lắc lắc đầu, lần này là trợ lý Phàn vừa vặn tham dự. Nếu như trợ lý Phàn không tham dự, vậy thì sẽ là một người vô tội, cho nên cách này chỉ nên dùng khi gặp đúng thời cơ thôi.

…

Vết thương của Lôi Đình có chút nặng, trợ lý Phàn bị bắt vì tội cố ý gây thương tích.

Lôi Đình đổ một phát, cổ phần giảm không nói, còn cho đối thủ của

hắn cơ hội, nghe nói công ty của Lôi Đình tổn thất hơn trăm triệu.

Thời Sênh xem tin tức, suy nghĩ xem lúc nào mò đến bệnh viện bổ thêm đao nữa, cho dù không giết chết, cũng khiến cho hắn ở bệnh viện thêm một thời gian nữa.

Không giết chết cô, vậy cũng chỉ có đợi bị cô giết chết.

Thời Sênh tắt tin tức trên weibo, mở trang chủ lại thấy tin về “Ma tướng” tràn đầy.

Thời Sênh: “...” Mẹ kiếp, tình hình gì đây?

Thời Sênh mở tin weibo đăng nhiều nhất kia, phát hiện là một cái thông báo cải biên, “Ma tướng” sắp cải biên thành phim hoạt hình.

“Ma tướng” trước đây biến mất kỳ lạ trên mạng, vốn có đề tài không nhỏ, lúc này lại đột nhiên đánh ra tin tức cải biên thành phim hoạt hình, “Ma tướng” thành công hot.

Quả là lợi hại. Ô Vân, vị nữ chính này lá gan cũng lớn thật đó!!

[Đào Tô: Tiểu Tín xem weibo rồi chứ?]

[Tô Tín: Vâng.]

[Đào Tô: Cái đó...]

Đào Tô muốn nói lại thôi, một lúc lâu mới gửi một đoạn tin nhắn đến.

[Đào Tô: “Ma tướng” là hạng mục quan trọng công ty chúng ta muốn theo vào. Tiểu Tín chị biết điều này khiến cho em khó mà tiếp nhận, nhưng em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Đạo văn vĩnh viễn là đạo

văn, em phải phấn chấn lên, làm ra tác phẩm còn xuất sắc hơn bộ này.]

Những lời này của Đào Tô thật ra tiết lộ không ít tin tức cho Thời Sênh.

Công ty Kuman tại sao phải đẩy mạnh “Ma tướng”? Còn là hạng mục quan trọng!

Mẹ nó cược một Nhị Cẩu Tử, lại là tác giả truyện đang tác oai tác quái, bộ cưỡng ép như vậy hay lắm sao?

[Tô Tín: Em không sao.]

[Đào Tô: Em về chưa? Chị đi thăm em nhé.]

Đào Tô vẫn chưa quên chuyện này.

[Tô Tín: Vẫn chưa.]

[Đào Tô: Thôi được, chị sẽ để ý tin tức giúp em.]

Đào Tô rõ ràng rất thất vọng. Thời Sênh không có chút bận tâm, tắt khung đối thoại tiếp tục chọc đại thần Ôn Cố đã nằm chết mấy trăm năm.

Nhưng đại thần Ôn Cố quyết định cứ nằm chết, cho nên bất kể Thời Sênh chọc thế nào, đều không nhận lại được câu trả lời nào cả.

Chương 1651: Ôn cố tri tín (21)

Không làm đại thần Ôn Cố sống dậy được, Thời Sênh chỉ đành đi suy nghĩ chuyện “Ma tướng“.

Kuman muốn cải biên “Ma tướng”, vậy cô sẽ mua lại Kuman!

Nguyên chủ nói muốn vẽ ra một đế quốc, với tiết tấu cứ vẽ manga bình thường liền sụp đổ của cô bây giờ, hình như cách này mới là có khả năng nhất!

[Ký chủ cô có thể đi theo tình tiết bình thường chút không?] Vừa lên liền suy nghĩ mua công ty của người ta, cô có tiền không?

“Tiền dễ kiếm lắm.” Thời Sênh gõ bàn phím, “Có điều muốn mua Kuman, còn phải tốn sức chút mới được.”

Vốn bây giờ của cô khẳng định là không đủ, hơn nữa Kuman cũng không phải cải trắng, nói mua là có thể mua.

[...] Mẹ kiếp cô thật sự là định mua à!

“Nếu không mi nghĩ ta nói chơi à? Với kỹ thuật hỗ trợ vẽ tranh của ta, mi cảm thấy ta có thể dựa vào thực lực của mình vẽ ra một đế quốc sao?”

[Cô hiểu rõ bản thân thật đấy.] Hệ thống lẩm bẩm một tiếng.

“Làm người ai cũng có nhược điểm. Có nhược điểm không đáng sợ,

nhưng phải hiểu rõ nhược điểm của mình trước khi nhược điểm đó bị kẻ địch nắm lấy.” Thời Sênh dừng một chút, khóe miệng hơi nhếch lên, “Có lúc nhược điểm cũng là vũ khí.”

[...] Thời Sênh triết lý x1.

Thời Sênh vừa thu thập tài liệu Kuman, vừa cập nhật “Ác đồ“.

Tốc độ cập nhật của cô không tính là chậm, hơn nữa cô vẽ cũng nhanh, gần như duy trì ba ngày một lần, lúc tâm tình tốt sẽ còn tăng thêm.

Với danh tiếng của cô, không ít người liên hệ với cô, hỏi cô có muốn xuất bản in thành tập, hoặc là ký hợp đồng gì đó không.

Nhưng Thời Sênh đều không cảm thấy hứng thú với những người này.

[Tô Tín: Tôi nhớ nhà xuất bản của các anh cũng xuất bản truyện tranh đúng không?]

[Dương Hòe: Lão sư... em hỏi cái này để làm gì?]

Dương Hòe rất thấp thỏm. Bây giờ hắn sợ giao thiệp nhất với hai người, một người là Ôn Cố đại thần soi mói đến chết, một người chính là Tô Tín vẽ 18+.

Hai người này nhất định chính là tới để hành hạ hắn.

[Tô Tín: “Ác đồ” tôi cập nhật, ký cho các anh.]

[Dương Hòe:...]

Miếng bánh trên trời rơi xuống à?

Danh tiếng của Tô Tín cao như vậy, nhà xuất bản bọn họ mặc dù cũng không coi là kém, nhưng so với những nhà xuất bản uy tín lâu năm hợp tác với cô trước kia, vẫn kém xa.

Hơn nữa “Ác đồ” hắn cũng xem qua rồi, cho dù không ký hợp đồng, không phổ biến, nhưng vẫn rất nổi tiếng. Ban biên tập bọn họ đều là icon quỷ quái của “Ác đồ“.

[Dương Hòe: Để anh hỏi phía trên chút.]

Dương Hòe không dám làm chủ, chủ yếu là truyện tranh vốn dĩ không phải là nghề chính của bọn họ, thành tích bình thường. Hơn nữa đây lại là Tô Tín, ai biết ký với cô, cần bao nhiêu điều kiện.

Dương Hòe còn chưa báo cáo xong, ông chủ trẻ Phòng Thụy Hiên đã đập bàn, ký!

Cô ra giá trên trời cũng phải ký!

Dương Hòe:????

Ông chủ trẻ cũng điên rồi à?

[Dương Hòe: Lão sư Tô Tín, nhà xuất bản đồng ý rồi. Em cũng đang ở thành phố này à? Nếu như có thời gian em đến nhà xuất bản, chúng ta gặp mặt nói chuyện hợp đồng chút.]

[Tô Tín: Tôi không đến. Hợp đồng các anh tự làm đi, đưa tôi số điện thoại của Ôn Cố là được.]

[Dương Hòe:... Thứ cho anh mạo muội hỏi một câu, lão sư ký “Ác đồ”

với bọn anh, chính là vì số điện thoại của lão sư Ôn Cố sao?]

[Tô Tín: Các anh quá thất đức rồi, lại dùng hợp đồng bằng giấy, tôi hack nửa ngày không tìm được. Đừng bảo tôi phải đến nhà xuất bản của các anh để trộm đấy nhá.]

[Dương Hòe:... Em còn hack nhà xuất bản của bọn anh?]

[Tô Tín: Lần trước không phải tôi nói với anh rồi sao?]

Trước kia cô chưa hack, nhưng sau đó quả thật hack rồi. Cô muốn tìm phương thức liên lạc của Ôn Cố, nhưng phát hiện trừ số QQ, những thứ khác đến rắm cũng không có.

Dương Hòe hoài nghi nhân sinh.

Cô hack nhà xuất bản của bọn họ, lại còn nói bọn họ thất đức?

Đây là vừa đánh trống vừa la làng sao?

Có nên báo cảnh sát bắt lại không?

Dương Hòe báo cáo chuyện này cho Phòng Thụy Hiên. Người kia mặt đầy vẻ không quan tâm. Sau đó Dương Hòe từ chỗ tổng biên tập mới biết Phòng Thụy Hiên là bạn với bạn chơi từ nhỏ của Tô Tín.

[Dương Hòe: Lão sư Tô Tín, không phải anh không cho em. Nhưng bọn anh cũng không có phương thức liên lạc cá nhân của lão sư Ôn Cố.]

[Tô Tín: WTF?]

[Dương Hòe: Trước kia lão sư Ôn Cố thường xuyên kéo dài thời

gian, người của ban biên tập thúc giục đến phiền, anh ta đổi cả địa chỉ và số điện thoại. Ban biên tập bọn anh cũng không có số của anh ta nữa. Anh mà lừa em thì năm nay sẽ béo lên 25 cân.]

[Tô Tín: Vậy các anh có việc làm sao tìm được anh ấy??]

[Dương Hòe: Cái này...]

[Tô Tín: Một phương thức liên lạc mà thôi, đừng có keo kiệt như vậy chứ. Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói với anh ấy là anh nói cho tôi biết, thế nào hả?]

Thời Sênh định thuyết phục Dương Hòe. Cô thử rất nhiều cách, đều không tìm được người, nếu không cũng sẽ không dùng cách rác rưởi như vậy tìm người.

[Dương Hòe: Lão sư Tô Tín, em có... mưu đồ gì với lão sư Ôn Cố?]

Dương Hòe thấp thỏm hỏi.

Trước đây vị này chẳng quan tâm đến chuyện gì, một ngày đột nhiên gửi trang bìa đã vẽ xong cho hắn, còn nói ra đại danh của Ôn Cố. Bây giờ lại hỏi hắn phương thức liên lạc cá nhân.

Đây không phải là có mưu đồ thì là cái gì?

[Tô Tín: Tôi vừa ý anh ấy, định cướp về nuôi.]

Giữa các chữ này đều lộ ra một khi chất thô bạo.

Dương Hòe nhìn mấy chữ kia, xem đi xem lại mấy lần, khẳng định mình không phải là hoa mắt, tay run rẩy gõ chữ.

[Dương Hòe: Lão sư Tô Tín, em có khuynh hướng tự ngược à?]

[Tô Tín:?]

[Dương Hòe:... Em hiểu lão sư Ôn Cố bao nhiêu?]

Thời Sênh suy nghĩ một chút, cũng chỉ biết hắn tên là Ôn Cố, đã từng học chung trường với cô... Còn lại đại khái là không biết.

Nghe xong lời của Thời Sênh, Dương Hòe suýt nữa quỳ lạy Thời Sênh.

[Dương Hòe: Cho nên em rốt cuộc vừa ý anh ta ở chỗ nào?]

Cô cái gì cũng không hiểu, lại cũng dám nói ra lời như vậy. Hắn ban đầu vào ban biên tập vẫn là một tiểu thịt tươi, kết quả bây giờ đã bị giày vò thành lão thịt muối rồi.

Dưới tay các biên tập khác đều dẫn mấy tác giả, chỉ có mình hắn, dẫn một mình tác giả Ôn Cố, kết quả còn mệt hơn người khác.

Chút chuyện cỏn con, anh ta có thể biến thành chuyện trời sắp sụp rồi, ngày tận thế rồi.

Nếu không phải năm ngoái anh ta đột nhiên chạy đi viết văn mạng, có lẽ hắn bây giờ đã sắp nói tạm biệt với thế giới rồi.

[Tô Tín: Đẹp trai.]

Nàng dâu nhà cô, cô chỗ nào cũng thích!

[Dương Hòe: Lão sư Tô Tín, anh cảm thấy em có thể có hiểu lầm gì với lão sư Ôn Cố, chỉ nhìn bề ngoài là không được. Lão sư Tô Tín,

em nhất định phải suy nghĩ cho kỹ.]

[Tô Tín: Có cho hay không!]

[Dương Hòe:...] Đàn gảy tai trâu.

Dương Hòe không biết là nể tình Thời Sênh ký "Ác đồ" với bọn họ, hay là vì nể mặt đây là bạn của bạn ông chủ, cho Thời Sênh một dãy số.

[Dương Hòe: Đây là điện thoại liên lạc khẩn cấp của anh ta, không phải là anh ta, nhưng khẳng định có thể tìm được anh ta.]

[Dương Hòe: Lão sư Tô Tín, quý trọng sinh mạng.]

[Tô Tín: Anh ta đáng sợ như vậy sao?] Trước đây mỗi lần nói chuyện, anh ta cũng bắt bẻ chút, hơn nữa đều là nhằm vào tác phẩm, những thứ khác đều rất bình thường, nói chuyện rất ôn hòa.

[Không biết trước kia là ai trực tiếp ẩn người ta đi, sao bây giờ lại thấy rất bình thường rồi?] Hệ thống hừ hừ phun ra.

"Trong mắt người tình hoá Tây Thi, hiểu không hả?"

[Ha ha, tôi biết trong mắt Ký chủ hóa thiểu năng.]

"Ví dụ như mi."

[.....] Ký chủ thiểu năng!! Bản Hệ thống không muốn nói chuyện với cô nữa.

Thời Sênh khinh thường hừ lạnh, không nói thì không nói, ai cần. Dù sao cuối cùng vẫn là mi không nhịn được, chạy đến nói chuyện với

ông đây còn gì.

Nhị Cẩu Tử giận đến bốc khói, quyết đoán offline. Nó nhất định phải kìm nén, kiên quyết không được online, không online, không online, chuyện quan trọng phải nói ba lần.

[Dương Hòe: Bảo trọng.jpg]

Dương Hòe cuối cùng gửi một bức tranh. Thời Sênh nhướng nhướng mày, sao lại có chút mong đợi xem Phượng Từ lần này có thói xấu gì chứ?

Chương 1652: Ôn cố tri tín (22)

Bệnh viện Nhân dân Đệ Tam.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn mấy chữ lớn được ánh sáng đỏ thắp sáng, tâm tình hơi phức tạp.

Cô định vị dãy số kia, chính là ở đây.

Lúc này quá nửa đêm, cửa bệnh viện đến một bóng ma cũng không nhìn thấy, gió đêm thổi qua, chỉ cảm thấy âm u. Thời Sênh ôm cánh tay đi vào bên trong.

Lôi Đình hình như cũng đang ở bệnh viện này.

Ầy...

Thuận tiện thủ tiêu nam chính rồi.

Bệnh viện rất lớn, định vị ở khu nội trú. Thời Sênh đi rất lâu mới đến nơi, lúc này toàn bộ khu nội trú yên lặng đến mức rơi một cây kim cũng có thể nghe thấy tiếng. Buổi tối, trừ người nhà trông bệnh ra, những người khác đều không được ra vào khu vực này.

Thời Sênh men vào từ đại sảnh, đi thẳng đến tầng hai mươi.

Thang máy mở ra, một cô gái nhỏ mặc đồng phục y tá màu hồng ngẩn ra, “Cô...”

Thời Sênh bình tĩnh đi ra ngoài, “Đói rồi đi ra ngoài ăn bữa khuya.”

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, cũng không biết tin hay không.

Sênh làm bộ giả vờ đã quen, đi thẳng về phía trước, cho dù là giả, cũng phải giả ra thật.

“Này, cô đợi chút...” Cô gái nhỏ đuổi theo.

Thời Sênh hít thở sâu một hơi, xoay người, mỉm cười, “Còn có chuyện gì à?”

“Cô ở phòng bệnh nào?” Cô gái nhỏ hỏi.

Thời Sênh quét mắt qua gian phòng trước mặt cách đó không xa, mỉm cười đáp: “2016.”

“2016?” Y tá nhỏ cau mày, “Không đúng, người nhà trong phòng bệnh 2016 không phải là một bà già sao?”

Thời Sênh: “...” Trí nhớ của cô sao lại tốt như vậy?

“Chị gái nhỏ, thật ra tôi đến thăm bạn trai.” Thời Sênh lập tức thay đổi chiến thuật, bắt đầu nói lung tung, “Trong nhà không đồng ý tôi và bạn trai ở bên nhau, đến cả anh ấy nằm viện cũng không cho tôi đến thăm anh ấy. Tôi không dễ dàng gì mới lén chạy ra khỏi nhà, muốn nhìn anh ấy một chút. Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ không quấy rầy đến những người khác.”

“A!” Y tá nhỏ hình như bị câu chuyện này kinh động đến, vẻ mặt đồng tình, “Nhưng bây giờ đã qua thời gian thăm bệnh, chuyện này...”

Mặc dù vẻ mặt đồng tình, nhưng y tá nhỏ vẫn chưa định để cho Thời

Sênh vào, “Nếu không cô chờ ở phía dưới đi, đến thời gian thăm bệnh lại lên đây?”

Thời Sênh tiếp tục lừa, “Tôi sợ người nhà tôi tìm tới. Nếu như bọn họ tới tôi sẽ không có cơ hội gặp được anh ấy...”

Cuối cùng Thời Sênh biến câu chuyện này thành truyện dài, ngược y tá nhỏ nước mắt tí tách rơi xuống.

Y tá nhỏ lau nước mắt, “Cảm động quá, cô có thể vì bạn trai làm nhiều như vậy, nhất định rất yêu anh ấy. Bạn trai cô tên gì, tôi sẽ lặng lẽ dẫn cô qua đó.”

Thời Sênh thở phào, cuối cùng lừa được rồi.

Mặc dù cô cũng có thể đánh ngất y tá nhỏ này rồi tìm sau, nhưng cô gái đáng yêu như vậy, cô không xuống tay được.

“Ôn Cố.”

Thời Sênh rõ ràng nhìn thấy y tá nhỏ bỗng chốc ngẩn ra, hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Cô nói ai?”

“Ôn Cố.”

Y tá nhỏ biểu tình quỷ dị, một giây tiếp theo vô cùng cứng rắn, “Cô vẫn là trở về đi thôi, đợi trời sáng rồi đến.”

Thời Sênh: “...” Chị gái nhỏ đã nói là giúp cô rồi? Cảm động trước đó đều là giả à?

Chuyển biến thần kỳ này khiến cho bản cô nương không kịp đề phòng!

Y tá nhỏ nói cái gì cũng không để cho Thời Sênh đi vào, cuối cùng còn thu hút những người khác ở phòng trực ban tới, vừa nghe cô nói đến tìm Ôn Cố, sắc mặt ai ai cũng đều vô cùng đặc sắc.

Thời Sênh: "..." Ôn Cố đại thần, rốt cuộc anh đã làm gì, khiến cho đám người này vừa nghe đến đại danh của anh, liền lộ ra loại biểu cảm một lời khó nói hết và cũng không muốn gặp lại cái người tên là Ôn Cố nữa.

Thời Sênh xuống thang máy, lại leo lên cầu thang, dán bùa tàng hình.

Y tá nhỏ và một y tá khác nói chuyện ở phòng trực.

"Người đàn ông đẹp trai như vậy, sao lại nhiều chuyện như thế chứ. Nghe nói Nhu Nhu trực ca ngày hôm nay bị nói đến phát khóc, không phải chỉ là lúc châm kim run một cái thôi sao. Anh ta cứ làm như Nhu Nhu muốn giết anh ta ấy."

"Thế đã là gì chứ, bác sĩ kiểm tra phòng trước đó, bởi vì không gõ cửa trước, anh ta liền làm cho bác sĩ nổi khùng lên."

"Quả nhiên càng đẹp trai tính khí càng quái gở. Cái loại đẹp trai lại còn ôn nhu trong tivi làm sao có thể tồn tại chứ, phim truyền hình hủy hoại nhân sinh của tớ rồi."

"Cô gái vừa rồi thật sự là bạn gái của anh ta à?"

"Không biết, nhưng nếu thật sự là bạn gái của anh ta, tớ cảm thấy ba mẹ của cô gái kia không cho bọn họ ở bên nhau là đúng." Người nói lời này là y tá nhỏ bị Thời Sênh lừa.

“May mà cậu cản cô ấy, nếu như cô ấy không phải bạn gái anh ta, có lẽ tối nay chúng ta không cần ngủ rồi.” Y tá nhỏ bên cạnh nghĩ lại mà sợ vỗ ngực.

Thời Sênh đứng ở bên ngoài nghe một lúc, xem ra giá trị nhan sắc cũng không phải là tất cả!

Ôn Cố đại thần đúng là giỏi, đắc tội nhiều em gái như vậy.

Thời Sênh rời khỏi phòng trực, theo hành lang tìm được một phòng bệnh.

2028

Chắc là chỗ này.

Phòng bệnh không bật đèn. Thời Sênh thử vặn chốt cửa, khoá rắc rắc một tiếng. Cô đẩy nhẹ một cái, cửa phòng dễ dàng mở ra.

Ánh sáng nhàn nhạt ở ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, thấp thoáng có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong phòng.

Cả phòng chỉ có một cái giường, trừ đồ trên tường chưa tháo hết xuống, thiết bị bao gồm cả đồ dùng cần thiết của phòng bệnh đều không thấy.

Trống...

Không...

Nếu không phải ở đây còn có cái giường, chắc chắn sẽ giống như là đi vào cái bệnh viện có ma quỷ lộng hành.

Thời Sênh nhìn đến giường, một bóng người nằm ở phía trên, chăn đắp đến ngực, hô hấp nhẹ ổn định.

Tim Thời Sênh khẽ đập nhanh. Cô đi tới bên giường bệnh cúi người nhìn hắn.

Sắc mặt hắn bình thường, không có sự nhợt nhạt của người bệnh, tóc lòa xòa trên trán, che lên mi mắt hắn. Thời Sênh ngứa tay muốn hất mấy lọn tóc kia ra.

Đúng lúc này, đôi mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, động tác cực nhanh túm lấy Thời Sênh.

Thời Sênh kinh hãi, linh hoạt tránh sang bên cạnh, đáy lòng kỳ quái, hắn có thể nhìn thấy mình sao?

Nhưng đối diện với ánh mắt mang theo nghi hoặc của hắn, Thời Sênh biết hắn không nhìn thấy, chỉ là dựa vào bản năng hoặc là trực giác.

Ôn Cố không bắt được gì có chút kỳ quái, giơ tay bật đèn, ánh mắt thoáng cái là có thể quét qua cả căn phòng, không có ai.

Hắn nhíu mày, vén chăn lên xuống giường, đi một vòng trong phòng, cuối cùng dừng ở một bên giường bệnh.

Mà Thời Sênh đứng ở đầu bên kia, hai người đứng đối diện nhau.

Thời Sênh sợ xuất hiện như vậy dọa đến hắn, mới không xé bùa tàng hình trên người xuống.

Ánh mắt hắn chuyển động một vòng nhìn trước mặt, vẻ nghi hoặc không hề giảm bớt, hồi lâu hắn khom người móc điện thoại dưới gối

ra, “Chú Vinh, tôi muốn đổi phòng bệnh.”

Thời Sênh: “...”

Bệnh nghi ngờ nặng như vậy?

Bên ngoài phòng bệnh rất nhanh có một người đàn ông hơi lớn tuổi đi vào, “Thiếu gia, sao thế?”

“Cảm giác trong phòng có thứ gì đó.”

Chú Vinh nhìn xung quanh một vòng, căn phòng này đều chuyển cả đi rồi, cho dù có đồ cũng không giấu được, thiếu gia đây là lại phát bệnh rồi?

Chú Vinh suy nghĩ một chút tật xấu của thiếu gia nhà mình, cuối cùng không nói gì, đứng dậy đi ra ngoài tìm người đổi phòng bệnh.

Quá nửa đêm đổi phòng bệnh, hơn nữa muốn một căn phòng bệnh không có ai khác, y tá trực ban của bệnh viện khẳng định không vui. Vốn dĩ để trống một phòng bệnh đã quá không bình thường rồi. Bây giờ còn muốn đổi phòng, đây không phải là gây chuyện sao?

Cho dù anh đẹp trai, anh có tiền, anh cũng không thể làm như vậy!

Chú Vinh ở bên ngoài nói rất lâu, cuối cùng mới đổi được.

Thời Sênh nhìn hắn dằn vặt, đáy lòng rất phức tạp.

Người này... dường như không có chút cảm giác an toàn nào.

Chương 1653: Ôn cố tri tín (23)

Đổi phòng bệnh mới rồi, Ôn Cố ở trong phòng rất nóng lòng, đi qua đi lại nhiều lần. Chú Vinh đứng ở cửa nhìn hắn, nhiều lần muốn khuyên, cuối cùng vẫn nhịn được.

“Thiếu gia, trời không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm chút đi.” Chú Vinh thật sự không nhìn nổi nữa, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở.

Ôn Cố dừng bước lại, giọng hơi khàn khàn, “Chú đi nghỉ trước đi.”

Chú Vinh biết tính tình của thiếu gia nhà mình, khuyên cũng không nghe, cho nên ông ta đành lui ra khỏi phòng.

Ôn Cố đi một lúc lâu trong phòng, dường như đang kiểm tra trong phòng có thứ gì không. Sau nhiều lần như vậy, hắn ngồi lại giường bệnh, mờ mịt nhìn phòng bệnh. Bởi vì thời gian cấp bách, cho nên phòng chật kín đồ, điều này khiến cho hắn rất bất an.

Cuối cùng Ôn Cố rút máy tính chú Vinh để ở bên cạnh, mở phần mềm chat ra đăng nhập vào.

Thời Sênh móc điện thoại ra, quả nhiên nhìn thấy hắn online.

[Tô Tín: Chào Đại thần.]

Rõ ràng ở đối diện nhau, nhưng phải dùng cách nói chuyện như vậy, cô cũng rất bất lực.

Thời Sênh rõ ràng nhìn thấy Ôn Cố nhíu mày lại. Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu lên lông mày hắn, thêm mấy phần cảm giác mộng ảo mông lung. Hắn giống như hoa trong gương, trăng trong nước, khiến người ta không nhìn rõ.

Tiếng gõ bàn phím vang lên, trong trẻo dễ nghe, ngón tay hắn nhảy múa trên bàn phím.

[Trường Hạ: Không còn sớm nữa rồi.]

[Tô Tín: Ừm, sao còn không ngủ đi?]

Thời Sênh theo bản năng dùng ngữ điệu nhẹ nhàng. Cô dựa vào tường, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Người đàn ông đang cụp mắt nhìn máy tính, chợt ngẩng đầu lên nhìn về phía cô. Trong khoảnh khắc đó, Thời Sênh gần như cho rằng bọn họ đang nhìn thẳng nhau.

Nhưng rất nhanh Ôn Cố liền dời mắt đi, lại tỏ ra có chút sốt ruột, tay cầm máy tính siết chặt lại.

Thời Sênh quả quyết cách xa hắn chút, tận lực không nhìn hắn nữa.

Ôn Cố đợi một lúc, có thể là vì cảm giác bất an đó biến mất, hắn mới khẽ thở phào.

[Trường Hạ: Không ngủ được.]

[Tô Tín: Sao thế?]

Thời Sênh nhìn hắn gõ rất nhiều chữ, nhưng cuối cùng lại xóa đi, chỉ gửi cho cô hai chữ.

[Trường Hạ: Không sao.]

[Tô Tín: Tôi đang ở cạnh anh, anh có tin không?]

Vừa nói ra câu này, sắc mặt Ôn Cố đột nhiên thay đổi. Hắn nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, cuối cùng giống như nghĩ đến cái gì, cúi đầu xuống đánh máy.

[Trường Hạ: Đùa như thế không buồn cười chút nào, cô đã sửa tranh xong chưa?]

[Tô Tín: Tôi không đùa, tôi sẽ ở bên cạnh anh.]

[Trường Hạ:...]

“Đến mình còn chưa từng gặp, nói ra những lời này, con gái bây giờ đều như vậy à?” Ôn Cố lẩm bẩm một tiếng, định đặt máy tính xuống, đúng lúc này, tiếng tít tít lại vang lên.

[Tô Tín: Tôi đã từng gặp anh ở lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Tôi thích anh.]

Ôn Cố lại lộ ra vẻ mặt mù mờ. Ánh sáng màn hình chiếu lên mặt hắn, giống như mạ lên một tầng quầng sáng kỳ lạ, khiến cho người ta không dời mắt được.

[Trường Hạ: Thích là cái gì?]

[Tô Tín: Chính là muốn ở bên anh.]

[Trường Hạ: Không có ai muốn ở bên tôi cả]

Ôn Cố gửi xong những lời này, giống như phát tiết đột nhiên đóng máy tính lại, ném nó lên cái tủ bên cạnh, cả người rúc vào trong chăn.

Thời Sênh: “...”

Lại bệnh mới à.

Thời Sênh không quấy rầy hắn. Đến khi trời sáng, chú Vinh đi vào nhìn hắn. Cô lặng yên không tiếng động rời khỏi phòng bệnh, trở về thay quần áo, lần nữa xuất hiện ở bên ngoài bệnh viện.

Cô mới vừa xuống taxi, đã nhìn thấy Ô Vân chạy từ phía bệnh viện ra, đang hướng về phía cô.

Lôi Đình theo ở phía sau, rất nhanh đã đuổi kịp cô ta.

“Anh buông tôi ra, cái đồ điên này!” Ô Vân vùng vẫy, vành mắt vẫn đỏ. Trước đó hẳn là xảy ra chuyện gì không vui.

“Cùng tôi quay về!” Lôi Đình kiềm chế Ô Vân, giọng nói ẩn chứa tức giận.

“Không muốn, tôi không muốn quay về cùng anh. Anh buông tôi ra. Biến thái! Lôi Đình anh chính là một kẻ điên, buông tôi ra!!” Ô Vân vùng vẫy kịch liệt, người qua đường tới tấp dừng lại xem.

Lôi Đình cau mày, định kéo Ô Vân đi về phía bãi đỗ xe, nhưng Ô Vân nhân cơ hội cắn vào tay hắn một cái. Lôi Đình bị đau, buộc phải buông cô ta ra.

Ô Vân chạy ra khỏi đám người, cũng không biết làm sao vướng chân một cái, trực tiếp ngã nhào lên một người. Bên cạnh người kia có

một rương hành lý, rương hành lý lại đụng vào một người khác. Vì tránh rương hành lý, người kia chỉ có thể tránh sang bên cạnh. Mà Thời Sênh đứng ở phía sau hắn. Hắn tránh một cái, suýt nữa đẩy Thời Sênh đến đường lớn.

“Đậu!”

Người kia tức giận mắng một tiếng, hiển nhiên là không ngờ xem kịch cũng có thể xảy ra chuyện như vậy.

Đời người khắp nơi đều là kịch a!

Suy nghĩ này vừa thoáng qua qua đầu Thời Sênh, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu có thứ gì rơi xuống. Cơ thể đối với nguy hiểm phản ứng nhanh hơn đại não, đám người hét lên tản ra. Thời Sênh mặc dù lùi nhanh, nhưng vì đám người chen lấn, khiến cho cô đứng không vững.

Ô Vân và Lôi Đình không biết lúc nào đến bên cạnh cô. Ô Vân bị người đụng đến xiêu vẹo, sắp ngã xuống. Lôi Đình lập tức giơ tay kéo cô ta vào lòng. Động tác này của hắn trực tiếp liên lụy đến Thời Sênh. Cô bị hắn đẩy ra giữa đường lớn.

Đậu má!

Thời Sênh tức giận mắng một tiếng, không chút chần chừ túm lấy quần áo Lôi Đình. Trong chớp mắt cô bị quán tính kéo đi, Lôi Đình cũng ngã về bên kia.

Phía trước xe đang ầm ầm phi đến, đâm thẳng vào hai người.

Ầm...

Ầm...

Đồ đập xuống đất, toàn bộ mặt đất đều rung lên, bụi đất bay tứ tán, tiếng lo sợ và kêu thảm của mọi người át đi tiếng xe phanh gấp.

Tài xế xanh mặt nhìn chằm chằm người bị đâm bay ra phía xa, ra sức chớp mắt. Vừa rồi hắn rõ ràng nhìn thấy hai người, sao chỉ còn lại có một người?

Lúc tài xế đang mù mờ, một bóng đen đột nhiên tụt từ trên kính chắn gió xuống, tiêu sái đáp xuống đất, giống như biểu diễn xiếc.

Cô gái phủi quần áo, hai tay đút trong túi quần, lưu manh nhìn tài xế.

Tài xế: "..." Quái lạ!

Cô ta chạy lên trên lúc nào thế??

Vẻ mặt Thời Sênh thờ ơ nhìn về phía Lôi Đình bị đụng bay. Vừa rồi nếu không phải cô phản ứng nhanh, bây giờ người bị đụng bay chính là cô.

Đồ rơi xuống bên kia là cái giá mới lắp ở trên tầng, cũng không biết làm sao đột nhiên rụng ra, may là không có ai bị thương, chỉ là kinh động đến không ít người.

Mặc dù ở đây không có ai bị thương, nhưng vì chuyện này có người xảy ra tai nạn xe.

Người này còn không phải là ai khác, chính là Lôi tổng của tập đoàn Lôi thị.

Độ hot của tin tức Lôi Đình nằm viện trước đó còn chưa hạ xuống, lại

xảy ra chuyện này.

Không ít người đều suy đoán, có phải là Lôi Đình đắc tội ai rồi không, nếu không làm sao liên tiếp xảy ra chuyện như vậy?

Thời Sênh nhìn Lôi Đình bị người đưa vào bệnh viện lần nữa, một chút cảm giác tội lỗi cũng không có. Tại hắn đụng vào cô trước, cô mới động thủ kéo hắn chịu tội thay, rất công bằng.

Cô không thể chịu thiệt một mình được, có thiệt thì phải kéo tất cả vào cùng chịu.

Ô Vân đứng ở trong đám người, hai tay ôm trước ngực, trên môi không có chút huyết sắc nào, ánh mắt không có tiêu cự nhìn theo Lôi Đình sắp được đẩy tới cửa bệnh viện.

Cô ta cắn môi, đấu tranh chốc lát, cuối cùng vẫn đuổi theo.

Thời Sênh: “...” Lúc này rồi còn không chạy, lại còn đuổi theo, mẹ kiếp!!

Chương 1654: Ôn cố tri tín (24)

Nữ chính trong ngược văn, rõ ràng có rất nhiều cơ hội có thể chạy, nhưng chỉ cần nam chính xảy ra chút chuyện, nữ chính liền mềm lòng.

Sau đó đợi nam chính tỉnh lại, lại là ngược ngược ngược.

Có mấy nữ chính trong ngược văn bất kể nam chính làm gì, cuối cùng vẫn lựa chọn tha thứ cho hắn.

Đều là sáo lộ a!

[Trước đó cô không phải cũng muốn nhốt Phượng Từ lại sao? Cô và những nam chính kia có gì khác nhau, không biết xấu hổ!! Thể diện đâu!!] Hệ thống không nhịn được chen vào. Ký chủ này chả khác gì nam chính bệnh kiều* phiên bản đáng sợ hơn, cô ta bây giờ lại không biết xấu hổ nói ra như thế.

* Bệnh kiều: Từ gốc là tiếng Nhật yandere. Yandere thường để chỉ các nhân vật trong Anime hoặc Manga có tính cách yếu đuối, nhút nhát, dễ xấu hổ. Họ thường có ngoại hình dễ thương, rất chung thủy với người mình yêu nhưng tâm lý thường bất ổn. Họ có thể làm bất cứ thứ gì để giữ được người yêu đến mức không kiểm soát nổi như giết người chẳng hạn.

“Ta chỉ là muốn nhốt hắn lại, ta có giày vò hắn bao giờ?”

Nam chính một lời không hợp liền cưỡng ép, ngược tâm lại ngược

thân nữ chính. Lúc Phượng Từ thể hiện chống đối, cô cưỡng ép thật bao giờ? Không phải là đều kiên nhẫn dỗ dành, hận không thể dâng cả thế giới đến trước mặt hắn chắc.

[...] Hình như không có.

“Hơn nữa ta rốt cuộc cũng đâu có nhốt hắn lại.”

Cô là có cách nghĩ kia, cô không phủ nhận.

Nhưng cô chưa từng muốn giày vò hắn.

[Ha ha, cô là chưa từng muốn giày vò hắn, nhưng cô còn đáng sợ hơn giày vò hắn nhiều.] Cô là muốn kéo hắn cùng chết.

“Hắn nguyện ý.”

[...] Bản hệ thống cạn lời rồi, [Vậy nữ chính người ta cũng là cam tâm tình nguyện, cô quản được à?]

Ngược văn không phát triển như vậy thì phát triển như nào?

Nếu không còn gọi là ngược văn à?

Ký chủ thiểu năng!

“Ta phổ cập khoa học sáo lộ chút, chứ có nói không được đâu.” Thời Sênh phẫn nộ, nữ chính chọn thế nào, liên quan rắm gì đến cô! Dù sao cô chỉ phụ trách phá CP.

[...] Đồ thần kinh.

Sênh Thần Kinh đợi mọi người tản ra, đi vào trong bệnh viện, quen

đường lên thẳng tầng hai mươi. Chị gái nhỏ trực ban hôm qua không có ở đây. Thời Sênh tìm được phòng bệnh tối qua, vừa mới đến chỗ quẹo thì thấy chú Vinh đang đứng với một bác sĩ ở cửa.

“Bác sĩ, thiếu gia nhà chúng tôi thế nào rồi?” Chú Vinh lo lắng.

“Tâm tư của cậu ấy không thể bị chấn động quá lớn. Anh biết người giống như bọn họ, một khi tâm tư chấn động quá lớn, rất dễ sinh ra cực đoan, tạo thành bi kịch không thể vãn hồi. Các anh để ý cậu ấy chút thì về cơ bản sẽ không xuất hiện vấn đề lớn. Loại bệnh này, trong nước và nước ngoài bây giờ đều chưa có cách chữa trị, chỉ có thể dựa vào người nhà các anh và bản thân bệnh nhân thôi.”

“Được, được, tôi sẽ trông chừng thiếu gia.”

Thời Sênh nhích dần chạy đến thang máy, nơi đó có ghi chú bệnh nhân ở tầng này là loại bệnh gì.

“Khoa thần kinh...”

Thời Sênh đọc ba chữ kia, khóe miệng giật giật, mẹ kiếp lần này lại là bệnh nhân tâm thần thật.

Đợi Thời Sênh quay lại, bác sĩ đã đi rồi. Chú Vinh đứng ở ngoài phòng bệnh, vẻ mặt đông cứng lại thương tiếc.

“Chào chú.”

Chú Vinh thu lại vẻ mặt, ngẩng đầu nhìn cô gái đang nói chuyện, thái độ lễ phép hỏi: “Cô có chuyện gì sao?”

“Cháu là đàn em khóa sau của học trưởng Ôn, muốn vào thăm anh ấy được không?”

“Đàn em khóa sau?” Chú Vinh kinh ngạc, “Cháu cũng học Kinh Nam?”

“Vâng.”

“Xin lỗi cháu, thiếu gia không tiện gặp khách.” Chú Vinh khó xử, “Cảm ơn phần tâm ý của cháu, chú sẽ chuyển lời cho thiếu gia.”

Chú Vinh nói thế nào cũng không cho Thời Sênh vào.

Thời Sênh chỉ đành lấy điện thoại ra xem Ôn Cố có online không. Rất may mắn, Ôn Cố lại đang online.

[Tô Tín: Đại thần, tôi đang ở ngoài phòng bệnh của anh, bảo người của anh cho tôi vào đi.]

[Ôn Cố:???]

[Tô Tín: Tôi đích thân mang tranh đến cho anh xem, anh muốn sửa chỗ nào tôi sẽ sửa chỗ đó.]

[Ôn Cố:...]

Trong cửa có bóng người đến gần, cửa phòng kẽo kẹt một tiếng mở ra, lộ ra thân hình cao lớn của Ôn Cố, hắn nhìn Thời Sênh, không có tâm tư thừa thãi nào cả, sau mấy giây liền dời đi, “Chú Vinh, để cho cô ấy vào đi.”

“Thiếu gia?” Chú Vinh giật mình. Thiếu gia quen biết cô gái này sao? Sao ông ta chưa từng nghe thiếu gia nói đến?

Ôn Cố xoay người đi vào trong, Thời Sênh nhìn chú Vinh.

Chú Vinh chỉ có thể tránh ra, mặt đầy nghi ngờ để Thời Sênh vào.

Tối qua phòng vẫn đầy ắp, hôm nay lại đã trống không, mặc dù không trống như phòng bệnh trước đó nhưng cũng chỉ cần nhìn một cái là hết cả phòng.

Ôn Cố ngồi ở trên giường bệnh, dựa vào đầu giường, máy tính đặt ở trên đùi, hắn đang gõ bàn phím.

Thời Sênh đứng ở bên cạnh hắn, “Đại thần, tôi là Tô Tín.”

“Ôn Cố.” Người kia lời ít ý nhiều.

Thời Sênh kéo cái ghế duy nhất trong phòng ra, ngồi xuống bên cạnh hắn. Ôn Cố ngước mắt, liếc cô một cái, “Sao cô lại biết tôi ở đây?”

Thời Sênh kéo khóe miệng cười, “Tâm linh cảm ứng, anh có tin không?”

“Cô nghĩ sao?”

“Bất kể anh có tin hay không, dù sao tôi cũng tin.” Thời Sênh nhún nhún vai, quả quyết nói sang chuyện khác, “Cái đó, mượn máy tính của anh chút, tôi không mang, cho anh xem tranh.”

Ôn Cố cau mày, tắt thứ trong máy tính, đưa máy tính cho cô.

Thời Sênh thuần thục đăng nhập vào lưu trữ đám mây, tải tranh xuống, sau đó trả lại cho hắn, “Này, đây là sửa theo yêu cầu của anh.”

Ôn Cố lật xem từng bức, đúng là sửa theo yêu cầu của hắn.”

“Bức này, bóng mờ phía sau quá nhạt, in ra có thể không nhìn thấy, cánh hai bên có chút không cân đối...” Giọng Ôn Cố không nhanh không chậm, cho người ta cảm giác thoải mái ôn hoà.

“Chỗ nào?” Thời Sênh xích lại gần.

Ôn Cố càng nhíu chặt mày, chuyển máy tính qua chỗ cô, cơ thể khẽ dịch ra một chút, kéo dài khoảng cách với cô, chỉ ảnh trên màn hình, “Chỗ này, còn có chỗ này.”

“A.”

Mấy bức ảnh tử tế, lại bị Ôn Cố chỉ ra mấy khuyết điểm, hơn nữa còn đều là loại khuyết điểm không đáng kể.

Thời Sênh đột nhiên có chút hiểu mấy chị em y tá tối qua, tại sao lại không thích hắn.

Ai chịu nổi sự bới móc của hắn chứ!

“Thiếu gia, uống thuốc thôi.”

Chú Vinh đi vào thấy Thời Sênh ôm máy tính của thiếu gia nhà mình tô tô xóa xóa, thiếu gia lại ngồi bên cạnh đọc sách, biểu tình biến thành kỳ dị.

“Ừm.” Ôn Cố đặt sách xuống, nhận lấy thuốc.

Chú Vinh vội đi rót nước, cẩn thận đưa cho Ôn Cố.

Ôn Cố nhìn cốc nước, “Đổi cốc khác.”

Chú Vinh nhìn cốc, không nói hai lời đi rửa cốc rót nước khác.

“Anh như vậy...” Thời Sênh ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Cố.

“Tôi chính là đáng ghét như vậy.” Ôn Cố tiếp lời cô, “Cho nên cô Tô đừng nên lãng phí thời gian với tôi.”

Chú Vinh rót xong nước đi ra, vừa vặn nghe thấy những lời này của Ôn Cố, đáy lòng lại kinh ngạc, cô gái này thích thiếu gia?

Phụ nữ thích thiếu gia thật ra rất nhiều, đương nhiên đó là lúc chưa tiếp xúc với thiếu gia. Một khi đã tiếp xúc với thiếu gia rồi, thì không có mấy ai chịu được.

“Đổi.”

Chú Vinh than thở, ông ta hoàn toàn không nhìn ra cái cốc này làm sao, nhưng thiếu gia có thể bới ra.

“Để cháu.” Thời Sênh đặt máy tính xuống, giơ tay với chú Vinh đòi cốc.

Chú Vinh chần chờ nhìn thiếu gia nhà mình. Thiếu gia tương đối bài xích người khác đụng vào đồ của mình, đặc biệt là người lạ, cho nên vừa rồi nhìn thấy Thời Sênh dùng máy tính của hắn, ông mới giật mình như vậy.

Ôn Cố chẳng ừ chẳng hử, chú Vinh chỉ đành đưa cốc cho Thời Sênh, “Vậy làm phiền cháu rồi.”

“Có thể phục vụ cho đại thần, là vinh hạnh của cháu.”

Chương 1655: Ôn cố tri tín (25)

Thời Sênh rót nước đi ra, nhiệt độ thích hợp, lượng nước cũng thích hợp, nhưng Ôn Cố vẫn kêu đổi.

Liên tục nhiều lần sau đó, đều kêu đổi.

“Anh nói cho tôi biết chỗ nào không đúng được không?” Thời Sênh khom người nhìn hắn, giọng dịu dàng gần như dỗ dành.

Chú Vinh trừng to mắt. Ông không dám hỏi thiếu gia chỗ nào không đúng, chỉ có thể đổi hết lần này đến lần khác, cô gái này thật to gan!!

“Cốc.”

Cốc làm sao?

Thời Sênh nhìn chú Vinh, chú Vinh cũng nghi hoặc. Trước đây thiếu gia đều dùng cái cốc này, nhưng mà cũng đổi rất nhiều lần hắn mới có thể dùng.

“Không thích cái cốc này à?”

“Hoa văn không cân đối.”

Thời Sênh nhìn hoa văn, là hai hình thoi đơn giản, thứ đồ chơi này cũng có thể nhìn ra không cân đối, mắt là ánh sáng à?

Thời Sênh đi lấy cái cốc mới, loại không có hoa văn, lần nữa rót

nước đưa cho hắn. Mãi đến lúc nước trong cốc thôi lắc lư, Ôn Cố mới nhận lấy uống thuốc.

Thời Sênh nhìn thời gian, đầy đủ nửa tiếng, quả nhiên không phải người bình thường có thể phục vụ được.

Chú Vinh hiển nhiên đã quen thời gian như vậy, có lúc còn mất nhiều thời gian hơn thế này. Lúc mới vào đây những y tá kia cũng bị giày vò không ít.

Thời Sênh ngồi xuống ghế tiếp tục sửa tranh. Chú Vinh nhìn cô một cái, lại nhìn Ôn Cố cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì, lắc đầu rời khỏi phòng bệnh.

Trừ lúc nói cô sửa tranh thế nào ra, thời gian còn lại Ôn Cố đều rất trầm mặc.

Thời Sênh ngày hôm sau ôm máy tính của mình đến, lấy cớ là vì công việc. Ôn Cố cũng không đuổi cô.

Ôn Cố phiền thế nào, Thời Sênh coi như đã được thể nghiệm.

Ăn cơm uống nước bắt bẻ quá nửa ngày. Có người đi vào, hắn cũng có thể bắt bẻ đối phương một trận. Thời Sênh rất vui mừng, cô đi vào không bị bắt bẻ đến nghi ngờ nhân sinh như vậy.

“Đại thần, xem xem.” Thời Sênh đẩy máy tính qua, “Hài lòng không?”

Sửa tranh đến muốn chết luôn.

Ôn Cố xem cẩn thận một lần, nhíu mày lại, dường như muốn tìm một chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào đó, nhưng cuối cùng bởi vì đây là hắn hướng dẫn sửa trực tiếp, không có khuyết điểm nào nào cho hắn tìm,

cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

“Được rồi, cô gửi cho Dương Hòe đi.” Ôn Cố dừng một chút, “Xóa những tranh kia đi, đừng lấy nhân vật của tôi ra vẽ loại tranh đó. Cô Tô, lời này tôi từng nới với cô rồi nhỉ?”

“Tranh gì?” Thời Sênh mặt vô tội.

“Mấy bức phía sau, cô có tinh lực đi vẽ như vậy, tự nâng cao kỹ năng vẽ của mình đi, sau này sẽ không cần sửa nhiều lần như vậy nữa.

“Mấy bức phía sau tôi vẽ không đẹp sao?” Mấy bức kia là những bức cô hài lòng nhất, “Hay tặng anh nhé? Miễn phí không thu tiền.”

Ôn Cố: “...”

“Trêu anh thôi, tranh này của tôi không cho người khác xem.” Thời Sênh vừa nén tài liệu, vừa nói: “Đại thần, lúc nào anh xuất viện?”

“Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Không thể nói như vậy được. Sau này chúng ta có lẽ còn rất nhiều cơ hội hợp tác nữa, gia tăng tình cảm, nói không chừng anh vừa ý tôi thì sao?”

Ôn Cố không cảm thấy mình có thể gia tăng tình cảm gì với một hoạ sĩ 18+, “Nếu công việc đã hoàn thành rồi, cô Tô, không tiễn.”

“Đừng lạnh nhạt như vậy chứ!!” Thời Sênh khép máy tính lại, hai tay chống hai bên Ôn Cố, làm ra tư thế dồn lên giường kinh điển dựa sát vào hắn. Cô cụp mi xuống, đáy mắt gợn sóng mềm mại, “Ôn Cố, anh nhất định sẽ là của tôi.”

“Khụ...”

Thời Sênh bình tĩnh thu tay về, nhìn chú Vinh đang lúng túng ở cửa.

“Tôi đi trước đây, số điện thoại tôi lưu trong máy anh rồi, không được xóa cũng không được chặn đâu đấy.” Thời Sênh dừng một chút, mặt mày đều như đang cười, “Cho dù anh xóa rồi, tôi cũng có thể tìm được anh.”

Thời Sênh nháy mắt với Ôn Cố, xoay người rời đi, “Tạm biệt chú Vinh.”

“Khụ khụ, tạm biệt Tô tiểu thư.”

Chú Vinh nhìn Thời Sênh rời đi. Đến lúc cô vào thang máy, ông ta mới đi vào phòng bệnh, thuận tay đóng cửa phòng lại.

“Thiếu gia, Tô tiểu thư thật kiên nhẫn.” Chú Vinh vừa giúp hắn sửa sang lại giường vừa cảm thán.

Nếu là người khác chắc đã sớm mà bỏ đi rồi, nhưng Tô tiểu thư này từ đầu chí cuối đều không nổi giận, chỉ là vừa rồi...

Chú Vinh dừng tay một chút, cẩn thận hỏi: “Thiếu gia, Tô tiểu thư có phải thích cậu không?”

“Ừm.”

Khóe miệng chú Vinh giật giật. Thiếu gia phản ứng của cậu sao lại bình thường như vậy hả?

“Thiếu gia, cậu cũng có thể thử yêu đương chút. Tô tiểu thư rất không tệ.” Ít nhất ông ta chưa từng thấy ai theo đuổi thiếu gia có thể

kiên nhẫn như vậy.

Những cô gái khác thường thường chỉ là vừa ý tướng mạo của thiếu gia. Đến lúc thiếu gia bộc lộ một chút tính tình, bọn họ liền tránh xa, thậm chí là chán ghét.

“Chú Vinh, chú muốn tôi chết sớm à?”

Chú Vinh ngẩn ra, sau đó thất vọng cúi đầu yên lặng không nói gì.

Tâm tình của thiếu gia không thể chấn động quá lớn, nhưng yêu đương...

“Hôm nay xuất viện đi.”

Ôn Cố nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời âm u, dường như sắp mưa rồi.

Cô gái kia cho hắn cảm giác rất kỳ quái. Cô có rất nhiều khuyết điểm, nhưng hắn không muốn nói. Lúc cô ở đây, cả thế giới dường như đều cho hắn cảm giác an toàn.

…

“Thiên cổ” tiến vào thời kỳ tuyên truyền. Thời Sênh lấy tư cách tác giả trang bìa, đương nhiên phải phối hợp cùng tuyên truyền.

Dương Hòe bên kia cũng ngỏ lời hợp đồng “Ác đồ” đã làm xong rồi, đợi Thời Sênh qua xem không có vấn đề là có thể ký. Ký hợp đồng khẳng định không thể kêu bọn họ xem mà làm, Thời Sênh chỉ có thể tự đến nhà xuất bản.

Vừa vào nhà xuất bản liền nhìn thấy một giá sách vô cùng lớn, phía trên bày sách nhà xuất bản làm ra. Thời Sênh nói với lễ tân cô đến

tìm Dương Hòe. Lễ tân sau khi xác nhận để cho Thời Sênh đi vào.

Nhà xuất bản có mấy khu, Dương Hòe ở khu trong cùng.

“Tô tiểu thư.” Phòng Thụy Hiên từ phòng họp đi ra nhìn thấy Thời Sênh, lập tức giơ tay chào hỏi, “Cô đến ký hợp đồng à?”

Thời Sênh gật đầu.

Phòng Thụy Hiên kêu những người khác đi trước, một mình đi đến bên cạnh Thời Sênh, “Hách Bảo Bối kêu tôi phải chiếu cố cô, đi thôi, tôi dẫn cô đi.”

Thời Sênh há miệng, còn chưa nói gì, Phòng Thụy Hiên đã tiếp lời, “Yên tâm, nếu Tô tiểu thư đã không có cái ý đó, tôi cũng không phải người sống chết quấn lấy. Chúng ta vẫn có thể làm bạn mà.”

“Vậy thì cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, cô đến nhà xuất bản của chúng tôi, cũng sẽ mang đến lợi ích cho chúng tôi. Vốn dĩ chúng tôi tương đối yếu kém ở mảng truyện tranh, không bằng những nhà xuất bản khác, nhưng bây giờ có cô thì bảng hiệu này đã khác rồi.”

Phòng Thụy Hiên dẫn Thời Sênh đến ban biên tập, “Dương Hòe, đi bảo Tinh Tử cầm hợp đồng tới đây đi. Tinh Tử là biên tập viên phụ trách của cô.”

Câu phía sau là nói với Thời Sênh.

“A a a, Tô Tín!!!” Dương Hòe còn chưa xuất hiện, một nữ sinh đã lao ra từ trong ban biên tập, “Người thật, tôi lại nhìn thấy Tô Tín thật!! Đại thần, có thể ký tên không?”

“Liên Dung?”

Nữ sinh kinh ngạc, đôi mắt sáng rực, “Đại thần còn nhớ em, hạnh phúc quá đi!!”

Thời Sênh: “...” Trên thẻ công tác của cô viết tên đó!

“Quay về làm việc đi.” Phòng Thụy Hiên đẩy Liên Dung một cái, “Gọi Dương Hòe và Tinh Tử đến phòng họp.”

“Đợi đã ông chủ, để Tô Tín nữ thần ký tên cho tôi đã.” Liên Dung lôi ra một cái bút và giấy nhớ trong túi, mong đợi nhìn Thời Sênh, “Nữ thần, có thể ký tên không?”

“Ký tên cho nữ sinh đáng yêu, vô cùng sẵn lòng.”

“Oa oa oa oa, nữ thần khen tôi đáng yêu, nữ thần đẹp quá.”

Phòng Thụy Hiên: “...” Nhà xuất bản lúc nào có một em gái fan cuồng như vậy hả? Trước kia sao lại không nhìn ra chứ?

Chương 1656: Ôn cố tri tín (26)

Thời Sênh ký tên xong. Liên Dung mặt đỏ hồng lơ lửng đi vào. Người của ban biên tập đều kỳ dị, đây là uống nhầm thuốc à?

Phòng Thụy Hiên dẫn Thời Sênh vào phòng họp trước, Dương Hòe và Tinh Tử đến sau.

Dương Hòe là một người đàn ông, nhìn qua không quá ba mươi. Tinh Tử là một người phụ nữ, trên dưới ba mươi, nhìn có vẻ là nhân vật tinh anh của nhà xuất bản.

Thời Sênh lười biếng lật lật hợp đồng, đại khái chắc chắn không có vấn đề gì, trực tiếp ký tên. Dương Hòe và Tinh Tử đều chuẩn bị sẵn tinh thần tranh luận trả giá, thuyết phục cô nếu cô có ý thay đổi hợp đồng, ai biết cô ký luôn như vậy.

Không chút dấu hiệu.

Không kịp đề phòng.

Tinh Tử: "..." Đây là hợp đồng ký nhanh nhất mà tôi từng thấy.

Dương Hòe: "..." Mở mang tầm mắt người vẽ 18+ không muốn nói chuyện.

Bởi vì Thời Sênh phóng khoáng rất nhanh hoàn thành ký hợp đồng. Phòng Thụy Hiên mời Thời Sênh cùng đi ăn tối. Thời Sênh không quá tình nguyện, lễ phép cự tuyệt. Phòng Thụy Hiên cũng không nói

gì, tiễn cô rời đi.

“Lát nữa Ôn Cố sẽ qua đây chứ?” Tinh Tử và Dương Hòe đi ở phía sau nói chuyện.

“"Thiên cổ" sắp đưa ra thị trường rồi, anh ta qua đây xác nhận chút chi tiết. A, muốn xin nghỉ quá. Nói chuyện với anh ta, tôi cảm thấy già đi mấy tuổi. Nhìn tóc tôi bạc cả rồi này, đều do anh ta gây ra đấy.” Dương Hòe không thể yêu nổi trả lời.

“Tôi chưa từng gặp chàng trai nào như Ôn Cố.” Tinh Tử tương đối lớn, nói chuyện đương nhiên dùng giọng bề trên.

“Đừng nhắc nữa, hai năm này đã tốt hơn rất nhiều rồi, chị không biết lúc tôi vừa tiếp nhận, mỗi ngày đều muốn chặn anh ta.” Làm một biên tập, muốn chặn tác giả, có thể tưởng tượng tác giả đó khiến cho người ta chán ghét thế nào.

“Ôn Cố sắp tới?”

“Đúng thế.” Dương Hòe theo bản năng trả lời một câu, trả lời xong mới nhớ ra giọng nói này có chút không đúng. Anh ta ngẩng đầu nhìn, thấy Thời Sênh đứng ở phía trước, ông chủ của bọn họ đã đi rồi.

“Tôi có thể ở lại chờ anh ta không?” Thời Sênh cười híp mắt hỏi.

Dương Hòe nhớ tới trước đó vị này muốn phương thức liên lạc của Ôn Cố, khóe miệng không khỏi giật giật, “Có thể, em cũng là họa sĩ trang bìa của "Thiên cổ" mà...”

Thật muốn nhìn thấy bộ dạng vỡ mộng của cô lúc gặp Ôn Cố.

Tinh Tử không cùng phòng làm việc với Dương Hòe, sau khi Thời Sênh và cô ấy kết bạn, liền theo Dương Hòe đến ban biên tập.

Fan cuồng Liên Dung vô cùng tình nguyện hiến dâng chỗ của mình cho đại thần Tô Tín. Cô ta bận rộn rót nước lấy đồ ăn cho Thời Sênh trả khác gì một chân sai vặt. Mọi người nhìn đến kinh ngạc.

“Nữ thần, chị còn có việc gì à?” Liên Dung làm xong mới tò mò hỏi.

“Đợi người.”

“Đợi ai thế?” Liên Dung chớp mắt, cố gắng khiến cho mình nhìn càng thêm đáng yêu để được nữ thần khen.

“Cô ấy đợi Ôn Cố.” Dương Hòe ở đối diện ngẩng đầu lên, trả lời thay Thời Sênh.

Liên Dung: “...”

Liên Dung có lẽ cũng từng bị Ôn Cố giày vò, khó khăn nuốt nước bọt, “Nữ thần... chị... chị đợi anh ta làm gì thế? Trang bìa của chị đã thông qua rồi, không cần đợi anh ta.”

Thời Sênh cười cười không đáp lời. Liên Dung đứng một lúc, vòng qua Dương Hòe bên kia, dùng sức chọc Dương Hòe, “Nữ thần của em đợi lão sư Ôn Cố làm gì thế? Sao em có một loại dự cảm không tốt thế này?”

Dương Hòe phẩy tay đuổi ruồi, “Đừng phiền anh, đang bận.”

Hắn sắp phải ứng phó với các loại bới lông tìm vết không bình thường của Ôn Cố, phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mà người của ban biên tập nghe nói Ôn Cố sắp tới, có người trực tiếp xin nghỉ hoặc là lấy lý do giục bản thảo mà chạy ra ngoài. Người phía trên đại khái cũng biết không thể khiến cho Ôn Cố gây đau khổ cho nhân viên, tránh cho nhân viên đòi tiền tổn thất tinh thần, cũng không cự tuyệt.

Mà các biên tập viên không thể mượn cớ chạy đi cũng chỉ có thể thương lượng lát nữa Ôn Cố đến rồi, bọn họ đi vệ sinh tập thể, đợi Ôn Cố đi thì quay lại.

Dương Hòe càng chán nản, các người còn có thể lấy cớ đi vệ sinh, hắn có thể làm thế nào?

Đương nhiên chỉ có thể lựa chọn tha thứ cho hắn!

Ban biên tập vốn đang náo nhiệt, lập tức trở nên vắng vẻ.

Liên Dung bởi vì nữ thần ở đây, kiên trì không đi, nhưng vẻ mặt khẩn trương cao độ, giống như tướng sĩ ra chiến trường, chỉ đợi tướng quân hạ lệnh một tiếng, cô ấy sẽ xông ra chịu chết.

Bộ dạng rất buồn cười.

Thời Sênh vô công rồi nghề chơi game. Khoảng nửa tiếng sau, Ôn Cố xuất hiện ở bên ngoài cửa phòng ban biên tập.

Hắn còn chưa vào, các biên tập viên của ban biên tập đã nhao nhao đứng dậy, như một làn khói đi qua hắn ra ngoài, giống như tránh ôn thần.

Ôn Cố đi từ ngoài vào, tầm mắt rơi lên người Thời Sênh. Thời Sênh giơ giơ điện thoại lên, “Đại thần.”

Liên Dung ngồi ở bên cạnh Thời Sênh, cứng mặt cười chào hỏi Ôn Cố, “Lão sư Ôn Cố.”

Ôn Cố mặt không có biểu cảm gì, nhưng cũng không cho người ta cảm giác lạnh nhạt, trên người hắn tản ra một loại hơi thở rất ôn hòa. Nhưng chính là người nhìn xa là nam thần, nhìn gần cũng là nam thần như vậy, một khi đã bắt bẻ thì sẽ khiến cho người ta muốn chết.

“Lão sư Ôn Cố, anh đến rồi à.” Dương Hòe đứng lên từ chỗ ngồi, vội vàng rút ra một cái ghế sạch sẽ, thuận tiện thu sạch đồ trên bàn.

Ôn Cố đến gần, tầm mắt quét qua cái ghế, “Cái ghế này...”

“Lão sư Ôn Cố, ban biên tập chúng tôi chỉ có điều kiện như thế, cho dù anh bắt bẻ tôi cũng không thể đổi cho anh được, anh dùng tạm chút đi.” Hiển nhiên Dương Hòe rất có kinh nghiệm.

Ôn Cố chê không ngồi. Hắn không ngồi, Dương Hòe cũng không dám ngồi. Ngay cả Liên Dung cũng đứng. Chỉ có Thời Sênh lão thần vẫn đang ngồi.

“Tô tiểu thư.”

“Có.”

“Cô ngồi như vậy rất dễ mắc bệnh, đề nghị cô đừng ngồi như vậy. Con gái nên có tư thế ngồi đẹp. Cô ngồi như vậy sẽ tỏ ra rất không lễ phép với người ở đây...”

Liên Dung không dám nhìn thẳng đỡ trán, nữ thần bị dạy dỗ rồi...

Thời Sênh vẫn ngồi cà lơ phất phơ, thậm chí còn rung chân, muốn bao nhiêu lưu manh có bấy nhiêu lưu manh. Cô nhướng mày lên, “Ồ,

vậy nên ngồi thế nào, anh dạy tôi đi.”

Ơ ơ ơ...

Liên Dung giương hai kẽ ngón tay ra, cẩn thận nhìn bên kia, sao lại cảm thấy lão sư Ôn Cố bị trêu ghẹo nhỉ??

Ôn Cố cụp mắt xuống, đi đến trước bàn mà Dương Hòe thu dọn lúc trước, “Bắt đầu đi.”

Dương Hòe vội vàng rối rít lấy đồ đã chuẩn bị xong ra.

Liên Dung: “...” Vậy là xong rồi?

Cô yên lặng dựng ngón cái với Thời Sênh. Hôm nay lão sư Ôn Cố lại chỉ nói một câu liền không nói nữa, kỳ tích a!

Dương Hòe bên kia đang căng thẳng đối mặt với Ôn Cố. Cả người hắn đều khẩn trương cao độ, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh, chỉ sợ người đàn ông đối diện phun ra lời đả kích gì đó.

Hôm nay hắn biết Ôn Cố muốn đến, kiểm tra tỉ mỉ ăn mặc toàn thân, tuyệt đối không có vấn đề.

Nhưng thực tế vẫn hung hăng đánh vào mặt hắn, “Cà vạt và quần áo không ăn nhập, tóc nên cắt đi, trong móng tay có vết bẩn...”

Dương Hòe: “...” Để tôi chết đi.

Dương Hòe đợi Ôn Cố nói xong, như một làn khói đi vào nhà vệ sinh sửa sang lại một lần, sau khi chắc chắn không có vấn đề trở lại ban biên tập. Ôn Cố quan sát hắn trên dưới hai lần, không tiếp tục bắt bẻ.

Dương Hòe thở phào, vội vàng bắt đầu, sau đó tiễn tên ôn thần này đi.

“Không được.”

“Không muốn.”

“Đổi.”

Tiếp theo chính là đối thoại như vậy. Dương Hòe cả quá trình đều chịu đựng, không ngừng ghi nhớ chỗ Ôn Cố nói “không được”, “không muốn”, “đổi”.

Làm một biên tập viên giống như là đang làm người giúp việc, hắn dễ dàng sao?

Chương 1657: Ôn cố tri tín (27)

“Lão sư Ôn Cố, tôi tiễn anh ra ngoài.” Xong chuyện Dương Hòe hung hăng thở phào, vội vàng tiễn vị ôn thần này đi.

“Không cần, tôi biết đường.” Ôn Cố cự tuyệt.

“Tôi tiễn anh nha đại thần.” Thời Sênh đứng lên khỏi ghế, mỉm cười, “Vừa vặn tôi cũng muốn ra ngoài.”

Thời Sênh trực tiếp chặn lại lời cự tuyệt phía sau của Ôn Cố. Môi hắn động động, ánh mắt quét qua người Thời Sênh, cuối cùng xoay đầu rời đi.

Thời Sênh khoát tay với Dương Hòe và Liên Dung, đuổi theo.

“Nữ thần...” Liên Dung ở phía sau cắn tay vẫy khăn, nữ thần bảo trọng!! Đợi Thời Sênh và Ôn Cố biến mất ở cửa phòng biên tập, Liên Dung hai mắt đẫm lệ nhìn Dương Hòe, “Nữ thần nhà em không phải là vừa ý lão sư Ôn Cố chứ?”

Dương Hòe lau mồ hôi lạnh, “Rất có thể.”

Lần trước cô còn hỏi hắn phương thức liên lạc, lần này lại cố ý ở lại đợi Ôn Cố, đây không phải là vừa ý thì là cái gì?

“Hu hu...” Nữ thần sao lại nghĩ không thông như thế!

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Ôn Cố hôm nay rõ ràng ôn hòa hơn

trước kia nhiều. Anh thấy hai người này có triển vọng.” Dương Hòe lộ ra biểu cảm sứ giả.

Liên Dung: “...” Đáng sợ quá.

...

Thời tiết tháng mười một thỉnh thoảng sẽ có một trận gió lạnh thổi qua, khiến cho người ta nổi da gà, nhưng trên đường lớn vẫn có các cô gái khoe da khoe thịt không sợ lạnh.

Xe cộ qua lại, cả thành phố dường như chìm đắm trong bận rộn.

Ôn Cố bước ra khỏi nhà xuất bản, hít sâu một hơi. Nghĩ đến bên cạnh có một người, hắn không tự nhiên nhịn lại hơi kia, ôn hoà lễ phép nói: “Tô tiểu thư, tạm biệt.”

“Tại sao không nghe điện thoại của tôi?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn người đàn ông, trong mắt lộ ra sự bình tĩnh, khiến cho người ta không nhịn được trầm tĩnh lại theo cô.

Trái tim Ôn Cố kỳ lạ đập sai nửa nhịp, giọng chậm đi mấy phần, “Tô tiểu thư, giữa chúng ta vẫn chưa quen đến mức có thể gọi điện thoại cho nhau.”

“Anh nghe thì sẽ quen thôi mà.”

“Tô tiểu thư, tạm biệt.” Ôn Cố gật đầu với Thời Sênh, rời khỏi cô.

Ôn Cố đi không nhanh, người phía sau không đuổi theo, đáy lòng hắn không hiểu là thất vọng hay là cảm xúc gì khác, tóm lại có chút không thoải mái.

Một lát sau trên mặt Ôn Cố lộ ra ý cười, hắn khẽ lắc đầu. Một con người đến niềm vui và nỗi buồn cũng phải tiết chế, có tư cách gì ham muốn những thứ không thuộc về mình.

Thứ như tình yêu, hắn không có khả năng có, cũng không thể có.

Mấy ngày liền Ôn Cố không nhận được điện thoại và tin nhắn của Thời Sênh, đến trên mạng cũng không bị quấy rối, hắn lại cảm thấy có chút mất mát.

Ôn Cố đi lại trong căn phòng trống, ánh mắt tản mát ở hư không, cũng không biết đi vào cõi thần tiên nào rồi.

Chú Vinh thấy thế rất lo lắng, thăm dò lên tiếng, “Thiếu gia, tâm tình mấy ngày nay của cậu không ổn định, xảy ra chuyện gì sao?”

Xảy ra chuyện gì?

Hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng mới gặp cô mấy lần mà thôi...

Ôn Cố ngã lên giường, mở máy tính ra, mở cái ảnh chân dung không xa lạ chút nào kia ra, tối om.

Cô không có ở đây.

“Chú Vinh, tôi không sao.” Ôn Cố khép máy tính lại, lạnh nhạt nói: “Chú đi nghỉ trước đi.”

Chú Vinh càng lo lắng hơn. Thiếu gia mấy ngày nay kỳ kỳ quái quái, cứ mở rồi đóng máy tính liên tục.

Ông ta đã chăm sóc thiếu gia từ bé. Lúc Ôn gia xảy ra chuyện, để lại cho thiếu gia một khoản tiền, khoản tiền kia đủ cho hắn yên ổn sống cả đời. Thiếu gia vốn định dựa vào khoản tiền kia đợi thời trở lại, nhưng mà...

Người tính không bằng trời tính, thiếu gia đột nhiên bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh rất kỳ quái, tâm tình phải khống chế ở trạng thái ôn hòa. Bất kể là vui sướng hay là bi thương, một khi không cách nào khống chế tâm tình, đều sẽ khiến cho thiếu gia rơi vào tình trạng suy sụp.

Ban đầu thiếu gia không cách nào khống chế, phải thường xuyên chạy đến bệnh viện. Mất một thời gian rất dài, thiếu gia mới có thể khống chế ưu tư của mình.

Nhưng gần đây, thiếu gia chẳng những nằm viện, còn kỳ kỳ quái quái, thật sự là khiến cho ông ta lo lắng.

Chú Vinh thở dài. Thiếu gia nhiều tâm sự, cũng không ai biết hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

...

Chập tối.

Ôn Cố ăn xong liền sáng tác ở phòng khách, đột nhiên nghe thấy căn hộ bên cạnh có âm thanh rất lớn. Hắn kỳ quái nhìn về phía vách tường, “Chú Vinh, căn hộ bên cạnh có người ở rồi à?”

Chú Vinh đi từ bên ngoài vào, cung kính nói: “Là Tô tiểu thư, vừa rồi tôi gặp cô ấy đang chỉ huy người chuyển nhà.”

Ôn Cố dừng tay lại, “Tô Tín?”

Chú Vinh gật đầu.

Ôn Cố đứng dậy đi ra ngoài, trên hành lang không có ai. Căn hộ bên cạnh mở cửa, bên trong có người đi lại. Ôn Cố đứng ở cửa nhìn một lúc, bên trong cũng không có ai đi ra. Hắn chần chừ không biết có nên đi qua không, thì thấy mấy người mặc đồng phục công ty chuyển nhà đi từ bên trong ra, cười cười nói nói rời đi.

Ôn Cố lùi về, định đóng cửa.

“Ôn Cố qua đây một chút.” Một cái đầu nhô ra từ căn hộ bên cạnh, cười vui vẻ vẫy vẫy hắn.

Tay Ôn Cố nắm chốt cửa chặt lại.

“Thiếu gia, đi đi.” Chú Vinh than nhẹ một tiếng.

Lời này của chú Vinh, giống như cho Ôn Cố lý do. Hắn nhìn chú Vinh, giống như đang nói là chú bảo tôi đi, tôi mới đi.

Ôn Cố bước ra cửa phòng, hành lang không dài, lúc này lại giống như bị kéo dài vô tận!

Lúc hắn đứng ở trước cửa nhà Thời Sênh, còn có chút cảm giác không chân thật, hắn sao lại đến đây?

“Vào đi.”

Ôn Cố nhìn vào trong phòng, rất loạn, loạn đến mức hắn muốn chuyển hết đồ trong phòng đi luôn.

Thiết kế căn hộ này khác nhà hắn, nhỏ hơn một chút. Có lẽ là bởi vì quá nhiều đồ, cho nên nhìn mới nhỏ như vậy.

Ôn Cố vào phòng, Thời Sênh lập tức lộ ra vẻ mặt đáng thương, “Giúp tôi chút đi, nhiều đồ quá, một mình tôi thu dọn rất lâu.”

Giọng cô mang theo mấy phần nũng nịu. Ôn Cố không biết tại sao lại cảm thấy buồn cười. Hắn nhanh chóng đè ưu tư xuống, “Tôi kêu chú Vinh giúp cô.”

Hắn xoay người định rời đi, nhưng tay lại bị giữ lại. Cô gái phía sau đến gần hắn, nhét một thứ lạnh giá vào tay hắn, “Chìa khóa nhà tôi, giữ kỹ nhé.”

“Tại sao lại đưa tôi?” Ôn Cố kỳ quái hỏi.

“Hàng xóm mà, ngộ nhỡ ngày nào đó tôi quên mang chìa khóa, tôi vẫn có thể tìm anh.”

Ôn Cố: “...”

Biết rõ là kiếm cớ, nhưng Ôn Cố vẫn nhận lấy, đi gọi chú Vinh đến giúp cô dọn nhà, không xuất hiện nữa.

“Tô tiểu thư là vì thiếu gia mới dọn tới đây sao?” Chú Vinh giúp Thời Sênh quét dọn.

“Đúng vậy.” Thời Sênh sắp xếp sách của nguyên chủ, đặt từng cuốn lên giá sách, “Anh ấy có gì kiêng kỵ không ạ? Chú Vinh nói cho cháu đi, đỡ chọc đến anh ấy, khiến anh ấy không vui.”

“Thiếu gia...” Kiêng kỵ quá nhiều.

Hơn nữa còn là kiểu rất hay thay đổi, cho dù là ông ấy cũng có lúc không hiểu được thiếu gia.

Chú Vinh để chổi xuống, nghiêm túc nhìn Thời Sênh, “Tô tiểu thư, tâm tình của thiếu gia không thể lên xuống quá nhiều, bất kỳ vui vẻ, bi thương gì đều sẽ khiến cho thiếu gia gục ngã. Nếu như cô thật sự thích thiếu gia, thì không thể để cho thiếu gia có những tâm tình này.”

“Đây là bệnh?”

Vẻ mặt chú Vinh ảm đạm, “Ban đầu tôi tưởng là vì chuyện của Ôn gia khiến cho trong lòng thiếu gia xuất hiện nhiều vấn đề. Sau đó quanh đi quẩn lại mấy lần, mới kiểm tra ra là một loại bệnh thần kinh cực kỳ hiếm thấy.”

Chương 1658: Ôn cố tri tín (28)

Chú Vinh trở về thấy thiếu gia nhà mình ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, mắt mặc dù nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nhưng đáy mắt lại không phản chiếu bất kỳ thứ gì.

Giọng hắn yếu ớt vang lên, “Chú Vinh, chuyển nhà đi.”

“Thiếu gia, cậu nghiêm túc sao?”

“Tôi...” Ôn Cố nhìn chìa khóa bên cạnh, một lát sau mơ hồ thở dài, “Không sao, chuẩn bị bữa tối đi.”

“Vâng.”

Chú Vinh vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Tít tít...

Ôn Cố cúi đầu nhìn màn hình. Avatar hoạt hình của Tô Tín đang nhấp nháy, ảnh kia giống như trong “Ngai vàng Vinh dự”, đó là tác phẩm nổi tiếng của cô.

[Tô Tín: Đại thần, cầu cơm chùa.]

[Trường Hạ: Không có nhiều.]

[Tô Tín: Không sao, nhìn anh là có thể no rồi.]

[Trường Hạ:...] Hắn đâu thể biến thành cơm cho cô ăn,

Ôn Cố khép máy tính lại, đứng dậy đi về phòng, đi một nửa lại vòng trở lại cầm chìa khóa cầm lên, lúc đi ngang qua phòng bếp dặn dò một tiếng, “Chú Vinh, chú làm thêm một phần, lát nữa đưa cho cô ấy.”

“Vâng, thưa thiếu gia.”

[Tô Tín: Đại thần, cảm ơn nhé! Hay tôi trả anh tiền cơm nhé? Tôi không biết nấu cơm, đồ bên ngoài lại không ngon.]

Ôn Cố đi tắm ra thì nhìn thấy một câu như vậy. Hắn quấn khăn tắm, thò một tay ra trả lời.

[Trường Hạ: Là chú Vinh đưa cho cô, không liên quan đến tôi.]

[Tô Tín: Chú Vinh thật tốt, đương nhiên trong lòng tôi anh là tốt nhất.]

Ôn Cố luôn cảm thấy cách cô nói chuyện khắp nơi đều mang mùi vị chọc người, ngón tay hắn cọ cọ hai cái, đẩy máy tính ra tìm quần áo mặc.

Mặc xong quần áo định sáng tác, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại mở khung đối thoại của cô ra, phía sau cô còn gửi thêm mấy câu.

[Tô Tín: Đại thần, tiểu khu này của các anh sao lại cách âm kém như vậy? Người bên dưới điên rồi sao, mở nhạc lớn như vậy.]

[Tô Tín: Phát điên.jpg]

[Tô Tín: Tôi không chịu nổi.]

Tin này là gửi đến một phút trước.

Phòng của Ôn Cố là thiết kế đặc biệt, hiệu quả cách âm rất tốt, nhưng đến phòng khách là có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc phía dưới.

Ôn Cố mới vừa đi tới phòng khách, âm thanh kia liền dừng lại.

“Thiếu gia sao thế?” Chú Vinh thấy Ôn Cố đứng ở cửa, mặt đầy kỳ quái.

Ôn Cố lắc đầu, tự đi rót một cốc nước, lại đổ sạch, lặp đi lặp lại năm cốc, lúc này mới uống một ngụm.

...

Thời Sênh đi từ dưới lầu lên, nhìn thấy cửa nhà Ôn Cố chậm chạp đóng lại. Cô như một làn khói chạy tới, thò tay vào kẽ hở còn chưa khép hẳn.

“A...”

Người bên trong cửa hiển nhiên không ngờ Thời Sênh sẽ làm như vậy, thành công kẹp cổ tay cô.

“Tô tiểu thư, thiếu gia!” Tiếng kinh hô của chú Vinh vang lên từ phía sau, sau đó cửa bị kéo ra, “Tô tiểu thư, cô không sao chứ?”

Thời Sênh nhìn người đứng sau chú Vinh, nhịn đau lắc đầu, “Không sao.”

“Tay đã đỏ hết lên rồi, thiếu gia có thể để Tô tiểu thư vào không? Để tôi bôi thuốc cho cô ấy.” Chú Vinh hỏi ý “hung thủ” Ôn Cố.

“Hung thủ” Ôn Cố xoay người rời đi. Chú Vinh vội vàng kêu cô đi vào, bảo cô ngồi lên sofa, sau đó đi lấy hòm thuốc.

Nhưng nhìn thấy thiếu gia nhà mình đích thân cầm hòm thuốc ra, ông ta ngẩn ra, thức thời nói: “Tôi đi chuẩn bị điểm tâm cho hai người.”

Cổ tay Thời Sênh đã sưng lên. Ôn Cố đặt hòm thuốc xuống, “Tại sao lại dùng tay để chặn, tôi mà mạnh tay hơn chút nữa là tay cô đã gãy rồi.”

“Tôi nào biết anh mạnh như vậy.” Thời Sênh không nói nổi, vừa rồi tốc độ cửa rõ ràng rất chậm, ai biết lực sẽ lớn như vậy.

“Cửa đó là chất đặc biệt.” Ôn Cố nắm tay cô nhìn nhìn, “Đau không?”

“Vẫn ổn.” Bây giờ cô không dám giở trò gì, ngộ nhỡ chọc cho tâm tình của hắn lên xuống quá lớn thì sẽ nguy, “Không đau lắm, vừa rồi là tự tôi đưa tay vào chặn lại, không liên quan đến anh.”

Ôn Cố nghe được sự dè dặt trong giọng nói của cô. Hắn nhấp môi, lấy cồn ra khử trùng, sau đó bôi thuốc chống sưng lên.

Bôi thuốc xong, Ôn Cố vừa thu dọn đồ đạc vừa đứng dậy, “Cô Tô, cô vĩnh viễn không lĩnh hội được thứ cô muốn từ trên người tôi đâu. Cho nên, đừng lãng phí thời gian với tôi.”

Hắn ngay cả cho cô một nụ cười cũng khó, ở cạnh một người như hắn thì có ý nghĩa gì?

“Ôn Cố.” Thời Sênh kéo vạt áo hắn, “Đừng dùng lý do vì tốt cho tôi. Bất kể anh có vấn đề gì, tôi đều không để ý. Tôi có thể phối hợp với anh.”

“Tôi không cho cô được thứ cô muốn.” Ôn Cố rút vạt áo về, “Xin lỗi.”

“Thứ tôi muốn, trên thế giới này chỉ có anh cho được.”

Thân hình Ôn Cố khẽ dừng lại. Chú Vinh ở xa yên lặng rụt đầu, đóng cửa phòng bếp lại. Cả phòng khách rơi vào tĩnh lặng kỳ lạ.

Khoảng sau một phút, Ôn Cố không quay đầu lại đi vào phòng.

Thời Sênh ngồi ở trên sofa, nhìn chằm chằm mặt đất cũng không biết đang nghĩ gì. Chú Vinh cẩn thận đi từ bên trong ra, đặt điểm tâm thơm phức trước mặt Thời Sênh, “Tô tiểu thư.”

“Chú Vinh, có gì xin cứ nói.” Thời Sênh thu lại biểu cảm khiến cho người ta không đoán ra được tâm tư. Cô ngẩng đầu khẽ mỉm cười.

Chú Vinh thở dài, “Thật ra tôi cũng rất mâu thuẫn, tôi hy vọng thiếu gia có thể sống tốt một chút. Nhưng tôi cũng lại lo lắng, sự xuất hiện của cô sẽ mang đến đau khổ càng lớn cho thiếu gia. Tô tiểu thư, thứ lỗi cho tôi nói như vậy, nhưng tôi phải lấy sức khoẻ của thiếu gia làm đầu.”

“Chú nói không sai.” Thời Sênh đứng dậy.

Chú Vinh kinh ngạc nhìn Thời Sênh. Cô định từ bỏ sao.

Ôn Cố dựa vào cửa phòng, từ khe cửa không đóng chặt, truyền tới tếng cô rời đi.

Từ bỏ cũng tốt.

Ít nhất sau này không cần đau khổ.

“Nhưng vậy thì thế nào, cháu chỉ muốn anh ấy mà thôi, bất kể sống chết.”

Kẽo kẹt... Tiếng cửa đóng lại.

Trong phòng khách chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Ôn Cố cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, có chút khó chịu. Nhưng lần đầu tiên hắn không cảm thấy sợ, bóng tối cũng không ngăn cản được cơ thể phát ra từng trận ấm áp.

...

Sau khi loại bỏ theo đúng các yêu cầu khó dễ của tác giả, cuối cùng “Thiên cổ” cũng đưa ra thị trường. Trước đây Ôn Cố không phải là tác giả trên mạng, nhưng fan của hắn không ít. Hơn nữa bản thân “Thiên cổ” vốn hay cho nên lượng tiêu thụ rất khả quan. Ngày đầu tiên ra mắt sách, lượng tiêu thụ cả online lẫn offline đều rất tốt.

Mấy ngày tiếp theo, trong giới khắp nơi đều bị spam “Thiên cổ“.

Thời Sênh nghe nói có người đã tiếp cận với đơn vị phát hành “Thiên cổ”, chuẩn bị mua bản quyền quay phim truyền hình, có thể nói là vô cùng hot.

Mà ngay lúc này, “Ma tướng” lại càng nổi tiếng. Phim tuyên truyền của “Ma tướng” đã ra mắt, hình ảnh đồ họa đẹp, lập tức có vô số fan.

Thời Sênh bận rộn thu mua Kuman, lười để ý những thứ này, lúc không có chứng cứ, bất kể nói thế nào đều là uổng công. Đợi cô thu mua xong, lập tức dẹp hạng mục này, giải quyết từ căn nguyên.

“Cốc cốc.”

“Được, bên kia anh xác định những cổ phần đó trước, tôi...” Giọng Thời Sênh hơi ngừng, lắng nghe một lát rồi nói tiếp, “Tôi dành thời gian qua đó, đừng để người lợi dụng sơ hở, bảo đảm chắc chắn cổ phần trên tay chúng ta là nhiều nhất, như vậy mới có thể giành được quyền lên tiếng.”

Cô cúp điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười, “Chịu gặp tôi rồi?”

Từ sau ngày đó, Ôn Cố luôn không chịu gặp cô, cho dù cô qua đó, cũng chỉ có thể gặp được chú Vinh.

“Có thể vào không?” Ôn Cố chỉ chỉ bên trong.

Thời Sênh kéo cửa phòng ra, một tay đặt trước ngực, hơi khom người, chào đúng điệu quý tộc, “Hoan nghênh điện hạ của thiếp.”

Ôn Cố không biết có phải bị cô chọc cười không, khẽ cong khóe môi.

Thời Sênh lấy dép đã chuẩn bị sẵn ra. Ôn Cố nhìn mấy giây, chắc chắn không thấy có vấn đề gì, lúc này mới thay dép.

Chương 1659: Ôn cố tri tín (29)

Ôn Cố ngồi lên ghế sofa, đặt vật trong tay xuống, hoàn toàn không cho Thời Sênh cơ hội nói chuyện, “Phiên bản truyện tranh của “Thiên cổ” tôi muốn cô vẽ.”

“A?” Thời Sênh ngẩn ra.

“Đây là hợp đồng.” Ôn Cố đẩy đồ trên bàn về phía Thời Sênh, “Nếu như cô bằng lòng, thì ký tên, không bằng lòng... thì bỏ đi.”

Thời Sênh sờ cằm, tìm một cái bút ở bên cạnh trực tiếp lật tới trang cuối cùng, ký tên.

“Cô... không đọc hợp đồng à?”

Thời Sênh khép hợp đồng lại, ngửa đầu cười khẽ, “Bởi vì là anh mà, cho dù là cái hố, tôi cũng nguyện ý nhảy.”

Cô cầm hợp đồng đứng dậy, đưa nó cho người đàn ông trên ghế sofa, “Hợp tác vui vẻ, đại thần.”

Mắt Ôn Cố xẹt qua ánh sáng, giơ tay nhận lấy hợp đồng, giọng hơi khẽ, “Hợp tác vui vẻ.”

...

Thời tiết thấm thoát lại nóng rồi, nhân viên nghiệp vụ nhao nhao oán hận thời tiết này, hận không thể tìm một cái tủ lạnh hạ nhiệt.

Nhưng bọn họ bây giờ không có thời gian đi hạ nhiệt, cho dù nóng đến muốn nhảy sông, lúc này cũng chỉ có thể chịu đựng, bận rộn chuyện trong tay.

“Phóng viên đã vào sân.”

“Còn năm phút nữa, mọi người nhanh lên chút.”

“Nhanh lên, chạy đi, nhanh lên chút, bên kia, nhanh lên...”

Hậu đài nhốn nháo, Ô Vân từ trong đám người bận rộn kia đi đến. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên nghiệp vụ, cô ta tiến vào chỗ lát nữa lên sân khấu.

Hôm nay là lễ khởi chiếu phim hoạt hình “Ma tướng”, cô ta có mặt với tư cách tác giả.

Trạng thái của Ô Vân không quá tốt, thậm chí là có chút căng thẳng. Hôm nay cô ta đến, là lén trốn khỏi chỗ Lôi Đình.

Lúc lên sân khấu bị nói sai nhiều đoạn, nếu không phải có MC dàn xếp, không biết sẽ lúng túng thế nào.

“Cảm ơn mọi người, “Ma tướng” sẽ lên sóng vào tháng bảy, đến lúc đó...”

Tiếng MC đột nhiên biến mất, biểu tình trên mặt cô ta đầy kinh ngạc và không thể tin.

“Sao thế?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Ô Vân nhìn vẻ mặt MC, đáy lòng đột nhiên có chút dự cảm xấu.

“Xin lỗi, “Ma tướng” hủy bỏ kỳ hạn. Nguyên nhân cụ thể sau này sẽ có buổi họp báo, mời các vị phóng viên dời bước đến phòng số 3.”

Lời này vừa nói ra phía dưới liền nổ tung, đến đây không chỉ có phóng viên, còn có người của các ngành. MC vội vàng kêu người đưa phóng viên đến phòng số 3, vỗ về các đại lão của các ngành.”

“Sao lại hủy bỏ?” Đáy lòng Ô Vân bất an. Cô ta đi tới bên cạnh MC hỏi, “Tại sao tôi không nhận được tin tức gì?”

“Xin lỗi cô Ô, phía trên vừa truyền xuống, chúng tôi cũng không biết là chuyện gì.” Cô ấy cũng là mới vừa nhận được tin tức này, cô ấy có thể có cách gì chứ.

“Các người làm ăn kiểu gì vậy? Nói hủy bỏ là hủy bỏ, đã hỏi ý kiến của chúng tôi chưa hả?” Đoàn phim hoạt hình cũng vây lấy.

“Cần một lời giải thích!”

“Đúng vậy, phải cho chúng tôi một lời giải thích, nếu không chúng ta sẽ gặp nhau ở tòa.”

MC định trấn an những người này, nhưng hiệu quả không cao. Cho đến khi có người mời bọn họ đi ra phía sau, người phụ trách liên quan sẽ giải thích, bọn họ mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Ô Vân đi theo đại bộ phận tiến vào một gian phòng họp. Bên trong có không ít luật sư đang chờ sẵn.

Mà ngồi ở vị trí chủ tịch, là một người mà cô ta không ngờ tới được.

Ô Vân trợn to mắt: “Tô Tín!”

Cô tại sao lại ở đây? Còn ngồi ở vị trí kia...

Người tiến vào đưa mắt nhìn nhau. Nhân viên nghiệp vụ sắp xếp cho bọn họ ngồi đối diện hàng luật sư kia, vừa vặn mỗi người đối mặt với một luật sư.

Thời Sênh gõ gõ bàn, giọng nói trong trẻo vang lên trong phòng họp, “Thư hủy bỏ hợp đồng mọi người xem xem, không vấn đề gì thì ký tên.”

“Thư hủy bỏ hợp đồng?”

“Tại sao phải hủy bỏ hợp đồng?”

“Sắp phát sóng rồi, bây giờ hủy bỏ hợp đồng, công ty các người điên rồi à? Giai đoạn trước bỏ vốn nhiều như vậy, nói hủy bỏ hợp đồng là hủy bỏ sao?”

Đối mặt với chất vấn của những người này, Thời Sênh bộ dạng đại lão, “Có tiền tùy thích, không được sao?”

Mọi người: “...”

“Công ty hủy bỏ hợp đồng trước, tiền vi phạm hợp đồng công ty đều dùng số tiền lớn nhất để bồi thường. Nếu như chư vị không muốn hủy bỏ hợp đồng, vậy thì tự đi mời luật sư để kiện, công ty chúng tôi không có ý kiến.” Một luật sư trong đó lên tiếng.

“Cô ta là ai?” Có người chỉ Thời Sênh, “Phụ trách hạng mục này không phải Chu tổng sao?”

“Chu tổng đã bị sa thải rồi.” Luật sư mặt không đổi sắc trả lời, “Đây là tổng tài của công ty chúng tôi, Tô tổng.”

Mọi người: “...”

Tổng tài của công ty Kuman không phải họ Phí sao? Lúc nào thành họ Tô rồi?

Được rồi, đấu đá của những người tầng lớp trên, bọn họ không hiểu.

Nhưng mà…

“"Ma tướng" sẽ là một bộ tác phẩm rất thành công, cũng sẽ mang đến lợi nhuận cho công ty mấy người, tôi không hiểu Tô tổng tại sao lại từ bỏ?”

Thời Sênh cong khóe miệng, ánh mắt quét qua mọi người, rơi lên người Ô Vân, “Nguyên nhân cụ thể, tác giả gốc rất rõ ràng, không bằng mời cô ta giải thích cho các vị nghe xem?”

Thời Sênh nhấn mạnh ba chữ “tác giả gốc”.

Mọi người đều nhìn Ô Vân, sắc mặt Ô Vân trong nháy mắt trắng bệch, “Tôi... tôi không biết.”

Cô ta biết, Tô Tín là nhắm vào cô ta.

Nhưng cô ta cô không ngờ Tô Tín lại có bối cảnh lợi hại như vậy....

“Cô Ô Vân, đây là chuyện gì thế? Cô quen vị Tô tổng này sao?” Vừa rồi lúc bọn họ tiến vào, bọn họ nghe thấy cô ta kêu lên một cái tên, vừa vặn cái tên đó cũng bắt đầu bằng chữ Tô.

“Tôi...” Ô Vân nhìn người phụ nữ phía trước, đáy lòng hoảng hốt, tại sao Tô Tín không chịu bỏ qua cho cô ta, cứ dồn cô ta vào chỗ chết.

“Tôi không biết, tôi không quen cô ấy.” Ô Vân đứng vụt lên, hét lớn một tiếng lao ra khỏi phòng họp.

Phản ứng này nói không biết chẳng có ai tin.

“Tô tổng, cho dù cô Ô Vân đắc tội cô, cũng không liên quan đến tác phẩm và chúng tôi, cô không cần phải tuyệt tình như vậy chứ?” Có người không cam lòng hỏi.

“Tôi cho các người một khoản tiền bồi thường lớn.” Thời Sênh buông tay, “So với tiền các người lấy được từ hạng mục này có lẽ còn nhiều hơn.”

“Không phải là vấn đề tiền, đây là tâm huyết của chúng tôi!” Ai không muốn làm ra một bộ phim kinh điển chứ?

Thời Sênh nhìn luật sư, các luật sư cầm ra một phần hợp đồng khác dưới văn kiện, đẩy tới trước mặt đám người đối diện kia, “Hạng mục cải biên ‘Thiên cổ’ sắp chạy, có hứng thú có thể gia nhập.”

Tập thể này rất giỏi, hơn nữa bọn họ cũng không biết nội tình của “Ma tướng”, cho nên Thời Sênh cảm thấy dùng bọn họ chẳng có gì không đúng.

Tay trái là thư hủy bỏ hợp đồng, tay phải là hợp đồng mới nên mọi người tỏ ra rất mờ mịt.

Đây là kiểu phát triển gì thế?

“Thiên cổ” trước đó cũng có thông tin muốn chuyển thể sang hoạt hình, nhưng chưa xác thực, mà truyện tranh cũng chậm chạp không phát ra.

Tác giả truyện tranh hình như chính là người tên Tô Tín...

“Tô Tín?”

Mọi người lúc này mới phản ứng được, trong giới chỉ có một họa sĩ tên Tô Tín thôi!!

“Trước đây Tô Tín đó hình như có mâu thuẫn với Ô Vân.” Có người thì thầm với nhau, “Hình như là vấn đề đạo văn gì đó...”

Có người trực tiếp cầm điện thoại ra tìm. Chuyện lúc trước vẫn có thể tìm, xem bình luận trên mạng, mọi người lại trầm mặc.

Ô Vân và Tô Tín có đụng chạm, điều này liền giải thích được, tại sao cô lại tuỳ hứng hạ “Ma tướng.”

Thời Sênh đứng dậy rời đi, giọng nói chậm rãi truyền tới, “Nếu như chắc chắn gia nhập, ký tên là được rồi. Mọi người có thể từ từ suy nghĩ không vội.”

Chương 1660: Ôn cố tri tín (30)

“Tô Tín.”

Một tiếng kêu yêu kiều vang lên sau lưng, Thời Sênh quay đầu. Ô Vân bước nhanh từ chỗ tối chạy đến, hốc mắt sưng đỏ, “Cô tại sao phải gây khó dễ cho tôi?”

“Lần trước lời tôi cảnh cáo cô, cô coi là gió thoảng bên tai sao?”

Ô Vân nhớ tới lần gặp gỡ ở nhà cô ta, không khỏi run lên, cô gái này chính là một người điên, y như Lôi Đình...

Người của thế giới này, đều là người điên.

Ô Vân đuối lý, nếu như “Ma tướng” là cô ta sáng tác, cô ta có thể lý luận với Tô Tín. Nhưng “Ma tướng” không phải của cô ta, người phụ nữ trước mặt này còn hư hư thực thực biết lai lịch của mình.

“Tôi... tôi chỉ là thiếu tiền mà thôi.” Cô ta muốn rời khỏi tên biến thái Lôi Đình kia, nhưng cô ta không có tiền, đây là cách kiếm tiền nhanh nhất.

“Đó là chuyện của cô, cô cầm tác phẩm của tôi đi kiếm tiền, đã được tôi đồng ý chưa?”

“Tôi...” Ô Vân há miệng, nước mắt dán trên mi mắt, rất điềm đạm đáng yêu, bộ dạng yếu đuối.

Cô ta lui về phía sau mấy bước, nhìn xung quanh, đột nhiên xoay đầu chạy.

Thời Sênh: "..." Cứ thế là chạy à? Mẹ kiếp! Không đánh nhau à??!

Ô Vân vô tri vô giác đi ở trên đường. Cô ta muốn trở về, cô ta không muốn ở đây nữa. Cô ta thà sống cuộc sống văn phòng, tăng ca mỗi ngày còn hơn.

Kít...

Một chiếc Sedan màu đen dừng lại bên cạnh Ô Vân. Ô Vân còn chưa nhìn rõ tình hình, đã bị người kéo vào trong xe. Hơi thở quen thuộc chặn miệng cô ta lại, bàn tay dạo chơi trên người cô ta.

Ô Vân giật mình, nhìn thấy người trước mặt, cô ta ngẩn ra, sau đó vùng vẫy kịch liệt.

Đáng tiếc vùng vẫy như vậy cũng không ích gì, đáy mắt Ô Vân lộ ra tuyệt vọng, tiếp nhận sự giày vò trả thù như cuồng phong của người đàn ông này. Mà ở trước mặt, còn có tài xế. Mặc dù giữa họ có kính ngăn cách, hiệu quả cách âm cũng rất tốt, nhưng Ô Vân vẫn cảm thấy mình bị làm nhục.

Nhục nhã như vậy... cũng không phải một hai lần.

"Ai bảo em chạy hả?" Người đàn ông đưa tay bóp cổ cô ta, ánh mắt u ám, "Ai cho em cái gan đấy?"

Ánh mắt Ô Vân đờ đẫn nhìn hắn, không hề trả lời.

Cô ta phản ứng càng kịch liệt, hắn lại càng đáng sợ.

Lôi Đình phát giác Ô Vân có cái gì không đúng, theo bản năng buông lỏng tay, khẽ nhíu mày, cũng mất hứng tiếp tục. Hắn rời khỏi cơ thể cô ta, tiện tay ném một chiếc áo đắp lên người cô ta.

Lần này Ô Vân rất yên tĩnh, trầm mặc ngồi dậy mặc quần áo. Lôi Đình nhìn rất không thoải mái.

Trước kia mỗi lần như vậy cô ta đều sẽ khóc, thậm chí là mắng hắn. Hắn rất hy vọng cô ta yên tĩnh một chút. Nhưng bây giờ cô ta đột nhiên yên tĩnh, hắn ngược lại cảm thấy không đúng.

Lôi Đình lấy điện thoại ra soạn tin, cũng không biết gửi cho ai.

Đing...

Bên kia rất nhanh trả lời, Lôi Đình xem xong khí áp quanh thân thấp đi mấy phần. Hắn ném điện thoại ra, lần nữa nghiêng mình bao phủ người đang co lại trong góc.

“Cầu xin tôi đi, tôi sẽ giúp em báo thù.”

Cơ thể Ô Vân cứng ngắc, cô ta ngẩn ra ngẩng đầu nhìn hắn.

Báo thù?

Cô ta đã chịu đủ cuộc sống như thế này rồi, cô ta muốn báo thù.

Không được, vốn dĩ là cô ta đuối lý...

Báo thù? Tô Tín hại mày thành cái bộ dạng này. Nếu như không phải cô ta, mày sớm đã nổi tiếng rồi.

Nội tâm Ô Vân xung đột, cuối cùng báo thù chiếm thượng phong. Cô

ta nhỏ giọng, “Cầu xin anh.”

“Lớn tiếng chút.”

“Cầu xin anh.”

“Cầu xin người không phải như em đâu.” Làn khói mờ nơi đáy mắt Lôi Đình vơi đi mấy phần, ngón trỏ ma sát môi cô ta.

Ô Vân cắn môi dưới, tay run run ôm cổ hắn, run rẩy hôn hắn. Đây là lần đầu tiên Ô Vân chủ động như vậy. Lôi Đình tách hai chân cô ta ra, để cô ta ngồi lên người mình, chỗ nóng bỏng vừa vặn ngang với nơi đó.

Cơ thể Ô Vân cứng lại.

Lôi Đình vẫn ung dung nhìn cô ta, cũng không cử động.

Ô Vân lòng tràn đầy nhục nhã, có chút hối hận với quyết định vừa rồi, nhưng cô ta biết mình không chạy được, chỉ có thể cắn răng tiếp tục.

Nếu đã không chạy thoát, có thể trả thù người kia cũng đáng.

...

Tin tức “Ma tướng” vì nguyên nhân nội bộ mà hủy bỏ phát sóng rất nhanh truyền khắp trên mạng. Đoạn phim quảng cáo đã phát trước đó, có không ít người xem, nhưng bây giờ đột nhiên không phát nữa, nguyên nhân còn giải thích rất mập mờ.

Đến nhân viên Công ty Kuman cũng không biết nội tình, chỉ biết là tổng tài mới nhậm chức đã đánh rơi hạng mục này đầu tiên.

[Đào Tô: Chị vừa nghe đồng nghiệp nói, em là tổng tài mới nhậm chức của bọn chị?? Chị không nghe nhầm chứ?]

[Tô Tín: Không sai.]

[Đào Tô:... Gần đây em làm gì thế? Xuyên không à?]

Trước đó cô vẫn là họa sĩ do cô ấy phụ trách, sao vừa quay người lại thành cấp trên của cô ấy rồi??

Cái thế giới huyền ảo này.

[Tô Tín: Ngày mai chị đến phòng tổng biên làm việc.]

[Đào Tô: Hả?]

[Tô Tín: Tổng biên bị em đuổi rồi.]

[Đào Tô:...] Miếng bánh trên trời rơi xuống.

Thời Sênh nhậm chức đuổi không ít người. Những người đã từng nhúng tay hoặc là đã làm gì lúc nguyên chủ hủy bỏ hợp đồng, một người cũng không thoát, bồi thường tiền cũng phải đuổi. Thói tùy hứng có tiền của Thời Sênh được phát triển đến trình độ cao nhất.

Mọi người cảm thấy đây không khác gì một bộ phim bom tấn, trái nghịch đến mức khiến người ta trố mắt nghẹn họng, trở tay không kịp.

“Một bước lên trời” đại khái chính là từ dùng để hình dung cô.

Không ai biết cô rốt cuộc làm cách nào trở thành tổng tài. Chuyện lớn như vậy xảy ra, những cổ đông kia lại luôn giả chết, không nói tiếng

nào, khiến cho các giới cũng nghi ngờ, vị Tô Tín này có phải người thừa kế của gia tộc trâu bò nào không.

Nhưng tra rồi liền phát hiện, gia đình cô mặc dù không coi là bình thường, cha mẹ đều là học giả nghệ thuật, có thể có chút tiếng nói ở giới nghệ thuật, nhưng ở giới kinh doanh một chút căn cơ cũng không có.

Tìm hiểu đến ba đời trước, cũng không có bối cảnh gì có thể dùng.

Cho nên cô rốt cuộc là làm sao làm được tổng tài?

[Trường Hạ: Ăn cơm.]

Tin nhắn của Ôn Cố đột nhiên nhảy ra. Thời Sênh tắt trang web, chạy đến nhà bên cạnh.

Chú Vinh đang bày chén bát, thấy Thời Sênh đi vào, mỉm cười chào hỏi, “Tô tiểu thư.”

“Ôn Cố đâu ạ?”

“Ở trong phòng, Tô tiểu thư gọi thiếu gia giúp tôi nhé.”

Thời Sênh đi qua gõ cửa, đợi một lúc mới có người mở cửa.

Ôn Cố mặc quần áo ở nhà, có lẽ tưởng là chú Vinh, mở cửa còn không nhìn bên ngoài đã đi vào.

Thời Sênh nhìn bên trong, phòng rất trống trải, chỉ có một cái giường và một cái bàn. Trên bàn để máy tính. Gầm bàn trống rỗng, hoàn toàn không nhìn thấy ngăn kéo.

“Ôn Cố.”

Sau lưng Ôn Cố đột nhiên có một cơ thể ấm áp dán vào, bước chân hắn cứng lại tại chỗ, một lúc lâu mới phản ứng được. Bây giờ người có thể ra ra vào vào nhà hắn, không chỉ chú Vinh, còn có một cô gái.

“Sao thế...” Ôn Cố có chút khó khăn hỏi. Đôi tay ôm hắn kia, dường như đang bóp lấy cổ họng hắn, hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

“Hơi nhớ anh.” Giọng Thời Sênh khe khẽ.

“Chúng ta không phải ngày ngày thấy nhau sao?”

“Không giống nhau...”

“Cái gì.” Giọng Thời Sênh quá nhỏ, Ôn Cố không nghe rõ.

Thời Sênh thu tay về, “Chính là nhớ anh đó, ngày ngày gặp cũng nhớ.”

Cảm giác ấm áp rời đi, Ôn Cố lại cảm thấy lạnh trong thời tiết thế này. Hắn cúi đầu nhìn tay mình, ngón cái và ngón trỏ vê vê vào nhau. Đột nhiên hắn xoay người lại kéo Thời Sênh vào trong lòng.

Chương 1661: Ôn cố tri tín (31)

Thời Sênh bất ngờ bị ôm không kịp phản ứng, vẫn có chút không hiểu ra sao cả. Nhưng hắn chủ động đưa tới cửa, cô đương nhiên sẽ không đẩy người ra.

Ôn Cố ôm xong mới nghĩ ra mình có chút đường đột. Nhưng bây giờ đã thế này rồi, hắn cũng không biết nên buông ra hay nên tiếp tục.

Mãi đến khi chú Vinh đến gõ cửa, hắn mới tìm được cơ hội buông cô ra, bước nhanh ra khỏi phòng.

Lúc ăn cơm chú Vinh phát hiện hôm nay thiếu gia nhà mình lại không bới khuyết điểm, vùi đầu ăn cơm thật nhanh như có ai đang giục hắn, “Lát nữa em qua đây vẽ tranh đi.”

Ném lại câu này xong Ôn Cố đi thẳng vào phòng.

Chú Vinh: “??” Thiếu gia làm gì vậy?

Nhưng Thời Sênh lại cong khoé môi. Chú Vinh nhìn cửa phòng, lại nhìn Thời Sênh, cuối cùng không nói gì, vùi đầu ăn cơm.

Thời Sênh ăn cơm xong ôm máy tính của mình đến. Ôn Cố đang sáng tác, Thời Sênh ngồi ở bên cạnh hắn làm việc của mình... chơi game.

Ôn Cố sáng tác xong, ngẩng đầu liền nhìn thấy cô tiêu diệt xong một BOSS.

“Anh bảo em đến vẽ tranh mà.” Ôn Cố ngẩng đầu nhìn cô, không phải bảo em đến chơi game.

“Làm việc kết hợp với nghỉ ngơi.” Thời Sênh điều khiển nhân vật không ngừng chạy khắp bản đồ.

“Bây giờ em còn chưa vẽ xong "Thiên cổ".”

“Em vẽ rồi, là anh không hài lòng đấy chứ.” Thời Sênh dừng lại, “Em cảm thấy em vẽ rất đẹp, anh lại cứ nói không được, em có thể có cách gì?”

Ôn Cố nghĩ đến tranh cô vẽ, khóe miệng không nhịn được giật giật, “Tác phẩm của anh không phải 18+, em vẽ ra loại đó, làm sao có thể cầm ra ngoài?”

“Nói lý chút đi, em vẽ cái gì? Không phải là quần áo hở chút thôi sao? Thế đã là 18+ rồi, anh chưa từng xem tranh 18+ à?”

Thời Sênh đứng từ dưới đất lên, cúi người nhốt Ôn Cố giữa giường và ngực cô, trên mặt mang ý cười xấu xa, “Em cũng có thể đích thân dạy anh cái gì gọi là 18+.”

“Xuống ngay.”

Thời Sênh bĩu môi, “Đại thần, hôn một cái, em vẽ cho anh được chứ?”

“Trong hợp đồng không có khoản này.”

“Bây giờ có rồi.”

Ôn Cố nghẹn họng, hắn vĩnh viễn không nói lại cô, “Thời gian bản thảo theo hợp đồng không còn nhiều nữa.”

“Có tiền, cùng lắm thì đền tiền, em cũng đâu bận tâm.” Thời Sênh buông tay nhún vai.

Ôn Cố: “...”

Hô hấp của cô cách hắn rất gần, giống như lông vũ quét qua mặt, mang theo mùi thơm kỳ lạ, khuấy động mặt hồ tĩnh lặng trong lòng hắn. Ôn Cố không được tự nhiên nghiêng đầu đi, thấp giọng nói: “Em vẽ xong rồi, anh sẽ hôn.”

Thời Sênh nghiêng đầu, “Hứa nhé.”

“Ừm...”

Thời Sênh chụt một cái hôn lên má hắn, “Thu lợi trước.”

Cảm giác mềm mại thoáng chạm vào mặt hắn lại rời đi ngay, nhưng lại giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, khiến cả khuôn mặt hắn bắt đầu nóng bừng.

Căn phòng đột nhiên trở nên khô nóng, khí lạnh của điều hòa cũng không đè ép được luồng nhiệt kia.

Hô hấp của Ôn Cố có chút dồn dập, hắn đẩy Thời Sênh, “Xuống đi...”

Thời Sênh nhướng mày, “Ôn Cố bình tĩnh chút.”

Ôn Cố cười khổ, “Em không xuống, bảo anh bình tĩnh thế nào.”

Thời Sênh cảm giác được sự biến hóa của nơi nào đó, biểu tình khẽ

thay đổi. Cô muốn tiếp tục, lại sợ khiến cho tâm tình của hắn chấn động quá lớn, chỉ có thể xuống giường ngồi lại trên đất.

Ôn Cố rúc vào chăn, nói giọng mũi, “Anh ngủ một lát.”

Thời Sênh lấy ngón tay chọc hắn, “Cứ ngủ như vậy hả? Sẽ khó chịu đó, có cần em giúp anh không?”

Giọng Ôn Cố truyền tới từ dưới chăn, “Không cần.”

Phía sau hình như có tiếng con gái cười khẽ, lại khiến lòng người yên tâm khó hiểu.

Hắn hít thở sâu một hơi, cố gắng áp chế ưu tư sắp dâng lên đầu, dần dần ổn định lại. Hắn không ngủ, có thể nghe động tĩnh phía sau.

Ôn Cố thiếp đi lúc nào không biết, đợi hắn tỉnh lại đã là buổi tối.

Hắn vừa xoay người liền nhìn thấy Thời Sênh lại đang chơi game. Nghe thấy động tĩnh, người kia nhanh chóng tắt game, cười với hắn.

Ôn Cố đột nhiên có loại cảm giác thầy giáo bắt được học sinh không ngoan ngoãn nghe giảng, lén nghịch ngầm. Hắn chống người ngồi dậy, mới tỉnh ngủ giọng hơi khàn khàn, nhưng vẫn dễ nghe, “Vẽ xong rồi?”

Thời Sênh mở ra cho hắn xem, “Này.”

Ôn Cố liếc mắt nhìn, phong cách vẽ cũng coi như bình thường chút, ít nhất không giống cái thứ nhìn thế nào cũng giống nội dung 18+ trước đây.

“Có phải có thể hôn rồi không?” Thời Sênh nhoài người lên đùi hắn,

chờ mong nhìn hắn.

“Em còn chưa vẽ xong.” Ôn Cố hất tay cô ra, mặt mày lạnh lùng.

Mới vẽ được một tí, lời thoại còn chưa có, lại đã muốn thù lao, mơ đi.

Ôn Cố bị cái suy nghĩ này của mình dọa một phen, tại sao hắn lại biến điều kiện trước đó thành thù lao rồi?

“Đại thần, trả trước hạn chút thôi mà, không có động lực không vẽ được.” Vẽ tranh dứt khoát là muốn mạng của cô, cô có thể ngồi ở đây vẽ lâu như vậy đã là nể mặt hắn rồi.

Ôn Cố xuống giường, lấy ví tiền trong ngăn kéo, rút ra mấy tờ đặt trước mặt Thời Sênh.

Trả trước hạn.

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh đột nhiên đưa tay ấn chặt cánh tay vẫn chưa kịp rút về của hắn.

Thời Sênh đang ngồi, Ôn Cố đứng. Thời Sênh kéo tay hắn, cũng chỉ có thể ngửa đầu nhìn hắn. Ôn Cố cụp mắt, trong con ngươi phản chiếu bóng dáng của cô.

“Ôn Cố...” Một tay còn lại của Thời Sênh bám lấy eo hắn, kéo hắn về phía mình, ngữ khí kiên định, “Em muốn sống ở chỗ anh.”

Đầu óc Ôn Cố mù mờ, cô đang nói cái gì thế?

Vừa rồi không phải bọn họ nói vấn đề có hôn hay không à? Sao phút

chốc lại nhảy đến vấn đề ở chung rồi?

Ôn Cố cảm giác sự phát triển này có chút không đúng, nhưng hắn lại không phản cảm. Thậm chí đến việc cô tiến vào địa bàn của mình, cũng không có cảm giác muốn đuổi cô ra ngoài.

Cô là gì... của hắn vậy!

“Chúng ta... là quan hệ gì?” Ôn Cố cúi đầu hỏi.

Thời Sênh kéo tay hắn đặt lên một nụ hôn, “Quan hệ hợp tác?”

Ôn Cố hất cô ra, đi mấy bước về phía cửa phòng, mở ra, “Ra ngoài.”

Quan hệ hợp tác cái gì.

Quan hệ hợp tác có thể thân mật đến mức hôn tay hắn?

Thời Sênh đứng dậy, đóng cửa phòng lại, đưa tay ôm cổ hắn, đè hắn lên bức tường sau cửa, thầm thì bên tai hắn, “Đừng giận, em là bạn gái anh, là vợ tương lai.”

Đôi môi ấm áp rơi lên cổ, bên tai, mỗi chỗ đều có hơi thở của cô, nhiệt độ của cô.

Ôn Cố chậm rãi đưa tay ôm lấy cô, đầu vùi vào tóc cô, “Anh có bệnh, lúc nói chuyện chú ý một chút.”

Thời Sênh: “...” Anh có bệnh anh có lý à!

Được rồi, anh có lý.

Cả thế giới anh chính là lẽ phải.

Tim Ôn Cố đập hơi nhanh, tâm tư vui sướng đánh thẳng vào hắn. Hắn siết chặt cánh tay, không muốn để cho Thời Sênh cảm giác được sự khác thường của hắn.

“Em không phải muốn ở chỗ anh sao, về thu dọn đồ đi.” Ôn Cố buông cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô.

“Không vội...”

“Chỉ có lần cơ hội này.” Ôn Cố nói: “Lần sau anh sẽ không đồng ý đâu.”

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh rời khỏi phòng. Cơ thể Ôn Cố chao đảo, chống vào cái bàn bên cạnh mới miễn cưỡng đứng vững. Hắn ấn vào cái nút dưới gầm bàn.

Chú Vinh nhanh chóng đi từ bên ngoài vào, “Thiếu gia?”

Ôn Cố rất đau đầu, tầm mắt mơ hồ, hắn chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy gương mặt lo lắng của chú Vinh. Một giây tiếp theo, gương mặt đó biến thành mặt của người vốn đã rời đi.

Chương 1662: Ôn cố tri tín (32)

“Đưa đến bệnh viện?” Thời Sênh đỡ Ôn Cố, trầm mặt hỏi chú Vinh.

“Không, không cần, tôi đi lấy thuốc.” Chú Vinh lắc đầu, nhanh chóng lấy thuốc trong ngăn kéo bàn.

Thời Sênh ôm Ôn Cố lên giường, nhận lấy thuốc chú Vinh đưa, trực tiếp nhét vào trong miệng hắn, nhưng Ôn Cố lại nôn thuốc ra.

Chú Vinh vội lấy hai viên nữa đến. Liên tiếp mấy lần, hắn đều nôn ra ngoài.

Thời Sênh: “...”

“Thiếu gia...” Chú Vinh tiếp tục dốc thuốc, thuốc này hẳn không có vấn đề, trước kia thiếu gia mặc dù đều sẽ nôn ra, nhưng cơ bản sau ba lần sẽ nuốt xuống.

Thời Sênh sợ hắn tiếp tục nôn ra, trực tiếp cho thuốc vào trong miệng mình, dùng miệng chuyển cho hắn, cưỡng ép hắn nuốt xuống.

Đầu lưỡi hắn nóng bỏng, Thời Sênh quấn lấy. Ôn Cố dường như thích sự mát mẻ cô mang đến, chủ động dây dưa.

Chú Vinh: “...” Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn.

Có người ở bên cạnh, Thời Sênh trấn an hắn hai cái, rất nhanh liền lui ra ngoài.

Thuốc nuốt xuống rồi, Ôn Cố ngủ mê mệt, giữa lông mày dường như còn sót lại một tia đau đớn, khiến cho hắn ngủ cũng không thể yên ổn.

Thời Sênh lau lau khóe miệng hắn, “Xin lỗi chú Vinh, vừa rồi cháu không chú ý đến.”

Cô đã đồng ý với chú Vinh, sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện...

Chú Vinh không nói gì, rời khỏi phòng.

Thời Sênh nhìn người trên giường, sau này sợ là hành động quá khích đều không thể làm. Cô đã tận lực khắc chế mình, ai biết vẫn xảy ra chuyện như vậy.

Thời Sênh cầm tay hắn, khẽ hôn lên, dè đặt như với trân bảo, “Xin lỗi.”

...

Từ sau lần xảy ra chuyện đó, Thời Sênh cũng không dọn đến ở với hắn. Cô không chủ động nhắc đến, Ôn Cố đương nhiên cũng sẽ không.

Ôn Cố còn phát hiện Thời Sênh sẽ không rảnh rỗi chọc ghẹo hắn nữa. Hắn nói gì cô sẽ làm cái đó, rất ít phản bác. Cho dù cô không thích, cũng chỉ là giấu hắn xử lý.

Được đối đãi như đồ quý hiếm như vậy, Ôn Cố không biết nên khóc hay nên cười.

“Tô tiểu thư, thiếu gia muốn ra ngoài đi dạo, cô đi cùng thiếu gia

nhé?” Lúc chú Vinh hỏi lời này rất không yên lòng, ngộ nhỡ ở bên ngoài xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

Nhưng thiếu gia đã quyết ý, ông ta cũng không có cách nào.

“Ra ngoài? Anh ấy không phải là Điện hạ cửa lớn không ra cửa phụ không bước sao, sao lại muốn ra ngoài?” Thời Sênh ngẩng đầu khỏi đống tin tức, kỳ quái hỏi.

Trừ lúc cần thiết, vị thiếu gia này chưa bao giờ bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, còn thiên kim hơn cả thiên kim thời xưa.

“Thiếu gia nói muốn ra ngoài đi dạo.”

Thời Sênh nhìn đống chuyện hỏng còn chưa xử lý xong, quả quyết đóng máy tính lại, “Được, cháu đi cùng anh ấy.”

Chú Vinh đáp một tiếng, vội vàng chuẩn bị thuốc dự bị cho Thời Sênh, “Tô tiểu thư, đừng để thiếu gia đến nơi nhiều người, chú ý xung quanh một chút.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

Không thể đến nơi nhiều người, Thời Sênh chỉ đành đưa Ôn Cố đến công viên, chỗ này vốn rộng, người cũng tương đối ít.

Hai người sóng vai đi ở trên đường nhỏ trồng đầy trúc, bốn phía không một bóng người. Lá trúc hiu hiu trong gió nhẹ, phát ra tiếng xào xạc.

“Em gần đây đang xa lánh anh à?”

Ôn Cố bỗng dưng nói ra một câu như vậy.

Thời Sênh trực tiếp bị chấn động dừng tại chỗ, nghiêng đầu cổ quái nhìn Ôn Cố, “Sao anh lại nghĩ vậy?”

“Em gần đây...” Ôn Cố mím môi, còn chưa nói, sắc mặt đã đỏ lên, “Đều không hỏi anh muốn...”

“Muốn cái gì?” Mấy chữ phía sau Thời Sênh thật sự không nghe rõ, hắn gần như không nói ra, chỉ là mím mím môi, hoàn toàn nhìn không hiểu hắn nói cái gì.

Hắn cúi người hôn một cái lên má Thời Sênh, “Cái này.”

Thời Sênh bật cười: “Em sợ anh giống như lần trước, chứ không xa lánh anh, anh đừng nghĩ linh tinh.”

Tai Ôn Cố cũng đỏ lên, “Chỉ là... chỉ là như vậy, anh có thể khống chế mình.”

Cô là bạn gái mình, hắn nên cho cô quyền lợi tương ứng, nhưng có thứ hắn thật sự không cho được.

Thời Sênh cầm tay hắn lên, mắt cong cong hỏi: “Vậy Điện hạ có thể hôn thiếp một cái không?”

Ôn Cố mỉm cười khẽ gật đầu.

Rừng trúc khẽ xào xạc, dường như tạo nhạc đệm cho đôi nam nữ ôm nhau phía dưới, tấu lên bản nhạc duy mỹ động lòng người trên thế giới này, khắc bọn họ vào nhạc phổ, mang đến nơi xa.

“Có phải "Ác đồ" sắp đưa ra thị trường rồi không?” Trên đường trở về, Ôn Cố dắt Thời Sênh.

“Chắc vậy.” Chuyện này là nhà xuất bản bên kia phụ trách, cô cơ bản cũng không hỏi đến. Lần trước hình như biên tập viên Tinh Tử có nói qua với cô, sắp bắt đầu bán trước hạn rồi.

“Có mở lễ ký tặng không?”

“Chắc là sẽ mở.” Trước kia nguyên chủ đều mở lễ ký tặng, mặc dù địa điểm không nhiều, nhưng mỗi lần ra mắt sách mới đều có.

“Anh không muốn em đi.”

“Được, không đi.”

Ôn Cố còn chưa nghĩ ra lấy cớ thế nào, đã nghe Thời Sênh đồng ý không chút do dự.

Thời Sênh đưa Ôn Cố đến thang máy, hôn lên mặt hắn, “Anh lên tầng trước đi, em đi mua ít đồ.”

“Đồ gì.”

“Đồ của con gái, anh có muốn đi cùng không?”

Ôn Cố nhanh chóng vào thang máy, “Đi nhanh về nhanh, đợi em ăn cơm.”

Thời Sênh đợi thang máy đóng lại, sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía nào đó, cô xoay xoay cổ tay, đi thẳng về bên kia.

Rất nhanh liền có tiếng kêu thảm thiết hư hư thực thực vang lên từ bên kia, chớp mắt lại biến mất, giống như hoa quỳnh thoáng nở.

Thời Sênh không ngờ lá gan của Lôi Đình càng ngày càng lớn, lại dám thuê người giết người. Bộ ỷ có hào quang nam chính thật sự cho là cô không làm gì được hắn sao?

Thời Sênh sợ Lôi Đình hạ thủ với cha mẹ nguyên chủ, cho nên về nhà trước một chuyến.

Ba mẹ Tô mấy năm này ngoài miệng nói không quan tâm nguyên chủ, trên thực tế vẫn âm thầm dõi theo. Thời Sênh trở về, hai người cũng tỏ ra có chút kích động. Chiến tranh lạnh mấy năm với con gái như vậy, bọn họ cũng không vui vẻ gì.

Lúc ăn Tết nhìn con cái nhà người ta đều về nhà, con mình thì một cuộc điện thoại cũng không có, làm sao có thể không đau lòng?

Bây giờ nghĩ lại, bọn họ cũng rất hối hận. Bọn họ có thể nhất thời bảo bọc cho cô, nhưng liệu có thể bảo vệ cho cô cả đời?

Con cái có cuộc đời và con đường riêng của mình, bọn họ can dự quá nhiều, ngược lại sẽ khiến cho con cái phản cảm.

Đây cũng là đạo lý mấy năm này bọn họ lĩnh ngộ được.

Cho nên lần này Thời Sênh chủ động trở về, ba mẹ Tô đã thả lỏng, ủng hộ cô làm chuyện mình thích.

Giải quyết xong chuyện chỗ ba mẹ Tô, Thời Sênh bật chế độ đánh gục nam chính.

Tập đoàn Lôi thị lần lượt xảy ra chuyện. Một tập đoàn lớn như vậy, nào có thể trong sạch hoàn toàn. Thời Sênh đã sớm đề phòng Lôi Đình gây chuyện, vẫn luôn thu thập tài liệu về hắn.

Đối với Thời Sênh mà nói, chỉ cần có chút nguy hiểm, cho dù không động thủ, trong tay cũng nhất định phải có thứ có lợi với mình.

Người đi trước một bước, luôn sẽ có thịt ăn.

Lôi Đình thân mình lo chưa xong, nào còn có thời gian gây phiền toái cho Thời Sênh. Lúc Lôi Đình đang nước sôi lửa bỏng, “Ác đồ” của Thời Sênh mở bán, lượng tiêu thụ kém hơn nguyên chủ trước đây, nhưng so với mặt bằng chung vẫn coi như không tệ.

Truyện tranh “Thiên cổ” cũng bắt đầu đăng liên tiếp.

Truyện chính thức đăng liên tiếp trên mạng, còn weibo của Thời Sênh liên tục cập nhật các phiên bản bị Ôn Cố gạt bỏ, khiến fan theo dõi nhiều không đếm xuể.

Đừng tưởng rằng Ôn Cố thừa nhận Thời Sênh là bạn gái hắn thì sẽ không dám bới lông tìm vết, một khi đã bới ra rồi, sẽ càng thái quá, không có gì hắn không dám soi.

Thời Sênh sau đó tổng kết một câu... Ỷ bệnh hành hung.

Chương 1663: Ôn cố tri tín (33)

“Lôi tổng, bên ngân hàng không cho vay...”

“Lôi tổng, Hoàng tổng bên đó không gặp chúng ta, chuyện hợp đồng nói từ từ.”

“Lôi tổng...”

Các loại báo cáo dồn dập đến chỗ Lôi Đình. Cả người Lôi Đình đều nổi điên, chỉ một đứa con gái lại có thể ép hắn đến mức này.

Bản lĩnh lớn lắm!

“Lôi tổng, Phương gia gọi điện đến nói mời ngài ăn cơm.” Trợ lý cẩn thận báo cáo.

Phương gia?

Lôi Đình híp mắt, “Có nói là chuyện gì không?”

“Không có.” Trợ lý lắc đầu.

Phương gia, chính là nhà vị hôn thê của Lôi Đình. Chuyện ngân hàng không cho vay, quá nửa là do Phương gia sai khiến. Hắn biết Phương gia đang mượn cơ hội này ép hắn.

“Anh Lôi.” Phương Sính Đình đứng ở cửa đón hắn, trên mặt mang ý cười, nhưng Lôi Đình lại cảm thấy nụ cười của cô ta có chút kỳ quái.

Lôi Đình quan sát trên dưới, cô ta dường như xinh đẹp phóng khoáng hơn trước kia, trên mặt mặc dù tươi cười, nhưng lại đầy cảm giác xa cách.

Xa cách...

Đúng rồi, chính là chỗ này không đúng. Ánh mắt Phương Sính Đình nhìn hắn, từ trước đến nay đều là tha thiết si mê, đã khi nào từng dùng ánh mắt xa cách như vậy nhìn hắn chứ?

“Phương Sính Đình, nếu như cô muốn giở trò gì, tôi khuyên cô bỏ cái suy nghĩ này đi.”

“Anh Lôi nghĩ nhiều rồi, lần này mời anh đến, chỉ là có chút chuyện muốn nói rõ với anh.” Phương Sính Đình tỏ ý mời Lôi Đình vào trong.

Đáy lòng Lôi Đình cho rằng Phương Sính Đình đang giở trò, chịu đựng sự chán ghét tiến vào phòng khách. Cha mẹ Phương gia đều ở đó, đã ngồi bên bàn ăn, dường như đang đợi hắn.

Lôi Đình chào hỏi xong ngồi xuống. Phương Sính Đình kêu người mang thức ăn lên, trong chốc lát trên bàn ăn có chút yên lặng.

Phương Sính Đình uống một ly rượu vang, giơ tay nhấc chân đều mang theo sự thành thục của nữ nhân. Lôi Đình lần đầu tiên phát hiện người phụ nữ này hình như trừ xinh đẹp ra, cũng không phải cái gì cũng vô dụng.

Lôi Đình thu hồi tầm mắt, nhìn về phía ông Phương, “Bác Phương, chuyện liên quan đến tập đoàn cháu vay tiền, không biết vì nguyên nhân gì mà không thông qua?”

Một ngân hàng không cho vay tiền cũng thôi đi, vẫn còn những ngân hàng khác. Nhưng lần này tất cả các ngân hàng có thể cho vay đều cự tuyệt bọn hắn.

Có thể làm được chuyện như vậy chỉ có người đàn ông trước mặt này.

“Tiểu Lôi, về chuyện này, chúng ta chưa nói vội. Hôm nay chủ yếu là Sính Đình mời cháu đến, cháu nghe nó nói trước đi.” Ông Phương vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn ra nguyên do.

Lôi Đình chỉ đành nhìn Phương Sính Đình, dùng ánh mắt chất vấn cô ta, muốn làm gì?

Phương Sính Đình nhấp một ngụm rượu vang, “Anh Lôi, hôm nay mời anh đến là muốn nói chuyện giải trừ hôn ước với anh.”

“Cái gì?” Không kịp đề phòng nghe được cái tin tức như vậy, Lôi Đình có chút ngẩn ra. Hắn còn tưởng rằng hôm nay Phương Sính Đình đến để ép hắn.

“Giải trừ hôn ước, nếu anh không thích tôi, vậy tôi cũng không cần tiếp tục treo cổ lên cái cây là anh nữa.” Ánh mắt Phương Sính Đình nghiêm túc.

“Cô nghiêm túc?” Lôi Đình cau mày. Hắn biết rất rõ cô ta thích mình đến mức nào. Cô ta lại chủ động nói chuyện giải trừ hôn ước, chuyện này nhìn thế nào cũng có điểm quái dị.

“Anh Lôi, đương nhiên là tôi nghiêm túc.” Phương Sính Đình khẽ mỉm cười.

Lôi Đình lại nhìn ông bà Phương, hai người đều không lên tiếng.

Hiển nhiên là Phương Sính Đình đã thuyết phục bọn họ rồi.

“Được.”

Phương Sính Đình uống cạn ly rượu vang, môi đỏ mọng cong lên thành nụ cười quỷ dị.

...

Chuyện Lôi Đình và Phương Sính Đình giải trừ hôn ước gây ầm ĩ rất lớn. Tin tức giật tít cả thành phố đều bị bọn họ chiếm lấy. Đương nhiên có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, dùng ánh mắt nhìn ai cũng có quỷ của Thời Sênh mà xem xét, quá nửa là có người thao túng sau lưng, muốn làm lớn chuyện này.

Còn về muốn đạt được kết quả gì, Thời Sênh không biết.

Nhưng chuyện này không trở ngại cô làm sụp đổ nam chính, ngược lại giúp cô một tay.

Phương gia đã giải trừ hôn ước với Lôi Đình rồi, đây không phải là dấu hiệu Lôi Đình toi đời rồi sao?

Người luôn đứng xem, sau chuyện này cũng tới tấp bắt đầu động thủ. Tập đoàn Lôi thị phá sản nhanh như nước lũ vỡ đê, không ai ngăn cản được.

Thời Sênh phát hiện Phương Sính Đình luôn dõi theo Lôi Đình. Đặc biệt là lúc Lôi Đình bị người ức hiếp, cô ta sẽ đứng ra, giúp hắn một tay. Nhưng cô ta lại không nói chuyện với Lôi Đình, có lúc thậm chí là làm như không nhìn thấy hắn.

“Nhị Cẩu Tử, vị hôn thê cũ này làm gì thế?” Thời Sênh sờ cằm hỏi Hệ

thống.

Hành vi này nhìn thế nào cũng là lạ…

[Tôi làm sao biết, uống nhiều thuốc, điên rồi chăng.] Hệ thống trả lời rất tùy tiện.

“Mi lại trúng độc rồi à?”

[Trúng độc của Ký chủ.] Mỉm cười, duy trì mỉm cười.

Thời Sênh kinh ngạc, “Ta lợi hại như vậy sao?”

[…] Có biết xấu hổ không hả!

Sự xuất hiện của Phương Sính Đình ở phía xa thu hút mấy người vốn dĩ đang chê cười Lôi Đình, vây quanh Phương Sính Đình vào khách sạn.

“Tô Tiểu Tâm!!” Hách Bảo Bối lao từ khách sạn ra, lập tức xông về phía Phương Sính Đình. Thời Sênh rõ ràng cảm giác được sát khí lộ ra trên người Phương Sính Đình, nhưng bởi vì phát hiện Hách Bảo Bối không phải nhắm vào cô ta, cho nên rất nhanh thu lại sát khí.

Ách!

Phương Sính Đình này không phải cũng là người xuyên không đấy chứ?

Sát khí như vậy, người không luyện mười mấy hai mươi năm, tuyệt đối sẽ không có.

“Tô Tiểu Tâm, mẹ kiếp, cậu lại không nghe điện thoại!!” Hách Bảo Bối

tới gần liền bắt đầu trách mắng, “Chuyện lần trước, có phải là cậu tố cáo với ba mẹ tớ không? Tô Tiểu Tâm tớ đối với cậu không bạc!! Cậu lại hại tớ như vậy!”

“Nhỏ tiếng chút, kêu lớn như vậy làm gì? Ai không biết còn tưởng tớ làm gì cậu.” Tên thiểu năng này không biết lại chạy trở về làm gì, ở nước ngoài lưu lạc không tốt sao?

Hách Bảo Bối hít sâu một hơi, giọng còn lớn hơn vừa rồi, “Tô Tiểu Tâm, có phải cậu có bạn trai rồi không hả!”

Người đi đường: “...”

Mau đến xem chuyện lạ, ở đây có người bị cắm sừng này.

Thời Sênh cảm thấy trong đầu đám người đi đường kia đang không ngừng bắn ra bình luận như vậy.

“Tớ gọi điện thoại cho cậu, cậu không nghe, nhắn tin không trả lời, gửi bưu kiện cũng không hồi đáp. Tô Tiểu Tâm cậu muốn lên trời hả!!”

Hách Bảo Bối vẫn còn đang rống.

Tức chết hắn rồi!

Đề phòng mình bị thành trò hề, Thời Sênh quả quyết xoay người rời đi, hướng về phía xe bên đường.

Hách Bảo Bối chưa từng nhìn thấy chiếc xe kia, nhưng Thời Sênh đi lên, hắn cũng theo bản năng kéo cửa xe, nhưng đột nhiên phát hiện bên trong còn có một người, lập tức ngẩn ra, “Ôn Cố?”

Thời Sênh nằm bò bên nóc xe bên kia, “Bạn trai của tớ.”

Hách Bảo Bối “ầm” một cái dập cửa xe lại, trừng Thời Sênh một cái, lại kéo cửa ra. Chắc chắn hắn không nhận sai người, đây chính là Ôn Cố.

Hách Bảo Bối ngồi vào phía trước, mặt đầy quỷ dị. Mấy lần hắn muốn nói chuyện với Thời Sênh, mắt quét đến Ôn Cố lại nuốt trở về, lấy điện thoại nhắn tin.

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Tô Tiểu Tâm, có phải cậu điên rồi không??]

[Tô Tín: Nếu như tớ điên rồi, cậu bây giờ chính là một cỗ thi thể.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Ôn Cố a!!! Đó là Ôn Cố. Mẹ kiếp, cậu biết lúc hắn ở trường khốn nạn thế nào không?]

Hách Bảo Bối là lưu manh, tin đồn nghe nhiều hơn người khác nhiều.

[Tô Tín: Bây giờ anh ấy đâu có khốn nạn.]

[Đệ Nhất Thần Xạ Thủ: Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời cậu nghe chưa hả? Mắt mũi cậu kiểu gì thế? Trên thế giới nhiều đàn ông tốt như thế cậu đều chướng mắt, lại nhìn trúng một người như vậy?]

[Tô Tín: Tớ chính là vừa ý anh ấy.]

Hách Bảo Bối quay đầu nhìn Thời Sênh, hai tay im lặng bật ngón giữa.

Cậu đợi đấy, ông đây phải đi cáo trạng cậu!!

Hách Bảo Bối và Tô Tín tuyệt đối đều là người cáo trạng chuyên

nghiệp với ba mẹ đối phương. Người nọ đào hố người kia không chút nương tay.

Chương 1664: Ôn cố tri tín (34)

Hách Bảo Bối nghe nói Thời Sênh có bạn trai lỗ mãng, không quan tâm nguy hiểm bị ba mẹ nhà mình truy sát, nên đặc biệt từ nước ngoài trở về. Kết quả trở về lại phát hiện tiểu thanh mai nhà mình ở bên người đã từng là nhất bá, hắn muốn chết luôn cho rồi.

Mà Ôn Cố toàn bộ quá trình đều lấy ánh mắt "Loại đàn ông này rốt cuộc tại sao biết bạn gái của mình" nhìn hắn, ý ghét bỏ trong đó vô cùng rõ ràng, khiến cho tên thần kinh như Hách Bảo Bối cũng cảm thấy rõ.

"Tô Tiểu Tâm, hắn có phải đang ghét bỏ tớ không?" Hách Bảo Bối chỉ Ôn Cố hỏi.

"Ờ." Không phải đúng là ghét anh à?

Biểu cảm của Ôn Cố lúc này đã chuyển thành "Người như vậy không xứng đứng cạnh bạn gái nhà mình", cho nên hắn giơ tay kéo Thời Sênh về bên cạnh mình, trực tiếp chen Hách Bảo Bối ra.

Hách Bảo Bối: "..." Làm gì thế!!

"Đây là bạn gái tôi, xin cậu giữ khoảng cách với cô ấy." Ôn Cố liếc Hách Bảo Bối.

"Cái gì mà bạn gái anh? Em gái này là người ông đây nhìn từ nhỏ đến lớn. Anh là cái gì hả?" Hách Bảo Bối bùng nổ, cải trắng xinh đẹp nhà hắn làm sao lại bị heo lấy đi như vậy??

Mặc dù sớm muộn cũng bị heo lấy đi, nhưng Tô Tiểu Tâm, cậu không thể tìm một con heo tốt hay sao?

Ôn. Heo. Cố vẻ mặt bất thiện nhìn chằm chằm Hách Bảo Bối.

Hách Bảo Bối: "..."

Sợ gì chứ Hách Bảo Bối, cho dù hắn bây giờ ỷ vào Tô Tiểu Tâm thích hắn, vậy cũng không thể lấy đi địa vị lâu năm của mình được, hừ!

"Sau này cô ấy sẽ chỉ sống bên tôi."

"Vậy anh cũng không biết cô ấy trước kia thế nào."

Thời Sênh vội vàng giơ tay ngắt lời bọn họ, lôi Hách Bảo Bối đến bên cạnh, "Cậu bớt nói mấy câu đi."

"Sao cậu chỉ nói tớ mà không nói hắn? Được lắm Tô Tiểu Tâm, có bạn trai liền quên trúc mã đúng không? Cái đồ không có lương tâm nhà cậu! Ông đây ở nơi xa xôi chạy về, là sợ cậu bị lừa. Bây giờ cậu còn cùng hắn ức hiếp tớ!!" Hách Bảo Bối tức giận.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, "Đại ca, cho xin đi, anh ấy không thể quá kích động. Cậu đừng kích thích anh ấy, xảy ra chuyện thì phiền lắm."

Hách Bảo Bối trợn mắt, "Cậu còn tìm người bị tâm thần??"

Tiểu thanh mai có khả năng là người thần kinh cũng thôi đi, còn tìm một người bị tâm thần nữa. Sau này chẳng phải là hắn sẽ qua lại với hai người bị thần kinh sao?

Thời Sênh: "..." Mặc dù cảm thấy lời này có chút sai sai, nhưng sao lại cảm thấy hắn nói rất đúng là thế nào.

"Tô Tiểu Tâm, sao cậu lại nghĩ không thông như vậy? Với sắc đẹp của cậu, hại nước hại dân không thành vấn đề. Tại sao cậu phải tìm một người đàn ông như vậy? Đàn ông trên thế giới này chết sạch rồi à?" Hách Bảo Bối vẫn còn đang giậm chân.

A a a!!!

Tiểu thanh mai nhà hắn bị heo ăn rồi, tức quá!!

Thời Sênh chán không thèm tục tán gẫu với Hách Bảo Bối, trực tiếp bỏ mặc Hách Bảo Bối, lôi Ôn Cố rời đi.

Sắc mặt Ôn Cố vốn dĩ có chút u ám, lập tức khôi phục vẻ ôn hòa.

"Tô Tiểu Tâm, cậu đợi tớ với!!"

Hách Bảo Bối nói là về nước thăm Thời Sênh, nhưng Thời Sênh phát hiện hắn hình như đang trốn ai. Cả ngày hắn tỏ vẻ thần kinh bất ổn, nhìn ai cũng giống như đang theo dõi mình.

Thời Sênh nghi ngờ hắn có phải đã gặp biến thái ở nước ngoài rồi không.

Cho đến ngày cô bỗng thấy một cô gái xuất hiện, mặt đầy điệu bộ "dám phụ lòng, bà đánh chết anh" túm lấy Hách Bảo Bối.

Hách Bảo Bối mặt đưa đám xin tha thứ, định thoát khỏi móng vuốt của cô gái kia.

Hách Bảo Bối vì tránh cô gái kia, cưỡng ép chiếm đoạt chỗ ở của Thời Sênh. Thời Sênh chỉ đành dọn đến ở với Ôn Cố.

Phòng của Ôn Cố có thêm một người, đồ đương nhiên nhiều hơn một ít. Ôn Cố hình như có chút không quen phòng có nhiều đồ hơn, mấy lần định ném đồ đi, sau khi bị Thời Sênh phát hiện, lại yên lặng nhặt về.

Thời Sênh: "..."

Phòng chỉ có một cái giường, Thời Sênh đứng ở cạnh giường, "Em ngủ ở đâu?"

Ôn Cố chỉ chỉ giường.

"Anh thì sao?" Thời Sênh cười như không cười hỏi hắn.

Ôn Cố lại chỉ chỉ đất, nhưng rõ ràng rất ghét bỏ, không tình không nguyện nói: "Em là con gái, em ngủ giường."

Lúc hắn nói lời này có vẻ rất không vui, nhưng buộc phải tỏ ra phong độ đàn ông, cho nên biểu cảm cưỡng ép kết hợp với nhau tỏ ra có mấy phần ủy khuất.

"Em không ngại ngủ chung với anh."

Ấn đường của Ôn Cố nhảy lên, cúi đầu nói nhỏ: "Anh ngủ dưới đất là được rồi."

"Thật chứ?"

Ôn Cố nhìn giường, lại nhìn đất, còn chưa ngủ hắn đã không thoải mái rồi.

Nhưng mà…

Ôn Cố hít sâu một hơi, gật đầu.

Trên đất cũng rất sạch sẽ, nhưng Ôn Cố luôn cảm thấy cả người không được tự nhiên, lăn qua lăn lại không ngủ được. Người trên giường không có động tĩnh. Ôn Cố chống người nhìn lên giường, còn chưa kịp dời tầm mắt đi, đã đối diện với một đôi mắt.

“Anh… dậy uống nước.” Ôn Cố bò dậy từ dưới đất, trong bóng tối không cẩn thận bị chăn quấn chân, trực tiếp ngã lên chăn.

Hắn nằm ở trên chăn hồi lâu không động đậy.

Cho đến khi phía sau có người đỡ hắn dậy, không nói lời nào ôm hắn lên giường nhét vào trong chăn.

“Đừng nháo, mau ngủ đi.” Thời Sênh ôm hắn, hôn lên trán hắn.

Trở lại giường của mình, sự mất tự nhiên khắp người Ôn Cố lập tức biến mất. Ngược lại bởi vì ở trong lòng cô, hắn tỏ ra rất yên ổn.

Ôn Cố rút tay ra, đổi thành hắn ôm lấy Thời Sênh, cúi đầu ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua môi cô, định thăm dò bên trong.

“Đừng nháo, lát nữa em sẽ đại phát thú tính đó.”

“Ừm.”

Ôn Cố đáp một tiếng, không những không lui, ngược lại càng ôm chặt hơn, có chút trúc trắc cạy răng cô ra, đầu lưỡi nóng ẩm trượt vào bên trong, quấn lấy lưỡi cô.

Thời Sênh nhẫn nhịn cảm giác muốn xoay người đè hắn xuống, mặc cho hắn từ từ thăm dò.

Trong không gian tràn đầy ái muội nóng bỏng, tiếng hít thở đan xen nhau dần dần nặng thêm.

Thời Sênh bị hôn cả người như nhũn ra, “Ôn Cố… Ôn Cố…”

Ôn Cố dường như muốn tiến thêm một bước, tay thăm dò trong quần áo cô. Thời Sênh chợt túm lấy tay hắn, đôi mắt mơ màng dần dần tỉnh táo lại, “Thôi nào, cơ thể anh sẽ không chịu nổi đâu.”

Chấn động tình dục quá lớn, khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Ôn Cố hung hăng cắn môi Thời Sênh, “Là em câu dẫn anh trước.”

“Nói lý đi, ai hôn trước.”

“Em.”

Thời Sênh: “...” Được rồi, bệnh nhân là không nói lý.

Ông đây không so đo với bệnh nhân!

Thời Sênh ấn hắn trở về, cảnh cáo nói: “Ngủ đi, không được hôn em nữa.”

“Em sợ mình sẽ không nhịn được.” Thời Sênh dường như thở dài nói nhỏ một tiếng, rúc vào trong ngực hắn, ôm chặt hắn.

Hai người lăn qua lăn lại như vậy đổ cả mồ hôi, lúc này ôm càng nóng. Ôn Cố không quá thoải mái đá chăn ra, cả người mềm nhũn,

giống như ôm một con thú cưng lớn.

Ôn Cố cả đêm không ngủ, giày vò Thời Sênh cũng không ngủ được.

Buổi sáng lúc thức dậy, chú Vinh nhìn vẻ mặt của bọn họ, lộ ra thần sắc hiểu chuyện lại mơ hồ lo lắng. Khi ông chắc chắn cơ thể của thiếu gia nhà mình không vấn đề gì sự lo lắng kia mới biến mất.

Ôn Cố nằm trên ghế sofa, nhắm hai mắt ngủ bù, ôm cô giống như ôm một hòn than, căn bản không ngủ được, nhưng hắn lại rất thích hòn than kia, rất thoải mái…

“Dậy ăn chút gì đi.” Thời Sênh chọc Ôn Cố.

“Không muốn.” Ôn Cố xoay người, đưa lưng về phía cô.

“Nghe lời.” Thời Sênh kéo hắn dậy, “Uống chút sữa rồi ngủ.”

Ôn Cố hé mắt, chóp mũi ngửi được mùi sữa bò, kéo tay Thời Sênh uống hết, để lại một vòng râu sữa. Hắn lè lưỡi liếm liếm, sau đó mơ mơ màng màng đến gần Thời Sênh, cưỡng ép cọ cọ mặt cô.

Thời Sênh: “...”

Chương 1665: Ôn cố tri tín (hoàn)

Hách Bảo Bối bị cô gái kia đuổi chạy khắp thế giới, cuối cùng phát hiện cô gái kia có thai, Hách Bảo Bối đành nhận con cưới vợ.

Nghe nói chuyện là Hách Bảo Bối trong một lần anh hùng cứu mỹ nhân, đã vô tình liên lụy bản thân, đương nhiên không phải uống say, cũng không phải bỏ thuốc gì.

Cô gái muốn lấy thân báo đáp. Hai người còn ù ù cạc cạc ngủ với nhau. Hách Bảo Bối bị dọa tè ra quần chạy về nước. Ai biết cô gái kia chẳng những đuổi về nước, còn mang thai.

Đã có con rồi, Hách Bảo Bối tự nhận thân là một người đàn ông tốt, phải chịu trách nhiệm, cho nên chỉ đành nhận con cưới vợ.

Đương nhiên, chủ yếu là nếu như Hách Bảo Bối không chịu trách nhiệm, ba mẹ hắn sẽ dìm hắn xuống sông chết.

“Cậu thích cô ấy không?” Trước lễ cưới một ngày, Hách Bảo Bối tìm Thời Sênh chia tay đời độc thân của hắn.

“Không nói được, cảm thấy rất thuận mắt.” Hách Bảo Bối nhiều năm như vậy không có cô bạn gái nào cả. Một số người đều cho là hắn thích tiểu thanh mai nhà hắn, vì tiểu thanh mai thủ thân như ngọc. Nhưng không phải thế, hắn chỉ là chưa gặp được người mình thích.

Ai biết lần này ù ù cạc cạc lại thế.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Hách Bảo Bối hút thuốc, khói thuốc làm mặt hắn mông lung, giọng hơi khàn khàn nhưng nghiêm túc, “Đứa bé trong bụng cô ấy là con của tớ. Sau này tớ sẽ yêu bọn họ.”

Thật ra hắn cũng không ghét cô gái kia, chắc là thích…

Nếu không đêm hôm đó hắn cũng sẽ không ỡm ờ như vậy.

Thời Sênh vỗ vỗ vai hắn.

“Tô Tiểu Tâm, cậu đi đâu thế?”

“Ôn Cố lát nữa tỉnh ngủ sẽ tìm tớ, tớ về đây, mai gặp nhé chú rể.”

“Mẹ kiếp cái đồ khốn nạn không nhân tính nhà cậu!!” Hách Bảo Bối ở phía sau giận đến giậm chân, “Trong mắt cậu trừ Ôn Cố còn có ai khác không hả?”

Thời Sênh xoay người lại, ánh nắng màu vàng rơi vào giữa lông mày cô, khiến cho cả người cô đều không chân thật.

Cô nói, “Trong mắt, trong lòng tớ chỉ có anh ấy.”

Hách Bảo Bối ngẩn ra, sau đó mặt đầy không kiên nhẫn khua tay, “Thấy sắc quên bạn, cút, cút, cút!!”

...

Lúc người chủ trì lễ cưới hỏi cô gái có nguyện ý gả cho Hách Bảo Bối làm vợ không, cô gái cười rực rỡ, nói con đồng ý từ tận đáy lòng.

Ôn Cố siết chặt tay Thời Sênh, “Chúng ta kết hôn đi.”

“Hả?”

Ôn Cố nghiêng đầu nhìn cô, “Em không muốn?”

“Không phải thế đại thần, gần đây bận rộn không có thời gian kết hôn đâu. “Thiên cổ” sắp phát sóng rồi, chúng ta phải tham dự rất nhiều sự kiện, làm gì có thời gian kết hôn? Quan trọng nhất là đến ba mẹ em, anh còn chưa gặp… Qua một khoảng thời gian nữa rồi chúng ta kết hôn đi. Nếu không chúng ta có thể đăng ký trước?”

Thời Sênh nhìn sắc mặt Ôn Cố không tốt lắm, vội vàng bổ sung một câu.

“Ừm.” Ôn Cố coi như đồng ý cách đăng ký trước này.

Quá trình đăng ký trước này không phải rất thuận lợi, bởi vì ba mẹ Tô khả năng đã bị Hách Bảo Bối truyền bá tư tưởng đáng sợ gì đó, nên không quá nguyện ý đưa sổ hộ khẩu cho Thời Sênh. Cuối cùng Thời Sênh khuyên can mãi, mới để cho bọn họ tiếp nhận Ôn Cố sau này sẽ là con rể của bọn họ.

Đăng ký kết hôn xong Thời Sênh liền bận chuyện “Thiên cổ“. Ôn Cố có lúc ở nhà một mình, có lúc Thời Sênh sẽ dẫn hắn đến công ty. Ban đầu người của công ty chỉ cho là Ôn Cố đến xem tiến độ của “Thiên cổ“. Nhưng khi hắn đến nhiều rồi, mọi người liền phát hiện có gì đó không đúng.

Sau khi có người chụp được ảnh Ôn Cố chỉnh tóc cho Thời Sênh, suy đoán của mọi người mới được chứng thực.

#Chẳng trách tổng tài nhà bọn họ nâng đỡ “Thiên cổ” như vậy#

Giai đoạn trước “Thiên cổ” tạo thế lớn vô cùng, tổng tài nhà bọn họ có tiền không có chỗ tiêu, cơ bản đều là lấy tiền đập. Một đám nhân viên của công ty nhìn mà vô cùng xót.

Xót tiền của tổng tài.

Vì vậy ngày đầu tiên “Thiên cổ” phát sóng thành tích đã vô cùng tốt.

Những người làm ra “Thiên cổ” vốn dĩ đều thuộc trình độ tốt nhất trong ngoài nước. Cho nên trừ trường hợp cá biệt ra, dư luận phản hồi gần như đều là khen ngợi.

“Thiên cổ” còn được đem công chiếu cùng lúc ở nước ngoài. Mặc dù đây không phải là bộ hoạt hình đầu tiên phát ở nước ngoài, nhưng tuyệt đối là bộ thành công nhất.

...

Trong lần tham gia sự kiện nào đó, Thời Sênh nghe tin Lôi Đình và Phương Sính Đình kết hôn rồi. Phương Sính Đình trước đó giải trừ hôn ước với Lôi Đình, sau lại giống như vô tình giúp Lôi Đình. Lôi Đình phát hiện người phụ nữ này hoàn toàn khác người mình từng nhìn thấy.

Khi một người đàn ông bị ép đến không còn sức phản kích, có lẽ cần một người ở bên hắn không rời xa. Nhưng hắn càng cần hơn một người khiến cho hắn trở lại đỉnh cao lần nữa.

Phương Sính Đình chính là người thích hợp.

Thời Sênh vốn tưởng rằng Phương Sính Đình là muốn khiến cho Lôi Đình bò dậy, nhưng sau khi cô quan sát phát hiện mục đích của

Phương Sính Đình hình như không phải để cho Lôi Đình trở lại đỉnh cao, mà là một loại gần giống như tâm lý muốn chiếm làm của riêng. Cô ta đang từng chút từng chút bẻ gãy vây cánh của Lôi Đình, khiến cho Lôi Đình chỉ có thể dựa vào cô ta.

Đứng trước tình yêu, có đôi khi phụ nữ trở nên ngu xuẩn không có thuốc chữa.

Nhưng khi phụ nữ tỉnh táo lại, muốn lấy cách khác chiếm một người làm của riêng, vậy chỉ số thông minh tuyệt đối có thể thắng một đám người.

Đương nhiên Phương Sính Đình có thể thành công, chủ yếu còn phải nhờ vào Thời Sênh. Nếu như không phải là Thời Sênh khiến cho Lôi Đình rơi vào nguy cơ trước, kế hoạch của Phương Sính Đình sẽ không thành công.

Nếu có người đối phó nam chính, Thời Sênh cũng sẽ không động thủ. Mọi người đều là bia đỡ đạn, sao phải tương tàn nhau.

Vị nữ chính Ô Vân này, sau khi Phương Sính Đình có được Lôi Đình liền sai người xử lý cô ta đầu tiên. Nghe nói lúc đó Ô Vân đang có thai. Phương Sính Đình còn sai người cưỡng hiếp cô ta, cho tới khi đứa bé mất rồi mới thôi.

Sau đó Ô Vân đi đâu không ai biết. Dù sao Thời Sênh không nhìn thấy cô ta nữa.

Cô còn gặp Lôi Đình thêm mấy lần. Hắn đi bên cạnh Phương Sính Đình. Khi đó, Phương Sính Đình tươi như hoa dắt hắn đi. Lôi Đình lại chết lặng giống như cái xác không hồn. Về sau Phương Sính Đình cũng không dẫn Lôi Đình ra ngoài nữa.

Nữ phụ bị hắc hóa thật đáng sợ.

...

“Thiên cổ” có thành tích tốt, cũng tạo địa vị cho Kuman.

Nhưng mọi người phát hiện, tổng tài nhà bọn họ chỉ có hứng thú với tác phẩm của đối tượng nhà mình. Những tác phẩm khác cho dù có tâng bốc lên trời, cô cũng chỉ bảo bọn họ nhìn mà làm.

Cũng không biết bộ “Ác đồ” trước đó của Thời Sênh là do ai dựng thành hạng mục xuất bản. Dù sao cũng là sản phẩm của tổng tài nhà mình, tài nguyên nhà mình dĩ nhiên không thể lãng phí.

Nhưng Thời Sênh đã lâu không cập nhật, cũng chưa kết thúc, rất nhiều bộ đều đào hố bỏ đó.

Thời Sênh mỗi lần đến công ty liền bị người thúc giục, lúc nào vẽ xong kết thúc.

Câu trả lời của Thời Sênh vĩnh viễn là lúc nào rảnh sẽ vẽ.

Cô có thời giản rảnh vẽ các loại 18+, nhưng lại không rảnh đi lấp hố. Các nhân viên bày tỏ rất tức giận.

Nhưng bọn họ có thể có cách gì chứ?

Đương nhiên chỉ có thể lựa chọn tha thứ cho cô, ai bảo cô là tổng tài.

Thời Sênh dùng cách khác vẽ ra cho nguyên chủ một cái đế quốc, được phong là họa sĩ vẽ 18+ đẹp nhất, vẽ kém thì là tranh **, vẽ đẹp thì là nghệ thuật.

Mà sau đó mọi người phát hiện tác phẩm của tác giả Trường Hạ nổi tiếng luôn sẽ có mấy màn kịch nhỏ kỳ quái và tranh kỳ quái truyền ra. Fan theo dõi một đường tăng cao.

Ôn Cố vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng lại không thể làm gì Thời Sênh, cuối cùng chỉ đành mặc cô.

Ôn Cố lần này khôi phục trí nhớ rất nhanh, hơn nữa có chút không giải thích được. Bỗng một hôm vừa tỉnh lại hắn liền thấy mình đã nhớ ra chuyện của hai người rồi.

Ôn Cố úp úp mở mở hiển nhiên là biết tại sao mình lại khôi phục trí nhớ. Thời Sênh sau đó cọ cọ hắn rất lâu, hắn cũng không nói cho cô nghe.

Thời Sênh cẩn thận suy nghĩ. Đêm hôm đó cô hình như sờ Tiểu Ôn Cố một cái. Sau đó cũng không làm cái gì…

Cách khôi phục trí nhớ chẳng lẽ không phải là dùng cách kích thích sao?

Lần này làm sao lại ôn hòa như vậy?

Vì lý do sức khoẻ của Ôn Cố, thời gian họ sống ở vị diện này cũng không lâu. Ôn Cố và Thời Sênh đồng thời qua đời.

Chương 1666: Trẫm là thiên hạ (1)

Tất cả mọi người đều biết Trầm Bắc quán sủng hậu cung.

*

“Hu hu hu hu hu hu...”

“Bệ hạ, sao người lại nỡ ra đi như vậy chứ...”

Tiếng khóc lóc bi thương vang lên bên tai Thời Sênh. Âm thanh dường như bị thứ gì đó ngăn cách, nên có hơi mơ hồ, nhưng lại đâm ong ong vào trong đầu cô. Thời Sênh chỉ hận không thể chặn những âm thanh đó lại.

Âm thanh càng lúc càng nhỏ lại, dần xa.

Trước mặt Thời Sênh là một màu đen kịt, không nhìn rõ được gì. Cô thử vươn cánh tay ra, nhưng vừa đưa tay ra đã chạm bức vách trơn trượt.

Ta có một suy nghĩ cực kỳ táo bạo.

Thời Sênh chưa chịu từ bỏ ý định, sờ trái sờ phải, xác định chắc chắn mình đang bị nhốt trong một chiếc hòm gỗ hình chữ nhật hẹp dài, cả người đều không ổn.

Hình dạng này, trừ cái quan tài cô không nghĩ ra được thứ gì khác nữa.

Bản cô nương sắp bị đem đi chôn rồi sao ahuhu!

Trên người cô không biết bị thứ gì đó ép đến mức không thở nổi. Cô giơ tay gạt mấy thứ đó sang hai bên quan tài. Tiếng đồ vật bị va đập phát ra âm thanh lanh lảnh. Thời Sênh lấy ra một viên dạ minh châu để chiếu sáng, soi một lượt nơi cô đang nằm.

Hai bên đều là vàng bạc châu báu, dưới nền đất được lót bằng tơ lụa dày dặn, bên trong vách quan tài khắc rất nhiều hình vẽ long phượng trình tường.

Kiểu thiết kế này nhất định là quan tài, hơn nữa còn là loại của người có địa vị cao... Vừa nãy nghe đám người kia gọi gì ấy nhỉ, Bệ hạ à?

Nữ hoàng sao?

Thời Sênh nhìn quần áo mình đang mặc. Đó là một bộ long bào màu vàng tươi. Trên người không có những thứ để bó ngực, chứng tỏ cô không phải là nữ đóng giả nam.

Thân phận vô cùng cao quý...

Nhưng mà sao lại chết rồi thế này!!

Thời Sênh thử ngồi dậy. Cỗ quan tài rất cao và to, đủ không gian cho cô ngồi, chỉ có điều lưng hơi phải khom lại đôi chút.

Cô đẩy đám vàng bạc châu báu sang một phía, để bản thân có thêm chỗ cử động, làm xong mới thở phào một cái.

Nên tiếp nhận ký ức trước đã.

Nguyên chủ tên là Tiện Dương, Nữ hoàng Bệ hạ của Phượng Loan quốc.

Mẫu thân của Tiện Dương, cũng là Nữ hoàng đời trước có tất cả ba hoàng nữ. Tất cả mọi người đều nghĩ Đại hoàng nữ có danh tiếng cao nhất sẽ là người kế thừa hoàng vị. Nhưng không ai ngờ được rằng cuối cùng người lên ngôi lại là Tam hoàng nữ có thực lực yếu nhất, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng.

Tam hoàng nữ chính là Tiện Dương.

Để giúp Tiện Dương ngồi vững vị trí này, Nữ hoàng tiền nhiệm đã phong đất cho Đại hoàng nữ và Nhị hoàng nữ đến nơi khác, không triệu hồi không được vào kinh.

Tiện Dương trước đó đã là một hoàng nữ không yêu thích việc triều chính, một lòng chỉ muốn ăn chơi trác táng, nhàn tản sống hết cuộc đời. Nhưng nguyện vọng này đã định rõ không thể thực hiện được kể từ lúc cô ta đăng cơ.

Đại hoàng nữ rất không cam tâm, lên kế hoạch chuẩn bị hai năm rồi tạo phản.

Tuy cuối cùng Tiện Dương vẫn không mất đi hoàng vị, nhưng cũng khiến cho triều đình rung chuyển. Trong triều đảng phái gian thần lớn mạnh, gần như tước đoạt đi hết quyền lợi của Tiện Dương. Kể từ đó trong triều gian thần đương đạo, kẻ làm Nữ hoàng như cô chỉ giống như một con rối.

Tiện Dương không muốn Phượng Loan quốc bị hủy trong tay mình, nhẫn nhịn chờ thời cơ, dùng dáng vẻ hôn quân vô đạo, trầm mê mỹ sắc để đánh lạc hướng đám gian thần.

Sau đó suy cho cùng Tiện Dương vì căn cơ quá yếu, số người có thể dùng được ở bên cạnh cũng quá ít, cho nên rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Bị người ta hạ độc hại chết.

Di nguyện của Tiện Dương là trừng trị hung thủ hại chết cô ta, đoạt lại quyền lợi thuộc về cô ta, không để Phượng Loan quốc bị hủy hoại trong tay cô ta.

Tốt lắm, xưng bá thiên hạ là nghề của cô rồi.

“Cốp!”

“Ui chao.” Thời Sênh ôm đầu, mẹ kiếp quên mất là cô vẫn còn đang ở trong quan tài.

Thời Sênh cạy quan tài đi ra ngoài. Bên ngoài là một mộ thất rất lớn. Cô vừa mới bị khiêng xuống không lâu. Bên trong mộ thất đèn đuốc sáng trưng còn chưa tắt, ánh sáng đầy đủ.

Thời Sênh chống tay vào quan tài thở dốc, chỉ mới khẽ động một cái sao đã thấy mệt thế chứ?

Đợi đã...

Nguyên chủ bị hạ độc rồi...

Cho nên trong cơ thể cô bây giờ vẫn còn độc dược??

“Nhị Cẩu Tử, thuốc thuốc thuốc!!!” Tại sao lần nào ông đây cũng phải xuất hiện trong tình huống chật vật thế này hả, ông yêu cầu đổi hình thức khác.

[...] Cô tưởng cô muốn đổi là đổi được sao?

“Thuốc!!”

[...] Nghĩ lại vị diện trước đây, Nhị Cẩu Tử vẫn còn thấy có chút trống rỗng, không tình nguyện đưa thuốc cho Thời Sênh, [Chỉ có thể tạm thời trì hoãn độc dược trong cơ thể, thuốc giải cô phải tự mình đi tìm.]

Cái gì thế?

Không thể giải được toàn bộ độc dược sao?

[Không thể.] Hệ thống rất cao lãnh.

“Nhị Cẩu Tử ngươi càng ngày càng không thân thiện rồi đấy nhé. Ta lại muốn biểu diễn xiếc rồi, ngươi có muốn xem không?”

[Ký chủ có uy hiếp tôi cũng vô dụng thôi, tôi thực sự không có thuốc giải.]

Hệ thống thực sự cạn lời luôn rồi. Tất cả đều là do cái tên thiểu năng Mộ Bạch kia. Ký chủ vốn đã rất lệch lạc rồi, bây giờ lại càng lệch lạc hơn.

“Không có thật à?”

[Không có thật mà.]

Vẻ mặt Thời Sênh ghét bỏ, “Vô dụng.”

[...] Khửa khửa, nó vô dụng đấy, có bản lĩnh thì cô đừng hỏi tôi đòi

thuốc giải nữa đi! Cô thì giỏi, cô giỏi như vậy thì tự mình đi tìm thuốc giải điiii!

Chủ nhân, tôi đề xuất hạ độc chết Ký chủ luôn, không muốn nhìn thấy cô ta thêm một phút nào nữa, tức quá đi mất! Tức đến mức không thể vận hành, tức đến mức muốn bãi công.

Thế nhưng nó không dám.

Cho nên chỉ có thể...

Nhịn.

Bản Hệ thống là một sự tồn tại của trí tuệ nhân tạo thông minh, hiểu rõ đạo lý chuyện nhỏ không nhịn được thì sao thành được đại sự, nó nhịn!

Nhị Cẩu Tử bên kia đang tự an ủi mình. Thời Sênh đã uống thuốc xong, xác định chắc chắn bản thân mình tạm thời không chết được, lúc này mới bắt đầu đánh giá mộ thất.

Dù gì cũng là một nữ hoàng, có rất nhiều đồ vật chôn theo, Thời Sênh nhìn đến hoa cả mắt. Chủ yếu là vàng, cũng có đồ chế tạo bằng bạc, nhưng không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối có thể khiến một đám người phát tài chỉ trong một đêm.

Cửa mộ thất đã bị đóng lại, không qua bao lâu nữa, dưỡng khí trong mộ thất sẽ bị tiêu hao hết, đèn chiếu sáng sẽ bị dập tắt, cả mộ thất chìm vào trong bóng tối.

Thời Sênh dùng thiết kiếm đâm về hướng cửa mộ thất, bây giờ cô phải đi khỏi nơi quỷ quái này trước đã.

...

Đùng đoàng đoàng...

Toàn bộ mặt đất Hoàng lăng đột nhiên chấn động. Đám đại thần còn chưa kịp đi xa kinh ngạc nhìn hướng phát ra tiếng vang, đó là lăng mộ phong bế nữ hoàng Tiện Dương.

Sụp rồi sao?

“Có chuyện gì vậy?”

“Mau đi xem sao...”

Một đám đại thần chạy như bay về hướng lăng mộ. Ai nấy sắc mặt khác nhau, trong lòng không ngừng suy đoán xem đã có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có đánh chết đám người này cũng không đoán được rằng họ sẽ nhìn thấy một nữ hoàng đã chết giờ lại sống sờ sờ.

Vốn cho rằng là lăng mộ có vấn đề gì, ví dụ như bởi vì thợ xây dựng tắc trách nên bây giờ bị sụp đổ, hoặc có sự cố gì đó ngoài ý muốn, ai ngờ được lại nhìn thấy Nữ hoàng sống lại.

Có đại thần sợ hãi đến ngất đi. Đám đại thần còn lại không ngất đi thì trừng mắt nhìn bóng người màu vàng tươi đang đứng trước cửa Hoàng lăng.

Trước mắt một đám người, Thời Sênh vừa đoan trang lại bá khí kéo lê bộ long bào dài đi lên khỏi đống đá đổ nát, tựa như vị đế vương sắp đăng cơ.

Đúng lúc Thời Sênh đang làm màu, vạt áo quá dài mắc vào đống đá, cô không để ý đến, nên ngã nhào về phía sau.

Thời Sênh: “...” Mẹ kiếp!

Bản cô nương đây làm màu một cái dễ dàng lắm sao? Vậy mà không cho cô lấy một cơ hội!!!

Nữ chính mà xuất hiện thì đều phải có thêm hiệu ứng kỹ xảo màu mè tung tóe, vậy mà cô lại xui xẻo như này!!

Ông đây không phục!

Thời Sênh cố gắng đứng vững, kéo vạt áo vung về phía trước. Cô vốn định nhảy lên trước, nhưng khi đã chuẩn bị xong hết động tác nhảy rồi mới nghĩ ra, cơ thể này không có võ công cũng không có linh khí, nhảy nhảy cái mông.

Chư vị đại thần trơ mắt đứng nhìn Nữ hoàng từ xác chết vùng dậy, đầu tiên là động tác tiêu sái vẩy một cái vạt áo, sau đó cơ thể hơi cong lại, sau đó đứng nguyên tại chỗ, đợi đến khi vạt áo hơi hạ xuống, họ lại nhìn thấy Nữ hoàng Bệ hạ vẫn duy trì tư thế ưu nhã ấy đứng nguyên chỗ cũ.

Mọi người: “...”

Chương 1667: Trẫm là thiên hạ (2)

Đây không phải là lần đầu tiên Sênh làm màu thất bại, cho nên cô không hề để tâm chút nào, trấn tĩnh đi từ bậc thềm xuống. Long bào lướt qua mặt đất được lát đá cẩm thạch, thành hình một cánh quạt.

Giữa sườn núi gió nhẹ khẽ thổi lên vạt áo mọi người.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người dường như đều bị đơ ra.

Ngơ ngác đứng nhìn Nữ hoàng Bệ hạ ở trước mặt.

Có khiếp sợ, có khó tin, có sợ hãi, có kinh hoàng... cũng có vui mừng.

Các loại tâm trạng biến đổi qua lại trên mặt những con người này, nhưng không một ai lên tiếng, chỉ có tiếng gió khe khẽ thổi bay vạt áo dài, toàn bộ mặt đất u tĩnh không một tiếng động.

Thời Sênh đứng ở một nơi cao hơn chút, liếc nhìn những người ở phía dưới, “Sao nào, nhìn thấy trẫm không vui sao?”

Phượng Loan Quốc là nước nữ tôn, cho nên lúc này Thời Sênh đang nhìn thấy một đám nữ quan ngũ đại tam thô*. Trong suy nghĩ của Thời Sênh, phụ nữ đều là loại nhỏ nhắn đáng yêu. Giờ đột nhiên nhìn thấy nhiều nữ quan hình thể to lớn như vậy, Thời Sênh thấy có chút không thích ứng cho lắm, ánh mắt không ngừng di chuyển qua lại trên người họ.

*Ngũ đại tam thô: chỉ những người vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô.

Đám đại thần phía dưới tâm tình phức tạp.

Vui ư?

Vui cái gì chứ?

“Bệ hạ, người... người không sao ạ?” Một nữ quan khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng đầu hàng run rẩy hỏi.

Khóe miệng Thời Sênh hơi nhếch lên, “Khiến các ngươi thất vọng rồi, ta còn chưa chết, có phải bất ngờ lắm không? Ta cũng rất bất ngờ. Chứng tỏ là đây là ý trời, ông trời không muốn ta chết đi dễ dàng như vậy.”

Chúng đại thần: “...”

Trên mặt cô rõ ràng là có ý cười, nhưng ý cười đó lại không thể nhìn ra được nửa phần rung động trong đôi con ngươi đen kịt đó. Họ chỉ nhìn thấy từng đợt hàn ý và sự tà ác hắc ám đan xen.

Cô là người phục thù trèo từ trong lăng mộ ra.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Đám đại thần vẻ mặt ngạc nhiên nhưng vẫn dẫn đầu quỳ xuống hành lễ. Cho dù vì lý do gì mà Bệ hạ chưa chết, chỉ cần chưa chết là được, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Có một người quỳ, đương nhiên sẽ có đến người thứ hai.

Có một số người tuy vẫn còn nghi hoặc và khiếp sợ, nhưng lúc này trong hoàn cảnh này cũng không được phép nói gì, chỉ có thể theo những người khác quỳ xuống hô to “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế“. Âm thanh truyền khắp toàn bộ Hoàng lăng.

...

Nguyên chủ chết quá bất ngờ, lại không có con cháu, hoàng vị đương nhiên vẫn để trống.

Nữ hoàng đột nhiên đội mồ sống dậy, người trong cung đều bị dọa cho giật mình kinh hãi. Sau khi đã chắc chắn nữ hoàng thực sự không chết, hậu cung huyên náo mới yên tĩnh trở lại.

Thời Sênh ngồi trước một bàn sơn hào hải vị, cầm đũa ăn cơm, trước mặt có mấy đại thần đang đứng. Đó đều là đại thần thuộc đảng bảo vệ Nữ hoàng ủng hộ nguyên chủ. Tuy nhiên đám người này đều là quan văn, quyền lợi nhỏ đến đáng thương. Nếu so sánh về binh quyền và đại quyền tài chính đám gian thần nắm trong tay thì họ hoàn toàn không có tác dụng gì.

Có một ê kíp hậu trường như vậy, nguyên chủ bị người ta hại chết cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Ta đã chết mấy ngày rồi?” Thời Sênh vừa ăn vừa hỏi.

Đám đại thần đứng đầu giật mình kinh hãi, tại sao lại hỏi câu hỏi thẳng thắn như vậy, họ nên trả lời thế nào đây?

Lời Bệ hạ có thể nói ra, nhưng họ thì không thể nói được.

Vào lúc mấy vị đại thần còn đang băn khoăn không biết nên trả lời thế nào, Thời Sênh đã mất kiên nhẫn gõ mấy cái lên bát, “Khó trả lời lắm sao? Các ngươi muốn nghĩ bao lâu? Đếm số thôi mà cũng không đếm được à?”

Đám đại thần nuốt nước bọt, cẩn thận trả lời, “Bẩm Bệ hạ, ba ngày.”

“Ba ngày?” Thời Sênh nhíu mày. Tuy bối cảnh văn hóa của mỗi thế giới đều không giống nhau, nhưng cũng không thể nào ba ngày đã hạ táng phong lăng rồi chứ, “Mới có ba ngày các ngươi đã khiêng ta đi chôn rồi sao?”

Đám đại thần bị dọa đến run lẩy bẩy, lần lượt quỳ xuống đất, “Bệ hạ, đó đều là do quốc sư tính ra, nói là nội trong ba ngày nếu không phong lăng... sẽ... sẽ...”

“Sẽ làm sao? Nói mau!”

Đám đại thần run cầm cập, “Sẽ... sẽ... đất nước diệt vong.”

Nói xong mấy vị đại thần nhất loạt cúi đầu xuống, bộ dạng đó giống như thể chỉ muốn tìm một nơi để giấu cái đầu mình đi.

“Đất nước diệt vong?” Thời Sênh lặp lại bốn chữ đó.

Quốc sư của Phượng Loan Quốc là ai ta...

Hình như là không mấy tốt đẹp, bề ngoài tỏ vẻ cung kính, nhưng trên thực tế lại rất coi thường, đại khái là cảm thấy một nhân tài như hắn lại phải tự hạ thấp bản thân làm việc cho một nữ hoàng như nguyên chủ, trong lòng thấy rất không công bằng.

Quốc sư có thân phận đặc biệt, không cần hành lễ với Nữ hoàng. Quốc sư ngoài việc không có thực quyền, không thể công bố mệnh lệnh ra thì địa vị gần như ngang bằng với Nữ hoàng.

Cho nên vị trí quốc sư này có thể nói là còn lớn hơn cả vị trí chủ nhân một quốc gia chân chính như nguyên chủ.

Một người như vậy cho dù có bản lĩnh cũng tuyệt đối sẽ không thực lòng thực dạ cống hiến cho quốc gia.

Chuyện nguyên chủ bị hạ độc lần này, chân tướng sự việc ra sao còn chưa được điều tra rõ, hắn lại đã cho người trong vòng ba ngày phải chôn nguyên chủ, như vậy chẳng phải là để che giấu chứng cứ đi sao?

Còn dám tung lời cuồng ngôn mê hoặc dân chúng!

“Lôi quốc sư ra ngoài chém đầu cho trẫm!!” Thời Sênh đập mạnh xuống bàn một cái.

Đoàn đại thần: “???”

“Làm sao? Không chém được à?”

“Bệ hạ, không chém được!!” Đám đại thần sợ hãi hô to.

Bệ hạ người không sao chứ?

Đó là quốc sư đấy, mỗi đời quốc sư đều được lựa chọn cẩn thận kỹ càng, từ nhỏ đã bắt đầu học thuật huyền hoàng, muốn bồi dưỡng nên một quốc sư phải tốn bao nhiêu tinh lực và của cải, vậy mà người lại muốn chém đầu sao?

“Hắn còn dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, các ngươi còn nói không được sao? Chuyện đất nước diệt vong có thể giải quyết bằng việc chôn trẫm sớm hơn được sao?”

“Chuyện này...”

“Trẫm thấy cái tên quốc sư đó tâm địa bất lương, mau lôi ra ngoài chém đầu, đừng để hắn buông lời xàm ngôn mê hoặc dân chúng.”

“Bệ hạ... những lời quốc sư nói chỉ là do suy đoán ra mà thôi, chuyện này không liên quan đến bản thân quốc sư.” Đại thần cố gắng giải thích cho quốc sư, “Quốc sư trong lòng dân là người đức cao vọng trọng, nếu như tùy tiện... e là sẽ kích động dân chúng phẫn nộ.”

Ở trong mắt bách tính bình thường, quốc sư là đại biểu của thần minh, họ không có cách nào nhìn được thần minh, nhưng lại có thể nhìn thấy sứ đồ của thần minh, cho nên thứ sinh vật này chính là tín ngưỡng của họ.

Bỗng dưng đang yên đang lành lôi tín ngưỡng của họ đi chém đầu, không lẽ đám người đó sẽ không tạo phản sao?

Thời Sênh không cho là đúng, “Thay một tên quốc sư khác là được rồi, tùy tiện sắp xếp cho hắn một tội danh... tội phản quốc là được rồi.”

Đám đại thần: “...” Bệ hạ người đừng nói chuyện vu oan giá họa cho người khác nhẹ bẫng như vậy. Người cho là thay một bộ quần áo thôi sao, nói thay là thay ngay được, nói không cần là không cần luôn, đó là quốc sư đấy!!!

Một viên đại thần hít sâu một hơi, “Bệ hạ, mỗi đời quốc sư sau khi kế

vị sẽ bắt đầu bồi dưỡng thế hệ quốc sư tiếp theo, từ lúc Bệ hạ đăng cơ đến giờ mới chỉ có mấy năm, thế hệ quốc sư tiếp theo còn chưa thể nhậm chức được."

Quy tắc của Phượng Loan Quốc là mỗi nữ hoàng một quốc sư, sau khi quốc sư nhậm chức mới bắt đầu lựa chọn bồi dưỡng thế hệ quốc sư tiếp theo.

Chỉ trừ khi quốc sư qua đời hoặc quốc sư có lòng riêng, nếu không nữ hoàng không có quyền được thay đổi quốc sư.

"Các ngươi có chém không đây!!" Thời Sênh không thèm nghe họ bi ba bi bô, "Không chém thì trẫm đích thân đi!"

Mấy vị đại thần tròn mắt nhìn nhau, Bệ hạ đầu óc có vấn đề rồi hay sao?

Bệ hạ nhà họ liệu có phải là đầu óc có vấn đề hay không tạm thời họ chưa biết. Họ chỉ biết rằng nếu bây giờ không làm theo lời Bệ hạ nói thì có thể Bệ hạ sẽ thực sự sẽ đích thân đi chém đầu quốc sư.

"Bệ hạ, chuyện này... chúng ta cũng phải tìm một cái cớ hợp lý mới được." Đại thần A khó xử nói: "Nếu cứ như vậy đi bắt quốc sư thì sẽ bị ngăn cản."

"Vừa rồi ta đã nói với các ngươi rồi cơ mà?" Thời Sênh lườm họ một cái, "Vu oan giá họa mà cũng không biết à? Chính vì có những đại thần như các ngươi nên trẫm mới rơi vào bước đường này. Hãy học hỏi đám người đó đi, đừng có giả bộ thanh cao làm gì. Trẫm mà chết rồi liệu các ngươi có sống tốt được không?"

Chương 1668: Trẫm là thiên hạ (3)

Đám đại thần: "..."

Họ đọc sách thánh hiền, học lễ nghĩa liêm sỉ, sao có thể học theo đám gian thần kia được. Họ mà làm vậy thì có khác gì với lũ gian thần?

"Bệ hạ, như vậy không được..."

"Trẫm nói được là được, còn phí lời nữa ta sẽ chém hết lũ các ngươi luôn đấy!!" Thời Sênh hừ một tiếng, "Dù sao thì bây giờ các ngươi không làm thì đám gian thần đó sớm muộn cũng sẽ xử lý trẫm thôi. Đến lúc đó các ngươi cũng sẽ phải chết, chi bằng chết sớm đi, chết sớm siêu sinh sớm."

Đám đại thần: "..." Họ không muốn chết sớm siêu sinh sớm đâu.

Thời Sênh vẻ mặt lãnh đạm nhìn họ, áo long bào màu vàng tươi khắc họa dung mạo tinh xảo của cô, nhưng cũng tăng thêm sự uy nghiêm không thể dây vào.

Một số người ngoài miệng hô to vì nước vì dân cam tâm tình nguyện đánh đổi cả sinh mạng, nhưng khi thực sự đến lúc đó chưa chắc đã thực sự dám làm.

Có câu uy hiếp đó của Thời Sênh, đám đại thần sợ chết cũng câm miệng lại. Nữ hoàng Bệ hạ đã chết ba ngày dường như bá đạo hơn cả trước kia, tư duy cũng trở nên khác thường.

Mấy vị đại thần bị ép thông đồng làm bậy với Thời Sênh, nghĩ cách làm thế nào để kéo quốc sư xuống nước.

Không ngờ cuộc đời này cô còn có thể được trải nghiệm điều này.

“Bệ hạ...”

Đại thần còn chưa dứt lời, trước mặt đã có một đạo thánh chỉ màu vàng được ném ra. Cô ta ngơ ngác tiếp chỉ, ánh mắt vô thức quét qua những dòng chữ bên trên, sau đó khóe miệng khẽ giật, “Bệ hạ, làm như vậy có thích hợp không?”

Thời Sênh mỉm cười, “Trẫm có phải là Nữ hoàng của các ngươi không?”

Đám đại thần gật đầu.

“Trẫm bình an quay về, các ngươi có vui không?”

“...” Người vui mừng chỉ có bọn họ mà thôi, những người khác nói không chừng sẽ không nín nhịn đâu.

“Nếu đã vui thì có nên cầu phúc cho trẫm hay không?”

Đại thần tay cầm thánh chỉ run cầm cập, hai tay ôm trước ngực, khom lưng cung kính nói: “Cầu phúc cho Bệ hạ là chuyện nên làm, nhưng quỳ như vậy có phải là...”

“Không quỳ thì sao thể hiện được thành ý của họ chứ? Mau đi làm đi.” Thời Sênh xua tay đuổi như đuổi ruồi.

Đoàn đại thần: “...” Họ dám bắt đám gian thần đó quỳ xuống cầu phúc

cho điện hạ sao?

Vốn dĩ gần đây đám gian thần phát triển ngày càng mạnh mẽ hơn. Bây giờ trong triều gần như toàn bộ đều là đảng gian thần Đới gia. Đám người thuộc đảng bảo hoàng của họ bình thường đều chỉ cụp đuôi mà nhìn.

Vốn định tiếp tục khuyên thêm đôi câu, nhưng nhìn người phía trên, mọi người đều sáng suốt lựa chọn câm miệng lại.

“Chúng thần tuân chỉ...”

Làm xong hai chuyện này, đám đại thần mới có cơ hội nói với Thời Sênh thế cục hiện giờ.

Tuy cô mới chỉ ngoẻo có ba ngày, nhưng ba ngày này đã có thể khiến cho những kẻ khác làm được không ít chuyện.

Ví dụ như sau khi cô băng hà, mấy ngày trước Du Vương phụng mệnh vào thành tạm thời chủ trì triều chính.

Lại ví dụ như đảng gian thần Đới Thị, mưu đồ thu lại tất cả binh quyền còn lại, ép buộc đoạt lợi với đảng trung lập.

“Các ngươi nói xem...” Thời Sênh vuốt cằm. “Tại sao Đới Tự không tạo phản? Tự mình làm nữ hoàng có phải sung sướng biết bao nhiêu không? Tại sao bà ta còn phải mất công tạo ra một nữ hoàng bù nhìn rồi đứng sau điều khiển làm chi?”

Đoàn đại thần: “...”

Bệ hạ, câu hỏi người vừa hỏi rất kỳ quái nha, bảo họ phải trả lời sao đây?

“Có vấn đề.”

Không có được câu trả lời, Thời Sênh tự tổng kết một câu, “Vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ, tiếp tục đi.”

Đám đại thần: “...” Bệ hạ chết đi một lần, tại sao bây giờ họ không bắt kịp được mạch suy nghĩ của Bệ hạ nữa rồi?

Ngoài hai chuyện lớn này, thực ra trong cung cũng không có chuyện lớn gì khác, thế nhưng hai chuyện này lại là chuyện quan trọng nhất.

Du Vương là Nhị hoàng nữ. Khi Đại hoàng nữ tạo phản, Nhị hoàng nữ cũng đã từng âm thầm ra tay, nhưng không có chứng cứ gì, cho nên Nhị hoàng nữ vẫn có thể tiếp tục yên ổn sống ở đất phong với thân phận Du Vương.

Không lâu trước đây Du Vương gửi thư đến, nói là đã cưới chính quân, muốn đưa về bái tế.

Phượng Loan Quốc có tập tục như vậy, cho dù là hoàng thất hay bách tính, cưới chính quân đều phải đưa đến mộ tổ bái tế.

Đám đại thần hậu thuẫn bên cạnh nguyên chủ sợ Du Vương có ý đồ bất chính, cho nên đề nghị nguyên chủ từ chối. Nhưng yêu cầu Du Vương đưa ra rất chính đáng, một đám người thương lượng tới thương lượng lui một hồi cũng không tìm được lý do để từ chối, cuối cùng đành phải đồng ý.

Thế là Du Vương đưa người được gọi là chính quân hồi kinh. Sau khi bái tế, Du Vương không nhắc đến chuyện phải đi. Nguyên chủ bận rộn đấu trí đấu dũng với đảng gian thần Đới Thị cho nên cũng không hề giục giã Du Vương. Đợi đến khi nguyên chủ nhớ ra, thì đã

lại sắp đến sinh thần của nguyên chủ, thế là Du Vương lại mượn cớ này để tiếp tục ở lại.

Cho đến khi nguyên chủ xảy ra chuyện bây giờ, Du Vương thay thế nắm quyền.

“Bệ hạ, Du Vương cầu kiến.” Khi đám đại thần còn đang phân tích rốt cuộc Du Vương có mục đích gì, cung nữ từ ngoài điện đi vào bẩm báo.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo liền có mặt.

“Cho cô ta vào đây.”

“Bệ hạ, chúng thần xin tránh mặt trước.” Đám đại thần rất hiểu chuyện rời đi trước.

“Sợ gì chứ, các ngươi không dám gặp người khác à?”

Đám đại thần: “...” Đó chẳng phải là chuyện bình thường sao? Sao lại thành họ không dám gặp người khác rồi?

Bệ hạ, đầu óc người thực sự thật sự không có vấn đề sao?

Thời Sênh không cho họ đi, đám đại thần cũng không dám rời đi, đành phải đứng đợi một bên.

Bên ngoài đại điện, Du Vương theo cung nữ dẫn đường đi vào.

Có lẽ là do gen của hoàng thất tốt, người của hoàng thất so với các nữ nhân khác ở Phượng Loan Quốc đều xinh đẹp hơn nhiều. Đương nhiên nếu là so sánh với thế giới do đàn ông làm chủ, đó thuộc loại hình cao to tráng kiện.

Khác biệt ở chỗ người của hoàng thất trông khá anh khí tuấn mỹ.

Phụ quân của Du Vương cũng là một mỹ nam. Du Vương rõ ràng là được di truyền dung mạo đẹp đẽ của phụ quân, nhưng cũng không mất đi khí khái oai hùng hiên ngang của Nữ hoàng tiền nhiệm.

“Bệ hạ.” Du Vương lại gần, nhìn quét qua đám đại thần đang đứng dựa sát tường đó, sau đó giơ tay khom lưng hành lễ, “Nghe nói Bệ hạ không sao, thực sự là phúc khí củaPhượng Loan Quốc chúng ta.”

Thời Sênh lười biếng lấy tay chống cằm, ngả ngớn đánh giá Du Vương một lượt từ trên xuống dưới.

Du Vương bị ánh mắt đó của Thời Sênh nhìn đến mức thấy cổ quái, khẽ nhìn lại mình một lần. Hôm nay cô ta không có vấn đề gì, sao Nữ hoàng lại nhìn cô ta như vậy chứ?

Thời Sênh đánh giá xong mới mở miệng nói: “Tìm trẫm làm gì?”

Trong lòng Du Vương có chút ngạc nhiên, sao cô ta cứ cảm thấy hôm nay Nữ hoàng có gì đó không đúng lắm?

Ngữ khí nói chuyện và hành vi đều không giống như trước kia.

Trong đầu Du Vương trăm nghìn mối suy nghĩ ngổn ngang. Không bao lâu sau, cô ta hỏi thăm dò: “Nếu Bệ hạ đã không sao, thì ngọc tỷ này đương nhiên phải trả lại cho Bệ hạ rồi.”

“Chỉ có chuyện này thôi à?”

“...” Chuyện này còn không quan trọng sao? Cái bộ mặt chỉ có tí chuyện cỏn con thế này mà ngươi cũng phải đến tận đây của cô ta là

sao chứ, “Vâng, thưa Bệ hạ.”

“Để đồ xuống, ngươi có thể đi được rồi.”

“Bệ hạ, người không sao chứ?” Trong lòng Du Vương càng nghi hoặc hơn, đây là ngọc tỷ đó.

“Ta thì có chuyện gì được chứ, hay là ta không sao thì ngươi thấy bất ngờ và hối hận hả?” Vẻ mặt Thời Sênh châm chọc, ngữ khí vô cùng không có thiện chí, chỉ thiếu chút nữa đã nói thẳng ra có phải ngươi tham gia vào hoạt động phi pháp mưu hại trẫm hay không.

“Sao Bệ hạ lại nói như vậy.” Du Vương vội cúi đầu xuống, “Vi thần sao dám có suy nghĩ như vậy được chứ. Phượng Loan Quốc vẫn rất cần người. Người không sao đó là phúc khi của Phượng Loan Quốc chúng ta.”

Du Vương nói rất hay, tâm tình thu phóng như thường, Thời Sênh có chút không nắm được lời cô ta nói là thật hay giả.

“Đặt ngọc tỷ xuống, ra ngoài đi.” Thời Sênh xua tay. Tên Du Vương này nhìn thì có vẻ có chút thủ đoạn, không biết có phải là nữ chính không nữa.

Du Vương trả lại ngọc tỷ rất dứt khoát, dường như không hề để tâm đến, sau khi đặt ngọc tỷ xuống, liền khom người xin cáo lui.

Chương 1669: Trẫm là thiên hạ (4)

Thời Sênh đuổi mấy viên đại thần đi, sai họ đi làm chuyện cô giao phó.

Một mình Thời Sênh đi tới đi lui trong đại điện.

Nguyên chủ muốn trừng trị hung thủ.

Bây giờ cô còn chưa biết hung thủ là ai, hoặc giả nói đám đại thần này căn bản không hề biết chuyện nguyên chủ bị trúng độc mà chết. Ngự y nói là mệt mỏi quá độ, dẫn đến tim bỗng nhiên ngừng đập.

Mệt mỏi quá độ cái quần què gì chứ!

Nguyên chủ căn bản không hề động vào một ai, hậu cung của nguyên chủ đúng là không thiếu mỹ nam, đa số đều là do đảng gian thần Đới Thị nhét vào, cũng là do nguyên chủ cố tình thể hiện đang đắm chìm trong mỹ sắc không dứt ra được.

Để không bị lột trần, nguyên chủ đã tốn không ít công sức, không những dỗ dành đám mỹ nam đó, mà còn cho người đóng giả mình làm ra loại chuyện không thể miêu tả được bằng lời với đám mỹ nam kia.

Nguyên chủ đã vô cùng cẩn thận, nhưng rốt cuộc là ai hạ độc, hạ độc lúc nào, hạ độc ở đâu vẫn chưa có chút đầu mối nào.

Đảng gian thần Đới Thị hay Du Vương?

“Người đâu, chuẩn bị nước.” Thời Sênh đột nhiên cao giọng gọi.

Đám cung nữ thấy Thời Bệ hạ không ngừng tắm hồ, ai nấy đều không hiểu ra sao.

Bệ hạ bị sao vậy chứ?

Đã tắm mấy lần rồi...

Muốn đuổi khí đen đi cũng không ai làm vậy!

Không phải là lúc nãy quay về đã tắm rồi sao?

Thời Sênh lăn qua lăn lại đến nửa đêm mới ngủ. Cô đã say ngủ, nhưng có một người lại mất ngủ lúc nửa đêm.

...

Sự kiện Nữ hoàng đội mồ sống dậy vốn đã là một chuyện vô cùng kỳ quái, ai ngờ những chuyện kỳ quái hơn nữa còn ở phía sau.

Chuyện lớn thứ nhất là quốc sư bị điều tra ra là thông địch phản quốc, bị bắt vào đại lao, chọn ngày xử trảm.

Chuyện lớn thứ hai là Nữ hoàng yêu cầu bách quan cầu phúc cho mình, bắt buôc phải quỳ ở ngoài điện Kim Loan, nắng mưa bất kể, mỗi ngày hai canh giờ, cầu phúc xong mới được thượng buổi triều sớm.

Hai đạo thánh chỉ đập vào khiến triều thần mờ mịt không hiểu ra sao.

Quốc sư đang yên đang lành sao lại phản quốc thông địch, tại sao họ

lại không tin tưởng cho lắm?

Thế nhưng chuyện này đảng nữ hoàng xử lý vô cùng nhanh chóng, hơn nữa không cho họ cơ hội nói đỡ cho quốc sư, đã đập ra đạo thánh chỉ thứ hai bắt mọi người cầu phúc.

Nữ hoàng dù có sắp bị đoạt hết quyền lợi, thì cũng vẫn là Nữ hoàng, là người tôn quý nhất của toàn bộ Phượng Loan Quốc. Nếu họ không quỳ thì tức là kháng chỉ, là bất kính, nói một cách nghiêm trọng thì chính là tạo phản.

Hơn nữa Nữ hoàng cũng không đòi mạng của họ, chỉ bắt họ quỳ mà thôi.

Làm Nữ hoàng phạt đại thần quỳ mấy canh giờ cũng là chuyện bình thường. Bây giờ chẳng qua chỉ là bá quan văn võ gặp họa tập thể, cùng nhau quỳ mà thôi.

Nghĩ như vậy, dường như cũng không phải là chuyện gì quá mức khó chấp nhận.

Quốc sư cứ thế bị nhốt vào ngục, còn toàn bộ đại thần còn lại đang quỳ ngoài điện Kim Loan, bắt đầu nghi thức “cầu phúc”.

Một số đại thần tuổi tác đã cao, bình thường đã quen được nuông chiều, thượng triều đều có kiệu xe đón rước, nhưng bây giờ đều phải quỳ bên ngoài điện Kim Loan. Còn chưa đến một canh giờ đã có đại thần không chịu nổi.

“Bệ hạ làm vậy là có ý gì chứ? Chúng ta thực sự phải quỳ hai canh giờ thật sao?”

“Trên thánh chỉ chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Hai canh giờ, kém một

khắc thôi cũng không được. Ta đã từng này tuổi rồi, ôi chao... cũng không biết sau khi quỳ hai canh giờ rồi có đứng dậy được không nữa.”

“Bệ hạ đột nhiên hạ lệnh bắt quốc sư còn chưa nói đến, bây giờ lại còn ra một đạo thánh chỉ cổ quái đến như vậy. Chúng ta càng nghĩ càng thấy không đúng.... Đới thừa tướng, ngài nghĩ chuyện này thế nào?”

Người được gọi là Đới thừa tướng là một nữ quan quỳ ở giữa, khoảng dưới 50 tuổi, tóc mai đã điểm bạc. Bà ta quỳ thẳng tắp, con ngươi khép hờ, hoàn toàn khác với đám triều thần xì xào bàn tán, mỗi người một vẻ ở xung quanh.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Đới Tự khẽ mở mắt ra, “Thánh chỉ Bệ hạ đã hạ xuống, kẻ làm đại thần như chúng ta chỉ có thể chấp hành. Chư vị đại nhân vẫn nên tiết kiệm sức lực để lát nữa thượng triều đi thì hơn.”

Thanh âm của bà ta không nhanh không chậm, không hề giống với kẻ gian thần quyền lực khuynh đảo Phượng Loan Quốc, mà giống một người đọc sách, thông tỏ thư sinh khí chất ưu nhã hơn.

Bà ta dừng hơi thở, tiếp tục nói, “Hơn nữa, cầu phúc cho Bệ hạ cũng là chức trách của kẻ làm triều thần như chúng ta, chư vị đại thần có gì phải oán thán đây?”

Đám đại thần đang không ngừng oán thán vì câu nói này của Đới Tự bỗng chốc không dám lên tiếng nữa.

Người thuộc đảng bảo hoàng trao đổi bằng ánh mắt với nhau, trong lòng thấy khinh, ngoài miệng nói thì hay ho lắm, nhưng trong số những người ở đây, Đới Tự là kẻ đáng ghét nhất, dám nói ra những

lời này, cũng không sợ cắn phải lưỡi.

Đới Tự không để ý tới những ánh mắt đó, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Bà ta có một dự cảm, lát nữa khi thượng triều, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Hai canh giờ có thể nói là đòi cái mạng già của một số đại thần, quỳ xong đứng dậy họ cảm thấy chân đã không còn là của mình, run lẩy bẩy đi lên điện Kim Loan.

Nữ quan cận thân của nữ hoàng đi từ bên cạnh ra, cao giọng hét, “Có chuyện khởi tấu, không có chuyện gì thoái triều.”

“Bệ hạ đâu?”

“Sao Bệ hạ lại không đến?”

Đại thần bỗng chốc dựng cả lông lên. Họ quỳ suốt hai canh giờ ngoài điện Kim Loan, kết quả nữ hoàng không thấy mặt đâu đã thoái triều rồi sao?

Nữ quan vẻ mặt trang nghiêm, “Hôm qua Bệ hạ bị kinh sợ, thân thể không khỏe, cần tĩnh dưỡng. Chư vị đại thần nếu có chuyện khởi tấu thì để lại tấu chương cho hạ quan, hạ quan sẽ dâng lên cho Bệ hạ.”

Đới Tự đứng yên giữa một đám đại thần đang nhao nhao lên. Bà ta còn tưởng rằng trên triều đường sẽ có một trận đánh ác liệt, ai biết cô ta căn bản không hề lộ diện.

Nữ quan xác định những đại thần này đều không có chuyện gì liền tuyên bố thoái triều rồi rời khỏi điện Kim Loan.

“Thừa tướng, chuyện này là thế nào? Bệ hạ muốn chơi chúng ta

sao?” Bắt họ uổng công quỳ suốt hai canh giờ như vậy sao?

“Trương đại nhân, hãy cẩn trọng lời nói.” Đới Tự lãnh đạm nhắc nhở.

Đây là điện Kim Loan, là Hoàng cung, dám cuồng ngôn như vậy cũng không sợ bị mất đầu sao.

Trương đại nhân vội vàng nhìn bốn xung quanh, phát hiện đều là người phe mình mới thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Ba ngày nay phải chăng Bệ hạ đang...”

Bà ta chỉ vào đầu mình.

Phải chăng là đầu óc bị hỏng luôn rồi.

Bây giờ toàn bộ triều đường gần như là đều do thừa tướng khống chế. Nữ hoàng còn có thể tạo ra được sóng gió gì chứ? Lại dám giày vò họ như vậy!!!

Đới Tự trầm ngâm giây lát, “Bệ hạ thế nào còn phải nghe ngóng xem sao đã.”

Hôm qua khi hạ táng, bà ta không đi theo, nhưng đã phái không ít người đi cùng. Theo những người đó bẩm báo lại, sau khi có một tiếng nổ lớn vang lên, Nữ hoàng Bệ hạ đi từ trong Hoàng lăng đi ra.

Bà ta lại cho người hỏi đám thợ phong lăng lúc đó, chứng thực rằng khi đó họ đang phong bế mộ thất chính lại, đột nhiên nổ lớn, sau đó họ liền nhìn thấy Bệ hạ mặc long bào màu vàng tươi xuất hiện ở đó.

Cũng tức là không thể tồn tại chuyện đánh tráo.

Nhưng sự thay đổi lúc này đây của Nữ hoàng, khiến cho Đới Tự

không thể hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, là cô ta cố ý làm như vậy, hay là đã tìm được thứ để dựa vào?

“Đới thừa tướng, Bệ hạ có khẩu dụ cho ngài.”

Nghe thấy âm thanh đó, mọi người lập tức nhìn qua bên phát ra âm thanh. Nữ quan vừa nãy rời đi không biết đã xuất hiện ở đại điện từ lúc nào.

Đới Tự thuần thục khom lưng, các đại thần khác thấy vậy cũng lần lượt khom lưng hành lễ theo.

“Phụng khẩu dụ Bệ hạ, lệnh cho Đới thừa tướng giám sát chuyện cầu phúc của văn võ bá quan, nếu có người kháng chỉ, nghiêm trị không tha...”

Giọng nữ quan vang lên bên ngoài đại điện, đảng gian thần Đới Thị vừa nghe vậy liền thở phào.

Thừa tướng đại nhân giám sát thì họ không cần sợ như vậy nữa, có thể lười biếng thoải mái hơn đôi chút, thế nhưng họ còn chưa kịp thở phào dứt một hơi, đã nghe được câu cuối của nữ quan.

“... Để thể hiện tấm lòng ái quốc hộ chủ của thừa tướng, thời gian cầu phúc của thừa tướng tăng lên nửa canh giờ. Nếu bao che cho những người khác, thời gian sẽ tăng lên theo bội số. Khâm thử.”

Chương 1670: Trẫm là thiên hạ (5)

Các vị đại thần ngẩn ngơ, ngay cả Đới Tự cũng có chút ngơ ngác, thế nhưng bà ta đã nhanh chóng hiểu ra.

Trong những chuyện khác Nữ hoàng không làm gì được bà ta, cũng chỉ có thể dùng thân phận Nữ hoàng ép bà ta chút chuyện cỏn con thế này, để bà ta không có lý do để kháng chỉ.

Hiểu rõ điểm này, Đới Tự liền ung dung bình thản tạ ơn tiếp chỉ.

Bệ hạ muốn chơi cùng bà ta, thì bà ta sẽ xem xem Nữ hoàng mà bà ta đã chứng kiến cả quá trình trưởng thành từ nhỏ tới lớn này có thể giở được những chiêu trò gì.

Đới Tự từ chối đi cùng với triều thần, một mình rời khỏi điện Kim Loan trước.

Các triều thần khác châu đầu ghé tai vào với nhau, một lúc sau mới rời đi hết.

Ở một hành lang cách đó không xa, Thời Sênh dựa vào cây cột, đưa mắt nhìn đám triều thần đó rời đi.

“Bệ hạ, thừa tướng không hề nổi giận, cũng không hề nghi ngờ, chỉ lạnh nhạt tiếp chỉ.” Nữ quan đứng đằng sau Thời Sênh bẩm báo chuyện khi nãy ở điện Kim Loan.

“Quả là người làm đại sự.” Thời Sênh nói, “Đáng tiếc, lại muốn tạo

phản trẫm.”

Nữ quan lộ vẻ mặt không hiểu, Bệ hạ đang vừa khen thừa tướng, nhưng lại vừa tiếc nuối, là có ý gì đây?

“Ngày mai rắc ít đá vụn ở bên ngoài điện Kim Loan.” Thời Sênh dặn dò nữ quan, “Mài nhọn đá cho trẫm, tốt nhất là phải để cho họ ký ức sâu sắc.”

Vẻ mặt nữ quan kinh ngạc, “Bệ hạ... chuyện... chuyện này không ổn lắm?”

Thời Sênh vỗ lên long bào không có chút bụi bẩn nào, kéo mép áo đứng thẳng người dậy, ánh mắt dừng lại trên mái hiên ở phía xa xăm, “Họ đều nói trẫm ngu ngốc vô năng, có tùy hứng làm bậy hơn nữa cũng chẳng hề gì cả.”

Nữ quan ngẩn người nhìn bóng lưng Thời Sênh rời đi, lần đầu tiên cảm thấy bóng lưng của điện hạ kiên nghị như thế, để lộ ra khí thế kẻ mạnh không sợ hãi bất cứ thứ gì.

Đây mới là khí thế một người làm nữ hoàng nên có.

Nữ quan bỗng nhiên có một cảm giác, sau này bầu trời này... sẽ không giống như trước kia nữa.

...

Ngày hôm sau các vị đại thần cầu phúc nhìn thấy những viên đá ngổn ngang rơi ngoài điện Kim Loan, tức thì trước mắt đen kịt lại. Bệ hạ muốn làm gì vậy chứ?

Muốn đòi cái mạng già của họ sao?

Chỉ quỳ hai canh giờ không thôi đã sắp đòi luôn cái mạng già của họ rồi, nếu cứ quỳ như vậy chẳng phải sẽ phải chết ở đây luôn sao?

Đám đại thần lần lượt phản đối, muốn cầu kiến Bệ hạ. Ngoài điện Kim Loan huyên náo như cái chợ rau.

“Bệ hạ đến.”

Nghe tiếng hô dài này các đại thần ngừng kêu gào huyên náo lại, lần lượt nhìn về phía người đang đứng trên bậc thềm trước điện Kim Loan.

Có đại thần lần đầu tiên gặp Bệ hạ sau khi người đội mồ sống dậy, cảm giác hoàn toàn khác so với trước kia, không có cảm giác ràng buộc co cụm không dám mở rộng móng vuốt nữa, cả người đều lộ ra khí phách vương giả bễ nghễ thiên hạ.

Dường như họ đã nhìn thấy được bóng dáng của Nữ hoàng tiền nhiệm.

Đây mới là khí thế cần có của một bậc đế vương.

“Làm sao? Có ai không phục?” Thời Sênh đứng trên bậc thềm, từ trên cao nhìn xuống đám đại thần ở phía dưới.

“Bệ hạ, chúng thần cầu phúc không có vấn đề gì, nhưng còn...” Có vị đại thần nói rồi nhìn những viên đá vụn dưới đất, thế này thì bảo họ phải quỳ thế nào đây?

“Có vấn đề gì sao?” Ngữ khí Thời Sênh không hề thay đổi, dường như cô không biết vị đại thần kia có ý gì.

“Bệ hạ, người làm như vậy, là muốn đòi mạng người. Rất nhiều vị đại nhân tuổi tác đã cao, mỗi ngày quỳ hai canh giờ đã là cực hạn rồi, bây giờ còn thêm những viên đá vụn này thì...”

Khóe môi Thời Sênh khẽ cong lên, “Trong số các ngươi có ai có ý kiến với mệnh lệnh của trẫm?”

Ông đây còn không trị nổi đám gian thần các ngươi sao. Bản cô nương đây là tổ tông của gian thần đấy nhé.

Đám đại thần: “...” Rốt cuộc là có nghe họ nói không vậy?

Đám đại thần nhất thời không có ai lên tiếng phản đối.

Thời Sênh xua tay, “Nếu không có ai có ý kiến thì bây giờ bắt đầu luôn đi.”

Đậu mé...

Họ không có ý kiến lúc nào cơ chứ!!

Bệ hạ, người lý giải như vậy có phải là kỳ quái lắm không?

“Bệ hạ, người cố ý giày vò chúng thần sao?” Gian thần số 1 đảng gian thần không phục đứng ra, “Chúng thần có chỗ nào sai chứ?”

Thời Sênh chớp chớp mắt, “Có chỗ nào sai? Ngươi hỏi trẫm sao?”

Gian thần số 1 đảng gian thần ưỡn thẳng ngực, “Xin Bệ hạ chỉ rõ. Nếu Bệ hạ không thể chỉ ra một lý do khiến quần thần tin phục thì chư vị đại thần không thể tin phục được.”

Vẻ mặt nữ tử đứng trên bậc thang huênh hoang, giọng nói huênh

hoang vang vọng khắp đất trời, “Trẫm là thiên hạ.”

Chư vị đại thần không biết là bị dọa cho sợ hãi, hay là nhất thời quên mất phản ứng lại, mà hết thảy đồng loạt ngẩn người đứng nhìn Thời Sênh.

Thấy mọi người không có phản ứng gì, Thời Sênh nói tiếp: “Các ngươi có ý kiến thì cũng nín lại cho trẫm. Nếu không phục các ngươi có thể đuổi trẫm từ cái vị trí này xuống, chỉ cần một ngày trẫm còn ở vị trí này, thì các ngươi đều phải nghe theo trẫm... chào mừng các ngươi tới tạo phản.”

Chào mừng các ngươi tới tạo phản?

Các ngươi tới tạo phản?

Tạo phản?

Phản?

Họ có nghe lầm không vậy?

Lời nói này phát ra từ miệng Bệ hạ sao?

Từ các bậc thượng vị kiêng kỵ nhất chính là hai chữ tạo phản, vậy mà cô ta lại dám nói ra như vậy. Chẳng lẽ ba ngày đó đã thực sự khiến đầu óc cô ta bị hỏng luôn rồi sao?

Không khí vô cùng quỷ dị, đám đại thần nhìn nhau, nhất thời không dám lên tiếng phản đối.

Họ không dám tiếp lời.

Ánh mắt Thời Sênh quét một vòng trên người tên gian thần Đới Tự. Vị thừa tướng này từ đầu đến cuối đều duy trì trạng thái cao lãnh, không nói lời nào, chỉ nhìn xuống mặt đất.

Cho đến khi Thời Sênh nhìn bà ta, Đới Tự mới ngẩng đầu lên, ánh mắt giao với Thời Sênh. Một khoảnh khắc giống như có điện quang hỏa thạch lóe sáng trong không trung.

Tim Đới Tự đập mạnh, trong lòng bỗng xuất hiện ý muốn thoái lui.

Ánh mắt lãnh đạm đến mức “thế giới này không liên quan đến ta” đó khiến người ta không khỏi sợ hãi trong lòng.

Khoảng thời gian ba ngày đó, Nữ hoàng Bệ hạ rốt cuộc đã trải qua những gì?

Đới Tự nhất thời không nắm được, di chuyển ánh mắt đi chỗ khác trước. Bà ta có thể đi đến được vị trí như ngày hôm nay chính nhờ vào sự cẩn trọng, biết co biết duỗi.

Đới Tự quỳ xuống trước. Các đại thần khác thấy vậy, do dự đôi chút nhưng cũng vẫn quỳ xuống theo.

Thừa tướng đã quỳ xuống cả rồi, họ còn không quỳ, thì chẳng phải là muốn tạo phản thật sao?

Khoảnh khắc mọi người quỳ xuống đó, sắc mặt của đám đại thần thay đổi cực lớn. Có người thông minh đeo theo bảo hộ đầu gối trong ống quần, thì còn tạm ổn, nhưng thời gian lâu một chút, đá cao thấp không bằng nhau lại còn có đầu nhọn, vẫn rất khó chịu.

Có người có lẽ cả đời này cũng chưa bao giờ phải chịu tội như vậy.

“Mang ghế ngồi ra đây cho trẫm.” Thời Sênh nghiêng đầu dặn dò nữ quan.

Nữ quan nghi hoặc một lát, nhưng biết đó không phải là chuyện cô ta có thể hỏi, ít nhất là vào lúc này là không thể hỏi, nên cung kính khom lưng đáp: “Thần tuân lệnh!”

Thời Sênh cho người mang ghế đến, ai ngờ họ lại mang ghế rồng đến.

Được thôi, dù sao thì trẫm cũng là Nữ hoàng, ngồi ghế rồng cũng không có gì là không đúng cả.

Thời Sênh bắt chéo một chân, “Hôm nay chúng ta thượng triều ở đây.”

Đám đại thần đang quỳ dưới đất: “...”

Bệ hạ điên thật rồi.

“Sao nào, không có chuyện gì khởi tấu à?” Không ai lên tiếng, Thời Sênh đành phải lên tiếng hỏi. Cô là một Nữ hoàng có đạo đức nghề nghiệp nha.

Đám đại thần nhìn nhau, cô ta định thượng triều ở đây thật sao? Từ thời khai quốc cho đến nay, chưa có nữ hoàng nào xằng bậy như vậy. Không đúng, tự cổ chí kim cũng chưa thấy có vị Hoàng đế nào xằng bậy như vậy.

“Bẩm Bệ hạ, vụ án tham ô của Sử bộ thị lang đã bị trì hoãn nhiều ngày, xin Bệ hạ minh xét.” Đảng gian thần dưới sự chỉ thị của Đới Tự đứng ra bẩm báo.

Sử bộ tương đương với bộ phận nhân sự ở thời hiện đại. Đới Tự muốn sắp xếp quan viên để nắm giữ toàn bộ quyền lợi trong tay mình. Những người khác không thông đồng làm bậy, đương nhiên sẽ bị vu oan giá họa.

Chương 1671: Trẫm là thiên hạ (6)

Bên trong Sử bộ đã bị Đới Tự đổi thành người của mình gần hết. Vị thị lang này là số ít quan viên không chịu thông đồng làm bậy, cho nên mới có chuyện này xảy ra.

“Tham ô à?” Đầu ngón tay Thời Sênh ma sát vào cằm, “Vậy thì phạt đi lưu đày thôi.”

Đảng gian thần hơi kinh ngạc. Trước đây vụ án này vẫn luôn bị áp lực không xử, chính bởi vì có đảng bảo hoàng ngăn cản. Đây là người cuối cùng của họ ở Sử bộ, nếu bị Đới Tự xử lý mất, thì Sử bộ sẽ chính thức trở thành thiên hạ của Đới Tự bà ta rồi.

Lúc này Bệ hạ lại dễ dàng quyết định như vậy...

Họ còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Nữ hoàng ở bên trên nói tiếp: “Phía trên Sử bộ thị lang, chịu tội liên đới, cùng bị lưu đày.”

Cái gì?

Vừa rồi họ bị ảo giác nên nghe nhầm đúng không?

Bệ hạ nói là phía trên Sử bộ thị lang cùng bị lưu đày sao?

“Bệ hạ!” Đới Tự cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói nghiêm khắc mang theo áp lực, “Người làm vậy là không hợp quy tắc, không đúng với quốc pháp. Từ xưa đến nay chưa từng có vụ án nào một cá nhân phạm tội, những người khác lại bị liên đới chịu tội cả.”

“Thì bây giờ có rồi chứ sao.”

Chút khí thế cỏn con này mà đòi dọa được ông đây sao?

Khi ông đây vác kiếm đi dọa người còn không biết ngươi đang ở đâu nghịch bùn đấy!

Thiểu năng!

Tim Đới Tự đập mạnh, cố nén cảm giác kỳ lạ trong lòng lại, “Bệ hạ, người đừng gây sự vô cớ. Người làm vậy sẽ khiến lòng dân dao động.”

“Dù sao thì các ngươi cũng sắp tạo phản rồi, có lay động một tí ta cũng không quan tâm.” Hoàng nhị đại Sênh xua tay, ngữ khí tùy ý, “Nếu không thì hay là bây giờ các ngươi tạo phản luôn đi?”

Đới Tự: “...”

Đám đại thần: “...”

Chắc chắn là Bệ hạ điên thật rồi.

Lại dung túng cho họ tạo phản.

Con ngươi Đới Tự híp lại, phía trên Sử bộ thị lang, bây giờ cơ bản đều là người của bà ta, ý tứ chịu tội liên đới này bà ta hiểu rất rõ.

“Bệ hạ, chịu tội liên đới cũng phải có một lý do chứ?”

Thời Sênh nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, tức thì bịa ra một lý do, “Dung túng cấp dưới tham ô có được không?”

F*...

Người đâu, lôi vị nữ hoàng này ra ngoài chém đầu đi.

Trước đây nữ hoàng ngu ngốc thì ngu ngốc, nhưng ít nhất cũng không gây sự vô cớ và cưỡng từ đoạt lý như vậy.

Còn như thế này thì đúng là điên thật rồi!!!

Đới Tự cố nén lại lửa giận đang cuồn cuộn trong lòng, trầm giọng nói: “Bệ hạ, lý do này của người quá khiên cưỡng. Quan viên của các ty Sử bộ ai làm đúng chức trách người đó. Thuộc hạ tham ô lại có thể bắt cấp trên cùng chịu tội liên đới được sao?”

“Vậy thì đổi lý do khác, nhìn họ chướng mắt được không?”

Đám đại thần: “...” Vậy chi bằng dùng cách khi nãy còn hơn.

“Bệ hạ, đây không phải là trò đùa trẻ con.” Con ngươi Đới Tự đã hiện lên sắc lạnh.

“Thừa tướng còn biết đây không phải là trò đùa trẻ con sao?” Khóe miệng Thời Sênh cố nén ý cười nhạt.

“Đương nhiên là thần biết.” Lưng Đới Tự càng thẳng tắp, trịnh trọng trả lời.

Thời Sênh âm u cười, “Vậy thì chúng ta chơi trò kích thích một chút.”

Đới Tự: “???” Sao chủ đề lại chuyển nhanh vậy chứ?

Thời Sênh giơ ngón tay ra, “Ta cho ngươi hai sự lựa chọn, thứ nhất,

thả tên Sử bộ thị lang đó ra khôi phục chức vụ. Thứ hai, cho tên sử bộ thị lang cùng với người của ngươi cùng cút đi, ngươi chọn đi.”

Đới Tự: “...”

Thời Sênh giơ ra ngón tay thứ ba, “Còn có lựa chọn thứ ba nữa, bây giờ tạo phản luôn và ngay đi.”

[...] Ký chủ có bệnh à, sao cô cứ dung túng cho bà ta tạo phản vậy?

Trong lòng Thời Sênh coi thường, đã bảo ngươi đọc nhiều sách vào mà ngươi không nghe, cho nên mới ngu ngốc như vậy đấy.

[...] Vậy cô nói đi tại sao lại dung túng cho bà ta tạo phản chứ!!!

Thời Sênh cao lãnh hừ một tiếng, tại chán.

[...] Đồ thần kinh.

“Bệ hạ, thần không có ý tạo phản.” Đới Tự khom lưng.

“Vậy thì ngươi chỉ có hai sự lựa chọn, giữ người của ngươi, hoặc là thả người của trẫm.”

Trong con ngươi Đới Tự lướt qua ánh sáng, “Bệ hạ, thứ cho vi thần nhắc nhở người, bây giờ người không có nhiều người có thể dùng được.”

Ái chà chà, còn dám uy hiếp ngược lại ông đây nữa cơ à?

Được lắm, giỏi đấy chứ!

Kiếm của ông đâu!

“Ngươi không phải là người à?” Thời Sênh như cười như không nhìn Đới Tự, “Nếu Đới thừa tướng không phải là người để trẫm dùng thì trẫm thấy vị thừa tướng này cũng phải phế bỏ đi thôi, Đới thừa tướng thấy sao?”

“Bệ hạ!”

“Sao? Muốn giết trẫm sao? Trùng hợp quá, trẫm cũng muốn giết chết ngươi, chi bằng chúng ta cùng đánh một trận xem sao!” Thời Sênh bắt đầu vén long bào lên, “Xem xem ngươi giết chết trẫm, hay là trẫm giết chết ngươi.”

Nói thẳng toẹt ra như vậy, đây là muốn xé nát mặt nạ ra đây mà, chư vị đại thần run rẩy lẩy bẩy, sao cứ cảm thấy Bệ hạ như đang tự tìm đường chết là như thế nào.

Đới Tự: “...”

Gian thần Đới thừa tướng và Nữ hoàng Bệ hạ đối đầu nhau ở bên ngoài điện Kim Loan, cuối cùng vì Nữ hoàng Bệ hạ cực kỳ mặt dày, hơn nữa còn không sợ chết nên đã thắng một ván.

Đới Tự lần đầu tiên phải chịu đựng như vậy.

Khi về phủ bộ dạng như bị táo bón, người trong phủ còn không dám tiến lên nói chuyện.

Duy chỉ có đồng đảng bên cạnh Đới Tự dám hỏi đôi ba câu.

“Thừa tướng, Bệ hạ bỗng nhiên như phát điên là sao chứ? Lại dám đối đầu với người như vậy. Trên tay cô ta bây giờ chỉ còn lại mấy tên Cấm vệ quân ở hoàng thành có thể điều động được, chi bằng chúng

ta...”

Đảng gian thần ra dấu tay diệt khẩu.

Bây giờ toàn bộ đại quyền của Phượng Loan Quốc đều nằm trong tay họ, muốn ép nữ hoàng thoái vị chẳng qua chỉ là chuyện trong một câu nói. Nhưng thừa tướng lại do dự không chịu ra tay, họ cũng không hiểu là tại sao nữa.

“Chuyện không đơn giản như người ta nghĩ.” Đới Tự trầm ngâm, “Cấm vệ quân của hoàng thành không dễ đối phó.”

“Cấm vệ quân có bao nhiêu người đâu, chúng ta có nhiều người như vậy còn sợ không đối phó được với chúng sao?”

Đới Tự lạnh giọng cảnh cáo, “Cấm vệ quân đều được chọn lọc kỹ càng, hoàn toàn khác với tướng sĩ thông thường, chỉ riêng điểm này mà các ngươi còn không biết hay sao?”

Những người khác nhìn nhau, họ đương nhiên biết rõ Cấm vệ quân ai nấy đều là cao thủ, nhưng số người của Cấm vệ quân có đáng là bao, có thể dùng chiến thuật số đông để tiêu hao dần diệt gọn Cấm vệ quân.

“Nếu bây giờ cô ta đã xé bỏ mặt nạ với chúng ta, thì chúng ta cũng không cần phải lén lút như trước nữa, thừa tướng, phản đi thôi.”

“Đúng vậy đấy thừa tướng, người xem đi bây giờ cô ta có khác gì kẻ điên đâu. Ta thấy cô ta bị ép đến phát điên không còn đường lui nữa rồi.”

“Đủ rồi!” Đới Tự quát, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, “Chuyện này ta đã có sắp xếp. Chuyện kêu các ngươi điều tra các ngươi đã điều tra được

chưa?”

“Thừa tướng...”

Đới Tự trừng mắt nhìn, người đó bỗng rụt cổ lại, nhỏ giọng đáp, “Chưa điều tra được, người của chúng ta nói không hề ra tay, không biết có phải là người của Du Vương hay không...”

Chuyện nữ hoàng tự dưng chết một cách kỳ lạ trước đây không hề liên quan đến họ.

Đương nhiên họ cũng đã chuẩn bị xong hết, nhưng chưa kịp ra tay đã có người khác làm trước rồi.

“Người khả nghi nhất chính là Du Vương, đã cho người theo sát Du Vương, có tin tức gì sẽ lập tức báo về.”

“Không có mệnh lệnh của ta, không một ai được phép manh động.”

“... Vâng.”

...

Ngự thư phòng.

Thời Sênh đi qua đi lại, đảng bảo hoàng đang đứng một bên đợi lệnh đều mang dáng vẻ muốn nói nhưng không dám nói.

“Các ngươi nói xem, bây giờ tên thiểu năng Đới Tự đang kiêng kỵ nhất là chuyện gì?” Thời Sênh chợt nghiêng đầu hỏi người đảng bảo hoàng.

“... Bệ hạ sao lại nói vậy ạ?” Đảng bảo hoàng toàn những người

không rõ chân tướng chỉ biết gặm dưa xem kịch.

Thời Sênh coi thường liếc nhìn họ một cái.

Nhận được ánh mắt coi thường từ Bệ hạ nhà mình, đám đại thần đảng bảo hoàng cũng rất vô tội. Bệ hạ coi thường họ như vậy là sao chứ?

Trên người nguyên chủ có thứ gì đáng để tên Đới Tự đó kiêng kỵ chứ?

Ngọc tỷ?

Thứ đồ chơi đó trước đây đến cả Du Vương cũng cầm được, Đới Tự muốn có được chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Không phải là ngọc tỷ, vậy thì là cái gì đây?

Chương 1672: Trẫm là thiên hạ (7)

“Bệ hạ, ý của người là, Đới Tự trước giờ chưa chịu ra tay là bởi vì bà ta còn đang kiêng kỵ điều gì đó sao?” Đại thần số 1 đảng bảo hoàng hỏi thăm dò.

Thời Sênh lườm, “Chẳng phải các ngươi vẫn tự xưng mình là kẻ đã đọc hết sách trong thiên hạ sao? Chuyện này khó hiểu lắm à?”

Vừa rồi cô đã nói ra như vậy rồi, ý nghĩa hiện trên mặt chữ vô cùng rõ ràng rồi, họ vẫn còn phải hỏi lại. Sách họ đọc là loại cho chó ăn hết sao?

Đảng bảo hoàng: “...” Bệ hạ người đừng có gây sự vô cớ như vậy có được không, là Bệ hạ tự dưng phụt ra một câu, hoàn toàn không cho họ cơ hội để phản ứng, làm sao họ biết được người đang nghĩ gì chứ.

Thời Sênh vuốt cằm, “Các ngươi có biết Tiên hoàng để lại cho trẫm thứ gì để bảo toàn tính mạng không?”

Đảng bảo hoàng: “...” Sao họ biết chuyện này được chứ!

Thời Sênh nhìn vẻ mặt ngơ ngác của họ, đành xua tay, “Thôi được rồi được rồi, các ngươi mau lui đi, rảnh rỗi không có việc gì làm thì nghĩ thêm vài vụ vu oan hãm hại nữa đi.”

Đám thiểu năng chủ tử chết rồi còn không biết nguyên nhân chết này, cô dựa vào được mới gọi là lạ đó.

Đuổi đám đại thần phe đảng bảo hoàng đi, Thời Sênh ở ngự thư phòng lục tung tất cả lên, ngay cả tường cũng không tha. Người hầu nhìn thấy cũng kinh sợ. Bệ hạ đang làm gì vậy chứ?

Đới Tự chắc chắn là có tâm tư làm phản, nhưng bà ta cứ trì hoãn không chịu ra tay, chắc chắn là có thứ gì đó khiến bà ta kiêng kỵ.

Trong ký ức của nguyên chủ không có thông tin gì về chuyện này. Nữ hoàng tiền nhiệm khi xử lý hai hoàng nữ đã lâm bệnh trọng. Nguyên chủ còn không được gặp Nữ hoàng tiện nhiệm lần cuối trước khi chết.

Không tìm được gì trong Ngự thư phòng, Thời Sênh lại đi đến tẩm cung tìm.

“Bệ hạ, Văn quý quân đợi người đã lâu.” Thời Sênh vừa đến tẩm cung, cung nữ đã vội vàng chạy đến.

“Ai?” Thời Sênh ngẩn người.

“Văn quý quân.”

Cung nữ nhắc.

Thời Sênh chớp chớp mắt, giật mình nghĩ ra nguyên chủ còn để lại một khối di sản phong phú.

Khối di sản này nếu mà để Phượng Từ biết được, chắc chắn là sẽ náo loạn tung trời luôn.

Vị Văn quý quân này trước đây là người nguyên chủ “sủng ái” nhất, có thể nói là độc bá hậu cung, khiến vô số nam tử đố kỵ không

ngừng.

“Không gặp, không gặp.” Thời Sênh xua tay.

“Bệ hạ, đó là Văn quý quân.” Cung nữ nhấn mạnh nhắc nhở, đó chẳng phải là người được Bệ hạ thích nhất sao?

“Không gặp.” Văn quý quân võ quý quân cái gì, không phải nàng dâu thì đều không gặp.

“Tại sao Bệ hạ lại không muốn gặp ta?” Một mỹ nam mặc trang phục sang trọng, mang theo một đám cung nữ đi từ phía sau tới, giọng nói ấm ức. Hắn đứng ở phía xa, giữa một đám người, vẻ mặt tủi hờn nhìn Thời Sênh.

Cũng may hắn thuộc loại có nhan sắc, chứ không phải là kẻ chỉ biết to son điểm phấn như trong tưởng tượng của Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt ngay lập tức. Dù có đẹp thế nào cũng không phải là nàng dâu nhà cô. Nàng dâu nhà cô mới là người đẹp nhất, hừ.

Văn quý quân đi từ bên kia lại, ấm ức vô cùng nhìn Thời Sênh, “Bệ hạ, tại sao người lại không muốn gặp ta? Có phải là ta đã làm sai ở đâu rồi không?”

Thời Sênh trầm mặc quay sang một bên.

Ngươi đừng có nói như vậy với ông đây, cho dù ngươi có ấm ức đáng yêu cỡ nào cũng không bì được với một sợi tóc của nàng dâu nhà ông, thật đấy!!!

“Bởi vì ta không thích ngươi.” Thời Sênh đi mấy bước xông vào tẩm

cung, “Mấy người các ngươi đuổi hết đám người ở hậu cung đó đi cho trẫm, không giữ lại một ai hết. Sau này trẫm sẽ làm một nữ hoàng chăm lo việc nước.”

Cung nữ: “...” Bệ hạ thực sự là không sao thật chứ?

Bệ hạ xưa nay vẫn luôn đắm chìm trong mỹ sắc bây giờ lại bỗng nhiên thay đổi muốn chăm lo việc nước sao?

Đùa à?

Còn Văn quý quân nghe những lời này lại trắng bệch mặt, vội vàng đuổi theo đi vào tẩm cung, “Bệ hạ...”

Đáp lại hắn chỉ có tiếng cánh cửa tẩm cung đóng lại phịch một cái.

Nữ hoàng muốn giải tán hậu cung. Đám người trong hậu cung đó bỗng chốc ngơ ngẩn, chạy đến bên ngoài tẩm cung của Thời Sênh khóc lóc ầm ĩ.

Thời Sênh trấn tĩnh ở trong tẩm cung lật tung tất cả lên, chỉ coi những âm thanh ồn ào bên ngoài là tiếng nhạc đệm bên tai.

Cho đến khi đã tìm khắp tẩm cung, ngay cả một cuốn sách nhỏ cũng không tìm thấy, Thời Sênh mới mất kiên nhẫn ngoáy tai, “Kêu Cấm vệ quân ném họ ra ngoài cung. Ngoài đám thế gia đó, những người khác đều cho chút phí giải tán.”

“Bệ hạ, người định thực sự...” Giải tán hậu cung?

Nữ quan Linh Di nghe cung nữ đến báo tin Nữ hoàng muốn giải tán hậu cung liền vội vã chạy đến. Nhưng bà ta chỉ nhìn thấy Bệ hạ đang lục tung tẩm cung lên, nói chuyện với Bệ hạ, Bệ hạ cũng mặc kệ

không đáp lại.

Cho đến bây giờ mới nói chuyện.

Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm túc, “Ngươi thấy ta giống nói đùa lắm sao?”

Không giải tán bọn họ, người chết là ông đây này.

Lo bản thân trước đã, những kẻ khác mặc kệ hết đi.

“Bệ hạ, đột nhiên cho giải tán hết bao nhiêu người như vậy, chỉ e sẽ khiến họ bất mãn.” Linh Di lo lắng. Trong số những người này có không ít người thuộc đảng thừa tướng, vô duyên vô cớ bị giải tán hết, đây chẳng phải là kiếm chuyện vô cớ sao?

“Bất mãn thì tạo phản luôn đi.” Thời Sênh nói.

Linh Di: “...”

Linh Di không lay chuyển được Thời Sênh, đành phải ném đám mỹ nam đang gào khóc thảm thiết kia ra ngoài.

Hành vi này lại khiến không ít người bắt đầu bàn bạc âm mưu.

Nữ hoàng vừa trở mặt với thừa tướng, bây giờ lại dọn sạch hậu cung, như vậy là đang chơi trò gì chứ? Nữ hoàng chết một lần, sao lại như thể đã tìm được chỗ dựa khác như vậy rồi?

Lẽ nào là đã tìm được thứ gì đó ở trong Hoàng lăng sao?

Không ít đại thần náo loạn muốn gặp Thời Sênh, dựa vào cái gì lại đưa người của họ trở về. Những người đã từng ở trong hậu cung, bị

đưa ra ngoài rồi còn ai dám thu nhận nữa.

“Bệ hạ, bây giờ các đại thần liên kết yêu cầu người thu hồi thánh lệnh, đón lại những người đó trở lại hậu cung. Họ còn nói nếu người không thu hồi thánh lệnh, họ sẽ quỳ mãi ở điện Kim Loan không đứng dậy.” Linh Di bẩm báo thế cục bên ngoài với Thời Sênh.

“Cứ để họ quỳ ở đó đi.”

“Bệ hạ?” Linh Di lo lắng, “Cách làm gần đây của người có phải là hơi quá khích rồi không, chẳng may chọc giận đảng thừa tướng, họ lựa chọn bí quá hóa liều, sẽ không có lợi cho chúng ta.”

Thừa tướng quyền lực khuynh đảo thiên hạ. Bệ hạ lại chỉ có thể dựa vào Cấm vệ quân. Nếu thực sự phải đối đầu, thì người chịu thiệt chắc chắn là bệ hạ.

“Đới Tự không dám đâu.”

“Sao bệ hạ lại khẳng định như vậy?” Linh Di kinh ngạc.

“Bởi vì có thứ khiến bà ta phải kiêng kỵ.” Tuy cô cũng không biết đó là thứ gì, nhưng Đới Tự rõ ràng là rất kiêng kỵ thứ này.

Cho dù là thứ gì, chỉ cần bà ta kiêng kỵ, thì cô sẽ không cần ra tay.

Linh Di nghi hoặc, “Là thứ gì chứ?”

Trong cung chỉ còn lại Cấm vệ quân, nhưng Cấm vệ quân cộng lại cũng chỉ có một vạn người. Số người Đới Tự có thể điều động không biết gấp bao nhiêu lần Cấm vệ quân. Bà ta còn phải kiêng kỵ cái gì chứ?

Thời Sênh tức giận nói: “Làm sao trẫm biết được chứ?”

Linh Di: “...” Không biết mà người nói bà ta kiêng kỵ sao? Tại sao người lại không biết chứ!!!

Không biết mà người còn dám nói bừa.

Linh Di rất muốn hỏi xem trong thời gian bệ hạ nhà mình bị ngoẻo mất ba ngày có phải đã bị hỏng não luôn rồi không.

Nữ hoàng và thừa tướng trở mặt với nhau. Đảng bảo hoàng vừa lo lắng lại vừa kích động, Bệ hạ không còn ở thế yếu so với Đới Tự nữa, còn thỉnh thoảng cho Đới Tự ăn hành, thấy vậy họ cũng thấy hả giận.

Mỗi ngày dù không tình nguyện thế nào cũng phải quỳ ngoài điện.

Nhưng rất nhanh sau đó họ đã yên tĩnh trở lại. Chiếm tiện nghi bên ngoài miệng là vô dụng, buộc phải diệt trừ tận gốc Đới Tự đó mới có thể giúp Bệ hạ nắm được thực quyền, trả lại cho Phượng Loan Quốc bầu trời trong xanh.

Thế là đảng bảo hoàng bắt đầu suy nghĩ việc vu oan hãm hại mà Thời Sênh nói. Thủ đoạn trừ khử bọn họ của đảng gian thần bẩn thỉu như vậy, nếu họ còn tiếp tục cố chấp giữ mình, chỉ e cuối cùng đến cả bộ hài cốt cũng không giữ nổi.

Thế là đảng gian thần phát hiện ra đảng bảo hoàng sợ hãi rụt rè, không dám đối đầu chính diện với họ trước đây bây giờ lại bắt đầu giở trò.

Nhất thời triều đình nổi lên gió tanh mưa máu.

Chương 1673: Trẫm là thiên hạ (8)

Đới Tự, kẻ vốn cho rằng mình ở địa vị bất bại chợt phát hiện ra rằng bà ta không những không có cách để đám hậu cung quay trở lại, mà ngược lại trong lúc giao đấu với Thời Sênh, quan viên bên cạnh bà ta cũng vô cớ bị triệt tiêu không ít.

Lý do vô cùng vi diệu.

Cái gì mà nhìn hắn thấy ngứa mắt.

Tướng mạo làm hạ thấp giá trị nhan sắc bách quan.

Nói giọng địa phương.

Các thể loại mượn cớ vân vân mây mây.

Trong tay cô ta có Cấm vệ quân, muốn xử lý một đại thần ở trong Hoàng cung cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Họ vừa phản đối, vị ngồi trên ghế rồng đó liền mở miệng tạo phản đi nào!

Thế có tức không cơ chứ?

Nhưng hết lần này đến lần khác Đới Tự vẫn không chịu làm phản, khiến đám đại thần thuộc đảng gian thần vô cùng bực bội.

Những trò khôi hài như vậy kéo dài cho đến một tháng trước sinh

thần Nữ hoàng mới tạm thời yên tĩnh lại.

Nguyên chủ thân là Nữ hoàng một nước, khi đến sinh thần đương nhiên các nước khác sẽ phái sứ thần đến. Thân làm nước chủ nhà, họ phải tiếp đón những sứ thần này. Nói trắng ra là phải trông chừng đám người này, không để họ giở trò.

Thế giới này các quốc gia nhiều vô kể. Phượng Loan Quốc là nước nữ tôn, tuy không sánh được với các nước mạnh do nam giới làm chủ, nhưng cũng mạnh hơn nhiều nước nhỏ khác.

Lại thêm việc Phượng Loan Quốc có quốc sư biết thuật bói toán, cho nên thông thường mỗi khi đánh trận, Phượng Loan Quốc đều không chịu thiệt.

Nhưng bây giờ quốc sư còn đang bị nhốt trong đại lao chờ ngày xử trảm, nếu tin tức này bị người nước khác biết được, chỉ e sẽ có rắc rối lớn, cho nên bách quan đều vô cùng khẩn trương.

Đấu đá nội bộ không sao cả, nhưng tuyệt đối không được thông địch phản quốc.

Đại điển đang được gấp rút chuẩn bị, mọi người lại phát hiện Bệ hạ nhà họ cả ngày lục loạn lên trong Hoàng cung.

“Bệ hạ, rốt cuộc là người đang tìm thứ gì vậy?”

Linh Di làm đại biểu bị đẩy ra để hỏi Sênh Nữ hoàng.

“Tìm người.”

“Bệ hạ tìm ai, có thể dặn dò hạ quan đi tìm. Người như vậy... sẽ khiến mọi thứ loạn lên.” Cả ngày lục tới lục lui ở trong cung, khiến

không ít người sợ hãi đấy người có biết không?

Vẻ mặt Thời Sênh phiền muộn, “Trẫm cũng không biết nữa, nhìn thấy mới biết được.”

Linh Di: “...” Tội danh phạm thượng là thế nào ấy nhỉ.

“Linh Di à.”

Linh Di vội vã thu lại ý muốn phạm thượng, “Bệ hạ.”

Thời Sênh vuốt cằm, con ngươi chuyển động hai vòng, “Chúng ta đi ra ngoài giết người.”

Linh Di: “???” Vừa rồi không phải là người nói đi tìm người sao? Sao bây giờ lại muốn giết người rồi?

Bệ hạ có thể đừng có nghĩ gì nói đấy được không? Họ thấy không theo kịp tư duy của Nữ hoàng Bệ hạ nhà mình nữa rồi.

Linh Di hít sâu một hơi, “Bệ hạ, người muốn giết ai?”

“Buổi thượng triều sáng nay, là ai chỉ trích trẫm tàn bạo ấy nhỉ?” Thời Sênh nghiêng đầu hỏi Linh Di.

“Là Phạm đại nhân.”

“Đúng, chính là hắn.”

Linh Di: “...” Rất muốn duy trì nụ cười, nhưng mà sao khó vậy trời.

Bệ hạ, người giết người giống như gọi món ăn vậy, thật sự ổn sao? Tuy đó là người của đảng gian thần, có giết cũng không sao cả...

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại gần đây những người bị bệ hạ giết hình như cũng không có gì đáng để giật mình kinh hãi cả.

Đảng gian thần đông người như vậy, Bệ hạ không giết họ thì họ sẽ nghĩ cách gây rắc rối cho Bệ hạ, quả nhiên vẫn nên giết chết họ trước thì tốt hơn.

“Mang theo Cấm vệ quân.”

Chuyện này không cần Thời Sênh nhắc Linh Di cũng sẽ mang theo, chuyện đại sự như xuất cung, tất nhiên là phải bảo đảm an toàn cho Bệ hạ.

“Mang nhiều vào.” Thời Sênh dặn dò, “Chúng ta đi tịch thu gia sản.”

Linh Di: “...” Đã nói là giết người cơ mà? Tại sao lại thành tịch thu gia sản rồi?!!!

Chuyện Nữ hoàng mang theo Cấm vệ quân xuất cung truyền đến tai các đại thần với tốc độ ánh sáng. Gần đây Bệ hạ thường xuyên xuất cung, mọi người đều đã quen rồi.

Đám người đảng gian thần không ngăn cản bởi vì Bệ hạ chết ở bên ngoài càng tốt, họ đỡ phải chịu tiếng tạo phản.

Đảng bảo hoàng không ngăn cản bởi vì họ có ngăn cản cũng không có tác dụng gì. Bệ hạ căn bản không hề nghe lời họ, nói nhiều phiền phức còn bị ném ra ngoài nữa.

...

Thời Sênh dẫn theo Cấm vệ quân khí thế sôi sục xuất cung. Phạm

đại nhân nghe bẩm báo, trong lòng rung động, thấp thỏm đến cửa nghênh đón.

Thời Sênh đứng trước Cấm vệ quân, không mặc long bào, chỉ mặc cẩm phục màu đen thông thường, nhưng lại càng tăng thêm tư thế oai hùng hiên ngang, mỗi lúc giơ tay nhấc chân đều thể hiện bá khí của kẻ bề trên.

“Bệ...”

“Bắt hắn lại cho ta.” Phạm đại nhân còn chưa dứt lời đã bị Thời Sênh cắt ngang. Cấm vệ quân phía sau nghe thấy lời Thời Sênh liền nhanh chóng tiến vào phủ Phạm đại nhân, thấy người liền bắt lấy.

“Bệ hạ định làm gì!” Sắc mặt Phạm đại nhân bỗng chốc trầm xuống, đáy mắt đã có lửa giận, “Vi thần có chỗ nào sai mà Bệ hạ lại sai Cấm vệ quân bắt hết người trong phủ của thần thế này?”

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, khom lưng xuống, “Phạm đại nhân, cái sai của ông là đứng về phía Đới Tự.”

Vẻ mặt Phạm đại nhân cứng nhắc.

Từ sau khi trở mặt với Đới Tự, Nữ hoàng đã hoàn toàn không còn nể mặt đại thần đứng về phía Đới Tự, nói bãi chức là bãi chức, nói tịch thu gia sản là tịch thu gia sản.

Không ngờ hôm nay đã đến lượt ông ta.

Cấm vệ quân tiến lên khống chế Phạm đại nhân, bẻ hai tay ông ta về phía sau, buộc ông ta cúi đầu xuống. Thời Sênh tiến về phía trước hai bước, híp mắt nhìn Phạm đại nhân đầy nghi hoặc, “Ngươi cho rằng chuyện ngươi muốn tìm thích khách giết trẫm thực sự không ai

biết sao?”

Phạm đại nhân trừng mắt nhìn, đôi mắt tràn ngập vẻ khó tin, “Người... sao người lại biết?”

Thích khách còn chưa đến, sao cô ta đã biết chuyện rồi?

“Trẫm sao lại phải nói cho ngươi biết chứ?” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Dẫn đi.”

Cấm vệ quân lập tức đưa Phạm đại nhân rời đi, rất lâu sau mới truyền đến tiếng mắng chửi tức giận không cam tâm của Phạm đại nhân, đến cuối cùng không biết tại sao biến thành mắng chửi Đới Tự.

Thời Sênh mặt không biểu cảm nhìn cửa lớn Phạm phủ.

“Bệ hạ, sao người lại biết chuyện Phạm đại nhân muốn hành thích người?” Bỗng dưng Bệ hạ muốn tới tịch thu gia sản, nhưng tin tức này từ đâu mà có?

“Đoán bừa thôi.” Thời Sênh thu lại ánh mắt, lãnh đạm nói.

Linh Di: “...” Bệ hạ đang trêu chọc ta, đoán bừa mà người có thể đoán trúng được sao? Chẳng lẽ là do Phạm đại nhân quá xui xẻo hay sao?

[Không biết xấu hổ.] Cô ta dùng khoản tiền tham ô lục tịch gần đây thu được để mua lại một lượt toàn bộ tổ chức sát thủ nổi tiếng ở thế giới này. Ngươi đã từng thấy kiểu thao tác như vậy chưa?

Chưa thấy đúng không?

Bản Hệ thống cũng chưa từng thấy.

“Đó chẳng phải là thủ đoạn thông thường sao? Ông đây sao lại là không biết xấu hổ? Nhị Cẩu Tử, ngươi dám nói lại một lần nữa không?”

[Đó được coi là thủ đoạn thông thường được sao? Người bình thường có thể làm ra được chuyện như vậy không?] Hừ, nói thì nói, sợ cô chắc!!! Bản Hệ thống không có gì phải sợ cả!!!

“Đám người phàm ngu xuẩn các ngươi đương nhiên là không làm ra được rồi.”

[...] Mệt tim quá, muốn yên tĩnh, đừng hỏi bản Hệ thống yên tĩnh là ai.

Hệ thống trầm mặc không xuất đầu lộ diện nữa.

Lục soát xong Phạm gia, kho vàng của Thời Sênh lại tăng lên không ít. Đại quyền tài chính toàn bộ đều nằm trong tay Đới Tự. Cô đành phải vớt vát chút tiền từ chỗ thuộc hạ của Đới Tự, thật tức quá mà!

Thời Sênh trở về trong tâm trạng rất tốt, có Cấm vệ quân dẫn đường, người đi đường đều né tránh.

Bách tính thông thường chưa bao giờ gặp Nữ hoàng. Nhưng nhìn khí thế lớn như vậy, lại nghe nói Phạm gia vừa bị lục soát, đám bách tính đều cho rằng đó là vị đại quan nào đó, không dám tùy ý thảo luận, đợi đến khi Thời Sênh đi qua mới dám nói chuyện.

Phượng Loan Quốc coi nữ tử là tôn quý. Trên đường phố lớn đều là nữ nhân ngũ đại tam thô. Nam tử đều có vẻ gầy yếu âm nhu, bám vào nữ tử bên cạnh.

“Đứng lại!”

“Mau bắt lấy hắn...”

“Tránh ra, tránh ra, bắt lấy hắn!”

Tiếng quát tháo vang lên ở phía trước, Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn. Một thiếu niên mặc áo đỏ đang chạy nhanh về phía cô. Phía sau có không ít nam nhân đuổi theo. Đường phố được một phen gà bay chó chạy.

Đó không phải là người của Phượng Loan Quốc.

Nhìn thấy thiếu niên áo đỏ chạy đến trước mặt Thời Sênh, Cấm vệ quân lập tức tiếp lên chặn hắn lại.

Thiếu niên bị buộc phải dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Thời Sênh, giọng nói hơi khàn, “Cứu ta với...”

Chương 1674: Trẫm là thiên hạ (9)

Tiểu công tử thật là xinh đẹp.

Cấm vệ quân nhìn rõ người chạy đến trước mặt, đều có chút ngẩn ngơ. Họ đã từng gặp qua không ít nam nhân, làm việc quanh năm trong cung, đám quý quân thị quân ở hậu cung cũng đã thấy không ít, nhưng họ chưa từng gặp ai có tướng mạo tuấn tú như vậy.

Nhìn phục sức không giống như là người của Phượng Loan Quốc bọn họ...

Thật đáng tiếc.

Nam tử của nước khác rất khó chấp nhận chuyện trở thành kẻ phụ thuộc vào nữ nhân.

Chỉ một lát sau đám người truy đuổi phía sau thiếu niên cũng đã đến, nhìn thấy Cấm vệ quân, lập tức giơ tay: “Vị đại nhân này, công tử nhà chúng ta bị sốt đến hồ đồ, xông vào chỗ đại nhân mong được lượng thứ.”

Thiếu niên áo đỏ mở to đôi mắt đen láy, trong con ngươi ánh lên sự sợ hãi, “Ta không quen họ.”

Mấy người kia thấy Thời Sênh không phản ứng, thăm dò tiến lên phía trước, “Công tử, người bị bệnh rồi, mau theo chúng tôi về phủ để đại phu khám bệnh, sẽ nhanh khỏi bệnh thôi.”

“Ta không quen các ngươi.” Thiếu niên tránh mấy người đó ra.

“Công tử, người đừng làm khó chúng tôi nữa. Chúng tôi cũng chỉ phụng mệnh hành sự. Người theo chúng tôi trở về đi mà.”

Tuy ngoài miệng khuyên, nhưng mấy người đó đã đồng thời ra tay bắt lấy thiếu niên.

“Để hắn qua đây.” Thời Sênh đột nhiên lên tiếng.

Cấm vệ quân quay đầu nhìn Thời Sênh, có chút chần chừ. Nếu người này là thích khách thì phải làm sao đây?

Ánh mắt Thời Sênh bình tĩnh nhìn về phía Cấm vệ quân đang ngăn cản nam tử. Họ chần chừ đôi chút, rồi tránh người ra. Thiếu niên thấy vậy lập tức xông về phía Thời Sênh, trốn ra sau lưng cô, “Ta không quen biết họ, cứu ta với.”

“Vị đại nhân này, xin hỏi người là?” Mấy tên thô lỗ không dám xung đột với Cấm vệ quân, rõ ràng đã biết Cấm vệ quân có địa vị ra sao ở Phượng Loan Quốc này.

Người có thể dẫn theo Cấm vệ quân xuất cung, tuyệt đối là hồng nhân bên cạnh Nữ hoàng.

“Hắn nói là không quen biết các ngươi.” Ngữ khí Thời Sênh bình tĩnh.

“Đây thực sự là công tử nhà chúng tôi. Công tử không hài lòng về sự sắp xếp ở nhà, cho nên mới nói như vậy. Đại nhân không tin có thể phái người cùng trở về với chúng tôi một chuyến hỏi rõ mọi chuyện.”

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn thiếu niên đang trốn sau lưng cô, “Các

ngươi là người nước nào?”

Mấy tên thô lỗ nhìn nhau, giơ tay hành lễ, “Chúng tôi là người nước Thục. Vị công tử này là quà mừng sinh thần sắp được dâng lên Nữ hoàng Bệ hạ, xin đại nhân trả lại cho chúng tôi.”

Sắc mặt thiếu niên nhất thời trắng bệch. Hắn liếc nhìn những người xung quanh một cái, trên mặt hiện rõ hai chữ ảo não, hình như hắn đã đưa ra một quyết định sai lầm.

“Dâng tặng Nữ hoàng Bệ hạ?” Con ngươi Thời Sênh híp lại, toàn thân dường như có luồng sát khí nguy hiểm đang di chuyển, ánh mắt quét lên gương mặt trắng bệch của thiếu niên nọ, sát khí liền yên lặng biến mất.

“Đúng vậy.” Người này nếu là người trong cung thì chắc chắn sẽ không dám lo chuyện bao đồng, đây là quà của Nữ hoàng Bệ hạ mà.

Thời Sênh liếm bờ môi hơi khô rát, “Giết chúng đi.”

Mấy tên đàn ông thô lỗ lập tức ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, vẻ mặt tràn ngập sự không thể tin được, gào thét lớn, “Ngươi dám sao, chúng ta là sứ thần nước Thục. Đây là người để dâng lên Nữ hoàng Bệ hạ.”

“Có gì không dám.” Thời Sênh cong môi cười nhẹ, “Cảm ơn các ngươi đã đưa hắn đến đây. Ta sẽ cho các ngươi được chết toàn thây. Ra tay!”

Tiếng chém giết vang lên, quần chúng vây xem xung quanh tan tác như chim muông, rất nhanh sau đó chỉ còn lại người ra tay.

Khi Linh Di đuổi đến, mấy người nước Thục đã nằm dưới đất. Thời

Sênh chỉ vào thi thể, không đếm xỉa tới dặn dò, “Mấy người nước Thục này âm mưu thích sát ta, ngươi biết phải xử lý thế nào rồi đấy.”

Linh Di: “...” Đến người nước khác người cũng vu oan giá họa. Không đúng, cậu thiếu niên phía sau người từ đâu đến vậy?

Không phải là Bệ hạ nhà ta đã thích thiếu niên này, nhưng người ta không cho nên ra tay cướp người đấy chứ? Cậu thiếu niên kia bị dọa đến trắng bệch mặt, chắc chắn là như vậy rồi.

Tạo nghiệt mà!

“Đi theo ta nhé?” Thời Sênh quay người nhìn thiếu niên nọ, ngữ khí vô cùng dịu dàng.

Thiếu niên cắn môi, cơ thể khẽ run lên, muốn nói gì đó, nhưng một giây sau cơ thể hắn đã lắc lư rồi ngất lịm đi.

Thời Sênh: “...” Đây lại là thiết lập quái quỷ gì thế?

...

Thiếu niên yên tĩnh nằm trên chiếc giường rồng rộng lớn, lông mi dài khẽ động, một lát sau thiếu niên mới mở mắt ra. Hắn mơ màng nhìn tua cờ thêu ở đầu giường.

Tấm lụa mỏng bên cạnh bị người ta vén ra, có người nhìn vào bên trong, kinh ngạc mừng rỡ, “A, công tử tỉnh lại rồi.”

Thiếu niên quay đầu nhìn người vừa nói. Đó là một tiểu cô nương rất đáng yêu. Cô vừa vắt tấm lụa mỏng lên vừa nói: “Công tử, người có đói không?”

“Đây là đâu?” Thiếu niên dường như có chút sợ hãi, giọng nói cũng có chút run rẩy.

“Là Hoàng cung đó.”

Hoàng cung?

Hoàng cung!!??

Tại sao hắn lại vẫn phải vào Hoàng cung rồi?

Thiếu niên dùng cả tay lẫn chân xuống giường. Cung nữ hiếu kỳ nhìn hắn, nhưng không tiến lên dìu, “Công tử, người muốn làm gì?”

Hắn muốn rời khỏi nơi đây.

Thiếu niên nhanh chóng đi về phía cửa đại điện, kéo cánh cửa nặng nề ra. Hắn vừa ra ngoài đã đụng trúng một vòm ngực.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn vào đôi mắt lạnh lùng đó. Chỉ một giây sau đôi mắt đó đã đượm ý cười nhàn nhạt, “Tỉnh rồi à? Ta còn tưởng ngươi vẫn đang ngủ chứ.”

Thiếu niên đẩy mạnh cô sang một bên, dựa vào cánh cửa phía sau, sắc mặt trắng bệch, “Tại sao ngươi lại đưa ta vào Hoàng cung.”

“Bởi vì ngươi là người được dâng cho trẫm chứ sao.”

“Cái gì...” Thiếu niên nhìn vào long bào trên người cô, dường như bị đả kích, run rẩy bờ môi nói: “Ngươi là Nữ hoàng?”

Hắn lại tự chui đầu vào rọ.

Thời Sênh khoanh tay, “Chẳng lẽ không giống à?”

Vẻ mặt thiếu niên mơ hồ có chút phẫn nộ, “Ngươi lừa ta.”

“Trẫm lừa ngươi lúc nào chứ? Ngươi chưa từng hỏi trẫm là ai cơ mà.”

Thiếu niên ngẩn người, nhất thời không thể phản bác, đúng là cô chưa từng nói gì. Thiếu niên không phản bác được, chỉ có thể đứng đó mở to đôi mắt mơ hồ có sương mù mờ mịt hiện lên, nhìn chằm chằm Thời Sênh.

Hắn cực lực muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn phải vào nơi này.

Tại sao...

Đây chính là số mệnh sao?

Thiếu niên nhìn Cấm vệ quân đứng sừng sững bên ngoài. Phía xa xa là tường cao vững chãi, che chắn thế giới bên ngoài. Đây chính là một cái lồng giam, mà bây giờ hắn đã bị nhốt vào trong cái lồng này.

Một khi đã đặt chân vào đây, hắn đừng hòng được ra ngoài nữa.

Cơ thể thiếu niên vô lực trượt xuống. Hắn ngồi xổm xuống đất, hai tay ôm đầu gối, vùi đầu vào giữa hai chân, nỗi tuyệt vọng như thủy triều bao phủ lấy hắn.

“Ngươi sao vậy?”

Bên tai vang lên tiếng hỏi han dịu dàng, giọng nói đó vô cùng dễ nghe, dễ nghe hơn bất cứ giọng nói nào hắn từng được nghe.

“Đứng dậy trước đã, dưới đất lạnh lắm.”

Trên cánh tay có hơi ấm truyền tới, thiếu niên như con thú nhỏ bị xâm phạm vào khu vực cấm, quẫy mạnh ra. Bởi vì quán tính nên cả người hắn bị ngã xuống đất. Hắn chống tay xuống đất lui lại phía sau, giọng nói hiện vẻ ác độc, “Đừng chạm vào ta!”

Thời Sênh nhíu mày, “Ngươi đứng dậy trước đã, ta không chạm vào ngươi.”

Thiếu niên cảnh giác nhìn Thời Sênh, xác định cô không có ý tiến lên, mới chống thân người từ từ đứng dậy, hai tay gắt gao đặt trước người, “Ta không thích ngươi, ngươi thả ta đi đi.”

“Ngươi sẽ thích ta.”

“Sẽ không có chuyện đó.” Thiếu niên lớn tiếng phản bác.

“Ngươi sẽ thích.” Thời Sênh kiên định, “Trước tiên hãy ở lại đây đã, ta đảm bảo sẽ không chạm vào ngươi. Nếu ba tháng sau ngươi vẫn kiên định, thì ta sẽ thả cho ngươi đi.”

Ba tháng...

Ba tháng sau sẽ thả hắn đi? Thiếu niên đối mặt Thời Sênh, “Ngươi... nói lời có giữ lời không?”

“Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh.”

Thiếu niên một lần nữa nhìn Cấm vệ quân đứng bên ngoài, dường như hắn cũng không có sự lựa chọn nào khác, hắn đã tiến cung rồi...

“Được.”

Chương 1675: Trẫm là thiên hạ (10)

Tin tức Thời Sênh đưa một thiếu niên hồi cung còn được truyền đi nhanh hơn cả tin cô đến nhà Phạm đại nhân lục soát. Ai nấy đều hiếu kỳ cậu thiếu niên đó là ai.

Còn người nước Thục bị cướp người lúc này đang lên án và chỉ trích, cố nhịn đến không thể chịu nổi.

Đương nhiên là Thời Sênh không biết chuyện này.

Thời Sênh cho người chuẩn bị cho thiếu niên một căn phòng.

“Ba tháng này ngươi sẽ ở lại đây, cánh cửa đó có thể thông đến tẩm cung của ta.” Thời Sênh chỉ vào cánh cửa nối liền ở trong viện.

Thiếu niên tuy không lên tiếng phản đối nhưng vẫn duy trì khoảng cách với Thời Sênh.

Thời Sênh dẫn hắn đi làm quen với tất cả mọi nơi trong Hoàng cung, nghĩ lại từ khi hắn tỉnh lại còn chưa ăn gì, liền hỏi, “Ngươi có đói không?”

Thiếu niên lắc đầu.

“Lục ục...”

Thiếu niên vô thức che bụng lại, trên mặt thoáng qua một tia ảo não.

Thời Sênh bị bộ dạng đó chọc cười, “Đi ăn cơm thôi.”

Có lẽ sợ mình chống cự sẽ chọc Thời Sênh không vui, khiến cho bản thân phải trải qua một số chuyện đáng sợ, thiếu niên không phản kháng Thời Sênh, theo cô đi ăn cơm.

“Thay bộ y phục này đi.” Thời Sênh vuốt cằm nhìn bộ y phục đỏ trên người hắn.

Thiếu niên cúi đầu nhìn y phục trên người mình, đây là hỷ phục, có điều lớp áo có hình thêu bên ngoài đã bị hắn cởi bỏ, hắn cũng không thích bộ y phục này.

Thời Sênh bắt hắn cởi bỏ, hắn đương nhiên rất vui vẻ.

“Ngươi tên là gì.”

“... Trầm Bắc.”

“Họ Trầm à?” Họ này rất ít gặp, không đúng, đây là họ à?

Trầm Bắc xiết chặt cái thìa, “Không có họ.”

“Ta tên là Tiện Dương.”

“Ta biết.” Trầm Bắc nói một câu, rồi lại vội vã cúi xuống, giả bộ như vừa rồi chưa hề nói gì.

Trước khi hắn đến đây, đã có người nói tất cả mọi chuyện về cô cho hắn nghe, bắt hắn nhớ kỹ.

Thời Sênh híp mắt cười, thiết lập của Phượng Từ lần này rất là đáng yêu nha.

Còn có chút thú vị nữa...

“Ăn cơm đi, lát nữa ta sẽ đưa y phục mới đến cho ngươi.” Thời Sênh đứng dậy rời đi, “Xung quanh đều có Cấm vệ quân. Nếu ngươi muốn đi dạo thì bảo họ đi tìm ta, ta sẽ đưa ngươi đi. Nhưng ngươi không được phép đi một mình.”

Hắn muốn tự rời đi một mình, nhưng hắn có thể bỏ đi được không?

Trầm Bắc cúi đầu xúc cơm, không để ý đến Thời Sênh.

Thời Sênh dừng lại một lát, định giơ tay ra xoa đầu hắn, nhưng nhìn bộ dạng hắn giống như con nhím nhỏ nên đành từ bỏ, rời khỏi căn phòng.

Cung nữ đáng yêu khi nãy hầu bên ngoài điện, thấy Thời Sênh đi ra, hơi khom lưng hành lễ, “Bệ hạ.”

Thời Sênh gật đầu, “Dựa vào hình thể của hắn chuẩn bị cho hắn mấy bộ y phục, rồi đưa đến chỗ ta.”

“Á?” Không phải là nên đưa đến chỗ vị công tử này sao?

“Ta sẽ mang đến cho hắn.”

Cung nữ hiểu ra, Bệ hạ đang muốn dỗ cho vị công tử này vui vẻ.

Nhưng cô ta nhìn vị công tử kia, ý chống đối mạnh mẽ, hoàn toàn không giống với những người trước kia, nhìn thấy Bệ hạ đã chỉ muốn lăn vào dán chặt lấy người Bệ hạ.

...

Khi y phục được mang đến, Thời Sênh đang cùng các đại thần đảng bảo hoàng thảo thuận chuyện hôm nay cô đi tịch thu gia sản Phạm gia nhân tiện cướp mỹ nhân nước Thục định dâng tặng cho mình.

“Bệ hạ, chuyện của Phạm gia chúng thần không nói đến, nhưng tại sao người lại đi cướp người của nước Thục chứ?”

“Họ vốn dĩ định tặng cho trẫm.” Thời Sênh lợn chết không sợ nước sôi, “Trẫm chỉ nhận trước thôi, có vấn đề gì à?”

Đảng bảo hoàng suýt nữa thì không thở nổi, có vấn đề gì à? Vấn đề lớn rồi đây này!!!

“Tại sao người lại vu oan giá họa cho người ta nói họ muốn hành thích?” Cướp người thì cướp đi. Chỉ cần sau đó họ biết người cướp là Nữ hoàng thì sẽ không có chuyện gì. Dù sao cũng là người để dâng tặng cho Nữ hoàng. Nhưng sao cô còn đi vu oan giá họa cho người ta, đó là vì sao chứ?

Thời Sênh mở to mắt nói bừa, “Họ có bao nhiêu người như vậy đột nhiên xông đến, trẫm bị sợ chứ sao.”

Đảng bảo hoàng: “...” Có thể thay Nữ hoàng khác được không?

“Bên cạnh người có Cấm vệ quân vây quanh, có thể bị dọa cho sợ hãi được sao? Bệ hạ, xin người nghiêm túc một chút, vấn đề này rất nghiêm trọng!!” Đảng bảo hoàng gào thét.

Trước đây Bệ hạ không hăng hái tranh giành, họ tức giận không thôi.

Bây giờ Bệ hạ dường như muốn ghét cả đất trời, họ cũng tức giận không thôi.

Người sau nghiêng đầu, tỏ vẻ “nghiêm trọng lắm cơ à?“. Cô nghĩ ngợi một đổi một lý do khác, “Ai bảo họ áp sát trẫm như vậy chứ, chúng làm gì có tư cách đến gần trẫm như vậy! Trẫm là nữ hoàng đấy nhé!”

Đảng bảo hoàng: “...”

Dù sao thì có họ nói gì, vị trên kia cũng có thể bịa ra một lý do để chống lại. Ngươi vạch trần, cô ta còn có thể trấn tĩnh đổi một lý do khác cho ngươi.

Với bộ dạng nghiêm túc đó, nếu chưa trải qua những chuyện trước đó, chỉ e bọn họ cũng tin theo thật.

Lật bàn!

Nữ hoàng sao lại trở nên như thế này chứ!!!!

Cuối cùng đảng bảo hoàng giận dữ rời đi, nhưng vẫn phải đi thu dọn mớ hỗn độn do Nữ hoàng nhà mình gây ra.

Linh Di gặp đám đại thần đảng bảo hoàng đó ở bên ngoài điện. Nghe họ không ngớt lời mắng Bệ hạ, Linh Di sợ đến hết hồn. Sau nghe nội dung họ mắng chửi, Linh Di chỉ đành thầm lau mồ hôi, hình như chuyện này là do Bệ hạ tự chuốc lấy.

Nghe xong những lời mắng chửi tức giận của đại thần đảng bảo hoàng, Linh Di mang vẻ mặt nghiêm túc từ ngoài điện đi vào, đúng lúc chặn lại Thời Sênh đang chuẩn bị mang quần áo đi đưa.

“Vừa rồi họ đã nói hết rồi, ngươi không cần nói nữa.”

“Không phải vậy Bệ hạ, hạ quan muốn hỏi xem người định sắp xếp thế nào cho vị công tử đó, cứ vô duyên vô cớ ở lại trong cung không được ổn cho lắm.”

“Có gì không ổn? Thiên hạ này đều là của trẫm...”

“Không tốt cho thanh danh của vị công tử đó.” Linh Di vội vàng cắt ngang màn diễn thuyết của Thời Sênh.

Thời Sênh quả nhiên ngậm miệng lại. Cô nghĩ ngợi một hồi, giải quyết dứt khoát, “Vậy thì phong làm Phượng quân.”

Khóe miệng Linh Di co giật, “Bệ hạ, người đang đùa đúng không?”

Phượng quân là vị trí có thể phong tùy tiện được sao?

Hơn nữa còn chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng về lai lịch cũng không đủ điều kiện sắc phong Phượng quân. Các đời Phượng quân xưa nay đều phải là người của Phượng Loan Quốc, hơn nữa thân phận địa vị cũng không được quá thấp.

“Trẫm xem lúc nào rảnh rỗi có thời gian sẽ nói đùa với người sau, bây giờ trẫm bận lắm. Cứ thế mà làm đi, đại lễ sắc phong vào ngày sinh thần của trẫm, đỡ phải rắc rối, ngươi đi chuẩn bị đi.”

“Bệ hạ, người không thể...”

Thời Sênh ôm quần áo rồi đi khỏi đại điện, hoàn toàn không cho Linh Di cơ hội nói thêm.

Thời Sênh mang quần áo đến cho Trầm Bắc. Trầm Bắc chỉ mở một khe nhỏ cho Thời Sênh, ngay cả mặt cũng không để lộ ra, cầm lấy quần áo rồi nhốt cô ở bên ngoài.

Nếu đổi lại là Nữ hoàng bình thường khác, thì ngươi làm như vậy sẽ bị cưỡng [Bíp] đó!!!

Thời Sênh giận dữ trở về tẩm cung của mình, nhàm chán xoay qua xoay lại ở tẩm cung, cuối cùng không biết nghĩ thế nào lại nhớ đến khối ngọc giản Mộ Bạch đưa cho cô trước kia.

Vị diện trước không có linh khí, cô vẫn không có cơ hội nhìn xem bên trong khối ngọc là thứ đồ chơi gì.

Vị diện này lại có linh khí...

Thời Sênh làm một tụ linh trận loại nhỏ, toàn bộ linh khí tập hợp ở xung quanh cô. Cô cũng không thể hấp thụ nó, trực tiếp dùng linh khí mở ngọc giản ra.

Ngọc giản lóe lên, phóng mấy chữ lên hư không.

[Tin nhắn đã hết hạn, không thể xem.]

[Tin nhắn đã hết hạn, không thể xem.]

[Tin nhắn đã hết hạn, không thể xem.]

Một hàng chữ liên tiếp xuất hiện, giống như trên màn hình máy tính bị kẹt.

Thời Sênh: “...”

Cái tên Mộ Bạch này đến để làm trò cười đấy à?

Còn có hạn sử dụng cơ đấy!!!

Sao không chứa mấy nội dung không thể mô tả nào đó ở bên trong luôn đi, cmn đồ thiểu năng!!

Chương 1676: Trẫm là thiên hạ (11)

Thời Sênh muốn lập phượng quân, còn lập người của nước khác.

Tin tức này giống như quả bom vào trong nước sâu, nổ to đến mức người người mấy phương đều trở tay không kịp.

Trước đây cô giải tán hết mấy người trong hậu cung thì thôi đi, bây giờ lại vô duyên vô cớ cướp một người trên phố về đòi lập phượng quân, gây chuyện như vậy làm gì có phong thái của một Nữ hoàng chứ.

Đương nhiên đảng gian thần nhìn thấy chuyện này vô cùng vui vẻ. Cô càng không có dáng vẻ của một Nữ hoàng thì càng có lợi cho họ.

Đảng bảo hoàng và đảng trung lập thì xui xẻo rồi, cả ngày yêu cầu Thời Sênh thu hồi mệnh lệnh, lập một người nước khác làm phượng quân là không ổn.

Đầu tiên chưa nói đến nhân phẩm người nước khác thế nào, chỉ xét đến người ta căn bản không thể chấp nhận thiết lập nữ tôn nam ti này đã rất dễ xảy ra chuyện rồi.

Phượng quân là vị trí quan trọng nhường nào cơ chứ? Sao có thể làm vậy được?

Hai đảng phái kết thành một khối, liên kết yêu cầu Thời Sênh thu hồi mệnh lệnh.

“Các vị đại nhân đã nói, nếu người không thu hồi mệnh lệnh, họ sẽ chết bên ngoài điện Kim Loan.” Linh Di bẩm báo tin tức gần đây cho Thời Sênh nghe.

Gần đây Hoàng cung không lúc nào được yên tĩnh...

Hay nói cách khác là từ sau khi Bệ hạ sống lại ở Hoàng lăng chưa lúc nào được yên tĩnh.

Chưa nói đến việc tính cách thay đổi hoàn toàn, hành sự còn quỷ dị như vậy, khiến người ta hoàn toàn không nắm bắt được rốt cuộc cô đang nghĩ gì.

Người đã từng trải qua sự sống chết thay đổi cũng là điều có thể lý giải được, nhưng hành vi cổ quái như vậy vẫn khiến cho Linh Di cảm thấy nghi ngờ. Cảm giác Nữ hoàng bây giờ không phải là Nữ hoàng trước kia.

Nhưng cô đã âm thầm quan sát, ngoài việc tính cách không giống ra, cơ thể chắc chắn là Nữ hoàng. Lúc đó ở Hoàng lăng có nhiều người như vậy, cô ta cũng đi từ bên trong Hoàng lăng ra, không thể sai sót được.

“Cứ để họ đụng đầu chết đi, đụng không chết được thì để ta giúp họ. Chết rồi thì ta cho phí chôn cất, đảm bảo sẽ là tang lễ vẻ vang.”

Cmn chứ một lũ thiểu năng, cả ngày chỉ biết dọa chết ngoài điện Kim Loan, nếu bắt chúng chết thật có khi còn trốn nhanh như cuốc lủi ấy chứ.

“Bệ hạ...” Linh Di không biết phải làm sao, “Lần này quả thực Bệ hạ có chút quá đáng rồi. Vị công tử đó không thể được phong làm phượng quân được.”

“Có gì mà không được? Trẫm nói được là được!!!” Thời Sênh đập bàn, “Ngươi đi nói với họ, trẫm đã quyết rồi, nếu không phục thì tạo phản đi.”

Linh Di: “...”

Không phục thì tạo phản bây giờ đã trở thành câu cửa miệng của Bệ hạ.

Thực sợ rằng một ngày nào đó ngủ dậy đã phát hiện Hoàng cung đã đổi chủ rồi.

Thời Sênh kiên quyết muốn lập Trầm Bắc làm phượng quân. Đám đại thần đó náo loạn tới lui, cuối cùng cũng vẫn không thể làm được gì.

...

Đối với việc Thời Sênh muốn lập mình làm phượng quân, Trầm Bắc lại chống đối. Từ sau khi hắn vào đây ở vẫn không chịu gặp Thời Sênh, nhưng lần này lại chủ động tìm gặp cô.

“Ngươi nói trong ba tháng sẽ không chạm vào ta.” Dáng vẻ Trầm Bắc như thể ngươi lừa ta.

Thời Sênh vô tội khoanh tay, “Đúng vậy, ta đâu có chạm vào ngươi.”

“Vậy thì tại sao ngươi lại lập ta làm phượng quân?” Người ta nói nữ nhân Phượng Loan Quốc mạnh mẽ quả không sai chút nào, cô ta vốn dĩ không hề muốn thả mình đi.

Trầm Bắc nghĩ vậy, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Trong điều kiện trước đây của chúng ta cũng đâu có nói là ta không được lập ngươi làm phượng quân.” Thời Sênh vô tội nhún vai.

“Ngươi...” Trầm Bắc chỉ vào Thời Sênh, “Ngươi cưỡng từ đoạt lý.”

“Vốn dĩ không hề có mà.” Những điều cô nói đều là sự thật, sao lại là cưỡng từ đoạt lý chứ, nói có lý không vậy!!!

Được thôi, nữ chính Phượng Từ xưa nay đều không có lý lẽ gì hết.

“Ta lập ngươi là phượng quân, cũng không nói muốn chạm vào người. Đợi thời hạn ba tháng đến, ngươi muốn đi thì vẫn có thể đi được.” Đến lúc đó ngươi phải mang ông đây đi mới được.

Đương nhiên câu này Thời Sênh không nói ra, sợ kích thích đến Trầm Bắc.

“Ta không đồng ý!” Thái độ Trầm Bắc cường ngạnh, “Ngươi lập ta làm phượng quân, chiếu cáo thiên hạ, tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, thì sau này ta còn làm người thường thế nào được chứ?”

“Vậy ngươi muốn thế nào mới chịu đồng ý?”

“Có chết ta cũng không đồng ý!”

“Ngươi thấy ngươi có tư cách để bàn điều kiện với ta sao?”

“...”

Cho dù hắn có đồng ý hay không, ngôi vị phượng quân này Thời Sênh cũng đã quyết rồi, cho dù bây giờ khó khăn, nhưng đợi đến khi hắn khôi phục ký ức thì không sao rồi.

Trầm Bắc trầm mặc một lát, “Dưa chín ép không ngọt, câu này ngươi đã từng nghe bao giờ chưa? Cho dù cưỡng ép lập ta làm phượng quân, ta cũng sẽ không thích ngươi đâu.”

“Đừng có nói tuyệt đối như vậy, sẽ tự vả mặt đó tiểu bảo bối.” Thời Sênh chống tay lên bàn đứng dậy, khóe miệng ngậm cười, “Nghỉ ngơi đi, ngôi vị phượng quân chỉ có thể là ngươi.”

Trầm Bắc: “...”

Nói chuyện cả ngày trời, cô cũng không hề bị dao động, hơn nữa cô cũng không hề tức giận...

Trong lòng Trầm Bắc thấy kỳ quái, chẳng phải đã nói tính khí Nữ hoàng không tốt sao?

Sao hắn thấy cũng không hề tệ như mọi người nói.

...

Thời Sênh rời khỏi cung điện của Trầm Bắc, vừa đi ra ngoài đã gặp Du Vương.

Từ sau lần gặp đó, Thời Sênh không còn gặp lại Du Vương nữa. Cô ta vô cùng khiêm tốn.

Bên cạnh Du Vương còn có một nam tử mặc y phục xanh, thần sắc lãnh đạm đi cùng cô ta tới. Khi ánh mắt hắn quét qua Thời Sênh còn mơ hồ ẩn chứa một luồng sát khí.

Đây là chính quân của Du Vương.

Du Vương dắt theo Du Vương chính quân hành lễ với Thời Sênh, “Bệ hạ.”

Thời Sênh nhướng cằm, “Các ngươi tiến cung làm gì? Hình như trẫm không có truyền các ngươi vào thì phải?”

Người trong cung đều là lũ thiểu năng hết à? Sao ai cũng cho vào thể này, cmn chứ nếu để thích khách lọt vào thì ai chịu trách nhiệm, lát nữa phải bảo Linh Di trừng trị chúng mới được, dọa chết bản cô nương rồi.

Du Vương ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa, “Bệ hạ, nghe nói người muốn lập phượng quân?”

“Liên quan gì đến ngươi?”

“Bệ hạ... tốt xấu gì ta cũng là tỷ tỷ của người.” Du Vương dường như có chút bất đắc dĩ.

“Thế thì sao chứ, đế vương vốn dĩ vô tình, chưa nghe thấy bao giờ à?” Nhà Đế vương lấy đâu ra tình tỷ muội chứ, chỉ muốn ngươi chết ta sống mới là thật.

Du Vương: “...”

Đúng là không giống trước kia.

Lần gặp gỡ trước đây đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng sau đó không có cơ hội gặp lại, lần này gặp gỡ, cô ta đã có thể xác định chắc chắn là hoàn toàn khác trước.

Du Vương hít sâu một hơi, trên mặt là ý cười nhàn nhạt, “Bệ hạ, ta chỉ muốn nhắc nhở người, lập một người nước khác làm phượng

quân rất không an toàn, các vị đại nhân không đồng ý cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của người. Nếu người thực sự thích hắn, có thể lập hắn làm quý quân.”

“Trẫm cứ muốn lập làm phượng quân thì sao?” Nàng dâu nhà ta đương nhiên là phải ngồi ở vị trí cao nhất rồi, sao có thể giống với những người khác được chứ, “Chúng thì có thể làm được gì chứ? Tạo phản à?”

Du Vương giật mình, có người bên cạnh nắm chặt lấy tay nên cô ta mới không thất thố.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô ta. Tâm trạng chỉ lướt qua một khắc rất nhỏ đó cô nhìn thấy rất rõ ràng. Du Vương này... quả thật dã tâm không hề nhỏ.

Chỉ không biết có phải là nữ chính hay không.

Nói chuyện không hợp được đến nửa câu, Thời Sênh nói câu nào câu đấy như mang theo gai, Du Vương không thể nói tiếp được nữa, lại sợ Thời Sênh tiếp tục nói ra những lời khiến mình thất thố, cho nên đành dẫn chính quân cáo lui.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô ta, một lát sau gọi Linh Di, “Ngươi đi điều tra Du Vương xem, trên tay cô ta có bao nhiêu binh quyền, có âm thầm gây chuyện gì không.”

“Bệ hạ, trên tay Du Vương không có binh quyền.” Linh Di nghi hoặc, trước kia Tiên hoàng đã dọn sạch binh quyền trên tay hai vị hoàng nữ kia.

Đại hoàng nữ có thể tạo phản là bởi vì ban đầu vốn dĩ trong triều đã có không ít người ủng hộ nàng ta. Cho nên Đại hoàng nữ vừa phát

động đã có người đi theo nàng ta.

Nhưng hiện tại thì khác, quá nửa số người trong triều đình đều là người của Đới Tự. Du Vương muốn lôi kéo người cũng là chuyện không có khả năng.

Chương 1677: Trẫm là thiên hạ (12)

“Nếu ai cũng nghĩ như ngươi thì thất bại là chuyện đương nhiên. Cô ta ngoài mặt không có, nhưng chả lẽ lại không ngấm ngầm nuôi dưỡng binh đội? Phòng họa chưa đến có hiểu không hả, đi điều tra ngay!!”

Không cần biết người khác có tin hay không, dù sao cô cũng không tin Du Vương.

Vừa nhìn đã thấy ngay là người có dã tâm, hơn nữa còn là nhà dã tâm học biết nhẫn nhịn.

Loại người này khó đối phó hơn nhiều so với loại người mở miệng ra là nói muốn tạo phản.

Linh Di: “...”

Du Vương vào kinh một mình, cũng không mang theo bao nhiêu người, đất phong của cô ta cách kinh thành rất xa. Nếu có số lượng lớn người đến gần kinh thành, làm sao họ lại không biết gì được chứ?

Linh Di nhìn vẻ mặt “đi điều tra đi, nếu không tra ra được thì ngươi cũng không cần trở về nữa” đó của Thời Sênh. Cô ta trầm mặc nuốt lại những lời định nói ra, nhận mệnh đi điều tra Du Vương.

“Đợi đã.” Thời Sênh gọi Linh Di lại.

“Bệ hạ?”

Thời Sênh nhắc nhở Linh Di, “Đừng để sót chính quân của cô ta.”

“Vi thần tuân chỉ.” Chính quân? Hắn cũng có vấn đề sao?

...

Hằng ngày Thời Sênh troll xong triều thần, bỏ lại một câu rất không biết xấu hổ ‘không phục thì tạo phản đi’ rồi đi tìm Trầm Bắc.

Biệt viện nhỏ của Trầm Bắc không có nhiều người hầu. Thời Sênh đi vào cũng không làm kinh động đến hắn.

Không biết hắn kiếm ở đâu ra cây đàn, mười đầu ngón tay cử động linh hoạt trên dây đàn, âm điệu đơn âm tiết phát ra, xoay tròn khắp đại điện.

Rõ ràng chỉ là đơn âm điệu, nhưng lại không khỏi khiến người ta cảm thấy bi thương.

Trầm Bắc rủ mắt xuống, ánh mắt dường như đang dừng lại trên dây đàn, lại vừa như đang lơ lửng trong không trung, không nhìn vào thứ gì.

Bờ môi hắn có vẻ trắng bệch, khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy tiếc thương.

Thời Sênh đứng trên đại điện nhìn hắn một lát. Trầm Bắc chợt dừng tay, hai tay buông mạnh xuống, khoảnh khắc đó dường như có một luồng khí thô bạo nhào vào mặt.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc rồi biến mất không chút dấu vết,

như thể luồng khí thô bão khi nãy chỉ là ảo giác mà thôi.

Lạch cạch.

Máu tươi nhuộm đỏ huyền cầm, thuận theo thân đàn nhỏ giọt rơi xuống án kỷ.

Thời Sênh tiến lên mấy bước, “Đưa tay cho ta xem nào.”

Trầm Bắc dường như lúc này mới hoàn hồn lại. Hắn vô thức cúi đầu nhìn tay mình, vừa rồi do dùng sức quá mạnh, nên ngón tay bị dây đàn cứa đứt.

Hắn nắm chặt ngón tay bị thương, tránh đầu sang một bên, “Ta không sao.”

“Người đâu, đi mời ngự y đến đây.”

Ngự y còn tưởng là xảy ra chuyện gì, vội vã chạy tới, đến nơi mới phát hiện chỉ là một vết thương nhỏ, bỗng chốc cạn lời.

Bệ hạ có nhất thiết phải như vậy không?

Làm cứ như thể xảy ra án mạng rồi vậy! Khiến bà ta sợ hãi chạy như bay đến đây.

“Để hắn tự băng bó!” Ngự y đang chuẩn bị băng bó vết thương cho Trầm Bắc, nghe thấy Thời Sênh nói vậy, trong lòng vừa kinh ngạc vừa không biết phải nói gì, cho nên mời bà ta đến đây là để làm gì vậy?

Trầm Bắc liếc nhìn quan sát Thời Sênh, cũng không biết đang nghĩ ngợi gì.

Thời Sênh tiếp tục chỉ huy, “Dạy hắn đi.”

Ngự y: “...” Thế này bảo bà ta phải sống thế nào đây.

Trầm Bắc không cần ai dạy, rất thành thục xử lý sạch sẽ vết thương rồi đắp thuốc, băng bó lại.

Đến khi rời đi ngự y cũng vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc mình đến đây để làm gì.

“Lần sau nhớ cẩn thận.” Thời Sênh lau sạch vết máu trên án kỷ, dặn dò.

Hai tay Trầm Bắc đặt trên cây đàn, nhẹ nhàng chuyển động, âm phù nối liền vang lên trên đại điện, nhưng chỉ một giây sau đã bị người ta đánh loạn.

Thời Sênh ấn vào cây đàn, “Đừng đàn nữa, tay ngươi bị thương rồi.”

Ngón tay Trầm Bắc run lên, chầm chậm co lại thành nắm đấm. Hắn thu tay về trước thân người, dùng ống tay áo ngăn lại.

Thời Sênh cho người thu đàn lại, trước khi tay hắn lành lại không cho phép hắn chạm vào đàn.

“Hình như ngươi quản quá nhiều chuyện rồi thì phải?” Sắc mặt Trầm Bắc khó coi, “Cấm túc tự do của ta thì thôi đi, bây giờ ngay cả ta làm gì ngươi cũng muốn quản luôn sao?”

“Ta không cấm túc tự do của ngươi. Ở đây ngươi có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào.”

“Ngươi để nhiều người đi theo ta như vậy, ta có đi ra ngoài hay không thì có gì khác nhau đâu?” Trầm Bắc cắn môi, để lộ vẻ mặt vừa quật cường nhưng cũng vừa ấm ức.

Thời Sênh như cười như không liếc nhìn hắn.

Trầm Bắc bị cô nhìn đến mức thấy không thoải mái, đứng dậy đi ra bên kia đại điện, “Không có chuyện gì ngươi đừng có đến đây.”

“Làm sao, sợ ngươi sẽ thích ta à?”

“Ta sẽ không thích ngươi đâu.” Không bao giờ!!

“Nhưng ta cảm thấy ngươi sẽ thích ta đấy.”

“Không đâu.”

“Chẳng phải thời gian sẽ chứng minh tất cả sao?”

Phía sau vang lên tiếng của y phục chạm vào nhau. Trầm Bắc nghe tiếng bước chân cô rời đi, cửa điện bị khép lại, ánh sáng trong điện bỗng tối đi, thân ảnh của hắn lại mơ hồ ẩn hiện trong nửa bóng tối.

Cánh tay bao phủ dưới ống tay áo của Trầm Bắc chầm chậm duỗi ra. Hắn nhìn chằm chằm vào cánh tay được băng bó bởi lụa trắng, giống như đã bị người ta định cách, rất lâu sau cũng không cử động. Cho đến khi bên ngoài có người gõ cửa mang cơm tối đến, hắn mới bỏ tay ra.

“Sao ngươi lại đến nữa?”

Trầm Bắc nhìn người trên bàn ăn, nhíu chặt đầu mày lại, dáng vẻ như thể rất không muốn gặp.

“Ăn cơm cùng ngươi, gia tăng tình cảm chứ sao. Không ở bên nhau nhiều hơn, sao ngươi biết sẽ không thích ta được chứ? Khoảng thời gian ba tháng này ta đồng ý sẽ không chạm vào ngươi, nhưng không hề nói sẽ không bồi dưỡng tình cảm với ngươi.”

“Ta không cần ngươi ở bên.”

“Nhưng mà ta cần ngươi ở bên.”

“Ta không ăn nữa.”

“Vậy thì ngươi nhìn ta ăn đi.”

Trầm Bắc: “...”

Sự cự tuyệt của Trầm Bắc không có bất kỳ tác dụng nào. Kể từ ngày đó, hằng ngày Thời Sênh đều đến đúng giờ ăn cơm cùng hắn, tuy cẩn thận tuân theo giao ước không chạm vào hắn, nhưng lại chiếm không ít tiện nghi của hắn về mặt ngôn từ.

Trầm Bắc nói không lại cô chỉ có thể trầm mặc đối đáp lại, một mình cô ngồi đấy cũng có thể nói rất lâu.

Nói từ chuyện trên triều đường đám gian thần đó cho đến đảng bảo hoàng cả ngày oán than với cô, nói cô cả ngày xoay vòng vòng với đám người đó ra sao, nói tại sao đảng gian thần còn chưa tạo phản...

“Tại sao cô lại mong đám người đó tạo phản như vậy chứ?” Trầm Bắc nghe rất lâu, cuối cùng cũng không chịu được lên tiếng hỏi.

Chưa từng thấy ai làm người đương quyền mà lại hy vọng đám gian thần tạo phản như cô.

“Họ không tạo phản, thì sao ta một mẻ đánh gọn được chứ?” Xử lý từng người từng người một cô phải mất thời gian rất lâu, một lần đánh gọn có phải sung sướng biết bao không.

Trầm Bắc: “...” Lần đầu tiên nghe thấy lý do thanh tân thoát tục như vậy đấy.

Được thôi, gần đây thực ra hắn đã được nghe không ít lý do thanh tân thoát tục rồi.

Dường như cô thực sự không giống với những nữ hoàng hắn từng được biết.

“Vậy tại sao Đới Tự đó lại không tạo phản?” Trầm Bắc hỏi thăm dò.

“Ai mà biết được, chắc là đầu óc có vấn đề.” Cô đã đối xử với bà ta như vậy rồi, mà bà ta vẫn nín nhịn được, thực không biết trên người nguyên chủ có thứ gì khiến bà ta kiêng kỵ như vậy nữa.

“Ngươi không sợ sao?” Mấy ngày nay đã được nghe không ít chuyện, biết bên cạnh cô chỉ có Cấm vệ quân có thể điều động. Ngoài Cấm vệ quân cô không có bất kỳ binh quyền nào khác nữa.

Toàn bộ Phượng Loan Quốc gần như toàn bộ đại quyền đều nằm trong tay Đới Tự, cô vẫn còn dám chọc giận Đới Tự như vậy, nếu Đới Tự thực sự tạo phản, liệu Hoàng cung có thể chống cự được bao lâu?

Thời Sênh huênh hoang cười một tiếng, “Sợ gì chứ, bà ta dám tới đây, ông đây dám giết chết bà ta.”

Trầm Bắc không biết phải nói gì, nói vị nữ hoàng này ngông cuồng tự

đại, hay là nói cô không biết trời cao đất dày?

Trong cung đã có tin đồn cô ở Hoàng lăng một thời gian nên có vấn đề, trước đây hắn còn không tin, nhưng bây giờ hình như cũng có chút cơ sở rồi.

Một người đang yên đang lành, sao lại trước sau bất nhất như vậy?

“Bệ hạ, thần có chuyện bẩm báo.” Linh Di đứng ngoài điện gọi Thời Sênh.

“Ngươi nghỉ ngơi đi.” Thời Sênh đứng dậy, “Còn mấy ngày nữa là đến sinh thần của ta rồi, mấy ngày này có thể ngươi sẽ phải vất vả một chút.”

Trầm Bắc vốn dĩ đang rất bình thường, nghe Thời Sênh nói xong câu đó sắc mặt bỗng chốc trở nên cố nín và quật cường.

Đại khái bộ mặt đó muốn biểu hiện ý tứ là “ta không muốn gả cho ngươi!!!”

Chương 1678: Trẫm là thiên hạ (13)

Ngự thư phòng.

Linh Di báo cáo lại những chuyện gần đây điều tra được cho Thời Sênh nghe. Nói xong ngay cả cô ta cũng rất kinh ngạc, không ngờ Du Vương lại âm thầm giở nhiều trò như vậy.

“Cô ta gần như đã thăm hết một lượt đám đại thần trung lập. Nhưng cụ thể cô ta đã nói gì với họ thì tạm thời thần vẫn chưa thể biết được. Đất phong của Du Vương không có động thái gì bất thường, nhưng thần nghe nói không lâu trước đây có một lượng lớn thương đội xuất phát từ đó. Đất phong của Du Vương lại vốn không nằm trên tuyến đường giao thương nào. Thần cảm thấy chuyện này có điểm bất thường, cho nên đã cho người đi điều tra.”

“Nhưng thần không điều tra được tông tích của những thương đội đó. Sau khi họ tiến vào khu Hoài Nam liền mất tích một cách thần bí. Người cảm thấy những thương đội đó liệu có phải là binh đội đóng giả hay không?”

“Chứ còn gì nữa.” Thời Sênh dựa vào ghế rồng, đầu ngón tay vuốt cằm, “Khu Hoài Nam do ai phụ trách?”

“Hoài Nam Vương Mạc Bình.”

Hoài Nam Vương là vương gia khác họ. Ban đầu bà ta vốn là người cùng vào sinh ra tử với Tiên hoàng. Là đại thần kiến công lập nghiệp, tích nhiều công trạng nên bà ta được phong là Hoài Nam Vương,

nắm quyền khu vực Hoài Nam.

Thời Sênh nhíu mày, “Ta nhớ hình như chính quân của Du Vương cũng mang họ Mạc?”

“Thần đã điều tra, bối cảnh của hắn rất sạch sẽ, không có quan hệ gì với Hoài Nam Vương, có lẽ chỉ là trùng hợp.” Linh Di nhanh chóng trả lời, “Hơn nữa Mạc Bình cũng không có con cháu.”

“Trên thế giới này không có nhiều sự trùng hợp như vậy.” Giọng Thời Sênh âm u. Ánh nến trong điện lung lay, ánh sáng lúc sáng lúc tối, chiếu rọi khuôn mặt của cô, “Thương đội vô duyên vô cớ mất tích ở khu vực Hoài Nam, chỉ có thể chứng minh có người hỗ trợ cho họ. Người phụ trách khu vực Hoài Nam lại họ Mạc, hơn nữa chính quân của Du Vương cũng mang họ Mạc.”

Linh Di nghe ra ý tứ Thời Sênh muốn biểu đạt, “Bệ hạ... người đang nghi ngờ Mạc Bình của khu vực Hoài Nam và Du Vương cấu kết với nhau?”

“Mạc Bình... binh quyền trong tay bà ta còn chưa bị Đới Tự lấy đi đúng không?”

“Đúng vậy, trong tay Hoài Nam Vương còn nắm tất cả binh quyền của Hoài Nam. Nhưng chỉ một chút binh quyền đó so với Đới Tự thì chả khác gì tiểu vu gặp đại vu, căn bản không đáng nhắc đến.”

Mỗi hoàng đế đều kiêng kỵ những người công cao hơn chủ.

Tiên hoàng cũng không phải là ngoại lệ, cho nên chính vào lúc Hoài Nam Vương nổi lên mạnh mẽ nhất, Tiên hoàng đã thu hồi lại từng chút từng chút binh quyền của Hoài Nam Vương, phong bà ta làm một vương gia khác họ, bị đuổi đến Hoài Nam, không được trọng

dụng thêm nữa.

“Nếu Du Vương thực sự cùng với Hoài Nam Vương... vậy thì có phải là Du Vương đã chọn sai người rồi không?”

Hoài Nam Vương có thể có chút tác dụng ở khu vực Hoài Nam, nhưng khi đến kinh thành, liệu bà ta còn được tác dụng gì không?

“Ngươi cho là bị tước đoạt binh quyền, đuổi đi làm một vương gia nhàn tản thì bà ta sẽ cam tâm sao??” Thời Sênh để lộ nụ cười quỷ dị, “Trẫm dám đánh cược với ngươi, trong tay Hoài Nam Vương chắc chắn có một quân bài khiến người khác không thể ngờ được.”

“Bệ hạ...” Linh Di càng nghĩ càng thấy kinh sợ, căn cứ vào những gì Bệ hạ nói, vậy thì chỉ có mình họ yếu nhất mà thôi.

“Cũng có lẽ thứ Đới Tự kiêng kỵ không phải là trẫm.” Thời Sênh vuốt cằm suy đoán. Nếu thứ bà ta kiêng kỵ là Hoài Nam Vương thì sao?

Nếu Đới Tự ra tay trước, Nữ hoàng vừa chết, Hoài Nam Vương chắc chắn sẽ không ngồi yên được. Hai bên chắc chắn sẽ đấu đá nhau, ai thua ai thắng Đới Tự còn chưa nắm chắc được. Vậy thì điểm khiến người ta tò mò ở đây là rốt cuộc trong tay Hoài Nam Vương có thứ thần binh lợi khí gì lại khiến Đới Tự kiêng kỵ đến vậy.

Người làm Nữ hoàng như cô còn đứng được là bởi vì, cô giống như một vật cân bằng, hai bên đều không dám mạo hiểm nhúc nhích.

Vậy thì người hạ độc nguyên chủ rốt cuộc là ai?

Có chút khó đoán rồi nha...

Hay là giết chết hết đi cho nhanh.

Dù sao thì họ cũng muốn giết chết cô cướp lấy hoàng vị này.

Ai nhanh tay người đó thắng mà!!

Đương nhiên những nội dung trên đây đều là Thời Sênh tự mình suy đoán ra, nguyên nhân thực sự ra sao vẫn còn cần suy nghĩ thêm.

Nhưng căn cứ vào mỗi lần suy đoán của Thời Sênh thì có xác suất đến 99% là không sai. Lần này có lẽ cũng không có sai sót gì.

Linh Di thấy Nữ hoàng nhà mình cười vừa u ám lại tà mị như vậy, bỗng nhiên rùng mình một cái. Bệ hạ lại đang có chủ ý quái quỷ gì vậy?

Thời Sênh đang nghĩ xem nên giết chết mấy người này thế nào, bên ngoài bỗng nhiên huyên náo ầm ĩ.

Linh Di lập tức ra bên ngoài đại điện nhìn xem, lát sau đã quay lại, vội vã nói: “Bệ hạ, có thích khách.”

“Có phải lần đầu tiên gặp thích khách đâu, gấp cái gì chứ?” Sau khi từ Hoàng lăng trở về, thời gian gặp thích khách còn ít sao? Bình tĩnh!

Nếu không phải vì đã mua trọn mấy tổ chức sát thủ, những người đó đến lấy lệ, nhân tiện báo cho cô biết ai muốn thích sát cô, thì cô không biết sẽ bị đám thích khách hành hạ thành cái thể loại gì luôn.

“Thích khách nhằm về phía Trầm Bắc công tử...”

Kiếm của ông đâu!!!

Linh Di còn chưa dứt lời, đã không thấy tăm tích Nữ hoàng nhà mình

đâu nữa. Khóe môi cô ta co giật, rồi cũng vội vã đuổi theo.

Ngự thư phòng cách tẩm cung hơi xa, Thời Sênh dùng thiết kiếm đi đến. Cấm vệ quân đã ép sát thích khách đến phòng của Trầm Bắc. Cấm vệ quân không dám mạo phạm xông vào, sợ thích khách làm tổn hại đến sủng vật mới đó.

Mọi người đều biết Bệ hạ thích vị này đến mức nào.

“Người đâu?” Sắc mặt Thời Sênh trầm xuống nhìn Cấm vệ quân.

Cấm vệ quân chỉ vào căn phòng đang khép chặt, còn không dám thở mạnh.

Thời Sênh nhìn cửa phòng, lạnh lùng đi qua đó. Cô vừa đặt chân lên bậc thang, cửa phòng đã mở ra két một cái.

Thích khách mặc trang phục dạ hành kẹp chặt Trầm Bắc đi ra ngoài. Hắn gí dao vào cổ Trầm Bắc, chỉ cần hơi dùng lực thôi đã có thể cứa vào làn da trắng nõn đó.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, luồng khí nguy hiểm hội tụ trên người cô.

“Lùi về phía sau!” Thích khách hét lớn về phía họ, “Lùi hết về sau cho ta, nếu không ta sẽ giết hắn.”

Thời Sênh thu lại đôi chân đã sắp đặt lên bậc thềm, ánh mắt nhìn thẳng vào Trầm Bắc. Ngay cả một ánh mắt cô cũng không thèm chia cho tên thích khách kia lấy một cái.

Dường như Trầm Bắc đã bị dọa cho sợ hãi, trong ánh mắt tràn đầy sự hoang mang. Nếu không phải là thích khách đang túm chặt lấy

người hắn, có lẽ hắn đã trượt ngã xuống dưới đất.

Thời Sênh liếm môi, xua tay ra hiệu cho Cấm vệ quân tránh sang một bên.

“Lui xuống hết đi, nhanh lên!!” Thích khách tiếp tục hét lớn.

Cấm vệ quân lùi hết ra khỏi biệt viện, chỉ còn lại Thời Sênh và Linh Di đang đứng phía sau.

Thích khách lôi Trầm Bắc vọt đến bên tường, cảnh giác nhìn Thời Sênh và Linh Di. Khi sắp đi đến bên tường, hắn đẩy mạnh Trầm Bắc về phía Thời Sênh, cơ thể linh hoạt nhảy lên trên bờ tường.

Thời Sênh tiến lên đỡ lấy Trầm Bắc, cơ thể Trầm Bắc đã mềm nhũn, gần như không thể đứng thẳng được, đương nhiên cũng không thể rời khỏi vòng tay của Thời Sênh, chỉ có thể để cô ôm lấy.

Chính vào lúc này, có hiện tượng khác thường nảy sinh, vô số mũi tên từ phía ngách bắn tới, hình thành nên một cơn mưa tên lớn. Thích khách chống cự giây lát liền bị tên bắn trúng, ngã xuống phía dưới.

Trầm Bắc lặng lẽ ngẩng đầu nhìn nữ tử đang ôm lấy mình, đáy mắt cô dường như còn phản chiếu cơn mưa tên đầy trời đó, vẻ mặt lạnh nhạt vô tình, xung quanh tản ra luồng hơi thở lạnh lẽo.

Bàn tay ở hông Trầm Bắc bỗng bám chặt, cơ thể hắn càng gần cô hơn, chỉ một giây sau cảm giác áp bách đã nhào đến, “Có vui không?”

“Cái... cái gì?”

Trầm Bắc vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt như cười như không đó. Trong ngữ khí của cô không nghe ra được đang vui mừng hay tức giận, dường như chỉ là câu hỏi bình tĩnh.

Nhưng trong lòng hắn lại có hàn ý dâng lên.

Thời Sênh thu lại tâm trạng nơi đáy mắt, ôm Trầm Bắc vào trong phòng. Những chuyện sau đó để cho Cấm vệ quân và Linh Di giải quyết, không cần đến cô.

Tim Trầm Bắc càng đập nhanh hơn, có cảm giác khi đối mặt với cô hắn thấy vô cùng lo sợ.

Thế nhưng cô không nói gì cả, chỉ đặt hắn lên giường, thậm chí còn dịu dàng cởi giày cho hắn rồi đắp chăn lên.

Chương 1679: Trẫm là thiên hạ (14)

Thời Sênh không lên tiếng, Trầm Bắc cũng không nói gì.

Cho đến khi Linh Di gọi, cô không nói lời nào rời đi.

Trầm Bắc nặng nề thở phào một hơi. Hắn ngồi dậy. Nhưng còn chưa ngồi vững, Thời Sênh đã quay lại, trên tay bưng một bát canh thuốc nóng.

“Uống đi.”

“... Đây là cái gì?” Trầm Bắc nhìn chằm chằm bát thuốc, có chút vị đắng, mùi vị không mấy dễ chịu.

“Bồi bổ cơ thể.” Thời Sênh lãnh đạm nói, “Uống đi.”

Trầm Bắc cắn môi, trừng mắt nhìn Thời Sênh.

“Đừng có nhìn ta bằng vẻ mặt đó.” Thời Sênh đặt bát thuốc vào trong tay hắn, “Giả bộ mãi không mệt à?”

Bát canh hơi nóng, Trầm Bắc dường như không bưng chắc được. Thời Sênh nhìn ngón tay hắn đã đỏ ửng lên, lại bưng bát thuốc đến. Sắc mặt Trầm Bắc trắng bệch, dường như không biết nên nói gì.

“Ta biết ngươi đến đây làm gì, muốn giết ta không dễ như vậy. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết một con đường tắt.” Thời Sênh dùng thìa khuấy canh thuốc trong bát, mặt mày lãnh đạm, “Có lẽ

ngươi phát hiện ra rồi, khi ta ở trước mặt ngươi không hề đề phòng bất cứ thứ gì. Hãy cố gắng lấy lòng ta, có lẽ ngươi có thể giết được ta.”

Trong căn phòng rất lâu sau vẫn không có tiếng đáp lại.

“... Sao ngươi lại biết?” Giọng Trầm Bắc khôi phục lại vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, không còn có chút run rẩy nào nữa, khí chất trên người cũng thay đổi, giống như vị vương giả đi du ngoạn vòng quanh trong đêm đen u tối.

Thời Sênh dừng lại, “Căn phòng này ta đã sắp đặt một thứ đặc biệt. Nếu ngươi không chủ động để thích khách vào thì hắn tuyệt đối sẽ không thể lại gần ngươi được. Còn cả cây đàn lần trước của ngươi, ngươi có thể giết người không thành tiếng đúng không? Ngươi biết ta có mặt, mấy lần muốn ra tay, nhưng cuối cùng đều không ra được, nên ngươi chỉ có thể đàn ra những âm tiết đơn điệu đó.”

“Còn gì nữa không?”

“Ngươi có biết vì sao ta lại giết mấy người nước Thục đó không?”

Đúng như cô nói, thế giới này không có nhiều điều trùng hợp như vậy.

Phượng Từ trước đây lần nào cũng đợi cô đến cứu, nhưng lần này lại chủ động dâng đến tận cửa, còn lâu cô mới tin có chuyện này.

Trầm Bắc hít sâu một hơi, “Ngay từ đầu ngươi đã biết rồi? Người ta nói Nữ hoàng ngu ngốc vô năng, đó là do ngươi giả bộ đúng không?”

Thời Sênh đưa bát cho hắn, Trầm Bắc bình tĩnh nhận lấy.

“Không có độc đâu, chỉ là thuốc bồi bổ cơ thể thôi, đừng có tỏ vẻ như sắp chết không quay về được nữa như vậy.” Thời Sênh vừa buồn cười vừa tức giận nhìn hắn, “Sao ta nỡ giết ngươi chứ.”

Trầm Bắc ngửa đầu một hơi uống cạn thuốc, thuốc vẫn còn hơi nóng, chảy từ cổ họng vào tận trong đáy lòng.

Bắt đầu từ bây giờ...

Có thể hắn thực sự không thể đi ra khỏi nơi này được nữa.

Nữ nhân này sẽ không buông tha cho hắn.

“Ngươi diễn khá lắm.” Ngay từ đầu hắn đã không thể hiện ra ngoài, giống như một thiếu niên cực kỳ không muốn tiến cung. Nếu không phải cô chinh chiến sa trường đã lâu thì có lẽ đã thực sự bị lừa.

“Ngươi sẽ làm gì ta?”

“Ta sẽ chẳng làm gì ngươi hết.” Thời Sênh đặt chiếc bát từ trong tay hắn sang một bên, “Không đúng...”

Cô chợt tới gần hắn, hay tay chống sang hai bên, bao vây hắn vào trong lòng, cúi đầu mạnh mẽ ngậm lấy bờ môi hắn. Trầm Bắc đột nhiên trừng to mắt, còn chưa kịp phản kháng thì người phi lễ hắn đã rời khỏi.

“Ngươi đối xử với ta như vậy, điều kiện trong vòng ba tháng không được chạm vào ngươi bây giờ vô hiệu lực.”

“Ngươi...”

“Cố lên, có thể ngươi sẽ giết được ta đấy.”

Thời Sênh xoa cằm. Trầm Bắc lập tức dịch đầu ra, nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Thời Sênh nhún vai tỏ vẻ bất cần, đứng dậy rời khỏi phòng.

“Sao ngươi không hỏi ta tại sao lại muốn giết ngươi?”

Thanh âm Trầm Bắc khiến bước chân Thời Sênh dừng lại. Cô hơi quay đầu nhìn, “Không quan trọng, thứ ta cần chỉ có con người ngươi thôi.”

Cô chỉ cần biết đó vốn không phải là ý của hắn là đủ rồi.

Trầm Bắc nhìn Thời Sênh rời phòng. Hắn thử ép chỗ thuốc uống khi nãy ra, thế nhưng vì đã qua lâu rồi, nên chỉ ép ra được một phần.

Nếu đó thực sự là thuốc độc, thì lúc này cũng đã muộn rồi.

...

Linh Di hầu ở bên ngoài, đợi Thời Sênh đi ra lập tức nói: “Bệ hạ, thích khách vừa nãy hình như là người nước Thục.”

“Ừm.”

“Trầm Bắc công tử cũng là người nước Thục.” Ngữ khí Linh Di chần chừ.

Một thích khách đến từ nước khác. Càng trùng hợp hơn nữa là trong cung bọn họ cũng có một người nước Thục. Đó là bởi vì họ nhằm vào người đó hay có ý đồ gì khác?

“Cho dù là người nước Thục có ý đồ gì thì các ngươi cũng đều phải ghi nhớ cho trẫm, không ai được động vào Trầm Bắc, không được phép nghi ngờ, càng không được phép chất vấn!” Thời Sênh nhíu mày lạnh lùng, khiến Linh Di kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả chất vấn cũng không cho nữa.

Bệ hạ bị trúng độc gì vậy?!

Linh Di khuyên nhủ, “Nhưng mà Bệ hạ, nhỡ hắn có mưu đồ gì khác thì sao? Chúng thần phải bảo đảm an toàn cho Bệ hạ, không thể để bất kỳ mối nguy hiểm nào tồn tại bên cạnh Bệ hạ. Người là vua một nước, không thể tùy tiện được.”

“Trẫm nói là không được tức là không được.” Giọng Thời Sênh bình tĩnh, nhưng lại không cho phép bất kỳ ai chen vào.

Linh Di mở miệng, cố nuốt lời khuyên bảo định nói lại. Bây giờ Bệ hạ đã không còn là Bệ hạ cần người nhắc nhở trước kia nữa. Bệ hạ đã có kế hoạch trù tính cho tất cả mọi chuyện rồi.

Điều này có lẽ cũng là điểm lợi hại của người sinh ra trong gia đình đế vương, nhìn quen mắt nghe quen tai, dù không cố ý học hỏi, nhưng cũng có thể trở thành một đế vương rất tốt.

Đương nhiên vị này của nhà cô lúc này xem ra cũng không giống một đế vương tốt cho lắm. Bây giờ cô là một nữ hoàng mù quáng, cuồng vọng, tùy ý làm bậy.

Chuyện của thích khách không gây sóng gió, giống như chưa từng có chuyện đó xảy ra vậy.

Trầm Bắc phát hiện Cấm vệ quân trong viện càng nhiều hơn. Người

hầu hạ bên cạnh hắn cũng được thay thế một loạt, nhìn đã biết là người được huấn luyện. Tuy hắn có võ công, nhưng cũng không chắc chắn mình có thể xông ra khỏi bức tường cao như vậy được không.

Cho nên Trầm Bắc tạm thời không có động tĩnh gì, giống như đã từ bỏ ý định trốn thoát khỏi đây.

Cùng với ngày sinh thần ngày một đến gần, bên kia Trầm Bắc càng có nhiều người ra vào hơn. Thỉnh thoảng Trầm Bắc cũng được gặp Thời Sênh. Cô không lúc nào là đi một mình, luôn có người bên cạnh bẩm báo chuyện bên ngoài cho cô.

Sau khi nghe một chuỗi các chuyện, cô có thể bình tĩnh và nhanh chóng dặn dò họ phải xử lý thế nào.

Đương nhiên đa số phương pháp xử lý đều là loại phương pháp đơn giản thô bạo, không phục thì chém, còn không phục nữa thì bảo họ tạo phản, không dám tạo phản thì ngoan ngoãn làm theo những điều cô nói.

Sau đó không biết thế nào trong dân gian đã lưu truyền danh hiệu của cô là bạo quân.

Nhưng cô cũng không để ý, để mặc những lời đồn đại đó lan truyền.

“Sao ngươi lại không để tâm đến danh tiếng của ngươi như vậy?” Trầm Bắc ngồi ở phía xa, nhìn Thời Sênh xử lý chính sự. Gần như ngày nào cô cũng tới, cũng không làm gì, chỉ ngồi ở chỗ hắn xử lý công chuyện.

“Ta chỉ quan tâm đến ngươi.” Thời Sênh hung hăng gạch một dấu gạch chéo trên quyển tấu chương, rồi tùy tiện ném sang bên cạnh,

cầm quyển tiếp theo, nhìn lướt qua một cái rồi tiếp tục gạch dấu gạch chéo vào đó.

Đến Trầm Bắc còn nghi ngờ có lẽ cô vốn chẳng hề xem qua mà chỉ nhìn tên, chỉ cần là người cô không thuận mắt thì cho dù trên tấu bản viết gì cũng đều gạch chéo hết.

Thực sự chưa từng thấy có một vị hoàng đế nào lại tùy hứng như vậy.

“Rốt cuộc ngươi thích ta ở điểm nào?” Trầm Bắc ngồi ở đối diện. Hắn thấy quá kỳ lạ, rõ ràng đã biết hắn đến để thích sát cô, nhưng cô vẫn còn giữ lại hắn ở bên cạnh, đúng là điên thật rồi.

Được thôi, những chuyện cô làm bây giờ có chuyện nào không phải là chuyện kẻ điên làm đâu.

Thời Sênh tiếp tục đánh dấu gạch chéo, không hề ngẩng đầu lên trả lời, “Ta thích hết.”

Trầm Bắc nhíu mày, trầm mặc nhìn cô phê duyệt tấu chương.

Khi yên tĩnh cô khiến người ta có cảm giác rất hiền hòa dịu dàng, lông mi vừa dài vừa dày rủ xuống, che lấy đôi mắt cô, đường nét gò má dường như cũng dịu dàng hơn. Nhưng một khi nói chuyện thì hoàn toàn khiến người khác phải nghẹn lời, chỉ muốn bóp chết cô.

Chương 1680: Trẫm là thiên hạ (15)

Sinh thần Nữ hoàng và đại lễ sắc phong Phượng quân.

Trong cung ngoài cung có không ít đại thần mệt đến bở hơi tai, cuối cùng cũng đến ngày sinh thần Nữ hoàng.

Thời Sênh bị ép mặc long bào long trọng nhất, trong ba lớp ngoài ba lớp, cảm giác vừa dày vừa nặng đó khiến Thời Sênh cảm thấy mình đang cõng trên lưng mấy đứa bé, dồn ép đến mức cô không thể thở nổi.

Cô thực không biết tại sao các hoàng đế mặc nhiều như vậy mà vẫn còn có thể đi lại như gió được.

Cũng may thứ đồ chơi này không phải là long bào mặc ngày thường, chỉ mặc lúc tế tự, mặc ở những hoạt động quy mô lớn như sinh thần, để biểu thị sự long trọng.

“Bệ hạ, hôm nay có đoàn sứ thần nước khác đến, người đừng có ăn nói hàm hồ.” Linh Di không yên tâm dặn dò Thời Sênh. Bây giờ cái miệng này của Bệ hạ nhà cô chỉ cần một hai câu nói cũng có thể đắc tội người khác rồi.

“Vậy thì trẫm làm...” Thời Sênh cố gắng nhấc y phục lên, thốt ra chữ cuối cùng, “... gì? Làm linh vật à?”

“Đúng vậy, người chính là linh vật, những lúc không quan trọng, người không cần phải lên tiếng.”

“Họ nói chuyện khó nghe cũng không cho trẫm độp lại hay sao?” Thời Sênh không phục.

“Bệ hạ, Phượng Loan Quốc chúng ta tuy xét về thực lực cũng không hề kém, nhưng hôm nay có mấy đại biểu cường quốc tới đây, nếu đắc tội họ sẽ không có lợi cho Phượng Loan Quốc. Bệ hạ cố nhịn một chút không được sao?” Đắc tội đám người đó đối với Phượng Loan Quốc mà nói chính là đại nạn, sẽ làm dấy lên chiến tranh, nội loạn chưa bình ngoại địch đã tới, đến lúc đó thực sự Phượng Loan Quốc sẽ lâm vào đường cùng.

“Trẫm không nhịn được.” Nghe thấy những lời khó nghe như vậy, không độp lại vài câu thì sao được chứ.

Linh Di hít sâu, bày ra dáng vẻ dỗ dành trẻ con, “Bệ hạ, bây giờ người đại diện cho Phượng Loan Quốc. Người là người có thân phận đặc biệt. Hôm nay mọi người đến là để chúc mừng người...”

“Đến xem náo nhiệt mới là thật, chúc mừng chỉ là giả thôi.”

Những trường hợp như vậy, có ai lại không mang theo tâm tình muốn xem kịch hay đến tham dự. Người thực sự đến chúc mừng chỉ là số ít.

“...” Không thể nói chuyện được nữa rồi.

Linh Di nói hồi lâu, Thời Sênh cũng không nghe vào lấy nửa chữ. Khi Thời Sênh bước chân vào đại điện để nghênh đón các vị sứ thần, Linh Di căng lên như dây đàn, chỉ mong hôm nay mọi chuyện thuận lợi, không có gì phức tạp xảy ra.

Thời Sênh cao lãnh ngồi trên ghế rồng, ngồi phía dưới bên trái là các

đại thần, bên phải là sứ thần nước khác. Sứ thần ngồi hàng đầu là đại diện cho các nước mạnh. Ban đầu để sắp xếp vị trí sứ thần các nước đã tốn không ít tế bào não của các đại thần.

Nếu không sắp xếp tốt sẽ đắc tội họ.

Những người ngồi hàng đầu lần lượt chúc mừng đều không có vấn đề gì. Mọi người đều biểu hiện rất bình thường, quà mừng cũng rất bình thường, không cho Thời Sênh có cơ hội thể hiện.

Nhưng sau khi tiết mục tặng quà mừng kết thúc liền có người không ngồi yên được nữa bắt đầu tìm đường chết.

Một vị sứ thần ngồi ở vị trí thứ ba trong đoàn đại thần bỗng nhiên lên tiếng, “Nghe nói mấy ngày trước Nữ hoàng đã đưa một mỹ nhân trên phố hồi cung. Không biết là mỹ nhân có nhan sắc thế nào lại lọt được vào mắt Bệ hạ. Không biết ta có phúc khí được tận mắt chiêm ngưỡng vị mỹ nhân này hay không?”

Nói là đưa, nhưng trên thực tế lại ám chỉ Thời Sênh cưỡng ép cướp về.

Đại điện bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, lần lượt đưa mắt nhìn về phía Thời Sênh đang ngồi trên bảo tọa.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn tên sứ thần đó, khóe miệng hơi cong, “Chuyện này mà ngươi cũng biết sao, chắc đã gài không ít tai mắt vào trong cung của trẫm nhỉ? Chi bằng để trẫm giúp ngươi nhổ hết chúng đi nhé?”

Khi đó Cấm vệ quân đã bao vây xung quanh chật như nêm cối. Người biết chuyện này chỉ có Cấm vệ quân, người ở trong cung và đám đại thần thuộc ba đảng phái trong triều, người bên ngoài không

thể biết được.

Mọi người: “...”

Câu trả lời này khiến mọi người có chút kinh hãi.

Ở xã hội này có ai lại không gắn tai mắt vào bên cạnh người khác, nhưng ngươi nói ra trước mặt nhiều người như vậy là có ý gì chứ?

Sứ thần đó quả nhiên sắc mặt trở nên khó coi, đáy mắt đã có lửa giận trào lên, “Nữ hoàng bệ hạ, người nói vậy là có ý gì?”

“Ngươi hỏi vấn đề này là có ý gì?” Thời Sênh không hề sợ hãi đối mặt với sứ thần đó. Ta sợ ngươi chắc đồ thiểu năng!!!

Ông đưa ai về cung thì mắc mớ gì đến ngươi, chiếm cung điện nhà ngươi hay là tiêu mất bạc nhà ngươi, có bệnh à?!

Khóe miệng sứ thần co giật. Hắn hít sâu một hơi rồi mới nói: “Không có ý gì khác, chỉ muốn xem xem người Nữ hoàng thích là loại nam nhân như thế nào.”

“Yên tâm đi, người trẫm thích chắc chắn không phải là người khó coi như ngươi.”

Sứ thần: “...”

Mọi người: “...”

Khung cảnh rơi vào trạng thái ngượng ngùng, bầu không khí vô cùng trầm trọng.

Linh Di ở bên ngoài lau mồ hôi lạnh, rất muốn nhắc nhở Nữ hoàng

đừng đối đầu với sứ thần này như vậy. Người từ chối thì từ chối, sao lại cứ phải đốp chát người ta chứ, sẽ khiến hắn công phẫn đó biết không hả?

Một đám gặm dưa thể hiện cực kỳ mơ hồ, còn chưa nghe hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, sao đã đến mức giương cung bạt kiếm thế này rồi? Kịch bản phát triển hơi bị nhanh quá rồi thì phải!

“Khụ khụ, đây là chuyện riêng tư của Nữ hoàng bệ hạ, An Hầu Gia đừng hỏi thêm nữa ha ha ha.” Có người đứng ra dàn xếp.

An Hầu Gia hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không nói nữa.

“Nghe nói hôm nay Nữ hoàng bệ hạ sẽ sắc phong Phượng quân, không biết đại lễ sắc phong khi nào thì bắt đầu? Không biết chúng thần có thể xem xem Phượng quân của Nữ hoàng bệ hạ là vị tuyệt sắc công tử nào không?”

An Hầu Gia vừa yên phận, đã có người khác đứng lên nói tiếp.

“Người được Nữ hoàng bệ hạ sắc phong làm Phượng quân, chắc chắn là một mỹ nhân.”

“Ha ha ha, chỉ là không biết có thể khiến Nữ hoàng vui vẻ hay không, nếu...”

Đám nam nhân đó xưa nay coi thường nam tử của Phượng Loan Quốc, nếu không phải Thời Sênh là Nữ hoàng, thì có lẽ đám người này sẽ còn nói khó nghe hơn nữa.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn mấy tên sứ thần đó, “Đưa...”

“Bệ hạ, giờ lành sắp tới.” Linh Di vội vã tiến lên ngắt lời Thời Sênh,

để cô mở miệng, chắc chắn sẽ là những câu nói bá đạo như đưa ra ngoài chém đầu cho trẫm, “Hôm nay là ngày đại hôn của người và Trầm Bắc công tử, không nên nhìn thấy máu.”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng. Hôm nay không nên nhìn thấy máu đúng không, thế thì ngày mai thì chắc là được rồi!!

“Mời chư vị di giá đến điện Tuyên Hòa.” Linh Di thấy Thời Sênh không phản đối, vội vã mời những người phía dưới di chuyển địa điểm.

Quy tắc sắc phong Phượng quân rắc rối hơn nhiều sinh thần của Nữ hoàng. Trước tiên Thời Sênh đi thay hỷ phục, đón Trầm Bắc vào điện Tuyên Hòa, sau đó tiến hành sắc phong và trao ấn tại điện Tuyên Hòa.

Sau khi kết thúc trao ấn, có nghĩa là hắn đã là Phượng quân của Phượng Loan Quốc, cai quản hậu cung.

Thời Sênh đã từng mặc không ít loại hỷ phục, nhưng đây chắc chắn là bộ dày nhất nặng nhất Thời Sênh từng mặc, còn kinh khủng hơn bộ vừa nãy.

Rõ ràng là chỉ nhìn thấy một chiếc ở bên ngoài, nhưng tại sao bên trong lại còn phải mặc nhiều chiếc như vậy chứ?

Khi cô nhìn Trầm Bắc bị người ta vây quanh đứng bên ngoài điện Tuyên Hòa, cô bỗng nhiên hiểu ra tại sao mình lại phải mặc nhiều lớp y phục như vậy.

Hoa văn trên mỗi chiếc đều không hoàn chỉnh, nhưng khi mặc tất cả y phục trên người, sẽ tạo thành một hoa văn hoàn chỉnh. Hoa văn đẹp đẽ tinh xảo ấy mặc trên người thiếu niên càng lộ vẻ tinh xảo,

tuấn mỹ hơn.

Vẻ mặt Trầm Bắc lạnh lùng, đứng cùng mọi người bên ngoài điện Tuyên Hòa.

Hắn nhìn người bên trong điện Tuyên Hòa đang đi từng bước về phía mình, mỗi bước đi dường như có lửa cháy mạnh mẽ từ dưới chân nàng tràn ra, lan tỏa đến trước mặt hắn, toàn bộ thế giới đều biến thành lửa đỏ rực rỡ chói mắt.

Trước mắt Trầm Bắc bỗng có một cảnh tượng lạ lẫm lóe qua, nhanh đến mức hắn dường như không nắm bắt được.

Cảm giác đã từng quen biết trào tới, nhưng kiểu gì hắn cũng không thể nghĩ ra được tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc ấy.

Chương 1681: Trẫm là thiên hạ (16)

Thời Sênh đi đến trước mặt Trầm Bắc. Từ đầu đến cuối hắn đều duy trì trạng thái lãnh đạm. Đây không phải là điều hắn mong ước, cho dù cảnh tượng đáng mừng như vậy nhưng hắn cũng không thể vui vẻ nổi.

Thế nhưng Thời Sênh mặc kệ hắn có vui vẻ hay không, dắt tay hắn cùng đi vào điện Tuyên Hòa.

Đám sứ thần lúc trước náo loạn đòi gặp người. Khi Trầm Bắc xuất hiện, họ lại trở nên yên tĩnh, dùng ánh mắt cổ quái đánh giá hắn.

Đây là người Nữ hoàng thích sao?

Đúng là rất đẹp, nhưng cũng không đến mức quá đỗi tuyệt sắc!

Còn tưởng rằng người đẹp thế nào mới có thể khiến Nữ hoàng trực tiếp sắc phong làm Phượng quân chứ...

Trầm Bắc mắt nhìn thẳng đi cùng Thời Sênh lên vị trí cao nhất.

Nghi thức sau đó tiến hành rất thuận lợi, đọc xong thư sắc phong, sẽ tiếp nhận phong ấn Phượng quân.

Thời Sênh đích thân trao phượng ấn cho Trầm Bắc. Phượng ấn lạnh lẽo ở trong tay, luồng khí lạnh lẽo đó từ trong tay Trầm Bắc xuyên thẳng vào cơ thể lan ra khắp tứ chi hắn.

“Nữ hoàng bệ hạ, ta nghe nói ở Phượng Loan Quốc khi tổ chức đại hôn đều phải có quốc sư có mặt, hôm nay tại sao lại không nhìn thấy quốc sư đâu?” An Hầu Vương không nhịn được lại nhảy ra.

Quốc sư là một trong những nguyên nhân khiến cho chư quốc không dám tùy tiện động vào Phượng Loan Quốc. Quốc sư của họ thông tỏ thuật bấm tay bói toán, có thể biết được rất nhiều chuyện, rất khó đối phó.

Địa vị của quốc sư ở Phượng Loan Quốc rất cao. Theo lý mà nói trong những trường hợp trọng đại như thế này đáng lẽ ra quốc sư phải có mặt mới đúng.

Nhưng từ đầu cho đến bây giờ, quốc sư vẫn không hề lộ mặt.

“Ở trong ngục, An Hầu Vương có muốn đi trò chuyện tâm tình với quốc sư không? Trẫm không ngại nhốt các ngươi chung một phòng đâu.” Ngữ khí Thời Sênh vô cùng tùy tiện, dường như thứ cô đang nói đến chỉ giống như chuyện hôm nay ăn gì mà thôi.

Nhưng phía dưới lại im lặng như tờ.

Người bên Phượng Loan Quốc chỉ muốn bóp chết Thời Sênh ngay lập tức. Chuyện này mà cũng có thể nói ra được, Nữ hoàng bị điên rồi sao!!!

“Ô, không biết quốc sư đã phạm phải sai lầm gì vậy?” An Hầu Vương phẫn nộ khi nghe Thời Sênh nói nhốt hắn chung một nhà lao với quốc sư, nhưng lại muốn thăm dò chút tin tức, cho nên chỉ có thể cố nén cơn giận lại.

“Trẫm nói là hắn sai thì tức là hắn sai, ngươi có ý kiến gì sao?”

Mọi người: “...” Ngươi có dám tùy hứng hơn nữa không?

Trầm Bắc nghiêng mắt nhìn người đứng bên cạnh. Cô tự tin huênh hoang, không hề sợ hãi đám người phía dưới. Ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, dường như những người phía dưới chỉ là một đám vật chết, không thể gây ra bất kỳ sự rung động nào.

Người như vậy...

Mỗi khi nhìn hắn lại luôn để lộ ra vẻ dịu dàng thân thiết.

Sao có thể như vậy được chứ?

“Bệ hạ... Bệ hạ, không xong rồi...”

Khi mọi người còn đang trầm ngâm tự hỏi tại sao lại có một nữ hoàng ngông cuồng tự đại như vậy, thì đã có một Cấm vệ quân cấp tốc xông vào, “Bệ hạ, quốc sư bị cướp đi rồi.”

Thời Sênh hơi nhướng mi, không hề tức giận, trái lại hứng thú nói, “Có mấy người?”

“Bẩm Bệ hạ, có tổng cộng ba người.”

“Ba người đã cướp được người đi. Cấm vệ quân các ngươi ăn cơm đều là lũ vô dụng hết à? Có nhiều người như vậy cũng không giải quyết được ba người, vậy thì các ngươi có tác dụng gì?”

Cấm vệ quân: “...”

Vị Nữ hoàng này tư duy quả thật khác người mà.

“Bệ hạ, phải làm sao đây?” Linh Di cố nén giọng xuống nhắc nhở

Thời Sênh, “Nếu để người khác lợi dụng được năng lực của quốc sư thì phiền phức lớn rồi.”

Điều quan trọng nhất là bây giờ mọi người đều biết bây giờ Phượng Loan Quốc không còn quốc sư nữa.

Hãy nhìn đám người phía dưới xem, không biết đã có bao nhiêu kẻ bắt đầu có tâm tư lệch lạc rồi.

“Lúc đầu trẫm đã bảo các ngươi giết hắn, các ngươi cứ nằng nặc đòi giữ lại. Bây giờ xảy ra họa rồi, các ngươi tự giải quyết đi.” Thời Sênh vui trên nỗi khổ của người khác nói.

Linh Di: “...” Chuyện này sao có thể trách họ được chứ?

Người vu oan cho quốc sư một tội danh kỳ lạ từ trên trời rơi xuống, đâu có dễ chém đầu như vậy? Hơn nữa có chém đầu cũng phải tuân theo quy định về thời gian, đâu phải muốn chém là chém được đâu?

Còn nữa, cái vẻ mặt hớn hở đó của người là sao vậy chứ?

Đây không phải là Phượng Loan Quốc của người hay sao?

“Trẫm mặc kệ.” Đây là họa của các ngươi, ông không gánh hộ. Các ngươi tự đi mà bắt tên quốc sư đó về.

Khóe miệng Linh Di co giật, “Bệ hạ, người cảm thấy người đối xử với quốc sư như vậy, cô ta sẽ tha cho người sao?”

Bây giờ không phải là chuyện người có mặc kệ hay không, ok?

Bệ hạ xin người nghiêm túc một chút đi!!!

Trong lòng Linh Di không ngừng gào thét nhưng bề ngoài không để lộ bất cứ điểm gì. Cô ta là một nữ quan, là nữ quan có địa vị cao nhất trong số các nữ quan hầu hạ bên cạnh Nữ hoàng, không thể thất thố được.

Nữ quan sợ đám người này còn xem tiếp sẽ xảy ra chuyện, vội vã cho người sắp xếp họ đi đến nơi tổ chức tiệc.

Trầm Bắc cũng được đưa về cung điện của Phượng quân. Thời Sênh muốn đi, nhưng lại bị Linh Di chặn lại, “Bệ hạ, chuyện này rất nghiêm trọng, là ai đã cướp quốc sư đi, mục đích của chúng là gì?”

Thời Sênh xách vạt váy quá dài lên, lắc trái lắc phải muốn đi đến, nhưng Linh Di đã chặn ngang, không cho cô đi.

Cuối cùng Thời Sênh nặng nề ném vạt váy xuống dưới đất, “Ngươi đã xong chưa hả? Không phải chỉ là một tên quốc sư thôi sao? Sợ cái rắm ấy. Hắn chỉ cần xuất cung sẽ chết luôn. Trẫm đã biết sẽ không trông cậy được vào các ngươi mà, tránh ra!”

Linh Di: “???”

Khi Linh Di còn đang ngẩn ngơ, Thời Sênh đã xách váy đi. Khi Thời Sênh đã đi đến cửa, Linh Di lại một lần nữa xông tới, “Bệ hạ người đã làm gì?”

Thời Sênh: “...”

Kiếm của ông đâu rồi!

Đừng tưởng ngươi là người của ông thì ông đây không dám đánh ngươi nhé!

“Trẫm đã hạ độc hắn.” Thời Sênh giơ tay đẩy Linh Di sang, “Đứng nguyên ở đây, không được cử động. Nếu còn dám đi theo nữa, trẫm sẽ đánh gãy chân của ngươi.”

Linh Di: “...”

Bệ hạ đã hạ độc lúc nào vậy?

Thực sự không phải là người chê phiền nên bịa đại ra đấy chứ?

...

Thời Sênh lê bộ hỷ phục vừa dày lại vừa nặng đó đến cung điện Trầm Bắc ở. Toàn bộ cung điện đều được trải lụa đỏ, rõ ràng là cảnh tượng đáng mừng, nhưng trong cung điện lại có chút vắng vẻ.

Thời Sênh không cho những người khác đi theo, một mình đi vào tẩm cung.

“Thất hoàng tử, đi theo ta đi, người không cần phải làm chuyện này. Nước Thục không phải chỉ có thể dựa vào một mình người mới cứu được. Hơn nữa chẳng qua họ cũng chỉ coi người là quân cờ, căn bản chỉ muốn dồn người vào chỗ chết...”

Trong cung điện âm thanh đứt quãng truyền ra ngoài, bước chân Thời Sênh chợt dừng lại.

“Ta biết rồi.”

“Nếu người đã biết thì tại sao lại không chịu đi theo ta?” Người đang nói là một nữ nhân, ngữ khí có vài phần tức giận.

“Đây là quyết định của ta, không liên quan đến người khác.” Giọng

Trầm Bắc lãnh đạm, “Ngươi đi đi, cô ta sắp đến rồi.”

Hình như nữ tử càng giận dữ hơn, càng cao giọng hơn, “Thất hoàng tử, người thực sự muốn nương nhờ vào cô ta sao?”

“Ta vẫn còn có cơ hội.”

“Ta không thể hiểu nổi, người rõ ràng biết chuyện đó là không có khả năng, tại sao vẫn cứ đâm đâu vào. Số mệnh nước Thục đã tận, cho dù người có thực sự giết được Tiện Dương cũng không thể cứu được nước Thục. Thất hoàng tử, hãy đi cùng ta đi...”

Cạch....

Cửa phòng bị đẩy ra, nữ tử mặc hỷ phục mà đỏ rực như lửa đứng ở ngoài cửa, ánh mắt cô nhìn thẳng vào hai người đang đứng trong đại điện.

“Ngươi muốn hắn đi cùng ngươi đi đâu?”

Ánh mắt Trầm Bắc lóe lên, nhìn sang nữ tử bên cạnh quát lên, “Đi mau.”

Nữ tử mặc y phục cung nữ, nhưng gương mặt đó không phải là gương mặt một cung nữ nên có, nói là khuynh thành tuyệt sắc cũng không hề nói quá.

Ánh mắt Thời Sênh chuyển động, ông đây có khả năng nhận nhầm nữ chính rồi.

Du Vương có khả năng không phải là nữ chính.

Dù sao thì tất cả mọi thứ về Du Vương đều điều tra được quá dễ

dàng, nếu đúng là nữ chính thì đáng ra không dễ dàng như vậy mới phải.

Nữ tử không nghe lời của Trầm Bắc, mà tiến về phía trước một bước, che Trầm Bắc lại phía sau, “Tiện Dương, Thất hoàng tử không thích ngươi. Ngươi giam cầm chàng có tác dụng gì chứ?”

Chương 1682: Trẫm là thiên hạ (17)

“Trẫm thấy vui.” Ngươi quản nổi ông chắc!!!

“Thích một người không phải là khiến cho người ấy khổ sở.” Nữ tử lẫm liệt, “Nếu ngươi thực sự thích chàng thì phải tôn trọng sự lựa chọn của chàng.”

Thời Sênh đi từ ngoài cửa vào trong, ánh mắt quét qua Trầm Bắc, giọng nói không có bất cứ dao động nào, “Trẫm tôn trọng sự lựa chọn của hắn. Nhưng sự lựa chọn của hắn là để ngươi đi, ngươi có bị điếc không?”

Sắc mặt nữ tử hơi thay đổi, nhưng vẫn phản bác: “Chàng bị ngươi ép buộc, chứ không hề là tự nguyện.”

“Ai ép buộc hắn?” Thời Sênh vuốt cằm, ngữ khí huênh hoang, “Ai dám ép buộc hắn?”

“Nguyệt Như Lưu, ngươi đi đi.” Trầm Bắc bây giờ chỉ muốn nàng ta mau rời đi. Hắn cứ có cảm giác nếu nàng ta còn ở lại sẽ xảy ra chuyện. Nữ hoàng đó và Nữ hoàng trong mắt người ngoài hoàn toàn khác nhau, tính khí của nàng ta vô cùng khó đoán.

“Nguyệt Như Lưu?” Chẹp, với cái tên này, có đến tám mươi phần trăm là nữ chính rồi.

Nguyệt Như Lưu đại khái là cảm thấy hận rèn sắt không thành thép, đáy mắt lại có chút phức tạp, tâm trạng đè nén rất khổ cực, “Thất

hoàng tử!”

Trầm Bắc quay đi, dáng vẻ đã quyết tâm.

Hắn cũng không biết tại sao. Hắn nên rời đi cùng nàng ta, nhưng hắn lại không muốn rời đi.

Đúng, chuyện của hắn còn chưa làm xong, sao có thể rời đi được chứ?

Trầm Bắc đang cố tìm cho mình một cái cớ ở trong lòng, cố gắng ổn định lại trái tim đang không chịu an phận của mình.

“Dám hô to gọi nhỏ với người của trẫm. Ai cho ngươi lá gan này vậy?” Sắc mặt Thời Sênh bỗng nhiên lạnh đi, không khí trong đại điện dường như đã theo đó xuống dưới âm độ.

Nguyệt Như Lưu kinh ngạc nhìn về phía Thời Sênh. Tiện Dương mà nàng ta biết không biết mấy võ công, nhưng sao nàng ta lại có thứ sát khí nồng nặc như vậy chứ?

Nguyệt Như Lưu còn chưa nghĩ xong, phía trước đột nhiên có hàn quang lóe sáng, mang theo kiếm khí với sát khí dày đặc quát ngang qua. Nguyệt Như Lưu kinh hãi, nhanh chóng phản kích.

Trên người nàng ta không có vũ khí, tay không chống lại thiết kiếm, gần như không có phần thắng, nhưng lần nào nàng ta cũng tránh được, có thể nói là kỳ tích... không đúng, có thể nói là vầng hào quang nữ chính phát huy đến cực điểm.

Quả nhiên đây mới là nữ chính.

Chẹp!

Giết chết nàng ta!

[...] Ký chủ vừa gặp nữ chính đã giống như ăn phải lựu đạn. Người ta kiếp trước đào mộ tổ tiên nhà cô à!!!

Võ công của Nguyệt Như Lưu không được coi là tốt, nhưng tốc độ rất nhanh. Nàng ta có thể là đã phát hiện ra mình không đánh lại được Thời Sênh, nên chạy trốn về hướng cửa sổ đại điện, nhảy từ cửa sổ vọt ra ngoài. Nguyệt Như Lưu quay đầu nhìn Trầm Bắc một cái, ý tứ đó vô cùng rõ ràng, nàng ta sẽ còn quay lại.

Thời Sênh dùng thiết kiếm vẫy một cái theo bóng lưng Nguyệt Như Lưu, kiếm khí giống như cơn lốc quét đến, cuộn về phía xa.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi vang lên, kiếm khí càn quét, tiếng gió gào thét, át đi tiếng kêu thảm thiết đó. Đến khi kiếm khí biến mất, bên kia đã không còn nhìn thấy bóng ma nào nữa.

“Mẹ kiếp.”

Thời Sênh đứng giữa căn phòng tức giận mắng chửi một tiếng, rất lâu sau mới quay đầu nhìn Trầm Bắc, ngữ điệu cổ quái, “Ngươi và cô ta có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ gì cả.”

“Thật sao?”

Trầm Bắc đón lấy ánh mắt của Thời Sênh, trong lòng chợt giật mình, vô thức nói, “Mẫu phi của ta từng cứu nàng ta một lần. Nàng ta chịu

sự ủy thác của mẫu phi ta tới đây.”

Nói xong Trầm Bắc cũng ngẩn người.

Tại sao hắn phải giải thích với cô?

Thời Sênh thu kiếm lại, “Chuyện Thục quốc là thế nào?”

Ánh mắt Trầm Bắc hơi lạnh, đại khái là không muốn nói ra chuyện đó lắm, hồi lâu sau cũng không lên tiếng.

Thời Sênh cũng không hỏi tiếp, nhìn căn phòng hỗn độn, “Chỗ này không ở được nữa, ở tạm chỗ ta đi.”

“Ở đây còn có nhiều phòng.” Ở chỗ của cô sẽ xảy ra chuyện gì, Trầm Bắc dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng có thể nghĩ ra được.

Thời Sênh có thâm ý khác liếc nhìn Trầm Bắc, sau đó rời khỏi căn phòng. Rất nhanh hắn đã nghe thấy âm thanh ầm ầm truyền tới. Trầm Bắc nhanh chóng đi ra cửa. Ngoài căn phòng này, bốn phía xung quanh chỉ còn lại bụi mù và phế tích.

Nữ tử áo đỏ kéo lê thanh kiếm từ trong phế tích đi ra, giống như một vị tướng quân chiến thắng trở về, đuôi lông mày cô khẽ nâng lên, dùng thứ ngữ khí vô cùng đắc ý nói: “Bây giờ thì không còn nữa rồi.”

Trầm Bắc: “...”

Cho dù Trầm Bắc có không đồng ý thế nào, cuối cùng cũng phải vào ở trong tẩm cung của Thời Sênh.

Nhìn thấy bài trí trong tẩm cung của Thời Sênh, Trầm Bắc nghĩ đến lúc ngày đầu tiên hắn tỉnh lại. Ngày hôm đó ở trên phố là do hắn cố ý,

mục đích là tiếp cận cô, không ngờ lại dễ dàng như vậy, cô đã dễ dàng đưa hắn về đây.

Từ ngôn ngữ cơ thể cho đến tâm lý hắn đều cố gắng biểu hiện là một thiếu niên vô cùng sợ hãi rất không bằng lòng tiến cung. Hắn căn bản chưa hề nghĩ rằng ngay từ đầu cô đã nghi ngờ mình...

Nhưng phía sau cô đang toan tính điều gì?

Trầm Bắc ngồi bên giường rồng, ánh mắt vô thần nhìn vào hư không, đêm nay...

“Phượng quân, Bệ hạ lệnh cho nô tỳ báo với người, đêm nay người ngủ trước, Bệ hạ sẽ về rất muộn.” Giọng cung nữ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Trầm Bắc.

“Nàng không quay về sao?”

Cung nữ cung kính đáp lại một tiếng vâng, đáy mắt lại nổi lên chút đồng cảm, vừa nãy phượng điện vô duyên vô cớ bị hủy mất, bây giờ Bệ hạ đêm tân hôn lại không trở về...

Trong lòng Trầm Bắc nặng nề thở phào. Cô không về là tốt nhất. Nếu cô trở về, hắn thực sự không biết mình nên làm thế nào.

Nên ra tay giết cô, rồi sau khi bị cô phát hiện sẽ bị nhốt vào địa lao, hay là lấy lòng cô như cô nói, rồi mượn cơ hội giết cô.

...

Đám sứ thần kia đã được Linh Di sắp xếp xong xuôi.

Thời Sênh bị Linh Di và đám đại thần đảng bảo hoàng chặn ở ngự

thư phòng thảo luận chuyện của quốc sư.

Bây giờ đã có bao nhiêu người biết chuyện quốc sư bị cướp đi. Nếu có kẻ nào có ý đồ khác, thì chỉ có Phượng Loan Quốc gặp xui xẻo.

“Sao các ngươi không gọi Đới Tự đến đây?” Thời Sênh cà lơ phất phơ ngồi phía trên, “Đi gọi bà ta đến đây, để bà ta nghĩ cách.”

“Bệ hạ?” Đảng bảo hoàng kinh hãi, “Đới Tự vốn đã có tâm bất lương, người còn dám gọi bà ta đến sao?” Bệ hạ đang sợ tốc độ vong quốc của Phượng Loan Quốc còn chưa đủ nhanh hay sao?

“Thân là thừa tướng mà không làm việc, bổng lộc trẫm phát là vô ích sao? Trẫm không nuôi một lũ phế vật, đi gọi bà ta đến đây!” Thời Sênh dứt khoát.

Những người khác nhìn nhau, chỉ có Linh Di biết Bệ hạ đang tức giận, muốn lấy thừa tướng Đới Tự ra trút giận.

Đừng hỏi tại sao Bệ hạ lại tức giận. Từ khi Bệ hạ từ chỗ Phượng quân đi ra, sắc mặt dù không có gì bất thường, nhưng bầu không khí bị đè nén xung quanh vô cùng đáng sợ, ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm. Nếu như vậy không phải là tức giận, thì cái tên Linh Di của cô ta viết ngược lại luôn.

Không biết trong phượng điện vô duyên vô cớ biến thành một đống đổ nát đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Linh Di cho người đi mời Đới Tự. Lúc này bách quan đều còn đang vỗ về đám sứ thần kia, Đới Tự thân làm thừa tướng, đương nhiên cũng vẫn đi chưa xa, nhanh chóng bị mời đến.

Đới Tự đã lâu không vào ngự thư phòng, thấy dáng vẻ của ngự thư

phòng, trong lòng bà ta lộp bộp một cái, sinh ra vài phần dự cảm bất an. Ổn định lại tâm tình, đè nén chút bất an đó, cúi đầu đi vào ngự thư phòng.

“Tham kiến Bệ hạ.”

Người bên trên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà ta. Đới Tự chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Sau khi Nữ hoàng trở về từ Hoàng lăng, bà ta có chút sợ hãi ánh mắt đó. Cứ có cảm giác ánh mắt đó có thể nhìn xuyên thấu mọi ý đồ trong lòng bà ta, khiến tất cả bí mật đều không còn là bí mật nữa.

Rất lâu sau người bên trên mới chậm rãi lên tiếng, “Đới thừa tướng.”

“Có thần.” Đới Tự lại khom lưng hơn, trong lòng không ngừng suy đoán hôm nay Nữ hoàng lại muốn chơi trò gì, bà ta phải ứng phó như thế nào.

Vị này vốn lắm chiêu trò, tuy không có nguy hại gì lớn, nhưng có thể khiến người ta bận tíu tít, không cẩn thận sẽ bị thiệt hại.

“Ngươi định thời gian tạo phản đi.”

Linh Di: “...”

Đới Tự: “...”

Đảng bảo hoàng: “...”

Chương 1683: Trẫm là thiên hạ (18)

Tất cả mọi người trong ngự thư phòng đều nghĩ có thể do tai họ đã xuất hiện ảo giác.

Nữ hoàng bệ hạ vừa nói gì vậy?

Bảo Đới Tự định thời gian tạo phản sao?? Định thời gian ư???

Còn có loại thao tác này nữa sao?

Đây là lời Nữ hoàng nên nói ra hay sao? Lật bàn!!!

Đới Tự cũng ngạc nhiên không hề nhẹ, mô hình tương tác giữa quân chủ và đại thần trước đây, chính là thấy phá mà không nói phá, âm thầm phân cao thấp. Nhưng còn vị này không những nói công khai, mà còn thảo luận với bà ta vấn đề khi nào thì bà ta tạo phản. Hôm nay chắc chắn là do bà ta còn chưa tỉnh ngủ rồi.

Thời Sênh chống cằm, “Ngươi không định thời gian, bây giờ trẫm sẽ cho Cấm vệ quân đến nhà ngươi soát nhà.”

Mọi người: “...”

Có lẽ là họ có một nữ hoàng giả.

Đới Tự có lẽ đã bị choáng váng, hồi lâu sau cũng không phản ứng lại kịp.

“Người đâu.”

“Bệ hạ.” Đới Tự vội vàng lên tiếng.

Cấm vệ quân đi từ bên ngoài vào, không nói hai lời liền bắt Đới Tự lại, động tác thuần thục đeo xích sắt lên cho bà ta, nhìn đã biết là đã được ra lệnh từ trước.

Đới Tự há hốc mồm kinh ngạc, khi chiếc khóa cuối cùng khóa xong, Đới Tự mới giãy giụa, “Bệ hạ đang làm gì thế này?”

Đã nói là để bà ta định thời gian tạo phản cơ mà?

Sao đã bắt lại thế này?

“Trẫm đã cho ngươi thời gian rồi, nhưng do tự bản thân ngươi không chọn, cho nên trẫm mới mặc định là cho người đến lục soát nhà ngươi.” Thời Sênh mỉm cười, đáy mắt mơ hồ có ác ý hiện lên, “Nhìn ngươi không thuận mắt đã lâu, đúng lúc bây giờ tâm trạng trẫm không được tốt, đương nhiên phải lôi ngươi ra trút giận rồi. Ngươi đừng có áp lực tâm lý quá lớn, làm gian thần làm được như ngươi cũng là giỏi lắm rồi, đáng được sử sách ghi danh rồi.”

Mặc định lựa chọn soát nhà ngươi ta, ngươi có dám vô sỉ hơn nữa không?

Ngươi đột nhiên phun ra một câu bảo bà ta chọn thời gian tạo phản. Bà ta dám chọn tức là thừa nhận thẳng thắn mình muốn tạo phản.

Đám người tạo phản trong sử sách đó có ai dám thừa nhận mình tạo phản? Chẳng phải đều tìm có mình một cái tên danh chính ngôn thuận đó sao?

Dù sao Đới Tự cũng là lần đầu tiên làm gian thần, không biết là còn có loại thao tác này nữa. Có bậc đế vương nào lại không kiêng kỵ gian thần nắm đại quyền trong tay, sao có thể có người hùng hổ bắt người lại như vậy chứ?

Đới Tự biết mình nếu còn không phản kháng nữa thì coi như xong đời luôn rồi.

Đới Tự đang chuẩn bị giãy xích sắt ra, thì đã nghe thấy người bên trên lại nói: “Đừng lãng phí sức lực nữa, ở đây đã có một loại hương liệu, bây giờ ngươi không thể dùng võ công được nữa rồi.”

Thời Sênh rung chân, cười lưu manh, “Dẫn đến Quan Thành Đài.”

...

Quan Thành Đài.

Đới Tự bị trói trên cột, đối diện chính là Đới phủ, nhưng bên đó lúc này lửa cháy ngút trời. Đứng trên Quan Thành Đài dường như có thể nghe được tiếng kêu gào thảm thiết do gió mang tới.

Thời Sênh vẫn còn mặc bộ hỷ phục mang màu đỏ như lửa, chắp tay đứng bên cạnh Đới Tự. Vẻ mặt cô lãnh đạm như vị thượng tiên không màng thế sự, thờ ơ lạnh nhạt với tất cả bi kịch xảy ra ở chốn nhân gian.

“Ngươi cho là ngươi đốt Đới phủ thì có thể kê cao gối vô ưu vô lo được sao?” Khóe mắt Đới Tự đã đỏ lên, trong con ngươi lửa đỏ nhảy nhót, lúc sáng lúc tối như một đám ma trơi khiến khuôn mặt bà ta càng trở nên dữ tợn hơn.

“À, binh phù chứ gì.” Thời Sênh quay đầu cười khẽ, “Đúng là ngại

quá, trẫm lấy được cả rồi.”

Cô lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc hộp, mở ra ngay trước mặt Đới Tự.

Nhìn đống binh phù lớn nhỏ không đồng nhất trong chiếc hộp, Đới Tự kinh hãi hỏi: “Ngươi... ngươi lấy được nó khi nào?”

“Lâu lắm rồi.” Thời Sênh ném chiếc hộp cho Linh Di cũng đang kinh ngạc đứng bên cạnh, “Ngươi cho là ngày nào trẫm chỉ biết chơi đùa với các ngươi mà không biết làm chuyện gì sao? Trông trẫm có vẻ thiếu đạo đức nghề nghiệp như vậy sao?”

Trẫm là một Nữ hoàng dốc lòng vì quốc gia đấy nhé!

“Không thể nào.” Đới Tự gào lên, mấy ngày trước bà ta còn xem qua binh phù, “Đây là giả, đây nhất định là binh phù giả.”

“Binh phù trên tay trẫm là thật, trên tay các ngươi mới là giả.” Thời Sênh cong môi lên cười, “Trẫm đánh tráo nó rồi, chắc ngươi không nhìn ra là giả nhỉ? Có bất ngờ không nào?”

Đới Tự: “...”

Đánh tráo?

Sao có thể như vậy được!!!

Cô ta đã đánh tráo lúc nào, đánh tráo thế nào?

“Ngươi muốn chết thế nào? Chém đầu, uống thuốc độc, thắt cổ, thiêu chết hay là phanh thây? Trẫm cho ngươi tự chọn, đương nhiên là ngươi chỉ có mười giây để chọn. Ngươi không chọn trẫm sẽ chọn

ngẫu nhiên đấy.” Thứ tai họa này đương nhiên là phải giết chết càng nhanh càng tốt.

Đới Tự bỗng nhiên cười lạnh, “Bệ hạ nghĩ xem ép chết vi thần rồi, Hoài Nam Vương và Du Vương sẽ thế nào?”

Đới Tự cho rằng Thời Sênh sẽ có vẻ mặt nghi hoặc hoặc bất ngờ. Nhưng không hề, cô chỉ khẽ cười, bình tĩnh nhìn bà ta, dường như tất cả mọi điều bà ta nói cô ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cô ta biết.

Cô ta biết chuyện Hoài Nam Vương và Du Vương câu kết với nhau.

“Ha ha ha...” Đới Tự ngửa đầu cười cuồng dại, “Tính toán đã lâu, không ngờ Bệ hạ mới là người che giấu sâu nhất, chẳng trách Tiên hoàng lại lập người làm Nữ hoàng chứ không phải là Đại hoàng nữ và Du Vương.”

Tại sao Tiên hoàng lại lập nguyên chủ làm Nữ hoàng, điểm này bản thân nguyên chủ cũng không hiểu rõ, nhưng tuyệt đối không phải bởi vì trí tuệ của nguyên chủ.

Đới Tự cười đủ rồi, sắc mặt hung hăng nhìn chằm chằm Thời Sênh, “Ngươi có biết tại sao ta chần chừ mãi không chịu ra tay không?”

Thời Sênh không tiếp lời, Đới Tự thấy cô không hỏi, bà ta cũng không nói nữa.

“Xử tử bà ta.” Thời Sênh ra lệnh cho Cấm vệ quân.

Cấm vệ quân cởi trói cho Đới Tự, ấn đầu bà ta vào trong dây thừng. Đới Tự hét lớn, “Bệ hạ, người không muốn biết thật sao?”

“Không muốn.” Khẩu khí Thời Sênh dứt khoát, không chút để tâm nói: “Dù sao thì cũng không quan trọng.”

Kết quả cuối cùng, ai giết chết được ai thì người đó thắng.

Bản cô nương không có gì phải sợ.

Cùng lắm thì đổi vị diện khác thôi mà.

Dù sao thì bản cô nương cũng không hề tổn thất gì.

[...] Ký chủ có tư tưởng như vậy là không được!

Đới Tự hiển nhiêm không tin Thời Sênh không để ý đến, vẫn còn muốn nói. Nhưng Cấm vệ quân lúc này đã kéo thắt chặt dây thừng, thít chặt lấy cổ bà ta. Sắc mặt Đới Tự bỗng đỏ bừng lên, gân xanh trên trán nổi lên, con ngươi gồ ra, đáy mắt còn phản chiếu vẻ không thể tin được.

Cô ta thực sự không hề quan tâm gì.

“U u... a... ô...”

Chân tay Đới Tự bị Cấm vệ quân bắt lấy. Lúc này cơ thể thiếu dưỡng khí không ngừng giãy giụa, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng.

Cấm vệ quân chắc chắn bà ta đã chết rồi, liền kéo thi thể bà ta rời đi.

Thời Sênh quay người tiếp tục nhìn về phía lửa đỏ hừng hực ở phía xa. Linh Di chần chừ tiến lên phía trước, “Bệ hạ, lúc trước chúng ta đang thảo luận chuyện quốc sư, tại sao người... lại đột nhiên giết chết Đới Tự?”

Thân là đệ nhất hồng nhân bên cạnh Nữ hoàng, cô ta lại không hề hay biết gì cả.

“Tâm trạng không tốt.” Thời Sênh lãnh đạm nói.

Vậy chứng tỏ là trước kia tâm trạng Bệ hạ tốt sao? Vậy nên mới lăn qua lăn lại với đám người Đới Tự mãi vẫn không giết người ta sao?

Không đúng... tại sao bây giờ cô ta lại dễ dàng tiếp nhận con người Bệ hạ thế này?

“Vậy còn binh phù đó thì sao, người lấy được nó lúc nào?”

Vẻ mặt Thời Sênh phiền muộn, “Trộm về thôi, trẫm cùng muỗn cướp về, nhưng các ngươi không cho.”

Trước đây cô đã nói muốn đi cướp binh phù, nhưng Linh Di và đám người đảng bảo hoàng đó đều không đồng ý.

Linh Di: “...”

Họ dám để Bệ hạ đi cướp binh phù, người sẽ dám đi soát hết một lượt nhà đám đại thần đó!!!

Đừng nghi ngờ gì cả, Nữ hoàng bệ hạ bây giờ chắc chắn có thể làm được điều đó.

Thân là một Nữ hoàng, lại đi trộm đồ, trong sử sách phải chăng sẽ ghi chép thành: Nữ hoàng Tiện Dương, trộm binh phù, bình nội loạn?

Thử nghĩ đến cảnh tượng đó Linh Di đã không khỏi rùng mình, lát nữa phải đi tìm sử quan nói chuyện nghiêm túc mới được.

Chương 1684: Trẫm là thiên hạ (19)

Thời Sênh cho người khiêng Đới Tự lên, nghênh ngang lắc lư đi qua phủ đám gian thần kia, muốn đám người đó nhìn cho rõ ràng, không dám nhìn thì dừng lại ngoài cổng, đợi họ nhìn rõ rồi mới đi.

Sau khi nhìn xong, Cấm vệ quân bắt đầu bắt người, có một số võ quan võ nghệ cũng khá, chuẩn bị đột phá vòng vây rời đi.

Nhưng không biết từ đâu có một nhóm sát thủ xông ra, vây chặt đám người đó lại.

Tất cả gian thần đều bị đánh gọn một mẻ nhốt vào đại lao.

Ai ngờ được rằng Nữ hoàng lại ra tay vào đúng dịp sinh thần kết hợp với lễ sắc phong Phượng quân, khi các sứ thần tề tựu, đánh cho họ trở tay không kịp.

#Ký chủ tạo phản không những có kỹ năng đặc biệt, mà ngay cả bình loạn cũng có kỹ năng đặc biệt#

Nhưng Ký chủ, cô cứ làm xằng bậy như vậy, sẽ xảy ra chuyện lớn đó biết không hả??!!

...

Khi Thời Sênh trở về tẩm cung trời đã gần sáng. Cô vừa cởi bỏ bộ hỷ phục vừa đi về phía giường.

Trầm Bắc nghiêng người ngủ phía bên ngoài. Thời Sênh nhích lên đẩy hắn vào bên trong. Trầm Bắc giật mình tỉnh giấc, đối mặt với đôi mắt đen nhánh đó.

Trầm Bắc cảnh giác nhìn Thời Sênh. Cô muốn làm gì chứ?

Thời Sênh cởi chỉ còn lớp quần áo bên trong, cô thu tay lại, “Dịch vào trong.”

Trầm Bắc nhíu mày, không cử động.

Tẩm cung yên tĩnh, ngoài tiếng hít thở một sâu một ngắn của hai người, không còn nghe thấy gì nữa, họ cứ nhìn nhau như vậy.

“Đây là giường của ta.” Thời Sênh đợi một lát, tức giận nói, “Dịch vào trong đi, ông đây muốn ngủ.”

Trên mặt Thời Sênh có chút mệt mỏi. Nếu không phải cô âm thầm ngăn cản đám gian thần ghê gớm đó thì chỉ dựa vào mấy người kia sao ngăn nổi chúng. Bây giờ cô mệt đến mức không muốn động đậy dù chỉ là một ngón tay.

Trầm Bắc một lát sau mới dịch vào bên trong. Thời Sênh lên giường, nằm vào vị trí lúc nãy của hắn, ngáp một cái, rồi giơ tay kéo Trầm Bắc.

Cơ thể Trầm Bắc cứng đờ.

“Cho ta ôm nào, như vậy càng tiện để ngươi giết ta.”

Không biết có phải là vì câu nói phía sau đã lay động Trầm Bắc hay không mà hắn lại để mặc cho Thời Sênh kéo vào trong lòng ôm lấy, kẽ hở giữa hai người rất ít, gần như có thể nghe được cả tiếng tim

đập của đối phương.

Thịch.

Thịch thịch.

Thịch thịch thịch thịch...

“Ngủ đi.” Thời Sênh xoa lưng hắn, hai mắt nhắm lại, rồi cứ thế ngủ.

Trầm Bắc hơi há miệng ra hít thở, một giây sau đã ngậm chặt lại, cứng đờ người chờ thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Bên ngoài sắc trời dần sáng, có tiếng cung nhân đi lại. Trầm Bắc xoay cái cổ có hơi tê cứng của mình, cẩn thận dịch sang bên cạnh, cánh tay cô đặt trên người hắn vốn dĩ không có mấy sức lực, nhưng hắn vừa cử động đã lập tức thu chặt, kéo hắn lại.

Trầm Bắc sợ đến mức không dám cử động, một lát sau mới thử thăm dò đẩy tay Thời Sênh.

Người phía sau không có phản ứng. Trầm Bắc nuốt nước bọt, giơ tay ra sờ dưới gối, ngón tay tiếp xúc với vật lạnh, hắn co rúm lại, chỉ một giây sau đã nắm chặt lại, rút con dao sắc bén từ dưới gối ra.

Con dao găm tiến gần lồng ngực Thời Sênh.

Ngón tay Trầm Bắc run rẩy, muốn đâm xuống, nhưng cơ thể không nghe theo lời sai khiến, ngay cả sức lực để cầm cho chắc dao găm cũng sắp cạn kiệt.

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nghiêng của cô, không có chút phòng bị nào, giống như đã sớm dự liệu hắn sẽ không xuống tay

được.

Tại sao chứ?

Trầm Bắc rủ mắt xuống, bàn tay cầm dao găm chầm chậm co lại. Nhưng đúng lúc này, tay hắn bỗng nhiên bị người ta nắm lấy, ấn chặt xuống giường, cả người đổ nhào về phía sau, trên người có thêm trọng lượng đè lên.

“Mới sáng sớm đã muốn chơi thứ đồ nguy hiểm này rồi sao, hửm?” Người ở bên trên giọng hơi khàn, nhưng lại có cảm giác say lòng người không nói được thành lời.

Cô đè thấp thân người, bờ môi mềm mại chạm vào cằm hắn, chầm chậm hướng lên ngậm lấy bờ môi hắn. Trầm Bắc vô thức giãy giụa, nhưng lại bị cô đè chặt lấy.

Cô cầm tay hắn, dẫn dắt hắn lấy dao găm ấn vào lồng ngực mình, đầu lưỡi phác lại hình bờ môi hắn rồi hơi chống người dậy, “Có dám đâm xuống không?”

Dao găm đã ấn vào vị trí trái tim cô, chỉ cần hơi dùng sức một chút thôi sẽ đâm vào lồng ngực cô, xuyên qua trái tim còn đang nhảy nhót đó.

Ánh sáng trong mắt Trầm Bắc đã mơ màng, cảnh tượng này...

Thời Sênh cảm thấy tay hắn còn đang run rẩy. Cô liền di chuyển dao găm ra, ép chặt xuống giường, cúi người xuống tiến quân thần tốc, không cho hắn một chút cơ hội để phản ứng lại.

Cho đến khi Trầm Bắc hoàn hồn lại, cắn một cái vào đầu lưỡi cô, máu tươi bỗng chốc tràn đầu bờ môi hai người.

Trong khoang miệng toàn là máu tươi, mùi tanh tràn đầy, dạ dày còn chưa kịp có gì đã cuồn cuộn cả lên.

Thời Sênh dứt ra rời khỏi, nhanh chóng xuống giường, nhặt một chiếc áo ngoài dưới đất rồi rời khỏi căn phòng.

“Ầm.”

Tiếng đóng cửa điện mạnh mẽ vọng đến khiến cơ thể Trầm Bắc run lên. Lông mi hắn run rẩy. Hắn chầm chậm chống người ngồi dậy, máu tươi nhuộm đỏ bờ môi hắn kiều diễm như hoa hồng. Hắn giơ tay lau đi vết máu, ánh mắt nhìn theo hướng cửa điện, bên trong là ánh sáng ảm đạm u tối.

...

Thời Sênh ngồi xổm ở một góc bên ngoài điện nôn rất lâu, cũng không biết hắn đã cắn vào đâu, một lúc sau máu mới ngừng chảy.

“Bệ hạ?”

Vẻ mặt Linh Di kỳ quái, Bệ hạ mới sáng sớm sao lại ngồi xổm ở đây?

Thời Sênh mặt trắng bệch đứng dậy, hữu khí vô lực đứng dậy nói: “Làm cho ta chút đồ ăn, loại mùi vị nặng vào.”

Linh Di vội vàng sai cung nữ bên cạnh đi chuẩn bị. Cô đi vòng đến trước mặt Thời Sênh, nhất thời kinh ngạc, “Bệ hạ, người không được khỏe sao? Sao sắc mặt lại trắng thế kia?”

“Không sao.” Thời Sênh tiện tay lau miệng.

“Bệ hạ, mời ngự y đến xem sao đi.” Sắc mặt trắng bệch như vậy rồi, sao lại không sao được chứ?

“Trẫm không sao, mời ngự y cái gì?” Thời Sênh tức giận nói, “Có người đến gây chuyện không?”

Linh Di nghi ngờ quan sát Thời Sênh mấy lần, thấy cô chỉ có sắc mặt hơi trắng bệch, còn lại sức khỏe không có vấn đề gì mới khẽ thở phào, “Trên tay người đã có binh phù, Đới Tự và đảng Đới Thị đã bị bắt hết, còn ai dám tới gây sự nữa? Bệ hạ cứ yên tâm!”

Thời Sênh liếm bờ môi hơi khô rát của mình, “Còn Du Vương thì sao?”

“Bên phía Du Vương tạm thời không có động tĩnh gì.” Linh Di nói: “Đới Tự suy tàn e rằng đã khiến họ ném chuột sợ vỡ bình, tạm thời còn chưa dám nhúc nhích, nhưng cũng không thể không đề phòng. Nghe nói năm xưa Hoài Nam Vương dụng binh như thần. Nếu không phải là Tiên hoàng chế ngự binh quyền của bà ta, phong bà ta làm Hoài Nam Vương thì có người dự đoán Hoài Nam Vương có thể thống nhất thiên hạ Phượng Loan Quốc. Người như vậy chúng ta phải cẩn thận thì hơn.”

“Lợi hại như vậy sao?” Thời Sênh hơi nhướng mày. Hoài Nam Vương thuộc thế hệ Tiên hoàng, nhưng Tiên hoàng không thích có người nhắc đến Hoài Nam Vương này, cho nên hậu bối nhỏ hơn một bậc không mấy người hiểu biết về Hoài Nam Vương.

“Hoài Nam Vương và Tiên hoàng tình như thủ túc. Từ khi Tiên hoàng được chọn làm trữ quân, Hoài Nam Vương đã luôn ở bên Tiên hoàng. Nếu không phải là Hoài Nam Vương thì Tiên hoàng cũng không thuận lợi ngồi vào hoàng vị được, nhưng mà...”

Linh Di chợt ngừng lại, nội dung phía sau không cần nói cũng biết là gì.

Hoài Nam Vương công cao hơn chủ, dù tình như thủ túc cũng khiến Tiên hoàng sợ hãi.

Cho nên tước binh quyền của Hoài Nam Vương, phong cho bà ta một chức vị vương gia nhàn tản hữu danh vô thực.

Thời Sênh hít hít mũi, tạm thời gác chuyện của Hoài Nam Vương sang một bên, “Đã điều tra ra được trước đây là ai hạ độc trẫm chưa?”

Nói đến chuyện này, sắc mặt Linh Di càng kém hơn. Căn bản cô ta không biết trước đây Nữ hoàng chết là vì nguyên nhân trúng độc. Nếu không phải vì Bệ hạ lệnh cho họ đi thẩm vấn đám người đó, thì e rằng cả đời này cô cũng không được biết.

“Vẫn chưa, tất cả mọi người đều nói bọn họ bao gồm cả thừa tướng không có bất kỳ ai từng hạ độc người.” Linh Di suy đoán, “Liệu có phải là người của Du Vương làm không? Trước đây chính Du Vương đã giữ ngọc tỷ...”

Chương 1685: Trẫm là thiên hạ (20)

“Du Vương đã có được ngọc tỷ rồi, tại sao lại trả lại ngọc tỷ?” Linh Di có chút khó hiểu.

Lúc đó Bệ hạ đột nhiên chết đi, trong ngoài cung hỗn loạn cả lên. Cũng không biết là ai đã đưa ra đề nghị để Du Vương thay thế giám quốc, đám đại thần đó cũng đồng ý. Dù sao Bệ hạ vừa chết, cũng chỉ còn Du Vương mang huyết thống hoàng thất có tư cách kế thừa hoàng vị.

Cho nên cô ta mới được giữ ngọc tỷ.

Nhưng sau khi Bệ hạ trở về, Du Vương lại chủ động trả lại ngọc tỷ, dường như không hề quan tâm đến ngọc tỷ.

Ngọc tỷ chính là vật tượng trưng cho thân phận hoàng đế. Trong lịch sử những trận chiến tranh giành ngọc tỷ vẫn còn ít hay sao?

“Ngươi đi hỏi cô ta đi.” Thời Sênh thấy cung nữ mang đồ ăn đến, trực tiếp đi đến căn đình cách không xa ngồi xuống.

“Bệ hạ, người không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?”

“Du Vương đó.” Linh Di vừa chia thức ăn vừa nói.

Đảng thừa tướng còn chưa xử lý xong, bên này vẫn còn đảng Du

Vương, cho nên mới nói khó nhất là làm hoàng đế.

Chỉ bất cẩn một cái đã bị người ta tạo phản.

“Lo lắng cô ta làm gì? Đới Tự trẫm còn giết chết được, còn sợ một mình Du Vương nữa sao?”

Linh Di: “...” Cứ có cảm giác Bệ hạ cực kỳ tự tin là thế nào?

Tuy dáng vẻ tự tin này rất có phong thái của một nữ hoàng, bá đạo dũng mãnh. Nhưng hiện tại tình thế của họ cũng không tốt lắm, bá đạo thì có tác dụng gì chứ?!!

Thời Sênh ăn xong, sau khi trong miệng không còn thứ mùi tanh khó ngửi đó, sắc mặt cô mới dần khá hơn. Không thèm để tâm đến Linh Di còn đang càu nhàu không ngớt bên cạnh, bưng bữa sáng cung nữ đã chuẩn bị sẵn vào trong phòng.

Linh Di bị bỏ rơi rất oán hận. Tại sao cô cứ có cảm giác hoàng đế không vội thái giám vội là thế nào!!!

A a a a, Bệ hạ cứ như vậy sớm muộn gì cũng tèo thôi!!!!

Linh Di gào thét nhưng không có ai nghe thấy.

...

Khi Thời Sênh vào phòng, Trầm Bắc đã mặc y phục chỉnh tề xuống giường, cung nữ đang thu dọn giường ngủ. Thời Sênh liếc nhìn qua vết máu trên giường, đám cung nữ đó vẻ mặt cổ quái, đại khái là không hiểu tại sao Bệ hạ đã duyệt qua vô số nam nhân mà lại có vết đỏ kia.

Vết đó đó chắc chắn không phải là Thời Sênh tạo ra.

Cho nên chỉ có khả năng là Trầm Bắc.

“Ăn đi.” Thời Sênh đợi cung nữ đi ra ngoài hết mới lên tiếng, “Cho dù không thích ta cũng đừng làm hao tổn chính cơ thể mình. Ngươi yên tâm, những thứ đồ này đều không có độc.”

“Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?” Trầm Bắc đứng ở phía xa, lạnh lùng hỏi.

Hắn không tin cô thân là một Nữ hoàng lại có thể làm bao nhiêu chuyện chỉ vì một thích khách.

“Không muốn làm gì cả, để ngươi ăn bữa cơm thôi mà.” Thời Sênh vẻ mặt vô tội.

Trầm Bắc nhìn vào phần thức ăn, “Ta không muốn ăn.”

Thứ đồ cô đưa dù chắc chắn là tạm thời không có vấn đề gì, nhưng hắn không biết sau này sẽ có vấn đề gì không. Khi có thể không ăn, hắn đều cố gắng không ăn.

Thời Sênh trợn mắt lườm, khí thế hung hãn nhào tới, “Ông đây đang nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi còn dám thừa cơ lên mặt, không ăn cũng phải ăn!!!”

Cmn chứ sức khỏe là của người khác sao?

Cô nhìn cái cơ thể còi nhom đó của hắn mà sợ rơi vào tay cô sẽ bị bóp vỡ, trước kia rốt cuộc đã bị ngược đãi đến mức nào vậy?

Trầm Bắc đã bị dáng vẻ đột nhiên trở mặt của Thời Sênh khiến cho

sợ hãi, ngẩn người nhìn cô. Thời Sênh cưỡng chế ấn hắn xuống bên cạnh bàn, đẩy bát đến bên cạnh hắn, “Ăn!”

Trầm Bắc: “...”

Bị dáng vẻ hung thần của Thời Sênh nhìn chằm chằm, Trầm Bắc rất không muốn ăn, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay cầm đũa.

Thời Sênh nhìn thấy trên tay hắn có vết máu, con ngươi bỗng chốc híp lại, “Sao lại bị thương ở tay?”

“Không cẩn thận bị dao găm sượt qua.” Trầm Bắc lãnh đạm đáp lại, không muốn để tâm bắt đầu ăn cơm.

Thời Sênh giơ tay về phía hắn, “Đưa ta xem nào.”

“Chút vết thương này...”

“Đưa ta xem nào.”

Thời Sênh đặt đũa xuống, giơ tay ra. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hắn nhịn.

Lòng bàn tay trắng nõn có một vết thương không sâu lắm, vết máu đã ngừng, những cục máu đã đổi màu quanh miệng vết thương, nếu không xử lý sẽ dễ bị nhiễm trùng.

Thời Sênh sai người mang thuốc đến, động tác nhu hòa làm sạch vết thương cho hắn, “Thứ đồ nguy hiểm như vậy từ sau chơi ít thôi.”

Trầm Bắc nhìn cô băng bó vết thương cho mình. Nếu một người đối tốt với ngươi đều là giả bộ, nhưng một người quan tâm đến ngươi thì rất khó giả bộ được. Cô thực sự rất lo lắng cho hắn, điều này hắn có

thể cảm nhận ra được.

Thời Sênh băng bó vết thương xong, đầu ngón tay chà nhẹ lên ngón tay khi trước hắn chơi đàn bị thương, ở đó vẫn còn có thể nhìn thấy một vết thương rất nhỏ.

Cô vân vê mãi, Trầm Bắc cũng không biết cô đang mân mê cái gì, nhưng độ ấm trên tay cô không ngừng truyền tới, trong đầu hắn lại suy nghĩ đến dáng vẻ yên tĩnh của cô tối qua khi ngủ.

“Ta đút cho ngươi.”

Thời Sênh nghiêng đầu, khóe miệng hàm chứa ý cười nhàn nhạt.

“Không cần.” Ánh mắt Trầm Bắc lóe sáng, vội vã thu tay lại, “Tay này vẫn dùng được.”

Hắn dùng tay trái cầm đũa, nhưng phát hiện sử dụng tay trái và tay phải không giống nhau, tư thế cũng không được tự nhiên. Thế nhưng Trầm Bắc lại không muốn cho Thời Sênh có cơ hội ăn đậu hũ của hắn, cho nên cho dù không biết dùng hắn cũng không chịu nhận thua, quật cường tự mình ăn.

“Cố tỏ vẻ cái gì chứ.” Thời Sênh đoạt lấy đôi đũa trong tay hắn, “Nào, há miệng.”

Trầm Bắc bị đoạt mất đũa, vẻ mặt giống như bị Thời Sênh cướp mất bảo bối nhà hắn vậy, tội ác tày trời.

Nhưng Thời Sênh mặc kệ hắn, bây giờ chỉ muốn cho hắn ăn no.

Bằng sự uy hiếp và dụ dỗ của Thời Sênh, ừm, chủ yếu là uy hiếp, cuối cùng Trầm Bắc cũng ăn xong.

Sau đó Trầm Bắc không để ý đến cô nữa.

Dù sao thì lúc Phượng Từ cáu kỉnh đều gần gần như vậy. Chỉ là khi hắn có lại ký ức, chỉ cần dỗ dành một chút, dùng chút mỹ nhân kế là nhanh chóng dỗ dành được hắn.

Nhưng hắn không có ký ức, muốn dỗ dành được thì khó khăn hơn nhiều...

#Nàng dâu mỗi ngày đều kiêu ngạo làm nũng phải làm sao!#

...

Thời Sênh đi từ trong phòng ra, vừa đi về phía ngự thư phòng, vừa cúi đầu suy tư, Linh Di tận trách đi theo cô.

Thời Sênh đột nhiên dừng lại, “Linh Di, ngươi đi điều tra tình hình nước Thục cho ta.”

“Bệ hạ? Sao đột nhiên Bệ hạ lại nghĩ đến chuyện này?” Linh Di lấy làm kỳ lạ. Trước đây họ mới đắc tội người nước Thục, bây giờ Bệ hạ lại muốn làm gì rồi?

“Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi đi.”

“... Vâng.” Bệ hạ càng ngày càng bá đạo rồi.

Tình hình nước Thục cũng không có gì bất thường, ít nhất những tin tức Linh Di điều tra được là như vậy, còn yên ả hơn cả Phượng Loan Quốc họ. Nhưng sóng êm biển lặng như vậy mà nữ chính lại nói rằng “nước Thục không phải chỉ dựa vào một mình ngươi mà cứu vớt được”.

Nhất định là có điều mờ ám.

Thời Sênh giày vò hồi lâu, “Phái người vào trong cung họ điều tra.”

“Bệ hạ!” Hoàng cung nhà người ta nói vào là vào được sao? Người nói cứ giống như là vào hoa viên nhà mình dạo chơi vậy. Lần sau có phải là người muốn nói thử đánh nước Thục chơi xem sao luôn không?

“Chuyện có điều mờ ám đương nhiên là phải điều tra rõ ràng.” Thời Sênh ngừng lại, “Thôi bỏ đi, người của ngươi kém lắm, trẫm sai mấy người đó đi.”

Linh Di bị ghét bỏ không biết phải nói gì. Những người Nữ hoàng nói chắc chắn là tổ chức sát thủ mà cô nuôi dưỡng.

Đúng là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Nhưng mà Bệ hạ à!!

Người còn cứ bại gia như vậy, số tiền lục soát đó sẽ tiêu hết nhanh thôi. Đến lúc đó có phải là sẽ tiêu đến quốc khố không?

Chương 1686: Trẫm là thiên hạ (21)

Tin tức tình báo của tổ chức sát thủ có thể nói là nhanh hơn những người khác rất nhiều. Thời Sênh nhanh chóng có được tin tức đang cần.

Trong hoàng thất quả nhiên là có vấn đề. Tất cả thành viên hoàng thất đều bị khống chế, nhưng người khống chế họ là ai. Người của tổ chức sát thủ lại không biết, chỉ biết người đó hình như đang tìm thứ gì đó, ép buộc hoàng thất phái người thâm nhập vào các nước khác.

Cho nên bây giờ tình hình của nươc Thục không tốt cho lắm.

Chẳng qua chỉ là một người của hoàng thất bị khống chế. Người của hoàng thất không lẽ đều là lũ thiểu năng hết sao?

“Bệ hạ, tìm thấy thi thể của quốc sư rồi.” Linh Di mang đến cho Thời Sênh một tin tức không tính là xấu cũng không coi là tốt.

“Tìm thấy thì tìm thấy thôi, còn cần kéo về cho trẫm xem nữa à?” Thời Sênh không để ý lắm, dù sao thì cô cũng biết quốc sư sắp ngoẻo từ lâu rồi.

Linh Di đã quen với việc Thời Sênh ăn nói như vậy, chỉ coi như không nghe thấy, nói tiếp: “Bệ hạ, chúng thần còn tìm thấy mấy bộ thi thể, xét về hình thể thì rất giống người nước Thục.”

“Ồ?” Thời Sênh có vài phần hứng thú, “Người nước Thục cứu quốc sư sao?”

“Có lẽ là vậy, nhưng không biết tại sao giữa họ lại xảy ra xung đột. Từ phân tích hiện trường có lẽ là người nước Thục ra tay với quốc sư trước. Sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, quốc sư và đám người đó đều chết.” Linh Di cẩn thận liếc nhìn Thời Sênh, “Bệ hạ, người nói xem rốt cuộc nước Thục muốn làm gì?”

Binh lực nước Thục không mạnh, còn thua kém Phượng Loan Quốc, một nước như vậy muốn gây chuyện thì liệu làm nổi chuyện gì?

“Không biết.” Ông đây không phải là người nước Thục, sao biết được người nước Thục muốn làm gì chứ.

Cơ mà, luận về tài gây chuyện.

Đương nhiên bản cô nương mới là tổ tông của nghề gây chuyện.

Linh Di vẫn luôn quan tâm đến động tĩnh của nước Thục, thế nhưng thu hoạch rất bình thường, không thu thập được tin tức gì hữu dụng.

Ngược lại phía Du Vương lại có động tĩnh. Linh Di lập tức bẩm báo tin tức với Thời Sênh.

“Du Vương và Hoài Nam Vương đã bí mật tụ hội ở kinh thành.”

“Các ngươi đã biết hết rồi thì còn gọi gì là bí mật nữa?” Thời Sênh trợn mắt lườm.

Khóe miệng Linh Di co giật, “Bệ hạ, chúng ta đã theo dõi họ từ trước, nếu không thì cũng không phát hiện được chuyện này. Họ hành sự rất cẩn thận.”

Thời Sênh chống cằm, trong con mắt bình tĩnh lóe lên tầng tầng điểm

sáng, ngữ khí lãnh đạm đến mức không nghe ra được bất kỳ sự dao động nào, “Tiến kinh làm gì?”

“Tạm thời còn chưa biết được...” Họ chỉ biết Hoài Nam Vương đã tiến kinh, còn không biết được mục đích Hoài Nam Vương tiến kinh là gì, “Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Thì phái binh đi bắt họ lại thôi.” Thời Sênh vẻ mặt như lẽ đương nhiên.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Nếu không hay là phát cho họ một tấm thiệp, nói cho họ biết chúng ta sắp bắt người rồi, bảo họ chạy mau đi thì thế nào?” Cmn chứ đồ thiểu năng, bắt người không chỉ như vậy thì còn thế nào nữa!! Bắt người mà còn không tích cực, đáng đời để người khác có thời gian chạy trốn.

Linh Di: “...”

Bệ hạ người một lời không hợp liền bộp người khác vậy sao!!

Cô chỉ hỏi một câu thôi mà, đâu có ý gì khác đâu.

“Bệ hạ, chúng ta lấy lý do gì để bắt người?” Đây không phải là quan viên thông thường mà là Hoài Nam Vương và Du Vương. Ở khu vực Hoài Nam, vị Hoài Nam Vương danh tiếng lẫy lừng, tùy tiện bắt người sẽ khiến lòng dân xáo động.

Thời Sênh liếc nhìn Linh Di. Linh Di cảm giác vị này sắp nói ra câu gì lợi hại lắm. Quả nhiên, một giây sau, cô chỉ nghe thấy người ở bên trên hống hách nói: “Cần lý do gì chứ, muốn bắt thì bắt, trẫm là Nữ hoàng cơ mà.”

Trẫm là thiên hạ!

Linh Di truyền lệnh xuống dưới, hiện nay binh phù đã ở trong tay Bệ hạ, cô có thể tùy hứng.

...

Hoài Nam Vương vừa bàn chuyện với Du Vương xong, đi ra ngoài đã gặp Cấm vệ quân hùng hậu phía trước, dưới đất trên tường đều bị bao vây chặt, có chắp thêm cánh cũng không chạy được.

Hoài Nam Vương thấy khí thế đó, cũng không biết bị chọc giận hay đang chế giễu mà lại ngẩng đầu lên trời cười lớn.

Du Vương lùi lại phía sau một bước, nhưng cũng đã nhìn thấy người trên tường. Đám Cấm vệ quân mang cung nỏ đó cô ta không thể nhận lầm được.

Cô ta lại dám phái Cấm vệ quân đến chặn giết họ sao?

Lại nghĩ đến chuyện ngay cả Đới Tự cô ta cũng dám giết gọn trong một đêm, khiến phe cánh Đới Tự không kịp đề phòng mất đi thủ lĩnh, tranh thủ đảng gian thần tâm tư hỗn loạn, không có chút sức lực nào để trở tay, dễ dàng thu hồi lại nhiều binh quyền như vậy.

Bây giờ cô ta đột ngột ra tay với bọn họ, dường như cũng không phải là chuyện gì bất ngờ.

“Hoài Nam Vương?” Du Vương đi mấy bước ra chỗ cổng viện. Hoài Nam Vương đứng quay lưng lại, “Cô ta làm thế này là muốn dồn chúng ta vào chỗ chết, chúng ta có xông ra không?”

Có bao nhiêu Cấm vệ quân như vậy, bà ta cũng không mang theo nhiều người, lại đang ở trong hoàng thành. Du Vương cũng biết cơ hội xông ra ngoài cũng rất nhỏ, nhưng không liều một phen thì ai biết có phải thực sự không còn cơ hội nữa hay không?

Hoài Nam Vương đại khái cũng biết Du Vương nghĩ gần giống mình, lấy từ trong tay áo ra một viên đạn tín hiệu phóng lên không trung. Đạn tín hiệu vừa phóng lên, Cấm vệ quân đứng trên tường đã bắt đầu phóng tên.

Mũi tên chằng chịt dày đặc như mưa, ánh lên hàn quang bắn về hướng họ. Những mũi tên đó đều đã được tẩm thuốc độc, nếu bị bắn trúng kết quả không cần nói cũng biết, không chết thì cũng tàn phế, cho dù là loại nào cũng không phải là kết quả họ mong muốn.

Cấm vệ quân chiếm ưu thế về số người. Du Vương và Hoài Nam Vương tuy có thể chặn được tên, nhưng bị tấn công liên tiếp như này, họ cũng có chút không chống đỡ nổi nữa. Mũi tên của Cấm vệ quân trên tường giống như không tiếc tiền vậy, cứ thế bắn tới không hề dừng lại.

“Hoài Nam Vương, viện binh của ngài còn bao lâu nữa thì tới?” Đã có mấy người của Du Vương ngã xuống, còn cứ tiếp tục thế này sẽ nhanh chóng bị Cấm vệ quân bắt được.

Ánh mắt Hoài Nam Vương thâm thúy nhìn về hướng đó, “Chỉ e là không đến được nữa.”

“Cái gì?” Du Vương kinh ngạc, “Sao lại không đến được? Chẳng phải ngài bảo họ đang ở gần đây sao?”

Hoài Nam Vương không giải thích với cô ta, đột nhiên xoay người đâm vũ khí vào một người bên cạnh Du Vương. Khi người đó còn

chưa phản ứng lại, Hoài Nam Vương đã nhanh chóng rút vũ khí ra đâm tiếp người hai người khác. Một loạt động tác nối liền liên tiếp, từ khi giết chết ba người đó cho đến khi chế ngự Du Vương còn đang kinh ngạc, thời gian cũng chỉ bằng thời gian hít thở hai hơi.

“Dừng tay!” Hoài Nam Vương hướng về phía Cấm vệ quân hét lớn.

Có người phất tay, Cấm vệ quân đang bắn tên đứng trên tường lập tức dừng tay lại, làn tên dày đặc biến mất, không gian trở nên u tịch, trong không trung vẫn phản phất mùi khói thuốc.

Sắc mặt Du Vương tái xanh, “Hoài Nam Vương, ngươi làm gì vậy!!”

Có đánh chết Du Vương cũng không thể ngờ được, Hoài Nam Vương lại uy hiếp cô ta để bảo toàn tính mạng mình trong lúc này.

Hoài Nam Vương nhìn thẳng về hướng Cấm vệ quân, “Cho ta gặp Bệ hạ.”

“Hoài Nam Vương, ngươi chưa được Bệ hạ triệu hồi đã tự ý tiến kinh, còn gặp gỡ riêng tư với Du Vương. Bệ hạ ra lệnh xử chết tại chỗ.” Cấm vệ quân lạnh mặt, thiết diện vô tư nói: “Hoài Nam Vương còn có di nguyện gì không?”

“Ta muốn gặp Bệ hạ.” Hoài Nam Vương nâng cao âm lượng, “Ta giúp các ngươi bắt Du Vương, tuy không thể lập công chuộc tội, nhưng cho ta gặp Bệ hạ một lần cũng không khó chứ?”

Cấm vệ quân nhíu mày, dù sao cũng là nhân vật xưng bá một phương, tâm lý kính nể đối với kẻ mạnh khiến Cấm vệ quân có chút buông lỏng, cho người đi bẩm báo Linh Di.

Linh Di đích thân thống lĩnh Cấm vệ quân đến, lúc này đang đứng

phía xa, nhanh chóng theo người đi đến.

“Hoài Nam Vương muốn gặp Bệ hạ sao?” Mặt mày Linh Di ngập tràn anh khí, khiến người khác không khỏi bị khí thế trên người nàng làm cho kinh ngạc khiếp sợ, nhưng điều này không có tác dụng với Hoài Nam Vương. Khi Hoài Nam Vương chinh chiến sa trường, Linh Di còn chưa ra đời.

Hoài Nam Vương ngẩng cao đầu, nói rõ từng câu từng chữ: “Đúng vậy, ta muốn gặp Bệ hạ. Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Bệ hạ.”

Chương 1687: Trẫm là thiên hạ (22)

Hoài Nam Vương kiên trì nói muốn gặp Thời Sênh. Linh Di nhất thời không làm chủ được, cho người tiến cung xin chỉ thị của Thời Sênh, cuối cùng nhận được mệnh lệnh cho Hoài Nam Vương tiến cung.

Du Vương bị nhốt thẳng vào ngục, từ đầu đến cuối cô ta đều không thể hiểu được tại sao mọi chuyện lại phát triển thành thế này.

Còn Hoài Nam Vương được đưa đến ngự thư phòng.

Thời Sênh ngồi vắt vẻo trên ghế rồng cắn hạt dưa, long án trước mặt là tấu chương ném vừa bãi. Nếu là một đại thần đi vào thấy vậy đều sẽ tức đến mức phát bệnh tim.

Đã ai thấy hoàng đế như vậy chưa?!

Có hoàng đế nào lại có cái bàn loạn như vậy không?

Linh Di thuần thục thu dọn tấu chương sang một bên, để ra một chỗ trống đủ để Thời Sênh đập bàn.

Hoài Nam Vương vẫn cúi đầu: “Tội thần tham kiến Bệ hạ.”

Thời Sênh đánh giá Hoài Nam Vương, đáy lòng nhanh chóng so sánh một lượt tin tức mình có được với người đang đứng trước mặt.

Đã gần năm mươi tuổi, bên tai đã điểm vài sợi tóc bạc, nhưng nhìn hình thể thì thấy càng già càng dẻo dai.

“Gặp trẫm có chuyện gì, trẫm bận lắm, nói nhanh lên.” Thời Sênh tiếp tục cắn hạt dưa, toàn bộ ngự thư phòng đều là tiếng cắn hạt dưa kêu tanh tách. Trong hoàn cảnh như vậy âm thanh ấy lại khiến người ta sợ đến tê dại cả da đầu.

“Bệ hạ, chuyện này tội thần muốn nói riêng với người.”

“Lôi ra ngoài.” Thời Sênh không đổi sắc mặt hạ lệnh.

Nhân vật chính lúc nào cũng bị tính kế âm thầm sau khi nói chuyện riêng với người khác. Bản cô nương không ngốc nhé, đừng hòng nói chuyện riêng với bản cô nương nhé.

Lúc nào cũng có bọn thiểu năng muốn hại bản cô nương, sợ quá.

Cấm vệ quân lập tức kéo Hoài Nam Vương đi ra ngoài. Hoài Nam Vương trợn tròn mắt, “Bệ hạ, chuyện thần muốn nói với Bệ hạ rất quan trọng, không thích hợp để nhiều người biết. Nếu người không yên tâm thì có thể để lại người tin cậy.”

Thời Sênh cắn hạt dưa ra hiệu bằng mắt lôi Hoài Nam Vương ra ngoài chém, khi đến cửa, Hoài Nam Vương bất chấp hình tượng nắm chặt lấy cửa điện, “Bệ hạ thần nói, thần nói...”

Thời Sênh vẫy tay, để họ kéo người lại.

Đến khi Hoài Nam Vương được đưa về trung tâm điện, tim còn đang đập loạn xạ. Bà ta âm thầm ngẩng đầu lên đánh giá Nữ hoàng đang ngồi trên ghế rồng, rõ ràng là ngồi không hề nghiêm chỉnh chút nào, nhưng lại không hề khiến người ta có cảm giác hòa nhã. Trên người cô dường như trời sinh đã có một loại khí thế vương giả quân lâm thiên hạ.

Trước đây người ngồi trên ghế rồng đều là uy nghiêm vô cùng, lưng thẳng tắp. chưa từng có một Nữ hoàng nào lại tùy tiện như cô.

Nhớ đến lần cuối cùng gặp cô, khi đó cô mới chỉ mấy tuổi, lúc đó còn là một cô nương đáng yêu biết bao, bây giờ sao lại...

Hoài Nam Vương hít sâu một hơi, “Bệ hạ có biết ban đầu tại sao Đại hoàng nữ là người có thực lực mạnh nhất, nhưng cuối cùng lại là người đăng cơ hoàng vị không?”

“Trẫm biết rồi, ngươi còn có cần thiết phải nói ra nữa không?” Những người này lại chỉ nói ra những lời vô ích.

Khóe miệng Hoài Nam Vương co giật, sau đó sắc mặt trở nên trầm trọng, “Đáng ra chuyện này cuối cùng cũng cần nói cho người biết, nhưng không ngờ thời gian lại tới sớm như vậy.”

Linh Di vừa nghe thấy sắp có bí mật được nói ra, vội vàng cho một số người lui ra ngoài, chỉ giữ lại tâm phúc ở trong điện.

Thời Sênh móc ra một nắm hạt dưa, rồi lại bắt đầu cắn hạt dưa nghe kể chuyện.

“Bởi vì Tiên hoàng là Đích hoàng nữ, cho nên từ khi rất nhỏ đã được phong là Hoàng thái nữ. Lúc đó đã có lệnh chọn ra một người từ trong nhà các đại thần đưa vào cung để làm thư đồng hầu hạ Tiên hoàng. Ta chính là người được chọn tiến cung lúc đó. Khi ấy ta không có gì nổi bật, không ngờ Tiên hoàng lại chọn ta.”

“Tin tức này vừa được đưa ra, đa số người trong gia tộc đều rất vui mừng, bởi vì điều này có nghĩa là sau này ta sẽ là hồng nhân bên cạnh Nữ hoàng, một người đắc đạo gà chó thăng thiên, gia tộc sẽ

bước lên bậc thang cao hơn.”

Cũng có người không vui mừng, ví dụ như phụ quân của ta, bởi vì... ta không phải là thân nữ nhi.

Linh Di trừng mắt, trên gương mặt nghiêm túc thường ngày lúc này đang xuất hiện thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Hoài Nam Vương lại không phải là thân nữ nhi sao!??

Thời Sênh lại rất điềm tĩnh, tiếp tục cắn hạt dưa.

Linh Di thấy Thời Sênh điềm tĩnh như vậy, cũng không tiện tiếp tục thất thố, cố gắng nén lại vẻ kinh ngạc trên mặt.

Hoài Nam Vương thấy Thời Sênh không hề lộ ra tâm trạng khác, lúc này mới nói tiếp: “Phụ quân ta vì không muốn mất đi vị trí trong gia tộc, cho nên mới cho người nhân lúc mẫu thân sinh hạ ta hôn mê, mua chuộc bà đỡ, nói cho mẫu thân ta là một bé gái.”

“Sau đó để che đậy sự thật ta là thân nam nhi, phụ quân đã làm không ít chuyện, cuối cùng bắt ta dùng thân phận nữ nhi sống tiếp. Đến khi ta được chọn là thư đồng của Tiên hoàng, thế nhưng thánh chỉ đã hạ xuống, phụ quân cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa ta vào cung. Dặn dò ta tuyệt đối không được để lộ thân phận. Một khi bị người ta phát hiện ra đó là tội khi quân, nghiêm trọng đến mức liên lụy cả nhà.”

“Mới đầu vào cung cũng khá thuận lợi, không ai phát hiện ra ta có điều bất thường. Có một lần Tiên hoàng lén trốn xuất cung đi chơi gặp thích khách. Ta và Tiên hoàng bị thích khách ép vào trong một hang động, Tiên hoàng bị sốt cao không hạ...” Hoài Nam Vương chợt ngừng lại, bỏ qua chi tiết, “Chính ở nơi đó, Tiên hoàng đã biết ta

mang thân phận nam nhi. Ta tưởng rằng mình chết chắc rồi, tội khi quân vô cùng nặng.”

“Nhưng Tiên hoàng không truy cứu ta, ngược lại còn giúp ta che giấu, đại khái là bảo vệ cùng một bí mật, lại đồng sinh cộng tử chinh chiến sa trường, hai người chúng ta đều không biết đã nảy sinh tình cảm từ lúc nào. Tiên hoàng đồng ý với ta, đến lúc nàng giám chính sẽ đổi thân phận cho ta, đón ta vào cung phong làm Phượng quân.”

Vẻ mặt Hoài Nam Vương có chút khổ sở, “Đáng tiếc, sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, ta không đợi được ngày Tiên hoàng thực hiện lời hứa.”

Thân là Nữ hoàng, có quá nhiều chuyện không được làm theo ý mình. Sau khi Tiên hoàng thượng vị, triều thần bách quan muốn vỗ về lôi kéo. Số người trong hậu cung của nàng tăng lên nhanh chóng, mà nàng không thể không lâm hạnh những người đó.

Hoài Nam Vương là thần, cho dù biết người mình thích và nam tử khác thân mật như cá với nước, ông cũng chỉ có thể nhịn lại.

Ông biết Tiên hoàng cũng là bất đắc dĩ. Ông không thể chỉ trích bà điều gì, bởi vì bà là Nữ hoàng, bà không thể tùy hứng. Trên người bà còn còn mang nặng giang sơn xã tắc, còn là quốc thái dân an.

Mỗi lần họ gặp mặt đều chỉ có thể gặp gỡ trên triều. Thỉnh thoảng Tiên hoàng sẽ lấy lý do là nghị sự để giữ ông lại. Bà sẽ ôm lấy ông nói bà rất mệt, muốn rời khỏi cái nhà lao rộng lớn này, cùng ông cao chạy xa bay.

Nhưng họ đều hiểu rõ ràng, đó là điều không thể.

Trách nhiệm đã sớm nằm trên vai họ, không thể khước từ.

Sau đó xảy ra chiến loạn, Tiên hoàng đã là Nữ hoàng, không thể cùng đánh trận với ông, Hoài Nam Vương chỉ có thể một mình dẫn binh chinh chiến biên quan.

Đến khi ông chiến thắng trở về, là đại hôn của Tiên hoàng đón gió tẩy trần cho ông.

Lời hứa trao ngôi vị Phượng quân cho ông, nay đã trao cho người khác.

Lời hứa cùng ông dắt tay nhau đến già, giờ đã giành cho người khác.

Hoài Nam Vương không thể không tươi cười chúc mừng, chúc mừng bà đã có Phượng quân.

“Cho nên ngươi định tạo phản?” Đây là vì yêu quá nên hận sao?

Nhưng Hoài Nam Vương lại lắc đầu, “Từ đầu đến cuối ta chưa bao giờ có ý định tạo phản...” Ông lắc đầu nhìn Thời Sênh, “Bởi vì, con là con gái của ta, sao ta lại nỡ tạo phản con gái của mình được chứ?”

Cái giề?

Đợi đã!!

Sao kịch bản lại phát triển không đúng thế này nhỉ!!!

Chương 1688: Trẫm là thiên hạ (23)

Sau khi Tiên hoàng sắc phong Phượng quân, Hoài Nam Vương ở trong kinh thêm mấy năm. Tiên hoàng lần lượt sinh hạ Đại hoàng nữ và Nhị hoàng nữ, cho đến khi nghe tin hậu cung của Tiên hoàng lại có thêm người mới, Hoài Nam Vương không thể chịu đựng thêm nữa chủ động xin đi biên quan.

Tiên hoàng không lay chuyển được ông, đành phải để ông đi.

Nhưng không lâu sau khi ông rời đi đã nhận được thánh chỉ, lệnh cho ông lập tức khởi hành hồi kinh.

Người được phái đến không nói là có chuyện gì, trên thánh chỉ chỉ viết lệnh cho ông hỏa tốc quay về. Hoài Nam Vương lo Bệ hạ xảy ra chuyện gì, nên lập tức về kinh.

Về kinh ông nhìn thấy Tiên hoàng đã mang thai năm tháng, cách thời gian ông đi, vừa tròn năm tháng...

Đứa trẻ này chính là Tam hoàng nữ Tiện Dương.

Tiên hoàng đã có con với ông, nhưng ông vẫn không có danh phận, cho dù cuối cùng ông dùng danh phận của người khác để tiến cung, nhưng đứa trẻ đó cũng không thể giao cho ông nuôi dưỡng.

Nhưng khi Tiên hoàng đang ở thời điểm quan trọng sinh Tiện Dương, biên quan lại nổi loạn. Hoài Nam Vương dẫn binh xuất chinh, chỉ vì muốn mang lại một thiên hạ thái bình thịnh thế cho Nữ hoàng

trong lòng ông.

Trận chiến này kéo dài gần bảy tám năm. Đến khi ông dẫn binh hồi triều, phát hiện thế cục trong triều đã tối tăm bất minh, Tiên hoàng bị người ta kiềm chế hai bên.

Khi đó đảng gian thần Đới Tự đã lộ diện, hơn nữa còn không biết từ lúc nào đã tụ tập được rất nhiều đại thần ở bên cạnh. Tuy còn chưa thể đối đầu trực tiếp với Tiên hoàng, nhưng Tiên hoàng cũng không dám tùy tiện động vào bà ta.

Hoài Nam Vương nắm trong tay trọng binh, ông vừa về kinh đã bị đám đại thần do Đới Tự dẫn đầu giám sát, thậm chí còn suýt chút nữa đã lật ra cả thân phận nam tử của ông.

Để bảo vệ ông, Tiên hoàng khuyên ông giao ra binh quyền, đi đến Hoài Nam.

Khu vực Hoài Nam này xưa nay vẫn luôn là nơi loạn nhất của Phượng Loan Quốc, cũng là nơi Đới Tự rất khó nhúng tay vào được. Ý tứ của Tiên hoàng rất rõ ràng, đi đến Hoài Nam thu phục những người đó để dùng, chờ đợi thời cơ.

Thế nhưng thời cơ đó, cho đến khi Tiên hoàng băng hà cũng không đợi được.

Trước khi chết, Tiên hoàng đã phải dùng thủ đoạn “giết địch tám trăm tự tổn thất một nghìn” để ngăn chặn và xử lý Đại hoàng nữ và Nhị hoàng nữ, đẩy Tiện Dương lên ngôi Nữ hoàng. Chính bởi vì bà biết ông ở Hoài Nam, ông sẽ bảo vệ hoàng vị của Tiện Dương.

Khi Đại hoàng nữ tạo phản, ông nhân cơ hội để Đới Tự hiểu lầm rằng ông cũng có ý đồ với hoàng vị, và lộ ra một phần thực lực. Tuy

chuyện tạo phản cũng khiến cho đảng Đới Tự triệt để lớn mạnh, nhưng Đới Tự cũng không dám tùy tiện ra tay.

Thế cục hạn chế nhau như vậy cũng là kết quả tốt nhất lúc đó.

Bây giờ ông hợp tác với Du Vương chính là muốn tiêu diệt đảng gian thần Đới Tự. Nhưng thật không ngờ tiểu nha đầu trước kia chỉ biết ăn chơi trác táng lại dùng thủ đoạn thâm sâu khó lường như vậy, đảng Đới Tự còn chưa kịp gây ra sóng gió gì đã bị áp chế xuống rồi.

“Cho nên... các ngươi cũng không hề hạ độc trẫm?” Thời Sênh vuốt cằm, vậy thì thú vị rồi, Hoài Nam Vương và Đới Tự đều không hạ độc, vậy thì ai là người hạ độc?

“Hạ độc?” Hoài Nam Vương khiếp sợ, vội vàng hỏi, “Đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao ta không nghe được tin tức gì?”

Sau đó dường như ông nghĩ ra được điều gì, “Chuyện lần trước không phải là sự cố ngoài ý muốn, có người mưu hại người?”

Thời gian nguyên chủ chết quá ngắn, lại thêm đảng Đới Tự cố ý ngăn chặn tin tức, khi Hoài Nam Vương nhận được tin tức, Thời Sênh cũng đã hồi cung an toàn.

Thời Sênh không nói tiếp, chuyển đề tài, “Ngươi muốn nói với trẫm những chuyện này thôi sao?”

Hoài Nam Vương muốn hỏi cụ thể xem là chuyện gì, nhưng thấy bộ dạng Thời Sênh như vậy, lại nhất thời không thể hỏi được. Ông mở miệng, một lát sau mới nói, “Trong tay ra có một đội thần binh, là Tiên hoàng giao cho ta, đội thần binh này do hoàng thất bí mật bồi dưỡng, đời đời tận trung với Nữ hoàng. Vốn dĩ sẽ do Tiên hoàng giao cho ngươi lúc người nhận chiếu thư truyền vị, nhưng... bây giờ ta trả lại

nó cho người.”

Vốn cho rằng đứa trẻ này còn cần ông bảo vệ chở che, nhưng không ngờ cuối cùng ông lại không còn chút đất dụng võ nào.

Hoài Nam Vương lấy từ trong tay áo ra một chiếc còi nhỏ, “Chiếc còi này người bình thường không nghe được, nhưng tín điểu do kỳ binh nuôi có thể nghe được, có mệnh lệnh gì ngươi hãy truyền cho tín điểu, họ sẽ hoàn thành.”

Linh Di đón lấy chiếc còi, truyền cho Thời Sênh.

Thời Sênh cầm lấy chiếc còi ngắm nhìn, cho người đưa Hoài Nam Vương đi.

Có lẽ Hoài Nam Vương cũng biết những chuyện này cô cần có thời gian để suy nghĩ để chứng minh, không hề phản bác, rời đi theo lệnh Thời Sênh.

“Bệ hạ...” Linh Di yếu ớt gọi, chuyện này rốt cuộc có phải là thật hay không đây?

“Thử thì biết thôi.” Khóe miệng Thời Sênh cong lên một nụ cười quỷ dị.

Cô dùng linh khí thanh tẩy chiếc còi một lần, sau đó đặt bên miệng thổi. Quả nhiên không có âm thanh phát ra, nhưng Thời Sênh cảm thấy trong không khí có linh khí đang chuyển động, chứng tỏ có âm thanh đang truyền tới.

Thời Sênh nhanh chóng nghe thấy tiếng bộp bộp bên ngoài cửa sổ, giây lát sau đã có tiếng như tiếng chim gõ kiến mổ vào gỗ.

Linh Di đi mở cửa sổ, một con chim màu trắng tuyết từ bên ngoài cửa sổ bay nhào vào trong phòng, đáp thẳng lên trước long án của Thời Sênh, nghiêng cái đầu nhỏ, dùng đôi mắt nhỏ màu đỏ nhìn Thời Sênh. Vừa nhìn đã biết là con chim nhỏ vô cùng thông minh.

Ngoại hình có điểm giống chim bồ câu, nhưng lông vũ của nó lại mềm mại hơn nhiều, nhưng lông đuôi lại có ba màu đỏ vàng lam diễm lệ.

“Chiếp chiếp?” Chim nhỏ kêu lên, dường như đang thúc giục Thời Sênh.

Thời Sênh giơ tay ra bắt lấy nó, chim nhỏ nhào xuống, “Chiếp chiếp chiếp!!” Sao lại bắt nó chứ!!!

“Hóa ra là linh điểu.” Thời Sênh kéo cánh chim nhỏ, mặc kệ tiếng kêu chiếp chiếp chiếp phản đối của chú chim nhỏ.

Trong cơ thể chú chim nhỏ này toàn bộ đều là linh khí, đã được coi là linh điểu, cho nên mới hiểu tính người như vậy.

Thời Sênh tìm thấy một ống nhỏ để tin tức được che giấu dưới chân nó. Thời Sênh cho Linh Di viết mấy câu để vào trong đó, sau đó buông chú chim nhỏ ra.

Chú chim nhỏ nhảy lên trên bàn, lớp lông vũ tán loạn khẽ rung lên. Nhìn thấy mấy sợi lông vũ từ trên người nó run rẩy, chú chim nhỏ tức giận phẫn nộ kêu hai tiếng chiếp chiếp. Nó nhào đến bên đài nghiên ở cạnh, dùng móng vuốt nhuộm mực, rồi nhảy giẫm loạn lên trên tấu sớ, in ra một chuỗi dấu chân chim.

Thời Sênh: “...”

Linh Di: “...”

“Chiếp chiếp chiếp!!!” Dám cho người bắt ta!! Hừ!!

Chú chim nhỏ chuẩn bị rời đi, ai ngờ một đôi tay vươn ra chộp lấy nó, chỉ một giây sau cả người chú chim đã bị ấn vào trong mực, trên lông vũ đã nhuộm màu mực đen kịt, từ chú chim trắng nhỏ biến thành chú chim đen nhỏ.

“Chiếp chiếp chiếp!!”

“Chiếp chiếp chiếp, chỉ có mình ngươi biết kêu chắc?” Thời Sênh học theo nó kêu, “Nếu còn dám làm loạn, trẫm sẽ hầm ngươi thành canh uống.”

Chú chim nhỏ tức giận run rẩy, đập mạnh cánh, toàn bộ nước mực bị vẩy lên người và mặt Thời Sênh.

Thời Sênh: “...”

“Chiếp chiếp chiếp!!” Hừ!

Chú chim nhỏ lắc cái mông rồi bay ra bên ngoài.

“Bắt con chim đó lại cho trẫm!!!” Thời Sênh đập bàn hét lớn.

Chú chim nhỏ bị âm thanh đó dọa cho sợ hãi suýt nữa thì rơi từ trên không trung xuống. Nó rõ ràng là nghe hiểu được, nên nhanh chóng chui ra ngoài cửa sổ, vọt lên tận mái nhà, bay lên bầu trời. Cấm vệ quân có muốn bắt một con chim cũng không dễ như vậy.

Linh Di: “...” Không được hiểu Bệ hạ nhà mình cho lắm, có những lúc ngay cả người cũng không muốn so đo tính toán, sao bây giờ lại cứ

so đi tính lại với một chú chim nhỏ như vậy chứ, ức hiếp một con vật nhỏ thú vị lắm sao? Người là Bệ hạ đó nha, hãy chú ý hình tượng!!

Chương 1689: Trẫm là thiên hạ (24)

Thời Sênh trở về tẩm cung với toàn thân dính mực, Trầm Bắc nhìn bộ dáng đó của cô, vẻ mặt có chút cổ quái đánh giá cô.

Thời Sênh cởi bỏ y phục, tiện tay ném luôn sang một bên, sau đó rửa mặt. Mực đen không dễ rửa sạch, Thời Sênh lau hồi lâu vẫn không lau sạch được.

“Giúp ta đi.” Thời Sênh cầm lấy khăn ướt đi đến bên cạnh Trầm Bắc.

Trầm Bắc ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt cô lúc này chỉ có hắn, tim Trầm Bắc bỗng nhiên đập nhanh. Hắn cất cây đàn của mình đi rồi đón lấy chiếc khăn trong tay cô, “Ngồi xuống.”

“Ngươi còn làm bộ hơn cả kẻ làm Nữ hoàng như ta.” Thời Sênh hừ một tiếng, cơ thể rất nghe lời ngồi xuống.

Trầm Bắc cầm lấy khăn lau nhẹ vết mực trên mặt cô. Hắn không nén được hỏi: “Sao lại để mực dính khắp người thế này?”

Cô thân là một Nữ hoàng, có ai lại dám vẩy mực lên người cô chứ?

Thời Sênh cắn răng, “Một con chim thối tha to gan.”

Lần sau nhất định phải bắt được nó!

Nhưng Trầm Bắc lại tràn đầy nghi hoặc, chim?

Chim gì chứ?

“Gần đây sao ngươi không ra ngoài đi dạo?” Thời Sênh nghiêng đầu, “Cả ngày ở trong phòng không chán à?”

“Đi ra ngoài và ở trong phòng thì có gì khác nhau?” Trầm Bắc hỏi ngược lại.

Cô sẽ phái người đi theo hắn, chi bằng ở trong phòng còn được tự tại hơn, ít nhất sẽ không có người ở trong phòng trông chừng hắn.

Thời Sênh nắm lấy tay Trầm Bắc. Trầm Bắc cứng đờ người, nhưng nhanh chóng thả lỏng xuống, để mặc cho Thời Sênh nhào tới hôn hắn. Có lẽ là mấy ngày hôm nay Trầm Bắc thuận theo bất thường, khiến Thời Sênh ngược lại cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Cô giữ cằm Trầm Bắc, hơi nhấc cao lên, “Không phải ngươi định lấy lòng ta trước, rồi sau đó tìm cơ hội giết chết ta đấy chứ?”

Ánh mắt Trầm Bắc hơi lóe sáng, tránh đầu sang một bên nói: “Không phải tự ngươi nói sao.”

Thời Sênh trầm mặc một hồi, đẩy hắn ngã xuống tấm thảm nhung dưới đất. Cô cúi người ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, “Vậy thì chi bằng chúng ta tiến thêm một bước, để ngươi có cơ hội lớn hơn một chút...”

Thời Sênh giơ tay cởi bỏ y phục của hắn. Trầm Bắc vội vã nắm lấy tay Thời Sênh, “Ngươi... ngươi đã đồng ý với ta rồi.”

“Chẳng phải ta đã nói là không có tác dụng nữa rồi sao?” Thời Sênh cầm ngược lại tay hắn, ép xuống bên thân người, “Nếu ngươi đã muốn giết ta, thì ta sẽ tạo cơ hội cho ngươi, chẳng phải là rất công

bằng đó sao? Hy sinh một chút, lời quá còn gì?”

Đầu ngón tay Thời Sênh từ gò má hắn trượt xuống xương quai xanh, cuối cùng ấn vào lồng ngực hắn, khóe môi cô nở nụ cười tự tin, “Hơn nữa ngươi cũng không hề bài xích ta như vậy. Khi ta hôn ngươi, ngươi có khi nào phản kháng đâu?”

Không biết có phải bởi vì bị nói trúng chỗ đau hay không, Trầm Bắc đột nhiên giãy giụa mạnh hơn, “Buông ta ra.”

Thời Sênh nhìn thấy hắn sắp tức giận, thu lại vẻ mặt cợt nhả trên khuôn mặt, buông tay hắn ra, “Ta đùa ngươi thôi, ngươi yên tâm, tạm thời ta sẽ không thèm ngươi.”

Trầm Bắc bán tín bán nghi.

“Sao lại thất vọng thế?” Hai tay Thời Sênh chống hai bên, con ngươi trong suốt nhìn đối mặt hắn, bên trong dường như tràn ngập một hồ nước xuân, từ từ tiến vào trong lòng hắn.

Thời Sênh có chút ngứa ngáy, suy cho cùng dù lý trí có mạnh hơn, nhưng những thứ khác đương nhiên cũng phải thu về nhiều hơn một chút, coi như là lợi tức.

Cuối cùng Trầm Bắc che đi cánh môi ướt át đẹp đẽ từ dưới đất bò lên, kéo y phục bị Thời Sênh làm cho rối loạn chạy trốn vào trong phòng.

Tim hắn đập như trống dồn, trong cơ thể vọt lên một ngọn lửa mạnh mẽ dường như sắp thiêu cháy hắn. Mỗi chỗ bị cô vuốt ve, bị cô hôn đều kêu gào không đủ, muốn nhiều hơn nữa.

Nụ hôn của cô giống như có ma lực, có thể dễ dàng khơi dậy dục

vọng của hắn, nhưng mỗi lần cô đều có thể kịp thời phanh lại, chưa bao giờ vượt qua ranh giới đó.

Trầm Bắc cố bình phục lại sự xao động trong cơ thể, chợt nghe bên ngoài có âm thanh, hắn nghiêng người nhìn qua khe cửa.

Nữ tử ngồi trước đàn, hai tay đùa giỡn dây đàn, âm tiết đơn điệu dần kết thành khúc nhạc. Khúc nhạc rất hùng dũng, trước mắt hắn dường như có một trận chém giết hiện lên, kết máu tươi và xương khô lại với nhau.

Quanh người cô lộ ra một sự u tịch chết chóc không nói được thành lời.

Hình như trong trận chém giết vừa rồi, cô cũng chết theo vậy.

“Đây là khúc nhạc gì?”

Tay Thời Sênh chợt dừng lại, khúc âm biến mất. Cô quay đầu nhìn về Trầm Bắc không biết đã quay lại từ lúc nào, khẽ mỉm cười, “Có thích không?”

Trầm Bắc trầm mặc giây lát, gật đầu.

Thời Sênh dịch về phía sau, ra hiệu cho hắn ngồi xuống phía trước.

Trầm Bắc liếc nhìn cô, ngồi xuống phía trước cô. Thời Sênh ôm hắn từ đằng sau, “Ta dạy ngươi.”

Thiên phú về âm luật của Trầm Bắc rất tốt. Thời Sênh dạy hắn một lần, hắn gần như đã ghi nhớ được tất cả. Chỉ có điều hắn vẫn không thể đàn ra được loại cảm giác đó của Thời Sênh. Có những khúc nhạc chỉ có người tự mình trải qua mới có thể hiểu được.

“Ngươi đàn khá lắm.” Trầm Bắc hiếm có khen ngợi Thời Sênh.

Thời Sênh ôm lấy hắn, đặt cằm lên vai hắn, nghe vậy liền cười nhẹ, “Ta chỉ biết đàn bản này thôi.”

Về phương diện nghệ thuật có thể nói là cô trời sinh đã không biết, ngoại trừ dồn hết tâm trí hao tổn một khoảng thời gian rất dài đi học những thứ có tác dụng bảo vệ tính mạng ra, những thứ khác đại khái cũng chỉ có thể nói ra được đôi ba điều về lý thuyết, còn trên thực tế không biết gì hết.

Trầm Bắc không quay đầu lại. Hắn một lần nữa nghịch ngợm dây đàn, nhạc điệu rất dịu dàng, giống như ngày xuân hoa nở trên mặt hồ nổi lên những rung động rất nhỏ, còn chưa tạo ra gợn sóng gì đã tĩnh lặng trở lại.

Thời Sênh yên lặng nghe, thay đổi một tư thế thoải mái khác dựa vào hắn.

“Ngươi muốn lấy lại nước Thục, ta có thể xuất binh giúp ngươi.”

“Tinh!” Âm đàn biến đổi mạnh mẽ, âm thanh bén nhọn kéo dài.

Thời Sênh giật mình, vội vã gỡ tay hắn ra khỏi dây đàn, xoa xoa tai, “Lỗ tai ta sắp bị ngươi làm cho điếc luôn rồi đó.”

Trầm Bắc vẻ mặt bình tĩnh đưa tay trở lại, tiếp tục đặt tay lên chỗ đang đàn khi nãy, khúc nhạc êm ái lại vang lên.

Giọng nói hắn xuyên qua khúc nhạc, “Nước Thục thế nào không liên quan đến ta.”

“Vậy thì tại sao ngươi lại muốn giết ta?” Thời Sênh khó hiểu.

Trầm Bắc trầm mặc, cho đến khi khúc nhạc kết thúc cũng không lên tiếng.

Hắn thoát khỏi lòng Thời Sênh, ôm đàn đi vào trong phòng.

Thời Sênh: “...”

Chứng bệnh gì thế!!

Đừng tưởng ông đây sủng ngươi thì ngươi dám không coi ông ra gì nhé!

Được thôi, hắn dám làm vậy thật.

Đến bữa tối Trầm Bắc cũng không chịu ra. Thời Sênh chịu khó đi gõ cửa. Ngày mai phải dỡ cánh cửa này đi mới được, tẩm cung của một người, lắp cửa nhỏ làm gì cơ chứ, ngứa mắt!

“Ta không đói, ngươi ăn đi.” Trong phòng truyền ra âm thanh nhàn nhạt.

Thời Sênh tiếp tục gõ cửa.

Người ở bên trong giằng co với cô một hồi, có lẽ đến cuối cùng không thể chịu nổi cô nữa, đi từ bên trong ra. Hắn liếc nhìn Thời Sênh, trầm mặc đi ra ngoài.

“Phịch!”

Bước chân Trầm Bắc chậm lại, quay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, khóe miệng không khỏi co giật.

Thời Sênh trấn tĩnh thu kiếm lại, đánh giá nói: “Cánh cửa này không chắc chắc gì cả.”

Trầm Bắc: “...” Hắn sẽ tin sao?

Chắc chắn là cô cố ý!!

Trầm Bắc cố nén cơn giận quay đầu đi, nhắm mắt làm ngơ.

Thời Sênh hài lòng nhìn cánh cửa đã đổ xuống như vậy, quả nhiên đợi đến ngày mai vân vân mây mây đều là vô nghĩa, cứ xử lý tại chỗ mới thật sự thoải mái.

Ngày thứ hai Trầm Bắc thức dậy phát hiện toàn bộ tẩm cung, ngoài cửa lớn ra, tất cả các cánh cửa khác đều đã bị dỡ bỏ, có cảm giác tẩm cung rộng hơn đến một phần ba.

Điều quan trọng nhất là dưới đất đều được phủ thảm nhung.

Cô có ý gì chứ?

Chương 1690: Trẫm là thiên hạ (25)

Buổi sáng ngày hôm sau đã được gặp thủ lĩnh đội kỳ binh kia.

Người đến là một nam nhân mang một chiếc mặt nạ kỳ quái, từ cửa sổ nhảy vào khi Thời Sênh đang cầm ngự bút gạch chéo một lúc mười hàng, trên vai hắn là con chim nhỏ đã xuất hiện ngày hôm qua.

“Chiếp chiếp chiếp!!!”

Hai bên đều không nói chuyện. Chú chim nhỏ bỗng nhiên nhảy nhót, hùng dũng cáo trạng với nam nhân đeo mặt nạ.

Nam nhân giơ tay ra vỗ về chú chim nhỏ, tiếng chiếp chiếp mới nhỏ lại.

Thời Sênh gạch chéo xong mấy cuốn tấu còn lại, ném bút sang một bên, gác chân đánh giá nam nhân đeo mặt nạ.

“Bệ hạ.” Nam nhân đeo mặt nạ đi đến trước mặt Thời Sênh, quỳ một gối xuống, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, rất có phong thái của một vị đại tướng.

“Ngươi chính là thủ lĩnh của đội kỳ binh kia?”

“Đúng vậy.” Nam nhân đeo mặt nạ không có bất kỳ một lời thừa thãi nào.

Thời Sênh gật đầu, Thời Sênh lật tìm loạn xạ trên bàn một lúc, “Trẫm

giao cho ngươi một nhiệm vụ.”

Nam nhân đeo mặt nạ ngẩng đầu lên, “Bệ hạ, người gọi thần đến không phải là muốn hỏi chuyện năm xưa sao?”

“Đợi đến khi các ngươi hoàn thành nhiệm vụ rồi trẫm mới quyết định có nên tin các ngươi không.” Thời Sênh tìm thấy một phong thư bị mấy quyển tấu sớ đè trên bàn, “Nhiệm vụ ở bên trong, tự ngươi xem đi.”

Chú chim nhỏ từ trên vai nam nhân đeo mặt nạ bay đến, ngậm lấy phong thư, ai ngờ người bên kia vẫn chưa buông tay, nó suýt nữa thì bị sức lực kia làm cho ngã chổng vó.

Chim nhỏ: “...”

Thời Sênh cợt nhả nhìn nó. Chú chim nhỏ đập cánh hai cái trên không trung, khí thế đó dường như muốn nhào tới cào cô.

Một lát sau chú chim nhỏ mới lấy được phong thư từ trong tay Thời Sênh. Quá trình này nam nhân đeo mặt nạ đã nhìn thấy nhưng trên gương mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ nhìn chú chim nhỏ và Thời Sênh phân cao thấp.

Nam nhân đeo mặt nạ trấn tĩnh như vậy, nhưng khi mở phong thư ra xem, khóe miệng vẫn co giật một phen.

“Bệ hạ, người đang đùa sao?” Không ngờ cô lại sai đội kỳ binh đi đánh nước Thục.

Nam nhân đeo mặt nạ rất tự tin vào thực lực của họ, nhưng chuyện này cũng phải phối hợp với các đội quân khác mới được, chỉ một đám người bọn họ mà có thể đánh hạ được cả một quốc gia, thì

chẳng phải họ đã sớm tự mình xưng bá thiên hạ rồi, sao còn phải ở đây làm gì chứ?

“Trẫm sẽ cho người dẫn binh giúp đỡ các ngươi.”

Nam nhân đeo mặt nạ lập tức phân tích, “Bệ hạ, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, nước Thục cách Phượng Loan Quốc quá xa, còn cần phải mượn đường Khai Dương Quốc nữa. Nếu người muốn kiểm tra thực lực của chúng thần, thi xin hãy lựa chọn Khai Dương Quốc cách Phượng Loan Quốc gần hơn.”

Đầu ngón tay Thời Sênh gõ lên mặt bàn, “Trẫm chỉ muốn nước Thục.”

Nam nhân đeo mặt nạ đặt lá thư vào trong phong thư, “Thuộc hạ cần có quyền chỉ huy tuyệt đối, nếu Bệ hạ không có vấn đề gì nữa, thì xin hãy chuẩn bị lương thảo và quân đội đầy đủ, mười ngày sau sẽ gặp nhau tại cổng thành.”

Nam nhân đeo mặt nạ chắp tay, cũng không đợi Thời Sênh lên tiếng, mang theo chú chim nhỏ khí thế hiên ngang nhảy ra ngoài cửa sổ.

Quyền chỉ huy không có nghĩa là binh quyền, điểm này Thời Sênh không có ý kiến gì, lệnh cho những người dẫn binh phía dưới đều nghe theo bọn họ.

Binh quyền của những người này là Thời Sênh cho, bây giờ họ vẫn chưa thể đối đầu lại, đương nhiên chỉ có thể nghe theo Thời Sênh.

Còn những chuyện khác, đều giao cho Linh Di xử lý.

Sau khi tiếp thu một lượt chửi mắng tức giận đến giơ chân giậm tay của đám đại thần đảng bảo hoàng như thường lệ, Thời Sênh bất ngờ

được cung nữ bẩm báo, Phượng quân đang ở ngoài điện.

Từ ngày đại hôn đến nay chưa hề thấy Trầm Bắc đi ra khỏi phạm vi tẩm cung, vậy mà hôm nay lại chủ động đến tìm cô sao?

Có gian tình!

Không đúng, có chuyện!

“Cho vào.”

Trầm Bắc mặc phượng bào đại diện cho thân phận Phượng quân, tiến vào đại điện nguy nga tráng lệ trong vòng vây của một hàng người.

Vốn dĩ phượng bào có chút nữ tính, chưa nói đến ống tay áo dài, phía sau còn có bộ phận dài quết đất, nếu chỉ nhìn bóng lưng sẽ không thể nhìn ra được người mặc bộ y phục này là một nam tử.

Bởi vì Thời Sênh không muốn nhìn Trầm Bắc mặc y phục quá nữ tính, nên đã sửa phượng bào lại. Vì chuyện này, cô đã bị đám người đảng bảo hoàng chửi mắng liên tiếp mấy ngày, tức đến mức họ giận xì khói cưỡng chế sửa lại y phục.

“Các ngươi lui xuống đi.” Thời Sênh cho đám người đó tránh mặt đi.

Ngự thư phòng nhanh chóng chỉ còn lại hai người họ. Trầm Bắc kéo theo vạt áo vừa dày vừa nặng bước lên bậc thềm, đứng vững tại một nơi cách Thời Sênh một mét, ánh mắt nhìn thẳng cô, “Ngươi muốn đánh nước Thục?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

Thời Sênh chớp mắt, vẫy hắn tới, “Ngươi tới đây ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Trầm Bắc chần chừ, bước lên thềm, đứng bên cạnh cô.

Nhưng Thời Sênh lại thẳng tay kéo hắn ngồi xuống. Trầm Bắc kinh hãi, muốn đứng dậy, phần eo đã bị Thời Sênh ấn chặt lấy.

“Đây là ghế rồng...”

“Thì cũng chỉ là cái ghế thôi, chẳng phải chỉ là để ngồi thôi sao?”

Trầm Bắc: “...” Bỗng nhiên hiểu ra tại sao ngày nào cũng có thể nghe thấy người ta nói cô bị đám đại thần phẫn nộ chửi bới.

Trầm Bắc nhìn những dấu gạch chéo cô tùy tiện vẽ trên những quyển tấu sớ. Người ta viết bao nhiêu như vậy, cô gần như không hề xem qua, chỉ thẳng tay vẽ một dấu gạch chéo, thực sự không biết cô xử lý chính sự thế nào nữa.

Thời Sênh không muốn xem những thứ tràng giang đại hải đó, muốn nói thì nói lúc thượng triều, những tấu sớ dâng lên sau đó, hết thảy cô đều chỉ gạch chéo hết, có lúc gạch chéo cũng không thèm, trả lại nguyên xi nguyên dạng.

Bây giờ đám đại thần đó đại khái đã nắm được quy luật, cũng không có mấy tấu sớ được dâng lên nữa.

Có thể nhận ra điều đó từ chiếc bàn vốn không được gọn gàng cho lắm của Thời Sênh.

“Tại sao lại muốn đánh nước Thục?” Ánh mắt Trầm Bắc quét qua đám tấu sớ đó, có nói về quốc gia đại sự, dân sinh xã tắc, cũng có cái nói về chuyện nhà các đại thần.

“Khi thành hôn chưa tặng sính lễ cho ngươi, bây giờ lấy nước Thục làm sính lễ.” Thời Sênh ném bút sang một bên, gập tấu sớ lại ném sang một bên, dựa vào cổ Trầm Bắc cọ cọ.

Trầm Bắc nhíu mày, “Ta không cần nước Thục.”

Thời Sênh bắt đầu động chân động tay với hắn, cắn vành tai hắn thấp giọng nói: “Vậy thì ngươi cần cái gì? Ngươi cần gì ta đều cho ngươi.”

Cảm giác nóng rực bên tai khiến Trầm Bắc không được tự nhiên tránh đầu ra. Nhưng ánh mắt hắn lại quét qua nơi nào đó trên bàn, mắt hắn hơi dừng lại, cơ thể khẽ ngửa ra đằng sau, dựa vào lưng ghế phía sau, khiến cả người Thời Sênh nhoài lên, “Ngươi đúng là thứ gì cũng có thể cho ta được sao?”

“Ta đã lừa ngươi bao giờ chưa?” Thời Sênh hôn lên bờ môi hắn, buồn cười nói.

Trầm Bắc giơ tay ra chỉ, “Ta muốn cái đó.”

Thời Sênh nhìn theo đồ vật hắn chỉ, sau đó quỷ dị quay lại nhìn hắn, “Ngươi muốn thứ đồ chơi đó làm gì? Có ăn được không?”

“Ngươi có cho không?”

Thời Sênh nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, ôm chiếc hộp đựng ngọc tỷ đến, đặt bên cạnh hắn, “Này.”

Thứ đồ này nặng chết đi được, lại còn xấu nữa, có gì tốt đâu.

Từ khi Du Vương trả lại ngọc tỷ cô vẫn chưa hề động vào nó, ngay cả chiếu thư sắc phong hắn cô cũng chỉ tùy tiện viết mấy chữ chứ chưa hề đóng dấu. Ngọc tỷ vẫn nằm yên trong đó, cũng đã sắp phủ đầy bụi.

[...] Ngọc tỷ đó nha đại lão!!! Đây là ngọc tỷ đấy nha!!!! Cô coi như là hòn đá rách nát như vậy thôi sao?

Đối với Thời Sênh, đây còn không bằng một hòn đá rách nát, còn không hữu dụng bằng một thanh kiếm.

Thiết kiếm: "..." Không biết lúc này mình có nên kiêu ngạo không nhỉ.

Trầm Bắc liếc nhìn Thời Sênh. Người phía sau nhìn hắn vẻ mặt sủng nịch. Hắn tĩnh tâm lại, mở chiếc hộp ra, giơ tay cầm lấy ngọc tỷ.

Thời Sênh nhìn hắn nhìn ngọc tỷ, "Là thật, yên tâm đi."

"Ngươi... thực sự giao nó cho ta sao?" Trầm Bắc có chút không yên tâm hỏi, đây không phải là thứ đồ bình thường, ngọc tỷ có những lúc còn quan trọng hơn cả một vị trữ quân.

Trong sử sách có không ít người đã đăng cơ nhờ có được ngọc tỷ.

Thời Sênh vẻ mặt không hề để tâm, "Thích thì cầm lấy mà chơi, hôm khác trẫm làm cho ngươi một đống."

Trầm Bắc: "..."

Chương 1691: Trẫm là thiên hạ (26)

“Bệ hạ, không xong rồi!” Linh Di hét lớn chạy từ ngoài điện vào.

“Sao mà gào thét ầm lên thế?”

Linh Di thở dốc, vẻ mặt tái xanh nói: “Phượng quân hôn mê bất tỉnh, ngự y nói... nói là nguy hiểm đến tính mạng.”

Thời Sênh đứng phắt dậy, những thứ bên cạnh bị cô kéo theo rơi sạch xuống dưới đất.

Trầm Bắc mang ngọc tỷ hồi cung, còn chưa được bao lâu mà? Chẳng qua mới chỉ có hai canh giờ, sao lại hôn mê bất tỉnh rồi?

Thời Sênh đè nén lại cơn lạnh đang điên cuồng trào dâng trong lòng, lạnh mặt đi đến tẩm cung.

Đã có mấy ngự y có mặt, đang xếp hàng chẩn trị cho Trầm Bắc. Vị Phượng quân này được Bệ hạ nuôi dưỡng trong tẩm cung, đồ ăn đồ dùng hằng ngày đều là loại tốt nhất, có thể thấy Bệ hạ yêu thương sủng nịch hắn đến mức độ nào.

Nếu họ dám chậm trễ, để vị này xảy ra chuyện gì, thì mấy cái đầu này cũng không giữ lại nổi.

“Bệ hạ...”

“Bệ hạ...”

Thời Sênh đi thẳng đến đây. Đám cung nữ hầu hạ đều đang quỳ dưới đất run lẩy bẩy, cúi đầu thấp xuống, hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân.

Đám ngự y vây xung quanh Trầm Bắc, đều đã hết cách xoay sở, nghe thấy động tĩnh phía sau, liền lui sang một bên hành lễ với Bệ hạ.

Thời Sênh đi từ bên cạnh họ đến gần người đang nằm trên giường. Hắn nhắm chặt hai mắt lại, nhìn có vẻ như chỉ đang say ngủ, nếu không phải trên cổ và trên mặt hắn có mấy đường rất nhỏ màu xanh thì hoàn toàn không thể nhìn ra được có bất cứ vấn đề gì khác thường.

Thời Sênh ngồi xuống nắm lấy cổ tay Trầm Bắc, nhàn nhạt hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Mấy viên ngự y nhìn nhau giây lát. Một viên ngự y trong đó run rẩy đứng ra, “Bẩm Bệ hạ... Phượng quân, hình như Phượng quân bị trúng độc... nhưng chúng thần chưa bao giờ gặp loại bệnh trạng như thế này. Tính mạng Phượng quân đang suy giảm rất nhanh, nếu cứ tiếp tục thế này, thì sẽ nhanh chóng...”

Lời nói phía sau ngự y không dám nói ra, sợ chọc giận Nữ hoàng của họ.

“Tại sao lại trúng độc?” Người trong cung đều là người phe mình, tất cả mọi thứ đều được kiểm tra kỹ lưỡng mấy lần, sao lại trúng độc được chứ?

“Không biết...” Đám ngự y lại cúi đầu thấp hơn nữa. Ngay cả nguyên nhân trúng độc họ cũng chỉ suy đoán ra, họ chưa nhìn thấy cũng

chưa ngửi thấy thứ này bao giờ.

Con ngươi Thời Sênh híp lại, nếu đồ ăn và các thứ đồ khác trong cung đều không có vấn đề gì, thì chỉ có... ngọc tỷ!

Thời Sênh nhìn quét qua xung quanh, không nhìn thấy ngọc tỷ, hắn đã giấu ngọc tỷ ở đâu rồi?

“Tìm ngọc tỷ ra cho trẫm.” Thời Sênh lạnh giọng nói.

Cái gì?

Mọi người ngẩn ngơ, ngọc tỷ không phải đang ở trong ngự thư phòng sao?

Hơn nữa lúc này sao lại đi tìm ngọc tỷ làm gì? Tìm được ngọc tỷ có thể cứu được tính mạng của Phượng quân sao?

“Ở trong căn phòng này, tìm cho trẫm.” Thời Sênh cao giọng quát.

Những người khác nhất thời cả kinh, đè nén cảm giác kỳ lạ trong lòng, nhanh chóng tìm kiếm khắp căn phòng.

Thời Sênh trầm mặc ngồi bên cạnh Trầm Bắc, ánh mắt nhìn vào hư không, thần sắc lạnh lẽo đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Dường như cô đang ngồi trên đỉnh núi, dường như chỉ cần một cử động tay rất nhỏ của cô cũng có thể hủy diệt chúng sinh trên thế giới, không có bi phẫn và đồng tình, chỉ có nghiệp hỏa và hắc ám vô biên.

Luồng khí áp đáng sợ đó khiến mọi người không dám lại gần, thậm chí ngay cả khi ở cách cô một trượng cũng cảm thấy dằn vặt.

“Tìm thấy rồi!” Một viên ngự y tay bưng chiếc hộp đựng ngọc tỷ chạy

tới, “Tìm thấy rồi, Bệ hạ, tìm thấy ngọc tỷ rồi.”

Thời Sênh đón lấy ngọc tỷ, mở chiếc hộp ra, ngọc tỷ không hề thay đổi gì, vẫn y nguyên như lúc đầu.

“Kiểm tra xem trên đó có thứ gì không.” Thời Sênh đưa ngọc tỷ cho mấy viên ngự y.

Ngự y muốn tay không đón lấy, nhưng Thời Sênh tránh ra, “Có thể có độc.”

Ngự y chợt kinh hãi, tại sao trên ngọc tỷ lại có độc? Ai dám hạ độc lên ngọc tỷ? Nếu ngọc tỷ có độc, ngọc tỷ lại được tìm ra ở đây, vậy thì Phượng quân...

Trời ơi, ngự y nghĩ đến khả năng này, cả người đều thấy không ổn, đôi tay đón lấy ngọc tỷ hồi lâu sau cũng không có động tĩnh gì.

Một ngự y bên cạnh sợ Thời Sênh nổi điên, giơ tay cùng đón lấy chiếc hộp, đặt xuống chiếc bàn bên cạnh rồi cùng các ngự y khác kiểm tra.

Bình thường họ có muốn xem ngọc tỷ cũng không có cơ hội, bây giờ ngọc tỷ ở ngay trước mắt, thế nhưng đám người này lại không hề cảm thấy kích động, trên đó có thể có độc.

Đám ngự y kiểm tra một hồi, một viên ngự y đứng ra bẩm báo, “Bệ hạ, ngọc tỷ được thêm vào một lớp vật thể lạ, chúng thần học nông hiểu cạn, không phân biệt ra được là thứ gì...”

“Du Vương chết chưa?” Thời Sênh hỏi Linh Di đang đứng hầu bên cạnh.

“Bẩm Bệ hạ, vẫn chưa chết...” Trong lòng Linh Di cũng đang kinh hãi. Ban đầu chỉ có Du Vương chạm vào ngọc tỷ, nếu ngọc tỷ thực sự có độc, thì chắc chắn là do Du Vương hạ. Chẳng trách Du Vương lại dễ dàng trả lại ngọc tỷ cho Bệ hạ như vậy.

Điều may mắn là Bệ hạ chưa bao giờ dùng đến ngọc tỷ.

Du Vương bị lôi đến trước mặt Thời Sênh, sắc mặt cô ta đã tiều tụy đi nhiều, nhếch nhác vô cùng, đâu còn dáng dấp phong độ của Du Vương trước đây. Ánh mắt Du Vương quét qua một lượt khắp phòng, nhìn thấy ngọc tỷ được đám ngự y đặt trên bàn, lập tức hiểu ra đã có chuyện gì xảy ra.

Du Vương nhìn người nằm trên giường, lại không phải là cô ta trúng độc.

Thời Sênh đặt lại tay Trầm Bắc vào trong chăn, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Du Vương nhếch nhác ở dưới. Đáy mắt Du Vương hiện lên sự điên cuồng, trên mặt là nụ cười không thành tiếng, rốt cuộc cô ta vẫn cao cờ hơn Tiện Dương.

Thế nhưng Du Vương còn chưa kịp bàn điều kiện với Thời Sênh thì đã nghe thấy giọng nói lãnh đạm vang lên: “Đem dây thừng đến đây.”

Cấm vệ quân mang dây thừng vào, Thời Sênh đích thân ném dây thừng lên xà nhà, “Treo cô ta lên cho trẫm.”

Linh Di nuốt nước bọt, “Bệ hạ, treo vào đâu?”

Bây giờ Bệ hạ nhìn có vẻ như sóng yên biển lặng, nhưng cô lại cảm thấy như vậy còn đáng sợ hơn nhiều so với cô cười lúc bình thường.

“Treo cổ.”

“Tiện Dương ngươi dám!” Du Vương khàn giọng hét lớn, “Ngươi không để tâm đến Phượng quân của ngươi sao? Ngươi dám đối với ta như vậy, thì cứ giương mắt đứng nhìn hắn ta chết đi.”

“Trẫm có gì mà không dám, treo lên đi.”

Cấm vệ quân lập tức kết dây thừng lại, kéo Du Vương còn đang giãy giụa tròng vào đó, phía dưới kê một chiếc ghế. Du Vương miễn cưỡng mới đứng vững được. Nhưng cần nhón chân, cho nên tư thế của cô ta lúc này vô cùng khôi hài.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn Du Vương, “Thuốc giải ở đâu?”

“Ta không biết.” Du Vương cắn răng nói.

Thời Sênh không phí lời thêm thẳng tay giơ chân đá lên cái ghế, cái ghế kêu loảng xoảng một cái ngả xuống đất. Không có chỗ để giẫm vào, cổ Du Vương lập tức bị dây thừng siết chặt, chân không ngừng giãy giụa loạn lên trong không trung. Hai tay nắm chặt lấy điểm thắt dây thừng, há miệng ra nhưng không thể lên tiếng được.

Đám ngự y bên cạnh ôm nhau run cầm cập. Nếu thủ đoạn này dùng trên người họ, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

“Muốn nói cho trẫm biết thuốc giải ở đâu thì chớp mắt hai cái. Không muốn nói cho trẫm biết thì cứ thế chết luôn đi.”

Du Vương liều mạng chớp mắt, Thời Sênh nắm lấy cổ tay, cho người thả Du Vương xuống.

“Khụ khụ khụ...”

Được thả xuống, Du Vương giống như con cá sắp chết khát, liều mạng hít thở không khí tươi mới, cảm giác hít thở không thông thực sự quá khó chịu. Cả đời này cô ta cũng không muốn phải cảm nhận thêm một lần nào nữa.

“Nói đi.”

Giọng nói trên đỉnh đầu khiến lửa giận nơi sâu nhất trong lòng Du Vương nổi lên, hừng hực thiêu đốt, chỉ muốn thiêu cháy người đang ở trước mặt cô ta thành tro bụi.

“Xem ra ngươi vẫn muốn trải nghiệm cái chết thêm một lần nữa.”

Cấm vệ quân lại tiến lên bắt lấy Du Vương, đưa cô ta lên dây thừng.

“Ta nói, ta nói!”

Chương 1692: Trẫm là thiên hạ (27)

Du Vương một lần nữa được tự do, nhưng sự uất hận trong lòng có thế nào cũng không thể chế ngự lại được.

Tiện Dương! Cô ta dựa vào cái gì chứ, rõ ràng chỉ là đồ phế vật không biết cái gì, dựa vào đâu mà được ngồi vào vị trí đó. Du Vương cô mới nên là Nữ hoàng bệ hạ của Phượng Loan Quốc, được vạn người kính ngưỡng.

Du Vương ngẩng đầu lên, ý hận thù dữ tợn khiến khuôn mặt cô ta trở nên méo mó, trở nên xấu xí bất kham, khóe miệng cô ta lộ ra nụ cười quỷ dị, chầm chậm nói ra từng chữ: “Không có thuốc giải.”

Không giết chết được cô ta, thì giết chết người cô ta yêu thương, cũng là một vụ buôn bán có lời.

Ha ha ha ha ha!!!

Du Vương càng cười càng điên cuồng, “Không có thuốc giải, không có! Tiện Dương, ngươi chỉ có thể giương mắt đứng nhìn hắn chết đi. Hắn sẽ mất đi hơi thở từng chút từng chút một, giống như có người siết cổ hắn, từng chút từng chút siết chặt lại, cho đến khi hắn mất mạng hoàn toàn.”

Thời Sênh không cử động, cúi người nhìn chằm chằm ánh mắt của Du Vương. Du Vương điên cuồng muốn cắn Thời Sênh.

“Nói cho trẫm biết, là ai hạ độc, thuốc giải ở đâu?” Giọng Thời Sênh

dường như mang theo vài phần mê hoặc, Du Vương vốn đang điên cuồng, con mắt đỏ thẫm bỗng nhiên đơ ra, cô ta đấu tranh đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn đơ ra.

Giọng nói Du Vương cũng trở nên cứng nhắc, “Không biết, lần nào hắn đến cũng che mặt. Ta không quen hắn, hắn nói không có thuốc giải.”

Thời Sênh nhíu mày, thực sự không có thuốc giải.

“Giết chết cô ta.”

“Bệ hạ, còn chưa hỏi được thuốc giải.” Linh Di khó hiểu, cứ giết chết cô ta như vậy thì phải hỏi ai! Hỏi ai đòi thuốc giải đây?

“Cô ta vô dụng rồi.” Thời Sênh nhàn nhạt nói. Du Vương chỉ muốn giết chết cô để đăng cơ, còn người đứng sau cô ta, mục đích e là không chỉ đơn giản như vậy.

Thời Sênh nghĩ ngợi một hồi, lại cúi người hỏi một câu, “Hắn ta giúp ngươi, ngươi phải trả giá bằng cái gì?”

Du Vương: “Ngọc tỷ.”

Linh Di kinh ngạc, trả giá bằng ngọc tỷ, Du Vương có phải bị ngốc rồi không? Người khác lấy được ngọc tỷ, thì chẳng phải là gián tiếp nắm được một điều kiện có lợi rồi sao. Cho dù Du Vương có thực sự thành công, thì đối phương cũng có thể lợi dụng ngọc tỷ, tái khởi phong ba. Đến lúc đó Phượng Loan Quốc lại nổi gió tanh mưa máu, hoàng vị sẽ thuộc về ai còn chưa biết chắc.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn vào ngọc tỷ, thứ đồ đó rốt cuộc có gì tốt?

“Mang ngọc tỷ đi, cùng trẫm về thành lầu.” Thời Sênh ngừng lại, “Xử tử cô ta cho trẫm.”

...

Một nhóm người nghênh ngang đi về hướng thành lầu. Ai ngờ hướng đi đến thành lầu đi đến đâu cũng toàn là người, đã sớm bị vây đến chật như nêm cối.

Hôm nay là mười ngày hẹn với nam nhân đeo mặt nạ kia, đám bách tính đều đang vây xem binh đội bên ngoài thành.

Cấm vệ quân đi trước mở đường, bách tính thấy tọa giá màu vàng tươi, đoán có thể là hoàng thất cử người đến tiễn, nhưng bây giờ hoàng thất... hình như chỉ còn một mình Bệ hạ thì phải???

Vậy nên người ở bên trong là Nữ hoàng bệ hạ sao?

Tầng tầng lớp lớp lụa mỏng xếp chồng lên nhau, căn bản không thể nhìn rõ được người ở bên trong. Bách tính ngẩng cổ lên cũng không nhìn rõ được. Cho đến khi xe dừng dưới chân thành lầu, người trong xe bước xuống, một thân long bào màu vàng tươi, ngoài Nữ hoàng bệ hạ ra thì còn ai vào đây nữa?

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Thanh âm inh tai nhức óc vang vọng thành trì.

Binh tướng bên ngoài đều nghe thấy. Họ hơi kích động nhìn về hướng thành lầu, Bệ hạ đến tiễn họ sao?

Họ nhanh chóng nhìn thấy một thân ảnh màu vàng tươi xuất hiện trên thành lầu, nhưng trong lòng nàng còn ôm một người. Nàng khom lưng sắp xếp cho người đó, sau đó mới đứng dậy nhìn xuống phía dưới.

“Bệ hạ! Bệ hạ! Bệ hạ!” Binh tướng bên ngoài nhất tề hét lớn, khí thế kinh người, chấn động lòng người.

Nam nhân đeo mặt nạ cưỡi ngựa, con chim nhỏ màu trắng tuyết bay quanh đỉnh đầu hắn. Sau lưng hắn là không ít nam nhân đeo mặt nạ tương tự như vậy, ai nấy trên người đều mặc khôi giáp màu đen, cưỡi ngựa màu đen, xếp hàng chỉnh tề tuần tự ở phía trước, dáng vẻ còn hoành tráng hơn binh đội phía sau mấy lần.

Đây chính là đội kỳ binh của hoàng thất Phượng Loan Quốc.

Thời Sênh giơ tay lên ra hiệu cho mọi người yên tĩnh lại, âm thanh phía dưới đột nhiên tắt phụt.

Thời Sênh giẫm lên bậc thềm bên cạnh, đứng ở nơi cao, “Trẫm chờ các ngươi khải hoàn trở về.”

Binh tướng phía dưới lập tức vung tay hoan hô, “Khải hoàn trở về! Khải hoàn trở về! Khải hoàn trở về!”

“Xuất phát!”

“Xuất phát!”

“Xuất phát!”

Âm thanh liên tiếp truyền tới, kết thành một mảnh.

Nam nhân đeo mặt nạ liếc nhìn Thời Sênh, ghìm cương ngựa điều khiển ngựa đi trên đoạn đường do binh đội nhường, sau đó đội ngũ màu đen đi sát theo phía sau, nhìn từ xa trông giống như một thanh kiếm sắc nhọn.

Đợi khi đội quân dần rời đi, Thời Sênh nhảy từ trên cao xuống, cho người treo ngọc tỷ trên tường thành. Cô mân mê phía dưới một lúc lâu, rồi cho người treo cờ lên, phía trên vẽ mấy chữ nguệch ngoạc như gà bới.

Cấm vệ quân và đám ngự y đó nghiên cứu hồi lâu cũng không hiểu đó là chữ gì.

Lối viết ngoáy của Bệ hạ thực sự xuất thần nhập hóa.

Lại nhìn đến ngọc tỷ treo lắc lư trên tường thành, mọi người nhất thời đau tim, đây là ngọc tỷ đó nha!!

Người lại treo ở đây như đồ trang trí để làm gì, bán đấu giá chắc?!

“Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Linh Di sắp xếp Cấm vệ quân, nhảy đến bên Thời Sênh hỏi.

Ngọc tỷ đã treo lên tường thành, Bệ hạ muốn làm gì không cần nói cũng biết, rõ ràng là Bệ hạ đang quang minh chính đại dùng ngọc tỷ dẫn dụ kẻ đó ra.

“Đợi thôi.” Bây giờ ngoài đợi thì cũng không còn cách nào khác, đến cả ai là người muốn có ngọc tỷ cô cũng không biết, “Mấy người các ngươi lúc nào cũng phải chú ý đến trạng thái của hắn.”

“Vâng vâng vâng...” Đám ngự y run rẩy gật đầu, chạy ra đứng hai bên Trầm Bắc, trông chừng hắn kỹ như một món bảo bối, ngay cả

mắt cũng không dám chớp, sợ chỉ chớp mắt một cái thôi, vị này sẽ xảy ra vấn đề gì vậy.

...

Cách không xa thành lầu tại một quán trà, hai người đang đứng chắp tay.

Một nam nhân trong đó đội mũ rộng vành, che đi dung nhan của mình, một nam nhân khác không đội mũ rộng vành rõ ràng là thuộc hạ, vô cùng cung kính với nam nhân đội mũ kia.

Uỵch cạch...

“Cu cu cu.” Chim bồ câu đậu xuống cửa sổ, kêu lên với hai người, thuộc hạ bắt lấy chim bồ câu, lấy đồ ở chân chim xuống.

“Chủ nhân, ngọc tỷ quả thực đang ở trên thành lầu.” Thuộc hạ cung kính bẩm báo với nam nhân đội mũ.

Nam nhân đội mũ nhìn về hướng thành lầu, lá cờ lớn tung bay trong gió, “Trên lá cờ đó viết gì?”

Thuộc hạ cẩn thần nhìn thông tin gửi đến, “Chủ nhân... bên trên viết, đọc không hiểu.”

Nam nhân đội mũ: “...”

Chữ trên lá cờ viết quá ẩu, hơn nữa lại bị gió thổi phần phật lắc lư nên nhìn rõ được mới lạ.

Nam nhân đội mũ lại gần tường thành, miễn cưỡng phân biệt ra mấy chữ kia.

Hắn vừa suy đoán vừa mò mới liên kết được thành một câu hoàn chỉnh.

Thuốc giải đổi ngọc tỷ.

Nam nhân đội mũ đứng trong vòng vây của quần chúng, tạm thời vẫn chưa hiện thân, những bách tính này không biết Bệ hạ nhà họ đang làm gì, còn đang thảo luận nhiệt tình.

Hắn đã sắp xếp người trong cung, biết tên Phượng quân đó đã trúng độc. Hắn còn chưa tìm đến cửa, cô đã huênh hoang treo ngọc tỷ trên tường thành rồi.

Phương thức mở này hoàn toàn khác so với những gì nam nhân đội mũ nghĩ, đương nhiên hắn không dám hành động khinh suất.

Còn lúc này, đám đại thần nhận được tin tức đã vội vã chạy đến, ai nấy sốt sắng xông lên tường thành, đảng bảo hoàng dẫn đầu, bắt đầu sốt sắng mắng chửi Thời Sênh.

Nội dung đại khái là...

Người lại lấy thứ đồ quan trọng như ngọc tỷ ra treo trên tường thành. Người có lỗi với liệt tổ liệt tông giang sơn xã tắc, có lỗi với bách tính! Lương tâm người không thấy đau đớn sao!!??

Chương 1693: Trẫm là thiên hạ (28)

Đám đại thần đến càng lúc càng đông, Thời Sênh cảm thấy bực bội, sai Cấm vệ quân đuổi hết đám người đó xuống.

Đám đại thần đảng bảo hoàng mắng từ trên tường thành, chạy xuống dưới tường thành mắng tiếp.

Có lẽ là Thời Sênh không hề để ý gì đến những lời chửi mắng của họ, cho nên lá gan của đám đại thần đó giống như được bật hack, càng ngày càng lớn.

Đương nhiên là cũng không thể hoàn toàn trách những đại thần này, chủ yếu là bởi vì chuyện Thời Sênh làm không hợp lễ pháp, đi ngược lại cách làm của người bình thường, chỉ bị mắng, chứ không bị người ta liên kết dâng thư phế bỏ Nữ hoàng đã là rất khá rồi.

Thời Sênh đứng trên tường thành, nhìn về đám người đi lại phía dưới.

Thời Sênh vừa liếc nhìn đã phát hiện ra nam nhân đội mũ. Cô đánh giá hắn giây lát, căn cứ vào chiêu trò thường thấy, kiểu ăn vận sợ người khác thấy mặt này, vừa nhìn đã biết là không bình thường.

Có những lúc, tùy tiện ăn vận quần áo bình thường, hóa trang, thay đổi kiểu tóc, ném vào trong đám đông, không phải người hâm mộ thực sự sẽ không thể nhận ra được. Không thể hiểu nổi họ vì cái lông gì mà lại đội mũ rộng vành thế kia, nổi bần bật giữa một đám bách tính bình thường!

Nam nhân đội mũ có lẽ đã phát giác ra ánh mắt của Thời Sênh, xuyên qua lớp vải đen của mũ nhìn tới. Khoảnh khắc đó ánh mắt của hai người thoáng như giao hòa trong không khí, kích thích điện quang hỏa thạch.

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, bỗng nhiên giơ tay vẫy, “Bắt tên đội mũ rộng vành đó lại cho trẫm.”

Phía dưới Cấm vệ quân lập tức nhìn về hướng Thời Sênh chỉ, bao vây nam nhân đội mũ lại.

Cấm vệ quân còn chưa lại gần, nam nhân đội mũ đã bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống tường thành.

Cấm vệ quân trên tường thành cả kinh, lập tức bao vây nam nhân đội mũ lại.

Nam nhân đội mũ hoàn toàn không coi Cấm vệ quân ra gì, ánh mắt cách lớp vải đen nhìn thẳng vào Thời Sênh, “Nghe nói Nữ hoàng Phượng Loan Quốc chỉ biết ăn chơi trác táng, chìm đắm trong mỹ sắc, nay được gặp tận mắt, xem ra đó chỉ là lời đồn thổi.”

Thời Sênh ra hiệu cho Cấm vệ quân lui xuống, “Sao lại chỉ là lời đồn thổi, bây giờ trẫm còn đang dùng ngọc tỷ để đổi lấy an nguy cho Phượng quân, vẫn là kẻ chìm đắm trong mỹ sắc thôi.”

Chìm đắm trong sắc đẹp của nàng dâu nhà mình không thể dứt ra nổi.

Nam nhân đội mũ nhìn về phía Trầm Bắc ở xa xa đang được người ta vây lấy, “Vị đó chính là Thất hoàng tử của Thục Quốc?”

“Thuốc giải, ngọc tỷ.” Thời Sênh không để tâm đến nam nhân đội mũ kia, giơ tay ra, “Có đổi không?”

Nam nhân đội mũ khẽ híp mắt lại, đáy mắt lóe qua một tia nghi hoặc, “Nữ hoàng bệ hạ định cứ như vậy giao ngọc tỷ cho tại hạ sao? Chỉ vì một người đàn ông? Thiên hạ này có bao nhiêu đàn ông, hắn chết rồi, người vẫn còn có thể có nhiều đàn ông khác nữa.”

Thời Sênh mất kiên nhẫn, “Ngươi phí lời thế làm gì, có đổi không, một câu thôi!”

Cứ luyên thuyên mãi thế có tác dụng gì đâu thiếu niên, chúng ta thẳng thắn với nhau đi được không!!!

Nam nhân đội mũ: “...”

Vị Nữ hoàng này hoàn toàn khác so với những gì hắn nghĩ, không đi theo lối mòn cũ, vậy bây giờ hắn có nên đổi hay không đây?

Ánh mắt nam nhân đội mũ quét qua người Thời Sênh, quá nửa phần là có cạm bẫy...

Nhưng ngọc tỷ, cơ hội này.

“Nữ hoàng bệ hạ nói cách đổi thế nào đã, sao ta chắc chắn được sau khi người đổi với ta xong sẽ thả tự do cho ta?” Trước mặt có bao nhiêu Cấm vệ quân như vậy, ai biết bên trong có âm thầm xếp đặt gì nữa không?

“Ôi chao, vừa rồi chẳng phải là ngươi biết bay hay sao? Trẫm đâu có đặt thiên la địa võng đâu, ngươi thích thì cứ bay đi thôi.” Thời Sênh cổ quái nói.

Nam nhân đội mũ: “...”

Đột nhiên lại muốn bóp chết cô ta là sao nhỉ?

“Xem ra thành ý đổi thuốc giải của Bệ hạ cũng chỉ có vậy mà thôi.”

Nam nhân đội mũ nói: “Vị Phượng quân đó của Nữ hoàng bệ hạ không biết có thể cầm cự được đến khi trời tối không nữa.”

“Uy hiếp trẫm sao?” Cũng to gan đấy chứ nhỉ!

Dám uy hiếp lên tận đầu ông đây rồi cơ à!!!

Kiếm của ông đâu!

Nam nhân đội mũ đứng nguyên tại chỗ, không tiếp lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng, ta đang uy hiếp ngươi đấy, hơn nữa ngươi còn không thể không bị ta uy hiếp.

Thời Sênh liếc nhìn về phía Trầm Bắc, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, “Làm sao trẫm biết thuốc giải ngươi đưa là thật?”

“Nữ hoàng bệ hạ có thành ý, tại hạ đương nhiên sẽ đưa thuốc giải thật cho người, mục đích của tại hạ chỉ là ngọc tỷ mà thôi.”

“Xem ra ngọc tỷ này đúng là một bảo bối, bên trong đó có gì?” Ánh mắt Thời Sênh quét qua ngọc tỷ. Ngọc tỷ của Phượng Loan Quốc đã tồn tại từ rất lâu rồi, có lẽ không ai có thể nói rõ được ngọc tỷ xuất xứ từ triều đại nào, vị quân vương nào.

Nam nhân đội mũ rõ ràng không muốn cho Thời Sênh biết ngọc tỷ có tác dụng gì, “Nữ hoàng bệ hạ, sau khi dùng xong ngọc tỷ, tại hạ sẽ trả lại cho người. Người không tổn thất gì cả.”

Đôi mắt Thời Sênh lóe lên, vậy chính là muốn ngọc tỷ hoàn chỉnh rồi.

Thời Sênh chợt lùi lại phía sau, giơ tay kéo ngọc tỷ xuống, giơ sợi dây gấm treo ngọc tỷ ra tường thành, “Ném thuốc giải qua đây, ta sẽ ném ngọc tỷ xuống. Ngươi đón được tức là của ngươi.”

Nam nhân đội mũ sợ Thời Sênh ném xuống, có chút khẩn trương, nhưng không muốn để Thời Sênh nhìn ra được, cho nên bước chân hắn chỉ tiến lên một bước rồi lại nhanh chóng thu về.

“Nữ hoàng bệ hạ...”

“Ba...”

Thời Sênh buông lỏng tay, túi gấm trượt xuống dưới, nam nhân đội mũ không ngờ được Thời Sênh lại dứt khoát như vậy, dường như không hề để ý đến mình không có được thuốc giải.

“Một...” Thời Sênh buông mạnh tay ra, ngọc tỷ đập vào thành lầu.

Nam nhân đội mũ giật mình kinh hãi, hai đâu?!!!

Hai bị ngươi ăn mất rồi à?!

Cấm vệ quân không biết đã lên sẵn cung tên từ lúc nào, khi Thời Sênh vừa dứt lời đã nhắm chuẩn vào hắn. Nếu họ ngăn cản mình, chắc chắn sẽ không đón được ngọc tỷ rơi xuống, cho nên nam nhân đội mũ lập tức móc ra thuốc giải ném cho Thời Sênh, đồng thời người cũng vọt luôn ra ngoài.

Một loạt những động tác này không tốn thêm bao nhiêu thời gian, nhưng khi hắn đuổi theo ra, ngọc tỷ đã rơi xuống một nửa tường

thành.

Đúng lúc hắn sắp nắm được ngọc tỷ, phía dưới tường thành đột nhiên có mấy người xông ra, đồng thời phi thân bay lên tranh cướp ngọc tỷ.

Thời Sênh chống tay nhìn xuống phía dưới.

Nam nhân đội mũ đã đánh nhau với đám người đột nhiên xông ra kia. Mấy tên kia rõ ràng là đồng bọn, ngọc tỷ bị chúng truyền qua truyền lại, nam nhân đội mũ tức giận sắp đại khai sát giới.

“Bệ hạ, hơi giống người Thục Quốc.” Linh Di cũng trèo lên tường thành cùng Thời Sênh.

“Muốn có được ngọc tỷ đến như vậy, thế thì để họ chia chác với nhau là được rồi.” Thời Sênh cười âm u, điểm sáng hiện lên trong lòng bàn tay cô. Ngọc tỷ đang ở trong tay đám người kia bỗng nhiên bay lên trên không trung.

Người ở dưới đều ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng này, quên cả đánh nhau.

Sau khi ngọc tỷ bay lên cao, phía dưới nó có một trận pháp đơn giản, ánh sáng tản ra từ trận pháp đó, bao phủ ngọc tỷ lại xoay tròn rất nhanh.

Trong mắt của quần chúng, đó là một khối ánh sáng đang xoay tròn trên không trung, trông vô cùng quái dị.

Thời Sênh xoay người đi về phía Trầm Bắc, ung dung trấn tĩnh lệnh cho đám ngự y kiểm tra thuốc giải có vấn đề gì không. Đám ngự y tập trung tinh lực, một lát sau mới xác định đúng là không có vấn đề

gì.

Đương nhiên họ chỉ có thể bảo đảm bản thân thuốc giải không có vấn đề gì, còn rốt cuộc có thể giải được độc hay không thì họ không biết, trách nhiệm này họ không gánh được.

Thời Sênh mặt không chút biểu cảm đút thuốc giải cho Trầm Bắc uống. Đám ngự y nhìn đến kinh hồn táng đảm, cô cứ đút như vậy sao...

Vạn nhất không phải là thuốc giải thì sao?

Vạn nhất nó làm độc tính trong cơ thể Phượng quân ác hóa thì sao?

Bệ hạ, sao người lại kích động vậy chứ!!!

Đám ngự y còn chưa gào thét ra thành lời, đã nghe thấy có một tiếng nổ không lớn không nhỏ vang lên bên ngoài tường thành.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đám khói đen nổ trong không trung, ánh sáng giống như đom đóm bay đầy trời, trông rất đẹp mắt.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ nhìn, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Ngọc tỷ... nổ rồi sao??!!

Chương 1694: Trẫm là thiên hạ (29)

So với đội ngũ nô bộc của hoàng gia ở trên tường thành, người của hai đội tranh giành ngọc tỷ ở phía dưới còn há hốc mồm kinh ngạc hơn nhiều.

Những ánh sáng phát ra khi ngọc tỷ nổ chứng minh đây là ngọc tỷ thật, không phải là hàng giả.

Ngọc tỷ nổ rồi!!

Ngọc tỷ nổ rồi!!

Tim họ dường như ngừng đập, trong đầu chỉ còn lại bốn chữ đó không ngừng nhảy nhót.

“Bắt chúng lại!” Người trên tường thành hoàn hồn lại trước, chỉ vào đám người ở dưới hét lớn. Cấm vệ quân vẫn đang đợi bắn tên từ khi nãy, vừa nghe thấy tiếng hô kia, mũi tên như sao băng bắn xuống dưới.

Hai bên cũng không để tâm đến chuyện ngọc tỷ phát nổ nữa, nhanh chóng tháo chạy về phía hai bên tường thành.

Ngọc tỷ đã nổ rồi, còn ở lại đây nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Giết người làm nổ ngọc tỷ sao?

Trên tường thành có bao nhiêu Cấm vệ quân, bọn họ chỉ có vài

người, sao đánh lại được? Cho dù có đánh lại được, thì giết cô ta cũng có tác dụng gì. Thứ có tác dụng nhất là ngọc tỷ đã mất rồi!

Tuyến đường họ tháo chạy đã được vạch sẵn, nhưng không ngờ đường lui đã bị Cấm vệ quân chặn lại từ lâu.

“Cũng may vừa rồi đã tìm hai con đường, đi bên này!” Một người trong đội chỉ vào một hướng khác.

Làm loại việc như thế này, đương nhiên phải biết nhìn xa trông rộng, nếu bị bắt phải biết trốn chạy thế nào.

Thế như hiện thực tàn khốc đã vả vào mặt họ một cái thật đau, nhìn Cấm vệ quân đang đứng sừng sững phía xa, mấy người cùng cứng đờ người đứng yên tại chỗ.

“Mặc kệ sống chết.” Cấm vệ quân đứng đầu hàng giơ kiếm hạ lệnh.

Phía dưới thành lầu chém giết ác liệt. Thời Sênh ôm lấy Trầm Bắc, đợi thuốc giải phát huy tác dụng.

Phía chân trời hoàng hôn đã tiến gần, tiếng chém giết đã ngừng lại từ lâu, nhưng Trầm Bắc không hề có phản ứng gì.

“Bệ hạ...”

Thời Sênh lạnh lùng ngẩng đầu, ánh nắng chiều chiếu vào trong đôi mắt cô, diêm dúa lẳng lơ giống như màu máu.

Linh Di nuốt nước bọt, kinh hồn táng đởm báo cáo, “Không còn người sống, tên đội mũ kia đã chạy thoát rồi.”

Thời Sênh không nói gì nhìn về phía trời xa xăm, ánh nắng chiều

chầm chậm bị lớp mây che mất, ánh sáng trong đôi mắt cô cũng dần tắt đi, rơi vào sự u ám chết chóc, nồng đậm đến mức khiến người khác nghẹt thở.

Đám ngự y trên tường thành không dám thở mạnh, ngay cả nuốt nước bọt cũng phải thật cẩn thận, chỉ sợ làm kinh động đến Nữ hoàng bệ hạ của họ, sẽ khiến Nữ hoàng tức giận với họ.

Gió đêm phất phơ, Thời Sênh dùng áo choàng bọc Trầm Bắc lại, cử động đôi chân đã hơi tê dại của mình, ôm hắn đi xuống dưới thành.

Đám đại thần trên tường thành thấy Thời Sênh đi xuống, vốn định mắng cô chuyện ngọc tỷ. Nhưng nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, ai nấy đều như bị chặn họng lại, thế nào cũng không mở lời được.

Dưới sắc đêm, toàn thân nữ tử dường như được bao phủ một lớp hắc ám càng nồng đậm hơn nữa, âm u tà mị, tiến lại gần cô cũng có thể cảm nhận được luồng khí lạnh âm u đó.

Đám đại thần giương mắt nhìn cô lên xe. Cỗ xe dưới sự bảo vệ của Cấm vệ quân đi về hướng Hoàng cung.

“Có chuyện gì vậy? Liệu Phượng quân sẽ không...”

“Vừa rồi trên đó đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đám đại thần túm lấy ngự y chân tay đã mềm nhũn lại, “Sao ngọc tỷ sao lại phát nổ, Phượng quân bị sao vậy?”

Bộ dạng đó của Bệ hạ, hình như không được ổn cho lắm...

Họ thấy sợ!!

Đám ngự y bị các đại thần túm lấy, cũng không biết phải làm sao,

“Các ngài buông ra trước đã, ta sắp không thở nổi nữa rồi, mau buông ra...”

Ngự y được hít thở, bị đám đại thần ép hỏi, không thể không kể lại một lượt chuyện xảy ra trên tường thành.

“Mọi chuyện là như vậy...”

“Vậy Phượng quân liệu có phải là...?”

“Chớ nói bừa, Phượng quân vẫn còn sống.” Ngự y quát tháo, chẳng qua chỉ là một lát sau lại lắc đầu, “Nhưng khả năng là không sống qua được đêm nay...”

Nếu thuốc giải đó không có tác dụng, thì Phượng quân chắc chắn là không sống qua được đêm nay.

Nhưng uống thuốc giải đã bao lâu như vậy rồi nhưng Phượng quân vẫn không có phản ứng gì, có thể thấy thuốc giải đó tám phần là không có tác dụng rồi.

Phượng quân mà chết, Bệ hạ sẽ làm ra chuyện gì?

Đám ngự y không dám tưởng tượng, vị Phượng quân này được sủng ái biết bao. Người khác có thể không biết nhưng kẻ làm ngự y như họ biết rõ nhất, Phượng quân có chút bệnh vặt, đã tức tốc huy động tập thể bọn họ, không xem ra bệnh không một ai được phép đi.

“Đi đi, đi vào cung thôi.”

Cũng không biết là ai đề nghị, đám đại thần tức tốc đi vào trong cung.

...

Xe ngựa dừng lại bên ngoài tẩm cung, Thời Sênh ôm Trầm Bắc xuống xe, sắc mặt âm trầm đi vào bên trong, khiến người trong tẩm cung mặt cũng biến sắc. Linh Di cho họ lui xuống hết, cô cũng chỉ đợi bên ngoài phòng không dám vào trong.

Nếu thuốc giải không có tác dụng, vậy Phượng quân...

Thời gian này nên để Bệ hạ ở riêng với Phượng quân thì hơn.

Thời Sênh đặt Trầm Bắc trên một chiếc giường mềm mại. Trầm Bắc vẫn nhắm chặt mắt, những tia màu xanh trên mặt đã nhạt đi, nhưng hắn vẫn không tỉnh, dấu hiệu sinh mạng càng lúc càng yếu ớt hơn.

Thời Sênh giơ tay ra sờ lên má hắn, đầu ngón tay cọ vào gương mặt nghiêng của hắn.

Ánh mắt Thời Sênh có chút trống rỗng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Rất lâu sau, Thời Sênh cúi người đặt lên trán Trầm Bắc một nụ hôn, khi cô chuẩn bị đứng dậy, lông mi dán lên má cô bỗng nhiên cử động.

Tiếng tim đập và tiếng mạch đập nhẹ đến mức không nghe ra đang dần có lực trở lại.

Trầm Bắc còn chưa mở mắt, đã cảm giác bị người ta kéo vào một vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc xộc tới.

“Bệ hạ...” Trầm Bắc khó khăn lên tiếng, “Người muốn ta bí chết sao?”

Không khí bị chặn lại từ từ xuyên qua khe hở xâm nhập vào bên

trong. Trầm Bắc hít sâu, trái tim dần đập bình thường trở lại.

“Bệ hạ có thể buông ta ra trước được không?” Trầm Bắc thử đẩy người đang ôm hắn ra.

“Cho ta ôm một lát.”

Tim Trầm Bắc đập mạnh hơn, giống như có thứ gì đó đang đâm vào trái tim hắn. Nhịp tim vừa mới bình ổn trở lại đã nhảy dựng lên điên cuồng không có quy luật.

Hắn giơ tay ra ôm lấy Thời Sênh, thậm chí còn vỗ nhẹ lên lưng cô mấy cái.

Cô đang sợ hãi sao?

Trầm Bắc thừa nhận rằng, lần đầu tiên hắn thấy cô như vậy, khiến hắn không thể từ chối, không thể không thương xót cô...

“Có thể hôn một cái được không?” Thời Sênh bắt đầu được voi đòi tiên.

Trầm Bắc không biết sao lại có cảm giác áy náy, không biết tại sao lại đồng ý với cô, đến khi cảm nhận được nhiệt độ của cô, Trầm Bắc mới tỉnh táo lại.

Nhưng đã tiến hành đến bước này rồi, bây giờ hắn từ chối thì có vẻ kiểu cách, nên thà rằng chủ động đáp lại cô.

Nụ hôn kết thúc, Thời Sênh lại khôi phục lại bình thường. Dường như con người có vài phần bất lực không nơi nương tựa vừa nãy không phải là cô. Con người này sao lại trở mặt nhanh như vậy chứ.

“Bây giờ Bệ hạ dậy được chưa?” Trầm Bắc bị đè đến mức không thoải mái, có chút khó chịu nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh chống người ngồi sang một bên, dìu hắn ngồi dậy, “Cảm thấy sao?”

Trầm Bắc mạnh mẽ trừng mắt nhìn Thời Sênh, ý tứ giống như đang nói, sao ngươi có thể hỏi ta vấn đề này.

“Nghĩ gì thế, ta hỏi bây giờ sức khỏe ngươi thế nào rồi?” Thời Sênh không tức giận nói, “Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Sắc mặt Trầm Bắc đỏ bừng lên, vừa rồi rốt cuộc hắn đang nghĩ gì chứ? Nhất định là vừa rồi bị hôn đến ngẩn ngơ luôn rồi! Chắc chắn là thế! Tất cả đều là lỗi của cô!!

“Không... không sao.” Trầm Bắc lắp bắp, tai đã đỏ bừng cả lên.

Thời Sênh tiện tay giơ tay ra sờ một cái.

Trầm Bắc cả kinh co rụt lại, “Ngươi, làm gì vậy?”

“Thì sờ một cái thôi.” Vẻ mặt Thời Sênh vô tội, “Không cho sờ hả?”

Trầm Bắc: “...”

Ngươi sờ thì sờ, còn nói như thể lẽ đương nhiên như vậy làm gì chứ? Hắn nên cho cô sờ như vậy sao?

Có thể là bởi vì vừa trúng độc, cho nên đầu óc hắn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hành vi cực kỳ mất khống chế, chưa nói đến việc thần kinh căng thẳng quá mức, còn cực kỳ dễ rung động nữa.

Đó chính là nguyên nhân bản thân mình bất thường do Trầm Bắc tự mình tổng kết.

Kiên quyết không chịu thừa nhận nguyên nhân là do bản thân.

Chương 1695: Trẫm là thiên hạ (30)

Trầm Bắc uống chút nước, cảm giác suy nhược trong cơ thể đã giảm đi không ít.

“Ta, tại sao lại trúng độc?” Trầm Bắc nhíu mày nhìn Thời Sênh. Hắn không nghi ngờ cô. Nếu cô muốn tính mạng của hắn, hà tất phải dùng phương thức phiền phức như vậy.

“Trên ngọc tỷ có độc, ngươi đã sờ vào ngọc tỷ nên bị trúng độc thôi.”

“...” Ngọc tỷ? Trầm Bắc nghi hoặc, “Chẳng phải ngày nào ngươi cũng dùng sao? Tại sao ngươi không sao, còn ta lại trúng độc?”

Nụ cười trên khóe miệng Thời Sênh thêm vài phần tà khí, “Ai nói với ngươi là ngày nào ta cũng dùng ngọc tỷ? Lão tử nhà ngươi ngày nào cũng dùng ngọc tỷ sao?”

Trầm Bắc hiển nhiên không hiểu, hắn mờ mịt lắc đầu.

Thời Sênh nghĩ đến chỗ tài liệu Linh Di đưa cho cô, có chút hối hận vì đã nói câu đó.

Trầm Bắc là hoàng tử thứ bảy của Thục Quốc, nhưng số bảy là số không may mắn ở nước Thục, cho nên Trầm Bắc và mẫu phi của hắn đều không được ở lại hoàng thất nước Thục, gần như là bị giam lỏng trong hoàng cung nước Thục.

Dù sao thì thân thế của nàng dâu của cô đều chỉ có một chữ để miêu

tả - thảm!

Không có thảm nhất, chỉ có thảm hơn!

Con hàng này thực sự không đi nhầm kênh đấy chứ?

“Chỉ những khi viết thánh chỉ và một vài lúc cần mới phải dùng đến ngọc tỷ, bình thường đều không cần dùng. Trước đây ta chỉ viết chiếu thư sắc phong ngươi, nhưng lúc đó còn chưa đóng dấu.” Lúc đó ngọc tỷ không ở chỗ cô viết chiếu thư, cô ngại phiền phức, cho nên không đóng dấu. Dù sao thì chiếu thư đó người khác cũng không xem được.

“Ta đã nói là thứ đồ chơi đó không vui đâu mà ngươi cứ đòi chơi, lần này suýt nữa thì mất luôn cả mạng rồi đấy biết chưa?”

“...” Chiếu thư mà lại không đóng dấu sao? Hơn nữa sao hắn biết trên đó có độc chứ, “Vậy còn ngọc tỷ đâu?”

“Ta cho nổ rồi.”

Thời Sênh nói rất tùy tiện, giống như thứ đồ đó chỉ là một thứ bình thường, không phải là ngọc tỷ truyền quốc giá trị liên thành gì gì đó.

Sắc mặt Trầm Bắc bỗng nhiên trắng bệch, “Ngươi... không lừa ta chứ?”

“Lừa ngươi làm gì, có nhiều người làm chứng.”

“Tại sao ngươi lại cho nổ ngọc tỷ?” Giọng Trầm Bắc run rẩy, đáy mắt tràn ngập sự khó tin, đó là ngọc tỷ truyền quốc, sao lại có thể cho nổ được chứ?

Thời Sênh hơi nhíu mày, “Sao, nó rất quan trọng đối với ngươi à?”

Đây là ngọc tỷ của Phượng Loan Quốc, bao nhiêu người tranh cướp để làm gì chứ? Nó đáng tiền như vậy cơ à?

“Bệ hạ chưa từng nghe qua truyền thuyết về kho báu của Tuyết Quốc sao?”

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ bên ngoài cửa sổ vang lên. Đôi mắt Thời Sênh có một luồng ánh sáng nguy hiểm. Cô khẽ cầm lấy tay Trầm Bắc. Trầm Bắc giãy giụa, nhưng lại khiến cho Thời Sênh nhân cơ hội giam giữ lấy mười ngón tay hắn.

Trầm Bắc không giằng ra được nữa, gò má nóng bừng nhìn ra cửa sổ.

Đúng vào lúc này, cửa sổ bị đẩy ra, một thân ảnh yêu kiều nhỏ bé nhảy từ bên ngoài vào, ngay lập tức nhìn vào mười đầu ngón tay Thời Sênh và Trầm Bắc đang đan vào nhau, ánh mắt thay đổi rõ rệt.

Thời Sênh suýt nữa thì dựng cả lông lên.

Mẹ kiếp, nữ chính đại nhân lượn vào đây mà cô lại không hề có cảm nhận gì!

Đừng có nói với ông cái gì mà nữ chính đại nhân có khinh công lợi hại, đạp nước không để lại dấu vết. Chắc chắn là có tác giả đại nhân giúp đỡ, cô ta mới có thể vô thanh vô tức tiến lại gần cô như vậy.

Tức quá đi mất!

Nguyệt Như Lưu cưỡng ép di chuyển ánh mắt, “Thất hoàng tử, người không sao chứ?”

“Không sao.” Nhưng ánh mắt Trầm Bắc lại không nhìn vào Nguyệt Như Lưu.

Thời Sênh nghiêng người, chặn giữa hai người, vị nữ chính đại nhân này rõ ràng là đang nhòm ngó nàng dâu nhà cô, cũng may nàng dâu nhà cô không có biểu hiện gì bất thường.

“Người đâu!”

Nguyệt Như Lưu trợn to mắt, “Đợi đã, ta không đến để gây rắc rối cho ngươi. Ta đến để đổi Thất hoàng tử với ngươi.”

“Đổi? Ngươi lấy gì để đổi?” Lợi hại nha nữ chính đại nhân của ta, cứ ép đưa nàng dâu nhà ta đi là có ý gì?

Mẹ kiếp, giết!

“Thuốc giải của ngươi.” Bỗng Nguyệt Như Lưu liền tự tin hơn không ít, “Trước đây độc ngươi trúng phải còn chưa giải được hết, bây giờ chỉ là bước vào thời kỳ ngủ đông. Một khi đã qua thời kỳ ngủ đông, độc tố sẽ phát tác một lần nữa.”

“Là ngươi hạ độc ông sao?”

Nguyệt Như Lưu lắc đầu, “Bệ hạ, ta tự nhận bản thân vẫn chưa có năng lực vượt qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ trong Hoàng cung để hạ độc người.”

“Vậy tại sao ngươi lại biết chuyện ta bị trúng độc? Lại còn có thuốc giải nữa?”

“Ta đương nhiên có nguồn tin tức của ta. Bệ hạ, dùng thất hoàng tử

đổi lấy thuốc giải của người thì thế nào?” Nguyệt Như Lưu một lần nữa đưa ra điều kiện.

“Không đổi.” Thời Sênh không nhíu mày lấy một cái, “Không có thứ gì sánh được với chàng.”

Trái tim Trầm Bắc lại run rẩy, ngón tay vô thức nắm chặt lấy cô.

Không có thứ gì sánh được với hắn...

Ngay cả tính mạng của cô cũng không ư?

“Ngay cả tính mạng của ngươi cũng không ư?” Giọng Nguyệt Như Lưu vang lên trùng khớp với tiếng lòng của Trầm Bắc.

Hắn vô thức nhìn sang Thời Sênh, dường như đang đợi câu trả lời của cô.

“Không.”

Nguyệt Như Lưu gần như thở phào nhẹ nhõm, nếu cô ta trả lời là có, thì thực sự không biết liệu Thất hoàng tử có...

Trầm Bắc rủ mắt xuống, đầu ngón tay chầm chậm buông lỏng ra.

“Sống chết của hắn chỉ có thể theo ta, ta sống hắn sống, ta chết hắn chết.”

Giọng nói huênh hoang cuồng vọng vang lên trong đại điện.

Nguyệt Như Lưu nhất thời không biết phản bác thế nào, có chút buồn tẻ nói: “Ngươi có biết ngươi trúng độc gì không?”

Khóe miệng Thời Sênh cong lên một nụ cười nhàn nhạt, “Ta sẽ biết nhanh thôi.”

“Cái gì...” Nguyệt Như Lưu còn chưa kịp phản ứng lại xem là ý gì, đã nghe tiếng bước chân dồn dập chỉnh tề bên ngoài phòng. Cô ta nhìn về phía cửa sổ vừa đi vào khi nãy, toàn là Cấm vệ quân tay mang binh khí.

Tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, mũi tên lóe sáng hàn quang bay từ ngoài cửa sổ vào, không phân rõ địch ta.

Nguyệt Như Lưu vừa tránh né vừa nhìn về phía Thời Sênh, mũi tên bắn đến trước mặt cô ta, nhưng giống như có một bức màn trướng vô hình chặn hết những mũi tên đó lại, đầu mũi tên sắc bén đâm vào trong đó giống như cắm vào bông, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Sao lại có thể...

Đây cũng là lần đầu tiên Trầm Bắc được thấy, cũng có chút kinh ngạc, nhưng so với Nguyệt Như Lưu thì tốt hơn nhiều.

Dù sao thì cũng đã đi theo cô một khoảng thời gian, hắn biết cô có không ít thủ đoạn không tầm thường.

“Ta muốn giết cô ta, ngươi có tức giận không?” Thời Sênh cúi đầu nhìn Trầm Bắc.

“Tại sao ta lại tức giận?” Trầm Bắc hỏi ngược lại cực nhanh.

Hắn và Nguyệt Như Lưu cũng không quá quen biết. Hắn thậm chí còn không nhớ rõ được cô ta là ai. Nếu không phải hắn quyết định đến Phượng Loan Quốc, cô ta bỗng nhiên xuất hiện cố chấp nói muốn đưa mình đi, thì có lẽ hắn không nhớ nổi tên của cô ta nữa.

Nguyệt Như Lưu được mẫu phi của hắn ủy thác, nhưng hắn không muốn cô ta làm như vậy. Hắn có kế hoạch của mình, cũng không muốn nợ cô ta thứ gì. Lần trước để cô ta đi cũng đã coi là nể mặt mẫu phi của hắn rồi.

“Không tức giận thì được.” Thời Sênh móc thiết kiếm ra, “Dù sao thì ngươi có tức giận ta cũng vẫn giết cô ta.”

Trầm Bắc: “...” Cho nên ngươi hỏi ta làm gì?

Mũi tên bắn vào khiến cả căn phòng như thành tổ ong, Nguyệt Như Lưu ở trong phòng nhảy né, muốn xông ra ngoài, nhưng cơn mưa tên lại kết thành một bức tường phòng hộ, căn bản không thể xông ra ngoài được.

Rốt cuộc là đám Cấm vệ quân này có bao nhiêu tên?

Sao mãi còn chưa dứt vậy chứ?!!

Nguyệt Như Lưu nhìn quét qua Thời Sênh đang xông về phía cô ta, ánh mắt cổ quái nhìn mũi tên rơi xuống trước mặt cô ta, lúc này từ khiếp sợ đã không còn đủ để miêu tả được nữa rồi.

Đây là võ công gì vậy?

Hay là yêu pháp???

“Ngươi muốn làm gì?”

Thời Sênh cười quỷ dị, khua kiếm chẻ về phía cô ta, hàn quang từ phía trước rơi vào trong mắt Nguyệt Như Lưu, phóng đại đến vô hạn trong đôi mắt cô ta, dường như trước mắt là một khoảng không

mênh mang. Chỉ một giây sau lại bị vô số mũi tên bắn đến cắt thành vô số ánh sáng vụn vặt, tản thành điểm sáng, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề ở trong phòng.

Màn quỷ dị xảy ra vào lúc này, điểm sáng lại ngưng tụ về phía cô ta, bao vây lấy cô ta.

Tiến lại gần, Nguyệt Như Lưu mới nhìn rõ những điểm sáng đó vốn dĩ không phải là ánh sáng, mà là đầu mũi tên vỡ vụn, mỗi cái đều giống như cố ý cắt đoạn, kích cỡ như nhau.

Phạch!

Thiết kiếm vung lên, tất cả đầu tên mạnh mẽ bắn về phía Nguyệt Như Lưu.

Chương 1696: Trẫm là thiên hạ (31)

Mũi tên bao vây lấy Nguyệt Như Lưu khắp bốn phương tám hướng. Trừ khi cô ta có thể dịch chuyển tức thời, nếu không căn bản sẽ không thể tránh được nhiều đợt tấn công đến thế.

Nhưng sự thật đã nói cho Thời Sênh biết, cô ta vẫn có thể tránh được.

Không biết trên người cô ta có thứ gì, khi tất cả các mũi tên đã sắp tiến sát cô ta bỗng nhiên như bị kích hoạt, bảo vệ Nguyệt Như Lưu.

Đầu mũi tên bắn ngược ra bốn phía xung quanh, bắn lả tả ra bên ngoài.

Thời Sênh một tay chống kiếm, hơi cúi đầu nhìn Nguyệt Như Lưu đã có vẻ chật vật ở trước mặt, tuy Nguyệt Như Lưu không bị thương nặng, nhưng trên người vẫn có không ít vết thương nhỏ, máu tươi thấm ra ngoài, vết máu loang lổ.

Nguyệt Như Lưu thở hổn hển, thừa dịp Thời Sênh không động đậy một lần nữa xông vọt ra ngoài cửa sổ.

Thời Sênh cũng không biết đang nghĩ ngợi điều gì, cho đến khi Nguyệt Như Lưu chạy đến cửa sổ vẫn không có động tĩnh.

Đúng lúc Nguyệt Như Lưu mở cửa sổ ra, Thời Sênh vọt mạnh đến, dùng tốc độ quỷ dị xông đến trước mặt Nguyệt Như Lưu. Thiết kiếm chém vào hai tay cô ta, Nguyệt Như Lưu bị ép buộc phải buông tay

đang đặt trên cửa sổ ra, lùi về phía sau phòng thủ.

“Nữ hoàng bệ hạ, ngươi hà tất phải truy cùng đuổi tận ta như vậy?” Nguyệt Như Lưu tranh thủ gào thét, nữ nhân này điên thật rồi.

“Ai bảo ngươi cứ lượn lờ trước mặt trẫm làm chi.” Ngươi không xuất hiện không gặp ta thì thôi, đằng này ngươi còn cứ lượn cmn lờ trước mặt ta, đó chẳng phải là dâng tận miệng ta sao? Bản cô nương tại sao phải bỏ qua cho kẻ đã dâng đến tận miệng chứ? Ngay cả đồ ngu cũng biết đã dâng đến tận miệng không ăn cũng phí, chẳng lẽ ngươi còn không bằng cả đồ ngốc hay sao?!

Nguyệt Như Lưu tức đến thổ huyết, lượn lờ trước mặt cô ta thì sẽ bị truy cùng giết tận hay sao? Rồ dại rồi sao?

“Phịch!”

Bởi vì Nguyệt Như Lưu mải đối đáp với Thời Sênh bị phân tâm, nên bị Thời Sênh đá bay đến góc phòng. Cô ta đang định bò dậy, thì bỗng nhiên phía trước tối sầm, thứ vũ khí lạnh băng dán chặt vào cổ cô ta.

Cô ta ngẩng đầu liền đối mặt với một đôi mắt tà ác như thể đến từ địa ngục đang mở to nhìn cô ta. Hắc ám và tà khí hình thành nên lốc xoáy, kéo cô ta vào trong đó, cho dù cô ta có giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi lốc xoáy đó. Lớp bùn lầy ùn ùn kéo đến khiến người ta không thể thở nổi bao phủ chặt lấy, khoảnh khắc này cơ thể dường như cũng không còn là của cô ta nữa.

Tim Nguyệt Như Lưu đập liên hồi, nhéo một cái vào đùi mình cô ta mới có thể tỉnh táo thoát khỏi lốc xoáy đáng sợ đó.

Sau lưng toàn là mồ hôi lạnh, trong lòng hoảng hốt không thể suy

nghĩ bình thường được.

Chỉ là một ánh mắt mà thôi... đã khiến cô ta có cảm giác đang đối diện với thiên quân vạn mã. Nữ nhân này thực sự là Nữ hoàng bệ hạ mà chứ không phải là ác ma đấy chứ?

Thời Sênh xốc Nguyệt Như Lưu lên, dùng dây thừng trói chặt cô ta lại, trên mặt cô vẫn luôn mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng lại khiến người ta không phân biệt nổi nụ cười đó đang châm chọc hay coi thường, hay là vui vẻ.

“Bây giờ ngươi nói xem, trẫm bị trúng độc gì?”

Trên mặt Nguyệt Như Lưu mang theo vết máu. Cô ta cắn môi, quật cường không chịu mở miệng.

Cô ta vốn dĩ định dùng tin tức này để đổi lại Thất hoàng tử, ai ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển theo hướng hoàn toàn khác những gì cô ta nghĩ, chủ yếu là bởi vì vị Nữ hoàng này hoàn toàn không giống như cô ta tưởng.

“Không nói thì thôi, vậy thì nói về kho báu của Tuyết Quốc đi?” Thời Sênh không quan tâm lắm đến chuyện thuốc giải.

Nguyệt Như Lưu nhìn về phía Trầm Bắc, căn phòng vô cùng hỗn loạn, duy chỉ có chỗ hắn đứng không hề tổn thất gì. Hắn vẫn là Thất hoàng tử cao cao tại thượng đó.

Thất hoàng tử dù chỉ là một ánh mắt cũng không muốn trao cho cô ta.

Cho dù cô ta có làm bao nhiêu chuyện, hắn ta cũng sẽ không liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Trong lòng Nguyệt Như Lưu khổ sở. Hắn và Nữ hoàng mới quen biết bao lâu? Tại sao hắn lại thân thiết với cô ta như vậy?

Cô ta không cam lòng!

Rõ ràng là cô ta gặp hắn trước, cô ta đã ở bên hắn bao nhiêu năm như vậy, tại sao đến cuối cùng hắn vẫn không chịu nhìn cô dù chỉ là một cái?

“Ta không biết.” Giọng Nguyệt Như Lưu khàn khàn.

“Nghe đồn người của Tuyết Quốc đều có năng lực tiên đoán, họ là người được thần chiếu cố.” Trầm Bắc nhàn nhạt mở miệng, Nguyệt Như Lưu giật mình quay lại nhìn hắn, sau đó lại cười khổ cúi đầu xuống, nghe giọng nói kia truyền đến.

“Tuyết Quốc tuy là một nước, nhưng không có thành trì, giống một bộ lạc hơn. Họ sống ở một nơi đặc biệt nên người bình thường không thể tìm được đường đến Tuyết Quốc. Họ trời sinh bản tính lương thiện, sẽ giúp đỡ những người lạc đường, cũng sẽ giúp đỡ bách tính là nạn nhân của chiến tranh. Tuyết Quốc dù là nam hay nữ đều có dung mạo tuyệt mỹ. Không biết từ lúc nào các nước bắt đầu thịnh hành cho rằng sở hữu được người của Tuyết Quốc là vẻ vang. Bọn ho thèm khát dung mạo và năng lực của người Tuyết Quốc....”

“Con dân của Tuyết Quốc bị lùng bắt trắng trợn, bán đến hoàng thất và gia đình đạt quan hiển quý ở các nước khác. Nếu con dân Tuyết Quốc sinh con với người bình thường, thì đứa trẻ đó sẽ có năng lực tiên đoán của người Tuyết Quốc. Khi số người biết tiên đoán ở các nước nhiều lên, thì năng lực này sẽ không quý giá như lúc đầu nữa, nhưng cũng vì vậy, sẽ dẫn đến chiến loạn lớn hơn.”

“Trận chiến loạn đó đã liên kết đồng minh tiêu diệt tất cả người Tuyết Quốc, và kết liễu tất cả những người là huyết mạch của Tuyết Quốc.” Trầm Bắc ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Bởi vì các thế lực đều có người có năng lực tiên đoán, cho nên số người chết trong trận chiến đó sẽ chỉ có thể càng ngày càng nhiều, mà không phân được thắng thua, cho nên họ đổ tất cả tội danh lên người của Tuyết Quốc, đổ lên năng lực mà họ có đó.”

“Tuyết Quốc diệt vong tại đây, nhưng trước khi Tuyết Quốc bị diệt vong đã truyền ra ngoài tin tức trong tộc họ có một loại thuốc trường sinh bất lão, đó chính là truyền thuyết về kho báu của Tuyết quốc.”

“Thế thì có liên quan gì đến ngọc tỷ của Phượng Loan Quốc ta?!”Thời Sênh nghe xong chuyện, không để lộ bất kỳ vẻ kinh ngạc nào, chỉ bình tĩnh hỏi câu hỏi then chốt nhất.

“Đây lại là một tin đồn khác.” Trầm Bắc ôm lấy chăn trên người, “Đồn rằng thuở ban đầu, chính người Tuyết Quốc đã giúp bách tính lập thành trì, họ có một khối ngọc thạch chế tạo thành năm viên ngọc tỷ, giao cho năm người, năm người đó chính là ngũ đế ở thuở sơ khai. Hậu ngũ đế lập ra các quốc gia tách biệt, rồi lại thống nhất, rồi lại tách biệt, cho đến thế chân vạc chư quốc như ngày hôm nay.”

“Nghe đồn năm viên ngọc tỷ đó có năng lực mở đường đến Tuyết Quốc. Cho nên sau khi Tuyết Quốc bị hủy diệt vẫn luôn có người tìm kiếm nó. Đáng tiếc là có viên ngọc tỷ đã biến mất theo chiều dài lịch sử, có viên được lưu truyền lại, ví dụ như của Bệ hạ...”

“Vậy bây giờ ngọc tỷ không còn nữa rồi, ai cũng đừng hòng tìm được đường đến Tuyết Quốc.” Thời Sênh khoanh tay. Cái gì mà kho báu Tuyết quốc, đều chỉ là truyền thuyết, tám mươi phần trăm là không có thật.

Cho dù có hai mươi phần trăm là có, thì cũng chắc chắn là chuẩn bị cho nhân vật chính, đám pháo hôi như các người mà cũng đòi mơ tưởng sao?

Trở về đầu thai lại rồi hãy tới đi.

Sắc mặt Trầm Bắc bỗng trở nên khó coi.

“Ngươi có biết ngọc tỷ quan trọng như thế nào đối với Thất hoàng tử không?” Nguyệt Như Lưu đột nhiên mở miệng, mang theo chất vấn và sự phẫn nộ.

Thời Sênh kinh ngạc nhướng mày, “Hắn là người Tuyết Quốc à?”

Nguyệt Như Lưu: “...”

Trầm Bắc lắc đầu, “Ta không phải, nhưng có người là người Tuyết Quốc.”

“Ồ, là người chiếm Thục Quốc của các ngươi.” Thời Sênh hiểu ra.

Linh Di nói những người đó đang tìm thứ gì đó, vậy thì chắc chắn là ngọc tỷ rồi.

Chẹp!

Phó bản ẩn giấu này chơi lớn đấy.

Lật bàn, chơi cmn lớn ấy. Phó với chả bản, cô chỉ muốn yên tĩnh làm màu, đi rắc cẩu lương thôi. Tại sao lại chơi phó bản lớn thế này làm gì cơ chứ!

Ai là người lên kế hoạch, không có cho đùi gà nữa rồi!!

Tức quá!

Tức đến mức không thể khống chế nổi.

Nguyệt Như Lưu dường như có chút kiêng kỵ những người đó, khi nói đều có mấy phần thận trọng rõ rệt, “Họ đã khống chế tất cả hoàng thất và các đại thần nước Thục, sau đó dùng người thân để uy hiếp, bắt họ đến các nước khác tìm ngọc tỷ. Chuyện Phượng Loan Quốc có ngọc tỷ là công khai, bởi vì ngươi là Nữ hoàng, cho nên... Thất hoàng tử mới bị chọn, mượn ngày sinh thần của ngươi, để, để... tặng cho ngươi, rồi nhân cơ hội đoạt lấy ngọc tỷ.”

Chương 1697: Trẫm là thiên hạ (32)

Nguyệt Như Lưu vốn cho rằng Thời Sênh nghe được tin này sẽ thể hiện sự phẫn nộ, nhưng cô ta không hề, thậm chí ngay cả mày cũng không nhíu lấy một cái.

Cô ta không hề để tâm Thất hoàng tử tiếp cận cô ta vì mục đích gì hay sao...

Thời Sênh kéo thiết kiếm đi tới đi lui trong phòng, thiết kiếm quẹt dưới đất phát ra âm thanh nghe chói tai. Ánh sáng khi sáng khi tối theo sự di chuyển của cô. Cả căn phòng dường như cũng yên tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, những mũi tên vừa mới ngừng nghỉ một lần nữa lại nổi lên.

Nguyệt Như Lưu nghe âm thanh phát ra phía sau, may mà cô ta bị trói ở bên này, nếu không đã bị bắn thành lỗ chỗ như tổ ong.

Nguyệt Như Lưu hướng về phía Thời Sênh hét lớn, “Bệ hạ, ngươi không thể kêu đám người bên ngoài dừng lại được sao? Bây giờ ta còn chạy được nữa sao? Có nhiều tên cũng không dùng lãng phí như vậy được chứ!!”

Vẻ mặt Thời Sênh vẫn ngẩn ngơ như vậy, “Đâu phải là trẫm hạ lệnh đâu.”

Gào thét dọa bản cô nương làm gì!!

Bản cô nương bây giờ đang ngơ ngác lắm đấy biết chưa hả!

Người ở bên ngoài muốn tạo phản sao?

Mẹ kiếp, kiếm của ông đâu!

“Ngươi không hạ lệnh thì sao họ lại...” Giọng Nguyệt Như Lưu chợt tắt, đáy mắt lộ ra một tia kinh hãi, “Đúng vậy, bọn họ đến rồi.”

“Ai đến rồi?”

“Người Tuyết Quốc.” Nguyệt Như Lưu nói, “Bọn họ đến rồi.”

Thời Sênh không hiểu nổi, “Chẳng phải là người Tuyết Quốc đã chết hết rồi sao? Sao bây giờ vẫn còn?”

“Sao có thể chết hết được chứ.” Ngữ khí Nguyệt Như Lưu có chút gấp gáp, “Ban đầu người Tuyết Quốc đã sinh con với rất nhiều người, thế nào cũng sẽ có người trốn được kiếp nạn đó.”

“Diệt khẩu cũng diệt không xong nữa, đáng đời không làm được bá vương.” Vẻ mặt Thời Sênh ghét bỏ.

Nguyệt Như Lưu: “...” Bây giờ là lúc để nói đến chuyện đó sao?!

“Ngươi không biết sự lợi hại của người Tuyết Quốc. Họ không những có năng lực tiên đoán, mà còn có năng lực điều khiển người khác làm con rối cho họ. Người Tuyết Quốc đến là để báo thù.” Nguyệt Như Lưu nói rất nhanh, “Nữ hoàng bệ hạ, đến lúc này rồi, người vẫn còn cần phải trói ta nữa sao?”

Thời Sênh nghiêm túc gật đầu, “Cần chứ.”

Nguyệt Như Lưu: "..." Cho nên những lời nói vừa nãy là uổng công vô ích sao? Cô chỉ nghe được câu cuối cùng đó thôi sao?

Thời Sênh trấn tĩnh đi xuyên qua mưa tên đến bên Trầm Bắc, "Đứng dậy được không?"

Trầm Bắc gật đầu.

Hắn vén chăn ra đi xuống giường, Thời Sênh cúi người xuống mang giày cho hắn.

Trong lòng Nguyệt Như Lưu lại kinh hãi. Cô ta là Nữ hoàng... lại có thể cúi xuống mang giày cho một nam nhân. Nếu là ở quốc gia khác, còn không khó hiểu, nhưng đây là Phượng Loan Quốc, là quốc gia coi nữ tử tôn quý vô song.

Xưa nay chỉ có nam tử cúi đầu khom lưng, có khi nào thấy nữ tử làm những chuyện này đâu.

Nhưng Trầm Bắc lại không hề cảm thấy có gì không thỏa đáng. Mang giày xong, Thời Sênh lại mặc áo khoác cho hắn, sau đó dắt hắn đứng dậy.

Cơ thể Trầm Bắc vẫn còn hơi yếu, lúc mới đứng dậy, trước mặt bỗng tối đen, cảm giác chóng mặt truyền tới, cơ thể không khỏi mềm nhũn đứng không vững, trọng tâm cả người đều dựa vào người Thời Sênh.

Thời Sênh đỡ hắn, kiên nhẫn đợi hắn hòa hoãn lại, sau đó mới dắt hắn đi ra ngoài phòng.

Nói thật, khi ở giữa làn mưa tên này, thấy một màn giống như đi dạo

mát giữa hoa viên này khiến ai nấy đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Này!!” Nguyệt Như Lưu thấy hai người rời phòng, vội lên tiếng, “Ngươi thả ta ra trước đã chứ!!!”

Thế nhưng Thời Sênh không thèm quay đầu, mở cánh cửa phòng đã bị bắn tên bắn thành tổ ong, đạp cửa phòng bước ra ngoài, biến mất khỏi tầm mắt của Nguyệt Như Lưu.

Nguyệt Như Lưu nghiến răng nghiến lợi.

Cướp mất Thất hoàng tử của cô ta thì thôi đi, bây giờ lại còn trói cô ta ở đây. Nữ nhân này sao lại đáng ghét đến thế chứ.

...

Bên ngoài phòng, Cấm vệ quân vẫn bao vây căn phòng chật như nêm cối, chỉ có điều khác là phía trước Cấm vệ quân có mấy nam nhân mặc trang phục dạ hành.

Thời Sênh vừa đi ra ngoài, một nam nhân trong đó đã phất tay, Cấm vệ quân bỗng dừng bắn tên lại.

Đúng là có thể khống chế người, còn có thể khống chế được nhiều người như vậy, trâu cmn bò đấy.

“Cứ ở đây đợi ta.” Thời Sênh buông Trầm Bắc ra, nhấc kiếm lên xông về phía mấy người đó.

Mặc kệ là người gì, ông chém cái đã rồi nói chuyện sau.

Người bên kia đang chuẩn bị nói, bỗng thấy Thời Sênh xông tới, họ đều bị kinh hãi dừng lại mất hai giây. Còn chưa nói gì, sao ngươi đã

bắt đầu đánh luôn rồi!!!

Có hiểu quy tắc không vậy hả?!!

Chỉ trong hai giây, Thời Sênh đã vọt đến trước mặt họ, dùng một kiếm kết liễu một tên.

Mấy tên khác lập tức hoàn hồn lại, đồng thời đáp trả. Cấm vệ quân phía sau cũng tiếp tục bắn tên. Thời Sênh không sợ bị bắn trúng, cho nên cố tìm tình xuyên vào qua khe hở giữa họ. Cấm vệ quân chỉ biết bắn tên, Thời Sênh ở giữa bọn họ, mũi tên không phân địch ta, khiến cho mấy người đó cũng không dám dùng Cấm vệ quân nữa.

Có vũ khí còn bị Thời Sênh đánh cho tơi bời, càng đừng nói đến lúc không có vũ khí, ai đấy đổ rạp xuống. Thời Sênh nhìn thấy sự khó tin và phẫn nộ hiện lên trong mắt họ.

Khi người cuối cùng cũng ngã xuống, Cấm vệ quân cũng khôi phục lại bình thường. Đầu tiên là mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nhìn đám người nằm dưới đất, ai nấy đều kinh hãi khiếp sợ.

Có người chạy vào đây từ khi nào thế?

“Bệ hạ, người có sao không?” Linh Di chạy đến, sắc mặt tái xanh, “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao thuộc hạ không thể nhớ được gì cả?”

“Thì ngủ gật chứ sao.” Thời Sênh giẫm chân lên một người, một tay cầm thiết kiếm, liếc nhìn Linh Di giống như lưu manh, “Lần sau đừng ngủ gật nữa, sẽ mất mạng đấy. Không phải lần nào trẫm cũng cứu được ngươi đâu.”

Ngủ gật ư? Bệ hạ đang đùa đúng không?

Người hạ lệnh cho Cấm vệ quân phóng tên, sao cô ta có thể ngủ gật được chứ?

Thời Sênh ngồi xổm xuống, dùng thiết kiếm vạch mạng che mặt người đó ra, không quen.

“Đừng để hắn tự sát.” Thời Sênh dặn dò Linh Di.

Linh Di còn đang nghĩ xem lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nghe Thời Sênh dặn dò, đành phải tạm thời nén sự nghi hoặc đó lại, khom lưng kéo người dậy, ấn lấy cằm hắn, trực tiếp nhét một miếng vải vào mồm hắn.

Thời Sênh: “...” Sao lại làm thành thục đến thế cơ chứ, chắc chắn là bình thường đã từng làm không ít lần.

Linh Di chớp mắt, không hiểu tại sao điện hạ nhà mình lại nhìn mình như vậy.

Thời Sênh cho người trói đám người đó lại, sau đó lôi Nguyệt Như Lưu từ trong phòng đi ra, xếp hàng lại với nhau.

Cấm vệ quân lấy cung tên xếp hàng đứng đối diện họ, khí thế đó trông họ gần giống như xử tử tội tạm phạm lúc chuẩn bị thi hành án tử hình.

Nguyệt Như Lưu hoàn toàn không thể hiểu nổi vị Nữ hoàng này, lúc này có chút ghét bỏ cúi đầu xuống.

So với đám người bị bịt miệng lại ở bên kia, Nguyệt Như Lưu tính ra vẫn được đối xử tốt hơn, ít ra cũng không bị bịt miệng.

“Bây giờ trẫm hỏi, các ngươi chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu.” Thời Sênh đi tới đi lui trước mặt họ, long bào màu vàng tươi dường như thể lóa mắt mọi người.

“Câu hỏi thứ nhất, các ngươi là do nước Thục phái tới?”

Mấy người không lắc đầu cũng không trả lời, Thời Sênh đợi mấy giây, bỗng nhiên giơ tay lên, Cấm vệ quân phía sau lập tức phóng tên, mũi tên đâm thẳng vào trước mặt họ, “Lần sau, chúng sẽ đâm thẳng vào trong cơ thể các ngươi. Yên tâm là không chết đâu, trẫm sẽ bảo họ nhìn mà bắn. Đương nhiên lỡ như bắn lệch, bắn vào cái gì mà..”

Ánh mắt Thời Sênh quét qua quần họ, cười âm u một tiếng, ung dung nói tiếp, “Thì không được rồi.”

Mọi người bỗng chốc kẹp chặt hai chân lại, có đôi khi, mạng có thể mất, nhưng cái của quý ấy thì không thể mất được.

Đây là Nữ hoàng gì thế?

Thực sự không phải là đồ biến thái đấy chứ?

Chương 1698: Trẫm là thiên hạ (33)

Sênh biến thái khẽ mỉm cười, “Các ngươi từ nước Thục đến đây?”

Mấy người kẹp chặt hai chân lại, vẫn không chịu trả lời, chỉ nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt thù hận, dường như cô chính là kẻ thù giết cha họ vậy.

Thời Sênh lười biếng phất tay, “Giết đi.”

Cấm vệ quân phóng tên, mũi tên bỗng chốc cắm vào những người đó như tổ ong tò vò, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được.

Nguyệt Như Lưu: “...” Nữ nhân biến thái này.

“Bệ hạ, cô ta thì sao?” Linh Di chỉ vào người còn sống duy nhất tại hiện trường.

Thời Sênh rầu rĩ nhìn Nguyệt Như Lưu. Vị nữ chính đại nhân này cô không giết nổi đâu mà.

Nguyệt Như Lưu: “...” Vẻ mặt đó của cô ta là sao chứ?

“Ngươi thử xem có giết được cô ta không đi.” Thời Sênh nói với Linh Di.

“Vâng.” Linh Di không chút chần chừ đáp lại, nhiệm vụ của cô ta là phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của Bệ hạ. Cho dù Bệ hạ có muốn

cô ta chết thì cô ta cũng phải chấp hành.

Nguyệt Như Lưu có chút hoang mang. Cô ta nói muốn giết mình, chỉ e sẽ là thực sự muốn giết mình, cứ nhìn kết cục của mấy tên ở bên cạnh là biết.

“Đợi đã, ta có thể nói cho ngươi biết thuốc giải ở đâu, ngươi thả cho ta đi đi!”

“Chẳng phải ngươi nói muốn dùng thuốc giải để đổi Trầm Bắc sao?” Thời Sênh như cười như không nhìn Nguyệt Như Lưu.

Ánh mắt nữ tử trước mặt dường như mang theo cảm giác áp bách. Nguyệt Như Lưu chỉ cảm thấy đỉnh đầu như đang có tảng đá lớn nặng hàng nghìn cân treo lơ lửng, bất cứ lúc nào cũng có thể đòi mạng cô ta.

Cô ta nhìn Trầm Bắc, nhưng hắn lại lãnh đạm nhìn về phía Thời Sênh, không hề có chút lo lắng hay để tâm nào. Cô ta vẫn luôn biết Thất hoàng tử là người máu lạnh vô tình mà đúng không? Cũng không có gì phải đau lòng cả...

Nguyệt Như Lưu cắn răng nói, “Thuốc giải chỉ có một, trừ ta ra thì trên thế giới này chỉ có một người biết, đáng tiếc người đó sẽ tuyệt đối không nói cho người biết thuốc giải ở đâu. Bệ hạ có thể cân nhắc đến lời đề nghị của ta. Ta nói cho người biết thuốc giải ở đâu, người thả ta ra.”

“Nếu như trẫm không thả thì sao?”

“Vậy thì Bệ hạ cũng không sống thêm được bao lâu nữa.” Nguyệt Như Lưu quyết đánh đến cùng, bây giờ cô ta muốn rời khỏi nơi đây thì chỉ có thể dựa vào giao dịch, “Ngươi chết rồi, đến lúc đó Thất

hoàng tử cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp. Bệ hạ, người hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Ái chà!

Nữ chính đại nhân lại uy cmn hiếp ông này!!

Kiếm của ông đâu!

Soạt!

Thiết kiếm vạch một đường cong trong không trung, ánh sáng màu trắng bạc lóe qua, mũi kiếm sắc nhọn quét qua cánh tay Nguyệt Như Lưu, thân người cô ta lệch đi, cả chiếc ghế cũng đổ rạp theo xuống đất, thiết kiếm chém vào chân ghế. Chân ghế tức thì vụn thành nhiều mảnh.

Có lẽ Nguyệt Như Lưu đã bị khiếp sợ tột đỉnh, thở hổn hển, đáy mắt dường như còn lưu lại ánh sáng lạnh lẽo của thiết kiếm.

Cô ta hét lớn về phía Thời Sênh, “Ngươi thực sự không sợ chết sao?”

“Không sợ.” Cái chết đối với con người có khi nhẹ như lông hồng nhưng cũng có khi nhẹ nặng tựa Thái Sơn. Bản cô nương đây là người có giác ngộ, sao lại sợ chết được chứ.

Dù sao thì cũng chỉ là đảo lại, chuyển sang vị diện khác thôi mà.

Nguyệt Như Lưu cạn lời, hồi lâu cũng không nói được gì. Cô ta còn có thể nói gì được nữa? Người ta không sợ chết cơ mà!!!

[...] Khửa khửa Ký chủ, cô còn dám làm màu hơn nữa không?

Chẳng qua chỉ là ỷ vào chết rồi còn sống lại được nữa thôi sao?

“Có cơ hội làm màu, sao lại không thể hiện chứ?” Thời Sênh trợn mắt lườm, trong lòng đang thầm mắng Hệ thống.

[...] Bản hệ thống lại làm gì rồi? Nó chỉ nói có một câu thôi mà. Cô có đến mức phải mắng bản hệ thống nhiều như vậy không? Đồ thần kinh!!

Tức quá đi mất!

Chủ nhân tôi sắp không vận hành bình thường được nữa rồi. Tôi sắp chết máy rồi, cứu mạng với!!!!

Nguyệt Như Lưu đàm phán thất bại, bắt đầu nghĩ đến phương pháp khác, nhưng bây giờ cứ nín nhịn như vậy, trong đầu trống rỗng không thể nghĩ ra được phương pháp gì. Cô ta ngẩng lên nhìn về phía Cấm vệ quân đang đi về phía mình, khóe mắt đỏ ửng nhìn người sắp bị Cấm vệ quân che đi.

Nếu hôm nay cô ta không chết, cô ta chắc chắn sẽ ghi nhớ mối thù này.

Nguyệt Như Lưu bị Cấm vệ quân xách lên, trói cô ta vào giữa, mấy tên cung thủ đối mặt với cô ta.

Phụt phụt!

Tiếng mũi tên bắn vào cơ thể, đã có mấy mũi tên bắn vào người Nguyệt Như Lưu, giống như con nhím. Trong đó một mũi tên bắn trúng vào lồng ngực, đâm vào tim, máu tươi từ từ chảy ra.

Cô ta trừng mắt nhìn chằm chằm Thời Sênh, dường như muốn ghi nhớ thật kỹ cô vào trong tim.

Thời Sênh đã chuẩn bị sẵn có người đến cứu nữ chính đại nhân, nhưng bây giờ sao nữ chính lại chết như vậy nhỉ?

Excuse me?

Không đúng với kịch bản nha!!

Lấy sai kịch bản rồi ư?

Hay là đây không phải là nữ chính?

Không đúng mà, trước đây khi cô giết cô ta, rõ ràng là cảm giác được lực cản đó, rõ ràng là vầng hào quang của nhân vật chính mà, chỉ là hơi nhỏ hơn so với những nhân vật chính cô từng gặp trước kia một chút thôi mà.

[Ký chủ cầu nguyện đi.]

“What?”

[Tuyến thời gian cô đang ở bây giờ là trước khi nữ chính trùng sinh, vốn dĩ người giết chết nữ chính khiến nữ chính thù hận không phải là cô, cho nên bây giờ...] Hệ thống vui trên nỗi đau khổ của người khác, [Chuẩn bị nghênh đón màn báo thù điên cuồng của nữ chính đi!]

Ai kêu cô rảnh rỗi quá đi giết nữ chính làm gì, bây giờ bị báo ứng rồi nhé!!!

Ha ha ha ha, hôm nay thật là sung sướng mà.

“Ý của ngươi là cô ta sẽ còn trùng sinh?!” Thời Sênh híp mắt, chẳng trách nam chính còn chưa xuất hiện, thì ra là trước khi nữ chính trùng sinh. Có lẽ nam chính còn đang ở chỗ nào đó nghịch bùn.

[Đúng vậy, đây là tuyến thời gian trước khi cô ta trùng sinh, đương nhiên là sẽ còn trùng sinh nữa.]

“Vậy chắc chắn ngươi biết cô ta sẽ trùng sinh thành ai đúng không?”

[Đương nhiên là...] Hệ thống mạnh mẽ ngưng lại, [Ký chủ, tôi cảnh cáo cô, tôi sẽ không nói cho cô biết đâu, tôi là một Hệ thống có tiết tháo, cho dù cô có uy hiếp tôi cũng vô dụng. Tôi sẽ kiên quyết không nói cho cô biết đâu!!]

Thề chết bảo vệ tiết tháo của mình.

Bản Hệ thống sẽ không dễ dàng bị uy hiếp... đương nhiên nếu Ký chủ dùng bạo lực uy hiếp, nó cũng có thể sẽ phải uất ức một chút, dù sao nó cũng là một Hệ thống biết co biết duỗi.

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, mặt mày lộ ra độ cong đẹp đẽ, “Không cần nói cho ta biết, bởi vì ta đã biết thông tin ta cần biết rồi.”

[...] Cái gì?? Hệ thống kinh ngạc không thôi, âm điệu cũng bắt đầu phập phồng theo, [Ký chủ cô đã biết được gì rồi?]

“Ngươi đoán xem.”

[...] Đoán cái ông nội nhà cô ấy!! Ký chủ rốt cuộc cô đã moi được tin gì từ bản Hệ thống thế??? Cô đừng có suy đoán lung tung được không? Bản Hệ thống không hề có ý biểu đạt bất cứ điều gì đâu nhé!!!

Hệ thống vội vã phát lại cuộc đối thoại của nó với Thời Sênh, xem kỹ lại mấy lần, hình như... không có vấn đề gì mà?!

Từ khi bắt đầu mấy vị diện này, hành vi của Ký chủ cứ kỳ quái, giống như đang thăm dò điều gì đó... lại giống như đang xác nhận điều gì đó...

Thăm dò? Xác nhận?

Hệ thống kinh hãi xuất ra một đoạn code, một giây phát ra mấy chục tin nhắn gửi cho Ceasar.

Giọng nói lanh lảnh vang lên, “Muộn rồi.”

Tin tức đã bị chặn lại.

Gửi thất bại.

Gửi thất bại.

Hệ thống nhìn người bên ngoài đang cầm chiếc ipad quen thuộc, bỗng chốc dựng lông lên, [Chẳng phải cô không mang theo Thần Hành sao?]

Khi cô ta đi, nó nhớ rất rõ, cô bé Lolita Thần Hành đó ôm chân Thập Phương vẻ mặt oán hận đứng ở bên ngoài, căn bản không hề mang theo mà.

“Ta không mang theo Thần Hành, nhưng ta mang theo cái khác.” Thời Sênh lắc lư chiếc Ipad, đúng là không giống với Thần Hành, nhưng rõ ràng cũng là thứ đồ chơi thông minh.

[... Ký chủ, cô bình tĩnh một chút, thực ra tôi cũng có thể giải thích

cho cô.] Hệ thống yếu ớt nói.

Chương 1699: Trẫm là thiên hạ (34)

“Giải thích thử ta nghe xem nào?”

[Khụ khụ, thực ra đây cũng chỉ là vì muốn tốt cho cô thôi. Nếu thực sự đưa cô vào vị diện thực tế, thì cô còn không chơi nát con vị diện nhà người ta luôn sao?] Hệ thống chột dạ, một con người như nó... À không, một hệ thống như nó không thể chịu đựng được lửa giận của Ký túc chủ đâu nha!

Chủ nhân cứu mạng!

“Muốn tốt cho ta?” Tốt cái rắm, đây rốt cuộc là vì muốn tốt cho ai? “Vậy tại sao các ngươi lại gạt ta?”

[Chuyện này... chuyện này là bởi vì nếu cô biết đây vẫn chỉ là thế giới ảo thì chắc chắn sẽ không chuyên tâm hoàn thành khảo hạch, mà chỉ muốn đi phá hủy vị diện.] Họ có dễ dàng gì đâu. Chẳng qua bởi vì Ký chủ cô quá đáng sợ, một lời không hợp liền hủy vị diện.

[Tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của chủ nhân.] Hệ thống bắt đầu đá bóng sang cho chủ nhân, [Tôi chỉ chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, tôi không biết gì hết.]

“Cho nên, thực ra vẫn có kịch bản?”

[...] Ký chủ, cô đặt nhầm trọng điểm cần quan tâm rồi! [... Đại khái là có.]

Bỗng nhiên có một thứ cảm giác sắp mất liên kết với chủ nhân là thế nào.

Không!

Nó không muốn làm một hệ thống trực!!

“Vậy trước đây ngươi nói không thể đổi vật phẩm cũng là gạt ta rồi đúng không?” Ông đã biết ngay lời của đám thiểu năng nói dù là một chữ hay một dấu câu cũng không tin được rồi mà.

[... Chuyện này... chuyện này là thật. Linh và chủ nhân đã kết ước định, tôi không thể sử dụng đạo cụ giúp cô được, cho nên cửa hàng hệ thống cũng không thể mở ra được.]

Hệ thống rất ấm ức. Nó đã làm gì chứ? Nó chỉ chấp hành nhiệm vụ. Tại sao cuối cùng người bị tổn thương lại là nó chứ.

[Ký chủ cô có thể giải thích cho tôi biết tại sao cô lại biết được không?]

Dường như tâm trạng Thời Sênh rất vui vẻ, nên liền trả lời câu hỏi của Hệ thống, “Ngay từ đâu ta đã không tin rồi.”

Cô không tin Ceasar lại dám đưa cô vào thế giới hiện thực.

Dù hắn có cái lá gan đó, thì Linh chưa chắc đã có.

Tuy cô đến đây bằng linh hồn, nhưng cô mang theo không gian, cũng vẫn có thể mang những thứ từ thế giới khác đến. Linh không thể để mối nguy hiểm lớn như vậy tồn tại được.

Điểm quan trọng nhất là, nếu cô thực sự đi đến thế giới thực, Linh

muốn nhìn được tình hình của thế giới đó là điều không thể được, cô hiểu rõ quy tắc thời không.

[Ký chủ, tôi lấy làm lạ, tại sao cô lại đồng ý với chủ nhân?] Dựa theo tính cách của Ký chủ, cho dù có là vì Phượng Từ, thì cô cũng sẽ dùng những thủ đoạn bạo lực hơn nữa, ví dụ như bắt Linh lại gì gì đó, sau đó bắt chủ nhân, sau đó uy hiếp gì gì đó.

Thế mới phù hợp với tính cách của Ký chủ.

[Tại sao ta lại phải nói cho ngươi biết. Ngươi đâu phải là người thuộc phe ta.] Thời Sênh hừ lạnh một tiếng.

Hệ thống lệ rơi đầy mặt, nếu như có thể, nó có thể phản bội được không!!!

[Vậy tại sao cô lại không mang theo Thần Hành?] Nhóc con Thần Hành đó hữu dụng như vậy, lần này Ký chủ lại không mang theo cô nhóc đó, nhất định là có điều mờ ám.

“Ta không nói cho ngươi biết, ngươi đoán đi.”

[...] Thật muốn đánh Ký chủ quá!!

Hệ thống uất ức đến không muốn nói. Nó thử gửi tin nhắn cho Ceasar, nhưng tin nhắn không ngừng nhảy ra dòng cảnh báo gửi thất bại. Hệ thống loay hoay một hồi cũng không gửi đi được, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định này.

Noi gương kinh nghiệm trước đây, Hệ thống nhanh chóng chuẩn bị tâm lý, bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội chủ nhân nhà mình, tạm thời phải dựa vào chủ nhân mới.

Ai bảo người ta bây giờ mới là đại lão chứ.

Đại lão cái mồm nhà mi ấy! Cái mồm còn dám thối đến mức nào nữa vậy!

Mấy lần trước nó đều cảm thấy có chút kỳ quái. Mẹ kiếp, đó là Ký chủ đang moi tin, nó còn không hề phát giác ra nữa chứ. Củ nhân có phải chủ nhân đã lâu không sạc IQ cho nó rồi không?

Khi hệ thống còn đang nghi ngờ cuộc đời người máy, Thời Sênh đã cho người vào thu dọn sạch sẽ nơi đây, đưa Trầm Bắc đi đến một căn phòng khác.

Từ đầu đến cuối Trầm Bắc vẫn luôn trầm mặc.

“Nghĩ gì đó?” Thời Sênh giơ tay ra lắc lắc trước mặt hắn, “Thất hoàng tử, hoàn hồn về lại Trái Đất thôi.”

Trầm Bắc vô thức nắm lấy tay cô, dùng ngữ khí sủng nịch mà ngay cả bản thân hắn cũng không quen thuộc: “Đừng có phá nữa.”

Nói xong hắn cũng ngẩn người đi, ánh mắt nhìn vào tay cô, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Thời Sênh, dáng vẻ vô cùng mơ màng, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao hắn lại dùng ngữ khí đó để nói chuyện?

Thời Sênh quấn lấy ngón tay hắn, hơi siết chặt lại, nghiêng đầu hỏi: “Ngọc tỷ có tác dụng gì với chàng?”

Trầm Bắc còn đang nhìn chằm chằm vào tay cô, lát sau mới nói: “Người Tuyết Quốc đã khống chế toàn bộ hoàng thất Thục Quốc, mẫu phi ta cũng ở trong số đó. Chỉ khi lấy được ngọc tỷ trở về thì

mới đổi lại được sự bình an cho mẫu phi ta.” Đáng tiếc ngọc tỷ đã bị nàng phá hủy rồi.

Thời Sênh hơi nhíu mày, “Bây giờ ngọc tỷ đã bị hủy mất một cái, người của Tuyết Quốc muốn mở đường trở về Tuyết Quốc cũng là chuyện không thể nào nữa rồi. Cho nên bây giờ những người của Thục Quốc cũng không có tác dụng gì nữa, hoặc là chúng sẽ thả mấy người đó, hoặc là chúng sẽ giết họ.”

Chỉ có hai sự lựa chọn đó, không có gì khó đoán cả.

“Còn có một cách nữa có thể mở đường về Tuyết Quốc.” Trầm Bắc nhàn nhạt nói.

“Cái gì?” Trong lòng Thời Sênh có vài phần dự cảm không mấy tốt đẹp.

Thiết lập bối cảnh này, rất phù hợp với thiết lập của nữ chính đại nhân... cmn sắp toi rồi.

“Thánh nữ Tuyết Quốc, cứ mỗi trăm năm, Tuyết Quốc sẽ giáng sinh một vị thánh nữ, máu của cô ta có thể mở ra Tuyết Quốc.”

Hay lắm!

Cho dù bao nhiêu thiết lập cũng không thể thiếu được máu và thánh nữ.

Mà vị thánh nữ này có đến chín mươi phần trăm chính là nữ chính, chín phần trăm có thể là nữ phụ độc ác. Chín phần trăm cuối cùng đó còn có năm phần trăm có thể là nhầm, thực ra vẫn là nữ chính. Một phần trăm cuối cùng có thể là bạn của nữ chính.

“Sao chàng lại biết nhiều như vậy?” Thời Sênh cúi người nhìn vào đôi mắt Trầm Bắc, “Chàng thực sự không phải là người Tuyết Quốc chứ?”

Trầm Bắc lắc đầu, biên độ hơi lớn, nên bờ môi hắn cọ vào gò má Thời Sênh. Trầm Bắc bây giờ đã rất bình tĩnh, để mặc cho Thời Sênh nhào lên người hắn.

“Ta đã từng đọc qua một lá thư tay, trên đó ghi chép lại những bí mật của Tuyết Quốc. ”

“Bao gồm cả tác dụng của ngọc tỷ đó sao?”

Trầm Bắc ngồi dậy một chút. Hắn một tay chống về phía sau, ngửa đầu ra sau, ánh mắt nhìn vào hư không, “Ừm, trên đó có rất nhiều thứ, ví dụ như thuật ngự âm, thuật tiên đoán, thuật khôi lỗi, thuật di hồn...”

Thấy Thời Sênh nhìn với vẻ cổ quái, Trầm Bắc vội vã nói, “Ta chỉ học được thuật ngự âm. Chỉ có thuật này mới không cần có huyết mạch Tuyết Quốc cũng học được. Những thuật khác bắt buộc phải có huyết mạch của Tuyết Quốc mới học được.”

“Có phải trên lá thư tay chàng đọc được đó có những lời tương tự như là lời tiên đoán không?”

“Sao nàng lại biết?”

Thời Sênh nhếch khóe miệng lên cười cao thâm khó lường.

Đều là chiêu trò lối mòn hết.

Bản cô nương đương nhiên là biết rồi.

Trầm Bắc thấy Thời Sênh không lên tiếng, mím chặt môi lại nói: “Trang cuối cùng của lá thư tay có một dòng chữ viết bằng máu, nhìn có vẻ giống như là viết trong lúc hoảng loạn – Ngủ trăm năm, rồi sẽ tỉnh. Vạn vật tôn, bách thú kêu. Thánh nữ đến, Tuyết Quốc phục.”

Ý tứ mặt chữ của câu nói này chính là thời gian ngủ đông dài trăm năm, khi có một người được thế gian vạn vật tôn trọng, bách thú hướng về, chính là lúc thánh nữ giáng lâm. Thánh nữ sẽ dẫn dắt họ phục hưng Tuyết Quốc.

“Nhưng thời gian Tuyết Quốc bị diệt đã không chỉ là một trăm năm rồi đúng không?” Phải có một... ừm, mấy trăm năm rồi ấy chứ?

Khoảng thời gian này chẳng lẽ chưa từng xuất hiện thánh nữ sao?!

Trầm Bắc lắc đầu, sao hắn biết được những chuyện đó chứ. Hắn cũng không phải là người Tuyết Quốc.

Chương 1700: Trẫm là thiên hạ (35)

Nữ chính đã chết, sẽ trùng sinh ở đâu, Thời Sênh hoàn toàn không biết, nhưng bây giờ cô có thể sắp được bật hack rồi đây!!!

Dưới sự dụ dỗ uy hiếp của Thời Sênh, hệ thống không thể không cống hiến kịch bản.

Nữ chính trong kịch bản tên là Nguyệt Như Lưu, nhưng thân phận của cô ta khi trùng sinh lại tên là Triều Tịch...

Điều này ứng với lời tiên đoán kia.

Theo kịch bản, trước khi trùng sinh Nguyệt Như Lưu là một cô nhi, bởi vì được mẫu phi của Trầm Bắc cứu, nên làm một cung nữ trong hoàng cung. Sau này được mẫu phi Trầm Bắc nuôi dưỡng thành một hộ vệ võ công rất khá.

Nguyệt Như Lưu thích Trầm Bắc, nhưng Trầm Bắc không thích cô ta. Bởi vì nắm trong tay lá thư tay đó, Trầm Bắc muốn có được kho báu của Tuyết Quốc. Khi người Tuyết Quốc khống chế Thục Quốc, hắn đã bắt đầu lên kế hoạch, giả vờ như bị uy hiếp, đến Phượng Loan Quốc lấy ngọc tỷ.

Kịch bản không viết rõ quá trình, nhưng dù sao thì cuối cùng Trầm Bắc không có được ngọc tỷ, mà ngược lại còn tẩu hỏa nhập ma, trở nên điên cuồng. Nguyệt Như Lưu vẫn thích Trầm Bắc, cuối cùng bị Trầm Bắc tặng cho một tên ác bá, bị giày vò đến chết.

Sau khi Nguyệt Như Lưu trùng sinh, hiểu ra mình đã tin lầm người, vì yêu nên sinh ra thù hận Trầm Bắc. Kịch bản sau đó chính là Nguyệt Như Lưu biết được thân phận và sứ mạng của cô ta khi trùng sinh, bắt đầu phục hưng Tuyết Quốc, phá giải âm mưu, từ đó báo thù rửa hận cho Tuyết Quốc, cuối cùng dắt tay nam thần đi đến đỉnh cao cuộc đời.

Trầm Bắc không phải là Trầm Bắc ban đầu, cho nên cách làm của hắn không giống như trước đây, và không hoàn thành nhiệm vụ tái thiết nữ chính. Bây giờ ngược lại cô lại hoàn thành nhiệm vụ này, cho nên bây giờ cô chính là kẻ thù của nữ chính à?!?

Cmn chứ đồ thiểu năng à?!

Trong toàn bộ kịch bản Phượng Loan Quốc chẳng qua chỉ là một cái bia đỡ đạn.

Thể loại nhân vật chỉ lộ mặt một cái, sau đó bia đỡ đạn ngỏm luôn rồi log out đi lĩnh cơm hộp.

Còn cô cũng chỉ là một bộ áo quần trong vai diễn bia đỡ đạn đó thôi à?

WTF?

Bản cô nương là bậc đại lão cao cấp, sang chảnh, sao lại chỉ có thiết lập là một bộ quần áo thôi là thế nào??!

[Không! Đến cả quần áo cô cũng không phải.] Hệ thống không sợ chết phản bác. Bởi vì sau khi nữ chính trùng sinh thì Phượng Loan Quốc đã sớm đổi chủ, cô đã sớm hóa thành xương trắng, bị chôn vùi trong Hoàng lăng không được nhìn thấy mặt trời.

Thời Sênh: “...” Ngươi làm vậy là không vui nữa đâu đấy.

Để một người thuộc cấp bậc đại lão như bản cô nương đây lại không bằng được một tên tiểu nhị truyền lời ở đây sao??

Không được!

Tức quá, kiếm của ông đâu!!

[Đâu có bảo cô đến đây nghịch tập đâu.] Hệ thống phản bác, trước đây chẳng phải cô chỉ muốn yêu thôi sao? Bây giờ để cô được yêu đương, thì cô lại nói, người bắt giặc là cô, người thả giặc cũng là cô, sao cô không lên trời luôn đi!

“... Hình như cũng đúng.”

“Hử?” Trầm Bắc nghi hoặc nhìn người đang nằm bò trên người mình. Từ khi cô bắt đầu thất thần, hắn thực sự nghi ngờ không biết nếu hắn ra tay giết cô thì khả năng chín mươi phần trăm là thành công.

Thời Sênh đặt cằm trên đôi tay đặt trước ngực của hắn, lông mi run rẩy, từ chối giao lưu với đồ thiểu năng Nhị Cẩu Tử, giơ tay ra ôm cổ Trầm Bắc chà đi chà lại, “Ái phi, hôm nay trẫm không muốn lên buổi tảo triều sớm.”

Trầm Bắc: “...”

Có ngày nào cô muốn lên tảo triều sớm sao?

Trầm Bắc nghe bên ngoài có tiếng người đi lại, sẽ nhanh chóng có người bước vào nhắc cô lên buổi tảo triều sớm.

Quả nhiên ý nghĩ này của Trầm Bắc vừa dứt, đã nghe có người gõ

cửa. Thời Sênh với vẻ mặt ‘trẫm muốn chết thử xem’ vùi đầu vào ngực hắn. Trầm Bắc cảm thấy hơi buồn cười, không tự chủ được xoa đầu cô.

Cô đáng yêu nhất là khi giở các thể loại chiêu trò đùa giỡn lăn lộn không muốn lên tảo triều vào mỗi sáng.

“Bệ hạ, đến giờ buổi tảo triều sớm rồi.” Linh Di đứng sau bức màn trướng dày nặng, cung kính lặp lại câu nói cô đã nói mấy trăm lần.

Thời Sênh không nhúc nhích, giọng nói buồn bã, “Hôm nay trẫm...”

Linh Di cắt ngang Thời Sênh trước, “Bệ hạ, ngự y nói sức khỏe của người rất tốt, không có bệnh gì cả.” Cho nên người đừng có giả bệnh.

“Hình như trẫm...”

“Nguyệt sự của người mới qua bảy ngày.”

Thời Sênh: “...”

Trầm Bắc dìu cô dậy, “Nàng cứ rề rà mãi chẳng phải cuối cùng vẫn phải đi đấy thôi? Dậy nào.”

Thời Sênh xếp bằng ngồi trên giường, bá đạo buông lời, “Trẫm muốn làm một hôn quân, cứ nói trẫm chìm đắm trong mỹ sắc của Phượng quân, không dậy được, cứ nói thế đi.”

Phượng quân Trầm Bắc: “...”

Linh Di: “...”

Linh Di hít sâu một hơi, “Bệ hạ, người muốn bị đám đại thần trên điện Kim Loan mắng chửi sao?”

“Mắng, cứ để cho chúng mắng, không mắng đủ hai canh giờ không được đi!” Thời Sênh tức giận, “Không được lặp lại, không được nghỉ ngơi, không được uống nước, ai dám dừng lại trẫm cắt bổng lộc!”

“...” Có Bệ hạ nào như người không? Khuyến khích triều thần chửi mắng mình, không mắng còn trừ bổng lộc! Người cho rằng làm vậy là đám đại thần hết cách rồi sao? “Bệ hạ, theo hành trình thì hôm nay quân đội sẽ gửi tin báo về. Người chắc chắn không lên buổi tảo triều sớm chứ?”

Thời Sênh: “...”

Cuối cùng Thời Sênh vẫn rề rà rời giường. Thực sự không biết tại sao các vị hoàng đế lại có thể dậy sớm như vậy, rồi từ trong giường đệm ấm áp bò lên cái ghế rồng lạnh lẽo đó nữa.

“Ái phi.”

Trầm Bắc đang thắt đai lưng cho Thời Sênh hơi ngẩng đầu lên. Thời Sênh nhào đến cắn một cái lên bờ môi hồng hào của hắn, “Đi cùng ta đi.”

“Bệ hạ chớ nói đùa, điện Kim Loan là nơi nghị chính, sao ta đến đó được.” Trầm Bắc tiếp tục thắt đai lưng, kéo chiếc cúc hình rồng lên đó.

“Chàng đợi ta ở phía sau, nghe xem họ mắng chửi ta thế nào, một mình ta nghe thấy mệt lắm.” Thời Sênh giơ tay ra ôm lấy cánh tay Trầm Bắc.

Trầm Bắc: "..." Chắc chắn là muốn hắn đi nghe đám đại thần mắng chửi cô sao?

Đây là chuyện có gì đáng để huênh hoang chứ?!

Ở quốc gia khác, đại thần dám mắng chửi hoàng đế đã sớm bị tịch thu tài sản chém đầu rồi.

Thời Sênh cũng muốn tịch thu tài sản chém đầu đám đại thần đó. Nhưng nếu triều đình bị tịch thu tài sản chém đầu hết thì cô phải làm một nữ hoàng cô độc, ai tới làm việc cho cô nữa?

Trầm Bắc cảm thấy mình dễ dàng tiếp nhận Thời Sênh một cách kỳ lạ. Không biết từ lúc nào, cô đã trở thành một phần trong cuộc sống của hắn. Giữa cô và hắn có sự ăn ý không cần bồi dưỡng, giống như đã từng làm rất nhiều lần rồi vậy.

Trầm Bắc cũng muốn nghe ngóng tin tức bên nước Thục nên không từ chối lời đề nghị của Thời Sênh, liền thay y phục rồi đi cùng Thời Sênh đến điện Kim Loan.

Bên cạnh điện Kim Loan có một căn phòng. Trầm Bắc được sắp xếp ở đó, đại khái là biết hắn sắp đến, tất cả mọi thứ đều căn cứ vào quy cách của tẩm cung để sắp xếp lại.

Trên điện Kim Loan buổi triều sớm đã bắt đầu thượng triều. Hắn đứng bên cửa, có thể xuyên qua cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, không có khí thế khoáng đạt như trong lời đồn.

"Bệ hạ, binh đội đã đến biên giới Thục Quốc. Bên Thục Quốc tạm thời không có động tĩnh gì lớn. Nhưng Khai Dương Quốc đã rục rịch. Chúng thần lo Khai Dương Quốc liên hợp với Thục Quốc bao vây chúng ta từ phía sau, đến lúc đó có thể..."

“Ban đầu lão phu đã nói mượn đường Khai Dương Quốc không an toàn. Bây giờ đã đưa người của chúng ta vào trong lỗ, còn chưa đánh trận xong đã xuất hiện nguy cơ.”

“Vậy lúc đầu khi ta nói sao các ngươi không phản đối? Bây giờ binh đội đã đến nơi rồi ngươi mới nói thì có tác dụng gì?”

Đám đại thần còn chưa nói bao lâu đã bắt đầu tranh luận. Dù sao thì triều đình cũng đa phần đều như vậy, chỉ cần người bên trên không lên tiếng phản đối, họ có thể biến buổi triều thành trận đấu tranh luận, người thua sẽ phải chịu trách nhiệm.

Nhưng trên triều đình của Phượng Loan Quốc, những người này tranh luận đến cuối cùng sẽ thống nhất chĩa mũi dùi về vị ngồi trên ghế rồng kia.

“Bệ hạ cố chấp muốn tấn công Thục Quốc, đến bây giờ người còn chưa nói cho chúng thần lý do.”

Thời Sênh đang cắn hạt dưa chợt dừng lại, đến rồi!

Đến lượt bản cô nương lên sàn diễn rồi!

Tiếng vỗ tay ở đâu rồi!

Được thôi, không có ai vỗ tay, chỉ có mấy chục cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào cô, một giây sau sẽ phun lửa.

Thời Sênh trẫm tĩnh ném vỏ hạt dưa lên đống tấu sớ ở bên cạnh, vỗ tay một cái, hắng giọng, “Chuyện này... không có nguyên nhân nào đặc biệt quan trọng, đó là trẫm nhìn Thục Quốc thấy ngứa mắt.”

Chương 1701: Trẫm là thiên hạ (36)

Không có nguyên nhân gì quan trọng?

Chỉ bởi vì thấy Thục Quốc ngứa mắt thôi sao?

Người một lời không hợp liền soát nhà tịch thu tài sản, bây giờ vừa thấy ngứa mắt liền diệt quốc sao?!

Bệ hạ, người định lên trời luôn à?!

Bởi vì câu đó của Thời Sênh, đám người phía dưới lại bắt đầu tranh cãi, dường như chỉ muốn lôi Thời Sênh ra ngoài chém đầu. Nhưng đương nhiên họ không dám.

Thế là màn đối thoại sau đó đại khái là thế này…

Đại thần: “Bệ hạ dù sao người cũng phải tìm ra cách chứ, không thể để Khai Dương Quốc bao vây bọn ta được.”

Thời Sênh: “Đây là chuyện tướng quân dẫn binh phải suy nghĩ, có liên quan gì đến trẫm chứ?”

Lật bàn, người không phải là Nữ hoàng của Phượng Loan Quốc sao!!

Đại thần, “Bệ hạ, thần đề nghị cho người theo sát Khai Dương Quốc, chuẩn bị sẵn sàng.”

Thời Sênh: “Thì các ngươi tự đi chuẩn bị đi, trẫm thì có liên quan gì?”

Lật bàn, người nắm binh quyền trong tay, bảo họ sắp xếp thế nào được.

Dù sao thì cho dù họ có nói gì, cô cũng chỉ có một câu ‘liên quan gì đến trẫm’ để đối lại, khiến họ tức giận đến nổ phổi.

Chưa bao giờ thấy có vị Nữ hoàng bệ hạ nào như vậy. Vị Nữ hoàng tùy hứng nhất trong lịch sử không phải là cô ta thì không còn ai dám nhận nữa.

Triều thần có mắng chửi thế nào Thời Sênh cũng không để ý. Thời Sênh ngáp nhìn họ mắng chửi, trên triều ầm ĩ như ngoài chợ rau.

Đến khi họ mắng gần xong, Thời Sênh vẫy tay ra hiệu hạ triều, rời đi giống như một người không liên quan.

Đại thần: “…” Thế là mắng vô dụng à?!

Thời Sênh đi vào phòng đón Trầm Bắc. Người phía sau có vẻ kỳ quái đánh giá cô, hắn thực sự chưa bao giờ thấy có vị hoàng đế nào bị triều thần mắng như vậy.

“Có phải họ rất ồn ào không?” Thời Sênh ghét bỏ hỏi.

“… Cũng tạm.” Trên triều đình chẳng phải như vậy sao? Chỉ là triều đình này của cô ồn ào hơn những triều đình khác rất nhiều.

Cũng tạm?

Nàng dâu lợi hại rồi nha!

“Thục Quốc bên kia?” Vừa rồi hắn nghe hồi lâu, họ cũng chỉ nhắc đôi ba câu liên quan đến Thục Quốc, không hề nói rõ ràng.

Thời Sênh lấy một quyển tấu sớ từ trong ống tay áo ra, lắc lư trước mặt Trầm Bắc, “Có muốn biết không?”

Trầm Bắc nhìn quyển tấu sớ, rồi lại nhìn Thời Sênh, rất thức thời chủ động nhào tới hôn một cái lên mặt cô, thuận tay rút quyển tấu sớ. Hắn lập tức lùi lại phía sau một bước, tạo khoảng cách với Thời Sênh.

“Học thông minh rồi đấy.” Thời Sênh cười nhẹ.

Trầm Bắc thấy cô không tức giận, lúc này mới cúi đầu mở quyển tấu sớ, bên trên bẩm báo tình hình chi tiết của Thục Quốc và tiến độ của quân đội.

Bởi vì quân đội mới chỉ vừa đến biên giới Thục Quốc, cho nên còn chưa nắm được nhiều tình hình nội bộ Thục Quốc. Đối mặt với lời tuyên chiến của họ, Thục Quốc quyết định không trả lời.

“Đừng lo, ta đã cho người đi đến Hoàng cung cứu mẫu phi của chàng trước rồi.” Thời Sênh vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trầm Bắc.

Trầm Bắc gập tấu sớ lại, giọng nói trầm thấp đáp lại, “Ừm.”

Thời Sênh tiến lên ôm lấy hắn, “Có ta đây rồi.”

“Rốt cuộc là Bệ hạ thích ta ở điểm nào?” Hắn vẫn luôn thấy vô cùng kỳ lạ. Trước đây cô và hắn chưa bao giờ gặp nhau, tại sao cô lại cứ khăng khăng là thích hắn như vậy?

“Ta thích... tất cả mọi thứ thuộc về chàng.”

Trầm Bắc nghe ra trong lời nói của cô còn có ý tứ khác, vành tai bỗng nhiên nóng bừng lên. Người đang ôm lấy hắn giống như một nhóm lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng lên.

Hắn luống cuống đẩy cô ra, ánh mắt rơi vào hư không, “Hồi cung thôi Bệ hạ.”

Nói xong không đợi Thời Sênh, hắn đã đi như bay ra cửa điện.

“Vẫn cứ đáng yêu như vậy.” Thời Sênh thầm thì, “Đúng là rất thích.”

...

Ban đầu Thục Quốc không đáp lại. Nhưng sau đó bị Phượng Loan Quốc áp sát, không thể không phái binh nghênh chiến. Quân đội Phượng Loan Quốc có kỳ binh chỉ huy nên lợi hại hơn rất nhiều, chỉ hai tháng ngắn ngủi đã giành được một nửa lãnh thổ Thục Quốc.

Nhưng đúng vào lúc đó, Khai Dương Quốc trước nay không có động tĩnh gì bỗng nhiên xuất binh viện trợ cho Thục Quốc, cùng Thục Quốc hình thành nên chiến lược bao vây, kẹp quân đội của Phượng Loan Quốc ở giữa, sau đó đường lương thảo của Phượng Loan Quốc bị cắt đứt, lâm vào nguy hiểm.

Đúng lúc này, mẫu phi Trầm Bắc được cứu ra đang trên đường hộ tống về Phượng Loan Quốc bị cướp giữa đường, chỉ lưu lại một phong thư gửi cho Thời Sênh.

Đại ý chính là bảo cô đi một mình đến một nơi, nếu không sẽ giết chết mẫu phi của Trầm Bắc.

“Không được đâu Bệ hạ!” Linh Di phản đối đầu tiên, “Ai biết được

đây có phải là âm mưu của kẻ địch hay không. Người là bậc cửu ngũ chi tôn, sao có thể đi một mình được? Chúng thần sẽ dẫn người đi cứu người.”

“Ta đi cho.” Trầm Bắc cũng phản đối, đây là chuyện của hắn, không nên liên lụy đến cô.

Thời Sênh nhìn đi nhìn lại lá thư, khóe miệng cong lên, “Họ nhằm vào ta, các ngươi đi thì có tác dụng gì?”

Bởi vì cô đã phá hủy ngọc tỷ, lại giết người của họ. Họ sao có thể nuốt trôi được cục giận này chứ.

Linh Di vẻ mặt cứng ngắc, “Nhưng mà bệ hạ, người...”

“Đưa Hoài Nam Vương đến đây.” Thời Sênh ném thư sang một bên.

Linh Di lấy làm lạ, lúc này truyền Hoài Nam Vương đến để làm gì chứ? Từ sau khi Hoài Nam Vương nói ra chuyện đó, ông ta vẫn luôn bị giam lỏng trong cung. Bệ hạ chưa từng nói muốn gặp ông ta...

Bản thân Hoài Nam Vương cũng cảm thấy kỳ lạ. Tại sao lúc này Thời Sênh lại muốn gặp ông ta.

Đến đại điện, Hoài Nam Vương thấy Thời Sênh đang cầm một thứ đồ gì đó vuông vắn ấn lên trên thánh chỉ, nếu ông không nhìn lầm, thì có lẽ đó là ngọc tỷ?

Chẳng phải ngọc tỷ đã bị phá hủy rồi sao?

Khóe miệng Linh Di cũng đang co giật. Cô hoàn toàn không biết Bệ hạ lấy đâu ra một khối ngọc tỷ giả.

Bệ hạ làm nó lúc nào vậy chứ!!

Thời Sênh đóng dấu ngọc tỷ xong, rút thánh chỉ ra đá cho Linh Di, “Nếu trẫm không trở về thì tuyên đọc thánh chỉ này.”

“Bệ hạ, người không thể đi được.” Linh Di còn chưa kịp xem nội dung thánh chỉ đã vội vàng ngăn cản Thời Sênh. Sao cô có thể đi như vậy được chứ? Cô là Nữ hoàng bệ hạ cơ mà!!

“Khoảng thời gian trẫm rời đi do Hoài Nam Vương giám quốc.” Thời Sênh căn bản không hề để ý đến Linh Di.

Hoài Nam Vương bị điểm danh quỷ dị ngẩng đầu lên, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, sao lại để ông ta giám quốc? Hơn nữa bây giờ ông ta vẫn còn là nam đóng giả nữ nhân, nhưng rốt cuộc cô cũng đã biết ông ta là một nam nhân.

Để nam nhân giám quốc là chuyện chưa có một Nữ hoàng nào của Phượng Loan Quốc trong lịch sự từng dám làm.

“Bệ hạ...”

Thời Sênh đứng dậy đi ra bên ngoài, “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, các người đừng có luyên thuyên mãi nữa, dù sao trẫm cũng phải đi, các ngươi không ai ngăn cản nổi đâu.”

“Bệ hạ!!” Linh Di lo lắng đến mức đầu đầy mồ hôi, sao Bệ hạ lại quyết định như vậy chứ?

Cô đuổi theo Thời Sênh ra ngoài, nhưng không nhìn thấy dù chỉ là một bóng lưng.

“Linh Di, chuyện này rốt cuộc là sao?” Hoài Nam Vương vẫn còn

đang ở trạng thái ngẩn ngơ.

Linh Di siết lấy đạo thánh chỉ, kể lại một lượt những chuyện trước đây cho Hoài Nam Vương nghe.

Sắc mặt Hoài Nam Vương ngày càng biến đổi trầm trọng theo lời kể của Linh Di, “Nhất định phải ngăn cản Bệ hạ!”

Chuyện nguy hiểm như vậy, Bệ hạ sao có thể đích thân đi được chứ.

Hoài Nam Vương và Linh Di đi đến nhận thức chung, sai khiến Cấm vệ quân đóng cửa cung lại, họ đi về phía tẩm cung của Thời Sênh, nhưng khi họ đến cung nữ đã nói cho họ biết Thời Sênh vừa đưa Phượng quân rời đi rồi.

Bệ hạ còn mang theo cả Phượng quân đi nữa?

Bệ hạ điên rồi sao?

Một đám người lo lắng tìm người khắp Hoàng cung, lật ba tấc đất lên cũng phải tìm cho được người.

Đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không tìm được người. Đội quân canh gác cửa cung không hề nhìn thấy Thời Sênh và Trầm Bắc xuất cung. Họ giống như biến mất giữa không trung vậy.

Gặp ma rồi!

Chương 1702: Trẫm là thiên hạ (37)

Thời Sênh đi trên trời, họ đương nhiên không thể tìm thấy.

Tiếng gió sượt qua tai, có chút lạnh lẽo, hai tay Trầm Bắc ôm chặt lấy cánh tay, nhìn xuống tầng tầng bóng đen lướt qua phía dưới.

Trong thế giới này có khinh công, có thể bay lên trời, nhưng chưa từng thấy loại kiếm nào có thể tùy tiện biến to biến nhỏ, đưa người bay trên trời như thế này bao giờ.

“Có lạnh không?” Giọng hỏi han dịu dàng vang lên bên tai, kéo suy nghĩ của Trầm Bắc quay lại.

“Một chút.”

Thời Sênh ngồi xích lại, ôm chặt hắn vào trong lòng, không biết cô lấy một chiếc áo choàng từ đâu ra bọc lên người hắn.

Trầm Bắc dựa vào ngực cô, mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng trái tim cô đập thình thịch bên tai, hai tay hắn vòng qua eo Thời Sênh, “Bệ hạ, người là yêu sao?”

“Hử?” Ông đây đâu có giống yêu tinh?!

“Nàng biết những thứ này...” Không phải là yêu thì là gì? Đây căn bản không phải là những thứ người thường có thể biết.

“...” Được thôi, đối với những người chưa từng tu tiên bao giờ, thì

những thứ này quả thực cũng khá khó hiểu.

“Bệ hạ, nàng nhất định là yêu.” Trầm Bắc không đợi Thời Sênh trả lời đã tự đưa ra kết luận, “Nếu không tại sao ta lại trầm luân trong sự dịu dàng của nàng. Nhất định là nàng đã dùng yêu pháp với ta.”

Thời Sênh: “...”

Lợi hại nha nàng dâu của ta, bộ não này của chàng mà không đi làm nhà văn thì quá lãng phí.

“Vậy chàng có thích không?” Thời Sênh cúi đầu cắn lấy vành tai hắn.

Trầm Bắc khẽ run rẩy, mẫn cảm rụt vào trong lòng cô, “... Thích.“

Hắn thích.

Thích cái ôm của cô, thích cô cười với hắn, thích cô hôn hắn thật dịu dàng, thích cô bò nhoài trên người hắn oán thán kêu ca, thích cô gọi tên hắn...

“Bệ hạ...” Hồi lâu sau Trầm Bắc cũng không nghe thấy Thời Sênh nói gì, liền ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, “Ư...”

Còn chưa dứt lời hắn đã bị hơi thở quen thuộc chặn lấy. Hắn kéo mạnh vạt áo của Thời Sênh, đôi mắt hơi mở to lên, phản chiếu gương mặt đang gần trong gang tấc.

“Nhắm mắt lại.” Giọng nói sủng nịch vang lên, hắn vô thức làm theo giọng nói đó.

Môi răng bị nhẹ nhàng cậy ra, đầu lưỡi cô mang theo vài phần lãnh ý chạm vào đầu lưỡi nóng hổi của hắn. Trong nháy mắt dòng điện tê

dại đã xuyên toàn thân, cả người Trầm Bắc mềm nhũn đi.

Ánh sao đầy trời chiếu trên hai người, bao phủ một tầng ánh sáng huyền ảo lung linh.

“Ư...” Trầm Bắc bỗng nhiên không nén được phát ra tiếng ngâm nga, khó chịu dán chặt vào Thời Sênh.

Nhưng Thời Sênh lại lùi về phía sau một bước, cách hắn ra một khoảng, nghiêm chỉnh nói: “Tác nghiệp trên không rất nguy hiểm, đừng có náo loạn nha.”

Gió lạnh khẽ thổi, hơi thở nóng rực đê mê vừa rồi của Trầm Bắc lập tức bị thổi bay đi vài phần. Hắn dựa vào Thời Sênh nhẹ nhàng thở dốc, khôi phục lại nhịp tim đang đập rộn ràng của mình. Sắc mặt hắn nhìn có vẻ trấn tĩnh, nhưng tai đã đỏ bừng lên.

Càng ngày hắn càng không thể chịu nổi mỗi cái chạm của cô, khát vọng đối với cô mãnh liệt đến mức chính bản thân hắn cũng thấy sợ hãi.

Tình cảm mạnh mẽ kịch liệt ấy, có chút không giống với bản thân hắn.

Trầm Bắc lặng lẽ liếc nhìn Thời Sênh. Người phía sau đang chỉnh trang lại áo choàng cho hắn, trên khóe môi nhướng lên độ cong dịu dàng. Đáy mắt dường như cũng đang có gợn sóng, giống như mặt biển dưới ánh trăng, hiện lên những vệt sóng lăn tăn, khiến người ta không thể rời mắt.

Trong lòng Trầm Bắc bỗng có cảm giác tự hào. Trong lòng cô chỉ có một mình hắn, chỉ có một mình hắn có được cô.

...

Khi Thời Sênh đến địa điểm được nói trong thư đã là ba ngày sau. Đáng ra không cần dùng nhiều thời gian như vậy, nhưng Thời Sênh sợ Trầm Bắc không chịu nổi tốc độ nhanh như vậy, nên cố ý giảm tốc độ lại, nên mới tốn mất ba ngày.

Địa điểm được nhắc đến trong thư là một trấn nhỏ. Trấn nhỏ nhìn có vẻ cũ nát, Thời Sênh và Trầm Bắc cùng đi vào đã thu hút sự chú ý của cư dân trong trấn.

Người ở đây đều ăn mặc rất cũ kỹ, đột nhiên xuất hiện hai người ăn vận xinh đẹp chỉnh tề, hoàn toàn không giống với người trong trấn.

Thời Sênh kéo Trầm Bắc đứng ở giữa đường lớn trong trấn, đợi người đến tìm họ.

Khoảng năm phút sau, một nhóm người xuất hiện trong tầm mắt Thời Sênh. Cư dân trong trấn có sự sợ hãi bản năng đối với đám người này. Khi họ xuất hiện, ai nấy tự động tránh ra, phút chốc đã biến mất không tăm tích, cả con đường lớn trở nên yên tĩnh.

Có năm người đến, bốn người kia đi phía sau, còn người đi đầu chính là thủ lĩnh.

Người này...

Chính là nam nhân đội mũ đứng trên tường thành khi ấy.

Nhưng hôm nay hắn không đội mũ rộng vành, để lộ ra khuôn mặt hơi trắng bệch, nhìn có vẻ như bệnh đã ngấm vào xương cốt, nhưng điều kỳ lạ là tinh thần hắn vẫn rất tốt...

Hắn phải chăng đã tu luyện được loại tà công gì không!!

Sợ quá!!

“Nữ hoàng bệ hạ quả nhiên gan dạ sáng suốt hơn người.” Nam nhân đội mũ dường như không hề bất ngờ khi Thời Sênh có mặt ở đây nhanh như vậy, “Mời Nữ hoàng bệ hạ đi bên này.”

“Không vội.” Thời Sênh cong mày cười, “Trẫm có một thắc mắc, không biết các ngươi có thể giải đáp trước được không?”

Trên gương mặt trắng bệch của nam nhân đội mũ hiện lên ý cười, “Xin mời Nữ hoàng bệ hạ.”

Đây là địa bàn của hắn, hắn đương nhiên không còn sợ cô ta nữa.

“Chuyện trước đây trẫm bị trúng độc là do các ngươi làm đúng không?”

Nam nhân đội mũ thẳng thắn thừa nhận, “Đúng là bọn ta, nhưng dường như Nữ hoàng bệ hạ được trời cao ưu ái.”

Loại thuốc độc đó chưa bao giờ thất bại, duy chỉ có lần đó vị Nữ hoàng bệ hạ này may mắn sống sót.

“Các ngươi cần ngọc tỷ, tại sao lại hạ độc trẫm?”

“Đó là do Du Vương yêu cầu.” Nam nhân đội mũ nói: “Cô ta đồng ý đưa ngọc tỷ cho bọn ta. Bọn ta đồng ý với cô ta giết chết ngươi.”

Du Vương? Mẹ kiếp! Sao lại quay về cô ta rồi!!

Trong đầu Thời Sênh không ngừng kết nối tất cả manh mối lại với

nhau, “Du Vương đã có được ngọc tỷ rồi, tại sao cuối cùng lại còn mang trả lại?”

“Điều kiện giao dịch với Du Vương là bọn ta phải giết chết Nữ hoàng bệ hạ, Du Vương giao ngọc tỷ cho bọn ta. Nhưng Nữ hoàng bệ hạ tỉnh lại, Du Vương không chịu giao ngọc tỷ cho chúng ta.” Nói đến đây nam nhân đội mũ rõ ràng đang nghiến răng.

Muộn thêm một chút nữa thôi là họ đã có thể lấy được ngọc tỷ rồi, nhưng chính ở điểm mấu chốt đó, vị Nữ hoàng bệ hạ này lại đột nhiên tỉnh lại.

Nếu không có biến cố đó, ngọc tỷ cũng không bị phá hủy.

Thời Sênh đã làm rõ được đại thể toàn bộ sự việc.

Du Vương liên hệ với Hoài Nam Vương, muốn nhờ Hoài Nam Vương giúp mình. Nhưng cô ta không hoàn toàn tin tưởng Hoài Nam Vương, cho nên không biết từ đâu đã gặp gỡ được người Tuyết Quốc. Thứ họ cần là ngọc tỷ, không phải Phượng Loan Quốc, không hề xung đột với mục đích của cô ta.

Còn họ giúp cô ta giết chết Nữ hoàng bệ hạ, thì sẽ không có người nghi ngờ cô ta. Cô ta cũng là huyết mạch chính thống duy nhất còn lại của Phượng Loan Quốc, hoàng vị này cuối cùng vẫn sẽ thuộc về cô ta.

Vốn dĩ cho rằng chuyện đã thành, Du Vương dự định giao ngọc tỷ cho đám người Tuyết Quốc, nhưng đúng lúc đó lại truyền đến tin cô chưa chết. Cho nên Du Vương từ chối giao ngọc tỷ cho người Tuyết Quốc, và một lần nữa lấy thuốc độc từ tay người Tuyết Quốc thoa lên trên ngọc tỷ.

Đại khái cô ta nghĩ là, cô ta trả lại ngọc tỷ, Thời Sênh sẽ kiểm tra xem ngọc tỷ có hề hấn gì không, chắc chắn sẽ tự mình kiểm tra ngọc tỷ, lúc đó Du Vương đã chuẩn bị xong để tạo phản.

Đáng tiếc là Thời Sênh không hề chạm vào ngọc tỷ, mà lại để Trầm Bắc chạm vào...

“Người Tuyết Quốc các ngươi còn phân chia phái hệ sao?” Thời Sênh bỗng nhíu mày.

Nếu đã có một Du Vương, thì họ hà tất còn phải cử một Trầm Bắc đi. Nếu không phải họ cảnh giác, đề phòng vạn nhất thì chỉ còn một lời giải thích khác – người Tuyết Quốc không phải nhất tề một lòng.

Hai chữ Tuyết Quốc khiến cho ai nấy bên kia đều biến sắc mặt.

Chương 1703: Trẫm là thiên hạ (38)

Chỉ có một khoảnh khắc nam nhân đội mũ hơi ngẩn người, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại sự trấn tĩnh, “Nữ hoàng bệ hạ quả nhiên không thể xem thường được.”

Biết chuyện của Tuyết Quốc không khiến hắn quá kinh ngạc, dù sao cũng là một quốc gia cổ xưa, có chút thủ đoạn cũng là điều bình thường.

“Trẫm đương nhiên là không thể coi thường được rồi.” Vẻ mặt Thời Sênh tràn ngập sự huênh hoang và tự tin, như thể lúc này đây cô đang đứng trên vương tọa chí tôn, phát ra mệnh lệnh, cả ngôi trấn nhỏ cũ nát đều trở nên rực rỡ hơn.

Nam nhân đội mũ: “...”

Có thể khiễm tốn một chút được không hả?

Kiêu căng tự đại như vậy!

Hừ!

Nam nhân đội mũ hừ lạnh trong lòng, không định đấu khẩu với Thời Sênh, “Xin mời Nữ hoàng bệ hạ, những điều nên biết lát nữa tự người sẽ biết thôi.”

“Không đi. Ai biết được các ngươi định đưa ta đi đâu, chắc chắn là có bẫy.” Trẫm còn lâu mới đi.

Lúc nào cũng có đồ thiểu năng muốn hại bản cô nương.

Sợ quá.

Nam nhân đội mũ: “...”

Thời Sênh quyết không đi khiến nam nhân đội mũ không biết phải làm sao, nhưng cũng không đến nỗi loạn hết trận tuyến. Dù sao trước đây hắn cũng đã từng được lĩnh giáo tính cách không hành xử theo lẽ thường của cô.

“Nữ hoàng bệ hạ đến đây chẳng phải là vì mẫu phi của Thất hoàng tử sao, muốn đòi lại mẫu phi của Thất hoàng tử thì xin mời Nữ hoàng bệ hạ đi cùng một chuyến với chúng ta thì hơn.” Nam nhân đội mũ miễn cưỡng để lộ vẻ mặt hiền hòa.

“Thế nhỡ các ngươi giết ta thì sao?”

Khóe miệng nam nhân đội mũ giật giật, thế này thì hắn phải trả lời thế nào?

Nam nhân đội mũ hít sâu một hơi, “Xin Nữ hoàng bệ hạ hãy phối hợp, chúng ta sẽ không làm hại người.”

“Ngươi coi trẫm là đồ ngốc chắc? Các ngươi không có óc, cứ tưởng mọi người đều không có óc giống các ngươi luôn sao? Trẫm mà đi cùng các ngươi thì liệu có còn sống sót rời khỏi đây được nữa không?” Thời Sênh cười nhạo, rồi chợt cười âm u một tiếng, “Trẫm giết chết các ngươi trước.”

Cô đã phá hủy ngọc tỷ, đám người này liệu có cam tâm không?

Nếu đổi lại là cô, cô cũng muốn giết chết đối phương cho hả giận.

Nếu đã biết rõ kết quả này, bây giờ bản thân cô khó giữ được, thì đâu có thời giờ để ý đến một NPC, cho dù trong trí nhớ của Trầm Bắc rất để ý đến NPC đó, nhưng cũng tuyệt đối không để cô phải đi mạo hiểm.

“Nữ hoàng bệ hạ người...” Nam nhân đội mũ còn chưa nói xong đã bị kiếm khí phía trước quẹt trúng.

Thiết kiếm chém loạn một hồi, nam nhân đội mũ bị ép đến mấy người đứng sau, “Bắt lấy cô ta!”

Thời Sênh đá văng đám người tiến lên, ép thẳng về phía nam nhân đội mũ. Khi hắn đối mặt với kiếm khí, luôn có một thứ hàn khí vô cùng kỳ quái, khiến hắn không thể thi triển được tay chân.

Đó là thứ kiếm tà môn gì vậy!

Nam nhân đội mũ nghiến răng. Mắt nhìn thấy người phe mình đã bị tổn thất gần hết, hắn không cam tâm rút về phía sau. Vốn dĩ cho rằng cô ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không ngờ lại khó chơi như vậy.

Chỉ cần còn ngọn núi xanh tươi không sợ không có củi đốt, tạm thời rút lui trước đã!

Nam nhân đội mũ nhanh chóng xông vào con ngõ nhỏ ở bên cạnh. Hắn rất quen thuộc trấn nhỏ này, muốn cắt đuôi cô ta hoàn toàn không phải là vấn đề gì lớn.

“Muốn đi đâu chứ??” Giọng nói nhẹ nhàng linh hoạt vang lên phía sau. Nam nhân đội mũ cứng đờ người, gương mặt cứng nhắc nhìn về phía sau.

Nữ tử đang một tay cầm kiếm, mỉm cười nhìn hắn.

Nụ cười đó giống như hoa sen màu đen nở rộ bên vách núi, lộ ra ác ý vô tận, không hề che đậy.

Nam nhân đội mũ miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng, “Nữ hoàng bệ hạ, người giết ta, thì mẫu phi của nam tử ngưừi thương yêu sẽ phải chôn cùng ta, độc ngươi trúng phải cũng không thể giải được.”

Nữ tử đối diện vẫn cười xán lạn như cũ, trong đóa sen màu đen chầm chậm lộ ra dịch thể màu máu tươi, tất cả ác ý đều bị tà khí xâm chiếm.

Hắn nghe thấy cô nói: “Không, ngươi không xứng lau kiếm cho trẫm.”

...

Sào huyệt của đám người này nằm tại một sơn cốc phía sau trấn nhỏ. Thời Sênh đưa nam nhân đội mũ vào trong sơn cốc. Cô cứ thể nghênh ngang tiến tới. Sơn cốc lập tức vang lên tiếng kèn hiệu lệnh, một nữ tử bị đẩy lên phía trước.

“Dừng tay, nếu còn không dừng tay ta sẽ giết bà ta.” Một nam nhân đang hướng về phía Thời Sênh gào thét.

Hai mắt nữ nhân vô thần, y phục trên người hơi bẩn và loạn, nhưng không quá nhếch nhác, chứng tỏ không bị làm nhục.

Thời Sênh ung dung rút ra thiết kiếm đã nhuộm máu đỏ, nghiêng đầu nhìn người đó, cười nhạo, “Ngươi tưởng chỉ mình ngươi có lợi thế chắc?”

Thời Sênh ra hiệu cho họ nhìn về phía sau.

Trầm Bắc lôi nam nhân đội mũ đã bị trói gô đi vào.

“Không phải ta đã bảo con dù có xảy ra chuyện gì cũng không được quay lại rồi sao?” Nữ nhân thấy Trầm Bắc, đôi mắt vô hồn bỗng nhiên nổi lên sự sợ hãi, “Con đến đây làm gì, đi đi!!”

“Con đã nói sẽ cứu người ra.” Trầm Bắc đẩy nam nhân đội mũ đến trước mặt Thời Sênh, nhìn lên người nữ nhân, ngữ khí bình thản, nhưng không có bao nhiêu ôn nhu, dường như chỉ là thực hiện một lời hứa.

“Ta không cần con cứu, ta chỉ cần con sống tốt là đủ, con mau đi đi!!” Nữ nhân khàn giọng gào thét.

“Con đã đến đây rồi.”

Ngữ khí Trầm Bắc bình thản, “Đã không còn đường lui nữa rồi.”

Hướng họ đi vào đã bị người Tuyết Quốc vây quanh, đường lui đã bị cắt đứt.

Nữ nhân rơi lệ, “Tại sao lại đến đây, tại sao...”

“Dùng bà ta, đổi lấy hắn.” Thời Sênh đợi Trầm Bắc nói xong, mới dùng thiết kiếm chỉ vào nữ nhân kia và nam nhân đội mũ.

Thân phận của nam nhân đội mũ này có lẽ không hề thấp, người bên kia tuy không đồng ý ngay nhưng cũng không lập tức phủ nhận.

Một lát sau mới có người đứng ra, “Trao đổi cũng được, nhưng có một điều kiện nữa.”

Thời Sênh khẽ cười, “Xin lỗi, các ngươi không có tư cách nói điều kiện với trẫm.”

Người đó nghẹn lời, “Chỉ là một điều kiện rất nhỏ mà thôi, ta cần mấy giọt máu của ngươi là được.”

“Máu? Cần máu của trẫm để làm gì?” Thời Sênh nghi hoặc nhìn họ, “Các ngươi bị bệnh à?”

Cô đâu phải là thánh nữ, máu của cô thì có tác dụng gì cơ chứ?

“...” Nhà ngươi mới bị bệnh ấy! Cả nhà ngươi bị bệnh!!! Người vừa nói hít sâu một hơi, “Việc này ngươi không cần quan tâm, chỉ cần đưa cho chúng ta là được rồi.”

Nữ nhân này đã phá hủy ngọc tỷ, vốn dĩ họ không định bỏ qua cho cô ta, nhưng cục diện bây giờ đã không còn nằm trong tay họ nữa.

“Máu của trẫm là thứ các ngươi muốn là có được hay sao? Không cho!” Chắc chắn là có âm mưu, ông đây còn lâu mới đưa!!

“Nếu Nữ hoàng bệ hạ đã biết về Tuyết Quốc, thì có lẽ cũng biết chúng tôi muốn làm gì đúng không?” Nam nhân đội mũ lên tiếng, “Máu của người có thể giúp chúng tôi mở ra Tuyết Quốc. Nữ hoàng bệ hạ giúp chúng tôi một chuyện vặt này có lẽ không khó chứ?”

Thời Sênh chống nạnh, “Ai nói cho các ngươi biết là máu của ta có thể mở ra Tuyết Quốc?!”

“Triều Tịch công chúa.”

Thời Sênh: “...”

WTF?

Triều Tịch?

Thân phận sau khi trùng sinh của nữ chính đại nhân?!

Nữ chính cô đủ rồi đó nha!!

Chẳng phải là cô vừa mới trùng sinh sao? Đáng ra còn chưa hay biết gì, còn đang ở giai đoạn ngốc nghếch ngây thơ chứ, tại sao bây giờ lại biết hết cả chuyện của Tuyết Quốc luôn rồi. Kịch bản này không đúng rồi đạo diễn ơi!!

Thời Sênh tức giận không có chỗ phát tiết, “Cô ta nói cái gì thì các ngươi cũng tin hết sao? Không có óc à? Ông đây là một người bình thường. Thứ nhất không phải là đời sau của Tuyết Quốc. Thứ hai không có năng lượng đặc biệt gì, sao lại mở đường được cho các ngươi. Các ngươi tưởng là đọc thần chú vừng ơi mở cửa ra là nó mở ra luôn à? Các ngươi làm ơn đừng có để quên não ở nhà khi đi ra ngoài đường được không hả?!”

Mọi người: “...”

Cô ta bình thường chỗ nào chứ?

Nữ hoàng một nước, một người dám đơn thương độc mã đến đây, tóm lại là cô ta bình thường ở chỗ nào thế?!!

“Nữ hoàng bệ hạ, chẳng qua chúng tôi chỉ cần ít máu của người, rốt cuộc chuyện có thành hay không chẳng phải đến lúc đó sẽ biết ngay sao, giao dịch này tính ra vẫn là có lời đối với Nữ hoàng bệ hạ.”

“Có lời cái ông nội nhà mi, có phải máu của nhà ngươi đâu, đương nhiên ngươi chả nói là có lời!”

“...” Chẳng qua chỉ là trích ít máu thôi mà? Có đến mức phải kích động như vậy không?

Thời Sênh không thèm chấp nhặt với đám thiểu năng này, bảo Trầm Bắc đứng nguyên tại chỗ, còn cô hung hăng nhìn về phía họ.

Chương 1704: Trẫm là thiên hạ (39)

“Người của Tuyết Quốc đều đã chết hết rồi.”

Một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi bị giọng nói bất ngờ đó dọa giật mình. Cô ta giật mình đứng bật dậy, nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, “Sao ngươi lại biết?”

“Tự ta có cách của ta.” Giọng nói đó lại vang lên, “Cô ta đã biết là do ngươi làm rồi.”

“Những người khác của Tuyết Quốc đều đã chết...” Nguyệt Như Lưu sắc mặt trắng bệch, “Sao lại thế, Tuyết Quốc chẳng phải là lợi hại lắm sao?”

“Tuyết Quốc biết một số dị thuật bàng môn, chứ không phải là thuật chiến đấu, họ không phải là đối thủ của cô ta.”

“Vậy có phải người tiếp theo sẽ đến lượt ta không??” Nguyệt Như Lưu nắm chặt hai tay. Nữ nhân đó sẽ không tha cho những người đối đầu với cô ta, cho dù cô ta không biết cô chính là Nguyệt Như Lưu thì cũng sẽ không tha cho cô.

“Đúng vậy, cô ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Vậy ta phải làm thế nào?”

“Ngươi vẫn còn một cơ hội.”

“Cơ hội gì?”

“Trầm Bắc.”

“Không... Thất hoàng tử không được.” Nguyệt Như Lưu lắc đầu, “Thất hoàng tử không được, chàng...”

“Tại sao lại không được, hắn là nhược điểm duy nhất của cô ta.” Giọng nói đó có chút nghi hoặc.

Nguyệt Như Lưu im bặt. Cô ta không thể để người khác biết cô ta không phải là Triều Tịch.

“Triều Tịch công chúa, người hãy nghĩ đến sứ mệnh của mình. Sự nghiệp phục hưng Tuyết Quốc còn trông chờ vào cô. Cô ta đã giúp chúng ta diệt trừ những kẻ phản bội, chỉ cần diệt trừ được cô ta, thì chuyện phục hưng Tuyết Quốc sẽ không còn khó khăn nữa.” Giọng nói đó trở nên xa xăm, dần dần biến mất trong căn phòng.

Nguyệt Như Lưu đứng trong phòng rất lâu, cuối cùng đứng dậy đi ra khỏi căn phòng, đi về một hướng.

...

Triều Tịch công chúa của Khai Dương Quốc giữ ấn soái lĩnh binh. Khi Phượng Loan Quốc tấn công Thục Quốc, đột nhiên tấn công biên giới Phượng Loan Quốc.

Đa số binh quyền đều ở trong tay Thời Sênh. Cô không có ở Phượng Loan Quốc, binh đội Khai Dương Quốc thuận lợi công hạ mấy thành trì. Thắng lợi đến quá nhanh khiến Nguyệt Như Lưu cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ Phượng Loan Quốc lại dễ công như vậy. Cô ta dẫn binh đội Khai Dương Quốc, một đường đánh thẳng đến kinh thành.

Nguyệt Như Lưu cũng cảm thấy có gì không ổn, nhưng không nói ra được là không ổn ở chỗ nào, những thành trì công hạ được cũng phản kháng đẫm máu, không ai không chiến mà hàng, họ chỉ thiếu một người cầm binh, không có chiến thuật.

Ngày binh gần đến thành, Nguyệt Như Lưu cũng cảm thấy có chút thiếu chân thực, tất cả mọi chuyện đến quá nhanh.

...

Trên thành lầu, Nữ hoàng mặc long bào màu vàng tươi đang dắt theo Phượng quân chậm rãi đứng trên chỗ cao. Cô ta rủ mắt xuống nhìn binh đội phía dưới, trên mặt không hề có bất kỳ sự hoảng loạn nào, chỉ có sự bình tĩnh. Ngay cả đám đại thần thường ngày thích nhảy nhót giậm chân lúc này cũng yên tĩnh đứng phía sau cô.

“Nguyệt Như Lưu, đã lâu không gặp.”

Vị tướng quân mặc áo đỏ ở dưới thành ngẩn người, đáy mắt hiện rõ sự không thể tin được. Cô ta biết, không ngờ cô ta lại biết chuyện rồi!!

Nhưng thế thì sao, bây giờ người ở vào thế nguy ngập là cô ta.

Nguyệt Như Lưu trấn tĩnh lại, “Tiện Dương, ngươi không còn đường lui nữa rồi.”

“Thiên hạ của trẫm, sao lại hết đường?”

“Thiên hạ của ngươi? Đây vẫn còn là thiên hạ của ngươi sao? Ngươi

ngồi trên vị trí đó, còn có ai nghe theo ngươi? Bây giờ cả Phượng Loan Quốc đều nằm trong lòng bàn tay của ta.”

Thời Sênh khoanh tay, “Đáng tiếc Khai Dương Quốc của ngươi đã đổi chủ rồi.”

“Cái gì...” Nguyệt Như Lưu ngẩn ngơ, phía Khai Dương Quốc không hề có bất cứ tin nào được truyền tới, sao lại đổi chủ rồi được chứ?

Chú chim nhỏ màu trắng tuyết bay vòng quanh trên đỉnh đầu Thời Sênh, nó kêu chiếp chiếp, âm thanh đó lúc này trở nên cực kỳ chói tai.

“Quỷ Tướng, Quỷ Tướng của Phượng Loan Quốc...” Trong quân đội của Khai Dương Quốc có vị lão tướng quân, nhìn thấy chú chim nhỏ màu trắng tuyết đó, không thể tin nổi rì rầm, “Sao có thể thế được, năm xưa chẳng phải Quỷ Tướng đã bị hủy diệt toàn bộ rồi sao?”

“Quỷ Tướng cái gì?” Nguyệt Như Lưu khó hiểu nhìn đám lão tướng quân đó.

“Quỷ Tướng là một đội kỳ binh của Phượng Loan Quốc, rất lợi hại...” Lão tướng quân đáp.

Đội kỳ binh Hoài Nam Vương giao cho Thời Sênh trong hoàng thất có tên là Hổ Vệ.

Thế nhưng bên ngoài còn có một cái tên khác, gọi là Quỷ Tướng. Bởi vì họ xuất quỷ nhập thần nên có cái tên đó. Họ từng là cơn ác mộng của không ít người. Chính bởi vì Quỷ Tướng, cho nên các nước mạnh đó mới không dám tùy tiện tấn công Phượng Loan Quốc.

Sự tồn tại của Quỷ Tướng chỉ có một số đối thủ từng giao đấu với họ

hoặc các thành viên hoàng thất mới biết rõ Phượng Loan Quốc có một đội kỳ binh như vậy, nhưng họ cũng đã biết đủ rồi, không ai muốn đối đầu với Quỷ Tướng.

Năm xưa Nữ hoàng vì muốn để cho Quỷ Tướng có một lý do biến mất hợp lý, cho nên đã cố tình sắp xếp cho Quỷ Tướng "toàn quân diệt vong" trên chiến trường.

Thời Sênh cảm thấy những người này thực sự là bó tay bó chân, rõ ràng là có thứ đồ tốt như vậy lại không thèm dùng, cứ muốn dùng cái gì mà âm mưu quỷ kế. Muốn bảo tồn thực lực không muốn hy sinh người, nhưng tính ra như vậy số người hy sinh còn nhiều hơn cả số lượng hy sinh nếu cứng rắn đối đầu.

"Bảo bối đến đây." Thời Sênh giơ tay về phía Trầm Bắc. Trầm Bắc liếc nhìn đám đại thần đang hiên ngang đứng đó, đặt tay lên tay Thời Sênh, đứng lên chỗ cao.

"Bệ hạ..."

Thời Sênh chỉ đáp lại hắn một nụ cười thật tươi.

Trầm Bắc thở dài, đón lấy một lá cờ nhỏ trong tay Linh Di. Hắn giơ cao lá cờ nhỏ lên, vẫy lên trong không trung, lá cờ đỏ nổi bật, giống như ngọn lửa đang hừng hực cháy.

"Phịch!" Đạn tín hiệu đã theo lá cờ bắn lên không trung.

"Xông lên!"

"Xông lên!"

Bốn phương tám hướng nổi lên tiếng kêu xung phong, người phía

dưới thành đều hoảng hốt nhìn bốn phía xung quanh, họ đã bị bao vây rồi...

Trong cơn hỗn loạn, Nguyệt Như Lưu mới quay mạnh đầu lại, chẳng trách cô ta cảm thấy có điều gì không ổn. Đám người đó cố tình dụ cô ta rơi vào bẫy. Tiện Dương kia cố tình thả cho cô ta vào đây!!

Thời Sênh trên thành lầu còn đang làm màu, “Nhìn đi, đây là giang sơn trẫm đã đánh về cho chàng.”

Trầm Bắc trầm mặc, “Núi thây biển máu sao?”

Thời Sênh cười khẽ, giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Trầm Bắc, “Không có vương tọa nào lại không dùng núi thây biển máu để xây lên cả.”

“Ta không thích.”

“Ồ.”

Trầm Bắc ôm chặt hai tay, nhấn mạnh, “Ta không thích.”

“Được, được, được, thì không thích, vậy thì về thôi.” Thời Sênh nhảy xuống, ôm Trầm Bắc xuống.

Trầm Bắc ôm lấy cổ Thời Sênh, “Bệ hạ, ta muốn rời khỏi nơi này.”

Ban đầu khi hắn tiến cung, những biểu hiện khi đó cũng có một chút ý tứ ban đầu của hắn. Hắn không muốn bước vào cái lồng vàng này, không có tự do, tất cả mọi thứ đều bị người ta nhìn thấy, không được làm gì theo ý mình.

Hắn ghét thế giới như vậy.

“Có đưa ta đi theo không?”

“... Nàng, đồng ý từ bỏ những thứ này để đi theo ta không?” Vị trí này, không phải tất cả mọi người đều có thể từ bỏ được.

“Chàng cảm thấy trong lòng ta chàng không quan trọng bằng cái ghế lạnh lẽo đó sao?” Thời Sênh như cười như không nhìn Trầm Bắc.

Có quan trọng hơn nó không?

Trầm Bắc không dám hỏi vấn đề này.

“Đừng coi thường bản thân mình như vậy.” Thời Sênh đặt hắn xuống, giơ tay ra gạt mấy sợi tóc trước trán hắn ra, “Ở trong lòng ta chàng mãi mãi là người quan trọng nhất. Nơi có chàng mới là thế giới của ta.”

Thế giới của ta, chàng là điểm bắt đầu, cũng là điểm kết thúc.

Trầm Bắc hít sâu một hơi, cánh môi khẽ mở, “Vậy, nàng có đồng ý đi cùng ta không?” Từ bỏ tất cả, đi cùng ta.

“Ta đồng ý.”

Trên mặt Trầm Bắc cuối cùng cũng lộ ra một tia cười nhẹ. Thời Sênh đưa hắn xuống thành lầu, ngoài thành vang lên từng hồi nổ mạnh.

Mơ hồ có âm thanh truyền đến xuyên qua những tiếng nổ ấy.

“Tại sao Bệ hạ lại thích ta như vậy?”

“Bởi vì chàng đẹp chứ sao.”

“Bệ hạ...”

“Bởi vì, chàng là người ta đi tìm.”

Chương 1705: Trẫm là thiên hạ (40)

Thời Sênh tạm thời chưa thể đi được. Cô còn phải xử lý đám đổ nát đó, đảm bảo Phượng Loan Quốc quốc thái dân an, hoàn thành di nguyện của nguyên chủ.

Khi Nguyệt Như Lưu bị tìm thấy đã chỉ còn lại hơi thở cuối cùng. Cô ta vừa trùng sinh không bao lâu, còn chưa hoàn toàn hòa hợp với cơ thể này, cho nên không trâu bò được như giai đoạn sau, muốn giết chết cô ta không hề khó khăn.

Nói là trùng sinh cũng không đúng cho lắm, trên thực tế là bị trùng sinh.

Trước đây, chẳng phải Trầm Bắc đã từng nói, trong số những thứ người Tuyết Quốc có thể học có di hồn thuật. Nguyệt Như Lưu chính là bị người ta di hồn vào trong cơ thể Triều Tịch.

Triều Tịch đúng là thánh nữ của Tuyết Quốc, nhưng Triều Tịch không hứng thú với chuyện của Tuyết Quốc, hơn nữa còn rất phản cảm, kết quả không cẩn thận bị chết. Vừa khéo linh hồn của Nguyệt Như Lưu rất hợp với cơ thể của Triều Tịch. Một nhóm người khác của Tuyết Quốc đã sớm nhắm vào Nguyệt Như Lưu.

Tất cả đều là âm mưu.

Thời Sênh suy nghĩ hồi lâu mới miễn cưỡng sắp xếp được câu chuyện hoàn chỉnh.

Tuyết Quốc có hai phe đều muốn mở Tuyết Quốc. Một phe trong đó là phe của nam nhân đội mũ kia. Phe của nam nhân đội mũ chỉ muốn mở đường đến Tuyết Quốc, lấy được thuốc cải tử hoàn sinh trong truyền thuyết, nhân tiện để người Tuyết Quốc trở về Tuyết Quốc.

Phe còn lại có dã tâm lớn hơn, không những muốn phục hưng Tuyết Quốc, mà còn muốn có cả thiên hạ này.

Năm xưa thiên hạ này đều là người Tuyết Quốc tặng cho, nhưng họ lại không hề biết cảm ân, ngược lại còn tiêu diệt Tuyết Quốc, đây chính là huyết hải thâm thù.

Phe họ vừa tranh cướp ngọc tỷ với đám người của nam nhân đội mũ, vừa tìm kiếm thánh nữ để chuẩn bị sẵn hai lựa chọn. Họ đã tìm thấy thánh nữ, nhưng thánh nữ lại không hề hứng thú với việc phục hưng Tuyết Quốc, thậm chí cuối cùng còn chết đi. Họ đâu thể chấp nhận được sự thật này, cho nên họ nghĩ đến di hồn thuật, tìm một linh hồn thích hợp với cơ thể thánh nữ.

Thế nên mới có kịch bản tiếp theo.

Nếu không phải là Thời Sênh đã cưỡng chế chen chân vào, thì kịch bản này thực ra cũng khá hay. Dù sao thì ngay từ đầu đã là âm mưu, nữ chính sẽ sinh tồn thế nào trong âm mưu đó?

[...] Cho nên trải qua khảo nghiệm cho thấy rằng, bất cứ âm mưu nào đối với Ký chủ nhà nó đều biến thành hổ giấy hết, chẳng có tác dụng gì hết.

Thời Sênh giết nữ chính, thu dọn tàn cuộc xong, để lại một đạo thánh chỉ, rồi rời đi cùng với ngọc tỷ giả.

Nội dung thánh chỉ là phong cho thiên tài thần đồng ấu nữ Trường

Lạc Hầu nổi tiếng trong kinh thành là nữ hoàng, phong Hoài Nam Vương làm nhiếp chính vương, phò trợ Tân nữ hoàng khi Tân hoàng chưa thành niên. Linh Di đảm nhiệm chức thừa tướng, binh quyền giao cho Hổ Vệ bảo quản, khi Tân hoàng thành niên sẽ giao lại cho Tân hoàng.

Từ trong Hoàng cung đó, cô chỉ mang theo một món đồ - Phượng quân Trầm Bắc.

Nữ hoàng từng bị đám đại thần giậm chân mắng chửi đó, lại không để ý đến bất cứ thứ gì, chỉ để ý duy nhất đến Phượng quân, ngay cả lúc ra đi cũng chỉ mang theo một mình hắn.

Tất cả mọi người đều nói trên thế giới này vinh quang sủng nịch lớn nhất cũng chỉ có thể là như vậy.

Ta nguyện vì chàng từ bỏ tất cả, nhưng duy nhất không thể từ bỏ chàng.

...

Hy Hòa năm thứ bảy, Nữ hoàng Phượng Loan Quốc đích thân chấp chính, cả nước chúc mừng, đại xá thiên hạ.

Ngay cả những trấn nhỏ xa xôi cũng có thể cảm nhận được sự vui mừng từ kinh thành, vô cùng náo nhiệt.

Trầm Bắc bưng mấy món ăn đặt lên chiếc bàn đá trong căn viện nhỏ, ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà, “Tiện Dương, ăn cơm thôi.”

Trên nóc nhà một cái đầu thò ra, liếc mắt nhìn vào trong viện, lát sau mới nhảy xuống.

Vẻ mặt Trầm Bắc ghét bỏ, “Nàng đi tắm đi đã, bẩn chết đi được.”

“Bẩn chết đi thì đã làm sao, bẩn chết thì chàng không ngủ với ta nữa hả??” Thời Sênh lườm nguýt, tức giận ngồi vào trước bàn đá, “Tối qua nếu không phải vì chàng thì bây giờ ta có phải đi sửa mái nhà không?”

“Là do nàng ra tay trước.”

Trầm Bắc kéo cô dậy đi vào trong phòng.

“Ai bảo chàng nửa đêm không ngủ làm chi.” Thời Sênh cắn răng, “Chàng cố ý khiêu khích ra, còn giả bộ vô tội cái gì chứ. Trầm Bắc, bây giờ chàng càng ngày càng tâm cơ rồi đấy.”

Trầm Bắc giơ tay cởi bỏ y phục trên người cô, thuần thục lột ra chỉ còn lại một lớp quần áo bên trong, lấy quần áo sạch từ trong tủ ra mặc cho cô, lúc này mới nói, “Thứ lỗi cho ta nhắc nhở Bệ hạ, tối qua là bởi vì nàng động chân động tay trước.”

Còn cuối cùng tại sao kẻ gặp họa lại là mái nhà thì hoàn toàn là một sự cố ngoài ý muốn.

“Động tay động chân với nam nhân của ta thì đã làm sao nào?” Thời Sênh cứng cổ cãi.

Hắn lắc đầu, ấn cô vào trong chậu nước, “Tắm cho sạch vào.”

Đại gia Thời Sênh hai tay chống nạnh, “Chàng tắm cho ta.”

Trầm Bắc: “...”

Trầm Bắc nghe lời tắm sạch sẽ cho Thời Sênh, “Ăn cơm đi, lát nữa

ta sẽ tìm người đến sửa.”

“Ta sửa được.”

“Bệ hạ, nàng chắc chắn chứ?” Trầm Bắc ngẩng đầu lên nhìn mái nhà càng lúc thủng càng to.

Tóm lại đây là sửa nhà hay là dỡ nhà đây?

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn, ánh mặt trời chiếu xuống, chói chang đến mức cô gần như không mở nổi mắt, cô trấn tĩnh mỉm cười, “Ta chuẩn bị thay mái nhà mới.”

“Bệ hạ...”

“Được rồi được rồi, lát nữa ra ngoài tìm người đến sửa.” Thời Sênh xua tay, “Ăn cơm, ăn cơm, chàng phiền muốn chết.”

Cô ra khỏi cửa nhanh như chớp. Trầm Bắc buồn cười lắc đầu, mang quần áo bẩn của cô ra ngoài, ngâm vào trong chậu gỗ, rồi mới đến bên cạnh Thời Sênh.

Thời Sênh cầm đũa còn chưa cử động, Trầm Bắc đã chan canh cho cô, “Uống canh đã rồi ăn thức ăn sau.”

“Trầm Bắc à.” Thời Sênh uống một ngụm đột nhiên ngẩng đầu lên gọi hắn.

“Sao vậy? Không ngon à?”

“Ngon lắm. Ta muốn hỏi, tối qua rốt cuộc là chàng ném thứ gì ra vậy?” Khiến cho mái nhà thủng một lỗ to như vậy.

“Không biết, cái túi đồ nàng đặt ở đầu giường, ta chưa nhìn.” Trầm Bắc nghĩ lại, “Nặng lắm đấy, nàng đựng cái gì trong đó vậy?”

Đồ ở đầu giường...

Đầu giường...

“... Vàng.”

“Nàng lấy vàng ở đâu ra?” Trầm Bắc nghi hoặc.

“Bây giờ mất rồi.” Vẻ mặt Thời Sênh không còn gì thích thú nữa, “Chàng ném đi đâu rồi?”

Trầm Bắc nhìn nóc nhà, sau đó chỉ vào một hướng, “Hình như là ném về phía đó.”

“Ăn cơm xong rồi đi tìm, ta kiếm tiền khó khăn lắm đấy, đừng có bại gia nữa.” Trong nhà có một nàng dâu bại gia phải làm sao đây!!!

“Nàng kiếm vàng ở đâu ra?”

“Cướp chứ sao.”

“Chẳng phải ta đã nói không được đi cướp nữa rồi sao?”

“Có ngốc mới không đi cướp nữa.”

“Bệ hạ...”

“Chàng có thấy phiền không hả, ăn cơm!”

“...”

Sau giờ cơm hai người đi ra phía sau nhà theo hướng vàng có thể rơi xuống tìm một vòng, nhưng không hề thấy bóng dáng vàng đâu, gần đó có một ngõ nhỏ, rất có khả năng là đã bị người ta nhặt mất rồi.

Thời Sênh không để ý lắm đến chỗ vàng đó. Ban đầu khi cô tịch thu gia sản của đám gian thần đó, kim khố nhỏ vẫn còn không ít, đủ để nuôi Trầm Bắc bại gia.

Nhưng cô không thể cứ thế lấy ra, nếu không bất cứ lúc nào Trầm Bắc cũng có thể tiêu hết sạch.

Không có vàng, chuyện tìm người về sửa nhà cũng đành phải gác lại. Thời Sênh sửa hồi lâu, càng sửa càng lớn, cuối cùng Trầm Bắc đành phải tự mình lên.

Đợi hai người làm xong thì trời đã gần tối.

“Bên ngoài sao lại náo nhiệt thế?” Thời Sênh ngồi trên mái nhà, nhìn về đường phố nhộn nhịp đèn hoa ở phía xa xa.

Trầm Bắc đặt xong viên ngói cuối cùng lên mái nhà xong, “Hôm nay là hội đèn ở đây, mọi người đều lên phố xem hoa đăng đoán câu đố rồi. Nàng muốn đi xem không?”

“Đi thôi.”

Trầm Bắc xuống trước, “Đi xuống thay quần áo.”

“Chiều nay vừa mới thay xong mà.” Chiều nay cô còn chưa làm gì, cũng không bị bẩn, thay cái gì mà thay, có thấy phiền phức không hả?

Đương nhiên là Trầm Bắc không ngại phiền phức, bắt Thời Sênh thay quần áo cho bằng được rồi mới đi.

Có một nàng dâu cứ thích bắt cô thay quần áo thì phải làm sao?

Chương 1706: Trẫm là thiên hạ (hoàn)

Trấn nhỏ này không lớn lắm, nhưng cũng rất náo nhiệt, trên phố treo đầy hoa đăng, đoàn người nối gót nhau đi.

Chủ đề hoa đăng không phải là để các đôi tình nhân gặp gỡ nhau, mà là cầu phúc.

Cầu phúc cho người nhà, cầu phúc cho bạn bè, cầu phúc cho người mình yêu thương.

“Ồ, Tiện Dương cô cũng đưa vị này nhà cô đến cầu phúc sao?” Một nữ nhân mặc quan phục đứng ở đầu phố, thấy Thời Sênh và Trầm Bắc đi đến liền hét lớn.

“Không được sao?”

“Sao lại không được chứ, nhưng cô phải nhìn cho kỹ đấy, có không ít người nhằm vào vị này nhà cô đâu đấy.” Nữ nhân nháy mắt ra hiệu với Thời Sênh, cố ý chỉ, “Đừng để hắn cô đơn.”

Thời Sênh đi về một hướng khác, không xa đó có một nữ nhân bị người ta ôm lấy, đang âm u nhìn về phía cô.

“Biết rồi.” Thời Sênh khoát tay về phía cô ta.

“Ài, đúng rồi. Đây là rượu hoa nhà ta ngâm, mùi vị cũng khá.” Nữ nhân gọi Thời Sênh lại, đưa cho cô một hũ rượu hoa nhài đã đóng gói cẩn thận, rồi lại nói, “Thôi bỏ đi, lát nữa ta sẽ qua đó đặt ở cửa

nhà cô, cô mang theo đi chơi cũng không tiện.”

“Cảm ơn.”

“Khách khí gì chứ, đến lúc đổi ca rồi, ta đi trước đây.”

Nữ nhân thay ca trực, vẫy tay cáo biệt Thời Sênh, đi về hướng nhà cô.

Thời Sênh và Trầm Bắc đi về hướng con phố náo nhiệt kia.

“Họ đi theo đến đây.” Trầm Bắc dựa sát bên tai Thời Sênh nhẹ giọng nói.

Thời Sênh cười nhạt không nói, ôm lấy hắn đi về bờ sông trong trấn.

Lúc này mặt sông đã được hoa đăng hai bên bờ phản chiếu ánh sáng sặc sỡ, mặt sông còn có hà đăng, đang chầm chậm trôi về nơi xa.

“Tiểu thư, họ đi về hướng kia.”

“Đi.”

Có mấy người lén lút đi theo sau Thời Sênh. Người xung quanh càng lúc càng ít. Người được xưng là tiểu thư phất tay với họ, mấy tên tay chân lập tức xông đến chặn trước mặt Thời Sênh.

“Vị này chẳng phải là Trầm Bắc công tử sao? Thật là trùng hợp nha!” Nữ nhân đẩy tên tay chân chặn đường ra, háo sắc nhìn Trầm Bắc đánh giá, “Chuyện lần trước ta nói Trầm Bắc công tử suy nghĩ thế nào rồi? Ta bảo đảm nếu chàng đi theo ta sẽ sống tốt hơn nhiều so với đi theo cô ta.”

“Chàng từng gặp cô ta rồi sao?”

“Lần trước khi đi mua thất xảo tô cho nàng, cô ta đến nói chuyện với ta.”

Thời Sênh chống nạnh, “Sao chàng không nói cho ta biết?” Cô hoàn toàn không biết hóa ra nàng dâu nhà mình lại từng gặp gỡ nữ nhân này.

“Nàng đánh nhau với người ta... nên ta quên mất.” Khi đó cô suýt nữa thì dỡ luôn cửa tiệm nhà người ta, hắn còn bận kéo cô đi, đâu còn nhớ đến chuyện này nữa.

“Phải nhớ bất kể lúc nào, chuyện của chàng là quan trọng nhất.”

Trầm Bắc gật đầu, tỏ ý mình biết rồi.

Nữ nhân bị hai người coi như không tồn tại, còn cưỡng chế ăn một miệng cẩu lương, thể hiện cô ta đang rất không vui, “Này, ta nói một con người tinh tế như Trầm Bắc công tử ở bên nữ nhân như cô sẽ phải chịu khổ biết bao, chi bằng cô nhường lại Trầm Bắc công tử cho ta đi, ta sẽ cho cô một món tiền lớn thì thế nào?”

“Có đi theo ta chịu khổ không?” Thời Sênh nhìn Trầm Bắc.

Trầm Bắc: “...” Tối qua hắn vừa ném đi một bao vàng to, tuy không biết bên trong có bao nhiêu nhưng chắc chắn là không hề ít.

Sự trầm mặc của Trầm Bắc khiến nữ nhân ở trước mặt cho rằng hắn không đồng ý, lập tức đắc ý, “Ngươi không cho được Trầm Bắc công tử những thứ tốt hơn, thì không nên trói buộc chàng... a...”

Nữ nhân còn chưa nói xong đã bị đá thẳng xuống sông, một giây sau lại bùm bùm mấy tiếng, mấy tên tay chân đi theo cô ta cũng đồng cam cộng khổ cùng xuống sông theo.

Thời Sênh đứng trên bờ, từ trên cao nhìn xuống người đang chới với dưới sông, “Thứ ta không cho chàng được, ngươi tưởng ngươi cho nổi được sao?”

Nữ nhân còn đang đập nước bồm bộp, đâu có tinh lực trả lời Thời Sênh.

Thời Sênh ôm Trầm Bắc đi về, tiếng bồm bộp phía sau dần nhỏ đi.

“Bệ hạ.” Trầm Bắc thở dài.

“Những kẻ nhòm ngó chàng đều đáng chết.”

Trầm Bắc nắm chặt tay Thời Sênh, giọng khàn khàn, “Bệ hạ, đừng giết người vì ta nữa.”

Gió đêm lay động mái tóc đen của hai người quấn quýt trong hư không. Thời Sênh nghiêng người đối mặt nhìn Trầm Bắc, khóe miệng cong lên ẩn chứa nụ cười, “Vui vẻ vì chàng, lo lắng vì chàng, sủng ái chàng, giết chóc vì chàng, ta vui vẻ chịu đựng tất cả.”

“Tiện Dương.” Trầm Bắc ôm Thời Sênh vào trong lòng, “Ta có tài đức gì mà lại gặp được nàng thế này.”

“Đại khái là vì kiếp trước chàng đã cứu cả hệ ngân hà đó.” Thời Sênh khẽ cười, người tốt như cô đương nhiên là phải giải cứu cả hệ ngân hà mới gặp được rồi.

Rất lâu sau Trầm Bắc mới buông Thời Sênh ra, “Chúng ta đi thả hà

đăng.”

“Ừm.”

Rất nhiều người thả hà đăng, Thời Sênh đưa Trầm Bắc đến hạ du, tìm một nơi ít người ngồi xuống. Trầm Bắc cầm hà đăng châm lửa, chầm chậm đặt vào dòng nước.

Ánh sáng nhàn nhạt của hà đăng phản chiếu gương mặt hắn, phủ lên một tầng ánh sáng ấm áp, trong đôi mắt hắn có ánh lửa nhảy nhót, từng đốm ấm áp.

Thời Sênh bưng mặt, “Chàng viết gì đó?”

Trầm Bắc đã thả hết hà đăng xuống nước, đôi mắt chớp chớp, nhẹ giọng nói: “Ta muốn nàng mãi mãi ở bên ta, cả đời này chỉ có một mình ta... đôi tay nàng không nhuộm máu tanh nữa.”

“Hơi tham đó nha.”

“Chẳng phải là nàng cho phép ta tham lam sao?”

“Chàng đúng là được đằng chân lân đằng đầu.” Thời Sênh lấy một ngọn hà đăng từ phía sau ra, “Đoán xem ta viết gì nào?”

“Ừm...” Trầm Bắc ngâm nga một tiếng, lắc đầu, “Không cần nói cho ta biết.”

Thời Sênh hôn một cái lên mặt hắn, “Chàng sợ à? Sợ ta viết không giống như chàng nghĩ?”

“Ai sợ chứ?” Trầm Bắc đẩy cô ra, “Thả hà đăng của nàng đi.”

Thời Sênh châm lửa hà đăng, đẩy vào trong dòng nước. Hà đăng lắc lư rồi hòa vào đội quân hà đăng đang bồng bềnh trên sông. Gió nhẹ khẽ thổi qua, hà đăng chầm chậm chuyển hướng, dấu tích chữ viết ngoáy bên trên hiện lên, mơ hồ có thể nhận ra được mấy chữ “Kiếp này không phụ, kiếp sau vĩnh hằng“.

“Bảo bối, còn nhớ những gì chàng từng nói không?”

Trầm Bắc vừa nghe cô gọi mình là bảo bối thì trong lòng bỗng lộp bộp một cái, bình thường cô sẽ không gọi hắn như vậy, hoặc là tức giận, hoặc là...

“Ta đã nói gì?” Trầm Bắc đi từ từ về phía sau.

“Khi chúng ta mới gặp nhau, chàng nói tuyệt đối sẽ không thích ta.” Thời Sênh kéo hắn lại, “Vậy bây giờ tính là gì nhỉ, bảo bối?”

“Ta đã nói thế à?” Trầm Bắc giả bộ mất trí nhớ, “Chắc chắn là nàng nhớ nhầm rồi, ta đâu có nói thế.”

Thời Sênh giơ tay ra cù hắn, “Chàng chắc chắn chứ?”

“Ta không nói thật mà, không có mà. Tiện Dương... đừng, nhột... đừng mà! Đúng là ta nói, là ta nói, nàng đừng cù nữa.”

Trầm Bắc sợ nhột, cười đến mức nằm rạp trên thảm cỏ thở gấp.

Phía trước bỗng nhiên tối sầm lại, gương mặt quen thuộc phóng to trong mắt hắn. Cảm giác mềm mại trên bờ môi khiến cơ thể hắn run rẩy. Lông mi Trầm Bắc run lên, đôi mắt vô thức nhắm lại, để mặc cho người trên thân yêu cầu.

Gió đêm nhè nhẹ, ký ức mơ hồ tung bay dần trở nên rõ nét, một

đường nối liền xâu chuỗi những cảnh tượng riêng lẻ đó lại.

Hắn giơ tay ôm chặt lấy người trên thân mình, xoay mình một cái đè nàng xuống dưới thân mình, biến bị động thành chủ động.

“Ê này này kể cho chàng nghe, tối qua ta nhặt được một bao vàng đấy, từ trên trời rơi xuống, suýt nữa thì đập ra sưng đầu lên luôn. Đúng là món hời từ trên trời rơi xuống thật đấy ha ha ha ha.”

“Có thật không vậy?”

“Đương nhiên là thật rồi, ta lừa chàng làm gì chứ...”

Thời Sênh và Trầm Bắc cùng ngẩng đầu lên nhìn về hướng hai người vừa đi qua.

Vàng của họ!

...

Thời Sênh sống ở vị diện này không lâu lắm, độc trong cơ thể cô vẫn chưa được giải hết. Tên nam nhân đội mũ đó đến lúc chết cũng không nói cho cô biết thuốc giải ở đâu.

Trầm Bắc biết nguyên nhân Thời Sênh không đi tìm thuốc giải. Cô không muốn ở vị diện này lâu như vậy, nhưng cũng muốn ở bên hắn thêm một thời gian.

Sau khi cô chết hắn cũng đi theo, chỉ để lại căn viện nhỏ hai người họ từng ở.

Thỉnh thoảng ở cửa viện sẽ có một hũ rượu hoa nhài, đặt cô độc ở đó.

Chương 1707: Cơn giận của thần biển (1)

Tất cả mọi người đều biết cái đuôi của Daisy có bảy màu.

*

“Giết con quái vật đó, mau giết con quái vật đó.”

“Giết bọn chúng.”

“Giết…”

“Tỉnh lại, mau tỉnh lại đi…”

Thời Sênh cảm giác thân thể của mình bị ai đó không ngừng đẩy đi. Bên tai cô có tiếng sóng biển, còn có tiếng chim hải âu. Gió mang theo mùi tanh nồng lướt qua cánh mũi. Da dẻ khô tới mức muốn nứt ra, cổ họng cũng như sắp bốc khói không có một chút nước nào.

“Tỉnh lại đi!”

Tầm mắt Thời Sênh hơi mơ hồ, một hồi lâu sau mới mở ra được. Lọt vào tầm mắt cô là một cô gái tóc vàng, trên người mặc vải thô bình thường nhưng kiểu dáng nửa giống phương Tây, nửa giống phương Đông…

Gương mặt nhỏ nhắn của cô gái tóc vàng đó đỏ bừng bừng. Thấy Thời Sênh tỉnh lại, cô gái thở phào nhẹ nhõm, giơ ngón trỏ lên đặt trên môi, hạ giọng nói: “Đừng lên tiếng, sẽ bị phát hiện ra đấy.”

Thời Sênh nhíu mày, cơ thể không ngừng nóng lên, làn da như sắp nứt ra tới nơi, thật khát…

Cô gái tóc vàng dường như nhận ra cô cần cái gì nên nhanh chóng nhìn xung quanh, tìm được trong đống tạp vật một cái thùng gỗ rồi múc một ít nước ở trong đó ra cho Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn cô ta một cái. Cô gái tóc vàng để lộ ra nụ cười vô hại, “Tôi sẽ không làm cô bị thương.”

Thời Sênh không hiểu nổi nhưng vẫn tiếp nhận ý tốt của cô gái tóc vàng, uống hết nước trong ca. Ngần này nước hoàn toàn không đủ giải tỏa cơn khát của Thời Sênh, giờ cô chỉ muốn tìm một nơi có nước để nhảy xuống.

“Mau tìm đi, không được để cô ta trốn mất.” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng quát lớn rồi có tiếng bước chân từ xa tới gần.

Vẻ mặt của cô gái tóc vàng biến đổi, không màng ba bảy hai mốt gì mà dùng toàn bộ những đồ linh tinh bên cạnh chất hết tới trước mặt Thời Sênh.

“Cô tuyệt đối không được lên tiếng đâu nhé, tôi ra ngoài dẫn bọn họ rời đi.” Cô gái tóc vàng nói với Thời Sênh rồi khom lưng đi ra ngoài. Lúc này Thời Sênh mới nhận ra đây là một không gian rất chật chội, mặt đất vừa bẩn vừa ẩm ướt, điểm đáng khen duy nhất là ánh sáng ở đây cũng không đến nỗi nào.

Nhưng ánh sáng như thế lại càng làm Thời Sênh khó chịu hơn.

“Không nhìn thấy, tôi vừa ở bên trong ra mà…” Bên ngoài có âm thanh đứt quãng truyền ra, tiếng bước chân lòng vòng ngoài cửa một

hồi, dường như đang định tiến vào.

“A! Đó là gì thế… Ở bên kia kìa…” Cô gái tóc vàng hét lên, ngăn tiếng bước chân định tiến vào đây thành công. Ngay sau đó, tiếng bước chân liền đuổi về một hướng.

Cô gái tóc vàng mãi không quay vào, bên ngoài lại khôi phục yên tĩnh, chỉ còn tiếng kêu gọi mơ hồ từ xa truyền về “giết bọn họ”.

Thời Sênh lấy nước từ trong không gian ra, uống liền mấy chai mới cảm thấy đỡ một chút.

Cô chống thân mình ngồi dậy nhưng lại phát hiện ra mình hoàn toàn không mặc quần áo gì, trên người chỉ đắp một cái váy rách, miễn cưỡng che đi thân thể.

Mẹ!

Đây là tình huống gì nha?

Thời Sênh xốc váy lên nhìn xuống bên dưới, xác định không có cái gì không nên nhìn, hoàn toàn không khác gì bình thường mới thở phào nhẹ nhõm. Mẹ kiếp, nếu thân thể này mà bị người ta làm gì đó rồi thì cô sẽ lập tức tự sát đổi thế giới khác.

Khát quá!

Toàn thân dường như đang kêu gào đòi nước.

Đây là tình huống gì chứ?

Thời Sênh lấy từ trong không gian ra một bộ quần áo rồi mặc vào, sau đó thử đứng lên, nhưng chân vừa giẫm xuống sàn nhà thì cảm

giác như đao cắt lập tức ập tới. Cơn đau nhức quá bất ngờ nên Thời Sênh ngã nhào xuống, nện lên một đống cỏ khô, vẻ mặt trở nên vô cùng đần độn.

Thời Sênh: "…"

Cần lời giải thích?

Bản cô nương bị làm sao thế này?

Thời Sênh duỗi tay sờ hai chân, không có vết thương, véo cũng không đau, sau lại đau chứ?

Cô lật người rồi thử đá hai chân lên, hai chân vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lại một lần nữa chống tay lên đống lộn xộn để đứng dậy, đúng lúc hai chân tiếp xúc với mặt sàn thì lại đau, căn bản không đứng vững nổi.

Thời Sênh: "…" Đôi chân kỳ diệu quá!

Thời Sênh thụt lùi vào trong, nghiêng tai nghe động tĩnh ở bên ngoài một chút rồi bố trí lại xung quanh cho tốt. Lúc này cô mới bắt đầu tiếp nhận ký ức của nguyên chủ.

Nguyên chủ là Daisy, là nhân ngư*.

*Nhân ngư: người cá.

Đúng thế, chính là mỹ nhân ngư thân người đuôi cá trong truyền thuyết.

Tộc người cá vốn dĩ sinh hoạt ở sâu trong biển cả. Nhưng trước đó không lâu, dưới lòng biển xảy ra một cơn biến động, sóng thần làm cho nơi cư trú của nhân ngư bị hủy hoại, rất nhiều người bị thất lạc, không rõ sống chết.

Daisy cực kỳ may mắn khi ở bên mấy người cá khác. Bọn họ không biết bị đẩy tới nơi nào nên cứ bơi lung tung trong biển.

Sau đó, họ liền nhìn thấy một thứ rất lớn đang đi lại trên biển. Ở nơi bọn họ sống chưa từng thấy thứ này. Có một người cá trong số đó nhớ tới một truyền thuyết nên nói đây là thuyền của loài người.

Bọn họ tò mò nên đã bơi tới gần con thuyền đó.

Ai ngờ, bọn họ bị người trên thuyền phát hiện ra. Đám người đó dụ bọn họ tới gần thuyền rồi bắt bọn họ lên bờ.

Đám người đó treo họ lên. Có một cô người cá phản kháng liền bị bọn họ dùng lửa thiêu. Sau đó, thuyền gặp phải gió lốc, Daisy và một người cá khác nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng bọn họ ở cách mép thuyền quá xa nên chỉ có thể chạy vào bên trong.

Người cá kia bị tách khỏi Daisy. Daisy gặp phải mấy thuyền viên. Đúng lúc cô tưởng rằng sẽ bị bắt lấy thì lại bị người ta kéo vào trong một căn phòng chứa đồ linh tinh.

Cô quá mệt mỏi, thân thể rời khỏi mặt nước quá lâu, hai chân đã chạy trong một thời gian rất dài nên đau tới mức khiến cô không thể chống đỡ được nữa, cứ thế lâm vào hôn mê.

Rõ ràng, Daisy đã không chống đỡ được nên chết đi.

Người cá không thể rời khỏi mặt nước quá lâu, chỉ có thể chờ chết.

Bọn họ bị treo ở trên thuyền lâu như thế, lại liều mạng chạy trốn, chuyện Daisy tử vong đã gần như là trời định rồi.

Di nguyện của Daisy là báo thù những người trên thuyền, lại trợ giúp tộc người cá quay về nơi ở cũ.

Bọn họ vốn chẳng làm gì, con người lại muốn đẩy họ vào chỗ chết.

Thời Sênh phiền muộn nhìn xuống đôi chân mình. Mẹ nó, sao cô lại không có chân chứ?

Không có chân…

Không có chân…

Lật bàn! Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh còn chưa kịp móc kiếm ra thì cô gái tóc vàng ban nãy lại từ ngoài tiến vào, trong tay còn xách một thùng nước lớn. Thấy Thời Sênh đã mặt một bộ quần áo cổ quái thì hơi sửng sốt một chút.

Cô ta chưa từng thấy quần áo như thế này bao giờ, nhưng nhìn chất liệu thì có thể thấy là rất thoải mái nha.

Cô gái tóc vàng không hỏi Thời Sênh quần áo lấy ở đâu ra, hiển nhiên cô ta biết Thời Sênh là gì nên tự nhiên cho rằng đó là kỹ năng đặc thù của người cá.

“Tôi biết cô cần nước nhưng giờ tôi chỉ có thể mang cho cô ngần này thôi. Chờ tôi tìm được cơ hội sẽ thả cô đi. Bây giờ bọn chúng đều

đang tìm cô ở bên ngoài.”

Cô gái tóc vàng đặt nước xuống trước mặt Thời Sênh, nhìn cô với ánh mắt chờ mong.

Thời Sênh nhìn hai chân của mình, lại nhìn thùng nước với vẻ ghét bỏ.

Cho trẫm cái thùng to hơn đi!

Cái thùng bé như này còn chẳng đủ cho ông quẫy cái đuôi, quá khói coi!

Nhưng mà hai chân của cô lại không chịu khống chế mà tiến vào trong thùng nước. Chân vừa đụng vào nước thì lập tức biến thành đuôi cá, vỗ “rầm” một tiếng lên thùng gỗ.

Đuôi cá đè kín cái thùng gỗ, chỉ để lộ ra mấy mảnh gỗ đã gãy rời.

Thời Sênh: “…”

Cô gái tóc vàng: “…”

Thời Sênh cúi đầu nhìn đuôi cá của mình, toàn thân màu xanh thẳm như biển cả, vảy cá cực kỳ chỉnh tề, mỗi một mảnh vảy đều có kích thước tương đương nhau. Dưới ánh sáng chiếu vào, nó ánh lên vẻ mỹ lệ hơn người, càng tiến xuống lại càng đặc biệt, nhất là cái đuôi… còn là bảy màu.

Bảy màu!

Thật sự là bảy màu sắc đỏ, da cam, vàng, lục, lam, chàm, tím như cầu vồng!

Có ai tới giải thích cho bản cô nương giùm cái coi, tại sao người cá lại có cái đuôi bảy màu như này chứ?

Chương 1708: Cơn giận của thần biển (2)

Cô gái tóc vàng cũng rất hiếu kỳ với cái đuôi của Thời Sênh, cũng cúi đầu xuống quan sát: “Tại sao cái đuôi của cô không giống đuôi của bọn họ thế?”

Đuôi của những người khác đều chỉ có một màu, bên trên có màu gì thì bên dưới sẽ có màu ấy, còn cô gái này lại có tới bảy màu.

Nói thật, hoàn toàn chẳng phù hợp với nhan sắc bên trên, ngược lại còn có điểm quái dị.

“Ta nhuộm.” Thời Sênh đáp với vẻ trấn định.

Cái này quả đúng là nguyên chủ nhuộm thật. Sâu trong đáy biển có một loại hoa, hoa này có rất nhiều màu, dùng nước ép từ cánh hoa đó có thể nhuộm ra đủ mọi màu sắc, dù ở trong nước màu nhuộm cũng không bị phai. Người cá thích dùng loại hoa này để nhuộm tóc, có cũng người cá dùng nó để nhuộm đuôi thành màu sắc khác.

Dù sao tác dụng của hoa này cũng chính là để nhuộm.

Nhưng muốn tẩy đi thì phải dùng lá của cây hoa này mới tẩy được.

Vốn dĩ nguyên chủ muốn thử xem màu nào đẹp nên nhuộm tất cả các màu lên, chọn màu xong rồi sẽ tẩy những màu còn lại đi. Ai ngờ còn chưa kịp làm thì sóng thần đã tới.

“Nhuộm ư?” Cô gái tóc vàng giật mình, cảm thấy thẩm mỹ của mấy

cô người cá này thật kỳ quái: “Tôi có thể sờ thử không?”

Thời Sênh hất cái đuôi sang bên cạnh, vẻ mặt như in to hai chữ “không cho”.

Mẹ nó, đây là chân của cô đó, còn là chân trần nữa chứ, sao có thể tùy tiện cho người ta sờ được.

“Suỵt suỵt, tôi không sờ, cô nhỏ tiếng một chút.” Cô gái tóc vàng bị động tĩnh của Thời Sênh dọa cho sợ. Cô ta bò tới bên cạnh, nhìn ra bên ngoài qua khe hở, không thấy có người đi lại mới thả lỏng tâm tình.

Cô ta xách váy đứng lên: “Tôi phải đi làm việc đây, chút nữa tôi sẽ lại mang nước cho cô, sẽ cố gắng mang nhiều hơn một chút.”

Thời Sênh nhìn cô gái tóc vàng rời đi rồi đong đưa cái đuôi hai cái. Cô gái tóc vàng thò đầu vào, nôn nóng nhắc nhở: “Cô đừng tạo ra âm thanh lớn như thế, sẽ bị phát hiện đấy.”

Cái đuôi đang phe phẩy của Thời Sênh hơi dừng lại, cực kỳ vênh váo và cao lãnh tỏ vẻ ông đây biết rồi.

Bên ngoài dường như có người tới. Cô gái tóc vàng dặn dò thêm hai câu rồi lại dùng đồ đạc linh tinh che đậy lên, sau đó mới vội vã rời đi.

Thời Sênh duỗi tay sờ đuôi cá, không giống cá có vảy bình thường, rất bóng, cũng không có cảm giác giác nhớt nhớt.

Vuốt rất thoải mái.

… Sờ nhiều thêm tí.

Đời này cũng thật đáng giá, bay trên trời, chạy trên mặt đất, giờ còn bơi trong biển, chưa có loài cầm thú nào mà bản cô nương chưa từng làm.

Thời tiết khô ráo nên nước nhanh chóng bốc hơi mất. Thời Sênh lại một lần nữa cảm thấy da như muốn nứt toác. Cô lục lọi trong không gian nửa ngày mới tìm được một đồ vật lớn có thể chứa được nhiều nước.

Hình như thứ này dùng để nấu kim loại.

Kệ nó, dù sao cũng sắp chết rồi còn quan tâm cái quái gì nữa.

[…] Người của Liên minh mà biết cô lấy cái này làm thùng tắm thì sẽ lái phi thuyền tới liều mạng với cô.

Thời Sênh đổ hết nửa số nước khoáng trong không gian vào đó mà cái thùng sắt mới chỉ đầy được một nửa. Cô chống thân mình rồi nhảy vào trong.

Mặt nước có thể miễn cưỡng ngập cái đuôi của cô, đáng tiếc đuôi không thể nhúc nhích được. Thời Sênh chỉ có thể nhẫn nhịn ngồi trong đó chờ thân thể dần hồi phục lại.

Người cá không có năng lực đặc biệt gì, lực tấn công cũng không mạnh lắm, ngoại trừ cái đuôi có thể tùy tiện bơi trong biển ra thì chẳng khác nào một người bình thường trên đất liền.

Lúc tắm, Thời Sênh mạnh mẽ lục tìm thông tin của thế giới này từ chỗ Nhị Cẩu Tử mới miễn cưỡng nắm được một chút tin tức.

Thế giới này giống như lẫn lộn giữa Đông phương và Tây phương, kiểu như ranh giới giữa hai phương này đã bị đánh vỡ vậy, thật kỳ

quái.

Câu chuyện này xoay quanh hai nhân vật chính là Clarissa và Mona. Thú vị nhất là nữ chính không phải người tốt mà là một phù thủy vô cùng tà ác.

Như thế hỏi ngươi có sợ không?

Như thế hỏi ngươi có thấy vui không?

Còn có người ác hơn cả bản cô nương đây, để bản cô nương tới đi!

Được rồi, sao nữ chính có thể tà ác như thế chứ?

Trên thực tế, giả thiết của nữ chính là linh hồn sinh đôi, phù thủy kia cũng ở trong cơ thể của cô ta.

Bóng tối buông xuống thì phù thủy sẽ khống chế thân thể nữ chính. Khi mặt trời lên thì phù thủy sẽ lâm vào ngủ say, không thể sử dụng thân thể của nữ chính, đổi thành Clarissa chân chính.

Mà chuyện xưa của nam nữ chính cũng bắt đầu từ chính con thuyền này.

Thời Sênh tính toán phải làm thế nào để đi ra xử lý đám người ngoài đó, giờ vấn đề của cô là đi lại, không thể để người nâng cái thùng này lên đi đánh nhau được đúng không? Giải thiết này bảo cô phải đi vênh váo như thế nào đây, lật bàn!

Bay?

Mẹ kiếp, bản cô nương làm gì có cánh đâu cơ chứ.

Ngồi lên thiết kiếm, vậy lấy gì chém người đây?

Không đúng…

Cô có thể ném nổ mà…

[…] Ký chủ, bình tĩnh chút nào! Cô làm ra động tĩnh lớn như thế, không sợ Linh sẽ chú ý sao?

“Sợ gì chứ, giặc tới thì đánh, nước dâng nâng nền.” Ngươi có kế Trương Lương, ta có thang vượt tường, xem ai tốt hơn.

Hiện tại Thời Sênh không muốn đi ra ngoài. Thời tiết bên ngoài quá nóng, da cô mà xuất hiện trong không khí oi bức này thì chẳng khác nào dán lên miếng sắt nung bỏng cả, nổ tung mà chết mất.

Âm thanh bên ngoài lúc đầu vẫn thỉnh thoảng vang lên nhưng đã rất yếu, sau đó thì hoàn toàn không nghe thấy gì nữa.

Thời Sênh lại nằm thấp xuống thêm một chút nữa, cả người đều dán xuống đáy thùng sắt. Cảm giác lạnh lẽo thoải mái truyền khắp chân và tay giống như một người trong cơn cực khát gặp được ốc đảo.

Giải thoát, giải thoát rồi!

Cô ở trong nước hoàn toàn không có cảm giác không thở được, há miệng hô hấp cũng như trên đất bằng. Dù sao thì người cá cũng vốn thuộc về thế giới dưới nước.

A a a!

Ông đây không phải cá!

[Người cá cao hơn cá không ít cấp bậc đâu. Trong truyền thuyết cổ xưa thì người cá thuộc về hệ yêu. Ký chủ không cần so sánh người cá với cá bình thường.]

“Vậy là không phải cá à?” Thời Sênh bày tỏ sự ghét bỏ.

Nói cao lớn như thế nhưng huỵch toẹt thẳng ra thì chẳng phải là cá thì là gì, rời khỏi nước liền thành cá khô luôn!

[…] Ký chủ đần độn.

“Nhị Cẩu Tử, mi trâu nha, còn dám mắng ông.”

[Mắng thì sao chứ, cô có thể tháo tôi ra chắc?] Hệ thống chạy như điên trên đường tìm chết ra vẻ nó không muốn dừng lại. Nó cũng cần nơi phát tiết. Nếu cứ tiếp tục nhẫn nhịn thì nó sẽ chết máy mất.

Thời Sênh ngoi lên từ trong nước, bọt nước chảy xuống theo tóc cô. Lúc này cô mới chú ý tóc mình cũng là màu lam.

May mắn là không bị nguyên chủ nhuộm thành bảy màu…

Thời Sênh cuốn tóc lên rồi bò tới bên cạnh, lúc này mới trả lời Nhị Cẩu Tử: “Không thể nha, nhưng ta có thể làm ngươi nhìn thấy một số thứ khác.”

[Cái gì?] Đột nhiên thấy thấp thỏm, cứ có cảm giác tiếp theo sẽ xảy ra chuyện không hay ho gì.

Hệ thống nhìn Thời Sênh lấy ra chiếc máy tính bảng loại mới rồi nhấp loạn lên đó một trận.

Giây tiếp theo, Hệ thống liền nghe được thanh âm ư ư a a. Thứ mà

nó nhìn thấy cũng là những hình ảnh không thể miêu tả, còn là loại 360 độ không góc chết.

[…] Chủ nhân ơiiiiii, Ký chủ phát rồ lên cho tôi xem phim 18+ rồi. Nó vẫn là trẻ con, hành vi như này phải bị nghiêm trị.

…

Cô gái tóc vàng nhanh chóng quay lại, lần này xách theo một xô đầy nước, nhưng khi nhìn thấy Thời Sênh ở trong một thùng sắt xa hoa thì không khỏi sửng sốt. Sao mỗi lần quay lại đều nhìn thấy đồ vật chưa từng thấy lần nào thế? Tộc người cá đúng là rất thần kỳ nha.

Cô gái tóc vàng tới gần bồn sắt rồi cúi người nhìn vào trong. Thời Sênh đang nằm bên dưới nhắm mắt dưỡng thần.

Cô gái tóc vàng cẩn thận mở miệng: “Cái này của cô… ở đâu ra thế?”

Trên thuyền có thứ này sao? Sao cô ta chưa từng nhìn thấy nhỉ? Không đúng, cô ấy lấy ở đâu ra thứ này chứ?

Chương 1709: Cơn giận của thần biển (3)

Thời Sênh nhổm dậy khỏi thùng sắt, đảo mắt nhìn ra bên ngoài. Trời sắp tối, nhiệt độ cũng đang dần giảm xuống, không làm người ta khó chịu như trước nữa.

“Tôi tìm thấy ở đây.” Thời Sênh trả lời một tiếng cho có lệ rồi bò ra khỏi thùng sắt. Đuôi cá vừa rời khỏi mặt nước liền tự động hóa thành hai chân. Đôi chân mảnh khảnh lộ ra trong không khí. Cô gái tóc vàng còn chưa nhìn thấy rõ thì đôi chân đã được vải dệt mềm mại che kín.

Cô gái tóc vàng nhìn khắp xung quanh, nơi này toàn là đồ linh tinh. Bên trong có những gì cô ta cũng chẳng rõ ràng lắm, nên rốt cuộc thứ này ở đâu ra thì cô ta chẳng biết được. Nhưng cô gái này chưa từng rời khỏi đây, chắc là tìm được ở đây thật rồi.

“Vậy cô lấy nước ở đâu ra?”

“Tôi chính là người cá, có thể khống chế nước cũng là chuyện bình thường thôi mà.” Thời Sênh tiếp tục nói lung tung. Bình thường người cá không thể khống chế được nước. Nghe nói tộc trưởng tộc người cá thì có thể. Nhưng nguyên chủ chỉ là một người cá bé nhỏ, căn bản chưa gặp tộc trưởng bao giờ nên chuyện này có thật hay không thì cô cũng không rõ ràng cho lắm.

Cô gái tóc vàng rất tin lời Thời Sênh. Cô ta buông thùng nước xuống, lấy ra từ trong người hai cái giống như bánh mì: “Cô có ăn cái này không?”

“Không đói.” Đúng là Thời Sênh không cảm thấy đói. Người cá tìm thức ăn trong biển không hề khó khăn nên mỗi lần đều ăn rất no, có như thế mới không mất thời gian cả ngày đi vồ mồi.

Cô gái tóc vàng thẹn thùng thu đồ ăn lại, “Tôi cũng không biết các cô ăn gì nữa…”

“Tên cô là gì?” Thời Sênh ngồi trên mép thùng sắt, thắt lại đai lưng rồi nghiêng đầu nhìn cô gái tóc vàng.

Cô gái tóc vàng nhìn vào đôi mắt màu xanh lam thì không khỏi chấn động, có cảm giác như linh hồn bị đánh trúng vậy, thật sự muốn trầm luân vào trong đôi mắt xanh thẳm đó.

Cô ấy thật đẹp!

Đẹp hơn bất kỳ ai mà cô ta từng gặp.

“Tôi, tôi là Cynthia.” Cô gái tóc vàng đỏ mặt đáp.

“Tên nghe rất êm tai.” Thời Sênh khua chân, chờ bên ngoài tối hơn rồi mới nhảy xuống, “Cô biết thuyền cứu sinh ở chỗ nào không?”

Cynthia gật đầu: “Biết, cô… hỏi cái này để làm gì?”

Cô muốn chạy trốn thì chẳng phải chỉ cần nhảy vào trong nước là được rồi sao?

“Bây giờ tới chỗ thuyền cứu sinh đi, rời khỏi con thuyền này.”

“Tại sao?” Cynthia nhìn người cá đẹp tới mức khó tin ở trước mặt mình, vẻ mặt hoang mang.

Thời Sênh nở một nụ cười ác liệt: “Bởi vì, con thuyền này sẽ chìm.”

Cynthia trừng mắt: “Cô muốn báo thù sao? Không được, cô không thể đi lại trên thuyền, cô sẽ bị bọn họ bắt đấy. Bọn họ sẽ treo lên cô giống như trước đây, cô sẽ chết như những người cá khác.”

Thời Sênh nhìn Cynthia với ánh mắt quái dị: “Cô là con người thì nên bênh vực con người mới đúng, tại sao lại bênh vực tôi?”

Phản ứng đầu tiên của cô ta lại là nhắc cô không thể đi lại trên thuyền.

Còn dám chứa chấp người cá, đây là chuyện mà một người bình thường có thể làm được sao?

Ở thế giới này, người cá trong truyền thuyết của loài người là một sinh vật cực kỳ hung tàn, thường xuyên dụ dỗ các thủy thủ trên thuyền rồi ăn thịt họ.

Mặt Cynthia lộ ra vẻ chua xót, “Đám người trên thuyền này có ai là người tốt đâu. Tôi cũng bị bắt cóc tới đây.”

Cynthia không nhớ rõ mình là người nơi nào vì cô ta bị bắt đi từ lúc còn rất nhỏ. Lúc đó người trên thuyền này buôn bán người nên vốn dĩ cô ta cũng bị bán đi. Nhưng lúc đó vì trốn vào một góc nên đến tận khi giao dịch kết thúc, cô ta mới bị người ta phát hiện ra.

Khi ấy, cô ta cải trang như một thằng nhóc nên bị người ta ném lên thuyền này, chuẩn bị lần sau sẽ bán.

Nhờ sự nỗ lực làm việc của cô ta, có lẽ bọn họ cảm thấy cô ta có thể dùng được, lại biết nghe lời nên sau đó cũng chẳng ai nhắc tới việc bán cô ta đi nữa. Cô ta được giữ lại trên thuyền, thường ngày làm

việc quét tước và nấu nướng.

Về sau, cô ta bị phát hiện là con gái, nhưng những người kia cảm thấy cô ta đã ở trên thuyền lâu như thế, dù nuôi một con chó thì cũng thấy có chút cảm tình, tính ra đến giờ cũng đã được bảy, tám năm rồi. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều lênh đênh trên biển, dù có cập cảng thì cô ta cũng không được xuống tàu…

“Cô mới hơn mười tuổi thôi à?” Thời Sênh kinh ngạc.

“Không giống sao?” Cả ngày cô ta làm không hết việc, hầu hạ không hết người, sao có thể giống một thiếu nữ chứ.

“Đúng là chẳng giống.” Thời Sênh thành thật gật đầu.

Cynthia tuy biết đó là sự thật nhưng trong lòng vẫn thấy rất khó chịu.

“Quá cao!” Cynthia cao cũng ngang ngửa nguyên chủ. Nguyên chủ đã có chiều cao của người trưởng thành trong khi Cynthia vẫn còn chưa thành niên.

Cứ như thế thì tới lúc trưởng thành sẽ thành người khổng lồ luôn à?

Người cá cũng có, nói không chừng người khổng lồ cũng có luôn ấy nhỉ?

Cynthia tưởng Thời Sênh nói về khuôn mặt của mình, ai ngờ cô lại nhắc tới chiều cao, gương mặt hơi thô ráp hiện lên vẻ thẹn thùng: “Mấy năm nay tôi lớn rất nhanh… nên mới cao như thế.”

Thời Sênh gật đầu, có người chỉ cao lên trong vòng hai năm sau đó không bao giờ cao thêm được nữa.

Cynthia nhìn Thời Sênh rồi lại trả lời vấn đề ban đầu kia: “Tôi từng được người cá cứu. Lần đó thuyền gặp phải bão gió, nếu không có người cá cứu thì tôi đã sớm chết rồi. Tôi biết cô vô tội, bọn họ lại đối xử tàn nhẫn với cô như thế. Tôi không dám lên boong tàu, may là lúc cô chạy trốn lại gặp được tôi. Tôi không thể cứu những người cá khác nhưng có thể giúp cô, tôi nhất định sẽ cứu cô.”

Thời Sênh nhướng mày, cô bé này còn trải qua kỳ ngộ như thế cơ à?

“Trời tối rồi.” Thời Sênh nhìn qua khe hở ra bên ngoài, trời bên ngoài đã tối đen rồi, “Cô đi lấy thuyền cứu sinh đi, cho cô nửa giờ.”

Rồi ông đây sẽ ném nổ con thuyền này.

Hưng phấn thật!

[…] Có bệnh, quả nhiên Ký chủ biết đây là thế giới giả thuyết nên sẽ làm xằng làm bậy.

Thế giới hiện thực tuy rằng cũng sẽ làm xằng làm bậy nhưng rốt cuộc vẫn có điểm cố kỵ.

Chủ nhân, biện pháp của ngài vô dụng rồi! Ký chủ là người mà ngài có thể lừa nổi sao? Ngay từ đầu người ta đã không tin tưởng ngài rồi. Chủ nhân đần độn làm hại bản Hệ thống rồi.

Cynthia nhìn Thời Sênh với vẻ không biết phải làm sao.

Trên người cô ấy có khí thế khiến người ta không dám phản bác, loại khí thế này ngay cả thuyền trưởng của cô ta cũng không có được.

Cynthia chần chừ trong giây lát rồi nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, dịch mông ngồi lên thiết kiếm rồi thu cái thùng sắt vào trong không gian.

Đợi trong phòng chứa đồ thêm nửa giờ Thời Sênh mới lao ra khỏi đó, trực tiếp bay lên chỗ cao nhất của con thuyền.

Người phía dưới còn chưa biết thứ gì vừa bay lên thì đã có tiếng nổ mạnh vang lên từ một bên sườn thuyền, toàn bộ thân thuyền bị nổ nghiêng đi, ánh lửa phóng lên cao.

“A!”

“Có kẻ địch!”

Từ trong khoang thuyền có không ít người lao ra, có người cầm súng chĩa xuống mặt biển nhưng trên mặt biển gió êm sóng lặng, hoàn toàn không thấy một bóng ma nào chứ đừng nói là kẻ địch.

Có người đần mặt ra nhìn lửa lớn đang cháy hừng hực.

Thời Sênh ngồi ở trên cao, ánh mắt nhìn xuống bên dưới boong thuyền. Ở đó có treo mấy người cá, cái đuôi dài quét xuống đất lay động theo sự tròng trành của con thuyền nhìn vô cùng thê lương.

Người cá chết rồi thì dù ở trên bờ, cái đuôi cũng sẽ khôi phục lại.

Thời Sênh hừ một tiếng, lại tiếp tục ném cầu năng lượng xuống.

“Bang bang bang bang…”

Vô số những tiếng nổ mạnh cắt xé màn đêm, ánh sáng nở rộ trên mặt biển. Một con thuyền đang yên đang lành liền chìm nghỉm chỉ trong vài cái chớp mắt, ngay cả mảnh vỡ của thuyền cũng chẳng có

bao nhiêu, chỉ có vô số tiếng kêu cầu cứu vang lên khắp trên mặt biển.

Chương 1710: Cơn giận của thần biển (4)

Thuyền nhỏ của Cynthia dập dềnh theo sóng, sắc mặt cô ta đã chuyển sang tái nhợt khi nhìn về phía mặt biển xa xa. Tiếng nổ mạnh ở bên kia liên tục một hồi rồi im hẳn, con thuyền lớn cũng chẳng còn thấy đâu nữa, chỉ có tiếng gào khóc cầu cứu vang trời.

Cái này… một người có thể làm được sao?

Không đúng, cô ấy không phải người, cô ấy là người cá, là yêu quái của biển.

Thân thể Cynthia cứng đờ trong mấy phút, sâu trong lòng bốc lên một niềm vui mừng, rốt cuộc cô ta cũng rời khỏi con thuyền kia, không cần phải ngày ngày đối mặt với đám đàn ông cao lớn và thô kệch đó nữa, cũng không cần phải đối mặt với đám đàn ông suốt ngày nhìn cô ta bằng ánh mắt thèm thuồng và động tay động chân không kiêng nể gì nữa.

Rốt cuộc cô ta cũng tự do rồi!

Nhưng Cynthia không vui vẻ được bao lâu. Trên mặt biển bắt đầu có gió lớn, con thuyền nhỏ cứ dập dềnh lên xuống theo sóng, ở xa, một vùng mây đen nghìn nghịt đang kéo về phía này.

Có bão sắp tới…

Cảm xúc vui vẻ trong lòng Cynthia hoàn toàn bị sự sợ hãi thay thế.

Thứ người ta sợ hãi nhất khi đi biển chính là bão tố. Thuyền dù có lớn mà gặp phải gió lốc thì cơ hội sống sót cũng là rất nhỏ, càng đừng nói con thuyền cứu sinh nhỏ bé như con kiến này.

“Phù phù…”

Sóng cuộn lên, ánh sáng màu lam lóe lên trên mặt biển, một cái đầu ló ra ngay bên cạnh Cynthia: “Cô còn không đi, chờ chết à?”

Âm thanh thanh thúy như cọng rơm cứu mạng giữa bão táp, tâm tình hoảng loạn của Cynthia lập tức bình ổn lại. Cô ta nhìn về phía người đang nghé vào mép thuyền, ánh lửa mỏng manh ở phía xa hắt lên sườn mặt hoàn mỹ của cô ấy như thể có người dùng thuốc màu tỉ mẩn vẽ ra vậy, đẹp tới rung động tâm can.

Từng đốm lửa nhỏ nhảy lên trong mắt sâu thăm thẳm của cô ấy, từng cơn gió biển mang theo sự lạnh lẽo khiếp người.

Cynthia đột nhiên hơi lùi về sau. Sóng biển xốc qua thuyền nhỏ nên thân thể cô ta mất cân bằng, ngã nhào vào mạn thuyền rồi lộn người ngã xuống nước.

Nước biển lạnh như băng bao trùm lên người cô ta. Cynthia uống hai ngụm nước mới trồi lên được mặt biển, thuyền nhỏ nằm lật úp giữa cô ta và Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn cô ta bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc. Cynthia không khỏi đỏ mặt, cảm giác ban nãy cũng biến mất không còn tăm hơi, “Tôi…”

Thời Sênh lật con thuyền lại, Cynthia nhìn Thời Sênh rồi dùng cả chân và tay bò lên thuyền và nằm thở dốc một hồi. Cảm giác này còn mệt hơn việc sống qua một ngày bình thường của cô ta.

Thời Sênh bơi qua bơi lại xung quanh còn thuyền, cái kiểu bơi lội không cần tay này khá thú vị. Cynthia nhìn động tác của cô nhưng cô hoàn toàn không có bất kỳ ý tứ sẽ giúp đỡ gì.

Gió lốc càng lúc càng tới gần nên Cynthia không có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Cô ta cầm lấy mái chèo rồi bắt đầu chèo về phía không có gió lốc.

Loại thuyền nhỏ này thì có thể đi nhanh được bao nhiêu chứ? Chỉ một lát sau gió lốc đã ập tới. Trái tim Cynthia lạnh lẽo, không ngờ vừa mới được tự do thì đã phải táng thân trong biển.

Cynthia không muốn chết nên cô ta dùng toàn bộ sức lực chèo thuyền về phía trước, cũng không để ý người cá vừa rồi còn bơi lội quanh mình đã đi đâu rồi. Đến khi cô ta nhớ ra thì xung quanh chỉ còn lại có một mình.

Ngay cả người cá cũng sợ bão tố ư?

Cynthia nhìn về phía sau, chỉ cảm thấy mặt mũi tối sầm, dùng toàn bộ sức lực chèo thuyền về phía trước. Một con sóng đuổi tới ở ngay sau lưng rồi ập xuống chỗ mà con thuyền vừa đứng, sóng biển lại ào tới.

Biển rộng vừa thần bí lại vừa mạnh mẽ. Cynthia chỉ là một người bé nhỏ, dùng sức mình đấu lại với bão tố thì khác nào châu chấu đá xe đâu.

Bọt sóng màu trắng nhấn chìm con thuyền nhỏ vào trong biển. Một lần nữa Cynthia lại rơi vào nước, lốc xoáy dưới đáy biển làm người ta không thể giãy giụa, thảo nào mà người cá cũng sợ.

Rốt cuộc vẫn phải chết.

…

Trời xanh mây trắng, gió biển nhẹ thổi.

Sóng biển tràn lên bờ cát đẩy một ít sinh vật phù du trong nước lên bờ. Vô vàn những cánh hải âu vờn quanh trên bầu trời.

Mí mắt của Cynthia chậm rãi mở ra. Cô ta nhìn chằm chằm vào bầu trời xanh ngắt trên đầu rồi chớp mắt vài lần.

“Thì ra Địa ngục lại đẹp như thế.”

“Đầu bị nước vào à? Đúng là không cứu được.” Bên cạnh chợt vang lên một giọng nói quen thuộc.

Cynthia lập tức ngồi bật dậy, nhìn sang người đang ngồi ở bên cạnh. Cô ta trợn tròn mắt, buột miệng thốt lên: “Cô cũng chết rồi à?”

“…” Quả nhiên là đầu bị úng nước rồi. Thời Sênh nhếch miệng lộ ra nụ cười ác liệt: “Đúng rồi, tôi cũng đã chết.”

Cynthia cảm thấy nụ cười của Thời Sênh khá đáng sợ. Cô ta dùng hai tay ôm chặt lấy mình, giây tiếp theo siết lại, cảm thấy mình vẫn có nhiệt độ. Cynthia lại tự véo mình một cái, vẫn thấy đau như bình thường.

Cô ta nuốt nước bọt, cẩn thận quan sát Thời Sênh. Thời Sênh tưởng rằng cô ta đã nhận ra là mình còn chưa chết, ai ngờ cô ta lại thốt lên một câu: “Người chết chẳng khác gì người sống nhỉ…”

Thời Sênh: “…” Ném cô ta vào trong biển cho trẫm. Mẹ nó, cứu phải

một đứa ngốc rồi.

Thời Sênh mặc kệ cô ta, vừa nằm trên mặt cát rung chân vừa suy ngẫm về cuộc đời.

Giờ cô là cá, vậy thì Phượng Từ sẽ là gì?

Trong đầu Thời Sênh không ngừng xuất hiện hình ảnh của các sinh vật kỳ quái, sau đó không nhịn được mà rùng mình. Bản cô nương không cần Phượng Từ quái dị như thế, từ chối tiếp nhận.

Quan trọng là, phải đi đâu mới tình cờ gặp được vợ mình bây giờ?

Khoan hãy nói tới chủng loại, cứ phải gặp đã rồi mới nói tiếp được.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây thế này à? Địa ngục và thế giới mà chúng ta sống không có gì khác nhau sao?” Cynthia dùng cả tay lẫn chân bò tới bên cạnh Thời Sênh, “Tôi vẫn nghĩ Địa ngục rất đáng sợ, bên trong toàn là oan hồn và quỷ dữ...”

Cynthia chợt dừng lại vì như tỉnh ngộ ra điều gì: “Chẳng lẽ chúng ta lên Thiên đường rồi sao?”

Thời Sênh: “…” Ném cô ta vào biển cho trẫm!

“Nhất định chúng ta đã lên Thiên đường rồi, chỉ có Thiên đường mới an bình thế này. Không ngờ tôi lại có thể được lên Thiên đường blablabla…”

Cynthia càng nói càng vui sướng, bóng ma trước lúc chết đã bị niềm vui sướng khi được lên Thiên đường át mất, không còn đáng giá để nhắc tới nữa.

Thời Sênh cảm thán, có những người luôn có tư duy thật kỳ lạ.

“Cô không chết đâu.” Thời Sênh hừ một tiếng, “Đừng có nằm mơ nữa.”

Còn Thiên đường nữa chứ!

Nếu mà Thiên đường có bộ dáng này thì ai thèm tới chứ, có bị ngốc không thế?

Aizz, chắc chắn là nước vào đầu quá nhiều rồi, không chấp nhặt với bọn ngu si đần độn này.

“Không… không chết?” Vẻ mặt của Cynthia ngưng lại, một lát cô ta mới lại phản bác: “Không, không thể nào! Bão lớn như thế, sao tôi lại không chết được chứ?”

Thời Sênh: “…” Tư duy của con bé này thật sự quá kỳ kiệu!

Không chết chẳng phải là tốt rồi sao?

Dù Cynthia kháng cự thế nào thì cuối cùng vẫn phải chấp nhận sự thật rằng cô ta chưa chết, cô ta vẫn còn sống.

So với việc biết mình đã chết và được lên Thiên đường thì cảm xúc của Cynthia khi biết mình không chết lại rất mê man. Cô ta ôm lấy hai chân, đôi mắt vô thần nhìn ra ngoài xa, “Đây là đảo hoang, chúng ta cũng vẫn sẽ chết thôi.” Còn không bằng chết luôn đi.

Dù trên đảo hoang có đồ ăn, bọn họ có thể sinh sống trên này, nhưng cơ hội gặp gỡ cứu viện luôn rất thấp, vì thế bọn họ… Không đúng, có thể chỉ có mình cô ta phải sống trên đảo này cả đời.

Cynthia càng nghĩ càng thấy sợ. Cô ta không muốn một mình sinh hoạt trên đảo hoang, không có ai nói chuyện, xung quanh chỉ có một mình mình, như vậy chắc cô ta sẽ phát điên mất.

Chương 1711: Cơn giận của thần biển (5)

“Là cô, tôi sẽ không chết.” Cô là người cá cơ mà! Tuy rằng điều này cũng chẳng đáng để vui mừng nhưng biển rộng là địa bàn của cô, sao cô có thể chết ở trong biển được.

“Ừ.” Cảm xúc của Cynthia tiếp tục mê man.

Chỉ có một mình cô ta chết đi.

Cynthia trầm tư rất lâu, cuối cùng cô ta cũng tiếp nhận sự thật một mình mình phải sống trên hoang đảo này. Cô ta hít sâu một hơi rồi đứng dậy đi vòng quanh đảo nhỏ một vòng.

Đảo này không lớn lắm, chỉ có một rừng dừa, ngoài ra chẳng còn gì khác. Nếu gặp phải bão gió lớn thì đảo nhỏ này cũng sẽ gặp tai họa.

Quan trọng nhất là không thể tìm được bất cứ thứ gì có thể ăn ở trên đảo, có khi còn chưa gặp phải cơn bão tiếp theo thì cô ta đã chết đói rồi.

Cynthia quay lại bờ biển, thấy Thời Sênh vẫn nằm ở đó đang ngân nga hát một điệu nhạc kỳ quái với tâm trạng rất tốt.

Cô ta ngồi xuống cạnh Thời Sênh: “Cô mau quay về biển đi thôi.”

“Tôi không thích biển.” Nếu không phải cơ thể này cần có nước thì cô cũng không thích xuống biển lắm. Lúc ở dưới đáy biển, xung quanh vô cùng âm u làm cho người ta có cảm giác cực kỳ áp lực.

Cô có thân thể người cá nhưng không có linh hồn của cá, thỉnh thoảng cũng thấy biển rất xinh đẹp nhưng tuyệt đối không muốn sống ở dưới đáy biển.

“Làm gì có người cá nào không thích biển chứ?” Cynthia kinh ngạc.

Người cá vốn phải sống trong biển, sao lại không thích nhà của mình chứ?

“Sao tôi có thể giống những kẻ yêu nghiệt biến thái đó được.”

Cynthia: “…” Yêu nghiệt biến thái là gì?

Cynthia cảm thấy mình và người cá vốn khác biệt nên chỉ nghĩ một chút rồi quy kết về sự khác biệt liên quan tới chủng tộc. Tất nhiên cô ta không thể lý giải hết được tư duy của người cá rồi.

…

Cả ngày Cynthia không ăn gì nên đã đói sắp ngất tới nơi. Cái bụng không ngừng sôi lên ùng ục yêu cầu chủ nhân phải cho nó ăn.

Cô ta ôm bụng ngồi trên một tảng đá, không quá ba ngày là cô ta sẽ chết vì đói.

Cảm giác bị đói chết nhất định là không dễ chịu.

Cynthia đang suy nghĩ miên man thì trước mặt tối sầm lại. Cô ta vừa ngẩng lên thì nhìn thấy một bóng người đang bay trước mặt mình.

“A!” Cynthia hét lên một tiếng rồi ngã khỏi tảng đá xuống bãi cát.

“Gào cái gì, thấy ma à?” Hơn nửa đêm còn hét chói tai như thế, muốn dọa chết bản cô nương sao!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, trái tim tưởng như vừa bị bắn ra khỏi lồng ngực của Cynthia cũng bị kéo trở về: “Daisy, cô làm tôi sợ chết đi được ấy.”

Cô ta bò dậy, đứng thẳng lên rồi mới thấy Thời Sênh ngồi trên một thanh kiếm, vừa rồi cô ta chỉ nhìn thấy bóng người lơ lửng trước mặt chứ chưa để ý được nhiều.

“Cô… cái này?” Sao cô có thể bay chứ?

Thời Sênh không trả lời vấn đề của Cynthia mà nhìn vào cái bụng lép kẹp đang réo ùng ục của cô nàng: “Cô đói hả?”

Cynthia xoa bụng: “Cả ngày hôm nay tôi đều chưa ăn gì.” Lúc trước cô ta còn bị hôn mê, cũng không biết đã hôn mê bao lâu nữa.

“Những quả dừa đầy trong kia mà không biết hái ăn à?” Thời Sênh nhìn về phía rừng dừa sau lưng, một lần nữa khinh thường Cynthia.

Cynthia nhìn theo ánh mắt của Thời Sênh, hỏi lại với vẻ kỳ quái: “Cái đó có thể ăn được à?”

“Không thể sao?” Thời Sênh hỏi lại.

Chẳng lẽ quả dừa ở thế giới này khác với quả dừa ở các thế giới khác, có độc à?

“Không ai nói rằng nó có thể ăn…” Cynthia đáp, “Hơn nữa thứ đó rất cứng, làm sao có thể tách ra được.”

Thời Sênh: “…”

Còn có thứ chưa bị người ta phát hiện ra có thể ăn được, trình độ văn minh của thế giới này rốt cuộc tiến bộ tới mức nào rồi?

Hoàn cảnh của câu chuyện này quá nửa đều xảy ra trên biển, có một bộ phận nhỏ trên đất liền. Không mở rộng được hoàn cảnh nên cũng không đề cập tới thời gian.

Trò chơi này không thể nào chơi được, ngay cả thời gian niên đại cũng không có.

[Thời gian và hoàn cảnh cũng đâu có quan trọng lắm đâu, nhắc tới làm gì?]

“Cái này không phải là điều bình thường sao? Ngươi có thấy tiểu thuyết nào mà không nhắc tới thời gian không?” Thời gian, địa điểm, nhân vật chẳng phải là ba yếu tố quan trọng nhất à? Đừng tưởng rằng bản cô nương ít đọc sách nên không biết cái này nhé!

[Có lẽ người ta đi đường đặc biệt, chẳng lẽ chỉ mình cô được đi đường đặc biệt mà người ta không được đi à?] Hệ thống cãi lại.

“Đúng là một con đường đặc biệt nha.” Thời Sênh cười lạnh.

Ngay cả thời gian cũng không có, còn là Đông và Tây phương hợp lại. Cái này sẽ cấu tạo ra một thế giới đáng sợ tới mức nào chứ, đã hỏi qua pháp tắc của không gian chưa?

Mỗi một thế giới đều có một khung đỡ chuẩn mực, khi mấy thế giới dung hợp lại khéo sẽ tạo ra những thứ rất đáng sợ.

Quá sợ hãi!

Cứ có cảm giác thế giới này thật nguy hiểm!

[…] Ký chủ, cô nghĩ nhiều rồi. Vọng tưởng bị hại là bệnh, xin cô đừng từ bỏ chữa trị thì có khi còn có thể cứu vớt được một chút.

“Ta đã từ bỏ chữa trị nhiều năm lắm rồi.” Chứng vọng tưởng bị hại đối với người như cô mà nói là hoàn toàn bình thường. Dù sao giờ cô nhìn ai cũng có cảm giác là người đó muốn giết mình mà.

Đắc tội quá nhiều người thì biết làm thế nào được đây?

[…] Cái này thì rốt cuộc có gì để kiêu ngạo chứ? Phải đắc tội với người của toàn bộ Tinh Tế cô mới vui chứ gì?

Trong lúc Thời Sênh và Hệ thống đang tám nhảm thì Cynthia lại hỏi thêm mấy câu, nhưng Thời Sênh không nghe thấy cho nên cô cũng tỏ ra nghi hoặc trước sự tò mò của cô ta.

“Cô đi hái mấy quả dừa về đây.” Thời Sênh chỉ huy Cynthia.

Cynthia nhìn về phía rừng dừa. Bóng đêm đã hạ xuống nên trong khu rừng là một mảnh tối đen giống như có mãnh thú đang phủ phục trong đó chờ cô ta tới chịu chết.

Cô ta hơi sợ hãi nuốt nước bọt nhưng cuối cùng vẫn căng người lên đi tới. Cây dừa đứng thẳng tắp nên trèo lên không dễ lắm. Cynthia đã đói tới nhũn cả người mà việc trèo lên ngọn dừa để hái trái lại yêu cầu cường độ vận động rất cao. Cynthia tỏ vẻ bất lực!

Cô ta thử vài lần cũng không trèo lên đường, nằm vật ra đất thở hổn hà hổn hển.

“Hộc hộc… Hộc hộc…”

Da đầu Cynthia tê rần. Dường như có thứ gì đó đang học cô ta thở dốc trong bóng đêm. Cô ta không dám há miệng thở mạnh nữa, cả người cứng đờ.

“Hộc hộc, hộc hộc hộc…”

Âm thanh kia vẫn còn, hơn nữa càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng hơn, dường như đang vang lên khắp xung quanh cô ta khiến cho Cynthia không rõ là nó tới từ nơi nào.

“A!” Cynthia hét lên một tiếng rồi bò dậy, chạy về phía Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn Cynthia chạy tới như có ma đuổi sau lưng thì không ngừng giật giật khóe miệng. Con bé này có một mình mà cũng chơi được tới hãi hùng như thế, tuổi trẻ đúng là rất tuyệt.

Cynthia chạy tới bên cạnh Thời Sênh rồi lập tức trốn sau tảng đá, vừa khóc vừa nói: “Daisy, trong rừng có cái gì đó.”

“Cái gì?”

“Không, không biết.” Cô ta chỉ nghe được tiếng thở y như tiếng thở của mình nhưng lại không nhìn thấy gì.

Cynthia ló đầu ra nhìn về phía rừng dừa, bên đó yên tĩnh không hề có tiếng động nào. Rừng dừa như một con thú lớn đang ngủ say, giấu hết đi mọi nanh vuốt sắc bén.

“Tôi qua đó xem.” Thời Sênh ngồi thiết kiếm bay về phía rừng dừa.

Gió biển từ xa thổi lại làm Cynthia thấy lưng lạnh toát. Cô ta lập tức

đuổi theo Thời Sênh. Dù sao đi theo cô ấy sẽ cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Tốc độ của Thời Sênh không nhanh, chỉ bằng với người đi bộ, thế nên Cynthia nhanh chóng bắt kịp cô.

Rừng dừa cách nơi bọn họ dừng chân không xa, chẳng mất bao lâu Thời Sênh đã tới bên ngoài khu rừng. Thế giới này có linh khí nhưng giờ cô cũng không dùng được, chỉ có thể dựa vào trực giác để phân biệt nơi này rốt cuộc có nguy hiểm hay không mà thôi.

Chương 1712: Cơn giận của thần biển (6)

Rừng dừa vô cùng yên tĩnh, loại yên tĩnh này quá mức bất thường. Ở đây, ngoài dừa thì vẫn còn có những thực vật khác, không thể nào không có tiếng của những con côn trùng khác được.

Quả thực có gì đó ư?

Hừ!

Cho nổ phát để xem làm thứ gì.

Còn chưa gặp được thế giới nào hỗn loạn như thế này đâu.

[…] Được lắm, Ký chủ lại muốn động tay rồi, mời mọi người thắt chặt đai an toàn, bảo vệ tốt bản thân, xảy ra bất kỳ vấn đề gì thì bản đài sẽ không chịu trách nhiệm nhé!

“Lùi lại đi.” Thời Sênh bảo Cynthia lùi về sau.

Cynthia không hiểu lắm nhưng nhìn cánh rừng đen kịt trước mặt thì không khỏi lùi ra sát ngoài bờ biển. Tiếng sóng biển chưa bao giờ làm cô ta thấy yên bình như lúc này.

Thời Sênh bay lên cao rồi thả cầu năng lượng xuống rừng dừa, năng lượng cầu mang theo ánh sáng màu tím liên tục nổ tung, mấy cái hố sâu xuất hiện liên tiếp.

“Soạt soạt soạt…”

Từ trong vùng rừng không bị ném tới liền vang lên âm thanh, Thời Sênh thấy đám cát bên ngoài bắt đầu khởi động như thể có thứ gì đó sắp chui từ trong cát ra.

Cô lập tức ném thêm cầu năng lượng xuống. Nơi đó bị nổ tạo thành một hố lớn. Nơi đang chuyển động lại khôi phục yên tĩnh.

Tầm mắt Thời Sênh quét nhanh bên dưới. Phía dưới vô cùng tĩnh lặng, thứ giấu ở trong chỗ tối dường như đã bị nổ chết.

Cô bay vòng sang bên cạnh một vòng. Đúng lúc này, một cái xúc tu màu trắng từ trong cát vươn ra, quét về phía Thời Sênh.

Thời Sênh bay lên cao, xúc tu không túm được cô nên tỏ ra không cam lòng, một lần nữa duỗi lên cao hơn, đồng thời dưới đất lại có thêm mấy xúc tu vươn ra, cái nào cũng to như thùng nước. Mấy xúc tu này giống xúc tu bạch tuộc, bên dưới có rất nhiều giác hút nhưng bên trong các giác hút lại có răng nanh nhọn hoắt.

Nếu mà bị thứ này cuốn vào thì chắc chắn sẽ chết vô cùng thảm.

Thời Sênh lạnh cả gáy, nhanh chóng ném nổ mấy cái xúc tu. Xúc tu bị đứt gãy đã chọc giận con quái vật này, toàn bộ rừng dừa đều rung lắc mạnh, mặt đất không ngừng nhô lên.

Hóa ra, cả hòn đảo nhỏ này là một con quái vật.

Khi con quái vật nhô lên khỏi mặt biển, toàn cảnh đều lộ ra trong bóng đêm. Đây là hợp thể của một con… rùa biển và một con bạch tuộc, phần lưng là mai rùa nhưng bên dưới lại là xúc tu bạch tuộc, còn là loại khổng lồ nữa chứ.

Nhìn không thấy đầu đâu cả, cũng có thể mỗi một xúc tu đều là đầu và mắt, dù sao cũng là kiểu khiến người ta cực kỳ ghê tởm.

“Nhị Cẩu Tử, mi xem đi, không phải ta nói chuyện giật gân đâu nhé. Đây không phải quái vật thì là gì?” Loại kết hợp này có thể xuất hiện tại thế giới bình thường sao?

[…] Chẳng phải cô cũng chỉ đoán mò thôi sao, có gì mà phải đắc ý chứ.

“Vậy mi còn không biết đoán mò nữa cơ! Nhị Cẩu Tử, chỉ số thông minh của mi thật sự cần được bổ sung. Để Cesar thêm cho mi ít tài liệu, tiết kiệm chi phí cũng không nên tiết kiệm tới mức này đâu.”

[…] Hừ, chờ chủ nhân thăng cấp IQ cho tôi, chắc chắn tôi có thể đoán. Không đúng, cô ấy cực kỳ quen thuộc với việc đi lại giữa các không gian, tại sao nó phải so sánh bản thân với một thứ mà cô rất rành chứ?

Hừ, suýt chút nữa là bị cô kéo vào chuyện này rồi.

Bản Hệ thống offline!

Cynthia đứng ở gần bờ biển, quái vật nhô lên suýt nữa làm cô ta ngã xuống nước. Cô ta phải ôm lấy tảng đá bên cạnh mới miễn cưỡng ổn định được thân mình. Nhưng còn chưa bò lên trên được thì thân thể đột nhiên nghiêng đi, nửa thân thể đều đã lơ lửng giữa không trung rồi.

Cynthia cúi đầu nhìn, bên dưới toàn là xúc tu rậm rịt, hàm răng sắc bén ánh lên trong các giác hút, cô ta thực sự không dám nghĩ tới việc mình rơi xuống đó thì sẽ có kết quả gì.

“Rầm!”

Sóng va chạm từ phía xa ập tới làm cho tảng đá mà cô ta đang bám vào bị vỡ nát, cả người mất đi điểm tựa liền rơi xuống.

“A…”

Trong nháy mắt khi Cynthia rơi xuống, cô ta nhìn thấy một người bay tới từ đằng xa, bên dưới những nơi cô ấy bay qua đều liên tục nổ mạnh.

Toàn bộ con quái vật nghiêng về một bên nên cô ta mới có vinh hạnh không rơi vào trong xúc tu của con quái vật đó mà rơi thẳng xuống nước. Một lần nữa rơi vào trong biển, chuyện trải qua lần trước lại hiện lên trong đầu Cynthia. Đáy lòng cô ta không khỏi sinh ra sự sợ hãi.

Rất nhiều thủy thủ từng trải qua chuyện này vì đã kinh qua bão tố trên biển, được chứng kiến những lực lượng thần bí của đại dương, do đó trong lòng cũng sinh ra sự sợ hãi với biển, không dám xuống nước.

Có lẽ là bị quái vật này dọa nên một đứa trẻ đã phiêu bạt trên biển nhiều năm như Cynthia cũng sinh ra tâm lý sợ hãi như thế.

…

Thời Sênh ném nổ con quái vật xong rồi nhìn nó chìm dần xuống đáy biển, mặt biển dần khôi phục lại sự bình tĩnh. Cô vừa quay đầu liền nhớ ra là không thấy đứa trẻ kia đâu nữa.

Đang chuẩn bị lao xuống vớt con bé thì trên trời lại vang lên tiếng sấm làm Thời Sênh suýt chút nữa ngã văng khỏi kiếm.

“Mẹ! Giờ sét đánh cũng không báo trước nữa à?” Vừa rồi chẳng thấy có ý gì là muốn đánh cô, giờ đột nhiên lại nổ sấm, dọa chết ông rồi.

Mây đen kéo tới dày đặc, sau tiếng sấm rền vang kia, các tia sét liên tục đánh xuống.

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Không báo đã đành, giờ còn không cho thời gian chuẩn bị nữa.

Ngươi có ý gì hả?

Đừng tưởng ngươi là Thiên Đạo thì có thể làm xằng làm bậy nhé, ông đây không phục!

“Đùng đùng đùng…”

Đáp lại Thời Sênh là lôi điện càng lúc càng mạnh.

Chết người rồi, à không, chết cá rồi, chạy mau!

Thời Sênh chui tọt vào trong biển, sét cũng đánh thẳng vào trong nước làm cho khắp đáy biển ánh lên màu tím đen quỷ dị.

Thời Sênh nhanh chóng bố trí cho mình thêm mấy tầng phòng hộ rồi chìm sâu xuống đáy biển. Cô không tin đám sét đó còn có thể đuổi xuống dưới nữa.

Cô nhìn thấy con quái vật bị mình đánh chết đang không ngừng chìm xuống. Ở cách nó không xa, một thân ảnh nhỏ bé khác cũng đang chìm dần. Thời Sênh nhìn về phía sau, không thấy sét đuổi theo mình thì cái đuôi bảy màu nhoáng lên một cái, nhanh chóng bơi về

phía bên kia.

Thời Sênh túm được Cynthia đã mất đi ý thức, dùng một lá bùa tạo một không gian cho cô ta, cũng không kiểm tra xem đã chết hay chưa mà đặt cô ta lên đuôi mình rồi bơi về phía trước.

“Ồ…” Thời Sênh cổ quái nhìn về phía con quái vật.

Con quái vật đang đứt rời, theo xúc tu to lớn dần đứt lìa của nó, cái bụng của nó lộ ra với ánh sáng lập lòe, có thể mơ hồ nhìn thấy một con thuyền.

Thuyền!

Thời Sênh không bơi đi nữa mà lại đuổi về phía con quái vật.

…

“Giết!”

“Giết sạch bọn chúng!”

Tiếng chém giết không ngừng vang lên trên mặt biển, tiếng pháo súng đinh tai nhức óc. Có hai con thuyền đang giao chiến với nhau trên mặt biển.

Trên hai con thuyền đều treo cờ có vẽ đầu lâu xương chéo ở giữa, rõ ràng chỉ là một bọn, nhưng không biết tại sao đôi bên nổi lên xung đột nên giờ mới đang quyết đấu sống chết.

“Mẹ, mau quẹo sang trái! Bọn chúng đâm chúng ta đấy, mau quẹo…”

Hai con thuyền sắp đụng phải nhau lại tách ra một khoảng cách. Hai

bên đồng thời ngừng bắn, người hai phe đứng trên boong tàu, dường như chuẩn bị tiến hành đàm phán.

“Burt, bên bọn mày sắp hết đạn rồi đúng không? So với thuyền Trùng Phong của tao thì mày không phải đối thủ đâu, mau ngoan ngoãn chịu trói đi. Tao có thể xử nhẹ một chút chuyện mày phản bội. Còn những người bị Burt kích động, tao cũng sẽ tha cho chúng mày một con đường sống.”

“Tao nhổ! Lời này mày nói ra nhưng mày có tin không?” Người đàn ông râu xồm được gọi là Burt cười lạnh, “Mấy năm nay mày độc ác, tàn nhẫn thế nào, chúng tao còn không biết sao? Nếu chúng tao giơ tay chịu trói thì cũng chỉ có nước chết, mọi người đừng để bị lừa.”

Những người sau lưng Burt vừa có hơi dao động đã lập tức bình tĩnh lại.

“Giết bọn phản bội này!”

“Giết!”

Hai bên lại tiếp tục lao vào đánh nhau, cuộc đàm phán rốt cuộc chẳng có tác dụng gì.

Rầm…

Đúng lúc hai bên chuẩn bị giao chiến lần hai thì một con thuyền rách nát từ dưới biển chui lên, vừa lúc chắn giữa hai con thuyền kia.

Chương 1713: Cơn giận của thần biển (7)

Toàn bộ mặt biển lâm vào tĩnh mịch.

Bọn họ đã thấy thuyền chìm chứ chưa từng thấy một con thuyền có thể trồi lên từ dưới nước… Gặp quỷ rồi!

“Tách…”

Trong không khí vang lên một âm thanh nhỏ, xung quanh thân thuyền dường như bị đánh vỡ, khí lãng vô hình quét qua làm cờ đầu lâu xương chéo bay phần phật.

“Thuyền… thuyền trưởng, hình như đây là thuyền Luân Hồi.” Bên cạnh Burt có một thủy thủ run rẩy chỉ vào dấu hiệu gì đó trên con thuyền kia rồi đột nhiên hét lên: “Là thuyền Luân Hồi, đây là một con thuyền ma!”

Thuyền Luân Hồi đã từng là bá chủ của biển khơi, lệ thuộc vào một công quốc nào đó. Con thuyền này lúc đó là ác mộng của đám hải tặc.

Lúc đó có một câu được lưu truyền thế này: “Gặp Luân Hồi là gặp thần chết.”

Gặp phải thuyền Luân Hồi chẳng khác nào gặp phải tử thần cả, nó đại biểu cho cái chết mà tới.

Nhưng mà vào cuối thế kỷ trước, tàu Luân Hồi đột nhiên biến mất

trên biển, không ai biết nó đi đâu. Một con thuyền biến mất trên biển cũng chẳng phải tin tức lớn gì. Đại dương vốn rộng lớn vô cùng thần bí và cường đại, đây là điều mà bọn họ phải hiểu rõ trước khi bước lên bất kỳ hành trình nào vượt biển.

Nhưng đó là thuyền Luân Hồi, lúc nó biến mất đã có rất nhiều lời đồn truyền ra. Sau đó cũng từng có người gặp được nó trên biển nhưng nó đã biến thành con thuyền ma rồi.

Mà trong thời gian thuyền Luân Hồi biến mất, cũng có không ít thuyền hải tặc nổi tiếng cũng biến mất theo.

Vì thế, tin đồn này càng lúc càng lan rộng, tất cả mọi người đều cho rằng thuyền Luân Hồi đã biến thành một con thuyền ma tiếp tục đuổi bắt hải tặc.

Đương nhiên Thời Sênh không biết thuyền Luân Hồi còn có quá khứ vui buồn lẫn lộn như thế. Trên thực tế thì con thuyền này bị con quái vật kia nuốt vào trong bụng, ngâm trong nước biển nhiều năm như thế mà còn có thể nổi lên mặt nước được, điều này làm Thời Sênh rất kinh ngạc.

“Có người! Bên trên có người!”

“Đánh!”

Hai con thuyền như có một người chỉ huy, đồng thời nổ súng, đạn pháo bay về phía thuyền Luân Hồi cũ nát.

Thời Sênh: “…”

Mẹ nó!

Ông còn chưa nghiên cứu xong, các ngươi bắn cái gì mà bắn?

Hoàn toàn không hiểu được cách điều khiển thứ đồ cổ này. Tất cả đồ cổ đều phải dùng tay điều khiển, mà đến thời đại của cô thì không cần phải động tay vào nữa, chỉ cần nhấn mấy cái phím là xong hết.

Không biết chiến hạm có thể chạy trong nước không nhỉ?

[Ký chủ, phiền cô đừng hoang tưởng thêm nữa. Cô đã thấy chiến hạm chạy ở dưới nước bao giờ chưa?] Mẹ nó, chiến hạm đều dùng để bay trong vũ trụ, trong biển gọi là hải hạm!

Không đúng, Ký chủ còn mang theo cả chiến hạm ư?

Lúc tác chiến, chiến hạm đều là tổng bộ chỉ huy vì bản thân nó có thể chứa được vô số cơ giáp, chiến cơ, tổng cộng cũng phải chứa được mười vạn lính. Thế mà cô lại con mẹ nó mang theo bên mình cả một cái căn cứ sao?

“Ta lấy đâu ra chiến hạm chứ?” Thời Sênh trợn mắt.

Mi tưởng chiến hạm là rau cải trắng, tùy tiện móc ra một cái là có à?

Thường thì chỉ có nhà nước mới chế tạo nổi chiếm hạm bởi giá trị chế tạo rất cao. Lúc không sử dụng thì tiền bảo dưỡng nó cũng đã rất khổng lồ rồi. Ngoại trừ nhà nước ra thì ai mà nuôi nổi thứ này chứ?

Đương nhiên, tư nhân không thể chế tạo cũng không có nghĩa là không có, chỉ cần cướp của nhà nước là được. Nhưng mà cướp được thì người thường cũng không điều hành được vì chiến hạm có hệ thống mật mã độc lập và hệ thống phòng ngự thông minh, không phải người được chỉ định thì nó hoàn toàn sẽ không nghe bạn chỉ

huy.

Không nghe chỉ huy thì chỉ còn là một đống phế thải, ai cần một đống kim loại phế thải làm gì chứ?

Hệ thống thở phào nhẹ nhõm, dọa chết nó rồi!

Còn tưởng cô còn tùy thân mang theo thứ nguy hiểm như vậy chứ?

Thời gian hai người trao đổi rất nhanh, bị hai con thuyền kia tấn công ở cả hai mặt. Thuyền Luân Hồi không thể chịu nổi lửa đạn mãnh liệt như thế, những tấm ván gỗ trên thân tàu liền trở thành phế phẩm trong làn đạn pháo, tốc độ vỡ nát cực kỳ nhanh.

Thời Sênh lại tiếp tục rơi vào nước lần thứ hai.

Thời Sênh: "…"

Kiếm của ông đâu?

Vất vả lắm mới tìm được một con thuyền, thế mà còn bị bắn chìm.

Bọn hải tặc cũng không ngờ thuyền Luân Hồi chỉ mới nhận vài ba loạt đạn đã lại chìm xuống, chắc chắn bọn họ gặp phải tàu giả rồi.

"Đó là gì… người cá ư?" Có hải tặc ghé vào mạn thuyền nhìn xuống, Thời Sênh đang nổi lên ở chỗ thuyền Luân Hồi chìm xuống, mái tóc xanh như nước biển cực kỳ nổi bật.

"Trời ạ, đúng là người cá rồi, bắt cô ta lại! Phát tài rồi, ha ha ha, người cá, người cá còn sống!"

"Lưới, mau lấy lưới ra đây, đừng để cô ta chạy mất…" Người ở trên

thuyền đối diện cũng không cam lòng yếu thế hơn.

“Là chúng tao phát hiện ra, bọn mày muốn gì chứ hả?”

“Ai thấy thì đều có phần, ai bắt được là của người đó!”

Hai con thuyền lại một lần nữa đấu khẩu, nhưng chẳng bên nào có động tác chậm trễ, nhanh chóng dồn hết về phía Thời Sênh đang dừng lại.

Thời Sênh lặn vào trong nước, kéo Cynthia về phía xa.

“Không thấy rồi, mau tìm đi!”

“Không thấy, bên này cũng không thấy!”

“Bên này cũng không thấy.”

“Chạy rồi ư?”

Mặt biển sóng êm gió lặng, chẳng nhìn thấy bất kỳ cái gì, người cá vừa rồi thoáng như phù dung sớm nở tối tàn. Cả đám người có cảm giác bị hoa mắt tập thể.

Đúng lúc đám hải tặc đang nghi hoặc thì con thuyền hải tặc ở bên trái đột nhiên chấn động rồi nhanh chóng chìm xuống, tốc độ nhanh tới mức làm người ta líu lưỡi. Mọi người hoàn toàn không kịp nhảy khỏi thuyền mà đều bị kéo chìm xuống nước hết.

Con thuyền hải tặc còn lại trơ mắt nhìn thuyền bên kia chìm xuống, vẻ mặt ai nấy đều đần ra.

Đám hải tặc bơi ra từ con thuyền chìm rồi tiến về phía con thuyền

còn lại, bám vào dây đu lên, còn chưa tiến lên đã lại bị đám hải tặc bên trên đánh xuống.

Đúng lúc hai bên đang chơi trò ngươi lên ta đánh xuống, ngươi lại lên ta lại đánh xuống thì Thời Sênh ngồi lên trên thiết kiếm bay ra khỏi mặt nước. Nước biển bắn lên mặt đám hải tặc ở đối diện. Đuôi cá vừa lộ ra liền biến thành cặp chân nõn nà. Làn váy nhẹ nhàng bay lên rồi rơi xuống, che đi hai chân, chỉ để lộ ra mắt cá chân tinh xảo và hai bàn chân trắng nõn.

“Phàm nhân ngu xuẩn, bằng vào các ngươi mà cũng muốn bắt ta ư?” Sênh Thần Kinh từ trên cao nhìn xuống đám hải tặc đang đần mặt ra giống như một cường giả tuyệt thế ngạo thị quần hùng.

Cuối cùng cũng có cơ hội nói ra lời thoại thần kinh này rồi!

Cả không gian lâm vào tĩnh mịch. Mọi người đều như rơi vào trạng thái dừng hình.

“Người cá biết bay ư…?” Thật lâu sau, một hải tặc với gương mặt ngốc nghếch và tràn ngập vẻ không thể tin tưởng được chỉ lên bầu trời, đánh vỡ không khí im lặng quỷ dị.

Người bên cạnh vỗ đầu hắn một cái: “Mày có bị đần hay không thế, người cá có cánh đâu mà bay được?”

“Thế cô ta bay lên đó bằng cách nào?” Hải tặc ngây thơ kia lại hỏi.

Gã hải tặc bên cạnh lại vỗ thêm một cái nữa, “Mắt mày mù rồi à, không nhìn thấy cô ta đang ngồi trên thứ gì đó sao? Chắc chắn là thứ đó làm cô ta bay lên được.”

“Đó là cái gì?” Hải tặc ngây thơ tiếp tục hỏi.

Lại vỗ cái nữa, “Ông làm sao mà biết được.”

“Mày không biết thì sao lại biết người cá dựa vào nó để bay lên?” Hải tặc ngây thơ bắt đầu bước lên con đường bức tử đối phương.

Người cá biết bay Sênh thờ ơ nhìn đám hải tặc đang cãi nhau chí chóe bên dưới, chỉ số thông minh của đám người này có phải có vấn đề gì không nhỉ?

Vừa rồi là ai nói muốn bắt cô đấy?

Nhưng mà đúng lúc Thời Sênh còn đang nghi hoặc thì thuyền của đám người đó đột nhiên lại hoạt động. Đám người đang cãi cọ quay về vị trí của mình, chỉ giây lát sau liền lái thuyền chạy đi.

Đám người vẫn còn đang bơi trong biển chửi ầm lên, trơ mắt nhìn con thuyền chạy mất.

Thời Sênh: “…”

Mẹ kiếp!

Các ngươi cũng được lắm. Đám ngu xuẩn cãi nhau để thu hút tầm mắt của cô, còn một đám khác chạy đi khởi động thuyền, nghiệp vụ chạy trốn luyện tập có vẻ rất quen thuộc nha!

“Thuyền trưởng, cô ta đi theo chúng ta.” Bọn hải tặc chỉ vào Thời Sênh vẫn đang bám theo chúng với một khoảng cách không xa cũng chẳng gần.

“Nhanh nữa lên, cắt đuôi cô ta.”

Chương 1714: Cơn giận của thần biển (8)

Nếu có người hỏi hôm nay đám hải tặc hối hận nhất về chuyện gì…

Đó nhất định là đã mâu thuẫn nội bộ.

Nếu không mâu thuẫn nội bộ thì sao bọn họ lại đánh nhau. Nếu không đánh nhau thì sao lại thấy thuyền Luân Hồi kia đột nhiên nổi lên từ dưới biển. Nếu không thấy thuyền Luân Hồi thì sao bọn họ lại bắn chìm nó chứ. Nếu không bắn chìm nó thì sẽ không gặp người cá. Nếu không thấy người cá thì bọn họ đã không hùa nhau bắt cô ta. Nếu không phải muốn bắt cô ta thì sao bọn họ lại phải rơi vào tình trạng như bây giờ…

Cả tập thể bị trói trên boong tàu phơi nắng.

Mà người cá kia lại đang ngồi trên mạn thuyền thổi bong bóng.

Một ngày gặp ma.

Thời Sênh kéo Cynthia lên, không biết còn có thể cứu được nữa không vì đã trải qua một thời gian lâu lắm rồi.

“Có ai trong các ngươi biết xem bệnh không?” Thời Sênh nhìn về phía đám hải tặc bị trói thành một cụm ở bên kia.

Ánh mắt đám hải tặc đều đồng loạt nhìn về phía một người đàn ông da đen. Tên bị nhìn nuốt nước bọt một cách khó khăn. Hắn nhếch miệng nở một nụ cười cực kỳ khó coi, để lộ ra hàm răng trắng bóc.

Thời Sênh thả hắn ra, đẩy hắn tới bên cạnh Cynthia, “Nhìn xem cô ta chết chưa? Đã chết rồi thì ném vào trong biển. Nếu chưa chết thì cứu người cho ta. Nếu ngươi không cứu được thì ta sẽ ném ngươi vào biển.”

Người da đen sợ tới mức quỳ rạp xuống bên cạnh Cynthia. Lần đầu tiên hắn cầu nguyện một người tốt nhất chết đi như thế. Nếu cô ta chết rồi thì hắn sẽ không bị ném vào trong biển.

Nhưng mà thực tế đã cho hắn một cú đánh nặng nề. Cô ta còn sống, tuy rằng hơi thở mỏng manh nhưng quả thực là còn sống.

“Còn… còn sống.” Người đàn ông da đen run rẩy nói.

“Vậy cứu đi!”

Người đàn ông da đen không dám có bất kỳ ý kiến nào, vừa rồi bọn họ đã phải trải qua một màn cực kỳ đáng sợ, nhiều đạn pháo như thế không bắn trúng cô thì thôi mà còn bị cô xử lý mất mấy người, tốc độ đó sao người bình thường có thể đối phó được chứ.

Thời Sênh bay tới trước mặt đám hải tặc, vắt chân cắn hạt dưa, “Ta cũng không phải con cá không biết nói lý lẽ. Giờ ta cho các ngươi hai lựa chọn, thứ nhất là tự mình nhảy xuống, thứ hai là lái thuyền cho ta.”

Người cá Sênh không biết lái thuyền, nhưng cô lại không muốn sống ở trong biển nên đành phải tìm người lái thuyền cho mình thôi.

Thuyền Luân Hồi đã bị bắn chìm rồi, giờ có một con thuyền tự dâng tới miệng, còn có sẵn cả thuyền viên, cô giúp bọn họ xử lý đối thủ, bọn họ lái thuyền cho cô là rất bình thường.

Đám hải tặc đều nhìn cô như nhìn quái vật, đại khái là rất không hiểu tại sao một người cá lại muốn thuyền làm cái gì. Chẳng phải người cá thì phải bơi ở trong biển sao?

Đương nhiên, cuối cùng đám hải tặc này chỉ có thể lựa chọn khuất phục uy quyền của Thời Sênh. Họ mà nhảy ra khỏi thuyền giữa nơi biển rộng bao la này, nếu vận may không cao chót vót thì chết không thể nghi ngờ.

Thời Sênh cứ thế thả người mà không hề sợ bọn họ gây chuyện.

“Thuyền trưởng…”

Thuyền trưởng là một gã đàn ông để râu quai nón, thân mình hơi béo có tên là Myron. Chiếc thuyền vừa bị chìm xuống biển thuộc về phía kẻ phản bội Burt.

“Tạm thời đừng có hành động thiếu suy nghĩ.” Hắn không hề kích động như Burt. Người cá này quá kỳ quái. Cô ta dám thả bọn họ ra thì hoặc là quá tự tin vào bản thân mình, hoặc là chỉ số thông minh có vấn đề.

Nhưng xét từ tình huống giao thủ lúc trước thì chắc chắn IQ của người cá này không có vấn đề gì. Thực lực của cô ta bọn họ cũng đã được chứng kiến, tốt nhất giờ cứ nghe lời cô ta thì hơn.

Myron trấn an các thuyền viên rồi hướng về phía Thời Sênh, “Không biết… nên xưng hô thế nào?”

“Daisy.”

“Vậy xin hỏi cô Daisy, chúng ta phải đi về phía nào đây?” Làm hải tặc

nên cũng có lúc bị bắt, hoặc là rơi vào tay hải tặc khác, hoặc là rơi vào tay hải quân, cho nên bài học nhập môn của tất cả các hải tặc đều là biết co biết giãn.

Bọn họ như con rết trăm chân, chỉ cần cho bọn họ một cơ hội thì sẽ vẫn có thể ngóc đầu trở lại, nên được gọi là ký sinh trùng trên biển.

“Tùy tiện lái, đi tới nơi các ngươi muốn tới cũng được. Lúc trước các ngươi muốn đi đâu thì giờ cứ đi tiếp thôi.” Thời Sênh tỏ vẻ không để ý, giờ cô cũng chẳng biết đi đâu cả.

Không rõ nam nữ chính ở đâu, tốt nhất cô cứ thành thật làm một con cá đi thôi.

Khóe miệng Myron giật giật, ánh mắt chợt lóe, lại dò hỏi ý kiến: “Chúng tôi định đi tới một chỗ để vớt vàng.”

“Oh.” Thời Sênh hoàn toàn không thấy hứng thú.

Lúc trước cô lấy thuyền Luân Hồi ra, nhìn thấy trong bụng con quái vật kia toàn là vàng bạc châu báu rực rỡ sắc màu, đồ ở đó có tiêu mấy đời cũng chẳng hết được.

Myron nhìn Thời Sênh mấy lần thấy cô vẫn tỏ vẻ lười nhác nhìn ra phía biển. Gương mặt hấp dẫn tới nỗi dù không cố ý cũng làm nhân tâm người ta bị mê hoặc, làm cho người ta muốn quỳ bái dưới sắc đẹp đó của cô, có thể vì cô mà làm bất kỳ chuyện gì, dù phải trả giá bằng tính mạng cũng không tiếc. Thật đẹp…

“Thuyền trưởng!”

Myron giật thót, con ngươi mê man đột nhiên tỉnh táo lại. Hắn nhìn về phía người vừa gọi mình rồi xoay người rời đi, mồ hôi lạnh ướt sũng

cả lưng.

Vì Cynthia chìm xuống đáy biển khá lâu, lại không được cứu chữa kịp thời nên mấy ngày sau cô ta mới tỉnh lại được.

Khi cô ta biết mình đang ở trên một con thuyền của hải tặc thì tỏ ra vô cùng tuyệt vọng. Con thuyền lúc trước cô ta ở không tính là thuyền hải tặc. Bọn họ chỉ buôn lậu một số món đồ cấm, ví dụ như người mà thôi.

Cynthia từng thấy bọn họ giao dịch với hải tặc. Hải tặc còn đáng sợ hơn những người đó nhiều.

Rõ ràng là cô ta vừa rời khỏi hang hổ lại lọt vào hang sói.

Nhưng Cynthia phát hiện ra đám hải tặc này chẳng làm gì mình, thậm chí còn phục vụ cô ta ăn ngon uống tốt. Đến tận khi cô ta có thể xuống đất đi lại mới biết được người làm chủ con thuyền này là người cá kia.

“Cảm ơn cô, Daisy, cô lại cứu tôi rồi.” Sắc mặt Cynthia vẫn còn trắng. Cô ta xách làn váy ngồi xuống cạnh Thời Sênh.

Thời Sênh ngồi trong thùng sắt, cái đuôi màu lam ngâm ở trong nước, quần áo mỏng che gần hết phần đuôi cá. Cái đuôi bảy màu nhẹ nhàng phe phẩy tạo ra âm thanh quẫy nước nho nhỏ.

Thời Sênh không để ý tới Cynthia, tiếp tục xem hải đồ trong tay mình.

Cynthia yên lặng giật lấy cái hải đồ, xoay nó sang hướng khác rồi mới nói: “Phải xem như thế này…”

Thời Sênh nhìn cô ta một cái rồi ném hải đồ sang một bên, toàn bộ

thân mình chìm vào nước trong thùng sắt. Nước trong thùng khá đầy nên tràn ra ngoài, bắn ướt hết người Cynthia.

Cynthia: “…”

Quả thực đúng là Thời Sênh mặc kệ con thuyền đi đâu thì đi, cũng chẳng quan tâm họ làm cái gì. Ngoại trừ bọn họ không được hô to gọi nhỏ với cô thì gần như người làm chủ thuyền này vẫn là Myron.

Qua mấy lần tiếp xúc, Myron đã gần như thăm dò xong tính cách của “con cá” này.

“Thuyền trưởng, sắp có mưa giông.” Hải tặc đứng trên đài quan sát gào lên với bên dưới.

Sắc mặt Myron cực kỳ kém: “Không hiểu tại sao gần đây lại nhiều mưa giông như thế.”

Gặp mưa giông ở trên biển không phải chuyện lạ gì, nhưng thường xuyên gặp phải thì quả là rất hiếm. Trước khi gặp Thời Sênh, bọn họ đã nhận ra biển thường xuyên có mưa giông, sau đó gần như mỗi ngày đều gặp một trận, mà đáng sợ nhất là mưa giông càng lúc càng mạnh hơn.

“Đúng thế, không hiểu tại sao gần đây lại như vậy, cứ có dự cảm không lành.” Người bên cạnh Myron nhìn về phía mây đen nghìn nghịt phía xa.

“Rốt cuộc là sao chứ?”

“Lần này đi cả một quãng đường đều thấy không thuận, cũng không biết tại sao nữa.”

Myron thấy mọi người túm tụm lại bàn luận thì bước lên một chỗ cao hét lên: “Được rồi, mọi người nhanh tay lên.”

Chương 1715: Cơn giận của thần biển (9)

Con thuyền tròng trành giữa giông bão như một chiếc lá cây dập dềnh trên mặt biển, tùy thời có thể bị cuốn vào trong mưa rền gió dữ.

Đụng phải giông lốc thì mọi người đều phải chuẩn bị tâm lý sẽ chết, bởi vì chỉ cần một người lùi bước thì rất có thể sẽ làm cho cả đám người trên thuyền chết theo.

“A!”

“Giữ chặt!” Myron chỉ huy những người sắp bị gió lốc thổi đến mức sắp không giữ được thăng bằng, vẻ mặt vô cùng chăm chú, không dám lơi lỏng chút nào.

“Thuyền trưởng…”

Những người trên thuyền đều nhìn về một phía. Myron cũng không thể không nhìn qua, chỉ thấy ở sườn thuyền bên trái có một bức tường nước đang từ xa cuộn lại, lúc này chỉ cách bọn chừng trăm mét.

Bức tường nước di động rất nhanh, mặc dù khoảng cách xa tới trăm mét nhưng cũng chỉ tới trong nháy mắt, đổ ập xuống con thuyền từ trên cao như một thác nước dữ dội.

Toi rồi!

Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Nhưng sau khi sóng biển qua đi, bọn họ lại phát hiện mình vẫn đứng trên boong tàu, mà thuyền của bọn họ lại xuyên qua bức tường nước một cách an toàn.

Sao có thể chứ?

Myron nhìn về người ngồi phía trên không biết đang làm gì rồi âm thầm nuốt nước bọt, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ.

Hắn không hề cảm thấy mình may mắn. Chuyện có thể xuyên qua bức tường sóng cao như thế an toàn chắc chắn có liên quan tới người cá kia, rốt cuộc cô ta có địa vị gì chứ?

“Thất thần làm gì?” Myron quay đầu quát lên, “Giữ thuyền cho chắc.”

Chờ mưa dông qua đi, Myron kiểm kê thương vong đầu tiên, có mấy người bị thương nhưng cũng không đáng ngại. Hải tặc toàn là những kẻ da dày thịt béo, chỉ cẩn nghỉ ngơi một chút là tốt ngay. Nhưng bọn họ bị mất hai người. Thuyền viên bị thiệt hại làm Myron khá lo lắng. Mấy lần mưa dông đã làm hắn mất đi không ít người. Nếu cứ tiếp tục thế này thì không ổn.

Myron tìm tới Thời Sênh: “Cô Daisy, chúng ta mất khá nhiều thuyền viên, phải tìm một chỗ dừng lại. Hơn nữa gần đây trên biển khá khác thường, tốt nhất nên tìm một chỗ hỏi thăm xem là có chuyện gì xảy ra.”

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hắn, Myron vội vàng nói: “Gần đây có một cảng tư nhân, chúng ta có thể ghé vào đó chiêu mộ thêm người và thuận tiện hỏi tin tức luôn.”

“Hải tặc các ngươi cũng nhận người tùy tiện thế à?” Chẳng lẽ không

phải chỉ có nhân tài mà mình tín nhiệm mới được lên thuyền hải tặc sao? Sao bọn họ lại đi chiêu mộ người ngoài chứ?

“Thỉnh thoảng ra biển sẽ mất rất nhiều người, không nhận thêm thì sao ra biển được?” Myron giải thích: “Trên thực tế, thuyền hải tặc cũng chỉ có mấy thành viên là trụ cột thôi, còn lại đa số là nhân công lưu động.”

Thời Sênh hơi suy nghĩ: “Vậy thì cập bờ đi.”

Thời Sênh đồng ý rồi nên Myron nhanh chóng chuyển hướng thuyền chạy. Lúc tới gần cảng, Thời Sênh nhìn thấy rất nhiều cờ của thuyền hải tặc khác nhau, vừa nhìn còn tưởng là chuẩn bị đại hội tà giáo gì nữa chứ.

Cảng vô cùng náo nhiệt, đủ loại âm thanh ầm ĩ khắp nơi.

“Cô Daisy, cô có rời thuyền không?” Bây giờ Myron toàn nói chuyện với Thời Sênh bằng kính ngữ, có thể thấy được hiện tại hắn đã sợ người cá này tới mức nào.

Thời Sênh ghé vào mạn thuyền, lạnh nhạt từ chối: “Không.”

“Vậy tôi dẫn người xuống tuyển thêm người, thuận tiện thăm dò một chút tin tức.”

Myron dẫn mấy người rời khỏi thuyền. Họ vừa vào cảng đã bị một đám người ngăn lại, đối phương cũng là hải tặc, còn là kẻ địch nữa.

“Ô, đây không phải thuyền trưởng Myron à? Giông bão lớn như thế mà vẫn ra biển, đúng là muốn tiền không muốn sống nha, dù sao cũng đừng ném mạng nhỏ của mình đi như thế chứ.”

“Ha ha ha, sao lại không thấy Burt nhỉ, thằng đó chết rồi à?”

Nói tới Burt, sắc mặt của Myron lập tức thay đổi, cứ nghĩ tới thằng phản đồ đó là hắn lại thấy ghê tởm.

“Xem ra là đã xảy ra chuyện không vui rồi. Tao đã bảo mà, thằng đó nhìn lấm la lấm lét, rõ ràng không phải thứ tốt lành gì, vậy mà mày còn không tin tao. Ha ha ha, giờ ăn đau khổ rồi đúng không? Không phải chứ? Tao bảo nhé, mày già rồi Myron ạ, ánh mắt nhìn người càng lúc càng kém.”

Myron không muốn chuốc lấy phiền phức mà chỉ muốn nhanh chóng tìm người, hỏi thăm tin tức về giông bão trên biển, nhưng đối phương lại không có ý buông tha cho hắn, hắn mà còn nhường thì sẽ làm người ta nghĩ hắn sợ.

Thế nên trên bến cảng lập tức nổi lên một trận đánh nhau.

Đây là chuyện bình thường ở nơi này, mọi người vây xem vô cùng ồn ào.

Myron túm vạt áo của đối phương ném mạnh xuống mặt đất, ánh mắt đầy sự độc địa: “Myron tao còn chưa già đâu nhé!”

Đối phương bị đánh đến không còn sức chống trả, chỉ có thể trơ mắt nhìn Myron dẫn người đi về phía trong cảng.

Chờ Myron đi xa rồi, tầm mắt những kẻ đó liền chuyển tới chiếc thuyền của hắn. Mấy người nhìn nhau rồi lần sờ đi tới gần chiếc thuyền.

…

Myron ở trên bến cảng rất lâu mới về, lúc đi chỉ có mấy người nhưng lúc về lại dẫn theo tới mười mấy người. Bọn họ vừa lên thuyền đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Trên boong tàu có mấy tên đang nằm, mùi máu tanh là từ đám người đó tỏa ra.

Thuyền viên của thuyền đứng thành một đám. Thời Sênh ngồi vắt chân cắn hạt dưa trên thiết kiếm bay lơ lửng ngay đầu tiên, vỏ hạt dưa rơi đầy sàn.

Myron nhìn đám người nằm trên mặt đất, đây chẳng phải làm đám người vừa bị hắn đánh sao?

Dù gì cũng làm hải tặc hơn nửa đời người, dù cho không trải qua những chuyện này nhưng chỉ nhìn cũng biết là đã xảy ra cái gì.

Chắc chắn mấy tên này lẻn lên tàu, bị Daisy phát hiện, chọc giận tới cô.

Mẹ cái đám hỗn trướng này!

“Giấu thi thể đi.” Myron lập tức ra lệnh, tuy rằng hắn cũng là người có tiếng tăm nhưng chuyện Burt làm phản lần này đã khiến cho thực lực của hắn giảm mạnh. Nếu chuyện đám người này chết trên thuyền của hắn thì e rằng sẽ phải giao chiến với đối phương.

Theo lý thuyết, hẳn là hắn nên lập tức rời khỏi cảng, nhưng tình huống trên biển lúc này không thích hợp lắm. Hắn không dám tùy tiện rời đi.

“Cô Daisy, tôi có nghe được một chút tin tức.” Myron nói cho Thời Sênh nghe tin tức mà hắn hỏi được trên cảng.

Giông tố trên biển xuất hiện nhiều lên từ khoảng nửa năm trước, bắt đầu từ vùng biển sâu phía Bắc. Lúc đầu giông lốc chỉ hoạt động ở khu vực đó, sau này mới lấn dần ra bên ngoài. Hiện tại thì khắp nơi trên biển đều là gió lốc.

Thời Sênh chống cằm, đầu ngón tay lướt nhẹ trên má, nửa năm trước là còn sớm hơn thời gian tộc người cá gặp nạn.

“Nguyên nhân gây ra giông lốc là gì?”

“Cụ thể thế nào không rõ, nhưng có một tin đồn…” Myron nhìn xung quanh, thấy thuyền viên ở cách họ rất xa mới nói: “Không biết cô Daisy có nghe nói về truyền thuyết Thần Biển bao giờ chưa?”

Thần Biển?

Cô chỉ biết có mỗi Thần Biển Poseidon thôi…

Không biết Thần Biển ở thế giới này có phải ông ta không nữa?

“Trong giới hải tặc vẫn luôn truyền miệng về một truyền thuyết, đó là ai mà tìm được Thần Khí do Thần Biển lưu lại thì có thể khống chế biển cả, trở thành bá chủ của biển khơi. Truyền thuyết này vẫn luôn lưu truyền, nhưng cho tới giờ vẫn chưa có ai có được bất kỳ tư liệu gì về Thần Biển cả, vì thế cũng chẳng ai biết Thần Khí có thực sự tồn tại không nữa.”

“Nhưng một năm trước, có một con thuyền cập cảng này, có một kẻ uống say rồi kể rằng bọn họ tìm được manh mối về Thần Biển, đang chuẩn bị đi lấy Thần Khí. Lúc đầu mọi người cho rằng hắn nói phét, nhưng người của gã đó nhanh chóng xuất hiện và đưa gã ta đi với vẻ rất lo lắng, mà con thuyền kia cũng rời khỏi cảng ngay trong đêm đó.”

“Có người nghi ngờ bọn họ thực sự có manh mối nên đã đuổi theo. Ba tháng trước, những người đuổi theo con thuyền đó sống sót quay về nhưng đầu óc thì điên dại. Mọi người chỉ có thể suy đoán một chút ít chân tướng qua những lời điên loạn của họ.”

“Thần Khí thực sự tồn tại, bọn họ cũng đã tìm được, nhưng Thần Khí không chịu nghe theo khống chế của họ cho nên giông bão trên mặt biển mới không ngừng. Rất nhiều người mơ ước có được Thần Khí, nhưng mà tất cả đều chết trong những cơn giông bão đó hết.”

Chương 1716: Cơn giận của thần biển (10)

Sắc mặt Myron rất nặng nề: “Nếu tin đồn này là thực thì sẽ chẳng còn ai dám ra biển nếu Thần Khí còn chưa ngừng nghỉ.”

Thần Khí.

Dựa theo cốt truyện, Thần Khí chính là tình tiết chủ tuyến, là thứ mà thế lực các phương đều tranh nhau cướp đoạt. Cuối cùng, đoàn đội của nữ chính giết ra vòng vây, đoạt được Thần Khí.

Nhưng trong cốt truyện, Thần Khí cũng không xuất hiện sớm thế này.

Ừm…

Cũng có lẽ là do thị giác khác nhau nên những gì nữ chính trải qua cũng sẽ không tương đồng với những gì người khác trải qua.

“Cô Daisy, cô xem chúng ta có nên tiếp tục ra biển không?” Hiện tại trên biển nguy hiểm như thế, hắn thật sự không muốn dẫn người đi mạo hiểm. Nhưng giờ hắn cũng chẳng có quyền định đoạt chuyện này nữa.

“Không…” Thời Sênh vốn định từ chối, cô hoàn toàn không có hứng thú với Thần Khí, Tiên Khí gì gì đó, nhưng chợt nhớ tới một di nguyện khác của nguyên chủ là muốn tộc người cá trở về nơi ở trước đây của mình. Bắt được Thần Khí rồi thì gió lốc sẽ biến mất, vì thế lại chuyển lời nói: “Ta sẽ tự mình đi, các ngươi chờ ở đây đi.”

“Sao?” Myron kinh ngạc.

Trời lại sắp có bão à?

Đương nhiên Myron không dám hỏi tại sao. Hắn thực sự không dám đắc tội với cô người cá này, chỉ có thể yên lặng nghe Thời Sênh sắp xếp.

Cynthia nghe nói Thời Sênh sẽ đi liền lập tức bảo Myron chuẩn bị thuyền nhỏ cho cô.

Myron cảm thấy cơ hội sống sót của người cá khi ở trên biển là rất lớn, hơn nữa năng lực của người cá này còn rất không bình thường. Nhưng một người thường đi thì chẳng phải là tìm đường chết sao?

“Cô đi tìm chết đấy à?” Thời Sênh lập tức nói ra suy nghĩ của Myron.

Cynthia kiên quyết: “Daisy, tôi thà chết cũng không muốn ở lại đây.”

Cynthia đã nghĩ thông suốt, những người này là hải tặc, dù hiện tại bọn họ đối xử tốt với cô ta thế nào thì cũng là do nể mặt Daisy. Bọn họ sợ Daisy nhưng không hề sợ cô ta. Một khi Daisy rời đi, ai biết được những người này sẽ lộ ra bản chất thế nào. Cô ta tình nguyện theo Daisy đi tìm chết.

Thời Sênh hoàn toàn không muốn mang theo cái đuôi này nên lập tức đá người xuống.

Cô cầm mái chèo định chèo đi, sau đó lại nhìn Cynthia đang vùng vẫy trong nước thì lại kéo cô ta lên: “Chèo thuyền.”

Cô không biết cách đọc hải đồ của thế giới này. Hải đồ không phức tạp mà là đơn giản tới mức nhìn chẳng hiểu những nét vẽ trên đó là

cái quỷ gì. Hải đồ luôn như thế, có rất nhiều thứ thậm chí còn không thèm đánh dấu, nhưng mà bọn họ lại có thể đọc hiểu cực kỳ ăn ý.

Nguyên chủ là một con cá thì tất nhiên không thể hiểu được rồi. Cô cần một người phiên dịch.

Phiên dịch Cynthia liền được lên thuyền địch như thế.

“Các ngươi để ít đồ ăn lên đây.” Thời Sênh phân phó Myron, cô không cần đồ ăn nhưng Cynthia cần.

“… Cô Daisy, cô định thật sự mang cô ấy theo sao?” Myron hơn chần chừ.

“Có vấn đề gì à?”

“…” Vấn đề lớn ấy chứ! “Không.”

Người ta muốn đi tìm chết thì liên quan gì tới hắn chứ. Mau tiễn bà cô này đi, bọn họ sẽ được tự do.

…

Cynthia cảm thấy những gì cô ta trải qua đủ để viết thành một bộ truyện phiêu lưu mạo hiểm. Những chuyện kỳ ảo mà cô ta từng chứng kiến sợ là có những người còn không nghĩ ra được.

Lúc đầu cô ta vẫn luôn chèo thuyền, nhưng tốc độ chèo thuyền của một người thì có thể được bao xa chứ.

Thời Sênh bắt được hai con cá mập, Cynthia không biết cô giao lưu gì với cá mập. Túm lại, lúc cá mập ngoi đầu lên một lần nữa thì đã hoàn toàn không còn bộ dáng hung thần ác sát nữa mà ngoan ngoãn

tròng dây thừng vào người rồi kéo thuyền lướt băng băng về phía trước.

Cái này còn chưa là gì. Toàn bộ quá trình, con thuyền nhỏ vẫn luôn vững vàng một cách quỷ dị, hoàn toàn không xóc nảy, dù gặp được giông lốc vẫn có thể vượt qua bình an vô sự.

“Daisy, chúng ta sắp tới rồi.” Cynthia nhìn hải đồ, chỉ và một nơi bị đánh dấu: “Trước mặt là khu vực đó rồi, nhưng mà vị trí cụ thể không rõ ràng lắm… Daisy, bên kia là thuyền à?”

Cynthia chỉ vào một điểm đen ở phía xa, vượt qua một quãng đường xa đầy giông lốc như thế nhưng bọn họ chưa từng gặp một con thuyền nào.

Thời Sênh thu cái đuôi lên, nhìn về điểm đen ở phía xa, cá mập đang kéo thuyền đi về phía đó.

Tốc độ của hai con cá mập rất nhanh, điểm đen dần dần lớn lên. Một con thuyền lớn xuất hiện trong tầm mắt của Thời Sênh, hình như bọn họ đang bị một thứ gì đó tấn công nên tất cả các thuyền viên đều bị dồn về mạn thuyền.

Càng tới gần, Thời Sênh càng nhìn thấy rõ thứ đang tấn công bọn họ.

Là cá kình.

Đại đa số thời điểm, cá kình đều rất hiền lành, nhưng lúc này chúng lại đang tấn công tập thể một con thuyền. Chúng dùng cái thân thể khổng lồ của mình đập vào thuyền. Con thuyền lắc lư, người trên thuyền khó mà bảo trì được thăng bằng.

Thời Sênh bảo cá mập dừng lại, hai con cá mập nôn nóng bơi quanh thuyền, có xu hướng muốn tấn công cô. Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, hai con cá mập liền rụt lại. Nếu không phải chúng không biết nói thì sợ là lúc này đã rên lên đầy tội nghiệp.

Thời Sênh thò tay vào trong nước, cô là người cá, cũng là một phần tử của biển khơi, có thể dễ dàng cảm nhận được sự biến hóa của nước biển. Nước cho cô cảm giác không thoải mái, mang theo một chút cảm giác thô bạo.

Thời Sênh rụt tay lại, hải vực này là phạm vi của Thần Khí.

Mọi sinh vật biển ở đây đều sẽ bị nó ảnh hưởng và chủ động tấn công con người, đây là lập trình tự bảo vệ của Thần Khí…

Con thuyền bên kia bị đàn cá kình tấn công nên bắt đầu chìm xuống.

Rầm!

Rầm…

Mặt biển bắn lên mấy cột nước cao. Cá kình bị dọa nên chìm sâu xuống biển, sau đó liền thấy các cột nước bắn tung lên xung quanh thân thuyền.

Ở bên sườn con tàu kia xuất hiện một con tàu khác, mìn là do bọn họ ném xuống.

Bọn họ dọa đám cá kình sợ chạy nhưng con thuyền kia cũng chẳng cứu nổi nữa, vẫn đang không ngừng chìm xuống. Người trên thuyền bàn bạc một hồi rồi quyết định cứu những người của con thuyền kia lên thuyền mình.

Khi con thuyền đó hoàn toàn chìm xuống, con thuyền bé nhỏ đáng thương của Thời Sênh liền lộ ra.

“Nơi đó còn có người.” Một người trên thuyền chỉ ra xa, “Bảo bọn họ chèo thuyền lại gần đi.”

“Chờ một chút.” Người đàn ông có nước da nâu khỏe mạnh ngăn người lại rồi cầm kính viễn vọng nhìn về phía đó, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại: “Hình như tao đã gặp bọn họ ở đâu.”

“Ha ha, thằng nhóc này cứ nhìn thấy phụ nữ là đều gặp rồi hết.” Người bên cạnh lớn tiếng giễu cợt.

Người đàn ông không giận: “Bọn mày xem, xung quanh họ còn có hai con cá mập.”

“A?” Có người cầm ống nhòm lên xem xét, quả thực có hai con cá mập đang bơi quanh thuyền nhỏ, “Bọn họ bị vây rồi, mau cứu họ lên.”

Người đàn ông nhíu mày, lại một lần nữa ngăn cản người của mình, “Bọn mày không cảm thấy hai con cá mập kia rất kỳ quái sao? Bọn nó không hề có ý tấn công họ mà ngược lại như đang bảo vệ họ ấy.”

“Bảo vệ? Mày đùa cái gì thế hả?”

“Tao nghĩ nó bị điên rồi, cá mập mà đi bảo vệ con người á?”

“Đúng đúng, mau tránh ra, đừng chậm trễ bọn tao cứu người, mau lái thuyền qua đó.”

Người đàn ông không ngăn được đồng bọn của mình lại thì hơi gấp. Hắn lại nhấc ống nhòm lên nhìn, vừa lúc nhìn thấy một phần tóc màu lam của Thời Sênh bị lộ ra dưới mũ choàng thì giật thót, hô lớn:

“Đừng qua đó, đừng qua đó, đó là người cá!”

Bảo sao hắn lại thấy quen thế, hắn từng gặp cô ta ở trên con thuyền bị đánh chìm kia, chính là cô ta…

“Người cá?”

Chương 1717: Cơn giận của thần biển (11)

“Daisy, bọn họ định làm gì thế?” Cynthia nhìn về phía người trên thuyền kia với ánh mắt kỳ quái, đầu tiên dường như bọn họ nổi lên xung đột, sau đó lại lâm vào trầm mặc quỷ dị.

“Làm sao tôi biết được.” Thời Sênh kéo chặt mũ, ngăn trở ánh mặt trời nóng rực bên trên, “Mấy thứ kia đã trở lại rồi.”

“Cái gì?” Cái gì đã trở lại cơ?

Thời Sênh hất cằm. Cynthia lập tức nhìn về phía đó, chỉ thấy trên mặt biển xuất hiện mấy bóng đen. Cá mập đang bơi vòng quanh thuyền nhỏ không cần Thời Sênh phân phó cũng rất thức thời kéo thuyền lui lại một khoảng cách rồi trốn về sau chiếc thuyền.

Hành vi đầy tính con người đó làm cho người trên thuyền lớn kia không khỏi thổn thức. Sau đó bọn họ cũng phát hiện ra điều không ổn trên mặt biển nên cũng không có thời gian bận tâm tới hai con cá mập có hành vi như con người kia nữa.

“A!”

“Chúng quay về rồi! Số lượng còn nhiều hơn nữa.”

“Là một đàn cá kình!”

Tiếng hét lớn truyền vang khắp mặt biển, từ khoảng cách rất xa cũng có thể nghe thấy.

Đàn cá kình quay lại với số lượng còn nhiều hơn. Xung quanh nơi con thuyền lớn đều đầy những cái bóng màu đen, bên dưới toàn là cá kình khổng lồ.

Con thuyền lay động liên tục vì bị cá kình va chạm, vài người còn văng ra khỏi thuyền, rơi xuống nước và bị cả đàn cá quây lại.

Đàn cá kình phẫn nộ coi con thuyền như kẻ thù, dường như không lật đổ được nó thì sẽ không bỏ qua.

“Daisy, chúng ta… Chúng ta mau đi thôi!”

Cynthia kéo tay Thời Sênh, gương mặt trắng bệch: “Đàn cá kình này bị điên rồi sao?”

Cô ta chưa từng thấy một đàn cá kình nào đồng thời xuất động đông như thế này, càng đừng nói là bao vây đánh người.

“Cô cũng thấy bọn nó rồi đấy, đi thế nào được?” Thời Sênh chỉ vào hai con cá mập đang co rúm lại ở đằng sau. Cá mập bình thường không sợ cá kình, nhưng giờ chúng nó đều núp ở phía sau không dám đi ra. Điều đó chứng minh rằng đàn cá kình kia đáng sợ vô cùng.

Cynthia nghẹn họng, sao cá mập lại nhát như thế chứ?

Sao bảo là bá chủ một phương biển cả cơ mà?

Cá mập: “…” Không phải bọn nó nhát mà là bọn nó có mắt nhìn xa trông rộng. Bọn cá kình bên kia chẳng khác nào lũ cá điên, hơn nữa số lượng gấp mấy chục lần bọn nó, còn lâu mới có chuyện bọn nó lao ra tìm chết!

Làm cá thì cũng phải có chỉ số thông minh của cá chứ!

Bang bang!!!

“Cứu mạng!”

“Cứu mạng!”

Đuôi thuyền đã bị đàn cá kình làm thủng, toàn bộ con thuyền đang nghiêng đi và chìm dần xuống, có người thừa dịp sử dụng thuyền thoát hiểm, nhân lúc pháo đạn từ thuyền lớn bắn xuống để lao ra khỏi vòng vây.

Có ba con thuyền thoát hiểm thành công, còn lại nếu không bị cá kình đánh đắm vào trong biển thì cũng đen đủi rơi vào đúng tầm đạn pháo, bị bắn thành tro.

Đàn cá kình kia cực kỳ chấp nhất với con thuyền lớn nên chẳng thèm đuổi theo thuyền nhỏ.

Ba con thuyền trốn được nhanh chóng tới gần thuyền của Thời Sênh. Hai con cá mập thấy có người tời gần liền vọt ra đằng trước, nhìn ba con thuyền đó như hổ thấy mồi.

“A, bọn nó vẫn còn ở đây!” Có người trên thuyền hét lên.

“Đừng qua đó!” Người đàn ông trên chiếc thuyền cuối cùng hét lên với những người đằng trước, “Dừng lại, mau dừng lại đi!”

Người trên con thuyền đầu tiên liền ngừng lại, dù sao thì đằng trước cũng là cá mập cơ mà.

Bọn họ vừa quay đầu nhìn về sau thì thấy con thuyền lớn đã hoàn toàn chìm xuống biển, ngoại trừ mặt biển đang cuộn sóng thì cũng chỉ còn những mảnh gỗ vụn.

Mặt biển dần khôi phục sự an tĩnh, không nhìn thấy những bóng ma khổng lồ như quái vật biển đâu nữa.

Trong không khí vẫn còn mùi thuốc pháo. Một đám người sống sót sau tai nạn lập tức xụi lơ trên thuyền nhỏ.

Cũng có người cảnh giác nhìn xung quanh, “Đi rồi sao?”

“Không thấy nữa, chắc là đi rồi…”

“Này!” Có người vẫy tay với Thời Sênh, “Cô có phải người cá không thế?”

“Ta có phải người cá không thì liên quan quái gì tới các người. Tự thân không giữ được còn muốn bắt ta chắc?” Thanh kiếm trong tay Thời Sênh sáng loáng lên dưới ánh mặt trời. Ánh sáng chiếu xuống mặt biển rồi bắn ngược vào mắt đám người bên kia. Sự sắc lạnh như thẩm thấu vào khắp mình mẩy, chân tay họ.

“Cô thật sự là người cá ư?” Có người thầm mắng một câu, “Con mẹ nó, biết ngay là gặp phải người cá là sẽ đen đủi mà.”

Thời Sênh: “…” Liên quan quái gì tới bản cô nương! Đàn cá kình cũng chẳng phải do bản cô nương gọi tới, là các ngươi xâm nhập vào phạm vi phòng ngự của Thần Khí, bị tấn công là đáng đời.

Cái tội này bản cô nương không gánh!

“Cô ta sẽ không tấn công chúng ta chứ?” Có người lo lắng nhìn về

phía Thời Sênh. Người cá mà còn có thể sai khiến được cá mập nữa cơ mà.

“Chắc không đâu…” Có người nuốt nước bọt đầy khó khăn. Mặc dù người cá đối diện có đẹp thế nào thì bọn họ cũng không có tâm tình thưởng thức.

“Làm sao bây giờ? Hiện tại đã không còn thuyền lớn nữa…” Bên kia còn có người cá.

Con thuyền đi sau cùng chậm rãi tiến lên rồi đứng song song với hai con thuyền kia. Người đàn ông trên thuyền nhìn Thời Sênh đầy cảnh giác, ánh mắt lại đảo qua trên người Cynthia. Hiện tại hắn có thể chắc chắn đây chính là người cá đó.

“Mona, cô ta thật sự là người cá sao?” Từ sau lưng hắn có một cái đầu của con gái ló ra, tò mò nhìn chằm chằm Thời Sênh, “Sao em chẳng nhìn thấy cái đuôi của cô ta đâu?”

Mona ấn đầu cô ta lùi trở về: “Cô ta ở trên bờ thì sẽ không để lộ đuôi.”

“Chỉ khi ở trong nước thì mới hiện ra cái đuôi à?” Cô gái lại ló đầu ra lần nữa, “Em thấy cô ta cũng không hề có ý tấn công, chắc là người cá tốt đấy?”

Mona: “…” Người cá tốt ư?

Lần trước chính cô ta đã ném nổ một con tàu. Nếu không phải hắn mạng lớn thì đã chết trong vụ tai nạn đó rồi, không ngờ lại gặp lại nhau sớm như thế.

Người trên ba con thuyền hình thành cục diện cầm cự với Thời

Sênh.

Có người đánh bạo đứng ra, “Cô gái người cá ơi, chúng tôi hoàn toàn không có ác ý với cô, mong cô giơ cao đánh khẽ, đừng khó xử chúng tôi nhé.”

“Ta làm khó các ngươi lúc nào hả?” Thời Sênh vắt vẻo chân như lão đại, biểu cảm đầy kiêu ngạo và khinh thường, “Hơn nữa các ngươi cũng chẳng đáng để ta ra tay.”

Mọi người: “…” Đừng tưởng cô là người cá thì có quyền kiêu ngạo thế nhé! Nếu không phải bọn họ không còn thuyền lớn thì còn lâu mới nhịn cô ta như thế, kiểu gì cũng bắt lên thuyền rồi!

Mona quan sát Thời Sênh, thấy quả thực cô không có ý tấn công mới nói với mọi người: “Tìm một hòn đảo trước đã để tránh gặp phải giông lốc, hơn nữa đàn cá kình mà quay lại thì còn phiền toái hơn.

“Mona, mày nói thì nhẹ nhàng lắm, tìm đâu ra đảo bây giờ? Khu vực này căn bản chẳng có ai tới, trên hải đồ còn không có đánh dấu, biết đi về phía nào?” Có người lớn tiếng phản đối.

Mona?

Mẹ nó, không ngờ nam chính đại nhân lại ở gần bản cô nương như thế.

Thời Sênh nhìn về phía gã đàn ông đang được tất cả mọi người lấy làm trung tâm, đây là nam chính của thế giới này à?

Vậy người co đầu rụt cổ sau lưng hắn chắc là nữ chính rồi?

Giờ đang là ban ngày, nữ chính vẫn là nhân cách thứ nhất Mona

Lisa, à nhầm, Clarissa.

Nhân cách thứ nhất Cla… Clarissa luôn rất thông minh, chỉ thỉnh thoảng mới ngu ngốc một tí, nhưng mà mỗi lần cô ta ngu ngốc lên thì lại khiến cho rất nhiều biến cố xảy ra.

Chương 1718: Cơn giận của thần biển (12)

Mona cãi nhau với một đám người, cuối cùng có người nhìn thấy có mây đen ở đằng xa thì quyết định nghe theo Mona - tìm một chỗ đặt chân trước.

Thuyền nhỏ này mà gặp gió lốc thì chết là cái chắc.

Nhưng người cá thì phải làm sao đây?

Mọi người nhìn về phía Thời Sênh.

“Nhìn ta làm gì?” Thời Sênh trợn mắt, “Không mau trốn đi, nhìn ta thì có thể tìm được đảo chắc? Hay là ta có thể biến được ra đảo cho các ngươi?”

“… Cô là người cá, biển rộng là địa bàn của cô, chắc cô phải biết ở đâu có đảo chứ?” Có người thử hỏi. Người cá sống ở trong biển, cô ta hẳn là quen thuộc biển cả hơn bọn họ rồi.

Thời Sênh mỉm cười: “Ta biết thì sao chứ hả?”

Thực ra nguyên chủ rất quen thuộc hải vực này bởi nơi tộc người cá sống ở ngay gần đây, cũng biết ở đâu có đảo, nhưng tại sao cô phải nói cho bọn họ nhỉ?

Bên đó có loại người luôn dùng “plug in” nam nữ chính rồi thì cần thì tôn đại Phật như cô che chở nữa chứ? Không cần!

[…] Không biết xấu hổ à, còn đại Phật cơ đấy! Mặt mũi đâu?

“Không cần.”

[…] Lúc trước cô nói cần, thay đổi xoành xoạch như thế hay ho lắm hả?

“Có bao giờ mi thấy ta thật sự cần mặt mũi không?” Mặt mũi cũng không thể biến thành cơm, lúc quan trọng cũng nên không biết xấu hổ một tí. Dù sao chẳng phải có câu nói là người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch à?

[…] Tôi… có câu hơi bậy bạ không biết có thể nói hay không nữa!

“Cô… có thể nói cho chúng tôi biết không?” Bên kia tiếp tục thử thăm dò.

Thời Sênh cười nhạo: “Tại sao ta phải nói cho các ngươi nhỉ? Các ngươi có phải cá đâu?”

[…] Nói như kiểu nếu họ là cá thì cô sẽ nói cho họ không bằng ấy.

Thời Sênh: “…” Cá khô thì có khi ta sẽ suy xét một chút, nhưng mà trên thuyền của họ còn có hai con cá chép muốn vượt long môn hóa rồng, đương nhiên ta không thể nói rồi.

Vai chính ở đây, cô cần gì phải đi làm người tốt chứ, cứ để bọn họ đảm đương đi thôi. Ông đây đi trước một bước.

Thời Sênh nằm lại trên thuyền, dùng thiết kiếm vỗ mạn thuyền, hai con cá mập lập tức phóng về phía trước làm cho mấy người trên thuyền sợ tới mức không ngừng xôn xao.

Giây tiếp theo, chiếc thuyền liền vọt đi với tốc độ chóng mặt, để lại một vùng sóng tung bọt trắng xóa phía sau đang dần lan ra.

"…" Ông mặt trời của con ơi, đây là thao tác quỷ gì thế?

Người cá và cá mập là bạn tốt của nhau à?

Càng đi sâu vào trong hải vực thì Thời Sênh càng cảm thấy khí tức thô bạo kia mạnh mẽ hơn, thậm chí trong không khí cũng có. Sinh vật trong biển càng thêm hung tàn, nếu không phải bị thiết kiếm đè đầu chắc hai con cá mập kia cũng đã quay ngược lại cắn chết bọn họ rồi.

"Daisy, phía trước có một hòn đảo nhỏ." Cynthia đứng ở trên thuyền nhìn ra xa, "Trời ạ, Daisy, cô nhìn kìa, đó không phải đảo, là lục địa, một lục địa rất lớn."

Cynthia nhảy nhót trên thuyền, Thời Sênh bị tiếng la hét của cô ta làm cho choáng váng: "Thuyền lật bây giờ!"

Cynthia vô cùng hưng phấn, vọt tới trước mặt Thời Sênh như tên bắn: "Daisy, cô mau nhìn đi, là lục địa đó, chúng ta đã phát hiện ra lục địa rồi, có khi còn là lục địa chưa ai phát hiện ra."

Thời Sênh chồng người ngồi dậy, lắc lắc đôi chân dài miên man, "Có gì đáng kích động đâu hả? Cô phát hiện thì có thể lấy tên của cô đặt cho nó chắc?"

"Đương nhiên có thể rồi!" Mặt Cynthia đầy sự vui vẻ, "Rất nhiều hòn đảo và lục địa đều được đặt theo tên của người phát hiện ra nó đấy."

Thời Sênh bĩu môi, có người nào được lấy tên mà không có một sơ yếu lý lịch đầy thành tựu không, nhìn lại xem cô có cái gì? Sắc đẹp? Tài năng? Đừng có nằm mơ giấc mộng xuân nữa.

“Daisy, đây là cô phát hiện ra, chắc chắn phải dùng tên của cô để gọi, lục địa lớn như thế, trời ạ…”

Bên tai Thời Sênh không ngừng vang lên tiếng nói đầy hưng phấn của Cynthia, thực sự muốn ném cô ta xuống biển nuôi cá mập.

Thời Sênh ngứa tay nên đành phải cầm lấy kính viễn vọng nhìn về phía lục địa.

Quả thực là một lục địa rất lớn, hiện tại bọn họ còn cách nó rất xa, nếu là đảo nhỏ thì chắc chắn sẽ không có đường ven biển dài như thế.

“Xem ra hy vọng được dùng tên mình đặt cho lục địa mới ấy không thành hiện thực được rồi.” Thời Sênh hừ giọng.

Vẻ kích động trên mặt Cynthia trở thành cứng đờ, nhanh chóng túm lấy kính viễn vọng nhìn về phía bên đó. Bên đó có một con thuyền đang neo đậu ở vùng nước sâu. Cynthia không khỏi thất vọng buông kính viễn vọng ra: “Không ngờ lại có người…”

“Daisy, chúng ta có lên bờ không?”

Thời Sênh thả tay xuống nước, nước như thể ngấm vào từng mạch máu của cô, kích phát sự thô bạo trong người.

Dưới đáy nước như có bóng đen đột nhiên lao về phía mặt nước. Thời Sênh lập tức rút tay lên, bóng đen quẫy đuôi nhảy lên khỏi mặt nước theo tay cô như muốn cắn tay cô.

“Ở trên vùng đất bằng kia.” Thời Sênh vừa trả lời vừa dùng thiết kiếm chém qua, thứ kia lập tức rơi vào trong nước làm bọt nước bắn khắp

nơi, bóng đen chìm dần xuống.

“Đó là gì?” Cynthia ghé sát mạn thuyền, cô ta còn chưa nhìn rõ nó là gì thì đã bị Thời Sênh chém bay vào nước.

“Cá ăn thịt người.”

“… Daisy, nhìn nó không giống cá ăn thịt người.” Cynthia nuốt nước bọt, tuy rằng cô ta không nhìn rõ đó là gì nhưng có thể nhìn rõ đầu nó, làm gì có cá ăn thịt người nào mà lớn hơn cả quả bí đỏ như thế.

“Biến dị chăng.” Thời Sênh thuận miệng bịa đặt, “Cô đã từng thấy quái vật to bằng cả hòn đảo như rùa khổng lồ, còn có bạch tuộc khổng lồ, thứ biến dị bé tí thế này có gì mà phải kinh ngạc.”

“Hình như cũng đúng…” Cynthia gãi mái tóc vàng hoe của mình.

Dù gì cô ta cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, cần gì phải tỏ ra kinh ngạc như thế chứ?

“Daisy, Daisy…” Cynthia lại run rẩy chỉ xuống chỗ cá ăn thịt người rơi xuống, một đám bóng đen đang ngoi dần lên, thẳng về phía thuyền nhỏ của bọn họ.

Thời Sênh: “…”

Thật là con mẹ nó giết một con mà rước về một bầy! Rõ ràng là các ngươi tấn công ta trước, sao lại không nói lý như thế chứ? Dù gì cũng là cá sống trong biển, không biết nghĩ tới tình cảm hàng xóm sao, lật bàn!

…

Thuyền Viễn Chinh.

“Lão đại, huynh mau tới đây xem.” Một thiếu niên hưng phấn gọi lên trên cao.

Những người nghe thấy hắn kêu đều ló đầu ra nhìn, “Có gì mà vui vẻ thế?”

Thiếu niên chỉ về một phía, nhanh chóng nói: “Bên kia có người, còn chọc vào một đám cá rất kỳ quái.”

“Vậy bọn họ chết chắc rồi.” Những người khác nghe vậy cũng chẳng cảm thấy hứng thú gì, lập tức tản ra.

“Không phải đâu, ai nha, các huynh mau tới xem đi, đệ cũng không biết phải nói thế nào, các huynh cứ nhìn là hiểu mà!” Thiếu niên nóng nảy.

Có người hồ nghi nên cầm lấy ống nhòm nhìn về phía đó, vừa nhìn liền biểu lộ ra vẻ kinh dị. Những người khác cũng lập tức lấy ống nhòm ra nhìn rồi ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về một phía: “Lão đại, huynh có nhìn thấy không?”

Những người trên thuyền này đều mặc đồ cổ trang, tóc đen, mắt đen, rõ ràng là người phương Đông.

Mà ở nơi cao nhất, một người đàn ông đang tựa vào bánh lái, trường bào màu lam nhạt có thêu hoa văn cổ xưa. Người đàn ông hơi rũ đầu, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Mọi người: “…” Lại con mẹ nó ngủ rồi!

“Lão đại!” Thiếu niên xông lên lay hắn dậy.

Người đàn ông mê man ngẩng đầu rồi nhìn chằm chằm về phía người bên dưới, “Các ngươi nghĩ ra biện pháp rồi à?”

Mọi người: “…”

Chương 1719: Cơn giận của thần biển (13)

Thời Sênh chuẩn bị dùng thiết kiếm chém chết đám cá ăn thịt người kia, ai biết hai con cá mập kia không ngăn được đám cá ăn thịt người điên cuồng ấy nên lập tức kéo thuyền chạy về phía bờ biển. Cá mập không bơi được vào khu nước cạn nên lại đột ngột đổi hướng. Nếu trên thuyền mà không có phòng hộ thì Thời Sênh và Cynthia đã văng ra khỏi nước rồi.

Cá mập kéo thuyền nhỏ chạy vòng vòng, tốc độ của bọn họ vừa đủ, chưa tới mức bị đuổi theo nhưng cứ lòng vòng như thế nên Thời Sênh cảm thấy chóng mặt tới sắp ngất rồi.

Cô bám vào mạn thuyền, bảo hai con cá dừng lại, cũng không biết có phải bị đám cá ăn thịt người kia dọa không mà hai con cá nhát chết này không nghe theo sự chỉ huy của Thời Sênh, vẫn cứ kéo thuyền nhỏ chạy lòng vòng.

Thời Sênh: "…"

Tốt xấu gì cũng là bá chủ của biển khơi, có thể tỏ ra cốt khí tí được không hả?

Hai con cá hèn nhát đã bị dọa tới mức hồn phi phách tán rồi còn lấy đâu ra cốt với khí nữa. Cuối cùng Thời Sênh đành phải chém đứt dây thừng. Hai con cá được tự do nên lập tức biến mất khỏi mặt biển, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Mẹ nó, lúc quay về lại phải bắt hai con khác.

Nhất định không thể bắt hai con hèn nhát như thế được!

Không bị cá mập kéo chạy vòng vòng nữa nên thuyền nhỏ dừng lại, bầy cá ăn thịt người mau chóng bơi tới.

Bạn đã từng thấy một đàn cá cùng nhau phi lên khỏi mặt nước chưa?

Cảnh tượng hiện tại chính là xung quanh con thuyền nhỏ bị đầy cá ăn thịt người bao vây. Con nào con lấy lớn như quả bí đỏ, hàm răng sắc nhọn hướng lên trên như muốn xé nát con mồi.

“Bịch bịch bịch bịch…”

“Tõm tõm tõm tõm…”

Hai loại âm thanh liên tiếp vang lên. Tất cả đám cá ăn thịt nhảy lên đều đụng phải một màng chắn trong suốt, đầu óc choáng váng rơi vào trong nước liền lật bụng nổi lên mặt biển.

Cynthia biết con thuyền này rất an toàn, nhưng bỗng nhiên bị một bầy cá ăn thịt đông đúc bao vây như vậy thì vẫn không khỏi sợ run lên.

Thời Sênh nhìn một đám cá ngửa trắng bụng trên mặt biển thì chỉ cảm thấy chúng còn xấu hơn đám cá ăn thịt loại nhỏ, vừa nhìn đã làm người ta không muốn ăn nữa, quả thực như là sản phẩm thất bại của biến đổi gen vậy.

Yamete*, rốt cuộc bản cô nương đang ở thế giới quỷ gì đây?

*Yamete: (やめて, tiếng Nhật) đừng mà.

Tưởng là chuyện xưa trên biển, sao giờ lại trở thành hiểm họa sinh học rồi thế này?

Đổi kênh hơi quá mức rồi đấy!

Bầy cá ăn thịt đầu tiên nhảy lên choáng ngất nên bầy thứ hai chỉ bơi vòng xung quanh chứ không có ý nhảy lên nữa. Đám cá ngất đi nhanh chóng tỉnh táo lại rồi chậm rãi chìm xuống nước, chờ đợi cơ hội.

Thời Sênh thử thò tay vào trong nước nhưng đám cá không mắc mưu nữa, chỉ bơi qua bơi lại để vây chặt thuyền nhỏ.

Giỏi thật, giờ đến cá cũng thành tinh hết rồi.

“A!”

Cynthia chợt hét lên, Thời Sênh quay đầu nhìn thì thấy một người đang cưỡi kiếm bay về phía này.

Được lắm, hiểm họa sinh học biến thành tu tiên luôn rồi!

Người ngự kiếm nhanh chóng bay tới trước mặt hai người. Đám cá ăn thịt lập tức nhảy lên định đớp người đó. Hắn lại bay cao lên rồi tới gần Thời Sênh: “A, ngươi là yêu à?”

“Không ngờ sinh vật có chỉ số thông minh đầu tiên chúng ta gặp khi tới đây lại là yêu.” Người nọ lầm bầm, lầu bầu nói thầm một câu, sau đó chợt nhớ ra là mình chưa giới thiệu bản thân, “Xin chào, ta không có ác ý, các ngươi đừng khẩn trương. Ta tới từ đại lục Đông Lai, tên ta là Thần Dương.”

“Sao không là Thần Đông* luôn đi.” Thời Sênh trợn trắng mắt, sau đó lấy ra khí thế lưu manh, hung tợn nói: “Có chuyện gì?”

*Thần Đông: Một đại thần trong làng văn tiên hiệp Trung Quốc.

“Ngươi nói gì cơ?” Thần Dương đần mặt ra, gãi đầu: “Có thể nói tiếng người được không?”

Thời Sênh: “…” Ông đây không nói tiếng người thì nói tiếng cá à?

“Ta nói ngươi là thằng ngốc.”

Thần Dương tiếp tục đần độn: “Cái gì?”

Tốt lắm, không hiểu thật rồi!

Thần Dương quả thực không hiểu Thời Sênh đang nói gì. Hắn liền hướng về chiếc thuyền phía xa hét lên: “A a a, ta không hiểu các nàng ấy nói gì! Yêu quái ở đây đều không nói tiếng người!”

Thời Sênh: “…” Mẹ kiếp! Ngươi đừng có con mẹ nó phỉ báng người ta thế nhé!

Rõ ràng là ngươi nghe không hiểu, tại sao lại ném cái tội này lên đầu ông đây hả?

Bọn họ nói tới từ nơi nào ấy nhỉ? Đông Lai?

Trong cốt truyện không nói tới nơi này nha…

“Nhị Cẩu Tử, mi lại làm gì rồi hả?”

[Ký chủ, không phải tôi đang làm gì đâu. Tôi chỉ có thể nói cho cô biết

được cốt truyện liên quan tới nam nữ chính, còn lại tôi chẳng biết gì hết. Theo như lời của chủ nhân thì hiện tại thế giới này không còn đơn giản như trước kia nữa, cốt truyện cũng không nhất định sẽ phát triển theo hướng thông thường.] Hệ thống giải thích vô cùng nền nếp.

Thế nên, sự thật đã chứng minh, dù cô có cốt truyện trong tay thì cũng chẳng có tác dụng gì.

“Ha hả, lẩu thập cẩm sao, đúng là không đơn giản nha.” Có thể mở ra một bữa tiệc của chúng ma, có thể đơn giản sao?

[…]

Thần Dương cũng đã nói chuyện với người của mình xong, lại có thêm hai người tới nữa, nói lung tung thêm một hồi. Thời Sênh lười không thèm nói chuyện với họ. Bọn họ nói gì cô cũng hiểu, nhưng cô nói thì cứ như sách trời ấy, người đối diện hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì.

“Cô có hiểu bọn họ đang nói gì không?” Thời Sênh hỏi Cynthia.

Cô gái tóc vàng lắc đầu vẻ mờ mịt, những người này ăn mặc thì kỳ quái, nói chuyện cũng kỳ quái, lại có một thanh kiếm có thể chở người bay lên như Daisy, thật kỳ quái!

Thời Sênh: “…” Không hiểu ư?

Trâu bò, hóa ra chỉ có mình cô hiểu thôi sao? Nhị Cẩu Tử, mi lại cho ta xài “plug in” à?

[Ký chủ lại nghĩ nhiều rồi.] Sao ta có thể cho cô xài “plug in” được chứ, nếu không phải không thể chắn được mấy chiêu hack của cô thì

có khi tôi đã sớm chặn cả cô rồi ấy.

Thời Sênh ngẫm lại thấy cũng có lý, bình hoa Nhị Cẩu Tử này mà có lòng tốt như thế thì có mà trời sụp.

Thời Sênh già đời nên cũng chẳng hiểu lắm mấy cái nguyên lý nhỏ nhặt này, có thể là “BUG” của Hệ thống.

Thời Sênh bảo Cynthia chèo thuyền về phía bờ biển.

“Tiểu yêu, ta biết ngươi hiểu được ta đang nói gì. Ngươi nói một câu gì đi, ta nói một mình thấy xấu hổ lắm.” Thần Dương không hiểu Thời Sênh nói gì nhưng vẫn nỗ lực giao tiếp với cô.

Thấy đã sắp cập bờ, Thời Sênh xách Cynthia lên kiếm rồi bay về phía bờ biển.

“A, chờ một chút…” Thần Dương kêu lên ở phía sau.

Nhưng mà đã chậm, Thời Sênh cảm thấy đầu như đụng phải tường kính, cả người không khống chế được mà rơi xuống, thiết kiếm lộn một vòng trong không trung rồi đón được cô đúng lúc cô sắp rơi vào trong biển.

Cá ăn thịt người phi lên khỏi mặt nước, vừa vặn xẹt qua người Thời Sênh. Thời Sênh dùng chân đá, cá ăn thịt người lập tức rơi xuống nước.

Thần Dương vốn đã định lao xuống đón người: “…” Tiểu yêu hung tàn quá.

Cynthia thì không may mắn như thế, cô ta văng tít ra xa, may mắn bên đó có đồng bạn của Thần Dương nên hắn nhanh tay lẹ mắt túm

được người.

Thần Dương ngự kiếm bay tới bên cạnh Thời Sênh nói nốt những lời chưa kịp nói hết: “Nơi này có kết giới nên không vào được. Chúng ta còn tưởng sinh vật ở nơi này thì có thể ra vào, không ngờ ngươi cũng không vào được.”

Thời Sênh sai thiết kiếm bay lại gần nơi mình vừa đâm vào, cô duỗi tay sờ thử, có một tầng lá chắn mắt thường không nhìn thấy cách ly thế giới trong lục địa và thế giới bên ngoài.

Thần Khí của Thần Biển ở trên lục địa này, kết giới này hẳn cũng là do nó bố trí.

Mẹ!

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh nhảy về thuyền rồi chỉ vào Cynthia: “Trả người lại cho ta.”

Thần Dương nháy mắt với đồng bạn. Người đó lập tức ném Cynthia xuống thuyền khiến thuyền suýt chút nữa bị lật. Cynthia ngã vào mạn thuyền rồi rớt vào trong nước biển.

Thời Sênh: “…”

Cô không vớt Cynthia lên mà lại cầm kiếm chém người bên trên. Người nọ kinh ngạc một chút rồi lập tức lùi về sau, tuy vậy vẫn bị chậm một bước. Kiếm khí đánh lên thân kiếm của hắn, kiếm lệch khỏi chân làm hắn lập tức rơi xuống nước.

Thời Sênh thu kiếm lại, cúi người đem Cynthia dù bị cá ăn thịt người vây lại nhưng vẫn chưa sao lên thuyền.

“Làm tôi sợ muốn chết.” Sắc mặt Cynthia tái mét, không ngừng vỗ ngực, rõ ràng là đã bị cá ăn thịt người dọa cho sợ hãi.

Chương 1720: Cơn giận của thần biển (14)

“Tõm!”

Người bên kia rơi vào trong nước liền bị cá ăn thịt người vây lấy, chỉ sau một giây rồi chìm vào trong biển.

Trên mặt biển nổi lên bong bóng nước, một hồi lâu mới có bóng người lao ra từ trong nước. Cá ăn thịt người nhảy lên đớp hắn nhưng con nào cũng đớp hụt.

“Sao con yêu quái này lại chẳng biết tốt xấu như thế chứ?” Gã đàn ông tức giận chỉ Thời Sênh mà mắng. Vừa rồi nếu không phải hắn tiếp được đứa con gái tóc vàng kia thì cô ta đã sớm thành cơm cho lũ cá ăn thịt người rồi. Thế mà giờ cô ta còn lấy oán báo ơn.

“Ngươi ném trước.” Thời Sênh hất cằm.

Gã đàn ông không hiểu nhưng có thể đại khái đoán được ý tứ: “Làm sao ta biết nàng ta lại yếu như thế chứ, lại bị rơi vào trong nước.”

Lúc hắn ném người cũng có dùng bao nhiêu sức lực đâu, ai ngờ cô ta ngã vào mép thuyền liền lăn xuống luôn? Trách hắn được à?

“Daisy, bỏ đi, những người này có vẻ cổ quái, chúng ta đừng xảy ra xung đột gì với họ.” Cynthia sợ những người này tới không có ý tốt, lại không rõ thực lực của bọn họ thế nào nên vội vàng túm lấy tay Thời Sênh và khẽ lắc đầu.

Đương sự nói không truy cứu nữa nên Thời Sênh cũng chẳng biết nói gì hơn, lại đỡ mạn thuyền ngồi xuống. Mẹ nó, đau chết ông rồi.

Cô duỗi chân thả vào trong biển, đuôi cá lập tức xuất hiện, những chiếc vảy xanh thẳm như màu nước sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Cỗ lực lượng thô bạo từ đuôi cá truyền lên, muốn khống chế cô.

Cá ăn thịt người nhảy lên xung quanh muốn tấn công Thời Sênh nhưng lại kiêng dè thiết kiếm đang ở trong nước nên sợ hãi không dám tiến lại gần.

Thời Sênh chờ cho hai chân bớt đau đớn mới thu lại cái đuôi, biến về thành đôi chân.

Quả nhiên, cá thì vẫn phải ở trong nước, lên bờ cái là thành cá khô ngay.

Tức thật đấy!

Truyện cổ tích đều lừa người hết, nói cái gì mà người cá đổi đồ của mình cho người khác thì có thể lên bờ sinh sống như người thường. Mẹ nó, đến đi còn đau thừa sống thiếu chết thì lên bờ sinh sống kiểu gì đây?

“Người… người cá?” Thần Dương khiếp sợ trợn trừng mắt, âm thanh cao vút khiến người ở xa cũng có thể nghe thấy: “Thật sự có người cá sao?”

Thời Sênh nhìn Thần Dương đang vô cũng kích động, chưa thấy cá bao giờ hay sao mà biểu cảm khoa trương thế?

“Ngươi thật sự là người cá?” Thần Dương lại gần Thời Sênh: “Có thể cho ta nhìn cái đuôi của ngươi thêm lần nữa không?”

Thời Sênh giơ tay là chém. Thần Dương sợ tới mức vội vàng bay lên, “Sao tiểu yêu này lại hung hãn như thế chứ, ta có ác ý gì với ngươi đâu, chỉ là lần đầu thấy mỹ nhân ngư trong truyền thuyết thì có hơi kích động thôi mà… A, ngươi làm cái gì thế hả? Ta cũng biết tức giận đó, ngươi còn tấn công ta thì ta sẽ phản kích đấy.”

Thần Dương vừa mồm năm miệng mười vừa tránh đòn tấn công của Thời Sênh, cuối cùng bay càng ngày càng xa, trở lại con thuyền kia.

…

Thời Sênh không lập tức nghĩ cách tiến vào mà ngồi trên thuyền tự ngẫm về cuộc đời, sao cứ có cảm giác thế giới này cái gì cũng quỷ dị.

Sắc trời dần tối, mưa phùn giăng mắc rồi dần dần trở thành hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mặt biển. Đám cá ăn thịt người ban nãy còn nhảy nhót vui vẻ giờ đã chẳng thấy đâu, dường như đã bị nước mưa dọa chạy mất.

“Daisy, giông lốc lại tới rồi.” Cynthia nhìn về phía xa và nhắc nhở Thời Sênh một câu, hiện tại chỉ cần có mưa là sẽ lập tức xuất hiện gió lốc.

Thời Sênh chống cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn về đất liền nơi xa, mây đen trên biển dày đặc, mưa rền gió dữ nhưng mảnh lục địa đó lại hoàn toàn không có dấu hiệu bị bão táp ảnh hưởng, thực vật bên trong vô cùng yên lặng.

“Ăn cái gì đã.”

“A?” Cynthia đần mặt ra, giờ còn ăn gì nữa chứ?

“Trên đất bằng rất nguy hiểm, ăn no một chút để tránh bị biến thành ma đói.” Giọng Thời Sênh vô cùng sâu xa, phối hợp với âm thanh mưa gió lúc này nên làm người ta có cảm giác ghê sợ.

Cynthia: “…” Không thể nói chuyện bình thường được sao? Sao cứ phải dọa người ta sợ hãi như thế mới được chứ?

Đồ ăn trên thuyền đã sắp hết, đấy là thỉnh thoảng Thời Sênh vẫn bắt cá dưới biển lên cho cô ta ăn đấy, nếu không thì đã sớm hết từ lâu rồi.

Cynthia nhét đồ ăn lên người và ăn sạch những thứ không tiện mang theo.

Thời Sênh bảo Cynthia chèo thuyền lùi lại một chút rồi hơi bẻ cổ tay, giơ thiết kiếm lên chuẩn bị phát đại chiêu.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt Thời Sênh lại nhìn thấy một thứ đang từ phía xa tiến lại. Lúc này giông lốc còn chưa tới, gió chỉ hơi lớn hơn một chút nên thứ kia bị gió đẩy tới với tốc độ rất nhanh.

“Là bọn họ…” Cynthia giơ ống nhòm lên, “Chính là những người sống sót mà chúng ta gặp được trên con thuyền bị đắm, nhưng mà chỉ còn một chiếc…”

Những người khác đều đã chết hết.

Thời Sênh buông thiết kiếm ra, chờ những người bên kia tới gần.

Chỗ này là vịnh nên sóng trên biển khá lặng, chỉ có mưa hơi lớn nên khi con thuyền đó tiến vào vịnh thì tốc độ chậm hẳn.

Bọn họ không tiến về phía Thời Sênh và dường như cũng không thấy con thuyền lớn kia, cứ đi thẳng về phía lục địa.

“Đưa ống nhòm cho tôi.”

Cynthia vội vàng đưa ống nhòm cho cô.

Người trên thuyền không nhiều, tính cả nam nữ chính thì chỉ có bốn người.

Con thuyền nhỏ nhanh chóng tới gần kết giới, đám cá ăn thịt người đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện. Người trên thuyền không biết đó là gì nên bị chúng cắn, ngã vào trong biển, mùi máu tanh như độc dược càng làm lũ cá điên cuồng hơn.

Thuyền nhỏ bị cá ăn thịt người tấn công nên nhanh chóng bị lật nghiêng.

Thời Sênh nhìn Mona ôm Clarissa bơi về phía đất liền, thần kỳ là bọn họ không hề bị kết giới kia ngăn cản mà bơi thẳng vào bên trong. Bọn họ vừa vượt qua kết giới thì cá ăn thịt người không bơi theo nữa mà lại quay về chỗ cũ để tranh đoạt xác của hai người kia.

Mẹ kiếp!

Thời Sênh quăng ống nhòm đi.

Tại sao bọn họ có thể đi vào dễ dàng như thế?

Kỳ thị nhau à?

Thời Sênh lại một lần nữa giơ kiếm lên. Ánh sáng màu đỏ theo đường gân dọc thân kiếm kéo xuống. Những cánh hoa màu đỏ như

máu xuất hiện trong hư không, chúng bay quanh thiết kiếm rồi sau đó ngưng kết thành mấy thanh kiếm giống hệt nhau, mũi kiếm hướng về bờ biển. Thời Sênh huy động thiết kiếm trong tay, mấy thanh kiếm đó lập tức bắn về phía bờ biển.

Mặt biển nơi chúng đi qua liền xuất hiện mấy khe rãnh giống như Moses chia biển*.

*Moses chia biển: Là câu chuyện "ông Moses tách nước biển ra làm hai để đoàn người Do Thái có thể băng qua, sau đó nhấn chìm truy binh Ai Cập". Điển tích này được coi là một phép lạ nổi tiếng trong Kinh Thánh Công Giáo.

Rầm!!!

Các thanh kiếm đồng thời đụng vào kết giới, mặt biển dường như cũng chấn động theo. Khi các thanh kiếm tán loạn thành các cánh hoa rồi biến mất dần ở trong không khí thì trên kết giới liền xuất hiện một vết rách có thể đủ để bốn, năm người thông qua. Mà quỷ quái nhất chính là vết rách đó lại đang dần dần khép lại.

Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm, bay về phía bờ biển.

Cô xuyên qua kết giới một cách dễ dàng, nhưng khi tiến vào trong thì đã không thấy Mona và Clarissa đâu cả.

Toàn bộ thế giới chìm trong yên ắng, bóng tối vô tận, cây cối lặng yên, hoàn toàn không có tiếng gió hay tiếng côn trùng kêu vang. Ở nơi này như không hề có sự sống vậy.

Thời Sênh nhíu mày, ném Cynthia xuống bờ cát, nhưng đúng lúc này lại có mấy thân ảnh chui qua khe rách tiến vào. Thần Dương là người dẫn đầu, sau lưng còn có mấy người nữa.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm nhìn bọn họ.

Thần Dương lập tức giơ tay lên chào: “Tiểu yêu, ngươi thật là lợi hại, thanh kiếm kia của ngươi có phẩm cấp gì thế?”

Bọn họ đã chờ ở bên ngoài rất lâu nhưng đều không có cách nào xé rách được kết giới này, không ngờ con tiểu yêu này chỉ dùng một chiêu là phá được, chẳng phải quá lợi hại hay sao?

“Lợi hại là vai chính người ta kìa, không cần ra tay cũng vào được.” Lần nào cũng phải động tay động chân, Thời Sênh cảm thấy thật tuyệt vọng, rất mong mình cũng được thiên vị một lần.

“Vai chính là cái gì?” Thần Dương chớp mắt, sau đó đột nhiên kinh hãi, “Sao giờ ta lại hiểu được những lời ngươi nói rồi?”

Chương 1721: Cơn giận của thần biển (15)

Sự thật đã chứng minh rằng không Thần Dương bị ảo giác mà bọn họ thực sự có thể nghe hiểu những lời cô và Cynthia nói khi lên vùng đất liền này.

“Thật kỳ lạ!” Thần Dương vò đầu rồi quay lại hỏi người ở phía sau: “Lão đại đâu rồi? Hỏi huynh ấy xem sao lại thế này?”

Vài người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta một hồi, cuối cùng đồng thời nhìn về chiếc thuyền phía xa, trăm miệng một lời nói: “Ta tưởng ngươi đã gọi lão đại rồi?”

“Không phải ngươi gọi sao?”

“Thời gian gấp như thế, ta lấy đâu ra cơ hội chứ, không phải lúc đó ngươi ở gần lão đại nhất sao?”

“Ta tưởng ngươi đã gọi rồi!”

“Ta cũng tưởng ngươi đã gọi!”

Mấy người đồng thời im lặng. bọn họ đều tưởng người kia đã gọi nhưng kết quả chẳng ai gọi. Lão đại của bọn họ vẫn còn ở trên thuyền.

Thời Sênh: “…” Còn có một lũ ngu ngốc tới nỗi quên cả lão đại của mình trên thuyền nữa.

“Lão đại, huynh yên tâm đi, bọn đệ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không làm mất mặt huynh đâu!” Thần Dương giơ nắm tay hướng về phía con thuyền với vẻ mặt kiên định.

“Đúng, chúng ta có thể!”

“Chúng ta có thể!”

Mấy người đằng sau cũng phụ họa theo rồi cả bọn lại chụm thành một vòng tròn, lẩm bẩm lầm bầm không biết đang bàn bạc gì với nhau.

Thời Sênh: “…” Mạch não đám người này đặc biệt thật!

“A!”

Đột nhiên có tiếng thét chói tai vang lên, Cynthia run rẩy chỉ ra ngoài phía biển: “Có u linh.”

Mọi người đều nhìn ra phía biển, chỉ thấy trên mặt biển có một bóng đen đang vút bay về phía bên này. Đến lúc tới gần mới nhìn rõ đó là một người chứ không phải u linh gì.

Người bay tới đụng thẳng vào kết giới nhưng không ngã xuống mà dán người lên trên kết giới. Cá ăn thịt người bên dưới nhảy lên muốn cắn hắn. Lànn nào cũng suýt cắn được khiến cho người xem bên này toát mồ hôi.

“Lão đại!” Mấy người Thần Dương phát hiện ra cá ăn thịt người không bơi qua kết giới được nên lập tức nhảy xuống nước, ngửa đầu nhìn người ở bên kia kết giới.

Người đàn ông há miệng nói gì đó nhưng âm thanh không lọt vào

được.

“Lão đại, huynh nói gì thế? Nói lớn lên chút, bọn đệ không nghe thấy!” Thần Dương gân cổ lên rống lớn.

Người đàn ông nhìn bọn họ chằm chằm. Thần Dương ho khan một tiếng rồi lấy từ trên người ra một cây bút lông và một dải lụa trắng, nhưng hắn phát hiện mình không có mực nên lại quay đầu nhìn người bên cạnh.

Người nọ lập tức lùi về sau, mấy người khác cũng lập tức lùi theo, có người chậm một bước nên lập tức lấy tay che lại ngực mình gào lên: “Lại là ta sao?”

“Chính là ngươi đấy, mau lên.” Thần Dương gật đầu.

Người nọ nhìn mấy người lùi về sau với ánh mắt u oán rồi lấy một con dao nhỏ ra rạch lên ngón tay mình với vẻ mặt như đưa đám. Thần Dương cầm tay hắn rồi viết mấy chữ lên tấm lụa trắng, viết xong liền giơ lên cho người bên ngoài nhìn.

Người đàn ông kia đọc xong cũng lấy bút ra, nhưng không tìm được thuốc màu để viết. Hắn quay đầu nhìn con thuyền ở phía xa rồi lại nhìn người đang đứng ở bên trong. Đám người có vẻ không hề sợ sệt vì sẽ bị lấy máu. Giờ bọn họ đang ở trong nên có được một khoảng cách tương đối an toàn với lão đại.

Người đàn ông nhìn bọn họ mấy giây rồi cuối cùng ánh mắt dừng ở biển dưới chân mình.

Mặt biển lập tức lặng sóng, sau đó cá ăn thịt người như bị chọc giận mà nhảy vọt khỏi mặt nước.

Người đàn ông dùng tay không tóm lấy một con cá ăn thịt người rồi mổ bụng nó ra với vẻ mặt đầy ghê tởm, sau đó lấy bút chấm máu nó rồi viết lên kết giới: “Để ta đi vào!!!”

Mấy dấu chấm than đằng sau đã biểu thị rõ tâm tình của hắn lúc này.

... Lão đại, không phải bọn đệ không cho huynh vào mà là thứ này bọn đệ không mở ra được!!

Thần Dương thấy kết giới có thể viết được chữ nên lập tức túm lấy người kia dùng máu hắn viết lên đó.

“Thế sao các ngươi vào được?”

“Tiểu yêu chém rách kết giới.”

Ánh mắt người đàn ông lập tức dừng ở trên người Thời Sênh. Thời Sênh cười híp mắt, còn duỗi tay vẫy chào, trên mặt rõ ràng như đang viết mấy chữ: Ta trâu bò bằng vô số người đấy, có thấy sợ không?

“Lão đại, hay là huynh cứ chờ ở bên ngoài đi, bọn đệ có thể thu phục được. Huynh phải tin tưởng bọn đệ!”

“Thần Dương, ngươi con mẹ nó nhanh lên, ta sắp mất quá nhiều máu rồi đây này!” Người bị lấy máu bắt đầu kháng nghị.

“Còn chưa nói xong với lão đại, ngươi gấp cái gì chứ hả? Mất tí máu làm sao mà chết được.” Thần Dương vỗ vào kết giới để lão đại chú ý vào những chữ mà hắn vừa viết.

“Không phải máu của ngươi, tất nhiên ngươi sẽ nói như vậy rồi, có bản lĩnh thì lấy máu của mình ra mà viết đi!” Người kia phẫn nộ.

Người đàn ông không nhìn nữa, tốc độ viết chữ cũng chậm hơn nhiều như đang cố ý kéo dài thời gian.

“Bảo nàng lại chém một lần nữa, ta muốn đi vào.”

“Không phải chứ lão đại, huynh vào làm gì? Chúng ta lấy đâu ra thời gian chăm sóc cho huynh nữa!!”

“Ta! Muốn! Đi! Vào!”

Thần Dương: “…”

Thần Dương và người bị lấy máu làm mực liếc nhìn nhau rồi quyết đoán xoay người nói với những người khác: “Đi thôi!”

Bọn họ đi về phía đất liền, nhìn có vẻ như quyết tâm bỏ lại lão đại nhà mình.

“…” Đám tiểu đệ này giỏi thật, các ngươi định làm thế thật đấy à, “Này, hắn muốn nhảy xuống biển kìa!”

Thời Sênh cao giọng quát lên làm đám người kia lập tức vọt trở về. Thân mình người đàn ông đã trượt xuống một đoạn, cá ăn thịt người cũng đã đớp được góc áo của hắn.

“Lão đại, bọn đệ sai rồi, huynh đừng mà.” Thần Dương nhào tới chỗ kết giới gào lên, “Huynh bình tĩnh một chút, bọn đệ sẽ nghĩ cách giúp huynh vào đây là được chứ gì?”

Thần Dương nói những gì thì người bên ngoài không nghe thấy nên hắn lại túm lấy người lấy máu làm mực kia rồi viết nhoay nhoáy lên kết giới.

Người đàn ông nhìn Thần Dương viết xong thì lại tự mình nhích lên một chút, túm con cá ăn thịt người đang cắn góc áo hắn lên cho Thần Dương nhìn. vẻ mặt của hắn như thể Thần Dương đã gây ra một tội ác tày đình gì đó vậy.

Thần Dương khóc không ra nước mắt, tiếp tục viết chữ với tâm trạng khổ sở:

“Chúng ta bị mù hết rồi, lão đại à, huynh không cần lo lắng hình tượng của mình bị tổn hại đâu. Huynh bình tĩnh một chút, cho bọn đệ thêm chút thời gian để bọn đệ nghĩ cách.”

Người đàn ông cố gắng gật đầu, coi như đã đồng ý.

Thần Dương thở phào nhẹ nhõm, chuyện gì thế này chứ!

“Ai bảo các ngươi không gọi huynh ấy, không gọi thì cũng thôi đi, tại sao lại không cho huynh ấy một liều thuốc để huynh ấy ngủ chết luôn đi chứ!” Thần Dương quay về phía đám đồng bọn mà gào lên.

“Không kịp mà!” Có người giải thích yếu ớt, mọi chuyện vừa rồi xảy ra gấp gáp như thế, làm gì có ai có thời gian hạ thuốc chứ. Tất cả đều chỉ cực kỳ ăn ý mà không gọi lão đại thôi.

“Thần Dương, chúng ta thật sự phải để lão đại tiến vào đây ư?” Người lấy máu làm mực tự mút ngón tay của mình rồi hỏi: “Lần này sẽ có rất nhiều nguy hiểm, có khả năng sẽ phải chết, lão đại…”

“Không cho huynh ấy tiến vào thì huynh ấy sẽ lập tức chết cho chúng ta xem!” Thần Dương phiền muộn vò đầu bứt tóc một hồi. Hắn cũng không muốn cho lão đại vào đây, nhưng mà giờ hắn cũng chẳng quyết định được, “Các ngươi nhìn lão đại nhé, ta đi hỏi xem tiểu yêu có thể mở kết giới một lần nữa hay không.”

Thời Sênh vẫn ở nguyên chỗ cũ, Cynthia đứng bên cạnh cô như một nha hoàn vô cùng tận tâm tận lực.

“Tiểu yêu.” Thần Dương rặn ra nụ cười chói lóa nhất, “Có thể giúp một chút được không?”

“Không thể.”

“Đừng từ chối nhanh thế chứ. Ngươi nhìn đi, dù sao chúng ta cũng gặp nhau ở chỗ này, cũng coi là có duyên mà, đúng không? Tục ngữ nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, chúng ta có duyên như thế, sao ngươi lại không giúp đỡ chút nhỉ?”

“Tại sao lại không thể chứ, ta có quen các ngươi đâu?” Ông đây không hề quen các ngươi nha.

“Giữa người xa lạ cũng có chân tình mà, đừng lạnh lùng thế…”

“Thần Dương, ngươi nhanh lên, lão đại hình như lại sắp ngủ rồi!”

“Khốn kiếp, các ngươi mau nói chuyện với huynh ấy đi, đừng để huynh ấy ngủ!” Thần Dương dậm chân rồi lại vội vàng nói: “Tiểu yêu, chuyện gấp lắm rồi, coi như chúng ta nợ ngươi một ân tình đi. Sau này nếu ngươi xảy ra chuyện gì, dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa bọn ta cũng sẽ giúp ngươi hoàn thành, xin ngươi đấy.”

“Thần Dương, con mẹ nhà ngươi nhanh lên, lão đại không thèm để ý tới bọn ta.”

“Lão đại, huynh nhất định không được ngủ, rơi vào biển là toi đời đấy!”

“Lão đại!”

Chương 1722: Cơn giận của thần biển (16)

“Tiểu yêu quái, giúp đỡ đi mà, hãy chém rách kết giới một lần nữa đi.” Có người xông tới, “Coi như huynh đệ chúng tôi cầu xin ngươi đấy.”

Hắn chắp tay khom lưng xuống làm lễ bái lớn nhất, thái độ cực kỳ thành khẩn.

Thời Sênh nhìn về phía bên kia. Người kia đã nghiêng đầu sang một bên, cả người dán trên kết giới đang từ từ trượt xuống. Cá ăn thịt người nhảy lên đầy hưng phấn như thể đang sẵn sàng chia sẻ với nhau món ăn mới mẻ này.

Thời Sênh vẫn không hề dao động.

Thần Dương và người kia liếc nhìn nhau rồi mắng một câu, nhanh chóng quay ra phía kết giới, “Mọi người cùng tấn công kết giới đi, đánh thức lão đại trước đã!”

“Lỡ làm lão đại rơi xuống biển thì sao?”

Thần Dương: “…”

Kết giới này có lực bắn ngược trở lại, lỡ như lão đại bị bắn ra ngoài thì vẫn sẽ rơi vào trong biển thôi.

“Kệ đi, dù sao huynh ấy cũng sắp rơi vào rồi, lỡ như tỉnh lại thì sao?” Bây giờ bọn họ làm gì còn lựa chọn nào khác đâu chứ?

Mấy người hơi chần chừ rồi cuối cùng cũng đồng ý nghe theo Thần Dương, ai nấy đều lùi về phía sau, bắt đầu dùng tay kết ấn.

Thời Sênh ung dung nhìn bọn họ hành động. Cynthia thì lùi về sau lưng cô, những người kia rất kỳ quái, sao Daisy vẫn chưa đi chứ?

[... Ký chủ!] Hệ thống đột nhiên lên tiếng.

“Có chuyện gì?”

[Cô không cảm giác được à?]

“Cái gì?” Cô phải cảm giác được gì chứ?

[Cái người bên ngoài kia.]

“Người bên ngoài kia làm sao?”

Hệ thống im bặt, dù Thời Sênh gọi thế nào cũng không nói gì nữa.

Người bên ngoài kia làm sao chứ?

Từ từ… Hệ thống sẽ không vô duyên vô cớ lên tiếng nhắc nhở cô, trừ phi…

Thời Sênh nhìn về phía người đàn ông đã bị cá ăn thịt người đớp được vạt áo với ánh mắt quỷ dị, trên mặt thì viết đầy chữ WTF? Mi chơi ta sao?

Che chắn…

Hơi thở linh hồn của hắn đã bị che chắn rồi.

Mẹ kiếp!

Thời Sênh nghiến răng rồi nhảy khỏi thiết kiếm, cố gắng chịu đựng cơn đau trong tận xương cốt, tay nắm chặt thiết kiếm, hoàn toàn không dùng chiêu gì mà chỉ chém mạnh về phía kết giới.

Kết giới chấn động. Người đàn ông lập tức rơi vào trong nước. Thời Sênh nhanh chóng nhào xuống theo, đuôi cá màu u lam hất lên, đón được người đúng lúc hắn rơi vào trong nước.

Vừa rời khỏi kết giới, Thời Sênh lập tức cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

Cô siết chặt tay, ôm người đàn ông đó thật chặt, đuôi cá hất đám cá ăn thịt người ra rồi xoay người tiến vào trong kết giới. Có con cá ăn thịt người vào được theo cô liền bị đám người Thần Dương vừa chạy tới giải quyết luôn.

Thời Sênh đẩy người đàn ông lên bờ cát rồi khụy xuống thở dốc.

“Daisy, cô bị thương rồi.” Cynthia chạy từ bên kia tới, đưa tay kéo Thời Sênh lên bờ rồi lo lắng nhìn vào cái đuôi của cô, “Cô mau lên đây, tôi xem vết thương của cô thế nào.”

Cô ta không ngờ trước đó cô ấy bày ra dáng vẻ hoàn toàn không liên quan tới mình nhưng đúng lúc cuối cùng lại lao ra cứu người đàn ông kia.

Daisy trước giờ đều không phải người nhiệt tình gì. Trước đây ở trên thuyền của hải tặc cũng vậy, dù nhìn thấy có người bị gió lốc cuốn vào trong nước nhưng cô ấy đều chưa từng nhìn một lần, lạnh nhạt tới mức làm người ta lạnh lòng.

Nhưng người như thế lại làm Cynthia cảm thấy yên tâm.

Giờ nhìn Daisy hành động thất thố, Cynthia lại thấy hơi sợ.

Thời Sênh nhìn xuống đuôi cá, vải mỏng dính chặt lên phần đuôi che chắn đi gần hết nhưng bên dưới vẫn hơi lộ ra ngoài.

Thời Sênh đưa cho Cynthia một cái áo choàng. Cynthia lập tức che nó ở trước người Thời Sênh, ngăn cách ánh mắt của những người khác.

“Đúng là người cá…”

“Ta còn tưởng Thần Dương nói bậy chứ…”

“Lão đại không sao chứ? Mau đi xem huynh ấy thế nào.”

Thời Sênh thay một bộ quần áo sạch sẽ, lết tới nơi không có nước rồi ngồi xuống. Vừa rời khỏi nước, cái đuôi lập tức khôi phục thành đôi chân.

Cynthia thấy Thời Sênh đã thay đồ nên lập tức lấy cái áo choàng trên người cô ra.

Thời Sênh cúi đầu nhìn mắt cá chân của mình, một miệng viết thương sâu hoắm lộ rõ cả xương trắng, rõ ràng là vết tích bị cá ăn thịt người cắn phải. Cynthia hít sâu một hơi vì kinh hãi: “Miệng vết thương sâu quá, Daisy, có đau không?”

“Cô nói xem?” Đau muốn chết ấy chứ!

Cynthia luống cuống chân tay: “Giờ phải làm sao đây? Daisy, tôi phải

làm gì bây giờ?”

“Cầm máu!”

“Đúng, đúng, cầm máu!”

“Tiểu yêu, đây là thuốc trị thương của chúng ta, không biết có tác dụng gì với ngươi không, ngươi thử dùng xem.” Thần Dương ghé sát vào Thời Sênh rồi đưa một cái bình sứ ra.

Thời Sênh không cho Cynthia chạm vào mình. Cô tự rửa sạch miệng vết thương rồi đổ thuốc Thần Dương đưa cho lên chân. Thuốc là bột, đổ lên miệng vết thương chẳng khác nào dùng cồn đổ lên, đau tới mức làm cô không khỏi kêu lên, nhưng dù sao còn đỡ hơn lúc hai chân đứng thẳng trên mặt đất.

Thời Sênh cắn răng đổ xong lọ thuốc rồi hỏi: “Hắn không sao chứ?”

“Lão đại á? Không sao, cảm ơn ngươi nhiều lắm!” Lúc trước Thần Dương cảm thấy người cá này quá máu lạnh. Nhưng giờ người ta vì cứu lão đại về mà bị thương nặng như thế, hắn không còn suy nghĩ như thế nữa.

“Ta không làm vì ngươi.” Thời Sênh băng bó miệng vết thương lại.

“Tuy rằng ta không hiểu tại sao ngươi lại thay đổi quyết định, nhưng vẫn cứ cảm ơn ngươi!” Thần Dương hơi khom lưng với Thời Sênh.

Thời Sênh nhìn về phía bên kia. Người bên đó vây lấy người kia chật như nêm cối, ngay cả một góc áo của hắn cô cũng không nhìn thấy. Cô đã bảo vệ hắn chu toàn như thế, chắc là sẽ không sao đâu.

Thần Dương chần chừ một chút lại dò hỏi: “Cô không biết pháp thuật

sao? Tại sao lại để bị cá ăn thịt người cắn trúng?”

“Ai nói với ngươi là ta biết pháp thuật chứ?” Thời Sênh trợn trắng mắt.

“Ngươi…” Không biết pháp thuật thì sao có thể mở được kết giới ra. Hắn nghĩ một chút rồi lại đổi sang cách nói khác: “Khả năng là cách nói ở chỗ các ngươi không giống nhau, chính là một kiểu lực lượng đặc biệt ấy, ngươi không có à?”

“Không có.” Cá ở đây không trâu bò như ở thế giới khác, chúng nó vẫn là cá thiện lương, cá đơn thuần… Mặc dù có hơi biến dị làm cho năng lực bản thân mạnh lên nhưng tuyệt đối không có năng lực đặc biệt nào cả.

Thần Dương: “…”

Vậy rốt cuộc ngươi làm thế nào mà mở được kết giới ra thế? Dựa vào thanh kiếm kia chắc? Thanh kiếm kia đúng là rất trâu bò, nhìn có vẻ rất khủng khiếp… nhưng một con yêu quái không biết pháp thuật thì sao có thể điều khiển được một thanh kiếm lợi hại như thế chứ?

“Tên hắn là gì?” Thời Sênh kéo áo choàng xuống che đôi chân của mình lại.

“Ai?” Thần Dương vẫn còn đang mê man không hiểu tại sao Thời Sênh có thể mở được kết giới nên tạm thời không bắt kịp suy nghĩ của cô. Sau khi nhìn theo tầm mắt Thời Sênh, hắn mới nghĩ ra là cô đang hỏi về ai, “Lão đại á, ta cũng không biết tên lão đại là gì. Từ khi ta đi theo huynh ấy thì cũng chỉ biết người ta gọi huynh ấy là thiếu tông chủ hoặc sư huynh, chưa từng thấy ai gọi tên huynh ấy cả. Người khác có gọi thì cũng sẽ gọi huynh ấy là Thiếu tông chủ Vô Thượng Tông, sau đó…”

Thần Dương hơi dừng lời, cười với vẻ xấu hổ: “Hình như trong tông môn cũng không ai biết huynh ấy tên là gì, chỉ biết họ của lão đại là Tuân…”

Tông môn…

Quả nhiên là thế giới tu chân.

“Vì sao các ngươi tới đây?”

Thần Dương không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: “Thế ngươi thì sao, tiểu yêu? Vì sao ngươi đến nơi này?”

“Tìm Thần Khí, bình phục bão gió trên biển, để tộc người cá được trở về nơi cư trú trước đây.” Thời Sênh đáp với vẻ lạnh nhạt.

“Thần Khí?” Thần Dương kinh ngạc, “Nơi này có Thần Khí ư?”

Thời Sênh liếc nhìn hắn, giọng đầy bình tĩnh: “Có gì phải kỳ quái chứ, chỗ các ngươi không có à?”

“Có thì có nhưng chỉ là trong truyền thuyết thôi, chưa có ai từng thấy cả.” Truyền thuyết về Thần Khí vẫn luôn lưu truyền nhưng cho tới giờ vẫn chưa có một ai nhìn thấy Thần Khí. Những Thần Khí chỉ được ghi chép lại trong sách cổ.

“Thế các ngươi tới đây làm gì?” Thời Sênh quay lại vấn đề ban nãy.

“Chúng ta tới tìm một thứ.”

Chương 1723: Cơn giận của thần biển (17)

Thần Dương không nói bọn họ tới tìm thứ gì nhưng Thời Sênh vẫn cảm thấy nó có liên quan tới những chuyện đang xảy ra, hơn nữa mục đích của bọn họ cũng không chỉ đơn giản như thế.

Lúc trước cô nghe được rằng bọn họ cố ý ném lão đại của mình ở bên ngoài vì không muốn hắn đi chịu chết.

Điều đó chứng minh rằng chuyến đi này rất nguy hiểm.

Thần Dương nói với Thời Sênh thêm vài câu rồi rời khỏi. Mấy người khác lại lần lượt tới nói lời cảm ơn Thời Sênh.

Ngay cả người đàn ông lúc trước ném Cynthia vào trong biển cũng tới cảm tạ cô.

Thời Sênh hoàn toàn không có hứng thú với họ. Cô chỉ có hứng thú với người đàn ông đang bị bọn họ vây lấy kín mít kia mà thôi.

Gió lốc vẫn quay cuồng, con thuyền không người lái dập dềnh trên sóng dữ như có thể chìm vào trong biển bất cứ lúc nào.

“Daisy, cô không thấy có gì kỳ quái à? Bọn họ chỉ có mấy người như thế mà có thể điều khiển được con thuyền đó tới tận đây sao?” Cynthia ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, khẽ nói.

Trên con thuyền không hề có một chút ánh sáng nào, lúc trước cũng không có dấu hiệu của những hoạt động dư thừa nên chứng tỏ bọn

họ chỉ tới ngần này người mà thôi. Sao một con thuyền to như thế lại có thể chạy tới nơi này.

“Cách lái thuyền của họ không giống người bình thường.” Thời Sênh không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ đáp. Những người này đều là người tu chân, cần quái gì phải biết lái thuyền chứ.

“Thật à?” Cynthia nghĩa tới phương thức bắt cá mập kéo thuyền kỳ lạ lúc trước của Thời Sênh, lại nghĩ tới việc những người kia cũng bay trên trời bằng một thứ đồ vật kỳ quái thì không khỏi suy đoán lớn mật, “Phải là thứ lớn thế nào mới có thể kéo được con thuyền khổng lồ kia chạy nhỉ?”

Thời Sênh: “…”

Hoàn toàn không muốn giải thích tu chân là gì cho một người phương Tây hiểu.

…

Đám người Thần Dương sắp xếp một phen rồi chuẩn bị đi vào rừng rậm.

“Daisy, ngươi có muốn đi cùng bọn ta không?” Tốt xấu gì cô cũng vì cứu lão đại nhà mình nên mới bị thương, bọn họ không thể mặc kệ người ta được nên Thần Dương mới chạy tới hỏi Thời Sênh.

“Được nha!”

Thần Dương gật đầu: “Ta cõng ngươi, chân ngươi bị thương rồi.”

“Không cần, tự ta có thể đi theo sau các ngươi.” Thời Sênh lấy thiết kiếm ra rồi bò lên ngồi.

Thần Dương liếc nhìn thiết kiếm: “Thế cũng được.”

“Lên đường!” Hắn hét lên với mấy người đằng sau.

Người bên kia ồn ào nhốn nháo, xô đẩy nhau cả nửa ngày mới tìm được người cõng lão đại vẫn đang ngủ mê mệt nhà mình đi. Thần Dương dặn dò cẩn thận một hồi mới dẫn đầu cả bọn đi vào trong rừng rậm.

Khu rừng này rậm rịt và rộng lớn, sau khi tiến vào liền có cảm giác không phân biệt được phương hướng nữa. Quỷ dị nhất là trong này yên tĩnh không có một tiếng động nào, dù là tiếng kêu nhỏ nhất của côn trùng.

“Daisy, nơi này chắc không phải cũng do một con quái vật nào đó hóa thành đấy chứ?” Cynthia đi theo phía sau Thời Sênh, trong đầu không khỏi nhớ tới chuyện mà mình đã từng gặp lúc trước. “Nơi này lớn hơn đảo nhỏ kia không biết bao nhiêu lần, nếu là quái vật thì phải lớn như nào chứ?”

Thời Sênh trợn mắt, “Cả ngày trong đầu cô toàn nghĩ đâu đâu thế.”

Cynthia: “…”

Cô ta cũng không nghĩ cái gì, chỉ hỏi một chút thôi mà!

Rừng rậm vô cùng an tĩnh nhưng cũng không có cái gì khác. Ít nhất thì bọn họ cũng chưa gặp phải bất kỳ sinh vật kỳ quái nào từ lúc tiến vào đây.

Trời dần sáng, ánh sáng ban ngày xuyên qua cành lá rậm rịt lọt xuống mặt đất. Cả khu rừng bắt đầu bốc lên một màn sương mù

bàng bạc. Theo sự xuất hiện của sương mù, xung quanh như có âm thanh sàn sạt của cành lá lay động.

Khu rừng không còn là một mảnh tĩnh mịch nữa mà bắt đầu thức tỉnh.

Đội ngũ đằng trước dừng lại, Thần Dương ngưng trọng nhìn chằm chằm xung quanh, “Nghỉ ngơi tại chỗ.”

Đoàn người mau chóng tìm một chỗ ngồi, đặt lão đại nhà họ xuống một chiếc thảm vừa được trải ra rồi mọi người mới bắt đầu tản ra kiểm tra.

“Cynthia.”

“Daisy.” Cynthia nhanh chóng chạy tới.

“Đi theo sát bên cạnh tôi.”

Cynthia nhìn xung quanh rồi gật đầu nghe theo, theo sát bên cạnh Thời Sênh, một tấc cũng không rời.

Khu rừng bừng bừng sức sống, có tiếng kêu của động vật, có tiếng của côn trùng hoàn toàn khác với khung cảnh ban đêm.

“Lão đại, dậy, dậy nào!” Thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong đội ngũ ngồi xổm bên cạnh người đàn ông và ra sức lay hắn. Những người khác bao gồm cả Thần Dương đều đứng ở rất xa, hoàn toàn không có ý muốn tới gần.

“Lão đại, trời đã sáng rồi.” Thiếu niên tiếp tục lay.

Đến tận lúc người đàn ông đang nằm trên mặt đất có động tĩnh thì

thiếu niên mới dừng tay. Người đàn ông mê man nhìn thiếu niên, sau đó chống người ngồi dậy: “Vào được rồi?”

Thiếu niên Thần Tường gật đầu: “Vào được rồi ạ!”

“Các ngươi lợi hại như thế từ bao giờ vậy?” Người đàn ông hồ nghi, hiển nhiên hoàn toàn không tin vào năng lực của tiểu đệ nhà mình.

Thần Dương thấy người đàn ông đã tỉnh mới tiến lên nói: “Lão đại, là Daisy kéo huynh vào đấy.”

“Ai?”

“Daisy.”

“Đó là ai?” Người đàn ông tỏ ra không hiểu.

Thần Dương: “…”

Hắn liền chỉ vào Thời Sênh ở cách đó không xa: “Chính là tiểu yêu kia kìa.”

“Ồ…” Người đàn ông không thèm nhìn về phía Thời Sênh, chỉ ngáp một cái, “Ta ngủ đây.”

Thần Dương túm chặt người đàn ông không cho hắn ngủ: “Lão đại, huynh đừng ngủ nữa, chúng ta đã vào trong rồi. Ở đây có gì chúng ta đều không biết chắc được, quá nguy hiểm.”

Bọn họ thực sự không có nhiều tinh lực để chăm sóc cho một lão đại có thể bạ đâu ngủ đó được.

“Nhưng ta rất buồn ngủ.” Người đàn ông lim dim mắt như thể sẽ ngủ

bất cứ lúc nào.

“Lão đại!” Thần Dương kêu lên.

Người đàn ông ngáp một cái làm nước mắt chảy cả ra ngoài. Thân thể hắn hơi lung lay một chút như muốn ngủ tiếp. Đúng lúc hắn ngả người về sau thì Thần Tường lại đẩy hắn ngồi thẳng dậy, lay thêm vài cái, hắn mới thở dài rồi con ngươi dần dần sáng sủa lên: “Bản đồ đâu?”

Khóe miệng Thần Dương giật giật: “Chẳng phải ở chỗ huynh sao?”

Người đàn ông sờ soạng người mình một lúc rồi chớp mắt vô tội: “Không có.”

Thần Dương: “…” Có cái lão đại như thế này thì được cái tích sự gì chứ?

Người đàn ông nghĩ ngợi rồi ngón tay xinh đẹp xoa xoa mí mắt: “Hình như ta đã vứt nó ở trên thuyền rồi.”

Thần Dương: “…” Ta có thể chửi bậy không? Thật sự muốn ném huynh ấy vào biển cho cá rỉa.

“Bỏ đi, dù sao ta cũng nhớ kỹ rồi.” Người đàn ông xua tay, “Ta ngủ một lát cái đã, tỉnh ngủ sẽ nói cho các ngươi biết nhé.”

“Lão đại!” Huynh nhớ kỹ rồi thì có ích lợi gì chứ?

Phành phạch…

Một tiếng này của Thần Dương vừa dứt, chim trong rừng lập tức bay loạn lên. Mọi người ngừng thở, quan sát xung quanh với vẻ đề

phòng.

Một hồi lâu sau, mọi người mới thả lỏng cảnh giác: “Thần Dương, sao ngươi lại to tiếng thế hả?”

“Không phải ta, ta vừa nói thì đúng rồi, ai mà chẳng…” Thần Dương khóc không ra nước mắt với sự trách móc của đồng bọn. Cuối cùng hắn phất tay áo nói: “Các ngươi tự đi mà nói với lão đại đi, ta không thèm nói nữa.”

“Các ngươi có bản đồ ở đây hả?” Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm bay tới, dừng bên cạnh bọn họ, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

“Không phải bản đồ.” Thần Dương lắc đầu.

“Ta nghe thấy rồi.”

“Thật sự không phải bản đồ đâu…” Thần Dương thực bất đắc dĩ, không khỏi âm thầm trợn mắt với lão đại nhà mình. Người ta có tên mà huynh cứ thích gọi người ta là Bản Đồ, giờ thì tốt rồi, chọc vào phiền toái rồi nha!

“Ta rất tò mò, rốt cuộc các ngươi tới đây làm gì thế?”

Người đàn ông mơ màng sắp ngủ, nghe thấy Thời Sênh nói mấy lời này liền mở to mắt. Sau khi thấy mặt Thời Sênh thì cứ dán mắt nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới hỏi thiếu niên đang đỡ mình từ phía sau: “Nàng ấy là ai thế?”

Trên gương mặt trắng trẻo mũm mĩm của Thần Tường xuất hiện vẻ kinh ngạc: “Mỹ nhân ngư đó. Lão đại, huynh không thấy à, nàng ấy có một cái đuôi màu lam, nhìn rất đẹp nha!”

Thời Sênh: “…”

“Thế à?” Người đàn ông tỉnh táo hoàn toàn, bám vào Thần Tường đứng lên rồi lảo đảo đi tới gần Thời Sênh.

Chương 1724: Cơn giận của thần biển (18)

D

a hắn không trắng lắm mà có màu nâu khỏe khoắn, gương mặt anh tuấn, lãng tử. Ánh mắt lười nhác và tùy ý như một con mèo còn chưa tỉnh ngủ. Con ngươi hắn long lanh như nước, lúc nào cũng mơ màng, mông lung. Đi ba bước thì ngáp một cái, bộ dáng ngật ngưỡng như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Hắn đi tới trước mặt Thời Sênh rồi đứng lại, ánh mắt mông lung nhìn thẳng vào mắt Thời Sênh nhưng cũng chỉ nhìn thấy một mảnh trống rỗng, không hề có bất luận nguy hiểm gì.

Người đàn ông khẽ cười rồi duỗi tay lật váy Thời Sênh lên.

Cynthia nhanh tay gạt làn váy của Thời Sênh xuống: “Anh làm gì thế hả?”

Đám tiểu đệ phía sau đều toát mồ hôi lạnh, vội vàng xúm lại, không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

“Ta nhìn cái đuôi thôi mà.” Người đàn ông dường như không nhận ra không khí căng thẳng lúc này, đáp lại với vẻ thản nhiên.

Thời Sênh gạt Cynthia ra, ý bảo cô ta lùi về sau. Cynthia nhíu mày rồi chậm rãi thu tay lại, vòng ra sau lưng cô.

Người đàn ông lại kéo làn váy lên nhưng chỉ nhìn thấy một đôi chân

dài trắng nõn, nào có cái đuôi nào đâu.

Người đàn ông chớp mắt, hàng mi dài như cánh bướm nhẹ chớp động, đang định thả làn váy ra thì đã bị người khác cầm lấy tay, sau đó cả người đều bị kéo về phía trước, một mùi hương kỳ dị ập thẳng vào mặt, không nồng nặc mà rất dễ chịu… Ôi, buồn ngủ quá!

“Có ai từng nói với huynh rằng, váy của nữ hài tử thì không được tùy tiện xốc lên không?” Giọng Thời Sênh trầm thấp.

“Không thể sao?” Người đàn ông thì thầm một tiếng, buồn ngủ quá…

Hắn cọ cọ vào eo Thời Sênh, tìm một vị trí thỏa mái rồi dựa vào.

“Đương nhiên không thể.” Thời Sênh nghiến răng, anh mà dám xốc váy đứa khác thì ông giết chết anh!

“Ồ…” Người đàn ôm nhẹ đáp một tiếng rồi hơi thở chậm dần đều.

Thời Sênh cúi đầu thì thấy mặt hắn vùi vào bụng nhỏ của mình, chỉ để lộ ra một nửa gương mặt, ngủ một cách ngon lành.

Ngủ rồi sao?

F*!!!

Anh có chút ý thức nguy hiểm nào thế không hả? Cứ thế dựa vào một người xa lạ ngủ như thế này, bị người ta nhét vào bao đem đi bán thì biết làm thế nào hả?

Thời Sênh rít gào trong lòng nhưng vẻ mặt bên ngoài lại lạnh nhạt nhìn về đám tiểu đệ đang trong tư thế sẵn sàng ra trận giết địch, “Hắn lúc nào cũng thế này à?”

Thần Dương bảo đám người phía sau đừng nhúc nhích rồi chậm rãi tới gần Thời Sênh: “Lão đại khá thích ngủ, mong tiểu thư Daisy thông cảm.”

“Cái này mà gọi là thích ngủ à?” Rõ ràng là bệnh cmnr còn gì? Lúc trước hắn còn dán người trên kết giới ngủ cơ mà! Loại người này mà các ngươi còn dám thả ra ngoài chạy lung tung, không biết cô nên nói bọn họ to gan lớn mật hay bọn họ trâu bò nữa?

Thần Dương đỡ lấy hai vai của người đàn ông. Thời Sênh vẫn không buông tay ra. Thần Dương mỉm cười dùng thêm sức. Thời Sênh sợ hắn đau nên mới thả lỏng tay. Thần Dương lập tức nâng người lên, duy trì nụ cười: “Xin lỗi nhé tiểu thư Daisy, lão đại của chúng ta không hề có ác ý, ngươi đừng tức giận với huynh ấy.”

“Hắn bị bệnh gì thế?”

“Lão đại không có bệnh.”

“Thế này mà còn nói là không có bệnh à?”

Thần Dương tiếp tục mỉm cười: “Tiểu thư Daisy, có một số chuyện dù ta có giải thích thì ngươi cũng không hiểu được đâu. Tóm lại, ngươi cứ coi như lão đại nhà ta bị thương, cần phải ngủ để hồi phục đi nhé!”

“Ngươi không nói cho ta biết thì sao biết ta có hiểu hay không?”

“Xin lỗi tiểu thư Daisy, điều này liên quan tới đời tư của lão đại, chúng ta không thể tùy tiện nói ra ngoài được.” Sắc mặt Thần Dương cực kỳ nghiêm túc, tỏ rõ lập trường của mình.

Thời Sênh đảo mắt, không nói gì nữa. Thần Dương hơi gật đầu chào rồi đỡ người đàn ông quay về, đặt hắn xuống tấm thảm.

Bọn họ đợi tới tận tối, âm thanh ồn ào náo nhiệt của ban ngày dần lắng xuống theo màn đêm, khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Thời Sênh gần như chắc chắn đám người này biết cái gì, nếu không tại sao bọn họ lại biết ban ngày không thể đi lại, phải đợi tới tối mới lên đường?

Có thể là vì ban ngày đã xảy ra chuyện kia nên Thần Dương cố ý bỏ lại Thời Sênh. Nhưng giờ hắn lại phát hiện ra cái đuôi này cũng không dễ dàng bỏ đi như thế. Tốc độ thanh kiếm kia của cô ấy khiến bọn họ không thể nào thoát ra được.

Thần Dương đành phải từ bỏ quyết định này, cố gắng duy trì một khoảng cách với Thời Sênh.

Một ngày sau, mọi người lại dừng trước khi bình minh ló dạng. Thần Tường lại gọi người đàn ông kia dậy.

“Lão đại, uống nước đi.”

Người đàn ông ôm một cái ống trúc, uống nước cho đỡ khô họng rồi nhân lúc Thần Tường và Thần Dương không để ý, hắn thoát khỏi đám người, chạy tới trước mặt Thời Sênh, ánh mắt lại nhìn xuống hai chân cô chằm chằm: “Cái đuôi của nàng đâu?”

“Ta không có đuôi.”

“Thần Tường nói nàng có.”

“Huynh muốn nhìn sao?”

Trong đôi mắt của người đàn ông có điểm mơ màng muốn ngủ. Hắn nghĩ một chút rồi gật đầu, bộ dáng như một đứa bé mới dậy trả lời câu hỏi của người lớn, đáng yêu tới mức làm Thời Sênh muốn phun máu.

“Đi với ta.” Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm đi ra phía rừng.

Người đàn ông đưa mắt nhìn đám tiểu đệ rồi lập tức đuổi theo Thời Sênh.

Thời Sênh dừng ở một chỗ thác nước, hồ nước ở đây không lắm. Cô nhảy xuống, đuôi cá lập tức xuất hiện, vây cá lập lờ trong làn nước như cầu vồng bảy sắc.

Người đàn ông đứng trên bờ nhìn, Thời Sênh bơi tới trước mặt hắn, lắc lắc cái đuôi của mình, “Đẹp không?”

Người đàn ông vươn tay túm chặt cái đuôi, trong đôi con ngươi mông lung có thêm vẻ thâm thúy, “Rất xinh đẹp!”

“Tên huynh là gì?” Thời Sênh mặc kệ cho hắn nghịch cái đuôi của mình.

“Ta?” Người đàn ông sờ đến đoạn giao nhau giữa đuôi cá và vây đuôi, “Ta là Tuân Lệnh.”

Tuân Lệnh?

Cái tên quỷ gì thế này?

Tuân Lệnh dùng tay viết chữ lên tảng đá bên cạnh, “Tuân viết như thế này, Tuân Lệnh.”

Thời Sênh cứ cảm thấy tên này rất quái dị, đang muốn đi ra thì lại bị Tuân Lệnh ấn vào trong nước.

Thời Sênh bị ấn vào trong nước, cái đuôi lại bị hắn kéo lên một nửa.

Mẹ kiếp!

Tên ngốc này định làm gì thế?

Thời Sênh uốn mình ngóc đầu lên thì thấy Tuân Lệnh rút ra một con dao nhỏ đang chĩa về cái đuôi của mình.

“Huynh làm gì hả?” Thời Sênh giật mạnh cái đuôi ra. Tuân Lệnh bị cái đuôi hất ngã lên tảng đá bên cạnh, cái đuôi tuột khỏi tay hắn rồi chìm vào trong nước.

Tuân Lệnh chớp mắt: “Cắt nó, thứ đẹp như thế thì phải bảo tồn lại chứ.”

Thời Sênh: “…” Đồ thần kinh!

Thời Sênh ra khỏi nước, quần áo trên người ướt sũng dán chặt vào cơ thể cô làm lộ ra những đường cong hoàn mỹ. Cô cắn răng đi tới trước mặt Tuân Lệnh. Tuân Lệnh ngẩng đầu nhìn cô, ánh sáng phản quang từ thác nước rơi vào con ngươi mông lung của hắn, nhìn như một biển sao trời lấp lánh.

Thời Sênh kéo hắn ngồi dậy: “Cái đuôi chỉ có thể nhìn, không thể cắt được.”

“Tại sao?”

“Không tại sao hết, không thể là không thể!” Thời Sênh trừng mắt với hắn.

“Nhưng mà… thứ đẹp như thế, không cắt ra thì làm sao bảo tồn mãi sự xinh đẹp đó được?”

“Cắt đi thì sẽ không đẹp như thế nữa.” Thời Sênh nghiến răng, “Huynh cắt nó ra thì nó sẽ không thể động đậy, là một vật chết, huynh muốn như thế à?”

Ông nội nhà anh, lần trước thì gặp một tên cả ngày chỉ muốn biến cô thành con rối. Giờ lại gặp được một tên muốn cắt đuôi của cô. Lần sau gặp lại có phải muốn lấy mạng cô luôn không?

Tuân Lệnh nhíu mày nhìn hai chân cô với vẻ không cam lòng. Rồi hắn ngáp một cái, có lẽ vì quá mệt mỏi nên hắn lập tức nhìn xung quanh, không tìm được chỗ nào có thể ngủ cả nên ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Thời Sênh rồi nhích tới gần cô, tìm một vị trí an ổn trong lòng cô rồi lập tức ngủ luôn.

Thời Sênh: “…” Điểm giá trị kỹ năng một giây ngủ này quả thực là quá cao rồi.

Thời Sênh thu lấy con dao trong tay hắn để hắn khỏi thọc mình một dao trong lúc ngủ say.

Chương 1725: Cơn giận của thần biển (19)

“A…”

Một tiếng hét thảm thiết cắt ngang bầu trời làm người nghe lập tức dựng tóc gáy.

Đám người Thần Dương lao ra khỏi cánh rừng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy lão đại đang bị Thời Sênh ôm. Cả bọn lập tức lâm vào trầm mặc, rốt cuộc lão đại có biết hai chữ nguy hiểm viết như thế nào không vậy?

“Tiểu thư Daisy, ngươi kêu gì thế?” Thần Dương duy trì nụ cười đi tới trước mặt Thời Sênh, ánh mắt đảo qua người Tuân Lệnh, xác định là hắn chỉ ngủ, không hề bị thương thì mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ta kêu cái gì?”

Khóe miệng Thần Dương giật giật: “Ta đang hỏi ngươi mà?”

“Ta không có chuyện gì thì kêu làm gì cơ chứ, có điên đâu.” Cô tức giận trợn ngược mắt.

“Không phải ngươi sao?” Thần Dương kỳ quái, vừa rồi bọn họ nghe thấy âm thanh truyền tới từ bên này mà, bọn họ lại chỉ thấy cô ở đây, không phải cô thì ai chứ?

Mọi người nhìn quanh bốn phía, xung quanh đây ngoại trừ thác nước

ra thì chẳng còn gì khác cả.

“A…”

Tiếng hét thảm thiết lại vang lên lần nữa, Thời Sênh ở ngay trước mặt họ rồi nên đúng là lúc nãy không phải cô hét lên.

“Truyền tới từ bên trên!” Thần Tường chỉ lên trên thác nước.

Mọi người đều ngước lên nhìn. Bên trên thác nước xuất hiện một thân ảnh chật vật, cô ta như bị thứ gì đó đuổi theo nên đang lảo đảo chạy trốn, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn về phía sau đầy sợ hãi, thân mình không ngừng lùi về sau, cuối cùng giẫm vào khoảng không và rơi xuống.

Đúng lúc đó, một thân thể to lớn như trái núi cũng xuất hiện ở ngay vị trí đó.

Thời Sênh: “…”

Khủng long ở đâu ra thế này?

Mốc thời gian có phải hơi quá phận rồi không, mấy con khủng long sống ở kỷ Jura cơ mà?

Các người đừng có viết xằng viết bậy thế chứ!

Đạo diễn, kịch bản sai be bét rồi!

Thời Sênh không biết con khủng long kia thuộc chủng loại nào, nhìn nó như là sự kết hợp của hai loại sinh vật kỳ quái ấy. Bộ dáng hung dữ thế kia thì rõ ràng chẳng phải loại khủng long hiền lành gì.

Người rơi vào trong hồ nước dùng cả chân và tay cùng bơi về bờ, thở hổn hển kinh sợ nhìn lên con khủng long bên trên. Khủng long gầm lên với cả bọn rồi đi qua đi lại bên trên thác nước như thể đang tìm đường xuống dưới.

“Đó là thứ gì? Linh thú à? Sao lại có linh thú xấu xí như thế chứ?” Thần Tường túm lấy cánh tay người bên cạnh, nhưng câu hỏi này chẳng ai biết cả.

Ai mà biết được đó là thứ gì chứ?

Dù sao bọn họ cũng chưa từng thấy bao giờ.

Mà người vừa rơi xuống nghe thấy tiếng nói nên cũng nhìn lại, phát hiện thấy có người thì cô ta lập tức bò dậy, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác nhìn bọn họ: “Các người là ai?”

“Ngươi là ai?” Thần Dương nghe hiểu lời cô ta, “Thứ đuổi theo ngươi là gì thế?”

“Clarissa.”

Clarissa? Tên gì quái dị thế, còn cổ quái hơn cả Daisy và Cynthia nữa, chẳng lẽ người ở đây đều đặt tên theo kiểu này sao?

“Thứ đuổi theo ngươi là gì?” Thần Dương tiếp tục hỏi.

“Tôi chưa thấy loài động vật này bao giờ, tôi không biết.” Clarissa lắc đầu, mày nhíu chặt rồi cẩn thận hỏi, “Các anh là người ở đâu? Là người sống ở đây sao?”

Thần Dương không trả lời, sau lưng hắn vang lên một tiếng “ùm” lớn, một cái bóng đen lớn rơi vào trong nước, sau đó nó ngóc đầu lên,

bốn chân vụng về khua khoắng rồi bơi về bờ.

Clarissa xách làn váy ướt dầm dề của mình rồi lập tức chạy về phía rừng rậm.

Chạy được vài bước, cô ta mới nhìn thấy Thời Sênh bị đám người Thần Dương ngăn trở, nhưng Clarissa không có thời gian kinh ngạc, cô ta chỉ nhìn đám người vẫn không hề có động tĩnh gì ở đằng sau và hét lên: “Chạy mau!”

Khủng long đã bơi tới sát bờ, thân thể to lớn như tòa núi nhỏ, cái bóng của nó bao trùm mọi người.

Đám người Thần Dương tìm lão đại nhà mình theo bản năng nhưng chỉ thấy Thời Sênh kéo Tuân Lệnh lên thiết kiếm rồi bay vọt vào rừng, chỉ để lại một tàn ảnh.

Mọi người: “…” Chạy thôi!

Cynthia vẫn đứng nguyên tại chỗ dừng chân lúc đầu, đầu tiên là nhìn thấy Clarissa vọt ra. Cô ta còn đang kinh ngạc thì thấy Clarissa chạy qua mình, tốc độ nhanh tới mức làm người ta líu lưỡi.

Làm sao thế?

Sao Daisy còn chưa về, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Không được, cô ta phải đi xem mới được.

Cynthia nhấc chân chuẩn bị đi về phía thác nước thì lại thấy Thời Sênh cưỡi kiếm xông tới, thiết kiếm linh hoạt xuyên qua các tán cây rồi dừng ở trước mặt cô ta: “Lên mau.”

Cynthia nhảy lên kiếm, ngồi xuống cạnh Thời Sênh, ánh mắt lại không nhịn được nhìn người đang được cô ôm trong lòng. Cynthia rất nghi hoặc nhưng cô ta rất biết điều mà im lặng, hoàn toàn không có ý tò mò.

Răng rắc…

Grào!!!

Con khủng long đuổi theo ngay sau lưng họ, đám cây lớn đều không ngăn nổi bước chân nó, không ngừng bị nó húc đổ rạp xuống làm cho động vật đang ngủ say trong rừng cũng bị kinh động. Cả khu rừng lập tức ồn ào, náo nhiệt.

Những con kiến biết bay to bằng nắm tay, con khỉ có lân giáp dài, con sâu lông lớn bằng một người trưởng thành…

Vô số sinh vật kỳ dị xuất hiện, toàn bộ rừng rậm như một khu vườn ma quái. Bọn họ bị ma quỷ đuổi giết, trong lúc hoảng hốt chạy trốn, chỉ cần không cẩn thận liền sẽ bị một động vật nào đó đột nhiên nhảy ra tấn công.

Không biết chạy được bao lâu, mọi người nghe thấy tiếng khủng long gầm gừ và tiếng rống giận dữ của một loài vật nào đó, hai âm thanh đan xen vào nhau khiến cho bước chân chạy trốn của họ cũng phải dừng lại.

“Soạt soạt soạt…”

Sau lùm cây vang lên tiếng động, lông tơ mọi người đều dựng đứng cả lên và nhìn chằm chặp về phía đó.

Soạt soạt soạt…

Một bóng đen nhảy ra từ trong rừng cây.

“Khốn kiếp, Thần Tường, đệ tụt lại đằng sau từ lúc nào thế?” Trong đội có người tức giậm chân.

Thần Tường tuổi nhỏ nhất trong đám, bình thường là người được chăm sóc đặc biệt trong đội ngũ, vừa rồi tình huống rất cấp bách, cả bọn phải chú ý tới lão đại bị người cá kia mang theo nên không biết thiếu niên này tụt lại đằng sau từ lúc nào.

Thần Tường chống đầu gối thở hồng hộc, chỉ về đằng sau: “Đánh nhau rồi, con quái vật đuổi theo chúng ta đang đánh nhau với một con quái vật khác.”

Tiếng gầm rú vẫn còn vang lên ở sau lưng, cả mặt đất đều rung lên vì trận chiến của chúng.

“Đi mau.” Thần Dương ra lệnh, “Mấy thứ này không biết là gì, có thể không cần phải đối đầu trực tiếp được thì tốt nhất tránh đi. Mọi người tự bảo vệ chính mình, an toàn là trên hết.”

Việc bọn họ cần làm là phải bảo tồn thực lực để đi tìm thứ mình cần tìm chứ không phải đánh nhau với quái vật.

“Vâng!”

“Không thấy lão đại đâu cả!”

“Mau đuổi theo!” Ai biết người cá kia sẽ mang lão đại của bọn họ tới nơi nào chứ?

Đoàn người lại tiếp tục đuổi về phía trước nhưng hoàn toàn không

tìm thấy thân ảnh của lão đại nhà mình và người cá kia đâu. Cả hai đã gần như biến mất trong rừng. Những âm thanh kỳ quái vẫn vang vọng khắp nơi khiến cho bọn họ khó lòng định vị được nơi phát ra âm thanh chính xác.

“Mẹ kiếp, lão đại sẽ không gặp phải chuyện gì đấy chứ? Người cá kia muốn làm gì thế?”

“Chắc là không sao đâu, mọi người đừng hoảng hốt. Người cá đó không hề có ác ý với lão đại.” Thần Dương trấn an mọi người, “Tăng tốc lên, hẳn là có thể đuổi kịp bọn họ.”

“Sao ngươi biết?”

“Nếu nàng ta có ác ý với lão đại thì lúc ở bờ biển đã không để bản thân mình bị thương mà chạy đi cứu người.” Có lẽ bọn họ không để ý nhưng hắn lại để ý, đại đa số thời điểm, ánh mắt của người cá đó đều dừng trên người lão đại, ánh mắt rất bình đạm nhưng lại có vẻ dịu dàng không dễ phát hiện ra.

“Có lẽ nàng ta có âm mưu nào đó thì sao? Lúc trước chúng ta cầu xin như thế mà nàng ta cũng không hề dao động, sao tự nhiên lại muốn cứu lão đại chứ?”

“Dù có mục đích thì tạm thời huynh ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì được.”

Mọi người im lặng một hồi, có lẽ đều cảm thấy đồng tình với cách nói của Thần Dương.

Chương 1726: Cơn giận của thần biển (20)

Bọn họ chẳng mất nhiều thời gian lo lắng vì ngay sau đó, Thời Sênh đã lộn trở về.

Sau lưng cô còn có cái người tên Clarissa kia. Cái đó cũng chưa phải trọng điểm. Trọng điểm là sau lưng bọn họ còn có hai con quái vật giống hệt con lúc trước. Một con chạy trước, một con chạy sau. Cây cối bị chúng va phải gãy đổ ầm ầm khắp mọi nơi, đè lên hết thực vật xung quanh làm cho vô số tiếng kêu kỳ quái vang lên theo.

“Ôi mẹ ơi!”

Đám người Thần Dương xoay người lập tức chạy.

“Gràoo!!!”

“Phía trước cũng có, chết tiệt, bị chặn đường rồi!”

“Chạy về phía kia, mau chạy về bên đó, đi mau nào! Thần Tường, nhớ đuổi kịp đấy!”

Hai đầu đều có khủng long chặn đường nên bọn họ chỉ có thể chạy về phía sau. Không biết cả bọn chạy bao lâu, cuối cùng nhìn thấy ánh sáng bên ngoài rừng rậm, nhưng lúc lao ra thì lại thấy đây là một vách núi.

Mọi người cưỡi kiếm bay lên cao, lao ra ngoài vách núi. Một con khủng long không kịp phanh lại nên rơi thẳng xuống bên dưới rồi mất

hút trong rừng rậm dưới vực sâu. Vô số những con chim quái dị vỗ cánh bay lên.

Một đàn chim bay lên đâm vào đám người khiến bọn họ nghiêng ngả. Những móng vuốt sắc nhọn của chúng không khách khí cào lên người. Vì kiếm đã ở dưới chân nên bọn họ đành phải dùng tay không đối phó với chúng.

“Bên này!” Cynthia đứng ở một chỗ ngang vách núi vẫy tay với họ.

Càng ngày càng có nhiều những con chim dữ xuất hiện. Toàn bộ không trung đều ngập tràn sinh vật kỳ quái này. Bọn họ chỉ có thể bay về phía Cynthia.

Ở đó có một bệ đá nhô ra. Sau khi đáp xuống bọn họ mới phát hiện Thời Sênh và lão đại nhà mình cũng có mặt. Vừa rồi chạy quá nhanh nên bọn họ cũng chẳng chú ý cô biến mất từ lúc nào nữa.

Cynthia vẫn ở bên cạnh cô một tấc không rời. Cô ta ở đây thì người cá kia chắc chắn cũng sẽ ở đây.

“Cảm ơn.” Thần Dương nói lời cảm tạ Thời Sênh.

“Nể mặt hắn thôi.” Thời Sênh không thèm để ý, “Ta có thể nhắc nhở các ngươi nhưng tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ, vì thế tốt nhất các ngươi đừng có ký thác hy vọng trên người ta, sẽ mất mạng đấy!”

Có những lời cứ phải nói cho rõ ràng mới tốt.

Nếu không phải cô nể mặt Tuân Lệnh thì cô còn chẳng có cả hứng thú nhắc nhở họ nữa cơ.

Thần Dương nhìn lão đại nhà mình ngủ say như chết trong lòng Thời

Sênh, trong đầu không khỏi xuất hiện một suy đoán lớn mật, không phải người cá này coi trọng lão đại nhà hắn rồi đấy chứ?

Tình yêu của người và yêu không có kết cục tốt đâu nha!

Đám chim bên ngoài không đuổi tới đây, hai con khủng long kia cũng dần dần yên ắng xuống. Mọi người ở nguyên tại chỗ này chờ trời tối, rừng rậm dần chìm vào trong bóng đêm.

Trải qua chặng đường dài như thế, đám người Thần Dương cũng không tính toán tiếp tục đi nữa mà quyết định nghỉ ngơi để khôi phục lại thể lực.

Cái người có tên Clarissa gặp lúc trước thì không thấy đâu cả, không biết có chạy được như họ không.

“Tiểu thư Daisy, giờ đã an toàn rồi, ngươi có thể trả lại lão đại cho chúng ta không?”

“Tại sao chứ?” Thời Sênh hoàn toàn không muốn trả lại người.

“Đó là lão đại của chúng ta mà.”

“Đi theo ta an toàn hơn so với đi theo các ngươi.”

Mọi người: “…”

Bạo kích.

Mười vạn điểm bạo kích!

Hôm nay bọn họ chạy trốn mệt sống mệt chết, còn cô lại như đang dạo chơi ấy.

“Lão đại phải ăn gì đó, để Thần Tường gọi lão đại dậy đi.” Thần Dương nghĩ một chút cũng cảm thấy mình không thể đoạt người nổi với người cá kia, dù sao lão đại cũng an toàn, cứ gửi lão đại ở chỗ nàng ta đi.

“Tại sao phải để Thần Tường gọi?” Thời Sênh kỳ quái hỏi.

“Bởi vì lúc lão đại tỉnh dậy luôn không nhận ra ai, chỉ nhận ra Thần Tường, những người khác mà gọi sẽ bị đánh ngay.” Thần Dương giải thích, “Thần Tường từ nhỏ đã sống với huynh ấy nên thân với huynh ấy hơn chúng ta một chút.”

Thời Sênh cam chịu để Thần Tường tới đánh thức người dậy.

Thần Tường gọi cả nửa ngày mới đánh thức được người đang ngủ say.

“Trời còn chưa sáng, gọi ta dậy sớm thế làm gì?” Tuân Lệnh mơ màng nhìn đám lá cây trên đỉnh đầu rồi lại lim dim muốn ngủ tiếp.

Thời Sênh nâng hắn dậy, vì sau lưng không có chỗ dựa nên Tuân Lệnh miễn cưỡng tỉnh táo hơn một chút. Hắn đờ đẫn một lúc mới quay người nhìn người bên cạnh mình, “Nàng là ai thế?”

Thời Sênh thờ ơ nhìn về phía Thần Dương: “Hắn hay quên thế à?”

Thần Dương sờ cánh mũi, “Khụ, lão đại quen người rất chậm chạp, phải gặp rất nhiều lần mới nhớ rõ được.”

Thời Sênh: “…” Chậm chạp ông nội hắn ấy, rõ ràng đây là bệnh nguy kịch rồi còn gì!

Tuân Lệnh không nhận được đáp án từ chỗ Thời Sênh nên quay đầu nhìn Thần Tường rồi hỏi hắn: “Các ngươi tìm được nơi đó rồi à?”

“Lão đại, huynh không chỉ đường thì sao chúng ta có thể tìm thấy nhanh như vậy được?” Thần Tường cạn lời, lặng lẽ đưa nước cho hắn.

Tuân Lệnh uống một ngụm nước, vệt nước làm cánh môi hắn trở nên ướt át và lấp lánh ánh sáng. Hắn thè lưỡi liếm liếm một chút, bộ dáng cực kỳ mê người.

“Giờ chúng ta đang ở chỗ nào?”

Mọi người: “…” Có quỷ mới biết được họ đang ở đâu!

Lão đại, huynh không bị quái vật đuổi theo nên sao huynh có thể hiểu được tâm tình của bọn đệ lúc này chứ?

Tuân Lệnh thấy không ai trả lời liền tự kết luận: “Nói cách khác, các ngươi làm mình đi lạc rồi chứ gì?”

Mọi người nhìn trời, biết ngay mà, biết ngay mà!

Bọn họ làm mình đi lạc ư? Rõ ràng là bị buộc đi lạc thì đúng hơn!

Tuân Lệnh nhảy xuống khỏi thiết kiếm rồi quay đầu nhìn nó với ánh mắt kỳ quái: “Thanh kiếm này của ai thế? Sao ta chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?”

Thần Dương ho khan một tiếng rồi duỗi tay chỉ vào Thời Sênh.

Ánh mắt Thời Sênh lướt nhẹ về phía này, thân ảnh cô trở nên mông lung trong môi mắt đầy sương mù của hắn, hắn lại hỏi: “Có thể cho ta

không?”

Thần Dương đỡ trán, mau kéo lão đại về thôi, tật xấu nhìn thấy thứ tốt liền muốn lấy của huynh ấy lại tái phát rồi.

Thời Sênh mỉm cười: “Cho thì không được, nhưng có thể dùng thứ khác tới đổi.”

Tuân Lệnh khẽ nhíu mày, “Nàng muốn cái gì?”

“Huynh đó.”

“Ta?” Tuân Lệnh chỉ vào chính mình như đang suy nghĩ xem giao dịch này có lời gì không.

“Lão đại, huynh tỉnh táo tí đi.” Thần Dương tiến lên túm lấy Tuân Lệnh mà lắc lắc, vì một thanh kiếm mà huynh định bán cả mình thì có ổn không hả?

Tuân Lệnh bị lắc đến choáng váng đầu óc, cơn buồn ngủ cũng tan biến sạch. Hắn đẩy Thần Dương ra với vẻ không vui, “Ngươi làm gì thế hả?”

Thần Dương: “…” Là huynh đang làm gì ấy, lão đại à!

Thời Sênh phát hiện ra thực lực của Tuân Lệnh tốt hơn những người khác ở đây nhiều, nhưng vì hắn thích ngủ nên sức chiến đấu coi như bằng không, khó trách lúc trước những người này đều muốn để hắn ở bên ngoài. Loại lão đại như thế này không kéo chân sau của bọn họ đã là tốt lắm rồi.

Người như hắn chỉ có bản cô nương đây mới chứa nổi.

Tuân Lệnh quay đầu tiếp tục nhìn thiết kiếm. Thời Sênh cho rằng hắn muốn tiếp tục nói chuyện vừa rồi thì lại thấy hắn ngáp một cái rồi bò lên thiết kiếm, rúc vào lòng Thời Sênh và ngủ tiếp.

… Kiếp trước anh không được ngủ cả đời à?

Thời Sênh cúi đầu nhìn hắn: “Huynh coi ta là cái gối đấy à?”

Tuân Lệnh ngẩng đầu nhìn Thời Sênh, vẻ mặt vô tội: “Bọn họ cứ lắc tới lắc lui, ta ngủ thấy không thoải mái, chỗ nàng thoải mái hơn.”

Thần Dương: “…” Huynh ngủ như lợn chết mà còn biết lắc tới lắc lui nữa à?

“Huynh không sợ ta giết chết huynh sao?” Thực hoài nghi làm sao mà hắn sống được tới bây giờ?

Tuân Lệnh híp mắt: “Trên người của nàng không có hương vị ghê tởm, nàng sẽ không giết… ta.”

Chữ cuối cùng vừa rơi xuống, hắn cũng ngủ luôn.

“Lão đại, huynh còn chưa nói cho chúng ta biết rốt cuộc chúng ta nên đi thế nào?” Thần Dương đứng bên cạnh không khỏi giậm chân.

Chương 1727: Cơn giận của thần biển (21)

Thần Dương bảo Thần Tường lại gọi người dậy. Tuân Lệnh ngủ quá nhiều rồi, không cần lo hắn bị thiếu ngủ nên Thời Sênh chẳng ngăn cản bọn họ.

Tuân Lệnh rất không vừa lòng khi bị người ta quấy rầy giấc ngủ, không thầy dạy cũng biết cách ôm chặt eo Thời Sênh, cả khuôn mặt đều úp vào trong ngực cô, “Các ngươi phiền chết đi được.”

“Lão đại, huynh cho bọn đệ biết phải đi như thế nào đã rồi bọn đệ sẽ không làm phiền huynh.” Thần Dương cố gắng duy trì nụ cười, không thể tức giận với lão đại được.

“Ta không biết.” Tuân Lệnh từ chối trả lời.

“Lão đại, huynh nói huynh đã nhớ rồi mà.” Thần Dương nhắc nhở.

“Ta có nói sao?” Tuân Lệnh quay đầu nhìn Thần Dương rồi lại lắc đầu mê man, “Ta chưa nói mà, chắc chắn ngươi nhớ nhầm rồi.”

“Lão đại!!!”

Tuân Lệnh tỏ vẻ không vui, “Ngươi có kêu lớn thế nào thì ta cũng không biết!”

Thần Dương câm nín.

Hắn phất tay bảo những người khác lên, hắn bó tay rồi.

Một đám người thay phiên nhau nói chuyện với Tuân Lệnh nhưng hắn đều trả lời rằng không nhớ rõ, chưa từng nói thế bao giờ. Cuối cùng hắn liền ngủ luôn, có gọi thế nào cũng không đánh thức được.

Một lời không hợp liền ngủ như chết.

“Các ngươi đủ rồi.” Thời Sênh dùng áo choàng bọc Tuân Lệnh lại, ngăn cách đám người kia, “Rốt cuộc các ngươi đang tìm cái gì?”

Giờ còn không biết đang ở nơi nào, lão đại thì không chịu nói phải đi thế nào, trong đáy lòng Thần Dương không khỏi chán nản. Hắn rũ đầu suy tư một lúc rồi đáp: “Hơn nửa năm trước, ở đại lục Đông Lai xuất hiện một khu vực rất kỳ quái. Bất kể thứ gì tiến vào khu vực đó khi trở ra sẽ biến thành một thứ khác rất kỳ quái như là có hai đồ vật dung hợp lại vậy.”

“Lúc đầu, khu vực đó cũng không lớn, nhưng theo thời gian dần trôi, nơi bị nó bao phủ càng lúc càng mở rộng. Những giống loài kỳ quái trên đại lục cũng càng lúc xuất hiện càng nhiều. Chúng có được những năng lực kỳ lạ vốn không hề có trên đại lục Đông Lai. Mấy đại tông môn cảm thấy không thể ngồi chờ chết như vậy nên mới bàn bạc nghĩ cách giải quyết khu vực đó. Vây lại thì không được vì nó đang không ngừng mở rộng, vài vị cường giả trong tông môn cùng bắt tay phong ấn nó mà cũng không ngăn cản được nó mở rộng ra.”

“Ba tháng trước, chúng ta nhận được tin có thế giới khác xâm nhập vào thế giới của chúng ta, nói thẳng ra là hai thế giới đang dung hợp lại. Khi khu vực kia hoàn toàn bao trùm lấy đại lục Đông Lai thì đại lục Đông Lai sẽ hoàn toàn biến mất, trở thành một thế giới hoàn toàn mới.”

Thế giới dung hợp…

Thời Sênh đột nhiên hiểu ra tại sao lúc trước cứ thấy nơi này kỳ quái, tại sao ở bối cảnh phương Tây lại xuất hiện thứ thuộc về phương Đông, hình thành một bộ dáng chẳng ra đâu vào đâu.

Tại sao ở đây lại xuất hiện khủng long của kỷ Jura.

Tại sao tu tiên giới lại xuất hiện ở một thế giới sắp tiến vào kỷ nguyên hiện đại hóa.

Tại sao… thế giới này không có thời gian niên đại.

Bởi vì các thế giới khác nhau đang tiến hành dung hợp. Khi một thế giới bao trùm lên một thế giới khác thì thời gian sẽ bị mơ hồ. Mà sinh vật ở khu vực bị bao trùm đó cũng sẽ bị dung hợp với khu vực bao trùm nó để tạo ra một giống loài mới.

Ví dụ như quái vật bên trên rùa bên dưới là vòi bạch tuộc, ví dụ như cá ăn thịt người lớn một cách khác thường.

Ôi mẹ kiếp!

Rốt cuộc vị tác giả thần tiên nào có thể tưởng tượng ra được cái cốt truyện như thế này chứ?

“Căn cứ theo chỉ dẫn của Cửu chuyển tinh bàn, chúng ta phải tới đây để tìm một thứ có thể ngăn cản được chuyện đó, nhưng lão đại lại quên mất Cửu chuyển tinh bàn ở trên thuyền rồi.”

“Không phải lúc trước các ngươi còn định vứt lại hắn sao?” Thời Sênh nhướng mày, nếu không có Cửu chuyển tinh bàn kia, sao bọn họ có thể tìm được đồ chứ?

Thần Dương tỏ ra xấu hổ: “Thực ra chúng tôi có lén ghi nhớ lộ tuyến của Cửu chuyển tinh bàn, nhưng sau đó chúng tôi phát hiện ra từ sau khi chúng tôi tiến vào đây thì những lộ tuyến đó lại dần dần mơ hồ, giờ xem ra cả lão đại cũng không nhớ được…”

Thời Sênh nhìn Thần Dương: “Không chỉ có hai thế giới dung hợp đâu.”

Thần Dương đột nhiên nhìn về phía Thời Sênh.

“Là rất nhiều thế giới đang tiến hành dung hợp.” Thời Sênh chống cằm, “Quái vật lúc trước các ngươi nhìn thấy có tên là khủng long, sống ở một thời đại cực kỳ xa xưa, lúc đó con người còn chưa có trên đời này.”

Thế giới mà cô đang sống sợ là bị dung hợp còn sớm hơn cả đại lục Đông Lai nữa. Bởi vì trong bụng con quái vật kia chứa đầy đồ, những thứ đó không thể chỉ tích lũy trong một, hai năm được.

Thế giới này bị dung hợp trong yên lặng nên không ai cảm thấy có gì bất ổn và đột ngột hết.

Nếu nơi này là căn nguyên, vậy thì tới đây cũng đúng…

“Tại sao lại xuất hiện tình huống như thế?” Thần Dương không hiểu, hắn chưa từng nghe nói chuyện như thế này. Mấy thứ này đều do các vị tiền bối trải qua vô số thử nghiệm mới kết luận được nhưng cũng không chính xác lắm.

Vậy mà người cá trước mặt hắn đây lại như lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“…” Hoàn cảnh yêu cầu thế!

“Sẽ còn xuất hiện nhiều thứ các ngươi không tưởng tượng được đâu, cứ chờ mà xem.” Rốt cuộc có bao nhiêu thế giới đang tiến hành dung hợp thì không ai biết được. Nơi này có thể xuất hiện sinh vật từ thời tiền sử thì cũng có thể xuất hiện sản vật của Tinh Tế, đất liền có thể bị chìm xuống đại dương, đại dương cũng có thể bị dung hợp vào thành thị.”

Ha, thế giới thần kỳ!

Thần Dương: “…” Chờ mong cái quỷ gì chứ, bọn họ hoàn toàn chẳng chờ mong tí nào.

Thời Sênh cảm giác mình cần nước nên cô đặt Tuân Lệnh nằm lên thiết kiếm rồi lấy ra cái thùng sắt và ngâm mình vào đó, làm cá khô cũng mệt mỏi lắm.

Mọi người hoàn toàn không còn kinh ngạc nữa vì thỉnh thoảng cũng sẽ thấy cô lấy ra thùng sắt này để ngâm mình.

“Tiểu thư Daisy, ngươi thật sự không biết tại sao lại xuất hiện tình huống này ư?” Thần Dương ngồi cách thùng sắt một đoạn xa. Nàng ấy không thích lúc ở trong nước mà có người tới quá gần nên nếu hắn tới gần nhất định sẽ bị đánh.

Thời Sênh vỗ đuôi cá làm cho thùng sắt vang lên một hồi âm thanh, giọng ngâm nga: “Sao mà ta biết được chứ, ta có phải hung thủ đằng sau chuyện này đâu. Mấy cái ta vừa nói lúc nãy cũng chỉ là đoán thôi. Ngươi nghe tham khảo là được, đừng cho là thật.”

Thần Dương: “…” Cô suy đoán nghiêm túc như thể thật sự ấy, thế mà giờ lại bảo hắn đừng tưởng thật, đùa hắn à?

Thời Sênh quả thực cũng không biết nhiều lắm, hơn nữa cùng chỉ đưa ra lời phỏng đoán thông qua lời kể của Thần Dương, cô làm sao mà nói được chính xác chứ?

Cô có thể dùng kinh nghiệm của mình để đưa ra lý luận suông để lòe người ta mà thôi chứ không thật sự lắm.

Thời Sênh cuộn người vào trong thùng sắt, nếu còn nói tiếp nữa thì sợ là cô không ba hoa được nữa, cần phải duy trì sự sang chảnh.

Thời Sênh ngồi dựa vào thùng sắt, ngón tay vẽ vòng vòng trên mặt nước, ánh mắt lại nhìn về hư không.

Nếu đúng như cô phỏng đoán thì thế giới đó sợ là rất nguy hiểm vì cái gì cũng có thể xuất hiện được, hơn nữa còn có khả năng là biến dị. Cô phải mau lấy được Thần Khí, bình phục gió lốc trên biển rồi mang cô vợ này cao bay xa chạy mới được.

“Ngươi làm gì thế?” Tiếng kêu đau đớn của Cynthia làm mọi người bừng tỉnh.

Thời Sênh nhổm dậy, đôi tay của Cynthia đang liều mạng giữ chặt thiết kiếm, mũi kiếm sắc bén rạch một đường trên bàn tay cô ta làm cho máu không ngừng nhỏ xuống. Mà ở một đầu khác, Tuân Lệnh vốn đang ngủ lại đang túm chuôi kiếm muốn cướp nó khỏi tay Cynthia.

Thời Sênh: “…”

F*

Cướp cơ à?

Tên ngốc nhà mình giỏi thật!

Thời Sênh ra khỏi thùng sắt, dùng áo choàng bọc lại thân mình rồi lướt về phía bên kia như một cơn gió.

Cô duỗi tay cầm tay Cynthia: “Ngoan, buông ra đi.”

Hai mắt Cynthia đỏ bừng: “Daisy, hắn cướp…”

“Tôi biết rồi, cứ buông ra, tay cô bị thương rồi.” Thời Sênh trấn an Cynthia.

Cynthia buông tay ra, máu liền chảy ròng ròng xuống mặt đất. Thời Sênh lập tức cầm máu cho cô ta, “Cô bị ngốc à, hắn muốn thì cô cứ để hắn lấy đi, không cần cái tay này à?”

“Đó là đồ của cô.”

Chương 1728: Cơn giận của thần biển (22)

Thời Sênh cẩn thận xử lý vết thương cho cô ta rồi bảo cô ta đi sang một bên nghỉ ngơi.

Bên kia, đám người Thần Dương đang khuyên Tuân Lệnh trả thiết kiếm lại cho Thời Sênh. Tuân Lệnh mất vui, nhất định cầm thiết kiếm không buông tay.

Thời Sênh huýt sáo, thiết kiếm lập tức "oong" lên một tiếng rồi hất bay Tuân Lệnh ra, bay vọt về trước mặt Thời Sênh, cắm thẳng xuống đất. Quanh thân nó đều lộ ra khí thế cực kỳ sắc bén.

Đám người Thần Dương đều hít vào một hơi thật sâu, may mắn là bọn họ không nổi lên tâm tư tham lam gì.

Tuân Lệnh không còn thiết kiếm nên tinh thần lập tức uể oải xuống. Hắn gãi đầu rồi xoay người đi tìm chỗ ngủ.

Thời Sênh: "…" Ta nên làm gì với loại người này đây?

Căn bản là không thèm để ý tới ai.

Thời Sênh bảo thiết kiếm quay lại, thiết kiếm quay về bên người Tuân Lệnh một cách không tình nguyện. Mắt Tuân Lệnh sáng lên, hoàn toàn không buồn ngủ nữa mà vui vẻ cầm thiết kiếm chơi đùa.

Thời Sênh đỡ trán, là cái giả thiết quỷ quái gì đây, có độc!

Cô đỡ thân cây bên cạnh rồi ngồi xuống, khốn nạn, đau tới mức muốn chém người!

Vết thương lần trước đã bắt đầu đóng vảy, Thời Sênh tháo băng gạc ra, lại một lần nữa bôi thuốc lên.

“Chân nàng làm sao thế?” Trước mặt Thời Sênh tối sầm lại. Tuân Lệnh đứng nhìn xuống từ trên cao, ánh mắt dừng ở mắt cá chân của cô, vết thương dữ tợn ở đó cho thấy cô đã từng bị thương rất nặng.

“Vì cứu huynh nên bị cắn đó.” Thời Sênh thả váy xuống, mỗi lần gặp hắn đều đen đủi, điên thật!

Nhưng mà cô lại không thể mặc kệ hắn mới tức chứ.

“Khi nào?” Tuân Lệnh ngồi xổm xuống, “Sao ta lại không biết chứ?”

“Nếu không huynh tưởng huynh vượt qua kết giới bằng cách nào?” Thời Sênh trợn ngược mắt lên.

“Không biết nữa.”

“…” Mỉm cười.

Tốt nhất đừng chấp nhặt với tên ngốc này, cứ coi như hắn bị thiểu năng trí tuệ thật đi.

“Kiếm của ta đâu?”

Hai tay Tuân Lệnh trống trơn, thiết kiếm vừa rồi còn bị hắn cầm trong tay như bảo bối giờ lại chẳng thấy đâu nữa.

“Không phải nàng tặng cho ta rồi à?” Tuân Lệnh nghiên đầu hỏi đầy

nghiêm túc.

“Huynh cướp của ta, cảm ơn!” Thời Sênh cắn răng, tặng ông nội anh ấy, nếu anh mà không phải Phượng Từ thì sớm đã bị tôi chém thành tám khối đút cho khủng long ăn rồi.

“Giờ là của ta.”

“Nếu kiếm của ta là của huynh, vậy mua một tặng một đi, ta cũng tặng ta cho huynh, có muốn không?”

“Nàng?” Tuân Lệnh đánh giá cô bằng ánh mắt kỳ quái.

Hắn thong thả vươn tay ra xoa mái tóc màu lam của Thời Sênh. Thời Sênh có dự cảm rất không lành, quả nhiên ngay sau đó, Tuân Lệnh liền kéo dây buộc tóc xuống, mười ngón tay cài vào trong mái tóc.

“Huynh mà dám nói chém đầu ta thì ta sẽ giết chết huynh.” Thời Sênh kéo tóc về rồi buộc chặt lại.

Lòng bàn tay Tuân Lệnh mất đi cảm xúc mềm mại kia, ngón tay xoa xoa trong hư không, tư duy không biết đã chạy tới tận nơi nào, “Tại sao tóc nàng lại có màu lam?”

“Liên quan gì tới huynh?” Hiện ông không muốn nói chuyện với tên bị bệnh Down này.

“Chẳng phải nàng tặng nàng cho ta rồi sao?” Tuân Lệnh cầm lấy tay Thời Sênh, nhìn thẳng vào mắt cô, “Vậy thì nàng phải trả lời câu hỏi của ta. Nàng là đồ của ta rồi cơ mà.”

Thời Sênh: “…” Người đâu! Mang cái tên dĩ hạ phạm thượng này ra ngoài chém đầu cho trẫm!

Thời Sênh lật cổ tay cầm ngược trở lại tay Tuân Lệnh rồi cong môi cười, giây tiếp theo liền đè hắn vào thân cây rồi dùng cả người đè chặt hắn lại: “Ta nói là tặng nhưng không phải tặng như đồ vật.”

Tuân Lệnh nhìn cô rất bình tĩnh, “Vậy thì tặng như cái gì?”

Thời Sênh hơi cúi đầu, ghé sát tai hắn đầy ái muội: “Như vợ.”

Trong mắt Tuân Lệnh hiện lên vẻ nghi hoặc, “Vợ? Đó là cái gì?”

Ôi mọe!

Ông đây ấp ủ cả nửa ngày mà anh phun ra một câu gì thế hả, có thể vui đùa chút được không?

Thời Sênh hít vào một hơi: “Chính là bạn lữ, là người đi cùng huynh suốt quãng đời còn lại.”

“Bạn lữ? Có thể làm gì?”

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh bình tĩnh bò xuống khỏi người hắn, duỗi tay chỉ vào hắn rồi quay đầu hỏi đám người Thần Dương: “Đầu óc của hắn có phải có vấn đề gì không thế?”

Mọi người: “…” Đại khái là có.

Lúc lão đại không tỉnh táo thì hay hỏi mấy vấn đề rất kỳ quái. Đương nhiên lúc huynh ấy tỉnh táo thì bọn họ phải giành giật từng giây một để hỏi chuyện.

Thời Sênh thở dài một hơi, cô không thèm so đo với kẻ có bệnh nữa.

Cô quay đầu nhìn Tuân Lệnh, kết quả hắn đã lại dựa vào thân cây ngủ rồi.

Thời Sênh: "…"

Sao lại có cái loại người một lời không hợp liền ngủ như chết thế này?

…

Giữa trưa hôm sau, bọn họ lại gặp phải khủng long. Thời Sênh tức giận tới đau dạ dày, triệu hồi thiết kiếm bị Tuân Lệnh giấu đi rồi chém chết hai con khủng long đó.

Thủ đoạn bạo lực khiến một đám người kinh hãi thành công nên cuối cùng không ai dám cướp Tuân Lệnh với cô nữa. Lúc Tuân Lệnh ngủ thì chẳng khác nào đồ vật, dù bạn có ném hắn xuống thì hắn cũng chẳng biết gì.

Thời Sênh dùng thủ đoạn bạo lực đi xuyên vào tận khu vực trung tâm rừng rậm. Trên đường đi gặp phải không ít sinh vật kỳ quái làm một đám người được mở rộng tầm mắt.

Khi Tuân Lệnh tỉnh lại, không biết đám người Thần Dương nói gì với hắn, sau khi xác định phương hướng liền phát hiện ra giống hệt hướng mà Thời Sênh đang đi.

Ở nơi này ngập tràn hơi thở thô bạo kia, cô chỉ cần đi theo nó là có thể tìm được Thần Khí. Cũng không biết thứ mà bọn họ muốn tìm có giống thứ mà cô đang tìm không.

“Đây là thứ gì?” Mọi người kinh ngạc đứng nhìn di tích cổ xưa sừng sững trước mặt mình, bên trên có một thứ hình tròn màu đen.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn thứ hình tròn màu đen đó, là sản vật của Tinh Tế.

Cô bình tĩnh đi vào trong di tích cổ xưa, thứ cô muốn tìm đang ở đây. Có được Thần Khí rồi thì sẽ bình định được sóng thần, rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Tiểu thư Daisy.” Thần Dương thấy Thời Sênh đi thẳng vào trong thì vội vàng đuổi theo. Lão đại nhà họ vẫn còn đang ở trong tay nàng ta!

“Làm gì?”

“Chúng ta cứ thế đi vào liệu có mạo hiểm quá không?” Thần Dương hơi lo lắng, càng tới gần nơi này thì trong lòng hắn càng căng thẳng, cảm xúc như sắp bùng nổ tới nơi.

“Vậy ngươi định vào như thế nào?” Còn định phái người vào thăm dò chắc? Ngươi tưởng mình là nhà khảo cổ à?

“Cái này…” Phương hướng lão đại chỉ là ở đây nhưng nơi này cho hắn cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Các ngươi không vào thì cứ đợi ta ở đây đi, ta tự mình vào.”

“A!” Thần Dương duỗi tay túm lấy Thời Sênh, nhưng vì tốc độ của thiết kiếm quá nhanh nên đến góc áo hắn cũng không túm nổi, chỉ có thể tức giận giậm chân: “Lão đại của chúng ta vẫn ở chỗ ngươi, ngươi mau trả lại lão đại của chúng ta đi đã!”

Ngươi muốn vào chịu chết cũng đừng kéo theo chúng ta thế chứ!

Thần Dương tức không chịu được nhưng giờ người đã đi vào rồi, hắn chỉ có thể dẫn người đuổi theo.

Ánh sáng bên trong cực kỳ mờ, đường vào lại nhỏ hẹp, không thể nhìn rõ vách tường xung quanh chứ đừng nói là đuổi theo người khác. Đến cái bóng của Thời Sênh bọn họ cũng chẳng nhìn thấy.

Lão đại ơi!

Huynh tốt nhất đừng có tỉnh lại, nếu làm con cá kia mất hứng thì sẽ bị nàng ta ném lại trên đường đấy.

Gần đây con cá đó rất hay nổi điên.

Không chỉ người cá đó mà ngay cả bản thân bọn họ cũng cảm thấy mình nóng nảy hơn, thật là một hiện tượng kỳ quái.

Chương 1729: Cơn giận của thần biển (23)

Di tích này không biết là do dung hợp mà có hay vốn dĩ đã tồn tại ở đây. Nhìn nó rất cũ xưa, giống như thuộc về một quốc gia cổ đã biến mất trong truyền thuyết nào đó, tạo cho người ta một cảm giác cực kỳ lâu đời.

Thời Sênh một đường phá hủy kiến trúc vừa tiến sâu xuống.

“Daisy, sao tôi cứ có cảm giác càng ngày càng lạnh thế?” Cynthia ôm lấy hai cánh tay, vừa rồi ở trên vẫn thấy bình thường nhưng càng đi xuống cô ta lại càng thấy lạnh hơn.

“Ừm.” Thời Sênh nhìn cửa động tối đen vừa bị mình làm nổ tung, khí lạnh chính là từ phía dưới đó truyền lên.

Cynthia cũng nhìn theo tầm mắt cô, “Chẳng nhìn thấy gì hết…”

Cửa động rất lớn, Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm cũng có thể bay xuống được. Sau khi vượt qua hết bóng tối họ liền nhìn thấy ở dưới tận cùng có ánh sáng truyền ra.

“Rầm!”

Thời sênh còn chưa tới gần vùng ánh sáng đó thì toàn bộ không gian như bị ai đó đụng trúng và không ngừng lắc lư. Nước biển từ bên dưới bắn ngược lên trên. Bên tai Thời Sênh toàn là tiếng sóng nước đinh tai nhức óc.

“Đây là nơi nào?” Tiếng của Tuân Lệnh mơ hồ bị tiếng nước biển át đi.

Thời Sênh ôm chặt Tuân Lệnh, ổn định lại thiết kiếm rồi lập tức lao xuống dưới đáy biển. Nước biển trào lên trên nên khi cô lao xuống gặp phải lực cản cực kỳ lớn.

Lực va chạm càng lúc càng giảm đi, thiết kiếm cũng dần vững vàng trở lại.

Bên dưới đáy biển có một cung điện y như trong thần thoại, nhưng lúc này quanh nó mọc đầy tảo biển và san hô nên chỉ có thể thấy được hình dáng mơ hồ của cung điện đó mà thôi.

“Đây là nơi nào?” Tuân Lệnh lại hỏi tiếp, “Bọn Thần Dương đâu rồi?”

“Ở đằng sau.” Thời Sênh buông hắn ra rồi nhảy khỏi thiết kiếm. Cô rời khỏi thiết kiếm được một phạm vi thì cái đuôi cá u lam sẽ hiện ra. Thời Sênh nhìn Tuân Lệnh và Cynthia, “Ở yên đây. Cô trông chừng hắn cho tôi, không được để hắn xuống dưới.”

Câu sau là nói với Cynthia.

“Được.” Cynthia rất không ưa Tuân Lệnh. Lúc trước hắn còn cướp đồ của Daisy nữa, nhưng Daisy lại không tức giận với hắn nên cô ta cũng đành chịu thôi.

Thời Sênh phe phẩy đuôi cá bơi về phía cung điện, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt họ.

Vòng qua cung điện, Thời Sênh cảm giác được sự cuồng bạo trong nước chưa bao giờ đậm đặc hơn thế, phía trước còn có âm thanh kỳ quái truyền tới. Thời Sênh nhanh chóng bơi xuyên qua cung điện, đi

tới một khu trống trải ở phía sau.

“Clarissa, em mau tỉnh lại đi!”

“Đưa nó cho ta.”

“Không, Clarissa, em hãy tỉnh lại ngay.”

Trên khu đất trống, Mona và Clarissa đang quấn lấy nhau, nếu không phải tiếng cãi cọ kia phát ra từ miệng bọn họ thì Thời Sênh còn cho rằng bọn họ đang làm chuyện không thể miêu tả gì đó kia.

“Đưa cho ta, quyền trượng là của ta, có nó rồi, sau này ta sẽ là chúa tể của biển cả.” Giọng Clarissa cực kỳ chói tai, khuôn mặt hiện rõ vẻ dữ tợn, có thể nhận ra linh hồn phù thủy đang chiếm cứ thân thể này.

Clarissa bóp chặt cổ Mona, “Đưa cho ta, mau đưa quyền trượng cho ta.”

Thời Sênh nhìn thấy Mona đang đè lên một cây quyền trượng, sự thô bạo truyền ra từ trong chính cây quyền trượng này.

Thời Sênh lắc lắc cổ tay rồi bơi ra từ chỗ tối, cầm lấy một đầu quyền trượng rồi lôi nó ra khỏi người Mona.

Vì đang bị Clarissa đè nặng nên Mona sao có thể tranh đoạt lại được với Thời Sênh vừa bất ngờ xuất hiện, chỉ có thể trơ mắt nhìn cây quyền trượng bị Thời Sênh cầm lấy.

“Mượn một chút nha.” Thời Sênh giơ cây quyền trượng lên.

“Của ta, đó là quyền trượng của ta, trả cho ta!” Clarissa buông Mona ra rồi lao về phía Thời Sênh. Hai mắt cô ta toàn là màu đen, rõ ràng

linh hồn của Clarissa đã hoàn toàn bị áp chế.

“Aizz, không nên nói thế nha!” Đuôi cá của Thời Sênh nhẹ nhàng đong đưa, cái vây đuôi bảy màu làm vẽ ra từng trận sóng gợn, “Thứ này không khắc tên ngươi, sao nó lại là của ngươi chứ? Hơn nữa ta đã nói là ta mượn một chút, mượn xong sẽ đưa cho ngươi.”

Clarissa vồ hụt nên khuôn mặt càng thêm dữ tợn.

“Mau đem quyền trượng đi!” Mona túm lấy chân Clarissa, gào lên với Thời Sênh.

Quyền trượng này tuyệt đối không thể rơi vào tay Clarissa lúc này.

Thời Sênh nhìn hai người bên đó rồi cúi đầu nghiên cứu quyền trượng: “… Thứ này sử dụng như thế nào nhỉ, cần phải dùng chú ngữ à? Hay là cứ niệm là được?”

Ổn định gió lốc trên biển.

Giờ cô đang ở dưới đáy biển nên cũng chẳng biết có ổn định được thật hay không nữa!

“Này, các ngươi biết cách xài cái thứ này không?”

Mona tức hộc máu. Hắn bảo cô mang quyền trượng đi mà cô vẫn cứ đứng trơ ra đó.

Clarissa đá vào bụng Mona rồi vung tay lên, nước biển cuộn lên, mặt đất rạn nứt như mạng nhện. Nước biển dao động càng lúc càng lớn làm vết rạn cũng càng lúc càng mở rộng hơn, nước biển không ngừng chui hết vào trong vết rạn đó.

“Ầm ầm ầm!”

Toàn bộ cung điện bắt đầu chấn động. Clarissa cười to điên cuồng. Nhưng một giây sau đó, cô ta như bị người ta túm lấy, cả người cứng đờ tại chỗ, nét mặt nhanh chóng biến hóa, hoặc méo mó dữ tợn, hoặc đau đớn, hoặc tức giận…

“Mona, đừng để ả… đừng để ả thực hiện được!”

“Clarissa? Clarissa!” Mona bò dậy từ mặt đất. Hắn đứng bên cạnh một cái khe nên bị nước chảy ngược xuống chắn mất đường.

“A!” Clarissa hét lên một tiếng, linh hồn phù thủy lại chiếm được thân thể.

Trên mặt cô ta lại nở nụ cười giả tạo rồi lập tức xẹt về phía Thời Sênh.

“Chờ đã!” Thời Sênh giơ cao quyền trượng lên đầu.

Thân thể của phù thủy dừng lại theo phản xạ có điều kiện, “Muốn xin tha ư? Muộn rồi, một con nhân ngư mà cũng muốn đối đầu với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách.”

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi làm thế nào để dùng cái thứ này?” Thời Sênh tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, dòng nước xung quanh bắt đầu khởi động nhưng thân thể của cô lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Phù thủy: “…”

“Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết ư?” Một lát sau, phù thủy bật cười ha hả như thể nghe được chuyện gì buồn cười ghê gớm lắm, “Tộc nhân ngư các ngươi đều ngu xuẩn như thế sao?”

Sao cô ta có thể nói cách dùng quyền trượng được chứ, ngu xuẩn.

“Vậy thì giữ lại ngươi làm quái gì.”

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn làm gì ta sao? Ta dùng một đầu ngón tay cũng có thể chọc chết ngươi rồi.”

“Vậy à? Vậy ngươi giỏi đấy! Có muốn ban thưởng cái gì không?” Thời Sênh cười đểu. Nụ cười hơi quỷ quyệt trên gương mặt cô khiến đáy lòng phù thủy dấy lên sự lo lắng.

Nhưng mà chỉ là một người cá thôi, có gì đáng phải lo lắng chứ?

Đúng lúc phù thủy đang tự an ủi mình thì Thời Sênh đột ngột buông quyền trượng ra. Quyền trượng như con ngựa hoang thoát cương vọt về phía trước, với tốc độ nhanh như chớp tách đôi mạch nước biển đang quay cuồng ra.

Phủ thủy bị nước biển tách ra hất ngã văng xuống đất, quyền trượng mạnh mẽ cắm vào cửa chính của cung điện tạo thành một vùng lõm xuống.

Răng rắc…

Ầm ầm…

Nếu vừa rồi là động đất cấp ba thì giờ chính là động đất cấp tám. Tất cả nước biển đều điên cuồng trút về phía quyền trượng tạo thành một vùng xoáy nước cực lớn.

Phù thủy nhìn quyền trượng với vẻ không tin nổi rồi trừng mắt với Thời Sênh: “Ngươi đã làm gì rồi?”

Thời Sênh nhướng mày cười: “Ngươi đoán xem.”

Ông đây làm sao mà biết được đã xảy ra chuyện gì chứ?

Nó tự mình làm nha.

Nhưng phải duy trì hình tượng.

Phù thủy: “…”

Xoáy nước mỗi lúc một lớn, mọi thứ xung quanh đều bị nó cuốn vào giữa. Thời Sênh lui về sau rồi lập tức bơi về phía thiết kiếm. Xoáy nước cuồn cuộn đuổi theo sau làm cho tòa cung điện bị phá hủy sạch sẽ, toàn bộ cung điện sụp đổ.

Chương 1730: Cơn giận của thần biển (24)

Cả cung điện bị phá hủy, xoáy nước dọn sạch đống phế tích. Tòa cung điện có lẽ đã tồn tại cả trăm nghìn năm đột nhiên hóa thành hư vô.

“Lấy quyền trượng kia…” Tuân Lệnh nhìn chằm chằm về phía quyền trượng ở trung tâm xoáy nước, con ngươi hiếm khi tỉnh táo thế này.

Thứ mà bọn họ muốn tìm chính là nó.

Thời Sênh túm lấy thiết kiếm rồi kéo nó bơi về phía trước. Tuân Lệnh lập tức quýnh lên và nhảy ra khỏi thiết kiếm. Vừa ra khỏi phạm vi của thiết kiếm, nước biển bên ngoài liền ập vào mặt làm hắn suýt chút nữa bị ngạt thở.

“A, anh...” Cynthia không kịp túm lấy Tuân Lệnh nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Tuân Lệnh bị cuốn vào nước biển đang cuồn cuộn phía sau.

Thời Sênh nghe thấy tiếng cô ta liền quay đầu nhìn thì chỉ thấy Tuân Lệnh bị nước biển xô cho ngã trái ngã phải. Khóe miệng cô giật giật rồi lập tức bơi ngược trở lại.

Cô đẩy người vào trong phạm vi của thiết kiếm, lạnh lùng nhìn hắn: “Chàng định làm gì thế hả?”

“Quyền trượng.” Tuân Lệnh nhìn chằm chằm về phía chiếc quyền trượng kia.

“Huynh đừng nói với ta là huynh thích nó rồi nhé?” Thời Sênh nghiến răng, thứ kia chẳng tốt lành gì, không hề giống quyền trượng của Thần Biển chút nào, dù có đúng đi chăng nữa thì cũng là Thần Biển tà ác.

“Chúng ta tới vì nó.” Lúc Tuân Lệnh tỉnh táo thì nói chuyện sẽ vô cùng nghiêm túc lại có mấy phần uy nghiêm, “Ta nhất định phải lấy được nó.”

“Không được.”

Thời Sênh cứng rắn đẩy hắn lên thiết kiếm rồi bản thân cô cũng nhảy lên, ôm chặt Tuân Lệnh đang giãy giụa từ phía sau, “Thứ kia rất nguy hiểm, huynh không thể lấy. Đi!”

Cô mà cảm giác được thứ đó nguy hiểm thì chắc chắn là nó cực kỳ nguy hiểm.

Không phải cô sợ cái quyền trượng mà là lúc này đang mang theo hai cái đuôi, cô chưa tính toán ra được hậu quả khi đối đầu với cái quyền trượng đó, khi không thể đảm bảo bọn họ được an toàn 100% thì cô sẽ không tùy tiện đi đối đầu với nó.

Thiết kiếm càng lúc càng chìm sâu xuống đáy biển.

“Ngươi buông ta ra!” Tuân Lệnh bẻ tay Thời Sênh ra, thấy quyền trượng cách mình càng lúc càng xa thì không khỏi gấp gáp, “Tại sao ngươi lại ngăn cản ta, buông ta ra ngay.”

“Đừng ồn ào nữa, ngoan một chút.” Thời Sênh giữ chặt tay hắn, “Ra ngoài trước đã, chờ có cơ hội ta sẽ lấy về cho huynh.”

Trong tay Tuân Lệnh có ánh sáng lập lòe. Thời Sênh siết chặt tay, ánh sáng bùng lên một chút rồi lại ảm đạm trở lại. Tuân Lệnh nghiêng đầu nhìn cô với vẻ kỳ quái: “Ngươi…”

Kỳ quái.

Tại sao thân thể lại không chịu khống chế thế?

Rõ ràng là hắn muốn tấn công nàng nhưng tại sao cuối cùng lại không dùng được… Hắn không hình dung được đó là cảm giác gì, chỉ biết là trước kia chưa bao giờ cảm nhận được nó.

“Có phải thấy ta đẹp nên huynh không nỡ không?” Thời Sênh nâng cằm Tuân Lệnh lên, môi mắt đều cười.

“Còn lâu ấy.” Tuân Lệnh hừ một tiếng rồi quay đầu đi, còn lâu hắn mới không nỡ ấy.

Nhưng mà đó là cảm giác gì nhỉ?

Ánh mắt Tuân Lệnh quét tới Cynthia, ánh sáng trong tay lại bùng lên rồi bất ngờ đánh về phía cô ta.

Cynthia rơi vào trong nước rồi mà vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Thời Sênh nhanh tay vớt cô ta lại. Cynthia bất ngờ bị đánh rơi xuống nước nên uống vào hai ngụm nước mặt chát, lúc quay về thiết kiếm liền lập tức nằm bò ra ho khan.

“Anh bị điên rồi!” Cynthia đã nhịn Tuân Lệnh lâu lắm rồi, lúc trước cướp đồ của Daisy, giờ lại còn vô duyên vô cớ đẩy cô ta vào trong nước nữa.

Tuân Lệnh hoàn toàn không nghe thấy lời Cynthia nói. Hắn đang

nhìn chằm chặp vào tay mình, vừa rồi ra tay lại không thấy có cảm giác kia, hình như nó chỉ xuất hiện khi đối mặt với nàng ấy, quái thật.

“Anh có nghe tôi nói chuyện không thế hả, anh nổi điên cái gì?” Cynthia tức giận tới mức mặt đỏ bừng bừng, một lọn tóc rũ xuống sau tai, cô ta bực bội gạt ra sau, “Daisy đối xử với anh tốt như thế, anh còn muốn thế nào nữa đây?”

“Cynthia.” Thời Sênh ngăn cô ta lại, “Đừng nói nữa.”

Cynthia nhăn mày, cánh môi mấp máy nhưng cũng không nói gì nữa. Cô ta di chuyển về phía đuôi kiếm để giữ một khoảng cách với Tuân Lệnh. Cô ta thực không hiểu Daisy thích cái con người kỳ quái này ở chỗ nào mà lại… dung túng cho hắn như thế.

Còn Tuân Lệnh căn bản chẳng nghe những gì Cynthia nói. Hắn vẫn còn đang rối rắm với việc tại sao hắn không thể nào ra tay với Thời Sênh được, quên luôn cả cái quyền trượng kia.

“Rầm…”

Từ nơi sâu trong đáy biển phát ra tiếng nổ mạnh khiến cho cả khu vực đều rung chuyển theo, sóng biển thô bạo không ngừng lan truyền từ đáy biển, sinh vật trong biển cũng bắt đầu tán loạn, cắn giết đồng loại của mình.

Thiết kiếm lao ra khỏi biển, mấy con cá mập bên dưới lao lên theo rồi lại rơi xuống làm nước bắn lên tung tóe.

Sắc mặt Cynthia tái nhợt, cô ta cúi đầu nhìn mấy con cá mập bơi lội bên dưới: “Daisy… Có chuyện gì xảy ra thế?”

Rốt cuộc sao lại thế này?

Toàn bộ biển cả đều lâm vào cảnh giết chóc, máu tươi nhiễm đỏ biển xanh mênh mông, ngay cả trong gió cũng ngập một mùi máu tanh tưởi.

Lục địa phía xa đang dần biến mất, chậm rãi chìm vào trong nước. Một ít động vật biết bay liền mạng va vào kết giới nhưng dù có đâm thế nào thì kết giới cũng không mảy may sứt mẻ gì, mang theo mọi sinh linh trên mặt đất chìm xuống đáy nước.

Thời Sênh mang theo bọn họ rơi xuống thuyền Viễn Chinh của Tuân Lệnh.

Thuyền Viễn Chinh khác những con thuyền khác ở chỗ nó chỉ có buồm mà thôi, còn lại chẳng có gì hết, thậm chí còn không có bánh lái. Trên boong tàu cực kỳ rộng rãi, thoáng đãng và sạch sẽ. Nếu đứng ở giữa thì chẳng ai nghĩ họ đang đứng trên một con thuyền cả.

Tuân Lệnh chống hai tay lên mép thuyền nhìn về phía lục địa đã chìm xuống đáy nước nơi xa, đầu ngón tay hắn dần bấu chặt vào mép thuyền, đám người Thần Dương vẫn chưa ra ngoài.

“Daisy, giờ phải làm sao đây?” Cynthia đần mặt nhìn con thuyền trống rỗng, con thuyền này dù có đủ người cũng chẳng chạy nổi.

Thời Sênh nhìn về phía Tuân Lệnh: “Từ từ đã.”

Cynthia cũng nhìn theo ánh mắt cô: “Daisy, tại sao cô…” Lại đối xử tốt với một người xa lạ như thế?

Lúc trước không màng an toàn của mình đi cứu hắn, lúc đó cô ấy căn bản không hề quen biết người này cơ mà, sau đó bị hắn cướp đồ cô ấy cũng không hề giận.

Thời Sênh khẽ cười: “Có những người vừa gặp là cả kiếp cũng không tránh được.”

“… Daisy, cô, cô thích hắn ư?” Cynthia lắp bắp, con ngươi trừng lớn.

Thời Sênh trợn trừng mắt với Cynthia: “Có gì mà phải kinh ngạc chứ?”

“Cô là người cá đó.” Người cá sao có thể thích con người được. Cynthia kéo tay Thời Sênh, “Cô chưa nghe bao giờ à? Người cá mà thích con người thì sẽ bị nguyền rủa đấy. Cô sẽ chết, người mà cô thích cũng sẽ chết.”

“Nghiêm trọng như vậy cơ à?” Không thể yêu vượt giống loài sao, ghét rồi.

“Còn nghiêm trọng hơn cô tưởng ấy chứ.” Cynthia vội vã khuyên nhủ, “Daisy, cô đừng ngớ ngẩn thế. Cô nhìn xem, hắn kỳ quái như thế, ở đâu chui ra cũng không biết, cô tuyệt đối đừng thích hắn.”

“Có một số việc không phải cứ từ chối là được.” Cô đã từng từ bỏ rồi nhưng kết quả lại không được như lý tưởng, vì thế cô chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận, tiếp nhận từ tinh thần tới thể xác, để hắn trở thành một phần của mình.

“Daisy…”

Cynthia nhìn về phía người đứng đằng xa. Một con người như thế thì có gì mà khiến Daisy phải nhìn bằng con mắt khác chứ?

…

Tuân Lệnh đứng ở mép thuyền hồi lâu. Thời Sênh không tới quấy rầy hắn. Dù sao bọn Thần Dương kia cũng không thoát khỏi đại lục đó, tâm trạng lúc này của hắn chắc chắn rất không tốt.

Cô chờ đến tận lúc tối mà Tuân Lệnh vẫn giữ nguyên tư thế đó. Thời Sênh đi qua mới phát hiện ra hắn đã ngủ từ bao giờ rồi.

Chưa thấy ai mà có thể đứng ngủ như tên này.

Thời Sênh ôm hắn vào trong khoang thuyền. Trong khoang thuyền có phòng, còn vô cùng sạch sẽ, hoàn toàn không bẩn thỉu như thuyền của bọn hải tặc ngoài kia.

Chương 1731: Cơn giận của thần biển (25)

Buổi tối, bão tới, thuyền Viễn Chinh lắc lư cực kỳ dữ dội, nghiêng ngả như tàu lượn siêu tốc, mưa lớn dội ầm ầm trên boong tàu như sấm dậy.

Tuân Lệnh mơ màng tỉnh giấc, âm thanh nghẹn ngào gọi một tiếng, “Thần Dương.”

Cuối cùng mới nhớ ra bọn người Thần Dương không ở đây.

Hắn chống tay ngồi dậy, chăn đắp trên người tuột xuống. Hắn ôm chăn ngồi một hồi lâu thì đôi mắt mơ màng mới dần có thần thái.

Hắn đã ngủ bao lâu rồi?

Bọn Thần Dương thì sao?

Tuân Lệnh xuống giường, có lẽ đã ngủ rất lâu, đầu lại quay cuồng mà thuyền thì lắc lư dữ dội, chân không đứng vững nên lập tức té ngã xuống sàn.

Sự lạnh lẽo của mặt sàn lập tức truyền vào cơ thể, sóng gầm gào va đập làm sàn thuyền vang lên những tiếng vang nhỏ. Hắn ngồi trên sàn một hồi rồi lại chống người đứng lên, kéo cửa phòng, lảo đảo bước ra ngoài, đi thẳng về phía phòng trong cùng của khoang thuyền.

Con thuyền càng lắc lư dữ dội, Tuân Lệnh bị xóc cho ngã trái ngã

phải trong hành lang. Hành lang không dài mà hắn đi một lúc mới tới được căn phòng đó.

Hắn duỗi tay mở cửa rồi tiến vào.

Một lát sau, con thuyền dần khôi phục lại sự vững vàng, quanh thân thuyền có ánh sáng màu vàng lóe lên lúc có lúc không.

Tuân Lệnh ra khỏi căn phòng kia, sắc mặt cực kỳ kém, bước đi còn lảo đảo hơn cả lúc thuyền đang lắc lư. Hắn chống tay vào tường, đầu óc lâng lâng muốn ngủ.

Thật buồn ngủ…

Mắt Tuân Lệnh đã sắp không mở nổi nữa. Hắn dựa vào khoang thuyền rồi dần trượt xuống, không biết lúc ngã xuống sàn có đau hay không nữa?

Tuân Lệnh mơ màng suy nghĩ nhưng vẫn chẳng hề mở mắt ra để tìm một chỗ ngủ khác.

Đợi hồi lâu cũng không cảm nhận thấy sự lạnh lẽo của sàn thuyền mà lại được một luồng ấm áp bao bọc lấy. Hắn thoải mái cựa mình rồi hài lòng ngủ thiếp đi.

Thời Sênh nhìn người đang ngủ say trong lòng, thật sự muốn biết hắn đã trải qua những chuyện gì.

…

Gió lốc trên biển vẫn không dừng lại. Sinh vật trong biển điên cuồng cắn xé nhau, cả hải vực đều lâm vào tình trạng hỗn loạn.

Biển rộng trở thành một cái lò mổ. Không ai dám ra biển, mọi con thuyền đều ghé vào cảng. Mọi người chỉ biết ngồi nhìn đám cá nhảy lên mặt biển cắn xé đồng loại, tràng cảnh quỷ dị tới phát rồ.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Gặp quỷ rồi!”

“Nếu cứ tiếp tục thế này thì chúng ta phải sống ra sao đây?”

“Không phải lúc trước đã có người đi tìm kho báu của Thần Biển sao? Tôi nghĩ là do bọn họ đắc tội với Thần Biển nên mới xảy ra chuyện này đấy.”

“Chỉ có Thần Biển mới có năng lực này, nhất định là có người đắc tội Thần Biển rồi. Làm sao bây giờ? Nếu Thần Biển tức giận thì những ngày tháng sau này chúng ta phải sống thế nào?”

Myron và đám đàn em cũng đứng trong đám người nhìn ra mặt biển phía xa. Bầu trời xám xịt, sóng biển cuộn trào. Tiếng sóng biển đinh tai nhức óc như tiếng chuông cảnh báo gõ vang trong trái tim mỗi người.

Bão nổi.

Trước kia bão chỉ xuất hiện trên biển, nhưng giờ nó đã ập cả vào các cảng biển. Nếu cứ tiếp tục thì có khi cảng biển cũng không chịu nổi nữa.

Nhưng giờ bọn họ cũng chẳng còn cách nào rời khỏi cảng biển này, gió lốc nổi khắp nơi trên biển, ra biển là đi tìm chết.

Người trên bến cảng bắt đầu tản ra, trở về nơi trú ẩn an toàn.

Myron cũng chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này, một đàn em bên

cạnh đột nhiên chỉ về phía xa và gào lên: “Thuyền trưởng, có thuyền, có thuyền đang tới!”

Myron kinh hãi, cướp lấy ống nhòm trong tay đàn em và nhìn ra xa. Một con thuyền hắn chưa gặp bao giờ đang thong thả lướt về phía cảng. Trên thuyền không có một ai, giống hệt một con thuyền ma đang xuyên qua bão tố, hoàn toàn không bị gió lốc ảnh hưởng một chút nào.

Cả người Myron toát đầy mồ hôi lạnh, đây là thứ gì…

Nhưng mà khi hắn còn đang nghi hoặc thì lại phát hiện trên boong tàu có một cô gái tóc vàng. Hắn nhận ra cô ta, đó là Cynthia…

“Cô ta đã trở lại rồi.” Myron cầm ống nhòm chạy về phía con thuyền ghé vào.

“Thuyền trưởng? Ai trở lại cơ?”

“Thuyền trưởng, từ từ đã, đợi bọn tôi với!!!”

Mọi người thấy đám hải tặc này chạy về phía cảng thì đều nghĩ chắc bọn họ điên rồi, cũng có người tò mò cầm ống nhòm nhìn ra ngoài biển.

“Có thuyền tới!”

Rất nhanh liền có người hét lên.

Mọi người kinh hãi, có thuyền tới ư? Từ khi gió lốc hoành hành trên biển, đã lâu lắm rồi bọn họ không còn thấy có thuyền tới đây nữa.

“Không phải chứ, sao trên thuyền đó lại không có người?”

“Không có ngươi ư?”

“Ôi mẹ kiếp, thật sự không có ai.”

“Nó đang đi về phía chúng ta. Thuyền mà không có người chẳng phải thuyền ma sao?”

Myron nhìn con thuyền không có ai điều khiển dừng trước mặt mình. Cynthia nhận ra hắn nên vẫy tay chào hỏi, sau đó một thân ảnh màu lam xuất hiện trong tầm mắt Myron. Tim hắn đập nhanh hơn hẳn, cô ta thực sự quay lại rồi.

Người cá kia đã trở lại.

Thời Sênh cũng không có ý xuống thuyền mà bảo Cynthia gọi hắn lên.

Myron lên thuyền rồi không khỏi há hốc mồm, đây là thuyền à?

Đùa hắn sao?

Thuyền này mà có thể chạy được sao?

Nhưng mà sự thực là nó có thể chạy, còn chạy dưới tình huống không có ai điều khiển và cập cảng an toàn.

Hắn có cảm giác kinh nghiệm nhiều năm bôn ba trên biển của mình là giả hết.

Myron hít sâu mấy hơi. Cô ta là ngời cá, bản lĩnh của cô ta hắn đã được chứng kiến lúc trước rồi, có thể làm một con thuyền thế này chạy cũng không có gì kỳ quái cả, bình tĩnh, bình tĩnh.

“Cô Daisy, cô đã quay lại rồi.” Myron cẩn thận quan sát Thời Sênh, hoàn toàn không có gì khác lúc tách ra cả.

“Ừm.”

Myron nuốt nước bọt, “Cô Daisy quả là lợi hại, đến bão lốc như thế mà cô vẫn quay về an toàn được…”

Vuốt mông ngựa chán chê rồi, Myron mới lập tức đi vào chủ đề chính: “Chuyện trên biển… rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Thời Sênh hơi ngẩng đầu, bình thản đối diện với tầm mắt của Myron, cánh môi đỏ hồng của cô khẽ mở, âm thanh mềm mại lọt vào tai Myron: “Muốn biết sao?”

Myron gật đầu, trong lòng ngập tràn sự tò mò. Mọi người ở đây đều muốn biết chuyện gì đã xảy ra ngoài đó.

“Ta cũng không biết đâu.”

Myron: “…”

Cô không biết thì bày ra cái vẻ như biết tuốt thế làm gì hả?

Myron cảm thấy người cá trước mặt hắn đây chắc chắn biết mọi chuyện nhưng chỉ là cô ta không muốn nói cho hắn nghe mà thôi.

“Không biết lần này tiểu thư Daisy trở về là có việc quan trọng gì thế?” Cô ta có năng lực mạnh như thế, hoàn toàn có khả năng tới một cảng lớn hơn thế này, há gì phải ghé vào cảng tư nhân nhỏ bé này chứ, nhất định là có việc gì đó.

Myron còn chưa tự kỷ tới mức cảm thấy cô quay lại vì mình.

Thời Sênh dùng tay chống cằm, các ngón tay nhẹ mân mê: “Hỏi thăm một chút chuyện. Ngươi nghe ngóng giúp ta thì ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện gì đã xảy ra trên biển, giao dịch này được chứ?”

Quả nhiên cô ta biết.

Myron trầm mặc một chút: “Không biết cô Daisy muốn nghe ngóng chuyện gì?”

“Thần Biển Hillary.”

“Hillary?” Myron kinh ngạc, “Chuyện trên biển thật sự có liên quan tới Thần Biển sao?”

Thời Sênh nhướng mày: “Ngươi nghe được chuyện ta muốn nghe thì ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Cô muốn nghe chuyện gì về Thần Biển?” Hắn cũng biết không ít chuyện về Thần Biển, hoặc đúng hơn là nói những người đi lại trên biển đều phải tìm hiểu một chút về ngài ấy.

“Mọi tin tức về ông ta, bao gồm cả những phiên bản dân gian, tất cả những gì liên quan tới ông ta.”

Chương 1732: Cơn giận của thần biển (26)

Trong thời gian Myron hỏi thăm tin tức, Thời Sênh luôn đợi ở trên thuyền. Những người bên dưới đều rất tò mò về con thuyền kỳ lạ này. Lúc đầu mọi người còn tưởng là thuyền ma, nhưng thấy người của Myron thường xuyên lên đó thì chứng tỏ bọn hắn quen với người trên con thuyền này.

Một vài người liền hỏi thăm Myron nhưng hắn không nói gì ngược lại còn hỏi thông tin về Thần Biển Hillary.

Tất cả mọi người đều không biết Myron làm gì. Có người lặng lẽ tìm cách lẻn lên con thuyền đó nhưng đều không lên được. Con thuyền ấy như đang được thứ gì đó vô hình bảo vệ.

“Daisy, cái này được không?” Cynthia mang đồ ăn tới cho Thời Sênh xem. Thời Sênh nếm thử, hương vị không tốt lắm nhưng còn hơn cô nấu nhiều.

“Được rồi, múc thêm một chút nữa đi.”

Cynthia gật đầu rồi đi ra ngoài, múc thêm đồ ăn xong liền tiến vào, vẻ mặt buồn bực: “Daisy, cô thật sự thích hắn vậy sao?”

“Ừm.” Cái này cần phải nói nữa sao?

“Nhưng mà…” Cynthia muốn nói lại thôi, cô ta cắn môi, nếu bọn họ thực sự ở bên nhau thì sẽ đều phải chết.

“Tôi biết đúng mực.” Thời Sênh xoa tóc cô ta.

Cynthia lại cúi đầu xuống và đi ra ngoài.

Cái gì mà biết đúng mực chứ, rõ ràng biết mình sẽ chết nhưng vẫn cứ đâm đầu đi chết, đây mà gọi là biết đúng mực à?

Tên kia thì có gì tốt chứ, không biết Daisy thích hắn ở điểm nào mà còn tình nguyện dùng cả mạng mình để đánh đổi.

Cô ấy là người cá đấy.

Còn là người cá có tuổi thọ rất dài.

Thời Sênh không biết Cynthia đã sắp tan nát cả cõi lòng. Cô mang đồ ăn vào phòng Tuân Lệnh. Tuân Lệnh ngủ như lợn ở trên giường, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Tuân Lệnh.” Thời Sênh lay hắn.

Tuân Lệnh hoàn toàn không có phản ứng gì, ngay cả mày cũng chẳng nhăn lấy một chút.

“Tuân Lệnh, dậy, dậy đi.” Thời Sênh bò lên trên giường, “Dậy ăn một chút gì đã, hai ngày rồi huynh chẳng ăn gì.”

“Tuân Lệnh?”

“Tuân Lệnh!!”

“Mẹ kiếp, dậy đi!”

“Cháy! Giết người!”

Thời Sênh nhìn người trên giường với vẻ bất đắc dĩ, hoàn toàn không có cách nào gọi dậy được.

Thời Sênh xoay người ngồi xuống cạnh hắn, đôi tay ôm lấy mặt hắn rồi cúi người xuống hôn.

Tuân Lệnh đang ngủ hăng say thì cảm thấy cánh môi tê dại cực kỳ phiền phức. Hắn lắc đầu muốn hất thứ làm phiền mình ra nhưng vừa động thì lại khiến cho thứ kia mạnh bạo hơn.

Phiền chết mất!

Tuân Lệnh nhíu mày, duỗi tay gạt thứ đó đi, muốn che đầu lại nhưng lại chỉ sờ thấy một thứ gì đó mềm mềm. Hắn lấy làm lạ nên véo một chút, thật mềm…

Tuân Lệnh lại bóp thêm mấy cái, sờ thật thích.

Hắn muốn nhìn xem mình đang bóp cái gì để lưu trữ sau này dùng, chậm rãi mở mắt ra thì chỉ thấy trước mắt tối sầm, có thứ gì đó đang ghé sát mặt mình.

“Ưm…” Tuân Lệnh rên nhẹ một tiếng, cơ thể dần nổi lên phản ứng kỳ quái, một cơn nóng khó hiểu từ bụng dưới lan truyền ra làm cả người hắn nóng bừng lên, thứ dán trên mặt hắn mát lạnh làm cho hắn càng muốn tới gần hơn.

“Tỉnh rồi?”

Đầu óc mơ hồ của Tuân Lệnh bị tiếng nói này làm cho bừng tỉnh. Hắn mở bừng mắt, tầm mắt vừa rồi còn mông lung chợt vô cùng rõ ràng.

Hắn ngơ ngác nhìn người bên trên, đôi mắt chớp một cái, hai cái, ba cái…

Mãi một lúc sau hắn mới động người như con rối gỗ, hỏi với vẻ mặt hờ hững: “Nàng làm gì ta thế?”

Ra khỏi lục địa kia, Tuân Lệnh vẫn nghe hiểu những gì cô nói làm cô có cảm giác như lúc trước là do chưa đổi mới số liệu nên ngôn ngữ mới bất đồng như vậy.

Thời Sênh chống người kéo giãn khoảng cách với hắn, trong đôi mắt bình tĩnh xuất hiện sự vui vẻ: “Là huynh làm gì ta mới đúng.”

Tầm mắt Tuân Lệnh lập tức dừng ở trước ngực cô. Thứ mềm mại mà hắn vừa mới véo chính là… nó. Tuân Lệnh rụt tay lại như bị điện giật, mặt lập tức đỏ bừng lên: “Ta… ta không cố ý.”

Thời Sênh sửa sang lại quần áo xộc xệch rồi rời khỏi giường: “Dậy ăn cái gì đi.”

Tuân Lệnh liếc nhìn cô, mặt đỏ tưng bừng: “Nàng… nàng không tức giận à?”

“Tại sao ta phải tức giận?”

“Thần Dương nói… chỗ đó của nữ nhân…” Tuân Lệnh chỉ vào chỗ vừa bị mình véo, “Không thể tùy tiện sờ vào. Nếu mà sờ vào thì nữ nhân sẽ tức giận, sẽ biến thành Mẫu Dạ Xoa. Nàng cũng sẽ biến thành Mẫu Dạ Xoa à?”

Thời Sênh: “…” Thần Dương, tuy rằng ngươi dạy tên ngốc này không được sờ soạng lung tung là tốt, nhưng mà đừng có so sánh kỳ

quái như thế được không hả?

Thời Sênh cố nặn ra một nụ cười: “Vậy hắn có nói với huynh rằng đã sờ rồi thì phải làm gì không?”

Tuân Lệnh nhíu mày suy nghĩ, “Thần Dương nói không thể để cho người khác biết, nếu không bọn họ sẽ bắt ta chịu trách nhiệm. Vì thế nếu ta sờ ai thì Thần Dương sẽ bảo ta cứ giết chết đối phương, như thế sẽ không ai biết nữa.”

Thời Sênh: “…”

Không nên hy vọng đám ngớ ngẩn đó dạy được hắn cái gì tử tế.

Rốt cuộc bọn họ nghĩ gì mà lại dạy cho hắn phương pháp biến thái này chứ?

Hít sâu, bình tĩnh!

“Vậy huynh đã giết bao nhiêu người rồi?”

Tuân Lệnh nghiêng đầu, vì chưa hết cơn buồn ngủ nên nhìn hắn cực kỳ đáng yêu, “Quá nhiều, không nhớ nổi nữa.”

Thời Sênh đỡ trán, “Ý ta là huynh đã sờ bao nhiêu nữ nhân rồi?”

“Cái đó thì không có.” Tuân Lệnh lắc đầu, “Nhưng mà hình như bọn họ rất mong chờ ta sờ hay sao ấy, lần nào cũng dán sát vào ta. Ta cảm thấy bọn họ có bệnh.”

May mắn là anh không sờ ai, nếu mà có thì chắc chắn ông sẽ giết chết anh ngay lập tức.

“Vậy huynh cũng thấy ta có bệnh à?”

Tuân Lệnh gãi đầu: “Nàng không phải người mà…”

Phụt…

Đã chịu một vạn điểm bạo kích!!!

Thảo nào lúc trước sờ đuôi của ông lại thản nhiên như thế, căn bản thứ này có coi ông là người đâu.

Ông không muốn làm cá!

Tức giận nha!!!

“Ăn cơm!” Thời Sênh cảm thấy nếu cô cứ tiếp tục nói lung tung với hắn nữa thì sẽ bị tức chết nên thô lỗ nhét đồ ăn vào lòng hắn.

“Ta muốn nhìn thấy cái đuôi của nàng.” Tuân Lệnh ôm chén cơm, tầm mắt dừng ở trên đùi Thời Sênh, có thể cô không phải người nhưng cô có cái đuôi rất đẹp.

“Ăn cơm!”

“Nàng không cho ta nhìn thì ta không ăn.”

“Ăn cơm xong rồi nhìn.”

“Nhìn xong rồi ăn.”

Thời Sênh: “…” Muốn đánh chết hắn!

Tuân Lệnh bị đánh một trận nên không dám vòi vĩnh cái đuôi nữa,

nhưng hắn ghét đồ ăn không ngon nên ăn được hai miếng liền bỏ dở, lại tập trung lực chú ý lên cái đuôi của Thời Sênh.

“Ăn thêm một chút.”

Tuân Lệnh lắc đầu: “Không ăn được.”

Thời Sênh thực tuyệt vọng, kỹ năng nấu nướng của Cynthia đã coi là tốt lắm rồi, ít nhất là với khẩu vị của người ở thế giới này thì dù cho cô có mời đầu bếp năm sao tới cũng không làm ra được thứ gì ngon hơn.

“Ta cho huynh nhìn đuôi, huynh phải ăn hết cơm.” Thời Sênh lui một bước.

Tuân Lệnh suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được.”

Thời Sênh thở dài, đúng là tiểu yêu tinh hại người.

Cô lấy cái thùng sắt ra rồi chui vào, đuôi cá như ẩn như hiện trong nước. Tuân Lệnh ăn vèo một phát xong chén cơm rồi ghé vào bên cạnh thùng sắt, thò tay sờ cái đuôi: “Tại sao lại có bảy màu thế?”

Bởi vì nguyên chủ ngớ ngẩn nên nhuộm đuôi mình thành bảy màu.

“Ta là thành phần đặc biệt.” Ta là cá bảy màu, đương nhiên phải đặc biệt rồi, không người, à không, không con cá nào có thể so được với ông đây hết.

“Ta có thể vào trong đó ngồi không?” Tuân Lệnh chỉ mặt nước.

“Không được, trong nước rất lạnh.”

“Vậy nàng không lạnh à?”

“Ta là cá, không lạnh.”

“Ồ…”

Tuân Lệnh nghịch ngợm cái đuôi của cô một hồi. Nếu đây mà là tiểu thuyết Tổng giám đốc bá đạo yêu cá thì chắc chắn mỹ nhân ngư bị hắn vuốt ve sẽ vô cùng thẹn thùng, còn phát ra âm thanh kỳ quái nữa cho mà xem.

Nhưng Thời Sênh thì chỉ cảm thấy lạnh cả người, toàn thân nổi da gà, cứ có cảm giác tổng giám đốc bá đạo đang tìm chỗ xuống tay, muốn cắt cái vây đuôi này của cô đi.

Chương 1733: Cơn giận của thần biển (27)

Tuân Lệnh rất thích những thứ nhìn xinh đẹp nhưng thời gian yêu thích cũng không kéo dài lâu lắm. Ví dụ như thiết kiếm của cô, sau khi cô lấy lại thì hắn sẽ chẳng cảm thấy hứng thú với nó nữa.

Nhưng mà cái đuôi của cô thì hình như hắn rất thích, lúc nào cũng muốn cắt ra cất đi.

May mắn là đại đa số thời gian hắn chỉ ngủ, nếu không chắc Thời Sênh phải trói hắn lại mới miễn cho mình gặp họa.

Myron hỏi thăm rất nhiều ngày, gần như hỏi hết mọi vấn đề liên quan tới Thần Biển Hillary rồi mới quay về nói cho Thời Sênh nghe.

Thần Biển Hillary không phải Thần Biển đầu tiên. Ông ta là Thần Biển đời thứ ba, nhưng lại là Thần Biển có danh tiếng nhất.

Trong truyền thuyết, ông ta có lực lượng mạnh nhất vì trong tay ông ta có một thanh Thần Khí. Thần Khí đó có thể khống chế biển khơi. Biển khơi dưới sự thống trị của ông ta liền không có các cơn bão lớn nữa, quái vật dưới đáy biển cũng không tùy tiện tấn công con người. Ông ta là chúa tể của biển rộng, là thần hộ mệnh của con người sống bên bờ biển.

Hillary cực kỳ được tôn sùng ở thời đại của ông ta.

Dân cư gần biển không bao giờ phải lo gió bão nên đã đánh bắt hải sản không kiêng nể gì. Nghe đồn thời đó, dưới sự che chở của

Hillary, cư dân sinh sống ở gần biển đều rất giàu có, vượt xa con người sống ở những khu vực sâu trong đất liền.

Con người tham lam đánh bắt sinh linh trên biển, càng ngày càng không biết tiết chế. Vì thế, biến cố lập tức xảy ra, biển rộng lại xuất hiện bão tố tấn công các thành trì ven biển, vô số người chết đi, xác người trôi nổi trên mặt biển nhiều vô số.

Con người tuyệt vọng kêu gọi thần hộ mệnh Hillary của bọn họ nhưng vị Thần Biển đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Tràng thiên tai này kéo dài tận mười năm rồi mới dần dần ngưng lại.

Nhưng từ sau chuyện đó, Thần Biển Hillary liền biến mất, có người nói ông ta đã chết, có người nói ông ta đã rời đi.

Phiên bản số một nói Hillary đã chết, chết trong một trận xung đột với một vị thần khác. Bởi vì nhân loại ở gần biển sinh sống quá tốt nên các vị thần khác ghen ghét với Hillary. Sau đó, vị thần đó và Hillary chiến đấu ở trên biển, cuối cùng Hillary chết nên biển xanh mới nổi giận như vậy.

Phiên bản số hai nói Hillary bỏ đi. Vì con người đánh bắt sinh vật biển không kiêng nể gì nên đã chọc giận tới Hillary. Hillary không chỉ là Thần Biển của con người mà còn là vua của biển rộng. Con người chọc giận Hillary nên ông ta mới rời đi, không bao giờ bảo hộ con người nữa.

Mất đi sự bảo hộ của Hillary, con người không bao giờ còn được an toàn tuyệt đối khi đi lại trên biển nữa. Một cơn bão thôi cũng có thể lấy đi mạng sống của họ. Vì thế con người liền thu liễm lại rất nhiều.

Sau đó các lời đồn về Hillary bắt đầu lan truyền. Rốt cuộc là thật hay

giả thì nó vẫn được các thế hệ con người truyền miệng cho nhau. Thực tế, ngay cả những người truyền bá lời đồn đó cũng không biết thực hư thế nào.

Càng tới gần hiện đại, khoa học dần dần thay thế cho thần thoại mê tín, rốt cuộc Hillary có thật sự tồn tại hay không cũng làm người ta phải nghi hoặc. Cuối cùng, Thần Biển Hillary trở thành thần thoại, chỉ có những người nhiều đời sống bên bờ biển mới tin rằng ông ta thực sự tồn tại.

Cũng chỉ có đám hải tặc với một số ít con người vẫn còn tin về kho báu của Hillary, còn có Thần Khí có thể khống chế biển khơi nữa.

“Lúc đó Hillary đã có Thần Khí rồi đúng không?”

Myron mở một cuốn sách cổ ra, “Đây là một trong những sách cổ vẫn còn lưu truyền tới nay. Theo như tranh minh họa vẽ trên sách thì Thần Khí vẫn luôn ở trong tay Hillary. Cô nhìn đi, ở đây, còn ở đây nữa, trong tay Hillary luôn cầm nó.

Myron chỉ vào mấy hình vẽ, một người đàn ông để trần, chỉ che mỗi chỗ quan trọng nhất lại, trong tay cầm một thứ rất giống với quyền trượng mà Thời Sênh thấy ở dưới đáy biển kia. Có lẽ đã lâu lắm rồi, hơn nữa kỹ thuật vẽ của người vẽ cái này chẳng ra sao nên nhìn cũng chỉ từa tựa mà thôi.

“Cái này hẳn là Thần Khí.” Myron tiếp tục nói: “Nghe đồn Thần Khí này có thể khống chế biển cả. Có không ít người đều nghe ngóng tin tức về kho báu của Thần Biển, chỉ là chưa có ai nghe được manh mối mà thôi.”

Thần Khí có thể khống chế biển cả, nếu ai có được nó thì còn lo gì gió lốc nữa chứ? Cũng cần gì phải lo tới mấy cái nguy hiểm sẽ gặp

trên biển nữa chứ?

Người có được Thần Khí chính là chúa tể của biển khơi, có thể xưng bá trên mặt biển.

“Hai Thần Biển trước đó cũng có cái này à?” Đồng ngón tay Thời Sênh di chuyển trên hình vẽ minh họa trong cuốn sách cổ. Thời gian vẽ thứ này tuyệt đối không phải thời đại của Thần Biển, lúc đó đã làm gì có thứ gọi là giấy này?

Mấy thứ này có lẽ là được người ta chỉnh sửa rồi biên soạn lại sau khi giấy ra đời.

“Không có.” Myron lắc đầu rồi lật về trước mấy trang, “Đây là Thần Biển đời thứ hai, đây là Thần Biển đời đầu tiên.”

Hai vị Thần Biển trước đó không có Thần Khí gì cả, chỉ có Hillary có mà thôi. Trùng hợp nhất là Hillary lại là người mạnh nhất trong ba vị Thần Biển.

Nguyên nhân hết thảy là vì hai vị Thần Biển trước đó không có trong tay Thần Khí.

Thần Khí từ đâu tới?

Vì sao Hillary biến mất? Chết rồi hay chỉ mất tích?

Vì sao Thần Khí lại được đặt ở trong cung điện kia?

Chuyện biển khơi đột nhiên nổi bão có liên quan tới Thần Khí, nhưng Thần Khí được đặt ở đó nhiều năm như vậy mà không xảy ra vấn đề gì. Tại sao lúc này lại xảy ra chuyện?

Chuyện các thế giới dung hợp có liên quan gì tới Thần Khí?

Là trùng hợp hay còn có âm mưu?

Điểm giao nhau của mấy vấn đề này nằm ở đâu chứ?

“Đúng rồi, còn có một lời đồn khác.” Myron vỗ gáy một cái, “Là một lão đánh cá trên cảng nói cho tôi nghe. Ông ấy nói rằng Hillary thích một cô gái nhưng cuối cùng cô gái ấy chết ở trên biển. Sau khi cô ta chết không bao lâu thì biển liền nổi bão.”

Thời Sênh nhướng mày: “Chẳng phải nói là biển luôn sóng yên gió lặng sao, tại sao cô gái đó lại chết trên biển chứ?”

Myron lắc đầu: “Lão đánh cá đó cũng lẩn thẩn rồi, hơn nữa thời đại của Hillary cách đây quá lâu nên nhiều chi tiết cũng chẳng thể nào làm rõ được. Ông ấy chỉ kể đại khái mà thôi.”

Hillary, quyền trượng, gió lốc, thế giới dung hợp…

“Cô Daisy, giờ cô có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra ngoài biển không? Tôi đã nói hết những gì tôi có thể hỏi thăm được cho cô nghe rồi đấy.” Myron dường như đang sợ Thời Sênh sẽ nuốt lời.

Thời Sênh khẽ lật những tờ giấy vàng ố theo thời gian rồi dừng lại ở bức ảnh Hillary đang giơ cao quyền trượng. Thời Sênh cong môi, ngón tay nhấp mấy cái lên cái quyền trượng đó.

“Thần Khí?” Myron cực kỳ kinh hãi, “Thần Khí thật sự tồn tại sao?”

Thời Sênh liếc Myron: “Nếu không ngươi cho rằng con người tạo ra được gió lốc trên biển à? Kẻ đó chắc phải là Thần Biển chuyển thế hay Thần Biển nhập hồn rồi?”

Myron đen mặt, hắn có nói như vậy đâu mà phải hung dữ thế.

Được rồi, người cá này lúc nào chẳng hung dữ như thế.

“Vậy ai đã lấy được Thần Khí?” Myron nghĩ tới vấn đề quan trọng nhất, “Tại sao lại làm cho gió tanh mưa máu khắp biển cả như thế?”

Nếu người có được Thần Khí muốn xưng bá trên biển thì đâu cần phải làm cho biển trở thành một chậu máu khổng lồ như vậy chứ?

“Không ai có được.”

Myron tỏ vẻ “cô đang đùa đấy à?”, không có ai có được nó thì chẳng lẽ là tự thân Thần Khí đang phá rối à?

Làm gì có chuyện nào quỷ dị hơn chuyện này nữa?

Còn khó tin hơn cả chuyện mà hắn nghe ngóng được về Thần Khí của Hillary.

Chương 1734: Cơn giận của thần biển (28)

Thời Sênh vứt Cynthia lại cảng biển, mặc kệ cô ta ra sức phản đối thế nào đi chăng nữa rồi mang Tuân Lệnh ra biển khiến một đám người sợ ngây ra. Gió lốc lớn như thế mà ra biển thì khác nào tìm chết chứ?

Nhưng nghĩ lại thì con thuyền này vốn xuyên qua gió lốc mà tới, hơn nữa còn có thể chạy mà chẳng cần thủy thủ. Một đám người lại thấy chẳng có gì đang kinh ngạc cả.

So với lúc bọn họ tới thì giờ gió lốc trên biển còn mạnh hơn, có đôi khi con thuyền còn lọt vào trung tâm của một trận bão lớn.

Thời Sênh không biết Tuân Lệnh dùng cách nào mà có thể khiến cho con thuyền bình an xuyên qua những cơn gió lốc này. Nhưng lần nào hắn từ trong căn phòng cuối hành lang chui ra cũng sẽ lập tức hôn mê, ngủ tận hai, ba ngày cũng chưa tỉnh lại.

Không bị làm sao cả, chỉ ngủ mà thôi.

“Rốt cuộc bệnh này của huynh là bệnh gì?” Thời Sênh dựng Tuân Lệnh dậy từ trên giường.

“Di truyền của gia tộc.” Tuân Lệnh ngáp một cái, mắt vẫn còn lim dim, “Những người thành niên của Tuân thị đều sẽ luôn thích ngủ.”

Có lẽ vì đã ở chung nhiều ngày, Thời Sênh còn cho hắn xem đuôi nên Tuân Lệnh không quá phòng bị Thời Sênh nữa, hoặc là nói lúc

hắn nửa tỉnh nửa mơ thì chẳng hề phòng bị bất kỳ ai.

“Quái thật, rốt cuộc huynh làm cách nào để sống tới tận bây giờ mà chưa bị ai bóp chết nhỉ?” Lúc ngủ, hắn hoàn toàn không có phòng bị gì, muốn làm gì hắn cũng được hết.

Tuân Lệnh hít vào mấy hơi rồi chớp mắt đáp: “Sau khi ta thành niên thì chưa bao giờ ra khỏi tông môn, đây là lần đầu tiên ta ra ngoài.”

“Chưa bao giờ ra khỏi tông môn á?” Thời Sênh nhíu mày, “Ta nghe nói huynh là Thiếu tông chủ cơ mà. Với thân phận cao như thế thì sao phải làm loại chuyện mạo hiểm này?”

“Để ta nghĩ xem…” Tuân Lệnh cố gắng nhớ lại, vì ngủ quá nhiều nên đầu óc hắn cũng hơi đần độn, “Ừm… Hình như có người nói rằng chỉ có ta dẫn người đi vào khu vực kia mới không xảy ra chuyện gì. Lúc đầu tông chủ cũng không đồng ý, nhưng sau đó liền thay đổi quyết định.”

Có lẽ Tuân Lệnh nghĩ tới chuyện gì đó không vui vẻ nên đáy mắt cũng tối sầm lại.

Thời Sênh duỗi tay ôm hắn, khẽ an ủi, “Không sao, ta sẽ ở bên huynh.”

Chỉ có Tuân Lệnh mới dẫn người tiến vào khu vực hai thế giới đang dung hợp với nhau, đây là thể chất đặc thù ư?

Loại giả thiết này chỉ thuộc về một vật hy sinh râu ria hoặc là BOSS vai ác.

“Các huynh muốn tìm quyền trượng, tìm nó để làm gì thế?”

“Ngăn cản khu vực kia tiếp tục mở rộng ra.”

“Làm thế nào để ngăn cản?” Hai thế giới dung hợp, muốn ngăn cản thì nói dễ hơn làm, đâu như hai con lật đật ở gần nhau, lấy đi một con thì con kia sẽ không sao đâu chứ?

Tuân Lệnh lại suy nghĩ: “Hủy diệt quyền trượng.”

“Hủy diệt bằng cách nào?”

Tuân Lệnh lim dim mắt, đầu nghiêng đi như sắp ngủ tiếp.

“Tuân Lệnh!” Thời Sênh véo hắn nhưng hắn lại chẳng có phản ứng gì, mắt càng nhắm lại nhiều hơn.

Thời Sênh đè hắn ra giường hôn một hồi mới làm cơn buồn ngủ của Tuân Lệnh tan đi một chút, hắn hỏi rất vô tội: “Sao nàng lại hôn ta nữa?”

Gần đây hắn đã bị hôn tới miễn nhiễm luôn rồi. Một lời không hợp nàng ấy sẽ hôn hắn. Mà lần nào ngủ say cũng sẽ bị nàng ấy dùng cách này để đánh thức, hắn đã quá quen với hành vi thân mật này rồi.

Hắn cũng không ghét hương vị trên người cô.

Ngược lại, còn cảm thấy rất thích.

Thời Sênh xoa đầu hắn: “Huynh vừa mới tỉnh chưa được bao lâu chứ, không được ngủ.”

Tuân Lệnh nghiêng đầu: “Nhưng ta buồn ngủ.”

“Ngoan, chút nữa rồi ngủ.” Thời Sênh bế hắn đặt lên thiết kiếm rồi đưa hắn ra khỏi phòng.

Tuân Lệnh mềm oặt như không có xương cốt rúc ở trong lòng cô, ngáp một cái rồi nói với giọng ngái ngủ: “Nàng muốn đưa ta đi đâu? Chúng ta ở trong phòng ngủ không tốt à?”

“Ta cũng rất muốn ở cùng huynh trong phòng ngủ lắm.” Thời Sênh nhìn hắn với vẻ đen tối.

“Thế chúng ta quay về đi, ta buồn ngủ chết đi được.” Tuân Lệnh hoàn toàn không hiểu ám chỉ trong lời của Thời Sênh. Hắn ôm eo Thời Sênh cọ tới cọ lui, âm cuối còn mang theo một chút hương vị làm nũng không dễ phát hiện ra.

Thời Sênh hơi hốt hoảng, duỗi tay sờ tai hắn, mỗi lần hắn làm nũng cô đều rất không đành lòng, “Huynh ngủ đi, ta đưa huynh theo ta mới yên tâm.”

Tuân Lệnh ngẩng đầu nhìn cô, trong con ngươi mờ mịt có hình ảnh mơ hồ của cô, Thời Sênh cúi đầu hôn lên trán hắn, “Ngủ đi.”

“Trước đây chúng ta gặp nhau bao giờ chưa?” Tuân Lệnh cảm thấy kỳ quái nên hỏi một câu.

“Ừ.” Đâu chỉ có gặp nhau, còn ngủ luôn rồi.

“Nhưng mà ta chưa tới đây bao giờ…” Tuân Lệnh chống người ngồi dậy, “Chúng ta gặp nhau ở đâu thế?”

“Kiếp trước.”

Tuân Lệnh nhíu mày: “Nói dối.”

Thời Sênh nhún vai, nói thật thì anh không tin, em còn có cách nào chứ?

Thiết kiếm chở hai người xuyên qua khoang thuyền, lên boong tàu. Thuyền đang đứng trong một vùng gió lốc. Bên cạnh là một cái vòi rồng cao vút. Ở phía xa xa có một kiến trúc cực kỳ cổ quái.

Kiến trúc này toàn bộ là bê tông cốt thép, dùng màu xám và đen làm chủ, nhìn từ xa chẳng khác nào một con quái vật khổng lồ đang thu mình.

Một nửa ngâm trong nước, một nửa bị mưa gió xối lên.

“Đó là cái gì vậy?” Tuân Lệnh đang buồn ngủ mà cũng bị kiến trúc đó làm cho kinh ngạc. Hắn chui ra khỏi lòng Thời Sênh, đứng ở trên thiết kiếm nhìn ra xa.

Một thứ thật kỳ quái, chưa nhìn thấy bao giờ.

“Kiến trúc thuộc về thế giới tương lai, không thuộc về thế giới này.”

“Thứ không thuộc về thế giới này ư?” Tuân Lệnh nghĩ tới những thứ xuất hiện trong thế giới của mình, những thứ đó cũng thuộc về thế giới xâm chiếm bên kia.

“Ừm.” Kiến trúc lớn như thế cũng đã dung nhập tới đây, chứng minh khu vực dung hợp của hai thế giới đã rất lớn.

Ầm ầm…

Tiếng của Thời Sênh vừa dứt thì kiến trúc bên kia đã nổ tung làm cho sóng biển cuộn cao lên như núi rồi đổ ập xuống và xô về phía họ.

Bọt sóng màu trắng ngưng tụ thành những cột nước lớn đánh úp về phía con thuyền.

Thời Sênh trừng mắt, mẹ kiếp!

Ông chỉ đi ngang qua mà ngươi cũng tấn công à?

Có đạo đức nơi công cộng không thế hả?

Vòi rồng đã ập tới trước mặt. Nó đụng vào một bên sườn con thuyền, ánh sáng màu vàng lập lòe rối loạn, cảm giác vững vàng biến mất, toàn bộ thân thuyền đều lắc lư dữ dội. Cột nước như một cây đao sắc phá hủy thân thuyền, con thuyền lập tức bị cắt thành mấy khối chỉ trong nháy mắt rồi chìm dần xuống nước.

Nước biển và nước mưa hòa vào nhau rồi đổ ập xuống người Thời Sênh làm cô lập tức biến thành gà rơi vào nồi canh. Thời Sênh lau mặt hỏi: “Phòng ngự của huynh sao yếu thế?”

Phòng ngự trên thân thuyền là do Tuân Lệnh bố trí. Lúc trước luôn chẳng xảy ra vấn đề gì nên Thời Sênh mới không gia cố. Ai ngờ còn không chịu được một kích như thế.

Người Tuân Lệnh cũng ướt dầm dề. Hắn cúi đầu nhìn Thời Sênh: “Yếu ư? Nhưng ta là người tạo kết giới giỏi nhất tông môn rồi đấy.”

Thời Sênh: “…”

Vậy chắc không phải phòng ngự của Tuân Lệnh yếu mà là cỗ lực lượng cổ quái kia quá đáng sợ. Trong nháy mắt vừa rồi Thời Sênh cũng sởn tóc gáy. Dường như có một cỗ lực lượng hủy diệt trời đất quét ngang qua người cô.

Nói thật, cô đã đi qua nhiều thế giới rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô có cảm giác dựng tóc gáy như thế.

Thời Sênh liếm môi, trong mắt có ánh sáng kỳ dị xẹt qua, cô nhìn chằm chằm về phía mặt biển đang đầy bão gió không ngừng.

Thật là… làm người ta cảm thấy hưng phấn nha!

Cuộc sống có khiêu chiến thì mới không nhàm chán!

[…] Ha ha, nói hiên ngang lẫm liệt lắm. Nếu cô mà không đổi được thế giới thì xem cô có co giò bỏ chạy ngay lập tức không?

Chương 1735: Cơn giận của thần biển (29)

Nước biển tách ra hai bên, một con đường bằng băng từ kiến trúc kéo thẳng về phía này tạo thành một con đường. Gió lốc như có ý thức mà dần di chuyển sang hai bên, nơi này dần dần an tĩnh lại.

Thời Sênh nhìn con đường rồi bĩu môi, ai thèm đi xuống chứ?

“Huynh có thể một mình ngự kiếm đúng không?” Thời Sênh quay đầu hỏi Tuân Lệnh. Đám người Thần Dương đều biết ngự kiếm thì Tuân Lệnh là lão đại của họ chẳng lẽ không biết?

Tuân Lệnh gật đầu tỏ vẻ mình biết.

Hắn ngự kiếm bay sang một bên. Thời Sênh cầm thiết kiếm rồi nhảy xuống mặt băng. Hai chân vừa chạm vào băng, sự lạnh lẽo thấu xương lập tức lan tràn toàn thân.

Thời Sênh hít sâu một hơi, thiết kiếm vẽ ra một đường hoa đầy lạnh lẽo trong không trung.

Khí lạnh bay vòng quanh thiết kiếm tạo thành một đám sương bàng bạc. Sương mù như du long chuyển động rất nhanh xung quanh thiết kiếm. Thời Sênh lạnh lùng nhìn về phía xa. Khi sương mù dày đặc gần như bao trọn thiết kiếm, cô liền cắm nó vào trong băng.

Răng rắc…

Răng rắc... răng rắc... răng rắc…

Những đường nứt theo hình mạng nhện lấy thiết kiếm làm trung tâm dần dần lan ra xa. Lúc đầu còn rất chậm, càng tiến về phía trước thì càng nhanh hơn, chỉ trong giây lát đi lan tới tận cùng của con đường băng.

Băng đột nhiên nứt toác ra. Vô số kiếm khí lao ra khỏi mặt băng và tấn công kiến trúc ở phía cuối như một cơn lốc.

Kiếm khí vừa xâm nhập, kiến trúc không chịu nổi một kích này nên bị đánh rơi vào trong nước. Nước biển như thác nước ào ào tràn vào trong kiến trúc, thuận tiện nhấn chìm cả đám băng vừa bị vỡ.

Thời Sênh lại vung kiếm lên, nước biển vừa bị kiếm khí nhập vào liền tách ra, băng chưa hoàn toàn bị phá tan lại nổi lên. Kiếm khí lướt qua mặt băng, những nơi nó đi qua đều làm cho khối băng bị nứt toác, nước từ bên dưới tràn lên.

“Ầm ầm ầm…”

Kiếm khí và nước biển cùng đụng vào kiến trúc làm nó bị chia năm xẻ bảy, lắc lư rồi dần chìm xuống.

Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm bay lên không trung, trong kiến trúc có ánh sáng lóe lên. Một lát sau, một con tàu từ trong kiến trúc đang chìm dần xuống lao ra. Toàn thân nó đen nhánh, trên thân tàu viết mấy chữ màu trắng rất to: “Tàu Tự Do”.

Thân tàu chế tạo bằng sắt thép, đồ ở trên đó cực kỳ hiện đại, hơn nữa còn được dung hợp hệ thống động lực cực kỳ tiên tiến.

Tàu chạy ra từ trong kiến trúc đang chìm dần rồi tiến tới cách chỗ Thời Sênh đứng không xa. Trên boong tàu có mấy người bị trói, có

cả đám người Thần Dương nữa.

Tuân Lệnh ngự kiếm bay về phía con tàu đó, Thời Sênh giữ hắn lại: “Làm gì thế?”

“Thần Dương.” Tuân Lệnh lời ít ý nhiều.

“Từ từ đã.” Thời Sênh túm chặt không buông, “Con tàu này rất kỳ quái, huynh cứ đi qua như thế cũng chẳng có tác dụng gì.”

Tuân Lệnh nhíu mày, cái tay chưa bị Thời Sênh giữ lấy nâng lên, một vòi rồng cuộn lên từ mặt biển rồi hướng về phía boong tàu kia. Ngay khi vòi rồng sắp tới gần con tàu thì một vòi rồng khác cũng dâng lên từ phía trước con tàu rồi lao ầm ầm về phía vòi rồng của Tuân Lệnh.

Hai vòi rồng va chạm vào nhau giữa không trung, cả con tàu đều bị che khuất.

Tuân Lệnh chuyển tay, vòi rồng của hắn quấn lấy vòi rồng kia rồi lệch sang một bên, thân tàu lại lộ ra một lần nữa.

Vừa lệch sang, vòi rồng lại từ một phân thành hai, một cái dây dưa với vòi rồng đối diện không cho nó thoát, một cái lại ập về phía boong tàu, quấn lấy đám người Thần Dương đang bị trói trên boong. Cây cột trên boong tàu cũng bị nhổ lên và bị kéo đi cùng đám người Thần Dương.

Một con thuyền giống hệt con thuyền cũ xuất hiện trên mặt biển, đám người Thần Dương bị vòi rồng ném xuống đó.

“Khụ khụ khụ…” Thần Dương che ngực ho khan. Cả người hắn ướt như chuột lột, suýt chút nữa đã ngạt thở mà chết rồi.

“Không sao chứ?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Thần Dương ngẩng phắt đầu lên rồi mắt sáng rực, dùng cả chân lẫn tay bò dậy: “Lão đại, chúng ta không sao, huynh thế nào?”

Rốt cuộc cũng gặp được lão đại, lão đại không sao thì họ yên tâm rồi.

Tuân Lệnh từ trên không trung nhảy xuống boong tàu, tầm mắt đảo qua hai người lạ mặt: “Bọn họ là ai?”

Thần Dương nhìn theo hắn rồi vội vàng giải thích: “Hắn là Mona, nàng ta là Clarissa, cũng bị bắt như bọn đệ.”

Tuân Lệnh nhíu mày: “Ném xuống.”

Thần Dương: “…”

Thời Sênh vừa mới hạ xuống nghe được lời này liền suýt chút nữa rơi khỏi thiết kiếm.

Vợ lợi hại của em, nam nữ chính mà anh nói ném là ném được à? Quả thực làm vai ác nhiều năm không phải trò đùa nha!

Thần Dương bò dậy nhìn đám người họ Thần còn lại. Vài người lập tức túm lấy Mona và Clarissa vẫn còn đang choáng váng xuống biển.

“Các ngươi muốn làm gì?” Mona tỉnh táo lại trước, thấy bọn họ đang nâng mình ra ngoài mép thuyền thì túm lấy đồ vật bên cạnh theo bản năng.

“Xin lỗi nhé, lão đại bảo chúng ta ném các ngươi xuống.” Quân họ Thần chịu trách nhiệm ném người cười rất thiếu thành ý.

Lời của lão đại là thánh chỉ, dù có bảo bọn họ có giết chết hai người này thì bọn họ cũng sẽ chẳng thắc mắc gì.

“Cái gì?” Mona ngẩn ra, hắn rất khó hiểu, “Tốt xấu gì chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, sao các ngươi có thể làm thế được?”

Quân họ Thần nhún vai cũng không đáp lời mà bẻ tay hắn ra sau.

Mona hoàn toàn không lý giải nổi, chẳng phải lúc trước bọn họ vẫn còn có quan hệ rất tốt sao?

Sao được cứu rồi lại ném hắn xuống chứ?

“Chờ đã, chờ đã, ném ta xuống cũng được nhưng đừng ném Clarissa!” Mona kêu lên, chỉ vào Clarissa đang bị những người khác nâng ra mạn thuyền, “Nể mặt chúng ta đã cùng nhau tiến thoái nhiều ngày như thế, hãy cho Clarissa một con đường sống đi.”

“Xin lỗi nhé, chúng ta chỉ chấp hành mệnh lệnh.” Quân họ Thần xin lỗi không hề có thành ý rồi lại tiếp tục bẻ tay Mona ra rồi lập tức ném xuống nước.

“Không muốn!” Clarissa kêu lên nhưng sau đó cũng bị ném xuống theo Mona.

Quân họ Thần ghé vào mạn thuyền nhìn xuống, xác định cả hai người đó đã bị ném vào biển rồi mới quay về.

Hai vòi rồng trên mặt biển vẫn còn đang chiến đấu với nhau, mà vòi rồng cứu bọn Thần Dương thì đang bay vòng quanh thuyền như muốn bảo vệ.

Không biết Tuân Lệnh lấy từ đâu ra một cái túi nhỏ rồi ném cho đám người Thần Dương, “Tranh thủ thời gian khôi phục lại đi.”

Quân họ Thần nhận được cái túi liền nghiêm túc hẳn: “Vâng.”

“Huynh không sao chứ?” Thời Sênh nhìn Tuân Lệnh với vẻ lo lắng. Lúc trước chỉ vì để con thuyền chạy an ổn trên biển mà hắn ngủ liền một lúc mấy này, giờ sử dụng lực lượng cường đại như thế, chỉ sợ hắn sẽ ngủ tới thiên hoang địa lão ấy chứ?

“Hơi buồn ngủ.” Tuân Lệnh nói xong lời này với vẻ ấm ức. Cơn buồn ngủ như thủy triều dâng lên, hắn véo mạnh mình mấy cái mới không lập tức ngủ ngay tại chỗ.

Sau khi làm mình tỉnh táo lại một chút, Tuân Lệnh lại đứng cách xa Thời Sênh một đoạn: “Nàng… nàng đứng tới gần ta quá!”

Thời Sênh đen mặt thắc mắc, WTF? Ông đã làm gì chứ?

Trên mặt Tuân Lệnh hơi mất tự nhiên, nhỏ giọng nói thầm: “Không biết tại sao nàng cứ tới gần là ta lại lơi lỏng, lại càng buồn ngủ.”

“Huynh nói cái gì?”

“Không có gì.” Tuân Lệnh tỏ vẻ đứng đắn, “Tóm lại là đừng có tới gần ta quá!”

Có vấn đề!

Thời Sênh đảo mắt hai vòng quanh hắn rồi cuối cùng dời lực chú ý tới con tàu màu đen bên kia.

Đánh đắm nó rồi nói tiếp vậy.

Đánh dẹp thổ phỉ là nghề của ông!

Chương 1736: Cơn giận của thần biển (30)

Trên con tàu màu đen đó không có người nhưng Thời Sênh có thể cảm giác được hơi thở thô bạo kia đang quanh quẩn trên con tàu này, quyền trượng ở ngay trên đó.

Thời Sênh lấy ra mấy quả cầu năng lượng rồi ném về phía con tàu màu đen. Cô lại gần, xung quanh con tàu đen bắn ra vô số mũi tên nước cản cô lại.

Thiết kiếm né tránh những mũi tên này với tốc độ cực nhanh. Thời Sênh lập tức ném cầu năng lượng xuống. Một tiếng nổ lớn vang lên, phía trước con tàu xuất hiện một cái động lớn, nước biển tràn vào trong.

Thời Sênh tiếp tục ném cầu năng lượng, một con thuyền lành lặn lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Quyền trượng vứt bỏ con thuyền, bay ra từ trong khoang thuyền rồi dừng ở đối diện Thời Sênh.

So với khi còn ở trong phế tích dưới đáy biển, nhìn nó bây giờ càng thêm thô bạo như một con ác thú thoát cương, hung ác, phẫn nộ…

Con thuyền từ từ chìm xuống, cuối cùng chỉ còn có mấy bọt nước nổi lên minh chứng cho sự tồn tại của nó.

“Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì?” Thời Sênh ngồi ở trên thiết kiếm nhìn quyền trượng dừng ngay trước mặt.

Quyền trượng không trả lời Thời Sênh mà xoay tròn. Nước biển bên dưới cũng xoay tròn theo nó như lốc xoáy. Vô số sinh vật biển bị nhấc lên từ xoáy nước đó, đủ mọi hình dáng cổ quái làm người da nổi da gà.

Thời Sênh xoa tay, lại ném thêm hai quả cầu năng lượng xuống.

Dọa chết bản cô nương!

Cầu năng lượng rơi vào trung tâm xoáy nước, xoáy nước liền nổ tung, bọt nước văng khắp nơi, bắn ngược lên cả quyền trượng bên trên làm nó lung lay.

Lôi điện bị nước biển truyền đi nên trên mặt biển ngập tràn tia điện lưu chuyển, nhưng vì bị pha loãng không ít nên dòng điện cũng không còn mạnh nữa, có điều nó cũng đâu phải lôi điện bình thường.

Cứ nhìn nam nữ chính và quân họ Thần bị giật cho dựng ngược tóc lên như con nhím là hiểu.

Quân họ Thần còn đỡ, chỉ có tóc bị dựng ngược lên như bôi gel mà thôi. Còn nam nữ chính ở ngay trong nước nên cả làn da cũng bị cháy đen thui như dân chạy nạn châu Phi, thậm chí còn bị điện giật khiến cho ngu cả người nữa.

“Các ngươi…” Tuân Lệnh chỉ vào một đám tiểu đệ với tạo hình mới mẻ, vẻ mặt trở nên cổ quái.

Quân họ Thần: “…” Không muốn nói chuyện, tại sao lão đại đều không bị sao cả chứ, cái này không công bằng!!!

Bọn họ âm thần nhìn về phía đầu sỏ gây tội…

Đầu sỏ gây tôi đạng rải cầu năng lượng như rải đạn. Quyền trượng biết bay nên Thời Sênh muốn ném trúng nó cũng khó, vì vậy đại đa số cầu năng lượng đều rơi hết xuống biển khiến cho mặt nước liên tục dao động, sau đó là dòng điện lưu chuyển ra.

“A a a…” Quân họ Thần bị giật đến run rẩy cả người, không nói được một câu hoàn chỉnh nào.

Cứ tiếp tục thế này bọn họ sẽ chết mất!

Lão đại, cứu mạng!!!

[Ký chủ, cô kiềm chế chút đê, ném nhiều quá rồi đấy!] Hệ thống không nhịn nổi nữa, ném nhiều như thế một lúc, chỉ sợ chút nữa cô sẽ bị chém thành đồ ngốc đấy.

“Dựa theo lượng cầu ta ném ra thì nếu đánh thì đã sớm đánh rồi, nhưng mà mi nhìn lên không trung đi, hoàn toàn không có phản ứng nào, chứng minh… ta không bị đánh.” Ha ha ha ha... Hiện tại thế giới này đang bị dung hợp, Thiên Đạo vội đi đánh nhau với đám Thiên Đạo khác, làm gì có thời gian đối phó với ông đây chứ.

Đây là thời gian BUFF, để bản cô nương biểu diễn một màn... chuyên gia ném cá.

[…] Ngoài việc để mặc kệ cô ấy ném ra thì thì nó còn có thể làm gì được đây?

Tốc độ của quyền trượng cực kỳ nhanh. Thời Sênh ném liên tục mà chẳng trúng phát nào. Cuối cùng, Thời Sênh cầm một đống cầu năng lượng trên tay, thiết kiếm bay lên trên quyền trượng, tốc độ của quyền trượng làm sao bằng tốc độ của Thần Khí thiết kiếm vênh váo

được.

Cầu năng lượng rơi xuống như thiên nữ tán hoa. Thời Sênh nắm thiết kiếm rồi nhân lúc cầu đang lướt xuống, chém ra hai đạo kiếm khí. Kiếm khí tạo thành hình cung đảo qua đám cầu năng lượng làm cầu năng lượng lập tức nổ mạnh.

Âm thanh ầm ầm ầm như muốn đánh sụp cả trời xuống.

Quyền trượng không bị trúng cầu năng lượng nhưng vẫn bị dòng khí nổ mạnh bắn đến khiến nó không giữ được thăng bằng nữa mà lung lay rơi xuống dưới nước.

Thời Sênh định bắt lấy quyền trượng, ai ngờ quyền trượng chợt hóa thành một luồng ánh sáng rồi chui luôn vào trong cơ thể Clarissa đã bị điện giật cho cháy đen ở bên dưới. Ánh sáng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, gió lốc trên biển cũng ngừng nghỉ, ánh mặt trời ló ra trên bầu trời xám xịt, toàn bộ mặt biển sóng yên gió lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thời Sênh: "…" Cái của nợ này thích người da đen à?

Nữ chính à nữ chính!

Ông đây đánh nửa ngày cuối cùng lại là làm áo cưới cho nữ chính rồi.

Tức giận nha!

Kiếm của ông đâu?

Ông muốn xuống chém nữ chính.

Clarissa đã ngất xỉu, Mona đang ôm cô ta hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, liên mồm gọi: “Clarissa? Clarissa?”

Gương mặt màu đen của Clarissa dần dần khôi phục lại vẻ trắng trẻo ban đầu, đầu tóc cũng mềm xuống và trở lại màu vàng tươi như cũ, thậm chí còn vàng óng ả.

“Clarissa…” Mona nhìn biến hóa của cô ta với vẻ không thể tin nổi.

Có chuyện gì xảy ra thế?

Clarissa thong thả mở mắt ra, đáy mắt chỉ có sự lạnh nhạt, vô tình, thậm chí còn có phần hơi tà khí quỷ dị, con ngươi khẽ đảo nhìn hết cảnh tượng xung quanh. Cô ta nhếch miệng cười rồi sờ soạng xem xét thân thể mình.

Cuối cùng không phải dùng chung thân thể với con bé ngu xuẩn kia nữa rồi.

“Cô…” Mona đẩy Clarissa ra. “Cô là ai? Cô không phải Clarissa. Cô đã làm gì Clarissa rồi?”

Clarissa duỗi tay vuốt ve mặt Mona, vẻ mặt châm chọc, “Anh yêu, em là Clarissa của anh mà, chẳng phải người anh yêu nhất là em sao? Sao giờ lại không nhận ra em chứ? Anh như thế sẽ khiến em thất vọng lắm…”

Đồng tử Mona co chặt lại, bàn tay đặt trên mặt hắn như rắn rết đang bò, lạnh băng và dính nhớp.

Hắn nín thở, trong đầu lập tức xuất hiện một suy nghĩ, “Là cô!”

“Ha ha ha! Các người muốn đuổi ta ra ngoài, cuối cùng chẳng phải ta

vẫn thắng đó sao? Ngay cả Thần Khí cũng giúp ta. Ta mới là người thắng đến cuối cùng.” Phù Thủy cười lên điên cuồng. Cô ta cũng không ngờ chuyện sẽ phát triển tới mức này, ngay cả ông trời cũng giúp cô ta.

Phù thủy ngẩng đầu nhìn về phía Thời Sênh ở trên trời rồi thè lưỡi ra liếm cánh môi, “Nhưng cũng phải cảm ơn người cá này. Ta còn chưa ăn người cá bao giờ đấy. Người cá bé bỏng, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi chu toàn, khiến ngươi trở thành một món ăn cực kỳ ngon miệng.”

Cô ta còn chưa quên chuyện trong khu đổ nát dưới đáy biển.

Dù người cá này đã giúp cô ta có được Thần Khí, còn có được một cơ thể hoàn mỹ thì cũng không thể triệt tiêu được tội lỗi mà nó đã gây ra.

Thời Sênh: “…” WTF? Mụ này điên rồi à? Ông đây là người mà mụ có thể ăn được sao?

Thiểu năng trí tuệ!

“Cô đã làm gì Clarissa rồi?” Mona đột nhiên đánh về phía phù thủy, “Cô đã làm gì cô ấy rồi? Cô cút ra khỏi cơ thể cô ấy ngay, cút ngay!”

Phù thủy dễ dàng ném Mona ra xa. Mona lại một lần nữa bơi lại. Phù thủy duỗi chân chống lại hắn: “Clarissa của ngươi chết rồi, giờ trong cơ thể này chỉ có mình ta thôi. Muốn tìm Clarissa thì xuống địa ngục mà tìm nó đi, anh yêu ạ!”

Cô ta hơi dùng sức dìm Mona vào trong biển. Mona giãy giụa nhưng không thể nào thoát được.

“Lão đại, quyền trượng đã chui vào trong thân thể ả ta rồi? Giờ chúng ta phải làm sao đây? Bắt ả lại rồi lôi quyền trượng ra sao?”

“Làm sao mà lấy ra được? Đó là Thần Khí, có khi còn nhận chủ ấy chứ.”

“Dù sao thì chúng ta cũng phải hủy diệt nó, thế thì cứ giết ả là xong thôi.”

“Thế có ra tay không?”

“Lão đại?”

“Lão đại đâu rồi?”

“Lão đại… Huynh đừng ngủ mà!!!”

Tiếng của đám người họ Thần truyền tới ầm ĩ. Mona càng lúc càng phát ra ít âm thanh hơn. Phù thủy ngẩng đầu nhìn về phía con thuyền ở phía xa, trong đáy mắt hiện lên vẻ thô bạo.

Chương 1737: Cơn giận của thần biển (31)

Tay phù thủy hơi động, quyền trượng lập tức xuất hiện ở trong tay. Quyền trượng vung lên, nước biển dâng lên rồi tạo thành một cây cầu nước như một thực thể sống.

Một đầu của cây cầu dừng trước mặt cô ta, một đầu kia kéo dài tới tận thuyền của Tuân Lệnh.

Phù Thủy thu hồi cái chân đang đè lên Mona rồi bước lên cây cầu nước, mỗi một bước đều như nữ vương vô cùng khí phách.

Sau khi ả đi rồi, Mona mới ngoi lên khỏi mặt nước, hít lấy hít để không khí, trong lòng xuất hiện cảm giác sống sót sau tai nạn. Hắn vuốt nước trên mặt, nhìn phù thủy đã đi tới giữa không trung, sự tức giận và căm hận ngập tràn trong mắt không hề giấu giếm.

“Này, ả đang đi tới đây!”

“Đưa lão đại vào trong trước đi đã! Mọi người bình tĩnh, trước khi tới đây chúng ta đã xác định là có thể một đi không trở lại. Vì tông môn, vì người thân, chúng ta nhất định phải…”

“Bùm!”

Lời động viên của Thần Dương còn chưa kết thúc thì đã bị một tiếng này cắt đứt.

Cây cầu nước nổ tung, nước biển mất đi chống đỡ nên rơi rào rào

xuống biển.

Phù thủy không biết bay nên không còn cây cầu nữa thì cũng sẽ rơi vào trong nước thôi.

Lúc sắp rơi vào nước rồi, phù thủy lại vung quyền trượng lên, nước biển tiếp được cô ta, nhanh chóng kéo dài rồi nâng cô ta lên cao.

“Con cá nhỏ kia!” Phù thủy nhìn thẳng vào Thời Sênh với ánh mắt âm tà, “Ta định tối nay mới ăn thịt ngươi nhưng giờ ngươi lại tự đưa tới cửa, vậy thì đừng trách ta.”

“Dù ông có đưa tới cửa thì ngươi cũng chẳng ăn nổi đâu.” Thời Sênh trừng mắt, “Ngươi cho rằng ông là người chết, nằm yên cho ngươi ăn chắc? Ngươi cho rằng thực lực của mình cao, hay là… cho rằng thực lực của cái gậy kia cao?”

Cái gậy?

Phù thủy bị câu nói của Thời Sênh làm cho tức cười, “Con cá nhỏ nhà ngươi chắc chưa được nếm uy lực của Thần Khí nên mới chưa biết sự lợi hại của nó.”

“A, vừa rồi bị ta ném cho rối tinh rối mù, quả thực là rất lợi hại.”

Phù thủy: “…”

Phù thủy nghẹn họng, lát sau mới nở một nụ cười âm hiểm, “Thần Khí cần phải có người có năng lực mạnh mới có thể phát huy được uy lực chân chính của nó.”

“Nói vậy, ngươi cảm thấy mình là người có năng lực rất mạnh à?” Thời Sênh nhướng mày, “Nếu mạnh như thế thì sao phải xài chung

thân thể với người khác, khoe mẽ mà không chuẩn bị kịch bản trước à?”

Sắc mặt của phù thủy lập tức thay đổi. Chuyện phải dùng chung thân thể với người khác là nỗi nhục lớn nhất đời cô ta.

[…] Khoe mẽ mà còn phải chuẩn bị cả kịch bản nữa cơ à?

Sao lại không chuẩn bị kịch bản chứ? Đến lúc không khoe mẽ nổi nữa mà vẫn còn cắm đầu khoe mẽ thì chẳng phải là đồ ngốc à?

[…] Chẳng phải là thỉnh thoảng cô cũng khoe mẽ gượng ép như thế sao?

Ta đánh là được!

[…] Tôi cạn lời rồi.

#Bây giờ làm màu cũng là một kỹ năng cần học, có cho người ta sống không#

Sự tức giận tích tụ trong đáy mắt phù thủy càng lúc càng nhiều. Cô ta còn chưa chuẩn bị xong thì kiếm khí sắc bén đã ập tới, suýt chút nữa hất văng cô ta xuống biển. Phù thủy cầm lấy quyền trượng, nhanh chóng lợi dụng nước biển để phản kích lại.

Sóng trên mặt biển lại một lần nữa cuộn lên, không có gió lốc nhưng còn đáng sợ hơn lúc có gió lốc, vô số vòi rồng xuất hiện trong khu vực.

Nhưng nước biển cũng chẳng có nhiều tác dụng lắm vì dù có thành hình dạng gì thì cũng không chịu nổi một chiêu của thiết kiếm. Nước biển nhanh chóng bị thiết kiếm bổ ra rồi rơi tan tác xuống mặt biển.

Đó là thứ gì? Còn mạnh hơn cả quyền trượng ư?

Trong lòng phù thủy ngập tràn nghi ngờ, ánh mắt nhìn thiết kiếm cũng dần sáng rỡ, có ai không thích đồ vật có sức mạnh đâu chứ?

Cô ta giơ quyền trượng lên cao, mọi lốc xoáy trên mặt biển tiếp tục mở rộng ra, nghi thức triệu hoán quái vật dưới đáy biển lúc trước bị cắt ngang cũng được tiếp tục.

Phù thủy chú ý tới động tĩnh của Thời Sênh. Lần này cô không dùng thứ kỳ quái kia để ném nổ nữa mà lại ném thiết kiếm xuống.

Trong lòng phù thủy nhảy dựng lên, lập tức ngưng kết một bông sen nước để nó quấn lấy thiết kiếm. Nhưng sức mạnh của thiết kiếm nằm ngoài sự tưởng tượng của cô ta. Cô ta bị kéo vào trong xoáy nước, bên dưới là vô số những con quái vật dữ tợn, chúng không ngừng khua khoắng xúc tu, chỉ chờ ra ngoài là sẽ triển khai tàn sát.

Phù thủy lập tức rút bông sen nước về. Không còn bị kéo nữa nên phù thủy dừng lại tại chỗ, trơ mắt nhìn thiết kiếm cắm thẳng vào trong xoáy nước với khí thế cực kỳ sắc bén.

Sóng âm vô hình lan rộng, trung tâm xoáy nước cũng rung động theo. Sóng biển từ hai bên sườn va vào nhau thật mạnh làm cho bọt nước bắn lên cao tới mấy chục mét.

Thời Sênh cũng rơi vào trong nước, cái đuôi cá bảy màu xuất hiện vô cùng nổi bật. Người ta chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy ngay.

Phù thủy chưa từng gặp được người cá có cái đuôi bảy màu nên trong mắt không khỏi hiện lên vẻ quái dị.

Nhưng mà…

“Ngươi ném vũ khí của mình đi rồi, bây giờ xem ngươi còn có bản lĩnh gì?” Lúc trước cô ta dựa vào thanh kiếm kia nên mới kiêu ngạo như thế, giờ thanh kiếm đã bị ném vào trong biển để bình ổn xoáy nước, điểm cuối của xoáy nước cũng không phải là đáy biển.

Vì thế không biết được thanh kiếm đó sẽ bị cuốn tới nơi nào.

Thời Sênh ngoi lên, bàn tay trắng nõn giơ lên, thiết kiếm thong thả xuất hiện, “Xin lỗi vì đã làm ngươi thất vọng, nó vẫn ở đây.”

Phù thủy nghe thấy hai chữ “xin lỗi” thì trước mắt như xuất hiện lại cảnh tượng lúc trước Clarissa bị đám người trên thuyền kia ném xuống biển, cũng tùy ý y như thế, xin lỗi không hề có một chút thành ý nào.

Nếu đã không có thành ý thì xin lỗi làm quái gì?

Nếu vấn đề này được đặt ra với Thời Sênh thì chắc chắn cô sẽ trả lời rằng... Bởi vì muốn chọc tức.

Hốc mắt của phù thủy hơi đỏ lên, tay siết chặt quyền trượng.

Cô ta lại huy động quyền trượng. Một cột nước lớn phóng lên từ đáy biển rồi ập về phía Thời Sênh. Thời Sênh trấn định ngồi lên thiết kiếm bay đến giữa không trung, dùng cầu năng lượng ném nổ tung những cột nước đó.

Cô phát hiện ra quyền trượng không còn toát ra sự thô bạo nữa, giờ nó chỉ là một thanh Thần Khí bình thường, tuy rằng không biết tại sao nhưng cô biết điều này có lợi cho mình.

Thời Sênh tới gần phù thủy. Phù thủy sử dụng quyền trượng điên cuồng ngăn trở cô.

Nhưng mà cũng chẳng có hiệu quả gì, thiết kiếm xẹt qua cột nước dưới chân cô ta, toàn bộ cột nước đều sụp xuống, cả người phù thủy lại rơi xuống. Thời Sênh bay xẹt qua bên cạnh cô ta, vừa vặn chụp được đai lưng của phù thủy.

Phù thùy vung quyền trượng làm nước biển ngưng tụ thành đủ loại vũ khí tấn công về phía Thời Sênh.

Nhưng cô ta mà tấn công thì Thời Sênh lại giơ cô ta ra làm lá chắn. Sau khi ăn khổ vài lần, phù thủy cũng không dám tấn công Thời Sênh nữa.

Thời Sênh vỗ tay cướp quyền trượng trong tay cô ta rồi ném lên thuyền, sau đó lại ném phù thủy vào trong nước và nhảy xuống, kéo cô ta xuống sâu dưới đáy biển.

Ở trong không trung cô không có cách nào di chuyển thì còn bó tay bó chân, nhưng mà xuống nước rồi thì cô chẳng sợ bất kỳ đứa ngu si đần độn nào nữa.

Dù gì cũng là một con cá cơ mà.

Phù thủy chiếm cứ thân thể của Clarissa nên thân thể này đã mất đi vòng sáng của vai chính. Thời Sênh đánh mà chẳng mất tí sức nào. Phù thủy cũng có mấy phần bản lĩnh. Cô ta còn biết vu thuật, mấy lần định triệu hồi quyền trượng nhưng đều bị Thời Sênh cắt ngang.

Phù thủy không ngờ mình còn chưa kịp xưng bá biển khơi thì đã bị giết ở nơi này.

“Có chết ta cũng sẽ không tha cho ngươi!” Phù thủy hét lên không cam lòng, rõ ràng là cô ta đã có được quyền trượng, có thể ngay lập tức xưng bá biển khơi, tại sao lại bị một người cá dồn vào kết cục này chứ?

“Vậy ngươi thử chết trước đi xem có cơ hội báo thù không?” Thời Sênh mỉm cười rồi xuyên thiết kiếm vào cơ thể cô ta.

Phù thủy phát ra mấy tiếng không rõ ràng, nước biển tràn vào trong miệng, mũi và tai cô ta, mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt. Thời Sênh rút thiết kiếm ra, xác phù thủy càng lúc càng chìm sâu xuống đáy biển.

Thời Sênh thu phục xong phù thủy, ngoi lên mặt nước thì màn đêm đã buông xuống.

Cả không gian tối om, hoàn toàn không nhìn thấy một chút ánh sao nào, mặt biển càng thêm âm trầm, ngay cả tiếng sóng cũng không có.

Chương 1738: Cơn giận của thần biển (32)

Thời Sênh tìm được con thuyền. Mọi người vẫn trên ở boong tàu. Quyền trượng cắm ở giữa boong tàu, xung quanh nó tản ra ánh sáng mỏng manh.

“Tiểu thư Daisy.” Thần Dương lau mồ hôi lạnh đi tới, “Nữ nhân kia đâu rồi?”

“Chết rồi.”

Chết rồi?

Cứ thế chết rồi?

Thật khó tin, lúc trước nhìn ả ta cũng có vẻ trâu bò lắm mà, cứ thế mà ngỏm luôn sao…

Ánh mắt Thời Sênh đảo qua boong tàu: “Tuân Lệnh đâu?”

Thần Dương đần mặt ra: “Ai cơ?”

“Lão đại của các ngươi.”

“À, lão đại đang ngủ.” Tên của lão đại là Tuân Lệnh à? Thần Dương gãi gáy, làm tùy tùng số một của lão đại nhưng lại chẳng biết được tên của huynh ấy, hắn thấy thật là xấu hổ.

Tuân Lệnh không sao nên Thời Sênh cũng không vội đi tìm hắn mà

vòng quanh quyền trượng mấy vòng, sao thứ này lại sáng lên nhỉ?

Lúc trước nó chui vào cơ thể Clarissa làm gì?

Có vẻ như phù thủy chưa thiết lập quan hệ chủ tớ với quyền trượng nên cô mới có thể giết chết cô ta dễ dàng như thế.

“Tiểu thư Daisy, có thể hủy diệt thứ này được không?” Thần Dương cũng đi vòng quanh theo Thời Sênh, “Chúng ta đã thử rồi nhưng dù có tấn công nó thế nào cũng không hiệu quả, ngược lại còn làm trời tối sầm xuống thế này đấy.”

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn không trung đen kịt, “Các ngươi tới tìm nó mà lại không có ai nói cho các ngươi cách hủy nó à?”

Thần Dương đáp: “Mấy vị tông chủ nói cho lão đại cách hủy nó. Chúng ta đều không biết, lão đại cũng chưa bao giờ nói với chúng ta.”

“Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn hủy diệt ta ư?” Tiếng cười khẩy vang lên, ánh sáng trên quyền trượng lại đậm hơn mấy phần, “Người si nói mộng.”

Mọi người kinh hãi nhìn về phía quyền trượng.

Nó biết nói chuyện.

Thời Sênh lại rất bình thản, chỉ liếc nhìn nó với vẻ coi thường, “Nếu ngươi có thể nói thì sao lúc trước còn giả làm người câm?”

Quyền trượng rút lên từ sàn tàu, bay lơ lửng trên không trung, “Phàm nhân như ngươi mà cũng dám nói chuyện với ta à?”

Ai nha!

Không được rồi, lại thêm một đứa thần kinh có vấn đề nữa tới.

Ta còn chưa phát bệnh mà mi lại dám tranh trước à?

“Vậy ngươi câm miệng đi.” Làm như người ta thèm nói chuyện với cái thứ đồ vật đến thân thể cũng không có như mi lắm ấy. Bản cô nương một chữ đáng giá ngàn vàng, ngươi có trả nổi phí nói chuyện không?

Quyền trượng: “…”

Phàm nhân ngu xuẩn.

Thời Sênh nhìn quyền trượng với ánh mắt như nhìn kẻ thần kinh.

Quyền trượng xoay tròn hai vòng thể hiện sự tức giận của mình, cái thứ nửa người nửa cá này lại dám nhìn nó bằng ánh mắt như thế, ai cho cô ta lá gan ấy?

“Vòng cái gì mà vòng, múa ba lê đấy à?” Thời Sênh bị nó làm cho hoa mắt, tức giận mắng, “Muốn bay vòng thì ngươi cũng phải có một cái thân thể đã. Ngươi vòng kiểu này ai mà thèm nhìn chứ!”

Quyền trượng: “!!!”

“Rốt cuộc ngươi là cái gì?” Thần Dương không nhịn được hỏi, “Kẻ xâm lấn thế giới của chúng ta có phải ngươi không?”

Quyền trượng như tìm được cảm giác tồn tại từ trên người Thần Dương. Nó hừ một tiếng rồi bắt đầu khoe khoang thân phận của mình, “Ta là vua của bóng tối, sinh ra từ hỗn độn, có thể du hành tới

các thế giới…”

Dựa theo tự thuật của quyền trượng thì nó ra đời từ rất sớm, có thể coi như là từ lúc vũ trụ bắt đầu hình thành, sau đó nhìn sinh mệnh dần tiến hóa. Nói tóm lại, nó là một thứ đồ cổ.

Thứ đồ cổ này bị nhốt trong hỗn độn rất nhiều năm. Ý thức của nó có thể tới rất nhiều thế giới nhưng lại chỉ có thể nhìn mà không làm gì được những thế giới đó. Nó như một người khách qua đường nhìn những thế giới khác nhau ra đời, lột xác, tiến hóa, từ chưa có sự sống tới có sự sống, từ phồn hoa tới hủy diệt.

Một ngày nào đó đồ cổ thấy buồn chán. Nó muốn ra ngoài thế giới náo động kia dạo chơi, muốn thoát khỏi hỗn độn. Nhưng nơi đó như đang giam cầm nó, nó làm gì cũng không thể thoát ra được.

“Tách tách tách tách…”

Một đám quân họ Thần đang há mồm nghe và quyền trượng đang khoe khoang thân thế trâu bò của mình đều sửng sốt nhìn về phía người đang ngồi bên cạnh cắn hạt dưa.

“Tanh tách…” Thời Sênh tiếp tục cắn không kiêng nể gì, “Tiếp tục nói đi, dừng lại làm gì hả?”

“Con kiến thấp hèn lại dám coi thường ta!” Quyền trượng thực tức giận.

“Đương nhiên là con kiến dám coi thường ngươi rồi. Ngươi khủng bố như thế, sắp trời cao cmnr, ai nhìn lên nổi chứ.” Thời Sênh trợn trừng mắt, thứ đồ chơi này còn bị bệnh nặng hơn cả bản cô nương, mau gọi 120 cứu nó đi, có khi vẫn còn cứu được.

“Ngươi!”

“Ta làm sao? Tách tách tách tách…”

Quyền trượng: “…”

Quyền trượng bình tĩnh lại. Nó tiếp tục hừ lạnh, một bộ không trâu bò không được, “Đám con kiến các ngươi sẽ sớm diệt vong thôi, ta không thèm so đo với các ngươi.”

“Nói vậy, việc các thế giới dung hợp là do ngươi làm rồi?” Thời Sênh cắn hạt dưa, hỏi quyền trượng.

“Trên thế giới này, ngoại trừ ta ra, làm gì có ai có bản lĩnh lớn như thế này chứ?” Quyền trượng cực kỳ đắc ý.

“Không biết lúc trước là ai bị nhốt trong hỗn độn không ra được.” Quân họ Thần im ắng bổ thêm một đao.

“Chẳng phải ta ra rồi sao?” Quyền trượng tức mình rống lên, “Đám kiến con các ngươi cứ chờ đấy. Ta cho phép các ngươi nói chuyện à?”

Quân họ Thần tự thân mang thuộc tính ngốc nghếch đáng yêu nên đối mặt với cơn thịnh nộ của quyền trượng, bọn họ lại bổ thêm một đao: “Vừa rồi ngươi nói chúng ta chỉ là con kiến, không xứng đáng nói chuyện với ngươi, sao giờ ngươi lại tự hạ mình thành con kiến rồi?”

“Phụt…”

Thời Sênh không nhịn được phun hạt dưa ra. Cái quyền trượng này lúc không nói gì thì nhìn cũng ghê gớm lắm, vừa nói một câu liền…

mất hết hình tượng.

Quả nhiên, trước đó nó không nói gì là một quyết định đúng đắn.

Quyền trượng xoay vài vòng để chứng tỏ cơn giận của mình, “Các ngươi cứ chờ đấy. Miệng lưỡi của ta không so được với các ngươi. Các ngươi cứ chờ tiêu vong theo thế giới này đi.”

Nó ở thế giới này chờ lâu như thế là để chờ ngày này. Chỉ cần thế giới này bị hủy diệt thì nó có thể hoàn toàn thoát khỏi hỗn độn, không bao giờ quay về cái nơi chẳng có gì, cũng chẳng có sự sống đó nữa.

“Vì sao ngươi phải xâm lấn thế giới của chúng ta?”

Thần Dương có vẻ trầm ổn hơn đám gà ngốc kia, vẫn nhớ rõ mục đích của mình.

“Tại sao ta phải nói cho các ngươi chứ?” Quyền trượng hừ lạnh.

Thần Dương: “…”

Rốt cuộc phải làm thế nào để hủy diệt thứ này đây?

Thần Dương lặng lẽ tiến vào khoang thuyền. Hắn phải đánh thức lão đại dậy, chỉ có lão đại mới biết cách hủy diệt nó.

“Ngươi muốn có được thứ gì trong cơ thể của Clarissa?” Thời Sênh lại tiếp tục cắn hạt dưa, âm thanh tanh tách không ngừng như thể cô đang nói chuyện thân mật với cái thứ có ý đồ hủy diệt thế giới này vậy.

Quyền trượng bay tới trước mặt Thời Sênh, lại bắt đầu khoe khoang, “Trên thế giới này có rất nhiều người được trời xanh ưu ái, trong cơ

thể bọn họ có một lực lượng kỳ quái, loại lực lượng đó có thể giúp ta mạnh hơn.”

“Lúc ta mới tới thế giới này cũng gặp được một người như thế. Lúc đó ta mới từ trong hỗn độn đi ra. Hỗn độn không ngừng tìm kiếm tung tích của ta để bắt ta về. Nhưng khi ta ở bên cạnh người đó thì hỗn độn sẽ bỏ qua hắn. Sau khi ta phát hiện ra điều đó, ta đã ở bên cạnh hắn để tránh sự truy tìm của hỗn độn.”

“Người đó là Hillary à?” Không ai biết lai lịch quyền trượng của Hillary, lúc hắn nổi danh thì quyền trượng đã ở trong tay rồi. Nếu quyền trượng tự mình tìm tới cửa thì có thể lý giải được điều đó.

Quyền trượng có vẻ đắc ý: “Ta đưa hắn ngồi lên vị trí tối cao, khiến con người phải sùng bái, tôn kính hắn.”

Chương 1739: Cơn giận của thần biển (33)

“Vậy Hillary đã đi đâu?” Nếu quyền trượng cần ở bên Hillary để tránh sự truy tìm thì nó sẽ không dễ dàng giết chết ông ta như thế mới đúng.

“Hắn…” Quyền trượng hơi dừng một chút, tựa hồ tiếc hận vì rèn sắt không thành thép, “Vì một con kiến ngu xuẩn mà vứt bỏ ta, cho nên ta đã khiến cả hắn và con kiến ngu xuẩn đó táng thân nơi đáy biển.”

Quyền trượng hoàn toàn không sợ Thời Sênh biết những việc này, ngược lại cực kỳ vui, thậm chí còn tiếp tục khoe khoang với Thời Sênh:

“Sau khi mất hắn, hỗn độn liền lập tức tìm tới. Vì để không bị bắt về nên ta đã ẩn mình xuống đáy biển, nhưng hỗn độn quá khó chơi nên cuối cùng ta tạm thời tự phong ấn mình lại, chờ đợi hỗn độn rời đi.”

Hỗn độn tới đây bắt nó, không bắt được sẽ không rời đi, vì thế quyền trượng phong ấn mình rất nhiều năm. Nó chờ nhàm chán quá nên ngủ quên mất rất nhiều năm.

Đến khi nó tỉnh lại thì lực lượng của hỗn độn đã biến mất, nhưng nó cũng nhận ra rằng sau khi liên hệ giữa nó và hỗn độn yếu đi thì lực lượng của nó cũng yếu đi.

Nó tự phong ấn mình vào thời kỳ đỉnh phong, với lực lượng hiện tại thì nó không có cách nào cởi bỏ phong ấn được. Năng lực của nó là có thể tùy ý du tẩu tới các thế giới mà còn có thể đả thông hai thế

giới với nhau. Vì thế, nó liền nghĩ ra cách dung hợp thế giới, lợi dụng lúc hai thế giới dung hợp để phá hủy phong ấn, hấp thu lực lượng của các thế giới đó cho mình sử dụng.

Vì lo lắng hỗn độn sẽ quay lại bắt mình nên lúc đầu nó rất cẩn thận, nhưng cuối cùng nó phát hiện hình như hỗn độn đã quên mất nó rồi.

Vì thế nó lập tức cởi bỏ phong ấn, nhưng đúng lúc đó thì có người tiến vào. Nó biết con người tham lam muốn có được nó. Vì không muốn cho nhiều người tới nên nó đã tạo ra gió lốc trên biển, ngăn cản con người tới tìm mình.

Lúc trước, đại lục kia cũng không có kết giới gì, nhưng sau khi con người tìm tới thì nó liền thiết hạ để ngăn cản họ.

Cốt truyện sau đó thì Thời Sênh cũng biết rồi.

Sau khi vượt qua vô tận gió lốc, cô và đám người nữ chính cùng tới được đại lục kia. Nữ chính tìm được quyền trượng trước. Có lẽ lúc đầu quyền trượng coi trọng vòng sáng của nữ chính nhưng sau đó lại phát hiện ra trong cơ thể nữ chính còn một linh hồn phù thủy nữa, vì thế nó mới không lập tức đưa ra lựa chọn được.

Sau đó, Thời Sênh tóm được nó. Thời Sênh thực sự chưa làm gì nhưng mà nó đã nổi điên trước rồi.

“Biết tại sao không?” Quyền trượng trôi nổi trong không trung, “Bởi vì ngươi là người cá. Ta ghét nhất bọn người cá.”

“Ngươi kỳ thị cá à?” Người cá trêu ngươi hay chọc ngươi gì sao?

Quyền trượng đột nhiên cắm thẳng xuống boong tàu phát ra một tiếng vang thật lớn, toàn bộ thân tàu cũng rung động theo, “Hillary

phản bội ta vì một người cá, đương nhiên ta ghét bọn người cá nhất rồi. Ta hạ nguyền rủa cho tộc người cá của các ngươi đó là các ngươi vĩnh viễn không thể lên bờ đi lại, cũng vĩnh viễn không thể yêu con người.”

Thời Sênh: “…”

Ngươi còn có thể đần độn hơn một tí được không hả?

“Ta sắp được tự do rồi!” Quanh thân quyền trượng phát ra ánh sáng, lúc trước chỉ lập lòe như đom đóm thì giờ đã sáng như ngọn nến, lực lượng vận chuyển và chống đỡ của thế giới đang bị nó rút dần ra.

Không có hỗn độn làm phiền, cũng không cần sợ không có sức mạnh.

“Tanh tách tanh tách…”

Quyền trượng: “…”

Nó đột nhiên tới gần Thời Sênh hơn: “Ngươi không sợ hãi sao?”

Thời Sênh chớp mắt, ánh sáng của nó phản chiếu trong mắt cô như lửa cháy lan trên đồng cỏ, một đường lan tràn tiến sâu vào bên trong. Cô hỏi lại: “Tại sao phải sợ?”

“Tại sao lại không sợ?” Các ngươi sắp chết rồi, thế giới này sắp xong đời rồi chứ sao!

“Nhìn ngươi có gì đáng sợ đâu chứ, tanh tách tanh tách…”

Quyền trượng giận tới mức xoay vòng vòng. Ai dám nói là nhìn nó không có gì đáng sợ. Nó vừa nói là thế giới này sắp xong đời rồi cơ

mà!!!

Quyền trượng lại đánh vào mạn thuyền một lần nữa làm cho thân thuyền lắc lư.

“Lão đại!” Tiếng kinh hô của Thần Dương truyền ra từ dưới boong tàu.

Thời Sênh khựng lại, nhìn về phía khoang thuyền thì thấy Thần Tường đang xách đèn lồng đi ở trước, Tuân Lệnh đang ôm đầu được Thần Dương dìu ra.

Hắn đi rất chậm, đôi mắt cũng chưa mở. Ra khỏi khoang thuyền, hắn không cho Thần Dương đỡ nữa mà đi tới trước mặt quyền trượng, duỗi tay cầm lấy.

Những động tác sau của Tuân Lệnh không thong thả như trước nữa nên khi Thời Sênh chỉ kịp vươn tay ra giữ lấy tay hắn đang nắm chặt quyền trượng.

“Phàm nhân to gan.” Quyền trượng giận dữ, “Không được ta cho phép, ai cho ngươi chạm vào ta?”

Tuân Lệnh ngáp một cái rồi kéo quyền trượng về phía mình.

“Huynh làm gì thế hả?” Thời Sênh không hiểu hắn muốn làm gì.

Tuân Lệnh nhìn cô bằng ánh mắt ngái ngủ, trên hàng lông mi dài dường như vẫn còn treo một vệt nước lấp lánh, giọng hắn rất khẽ: “Có thể buông ta ra không?”

Thời Sênh cầm chặt hơn, “Huynh định làm gì?”

Tuân Lệnh nhìn tay cô, trong đầu bỗng dưng hiện lên một suy nghĩ. Hắn cúi người hôn lên mặt cô.

Đằng sau vang lên tiếng hít hà.

Quân họ Thần trợn mắt há mồm, trong đầu đều có chung một câu hỏi: Lão đại của bọn họ đang làm gì thế?

Người và yêu ở bên nhau sẽ không có kết quả tốt đâu lão đại à. Huynh đừng để bị yêu tinh kia dụ dỗ thế chứ!!!

Tuân Lệnh không hề cảm giác được Thời Sênh lỏng tay ra nên đành phải di chuyển vị trí, tìm được cánh môi cô. Lực trên tay vẫn rất chặt, Tuân Lệnh lập tức học cô, dùng đầu lưỡi cạy môi và răng cô ra.

Hô hấp của người đối diện dừng lại, bàn tay đang giữ hắn cũng khẽ nơi lỏng. Tuân Lệnh không ngừng cố gắng. Đến khi Thời Sênh hoàn toàn buông ra, hắn liền nhanh chóng rời khỏi phạm vi của cô.

Ôi…

Buồn ngủ quá!

Lần nào tới gần nàng ấy cũng sẽ thấy buồn ngủ!

“Phàm nhân ngu xuẩn, mau buông ta ra, nếu không ta sẽ không khách khí!” Quyền trượng vẫn đang kêu gào.

Tuân Lệnh tay chống mạn thuyền, thân mình lung lay như lúc nào cũng có thể rơi ra ngoài. Hắn không thèm quan tâm tới quyền trượng đang kêu gào mà nhìn về phía Thời Sênh đang bay tới gần mình: “Đừng tới đây, nàng mà tới là ta sẽ nhảy xuống đấy.”

“Huynh nhảy đi.” Thời Sênh nghiến răng, “Dù sao ta cũng sẽ đón được huynh.”

Tuân Lệnh: “…”

Thiết kiếm dừng lại trước mặt Tuân Lệnh. Thời Sênh nhảy từ trên thiết kiếm xuống, bước từng bước một tới trước mặt hắn, ánh mắt trói chặt lấy ánh mắt hắn: “Huynh định làm gì?”

Tuân Lệnh nhìn hai chân của cô sau đó cúi người bế cô ngồi lên mạn thuyền: “Ta muốn hoàn thành khế ước với nó.”

“Cái gì?” Quyền trượng nổi giận trước, “Một phàm nhân ngu xuẩn như ngươi mà dám ký khế ước với ta. Ngươi tưởng ngươi là ai? Ta không đồng ý, mau thả ta ra.”

Thời Sênh nhìn quyền trượng. Nó chỉ gào khan thế thôi chứ không hề tránh thoát ra. Lúc trước nó nói nhảm với cô nhiều như thế, cô biết là nó đang kéo dài thời gian, tuy rằng lực lượng của nó vẫn chưa khôi phục nhưng cũng không tới mức hoàn toàn không có sức phản kháng như thế này…

Nó đang đợi gì? Hay là người đàn ông này có điểm nào đó đặc biệt?

Tuân Lệnh dựa vào Thời Sênh, tiếp tục ngáp dài, giọng nói đầy ngái ngủ: “Ta đồng ý là được, không cần ngươi đồng ý.”

“Ta là vua bóng tối, một con kiến nho nhỏ như ngươi dựa vào cái gì mà dám khế ước ta?”

Chương 1740: Cơn giận của thần biển (34)

“Dựa vào…” Tuân Lệnh ngáo một cái, mắt hơi híp lại, nước mắt trong suốt chảy ra khóe mắt rồi treo ở trên hàng mi dài. Hắn hơi dừng một chút, “Dựa vào cái này.”

Quyền trượng hoàn toàn không hiểu Tuân Lệnh nói là dựa vào cái gì nên nhất thời câm miệng. Nếu có thể nhân cách hóa nó thì có lẽ hiện tại nó đang quan sát hắn với ánh mắt kỳ quái.

Chắc Tuân Lệnh buồn ngủ sắp không chịu được rồi nên động tác của hắn cũng như bị tua chậm lại vậy.

Hắn vẫn một tay nắm quyền trượng, trên đầu ngón tay của tay kia đột nhiên xuất hiện một vết thương, máu từ vết thương đó chảy ra. Hắn bèn nhỏ máu đó lên quyền trượng.

“Ngây thơ, ta đây có thể dễ dàng bị ngươi khế ước vậy sao?” Quyền trượng hoàn toàn không sợ hãi mà còn tỏ ra đắc ý. Nó không phải Thần Khí bình thường, lấy máu nhận chủ không có tác dụng gì với nó hết.

Tưởng đâu con kiến này có át chủ bài gì mà nó không biết, hóa ra quá tầm thường.

Tuân Lệnh hoàn toàn mắt điếc tai ngơ với quyền trượng, chuyên tâm làm việc của mình. Sau khi máu thấm vào trong quyền trượng, Tuân Lệnh liền thả nó ra.

Quyền trượng được tự do liền lập tức bay ra xa, “Ta đã nói loại kiến con như ngươi không thể khế ước nổi ta, giờ biết ta lợi hại rồi chứ gì?”

Tuân Lệnh híp mắt nhìn thẳng vào quyền trượng. Đôi mắt hắn hoàn toàn tỉnh táo, không hề có chút mê man buồn ngủ nào. Hắn vươn ngón tay vừa mới lấy máu ra phía trước, một sợi tơ ánh sáng thoát ra khỏi đầu ngón tay hắn và kéo dài sang phía quyền trượng.

Toàn bộ không gian đều được sợi tơ ánh sáng này làm sáng bừng lên.

Quyền trượng kinh hãi lùi lại, đây là cái gì?

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi muốn làm gì?”

Ánh sáng ban đầu còn rất chậm, càng tới gần quyền trượng thì càng nhanh hơn. Quyền trượng muốn lùi về sau nhưng lại cảm thấy ánh sáng đó cực kỳ hấp dẫn làm nó muốn tới gần hơn.

Không chỉ có quyền trượng, ngay cả Thời Sênh cũng cảm giác được lực lượng tương tác kỳ quái của ánh sáng đó. Nó làm người ta không tự chủ được mà muốn tới gần hơn.

Mặt biển yên tĩnh lại nổi sóng, sinh vật trong biển lại một lần nữa ngóc đầu lên, vây xung quanh con thuyền. Chúng không có hành vi tấn công nào mà chỉ ngẩng đầu nhìn ánh sáng lấp lánh như ánh mặt trời kia.

Đám người Thần Dương đã sớm di dời tầm mắt, lùi đến tận lối vào khoang thuyền. Tư thế như thể chỉ cần xảy ra chuyện là họ sẽ lập tức chạy trốn.

Thời Sênh xoay người nhìn mặt biển, càng ngày càng có nhiều động vật tụ lại, có con bình thường, có con rất quái dị, điểm giống nhau duy nhất giữa bọn chúng là đều ngẩng đầu nhìn về phía này như thiêu thân lao vào lửa đỏ.

Tuân Lệnh lại như không phát hiện ra, ánh sáng dần quấn lấy quyền trượng, quyền trượng đột nhiên bừng tỉnh rồi không ngừng giãy giụa.

“Ngươi là thứ gì? Buông ta ra, phàm nhân ngu xuẩn này, mau buông ta ra. Ngươi không có tư cách chạm vào ta, càng không có tư cách khế ước ta.”

Ánh sáng kia kéo quyền trượng đang giãy giụa tới gần Tuân Lệnh. Quyền trượng hoàn toàn không có sức phản kháng. Lúc trước nó đã bị Thời Sênh làm cho chật vật, sau đó tuy rằng được linh hồn nữ chính chữa thương nhưng giờ nó vẫn còn rất suy yếu, nếu không cũng sẽ không ở đây kéo dài thời gian làm gì.

“Không được!”

Ánh sáng thẩm thấu vào trong quyền trượng. Mỗi một lần thẩm thấu làm nó thấy vừa thoải mái, lại vừa có cảm giác nguy hiểm. Nó vừa muốn kháng cự lại vừa muốn tới gần.

Đây là quái vật gì vậy…

Sao lại có con kiến như thế này…

Cuối cùng, Tuân Lệnh dùng sức một cái, quyền trượng bắn thẳng về phía hắn. Hắn dùng hai tay túm lấy quyền trượng rồi cắm nó xuống sàn thuyền. Ánh sáng nhanh chóng bao bọc lấy hắn, trên mặt đất hình thành một trận pháp kỳ quái.

Đáy lòng Thời Sênh có dự cảm không lành, muốn vươn tay ra kéo hắn nhưng ánh sáng lóe lên, toàn bộ boong thuyền liền tối lại, sau đó cả Tuân Lệnh và quyền trượng đều biến mất.

Biến mất…

Sao lại không thấy rồi? Đi đâu vậy?

“Người đâu?” Thời Sênh nhìn về phía đám người Thần Dương đang đứng ở lối vào khoang thuyền.

Sắc mặt đám người Thần Dương đều rất kém nhưng cũng không phải là quá tuyệt vọng. Thời Sênh lo lắng nên giọng cũng to hơn: “Người đâu rồi?”

Rì rào…

Mặt biển không ngừng vang lên âm thanh, lúc đầu còn nhỏ, sau đó liền rất lớn. Toàn bộ động vật trên biển đều đang giết hại lẫn nhau, trong không khí lập tức lan tràn mùi máu tanh.

Đám người Thần Dương đi lên boong thuyền, giọng nói cũng bị tiếng sóng biển ồn ào cắt ngang: “Lão đại sẽ ra thôi, huynh ấy sẽ không sao.”

Lời này không biết là đang nói cho Thời Sênh nghe hay nói cho chính bọn họ nghe nữa.”

“Thứ vừa rồi là gì?”

“Đó là thiên phú của lão đại.” Thần Dương nhìn mặt biển đang đầy cảnh cắn xé: “Chỉ cần là thứ có linh trí đều sẽ bị ánh sáng đó hấp dẫn, linh trí càng thấp thì sẽ càng dễ trầm mê.”

Mẹ!

“Hiện giờ hắn đã đi tới đâu?”

Thần Dương lắc đầu: “Trước kia ta chỉ thấy lão đại dùng nó để mê hoặc người khác, chưa thấy tình cảnh như hôm nay bao giờ. Khó trách tông chủ chỉ nói cho một mình lão đại cách tiêu diệt quyền trượng…”

Thiên phú này chỉ mình hắn có, ngoài ra sẽ chẳng còn ai có thể nữa. Nếu đã cần tới thiên phú của hắn thì nói cho đám người Thần Dương cũng chẳng có ích lợi gì. Ngây thơ nhất là trước đây bọn họ còn muốn để lão đại ở lại trên thuyền.

Có lẽ bọn họ cảm thấy phiền khi mang lão đại theo, rốt cuộc thì lúc nào hắn cũng ngủ, nhưng trong lòng mọi người cũng là không muốn hắn đi chịu chết.

“Ầm ầm ầm…”

Trên trời vang lên âm thanh đì đùng, từ phía chân trời phía xa có ánh sáng hiện lên, sáng tới mức bọn họ cơ hồ không mở nổi mắt ra.

Đến khi bọn họ thích ứng được với ánh sáng thì thấy ở phía chân trời nổi lên vô số công trình bê tông cốt thép, nhà cao tầng đứng sừng sững, dường như còn có thể nghe thấy cả tiếng người la hét và tiếng còi ô tô.

Không chỉ bên kia, từ một hướng khác, bóng đêm cũng đang dần bị ánh sáng thay thế, rừng rậm nguyên thủy xuất hiện ra ở phía chân trời.

Thế giới này của họ giờ như trung tâm của quả cầu, xung quanh quả cầu đó đang giao với các quả cầu khác, dần dần bị bao trùm. Khi các thế giới hoàn toàn chạm vào nhau thì sẽ bộc phát ra năng lượng như thế nào đây?

Mà có lẽ quyền trượng đang chờ đợi hấp thu năng lượng khi các thế giới này va vào nhau.

“Là núi Lôi Minh!” Quân họ Thần chỉ về thế giới thứ ba xuất hiện ở phía chân trời.

Trên đỉnh ngọn núi đó đầy rẫy những tia sét. Đó là đỉnh núi cao nhất ở đại lục Đông Lai, quanh năm bị sét bủa vây, cũng vì vậy nó mới có cái tên Lôi Minh.

“Thần Dương, giờ chúng ta phải làm sao?” Lão đại không biết sống chết thế nào, bọn họ phải làm gì đây?

Trên trán Thần Dương đầy mồ hôi lạnh. Hắn vuốt mồ hôi rồi nhìn về phía Thời Sênh. Cô đang ngửa đầu nhìn lên trời, vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn không nhìn ra có cảm xúc gì.

“Phải tin tưởng lão đại.” Thần Dương cắn răng.

Bọn họ có thể làm sao chứ? Nơi mà bọn họ tới cách đây rất xa, dù có trở về thì cũng chẳng đuổi kịp tốc độ của mấy thứ đang di động trên trời kia.

Hơn nữa lão đại không ở đây, chưa chắc bọn họ có thể xuyên qua khu vực kia.

Người cá kia còn chưa hoảng hốt thì bọn họ hoảng cái gì chứ?

Nhất định lão đại sẽ không sao!

Chương 1741: Cơn giận của thần biển (35)

Trước kia toàn là Thời Sênh làm thế giới sụp đổ, đây là lần đầu tiên cô đứng nhìn người khác làm sụp đổ thế giới, thật sự muốn lấy hạt dưa ra cắn và xem diễn.

[Ký chủ, cô không lo lắng sao?] Hệ thống kỳ quái, bộ dáng vừa rồi của cô như muốn giết người mà giờ lại có tâm tình muốn cắn hạt dưa nhìn người khác phá hỏng thế giới.

“Vì ta lo lắng nên ta mới không cắn hạt dưa còn gì!”

[…] Giờ cô trả lời tôi thì được cái gì chứ?

Gặp được người như cô đúng là tai nạn!

Đau lòng cho nữ chính Từ.

Thời Sênh dựa vào mạn thuyền, con ngươi nhìn về phía thành thị ở chân trời xa xa, “Ta không biết hắn đã tới đâu. Ta không thể nào mạnh mẽ kéo hắn về. Nếu đã biết như thế thì tại sao ta phải phí công phí sức chứ? Dù sao, cùng lắm thì đổi sang một thế giới khác.”

[…] Hệ thống muốn đập máy, [Ký chủ, cô không thể tư duy như một người bình thường sao? Cô có biết giờ cô giống cái gì không?]

“Giống cái gì?” Thời Sênh thờ ơ hỏi lại.

[Quái vật máu lạnh vô tình.]

Thời Sênh trầm mặc một chút rồi đáp với giọng điệu trào phúng: “Ta vốn dĩ là người như thế còn gì.”

[…] Nothing to say.

Trước giờ cô chưa từng che giấu sự máu lạnh vô tình của mình. Dù ở trước mặt Phượng Từ, cô cũng chưa từng thu liễm lại.

Cô chính là người như thế, trước giờ đều vậy, chưa từng thay đổi.

Thời Sênh nhìn ra xa, trong con ngươi tĩnh lặng dần nổi lên gợn sóng nhẹ. Những ngón tay cô hơi siết chặt lấy mạn thuyền, đầu ngón tay trắng bệch rồi chuyển thành xanh ngắt.

Trước giờ anh luôn không cần em bảo vệ, chẳng qua là vì em nên anh mới không thể không thu liễm sự sắc bén của mình mà thôi. A Từ, không có em bên cạnh, anh nhất định phải còn sống đấy.

…

Rầm…

Trên mặt biển xuất hiện ba thế giới và đến hôm sau thì bắt đầu va chạm vào nhau, vô số khói lửa nở nộ trên bầu trời. Khói lửa cuộn lên như có người đang vẽ một bước tranh làm thế nhân kinh hãi ở nơi chân trời.

Các thế giới va chạm vào nhau, thế giới này của bọn họ cũng gặp tai nạn. Mặt biển xuất hiện vô số lốc xoáy, sinh vật biển bị văng lên cao, sóng thần cao mấy chục mét không ngừng hoành hành.

Con thuyền nhỏ bé như một chiếc lá khô dập dềnh trên mặt biển thật

sự làm cho người ta kinh hãi.

Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, thiết kiếm ghé sát sàn thuyền. Nó có thể khống chế theo sự lay động của con thuyền nên không xảy ra va chạm gì, cũng sẽ không làm Thời Sênh cách boong thuyền quá xa.

Thời Sênh đang bày mấy cục đá trên boong tàu, Thần Dương tay bám vào đồ vật cho khỏi ngã, ngồi xổm bên cạnh cô hỏi: “Tiểu thư Daisy, cô đang làm gì thế?”

“Bày trận pháp, chưa học à?”

Đương nhiên là hắn từng học rồi. Hắn chỉ kỳ quái là sao người của thế giới này, à không phải, cá của thế giới này lại biết bày trận pháp. Theo như hắn biết thì thế giới này không có người tu chân. Nếu không có người tu chân, sao một người cá như nàng ta lại biết bày trận pháp chứ?

“Giờ bày trận thì có ích gì?” Thần Dương lại hỏi tiếp, một khi thế giới này hủy diệt thì bọn họ còn có thể sống được ư?

“Đương nhiên là có chỗ dùng.” Thời Sênh đặt các cục đá theo đúng thứ tự.

“Dùng thế nào?”

Thời Sênh không trả lời mà vẫn chậm rãi bày trận pháp. Dù Thần Dương có hỏi gì cô cũng như lão tăng nhập định không nghe thấy vậy.

Ngày thứ ba, toàn bộ mặt biển rừng rực lửa cháy, mặt biển sôi sùng sục. Thời Sênh rời khỏi thiết kiếm quay về trong thùng sắt.

Nhiệt độ quá cao nên cô không chịu được, nhất định phải ngâm mình trong nước.

Ngày thứ tư, mọi thứ ở ba thế giới kia bắt đầu rơi xuống biển, thỉnh thoảng trên mặt biển sẽ xuất hiện những thứ kỳ quái, ví dụ như nửa con thuyền, máy bay vẫn còn đầy hành khách, thành thị trên không, sinh vật khổng lồ thời nguyên thủy, phi thuyền có hình dạng kỳ quái.

Cũng có con người đột nhiên rơi xuống, có người rơi thẳng xuống biển nên bị thủy quái há miệng đớp luôn. Cũng có những tu luyện giả hoặc dị năng giả như đám người Thần Dương, những người này sống được lâu hơn một chút.

Toàn bộ thế giới đều lâm vào rối loạn, quần ma nhảy múa.

Giờ Thần Dương đã biết tác dụng của trận pháp kia là bảo vệ con thuyền này.

Lúc trận pháp vận chuyển thì con thuyền cũng được bảo hộ, bất cứ thứ gì rơi xuống biển đều không thể tạo thành thương tổn cho nó. Điều duy nhất không ổn là những cục đá tiêu hao quá nhanh.

Ngày thứ mười.

Trên mặt biển ngoại trừ đủ loại rác trôi nổi thì ngẫu nhiên sẽ thấy con người bay qua, tương lai và viễn cổ đan xen vào nhau, đánh mạnh vào thị giác của người ta.

Nhiều ngày trôi qua, những người đó cũng đã tiếp thu xong mọi chuyện xảy ra. Cũng có nhiều người có chủ ý tấn công con thuyền này nhưng sau đó lại phát hiện ra chẳng thể nào tấn công được, vì thế họ liền bỏ đi suy nghĩ này.

Ngày thứ mười hai, sau khi mặt biển chấn động mạnh một hồi thì có nhiều khe rãnh xuất hiện.

“Tiểu thư Daisy?” Thần Dương nhìn những khe rãnh xa xa, nước biển đang tràn xuống những cái khe đó, không biết nó thông tới đâu nhưng chẳng khác nào động không đáy cả.

“Chuẩn bị chết đi.” Thời Sênh cắn hạt dưa, giọng đầy ẩn ý nhưng lại không nghe ra một chút cảm xúc nào.

“Rầm!” Một bóng người đột nhiên bắn thẳng tới trước mặt cô, cả người nện lên kết giới, “Cứu với, cứu với!”

Người nọ không ngừng đập lên kết giới, gương mặt ngập tràn kinh hãi.

Thời Sênh hờ hững nhìn người đó bị đám xúc tu của động vật dưới biển kéo xuống, miệng vẫn bình thản cắn hạt dưa.

Thần Dương bị sự đột ngột đó dọa nhảy dựng lên. Mấy ngày nay, người tới chỗ bọn họ càng lúc càng nhiều nhưng mà mọi người tự thân còn chưa bảo vệ được mình, ai còn có lòng tốt đi quản người khác nữa chứ.

“Tiểu thư Daisy, cô thật sự không có cách nào sao?”

“Ta có phải là Thần Biển đâu, có thể có cách nào chứ?” Thời Sênh trợn mắt.

Thần Dương nghĩ thấy cũng đúng, sức một người khó có thể khống chế được cục diện hiện tại, có lẽ chính cái quyền trượng kia cũng không dự đoán được cục diện cuối cùng là cái dạng này.

Thần Dương thở dài: “Cũng không biết lão đại thế nào nữa.”

Ánh mắt Thời Sênh hơi ngưng đọng nhưng cũng không đáp lời.

Ngày thứ 15.

Khe rãnh dưới biển càng lúc càng mở rộng hơn, phía chân trời toàn là lửa đỏ như được nhuộm bằng máu, trong không khí vẫn luôn ngập tràn mùi tanh, dùng câu “trăm họ lầm than” để miêu tả cảnh này cũng không hề quá đáng.

Ngày thứ hai mươi, Tuân Lệnh vẫn không xuất hiện, thế giới bắt đầu sụp đổ.

Quân họ Thần đứng trên boong tàu quan sát cảnh thế giới sụp xuống, mọi thứ đều bị một lực lượng vô hình phá hủy, không có tiếng nổ kinh thiên động địa, âm thanh của cả thế giới như bị cắn nuốt hết.

Thời Sênh nhảy khỏi thiết kiếm, đứng ở bên cạnh trận pháp: “Các ngươi màu vào trong trận đi.”

“Tiểu thư Daisy?”

“Ta cũng không chắc nó sẽ truyền tống các ngươi tới đâu, có lẽ là thế giới khác, cũng có thể là hư không, có thể sống sót được không thì phải dựa vào chính các ngươi rồi.” Giọng của Thời Sênh vẫn thản nhiên như cũ. Cô đã từng đánh sụp thế giới nên cũng chẳng thấy tràng cảnh này có gì đáng sợ cả.

Quân họ Thần nhìn nhau.

Hóa ra thứ này là Truyền tống trận ư?

Trong bọn họ cũng sẽ có người biết bày Truyền tống trận, nhưng loại Truyền tống trận đó chỉ có thể sử dụng trong cùng một thế giới, không thể sang thế giới khác được.

Cho nên ở trong một thế giới sắp sụp đổ, bọn họ bày Truyền tống trận cũng chẳng có ích lợi gì.

Thần Dương nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch: “Tiểu thư Daisy, thế còn cô?”

“Ta… ở đây chờ huynh ấy.”

Chương 1742: Cơn giận của thần biển (36)

“Ta không đi…” Thần Tường lên tiếng đầu tiên, giọng đầy nghẹn ngào, “Ta muốn ở lại chờ lão đại. Nhất định lão đại sẽ trở về.”

“Ta cũng không đi.”

“Ta cũng không đi.”

Quân họ Thần lần lượt lên tiếng. Hốc mắt Thần Dương nóng lên. Những người này đều đã đi theo lão đại nhiều năm, sao bọn họ có thể vứt bỏ lại lão đại chứ.

“Đúng, chúng ta không đi, ở lại đây chờ lão đại.” Thần Dương cũng hét lên.

“Cơ hội chỉ có một lần.” Thời Sênh nhìn bọn họ, vẻ mặt đạm mạc, “Bỏ qua hiện tại thì sẽ không thể truyền tống được nữa, các ngươi có thể nghĩ cho kỹ.”

“Tiểu thư Daisy.” Thần Dương đứng ra, hốc mắt hơi đỏ nhưng trên miệng lại nở nụ cười, “Cô và lão đại mới quen biết nhau bao lâu chứ? Nếu cô tình nguyện chờ huynh ấy ở đây thì sao chúng ta là những người theo huynh ấy vào sinh ra tử có thể bỏ đi được chứ? Chẳng lẽ chúng ta không thể so với cô sao?”

“Không giống nhau.” Thời Sênh ủ rũ, giọng cũng nhẹ hơn.

Sao cô có thể so được với họ chứ?

“Tình cảm của chúng ta với lão đại không giống nhau.” Thần Dương cho rằng Thời Sênh đang nói giữa bọn họ có sự khác nhau, “Nhưng chúng ta đều tin tưởng rằng huynh ấy sẽ trở về.”

Huynh ấy là lão đại của bọn họ.

Là thiếu tông chủ của bọn họ.

Là nam nhân thiên tài nhất của đại lục Đông Lai.

Thời Sênh nhìn hắn rồi lại ngồi lên thiết kiếm, điều khiển thiết kiếm bay về phía mép thuyền.

Tốc độ sụp đổ trước đây quá nhanh nên cô cũng chưa có cơ hội nhìn kỹ dáng vẻ của một thế giới khi nó sụp đổ là như thế nào.

Giờ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy một thế giới, à không, nhiều thế giới cùng sụp xuống.

Thật đồ sộ.

Tất cả mọi thứ đều bị một sức mạnh vô hình phá hủy, ngay cả những thứ vô cùng lớn cũng sẽ tự động hóa thành bột phấn, bay đầy trời.

Cỗ lực lượng kia thong thả áp sát lại. Thời Sênh điều khiển con thuyền lui về sau, luôn duy trì khoảng cách không xa, không gần với cỗ lực lượng đó, nhưng cuối cùng cũng không còn đường lui nữa, trước và sau đều có sức mạnh này ép sát.

Thời Sênh thở dài, thu thiết kiếm vào trong không gian, im lặng chờ sức mạnh đó ập tới.

Quân họ Thần đứng ở phía sau vẫn im lặng, bọn họ không hối hận vì đã ở lại.

Mặc dù bọn họ không chờ được người mình muốn chờ.

…

Toàn bộ thế giới chìm trong bóng đêm. Thần Dương không biết mình đang ở đâu, cũng không biết mình đã phiêu đãng bao lâu. Đến khi hắn nhìn thấy ánh sáng một lần nữa thì hắn lập tức vội vã lao về phía đó.

“Các ngươi từ từ, đừng làm lão đại tỉnh giấc!”

“Ấy ấy, cẩn thận, cẩn thận.”

“Thần Dương sư huynh, nhanh lên giúp một tay nào!”

Thần Dương đột ngột quay đầu lại. Thần Tường đang đứng dưới thuyền vẫy tay với hắn. Trước mặt hắn có mấy cái hòm, còn có mấy người quen thuộc đứng cạnh hắn. Bọn họ đang nâng lão đại đi qua người hắn.

“Lão đại!” Thần Dương đột nhiên tiến lên.

“Thần Dương, ngươi phát điên cái gì thế, sắp lên đường rồi!” Có người bên cạnh ngăn hắn lại, “Mau đi hỗ trợ đi, tam sư muội vẫn ở dưới kia chờ ngươi kìa, mau đi dỗ người ta đi, sắp khóc thành sông rồi. Lần này chúng ta đi chưa chắc đã quay về, ngươi nói rõ với tam sư muội một câu, đừng làm người ta chậm trễ.”

Thần Dương nhìn Tuân Lệnh được người ta khiêng vào trong khoang thuyền, đầu óc không khỏi đơ ra, tình huống này là sao?

Không phải hắn chết rồi ư?

Cả thế giới sụp đổ rồi mà…

Nhưng giờ Thần Dương lại nhìn thấy những người mình quen, thấy tam sư muội khóc như hoa lê ướt mưa, cảnh tượng này giống hệt lúc bọn họ chuẩn bị ra đi.

Thần Dương đần độn nói mấy câu với tam sư muội rồi bước lên thuyền. Người tiễn đưa bọn họ rất nhiều, người của các đại tông môn đều có mặt, nói những lời y như trước đây.

“Thần Dương sư huynh, Thần Dương sư huynh.”

Một sư đệ ôm một đồ vật lớn hình tròn được bọc trong một túi vải, hổn hà hổn hển nói: “Tông chủ bảo ta giao cho các huynh, hy vọng các huynh thuận buồm xuôi gió.”

Thần Dương không cần nhìn cũng biết đó là gì, là Cửu chuyển tinh bàn.

Hắn nhìn về phía tông chủ ở bên dưới, tông chủ mỉm cười vẫy tay với hắn.

Cửu chuyển tinh bàn…

Thần Dương như nhớ ra cái gì, hắn nhận lấy Cửu chuyển tinh bàn rồi chạy vào trong khoang thuyền.

Tuân Lệnh được đưa vào phòng của mình, hắn lập tức vào lay người dậy.

“Lão đại tỉnh đi, lão đại!”

“Lão đại, huynh mau tỉnh dậy!”

“Lão đại!”

Thần Dương lay một hồi, Tuân Lệnh mới từ từ tỉnh giấc: “Làm gì thế? Tới rồi à?”

Thần Dương đặt Cửu chuyển tinh bàn xuống bên cạnh Tuân Lệnh: “Lão đại, huynh vẫn nhớ rõ đúng không? Có phải huynh đã cứu chúng ta không?”

Tuân Lệnh chớp mắt, trong hai con ngươi mông lung nhiễm mấy phần kỳ quái, “Ngươi nhớ được ư?”

Trái tim Thần Dương đập chậm mất nửa nhịp.

Tuân Lệnh chống tay ngồi dậy: “Sao ngươi lại nhớ được?”

Thần Dương hít sâu một hơi, “Vì đệ cũng chạm vào Cửu chuyển tinh bàn mà.”

Lần trước, lúc bọn họ xuất phát, hắn cũng là người tiếp nhận Cửu chuyển tinh bàn, vì không cẩn thận nên đã kéo vải bọc Cửu chuyển tinh bàn ra và chạm vào nó.

Nghe đồn… Cửu chuyển tinh bàn có thể quay ngược thời gian, mà những người chạm vào nó sẽ nhớ rõ những gì xảy ra trước đó.

“Thế à?” Tuân Lệnh cũng không tỏ ra kinh ngạc.

“Lão đại…” Thần Dương run rẩy, “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Tuân Lệnh rời giường, tay vừa chuyển, quyền trượng liền xuất hiện trong tay hắn.

“Cái này…” Không phải nên ở thế giới kia sao?

“Lão đại, huynh…” Ánh mắt Thần Dương nhìn xuống Cửu chuyển tinh bàn. Hắn duỗi tay kéo vải bọc ra, tinh bàn vốn nên tỏa ra ánh sáng màu trắng lúc này lại hoàn toàn im lìm, ở giữa còn có một đường nứt dài.

Cửu chuyển tinh bàn nứt rồi…

Hắn đã mang về đồ vật không thuộc thời gian này.

Tuân Lệnh nhìn về phía cửa sổ mở ra, mặt biển bên ngoài gió êm sóng lặng, ánh mặt trời chiếu xuống mặt biển sáng lấp lánh.

Hắn nói: “Ta muốn đi tìm nàng.”

…

Quyền trượng biến mất đã sửa đổi hết tiến trình của thế giới này, khi bọn họ xuất hiện ở trên mặt biển thì cũng không gặp phải gió lốc nữa, cũng không nhìn thấy lục địa lúc trước.

Tuân Lệnh cầm quyền trượng đứng ở trên boong thuyền, hắn quay đầu nhìn quyền trượng, “Tìm nàng, mang nàng tới gặp ta.”

Quyền trượng giằng co một hồi với Tuân Lệnh nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được lực lượng của khế ước nên chỉ có thể rời khỏi tay hắn, bay ra ngoài mặt biển.

Một lát sau, quyền trượng quay về, sau đó có thứ gì đó được sóng biển đẩy lại đây. Một người cá ngồi trên đầu ngọn sóng, trên mặt nàng ta tràn ngập vẻ hoảng sợ.

“Không phải nàng.” Tuân Lệnh chỉ nhìn một cái đã lập tức kết luận.

“Chính là cô ta!” Quyền trượng không phục, “Ngươi nghi ngờ ta không có năng lực chứ gì?”

“Không phải nàng.” Tuân Lệnh chắc chắn. Nàng sẽ không có vẻ mặt như thế, đây không phải người cá mà hắn muốn tìm.

“Ta sẽ không nhận lầm, đây chính là con cá đó.” Quyền trượng cãi lại, sao nó có thể nhận nhầm hơi thở của cô ta chứ? Hừ!

“Không phải nàng.”

Quyền trượng tức không chịu nổi, sóng biển quay cuồng. Người cá kia lập tức rơi xuống biển và biến mất trước mặt Tuân Lệnh. “Ta chỉ có thể tìm được cô ta, không tìm thấy người khác nữa. Thích thì ngươi tự đi mà tìm, đừng tưởng rằng giờ ngươi là chủ nhân của ta thì ta nhất định phải nghe theo ngươi, đừng quên ước định của ngươi với hỗn độn.”

Tuân Lệnh liếc nhìn nó, quyền trượng lập tức bay tới một chỗ khác trên con thuyền.

Hắn quay đầu nhìn mặt biển sóng êm gió lặng, nàng ấy đang ở đâu…

Chương 1743: Cơn giận của thần biển (hoàn)

“Chị, trên biển có thuyền.” Một người cá có cái đuôi đỏ như lửa bơi tới cạnh một người cá tóc màu đỏ tía, “Bên trên có một người đàn ông, nhìn rất đẹp.”

“Thật không?” Người cá tóc tía ngạc nhiên.

“Thật mà, rất nhiều chị em đã ra ngoài nhìn rồi, chúng ta cũng đi xem đi?”

“Được!”

Hai người cá bơi lên mặt biển, giữa đường gặp được không ít người cá khác.

Trên mặt biển có một con thuyền lớn, trên thuyền có một nam nhân mặc áo màu lam, trong tay hắn cầm quyền trượng, ánh mắt không khỏi đảo qua đám nhân ngư đang ngóc đầu lên.

“Chị, chị xem đi, có đúng là rất đẹp không? Đẹp hơn bất kỳ ai mà em từng gặp.” Người cá đuôi đỏ tỏ ra si mê.

Người cá tóc đỏ tía chỉ cười, ánh mắt hơi dừng lại trên quyền trượng một chút, cứ có cảm giác cái quyền trượng đó rất nguy hiểm.

“Hắn đang tìm gì thế?”

“Không biết…”

“Chúng ta lại gần đi.”

“Này, các ngươi đừng qua đó, đó là con người.”

Đám người cá cãi cọ ầm ĩ. Không ai chú ý ở bên có một người cá có cái đuôi màu lam đậm, cái đuôi của cô cũng đã khôi phục lại thành màu lam. Cô đang nhìn về phía nam nhân kia.

Chẳng phải là người lần trước cô đã gặp sao?

Cô cũng đi theo những người cá khác tới gần còn thuyền. Trên thuyền có rất nhiều người, bọn họ đều ghé vào mạn thuyền nhìn xuống, nhưng những người đó chỉ nhìn và tỏ ra ngạc nhiên chứ không như những người khác sẽ điên cuồng lên khi nhìn thấy họ.

Cô ngửa đầu nhìn nam nhân như vị thần trên con thuyền đó.

Nam nhân hơi cúi đầu, ánh mắt đảo qua trên người cô, tạm dừng hai giây làm cô cũng nín thở theo, nhìn chằm chằm vào hắn không rời mắt được.

Nam nhân thu lại tầm mắt rồi xoay người rời đi. Những người đang ghé vào mạn thuyền cũng rời đi theo, con thuyền khởi động chạy về phía xa.

Nhóm người cá mồm năm miệng mười thảo luận một hồ. Có người cá còn bơi theo nhưng vì tốc độ của con thuyền nhan hơn tốc độ bơi của họ nhiều, vì thế nhanh chóng bỏ lại họ ở phía sau.

…

Tuân Lệnh tìm rất nhiều ngày ở trên biển, thậm chí gặp được cả con

thuyền mà Cynthia đang ở, cũng gặp được đám hải tặc Myron, quỹ đạo cuộc sống của họ cũng đã xảy ra biến hóa.

Tuân Lệnh không có hứng thú quản những người này, hắn chỉ muốn tìm thấy nàng.

Nhưng gần như đã lục khắp biển cả mà cũng không tìm được người muốn tìm.

Thần Dương nhìn nam nhân dứng trên boong thuyền, chần chừ một chút rồi đi tới.

“Lão đại…”

“Ừm.” Tuân Lệnh đáp một câu, quyền trượng kiêu ngạo bay ra một chỗ khác. Nó không muốn làm bạn với lũ phàm nhân ngu xuẩn.

Thần Dương và Tuân Lệnh cùng đứng nhìn hoàng hôn ở phía xa, màu đỏ tươi đẹp và rực lên như máu giống hệt với tràng hạo kiếp mà hắn đã từng trải qua.

“Lão đại.” Thần Dương chần chừ một chút, “Có câu nói cuối cùng của tiểu thư Daisy, ta cũng không biết là có ý gì, nhưng ta cảm thấy hẳn là nàng ấy muốn nói cho huynh nghe.”

Những lời này hắn đã muốn nói cho Tuân Lệnh nghe lâu rồi, nhưng hắn cảm thấy nếu nói ra những lời đó thì nhất định sẽ xảy ra chuyện không hay, vì thế hắn vẫn luôn giấu tới giờ.

Nhưng hắn không nói thì khi nhìn cái bộ dáng này của lão đại, hắn lại không chịu nổi.

“Nói cái gì?” Tuân Lệnh nhắm mắt.

“Nàng nói: Lúc trước không nên để anh làm xằng làm bậy. Gặp lại ở thế giới sau vậy, A Từ.”

Thần Dương bình thản tự thuật lại những lời này nhưng trong đầu Tuân Lệnh lại hiện lên bộ dáng của nàng lúc nói ra câu đó.

Tuân Lệnh đứng yên tại chỗ. Thần Dương muốn gọi hắn nhưng lời tới bên miệng lại trôi xuống, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng hắn thở dài và rời khỏi boong tàu.

Gió biển từ từ cuốn lên vạt áo xanh thẳm của nam nhân, trong tiếng gió tựa hồ có tiếng lẩm bẩm khẽ khàng.

Tuân Lệnh ngẩng đầu, ánh hoàng hôn tịch liêu cuối cùng lọt vào mắt hắn rồi chìm xuống, toàn bộ thế giới lâm vào bóng tối.

Trong mắt hắn có mấy phần thoải mái và dịu dàng.

Khó trách mình không tìm thấy nàng.

Thì ra là thế.

…

“Lão đại vẫn chưa dậy sao?”

Thần Tường đứng ngoài cửa gật đầu: “Lâu lắm rồi lão đại không ngủ lâu như thế. Thần Dương sư huynh, đệ luôn có dự cảm không lành. Nhưng lão đại nói không có mệnh lệnh của huynh ấy thì không được vào. Đệ…”

Từ ngày bọn họ ở trên biển, thời gian dài nhất lão đại ngủ cũng chỉ

có một ngày, nhưng giờ hắn đã ba ngày không ra khỏi phòng rồi.

Dưới đáy lòng Thần Dương không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên: “Mở cửa, mau mở cửa.”

“Nhưng mà…” Lão đại không cho chúng ta vào.

Thần Tường còn chưa kịp ngăn cản thì Thần Dương đã đá văng cửa phòng.

Trong phòng, Tuân Lệnh ngồi lặng yên bên cửa sổ. Nghe thấy động tĩnh, hắn quay đầu lại nhìn, trong phút chốc, sự lạnh lẽo vô tận tràn ra khỏi người hắn như thủy triều.

Thần Dương không khỏi run rẩy: “Lão đại…”

Tuân Lệnh nhìn hắn chằm chằm, trong đôi mắt không có một chút cảm tình nào, cũng chẳng hề mơ màng như trước đây, chỉ có sự lạnh lẽo làm người ta sợ hãi. Thần Dương khó khăn nuốt nước bọt, lão đại làm sao thế này?

Quyền trượng đứng ở trong góc nhìn bọn hắn như nhìn một lũ ngốc.

Ngu rồi đúng không?

Đến nó còn choáng nữa là.

Ngày đó, sau khi trở về từ trên boong thuyền. Hắn liền trở thành người kỳ quái như thế, còn đáng sợ hơn người cá kia nhiều.

Người cá kia chỉ thỉnh thoảng mới làm người ta sợ hãi. Đại đa số thời gian cô ta đều mang bộ dáng không thèm để tâm, cực kỳ tùy tiện, làm người ta có cảm giác cô ta cao ngạo mà thôi chứ không hề

đem tới cảm giác thân như sa vào địa ngục thế này.

Tuân Lệnh thu lại tầm mắt rồi lại nhìn ra phía biển, một cỗ lực lượng đẩy đám người Thần Dương ra, cửa phòng đóng sầm lại.

Một lúc lâu sau, Thần Dương vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Không phải lão đại tẩu hỏa nhập ma rồi đấy chứ?” Thần Tường nhìn Thần Dương, kỳ quái hỏi, “Rốt cuộc lão đại đang tìm cái gì?”

Thần Dương vuốt mồ hôi lạnh trên trán, cả người như mới vớt ra từ trong nước, đáp với giọng khô khốc: “Chuyện của lão đại đừng hỏi nhiều.”

“Đệ cũng chỉ là lo lắng cho huynh ấy.” Thần Tường ấm ức, “Vừa rồi lão đại thật đáng sợ.”

Đáy lòng Thần Dương cũng nặng nề, ánh mắt dán chặt vào cửa phòng.

Thời gian sau đó, Tuân Lệnh không hề ra khỏi phòng. Vì đã có kinh nghiệm nên đám người Thần Dương cũng không tùy tiện đá cửa nữa. Nhưng một ngày nọ, bọn họ phát hiện con thuyền lại trở về nơi xuất phát, quay về nơi mà họ ra đi.

Thần Dương không ngồi yên được nữa, căng da đầu đi gõ cửa.

Nhưng gõ nửa ngày mà bên trong vẫn không có người đáp lại. Hắn không rảnh lo lắng hiện giờ lão đại đáng sợ thế nào, dùng thân thể tông cửa phòng ra.

Trong phòng, nam nhân nằm trên giường, không một tiếng động.

“Lão đại…” Thần Dương không dám tiến lên.

“Hắn chết rồi.” Quyền trượng vẫn lùi ở trong góc, âm thanh chẳng có nửa điểm cảm xúc, thản nhiên như thể đang nói hôm nay trời rất đẹp vậy.

“Không thể nào.” Thần Dương lắc đầu, sao lão đại có thể chết được?

“Ngươi cho rằng một cái Cửu chuyển tinh bàn mà có thể nghịch chuyển được thời gian chắc? Còn có thể cứu được mạng của cả đám người các ngươi nữa?” Quyền trượng cười nhạo, “Loài người các ngươi quả thật là ngây thơ.”

Thần Dương nhìn về phía quyền trượng.

“Hắn dùng linh hồn của mình làm giao dịch với hỗn độn, sau khi chết sẽ mang ta về thế giới hỗn độn, vĩnh viễn canh giữ ta. Còn hỗn độn sẽ giúp hắn dùng Cửu chuyển tinh bàn nghịch chuyển thời gian.” Quyền trượng dừng lại một chút, “Nhưng mà cũng kỳ quái thật, không thấy linh hồn của hắn đâu cả.”

Đúng lúc quyền trượng nói xong thì ánh sáng màu trắng bên ngoài còn thuyền càng mạnh hơn, quyền trượng kêu “oong oong” không ngừng, cả thế giới lại một lần nữa sụp đổ.

Thần Dương nhìn người nằm trên giường, trong đáy mắt là một mảnh thoải mái, cũng không bị dọa bởi sự sụp đổ lần thứ hai của thế giới này. Đáng ra bọn họ đã chết ở trên biển rộng từ lâu rồi.

Chương 1744: Đại thần nghiện game (1)

Tất cả mọi người đều biết nếu giết Ông Nội Bây thì sẽ bị tụt cấp.

*

“Cái con khốn, mày còn dám phản kháng à? Không nhìn lại xem bản thân có thân phận gì. Ông đây để mắt tới mày là phúc khí của mày. Mày giả vờ cái gì hả? Giải vờ cái gì chứ hả?”

Tiếng quát tức giận và liên tiếp những cú đá thúc vào người khiến Thời Sênh tỉnh lại vì quá đau.

Mẹ kiếp, thằng thần kinh nào dám đá bản cô nương, không cần chân nữa đúng không?

“Giả chết cái gì hả? Đứng lên cho tao!”

Lại thêm một bàn chân nữa đá lên người Thời Sênh. Thời Sênh mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy một cái đế giày đang hướng về phía mặt mình.

Đệch!

Chưa nghe câu đánh người không đánh mặt bao giờ à?

Thời Sênh cố gắng lăn sang bên cạnh. Vừa lăn một cái liền cảm thấy mình bị cái gì đó đâm vào người.

A a a...

Thằng thần kinh nào lại đi rải đinh mũ ở đây, đau chết bà rồi!

“Hừ, còn dám tiếp tục giả chết ư, không phải vừa rồi bướng lắm sao? Giờ sao không bướng nữa đi? Tao nói cho mày biết, muốn sống sót ở đây thì phải nghe lời tao.” Gã đàn ông đứng từ trên cao nhìn xuống, giọng nói như đâm vào tai làm Thời Sênh thấy đau.

Không, cả người cô đều thấy đau.

Thời Sênh mở mắt nhìn cái đinh mũ rồi chống tay dịch sang một nơi an toàn khác, vừa nhìn thấy cái tay nhỏ của mình, biểu tình cô lập tức cứng đờ, cái tay này...

Nhỏ một cách quá đáng!

Thời Sênh lập tức cúi đầu nhìn ngực mình, đồng bằng bao la...

Đồng bằng bao la...

Tay chân nhìn nhỏ như thế này, người chắc chắn chưa quá 12 tuổi.

Thời Sênh nuốt nước bọt, có bệnh rồi, cái giả thiết quỷ gì đây?

Bình tĩnh, bĩnh tĩnh, không phải chỉ là hơi nhỏ thôi sao?

Bình tĩnh cái quỷ ấy!

Trước kia có thân phận kỳ quặc thì cũng thôi đi, giờ còn biến thành trẻ con là ý gì?

“Tao đang nói chuyện với mày đấy, câm à? Trả lời tao!” Người đàn

ông chờ nửa ngày cũng không nghe thấy âm thanh gì nên lại bắt đầu nóng nảy.

Thời Sênh bị tiếng quát làm cho bực bội. Cô dịch chuyển ánh mắt theo đôi chân đang mặc một chiếc quần tây được cắt may hoàn mỹ nhìn lên.

Đứng cách cô không xa là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, toàn thân đều lộ ra khí chất ta là triệu phú, là kẻ có tiền, ta chính là nhà giàu mới nổi.

Tại sao ở xã hội hiện đại lại luôn gặp phải cái loại người tâm thần như này chứ? Không an phận trong bệnh viện tâm thần mà chạy ra ngoài dọa trẻ con làm gì hả?

Gọi cảnh sát!

Gọi cảnh sát!

Nhất định phải gọi cảnh sát.

“Nhìn cái gì mà nhìn hả?” Gã đàn ông đó hừ lạnh, “Tao nói cho mày biết nhé Diêu Diệp, giờ mày đang ở Dư gia chứ không phải Diêu gia nhà mày. Mày tưởng mày vẫn là tiểu công chúa sao? Tỉnh lại đi cho tao nhờ!”

Thần kinh!

Kiếm của ông đâu?

Không được, đau quá, không động đậy nổi.

Gã đàn ông xoay người ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại từ bên ngoài,

sau đó là tiếng khóa vang lên.

Thời Sênh cắn răng, chờ đấy cho ông. Ông sẽ lập tức đi tìm mi đòi nợ ngay thôi.

“Nhị Cẩu Tử, thuốc, thuốc, thuốc.”

[Thuốc, thuốc, thuốc, check it out!]

Thời Sênh: “...” Thần kinh à!

Nhị Cẩu Tử bị thằng điên vừa nãy lây bệnh cho đấy à?

[Cô mới thần kinh ấy.] Hệ thống ném cho Thời Sênh một lọ thuốc.

Thời Sênh cầm thuốc tự bôi cho mình. Trên người cô có rất nhiều vết thương, vết thương đáng sợ nhất là ở trên trán. Có lẽ đây là nguyên nhân làm chủ nhân thân thể này chết đi.

Thời Sênh thoa thuốc xong liền chờ thuốc có hiệu quả, nhưng chờ cả nửa ngày mà vẫn chẳng có một chút hiệu quả nào trong khi trước đây chỉ mất mấy giây.

“Nhị Cẩu Tử, có phải mi bán thuốc giả không hả?”

[Ký chủ, cô có trả tiền sao?] Thuốc giả cái con khỉ ấy. Cô duỗi tay chỉ xem chỗ nào trên mặt nó viết chữ thuốc giả chứ.

“Nhị Cẩu Tử, sao tính tình mi như đàn bà mãn kinh thế?”

[Cô mới mãn kinh ấy!] Bản Hệ thống cho cô thuốc mà cô còn dám nói chuyện với bản Hệ thống như thế à. Cuộc sống này không thể nào tiếp tục được nữa, tách nhà, tách nhà ngay lập tức!!

Tách cái rắm, chúng ta không phải người một nhà.

“Mi nói cho ta biết tại sao thuốc không có hiệu quả trước đi đã?”

[Khả năng là hết hạn sử dụng rồi. Đây là lén tàng trữ, cửa hàng của Hệ thống tôi đâu có lấy ra được.]

Thời Sênh: “...” Hình như mi lại chơi ta.

Thời Sênh chắc chắn là Hệ thống cho mình thuốc giả, hoàn toàn chả có tí tác dụng nào... Cũng không hẳn là không có tác dụng gì, ít nhất có thể cầm máu.

Thời Sênh nhìn quanh căn phòng, căn phòng rất bừa bộn, nhưng đồ vật bên trong khá đáng giá. Có thể thấy được nhà này rất có tiền.

Có khả năng cô gặp phải kẻ có tiền có sở thích đặc thù rồi.

Mẹ nó, thằng tâm thần, ông muốn gọi cảnh sát!

Thời Sênh tìm được ở trong phòng một vài thứ để cầm máu, sau đó lại dùng thuốc của chính mình bôi trát một hồi. Thuốc của cô lúc trước không có tác dụng nhanh như Hệ thống nhưng ít nhất vẫn đối phó được với các vết thương bình thường.

Đầu Thời Sênh hơi quay cuồng, có thể là do mất quá nhiều máu.

Cô ngồi lên chiếc giường duy nhất trong phòng, nằm nghiêng xuống nghỉ ngơi, thuận tiện tiếp nhận ký ức.

Nguyên chủ là Diêu Diệp, tiểu công chúa của Diêu thị.

Một năm trước, Diêu thị xuất hiện nguy cơ, nhưng lúc đó vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được. Khoảng ba tháng trước, Diêu thị có xu thế không thể tự chống đỡ được nữa.

Ba mẹ Diêu Diệp vì để cứu Diêu thị nên đã đưa cô và Diêu Họa cho Dư tam thiếu gia của Dư thị, cũng chính là thằng tâm thần vừa đánh cô ban nãy.

A, đúng, Diêu Họa và Diêu Diệp là chị em song sinh. Vận may của Diêu Họa tốt hơn Diêu Diệp, vừa vào Dư gia đã gặp được Dư Diệu, chính là người được chỉ định nối nghiệp ở Dư gia.

Dư Diệu mang Diêu Họa đi. Diêu Diệp vẫn bị đưa tới tay Dư tam thiếu gia.

Dư tam thiếu gia vốn dĩ coi trọng hai người, kết quả chỉ có một người tới nên hắn rất không vui. Có điều hắn không dám hoạnh họe gì với Dư Diệu nên chỉ có thể trút giận lên người nguyên chủ vốn dĩ luôn phản kháng lại hắn.

Trước khi Diêu Diệp bị Dư tam thiếu đánh thì cô bé đã bị bỏ đói mấy ngày, vì thế chỉ ăn một trận đòn liền đi đời nhà ma.

Di nguyện của nguyên chủ là trả thù Dư tam thiếu và sống thật vui vẻ.

Nguyện vọng rất đơn giản.

Về phần người chị em song sinh và ba mẹ đẻ thì nguyên chủ không nhắc tới.

Nhưng xem từ trong trí nhớ của nguyên chủ thì rõ ràng nguyên chủ không thích Diêu Họa. Có lẽ vì sức khỏe của Diêu Họa không tốt nên

trước kia ở Diêu thị vẫn luôn được bố mẹ yêu thương hơn, có gì vui, có gì ngon đều cho Diêu Họa chọn trước.

Dù hiện tại cả hai người đều bị ba mẹ vứt bỏ nhưng vận may của Diêu Họa vẫn luôn tốt hơn cô bé khiến cho tâm lý của nguyên chủ mất cân bằng.

Thời Sênh nhẹ run rẩy, rõ ràng là hai người còn sống mà nói đem cho là đem cho, coi con cái như vật phẩm sao?

Ai bảo là xã hội pháp trị cơ chứ?

Ai bảo là con người thì bình đẳng chứ?

Đây rõ ràng là vượt ra ngoài pháp trị rồi.

Sự tình xấu xa ngầm nhiều không đếm xuể.

Năm nay nguyên chủ mới 11 tuổi, mà thằng tâm thần kia sắp 23. Nhìn hắn khá già nhưng thật sự mới có 23 tuổi mà thôi. Nếu đàn ông 30 tuổi, thiếu nữ 21 tuổi thì chẳng có vấn đề gì, nhưng nguyên chủ mới chỉ có 11 tuổi, còn là trẻ con đó!

Phạm pháp!

Dọa chết bản cô nương mất thôi!

Thời Sênh đòi Hệ thống đưa cốt truyện nhưng Hệ thống không online, cũng không biết offline từ lúc nào. Thời Sênh gọi mấy câu mà nó không trả lời, giờ cô cũng không thể miễn cưỡng khởi động máy nên chỉ có thể chờ tới lúc nó online rồi mới đòi hỏi được.

... Tuy rằng có kịch bản cũng chẳng có tác dụng quái gì.

Thời Sênh nằm trên giường ngủ một hồi mà đói tới chết khiếp. Cô lục tìm trong không gian một ít đồ ăn lấp đầy cái bụng, thuận tiện cảm nhận xem thế giới này có linh khí hay không.

Rất đáng tiếc, thế giới này không có linh khí.

Không có linh khí nghĩa là không có thứ gì kỳ quái cả, rốt cuộc đây chỉ là thế giới giả thuyết, không có quy tắc gì, muốn nó tồn tại thì nó sẽ được tồn tại thôi.

Chương 1745: Đại thần nghiện game (2)

Bối cảnh ở thế giới này hơi khác một chút.

Đứng đầu quốc gia không phải thủ tướng, cũng không phải tổng thống mà là thành viên Hoàng thất. Khoa học kỹ thuật cũng phát triển hơn thế giới bình thường một chút.

Mà gia nghiệp của nhà họ Dư rất lớn, là quý tộc đỉnh cấp ở đất nước này, lời nói rất có trọng lượng với Hoàng thất. Pháp luật hầu như chỉ nhằm vào bình dân. Quý tộc và quan chức đều không bị pháp luật hạn chế, dù có giết người thì chỉ cần bán một cái nhân tình là sẽ không sao hết, đây cũng là lý do Dư tam thiếu dám nhận người được đưa tới.

Cả gia đình họ Dư này đều sống ở một khu, có thể dùng từ trang viên để hình dung về khu đó.

Người có uy quyền nhất là lão gia tử. Vị đứng đầu Dư gia này ở nhà chính, còn những người khác thì ở trong các biệt thự xung quanh nhà chính. Đây cũng là một trong những lý do Dư tam thiếu dám trắng trợn mang các bé gái về nhà.

Biệt thự của mỗi người được coi là lãnh địa riêng, không ai vô duyên vô cớ xông vào làm gì.

Ngoại trừ Dư lão gia tử thì chỉ có người thừa kế Dư gia là Dư Diệu có quyền lên tiếng nhất.

Người thừa kế này được coi là thiên tài, chỉ riêng lý lịch cá nhân có thể viết ra được cả một quyển sách. Dư lão gia tử đã tuyên bố hắn chính là người thừa kế Dư gia vì vậy, ở Dư gia, quyền lên tiếng của Dư Diệu chỉ sau mỗi lão gia tử mà thôi.

Thời Sênh đoán người này rất có thể là nam chính. Cô muốn chờ Nhị Cẩu Tử online rồi sẽ xem qua cốt truyện, tuy rằng cốt truyện chẳng có tác dụng gì nhưng vẫn có thể qua đó tránh một số vấn đề.

Thời Sênh ở trong phòng dưỡng thương mất ba ngày, trong thời gian đó cũng không hề thấy Dư tam thiếu xuất hiện. Người hầu mang cơm cho cô buôn chuyện rằng hình như hắn bị lão gia tử phái đi xử lý một hạng mục nào đó nên chưa về ngay được.

Muốn giết Dư tam thiếu nên Thời Sênh cũng không vội rời đi mà an tâm dưỡng thương.

“Một chút nữa Tam thiếu gia sẽ về nhà, các người cẩn thận một chút. Đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không cứu được các người đâu.”

“Vâng.”

“Mau đi làm việc đi.” Quản gia phân phó đám người hầu xong lại xoay người đẩy cửa phòng của Thời Sênh ra. Thời Sênh ngồi đần mặt ra ở trên giường, nghe thấy âm thanh cũng chỉ nhìn với vẻ thờ ơ. Quản gia cau mày, cũng chỉ là đứa ranh con nên hắn cũng không để vào trong mắt: “Diêu tiểu thư, một lát nữa Tam thiếu gia sẽ về tới đây, cô chuẩn bị một chút đi.”

Quản gia bảo người mang tới hai bộ quần áo, Thời Sênh xách lên nhìn, không nói lời nào.

Người hầu đặt quần áo xuống, quản gia lại nói: “Diêu tiểu thư không muốn ăn khổ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm Tam thiếu gia giận.”

Thời Sênh nhếch miệng cười. Lần này hắn về chính là ngày hắn chết, ông sợ hắn sao? Buồn cười!

Quản gia thấy Thời Sênh vẫn ngồi yên như cũ thì không thèm nói gì nữa. Những gì có thể nhắc thì hắn cũng nhắc rồi, con bé không nghe thì chỉ có thể tự trách bản thân mình mà thôi. Chuyện của Tam thiếu gia, đám người dưới như bọn họ đâu dám nói bậy.

Dư tam thiếu quay về cũng không tới chỗ Thời Sênh ngay. Thời Sênh chờ nửa ngày cũng không nhìn thấy người nên đành phải chạy đi tìm.

Chém một người còn phải tự chạy đi tìm, chán chết!

Biệt thự rất lớn, Thời Sênh không tìm thấy người ở hành lang nên đi xuống lầu, phòng khách rất yên tĩnh, hình như Dư tam thiếu không có ở nhà.

“Tam thiếu gia vẫn chưa về à?”

“Chưa, nghe nói lão gia tử đang rất tức giận, không biết đã có chuyện gì xảy ra.”

“Còn có thể là chuyện gì, chắc chắn là do Tam thiếu gia làm xằng làm bậy ở bên ngoài rồi bị lão gia tử biết được.”

“Suỵt! Cô nói nhỏ thôi, bị quản gia nghe thấy là cô chết chắc đấy!”

Người hầu lập tức im lặng rồi rời khỏi phòng khách.

Thời Sênh nhảy qua cửa sổ tầng trên xuống bãi cỏ bên dưới. Trong trí nhớ của nguyên chủ thì ở đây có một tòa nhà rất hoành tráng, đó hẳn là nhà chính.

Nhưng mà nơi này chẳng khác nào công viên. Thời Sênh không biết đi tới nơi đó như thế nào nên quyết định chờ tại chỗ, kiểu gì Dư tam thiếu chẳng phải về đây.

Thời Sênh ngồi xổm trong bóng tối, đang là giữa mùa hè, chỗ nào cũng đầy muỗi bay vo ve, bất cứ lúc nào cũng có thể bay tới đốt một cái. Thời Sênh chờ tới phát bực, phân thây có khi còn xong rồi ấy chứ, rốt cuộc có chuyện quái gì mà nói lâu như thế còn chưa xong.

Thời Sênh chuẩn bị quay về biệt thự tìm một người hầu dẫn đường cho mình. Đúng lúc cô đứng lên thì lại thấy có một bóng người đang đi tới gần.

Thời Sênh nhìn chằm chằm người đó mấy phút, xác định là Dư tam thiếu liền phủi bụi trên người rồi đi về phía hắn.

Vừa rồi cô đã làm hỏng hết camera ở quanh đây, thế nên cô lập tức nghênh ngang đi tới chặn đường Dư tam thiếu.

Dư tam thiếu vốn đang cúi đầu, vừa bị lão gia tử dạy dỗ một trận nên trong lòng đang cực kỳ khó chịu. Phía trước lại đột nhiên có người xuất hiện, còn cản trở đường của mình nên hắn cực kỳ bực bội: “Ai thế? Hơn nửa đêm không ngủ còn chạy tới chỗ tôi làm gì?”

Dư gia có rất nhiều bé gái trạc tuổi Thời Sênh, ánh sáng lại không rõ ràng, Dư tam thiếu cũng chưa nhìn kỹ nên hắn không hề nghĩ người chắn trước mặt mình lại là người đang bị mình nhốt ở trong phòng.

“Là tôi nha, Tam thiếu gia sao lại quên nhanh thế? Chẳng phải lúc trước còn nói tôi là tình yêu bé nhỏ của anh sao? Sao chớp mắt một cái đã quên tôi rồi?” Thời Sênh lên tiếng bằng giọng quái dị.

“Tình yêu bé nhỏ quái gì, về nhà mà tìm...” Dư tam thiếu đột nhiên dừng lại. Hắn nhìn chăm chú về phía Thời Sênh, tối tăm trong mắt cũng tan đi một chút: “Diêu Diệp?”

“Tôi còn tưởng Tam thiếu gia quên mang đầu óc ra cửa cơ, không ngờ là vẫn mang theo.”

“Sao mày lại ở đây? Ai thả mày ra?” Dư tam thiếu không hề cho rằng một cô bé mười hai tuổi có thể tự mình ra ngoài được.

“Anh đoán xem.”

Lửa giận trong lòng Dư tam thiếu suýt chút nữa bùng nổ, giọng của hắn trong đêm tối có một chút độc địa: “Lá gan cũng lớn lắm, còn dám ở đây chờ tao. Diêu Diệp, là chính mày tự đưa tới cửa đấy.”

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, ánh sáng lạnh lóe lên: “Đúng là tôi tự mình đưa tới cửa, Tam thiếu gia ạ!”

Hôm nay ông mà không chém chết mày thì ông mang họ Dư.

...

Trên một con đường khác, một chiếc xe hơi màu đen yên lặng hòa tan vào bóng đêm. Nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhận ra có một chiếc xe đỗ ở đây.

“Cậu Ba, có ngăn cản không?” Tài xế quay đầu hỏi người ngồi ở băng ghế sau.

Băng ghế sau có một thân ảnh màu đen đang ngồi, hai tay khoanh trước ngực, ghé mắt nhìn ra bên ngoài qua nửa khung cửa xe đã hạ xuống. Bóng cây lay động nên chỉ có thể nhìn cảnh tượng bên kia một cách mơ hồ.

Gã đàn ông bị một người chỉ cao tới hông mình ép tới một góc. Hắn kinh hoảng hét ầm lên, đáng tiếc lại chẳng truyền ra được một chút âm thanh nào.

Người đàn ông trong xe vẫn không lên tiếng. Tài xế không dám ra quyết định nên chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía hiện trường vụ án bên đó, trong đáy lòng không khỏi sợ sệt. Sao một đứa bé mà lại có thể đáng sợ như thế chứ.

“Cậu Ba?” Nếu không ngăn cản thì sẽ không kịp mất.

Người đàn ông ngồi ở băng ghế sau thu lại ánh mắt, kính xe chậm rãi kéo lên, cảnh tượng bên ngoài trở nên mơ hồ, một âm thanh nhỏ mà trầm vang lên trong xe: “Tới nhà chính.”

Tài xế: “...” Cái này là định mặc kệ sao?

Tài xế nuốt nước miếng, đó là Dư tam thiếu gia đó, cứ mặc kệ như vậy có ổn không?

Tài xế cảm nhận được ánh mắt ở sau lưng nên cả người lập tức căng thẳng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng xuống. Hắn luống cuống khởi động xe. Xe chạy không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì như một u linh rời khỏi chỗ đậu rồi biến mất trong bóng đêm.

Chương 1746: Đại thần nghiện game (3)

Thời Sênh còn chưa kịp vứt xác thì đã bị người ta bao vây, vố số ánh đèn chiếu lên người cô. Vệ sĩ mặc đồ đen cầm súng cũng lập tức vây chặt lấy.

Thời Sênh: “...”

Làm cái gì thế?

Những người này từ chỗ quỷ nào xông ra vậy?

Đi đường không phát ra âm thanh sao?

Sau lưng vệ sĩ áo đen có một chiếc xe dừng lại. Sau đó là tiếng bước chân lộn xộn, vài bóng người rẽ đám vệ sĩ ra. Một người phụ nữ trang điểm quý phái tiến vào, vừa nhìn thấy người nằm dưới chân Thời Sênh thì sợ tới mức biến sắc mặt, gần như sắp ngất đi.

Nếu không phải người đàn ông đứng bên cạnh đưa tay ra đỡ thì khả năng bà ta đã ngã lăn ra đất một cách mất hình tượng rồi.

“Bắt lấy nó, bắt lấy nó cho tao.” Người phụ nữ chỉ vào Thời Sênh và rít lên.

Thời Sênh: “...”

Không phải, tình huống này là như thế nào vậy? Các người từ đâu chui ra thế? Giải thích cho ông cái đã nào! Ông vẫn còn thấy mình

hơi ngu đây.

Vệ sĩ áo đen nghe vậy liền định xông lên bắt Thời Sênh.

“Chị dâu, không biết người của tôi đắc tội chị ở điểm nào thế?” Giọng nói trầm thấp vang lên trong bóng đêm, chưa nhìn thấy chủ nhân tiếng nói ấy đâu nhưng mọi người đều dừng lại. Đám vệ sĩ áo đen cũng như bị ấn nút dừng hình vậy.

“Chú ba, là người của chú ư?” Người đàn ông bên cạnh người phụ nữ kia nghi ngờ, ánh mắt nhìn về phía con đường nhỏ bên kia, “Lúc chú về không thấy dẫn theo người, sao nó lại là người của chú được?”

“Hiện tại chính là.”

“...” Nói cái gì với cái gì thế, ông đây không phải đồ vật nhé, “Thật ra các người...” Nghe ông nói một câu đã.

“Nó giết con trai của tôi.” Người đàn ông hình như không muốn tranh chấp với chủ nhân của giọng nói kia nhưng người đàn bà bên cạnh không ngừng véo ông ta. Ông ta chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói.

“...” Để ông nói một câu với chứ!

“Anh cả, chỉ là một thằng con trai mà thôi. Đâu phải anh chỉ có một đứa này, để ý như vậy làm gì? Còn mấy đứa ở bên ngoài kia, anh cứ đón một đứa về là được rồi.”

“Cái gì?” Người phụ nữ đột nhiên nhìn về phía chồng mình.

“Chú ba, chú nói bậy gì thế hả?” Người đàn ông nhìn về phía bóng tối

và quát lên.

Xoạch xoạch...

Tiếng bước chân gọn gàng vang lên, một bóng người càng lúc càng lại gần. Mỗi khi hắn tiến thêm một bước thì những người bên này không nhịn được mà lùi một bước để nhường cho hắn một khoảng trống.

Người đàn ông đứng ở chỗ bóng tối và ánh sáng giao nhau, ánh sáng mờ nhạt phác họa ra hình dáng của hắn như quân chủ hàng lâm, khí thế lặng lẽ đè ép những người xung quanh khiến bọn họ không dám thở mạnh.

Ánh mắt hắn xuyên qua màn đêm rồi dừng lại trên người Thời Sênh đang bị vây lấy. Hắn thong thả rút bàn tay ra khỏi túi quần, chìa ra ngoài ánh sáng. Ánh sáng chiếu lên bàn tay trắng và tinh xảo như ngọc thạch của hắn, từng khớp xương rõ ràng như trúc ngọc.

Hắn chìa bàn tay về phía Thời Sênh: “Lại đây.”

“Thần kinh!” Thời Sênh mắng một tiếng, chuẩn bị đại khai sát giới thì người bên kia lại tiến lên thêm một bước, cả người đều lộ ra dưới ánh sáng. Trong nháy mắt, ánh sáng chói mắt nhất cũng không ngăn được sự sắc bén và nổi bật của hắn.

Bàn tay đang dương kiếm lên của Thời Sênh dừng lại, sau vài giây liền thu kiếm lại và đi về phía người đàn ông đó, ngửa đầu đặt tay mình vào tay hắn.

Lần này lại lên sân khấu sớm như thế, quả thực là thụ sủng nhược kinh nha.

Người đàn ông sửng sốt một chút, có lẽ vì kinh ngạc khi thấy Thời Sênh nghe lời như vậy. Hắn hơi siết tay lại, cầm chặt lấy tay Thời Sênh rồi gật đầu với mọi người: “Anh cả, chị dâu, không làm phiền nữa.”

“Chú ba!”

Đằng sau vang lên tiếng quát tức giận và tiếng hét chói tai. Người đàn ông bước đi không thèm để ý một chút nào, cứ thế rời khỏi nơi đó.

Thời Sênh cứ cảm thấy cảnh vừa rồi có điểm không ổn. Sao những người đó lại có thể chắc chắn là cô giết Dư tam thiếu. Bọn họ chỉ nhìn thấy thi thể bên cạnh cô nhưng có thấy cô ra tay đâu, mà cô vẫn còn là trẻ con, dù có cầm kiếm thì...

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn người cao hơn mình rất nhiều, khẽ giật tay hắn.

Bước chân người đàn ông hơi dừng lại, cúi đầu nhìn cô, lặng yên như đang hỏi cô có chuyện gì.

“Có phải là do anh làm không?” Giọng Thời Sênh khá non nớt nên nghe cực kỳ mềm mại và êm ái.

“Chuyện gì?” Người đàn ông hỏi lại.

“Có phải anh bảo bọn họ tới bắt em không?”

Hắn xuất hiện quá trùng hợp, trùng hợp đến mức cô không thể không nghi ngờ.

“Đúng.” Người đàn ông không phủ nhận. Hắn cúi người ôm lấy eo

Thời Sênh, một tay khác nâng mông cô rồi bế lên, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: “Nhớ kỹ, tôi không cho phép thì đừng rời khỏi tôi, nếu không bọn họ sẽ xé nát em đấy.”

Thời Sênh: “...” Khoan khoan, cốt truyện này không đúng rồi.

“Anh bảo bọn họ tới bắt em là vì muốn em không thể rời khỏi anh sao?” Thời Sênh nghi ngờ sâu sắc, đây là cái giả thiết quỷ gì thế này?

Phượng Từ sẽ không chủ động như thế!

Nhất định cô gặp phải Phượng Từ giả rồi.

“Ừm.” Người đàn ông bế cô đi về một hướng. Tốc độ của hắn rất nhanh, Thời Sênh không thể không ôm chặt cổ hắn. Có lẽ hành vi của Thời Sênh làm hắn rất vui vẻ, hắn còn duỗi tay xoa tóc cô.

Mặc kệ, dù sao cuối cùng cô nhất định sẽ bắt hắn phải thỏa hiệp trước thôi.

Thời Sênh nghĩ vậy liền cảm thấy dễ chịu hẳn.

“Tên anh là gì? Anh có quan hệ thế nào với nhà họ Dư?” Thời Sênh gục đầu xuống vai hắn.

“Dư Quý.” Người đàn ông chỉ trả lời câu hỏi đầu tiên.

“Dư Quý?” Thời Sênh nhích sát lại cổ hắn để mình tựa thoải mái hơn. Vừa rồi hắn gọi hai người kia là anh cả, chị dâu. Hai người đó lại là ba mẹ của Dư tam thiếu. Nói cách khác, hắn thuộc thế hệ bề trên của Dư tam thiếu, nhưng nhìn hắn cũng trạc tuổi Dư tam thiếu là cùng.

Vì thế có khả năng là con nuôi của Dư lão gia tử hoặc lúc về già ông ấy mới có hắn.

Dư Quý đưa Thời Sênh tới một căn biệt thự. Xung quanh căn biệt thự này toàn là những cây si cao lớn, đứng trong biệt thự hoàn toàn không nhìn thấy quang cảnh bên ngoài.

“Cậu Ba.” Ở cửa biệt thự có một người đàn ông đứng chờ mở cửa cho hắn, cũng chính là vị tài xế lúc nãy. Thấy hắn ôm cô bé kia về thì trong đáy mắt người đó không khỏi kinh ngạc nhưng trên mặt lại không có biến hóa gì.

“Chuẩn bị một phòng, sáng ngày mai chuẩn bị xong đầy đủ đồ dùng của cô bé.” Dư Quý vừa phân phó vừa đi lên lầu.

“Vâng...” Cậu Ba lại bế một bé gái về, hôm nay là ngày bao nhiêu thế?

Không đúng, chẳng lẽ cậu Ba thích loại này?

Ở thế giới này, loại gia đình quý tộc như Dư gia đều có thể nắm giữ sống chết của những người bình thường. Cho nên với việc Tam thiếu nhà mình ôm một bé gái về, tài xế chỉ cảm thấy có lẽ Tam thiếu bị bệnh chứ không hề nghĩ rằng chuyện đó có ổn thỏa hay không.

Thời Sênh bị Dư Quý đưa vào một căn phòng, bên trong rất lớn, phong cách trang trí hơi tối. Người thường mà ở trong căn phòng kiểu này lâu ngày chắc cũng mắc bệnh trầm cảm mất.

Dư Quý đặt Thời Sênh lên giường, ngồi xổm người xuống trước mặt cô, chỉ ra ngoài cửa phòng: “Tối nay ngủ ở đây, không được ra khỏi cửa phòng kia, nhớ chưa?”

Thời Sênh: “...”

Dư Quý duỗi tay xoa tóc cô: “Nếu em luôn ngoan ngoãn nghe lời thế này thì tôi sẽ đối xử tốt với em.”

Thời Sênh: “...”

Thần kinh!

Thần kinh!!

Thần kinh!!!

Dư Quý nói xong liền ra khỏi phòng. Thời Sênh nghe thấy tiếng khóa cửa. Hắn lại dám khóa trái cửa phòng lại.

Đệt!

Thời Sênh đi tới bên cửa sổ, còn chưa chạm vào cửa sổ thì một tầng ván sắt cứng rắn từ bên trên rơi xuống, cả căn phòng lập tức trở thành phòng kín.

Có khi ông gặp phải thằng thần kinh rồi, phải làm sao đây?

Đáng sợ nhất là thằng thần kinh ấy lại chính là vợ mình.

Vợ cô mà thần kinh lên thì cô cũng thấy sợ, phải “nàm xao” đây?

Chương 1747: Đại thần nghiện game (4)

Trong phòng có rất nhiều đồ nhưng đều gọn gàng ngăn nắp, liếc một cái là có thể quan sát hết.

Thời Sênh đi tới bàn sách, mở máy tính ra, bật máy lên thì thấy có mật khẩu, cô quay đầu nhìn trần nhà rồi dừng ở một chỗ: “Mật mã là gì?”

“Đinh...”

Máy tính tự động nhập mật mã, khởi động thành công.

Thời Sênh liếc nhìn một cái liền thấy trên màn hình máy tính có một game - Thần Vực.

Trò chơi này ra đời một năm trước.

Những người ở độ tuổi vị thành niên như nguyên chủ đều biết trò chơi này hot tới mức nào.

Trò chơi này sử dụng thẻ ID để tạo ra một tài khoản trói định. Nói cách khác, người nào muốn chơi trò này thì phải dùng chứng minh thư mua một thẻ ID, sau đó mới có thể dùng thẻ ID để tạo tài khoản trói định.

Tác dụng của thẻ ID không nhiều, chỉ có mỗi một tác dụng đó là số thẻ ID cũng là tên ID trong game. Thẻ ID có thể ném đi nhưng ID game không thể ném được. Ở trong trò chơi, hệ thống nạp tiền và số

ID game là cố định. Không nhớ được số ID game thì đừng hòng nạp được tiền.

Nghe nói tài khoản có số ID càng ngắn thì ở trong game sẽ càng may mắn, vì thế những ID phát hành ở giai đoạn trước đều có giá trên trời.

Thời Sênh vuốt cằm, có vẻ thú vị đây.

Thời Sênh click mở Thần Vực, giao diện đăng nhập xuất hiện. Không có cập nhật phiên bản chứng tỏ gần đây nó đã được người ta mở ra. Phải biết rằng thời gian cập nhật game còn nhanh hơn người ta đi tiểu ấy chứ.

Nhưng giao diện đăng nhập rất sạch sẽ, cũng không có lịch sử đăng nhập của tài khoản nào.

Như vậy vấn đề là, ông đây không có thẻ ID!

Thời Sênh lại nhìn về phía camera, cửa phòng nhanh chóng vang lên tiếng gõ. Người tài xế đứng ngoài cửa, đôi tay bắt chéo trước người, hơi khom lưng: “Cô Diêu, chào buổi tối.”

Thời Sênh duỗi tay ra: “Thẻ.”

Khóe miệng tài xế giật giật: “Cô Diêu biết tôi tới làm gì sao?”

“Chẳng lẽ ông tới để xem tôi bị nhốt ở đây có vui hay không à?”

Tài xế đen mặt, tiến lên đưa cho cô một cái thẻ: “Cô Diêu, cậu Ba bảo tôi nói với cô, chơi game cũng được nhưng không thể liên hệ với người khác, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Biết rồi, ra ngoài đi.”

Tài xế: “...”

Sao cứ có cảm giác cô gái này quái quái thế nào ấy.

Người cậu Ba để ý quả thực không phải người thường, tốt nhất ông ta đừng động vào thì hơn.

Tài xế ra khỏi phòng. Thời Sênh lại nghe thấy tiếng khóa cửa. Cô yên lặng giơ ngón giữa với camera. Anh cho rằng mấy thứ rác rưởi này có thể nhốt được ông à? Ngây thơ!

Thời Sênh nhìn cái thẻ trong tay, ID thẻ là 2222222.

Có ý gì?

Cần nhiều 2 thế sao!!

Nhiều 2 như thế có khen thưởng không?

Lúc game Thần Vực này chưa ra mắt đã tuyên truyền với khí thế hừng hực, mà thẻ có ID cũng có giá trên trời. Nghe nói một số tài khoản đặc biệt còn có khen thưởng đặc biệt, thẻ mà lão già Dư kia cho chắc không tệ nhỉ?

Thời Sênh nhập số ID, giao diện tạo nhân vật xuất hiện, lúc sáng tạo nhân vật còn có thể tự tạo nét mặt cho mình. Thời Sênh nhìn gương mặt bánh bao của mình trong màn hình rồi quyết đoán lựa chọn tự động chọn nét mặt.

[Chúc mừng người chơi Ông Nội Bây sáng tạo thành công. Hoan nghênh Ông Nội Bây gia nhập Thần Vực. Chúc bạn chơi game vui

vẻ.]

Thời Sênh nhìn trước mặt có thêm một sever thì đần mặt ra.

Thần Vực đã mở được một năm, tạm thời tuy chỉ có sáu sever nhưng sever nào cũng chật ních, có những lúc còn không đăng nhập nổi.

Phía nhà phát hành vẫn chưa từng tung ra tin sẽ mở sever mới.

Đây là đói khát doanh thu ư.

Sao nói là sáu sever cơ mà?

Tại sao lại có thêm một sever nữa thế này?

Thời Sênh mở diễn đàn xem tin tức, không cần tìm cũng đã thấy tin tức to tổ chảng ngay ngoài trang chủ: Cẩm Giang Xuân, Thần Vực tròn một tuổi, sever mới nóng hổi được mở ra.

Tuy nói là sever mới nhưng cũng đã có được một thời gian rồi, cấp bậc cũng đổi mới tới tận 50.

Thời Sênh nghĩ rồi chọn sever mới, vào giờ này cũng không có nhiều người lắm nên game load rất nhanh.

Thời Sênh bị truyền tống tới Tân Thủ Thôn. Cô còn chưa kịp thấy cảnh tượng xung quanh thì trước mặt đã bắn ra một cái phong thư cực kỳ lớn.

[Chúc mừng người chơi Ông Nội Bây trở thành người chơi thứ 2222222 của Thần Vực.]

Thời Sênh không nhấp vào thư nhưng nó lại nhảy ra, sau khi hiện ba giây liền biến mất.

Thời Sênh: “...”

Rồi sao?

Nhiều 2 như thế mà không có khen thưởng gì à?

Thời Sênh lục tìm bảng nhiệm vụ ở bên cạnh, chỉ có hướng dẫn Tân Thủ, túi đồ cũng rỗng tuếch, đừng nói khen thưởng đặc biệt gì, ngay cả quà Tân Thủ cũng không có.

Mẹ nó, quà Tân Thủ của ông!!!

#Ký chủ nhớ mãi không quên quà Tân Thủ, thật đáng sợ#

Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi nhìn màn hình. Đội làm game Thần Vực cũng biết chơi người nha!

Thời Sênh tìm tòi một hồi mới nhận nhiệm vụ Tân Thủ.

[Nhiệm vụ Tân Thủ: Săn giết sói (0/100)]

Thời Sênh: “...”

Khả năng mình vào nhầm game rồi. Mẹ nó, giờ nhân vật còn chưa tới cấp 1 mà bắt mình đi giết quái cấp 10.

Hơn nữa, ngoại trừ nhiệm vụ này thì chẳng còn nhiệm vụ nào cả. Nói cách khác, không hoàn thành nhiệm vụ này thì đừng mơ tăng cấp.

Khiếu nại!

Nhất định phải khiếu nại.

Thời Sênh tìm được Chăm sóc khách hàng.

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Nhiệm vụ Tân Thủ yêu cầu ta giết quái cấp 10 là như nào đây hả? Con mẹ nó, mi cấp 0 thử đi giết quái cấp 10 cho ông xem nào?

[Hệ thống] CSKH 003: Xin chào bạn, bạn vui lòng gửi lại ảnh chụp tài khoản và nhiệm vụ.

Thời Sênh dán ảnh chụp màn hình lên. Bên kia, chăm sóc khách hàng yên lặng trong giây lát.

[Hệ thống] CSKH 003: Xin chào, nhân viên kỹ thuật đã xem xét số liệu và không phát hiện thấy có gì dị thường. Trò chơi này có rất nhiều cốt truyện ẩn giấu, có lẽ bạn đã kích hoạt cốt truyện ẩn giấu đó. Mong bạn hãy nắm chắc, sẽ nhận được thu hoạch không thể tưởng tượng được đấy~

[Hệ thống] Ông Nội Bây:...

[Hệ thống Ông Nội Bây: Cốt truyện ẩn giấu gì?

[Hệ thống] CSKH 003: Nếu tôi nói với bạn thì chẳng còn gọi là cốt truyện ẩn giấu nữa, mời người chơi tự thăm dò. Xin hỏi bạn còn vấn đề gì khác không ạ?

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Dislike.

Thời Sênh nhanh chóng cho chăm sóc khách hàng đánh giá kém rồi tắt màn hình chat đi.

Thời Sênh nhìn chằm chằm bảng nhiệm vụ, chẳng phải chỉ là đánh quái vượt cấp thôi sao? Ông không làm được thì chẳng lẽ không thể xài plug in được à?

Nhưng mà vấn đề là...

Chưa qua cấp 5 thì chưa thể ra khỏi Tân Thủ Thôn, mà sói thì lại ở bên ngoài bản đồ Tân Thủ Thôn, vậy cô phải làm sao để ra ngoài đây?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Bạn đứng ở đây sắp được 5 phút rồi, ở đây có nhiệm vụ gì à?

Trước mặt Thời Sênh đột nhiên nhảy ra một câu. Thời Sênh quay đầu liền nhìn thấy sau lưng mình còn có một người chơi khác.

Thần Vực có tổng cộng năm loại chức nghiệp.

Kiếm sư, Cầm sư, Thích khách, Linh sư, Dược sư.

Người chơi nam bên cạnh cô là Cầm sư, khuôn mặt rõ ràng là dùng ảnh chụp của mình rồi sửa sang lại, là một người chơi rất đẹp trai.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Mi qua đây.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Làm gì?

Tuy hắn hỏi như thế nhưng vẫn đi qua.

Hắn đã chú ý tới Thời Sênh từ nãy. Lúc trước hắn về giao nhiệm vụ đã nhìn thấy cô đứng ở đây. Kết quả hắn chạy đi chạy về hai lần vẫn thấy cô còn đứng ở đây.

Tuy nói là sever mới nhưng đã cập nhật tới tận cấp 50. Người chơi mới vào đều vội vàng đi thăng cấp. Cô đột ngột đứng ở đây sao có thể không khiến người ta chú ý được?

Hắn nghĩ cô không phải rời khỏi màn hình chơi vì vẫn thấy cô động đậy.

Thời Sênh nhích sang bên cạnh, nhường ra một chỗ rồi mới đánh chữ.

[Lân Cận] Ông Nội Bây: Ta nói cho mi biết, nếu mi đứng ở đây 15 phút thì sẽ nhận được một nhiệm vụ ẩn giấu.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Nhiệm vụ ẩn giấu gì? Sao mình chưa từng nghe nói nhỉ?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Đã là nhiệm vụ ẩn giấu mà bị phát hiện thì sao còn gọi là nhiệm vụ ẩn giấu nữa.

Chương 1748: Đại thần nghiện game (5)

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Nói đúng lắm...

Phía Trước Có Quái nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn đứng yên ở đó...

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Lúc trước có người nói Thần Vực có rất nhiều nhiệm vụ ẩn giấu nhưng người có thể kích hoạt nó lại rất ít, không ngờ ở Tân Thủ Thôn cũng có, sao bạn lại phát hiện ra thế?

Thời Sênh thấy cái tên Phía Trước Có Quái này đúng là ngốc thật, cô nói gì mà cũng tin.

Hiện tại người ngốc nghếch như thế, ngoại trừ nữ chính ra thì thật sự rất ít.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Mi cứ chờ là biết, nhớ là đừng cử động đấy.

Thời Sênh nói xong những lời này liền đi về phía cổng của Tân Thủ Thôn.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: A, bạn đi đâu thế?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Thêm bạn tốt đi?

Lời mời kết bạn lập tức đưa sang. Thời Sênh chẳng thèm nhìn đã từ chối luôn.

Chờ đến khi hắn phát hiện ra bị cô lừa chẳng lẽ không chạy tới giết

cô à, nhìn bản cô nương ngu vậy sao? Không thêm, không thêm, không thêm, từ chối, từ chối, từ chối!

Thời Sênh đi ra ngoài cổng Tân Thủ Thôn liền phát hiện mình không ra ngoài được.

Cấp 0 mà đòi ra khỏi Tân Thủ Thôn à? Khinh tổ làm game chúng tôi là vật trang trí chắc?

Ha hả, trừ phi dùng plug in.

Tức giận thật!

Thời Sênh offline đi thiết kế plug in, tận một tiếng sau mới online trở lại. Cô vừa online liền nhìn thấy Phía Trước Có Quái đứng ngay bên cạnh cô.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Cô là kẻ lừa đảo.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Ở đó chẳng có gì hết.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Ta nói gì mà mi cũng tin, mi là đồ ngốc à? Nếu có nhiệm vụ ẩn giấu thật thì ta sẽ nói cho mi biết chắc? Ta vừa dạy cho mi một bài, đó là đừng có tùy tiện tin tưởng người khác, miễn phí đấy.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái:...

Màn hình trước mặt Thời Sênh đột nhiên biến đổi, nhân vật ngã xuống đất.

Thời Sênh: “...”

Giết người xong, Phía Trước Có Quái liền thấy một dòng tin tức nhảy ra trước mặt mình. Hắn lập tức cảm thấy mình vào game giả rồi.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Cô... cô... Tại sao giết cô lại tụt cấp?

Vốn dĩ hắn đã lên cấp 6 rồi, vậy mà vừa giết cô một cái liền bị tụt xuống cấp 5...

Hắn nhanh chóng xem xét tin tức người chơi của Thời Sênh.

Tên người chơi: Ông Nội Bây

Cấp bậc: 0

Chức nghiệp: Linh sư

Thời Sênh về điểm hồi sinh.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Mi giết được ta ở ngay trong Tân Thủ Thôn mới là không khoa học đấy!

Có game nào cho giết người trong Tân Thủ Thôn không?

Còn tụt cấp thì... cô cũng chịu, cô vẫn còn là gà mờ, không hiểu đâu.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái:...

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Vậy tại sao tôi có thể giết được cô thế?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Làm sao ông đây biết được tại sao chứ?

Người này vừa thấy liền biết không phải người chơi mới, nếu đã

không phải người chơi mới mà còn nghĩ tới việc giết người ở Tân Thủ Thôn, quả thực là con người kỳ diệu.

Thời Sênh vừa nói câu đó xong liền phát hiện mình lại bị giết, màn hình máy tính xám xịt, nhân vật bên trong còn phát ra một tiếng hét thảm thiết.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Đúng là có thể giết thật...

Thời Sênh giận, kiếm của ông đâu!

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: A a a, tôi tụt xuống cấp 4 rồi! Cô có độc nha!!!

Thời Sênh: "..." Nể tình hắn ngu như thế, cô không so đo với hắn nữa.

Nhờ vào cống hiến trước đó của Phía Trước Có Quái, Thời Sênh liền phát hiện ra hiện tại mình có hai BUG.

Người giết cô sẽ bị tụt cấp, cô có thể bị giết ngay cả ở Tân Thủ Thôn, vậy nghĩa là ở bất kỳ bản đồ nào cô cũng không an toàn.

Vì thế, tài khoản toàn 2 này quả thực có phần thưởng ư?

Lật bàn! Cái này thì tính là phần thưởng quái gì!

Rốt cuộc lão già Dư kia lấy cái tài khoản này ở đâu ra, có độc!

Thời Sênh ra khỏi Tân Thủ Thôn. Phía Trước Có Quái bị tụt cấp nên không ra được, vì thế hắn càng thêm kích động. Hắn nhìn thông tin cá nhân của cô, mới có cấp 0 thì sao có thể ra ngoài được chứ?

Phía Trước Có Quái không ngừng gửi yêu cầu kết bạn cho Thời Sênh.

Thời Sênh thấy phiền nên đóng luôn thông báo kết bạn.

Nhiệm vụ Tân Thủ là giết sói cấp 10 nên phải ra ngoài Tân Thủ Thôn. Đi tới bản đồ cấp 10 - 20 là Thanh Thảo Đường. Thời Sênh đi bộ qua đó, nơi này vẫn là bản đồ an toàn, chỉ cần cô không chủ động tấn công quái thì nó cũng sẽ không tấn công cô.

Người chơi nếu không mở PK thì cũng sẽ an toàn, cũng sẽ không bị người chơi khác tấn công. Đương nhiên, người chơi cũng có thể mở chế độ đồ sát, có điều nếu mở chế độ đồ sát này thì sẽ bị trừng phạt. Vì thế nếu không có thù sâu như biển thì người ta sẽ không mở chế độ này.

Thời Sênh đi bộ khắp bản đồ Thanh Thảo Đường, cuối cùng cũng tìm được sói, một đám sói cao lớn uy mãnh chỉ cần dùng móng vuốt cũng có thể cào chết được người chơi cấp 0 như cô.

Thời Sênh chuyển vòng quanh đám sói hai vòng, không biết plug in đã đánh được chưa...

Đúng lúc đang định tính toán xem có nên mở plug in không thì nhân vật của cô lại một lần nữa ngã xuống đất.

Thời Sênh: “...”

Nơi xa có mấy người đang đánh nhau, kỹ năng vừa lia qua liền giết chết cô, có tai bay vạ gió không cơ chứ!

Đáng sợ nhất là cô không mở PK cũng bị ngộ thương, vì thế chứng tỏ dù cô ở đâu, thậm chí cả ở khu an toàn thì cũng luôn trong tình

trạng có thể bị người chọc chết.

Thời Sênh chết về Thân Thủ Thôn, bất hạnh lại chạm mặt với Phía Trước Có Quái.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Ha ha ha, sao cô đã quay lại rồi?

Phía Trước Có Quái tung tăng chạy tới trước mặt Thời Sênh, có vẻ như chẳng thèm quan tâm tới việc lúc trước Thời Sênh lừa hắn và hắn giết cô nên bị tụt cấp nữa. Đây mới quả thực là một tên ngây thơ!

[Lân cận] Ông Nội Bây: Chết về chứ sao.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Cô lại bị người ta giết à?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Ngộ thương.

Phía Trước Có Quái đi vòng quanh cô hai vòng.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Cô còn chưa tới cấp 1 nên dễ chết là đúng rồi, có muốn tổ đội với tôi không, tôi kéo cô!

[Lân cận] Ông Nội Bây: Không cần.

Thời Sênh quả quyết từ chối Phía Trước Có Quái rồi đi bộ ra khỏi Tân Thủ Thôn. Phía Trước Có Quái đi lẽo đẽo theo sau cô cũng rời khỏi đó. Thời Sênh xem thông tin của hắn, phát hiện tên này đã lên tới cấp 10 rồi.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Mi hack đấy à?

Mới bao lâu mà hắn đã lên cấp 10 rồi!!!

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Không nha, vừa rồi sau khi cô đi, tôi nhận được một nhiệm vụ nên lên cấp 10 luôn.

[Lân cận] Ông Nội Bây:...

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Cô tới Thanh Thảo Đường làm gì thế? Có nhiệm vụ à? Nhiệm vụ gì thế? Tôi có thể giúp cô, thật đấy!

[Lân cận] Ông Nội Bây:...

Tên này ở đâu chui ra lảm nhảm thế này, kéo ra ngoài chém đầu cho trẫm!

Thời Sênh đi tới trước đám sói, đám người vừa rồi đánh nhau vẫn còn ở đó. Thời Sênh yên lặng tránh ra xa một chút, mở hệ thống cửa hàng ra. Ưu điểm duy nhất của game này là dù cấp 0 vẫn có thể vào cửa hàng mua một vài đạo cụ được.

Đương nhiên có thể mua đạo cụ gì thì phải tùy theo cấp của nhân vật mới được. Với cấp 0 hiện tại của Thời Sênh thì chỉ có thể mua kinh nghiệm đơn, thuốc hồi máu thôi.

Những đồ còn lại đều màu xám hết.

Thật là đau lòng!

Quan trọng nhất là cô cũng không có tiền!

Vậy thôi cứ vui vẻ hack đi!

“Cốc cốc!”

Thời Sênh chuẩn bị mở plug in thì lại có người gõ cửa, sau đó là tiếng mở khóa. Dư Quý đẩy cửa phòng ra, nhìn vào bên trong. Tầm mắt của hắn dịch chuyển từ màn hình máy tính sang người Thời Sênh: “Nên ngủ rồi.”

Giờ đã hơn nửa đêm, để cô chơi một lúc là muốn cô không lo lắng gì nữa, kết quả cô còn chơi tới nghiện.

“Chơi một tí nữa thôi.” Cô phải hack đã.

Thời Sênh quay đầu tiếp tục nhìn màn hình. Phía Trước Có Quái vẫn đang ríu rít trước mặt cô không ngừng, toàn bộ kênh chat Lân cận đều bị hắn chiếm hết.

Dư Quý duỗi tay ấn lên tường hai cái, màn hình trước mặt Thời Sênh lập tức tối đen.

Thời Sênh: “...” Ông nội anh chứ!

Chương 1749: Đại thần nghiện game (6)

Thời Sênh lập tức đứng lên. Dư Quý đứng ở cửa chờ cô đi tới. Lúc cô tới gần hắn liền xách cô đi về phía giường.

Thời Sênh tay chân đều nhỏ, chỉ bằng một tí sức lực, sao có thể là đối thủ của người trưởng thành như Dư Quý được.

“Ngoan ngoãn đi ngủ, ngày mai dậy lại chơi.” Dư Quý đắp chăn cho cô, nhìn cô chăm chú, trong mắt hơi sầm xuống như thể nếu cô còn chống lại thì hắn sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ vậy.

Thời Sênh giận: “Anh can thiệp vào tự do của em thì cũng thôi đi. Giờ anh còn muốn xen vào việc em có ngủ hay không. Có phải anh quản quá rộng rồi không!”

Bóng đêm trong mắt Dư Quý càng sâu hơn: “Nghe lời.”

“Không!” Thời Sênh há miệng cắn lên tay hắn, nhân lúc hắn bị đau thả tay ra liền tụt xuống giường, đứng ở đối diện Dư Quý.

Quanh thân Dư Quý tản ra hơi thở âm trần, ánh mắt nặng nề nhìn Thời Sênh, nhiệt độ trong phòng như giảm xuống không ít.

Thời Sênh không nhịn được rùng mình, mẹ kiếp, dọa chết bản cô nương rồi!

“Lại đây.” Giọng Dư Quý còn nặng nề hơn trước, mơ hồ còn có một thứ cảm xúc khác đang bị đè nặng.

“Không.”

Mắt Dư Quý tối sầm, đôi con ngươi đen như mực của hắn không hề có một tia ánh sáng nào, chỉ có vực sâu vô tận, âm u và tà khí tràn ngập trong vực sâu đó làm cho người ta lạnh người.

Thời Sênh nhíu mày, lại là tính cách mà cô ghét nhất.

Dư Quý và cô nhìn nhau tới một phút đồng hồ. Sau đó hắn xoay người đi ra khỏi phòng. Cửa phòng không khóa lại nhưng bên ngoài có người đứng nên cô có chạy ra ngoài cũng sẽ bị bắt lại.

Dư Quý đi một lúc lâu mới quay về, trong tay là một cái chăn. Hắn bật lại nguồn điện của máy tính, vòng qua giường dùng chăn bọc lấy Thời Sênh rồi bế cô đi về phía cái máy tính.

Hắn ôm cô ngồi vào trước máy tính. Thời Sênh vóc dáng nhỏ lọt thỏm trong lòng hắn, nhìn từ đằng sau thì quả thực chẳng nhìn thấy người đâu hết.

Dư Quý thuần thục mở game ra, lúc đăng nhập thì hơi dừng một chút rồi nhanh chóng nhập một chuỗi mật khẩu vào.

“Anh giám sát em.” Thời Sênh nhíu mày không vui.

“Ừm.” Dư Quý đáp một tiếng.

Thời Sênh: “...” Anh làm thế em rất khó nói tiếp đấy. Thành thật như thế có tốt lắm không?

Hắn điều chỉnh vị trí của Thời Sênh một chút. Thời Sênh duỗi tay định cầm lấy chuột thì hắn lại giữ chặt con chuột không chịu buông.

Tầm mắt hắn hơi rủ xuống, nhìn cô bé trong lòng mình: “Một tiếng là phải ngủ.”

Hiện tại cô đang rất tỉnh táo, lúc trước đã ngủ quá nhiều nên giờ chẳng buồn ngủ tí nào. Ngủ cái gì mà ngủ chứ, cô muốn tu luyện.

Cuộc đời mà không luyện game thì có khác gì cá khô đâu.

“Cho em đi mà.” Thời Sênh cầm lấy tay Dư Quý lay lay, giọng mềm mại, quả nhiên vẻ mặt Dư Quý hơi giãn ra nhưng vẫn không chịu buông tay như thể cô mà không đồng ý thì hắn sẽ không cho phép cô vậy.

Kiếm của ông đâu!

Thời Sênh nhìn bốn tay chân ngắn cũn của mình. Cô cũng không thể dùng kiếm chém chết hắn, thế nên với giá trị vũ lực hiện tại của cô thì chắc chắn là chỉ ăn thiệt mà thôi.

“Được rồi, thì một tiếng.” Lúc nên cúi đầu thì nên cúi đầu, huống chi đây còn là vợ mình, chẳng có gì ghê gớm hết.

Dư Quý buông tay ra, đẩy con chuột vào tầm với của cô, cả người hơi dựa về sau, một tay ôm eo cô để đề phòng cô ngã xuống.

Động tác của hắn chẳng có gì mờ ám, giống như một người anh bế một cô em ham chơi vậy.

Thời Sênh lại đăng nhập trò chơi. Phía Trước Có Quái vẫn đang đứng tại chỗ, mà xung quanh cô toàn người là người, cô vừa online đã chết.

Thời Sênh: “...”

Đây là game đầu tiên ông chơi mà phải ăn hành nhiều thế này.

“Anh cho em cái tài khoản gì thế hả?” Thời Sênh quay đầu hỏi người đằng sau. Dư Quý khép hờ mắt, nhìn lên màn hình một cái rồi lại chẳng nói gì.

“Anh cố ý!” Thời Sênh giận.

“Ừ.” Dư Quý vẫn thành thật trước sau như một.

Thời Sênh: “...” Giỏi lắm.

Thật thà thế này làm ông chẳng có cơ hội ra tay.

Thời Sênh về điểm sống lại. Cô không tin một cái game chết tiệt có thể đùa chết được cô. Trước giờ chỉ có cô chơi sập game mà thôi.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Vừa rồi cô rớt mạng mà?

Không hiểu tại sao Phía Trước Có Quái cũng chết quay về, hiện tại đang đứng ngay bên cạnh cô.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Xảy ra chuyện gì thế?

Tuy vừa rồi cô chỉ nhìn qua nhưng ở Thanh Thảo Đường có rất nhiều người chơi. Nửa đêm không ngủ được mà còn tụ tập về Thanh Thảo Đường tu tiên, có bệnh à?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Xem kênh Thế giới đi, một xô máu chó luôn. Chậc chậc, không ngờ sever này vừa mới mở mà đã có trò hay để xem như vậy.

Thời Sênh mở kênh Thế giới. Tin tức trên kênh Thế giới đổi mới quá nhanh. Thời Sênh kéo chuột nửa ngày mới tìm được tới đúng đề tài.

Đại khái câu chuyện về hai người chơi Nhất Tiếu Khuynh Thành và Lưu Huỳnh Ngưng Sa gặp nhau ở Thanh Thảo Đường. Nhất Tiếu Khuynh Thành cướp BOSS của Lưu Huỳnh Ngưng Sa. Thế là Ngưu Huỳnh Ngưng Sa liền dẫn theo một đám bạn bè thân thích tới giết Nhất Tiếu Khuynh Thành.

Nhất Tiếu Khuynh Thành là ai chứ?

Hiện tại ở sever Cẩm Giang Xuân này, người có cấp cao nhất là 48, Nhất Tiếu Khuynh Thành cấp 45, là người chơi nữ có tiếng tăm lừng lẫy trên bảng xếp hạng.

Kết quả bị tụt mười hai cấp, nếu còn tiếp tục có thể bị giết về cấp 0 luôn.

Nhưng Nhất Tiếu Khuynh Thành cũng là người cứng đầu cứng cổ, không chịu thua cũng không offline.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Bản đồ cấp 10 lấy đâu ra BOSS?

Thời Sênh tiện tay tung một câu đó lên. Hệ thống không ngừng nhắc nhở cô gửi tin thất bại.

Mẹ kiếp, lại đòi tiền.

Thời Sênh quay đầu nhìn Dư Quý. Anh giai già nhìn cô, sắc mặt không rõ vui hay buồn. Thời Sênh chớp mắt với hắn, gương mặt như bánh bao vừa béo vừa mềm. Một hồi lâu, hắn mới động đậy, hai cánh tay từ phía sau vòng qua Thời Sênh, những ngón tay thon dài gõ trên phím mấy cái, kết nối nhân vật của cô với một tài khoản ngân

hàng.

“Anh thật tốt bụng.” Thời Sênh ngẩng mặt hôn bẹp lên má hắn một cái.

Hình như Dư Quý hơi cười nhưng sau đó lại khôi phục lại bình thường, ngồi dựa lại vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Bản đồ cấp 10, BOSS ở đâu ra?

Trong trò chơi mà không gây rối thì còn chờ tới lúc nào chứ?

Gây rối thôi!

Sống ảo thôi!

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Nói đúng lắm, ta nhớ Thanh Thảo Đường không có BOSS mà. Lưu Huỳnh Ngưng Sa kiếm quái ở đâu ra chứ?

[Thế giới] Bánh Quẩy Nhúng Sữa Đậu Nành: Ta còn tưởng ta nhớ lầm, đang nghĩ các sever khác đều không có BOSS, sao tự nhiên ở Cẩm Giang Xuân lại xuất hiện BOSS ở Thanh Thảo Đường chứ.

[Thế giới] Ta Nói Cho Ngươi Biết: Vậy chẳng phải là Lưu Huỳnh Ngưng Sa nói dối à?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Có BOSS, thật đấy!

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Đúng là cô ta đã cướp BOSS của chúng ta.

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Có ảnh chụp không? Vừa rồi chỉ các ngươi ở đó, chỉ có các ngươi nói thế chứ chúng ta đều không nhìn thấy.

[Thế giới] Bánh Quẩy Nhúng Sữa Đậu Nành: Dù thật sự có thì các ngươi cũng thật quá đáng. Nhất Tiếu Khuynh Thành dù có cướp BOSS của các ngươi thì cũng tới nỗi phải luân bạch* người ta không? Thù này có gì đâu chứ!

*Luân bạch: Tẩy trắng, một hình thức đồ sát trong game, trong đó người bị luân bạch sẽ bị giết cho đến khi về tới cấp thấp nhất."

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Thế giới đàn bà thật đáng sợ.

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Ha ha ha, không phải các ngươi lấy cớ để bắt nạt người ta đấy chứ?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: [Ảnh] [Ảnh]

Vai chính không nói gì, chỉ cao ngạo quăng lên hai tấm hình. Bối cảnh bên trên quả thực là Thanh Thảo Đường. Một con BOSS chưa từng thấy bao giờ đứng ở giữa, mà mấy cô nàng bắt đầu với cái tên Lưu Huỳnh đang vây công con BOSS đó.

Chương 1750: Đại thần nghiện game (7)

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Mẹ kiếp, có thật kìa!

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: BUG?

Thần Vực đã ra mắt một năm, bản đồ Thanh Thảo Đường đã bị người ta đạp bằng rồi, nhưng đã làm gì có ai từng thấy con BOSS như thế đâu, ai cũng nghĩ đây là BOSS.

Lưu Huỳnh Ngưng Sa chứng thực cô ta không nói sai. Cô ta cũng bảo người dừng tấn công Nhất Tiếu Khuynh Thành lại.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Cố Tiếu, tôi biết lòng cô không thoải mái, nhưng tôi và anh ấy đã đính hôn rồi, không phải trong game mà là hiện thực, vì thế cô đừng tới quấy rầy chúng tôi nữa.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Nửa đêm mà còn có chuyện lớn để buôn thế này, chuyện gì xảy ra thế? Tiểu tam chen chân à? Hay thằng đàn ông cặn bã đi ngoại tình?

[Thế giới] Chị Gái Hẹn Hò Không: Ta còn tưởng chuyện này chỉ phát sinh trong tiểu thuyết thôi chứ, không ngờ hôm nay lại gặp được ngoài đời thực.

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Ha ha ha, trong game chỗ nào mà chẳng diễn.

Kênh Thế giới spam loạn xạ. Sự chú ý của Thời Sênh tập trung vào

con BOSS kia, có thể ở bản đồ cấp 10 - 20 gặp được con BOSS như thế, đây là vận may kiểu gì chứ?

Đúng lúc Thời Sênh còn đang nghiên cứu con BOSS kia thì đã có vài vại máu chó lại được tung ra trên kênh Thế giới. Thời Sênh tắt kênh Thế giới, rời khỏi Tân Thủ Thôn đi tới Thanh Thảo Đường.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Cô đi đâu thế? Hiện giờ ở Thanh Thảo Đường toàn người là người, cô qua đó là chết ngay.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Này, có phải cô không mở kênh Lân cận không? Có nhìn thấy tôi đang chat không thế?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Nhìn thấy thì kêu chít một tiếng nào!

Thời Sênh không thèm để ý tới hắn, đi thẳng tới Thanh Thảo Đường. Vừa rồi không biết trên kênh Thế giới có chuyện gì xảy ra mà Thanh Thảo Đường đột nhiên xuất hiện rất nhiều quái, còn toàn là quái tinh anh có thể chủ động tấn công người. Một đám đang đánh giết với người chơi vô cùng vui vẻ.

Mà đại đa số người đều tiến sâu vào trong bản đồ Thanh Thảo Đường. Thời Sênh lại mở kênh Thế giới ra nhìn. Vừa rồi mọi người đang mải vây xem màn cãi nhau đầy máu chó thì bất ngờ bị quái tấn công. Sau đó tất cả mọi người ở Thanh Thảo Đường đều nhận được nhiệm vụ đánh chết Huyết Lang.

Nhiệm vụ này có màu tím, những ai từng làm nhiệm vụ ẩn giấu đều biết đây là nhiệm vụ ẩn giấu.

Nhưng mà cả một đám người đều nhận được nhiệm vụ này thì mới là lần đầu nghe thấy. Nhiệm vụ ẩn giấu có một đặc điểm chung đó là ai kích hoạt thì người đó nhận, có thể dùng chung nhưng không thể

chuyển nhượng.

Người chơi lâu năm đều ngơ ngác, thì ra trò chơi mà cũng có thể chơi như thế.

Vì thế, một đám người chơi cấp 35 - 40 tập trung hết về bản đồ cấp 10 đánh nhau, nghĩ thôi cũng biết tràng cảnh đó đồ sộ thế nào.

Thời Sênh dựa vào thao tác để nhân vật cấp 0 của mình đi xuyên qua đám người này mà chẳng bị chết lấy một lần. Phía Trước Có Quái nhìn một màn tới trợn ngược mắt lên.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Mẹ kiếp, đại thần nha!

Phong cách di chuyển như thế tuyệt đối phải là cấp bậc đại thần.

Ôm đùi, ôm đùi!!!

[Nhân vật của bạn đã chết]

Thời Sênh: “...”

Phía Trước Có Quái: “...”

Hắn còn chưa kịp ôm đùi mà!

Thời Sênh bực bội ném chuột, một kỹ năng thôi mà lệch một tí là chết rồi.

Tức chết ông mất.

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Ơ đệch, sao tao lại tụt cấp thế này?

Gió Tuyết Không Về chính là người giết Thời Sênh. Hắn vừa giết người xong liền nhận được thông báo tụt cấp thế nên lập tức gào lên trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Trời Hửng Sáng: Tụt cấp? Sao lại tụt?

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Ai biết, tự nhiên tụt.

[Thế giới] Chiết Nhĩ: Không phải chỉ có mình người anh em đâu, vừa rồi ta cũng tự nhiên bị tụt cấp này.

[Thế giới] Trời Hửng Sáng: Ta cũng tụt rồi.

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Bọn họ đang nói gì thế? Tụt cấp cái gì cơ?

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Không phải đang làm nhiệm vụ ẩn giấu à? Các ngươi bị BOSS tấn công à?

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Không phải BOSS. Ta còn chưa thấy BOSS đâu mà. Bản đồ này có phải có BUG rồi không? Tự nhiên xuất hiện BOSS, giờ chúng ta lại tự nhiên tụt cấp nữa.

Tâm tình Thời Sênh cực khó chịu, lại lao vào đám người. Dù sao cô mà chết thì bọn họ sẽ tụt cấp.

Vì thế, khắp Thanh Thảo Đường xuất hiện tiếng kêu rên không ngừng. Ai nấy bị tụt cấp đều khóc ròng, nhiệm vụ ẩn giấu cũng chẳng thèm làm nữa mà lập tức rời khỏi Thanh Thảo Đường, lại lên kênh Thế giới chửi GM*.

*GM: là viết tắt của Game Master. Đây là những người quản trị viên đầy uy quyền trong một game online nào đó. Họ có trách nhiệm điều

hành game, xử lý những trường hợp game thủ làm sai quy định, hỗ trợ gamers trong suốt quá trình chơi game.

[Thế giới] Chiết Nhĩ: Bảng giết người của các ngươi có tên nào là Ông Nội Bây không?

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Có, ta giết cô ta ba lần.

[Thế giới] Ta Nói Cho Ngươi Biết: Ta cũng có.

[Thế giới] Chiết Nhĩ: Ta giết cô ta bốn lần, lần nào giết cô ta xong cũng tụt cấp.

Trên kênh Thế giới lập tức rơi vào im lặng, phỏng chừng đám người tụt cấp đều đi xem nhật ký tin tức, tin tức giết người và tụt cấp đều liên tục, chỉ cần giết Thời Sênh sẽ lập tức nhảy ra tin tức.

Chẳng cần biết họ thăng cấp cần bao nhiêu kinh nghiệm, dù sao cứ giết cô sẽ bị tụt một cấp.

[Thế giới] Trời Hửng Sáng:... What the hell? Ông Nội Bây là ai?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ta đây.

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về:...

[Thế giới] Chiết Nhĩ:...

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Mẹ kiếp, giết cô ta sẽ tụt cấp à? Thật hay giả thế?

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Cô ta ở [349.459]*, để ta qua tìm cô ta xem.

*[349.459] Cách biểu thị tọa độ trên bản đồ game.

Một đám người trên kênh Thế giới thấy vậy liền vọt về phía Thời Sênh. Cái nick nhỏ của cô đột nhiên bị một đám nick lớn vây lấy. Bé loli tỏ vẻ run bần bật.

Người đến đầu tiên là Kẻ Báo Thù. Kẻ Báo Thù là một kiếm khách. Vừa xuất hiện hắn không nói hai lời liền tung ra một kỹ năng. Thời Sênh ngã sấp xuống, Kẻ Báo Thù cũng tụt mất một cấp.

Trên kênh Lân cận và Thế giới đều vọt ra một đống câu chửi thề.

[Thế giới] Chiết Nhĩ: Tài khoản này của ngươi là sao thế? BUG à?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Có lẽ thế.

Thời Sênh bị người ta dùng bùa cưỡng chế sống lại, sau đó Gió Tuyết Không Về lại ném kỹ năng về phía cô. Thời Sênh lại nằm thêm lần nữa, rồi lại bị cưỡng chế sống lại. Gió Tuyết Không Về lại tiếp tục ném kỹ năng, Thời Sênh lại nằm.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Chơi nghiện rồi đúng không?

Thời Sênh không cấp cũng chẳng có trang bị nên cô chẳng để ý tới mấy cái này, cứ ngồi nhìn họ giết mình, nhưng bị giết nhiều quá thì cũng chẳng nhìn nổi.

Gió Tuyết Không Về dừng tay, bảo người khác hồi sinh cô.

[Mật] Gió Tuyết Không Về: Vận may của em gái không tồi đâu, có hứng thú gia nhập Thần Phủ của bọn anh không?

Thời Sênh chọn xem tư liệu về Gió Tuyết Không Về. Lúc trước hắn

mới tụt bốn cấp nên Thời Sênh đã xem qua tư liệu về hắn. Lúc đó hắn cấp 40, nhưng giờ lại thấy hắn chỉ tụt một cấp. Nói cách khác, mấy lần giết cô sau đó không tụt cấp nữa.

Một trò chơi chắc chắn sẽ không thể nào tồn tại BUG lớn như thế được, dù cho cô không tính thăng cấp nhưng vẫn có thể làm người toàn sever chết như ngả rạ, vậy thì game này còn chơi thế quái nào được.

Vì thế, tụt 5 cấp là tối đa...

[Mật] Ông Nội Bây: Có ý gì?

[Mật] Gió Tuyết Không Về: Em không biết à?

[Mật] Ông Nội Bây: Biết cái gì?

[Mật] Chiết Nhĩ: Em gái có hứng thú gia nhập Chiến đội Vô Gian của chúng ta không? Cho em làm trưởng lão, tài nguyên em thích dùng như thế nào cũng được.

[Mật] Cành Hoa Cố Ý: Em gái hãy gia nhập Lưu Thủy Các của bọn ta đi, điều kiện tùy em đề ra.

Liên tiếp mấy tin nhắn mật nhảy ra. Thời Sênh đần mặt, chuyện gì thế này?

Trong Thần Vực có mười đại bang phái thì đã có ba bang phái xếp hạng cao tìm cô, bản cô nương có bao giờ được giành giật thế này đâu?

Nhị Cẩu Tử, mẹ kiếp, mi mau online để cho ông xem cốt truyện tí nào.

Chương 1751: Đại thần nghiện game (8)

Không biết Gió Tuyết Không Về đang có âm mưu gì mà một hồi lâu không trả lời. Hai người kia thì lại nhắn tin không ít, nhưng đều là mời cô gia nhập bang phái của họ, chưa từng nói tại sao cô lại có giá trị mời chào cao như thế.

Thời Sênh đang định đánh chữ thì sau lưng lại có một đôi tay thò ra, đẩy bàn phím ra xa: “Đến giờ rồi.”

Thời Sênh liếc nhìn màn hình liền thấy đúng thời gian cô vào game, không nhiều, không ít hơn một giây, lão già này không thấy nhàm chán à?

Để bản cô nương yên lặng chơi game cũng không xong à?

Dư Quý cắp ngang người cô lên: “Đồng ý với tôi thì phải làm được, nếu không sau này sẽ không cho chơi nữa.”

“Anh làm thế sẽ mất em đấy.”

“Sẽ không.” Dư Quý thả cả Thời Sênh lẫn chăn lên giường, sau đó lại cho người vào mang máy tính đi, hắn cũng không rời khỏi phòng mà ngồi bên mép giường: “Ngủ đi.”

Thời Sênh: “...”

Bệnh tâm thần!

Thời Sênh rúc vào chăn, lăn qua lăn lại một hồi lại kéo chăn ngòi dậy: “Em đói.”

Dư Quý thả giấy tờ trong tay xuống, cầm điện thoại gọi, chẳng bao lâu sau liền có người mang đồ ăn vào. Thời Sênh ngồi trên giường. Dư Quý ngồi đối diện, cầm lấy bát đũa định ăn cùng cô.

“Anh cũng đói à?” Thời Sênh cắn đũa nhìn hắn.

“Hôm nay cậu Ba vẫn chưa ăn gì sau khi xuống máy bay.” Tài xế lắm miệng chen vào một câu lại bị Dư Quý nhìn bằng ánh mắt cảnh cáo. Ông ta vội vàng cúi đầu đi ra ngoài.

“Tại sao bọn họ lại gọi anh là cậu Ba?” Chẳng phải Dư tam thiếu là người mà cô giết chết tối nay à?

“Ăn cơm.”

“Nói chuyện với em đi.” Thời Sênh cũng chẳng muốn ăn lắm, chỉ muốn xem hắn có ý gì, “Anh giữ em ở lại đây để làm gì?”

Dư Quý đặt đũa xuống, đôi mắt sâu thẳm dừng trên gương mặt cô: “Em thuộc về nơi này.”

Thời Sênh: “...”

Có ý gì?

Sao cô lại thuộc về nơi này chứ?

Dư Quý tiếp tục ăn cơm. Hắn ăn xong rồi mà Thời Sênh mới chỉ ăn một chút. Cô cứ nhìn hắn chằm chằm tới ngẩn người, không biết đang nghĩ cái gì.

Dư Quý lau miệng, ánh mắt lại dừng trên người cô bé đối diện. Phản ứng của cô không giống như hắn dự đoán. Hắn cho rằng cô sẽ khóc, sẽ làm ầm ĩ, sẽ tuyệt vọng, nhưng chẳng có gì, sau khi vào đây, chuyện đầu tiên cô làm là chơi game.

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai lại cho phép em chơi game.” Dư Quý biết cô không muốn ăn nên cũng không khuyên thêm mà cho người mang đồ ăn ra ngoài.

Ai cần anh cho phép chứ?

Thời Sênh bĩu môi, đứng dậy nhảy xuống giường đi vào toilet, rửa mặt sạch sẽ rồi mới lại chui vào chăn đi ngủ.

...

Hôm sau, Thời Sênh dậy thì Dư Quý không còn ở nhà, chỉ có lão tài xế kia, vừa thấy Thời Sênh dậy liền gõ cửa, sau đó mở khóa tiến vào.

“Ông cũng có thể xem theo dõi à?” Thời Sênh vừa mới tỉnh ngủ nên giọng nói vừa mềm vừa ngọt làm cho người nghe cũng thấy lòng mềm nhũn.

“Thưa cô, không thể.” Tài xế mỉm cười đáp.

“Vậy sao ông biết tôi đã dậy?”

“Cậu Ba gọi điện báo cho tôi.” Tài xế tiếp tục mỉm cười.

Thời Sênh nhìn về phía camera, lại quay đầu quan sát cả căn phòng rồi nhảy xuống giường, sau đó kéo ghế dựa tới chỗ một cái camera.

“Cô à, cô cẩn thận một chút.” Tài xế sợ Thời Sênh ngã nên lo lắng nhìn cô nhưng cũng không có ý ngăn lại.

Thời Sênh gỡ camera ném xuống đất. Tài xế cho người vào thu dọn sạch sẽ. Người hầu ra rồi, lại có người vào gắn một cái camera khác.

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh lại bẻ thì tài xế lại cho người vào lắp lại, thái độ cực kỳ tốt, tốt tới mức Thời Sênh không nỡ hành hạ ông ta.

“Bảo chú Ba ra đây!”

“Đừng tưởng nó trốn là được, bảo nó ra đây. Chú Ba, tôi biết chú ở nhà, chú ra đây cho tôi!”

Thời Sênh dừng bẻ camera, quay người đi về phía cửa sổ, ván sắt ngoài cửa sổ đã bị thu lại, đổi thành lan can kim loại, Thời Sênh ghé mặt vào cửa kính nhìn xuống bên dưới.

Ba mẹ của Dư tam thiếu đang gây chuyện bên dưới, có một đám vệ sĩ áo đen đứng chặn trước mặt họ không cho vào.

“Aizz.” Thời Sênh quay đầu nhìn tài xế.

“Cô có chuyện gì không?” Tài xế tiến lên mấy bước.

“Tại sao ông lại gọi anh ấy là cậu Ba? Anh ấy là gì với Dư gia?”

“Bởi vì cậu Ba đứng thứ ba.” Tài xế chậm rì rì như Dư Quý mà đáp lời tương đối nhanh nhẹn, “Cậu Ba là con trai thứ ba của ông Dư.”

“Già mới có à?”

“Có thể coi như vậy.”

“Con có muộn thì thường được chiều lắm cơ mà, sao người thừa kế Dư gia lại không phải anh ấy?” Người thừa kế không phải là con trai của lão gia tử mà lại nhảy sang đời cháu.

Người khác của Dư gia không biết cố gắng cũng thôi đi, nhưng nhìn bộ dáng Dư Quý thì không phải hạng người làm không nên nết.

Tài xế mỉm cười: “Cậu Ba có sự nghiệp riêng của mình, không cần thừa kế Dư gia.”

“Giết người phóng hỏa?”

Tài xế: “...” Có thể nói chuyện phiếm bình thường được không hả, cậu Ba nhà họ sao có thể là loại người như vậy, cậu ấy làm ăn đứng đắn đó!

“Anh ấy chứa chấp kẻ giết người như tôi thì có sao không?” Thời Sênh cúi đầu nhìn người bên dưới.

“Cô nói đùa rồi, cô và cậu Ba về biệt thự cùng nhau, chẳng qua không cẩn thận nên lạc khỏi cậu Ba, sao lại là tội phạm giết người được chứ.”

Thời Sênh: “...” Năng lực trợn mắt nói dối này quá trâu rồi!

Thời Sênh kéo rèm xuống rồi ngồi vào bàn: “Máy tính đâu?”

“Cô chờ một chút.” Tài xế lập tức gọi người mang máy tính vào lắp lại.

“Được rồi, ông ra ngoài đi.”

Tài xế nhìn Thời Sênh, sâu trong lòng không còn bình tĩnh được như vẻ bề ngoài nữa. Bị cậu Ba nhốt ở đây, đúng thế, chính là nhốt, cậu Ba đã dặn dò rất rõ ràng là không được để cô bé này rời khỏi phòng, nếu chạy thì bọn họ cũng sẽ không được yên ổn.

Mà cô bé chưa tới 12 tuổi trước mặt ông ta không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, không hoảng không loạn, ở đây như thể đang ở nhà, an an ổn ổn chơi máy tính, quả thực là rất to gan.

Thời Sênh vào game, nhân vật vẫn ở chỗ tối qua, vừa mới log tài khoản đã bị một đống tin tức đè chết.

Đại đa số đều là tin nhắn riêng, qua đôi ba câu mỗi người nói, cô có thể suy luận ra chân tướng mà tối qua mình chưa kịp tìm hiểu.

Tài khoản của cô là tài khoản đặc biệt.

Thần Vực đã sớm truyền thông nói rằng sẽ có những tài khoản đặc biệt, những tài khoản này cũng có cách chơi khác với các tài khoản bình thường trong game.

Sáu sever đã mở đã từng xuất hiện ba tài khoản đặc biệt, quả thực là rất trâu (hố) bò (người).

Ví dụ như có một tài khoản đặc biệt có thể né được mọi đòn tấn công của người chơi khác.

Lại có một người chơi yêu cầu kinh nghiệm giảm theo số lần, nói cách khác, ví dụ người ta cần một vạn kinh nghiệm mới có thể thăng cấp thì hắn chỉ cần năm ngàn, mà kinh nghiệm đánh quái thì lại tăng

gấp bội.

Đương nhiên, các tài khoản đó cũng sẽ có nhược điểm, người có thể né được mọi đòn tấn công của người chơi khác rất yếu, không thể đánh quái được, chỉ đơn thuần là né được đòn thôi.

Còn người nhận được kinh nghiệm gấp bội kia, nếu đánh vào những con quái đặc thù thì không những không tăng kinh nghiệm mà còn bị trừ nữa.

Dù sao mấy tài khoản kiểu này cực kỳ hố người.

Chỉ số hố người nhiều hơn chỉ số may mắn.

Nếu đã hố người như vậy thì tại sao lại có nhiều người muốn làm thân với người có tài khoản đặc biệt như thế?

Những tin tức mà đám người này để lộ ra chỉ có như thế, Thời Sênh chẳng hiểu gì, trên diễn đàn cũng không có mấy tin tức, chỉ có sự tích liên quan tới ba tài khoản hố người kia.

Trò chơi này quả thực cho người ta cảm giác cực kỳ thần bí.

Chương 1752: Đại thần nghiện game (9)

Thời Sênh vừa định tìm người để hỏi thăm tin tức thì lại có tin tức nhảy ra làm cô sợ tới run tay.

[Mật] Dư Quý: Thêm.

Nhìn cái tên kia thôi cũng biết là ai rồi.

[Mật] Ông Nội Bây: Em không thêm thì sao?

[Mật] Dư Quý: Tôi trở về em sẽ biết.

[Mật] Ông Nội Bây: Vậy anh về đi, hiện tại về ngay, em nhớ anh.

Ông đây tán anh dễ như trở bàn tay.

[Mật] Dư Quý: Còn hai cuộc họp nữa, 7 giờ tối sẽ về, thêm.

[Mật] Ông Nội Bây:...

Phượng Từ có độc, sợ quá, run lẩy bẩy...

Thời Sênh vốn định xin bạn tốt, ai ngờ lại nhấp nhầm vào phần thông tin của hắn, cấp 45 lóe sáng suýt chút nữa làm Thời Sênh mù mắt, cô vội vàng xin kết bạn.

[Mật] Ông Nội Bây: Đại thần, mang em đi làm nhiệm vụ đi!

Cô mới cấp 0 nên căn bản không đánh lại được đám sói da dày thịt béo kia. Vợ mình đùi to thế không ôm thì quá đáng tiếc, còn có thể bồi dưỡng tình cảm, ôi chà, đây mới chính là tư thế yêu đương chứ.

[Mật] Dư Quý: Hửm?

[Mật] Ông Nội Bây: Cái nhiệm vụ đêm qua ấy, em 0 cấp không đánh lại được.

[Mật] Dư Quý: Vậy đừng đánh nữa.

[Mật] Ông Nội Bây:...

Cái loại anh như thế mà còn muốn tán ông à? Nằm mơ đi cưng!

Thời Sênh tắt kênh chat riêng. Dù Dư Quý có nhắn gì cô cũng không thèm để ý tới hắn. Cuối cùng tài xế phải gõ cửa tiến vào nói cho cô biết là cậu Ba nhà ông ta đã đồng ý rồi.

Tuy rằng tài xế chẳng biết là đồng ý cái gì.

Thời Sênh lại mở chat riêng, đúng lúc Dư Quý nhắn tin tới.

[Mật] Dư Quý: Đánh con nào?

[Mật] Ông Nội Bây: Sói cấp 10 ở Thanh Thảo Đường, chẳng phải tối qua anh thấy rồi sao?

[Mật] Dư Quý:...

Thời Sênh cảm thấy ý tứ của Dư Quý là đại thần như anh mà phải đi đánh quái cấp 10 quả thực là trêu đùa anh.

Dư Quý bảo Thời Sênh tới gặp ở Thanh Thảo Đường.

Sự kiện Thanh Thảo Đường tối hôm qua, cuối cùng nghe nói BOSS ẩn giấu bị Nhất Tiếu Khuynh Thành ăn. Chẳng những ăn BOSS mà Lưu Huỳnh Ngưng Sa còn bị Nhất Tiếu Khuynh Thành vả mặt. Nghe đâu Nhất Tiếu Khuynh Thành và bạn trai của Lưu Huỳnh Ngưng Sa là bạn học cấp ba lên tới tận đại học.

Hiện tại bạn trai đã bên nhau nhiều năm lại ngoại tình với Lưu Huỳnh Ngưng Sa, cô ta chỉ có thể chúc phúc cho đôi nam nữ chó má đó được thiên trường địa cửu.

Nghe nói lúc Nhất Tiếu Khuynh Thành bị giết thì đang không ngồi máy tính. Lúc cô ta quay về thì mọi chuyện đã kết thúc rồi. BOSS đã cạn máu xui xẻo lại xuất hiện trước mặt cô ta. Tuy rằng cấp của cô ta đã tụt rất nhiều nhưng đánh một con BOSS cạn máu thì vẫn đánh được.

Lúc Thời Sênh đi tới Thanh Thảo Đường thì ở đây đã trống rỗng, chỉ có mấy con quái nhỏ đi lang thang, không còn vẻ náo nhiệt như hôm qua nữa.

Thời Sênh đợi khoảng ba phút mới thấy Dư Quý trong chức nghiệp Dược sư đi tới trước mặt mình.

Thời Sênh: “...” Ôi đệch!

Quên xem chức nghiệp của hắn là gì.

Thời Sênh nhìn đám sói cấp 10, nick lớn như thế, dù có là thầy thuốc thì chắc cũng có thể làm thịt bọn nó chứ nhỉ?

[Mật] Dư Quý: Tổ đội.

Thời Sênh nhận lời mời vào đội của Dư Quý.

[Đội] Dư Quý: Đánh quái nào?

[Đội] Ông Nội Bây: Sói.

Nhân vật của Dư Quý đi về phía đám sói. Thời Sênh nhấp đi theo. Hai người bước trước bước sau tới gần lũ sói. Lũ sói vừa tung ra một đòn, cả hai đã nằm rạp xuống.

[Đội] Ông Nội Bây:...

Khả năng gặp phải đại thần đểu rồi.

[Đội] Dư Quý: Máu tăng đột biến.

Hửm?

Thời Sênh nhìn về phía đám sói nhưng chẳng thấy chúng có gì đặc biệt hơn. Dư Quý sống lại, thuận tiện hồi sinh cho cô luôn, lại một lần nữa xông lên. Lần này Thời Sênh nhìn thấy rất rõ, trong nháy mắt lượng máu của đám sói tăng lên rất nhiều.

Mẹ kiếp, tại sao máu của sói lại nhiều như thế? Cái này không khoa học nha! Chúng mày mới có cấp 10 thôi mà? Không phải cấp 100! Ăn trộm ở đâu ra lắm máu thế?

Tổ làm game mau ra đây, chúng ta phải nói chuyện tử tế với nhau mới được.

Thời Sênh và Dư Quý lại một lần nữa thần phục dưới móng vuốt của đám sói.

Thời Sênh không tin lại thử lại.

Tiếp tục nằm.

Tiếp tục nằm!

Tiếp tục nằm!

[Đội] Ông Nội Bây: Anh rời khỏi đội xem nào.

Một hồi lâu sau Dư Quý mới có phản ứng. Hắn rời khỏi đội ngũ rồi xông vào đàn sói, máu của đám sói lại trở về bình thường, bị hắn giết trong nháy mắt.

Thời Sênh: "..." Tài khoản có độc!

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Vừa rồi ta có đi ngang qua Thanh Thảo Đường, nhìn thấy một đại thần cấp 45 nằm chết giữa bầy sói, ha ha ha, không biết đang chơi trò gì nữa.

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Ai thế? Sao lại nhàm chán tới mức đi chơi với bầy sói thế?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Căn cứ theo tin tức đưa về từ hiện trường, Dư Quý, cấp 45, đại thần xếp thứ 10 trên bảng xếp hạng, một người rất kín tiếng, nghe nói ngày thường toàn là thuê người luyện acc*, rất ít khi thấy chân thân online. Lần này người nằm ở Thanh Thảo Đường chắc chắn là chân thân. Người luyện thuê sẽ không làm ra loại chuyện như thế này, thật là không ngờ đại thần lại là người như thế.

*Acc: account - tài khoản. Trong giới game thủ, "acc" được dùng để

chỉ nhân vật game.

Thời Sênh nhìn một đám tin tức ở trên kênh Thế giới rồi lại nói với Dư Quý.

[Đội] Ông Nội Bây: Đại thần, anh lên TV rồi.

[Đội] Dư Quý: Ừ.

[Đội] Ông Nội Bây: Phản ứng như thế là sao?

[Đội] Dư Quý: Để tôi bảo người luyện acc thuê đi với em, tôi phải vào họp rồi.

[Đội] Ông Nội Bây: Không phải chứ Đại thần. Em mà còn không quan trọng bằng công việc của anh à? Để em trở thành một yêu phi không được sao?

Những lời này của Thời Sênh vừa mới gửi đi thì bên kia Dư Quý đã log out tài khoản, cũng không biết hắn có đọc được câu đó hay không.

Rất nhanh, nick Dư Quý lại online. Người luyện game thuê làm hết phận sự đi theo Thời Sênh, cô bảo làm gì thì làm đó. Cô bảo người luyện thuê để Dư Quý nằm chết giữa đường, sau đó trên kênh Thế giới liền có một loạt tin tức có tiêu đề Đại thần luẩn quẩn trong lòng nên ra Thanh Thảo Đường tự sát.

Mọi người đang thảo luận tới vui vẻ thì lại có một xô máu chó đột nhiên bị hắt vào.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nhất Tiếu Khuynh Thành, mày không biết xấu hổ à? Rõ ràng là quái của bọn tao, mày đột nhiên nhảy vào

tranh là có ý gì?

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Tao thấy mày đánh nửa ngày quái cũng không chết nên giúp mày đánh thôi mà.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Thiên: Một nick mới có mười mấy cấp mà cũng định chạy vào giúp đỡ? Nhất Tiếu Khuynh Thành, mày nghĩ bọn tao ngu à?

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Thì ra bọn mày không ngu à?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Nhất Tiếu Khuynh Thành, mày muốn chết đúng không?

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Còn lâu tao mới muốn chết ấy. Thôi các em cứ chầm chậm mà chơi, chị đi đây.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Mẹ, chạy trốn nhanh thật. Nhất Tiếu Khuynh Thành, có bản lĩnh thì mày đừng có chạy.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Xin lỗi nhá, em chỉ là nick nhỏ, không chạy sợ sẽ bị các chị đánh chết, tốt nhất là cứ chạy trước cho an toàn.

Thời Sênh nhìn ID của Nhất Tiếu Khuynh Thành một hồi lâu thấy không có thêm động tĩnh gì mới gọi Hệ thống.

[Chuyện giề?] Hệ thống tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“Nhị Cẩu Tử, có phải gần đây mi bước vào thời kỳ mãn kinh không thế?” Tính tình càng lúc càng nóng nảy. Như thế không tốt đâu, phải bình tĩnh.

Hệ thống tức giận tới mức muốn dừng hoạt động.

Nếu không phải tại Ký chủ thiểu năng trí tuệ này thì nó có thể giống như bây giờ sao?

[Có rắm thì đánh đi.]

“Mi chưa cho ta cốt truyện của thế giới này.”

[Cốt tryện vô dụng với cô.] Xem thế giới trước đi, cốt truyện có ý nghĩa gì đâu chứ?

“Cho ta.”

[...] Cô trâu!

Bản Hệ thống nhịn!

Nhịn tới mức người thường cũng không nhịn nổi.

Chương 1753: Đại thần nghiện game (10)

Cốt truyện của thế giới này không phải là Thời Sênh trải qua cuộc sống cầm tù thế nào mà là truyện võng du.

Nữ chính là Cố Tiếu, ID là Nhất Tiếu Khuynh Thành, bạn trai đã yêu nhiều năm tên là Hàn Ngọc luôn muốn tìm một người đẹp chân dài, xinh xắn, da trắng làm bạn gái và chia tay với Cố Tiếu cả ngày lôi thôi lếch thếch.

Cố Tiếu cũng biết chơi game, nhưng vì Hàn Ngọc không thích cô ta chơi game nên Cố Tiếu mới không chơi, sau khi Thần Vực mở ra, thỉnh thoảng Cố Tiếu mới mượn tài khoản của bạn cùng phòng chơi mà thôi.

Nhưng mà sau khi biết mình bị cắm sừng, lại còn là cắm sừng trong game, Cố Tiếu không nhịn được chửi thề, muốn xem xem cô ả chân dài, da trắng, xinh đẹp quyến rũ Hàn Ngọc là ai.

Tài khoản Nhất Tiếu Khuynh Thành này là Cố Tiếu mua. Cô ta vừa mới mua hôm qua, kết quả gặp ngay phải thảm kịch như thế, từ bảng xếp hạng tụt xuống thành một nick nhỏ.

Tóm lại, đây là một tiểu thuyết võng du về một cô nữ chính đánh quái, thu phục đàn em.

Nhưng mà tới hiện thực thì lại hơi ngược, mấu chốt là còn có quan hệ với vị kia của Dư gia.

Không sai, nam chính của chúng ta chính là ngài Dư Diệu.

Kết thúc tiểu thuyết, Cố Tiếu ra nước ngoài, không ở bên Dư Diệu.

Không cần ông hủy CP sao?

Hừ!

Thế ông ở đây làm gì?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nhất Tiếu Khuynh Thành, mày không biết xấu hổ à? Ngưng Sa và Nguyệt Hoa đã ở bên nhau rồi, mày còn quấn lấy Nguyệt Hoa là có ý gì?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Nhất Tiếu Khuynh Thành, có bản lĩnh thì tới Hàn Giang Đài, mày tưởng mày trốn là được à? Bắt nạt Ngưng Sa của bọn tao không có ai ở bên chứ gì? Mày là đồ tiểu tam không biết xấu hổ!

[Thế giới] Hoa Phi Hoa: Nếu ta không ngủ mơ thì hôm qua cốt truyện không phải là Nhất Tiếu Khuynh Thành là bạn gái chính quy cũ của Thanh Minh Nguyệt Hoa sao? Người chen chân phải là Lưu Huỳnh Ngưng Sa mới đúng chứ. Sao các ngươi lại không biết xấu hổ mà lên kênh Thế giới kêu gào thế hả? Thật không biết ai mới là kẻ mất mặt đây!

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Phi Tiên, Sương Tuyết, các cậu lên kênh Thế giới làm gì, xuống đi.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Hoa Phi Hoa? Hoa Phi Hoa ở Giang Nam Ức?

[Thế giới] Hoa Phi Hoa: Ô, ngươi biết ta à?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Ôi Đại thần, sao có thể không biết được chứ, ta biết hết các Đại thần ở các sever, ha ha ha. Nhưng mà Đại thần Hoa Phi Hoa, ngài tới hơi muộn nhỉ, cấp còn thấp quá.

[Thế giới] Hoa Phi Hoa: Vừa mới tới, không có cách nào cả, được người ta nhờ vả mà.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Trời ạ, ai mà có thể mời được Đại thần ngài chứ?

Vị Đại thần Hoa Phi Hoa này không chỉ nổi tiếng ở sever Giang Nam Ức mà còn nổi ở cách sever khác nữa, thao tác tốt, ra tay hào phóng, mấu chốt nhất là rất thân thiện.

[Thế giới] Hoa Phi Hoa: Ông Nội Bây.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:...

Vừa mới nói gần gũi thân thiện xong, một giây sau liền vả mặt hắn là có ý gì.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Cái giề?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:... Mẹ kiếp! Đây là ai? Lấy cái tên như thế mà Hệ thống cũng đồng ý à?

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Hôm qua mi không ở đây, Ông Nội Bây nổi lắm đó.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Ông nội ta, à không, Ông Nội Bây sao lại nổi lắm?

Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn không nói gì nữa, cũng không có ai trả lời tiếp. Mọi người đều nhất trí cao về việc không nói gì về tài khoản đặc biệt này.

Mỗi Ngày Đều Lên Báo cũng có tuyến thông tin của riêng mình, rất nhanh liền phát ra một câu chửi thề, sau đó tung ra một đống spam.

Người chơi nào không biết còn tưởng hắn bị động kinh.

Phong cách của game Thần Vực này rất kỳ dị mà ngay cả người chơi cũng có phong cách kỳ dị.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Ngưng Sa, cậu sợ cái gì chứ, có phải chúng ta không biết xấu hổ đâu mà sợ. Người không biết xấu hổ là Nhất Tiếu Khuynh Thành kia. Còn nữa, chuyện của chúng ta, các người lắm mồm xen vào làm gì, muốn nói chuyện phiếm thì ra khỏi kênh Thế giới mà nói.

Chém gió quá kinh khủng nên lời của đám người Lưu Huỳnh đều bị chìm nghỉm. Lưu Huỳnh Phi Tiên không nhịn được cắm vào một câu.

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Giờ nói chuyện trên kênh Thế giới mà cũng bị quản à? Anh nói này em gái lầu trên ơi, có phải em bị mắc bệnh công chúa không thế hả?

Lời của Lưu Huỳnh Phi Tiên quả thực khiến rất nhiều người không chấp nhận nổi.

[Thế giới] Hoa Phi Hoa: Ha, đúng là có nhiều người cho rằng trò chơi này là của nhà mình, coi nhiều người chơi chúng ta thế này đều là kẻ chết rồi đúng không? Mặt mũi lớn quá đấy!

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Thiên: Hoa Phi Hoa, ngươi đừng có giở

giọng quái dị đó ra. Chuyện hôm nay không liên quan tới ngươi. Nhất Tiếu Khuynh Thành, có bản lĩnh thì mày đừng quấn lấy bạn trai của người khác nữa, có bản lĩnh thì thò mặt ra đây.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Các em gái Lưu Huỳnh này, có phải các cô hơi bá đạo quá đáng rồi không hả? Chẳng lẽ mọi người không được lên kênh Thế giới này sao?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Chúng ta không nói là không cho ngươi nói. Nhưng ngươi có thể chờ chúng ta nói xong rồi hãy nói có được không hả?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Hai cậu thôi đi, đừng nói nữa.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nhất Tiếu Khuynh Thành, mày có giỏi thì tới Hàn Giang Đài đi.

Xét thấy mấy câu mà đám người Lưu Huỳnh nói khiến mọi người không vui lắm nên trên kênh Thế giới lập tức rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Thời Sênh nhìn một mảnh hỗn loạn trên kênh Thế giới, yên lặng tuyệt đối đi đánh quái. Quái của cô khó đánh hơn người khác gấp n lần.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Em gái.

Hoa Phi Hoa? Người này tự nhiên tìm cô làm gì? Lúc trước cô chỉ thuận tay trả lời một câu trên kênh Thế giới là vì hắn gọi trúng tên cô.

[Mật] Ông Nội Bây: Chuyện gì?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Tài khoản của em là tài khoản đặc biệt à?

[Mật] Ông Nội Bây: Anh biết?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Ha ha ha ha, đương nhiên biết rồi, em có muốn biết tại sao không? Anh có thể nói cho em.

[Mật] Ông Nội Bây: Không có việc không ân cần, anh muốn gì?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Tính cảnh giác của em gái cao thế.

[Mật] Ông Nội Bây: Có chuyện thì nói, không có thì cút.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Bé gái thì không nên thô tục như thế, sẽ không ai thích đâu.

[Mật] Ông Nội Bây: Sao anh biết người đang chat với mình không phải là đực rựa chứ? [/xem thường]

[Mật] Hoa Phi Hoa: Ha ha ha ha, quả nhiên là thú vị. Dư Quý mò được em từ chỗ nào ra thế?

Dư Quý...

Kết hợp với lời nói lúc trước của Hoa Phi Hoa ở trên kênh Thế giới, con hàng này tới đây vì cô.

[Mật] Ông Nội Bây: Dư Quý bảo anh tới đây?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Nếu không em cảm thấy ai có thể mời được Đại thần anh chứ?

[Mật] Ông Nội Bây:...

[Mật] Hoa Phi Hoa: Em đang ở đâu? Anh qua đó tìm em.

[Mật] Ông Nội Bây: Thanh Thảo Đường.

Hoa Phi Hoa không nói gì nữa, nhưng sau đó Thời Sênh liền nhanh chóng nhìn thấy một Khí Cầm Sư nhìn ái ái đang đi về phía mình, trên đỉnh đầu còn có thêm hiệu ứng hoa rơi, dưới chân là vòng sáng bảy màu.

Từ đầu tới chân Hoa Phi Hoa đều lộ ra mấy chữ... Người chơi RMB*.

*Người chơi RMB: RMB là viết tắt theo quy ước quốc tế của Nhân dân tệ, tên gọi chính thức của đơn vị tiền tệ nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Người chơi RMB là người chơi có trả phí.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Cấp 0? Mẹ kiếp, tài khoản này của em có năng lực gì thế?

Câu đầu tiên của Hoa Phi Hoa khi tới chính là câu này. Hiển nhiên hắn cũng bị dọa rồi, tài khoản cấp 0 mà xuất hiện ở Thanh Thảo Đường, điều này rất không khoa học.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Tôi xài plug in đấy.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa:...

Hack mà còn nói ra miệng, cũng to gan thật.

Thời Sênh nhìn Hoa Phi Hoa nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ thì thấy chẳng đáng tin lắm. Cô click mở bảng xếp hạng, tìm được Mỗi Ngày Đều Lên Báo. Căn cứ vào tin tức diễn đàn thì vị Mỗi Ngày Đều Lên Báo này chính là mật thám trong game, chuyện gì cũng biết.

Chương 1754: Đại thần nghiện game (11)

[Mật] Ông Nội Bây: Hỏi mi một chuyện.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Ai da, thụ sủng nhược kinh nha! Hỏi gì đều phải trả tiền, cô muốn hỏi thông tin độc nhất vô nhị hay thông tin đại chúng?

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, giọng điệu này ở đâu ra mà thụ sủng nhược kinh chứ?

[Mật] Ông Nội Bây: Cái gì là độc nhất vô nhị? Cái gì là đại chúng?

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Tin độc nhất vô nhị là sau khi tôi nói cho cô biết tin này thì sẽ không cung cấp cho người thứ hai nữa, đương nhiên giá phải dựa vào câu hỏi của cô mới định được. Còn đại chúng là sau khi tôi bán cho cô rồi vẫn có thể nói cho người khác.

[Mật] Ông Nội Bây:... Kiếm được ghê.

Rõ ràng là gian thương cmnr.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Đều là vì phải nuôi gia đình sống qua ngày, đừng trách, đừng trách.

[Mật] Ông Nội Bây: Bao nhiêu tiền?

Bên chỗ Mỗi Ngày Đều Lên Báo chưa trả lời ngay, có lẽ đang tự hỏi có nên giao dịch vụ này không.

Một hồi lâu sau hắn mới trả lời.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Cô nói trước cô muốn hỏi gì rồi tôi mới ra giá được. Rốt cuộc thì loại thông tin khác nhau sẽ có giá tiền khác nhau mà. [/cười gian]

[Mật] Ông Nội Bây: Về tài khoản đặc biệt.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: 20.000 vàng.

Mỗi Ngày Đều Lên Báo lập tức báo giá, 20.000 vàng tương đương với 2.000 tệ tiền thật.

Mẹ kiếp!

Một cái tin tức mà bán tận 2.000 tệ.

Siêu lợi nhuận là đây chứ đâu!

Chú cảnh sát, cháu muốn báo án, ở đây có gian thương.

[Mật] Ông Nội Bây: 10.000 vàng.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Cửa hàng của ta làm ăn cơ mà! Về tin tức liên quan tới tài khoản đặc biệt, ở chỗ ta có nguyên một bộ, người khác sẽ không có thông tin kỹ càng, tỉ mỉ như ở chỗ ta đâu.

[Mật] Ông Nội Bây: 10.000 vàng.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Cô làm thế tôi khó làm ăn buôn bán lắm, giờ kiếm tiền đều rất khó khăn.

[Mật] Ông Nội Bây: Mi mà còn dông dài là ông đây hack máy tính mi luôn đấy.

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:...

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:... Cô còn có kỹ năng đó cơ à?

[Mật] Ông Nội Bây: Có muốn thử không?

[Mật] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: 10.000 vàng thì 10.000 vàng. Lần đầu tiên hợp tác nên coi như cho cô ưu đãi, nhưng cô phải nhớ ân tình này đấy.

Thời Sênh chuyển tiền cho Mỗi Ngày Đều Lên Báo. Sau đó Mỗi Ngày Đều Lên Báo bảo Thời Sênh cho mình địa chỉ email, hắn sẽ chia sẻ thông tin cho cô qua hòm thư.

Tài khoản đặc biệt ở giai đoạn sau sẽ là một tồn tại rất trâu bò. Có những nhiệm vụ đặc thù mà chỉ có tài khoản đặc biệt mới có thể qua được. Nói cách khác, tài khoản đặc biệt chính là chìa khóa qua ải.

Mà phần thưởng của những nhiệm vụ đó lại cao hơn các nhiệm vụ bình thường rất nhiều, cũng sẽ có những trang bị không xuất bản xuất hiện trong các nhiệm vụ đó.

Người biết được nội tình sẽ không bao giờ khoe khoang chuyện này ra, lỡ như chính mình nhận được nhiệm vụ đó thì sao?

Họ cũng sẽ không tùy tiện đắc tội với cô, rốt cuộc thì loại nhiệm vụ này cần phải có cô giúp đỡ mới được.

Cũng không hẳn có tài khoản đặc biệt thì có thể vô địch. Bởi vì cày một tài khoản đặc biệt tới giai đoạn có thể vào phó bản rất khó.

Người bình thường hầu như không cày nổi. Các sever khác cũng chỉ có một tài khoản đặc biệt còn sống tới giờ.

Mà không hẳn là những người không có tài khoản đặc biệt thì sẽ không qua được ải, có điều nhiệm vụ sẽ phiền toái hơn, phiền toái tới mức bạn sẽ không bao giờ muốn chơi cái game như Thần Vực này nữa.

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Giờ nói chuyện trên kênh Thế giới mà cũng bị cấm à?

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Mẹ kiếp, gái nói chuyện đi gái?

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Em đang làm gì thế?

Một hồi lâu sau, Thời Sênh mới nhìn mấy câu spam của Hoa Phi Hoa, thuận tiện đáp một câu.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Không cần anh nói, tôi đã biết rồi, tạm biệt.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa:...

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: “A a a, Ông Nội Bây, cô online rồi.

Một tin nhắn đột nhiên nhảy ra. Phía Trước Có Quái tung ta tung tẩy chạy từ cổng Thanh Thảo Đường vào.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Hoa Phi Hoa? Sao ngươi lại ở đây?

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Ngươi là ai? Quen biết ta à?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Tên tuổi của ngươi có ai là không biết đâu, sao có thể không biết ngươi được chứ.

Không hiểu sao Thời Sênh lại nghe ra được hương vị khác trong lời nói này của Phía Trước Có Quái.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Cũng đúng, dù sao ta cũng là người nổi tiếng mà. Ngươi cũng rất sùng bái ta đúng không? Ha ha ha, ngươi muốn ký tên hay chụp ảnh chung, hôm nay tâm tình ta tốt, sẽ thỏa mãn hết mọi yêu cầu của ngươi.

Phía Trước Có Quái có lẽ cũng không ngờ Hoa Phi Hoa lại tự kỷ như thế. Hắn điều khiển nhân vật tới trước mặt Thời Sênh.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Tôi biết tài khoản của cô nâng cấp bằng cách nào rồi.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Đừng nói với ta là để bị người ta giết nhé?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Chính xác.

Phụt...

Cho sợi mì để bản cô nương thắt cổ chết cái nào.

Thời Sênh mang theo tâm tình nặng nề click vào thông tin, phát hiện thanh kinh nghiệm trống rỗng hiện tại đã có tiến triển, tuy rằng... chẳng được bao nhiêu.

(29/10000)

Hôm qua cô bị 26 người giết, vậy còn 3 điểm kinh nghiệm là ở đâu ra? Quái đánh chết cô cũng có kinh nghiệm à? Nhưng mà cô bị chết rất nhiều lần, sao chỉ có thêm 3 điểm chứ?

Thời Sênh nhìn đám sói ở phía xa, quyết đoán giải trừ đội ngũ với Dư Quý, nhảy vào đám sói, lập tức nằm chết tại chỗ.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Ôi đệch, sao em lại xông vào chịu chết thế?

Thời Sênh nhìn thanh kinh nghiệm, không có gì thay đổi... không tụt kinh nghiệm cũng không thêm kinh nghiệm.

Chẳng lẽ là số lần quái giết cô phải tăng theo cấp số nhân.

Thời Sênh tiếp tục lao vào đàn sói, sau khi liên tục nằm chết năm lần, kinh nghiệm mới nhảy từ 29 lên 30.

Thời Sênh: “...”

Tổ làm game, chúng ta nói chuyện cuộc đời đi.

Dù là để cô bị người giết thì để lên được cấp 1 cũng phải bị giết tới 1 vạn lần ư?

Đây thật sự không phải BUG ư?

Trò chơi chết tiệt này do công ty nào sản xuất vậy?

[...] Ký chủ, cô định làm gì thế?

Ta muốn tâm sự về cuộc đời với họ, rốt cuộc tại sao lại sinh ra cái tài khoản hố người thế này.

[...] Rồi sao nữa?

Nên ta chuẩn bị đùa chết công ty game.

[...] Thật sự không nên ôm bất kỳ hy vọng gì vào Ký chủ.

Người chơi giết chết cô một lần, cô sẽ được 1 điểm kinh nghiệm, nhưng mà quái giết cô năm lần mới được một điểm... có lẽ là cấp bậc của quái không đủ cao rồi.

Thời Sênh click mở bản đồ, nhắm vào bản đồ cấp 40, quái ở đó chắc trâu bò lắm, qua đó thử xem thế nào.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Em đi đâu thế?

Đột nhiên thấy nhân vật của Thời Sênh di chuyển, Hoa Phi Hoa lập tức lên tiếng rồi đi theo.

Phía Trước Có Quái và người luyện thuê nick Dư Quý cũng đi theo Thời Sênh luôn.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Ông Nội Bây, hôm qua không có bang phái nào tới tìm cô à?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Có.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Vậy cô nhận lời tới bang nào rồi?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Không định đi.

Thế nên hôm nay, sau khi online cô liền lập tức chặn những người kia, nếu không sợ là cô chẳng được yên mà chơi game mất.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Ừ, tài khoản của cô về sau rất có tác dụng, không gia nhập bang nào là chính xác.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Vậy thì cô ấy cũng phải luyện được acc lên

cấp đã rồi hãy nói. Cấp không tăng thì dù cho em có lên được tới bản đồ khác thì vào phó bản cũng một giây là chết.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Ngươi hiểu biết nhiều thế. [/lợi hại]

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Đương nhiên [/đắc ý]

[Lân cận] Phía Trước Có Quái:...

[Lân cận] Ông Nội Bây: Anh không thấy hắn đang mỉa mai anh à?

Sao Dư Quý lại quen người này chứ? Còn ngốc hơn cả tên ngốc Phía Trước Có Quái nữa.

Không đúng... Hình như gặp Hoa Phi Hoa rồi, Phía Trước Có Quái không còn ngốc nữa. Đây chẳng lẽ là kiểu có đối lập mới biết ai ngốc hơn ai trong truyền thuyết sao? Đáng sợ!

[Lân cận] Hoa Phi Hoa:...

Hoa Phi Hoa lập tức nổi giận.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Được lắm, bảo sao ta cứ thấy quái quái, ngươi biết ta đúng không? Ngươi là ai? Bạo áo choàng?

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Không nói cho ngươi biết đấy, ngươi đoán đi.

Chương 1755: Đại thần nghiện game (12)

Trước khi Hoa Phi Hoa xuất hiện, Phía Trước Có Quái là một tên chúa lảm nhảm. Sau khi Hoa Phi Hoa tới thì Phía Trước Có Quái liền trở nên cao ngạo cứ như tâm thần phân liệt ấy, quả nhiên trong game nhiều kẻ thần kinh.

Hoa Phi Hoa hỏi nửa ngày cũng chẳng hỏi được nick cũ của Phía Trước Có Quái là gì.

Đến khi Hoa Phi Hoa phát hiện mình theo Thời Sênh tới điểm truyền tống vào bản đồ thì lập tức kinh hãi.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Em muốn vào bản đồ cấp cao ư? Cô bé à, sao em có thể qua được?

Em mới cấp 0 thôi mà.

Ở bản đồ Thanh Thảo Đường đã chết như ngả rạ rồi thì nói gì tới bản đồ cấp cao hơn.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Chết là qua.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa:...

[Lân cận] Phía Trước Có Quái:...

[Lân cận] Dư Quý:...

Câu trả lời này thực sự làm người ta không có gì để nói.

Dư Quý là Dược sư, không cần lo không có ai hồi sinh cho cô, quả nhiên cách chết để lên cấp này dùng được!

Cấp của Phía Trước Có Quái không đủ, lại không thể hack được như Thời Sênh nên hắn không thể tới được bản đồ cấp cao, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thời Sênh rời đi.

Vì thế, ngày hôm đó, có không ít người chơi nhìn thấy Đại thần Hoa Phi Hoa của Giang Nam Ức và Dư Quý - Đại thần xếp hạng 10 trên bảng Thập đại cao thủ của sever này đi cùng người chơi cấp 0 Ông Nội Bây một đường giết thẳng tới bản đồ cấp cao Thủy Nguyệt Lung Sa.

Trên Thế giới sôi sùng sục.

Cấp 0 đó!

Sao cấp 0 có thể vào bản đồ đó?

Kênh Thế giới sôi lên.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Cấp 0 ở Thủy Nguyệt Lung Sa ư? Không phải các ngươi luyện game tới ngu người rồi ấy chứ?

[Thế giới] Mộng Nguyệt: Thật hay đùa thế? Đây là dùng plug in à? Không phải cấp 0 thì còn chưa ra được khỏi Tân Thủ Thôn sao?

[Thế giới] Đinh Đinh Đang Đang: Với việc cấp 0 có thể xuất hiện ở Thủy Nguyệt Lung Sa thì đây chính là chuyện trâu bò khó tin nhất mà ta gặp được trong năm nay.

[Thế giới] Đàn Ông Đích Thực: Chắc là hack đúng không? Ta chưa từng nghe nói có cấp 0 nào có thể ra khỏi Tân Thủ Thôn. Đừng nói Thần Vực không có, chơi game nhiều năm như thế ta cũng chưa từng nghe nói game nào có cả.

[Thế giới] Zombie Tàn Bạo Nướng Lợn Sữa: Chẳng phải cô ta ở Thủy Nguyệt Lung Sa sao? Qua đó xem là biết.

Hiện tại, những người đang nói trên kênh Thế giới đều không lên mạng vào tối qua, còn những người nói đêm qua lại chẳng ai ngoi đầu ra, không biết là muốn nhìn đám người đó bị hố hay là ôm tâm tư gì khác.

Kênh Thế giới thảo luận sục sôi, Thời Sênh lại không nói gì. Ai cũng cho rằng cô chột dạ vì bị phát hiện dùng plug in.

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Ta có thấy cô ta ở Thủy Nguyệt Lung Sa.

[Thế giới] Anh Trai Thiếu Niên: Ta cũng thấy nữa.

Thời Sênh nhìn những người nói chuyện về cô trên kênh Thế giới đang ùn ùn chạy tới nơi này, sau đó khu vực xung quanh cô liền đầy người là người.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Vây xem ông nội là phải trả phí, mỗi người một vàng.

[Lân cận] Ngứa Đòn:...

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi:...

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực:...

Chưa thấy người nào bị vây xem mà còn trấn định đòi thu phí, đã trấn định như thế, chẳng lẽ không phải đang dùng plug in sao?

[Lân cận] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Muội muội, có phải muội hack không thế? Muội đúng là cấp 0 à?

Thời Sênh tìm được Một Ngày Chính Là Một Ngày trong đội ngũ, tên dài như thế, còn đen sì sì như thế thực sự là làm người ta đau mắt.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Góc trái phía trên.

[Lân cận] Một Ngày Chính Là Một Ngày:?

[Lân cận] Ngứa Đòn: Góc trái phía trên báo cáo (mỉm cười)

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực: Bình tĩnh như thế, chắc không phải hack rồi?

Mọi người không ngừng bàn luận về cấp bậc của Thời Sênh nhưng dù bọn họ thấy thế nào thì cũng là cấp 0, chẳng có bất kỳ biến hóa nào.

Có người đã báo cáo.

Chăm sóc khách hàng cũng trả lời lại rất nhanh, tài khoản của Thời Sênh hoàn toàn bình thường, không có gì dị thường cả.

Người chơi lại hỏi, tại sao cô cấp 0 mà có thể ra khỏi Tân Thủ Thôn?

Chăm sóc khách hàng lại đáp là... Trong Thần Vực, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Người chơi ngẩn tò te.

Thời Sênh cũng là chó ngáp phải ruồi. Game Thần Vực này quả thực cũng có thiết kế giả thiết cấp 0 có thể ra khỏi Tân Thủ Thôn, nhưng chuyện này mãi sau người chơi mới biết, trước đó toàn bị Thời Sênh lừa.

[Lân cận] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Chắc hôm nay ta chưa tỉnh ngủ rồi. Chăm sóc khách hàng lại trả lời ta như đúng rồi ấy. Muội muội, muội thật sự không có người thân làm cho Thần Vực đấy chứ?

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực: Sao ta lại cảm thấy không tin nổi nhỉ?

[Lân cận] Trời Hửng Sáng: Giết Ông Nội Bây sẽ rớt kinh nghiệm.

ID này Thời Sênh thấy quen, là một trong những người chơi giết cô đêm qua. Lúc này hắn tự nhiên cắm vào một câu không đầu không đuôi như thế, rõ ràng là có âm mưu nguy hiểm.

Rõ ràng là Trời Hửng Sáng đào hố chờ bọn họ nhảy vào.

Hắn không nói ai sẽ rớt kinh nghiệm. Những người chơi ở đây sẽ cho rằng người tụt kinh nghiệm là cô, tức là giết cô thì bọn họ sẽ được kinh nghiệm.

Không ngờ người tụt cấp sẽ là bọn họ.

Quá âm hiểm!

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi: Rớt kinh nghiệm á??? Ngươi đùa ta đấy à?

[Lân cận] Ngứa Đòn: Giết người chơi mà còn có thể rớt kinh

nghiệm? Chẳng lẽ bây giờ game cũng có thể chơi như thế à?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Các ngươi báo cáo xong rồi lại muốn thử xem giết ta có rớt kinh nghiệm không đấy à?

[Lân cận] Đinh Đinh Đang Đang: Thật sự sẽ rớt kinh nghiệm sao?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Ngươi không thử xem thì sao biết được có thật hay không?

Thời Sênh xúi giục.

[Lân cận] Zombie Tàn Bạo Nướng Lợn Sữa: Ngươi không phải quái, sao có thể rớt kinh nghiệm chứ?

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi: Để ta tới thử xem có rớt kinh nghiệm không.

Xác Chết Khắp Nơi là người chơi RMB, lúc này trên người đã mua đạo cụ hồi sinh nên cưỡng chế hồi sinh Thời Sênh rồi lại vung đao giết người luôn.

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi:...

[Lân cận] Ngứa Đòn: Ngươi ba chấm làm cái gì? Có rớt không hả?

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực: Nói đi kìa!

Mọi người thúc giục, hồi lâu sau Xác Chết Khắp Nơi mới đánh chữ.

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi: Rớt...

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi: Mẹ nó, người rớt là ông đây này! Ông

vừa mới lên cấp 43, giờ lại về cấp 42 rồi!

[Lân cận] Zombie Tàn Bạo Nướng Lợn Sữa:...

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực:...

[Lân cận] Một Ngày Chính Là Một Ngày:...

Em gái này có độc rồi!

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi: Thằng Trời Hửng Sáng đâu rồi? Mày lăn ra đây cho ông. Ông liều mạng với mày. Tại sao mày không nói rõ là người rớt kinh nghiệm là người ra tay?

Thăng cấp trong game Thần Vực này khó lắm biết không hả. Vất vả lắm hắn mới lên được cấp 43, giờ thì ngon rồi, lập tức tụt về cấp 42, tụt hẳn một cấp luôn.

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Trời Hửng Sáng đâu rồi? Đừng tưởng mày chạy là tao không tìm được mày nhé!

Trời Hửng Sáng không xuất hiện, Xác Chết Khắp Nơi liền lên kênh Thế giới gào thét.

[Thế giới] Trời Hửng Sáng:... Ta nói sẽ rớt kinh nghiệm, các ngươi có hỏi thêm gì đâu.

[Thế giới] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Lúc này không thể không cảm thán sự phong phú và thâm sâu của quốc ngữ.

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Ngươi hố ta, ngươi mau tới đây để ông giết ngươi cho hả giận.

[Thế giới] Trời Hửng Sáng: Ngươi nghĩ ta ngốc à?

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Mẹ kiếp!

[Thế giới] Đàn Ông Đích Thực: Chắc hắn cố ý đấy.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Còn cần phải nói sao? Rõ ràng là hố chúng ta, lòng dạ hiểm độc thật!

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Mấy em nhỏ không có việc gì thì chăm chỉ lên diễn đàn một chút, những việc này đều có trên diễn đàn rồi.

Tối hôm qua quá muộn, người biết được tài khoản của Thời Sênh là tài khoản đặc biệt chỉ có mấy người liên hệ với cô, những người khác cũng không hiểu rõ ràng chuyện xảy ra thế nào.

Nhưng trên diễn đàn vẫn có thông tin về chuyện tối hôm qua. Có người nói ra chuyện giết một người chơi có nickname là Ông Nội Bây sẽ bị rớt kinh nghiệm, lại còn rất náo nhiệt, những người thích dạo diễn đàn đều biết cả.

Chương 1756: Đại thần nghiện game (13)

[Lân cận] Lam Kình: Để ta qua xem thế nào. Ông Nội Bây, cô lên tiếng cái nào!

Có người chơi muốn thử xem cái này có thật sự hay không.

Thời Sênh vẫn đang nằm chết trên đất, đột nhiên lại có người nói muốn thử xem. Thời Sênh click mở tư liệu xem, là một em gái.

Ừ, acc là nữ, còn có phải người ngoài đời là gái thật hay không thì Chúa mới biết được rồi.

Thời Sênh bảo người luyện game thuê hồi sinh mình.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Qua đây.

Dù sao giết ông thì ông có thể thăng cấp, cứ để bản cô nương vui vẻ đi tìm chết thôi~

Sau này cô rất muốn chơi game nào cũng chỉ cần nằm chờ người tới giết, đây mới là phương thức chơi game mà cô mong đợi nhất. Lật bàn, mong đợi cái con khỉ ấy!

Cô nương Lam Kình kia đã lên tới cấp 37, đối phó với acc cấp 0 của cô, một chiêu đã giết xong.

[Lân cận] Lam Kình: Thật sự rớt kinh nghiệm nè.

Người luyện thuê lại hồi sinh Thời Sênh.

Thời Sênh vuốt cằm, nhìn người trên màn hình, có vẻ như giả thiết này khá tốt, dù sao cô cũng chẳng rớt tí kinh nghiệm nào, còn có thể kiếm thêm kinh nghiệm, cái tài khoản hố người này rất không tệ nha.

Mở ra hình thức chơi game mới.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Còn có ai muốn tới giết ta không nhỉ? Tới! Hôm nay khai trương sẽ đại hạ giá, không thu tiền.

[Lân cận] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Cái gì gọi là khai trương bán hạ giá thế?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Về sau có thù oán với ai, mọi người cứ việc tới tìm tôi, cam đoan sẽ làm kẻ đó rớt cấp tới khóc váng lên thì thôi.

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi: Em gái này thông minh thật, nhanh như thế mà đã tìm ra cách chơi nick đó rồi à? Đây hẳn là tài khoản đặc biệt đúng không?

Có người chơi lập tức suy đoán ra chân tướng của tài khoản đặc biệt này.

[Lân cận] Lam Kình: Tài khoản đặc biệt gì cơ?

Có rất nhiều người chơi ngơ ngác như em gái Lam Kình này. Những người này có lẽ lần đầu chơi Thần Vực chứ không phải chuyển từ sever khác sang.

[Lân cận] Ngứa Đòn: Mấy người không đọc quảng cáo à? Mỗi sever sẽ đều xuất hiện tài khoản đặc biệt. Tài khoản đặc biệt được gọi là tài khoản hố người. Giai đoạn đầu là hố mình và hố người chơi khác,

nói chung cái gì hố được là hố hết, nhưng về sau thì lại rất mạnh.

[Lân cận] Lam Kình:... Còn có cả tài khoản kiểu đó à?

[Lân cận] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Nếu không thì sao có thể chơi nổi chứ? Thế cô nghĩ tại sao người ta lại gọi Thần Vực là game hố người nhất hả?

[Lân cận] Zombie Tàn Bạo Nướng Lợn Sữa: Tài khoản đặc biệt trâu bò lắm!

[Lân cận] Ngứa Đòn: Dường như ta đã nhìn thấy Cẩm Giang Xuân gió tanh mưa máu.

[Lân cận] Thiếu Nữ Đáng Yêu: Có chuyện gì xảy ra thế?

Những người chơi lên muộn nên hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, thi nhau nhắn tin dò hỏi, nhưng mọi người đều đang thảo luận rất sôi nổi nên chẳng có ai trả lời, tin tức muốn dò hỏi nhanh chóng được đẩy lên.

[Lân cận] Hồng Nhan Xương Trắng: Hình như những tài khoản đặc biệt trước kia không hố tới mức này. Tổ thiết kế game càng lúc càng dã man.

[Lân cận] GM38: Chơi game chính là không lường trước được. Tôn chỉ của Thần Vực là cho người chơi những bất ngờ không thể dự đoán trước. Mọi người nhất định phải sáng suốt để phát hiện ra những niềm vui trong game này.

Niềm vui ư?

Với cái kiểu nick này của cô, kinh hãi còn nhiều hơn ấy chứ.

[Lân cận] Hồng Nhan Xương Trắng: GM nhìn lén.

[Lân cận] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Tại sao GM lại đánh số 38 thế? Ha ha ha, đây là ngươi tự chọn à? 38, ha ha ha...

[Hệ thống] Người chơi Một Ngày Chính Là Một Ngày công kích ác ý GM, cấm phát ngôn 10 phút, mời người chơi khác dè chừng.

Mọi người đều rơi vào trạng thái im lặng quỷ dị, phong cách của sever mới này có điểm quái nhỉ!

[Lân cận] Ông Nội Bây: Trời cao cho ta một cái nick như thế này chắc chắn là để ta cứu vớt các ngươi. Sau này ta sẽ là Đấng Cứu Thế của các ngươi.

Trong bầu không khí quỷ dị này, Sênh thần kinh còn phát ra một câu.

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực: Tàn khoản hố người, cô chơi vui thế.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Yên tâm, không vui tôi không chơi.

[Lân cận] Đàn Ông Đích Thực: Đao to búa lớn thế, Đại thần của sever nào vậy?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Đại thần tương lai.

[Lân cận]...

Lời nói thật càn rỡ.

Giết Thời Sênh sẽ rơi kinh nghệm, những người chơi này vất vả lắm mới thăng cấp được nên chẳng có ai dám trêu chọc vào cô, vây xem

mãi cũng chẳng có gì vui nữa, đừng nghĩ tài khoản đặc biệt thì có gì đáng để hâm mộ, chỉ cần biết nó hố người như thế nào thì chẳng còn ai hâm mộ cái tài khoản đặc biệt này nữa cả.

Một nhóm người trên kênh Lân cận tỏ vẻ bi thương thay cho Thời Sênh, không ai nghĩ là cô có thể tiếp tục chơi cái acc này được.

Tài khoản đặc biệt nổi tiếng nhất là do hai bang phái thay phiên nuôi dưỡng, người chơi bình thường không có tiền, không có thời gian căn bản không thể chơi nổi tài khoản đặc biệt.

Thời Sênh: “...”

Đã bảo để ông vênh váo, sao lại đưa cái tài khoản bỏ đi này, còn có thể chơi game tử tế được không hả?

Thời Sênh chẳng thèm để ý tới đám người vây xem này nữa, lập tức đi tới quái ở phía xa. Cô đến để thử xem quái cao cấp có thể cho cô được bao nhiêu giá trị kinh nghiệm.

Hoa Phi Hoa vẫn không nói chuyện, để cho người luyện thay đi theo, có lẽ cũng không online.

Một mình Thời Sênh nhào vào trong đám quái. Người chơi còn chưa rời đi lập tức đều tỏ vẻ thương cảm, dù có tuyệt vọng thế nào cũng đừng có lao vào đàn quái tự sát thế chứ.

Thời Sênh phát hiện dù quái cấp nào thì cô cũng phải chết đủ năm lần mới được một điểm, thế nên vẫn để người giết là nhanh nhất.

Thời Sênh chuyển cái nhìn về đám người chơi đang đứng xem.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Có ai muốn giết ta không?

[Lân cận] Ngứa Đòn:...

[Lân cận] Bánh Quẩy Nhúng Sữa Đậu Nành:...

[Lân cận] Xác Chết Khắp Nơi:...

Mọi người đều chỉ trả lời bằng dấu ba chấm.

Thời Sênh: “...”

Ông muốn gây chuyện rồi.

[Hệ thống] Người chơi Ông Nội Bây treo Huyền Thưởng Lệnh 24 giờ với người chơi [Tiếu Vong Thư].

Thông báo treo thưởng khác với thông báo tin tức, ngoại trừ đấu trường, lúc này dù bạn có đang làm gì cũng sẽ đọc được.

Trước mặt đám người chơi có một câu như vậy quét qua, ai nấy đều đần mặt, có chuyện gì thế?

Sao tự nhiên lại bị truy nã?

[Thế giới] Tiếu Vong Thư:?

Tiếu Vong Thư tỏ vẻ thực khó hiểu khi tự nhiên bị treo thưởng truy nã.

[Thế giới] Hoa Nở Mùa Xuân: A a a a, Đại thần Vong Thư cũng chuyển sever rồi, kích động quá đi mất, chụp ảnh chung, chụp ảnh chung.

[Thế giới] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Sao Đại thần Vong Thư bị truy nã thế?

[Thế giới] Tiếu Vong Thư: Giải thích.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Muốn ngươi giết ta.

[Thế giới] Tiếu Vong Thư:?

Người này bị thần kinh à!

[Thế giới] Tiểu Tịch: Đại thần, Đại thần, em thích anh, he he he, hãy nhìn em đi!

[Thế giới] Đàn Ông Đích Thực: Không ngờ Đại thần Vong Thư cũng tới sever mới, xem ra tôi qua đây không sai rồi.

[Thế giới] Tiểu Mộng Bảo Đáng Yêu: Đại thần Vong Thư, trời ạ, ta nhìn thấy Đại thần Vong Thư sống kia. Cái đứa có kỹ xảo đánh quái đặc thù kia, tại sao lại truy nã Đại thần Vong Thư nhà ta chứ hả?

Trên thế giới xuất hiện một loạt lời nịnh nọt xong, cuối cùng mới có người quay về chủ đề chính.

[Thế giới] Cuộc Sống Như Bom Nổ: Ông Nội Bây, ngươi đang đùa với lửa đấy à, Đại thần mà ngươi cũng dám truy nã, không sợ bị fan của hắn đuổi giết à?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Không sợ bọn họ đuổi giết ta, chỉ sợ bọn họ không dám làm thế, xin được chết!

[Thế giới] Cuộc Sống Như Bom Nổ: Có chuyện gì thế? Còn có người xin được chết ư?

[Thế giới] Tiểu Tịch: Ai lại truy nã Đại thần thế hả? Dám truy nã Đại thần của bọn ta, không muốn sống nữa à?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Đúng thế, ta không muốn sống nữa rồi, mau tới giết ta đi, ta ở Thủy Nguyệt Lung Sa, tọa độ [390.487]

[Thế giới]...

Người này bị điên à?

Chương 1757: Đại thần nghiện game (14)

Tiếu Vong Thư cũng là Đại thần đổi sever, lúc trước cũng không phải xếp thứ nhất, tối hôm qua hạng một là Gió Tuyết Không Về bị Thời Sênh làm tụt cấp nên hắn liền tiến vào top 1 luôn.

Thời Sênh nhìn bảng xếp hạng.

Hạng 1 Tiếu Vong Thư

Hạng 2 Chiết Nhĩ

Hạng 3 Cành Hoa Cố Ý

Hạng 4 Gió Tuyết Không Về

Hạng 5 Người Cũ Mùa Hạ

Hạng 6 Mãn Nguyệt

Hạng 7 Thanh Minh Nguyệt Hoa

Hạng 8 Nhân Cẩu Thù Đồ

Hạng 9 Thần Vực

Hạng 10 Dư Quý

Thời Sênh thuận tay truy nã hết một lượt top 5 bảng Đại thần, vì thế

cả một màn hình lập tức nhảy ra một loạt tin tức treo thưởng.

[Hệ thống] Người chơi Ông Nội Bây treo Huyền Thưởng Lệnh 24 giờ với người chơi [Chiết Nhĩ].

[Hệ thống] Người chơi Ông Nội Bây treo Huyền Thưởng Lệnh 24 giờ với người chơi [Cành Hoa Cố Ý].

[Hệ thống] Người chơi Ông Nội Bây treo Huyền Thưởng Lệnh 24 giờ với người chơi [Gió Tuyết Không Về].

[Hệ thống] Người chơi Ông Nội Bây treo Huyền Thưởng Lệnh 24 giờ với người chơi...

[Thế giới] Kẻ báo thù:...

[Thế giới] Zombie Tàn Bạo Nướng Lợn Sữa:...

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:...

[Thế giới] Nhóm Vây Xem:...

[Thế giới] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Lần đầu tiên thấy có người chơi game kiểu này, có tiền đúng là tùy hứng.

Hệ thống treo thưởng của Thần Vực cũng rất quái dị, sau cấp 5 là có thể dùng rồi, nhưng để đề phòng có người xằng bậy nên phí vào cửa đã là 500 vàng, tương đương với 50 tệ.

Mà đó mới chỉ là vé vào cửa, sau khi giao ra mới được phát lệnh truy nã.

Giá truy nã thấp nhất là 1000 vàng.

Thế nên, chỉ có nhà giàu mới có khả năng phát lệnh truy nã mà thôi.

Trên bảng xếp hạng toàn là Đại thần. Rất nhiều người chơi sợ bị trả thù, nhưng cũng có những người chơi chỉ biết tới tiền nên lập tức vây công làm mấy vị Đại thần đang online ngơ ngác.

Mấy vị Đại thần rất không hiểu, bọn họ đã làm gì chứ hả?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Cô đắc tội họ làm gì, điên rồi à?

Hoa Phi Hoa vừa tới đã nhìn thấy tràng cảnh chấn động như thế, sợ tới mức suýt nữa phun nước đầy màn hình. Ngày thường đắc tội với một Đại thần đã là kẻ trâu bò lắm rồi, cô thì tốt rồi, một hơi đắc tội hết toàn bộ Đại thần ở top 5.

[Mật] Ông Nội Bây: Thăng cấp đó.

Cái nick này của cô mà không đắc tội với người khác thì thăng cấp bằng mắt.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Cô không sợ không chơi nổi game này nữa à?

Lực kêu gọi của các Đại thần đều rất mạnh, càng đừng nói tới việc mấy Đại thần đứng trên top đều có bang phái riêng. Người ta chỉ cần hô một tiếng, liên thủ giết cô, ngoại trừ bị giết thì cô còn có thể làm gì? Đây là tới chơi game thật sao?

[Mật] Ông Nội Bây: Nói thật thì không phải là tới chơi game đâu.

Bản cô nương là người có lý tưởng rộng lớn.

[...] Hủy CP, phá công ty game chứ gì?

Thời Sênh: “...” Mi biết là được rồi, đừng có nói ra ngoài! Hơn nữa, lần này không cần hủy CP, chẳng phải tới cuối cùng, nữ chính và nam chính không ở bên nhau sao? Vì thế, ta chỉ có thể ngoan ngoãn phá game mà thôi.

[...] Ha hả.

Ký chủ, tôi nói cho cô biết, sớm muộn gì cô cũng gặp báo ứng.

Thời Sênh truy nã năm vị Đại thần, đáng tiếc có hai người không online, ba người khác thì có đám fan mê muội của Tiếu Vong Thư ùn ùn kéo tới Thủy Nguyệt Lung Sa, một mình Thời Sênh đứng giữ cửa, đứng yên cho bọn họ giết.

[Thế giới] Tiểu Tịch: Mẹ kiếp, tụt cấp rồi.

[Thế giới] Hoa Nở Mùa Xuân: Ta cũng tụt cấp.

[Thế giới] Căng Trì Mộng Diệt: Mẹ kiếp, có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lại tụt cấp, gần đây có hoạt động gì mới à? Ta vừa mới online, không biết gì hết, cầu phổ cập tin tức.

Một đám fan mê muội lên kênh Thế giới kêu rên.

Tụt cấp đó!

Tại sao lại thế, chẳng khoa học tí nào hết.

Sống không còn gì luyến tiếc.jpg

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Các ngươi tưởng Ông Nội Bây dễ bị giết thế sao?

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Đừng có giết cô ta, sẽ không có kết cục tốt đâu.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Các ngươi có thể câm miệng được không hả? Để các em gái mê muội bé nhỏ giết ta vui vẻ không được à?

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Ha ha ha ha.

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Ta nói chứ, các ngươi không nhìn cấp của cô ấy à?

Được Xác Chết Khắp Nơi nhắc nhở, rất nhiều người mới nhớ ra xem cấp của Thời Sênh, nhưng khi bọn họ nhìn thấy số 0 tròn trĩnh kia thì cả một đám đều đần mặt ra. Người chơi mới trong sever Cẩm Giang Xuân nhiều hơn người cũ rất nhiều, vì thế có rất nhiều người không biết những tuyên truyền ban đầu về tài khoản đặc biệt của game Thần Vực.

Dù nghe qua thì cũng chỉ biết bập bõm mà thôi, cũng không hiểu rõ cho lắm, vì thế lúc này, một cái tài khoản trâu (hố) bò (người) xuất hiện đã làm cho một đám người tỏ vẻ mười vạn câu hỏi vì sao.

Mới chỉ qua có một đêm, sao game này như thay đổi khác hẳn vậy, bọn họ vào nhầm game à?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Đám rác rưởi các ngươi chứ, ta chỉ là một acc nhỏ cấp 0 mà các ngươi cũng không dám tới báo thù cho Đại thần nhà mình. Các ngươi mà cũng xứng là fan não tàn của Đại thần à.

Mẹ kiếp!

Trên kênh Thế giới lập tức vang lên một trận tiếng mắng chửi, dù biết tài khoản của cô có vấn đề nhưng vẫn có người chạy tới chỗ Thời Sênh, rốt cuộc cũng chỉ là game thôi mà, làm gì nói lắm lời vô nghĩa thế, ghét là giết thôi.

Fan não tàn của Đại thần rất đông, cũng có những người chơi mơ hồ không rõ chân tướng, không nắm được trọng điểm, chỉ nghe thấy giết Ông Nội Bây rớt kinh nghiệm nên nhào qua như ong vỡ tổ.

Kết quả có thể nghĩ được, trên kênh Thế giới lại là một mảnh kêu rên.

Rớt kinh nghiệm chó má, rõ ràng người rớt kinh nghiệm là bọn họ, tức chết đi được!

Làm một Đại thần mới còn chưa kịp khai phá đám fan não tàn, Thời Sênh thấy người khác đều có fan não tàn, vì thế cô quyết định làm chuyện lớn... truy nã hết một lượt toàn bộ các Đại thần trên bảng xếp hạng, ngay cả Dư Quý cũng không tha.

Một đám người chơi: “...”

Ông Nội Bây quá kiêu ngạo!

Đây là người ở sever nào chuyển qua thế? Có người bắt đầu lục tìm thông tin của Thời Sênh nhưng tìm nửa ngày cũng chẳng được gì. Nếu là người mới mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã đắc tội với toàn bộ các vị Đại thần thì bọn họ quá phục rồi.

[Thế giới] Trong Lòng Có Ánh Mặt Trời: Ông Nội Bây, cô có bị thần kinh không thế? Đại thần nhà chúng tôi có làm gì đắc tội cô đâu?

[Thế giới] Chưa Chết Chưa Hết Chơi Game: Ông Nội Bây, mẹ nhà

cô đang làm gì thế hả? Mau hạ lệnh truy nã xuống ngay!

[Thế giới] Ông Nội Bây: Phải đối xử công bằng [/nhún vai vô tội]

[Thế giới] Zombie Tàn Bạo Nướng Lợn Sữa: Ta phục cô rồi.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Chịu phục +1

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Nhất Tiếu Khuynh Thành] đạt được thành tựu [Đến chết không dừng], phó bản [Động quỷ] mở ra, mời các game thủ hãy tới [Động quỷ] thám hiểm, tìm kiếm Thần Khí vô thượng.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Nhất Tiếu Khuynh Thành] đạt được thành tựu [Đến chết không dừng], phó bản [Động quỷ] mở ra, mời các game thủ hãy tới [Động quỷ] thám hiểm, tìm kiếm Thần Khí vô thượng.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Nhất Tiếu Khuynh Thành] đạt được thành tựu [Đến chết không dừng], phó bản [Động quỷ] mở ra, mời các game thủ hãy tới [Động quỷ] thám hiểm, tìm kiếm Thần Khí vô thượng.

Thời Sênh đang chơi vui vẻ thì Hệ thống đột nhiên bắn ra ba dòng tin tức.

Phó bản?

Nhất Tiếu Khuynh Thành?

Nữ chính?

Mẹ kiếp!

Nữ chính đại nhân đã bị người ta luân bạch rồi sao?

Đúng thế, giả thiết mở ra phó bản này đó là cần phải có một người chơi bị giết ở một vị trí quy định, đồng thời trên người cũng phải có một đạo cụ đặc thù mới có thể kích phát ra.

Dựa theo cốt truyện, nữ chính sẽ bị luân bạch, sau đó phó bản mở ra. Cô ta là người chơi mở phó bản, lần đầu tiên vào khai hoang phó bản cần phải có cô ta mở ra, vì thế...

Rất tuyệt!

Giá trị kinh nghiệm, ta tới đây!

[Lân cận] Ông Nội Bây: Đi, chúng ta đi bắt cóc Nhất Tiếu Khuynh Thành.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa:...

[Lân cận] Dư Quý:...

Chương 1758: Đại thần nghiện game (15)

Thời Sênh chạy thẳng tới Hàn Giang Đài. Lúc này ở Hàn Giang Đài có rất nhiều người chơi. Thời Sênh qua đó liền bị rất nhiều người vây lấy.

[Lân cận] Cựu Thời Quang: Đây là tài khoản đặc biệt ư? Với cái cấp độ này ngoại trừ chết ra thì có thể làm gì chứ?

[Lân cận] Phong Phong Phong Phong Phong: Tài khoản đặc biệt giai đoạn đầu rất bựa, có điều có tiền thì có thể nuôi được thôi, về sau rất có tác dụng.

[Lân cận] Lại Tam: Thật không?

Tin tức Lân cận liên tục nhảy ra, Thời Sênh huênh hoang như thế, chuyện về tài khoản đặc biệt, những người khác thì thôi không nói, hiện tại có lẽ người chơi toàn sever đều biết hết rồi.

Thời Sênh dạo qua những người chơi đó, đi thẳng tới tận trước cửa vào phó bản.

Thời Sênh thấy một đám Đại thần bị mình truy nã đứng trước cửa phó bản, có Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý.

Thần Phủ của Gió Tuyết Không Về và Lưu Thủy Các của Cành Hoa Cố Ý đều xếp đầu bảng xếp hạng bang phái, là các bang phái lớn. Ngoại trừ hai bang phái này thì còn có các bang phái khác như Quân Đoàn Cuồng, Đội Báo Thù, Hoàng Tộc, vân vân...

Tóm lại, những bang phái có trên bảng xếp hạng thì đều xuất hiện hết ở đây.

Tất cả những người chơi này vì nhìn thấy tin tức của Hệ thống nên mới chạy tới chuẩn bị khai hoang phó bản.

Loại phó bản dành cho bang phái này thì cũng chỉ có bang phái lớn mới khai hoang nổi, loại tép riu thì quên đi.

Thời Sênh nhìn thấy nữ chính đại nhân bị một đám người vây lấy, không quan tâm tới sự ngăn cản của Hoa Phi Hoa, vọt thẳng vào trong.

[Mật] Gió Tuyết Không Về: Nhất Tiếu Khuynh Thành, chúng tôi có thể kéo cô tăng cấp, chỉ cần cô dẫn người của Thần Phủ chúng tôi vào trong phó bản, những đồ rơi trong đó, ngoại trừ Thần Khí ra thì đều để lại cho cô tất.

Gió Tuyết Không Về đang nói chuyện riêng với Nhất Tiếu Khuynh Thành thì đột nhiên trên bản đồ có một người vọt ra, xông thẳng vào trong.

Lúc này, ở trong phạm vi bản đồ đều là người của các bang phái lớn, đột nhiên xuất hiện một người chơi còn ăn mặc trang phục tân thủ nên thu hút sự chú ý của vô số người.

Ông Nội Bây? Cô nàng này tới làm gì?

[Lân cận] Cành Hoa Cố Ý: Ông Nội Bây, cô tới làm gì thế hả?

Vừa rồi bị truy nã, trong lòng Cành Hoa Cố Ý vẫn có hơi không thoải mái. Lúc trước hắn còn muốn mời cô gia nhập Lưu Thủy Các. Nhưng

người ta không để ý thì cũng thôi đi, hôm nay vừa mới online đã nhận được thông báo bị cô truy nã.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Bản đồ này ngươi mua hay là công ty game do ngươi mở hả? Còn không cho ta tới.

[Lân cận] Cành Hoa Cố Ý:...

Hắn có nói cô không thể tới đâu, hắn chỉ hỏi cô tới làm gì, bắt bẻ hắn làm gì chứ hả?

[Lân cận] Gió Tuyết Không Về: Cô truy nã bọn tôi làm gì hả?

Gió Tuyết Không Về thuộc loại hình trầm ổn, bình tĩnh.

[Lân cận] Ông nội bây: Thăng cấp chứ làm gì.

[Lân cận] Cành Hoa Cố Ý: Truy nã chúng tôi rồi là cô có thể thăng cấp à?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Tất nhiên là không rồi.

Không thể thì cô truy nã chúng tôi làm gì? Lật bàn!

[Lân cận] Ông Nội Bây: Nhưng mà fan của các ngươi đuổi giết ta là ta có thể thăng cấp. Không có cách nào cả, ai bảo các ngươi có lực kêu gọi lớn, chỉ có thể truy nã các ngươi thôi.

[Lân cận] Cành Hoa Cố Ý:...

[Lân cận] Gió Tuyết Không Về:...

Có lực kêu gọi lớn là lỗi của họ chắc?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Lên đi!

Lên cái gì?

Cành Hoa Cố Ý và Gió Tuyết Không Về còn chưa hiểu được lời này của cô là có ý gì thì đã thấy trong đội ngũ của bọn họ có ánh sáng kỹ năng bùng lên. Vốn dĩ cửa phó bản đang trong không khí rất căng thẳng, đột nhiên có người ra tay, những người của bang phái khác tưởng rằng đối phương muốn tranh chấp bằng vũ lực nên bắt đầu đánh loạn xị ngậu lên.

Mấy đại bang phái đánh cực kỳ vui vẻ ngay ở cửa phó bản.

Người luyện thuê đưa nick của Dư Quý tới, Thời Sênh lập tức mở ra hình thức chết tuần hoàn.

Nghĩa trên mặt chút, chạm vào kỹ năng là chết toi, sau đó người luyện thuê hồi sinh cô, hồi sinh xong lại tiếp tục chết.

Tụt năm cấp xong sẽ không tụt cấp nữa, Thời Sênh phát hiện tuy rằng bọn họ không tụt cấp nhưng kinh nghiệm của cô vẫn tăng đều, vì thế cô mang theo bình sữa người Dư Quý đứng giữa một đám người đang đánh nhau tán loạn.

Rất nhiều người chơi lúc đánh nhau đều tắt đi nhắc nhở Hệ thống, vì thế bọn họ hoàn toàn không biết cấp của mình đang tụt liên tục.

#Người chơi toàn bản đồ đều tụt cấp#

Người tụ tập trước cửa phó bản càng lúc càng nhiều, Thời Sênh tranh thủ đục nước béo cò, điểm kinh nghiệm tăng nhanh vèo vèo, nhưng vẫn còn cách cấp 1 rất xa, tuyệt vọng quá!

[Mật] Dư Quý: Em đang làm gì vậy?

[Mật] Ông Nội Bây: A, anh đã tới rồi, đang tìm chết này.

[Mật] Dư Quý: Đã bốn giờ chiều rồi, Thượng Thư nói em vẫn chưa ăn gì, tại sao lại không ăn?

[Mật] Ông Nội Bây: Anh còn có Thượng thư nữa hả? Không có cả Thừa tướng nữa đấy chứ? Mẹ kiếp, hồi sinh em đi kìa!

[Mật] Dư Quý: Đi ăn cơm.

[Mật] Ông Nội Bây: Hồi sinh em trước đi, để em lên cấp 1 đã.

#Ký chủ trầm mê vào game không thể tự thoát ra được#

[Mật] Dư Quý: Ăn cơm hoặc tự hồi sinh về điểm sống lại.

Dư Quý cao lãnh ném cho Thời Sênh hai lựa chọn.

Thời Sênh: “...”

Sao lại có loại người như thế chứ!

[Mật] Ông Nội Bây: Vậy anh giúp em thăng cấp trước đi.

[Mật] Dư Quý:...

Dư Quý chưa nói đồng ý nhưng tài khoản trước mặt cô đã bị cưỡng chế thoát.

Bắt nạt cô cấp 0 không thể mua đạo cụ chứ gì!

“Thượng Thư!” Thời Sênh hướng về phía cửa gào lên.

Không biết ba mẹ bạn nhỏ này nghĩ gì mà lại đặt cái tên như thế, nếu họ Hoàng thì có phải sẽ lấy tên Hoàng Thượng luôn không?

Tài xế... Thượng Thư đẩy cửa tiến vào, trên mặt treo nụ cười: “Cô chủ, cô muốn ăn cơm ạ?”

Từ giữa trưa tới giờ, Thượng Thư cực kỳ tuyệt vọng, tại sao đứa bé này chơi game mà như mở ra hệ thống che chắn vậy, gọi thế nào cũng không thưa.

Thời Sênh vuốt bụng đứng lên, hoạt động thân mình: “Ăn gì nhỉ?”

“Cô chủ thích ăn gì ạ?” Thượng Thư đưa thực đơn cho Thời Sênh.

Thời Sênh: “...” Còn có thể gọi món ăn nữa, giỏi thật!

Thời Sênh tùy tiện chỉ hai món khác nhau: “Nhanh nhá!”

Thượng Thư mỉm cười và lui ra, tốc độ đưa đồ ăn lên còn nhanh hơn Thời Sênh nghĩ nhiều. Thời Sênh ăn cơm xong lập tức chạy về phía máy tính, không ai có thể ngăn được quyết tâm đi lấy đầu người của cô.

Thời Sênh đăng nhập tài khoản.

[Mật] Dư Quý: Sao nhanh thế?

Dư Quý lập tức nhắn tin tới.

[Mật] Ông Nội Bây: Đương nhiên rồi, em ăn cơm nhanh lắm.

Một lúc cũng không thấy Dư Quý nói chuyện, sau đó Thời Sênh lại nghe thấy sau lưng có tiếng nói chuyện điện thoại của Thượng Thư, phỏng chừng Dư Quý đang gọi điện hỏi ông ta rồi.

[Mật] Dư Quý: Thế em chơi đi, tôi đi làm việc đây.

[Mật] Ông Nội Bây:...

[Mật] Dư Quý: Ngoan nhé, đừng có nói chuyện nhiều với đám người xa lạ trong game, bị phát hiện thì em không gánh nổi hậu quả đâu.

[Mật] Ông Nội Bây:... Tạm biệt Đại thần!

Thời Sênh tiễn Dư Quý đi rồi, người luyện thuê lại online. Hoa Phi Hoa chưa thấy đâu, chắc là offline rồi.

Hàn Giang Đài vẫn đang đánh nhau kịch liệt. Thời Sênh nhảy vào giữa đám người, dịch dần về phía Nhất Tiếu Khuynh Thành. Nhất Tiếu Khuynh Thành cũng đang nằm trên mặt đất. Với cấp này của cô ta, nếu không phải đã trói định với chìa khóa phó bản thì đã sớm bị truyền tống về Tân Thủ Thôn lâu rồi.

Thời Sênh lục lọi một hồi trong Thương thành, sau đó tìm được mấy đạo cụ, lại bảo người luyện thuê mua.

Có loại đạo cụ cao cấp gọi là Thừng trói xác, loại đạo cụ này không chỉ có thể trói được thi thể mà còn có thể mang đi.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Này này này, các ngươi trói thi thể của ta làm gì hả?

Nhất Tiếu Khuynh Thành vẫn còn online. Thời Sênh chỉ huy Dư Quý

trói thi thể, cô ta lập tức lên tiếng ngay.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ta nói cho ngươi biết, dù các ngươi có bắt cóc ta thì ta cũng không khuất phục đâu, phó bản này ta sẽ không dẫn theo ai hết.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Ta có cần vào phó bản đâu.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành:... Vậy cô bắt cóc tôi làm gì? Bị bệnh yêu xách chết à?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Tôi cần cô để thăng cấp.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Trò chơi này còn có thể chơi như vậy nữa sao? Khi nào mở ra cái trò dùng thi thể để thăng cấp thế?

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Khoan đã, ngươi là Ông Nội Bây sao? Tài khoản đặc biệt đó à? Ôi, mẹ kiếp, em gái muốn hợp tác không?

Thời Sênh: “...”

Hình như nữ chính này lại chọc trúng tật thích dễ thương của cô rồi.

Chương 1759: Đại thần nghiện game (16)

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Tôi nói cho cô nghe, bên trong phó bản này có vũ khí chuyên môn dành cho tài khoản đặc biệt đấy, có hợp tác không nào?

Nhất Tiếu Khuynh Thành đổi kênh trò chuyện thành mật.

[Mật] Ông Nội Bây: Sao cô biết?

Đạo cụ chuyên dùng cho tài khoản đặc biệt ư? Sao cô lại không biết còn có thứ đồ chơi này nhỉ?

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Trong sever Tàn Nguyệt Mộng đã từng có rồi, đạo cụ này chỉ ra ở phó bản tím, mà phó bản tôi mở là cấp tím đấy.

Phó bản cấp tím cực kỳ khó, hoặc là phải có tài khoản đặc biệt mới có thể thông qua loại phó bản siêu khó như vậy.

Tin tức trên Hệ thống cũng đã nói là có Thần Khí, vậy thì phó bản này chắc chắn rất khó rồi...

[Mật] Ông Nội Bây: Không, tôi chỉ muốn thăng cấp.

Cô không muốn làm đại sự với nữ chính đâu.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành:... Có vũ khí thì cô sẽ thăng cấp nhanh hơn mà?

[Mật] Ông Nội Bây: Cô có biết tôi phải thăng cấp bằng cách nào không?

Vũ khí đối với cô mà nói thì hoàn toàn vô tác dụng.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Làm thế nào?

[Mật] Ông Nội Bây: Bị người ta giết.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành:...

Nữ chính đại nhân chìm vào yên lặng. Thời Sênh còn tưởng cô ta từ bỏ, kết quả phát hiện không biết gã bạn trai cặn bã cũ của nữ chính đã liên hệ từ bao giờ, đang nói chuyện riêng với cô ta.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Tôi sẽ giữ không mở cái phó bản này, cũng sẽ không cho anh. Anh coi bà đây là cái gì chứ? Anh gọi thì phải tới, anh đuổi thì phải đi à? Gọi cave anh còn phải trả tiền nha!

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Anh dám làm thì sao tôi không dám nói chứ, có phải tôi là người ngoại tình đâu.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Tôi thèm chút tiền đó của anh lắm sao?

Nhất Tiếu Khuynh Thành ném ba câu lên kênh Thế giới, có lẽ gã khốn kia cũng bị chọc giận nên cũng lên kênh Thế giới theo.

[Thế giới] Thanh Minh Nguyệt Hoa: Cố Tiếu, cô không thiếu tiền mà lại cười cười nói nói với mấy thằng già ở trường sao? Hắn còn đưa đón cô hằng ngày nữa, cô tưởng tôi không thấy à?

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Vậy thì mắt anh tinh đấy, chúng ta cũng coi như hòa nhau, anh ngoại tình, tôi nói nói cười cười với đàn ông già, vì thế anh lấy tư cách gì mà khoa tay múa chân với tôi hả?

[Thế giới] Thanh Minh Nguyệt Hoa: Cố Tiếu, tôi không ngờ cô lại là người như thế.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Giờ mới nhận ra tôi là hạng người gì, anh đúng là đồ mắt mù.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Cố tiếu, cô đừng có rảnh quá mà kiếm việc vào người nhé.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ối trời ơi, rốt cuộc ai là người tìm việc chứ hả? Là bạn trai cô tới tìm tôi trước, còn trách tôi hả?

Quả thực Thời Sênh không khỏi lau mắt mà nhìn vị nữ chính đại nhân này. Đây mới là khí chất mà nữ chính nên có, bắt bẻ người ta tới hoài nghi cuộc đời, không cần nam chính xuất hiện cũng có thể thu phục hết thảy.

Lúc này, mọi người đều đang ra sức đánh nhau, trên kênh Thế giới là một loạt tin nhắn chửi rủa Nhất Tiếu Khuynh Thành của ổ họ Lưu Huỳnh. Những người này đều là bang chúng của Thiên Thượng Nhân Gian. Lúc trước bang này chỉ là một bang phái nhỏ, sau đó Lưu Huỳnh Ngưng Sa và Thanh Minh Nguyệt Hoa ở bên nhau nên bang phái nhỏ đó cũng sát nhập vào Thiên Thượng Nhân Gian.

Lúc này, đối mặt với trào phúng của nữ chính đại nhân, Thời Sênh nghĩ chắc nam chính đại nhân sẽ lên sân khấu nhanh thôi.

Nhưng đợi nửa ngày, Nhất Tiếu Khuynh Thành một mình đấu cả

đám người này xong rồi mà vẫn chẳng thấy nam chính đâu cả.

[Loa] Ông Nội Bây: Các ngươi đánh nhau đủ rồi thì nghe ta nói đây.

Loa khác với kênh Thế giới, mỗi loa hết 100 vàng, thời gian chạy là 3 phút, hơn nữa còn có hiệu ứng nên người ta không để ý cũng không được.

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Kẻ có tiền.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Kẻ có tiền +1

[Thế giới] Ngứa Đòn: Kẻ có tiền +2

[Loa] Ông Nội Bây: Hiện tại Nhất Tiếu Khuynh Thành đang ở trong tay ta, các ngươi muốn vào phó bản thì phải lấy lại được thi thể đã. Ta chỉ có một điều kiện, giết ta đến khi ta thăng lên cấp 1, nếu không thì ta sẽ luôn trói cô ấy.

Thế giới im phăng phắc.

Đây là điều kiện quỷ gì thế?

Người chơi đều dừng lại xem tin tức cá nhân, kết quả phát hiện mình đều rớt cấp về tới nhà bà ngoại, một đám game thủ đều bi phẫn.

[Thế giới] Gấu Đen: What the hell? Tại sao ta lại bị rớt nhiều cấp thế này?

[Thế giới] Yêu Nghiệt Phương Nào: Ngươi không biết à? Giết Ông Nội Bây sẽ rớt cấp, chắc chắn là ngươi đã giết cô ta rồi.

[Thế giới] Gấu Đen: Ông Nội Bây gì cơ?

[Thế giới] Một Ngày Chính Là Một Ngày: Trẻ con vừa mới online đấy à? Ông Nội Bây là người chơi tài khoản đặc biệt.

[Thế giới] Gấu Đen:...

[Thế giới] Phong Phạm Đại Tướng: Đùa gì thế hả? Ta còn chưa nhìn thấy Ông Nội Bây, sao có thể giết cô ta được?

Cũng có người kêu rên, cái này không khoa học tí nào, tuy rằng lúc đó rất hỗn loạn nhưng bọn họ đều nhớ mình đã giết những ai và không giết những ai.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Ha ha ha ha, Ông Nội Bây cấp 0, dính một tí kỹ năng cũng sẽ lăn ra rồi, chắc chắn là bị dính đòn của các chú thôi.

[Loa] Ông Nội Bây: Làm ơn, hãy để ý ta tí đi!!!

Nhóm người này không biết học bản lĩnh với ai mà lại dám không để cô vào mắt.

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Cô cần bao nhiêu kinh nghiệm nữa? Giết cô một lần thì cô tăng được bao nhiêu kinh nghiệm?

[Thế giới] Cành Hoa Cố Ý: Giết cô rớt cấp, mua bán quá không có lời.

Hiện tại người đứng đầu bang phái đã ra mặt nói chuyện. Một đám fan não tàn liền xúm lại chụp ảnh, vuốt mông ngựa, tin tức nhanh chóng chìm nghỉm. Những người này chẳng cần quan tâm người ta nói gì, dù họ vui là được rồi.

Gió Tuyết Không Về lập đội, mời Thời Sênh và Nhất Tiếu Khuynh

Thành gia nhập.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Giết cô ấy chỉ tụt 5 cấp, sau khi tụt 5 cấp sẽ không tụt nữa, ngược lại thì sẽ có được may mắn khi nhặt đồ, có thể nhặt được những vật phẩm trân quý và cực kỳ trân quý.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Mẹ kiếp, cái này mà mi cũng biết à?

Dường như Cành Hoa Cố Ý và Gió Tuyết Không Về có quan hệ không tệ, dù không cùng bang phái nhưng hắn vẫn kéo người vào.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Hôm nay thực nghiệm thấy vậy, tài khoản đặc biệt sẽ không xuất hiện nghiêng hẳn về một tình huống nào, nếu không sẽ phá hỏng cân bằng của trò chơi. Chúng ta rớt cấp thì ngược lại sẽ tăng may mắn khi nhặt đồ. Có điều, chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa giá trị may mắn cũng có liên quan tới số lần giết cô ấy.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Vậy chúng ta phải giết đến khi cô ấy tăng lên cấp 1 ư?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Cô cần bao nhiêu kinh nghiệm nữa hả?

Giết cô là có thể tăng giá trị may mắn, vào phó bản sẽ rất có lợi với bọn họ, có thể nhặt được những vật phẩm hiếm có, hoặc có thể là Thần Khí trong truyền thuyết nữa.

Cũng không phải lần khai hoang đầu tiên nào cũng rơi Thần Khí, khả năng có hay không này hoàn toàn dựa vào may mắn cả.

[Đội] Ông Nội Bây: [Ảnh] nhiều như vậy.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Cũng đâu nhiều lắm đâu.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Mỗi lần giết cô, cô có thể nhận được bao nhiêu kinh nghiệm vậy?

[Đội] Ông Nội Bây: Một điểm.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý:... Ta xin thu hồi câu nói kia. Con mẹ nó phải giết cô cả vạn lần mới có thể lên tới cấp 1 sao? Thế thì phải giết tới bao giờ chứ? Không đúng, phó bản này có phải của cô ta đâu, tại sao chúng ta phải nghe cô ta. Nhất Tiếu Khuynh Thành, cô nói gì đi chứ hả.

Điểm mấu chốt của phó bản này ở trên người Nhất Tiếu Khuynh Thành, cho dù hiện tại có ở trên tay cô ta thì bọn họ cũng có thể cướp về cơ mà.

Giết cô ta sẽ tụt cấp, có phải giết không chết đâu, sợ cái gì!

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Giờ ta không có quyền lên tiếng, chị nhỏ định đoạt đi.

[Đội] Ông Nội Bây: Dù sao chỉ cần các ngươi giết ta lên tới cấp 1 thì ta mới trả lại chiếc chìa khóa này cho các ngươi.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý:...

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

Chương 1760: Đại thần nghiện game (17)

Giết cô sẽ tụt cấp, không phải người chơi nào cũng tình nguyện muốn tụt cấp cả. Sau khi Gió Tuyết Không Về nghe nói có thể giết cô ở Tân Thủ Thôn thì cũng đồng ý với yêu cầu vô lý này của Thời Sênh, đương nhiên, chủ yếu là hắn vẫn muốn có thêm giá trị may mắn khi tiến vào phó bản thôi.

Càng quan trọng hơn là, Gió Tuyết Không Về biết phó bản này không bình thường, khả năng sẽ cần phải có tài khoản đặc biệt.

Hắn tụt 5 cấp nên không lo lắng sẽ tụt cấp nữa. Hắn cho người tới chém Thời Sênh năm lần trước rồi nghĩ cách luyện lại sau. Dù sao phó bản ở trong tay Nhất Tiếu Khuynh Thành, cấp bậc không phải vấn đề.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Cô phải cam đoan Nhất Tiếu Khuynh Thành không đem phó bản cho người khác.

[Đội] Ông Nội Bây: Yên tâm đi, ta sẽ luôn trói cô ấy.

Thừng trói xác còn có một tác dụng khác đó là luôn trói định, cho dù người chơi có offline đi chăng nữa thì vẫn sẽ bị trói, đây chính là đạo cụ đốt tiền, mà đạo cụ giải trừ Thừng bó xác còn đốt tiền hơn.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Không cần tàn nhẫn như thế chứ... Tôi đồng ý không cho người khác là được chứ gì? Dù sao tôi cũng chẳng muốn cho ai hết, đặc biệt là đôi nam nữ chó má kia. Nhưng các người phải kéo tôi luyện lại cấp, bà đây muốn tự tay giết chết đôi

nam nữ chó má đó, giết cho bọn họ không còn một mảnh giáp nào.

Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý là cao thủ, giờ cô ta đã bị luân bạch, đi theo cao thủ thì mới thăng cấp nhanh được.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Được.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Các ngươi nói xong rồi, vậy chúng ta có cần phải nói nên phân chia đồ trong phó bản thế nào không hả Gió Tuyết?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Để ta sắp xếp người tới Tân Thủ Thôn đã. Ông Nội Bây qua đó trước đi. Nhất Tiếu Khuynh Thành cùng bọn ta đi thăng cấp. Cành Hoa chat mật với ta đi.

Thời Sênh híp mắt nhìn nhân vật Gió Tuyết Không Về. Gã game thủ này cũng có năng lực đấy...

Thời Sênh đưa acc về Tân Thủ Thôn đợi Gió Tuyết Không Về phái người tới giết cô, sống lại cũng ở Tân Thủ Thôn luôn. Cô cài đặt tự hồi sinh nên người ta cứ thế mà giết.

Giá trị kinh nghiệm dần dần tăng lên.

Thời Sênh nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ rồi, không ngờ thời gian lại trôi đi nhanh thế.

Dư Quý vẫn chưa về.

Thời Sênh đứng lên đi ra cửa. Cửa phòng vẫn bị khóa. Thời Sênh gõ cửa, có người ở bên ngoài lập tức mở ra, khuôn mặt tươi cười của Thượng Thư xuất hiện: “Cô chủ, đói bụng ạ?”

“Sao Dư Quý vẫn chưa về thế?”

“Cậu Ba đang có một cuộc họp.”

“Vậy lúc nào anh ấy mới về?”

“Dự tính khoảng 10 giờ cậu Ba sẽ về tới nhà. Cô chủ có cần ăn tối trước không?”

“Không cần.” Thời Sênh nhìn ra bên ngoài, “Tôi có thể đi ra ngoài một chút không?”

Thượng Thư hơi chần chừ, nhưng nhìn lại thì đây chỉ là một bé gái, tựa hồ cũng không có ý sẽ chạy trốn, cả ngày bị nhốt trong phòng thì rất đáng thương, vì thế Thượng Thư liền gật đầu.

Biệt thự của Dư Quý cũng không lớn lắm, ít nhất không lớn như cái biệt thự của Dư tam thiếu kia. Thời Sênh đi xuống dưới lầu, đằng sau lưng là một đám vệ sĩ. Tuy rằng Thượng Thư cảm thấy Thời Sênh không chạy nổi nhưng vẫn đề phòng vạn nhất. Nếu người mà chạy mất thì ông ta chết chắc.

Thời Sênh đi quanh biệt thự một vòng, cuối cùng ngồi xuống sofa.

“Cô chủ, cô nên về phòng rồi.” Thượng Thư nhìn đồng hồ rồi nhắc nhở Thời Sênh. Nếu bị cậu Ba nhìn thấy thì ông ta sẽ bị lột da mất.

“Ừm.”

Thời Sênh đứng dậy, đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên, thân ảnh của Dư Quý bất ngờ xuất hiện. Thượng Thư sợ tới mức toát mồ hôi lạnh. Lúc này mới 9 rưỡi, sao cậu Ba đã về rồi chứ?

Dư Quý thấy Thời Sênh ở phòng khách thì nhíu mày, ánh mắt chuyển về phía Thượng Thư đang cứng đờ cả người.

“Cô chủ nói buồn chán nên muốn đi dạo một chút...” Thượng Thư cố gắng giải thích một chút.

Dư Quý càng nhíu mày chặt hơn, cũng không truy cứu chuyện Thượng Thư tự ý thả cô ra mà nhìn về phía Thời Sênh: “Ăn gì chưa?”

Thời Sênh tiến lên ôm lấy cánh tay hắn: “Chờ anh mà.”

Bé gái chỉ mới cao qua hông hắn một chút, cái đầu nhỏ bù xù như một con vật nhỏ.

Mày của Dư Quý hơi giãn ra, duỗi tay xoa đầu cô rồi bế cô đi lên lầu: “Chuẩn bị bữa tối đi.”

“Vâng.”

Dư Quý bế Thời Sênh về phòng, đi thẳng vào phòng tắm: “Tắm trước đi.”

Dư Quý cũng không hề có ý ở lại, sau khi xả nước vào bồn cho Thời Sênh thì đem quần áo sạch sẽ tới: “Có việc thì gọi, tôi ở bên ngoài.”

“Anh không tắm cho em à?”

Dư Quý trầm mặc: “Em là con gái, không thể tùy tiện để đàn ông nhìn thấy cơ thể của mình, có biết không hả?”

“Nhưng em còn là trẻ con mà.” Đúng thế, bản cô nương vẫn còn là trẻ con, nếu anh mà có tà niệm với một đứa trẻ con thì là do anh có

vấn đề.

Dư Quý lắc đầu: “Em đã không còn bé nữa, tự tắm đi.”

Thời Sênh bĩu ôi, tiến lên đẩy hắn ra khỏi phòng tắm.

Dư Quý nhìn cánh cửa phòng tắm khép lại, tâm tình ủ dột đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Hắn quét mắt nhìn máy tính, thân ảnh nhỏ trên màn hình không ngừng nằm xuống rồi lại đứng lên.

“Cậu Ba, cậu Cả tới.” Thượng Thư đứng ở trước cửa, thấp giọng bẩm báo.

Dư Quý thu lại ánh mắt: “Đuổi bọn họ về.”

“Cậu Ba, người của lão gia cũng tới...”

Dư Quý nhíu mày không kiên nhẫn, anh hơi kéo cà vạt ra, lại nhìn phòng tắm rồi mới nhấc chân rời đi.

...

Lúc Thời Sênh tắm xong thì Dư Quý đã thay quần áo, đang ngồi một mình trên sofa. Thời Sênh đi thẳng tới ngồi bên cạnh anh, “Nhanh, sấy tóc cho em đi.”

Mái tóc ướt dầm dề nhỏ nước xuống. Thời Sênh vừa dán sát vào liền làm cho áo sơ mi trên người Dư Quý lập tức ướt nhẹp, dính chặt vào thân thể hắn.

Trước giờ toàn là người ta hầu hạ hắn, đã bao giờ hắn bị chỉ huy thế này đâu. Nhưng Dư Quý lại vui vẻ ôm cô vào lòng, bảo người mang máy sấy tới, sấy tóc với vẻ vụng về, tóc bay về phía trước, che chắn

hết vẻ mặt của Thời Sênh.

“Có biết sấy hay không thế!” Thời Sênh quay đầu lại để tóc bay ngược từ trước ra sau.

Dư Quý tóc ngắn như thế nên làm sao biết được phải sấy kiểu gì chứ.

Thời Sênh ôm cổ hắn, ngồi lên đùi hắn, mặt đối mặt, duỗi tay ra chỉ đạo: “Sấy như thế này này.”

Dư Quý lại làm theo Thời Sênh chỉ đạo, quả nhiên tốt hơn lúc đầu nhiều.

Ánh mắt hắn bình tĩnh và ôn hòa, lệ khí làm người ta chán ghét đã gần như tan biến.

Thời Sênh chợt duỗi tay ôm cổ hắn, động tác của cô quá bất ngờ dọa cho Dư Quý nhảy dựng lên, vội vàng để cái máy sấy dịch ra, bên tai là giọng nói non mềm của bé gái: “Anh có thể đừng quản thúc em thế không?”

Âm thanh máy sấy hơi lớn nên giọng Thời Sênh cũng hơi ong ong.

“Em không chạy thì tôi sẽ không quản thúc.” Dư Quý tắt máy sấy đi, duỗi tay vuốt ve mái tóc đã khô quá nửa của cô.

“Em sẽ không chạy đâu, em ở đây được ăn được uống, còn được ngủ với mỹ nam, tại sao em phải chạy chứ?” Em vì anh mà tới, chạy cái quái gì.

“Sao tôi có thể tin em được đây?”

“Tại sao lại không tin em?”

Dư Quý đột nhiên nghẹn lời.

Tại sao không tin cô bé chứ?

Đúng thế, tại sao hắn lại không tin cô chứ nhỉ.

“Vậy ngày mai em tới công ty với tôi, tạm thời tôi chưa thể để em ra ngoài một mình được.” Dư Quý nhường một bước, quả thực nhốt cô ở trong nhà thì rất đáng thương. Quan trọng nhất là cô ham chơi game như thế, đến cơm cũng chẳng buồn ăn.

“... Em còn tưởng anh sẽ bắt em đi học.” Quả nhiên, tư duy của vợ cô chẳng giống người thường chút nào.

“Em không cần đi học.” Dư Quý dùng một tay ôm lấy lưng cô, “Sau này em sẽ có mọi thứ.”

“Bao gồm cả anh à?”

Động tác của Dư Quý hơi dừng lại. Hắn buông máy sấy xuống, hai tay đỡ vai cô để cô nhìn thẳng vào mình: “Em có biết em đang nói gì không hả?”

“Ừm, em hỏi, tương lai của em có anh không?”

Dư Quý khẽ cười: “Đương nhiên là có.”

Chương 1761: Đại thần nghiện game (18)

Dư Quý và Thời Sênh cùng nhau ăn cơm xong. Thời Sênh nhìn khoảng cách tới lúc mình có thể thăng cấp còn rất xa nên cũng không tính toán chơi game nữa mà tung ta tung tăng theo Dư Quý đến thư phòng.

Có lẽ vì Thời Sênh quá mức ngoan ngoãn nên Dư Quý cũng rất dung túng cô.

“Cậu Ba, đây là hành trình của ngày mai.” Thượng Thư đọc qua công việc ngày mai một lần, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía cô bé đang nghịch lung tung trong phòng, sâu trong lòng dấy lên một cơn tuyệt vọng. Có chuyện gì thế này chứ, cậu Ba lại để cô bé này vào thư phòng của mình.

“Ừ.” Dư Quý cũng không ngẩng đầu, đáp một tiếng, “Ngày mai cô ấy sẽ tới công ty cùng tôi, chú đi chuẩn bị đi.”

“Dạ?”

Thượng Thư tưởng mình bị ảo giác, cậu Ba còn định mang cô bé này đi làm nữa sao?

Nói đùa đúng không?

Nhưng cậu Ba vốn không biết nói đùa.

Trời ạ, cậu Ba ơi, cậu làm sao thế này!

“Dư Quý.” Thời Sênh mang một quyển sách đi tới trước mặt hắn.

Dư Quý phất tay bảo Thượng Thư ra ngoài. Thượng Thư ra khỏi phòng với vẻ mặt tràn ngập cổ quái. Lúc đóng cửa phòng ông lại thấy cô bé kia chui vào lòng Dư Quý, trên mặt Dư Quý hoàn toàn không nhìn thấy một tí âm trầm nào, ngược lại còn cười rất hiền hòa.

Cậu Ba... thật sự thích một đứa trẻ con sao?

Đáng sợ quá!

Thượng Thư giật mình một cái rồi vội vàng khép cửa phòng lại.

Thời Sênh mở sách ra trước mặt Dư Quý: “Anh không định giải thích một chút cái này với em à?”

Dư Quý liếc nhìn Thượng Thư một cái, sắc mặt biến đổi, vội vàng khép sách lại: “Em tìm ở đâu ra cái này?”

Thời Sênh chỉ về một chỗ trên giá sách: “Kìa, ở đấy mà.”

Dư Quý nhìn về phía cô chỉ, thần sắc càng thêm tối tăm: “Cái này không phải của tôi. Tôi không đọc loại sách này.”

“Thật không?”

“Ừ.” Dư Quý ném quyển sách sang một bên, thư phòng này chỉ có một mình hắn có thể tùy tiện ra vào... Ừm, giờ có thêm một người nữa.

Thời Sênh khua chân: “Vậy quyển sách này ở đâu ra? Mọc chân chạy vào à?”

“Có người mang nó vào đây, nhưng không phải tôi.” Dư Quý kiên nhẫn giải thích.

“Thật không?”

“Ừ.”

Thời Sênh chống cằm, ngồi trên đùi hắn khua chân: “Anh còn phải làm việc bao lâu nữa mới xong?”

Chờ một mình thật quá chán.

“Còn một lúc nữa.” Dư Quý nhìn đống tài liệu trước mắt, “Mệt thì đi ngủ trước đi.”

“Không buồn ngủ, em có thể dùng tài khoản của anh chơi game không?” Muốn giết người, nick kia của cô tuy có thể bẫy người nhưng lại không thể giết người được.

Dư Quý im lặng một chút rồi đặt cô sang ghế bên cạnh, sau đó mở máy tính lên và đưa cho cô, “Mật mã là ngày sinh nhật của em.”

“Sinh nhật của em mà anh cũng biết á? Không phải anh đã tra hết tổ tông mười tám đời nhà em rồi đấy chứ?”

“Ừ.” Dư Quý vẫn thật thà trước sau như một.

Thời Sênh: “...” Sao kiểu biến thái thật thà như thế này lại làm cô cảm thấy thật dễ thương nhỉ?

Thời Sênh đăng nhập nick của hắn, xem qua danh sách bạn tốt, ngoại trừ cô thì còn mỗi Hoa Phi Hoa.

“Hoa Phi Hoa này là ai thế?” Thời Sênh thuận miệng hỏi một câu.

“Là người nhét sách kia vào thư phòng của tôi.”

“Thế thì phải đánh một trận mới được.” Dám đặt loại sách này trong thư phòng của vợ cô.

“Được.”

Hoa Phi Hoa hoàn toàn không ngờ mình sẽ nhất định bị đánh một trận sau cuộc nói chuyện phiếm của hai con người này.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Ể, sao giờ này rồi mà cậu còn online hả? Tôi bảo này, cậu đào đâu ra cô nhóc kia thế? Chẳng phải trước giờ cậu không thích phụ nữ à? Sao lần này lại quan tâm thế, lại còn bảo tôi đi theo hộ giá nữa. Cậu có biết phí lên sân khấu của tôi quý thế nào không hả?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Cậu sẽ không yêu đương trên mạng đấy chứ? Trời ạ, loại người như cậu mà cũng biết chạy theo trào lưu à, quả thực là chuyện lạ của thế kỷ.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Ơ mẹ kiếp, mau tới Phong Mê Đảo, ông đây bị bọn nó vây công rồi, cấp bậc quá thấp đánh không lại.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Người đâu rồi?

Thời Sênh đọc tin Hoa Phi Hoa nhắn cho Dư Quý nghe, người kia còn chẳng thèm nhăn mày lấy một cái: “Đừng để ý tới hắn.”

Thời Sênh rất nghe lời làm lơ Hoa Phi Hoa đi, mở nick Dư Quý đi đấu trường, chủ chức của Dược sư là trị liệu, tấn công quá thấp. Có

điều người chơi RMB có thể dùng trang bị và đạo cụ tốt để bù lại, nếu kỹ thuật không tệ, cấp bậc đủ cao thì Dược sư cũng có thể hành người đến chết.

Dư Quý dùng trang bị rất bình thường, chứng tỏ hắn không đổ tiền vào thứ này.

Thời Sênh điều chỉnh lại điểm kỹ năng của acc Dư Quý một lần nữa, sau khi làm quen kỹ năng một hồi liền vọt vào giữa sân.

Lấy kỹ thuật của Thời Sênh, chỉ cần không phải cái loại tài khoản hố cha như Ông Nội Bây thì cô có thể chơi chức nghiệp nào cũng được.

Vì thế, người chơi trong đấu trường liền nhìn thấy một thầy thuốc điên cuồng gặt đầu người, yên lặng bò lên vị trí số một của đấu trường.

Lúc Hoa Phi Hoa tìm được Thời Sênh thì đã nhìn thấy cái tên đứng ở vị trí số 1 vô cùng chói lọi kia.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Dư Quý, cậu bị cái gì kích thích thế hả? Những kẻ lập dị trong nhà cậu lại làm phiền cậu đấy à?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Này Dư tổng, cậu có thể để ý tới tôi một chút không hả? Tôi vì cậu mới bỏ nhiều huynh đệ tỷ muội như thế để chạy sang sever này đấy, sao cậu chẳng có tí tình anh em thế hả?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Rốt cuộc cậu làm sao thế hả?

[Mật] Dư Quý: Tôi chỉ muốn giết người thôi mà, sao anh lắm lời thế hả?

Sao người này lại phiền phức thế chứ?

[Mật] Hoa Phi Hoa:... Ngươi là ai? Luyện thuê?

Hắn đã quen Dư Quý rất nhiều năm rồi, cực kỳ hiểu biết về Dư Quý. Người đàn ông này sẽ không bao giờ nói chuyện kiểu đó. Giờ đám người luyện thuê mà cũng dám nói chuyện thế này cơ à?

[Mật] Dư Quý: Tôi chính là chuyện lạ thế kỷ trong miệng anh đây.

[Mật] Hoa Phi Hoa: [/hộc máu]

[Mật] Hoa Phi Hoa: Ông Nội Bây? Trời ơi! Các người ở chung với nhau hả? Rốt cuộc Dư Quý đã làm gì trong lúc ta không có ở đấy thế hả?

[Mật] Dư Quý: Nói sống chung là không đúng, là anh ấy giam giữ tôi.

[Mật] Hoa Phi Hoa:...

Hoa Phi Hoa không nói gì. Thời Sênh liếc nhìn điện thoại của Dư Quý, thấy có tin nhắn tới. Dư Quý cầm điện thoại lên, đọc tin, trả lời mấy chữ.

Nhắn lại xong, hắn lại ngẩng đầu nhìn Thời Sênh: “Em nói với hắn cái gì thế?”

Thời Sênh đưa máy tính cho hắn xem.

Dư Quý nhìn thấy câu cuối cùng thì con ngươi hơi trầm xuống: “Em không thích ở bên tôi ư?”

“Em có nói sai đâu, vốn dĩ rõ ràng là anh nhốt em lại mà.” Thời Sênh nhún vai vô tội.

Dư Quý nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề, từ sâu trong đáy mắt bắt đầu có cảm xúc kỳ quái nổi lên: “Dù em có thích hay không thì đây cũng là kết quả, em không có quyền thay đổi.”

Thời Sênh: “...” Vợ giỏi nha, hy vọng đến lúc anh khôi phục được ký ức sẽ bị vả mặt một trận.

“Tôi hy vọng em không chỉ tỏ ra giả vờ nghe lời.”

Thời Sênh: “...” Cái này thì quả thực không thể cam đoan rồi.

Dư Quý thu lại tầm mắt, tiếp tục đọc tài liệu, Thời Sênh bĩu môi, tiếp tục quay lại trò chơi chém giết.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Dư Quý, ngươi có ý gì thế hả, canh giết người ở ngay điểm sống lại, ngươi thần kinh à!

Đấu trường chia làm hai trận doanh, lúc đi vào Hệ thống sẽ phân phối tùy ý, hai trận doanh giết nhau, mỗi ngày tới 12 giờ sẽ thống kê điểm số ở đấu trường, bên nào thắng sẽ được điểm khen thưởng.

Đầu tiên Thời Sênh giết trên chiến trường, vừa rồi nói chuyện với Hoa Phi Hoa nên đã dừng tài khoản ở điểm sống lại.

Đáng nhắc tới chính là có hai điểm sống lại trong đấu trường, nhưng địch ta sẽ lẫn lộn, sẽ sống lại ở bên nào thì tùy thuộc vào may mắn. Thời Sênh đứng ở điểm sống lại. Nhất Chiến Thành Danh kia bị cô giết vài lần nên không nhịn được nổi điên.

[Thế giới] Dư Quý: Ngươi quan tâm ta giết ở đâu làm gì, có thể giết được người là được rồi.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Ngươi có thù oán gì với ta sao? Sao cứ nhằm vào ta mà giết thế hả?

Chương 1762: Đại thần nghiện game (19)

Nhất Chiến Thành Danh rất tức giận, chiếm đóng điểm hồi sinh trong đấu trường là một chuyện cực kỳ không được hoan nghênh. Người tới đấu trường hoặc là vì luyện kỹ năng thuần thục hoặc là muốn giết người, làm gì có ai rảnh mà thủ ở điểm hồi sinh rồi giết người khác chứ?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Đây là Đại thần mà nhỉ? Tại sao lại chạy tới ôm điểm hồi sinh trong đấu trường thế?

[Thế giới] Dư Quý: Không có thù, ta là Dược sư, lên chiến trường sẽ bị giết rất thảm, chỉ có thể thủ ở điểm hồi sinh thôi.

[Thế giới] Bách Bệnh Thành Y: Phụt! Đại thần, phiền toái ngài nhìn lại số đầu người của mình đi rồi hãy nói.

Hôm nay đứng hạng 1 đấu trường mà lại còn dám nói là chết rất thảm ư?

[Thế giới] Năm Xưa: Vừa rồi tôi thấy Đại thần không động đậy, có lẽ đang nói chuyện với người ta nên mới đứng ở điểm sống lại thôi.

Đấu trường gần như không có khu an toàn, ngoại trừ điểm hồi sinh ra, bởi vì tất cả những người chơi vừa mới sống lại đều sẽ không có lực công kích gì. Nếu là quân địch thì có thể giết chết luôn nhân lúc đối phương chưa có phản ứng.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Chẳng lẽ chỉ có mỗi mình ta cảm

thấy hôm nay Đại thần Dư Quý có điểm không bình thường sao? Trước kia lúc nào online cũng đều thuê người cày cấp, ngoại trừ thăng cấp làm nhiệm vụ ra thì chẳng tham gia hoạt động gì. Hôm nay chẳng những vào đấu trường mà còn lên kênh Thế giới, đây là chính chủ thật sao???

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Lúc trước chẳng phải Đại thần Dư Quý vẫn luôn ở cạnh Ông Nội Bây sao?

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Ông Nội Bây vẫn đang bị người của Thần Phủ chém giết ở Tân Thủ Thôn, không vào khai hoang phó bản, cũng không rõ bọn họ đang định làm gì nữa.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Không phải Lưu Thủy Các đưa Nhất Tiếu Khuynh Thành đi cày cấp sao, chắc chắn là do cấp của Nhất Tiếu Khuynh Thành quá thấp rồi, dù sao cũng chỉ mình cô ta có thể mở ra phó bản kia, tăng cấp lên rồi lại vào phó bản cũng bình thường thôi mà.

Lúc trước các bang phái đánh giết náo nhiệt như thế trước cửa phó bản nhưng người ta là chính chủ mà chưa từng lên tiếng, bọn họ có đánh nữa thì cũng được quái gì đâu chứ.

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Nói vậy là Nhất Tiếu Khuynh Thành lựa chọn hợp tác với Lưu Thủy Các rồi sao?

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Nhất Tiếu Khuynh Thành có ân oán với Thanh Minh Nguyệt Hoa của Thiên Thượng Nhân Gian, chắc chắn sẽ không lựa chọn các bang phái liên quan tới Thiên Thượng Nhân Gian rồi. Dư lại cũng chỉ có Lưu Thủy Các, Thần Phủ và Vô Gian Chiến Đội. Cô ta không chọn trong những bang phái này thì còn chọn ở đâu được nữa? Với cấp bậc hiện tại của cô ta thì sao có thể tiến

phó bản một mình được chứ?

Mỗi người chơi game đều là cao thủ phân tích, quả nhiên cao thủ thường ẩn trong nhân gian.

Vốn đang nói Dư Quý, lại chuyển từ Dư Quý sang Ông Nội Bây, lại từ Ông Nội Bây nhắc tới Nhất Tiếu Khuynh Thành, chủ đề trên kênh Thế giới đã đi xa một cách không thể tưởng tượng nổi.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Dư Quý, có bản lĩnh thì tới đấu trường PK.

Nhất Chiến Thành Danh chỉ kém Dư Quý một bậc xếp hạng, đứng thứ 11, khó trách hắn lại có oán khí lớn như thế, xử lý được Dư Quý là có thể chen vào top 10 rồi.

[Thế giới] Dư Quý: Ngươi muốn cùng một Dược sư như ta PK ấy hả? Hôm nay quên chưa uống thuốc à?

Nhất Chiến Thành Danh là Linh sư, có thể đánh cận chiến cũng như đánh tầm xa. Tuy nhiên nhân vật này cũng đòi hỏi kỹ năng thao tác cao, chỉ có những người chơi lâu năm mới dám lựa chọn chức nghiệp này, người mới chơi tuyệt đối sẽ không chọn Linh sư. Chơi Linh sư, chỉ cần có thao tác tốt, dẫn theo một vú em Dược sư thì gần như vô địch.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Ngươi còn cao hơn ta một bậc, sợ không dám tới à?

[Thế giới] Dư Quý: Bắt nạt Dược sư thì có bản lĩnh gì chứ. Ta không thèm đánh với ngươi, nếu không cẩn thận thắng ngươi thì chẳng phải ngươi sẽ càng mất mặt sao.

[Thế giới] Tuyết Rơi Mùa Đông: Ha ha ha, Đại thần đáng yêu quá.

[Thế giới] Ngươi Không Bỏ, Ta Không Rời: Cái này thì gọi là đáng yêu quái gì? Rõ ràng là kiêu ngạo còn gì? Lầu trên đừng dùng từ ngữ loạn lên như thế.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Ngươi sẽ thắng ta được sao? Dư Quý, ngươi quá tự phụ rồi đấy. Ngươi đừng có ở đó mà khoác lác nữa, có bản lĩnh thì tới đấu trường PK.

[Thế giới] Dư Quý: Chẳng phải ta đã giết ngươi ở đấu trường vô số lần rồi sao?

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Đó là vì ngươi canh điểm hồi sinh.

[Thế giới] Dư Quý: Thì vẫn là bị ta giết thôi mà.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Dư Quý, ngươi sợ đúng không? Canh giết ở điểm hồi sinh thì tính là Đại thần cái quái gì, ngươi không có gan dám tới đấu trường PK đấu với ta, rõ ràng là ngươi nhát gan.

“Aizz, Đại thần, hắn bảo anh nhát gan kìa.” Thời Sênh quay sang nói với người đàn ông bên cạnh.

Sắc mặt người đàn ông hơi âm trầm, có thể thấy rõ là vẫn chưa nguôi tức giận, ánh mắt nhìn xuống màn hình, đọc nhanh nội dung trên khung chat, sau đó lạnh nhạt nói: “Đánh thắng được thì đánh, không thắng được gọi tôi.”

Thời Sênh: “...”

Sao lại phản ứng kỳ quái thế nhỉ?

Chẳng phải trong tiểu thuyết về tổng tài bá đạo sẽ là loại đáp án tiêu chuẩn là... “Ngươi thử một chút xem ta có phải đồ nhát gan” sao?

[Thế giới] Dư Quý: Tới đi, sợ ngươi chắc. Tới Thủy Nguyệt Lung Sa, đấu trường PK cái quái gì chứ.

[Thế giới] Tuyết Rơi Mùa Đông: Phụt, ha ha ha ha, Đại thần thật khí phách.

Người chơi game đều biết nếu đấu trong đấu trường PK sẽ không bị rớt kinh nghiệm, cũng không rớt trang bị, chỉ là thuần PK mà thôi. Nhưng đánh nhau ở ngoài bản đồ dã ngoại thì lại khác, chẳng những rớt kinh nghiệm mà sẽ còn rơi cả đồ nữa.

[Thế giới] Xác Chết Khắp Nơi: Đi xem nào, Nhất Chiến Thành Danh đừng sợ, chúng ta chờ ngươi ở Thủy Nguyệt Lung Sa nha.

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Nhất Chiến Thành Danh xếp hạng 11 trên bảng xếp hạng cơ đấy, chỉ kém Đại thần Dư Quý đúng một bậc. Nếu ngươi thắng thì có thể vượt qua Đại thần Dư Quý, đứng vào top 10 rồi, phải tận dụng thời cơ ngàn năm có một này chứ!

Nhất Chiến Thành Danh không nói gì, trên kênh Thế giới toàn là lời thúc giục của người khác.

Có lẽ vì sợ bị người ta nói là hèn nên cuối cùng Nhất Chiến Thành Danh cũng đồng ý.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Tới thì tới.

Thời Sênh rời khỏi đấu trường, truyền tống tới một chỗ không có quái trên bản đồ Thủy Nguyệt Lung Sa. Cô chọn một nơi rất thích

hợp cho đánh nhau. Người trên kênh Thế giới nhanh chóng bu đầy xung quanh, tốc độ nhanh tới mức làm người ta níu lưỡi, còn Nhất Chiến Thành Danh lại thong dong tới muộn.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Nhất Chiến Thành Danh đâu rồi? Không phải sợ không dám tới đấy chứ?

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Tới liền.

Chờ Nhất Chiến Thành Danh tới thì đã qua ba phút rồi.

[Lân cận] Nhất Chiến Thành Danh: Đánh thế nào?

[Lân cận] Dư Quý: Cao thủ chỉ phân thắng bại trong một chiêu, chúng ta định thắng thua trong một ván.

Nhất Chiến Thành Danh hơi chần chừ, thực tế thì một ván đã định thắng thua sẽ hơi mệt, chỉ cần thao tác sai hoặc bị nhân tố khác ảnh hưởng thì sẽ không có cơ hội xoay người nữa.

[Lân cận] Nhất Chiến Thành Danh: Được!

Nhiều người như thế, nếu hắn còn lùi bước thì hắn mới chính là kẻ nhát gan, sau này làm sao có thể tung hoành trong game được nữa, sao có thể tán gái được nữa?

[Lân cận] Dư Quý: Bắt đầu đi.

Nhất Chiến Thành Danh cũng không khách khí, lập tức ném kỹ năng. Kỹ năng đánh tầm xa của Linh sư cắt ngang kỹ năng của Thời Sênh sau đó lướt tới gần, ánh sáng kỹ năng làm cho thân ảnh hắn trở nên quỷ dị, tốc độ cực kỳ nhanh.

Vừa rồi Thời Sênh căn bản không hề phát ra kỹ năng ra. Lúc kỹ năng của Nhất Chiến Thành Danh vọt tới, cô dịch chuyển tránh công kích rồi xuất hiện sau lưng hắn.

[Lân cận] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Khả năng dịch chuyển của Đại thần Dư Quý thật trâu bò.

[Lân cận] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Nếu không sao có thể là Đại thần được chứ?

[Lân cận] Đậu Đỏ: Các ngươi nói xem ai sẽ thắng.

[Lân cận] Nhân Cẩu Thù Đồ: Ta đánh cuộc Đại thần Dư Quý.

[Lân cận] Tuyết Rơi Mùa Đông: Có phải Đại thần Dư Quý là Đại thần của sever khác chuyển sang đây không?

[Lân cận] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Không phải, ta biết hết đám Đại thần của 6 sever kia.

Bên này còn đang thảo luận sôi nổi, bên kia Nhất Chiến Thành Danh lại cực kỳ không thoải mái. Hắn là một Linh sư mà lại bị một Dược sư đè xuống đánh, còn có thể chơi game được nữa không đây?

Mà khả năng dịch chuyển của đối phương rất quỷ dị, hắn căn bản không thể tấn công trúng một lần nào, cứ như đối phương đang chơi đùa với hắn vậy.

Thứ trước mặt hắn đây thật sự là Dược sư sao? Tốc độ di chuyển này quá nhanh rồi!

Chương 1763: Đại thần nghiện game (20)

Cuối cùng, Nhất Chiến Thành Danh ngã xuống vì cạn máu.

Hắn rớt kinh nghiệm gần một bậc, còn bị rơi ra một trang bị cam. Nhất Chiến Thành Danh như bị cắt mất một miếng thịt vậy.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Ngươi gian lận, ngươi dùng đạo cụ.

Tốc độ của thầy thuốc không thể nào nhanh như vậy được, chắc chắn là cô dùng đạo cụ mới có thể nhanh như thế.

[Thế giới] Dư Quý: Không được dùng à? Ngươi đâu có nói trước đâu, giờ còn trách ta.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Đúng là không nói không thể dùng đạo cụ. Nếu Dược sư mà không dùng đạo cụ thì làm sao có thể thắng được.

Chức nghiệp Dược sư rất hạn chế, người chơi vừa thích lại vừa ghét nhân vật này, đại đa số thời điểm Dược sư đều được bảo vệ ở sau lưng, sẽ không phải lên trước, vì thế Linh sư đánh với Dược sư đã là không công bằng rồi.

Nhất Chiến Thành Danh cũng không nói là không được sử dụng đạo cụ, cái này sao có thể trách người ta được chứ.

Hắn chửi mấy câu, tức giận bất bình rời đi.

Thời Sênh quay lại đấu trường tiếp tục giết người. Ai ngờ Nhất Chiến Thành Danh lại kêu gọi người vây cô lại trong đấu trường, tư thế như thể muốn giết cô phải out game vậy.

Đây chính là tràng cảnh đánh không lại liền gọi 500 anh em tới.

Thời Sênh ngược lên ngược xuống Nhất Chiến Thành Danh và đám anh em thân hữu của hắn. Trên kênh Thế giới gà bay chó sủa, đại đa số người kinh ngạc, cảm thán về thao tác của Đại thần Dư Quý. Vị Đại thần này lúc nào cũng chỉ online cày cấp, không ngờ lại có thể thao tác giỏi như vậy.

Thời Sênh đang giết hăng say thì đột nhiên bị người ta bế lên, “Nên đi ngủ rồi.”

“A, em còn chưa giết xong mà.” Thời Sênh tóm lấy máy tính cũng ôm vào lòng theo, đáng tiếc vừa rồi cô buông lỏng tay nên nhân vật đã chết rồi, “A, chết rồi!!! Em suýt chút nữa liên trảm 10 rồi!!!”

Dư Quý một tay ôm lấy cô, một tay rút nguồn điện rồi khép máy tính lại, “Nếu em còn tiếp tục ham chơi game mà không chịu đi ngủ thì sau này sẽ không cho em chơi nữa.”

Thời Sênh bò vào lòng hắn, mệt mỏi đáp: “Anh thật là quá phiền.”

Dư Quý bế cô ra khỏi thư phòng, đưa cô về phòng ngủ. Phòng này trước kia hắn ở, giờ bị Thời Sênh chiếm. Hắn cũng không có ý đổi phòng cho cô mà tự đi phòng khác ngủ.

Nửa đêm, Dư Quý nghe thấy tiếng mở cửa, hắn mở mắt ra nhưng không động đậy gì.

Tiếp theo sau đó, hắn liền cảm thấy giường bị lún xuống. Một thân hình nhỏ bé đang bò lên giường, chui vào trong chăn của hắn.

Tay nhỏ bò lên ngực hắn rồi chậm rãi quấn lấy cái eo.

“Sao em lại ra ngoài được?” Dư Quý tóm lấy cái tay của Thời Sênh, thuận thế bật đèn ở đầu giường lên, nhìn chăm chú vào cô bé ở bên cạnh.

“Thì đi ra ngoài thôi, chẳng lẽ em còn có thể xuyên qua tường chắc.” Thời Sênh đối mắt với Dư Quý, trả lời với vẻ mặt đương nhiên.

“Tôi khóa cửa, bên ngoài có người canh gác.”

“A, em phá cửa ra.”

“Người thì sao?”

“Cũng đập.” Thời Sênh hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Anh cảm thấy căn phòng đó có thể nhốt em lại ư? Những người đó có thể canh giữ em thật sao? Dư Quý, em đã dám giết người ở nhà anh, anh cảm thấy em vô hại vậy à? Nếu không phải em cam tâm tình nguyện thì anh vĩnh viễn cũng không giữ em lại được.”

Dư Quý: “...”

Hắn buông tay Thời Sênh ra. Thời Sênh lập tức dán sát lại ôm hắn. Dư Quý cảm thấy hơi luống cuống, không biết phải đặt tay ở chỗ nào.

Hắn hít sâu một hơi, “Về phòng của em đi.”

“Không thích.”

Dư Quý kéo tay cô xuống, định bế cô về phòng. Thời Sênh không vui: “Anh mà dám bế em về phòng thì em sẽ đi ngay lập tức.”

Dư Quý sững lại, trầm mặc hồi lâu rồi lại nằm trở lại giường, “Ngủ không được nghịch ngợm, không cho nói mơ, không được ngáy ngủ, không được chảy nước dãi.”

Liên tiếp mấy cái không được nện xuống đầu Thời Sênh.

“Anh đúng là lắm chuyện.” Thời Sênh lẩm bẩm nói.

Dư Quý tắt đèn, ôm thân mình nhỏ bé của cô vào trong lòng, bàn tay ấm áp đặt sau lưng cô, vỗ nhè nhẹ như dỗ trẻ con ngủ, không hề có suy nghĩ bẩn thỉu nào, cả người hắn đều rất bình thản.

Thời Sênh cảm thấy thực kỳ quái, nếu không phải là người có đam mê đặc thù thì sao lại cướp cô về chứ.

“Dư Quý.”

“Sao?”

“Tại sao anh lại cướp em về rồi nhốt lại? Anh thích em à?”

“Ừ.”

“Anh thích trẻ con à?”

“Không.” Dư Quý phủ nhận, “Tôi chỉ thích em.”

Thời Sênh bò dậy, chống tay lên ngực hắn, “Có phải nhìn thấy em thì rất muốn lại gần? Cảm thấy rất quen thuộc đúng không?”

Dư Quý kéo cô nằm xuống, một hồi lâu mới đáp: “Ừ.”

“Thật tốt.”

“Cái gì?”

Thời Sênh cười ha ha một tiếng, “Người em thích cũng thích em, thật tốt.”

“Em...” Dư Quý dường như còn muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, hắn ấn đầu Thời Sênh vào ngực mình, “Ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm đấy, tôi có cuộc họp sớm.”

Thời Sênh ôm hắn, toàn bộ thân người đều bị hắn vây lấy, hơi thở quen thuộc làm cô thấy thật yên tâm.

...

Hôm sau, Thời Sênh còn đang ngủ thì Dư Quý đã bế cô rời giường. Cô mở mắt nhìn người đàn ông đã ăn mặc chỉnh tề, duỗi tay ôm lấy cổ hắn và nhìn ra bên ngoài, trời mới tờ mờ sáng: “Sớm thế sao?”

“Ừ.” Dư Quý đặt cô ngồi ở mép giường, lấy mấy bộ quần áo từ trong tủ ra: “Mặc cái nào?”

Mắt Thời Sênh vẫn còn hơi cay xè: “Nào cũng được.”

Dư Quý nhìn tới nhìn lui, cuối cùng chọn một cái váy màu trắng. Thời Sênh nhíu mày, chỉ vào cái váy màu xanh lam bị hắn bỏ qua, “Cái kia.”

Dư Quý không nói gì, đổi màu trắng thành màu lam: “Thay đi, tôi chờ

em ở bên ngoài.”

Thời Sênh thay chiếc váy ngủ nhăn nhúm ra, mặc chiếc váy kia vào, xỏ đôi dép lê lạch bạch đi ra ngoài. Cửa tối qua bị cô phá hỏng đã được thay mới, Thượng Thư đang đứng ở sau lưng Dư Quý nói về các công việc trong hội nghị sắp tới.

Dư Quý thấy cô đi ra thì ngăn Thượng Thư lại rồi nắm tay cô đi xuống lầu, tự đi giày cho cô rồi bế lên xe.

Thượng Thư ở đằng sau nhìn mà phát xấu hổ cả người, cậu Ba đang làm gì vậy chứ!

Nuôi nàng dâu từ bé cũng không phải nuôi như thế đâu.

“Chút nữa tới công ty rồi, Thượng Thư sẽ mua bữa sáng cho em, muốn ăn gì?” Dư Quý vừa xem tài liệu vừa hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh nằm ở phía sau, đầu gác lên đùi Dư Quý, chân hơi gập lại chống lên cửa xe, cô híp mắt đáp: “Muốn ăn đồ anh nấu.”

Thượng Thư đang lái xe suýt trệch tay lái, lại dám bắt cậu Ba nấu bữa sáng, điên rồi chắc!

“Hôm nay không được, ngày mai làm cho em sau nhé?” Giọng Dư Quý rất ôn hòa như thể đang thương lượng với cô.

Nội tâm Thượng Thư gần như sắp hỏng mất. Cậu Ba, cậu là cậu Ba khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ rồi, sao có thể nói chuyện bằng cái giọng đó được chứ? Đừng xử sự khác thường thế được không ạ?

“Cũng được.” Thời Sênh rung chân, “Có mang máy tính theo không

thế?”

Dư Quý nhìn Thượng Thư. Thượng Thư lập tức trở về hiện thực, “Có mang theo rồi cô chủ. Công ty cũng có máy tính, cô chủ muốn chơi lúc nào cũng được.”

Thời Sênh gật đầu, có game để chơi là sẽ không chán rồi, không chán thì sẽ không nghĩ tới việc đi chém người.

Chơi game có thể khiến tâm tình thư thái, tu thân dưỡng tính.

[...] Đồ thần kinh, nghiện game sẽ bị đưa đi trị liệu bằng điện đó có biết không hả?

Thời Sênh nhìn Dư Quý gần như vẫn chìm đắm trong công việc: “Anh bận lắm à?”

“Ừ.” Tổng giám đốc Dư khác người vẫn cứ tỏ vẻ thành thật trước sau như một.

Quả nhiên tổng tài nhàn phát rồ người, còn có thể rải cẩu lương khắp nơi đều là tổng tài nhà người khác.

Chương 1764: Đại thần nghiện game (21)

Thời Sênh đến công ty Dư Quý rồi mới biết hắn bận bịu thế nào. Dù ở văn phòng, nếu không phải có người vào báo cáo công việc thì cũng sẽ báo cáo qua video, chưa từng dừng lại một giây một phút nào, thậm chí lúc ăn trưa cũng phải xử lý công việc.

Một bé gái đột nhiên xông vào văn phòng của Dư Quý như Thời Sênh khiến cho các nhân viên cực kỳ lạ lẫm nhưng lại không ai dám hỏi. Thời Sênh phát hiện người ở công ty đều rất sợ Dư Quý.

Cũng đúng, biến thái như thế thì ai mà không sợ chứ?

Acc Ông Nội Bây vẫn còn đang đăng nhập trên máy tính ở nhà. Thời Sênh dùng notebook đăng nhập vào, vừa lên liền thấy trước mặt mình là biển người đông đúc, mở bản đồ ra thì thấy cả Tân Thủ Thôn này toàn người là người.

Mẹ kiếp!

Có chuyện gì xảy ra thế?

[Mật] Phía Trước Có Quái: Có đó không, có đó không?

[Mật] Ông Nội Bây: Tình huống gì thế này hả?

[Mật] Phía Trước Có Quái: Giết cô sẽ được giá trị may mắn, bọn họ đều tới đây tìm kiếm giá trị may mắn, cô xem cấp của cô đi.

Thời Sênh click mở tư liệu, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng, đã lên cấp 1 rồi.

[Mật] Phía Trước Có Quái: Sau khi giết cô và bị tụt cấp xong thì có thể nhận được nhiệm vụ khác, rất nhanh có thể thăng cấp trở lại, mà sau đó giết cô sẽ không còn tụt cấp nữa, ngược lại còn nhận được giá trị may mắn, tuy rằng giá trị may mắn chỉ được dùng một lần, nhưng có thể giết cô vô hạn. Ông Nội Bây, giờ cô là quái rồi đấy! Còn là quái không có lực phản kháng nữa chứ.

[Mật] Ông Nội Bây: Trâu bò quá!

Tổ làm game quả thực sáng tạo đấy.

Lật bàn!

Ông không chơi nữa!

Thời Sênh dùng plug in truyền tống khỏi Tân Thủ Thôn, thấy được bang chúng của Gió Tuyết Không Về đang đánh quái thăng cấp. Cô đứng ở gần bọn họ, đám người chơi đuổi theo phần lớn đều không phải đối thủ của cao thủ Thần Phủ nên không dám tùy tiện xông lên.

[Lân cận] Harry Sóng Lớn: Sợ cái chó gì, Thần Phủ chỉ có mấy người, xông lên đi!!!

Một câu này chẳng khác nào tiếng kèn lệnh, một đám người chơi đều xông về phía Thời Sênh.

Thời Sênh: “...”

Thành viên của Thần Phủ: “...”

Bọn họ chỉ cày cấp thôi mà, làm gì thế hả!

[Đội] Thiên Linh Linh: Đệch, sao lại lắm người thế này, gọi thêm người mau!

[Đội] Địa Linh Linh: Để ta gọi người.

[Đội] Ông Nội Bây: Bang chủ nhà các ngươi đâu?

[Đội] Thiên Linh Linh: Bang chủ không online, sao cô lại trêu vào lắm người thế kia hả?

[Đội] Yêu Linh Linh: Không được, trong đội không có Dược sư, không trụ được, khi nào chi viện mới tới thế hả?

[Đội] Ông Nội Bây: Ta chính là bánh ngon trái ngọt. Bọn họ đuổi giết ta chẳng phải là rất bình thường sao?

Thời Sênh tránh ở phía sau bọn họ, với tí tẹo máu của cô, đi ra chính là tìm chết, hiện tại còn không có bình máu, cô không muốn quay về điểm hồi sinh. Không đúng... Hình như cấp 1 có thể mua đạo cụ hồi sinh!

Thời Sênh mở Thương thành ra, lập tức mua đạo cụ hồi sinh, sau đó liền vọt vào đám người, sau khi cô chết một lần rồi mới lại nghĩ, mình mua làm cái quái gì nhỉ?

Cô có muốn chết đâu cơ chứ!

Thời Sênh nằm thẳng cẳng trên đất, trong đội ngũ địch có Dược sư liền cưỡng chế cô sống lại. Thời Sênh dùng plug in nên đối phương không kéo được, cứ thế nằm bẹp trên đất.

Ngươi có thang vượt tường, ta có kế Trương Lương, ông không sống lại đấy.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Dừng!

[Lân cận] Ông Nội Bây: Dừng dừng dừng dừng dừng dừng!

Thời Sênh biến đổi sắc mặt mấy lần thì cuộc hỗn chiến mới dừng lại, mà vừa lúc này, người của Thần Phủ cũng đuổi tới, không nói gì đã tung kỹ năng ra, tràng cảnh lại lập tức lâm vào hỗn loạn.

Thời Sênh: “...”

Có rất nhiều cuộc quần ẩu mà đến cuối cùng người ta cũng chẳng nhớ rõ lý do kéo bè kéo lũ đánh nhau là gì, đánh hội đồng trong game cũng là như thế.

Thời Sênh nhân lúc bọn họ đang mải đánh nhau liền rút lui, dừng acc ở một chỗ không người trên bản đồ, suy nghĩ xem có nên tự viết một chương trình hack riêng cho mình không.

Nhưng mà hack cái gì thì tốt bây giờ?

[Kỷ chủ, cô chơi game như thế không được đâu.] Cô không đánh lại người ta liền dùng plug in thế thì có gì tốt chứ?

Mẹ nó, cái game này rõ ràng là chơi ông đây mà đúng không?

Kệ, cứ phải hack.

Ông muốn ngược chết đám người chơi kia.

Thời Sênh sửa lại plug in của mình, còn cài đặt một chương trình

không thể xem thông tin và che giấu IP, dù công ty game có phát hiện cô gian lận cũng chẳng có cách nào, trừ phi bọn họ dừng vận hành game luôn.

“Em chơi game kiểu đó à?” Sau lưng Thời Sênh liền vang lên một giọng nói.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn người phía sau, trả lời cực kỳ cao lãnh: “Đúng thế, đây là cảnh giới chơi game cao nhất đấy!”

Không thể chơi game thì chơi công ty game thôi.

Dư Quý cũng không có ý kiến gì nữa, “Tôi phải ra ngoài đi họp, em đợi ở đây, cấm không được ra khỏi căn phòng này.”

“Oh.” Thời Sênh cúi đầu, không thèm để ý tới Dư Quý.

Dư Quý: “...” Hắn còn kém cả một cái game nữa.

Dư Quý bảo Thượng Thư ở lại trông chừng cô, không cho cô ra cửa.

Thượng Thư nghĩ dù cái cửa này có mở ra thì vị Đại thần đang trầm mê trong game kia cũng chẳng ra ngoài một bước đâu.

Thời Sênh sửa lại cài đặt thì phát hiện đám người kia đã đánh lộn xong, đánh xong thì lại phát hiện người bọn họ muốn tìm đã đi đâu mất rồi.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Hàn Giang Đài, có rảnh thì tới mà xem.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Xem cái gì?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Xem ta ngược người khác.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Đùa hay thật thế, với cái cấp bậc kia của cô, ta dùng một đầu ngón tay cũng gí chết được cô rồi, cô còn có thể ngược ai chứ? Ngược như nào?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ngươi thử dùng một đầu ngón tay gí ta xem nào?

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Ha ha ha, không có kỹ năng Nhất chỉ thiền.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Ta dùng cách khác, các ngươi bắt bẻ câu chữ làm gì chứ hả.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Blablablablabla...

So với đám người ríu rít trên kênh Thế giới thì nhóm người thuộc phái hành động lại nhanh nhẹn hơn nhiều, một đám vây quanh Thời Sênh.

Những người này còn tưởng Thời Sênh vẫn dễ giết như thế, vừa xông lên đã ném kỹ năng, kết quả phát hiện đối phương không chết mà chính mình lại nằm lăn ra.

Thời Sênh tung kỹ năng ra làm từng đám người ngã xuống liên tùng tục.

[Thế giới] Tên Nhất Định Phải Dài Thật Dài: Mẹ nó, ảo thế? Chẳng phải cô ta mới chỉ có cấp 1 thôi sao? Sao hạ gục nhiều người chúng ta chỉ trong nháy mắt như thế hả?

[Thế giới] Cây Đậu Chăm Chỉ: Đệch, nghịch thiên rồi!

[Thế giới] Giết Sạch Thiên Hạ: Hack đúng không nhỉ? Ai mà có thể phát ra tấn công cao như thế chứ?

[Thế giới] Ta Là Một Mâm Đồ Ăn: BUG?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ta dùng plug in đấy, ai báo cáo ta đi!

[Thế giới] Giết Sạch Thiên Hạ:...

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:...

[Thế giới] Nhóm Vây Xem:...

Hack thì cứ hack đi, nhưng có thể rụt rè tí được không hả, cái này có phải chuyện gì đáng để khoe mẽ đâu cơ chứ?

Cô lại còn vênh váo nói ra như thế, thật sự không sợ bị chết chìm trong biển nước bọt của thiên hạ à?

[Thế giới] Thỏ Con Ngoan Ngoãn: Chơi game mà còn hack, ngươi ngu ngốc đến mức nào chứ?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Theo lý thuyết, người có thể dùng plug in nếu không phải thiên tài thì chính là kẻ có tiền.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Tuy rằng lời này có hơi kỳ quái nhưng ta lại thấy thực có lý đấy. Người có thể viết được chương trình plug in đều là nhân vật cấp thiên tài.

[Thế giới] Thỏ Con Ngoan Ngoãn: Vậy ai chứng minh đó là do cô ta viết chứ?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Vậy cũng chứng minh cô ấy là kẻ

có tiền.

[Thế giới] Thỏ Con Ngoan Ngoãn:...

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Dù thế nào thì hack cũng là hành vi không cho phép ở trong game, vẫn nên báo cáo, chờ bên phát hành game xử trí đi.

Thời Sênh nhanh chóng nhận được tin nhắn hỏi thăm của CSKH. Đối phương đã tra qua acc của cô và phát hiện có điểm dị thường, phát hiện không thể che chắn và khóa acc được nên mới tới thăm hỏi cô.

[Hệ thống] CSKH 010: Xin chào, xin hỏi bạn đang dùng plug in đúng không?

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Đúng rồi.

[Hệ thống] CSKH 010: Vui lòng không được dùng plug in trong game. Hành vi này ảnh hưởng nghiêm trọng tới tính cân bằng trong game. Đối với hành vi của cô, công ty blablablabla...”

Chương 1765: Đại thần nghiện game (22)

Thời Sênh chờ CSKH nói xong hết mới chậm rãi gõ chữ.

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Thế thì các cô cứ khóa acc của tôi là được rồi, nói lắm thế làm gì?

CSKH 010 giận, nếu bọn họ có thể khóa acc của cô thì còn nói chuyện với cô làm cái quái gì? Hiện tại bọn họ đang nghi ngờ cô đã hack cả cái game này rồi, nếu không tại sao không khóa được acc cô ấy chứ?

[Hệ thống] CSKH 010: Vị game thủ này, bạn vui lòng đừng tạo ra hỗn loạn cho game, nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát.

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Thì báo đi, giấy tờ đăng ký cũng có phải của ta đâu.

[Hệ thống] CSKH 010:...

Thời Sênh tắt khung chat với CSKH xong liền quay về kênh Thế giới. Trên kênh Thế giới đang hỗn loạn ầm ĩ, thảo luận nhiệt tình về chuyện cô dùng plug in.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Tới đánh nhau nào!

Thế giới lập tức lâm vào im lặng quỷ dị, con mẹ cô dùng plug in thì ai còn dám đánh với cô chứ?

Tại sao CSKH không khóa acc?

Cô ta đã thừa nhận mình hack rồi cơ mà?

Hơn nữa, tài khoản đó mới chỉ cấp 1, sao có thể đánh được tới mức ấy chứ? Ngốc cũng biết là hack rồi! Người của công ty game làm ăn kiểu gì thế không biết, thế mà cũng không khóa acc!!

Người của công ty game điên cuồng oanh tạc kênh chat mật của Thời Sênh, thuận tiện còn tra tin tức về IP đăng ký.

Nhưng cũng chẳng ăn thua, người ta ở trong game chẳng thèm để ý, tra IP lại chẳng tra ra, có thông tin đăng ký nhưng người đăng ký này là lại người trong công ty game của bọn họ.

Đối phương tỏ vẻ hoàn toàn không biết, tra tới tra lui mà chẳng tra ra cái gì hết.

[Mật] Phía Trước Có Quái: Cô thật sự hack sao?

[Mật] Ông Nội bây: Nếu không sao ta có thể thắng bọn họ chứ?

[Mật] Phía Trước Có Quái:... [/quá giỏi]

[Mật] Gió Tuyết Không Về: Cô dùng plug in à?

[Mật] Cành Hoa Cố Ý: Cô dùng plug in à?

Tin nhắn của hai người kia đồng thời bắn tới, Thời Sênh liền copy lại tin nhắn mình trả lời Phía Trước Có Quái và paste lại cho họ nhìn.

Thời Sênh mở ra danh sách kẻ thù của mình, từ cao tới thấp, chỉ cần là người từng giết cô đều bị cô giết lại. Thời Sênh phát hiện ra khi cô

giết người thì kinh nghiệm tăng nhanh hơn cả bị người giết, quả nhiên giết người mới là phương thức chính xác.

[Thế giới] Dấu Vết Màu Xanh: Ông Nội Bây, ngươi điên à, giết người trên toàn thế giới vui lắm sao?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Vui chứ, chơi game mà không giết người thì còn chơi làm gì, nghỉ cho xong. Mà lúc trước chẳng phải các ngươi giết ta cũng rất vui vẻ hay sao. Sao còn không cho ta giết ngược lại chứ hả.

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Chơi game, ngoài giết người ra thì còn có thể tán gái.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ngươi chỉ biết có thế thôi à. Ta khác các ngươi, ta là game thủ có khát vọng rộng lớn.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Khát vọng rộng lớn của cô là gì thế?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Chơi cho công ty game thấy sợ thì thôi.

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ:...

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo:...

[Hệ thống] GM38:...

[Thế giới] Ngứa Đòn: 38 cũng thò mặt ra rồi, Ông Nội Bây đã rơi vào tầm ngắm của tổng tài 38.

Thật là con mẹ nó quá khát vọng!

Bọn họ đã thấy nhiều người khiêu khích công ty game rồi, nhưng đại đa số người chỉ thùng rỗng kêu to mà thôi chứ chẳng ai dám làm.

[Thế giới] Kinh Kha: Tại sao không khóa acc cô ta? Chẳng phải cô ta hack sao? Công ty của các người giờ còn dung túng cho người dùng plug in nữa cơ à? Làm thế thì bảo người chơi bình thường như bọn ta phải chơi thế nào hả?

[Hệ thống] GM38: [Ông Nội Bây] không dùng plug in, tài khoản của cô ấy là tài khoản đặc biệt, hoàn thành nhiệm vụ ẩn giấu là có thể nhận được khen thưởng khác biệt.

Lúc GM38 nói ra những lời này thì tự bản thân cũng chẳng tin nổi, nhưng giờ mà không nói thế thì sẽ tạo ra khủng hoảng trong game, người chơi mà làm ầm lên thì sẽ rất đáng sợ.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Sao ta không biết nhỉ? Sever khác cũng không có cái này mà.

[Hệ thống] GM38: Đó là bởi vì bọn họ không bị giết nhiều như thế [/ảnh]

GM38 up lên hình ảnh con số lần mà Thời Sênh bị giết, đã vượt qua mười ngàn lần, sắp đạt tới mốc hai mươi ngàn rồi.

Mọi người nhìn số lần bị giết đó thì yên lặng không nói gì, có người chơi game bao nhiêu năm như thế rồi, có chết thêm vô số lần cũng không thể nhiều như vậy được.

[Thế giới] Nhất Chiến Thành Danh: Thế chẳng phải giờ cô ta vô địch à? Tấn công cao như thế, ai mà thắng cô ta cho nổi chứ? Công ty game cho phép BUG kiểu này tồn tại thật à? Giả thiết này của các anh có vấn đề, sao người chơi chúng tôi có thể yên tâm mà chơi

game tiếp được chứ?

[Hệ thống] GM38: Trong Thần Vực, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Mỗi nhân vật, mỗi nhiệm vụ đều sẽ có cách chơi khác nhau, trò chơi tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống nghiêng hết về một phía nào cả.

GM chém gió một hồi trên kênh Thế giới, mọi người bán tín bán nghi.

GM38 khổ sở chat với Thời Sênh.

[Hệ thống] GM38: Đại thần, rốt cuộc cô ở đâu chui ra thế hả? Đừng đùa chúng tôi như thế có được không hả? Cô muốn cái gì thì cứ nói ra, chỉ cần cấp trên đồng ý, chỉ cần cái cô muốn không quá đáng thì chúng tôi đều sẽ đồng ý với cô.

Người này có thể tự bóp méo số liệu game, lại vẫn để game vận hành an ổn, chứng minh kỹ thuật đã sớm ở chiếu trên so với bọn họ rồi, thuộc về lĩnh vực hacker rồi.

Bọn họ còn kém đám hacker tới mấy dải ngân hà ấy chứ.

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Ta chỉ muốn chơi game thôi mà, nhưng mà acc này quá hố người, giết người cũng chẳng xong, ta đành phải tự mình sửa lại.

[Hệ thống] GM38: Thế cô là hacker sao?

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Có thể coi như thế đi.

Rốt cuộc cũng chưa từng thử nhưng kỹ thuật thì chắc chắn không thua rồi.

[Hệ thống] GM38:... Thật hay đùa đấy?

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Lừa ngươi có được tiền không?

GM im lặng rất lâu, có lẽ là đang báo cáo và thảo luận, mãi sau mới trả lời lại.

[Hệ thống] GM38: Chúng tôi có thể cho cô một cái acc full cấp, cô không cần phải dùng plug in nữa, như thế sẽ không công bằng với người chơi khác.

Không có luật nào quy định hacker không thể chơi game. Nếu người ta chỉ muốn chơi game bình thường, vậy thì công ty game bọn họ cũng chẳng đến mức phải đắc tội với những người như thế làm gì.

[Hệ thống] Ông Nội Bây: Ta cảm thấy tài khoản này cũng ngon rồi, hơn nữa lúc trước ngươi cũng đã giải thích, nếu ta đột nhiên biến mất thì sẽ càng làm người ta nghi ngờ hơn, đúng không?

[Hệ thống] GM38:...

Nói như thể rất có lý ấy.

GM thương thảo không xong với Thời Sênh, chủ yếu là vì Thời Sênh dầu muối đều không ăn, công ty game đưa ra mấy điều kiện mà cô vẫn chẳng đồng ý. Người của công ty game cảm thấy nên báo cảnh sát. Người nguy hiểm như thế vẫn còn để tồn tại trong game thì rất không an toàn.

Bên công ty game đang bận đến gà bay chó sủa thì Thời Sênh cũng làm game náo loạn tan tác, sau khi treo thưởng hết những kẻ đã từng giết cô, sau đó ai mà bị cô gặp trúng thì sẽ bị giết rất thảm.

Nhưng rất nhanh liền có người phát hiện ra, sau khi bị Thời Sênh giết thì giá trị may mắn cũng tăng cao, một đám người đang hùng hùng hổ hổ trên kênh Thế giới đột nhiên nhào ra đòi chết.

NPC may mắn di động Thời Sênh: “...”

Game này có độc rồi!!

Mẹ nó, rốt cuộc là ai thiết kế ra cái game này vậy?

#Đã thấy người bị cả một tập thể đuổi giết chưa? Đã thấy cả một đám người xông lên tặng đầu người chưa? Nếu ngươi chưa gặp bao giờ, vậy mời tới Cẩm Giang Xuân#

Topic này trở thành topic nóng trên diễn đàn.

Những sever cũ đều ngo ngoe rục rịch, thi nhau tạo tài khoản mới vào Cẩm Giang Xuân để nhìn linh vật trong truyền thuyết kia.

Chương 1766: Đại thần nghiện game (23)

“Thượng Thư.”

Thượng Thư đột nhiên nghe thấy tiếng gọi mình nên hơi kinh ngạc và quay đầu nhìn: “Cô chủ, có chuyện gì thế ạ?”

“WC ở đâu?” Gương mặt bánh bao của Thời Sênh chẳng có cảm xúc gì nhưng vẫn rất đáng yêu, trắng hồng, đôi mắt sáng như sao nhưng thỉnh thoảng lại làm cho người cảm thấy có một chút thâm trầm không thể nắm bắt được, hoàn toàn không giống trẻ con chút nào.

“Trong văn phòng của cậu ba có WC, đẩy cánh cửa kia vào là được.” Thượng Thư chỉ về phía một cánh cửa trong văn phòng.

Thời Sênh đi qua đẩy cửa nhưng phát hiện cửa bị khóa rồi.

Cửa WC hợp với cửa phòng nghỉ hằng ngày của Dư Quý. Hắn luôn khóa theo thói quen, đến Thượng Thư cũng không có chìa. Giờ Dư Quý đang họp, Thượng Thư không dám quấy rầy nên đành dẫn Thời Sênh tới WC công cộng ở tầng này.

“Ồ, sao lại có cô bé dễ thương thế này ở công ty của chúng ta vậy?” Lúc Thời Sênh đi ra, mấy cô gái cùng đi WC với nhau cũng vừa lúc đi ra, thấy cô thì không khỏi tò mò.

“Suỵt!” Người bên cạnh vội vàng kéo áo người đó.

“Sao thế?”

Người kia ra hiệu bảo đừng nói gì cả. Thời Sênh đi ra phía cửa rồi, mấy người đó mới tiếp tục nói chuyện.

“Đây là người mà sáng nay Dư tổng mang tới, cũng không biết là gì với Dư tổng, trợ lý Thượng nói không được bàn luận, cô cẩn thận cái miệng vào.”

“Dư tổng đưa tới sao? Chẳng phải Dư tổng đều luôn mang vẻ người sống đừng có lại gần, người chết chớ quấy rầy sao? Thế mà còn dẫn một cô bé tung tăng nhảy nhót tới công ty á?”

“Ai mà biết chứ... Đi WC nhanh lên rồi còn về làm việc.” Người nọ hiển nhiên không muốn nói tiếp đề tài này nữa. Dư tổng là người bọn họ không thể trêu vào, đừng có vì đi tiểu thôi mà cũng mất cả bát cơm.

Thời Sênh rửa tay xong liền ra khỏi WC. Một cô gái chạy tới trước mặt cô, vẻ mặt đầy nôn nóng: “Cô Diêu, cô làm tôi sợ muốn chết, mau quay về với tôi.”

Thời Sênh: “...” Người này là ai?

Thời Sênh nhìn xung quanh, không thấy Thượng Thư đâu. Người này đeo thẻ nhân viên của công ty Dư Quý, nhưng Thời Sênh thấy hơi khó hiểu, Dư Quý sẽ không để ai khác ngoài Thượng Thư tới đón cô đâu.

Nguyên nhân thứ nhất là vì sợ cô chạy mất, nguyên nhân thứ hai là vì Thượng Thư là người mà hắn tin nhất.

“Chị là ai? Thượng Thư đâu?”

“Cô Diêu, cô biết trợ lý Thượng sao?”

Thời Sênh nhíu mày, trong lòng càng thêm chắc chắn người này không phải đang đi tìm mình, vậy thì chỉ có thể là... Diêu Họa!

“Tôi là Diêu Diệp, không phải Diêu Họa.” Thời Sênh vòng qua cô ta, đi về phía văn phòng của Dư Quý, “Người chị muốn tìm không phải tôi đâu.”

“Cô Diêu, cô đang nói gì vậy?” Cô gái kia ngẩn ra, sau đó lại tỏ vẻ nôn nóng: “Cô đừng tùy hứng nữa, mau quay về với tôi.”

Có lẽ lúc cô tới đây thì người này chưa tới công ty, sau đó Thượng Thư lại cấm mọi người bàn tán nên cũng không biết Dư Quý đem theo người tới đây, nhưng không hiểu tại sao Diêu Họa lại tới đây, còn để cho cô ta trông giữ nữa.

Kết quả Diêu Họa chạy, còn cô bị nhận nhầm thành Diêu Họa.

“Cô Diêu, cô đừng đi về phía đó...” Cô gái vội vàng đi theo sau Thời Sênh.

Thời Sênh đi nhanh hơn, ai ngờ Dư Diệu lại bước từ một phòng họp ra, tóm lấy cô: “Chạy đi đâu?”

Đột nhiên bị người ta túm lấy nên cả người Thời Sênh ngã về trước theo quán tính. Dư Diệu muốn đỡ cô nhưng Thời Sênh lại lập tức tránh khỏi hắn, dựa vào cửa kính phía sau, ngẩng đầu nhìn gã đàn ông cao lớn trước mặt, mở miệng mắng: “Các người bị thần kinh hết rồi à, đã bảo ông đây không phải Diêu Họa rồi cơ mà!”

Ánh mắt Dư Diệu dừng ở quần áo của Thời Sênh, trang phục khác Diêu Họa, tính cách cũng khác...

“Hú hú hú...”

Đúng lúc này, toàn bộ hành lang vang lên âm thanh báo động, tất cả các cửa đều bắt đầu đóng lại.

“Xảy ra hỏa hoạn ư?” Cô gái kia kỳ quái.

Những cánh cửa kia đều được làm từ chất liệu đặc biệt, lúc xảy ra hỏa hoạn có thể dùng để cách lửa, chỉ cần không xảy ra cháy nổ thì ở trong những cánh cửa này sẽ tuyệt đối an toàn.

Thời Sênh nhìn cửa văn phòng thông sang văn phòng của Dư Quý đang đóng lại, đột nhiên có dự cảm rất không lành.

“Cô chủ.” Thượng Thư lo lắng vọt từ bên kia qua, “Sao cô lại ra ở bên này?”

Thời Sênh nhìn WC nơi xa, WC có hai cửa ở hai bên, đều có thể ra vào. Lúc Thời Sênh vào là vào từ phía Thượng Thư, lúc ra lại ra ở cửa còn lại. Vừa rồi trong WC lại có mấy người đi vào nên cô liền đi ra khỏi cánh cửa đó theo bản năng, rốt cuộc hiếm thấy loại WC nào mà có hẳn hai cửa ra vào thế này.

“Nhất định là cậu Ba phát hiện cô biến mất.” Mặt Thượng Thư xám như tro tàn, “Để tôi gọi điện thoại báo cho cậu Ba trước đã.”

Thượng Thư gọi điện thoại cho Dư Quý, điện thoại của Dư Quý vẫn luôn báo bận, ông ta đành phải gọi tới điện thoại văn phòng, điện thoại vang một hồi mới có người nghe. Thượng Thư nghe thấy giọng nói quen thuộc thì vội vàng nói vị trí của mình và Thời Sênh cho hắn nghe, cũng tỏ vẻ cô chủ không chạy trốn mà là đi WC.

Tiếng báo động ngừng lại, tiếng loa trấn an mọi người nhanh chóng vang lên, ý nói chỉ là luyện tập, không xảy ra chuyện gì lớn cả.

Những cánh cửa lại chậm rãi mở ra, Dư Quý dẫn theo vài người, khuôn mặt đen sì.

Thời khắc khi nhìn thấy Thời Sênh, gương mặt đen và âm trầm đó mới chuyển tốt đẹp hơn một tẹo. Hắn bước rất vội, ba bước chỉ còn hai bước, người ở xung quanh đều bị hắn bỏ lại phía sau, trong ánh mắt chỉ còn thân ảnh của cô bé mặc váy lam ở phía xa.

Giống như châu báu mất đi đã tìm lại được, trong vẻ mừng thầm lại có mấy phần an tâm.

Đến tận khi tay hắn sờ được vào cái đầu bù xù đó, sự căng thẳng trong lòng mới hoàn toàn hạ xuống, Thời Sênh nhích lại gần hắn.

“Tại sao lại dẫn cô ấy ra ngoài hả?”

Ánh mắt Dư Quý làm người ta quá mức sợ hãi, mồ hôi lạnh toát đầy người Thượng Thư, “Cậu Ba... Cửa phòng trong văn phòng cậu khóa rồi.”

Cái này sao có thể trách ông ta được, ai ngờ cậu Ba lại kết thúc cuộc họp nhanh như thế, vốn dĩ hẳn là còn nửa tiếng nữa mới đúng, thời gian của cậu Ba mấy ngày nay đều rất không chuẩn, nói quay về là quay về.

Dư Quý nghĩ tới căn phòng vẫn luôn khóa của mình. Hắn quên mất là cô cũng cần phải đi WC, vì thế Thượng Thư cũng miễn cưỡng tránh được một kiếp.

“Chú Ba.” Dư Diệu chào hỏi Dư Quý.

Người này quả thực là Diêu Diệp.

Hắn còn tưởng hai người kia nói bừa, thì ra là thật, chú Ba của hắn đã thật sự đem Diêu Diệp đi, mà thằng em trai tiện nghi kia của hắn thì chết...

Dư tam thiếu là em trai cùng cha khác mẹ với hắn. Mẹ hắn qua đời sớm, ba hắn lại cưới thêm một người, sinh được một đứa con trai.

Dư Quý lạnh nhạt nhìn hắn: “Cháu tới chỗ chú làm gì?”

“Là ông nội bảo cháu tới.” Dư Diệu thu lại những tâm tư dư thừa, “Nhưng mà vì chú Ba đang bận nên cháu không gặp được, đã nói hết với trợ lý của chú rồi.”

Vẻ mặt của trợ lý đi theo sau Dư Diệu cực kỳ xấu, hiển nhiên chẳng phải chuyện tốt gì.

“Chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn cả, ông nội nói tháng sau em Hai sẽ kết hôn, bảo chú Ba lấy ra một ít cổ phần cho em Hai làm của hồi môn, làm tròn chức trách của người bề trên.”

“Cái gì?” Dư Quý còn chưa nói gì, Thượng Thư đã nóng nảy, “Cô Hai kết hôn, tại sao cậu Ba nhà chúng tôi phải tặng của hồi môn chứ hả? Cô Hai có quan hệ gì với cậu Ba nhà chúng tôi đâu!”

“Trợ lý Thượng, tôi chỉ truyền lại lời của ông nội mà thôi.” Dư Diệu phủi sạch sẽ quan hệ với mình, “Huống hồ, dù sao chú Ba cũng là bề trên của chúng tôi. Em Hai sắp kết hôn rồi, chú Ba lấy một ít cổ phần ra tặng cho cháu gái cũng là bình thường mà. Chú Ba còn chưa nói

gì, sao trợ lý Thượng lại kích động như thế chứ?”

Dư Quý giơ tay ngăn Thượng Thư lại, mặt vẫn bình tĩnh: “Nếu ông già đã nói thế thì tôi sẽ làm theo.”

Chương 1767: Đại thần nghiện game (24)

“Ể, làm gì ở đây thế, mở hội nghị trên hành lang đấy à?” Một giọng nói đầy ngả ngớn truyền ra từ khúc ngoặt, sau đó một chàng trai mặc vest màu hồng nhạt đi tới với dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Dư Diệu hơi cau mày, sau đó lại cố gắng che giấu, khẽ gật đầu: “Tam hoàng tử.”

“Vừa rồi hình như tôi nghe thấy cậu muốn Dư Quý phải cho cổ phần hả?” Người đàn ông không thèm để ý tới Dư Diệu, trong giọng điệu ngả ngớn có mấy phần lạnh lẽo, “Có chuyện gì thế? Cổ phần là thứ nói cho thì có thể cho sao?”

“Tam hoàng tử, vì hôn lễ của em gái tôi, chú Ba là trưởng bối nên cũng coi như cho tiểu bối một lời chúc phúc.” Dư Diệu giải thích.

“Chúc phúc? Của cải của chú Ba cậu là do tôi tài trợ, nói trắng ra là, hết thảy những gì của cậu ấy đều là tôi cấp cho, các người muốn đồ của tôi phải không?” Tam hoàng tử hừ lạnh, “Có phải Dư gia các ngươi đã há miệng quá lớn rồi không hả?”

“Tam hoàng tử.” Dư Diệu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tam hoàng tử, “Em gái tôi là Thái tử phi tương lai.”

“Thế thì sao chứ?” Tam hoàng tử hừ lạnh, “Dù cô ta có là Thái tử phi thì thân phận của tôi vẫn cao hơn cô ta. Cậu còn muốn dùng thân phận áp tôi cơ à?”

Dư Diệu: “...”

Hắn căn bản đâu có ý này đâu cơ chứ?

Ý của hắn là mấy thứ này chẳng phải cuối cùng cũng là vì cho Hoàng thất bọn họ có mặt mũi sao?

Thời Sênh lén lôi kiếm ra, thừa dịp Tam hoàng tử đang nói chuyện với Dư Diệu liền vọt ra, giơ kiếm lên và bổ xuống.

Thân thể cô rất nhỏ bé, lại xuất hiện bất ngờ, Dư Diệu hoàn toàn không ngờ mình sẽ bị tấn công, trong lòng chịu kinh hãi cực độ, vì vậy Thời Sênh liền nhất thời chiếm được thế thượng phong.

Tuy rằng sức vóc của Thời Sênh yếu nhưng uy lực của thiết kiếm lại rất lớn, chỉ bổ mấy cái đã đánh ngã Dư Diệu xuống đất, sau đó ra mệnh lệnh y như môt nữ vương: “Ném hắn ra ngoài cho tôi!”

Mẹ nó, dám chạy tới trước mặt vợ cô khoa tay múa chân, giết chết nhà ngươi.

Tam hoàng tử: “...”

Thượng Thư: “...”

Nhân viên vây xem: “...”

Bọn họ vừa thấy gì thế?

Một loli tay xách kiếm đánh ngã một người, mà người này lại là họ hàng của Tổng giám đốc.

Thời Sênh chọc thiết kiếm xuống đất, trên mặt đất liền xuất hiện một

cái lỗ, mọi người không nhịn được nuốt nước bọt, đó là kiếm thật ư? Mẹ kiếp, ai lại dám cho nhóc loli này dùng kiếm thật vậy?

“Lời của em không dùng được đúng không?” Thời Sênh nhìn Dư Quý.

“Ném người ra ngoài.” Dư Quý nghiêng đầu phân phó Thượng Thư.

Thượng Thư: “...” Không phải chứ cậu Ba, tuy rằng ông ta cũng tức tối với hành vi của Dư gia thật, nhưng mà loại chuyện ném người thì... có phải hơi quá đáng không...

Thôi được rồi, chẳng có gì quá đáng hết.

Thượng Thư nhanh chóng gọi người lên kéo Dư Diệu đi. Toàn bộ quá trình, Dư Diệu vẫn còn chìm trong đờ đẫn, đến tận khi bị ném ra ngoài rồi, sự tức tối và ngượng ngùng mới lập tức bùng nổ.

“Tan đi, tan đi, đi làm việc đi.” Thượng Thư đuổi đám người đang xúm lại đi.

Dư Quý liếc nhìn kiếm trong tay Thời Sênh, hơi ngoài ý muốn là mặc dù trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng thấy quen thuộc. Nếu là quen thuộc thì hắn cũng chẳng rối rắm quá lâu làm gì, khom lưng xuống bế Thời Sênh lên đi về phía văn phòng, “Cậu tới đây làm gì?”

“Aizz.” Tam hoàng tử hoàn hồn, đôi tay đút vào túi quần, cà lơ phất phơ đi theo sau lưng hắn: “Tôi tới xem... chuyện lạ thế kỷ của cậu mà.”

Thời Sênh ghé vào bả vai Dư Quý nhìn Tam hoàng tử, người này là Hoa Phi Hoa à?

Là Tam hoàng tử của Hoàng thất trong thế giới này sao?

Loại người này mà lại là thành viên Hoàng thất ư?

Hoàng thất có bệnh rồi!

Tam hoàng tử làm mặt quỷ với Thời Sênh, “Tôi không ngờ cậu lại tìm một nhóc loli... Tôi nói này Dư Quý, dù cậu có đói bụng ăn quàng thì cũng phải nhìn xem người ta mới bao nhiêu tuổi chứ, có thể thừa nhận được cậu không hả? Với cái đó của cậu...”

Dư Quý quay đầu lại lườm Tam hoàng tử. Tam hoàng tử liền ho khan: “Khụ, quen mồm thôi. Sau này tôi sẽ chú ý, nơi này có trẻ con.”

Vài người đi vào văn phòng, Thượng Thư thức thời không đi vào theo.

“Bé con, tên nhóc là gì?” Tam hoàng tử cười tủm tỉm với Thời Sênh giống như một ông chú bắt cóc lừa bán trẻ con vậy.

“Đừng động vào người của tôi.” Giọng Dư Quý lạnh lùng, đặt vào ghế mà thường ngày mình vẫn ngồi, thiết kiếm thuận tay để ở trên bàn, “Quy củ của tôi, hẳn là cậu nhớ rõ.”

“Ai da, Dư Quý, lòng dạ cậu sao mà hẹp hòi thế hả? Tôi mới chỉ nói với nhóc này có một câu chứ có cướp của cậu đâu.” Tam hoàng tử lập tức dựa vào bàn, ánh mắt dừng trên thiết kiếm, “Thanh kiếm này là thật đấy à? Cậu cho nhóc ấy chơi một thanh kiếm như thế, không sợ cô nhóc đi chém loạn người ta à?”

“Đây là của cô ấy.”

“Của nhóc ấy?” Mắt Tam hoàng tử sáng lên, “Ôi chao, tiểu bảo bối, có thể cho anh xem một chút được không?”

“Không thể.” Thời Sênh từ chối thẳng thừng.

Thời Sênh duỗi tay ôm lấy thiết kiếm.

“Sao tính cách lại giống Dư Quý thế chứ.” Tam hoàng tử bĩu môi, “Vậy em nói cho anh biết, thanh kiếm này tên là gì thế, anh thấy có vẻ rất lợi hại đấy.”

Tên là gì ư?

Thời Sênh nghiêng đầu suy nghĩ.

Thân mình thiết kiếm chấn động, hậu cung của nó lại tăng thêm rồi.

“Kiếm Chước Dương.” Ừ, tên này rất khí phách.

Thiết kiếm: “...” Rốt cuộc thì khí phách ở đâu chứ hả?

Tam hoàng tử: “...” Kiếm Chước Dương gì, hoàn toàn chưa từng nghe qua, sao lại cứ có cảm giác như ở trong game thế nhỉ?

Dư Quý duỗi tay đẩy Tam hoàng tử ra xa một chút, giọng cảnh cáo: “Cách xa cô ấy 1m cho tôi.”

“Ôi...” Tam hoàng tử không phục, “Sao cậu lại bá đạo như thế chứ.”

Tam hoàng tử kéo Dư Quý sang bên cạnh, hạ giọng nói: “Cậu không thật sự coi trọng nhóc con này đấy chứ? Cô bé còn nhỏ xíu như vậy, đã được mười hai tuổi chưa thế?”

“Cậu tới để nói với tôi cái này hả?”

“Dư Quý, cô bé còn nhỏ như thế, dù cậu có nuôi bên cạnh mình thì cậu có chắc là lớn lên rồi cô bé vẫn theo cậu không? Đến lúc đó cậu già khọm rồi. Tuy rằng cậu đẹp trai thật nhưng giờ mấy cô gái trẻ trẻ làm gì có ai thích đàn ông già. Dư Quý, cậu phải nghe tôi!”

“Tôi biết mình đang làm gì, không cần cậu phải nhắc.”

“Tôi không thể hiểu nổi, cô bé này thì có gì chứ, ngoại trừ có vẻ đáng yêu một tí ra thì rốt cuộc còn có gì để cậu vừa mắt nữa hả? Những cô gái mà tôi tìm cho cậu có gì kém sao, hơn nữa còn là có sẵn, cậu mà chứ tiếp tục nhịn như thế, sớm muộn gì cũng sẽ nhịn tới hỏng blablablabla...”

Nhân lúc hai người họ nói chuyện, Thời Sênh đã quay lại game. Chờ đến khi Tam hoàng tử làm xong công tác tư tưởng cho Dư Quý, Dư Quý lại bận bịu nên để Thời Sênh và Tam hoàng tử ở lại trong văn phòng.

Hành động này chứng tỏ quan hệ giữa hắn và Tam hoàng tử rất tốt, có thể tin tưởng lẫn nhau, vì thế sự phòng bị của Thời Sênh cũng giảm đi một chút.

Không biết Tam hoàng tử lôi một cái máy tính ở đâu ra, “Nhóc con, nghe nói nhóc hack game à, đưa nhóc đi giết người nhé.”

“Anh dựa vào gần tôi như thế, Dư Quý sẽ giết anh đấy.”

Vẻ mặt của Tam hoàng tử cứng đờ, ôm máy tính đi qua ngồi đối diện với Thời Sênh, “Nhóc con nhà em sao lại nghe lời cậu ta thế? Nhóc không cảm thấy cậu ta quá biến thái à?”

“Đúng là rất biến thái.” Thời Sênh gật đầu đồng tình.

“Vậy sao em lại không sợ cậu ta?” Tam hoàng tử kỳ quái ghé đầu lại.

“Tôi thích anh ấy.”

“Nhóc con thì biết thích là cái quái gì.” Tam hoàng tử khịt mũi coi thường. “Bây giờ em thấy cậu ta đẹp trai thì thế thôi, chờ em lớn rồi thì cậu ta sẽ xấu òm.”

“Anh thì biết gì chứ.” Thời Sênh bày ra vẻ mặt cao nhân đầy khinh thường.

Tam hoàng tử bị khinh thường: “...”

Hừ, người ăn cơm nhiều hơn như hắn mà còn không hiểu bằng cô nhóc này sao?

Hiện tại trong đầu trẻ con toàn là cái gì thế không biết.

Chương 1768: Đại thần nghiện game (25)

Lúc Dư Quý quay về thì thấy một tổ hợp hai người chơi game mê say tới mức không biết đâu là trời Nam đất Bắc, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng mắng của cô bé kia chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Bảo anh hướng sang trái, anh lại hướng sang phải làm cái quái gì! Dùng kỹ năng đi! Anh có biết chơi hay không thế hả? Ôi đệch!”

“Giữ chặt lấy BOSS, đừng để nó lại đây.”

“Chạy!”

Dư Quý đứng sau lưng Thời Sênh quan sát một hồi. Cô chơi game rất giỏi, thao tác còn hơn cả hắn, nhưng mà...

Theo tư liệu điều tra thì cô chưa từng tiếp xúc với game, sao cô lại biết chơi game chứ?

Dư Quý nhíu mày, trên người cô có quá nhiều điểm đáng ngờ, nhiều đến nỗi hắn không muốn đi tìm tòi, nghiên cứu, dù sao chỉ cần cô ở bên cạnh mình là được rồi.

Giao diện game bắn ra nhắc nhở thất bại, Thời Sênh lườm Tam hoàng tử: “Với cái kỹ thuật này của anh mà cũng được gọi là Đại thần à?”

Tam hoàng tử sờ cánh mũi: “Trước kia ta chưa đánh phó bản bao giờ.”

“Vậy ai đi phó bản cho anh hả?”

“Thuê người.”

Thời Sênh: “...” Không hiểu nổi bọn có tiền.

“Khụ, nhóc con, em tự chơi đi, tôi đi bàn công việc với Dư Quý đây.” Tam hoàng tử đứng dậy phất tay với Dư Quý. Dư Quý xoa đầu Thời Sênh theo thói quen rồi mới cùng Tam hoàng tử đi vào trong phòng.

Thời Sênh bĩu môi, tiếp tục mê đắm trong game.

Hai người ở trong phòng rất lâu, chờ Tam hoàng tử rời đi rồi, Dư Quý cũng dẫn Thời Sênh tan làm.

Trên xe, Thời Sênh ôm cánh tay Dư Quý, đôi mắt to ngập nước như ngậm đầy ý cười: “Dư Quý, cho em vay chút tiền đi.”

“Vay tiền làm gì?”

“Có việc.” Kiếm tiền bao nuôi anh chứ sao!

Ánh mắt Dư Quý trở nên tối sầm.

“Anh yên tâm đi, em mà muốn chạy thì đã chạy lâu rồi.” Với đám người của anh mà cũng muốn canh giữ ông đây á, nằm mơ giữa ban ngày.

Không rõ Dư Quý cũng đồng tình với cách nói của Thời Sênh hay như thế nào mà vẫn hỏi: “Cần bao nhiêu?”

“Một trăm vạn.”

Dư Quý nhíu mày, với hắn mà nói thì một trăm vạn cũng chẳng đáng là bao, nhưng với một bé gái thì quá nhiều rồi.

“Quá nhiều.” Dư Quý lắc đầu.

Xe dừng lại, Dư Quý mở cửa xe đi ra. Thời Sênh lập tức cũng xuống từ bên kia, “Nhiều gì mà nhiều, có một trăm vạn thôi mà, đối với anh còn chẳng phải là số lẻ ấy chứ...”

Thời Sênh dừng lại, nhìn người đứng ở phía xa.

Đó là một ông già được mấy vệ sĩ vây quanh, tuổi rất lớn, tay cầm quải trượng, đầu bạc trắng như sương. Ánh mắt ông ta vẩn đục, nhưng sâu trong đáy mắt lại có ánh sáng, cả người lộ ra uy nghiêm và tôn quý khiến người ta không thể không chú ý tới.

“Ba nghe nói hôm nay con ném Tiểu Diệu ra khỏi công ty?” Ông già nhìn Dư Quý, ánh mắt trầm xuống mấy phần, bên trong trộn lẫn sự ghét bỏ và không vui, rồi lại không nhịn được phải lên tiếng nói chuyện với hắn.

“Ừm.” Dư Quý đi tới bên cạnh Thời Sênh và bế cô lên.

“Tiểu Diệu là cháu của con, sao con có thể ném nó ra khỏi công ty hả?” Ông già gõ quải trượng xuống mặt đất, gân xanh nổi đầy mu bàn tay, mắt giận trợn ngược.

“Tại sao không thể?” Dư Quý bình tĩnh hỏi lại.

“Trong mắt con còn có người cha này không hả?”

“Khi mà ba không để con vào mắt thì trong mắt con cũng không còn

người cha như ba rồi.”

“Mày...” Ông già tức giận liên tục gõ quải trượng xuống đất, cuối cùng lại chẳng thể nói được một câu nào.

Xung quanh lâm vào không khí im lặng quỷ dị. Dư Quý bình tĩnh nhìn ông già như thể người đứng đó không phải cha hắn mà là một ông già bình thường nào đó.

Thời Sênh ôm cổ Dư Quý, tay nhỏ vỗ nhẹ sau lưng hắn.

Ánh mắt Dư Quý hơi đổi, khẽ cười: “Tôi không sao.”

“Con ranh con kia ở đâu ra?” Ông già chuyển mục tiêu sang Thời Sênh: “Con có thân phận gì chứ hả? Tùy tiện dắt một con bé theo bên người còn ra cái thể thống gì nữa, ngày mai lập tức đuổi người đi cho ba.”

“Đây là chuyện của con, không liên quan gì tới ba hết.” Dư Quý duỗi tay đặt lên eo Thời Sênh, ấn chặt cô vào trong lòng mình, như thể sợ người ta sẽ cướp cô đi, “Nếu không có chuyện gì khác thì con về nhà đây.”

“Dư Quý!” Ông già tức giận không để đâu cho hết: “Con bé này giết con trai của anh mày, mày còn định bao che cho nó à?”

“Cô ấy chỉ là một đứa bé, sao có thể giết được người lớn chứ? Gần đây ba quá mệt mỏi rồi nên chút hiểu biết thường thức này cũng mất sạch rồi sao?”

“Việc này bị nhiều người nhìn thấy như thế, mày còn cảm thấy tao nói hươu nói vượn à?” Sắc mặt ông già đỏ bừng như thể chỉ hận không rút gân, lột da Dư Quý được vậy.

“Cũng chỉ là một thằng ăn hại, diệt trừ chẳng phải càng tốt hơn sao? Anh cả còn nhiều con trai như thế, bảo anh ta đón một đứa về là được rồi. Nếu không thích thì anh ta và chị dâu cũng có thể tự sinh thêm một đứa nữa.”

“Dư Quý, rốt cuộc mày có phải con người không hả, đó là người thân của mày đấy!” Rốt cuộc là quái vật gì thế này, tại sao ông ta lại có một đứa con như thế chứ? Ông ta thà đẻ ra một đứa con vô dụng chứ không cần người như bây giờ, không coi ai ra gì, không có tình người.

Ánh mắt Dư Quý nhìn ông già đầy lương bạc: “Những cái này đều là ba dạy cho con.”

Ông già nghẹn lời, nghẹn một hồi lâu cũng chẳng biết nói cái gì.

Dư Quý đi vòng qua bọn họ, vượt qua đám vệ sĩ, đám vệ sĩ không có lệnh của ông già kia nên cũng không dám làm gì, thi nhau tránh ra và nhìn theo Dư Quý đi vào trong biệt thự.

Trong nháy mắt khi cửa biệt thự đóng lại, thân thể căng thẳng của Dư Quý mới thả lỏng lại. Hắn dựa vào cửa lớn, chậm rãi vùi mặt vào hõm cổ Thời Sênh.

“Không sao cả.” Thời Sênh cọ mặt mình vào mặt hắn, “Dư Quý, anh còn có em.”

Dư Quý ngẩng đầu, trong đáy mắt cực kỳ tĩnh mịch như một người đã chết phần hồn nên chẳng còn sợ bất kỳ sóng gió nào nữa. Ngón tay hắn nhẹ nhàng xoa lưng Thời Sênh, một hồi lâu mới nở nụ cười: “Đúng thế, tôi còn có em.”

Thời Sênh ôm mặt hắn, hôn nhẹ lên má, định dịch chuyển về môi nhưng Dư Quý đã né tránh, ôm cô đi lên lầu: “Đừng nghịch.”

“Vậy rốt cuộc anh có cho em vay tiền không hả?”

“Không cho.” Cô muốn nhiều tiền như thế, hắn sợ.

“Tại sao chứ?”

“Sợ em chạy mất.”

Thời Sênh: “...”

Thời gian sau đó, Thời Sênh năn nỉ ỉ ôi như thế nào, Dư Quý đều kiên quyết không cho cô vay tiền. Thời Sênh đành phải không biết xấu hổ mà làm mấy chuyện khiến cho Dư Quý có lòng mà lực lại không đủ.

Dư Quý hơi thở dốc, âm thanh phát ra trong bóng tối cực kỳ mê người, bàn tay nóng bỏng của hắn tóm lấy tay Thời Sênh, không cho cô lộn xộn: “Đừng nghịch ngợm nữa, ngủ đi.”

“Vay tiền!”

Hắn thở mấy hơi nặng nề, bất đắc dĩ nói: “Được, cho vay, đừng có làm thế nữa.”

“Anh không thích à?” Thời Sênh nằm trên người hắn, cười gian trá: “Nhưng mà cơ thể của anh lại rất thành thật mà.”

Dư Quý kéo Thời Sênh xuống, ôm cô vào lòng, khẽ thở dài: “Em còn nhỏ quá!”

“Ha ha ha, vậy thì anh thảm rồi!”

Dư Quý nhướng mày, chẳng phải chỉ là thảm thôi sao?

Vốn tưởng mình sẽ phải mất nhiều tâm tư để trói chân cô, ai dè cô lại chẳng thèm trốn.

“Sau này em hạn chế chơi game đi, nó không tốt cho sự phát triển của thân thể đâu.” Dư Quý dặn dò một câu.

“Anh có ở bên cạnh em đâu, em không chơi game thì biết làm gì?”

“Xin lỗi.” Dư Quý hơi áy náy, “Chờ qua khoảng thời gian bận bịu này, tôi sẽ nghỉ mấy ngày đưa em ra ngoài chơi được không?”

Trong thời gian này quả thực hắn bận túi bụi, rất nhiều chuyện đều phải tự mình làm mới xong.

“Được được. Lên mặt trăng.”

Dư Quý: “...”

Chương 1769: Đại thần nghiện game (26)

Dư Quý bận tới mức Thời Sênh gần như chẳng mấy khi gặp được người. Dù cả ngày cô có đi theo hắn thì thời gian ở cạnh hắn cũng chẳng quá hai tiếng bao giờ.

Ngoại trừ chơi game và kiếm tiền ra thì cô chẳng có cái gì để giải trí nữa cả.

Công ty game đã nhiều lần tìm cô nói chuyện nhưng Thời Sênh đều hờ hững. Mỗi ngày cô đều khiến cho game gà bay chó sủa, bị người khiếu nại rằng nếu công ty game còn không nhanh chóng xử lý chuyện cô dùng plug in thì kiểu gì cũng đóng cửa sớm cho mà xem.

Ba chữ Ông Nội Bây đã gần như nổi tiếng nhất khắp Cẩm Giang Xuân rồi.

Ai ai cũng biết, Ông Nội Bây mà lên sân khấu thì nhất định sẽ cuốn theo gió tanh mưa máu.

Nhìn thấy Ông Nội Bây thì mau mà chạy đi.

Đáng được ăn mừng nhất là người bị Ông Nội Bây giết sẽ không rớt kinh nghiệm, còn được BUFF may mắn, nếu không một đám người sẽ bỏ chơi game hết.

[Mật] Gió Tuyết Không Về: Ngày mai 8 giờ mở phó bản.

[Mật] Ông Nội Bây:???

[Mật] Gió Tuyết Không Về:... Cô giết người hăng hái tới mức quên luôn cả chính sự rồi à? Phó bản Động Quỷ!

[Mật] Ông Nội Bây: Thì liên quan gì tới ta chứ? Lúc trước ta nói là giết ta lên tới cấp 1, giờ ta đã lên cấp 1 rồi, Nhất Tiếu Khuynh Thành cũng đi theo các ngươi khá vui vẻ. Các ngươi tự mình mà đi thôi, gọi ta làm gì, ta không đi.

[Mật] Gió Tuyết Không Về:...

Còn chưa thấy ai không thích đi phó bản mới, biết vị trí của bọn họ hút hàng thế nào không hả?

[Mật] Ông Nội Bây: Đi giết người đây, chào thiếu niên nhá.

Gió Tuyết Không Về nói chuyện này với những người khác liền có người lập tức không đồng ý. Phó bản lần này khả năng cao là cần phải có tài khoản đặc biệt. Thần Khí là vật phẩm cực kỳ hiếm gặp, cô ấy không đi, hiệu suất lấy được Thần Khí của bọn họ cũng sẽ thấp hơn rất nhiều.

Vì thế, Thời Sênh lập tức nhận được tin nhắn hỏi thăm của một đám người.

Thời Sênh bực bội tắt kênh trò chuyện riêng đi, thuận tiện tắt tất cả mấy kênh khác, chuyên tâm kiếm đầu người trong đấu trường.

Cô đã điều chỉnh lực tấn công về tầm trung, vì thế cô giết người là dựa vào kỹ thuật chứ không phải do hack nữa.

Chờ đến khi Thời Sênh ra khỏi đấu trường, click mở kênh Thế giới liền thấy một loạt câu mắng chửi.

Chửi ai?

Đương nhiên không phải cô rồi.

Bản cô nương ngoan hiền đáng yêu như thế sao có thể bị mắng chứ...

[Thế giới] Bạch Long Mã: Ông Nội Bây, đồ không biết xấu hổ, dùng plug in giết người thì có gì hay, có bản lĩnh cô đừng có dùng plug in đi. Mẹ kiếp, cô là tình nhân của ông chủ công ty game đúng không?

[Thế giới] Khó Như Lên Trời: Ông Nội Bây, đồ tiện nhân, có bản lĩnh thì tự đánh xem, đừng có con mẹ nó dùng plug in nữa đi.

Thời Sênh: "..."

OK, hiện tại thì đang chửi cô.

Còn trướng đó là chửi Nhất Tiếu Khuynh Thành.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Cô cũng bị chửi à, trùng hợp quá.

[Mật] Ông Nội Bây: Cô lại làm cái gì thế hả?

Nếu nói ai có thể cùng Thời Sênh lên TV, vậy thì chắc chắn chỉ có thể là vị nữ chính đại nhân này.

Đến giờ cô vẫn chưa thấy nam chính đâu cả, cũng không biết gặp phải chuyện gì rồi.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Tiện tay cướp mất quái của thằng đê tiện kia, sau đó con tình nhân của hắn liền cắn tôi không nhả. Tôi liền

thuận tay giết hết cả nhà chúng nó, sau đó thành ra như vậy.

[Mật] Ông Nội Bây: Cô cấp bao nhiêu rồi?

Có thể diệt cả nhà nam cặn bã, rõ ràng là nữ chính đại nhân thăng cấp rất nhanh.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ha ha ha, không cao, không cao, mới 49 thôi, còn 1 cấp nữa mới full.

[Mật] Ông Nội Bây:...

Cặn bã cấp 1 nào đó không muốn nói chuyện.

Lúc trước còn chưa có ai đầy cấp, nhưng trong thời gian vừa rồi, những người trên bảng xếp hạng đã full cấp hết, ngay cả Dư Quý cũng đã lên cấp 50, người khác đã 50 mà cô vẫn cứ lạc lõng ở cấp 1, tức thật.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: À phải rồi, sao cô lại không đi phó bản?

[Mật] Ông Nội Bây: Không đi.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Nói nhỏ cho cô biết, cô đi phó bản là có thể thăng cấp đấy, kinh nghiệm cô đạt được khi vào trong phó bản nhiều hơn chúng tôi nhiều. Loại phó bản này là chuẩn bị riêng cho tài khoản đặc biệt mà.

[Mật] Ông Nội Bây: Tôi cần phải giết người hoặc bị người giết mới được, đánh quái ra ít điểm kinh nghiệm lắm, chẳng lẽ cô muốn tôi vào phó bản giết người à? Diệt cả nhóm các cô à?

Trong tình huống tổ đội cũng không thể giết nhau được, thế thì cô đi làm quái gì nhỉ?

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành:...

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Cô đến rồi sẽ không hối hận đâu. Tôi mà lừa cô thì cả đời này đều sẽ bị người ta lừa tình.

[Mật] Ông Nội Bây:...

Đâu cần ngoan độc thế đâu nữ chính đại nhân!

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đi đi mà chị nhỏ, cùng nhau chơi. Hai chúng ta chính là mái chèo, vai sóng vai cùng nhau tiến lên, bay lượn khắp đại lục Cửu Châu. Chị là gió, em là hạt cát, quấn quít bên nhau tới tận chân trời.

Thời Sênh: "..." Cô còn hát nữa!

Quấn quít bên nhau tới tận chân trời là cái quỷ gì chứ!

Nam chính đại nhân đâu rồi, mau đưa nữ chính đang phát bệnh này đi ngay đi, bản cô nương không nhận nổi.

Thời Sênh vẫn quyết tâm không đi phó bản. Sau đó Nhất Tiếu Khuynh Thành liền bám đuôi cô cả một buổi chiều. Cô vênh váo cô ta ở bên, cô bắt bẻ người cô ta ở bên, cô giết người cô ta vẫn còn ở bên.

Thế nên, tình hình lúc này là hai em gái bị một đám người đuổi giết.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ông Nội Bây, tại sao bọn họ lại thích đuổi giết cô thế hả?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Đại khái là vì ta đẹp.

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Đẹp cái cầu, giết cô còn được BUFF thêm may mắn, cô là quái.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Cây sống có vỏ, người sống có mặt, đừng có phá đám linh tinh.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Tuy rằng ta không hiểu Ông Nội Bây nói cái gì nhưng cảm thấy rất có vần có điệu.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Ông Nội Bây lại bị đuổi giết rồi à? Báo tọa độ đi, lên kiếm tí may mắn với nào.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Mẹ kiếp, thằng nào đánh lén bà?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Một Sợi Lông.

[Thế giới] Một Sợi Lông: Cô cũng thấy cơ à, mắt cô mọc sau gáy đấy à?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Có một loại công năng gọi là plug in.

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Báo cáo!

[Thế giới] Ngứa Đòn: Báo cáo!

[Thế giới] Đáng Yêu: Báo cáo!

[Thế giới] Cành Hoa Cố Ý: Báo cáo!

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Báo cáo!

Đại thần vừa ló đầu ra, đội hình lập tức bị phá hỏng, lại là một loạt câu quỳ bái Đại thần.

Những đối tượng như thế, chỉ cần Thời Sênh online là sẽ thường xuyên thấy góp mặt, mọi người chém gió cũng thấy vui hơn. Nhưng cũng có những người chơi đi báo cáo thật, nhưng báo cáo chẳng có hiệu quả gì, dần dà người ta chỉ có thể lên kênh Thế giới hỏi thăm tổ tông 18 đời của công ty game và chửi Thời Sênh mà thôi.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Không phải chứ, giờ ta cũng là Đại thần rồi đúng không? Sao chẳng có fan não tàn gì thế hả?

Đại thần nào cũng có fan não tàn, ngay cả Đại thần hiếm thấy mặt như Dư Quý mà còn có, tại sao cô lại không có chứ?

Không phục!

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Nhiều người đuổi theo cô như thế còn không phải là fan não tàn à? Cô xem, trong game này có ai có được đãi ngộ như cô không, quá Đại thần rồi ấy chứ!

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Ha ha ha, cô thì là Đại thần cái quái gì? Đại thần “ngày nào cũng bị chửi” à?

[Thế giới] Cành Hoa Cố Ý: Danh hiệu này khá hay, để công ty game gắn lên đầu cho cô ấy.

Phía dưới là một loạt +1

[Thế giới] Ông Nội Bây: Cút!

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Có vài người ấy, lúc nào cũng

thích nổi bật trên kênh Thế giới, còn tưởng là mình giỏi lắm sao, biết người khác nói về ngươi thế nào không hả?

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nói ngươi được ông chủ công ty game bao nuôi, không biết xấu hổ làm nhân tình của người ta. Thật không biết sao ngươi còn có mặt mũi lên kênh Thế giới chứ, lòng thẹn của ngươi đâu mất rồi hả?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Bị ngươi ăn rồi.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ha ha ha ha.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Có gì đáng cười?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Chửi mấy ả đó là chó.

Chương 1770: Đại thần nghiện game (27)

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Ông Nội Bây, mày chửi ai là chó?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ta có chửi à?

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Không, ha ha ha ha.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nhất Tiếu Khuynh Thành, đồ đĩ, mày cười cái gì hả, kết bạn với nhân tình của người khác, quả nhiên ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đúng thế, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, ha ha ha ha!

[Thế giới] Ông Nội Bây:... Quên uống thuốc rồi à? Gió Tuyết, mau bắt về cho uống thuốc ngay đi.

Sao cứ cảm thấy nữ chính này chính là kẻ bị tâm thần vậy chứ.

[Rất xứng đôi với cô đó Ký chủ.] Thần kinh xứng với thần kinh, quá chuẩn.

Thời Sênh âm thầm bĩu môi, tốt xấu gì cô cũng là thần kinh cấp cao, sao có thể ở chung với bọn thần kinh cấp thấp hơn được, sẽ bị lây bệnh.

[...] Ký chủ, cô có thể đừng nói ra mấy lời có thể làm người chết sống

lại như này nữa được không.

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Cành Hoa, không phải hôm nay ngươi kéo cô ấy à?

[Thế giới] Cành Hoa Cố Ý: Cô ấy đi theo Ông Nội Bây.

[Thế giới] Tiểu Dạng: Ai chạy theo ông nội ai cơ?

Game thủ mới ngơ ngác nhìn kênh Thế giới, hoàn toàn không hiểu trên đó đang nói cái gì, dù là người chơi lâu năm còn không hiểu cơ mà.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nhất Tiếu Khuynh Thành, mày đừng tưởng mày được Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý chống lưng thì bọn tao sẽ sợ mày. Gió Tuyết Không Về, Cành Hoa Cố Ý, các ngươi đánh bóng lại mắt đi, đừng để bị kỹ nữ đó lừa.

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về: Thực ra ta đồng tính luyến ái.

[Thế giới] Cành Hoa Cố Ý: Thực ra ta cũng thế.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Cuối cùng cũng sống thật với bản chất của mình.

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Mẹ kiếp, lúc trước chẳng để ý gì, hình như đúng thật.

[Thế giới] Ngứa Đòn: Gió Tuyết Không Về, Cành Hoa Cố Ý, ha ha ha, thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Hai bang phái lớn có thể chung sống hòa bình với nhau, ta không tin là không có gian tình.

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Không tin

+1

[Thế giới] Hắc hưu hắc hưu: Không tin +1

[Thế giới] Thỏ Con Ngoan Ngoãn: A a a a, là thật ư? Trời ạ, ta lại có thể thấy được ở ngay trong game này, Đại thần, xin chụp ảnh chung.

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về:...

[Thế giới] Cành Hoa Cố Ý:...

Thật là trùng hợp, thế nên tại sao bọn họ phải nói câu trên kia chứ, tự đào hố chôn mình rồi.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Quan hệ lung tung rối loạn gì thế này? Không phải vừa rồi Ông Nội Bây còn bị đuổi giết sao? Sao đã lại cãi nhau rồi?

[Thế giới] Bánh Quẩy Nhúng Sữa Đậu Nành: Vừa mới online nên không hiểu gì, có ai phổ cập khoa học cho ta một chút không?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Để bản đài nói cho các ngươi nghe, chuyện là như thế này. Vừa rồi Ông Nội Bây và Nhất Tiếu Khuynh Thành đi cùng nhau vì một lý do không thể nói nào đó. Sau đó Ông Nội Bây bị đuổi giết nên Nhất Tiếu Khuynh Thành cũng bị liên lụy theo. Nhất Tiếu Khuynh Thành lên kênh Thế giới nói một câu, sau đó gia tộc Lưu Huỳnh liền xông ra. Nơi có Nhất Tiếu khuynh Thành thì nhất định sẽ có người của gia tộc Lưu Huỳnh này.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Về quan hệ giữa Nhất Tiếu Khuynh Thành, Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý, theo ta quan sát thì bọn họ hẳn là đang kéo cô ấy cày cấp, phó bản Động Quỷ vẫn chưa mở, hẳn là vì phó bản, còn trong đó có giao dịch gì khác không

thì bản đài không biết. Những nội dung bên trên đều là suy luận, nếu có giống cũng chỉ là trùng hợp, bản đài không chịu trách nhiệm.

Người của gia tộc Lưu Huỳnh cũng thật tuyệt vọng, bọn họ muốn bôi nhọ Nhất Tiếu Khuynh Thành, Ông Nội Bây lại nhảy ra đẩy một đề tài khác, cuối cùng phát triển theo một phương hướng không hề theo dự tính.

Thời Sênh bị người ta đuổi giết cả buổi, cô giết đến mỏi tay, cuối cùng lựa chọn offline, để lại cho quần chúng vây xem vô số truyền thuyết.

Hôm sau, lúc cô online thì đã là buổi tối. Sáng hôm nay Dư Quý dẫn cô tới một vùng ngoại thành, ở đó không có Internet. Đừng hỏi tại sao ở thời đại này rồi vẫn còn có nơi không có Internet, nơi đó vốn không có, cô cũng không thể kéo về được, thế nên nhàm chán đếm kiến cả một ngày.

Vừa online liền nhìn thấy tin tức trên kênh Thế giới, lại có chuyện lớn xảy ra.

Chậc chậc, hóng thôi!

Thời Sênh kéo kênh Thế giới, nhanh chóng tìm hiểu được nguồn cơn.

Thanh Minh Nguyệt Hoa dẫn người tới chặn phó bản, không cho đám người Gió Tuyết Không Về đi vào.

Thanh Minh Nguyệt Hoa hợp tác với bang phái khác, nhân số gấp mấy lần người của Thần Phủ và Lưu Thủy Các cộng lại.

Người chơi [Hoa Phi Hoa] mời bạn gia nhập đội ngũ [Thính Phòng

Xa Hoa]

Trước mặt Thời Sênh nhảy ra một lời mời, Thời Sênh nhấp đồng ý, vào rồi mới phát hiện trong đội có cả Phía Trước Có Quái.

[Đội] Ông Nội Bây: Sao Phía Trước Có Quái cũng ở đây thế này?

Gần đây chẳng gặp anh chàng ngây thơ này, không ngờ đã lên tới cấp 45 rồi.

Bực thật.

Lúc trước đều cùng nhau ra khỏi Tân Thủ Thôn, người ta đã sắp lên tới đỉnh, còn cô vẫn cứ ở Tân Thủ Thôn.

Hệ thống buồn bực, cô đã sớm con mẹ nó đứng ở trên đỉnh rồi có được không hả?

[Đội] Hoa Phi Hoa: Thuận tay nhặt được.

[Đội] Phía Trước Có Quái: Ai bảo anh nhặt, tôi cần anh nhặt à? Hừ!

[Đội] Hoa Phi Hoa: Nhìn đi, nó còn không biết tốt xấu như thế, có phải rất đáng ăn đòn không?

[Đội] Ông Nội Bây: Các người quen nhau à?

[Đội] Phía Trước Có Quái: Không quen.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Em bảy của tôi đấy. Thằng trẻ trâu này, nếu không có anh đây che chở thì chú đã sớm bị đánh chết rồi, còn dám đối đầu với anh à?

[Đội] Phía Trước Có Quái: Sao cô lại quen biết với anh ta thế? Không bị anh ta lừa tài lừa tình gì đấy chứ?

Câu này rõ ràng là hỏi Thời Sênh.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Trẻ ranh, sao lại có thể nói như thế được hả? Anh trai chú là loại người thích lừa tiền lừa tình hay sao hả? Cùng lắm anh đây chỉ lừa sắc thôi.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, lừa sắc hay lừa tài thì đều đáng đánh như nhau cả, có biết không?

[Đội] Hoa Phi Hoa: Cô ấy là vợ tương lai của anh Dư Quý nhà chú đấy, sau này phải gọi là chị dâu. À, đúng thế, cô ấy lớn bằng chú.

[Đội] Phía Trước Có Quái: Sao anh Dư Quý có thể có vợ chứ, nói dối cũng phải nháp sẵn đi.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Ồ, Dư Quý online rồi, để anh kéo cậu ta vào đây.

Người chơi [Dư Quý] gia nhập đội ngũ [Thính Phòng Xa Hoa].

[Đội] Phía Trước Có Quái: Anh Dư Quý, anh trai em lại nói xấu anh.

[Đội] Dư Quý: Chuẩn bị ra ăn cơm.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Tối như này rồi còn ăn cơm cái gì? Cậu mà còn mời tôi ăn cơm nữa cơ á? Hôm nay thời tiết thay đổi à?

[Đội] Ông Nội Bây: Vâng.

[Đội] Hoa Phi Hoa:... Mẹ kiếp, không phải nói với mình.

[Đội] Phía Trước Có Quái: Anh Dư Quý, anh trai em nói Ông Nội Bây là vợ tương lai của anh, còn nói cô ấy chỉ bằng tuổi em!

Phía Trước Có Quái bị làm lơ lại một lần nữa hiện lên.

[Đội] Dư Quý: Ừ.

[Đội] Phía Trước Có Quái:...

[Đội] Hoa Phi Hoa: Thấy chưa, anh có lừa chú đâu, ha ha ha ha. Anh Dư Quý của chú có sở thích cổ quái là thích nhóc loli lớn như chú mà thôi. Chú cứ sùng bái cậu ta đi, hiện tại cảm thấy tín ngưỡng sụp đổ chưa hả, ha ha ha ha, mau để anh đây ôm cái nào, anh để chú tùy tiện sùng bái.

Phía Trước Có Quái đột ngột biến mất khỏi đội ngũ.

[Đội] Ông Nội Bây: Các người có phải ruột thịt không thế hả?

[Đội] Hoa Phi Hoa: Không phải.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, thảo nào, nếu là ruột thịt thì đúng là thảm kịch rồi.

Chương 1771: Đại thần nghiện game (28)

Thời Sênh ôm máy tính rời khỏi phòng. Giờ cô có thể đi lại tự do trong cả biệt thự rồi, nhưng vẫn không thể tùy ý ra khỏi biệt thự được.

Cô đi xuống nhà, Dư Quý đang ngồi trên sofa phòng khách, một chân đặt thẳng trên sofa, một chân khác hơi gập lại, máy tính đặt trên bụng, cả người đầy vẻ lười nhác và ưu nhã.

“Dư Quý.” Thời Sênh lao vào ngực anh. Dư Quý giơ máy tính lên cao mới không khiến cô bị đụng phải.

“Hấp tấp bộp chộp, cẩn thận một chút.” Dư Quý dịu dàng nhắc rồi đặt máy tính sang bên cạnh.

Thời Sênh chui vào trong lòng hắn. Dư Quý ôm lấy cô, nhìn cô và Hoa Phi Hoa nói chuyện.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Dư Quý, sao cậu không nói gì hả?

Dư Quý liền đánh chữ trên máy Thời Sênh.

[Đội] Ông Nội Bây: Tôi có thể đọc được.

[Đội] Hoa Phi Hoa:...

Di động trong tầm tay Dư Quý hơi rung lên, bên trên hiển thị Tam hoàng tử nhắn tin tới.

---Dư tổng à, ngài tiết chế một chút đi, người ta còn là trẻ con, bé thế mà ngài cũng xuống tay được, cầm thú quá đi mất.

Khóe miệng Dư Quý hơi nhếch lên, trong đáy mắt có điểm vui vẻ, một tay bấm chữ, chữ liên tục nhảy lên màn hình, sau đó bấm gửi.

---Tôi sẽ chờ cô ấy lớn.

Dư Quý đặt điện thoại xuống, cúi đầu nhìn cô bé trong lòng đang chơi game. Một sinh mệnh đầy sức sống như thế được hắn ôm vào lòng, dường như căn nhà đầy khí chết chóc này cũng có hơi thở của người sống hơn.

Rất thích cảm giác này, không còn lạnh lùng và bóng tối vô biên vô tận nữa.

Thời Sênh và Hoa Phi Hoa đi tới lối vào phó bản, từ xa đã nhìn thấy toàn người là người. Hoa Phi Hoa ỷ vào danh khí trang phục của mình nên chen lấn xông lên.

[Lân cận] Dạ Ảnh: Các ngươi cứ nghĩ lại đi, muốn vào phó bản, trừ phi bước qua xác bọn ta trước.

Người nói lời này là bang chủ của một bang phái, đại diện nhóm bang chủ kết minh với Thanh Minh Nguyệt Hoa đứng ra nói chuyện. Ý của hắn đại khái là, các ngươi đừng hòng nghĩ tới chuyện vào phó bản này, bọn họ đã không được lợi thì đừng ai mong chiếm được chỗ tốt.

[Lân cận] Kẻ Cuồng Thăng Cấp: Các ngươi muốn vào phó bản cũng được, phải mang cả người của bọn ta vào, nếu không thì tất cả cứ đứng ở đây đi.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Hôm nay ta đã biết tới cảnh giới cao nhất của vô liêm sỉ rồi.

[Lân cận] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Luận về vô liêm sỉ thì Nhất Tiếu Khuynh Thành mày chính là tổ tông.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Vậy sao không gọi tổ tông đi.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ha ha ha, Ông Nội à, cô đã tới rồi sao? Tôi biết thế nào cô cũng tới mà.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Cô đã lên tới hàng Ông Nội rồi à?

[Lân cận] Ông Nội Bây: Tôi vốn dĩ chính là Ông Nội Bây mà.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Nhóc con, chiếm tiện nghi của anh đây là không tốt đâu nhé!

[Lân cận] Dạ Ảnh: Người không liên quan thì đừng lắm lời. Gió Tuyết Không Về, Cành Hoa Cố Ý, các ngươi mau chọn đi, để người của bọn ta cùng vào hoặc chúng ta cứ thi gan ở đây luôn.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Ha, trâu bò thật.

[Lân cận] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Đại thần Hoa Phi Hoa mà ngươi cũng dám đắc tội à? Rất bội phục, lúc Đại thần người ta nổi danh thì không biết ngươi còn đang ở đâu đâu ấy.

[Lân cận] Thanh Minh Nguyệt Hoa: Ta biết Hoa Phi Hoa là Đại thần chuyển sever, nhưng acc này có phải của chính chủ hay không còn chưa biết, hơn nữa việc này cũng chẳng liên quan gì tới hắn, nếu có chỗ nào đắc tội thì xin bỏ quá cho.

Thanh Minh Nguyệt Hoa quả là khéo đưa đẩy. Hắn không muốn đắc tội với Đại thần của sever khác, nhưng lại đưa ra nghi vấn không biết có phải chính chủ hay không.

Rốt cuộc, một cái tên không thể đặt trùng trong cùng một sever, nhưng ở sever khác lại có thể.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Có ai đi đánh Chim Lửa không, tổ đội nào.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đi đi, bang chủ Gió Tuyết, bang chủ Cành Hoa, có đi đánh phó bản Chim Lửa không?

[Lân cận] Gió Tuyết Không Về: Đi đi, ai mở.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Hoa Phi Hoa mở.

[Lân cận] Hoa Phi Hoa: Tại sao lại là ta? Ta tới xem diễn thôi, tại sao lại đi phó bản Chim Lửa chứ? Ta ghét đi phó bản kinh lên được!

Nói thì nói vậy nhưng Hoa Phi Hoa vẫn mời những người kia vào đội.

Nhất Tiếu Khuynh Thành mắt sắc nhìn thấy Dư Quý.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Aizz, có câu này rất muốn hỏi cô từ lâu rồi, Đại thần Dư Quý này có quan hệ thế nào với cô vậy? Sao cứ luôn đi theo cô thế?

Cô ta đã thấy rất nhiều lần, nhất là vào buổi tối, cô ta còn nhìn thấy Dư Quý và cô ấy cùng nhau chạy loạn trên các bản đồ.

[Mật] Ông Nội Bây: Bạn trai tôi đấy.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành:... [/từ chối thức ăn chó]

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Ồ, Đại thần vệ sĩ của Ông Nội Bây cũng có ở đây à?

Hiển nhiên là Gió Tuyết Không Về cũng nhìn thấy Dư Quý. Bọn họ đều quen hết những người trên bảng xếp hạng, duy chỉ có Dư Quý này đa số thời gian đều là thuê người cày. Hắn không có bang phái nhưng lúc chính chủ online cũng đã từng PK với người ta, kỹ thuật không tệ, quả là Đại thần.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Ông Nội, cô và vị Đại thần này có gian tình nhé! [/âm hiểm]

[Đội] Hoa Phi Hoa: Không phải là vào phó bản Chim Lửa à? Chuẩn bị chưa? Ta mở đây?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Chúng ta cứ thế đi luôn à?

[Đội] Ông Nội Bây: Bọn họ chắn đường ở đây, các ngươi cũng có vào được đâu. Bọn họ quá đông, các ngươi chỉ có mấy người như thế này, nếu đánh sẽ thua thiệt, cứ để bọn họ chặn đi.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Nếu bọn họ cứ luôn chặn ở đó thì sao?

[Đội] Ông Nội Bây: Nửa đêm đánh lén chứ sao, động não tí đi. Đầu mọc trên cổ không phải là đồ trang sức của các ngươi đâu.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đúng thế, để bọn chúng chặn đi, lúc kẻ thù quá mạnh thì nên tránh đi, không cần phải như bọn mãng phu, chờ đêm đến chúng ta sẽ đánh lén.

Nhất Tiếu Khuynh Thành phụ họa Thời Sênh.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Thế cũng hơi vô liêm sỉ rồi.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Cũng không hẳn, cái này gọi là chiến thuật.

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

[Đội] Cành Hoa Cố Ý:...

Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý sắp xếp những người vốn định vào phó bản xong liền cùng Thời Sênh đi đánh phó bản Chim Lửa.

Những người khác cho rằng bọn họ nói chơi, ai ngờ bọn họ đi thật, để một đám người đứng lại đây.

Điều kiện mở phó bản nằm trong tay người ta, người ta không vào, bọn họ chắn đường thì có ích gì đâu.

Cả thế giới đều cạn lời.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Ta phát hiện, chỉ cần Ông Nội Bây lên sân khấu là kịch bản sẽ xoay ngược 180 độ luôn.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Người ta là người của ông chủ công ty game, phàm phu tục tử sao có thể so được chứ?

[Thế giới] Tiểu Yêu Tinh Chạy Đi Đâu: Ta phát hiện mấy ngày rồi Ông Nội Bây đều đi phó bản Chim Lửa kia, phó bản đó có gì đặc biệt không thế?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Phó bản Chim Lửa là phó bản cấp 40 - 50, có khả năng rớt trang bị cam và đá quý cực phẩm, ngoại trừ

trang bị cam ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt cả, rất nhiều người đều đã quét phó bản này.

[Thế giới[Tiểu Yêu Tinh Chạy Đi Đâu: Vậy sao ngày nào cô ta cũng đi? Cấp bậc cô ta vẫn chẳng có gì thay đổi, chứng tỏ là không thăng cấp được.

Trên Thế giới không hiểu nổi tại sao ngày nào Thời Sênh cũng đánh phó bản Chim Lửa, ngay cả Hoa Phi Hoa đi cùng cô mấy lần cũng chẳng hiểu được.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Nhóc con, sao nhóc lại chấp nhất với phó bản Chim Lửa thế hả?

Cô chẳng hề có hứng thú với các phó bản khác đã đi qua, trừ mỗi phó bản Chim Lửa này...

[Đội] Ông Nội Bây: Tôi chỉ cảm thấy ngứa mắt với con chim đó.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Cái gì cơ?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: BOSS cuối cùng chính là Chim Lửa, con chim đó... quả thực rất ngứa mắt, nhưng chỉ vì thế mà ngày nào cô cũng đánh phó bản này à?

Đây là kiểu suy nghĩ gì thế, bởi vì ngứa mắt BOSS nên ngày nào cũng đánh ư?

[Đội] Ông Nội Bây: Nếu không thì sao chứ? Chẳng lẽ vì không đánh được nó à.

[Đội]...

Đây mới là nguyên nhân chân chính đi!

Con mẹ nó, nếu cô mà không hack thì chẳng đánh nổi ai ấy chứ!

Chương 1772: Đại thần nghiện game (29)

Phó bản Chim Lửa dù sao cũng là phó bản khó nhất ở cấp này, số lượng tối đa 10 người, những phó bản khác thì không giới hạn số người.

Đánh vẫn hơi khó, lúc trước cô chỉ đi đánh với Hoa Phi Hoa. Nhưng Hoa Phi Hoa quả thực là con gà, đi phó bản cực kỳ ngu, vì thế lần nào cũng đánh rất lâu mới qua được.

Hiện tại trong đội có thêm hai vị Đại thần, đánh một phó bản quả thực quá dễ dàng.

Phó bản này, ngoại trừ Nhất Tiếu Khuynh Thành thì ai cũng đã từng đi qua rồi. Nhất Tiếu Khuynh Thành cũng không phải game thủ mới, sau khi được chỉ dẫn thì nhanh chóng bắt kịp tiến độ.

...

Mà lúc này, người chơi chặn ở cửa phó bản Động Quỷ đang nhìn nhau.

[Đội] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Ông xã, chúng ta cứ chờ thế này à?

[Đội] Kẻ Cuồng Thăng Cấp: Chắc chắn bọn nó sẽ quay lại.

[Đội] Thanh Minh Nguyệt Hoa: Cuồng nói đúng đấy, chắc chắn bọn họ sẽ quay lại, chúng ta cứ chờ ở đây đi.

[Đội] Dạ Ảnh: Chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ cứ đứng không thế này hết cả lũ à?

Có người còn muốn đi cày kinh nghiệm, chờ lãng phí thời gian ở đây làm bọn họ rất không vui.

Thanh Minh Nguyệt Hoa tự hỏi một hồi.

[Đội] Thanh Minh Nguyệt Hoa: Vậy ai thích ở lại thì ở, những người khác tạm thời tan đi.

Vừa rồi người của Thần Phủ và Lưu Thủy Các tới không nhiều. Nếu chút nữa bọn họ có quay lại thì những người ở đây vẫn có thể đối phó được, mà dù không được thì cũng có thể kéo dài thời gian chờ đến khi cứu viện tới.

[Đội] Kẻ Cuồng Thăng Cấp: Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Bọn họ bảo ai thích ở lại thì ở, còn những ai không thích ở thì có thể đi, ai cày cấp thì cày cấp, nhưng nếu chút nữa có việc thì phải tới ngay lập tức.

Bọn họ không chờ được người trở về mà lại chờ được tin tức của Hệ thống.

[Tin tức Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hoa Phi Hoa][Ông Nội Bây][Dư Quý][Nhất Tiếu Khuynh Thành][Gió Tuyết Không Về][Cành Hoa Cố Ý] đổi mới ký lục vượt ải [Chim Lửa].

[Tin tức Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hoa Phi Hoa][Ông Nội Bây][Dư Quý][Nhất Tiếu Khuynh Thành][Gió Tuyết Không Về][Cành Hoa Cố Ý] vượt qua phó bản [Chim Lửa - Hỏa].

Hai tin tức nhảy ra, trên kênh Thế giới lập tức chìm vào im lặng quỷ dị trong vài giây.

[Thế giới] Thiên Nhược Hữu Tình: Chim Lửa - Hỏa? Đây là phó bản gì? Sao chưa thấy bao giờ vậy?

[Thế giới] Lão Vương Nhà Bên: Chưa từng nghe nói có phó bản này.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Hai tin tức đồng thời xuất hiện, đây là phó bản ẩn giấu nhỉ? Ta đã từng đọc trên một topic, nói là có những phó bản cao cấp còn có cả phó bản ẩn giấu nữa, có điều không rõ điều kiện mở ra như thế nào thôi.

[Thế giới] Ngứa Đòn: May mắn này cũng quá đáng sợ rồi, bên đó còn có một phó bản chưa mở, thế mà đã vượt xong một phó bản ẩn giấu rồi.

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Có rơi đồ gì tốt không?

Cửa phó bản Chim Lửa, Nhất Tiếu Khuynh Thành đang kiểm kê đồ, phó bản ẩn giấu là do cô ta kích phát, hơn nữa đồ rơi ra cũng không tệ.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Phân như thế nào đây? [ảnh] [ảnh] [ảnh] [ảnh] [ảnh] [ảnh]

[Đội] Ông Nội Bây: Không có hứng thú.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Không có hứng thú.

[Đội] Dư Quý: Không có hứng thú.

Liên tiếp ba câu “Không có hứng thú” nhảy ra, ba người còn lại trong

đội đều thấy thật xấu hổ, mấy đồ này đều là đồ không tầm thường, ít nhất hiện tại có tiền cũng khó mà mua được.

Mấy người Thời Sênh không cần, vì thế bọn Gió Tuyết Không Về đành phải chia nhau.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, đi nào, chúng ta đi giết người.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Bọn họ còn đông lắm.

[Đội] Ông Nội Bây: Ý cô ấy là giết người, chờ bọn họ gọi người tới thì chúng ta lại đi thôi.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Vẫn là chị nhỏ hiểu em nhất.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Hai người các cô sẽ bị đánh chết đấy.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chơi game thì phải chơi hết mình.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Đi thôi.

Hoa Phi Hoa chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tuy rằng Gió Tuyết Không Về không quá đồng ý, hiển nhiên hai người này đã qua tuổi nghịch ngợm rồi, nhưng hai cô gái trong đội đều đồng ý, hai người còn lại một nóng lòng muốn thử, một im lặng từ đầu tới cuối, vì thế cuối cùng bọn họ cũng máu lên.

Một đám người hùng dũng oai vệ, hiên ngang khí phách quay trở lại cổng phó bản Động Quỷ. Thanh Minh Nguyệt Hoa tưởng bọn họ định vào phó bản nên vội vàng gọi người quay lại.

Khi đám người đã quay lại gần như đầy đủ, đội ngũ kia lại nhanh chóng rời khỏi đó.

[Thế giới]...

Đang chơi trò gì thế?

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hoa Phi Hoa][Ông Nội Bây][Dư Quý][Nhất Tiếu Khuynh Thành][Gió Tuyết Không Về][Cành Hoa Cố Ý] đổi mới ký lục vượt ải [Thực Nhân Ma].

[Tin tức Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hoa Phi Hoa][Ông Nội Bây][Dư Quý][Nhất Tiếu Khuynh Thành][Gió Tuyết Không Về][Cành Hoa Cố Ý] đổi mới ký lục vượt ải [Mãng Xà Đầm Lầy].

Hệ thống không ngừng đổi mới ký lục, mà sau mỗi lần đổi mới, tổ đội này lại lượn về trước mặt đám người Thanh Minh Nguyệt Hoa một vòng. Chờ khi Thanh Minh Nguyệt Hoa gọi người về rồi, bọn họ lại chạy vào phó bản khác.

Làm một đám người tức điên lên.

[Tin tức Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hoa Phi Hoa][Ông Nội Bây][Dư Quý][Nhất Tiếu Khuynh Thành][Gió Tuyết Không Về][Cành Hoa Cố Ý] đổi mới ký lục vượt ải [Đảo Người Khổng Lồ].

[Tin tức Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Hoa Phi Hoa][Ông Nội Bây][Dư Quý][Nhất Tiếu Khuynh Thành][Gió Tuyết Không Về][Cành Hoa Cố Ý] vượt qua phó bản [Đảo Người Khổng Lồ - Thủy].

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Các ngươi có nhận ra điều gì không?

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Nhận ra cái gì? Sao hôm nay may thế, đi tùy

tiện mà cũng gặp được phó bản ẩn giấu?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Chim Lửa - Hỏa, Đảo Người Khổng Lồ - Thủy, nếu dựa theo ngũ hành thì hẳn là còn có kim, mộc, thổ nữa.

[Đội] Hoa Phi Hoa: Trước kia ta chơi sao lại không phát hiện ra game này có thể chơi như thế nhỉ?

Cảm giác như trước kia chơi quá lãng phí rồi.

Thời Sênh dựa vào Dư Quý, click mở bản đồ nhìn.

Đầu ngón tay Dư Quý vươn ra, chỉ vào mấy chỗ, “Ở đây, ở đây, còn ở đây nữa.”

“Những phó bản ẩn giấu còn lại à?”

Dư Quý hơi gật đầu.

Thời Sênh biết tại sao lại có thể dễ dàng kích phát phó bản ẩn giấu như vậy. Đó là vì có nữ chính đại nhân ở đây, nick của cô ta có thể kích phát tất cả các nhiệm vụ ẩn giấu và phó bản ẩn giấu trong game, tương đương với một BUG.

Acc của nữ chính sao có thể bình thường được chứ?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Có lẽ là do có thiết kế như vậy chứ không có hàm nghĩa đặc biệt gì. Phó bản còn nhiều như thế, giờ chúng ta đi quét cũng mất rất nhiều thời gian, cứ tạm nghỉ đi.

Gió Tuyết không về phân tích một phen.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Ừ, đi phó bản Động Quỷ trước đi đã,

vừa rồi đã chơi bọn kia như thế, giờ quay lại giết cho bọn chúng trở tay không kịp đi.

Thời Sênh nhìn giờ, đã không còn sớm nữa, Dư Quý đã offline, tắt máy, mà Hoa Phi Hoa cũng chuẩn bị nghỉ rồi.

Vốn dĩ chuyện vượt phó bản lần này không liên quan gì tới họ, vì thế Thời Sênh offline dưới cái nhìn chăm chú của Dư Quý.

Khai hoang phó bản quá lao lực, có đôi khi bạn vĩnh viễn không đoán ra hết được.

Những đội ngũ khác nhìn ba người lần lượt biến mất thì không khỏi ngẩn người, cứ thế mà offline luôn sao?

...

Hôm sau, Thời Sênh online liền nghe nói bọn Nhất Tiếu Khuynh Thành đánh phó bản cả đêm, nhưng lần nào cũng thất bại.

Không chỉ như thế, Nhất Tiếu Khuynh Thành còn bị Lưu Huỳnh Ngưng Sa truy nã. Trên diễn đàn còn có ảnh chụp đối thoại của Nhất Tiếu Khuynh Thành với Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý, có vài nội dung bị che đi, nhìn thì thấy có vẻ ái muội.

Bên dưới topic đều nói Nhất Tiếu Khuynh Thành chân giẫm hai thuyền, đùa giỡn cả Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý, còn có hủ nữ còn trực tiếp mắng chửi cô ta chen chân vào mối quan hệ của Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý.

Thật giả trên mạng ra sao vốn chẳng có ai để ý, bọn họ chỉ để ý chuyện này có gì náo nhiệt không, có thể trở thành đề tài nói chuyện không mà thôi.

Chương 1773: Đại thần nghiện game (30)

Với chuyện này, Thời Sênh chỉ cắn hạt dưa và kể cho Dư Quý nghe mấy câu, còn lại chẳng có phản ứng gì, nên giết người thì giết người, chuyện gì cần làm thì vẫn cứ làm.

Nhân vật chính của kênh Thế giới vẫn cứ luôn là cô.

Mà mấy ngày nay, Nhất Tiếu Khuynh Thành lại im lìm hơn trước. Tất cả mọi người đều cho rằng cô ta chột dạ. Vì thế dưới tác động quạt gió thêm củi của nhóm người Lưu Huỳnh, trên kênh Thế giới toàn là lời mắng chửi Nhất Tiếu Khuynh Thành mà thôi.

Chỉ có Thời Sênh biết, con hàng này đang nghiên cứu cách vượt ải phó bản, căn bản chẳng thèm quan tâm chuyện về cái topic kia.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, tôi cảm thấy phó bản kia là để chuẩn bị cho cô đấy.

Nhất Tiếu Khuynh Thành đột nhiên gửi tin nhắn sang.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, cô hãy đi phó bản với bọn này một lần đi mà?

Bọn họ đã vào phó bản bao nhiêu lần như thế, nhưng lần nào cũng thất bại cả.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, chị nói gì đi, tôi biết cô ở đó mà.

[Mật] Ông Nội Bây: Không đi.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, đừng có lạnh lùng thế nữa mà, tôi xin chị hãy nhiệt tình, hãy cho tôi sự ấm áp đi mà.

[Mật] Ông Nội Bây:...

Nữ chính chắc chắn lại quên uống thuốc rồi.

Nhất Tiếu Khuynh Thành bám riết mấy ngày liền. Cho dù Thời Sênh kéo vào danh sách đen hay che chắn, cô ta đều có thể tìm được cô một cách khó hiểu, trên kênh Thế giới còn nghĩ hai người là les.

Thời Sênh bị chọc giận, lập tức mở chế độ giết người.

Nhất Tiếu Khuynh Thành bị giết cũng không giận, ngược lại vẫn cứ tung ta tung tăng bám đít cô.

Vì thế, trên kênh Thế giới liên tục diễn vở les + ngược luyến.

Đảng hóng chuyện có trí tưởng tượng lớn cỡ nào, bạn sẽ vĩnh viễn không thể tưởng tượng được đâu.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Đừng có đi theo ta nữa!

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Tôi đi giết người với cô mà, chị nhỏ.

[Lân cận] Ông Nội Bây: Con mẹ nó, cô đi tặng đầu người hay là đi thu đầu người thế hả?

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành:... Chẳng phải tôi đã giải thích với

cô rồi sao? Lần trước là lỡ tay, là lỡ tay thật mà.

[Lân cận] Ông Nội Bây:...

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Thật mà, lần này tôi sẽ giết người tuyệt đối nghiêm túc.

Thời Sênh không nhịn được trợn mắt lên. Nhưng khi truyền tống vào đấu trường, Nhất Tiếu Khuynh Thành lại may mắn trở thành đồng đội của cô, có lẽ vì lần trước trải qua màn tặng đầu người quá thảm khốc nên lần này Nhất Tiếu Khuynh Thành không dám nữa.

Kỹ thuật thao tác của Nhất Tiếu Khuynh Thành rất giỏi, hợp với Thời Sênh trở thành một tổ hợp vô địch, không cần mang theo Dược sư cũng có thể quét ngang chiến trường.

Có lẽ cô ta đã nghĩ ra quy luật gì đó nên mấy ngày nay luôn vào chiến trường giết người cùng Thời Sênh mà không đề cập tới chuyện vào phó bản nữa.

Nhưng mà cô ta đã coi thường định lực của Thời Sênh.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, tôi ở cạnh cô lâu thế rồi, cô không nhìn công lao cũng phải thấy khổ lao của tôi chứ, đi với tôi một lần đi mà!

Nhất Tiếu Khuynh Thành không nhịn được nữa, cái phó bản kia đã ngâm quá lâu rồi.

[Lân cận] Ông Nội Bây:...

Đối với nhiệt tình chấp nhất của nữ chính đại nhân, cô còn biết làm sao bây giờ?

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đi nhé chị nhỏ~

[Lân cận] Ông Nội Bây: Thời gian?

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Yeah, 8 giờ tối nay nhé.

Tối nào Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý cũng dẫn người vượt ải, tuy rằng lần nào cũng không qua được.

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Cứ vậy nhé, 8 giờ, 8 giờ, 8 giờ, nhớ kỹ nha chị nhỏ.

[Lân cận] Ông Nội Bây:... Giờ cô có thể chim cút được chưa?

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chim cút đây, chim cút ngay đây.

Thời Sênh buông máy tính, đứng lên uống nước. Thượng Thư cầm tài liệu đi vào, giương mắt nhìn Thời Sênh: “Cô chủ, một chút nữa sẽ có một bữa tiệc, cậu Ba muốn đưa cô đi dự. Cô đi chọn lễ phục với tôi được không?”

“Tiệc gì?” Đây là lần đầu tiên Dư Quý dẫn cô ra ngoài.

“Một bữa tiệc sinh nhật.”

“Ồ.”

Thượng Thư dẫn theo mấy người đưa Thời Sênh rời khỏi công ty, tới cửa hàng lễ phục gần đó chọn đồ. Lúc trước Dư Quý không định đưa cô ra ngoài nên cũng không chuẩn bị lễ phục gì cả.

Bây giờ Thời Sênh ngoan ngoãn như thế, hắn cũng không nỡ nhốt

cô cả ngày trong nhà, vì thế mới định đưa cô ra ngoài một chuyến.

Chọn lễ phục xong, xe của Dư Quý đã chờ sẵn ở bên ngoài, Thời Sênh xách váy đứng bên ngoài xe.

“Đẹp không?” Cô xoay một vòng, làn váy to rộng xoay tròn thành một đường, lễ phục cũng không trang trí phức tạp gì nhưng nhìn vẫn rất đáng yêu.

“Em mặc gì cũng đẹp cả.” Trong nhà có rất nhiều quần áo nhưng cô không thích những thứ đó lắm, không có việc ra ngoài thì toàn mặc quần áo ngủ, ra ngoài cũng chỉ mặc tùy tiện một hai bộ, hôm nào tâm tình tốt mới lựa chọn kỹ hơn một chút.

Thời Sênh lên xe, ngồi sát cạnh Dư Quý, ôm lấy cổ hắn. Dư Quý cười và đóng cửa xe lại. Nụ cười đó bị Thượng Thư đang đứng bên ngoài nhìn thấy, vẻ mặt ông ta lập tức như nhìn thấy ma vậy.

Cậu Ba nhà ông ta lại có thể cười như vậy sao?

Thượng Thư ngẩng đầu nhìn lên trời, hôm nay mặt trời mọc từ phía nào ra thế?

Xe của Dư Quý dừng trước một khu biệt thự. Người đón khách đứng ở cửa lập tức tiến lên. Thời Sênh xuống xe trước, đưa mắt đánh giá biệt thự cách đó không xa.

“Dư tổng, hoan nghênh.” Người đàn ông ở bên cạnh mỉm cười lên tiếng. Thời Sênh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy một người mặt đồ vest đang đi tới, tuổi khoảng 40 gì đó.

Dư Quý xuống xe, giọng trầm thấp: “Cố tổng.”

“Vị này là?” Ánh mắt vị Cố tổng kia hơi dừng trên người Thời Sênh. Ông ta không nhớ là Dư gia lại có một bé gái nào như thế này.

Dư Quý còn chưa lên tiếng, Thời Sênh đã đáp thay.

“Vợ nuôi từ bé.”

Cố tổng kinh ngạc, sau đó lại nhìn Dư Quý, không nói đùa đấy chứ?

Dư Quý không phản bác, hiển nhiên là đồng tình với lời của Thời Sênh.

Cố tổng: “...” Dư Quý là người khó nắm bắt, lại có quan hệ rất tốt với Tam hoàng tử, ông ta vẫn nên đừng chọc vào thì hơn.

Ông ta cười xấu hổ: “Mời Dư tổng vào trong, mời cô bé vào nhé!”

Bữa tiệc tổ chức ở vườn hoa tại sân sau biệt thự. Ở giữa vườn còn có một bể bơi, có mấy đứa trẻ con đang chơi đùa, mấy đứa lớn hơn thì đứng bên cạnh phụ huynh chào hỏi người khác.

“He, nhóc con.”

Tam hoàng tử không biết từ đâu chui ra, đột nhiên xuất hiện trước mặt Thời Sênh. Dư Quý kéo Thời Sênh ra sau mình theo phản xạ có điều kiện.

Tam hoàng tử vẫn mặc một thân màu hồng nhìn có vẻ rất nữ tính, còn có một từ càng sát hơn đó là GAY.

“Dư Quý, buông tay!” Thời Sênh trừng mắt với Dư Quý.

Dư Quý khẽ thả lỏng tay, đưa tay nhỏ của cô lên nhìn, vừa rồi hắn

siết hơi mạnh nên tay đã đỏ lên: “Có đau không?”

“Anh nói thử xem?” Bắt nạt ông nhỏ người chứ gì.

“Xin lỗi.” Trong đáy mắt Dư Quý có sự áy náy, quả thực vừa rồi hắn không cố ý.

“Lo lắng thế làm gì?” Tam hoàng tử ngả ngớn, “Bản hoàng tử còn chưa thấy cậu lo lắng như thế bao giờ đâu nhé.”

Dư Quý không thèm để ý tới hắn, dắt Thời Sênh đi vào bên trong.

Tam hoàng tử đuổi kịp hai người: “Này Dư Quý, có phải cậu nhìn gà hóa cuốc rồi không hả, ở đây dù gì cũng toàn là quan to hiển quý đấy.”

“Cậu rảnh lắm hả?”

“Đâu có rảnh, không phải tôi nhìn thấy cậu nên cố ý vứt bỏ người đẹp, tới đây chào hỏi cậu sao hả? Cậu lại còn xụ mặt với tôi, kiếp trước tôi nợ cậu cái gì à?”

“Giờ cậu có thể đi được rồi đấy.”

“Lại thế nữa rồi, dù sao giờ cậu cũng có người đẹp bên cạnh rồi.” Tam hoàng tử nhìn Thời Sênh cười xấu xa, phỏng chừng định giơ tay ra véo má Thời Sênh nhưng lại bị sự lạnh nhạt của Dư Quý cắt sạch móng vuốt, thế nên đành nhún vai: “Quả thực là không thể chạm vào một chút nào.”

Ánh mắt của Dư Quý rất rõ ràng, không được chạm vào.

Chương 1774: Đại thần nghiện game (31)

Loại tiệc tùng như thế này rất nhàm chán, Dư Quý phải chào hỏi rất nhiều người. Thời Sênh đi theo hắn, ngoại trừ bị đánh giá và ngờ vực về thân phận thì đều vấp phải những lời bàn tán kỳ quái.

Có lẽ Dư Quý thấy cô rất không thích nên bảo Thượng Thư đưa cô tới phòng nghỉ chơi game.

Thời Sênh vẫy tay với hắn, ý bảo hắn khom lưng xuống.

Dư Quý ngồi xổm xuống, “Đừng chạy lung tung nhé, chút nữa tôi sẽ tới đón em.”

Thời Sênh ghé lại hôn lên má hắn một cái. Bên cạnh có người hô khẽ. Dư Quý xoa tóc cô dưới ánh mắt kinh ngạc của người khác, ánh mắt dịu dàng: “Đi đi.”

Thượng Thư dẫn Thời Sênh tới một phòng nghỉ. Ông ta cũng không dám rời đi nên cứ đứng đó trông Thời Sênh chơi game.

Hiện tại còn cách 8 giờ nửa tiếng nữa, nhưng Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý đều đã online, Nhất Tiếu Khuynh Thành lại không online.

Những người đi phó bản đều lần lượt xuất hiện nhưng Nhất Tiếu Khuynh Thành vẫn chẳng thấy đâu. Đến tận hơn 8 giờ, vẫn không thấy cô ta xuất hiện.

Thời Sênh liền vào đấu trường, người mà tới thì cứ gọi cô một tiếng.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý: Ông Nội Bây, sao ngày nào cô cũng đi đấu trường thế?

[Đội] Ông Nội Bây: Giết người sướng mà.

Chủ yếu là có kinh nghiệm.

Đấu trường, ngoại trừ khen thưởng giết người ra thì chẳng có giá trị kinh nghiệm nào, nhưng acc của cô thì lại được.

Dù là giết ở đâu thì cô cũng sẽ có được điểm kinh nghiệm.

[Đội] Cành Hoa Cố Ý:...

Trong đội cũng có người muốn vào đấu trường với Thời Sênh, cứ chờ thế thì biết chờ tới lúc nào. Chẳng biết bao giờ Nhất Tiếu Khuynh Thành mới online, còn không bằng kiếm chuyện mà làm.

Cuối cùng lại thành một đám người theo Thời Sênh vào đấu trường.

Một đám người từ đầu tới cuối đều đừng nhìn Thời Sênh hành hạ đối phương, cảnh tượng đó quá ư hung tàn.

Sau đó, Gió Tuyết Không Về phân tích rằng, tuy rằng Thời Sênh có bị tình nghi dùng plug in nhưng lực chiến của cô hiện tại không khác những người đã full cấp lắm. Vì thế, cô hành hạ đối phương hoàn toàn dựa vào khả năng thao tác của mình.

Đương nhiên, kết quả là sau đó Thời Sênh lại bị người ta hỏi thăm tổ tông mười tám đời trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Kỹ thuật thua người ta mà còn đi trách người ta à?

[Thế giới] Nhóm Vây Xem: Ôi chao, Ông Nội Bây lại lên TV rồi, lại sao thế?

[Thế giới] Chợt Lóe: Ông Nội Bây ở đâu thế? Cầu tọa độ!

[Thế giới] Giang Sơn Như Họa: Chẳng phải là cô dùng plug in sao? Còn ngang ngược cái chó gì chứ? Có giỏi thì đừng có dùng plug in thử xem.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ông không hack thì nhà ngươi cũng chẳng thắng được.

[Thế giới] Giang Sơn Như Họa: GM, các người nhìn đi, chính cô ta thừa nhận hack kìa, sao các người lại không khóa acc cô ta?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Không thấy trên diễn đàn nói sao, ông đây có người chống lưng, bọn họ dám khóa acc sao?

[Thế giới] Gió Tuyết Không Về:...

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn:...

[Thế giới] GM38:...

Bọn họ muốn khóa mà không được đấy ạ!

Công ty game đã triển khai hàng loạt điều tra nhằm vào cô, nhưng chẳng tra ra Một Sợi Lông nào, không có IP, không có tin tức thân phận, trò chơi không liên hệ được, hack chặn GM của sever, không nói chuyện với người xa lạ. Đến cuối cùng, xem tin tức tài khoản của

cô bọn họ cũng không xem được, đây rõ ràng là hacker cmnr!

Đóng sever ư?

Đóng sever cũng chưa chắc có thể đào được cô ra ngoài.

Vì thế, người của công ty quyết định giám thị trước.

Sau đó, bọn họ phát hiện, vị tiểu tổ tông này ngoại trừ đi phó bản cũng chỉ vào đấu trường, thỉnh thoảng lên kênh Thế giới trêu tức người ta, hoàn toàn không có hứng thú với bất kỳ cái gì khác.

Thế nên, thật sự là vị tiểu tổ tông này chỉ vào đây để chơi game thôi sao?

Vào chơi game lại bất hạnh khi vớ trúng phải tài khoản đặc biệt, thế là mới buộc phải hack ư?

Không không, nhất định có âm mưu gì đó.

Vì thế, một đám GM bắt đầu theo dõi cô. Nhưng sự thật đã chứng minh, vị tiểu tổ tông này chỉ vào đây chơi game mà thôi!

Chơi đến mức toàn sever đều biết cô hack, có quan hệ mờ ám với ông chủ công ty game.

Có cho công ty game bọn họ sống hay không chứ!

Chẳng liên quan một xu nào tới ông chủ của họ cả.

“Rầm!”

Thời Sênh đang chìm đắm trong game bị âm thanh kia dọa cho nhảy

dựng, một đứa trẻ từ bên ngoài xông vào, dáng vẻ hốt hoảng: “Chú ơi, cứu cháu với.”

Thời Sênh bình tĩnh quay đầu lại, nhìn thấy một bé gái giống cô như đúc.

“...” Diêu Họa?

Sao cô ta lại ở đây?

Lần trước ở công ty, có người nhận nhầm cô thành Diêu Họa, sao giờ lại gặp nữa...

Dư Diệu thân là nam chính lại mãi không thấy xuất hiện trong game. Nữ chính thì biến thành kẻ chập mạch... Thế nên cốt truyện này?

Thời Sênh nghĩ đến thế giới trước, người thường không có năng lực sửa cốt truyện, trừ phi là Cesar hoặc Linh, hoặc là hai kẻ này muốn bắt tay nhau để giết cô?

[...] Ký chủ, xin cô đừng suy luận đầy âm mưu như thế, chủ nhân tôi vô tội.

Không phải ông đây suy luận âm mưu, mà là do các ngươi làm ông đây không thể không nghĩ như thế.

[...]

“Cô...” Thượng Thư biết ở chỗ Dư Diệu có một người tên Diêu Họa giống cô chủ nhà mình như đúc. Hai người vốn là chị em song sinh. Nhưng ông ta không ngờ lại gặp được Diêu Họa ở đây. Thượng Thư quay đầu nhìn Thời Sênh: “Cô chủ, chuyện này?”

“Chị!” Diêu Họa nhìn theo tầm mắt Thời Sênh, mắt sáng lên, chạy về phía cô, nước mắt tuôn ào ào: “Chị, chị, em tưởng sẽ không thể gặp lại chị nữa. Chị mau cứu em, cứu em với.”

Đúng lúc này, ngoài cửa có mấy vệ sĩ xông vào, cũng chẳng thèm quan tâm trong phòng có ai, định xông lên tóm Diêu Họa. Nhưng Diêu Họa đã tới chỗ Thời Sênh, những ngón tay nhỏ trắng nõn giữ chặt Thời Sênh đang ngồi trên ghế, vẻ mặt đầy cầu xin: “Chị, chị hãy cứu em với.”

“Sao còn có một người nữa.” Vệ sĩ nhìn thấy Thời Sênh thì lập tức kinh ngạc.

“Các người là ai?” Thượng Thư sợ đám người này làm Thời Sênh bị thương nên vội vàng tiến lên.

Thời Sênh ôm máy tính, đi qua sofa sau lưng Thượng Thư và ngồi xuống.

“Chị, chị...”

“Hai người này đều giống nhau quá, bắt ai đây?” Bọn vệ sĩ hơi chần chừ.

“Bắt cả hai!” Một người lập tức ra lệnh.

Thượng Thư: “...”

Thời Sênh: “...”

Tai bay vạ gió!

Diêu Họa khóc lóc, hai mắt đẫm lệ nhìn về phía Thời Sênh. Vệ sĩ bẻ

tay Diêu Họa ra và bế cô ta lên, những người khác thì xúm về phía Thời Sênh và Thượng Thư.

“Cô chủ, chút nữa cô tìm cơ hội chạy, đi tìm cậu Ba, tôi ngăn bọn họ.” Thượng Thư quay đầu, khóe miệng không khỏi giật giật, “Cô chủ, đừng chơi nữa!”

Lúc nào rồi mà vẫn còn ham chơi thế!

“Chú cứ đánh đi.” Thời Sênh còn không thèm ngẩng đầu lên, “Đánh không thắng thì cháu sẽ giúp chú.”

Cô gái nhỏ ung dung ngồi trên sofa, đừng nói là sợ sệt, ngay cả ánh mắt còn không thèm cho người ta.

Rõ ràng là hai khuôn mặt giống hệt nhau nhưng khí chất lại khác hoàn toàn.

“Để ý thời gian đi, lên!”

Thượng Thư có thể làm trợ lý của Dư Quý thì nhất định phải văn võ song toàn. Nhưng nhóm người kia cũng toàn là cao thủ. Thượng Thư đánh với một người thì còn được, hai người đã hơi khó khăn, bị áp chế đủ kiểu.

Những người khác đi về phía Thời Sênh. Thời Sênh liếc nhìn những người tới gần mình, những ngón tay vẫn lướt trên bàn phím.

Đến tận khi người đó đi tới trước mặt Thời Sênh, cô mới nhấc một tay lên, thiết kiếm đột nhiên đâm thẳng vào ngực kẻ đó. Cô bám vào sofa và nhảy về phía sau, máy tính được cô đặt lên cửa sổ sau lưng, xoay người một cái, lập tức nhảy về phía một tên khác.

Thân thể cô nhỏ nhắn nên cũng trơn như cá cạch. Bọn người kia căn bản chẳng có cách nào bắt được cô, ngược lại còn bị cô lấy mạng.

Bị chết mất hai người, những người còn lại đều nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt như thấy quái vật.

Thượng Thư cũng choáng váng nhưng vẫn khá hơn đám vệ sĩ kia nhiều. Dù sao ông ta cũng từng tận mắt nhìn thấy cô bé này giết người rồi.

Thời Sênh thè lưỡi liếm môi, nụ cười nhếch lên.

Chương 1775: Đại thần nghiện game (32)

Hai người còn lại bị nụ cười của Thời Sênh làm cho hãi hùng khiếp vía.

Nếu một tiếng trước có người nói rằng bọn họ sẽ bị một nụ cười của một bé gái dọa cho tè ra quần thì nhất định bọn họ sẽ cười vào mặt đối phương.

“Đi... đi, đi mau.”

Đây còn là trẻ con sao?

Quả thực là ác ma chui từ địa ngục ra mà.

“Chị... Ưm ưm ưm...” Diêu Họa bị người ta bịt miệng lại. Bọn họ nhanh chóng rời khỏi phòng, biến mất trên hành lang.

Thượng Thư bò dậy từ mặt đất, vỗ cái áo hơi nhàu nhĩ, đóng cửa phòng lại, sau đó nhặt điện thoại rơi ở dưới đất lên: “Cậu Ba, cô chủ lại giết người rồi.”

Không biết Dư Quý nói gì, Thượng Thư chỉ vâng hai tiếng rồi cúp máy.

“Cô chủ, mau giấu thanh kiếm đó đi.” Thượng Thư rất thắc mắc, rốt cuộc cô chủ giấu kiếm ở đâu chứ?

Thời Sênh đảo cổ tay, thiết kiếm liền bất mất trước mặt ông ta.

Thượng Thư: “...” Hình như vẫn chưa tỉnh ngủ thì phải?

Nhất định là chưa tỉnh ngủ rồi, chứ không tại sao ông ta lại thấy một thanh kiếm tự nhiên biến mất trong không khí thế được.

Dù Thượng Thư tự thôi miên mình thế nào thì cũng không thể phủ nhận được rằng thanh kiếm kia biến mất trong không khí, cũng giống như ông ta chẳng biết cô lấy ở đâu ra thanh kiếm đó ấy.

Thời Sênh ôm máy tính tiếp tục chơi, hoàn toàn không quan tâm tới thi thể trong phòng.

Dư Quý nhanh chóng đi lên, đi theo còn có Tam hoàng tử và Cố tổng đón ở cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì khá kinh ngạc.

Dư Quý đi nhanh tới gần Thời Sênh, tầm mắt quét qua người cô như máy chụp X-quang vậy.

“Em không sao.” Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn.

Dư Quý kéo cô vào lòng, khuôn ngực rắn chắc, tiếng tim đập rất nhanh, dường như có thể nhảy ra bất cứ lúc nào.

Thời Sênh thò tay ôm eo hắn, nhẹ nhàng vỗ về.

“Khụ, ngài Cố, mau xử lý hai cái xác kia đi.” Tam hoàng tử chỉ thi thể trên đất, hiện tại người biết cũng chưa nhiều, chút nữa mà có người đi lên, nhìn thấy lại tạo ra sợ hãi và khủng hoảng.

Lúc này Cố tổng mới hoàn hồn, vội vàng gọi điện thoại cho người xử lý thi thể.

Đúng lúc này, có người khẽ nói bên tai Cố tổng mấy câu, sắc mặt Cố tổng hơi thay đổi, ông ta nhìn về phía Thượng Thư ở trong phòng: “Xin hỏi trợ lý Thượng, vừa rồi lúc anh giao thủ với những kẻ đó, có thấy bọn họ ôm một đứa trẻ theo không?”

Cố tổng hoàn toàn không nghĩ những người chết này có liên quan gì tới Thời Sênh, dù sao thì đó vẫn là một đứa trẻ.

Thượng Thư nhíu mày, nhìn về phía Thời Sênh hoàn toàn bị Dư Quý ôm trong lòng, trầm ngâm một chút rồi đáp: “Có thấy.”

Cố tổng tỏ ra vui vẻ: “Không biết đứa bé kia đâu rồi?”

“Không rõ lắm, tôi chỉ lo cho cô chủ nhà tôi.”

Sự vui vẻ của Cố tổng lại lập tức biến mất, phân phó người phía sau, “Đi xem camera theo dõi các nơi, nhất định phải tìm thấy người.”

Camera trong biệt thự đều đặt ở mấy khu vực công cộng, cũng may là có thể theo dõi hết toàn bộ xung quanh, không có góc chết, vì thế từ camera, bọn họ có thể nhìn thấy hai người bế một đứa trẻ ra ngoài từ cửa sổ và biến mất trong màn đêm.

Nhưng những người đó là ai thì hoàn toàn không biết.

Diêu Họa là người mất tích, Dư Diệu cực kỳ tức giận. Một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ cuối cùng lại biến thành cái dạng này, Cố tổng cực kỳ buồn bực.

Cố tổng kết thúc yến hội sớm và tiễn khách khứa ra về.

Dư Quý vẫn luôn ôm chặt Thời Sênh. Dường như hắn sợ mình buông lỏng tay ra thì Thời Sênh sẽ xảy ra chuyện vậy.

Thời Sênh ngồi trong lòng hắn chơi game, hoàn toàn không cảm giác được tràng cảnh đang vô cùng khẩn trương.

“Cậu Ba.” Thượng Thư đã đổi một bộ quần áo sạch sẽ, vết thương trên mặt cũng được xử lý, cung kính đứng trước mặt Dư Quý.

“Là ai?” Giọng Dư Quý rất lạnh, mang theo mấy phần tàn nhẫn.

“Cậu Ba, hình như không phải bọn họ nhằm vào cô chủ.” Thượng Thư nói, “Người bọn họ bắt là em gái song sinh Diêu Họa của cô chủ. Thấy cô chủ giống Diêu Họa nên nổi tâm tư muốn bắt cô ấy luôn.”

Dư Quý nheo mắt: “Điều tra cho ra.”

“Vâng.”

Thượng Thư rời khỏi phòng, vừa lúc gặp được Dư Diệu dẫn người tới.

Không đợi Thượng Thư lên tiếng, Dư Diệu đã đẩy ông ta ra rồi xông vào phòng, “Chú Ba.”

Ánh mắt hắn dừng trên người Thời Sênh: “Chú Ba, cháu có lời muốn nói với chú.”

“Chúng ta chẳng có gì để nói.” Trong đáy mắt Dư Quý là một tầng khói mù, “Chuyện hôm nay, vì người của cháu mà xảy ra, chuyện này chú sẽ tính với cháu.”

“Chú Ba, chú không muốn cháu công bố cho thiên hạ thấy cái này thì phải nghe cháu nói.” Dư Diệu đưa điện thoại di động ra cho Dư Quý,

không có âm thanh, chỉ có Dư Quý và Thời Sênh nhìn thấy nội dung ở bên trong.

Thời Sênh khép máy tính lại, nhảy từ trên người Dư Quý xuống, “Anh muốn dùng cái này để đe dọa tôi hay đe dọa Dư Quý thế?”

“Tôi không muốn đe dọa ai cả, chỉ muốn mời chú Ba giúp một chút.” Dư Diệu thu lại điện thoại.

“Mời hỗ trợ cũng không phải mời như thế đâu.” Thời Sênh nhìn Dư Diệu cười như không cười.

“Diêu Diệp, cô ấy là em gái của cô.” Trong đáy mắt Dư Diệu nảy lên lửa giận, “Cô trơ mắt nhìn cô ấy bị người ta bắt đi như thế sao?”

“Lúc trước tôi cũng trơ mắt nhìn nó bị anh dẫn đi đấy.” Thời Sênh nhún vai, “Nếu không phải tôi lớn mạng thì giờ đã chết, chết trong tay thằng em trai thân yêu kia của anh rồi.”

Ánh mắt Dư Diệu trầm xuống.

Thời Sênh tiếp tục nói: “Dù anh có đăng video lên cho thiên hạ xem thì tôi cũng chả sợ đâu, cũng chỉ là giết mấy người thôi mà, coi như tự vệ đi.”

“Diêu Diệp, cô không hiểu.” Dư Diệu cười lạnh, “Một khi video này bị đăng lên, cô sẽ bị vô số người tranh đoạt, bọn họ không chiếm được cô thì sẽ hủy diệt cô.”

Thanh kiếm đột nhiên xuất hiện kia, người thường thích xem náo nhiệt, sẽ có những người phát hiện ra sự khác thường. Dù không ai biết nguyên nhân là gì thì cũng sẽ có người tình nguyện bỏ tiền ra cướp lấy cô, mang về nghiên cứu.

“Thì sao chứ?” Thời Sênh xoay người, trong thân thể nhỏ nhắn chứa đựng một linh hồn mạnh mẽ, tự tin và kiêu ngạo toát ra từ trên người cô cực kỳ nhuần nhuyễn, “Với mấy kẻ đó mà còn không đối phó được thì quá uổng phí sống bao nhiêu năm như thế rồi.”

“Chú Ba.” Dư Diệu chuyển cái nhìn về phía Dư Quý, “Chú cũng nghĩ như thế à?”

Dư Quý hỏi: “Cháu muốn gì?”

Dư Diệu thở phào nhẹ nhõm: “Cổ phần danh nghĩa của chú ở Âu Viễn.”

Người bắt cóc Diêu Họa muốn hắn đổi bằng cổ phần của Âu Viễn. Cổ phần của Âu Viễn một năm trước đã bị Dư Quý lấy đi, nhưng những người bên ngoài vẫn tưởng còn trong tay hắn.

May mắn là hắn có đặt máy theo dõi trên người Diêu Họa nên vừa lúc quay được hình ảnh Thời Sênh giết người, nếu không hắn không biết phải làm sao để lấy lại cổ phần của Âu Viễn từ tay chú Ba nhà mình.

Dư Quý im lặng.

Thời Sênh nháy mắt cho Thượng Thư.

Thượng Thư ngẩn ra không hiểu, có ý gì thế?

Thời Sênh tiếp tục nháy mắt.

Thượng Thư xòe tay, cô nói cái gì cơ?

“Đóng cửa!” Đóng cửa đánh chó, chưa làm bao giờ à?

Người không ăn ý thì quả nhiên không thể giao lưu bằng ánh mắt được.

Thượng Thư ồ một tiếng rồi lập tức quay người đi đóng cửa. Người của Dư Diệu liền tiến lên ngăn cản. Một mình Thượng Thư sao có thể đối đầu được với nhiều người như thế chứ.

Thời Sênh nhanh chóng đi qua, thiết kiếm vung lên, mũi kiếm sắc bén tản ra khí lạnh quỷ dị, xẹt qua không khí, không khí như có thể kết thành sương lạnh làm cho người ta kinh hãi, thân thể không ngừng lùi về sau theo phản xạ có điều kiện với nguy hiểm.

Cửa phòng đóng “rầm” lại trước cửa bọn họ, chờ đến khi bọn họ xông lên tông cửa thì lại bị một lực lượng kỳ quái đánh bay ra, không có cách nào tiếp cận cửa phòng nữa.

Chương 1776: Đại thần nghiện game (33)

Dư Diệu nhìn bé gái thấp hơn mình tới một phần ba cơ thể: “Cô định làm gì?”

“Đóng cửa đánh chó chứ làm gì.”

Đóng cửa đánh chó?

Mắng ai là chó đây?

Thời Sênh vặn cổ tay, lấy thiết kiếm ra. Dư Diệu thầm kinh hãi, nhìn qua video và tận mắt nhìn thấy thực sự quá khác nhau, thanh kiếm này cho người ta cảm giác quá quái dị.

“Chú Ba...”

Dư Diệu còn chưa nói xong thì thiết kiếm đã chém lại, trong không khí xuất hiện lực cản quen thuộc làm cho cổ tay Thời Sênh tê đi.

Thiết kiếm mang theo tiếng gió rít lướt qua mặt Dư Diệu. Hắn nhảy tới cạnh bàn, thiết kiếm bám sát mà tới, hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Thiết kiếm dần phóng lớn trong mắt hắn.

“A!”

...

Thượng Thư ném Dư Diệu ra khỏi phòng. Thời Sênh xóa video trong điện thoại. Máy theo dõi này cài ở trên người Diêu Họa, chỉ có Dư Diệu mới có thể xem video. Điện thoại của hắn chưa có dấu vết gửi thông tin đi, vì thế có lẽ chưa kịp sao sang một bản khác.

Trước khi đe dọa ai đó thì trước tiên là phải chuẩn bị đường lui cho mình để đề phòng đối phương có giá trị vũ lực cao hơn.

Hiển nhiên, vì Dư Diệu nhận được điện thoại của kẻ bắt cóc nên đã quá hấp tấp, chưa kịp làm công tác chuẩn bị.

Thời Sênh ném cả điện thoại ra ngoài.

Dư Diệu xanh mặt nhìn cửa phòng đóng lại trước mắt mình.

Tiểu quái vật kia ở đâu ra vậy?

“Sau này đừng sử dụng năng lực của em ở trước mặt người khác như thế.” Dư Quý hoàn toàn không có ý trách cứ hành vi vừa rồi của Thời Sênh, chỉ nhắc nhở cô đừng quá lộ liễu mà thôi.

“Sợ gì chứ.” Thời Sênh chẳng để bụng, hất cằm khoe khoang, “Em lợi hại hơn anh nghĩ nhiều.”

Ánh mắt Dư Quý trầm xuống. Thời Sênh cảm thấy ánh mắt ấy có điểm không thích hợp, cả người đều nổi đầy da gà.

Cô đột nhiên lùi về sau, chỉ vào hắn gào lên: “Em nói cho anh biết nhé Dư Quý. Anh đừng có nằm mơ có ý tưởng kỳ quái với em nữa đi, nếu không em sẽ giết anh.”

“Thật à?”

Trên đường trở về, trong đầu Thời Sênh vẫn vang lên hai tiếng kia của Dư Quý. Cô hoàn toàn không biết tâm tình của hắn khi nói ra câu đó là gì, dù sao vẫn cứ thấy quái quái.

Về đến nhà, Dư Quý vẫn duy trì vẻ mặt như ở biệt thự Cố gia. Hắn đặt Thời Sênh lên giường, nửa ngồi xổm trước mặt cô, đôi con ngươi đen như mực nhìn thẳng vào cô: “Đưa thanh kiếm kia cho tôi.”

“Làm gì?”

“Cho tôi.”

“Cho anh cũng không được, dù anh có đem nó vứt lên mặt trăng thì em vẫn có thể triệu hồi nó về.” Thời Sênh lấy thiết kiếm ra. Cô hơi buông lỏng tay, thiết kiếm xoay tròn rồi bay lơ lửng giữa không trung.

Dư Quý đứng lên cầm thiết kiếm rồi xoay người đi ra cửa: “Đi ngủ đi.”

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp!

Không định cho ông ngủ cùng à?

Thời Sênh nhanh chóng nghe thấy những âm thanh kỳ quái ngoài cửa, cô mở cửa phòng ra, trước mặt liền xuất hiện một hàng song sắt, bên cạnh có người đang hàn lan can, Dư Quý đứng ở bên ngoài, trong mắt đầy lửa.

“Dư Quý!” Thời Sênh nghiến răng, hắn lại thật sự dám.

Dư Quý tiến lên, cầm tay cô, giọng vẫn dịu dàng như cũ: “Ngoan, sau này đừng ra ngoài nữa.”

Thời Sênh rụt tay về, sắc mặt xanh mét, đóng sầm cửa lại.

Trong lòng Dư Quý hơi nhảy lên, cảm thấy bất an. Nhưng chuyện xảy ra tối nay càng làm hắn thấy không yên hơn, hắn không muốn mất cô.

Toàn bộ căn phòng đều bị những song sắt bao quanh, chỉ có cửa phòng là có thể mở ra. Dư Quý nhập vân tay và mật mã của chính mình vào. Hắn chần chừ một chút rồi mở cửa sắt vào phòng.

Trong phòng trống rỗng, thần kinh Dư Quý lập tức căng thẳng. Hắn nhanh chóng tìm quanh trong phòng nhưng chẳng thấy bóng dáng Thời Sênh đâu cả.

Dư Quý vén rèm lên, lan can vẫn bị song sắt vây chặt. Hắn nhanh chóng kiểm tra tất cả các cửa sổ, phát hiện có một cửa sổ bị hỏng, chắc hẳn là cô đi từ nơi đó ra.

Trong đáy lòng Dư Quý đột nhiên hụt hẫng, cả người lạnh toát, không phải phẫn nộ mà toàn là tự trách.

Máy tính đã bị cô mang đi. Trên bàn máy tính có một tấm thẻ ngân hàng. Thẻ đè lên một tờ giấy, chữ viết rồng bay phượng múa chứng tỏ người viết đã tức giận tới mức nào.

“Khi nào không nghĩ tới việc nhốt em lại nữa thì em sẽ trở về, đừng tìm em, anh sẽ không tìm được em đâu. Nếu nghĩ thông suốt thì liên hệ em ở trong game. Anh chỉ có thời gian một năm. Một năm sau còn chưa nghĩ thông thì chúng ta cùng chết đi thôi.”

Dư Quý nắm chặt tờ giấy: “Thượng Thư.”

“Cậu Ba?” Thượng Thư từ ngoài tiến vào, trong lòng run lên khi nhìn Dư Quý, sao giọng của cậu Ba giống như đã có chuyện lớn xảy ra thế này?

Ông ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, mấy chỗ mà trước kia Thời Sênh hay ngồi hoàn toàn trống rỗng.

Cô chủ đi đâu rồi?

“Tìm ra cô ấy cho tôi.”

Thượng Thư: “...” Cô chủ trốn rồi?

Nhà này giờ đã trở thành tường đồng vách sắt, sao cô chủ có thể chạy được chứ?

“Còn không đi?” Mặt Dư Quý âm trầm, ánh mắt như có thể giết chết người ta ngay lập tức.

Thượng Thư khó khăn nuốt nước bọt, vội vàng rời khỏi phòng, “Mau, mau tập hợp mọi người lại, đúng, ngay bây giờ, ngay lập tức, nhanh lên!”

Dư Quý lại mở tờ giấy ra, cố gắng bình phục xao động trong lòng, thong thả vuốt phẳng tờ giấy, gấp nó lại và đút vào túi quần.

Thượng Thư cho người điều tra toàn bộ trang viên của Dư gia làm cho rất nhiều người không hiểu ra sao. Bên chỗ Dư Diệu cũng hỗn loạn vô cùng, bên này Dư Quý lại cắm vào một chân làm loạn càng thêm loạn hơn.

Thượng Thư lục soát trang viên mấy bận mà cũng không tìm ra người, bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Thiết kiếm vẫn ở trong biệt thự, cô không mang nó theo. Dư Quý đứng trước thiết kiếm, những ngón tay thon dài vuốt ve dọc thân kiếm, ánh mắt hắn trống rỗng, tự lẩm bẩm: “Tại sao chứ...”

Tại sao phải rời khỏi hắn.

“Oong.” Lúc trước ngươi nhốt chủ nhân lại, chủ nhân đã nhịn ngươi lắm rồi. Giờ ngươi còn quá đáng như thế, chủ nhân đã nhịn tới cực hạn, ngài ấy sẽ không thể tiếp tục nhường nhịn nữa, cho dù ngươi có là Phượng Từ.

Nhưng Dư Quý hoàn toàn không hiểu ý của thiết kiếm.

“Mi biết cô ấy ở đâu đúng không?”

“Oong.” Đương nhiên rồi, ta là kiếm của chủ nhân cơ mà.

Nhưng ta sẽ không dẫn ngươi tới gặp chủ nhân đâu, chủ nhân sẽ tức giận. Chủ nhân mà điên lên thì đáng sợ lắm, còn lâu ta mới đi rước cái rủi ro đó vào mình nhá!

Dư Quý không hiểu ý của thiết kiếm, thiết kiếm chấn động mấy cái rồi lại im lặng, màu đỏ tỏa ra xung quanh thân kiếm cũng tối hơn rất nhiều, tựa như vì chủ nhân đã rời đi nên nó cũng sẽ chìm vào ngủ say.

Hai tay Dư Quý chống lên bàn, đầu hơi rũ xuống.

“Cậu Ba, không tìm thấy...”

“Cậu Ba, không có tin tức gì.”

“Cậu Ba...”

Các tin tức không tìm được người lần lượt truyền tới, khủng hoảng trong đáy lòng Dư Quý đã cực kỳ lớn. Lần đầu tiên Thượng Thư thấy cậu Ba nhà mình lo lắng và khủng hoảng tới mức này.

Ông ta nhìn Dư Quý đi tới đi lui trong phòng với vẻ bất an và nóng nảy, rất nhiều lần muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, cố gắng lấy hết can đảm, “Cậu Ba, không phải cô chủ có ý muốn rời bỏ cậu đâu, chỉ là tối hôm đó cậu thật sự hơi...” Quá đáng!

Ông ta nhìn ra được, cô chủ hoàn toàn không thích bị nhốt lại, có thể thấy điều đó qua biểu hiện bực bội và giọng điệu không kiên nhẫn của cô ấy. Ngoại trừ thời gian chơi game, đại đa số thời gian cô ấy chỉ hỏi bao giờ cậu Ba sẽ về.

“Quá đáng ư?” Dư Quý nhìn Thượng Thư đầy mờ mịt, “Nhưng mà tôi... chỉ muốn bảo vệ cô ấy.”

“Cậu Ba, bảo vệ một người không phải chỉ nhốt người ta lại là được đâu.” Thượng Thư thở dài, “Hẳn là cô chủ có để lại cho cậu phương thức liên lạc. Cậu Ba, sao cậu không làm theo lời cô chủ nói đi?”

Một người có thể mất đi lý trí vì một người, điều đó chứng tỏ người kia là không thể thay thế được.

Chương 1777: Đại thần nghiện game (34)

Thời Sênh vốn định tìm một chỗ ở nhưng vì trên người không có giấy tờ gì nên cuối cùng chỉ có thể bỏ tiền ra thuê người thuê giúp mình một căn phòng, sau đó cam đoan người của Dư Quý không thể tìm được mình rồi mới yên tâm vào game.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Nhóc con, em trốn rồi à?

[Mật] Ông Nội Bây: Không được hả?

[Mật] Hoa Phi Hoa: Ha ha ha ha, được chứ. Anh đây chưa thấy cái bộ dạng kia của Dư Quý bao giờ, nhóc con giỏi lắm đấy.

Lúc đầu hắn còn tưởng Dư Quý chỉ muốn nuôi cô bé này mà thôi, chưa bao giờ nghĩ cô bé này có thể khiến cho Dư Quý mấy ngày liền không đi làm, cho tất cả người của mình đi tìm cô, thậm chí còn cả nhờ tới hắn nữa.

[Mật] Ông Nội Bây: Không có việc gì thì mời điện hạ chim cút đi.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Em cũng đừng chơi đùa quá mức. Tôi thấy Dư Quý thực sự quan tâm tới em. Con gái tùy hứng một chút cũng không sao, nhưng tùy hứng quá mức thì sẽ làm người ta không chấp nhận được đâu. Em là người thông minh, hẳn là cũng hiểu điều đó.

[Mật] Ông Nội Bây: Ai bảo anh là tôi đang chơi đùa hả? Nếu anh ấy vẫn cứ ôm cái suy nghĩ kia thì tôi sẽ không bao giờ ở bên anh ấy. Tôi không sợ mất đi anh ấy vì tôi biết tôi sẽ không mất.

[Mật] Hoa Phi Hoa: Em hiểu cậu ta được bao nhiêu chứ?

[Mật] Ông Nội Bây: Ít nhất là hiểu hơn anh.

[Mật] Hoa Phi Hoa:...

Tam hoàng tử cảm thấy Thời Sênh rõ ba hoa chích chòe. Hắn đã biết Dư Quý từ hồi hai người cùng mặc quần thủng đít tới giờ. Trên thế giới này, có thể nói hắn chính là người hiểu biết Dư Quý nhất. Cô nhóc này mới biết Dư Quý được bao lâu chứ? Lại dám bảo mình hiểu biết Dư Quý hơn hắn nữa cơ ấy.

Thời Sênh tắt khung thoại đi, vào đấu trường phát tiết một hồi.

Cái tên đần kia làm thật sự muốn chơi trò ngục giam, ai muốn chơi trò đó với hắn chứ!

Muốn chơi cũng phải là ông đây nhốt hắn vào, vậy mà hắn lại muốn nhốt cô, ăn gan hùm mật gấu rồi!!!

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Ông Nội Bây hôm nay tới tháng à? Sao như điên rồi thế hả?

[Thế giới] Chinh Phục: Rõ ràng là điên cmnr, ông đây bị cô ta đuổi theo chém giết, cứ như không giết được tao thì hôm nay sẽ là tận thế vậy.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Không thấy mấy ngày rồi cô ấy không online sao? Vừa online đã nổi điên là sao nhỉ?

[Thế giới] Cô Nàng Đẹp Trai: Có lẽ tới tháng rồi? Con gái lúc nào chẳng có mấy ngày này, các ngươi phải thông cảm.

[Thế giới] Nói Đạo Lý: Các cô tới tháng đều như thế hết à? Thế thì đáng sợ quá nhỉ...

#Ông Nội Bây chuyên dùng plug in sau mấy ngày mất tích thần bí, vừa trở về liền như bị điên#

Topic này nhanh chóng trở nên hot, có rất nhiều người chạy tới đấu trường nhìn xem, kết quả đều bị giết đến không còn một manh giáp. Đấu trường như một cái lò giết mổ, nếu không phải bên ta không thể giết thì có khi cô đã giết cả người phe mình rồi.

Thời Sênh vẫn luôn ở đấu trường, ai gọi cũng không để ý.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Ông Nội Bây] đạt được thành tựu đấu trường [Ai dám tranh hùng], đạt được [Tử Kinh Chiến giáp]

[Thế giới] Kẻ Báo Thù: Mẹ kiếp!

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Hình như danh hiệu Ai dám tranh hùng của đấu trường phải liên trảm 999 lần mới được mà? Cô ấy đã ở trong đấu trường bao lâu rồi thế hả?

[Thế giới] Nhân Cẩu Thù Đồ: Đại thần, có bán Tử Kinh Chiến giáp không nhỉ?

[Thế giới] Trên Thương Trường Chỉ Nói Chuyện Làm Ăn: Tử Kinh Chiến giáp, ta cũng muốn mua, Đại thần có bán không thế?

Thời Sênh bị cưỡng chế truyền tống ra khỏi đấu trường, nguyên nhân là vì cô đã giết quá nhiều người...

Trong trò chơi mà cũng có giả thiết này, thật sự quá kỳ diệu, giết

được nhiều người cũng là lỗi của ông à?

Cô vừa ra ngoài đã bị một đống tin tức bao phủ, nhiều nhất chính là muốn mua lại Tử Kinh Chiến giáp.

Vừa rồi hình như có thứ gì nhảy ra thật, cô không nhìn mà ném luôn nó vào trong túi đồ.

Thời Sênh click mở túi đồ, một bộ Tử Kinh Chiến giáp tỏa ra thần quang lấp lánh.

Tử Kinh Chiến giáp là trang bị của Kiếm khách, không phù hợp với chức nghiệp của cô, đối với cô nó chẳng khác nào rác rưởi cả.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, rốt cuộc cô cũng chịu ló mặt lên rồi? Tâm trạng không vui à?

[Mật] Ông Nội Bây: Có chuyện thì nói.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đi phó bản nào, có đi không?

[Mật] Ông Nội Bây: Đi chứ.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đi.

Phó bản Động Quỷ đã đi lâu như thế rồi mà chưa qua lần nào, đây là lần đầu tiên Thời Sênh đi. Cành Hoa Cố Ý không online, Gió Tuyết Không Về dẫn đội, lúc trước bọn họ đã đi rất nhiều lần, chết cũng rất nhanh.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Chúng ta luôn bị dừng ở đây, không qua được. Con BOSS kia, ai qua cũng một giây liền quỳ luôn.

Gió Tuyết Không Về cảm thấy con BOSS này rất khác thường, không thể nào ai qua mà cũng thua nhanh như thế được, nếu cứ thế thì game này sao còn chơi nổi nữa chứ?

Thời Sênh nhìn về phía con BOSS rồi giao dịch Tử Kinh Chiến giáp cho Gió Tuyết Không Về.

[Đội] Ông Nội Bây: Mặc vào thử xem.

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Cái này mặc vào là tự động khóa đấy.

[Đội] Ông Nội Bây: Ừ.

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

Cô ừ cái gì mà ừ chứ!

Mặc vào là không trả được nữa đâu đấy nhá!

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Bang chủ Gió Tuyết à, anh lấy tiền mua là được mà. Loại trang bị này chỉ có thể gặp không thể cầu được đâu. Chị nhỏ đã không để bụng rồi, anh còn ngượng ngùng gì chứ?

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

Hắn chỉ đang lo lắng con nhóc này hết tháng sẽ lại tới tìm hắn gây phiền toái thôi.

Đây là Tử Kinh Chiến giáp đấy.

Không phải trang bị bình thường đâu.

Cuối cùng, Gió Tuyết Không Về mặc vào, xông lên chỗ con BOSS. Hắn vốn tưởng lại một giây quỳ, nhưng sự thật là hắn bị BOSS lột sạch rồi ném vào trong.

[Đội]...

Tình huống này là sao?

Gió Tuyết Không Về cũng đần cả người, tại sao lại lột trang bị của hắn chứ?

Người trong đội bàn bạc nửa ngày, cuối cùng rút ra được một kết luận không chấp nhận nổi, hối lộ!

Cửa này không cần đánh, chỉ cần hối lộ BOSS, hơn nữa cần phải có thứ tốt, đồ vật bình thường BOSS chướng mắt.

[Đội] Thu Minh: Trang bị hối lộ BOSS rồi còn lấy lại được không?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Không biết...

Tử Kinh Chiến giáp mà hắn mặc còn chưa ấm tí nào đã bị lột mất rồi!

Hắn có đáng bị ấm ức thế không?

Vất vả lắm mới tìm được phương thức qua ải, một đám người dâng đồ mình ra mà đau như bị cắt thịt, tất cả mọi người qua rồi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Thời Sênh.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Ông Nội Bây, sao cô còn chưa qua?

[Đội] Ông Nội Bây: Thứ đáng giá nhất trên người ta chính là Tử Kinh Chiến giáp đã cho ngươi rồi, ta rất nghèo.

Cô toàn đi giết người hoặc bị người đuổi giết, căn bản chẳng có trang bị hay đạo cụ gì cả.

Đội ngũ câm lặng, bọn họ tưởng rằng cô giàu có thế nào mới hào phóng ném Tử Kinh Chiến giáp đi như thế chứ, kết quả chẳng có nổi một món đồ gì để hối lộ BOSS cả.

Lật bàn!

Làm gì có Đại thần nào nghèo thành cái dạng này!

Cuối cùng, mọi người đành phải bàn bạc và lấy ra một món trang bị, Thời Sênh mặc vào và đi qua BOSS, cô vừa qua, con BOSS vừa rồi vẫn bình thường đột nhiên nổi điên tấn công cả nhóm.

Trên đỉnh đầu BOSS thong thả nhảy ra mấy chữ.

[Các ngươi tưởng rằng ta sẽ bị các ngươi lừa bịp sao? Chỉ là khôn vặn thôi, mau nạp mạng!]

[Đội]...

Thời Sênh cũng chẳng hiểu ra sao, tên thần kinh nào thiết kế ra cái cốt truyện như thế này, đã cầm đồ của người ta rồi lại còn quay lại chứng minh mình là người công chính liêm minh, có thể bẫy người ta hơn không hả?

Một đám người không hề có chuẩn bị gì bị giết ra ngoài phó bản, trang bị đã đưa đi lại quay về túi trang bị của họ một cách thần kỳ. Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nếu con BOSS này mà

nuốt trang bị không trả chắc bọn họ sẽ khóc chết mất.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Phó bản Động Quỷ hiệp thứ 49, BOSS thắng.

Chương 1778: Đại thần nghiện game (35)

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Phó bản Động Quỷ hiệp thứ 50, BOSS thắng.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Phó bản Động Quỷ hiệp thứ 51, BOSS thắng.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Phó bản Động Quỷ hiệp thứ 52, BOSS thắng.

Mỗi Ngày Đều Lên Báo thành thật thông báo tiến độ trên kênh Thế giới. Bạn trai cũ của nữ chính đại nhân và bạn bè của tiểu tam sôi nổi trào phúng. Người của Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý cũng phản kích. Trên kênh Thế giới lại chửi nhau loạn xạ.

[Đội] Ông Nội Bây: Cô có cảm thấy bọn họ quá ồn ào không?

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đúng vậy.

[Đội] Ông Nội Bây: Có đi giết một tí không?

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đi.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Hai người các cô có thể ngoan ngoãn đi phó bản trước không, đi xong rồi ra giết người cũng được mà?

[Đội] Thu Minh: Đội trưởng, bọn họ rời đội rồi.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Chẳng lẽ tôi không thấy chắc?

Gió Tuyết Không Về tức đến mức đau dạ dày. Hai người này đi phó bản với nhau thôi mà cũng có thể cấu kết với nhau giết người phóng hỏa, có thể giết người bình thường được không hả?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Nhìn cái gì mà nhìn, còn không đi gọi người giết người đi, định đi xong mới hỗ trợ giết người à, giết xong mới có thể vào phó bản được.

Gió Tuyết Không Về đã quá hiểu hai cô nàng kia, không để bọn họ giết người thoải mái thì bọn họ sẽ tuyệt đối không quay lại đi phó bản.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Nhất Tiếu Khuynh Thành, Ông Nội Bây, bọn này thần kinh à?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ừ, cô có thể chữa được không?

Bản cô nương bị tâm thần giai đoạn cuối rồi, không có thuốc nào cứu chữa được đâu, dọa chết đám ngu đần các ngươi đi.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Sương Tuyết: Thần kinh, Ngưng Sa, mau dẫn người tới cứu bọn mình.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Nhất Tiếu Khuynh Thành, đây là ân oán của chúng ta, mày đánh bạn bè tao làm gì hả?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Thì ra là bạn bè của cô à, tôi còn tưởng là acc nhỏ của cô cơ đấy.

Mỗi lần có việc toàn là Lưu Huỳnh Phi Tiên và Lưu Huỳnh Sương Tuyết ra mặt, Lưu Huỳnh Ngưng Sa không thèm xuất hiện, chờ đến

lúc vấn đề kết thúc rồi ả mới lên kênh Thế giới răn đe hai người kia.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa: Ông Nội, mày nói bậy nói bạ cái gì thế hả?

[Thế giới] Ông Nội Bây: Ông Nội ta không nói bậy nói bạ nha.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Ngưng Sa:...

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, chị nói với bọn nó làm gì, giết đi.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Tôi nhìn cô giết mà.

[Thế giới] Nhất Tiếu Khuynh Thành:...

Một mình Nhất Tiếu Khuynh Thành đấu với cả đám. Đến cuối cùng khi Gió Tuyết Không Về dẫn chi viện tới mới coi như giải cứu được tình trạng nước sôi lửa bỏng của cô ta.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ à, rốt cuộc cô đang hố tôi hay là hố người khác thế hả?

[Mật] Ông Nội Bây: Sống phải có lý tưởng.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành:???

Cái này với lý tưởng thì có liên quan quái gì tới nhau chứ?

[Mật] Ông Nội Bây: Hố cả sever.

[Mật] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đột nhiên không muốn nói chuyện với cô nữa.

Giết người xong, một đám người lại quay về đánh phó bản, cho dù có nữ chính thêm vào nhưng vẫn chẳng có cách nào qua được phó bản hố người này. May mắn đây là khai hoang phó bản nên số lần tiến vào là vô hạn. Nếu mà còn hạn chế số lần thì không biết bọn họ phải đi tới bao giờ nữa.

[Đội] Ông Nội Bây: Các người là heo à? Vừa rồi đã đi qua hết rồi mà, sao giờ vẫn còn treo ở đó hả?

Thời Sênh nhìn vị trí của đám đồng đội như heo của mình, cực kỳ tuyệt vọng. Cô điều khiển nhân vật nhảy sang bên cạnh, nhưng mà giây tiếp theo, nhân vật của cô cũng nằm bò ra đất.

Thời Sênh bình tĩnh đánh chữ.

[Đội] Ông Nội Bây: Ngoài ý muốn.

[Đội] Thu Minh:...

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành:...

[Đội]...

Thời Sênh thật không muốn nhắc tới độ hố của cái phó bản này nữa. Cả nhóm chết cũng là nhẹ nhàng rồi, còn phải phòng bị BOSS tự nhiên BUFF một cái. Một khi trúng BUFF thì cả phó bản cứ chuẩn bị mà xem diễn đi thôi.

Nhảy qua một cái cầu cũng phải nhảy tới vài lần, cuối cùng vẫn là Thời Sênh tổng kết ra kinh nghiệm đi qua an toàn.

Phía trước chính là con BOSS cuối cùng.

[Đội] Ông Nội Bây: Các ngươi lựa chọn chết mấy lần?

[Đội] Thu Minh: 10 lần.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: 15 lần đi, đây là BOSS cuối, chắc chắn còn khó đánh hơn những con cũ.

Cô nghĩ có 15 lần thôi à?

Ngây thơ!

BOSS cuối là hồn ma, rất hợp với cái tên của phó bản này. Ngay từ đầu nó không xuất hiện, chờ đến khi bọn Thời Sênh đánh hồn ma sắp chết rồi nó mới lại nhảy ra, lượng máu dọa chết người ta.

Cả nhóm nằm.

Cả nhóm nằm.

Cả nhóm lại nằm.

Sau N lần cả nhóm nằm, Thời Sênh đã dùng hành động thực tế để hỏi thăm tổ kế hoạch của công ty game.

Tất cả các máy tính đều bị hack.

[Đội] Thu Minh: Rốt cuộc tổ kế hoạch nghĩ như thế nào vậy? Lần nào đánh phó bản cũng chết hết, không phải mở ra cái phó bản này để chơi chúng ta đấy chứ?

[Đội] Thuận Buồm Xuôi Gió: Đây là phó bản yêu cầu tài khoản đặc biệt, những sever khác cũng chết lên chết xuống, chỉ còn con BOSS cuối cùng thôi, mọi người cố gắng lên.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Trong đội chúng ta cũng có tài khoản đặc biệt mà.

Mọi người chìm vào im lặng, từ đầu tới cuối Ông Nội Bây cũng chết đi sống lại, bọn họ chết thì cô cũng chết, hoàn toàn chẳng thấy được điểm khác biệt của tài khoản đặc biệt ở đâu cả.

[Đội] Hồng Đồng: Ta muốn hỏi thăm cả nhà tổ kế hoạch.

[Đội] Ông Nội Bây: [Ảnh] [ảnh] [ảnh].

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đây là gì?

[Đội] Ông Nội Bây: Giúp các ngươi hỏi thăm cả nhà tổ kế hoạch đó.

[Đội] Hồng Đồng:...

[Đội] Gió Tuyết Không Về:...

[Đội] Thuận Buồm Xuôi Gió:...

Một lời không hợp liền hack máy tính của người ta, rốt cuộc bọn họ đang đi phó bản với nhân vật gì thế này?

Mẹ ơi, ở đây có biến thái, đáng sợ quá!

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Cô hack máy tính của tổ kế hoạch à? Vậy cô đã tìm được cách qua ải chưa?

[Đội] Ông Nội Bây: Sao lại nói là hack chứ, ta chỉ hỏi thăm thân thiết bọn họ thôi mà.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành:...

Thế nên rốt cuộc là cô đã tìm được cách vượt phó bản chưa hả?

Hiển nhiên là Thời Sênh không tìm được. Căn bản cô cũng không nghĩ tới chuyện tìm biện pháp qua ải ở chỗ tổ kế hoạch. Cô chỉ đơn thuần hỏi thăm cả tổ người ta mà thôi.

Tổ kế hoạch bị hỏi thăm: "..." Run bần bật.jpg.

...

Đánh một con BOSS mà phải hai ngày mới xong, trong đó phần lớn thời gian là có thêm Cành Hoa Cố Ý, dù đã nhắc nhở hắn rồi nhưng qua mấy ải đầu vẫn bị hố chết rất nhiều lần.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Nhất Tiếu Khuynh Thành] [Ông Nội Bây] [Gió Tuyết Không Về] [Cành Hoa Cố Ý] [Hồng Đồng] [Thuận Buồm Xuôi Gió] [Thu Minh] vượt qua phó bản [Động Quỷ] lần đầu.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Nhất Tiếu Khuynh Thành] [Ông Nội Bây] [Gió Tuyết Không Về] [Cành Hoa Cố Ý] [Hồng Đồng] [Thuận Buồm Xuôi Gió] [Thu Minh] vượt qua phó bản [Động Quỷ] lần đầu.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Nhất Tiếu Khuynh Thành] [Ông Nội Bây] [Gió Tuyết Không Về] [Cành Hoa Cố Ý] [Hồng Đồng] [Thuận Buồm Xuôi Gió] [Thu Minh] vượt qua phó bản [Động Quỷ] lần đầu.

Ba tin tức liền nhau nhảy ra, trên kênh Thế giới đồng thời có cảm giác vui mừng vì "cuối cùng cũng vượt ải".

Bên kia đi đánh không mệt nhưng bọn họ nhìn đã phát chán rồi.

Khen thưởng của Động Quỷ rất phong phú, may mắn còn rơi ra cả Thần Khí trong truyền thuyết nữa, còn có cả những vũ khí kỳ quái, bên trên đánh dấu là vũ khí của cầm sư nhưng cầm sư lại không thể mặc vào, thu vào túi cũng không được.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Đưa nó cho chị nhỏ đi.

Hồng Đồng giao vật phẩm cho Thời Sênh. Thời Sênh có thể mặc vào, sau khi mặc vào lại biến thành Linh sư.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Chị nhỏ, tôi không lừa cô mà đúng không? Phó bản này sẽ rớt đạo cụ đặc thù dành cho cô.

Những người khác vừa nghe cũng không nghĩ nữa, đạo cụ đặc thù thì bọn họ có cầm cũng không dùng được.

Gió Tuyết Không Về đột nhiên rời đội ngũ rồi tấn công Thời Sênh.

Thời Sênh còn đang xem trang bị, đột nhiên bị Gió Tuyết Không Về tấn công, nhân vật lập tức ngã xuống.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Tin nóng, tin nóng, Gió Tuyết Không Về và Ông Nội Bây vì chia của không đều nên đang đánh nhau ở cửa phó bản.

Chương 1779: Đại thần nghiện game (36)

Trên kênh Thế giới, vì lời này của Mỗi Ngày Đều Lên Báo mà một đám người chạy tới xem náo nhiệt, vốn dĩ phó bản chẳng có ai, nháy mắt liền trở thành một biển người.

[Lân cận] Cành Hoa Cố Ý: Gió Tuyết, sao cậu lại tấn công cô ấy hả?

[Lân cận] Hồng Đồng: Bang chủ, không phải anh bị người ta hack mất nick rồi đấy chứ?

[Lân cận] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Bang chủ Gió Tuyết, anh làm thế là có ý gì hả?

Gió Tuyết Không Về lại nhập vào đội.

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Ta muốn thử xem cô ấy được đạo cụ đặc thù thì sẽ có thêm công năng đặc biệt gì, các ngươi khẩn trương gì chứ?

[Đội] Cành Hoa Cố Ý:...

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành:...

[Đội] Ông Nội Bây: Kết quả sao?

[Đội] Gió Tuyết Không Về: Tụt cấp...

Lúc trước giết cô đã không bị tụt cấp nữa, nhưng vừa rồi giết thì lại

tụt tiếp.

Người của đội ngũ hồi sinh Thời Sênh dậy. Thời Sênh còn chưa ra tay thì trên trời giáng xuống một đám kỹ năng, nổ tung ngay giữa bọn họ. Sau đó có rất nhiều người xông tới, không nói gì đã đánh.

Trong đó, có thể thấy được nổi bật nhất là Thanh Minh Nguyệt Hoa.

[Đội] Nhất Tiếu Khuynh Thành: Mẹ kiếp, bọn chúng tới cướp đồ.

[Đội] Hồng Đồng: Để ta gọi thêm người.

[Đội] Ông Nội Bây: Thế thì cứ để bọn chúng giết đi.

Giết cô sẽ tụt cấp mà.

Hiện tại đại đa số người chơi đều đã full cấp, dù lần này bọn họ chỉ tụt có 5 cấp thì cũng đủ đau lòng chết đi rồi.

Thời Sênh gần như đã bị người của toàn sever giết, những người nên tụt cấp đều đã tụt rồi, vì thế bọn họ tưởng rằng sẽ không tiếp tục tụt cấp nữa, ai biết vừa xông lên liền thảm.

Thảm kịch lại lặp lại, vô số người kêu rên tụt cấp.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: Ông Nội Bây, có phải mày lại hack rồi không hả?

[Thế giới] Người Gặp Chuyện Vui Tâm Tình Sung Sướng: Công ty game vẫn mặc kệ sao? Cô ta dùng plug in trắng trợn như thế mà các ngươi vẫn không có ý kiến gì à? Có định cho bọn ta chơi game tiếp không hả?

[Thế giới] Vinh An: Công ty game nhất định phải có câu trả lời thỏa đáng, tại sao giết cô ta lại tụt cấp nữa?

Hiện tại, đại đa số người chơi đều đã có cấp cao như thế, bọn họ tụt một bậc là đã thua kém người khác rồi.

[Thế giới] Ông Nội Bây: Giết ta là phải trả giá lớn lắm đấy.

[Thế giới] Lưu Huỳnh Phi Tiên: GM ra đây, ta biết các ngươi có mặt, các ngươi không định giải thích gì à?

[Thế giới] Bánh Quẩy Nhúng Sữa Đậu Nành: Hóng-ing~

[Thế giới] Nước Hoa Bảo Bảo: Hôm nay nếu không trả lời thỏa đáng thì ông sẽ tới công ty của chúng mày! Mẹ kiếp, cái trò chơi chết tiệt gì chứ!

[Thế giới] Hương Thủy Hữu Độc: Đúng thế, nhất định phải giải thích, bọn ta nạp tiền chơi game không phải để cho các người chơi đùa kiểu này.

[Hệ thống] Thích chơi thì chơi, không chơi thì cút.

Im phăng phắc...

Toàn bộ sever đều như an tĩnh lại. Trên chỗ cao nhất của màn hình trôi nổi một câu thông báo của Hệ thống, trả lời đám game thủ với thái độ cực kỳ coi rẻ, khí phách này không cần nói ra cũng có thể làm người ta cảm nhận được.

Tin tức Hệ thống không giống tin tức bình thường, nó có thể trôi nổi rất lâu.

Đây là lần đầu tiên Thời Sênh thấy một công ty game ngầu lòi như thế này. Còn dám đối xử với thượng đế như vậy, muốn chết rồi sao?

Hệ thống sau khi phát ra câu nói kia, cả đám người chơi còn chưa có phản ứng gì thì nick đã offline, sever thông báo bảo trì...

Mọi người chen lên diễn đàn như ong vỡ tổ, chửi rủa công ty game cực kỳ tàn ác, đến mức diễn đàn phải đóng cửa cả tính năng đăng bài.

Người chơi của sever khác cũng ngẩn ra, định làm gì thế?

Từ sau hôm đó, sever Cẩm Giang Xuân không mở lại nữa. Công ty game cực kỳ tùy hứng, các người thích chơi thì chơi, không thích chơi thì cút, dù sao bọn họ cũng chẳng thiếu tí tiền của game thủ.

#Sever Cẩm Giang Xuân đóng cửa, đây là sự thật của sự biến đổi nhân tính hay là đạo đức suy đồi#

#Sever Cẩm Giang Xuân đóng cửa, đầu sỏ gây tội là Ông Nội Bây#

Bên dưới topic này, một đám người không rõ chân tướng liền thi nhau hỏi Ông Nội Bây là ai?

Chủ topic: Ông Nội Bây chính là Ông Nội Bây!

Dân tình: Rốt cuộc Ông Nội Bây là ai?

Chủ topic: Chính là Ông Nội Bây.

Dân tình: Thế Ông Nội Bây là ai?

Chủ topic: Chịu.

...

Gặp được một công ty game còn tùy hứng hơn cả mình thì phải làm sao đây?

Bản cô nương có thể làm sao đây?

Đương nhiên là chọn một sever khác để gây họa rồi!

Mà Dư Quý thì thảm rồi. Thời Sênh có bệnh nói đổi sever là đổi sever. Sever Cẩm Giang Xuân đóng cửa, dù Dư Quý biết Thời Sênh vẫn đang chơi ở Thần Vực thì muốn tìm được người từ 6 sever còn lại cũng rất khó khăn.

“Cậu Ba...” Gần đây Thượng Thư muốn nói chuyện đều phải suy đi nghĩ lại, nói sai một chữ có khi sẽ phải đối mặt với mưa rền gió dữ của cậu Ba, “Ông chủ cho người tới nói, hỏi cậu đã chuẩn bị xong tài liệu chuyển nhượng cổ phần chưa?”

“Cổ phần nào?” Gần đây đầu óc hắn luôn trống rỗng, chuyện ở công ty còn xử lý không xong, lấy đâu ra tâm trí mà nhớ cổ phần gì đó nữa.

“Thì là... cổ phần mà cậu đồng ý tặng cho cô Hai khi kết hôn ấy. Hôn lễ sắp tới rồi, ông chủ cho người tới giục.” Trong lòng Thượng Thư rất khó chịu, những cổ phần này có liên quan gì tới bọn họ đâu cơ chứ, chỉ vì cậu Ba mang họ Dư mà nhất định phải lấy ra vô điều kiện thế này.

Lông mi dài của Dư Quý rủ xuống che hết cảm xúc trong đáy mắt, hắn hơi trầm ngâm một lúc: “Tôi nhớ cô ấy có để lại cho tôi một cái thẻ, chú đã đi tra cái thẻ đó chưa?”

Thượng Thư: “???” Cái gì cơ?

Vài giây sau, Thượng Thư mới hiểu ra, cậu Ba đang nhắc tới Thời Sênh.

“Đã tra rồi, tên người mở thẻ rất lạ, không có bất kỳ quan hệ gì với cô chủ cả.”

“Nếu cô ấy không đi ra khỏi căn nhà này thì thẻ đó là do ai làm cho cô ấy?” Dư Quý ngẩng đầu nhìn Thượng Thư.

Sống lưng Thượng Thư đột nhiên lạnh toát, vội vàng giải thích: “Cậu Ba, tôi tuyệt đối chưa từng thả cô ấy ra ngoài. Cô ấy cũng chưa từng đi lên phố.”

Ông ta cũng không biết cái thẻ kia ở đâu ra, nhưng ông ta chắc chắn là cô chủ chưa từng ra khỏi biệt thự, lần trước là lần đầu tiên cô ấy ra ngoài.

Cô chủ giỏi như thế, chơi cho công ty game phải đóng cửa cả sever, có được một cái thẻ cũng đâu có khó gì đâu nhỉ?

“Tìm ra cô ấy cho tôi.” Dư Quý nắm chặt đồ ở trong tay, đầu ngón tay vì siết quá mạnh nên trắng bệch, có thể nhìn rõ cả mạch máu, mấy tiếng kia như được rít qua kẽ răng.

Thượng Thư đáp một tiếng, trong lòng kêu khổ. Ông ta biết phải đi đâu tìm người bây giờ?

Thành phố lớn như thế, cô chủ lại chỉ là một cô bé, tùy tiện núp vào một chỗ thì ông ta có tìm bằng giời.

...

Nửa đêm, Dư Quý nhận được một cuộc điện thoại, không hiển thị số gọi tới nhưng trái tim Dư Quý lại đập rất nhanh, những ngón tay run rẩy chuyển nghe máy.

Bên kia điện thoại rất yên tĩnh, hắn ngừng thở, sợ sẽ bỏ qua bất kỳ âm thanh nào từ bên kia.

“Dư Quý.” Giọng nói mềm mại vang lên mang theo mấy phần ủ dột, “Sao anh còn chưa ngủ?”

“Em ở đâu?”

“Anh đã nghĩ kỹ chưa?”

“Tôi muốn gặp em.”

“Dư Quý, trả lời câu hỏi của em.” Giọng nói mềm mại hơi lạnh xuống.

Dư Quý im lặng, hắn không khống chế được bản thân mình, hắn muốn nhốt cô lại, vĩnh viễn khóa chặt, vĩnh viễn chỉ được ở trong cái lồng vàng son mà hắn tạo ra.

“Tôi nhớ em.”

Tút tút tút...

“Diêu Diệp, Diêu Diệp?” Dư Quý hét lên không khống chế được, nhưng điện thoại bên kia đã cắt đứt. Hắn gọi lại thì được nhắc nhở là số điện thoại không tồn tại.

Dư Quý lao ra khỏi phòng, bắt Thượng Thư đi tra dãy số kia.

Thượng Thư điều tra xong, kết quả là số điện thoại không tồn tại.

“Cậu Ba...” Thượng Thư nhìn cậu Ba cả người tản ra đầy khí lạnh, run rẩy đưa ra một đề nghị: “Hay là cậu thỏa hiệp trước, dỗ cô chủ về trước đi đã.”

Chương 1780: Đại thần nghiện game (37)

Thời Sênh chìm đắm trong game, thỉnh thoảng lại gọi điện hỏi Dư Quý đã nghĩ xong chưa, nhưng mà Dư Quý vĩnh viễn không cho cô một câu trả lời thẳng thắn.

Chàng trai đó gần như đã phóng ra tính cố chấp của Phượng Từ tới lớn nhất, sao có thể nhanh chóng thỏa hiệp với cô như thế được.

Thời Sênh thở dài, nếu đây là nội dung khảo hạch, cuối cùng cô chỉ có thể cùng chết với hắn mà thôi.

Đinh...

[Mật] Tiếu Tiếu Tiếu: Chị nhỏ, tôi muốn bỏ nhà ra đi.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Ồ.

[Mật] Tiếu Tiếu Tiếu: Này chị nhỏ, phản ứng của cô quá khác thường rồi đấy. Ít ra cô cũng nên hỏi xem tại sao tôi lại trốn nhà ra đi, khuyên tôi không nên làm xằng làm bậy mới là phản ứng bình thường chứ.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Ta không phải người bình thường.

[Mật] Tiếu Tiếu Tiếu:... Nào, chị nhỏ, tôi nói cho cô biết, người nhà tôi lại ép duyên tôi. Giờ là thời đại nào rồi mà bọn họ còn làm ra loại chuyện này cơ chứ. Ttôi nhất định phải rời nhà trốn đi.

Tiếu Tiếu Tiếu chính là nữ chính đại nhân. Lúc trước Thời Sênh đã nói chuyện trên diễn đàn, vì thế cô ta liền nhắn tin riêng cho cô, hỏi cô còn chơi game không. Thời Sênh nói có, cô ta liền theo cô tới sever này luôn.

[Thế giới] Thiên Hạ: Đệch, Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt, mày lại cướp quái của tao nữa hả, mày bị điên rồi đúng không?

[Thế giới] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Trượt tay.

[Thế giới] Tiếu Tiếu Tiếu: Ta chứng minh đúng là trượt tay, chị nhỏ nhà ta vừa rồi đang mải nói chuyện với ta, ai bảo nhà ngươi dẫn quái tới đây, giờ còn trách chị nhỏ nhà ta cái gì nữa hả.

[Thế giới] Thiên Hạ: Mẹ kiếp, hai con tiện nhân chuyên cấu kết làm chuyện xấu này. Cả ngày chỉ biết cướp quái của người khác, không biết xấu hổ là gì à?

[Thế giới] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Nói lý chút nha, ngươi dẫn quái tới trước mặt ta, ta không ra tay mới là có lỗi với ngươi đó. Hơn nữa, ở trong game mà không cướp quái thì chơi game làm quái gì, còn không bằng đi chơi game offline một mình, cam đoan không ai thèm cướp quái của nhà ngươi đâu.

[Thế giới] Anh Đào Chín: Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt, mẹ kiếp, thế mày giải thích thế nào về việc lần trước mày giết cả team bọn tao hả?

[Thế giới] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Kỹ năng không bằng người lại còn đi trách ta không nhường ngươi à?

[Thế giới] Lãnh Nguyệt: Ha ha ha ha, buồn cười chết mất, Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt là Đại thần chuyển sever đúng không? Thao

tác này quá khủng, Anh Đào là Đại thần đứng top 5 bảng xếp hạng, thế mà cả nhóm còn bị giết.

[Thế giới] Anh Đào Chín: Đánh rắm, cô ta chờ BOSS đánh bọn ta cạn máu mới nhảy ra. Người âm hiểm như thế mà là Đại thần à? Đừng có làm nhục hai chữ Đại thần như thế.

[Thế giới] Thiên Hạ: Tiện nhân không biết xấu hổ, mẹ kiếp, 100 vàng cho ai chia sẻ tọa độ của Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt.

Trên kênh Thế giới đua nhau báo tọa độ. Lúc này Thời Sênh đang ngồi xổm trước một phó bản. Tiếu Tiếu Tiếu cũng ngồi ở đối diện cô.

[Mật] Tiếu Tiếu Tiếu: Cái phó bản ẩn giấu lần trước chúng ta đánh ấy, có đánh lại không? Tôi cứ cảm thấy là có đồ ngon.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Chẳng phải cô muốn bỏ nhà ra đi sao?

[Mật] Tiếu Tiếu Tiếu: Cái này không thể vội vàng ngay được.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt:...

Đổi sever nên tài khoản của nữ chính cũng thay đổi, bàn tay vàng có mở được phó bản ẩn giấu hay không cũng chưa chắc.

Thời Sênh không muốn đi. Cô chỉ muốn đi cướp quái, làm một Đại thần luôn bị người ta đuổi giết. Nhưng nữ chính đại nhân cứ quấn lấy cô, kiểu không đi thì ông đây cứ quấn cho đến chết.

Cuối cùng, chẳng có cách nào khác, chỉ có thể đồng ý với nữ chính thần kinh đi phó bản kiếm phó bản ẩn giấu.

Không biết Tiếu Tiếu Tiếu từ đâu có thể liên lạc được với Gió Tuyết Không Về và Cành Hoa Cố Ý bảo họ vào sever này, nhưng đi phó bản cần phải có tổ năm người trở lên, bọn họ mới chỉ có bốn, cần phải có một người nữa.

Tiếu Tiếu Tiếu tùy tiện tìm một người ở lân cận.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân: Đi như lần trước à?

[Đội] Cành Hoa Có Tình: Không chắc đã mở được đâu, lần trước chúng ta full cấp, giờ thì...

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Thử xem thế nào, lần trước chẳng phải do đánh bậy đánh bạ mà được sao.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân: Cô thấy sao hả Ông Nội Bây?

[Đội] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Cái này phải xem Tam Tiếu.

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Sao lại xem tôi?

[Đội] Cành Hoa Có Tình: Tại sao lại xem Khuynh Thành??

[Đội] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Xinh đẹp.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân:...

[Đội] Cành Hoa Có Tình:...

[Đội] Tá La: Đi cái gì?

Bạn mới hoàn toàn không quen biết đội ngũ này, ngẩn ra nhìn bọn họ bàn bạc.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân: Thử xem đi. Tá La, chút nữa làm theo chúng ta bảo, không có vấn đề gì chứ?

[Đội] Tá La: Không có vấn đề gì, nhưng mà các ngươi đánh cái gì thế?

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Vào rồi sẽ biết, qua đây đi, tăng máu cho bọn ta cái.

Phong Tuyết Vô Ngân là đội trưởng. Hắn mở phó bản đầu tiên mà bọn họ từng đi là Chim Lửa. Sau vòng đầu tiên không có kích phát phó bản ẩn giấu, Tam Tiếu không cam lòng nên bảo Phong Tuyết Vô Ngân mở lại lần nữa.

Có lẽ bàn tay vàng đi theo nữ chính chứ không phải nick, sau ba lần mở, cuối cùng cũng mở ra phó bản ẩn giấu.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân: Mọi người chú ý, Tá La chú ý lượng máu của mọi người.

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Chị nhỏ, đi thôi.

Thời Sênh tiến lên kéo giá trị thù hận, liên thủ đánh BOSS tới cạn máu. Tá La thêm máu rối tinh rối mù nhưng dù gì cũng không làm ai phải chết giữa chừng.

Mắt thấy BOSS chỉ còn một tí máu, mọi người cùng tấn công, chỉ còn một đòn cuối cùng thì lại có kỳ tích xảy ra, BOSS đầy máu!!!

Đầy!!!

Cả nhóm đều chết hết.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân:...

[Đội] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt:...

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu:...

[Đội] Cành Hoa Có Tình:...

[Đội] Tá La: Ta...

[Đội] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Lại một tài khoản hố người nữa.

Kỹ năng trị liệu tập thể cuối cùng của Tá La lại bị BOSS hấp thu, chuyện điên rồ này ngoại trừ tài khoản hố người ra thì còn có ai làm được chứ?

[Đội] Tá La: Xin lỗi, xin lỗi, ta cũng không biết tại sao lại như vậy nữa.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân: Đánh lại lần nữa, Tá La, lượt cuối cùng ngươi đừng thêm máu nữa, cách chúng ta xa một chút.

[Đội] Tá La: Thực xin lỗi.

Tài khoản này của Tá La, khi BOSS cạn máu mà sử dụng kỹ năng trị liệu thì sẽ làm BOSS đầy máu, mà kết quả sau đó đồ vật rơi ra từ BOSS cũng sẽ cao cấp hơn nhiều.

Cái này tương đương với việc đánh hai BOSS lấy đồ mà.

Đương nhiên, tiền đề là bạn phải thắng được 2 con BOSS.

Thu phục xong tài khoản hố người Tá La, cuối cùng cũng có thể vượt qua phó bản yên bình.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Phong Tuyết Vô Ngân] [Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt] [Tiếu Tiếu Tiếu] [Cành Hoa Có Tình] [Tá La] vượt qua phó bản [Chim Lửa - Hỏa].

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Phong Tuyết Vô Ngân] [Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt] [Tiếu Tiếu Tiếu] [Cành Hoa Có Tình] [Tá La] vượt qua phó bản [Đảo Người Khổng Lồ - Thủy].

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Phong Tuyết Vô Ngân] [Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt] [Tiếu Tiếu Tiếu] [Cành Hoa Có Tình] [Tá La] vượt qua phó bản [Rừng Bạch Cốt - Mộc].

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Phong Tuyết Vô Ngân] [Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt] [Tiếu Tiếu Tiếu] [Cành Hoa Có Tình] [Tá La] vượt qua phó bản [Núi Võ Lăng - Thổ].

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi [Phong Tuyết Vô Ngân] [Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt] [Tiếu Tiếu Tiếu] [Cành Hoa Có Tình] [Tá La] vượt qua phó bản [Cốc Hoàng Kim - Kim].

Chương 1781: Đại thần nghiện game (38)

[Thế giới] Thiên Hạ: Gì thế?

[Thế giới] Ta Có Một Suy Nghĩ Lớn Mật: Sao ta lại cảm thấy mấy người này...

[Thế giới] Ngươi Có Độc: Lầu trên cũng tới từ Cẩm Giang Xuân sao?

[Thế giới] Anh Đào Chín: Sao chúng ta chưa bao giờ quét qua mấy phó bản kia thế?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Ha ha ha ha, biết ngay là bọn họ mà. Chào Ông Nội Bây, cô cũng định chơi cho sever này đóng cửa luôn à?

[Thế giới] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Ta không phải loại người như thế. Chuyện đóng cửa sever đừng có trút lên đầu ta, là công ty game tùy hứng, chẳng liên quan gì tới ta hết.

[Thế giới] Ngươi Có Độc:... Đúng là cô rồi, dọa ta khóc mất.

[Hệ thống] Sever sẽ đóng cửa bảo trì sau 30 phút nữa, mời người chơi nhanh chóng offline để tránh mất đi số liệu.

[Thế giới] Ha Nhi: Không phải hôm qua mới bảo trì sao? Sao hôm nay lại bảo trì nữa rồi?

[Thế giới] Thiếu Nữ Hoa Hồng: Đồ ngốc, chắc chắn mấy phó bản

vừa rồi có vấn đề, chắc là định mở bản đồ mới hoặc thêm thứ gì đó.

Năm phó bản, bọn họ cũng không được bao nhiêu đồ nhưng kinh nghiệm lại được thêm một đống, còn có một cái lệnh bài, trên lệnh bài có một chữ “Thành“.

[Đội] Phong Tuyết Vô Ngân: Ta nhớ là Thần Vực không có hệ thống Thành chiến mà, cái lệnh bài này để làm gì thế?

Đa số trò chơi đều có hệ thống Thành chiến, nhưng khi Thần Vực truyền thông lại không thấy có.

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Chẳng phải chờ bảo trì xong là biết ư.

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Chị nhỏ, cho tôi cách liên lạc với cô đi.

[Đội] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Làm gì, ta không bách hợp.

[Đội] Tiếu Tiếu Tiếu: Tôi sợ cô làm sever này cũng đóng cửa luôn thì lại phải lên diễn đàn tìm cô.

[Đội] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt:...

Đã nói là chuyện đóng cửa sever chẳng liên quan gì tới ông đây, là công ty game tùy hứng cơ mà.

Thời Sênh cho cô ta một phương thức liên hệ chat qua phần mềm rồi offline.

[Cố Tiếu: Chị nhỏ?]

[X: Sao?]

[Cố Tiếu: Ha ha ha ha, không có gì, xem có phải cô hay không thôi, tôi trốn nhà đi đây, tối nay gặp lại.]

[X:...]

Nữ chính thần kinh.

Thời Sênh ra ngoài ăn cơm, thuận tiện xem tình trạng của Dư Quý, lúc về đã hơn 8 giờ tối, vừa online đã thấy kênh Thế giới thảo luận sôi nổi.

So với lúc trước, giờ đã có thêm một cái thành Ngũ Hành, nhìn trên bản đồ thì thành Ngũ Hành là chủ thành, người chơi đều có thể tụ tập ở bên ngoài cổng thành, nhưng cổng thành đóng kín, không ai vào được.

[Thế giới] Anh Đào Chín: Thành này để chúng ta ngắm à?

[Thế giới] Ưm ưm: Có lẽ điều kiện mở thành vẫn chưa đạt được, không biết bên trong có gì nhỉ?

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Căn cứ kinh nghiệm chơi game lâu năm của ta, phương pháp mở thành này quá nửa ở trong tay đám người Ông Nội Bây. Lần này bảo trì là do bọn họ vượt phó bản mà ra, chắc chắn có chỗ tốt.

[Thế giới] Đậu Đỏ: Ông Nội Bây là ai?

[Thế giới] Ngươi Có Độc: Biết chuyện sever Cẩm Giang Xuân đóng cửa sao?

[Thế giới] Máu Lạnh: Biết.

Không ít người chơi đều tỏ vẻ biết, dù sao topic kia cực kỳ hot mà.

[Thế giới] Ngươi Có Độc: Ông Nội Bây là tên của cô ấy. Chuyện sever Cẩm Giang Xuân đóng cửa cũng là do cô ấy.

[Thế giới] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Ta đã bảo rồi, ngươi đừng có phỉ báng ta như thế có được không hả?

[Thế giới] Ngươi Có Độc: Ta có nói sai đâu, người bên trong topic đó đều nói vì cô mà Cẩm Giang Xuân mới đóng cửa.

Thời Sênh: "..."

Mẹ kiếp, là công ty game tùy hứng, tại sao lại bắt ông đây phải gánh cái tội này chứ.

Đã thế phải làm cho cái sever này cũng đóng cửa mới được!!

Dù sao cũng đã mang tội danh này rồi, không chứng thực thì quá làm cái tội danh này thất vọng rồi.

[...] Người của công ty game sắp bị ép điên rồi, Ký chủ thật đáng sợ.

Có những người chơi không bao giờ lên diễn đàn, vì thế liền sôi nổi hỏi thăm trên kênh Thế giới, vì thế Thời Sênh vốn dĩ đã nổi tiếng là chuyên cướp BOSS lại càng nổi tiếng hơn.

[Mật] Phong Tuyết Vô Ngân: Tới cổng thành không? Ta thử dùng lệnh bài để mở.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Ừ.

Thời Sênh truyền tống đến phụ cận thành Ngũ Hành, chen vào trong

đám người.

Phong Tuyết Vô Ngân và Cành Hoa Có Tình đều đã tới. Lúc Thời Sênh tới thì Tam Tiếu cũng vội vã đến góp mặt.

Phong Tuyết Vô Ngân lấy lệnh bài ra, trên cửa thành không có chỗ đặt lệnh bài, cái này phải dùng như thế nào đây?

Người bên cạnh không ngừng đưa ra các chủ ý, vô số chủ ý kỳ quái, quả thực trí tưởng tượng của quần chúng quá lớn.

Cuối cùng, Tá La chỉ lên lá cờ cắm bên ngoài thành, trên cờ có đồ án giống trên lệnh bài, hiện tại cờ đang ảm đạm, yên lặng không động.

Phong Tuyết Vô Ngân đặt lệnh bài vào lá cờ, lá cờ lập tức giương lên, ánh sáng tỏa ra từ lá cờ, toàn bộ lá cờ như sống lại.

Theo lá cờ phấp phới, cửa thành thong thả mở ra.

Một đường phố xưa cũ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

[Hệ thống] Hoan nghênh mọi người tới thành Ngũ Hành. Ở nơi này, người chơi có thể tìm được chức nghiệp thuộc về mình, thực lực cao hơn một bước.

[Thế giới] Lẩm Bẩm Tự Nói: Đây là gì?

[Thế giới] Sói Đến Rồi: Không biết, hơi giống với chuyển chức, nhưng Thần Vực không nói là sẽ có chuyển chức mà...

[Thế giới] Anh Đào Đến Rồi: Có chuyển chức cũng là bình thường mà. Thần Vực mới có năm chức nghiệp, với một khung trò chơi lớn như thế này thì thế là quá ít rồi.

[Thế giới] Mỗi Ngày Đều Lên Báo: Nhưng mà chúng ta chơi những chức nghiệp đơn điệu đó tới tận một năm mới phát hiện ra có thể chuyển chức sao? Còn chơi rõ là vui nữa chứ?

[Thế giới]...

Thế giới im phăng phắc.

Công ty game quả là biết chơi.

Thành Ngũ Hành đúng là để cho người chơi chuyển chức, từ năm nhân vật gia tăng thành mười, sau khi chuyển chức sẽ đạt được giá trị thuộc tính, ví dụ như tính kim, tính hỏa. Giá trị thuộc tính có được còn tùy thuộc, không hạn định chức nghiệp nào cả.

Bởi vì nhóm Thời Sênh kích phát đổi mới này nên nhận được hai cơ hội chuyển chức. Nói cách khác, bọn họ có thể đồng thời sử dụng kỹ năng của cả hai loại chức nghiệp.

Sau khi đại bộ phận người chơi đã chuyển chức, bản đồ lại bắt đầu đổi mới, càng có nhiều cách chơi thú vị hơn.

Dựa vào cách nói của nhà phát hành game Thần Vực... Hành trình vừa mới chỉ bắt đầu.

Người chơi: "..." Mẹ kiếp, chơi miễn phí cả một năm, quan trọng nhất là bọn họ còn chơi hăng say như thế.

Sever khác nghe nói có thể chuyển chức thì thi nhau sang hỏi làm thế nào để đánh được ra thành Ngũ Hành, nhưng mà biết cách tấn công thì chỉ có nhóm người Thời Sênh, những người khác chỉ biết là cần phải đi năm phó bản kia, còn làm sao để kích phát phó bản ẩn

giấu, làm thế nào để vượt qua thì chẳng ai rõ cả.

Vì thế, người chuyển sever tới hỏi thăm đám người Thời Sênh nhiều vô kể.

Bị quấy rầy nhiều cũng thật phiền toái, đánh quái thôi cũng có người nhảy ra hỏi, chém gió cũng có người hỏi, ngay cả offline rồi mà bọn họ cũng không buông tha. Cuối cùng, Cành Hoa Có Tình xin ý kiến của mọi người, viết ra một phần cách tấn công rồi bán đi với giá cao.

[Lân cận] Phía Trước Có Quái: Là cô ư?

Trước mặt Thời Sênh đột nhiên nhảy ra một câu. Cái tên này cô rất có ấn tượng, chính là em trai không phải ruột thịt kia của Tam hoàng tử.

[Lân cận] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Có việc gì?

Phía Trước Có Quái thêm Thời Sênh làm bạn tốt. Thời Sênh nghĩ một chút rồi đồng ý.

[Mật] Phía Trước Có Quái: Tại sao cô lại phải rời khỏi anh Dư Quý?

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Đây là chuyện của ta.

[Mật] Phía Trước Có Quái:... Cô đi thăm anh Dư Quý đi, giờ anh ấy rất không ổn.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Ai bảo ngươi tới đây?

[Mật] Phía Trước Có Quái: Không ai cả, tôi không muốn nhìn thấy dáng vẻ kia của anh ấy, bộ dáng hiện tại của anh ấy đã không còn giống anh Dư Quý trong lòng tôi nữa.

[Mật] Ta Có Kỹ Xảo Đánh Quái Đặc Biệt: Có một số chuyện ngươi không hiểu.

Thời Sênh đột nhiên gập máy tính lại, hơi bực bội gạt hết đồ đạc trên bàn xuống.

Chương 1782: Đại thần nghiện game (39)

Khách sạn quốc tế Thụy Điển.

Hôm nay là ngày cô Hai Dư gia kết hôn với người đứng đầu Hoàng tộc trong tương lai. Người tới tham dự hôn lễ nối liền không dứt.

Dư Quý là người nhà cô dâu, ngồi ở chỗ dành cho người nhà, gương mặt hắn hơi tiều tụy giống như lâu rồi không được nghỉ ngơi.

“Tiếp theo đây mời cô dâu bước lên.”

“Bộp bộp bộp.”

Cô dâu bước lên thảm đỏ trong sự bao quanh của mấy cô bé, cậu bé xách giỏ hoa. Dư Quý hoảng hốt, dường như hắn đang thấy một cô bé mặc váy cưới màu trắng tinh đang đi về phía mình.

Dư Quý hoàn toàn không nghe rõ người ta nói gì ở bên trên.

Thượng Thư đẩy Dư Quý, đưa một phần văn kiện cho hắn. Dư Quý mờ mịt liếc nhìn ông ta, trên mặt viết mấy chữ to “Làm gì thế?“.

Thượng Thư chỉ vào văn kiện, lại chỉ lên trên.

Đây là cổ phần mà ông chủ bảo cậu tặng cho cô Hai.

Dư Quý hoàn hồn, tiếp nhận lấy cái túi văn kiện trong tay Thượng Thư, đứng dậy bước lên bục cao. Đây là văn kiện chuyển nhượng cổ

phần, hắn thay mặt Dư gia tặng quà cho vãn bối.

Mặc dù hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng trong thân thể hắn đang chảy dòng máu của Dư gia.

Dơ bẩn, tham lam, ích kỷ, cố chấp.

Dư gia cho hắn một sinh mạng, lại cũng đồng thời giao cho hắn những thứ đó.

“Cảm ơn chú Ba.” Cô dâu mỉm cười nhận lấy túi văn kiện.

Mặt Dư Quý đầy hờ hững. Khi cô dâu đưa văn kiện cho người bên cạnh thì người phía sau lại đột nhiên cướp lại. Hắn xoay người đối mặt với khách khứa.

“Dư Quý, mày làm gì thế kia?” Ông già Dư ở bên dưới tức giận mắng chửi.

Dư Quý xé nát văn kiện: “Từ nay về sau, Dư Quý tôi và Dư gia không có quan hệ gì.”

Hắn muốn vạch rõ quan hệ với bọn họ. Hắn muốn vứt bỏ những thứ kia, đi tìm thứ thuộc về hắn, người thuộc về hắn...

Dư Quý giơ tay ném đống giấy vụn đi. Những trang giấy trắng bay đầy trong không khí. Hắn rời khỏi lễ đường trong ánh mắt kinh ngạc của vô số người.

Thượng Thư cắn răng đứng yên, cuối cùng không thể không đuổi theo Dư Quý.

Dư Quý bước ra khỏi khách sạn. Ánh mặt trời rơi trên người hắn như

mang tới cho hắn sự ấm áp. Trong ánh sáng mặt trời, hình như có người đang đi về phía hắn. Hơi thở của Dư Quý đột nhiên dừng lại, hắn ngơ ngác nhìn thân ảnh kia.

Cô gái nhỏ từng bước bước lên bậc thang, cuối cùng dừng lại trước mặt hắn, ngửa đầu nhìn lên, ánh mặt trời tán nhỏ trong mắt cô, đẹp vô cùng rực rỡ.

Âm thanh ồn ào náo động xung quanh đều như biến mất, chỉ còn lại cô gái nhỏ trước mặt này.

Dư Quý mím chặt môi, ngồi xổm xuống ôm chầm lấy người trước mặt, độ ấm quen thuộc len lỏi vào trong trái tim, chân tay lạnh lẽo cũng dần ấm lên theo.

Cô hỏi: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi.” Dư Quý đáp, “Chỉ cần em không rời khỏi tôi thì bắt tôi làm gì cũng được.”

Tôi có cả thế giới, nhưng thế giới đó lại không có em, vậy thì thế giới ấy có tác dụng gì.

Thời Sênh duỗi tay ôm cổ hắn, nghiêng đầu hôn lên má hắn: “Em rất nhớ anh.”

“Tôi cũng nhớ em, nhớ đến phát điên.” Giọng Dư Quý hơi run. Hắn rất muốn hôn cô. Nhưng cô còn nhỏ như thế, hắn chỉ có thể ngăn lại suy nghĩ điên cuồng kia, dùng ngôn ngữ để biểu đạt nỗi nhớ cô.

“Về nhà thôi.” Thời Sênh vỗ lưng hắn.

“Ừ, về nhà.”

Dư Quý cầm tay cô rồi đứng lên, đi về phía chiếc xe ở đằng xa. Hắn mở cửa xe để Thời Sênh ngồi lên. Dư Quý vừa mới ngồi vào ghế lái thì đột nhiên lại có người chui vào ghế sau, thở hổn hển nói: “Lái xe, lái xe, mau lái xe.”

“Cố Tiếu, mày đứng lại cho bà!!!”

Thời Sênh quay đầu nhìn người vừa lên xe, một cô gái thật trẻ, tóc đuôi ngựa, quần áo đơn giản, sau lưng đeo một cái ba lô, có lẽ vì đã chạy rất lâu nên mặt đỏ bừng bừng.

“Hi.” Cô gái vẫy tay chào Thời Sênh, sau đó lại cầu xin Dư Quý: “Anh trai à, mau lái xe đi, người đàn bà kia muốn bắt tôi để bán cho bọn buôn người, cứu mạng một người còn hơn xây bảy tháp chùa mà.”

Thời Sênh: “...”

Đây tuyệt đối không phải nữ chính được miêu tả trong cốt truyện.

Nữ chính này đã thay đổi đến mức quá quỷ dị rồi.

“Lái xe đi.”

Dư Quý định ném người ra, thấy Thời Sênh mở miệng nên đành phải từ bỏ quyết định này, giơ chân giẫm ga, lái xe đi. Người đuổi theo phía sau chỉ có thể chỉ vào đuôi xe chửi ầm ĩ.

Cố Tiếu thở phào nhẹ nhõm: “Anh trai, anh đúng là người tốt, người tốt sẽ được thiện báo.”

Từ đầu tới cuối, Dư Quý đều làm mặt lạnh, không biết lúc nào có thể ném người này xuống nhỉ?

Cố Tiếu quả có hơi thần kinh. Căn cứ vào quan sát của Thời Sênh thì cô ta cũng không trùng sinh. Cốt truyện mà Nhị Cẩu Tử cho cô rõ ràng không chuẩn.

[...] Ký chủ, cái này không thể trách tôi được. Tôi đã nhắc cô là cốt truyện không có tác dụng gì rồi mà. Giờ không phải thời điểm mà chủ nhân nhà tôi có thể tùy tiện bóp méo cốt truyện được đâu.

Thời Sênh hiểu chứ, dựa theo tiến triển hiện tại thì chắc chắn Linh mới là kẻ bóp méo cốt truyện, đổi nữ chính thành Diêu Họa, nhưng mà Cố Tiếu bản thân là nữ chính chân chính, vòng sáng trên người cô ta vẫn còn nguyên, vì thế nên giờ sẽ có hai nữ chính... Diêu Họa và Cố Tiếu.

Mẹ kiếp, Linh là đồ đần!

Cố Tiếu trốn không mai mối kết thân, hôm nay bị bà Cố bắt được nên cô ta mới lại chạy trốn tiếp.

“Em gái à, anh ta là anh trai em à?” Cố Tiếu chọc hỏi Thời Sênh.

“Không phải.” Thời Sênh hất tay cô ta ra.

“Thế đó là gì của em? Sao chị lại cứ cảm thấy anh ta sẽ đem chị đi giải phẫu thế... Hai người...” Cố Tiếu tỏ vẻ quỷ dị, “Không phải là bọn người chuyên lừa bán thiếu nữ trẻ đẹp mà báo chí vẫn nói đấy chứ? Chị nói cho em biết, chị vừa mới thất tình, đang rất đau khổ, hắn ngoại tình còn nói chị qua lại với đàn ông già, lúc trước sao chị lại mù mắt mà đi để ý loại người này blablabla...”

Thời Sênh: “...”

Người đâu, mau kéo kẻ tâm thần này đi ngay!

“Tôi là Ông Nội Bây.”

“Ông nội chị chết lâu rồi, hai người không có cửa lừa nổi chị đâu, hơn nữa phiền toái đổi vai nữ có được không? Lừa người thì cũng phải có tinh thần chuyên nghiệp tí chứ.” Cố Tiếu vừa nói vừa lần tìm điện thoại, cô ta muốn gọi cảnh sát.

“Thần Vực, Ông Nội Bây!”

Cố Tiếu vừa mới ấn 110 xong liền sửng sốt: “Ông Nội Bây?”

Thời Sênh lạnh mặt.

“Không thể nào, ha ha...” Cố Tiếu cười lắc đầu, tay càng siết chặt diện thoại với vẻ cảnh giác hơn, “Sao Ông Nội Bây có thể là đứa trẻ con được chứ, có phải các người đã điều tra tôi để chuẩn bị bắt cóc tôi không hả? Nhà tôi không có tiền đâu, cho dù có tiền thì bọn họ cũng không lấy tiền chuộc tôi đâu.”

Thời Sênh cầm điện thoại đăng nhập vào phần mềm chat, sau đó đưa cho cô ta xem.

Cố Tiếu như bị sét đánh trúng, tỏ vẻ “nhất định là mình chưa tỉnh ngủ rồi“.

Sao một đứa trẻ con lại có thể thao tác trâu bò như thế được chứ. Cô bé này đã tốt nghiệp tiểu học chưa thế? Hiện tại học sinh tiểu học toàn là bọn ăn hại, sao có thể như cô bé này được chứ. Mặc kệ, cô ta không tin.

Nhưng mà lịch sử trò chuyện sáng chói đã chứng minh với cô ta

rằng, đây rõ ràng chính là Ông Nội Bây rồi.

Thế giới này điên cuồng quá đi mất thôi.

Xét thấy Cố Tiếu không tin, Thời Sênh liền cầm lấy máy tính của Dư Quý và đưa máy tính của mình cho Cố Tiếu, hai người cùng chơi tại chỗ với nhau luôn.

Ví thế, Cố Tiếu không thể không tin nữa.

Chị nhỏ mà cô ta gọi lâu nay thực tế vẫn là học sinh tiểu học.

Ha ha...

Để ta vào game bình tĩnh một chút đã nào.

Dư Quý nhìn một lớn một nhỏ đắm chìm trong game thì không khỏi buồn bực, tại sao hắn lại không ném văng cái kẻ không quen biết kia xuống xe chứ nhỉ?

Cố Tiếu đang chơi hăng say thì máy tính bị cướp mất. Dư Quý đứng ở cửa xe: “Xuống xe.”

Cố Tiếu: “...”

Dữ dằn thế!

Cố Tiếu nhìn mình tay chân nhỏ nhắn, chắc chắn không phải đối thủ của Dư Quý nên đành phải xuống xe. Dư Quý đóng sầm cửa xe lại, trong lúc hắn quay trở lại chỗ ngồi, Cố Tiếu ghé vào cửa sổ xe, “Anh ta là ai mà hung dữ thế? Thật đáng sợ, em không bị bạo hành đấy chứ?”

Thời Sênh kéo cửa kính xe xuống một chút: “Bạn trai tôi.”

Cố Tiếu trợn tròn mắt: “...”

Đến khi xe chạy đi rồi, Cố Tiếu liền hét lên: “Học sinh tiểu học không được yêu sớm... Nhưng mà đẹp trai thật.”

Chương 1783: Đại thần nghiện game (40)

Bởi vì Dư Quý gây sự ngay trong tiệc cưới nên không về Dư gia nữa mà dọn thẳng về một căn biệt thự khác.

Lúc Thời Sênh đi vào thì thấy các phòng đều có khóa bảo mật, thậm chí còn thấy cả lan can kim loại.

Thời Sênh: "..."

"Mai tôi sẽ bảo người phá đi." Dư Quý cẩn thận nói.

Căn nhà này là chuẩn bị từ trước, vốn dĩ...

Thời Sênh ôm máy tính đi vào phòng. Dư Quý thở phào nhẹ nhõm, gọi điện thoại bảo Thượng Thư dọn đồ từ bên kia sang đây. Nhìn bóng hình quen thuộc trong phòng, Dư Quý lập tức cảm thấy cõi lòng trống trải của mình cũng được lấp đầy, y như lúc mới gặp và hắn muốn có cô vậy.

Dư Quý tiến lên ôm lấy Thời Sênh, cằm gác lên đôi vai nhỏ bé của cô, ánh mắt lại dừng trên những ngón tay đang đặt trên bàn phím.

"Không internet?" Thời Sênh kết nối mạng nửa ngày cũng không được, không khỏi lườm Dư Quý một cái.

"Còn chưa kịp lắp." Ánh mắt Dư Quý hơi né tránh.

Thời Sênh khép máy tính lại, cũng không nhắc lại chuyện cũ nữa,

dường như bọn họ chưa từng phát sinh mâu thuẫn gì. Thời Sênh không nhắc thì Dư Quý cũng không nói, hắn chỉ sợ Thời Sênh nhớ tới chuyện cũ rồi lại biến mất.

Dư Quý ôm Thời Sênh ngủ quên đi, hiện tại chân tay cô nhỏ như thế này sao ôm nổi anh lên giường chứ, vì thế đành phải ngồi trên sofa cả một buổi trưa.

Có lẽ là vì lâu rồi không được nghỉ ngơi tốt nên trên mặt Dư Quý tràn đầy tiều tụy và mệt mỏi.

Thời Sênh nhàm chán cầm điện thoại chụp ảnh, trọn một bộ ảnh đủ các loại tư thế.

Dư Quý ngủ thẳng cẳng tới tận tối mịt. Thời Sênh ngồi trên sofa nghịch điện thoại. Dư Quý chống người ngồi dậy rồi kéo cô đặt vào giữa ngực hắn và sofa.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn hắn, không biết Dư Quý đang suy nghĩ gì mà ánh mắt trở nên nặng nề.

“Ngủ hồ đồ luôn rồi à? Lại muốn giam em lại à?”

Dư Quý đột nhiên ôm lấy cô: “Tôi sợ mình chỉ đang nằm mơ, em căn bản chưa về, hết thảy chỉ là hão huyền, may là em ở đây.”

“Chân đau...” Thời Sênh cố gắng phun ra hai tiếng.

Dư Quý: “...”

Hắn nói thâm tình như thế mà cô ấy lại đáp lại một câu “chân đau“.

Dư Quý bóp chân cho cô để dễ dàng lưu thống máu: “Khó chịu lắm

không? Hay là đi bệnh viện nhé?”

“Có gì mà phải đi bệnh viện, anh nghĩ bệnh viện là do anh mở chắc?” Thời Sênh trợn mắt, “Nhẹ cái, đau quá!”

Dư Quý nhẹ tay hơn, xoa nhẹ nửa ngày rồi đỡ Thời Sênh xuống đất. Thời Sênh đi thử mấy bước, cuối cùng cũng bình thường lại được.

Đừng tưởng rằng để người yêu ngủ trên đùi mình là một chuyện hạnh phúc gì đấy. Nếu bạn để anh ta ngủ lâu một tí thì bạn sẽ biết thế nào là đau đớn muốn chết.

...

Thời Sênh bảo Dư Quý nhanh chóng lắp đặt Internet, mất mấy ngày mới xong. Có Internet, Dư Quý liền cảm thấy vợ mình càng lúc càng mê chơi game và lạnh nhạt với mình hơn.

Dư Quý muốn cắt đứt quan hệ với Dư gia, chuyện vô cùng ầm ĩ. Dư gia không biết xấu hổ đòi Dư Quý phải nhả ra 50% cổ phần làm giao dịch, nếu không hắn đừng mơ gạch tên mình ra khỏi hộ khẩu Dư gia.

Hiện tại tài sản của Dư Quý chẳng liên quan quái gì tới Dư gia, nhưng đám người đó không biết xấu hổ đòi chia tài sản của hắn, còn đòi tiền mặt. Nếu Dư Quý thật sự đưa tiền cho bọn họ thì sản nghiệp của Dư Quý cũng sẽ bị ảnh hưởng, sau đó Dư gia sẽ thuận nước đẩy thuyền, rất có thể sẽ hủy hết thảy những gì hắn có trong một sớm một chiều.

Lúc Thời Sênh nghe thấy tin này, phản ứng đầu tiên là muốn lấy kiếm đi giết hết đám người vô liêm sỉ kia.

Nhưng Tam hoàng tử cản cô lại, nói đây là chuyện của riêng Dư

Quý, để hắn tự lựa chọn.

Thời Sênh căm giận ném thiết kiếm đi... lại tiếp tục chìm đắm vào game.

Tam hoàng tử cực kỳ xấu hổ, cuối cùng cũng vào game sa đọa cùng Thời Sênh, nhân tiện dạy dỗ em Bảy đáng yêu của hắn.

Cố Tiếu ở trong game cứ suốt ngày lải nhải chuyện không được yêu sớm, yêu sớm sẽ khiến cho cả thể xác và tinh thần không được khỏe mạnh, trái tim như tan nát hết cả.

Cuối cùng, không biết Gió Tuyết bị chập dây thần kinh nào mà lại theo đuổi Cố Tiếu. Lúc đó Thời Sênh mới được an tĩnh một chút.

“Nhóc con, mau tới công ty.” Bên chỗ Tam hoàng tử dường như hơi ầm ĩ.

“Có chuyện gì?” Thời Sênh đứng dậy thay quần áo, “Dư Quý xảy ra chuyện gì?”

“Em mau tới đi.” Tam hoàng tử không nói kỹ nhưng Thời Sênh nghe thấy bên kia có tiếng hét chói tai.

Thời Sênh chạy tới công ty, công ty đã bị cảnh sát phong tỏa. Thời Sênh đi lên bằng thang máy dành cho nhân viên, đi thẳng lên văn phòng của Dư Quý, chỉ thấy trên mặt đất đầy máu.

Cô nhíu mày, vọt thẳng vào văn phòng của Dư Quý.

Nhân viên ở tầng này đã bị đuổi hết ra ngoài, chỉ còn lại cảnh sát và người của Tam hoàng tử cùng với một đám người xa lạ.

Thời Sênh chen vào văn phòng. Tam hoàng tử như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng kéo Thời Sênh vào căn phòng bên cạnh: “Em trấn an hắn một chút, tôi sẽ xử lý ở bên ngoài.”

Dư Quý ngồi trên ghế, trên tay toàn máu là máu, máu đang tí tách rơi xuống đất. Khi Thời Sênh tiến vào, hắn liền giấu tay đi theo bản năng.

Thời Sênh cầm một cái khăn lông đi từ trong phòng ra, ngồi xổm xuống cạnh hắn, cầm tay hắn lau vết máu, động tác không dịu dàng, thậm chí còn hơi thô lỗ.

Thời Sênh cởi quần áo dính đầu máu trên người hắn ra. Dư Quý vẫn chẳng có phản ứng gì. Thời Sênh ôm mặt hắn, để hắn nhìn thẳng vào mình.

“Em đã cho anh một cơ hội, anh không giải quyết được thì sẽ tới lượt em.”

Lúc Thời Sênh đi ra ngoài, bên ngoài ồn ào túi bụi, vừa rồi suýt chút nữa Dư Quý đã giết chết Dư Diệu, hiện tại người của Dư gia không chịu bỏ qua, Diêu Họa đang bị người dẫn đi, lúc rời khỏi văn phòng liền vừa lúc nhìn thấy thân ảnh Thời Sênh đi ra.

Thời Sênh đảo mắt nhìn văn phòng hỗn loạn.

“Bộp!”

Âm thanh vang dội làm cho người trong văn phòng đều an tĩnh lại, ánh mắt đều nhìn về phía cô gái nhỏ vừa đi ra.

Thời Sênh đẩy đám văn kiện mình vừa đập trên bàn ra, đám tài liệu rơi ra lả tả.

“Nếu tôi là các người thì sẽ không cãi cọ ở đây đâu, mà nghĩ xem làm thế nào để giữ được sản nghiệp của Dư gia đấy.” Giọng Thời Sênh đầy non nớt, ở trong hoàn cảnh này thì nghe có phần hơi quái dị.

“Con ranh này nói cái gì thế hả?”

“Con ranh con, mày giết con trai tao, giờ còn dám xuất hiện trước mặt tao à. Mày tưởng rằng bây giờ Dư Quý có thể bảo vệ mày sao?”

“Dư Quý đâu? Bảo nó ra đây, hôm nay nó nhất định phải giải thích rõ ràng.”

“Nếu tôi đã dám giết con trai bà thì bà tôi cũng dám giết.” Thời Sênh cười lạnh.

“Mày...”

Thời Sênh hất cằm về phía đám giấy tờ: “Hy vọng các người có thể chịu khó đọc ít giấy tờ này. Rốt cuộc các người sẽ còn phải đối đầu với khó khăn khốn đốn hơn thế này nhiều. Mấy thứ này, có lẽ có thể cho các người thấy thoải mái hơn một chút.”

“Mày đang nói gì hả?”

Có người cầm lấy giấy tờ trên bàn, tất cả đều là giấy chuyển nhượng cổ phần, cổ phần của từng người có bao nhiêu đều được đánh dấu rành mạch ở trên đó, chỉ cần bọn họ ký tên xuống là văn kiện này sẽ có hiệu lực ngay lập tức.

“Con ranh con này, ngay đến Dư Quý còn không dám chống lại bọn tao, mày là cái thá gì?” Có người khinh thường ném văn kiện lại, “Tài

sản trên người của mày có thể có được 100 vạn sao?”

Có người lại xé luôn, “Dư Quý không dám ra mà lại phái một con nhóc ra làm trò cười, quá khôi hài rồi đấy.”

Thời Sênh nhìn giấy tờ bị xé, vẻ mặt bình thản: “Tôi không có bản lĩnh, nhưng có người lại có đấy.”

Chương 1784: Đại thần nghiện game (hoàn)

Người của Dư gia không hiểu ra sao, ai mà có khả năng đó chứ?

“Ting ting ting...”

Điện thoại của mấy người đều đồng thời đổ chuông, mọi người nhìn nhau rồi ai nghe điện thoại của người nấy.

“Cái gì?”

“Vốn lưu động biến mất?”

“Anh có chắc không?”

Tất cả vốn lưu động đều biến mất như tan vào không khí vậy.

Tầm mắt của mọi người đều rơi xuống người Thời Sênh. Cô nhếch miệng cười, vừa rồi cô chẳng làm gì cả, một đứa trẻ con thì có thể làm ra được chuyện đó sao?

Nhưng mà ngoại trừ cô ta ra thì còn ai vào đây nữa chứ?

Cô ta vừa mới nói xong câu kia thì bọn họ liền nhận được tin tức đó luôn mà.

“Có thích hay không hả?” Thời Sênh cười hỏi.

Mọi người: “...” Thích cái đầu ấy!

“Mày làm thế là trái pháp luật!” Có người tức giận mắng, “Bên ngoài còn có cảnh sát đấy.”

“Nếu tôi đã dám làm thì sẽ nắm chắc cảnh sát chẳng bắt được tôi.” Thời Sênh mỉm cười, giọng điệu vừa kiêu ngạo lại vừa điên cuồng, “Dù có bắt được thì cũng có ích gì, cùng lắm thì vượt ngục thôi.”

Mọi người: “...”

“Hiện tại, mời các người cút khỏi đây.” Thời Sênh lạnh mặt.

“Mày...”

Bên công ty nhà mình không ngừng gọi điện tới, nhóm người này chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì nên rời đi trong tâm trạng đầy lo lắng.

Văn phòng chỉ còn lại Tam hoàng tử và Thượng Thư.

“Nhóc con.” Tam hoàng tử lặng lẽ giơ ngón cái với Thời Sênh, “Không phải em làm thật đấy chứ?”

“Bọn họ ra tay trước.” Nếu bọn họ không bức Dư Quý thì cô cũng sẽ không làm gì, làm cái này chỉ để phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

“Nếu ai mà chọc phải em thì quả thực chỉ có thể nhận xui xẻo mà thôi. Dư Quý thua trên tay em quả không thiệt.” Tam hoàng tử lắc đầu, may là hắn không trêu vào cô nhóc này.

Tam hoàng tử xua cảnh sát đi. Ở thế giới này, Hoàng thất là lớn nhất, cảnh sát cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Vốn lưu động của Dư gia đều đột nhiên biến mất, nhiều vốn lưu động

như thế, bọn họ phải tìm tiền ở đâu ra để bù vào đây, không có vốn lưu động thì nguy rồi.

Toàn bộ Dư gia đều xác nhận là Thời Sênh làm.

Thời Sênh để bọn họ tự đi điều tra, kết quả tất nhiên chẳng điều tra ra cái gì. Dư gia còn bị nghi ngờ là đầu óc có vấn đề. Một cô bé như thế này thì có thể làm được chuyện lớn gì chứ? Chẳng phải bọn họ đã sống uổng phí nửa đời người rồi sao?

Cảnh sát có sống uổng phí hay không Thượng Thư không biết, nhưng ông ta biết rằng mình đã sống không uống phí chút nào.

Tuy rằng lúc trước đã từng nhìn thấy cô bé này giết người không chớp mắt, nhưng ai mà biết được cô ấy còn có tài như thế, có thể lập tức chặt đứt vốn lưu động của Dư gia.

Hacker đều trâu bò như thế sao?

Vậy chẳng phải bọn họ chỉ cần nuôi mấy hacker trong công ty là thiên hạ vô địch rồi à?

Không đúng, mở công ty làm gì, bảo hacker trộm tiền về còn nhanh hơn ấy chứ.

Nhưng mà Thượng Thư không biết, chuyện này sao có thể làm dễ dàng như thế được. Đầu tiên là Thời Sênh tới từ Tinh Tế, là thế giới đẫn đầu về công nghệ thông tin, tiếp theo là cô có thể làm mà khiến người ta hoàn toàn không truy tung được, bây giờ lấy đâu ra được hacker nào hành động mà không để lại dấu vết gì cơ cứ?

Quan trọng nhất là, hacker cũng có tác phong của hacker, đại đa số hacker đều là nghiên cứu kỹ thuật của chính mình chứ không phải lợi

dụng nó để ăn cắp tiền của người khác. Loại hacker ăn cắp tiền đều là hacker mũ đen. Nhóm hacker đều tẩy chay loại người như thế.

Chỉ cần Dư gia tìm được vốn lưu động động thì sẽ lại bị Thời Sênh cướp đi rồi lại trả về nguyên chủ, trừ phi bọn họ dùng tiền mặt. Nhưng thời đại này rồi ai còn dùng tiền mặt nữa? Nhiều tiền mặt như thế, bọn họ phải dùng tới mấy cái xe tải mới chở được hết chứ?

Cuối cùng, những người này đều không muốn cho vay tiền nữa, rốt cuộc tiền này quay lại quá quỷ dị, lỡ như đối phương bực mình lên lấy luôn cả tiền của bọn họ đi thì sao chứ?

Người của Dư gia tức sắp chết rồi.

Tất cả mọi người đều biết việc này là do Thời Sênh làm, nhưng mà không có chứng cứ, bọn họ biết làm gì cô chứ?

Cuối cùng, chuyện này ầm ĩ đến mức Tam hoàng tử cũng cắm một chân vào. Hắn có cửa sau là Dư Quý nên nhanh chóng trở thành cổ đông lớn nhất của Dư Quý. Tuy rằng Dư gia còn một ít cổ phần nhưng vẫn không thể so được với Tam hoàng tử.

Có lẽ Tam hoàng tử cũng vì trút giận cho Dư Quý nên không bao lâu sau lại bán cổ phần lại cho công ty đối địch của Dư gia với giá thấp.

Hai thế lực đối địch cùng đấu đá nhau ở trong một công ty, trò hay càng lúc càng đẹp mắt hơn.

“Tam hoàng tử thật lắm tiền.” Không phải Thời Sênh cảm thán về sự vô liêm sỉ của Tam hoàng tử. Dù sao so ra, cô còn vô liêm sỉ hơn cả anh ta ấy chứ.

“Mẹ ta có tiền.” Tam hoàng tử bắt chéo chân, miệng cắn một miếng

táo, “Đủ cho ta tiêu xài cả đời. Cho nên đời này ta chỉ thích ăn uống, chơi bời, lại tìm một người đẹp, thế là cuộc đời tươi đẹp rồi.”

“Lợn.” Dư Quý lạnh nhạt bổ một câu.

“Lợn thì cũng là lợn bằng vàng.” Tam hoàng tử không để bụng, “Tôi không muốn mệt sống mệt chết như cậu, cuộc đời thì cần phải vui vẻ hết mình, đúng không nhóc con?”

“Ừ.” Thời Sênh rất đồng tình với lời của Tam hoàng tử.

Nếu cô cũng có ba mẹ luôn nghĩ cho mình thì giờ cô cũng chẳng khác gì Tam hoàng tử cả, đáng tiếc... Không có nếu.

Cô đã được khẳng định là phải đi con đường khác người thường rồi.

Dư Quý túm Tam hoàng tử ném ra ngoài cửa: “Không có việc gì thì đừng có tới chỗ tôi nữa.”

“Sao cậu lại nhàm chán thế hả, dù gì tôi cũng đã giúp cậu mà, đúng không? Qua cầu rút ván! Dư Quý... Đệch, Dư Quý, cậu lại dám ném bọn tôi ra ngoài, tôi nhớ mặt cậu rồi đấy.”

Tam hoàng tử gào khóc một hồi ở bên ngoài rồi hừ lạnh và rời đi.

Thời Sênh đã cướp xong BOSS. Dư Quý biết mình không thú vị bằng game nên hắn đắm chìm vào game cùng cô luôn, nếu không thể làm cô thay đổi thì thay đổi theo cô ấy vậy.

Công ty game cũng thực tùy hứng, sever Cẩm Giang Xuân thật sự không mở lại nữa, sau đó ra thêm hai sever. Thời Sênh và Cố Tiếu liền chạy sang sever mới gây họa, thiếu chút nữa làm sever mới đóng cửa luôn.

Đến một ngày nọ, Thời Sênh vô tình nghe được Tam hoàng tử nói rằng Thần Vực là một game bán thành phẩm của hắn mà thôi, trò chơi chân chính là game thực tế ảo vẫn còn đang trong quá trình nghiên cứu và xây dựng.

“Thần kinh à, bán thành phẩm mà còn tuyên truyền ra?” Như hận không thể để cả thế giới biết ấy, đốt tiền đến phát điên rồi à?

Tam hoàng tử trả lời cô rằng... Có tiền nên tùy hứng.

Có tiền nên tùy hứng thì cũng thôi đi, nhưng quả thực Thần Vực rất biết kiếm tiền. Một bán thành phẩm thôi mà cũng có thể làm người ta chơi vui vẻ đến quên trời quên đất, có thể thấy sau này khi game thực tế ảo được đẩy ra thì sẽ... hố người tới cỡ nào.

Hố người không đáng sợ, đáng sợ chính là hố cả bản thân mình.

...

Ngày nọ, buổi sáng, Dư Quý thức dậy liền nhìn thấy chỗ vợ mình nằm có máu. Hắn sững ra tại chỗ, tự hỏi liệu đêm qua hắn có cầm thú tới mức làm chuyện phát rồ gì với vợ mình không.

Nhưng mà sự thật nói cho Dư Quý biết... Không hề!

Thế nên máu này...

Bệnh nan y? Bị thương?

Dư Quý vội vã bế Thời Sênh lên, trong đầu tung bay đủ mọi hình ảnh kỳ quái. Nhưng lúc này hắn không rảnh để ý tới những hình ảnh đó, luống cuống dùng chăn bọc lấy Thời Sênh rồi bế cô ra ngoài.

Thời Sênh ngủ mơ màng, cảm thấy mình bị bế lên, gió lạnh lùa vào. Cô rúc vào ngực Dư Quý theo bản năng: “Mới sáng ra mà anh đã lăn lộn gì thế hả?”

“Em chảy máu rồi, anh đưa em tới bệnh viện.” Biểu cảm của Dư Quý đầy lo sợ.

“Chảy máu?” Thời Sênh chớp mắt, cảm thấy bụng rất không thoải mái, dưới thân cũng ướt ướt dính dính rất khó chịu, trầm mặc một chút rồi nói: “Em không sao, không cần tới bệnh viện.”

“Nhưng mà em...”

“Nghĩ lễ của thiếu nữ.” Thời Sênh ôm cổ hắn, “Từ hôm nay trở đi, em đã là thiếu nữ chân chính rồi.”

Có lẽ Dư Quý nghĩ tới cái gì nên lập tức thở phào trong lòng, đồng thời đỏ mặt tía tai, ánh mắt nhìn Thời Sênh đầy dịu dàng và có mấy phần ngượng ngùng quen thuộc.

Chương 1785: Sóng gió ở ngục giam (1)

Tất cả mọi người đều biết Thập Lục là hoa khôi trong nhà tù.

*

“Dập lửa, mau mau dập lửa.”

Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu gào phẫn nộ từ trong biển lửa truyền tới. Thời Sênh nắm lấy cái cổ đau nhức đứng từ dưới đất lên, trước mắt là biển lửa đỏ rực, từng đợt lửa đỏ rực nóng bỏng thi nhau cuốn lên người cô, làn da dường như cũng bị thiêu đến cháy rát.

Bên ngoài bóng người chạy qua chạy lại, Thời Sênh lắc đầu, nhấc chân chạy ra bên ngoài.

Đôi chân trần bỗng dưng trầm lại, một cái tay đen đúa kéo lấy cô, “Cứu... cứu tôi.”

“Ông đây còn không giữ nổi mình, cứu cái ông nội nhà ngươi, bỏ tay ra.” Thời Sênh kéo chân mình lại, nghiến răng nghiến lợi nói. Khí nóng bỏng từ cổ họng truyền vào trong bụng cô. Thời Sênh vội vàng ngậm miệng lại, chuyên tâm lết chân đi.

Sức lực từ đôi tay đó khá lớn, Thời Sênh tốn khá nhiều sức mới đá được ra, lê bước chân nặng nề thoát khỏi biển lửa.

Những người dập lửa trước biển lửa thấy cô đi ra thì vô cùng ngạc

nhiên, vội vàng chạy lên dìu cô.

Thời Sênh phát hiện những người này ăn mặc có vẻ kỳ quặc...

Quần áo phạm nhân.

Họ đang mặc quần áo phạm nhân.

Ầu... đệch!

Thời Sênh bị đưa sang một bên, có người đưa nước cho cô. Cô còn chưa kịp uống được một ngụm, đã bị người ta hất xuống đất. Một người phụ nữ thô lỗ cao lớn đứng trước mặt cô, mặc trang phục cảnh sát, mũ lệch sang một bên, lông mày dựng ngược, chống nạnh gầm lên giận dữ, “Đưa cô ta về phòng giam riêng cho tôi.”

Giám ngục đứng sau cô ta lập tức tiến lên lôi Thời Sênh rời đi.

Những người vây xung quanh cô không dám nói một lời, giương mắt nhìn Thời Sênh bị lôi đi.

Thời Sênh bây giờ cần một môi trường yên tĩnh để tiếp nhận ký ức. Cơ thể này hình như có một số vấn đề, cho nên tạm thời không thể giãy giụa được.

Viên giám ngục đưa cô đi xuyên qua vô số hành lang được rào bằng lưới sắt, quay lại chỉ nhìn thấy làn sương mù dày đặc phía sau, không nhìn thấy được ánh sáng nữa.

Cô bị nhốt trong một căn phòng nhỏ chật hẹp. Căn phòng nhỏ chỉ có một lỗ thông khí, ngoài ra không có đồ gì khác, tia sáng u ám chiếu xuyên vào căn phòng nhỏ tối tăm, vết máu đã khô đọng lại trong khắp căn phòng, tỏa ra thứ mùi khó chịu.

Thời Sênh chọn một chỗ sạch sẽ để dựa vào tường ngồi xuống. Cô giơ tay sờ cổ, rất đau, hình như đã bị người ta bóp cổ...

Nguyên chủ tên là Thập Lục, không có họ.

Cô ta sinh ra trong nhà giam này, ngày cô sinh ra đúng là ngày 16, cho nên cô mới được đặt tên là Thập Lục.

Nhà tù này được xây dựng chuyên để giam giữ các tội phạm chồng chất tội ác ở khắp nơi trên toàn quốc. Các phạm nhân ở đây đa phần đều đã từng giết người, sau khi bị bắt vẫn không hề hối cải, thuộc loại phần tử cực đoan không sợ chết. Tất cả đều bị giam cầm ở nhà tù này đến cuối đời.

Tuy nguyên chủ không có tội, nhưng mẹ cô ta có tội, cho nên cô cũng không thể ra ngoài được, cả đời này chỉ có thể chôn vùi trong nhà tù. Những người ở trong tù cũng không mấy người biết mẹ cô ta. Đến cuối cùng gần như không có ai nhớ mẹ cô ta là ai, chỉ biết rằng Thập Lục là cô gái đáng thương sinh ra sau chấn song sắt.

Người trong nhà tù đều cho rằng cô ta sống không được bao lâu, nhưng không ngờ cô vẫn yên ổn lớn đến chừng này.

Ba tháng trước, trong nhà tù có thêm một phạm nhân mới đến. Phạm nhân này khác với những phạm nhân mà nguyên chủ đã từng gặp. Khác ở điểm nào, nguyên chủ cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy phạm nhân nữ này khiến cô ta có cảm giác rất không thoải mái.

Nguyên chủ quan sát phạm nhân nữ này mấy ngày trời. Cô cảm thấy phạm nhân nữ này vào đây là vì muốn tìm thứ gì đó. Sau này phạm nhân nữ có ý đồ tiếp cận cô, hỏi một số câu hỏi kỳ lạ. Nguyên chủ càng cảm thấy cô ta cố ý, cho người liên tục theo dõi động tĩnh của

cô.

Sau này phạm nhân nữ nói cho nguyên chủ biết dưới lòng đất nhà tù này có một lối đi bí mật, có thể thông qua lối đi đó mà thoát khỏi đây.

Nguyên chủ muốn đi, cô không muốn bị nhốt ở đây vĩnh viễn, cho nên dễ dàng bị phạm nhân nữ đó lôi kéo, cùng cô ta đi tìm lối đi kia.

Nguyên chủ phát hiện ra văn phòng của đội trưởng đội giám ngục có một số vấn đề, liền nói cho phạm nhân nữ đó. Trận hỏa hoạn tối nay chính là do phạm nhân nữ kia và nguyên chủ đi đến văn phòng đội trưởng đội giám ngục gây ra.

Vốn dĩ phạm nhân nữ kia không hề tìm lối đi nào cả. Dưới lòng đất nhà tù này vốn không hề có lối đi nào hết, phạm nhân nữ kia đã lừa gạt cô.

Đội trưởng đội giám ngục phát hiện ra họ. Nguyên chủ tức giận phạm nhân nữ kia đã lừa gạt cô, bán đứng phạm nhân nữ đó, nói cho đội trưởng đội giám ngục biết tất cả đều là do phạm nhân nữ kia chỉ thị. Phạm nhân nữ đã giết chết đội trưởng đội giám ngục trước, sau đó vật lộn với nguyên chủ, bóp chết nguyên chủ.

Sau đó mới có trận hỏa hoạn này.

Nguyện vọng của nguyên chủ là báo thù cho bản thân.

Chỉ có một nguyện vọng đó, cũng không muốn ra ngoài, chỉ muốn giết chết phạm nhân nữ đã lừa gạt mình cuối cùng còn giết chết mình, trút sạch mọi thù hận.

Nếu phạm nhân nữ đó không phải là nữ chính thì vô cùng đơn giản.

Nhưng trực giác nói cho Thời Sênh biết, phạm nhân nữ đó hơn phân nửa là nữ chính.

Ở văn phòng đội trưởng đội giám ngục, nguyên chủ nhìn thấy một số tài liệu bí mật. Nhà tù này đã tiến hành một số thí nghiệm mờ ám. Phạm nhân nữ kia đến đây là để tìm chứng cứ của những thí nghiệm đó.

Trong nhà tù có rất nhiều người. Các thể loại biến thái ở mọi nơi trên toàn quốc đều tập trung ở đây. Cho nên nếu thỉnh thoảng có mấy phạm nhân mất tích thì cũng không có ai bận tâm.

Toàn bộ nhà tù được chia thành 5 khu vực A, B, C, D, F.

Khu A là khu giành cho phạm nhân nữ, cũng là nơi nhốt nguyên chủ.

Khu C là khu giành cho phạm nhân nam, ngăn cách với khu A bởi khu B. Khu B đồng nghĩa với khu vực chung công cộng. Ở giữa các khu còn dùng lưới điện ngăn cách, khi hóng gió, người của nhà tù nữ và nhà tù nam có thể gặp ở khu B.

Khu D là khu vực hoạt động, từ hai khu A và C đều có thể đến đây, người của nhà tù nam và nữ chia nhau sử dụng.

Còn có 1 khu F, chiếm diện tích rất lớn, khu vực này hoàn toàn được dùng lưới điện để ngăn cách, không ai biết bên trong đó có gì. Từ khu B có thể mơ hồ nhìn thấy một số binh sĩ mang súng đứng canh gác bên ngoài.

Sơ đồ phân bố toàn bộ nhà tù xoay quanh một nhà tù hình chữ B. gồm các khu A, C, D, F vây quanh khu B.

Mỗi khu vực đều có một đội trưởng đội giám ngục. Nơi xảy ra hỏa

hoạn ngày hôm nay chính là văn phòng của đội trưởng đội giám ngục khu A.

Thời Sênh xoa cổ, xem ra cô còn phải ở cái nơi kỳ lạ này một thời gian...

...

Căn phòng nhỏ chìm trong bóng tối. Không gian yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Người bình thường ở đây một khoảng thời gian sẽ sụp đổ, sự yên tĩnh đó còn đáng sợ hơn bất cứ sự giày vò bằng dùng hình nào.

Thế nhưng Thời Sênh đã từng một mình bay lượn trong tinh tế. Cảm giác yên tĩnh trong tinh tế còn quỷ dị hơn gấp bội lần cảm giác yên tĩnh ở đây. Thời Sênh điềm nhiên dựa vào tường, lấy từ không gian ra một số đồ ăn khôi phục thể lực.

Răng rắc...

Không biết qua bao lâu sau, căn phòng nhỏ được mở ra. Ánh sáng chói mắt từ bên ngoài tràn vào, chiếu trên người Thời Sênh khiến cô hơi híp mắt lại. Trong ánh sáng chói lóa, viên nữ giám ngục cao to thô tháo đứng ở cửa, hung thần ác sát gầm lên: “Thập Lục, đi ra đây.”

Viên nữ giám ngục này là một tiểu đội trưởng. Giám ngục khu A cũng được phân chia tỉ mỉ, tiểu đội trưởng quản lý phạm nhân nữ ở những khu vực nhỏ. Nguyên chủ thuộc quyền quản lý của nữ giám ngục này.

Thời Sênh dựa vào tường đứng dậy, đi ra phía cửa.

Cô vừa đi đến cửa, một viên giám ngục muốn ra tay với cô, Thời Sênh nắm lấy tay người đó, hung dữ vặn một cái, viên giám ngục kêu lên thảm thiết.

“Thập Lục, cô muốn làm phản à?!” Tiểu đội trưởng lấy cây côn trong tay đập lên người Thời Sênh, cây côn có điện, tuy không đến mức chết người, nhưng bị điện giật cũng không hề dễ chịu.

Thời Sênh bẻ tránh cây côn của tiểu đội trưởng ra, lợi dụng cánh cửa phía sau kẹp lấy cây côn, sau đó đá vào bụng tiểu đội trưởng.

Tiểu đội trưởng có thân thủ vô cùng ghê gớm, một cước đó của Thời Sênh cũng chỉ khiến tiểu đội trưởng kia lùi lại một bước. Cô ta phẫn nộ trừng mắt nhìn, lửa giận như thể muốn phun ra ngoài. Cô ta nhổ một bãi nước bọt, “Con đĩ mày dám ra tay à, đánh nó cho tao, dạy cho nó biết quy tắc ở đây là thế nào.”

Chuyện phạm nhân nữ bị giám ngục đánh trong tù là chuyện thường gặp, đặc biệt là ở nhà tù này. Trong tù đều là những kẻ đáng chết, chỉ cần không đánh chết, cấp trên sẽ không ai hỏi han gì.

Chương 1786: Sóng gió ở ngục giam (2)

“Mày muốn dạy tao quy tắc à?”

Trong căn phòng nhỏ tối tăm, mấy viên giám ngục bị xếp chồng thành đống. Cô gái mặc quần áo phạm nhân giẫm lên một phụ nữ béo mập, cây côn trong tay đè dưới cằm mụ béo kia, trong ngữ điệu có hàn khí không dễ nhận ra, “Có biết những đứa muốn dạy dỗ tao bây giờ đi đâu hết rồi không?”

“Thập Lục!” Mụ béo cắn chặt hàm răng vàng khè, nước miếng bắn tung tóe chửi bới, “Mày dám động vào tao à? Tao thấy mày chán sống rồi thì phải! Con đĩ mày thả tao ra ngay, nếu không mày cứ chờ đấy.”

Mụ béo vẫn luôn thích nhằm vào nguyên chủ như vậy. Nguyên nhân có lẽ là vì nguyên chủ dung mạo xinh đẹp, hình thể cũng đẹp, mỗi lần xuất hiện ở khu B, khu C đã khiến các phạm nhân nam trố mắt.

“Vậy thì tao sẽ đợi xem mày có gì đáng để tao đợi không.” Thời Sênh mở công tắc côn điện, rút chân về.

Cây côn điện vừa tiếp xúc với người mụ béo, toàn thân mụ đột nhiên co giật, hai mắt trợn trừng lên.

“Không được cử động, giơ tay lên!” Ngoài cửa có viên cảnh sát vũ trang mặc áo chống đạn cầm cây súng đen thùi lùi chĩa vào Thời Sênh.

Thời Sênh chậm rãi ném cây côn điện ra, đi qua người mụ béo, đi về phía cửa.

Đám cảnh sát vũ trang bên ngoài lần lượt lùi lại phía sau, hét lớn về phía Thời Sênh, “Không được cử động! Giơ hai tay ra sau đầu.”

Thời Sênh cho hai tay vào túi quần, trên gương mặt còn mang theo chút xám đen lộ ra ý cười tà mị.

Đám cảnh sát vũ trang đối diện sống lưng lạnh buốt. Họ chỉ cảm thấy ánh mắt của cô gái này quá tà khí, trong tà khí còn mang theo hơi lạnh, giống như giữa mùa đông tuyết rơi trắng xóa lạnh buốt có người đứng trong tuyết giết người, máu tươi nhuộm đỏ cả nền tuyết trắng.

Những kẻ bị nhốt trong nhà tù này đa số đều là kẻ điên. Cảnh sát vũ trang định thần lại, hướng về phía Thời Sênh hét lớn, “Bỏ tay ra, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!”

“Tôi không bỏ ra đấy, các người có phải sẽ đánh chết tôi ở đây luôn hay không?” Giọng Thời Sênh rất nhẹ, giống như lời thầm thì. Nhưng giữa không gian yên tĩnh đến mức chỉ rớt một cây kim cũng có thể nghe thấy được, âm thanh đó lại trở nên vô cùng âm u đáng sợ.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói uy nghiêm từ bên kia hành lang truyền tới.

Một người phụ nữ tóc ngắn dẫn theo hai nhân viên giám ngục đi đến, người hơi gầy gò, mang lại cho người ta cảm giác đây là một hình tượng nữ giáo sư chua ngoa đanh đá.

“Phó đội trưởng, có phạm nhân chống đối lại.” Cảnh sát vũ trang lập tức trả lời, “Còn ra tay với đội trưởng Tôn nữa.”

Đôi mắt phó đội trưởng giám ngục híp lại, ánh mắt xuyên qua căn phòng nhỏ tối tăm kia, cây côn điện nằm chỏng chơ dưới đất, còn mụ béo kia vẫn đang co giật.

“Thập Lục, có chuyện hỏi cô, tại sao cô lại đánh người?” Ngữ khí phó giám ngục không hề nặng nề, “Đi với tôi, chỉ cần hỏi rõ chuyện này là được.”

Vị phó đội trưởng giám ngục này là người lưỡng tính, thường quấy rối đám phạm nhân nữ có chút nhan sắc. Bà ta thường xuyên lấy việc kiểm tra cơ thể để động chân động tay với các phạm nhân nữ. Một bông hoa trong nhà tù như nguyên chủ đương nhiên đã sớm bị vị phó đội trưởng giám ngục này lưu luyến, nhưng trước đây khi đội trưởng giám ngục vẫn còn, cô ta không dám làm gì quá đáng quá.

Bây giờ đội trưởng không còn, cô ta có thể mặc định là đội trưởng nhiệm kỳ tiếp theo.

Thời Sênh nhướng mi cười, “Được thôi.” Gương mặt đó dù vẫn còn xám xịt, nhưng không ngăn được đôi mắt xinh đẹp của cô. Phó đội trưởng nhìn vậy cũng thấy ngẩn ngơ, chỉ trong giây lát đã thấy hưng phấn trong lòng.

Văn phòng của phó đội trưởng vốn thông nhau với văn phòng đội trưởng, nhưng do vụ hỏa hoạn kia, cho nên tạm thời chuyển sang bên này.

Phó đội trưởng cho những người khác đi ra ngoài hết, chỉ giữ lại mình Thời Sênh ở trong phòng.

“Thập Lục này.” Phó đội trường nhìn Thời Sênh ý tứ sâu xa, “Khi văn phòng đội trưởng bị cháy, tại sao cô lại ở bên trong đó?”

“Tôi không nhớ nữa.”

“Thập Lục, bây giờ cô là người bị tình nghi, cô phải nói thật với tôi. Nếu không tôi cũng không thể bảo vệ được cho cô. Tôi tin cô ở đó chỉ là trùng hợp. Cô cứ nói rõ ràng với tôi, nhất định tôi sẽ giúp cô.” Phó đội trưởng lại gần Thời Sênh, âm mưu sờ lên vai Thời Sênh.

Thời Sênh thong dong chờ đợi cô ta giơ cái móng vuốt heo ra. Thấy sắp sờ lên đầu vai mình, Thời Sênh nhanh như chớp thuận thế nắm lấy cổ tay cô ta, một cú vật ngã qua vai, đánh phó đội trưởng ngã nhào lên bàn làm việc, tài liệu trên bàn làm việc rơi đầy xuống đất.

Phó đội trưởng giãy giụa muốn đứng dậy. Thời Sênh ép cô ta xuống bàn, ấn đầu cô ta lên mặt bàn, “Phó đội trưởng, đến tôi mà cô cũng dám chạm được vào sao?”

“Thập Lục... Thập Lục... cô làm gì vậy...” Bởi vì đang bị đè lên, giọng phó đội trưởng hơi lạc đi “Cô buông tôi ra, tôi là phó đội trưởng nhà giam này. Cô biết tấn công phó đội trưởng là tội gì không?”

“Dù sao thì cũng không ra ngoài được, có giết thêm người cũng không có gì.” Thời Sênh không hề bận tâm nói: “Đôi tay này còn chưa giết người bao giờ.”

Thời Sênh giơ tay mình lên ngắm nghía, đôi tay này thực sự chưa bao giờ giết người. Cô bóp cổ phó đội trưởng, âm dương kỳ quái nói, “Hay là dùng cô thử xem sao?”

Phó đội trưởng cảm thấy thứ đang bóp cổ cô ta không phải là tay, mà là một con rắn độc, đang lè cái lưỡi đỏ tươi ra.

“Thập Lục, cô bình tĩnh đi.” Phó đội trưởng thử cố trấn an cô ta

trước.

Thời Sênh lấy từ không gian ra một sợi dây thừng trói phó đội trưởng lại. Phó đội trưởng bị ném lên ghế. Cô ta liếc mắt nhìn ra phía cửa, chỉ cần cô ta hét lên một tiếng thôi người bên ngoài sẽ ngay lập tức tiến vào.

Thời Sênh chống tay lên bàn ngồi lên mặt bàn, lấy một thứ đồ được bày trên mặt bàn, “Cô cứ gọi thoải mái, gọi được người vào thì coi như tôi thua.”

Phó đội trưởng chần chừ giây lát, nhưng vẫn gân cổ lên gào, “Có ai không? Có ai không?”

Phó đội trưởng gào thét hồi lâu, nhưng bên ngoài vẫn không hề có động tĩnh gì, cửa phòng vẫn im lìm bất động, không có bất kỳ ai bước vào.

Người đâu rồi?

Rõ ràng là họ đang đứng bên ngoài, sao lại không nghe thấy tiếng cô ta chứ?

“Cộp.”

Tiếng đồ vật chạm phải mặt bàn vang lên. Thần kinh phó đội trưởng đang căng như dây đàn cũng như sắp đứt lìa theo tiếng “cộp” kia.

“Cô... cô muốn thế nào?” Phó đội trưởng run cầm cập nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nhếch miệng để lộ ra hàm răng trắng sáng, “Yên tâm, sẽ không để cô phải làm chuyện quá khó khăn đâu.”

...

Đội trưởng giám ngục chết trong văn phòng. Thập Lục là một kẻ tình nghi lớn nhất vì đã đi ra từ văn phòng đội trưởng giám ngục, thế nhưng chỉ mấy ngày sau cô đã không hề hấn gì trở về nhà giam.

Theo kinh nghiệm trước đây, cho dù không chết thì cũng sẽ bị đánh đến thừa sống thiếu chết. Nhưng Thập Lục tự đi về, quần áo tù nhân trên người sạch sẽ tinh tươm, giống như bị người ta giặt sạch rồi.

Viên giám ngục áp giải cô không khác gì tay sai, đưa cô trở về phòng giam.

Không thể có được loại phòng đơn xa hoa tráng lệ như trong phim ảnh, trong nhà tù ngoài căn phòng nhỏ tối tăm cũng chỉ có căn phòng nhỏ bị khóa chân gông tay, loại phòng giam đó còn không bằng loại phòng tập thể như hiện tại.

Bên trong phòng giam rất lớn, tất cả có mười hai người. Lúc này một số người đang ngồi xổm trong một góc, một số người đang ngồi trên giường. Cô vừa đi vào, ba phạm nhân nữ đang ngồi trong góc phòng lập tức tiến lại vây quanh.

“Thập Lục, mày có sao không?”

“Thập Lục, chúng nó có dùng hình với mày không?”

Thời Sênh yên lặng đánh giá ba người phụ nữ đó. Con người sống trong môi trường nào cũng đều được phân thành những quần thể nhỏ, trong nhà tù cũng không phải là ngoại lệ.

Tuy nguyên chủ cũng biết chút võ nghệ, nhưng không thể dữ tợn

được bằng đám phạm nhân nữ bị vào tù vì tội giết người, trong nhà tù có mấy người đi theo cũng đã là lợi hại rồi.

Chương 1787: Sóng gió ở ngục giam (3)

“Không sao.” Thời Sênh đi về phía giường nguyên chủ nằm, đám phạm nhân nữ bên kia nhìn theo, không chào hỏi cũng không có ý làm khó.

Tốt xấu gì nguyên chủ cũng lớn lên trong nhà tù này. Đa số người trong nhà tù này đều không biết tại sao nguyên chủ lại ở đây. Cô còn ít tuổi đã sống trong tù, bên cạnh còn có mấy người đi theo, bình thường cũng không có mâu thuẫn gì lớn, mọi người đều chung sống nước sông không phạm nước giếng.

Thời Sênh về giường của mình ngồi, ba người phụ nữ kia lập tức vây quanh hỏi han Thời Sênh.

“Sao không thấy con nhỏ Lăng Quân kia đâu nữa?” Phạm nhân nữ lúc trước lừa nguyên chủ tên là Lăng Quân, ở cùng phòng giam với cô.

“Đánh nhau, bị giam riêng rồi.” Phạm nhân nữ có hai bím tóc cười lạnh một tiếng, “Đã bảo lời nó nói không tin được đâu. Thập Lục, sau này mày tránh xa nó ra.”

Người phụ nữ này được mọi người gọi là Bím Tóc Nhỏ. Cụ thể tên là gì không quan trọng, chỉ cần gọi tên dễ nhớ là được.

Lăng Quân và nguyên chủ cùng ở trong văn phòng đội trưởng, bây giờ cô ta đánh nhau bị giam riêng, chắc chắn là cố ý để người khác không nghi ngờ cô ta...

“Tao cũng cảm thấy lời con nhỏ Lăng Quân đó nói không đáng tin.” Người phụ nữ đứng bên cạnh Bím Tóc Nhỏ phụ họa theo. Cô ta tên là Lý Bối Bối, tướng mạo bình thường, dáng người bình thường, bởi vì không có gì đặc biệt, nên không có biệt danh.

Thế nhưng một người không có gì đặc biệt như cô ta, lại giết hết người trong nhà mình sau đó đi khắp nơi gây án. Khi cảnh sát bắt được, cô ta đã giết gần hai mươi người.

Ác ma giết người!

Hằng ngày nguyên chủ đều ở chung với một tên ác ma giết người như vậy, có đáng sợ hay không chứ? Có kinh khủng hay không nào?

Người phụ nữ còn lại gọi là 36D, ngực bự dáng đẹp, nhưng khuôn mặt không đi đôi với dáng người.

Thế nhưng cô gái này đã dựa vào thuật hóa trang, lừa gạt vô số đàn ông lên giường, và sau khi xong chuyện cắt cái của quý của đám đàn ông đó rồi trốn đi.

Bím Tóc Nhỏ đã từng hỏi 36D tại sao cô lại làm vậy. 36D đã kể cho cô ta nghe một câu chuyện tình yêu cẩu huyết, bởi vì bị tổn thương tình cảm, nên mới đi vào con đường không có lối thoát như vậy. Đối với cô ta, vật đó của người đàn ông là căn nguyên của tội ác.

Cũng có lẽ các phạm nhân sẽ có cảm giác đồng cảm với nhau. Dù sao chung sống với những người cùng cảnh ngộ sẽ thoải mái hơn là sống những người bình thường khác.

Khi không có chuyện gì có thể thảo luận quá trình phạm tội, trao đổi những điều tâm đắc.

“Thập Lục, có phải là Lăng Quân đã lừa gạt mày không?” 36D đè thấp giọng hỏi Thời Sênh.

“Ừm.”

Ba người này cũng biết chuyện trước đây Lăng Quân nói với nguyên chủ. Họ không tin tưởng Lăng Quân. Nhưng nguyên chủ bị mong muốn rời khỏi nơi đây thôi thúc, không nghe họ khuyên bảo nên mới bị lừa.

“Con đĩ thối tha không biết xấu hổ.” 36D phẫn nộ chửi mắng, khối thịt trước ngực thẳng tắp, “Để xem đến lúc nó trở về phòng bà đây xử lý nó thế nào.”

Thời Sênh từ chối cho ý kiến. Cô nói được đôi ba câu với ba người họ thì cũng đã sắp đến giờ ăn cơm.

Ở đây khi ăn cơm, mọi người đều đến nhà ăn, ăn xong sẽ đến thời gian hóng gió.

Nhà ăn ở khu D, ngăn cách với khu phạm nhân nam bởi một lớp lưới điện, nhưng cảnh tượng hai bên có thể nhìn rõ ràng. Một số phạm nhân nam đứng trước lưới điện huýt sáo giao lưu với đám phạm nhân nữ, đáy mắt tràn đầy sự đánh giá hèn mọn. Có phạm nhân nữ sẽ phẫn nộ chửi mắng, có một số khác lại liếc mắt đưa mày với nhau.

Cũng có phạm nhân nữ sẽ chạy thẳng đến trước hàng rào lưới điện, nói chuyện với đám phạm nhân nam.

Cách lớp lưới điện, phạm nhân nam và phạm nhân nữ cũng chỉ nói chút chuyện thô tục, không làm ra những chuyện gì to tát, cho nên

giám ngục cũng không ngăn chặn.

Thời Sênh ngồi vào vị trí, đợi bọn Bím Tóc Nhỏ đi lấy cơm về.

Nhưng họ còn chưa quay về, Thời Sênh đã nghe thấy tiếng thét thất thanh của một phạm nhân nữ. Cả nhà ăn náo động lên, phạm nhân nam bên kia cũng không ngại lớn chuyện, huýt sáo ầm ĩ.

Thời Sênh nghe thấy tiếng mắng chửi của 36D, nhìn về phía bên kia, một người phụ nữ béo đen thùi lùi đang cưỡi trên người 36D, ra sức kéo tóc cô ta đập xuống đất. Lý Bối Bối và Bím Tóc Nhỏ cũng bị người ta kéo đánh.

Ăn cơm cũng có đánh nhau, món ăn khai vị cũng thật là béo múp míp.

“Mày không biết đây là địa bàn của ai à? Dám cãi lại tao à? Hôm nay bà đây sẽ xé rách cái mồm của mày ra.” Người đàn bà cưỡi trên người 36D vẻ mặt hung ác, ra sức túm đầu 36D đập xuống đất.

Thời Sênh đá một cái lên tay người đàn bà kia. Tay cô ta đau đớn, còn chưa kịp nhìn rõ thì đã ngã nhào từ trên người 36D xuống, một cái chân giẫm lên ngực cô ta.

“Giám ngục, ở đây có người đánh nhau.”

Bên tai người phụ nữ kia vang lên giọng nói lanh lảnh. Cô ta giãy giụa quay đầu, nhìn thấy kẻ giẫm lên mình đang giơ tay lên hướng về phía người khác.

Người phụ nữ đó nhớ lại, nhưng đôi chân nhìn có vẻ không có mấy sức lực đó giờ đây lại đang ghìm chặt lấy cô ta. Cô ta có muốn trở người cũng vô cùng khó khăn.

Lúc này giám ngục đã vào trong, cầm côn điện dọa nạt, “Ai đánh nhau? Các người vây quanh đây làm gì, về hết vị trí đi.”

“Cô ta.” Ngón tay Thời Sênh chỉ thẳng vào người bị mình giẫm, sau đó ngón tay còn xẹt qua Bím Tóc Nhỏ và Lý Bối Bối, “Cả họ nữa.”

“Còn có sức đánh nhau cơ à? Hôm nay đừng ăn cơm nữa, buông ra, còn nắm lấy làm gì!” Giám ngục vẫy cây côn điện đặt lên trên người đám người Lý Bối Bối, “Mấy người các cô đi theo tôi.”

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Giám ngục thấy mụ béo đang bị Thời Sênh giẫm lên người, trừng mắt nhìn sang, gầm lên, “Cô cũng nhấc chân ra cho tôi.”

Thời Sênh nhún vai, lùi sang một bên. Đột nhiên, người nằm dưới đất giơ tay kéo Thời Sênh, muốn vật cô xuống đất.

Thời Sênh dáng vẻ như không hề nghi ngờ gì giẫm lên cổ tay cô ta, “rắc” một cái, sắc mặt người phụ nữ đột nhiên trắng bệch.

“Cô ta ra tay trước.” Thời Sênh thu chân lại, nhìn viên giám ngục cười, nụ cười đó không rõ ý tứ gì, rất bình thản, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không thể xem thường.

“Đưa đi.” Rõ ràng là viên giám ngục đã nhận được mệnh lệnh của phó đội trưởng nhà giam, cũng không có ý chỉ trích hành vi của Thời Sênh, chỉ cho người đưa phạm nhân đang nằm dưới đất đi.

Giám ngục đưa mấy người đó đi, những phạm nhân khác chỉ trỏ Thời Sênh, thì thầm bàn luận.

36D bò từ dưới đất lên, lau máu dính trên trán, “Mẹ kiếp. Nó hủy hoại

dung nhan ông luôn rồi, con heo mập chết tiệt. Thập Lục, vừa rồi sao mày lại tài thế hả?”

Thời Sênh vẻ mặt cao nhân, “Tối qua tao nằm mơ thấy một ông già. Sau đó ông già giúp tao đả thông hai mạch nhâm đốc, nói tao là kỳ tài luyện võ.”

Khóe miệng 36D co giật, đứa trẻ này nghe kể quá nhiều chuyện rồi chăng.

“Chém gió.” Bím Tóc Nhỏ trợn mắt, lại chợt lo lắng nói, “Thập Lục, con Hắc mập chết tiệt kia quay lại thế nào cũng tìm mày gây rắc rối.”

Trong nhà giam khu A có hai bông hoa nữ bá vương. Một người trong đó là Răng Vàng, bởi vì cô ta có một cái răng vàng, cứ mở miệng ra nói là thấy cái răng vàng đó lắc la lắc lư, cho nên mọi người đều gọi cô ta là Răng Vàng.

Còn có một người nữa tên là Hắc Nha, chính là người khi nãy bị Thời Sênh đánh. Người của cô ta đều gọi cô ta là chị Hắc. Người của Răng Vàng gọi cô ta là Heo mập chết tiệt.

Còn nguyên chủ, cô chính là một bông hoa trong nhà tù, sinh tồn giữa hai bông hoa bá vương kia.

“Tìm thì tìm thôi, sợ cái gì chứ?” Thời Sênh không bận tâm, “Cơm đâu?”

Lúc này rồi vẫn còn nghĩ đến cơm.

“Thập Lục, sao tao cảm thấy mày bị giam riêng một lần xong lại không giống trước kia nữa nhỉ...” Lý Bối Bối nhỏ giọng nói: “Có phải mày đã đồng ý điều kiện gì đó với con mụ phó đội trưởng kia rồi

không?”

Chương 1788: Sóng gió ở ngục giam (4)

Ba Bông Hoa Vàng một mực khẳng định Thời Sênh đã đồng ý với điều kiện mờ ám gì đó của mụ phó đội trưởng kia, cho nên mới dám lên mặt như vậy, ai nấy đều lo lắng vô cùng.

Thời Sênh trầm mặc đi lĩnh cơm, không thèm bổ não cho ba người phụ nữ kia.

Cơm tù thì có gì ngon chứ?

Không phải cơm heo là tốt rồi, Thời Sênh ăn cơm không thấy có vị gì, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lướt qua khu nhà giam phạm nhân nam.

Thấy một vài phạm nhân nam tụ tập lại với nhau, cố ý che chắn những ánh mắt nhìn vào khu C. Thời Sênh hỏi Lý Bối Bối “Họ đang làm gì thế?”

Lý Bối Bối ngẩng đầu lên nhìn, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

36D chen sang bên cạnh, trên mặt để lộ dáng vẻ người từng trải, “Thì làm chuyện đó đó...”

Thời Sênh nhướng mi, biết chuyện đó mà 36D nói là chuyện gì, nhưng đây là nơi công cộng...

“Chuyện đó hay gặp mà, chẳng qua trước kia mày không để ý thôi, ngày nào cũng có hết.” 36D nói, “Mấy thằng đó không ở chung nhà giam. Có mấy thằng tù nhân có chút nhan sắc chỉ được gặp vào lúc

ăn cơm hoặc khi đi hóng gió, lúc này không ra tay thì còn lúc nào ra tay được nữa? Bên này chúng ta cũng vậy, nếu không phải mày cũng biết tí võ vẽ thì đã bị chúng nó thịt từ lâu rồi...”

36D nhìn Thời Sênh nháy mắt ra hiệu, ** không phân nam nữ.

Đặc biệt là khi phạm nhân nam nữ bị giam riêng như thế này, đương nhiên sẽ có không ít kẻ đói khát.

Đám giám ngục cũng biết rõ những chuyện này, nhưng chỉ cần phạm nhân không gây ra chuyện, họ cũng không muốn quản quá nhiều việc.

Ăn cơm xong đi đến khu B, Thời Sênh và Ba Bông Hoa Vàng ngồi trên thảm cỏ nhìn đám phạm nhân nam đánh nhau. Nguyên nhân hình như là vì một gã đàn ông bị hai gã khác thích, cho nên mới có cuộc tranh chấp ngày hôm nay.

Thời Sênh móc hạt dưa ra cắn.

Khi xem đánh nhau sao có thể không cắn hạt dưa được chứ?

“Thập Lục... mày móc ở đâu ra vậy?” Bím Tóc Nhỏ vẻ mặt như gặp ma, trong nhà tù không có thứ đồ chơi này.

“Nhặt dưới đất đấy.” Thời Sênh đưa cho Bím Tóc Nhỏ một nắm, “Mày có ăn không?”

Bím Tóc Nhỏ dùng vẻ mặt “mày đùa tao à” đón lấy nắm hạt dưa. 36D và Lý Bối Bối cũng nhào đến, thấy có hạt dưa cắn, vẻ mặt không khác gì so với Bím Tóc Nhỏ.

Ba Bông Hoa Vàng: “...”

Rốt cuộc Thập Lục đã phải bán đi bao nhiêu lần ** mới đổi lại được đồ ăn vặt chứ?

Thời Sênh bị hiểu lầm hoàn toàn không hiểu được tư duy của đám Ba Bông Hoa Vàng, cô đang xem đám phạm nhân nam bên kia đánh nhau. Khi đánh được một nửa, bỗng nhiên giám ngục lao ra can ngăn, mấy người đều bị đưa đi.

Ở đây một lời không hợp là bị đưa vào trong phòng tối.

“Ài ài, Thập Lục mày ra đây mà xem.” Bím Tóc Nhỏ đột nhiên đập mạnh lên tay Thời Sênh.

Hạt dưa đã đưa lên đến miệng Thời Sênh bị rơi xuống.

“Có người ngoài hành tinh à? Sao kích động thế?” Thời Sênh ăn một hạt dưa, tức giận trừng mắt nhìn Bím Tóc Nhỏ.

“Nhìn người đàn ông bên kia kìa, hắn bị cấm túc mới ra đó, tướng mạo cực kỳ đẹp trai, có không ít phạm nhân nữ bên khu chúng ta thèm hắn đến nhỏ dãi đấy.” Bím Tóc Nhỏ kích động giải thích.

“Mày đã từng giết người mà còn bị mỹ sắc mê hoặc à?” Thời Sênh liếc nhìn Bím Tóc Nhỏ.

“Kẻ giết người thì cũng có trái tim yêu cái đẹp chứ.” 36D ưỡn thẳng ngực, còn có chút tự hào, “Người đàn ông đó đúng là cực kỳ đẹp trai, không biết có bị lũ súc sinh đó chà đạp hay không. Đám người này ở bên ngoài chà đạp phụ nữ, vào đây thì chà đạp đàn ông.”

Thời Sênh nhìn về phía Bím Tóc Nhỏ chỉ, một người đàn ông ngồi ở rìa khu B, như chú chim cô độc. Xung quanh có phạm nhân nam rục

rịch đi lại, nhưng không có ai đi đến đó, cảnh tượng vô cùng kỳ quái.

Thời Sênh híp mắt lại, tán đồng gật đầu, “Đúng là rất đẹp.” Nam chính có thể không đẹp trai được sao?

“Đúng không, chẹp, tiếc quá đi, nếu như được chuyển sang khu phạm nhân nữ chúng ta có phải tốt không.” Bím Tóc Nhỏ dường như rất thích chàng trai nọ.

Thời Sênh bĩu môi, người ta là nam chính mà cô cũng muốn mơ tưởng sao?

Cẩn thận nữ chính giết chết cô luôn đó.

Thời gian hóng gió kết thúc, khi về Thời Sênh gặp Răng Vàng. Răng Vàng có lẽ đã nghe nói chuyện Thời Sênh tống cổ Hắc Nha vào phòng tối nên cố ý tới gặp cô xem sao.

Ý trên mặt chữ, chính là muốn gặp cô xem sao.

Răng Vàng dẫn theo mấy phạm nhân nữ, nghênh ngang đi đến trước mặt Thời Sênh.

“Tướng đi trông giống con vịt, thế mà còn tưởng mình đi đẹp lắm.” 36D hừ lạnh một tiếng, đương nhiên là nói rất nhỏ, chỉ đủ để mấy người bọn họ nghe thấy.

“Mày nói nhỏ thôi, nếu bị tụi nó nghe thấy thì phải làm sao?” Lý Bối Bối khều 36D.

36D bĩu môi, tuy không muốn thừa nhận, nhưng cũng đồng ý với điều Lý Bối Bối nói. Thời Sênh đã đắc tội với một Hắc Nha, nếu còn đắc tội thêm với cả Răng Vàng nữa, thì họ đừng mong sống được ở

nhà tù này nữa.

“Đi thôi, đi thôi, thật là xúi quẩy.”

“Ài, tối nay tao còn ăn chưa no nữa...”

“Mày ăn ít thôi, mày mà béo như con Hắc Nha thì cái chỗ 36D của mày sao thấy được nữa.”

Mấy người vừa nói vừa đi ra khỏi phòng giam.

Hai tay Thời Sênh đan chéo lại với nhau, đi còn xiêu vẹo hơn cả Răng Vàng. Giám ngục bên cạnh cũng không thúc giục, để mặc cho cô đi như dạo phố. Những phạm nhân nữ xung quanh vô cùng kinh ngạc.

“Phó đội trưởng thèm muốn nó đã lâu, lần này chắc là được ăn rồi? Chẹp...”

“Đồ đàn bà dâm đãng, có gì đáng khoe khoang chứ.”

“Nói cái gì đấy!” 36D tức giận, nghe thấy có người nói Thời Sênh, lập tức dựng lông lên, “Chính bản thân mày là một con đàn bà dâm đãng thối tha, lời mày nói ra cũng thối như mày đấy.”

“Mày nói ai?” Phạm nhân nữ bên kia không chịu thua, lập tức xông vào túm tóc 36D. Mắt thấy hai bên sắp đánh nhau, Thời Sênh tiến lên chen một chân vào, nhẹ nhàng chặn lại đòn tấn công của phạm nhân nữ đó, đẩy cô ta về phía sau, vô tình đẩy lên người viên giám ngục.

Giám ngục nắm lấy phạm nhân nữ, “Ăn no rảnh rỗi nên muốn gây chuyện à? Có cần tôi thêm cơm tối cho cô không đây?”

“Tại nó ra tay trước.” Phạm nhân nữ không chịu thua.

“Cô nghĩ tôi mù à?” Giọng viên giám ngục trầm đến mức tất cả mọi người đều không dám lên tiếng.

Phạm nhân nữ nọ hung tợn trừng mắt nhìn 36D. 36D không hề yếu thế trừng mắt nhìn lại.

Trở về phòng giam, giám ngục kiểm tra lại toàn bộ cửa, đảm bảo chắc chắn cửa đã khóa chặt mới rời đi, chỉ còn lại cảnh sát đi tuần.

Thời Sênh vừa xoay người đã bị mấy phạm nhân nữ bao vây. Những người này bình thường rất gần gũi với Hắc Nha. Ở nhà ăn cô đã gây chuyện với Hắc Nha, đám phạm nhân nữ này có lẽ đến là để gây rắc rối với cô.

“Chúng mày làm gì?” 36D nghểnh cổ lên, bộ ngực to ưỡn thẳng, không hề sợ hãi nhìn mấy người ở trước mặt.

Đám phạm nhân nữ vặn vẹo khớp tay, lắc lắc cái cổ.

“Mày ngu à, nhìn là biết bọn nó muốn đánh bọn tao rồi.” Thời Sênh vỗ một cái lên đầu 36D, sau đó bỗng nhiên giơ tay ra kéo phạm nhân nữ gần nhất lại, thực hiện một cú vật qua vai hoàn mỹ. Phạm nhân nữ ở bên kia còn chưa khởi động xong, Thời Sênh đã quật ngã hai người.

Mấy người 36D phản ứng lại, cũng xông lên theo, cả phòng giam liên tục vang lên từng hồi tiếng kêu thảm thiết.

Giám ngục đến cửa sổ quan sát liếc nhìn, sau đó rời đi coi như không có chuyện gì, không nghe thấy gì.

Người trong phòng giam bị Thời Sênh quật ngã xuống đất. Mấy người Bím Tóc Nhỏ trước nay chưa bao giờ được sảng khoái như vậy, ở đây bị giám ngục chèn ép, còn bị các phạm nhân khác khi dễ, trong lòng ai lại không có chút âm u.

Ông lớn Thời Sênh ngồi trên giường, gác chéo chân cắn hạt dưa, “Còn ai không phục?”

Ở trong tù muốn nói thì phải có nắm đấm cứng!

Phạm nhân nữ nằm dưới đất thở dốc, không ai dám phản bác. Con nhóc này giống như đột nhiên được uống doping*, bọn họ có bao nhiêu người đều không đánh lại được.

* Doping:Doping là tên gọi chung của các chất kích thích bị cấm trong thi đấu thể thao. Các loại chất này nhìn chung đều có tác dụng đẩy nhanh tốc độ tuần hoàn máu, tăng cường khối lượng máu chảy về tim, làm tăng thể lực cùng sự tập trung cho các vận động viên.

Chương 1789: Sóng gió ở ngục giam (5)

Từ sau khi bị Thời Sênh xử lý trong phòng giam, đám phạm nhân kia không dám đối đầu với cô nữa, bình thường đều trốn Thời Sênh xa tít.

Chuyện giám ngục bao che cho Thời Sênh càng ngày càng xảy ra nhiều hơn. Bình thường khi bắt được đôi bên ẩu đả, giám ngục đều nhốt tất cả lại. Bây giờ chỉ cần là nơi có Thời Sênh, bình thường sẽ chỉ có một bên bị bắt, thiên vị quá đáng!

Tất cả mọi người đều đoán là vì Thời Sênh thông đồng với phó đội trưởng nhà giam.

“Hôm nay chắc là Lăng Quân về rồi.” Bím Tóc Nhỏ cắn bàn chải đánh răng, bọt kem đánh răng trắng xóa bay tứ tung theo lời cô ta nói.

Thời Sênh âm thầm cách xa cô ra, “Về rồi thì đánh cho nó một trận.”

“Hả?” Bím Tóc Nhỏ ngẩn người, sau đó nặng nề gật đầu, “Phải đánh chứ, nó dám gạt mày. Cũng may chuyện này không bị làm lớn lên, nếu không chắc chắn nó không được về dễ dàng thế đâu.”

“Đánh ai?” Lý Bối Bối vào sau bỗng nhiên nhìn hai người. Mới sáng sớm đã thảo luận chuyện đánh người rồi, gần đây có phải là hơi bạo lực quá rồi không?

Bọt kem đánh răng trắng xóa trong miệng Bím Tóc Nhỏ bay tứ tung. Thời Sênh nhét cốc súc miệng vào tay cô ra, “Súc sạch đi đã rồi hãy

nói.”

Bím Tóc Nhỏ uống hai ngụm rồi nhổ hết nước đi, sau đó nhanh chóng nói lại toàn bộ chuyện khi nãy cho Lý Bối Bối nghe.

Nghe xong Lý Bối Bối cũng tán đồng gật đầu, “Loại người này đúng là đáng đánh, nếu không phải vì Thập Lục may mắn thì chỉ sợ...”

Lời còn chưa nói hết mọi người đều tự hiểu, nếu không phải cô may mắn thì chỉ sợ đã chết ở trong trận hỏa hoạn đó rồi.

...

Đến giờ cơm trưa, Lăng Quân được thả về. Quần áo tù mặc trên người vẫn còn dính máu, đi xiêu vẹo, người đã teo tóp đi, khóe mắt trũng sâu, có thể thấy cô ta đã phải chịu không ít khổ cực trong phòng tối.

Thời Sênh ra hiệu bằng ánh mắt cho Bím Tóc Nhỏ, mấy người lập tức vây quanh, chặn Lăng Quân lại.

Lúc trước Lăng Quân không nhìn thấy Thời Sênh. Thời Sênh chậm rãi tiến lên phía trước, Lăng Quân giống như gặp ma.

Chẳng phải con nhỏ đã chết rồi sao?

Chính tay cô ta đã bóp chết con nhỏ này rồi mà.

Lăng Quân liếc nhìn một lượt phòng giam đã nhận ra có điều bất thường. Trước đây người trong phòng giam không sợ Thập Lục, nhưng bây giờ đám người đó đều dúm dó lại một góc, tuy chỉ lạnh lùng quan sát, nhưng đáy mắt hiện lên sự sợ hãi rõ ràng.

Quãng thời gian cô ta bị nhốt trong phòng tối đã xảy ra chuyện gì?

Thời Sênh nhìn thẳng vào đôi mắt có vẻ kinh ngạc nhưng lại cố gắng ngụy trang của Lăng Quân. Đôi môi đỏ tươi của cô khẽ mở, khẽ khàng nhanh chóng thốt ra một chữ, “Đánh.”

Lăng Quân bị đánh một trận rồi ném vào trong một xó. Chuyện trước đây Thời Sênh không nhắc đến một chữ, cô chỉ ngồi trên giường nhìn cô ta giãy giụa. Đôi mắt đó bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như cỗ máy không có sinh mạng, nhưng lại phản chiếu tia âm trầm quỷ quyệt.

Lưng Lăng Quân từng hồi lạnh giá. Lúc này, cô ta cảm thấy người đang ngồi phía bên kia không phải là một con người, mà là một con rắn độc.

Nếu có người giết cô ta, nhưng cô ta lại không chết đi, đương nhiên Lăng Quân hiểu rõ trong lòng sẽ căm phẫn kẻ hung thủ đó đến mức nào. Cô đã lợi dụng Thập Lục, nhưng nếu không phải tại Thập Lục bỗng dưng bán đứng cô với đội trưởng giám ngục thì cô sẽ không giết luôn cả cô ta.

“Khụ khụ khụ...” Lăng Quân lảng tránh ánh mắt quỷ dị của Thời Sênh, đi đến chỗ nằm trong góc phòng giam.

Trắng trợn lộ liễu như thế này chắc chắn Thập Lục không dám giết chết cô ta. Nhưng cô ta phải đề phòng Thập Lục ra tay sau lưng. Nơi này chẳng có ai dám nghênh ngang giết người, nhưng sau lưng vẫn có kẻ dám làm, chỉ cần không bị giám ngục tìm ra chứng cứ sẽ không cần chịu trách nhiệm.

Giờ cơm trưa, người trong phòng giam ra ngoài hết, Lăng Quân vốn đang bị thương, lại bị đánh một trận, đâu thể đi ăn cơm được.

Cô ta chịu đói cả một ngày trời, ngày hôm sau mới có sức đi ăn cơm.

Ai ngờ khi cô ta trở về trên giường toàn là nước, còn có mùi khai của nước tiểu.

Sắc mặt Lăng Quân khó coi nhìn lên giường. Cô ta nghiêng đầu sang một bên nhìn Thời Sênh đang ngồi cắn hạt dưa.

“Yên tâm đi, tao sẽ không dùng thủ đoạn thấp kém như vậy đâu.” Thời Sênh thổi phù hạt dưa, giống như đã biết trong lòng Lăng Quân đang nghĩ gì vậy, “Tao muốn chơi mày thì sẽ thẳng tay đánh mày luôn.”

Sắc mặt Lăng Quân càng trở nên khó coi hơn. Trong phòng giam chỉ có mấy người, đám Bím Tóc Nhỏ coi Thời Sênh là thủ lĩnh, ngoài ra còn có mấy kẻ vào hùa với nhau. Nếu không phải cô ta thì chính là đám người kia.

“Nhìn gì mà nhìn, là bọn tao làm đấy thì sao?” Đám người đó rất huênh hoang. Họ ở trước mặt Thời Sênh thì xìu xuống, ai bảo vũ lực của cô ta cao như vậy chứ, nhưng đối với một phạm nhân nữ thông thường, họ không đến nỗi sợ.

Không bắt nạt được người của Thời Sênh, chẳng lẽ cũng không bắt nạt nổi một kẻ không có hậu trường gì hay sao?

Phạm nhân mà, trong lòng đều có chút vặn vẹo, nhìn thấy người khác bị mình bắt nạt không nói được thành lời, trong lòng đương nhiên rất chi thỏa mãn.

Lăng Quân khổ sở mà không nói được thành lời, chỉ có thể tự mình giặt sạch, nhưng bây giờ giặt xong rồi, cô ta lại không có chăn đắp.

Buối tối ở trong phòng giam cho dù là tháng nóng nhất trong mùa hè nếu không có chăn đắp cũng lạnh đến phát run.

Lăng Quân cắn chặt răng, cô ta phải tiếp tục ở lại đây, không thể xung đột quá nhiều với bọn họ được.

...

Ban đêm.

Bên cạnh có bao nhiêu người lạ mặt như vậy sao Thời Sênh ngủ nổi. Cô ngủ không sâu giấc, vừa nghe thấy động tĩnh liền tỉnh. 36D đang ngủ bên cạnh cô cũng tỉnh giấc, đang chuẩn bị giơ tay đẩy cô.

Bím Tóc Nhỏ ngủ như heo, còn ngáy như sấm.

Lý Bối Bối bị 36D đẩy cho tỉnh giấc.

Trong phòng giam rộng rãi, trên chiếc giường chung lớn, mấy người phụ nữ đang ấn Lăng Quân xuống, có người bịt miệng cô ta, có người lột quần áo của cô ta.

Thời Sênh bọc chăn ngồi dậy, người bên kia bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía cô.

Trong bóng tối không ai nhìn rõ được vẻ mặt của ai, nhất thời không ai dám cử động.

Hồi lâu sau Thời Sênh mới lên tiếng, “Nhỏ tiếng thôi.”

Người bên kia khom lưng xuống, ra hiệu đã rõ.

Thời Sênh tỉnh dậy cũng không ngủ được nữa. Lý Bối Bối và Bím Tóc Nhỏ đều bị 36D gọi dậy. Thời Sênh móc ra một bộ bài, “Chơi đấu địa chủ đi.”

36D: “Mày lấy bộ bài tú lơ khơ này ở đâu ra đấy?”

Lý Bối Bối: “Lâu lắm rồi tao không đánh bài, sắp quên mất chơi bài thế nào luôn rồi.”

Bím Tóc Nhỏ: “Buồn ngủ quá...”

Thời Sênh móc ra một cái đèn pin, ba người còn lại nhìn cô như nhìn quái vật.

Trên người cô rốt cuộc cất giấu bao nhiêu thứ đồ vậy?

Quan trọng là giấu ở đâu.

Bình thường họ không hề nhìn ra được.

Bên này nhóm người Thời Sênh chơi đấu địa chủ, bên kia Lăng Quân bị lột sạch sành sanh, nhưng không làm chuyện gì kỳ quái. Dù sao nữ chính không phải là để cho người ta chà đạp, đám người đó chỉ đuổi Lăng Quân xuống dưới đất.

Lăng Quân lạnh run cầm cập, ôm cánh tay co ro ngồi trong một góc, từ trước đến giờ chưa bao giờ cô ta phải chịu uất ức như vậy.

Nếu không phải là trước đây cô ta bị Thời Sênh đánh cho một trận, vết thương mới chồng lên cũ, thì bây giờ cũng không đến mức chật vật như thế này.

Thời Sênh không ngủ, đám người bên kia không biết vì trông chừng

Lăng Quân hay vì Thời Sênh không ngủ, cứ trừng mắt ngồi trên giường nhìn đám Thời Sênh chơi đấu địa chủ suốt một đêm.

Cầu tìm hiểu bóng ma tâm lý của phạm nhân nữ.

Lăng Quân chịu lạnh suốt một đêm, đến sáng liền ngất đi, được đưa đến phòng y tế, trước khi giám ngục phát hiện ra Lăng Quân bị ngất, đám phạm nhân nữ đó đã mặc quần áo lên cho cô ta, cho nên Lăng Quân bị bệnh không liên quan gì đến họ.

Buổi sáng phải tập thể dục, đám người này cứ đần độn trì trệ, bị giám ngục mắng cho một trận.

Sau khi tập thể dục buổi sáng còn có lớp học, các kiểu truyền bá tư tưởng “làm người tốt” được nhồi nhét. Thời Sênh nhìn cuốn sách ở trước mặt, không có sức lực nhấc lên. Cô chống cằm nhìn giáo viên đứng trên bục giảng hăng say giảng giải đến mức nước bọt bắn tung tóe, càng nghe càng thấy buồn ngủ, cuối cùng nằm bò lên bàn ngủ mất.

Chương 1790: Sóng gió ở ngục giam (6)

Thời gian hóng gió, đám người Thời Sênh vây lại với nhau cắn hạt dưa chơi đấu địa chủ.

“Đôi Joker!” Bím Tóc Nhỏ ném ra hai quân bài cuối cùng, “Ha ha ha, thắng rồi, hạt dưa hạt dưa.”

Thời Sênh nhét một nắm hạt dưa vào tay cô ta, “Tối qua chơi trí thông minh của mày đi ngủ mất à?”

Tối qua người thua thảm nhất là Bím Tóc Nhỏ, bây giờ lại thắng liên tiếp ba ván, lần nào bài cũng đỏ giống như được hack vậy.

“Tối qua tao buồn ngủ muốn chết.” Bím Tóc Nhỏ cười he he xào bài, “Lúc tao nghiêm túc thì đến chính bản thân tao còn sợ ấy chứ.”

Thời Sênh lại chơi thêm mấy ván nữa. Thời gian hóng gió cũng đã gần hết, Thời Sênh bảo Bím Tóc Nhỏ thu dọn bộ bài lại, đứng dậy vận động.

Đám phạm nhân nam ở bên cạnh vẫn giữ nguyên dáng vẻ háo sắc. Thiếu niên xinh đẹp đó hôm nay lại không có mặt... nữ chính bị đưa đến phòng y tế, nam chính lại không ở đây.

Ầu đệch! Thế cũng được à!

“Ài, Thập Lục mày đi đâu đấy?”

“Phòng y tế.”

“Mày bị sao thế?” Ba Bông Hoa Vàng đuổi theo, “Mày thấy khó chịu ở đâu nên muốn đến phòng y tế à?”

Ông đây đi vây xem nam nữ chính.

“Không sao, tao chỉ đến xem sao thôi, chúng mày về trước đi.” Thời Sênh từ chối không để Ba Bông Hoa Vàng đi theo.

Ba Bông Hoa Vàng: “...” Phòng y tế thì có cái gì đáng xem cơ chứ?

Thời Sênh nói với giám ngục cô thấy khó chịu muốn đến phòng y tế. Giám ngục chần chừ giây lát, xin ý kiến của phó đội trưởng giám ngục rồi mới cho Thời Sênh vào.

Chỉ có một phòng y tế, tất cả phạm nhân đều ở đây, điều kiện cũng coi là tạm được, có mấy phòng bệnh, tất cả phòng bệnh đều bị khóa.

Tất cả phòng bệnh đều không tìm thấy Lăng Quân. Giám ngục đưa Thời Sênh đến văn phòng bác sĩ. Văn phòng treo rèm, bên trong mơ hồ có một người đang nằm, còn có một người đang đứng.

“Có bệnh nhân à?” Một cái đầu thò ra từ trong rèm, “Đợi một lát, tôi xử lý xong ca này đã.”

Bác sĩ còn rất trẻ, đeo đôi mắt kính gọng vàng, tóc hơi dài, mặc áo blouse trắng, trên cổ đeo ống nghe, khi nói chuyện cũng tươi cười, nhìn có vẻ là một bác sĩ rất dễ gần, hoàn toàn khác với đám bác sĩ hung thần ác sát kia.

Khi hắn vén rèm ra, Thời Sênh nhìn thấy Lăng Quân đang nằm bên trong, không chỉ có Lăng Quân, mà bên trong còn có một người nữa,

nhìn dáng người có lẽ là một người đàn ông.

Bác sĩ nhanh chóng ra ngoài, ném chiếc găng tay y tế vào trong thùng rác, “Sao nào? Cô thấy khó chịu ở đâu? Ngồi đi.”

“Tôi đến đây xem thử thôi.” Thời Sênh cũng không nói rõ, vừa nãy mới bất chợt nghĩ ra, nhưng bác sĩ lại không phải là Phượng Từ, cô cũng không biết là tại sao.

“Hử?” Vẻ mặt bác sĩ cổ quái, đến chỗ hắn không khám bệnh thì xem cái gì?

Không có bệnh thì sao có thể được đưa tới đây chứ?

Bác sĩ không khỏi nhìn Thời Sênh đánh giá một lượt. Hắn biết phạm nhân này, thực ra có không ít đứa trẻ được sinh ra trong nhà tù, nhưng có thể sống tiếp được thì đây là người đầu tiên.

Thời Sênh quay người rời đi, giám ngục và bác sĩ đều lấy làm lạ.

Thời Sênh rời khỏi phòng y tế. Cô vừa rời đi, một người đàn ông mặc quân trang rẽ vào phòng y tế. Bác sĩ đẩy kính mắt xuống, “Ôi chao, ngọn gió nào đưa anh đến đây thế này.”

“Có người à?” Giọng nói người đàn ông trong suốt, nhưng lại có mấy phần ngả ngớn. Dáng người hắn cao ngất, quân trang trên người cũng không có dáng vẻ uy nghiêm thần thánh, mà ngược lại có chút lưu manh.

“Nói chuyện gì à?” Bác sĩ lấy điện thoại bấm một dãy số, cho người vào xem người trên giường bệnh, sau đó đưa người đàn ông kia ra ngoài, “Có chuyện gì?”

“Tìm mấy phạm nhân khỏe mạnh đưa đến đây.”

Hai tay người đàn ông để sau gáy, cà lơ phất phơ nói.

“Lại đòi người à?” Bác sĩ nhíu mày, “Tháng trước vừa mới đưa đến rồi cơ mà.”

“Tôi mặc kệ, tôi chỉ đến đây đòi người thôi.” Sắc mặt người đàn ông ẩn giấu sự chán ghét, nhưng lại dùng sự ngả ngớn để che đi, “Đúng rồi, phải tìm người trẻ tuổi một chút.”

Bác sĩ trầm mặc giây lát, “Khi nào cần?”

“Không gấp.”

“Nam hay nữ?”

“Cần hết.”

“Lần này đưa xong, không được để cách thời gian ngắn như vậy lại đòi người nữa. Quá nhiều người mất tích sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

Người đàn ông xua tay, để lộ hàm răng trắng sáng cười vô tội, ý tứ đó giống như lại nói, chuyện đó tôi có nói cũng vô ích, đừng có nói với tôi.

...

Thời Sênh trở lại phòng giam. Ba Bông Hoa Vàng hỏi cô đi làm gì, Thời Sênh thuận miệng bịa một đại một lý do.

Ba Bông Hoa Vàng không hỏi được gì, cũng không hỏi nữa.

“Thập Lục, hôm nay ăn cà. Ài, tao ghét nhất là cà đấy.” 36D chọc chọc vào món cà trong khay, vẻ mặt u oán.

“Mày phải thích ăn cà nhất mới đúng chứ?” Bím Tóc Nhỏ ném cho 36D một cái liếc mắt.

“Cút!” 36D lấy đũa chọc Bím Tóc Nhỏ, “Sao tư tưởng mày lại xấu xa như thế hả?”

“Không phải tao nói, mày vào đây cũng khá lâu rồi không được động vào đàn ông, có thật là không muốn không?” Bím Tóc Nhỏ nhìn Thời Sênh, “Thập Lục, mày đã thử bao giờ chưa?”

“Bọn mày đừng có dạy hư Thập Lục.”

Lý Bối Bối trừng mắt nhìn họ.

Thời Sênh: “...” Những tư thế ông đây biết còn có thể viết được thành một cuốn sách ấy chứ.

“Bốp!”

Khay thức ăn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt họ, gương mặt to như cái bánh của Hắc Nha xuất hiện trong tầm mắt họ, cô ta hung tợn gọi một tiếng, “Thập Lục.”

Ba Bông Hoa Vàng bỗng chốc trở nên lo lắng, con heo béo chết tiệt đó đã ra ngoài rồi.

“Ái chà, ra rồi cơ à.” So với Ba Bông Hoa Vàng còn đang lo lắng, Thời Sênh bình tĩnh hơn nhiều, lão luyện chào hỏi Hắc Nha, mặt mày tươi cười nhìn thẳng vào Hắc Nha đang nổi giận đùng đùng.

“Mẹ kiếp!” Hắc Nha giơ tay ra kéo khay cơm của Thời Sênh hất đổ xuống đất, sau lưng cô ta có không ít phạm nhân nữ đã tập hợp lại. Những người này đều là người của con heo chết tiệt đó, “Đánh nó cho tao.”

Đánh thì đánh thôi!

Dù sao ông đây cũng cóc sợ.

Một đám người đánh lộn trong nhà ăn. Thời Sênh đánh rất hăng. Cơ thể này cũng biết chút võ vẽ, lại cộng thêm có Thời Sênh nữa, Hắc Nha đâu có khả năng chống đỡ được.

Chỉ vài đòn đã bị Thời Sênh đánh gục.

Những phạm nhân nữ khác đánh nhau không phải là nắm tóc thì là kéo mặt. Thời Sênh đánh nhau hoàn toàn là ấn thẳng xuống đất.

Trước tiên khiến chúng không bò lên được đã rồi tính tiếp.

Đến khi giám ngục đến, Thời Sênh đã ấn hết đám người của Hắc Nha xuống đất.

“Hắc Nha, cô vừa được thả ra đã lại đánh nhau, lần trước phạt nhẹ quá đúng không?” Giám ngục bắt Hắc Nha lại, “Nhốt hết đám người tham gia đánh nhau này lại cho tôi!”

Thời Sênh cho tay vào túi quần đi sang một bên, hoàn toàn coi như chuyện không liên quan đến mình.

“Nó cũng tham gia.” Trong miệng Hắc Nha toàn là máu, nói chuyện cũng không rõ ràng.

“Câm miệng!” Giám ngục quất cây côn điện lên người Hắc Nha.

Giám ngục không gây rắc rối cho Thời Sênh, điều này gần đây mọi người đều biết, đều nói Thời Sênh thông đồng với Phó đội trưởng nhà giam. Cho nên bây giờ đám phạm nhân nữ không ai dám tìm cô gây chuyện, nhìn thấy cũng tránh ra xa.

Ở đây, kẻ có người chống lưng, có hậu trường cũng giống như có một tấm bùa hộ mệnh.

Giám ngục hoàn toàn bỏ qua người ra tay mạnh nhất là Thời Sênh, đưa Hắc Nha cùng đám người của cô ta rời đi.

Thời Sênh xuyên qua đám người nhìn về phía Răng Vàng. Răng Vàng nhe ra mấy cái răng vàng lấp lánh, có lẽ Răng Vàng sẽ không tìm cô gây sự nữa.

“Hắc Nha cũng thảm thật, vừa mới được ra đã lại tìm cô ta gây chuyện rồi.”

“Bây giờ phó đội trưởng phụ trách khu vực của chúng ta. Con Hắc Nha đó não bị kẹp cửa rồi nên mới đi đối đầu với cô ta.”

“Cũng không biết cô ta làm sao lại đu bám được Phó đội trưởng nữa. Cái dáng vẻ đó của bà ta, chỉ nghĩ thôi đã thấy buồn nôn rồi...”

“Suỵt suỵt suỵt...”

Đám người bàn luận nhìn thấy Thời Sênh đi đến lập tức im bặt, tan tác như chim muông.

Chương 1791: Sóng gió ở ngục giam (7)

Trải qua chuyện của Hắc Nha, mọi người đều kính nể nhưng không dám lại gần Thời Sênh.

Thời gian lao động tập thể trong nhà giam, phạm nhân nam và phạm nhân nữ sẽ tập hợp chung lại với nhau. Đây mới là lúc hỗn loạn nhất.

Hôm nay nhiệm vụ của phạm nhân nữ là trồng khoai tây. Thời Sênh ngồi bên cạnh nhìn đám người bên kia làm việc, bảo cô đi trồng khoai tây, thà bảo cô đi nổ tung cái nhà tù này thì còn có khả năng hơn.

Trong nhà tù, những kẻ có chút địa vị ví dụ như Răng Vàng đều không cần đích thân đi, chỉ cần giống như Thời Sênh ngồi một bên quan sát là được.

Người của phòng giam nam thong dong đi đến. Không có lớp lưới điện ngăn cách, đám phạm nhân nam càng to gan hơn, sờ chỗ nọ nắn chỗ kia. Nếu không phải có giám ngục cầm súng đi bên cạnh, đám phạm nhân này có lẽ còn xông thẳng vào làm việc ở đây luôn.

Khi lao động có lẽ là lúc đám phạm nhân này vui vẻ nhất.

Trước đây đều là nhìn được mà không ăn được, bây giờ tuy vẫn không ăn được, nhưng ít nhất còn sờ được.

“Hi, cô gái nhỏ.”

Bóng đen đột ngột bao phủ trước mặt Thời Sênh. Một người đàn ông cơ bắp đứng trước mặt Thời Sênh, đang híp mắt nhìn cô.

Gã đàn ông cơ bắp giơ cái móng heo ra, sờ cằm Thời Sênh, “Nhìn em non nớt thế này, sao lại phải vào đây? Để anh xem nào, làn da này, chẹp chẹp...”

Thời Sênh nhíu mày, từ từ đứng lên, không hề do dự đá một phát vào đũng quần gã đàn ông cơ bắp. Hắn không hề đề phòng, chỉ có thể cảm thấy bản thân mình là đàn ông, chiếm ưu thế về mặt giới tính, không hề coi một cô gái gầy yếu như Thời Sênh ra gì.

Thế nhưng khi cơn đau đớn từ một chỗ nào đó truyền đến, hắn mới hiểu ra mình đã quá sơ suất.

Thời Sênh đá xong đũng quần, lại vật ngã hắn xuống đất. Cô khom lưng nhìn hắn ta “Không có bản lĩnh lên trời xuống đất mà cũng dám trêu chọc tao sao?”

Gã đàn ông cơ bắp giơ tay giữ chặt đũng quần, mồ hôi lạnh trên trán túa ra như tắm, cắn chặt răng, không dám hé răng nói nửa lời.

Đám phạm nhân đứng phía xa vô thức khép chặt chân lại, cô gái nhỏ mà sao hung dữ quá.

“Làm gì thì làm đi, hôm nay không hoàn thành xong công việc thì đừng có về ăn cơm. Ngẩn ra đấy làm gì, làm việc nhanh lên.” Giám ngục đứng bên ngoài gào thét.

Thời Sênh coi như không có chuyện gì ngồi lại chỗ cũ. Gã đàn ông cơ bắp oán hận liếc nhìn Thời Sênh mấy lần, từ dưới đất lồm cồm bò dậy đi xiêu vẹo. Thế nhưng rất nhanh sau đó đã thấy hắn dẫn theo mấy phạm nhân nam khác đến, dáng vẻ hung hăng đó rõ ràng là đến

gây chuyện.

Ba Bông Hoa Vàng phát hiện ra có điều bất thường, vội vã vây xung quanh Thời Sênh.

Gã đàn ông cơ bắp đứng sau một tên đầu trọc cúi đầu khom lưng. Tên đầu trọc xoa xoa cái đầu trọc còn nhẵn hơn cả cái bóng đèn của hắn, giọng nói thô ráp, “Con nhãi ranh móng vuốt cũng sắc bén đấy. Người của tao mà mày cũng dám động vào.”

“Đánh rồi thì sao, mày có dám đánh lại không?” Thời Sênh liếc nhìn tên đầu trọc, ngữ khí thờ ơ không hề đếm xỉa, nhưng lại khiến người ta vừa nghe đã cảm nhận được lửa giận lôi đình, mười phần khiêu khích.

Tên đầu trọc mới đến gần đây, nhưng đã diệt gọn thành công tên trùm ngục*.

* Trùm ngục: Tên bá chủ trong ngục, gọi tắt là trùm ngục.

Tên trùm ngục này vô cùng lợi hại, nghe nói là có bối cảnh gì đó, giám ngục cũng không dám làm gì hắn.

“Quỳ xuống xin lỗi người anh em của tao đi, chuyện hôm nay tao sẽ cho qua.” Tên trùm ngục đầu trọc bày ra vẻ mặt “tao đã rất chiếu cố đến mày rồi đấy”’

Đồ thần kinh!

Còn bắt quỳ xuống xin lỗi, sao mày không bảo ông đây tạo ra một vũ trụ cho mày luôn đi!

Khi tên trùm ngục còn đang dương dương tự đắc tạo dáng, Thời

Sênh giơ tay đánh một phát. Cái đầu trọc trơn nhẵn của tên đầu trọc rất cứng, tay Thời Sênh cũng thấy đau. Cô vẫy vẫy tay, nhấc chân đá vào thân dưới tên trùm ngục.

Tên trùm ngục bị đấm một cái, đầu óc mơ hồ. Phía thân dưới có gió lạnh truyền đến, hắn lật người để tránh né, vung móng vuốt bóp cổ Thời Sênh.

“Đệch! Con đĩ, tao nể mặt mày rồi mà mày còn không biết xấu hổ à.” Tên trùm ngục ánh mắt dữ tợn, bị khiêu khích như vậy, cho nên lúc này hắn chỉ muốn giết chết cô.

Thời Sênh kéo quần áo tù của tên trùm ngục, thuần thục ấn xuống đất. Cô híp mắt cười, ác liệt nói: “Tao không cần cái loại như mày nể mặt.”

Gò má tên trùm ngục đỏ bừng lên, hắn giãy giụa muốn đứng dậy. Tay Thời Sênh dùng thêm sức, ấn hắn mạnh hơn nữa.

Răng rắc.

“A!”

Tên trùm ngục kêu lên thảm thiết, cả cánh tay đã mềm nhũn.

Đám người vây xem xung quanh đều lui về phía sau. Sợ chết khiếp đi được, cô gái nhỏ này sao lại hung dữ như vậy chứ.

Trước khi giám ngục đến Thời Sênh đã buông tên trùm ngục ra. Những tên giám ngục này không phải là người của Phó đội trưởng, lúc này thấy tên trùm ngục nằm dưới đất tru tréo, nhất thời nổi giận, “Làm gì thế này?”

“Tự vệ, hắn muốn cưỡng gian tôi.” Thời Sênh mặt không đổi sắc nói.

Mọi người: “...”

“Con, con đĩ này!” Tên trùm ngục cắn răng gào thét, gân xanh trên trán cuồn cuộn lên, “Nó đánh tao!”

“Tao không đánh mày thì mày đã cưỡng gian tao rồi.” Thời Sênh xua tay, “Là một cô gái, chẳng lẽ tao không có quyền tự vệ hay sao?”

Tên trùm ngục mắt đã đỏ ngầu, “Mày đừng có nói liên thiên. Mày có một tí ti thịt thế mà đòi ông đây để ý đến à?”

“Con muỗi chân có nhỏ đến đâu thì cũng vẫn là thịt. Chúng mày bị nhốt lâu như thế rồi, ai biết có bị điên hay không? Sau này loại người như thế này tốt nhất đừng có thả ra ngoài, để mọi người sợ hãi.”

“Mày chửi ai đấy con kia?” Tên trùm ngục khuôn mặt dữ tợn.

Thời Sênh mặt mày cong cong, “Chửi mày đấy!”

“Đệch!” Tên trùm ngục giận dữ chửi, gào thét lên với tên đàn em, “Giết chết con đĩ đấy cho tao.”

Trong tù ẩu đả đánh nhau là chuyện bình thường. Tuy giám ngục có súng, nhưng cũng không thể tùy tiện đánh người. Cho nên khi đám người này bạo động, giám ngục cũng không làm gì được.

Cuối cùng Thời Sênh giành được thắng lợi áp đảo. Đội quân chi viện của giám ngục còn chưa cần dùng đến, cô đã dẹp yên chuyện này rồi.

Đám người không tham gia lần lượt kẹp chặt hai chân lại, lùi về phía

sau.

Cô em hung dữ này thích đạp của quý của người ta, họ không dám dây vào.

Gặp kẻ dâm dê cách tốt nhất là đập nát vũ khí của hắn.

Người của Phó đội trưởng và phòng giam nam trao đổi gì đó với nhau, cuối cùng cũng chỉ có người của phòng giam nam bị đưa đi.

“Thập Lục.” Bím Tóc Nhỏ dựng ngón giữa lên với Thời Sênh.

“Tao thấy tò mò không biết rốt cuộc mày đã làm gì Phó đội trường. Mày gây chuyện đến mức này rồi mà bà ta vẫn không xử lý mày?” 36D đã nghĩ đến vấn đề này từ lâu, cho dù phó đội trưởng thực sự có gì đó với Thập Lục, nhưng cũng không cần phải để mặc cho cô làm loạn như vậy chứ?

Nếu chỉ cần ngủ cùng nhau mà đã có đãi ngộ đặc biệt như vậy, thì cô ta cũng muốn ngủ một cái xem sao.

Lý Bối Bối chọc 36D một cái, chuyện này hỏi ra xấu hổ chết mất.

Thời Sênh kéo vạt áo, lãnh đạm nói: “Tao uy hiếp mụ ta.”

Ba Bông Hoa Vàng: “???” Mày đùa đấy à?

Dùng cái gì để uy hiếp?

Cơ thể ư?

Thời Sênh để lại một nụ cười cao thâm bí ẩn cho Ba Bông Hoa Vàng.

Thời Sênh một trận thành danh, lần này không chỉ nổi tiếng trong nhà tù nữ, mà người của nhà tù nam cũng biết có một cô em hung hãn như vậy, đập cả trùm ngục mới một trận ra trò.

Người gây chuyện sau đó đều bị Thời Sênh đánh cho rất thảm. Thời Sênh nghiễm nhiên đã trở thành đại lão của cả hai khu A C.

Chương 1792: Sóng gió ở ngục giam (8)

Lăng Quân dưỡng thương xong lại quay lại phòng giam. cô ta cố gắng khiêm tốn, nhưng người trong phòng giam rất thích bắt nạt cô ta. Có lẽ đây là điểm thu hút người khác nhất của nữ chính, không có chuyện gì cũng có người muốn ức hiếp nữ chính.

Sau đó đến khi nữ chính trở mình, thì đương nhiên là thảm không còn gì để nói nữa rồi.

Hằng ngày Thời Sênh cùng Ba Bông Hoa Vàng chơi đấu địa chủ cắn hạt dưa xem nữ chính bị bắt nạt.

Thời Sênh phát hiện hằng ngày mỗi khi ăn cơm, Lăng Quân sẽ đến gần lưới điện, nói chuyện với nam chính. Hai người cũng không nói nhiều, nếu không phải là Thời Sênh để ý đến họ thì có lẽ cũng không phát hiện ra được.

“Thập Lục, mày nhìn gì đấy, ăn nhiều vào, hôm nay có đùi gà đấy, cho mày ăn này.” 36D đặt đùi gà vào trong khay cơm của Thời Sênh.

Trong tù không phải ngày nào cũng có thịt. Những phạm nhân bị ức hiếp đó, cả tháng cũng chưa chắc đã được ăn thịt, chỉ cần có thịt sẽ bị người khác cướp mất.

Bây giờ thân phận của Thời Sênh là trùm ngục, muốn ăn thịt sao không có được. Cô gắp trả lại miếng chân gà, “Mày ăn đi, đừng để bị đói đến teo ngực.”

36D hờn dỗi, “Đáng ghét.”

Cuối cùng, cô ta hùng hổ giơ tay ra ước chừng ngực mình, dường như đang đo xem có bị giảm kích cỡ hay không.

“Ái chà, cay mắt quá.” Bím Tóc Nhỏ phô trương che mắt lại, “Tự mày sờ thì có cảm giác gì chứ, tối nay cứ để tao sờ cho mày, đảm bảo khiến mày sướng mê!”

36D hừ lạnh một tiếng, “Bỏ đi, cho mày sờ còn không bằng bà đây tự sờ cho xong.”

Thời Sênh: “...”

Ngày nào ăn cơm cũng nói đến đề tài này, có ổn không?

“Bang bang bang.”

Mấy tên giám ngục đứng ở phía trước, dùng cây côn gõ xuống mặt bàn, đám phạm nhân đồng loạt yên tĩnh trở lại.

Giám ngục bắc loa nói, “Chín giờ sáng mai tiến hành kiểm tra sức khỏe, tám giờ ba mươi tập trung ở phòng giam, sáng mai không được ăn gì.”

Giám ngục liên tiếp lặp lại mấy lần, đảm bảo chắc chắn tất cả phạm nhân đều nghe rõ ràng rồi mới rời đi.

“Tháng trước đã kiểm tra sức khỏe rồi, sao lại kiểm tra nữa rồi.” Lý Bối Bối lấy làm lạ hỏi.

“Ai mà biết được chứ, ở đây đều là lũ điên. Người quản lý một lũ điên thì sao đầu óc bình thường được chứ?” 36D vẫn đang tự “đo”

ngực mình.

“Chỗ lúc trước tao vào một năm liền cũng không thấy kiểm tra sức khỏe lấy một lần. Loại người như chúng ta họ đâu có để ý đến sống hay chết đâu. Vào đây thì kiểm tra sức khỏe đến bốn năm lần rồi, lạ thật đấy.” Bím Tóc Nhỏ nhíu mày nói.

“Chúng đang chọn người.” Thời Sênh đặt đũa xuống, “Không muốn bị chọn thì làm sao để bản thân trông nhếch nhác vào. Tốt nhất là làm sao cho có vẻ như có bệnh gì đó.”

Ba Bông Hoa Vàng đồng loạt nhìn Thời Sênh.

“Chọn người gì chứ?” 36D là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng.

“Chọn người để chết.”

Ba Bông Hoa Vàng: “...”

Căn cứ vào những thứ nhìn thấy được ở văn phòng cục trưởng đã chết, nhà tù này đang tiến hành một loại thí nghiệm gì đó trên cơ thể con người. Mỗi lần kiểm tra sức khỏe, sẽ có một số người bị đưa đi.

Người ở đây cả đời cũng không ra ngoài được. Dùng cách nói của các nhà khoa học đó là, sử dụng giá trị cuối cùng của bản thân để cống hiến cho khoa học.

Lượng người trong nhà tù vốn đã lớn, lại thêm một số người đã biết là có kẻ giở trò, có người bị đưa đi cũng không khiến mọi người thấy kỳ lạ.

Ba Bông Hoa Vàng nghe Thời Sênh nói vậy, đều là dáng vẻ không thể tin được. Họ ngồi tù mà cũng còn có thể gặp được chuyện đáng

sợ như vậy nữa sao?

Khi về phòng giam, cả ba người vẫn còn hốt hoảng. Buổi tối Thời Sênh nghe thấy bên cạnh có âm thanh không thể miêu tả được. Tuy đã cố đè thấp âm thanh xuống, nhưng Thời Sênh ở ngay bên cạnh, sao có thể không nghe thấy được chứ.

Những người khác đương nhiên cũng đã nghe thấy. Có người mắng chửi nhưng cũng không đứng ra chặn lại.

36D và Bím Tóc Nhỏ ngày hôm sau do mệt mỏi quá độ nên tinh thần không phấn chấn. Lý Bối Bối nhìn họ bằng ánh mắt cổ quái.

36D không hề để ý đến, ngược lại còn có vẻ mặc kệ hết thảy, muốn ra sao thì ra, “Nếu chẳng may bị chọn trúng thì sao? Nhân lúc còn chưa được chọn đương nhiên phải làm cho đủ rồi.”

Lý Bối Bối không còn gì để nói.

Tám rưỡi sáng, tất cả mọi người tập trung trước cửa nhà giam, chia thành từng tốp đi đến phòng y tế để kiểm tra sức khỏe.

Sức khỏe nguyên chủ không được tốt, bởi vì quanh năm bị nhốt trong tù, dinh dưỡng không đủ là một chuyện, còn có rất nhiều bệnh vặt khác nữa, tóm lại cô không cần lo lắng vấn đề bị chọn phải.

Khi kiểm tra sức khỏe đều là từng người vào một. Thời Sênh vào liền phát hiện ra tên bác sĩ đeo kính lúc trước đang ở bên trong.

Còn có người đàn ông mặc quân trang ngồi một góc, dung mạo thượng thừa, quân trang màu xanh bị hắn tùy ý cởi bỏ hai cúc, để lộ ra xương quai xanh trắng nõn. Hắn gác chéo chân, hai tay đặt lên tay ghế, dáng vẻ lưu manh, rất ra dáng ông lớn.

Thời Sênh bước vào, hắn híp mắt lại, có vẻ đánh giá cô đầy hứng thú.

Thời Sênh đáp lại hắn bằng một nụ cười.

Lần này hay rồi, cô là một phạm nhân, phải làm thế nào để dụ dỗ kẻ làm quan đây?

“Vào bên trong cởi quần áo.” Giọng tên bác sĩ không có gì lên xuống, dường như đang nói một câu bình thường giống như là hôm nay trời đẹp quá vậy.

“Anh chắc chắn chứ?” Thời Sênh thu hồi ánh mắt, nhìn tên bác sĩ.

Bác sĩ lật giở hồ sơ, nhíu mày, sửa lại, “Không cần cởi, chỉ cần kiểm tra bình thường là được rồi.”

Bác sĩ lấy máu của Thời Sênh. Người đàn ông bên cạnh vẫn nhìn cô chằm chằm. Bác sĩ coi như hắn không tồn tại, bình tĩnh hoàn thành từng hạng mục kiểm tra một.

“Được rồi, ra ngoài đi.”

Bắc sĩ kiểm tra xong mục cuối cùng, để Thời Sênh đi ra.

Thời Sênh kéo áo tù xuống, liếc nhìn về phía người đàn ông kia, đột nhiên lên tiếng, “Anh tên gì?”

Đáy mắt người đàn ông xẹt qua một tia quỷ dị, khóe miệng càng lộ rõ vẻ lưu manh hơn, “Kỷ Ngang.”

Thời Sênh nhìn hắn bằng vẻ ý vị thâm sâu, sau đó rời khỏi phòng y

tế.

Bác sĩ đẩy gọng kính xuống, “Cô ta thích cậu rồi.”

“Sao cậu biết?” Kỷ Ngang nhướng mày.

“Tôi là bác sĩ.”

“Cậu khám bệnh, còn khám được cả tâm lý cơ à?” Kỷ Ngang cười nhẹ một tiếng, vẻ lưu manh càng đậm hơn, “Trước đây không biết cậu còn có khả năng này đấy.”

“Tôi chọn học môn tâm lý học.” Bác sĩ tức giận nói.

“Vậy tại sao không bắt cô ta cởi đồ kiểm tra?” Kỷ Ngang chuyển đề tài.

“Trên hồ sơ có đánh dấu.” Bác sĩ giơ hồ sơ lên cho Kỷ Ngang xem, “Hơn nữa trước đây cô ta kiểm tra không đạt tiêu chuẩn.”

Kỷ Ngang nhìn vào hồ sơ. Hồ sơ cái nào cũng giống nhau, nhưng trên hồ sơ của Thời Sênh có một ký hiệu rất nhỏ màu đỏ. Người ở trong nhà giam này được tiếp xúc với hồ sơ đều biết rằng, đây là phạm nhân đã bị đánh dấu, có chuyện nguy hiểm gì đều không cần suy nghĩ.

“Đưa tôi xem nào.” Kỷ Ngang đòi xem hồ sơ, “Sinh ra ở trong tù? Thế mà cũng sống được, số không chết mới đúng chứ... Ký hiệu còn mới lắm, chắc mới được đánh lên gần đây thôi.”

“Bản photo mà cậu cũng nhìn ra được là ký hiệu còn mới à?” Bác sĩ cầm lại hồ sơ, nhìn hồi lâu cũng vẫn không nhìn ra được điều gì.

“Gần đây bên kia vừa đổi quy tắc mới, đây là quy tắc mới có, chỉ có khác biệt rất nhỏ thôi.” Kỷ Ngang giơ tay đặt ra sau gáy, “Một đứa trẻ mồ côi tìm được một ngọn núi để dựa vào trong cái nhà tù này, giỏi lắm.”

Những thứ Kỷ Ngang được tiếp xúc nhiều hơn nhiều so với bác sĩ, bác sĩ nhún vai.

Bác sĩ viết không đủ tiêu chuẩn lên hồ sơ, đặt sang một bên, trả lời Kỷ Ngang, “Thế thì có gì khó chứ, cô ta nhan sắc, dáng người cũng khá, cũng không có tiền sử phạm tội, chỉ vì sinh ra trong tù nên mới không được ra ngoài. Nếu may mắn, được vị nào đó thích thì cũng bình thường thôi mà.”

Nói xong bác sĩ bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống mấy độ. Hắn đang lấy làm lạ, bỗng nhiên Kỷ Ngang đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Bác sĩ kỳ lạ lẩm bẩm, “Lại lên cơn chập mạch gì thế?”

Chương 1793: Sóng gió ở ngục giam (9)

Sau khi kiểm tra sức khỏe xong, có người lập tức bị đưa đi. Trong phòng giam của Thời Sênh có hai người bị chọn, trong đó có Lăng Quân.

Lăng Quân không hề lo lắng vì bị chọn, mà ngược lại còn có vẻ mong đợi.

Thời Sênh đứng trước cửa phòng giam nhìn hai người đó bị đưa đi.

Có lẽ Kỷ Ngang phụ trách chuyện này. Hơn nữa trước đây gần như chưa bao giờ nhìn thấy hắn ở gần khu vực nhà tù, chứng tỏ rằng hắn không phụ trách bên này...

Cô phải đi theo sang đó.

Thời Sênh bảo giám ngục dẫn mình đi gặp phó đội trưởng.

À, không, bây giờ phải gọi là đội trưởng mới đúng, vừa mới có lệnh xuống dưới.

Thời Sênh nói thẳng với đội trưởng, cô muốn đến nơi mấy người được chọn bị đưa đến. Đội trưởng vừa nghe thấy đã run cầm cập. Bà ta vừa nhậm chức mới biết chuyện này, sao cô ta đã biết rồi?

Đội trưởng nghĩ đến chuyện trước kia cô ta đến văn phòng của đội trưởng tiền nhiệm, có thể đã phát hiện ra điều gì đó, không khỏi định thần lại.

“Cô... cô biết đó là nơi nào không?”

“Ừm.”

“Biết mà cô còn đi?” Đội trưởng phản xạ có điều kiện hỏi. Nhưng lại nghĩ, cô ta đi cũng tốt, mình không còn bị cô ta uy hiếp nữa, “Họ sắp đi rồi, nếu bây giờ tôi sắp xếp cô vào thì có chút khó khăn, hơn nữa điều kiện sức khỏe của cô không được lý tưởng cho lắm.”

“Tôi không cần biết bà dùng cách gì, tôi muốn đi.”

Đội trưởng: “...”

Đội trưởng gọi liên tục mấy cuộc điện thoại, sau đó xác nhận rõ ràng, rồi mới cho người đưa Thời Sênh đi.

Tất cả mọi người đều bị đưa đến một căn phòng rất lớn, nam nữ ở chung với nhau. Thời Sênh bị đưa đến đây. Giám ngục gác cửa nhìn hồ sơ, vẻ mặt nhăn nhúm lại, lấy một cái dấu đóng xuống, mở cửa phòng ra, “Vào đi.”

Kỷ Ngang đứng ở góc rẽ, nhướng mày lên, đáy mắt lướt qua một tia quỷ dị. Hắn giơ tay vẫy giám ngục gác cửa đến.

“Thượng tá Kỷ.” Giám ngục hành lễ tiêu chuẩn của quân đội.

Kỷ Ngang lười biếng dựa vào tường, giơ hai ngón tay đặt trên trán xuống, “Người vừa vào là sao vậy?”

“Báo cáo thượng tá Kỷ, là phạm nhân được xử lý đặc biệt.” Giám ngục chụm hai chân lại, sống lưng thẳng tắp trả lời.

“Xử lý đặc biệt?” Kỷ Ngang lặp lại một lần, “Đưa hồ sơ cho tôi xem.”

Giám ngục đưa hồ sơ cho Kỷ Ngang xem, ký hiệu màu đỏ ở trang đầu tiên đã bị mực đen che đi, chỉ còn mơ hồ nhìn thấy màu đỏ. Màu đỏ là chỉ phạm nhân không được phép động đến, còn màu đen là những phạm nhân mà đám người kia tùy tiện dùng đặc quyền để xử lý.

Cái nhà tù này nói trắng ra chính là một vương quốc. Người nắm sinh tử trong tay chính là đám người cầm quyền trong nhà tù này, muốn mày chết thì mày phải chết.

Kỷ Ngang trả lại hồ sơ cho hắn, ra hiệu cho hắn quay trở lại vị trí, hắn nhìn về phía xa xa trong căn phòng.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô đã từ một phạm nhân không được tùy tiện động đến đã trở thành một phạm nhân có thể tùy ý xử lý, tại sao chứ?

Trong đầu Kỷ Ngang bất giác xẹt qua lời bác sĩ kia đã nói, đầu ngón tay hắn ấn nhẹ lên môi, “Không biết lời hắn nói có đúng không.”

.....

Có tổng cộng mười ba người được chọn, vốn dĩ chỉ có mười hai người, nhưng cộng thêm Thời Sênh nên nhiều hơn một người.

Những người này không cảm thấy sợ hãi, mà còn đứng trước cửa sắt kêu gào, thậm chí có người còn động chân động tay với đám phạm nhân nữ, mưu đồ cưỡng gian phạm nhân nữ ở đây, tiếng nữ phạm nhân kêu gào thảm thiết thu hút sự chú ý của giám ngục ở bên ngoài, cầm súng chỉ vào kẻ gây chuyện, quát tháo hắn không được làm bậy.

Phạm nhân nam hoàn toàn không nghe, giám ngục bên ngoài đành phải tiêm một mũi cho tên phạm nhân nam kia, “Nếu còn gây chuyện nữa thì đây chính là kết cục của các người.”

Đám phạm nhân còn lại trầm mặc liếc nhìn giám ngục, khí thế đó giống như muốn nhào lên cắn cổ giám ngục vậy.

Giám ngục cầm súng chỉ vào họ, chầm chậm ra khỏi căn phòng.

Có người cưỡng gian, cũng có người tự nguyện, dù sao bị giam riêng, rất nhiều người còn chưa được ăn mặn, không chỉ đàn ông có nhu cầu về mặt này, phụ nữ cũng có.

Cả căn phòng đều là tiếng rên rỉ ô uế.

Những phạm nhân nữ không tự nguyện bèn ngồi xổm trong góc phòng, nhìn những ngời kia giao cấu, đó đâu phải là giao cấu, rõ ràng chính là ***. Người phụ nữ ban đầu có vẻ hưởng thụ, sau đó thét chói tai. Tên đàn ông bịt miệng cô ta lại, không để cô ta kêu thành tiếng, trước sau đều có người.

Thời Sênh cảm thấy cay mắt, yên lặng ngồi xổm xuống bên cạnh nhìn ra hành lang bên ngoài.

Nhưng giám ngục ở bên ngoài không hề can thiệp, thậm chí còn có giám ngục vây xem, dù không tự nguyện họ cũng không quản nổi.

Khi đang tiến hành ***, mấy quân nhân mặc quân phục xuất hiện, để giám ngục mở cửa ra, chỉ vào đám phạm nhân nữ đang ngồi trong góc phòng, “Các cô, đi ra ngoài.”

Phạm nhân nữ bị tên phạm nhân nam kia hành đến sắp ngất đi cũng

bị mấy người quân nhân kéo đi, tất cả phạm nhân nữ bị nhốt ở một căn phòng khác.

Thời Sênh dựa vào tường, ánh mắt xuyên qua hành lang nhìn người quân nhân đang ở phía xa hơn, bên kia có một hình bóng mơ hồ, loáng thoáng lờ mờ như ảo giác.

Họ bị nhốt ở đây một đêm, ngày hôm sau tất cả bị đưa lên một chiếc xe.

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua lớp lưới điện dày đặc ở trong tù, rơi trên người đàn ông ở bên cạnh chiếc xe tải, ánh sáng bao phủ lấy hắn, hắn giống như một thể phát sáng, rực rỡ sáng chói. Hắn mặc quân trang nghiêm chỉnh, nhưng lại đang ngậm một điếu thuốc, vẻ mặt có chút ngả ngớn.

Kỷ Ngang hơi nghiêng đầu nhìn. Đối mặt với Thời Sênh, hắn hơi hé miệng, lộ ra hàm răng trắng sáng, tặng cho Thời Sênh một nụ cười xán lạn.

“Rề rà cái gì, lên xe đi.” Giám ngục phía sau thúc giục, Thời Sênh nắm lấy cánh cửa, nhảy lên xe.

Kỷ Ngang lấy bật lửa, châm điếu thuốc, xe tải khởi động, đi qua ngay bên cạnh hắn, cảnh tượng dường như dừng lại tại khoảnh khắc người đàn ông cúi đầu châm điếu thuốc, ngọn lửa lóe lên.

Thời Sênh rất ít khi nhìn thấy Phượng Từ hút thuốc, bao nhiêu vị diện như vậy, chỉ có mấy vị diện hắn từng hút thuốc.

Xe Kỷ Ngang đi phía sau, Thời Sênh đứng trước lan can sắt của chiếc xe tải, có thể nhìn rõ được hắn.

“Thượng tá, có phải phạm nhân nữ kia đang nhìn chằm chằm anh không?” Người quân nhân lái xa lấy làm lạ hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh, tuy không nhìn hắn, nhưng hắn cũng cảm thấy ánh mắt đó thật là kỳ lạ.

“Ừ.” Kỷ Ngang cầm một cái hồ sơ không biết của ai ngang nhiên quạt, “Có phải là rất thú vị không?”

“Thú vị? Thượng tá, thú vị ở chỗ nào? Đám phạm nhân đó có ai lại không phải là kẻ điên loạn cuồng dại đâu. Anh bị một kẻ như vậy nhắm phải, lại còn nói là thú vị nữa sao?” Hôm nay thượng tá chưa uống thuốc à?

“Ý cậu nói tôi còn không bằng lũ điên loạn như họ hay sao?” Ánh mắt sâu kín của thượng tá Kỷ nhìn vào người quân nhân lái xe.

Người quân nhân chấn động, cười ruồi nói: “Thượng tá... anh đừng đùa với tôi mà.”

Ở nhà tù này người có quyền lực lớn nhất không phải là đội trưởng quản lý nhà giam. Đội trưởng giám ngục chỉ quản lý bốn khu A B C D, khu F là do vị thượng tá Kỷ đang ngồi trước mắt đây quản lý.

Đội trưởng giám ngục không có quyền tiến hành bất cứ hành động nào đối với khu F. Không được sự cho phép của thượng tá Kỷ, dù bước chân vào cũng không được phép, bình thường khi nhìn thấy thượng tá Kỷ còn phải cúi đầu khom lưng.

Thế nhưng thượng tá Kỷ vẫn còn trẻ tuổi đã ngồi được vào vị trí này, sao có thể không phải là kẻ điên loạn được chứ?

Chính mắt họ đã nhìn thấy vị thượng tá Kỷ này xử lý đám phạm nhân muốn chạy trốn và gây chuyện, khí phách và sự ác độc đó khiến họ

còn thấy sợ hãi.

Kỷ Ngang thu hồi ánh mắt, tập tài liệu trong tay kêu lạp bạp. Người quân nhân lái xe liếc nhìn tập tài liệu, không khỏi đen sì mặt lại, đã dự liệu được dáng vẻ nổi trận lôi đình của đám người ở khu F.

“Thập Lục...”

Ngay cả cái họ cũng không có.

Chương 1794: Sóng gió ở ngục giam (10)

Xe tải tiến vào trạm kiểm soát thứ nhất của khu F. Tất cả mọi người đều bị cưỡng chế thay quần áo mới, sau đó bị đưa dến một căn phòng khử độc toàn diện, sau đó thay quần áo bệnh nhân sạch sẽ.

Lăng Quân từ khi vào phòng liên tục nhìn quanh đánh giá. Thời Sênh lại không để tâm cứ mặc kệ đi theo mọi người.

Từ sau khi vào đây cô đã không thấy Kỷ Ngang đâu nữa. Ở khu F mọi chỗ đều được phòng vệ nghiêm ngặt, tất cả mọi lối đi đều có một thiết bị ngăn cách. Sau mỗi lớp ngăn cách đều có một nhóm người tuần tra chặt chẽ.

“Ở đây có phòng, mọi người tự chọn phòng đi.” Người đàn ông mặc quân phục đưa họ vào một dãy phòng, “Nam bên này, nữ bên kia, đừng có gây chuyện, nếu không không được yên thân đâu.”

Giữa nam và nữ có bức tường ngăn cách. Ở ngoài cùng có một cánh cửa lớn, vừa ngăn cách nam nữ với nhau, đồng thời cũng hoàn toàn nhốt họ ở bên trong.

“Đây là đâu?” Có phạm nhân nam lên tiếng hỏi.

Cho dù đây là đám người điên cuồng không sợ gì hết, nhưng khi vào một môi trường hoàn toàn xa lạ thế này, họ vẫn rõ ràng có chút bất an. Ai nấy đều quay sang nhìn nhau.

“Những chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, bảo các ngươi làm gì thì

làm cái đó.” Người đàn ông mặc quân phục không hề nể mặt họ.

Tên phạm nhân chửi rủa. Quân nhân phía sau người đàn ông mặc quân phục cầm súng gí vào tên phạm nhân nọ.

Phạm nhân nam: “...”

Người đàn ông mặc quân phục vẻ mặt uy nghiêm, “Cho các người một giờ đồng hồ để làm quen. Các người sẽ ở đây nửa tháng. Lát nữa sẽ có người nói cho các người biết những chuyện cần làm trong nửa tháng này, bây giờ vào phòng đi.”

Thời Sênh là người đầu tiên quay người vào phòng, chọn căn phòng gần cửa nhất.

Lăng Quân là người thứ hai. Khi Thời Sênh đóng cửa lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt Lăng Quân. Có lẽ cô ta cũng không hiểu tại sao Thời Sênh lại muốn đến đây.

Thời Sênh nhếch miệng để lộ ra nụ cười tràn đầy ác ý, sau đó đóng mạnh cửa lại.

Căn phòng không lớn lắm, là phòng đơn, có đồ dùng đánh răng rửa mặt và quần áo để tắm giặt. Thời Sênh xoay người, tìm thấy camera giám sát, ngay lập tức xử lý camera giám sát.

Gần như đồng thời, trên vô số camera giám sát ở một nơi nào đó, mấy cái màn hình cùng lúc rơi vào trạng thái đen sì.

“Lần này có mấy người?” Kỷ Ngang đứng ở cửa, hai tay cho vào túi quần, trong miệng ngậm một điếu thuốc chỉ còn một nửa.

“Thượng tá Kỷ ở đây cấm hút thuốc.” Người ở bên trong nhíu mày

nhắc nhở.

Kỷ Ngang ra khỏi căn phòng nửa bước, người ở bên trong khẽ giật giật, trả lời câu hỏi của Kỷ Ngang, “Có tất cả ba người, phòng số 1, phòng số 7 và phòng số 11.”

“Khởi động camera giám sát dự phòng. Kỷ Ngang hít một hơi thuốc, nhả khói, “Phòng số 1 thì không cần nữa.”

“Thượng tá Kỷ, việc này không...”

“Làm sao?”

“Rõ.”

“Thượng tá Kỷ, tuyến phòng ngự số hai có vấn đề rồi.” Một binh sĩ vội vã chạy vào.

Kỷ Ngang hút nốt hơi thuốc cuối cùng, ném tàn thuốc vào khe cửa phòng, nghênh ngang rời đi trong sắc mặt khó coi của những người ở đây.

...

Thời Sênh và những người khác bị nhốt ở đây. Đám người đó cũng chỉ bắt họ làm việc và nghỉ ngơi theo một lịch trình có sẵn, không bắt họ làm gì, đồ ăn cũng tốt hơn nhiều so với ở bên ngoài.

Ba món mặn một món canh, cơm xong còn có đồ ăn tráng miệng.

Sau đó có nhân viên y tế lấy máu của họ.

Hành lang bên ngoài phòng có thể hoạt động tự do.

Có tất cả năm phạm nhân nữ, mọi người đều ở các phòng giam khác nhau, ban đầu không nói chuyện mấy, nhưng tiếp xúc vài lần đã dần quen với nhau hơn.

Để có thêm nhiều tin tức, Lăng Quân không bài xích chuyện giao lưu với họ. Thời Sênh có chút quái gở, hay có thể nói là kiêu ngạo, nên cả ngày chỉ nhìn chằm chằm vào cánh cửa kia.

Thời gian vận động cô muốn trốn là trốn được, không vận động hết mình. Có lẽ là vì cô là người được chọn không đủ tiêu chuẩn, cho nên người phụ trách họ cũng không để ý đến cô, để mặc cô vung vẩy, dùng ánh mắt như nhìn một kẻ bỏ đi nhìn cô.

Địa điểm huấn luyện rất lớn, Thời Sênh ngồi xổm một góc, nhìn Lăng Quân lau mồ hôi.

“Thượng tá Kỷ, bên kia đã tuần tra rồi, không có vấn đề gì.”

“Chuyện lần trước đã xảy ra một lần, đầu óc các cậu thật là...” Người đàn ông giống như đang cười, lời nói phía sau còn chưa nói hết, nhưng Thời Sênh đã nghe thấy tiếng hít khí.

Cô chống tường đứng dậy, giẫm lên dụng cụ trèo lên trên, nhìn ra bên ngoài.

Trên hành lang bên ngoài, Kỷ Ngang đang đưa người đi đến, khóe miệng còn treo một nụ cười lưu manh, quân trang ngay ngắn trên người nhưng không che giấu được vẻ lưu manh của hắn.

Thời Sênh giơ tay ra gõ vào cửa kính.

Kỷ Ngang dẫn đầu ngẩng lên nhìn, ánh mắt chiếu thẳng vào con

ngươi Thời Sênh. Người xung quanh hắn cũng nhìn lên theo, trên mặt không có phản ứng gì, có lẽ là cảm thấy cũng không có gì kỳ lạ.

Kỷ Ngang không đứng lại lâu, nhanh chóng đưa người rời đi.

“Thập Lục, cô đứng trên đó làm gì, xuống đây!” Huấn luyện viên đứng phía dưới, sắc mặt khó coi lườm cô.

Thời Sênh nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, liếc nhìn huấn luyện viên, “Xem phong cảnh chứ sao, có ý kiến à?”

Ánh mắt cô rất bình tĩnh, nhưng huấn luyện viên lại cảm thấy run rẩy. Hắn nhíu chặt đầu mày, “Xem phong cảnh cái gì, qua đó đeo vật nặng chạy đi. Đừng tưởng là tôi đang giày vò các người, đây là để các người rèn luyện một thời gian, đến lúc đó các người sẽ phải cảm ơn tôi.”

“Không có hứng.” Thời Sênh rủ mắt xuống, “Tôi về ngủ đây.”

Huấn luyện viên: “...”

Dù sao thì với người xử lý đặc biệt, huấn luyện viên cũng không thèm phí sức bận tâm, cho người đưa Thời Sênh về phòng.

Thế nhưng khi huấn luyện viên giải tán đếm số người, phát hiện người về đi ngủ không hề ở trong phòng, chuông cảnh báo bỗng vang vọng toàn bộ căn cứ.

...

Khu F có hình ngũ giác, bắt đầu từ chỗ họ vào thuộc tuyến một, cứ thế xoay vòng theo kim đồng hồ là tuyến hai, tuyến ba, tuyến bốn, tuyến năm. Cấp phòng ngự của tuyến một thấp nhất, tuyến ba, bốn,

năm có cấp độ phòng ngự cao nhất.

Thời Sênh đã nhìn thấy không ít thứ trong kho dữ liệu của khu F, biết được đại khái họ đang nghiên cứu thứ gì.

Họ có được một loại vật chất đến từ vũ trụ. Họ phát hiện ra loại vật chất này có thể trì hoãn sự lão hóa, tăng cường tuổi thọ, thậm chí có thể khiến một người bị trọng thương khôi phục trở lại. Tuy nhiên nó lại có rất nhiều tác dụng phụ, hơn nữa còn có khả năng bị truyền nhiễm và truyền bá rất mạnh.

Không phải là sau khi bị truyền nhiễm sẽ biến thành zombie, mà người bị truyền nhiễm sẽ bị phá hoại bởi chính sức mạnh cực đại của mình trong thời gian rất ngắn, thời gian duy trì là 1 – 3 giờ. Khoảng thời gian này qua đi, người bị truyền nhiễm sẽ biến thành một đống máu.

Những thứ trên người họ, chỉ cần bị chạm phải một chút cũng sẽ bị truyền nhiễm.

Những thông tin này đều là dữ liệu trong kho dữ liệu, còn việc còn có những thứ khác không thì không được biết.

Thời Sênh còn tìm được dữ liệu về Kỷ Ngang, thượng tá chấp hành cao nhất của khu F, phụ trách công việc phòng ngự an toàn của toàn bộ khu F. Những chuyện không liên quan đến việc nghiên cứu hắn có thể toàn quyền xử lý.

Thời Sênh xâm nhập cửa cấm, suốt đường không gặp trở ngại gì đi đến văn phòng của Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang không ở văn phòng, toàn bộ tuyến một đã giới nghiêm vì sự mất tích của cô.

“Tìm cô ta, chắc chắn cô ta vẫn còn ở tuyến một, triển khai phong tỏa toàn bộ tuyến hai và tuyến năm, không cho cô ta vào.” Kỷ Ngang không thể ngờ được rằng, chỉ trong chớp mắt cô gái trông có vẻ yên tĩnh như con mèo kia lại có thể gây ra chuyện lớn như vậy.

“Vâng.”

Kỷ Ngang đợi đám người đó rời đi, đẩy cánh cửa văn phòng ra, chân nhấc lên còn chưa đặt xuống, đã lại rụt về. Hắn nhìn quét qua văn phòng, lát sau đã trấn tĩnh đi vào, khóa cửa lại.

Hắn mở đèn trong phòng, kéo rèm che kính cửa văn phòng xuống, sau đó cởi bỏ quân phục, tiện tay ném quân phục lên ghế sofa, đi về phía máy pha cà phê, ánh sáng kéo dài khiến chiếc bóng của hắn khúc khuỷu một cách kỳ quái.

Chương 1795: Sóng gió ở ngục giam (11)

Hương cà phê nồng đậm ngập tràn trong không khí. Hắn bưng hai ly cà phê xoay người, một ly đặt trên bàn làm việc, một ly tự mình bưng khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

Chiếc ghế khẽ chuyển động, gương mặt cô gái xuất hiện trong tầm mắt, khóe môi hắn khẽ cong lên, “Có thể tránh được nhiều camera giám sát như vậy, đi được đến chỗ tôi, rất lợi hại.”

“Cảm ơn anh đã khen.” Thời Sênh không hề khách khí nhận lấy, “Chỉ có chút phòng ngự này đối với tôi cũng chẳng khó khăn gì.”

Kỷ Ngang nhướng mi ngẩng lên, kéo chiếc ghế ở bên cạnh ngồi xuống, đặt ly cà phê vào trong tay, “Cô muốn tìm tôi làm gì? Nếu cô muốn tôi giúp cô làm chuyện gì, thì cô tìm sai người rồi, tôi sẽ không giúp cô đâu.”

“Tìm anh chứ sao...” Thời Sênh kéo dài âm tiết, “Không muốn làm gì cả, nếu cứ bắt tôi phải tìm một lý do thì chính là... muốn làm anh.”

“Khụ khụ...” Vẻ mặt Kỷ Ngang khẽ thay đổi. Hắn nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, “Ý cô nói là muốn lấy mạng tôi sao?”

Mười đầu ngón tay Thời Sênh đan vào nhau, chống người về phía trước, đặt cằm trên mu bàn tay, “Tôi muốn anh.”

“Không biết điểm nào của tôi lọt vào mắt cô?” Thực sự thích hắn rồi sao, xem ra hắn đa đoán đúng một phần.

“Điểm nào cũng lọt vào mắt hết.”

Kỷ Ngang bưng ly cà phê nhấp môi hai ngụm, vị đắng ngập tràn trong khoang miệng. Hắn chẹp miệng, “Tôi còn có thể có được vinh hạnh như vậy sao?”

“Anh vẫn luôn rất vinh hạnh.” Cũng chỉ có anh mới có được cái vinh hạnh đó.

Vẫn luôn?

Tâm tư Kỷ Ngang khẽ chuyển biến, tươi cười đặt ly cà phê xuống bàn, “Nhưng bây giờ cô là tù nhân, cô còn sắp phải chết nữa.”

Thời Sênh cười theo hắn, trong con ngươi là sắc ấm áp dần biến đổi mơ hồ ẩn chứa ánh sáng u ám quỷ dị, cánh môi hồng khẽ mở, “Chỉ cần tôi muốn, tôi có thể trở thành chúa tể ở đây.”

Kỷ Ngang bật cười, “Cô là người nói khoác mà không biết ngượng nhất mà tôi từng gặp.”

Trở thành chúa tể ở đây? Thế mà cô ta cũng dám nói.

Ngón tay Kỷ Ngang ma sát dưới lưng ghế, “Tôi chỉ cần ấn cái nút này, cô sẽ bị bao vây, có mọc cánh cũng khó thoát được.”

Thời Sênh đứng dậy, đi vòng qua bàn, dựa vào mép bên cạnh, ánh mắt quét qua hướng ánh sáng, trong ngữ khí mang theo vài phần ý cười, “Anh đã đoán được tôi ở đây, mục đích của việc anh khóa cửa đóng cửa sổ không giống như là anh muốn cho người đến bắt tôi.”

Con ngươi Kỷ Ngang híp lại, hắn bỗng nhiên giơ tay chống lên bàn,

người cũng đứng hẳn dậy. Thời Sênh bị nhốt giữa chiếc bàn và lồng ngực hắn, đôi chân săn chắc chen vào giữa hai đùi cô, nhẹ nhàng áp chế cô. Hắn cúi người nhìn vào đôi mắt Thời Sênh, “Cô rất thú vị.”

Thời Sênh giơ tay ra ôm cổ hắn, ổn định lại thân thể, “Cho nên anh mới không cho người đến bắt tôi, anh không nỡ.”

Cánh tay Kỷ Ngang đặt ngang hông cô, đón cô vào trong lòng, trên người Thời Sênh chỉ mặc bộ đồ bệnh nhân mỏng dính, ngay cả nội y cũng không mặc. Cách một lớp áo sơ mi hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng. Đôi mắt của hắn hơi trầm xuống, “Cô có biết con gái hơi ngốc nghếch một chút sẽ khiến người ta thích hơn không?”

“Ngốc ư? Nếu tôi mà ngốc thì còn lâu anh mới thích tôi.” Thời Sênh trợn mắt lườm.

Phượng Từ chắc chắn sẽ không thích con gái ngốc.

Trong lồng ngực Kỷ Ngang phát ra tiếng cười buồn bực, “Bây giờ tôi cũng không thích cô.”

“Vậy thì anh ôm tôi làm gì? Hử?” Thời Sênh giơ tay ra tiến xuống thân dưới của hắn. Kỷ Ngang nắm lấy tay cô. Mặt Thời Sênh lướt qua một tia âm trầm kỳ lạ, chân hơi dùng sức, tư thế của hai người lập tức thay đổi. Kỷ Ngang bị Thời Sênh đè dưới thân, đáy mắt hắn lộ ra một tia kinh ngạc không kịp che giấu.

Cô gái trên người cười một cách tự nhiên, “Tôi thích tư thế này hơn.”

Kỷ Ngang sau một phút kinh ngạc nhất thời, liền giơ hai tay lên, “Cô thắng rồi.”

“Cộc cộc... Thượng tá, anh có sao không?”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Thời Sênh cúi đầu nhìn xuống đất, cà phê vẫn còn bốc hơi nóng, chiếc ly sứ vỡ tan tành.

Kỷ Ngang giơ ngón tay đặt lên môi, hướng ra bên ngoài nói: “Không sao.”

Người bên ngoài còn chưa rời đi, nói: “Thượng tá, đội trưởng Hồ có chuyện cần báo cáo, bây giờ anh có tiện không?”

Kỷ Ngang: “...”

Hai tay Thời Sênh thu lại, vô tội nhìn hắn.

Hắn khua tay ra hiệu cho Thời Sênh, bảo cô đứng dậy.

Thời Sênh đứng dậy, Kỷ Ngang kéo lại mép áo, lấy quân phục vừa bị ném xuống ghế sofa, chậm rãi mặc lên người, đè thấp giọng nói: “Ở đây đợi tôi, không được đi đâu.”

Thời Sênh không phản ứng lại, Kỷ Ngang hất tóc, đi mở cửa ra.

Khi Kỷ Ngang quay lại, văn phòng chỉ còn lại ly cà phê lạnh ngắt ở dưới đất, con mèo nhỏ khiến hắn hứng thú đã rời đi. Hắn ngồi trên ghế, hai chân gác lên bàn, giơ tay ra sờ lên cánh môi, ánh mắt dường như đang suy nghĩ điều gì.

Vốn dĩ cho rằng là một con mèo, không ngờ lại là một con báo.

“Thượng tá Kỷ, đã tìm thấy người rồi, có cần hủy bỏ phong tỏa không?”

“Thượng tá Kỷ?”

Người báo cáo gọi một lúc, người bên kia vẫn không có phản ứng gì, không khỏi có chút kỳ quái, thượng tá Kỷ rất ít khi thất thần thế này.

“Thượng tá Kỷ?”

Kỷ Ngang hoàn hồn lại, bỏ ngón tay rời khỏi đôi môi, chỉnh lại cổ áo, “Có chuyện gì.”

“Đã tìm thấy Thập Lục rồi, có cần hủy bỏ phong tỏa hay không?”

Cô ấy lại về rồi sao?

“Tìm thấy thế nào?”

“Tự cô ta quay về, nói là đi dạo. Đội trưởng Hồ đề nghị nhốt cô ta lại. Sức khỏe cô ta không đạt tiêu chuẩn, không cần phải điều dưỡng thêm nữa, giữ lại cũng chỉ lãng phí tài nguyên và thời gian.”

Kỷ Ngang liếc nhìn hắn, người đó bị nhìn đến sống lưng lạnh toát, nhưng cũng thấy rất kỳ lạ, hắn nói sai chỗ nào sao?

“Hủy bỏ phong tỏa, Thập Lục, giữ lại cho tôi.”

“... Rõ.”

Thượng tá Kỷ bảo giữ lại cô ta cho anh ta là có ý gì?

...

Chuyện Thời Sênh mất tích, khiến những người khác rất hứng thú. Thế nhưng dáng vẻ từ chối không muốn tiếp xúc với ai của cô khiến mọi người cũng không dám hỏi xem cô đã nhìn thấy gì ở đây.

Nữ chính không biết đã lĩnh hội được điều gì từ trên người cô. Đến ngày thứ ba, Lăng Quân cũng mất tích.

Hơn nữa hình như còn gây ra chuyện gì rất lớn, cả căn cứ đều giới nghiêm, mấy giờ đồng hồ sau mới giải trừ cảnh báo. Một đội quân đưa họ rời khỏi khu F, Thời Sênh nhìn khu F hỗn loạn, đã xảy ra chuyện gì rồi...

Cái tên thiểu năng Kỷ Ngang đó có sao không?

Huấn luyện viên Hồ phụ trách bọn họ nói là huấn luyện họ là để họ làm nhiệm vụ, nhưng bây giờ tình hình thay đổi, bảo họ về đợi tin tức, một khi nhiệm vụ thành công, họ sẽ có cơ hội rời khỏi đây, nhưng bắt buộc phải giữ mồm miệng kín như bưng.

Khoảng thời gian này ngoài ở khu F bị hạn chế tự do, cũng không có ai làm gì họ, mỗi ngày đều được huấn luyện rất lâu, còn có đồ ăn ngon. Huấn luyện viên Hồ cứ lừa gạt như vậy, đám ngốc này lại tin, ít ra... là bề ngoài tỏ vẻ là tin.

Có một số việc người thông minh lên khiến người khác giận sôi, có những lúc người trở nên ngu ngốc cũng khiến người khác giận sôi.

Họ bị đưa về nhà tù, đội trưởng nhìn thấy Thời Sênh trở về thì sợ hết hồn. Sao tổ tông này lại quay lại rồi? Khó khăn lắm mới đưa cô ta vào chỗ chết được, sao bây giờ lại trở về không hề hấn gì thế này. Còn có chuyện gì đau lòng hơn thế này hay không?

So với sự khiếp sợ của đội trưởng, Ba Bông Hoa Vàng lại kích động hơn nhiều, “Thập Lục mấy ngày vừa qua mày đã làm gì vậy?”

Hôm đó cô đi tìm đội trưởng, sau đó không thấy có tin tức gì nữa. Họ

còn tưởng cô đã bị đội trưởng làm gì.

“Đi ăn uống no say.”

“Ăn uống no say?” Ba Bông Hoa Vàng không khỏi suy nghĩ lệch lạc, lần lượt dùng ánh mắt cổ quái nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh: “...” Sao lại nhìn ông như vậy làm gì chứ?

Chương 1796: Sóng gió ở ngục giam (12)

Phía nhà tù hết thảy vẫn bình thường, khu F đã xảy ra chuyện gì không hề ảnh hưởng đến bên này.

Thời Sênh thấy hơi lo lắng cho tên thiểu năng Kỷ Ngang, đắn đo lựa chọn một buổi tối để vượt ngục ra xem sao.

Thế nhưng tối hôm đó xảy ra một chuyện khiến Thời Sênh không có thời gian vượt ngục. 36D và một phạm nhân nữ ở cùng phòng giam vì cãi vã nên đánh nhau 36D đã đánh ngất phạm nhân nữ đó, gây náo loạn đến nửa đêm.

Khu C lại bỗng dưng bị nổ, nghe nói có phạm nhân chạy trốn, cả nhà giam cũng giới nghiêm theo.

Thời Sênh đoán người chạy trốn đó là nam chính, bởi vì trước đây trong đội ngũ chỉ có nữ chính, không có nam chính.

Trận náo loạn này cho đến trời sáng mới chấm dứt. Sau giờ cơm sáng, Thời Sênh đi wc, Bím Tóc Nhỏ và 36D đi cùng cô. Hai người ở một bên chơi đùa cấu véo xoa ngực nhau, khi vào phòng ngăn, các loại âm thanh quái dị thi nhau phát ra.

“Hai đứa chúng mày nhỏ tiếng một tí có được không?” Thời Sênh gõ lên vách ngăn, thật là khó chịu chết đi được.

Hai người căn bản không hề thích đối phương, chỉ là phát tiết thuần túy, những nơi như nhà tù, nếu không tự tìm niềm vui cho mình thì

chắc chắn sẽ phát điên. Thời Sênh cũng không cảm thấy họ sao cả, chỉ là đây là nơi công cộng, cho dù toàn bộ đều là nữ, thì cũng phải chú ý chút chứ!

Không biết Bím Tóc Nhỏ và 36D ở phòng bên cạnh làm gì, không bao lâu sau đã đi ra ngoài.

“Thập Lục mày nhanh lên đi, bọn tao đợi ở bên ngoài này.” Bím Tóc Nhỏ gõ phòng ngăn của Thời Sênh.

“Ừ.” Thời Sênh đáp lại.

Sau khi 36D và Bím Tóc Nhỏ rời đi, wc bỗng yên tĩnh trở lại. Thời Sênh không muốn đi vệ sinh, chỉ muốn đến wc làm chút chuyện. Bên ngoài tĩnh lặng bất thường, Thời Sênh lập tức cảnh giác, thu đồ đạc về lại không gian, móc thiết kiếm ra, đạp lên cánh cửa wc.

Ngoài cửa toàn là cảnh sát vũ trang mặc áo chống đạn, súng lên sẵn đạn chĩa vào Thời Sênh.

Thời Sênh: “...”

“Thập Lục, đi cùng chúng tôi một chuyến đi.”

Một viên cảnh sát vũ trang trong đó nói, “Đừng phản kháng, chúng tôi sẽ không làm hại cô.”

Các người cầm cái thứ đó chĩa vào người tôi mà còn nói sẽ không làm hại tôi, coi ông là đồ thiểu năng chắc?

Nhà vệ sinh này bị phong kín, muốn rời khỏi đây chỉ có thể xử lý những người này trước.

Thời Sênh cầm chắc thiết kiếm, thế thì làm thôi!

Cảnh sát vũ trang chỉ thấy cô gái ở trước mặt đột nhiên giơ tay lên, ánh sáng lạnh lẽo lướt qua, cây súng trong viên cảnh sát vũ trang đứng gần cô nhất bị chẻ làm đôi.

“Không được nổ súng!”

“Đùng đùng đùng...”

Người đó đã hét xong, Thời Sênh ra tay, lập tức có người nổ súng phản kích, đạn dày đặc bắn về phía phòng ngăn kia, phòng ngăn bị bắn thành hình tổ ong.

“Đừng nổ súng!” Lại có người hét lên, thế nhưng lúc này tiếng súng dày đặc, làm gì có ai nghe được giọng nói đó đâu.

Viên đạn như không cần tiền bay về hướng đó, gần như không nhìn thấy người.

Chính vào lúc này, một luồng khí quỷ dị từ bên đó tỏa ra, tất cả viên đạn đều như bị định cách trong một nửa không gian, trôi lập lờ, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Viên đạn chuyển hướng trong không khí, bay vèo về phía cảnh sát vũ trang.

“A!!!”

Thời Sênh giẫm lên tiếng kêu gào thảm thiết của cảnh sát vũ trang, nhàn tản đi từ trong ra, ánh mắt lãnh đạm nhìn liếc qua viên cảnh sát vũ trang đang nằm dưới đất tru tréo, dáng vẻ làm màu tuyệt đẹp.

Tốt lắm, làm màu xong.

Chạy!

Cmn chứ lúc nào cũng có bọn thiểu năng muốn làm hại bổn cô nương, sợ quá đi mất!

Thời Sênh xông ra khỏi wc, trên hành lang đã trống không, bên ngoài đều là cảnh sát vũ trang, đều được vũ trang đầy đủ, cầm súng nhằm vào hướng cô, dường như đang đợi cô chạy ra tự chui đầu vào rọ, điều kỳ lạ là, họ đều được hạ mệnh lệnh như nhau, không được nổ súng.

Muốn bắt sống à?

Ông đây lại mở ra phó bản quỷ quái gì thế?

Người có thể mở ra phó bản mọi lúc mọi nơi chẳng phải nên là nữ chính hay sao?

“Thập Lục, cô bình tĩnh đi, chúng tôi không muốn làm hại cô.” Có người hướng về phía Thời Sênh hét lớn.

“Các người lấy bao nhiêu thứ chĩa vào người ông đây như vậy, nếu đổi là các người có bình tĩnh nổi không?” Thời Sênh hét lớn đáp trả.

Người bên kia phất tay, “Thu súng lại.”

Đám cảnh sát vũ trang hơi chần chừ.

“Thu lại!” Người bên kia giận dữ gào lên, đám cảnh sát vũ trang lập tức thu súng.

“Thập Lục, cô xem đi, tôi đã lệnh cho họ thu súng lại rồi.” Người đó giơ tay lên, tỏ ý kêu Thời Sênh bình tĩnh, “Chúng tôi chỉ muốn nói chuyện với cô, không có ý gì khác.”

Thời Sênh nghi hoặc nhìn hắn, đối phương đang cúi đầu rất chân thành.

Con ngươi Thời Sênh chuyển động, cô cất giọng nói: “Tôi giết chết cả tiểu đội của các anh, các anh không báo thù cho họ sao?”

Người kia sửng sốt, vừa rồi hắn chỉ nghe thấy có tiếng súng, thấy Thời Sênh đi ra đã là vô cùng bất ngờ, tiếng súng dày đặc như vậy, cứ tưởng cô không thể sống nổi, không ngờ cô còn ra ngoài được.

Nhưng hắn không ngờ người của mình lại bị giết.

Trong wc trở nên yên tĩnh, nếu những người đó không chết thì có lẽ lúc này họ đã ra ngoài rồi...

Hắn không dám nghĩ sâu, ánh mắt nhìn Thời Sênh trở nên cảnh giác hơn, “Thập Lục, vừa rồi có thể là do cách thức của chúng tôi không đúng, nhưng cô phải tin là chúng tôi không có ác ý, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi.”

Thế mà còn không ra tay sao?

Có bẫy.

Giết thêm mấy tên nữa xem sao.

Thời Sênh ra tay giết chết mấy tên đứng gần nhất, đối phương lo lắng, nhưng không nổ súng.

Thời Sênh chọc thiết kiếm xuống dưới đất, một tay chống nạnh, “Các người muốn làm gì hả?”

Nguyên chủ không có tiền sử phạm tội... ừm, bây giờ đã có tội danh tập kích rồi, nhưng mà không quan trọng. Nguyên chủ từ nhỏ lớn lên trong nhà tù, có thể có kịch bản nào được chứ?

Trừ khi...

Lần trước đã xảy ra chuyện gì đó, khiến đám người này cho rằng có liên quan đến cô.

“Chúng tôi chỉ muốn hỏi cô một số chuyện.” Đối phương đứng sau cảnh sát vũ trang, ánh mắt sắc bén nhìn quét qua thiết kiếm ở trong tay Thời Sênh, cô ta lấy đâu ra một thanh kiếm như vậy chứ?

“Thế thì hỏi ở đây đi.” Xem các người có thể hỏi ra được trò gì chứ.

“Thập Lục, ở đây không tiện lắm, mời cô theo chúng tôi đến khu F được chứ? Yên tâm, hỏi xong chúng tôi sẽ thả cô về.”

“Ông đây không ngu, đi đến khu F với mấy người...” Thời Sênh chợt khựng lại, khu F, Kỷ Ngang.

Long đàm hổ huyệt* ông đây cũng phải xông vào.

*Long đàm hổ huyệt: Đầm rồng, hang cọp, ý nói nơi vô cùng nguy hiểm.

Thời Sênh sửa lại, “Được chứ.”

Đối phương lập tức cho người đi chuẩn bị xe, còn về mấy người đã chết, đối phương không có ý truy cứu. Lúc này có thể kết luận là, họ

muốn biết được điều gì đó từ cô, điều đó còn quan trọng hơn cả tính mạng của những người kia.

Thời Sênh hoàn toàn không hiểu nổi mình đã nắm được thứ thần binh lợi khí gì: “...”

Hình như lại có thể làm màu nữa rồi.

Dù sao thì ông đây cũng không biết có gì, nhưng các người nghĩ là ông có, thì ông có thôi, trước tiên phải lấy được nàng dâu về tay cái đã.

Xe đi từ khu A đến khu F, Thời Sênh không nói một lời, người phía trước cũng không dám bắt chuyện với cô, một đường yên ổn đến khu F.

Một lần nữa đến khu F, Thời Sênh nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện khu F được canh phòng nghiêm ngặt hơn trước đây, nhưng không biến động quá nhiều.

Xe không tiến vào khu F, dừng ở bên ngoài, tất cả mọi người xuống xe đi vào cửa lớn, sau khi đi vào cửa lớn tất cả mọi người đều phải bị lục soát, ngay cả người dẫn đầu toán cảnh sát vũ trang kia cũng không có đặc quyền, sau đó họ đổi một chiếc xe ở bên trong khu F.

Cẩn thận thế này là muốn diện kiến chủ tịch nước hay sao?

Trong rất nhiều kịch bản, có rất nhiều người đều đi theo xe của vị đại quan nào đó đến một nơi nào đó được canh phòng nghiêm ngặt, thế nhưng bây giờ mọi người đều đổi xe ở bên ngoài, đi vào một cổng vào lớn như vậy, lục soát người kiểm tra thân phận, phải vào bên trong thế nào?

Khi trí thông minh của bia đỡ đạn online, nhân vật chính cũng phải khóc.

Chương 1797: Sóng gió ở ngục giam (13)

Thời Sênh đi vào khu F, nhưng không được dẫn đi qua tuyến một như trước, mà đi thẳng vào khu vực tuyến năm.

Lối vào tuyến năm nghiêm ngặt hơn tuyến một. Thời Sênh đã qua hai lần kiểm tra. Cánh cửa kim loại trước mặt cô chầm chậm mở ra, cảnh tượng phía sau cánh cửa hiện ra trươc mắt, Kỷ Ngang dẫn theo mấy người đi bên cạnh, khi nhìn thấy Thời Sênh ánh mắt hắn bỗng khựng lại, sau đó nhìn sang người đàn ông được xưng là Thượng úy Lôi ở bên cạnh Thời Sênh.

“Thượng tá Kỷ.” Vẻ mặt Thượng úy Lôi có vẻ khẩn trương, dường như chuyện gặp Kỷ Ngang là vô cùng bất ngờ.

Kỷ Ngang tiến lại gần, ánh mắt dừng trên người Thời Sênh, “Thượng úy Lôi, tôi không nhớ là đã hạ lệnh cho cậu đến khu A đưa người đến đây.”

“Thượng tá Kỷ, đây là người ông Viên cần.” Đầu Thượng úy Lôi đã đầy mồ hôi, “Chỉ cần hỏi cô ta mấy câu thôi, chứ không có ý gì khác.”

Ánh mắt Kỷ Ngang liếc nhìn Thượng úy Lôi, “Thượng úy Lôi, khu F này là tôi phụ trách hay là cậu phụ trách?”

Thượng úy Lôi bỗng chốc nói không nên lời.

Trong lòng Thượng úy Lôi thấp thỏm. Hắn biết hôm nay Kỷ Ngang sẽ ở tuyến một, nên cố ý đi đến tuyến năm, ai ngờ vẫn gặp hắn.

“Đưa người về đi, lát nữa tôi sẽ cho người thông báo biện pháp xử phạt đến chỗ cậu.”

“Thượng tá Kỷ.” Thượng úy Lôi nóng nảy, “Đây là người ông Viên cần, tôi không biết ăn nói thế nào với ông Viên, anh biết ông Viên...”

“Lấy ông ta ra để ép tôi sao?” Con ngươi Kỷ Ngang lướt qua một tia nguy hiểm, thế nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng tà khí. Thượng úy Lôi nhìn mà hết hồn, mồ hôi lạnh thi nhau chảy ra.

“Không... không dám.” Giọng thượng úy Lôi đã run lẩy bẩy, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Nhưng ông Viên nói có đột phá trọng đại, nếu bởi vì Thượng tá Kỷ mà làm lỡ mất, thì trách nhiệm này chúng ta không ai gánh nổi được.”

Hai hàng lông mày Kỷ Ngang tràn đầy vẻ đùa cợt, thậm chí còn xen lẫn chán ghét, “Bất kỳ người nào đi vào khu F đều phải được tôi cho phép, đây là quy tắc. Ông ta còn chưa có tư cách tùy tiện thả người vào đây, đưa người đi cho tôi.”

Câu cuối cùng là nói với người ở bên cạnh hắn.

Mấy người đó lập tức đưa Thời Sênh rời đi.

“Tiểu Kỷ à.”

Giọng nói già nua vang lên từ phía đầu hành lang bên kia. Một ông già mặc áo blouse trắng dẫn theo mấy người mặc áo blouse trắng đi đến. Trên mặt ông già còn mang theo nụ cười, dáng vẻ hiền từ, “Tiểu Kỷ, cậu làm sao vậy? Sao lại giận dữ thế này?”

Kỷ Ngang không hề có dấu hiệu hòa hoãn. Hắn tùy tiện lấy điếu

thuốc ra châm, hút một hơi rồi mới nói: “Ông Viên, ông không được tôi cho phép đã tự ý đưa người vào đây, không biết ông muốn làm gì?”

“Tiểu Kỷ, tôi chỉ cần một người, trước đây chẳng phải cậu còn bận chuyện bên kia sao, nên tôi chưa nói với cậu. Cậu cũng không đến mức phải giận dữ thế này chứ.” Ông già cũng không tức giận, tiếp tục hiền từ nói, “Có lẽ Thượng úy Lôi đã nói với cậu rồi, tôi chỉ cần hỏi cô ta mấy vấn đề, không có ý gì khác đâu, hỏi xong sẽ đưa cô ta về ngay.”

Kỷ Ngang trừng mắt nhìn ông Viên, “Ông Viên, tôi nói lại một lần nữa, bất kỳ một người nào muốn vào khu F đều phải được sự đồng ý của tôi.”

Ông Viên: “...”

Thượng úy Lôi: “...”

Bầu không khí cứng nhắc, Thời Sênh đưa mắt đi nhìn khắp nơi, đại tiên đánh nhau đúng là vẫn rất đẹp mắt.

“Đưa đi.” Kỷ Ngang lạnh giọng quát tháo.

“Tiểu Kỷ.” Ông Viên gọi Kỷ Ngang lại, thái độ cường nganh hơn khi nãy một chút, “Bây giờ cậu cũng biết rồi, cô ta cũng vào đây rồi, đã trở nên như thế này rồi, cậu cũng không cần phải cứng nhắc như vậy nữa. Tuy khu F là do cậu phụ trách, nhưng tôi vẫn có quyền phát ngôn.”

“Thượng tá Kỷ.” Người đứng bên cạnh Kỷ Ngang nói nhỏ bên tai hắn mấy câu.

Sắc mặt Kỷ Ngang thay đổi, ném điếu thuốc đang hút xuống dưới đất, giơ chân ra giẫm, những người khác cũng không dám lên tiếng, cho đến khi hắn rút thêm một điếu thuốc nữa cho lên miệng, nhìn quét qua Thời Sênh, “Ông Viên muốn hỏi chuyện cô ta cũng được thôi, đến chỗ tôi hỏi, đưa đi.”

Câu cuối cùng là khẩu khí không thể nghi ngờ. Sắc mặt người bên cạnh Kỷ Ngang cũng thay đổi, hiển nhiên là vừa rồi hắn nói không có ý này.

Sắc mặt ông Viên cũng trầm xuống, “Thượng tá Kỷ...”

Không đợi ông Viên nói xong, Kỷ Ngang trực tiếp cắt ngang, “Ông Viên, nếu ông muốn tự phụ trách khu F thì tôi cũng không có ý kiến, tôi sẽ đưa người rút đi ngay, để lại nơi này cho ông, ông muốn làm gì thì làm. Ông Viên thấy ý kiến này thế nào?”

Ông Viên đã định nói nhưng lại dừng lại. Ông ta đâu có năng lực phụ trách cả một khu vực rộng lớn như vậy chứ.

Kỷ Ngang nhấc chân rời đi. Người phía sau Thời Sênh giơ tay mời cô đi theo. Thời Sênh cười híp mắt giơ tay lên vẫy vẫy với Thượng úy Lôi và ông Viên, cảm ơn hai người thần trợ công!

Thượng úy Lôi: “...”

Ông Viên: “...”

...

Tốc độ của Kỷ Ngang không nhanh, đi từ tuyến năm, vào tuyến một, Thời Sênh chạy bước nhỏ theo sau. Người đi sau sợ hãi, giơ tay ra túm cô lại, nhưng Kỷ Ngang lại ra hiệu cho họ không cần để ý.

Mọi người quay sang nhìn nhau, vừa rồi Thượng tá Kỷ đối đầu với ông Viên không chỉ là bởi vì không được tự ý cho người khác vào căn cứ khi chưa được phép của hắn đúng không?

Hai người không nói chuyện, nhưng cứ thế đi một trước một sau như vậy, cho tới khi đến phòng làm việc của Kỷ Ngang.

Hắn ngồi lên ghế, một tay đặt lên mi tâm dụi dụi, “Họ tìm cô làm gì?”

Thời Sênh dựa vào bàn, “Làm sao tôi biết được.”

Bản cô nương đây đang rất lơ tơ mơ được chưa hả?

Ai biết tên thiểu năng kia muốn tim hay là gan của cô chứ?

Lúc nào cũng có những tên thiểu năng muốn làm hại bản cô nương.

Bản cô nương biết làm sao được!

Kỷ Ngang đặt tay xuống, mí mắt hơi vén lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Thời Sênh, ngữ khí có chút cổ quái, “Cô không biết sao?”

Thời Sênh vô tội nhún vai.

Kỷ Ngang đứng dậy lại gần Thời Sênh, khoảng cách giữa hai người không ngừng được rút ngắn, cho đến khi hơi thở của Kỷ Ngang hoàn toàn bao phủ lấy cô, Hắn giơ tay nâng cằm cô lên, “Không tiếc lướt qua tôi, trực tiếp đưa cô vào đây, trên người cô có bí mật gì mà cô cũng không biết hay sao?”

Thời Sênh cực kỳ bạo gan giơ tay ra nắm lấy tay hắn, giải cứu cho cái cằm của mình, “Anh đã nói là bí mật rồi thì chắc chắn là tôi không

biết. Có một số bí mật mà người đương sự chưa chắc đã biết rõ, chuyện này chẳng phải là rất bình thường hay sao?”

Ánh mắt Kỷ Ngang nặng nề nhìn cô, không có vẻ tà khí như trước kia, nhưng cũng khiến cô thấy rất không thoải mái.

Hồi lâu sau, hắn nói: “Buông tay.”

Thời Sênh cười buông tay ra, “Thượng tá Kỷ, người bị chiếm tiện nghi là tôi, anh hời rồi.”

Kỷ Ngang liếc nhìn Thời Sênh, ý tứ đó đại khái là ghét bỏ.

Thời Sênh: “...”

Lại dám ghét bỏ ông sao!

Đệch!

Kỷ Ngang ngồi lên ghế, ngữ khí không nhẹ không nặng, “Tôi muốn xem xem họ đang giở trò quỷ gì. Tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho cô. Tốt nhất cô đừng có chạy lung tung, nơi này không đơn giản như cô nghĩ đâu.”

“Vậy thì anh phải trông chừng tôi 24/24, nếu không tôi không quản nổi cái chân của tôi đâu.”

“Vậy thì hay là chặt đi luôn?” Ánh mắt Kỷ Ngang quét qua đôi chân cô. Chân của cô rất dài, nhưng đáng tiếc cô đang mặt chiếc quần rộng rãi, hoàn toàn không nhìn ra được dáng dấp đôi chân ấy.

“Có bản lĩnh thì anh chặt đi.” Thời Sênh đột nhiên dựng lông lên, bá đạo giơ chân ra trước mặt hắn, “Anh mà dám chặt thì ông đây theo

họ anh luôn.”

Kỷ Ngang như bị sặc, giơ tay ra đẩy chân cô xuống, ánh mắt cổ quái liếc nhìn cô, sau đó không nói một lời rời phòng.

Rất nhanh sau đó đã có người đến sắp xếp phòng cho cô, Kỷ Ngang không hề lộ mặt.

Cứ có chuyện là trốn, phong cách của nữ chính Phượng Từ là đây.

Chương 1798: Sóng gió ở ngục giam (14)

“Thượng tá Kỷ, không điều tra được họ muốn làm gì. Thượng úy Lôi chỉ phụ trách đưa người đi, ông Viên không nói cho họ biết mục đích là gì.”

Bàn tay đang lật giở trang sách của Kỷ Ngang ngưng lại, hắn trầm tư giây lát, “Lần trước bên trong đã xảy ra chuyện gì có nghe ngóng được không?”

“Nghe ngóng được rồi, người xông vào đã vô tình mở một căn phòng bí mật ra, nhưng bên trong có gì thì tạm thời vẫn chưa làm rõ được. Địa bàn của đám người đó xưa nay chưa bao giờ để chúng ta tùy tiện xông vào.”

“Căn phòng bí mật?” Kỷ Ngang hừ cười, “Nơi này nhiều bí mật thật đấy.”

Người đứng cạnh Kỷ Ngang không ngừng cảm thán trong lòng, bí mật của nơi này không chỉ nhiều, mà còn nhiều như lông bò. Đừng nghĩ khu F bây giờ do họ phụ trách mà an toàn, nhưng trên thực tế khu F cũng có nhiều nơi đến cả bản thân họ cũng không được đi đến.

“Thượng tá Kỷ, tôi có một chuyện vẫn chưa hiểu được.”

Kỷ Ngang tiếp tục lật trang sách, tiếng trang sách khẽ vang lên, “Chuyện gì?”

Người đó bạo gan nói: “Tôi vẫn không hiểu tại sao thượng tá Kỷ lại chọn đến đây. Ban đầu anh đã được bổ nhiệm rồi, nhưng tại sao cuối cùng lại tự chọn ở lại đây?”

Không phải ai cũng muốn đến cái nhà tù này, ở đây còn buồn chán hơn nhiều so với ở những khu vực quân đội ở biên giới kia.

Kỷ Ngang cong ngón tay lên, đặt lên bờ môi, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tôi cũng không biết.”

Hắn cũng không biết.

Tại sao lại lựa chọn đến đây.

Giống như là có chỉ dẫn ngầm gì đó.

Trong đầu Kỷ Ngang không khỏi hiện lên hình ảnh cô gái giơ chân lên trước mặt hắn, thách thức hắn chặt chân. Có lẽ... đó chính là nguyên nhân chăng?

Kỷ Ngang không muốn nghĩ quá sâu vấn đề này, “Chuyện hôm nay tôi không muốn xảy ra thêm lần nữa. Tất cả lối ra vào đều phải đổi lại thành người tin cậy được.”

Lại có người dám đưa người từ bên ngoài vào trong khi hắn không biết gì cả.

Người đó chần chừ giây lát, “Rõ.”

Kỷ Ngang kết thúc một ngày làm việc, trở về phòng mình, vừa vào đã nhìn thấy một người đáng ra nên ở cách hắn mấy trăm mét đang nằm trên giường.

“Hi!”

Người trên giường đang chơi máy tính của hắn, ăn bữa tối của hắn.

Thời Sênh chống cằm, “Thượng tá Kỷ, một lúc không gặp tựa cách ba thu.”

“Sao cô vào đây được.” Phòng của hắn không những cần mật khẩu mà còn cần vân tay và tròng mắt để phân biệt.

“Thì mở cửa rồi vào thôi.” Thời Sênh ngồi xếp bằng, lông mày cong cong nhìn hắn, “Chút khó khăn này đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ. Nếu Thượng tá Kỷ muốn học thì tôi cũng có thể dạy cho anh, nhưng mà học phí hơi đắt đấy. Nếu Thượng tá Kỷ không trả nổi có thể bồi thường bằng thịt.”

“Cô hao tâm tổn sức đến chỗ tôi là để nói những lời này sao?”

“Tôi cũng muốn cùng với Thượng tá Kỷ phát triển một chút kịch bản không thể miêu tả được. Thế nhưng nếu Thượng tá Kỷ không chịu phối hợp, tôi cũng không thể cưỡng ép được.” Thời Sênh xua tay, vẻ mặt tiếc hận.

Kỷ Ngang: “...”

Lúc trước hắn nghĩ nguyên nhân mình đến đây là vì cô, giờ sao lại cảm thấy ý nghĩ này đáng sợ như vậy chứ?

Kỷ Ngang hít sâu một hơi, tiến lên rút máy tính ra, ánh mắt quét nhanh lên màn hình máy tính, chỉ thấy giao diện một trò chơi, không có gì khác, tài liệu cũng không bị động chạm vào liền gập máy tính lại.

Thời Sênh trèo xuống giường, “Xem ra Thượng tá Kỷ không thích tôi lắm, vậy tôi đi đây.”

“Cô coi đây là nơi đi du lịch thật đấy à?” Kỷ Ngang đặt máy tính sang một bên, “Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?”

Thời Sênh ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Kỷ Ngang, chớp chớp mắt. Cô nhấc chân đi đến, ôm lấy cổ Kỷ Ngang, “Vậy thì trả chút tiền lãi cho anh là được rồi.”

Kỷ Ngang còn chưa kịp phản ứng lại từ cái ôm và từ tiền lãi mà cô nói, cánh môi đã có thêm một vật mềm mại chạm vào. Kỷ Ngang như bị điện giật, toàn thân run rẩy, rồi cứng nhắc, đôi mắt hắn trừng to ra, phản chiếu gương mặt ở phía trước.

Vật thể mềm mại ấy không dừng lại quá lâu, chỉ mấy giây đã rời đi, trọng lượng đang đặt trên người hắn cũng biến mất.

Đến khi Kỷ Ngang phản ứng lại, trong phòng đã không còn người nữa.

Kỷ Ngang giơ tay ra sờ lên môi mình. Dường như vẫn còn có thể cảm nhận được thứ mềm mại đó, mềm đến hồ đồ, cả người gần như đang bay bay.

“Đệch.”

Kỷ Ngang đặt tay xuống, nhanh chóng mở cửa phòng ra. Bên ngoài cửa phòng tĩnh lặng, hắn vùng chạy đuổi theo. Đi xa chừng năm mét, Kỷ Ngang đột nhiên dừng lại.

Bây giờ hắn đi gặp cô sẽ nói gì với cô?

Nói là hôn hắn rồi thì phải chịu trách nhiệm sao?

Chuyện này hắn không thể nói ra được.

Rõ ràng là cô còn chưa làm chuyện gì quá đáng, nhưng sao trong lòng hắn đã không thể bình tĩnh nổi.

“Thượng tá Kỷ? Có chuyện gì vậy?”

Kỷ Ngang hoàn hồn lại. Lúc này hắn đang đứng thất thần ở giữa lối đi. Người tuần tra đang nhìn hắn đầy kỳ quái.

Hắn lắc đầu, xoay người về phòng.

Người tuần tra lấy làm lạ nhìn hắn chầm chậm đóng cánh cửa phòng lại.

...

Ngày hôm sau, ông Viên đích thân dẫn người đến, muốn nói chuyện với Thời Sênh.

Kỷ Ngang sắp xếp cho họ ở một căn phòng. Hắn đứng ở kính một chiều nhìn tình hình bên trong căn phòng. Thế nhưng rất nhanh sau đó hắn đã không nhìn thấy gì, ông Viên đã cho người chặn lại.

Phản ứng đầu tiên của Kỷ Ngang là muốn xông vào, nhưng lý trí đã nhanh chóng đè nén sự kích động đó của hắn xuống.

Hắn nôn nóng đứng bên ngoài giậm chân, sự nôn nóng này từ đâu tới, chính bản thân hắn cũng không nói rõ ra được.

Chưa từng nhìn thấy Thượng tá Kỷ nôn nóng bất an như vậy bao

giờ, đám người bên cạnh đều thấy ngẩn người, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Sự nôn nóng của Kỷ Ngang không kéo dài bao lâu, bởi vì ông Viên đã ra ngoài. Ông ta dùng ánh mắt cổ quái nhìn Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang đã khôi phục lại sự trấn tĩnh, dựa vào bức tường bên ngoài, châm một điếu thuốc, tà khí nhìn ông Viên, “Ông Viên đã hỏi xong chưa?”

“Thượng tá Kỷ, có thể đi chỗ khác nói chuyện một lát được không?”

Kỷ Ngang không nói là có được hay không.

Hai người cứ thế đứng nhìn nhau một phút. Kỷ Ngang cầm điếu thuốc, dập lửa cho tàn thuốc vào gạt tàn ở bên cạnh, “Mời.”

...

Kỷ Ngang cầm một tờ giấy A4 trở về căn phòng tra hỏi kia. Cô gái mặc quần áo tù, hai chân gác lên trên mặt bàn, dáng ngồi như một lão đại.

Hắn đặt tờ giấy lên trên mặt bàn, “Cô nói những vấn đề này phải là tôi đến hỏi thì cô mới trả lời?”

“Đúng thế.” Thời Sênh mỉm cười.

Kỷ Ngang đẩy tờ giấy qua, nhìn thẳng vào cô, “Cô trả lời được mấy câu?”

Thời Sênh nhún vai, “Không trả lời được câu nào hết.”

“Thế thì sao?”

“Thì chỉ muốn gặp anh thôi chứ sao.”

“Hôm qua được coi là gì?”

“Tiền lãi thôi.” Thời Sênh cười xấu xa, “Tối qua có phải không ngủ được đúng không, hay là tối nay tôi đến ngủ với anh?”

Đáy mắt Kỷ Ngang xẹt qua một tia tà khí, khóe môi cong lên, “Được thôi.”

Thời Sênh: “...” Đồng ý rồi à?

Đệch!

Thế mà lại đồng ý luôn rồi à?

Có phải trời sắp có mưa kim cương không?

Nghĩ lại thấy cũng đúng, Phượng Từ lần này không phải là hệ cấm dục, cũng không phải hệ làm màu, mà là thiết kế nhân vật vừa tà khí lại mang chút xấu xa, đồng ý dường như cũng không phải là chuyện gì bất ngờ.

“Nhưng bây giờ cô phải trả lời những vấn đề này.” Kỷ Ngang chỉ vào những câu hỏi trên tờ giấy.

“Tôi thực sự không biết.” Vẻ mặt Thời Sênh vô tội.

Kỷ Ngang mặc kệ cô, đọc rõ ràng câu hỏi thứ nhất, “Trước khi mẹ cô chết có nói gì với cô không?”

“Không nhớ nữa.”

“Trên người cô có lưu lại thứ đồ gì của mẹ cô để lại không?”

“Không biết, thượng tá Kỷ có muốn đích thân kiểm tra không?” Thời Sênh xua tay, nhìn hắn nhướng mày.

Kỷ Ngang đặt hai tay lên mặt bàn, cúi người nhìn Thời Sênh, “Vừa rồi lão già chết tiệt kia hỏi cô, cô cũng trả lời thế này sao?”

Chương 1799: Sóng gió ở ngục giam (15)

“Sao có thể, đãi ngộ này chỉ có Thượng tá Kỷ mới có, tôi chỉ thích anh thôi.” Thời Sênh không hề keo kiệt trêu chọc Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang có vẻ hài lòng đôi chút, biểu cảm hòa hoãn hơn, tiếp tục đọc câu hỏi: “Khi mẹ cô ngồi tù thường đi lại gần gũi với ai nhất?”

“Thượng tá Kỷ, những câu hỏi này tôi sẽ không trả lời anh đâu. Thứ nhất, tôi không biết. Thứ hai, tôi cũng không muốn trả lời. Nhưng mà... nếu như anh có thể hỏi trên giường, thì có lẽ tôi sẽ nghĩ lại cẩn thận xem sao.” Chúng ta có chuyện gì thì lên giường nói.

Kỷ Ngang liếc mắt nhìn cô, mặt không đổi sắc đọc nốt câu hỏi cuối cùng.

Cuối cùng đương nhiên không có được bất cứ câu trả lời nào từ Thời Sênh, ông Viên không ngờ kết quả lại là như vậy, một lần nữa bước vào phòng.

Trong phòng vang lên một tiếng động kỳ quái, tiếng động phát ra rất nhanh, khi Kỷ Ngang xông tới, chỉ nhìn thấy ông Viên bị đè trên bàn rên rỉ, còn cô gái kia đứng ở một góc, dáng vẻ như thể chuyện không liên quan tới tôi.

“Ông Viên!”

“Có chuyện gì vậy?”

Mọi người ba chân bốn cẳng chạy tới cứu ông Viên từ chiếc bàn ra, phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh, nhưng lại nói với Kỷ Ngang, “Thượng tá Kỷ, người phụ nữ này dám ra tay với ông Viên, anh phải giao cô ta cho chúng tôi.”

“Nói có lý chút đi, chính ông ta ra tay với tôi trước.” Thời Sênh phản bác, “Thân là một người bình thường, đây là tôi tự vệ chính đáng. Tôi còn nghi ngờ ông ta giả vờ bị đánh đó!”

Vô duyên vô cớ ra tay, cô chẳng qua chỉ ra tay hơi nặng một chút thôi mà, vậy mà cũng trách cô sao?

Đừng hòng bắt bản cô nương đổ vỏ nhé!

“Ăn nói hàm hồ, tại sao ông Viên phải ra tay với cô?” Người bên cạnh càng phẫn nộ hơn, “Thượng tá Kỷ, anh bắt buộc phải giao người này cho chúng tôi.”

Kỷ Ngang bất động thanh sắc nhìn quét qua toàn bộ căn phòng. Hắn hiểu rõ đám người này đang có chủ ý rồi, “Tôi sẽ không giao người cho các ông. Tôi phải bảo đảm sự an toàn của khu F. Nếu bởi vì các ông để xảy ra so sót gì thì các ông hay tôi mới là người phải chịu trách nhiệm đây?”

Lý do thoái thác của Kỷ Ngang vô cùng đường hoàng. Người vốn dĩ được đưa từ bên ngoài vào đây, đều phải qua cửa ải của hắn. Bây giờ hắn không thả, thì đám người đó dù có kêu gào hơn nữa cũng vô dụng.

Huống hồ trong tay Kỷ Ngang có người có súng, cho dù họ có dùng vũ lực cũng không thắng được hắn.

Ông Viên bị trọng thương, đám người này thấy tình thế không thuận

lợi, vội vã đưa ông Viên đi.

“Có phải họ giả vờ bị thương không?” Thời Sênh hỏi Kỷ Ngang.

“Ừ.” Kỷ Ngang đặt tay lên bàn, “Họ muốn đưa cô đi, sau đó dùng thủ đoạn phi thường để hỏi ra điều họ muốn biết.”

“Thủ đoạn phi thường?” Thời Sênh nhíu mày, “Thủ đoạn phi thường gì? Dùng hình? Thôi miên? Hay là tẩy não?”

“Còn đáng sợ hơn cô tưởng tượng.” Kỷ Ngang chống một tay lên mặt bàn.

“Vậy anh giữ tôi lại như vậy, có phải là vì thích tôi rồi hay không? Thượng tá Kỷ...” Thời Sênh như cười như không nhìn Kỷ Ngang.

“Tôi chỉ thực thi chức trách của tôi mà thôi.” Tầm mắt Kỷ Ngang thay đổi, cố tránh ánh mắt Thời Sênh.

Hắn không phải vì cô.

Trong lòng Kỷ Ngang tự nói với bản thân hắn như vậy, nhưng hành vi lừa mình lừa người này không có tác dụng gì, hắn chính là bởi vì cô.

Vì một người con gái mà bản thân hắn vốn không hề biết, thậm chí còn chưa gặp mặt mấy lần.

Kỷ Ngang nắm chặt tay lại, xoay người rời phòng, dặn dò người đứng bên ngoài, “Đưa cô ta về.”

...

Buổi tối.

Kỷ Ngang ở phòng làm việc đến sáng sớm mới về phòng, hắn đứng ngoài cửa rất lâu vẫn chưa mở cửa, đến khi người tuần tra đi lại hai lần, định tiến lên hỏi xem thượng tá nhà mình có chuyện gì, thì hắn mới mở cửa đi vào.

Đúng như hắn nghĩ, Thời Sênh đang ở trong phòng hắn, đang nằm trên giường ngủ say. Tiếng mở cửa khiến cô thức giấc. Cô gái ngẩng đầu lên, đang nửa híp mắt nhìn hắn. Kỷ Ngang nghiêng người vào phòng, đóng cửa lại.

Thời Sênh bò dậy, ngoẹo đầu nhìn hắn, trong con ngươi không hề có chút buồn ngủ nào, chứng tỏ vừa rồi cô không hề ngủ.

“Thượng tá Kỷ, anh đang sợ sao?” Thời Sênh ôm chăn, trêu chọc nói.

“Tôi sợ sao?” Kỷ Ngang như bị câu nói đó kích thích, vừa cởi bỏ quân phục không mấy chỉnh tề trên người xuống, vừa cười lạnh, “Tôi sợ cái gì chứ?”

“Vậy sao anh lại về muộn như vậy?”

Kỷ Ngang ném áo khoác sang một bên, rót một cốc nước lạnh uống, “Làm việc.”

“Tôi đã bỏ thuốc vào nước rồi.”

“Phụt!”

Kỷ Ngang nhìn nước trong tay, lại liếc nhìn sang người ở bên kia, giơ tay lên chùi miệng, đặt cốc nước lên bàn, giơ tay lên tháo thắt lưng.

Thời Sênh: “...”

Kỷ Ngang nhìn Thời Sênh không chớp mắt, cởi bỏ hết quần áo đang mặc trên người, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc quần lót. Có lẽ vì là quân nhân, trên người Kỷ Ngang toàn là màu nâu đồng, ngón tay hắn đặt lên viền chiếc quần lót, khóe miệng cong lên độ cong tà mị.

Thời Sênh kéo chăn xuống dưới, lúc này nên theo hay là không theo.

Nếu theo, khi Phượng Từ khôi phục lại ký ức liệu có gây chuyện với cô không?

Không theo... thì có chút có lỗi với hắn vì đã chủ động như vậy.

“Hừ.”

Kỷ Ngang cười lạnh, cầm quần áo đến phòng tắm, “Bây giờ là ai đang sợ vậy?”

Đệch!

Ai sợ hãi hả!!

Ông đây đang suy nghĩ chuyện đại sự của đời người nhé.

Tiếng nước tí tách từ trong phòng tắm truyền ra, cánh cửa phòng tắm trong suốt một nửa, trong hơi nước mơ hồ, có thể nhìn thấy bóng người bên trong.

Kỷ Ngang nhanh chóng tắm xong đi ra ngoài, chỉ mặc một chiếc quần nhỡ, thân trên không mặc gì cả. Hắn nằm thẳng lên trên giường. Thời Sênh ngồi bên cạnh hắn, vẻ mặt ngẩn ngơ, cứ nằm thế là được

à?

Thời Sênh liếc nhìn hắn, Kỷ Ngang lấy đồng hồ nhìn thời gian, không hề nhìn cô.

Cô vén chăn lên nằm vào, dựa vào trong lòng hắn.

Anh không sợ, ông đây sợ cái lông ấy.

Ngủ với nàng dâu nhà mình đạo lý hiển nhiên.

Vật thể ấm nóng dán vào, khiến Kỷ Ngang hơi ngẩn người, chữ trên màn hình điện thoại dường như xiêu vẹo thành những ký hiệu kỳ quái.

Kỷ Ngang thầm hít một hơi thật sâu, đặt điện thoại xuống, giơ tay ôm Thời Sênh vào lòng, chân dài vươn ra, giữ chặt cô ở trong lòng, “Cô không sợ thật sao?”

“Anh còn không sợ thì tôi sợ cái gì?” Thời Sênh hừ hừ, “Tôi chỉ ước anh làm gì tôi, như vậy thì anh là của tôi rồi.”

Kỷ Ngang nhất thời nghẹn lại, hắn nhìn chằm chằm lên trần nhà, hít thở chậm nhất nhẹ nhất có thể.

Có những lúc, hắn có cảm giác như mình còn thiếu thứ gì đó. Những khi có một mình, cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt hơn. Nhưng hắn không biết được mình thiếu thứ gì. Bất kể thứ gì cũng không thể lấp đầy được lỗ hổng đó trong lòng hắn.

Kỷ Ngang đang thất thần, bỗng nhiên cảm giác nơi lồng ngực có một luồng khí nóng, cảm giác tê dại từ lồng ngực lan tràn khắp nơi, chỗ đó...

“Sao lại bị thương?” Giọng nói không nghe ra được tâm trạng của cô gái vang lên.

Kỷ Ngang đẩy đầu cô ra, để bờ môi cô rời khỏi ngực mình, đầu ngón tay đặt lên vết thương, lãnh đạm nói, “Lâu rồi, lâu đến mức cả tôi cũng không nhớ nữa.”

Đầu ngón tay Thời Sênh mơn trớn chỗ đó, “Có đau không?”

“Em hỏi bây giờ hay là lúc bị thương?” Kỷ Ngang tách đầu cô ra, không cho cô nhìn vết thương kia.

“Lúc bị thương.”

“Đau chứ.” Kỷ Ngang nói: “Em có biết cảm giác khi viên đạn xuyên qua tâm can không? Cách cái chết...” Chỉ một bước nữa.

“Em biết.”

Kỷ Ngang ngẩn người.

Thời Sênh xoay người đè lên người hắn, cưỡng chế lấy tay hắn ra, tỉ mỉ hôn lên ngực hắn.

“Em biết cảm giác đó như thế nào.”

Chương 1800: Sóng gió ở ngục giam (16)

Thời Sênh nằm bò lên người Kỷ Ngang, tai dán lên lồng ngực hắn, nghe tiếng trái tim hắn đập.

Kỷ Ngang chần chừ giơ tay ra ôm lấy cô. Hai người ôm nhau bằng tư thế thân thiết nhất, nhưng lại không có bất kỳ ý niệm dục vọng nào.

“Họ muốn biết điều gì từ em?” Kỷ Ngang phá vỡ sự yên lặng.

“Không biết, có lẽ là bí mật gì đó từ rất nhiều năm về trước.” Giọng Thời Sênh rất nhẹ, giống như lời thầm thì.

“Mẹ em là phạm nhân thật sao?”

“Sao em biết được, khi em sinh ra đã là ở trong tù rồi.”

Kỷ Ngang đặt cô xuống, xuống giường lật tung đồ đạc tìm thứ gì đó. Một lúc sau mới lấy một tập tài liệu ra, “Đây là hồ sơ của em, em đã xem chưa?”

“Em là phạm nhân, sao có thể được xem hồ sơ của chính mình chứ?” Thời Sênh lườm.

Kỷ Ngang đưa tài liệu cho cô.

Thời Sênh không nhận lấy, “Thượng tá Kỷ, bây giờ giữa chúng ta là quan hệ gì?”

Bờ môi Kỷ Ngang khẽ động, chỉ ngủ chung một chiếc giường, em nói xem là quan hệ gì?!

“Tôi sẽ nghĩ cách đổi một thân phận khác cho em.” Kỷ Ngang uyển chuyển nói.

“Ồ, thân phận là vợ của anh à?”

“...” Sao lại phát triển nhanh thế này nhỉ? Kỷ Ngang hít sâu, ổn định lại tâm trạng, “Tôi thừa nhận, đối với tôi em rất đặc biệt, rất thu hút tôi. Nhưng tôi không chắc chắn, em có thể trở thành vợ của tôi hay không.”

Có một số chuyện quá xa xôi, nhưng bây giờ hắn chỉ biết rằng, hắn không có khả năng từ chối được cô gái này.

“Vậy thì bây giờ thành bạn gái trước nhé?”

Kỷ Ngang chần chừ giây lát, gật đầu.

Lúc này Thời Sênh mới đón lấy tập hồ sơ, “Chúc mừng Thượng tá Kỷ, anh đã có một người bạn gái là phạm nhân.”

“Em chưa từng giết người, cũng không hề phạm tội.” Kỷ Ngang nhíu mày đính chính, “Cho nên không tính là tội phạm.”

“Khiến anh thất vọng rồi, khi Thượng úy Lôi cho người đến ‘mời’ em, em đã không cẩn thận giết chết mấy người của họ, cho nên...” Thời Sênh lắc lư đôi tay trước mặt hắn, “Đôi tay này không còn sạch sẽ nữa rồi.”

Kỷ Ngang: “...”

Mấy người là bao nhiêu người? Có thể nói cho hắn biết được không?

Thời Sênh mở tập hồ sơ ra, hồ sơ rất ít, chỉ ghi chép lại chứng minh khai sinh và một số dữ liệu về sức khỏe, còn lại không có gì cả.

“Có gì đáng để xem đâu?”

Kỷ Ngang thu hồi tâm tư, “Chính bởi vì nó quá ngắn gọn nên mới đáng ngờ.”

“Căn cứ theo quy tắc, những đứa trẻ sinh ra trong tù, không những phải có chứng minh khai sinh như của em, mà còn phải có tài liệu về mẹ của đứa trẻ, nhưng ở đây không có gì hết.”

Thời Sênh nhìn trái phải tập tài liệu, “Ý của anh là, mẹ em có thể không phải là phạm nhân, có người cố tình nhốt bà ấy vào tù, hoặc có thể tự bà ấy trốn vào trong tù?”

“Rất có khả năng.” Kỷ Ngang cầm máy tính đến, đăng nhập vào hệ thống nội bộ của nhà tù, “Anh đã điều tra rồi, không có bất cứ tài liệu gì về mẹ em cả.”

“Cũng có thể là do anh không đủ quyền hạn.”

“...” Kỷ Ngang trầm mặc. “Quyền hạn của anh là cao nhất.”

“Nhưng anh không có quyền hạn đăng nhập một hệ thống khác.”

Kỷ Ngang nhìn Thời Sênh, cô cong khóe miệng cười.

Hắn biết hệ thống khác mà cô nói là cái gì, đó là hệ thống của đám người do ông Viên kia dẫn đầu.

“Em có thể vào được không?”

“Trông em có vẻ vô dụng như vậy sao?”

Kỷ Ngang đưa máy tính cho cô, “Em vào thử xem.”

“Dựa vào đâu mà em phải vào?”

“Bà ấy là mẹ em, em không muốn biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Kỷ Ngang trừng mắt.

“Không muốn.” Cô chỉ muốn yên lặng yêu đương, không muốn làm những chuyện theo kịch bản này.

Kỷ Ngang: “...”

Thân là con gái lại không muốn biết mẹ mình đã xảy ra chuyện gì, chuyện này có bình thường hay không?

“Cho dù em không muốn thì họ cũng sẽ không bỏ qua cho em.” Kỷ Ngang nói, “Bây giờ chúng ta không có quyền chủ động. Bắt buộc phải làm rõ đã xảy ra chuyện gì mới có thể không bị động như vậy nữa.”

Có lẽ là vì cái câu chúng ta của Kỷ Ngang khiến tâm trạng Thời Sênh tốt hơn. Cô giơ tay đặt máy tính đến trước mặt, “Thượng tá Kỷ, muốn em giúp anh cũng được thôi.”

Thời Sênh nhìn hắn bĩu môi.

Thượng tá Kỷ: “...” Sao lại thành giúp hắn rồi?!

Chuyện này chẳng phải là chuyện của cô sao?

Làm cứ như kiểu bây giờ hắn sắp phải bán thân ấy?!

Kỷ Ngang nhìn người ở phía trước, bỗng nhiên muốn ấn cô vào trong chăn, sao lại có người con gái đánh ghét như vậy cơ chứ.

Hắn cúi người mổ mổ lên cánh môi cô. Thời Sênh nhất thời mặt mày rạng rỡ, nghiêng đầu gõ bàn phím.

Giao diện trên màn hình nhảy đến một giao diện đăng nhập khác. Thời Sênh không làm gì, chỉ trực tiếp nhập tên tài khoản và mật khẩu đăng nhập, một kho dữ liệu khổng lồ xuất hiện trên giao diện.

“Em lấy tài khoản ở đâu ra?” Còn có tài khoản mà còn lừa hắn hôn.

“Thực ra em cũng là một thành viên của đội ngũ nghiên cứu.” Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm chỉnh.

“Vậy sao?” Kỷ Ngang cười tà mị, “Vậy bây giờ chẳng phải là anh nên giết người diệt khẩu hay sao?”

“Ài, thực ra anh chỉ cần dùng mỹ nam kế là em sẽ phản bội thôi, đâu cần phiền phức giết người diệt khẩu làm gì.”

Kỷ Ngang dùng vẻ mặt “anh nghe em bịa tiếp, để xem em có thể bịa ra được cái quái quỷ gì” nhìn cô.

Thời Sênh cảm thấy vô vị, cũng không đùa nữa, “Lần trước em tạo để dự phòng, ai ngờ lại cần dùng đến nhanh như vậy.”

Lần nào cũng xâm nhập vào rất phiền phức.

“Em có biết họ đang làm gì không?”

“Biết chứ sao không.”

Kỷ Ngang có chút mệt tim, cái cô gái này, hình như không cần mình nhắc nhở chuyện cái gì cả.

Kỷ Ngang kiểm tra kho dữ liệu, nhưng không tìm được dữ liệu gì có ích.

“Có lẽ bà ta không phải tên là như vậy.” Thời Sênh ôm chăn, không mấy hứng thú nhìn màn hình, thuận miệng nói ra một câu.

Nếu thực sự đang trốn tránh điều gì, thì chắc chắn bà ta sẽ dùng tên giả để vào tù, dùng cái tên đó để điều tra thì sao có thể điều tra ra được gì chứ.

“Anh rất hứng thú với chuyện này sao?” Thời Sênh đi đến bên hắn, “Tại sao thế?”

“Anh chỉ muốn biết rốt cuộc họ đang muốn làm gì thôi.”

Không biết câu trả lời của Kỷ Ngang là thật hay giả, Thời Sênh duy trì thái độ nghi ngờ, “Một đám người ăn no rửng mỡ nên đi kiếm chuyện làm thôi.”

“Cộc cộc!”

Kỷ Ngang giật mình quay đầu nhìn ra cửa phòng, lúc này sao lại có người gõ cửa?

“Có lẽ là vì họ phát hiện không thấy em đâu nữa.”

Kỷ Ngang liếc nhìn cô, xuống giường, kéo chăn đắp cho cô, “Không được lên tiếng.”

Hắn mặc áo khoác đi ra mở cửa.

“Thượng tá, ông Viên chết rồi.”

Thời Sênh nghe rõ rành rành giọng nói từ bên ngoài truyền vào. Lão già đó chết rồi sao? Không đến mức đó chứ, cô ra tay đâu có nặng như vậy.

Kỷ Ngang nói mấy câu với người đó, quay lại về phòng mặc quần áo. Thời Sênh thò đầu từ trong chăn ra, “Sao lại chết?”

“Không rõ, không nhìn thấy xác.” Kỷ Ngang đi đến bên giường, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, “Em về đi, không được chạy lung tung, ở chỗ anh là an toàn nhất.”

Thời Sênh kéo hắn, Kỷ Ngang bất đắc dĩ thở dài, nhưng vẫn ngồi xuống giường, ôm hôn cô một lát.

“Được rồi, có thể buông tay ra được chưa?”

Thời Sênh bĩu môi, buông tay ra.

Kỷ Ngang cầm áo khoác, quay đầu nhìn Thời Sênh, mặt mày mơ hồ có vẻ hiền hòa. Hắn kéo cánh cửa phòng cùng người bên ngoài rời đi.

Chương 1801: Sóng gió ở ngục giam (17)

Tuyến ba là địa bàn của ông Viên. Nơi này, họ bình thường đều chỉ tuần tra qua đường, những phòng còn lại họ đều chưa từng vào trong.

Nhưng vừa rồi các nhân viên nghiên cứu nói ông Viên đã chết. Ông Viên hiện là người lãnh đạo đám người này, ông ta chết đi là một chuyện động trời.

Kỷ Ngang và người của hắn đã đến phòng giám sát tuyến ba.

“Thượng tá Kỷ.” Thượng úy Lôi cũng có mặt, đang xem camera giám sát.

Chuyện hôm qua hắn còn chưa kịp xử lý Thượng úy Lôi, cho nên bây giờ hắn ta vẫn còn ở đây.

Kỷ Ngang châm thuốc, nhìn quét qua camera giám sát phía sau Thượng úy Lôi. Cảnh trong camera là phòng ông Viên, trong phòng toàn là vết máu.

Nhiều vết máu như vậy, căn cứ vào kiến thức thông thường, ông Viên cũng không thể sống được.

“Phát hiện ra lúc nào?” Kỷ Ngang đi đến trước màn hình giám sát, giơ ngón tay ra tua ngược băng lại.

“Một tiếng trước.” Thượng úy Lôi nói, “Chính tại ở đây, lúc này ông

Viên vẫn còn ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Kỷ Ngang ngừng tua băng lại, nhìn cảnh tượng trên màn hình giám sát. Ông Viên bị thương, nằm trên giường nghỉ ngơi. Thời gian trên camera giám sát dịch chuyển từng chút một. Nhưng đúng lúc đó, cảnh tượng lóe lên hai cái, đến khi camera giám sát khôi phục lại bình thường, cả căn phòng đã trải đầy vết máu.

Con ngươi Kỷ Ngang híp lại, lấy bật lửa ra châm thuốc hút, lúc này cũng không có ai dám lên tiếng nhắc hắn ở đây không được hút thuốc.

Kỷ Ngang tua lại mấy lần, đều không nhìn ra được có gì bất thường. Thời gian lóe sáng lên ở trong camera giám sát chỉ ba giây ngắn ngủi. Khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy liệu thứ gì có thể gây ra được hiện tượng như vậy chứ?

“Đã cho người điều tra camera giám sát có dấu vết bị động vào hay không chưa?” Kỷ Ngang hỏi.

“Nhân viên kỹ thuật của chúng tôi đã điều tra rồi, camera giám sát bình thường, không bị động chân động tay vào.”

Thượng úy Lôi nhanh chóng trả lời.

Kỷ Ngang dập thuốc, “Phong tỏa tuyến ba, phái người đi tìm, không được bỏ qua bất cứ góc nào, sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

...

Bọn họ tìm khắp tuyến ba cũng không tìm được thi thể hay bất cứ thứ gì có liên quan đến thi thể của ông Viên.

Tuyến phong tỏa mở rộng ra tuyến hai và tuyến bốn, thế nhưng kết quả vẫn như vậy. Máu trong căn phòng của ông Viên đúng là máu của ông ta, nhưng trừ chỗ máu nhiều đến quá đáng kia cũng không tìm được bất kỳ đầu mối gì hữu ích.

Kỷ Ngang xoa mi tâm ngồi trong phòng làm việc xem camera giám sát, phía sau bỗng nhiên có một đôi tay giơ ra ôm lấy hắn. Kỷ Ngang giật mình, vô thức muốn khống chế đối phương.

“Là em đây.”

Kỷ Ngang quay đầu, sau khi nhìn rõ đối phương là ai, lại lo lắng nhìn vào trong phòng, cửa phòng đóng chặt, nhưng bức tường thủy tinh bên kia vẫn chưa kéo rèm, nếu người bên ngoài nhìn vào, chắc chắn vừa nhìn đã thấy hết được cảnh trong này.

Hắn tách tay Thời Sênh ra, đứng dậy kéo rèm cửa, tiện tay khóa cửa phòng lại, “Sao em lại đến đây?”

“Anh không đến tìm em, chẳng lẽ cũng không cho em tới tìm anh nữa sao?” Thời Sênh trợn mắt lườm, “Sao, vẫn chưa tìm được hung thủ à?”

“Chưa.” Kỷ Ngang ngồi lên ghế sofa.

Thời Sênh ghé vào sau lưng hắn, hai tay đặt lên vai hắn, chẹp chẹp hai tiếng, “Thảm vậy cơ à, bị phanh thây rồi à? Xem ra ông Viên đó đắc tội với không ít người.”

“Còn chưa tìm được thi thể.” Kỷ Ngang nói: “Trong phòng chỉ có máu, không có thi thể nào hết.”

Thời Sênh nhướn mày, chống lên sô pha nhảy qua đó, ấn tua lại camera giám sát, băng hình giám sát phát lại từ đầu, đến giữa khi camera giám sát lóe sáng, Thời Sênh ấn tạm dừng, nhưng cảnh tưởng đã lướt qua, dừng lại ở cảnh máu me đầy rẫy trong căn phòng.

Thời Sênh tua lại một lần nữa, tạm dừng, tua lại, tạm dừng, lặp đi lặp lại mấy lần liền.

“Có nhìn ra được gì không?”

“Có muốn biết không?” Thời Sênh ngoẹo đầu nhìn Kỷ Ngang. Hắn gật đầu, và chủ động hôn cô, tuy không biết tại sao mình lại có hành động vô thức này, nhưng trong lòng hắn cảm thấy mình làm vậy sẽ khiến cô nói ra.

“Em cũng không biết.” Thế nhưng lần này Thời Sênh lại không đưa ra đáp án.

Kỷ Ngang: “...” Phí công hôn vô ích rồi.

Hắn đứng dậy thu dọn đồ đạc trên bàn, “Em về trước đi, lát nữa sẽ có người đến đây họp.”

“Tối nay anh có về không?” Thời Sênh đi theo sau mông hắn, “Sao anh có thể để một cô gái xinh đẹp dung mạo như hoa như em ở đây canh gác một căn phòng trống không thế này, anh không nhớ em à?”

Kỷ Ngang: “...” Nói cứ như thể họ đã làm cái gì vậy.

Kỷ Ngang quay người, đẩy Thời Sênh vào góc tường, thực hiện một cú ép tường hoàn mỹ. Hắn cúi người chặn cái miệng còn muốn nói tiếp của cô, hôn cho đến khi hơi thở cô không ổn định được nữa,

mềm nhũn ngả vào lòng hắn.

Kỷ Ngang đỡ lấy eo cô, ôm cô đặt lên chiếc bàn ở bên cạnh, bàn tay hơi lạnh luồn vào vạt áo to rộng của cô, vuốt ve bộ ngực mềm mại.

Tiếng thở dốc khe khẽ như trêu chọc đôi tay nhỏ của hắn, khiến hắn không khống chế nổi bản thân muốn nhiều thứ hơn nữa.

Không biết từ lúc nào quần áo của cô gái đã bị hắn cởi bỏ, để lộ là đường cong hoàn mỹ. Kỷ Ngang thở hổn hển, giọng hắn hơi khàn, “Cởi giúp anh.”

Có lẽ giọng nói đã đánh thức Thời Sênh, cô co rụt lại, “Kỷ Ngang...”

“Bây giờ muốn đổi ý?” Dường như Kỷ Ngang nhìn ra được ý đồ của Thời Sênh, ép xuống không cho cô nhúc nhích, trong đôi mắt đê mê lộ ra vài phần nguy hiểm, “Muộn rồi.”

“Không phải...” Thời Sênh kéo quần áo che cơ thể lại, “Em sợ hai chúng ta làm càn. Hay chúng mình đừng làm nữa.”

Kỷ Ngang kéo quần áo của cô, ném sang bên cạnh, đôi chân chen vào giữa hai chân cô, giơ tay bắt đầu cởi quần cô, “Vừa rồi anh có bảo em rồi, lửa do em khơi lên, đương nhiên phải do em dập rồi.”

Thời Sênh: “...”

Không phải đâu đại ca ơi, nếu anh khôi phục trí nhớ anh sẽ náo lên tận trời đấy.

Quần áo trên người Thời Sênh cực dễ cởi. Kỷ Ngang gần như không tốn mấy sức lực đã cởi bỏ hết ném sang một bên, “Kỷ Ngang ưm...”

Kỷ Ngang dùng bờ môi chặn lời cô nói lại, kéo tay cô đặt lên hông mình, dùng ngữ khí cường ngạnh nói: “Cởi ra.”

Ầu đệch!

Đây là tự bản thân anh muốn đấy nhé.

Không phải là ông ép buộc anh đâu đấy.

“Kỷ Ngang... đợi... đợi đã...” Thời Sênh tránh né, “Trước tiên phải nói rõ là anh chủ động đấy nhé, sau này không được tìm em gây chuyện đâu đấy.”

“Em vẫn còn muốn ngủ với anh mà không chịu trách nhiệm hả?” Kỷ Ngang đè cô lên trên bàn, ngữ điệu mang theo vài phần tà khí.

“Làm ơn đi, bây giờ là anh muốn ngủ với em.” Thời Sênh cạn lời, “Không phải, ý em không phải là thế. Ý em là, sau này anh không được gây náo loạn chuyện em ngủ với anh đâu đây nhé. À không, chuyện anh ngủ với em đâu đấy.”

“Ừ.”

Thời Sênh không biết bây giờ hắn đồng ý có tác dụng gì không, nhưng ít nhất khi hắn gây náo loạn cũng có thể biện giải được cho mình. Cô ổn định lại đôi chút, hai tay nắm lấy thắt lưng của hắn, từ từ cởi ra.

Kỷ Ngang chờ đợi rất kiên nhẫn, nhưng sự đê mê trong đôi mắt hắn càng lúc càng sâu đậm hơn.

Kỷ Ngang sợ ở trên bàn sẽ khiến cô không thoải mái, ôm cô lên ghế sofa, cũng may ghế sofa rộng rãi, đủ để hai người lăn lộn.

Màn dạo đầu làm rất đầy đủ. Khi tiến vào, Thời Sênh chỉ cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng không quá khó chịu. Kỷ Ngang hôn cô, cơ thể chậm rãi hạ thấp xuống, “Thả lỏng đi.”

“Ưm...” Thời Sênh kêu lên đau đớn, “Kỷ Ngang... mẹ kiếp sao anh vừa mới vào đã sâu thế rồi, có bệnh à?”

Kỷ Ngang ổn định lại cơ thể, rút ra sau, “Không khống chế được lực đạo, đã khá hơn chưa?”

Thời Sênh thở dốc, một lát sau mới để hắn hành động tiếp.

Chương 1802: Sóng gió ở ngục giam (18)

Sau cơn điên cuồng, lý trí bị Kỷ Ngang vứt bỏ tận chín tầng mây dần dần quay lại. Hắn nhìn cô gái nhỏ bị mình giày vò đến không còn sức lực, thương tiếc đặt một nụ hôn lên má cô.

Cả căn phòng làm việc tràn ngập thứ mùi vị sau cơn hoan lạc. Kỷ Ngang nghĩ lát nữa không họp ở đây được rồi.

Đang nghĩ, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Kỷ Ngang lấy điện thoại gửi tin nhắn cho người ở bên ngoài, để hắn tạm hoãn buổi họp, địa điểm họp chuyển thành phòng họp lớn.

Kỷ Ngang đặt Thời Sênh lên ghế sofa, lấy nước ấm lau người cho cô, mặc lại cho cô quần áo đã bị hắn ném tung tóe khắp nơi.

“Em ở đây ngủ đi, lát nữa họp xong anh sẽ về.” Kỷ Ngang sờ mặt Thời Sênh.

“Ừm.” Thời Sênh nửa mở nửa híp mắt, trên má vẫn còn vẫn còn vết đỏ chưa mất đi, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đáng yêu.

Dáng vẻ ngoan ngoãn như vậy của cô khiến Kỷ Ngang có chút kích động, chỗ nào đó trong cơ thể lại mơ hồ có xu thế thức tỉnh. Hắn vội vàng di chuyển ánh mắt, đứng dậy lấy một chiếc chăn lông đắp lên người cô.

Thời gian Kỷ Ngang họp rất dài, dài đến mức Thời Sênh ngủ cũng đủ

rồi, hắn vẫn còn chưa trở về.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị đi ra ngoài tìm hắn, cả văn phòng đột nhiên bị rơi vào trạng thái phong tỏa. Hành lang bên ngoài vang lên từng hồi chuông cảnh báo dồn dập, cả hành lang đều bị đèn đỏ bao phủ.

Thời Sênh đứng trước rèm cửa nhìn ra ngoài, quân nhân cầm súng nhanh chóng chạy qua hành lang, đi về một hướng.

Tiếng chuông cảnh báo liên hồi không dứt, không bao lâu sau đã có tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Có chuyện rồi.

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, chẻ đôi cánh cửa phòng làm việc ra, bên ngoài không có người, tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ cùng một hướng.

Thời Sênh nhấc chân đi về hướng đó, trên đường gặp không ít nhân viên công tác văn thư đang gào thét đi về phía cửa thoát hiểm. Những người này dường như đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, sắc mặt trắng bệch, ngoài việc chạy và gào thét thất thanh ra thì không biết phải suy nghĩ gì nữa.

“A!!!!”

“Bằng bằng bằng!”

“Rút, rút ngay.”

Binh sĩ mặc quân phục từ lối đi phía trước rút lui. Thời Sênh nhìn thấy thứ đuổi sau họ. Một vật thể có mặt người, cơ thể của con

người, nhưng thân dưới lại là thằn lằn, có bốn chân, lại thêm hai tay ở thân trên, đang đi nhanh từ trong lối đi đó ra ngoài, đạn bắn trên người nó cũng không có tác dụng gì.

Thời Sênh: “...”

Ngồi tù thôi mà cũng có thể đổi kênh được.

Quá đủ rồi đấy.

Không thể để ông yên tĩnh mà ngồi tù được à?

Tốc độ của con quái vật đó rất nhanh, đạn không có tác dụng, ai nấy đều vô cùng khẩn trương, thoáng chốc cả lối đi đã chất đầy thi thể.

“Chạy mau!”

Quái vật đuổi về hướng Thời Sênh. Thời Sênh kéo một người chạy gần nhất, “Có nhìn thấy Kỷ Ngang đâu không?”

“Buông tôi ra.” Người đó giãy giụa, cũng không cần biết người kéo mình là người hay là gì, giơ súng lên đánh.

Thời Sênh bắt mấy người hỏi, không phải nói không biết, thì cũng là giãy giụa muốn tháo chạy.

Bên kia con quái vật đã chạy đến trước mặt. Thời Sênh xoay người rẽ vào một lối đi khác. Quái vật đã đuổi theo lối đi có nhiều người, không đi về phía cô.

Cô phân biệt vị trí lúc này, đi về phía phòng giám sát.

Người trong phòng giám sát có lẽ là nhìn thấy quái vật nên đã bỏ

chạy từ lâu. Trên màn hình trong phòng giám sát, có mấy nơi đều xuất hiện quái vật giống nhau, đang đuổi giết con người.

Thời Sênh nhanh chóng tìm hết một lượt trên hệ thống giám sát nhưng cũng không tìm được Kỷ Ngang.

Ở đây chỉ có một tuyến giám sát, những nơi khác không nhìn thấy được. Thời Sênh xâm nhập vào mấy tuyến giám sát khác thế nhưng hệ thống giám sát của tuyến ba đã bị phá hỏng, tuyến bốn và tuyến hai cô đang ở lúc này tình hình như nhau.

Ở tuyến một và tuyến năm gần lối ra nhất, tạm thời còn chưa xuất hiện tình huống như vậy. Người ở đó thậm chí còn không biết tại sao chuông cảnh báo lại reo lên, vẫn còn đang ở trạng thái mơ màng.

Những thứ này phần nhiều là xuất hiện từ trong trung tâm tuyến ba...

Kỷ Ngang...

Thời Sênh nhanh chóng tìm hết tất cả các camera giám sát, nhưng đều không có.

Đám quái vật đó rất nhanh, xuất quỷ nhập thần, vừa nãy còn chưa thấy quái vật xuất hiện trên camera giám sát, chỉ một khác sau đã xuất hiện rồi.

“Phịch!”

Cánh cửa phòng giám sát bỗng nhiên bị đạp đổ, một con quái vật nhảy từ ngoài vào, đụng đầu lên bức tường treo đầy màn hình giám sát. Trong tia lửa văng khắp nơi, con quái vật lắc mình một cái, một lần nữa tập kích chỗ Thời Sênh đang đứng.

Thời Sênh huy động thiết kiếm, chạy lướt qua con quái vật.

Cô chạy ra khỏi phòng giám sát, con quái vật trong phòng giám sát đổ ầm xuống đất, một giây sau cả người con quái vật bỗng nổ tung, chỉ để lại một vũng máu.

Thời Sênh: "..." Cái lũ này chết đi đều phải cống hiến một vũng máu thế à?

Không tìm thấy trên camera giám sát, Thời Sênh đành phải đi tìm thủ công.

Trên đường gặp không ít quái vật, khi đó Thời Sênh nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc, cuối cùng cũng biết nhiều quái vật như vậy là ở đâu ra, tất cả đều là dị biến của con người.

Nhưng tốc độ dị biến có phải là quá nhanh rồi không?

Thiết bị của khu F nhanh chóng bị phá hoại, hàng phòng ngự cuối cùng được thiết lập sẵn đã được khởi động, toàn bộ cửa ở các nơi đều bị đóng lại. Đám quái vật không thể mở được loại cửa bảo vệ bằng kim loại này, chỉ có thể lục soát khắp nơi để tìm kiếm con người, sau đó giết chết.

Chúng không ăn thịt con người, chỉ không ngừng giết người, gần như là có ý thức làm lớn mạnh chủng tộc của mình.

Thời Sênh quét sạch quái vật ở khu mình đang đứng, bên trong còn có một số người may mắn sống sót, thấy quái vật đã chết hết, run rẩy chạy đến bên Thời Sênh.

Mặc kệ cô lợi hại có phải là bất bình thường hay không, ít ra thì cô còn là con người, khác với lũ quái vật đó.

Những người đó đều mặc quân phục, nhưng không phải tất cả đều có súng, có người chỉ là nhân viên văn thư hoặc là thợ máy, tố chất của họ không tốt bằng những người có súng.

“Đây rốt cuộc là thứ gì, tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ sinh vật kỳ lạ như vậy, đó là sinh vật trên trái đất của chúng ta sao?”

“Sao khu F lại có loại quái vật như vậy chứ?”

“Chúng ta có thể sống sót ra ngoài được không? Có người quay lại cứu chúng ta hay không?”

“Chắc chắn là do đám quái nhân đó gây ra. Trước nay tuyến ba canh phòng nghiêm ngặt, có rất nhiều nơi chúng ta cũng không có quyền vào được, chuông cảnh báo vang lên từ tuyến ba, ngoài họ ra thì còn ai vào đây nữa?”

Thời Sênh nhảy qua mấy vũng máu tươi đó, đứng ở một chỗ sạch sẽ, “Các người có ai nhìn thấy Kỷ Ngang không?”

“Thượng tá Kỷ?” Một quân nhân đứng trên trái Thời Sênh nói: “Lúc trước nghe nói họ chuẩn bị họp, có lẽ là bị nhốt trong phòng họp rồi?”

Nói đến phía sau quân nhân kia cũng có chút chần chừ, rốt cuộc là bị nhốt trong phòng họp hay là bị đám quái vật kia giết chết rồi chứ...

“Phòng họp ở đâu?” Ánh mắt Thời Sênh bình tĩnh nhìn quân nhân vừa nói.

“Ở nơi giao giữa tuyến hai và tuyến ba.” Nơi gần tuyến ba nhất, nếu những thứ đó đi từ tuyến ba đi ra, thì nơi gặp họa đầu tiên là phòng họp.

“Đi thế nào?” Ở đây bốn phía thông suốt, tuy là phân chia tuyến đường theo hình ngũ giác, nhưng ở giữa còn có bao nhiêu vị trí như vậy, toàn bộ đều là hành lang này nối tiếp hành lang kia, rắc rối phức tạp, không có bản đồ sẽ rất dễ lạc đường.

Người đó trừng mắt, không thể tin được hỏi: “Cô muốn đi đến đó sao?”

“Bây giờ chúng ta đang ở nơi giao giữa tuyến một và tuyến hai, còn cách phòng họp cả một tuyến hai. Bây giờ cả tuyến hai đều có quái vật, sao có thể an toàn xuyên qua toàn bộ tuyến hai được chứ?”

“Đúng vậy, cô gái à, cô đừng có ngốc nghếch như vậy.”

“Bây giờ ở chỗ chúng ta là an toàn nhất, đợi đội cứu viện đến đi. Thượng tá Kỷ rất lợi hại, anh ấy sẽ đến cứu chúng ta.”

Chương 1803: Sóng gió ở ngục giam (19)

Thời Sênh mặc kệ đám người may mắn sống sót đó, đi về hướng phòng họp. Đám người còn sống sót đó đấu tranh một hồi, cuối cùng có ba người đi theo Thời Sênh.

Ba người này đều có súng, cho nên cũng to gan hơn những người khác một chút.

“Này cô gái, làm sao mở được cánh cửa này?” Người quân nhân A nhìn cánh cửa kim loại phía trước, thấp thỏm nhìn Thời Sênh. Bây giờ cả khu F bị phong tỏa, cứ cách một đoạn lại có một cánh cửa bảo hộ bằng kim loại như vậy. Cánh cửa kim loại này chưa bao giờ được dùng thực sự, nhưng cứ một khoảng thời gian lại được tiến hành kiểm tra tu sửa, dường như là để chuẩn bị cho lần tai ương này.

“Thì chẻ ra thôi.” Thời Sênh giơ thiết kiếm trong tay lên, trả lời như thể là lẽ đương nhiên.

Ba người đồng thời nhìn thiết kiếm, vừa rồi thanh kiếm này chém đám quái vật kia không hề tốn sức, thậm chí có thể nói là cực kỳ nhẹ nhàng.

“Đợi đã!” Quân nhân B nói, “Phía sau còn có những người còn sống sót, chúng ta chẻ cửa ra thì họ phải làm sao?”

Thời Sênh kỳ quái nhìn hắn, “Liên quan gì đến tôi?”

Nói xong, thiết kiếm đã vung xuống, chém vào giữa cánh cửa kim

loại. Đầu bên kia lập tức có một con quái vật lao đến. Thời Sênh nhanh chóng giải quyết nó, sau đó đi sang bên kia.

Ba người quân nhân nhìn cánh cửa bị chém đôi, nhất thời không biết nói gì.

Có rất nhiều quái vật, số người may mắn sống sót cũng nhiều. Thời Sênh đi qua, phía sau không biết từ lúc nào đã tự động tập hợp thành một tiểu đội. Cũng có người chất vấn tại sao Thời Sênh không cứu người.

Thời Sênh chỉ ném cho đối phương một vẻ mặt châm biếm.

Ngay cả bản thân mình còn khó giữ, còn muốn cứu người, đúng là có bệnh.

Hơn nữa người cô muốn cứu còn chưa tìm thấy, đâu có tâm trạng làm người tốt gì cơ chứ.

Phì, cô không phải là người tốt.

Những người này nghi ngờ cô máu lạnh vô tình, nhưng không thể không đi theo sau cô.

Có những người chính là như vậy, rõ ràng bản thân mình còn đi theo sau đuôi người khác để được bảo vệ che chở, nhưng lại ở sau lưng người ta khua chân múa tay.

Thời Sênh tìm thấy một chiếc điện thoại và một bản sơ đồ mặt bằng một phần khu F trong một căn phòng, điện thoại còn 50% pin. Kỷ Ngang có điện thoại, nhưng cô không biết số điện thoại cá nhân của Kỷ Ngang là bao nhiêu. Cô gọi thử dãy số đánh dấu trên điện thoại nhưng không có ai nhận, có lẽ đó là số điện thoại giành cho công

việc.

Có sơ đồ mặt bằng, tốc độ của Thời Sênh càng nhanh hơn. Đám người phía sau gần như phải chạy mới theo đuổi kịp cô được. Cô chỉ đi qua các lối đi, gặp quái vật mới giết, đám quái vật ẩn nấp cô không hề để tâm đến.

Đi phía sau rất dễ bị tập kích, đội ngũ lớn mạnh lại giảm bớt, rồi lại lớn mạnh, rồi lại giảm bớt đi.

“Này, cô đi chậm lại có được không?” Có người không theo được Thời Sênh liền gào lên.

Thời Sênh đứng trước một cánh cửa kim loại chuẩn bị chém, nghe thấy tiếng nói liền quay đầu lại người vừa nói, đúng là người trước đó nói cô máu lạnh vô tình. Thời Sênh không hề khách khí bổ vào mặt hắn, “Anh là tổ tông hay là cụ kỵ của tôi mà bắt tôi phải đi theo tốc độ của anh? Hơn nữa tôi bắt anh đi theo à? Tôi cầu xin anh đi theo tôi à? Đồ thiểu năng!”

Người nọ á khẩu, một lần nữa không nói được thành lời.

Thời Sênh giơ tay lên chém đứt cánh cửa, phía trước mặt xuất hiện một người, đang định lấy đồ để đập, sau khi nhìn rõ người liền thu tư thế lại nhưng đồ vẫn theo đà đập xuống.

Thời Sênh giơ thiết kiếm lên chặn, đá đối phương một cước.

Người đó bay thẳng ra ngoài, phía sau một con quái vật đang lao ra nhìn thấy liền định cắn lấy người đó, ở một lối đi khác bỗng nhiên vang lên tiếng súng dày đặc.

Đùng đùng đùng.

Viên đạn quét qua, cả lối đi đều là tiếng vang lại, con quái vật đó bị ép phải lùi lại, biến mất trong lối đi.

Người bị Thời Sênh đá văng đứng từ dưới đất lên, không phải ai khác, đó chính là đội trưởng Hồ huấn luyện họ khi trước.

Còn người cứu đội trưởng Hồ không phải ai khác, mà chính là nữ chính Lăng Quân.

Lăng Quân mặc trên người bộ đồ bệnh nhân màu trắng, tay áo không biết đã bị thứ gì xé rách, trên người chằng chịt vết máu, nhìn có vẻ vô cùng chật vật.

Vừa rồi người nổ súng chính là Lăng Quân và mấy người đàn ông mặc quân phục bên cạnh cô ta.

“Có người.”

“Là đội trưởng Hồ!!”

“Đội trưởng Hồ, đội trưởng Hồ...”

Phía sau Thời Sênh có người nhận ra đội trưởng Hồ, nhanh chóng chạy về phía hắn bao vây lại.

Đội trưởng Hồ bị Thời Sênh đá một cước, chỉ bị thương ngoài da, không có vấn đề gì lớn. Nhìn thấy nhiều người như vậy, hắn thấy bất ngờ đôi chút, “Mọi người có sao không?”

“Không sao, không sao.”

“Đội trưởng Hồ anh có sao không? Chỉ còn lại mấy người các anh

thôi sao?”

“Mấy thứ này là gì vậy?”

Mọi người thi nhau hỏi, đội trưởng Hồ đâu có trả lời được nhiều như vậy, “Có ai nhìn thấy Thượng tá Kỷ không?”

Mọi người bỗng nhưng im bặt, cùng lắc đầu, “... Đúng rồi, cô gái kia cũng đi tìm Thượng tá Kỷ.”

Có người chỉ Thời Sênh.

Đội trưởng Hồ nhìn qua đó, hắn nhớ cô gái này, trước đây khi huấn luyện chỉ toàn làm biếng.

Thời Sênh chậm rãi bước về phía họ. Lăng Quân có chút khẩn trương, nắm chặt cây súng trong tay. Thời Sênh nhanh chóng cân nhắc lợi hại. Nữ chính đại nhân chắc chắn là không giết chết được rồi, cho nên thay vì lãng phí thời gian với cô ta thì chi bằng đi tìm Kỷ Ngang còn hơn.

Cô nhìn thẳng đi qua chỗ họ, thẳng tiến đến cánh cửa kim loại tiếp theo.

“Đừng đi về phía đó.” Đội trưởng Hồ lên tiếng nhắc nhở.

“Ầm ầm!”

Đáp lại đội trưởng Hồ là tiếng cánh cửa kim loại đổ rạp xuống đất.

Đội trưởng Hồ: “...”

Bên kia cánh cửa kim loại có mấy con quái vật. Sau khi cánh cửa đổ

xuống, quái vật lập tức chạy thẳng về đầu bên này, Thời Sênh nhẹ nhàng giải quyết mấy con quái vật ở gần. Có mấy con quái vật vượt qua cô tập kích phía sau lại có cơ hội diễu võ dương oai. Chúng không gặp chú trở ngại, một lúc sau tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thời Sênh đứng cuối lối đi nhìn nhóm người bị quái vật bao vây tấn công, cũng không biết ai dẫn đầu chạy về phía Thời Sênh. Dù sao thì cuối cùng tất cả mọi người đều chạy về phía cô.

Chỉ có ở gần cô mới là an toàn nhất.

Đó gần như là ý nghĩ của tất cả mọi người.

Lăng Quân thấy bao nhiêu người đều chạy về phía Thời Sênh như vậy, nếu cô ta không chạy thì sẽ phải đơn độc tác chiến. Mấy người cùng bao vây tấn công cũng chỉ có thể đánh lui quái vật, chứ không thể giết nổi chúng. Nếu một người đối đầu với quái vật thì kết cục sẽ ra sao đây?

Sênh Đại Thụ Bị Ép Phải Che Mưa Chắn Gió: "..." Các người bắt ép người khác cứu đến nghiện luôn rồi đúng không! Có biết xấu hổ không hả? Ông đây nói là muốn cứu các người hả? Đệch, cứu rồi thì thôi đi, lại còn dám khua chân múa tay, ai cho mấy người cái lá gan chết tiệt đấy hả.

Thời Sênh quay người chạy, tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy. Đám người phía sau đuổi theo vô cùng cực khổ.

Đến cuối cùng đã có không ít người bị tụt lại, chỉ còn lại mười mấy người, trong đó có đội trưởng Hồ và cả Lăng Quân.

"Trước mặt chính là phòng họp rồi." Ba người ban đầu đi theo Thời Sênh đều chưa bị lạc mất. Quân nhân A thở hổn hển nói: "Cô gái,

còn có hai lối đi nữa là có thể đến được phòng họp, nhưng càng đến gần khu vực tuyến ba thì càng sẽ có nhiều quái vật...”

Lời nói sau đó quân nhân A không dám nói ra, Thượng tá Kỷ có thể sống sót trong vòng vây tấn công của nhiều quái vật như vậy không? Thượng tá Kỷ hình như không có khả năng chiến đấu mạnh như cô...

“Thượng tá Kỷ ở phòng họp sao?” Đội trưởng Hồ đột ngột chen vào một câu, giọng cực kỳ to.

“Ừm...” Quân nhân A giật mình, lúng túng nói, “Lúc trước Thượng tá Kỷ và mọi người cùng họp ở phòng họp.”

Đội trưởng Hồ đương nhiên là muốn nhanh chóng tìm được Kỷ Ngang. Hắn nhìn cánh cửa kim loại khép chặt. Nếu Thượng tá Kỷ thực sự ở đó, thì liệu có còn bình an vô sự?

Chương 1804: Sóng gió ở ngục giam (20)

Điều khiến Thời Sênh thất vọng là, không tìm thấy Kỷ Ngang trong phòng họp. Cả phòng họp đầy vết máu, đủ để chứng minh có lẽ ở đây đã có rất nhiều người bị tập kích.

Thời Sênh đứng giữa phòng họp, đôi mắt nhìn chằm chằm vào dấu máu dưới đất, dấu máu hình thành nên một cảnh tượng xiêu vẹo trong đôi mắt cô.

Hắn sẽ đi đâu chứ?

Nếu cô gặp phải chuyện này thì cô sẽ làm gì đây?

Cô sẽ làm như thế nào.

Đôi mắt Thời Sênh sáng lên, chắc chắn là hắn đã quay về tìm cô.

Thời Sênh quay người rời khỏi phòng họp đi về đường cũ. Những người khác đều lấy làm lạ, nhưng bây giờ đi theo cô là an toàn nhất, họ không thể không theo Thời Sênh quay về.

Về còn nhanh hơn lúc đi rất nhiều, Thời Sênh nhanh chóng trở về phòng làm việc của Kỷ Ngang. Nhưng phòng làm việc không có gì khác so với lúc cô rời đi.

Cô có thể nhẹ nhàng xuyên qua bao nhiêu tuyến phòng ngự như vậy, nhưng Kỷ Ngang thì không.

“Phía trước chính là tuyến một, chỉ cần xuyên qua tuyến một là chúng ta sẽ có thể rời khỏi nơi quỷ quái này rồi, bây giờ còn dừng ở đây làm gì?” Có người thầm thì thảo luận với người ở bên cạnh.

“Chúng ta không mở được cánh cửa kim loại kia. Cô ấy không đi chúng ta có thể xuyên qua tuyến một được sao? Đừng hòng!” Có người xùy cười, lần này lại đứng bên cạnh Thời Sênh nói.

“Tôi cũng chỉ nói thế thôi mà...” Người kia càng nói nhỏ hơn, “Bây giờ nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này mới là quan trọng nhất đúng không?”

Ở chung với nhiều quái vật như vậy, có ai lại không sợ hãi khiếp đảm?

“Lăng Quân.” Đội trưởng Hồ đi đến bên Lăng Quân, “Trước đây cô nói đám quái vật kia thực tế đều là do người của chúng ta biến thành, có phải là thật không?”

“Chính mắt tôi trông thấy.” Lăng Quân đặt súng xuống, “Tốt nhất mọi người cẩn thận một chút, đừng để chạm vào những thứ có máu, sau khi chạm vào không bao lâu sau sẽ biến thành lũ quái vật đó.”

“Cái gì?” Một người đứng gần đó nhảy lên, “Sao cô không nói sớm, tôi... tôi vừa mới chạm vào rồi.” Hắn giơ đôi tay dính máu lên, vẻ mặt hoảng hốt, sau đó lại vô cớ chỉ trích Lăng Quân, “Sao cô không nói sớm chứ?”

“Vừa nãy tình hình khẩn cấp, tôi đâu có thời gian nói chứ, anh...”

“Cô cố ý làm vậy đúng không?” Người đó hoàn toàn không nghe Lăng Quân nói, chỉ vào Lăng Quân gào thét ầm ĩ.

Mới đầu Lăng Quân còn cố giải thích. Nhưng đối phương càng lúc càng mất khống chế, cô ta có giải thích thế nào cũng vô dụng. Tiếp đó còn có hai người đã chạm vào máu tươi của quái vật cũng gia nhập vào đội ngũ chỉ trích.

Thời Sênh đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn đám người đó tranh cãi.

Đây chính là kết cục của lòng tốt, cô nói cho họ biết, họ ngược lại còn chỉ trích cô tại sao không nói cho họ biết sớm hơn.

Còn những người khác không sao sẽ lo lắng những người này sẽ biến thành quái vật, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn họ, vũ khí nắm trong tay cũng ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Chỉ cần họ có bất kỳ hành vi nào quá khích hoặc bất thường, đám người kia sẽ không hề chần chừ ra tay.

Khi tính mạng bị uy hiếp, bản tính con người chỉ giống như hạt bụi, không đáng nhắc đến.

Họ muốn sống tiếp, bất chấp phải dùng thủ đoạn gì.

Thời Sênh mặc kệ đám người đó tranh cãi, rời khỏi phòng làm việc, đi tìm phòng phát thanh. Cho dù có một số đường truyền đã bị phá hoại, nhưng có lẽ vẫn có đường truyền khẩn cấp. Những đường truyền khẩn cấp này sẽ vùi sâu dưới lòng đất, chính là để dùng khẩn cấp trong trường hợp những đường truyền bên trên bị phá hoại hoàn toàn.

... Nếu như người xây dựng tu sửa nơi này không phải là đồ thiểu năng.

“Cô ta đi rồi, mau đi theo.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Có người phát hiện Thời Sênh đi rồi, mặc kệ bên kia cãi vã, cầm vũ khí đi theo.

Chỉ chốc lát đã có nhiều người đi theo Thời Sênh. Lăng Quân cũng phát hiện ra, thấy hướng họ rời đi, vội vàng ra hiệu bằng ánh mắt cho đội trưởng Hồ. Tuy người phụ nữ đó khiến cô ta có cảm giác kỳ quái, nhưng bây giờ đi theo cô ta khá an toàn.

Thế nhưng mấy người đã chạm vào máu tươi của quái vật không chịu để họ đi.

“Bằng bằng bằng!”

Sau mấy tiếng súng vang lên, phía sau im phăng phắc.

Thời Sênh quay đầu lại nhìn, đội trưởng Hồ cầm súng còn chưa hạ xuống. Lăng Quân đứng bên cạnh, dường như còn có chút thất thần.

Thời Sênh chẹp một tiếng không rõ ý tứ, sau đó rẽ vào một lối đi. Phòng phát thanh của mỗi đường truyền đều thiết kế ở vị trí trung tâm, nhưng không giống với lối cô đi khi nãy, cho nên Thời Sênh lại vừa đi vừa chém.

Đi hết con đường này lại, lại gặp một đám người, đội ngũ lại lớn mạnh thêm.

Một đám người đi phía sau Thời Sênh, vẻ mặt đó còn hoảng sợ hơn gặp phải quái vật.

Sao lại có sự tồn tại không phù hợp với khoa học thế chứ.

Nhưng đến cả quái vật cũng có, thể loại con người không phù hợp với khoa học này cũng vẫn được coi là bình thường...

Thời Sênh đến phòng phát thanh, cửa phòng phát thanh khóa, cần có mật khẩu mới mở được, cô thẳng tay cầm kiếm chém xuống. Cánh cửa đổ xuống, nhưng đồng thời sau tiếng vang đó còn có tiếng thét chói tai vang lên.

Có người trong phòng phát thanh.

Một nam một nữ, ôm chặt lấy nhau núp trong góc. Họ tưởng rằng kẻ đạp cửa tiến vào là quái vật cho nên gào thét thất thanh, sau khi nhìn rõ là người, lại mừng đến phát khóc.

“Cuối cùng cũng nhìn thấy người rồi.”

“Mọi người đến cứu chúng tôi đúng không?”

Hai người ở trong góc phòng bò ra, xông đến như được gặp người thân.

Thời Sênh nhanh chóng né tránh họ, đi thẳng đến phòng thao tác phát thanh. Cô thử xem loa phát thanh có dùng được bình thường hay không.

“Cái đó không dùng được nữa đâu.” Giọng nói khiếp sợ của cô gái vang lên.

Thời Sênh quay đầu lại liếc nhìn cô ta. Cô ta bám vào khung cửa, chỉ để lộ ra một cái đầu, trên mặt còn có vết nước mắt, trông có vẻ vô cùng đáng thương.

Thời Sênh xoay người đi tìm đường truyền khẩn cấp, căn cứ theo tư

duy của những người bình thường, thứ đó nhất định sẽ liên kết với phòng phát thanh.

“Cô đang tìm gì vậy?” Cô gái tiếp tục sợ hãi hỏi, “Tôi rất quen thuộc nơi đây, tôi có thể giúp cô tìm.”

“Đường truyền khẩn cấp.”

“Đường truyền khẩn cấp?” Cô gái nghi hoặc, rõ ràng là không biết ở trong phòng phát thanh còn có đường truyền khẩn cấp. Cô ta nuốt nước bọt, bởi vì không giúp được Thời Sênh cho nên có chút áy náy, “Xin lỗi, tôi chưa nghe thấy bao giờ...”

Thời Sênh vốn không hy vọng bao nhiêu, đường truyền khẩn cấp không thể để ai cũng biết được.

Thời Sênh lật tung một lượt tìm khắp phòng phát thanh, nhưng vẫn không tìm thấy đường truyền khẩn cấp. Những người khác cũng không biết cô đang tìm gì, chỉ đứng ngoài nhìn nhau.

“A, tôi nghĩ ra rồi, ở dưới lòng đất bên phòng nghỉ ở đây có một số đường truyền.” Cô gái chạy đến phòng nghỉ Thời Sênh đã kiểm tra lúc trước. Cô dồn sức đẩy chiếc giường đơn ở bên trong ra. Đúng lúc cô đang cố sức đẩy thì chiếc giường đơn bỗng nhẹ nhàng dịch chuyển ra.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cô gái giúp đỡ mình, có chút ngại ngùng cúi đầu xuống, mở một ngăn đồ bằng gỗ kỳ quái ở dưới đất, để lộ ra mặt đất kim loại.

Cô giật một chiếc khóa kéo ở dưới lòng đất, để lộ ra một những đường truyền giao nhau giống như huyết quản dưới lòng đất.

“Cô muốn tìm thứ này đúng không?” Cô gái ngồi xổm bên cạnh Thời Sênh, trong lòng thấp thỏm, không biết cái này có tác dụng gì không.

Thời Sênh kiểm tra đường truyền, không giống với bên trên, có lẽ chính là cái này.

Có một số đường truyền không có liên kết, nhưng không khó, ở sát đường biên có một hàng lỗ cắm, chỉ cần cắm đoạn dây có màu tương ứng vào là được.

Thời Sênh cắm xong, đứng lên đi ra ngoài phòng phát thanh, đèn ở đường biên gần nhất đã sáng lên, đang lập lòe phát sáng.

Có một quân nhân phát hiện ra đầu tiên, đã xông lên đó.

“Có ai không? Có ai nghe thấy không?”

Chương 1805: Sóng gió ở ngục giam (21)

Thời Sênh đẩy hắn ra, người quân nhân mở miệng định mắng, thế nhưng nhìn rõ người lại như bị ai đó bóp chặt cổ họng, tức giận đi sang bên cạnh.

Thời Sênh ấn mấy cái nút, điều chỉnh tất cả đường truyền, đèn có số tương ứng với ký hiệu phía trước lần lượt sáng lên, chỉ có chỗ được đánh ký hiệu số 3 không sáng đèn.

Những cái đèn này chứng tỏ là nơi có thể đi đến.

Thời Sênh cầm chiếc điện thoại lấy được khi nãy ra, đã không còn tín hiệu nữa.

Cô ấn vào nút ở trước mặt, cầm micro đến trước mặt, “Kỷ Ngang, nếu anh nghe thấy thì đến phòng phát thanh gần nhất, tìm đường truyền khẩn cấp, nói cho em biết anh đang ở đâu. Nếu phòng phát thanh đã bị phá hoại thì nghĩ cách đến phòng phát thanh tuyến hai, em ở đây đợi anh.”

Thời Sênh lặp lại ba lần liên tiếp.

Kỷ Ngang thân là người điều hành cao nhất của khu F, không thể không biết đường truyền khẩn cấp ở đâu. Điều duy nhất khiến cô lo lắng là phòng phát thanh đã bị phá hoại, đèn của đường truyền khẩn cấp vẫn còn sáng tức là tuyến đường đó vẫn còn thông, nhưng không có nghĩa là phòng phát thanh đó còn nguyên hay đã hỏng.

Thời Sênh nói xong cũng không có ý rời đi. Đội trưởng Hồ chần chừ giây lát, “Thập Lục, có thể cho tôi dùng một lát được không?”

“Dựa vào cái gì?” Thời Sênh bá chiếm loa phát thanh không chịu buông tay.

“Thập Lục... lúc này, chúng ta phải đoàn kết một chút chứ.” Đội trưởng Hồ chưa giận dữ, hắn cũng không có tư cách nổi giận, mức độ hung hãn của vị này dọa người ta chết khiếp, “Tôi muốn dùng loa phát thanh, nhắc nhở những người còn sống sót.”

“Đó là chuyện của ông, liên quan gì đến tôi?”

Vẻ mặt đội trưởng Hồ cứng nhắc.

“Thập Lục cô đừng có máu lạnh như vậy. Người còn sống càng nhiều thì càng có lợi cho chúng ta.” Lăng Quân cũng đứng ra, “Một khi họ chết đi sẽ biến thành đồng loại của quái vật.”

“Tôi máu lạnh vô tình như vậy đấy, thì đã làm sao nào?” Thời Sênh huênh hoang nói.

Lăng Quân rất không thích dáng vẻ huênh hoang này của Thời Sênh. Lúc này còn không hợp tác với nhau, nghĩ cách để sống tiếp, dựa vào thực lực của mình mà còn tự tung tự tác muốn làm gì thì làm như vậy.

Cô ta cắn răng nói, “Đường truyền khẩn cấp cũng không phải do cô tìm thấy, là người ta tìm được, cô có lý do gì mà độc chiếm chứ.”

“Là tôi đưa các người đến phòng phát thanh, cũng là tôi giết quái vật, cũng là tôi đề cập đến đường truyền khẩn cấp trước. Tôi có lý do gì không được độc chiếm? Nếu không phải là tôi thì đám thiểu năng các

người không biết còn đang bị nhốt ở nơi nào rồi, đừng có ở đây khoa chân múa tay với ông đây. Tôi không dễ nói chuyện như vậy đâu.” Sắc mặt Thời Sênh đã nhuốm sự lạnh lẽo, ngữ khí vẫn huênh hoang như vậy, nhưng đã có thêm sự băng lạnh, khiến người khác không khỏi sợ hãi.

“Cô...” Sắc mặt Lăng Quân khó coi.

“Chuyện đó... vừa rôi cô chưa nhắc nhở Thượng tá Kỷ.” Một người yếu ớt nói. Thấy Thời Sênh nhìn tới, hắn đánh bạo nói, “Nếu chẳng may Thượng tá Kỷ không biết, để dính phải máu của quái vật thì phải làm sao? Cô cũng không muốn thượng tá Kỷ xảy ra chuyện gì đúng không?”

Thời Sênh thu hồi ánh mắt, đứng lên rời đi, đưa cô em ở phòng phát thanh khi nãy vào đây, ý tứ rất rõ ràng.

Đội trưởng Hồ cũng không tiện nói gì với Thời Sênh, đành phải tiến lên nói với cô em gái ở phòng phát thanh cần phải nói những gì.

Người vừa lên tiếng nói khi nãy đã sợ toát cả mồ hôi, thực sự rất sợ chọc giận cô ta.

“Giỏi lắm.” Người bên cạnh chạm hắn một cái.

Người đó lau mồ hôi, “Tôi thấy cứ nói tử tế với cô ấy thì hơn. Cô ấy cũng là người biết lý lẽ. Anh càng so găng với cô ấy thì cô ấy càng lạnh lùng.”

Có người thích mềm không thích cứng, cho dù bạn có lý đến đâu, thì cứ cứng rắn đến mấy người ta cũng không muốn để tâm đến bạn.

Thế nhưng bạn mềm mỏng hơn, thì cho dù bạn không có lý, người ta

cũng muốn nghe bạn nói đôi câu.

“Không nhìn ra là cô ta cũng biết nói lý lẽ đấy.”

Người bên cạnh run rẩy, chỉ nhìn thấy cô ta chém quái vật như chém củ cải, chuyện không liên quan đến mình thì lạnh lùng đứng nhìn, huênh hoang troll người khác, “À mà, cô ta là ai vậy?”

“Không biết.”

“Mặc quần áo phạm nhân, chắc là người đến từ khu A? Tôi nghe nói Thượng úy Lôi đưa một phạm nhân nữ vào đây bị Thượng tá Kỷ bắt gặp nên bắt đưa đi, có lẽ là cô gái này đúng không?”

“Phạm nhân nữ à...”

Bây giờ phạm nhân nữ đều trâu bò thế này rồi cơ à?

Cô gái ở phòng phát thanh nhanh chóng dùng giọng nói ngọt ngào truyền đạt lại những lời đội trưởng Hồ muốn nói phát trên loa phát thanh. Thời Sênh cầm hạt dưa, ngồi ở bàn bên cạnh cắn, một chân cong lên giẫm lên mặt bàn, chân còn lại vắt vẻo ở dưới, nhìn rất giống dáng vẻ một tên lưu manh.

Lăng Quân đứng phía sau đội trưởng Hồ, dùng ánh mắt cổ quái đánh giá Thời Sênh.

Thực lực của cô ta tốt như vậy, lần trước tại sao không đánh thắng cô, chẳng lẽ cô ta giả bộ hay sao?

Nếu là giả bộ thật, thì diễn xuất đó quả thực quá tốt.

Lăng Quân có chút khó hiểu, nhưng thực tế chứng minh cô ta rất

không thích cô gái này. Trên người cô ta tập trung những đặc trưng cần có của một phạm nhân, không có lòng đồng cảm và lòng thương hại, máu lạnh vô tình.

“Mọi người chặn cửa phòng phát thanh lại.” Lăng Quân di chuyển ánh mắt, quyết định nhắm mắt làm ngơ. Tuy cô ta rất ghét, nhưng bây giờ không phải là lúc giải quyết ân oán cá nhân, “Đừng để đám quái vật kia phát hiện ra chúng ta ở đây.”

Cửa phòng phát thanh bị Thời Sênh chém hỏng, họ chỉ có thể dùng những thứ khác trong phòng phát thanh chặn lại.

Thời Sênh cắn hạt dưa nhìn họ chặn xong mới nói, “Các người muốn làm thức ăn cho lũ quái vậy, hay là biết thuật xuyên tường?”

Mọi người: “...” Vậy sao cô không nói sớm?

Đương nhiên là họ bây giờ không dám nói ra. Dù sao thì cô cũng không phải là người bình thường, cái vẻ mặt xem trò đó của cô rõ ràng là muốn chờ họ chặn xong rồi mới nói.

Đúng lúc họ chuẩn bị rút đi, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng động. Lăng Quân ra hiệu cho mọi người không lên tiếng.

Tất cả mọi người đều cứng đờ ở nguyên chỗ cũ, lo lắng nhìn ra ngoài cửa.

Lăng Quân lại gần khe hở nhìn ra bên ngoài, giơ hai ngón tay lên.

Hai con quái vật, đang đi từ bên ngoài vào, tốc độ của chúng hơi chậm, hình như là đã bị thương, năng lực cảm ứng với con người cũng yếu hơn. Lăng Quân nhìn thấy một con quái vật đứng ngoài cửa hít ngửi một lúc, cuối cùng chậm rãi rời đi.

Đến khi quái vật rời khỏi tầm mắt, Lăng Quân mới thở phào nhẹ nhõm, “Đi rồi.”

“Phịch!”

“A!”

Tiếng kêu to kèm theo đống vật tư xếp chồng trước cửa lắc lư, con quái vật vừa đi lại quay lại, liều mạng húc đổ đống vật tư. Người trong phòng sợ hãi lùi về phía sau bức tường, trừng mắt nhìn đống vật tư đang lắc lư sắp đổ.

“Mau giữ lấy.” Lăng Quân phản ứng lại đầu tiên, chạy xuống đỡ phía dưới, “Không thể để chúng vào đây được.”

Những người khác nhìn nhau, đội trưởng Hồ chạy đến giúp đỡ đầu tiên. Những người khác thấy vậy lần lượt chạy tới giúp đỡ.

Thế nhưng quái vật rất khỏe, cho dù họ có bao nhiêu người cũng không chống đỡ được đòn tấn công của quái vật, chưa nói đến con thứ hai cũng bị thu hút lại gần. Hai con cùng dùng sức mạnh, đống vật tư đã bị đổ xuống một phần, từ bên trên cũng có thể nhìn thấy quái vật dữ tợn ở bên ngoài.

Thời Sênh nhảy từ trên bục xuống, đi đến lối đi phòng thao tác, dán bùa lên trên khung cửa.

Người quân nhân lúc trước nói phải nói chuyện tử tế với Thời Sênh thấy vậy liền rút lui theo bản năng, chạy về phía Thời Sênh.

Thời Sênh đang dán bên còn lại. Hắn chạy vào, cô chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn, chứ không ngăn cản.

Quân nhân xông vào phòng thao tác, bên tai bỗng vang lên một tiếng ầm ầm, cùng với những tiếng kêu thảm thiết, nghe thấy mà da đầu tê dại.

Chương 1806: Sóng gió ở ngục giam (22)

Hai con quái vật đã vào bên trong, cái đuôi hất qua, mấy người bỗng chốc ngã xuống đất. Tiếng súng dày đặc bỗng nhiên vang lên, đạn bay tán loạn trong phòng. Một số bay về phía Thời Sênh, nhưng giống như gặp phải một bức màn ngăn cản vô hình, hoàn toàn không thể bắn qua được.

Trong phòng chỉ có ba người, Thời Sênh và cô em gái phòng phát thanh, cùng người quân nhân đi vào sau cùng. Thời Sênh nhớ hắn, hắn là một trong số ba người quân nhân đi theo cô lúc đầu. Đáng tiếc hai người còn lại đã chết rồi, chỉ còn lại mình hắn, hình như tên là Lý Quần.

“Cứu mạng, cứu mạng...”

“A...”

Cô em gái phòng phát thanh bị dọa cho sợ run cầm cập. Sắc mặt Lý Quần cũng không tốt lắm, muốn xông ra ngoài, nhưng lại sợ, chần chừ không biết lựa chọn thế nào.

Chỉ có một mình Thời Sênh, lười biếng dựa vào tường, cắn hạt dưa nhìn cảnh tượng bên ngoài, giống như đang có cảnh tượng gì hay ho, chứ không phải cảnh tượng quái vật đồ sát loài người.

Đám người bên ngoài càng lúc càng ít đi. Đúng lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

Đó chính là một chàng thiếu niên đẹp trai, không phải ai khác mà chính là nam chính đại nhân mất tích đã lâu.

Thiếu niên nổ súng vào một con quái vật. Khẩu súng đó không bắn ra đạn, mà là một thứ có đầu giống như cây kim, cắm vào cổ con quái vật. Quái vật nhe răng gào không thành tiếng, sau đó dùng tay lấy ra, hung dữ ném xuống đất.

Đuôi quét qua thiếu niên vừa nổ súng.

Thiếu niên bị đuôi quét trúng, thân người bay lên, rơi xuống hướng Lăng Quân đang đứng trong phòng. Lăng Quân vội vã dìu hắn đứng dậy, trốn vào trong góc.

Còn con quái vật đó sau khi tấn công Lăng Quân, thân người bắt đầu lắc lư, đập mạnh xuống đất.

Một con quái vật còn lại thấy vậy, dường như bị chọc giận, càng điên cuồng tấn công họ hơn. Lăng Quân lấy súng từ trong tay thiếu niên. Dưới sự yểm trợ của đội trưởng Hồ, chạy đến một nơi cách không xa con quái vật lắm, cô ta giơ súng lên nhắm chuẩn vào con quái vật.

Điểm yếu nhất của quát vật là cổ, nhưng quái vật dựa vào thân dưới là thằn lằn, nên cổ giương lên rất cao, còn đang cử động, muốn bắn trúng không hề dễ dàng.

“Bắn đi!”

Đội trưởng Hồ thúc giục Lăng Quân. Trên trán Lăng Quân toàn là mồ hôi, đúng lúc con quái vật xoay người, cô ta bóp cò.

Đầu kim lướt vào quái vật, bắn lên trần nhà, quái vật bị Lăng Quân thu hút, cái đuôi quẹt về phía cô ta.

Lăng Quân một lần nữa nhắm vào quái vật, nhanh chóng bóp cò. Khi cô ta bị đánh bay, đầu kim cũng bắn vào cổ con quái vật, cơ thể con quái vật đổ ầm ầm xuống đất.

Căn phòng khôi phục lại trạng thái yên tĩnh đến khác thường.

Lăng Quân từ dưới đất bò dậy, chỉ còn sáu người may mắn sống sót, còn lại đều đã chết hết.

Đây là lần chết chóc nhiều nhất mà họ thấy suốt quãng đường đã đi qua. Cảnh tượng này đã qua, nhưng nhìn lại vẫn thấy khó chịu, đây đều là những người trước đó đã từng nói chuyện với họ.

Nhìn vào nơi Thời Sênh đang đứng, vừa rồi cũng có người chạy đến đó cầu cứu, nhưng người bên trong căn bản không hề để tâm đến, lạnh lùng bàng quan nhìn họ bị quái vật đồ sát.

Thế nhưng mọi người đều không cảm thấy quá thất vọng, suốt đường đi cô ta đều như vậy.

Khi một người từ đầu đến cuối đều máu lạnh, thì tiếp theo dù có máu lạnh thế nào cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy khó chấp nhận. Nhưng khi một người ban đầu lương thiện, sau đó không còn lương thiện nữa, thì người đó chính là kẻ tội ác tày trời, thấy chết mà không cứu.

Dù có thiện lương bao nhiêu cũng không đè được một lần ác độc.

“Chém hết đầu của họ đi.” Thiếu niên lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh. Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người thanh niên nọ.

Thiếu niên vừa bị thương, sắc mặt hơi trắng bệch, ánh mắt hắn nhìn

xuống mặt đất, “Nếu không họ sẽ biến thành quái vật.”

“Chúng ta ném họ ra ngoài...”

Thiếu niên liếc nhìn người kia, tự mình đi đến trước những thi thể đó, nhặt một mảnh thép đã được gọt mỏng ở dưới đất lên, động tác thuần thục cắt đầu xuống, máu tươi không dính lên người hắn dù chỉ một giọt.

Mọi người: “...”

“Ọe...” Có người không chịu được nôn mửa. Nhưng họ đã gần hai mươi tư giờ không được ăn gì cũng không được nghỉ ngơi, cho nên đâu nôn ra được thứ gì.

Lăng Quân biết lời thiếu niên đó nói là thật, chủ động tiến lên giúp đỡ. Tuy rất ghê tởm, nhưng cô cố nén cảm giác buồn nôn lại, giúp thiếu niên cắt đầu của tất cả thi thể ở đó. Người đứng sau cuối cùng cũng gia nhập vào đội ngũ.

Cả căn phòng tràn ngập mùi máu tanh.

“Chúng thì làm thế nào?” Đội trưởng Hồ chỉ vào hai con quái vật ở trong phòng.

Thiếu niên móc một con dao trên người ra, nhắm chuẩn vào vị trí lồng ngực con quái vật, hung tợn đâm vào đó, máu tươi phụt ra. Thiếu niên đã chuẩn bị từ trước, nên không bị máu tươi dính vào.

Hắn dùng cách tương tự giết chết con quái vật còn lại. Hai con quái vật đồng loạt phát nổ. Tất cả mọi người đều tìm vị trí tránh đi, không để máu tươi dính vào.

Thiếu niên đi từ chỗ tối ra, nhặt khẩu súng bị Lăng Quân ném dưới đất lên, nhìn quét qua Thời Sênh. Hắn đứng thẳng người, ánh mắt xuyên qua bức màn trướng kia, dừng lại trên người Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn còn đang cắn hạt dưa, thấy nam chính nhìn mình, chỉ nhếch môi lên, cũng không biết là châm chọc hay là lịch sự.

Thiếu niên thu hồi ánh mắt, cầm đồ của mình đi ra ngoài.

“Mẫn Đông.” Lăng Quân gọi hắn lại.

Mẫn Đông quay đầu nhìn cô ta, “Nơi này mùi tanh quá nồng, không an toàn.”

Lăng Quân nhìn xung quanh, nói mấy câu với đội trưởng Hồ, hai người lập tức đi theo Mẫn Đông.

“Rì rì rì rì... có ai không? Có ai không?”

Đúng lúc họ sắp rời khỏi phòng phát thanh, loa phát thanh im lặng nãy giờ bỗng nhiên có tiếng động vang lên. Tất cả mọi người đồng loạt dừng bước, nhìn về phía phòng thao tác.

“Có ai không? Có người xin hãy lên tiếng.”

“Có... có người.” Cô gái ở phòng phát thanh đáp lại theo bản năng.

“Tốt quá, mọi người đang ở đâu? Vừa nãy trong loa phát thanh có người tìm Thượng tá Kỷ đúng không? Người đó còn ở đó không? Thượng tá Kỷ bị thương rồi, cần cấp cứu gấp...”

Thời Sênh đẩy cô gái phòng phát thanh ra, nói ngắn gọn.

“Ở nơi giao nhau giữa tuyến hai và tuyến ba có một phòng an toàn, vòng qua phía sau phòng họp, bên trong có một cánh cửa, chính ở trong đó... rì rì, rì rì... mọi người phải... rì rì...”

Sau đó tạp âm càng lúc càng lớn. Thời Sênh nhìn đèn tắt lại sáng, đoán người đó có lẽ đang gặp phiền phức.

Cô quay người gỡ hết bùa, nhanh chóng đi khỏi phòng phát thanh. Lý Quần và cô gái ở phòng phát thanh thấy thế cũng vội vã đuổi theo.

Đám người Lăng Quân vẫn còn đợi ở cửa. Đội trưởng Hồ cũng nghe thấy, cho nên khi Thời Sênh đi ra lập tức nói: “Tôi đi cùng cô tìm Thượng tá Kỷ.”

“Tốt nhất là đừng có đi theo tôi, nếu chết tôi không chịu trách nhiệm đâu.” Thời Sênh lướt nhanh qua họ, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

Đội trưởng Hồ chần chừ giây lát, cuối cùng vẫn nói với Lăng Quân, “Tôi phải đi tìm thượng tá Kỷ, các người tìm chỗ trốn đi trước đi.”

“Đội trưởng Hồ, nơi giao giữa tuyến hai và tuyến ba có rất nhiều quái vật.” Lăng Quân nhắc nhở.

“Tôi biết, nhưng Thượng tá Kỷ ở đó, tôi phải qua đó ngay.” Đội trưởng Hồ rất kiên quyết, “Mọi người nhớ phải cẩn thận, đi thẳng từ đây, rẽ trái rồi đi thẳng một trăm mét, ở đó có kho súng đạn, mọi người có thể đến đó thử vận may.”

Đội trưởng Hồ đuổi theo Thời Sênh.

Lý Quần không hề chần chừ đi theo Thời Sênh. Chỉ cần hắn đủ nhanh đi theo sau cô thì sẽ không bị quái vật tấn công. Cô em phòng phát thanh có vẻ chần chừ, nhìn trái ngó phải, cuối cùng vẫn đi theo.

Những người khác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào.

Tuy biết cô ta sẽ không đối xử gì đặc biệt với họ, nhưng ít ra đi theo cô thì cơ hội sống rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Chương 1807: Sóng gió ở ngục giam (23)

Khu F bị chiếm ngày thứ ba.

Toàn bộ khu F tràn đầy quái vật và mùi máu tanh, một toán người đang xông về phía lối ra khu F.

Toán người này chính là nhóm Thời Sênh. Cô tìm thấy Kỷ Ngang ở phòng họp nằm ở nơi giao giữa tuyến hai và tuyến ba. Lúc đó Kỷ Ngang đã bị súng bắn thương, cũng may không bị nguy hại đến tính mạng. Thời Sênh tìm được người đương nhiên sẽ không tiếp tục ở lại cái nơi chết tiệt này, lập tức đưa người xông ra ngoài.

“Thập Lục, có xe.” Lý Quần chỉ vào chiếc xe đang dỗ bên ngoài khu F, “Tôi đi lái xe.”

Kỷ Ngang được Thời Sênh bế, sắc mặt hắn trắng bệch, nhưng tinh thần có vẻ vẫn khá. Hắn ghé vào tai Thời Sênh, “Em có thể đặt anh xuống được không? Anh đã không sao rồi...”

Hắn đường đường là một thượng tá, lại bị một cô gái nhỏ bế như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?

Sau này binh lính sẽ nhìn hắn thế nào?

Lý Quần lái một chiếc xe tải đến, vững chắc dừng lại trước mặt Thời Sênh. Thời Sênh mở cửa xe, đặt Kỷ Ngang lên trước, sau đó ngồi lên xe.

Người theo phía sau đó không cần bảo, nhanh chóng chạy lên xe tải ngồi xuống.

“Thượng tá, có cần binh khí đạn dược nữa không?” Có người đứng trước cửa xe hỏi Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang nhìn lối ra khu F, “Không kịp nữa rồi, đi thôi.”

“Rõ.”

Xe tải khởi động, ra ngoài khu F. Lối ra ngoài khu F có mấy người xông ra, nhanh chóng đuổi theo chiếc xe tải.

“Nhanh lên!” Phía sau có người hét lên.

“Tăng tốc.” Thời Sênh lạnh lùng nhắc nhở Lý Quần.

Nữ chính và nam chính thật biết tranh thủ thời cơ.

Sớm không ra muộn không ra, lại cứ phải ra đúng lúc này.

“A, có người...” Lý Quần nhìn thấy có người đang chạy phía sau, vô thức nói.

Thời Sênh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. Sống lưng Lý Quần lạnh băng, lập tức đạp chân ga, tăng tốc rời khỏi khu F.

Khu F cách họ càng lúc càng xa. Lăng Quân và Mẫn Đông thấy không đuổi theo được chiếc xe tải nên từ bỏ, đổi sang lái chiếc xe khác.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy về hướng nhà tù. Trên đường đi vô cùng vắng vẻ, bên đường còn có vết máu, xe bỏ hoang, dấu

tích sau chiến đấu. Tất cả đều thể hiện quái vật không chỉ có ở khu F, toàn bộ nhà tù đều gặp tai họa.

“Vòng qua khu A.” Kỷ Ngang thấy chiếc xe tải sắp đi về phía khu A, lên tiếng chỉ huy.

“Rõ.” Lý Quần đáp lại theo bản năng.

“Đi đâu?” Thời Sênh hỏi Kỷ Ngang.

“Bên đó có máy bay trực thăng.” Kỷ Ngang nói, “Đến đó thử vận may xem, có lẽ người trong nhà giam bên đó chưa đến đó, chúng ta có thể rời khỏi đây...”

“Phịch!”

Xe tải bỗng nhiên lắc lư. Kỷ Ngang bảo vệ Thời Sênh theo bản năng, ánh mắt liếc nhìn về phía sau. Một con quái vật đang trèo lên xe, nhanh chóng xông về phía này.

Phía sau đã vang lên tiếng súng, không chỉ có một con quái vật nhảy lên xe.

Quái vật bên ngoài xe đã nhảy lên cửa kính. Thời Sênh giãy từ trong lòng Kỷ Ngang ra, nắm lấy cửa xe nhoài người ra. Quái vật bên ngoài bỗng há miệng ra, một cái lưỡi dài thè ra quét về phía cô. Thiết kiếm bỗng xuất hiện trong tay Thời Sênh, chém về phía cái lưỡi kia.

Con quái vật bị đau, rụt phần lưỡi còn lại vào trong miệng. Thời Sênh dùng thiết kiếm hất con quái vật đó xuống. Thế nhưng lúc này vô số con quái vật từ xung quanh nhảy ra, nhanh chóng đuổi theo xe tải.

“Để em lên đó.” Thời Sênh chỉ lên nóc xe.

“Em...” Kỷ Ngang muốn chặn Thời Sênh lại.

Thời Sênh nghiêng đầu hôn bẹp một cái lên mặt hắn, “Yên tâm đi, em không sao.”

Kỷ Ngang không thể không buông tay. Thời Sênh nắm lấy mép ngoài xe, nhảy lên nóc xe. Xe của Lăng Quân và Mẫn Đông đuổi theo sát phía sau. Đám quái vật chỉ còn cách họ một bước.

Thời Sênh đi đến đuôi xe tải, hạ một con quái vật ở dưới đó, sau đó móc ra quả cầu năng lượng ném ra bốn xung quanh.

Còn nữ chính thì sao?

Xin lỗi, không thuộc phạm vi cân nhắc của cô, chết thì tốt.

Uy lực của quả cầu năng lượng khi phát nổ rất lớn, quái vật bị ném trúng nổ tung không tìm thấy xác. Quái vật không bị ném trúng cũng bị hất lại phía sau.

Xe của Lăng Quân vừa khéo nằm giữa hai quả cầu năng lượng, bị dòng khí tấn công, xe cũng biến dạng. Thế nhưng chỉ một giây sau, trong xe có một cái bóng, xuyên qua những dòng khí lưu đó, dừng lại trên tòa kiến trúc bên cạnh.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn sang. Lăng Quân bị một con chim to màu trắng tuyết cắp lấy. Nói một cách chính xác, đó là một con người có đôi cánh màu trắng.

Chẳng lẽ nam chính cũng không phải là người...

Lợi hại lắm cái kịch bản này.

“Đó là thiên sứ à?”

“Chỉ có thiên sứ mới có đôi cánh trắng như vậy thôi, là thiên sứ, nhất định là thiên sứ rồi, thiên sứ đến là để cứu chúng ta.”

Trong xe có tiếng kêu sợ hãi truyền ra.

Thời Sênh không nhịn được lườm một cái, nam chính đại nhân còn cần người ta cứu mình, đâu có thời gian đi cứu lũ bia đỡ đạn như mấy người chứ, hoang tưởng!

Xe tải càng lúc càng cách xa tòa kiến trúc đó, hai người đó dừng lại bên đỉnh tòa kiến trúc. Thời Sênh ném nốt mấy quả cầu năng lượng còn lại ra đó, sau đó trèo xuống xe, còn ném thêm nữa là phải gặp Thiên đạo đó.

Kỷ Ngang đón lấy cô, giơ tay ra kiểm tra một lượt, thấy cô không bị thương mới yên tâm được.

...

Kỷ Ngang nói sân bay ở phía sau khu D. Đi từ khu F ra, họ phải vòng qua khu A mới có thể đến được sân bay ở phía sau khu D.

Đi vòng qua bên ngoài khu D, tuy đường đi xa hơn, nhưng dù sao cũng an toàn, không gặp phải quái vật. Thế nhưng bên trong khu A thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Thời Sênh ôm ngang hông Kỷ Ngang, dựa vào hắn nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, “Ngoài kia là đâu?”

Bàn tay Kỷ Ngang nhéo vào bả vai cô, “Biển lớn.”

Thời Sênh không có gì bất ngờ, kiểu nhà tù như thế này, lại có những thí nghiệm kỳ quái, chắc chắn sẽ chọn một nơi hoang vu không có người đến, biển và sa mạc là sự lựa chọn đầu tiên. Thế nhưng sa mạc lại không an toàn cho lắm, nơi an toàn nhất có lẽ là biển, có thể ngăn cách với đất liền, chỉ cần quái vật không biết bơi sẽ không đến được đất liền.

“Cảm ơn.” Cánh môi ấm nóng đặt trên trán Thời Sênh, cảm ơn cô đã không màng nguy hiểm đi tìm hắn.

Thời Sênh nắm lấy tay hắn nhéo một cái, “Anh vừa mới ngủ với em, đã không muốn chịu trách nhiệm rồi, sao có chuyện dễ dàng như vậy được.”

Kỷ Ngang buồn bực cười, “Anh sợ em không chịu trách nhiệm.”

“Anh thấy em giống kẻ nuốt lời lắm à?” Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Khóe miệng Kỷ Ngang nhếch lên, “Giống.”

Thời Sênh lườm.

Trong lòng Kỷ Ngang càng thư thái hơn.

“Thượng tá... Thập Lục, tôi vẫn còn ở đây. Hai người có thể đừng thể hiện tình cảm khi đang chạy trốn được không.” Lý Quần yếu ớt lên tiếng, một người sống sờ sờ như hắn mà họ cũng không để ý thấy sao?

Hơn nữa bây giờ là lúc để thể hiện tình cảm hay sao?!!

“Bây giờ không thể hiện thì có khi sau này không còn cơ hội nữa.”

“Chúng ta... sẽ chết sao?” Sắc mặt Lý Quần xám như tro. Cả nhà giam đều là quái vật, sao họ có thể thoát được chứ?

“Không.” Thời Sênh nhìn Lý Quần, “Tôi và Kỷ Ngang sẽ không chết. Người sẽ chết là các người, cho nên nhân lúc bây giờ vẫn còn nhìn được, thì hãy nhìn thế giới này nhiều vào.”

Lý Quần: “...” Cho nên cô chỉ thể hiện tình cảm cho tôi xem thôi sao? Lúc sắp chết còn phải ăn cẩu lương, thực sự là khổ tâm mà.

Lý Quần không nghi ngờ những gì Thời Sênh nói, trên đường đi, mọi người đều chật vật bất kham, mệt mỏi rã rời. Duy chỉ có cô từ đầu đến cuối vẫn luôn duy trì dáng vẻ thong dong, nhẹ nhàng trấn tĩnh. Cho dù cô vẫn đang mặc bộ quần áo tù nhân, nhưng cũng mang một khí thế hoàn toàn khác.

Cổ nhân nói: “Người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên.”

Thế nhưng có người cho dù có ăn mặc như kẻ ăn mày, nhưng trên người vẫn có một loại khí chất bao trùm tất cả mọi người, không cần cố ý đã có thể thể hiện được vô cùng nhuần nhuyễn.

Chương 1808: Sóng gió ở ngục giam (24)

Xe tải dừng ở phía sau khu D.

Mọi người không dám làm bừa, mà đợi một lát ở trước xe tải, không phát hiện điều gì bất thường, mọi người mới lần lượt xuống xe.

Thời Sênh nhảy xuống xe, đứng bên cạnh xe nhìn vào sân bay trống trải phía xa, bên trên trống không, không nhìn thấy máy bay trực thăng gì hết, “Máy bay trực thăng của anh chạy rồi.”

Kỷ Ngang nhảy xuống xe, người trong khoang xe cảnh giác tụ lại với nhau. Tuy đội trưởng Hồ không mấy thiện chí với Thời Sênh, nhưng hắn trung thành tuyệt đối với Kỷ Ngang, dù chết cũng phải đi tìm Kỷ Ngang.

Thời Sênh thấy hắn trung thành với Kỷ Ngang như vậy, chỉ cần hắn không tự gây rắc rối cho mình, cô cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Thượng tá, không thấy máy bay trực thăng đâu nữa rồi.” Đội trưởng Hồ báo cáo với Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang nhìn lướt nhanh qua sân bay, “Đến kho dự phòng.”

Kho dự phòng ở ngay bên cạnh. Mọi người đều cảm thấy hành động tập thể tương đối an toàn, tất cả mọi người đều rút về phía kho dự phòng.

Thế nhưng khi đến kho dự phòng, mọi người đều trợn tròn mắt, máy

bay trực thăng vẫn còn ở đó, nhưng tất cả máy bay trực thăng đều đã bị phá hỏng. Bộ phận phá hỏng vô cùng chuẩn xác, vừa nhìn đã biết là do con người làm.

“Mẹ kiếp, lũ chết tiệt!” Đội trưởng Hồ phẫn nộ mắng chửi.

“Cmn, bọn chúng muốn bắt chúng ta ở lại làm mồi cho lũ quái vật kia đây mà.”

“Thượng tá...”

Kỷ Ngang giơ tay ra hiệu cho mọi người yên tĩnh lại, “Kiểm tra tất cả máy bay trực thăng.”

Mọi người dù giận dữ muốn phát điên. Nhưng bây giờ có giận dữ cũng vô ích, mọi người chỉ có thể làm theo lời Kỷ Ngang nói, đi kiểm tra tất cả máy bay trực thăng.

Kỷ Ngang sờ túi quần, kết quả không sờ thấy gì cả, đang thất vọng, phía trước có một điếu thuốc và một cái bật lửa được đưa đến.

Kỷ Ngang khôi phục lại dáng vẻ tà khí như mọi khi, bờ môi cong lên, liếc nhìn Thời Sênh. Thời Sênh thô lỗ nhét thuốc vào miệng hắn, châm lửa, “Anh còn nhơn nhơn được nữa à.”

Kỷ Ngang híp mắt, hít sâu một hơi, lửa trên đầu thuốc cháy phát ra tiếng vang khe khẽ, ngón trỏ và ngón giữa của hắn kẹp đầu thuốc, giơ tay ra ôm Thời Sênh vào lòng, hơi thở mang theo hương khói thuốc lá nhàn nhạt phả vào cổ Thời Sênh, “Là em nói đấy nhé, bây giờ không thể hiện tình cảm thì không còn cơ hội nữa rồi. Chúng ta phải tận hưởng lạc thú trước mắt.”

“Anh sợ à?”

“Anh sợ cái gì?” Kỷ Ngang hỏi ngược lại.

“Chết.”

Kỷ Ngang cúi đầu nhìn điếu thuốc trong tay mình, tiếp tục phả khói vòng quanh, mang theo hương thuốc lá nhàn nhạt, khiến người ta đê mê. Giống như cô gái trong lòng hắn, sự hấp dẫn tỏa ra từ trong xương cốt, chỉ một suy nghĩ trong đầu đã có thể khiến hắn hưng phấn không thôi.

“Anh sợ em sẽ bỏ đi.”

Lần đầu tiên, hắn lại sợ hãi một chuyện như vậy.

Lần đầu tiên, hắn lại sợ mất đi một người như vậy.

Lần đầu tiên, một người lại có thể chiếm một vị trí quan trọng như vậy trong lòng hắn.

“Em sẽ đưa anh đi, cho dù là bất cứ nơi đâu.”

Kỷ Ngang nghiêng đầu nhìn, gương mặt cô gái rất đẹp, mang theo ý cười nhàn nhạt, trong đôi mắt phản chiếu hình bóng hắn. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều biến thành hư vô.

Đáy mắt hắn hiện lên chút mê man, không biết tại sao, hắn cảm thất vô cùng quen thuộc.

Bàn tay đang nắm ngang hông Thời Sênh siết chặt lại, cho dù thế nào, hắn cũng sẽ không buông tay cô ra.

...

Không có một chiếc máy bay trực thăng nào sử dụng được, toàn bộ đều đã bị phá hỏng hoàn toàn, hơn nữa bình xăng cũng đã bị đổ đi hết. Người làm chuyện này, có lẽ muốn ngăn chặn quái vật chạy thoát, nhưng cũng muốn cắt đứt đường sống của những người khác.

Máy bay trực thăng là hy vọng cuối cùng của họ, nếu không thể dùng máy bay trực thăng thì họ chỉ có thể ở đây chờ chết.

“Thiết bị liên lạc của sân bay có dùng được không?” Kỷ Ngang và một nhóm người ngồi trên một bãi đất trống ở kho dự phòng bàn bạc.

“Vừa kiểm tra rồi, không dùng được.” Đội trưởng Hồ lắc đầu, thứ đầu tiên họ kiểm tra chính là thiết bị thông tin.

Kho dự phòng lại rơi vào trầm mặc.

“Thượng tá, có phải chúng ta sẽ phải chết ở đây không?”

“Tôi không muốn chết ở đây, tôi còn có người nhà.”

“Khóc cái gì, nam tử hán thà đổ máu chứ không rơi lệ. Bây giờ vẫn chưa rơi vào đường cùng, cái dáng vẻ sắp chết đến nơi của các cậu đó để cho ai xem chứ, không ai được khóc!” Đội trưởng Hồ cao giọng quát.

Đám người bị lan truyền cảm xúc đó bỗng chốc ngồi thẳng người dậy, không dám nói gì nữa.

Kỷ Ngang ấn đầu mẩu thuốc lá xuống đất, ngữ khí rất nhẹ nói: “Nếu đã có người rời đi rồi, thì người bên ngoài chắc chắn sẽ phái người tới. Chúng ta phải đối mặt với hai kết quả, thứ nhất, họ sẽ đến cứu chúng ta ra, thứ hai, họ sẽ lựa chọn để chúng ta chôn chung với lũ

quái vật đó.”

“Không... không phải chứ?” Có người kinh ngạc, “Chúng ta đều là quân nhân mà.”

Kỷ Ngang nhìn người vừa nói, khóe miệng cong lên, “Chính bởi vì cậu là quân nhân, nên họ mới càng không có áp lực gì về tâm lý để chôn chung chúng ta với lũ quái vật kia.”

Quân nhân, phục vụ quốc gia, phục vụ nhân dân.

Những thứ trên hòn đảo nhỏ này quá đáng sợ, để ngăn cản những thứ đáng sợ này bị đưa ra ngoài, những người kia sẽ lựa chọn để họ cùng chết ở đây.

Đến cuối cùng, cũng chỉ có thể được một tấm bia mộ liệt sĩ mà thôi.

“Bên ngoài liệu có phái người đến hay không vẫn còn là một câu hỏi. Bây giờ chúng ta cần phải nghĩ làm thế nào để sống tiếp được, không thể ngồi chờ chết được. Ai biết được khi nào lũ quái vật đó sẽ đến đây chứ.” Đội trưởng Hồ nói.

“Ừm.” Kỷ Ngang đứng dậy, “Mọi người bàn bạc đi.”

“Thượng tá, anh làm gì?”

Kỷ Ngang nhìn cổng vào kho dự phòng, “Đi tìm vợ tôi.”

Mọi người: “...” Thượng tá!! Lúc này rồi mà anh vẫn còn tinh lực đi tán gái nữa sao, không cảm giác được nguy hiểm đang đến gần hay sao.

...

Sau khi mọi người bàn bạc, họ quyết định tạm thời lấy kho dự phòng làm địa điểm tránh nạn.

Điều khẩn cấp nhất họ cần làm lúc này là kiếm đồ ăn và vũ khí đạn dược, gặp phải quái vật chắc chắn sẽ chết, nhưng không gặp quái vật cũng sẽ chết – chết đói!

Họ định nhằm vào khu D, khu D là nhà ăn của hai khu nhà giam A và C, trong đó chắc chắn còn rất nhiều đồ ăn dự trữ. Nơi họ đang ở là ngay phía sau khu D, vào khu D tương đối dễ dàng.

Sau khi bàn bạc xong, chính là hành động thực tế. Kiến trúc khu B quay lưng lại với sân bay, nhìn từ sân bay, chính là một bức tường rất cao, muốn trèo qua đó, không những cần khảo nghiệm năng lực, mà còn khảo nghiệm cả thể lực.

Họ tìm thấy một số đạo cụ ở kho dự phòng, nhận đạo cụ vào khu D.

Đám người này không những mang về thức ăn, mà còn mang về một số phạm nhân. Trong đó có một người quen, tên trùm ngục trước kia từng bị Thời Sênh đánh ở nhà tù nam.

“Đưa mấy tên phạm nhân này về làm gì?” Có người khó hiểu hỏi.

Đội trưởng Hồ ra hiệu cho mọi người vào trong rồi nói.

Tên trùm ngục đi qua trước mặt Thời Sênh. Đại khái là vì thấy Thời Sênh ở đây khiến hắn vô cùng bất ngờ. Hắn liếc nhìn Kỷ Ngang đang đứng bên cạnh Thời Sênh, lập tức hừ lạnh một tiếng, “Đàn bà sướng thật, chỉ cần dạng hai chân ra là đã có người bảo vệ cho.”

Kỷ Ngang ra tay còn nhanh hơn cả Thời Sênh, đấm một cái lên bụng

tên trùm ngục, hai ba chiêu đã quật ngã hắn xuống, rút súng ở hông ra nhằm vào tên trùm ngục. Đội trưởng Hồ chưa kịp ngăn cản, viên đạn không có tiếng đã bắn vào bả vai tên trùm ngục, không chết, nhưng vô cùng đau đớn.

Tên trùm ngục gào lên đau đớn, bưng máu đang chảy ào ào ra như suối, đáy mắt đỏ ngầu nhìn Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang thu súng lại, khóe miệng mang theo một tia tà khí, “Người của tao chưa đến lượt mày nói.”

Hắn quay người lại dắt Thời Sênh đi vào bên trong.

Khi Thời Sênh đi qua hắn, vẻ mặt chân thành đưa ra đề nghị, “Nếu như mày không phục thì có thể thử giạng hai chân ra, rồi thử hỏi xem ở đây có ai muốn làm mày không.”

Sắc mặt tên trùm ngục thay đổi, cuối cùng thất sắc, trắng bệch như tờ giấy, đau đớn khiến hắn không còn suy nghĩ được đến những thứ khác nữa.

Chương 1809: Sóng gió ở ngục giam (25)

Tên trùm ngục được khiêng vào kho dự phòng. Đám phạm nhân không có súng ống, đối mặt với một đám quân nhân dùng súng, họ vẫn không dám tạo phản.

Đội trưởng Hồ báo cáo lại tình hình họ gặp mấy người này.

Khi có quái vật xuất hiện, họ đang ăn cơm ở nhà ăn khu D. Mấy người này chạy rất nhanh trốn trong kho dự phòng của nhà ăn, khi họ vào đúng lúc gặp phải.

Họ đưa mấy người này về, là vì họ không nhìn thấy có phạm nhân biến thành quái vật. Những con quái vật đó đã ăn thịt con người, tình hình không giống như ở bên trong khu F.

Hiện tượng kỳ lạ này khiến mọi người nghi hoặc, không biến thành những con quái vật kia?

Vậy tại sao người của khu F đều biến thành quái vật...

“Thượng tá Kỷ...”

Ánh mắt của mọi người đều dồn vào Kỷ Ngang, trong số những người có mặt, chỉ có hắn biết nhiều thứ nhất, bình thường cũng chỉ có hắn được ra vào tuyến ba, bây giờ chuyện này là thế nào chứ?

“Thượng tá Kỷ, tại sao những người khác lại không bị quái vật đồng hóa, mà lại chỉ có người của khu F chúng ta?”

Kỷ Ngang cũng không hiểu tại sao người của khu F lại bị quái vật đồng hóa. Hắn cũng không phải là đám nhân viên nghiên cứu kia.

Nhưng bây giờ đám nhân viên nghiên cứu kia chỉ e đã bị quái vật đồng hóa hết. Tuyến ba gặp họa đầu tiên, bên trong không có ai chạy được ra ngoài.

Kỷ Ngang không nói ra được gì. Mọi người sôi nổi thảo luận, mang theo tâm trạng bất an ăn cơm nghỉ ngơi.

Bên ngoài sắc trời gần tối đen, cả nhà tù rơi vào bóng tối, không có ánh sáng, không có âm thanh, chỉ có mùi máu tanh bị gió đưa đến từng hồi, giống như bãi chiến trường bị người ta vứt bỏ.

Kỷ Ngang dựa vào cửa sổ kho dự phòng, nhìn tòa kiến trúc ở phía xa, khói thuốc để lộ vị trí của hắn, ánh sáng khi tắt khi sáng giống như con đom đóm, bóng lưng người đàn ông cao lớn lúc này lại có vẻ lạnh lẽo.

Thời Sênh ôm hắn từ đằng sau, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Em còn nhớ lần đâu em được đưa đi đã xảy ra một chuyện không?”

“Hử?” Thời Sênh quay người đến trước mặt hắn, ngồi trên bậc cửa sổ ngồi đối diện với hắn, “Nhớ chứ, sao vậy?”

Kỷ Ngang tiến lên một bước, ôm Thời Sênh vào lòng, “Anh nghi ngờ là do sự cố đó, cho nên người của khu F mới bị quái vật đồng hóa. Khi đó hệ thống thông gió gặp sự cố, cảnh báo lầm tưởng rằng có người xâm nhập, sau khi bài trừ cảnh báo, khởi động lại hệ thống thông gió, hệ thống thông gió của toàn bộ khu F đã bị nối thông với nhau.”

“Anh nghi ngờ là do nguyên nhân không khí có vấn đề sao?”

Kỷ Ngang cúi đầu, giơ tay ra nhéo chóp mũi cô. Cô cứ thông minh như vậy đấy, không cần tốn công giải thích, vừa nghe đã hiểu.

“Cũng không phải là không thể.” Thời Sênh trầm giọng nói, “Nhưng bây giờ truy cứu cũng có tác dụng gì đâu? Cho dù là do nguyên nhân gì tạo nên thì khu F cũng đã thất thủ rồi.”

“Không...” Kỷ Ngang ôm chặt cô hơn, “Nếu như tất cả người ở khu F đều rời đi, vậy thì bên ngoài.”

Sẽ là cảnh tượng thế nào đây?

Những con quái vật đó không dễ giết, hơn nữa chưa chắc chắn là do không khí ô nhiễm đồng hóa, chúng cũng có thể còn có cách khác. Một khi chúng đi ra bên ngoài, thì bên ngoài sẽ còn xảy ra những chuyện đáng sợ thế nào nữa.

Người đi ra ngoài đầu tiên là quân nhân, vậy thì người gặp họa đầu tiên là quân đội. Một khi quân đội mất đi, thì người bình thường phải làm thế nào?

“Anh lo lắng nhiều thế làm gì? Bên ngoài có người anh quan tâm à?” Thời Sênh lơ đễnh, người trên thế giới này có chết hết thì cũng không liên quan đến cô.

“Không có, cả đời này anh chỉ quan tâm đến em.”

Thời Sênh lấy điếu thuốc trong tay hắn, ôm cổ hắn kéo xuống dưới. Kỷ Ngang thuận theo động tác của cô, bờ môi dịu dàng dán lên, mang theo hơi thở và mùi hương quen thuộc của cô, khiến hắn đê

mê trầm luân.

Kỷ Ngang đè cô trên cửa sổ mà hôn, dùng trái tim chân thành nhất để thưởng thức hương vị của cô, ghi nhớ kỹ mỗi phản ứng của cô ở trong lòng.

“Anh muốn có em.” Kỷ Ngang thở dốc nói nhỏ bên tai cô, nhưng không làm động tác tiếp theo.

Hắn không thể muốn cô ở đây, tuy ở đây đã ngăn cách với những nơi khác, nhưng chỉ cần bên kia có người đi đến vẫn sẽ có người phát hiện.

Vẻ đẹp của cô chỉ có thể để một mình hắn thưởng thức.

Kỷ Ngang đè trên người cô thở dốc, khôi phục lại sự xao động trong cơ thể.

Khi bạn thích một người, sẽ không nhịn được muốn thân mật với cô ấy, muốn làm chuyện gần gũi nhất với cô ấy. Chuyện đó không hề đáng xấu hổ, mà là hành vi hết sức bình thường.

“Thượng tá Kỷ...” Tiếng người đang đi đến gần, tiếng bước chân bỗng nhanh hơn, dường như rất gấp gáp.

Kỷ Ngang đứng dậy, chắn Thời Sênh lại phía sau, xoay người nhìn hướng phát ra âm thanh, may mà hắn đã nhịn lại.

Trong bóng tối xuất hiện một bóng người, đứng ở xa xa không tới gần, “Thượng tá Kỷ, anh xuống đây xem một lát, chúng tôi phát hiện ra một số thứ.”

“Ừm.” Giọng Kỷ Ngang vẫn mang theo chút khàn khàn.

Người kia thấy Kỷ Ngang không nhúc nhích, chần chừ giây lát, rồi xoay người rời đi.

Kỷ Ngang xoay người lại nhìn người ở phía sau. Nhưng cô đang nhìn ra bên ngoài, thậm chí còn đã lấy thiết kiếm ra rồi.

Hắn nhìn theo tầm mắt cô. Còn chưa nhìn rõ là thứ gì, cả người hắn đã ngã nhào xuống dưới đất, lăn về bên cạnh. Một giây sau đã bị hắn kéo dậy.

Chỗ họ vừa đứng khi nãy, lúc này đang có một con quái vật, nửa thân dưới đã đụng vào lớp kính, đôi tay ở nửa thân trên đang khua loạn lên trong không trung. Nếu vừa rồi họ vẫn đứng ở đó, thì chắc chắn sẽ bị tập kích.

Lòng Kỷ Ngang trầm xuống, hắn lại không hề phát giác ra được một chút nguy hiểm nào.

Con quái vật đẩy lớp kính ra, cố gắng trèo từ bên ngoài vào, Thời Sênh tiến lên vung kiếm một cái, đá bay nó ra ngoài trước khi nó phát nổ, trong phút chốc ngoài cửa sổ vang lên tiếng nổ lách tách.

Phía dưới cũng bị quái vật tấn công, tiếng hét ầm ĩ và tiếng súng dày đặc không ngừng vang lên.

Thời Sênh kéo Kỷ Ngang nhảy ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên rơi xuống, trong lòng Kỷ Ngang đều nâng theo lên, nhưng rất nhanh cảm giác ấy đã biến mất, dưới chân hắn đã giẫm phải thứ gì, cả người vọt lên trên, tòa kiến trúc phía dưới càng lúc càng trở nên nhỏ bé.

Kỷ Ngang nhìn xuống dưới chân, lại nhìn sang vùng hư không dưới chân.

Hắn thấy dở khóc dở cười, “Rốt cuộc em còn cho anh bao nhiêu niềm bất ngờ nữa.”

“Nhiều hơn so với tưởng tượng của anh.”

Kỷ Ngang nhất thời không biết nói gì.

Kiến trúc bên dưới đã bị quái vật bao vây, thỉnh thoảng có ánh lửa phát ra từ súng, chiếu sáng thân thể dữ tợn của quái vật. Những quái vật đó yên lặng tấn công nơi đây không một tiếng động, không một ai phát hiện ra chúng.

“Xình xịch!”

“Bên này!”

Trên tường khu D có người nổ súng chi viện, người đã xông ra nhanh chóng đi qua bên kia, đón lấy dây thừng đối phương thả xuống trèo lên nóc nhà. Trên nóc nhà có không ít người, nhưng đa số đều mặc quần áo phạm nhân, chỉ có một số ít người mặc quần áo giám ngục.

Đứng đầu chính là Lăng Quân và Mẫn Đông.

“Đi.” Mẫn Đông thấy quái vật đang đi về bên này, lập tức quay người rời đi.

“Vẫn còn có người.” Đội trưởng Hồ chỉ vào người đang bạt mạng chạy bên kia.

“Không kịp nữa rồi.” Giọng Mẫn Đông không hề dao động, dường như không có tình cảm.

Lăng Quân chần chừ, “Mẫn Đông...”

Mẫn Đông liếc nhìn cô, không để tâm đến, trực tiếp xuống nóc nhà.

Lăng Quân cắn răng, nhìn bóng đen ở phía dưới. Quái vật phía xa đã từ bỏ tòa kiến trúc đó, đuổi hết về phía này. Số lượng quái vật đó chỉ nhìn thôi đã thấy đáng sợ, cô ta cắn răng, “Rút.”

“Không được, Thượng tá Kỷ còn chưa lên.” Người cùng lên với đội trưởng Hồ, đứng ở đường biên nóc nhà, lo lắng nhìn bóng đen phía dưới. Nhưng khi họ chạy lại gần, lại phát hiện không phải là Kỷ Ngang.

“Đệch, có lòng tốt mà họ còn tự tìm cái chết, chúng ta đi thôi.” Đám phạm nhân kia không muốn chờ chết ở đây, nhanh chóng xuống nóc nhà.

Chương 1810: Sóng gió ở ngục giam (26)

“Lăng Quân.” Có người gọi tên Lăng Quân.

“Đội trưởng Hồ, mau đi thôi, không kịp nữa rồi.” Lăng Quân giơ tay ra kéo đội trưởng Hồ.

“Không được, Thượng tá Kỷ...”

“Quái vật sắp đến rồi, bây giờ chúng ta ở đây tức là đâm đầu vào chỗ chết, cho dù Thượng tá Kỷ có sống các người cũng không được gặp hắn được nữa đâu.” Lăng Quân nói nhanh.

“Lăng Quân, họ muốn chết thì cứ để cho họ đi, nếu cô còn không qua đây thì chúng tôi sẽ khóa cửa đấy.”

Dám phạm nhân thúc giục Lăng Quân.

Lăng Quân sốt ruột, “Đội trưởng Hồ!”

Thời Sênh vốn không muốn xuống dưới. Nhưng Kỷ Ngang muốn xuống dưới nên cô đành phải đưa hắn hạ xuống nóc nhà. Người vốn dĩ định rời đi, thấy thượng tá nhà mình từ trên trời rơi xuống, vừa sợ lại vừa mừng.

Lăng Quân nhìn thấy Thời Sênh, sắc mặt bỗng trở nên khó coi, sao đi đâu cũng gặp cô ta thế, đúng là âm hồn bất tán.

Thời Sênh đáp lại Lăng Quân bằng một nụ cười không rõ ý tứ, bây

giờ phải giết chết nữ chính rồi.

“Đi thôi.” Lăng Quân cho họ nhanh chóng xuống dưới.

Thời Sênh để Kỷ Ngang đứng phía sau, không định xuống dưới.

“Thượng tá Kỷ, đi thôi.” Đội trưởng Hồ nhìn về phía Kỷ Ngang hét lên.

“Mọi người xuống trước đi.” Kỷ Ngang đoán Thời Sênh có thể muốn làm gì đó, từ chối đội trưởng Hồ.

Đúng lúc này, một con quái vật trèo lên. Sau đó là con thứ hai, con thứ ba. Người vẫn còn ở cửa lớn cũng mặc kệ họ có vào hay không, lập tức đóng cửa lại, cánh cửa kim loại nặng nề rơi xuống.

Lăng Quân kinh hãi, nhanh chóng chạy đến cánh cửa kim loại đập đập, nhưng cũng không kịp nữa. Cô ra chỉ nghe thấy từng tiếng khóa của bên trong.

Thời Sênh kéo thiết kiếm đi về phía quái vật, một con lên thì chém một con, cô cũng không sợ dính phải máu tươi, hay nói cách khác máu tươi căn bản không thể chạm được vào cô, trên người cô dường như có thứ gì đó bảo vệ.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn, tốc độ chém quái vật này, có thực sự là loài người có thể làm được hay không?

Tuy số lượng quái vật nhiều, nhưng chúng chết là hết, cho nên Thời Sênh chém không bao lâu đã dọn gần sạch được lũ quái vật.

Cô gái giẫm lên mặt đất đầy máu tươi, đứng trên đường biên nóc nhà. Cô giống như một vị tướng quân tắm máu trở về, trên người tỏa

ra sát khí lạnh thấu xương.

Thời Sênh nhảy xuống đường biên, đi tới nơi không có máu, chọc thiết kiếm xuống dưới đất, giơ hai tay ra, “Kỷ Ngang, ôm.”

Mọi người: “...” Hả?

Đã nói là bá đạo cơ mà?

Tại sao bỗng dưng lại đòi ôm là sao?

Thượng tá sẽ không...

Dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người, Kỷ Ngang tiến lên hôn lên má cô, sau đó bế cô lên.

Mọi người: “...” Từ trước đến giờ chưa thấy thượng tá của họ nghe lời như vậy bao giờ. Đổi lại là trước đây nếu có ai dám nói với hắn như vậy thì đã sớm bị lôi ra ngoài bắn chết luôn rồi.

Lăng Quân nhìn người ở bên kia, ánh mắt không khỏi nhìn vào thanh kiếm. Cô ta nuốt nước bọt, sau đó cố gắng đập cửa, để người bên trong mở cửa.

Nhưng cô ta đập rất lâu cũng không có ai mở cửa. Khoảng năm phút sau, cửa mới được mở ra. Người bước ra là Mẫn Đông. Hắn lạnh lùng nhìn Lăng Quân.

Trong lòng Lăng Quân không khỏi rùng mình một cái, ánh mắt liếc nhìn thân hình đó, trong lòng không khỏi thất vọng. Mẫn Đông chưa bao giờ ấm áp như vậy, đa số thời điểm đều mặt lạnh, nói chuyện cũng ngắn gọn súc tích, cho dù người khác có nghe theo hay không hắn cũng sẽ làm như vậy.

Mọi người đi vòng qua Lăng Quân, đi về phía Thời Sênh.

“Mẫn Đông...” Lăng Quân vô thức kéo Mẫn Đông lại.

Mẫn Đông quay lại mặt không cảm xúc.

Lăng Quân không hiểu tại sao lại cảm thấy sợ hãi, ngón tay buông lỏng ra. Mẫn Đông rút tay mình về, đi về phía Thời Sênh.

Thời Sênh dựa vào vai Kỷ Ngang, kỳ quái nhìn nam chính đại nhân. Hắn đến đây làm gì, tìm lại thể diện cho nữ chính đại nhân hay sao?

Không đúng bản cô nương còn chưa ra tay mà, tìm thể diện cái gì chứ, cũng không thể có chuyện nam chính đại nhân có khả năng tiên tri, biết bản cô nương muốn giết chết nữ chính đại nhân, cho nên đến giết chết mình trước đấy chứ?

Sợ quá!

Kỷ Ngang híp mắt nhìn Mẫn Đông, đặt Thời Sênh xuống đất, một tay ôm cô, một tay rút súng nhằm vào Mẫn Đông, “Tốt nhất đừng có tiến lên nữa.”

Mẫn Đông dừng lại, khi cách Thời Sênh khoảng năm mét, hắn nói: “Tôi đã từng gặp cô.”

Thời Sênh trợn mắt lườm, dù sao thì chúng ta cũng từng là hàng xóm, dù có từng gặp nhau thì cũng có gì kỳ lạ đâu, “Thế thì sao?”

Mọi người nhíu mày, đại khái là vì câu trả lời của Thời Sênh khác xa tưởng tượng của họ, “Nói một cách chính xác, tôi đã từng gặp mẹ của cô.”

“Ồ, thế thì sao?” Nam chính đại nhân không phải là người, nếu mẹ của nguyên chủ có lai lịch không hề đơn giản, thì hắn có từng gặp cũng có gì lạ đâu. Anh nói vào trọng cmn tâm đi chứ!!!

Phản ứng của Thời Sênh quá đỗi bình thản. Mẫn Đông trầm mặc giây lát, “Cô có biết tại sao họ lại bắt cô không?”

“Thấy tôi đẹp chăng?”

Mẫn Đông: “...”

“Không phải à? Thế thì đúng là có bệnh rồi.”

Ai biết lũ thiểu năng đó muốn bắt cô làm gì cơ chứ.

Vẻ mặt Mẫn Đông hơi thay đổi, đại khái là vì bị Thời Sênh chọc cho tức giận. Một lát sau hắn nói: “Họ đã nghiên cứu ra một phương pháp để con người và chủng tộc khác tiến hóa thành một vật chủng mới...”

Sau lưng Mẫn Đông mở ra một đôi cánh thuần khiến, đôi cánh bao bọc lấy cơ thể hắn, “Giống như thế này.”

“Trời ơi!”

“Đây là cánh mọc trên cơ thể người, sao lại mọc được trên cơ thể người chứ, chuyện này rốt cuộc là sao chứ.”

“Cánh mọc trên thân người, không phải là thiên sứ...”

Đám người phía sau kinh ngạc nhìn đôi cánh của Mẫn Đông.

Mẫn Đông không để ý đến họ, tiếp tục dùng ngữ khí bình thản trần thuật lại, “Tôi chính là một trong những vật thí nghiệm ban đầu. Tất cả mọi người đều đã chết, chỉ có mình tôi còn sống. Hà Tịnh cảm thấy cuộc thí nghiệm này không thể tiến hành được nữa. Hà Tịnh chính là tên của mẹ cô. Bà ấy đề xuất với đội ngũ dừng thí nghiệm này lại, nhưng đáng tiếc sức mạnh của một mình bà ấy quá yếu.”

Mẫn Đông ngừng lại, “Lúc đó tuy tôi sống được, nhưng không xảy ra dị biến. Hà Tịnh giấu tôi lại, nhưng không bao lâu sau, sau lưng tôi đã mọc ra đôi cánh.”

Mọc một đôi cánh trên cơ thể người, cơn đau đớn đó không cần tưởng tượng cũng biết được. Hằng ngày Hà Tịnh đều đưa thuốc giảm đau cho hắn.

Sau này hắn vẫn bị phát hiện, Hà Tịnh cũng vì thế mà bị đình chỉ chức vụ và bắt giam.

Nhân viên nghiên cứu cảm thấy trường hợp của hắn quá thần kỳ, cố gắng tìm ra phương pháp tiến hóa thành công như thế nào từ trên người hắn. Họ sẽ không giết chết hắn, nhưng sẽ không ngừng thí nghiệm trên cơ thể hắn.

Sau đó hắn một lần nữa gặp được Hà Tịnh. Hà Tịnh ở bên cạnh một người đàn ông, có vẻ như rất nghe lời người đàn ông đó. Cô bắt đầu tiếp nhận thí nghiệm của hắn. Lúc đó hắn vẫn còn nhỏ, không hiểu tại sao trước kia Hà Tịnh phản đối mà bây giờ lại đồng ý.

Hắn lúc đó rất oán hận Hà Tịnh.

Người đàn ông bên cạnh Hà Tịnh vô cùng hung ác, tính tình cổ quái, sở thích cũng cổ quái. Hắn sẽ yêu cầu Hà Tịnh khi làm việc phải cởi sạch quần áo, làm chuyện đó với hắn ở trong phòng thí nghiệm,

thậm chí có lúc sẽ vừa làm thí nghiệm vừa cùng hắn làm chuyện đó.

Khi nói đến đây, Mẫn Đông nhìn Thời Sênh, ý tứ rất rõ ràng, cô chính là hậu duệ của người đàn ông đó.

Thời Sênh: “...”

Tôi có câu chửi thề này không biết có nên nói hay không!

Mẫn Đông nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nói tiếp.

Hà Tịnh cứ bị giày vò như vậy, tuy chịu nhục, nhưng vẻ kiên định trong mắt bà ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức ngay cả hắn cũng cảm nhận được. Bây giờ hắn vẫn còn nhớ được khi chuyện đó xảy ra, ánh mắt bà nhìn hắn lúc cuối cùng ấy.

Trong sự thương hại tràn đầy hổ thẹn.

Chương 1811: Sóng gió ở ngục giam (27)

Mẫn Đông đang nói đến sự kiện 15/7, lúc đó toàn bộ khu F đều phát nổ. Khu F bây giờ là được xây dựng lại sau đó.

Trong sự kiện 15/7, người đàn ông kia bị nổ chết. Hắn cũng thành công trốn khỏi cái nơi giống như nhà tù đó. Đó là lần đầu tiên hắn biết sử dụng đôi cánh, rơi xuống mấy lần, rồi mới bay ra khỏi nhà tù, bay vào không trung, bay ra biển lớn.

Mục đích của Hà Tịnh là làm nổ toàn bộ khu F, thế nhưng khu F lớn như vậy, Hà Tịnh chuẩn bị không đủ thuốc nổ để dẫn nổ toàn bộ, khiến cho rất nhiều thứ đều còn lưu lại.

Sau khi khi F được xây dựng lại, toàn bộ dự án vẫn được tiếp tục.

Còn Hà Tịnh không biết qua sự giúp đỡ của ai đã vào nhà tù nữ, thay tên đổi họ, vốn dĩ bà ta có cơ hội phá bỏ đứa trẻ trong bụng, nhưng bà ta lại kiên quyết muốn sinh nó ra. Khi Mẫn Đông biết những chuyện này hắn cũng không hiểu là vì sao. Người đàn ông đó đã sỉ nhục bà ta, nhưng bà ta lại cứ muốn sinh nó ra.

Cho đến khi Thời Sênh bị đưa đi lần trước, hắn mới hiểu ra, Hà Tịnh đã đem một thứ quan trọng gì đó đi, dẫn đến thí nghiệm ở khu F nhiều năm liên tục gặp thất bại. Còn thứ này rất có khả năng có liên quan đến con của bà ấy.

“Thế thì sao?” Nói nhiều như vậy, tóm lại mục đích là gì chứ?

Mẫn Đông nhìn Thời Sênh, lấy từ trên người ra mấy tờ giấy được gấp lại, “Đây là báo cáo sức khỏe của cô, nhịp tim của cô chậm hơn người bình thường, đó là bởi vì trái tim đó, không thuộc về cô.”

Thời Sênh: “...” TF?

Trái tim này không thuộc về cô, thế thì làm sao cô sống nhăn răng được thế này?

Sống bằng ý chí à?

“Ban đầu khi phát hiện những vật chất ngoài vũ trụ kia, thứ họ phát hiện đầu tiên là khả năng trì hoãn sự lão hóa và năng lực trị liệu cực mạnh. Trái tim của cô đã bị động chân động tay, bên trong đó có chứa một thứ. ”

“Cho nên, anh muốn mổ bụng moi tim tôi ra để lấy thứ đó ra?” Đây là cái kịch bản chết tiệt gì thế.

“Không.”

Ánh mắt Mẫn Đông nhìn thẳng vào Thời Sênh, nhẹ nhàng thốt ra từng câu từng chữ, “Tôi phải giao hợp với cô.”

Mọi người có mặt nhất thời yên lặng.

“Ngại quá, tôi không nghe rõ, anh nói lại lần nữa coi.” Thời Sênh ấn Kỷ Ngang đang chuẩn bị động thủ lại, ôm lấy tay hắn, nhẹ nhàng trấn an hắn.

“Tôi phải giao hợp với cô.” Mẫn Đông giơ tay ra che chỗ ở ngực lại, “Nếu không giao hợp với cô, cả hai chúng ta đều phải chết.”

Đợi một lát, có hơi mơ hồ, để ông đây phân tích từng chút một đã.

Trước đây mẹ của nguyên chủ phụ trách cái dự án thí nghiệm đến từ bên ngoài vũ trụ đó. Họ dùng cơ thể người để làm thí nghiệm. Kết quả tất cả mọi người đều chết, chỉ còn lại vị nam chính Mẫn Đông này.

Sau đó mẹ của nguyên chủ làm nổ tung khu F, trốn vào nhà tù nữ sinh nguyên chủ ra, nhưng có lẽ bà ta đã mang theo kết quả nghiên cứu gì đó rất lợi hại từ khu F, cho nên mới bị người ta nhằm vào.

Còn bây giờ nam chính nói với cô, thứ đó rất có thể được cất giấu trong trái tim này...

Bây giờ vị nam chính đại nhân này nói với cô, muốn “phạch phạch phạch” với cô, mới có thể duy trì tính mạng của cả hai người.

Excuse me?

WTF?

Anh đang giỡn với ông đây thôi đúng không? Loại thiết lập cẩu huyết này không phải là để giành cho nam chính và nữ chính à? Sao thể loại bia đỡ đạn như ông cũng có được đãi ngộ như thế?

À, đúng rồi, bia đỡ đạn này trong kịch bản đã ngoẻo từ lâu rồi, cho nên loại thiết lập này là cái quần què gì chứ?

Thời Sênh phiền muộn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, “Trời còn chưa sáng mà, sao đã nằm mơ giữa ban ngày rồi. Não có bệnh thì mau về trị bệnh đi, đừng có chạy ra ngoài dọa người.”

“Mẫn Đông...” Lăng Quân cũng xông ra, vẻ mặt khó coi nhìn Mẫn

Đông, “Anh...”

Hắn lại muốn... cùng người phụ nữ kia?

Mẫn Đông không để ý đến Lăng Quân, giơ hai tay ra nhắm mắt lại.

Mọi người không biết hắn đang làm gì, nhưng Thời Sênh lại có cảm ứng rất mạnh mẽ, nhịp tim dường như đập nhanh hơn, hơi thở do người ở trước mặt phát ra gần như chỉ trong phút chốc đã trở nên mê hồn.

Thời Sênh nắm lấy Kỷ Ngang, vùi người vào trong lòng hắn, cố đè nén sự kích động từ bên kia tới.

Mẫn Đông mở mắt, “Đã cảm nhận được chưa?”

“Trong cơ thể tôi đã bị trực tiếp cấy vào thứ vật chất đó. Đó là lý do tại sao bao nhiêu thí nghiệm như vậy, chỉ có duy nhất tôi còn sống được. Chúng giống như một loại năng lượng, cũng giống như một loại vật chất, có chia đực và cái. Khi hai người giao hợp với nhau, sẽ sinh ra loại năng lượng mới, là nguồn năng lượng để chúng ta sống tiếp.”

Mồ hôi lạnh toát túa ra trên trán Thời Sênh. Cô nắm lấy vạt áo của Kỷ Ngang, nhìn về phía người trước mặt, “Tôi nghĩ anh sẽ muốn chết cơ đấy.”

Gặp phải chuyện như thế này, thân là nam chính đều muốn chết, nhưng hắn lại có ý nghĩ đáng sợ như vậy.

Chắc là sắp gục luôn rồi.

“Tôi đã từng nghĩ như vậy, nhưng lúc đó tôi không chết được.” Cho

nên bây giờ hắn không muốn chết nữa. Đặc biệt là khi nhìn thấy Thời Sênh, ý nghĩ đó đã hoàn toàn biến mất.

Trong kịch bản nguyên chủ đã chết từ lâu, Mẫn Đông đương nhiên sẽ không sinh ra ý nghĩ đó.

“Em có sao không?” Kỷ Ngang dìu Thời Sênh.

Thời Sênh lắc đầu, “Không sao.”

Chẳng qua chỉ là phản ứng của cơ thể, còn chưa thể khiến cô sinh ra ý nghĩ không thể miêu tả gì được.

“Quãng thời gian cô ấy được cấy vào cơ thể cũng gần như với tôi, cơ thể cô ấy sẽ nhanh chóng xuất hiện vấn đề.”

Mẫn Đông nhìn Kỷ Ngang, “Nếu anh không muốn cô ấy chết, thì phải đồng ý với tôi.”

“Bằng!”

Đáp lại Mẫn Đông là tiếng súng, viên đạn nhanh chóng xoay tròn, bắn vào lồng ngực Mẫn Đông.

Bởi vì quán tính, hắn lùi lại phía sau một bước, giơ tay lên đặt vào nơi chảy máu, vẻ mặt lãnh đạm trần thuật sự thật, “Tôi sẽ không chết.”

“Vậy sao?” Thời Sênh hơi đứng thẳng người lên, giơ tay lên sờ cơ thể có chút không thoải mái của mình, xùy lạnh một tiếng, “Anh tưởng bản thân mình vĩnh viễn không chết được sao? Chẳng qua chỉ là cơ thể anh có khả năng hồi phục mạnh hơn người bình thường mà thôi. Nếu tôi muốn giết chết anh thì vẫn sẽ có cách.”

“Cô có ra tay nổi không?” Mẫn Đông dường như rất chắc chắn.

“Người duy nhất tôi không nỡ ra tay chỉ có một. Rất đáng tiếc anh không phải là người đó.” Thời Sênh móc thiết kiếm ra, mũi kiếm chọc xuống dưới đất. Cô giương cằm lên, cười huênh hoang, “Muốn ngủ ông đây sao? Anh tưởng ông đây là củ cải trắng dễ ngủ lắm sao?”

Kỷ Ngang không muốn buông tay ra. Nhưng ánh mắt của Thời Sênh muốn hắn buông tay ra, trong lòng có một giọng nói không ngừng gào lên tin tưởng cô.

Dường như Mẫn Đông muốn lợi dụng mối liên hệ với thứ vật chất kia để áp chế Thời Sênh. Thế nhưng, đúng vào khoảnh khắc hắn nhắm mắt lại, thiết kiếm đã chém đến. Mẫn Đông giang rộng đôi cánh, phần phật một tiếng, bay lên khoảng trời bên kia.

Thời Sênh theo sát.

Thiết kiếm chém loạn lên trong không trung, đánh không có chiêu thức gì khiến Mẫn Đông bận rộn đối phó.

Mẹ kiếp, cho mi một ngày không lo đi học cho tử tế, không đi ngủ nữ chính, còn dám muốn ngủ với ông đây sao, sao mi không lên trời luôn đi.

Ông đây giết chết mi!

Mẫn Đông chỉ có thể dựa vào đôi cánh để tránh né, hoàn toàn không thể đáp trả, có vẻ chật vật.

Thời Sênh ép hắn đến vùng biên, đôi cánh của Mẫn Đông đã mở ra hoàn toàn, bay lên không trung. Phía dưới một bóng đen vọt ra, cắn

lấy đôi cánh của hắn. Hắn vọt mạnh xuống, không thể giữ được căn bằng, Mẫn Đông rơi thẳng xuống dưới.

Thời Sênh cúi người nhìn xuống dưới, Mẫn Đông tránh con quái vật kia ra, muốn bay lên.

Thời Sênh móc ra quả cầu năng lượng ném xuống phía dưới.

“Cô làm gì vậy? Dừng tay!” Lăng Quân đã được chứng kiến uy lực của quả cầu năng lượng, gào thét lên, “Dừng tay, dừng tay!!!”

Thời Sênh thả lỏng tay, quả cầu năng lượng từ trong tay cô rơi xuống dưới. Cô mới quay người nhìn sang Lăng Quân đã bị Kỷ Ngang chặn ở một bên, “Lo lắng cái gì cứ? Chưa chắc đã nổ được đâu.”

Cô biết ném, chẳng lẽ Mẫn Đông kia không biết chạy hay sao? Hắn còn có cánh đấy nhé.

Trừ khi hắn là tên ngốc.

Chương 1812: Sóng gió ở ngục giam (28)

Pằng!

Tiếng nổ lớn vang lên, phía dưới một luồng khí lưu dội lên, mấy chiếc lông vũ màu trắng bị khí lưu thổi lên, bay phất phơ trong không trung.

Lăng Quân ở bên kia giãy giụa, chạy đến bên mái nhà. Cô ta vừa chạy vào, một đôi tay giơ ra, nắm lấy cổ cô ta, kéo cô ta xuống.

Thời Sênh nhướng mày, chuyện này không trách bản cô nương được đâu nhé.

Mấy con quái vật đồng loạt trèo lên mái nhà, bao vây họ.

“A!”

Những người đứng ở đường biên gặp họa đầu tiên. Họ bị quái vật túm lấy, ném xuống phía dưới. Những con quái vật này càng ngày càng thông minh. Chúng biết giết chết con người trước rồi mới ăn.

Đám người vừa nãy đi ra cùng Mẫn Đông lập tức nhảy xuống tầng dưới, thế nhưng không bao lâu sau họ đã vội chạy lại. Một nhóm người đồng loạt trào ra, toàn bộ đều là phạm nhân mặc quần áo tù.

Họ hợp lực lại đóng cánh cửa kia lại, bên trong dường như cũng có quái vật đang truy đuổi họ.

Đóng cửa xong, tất cả mọi người lùi về giữa phòng. Bốn phía xung

quanh đều là quái vật, họ đã bị bao vây.

“Thập Lục!!”

“Thập Lục, Thập Lục!!”

Hai tiếng gào thét lớn vang lên trong đám đông, 36D và Lý Bối Bối nhếch nhác xuất hiện trước mặt Thời Sênh.

Chỉ trong thời gian ngắn 36D đã gầy rộc đi, dáng vẻ tiều tụy, trên người còn dính máu, bộ quần áo tù rách bươm, khi đi lại còn có thể nhìn được cảnh xuân bên trong.

“Thập Lục, tao biết ngay là mày không sao mà.” 36D kích động kéo Lý Bối Bối xông tới, trong đáy mắt là sự quan tâm và lo lắng chân thật.

“Thập Lục nó giỏi như thế, tất nhiên là không sao rồi.”

Khóe mắt Lý Bối Bối đã đỏ ửng, giọng nói cũng nghẹn ngào. Cô ta còn tưởng không còn được gặp lại Thời Sênh nữa, không ngờ họ lại được gặp nhau ở đây.

“Bím Tóc Nhỏ đâu?” Thời Sênh nhìn phía sau họ, không thấy bóng Bím Tóc Nhỏ đâu.

36D trầm mặc, Lý Bối Bối cắn môi, “Bím Tóc Nhỏ... chết rồi.”

Kết quả này này là điều không thể tránh khỏi. Cô vốn tưởng rằng cả ba người họ đều chết, không ngờ vẫn có hai người còn sống. Thế này đã nằm ngoài dự liệu của cô rồi.

Nếu không chết thì cũng coi như mạng họ lớn.

“Đứng bên cạnh tao.”

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, 36D và Lý Bối Bối đều hiểu điều này, đứng cùng những người khác, nhìn đám quái vật đang dần trèo lên.

Bây giờ họ bị bao vây làm con mồi trong bãi săn. Lũ quái vật này có thể xông lên tiêu diệt tất cả bất cứ lúc nào.

“Tao không muốn chết.”

“Tao cũng không muốn chết như mày vậy!”

“Tao thà chết già ở trong tù cũng không muốn bị cái thứ ghê tởm kia ăn thịt.”

“Tại sao lại bắt tao gặp phải chuyện xui xẻo như vậy chứ.”

Tiếng khóc lóc tru tréo tuyệt vọng không thể ngăn cản lũ quái vật. Quái vật bắt đầu phát động tấn công, chúng dường như biết cả chọn người dễ ra tay, tấn công từ những nơi mỏng yếu trước.

Đội ngũ nhanh chóng bị phân tán, Thời Sênh kéo Kỷ Ngang đứng sang bên cạnh. 36D và Lý Bối Bối theo bản năng đi theo cô.

Dưới chân Thời Sênh bỗng nhiên mềm nhũn, cả người ngồi phịch vào trong lòng Kỷ Ngang.

Kỷ Ngang cả kinh, luống cuống chân tay đỡ lấy cô, “Thập Lục.”

“Thập Lục?”

36D và Lý Bối Bối đồng loạt hét lớn, đồng thời vây lấy Thời Sênh.

Bây giờ Thời Sênh muốn nhảy xuống dưới sân thượng. Cô có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang rục rịch trong cơ thể mình, muốn đi xuống phía dưới đó, hội hợp với thứ đang triệu hồi mình.

“Mày sao thế?” 36D nhìn Thời Sênh từ trên xuống dưới. Vừa rồi cũng không thấy cô bị thương, sao bỗng nhiên lại trở nên như vậy?

“Tao không sao.” Thời Sênh cắn răng, dựa vào Kỷ Ngang đứng dậy.

“Anh đi giết chết hắn.” Vẻ mặt Kỷ Ngang âm u chưa từng thấy, sát khí trào lên trong đôi mắt, người bên cạnh cũng cảm thấy luồng khí áp đáng sợ.

“Không được.” Thời Sênh nắm lấy hắn, ngữ khí kiên định, “Em sẽ không để anh rời khỏi phạm vi tầm mắt của em.”

Chuyện ở thế giới đó, cô không muốn nó xảy ra thêm một lần nào nữa.

Kỷ Ngang nhìn thẳng vào mắt Thời Sênh. Hắn muốn phản bác, nhưng lời nói đã lên đến miệng nhưng không thể thốt ra được thành lời.

Hắn nắm chặt tay Thời Sênh, “Anh đưa em đi cùng.”

Hắn nhất định phải giết được tên đàn ông đó.

Người của hắn, từ thân thể đến trái tim đều phải là của hắn.

“Được.”

Kỷ Ngang bế Thời Sênh lên. Thời Sênh lấy từ không gian ra hai lá bùa đưa cho 36D và Lý Bối Bối, dặn họ một câu, “Tự tìm cơ hội chạy trốn.”

Cô chỉ có thể làm được đến thế, còn có sống được hay không phải dựa vào vận may và khả năng của họ.

“Thập Lục, mày làm sao thế?” Lý Bối Bối luống cuống bật khóc, cầm lấy tay Thời Sênh không buông, “Hai người muốn đi đâu?”

“Thập Lục...” 36D ngẩn ngơ nhìn Thời Sênh.

Họ chỉ vừa mới gặp lại, sao đã phải chia lìa rồi?

Thời Sênh rút tay mình ra, “Bảo trọng.”

Kỷ Ngang bế Thời Sênh đi về phía sân thượng. Đội trưởng Hồ cùng mọi người cách hắn một đoạn, khi thấy Kỷ Ngang đứng ở đường biên sân thượng đã không kịp ngăn cản nữa.

“Thượng tá Kỷ!”

“Thập Lục!”

Lý Bối Bối và 36D muốn đuổi theo. Một con quái vật chạy đến chặn đường họ, đến khi họ rút lui về nơi an toàn, trên sân thượng đã không còn người nữa, chỉ còn lại lũ quái vật hung tợn.

...

Thời Sênh và Kỷ Ngang rơi xuống phía dưới, điều kỳ lạ là cảm giác kia bỗng dưng biến mất.

Cũng không cảm nhận được cảm giác mê hoặc kỳ lạ kia nữa.

“Đi về bên nào?” Kỷ Ngang hỏi Thời Sênh.

“Em không biết.” Thời Sênh xoa ngực, vẻ mặt cổ quái, “Cảm giác đó biến mất rồi.”

Tất cả quái vật đều ở bên trên, tòa kiến trúc đã chật kín. Nhưng phía dưới lại rất sạch sẽ, ngoài những hố lớn do cô phát nổ gây ra thì không có lấy một con quái vật.

Thời Sênh đưa Kỷ Ngang đến chỗ lúc trước cô cảm ứng được, đi vòng quanh tòa kiến trúc kia, xuất hiện bức tường bao quanh màu đen. Trên bức tường bao không biết từ lúc nào đã có một cái hố, bên trong đen sì, không nhìn thấy gì.

Bên trong là một lối đi, lối đi cũng tối đen. Bên ngoài tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy gì nữa.

Sau khi họ đi qua một lối đi, mơ hồ nghe thấy âm thanh truyền tới. Âm thanh đó không hề xa lạ với Thời Sênh và Kỷ Ngang. Thời Sênh nắm chặt tay Kỷ Ngang. Nam chính và nữ chính rảnh rỗi đấy chứ, bên ngoài còn đang đánh nhau bừng bừng, họ lại chạy đến đây làm chuyện này.

Bây giờ cô đánh vào đó liệu có thiếu đạo đức không nhỉ?

Mẹ kiếp, nam chính thiểu năng còn muốn ngủ cả với cô, nói gì đến có đạo đức hay không, giết chết hắn đã rồi nói sau.

Đi xuyên qua một hành lang là một nơi trống không. Nơi đây có lẽ là kho lưu trữ thực phẩm, còn có thể nhìn thấy không ít thực phẩm

vương vãi dưới đất, có lẽ đã từng bị lục soát rồi.

Lúc này Mẫn Đông và Lăng Quân đang ở trong góc phòng. Đôi cánh của Mẫn Đông bao bọc lấy họ, ngoài tiếng động thực tế cũng không nhìn được gì.

Thời Sênh rụt cổ lại, buông tay Kỷ Ngang ra, chém về phía đôi cánh của Mẫn Đông. Mẫn Đông cảm giác được nguy hiểm, ôm Lăng Quân dậy, dùng đôi cánh bọc lấy cô ta, lăn sang một bên, thiết kiếm chém xuống đất, tóe ra tia lửa.

Tia lửa văng ra, rơi xuống một chỗ ẩm ướt cách đó không xa, ngọn lửa lớn chợt bùng lên. Ngọn lửa vọt lên cao, suýt nữa thì thiêu cháy cả lông mày Thời Sênh.

Đệch!

Đồ ngu nào để dầu ở đây thế.

Có tí đạo đức nào không thế.

Lỡ loại người như ông đây đến chỗ này đánh người thì biết làm sao hả! 119 có đến dập lửa được không?

Bên kia toàn là dầu, ngọn lửa thiêu đốt rất nhanh, dường như chỉ chớp mắt một cái, không gian u tối đã sáng rực cả lên.

Còn Mẫn Đông và Thời Sênh đang ở cách nhau một đường lửa cháy.

Chương 1813: Sóng gió ở ngục giam (29)

Mẫn Đông ôm Lăng Quân, nhanh chóng chạy về phía cầu thang phía sau. Khi hắn chạy, Lăng Quân còn phát ra âm thanh thở gấp. Thời Sênh không thể tưởng tượng nổi loại tư thế này.

Đánh nhau mà còn chuyên nghiệp được như thế, đạo diễn ông chọn nhầm nam chính rồi đó. Vị này đến là để quay những thước phim không thể miêu tả được thôi sao?

Thời Sênh thở dài, tôi phải cho họ thêm một chút thời gian, tôi là một người lương thiện đó nha.

[Mau thôi đi, nếu cô mà là loại người đó, thì tên của tôi viết ngược lại luôn cho rồi.]

Tử Cẩu Nhị?

Cái tên này...

Cút!

Thời Sênh đảo mắt trong lòng, đồ thiểu năng Nhị Cẩu Tử.

Ông đây sẽ đuổi sao?

Đuổi cái khỉ!

Ông đây sẽ cho nổ banh luôn, không tin là hắn vẫn dám ở lại được

trong này.

Thời Sênh và Kỷ Ngang đi ra khỏi tòa kiến trúc, ném quả cầu năng lượng về phía tòa kiến trúc. Một tòa kiến trúc hoành tráng nổ tung chỉ trong chớp mắt. Người ở tòa nhà bên cạnh suýt nữa thì sợ đến quên cả đánh quái vật.

Thời Sênh nhìn hai bóng trắng vọt ra bên ngoài, tức đến nghiến răng kèn kẹt. Thế mà còn chưa chết, tác giả đại nhân thiên vị quá rồi đấy.

... Tác giả lúc nào cũng thiên vị, từ trước đến giờ chưa bao giờ yêu thương bia đỡ đạn.

Thời Sênh đặt Kỷ Ngang sang một vị trí an toàn, đuổi theo bóng trắng kia. Mẫn Đông có lẽ muốn cắt đuôi Thời Sênh, nên càng tăng tốc độ hơn.

Nhà tù cách họ càng lúc càng xa, Thời Sênh cưỡi thiết kiếm đuổi đến trước mặt hắn. Mẫn Đông buộc phải dừng lại, khóe mắt hắn đã đỏ ngầu, nói từng câu từng chữ, “Cô không chịu giao phối với tôi, cũng không cần phải dồn tôi vào chỗ chết. Tôi chết rồi cũng không có lợi gì cho cô.”

Thời Sênh mỉm cười, “Anh không chết thì trong lòng tôi bất an.”

Anh là nam chính đại nhân đó!

Cho hắn một điểm tựa, hắn có thể nhấc cả Trái Đất lên.

“Đến đi.” Thời Sênh phất tay áo, “Nếu không phải là anh chết thì là tôi sống.”

Mẫn Đông: “...” Có gì khác biệt chứ?

Hắn nhìn người trong lòng, quần áo trên người Lăng Quân xộc xệch. Hắn cúi người lao xuống phía dưới. Thời Sênh đuổi sát theo sau. Hắn đặt Lăng Quân xuống bãi đất trống, lập tức quay lại trên không, hướng về phía Thời Sênh.

Thấy hai người sắp chạm vào nhau, Thời Sênh đột nhiên nghiêng người, hướng xuống đất kéo Lăng Quân đi.

Mẫn Đông ở trên không trung sửng sốt.

Không phải nói muốn đánh hắn sao?

Sao lại kéo Lăng Quân đi?

Cô không biết chữ tín là gì hay sao?

Lăng Quân dường như còn chưa tỉnh táo lại, bản năng cảm nhận được sự nguy hiểm thì đã muộn. Bên cạnh cô ta không có vũ khí, chỉ có thể trừng mắt nhìn ánh sáng lạnh lẽo của thiết kiếm tiến gần về phía mình.

Thanh kiếm đó mang đến cho người ta cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Cho dù không thể tiếp xúc, nhưng cũng có thể cảm nhận được cảm giác sợ hãi do hàn khí đó xâm nhập vào cơ thể mang lại.

Sẽ chết ư?

Đôi cánh trắng tuyết mở ra trước mặt cô, thiết kiếm chém vào đôi cánh kia, máu tươi bắn tung tóe ra, dính lên mặt Lăng Quân.

Cô ta ngẩn người nhìn chiếc cánh đã bị Thời Sênh chém đứt lìa rơi

xuống đất, đáy mắt đã tràn ngập một màu đỏ như máu.

“Mẫn Đông... Mẫn Đông anh có sao không? Mẫn Đông, Mẫn Đông...” Lăng Quân hốt hoảng đặt tay ấn vào vị trí vết chém, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra.

Giống như thiên sứ bị tước đi đôi cánh.

Mẫn Đông cắn răng, ôm lấy Lăng Quân, dùng một chiếc cánh còn lại lui về nơi an toàn, “Chạy mau.”

“Vậy còn anh thì sao?” Lăng Quân lắc đầu, “Cô ta sẽ giết chết anh.”

Đương nhiên hắn biết cô ta sẽ giết chết mình, nhưng cô ta cũng sẽ giết cả cô nữa.

“Đi mau.” Mẫn Đông đẩy Lăng Quân, “Em ở lại đây sẽ chỉ thêm loạn. Anh không có thời gian để bảo vệ em đâu.”

Lăng Quân không nghe theo Mẫn Đông. Cô ta đứng thẳng lưng, chắn trước mặt Mẫn Đông, ánh mắt nhìn thẳng vào Thời Sênh, “Là lỗi của tôi, Thập Lục, cô có gì cứ nhằm vào tôi đây. Ban đầu là do tôi ra tay với cô. Nếu cô hận thì cứ hận tôi, không liên quan gì đến Mẫn Đông hết.”

“Tôi giết Mẫn Đông có liên quan qué gì đến cô đâu.” Thời Sênh lườm, con hàng này vừa rồi muốn làm ông đây, tự hắn đâm đầu vào chỗ chết, sao lại trách ông đấy chứ.

Lăng Quân còn muốn nói gì đó, nhưng người đối diện đã giơ kiếm xông về phía cô ta.

Mẫn Đông chỉ có thể đưa Lăng Quân chật vật trốn đi. Họ càng cách

nhà tù xa hơn, đã gần đến mặt biển, từng đợt sóng bị gió đẩy tới.

“Phịch!”

Ánh lửa bốc lên tận trời cao, chiếu sáng cả nửa vùng trời. Thời Sênh và Mẫn Đông cùng nhìn về bên kia, nhà tù đang bị ánh lửa nuốt gọn.

Trên bầu trời có mấy chiếc máy bay chiến đấu đang bay vòng vòng. Họ cách nhà tù quá xa, nên không chú ý được những chiếc máy bay chiến đấu đó từ nơi nào đến.

Sắc mặt Mẫn Đông thay đổi, “Thượng tá Kỷ của cô vẫn còn ở trong nhà tù đó.”

Cú nổ như vậy, đừng nói đến người, ngay cả quái vật cũng phải chết.

“Thế thì sao chứ?” Thời Sênh nhướng mày, ngữ khí nhẹ nhàng.

Cô đã để Kỷ Ngang ở đó, thì chắc chắn sẽ bảo vệ được cho hắn an toàn, cho dù có bom nguyên tử hắn cũng không chết được.

“So về mức độ máu lạnh, cô mới là số một.” Hắn tưởng rằng Thời Sênh rất quan tâm đến người đàn ông kia, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Cảm ơn đã quá khen.” Thời Sênh vung thiết kiếm, vẻ mặt dương dương tự đắc, “Đến đây chịu chết đi.”

Mẫn Đông: “...”

Mẫn Đông hít sâu một hơi, đập chiếc cánh còn lại, cát dưới đất bị cánh xoáy lên theo, cuộn thành gió lốc nhào về phía Thời Sênh. Hắn nhân cơ hội xoay người bỏ chạy.

Thời Sênh xông ra khỏi đám gió lốc đó, giẫm lên thiết kiếm bay ra ngoài, quả cầu năng lượng trong tay cũng ném theo. Mẫn Đông không có đôi cánh, không thể nhẹ nhàng tránh được quả cầu năng lượng. Hắn bị luồng khí lưu văng vào. Lăng Quân trong lòng hắn cũng bị ngã ra ngoài.

Mẫn Đông đang nhào về phía Lăng Quân, trước mặt bỗng nhiên có một quả cầu năng lượng. Hắn giật mình kinh hãi, nhào người về phía sau.

Quả cầu năng lượng nổ ra một cái hố lớn, chia cách hắn và Lăng Quân.

Mẫn Đông chần chừ giây lát, cuối cùng xoay người chạy trốn một mình.

Lăng Quân ngẩn người nhìn bóng người xa dần, ngón tay miết chặt vào mặt đất. Cô ta hít sâu một hơi, bò từ dưới đất lên, đứng đối mặt với Thời Sênh.

Cô ta hít thở sâu, giống như người chiến sĩ quả cảm sắp đâm đầu vào chỗ chết, vẻ mặt cương nghị, nhưng đáy mắt lại đè nén sự phẫn nộ và thù hận.

Kiếm khí quét lôi điện lóe sáng từ trong cái hố lớn, gió lốc cuốn thân ảnh kia lướt qua cô ta, trên cổ truyền đến sự lạnh lẽo vô tận. Tay Lăng Quân giơ lên, nhưng rồi lại chầm chậm rủ xuống, cơ thể đổ rạp xuống cái hố ở phía sau.

Thời Sênh đứng đối diện cái hố, xác định chắc chắn Lăng Quân đã ngoẻo rồi, mới đuổi theo Mẫn Đông.

Trên trời mây đen dày đặc, tiếng sấm đinh tai nhức óc đang hội tụ lại.

Mẹ kiếp, lại phải chịu sét đánh nữa rồi.

Đợi ông giết chết nam chính đã rồi đánh một thể có được không!!

Đùng đoàng!!

Tia chớp màu tím từ trên trời giáng xuống, tiếng đùng đoàng dày đặc như gõ trống, như để trợ uy cho tia chớp kia, vòm trời như bị đánh đến run rẩy.

Mẹ kiếp!!

Thời Sênh giẫm lên thiết kiếm vọt nhanh về phía trước. Tia chớp không ngừng từ đám mây đen giáng xuống, liên tục tấn công Thời Sênh.

Uy lực của thiên lôi người bình thường cách từ xa cũng cảm nhận được. Tuy tâm lý linh hồn của Thời Sênh rất mạnh mẽ, nhưng cơ thể này chưa được tu luyện, chỉ là người bình thường, nên thiệt thòi khi đối mặt với thiên lôi.

Mẫn Đông đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa. Thời Sênh cũng không đuổi theo nữa, chuyên tâm đối phó với đám thiên lôi này. Không xử lý được thứ đồ chơi này, cô đừng hòng làm màu tiếp được.

Thời Sênh đi ra biển, dùng tốc độ nhanh nhất cắt đuôi thiên lôi.

Chương 1814: Sóng gió ở ngục giam (30)

“Sao bên kia lại có sấm sét nhỉ? Sẽ không có sấm chạy qua chỗ chúng ta chứ?” Trên chiếc máy bay chiến đấu trên không, phi công đang kỳ quái nhìn bầu trời kỳ lạ bên kia.

“Sấm không đến đây đâu, mau làm cho xong nhiệm vụ rồi còn rời khỏi chỗ chết tiệt này.”

“Rõ.”

Máy bay chiến đấu tiếp tục thả bom.

“Cái gì thế kia?” Một phi công bỗng nhiên hét lớn.

Dưới đất có một bóng trắng đang chạy bên cạnh khu nhà tù, dường như đang định vòng qua nhà tù đi ra biển.

“Cũng là đám quái vật kia đúng không? Bên trên đã nói rồi, không được chừa lại một tên nào.” Có người lên tiếng.

“Thế có nổ không?”

“Nổ đi!”

Mục đích họ đến đây chính là tiêu diệt tất cả những sinh vật bất thường trên hòn đảo này. Những thứ đó không nên tồn tại, sẽ tạo ra tai nạn hủy diệt cho loại người. Nếu chúng trốn chạy được ra ngoài, cả thế giới đều sẽ diệt vong.

Mẫn Đông vừa cắt được đuôi Thời Sênh, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, trên trời đã có bao nhiêu bom ném xuống, nổ tung xung quanh hắn. Hai chiếc máy bay chiến đấu xoay tròn trên đỉnh đầu hắn.

Mẫn Đông kinh hãi, hắn đã bị những người này phát hiện rồi.

Hắn cố xông ra khỏi vòng vây, nhưng bom bên trên cứ thi nhau rơi xuống như thể không cần tiền, nổ xung quanh hắn dày đặc, một quả bom rơi đúng vào dưới chân hắn, phá nổ ầm ầm, hắn vô thức dùng cánh để che chắn.

Lông vũ trên cánh bị lửa cháy lan sang, cả chiếc cánh đều bị cháy đen đến mơ hồ.

Một giây sau, hai quả bom rơi xuống theo hai bên, Mẫn Đông bị nổ bắn ra xa, rơi xuống một thảm cỏ. Thảm cỏ cao bằng nửa người che đi thân hình hắn.

“Đã chết chưa?”

“Không biết... đề phòng chẳng may, cho thêm vài quả nữa đi.”

Lại thêm mấy quả bom nửa bị thả xuống nổ bên cạnh Mẫn Đông, ánh lửa thiêu rụi cả một thảm cỏ, giống như ngôi sao lửa trên đồng cỏ. Chớp mắt một cái bên dưới đã biến thành một đám lửa rừng rực cháy.

Máy bay chiến đấu đi lên trên dừng lại một lát, tập hợp với máy bay chiến đấu ở khoảng không trên khu vực nhà tù, hình thành nên một đội quân hình thang nhìn hướng ra biển.

...

Khi Thời Sênh quay lại, lửa lớn đã bao vây toàn bộ nhà tù. Trông Thời Sênh cũng có vẻ chật vật, cô hạ xuống nhà tù, về chỗ cũ tìm Kỷ Ngang.

Xung quanh người hắn phát ra ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, đang ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xám xịt mênh mông, tâm trạng nơi đáy mắt không rõ ràng, sắc mặt có chút băng lạnh.

Thời Sênh nhảy xuống thiết kiếm, đi về phía hắn, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Đừng sợ, tất cả mọi người bỏ rơi anh thì em cũng không bỏ rơi anh.”

Kỷ Ngang giơ tay ra, ôm lấy Thời Sênh, “Ừm.”

Từ xưa đến nay chưa bao giờ hắn cảm thấy bản thân mình có được thứ gì. Quyền lực địa vị, những người bạn giả tạo, thậm chí cả những đồng đội cùng kề vai chiến đâu, hắn đều chưa bao giờ cảm thấy mình thực sự có được. Hắn không cảm nhận được tình cảm chân thành nhiệt huyết từ người khác.

Duy chỉ có cô gái nhỏ này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được sự yêu thích nóng bỏng của cô, sự dịu dàng cưng chiều của cô.

Kỷ Ngang cúi đầu xuống, vùi đầu vào cổ Thời Sênh, nhẹ nhàng cắn cổ cô, chầm chậm dùng sức.

Thời Sênh: “...”

Đệch, quả nhiên vẫn muốn cắn.

Xung quanh ánh lửa chập chờn, hình bóng hai người thân mật chồng lên nhau, không ai có thể chia tách họ được nữa.

Kỷ Ngang giơ lưỡi ra liếm vết cắn do mình tạo ra, bờ môi hắn dán chặt bên tai Thời Sênh, “Thập Lục, không biết có được vinh hạnh để tên của em mang họ của anh không?”

Thời Sênh nghiêng đầu, “Sao lại không phải là để anh mang họ của em?”

“Em có họ sao?” Kỷ Ngang hơi thẳng người lên, nhướng mày hỏi.

Thời Sênh mỉm cười, “Tất nhiên rồi, em họ Thời.”

Thời...

Tâm can Kỷ Ngang bỗng như bị kích động, thốt ra, “Tiểu Sênh.”

“Ấy, anh nhớ lại rồi à?”

Kỷ Ngang mờ mịt nhìn Thời Sênh. Cái tên này đối với hắn vừa quen thuộc vừa xa lạ, hắn cũng không biết tại sao mình lại gọi ra như vậy.

Thời Sênh liếc nhìn biểu cảm của hắn, chỉ có thể khẽ thở dài, “Đi thôi.”

“Tiểu Sênh là ai?” Kỷ Ngang hỏi.

“Từ miệng anh nói ra, chẳng phải nên là em hỏi anh mới đúng chứ?” Thời Sênh kéo hắn lên thiết kiếm. Thiết kiếm vững chắc bay lên không trung, Thời Sênh siết chặt lấy cằm Kỷ Ngang, “Có phải anh có ai sau lưng em không?”

“Anh... không có.”

“Không có thì anh chần chừ cái gì?” Đệch, không phải thực sự là có ai ở bên ngoài đấy chứ?

“Không mà.” Kỷ Ngang lắc đầu, “Anh không biết Tiểu Sênh là ai, anh chỉ cảm thấy cái tên này rất quan trọng đối với anh... giống như em vậy.”

Cảm giác này rất kỳ lạ, hắn không thể nào cảm thấy đối phương rất quan trọng chỉ vì một cái tên, nhưng bây giờ hắn lại cứ có thứ cảm giác ấy.

Thời Sênh vui vẻ dán chặt lấy đôi môi hắn, “Sau này anh sẽ hiểu thôi.”

“Em biết cô ấy là ai sao?” Nhưng Kỷ Ngang vẫn không nắm được trọng điểm trong lời nói của Thời Sênh.

“Em nói là em thì anh có tin không?”

Kỷ Ngang bình tĩnh nhìn Thời Sênh, một lát sau nghiêm túc nói: “Anh tin.”

...

Nhà tù đã bị phá hủy toàn bộ, những thứ bên trong đều bị lửa thiêu trụi, những thí nghiệm vô nhân đạo, những suy nghĩ đáng sợ đó, đều không có ngày được nhìn lại ánh mặt trời nữa.

Những người rời đi không hề có dị biến, có lẽ bởi vì dị biến phải ở khu F, nơi đó có thể tồn tại thứ gì, những nhân viên nghiên cứu đó đã làm ra được thứ gì ở nơi đó, không một ai biết.

Kỷ Ngang không định quay về, cùng Thời Sênh tìm một thị trấn nhỏ

để chung sống. Chuyện của nhà tù, hai người đều không nhắc lại nữa.

Thế nhưng Thời Sênh đã nhanh chóng cảm nhận được câu nói cô sắp chết của Mẫn Đông là có ý gì, sức khỏe cô ngày một kém đi, giống như người già, hữu khí vô lực.

Thời Sênh nhìn tay mình đến thất thần, cô còn có bao nhiêu thời gian nữa?

Nếu cứ tiếp tục như thế này, có lẽ cô cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy Thời Sênh từ đằng sau, Thời Sênh đặt tay xuống, “Kỷ Ngang...”

Kỷ Ngang giơ tay ra nâng mặt cô lên, lời nói của cô bị kẹt lại trong cổ họng. Hai người triền miên từ phòng khách đến phòng ngủ. Tinh thần Kỷ Ngang rất tốt, nhưng Thời Sênh có chút lực bất tòng tâm.

“Kỷ Ngang, Kỷ Ngang... đừng mà.” Thời Sênh đẩy Kỷ Ngang ra, cô rất mệt.

Kỷ Ngang không cử động, đè trên người cô, chống người nhìn cô, “Có phải em đang giấu anh điều gì không?”

“Em...”

“Nghĩ kỹ rồi nói.” Kỷ Ngang càng dán lại gần Thời Sênh hơn.

Thời Sênh hít một ngụm khí lạnh, nghiến răng nghiến lợi gọi tên hắn, “Kỷ Ngang!”

“Hử?” Vẻ mặt Kỷ Ngang có vài phần tà khí, “Muốn à?”

“Cút xuống dưới!” Thời Sênh giận dữ, mẹ kiếp, được đằng chân lân đằng đầu đấy à!

“Anh không đấy.” Kỷ Ngang đè người xuống, “Trừ khi em nói cho anh biết, em bị sao vậy?”

“Em sắp chết rồi!” Thời Sênh giận dữ nói, “Xuống ngay, em không còn sức nữa rồi.”

Kỷ Ngang ngẩn người, dường như quên cả hít thở. Rất lâu sau, đôi lông mi dài khẽ chớp, hắn bỗng có cảm giác chân tay luống cuống, “Thập Lục... Sao lại thế? Lần trước anh mới đưa em đi kiểm tra, không có vấn đề gì mà. Em lừa anh có đúng không? Anh không làm nữa, em đừng dọa anh.”

Kỷ Ngang muốn rút người rời đi, nhưng Thời Sênh đã đè hắn lại.

Dáng vẻ hoảng hốt đó của Kỷ Ngang, bỗng khiến lòng Thời Sênh mềm nhũn. Cô vỗ nhẹ lưng hắn, “Em không lừa anh, có lẽ là em sắp chết thật rồi. Nhưng anh đừng sợ, em sẽ không bỏ lại anh đâu.”

Kỷ Ngang ôm lấy Thời Sênh, “Có phải là... chuyện lần trước không?”

“Có lẽ thế.”

Chương 1815: Sóng gió ở ngục giam (31)

Điều Mẫn Đông nói là sự thật, trong cơ thể cô thực sự có một loại vật chất nào đó. Nếu không giao hợp với người có loại vật chất tương tự trong cơ thể, thì cô thực sự sẽ chết.

Cô và Kỷ Ngang không phải là nam nữ chính, không có nhiều sự trùng hợp khiến Kỷ Ngang có thứ cô cần.

Cho dù người khác có, Kỷ Ngang cũng tuyệt đối không để Thời Sênh làm chuyện đó với người khác. Hắn thà để cô chết trong lòng mình, cũng không muốn để người khác chạm vào cô.

“Có phải là anh rất ích kỷ không?” Kỷ Ngang ghé người ra ngoài cửa sổ, nhìn cô gái đang rót sữa bò cho hắn.

Cô gái mặc trang phục thường ngày, sữa bò trắng như tuyết được rót vào trong cốc thủy tinh, kêu lách tách. Sữa bò đầy quá nửa cốc, cô gái dừng lại, đưa cốc cho hắn, trên mặt là nụ cười mỉm, “Tình yêu là ích kỷ, em thích sự ích kỷ đó của anh.”

Nếu hắn giống như người khác, đẩy cô cho người khác, thì cô sẽ không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái.

Người cô thích, thì nên coi trọng bản thân mình, không để bất cứ ai nhúng chàm.

“Anh luyến tiếc em.” Kỷ Ngang cầm cốc, “Anh cũng đã từng nghĩ đến, nhưng anh không làm được. Em chết đi anh sẽ chết cùng em,

sẽ không để em phải cô đơn.”

Thời Sênh miết lên gò mà hắn, “Anh biết là được, hôn một cái nào.”

Kỷ Ngang nhào người tới, cong môi lên, “Hôn năm phút.”

“...” Thời Sênh tát một cái lên mặt hắn, “Càng ngày càng mặt dày rồi.”

Kỷ Ngang ấm ức, “Vợ à, chẳng phải em bảo anh hôn hay sao? Sao em lại lật lọng rồi?”

Thời Sênh xoay người, “Không muốn hôn nữa, mau uống đi, lát nữa phải đi ngủ rồi.”

“Vậy lát nữa hôn được không?” Kỷ Ngang hét lên với bóng lưng Thời Sênh đang rời đi.

“Xem anh biểu hiện thế nào đã.”

Kỷ Ngang ngẩng đầu một hơi uống cạn sữa bò, tùy tiện đặt cốc lên trên ban công cửa sổ, đuổi theo Thời Sênh vào phòng.

“Tránh ra.”

“Đừng mà, vợ ơi, anh muốn...”

“Muốn cái gì mà muốn, bây giờ em sắp chết cmnr, anh vẫn còn muốn được à, đệch! Không được cởi quần áo của ông, dừng tay! Kỷ Ngang!!!”

“Vợ à, dù sao thì cũng sắp chết rồi, chi bằng tận hưởng lạc thú trước mắt đi?”

“Kỷ Ngang... cái ông nội nhà anh!”

“Vợ ơi em không cần cử động, sẽ không mệt đâu, anh bảo đảm đấy, ngoan nào.”

“Kỷ Ngang...”

Kỷ Ngang miệng nói rất ghê, nhưng trên thực tế cũng không dám giày vò Thời Sênh quá lâu.

...

Cuộc sống ở thị trấn trỏ rất nhàn tản, những người sống ở đây đa phần đều là người già, rất dễ gần. Thời Sênh ra vào, những người này đều chào hỏi cô rất thân thiết. Khi Thời Sênh không có chuyện gì, cũng sẽ trò chuyện với họ.

“Thập Lục, đi đâu vậy?” Bà già tóc bạc ngồi ngoài cửa thấy Thời Sênh đi ra ngoài, thân thiết chào hỏi.

“Dạ, bà có nhìn thấy Kỷ Ngang nhà cháu đâu không?” Thời Sênh mỉm cười gật đầu.

“Kỷ Ngang à, nó đi chợ rồi.” Bà lão cảm thán, “Thập Lục đúng là có được một người chồng tốt, một người đàn ông có thể nấu cơm giặt quần áo cho phụ nữ, còn giá trị hơn bất cứ vàng bạc châu báu nào.”

“Dạ, cháu cũng thấy anh ấy rất tốt.” Thời Sênh đáp lại, “Cháu đi tìm anh ấy đây.”

“Ờ, đi đi con.”

Thời Sênh tìm thấy Kỷ Ngang ở chợ. Hắn nổi bật đứng giữa một đám

ông bà già. Đặc biệt là một chàng trai tuấn tú như vậy đến mua đồ ăn, các bà các chị đều nhìn không rời mắt.

Người ở chợ đều rất quen mắt với hắn. Chàng trai này ngày nào cũng đi chợ mua đồ ăn. Có lúc bên cạnh hắn sẽ có một cô gái nhỏ đi theo, trai xinh gái đẹp, vô cùng xứng đôi.

“Kỷ Ngang.” Thời Sênh chen vào giữa các bà các cô đến bên Kỷ Ngang, “Hôm nay sao anh không gọi em?”

“Để em ngủ thêm chút nữa mà.” Kỷ Ngang dịu dàng xoa đầu cô, vẻ mặt cưng chiều.

“Nhưng em muốn đi cùng anh mà.”

“Ừ, lần sau anh gọi em được chưa.”

Lúc này Thời Sênh mới hài lòng gật đầu, nhìn cái túi hắn xách, “Còn cần mua gì nữa không?”

“Mua xong rồi, về nhà anh sẽ làm đồ ăn ngon cho em.”

Thời Sênh chẹp miệng, “Em thấy anh là ngon nhất.”

Kỷ Ngang gõ đầu Thời Sênh, “Bây giờ em cậy anh không làm gì được em cho nên trêu chọc anh không kiêng nể gì hết đúng không?”

“Em không trêu chọc anh thì trêu chọc ai?” Thời Sênh tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Anh muốn em trêu chọc người khác à?”

“Không được.” Kỷ Ngang lập tức lạnh mặt, “Chỉ được phép trêu chọc anh thôi.”

Hắn lại gần Thời Sênh, “Về nhà em muốn trêu chọc anh thế nào cũng được.”

“Không trêu, không trêu.” Thời Sênh đẩy hắn ra, vẻ mặt ghét bỏ.

Kỷ Ngang cười kéo Thời Sênh vào trong lòng, “Ở đây nhiều người, em cẩn thận.”

“Em yếu đuối như thế sao?”

“Bảo vệ em là vinh hạnh của anh.”

“Chẹp, anh học ai thế, nói lời tình tứ ngọt như mía lùi.”

“Vô sự tự thông.”

“Chỉ giỏi chém gió.”

...

Từng ngày trôi qua, Thời Sênh từ lúc bắt đầu không còn sức lực, đến bây giờ ăn gì cũng không thấy ngon miệng. Cho dù Kỷ Ngang làm đồ ăn ngon cho cô, Thời Sênh cũng chỉ ăn một hai miếng.

Có lẽ là ngay từ đầu đã nói rõ, cho nên Kỷ Ngang không quá nôn nóng như vậy nữa, chỉ nhìn thấy Thời Sênh khó chịu mà đau lòng, chỉ muốn người bị giày vò đau đớn là hắn.

Thời Sênh đã không thể cùng hắn đi chợ, cho nên lần nào Kỷ Ngang cũng đi nhanh về nhanh. Nhưng hôm nay trên đường về có chút chuyện, khi hắn trở về phát hiện căn phòng rối loạn cả lên, Thời Sênh cũng không thấy đâu nữa.

“Thập Lục... Thập Lục...”

Kỷ Ngang tìm hết cả căn phòng cũng không tìm thấy cô đâu.

Hắn xông ra ngoài, hỏi các ông bà già ở xung quanh, đều không có ai nhìn thấy Thời Sênh. Người ở quanh đây đều biết Thời Sênh vì sức khỏe không tốt nên mới cùng người yêu đến đây dưỡng bệnh. Lúc này thấy Kỷ Ngang nôn nóng như vậy, mọi người đều quan tâm hỏi hắn xem đã xảy ra chuyện gì.

Kỷ Ngang nói Thời Sênh mất tích, trong phòng có dấu hiệu có người vào.

Mấy ông bà già lập tức bàn bạc với nhau báo cảnh sát. Kỷ Ngang không đợi cảnh sát đến, đi tìm Thời Sênh trước.

Kỷ Ngang gần như tìm hết một lượt cả huyện thành, cũng không tìm thấy Thời Sênh. Cảnh sát cũng giúp đỡ tìm, nhưng không có tin tức gì. Cô giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

...

Ba ngày, tròn ba ngày trời, Kỷ Ngang như cái xác không hồn tìm khắp thị trấn. Phía cảnh sát trả lời là có người đột nhập vào phòng, có thể là muốn trộm cướp, đã đưa Thời Sênh đi.

Kỷ Ngang hiểu rõ chuyện đó là không có khả năng, không có ai là đối thủ của cô, cho dù bây giờ cô không khỏe, nhưng cũng không thể dễ dàng bị đưa đi như vậy được.

Trừ khi là tự mình rời đi.

Nhưng tại sao cô phải rời đi chứ?

Kỷ Ngang ngồi bên bệ cửa sổ họ vẫn hay ngồi, nhìn mặt trời lên cao, trong đôi mắt là một mảng tĩnh mịch. Không thấy cô ấy đâu nữa, cô ấy đã nói sẽ không bỏ rơi hắn, nhưng bây giờ không thấy cô ấy đâu nữa rồi.

“Kỷ Ngang.”

Cơ thể Kỷ Ngang cứng đờ, hắn nhanh chóng quay người lại. Thời Sênh mở cửa bước vào. Khoảnh khắc cô đóng cửa lại, thân người bỗng nhiên mềm nhũn, ngã trượt xuống đất.

Kỷ Ngang căng thẳng, nhảy từ bệ cửa sổ xuống, xông thẳng về phía Thời Sênh, ôm cô vào trong lòng thật chặt, giọng nói run rẩy, “Tiểu Sênh em đi đâu? Anh đã tìm rất nhiều nơi cũng không tìm được em, anh rất sợ.”

“Em xin lỗi...” Giọng Thời Sênh rất nhẹ, “Vừa rồi anh gọi em là gì?”

“Tiểu Sênh, anh nhớ lại hết rồi.”

Chương 1816: Sóng gió ở ngục giam (hoàn)

Ba ngày trước, Kỷ Ngang vừa ra ngoài không lâu, Thời Sênh đã nghe thấy có người đi vào phòng khách.

Cô rất quen thuộc với bước chân của Kỷ Ngang. Bước chân đó không phải của Kỷ Ngang, cô lập tức cảnh giác. Ai ngờ người đến lại là Mẫn Đông, nam chính đại nhân. Hắn chưa chết thực sự là nằm ngoài dự liệu của Thời Sênh.

Mẫn Đông dựa vào thứ có trong cơ thể để đuổi theo Thời Sênh đến đây. Từ khi hắn bước vào đã chuẩn bị xong, có lẽ bởi vì cô quá suy nhược, nên đối mặt với sự dụ hoặc từ Mẫn Đông, cô gần như có chút không chống đỡ nổi.

Tuy Mẫn Đông cũng chật vậy, nhưng rõ ràng tình hình của hắn tốt hơn Thời Sênh, mấy lần liền Thời Sênh cũng không giết chết được hắn, ngược lại còn để hắn chạy mất.

Thời Sênh không muốn giữ lại mầm họa này, nên đuổi theo hắn.

Cô đã giết được Mẫn Đông, nhưng cô cũng bị sét đánh. Kỳ lạ là lần này vị diện lại không sụp đổ. Nữ chính đã bị cô giết chết, nam chính cũng bị cô giết chết, theo cách nói của Nhị Cẩu Tử là bởi vì vầng hào quang nhân vật chính của họ đã bị tiêu tán gần hết.

Đối với cách nói này Thời Sênh từ chối cho ý kiến.

Bởi vì sự kiện Thời Sênh mất tích nên Kỷ Ngang rất lo lắng, ăn cơm

đi vệ sinh đều theo sát cô. Cho đến khi Thời Sênh bình phục lại một chút, Kỷ Ngang mới bắt đầu tính sổ với Thời Sênh.

“Em đã đồng ý với anh rồi.” Kỷ Ngang dùng vẻ mặt cực kỳ ấm ức nhìn Thời Sênh.

“Là tại anh ra tay trước mà.” Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm chỉnh, “Em đã cự tuyệt, nhưng anh cứ cứng rắn như vậy, thì em có cách gì được chứ?”

Kỷ Ngang trừng mắt, “Em có khả năng từ chối, do em cố ý!!!”

“Lúc đó em chỉ là phạm nhân, đâu có khả năng từ chối được chứ.” Biết ngay là sẽ có ngày thế này mà, cuối cùng cũng lại là cô đổ vỏ. Nhưng bây giờ cô cố gắng để mình có vẻ có lý hơn một chút.

“Em mà sợ sao?” Nếu cô muốn từ chối, cho dù là hắn cũng không làm gì được. Rõ ràng là cô cố ý.

“Vì đối tượng là anh chứ sao, đương nhiên là em sợ rồi.” Thời Sênh cười nói: “Đừng giận nữa, dù sao thì cũng đều là anh cả mà, đúng không nào?”

Bờ môi Kỷ Ngang khẽ động, rất lâu sau mới thấp giọng nói, “Em đã hứa với anh rồi.”

Dáng vẻ đó, cứ như thể Thời Sênh ức hiếp hắn vậy.

Thời Sênh không thể nhịn được khi nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, “Được, được, được, coi như là lỗi của em được chưa? Là do em lập trường không kiên định, đều là lỗi của em cả. Em không nên bại trận trước sự hấp dẫn của anh. Em tự kiểm điểm rồi, anh đừng giận nữa.”

Mẹ kiếp, nếu mà vượt qua được sự hấp dẫn của vợ mới là có vấn đề ấy!!

Hoàn toàn không thể hiểu nổi mình sai ở đâu.

Nhưng mà vợ tức giận rồi, thì coi như là cô sai đi...

Trời cao đất rộng, vợ ta to nhất.

Kỷ Ngang ngẩng đầu liếc nhìn cô, hừ một tiếng rồi rời đi.

“Ài, em đã nhận sai rồi mà anh vẫn còn giận nữa à?”

Kỷ Ngang bước nhanh ra khỏi phòng. Thời Sênh vò đầu. Trước đây ở những vị diện khác, chẳng phải họ làm rất tốt sao? Sao lại hắn cứ ôm chặt lấy thực tế không chịu buông thế?

Kỷ Ngang ở trong phòng khách, cũng không vào phòng. Thời Sênh ở trong phòng lượn lờ một lúc, rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Thấy cô ra ngoài, Kỷ Ngang lập tức kéo tấm thảm trên ghế sofa đắp lên mặt, cả người đều thể hiện tư thế “mau đến dỗ anh, mau đến dỗ anh, phải dỗ dành thì anh mới hết giận được”.

Thời Sênh đẩy hắn một cái, “Còn giận nữa sao?”

Kỷ Ngang xoay người mặc kệ Thời Sênh.

“Em đã nhận sai rồi cơ mà.” Thời Sênh kéo tấm thảm của hắn ra ném xuống đất, thô lỗ tách mặt hắn ra, “Đừng giận nữa mà, em cũng đâu có làm gì với người khác, sao ngay cả bản thân anh mà anh cũng không chấp nhận được thế?”

“Đó không phải là anh.” Ánh mắt Kỷ Ngang di chuyển sang phía khác, lẩm bẩm.

“Sao lại không phải là anh? Bây giờ anh dùng cơ thể này, cho đến khi anh chết đi đều là anh.”

“Nhưng hắn trước đây không phải là anh!”

“Hắn trước đây chỉ là một dãy số liệu mà thôi, tư tưởng ý thức đều là do số liệu trao cho.”

Kỷ Ngang cắn môi, giơ tay ra nắm chặt lấy tay Thời Sênh, “Tiểu Sênh, anh sợ.”

“Sợ cái gì? Nói cho em biết, anh sợ cái gì?”

“Anh thấy sợ hãi.” Kỷ Ngang giơ tay ra ôm lấy Thời Sênh, kéo cô vào lòng, “Anh sợ một ngày nào đó anh tỉnh lại, người anh nhìn thấy không phải là em.”

“Sao lại như thế được chứ, em sẽ luôn luôn ở bên anh.”

Phượng Từ rất thiếu cảm giác an toàn, rất giống chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ.

Nếu hắn mạnh mẽ, thì cô sẽ không thương tiếc chút nào, nhưng một khi hắn thể hiện ra mặt yếu đuối kia, Thời Sênh không nén nổi đau lòng.

Thời Sênh hiểu rõ rằng, có những lúc hắn sẽ lợi dụng điểm này, để cô thương tiếc hắn, đồng ý với các yêu cầu vô lý của hắn, để nhân nhượng hắn, nhưng cô cũng không hề thấy phản cảm.

Một người không thể cái gì cũng hoàn hảo, huống hồ lại còn là loại người như họ.

Phượng Từ vốn không phải là người lương thiện thuần khiết. Nếu bắt hắn thực sự ngọt ngào ngốc nghếch thì đó là chuyện không thể nào.

Thỉnh thoảng hắn sẽ giở trò gì đó, gây sự vô cớ bắt cô dỗ dành, con người đó mới là Phượng Từ mà cô thích.

Thời Sênh dỗ dành vị tiểu tổ tông này suốt một buổi tối, chuyện trước kia mới tạm thời được cho qua. Nhưng sau đó Thời Sênh dù có muốn sờ soạng thêm cũng trở nên khó khăn, còn lý do người ta đưa ra cũng rất là nghiêm chỉnh, sức khỏe không tốt.

Thật muốn nàng dâu muốn tranh thủ tận hưởng lạc thú trước kia mà.

Kỷ Ngang sau khi khôi phục lại trí nhớ quản lý Thời Sênh nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Hằng ngày mấy giờ đi ngủ, không được chơi game, không được xem sách không lành mạnh, cái này không được cái kia cũng không được.

Thời Sênh bây giờ không những không ăn được cơm mà mỗi ngày sẽ xuất hiện cái loại triệu chứng như đổ mồ hôi lạnh tim đập nhanh, có những lúc sẽ sốt cao. Các triệu chứng không ngừng hành hạ cô. Kỷ Ngang vô cùng đau lòng, nhưng hắn không thể thay cô chịu đựng, hằng ngày chỉ biết giương mắt nhìn.

“Vợ à, hay là chúng ta tìm một nơi tự sát luôn đi cho xong.”

Kỷ Ngang đứng trước mặt Thời Sênh, nghiêm chỉnh đưa ra yêu cầu.

“Được chứ.”

Thời Sênh: “...”

Cô yên lặng nhìn thức ăn tinh thần bị Kỷ Ngang đoạt đi. Ông đây chỉ muốn anh đưa thức ăn tinh thần cho ông thôi mà, ai bảo anh đồng ý hả!!!

Thời Sênh phất tay một cái xoay người rời đi, không hề để chuyện này trong lòng. Thế nhưng một buổi sáng, cô còn đang say ngủ đã bị Kỷ Ngang đưa đến một đỉnh núi gần đó, ngắm mặt trời mọc.

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên hai người. Kỷ Ngang bỗng cúi người xuống, đáy mắt còn mang theo ánh sáng ban mai. Hắn hôn Thời Sênh, mang theo hương sữa nhàn nhạt, đầu lưỡi quét qua, một viên kẹo sữa bò thơm nồng trôi tuột vào miệng Thời Sênh.

Kỷ Ngang nhẹ nhàng đặt cô lên thảm cỏ êm ái, nhẹ nhàng hôn cô. Cho đến khi viên kẹo sữa tan đi hết, hắn mới thỏa mãn liếm môi Thời Sênh.

Thời Sênh liếm môi, nhìn người trên người mình, “Anh không chờ được muốn chết cùng em như vậy à?”

“Anh không muốn nhìn thấy em khổ sở như vậy nữa.” Kỷ Ngang nhẹ giọng nói.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn về phía mặt trời xa xa, đáy mắt có chút rời rạc, ý thức đang từ từ rút khỏi cơ thể cô. Thời Sênh nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào mắt Kỷ Ngang, khóe miệng nhếch lên, để lộ ra nụ cười cuối cùng.

Kỷ Ngang nhìn Thời Sênh nhắm mắt lại, nghe nhịp tim cuối cùng của cô.

Khóe mắt hắn bỗng dưng đỏ lên, gió khẽ thổi qua, dường như thổi một giọt nước mắt trong suốt rơi từ khóe mắt hắn ra. Gió nhẹ dừng lại, Kỷ Ngang đã khôi phục lại bình thường. Hắn đứng lên bế Thời Sênh dậy, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Kỷ Ngang tự tay chôn Thời Sênh vào cái hố đã đào sẵn, sau đó hắn nằm xuống bên cạnh, ôm lấy cô. Hắn ấn vào vật nhô lên bên cạnh, đất hai bên bắt đầu đổ vào, chôn vùi họ lại.

Tình yêu của anh viết trong gió, từ đây cả thế giới đều chỉ là em.

Chương 1817: Vua tinh linh (1)

Tất cả mọi người đều biết Hi Vi là một tinh linh hay gây chuyện.

*

Thời Sênh ngẩn ngơ đứng trong một khoảng không gian xanh ngát. Trên người cô mặc một chiếc váy lá cây màu xanh. Tại sao lại nói là váy lá cây, bởi vì chiếc váy này làm bằng lá cây. Cô ngờ rằng chỉ cần mình khẽ kéo một cái thôi thì chiếc váy sẽ đứt ra.

Nghĩ vậy, Thời Sênh giơ tay ra kéo thật. Thế nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán của Thời Sênh, chiếc váy lá cây rất chắc chắn, dùng hết sức kéo cũng không đứt được.

Ông đây lại xuyên không đến xã hội nguyên thủy rồi à?

Đừng mà!

Bản cô nương không muốn bầu bạn với muông thú. Hãy để bản cô nương yên tĩnh làm một con người, rồi đi làm màu đi mà.

Thời Sênh liếc nhìn sang bên cạnh. Cô giơ tay ra nắm lấy thứ đồ mỏng như cánh ve ở đằng sau người mình, đây là cái thứ quái quỷ gì thế này?

Thời Sênh kéo hai cái, phát hiện thứ đó mọc trên người mình, cả hai bên đều có.

Hai bên đều có.

Thời Sênh thả thứ đồ chơi đó ra, vô tình khiến nó khẽ cử động.

Cơ thể cô lập tức bay lên không trung. Cánh dừng chuyển động, cô liền ngã pẹp một cái xuống dưới.

Thời Sênh: "…"

Ông đây có cánh à??

Chủng tộc nào lại có cái cánh quái dị như thế này??

Nếu không nhìn kỹ gần như không nhìn được thấy cánh.

Cánh đã mọc trên người, cho nên chắc chắn là không bứt ra được, Thời Sênh tạm thời từ bỏ việc lăn tăn về đôi cánh của mình. Cô đánh giá xung quanh, là một đồng cỏ, rất yên tĩnh, linh khí dồi dào, không cần cô hấp thụ, linh khí cũng tự động chui vào trong cơ thể.

Cơ thể này có lẽ là đã từng tu luyện, cho nên có khả năng tiếp thu linh khí rất tốt, không cần phải dẫn dắt đặc biệt.

Khi cô tỉnh lại đã ở đây rồi, cũng không biết nguyên chủ đã chết thế nào. Dù sao thì cô cũng không cảm thấy cơ thể này có bất kỳ điều gì bất thường.

Nếu không phải là cơ thể này bị thương dẫn đến tử vong, thì chính là linh hồn.

Phải tiếp nhận ký ức trước mới được.

Thời Sênh liếc nhìn xung quanh, còn chưa biết đây là nơi quỷ quái nào. Thời Sênh quyết định tìm một địa điểm an toàn để tiếp nhận ký

ức.

Thời Sênh đi đến một rừng cây cách đó không xa, tìm một nơi miễn cưỡng có thể để bản thân thiết lập được khu vực an toàn.

Nguyên chủ tên là Hi Vi, chủng tộc tinh linh, tuổi tác chưa rõ, thích gây rối, là tinh linh gây rối nổi danh của tộc tinh linh.

Tuy Hi Vi thích gây rối, nhưng bản tính vốn đơn thuần lương thiện, không có tâm tính xấu xa. Người của tộc tinh linh cũng chỉ biết đau đầu chứ không còn cách nào khác.

Tộc tinh linh vốn không tranh chấp với đời, sống trong rừng sâu. Hi Vi chưa bao giờ rời khỏi tộc tinh linh, thế nên cô lén lút rời khỏi tộc tinh linh. Ai ngờ ở bên ngoài tộc tinh linh cô đã gặp phải ba người bị truy sát, một nữ hai nam.

Cô thấy họ bị bao vây sắp chết, nên nghĩ cách cứu họ.

Họ đều đã bị thương, Hi Vi có lòng tốt chữa trị cho họ. Có người nhận ra thân phận của cô, Hi Vi cũng không chút đề phòng thẳng thắn thừa nhận. Thế nên người nữ trong ba người kia đã hỏi cô có thể đưa họ đến tộc tinh linh được không.

Tuy Hi Vi bản tính lương thiện, nhưng các tinh linh trong tộc thường xuyên nói với cô, nếu gặp phải con người ở bên ngoài tuyệt đối không được để họ vào đây.

Thế là Hi Vi lắc đầu từ chối họ.

Mấy người kia sống chết bám lấy cô, còn nói với Hi Vi họ vì muốn cứu người nên mới đi đến tộc tinh linh, chứ không hề có ý đồ gì khác.

Hi Vi mềm lòng, nên đưa họ vào tộc tinh linh.

Tộc tinh linh vốn rất phản cảm với con người. Mấy người kia vừa tiến vào đã bị bắt lại. Nhưng nữ nhân kia đã lấy ra một cành cây khô nứt nẻ. Các trưởng lão của tộc tinh linh vừa thấy cành cây khô đó, tức thì ai nấy mặt biến sắc, mấy người đó lập tức được thả ra.

Hi Vi không rõ họ đã nói gì với các trưởng lão, nhưng từ sau ngày hôm đó, bọn họ đã được ở lại tộc tinh linh.

Nghe các trưởng lão nói, họ muốn gặp vua tinh linh. Vua tinh linh đã bế quan nhiều năm không xuất hiện, muốn gặp vua tinh linh còn khó hơn lên trời.

Hi Vi vô tình nghe được bọn họ nói chuyện, họ đến là để tìm cây sinh mệnh.

Tinh linh sinh ra trên cây sinh mệnh. Đối với tộc tinh linh cây sinh mệnh chính là thánh vật, hàng năm đều tổ chức tế lễ. Đương nhiên đây chỉ là điều Hi Vi nghe nói, cô chưa được tham gia bao giờ. Bởi vì từ khi cô biết ghi nhớ đến giờ, chỉ có các trưởng lão được tham dự.

Còn người ngoài muốn tìm được thấy cây sinh mệnh, bắt buộc phải được sự đồng ý của vua tinh linh.

Nhưng vua tinh tinh vẫn luôn không xuất hiện, ba người không đợi được nữa, quyết định tự mình đi tìm, chuyện này vô tình bị Hi Vi nhìn thấy.

Hi Vi đi theo sau họ, cùng họ tìm vua tinh linh, nhưng thứ cô nhìn thấy không phải là cây sinh mệnh còn tràn trề sức sống, mà là cây sinh mệnh đã héo khô.

Ba người kia bị tinh linh phát hiện, bắt đến trước mặt các trưởng lão, Hi Vi cũng bị đưa đi. Trưởng lão nói với họ, cây sinh mệnh đã khô héo rất lâu rồi, không ai biết nguyên nhân tại sao, bỗng dưng có một ngày trở nên khô héo, cho dù họ dùng cách gì cũng không thể khiến cây sinh mệnh sống lại.

Tinh linh trường thọ bởi vì có tế lễ của cây sinh mệnh, không có cây sinh mệnh, tộc tinh linh đã bắt đầu đi vào con đường diệt vong.

Ba người kia rất thất vọng, lại chờ đợi ở tộc tinh linh thêm một thời gian nữa. Đúng lúc họ chuẩn bị rời đi, có rất nhiều con người xâm nhập vào tộc tinh linh. Đám người lạ vừa vào đã trắng trợn bắt giết tinh linh.

Ba người kia dường như đã biết được điều gì đó, bắt lấy Hi Vi, để nữ nhân kia đưa Hi Vi đến bên cây sinh mệnh, còn hai người họ giúp đỡ ngăn chặn đám người kia lại.

Nữ nhân đó cắt cành cây của cây sinh mệnh, bao vây thành một vòng quanh Hi Vi. Hi Vi rất tức giận, chất vấn họ tại sao lại làm như vậy. Nữ nhân vẻ mặt áy náy xin lỗi, nói cô ta không thể không làm vậy, bởi vì một người rất quan trọng của cô ta sắp chết rồi.

Tinh linh sinh ra trên cây sinh mệnh, trong cơ thể họ chảy luồng sức mạnh của cây sinh mệnh. Nữ nhân kia muốn dùng sức mạnh của Hi Vi để cứu người cô ta muốn cứu.

Hi Vi hối hận vì đã đưa họ vào đây, càng hối hận hơn nữa vì tại sao cô lại tin tưởng họ như vậy, có ai từng nghĩ họ lại là kẻ lòng lang dạ sói. Hi Vi muốn báo thù, bảo vệ những tinh linh hằng ngày bị cô chơi ác nhưng sẽ không tức giận với cô kia.

Thời Sênh tiếp nhận toàn bộ ký ức có cảm giác hơi lạnh, nếu nữ nhân đó là nữ chính, thì phải băng hoại suy sụp đến mức độ nào chứ?

Dùng tinh linh vô tội để cứu người cô ta muốn cứu.

Chẹp, càng suy sụp thì càng tốt, nữ chính không suy sụp thì cô ra tay thế nào đây?

Bây giờ Hi Vi đã chết, linh hồn của cô ấy biến mất, nhưng cơ thể còn ở lại, bị ném đến bên cạnh cây sinh mệnh, sau đó Thời Sênh xuyên vào.

Vậy thì có vấn đề rồi, đây là đâu chứ?

Ông phải ra ngoài thế nào đây?

Nguyên chủ bị ném bên cạnh cây sinh mệnh, nhưng khi cô tỉnh lại tại sao lại ở cái nơi quỷ quái này? Có người ngay cả thi thể cũng không chịu bỏ qua? Có cần phải táng tận lương tâm như vậy không?!

Khi nguyên chủ xảy ra chuyện, tộc tinh linh đã bị tấn công, cũng không biết chuyện đã trôi qua bao lâu. Bây giờ dù cô đi ra được bên ngoài, tộc tinh linh có còn hay không?

Quan trọng là phải đi ra ngoài thế nào đây!!

Nếu ông hét lên một tiếng đi ra ngoài, nó liền...

Thời Sênh nhìn cảnh tượng khô cạn trước mặt, cây khô cao ngút trời, từ những cành khô dày đặc đó có thể biết được chúng đã từng hùng vĩ như thế nào trong quá khứ, nuốt nước bọt, “.... nó liền để ông ra ngoài sao.”

Sự thật chứng minh, cô đã ra được bên ngoài thật.

Giống như câu thần chú vừng ơi mở cửa ra.

Đi vào.

Trước mặt Thời Sênh một lần nữa lại biến thành cánh rừng vừa nãy.

Đi ra.

Cảnh tượng trước mặt cô một lần nữa biến thành cây đại thụ xơ xác kia.

Chương 1818: Vua tinh linh (2)

Không gian kia chỉ khi ở gần cây sinh mệnh mới có thể vào được, sau khi rời khỏi thì không vào được nữa. Thời Sênh suy đoán có lẽ là vì cây sinh mệnh.

Thời Sênh rời khỏi phạm vi cây sinh mệnh, đi về phía tộc tinh linh.

Càng lại gần tộc tinh linh Thời Sênh càng cảm thấy lạnh. Tiếp tục đi về phía trước có thể nhìn thấy hàn băng bao phủ, ngẩng lên nhìn, toàn bộ tộc tinh linh đều bị băng tuyết bao phủ, dây khô quấn quanh, mơ hồ còn có thể nhìn thấy tinh linh bị đóng băng.

WTF?

Thời Sênh kéo ra một ít dây khô, vẫn có thể nhìn được tình hình chiến đấu khi đó, chiến trường này đã bị đóng băng lập tức.

Ầu sệt!

Trâu bò nha!

Thế này thì cô phải cứu thế nào đây?

Đập vỡ băng ra à?

Mấy người này sẽ không thành mảnh vụn luôn đấy chứ?

Thời Sênh kiểm tra toàn bộ tộc tinh linh. Đa số tinh linh đều nằm dưới đất, các tinh linh đang đứng đều đang ở tư thế xông ra ngoài, mặt

hướng ra bên ngoài tộc tinh linh, nhưng lúc này bỗng nhiên bị đóng băng lại.

Thậm chí cô vẫn còn có thể nhìn thấy sự phẫn nộ và căm hận.

Thời Sênh đỡ trán, di nguyện này của nguyên chủ quả thật có chút quá đáng rồi nha.

Lúc cô ta chết đi đã là cục diện này rồi, trừ khi có thể viết lại toàn bộ kịch bản, nếu không căn bản không thể cứu tộc tinh linh được.

Bây giờ từ tộc tinh linh đã bị đóng băng này cô không biết phải giải quyết thế nào.

“Nhị Cẩu Tử, đưa kịch bản cho ta xem nào.”

Phải tìm hiểu xem ai mới là nữ chính, đây là bối cảnh gì.

[...] Không có, không có, không đưa, không đưa.

Tuy trong lòng Nhị Cẩu Tử nghĩ vậy, nhưng trên thực tế vẫn đưa kịch bản cho Thời Sênh.

Đại lục này tên là đại lục Thanh Vân, có rất nhiều chủng tộc sinh sống, cái gì mà nhân tộc, ma tộc, tộc người lùn, tộc tinh linh... tóm lại là có rất nhiều chủng tộc. Trong những chủng tộc này có nhân tộc và ma tộc là chủ yếu.

Giống như tất cả mọi câu chuyện khác, nhân tộc và ma tộc đối đầu quyết liệt với nhau, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn.

Các chủng tộc khác nếu không trung lập thì là đội ngũ chiến đấu. Chủng tộc yêu hòa bình như tộc tinh linh và tộc người lùn đều thuộc

về đội ngũ trung lập.

Mấy người trước đây đến tộc tinh linh chính là đoàn người nữ chính. Nữ chính tên là Phong Tư. Vì muốn cứu một nam phụ của cô ta, nên mới tìm đến tộc tinh linh tìm cây sinh mệnh, đồng thời cô ta cũng dẫn người của ma tộc đến, để ma tộc kết thúc đóng băng tộc tinh linh.

Sau này nữ chính trở về đại lục, đấu trí đấu dũng với người của ma tộc, kết cục là nhân tộc và ma tộc phân chia rõ ràng với nhau, không can thiệp lẫn nhau. Phong Tư là người thống lĩnh nhân tộc.

Cuối cùng tộc tinh linh dường như bị người ta lãng quên.

Thời Sênh vò đầu, đệch, đúng là nữ chính có khác.

Thời Sênh chuẩn bị rời khỏi tộc tinh linh. Bây giờ nữ chính đã rời đi từ lâu, cô phải đi ra ngoài mới có thể giết chết nữ chính đại nhân được.

Thời Sênh giẫm lên trên mặt băng, chậm rãi đi ra bên ngoài tộc tinh linh, suy nghĩ xem sau khi ra ngoài cô sẽ làm gì trước tiên.

Đúng lúc cô đang đi đến lối ra, phía sau bỗng nhiên có một luồng sức mạnh kỳ quái truyền đến. Luồng sức mạnh đó rất lạnh lẽo, nhưng đồng thời cũng khiến cô cảm thấy rất thân thiết, cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Thời Sênh dừng lại, quay người đi về phía nơi luồng sức mạnh kia truyền đến.

Thời Sênh đi một vòng quanh tộc tinh linh, cuối cùng dừng lại ở một nơi... đây chính là nơi vua tinh linh bế quan.

Luồng sức mạnh kia truyền ra từ đây.

Thời Sênh chần chừ. Dựa vào tính cách của cô, bây giờ có lẽ cô phải quay người rời đi, nhưng, luồng sức mạnh bên trong đó...

Cô đặt chân lên bậc thềm bằng gỗ phủ đầy băng, đứng trước cổng đá cũng phủ đầy băng, vừa xoay cổ tay một cái, thiết kiếm bỗng nhiên xuất hiện, chiếc cổng đá vỡ vụn dưới sức mạnh của thiết kiếm.

Trong cổng đá cũng bị đóng băng, Thời Sênh vừa liếc nhìn đã thấy bức tượng băng ở giữa, bên trong có một đám bóng đen, giống như một đám mực bị đóng băng ở bên trong, mơ hồ nhìn thấy bóng người.

Tim Thời Sênh đập mạnh, cô ngưng mắt nhìn bức tượng băng, chầm chậm tiến lên, giơ tay ra...

“Đừng chạm vào.” Giọng nói trong trẻo vang lên từ bốn phương tám hướng.

Ngón tay Thời Sênh đang ở vị trí chỉ còn cách bức tượng băng 1 milimét nữa, Thời Sênh quay đầu nhìn vào hư không, thế nhưng trong hư không không nhìn thấy một ai, hoặc nói cách khác là không có lấy một bóng ma nào hết.

“Ta ở ngay trước mặt ngươi.” Giọng nói đó lại vang lên.

Thời Sênh nhìn bức tượng trước mặt, vẻ mặt cô phút chốc trở nên khó coi. Tìm được vợ sớm như vậy đáng lẽ ra phải vui mừng mới đúng, nhưng bây giờ vợ lại bị đóng băng ở đây.

Lật bàn, thế này thì ông phải chơi sao đây?

“Ngươi là Hi Vi đúng không?”

“Ừm, ngươi biết ta sao?” Thời Sênh thu tay lại, di chuyển hai vòng quanh bức tượng, có lẽ đây chính là vua tinh linh Kính Lâm.

“Là ta đã đón ngươi từ cây sinh mệnh ra, không ngờ ngươi đã lớn thế này rồi...” Kính Lâm hơi ngừng lại, “Tộc tinh linh sao lại thế này?”

Nguyên chủ lại được Kính Lâm đón ra sao?

Lúc đó nguyên chủ còn quá nhỏ, giống như em bé vừa mới sinh ra, căn bản không thể nhớ được mình đã đến tộc tinh linh thế nào. Dù sao thì từ lúc cô ta bắt đầu biết ghi nhớ thì đã sống trong tộc tinh linh, cũng chưa bao giờ được gặp vua tinh linh.

Thời Sênh trả lời câu hỏi cuối cùng của Kính Lâm, “Giống như ngươi thôi, đều bị đóng băng hết rồi.”

Kính Lâm trầm mặc một hồi, “Do ta không bảo vệ được họ.”

Thời Sênh: “...”

Không ổn rồi, lần này thiết kế nhân vật có vấn đề rồi.

“Đã qua bao lâu rồi?”

“Không biết.” Cô vừa mới tới, cũng chưa tham chiếu thời gian, làm sao biết được đã qua bao lâu rồi chứ.

Thời Sênh đứng trước mặt Kính Lâm, “Phải làm thế nào mới có thể đưa ngươi ra ngoài được?”

“Cây sinh mệnh.”

Thời Sênh nhíu mày, “Nó đã khô héo rồi.”

“Cho nên ngươi phải nghĩ cách khiến nó sống lại, mới có thể cứu ta ra ngoài được.”

Chết rồi mà còn sống lại được nữa sao? Cây sinh mệnh trâu bò như vậy cơ à?

“Ngươi không tự mình ra ngoài được sao? Không phải ngươi là Vua tinh linh hay sao?” Vua tinh linh yếu như vậy bị phong ấn, tộc tinh linh yếu hình như cũng không có gì lạ cả.

“Sức mạnh của ta đến từ vương miện tinh linh, không có vương miện tinh linh, thực lực của ta sẽ bị giảm đi rất nhiều.”

Thời Sênh: “...” Thế tức là hết trâu bò rồi.

Thương xót vợ của ta, hu hu hu.

Đau lòng.

Muốn chém người!!!

“Làm sao để cây sinh mệnh sống lại?”

“Đi tìm vương miện tinh linh.”

Kính Lâm nói cho cô biết, cây sinh mệnh bị khô héo là bởi vì làm mất vương miện tinh linh. Giờ phải tìm lại vương miện tinh linh mới có thể khiến cây sinh mệnh sống lại, cứu cả tộc tinh linh.

Thế nhưng Kính Lâm cũng không biết vương miện tinh linh đang ở

đâu.

Thế thì hỏi có hố hay không đây.

Thời Sênh không thể hiểu nổi vương miện tinh linh có mối quan hệ như thế nào đến cây sinh mệnh. Tại sao tộc tinh linh làm mất nó thì cây sinh mệnh lại bị khô héo. Nhưng thiết lập này huyền ảo như vậy, cô có thể nói gì được đây?

Thời Sênh ngồi bệt dưới đất vò đầu, cô phải đi báo thù hay là đi tìm vương miện tinh linh đây? Sao lại có nhiều chuyện như vậy chứ?

“Không còn cách nào khác cứu được ngươi ra ngoài hay sao?”

“Có.”

Thời Sênh đứng dậy, “Cách gì?”

“Tìm người đã đóng băng tộc tinh linh.”

Thời Sênh: “...”

Tục ngữ có câu muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông. Tìm người đóng băng tộc tinh linh để phá bỏ phong ấn thì có thể được.

Thời Sênh hỏi hắn nên tìm ai, Kính Lâm nói hắn không biết.

Thời Sênh: “...”

Nguyên chủ căn bản không biết ai đã phong ấn tộc tinh linh. So với việc làm cây sinh mệnh sống lại, thì việc tìm ra người đã đóng băng tộc tinh linh còn dễ dàng hơn một chút, bởi vì còn có đầu mối.

Ban đầu kẻ tấn công tộc tinh linh là ma tộc, chắc chắn là đám thiểu năng ma tộc đó làm. Cho dù không phải là chúng làm thì cũng biết là ai đã làm chuyện thất đức này.

Cô chỉ cần tìm ma tộc hỏi là được.

Cách thức này đơn giản hơn nhiều so với việc đi tìm vương miện tinh linh.

Cho nên...

Bây giờ phải tu tiên thôi!

Không có thực lực mà muốn ra ngoài làm màu, làm cái rắm!!!

Chương 1819: Vua tinh linh (3)

Nguyên chủ cả ngày chỉ biết làm loạn, căn bản không hề tu luyện gì, nhưng cũng đã có chút nền tảng, cho nên không đến nỗi phải bắt đầu từ con số không.

Nhưng cô cảm thấy đôi cánh có chút phiền phức, không thu lại được.

Cô làm theo cách của nguyên chủ trước đây, nhưng làm thế nào cũng không thể thu đôi cánh lại được.

“Đôi cánh của ta tại sao lại không thu lại được?” Thời Sênh hỏi bức tượng vua tinh linh.

Một lúc sau Kính Lâm mới trả lời lại, “Ngươi cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?”

“Không có.” Cô không cảm thấy có chỗ nào không ổn cả, rất tốt, chạy được nhảy được.

“Ta không thể kiểm tra, nên tạm thời không rõ nguyên nhân.”

“Vậy ta không thu lại đôi cánh được, thì phải đi gặp người khác với bộ dạng này sao? Ầu sệt! Chẳng lẽ đám người đó không đuổi ông đây sao?” Tinh linh vốn xinh đẹp, loài người và những chủng tộc khác đều rất thích, nếu đi ra bên ngoài, tỷ lệ bị vây bắt là rất cao.

Kính Lâm trầm mặc, bây giờ hắn như thế này rồi, còn có cách gì để giúp?

“Thôi bỏ đi, tu luyện trước đã, nói không chừng đến khi ông trâu bò hơn thì sẽ thu lại được.” Thời Sênh lẩm bẩm, tìm nơi nào đó ngồi xếp bằng vậy.

Tu luyện không biết ngày tháng, Thời Sênh cũng không nhớ cô đã ở đây bao lâu.

Kính Lâm đa số thời gian đều ngủ say, thi thoảng tỉnh táo, hắn có thể nhìn thấy cô nương nhỏ ngồi trong một góc. Khi cô tu luyện có một luồng khí lưu bao quanh người cô, hoàn toàn khác với khi hắn tu luyện.

Khi Kính Lâm tỉnh táo, Thời Sênh đang tu luyện. Khi Thời Sênh đứng dậy hoạt động, Kính Lâm đang ngủ say, cho nên hai người căn bản không hề giao lưu với nhau.

“Phía trước hình như có một sơn động.”

“Đến đó xem sao... nhớ cẩn thận.”

Khi Thời Sênh và Kính Lâm cùng lúc tỉnh táo. Thời Sênh nhìn về phía Kính Lâm, sau đó đứng dậy đi về phía cửa sơn động.

Sơn động ở một nơi cao hơn chút, có thể nhìn rõ được tình hình phía dưới. Có mấy người đang dìu nhau đi về phía cô, có lẽ là con người, thực lực không rõ thế nào, nhưng có thể vào được đây, có lẽ cũng không hề kém.

“Trên đó có người...” Có người nhìn thấy Thời Sênh đang đứng ở cửa sơn động, kinh hô lên, “Cô ta có cánh, là tinh linh, là tinh linh thật. Bọn ta tìm được tinh linh rồi.”

“Tinh linh, là tinh linh thật đó.”

“Bọn ta tìm được tinh linh sống rồi... mau đi lên đó, đừng để cô ta chạy mất. Lần này bọn ta thắng chắc rồi, ha ha ha.”

Người bên dưới hưng phấn hét lên, giọng nói xuyên qua lớp băng lạnh truyền đến, rồi lại chầm chậm dội lại, không ngừng vang vọng lại. Họ lần lượt lấy vũ khí ra, dường như đang chuẩn bị vây bắt Thời Sênh.

Thời Sênh: “...” Đã nói là có cánh sẽ bị bắt rồi mà.

Mấy người chạy gần đến sơn động. Một nam nhân trong đó chặn phía sau mấy người đó định trực tiếp ra tay bắt người, gương mặt mỉm cười nói: “Tiểu tử kia, đừng sợ, bọn ta sẽ không làm hại ngươi đâu.”

Thời Sênh vặn vẹo cổ, châm chọc xùy lạnh một tiếng, “Tưởng ông ngu à?”

Cô cũng đâu có điếc, những lời họ vừa nói khi nãy cô nghe thấy vô cùng rõ ràng. Bây giờ còn muốn gạt cô nữa, mẹ kiếp, nghĩ tinh linh dễ gạt như vậy sao?

Người bên đó có lẽ là vì nghe thấy một tinh linh ưu nhã dịu dàng như vậy vừa mở miệng đã thốt ra một câu nói tục như thế, cho nên nhất thời còn chưa phản ứng lại kịp. Thời Sênh nhảy lên tên nam nhân vừa nói, hắn lùi người lại, trượt chân nên ngã xuống, đập lên mặt băng.

Mặt băng nhanh chóng bao phủ cơ thể nam nhân, giam cầm hắn trên mặt băng, nam nhân sợ hãi khua chân tay hét lớn.

“Cứu ta, cứu ta!!! Nhanh cứu ta!”

“Cứu ta... cứu ta.... cứu...”

Đám người đứng trên không ai dám đi xuống cứu người, giương mắt nhìn người đàn ông bị băng bao phủ, hình thành nên một bức tượng mới. Vẻ mặt sợ hãi của nam nhân còn hiện lên rõ mồn một, không hề khác với những bức tượng tinh linh khác, thời gian từ đầu đến cuối chỉ hai ba giây.

Thời Sênh có chút quỷ dị, vừa rồi họ vào đâu có sao, sao vừa rơi xuống đã bị đóng băng luôn rồi?

Có lẽ chuyện này không phải là lần đầu tiên xảy ra, mấy con người rõ ràng vô cùng trấn tĩnh, “Đừng có phí lời với cô ta, cứ bắt về là được rồi.”

Những người khác rõ ràng là đồng tình, lần lượt giơ vũ khí lên nhắm vào Thời Sênh. Thời Sênh lạnh lùng móc thiết kiếm ra xông vào đám người trước mặt.

Đúng lúc ông đang đang cần kiểm nghiệm thành quả tu luyện.

Thời Sênh dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua trước mặt họ, nhắm chuẩn cơ hội đá người xuống dưới, vừa rơi xuống mặt băng đã bị biến thành bức tượng băng, không thể thoát được.

Một đám người nhanh chóng chỉ còn lại một thiếu niên mũi tẹt.

“Ngươi đừng đến đây...” Thiếu niên mũi tẹt nắm vũ khí trong tay, sợ hãi nhìn Thời Sênh. Hắn không thể ngờ được rằng thực lực của tinh linh lại mạnh như vậy, bọn họ có bao nhiêu người cũng không đối phó được với cô ta.

“Thế thì ngươi tự nhảy xuống đi.” Thời Sênh nhếch cằm lên lui lại phía sau hắn.

Thiếu niên mũi tẹt quay đầu lại, bên dưới đã có thêm mấy bức tượng là hình bạn đồng hành của hắn.

“Không, ta không muốn chết.” Thiếu niên mũi tẹt ôm đầu, “Ta xin lỗi, ta xin lỗi, ta không cố ý bắt ngươi. Ngươi tha cho ta đi, ta sẽ không nói gì hết, cầu xin ngươi tha cho ta đi.”

“Vừa rồi nếu ta cầu xin thì các ngươi có tha cho ta không?” Thời Sênh lạnh mặt, “Nếu ngươi mà không tự mình nhảy xuống thì ta phải ra tay đấy.”

“Đừng mà... đừng mà, ta không muốn, đừng có qua đây... ta không muốn chết.”

Thiếu niên mũi tẹt dường như đã bị dọa đến phát khiếp, đã bắt đầu lắp ba lắp bắp.

Thời Sênh chuẩn bị tiến lên đẩy người xuống, giọng nói của Kính Lâm đã mơ hồ truyền ra, “Hi Vi, đưa hắn đến đây.”

Thời Sênh: “...” Thế tức là coi cô là người hầu để sai khiến sao.

...

Thiếu niên mũi tẹt bị Thời Sênh trói đưa vào sơn động. Hai chân hắn đã mềm nhũn nhưng cũng không dám quỳ xuống đất. Hắn nhìn Thời Sênh dửng dưng như không có chuyện gì ngồi trên bậc thềm băng lạnh, vẻ sợ hãi trong đôi mắt càng hiện rõ hơn.

“Bây giờ là lúc nào rồi?” Kính Lâm lên tiếng hỏi.

Thiếu niên mũi tẹt chỉ nghe thấy tiếng nói, không nhìn thấy người, không khỏi kinh sợ, nhìn khắp xung quanh giống như con thỏ bị sợ hãi, vừa rồi là ai nói?

“Hỏi ngươi thì ngươi trả lời đi, tìm cái gì mà tìm.” Thời Sênh tức giận gầm lên.

Thiếu niên mũi tẹt run rẩy, rầm rì trả lời, “Năm thứ 3620 Thanh Vân lịch.”

“Năm 3620?” Kính Lâm kinh hãi, giọng nói cũng thể hiện rõ.

“Sao vậy?” Thời Sênh kỳ quái nhìn về phía bức tượng, thời gian này thì có vấn đề gì chứ?

“Đã qua...” Giọng nói Kính Lâm chần chừ, còn mang theo vài phần không thể tin được, “Một trăm năm.”

“Cái gì?” Đùa ông à? Đã qua một trăm năm rồi sao???

Một trăm năm thì nữ chính đã xưng bá đại lục luôn rồi!!!

Một trăm năm thì con của nữ chính đã đi khắp nơi hóng hớt xem náo nhiệt rồi!!

Một trăm năm... người mệnh ngắn còn chết hai lượt luôn rồi!!!

Cô rất chắc chắn là thời gian mình tu luyện không dài, cho nên mốc thời gian này chỉ có thể là có vấn đề từ lúc cô tỉnh lại.

“Nhị Cẩu Tử ngươi làm gì vậy?” Thời Sênh thầm gọi Hệ thống trong lòng, “Ngươi đưa ông đến thời điểm một trăm năm sau là có ý gì?”

[Ký chủ tôi không biết tại sao lại như vậy. Sự biến động của vị diện khảo hạch tôi không thể biết hết được.] Hệ thống trả lời rất thành thực.

[Bình hoa?]

“...” Đệch, ngươi có tác dụng gì chứ!

Thời Sênh: “...” Cút cút cút, cút ngay.

[...] Hừ! Ông đây không thèm để ý đến cô!

Chương 1820: Vua tinh linh (4)

Theo lời kể của thiếu niên mũi tẹt, đúng là đã một trăm năm trôi qua.

Bố cục đại lục bây giờ là nhân tộc do nữ chính dẫn dắt và ma tộc phân chia hai cực, không can thiệp lẫn nhau.

Còn tộc tinh linh đã trở thành truyền thuyết từ lâu.

Trăm năm trước, nhân tộc và ma tộc đánh nhau đang lúc gay cấn, không ai để ý đến đám tinh linh vốn hoạt động trên đại lục đó đã biến mất lúc nào. Đến khi đại chiến kết thúc, mọi người mới kinh hoàng phát hiện ra, thế nhưng không thể tìm thấy một tinh linh nào nữa.

Sau này họ chỉ có thể nhìn thấy những tư liệu về tộc tinh linh trong sách cổ.

Có người nói tộc tinh linh vẫn còn tồn tại, chỉ là họ không xuất hiện trước mặt con ngườ. Cũng có người nói tộc tinh linh đã diệt vong từ lâu.

Còn những người kia đều là học sinh của học viện hoàng gia. Họ đến gần đây để rèn luyện. Sau này trong đội ngũ có người kể về truyền thuyết tinh linh, thế là họ đánh cược với mấy người bên ngoài, xem ai có thể tìm được đến tộc tinh linh.

Họ đã tìm được đến đây trước, nhìn thấy đám tinh linh bị đóng băng kia cũng kinh hoàng một phen, không ngờ tình hình tộc tinh linh lại là như vậy. Họ nghĩ họ dù sao cũng đã đến đây rồi, cho nên liền tiếp tục vào sâu bên trong, sau đó nhìn thấy Thời Sênh.

Nhìn thấy tinh linh còn sống họ rất kích động, cho nên mới sinh ra ý nghĩ đó, thiếu niên mũi tẹt thể hiện rằng hắn rất hối hận.

Thời Sênh xoa cằm, “Cho nên bây giờ bọn ta là động vật quý hiếm.”

Đã trở thành loài sinh vật chỉ được ghi chép trong sách vở trên đại lục, hay nói cách khác, bây giờ họ có thể được đưa vào bảo tàng để làm vật tham quan.

Kính Lâm dường như đã bị một trăm năm đả kích, rất lâu sau vẫn không nói gì. Thời Sênh lôi thiếu niên mũi tẹt kia ra ngoài xử lý, xong ung dung đi vào trong sơn động.

Cô vừa bước vào, giọng nói của Kính Lâm đã vang lên, “Hắn đâu rồi?”

Thời Sênh đáp rất tùy ý, “Ném rồi.”

“Ngươi... họ chỉ vô tình xông vào đây, ngươi hà tất phải giết sạch như vậy?”

Thời Sênh: “...” Sao con người này lại có thiết lập bất thường thế này chứ.

Tộc tinh linh bản tính lương thiện, có thể làm được vua tinh linh, tính cách của Kính Lâm đương nhiên sẽ không quá quái đản. Cho nên khảo nghiệm lần này là để cô đi bẻ cong một Phượng Từ lương thiện hay sao?

Thời Sênh hít sâu một hơi, “Nói lý lẽ đi, ngươi cũng nghe thấy chúng nói rồi, bây giờ tộc tinh linh chỉ là loài vật có trong truyền thuyết. Nếu để chúng sống sót rời khỏi đây, ngươi nghĩ chúng có lan truyền

chuyện này ra ngoài hay không? Đến lúc đó ngay cả đám tinh linh bị đóng băng ngoài kia ngươi cũng không bảo vệ nổi. Đừng có nhắc đến nhân tính gì gì đó với ta. Tộc tinh linh đã bị phong ấn hết rồi, làm gì còn có nhân tính nào đáng để nói đến nữa chứ."

Tính cách không hợp thì phải làm sao?

Thế thì bẻ cong hắn!!!

[...] Chưa từng thấy loại thao tác này bao giờ, lại hiểu biết thêm rồi.

Kính Lâm lại rơi vào trầm mặc, không biết là đang suy tính phản bác Thời Sênh thế nào, hay đang ngẫm nghĩ về lời Thời Sênh nói.

Lần này Kính Lâm trầm mặc cũng không để ý đến Thời Sênh nữa. Thời Sênh tự mình thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Cô cũng không có gì để thu dọn, quan trọng nhất chính là bức tượng băng ở trước mặt.

Thứ đồ chơi này phải mang đi thế nào đây?

Đựng trong không gian?

Không gian của cô đúng là lớn thật, nhưng không thể đựng vật sống được, nhốt hắn vào đó liệu hắn có ngoẻo luôn không?

Cuối cùng Thời Sênh đặt bức tượng băng lên thiết kiếm, để thiết kiếm đưa bức tượng băng rời khỏi sơn động.

Còn về ý kiến của bức tượng băng?

Không quan trọng.

Vừa rời khỏi sơn động bức tượng băng đã bắt đầu run lẩy bẩy, "Ánh

sáng...”

Thời Sênh kỳ quái nhìn bức tượng băng, “Cái gì?”

Ánh sáng làm sao?

“Ánh sáng...” Dường như Kính Lâm rất khó chịu, lặp lại một lần nữa.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh sáng chói chang chiếu đầy xuống hàn băng lạnh dưới đất, như thể chiếc kính phản quang, càng trở nên chói mắt hơn.

Thời Sênh nhíu mày, lấy một chiếc áo choàng trong không gian ra phủ lên bức tượng băng, tiếng run rẩy của bức tượng băng dần nhỏ hơn. Thời Sênh thầm thở dài trong lòng, đây lại là cái chứng bệnh quái quỷ gì thế.

Thời Sênh liếc nhìn đôi cánh sau lưng mình, quên mất không thu thứ đồ chơi này lại...

Cô một lần nữa làm theo cách thức trước đây để thu đôi cánh lại, nhưng vẫn không có phản ứng gì, đôi cánh căn bản không thể thu lại được.

Chẳng lẽ phải đi ra ngoài trưng bày thế này thật sao?

Ông đây sẽ không nhịn được đại khai sát giới mất.

Thử đi thử lại mấy lần, xác định chắc chắn không thể thu lại được, cuối cùng Thời Sênh đành phải khoác lên mình chiếc áo choàng to rộng. Cũng may đôi cánh đủ mềm mại, dán chặt lên cơ thể cô, chỉ cần không bỏ áo choàng ra, sẽ không nhìn thấy cánh được.

...

Thời Sênh rời khỏi tộc tinh linh, bên ngoài là khu rừng rậm rạp. Cô nhìn thấy đám học sinh trong lời thiếu niên mũi thấp tẹt kể. Họ đang bị thứ gì đó truy sát, chạy bạt mạng tìm đường thoát.

Thời Sênh không muốn mở phó bản, quyết đoán đưa Kính Lâm từ trên trời rời đi.

Khu rừng rất rộng, nguyên chủ chưa đi ra ngoài bao giờ. Kính Lâm cũng không lên tiếng. Thời Sênh đành phải bay lung tung, khó khăn lắm mới tìm được một thị trấn nhỏ.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ bay được, người thú mọc cánh, con người lợi dụng các loại linh khí, tóm lại nhìn thấy có người giẫm lên kiếm bay trên trời cũng không có gì kỳ lạ cả.

Nhưng trên kiếm của Thời Sênh còn có một người to lớn khoác áo choàng màu đen, không khỏi khiến người ta chú ý.

Lại thêm việc cô xuất hiện từ phía rừng sâu lại càng khiến người ta chú ý hơn. Không ít người nghi ngờ thứ to lớn kia là thứ hay ho gì đó được cô mang từ rừng sâu ra nên bám theo Thời Sênh từ lúc cô đi vào thành.

Thời Sênh kéo mũ lên, tăng tốc rẽ vào một con ngõ.

Tiếng bước chân phía sau càng nhanh hơn, đi theo cô vào con ngõ kia.

“Quái lạ, người đâu rồi?”

“Rõ ràng là nhìn thấy cô ta vào đây, chắc chắn vẫn còn ở quanh đây,

chia ra tìm.”

“Tìm ta sao?” Giọng nói trong trẻo vang lên từ trên đầu, mọi người ngẩng đầu lên nhìn. Chớp mắt một cái, một bóng người nhảy từ phía trên xuống. Họ còn chưa kịp nhìn rõ xem là ai, cơ thể đã mất khống chế đổ rạp về phía trước.

Thời Sênh vỗ tay, đúng là chán sống, dám để ý đến ông.

“Sao ngươi lại giết họ?” Dường như Kính Lâm có chút tức giận.

“Ta...” Chúng đã đánh đến tận cửa rồi, mà còn không giết, chẳng lẽ đợi đến lúc cô bị người ta giết hay sao? Thời Sênh hít sâu, “Ta thấy thích thế đó, ngươi quản nổi chắc?”

Kính Lâm: “...” Tộc tinh linh của hắn sao lại có loại tinh linh này chứ?

“Ta nói cho ngươi biết Kính Lâm, bây giờ ngươi phải dựa vào ta, tốt nhất là bớt lắm lời đi. Nếu ngươi dám chọc ta giận thì ta cũng sẽ xử luôn cả ngươi đấy.” Thời Sênh quay đầu lại uy hiếp Kính Lâm. Bây giờ hắn đang không cử động được, không uy hiếp thì còn để lúc nào uy hiếp nữa.

Thế giới này chính là dùng để đại khai sát giới, cô còn đầy chỗ để giết người, nếu lần nào giết người hắn cũng chất vấn thì cô sẽ phát điên lên mất.

Chơi một trò chơi thôi mà, cô còn phải giải thích sao lại giết NPC nữa sao.

Còn có thể tại sao nữa, đương nhiên là vì nhiệm vụ rồi, không phải cô đều vì tên thiểu năng là hắn đó sao?

Kính Lâm: "..." Hắn rất chắc chắn, tộc tinh linh của hắn tuyệt đối không có loại tinh linh này.

Thời Sênh rời khỏi nơi đó, tìm một quán trọ nghỉ ngơi.

Trên đại lục này dùng một loại linh thạch làm tiền tệ, cũng may Thời Sênh thông minh cướp của đám người theo dõi cô khi nãy, không đến nỗi bị người ta đuổi ra ngoài.

Thời Sênh nghe ngóng được không ít tin tức từ tiểu nhị quán trọ.

Bây giờ ma tộc chiếm phía Tây của đại lục Thanh Vân, còn nữ chính chiếm lĩnh phía Đông, để tiện cho việc phân biệt nên được gọi là Đại lục Thanh Vân Đông và đại lục Đại lục Thanh Vân Tây.

Hai bên đã xây dựng xong đường biên giới lớn. Con người không được phép sang phía ma tộc, ma tộc cũng không được đi sang phía con người. Đường biên giới hằng năm đều có trận pháp vận chuyển. Ai dám tự tiện xuyên qua nghe nói sẽ bị cuốn vào không gian khác, không thể quay lại được nữa.

Thời Sênh hiện đang ở đại lục Đông, là vùng đất của bên nhân tộc do nữ chính thống lĩnh.

Muốn thông qua kênh chính quy để đi sang bên ma tộc gần như là chuyện không thể. Cách duy nhất để đến được vùng đất của ma tộc là thông qua khu rừng Thời Sênh vừa đi ra, xuyên qua cánh rừng là có thể đến đại lục Tây.

Chương 1821: Vua tinh linh (5)

Cánh rừng đó rộng lớn, chiếm gần hai phần ba toàn bộ đại lục, nhân tộc và ma tộc chỉ chiếm một phần ba toàn bộ đại lục mà thôi.

Bên trong cánh rừng nguy hiểm trùng trùng, gần như không có ai có thể an toàn xuyên qua cánh rừng. Từ đại lục Đông sang đại lục Tây, khu rừng chính là một bức màn trướng thiên nhiên.

“Nghe nói trận pháp có vấn đề, có phải thật không? Đám ma tộc khốn kiếp đó sẽ không nhân cơ hội đến đây chứ?”

“Không biết, bây giờ chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

“Không có tin tức mới sao?”

“Không có.”

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn về phía tên tiểu nhị đang đứng. Tiểu nhị đang rót thêm trà cho khách. Người khách đó có lẽ là khách quen, tiểu nhị nói chuyện với hắn nhiều hơn đôi chút. Thời Sênh đứng gần nên nghe được hết.

Bọn họ nói trận pháp tại đường biên giới do đụng phải thứ gì đó nên có vấn đề.

Nhân tộc và ma tộc tu dưỡng sinh tức trăm năm đã lâu, việc xảy ra đánh nhau là chắc chắn, chuyện này có lẽ chính là ngọn lửa châm mồi.

Trăm năm đã trôi qua, kịch bản Nhị Cẩu Tử đưa không hề có tác dụng gì cả.

Thời Sênh uống xong chén trà cuối cùng, đứng dậy đi lên lầu.

“Ngươi đi làm gì vậy?” Trên người không có mùi máu tanh, có lẽ không phải là đi giết người, Kính Lâm thở phào nhẹ nhõm.

“Quan tâm đến ta sao?” Thời Sênh nhướng mày nhìn bức tượng băng bị cô đặt dưới đất. Lúc này toàn bộ mặt đất đều có dấu vết đóng băng, trong không khí thoang thoảng từng lớp hàn khí xuyên qua.

“...” Ai quan tâm đến cô chứ, hắn chỉ đang lo lắng cô lại tùy tiện đi giết người nữa, “Ngươi nghe ngóng được điều gì rồi?”

“Ngươi đoán xem.”

Kính Lâm: “...” Nếu hắn mà đoán được thì còn cần hỏi cô làm gì chứ!!

Thời Sênh ngồi xổm trước mặt bức tượng băng, đầu ngón tay lắc lư trước mặt băng, “Ta cảm thấy ngươi ở trong này cũng tốt lắm. Hay là khi nào ngươi thích ta thì lúc đó ta nghĩ cách đưa ngươi ra ngoài sau nhỉ?”

Căn cứ theo thiết lập con người của hắn bây giờ, nếu thực sự thả hắn ra thì chắc chắn hắn sẽ bỏ chạy.

Ít nhất thì ở bên trong này hắn sẽ không chạy, cô cũng không cần phải nghĩ trăm phương ngàn kế để bắt hắn.

Kính Lâm: “???”

Đây là cái gì với cái gì chứ?

Tại sao hắn lại phải thích cô?

“Ý ngươi là sao?” Cái gì mà hắn thích cô, thì cô mới nghĩ cách thả hắn ra? Nếu hắn không thích cô, cô sẽ bắt hắn ở lại bên trong cả đời sao?

Nếu không phải bởi vì khí tức trên người cô không có vấn đề gì, thì hắn nghi ngờ đây không phải tiểu tinh linh hắn đã đưa về khi xưa.

“Ý nghĩa trên mặt chữ đó, không hiểu được à?” Vẻ mặt Thời Sênh vô tội.

“Tại sao lại muốn ta thích ngươi?”

“Bởi vì ta thích ngươi chứ sao.”

Kính Lâm không biết làm sao, chậm rãi nói: “Ta là tinh linh tiếp dẫn ngươi, ngươi có cảm giác quen thuộc với ta là chuyện bình thường, nhưng không phải là thích, ngươi hiểu chưa?”

Mỗi tinh linh mới sinh đều sẽ có một tinh linh tiếp dẫn, còn tinh linh tiếp dẫn là ai sẽ do cây sinh mệnh đưa ra nhắc nhở, đưa tinh linh tiếp dẫn đến cây sinh mệnh. Hắn nhận được nhắc nhở của cây sinh mệnh nên mới đi đến cây sinh mệnh.

Tinh linh tiếp dẫn chỉ đưa tinh linh mới sinh về tộc tinh linh, không có nghĩa vụ phải chăm sóc. Nhưng bởi vì tinh linh tiếp dẫn là tinh linh đầu tiên nhìn thấy tinh linh mới sinh, lại cộng thêm sự trói buộc của cây sinh mệnh, sẽ khiến tinh linh mới sinh có cảm giác quen thuộc và cảm giác ỷ lại đối với tinh linh tiếp dẫn.

Đa số tinh linh tiếp dẫn đều sẽ coi tinh linh mới sinh như ruột thịt để dạy dỗ. Nhưng hắn có chuyện rất quan trọng, không có thời gian dạy dỗ một tinh linh mới sinh, cho nên sau khi đưa cô về tộc tinh linh, cũng chưa từng gặp lại tinh linh này, chỉ thỉnh thoảng nghe đám trưởng lão nhắc đến con tinh linh hắn đưa về khi xưa tinh ranh cổ quái đến đâu.

Thời Sênh bưng mặt, nhìn bóng đen bên trong bức tượng băng, “Ta biết thế nào là thích, không cần ngươi dạy ta.”

Kính Lâm: “...”

Cho dù Kính Lâm có nói gì, Thời Sênh không phải không nghe thì cũng là uy hiếp hắn ngậm miệng, nếu không sẽ ra ngoài đi giết người.

Quả nhiên Kính Lâm đã yên tĩnh hơn nhiều, còn Thời Sênh đã có được một kỹ năng mới.

[…] Mặc niệm cho vua tinh linh.

Vợ nhà người ta nếu phát hiện đối tượng nhà mình phải chịu đựng uất ức như vậy, sẽ muốn đưa người ra ngoài. Nhưng cô thì ngược lại, lại mặt dày đi uy hiếp người ta, thích trước thì mới được ra ngoài, không thích thì không được ra ngoài, thao tác này cũng thật là lợi hại.

Đây có phải là đối tượng ruột thịt không?

Nhặt ở bên ngoài về đúng không!?

Vua tinh linh được nhặt về cũng rất mơ hồ, đã nói là đến giúp hắn giải trừ phong ấn cơ mà, sao cuối cùng lại biến thành hắn bị uy hiếp

thế này?

...

Thời Sênh một lần nữa quay về cánh rừng, đi về phía đại lục Tây.

Đại lục Tây và đại lục Đông đều dựa sát vào rừng, có nét giống hình chữ T. Theo lý mà nói, muốn đi từ cánh rừng xuyên qua đường biên giới đến bên kia cũng không có gì quá khó khăn.

Thế nhưng nơi kết hợp thành chữ T lại là một vực sâu rất quỷ dị ngăn cách khu rừng với vùng đất phía bên kia. Không một vật thể nào có thể bay qua vực sâu, muốn đi qua đó phải xuyên qua cánh rừng kỳ quái dưới đáy vực.

Cánh rừng kỳ quái đó có đủ các loại thực vật ma thú đáng sợ, muốn đi qua chẳng khác nào người ngốc nói mơ.

Lúc này Thời Sênh đang ở gần vực sâu đó. Cô đã có thể nhìn thấy đường viền vực sâu, ở giữa có một lỗ hổng, giống như con ác thú đang mở miệng, đợi con mồi đến gần.

“Đừng đi qua đó.”

Kính Lâm đã lâu không nói chuyện với Thời Sênh, lúc này đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao?”

“Nơi đó là địa ngục đã bị nguyền rủa, bất cứ sinh linh nào cũng đều sẽ bị kéo vào xuống địa ngục.” Kính Lâm nói: “Họ đặt đường biên giới ở nơi này là để ngăn chặn bất cứ ai dám vượt qua khu rừng đến đây.”

“Thế thì ta đi vòng thôi.” Một đường không đi được, vẫn còn có con đường khác, mọi con đường đều dẫn đến La Mã. Rõ ràng đã biết vực sâu đó có vấn đề rồi tại sao cô còn nhất quyết phải xông qua chứ.

Kính Lâm: “...” Tại sao lại phản ứng kỳ quái như vậy chứ?

Thời Sênh thực sự để thiết kiếm đi vòng qua vực sâu, đường vòng dài hơn rất nhiều, cái lỗ này trông có vẻ đáng sợ.

Vào đêm, Thời Sênh dừng lại nghỉ ngơi. Cô đặt áo choàng trên người xuống, nhóm lửa, ngồi xuống bên cạnh bức tượng băng. Ánh lửa nhảy nhót bên cạnh bức tượng băng, giống như một chiếc gương.

“Có thể đặt ta ra xa một chút được không?” Kính Lâm có vẻ khó chịu.

“Nhiều chuyện.” Thời Sênh bĩu môi bất mãn, nhưng vẫn giơ tay ném chiếc áo choàng phủ lên bức tượng băng, “Ngươi là tinh linh mà lại sợ ánh sáng, làm sao ngươi lại sống được vậy?”

Tinh linh là loài vật hướng đến ánh sáng mặt trời và hòa bình, nhưng riêng con tinh linh này lại sợ ánh sáng!

Bệnh của Phượng Từ đúng là càng ngày càng kỳ quái.

Kính Lâm không đáp lại Thời Sênh, rơi vào tĩnh mịch. Thời Sênh liếc nhìn mấy lần, cũng không nói gì, nhìn đống lửa đến thất thần.

...

“Đùng đoàng đoàng!”

Nửa đêm, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, cả khu rừng dường như đều nghiêng ngả.

Thời Sênh nhảy dựng từ dưới đất lên, nhanh chóng kéo Kính Lâm đặt lên thiết kiếm. Cô giẫm lên thiết kiếm bay lên không trung.

Từ trên cao nhìn xuống phía dưới, cánh rừng đen kịt, rung động như từng lớp sóng biển kéo đến. Vực sâu kia đang phát ra từng lớp khí đen kỳ quái, rất nhiều bóng đen đang nhốn nháo ở phía trên vực sâu, dường như chúng muốn đi ra ngoài. Bầu trời phía trên vực sâu có một sức mạnh kỳ quái khiến chúng không thể xông ra ngoài được.

Ở Vị trí yếu nhất là đường biên giới bên kia, những thứ đó đang tập trung lại tấn công chỗ đó.

E rằng đây chính là nguyên nhân đường biên giới bị phá hoại mà đám người kia nói.

Nhưng những thứ này là cái gì?

Trong cốt truyện đâu có viết đến...

Viết cái rắm, đã một trăm năm trôi qua rồi!

Chương 1822: Vua tinh linh (6)

“Ngươi không được đi qua đó.” Giọng Kính Lâm vừa nghiêm túc lại trầm trọng ngăn cản Thời Sênh, “Nếu ngươi thực sự coi ta là vua tinh linh thì phải nghe lời ta, rời khỏi nơi đây.”

“Vua tinh linh? Vua tinh linh của một mình ta?” Thời Sênh lơ đễnh, tiếp tục điều khiển thiết kiếm lại gần vực sâu.

Toàn bộ tộc tinh linh đã bị phong ấn, hắn làm vua tinh linh cho ai xem chứ.

Kính Lâm tức giận, “Ngươi đang đâm đầu vào chỗ chết.”

Thời Sênh heo chết không sợ nước nóng, “Dù sao thì cũng có ngươi bầu bạn cùng, ta không sợ.”

Kính Lâm: “...”

Nhìn thấy vực sâu càng lúc càng gần, Kính Lâm có ngăn cản cũng không kịp nữa, cái đồ điên này!! Biến thái!!!

Thời Sênh dừng lại bên cạnh mép vực sâu, hét lớn lên với đám bóng đen đang tấn công đường biên giới, “Này!”

Đám bóng đen đồng loạt nhìn sang, sau đó giống như nhìn thấy một con mồi ngon, điên cuồng cuộn đến, tia sáng cuối cùng trước mặt Thời Sênh bị che mất, tối đen như mực, tiếng gào thét vang lên không ngớt, màng nhĩ như thể sắp bị đục thủng.

“Các ngươi yên tĩnh chút đi.” Thời Sênh nhảy xuống đất, đẩy Kính Lâm xuống dưới, Kính Lâm lăn lông lốc vào thảm cỏ bên cạnh.

Kính Lâm: “...” Hắn là vua tinh linh đấy, thật to gan!

“Tinh linh?” Có giọng nói truyền ra từ trong đám bóng đen kia, vô cùng coi thường, “Chỉ một mình ngươi mà dám ngăn cản bọn ta sao?”

“Ta nói muốn ngăn cản các ngươi khi nào?” Ngữ khí Thời Sênh kỳ quái, vừa rồi cô chỉ chào hỏi thôi mà.

“Không ngăn cản bọn ta? Vậy thì ngươi đến là để làm mồi cho bọn ta hay sao? Một mình ngươi còn không bõ dính răng bọn ta! Ha ha ha!!”

“Ha ha ha ha!!!”

Tiếng cười như được lan truyền, tất cả bóng đen đều bắt đầu cười lớn.

Thời Sênh cũng không vội vàng, một tay chống kiếm, thần sắc lạnh nhạt chờ chúng cười xong.

Ông đây là một người, à không, là một tinh linh có thân phận, à không, tinh linh, không thể so đo tính toán với đám thiểu năng không biết là thứ đồ chơi gì này được, phải duy trì phong độ.

Đám bóng đen thấy Thời Sênh không động đậy gì, có cười tiếp cũng không có nghĩa lý gì, tiếng cười cũng dần nhỏ đi.

“Này tiểu tử, ngươi muốn làm mồi cho bọn ta thì nhảy xuống, bọn ta sẽ đáp ứng ngươi.”

Thời Sênh hơi ngước cằm lên, ngữ khí huênh hoang, “Ta có thể thả các ngươi ra, nhưng các ngươi phải đồng ý với một điều kiện của ta.”

Đám bóng đen: “...”

Chỉ dựa vào cô ta? Cái đồ tay nhỏ chân nhỏ tí kia sao?

Chúng hợp sức lại cũng không thể phá được thứ đang giam cầm chúng, chỉ một mình cô ta có thể khiến chúng ra ngoài hay sao? Cười rụng hàm luôn rồi.

“Tiểu tử, chém gió sai chỗ rồi, thấy ngươi đáng yêu như vậy, nên hôm nay tha cho ngươi, mau về nhà đi.”

Đám bóng đen xoay người rời đi, chuẩn bị tiếp tục đâm vào đường biên giới kia.

Thời Sênh huy động thiết kiếm, khua về phía vực sâu, khoảng không trên vực sâu bỗng nhiên nứt ra một lỗ, gió lạnh rót thẳng vào bên trong.

Nhưng khi bóng đen đầu tiên lao đến vết nứt, vết nứt đã tự động ghép lại, một đám bóng đen đâm phình phịch vào lớp ngăn vô hình, rơi lạch phạch xuống dưới.

Cảnh tượng đó giống như có một chậu mực đổ từ trên trời xuống.

Đám mực đen kịt đó lại đi lên, chúng giống như bị choáng váng xoay đầu chuyển hướng, một lúc sau mới tìm thấy vị trí của Thời Sênh.

“Thế nào, ta không lừa các ngươi đúng không?” Ngữ khí Thời Sênh huênh hoang.

“Không có miếng thịt nào từ trên trời rơi xuống, ngươi muốn bọn ta làm gì?” Một đám bóng đen nhô lên, hạ xuống nơi ngang bằng với tầm nhìn của Thời Sênh.

Thời Sênh híp mắt cười, “Cũng không phải là chuyện gì to tát, chỉ cần làm đại lục náo nhiệt lên thôi.”

Ngữ khí của bóng đen trở nên cổ quái, “Náo nhiệt thế nào?”

“Phóng hỏa giết người thế nào tùy các ngươi, dù sao thì càng loạn càng tốt.”

“Hi Vi!!” Giọng nói tức giận vang lên từ phía sau.

Bóng đen dường như đang nhìn về phía đó, nhưng thấy Thời Sênh không có phản ứng gì, hắn cũng không chú ý đến bên kia nữa, “Chuyện đó có lợi ích gì đối với ngươi?”

“Loạn thế mới là nơi ta nên tồn tại.” Đương nhiên là để gây thêm chút rắc rối cho nữ chính, bây giờ cô ta là người thống lĩnh của nhân tộc, cô chỉ là một con tôm con tép nhỏ nhoi, muốn tìm nữ chính báo thù sao, đùa chắc, còn chưa kịp lên đã bị đám nô bộc của cô ta đánh chết rồi được chưa nào?

Là một bia đỡ đạn, phải tự biết mình là ai chứ.

[...] Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm bình hoa của ta, Ký chủ có lẽ là cảm thấy đi tìm nữ chính quá rắc rối, hoặc là cảm thấy tự mình đi tìm nữ chính quá rớt giá, cho nên cô ta thà gây chuyện lớn một chút, để nữ chính tự nhảy ra, sau đó mới đi thu đầu người.

Nhị Cẩu Tử ngươi rảnh lắm à?

[...] Offline offline, vừa rồi nó chưa nói gì hết.

“Ngươi là tinh linh...” Ai đã nói với hắn tinh linh là loài vật yêu hòa bình? Ai đã nói với hắn tinh linh bản tính ngây thơ lương thiện vậy hả???

Con tinh linh trước mặt hắn lúc này đâu có ngây thơ yêu hòa bình? Toàn thân từ trên xuống dưới, từ đầu ngón chân đến từng sợi tóc đều toát ra hai chữ tà ác.

Có lẽ là hắn đã gặp phải một con tinh linh giả rồi.

“Ngươi có biết bọn ta là ai không?”

Thời Sênh nghiêng đầu, “Không biết, các ngươi là ai?”

Bóng đen: “...”

Không biết chúng là ai mà còn dám thả chúng ra bên ngoài, con tinh linh này rất thật lợi hại, hắn phục luôn rồi.

“Ta đồng ý với ngươi.” Bóng đen không trả lời lại câu hỏi kia của Thời Sênh, mà chuyển đề tài, dù sao thì chúng thoát ra được chắc chắn trên đại lục sẽ nổi lên gió tanh mưa máu. Điều kiện này của cô vốn không phải là điều kiện, tính ra cũng vẫn là hời cho chúng.

“Hi Vi ngươi không được thả chúng ra!!” Giọng Kính Lâm đã từ tức giận bình thường chuyển thành lửa giận khó nén.

Thời Sênh tiếp tục phớt lờ, khua tay với đám bóng đen, “Lùi lại ra sau.”

Đám bóng đen có phần hưng phấn mơ hồ, sắp ra ngoài được rồi, cuối cùng chúng cũng sắp ra ngoài được rồi.

Thời Sênh lùi lại phía sau mấy bước, giơ tay lên vẫy kiếm, không có nhiều chiêu thức phô trương, chỉ vẫy tay đơn giản mấy cái, rồi chém xuống, thiết kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo chiếu khắp bóng tối xung quanh.

Luồng khí lưu vô hình trào lên từ người cô, ngưng tụ thành mấy luồng hướng lên bầu trời trên vực sâu.

“Dừng tay!!!”

Tiếng hét phẫn nộ này vô cùng chói tai, rõ ràng không phải là Kính Lâm phát ra. Thời Sênh nhìn về phía đối diện vực sâu. Do cách quá xa, nên cô không nhìn rõ được là ai, nhưng có thể nhìn thấy được ánh lửa đang không ngừng áp sát vào biên giới vực sâu.

Giọng nói đó ước chừng là đã dùng linh lực để hỗ trợ thêm nên mới truyền được sang bên này.

Chiếc áo choàng tung bay phần phật của Thời Sênh đã yên tĩnh lại, đồng thời trên bức màn trướng trên vực sâu xuất hiện mấy vết nứt, vô số bóng đen đã chuẩn bị xong đã liền nối tiếp nhau trào ra từ trong lỗ hổng đó, gào thét ầm ĩ trên bầu trời.

Bóng đen tách ra, dần ngưng tụ thành hình dạng, đó là từng con thú khổng lồ kỳ quái.

Chúng phi nhanh trên bầu trời, sau đó xông đến phía ánh lửa, tiếng kêu thảm thiết và tiếng chém giết đồng thời vang lên. Lửa lớn từ cánh rừng lan ra, bóng đen xuyên qua ánh lửa, cảnh tượng vô cùng chấn động.

Một bóng đen dừng lại trước mặt Thời Sênh, hắn vẫn không ngưng tụ thành hình thể, vẫn là một khối đen kịt.

“Tiểu tử, thứ đứng sau ngươi cũng là tinh linh đúng không?”

“Vua tinh linh.” Vua tinh linh bị phong ấn.

“Vua tinh linh?” Bóng đen dường như vô cùng kỳ lạ, một vị vua tinh linh lại rơi vào hoàn cảnh này, nhưng nghĩ lại những thứ chúng gặp phải trước đây, hình như chúng cũng không có tư cách đi chế giễu người khác, “Ta thấy phương pháp hắn bị phong ấn, có chút bóng dáng của Hạ gia, ngươi muốn giúp hắn giải phong ấn, có thể đến Hạ gia xem sao. Đã bao nhiêu năm qua rồi, cũng không biết liệu tên tiểu tử đó có còn không nữa.”

Tiếng cuối cùng là tiếng thầm thì của bóng đen, hắn vọt lên trên không trung, “Tiểu tử có duyên gặp lại sau.”

Bóng đen ngửa đầu gầm vang, âm thanh giống như loài rồng.

Cùng với tiếng gầm vang của hắn, những bóng đen dần ngưng tụ lại. Cả bầu trời đều đen kịt, chúng hướng về một hướng rời đi, nhìn từ xa giống như một đám mây đen khổng lồ.

Chương 1823: Vua tinh linh (7)

Thời Sênh ngồi xổm trên thảm cỏ trước mặt Kính Lâm, “Ngươi xem đi, trong họa có phúc, biết được phải đi đâu tìm người giải phong ấn cho ngươi rồi.”

“Ngươi...” Kính Lâm tức giận không nói được thành lời, thứ cô vừa thả ra vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt đẹp gì, vậy mà cô ta còn cười được.

Kính Lâm cảm thấy như mình sắp nổ tung, hắn hít sâu mấy lần, “Ta không cần ngươi lo, ngươi đi đi.”

Cho dù bây giờ cô là tộc nhân duy nhất của hắn thì hắn cũng không thể ở chung với một con tinh linh như vậy được. Quan điểm của họ khác nhau, hắn không thể tán đồng được với cách làm của con tinh linh này.

Bây giờ hắn không thể làm gì cô, chỉ có thể đuổi cô đi.

Hắn không muốn nhìn thấy cô nữa.

“Đuổi ta đi sao?” Thời Sênh lấy làm lạ, “Ngươi chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.” Hắn không muốn nhìn thấy cô một chút nào hết!

Kính Lâm nhìn cô nương trước mặt biến sắc mặt, có chút âm trầm, lại có chút quỷ quyệt. Chỉ một giây sau đã đột nhiên cười lớn, “Ta dựa vào cái gì mà phải nghe lời ngươi, ngươi vẫn nghĩ mình là vua tinh linh à?”

Kính Lâm: “....” Vốn dĩ hắn chính là vua tinh linh mà!!!

Có vấn đề gì à?!!!

Thời Sênh đặt Kính Lâm lên thiết kiếm, híp mắt cười nói, “Là ta đưa ngươi đi, đương nhiên ta phải chịu trách nhiệm với ngươi. Ta không thể làm một tinh linh không có trách nhiệm được, ngươi nói có đúng không nào?”

“Không cần ngươi chịu trách nhiệm.” Kính Lâm cắn răng, nếu đã không ngăn cản được cô, thì đành nhắm mắt làm ngơ vậy.

“Thế sao được, ta không phải là loại người vô trách nhiệm đó.”

“Ta không cần ngươi chịu trách nhiệm.” Kính Lâm nhấn mạnh.

“Ta cứ muốn đấy, ngươi đánh ta đi.”

Kính Lâm: “...” Đừng có để hắn ra ngoài.

Thời Sênh đưa Kính Lâm rời khỏi khu rừng. Cô phát hiện phía trước có rất nhiều người đang di chuyển, tốc độ giống cô, rõ ràng là đang đuổi theo cô.

Thứ ở trong vực sâu tuy không còn nữa, nhưng cấm chế trên không trung vực sâu vẫn còn. Đám người đó không dám xông lên trên vực sâu, chỉ có thể đuổi theo cô.

Đã đi đến quá nửa vực sâu, còn tiến lên nữa sẽ là địa bàn của ma tộc. Thời Sênh xuyên vào cánh rừng, cắt đuôi mấy người đó rồi dừng lại.

Đám người kia để lạc mất mục tiêu, dừng lại chỗ cũ một lát, quay trở lại nơi rừng sâu.

...

Chẳng mấy chốc, những thứ được Thời Sênh thả ra đã khiến gió tanh mưa máu nổi lên đại lục Thanh Vân. Đối tượng gặp họa đầu tiên là các đại tông môn. Nghe nói những người này chết rất thảm, cảnh tượng vô cùng ghê tởm.

Bất kể là nhân tộc hay ma tộc, chỉ cần gặp phải, chúng đều đối xử như nhau, không hề thiên vị, vô cùng công bằng.

Đường biên giới giữa nhân tộc và ma tộc do bị chúng phá hỏng, nên đại lục Thanh Vân một trăm năm trước bị chia đôi nay lại hợp thành một. Đường biên giới biến mất, nhân tộc và ma tộc đương nhiên sẽ đánh nhau.

Toàn bộ đại lục hỗn loạn. Nghe nói Phong Tư - người thống lĩnh nhân tộc đã đến ma tộc cùng thống lĩnh ma tộc đàm phán hiệp định đình chiến tạm thời, cùng nhau đối phó với những thứ chạy ra từ vực sâu kia.

Hệ thống vô cùng tuyệt vọng, kịch bản sao lại phát triển theo hướng kỳ quái thế này!!

Việc đám đại lão lỗi code sửa kịch bản thì thôi khỏi nói, đằng này Ký chủ nhà nó còn ra tay sửa kịch bản loạn lên nữa chứ. Bộ các người còn đang muốn xem xem ai sẽ sụp đổ nhanh hơn hay sao?

Nó chỉ là một hệ thống nhỏ nhoi, xin hãy tha cho nó!

Còn kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này lúc này đã đến thành trì của

thống lĩnh ma tộc.

Thành trì này khắp nơi đều lộ ra tác phong hành sự ma tộc: hoành hành tác quái, giương oai giễu võ, ỷ thế hiếp người.

Thời Sênh khoác áo choàng vào thành. Kính Lâm bị cô sắp xếp trong một cỗ xe ngựa.

Trong thành náo nhiệt phồn hoa, có ma tộc, có thú tộc. Có lẽ là chuyện gần đây khiến lòng người hoang mang, người trong thành nhìn thấy có người vào thành đều có chút đề phòng.

“Đại ca, cho hỏi đi đến Hạ gia thế nào?” Thời Sênh kéo một người thú lại.

Người thú dường như rất dễ nói chuyện, không so đo đến hành vi bất lịch sự của Thời Sênh. Hắn lấy làm lạ đánh giá Thời Sênh lúc này chỉ để lộ ra gương mặt xinh xắn, “Hạ gia? Hạ gia nào?”

Thời Sênh mặt mày cong cong: “Trong thành có mấy Hạ gia?”

Người thú híp mắt lại, “Ngươi tìm thống lĩnh?”

Thời Sênh suy tư giây lát, “Có lẽ là thế.”

Bóng đen đó chỉ nói cho cô biết, có thể là Hạ gia làm, cũng không nói cho cô biết Hạ gia này đã làm gì, nhưng có thể làm được ra chuyện trâu bò đến mức ấy thì thống lĩnh ma tộc có vẻ rất hợp lý.

Người thú: “...”

Cái gì gọi là có lẽ?

“Ngươi có biết ở đâu không?” Thời Sênh thấy người thú không trả lời, lại hỏi tiếp.

Người thú chỉ về một hướng, “Phía kia, nhìn thấy tòa lầu cao đó không, cứ dựa vào đó mà đi sẽ nhìn thấy được phủ thống lĩnh.”

Phủ thống lĩnh phòng bị nghiêm ngặt, cho dù có nói với cô ta cũng không vấn đề gì, cho nên người thú không hề chần chừ chỉ đường cho Thời Sênh.

Thời Sênh đi theo hướng người thú kia chỉ, nhanh chóng đến được Hạ gia. Lúc này trước cửa Hạ gia đang có đội ngũ xếp hàng, ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm chỉnh, đứng hai bên thảm đỏ, giống như đang nghênh đón cô.

Thế tức là biết trước ông sẽ đến đây sao?

Thời Sênh kéo áo choàng xuống, kéo xe ngựa lên phía trước, thế nhưng còn chưa kịp bước lên thảm đó đã bị chặn lại, “Làm gì vậy? Đây là phủ thống lĩnh, không phải là nơi ngươi có thể tự tiện xông vào, đi ngay!”

Thời Sênh: “...” Ơ thế là không phải nghênh đón ông đây à?

“Phong thống lĩnh đến rồi.”

Phía sau truyền đến một tiếng hô kéo dài. Người chặn Thời Sênh lại lập tức kéo cô sang bên cạnh, “Đừng có chặn đường, mau tránh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Ngươi muốn không khách khí thế nào?” Thời Sênh bất động, “Ta muốn gặp thống lĩnh nhà các ngươi.”

Đối phương đánh giá cô từ trên xuống dưới, thần sắc có vẻ châm chọc, “Tiểu cô nương xinh đẹp đấy, nhưng thống lĩnh nhà ta không thích một tiểu nha đầu còn chưa đủ lông đủ cánh như cô, thống lĩnh nhà ta thích người chín chắn trưởng thành. Ngươi mau đi chỗ khác đi, đừng có chặn đường. Lát nữa cứ chờ xem ta xử lý ngươi thế nào.”

Thời Sênh: “...” Cái quần què gì thế?

Ai thèm quan tâm thống lĩnh nhà ngươi thích thể loại quỷ quái gì, có liên quan gì đến cô đâu chứ. Ngươi nghĩ ông đây đến tìm thống lĩnh nhà ngươi để bán thân chắc?!

Thời Sênh nhếch khóe miệng lên, mặt không biến sắc nói: “Ồ, thế ra thống lĩnh nhà ngươi thích gái già à?”

“Hỗn xược!” Trong cửa lớn, một người thú nhanh chóng đi ra, phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Dám bàn tán xằng bậy về thống lĩnh, ngươi chán sống rồi sao?”

“Nói có lý chút đi, không phải ta nói, là hắn nói đấy.” Thời Sênh chỉ vào tên thủ vệ vừa nói.

Tên thủ vệ mặt ngẩn ngơ, hắn nói lúc nào thế? Nhà ngươi đừng có nói cmn láo như thế chứ!!

Người thú nhìn tên thủ vệ, ánh mắt sắc bén như dao nhìn lên người tên thủ vệ. Tên thủ vệ run rẩy lắc đầu, “Không phải thuộc hạ nói, là cô ta nói, thuộc hạ không hề nói như vậy.”

Người thú một lần nữa liếc ánh mắt sắc bén như dao nhìn về phía Thời Sênh, “Cô ta là ai, sao lại chặn đường ở đây? Phong thống lĩnh sắp đến đây rồi, còn không mau bắt cô ta lại.”

“Vâng... vâng...” Tên thủ vệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi những tên thủ vệ khác đến bắt Thời Sênh.

Thời Sênh lùi về sau một bước, lại gần xe ngựa, “Cùng là đến gặp thống lĩnh nhà các ngươi, sao lại phân biệt đối xử như vậy chứ?”

Người thú coi thường hừ lạnh, “Ngươi là cái thá gì, cũng đòi đến gặp thống lĩnh, còn ngẩn ra đấy làm gì, bắt lại, còn đợi ta dạy các ngươi bắt thế nào hay sao?”

Chương 1824: Vua tinh linh (8)

“Bọn họ động thủ trước đấy nhá.” Thời Sênh hướng về phía xe ngựa nói một tiếng, lập tức rút thiết kiếm ra chặn cây trường thương trong tay tên thủ vệ kia lại, đá một cước vào bụng hắn.

Thân hình tên thủ vệ lùi lại phía sau, một tên thủ vệ khác xông lên liền bị hắn liên lụy, cùng bị lùi về phía sau vài bước.

Đám thủ vệ cảm thấy sự tôn nghiêm và thực lực của mình bị khiêu chiến, nắm chắc trường thương trong tay, hét lớn xông về phía Thời Sênh.

Thân hình Thời Sênh cách cỗ xe ngựa không quá nửa mét, nhưng đám thủ vệ còn chưa kịp sờ được đến mép áo cô đã hết tên này đến tên khác đổ rạp dưới đất.

Người thú nhìn thấy cỗ xe ngựa phía sau Thời Sênh. Cơ thể hắn từ trên bậc thang bay vút xuống dưới, đầu ngón tay bấm lại vươn móng vuốt ra, hướng về phía trong xe ngựa.

Thời Sênh đá văng tên thủ vệ cuối cùng, thiết kiếm nhẹ nhàng cắm xuống đất. Cô một tay chống nạnh, tay kia cầm tì lên kiếm, ngoẹo đầu nhìn hành vi của tên người thú nọ.

Trong lòng tên người thú thấp thỏm, có một dự cảm chẳng lành xuất hiện, nhưng ngón tay hắn đã nhanh chóng chạm vào cỗ xe ngựa, bây giờ có thu lại cũng không kịp nữa.

Cơn đau nhức phút chốc truyền từ đầu ngón tay đến cánh tay. Hắn

cảm thấy mình đã chạm phải thứ gì đó, cơ thể mất khống chế bay về phía sau, nặng nề rơi xuống bậc thềm.

Người thú cảm thấy như cánh tay đó không còn là của mình nữa. Hắn trợn trừng mắt nhìn thiếu nữ đang đứng trước mặt, trong lòng buồn bực không thôi.

Cỗ xe ngựa kia đã thiết lập cấm chế, vậy thì ngươi còn khẩn trương như thế làm gì chứ!!

Nếu không phải thấy cô ta bảo vệ cỗ xe ngựa đó như vậy, thì hắn đâu có ra tay đối với cỗ xe ngựa.

Người thú nhìn đám thủ vệ, trong lòng càng buồn bực hơn. Nữ nhân kia có lai lịch thế nào, sớm không đến muộn không đến, mà lại đến đúng lúc này.

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng nữ trong veo vang lên từ phía sau.

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn, mấy chiếc xe ngựa do mấy con ngựa bay kéo đang chầm chậm đi đến, mức độ làm màu đã cao hơn hẳn mấy cấp độ.

Trong cỗ xe ngựa đầu tiên một nữ tử dung mạo như hoa đang dùng đôi tay trắng ngần vén rèm cửa lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn sang bên này.

Phong Tư...

“Phong thống lĩnh đường xa đến đây, bản tọa không tiếp đón được từ xa.” Giọng nói thô lỗ từ trong phủ truyền ra, nam nhân cao lớn xuất hiện trong vòng vây của đoàn người hầu.

Nhìn đến cảnh tượng ngoài cửa, hắn không khỏi nhíu mày lại, chuyện này là thế nào?

Người thú vội vã trèo lên, đi đến bên cạnh nam nhân thầm thì mấy câu. Ánh mắt nam nhân nhìn lên Thời Sênh, hắn càng nhíu mày chặt hơn, người này đến đây gây chuyện sao?

“Không dám làm phiền Hạ thống lĩnh.” Phong Tư xuống xe ngựa, gật đầu về phía Hạ thống lĩnh.

Chiếc xe ngựa đằng sau có hai nam tử lần lượt đi xuống. Hai nam tử dung mạo tuyệt sắc nhưng tính cách lại khác một trời một vực.

Một người bạch y phiêu dật trong trẻo nhưng lạnh lùng như trích tiên, trong mắt tựa như chỉ có thể nhìn thấy Phong Tư. Còn một người khác hồng y diêm dúa lẳng lơ, gương mặt mang theo nụ cười khe khẽ, nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy tinh anh. Hắn tiến đến bên cạnh Phong Tư nói chuyện, tư thế hai người vô cùng ái muội.

Trong khi nam tử kia nói chuyện, Phong Tư hướng mắt nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh cũng nghiêng mắt, để lộ ra toàn bộ khuôn mặt. Khuôn mặt đó khiến Phong Tư hóa đá cứng đờ người lại, tại sao lại là cô ta...

Đáng lẽ ra cô ta phải chết rồi chứ.

Có lẽ chỉ là tướng mạo giống nhau mà thôi.

Phong Tư tự an ủi trong lòng như vậy, năm xưa cô đã tận mắt nhìn thấy cô ta tắt thở. Cô ta không thể vẫn còn sống được, nhất định chỉ là trùng hợp, chẳng qua chỉ là tướng mạo giống nhau mà thôi, chắc chắn là như vậy.

Thời Sênh kéo mũ trùm đầu xuống, gạt tóc mai hai bên, giọng điệu nhẹ nhàng chào hỏi người đứng trước mặt, “Đã lâu không gặp rồi nhỉ Phong Tư.”

Là cô ta.

Đúng là cô ta.

Cô ta vẫn chưa chết.

“Hai vị quen biết nhau sao?” Hạ thống lĩnh đang lo lắng không biết nên xử lý tình huống này thế nào, đột nhiên nghe thấy câu nói đó, lập tức hỏi lại.

“Đương nhiên là quen rồi, còn ghi nhớ sâu sắc nữa.” Thời Sênh khẽ cười, “Dù sao cũng là người muốn cái mạng này của ta, sao lại không nhớ rõ được chứ. Nếu không ta đi tìm ai báo thù, đúng không, Phong thống lĩnh.”

Phong Tư nắm chặt hai tay, mím môi không nói, ở sâu trong đôi mắt lướt qua ánh sáng u ám không dễ nhận thấy.

Hạ thống lĩnh nhất thời thấy hơi mơ màng, chuyện gì thế này?

Phong Tư hít sâu một hơi, nhìn Hạ thống lĩnh, “Hạ thống lĩnh, ngài muốn nói chuyện với tôi ở đây sao?”

Ánh mắt Hạ thống lĩnh đảo một vòng từ Thời Sênh sang Phong Tư, “Mời Phong thống lĩnh vào bên trong.”

Phong Tư đưa người đi vào trong phủ, lưng cô ta vẫn luôn căng cứng, chỉ sợ Thời Sênh đột nhiên ra tay, nhưng người đứng phía

sau chỉ nhìn chứ không hề có ý định ra tay.

Cho đến khi đi vào trong phủ thống lĩnh, vẻ mặt Phong Tư mới hơi thay đổi.

“Tiểu Phong Nhi, cô ta là ai?” Nam tử áo đỏ đi đến bên cạnh Phong Tư, hiếu kỳ hỏi.

Phong Tư liếc nhìn nam tử áo trắng, “Tự Cẩm...”

Nam tử giơ tay ra xoa đầu cô ta, yên lặng an ủi cô ta.

“Có chuyện gì vậy?” Nam tử áo đỏ nhìn nam tử áo trắng, rồi lại nhìn Phong Tư, “Tiểu Phong nhi, có phải nàng có chuyện gì giấu ta không?”

Phong Tư hít sâu một hơi, “Không có chuyện gì.”

“Vậy tại sao cô ta lại nói có thù với nàng?” Nam tử áo đỏ không nghe theo, “Tiểu Phong Nhi nàng đừng sợ. Nàng nói cho ta biết có phải cô ta đã ức hiếp nàng không? Ta sẽ giúp nàng dạy cho cô ta một bài học.”

“Không sao, chàng đừng làm loạn.” Phong Tư nắm lấy tay nam tử áo đỏ, “Lần này chúng ta đến đây là để bàn chính sự.”

“Ngay cả Tự Cẩm cũng biết, tại sao nàng lại không nói cho ta biết. Tiểu Phong Nhi có phải nàng không còn yêu ta nữa không?” Nam tử áo đỏ giả bộ tức giận.

Tự Cẩm liếc nhìn hắn, nam tử áo đỏ bỗng chốc có chút thoái chí. Hắn ghét nhất là cái tên Tự Cẩm này, chưa nói đến chuyện bá chiếm Tiểu Phong Nhi, mà còn cứ liên tục dùng ánh mắt uy hiếp người

khác, điều ghê tởm nhất chính là, hắn lại sợ tên này.

...

Ngoài phủ Phong thống lĩnh.

Thời Sênh dựa vào xe ngựa, nhìn Hạ thống lĩnh sắc mặt âm trầm.

“Tiểu cô nương, ngươi đến bản phủ thống lĩnh gây chuyện là có chuyện gì?” Vị tiểu cô nương này ngay cả người bên cạnh hắn cũng không đánh bại được, thực lực không thể xem thường. Trên con đường lớn này, hắn không thể xem thường bất kỳ một ai.

“Thì hỏi chút chuyện thôi.”

“Hỏi chuyện thì sao lại cần phải ra tay với người của bản tọa?”

“Hạ thống lĩnh, ngươi nói có lý chút đi, ta đã nói là đến đây ghé thăm, chính họ tự ra tay trước, ta chỉ tự vệ mà thôi.” Đừng có việc gì cũng đổ vỏ lên người ông đây nhé, ông đây từ chối đổ vỏ.

Hạ thống lĩnh nhíu mày, hắn trầm ngâm giây lát, “Hôm nay bản tọa có việc cần bàn bạc với Phong thống lĩnh, nếu cô nương có chuyện gì, để hôm khác nói sau. Đương nhiên cô nương có thể tạm thời ở lại phủ thống lĩnh, cô nương cảm thấy thế nào?”

“Ta không có nhiều thời gian như vậy.” Thời Sênh vén rèm lên, “Chỉ hỏi một câu này thôi, đây có phải là do ngươi làm không?”

Trong xe có một bức tượng băng cao bằng nửa người, bên trong có một đám bóng đen, từ hình dáng có thể nhìn ra có nét giống hình người.

Đáy mắt Hạ thống lĩnh lướt qua môt tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại sự trấn tĩnh, “Cô nương, đây là...”

Thời Sênh thả rèm xuống, rút thiết kiếm ra chỉ thẳng vào Hạ thống lĩnh, “Nghĩ cho kỹ đi rồi hãy nói.”

Hạ thống lĩnh: “...”

Đã rất lâu rồi không có ai dám giơ kiếm chỉ vào hắn như vậy. Tiểu cô nương này cũng thật to gan, không những đánh, mà còn kiêu ngạo. Trên người cô nương này từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, từ mỗi sợi tóc đều phát ra hai chữ kiêu ngạo.

Hạ thống lĩnh trầm mặc giây lát, “Đây không phải là bản tọa làm.”

Thời Sênh híp mắt lại, “Vậy ngươi có biết là ai làm không?”

“Xin lỗi cô nương, bản tọa không biết.” Hạ thống lĩnh lắc đầu, “Tiểu cô nương cũng hỏi xong rồi, bây giờ có thể rời đi được chưa?”

Chương 1825: Vua tinh linh (9)

Thời Sênh nhếch miệng để lộ ra một nụ cười ác liệt. Hạ thống lĩnh vẫn còn chưa hiểu nụ cười đó có ý gì, thân ảnh cô đã chợt lóe lên, thiết kiếm đã đặt trên cổ hắn.

Thủ vệ xung quanh đều kinh ngạc, tốc độ của cô ta sao lại nhanh như vậy chứ...

“Hạ thống lĩnh, ngươi biết ai là người làm chuyện này, ta khuyên ngươi tốt nhất nên nói cho ta biết.” Thời Sênh chậm rãi uy hiếp, “Các ngươi chớ có làm loạn, kiếm này của ta nhanh lắm đấy, chỉ bất cẩn chút thôi là cái cổ của Hạ thống lĩnh nhà các ngươi đã sẽ phải chia lìa với cái đầu luôn đấy.”

Hạ thống lĩnh cảm nhận được chân thực nhất. Hắn thân là thống lĩnh, thực lực đương nhiên là mạnh nhất. Nhưng lúc này đây ngoài việc toàn thân lạnh toát, hắn lại có cảm giác không dám cử động.

Không phải vì cô nương đang uy hiếp hắn, mà bởi vì thanh kiếm đang đặt trên cổ hắn.

Hắn giơ tay ra ngăn những người khác lại, cố trấn tĩnh bản thân lại, “Cô nương, bản tôn thực sự không biết.”

Thời Sênh đè thiết kiếm xuống, mũi kiếm đã cứa vào cổ Hạ thống lĩnh, máu tươi thấm vào thiết kiếm, chảy xuôi theo hoa văn cổ xưa của kiếm ra ngoài, ánh sáng đỏ trong trung tâm kiếm dần sáng lên.

Hạ thống lĩnh dường như cảm nhận được tiếng huyết dịch của mình

đang chảy nhỏ giọt.

Hạ thống lĩnh cắn răng, “Là Hạc gia, đó là thủ pháp của Hạc gia.”

“Không phải là ngươi sao?”

Hạ thống lĩnh bỗng nhiên hiểu ra, cô ta tìm nhầm người, hắn họ Hạ, chứ không phải là họ Hạc*.

*贺: Hạ và 鹤: Hạc đều có chung cách đọc là hè.

Hạ thống lĩnh vội nói, “Hạc trong tiên hạc.”

Thời Sênh nhíu mày, chẳng trách khi hỏi đường, tên người thú đó hỏi cô tìm Hạ gia nào, thì ra là có Hạ gia và Hạc gia.

“Hạc gia ở đâu?”

“Đi thẳng về phía Đông thành, có một ngọn núi tên là Tiên Hạc Sơn. Người của Hạc gia đều sống trên ngọn núi đó.”

Thời Sênh thu kiếm lại, “Nói sớm thì sao phải chịu khổ như vậy.”

Hạ thống lĩnh giơ tay cầm máu trên cổ lại, ai mà biết ngươi tìm lộn người chứ!!

Hơn nữa Hạc gia...

Thời Sênh nhảy lên xe ngựa, thúc ngựa quay đầu đi về phía Đông thành.

Hạ thống lĩnh vẻ mặt âm u nhìn theo xe ngựa, rốt cuộc tiểu cô nương này có lai lịch thế nào.

“Đúng rồi Hạ thống lĩnh.” Tiểu cô nương trong xe ngựa đột nhiên quay đầu lại, “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có hợp tác với Phong Tư.”

“Tại sao?”

“Vì ta sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu, làm bạn với cô ta thì chính là kẻ địch của ta.” Thời Sênh vừa cười vừa nói ra câu này, nhưng Hạ thống lĩnh lại có cảm giác lạnh lẽo, trong lòng không hiểu tại sao lại có vài phần sợ hãi.

Hạ thống lĩnh nhìn cỗ xe ngựa đó đi xa.

“Thống lĩnh, vết thương của người?”

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi, cô ta không dùng sức.” Hạ thống lĩnh trầm giọng nói.

Mức độ sắc nhọn của thanh kiếm đó, hắn hoàn toàn không nghi ngờ. Cô ta chỉ cần hơi dùng sức chút thôi là hắn đã phải chia ly với cái đầu rồi.

“Có cần thuộc hạ phái người đi điều tra lai lịch nữ nhân kia không?” Người thú thận trọng hỏi, hôm nay thống lĩnh đã phải chịu thiệt như vậy, chắc phải báo thù chứ?

“Thu xếp ổn thỏa cho Phong Tư, tạm thời chưa bàn chuyện với cô ta.”

“Thống lĩnh?” Người thú thấy khó hiểu.

Bây giờ toàn bộ đại lục đã loạn hết lên như vậy, chuyện hợp tác

chẳng phải trước đây đã bàn bạc quyết định xong rồi hay sao, sao bây giờ lại không bàn nữa?

“Ngươi phái người đi theo dõi chuyện bên Tiên Hạc Sơn, xem cô ta có thể sống sót ra khỏi Tiên Hạc Sơn hay không.”

“Thống lĩnh, không phải là người tin lời cô ta thật đấy chứ?” Cô ta đúng là có chút bản lĩnh, nhưng cũng chưa đến mức khiến phủ thống lĩnh của họ cũng phải kiêng dè chứ?

Hạ thống lĩnh nhìn về phía Đông thành, giọng nói thâm trầm, “Nếu cô ta có thể sống sót ra khỏi Tiên Hạc Sơn thì chứng tỏ những lời cô ta nói là đáng tin rồi.”

Người thú cũng nhìn sang nơi đó...

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

...

Tiên Hạc Sơn có tên như vậy, nguyên nhân đầu tiên là bởi vì ngọn núi này nhìn từ cao xuống giống như một con tiên hạc giang cánh ra muốn bay. Nguyên nhân thứ hai là bởi vì người sống ở Tiên Hạc Sơn họ Hạc.

Toàn bộ Tiên Hạc Sơn trải đầy các trận pháp cấm chế, không phải là người họ Hạc thì căn bản không thể vào được, cho dù có vào được cũng không ra được.

Hôm nay là đại hội tổng kết giữa năm của Hạc gia, tất cả đệ tử Hạc gia đều có mặt trên quảng trường rộng lớn. Các trưởng lão Hạc gia ở bên trên đang nói về biểu hiện của đệ tử các xứ trong nửa năm nay.

Phía dưới các đệ tử trẻ tuổi đang châu đầu ghé tai lại với nhau, không mấy hứng thú với lời nói của các trưởng lão trên kia.

“Lần này lại là tam sư huynh được đứng đầu bảng, thật là ghen tị mà.”

“Ghen tị thì có tác dụng gì, tam sư huynh là người được để cử có hy vọng nhất trở thành gia chủ. Hắn lợi hại như vậy chẳng phải là chuyện hết sức bình thường hay sao?”

“Đúng là như vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy gia chủ có chút thiên vị. Rõ ràng đại sư huynh mới là con trai ruột của gia chủ, nhưng sao lại thiên vị cho tam sư huynh như vậy, ngay cả vị trí gia chủ cũng muốn truyền lại cho tam sư huynh.”

“Muốn chết à, chuyện này mà ngươi cũng dám đem ra bàn luận, sức khỏe của đại sư huynh thế nào không phải là ngươi không biết, sao đại sư huynh chống đỡ nổi cả Hạc gia to lớn chứ, tam sư huynh mới là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Thế thì cũng là thiên vị, nhớ khi xưa....”

“Bùm!”

“Bùm bùm bùm!”

“Tiếng nổ cực mạnh vang lên trên đỉnh núi, mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, vô số sấm sét đang lấp lóe trên đỉnh núi.”

“Có chuyện gì vậy? Sao trên đỉnh núi lại có sấm?”

“Chuyện gì thế này, trên đỉnh núi có người không? Trên trời đâu có mây đen, sao lại có sấm sét?”

Ùng đoàng đoàng!

Trên đỉnh núi có viên đá lớn không chịu được nứt tung ra ở bên cạnh, trượt xuống phía dưới quảng trường. Núi đá xung quanh cũng bị kéo theo, vô số viên đá từ trên đập xuống dưới.

Người trên quảng trường lúc này mới phản ứng lại, dáo dác chạy ra ngoài quảng trường.

Đám trưởng lão lập tức phi thân lên cao, giẫm lên những hòn đá đang rơi trong không trung, không ngừng bay lên trên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi toàn là hố lớn, đám lôi điện kia lóe lên từ giữa những hố lớn đó, trận pháp thiết lập ở đỉnh núi đã bị hủy diệt hết.

Đám trưởng lão nhanh chóng nhìn xung quanh, ở bên cạnh cái hố lớn trên một hòn đá có một bóng người đang đứng, khoác áo choàng màu đen, trên áo choàng màu đen mơ hồ nhìn thấy hoa văn màu trắng tỏa ra ánh sáng sáng lập lòe dưới sự phản chiếu của lôi quang.

Phía sau cô ta có một thanh kiếm, trên thanh kiếm có thứ gì đó giống như hoa văn đang bị một chiếc áo choàng màu đen cùng kiểu che mất.

“Ngươi là ai!!!” Một vị trưởng lão hét lên.

Thời Sênh nhảy xuống hòn đá, kéo mũ trên chiếc áo choàng ra, khóe miệng cong cong mỉm cười, giọng nói trong trẻo từ trên đỉnh núi truyền xuống, “Tổ tông của ngươi.”

Một tiểu cô nương???

Lúc này Thời Sênh trông chỉ giống như một tiểu cô nương mới mười sáu mười bảy tuổi, lại cộng thêm làn da trắng dung mạo xinh đẹp của tinh linh, nên càng có vẻ nhỏ tuổi hơn.

Cho nên đám người phía trước bị dọa cho sợ hãi. Một cô nương còn nhỏ tuổi như vậy lại dám xông vào Hạc gia của họ, sao cứ cảm thấy có vẻ huyền ảo ảo thế nào ấy?

“Hỗn xược, có biết đây là nơi nào không?” Một lúc sau mới có vị trưởng lão phản ứng lại, sắc mặt tái xanh quát tháo.

“Không biết thì ta đến đây làm gì? Du xuân chắc? Cái nơi hoang vu này của các ngươi dù có du xuân cũng chẳng có gì hay cả.” Thời Sênh trợn mắt, một đám thiểu năng.

Mấy vị trưởng lão nghẹn lời, một vị trưởng lão còn muốn nói gì đó nhưng đã bị một trưởng lão khác chặn lại, “Các hạ xông vào Hạc gia ta là có chuyện gì.”

Toàn bộ trận pháp trên núi đều đã bị phá hủy hết, một người như vậy cho dù chỉ là một tiểu cô nương cũng không thể xem thường được.

“Tìm chủ sự của các ngươi đến đây.” Ngữ khí Thời Sênh huênh hoang.

Đám trưởng lão: “...”

Sống đến chừng này tuổi rồi, vẫn chưa bao giờ được gặp một ai dám huênh hoang như vậy đi đến Hạ gia, đúng là con nghé mới sinh không sợ cọp.

“Bọn ta chính là người chủ sự.”

Thời Sênh giơ ngón trở ra chỉ vào mũi mình, “Nghĩ ta ngu chắc? Các ngươi đều ăn mặc giống nhau, rõ ràng là có địa vị giống nhau. Ta muốn gặp gia chủ nhà các ngươi.”

Đám trưởng lão: “...”

Ngươi có dám huênh hoang hơn nữa không?

Gia chủ là người ngươi muốn gặp là gặp được hay sao?

Chương 1826: Vua tinh linh (10)

Thời Sênh dùng thủ đoạn phi chính quy để ép gia chủ Hạc gia xuất hiện.

Cả ngọn núi đều gần như nổ tung hết, đám trưởng lão bị dọa đến sợ mất mật, người này là thế nào chứ?

Hạc gia chủ nhìn thiếu nữ đứng trước mặt, đánh giá từ trên xuống dưới, một lát sau mới lên tiếng, dương như có chút cảm thán, “Không ngờ tinh linh còn chưa diệt vong.”

Tinh linh?

Hắn vừa nói xong, đám người phía sau gần như bùng nổ.

Trăm năm trước tinh linh đã bị tiêu diệt hết, sao lại xuất hiện ở đây.

“Có phải ngươi thấy rất thất vọng lắm đúng không?”

“Cũng không đến mức đó.” Hạc gia chủ nói: “Ta biết ngươi đến đây hỏi điều gì. Năm xưa đúng là Hạc gia ta ra tay với tộc tinh linh, nhưng bọn ta cũng chỉ là làm việc cho người khác, ngươi muốn báo thù thì đừng có tìm đến bọn ta.”

“Làm việc cho người khác? Làm cho ai?” Ban đầu có người xâm phạm ra tay với tộc tinh linh, vốn cho rằng có liên quan đến nữ chính Phong Tư, nhưng bây giờ xem ra còn có nguyên nhân khác nữa.

“Rất xin lỗi, Hạc gia có quy tắc của Hạc gia, ta không thể nói là ai.”

Hạc gia chủ phối hợp như vậy, Thời Sênh liếc nhìn hắn, không truy hỏi. Cô giơ tay ra vén áo choàng khoác trên bức tượng băng Kính Lâm hé ra đôi chút, để người trước mặt nhìn thấy, “Nếu đã là Hạc gia các ngươi làm, thì có lẽ Hạ gia các ngươi có thể giải được đúng không?”

Biểu cảm Hạc gia chủ hơi thay đổi, dường như có điều gì đó khó nói, yết hầu hắn chuyển động lên xuống hai cái, “Không giải được.”

Sắc mặt mấy vị trưởng lão đứng sau hắn cũng khó coi như vậy, Thời Sênh kéo góc áo choàng xuống, “Tại sao?”

Hạc gia chủ dường như không muốn nói.

Thời Sênh giơ thiết kiếm trong tay lên, cắm sang bên cạnh, hòn đá ở sát bên tiếp tục rơi xuống dưới kêu rầm rầm.

Vẻ mặt thiếu nữ đường hoàng không chút che giấu: “Ta không hỏi ngươi là ai dồn tộc tinh linh vào chỗ chết, nhưng nếu ngay cả chuyện này ngươi cũng không nói cho ta biết thì Hạc gia các ngươi hãy đi chôn cùng hắn trước đi.”

Trong giọng nói của cô không nghe thấy có sự uy hiếp, nhưng chỉ riêng ngữ khí bình tĩnh như vậy, cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy sự uy hiếp đáng sợ.

Không phải là uy hiếp nhưng còn hơn cả uy hiếp.

“Ngươi đừng có quá đáng!”

“Hạc gia bọn ta không sợ ngươi. Toàn bộ tộc tinh linh của ngươi đều

đã bị tiêu diệt, ngươi đương nhiên không phải không phải là đối thủ của bọn ta.”

Đám trưởng lão không phục, đứng ra quát tháo Thời Sênh. Hạc gia họ chưa bao giờ phải cúi đầu nói chuyện với người khác như vậy, đừng nói đến một tộc tinh linh đã từng bị họ phong ấn.

Thời Sênh nhíu mắt, thiết kiếm khẽ lướt qua, hàn quang quét qua bốn xung quanh, hội tụ trên người mấy vị trưởng lão.

Hạc gia chủ hít sâu một hơi, cắt ngang Thời Sênh đang định ra tay, “Bởi vì người làm chuyện này bây giờ đã mất đi tất cả năng lực, thuật đóng băng của Hạc gia tuy có cùng xuất xứ từ một phái, nhưng thủ pháp không giống nhau, mỗi người đều có thủ pháp của riêng mình, nếu tùy tiện giải phong ấn, cả hai đều sẽ bị tổn thương, bọn ta không thể giải được.”

Thời Sênh quay thiết kiếm lại, “Không còn cách nào khác hay sao?”

Hạc gia chủ lắc đầu.

Cởi chuông phải tìm người buộc chuông, thuật đóng băng đã phát huy cực điểm câu nói này, ai là ngươi thi thuật thì phải là người đó giải thuật mới được.

“Người lúc trước làm chuyện này là ai, gọi hắn đến nói ra.”

Các người nói không giải được tức là không giải được, ai biết các người có lừa ông đây không cơ chứ.

Ánh mắt Hạc gia chủ khẽ thu lại, dặn dò trưởng lão ở bên cạnh, “Đưa đại thiếu gia đến đây.”

Đám trưởng lão tức giận bất bình, nhưng vẫn xuống đi mời người gọi là đại thiếu gia.

Dưới ánh hoàng hôn, người thanh niên thân mình gầy gò đi từ đường núi gồ ghề đi lên. Mái tóc trắng xóa của hắn rủ trên vai. Ánh mặt trời phủ một lớp ánh sáng ấm áp xuống dưới đất. Người thanh niên cúi đầu, bước đi yếu ớt, dường như chỉ một cơn gió cũng có thể quật ngã hắn.

Hắn đi đến trước mặt Hạc gia chủ, hai tay chắp lại, khom lưng hành lễ, “Phụ thân.”

Hạc gia chủ ừ một tiếng đáp lại, “Vị cô nương này có chuyện muốn hỏi con, con hãy thành thật trả lời.”

“Vâng, thưa phụ thân.” Người thanh niên vẫn cúi đầu, như đang đợi câu hỏi của Thời Sênh, dường như không hề có hứng thú với những chuyện trước đó, hắn chỉ đến đây vì yêu cầu của Hạc gia chủ mà thôi.

“Ta muốn ngươi giải phong ấn cho hắn.” Thời Sênh đi thẳng vào vấn đề, lúc này sắc trời đã tối hẳn, không còn ánh sáng nữa.

Người thanh niên hơi ngẩng đầu, vẻ mặt vốn bình tĩnh không chút gợn sóng nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy Kính Lâm lại lộ ra sự kinh hãi và hối hận. Hắn lùi lại phía sau một bước, sau đó chật vật ngã vào lớp đá vụn.

Một trưởng lão trong đó muốn tiến lên đỡ hắn, nhưng nhìn thấy sắc mặt Hạc gia chủ chỉ nhìn mà thu tay về.

Sắc mặt thanh niên tái nhợt, mái tóc bạc tản ra xung quanh, đáng sợ giống như ma quỷ.

“Xin lỗi... xin lỗi...” Thanh niên không ngừng run rẩy lặp lại hai chữ này.

Thời Sênh nhíu mày, “Ta hỏi ngươi có thể giải phong ấn của hắn hay không cơ mà?”

Thanh niên như thể lấy hết dũng khí nhìn về phía bức tượng băng, một lát sau mới nói, “Tất cả sinh linh bị đóng băng đều sẽ chết, cho dù có giải phong ấn cũng vô dụng, đều là lỗi của ta, là lỗi của ta...”

“Hắn vẫn còn sống.”

“Không thể nào.” Thanh niên đột nhiên gào lớn, đáy mắt đột nhiên trào lên sự thù hận, cũng không biết là thù hận ai, “Tất cả mọi sinh linh bị đóng băng đều sẽ chết, đều sẽ chết.”

“Điều hắn nói là thật.” Hạc gia chủ tiếp lời, “Cho dù là sinh linh nào, chỉ cần có thể bị đóng băng thì đều sẽ chết.”

“Này, nói một câu đi.” Thời Sênh cầm thiết kiếm chỉ vào bức tượng băng.

“Ta chưa chết.”

Kính Lâm đang ở trong bức tượng băng rất lâu chưa nói gì rất phối hợp lên tiếng nói.

Tất cả mọi người có mặt đều vô cùng ngạc nhiên, đặc biệt là người thanh niên kia. Hắn từ dưới đất đứng lên, “Sao có thể như vậy được, sao hắn vẫn chưa chết... không thể thế được.”

Thế nhưng cho dù họ có tin hay không, Kính Lâm vẫn chưa chết, tuy

hắn cũng không biết tại sao hắn lại vẫn chưa chết.

Nhưng tin tức này cũng không có tác dụng gì, thanh niên vẫn nói rằng mình không thể giải trừ phong ấn, tất cả năng lực của hắn đều đã biến mất sau khi từ tộc tinh linh trở về, giống như một sự trừng phạt.

“Có người đã nói, tộc tinh linh là chủng tộc được trời cao ưu đãi, ta đã tiêu diệt toàn bộ tộc tinh linh, cho nên ta phải bị trừng phạt...” Người thanh niên liên tục nói, vẻ mặt hối hận, “Ta xin lỗi toàn bộ tộc tinh linh, đều là lỗi của ta.”

“Ngươi hối hận chẳng qua chỉ là bởi vì ngươi đã mất đi năng lực mà thôi.” Thời Sênh hừ lạnh.

Nếu người này không mất đi năng lực thì liệu hắn có hối hận hay không?

Không đâu!

Tất cả đều là bởi bì hắn mất đi năng lực, mất đi địa vị ở trong tộc, nên hắn mới hối hận.

[Ký chủ, cô như vậy là quá tiêu cực rồi, nói không chừng là người ta sám hối thật thì sao?] Hệ thống không nhịn được ngoi lên xen vào, cái chứng bệnh thấy ai cũng có tâm đen như vậy có sửa được hay không chứ.

Trên thế giới này vẫn còn tồn tại chân thiện mỹ có biết không hả.

Thời Sênh: “...” Vậy thì ngươi cứ tin đi, ta đâu có cản ngươi, dù sao thì ta cũng không tin.

Người khác nghĩ thế nào đó là chuyện của người khác, cô nghĩ thế nào là chuyện của cô.

[...] Ký chủ thiểu năng, đáng đời cô không có bạn bè.

Ta có Phượng Từ.

[...] Không muốn nói chuyện nữa.

Chủng tộc nhà người ta đều thiết lập rõ ràng như vậy rồi, ngoài bản thân người đó ra thì những người khác đều không thể giải được... không đúng nha, nếu đã không ai giải được thì cái tên thiểu năng Kính Lâm sao còn gạt ông đây đi tìm vương miện tinh linh làm gì chứ?

Thời Sênh quay đầu nhìn về phía bức tượng băng.

Kính Lâm trong bức tượng băng: "..." Đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Có người ngoài ở đây, bình tĩnh.

Chương 1827: Vua tinh linh (11)

“Không còn cách nào khác nữa sao?” Thời Sênh tiếp tục hỏi một người trong đám người của Hạc gia bên kia. Cô không tin trên thế giới này lại chỉ có một cách như vậy.

Thế nhưng sự thật nói cho cô biết, đúng là chỉ có một cách này, ít ra thì ở trong phạm vi người Hạc gia biết chỉ có một cách này.

Dùng lời của Hạc gia chủ, cho dù cô có làm cho cả ngọn Tiên Hạc Sơn này nổ tung hết thì cũng không có cách nào khác.

Không có được tin tức mình cần, Thời Sênh đưa Kính Lâm rời khỏi Tiên Hạc Sơn. Người của Hạc gia nhìn những ngọn núi đã nổ tung của nhà mình, không dám ngăn cản.

Thời Sênh đi bộ xuống núi, Kính Lâm được thiết kiếm chở, đi theo phía sau.

Thời Sênh bứt một ngọn cỏ ven đường vung qua vung lại, giọng nói trong trẻo của thiếu nữ vang lên xung quanh, “Ngươi đã biết là ai làm nhỉ?”

“Cái gì?” Kính Lâm lấy làm kỳ lạ hỏi.

“Ngươi đã biết là ai ra tay với tộc tinh linh.” Thời Sênh lặp lại.

Gió trên núi như thể dừng lại, Thời Sênh dừng bước, đợi câu trả lời của người phía sau.

“Sao ngươi lại biết được?”

Thời Sênh hừ một tiếng, tiếp tục đi xuống dưới, “Nếu ngươi không biết thì chắc chắn ngươi sẽ hỏi người của Hạc gia là ai làm, nhưng ngươi không hỏi. Ngươi không hỏi thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là ngươi không muốn biết, thứ hai là ngươi biết rồi.”

Căn cứ theo thiết lập lần này, Kính Lâm đáng ra rất có trách nhiệm với tộc tinh linh. Hắn không thể bỏ qua tin tức ai là người đã ra tay với tộc tinh linh, trừ khi hắn đã biết chuyện đó ngay từ đầu.

“Ta biết rồi.” Kính Lâm nói: “Nhưng tất cả mọi chuyện không liên quan đến ngươi. Ngươi hãy mau rời khỏi đây thì hơn.”

“Vậy tại sao ngay từ đầu ngươi lại muốn lợi dụng ta?” Thời Sênh mạnh mẽ quay người lại, tiến đến gần bức tượng băng, “Bảo ta giúp ngươi tìm lại vương miện tinh linh, tại sao chứ? Thứ đó căn bản không thể cứu được ngươi.”

Thời Sênh đột nhiên tiến lại gần như vậy, Kính Lâm khẽ giật mình, tim đập thình thịch như thể sắp nhảy tung ra ngoài.

“Ta không gạt ngươi, vương miện tinh linh có thể cứu sống cây sinh mệnh. Tộc tinh linh nhờ cây sinh mệnh nên mới sống được. Chỉ cần cây sinh mệnh sống lại, tất cả tinh linh đều sẽ sống lại.”

Thời Sênh híp mắt lại, “Cứ cho là lý do này nói ra rất có lý, vậy ngươi nói cho ta biết, phải làm thế nào để phá bỏ phong ấn những tinh linh bị đóng băng kia?”

Bây giờ người thi triển thuật chỉ còn là một kẻ bỏ đi. Cô đã hỏi Hạc gia chủ, ngay cả chuyện tại sao năng lực của người thi triển thuật lại

biến mất họ cũng không biết rõ, đừng nói đến chuyện giúp hắn khôi phục thế nào, cho nên con đường này vốn dĩ không thể đi được.

“Sẽ có cách.” Ngữ khí Kính Lâm kiên định, hắn nhất định sẽ tìm được cách.

Thời Sênh trợn mắt lườm, rất không khách khí vạch trần, “Ngươi thì có được cách gì chứ, chính bản thân ngươi vẫn còn bị phong ấn trong đó.”

Kính Lâm: “...” Không nhắc đến chuyện này chúng ta còn có thể làm người cùng tộc.

“Ngươi không định nói với ta, ai là người đã dồn tộc tinh linh vào chỗ chết sao?”

“Không liên quan đến ngươi.”

“Ta cũng là tinh linh, sao lại không liên quan đến ta?” Nếu không phải vì ngươi là Phượng Từ, thì ông đây còn lâu mới lo chuyện bao đồng. Ngươi còn làm giá với ông đây nữa sao.

“Ai biết được chứ.” Tác phong hành sự của cô đâu có giống tinh linh. Người trong tộc của hắn không có tinh linh nào giống như cô cả.

...

“Cô nương, cô nương xin đợi một lát...”

Thanh niên tóc bạc chạy đuổi theo. Hắn liên tục nhìn về phía sau, dường như đang sợ có người theo hắn.

Thời Sênh dừng bước chờ hắn.

Thanh niên chạy một quãng đường ngắn đã thở không ra hơi, hổn hển không nói nổi một câu hoàn chỉnh, một lúc sau hắn mới nói: “Ta biết có một cách giải trừ phong ấn.”

“Ngươi biết? Vậy tại sao vừa nãy không nói?” Thời Sênh nghi hoặc nhìn thanh niên nọ, vừa rồi cô cưỡng ép như vậy hắn cũng chống lại được, xem ra thủ đoạn của cô hơi mềm mỏng rồi.

“Phụ thân ta...” Thanh niên ngập ngừng, rõ ràng là rất sợ hãi Hạc gia chủ. Hắn không nói tiếp, đi thẳng vào đề tài chính, “Cô nương có biết vực sâu ở trong cánh rừng đó không? Ở đáy vực sâu có một loại cỏ mọc, loài có đó có thể làm tan những tảng băng này, nhưng có chút tác dụng phụ.”

“Ngươi muốn ta đâm đầu vào chỗ chết hay sao?” Vực sâu đó không ai muốn đi, lại cộng thêm bây giờ có những thứ kinh khủng kia từ vực sâu chạy ra khắp đại lục, ai biết trong vực sâu đó còn có thứ gì khác nữa không. Đây chẳng phải là bảo cô đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

“Không phải, không phải.” Thanh niên lắc đầu xua tay, “Cách này được ghi chép trên một cuốn sổ chép tay ở Hạc gia, nghe nói lúc đó còn có thể xuống được vực sâu kia. Ở đáy vực sâu có rất nhiều loài kỳ hoa dị thảo mọc, sau này không thể xuống được nữa, cách này đã bị người ta lãng quên.”

“Vậy tại sao ngươi lại nói cho ta biết?”

“Ta...” Vẻ mặt thanh niên không được tự nhiên, “Lúc trước ngươi nói đúng, ta vì mất đi tất cả nên mới hối hận. Bao năm nay ta luôn sống trong hối hận, ta không muốn tiếp tục sống như vậy nữa, coi như đây là sự chuộc tội cuối cùng của ta.”

Hắn cúi đầu khom lưng với Thời Sênh và Kính Lâm, “Đương nhiên ta rất xin lỗi vì đã làm hại đến các ngươi, nhưng chuyện này không liên quan đến Hạc gia, hy vọng các người đừng gây phiền phức cho Hạc gia nữa.”

“Cho dù kẻ chủ mưu không phải là các ngươi, nhưng người ra tay là các ngươi, theo lý mà nói ta nên đồ sát cả nhà các ngươi, để chôn cùng cả tộc tinh linh...”

Sắc mặt thanh niên bỗng chốc trắng bệch.

“Hi Vi!”

Thời Sênh quay về phía Kính Lâm cười, “Ta chỉ nói là ‘nên’ thôi mà? Đây chẳng phải là chưa làm hay sao?”

Kính Lâm: “...” Ai biết là một giây sau ngươi có muốn hay không?

Thanh niên không biết Thời Sênh nói đùa hay nói thật, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch. Hắn cắn răng miêu tả lại một lượt hình dạng loài cỏ đó, sau đó chạy trối chết.

Người này nhát gan như vậy, sao lại dám đi tiêu diệt tộc tinh linh cơ chứ?

Thời Sênh không biết rằng, người này trước đây không hề nhát gan, do bởi chuyện xảy ra sau đó nên mới biến hắn thành như vậy.

“Có phải là ra tay với tộc tinh linh sẽ bị báo ứng không?” Thời Sênh hiếu kỳ hỏi Kính Lâm.

“Đó chẳng qua chỉ là lời đồn bên ngoài.” Kính Lâm đè giọng xuống,

“Nay hắn như vậy có lẽ là vì có vị trưởng lão nào đó nguyền rủa hắn.”

“Tộc tinh linh cũng có thứ đồ chơi đó sao? Chẳng phải các ngươi ngây thơ lương thiện như đóa hoa sen trắng thuần khiết hay sao?” Thời Sênh kỳ quái hỏi.

Kính Lâm không khỏi tối sầm mặt lại, “Tộc tinh linh vốn thiên tính thuần lương, nhưng không có nghĩa là dễ ức hiếp...”

“Vậy tại sao trước đây ngươi lại ngăn cản ta giết người?”

“Đó là tại ngươi lạm sát người vô tội!” Kính Lâm nâng cao âm lượng.

“Sao ta lại lạm sát người vô tội, nếu không phải chúng có tà niệm gì với ta thì ta lại giết chúng chắc?” Thời Sênh quyết định phân rõ trái phải với Kính Lâm thánh thiện, “Chẳng lẽ phải đợi đến lúc bị chúng bắt lại rồi hành hình xong ta mới được giết chúng hay sao? Ta đâu có ngu, đương nhiên là kẻ ra tay trước là kẻ mạnh rồi.”

“Có người không đến mức tội chết.”

Một đám NPC thì có gì không thể giết chứ, cho dù cô có giết hết NPC của cả thế giới cũng vẫn có đám NPC của thế giới khác đang đợi cô, sợ cái gì chứ?

Thời Sênh nói xa xôi: “Ngươi bỏ qua cho hắn, chưa chắc hắn đã bỏ qua cho ngươi. Ví dụ như kẻ đã sai người đi tiêu diệt tộc tinh linh kia.”

Kính Lâm bỗng nhiên trầm mặc, không biết có phải là Thời Sênh đã chạm phải cấm địa của hắn hay không.

“Này, nói gì đi chứ.”

“Kính Lâm?”

“Đức vua?”

Thời Sênh hỏi liên tiếp mấy câu, Kính Lâm cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Thời Sênh thở dài, người này khó chơi thật đấy, muốn đổi vị diện rồi.

[Ký chủ xin hãy bình tĩnh.]

Bản cô nương phải bình tĩnh thế nào đây. Hắn một lời không hợp liền giả chết. Đó không phải là vấn đề, vấn đề là hắn ở trong băng, cô muốn làm gì cũng không được, cô phải làm sao đây!!!

Làm sao đây!!!

Chương 1828: Vua tinh linh (12)

Thời Sênh đưa Kính Lâm về thành. Khi vào thành có một đám người đi trước cô, châu đầu ghé tai, thầm thì to nhỏ, sau đó lại quay đầu nhìn cô chỉ trỏ, hành vi cử chỉ vô cùng cổ quái.

Đồ thần kinh!

Thời Sênh muốn tránh họ quay về quán trọ, nhưng mấy người phía trước đã chặn lại, không đánh được chỉ còn cách bay qua, nếu không thì đừng hòng đi qua được.

Thời Sênh ấp ủ tâm trạng, chuẩn bị nổi đóa lên, thế nhưng đám người phía trước đột nhiên dừng lại, nhất loạt quay đầu nhìn cô.

Thời Sênh: “...”

Làm gì vậy?

Ông đây chọc gì đến các ngươi hay sao?

Cứ nhìn bản cô nương như vậy làm gì chứ, sợ quá!

Người qua đường phát hiện thấy bầu không khí xung quanh không ổn lắm, vội vã lui về phía sau, nhường lại vị trí cho họ.

Phía trước có một người bước lên, ngữ khí chắc chắn, “Ngươi chính là người thả những thứ kia ở vực sâu ra đúng không?”

Thời Sênh đánh giá người đó, thản nhiên thừa nhận, “Đúng đấy.”

Những người này có lẽ là đám người ở đối diện vực sâu đó khi ấy. Những bóng đen đó không biết tại sao lại không truy cùng đuổi tận, để sót lại một đám người này.

“Tại sao ngươi lại làm như vậy!” Trong đội ngũ có người quát tháo, “Cục diện ngày hôm nay trên đại lục đều là do ngươi tạo thành. Những người chết đi đều là do ngươi hại chết. Lương tâm ngươi có thấy bất an hay không?”

“Lương tâm? Xin lỗi, không có thứ đó.” Thời Sênh xua tay, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, “Còn tại sao lại làm như vậy... tại sao ta lại phải nói cho các ngươi?”

Mọi người: “...”

“Là cô ta thả những thứ đó ra. Cô ta chính là kẻ đầu sỏ gây họa. Mọi người cùng kết hợp bắt cô ta lại.”

Một người trong đội ngũ cao giọng hét lên, kích động những người qua đường xung quanh, có vài người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, không muốn hưởng ứng cho lắm. Người trong đội ngũ lập tức phổ cập cho họ cảnh tượng nơi vực sâu khi đó, nói cô thành kẻ tội ác tày trời.

“Là cô ta, là cô ta đã thả những thứ đó ra sát hại đại lục. Lúc đó chúng tôi đang ở đối diện vực sâu, chúng tôi đã tận mắt nhìn thấy blah blah...”

Người đi đường nghe xong những người đó phổ cập, cũng phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Sênh.

“Bắt cô ta lại.”

“Bắt lại!!!”

“Yêu nữ gây họa cho cả đại lục. Hôm nay ông đây sẽ vì đại lục sẽ tiêu diệt mầm họa nhà ngươi.”

Thời Sênh không khỏi đảo mắt, lũ ngu này, người bên kia rõ ràng là đang lợi dụng họ. Nếu họ dám ra tay thì đã ra tay từ lúc đó rồi, chứ không phải ở đây xúi giục quần chúng.

Thử nghĩ lại những thứ họ tận mắt nhìn thấy. Cô có thể chẻ đôi cấm chế ra, thực lực của cô liệu có kém cỏi được hay không?

Đám thiểu năng này đầu óc toàn là bã đậu à?

...

Khi Hạ thống lĩnh nhận được tin ngoài thành có người ẩu đả, ông ta đang nghe người thú báo cáo tin tức Thời Sênh an toàn ra khỏi Tiên Hạc Sơn, chuyện này còn chưa báo cáo xong, tin tức về cô đã lại truyền đến.

“Thống lĩnh...” Người thú hoảng hốt, “Nếu những thứ đó đúng là do cô ta thả ra, thì cô ta có mục đích gì?”

“Bản tọa làm sao biết được.” Hạ thống lĩnh giận dữ nói.

Nữ nhân này xuất hiện vô cùng kỳ lạ, tác phong hành sự cũng kỳ quái vô cùng.

“Vậy...” Người thú chần chừ, nuốt nước bọt, “Chúng ta vẫn hợp tác với Phong thống lĩnh chứ?”

Hạ thống lĩnh xoa xoa mi tâm, “Để bản tọa nghĩ xem sao đã.”

Chuyện này rốt cuộc phải làm thế nào, trong lòng Hạ thống lĩnh bây giờ không có một chút manh mối nào. Làm theo lời cô ta nói, không hợp tác với Phong thống lĩnh, hay vẫn cứ hợp tác với Phong thống lĩnh?

Mục đích của cô ta là gì?

Những thứ đó có thật là do cô ta thả ra hay không?

Trong lòng Hạ thống lĩnh phiền muộn, không nghĩ ra được gì cả.

Bên này Hạ thống lĩnh đang đắn đo chần chừ, bên Phong Tư cũng không được yên ổn.

Cô ta không ngừng đi lại trong phòng. Từ khi cô ta trở thành thống lĩnh nhân tộc cho đến bây giờ, đã rất lâu rồi cô ta không lo lắng như vậy nữa.

Phong Tư nghiêng đầu nhìn nam tử áo trắng bên giường, “Tự Cẩm, năm xưa ta rõ ràng... chắc chắn là cô ta đã chết rồi. Tại sao cô ta lại sống lại được?”

“Cô ta là tinh linh.” Nam tử áo trắng hơi nghiêng đầu lại, nét mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, “Sức sống của tinh linh đến từ cây sinh mệnh, sức mạnh bình thường sẽ không thể giết họ được.”

“Nhưng cây sinh mệnh đã khô héo rồi, ban đầu khi ta đi đến tộc tinh linh, đã thấy cây sinh mệnh khô héo, nếu không ta cũng sẽ không dùng cách đó để cứu chàng. Tự Cẩm... cô ta đến để báo thù chúng ta.”

Phong Tư giơ tay ra chống lên mặt bàn, sắc mặt khó coi, “Chuyện năm xưa là chuyện khiến ta hối hận nhất. Nhưng ta làm vì cứu chàng, không còn cách nào khác. Tự Cẩm, ta phải làm sao đây?”

“Tộc tinh linh đã bị đóng băng, sức mạnh của một con tinh linh không đáng để sợ hãi.” Tự Cẩm đi từ bên cửa sổ lại, ôm lấy Phong Tư, “Nếu chuyện năm xưa là do ta mà nên, thì ta sẽ xử lý, nàng yên tâm đi.”

Bây giờ trên đại lục, thực lực của Phong Tư căn bản không có ai là đối thủ, nhưng khi cô đối mặt với con tinh linh đó thì lại sợ hãi đến cực đoan. Đó là một cảm giác rất khó hình dung, tóm lại nó khiến cho cô ta vô cùng sợ hãi.

“Đừng lo.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tự Cẩm nhuốm thêm vài phần dịu dàng.

“Ừm...”

...

Thời Sênh làm màu xong, nghênh ngang tiến vào thành. Người trong thành có lẽ đã nghe qua về chuyện cô đã làm, những nơi cô đi qua không có lấy một bóng người. Đường phố vốn náo nhiệt giờ đây vắng tanh giống như vừa bị đạo tặc quét qua.

Cuối đường, một nam tử áo trắng đang đứng thẳng tắp.

Gió nhẹ khẽ lướt qua vạt áo hắn, phất qua gương mặt lạnh lùng của hắn.

Hắn giống như trăng trên trời, thánh thiện thuần khiết không gì sánh

bằng.

Thế nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài. Người này trong kịch bản trước đây là một tên ma đầu giết người không chớp mắt, sau này đi theo nữ chính cho nên tính cách mới ôn hòa hơn đôi chút.

Thời Sênh giơ tay nắm lấy thiết kiếm đang ở trước mặt, thiết kiếm vững vàng cùng với tượng băng dừng lại trước mặt cô.

“Sao nào, muốn giúp Phong Tư giết ta sao?” Thời Sênh lên tiếng trước.

Tự Cẩm ngẩng đầu lên nhìn, đáy mắt vẫn là vẻ trong trẻo lạnh lùng, nhưng ở sâu bên trong đang trào dâng sát khí không dễ nhận thấy.

“Tộc tinh linh chỉ còn lại một mình ngươi, ngươi không muốn tộc tinh linh hoàn toàn diệt vong thì hãy rời khỏi nơi đây, đừng xuất hiện trước mặt nàng ấy nữa.” Ngữ khí Tự Cẩm bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta nghe ra được mùi vị của sự uy hiếp.

“Nếu ta không đi thì sao?” Thời Sênh khiêu khích nhìn Tự Cẩm, “Ngươi có thể làm gì được chứ?”

“Vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Không khách khí?

Bản cô nương sợ quá đi!

Đến đây, đánh đi nào!!

Thời Sênh rút thiết kiếm ra nhìn về bên này. Kính Lâm rơi “rầm” một cái, tạo thành một vết lõm trên nền đất, áo choàng tuột xuống chút ít.

Từ khi biết mình có đập thế nào bức tượng băng ấy cũng không vỡ được, Thời Sênh liền dùng các kiểu đối xử thô lỗ với hắn.

Chờ hắn ra ngoài... chờ hắn ra ngoài, nhất định phải dạy cho cô ta biết thế nào gọi là tôn kính.

Bên đường truyền đến tiếng đánh nhau, Kính Lâm nhìn xuyên qua khe hở trên áo choàng, trong lòng không chút gợn sóng. Bây giờ hắn đã có thể điềm tĩnh tiếp nhận tính cách một lời không hợp liền động thủ của cô. Dù bây giờ hắn có nói gì cũng không có tác dụng, cô căn bản sẽ không nghe theo.

Kính Lâm thở dài. Hắn xui xẻo cả tám đời nên mới gặp phải một con tinh linh như vậy.

Phạch phạch.

Cảnh tượng qua khe hở đã bị che mất. Kính Lâm đang lấy làm lạ không biết tại sao cô lại về nhanh như vậy, nhưng tiếng đánh nhau vẫn đang tiếp tục, hắn bỗng nhiên cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Thứ chắn trước mặt hắn dường như đang khom lưng muốn chạm vào hắn. Nhưng hắn lại nghe thấy tiếng rít khí, sau đó là tiếng mắng chửi của Thời Sênh.

Chương 1829: Vua tinh linh (13)

Thời Sênh phát hiện bên cạnh Kính Lâm có một bóng ma toàn thân đen kịt đang đứng, lập tức bỏ qua Tự Cẩm mà xông đến. Bóng ma đó thấy hành sự bất lợi, vội vàng bỏ chạy, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Thời Sênh.

“Không sao chứ.” Thời Sênh biết rõ Kính Lâm không sao, nhưng vẫn không nén được hỏi thử.

Mấy giây sau Kính Lâm mới đáp lại, “Không sao.”

Thời Sênh nhìn về hướng bóng ma đó biến mất. Nó xuất hiện không có âm thanh gì, biến mất cũng im lặng một không tiếng động...

Soạt...

Tiếng xé gió từ phía sau truyền tới, Thời Sênh trở tay xoay kiếm, đúng lúc chắn thứ vũ khí Tự Cẩm đang khua đến. Thời Sênh nhanh chóng giơ tay ra, nắm lấy vạt áo Tự Cẩm. Ánh mắt Tự Cẩm hơi tối sầm lại, lật người giãy Thời Sênh ra.

Thời Sênh giơ chân quét về phía thân dưới hắn, thiết kiếm di chuyển trong không khí, nhân lúc Tự Cẩm quay về phòng thủ, đâm chuẩn xác vào ngực hắn.

Lúc này lực cản nhỏ hơn rất nhiều so với Thời Sênh nghĩ, không biết là vì nữ chính không chỉ có một người đàn ông là hắn, hay là vì thời gian một trăm năm này đã khiến vầng hào quang tự động suy yếu đi

rồi.

Thiết kiếm không đâm trúng tim hắn, nhưng Tự Cẩm vẫn cảm thấy được luồng hàn khí từ thiết kiếm truyền đến, không ngừng thấm vào cơ thể hắn.

Thời Sênh rút thiết kiếm ra, chuẩn bị làm một phát giết chết hắn.

Thiết kiếm vừa rút ra, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, tiếng gào thét từ xa đến gần, từ nhỏ thành lớn náo động không gian. Trước mặt Thời Sênh có mấy bóng đen ngưng tụ thành hình thú, móng vuốt không hề nể tình nhào tới.

Thời Sênh: "..." Mẹ kiếp!!

Ông đây mà các ngươi cũng dám vồ, là ông đây thả các ngươi ra đấy nhé, có còn lương tâm không hả?

Thời Sênh tách ra mới phát hiện người chúng đang nhắm đến Tự Cẩm, chứ không phải là cô.

Thế nhưng chính bởi vì chúng gây rối như vậy, cho nên Tự Cẩm mới tìm được cơ hội trốn thoát.

Mấy bóng đen vốn dĩ muốn giúp đỡ cúi đầu thầm thì với Thời Sênh.

Thời Sênh: "..." Có thể chém chết chúng không?

Thú bóng đen hùng hổ giáng xuống trong thành, cả thành trì đều vang lên tiếng tru tréo. Lũ thú bóng đen này di chuyển ở trên trời, chúng biết dùng tầng tầng lớp lớp mây đen để che chắn, muốn tấn công đâu thì tấn công chỗ đó, căn bản không để cho người ta có cơ hội đề phòng.

“A...”

“Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng với!!”

Có bách tính chạy từ đầu kia sang, thấy Thời Sênh và mấy bóng đen đang đứng bên cạnh Thời Sênh, lại hét lớn chạy về phía bên kia. Mấy thú bóng đen bên cạnh Thời Sênh lập tức gào thét đuổi theo.

Tốc độ thú bóng đen chiếm thành tuyệt đối là vật chủng chiếm thành nhanh nhất mà Thời Sênh được thấy từ trước đến giờ. Đương nhiên là trừ cô ra, chúng nhanh chóng dồn ép tất cả mọi người đền gần phủ thống lĩnh.

Thú bóng đen chạy từ bên cạnh Thời Sênh đến, nhanh chóng tập hợp bên ngoài phủ thống lĩnh, bao vây phủ thống lĩnh kẹt cứng.

Thời Sênh đứng ở một chỗ hơi cao hơn, vừa khéo nhìn thấy được tình hình phủ thống lĩnh. Phủ thống lĩnh cũng có thể nhìn thấy cô, bên cạnh cô có mấy thú bóng đen đang đứng, nhìn có vẻ rất giống như cô đang chỉ huy đám thú bóng đen kia tấn công thành trì.

“Là con yêu nữ kia, chính cô ta chỉ huy đám quái vật này tấn công thành.”

“Không thể để yêu nữ ngươi chết yên thân được.”

“Hạ thống lĩnh, bây giờ phải làm thế nào, con yêu nữ kia đang muốn dồn chúng ta vào chỗ chết.”

Thời Sênh buồn bực ngồi xổm bên cạnh Kính Lâm, móc hạt dưa ra cắn, “Sao lại đổ vỏ cho ta rồi? Ta chỉ đến xem kịch thôi mà.”

Kính Lâm: "..." Ngươi và cái đám kia đứng cùng một tuyến, không phải ngươi đổ vỏ thì là ta đổ vỏ chắc.

À mà không, sao ngươi vẫn còn tâm trạng cắn hạt dưa được thế!!!

Thú bóng đen không cho người bên trong đủ thời gian chuẩn bị. Sau khi đuổi tất cả mọi người đến đây, liền bắt đầu mở chế độ đồ sát.

Toàn bộ phủ thống lĩnh liên tục vang lên tiếng kêu rên thảm thiết.

Thời Sênh vừa cắn hạt dưa vừa nhìn Kính Lâm, "Những thứ này rốt cuộc là cái gì?"

Kính Lâm trầm mặc giây lát, dường như đang suy nghĩ, một lát sau mới nói: "Đã từng nghe nói về dị thú chưa?"

"Chưa."

"Dị thù sinh ra dưới đáy vực sâu, tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng cực nhanh, còn thứ trên người dị thú vô cùng hữu dụng, xuất hiện trên đại lục sẽ bị truy bắt, rút gân lột da. Còn có người truy bắt dị thú để thuần hóa, để làm chiến thú của mình."

Kính Lâm ngừng lại, "Hành vi của sinh linh trên mặt đất đã chọc giận dị thú. Chúng tấn công mặt đất, trận chiến đó đã có rất nhiều người chết, nhưng cuối cùng vẫn là dị thú thua, chúng bị phong ấn ở dưới vực sâu."

"Rắc rắc... Dị thú đâu có sai, do sinh linh trên mặt đất gây chuyện trước đấy chứ. Báo thù cho mình thì có gì sai? Chẳng lẽ lại đi trách tại thứ trên người chúng quá hữu dụng hay sao?"

Kính Lâm nghẹn lời, "Chuyện đó đã qua rất lâu rồi, lúc đó đám sinh

linh kia đã sớm hóa thành xương trắng. Bây giờ dị thú xuất hiện trên đại lục là để đồ sát người vô tội.”

Đã thế những con dị thú đó còn là do ngươi thả ra nữa.

Thời Sênh cười nhạo, “Đám người đó muốn có đồ của người khác, không có được lại phong ấn người ta lại, ngươi không thấy nực cười sao?”

Kính Lâm: “...” Tư duy của hắn và con tinh linh đó vốn dĩ khác nhau, không thể giao lưu được với nhau.

“Hơn nữa, ngươi cho rằng đám đó chết rồi thì sẽ không xuất hiện đám tiếp theo hay sao? Một khi những người đó biết chúng có tác dụng gì, ngươi nghĩ họ sẽ làm gì?” Thời Sênh liếc nhìn phủ thống lĩnh ở phía dưới, “Họ cũng sẽ lựa chọn như vậy mà thôi.”

“Ta không nói chúng báo thù là sai, ý ta là chúng cuồng sát người vô tội.” Kính Lâm mệt lòng giải thích, “Trong thành này có bao nhiêu phụ nữ trẻ em, chúng đều không bỏ qua.”

“Cuồng sát người vô tội đương nhiên sẽ có thiên đạo xử lý, không liên quan đến ngươi. Ngươi lo lắng vô ích làm gì chứ?”

Kính Lâm tức đến mức không muốn nói chuyện, dứt khoát ngủ say.

Nhưng chủ yếu là vì hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

...

Hạ thống lĩnh và Phong Tư đưa người đi chém giết mở đường. Nhưng đám thú bóng đen đuổi theo họ không tha, giống như đã nhận định nhằm vào họ.

Trên đại lục, tin đồn một con yêu nữ mang tên Hi Vi là kẻ đứng sau chuyện này càng lúc càng được lan truyền rộng rãi. Đến cuối cùng giống như toàn bộ người trên đại lục đều biết kẻ đầu sỏ gây họa là cô, chứ không phải đám thú bóng đen kia.

Thời Sênh cũng rất vô tội, cô thực sự không làm gì hết có được không hả? Các người đổ vỏ linh tinh sẽ bị báo ứng đấy!

Thú bóng đen không chỉ đuôi theo đám người Hạ thống lĩnh và Phong Tư, mà phân bố khắp các nơi trên đại lục.

Kính Lâm nói chúng sinh sôi nảy nở rất nhanh. Thời Sênh mới đầu còn chưa hiểu lắm ý tứ của mấy chữ sinh sôi nảy nở rất nhanh. Sau này phát hiện ra phương thức sinh sôi nảy nở của đám thú bóng đen này là phân tách.

Chỉ cần đạt đến một điều kiện nhất định, sẽ có thể phân tách ra một con thú bóng đen nhỏ.

Tốc độ sinh sôi nảy nở như vậy có thể không nhanh được sao?

Thú bóng đen nếu không phải bởi vì thực lực hơi yếu, thì bây giờ sẽ không có chuyện gì giữa ma tộc và nhân tộc, đại lục này đã sớm là thiên hạ của thú bóng đen rồi.

Tục ngữ có câu, thượng đế cho ngươi một cái cửa sổ, thì sẽ phải đóng lại một cánh cửa khác của ngươi.

Cánh cửa thú bóng đen bị đóng lại chính là điều quan trọng nhất, thực lực.

Đương nhiên, số đo thực lực này là của rất lâu trước đây, còn bây

giờ thì...

“Kính Lâm, ngươi có thấy chúng có ý muốn đuổi con người về hướng vực sâu không.” Thời Sênh ngồi trên thiết kiếm, nhìn chiến cục phía dưới.

Thú bóng đen sẽ giết một số người, đe dọa những người khác, nhưng sẽ giữ lại đa số người, chúng sẽ chặn lại tất cả đường lui, chỉ để lại một con đường có thể chạy trốn.

Con đường đó hướng về vực sâu.

Những bóng đen đó ngay từ đầu đã hành động có mục đích, chứ không phải giết người tùy tiện giống như bề ngoài.

“Cho nên ngươi muốn ngăn chặn chúng?”

“Đùa cái gì thế.” Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Chúng đâu có gây rắc rối cho ta. Tại sao ta phải đi gây rắc rối cho chúng. Mọi người đều có chuyện riêng của mình, nước sông không phạm nước giếng.”

Thú bóng đen cho cô lợi ích, sao cô phải tự đâm đầu vào chỗ chết làm gì, cứ đứng yên xem kịch là được rồi.

Giải cứu thế giới đã có nữ chính đại nhân lo.

Chương 1830: Vua tinh linh (14)

Rìa cánh rừng.

Đám người Phong Tư đã bị thú bóng đen đuổi mấy ngày liên tiếp. Thú bóng đen gần như phân bố trên khắp đại lục, cho dù họ chạy về hướng nào, cuối cùng cũng đều gặp phải.

“Tiểu Phong Nhi, bên phía đại lục Đông tình hình cũng tương tự.” Nam tử áo đỏ cầm một khối ngọc truyền âm, vẻ mặt không tốt lắm nói với Phong Tư tình hình của đại lục, “Mấy thứ đồ chơi đó không biết là cái gì, xuất quỷ nhập thần, còn đông nữa, đánh không lại được thì trốn, đợi đến lúc chúng ta buông lỏng thì tập kích. Chúng ta căn bản là không có cách gì với chúng hết.”

“Hạ thống lĩnh.” Phong Tư nhìn sang phía Hạ thống lĩnh đang bị quấn chân, “Bây giờ chúng ta đã thế này rồi, còn không đoàn kết nhất trí lại sao?”

Tuy họ đang chạy đào mạng, nhưng người của Hạ thống lĩnh và người của cô ta ai lo mệnh nấy, không có quan hệ hợp tác.

Hạ thống lĩnh cúi đầu, bàn tay quấn chân chợt ngừng lại, trong đầu không biết tại sao lại hiện lên lời nói thiếu nữ kia nói ngoài phủ thống lĩnh ngày hôm đó, hai chữ đồng ý đến bên miệng nhưng không sao thốt ra được thành lời.

Hạ thống lĩnh có cùng suy nghĩ như tất cả mọi người, cho rằng kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này là Thời Sênh. Cô ta có thù với Phong

Tư, nếu hắn hợp tác với Phong Tư, thì chắc chắn sẽ càng kích động cô ta hơn...

Cuối cùng Hạ thống lĩnh không nói gì, gọi người của mình đi theo một bên khác.

“Hạ thống lĩnh.” Phong Tư có chút không cam tâm gọi.

Bước chân Hạ thống lĩnh càng nhanh hơn.

Phong Tư thất vọng lắc đầu, sau đó lại trấn tĩnh nhìn người bên cạnh mình, “Mọi người phấn chấn lên, Trận truyền tống chắc chắn là không dùng được rồi, cho nên bây giờ chúng ta chỉ có thể đi xuyên qua cánh rừng này đi đến bên đại lục phía Đông, bảo những người bên đại lục Đông tự bảo vệ mình.”

“Vâng thưa thống lĩnh.”

“Nghỉ ngơi trước đã, hồi sức lấy lại tinh thần.”

Mọi người chia nhau ra, cuối cùng chỉ còn lại nam tử áo đỏ và Tự Cẩm.

Sắc mặt Tự Cẩm trắng bệch, cả người có vẻ tinh thần không yên, nơi ngực còn có màu đỏ sẫm mơ hồ thấm ra.

“Lại chảy máu rồi.” Phong Tư ngồi xổm trước mặt Tự Cẩm, “Tại sao lại không cầm máu được. Tự Cẩm, chàng có thể cầm cự được không?”

“Không sao.”

“Sức khỏe ngươi...” Nam tử áo đỏ còn chưa nói ra, đã bị ánh mắt

của Tự Cẩm làm nghẹn lạ. Môi hắn khép chặt lại, cuối cùng không nói tiếp, mà đứng dậy đi ra chỗ khác nhường không gian lại cho Phong Tư và Tự Cẩm.

Nam tử áo đỏ đi sang một bên, buồn bực lầu bầu, “Rõ ràng là sắp chết rồi, còn không nói cho Tiểu Phong Nhi biết, đáng đời phải chịu tội. Hừ, nếu không phải nể tình Tiểu Phong Nhi thì còn lâu ta mới quan tâm đến ngươi...”

Nam tử áo đỏ không biết đã lầu bầu bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vang lên, hắn chợt im bặt.

Vừa quay đầu đã thấy Phong Tư đang đi về phía hắn. Hắn vội vã thu lại tâm trạng, lấy ra dáng vẻ thường ngày chào hỏi với cô ta, “Tiểu Phong Nhi.”

Phong Tư nhìn về phía sau, cố đè thấp giọng hỏi nam tử áo đỏ, “Tự Cẩm rốt cuộc là bị thương thế nào? Ta hỏi chàng, chàng cũng không chịu nói.”

“Ta không biết.”

Phong Tư nhìn chằm chằm nam tử áo đỏ, “Chàng có biết khi chàng nói dối đều không dám nhìn thẳng vào mắt ta không? Chàng đừng có cùng chàng ấy lừa gạt ta, rốt cuộc chàng ấy sao lại bị thương?”

Nam tử áo đỏ liếm bờ môi khô rát, “À, Tiểu Phong Nhi nàng không được nói cho hắn ta biết là ta nói cho nàng biết đó.”

“Ừm, ta không nói.”

Nam tử áo đỏ dựa gần sát Phong Tư, “Là Hi Vi làm.”

Hi Vi...

Con tinh linh đó.

Nam tử áo đỏ sau này mới đi theo Phong Tư, không biết chuyện năm xưa Phong Tư đưa Tự Cẩm đến tộc tinh linh, cho nên hắn không hiểu lắm, “Tiểu Phong Nhi, rốt cuộc nàng có thù oán gì với con tinh linh đó?”

“Chuyện này ta sẽ nói với chàng sau.” Phong Tư định thần lại, “Chàng về trông chừng Tự Cẩm đi, ta ra ngoài một lát.”

“Tiểu Phong Nhi?”

“Ta biết tự bảo vệ bản thân, đừng lo.” Phong Tư không đợi nam tử áo đỏ lên tiếng ngăn cản, đã xông vào cánh rừng trước mặt.

Phong Tư biết Thời Sênh vẫn luôn đi theo họ, cho nên muốn tìm cô không khó.

Cô ta đi về phía trước không bao xa liền nhìn thấy ánh lửa. Thiếu nữ ngồi bên cạnh đống lửa, đôi cánh mỏng như cánh ve bị ánh lửa phản chiếu càng trở nên long lanh trong suốt hơn. Phong Tư nhớ lại lần đầu tiên họ gặp nhau. Dung mạo cô vẫn không hề thay đổi so với lần đầu gặp gỡ ấy, nhưng không biết tại sao khí thế trên người cô ta đã hoàn toàn khác.

Trong sự tùy hứng mang theo sự ưu nhã tôn quý, trong sự lười nhác mang theo sự uy nghiêm sắc bén.

“Không biết Phong thống lĩnh còn có thú vui rình trộm đấy.” Giọng nói lanh lảnh của thiếu nữ truyền từ bên ngoài vào. Phong Tư giật mình kinh hãi, tinh linh này phát hiện ra cô ta nhanh vậy sao?

Cô ta hít sâu một hơi, bước chân vào vùng có ánh lửa.

“Hi Vi.”

Thời Sênh cầm một cành cây chọc chọc xuống đất, thiết kiếm được cắm bên cạnh, hàn quang sắc bén.

Cô nghiêng mắt nhìn sang, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, “Tìm ta làm gì? Tìm chỗ chết à?”

Phong Tư: “...”

Trước đây cô ta không huênh hoang như này.

“Tại sao ngươi vẫn chưa chết?” Phong Tư thốt ra, hỏi xong cô ta mới phản ứng lại, nhưng đã không kịp nữa.

“Tại sao lại chưa chết?” Thời Sênh nhắc lại lời Phong Tư, cười ác liệt, “Bởi vì ta còn phải tìm ngươi báo thù, sao có thể chết được.”

Phong Tư hít sâu một hơi, “Chuyện khi xưa... là lỗi của ta, không liên quan đến Tự Cẩm, ngươi cứ nhằm vào ta, đừng có giày vò chàng.”

“Xin lỗi, ta không có thói quen giày vò ai hết.” Thời Sênh ném cành cây vào trong lửa, cầm thiết kiếm đứng dậy. Phong Tư cảnh giác lùi về phía sau một bước, Thời Sênh như cười như không nói: “Là tự hắn đến tìm ta chịu chết, không trách ta được.”

Hai tay đặt xuôi bên người của Phong Tư cuộn lại thành nắm đấm, “Ngươi muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho chàng?”

“Nói cho rõ đi, hắn không đến chọc ta, thì ta sẽ không ra tay với hắn.

Là hắn tự xuất hiện trước mặt ta trước, còn uy hiếp ta, nên ta mới ra tay.” Mục tiêu báo thù của nguyên chủ chỉ có Phong Tư, không có tên Tự Cẩm đó, cho nên mới đầu đúng là cô không định làm gì hắn cả. Nhưng tự hắn xông ra, cho nên không thể trách cô được. Cô chỉ nhân tiện thôi mà!

Thời Sênh khoanh tay, “Hơn nữa bây giờ ta cũng không làm gì hắn cả, ngươi đến tìm ta nói gì chứ?”

“Ngươi biết là ta đang nói gì.” Phong Tư cắn răng, vết thương đó vẫn không lành lại được, không phải cô ta giở trò thì là ai giở trò chứ.

“Ta không hiểu mà.” Thời Sênh xoay thiết kiếm, trầm tư mấy giây, rồi như thể bừng tỉnh nhận ra, “Ý ngươi là vết thương đó sao? Kiếm của ta cứ chém người là đều như vậy đấy, muốn lành lại không đơn giản, ta cũng không có cách nào cả. Hay là ngươi cũng để ta chém một cái, để đồng cam cộng khổ với hắn đi?”

Sắc mặt Phong Tư thay đổi hoàn toàn, mạnh mẽ lùi về phía sau, ẩn vào trong bóng tối.

Cô gái đối diện rõ ràng đang cười, nhưng Phong Tư lại cảm thấy sự nguy hiểm.

Đồ điên này.

Một trăm năm trước, rốt cuộc cô ta đã trải qua điều gì?

Chút áy náy và day dứt cuối cùng trong lòng Phong Tư đã hoàn toàn biến mất bởi vì hành vi ác liệt của Thời Sênh. Cô ta quay về là để báo thù, cho dù cô có nói gì thì cô ta cũng sẽ không nghe theo.

“Hi Vi, cô thực sự muốn làm như vậy hay sao? Tất cả mọi người trên

đại lục đều là kẻ địch của cô? Cô sẽ không có kết quả tốt đẹp được đâu.”

“Ta đi đến bước đường này, chẳng phải là do một tay ngươi tạo thành hay sao?”

Lời nói châm chọc của thiếu nữ như cây kim đâm vào lòng Phong Tư.

Thời Sênh cầm thiết kiếm đứng dậy, chậm rãi giơ cao lên. Sự sợ hãi kỳ quái đó trong lòng Phong Tư không ngừng sinh sôi, bước chân cô ta lùi lại phía sau.

Chương 1831: Vua tinh linh (15)

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên phía sau. Phong Tư giống như bị kích động, xoay người chạy về phía tiếng kêu thảm thiết kia truyền tới.

Cô ta quay đầu nhìn. Thiếu nữ đứng trong ánh lửa, thiết kiếm trong tay chậm rãi xoay tròn, ánh lửa thoáng chốc lại lóe lên, khuất bóng không nhìn rõ được vẻ mặt cô ta, nhưng cô có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của cô ta lúc này.

Cô như cười như không, nét mặt mang theo vài phần huênh hoang, châm chọc, coi thường.

Phong Tư chạy một đoạn mới chợt dừng lại.

Cô ta chạy cái gì?

Nếu thực sự phải đánh, chưa biết là ai thắng ai thua.

...

Thời Sênh không đuổi theo Phong Tư, cô còn một cục nợ bên người nữa. Có thứ đồ chơi kỳ quái nào đó đang nhòm ngó cục nợ kia, cô không muốn làm mất hắn.

Phong Tư sợ hãi như vậy, có lẽ là vì chột dạ. Đến khi cô ta khắc phục được chút chột dạ ấy thì sẽ không chạy trốn như vậy nữa.

Rất nhanh sau đó Thời Sênh đã gặp lại Phong Tư. Thú bóng đen dồn đuổi theo sau cô ta và những người khác chạy theo hình quạt.

Thú bóng đen không khó đối phó, nhưng chúng có quá nhiều, một con ngươi có thể đối phó được, nhưng còn mấy con thì sao?

Đám người đó nhanh chóng đến gần phạm vi của Thời Sênh. Cô đặt Kính Lâm lên thiết kiếm, sau đó ngồi lên thiết kiếm bay lên trời, xen lẫn vào đám thú bóng đen trên không trung.

“Yêu nữ!!”

Người phía dưới ngẩng đầu lên nhìn trời, sự phẫn nộ nơi đáy mắt không thể che giấu.

“A... tránh ra đồ quái vật, ông sẽ giết chết các ngươi.”

“Đừng lãng phí thời gian, chạy mau.”

Bây giờ họ đã tiến rất gần đến vực sâu, gần vực sâu đâu đâu cũng có ánh lửa, bầu trời đen kịt, toàn là thú bóng đen, số lượng này tuyệt đối đáng sợ hơn rất nhiều những thứ Thời Sênh thả ra lúc đầu.

Thời Sênh móc hạt dưa ra xem kịch, hình như cô đã thả thứ gì đó rất lợi hại ra ngoài.

Thú bóng đen đuổi những người này đến bờ vực sâu xong liền không làm gì nữa, bên vực sâu toàn là người, đường biên giới giữa ma tộc và nhân tộc đã trở nên mơ hồ.

“Hạ thống lĩnh.” Một đám người đi từ phía khác đến, người dẫn đầu rõ ràng là Hạc gia chủ.

“Hạc gia chủ?” Hạ thống lĩnh có vẻ kinh ngạc, “Sao ông lại đến đây?”

“Cũng không chỉ có ta.” Hạc gia chủ trầm giọng xuống, “Những người nổi danh trên đại lục đều có mặt.”

Hạ thống lĩnh nhíu mày, “Ngay cả Hạc gia chủ cũng không đối phó nổi chúng sao?”

Thuật đóng băng của Hạc gia chấn động đại lục, cho dù người làm thống lĩnh như hắn cũng phải cố kỵ vài phần. Người của Hạc gia không dễ dây vào. Nhưng người của Hạc gia bây giờ cũng đang ở đây... những thứ đó lợi hại đến đâu?

“Tốc độ di chuyển của chúng quá nhanh, hơn nữa số lượng quá nhiều, còn cố ý chia tách toàn bộ chúng ta ra, không dễ đối phó.”

Giọng Hạc gia chủ càng trầm hơn. Trước đây ở Tiên Hạc Sơn hắn đã phải chịu thiệt, bây giờ lại bị một đám kia đuổi đến đây, sao không tức giận cho được.

Hạ thống lĩnh và Hạc gia chủ trao đổi với nhau một lát, nắm được không ít tin tức.

Trước đây mọi người gặp nhau trong cánh rừng có thể nói chỉ là trùng hợp.

Nhưng bao nhiêu người đều bị đuổi đến bên bờ vực sâu, thì không thể giải thích là trùng hợp được, đây là một âm mưu.

Có người còn phát hiện người tập trung ở bên vực sâu đều là người có chút danh tiếng trên đại lục.

Người có tiếng tăm trên đại lục, chưa bao giờ tập hợp đông đủ như bây giờ.

“Thống lĩnh, rốt cuộc bọn chúng làm gì chứ?” Người bên cạnh Phong Tư không nén được hỏi.

Ban đầu họ cho rằng đám thú bóng đen kia nhằm vào họ cho nên mới đuổi riết không buông. Nhưng bây giờ xem ra, thú bóng đen căn bản là đã cố tình đuổi họ đến đây.

“Chúng đã thoát ra vực sâu, tại sao còn muốn tập hợp chúng ta ở đây?”

“Rốt cuộc chúng muốn làm gì chứ!!!”

Tất cả mọi người đều có chung một câu hỏi, tập hợp họ ở đây làm gì chứ?

Phong Tư và Hạ thống lĩnh cũng rất mơ hồ. Họ đâu có biết thứ đồ chơi này muốn làm gì. Đối mặt với câu hỏi của những người đối diện, họ chỉ có thể đáp lại bằng sự trầm mặc.

“Thống lĩnh, chúng ta xông ra đi.”

“Đúng vậy, ta không tin chúng ta có bao nhiêu người như vậy lại không xông ra được, thống lĩnh người hạ lệnh đi, chúng ta xông ra ngoài.”

Hạ thống lĩnh và Phong Tư bị vây giữa đám đông. Hai người họ là lãnh tụ của hai đại lục, bây giờ bắt buộc phải dẫn dắt họ, đưa ra một phương án giải quyết mọi người đều chấp nhận được.

Hạ thống lĩnh phất tay, ra hiệu cho mọi người yên tĩnh, hắn hắng

giọng, “Trước đây mọi người cũng đã giao đấu với chúng rồi, số lượng chúng quá nhiều, chúng ta đối đầu trực tiếp sẽ chịu thiệt thòi.”

Những bóng đen này rất giảo hoạt, thắng nhờ số lượng, căn bản sẽ không thể đối đầu trực tiếp với chúng được, chúng đánh không thắng là chạy, chiến thuật ở đa số thời điểm là tập kích, nhưng lần nào chúng tập kích cũng đều thành công, khiến người ta không thể để phòng.

“Vậy phải làm thế nào? Không lẽ chúng ta ngồi đây chờ chết?”

Hạ thống lĩnh nhìn lên bầu trời, có thể nhìn thấy những hình dáng mơ hồ trong tầng tầng bóng đen, “Nói chuyện với chúng! Xem xem rốt cuộc chúng muốn làm gì!”

“Phong thống lĩnh thấy sao?” Lúc này đại nạn trước mắt, không có ai so đo Phong Tư là người của nhân tộc hay ma tộc nữa.

“Nói chuyện đi.” Dù sao cũng phải làm rõ ngọn ngành chuyện này mới có thể có hướng giải quyết được.

Họ bị đuổi đến đây, nhưng thứ kia không giết chết họ, chứng tỏ họ vẫn còn hữu dụng.

Chỉ cần có tác dụng, sẽ còn có cơ hội xoay chuyển.

Hai vị thống lĩnh đều đồng ý, những người khác chỉ có thể tán đồng với ý kiến đó. Chuyện đàm phán đương nhiên chỉ có Phong Tư và Hạ thống lĩnh đi.

Thú bóng đen không từ chối yêu cầu của họ. Một bóng đen không có hình thể nhanh chóng từ giữa đám thú bóng đen bay ra, dừng lại tại địa điểm được chọn làm nơi đàm phán.

Hạ thống lĩnh không nhìn thấy Thời Sênh, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Hi Vi không đến sao?”

Bóng đen bay đến chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn ngồi xuống, ngữ khí vô cùng khó hiểu, “Hi Vi? Là ai?”

Mọi người: “...”

Bóng đen tiếp tục nói, “Ta là thống lĩnh của dị thú, các ngươi có yêu cầu gì muốn nói với bọn ta?”

“Con yêu nữ đó tại sao lại không đến? Bảo cô ta xuống đây, ông đây muốn xem xem cô ta muốn giở trò gì nào!!” Thú tộc có tính tình bộc trực trực tiếp nhảy ra chửi mắng.

Bóng đen dường như đã hiểu được người họ nói đến là ai, “Cô ta chỉ là khách của dị thú, không liên quan đến chuyện này.”

“Chính cô ta đã thả các người ra, chẳng lẽ không phải cô ta chỉ huy các người làm ra chuyện này hay sao?”

“Con tinh linh đó chỉ thả bọn ta ra, những chuyện sau đó không liên quan gì đến cô ta cả, đây là ân oán giữa dị thú bọn ta và các người.” Tiếng bóng đen không nhanh không chậm, “Ta không biết các ngươi tại sao lại cảm thấy cô ta mới là kẻ đứng sau mọi chuyện.”

Mọi người: “...”

Thực sự không liên quan hay sao?

Vậy là suốt bấy lâu nay họ đã mắng nhầm người sao?

“Vừa rồi ngươi nói ngươi là gì?” Hạc gia chủ phá tan sự trầm mặc kỳ quái.

“Dị thú.” Dị thú lặp lại một lần, “Có lẽ có người chưa từng nghe qua, nhưng ta tin là có người đã từng nghe đến.”

Mọi người châu đầu ghé tai.

“Dị thú là cái gì?”

“Không biết, chưa nghe bao giờ...”

“Ngươi có biết không?”

“Ta biết, dị thú sống rất lâu trước kia... nghe nói ở thời đại đó, là thời đại hoàng kim của đại lục Thanh Vân, kẻ mạnh nhiều vô kể, nhân tài xuất hiện, không giống như bây giờ, kẻ mạnh chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

“Nói vào trọng tâm!!” Có người mất kiên nhẫn rồi.

“Giục cái gì mà giục, người ta nói đến trọng điểm rồi còn gì? Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong bóng tối ở nơi vực sâu đã có một loại thú được sinh ra...”

Người biết chuyện phổ cập cho những người bên cạnh một lượt chuyện về dị thú, nhưng đa số cách nói đều không chuẩn xác. Cuối cùng Hạc gia chủ đứng ra, nói lại chi tiết lai lịch về dị thú cho mọi người.

Chương 1832: Vua tinh linh (16)

Dị thú mà họ biết có da lông, trắng nõn như mây trắng, thân hình giống như con báo, nhưng to hơn con báo rất nhiều, trên đầu mọc hai chiếc sừng nhỏ... chứ không phải các loại hình thú mà những đám bóng đen này ngưng tụ thành.

Đây cũng là lý do tại sao không ai nhận ra chúng.

“Tiểu tinh linh, ở mãi trên trời không mệt sao? Muốn nghe thì xuống đây mà nghe.” Bóng đen đột nhiên nhìn lên trời.

Đám người vốn đang thảo luận rôm rả đồng loạt nhìn lên trời.

Thời Sênh ở giữa vòng vây của mấy con dị thú, dừng lại giữa không trung. Cô lắc chân, áo choàng chuyển động, để lộ ra chiếc váy bằng lá cây màu xanh biếc.

“Không có hứng. Ta thương lượng với các ngươi một chuyện.” Thời Sênh cúi nhìn bóng đen.

“Các ngươi chắc cũng cần chút thời gian bàn bạc, ta sẽ quay lại sau.”

Bóng đen ném lại câu này, rời khỏi chiếc ghế bay lên không trung, cùng với Thời Sênh biến mất trong thân ảnh đám dị thú.

...

Bên bờ vực sâu.

Thời Sênh nhảy từ trên thiết kiếm xuống, thống lĩnh dị thú xuống ngay sau cô, “Tiểu tinh linh, ngươi đã giúp chúng ta một chuyện lớn, có gì cứ nói.”

Nếu không có cô giúp đỡ, thì dù chúng có thoát ra ngoài được, cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, sau khi thoát ra phải tu dưỡng một khoảng thời gian rất dài, không thể nhanh chóng tập hợp những người này ở đây thế này được, cho nên quả thực cô đã giúp chúng một chuyện rất lớn.

“Dưới vực sâu có một loài cỏ, các ngươi giúp ta lấy nó lên đây.”

Khi đám dị thú đuổi đám người này đến đây, cô đã thử mấy lần. Trong vực sâu có một lực hút rất kỳ quái, xuống dưới đó chắc chắn rất nguy hiểm, nếu đã có loài dị thú sống trong vực sâu có thể sai khiến, thì sao cô phải tự mình xuống đó làm gì chứ.

“Chỉ chuyện này thôi sao?” Thống lĩnh dị thú lấy làm lạ, điệu bộ hệt như lúc nghe điều kiện cô nói khi thả chúng ra khi trước.

“Nếu không thì sao?”

Thống lĩnh dị thú cảm thấy con tinh linh này đúng là đến để giúp hắn. Hắn đang rầu rĩ nghĩ cách mở cấm chế trên vực sâu thì cô đã đưa đến tận cửa.

“Chuyện nhỏ mà thôi, nhưng ngươi phải mở cấm chế ra một lần nữa.” Thống lĩnh dị thú nói: “Đồng thời ta muốn thả xuống đó một số người, ngươi chắc không có ý kiến gì chứ?”

Thời Sênh liếc nhìn thống lĩnh dị thú, hắn đứng thẳng tắp, dù sao cũng chỉ là một đám bóng đen, ko nhìn thấy được gì.

Hồi lâu sau, Thời Sênh nói một tiếng, “Xem tốc độ của ngươi thế nào.”

Thống lĩnh dị thú chợt hiểu ý tứ câu nói của Thời Sênh, lỗ hổng cô mở ra sẽ không quá lớn, nhưng có thể đưa được bao nhiêu người vào trong đó thì phải xem tốc độ của hắn thế nào.

Hai người đàm phán xong, Thời Sênh và Kính Lâm đứng bên ngoài, không đi vào.

“Ngươi không hỏi tại sao hắn lại muốn đưa những người đó xuống kia hay sao?” Kính Lâm đột nhiên lên tiếng, “Ngươi không tò mò hay sao?”

“Không tò mò.”

Thời Sênh ung dung trả lời.

“Nhỡ chẳng may hắn muốn đưa những người đó xuống kia chịu chết thì sao?”

“Thế thì có liên quan gì đến ta?” Thời Sênh nhìn Kính Lâm, “Đức vua à, bây giờ đến bản thân mình người còn khó giữ được, bớt lo chuyện bao đồng đi thì hơn.”

Kính Lâm: “...”

Thời Sênh và Kính Lâm tan rã trong sự không vui lần thứ n.

...

Không biết thống lĩnh dị thú đã nói gì với đám người đó, người bên

kia thảo luận rất lâu, suýt nữa thì đánh nhau với dị thú. Cuối cùng là Phong Tư chặn mọi người lại, để thống lĩnh dị thú đưa các dị thú của chúng tránh đi, họ cần bàn luận.

Lần bàn luận này kéo dài một ngày.

Một ngày sau, Phong Tư và Hạ thống lĩnh đưa người đến tìm thống lĩnh dị thú.

Thống lĩnh dị thú điểm tên mấy người, dường như đang xác định xem những người này đều ở đây, sau đó để dị thú đưa họ đi về phía trung tâm vực sâu.

Mảng này đã được dọn sạch, toàn là dị thú, không nhìn thấy bất cứ con người hay thú tộc nào.

“Tốt nhất ngươi hãy giữ lời, sau khi chúng ta xuống đó thì phải thả những người khác ra.” Phong Tư đứng trước mặt thống lĩnh dị thú nhấn mạnh.

“Ta không phải là con người các ngươi, đương nhiên ta sẽ giữ lời.” Thống lĩnh dị thú bị nghi ngờ, có vẻ không vui.

Phong Tư đưa người nam tử áo đỏ xuống dưới, Tự Cẩm đang bị thương không tiện xuống dưới đó, cho nên ở lại bên trên liên hệ những người khác, đề phòng chẳng may.

Phong Tư sắp xếp cho tất cả mọi người xong, nghiêng đầu hỏi thống lĩnh dị thú đang đứng bên bờ vực sâu, “Xuống đó thế nào?”

Thống lĩnh dị thú nhìn lên trời, Thời Sênh từ trên không trung nhảy xuống.

“Cô ta cũng xuống đó theo chúng ta sao?” Một người đứng cạnh Hạ thống lĩnh lập tức hét lớn.

“Ai muốn xuống đó cùng các người chứ, bớt ảo tưởng đi.”

Thống lĩnh dị thú không trả lời, Thời Sênh chỉ hừ lạnh một tiếng, sau khi đặt Kính Lâm từ trên thiết kiếm xuống, huơ thiết kiếm đi về hướng người kia.

“Làm... làm gì vậy hả?”

Tất cả mọi người đều trở nên lo lắng.

“Ngươi đừng có qua đây. Ta nói cho ngươi biết, chúng ta có nhiều người như vậy không sợ ngươi đâu!!!”

Thời Sênh nhếch miệng, sau đó mặt không biểu cảm xoay người, thiết kiếm vạch ra một đường cong hoàn mỹ trong không trung, luồng khí lưu chuyển động theo thiết kiếm khắp bốn mặt tám phương, phóng xuống vực sâu.

Kiếm khí đánh lên trên không trung vực sâu, vạch ra một lỗ hổng, thống lĩnh dị thú cho mấy con dị thú xuống dưới trước, hai con trong đó đi tìm loài cỏ Thời Sênh cần, còn lại là đi dẫn đường cho những người khác.

Trong vực sâu tản ra thứ khí tức rất kinh khủng. Trực giác nói cho họ biết dưới đó rất nguy hiểm, những người này đều có chút do dự không muốn tiến lên.

Cuối cùng Phong Tư dẫn đầu, nhảy qua lỗ hổng đó xuống dưới, nam tử áo đỏ vội vã theo sau, những người khác mới lần lượt nhảy theo.

Lỗ hổng dần ghép chặt lại, mấy người cuối cùng đã nhảy xuống hết.

Đúng lúc này, một bóng đen như quỷ mị đánh bay dị thú, xông về phía Kính Lâm. Hàn quang trong tay bóng đen lóe lên, lưỡi dao sắc bén cắm vào đất bùn, khiến Kính Lâm và mảnh đất kia đều bị bới tung lên.

Kính Lâm bay về phía lỗ hổng, cùng với bóng đen đó rơi vào trong lỗ hổng, sau đó biến mất.

Bóng đen xuất hiện, đẩy Kính Lâm xuống dưới, thời gian không quá hai giây.

Thời Sênh: “...”

Thống lĩnh dị thú: “...”

Ta... mẹ kiếp!

Gan chó to đấy!

Thời Sênh nhảy xuống lỗ hổng vào khắc cuối cùng khi nó sắp khép chặt lại. Vừa vào bên trong, cả người cô đều ở trạng thái mất trọng lực, lực hút cực kỳ mạnh mẽ khiến linh lực trong cơ thể cô hỗn loạn, căn bản không thể sử dụng được.

Quá trình xuống dưới còn có thể nhìn thấy lốc xoáy nhỏ đang lơ lửng, hậu quả khi bị lốc xoáy đó quét đến là...

Thời Sênh rùng mình, cô không muốn biết.

Thời Sênh nhanh chóng nhìn thấy Kính Lâm đang ở phía dưới cô một bước, bóng đen kia đã không thấy đâu nữa, chỉ còn Kính Lâm

đang không ngừng rơi xuống dưới.

Thời Sênh liếc nhìn vực sâu không thấy đáy, rơi xuống đấy một cái liệu có chết luôn không?

Cuối cùng Thời Sênh cắn răng, điều chỉnh cơ thể, tăng nhanh tốc độ rơi, nắm lấy áo choàng đã sắp rơi xuống, bọc lấy Kính Lâm, nhanh chóng thắt nút.

“Ngươi đến đây làm gì?” Giọng Kính Lâm đột nhiên có chút phẫn nộ.

“Ngươi không xuống đây thì ta sẽ đi theo chắc?” Thời Sênh tức giận.

“Ngươi...”

Tốc độ rơi xuống tăng lên khiến Thời Sênh không nghe rõ câu Kính Lâm nói sau đó, cũng may thiết kiếm của cô rất hữu dụng không tèo vào lúc này. Thời Sênh miễn cưỡng có thể tiếp đất an toàn.

Thời Sênh đặt Kính Lâm xuống đất, tì vào thiết kiếm thở dốc, “Cái thứ đồ chơi khi nãy đẩy ngươi xuống đây đâu rồi? Ông phải đập nó ra làm tám mảnh.”

“Không biết, vào đây đã không thấy đâu nữa rồi.”

Thời Sênh vén áo choàng bọc Kính Lâm ra, âm u hỏi: “Kính Lâm, ngươi cố ý đúng không? Ngươi cũng muốn xuống đây? Tại sao? Ở đây có cái gì?”

Kính Lâm vốn định nói gì đó, nhưng lời nói đã đến miệng lại thay đổi, “Ta cảm nhận được khí tức của vương miện tinh linh, rất yếu, nó đang ở gần đây.”

Chương 1833: Vua tinh linh (17)

Dưới vực sâu rất tối, Thời Sênh và Kính Lâm dừng lại trên một bậc thang nhô ra, không có đáy.

Thời Sênh đưa Kính Lâm xuống dưới, những người vừa xuống khi nãy đều ở đây, đang thấp giọng thảo luận, còn dị thú đang đứng ở một lối đi nhỏ hẹp, dường như đang đợi họ qua đó.

Thời Sênh đột nhiên xuất hiện, khiến những người đó sợ hãi lùi lại phía sau.

“Yêu nữ, sao ngươi cũng xuống đây!!!”

Tuy thống lĩnh dị thú đã nói chuyện này không liên quan đến cô, nhưng cái danh yêu nữ này vẫn không thể gỡ bỏ được.

Thời Sênh dừng lại trên chỗ đất trống, tiêu sái hất tóc mái, “Xuống đây xem các ngươi chết thế nào thôi.”

Mọi người: “...”

Họ có thể giết cô ta được không?

Phong Tư kéo nam tử áo đỏ đang cố xông ra, âm thầm lắc đầu với hắn.

Thời Sênh đi qua phía họ, đi đến bên thống lĩnh dị thú hỏi vị trí thứ cô cần, sau đó đưa Kính Lâm rời đi, không thèm nhìn họ lấy một cái.

Thế là đi luôn à?

...

Loài cỏ đó không khó tìm, Thời Sênh nhanh chóng tìm được đó, nhưng mà...

Lũ thiểu năng đó không nói cho cô biết bên trong địa bản của loài cỏ này có rết!!!

Rết thì có gì đáng sợ á?

Cứ thử nhìn mấy con rết dài năm thước, còn chiếm giữ chằng chịt một chỗ, thì sẽ biết có sợ hay không!!

Loài cỏ đó mọc ở dưới đám rết đó, một mảng rất lớn, khi rết di chuyển có thể nhìn thấy loài cỏ đó.

Thời Sênh hít sâu một hơi, trèo lên theo sườn dốc, một con rết đột nhiên áp tới, tiếp đến là vô số cái chân... Thời Sênh đợi con rết đó đi qua, giơ tay nắm mấy cọng cỏ rồi nhanh chóng nhổ lên.

Rắc!

Thời Sênh ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với đôi mắt to bằng nắm đấm của một con rết, con rết gào lên, cái chân như kim thép đâm vào Thời Sênh. Thời Sênh buông tay ra, cơ thể rơi xuống dưới, giẫm lên mấy hòn đá trơn trượt rơi xuống đất.

Phía trên con rết đã tập hợp đồng bọn lại, xông về phía thảm cỏ kia, cảnh tượng vô cùng kinh người.

Ôi mẹ ơi, cứu con với!!

Thời Sênh xông lên thiết kiếm, “Đi mau.”

Thiết kiếm ở đây cũng bị ảnh hưởng đôi chút, lắc lư bay về phía trước, nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều, đại quân rết đuổi từ đất lên, còn đuổi theo hai bên vách núi đá.

Biết trèo tường là giỏi rồi.

Thời Sênh phóng một quả cầu năng lượng ra, cho nổ tung những con áp sát cô, dưới đất xuất hiện cái lỗ lớn, đám rết không phanh lại kịp, mấy con rơi xuống dưới, tan thành mây khói.

Đám rết ngập ngừng giây lát bên cái hố lớn, một giây sau đã một lần nữa tiến vào, dáng vẻ hung dữ nhìn Thời Sênh đến tê tái, cũng may ông đây không bị chứng sợ hãi những thứ dày đặc.

Thời Sênh nhanh chóng trở về chỗ đám người kia đang đợi, họ vẫn đứng yên tại chỗ.

“Đó là cái gì?”

“Mẹ kiếp! Rết! Con yêu nữ đó dẫn theo một bầy rết về đây!!!”

Mọi người nhìn sang, ngoài trên trời không có ra, dưới đất và hai bên toàn là rết, căn bản không nhìn thấy tận cùng, hoàn toàn không biết có bao nhiêu.

“Cái gì mà ta dẫn đến đây? Không nhìn thấy chúng đang đuổi theo ta hay sao?” Thời Sênh đi tới bên cạnh, tiếng gió mang theo lời giải thích tức giận của cô.

“Chạy đi!”

Thời Sênh đột nhiên dẫn theo một bầy rết về, đám người này cũng mặc kệ tất cả, xông về phía lối đi chật hẹp đám dị thú chỉ.

Đương nhiên khi chạy không khỏi thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Thời Sênh.

Thời Sênh và đám dị thú đi vào lối đi chật hẹp kia trước, đám rết phía sau không ngừng đuổi sát theo sau họ.

Một đoàn người chạy trối chết vào trong một lối đi chật hẹp tối đen như mực, một lúc sau mới cắt đuôi được đám rết kia.

“Vù vù vù... đám súc sinh kia sao lại nhanh như vậy chứ, sắp gãy chân luôn rồi.”

“Thật không bình thường, đây rốt cuộc là nơi quỷ quái nào thế.”

“Yêu nữ, ngươi có ý gì!” Có người đứng lên, đi lên phía trước, phẫn nộ chất vấn, “Khiến một bầy rết lớn như vậy đến truy sát chúng ta, ngươi có ý đồ gì?”

“Người đâu rồi?”

Mọi người quay sang nhìn nhau.

“Vừa rồi vẫn còn ở đây...” Sao chỉ chớp mắt đã không thấy đâu rồi.

...

Thời Sênh tìm một nơi có vẻ khá an toàn, đặt Kính Lâm từ trên thiết kiếm xuống đất, lấy đồ trong không gian ra nghiền nát thứ cỏ kia, đổ

nước lên bức tượng.

Chất lỏng màu đỏ dường như mang theo độ ấm, dần dần làm băng tan chảy, hình thái bức tượng băng càng lúc càng nhỏ, hình người bên trong nhanh chóng xuất hiện.

Thế nhưng Thời Sênh phát hiện ra chất lỏng này không chỉ ăn mòn băng, mà người bên trong cũng bị ăn mòn theo.

“Đệch!”

Thời Sênh tiến lên ngăn chặn chất lỏng đó ăn mòn người ở bên trong, đến khi tất cả băng tan hết, cô lập tức đưa người bên trong ra, nhanh chóng cởi bỏ y phục nhiễm chất lỏng của hắn ra.

Kính Lâm dường như không có ý thức, cơ thể mềm nhũn để mặc cho Thời Sênh ôm lấy.

Chất lỏng chảy xuống dưới đất vẫn không ngừng ăn mòn, mặt đất đã bắt đầu xói mòn, một cái lỗ đen kịt xuất hiện trước mặt Thời Sênh, cái lỗ vẫn không ngừng sâu thêm, cho đến khi Thời Sênh không nhìn thấy được gì nữa.

Thời Sênh: “...”

Còn lợi hại hơn cả axit sunphuric nữa!

Thời Sênh ôm Kính Lâm đi ra, đặt hắn xuống đất.

Cô cúi người chuẩn bị đánh thức hắn dậy. Kính Lâm đột nhiên ngồi bật dậy, mở to hai mắt.

Đôi mắt đó long lanh trong suốt, khảm trên khuôn mặt tinh xảo, khi

chuyển động có ánh sóng lay động, giống như ánh sáng mặt trời tháng ba chiếu xuống mặt hồ gợn sóng lăn tăn, khiến người ta có cảm giác ấm áp vô tận.

Lông mi hắn run rẩy, hít thở một hơi thật mạnh, “Khụ khụ khụ...”

Kính Lâm ho khan một lúc lâu mới ổn định lại được hô hấp. Hắn lần sờ nắm lấy tay Thời Sênh, sờ thấy một mảng dính dính. Hắn giơ tay Thời Sênh lên trước mặt hắn, con ngươi long lanh sóng nước dừng lại trên đôi tay mơ hồ máu thịt giây lát rồi di chuyển đến gương mặt cô.

Thời Sênh nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như đôi tay mơ hồ máu thịt đó không phải là của cô.

“Tại sao?”

Tại sao lại thà để bản thân mình bị thương, cũng không muốn hắn bị thương.

Thời Sênh nghiêng đầu, “Đau lòng sao? Vậy thì ngươi thích ta một chút đi.”

Con ngươi Kính Lâm rủ xuống, đầu ngón tay hơi dùng sức, một luồng ánh sáng màu trắng tràn ra từ đầu ngón tay hắn, chầm chậm bao phủ ngón tay cô, đôi tay nóng hừng hực lạnh đi, ánh sáng trắng tản ra, bàn tay đã khôi phục lại bình thường.

Kính Lâm giống như nín thở một lúc chợt thở phào nhẹ nhõm. Hắn chống tay xuống đất, thở hổn hển.

Thoát ra khỏi bức tượng băng, sức mạnh của hắn vẫn còn yếu.

“Ra vẻ cái gì, lát nữa ngươi không đi được, ta lại phải ôm ngươi đi.” Thời Sênh chống tay bên cạnh hắn, để hắn dựa vào tảng đá phía sau.

Kính Lâm ngẩng đầu nhìn cô, “Ngươi vì ta nên mới bị thương.”

“Vết thương nhỏ này có là gì.”

“Vết thương nhỏ?” Kính Lâm lật tay nắm lấy tay cô, trong giọng nói mang theo sự lo lắng mà ngay cả hắn cũng không nhận ra, “Ngươi có biết đôi tay của tinh linh quan trọng thế nào không?”

Hắn chợt nhìn thẳng vào mắt cô, bờ môi ngập ngừng, ngữ khí vô thức mềm mại hơn đôi chút, “Lần sau nhớ chú ý hơn.”

Hắn cảm thấy mình như đang cầm một ngọn lửa, giật mình buông tay, cọ về phía sau, “Ta nghỉ ngơi một lát, sau đó chúng ta đi tìm vương miện tinh linh.”

“Chẳng phải ngươi muốn đuổi ta đi sao?” Thời Sênh như cười như không nhìn hắn.

Kính Lâm nhắm mắt lại không trả lời cô.

Thời Sênh giơ tay ra xoa lên mặt hắn một cái.

Kính Lâm mở mắt, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng cô quay đi, hắn nghiến răng, rồi lại nhắm mắt lại, dồn sự chú ý vào điều chỉnh hơi thở.

Chương 1834: Vua tinh linh (18)

Thời Sênh gặp lại đám người Phong Tư đã là mấy ngày sau.

Họ bị nhốt trong một thông đạo. Dị thú chỉ còn lại hai con, những con khác không thấy đâu nữa. Đội ngũ của họ cũng tổn thất gần một phần ba.

“Sao lại gặp phải ngôi sao chổi này nữa rồi.” Thời Sênh vừa xuất hiện đã có người phẫn nộ hét lớn.

“Nhìn thấy ta không vui sao?” Thời Sênh híp mắt cười.

Mọi người: “...” Vui cái khỉ gì, lần nào gặp phải cô ta cũng không có chuyện gì tốt đẹp.

“Đó là ai?” có người chú ý đến một người bọc áo choàng đi theo sau Thời Sênh, khuôn mặt đó khiến mọi người nhìn đến thất thần. Kính Lâm không thoải mái lắm khi đối mặt với những ánh mắt như vậy, giơ tay ra lấy mũ đội lên rồi lùi về trong bóng tối.

“Đó là vua tinh linh.” Trong góc không biết có ai đã hô lên.

Trong đầu mọi người lướt qua ý nghĩ chẳng phải tộc tinh linh đã diệt vong rồi hay sao?

Giây lát sau đã chuyển biến thành vua tinh linh chẳng phải có thể giúp họ trị thương hay sao?

“Thì ra là vua tinh linh, không biết các hạ có thể ra tay tương trợ được không?” Tinh linh vốn lương thiện, chắc chắn hắn sẽ giúp đỡ chữa trị cho họ.

“Chúng ta có rất nhiều người bị thương, nếu các hạ nguyện giúp đỡ chữa trị, chúng ta sẽ rất cảm kích.”

Đây là suy nghĩ của người vừa hỏi. Thế nhưng lúc này Thời Sênh đang đứng bên cạnh Kính Lâm, sao cô có thể để Kính Lâm ra tay được.

“Hi Vi?” Kính Lâm đè thấp giọng gọi cô.

Thời Sênh gắt gao nắm chặt lấy tay hắn, “Đừng quên mục đích của ngươi. Bây giờ ngươi cứu những người này nhưng chưa biết chừng lúc nào đó họ sẽ phản bội lại. Ta không muốn chuyện như vậy xảy ra lần nữa.”

Kính Lâm có thể giãy giụa đẩy Thời Sênh ra, thế nhưng hắn không hề dùng sức.

Từ nơi sâu thẳm trong lòng hắn lại tán đồng với lời cô nói.

Kính Lâm kinh ngạc, mấy ngày này hắn ở lâu với cô, có phải là não bị úng nước rồi không?

“Kính Lâm, sự lương thiện của ngươi có thể giữ lại cho một mình ta là đủ rồi.”

Câu nói cô nói ngày hôm đó, mấy ngày gần đây cứ như âm thanh ma quái văng vẳng bên tai hắn.

“Các hạ?”

Người ở đối diện hồi lâu sau không thấy có người đáp lại, không khỏi sốt sắng.

“Hắn thực sự là vua tinh linh sao? Không phải là nói bừa đấy chứ?”

“Tộc tinh linh đã diệt vong từ lâu rồi, sao có thể còn có tinh linh xuất hiện ở đây được chứ. Ta thấy chắc chắn là giả rồi. Vừa rồi ai nói hắn là vua tinh linh vậy?”

“Đi cùng với con yêu nữ kia thì sao có thể là vua tinh linh được?”

“Nói đúng lắm, loại người như con yêu nữ này sao có thể có quan hệ với vua tinh linh được, lãng phí tình cảm của chúng ta, vậy mà cứ tưởng có thể trị liệu được chứ...”

Yêu nữ Sênh: “...” Ta chính là tinh linh trong miệng mấy người nói đó, ông đây cũng có cánh đấy nhá!!

Đám người náo loạn một hồi, cuối cùng không biết tại sao lại nói đến chuyện hoàn cảnh của họ lúc này.

Lúc này Thời Sênh mới chú ý đến bên trong đám người họ không có Phong Tư và Hạ thống lĩnh, đều là một số người không quen biết.

Ở đây chỉ có một con đường, mọi người đương nhiên không thích Thời Sênh, nhưng bây giờ họ cũng không còn sức lực đối phó với cô. Họ vẫn phải giữ lại sức lực để tìm đường đi ra ngoài.

Hướng Kính Lâm muốn đi cùng hướng với đường dị thú đi. Thời Sênh đành phải đi theo sau đám người này. Thế nhưng tốc độ của họ chậm đến đáng thương, Thời Sênh không chịu nổi, vượt lên bọn họ, nhanh chóng cắt đuôi đám người kia.

Lại mấy ngày trôi qua, Kính Lâm đột nhiên dừng lại, “Chính là ở đây.”

Thời Sênh liếc nhìn vách đá xung quanh, nơi đây không có gì hết.

Nhưng Kính Lâm lại khẳng định chắc chắn là ở đây. Hắn giơ tay lần mò trên vách đá, ở đây chắc chắn có cơ quan.

Thời Sênh đứng tại chỗ xoay tròn một hồi, đầu ngón chân chấm chấm dưới mặt đất mấy điểm, cô rút thiết kiếm ra, nhanh chóng chém xuống đất, thiết kiếm cắm vào lòng đất, có lẽ cũng bị ảnh hưởng, lần thứ nhất không tách được mặt đất ra.

Thời Sênh trầm mặc, tiếp tục chém.

“Hi Vi...” Kính Lâm tối sầm mặt xuống, “Ngươi làm gì vậy?”

“Chẻ ra!”

Kính Lâm cạn lời, ngón tay ấn vào một nơi nào đó trên vách đá, ở một chỗ xa xa bỗng nhiên có một con đường được mở ra, ánh sáng từ trên chiếu xuống.

“Có đôi khi không cần dùng phương pháp bạo lực như vậy.” Kính Lâm kéo mũ lên, đi xuyên qua người Thời Sênh.

“Thì tiện mà.” Thời Sênh cũng không giận, thu thiết kiếm lại đi theo Kính Lâm.

Kính Lâm: “...” Tiện thì ngươi dùng bạo lực hay sao? Là tinh linh nào đã dạy dỗ ngươi vậy hả!!!

...

Phía dưới có một đại điện rất lớn. Đại điện trống không, cũng không biết dùng thứ gì để chiếu sáng mà cả đại điện sáng trưng.

Họ đi từ bên cạnh đại điện xuống, chính ở hướng đối diện với họ có một bức tường.

Trên tường có đầy các lá bùa và hình thù kỳ quái, giống như là một loại phong ấn cổ quái nào đó.

Thời Sênh ôm cánh tay, “Vương miện tinh linh đang ở đâu? Tìm được chúng ta mau đi thôi.”

Nơi này vô cùng kỳ quái, tuyệt đối là phó bản ẩn giấu, cô không muốn ở lại nơi này.

Ánh mắt Kính Lâm dừng lại giây lát trên bức tường kia, đầu mày nhíu chặt lại, “Có lẽ vương miện tinh linh đã từng tồn tại ở đây, nhưng nó bây giờ không có ở đây. Những khí tức này là do nó lưu lại, cho nên ta mới cảm nhận được yếu như vậy.”

Thời Sênh: “...”

Ngươi đùa ông đây đúng không!!!

Vào đây rồi lại nói với ta là không có!!!

“Két...”

Bức tường bên trái bắt đầu dịch chuyển sau một tiếng động nhỏ. Thời Sênh lập tức kéo Kính Lâm đang chuẩn bị đi về phía bức tường đó.

Bức tường chầm chậm dịch chuyển ra, người bên ngoài nối đuôi nhau đi vào. Dẫn đầu là dị thú, theo sau là Phong Tư và Hạ thống lĩnh. Những người này đều có vẻ nhếch nhác như nhau, nhưng so với những người họ gặp lúc trước thì còn khá hơn chút ít.

Chỉ có hai người đang đứng trên đại điện trống trải, muốn người khác không chú ý đến cũng khó.

“Sao ngươi cũng ở đây?” Hạ thống lĩnh trầm mặt xuống. Sao đi đến đâu cũng gặp cô ta vậy.

“Tại sao ta lại không thể ở đây? Nơi này có ghi là "người tên là Hi Vi không được vào đây" à?”

Hạ thống lĩnh: “...”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng đang nghĩ giống Hạ thống lĩnh, sao đi đến đâu cũng gặp phải con yêu nữ xui xẻo Hi Vi này.

Duy chỉ có Hạc gia chủ đang nhìn Kính Lâm bị che đi dưới lớp áo choàng, không ngờ cô ta đưa được hắn ra ngoài thật...

Hắn lặng lẽ lùi lại phía sau đám người. Chuyện khi xưa, tuy Hạc gia được người ta chỉ điểm, nhưng suy cho cùng cũng là người tham dự vào trong đó, có thể lánh mặt thì lánh mặt, tránh bị báo thù.

Đám dị thú này như thể không biết nói chuyện, chúng đưa người vào thì đứng sang một bên. Những chuyện sau đó đều giao lại cho mấy người này.

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc tranh cãi, trước tiên phải mở cánh cửa này ra đã, chúng ta có thể ra ngoài được rồi, có chuyện gì thì để ra ngoài rồi nói sau.” Có người đứng ra dàn xếp.

Những người còn lại có lẽ cũng muốn nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, bây giờ họ không bị quản thúc bởi Thời Sênh, mà là dị thú.

Họ dồn sự chú ý lên bức tường dán đầy bùa đó, “Đây chính là cánh cửa mà hắn nói sao?”

“Có lẽ là ở đây, dị thú đưa chúng ta đến đây, có lẽ không sai đâu. ”

“Những lá bùa này...” Có người tiến lên quan sát, “Sao lại có của gia tộc ta?”

Người đó vừa nói, những người khác cũng chạy tới theo.

“Cũng có của nhà ta...”

“Nhà ta cũng có.”

Mỗi nhà đều có ký hiệu riêng trên bùa, không sửa linh tinh, nên rất dễ nhận ra.

Mấy người Phong Tư không cử động. Hạ thống lĩnh và người bên cạnh hắn thấp giọng thầm thì, dường như đang bàn bạc gì đó. Phong Tư thỉnh thoảng lại nhìn lướt sang Thời Sênh, trong ánh mắt đã không còn chút áy náy lúc trước nữa.

Thời Sênh toét miệng cười, nụ cười mang đầy ác ý.

Tim Phong Tư bỗng nhiên đập mạnh, thế nhưng đã nhanh chóng điều chỉnh lại. Toàn thân cô ta toát lên khí thế sắc bén đối mặt Thời Sênh. Cô ta có thể ngồi được vào vị trí này, đương nhiên là cũng có vài phần bản lĩnh.

Thế nhưng Thời Sênh lại nhìn đi chỗ khác, không nhìn cô ta nữa.

Phong Tư có cảm giác máu nóng bừng bừng đang chảy trong người.

Chương 1835: Vua tinh linh (19)

“Những lá bùa này đều là của các gia tộc chúng ta lưu lại.” Những người đi xem những lá bùa trên tường xong quay lại báo cáo với họ, “Bên trong cánh cửa này là cái gì?”

“Trước đây các tiền bối hợp lực phong ấn, đồ vật ở bên trong chắc chắn là rất quan trọng, chúng ta không thể nghe theo con dị thú đó được.”

“Nhưng nếu không nghe hắn thì sao chúng ta ra ngoài được? Bên ngoài có nhiều tộc nhân như vậy, chúng ta không ra tay, chắc chắn dị thú sẽ phái những người khác đến. Đến lúc đó tình hình sẽ còn gay go hơn nữa.”

Ý kiến mọi người khác nhau, nhất thời trở nên căng thẳng.

Hạ thống lĩnh và Phong Tư thảo luận, cũng không có kết quả gì hữu ích.

“Này, ngươi có biết bên trong đó có thứ gì không?” Thời Sênh chọc Kính Lâm.

“Không chắc chắn.”

Không chắc chắn tức là có chút nghi ngờ?

“Nói ra nghe xem nào. Dù sao thì cũng không cần phải chịu trách nhiệm.”

Kính Lâm trầm mặc giây lát, “Ta nghe nói trước đây sau khi đám dị thú bị đuổi xuống vực sâu, có một đám cường giả cũng bị ở lại đây, để trấn áp hoàn toàn dị thú.”

“Nghe nói? Ngươi nghe ai nói?”

“Cây sinh mệnh.” Giọng Kính Lâm có chút xa xăm, “Bản thể của dị thú không giống như ngươi nhìn thấy, bản thể của chúng có lẽ đang ở bên trong.”

Những phong ấn này là do những cường giả đó lưu lại, đám dị thú không lấy ra được, cho nên chỉ có thể tìm thế hệ sau của những cường giả đó.

Thời Sênh vuốt cằm, thống lĩnh dị thú gây náo loạn lớn như vậy, đắc tội toàn bộ đại lục, đưa bao nhiêu người đến đây như vậy, chính là vì để mở cánh cửa này...

Thao tác này cũng thật là lợi hại.

“Không được mở cửa...” Kính Lâm còn chưa dứt lời, cánh cửa bên kia đã đùng đoàng một tiếng rồi mở tung ra.

Hắn nhìn sang bên cạnh. Thời Sênh yên tĩnh đứng bên cạnh hắn, đang nghi hoặc nhìn bên kia bức tường, rõ ràng vừa rồi người ra tay không phải là cô.

Người ra tay là người bên cạnh Phong Tư. Họ bàn bạc cuối cùng vẫn quyết định mở cửa. Những lá bùa đó đã có nhiều năm rồi, sức mạnh đã không còn được như trước nữa, lại thêm họ là thế hệ sau của những người để lại những lá bùa đó, cho dù có gia tộc đã không còn nữa, nhưng vẫn dễ dàng xé bỏ được những lá bùa kia.

Cánh cửa đá mở ra, hàn khí từ bên trong tràn ra ngoài, lạnh đến mức khiến người ta run lẩy bẩy.

Cảnh tượng bên trong hiện lên rõ mồn một trong mắt mọi người. Vô số dị thú và con người bị đóng băng ở bên trong, trải dài về phía xa bất tận, dị thú và nhân loại đều đang ở trạng thái chiến đấu, cảnh tượng giống hệt như cảnh tượng ở tộc tinh linh lúc trước.

Có một điểm kỳ quái là, có con người lại đang vật lộn với con người.

Dị thú vẫn đứng trong một góc từ lâu bỗng nhiên gào rống mấy tiếng, tứ chi quỳ xuống, đầu chấm sát xuống mặt đất, không ngừng phát ra tiếng gào.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ đến mức thất thần.

“Đó là cái gì...” Có người tay run run chỉ về phía nơi sâu bị đóng băng, có ánh sáng màu lục lóe lên, giống như ngôi sao trên bầu trời đêm.

Dị thú từ dưới đất đứng lên, nhanh chóng chặn trước cửa, phát ra tiếng gào rít uy hiếp về phía họ.

Mọi người không khỏi lùi về sau mấy bước.

“Thứ đó chắc chắn là bảo bối.”

Bảo bối đó...

Có người nuốt nước bọt. Có người lộ ra ánh mắt tham lam. Có người quan sát người bên cạnh...

Bầu không khí trên đại điện dường như ngưng tụ lại.

Đúng lúc này, có người xông vào bên trong cánh cửa đá. Dị thú muốn chặn hắn lại. Nhưng hắn vừa hành động, những người khác cũng hành động theo.

Dị thú phát ra tiếng gào rít chói tai, đứng ở lối vào liều mạng ngăn chặn những người đó lại.

Thế nhưng kết quả không khả quan, họ có nhiều người, nên nhanh chóng xông qua phá vỡ tuyến phòng ngự dị thú, tiến vào không gian bị đóng băng.

Khoảnh khắc họ đặt chân lên mặt băng, hàn băng lập tức bao phủ chân họ, nhanh chóng lan lên người họ, chỉ chớp mắt một người còn sống sờ sờ đã bị kết băng thành một bức tượng, vẻ mặt kinh khủng vô cùng sống động.

“Dừng lại, dừng lại!!!” Người đi trước hoảng sợ kêu to.

Nhưng người phía sau xông đến quá nhanh, mấy người phía trước vẫn bị đụng vào, chỗ lối đi chớp mắt đã có thêm mấy bức tượng băng, vẻ mặt của họ đều bị định cách trong lúc hoảng sợ.

Hàn băng một khi phát ra không thể thu lại được nữa, theo những người đó lan ra bên ngoài, tiếng kết băng kêu răng rắc như thể bản nhạc đòi mạng, vang lên từng tiếng.

“Chạy đi!”

“Đừng có kéo ta, buông tay ra!!”

Người chạy nhanh nhất khi nãy giờ đây đang vội vã chạy lại, hàn

băng đã lan ra đến nửa đại điện, ép những người nọ vào một góc, nhưng hai con dị thú đó lại không bị ảnh hưởng.

Hoặc có thể là...

Chúng vốn không có thực thể.

Hàn băng ngừng lan ra, một vài người chân đã mềm nhũn ngồi xuống đất, quá đáng sợ, vừa chạm vào đã bị kết thành băng, hoàn toàn không có cơ hội giãy giụa.

“Hạc gia chủ, chuyện này là thế nào?” Thuật đóng băng là tuyệt kỹ độc môn của Hạc gia, chuyện này hỏi Hạc gia chủ là quá thích hợp.

Thần sắc Hạc gia chủ trầm trọng nhìn hàn băng ngưng kết ra trên mặt đất. Ông ta cũng chưa gặp thuật đóng băng như vậy bao giờ.

Đây chính là thực lực của các tiền bối...

“Rắc rắc rắc...”

“Chúng lại di chuyển tiếp rồi, mau chạy ra ngoài!!!”

“Đi thôi, ta không muốn chết ở đây.”

Tốc độ hàn băng lan ra còn nhanh hơn lúc nãy. Thời Sênh kéo Kính Lâm quay lại cái thang khi nãy họ xuống, Phong Tư và Hạ thống lĩnh cách cái thang rất gần, cũng chọn bên này.

Hàn băng không lan lên trên cái thang, mọi người trèo lên cái thang đều thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác đã ra khỏi đại điện, thấy hàn băng không tiếp tục

lan ra bên ngoài, nhưng những người này vẫn lùi lại phía sau một đoạn, trong lòng cảm thấy an toàn mới dừng lại.

“Chuyện gì thế này.”

“Cửa cũng được mở rồi, ta thấy chúng ta nên đi đi thì hơn, nơi này quá đáng sợ.”

“Đi? Thứ vừa rồi là cái gì chúng ta còn chưa làm rõ. Chúng ta cứ thế mà đi chẳng phải là quá dễ dàng cho đám dị thú kia sao. Hơn nữa người ở bên trong đều là tiền bối của chúng ta, có gì đáng sợ đâu chứ.”

“Đúng vậy...”

Trong lúc họ vẫn còn đang tranh luận đinh tai nhức óc xem nên đi hay nên ở lại thì một bóng đen đột nhiên vọt qua giữa họ. Cái bóng lưu lại chút vệt đen trong không khí, nhanh chóng biến mất trong thế giới đóng băng bị phong ấn.

“Vừa rồi là cái gì thế?” Đám người Hạ thống lĩnh cũng nhìn thấy, nhưng chưa nhìn rõ.

Tốc độ quá nhanh...

Hạ thống lĩnh không nhìn rõ, những người khác đương nhiên cũng không nhìn rõ được. Phong Tư lại nhìn rõ hơn một chút, nhưng cũng chỉ có thể mơ hồ nhận ra đó là một người.

Kính Lâm chống tay vịn, nhảy từ trên thang xuống, đôi cánh nửa trong suốt bỗng nhiên giang ra, đưa hắn đuổi theo hướng bóng đen vừa rồi.

Tốc độ của hắn quá nhanh, Thời Sênh không kịp ngăn cản, cô mắng chửi một tiếng, chỉ có thể đi theo Kính Lâm vào bên trong.

Không thể đi trên mặt băng, cô đành phải đạp lên thiết kiếm vào bên trong.

Khi Thời Sênh đến, Kính Lâm đã bắt đầu đánh nhau với người ta. Điều kỳ quái là đối phương cũng có một đôi cánh. Đôi cánh đó không giống như những đôi cánh của tinh linh thường thấy trong trí nhớ của nguyên chủ. Nó có màu đen... giống như một đám mây màu đậm.

Thứ đồ chơi này cũng là tinh linh sao?

Còn có giống này nữa à? Là biến dị? Hay là con lai?

Hắc tinh linh nắm lấy vạt áo của Kính Lâm, châm chọc nói, “Kính Lâm, bao nhiêu năm rồi ngươi vẫn không tiến bộ chút nào.”

Đôi cánh Kính Lâm rung lên, thoát khỏi tay hắc tinh linh, trong tay biến ra một cây châm dài hình thành từ cành cây xanh biếc, mũi châm sắc nhọn đâm vào cổ hắc tinh linh kia, “Ta tại sao lại thế này chẳng phải ngươi là người rõ nhất hay sao, vương miện tinh linh đang ở đâu?”

Hắc tinh linh kinh ngạc, “Ngươi khôi phục nhanh hơn nhiều so với ta tưởng tượng đó.”

“Quả nhiên là ngươi làm.” Ngữ khí Kính Lâm hơi trầm xuống.

“Là ta làm đó.” Giọng điệu hắc tinh linh vừa ngạo mạn lại vừa đắc ý, “Là ta trộm vương miện tinh linh, cũng chính ta sai khiến Hạc gia đóng băng tộc tinh linh.”

Chương 1836: Vua tinh linh (20)

Cành cây xanh biếc trong tay Kính Lâm áp sát hơn vào cổ hắc tinh linh, “Tại sao lại làm như vậy?”

“Tại sao à?” Hắc tinh linh giống như nghe được câu chuyện nực cười chưa từng thấy, “Ngươi còn chưa rõ tại sao ư?”

“Vị trí vua tinh linh là do cây sinh mệnh chỉ định, không liên quan đến bất kỳ tinh linh nào khác. Tại sao ngươi lại làm liên lụy đến nhiều tinh linh vô tội như vậy chứ?”

Hắc tinh linh không hề phản ứng lại với câu nói của Kính Lâm, mà tỏ vẻ không sao nói: “Cho nên ta mới ăn trộm vương miện tinh linh, để cây sinh mệnh không thể tiếp tục đưa ra quyết định được nữa.”

“Kính Lâm, chuyện sai nhất mà ngươi đã làm, chính là không nên để chúng thả ta đi. Bây giờ có phải là ngươi thấy hối hận lắm không? Kính Lâm, ngươi quá mềm lòng. Ngươi không thích hợp với vị trí này. Ngươi phải cảm ơn ta. Nếu không phải là ta đóng băng tộc tinh linh lại, thì khó mà biết được bây giờ các người đang phải sống cuộc sống như thế nào...”

Hắc tinh linh nhìn xuống phía dưới, ý châm chọc càng nặng nề hơn, “Cứ nhìn đám con người tham lam này đi. Nếu không phải là ta, kết cục của tộc tinh linh cũng sẽ giống như dị thú, thậm chí là còn thảm hơn. Ngươi vẫn luôn ngây thơ cho rằng thế giới này rất tốt đẹp, nhưng ngươi không nhìn thấy sự đen tối của thế giới này. À, không đúng, có lẽ là ngươi nhìn thấy rồi, nhưng chỉ là ngươi không muốn

thừa nhận mà thôi, đúng không, vua của ta.”

“Đủ rồi!!”

Cành cây màu xanh đâm sâu vào cổ họng hắc tinh linh theo tiếng gào thét này, hoàn toàn xuyên qua. Thế nhưng Kính Lâm biết hắn vẫn không đâm trúng. Thứ hắn đâm trúng chỉ là tàn ảnh hắc tinh linh lưu lại mà thôi.

Tàn ảnh dần dần biến mất, giọng hắc tinh linh từ xa truyền tới, “Kính Lâm, mang con tiểu tinh linh đó của ngươi tìm chỗ trốn đi, đừng quản chuyện của ta nữa, nếu không đừng trách ta khách khí.”

“Phịch!”

Hắc tinh linh lượn vòng trong không trung, đụng vào bức tượng băng phía sau. Bức tượng băng vỡ tan tành, trên người hắc tinh linh lóe lên ánh sáng màu lục. Mặt băng hắn chạm vào không hề kết băng lên người hắn.

Hắc tinh linh kích động một lần nữa bay lên không trung.

“Ngươi muốn không khách khí thế nào?”

Thiếu nữ đứng ở đối diện, giẫm lên một thanh thiết kiếm. Cô lãnh đạm nhìn hắn, đáy mắt vô cùng bình tĩnh, không hề có một gợn sóng. Hắn bỗng có cảm giác rợn tóc gáy như bị một vật chết nhìn chằm chằm vào.

Khi đối mặt với Kính Lâm hắn cũng không có cảm giác này.

Tiểu tinh linh này...

Kính Lâm lại đuổi lên, “Vương miện tinh linh đang ở đâu?”

“Ngươi cho là ta sẽ nói cho ngươi biết sao?” Hắc tinh linh hừ lạnh. Hắn xoay người đi về phía nơi đang lóe lên thứ ánh sáng màu lục.

Trước mặt hắc tinh linh bỗng nhiên tối sầm. Hắn nhìn lên trên, lập tức đối mặt với một gương mặt đang cười khanh khách, chỉ một giây sau gương mặt đó đã phóng to lên, cơ thể hắn rơi mạnh xuống dưới.

Hắc tinh linh muốn giãy giụa thoát khỏi sự kiềm cặp của Thời Sênh, thế nhưng đều chỉ là phí công. Hắn bị Thời Sênh ấn chặt trên mặt băng.

Giống như lúc trước, hắn không bị đóng băng giống như những người khác. Thời Sênh giơ tay giật lấy khối đá ánh sáng màu lục trên người hắn.

“Trả lại cho ta!!” Lúc này hắc tinh linh mới sợ hãi.

“Đến cướp lại đi!” Thời Sênh giơ khối đá lên cao, đứng lên mặt đất. Hắc tinh linh có chút hoảng loạn nhìn bốn xung quanh, có lẽ trên người hắn vẫn còn lưu lại chút khí tức của hòn đá, cho nên hàn băng không bao phủ ngay, mà rất chậm.

Hắc tinh linh bay lên không trung, vẩy những vụn băng kia ra.

Thời Sênh vân vê hòn đá đứng cách đó không xa, “Bây giờ ngươi đã muốn nói cho vua của ta biết vương miện tinh linh đang ở nơi nào chưa? Ta có thể ném ngươi xuống đó một lần, đương nhiên cũng sẽ có thể ném ngươi xuống đó lần nữa, nghĩ kỹ đi rồi hãy nói.”

“Ngươi...” Hắc tinh linh tức giận bừng bừng.

Hắn cắn răng, tiến lên cố giành lại hòn đá.

Thời Sênh cầm hòn đá, có thể cử động trên mặt băng, cô rút thiết kiếm ra chém loạn lên một hồi với hắc tinh linh. Hắc tinh linh đối mặt với loại trận pháp loạn xì ngầu này không biết thích ứng thế nào, nhanh chóng rơi vào thế yếu.

Hắn không có hòn đá, y phục và đôi chân chạm trên mặt băng đã bị kết thành mảng đá dày.

“Dừng lại!” Hắc tinh linh hét lớn lên, tinh linh dừng lại trên ót hắn.

“Không đánh nữa sao?”

Hắc tinh linh hừ lạnh một tiếng, bay lại lên không trung, “Ta nói cho ngươi cũng được thôi, nhưng ngươi phải trả lại hòn đá cho ta!”

“Không thì ta qua đó cướp luôn cả thứ đó cũng được.” Thời Sênh nhìn về nơi xa xa nào đó đang hiện lên ánh sáng màu lục.

Hắc tinh linh suýt nữa thì nghẹn máu mà chết, nghiến răng nghiến lợi, “Vương miện tinh linh bị ta ném xuống một đầm đen trong rừng sâu.”

“Không thể nào.” Kính Lâm tiến lên.

“Sao lại không thể? Vương miện tinh linh đối với các ngươi có chức năng tăng cường sức mạnh rất lớn, nhưng đối với ta nó chỉ là một thứ giày vò. Ta đeo nó trên người làm gì chứ?” Khi đôi cánh của hắn dần biến thành màu đen thì hắn đã không còn giống như những tinh linh đơn thuần lương thiện nữa rồi.

Tất cả ánh sáng đều đã bị nuốt mất.

Vương miện tinh linh sẽ không thừa nhận một tinh linh như vậy, sẽ giải phóng ra sức mạnh để thanh tẩy hắn. Nhưng hắn không muốn bị thanh tẩy, hắn thích bản thân như bây giờ hơn.

Hắc tinh linh liếc nhìn Kính Lâm, vô cùng coi thường, “Kính Lâm, ngươi thấy ngươi có gì đáng để ta gạt ngươi sao?”

“Bây giờ ta nói xong rồi, trả lại đồ cho ta đi.” Hắc tinh linh giơ tay về phía Thời Sênh, ánh mắt gắt gao nhìn vào hòn đá trên tay Thời Sênh.

Mặt mày Thời Sênh cong cong, “Ta có một thắc mắc.”

Lồng ngực hắc tinh linh phập phồng, hắn cố nén lại, “Ngươi còn muốn làm gì nữa!”

“Tại sao ngươi lại muốn hắn xuống đây?” Lúc trước khi ở bên trên kia, rõ ràng là hắn cố ý. Còn cả lần trước đó nữa, hắn cũng muốn lại gần Kính Lâm, đừng có nói với ông đó chỉ là trùng hợp đấy.

“Trùng hợp.” Giọng hắc tinh linh nặng nề vang lên, trùng hợp với ý nghĩ cuối cùng trong đầu Thời Sênh.

Thời Sênh: “...”

Dáng vẻ hắc tinh linh như thể ta đã nói hết cho ngươi biết rồi, “Vốn dĩ ta cho rằng hắn sẽ bị đóng băng vĩnh viễn trong tộc tinh linh. Ai ngờ ta lại nhìn hắn ở bên ngoài. Hắn bị đóng băng ở tộc tinh linh có phải tốt hơn không? Cứ muốn chạy ra ngoài, ta đương nhiên là muốn giết chết hắn rồi.”

Nụ cười của Thời Sênh càng xán lạn hơn, “Muốn giết chết hắn sao?”

Người của ông đây mà ngươi cũng tùy tiện muốn giết chết sao?

Cô đã muốn giết chết hắn mấy lần rồi nhưng còn chưa ra tay, làm sao đến lượt tên thiểu năng nhà ngươi được!

“Đúng, ta muốn hắn chết đấy, thì sao nào?” Hắc tinh linh càng lớn giọng hơn, “Người trong tộc từ nhỏ đến lớn đều thích hắn, thiên phú của ta rõ ràng là tốt hơn hắn, nhưng cuối cùng cây sinh mệnh lại chọn hắn, còn ta thì biến thành như thế này, đều là lỗi của hắn, ta hận hắn.”

Vẻ mặt Kính Lâm có chút thất vọng, tia hy vọng cuối cùng nơi đáy mắt hắn cũng đã biến mất theo, “Trước kia đúng là ta không nên thả cho ngươi đi.”

“Bây giờ hối hận ư? Muộn rồi!” Hắc tinh linh cười dữ tợn, “Tất cả mọi thứ tộc tinh linh gặp phải bây giờ đều là do ngươi mà ra. Ngươi sống cũng tốt, nếm thử mùi vị phải chịu đủ loại dằn vặt này đi, không chừng còn có thể nhìn thấy được một điều bất ngờ đấy...”

Hắc tinh linh cười quái dị, đột nhiên trở mặt nhìn Thời Sênh gầm lên, “Trả đồ lại cho ta!”

“Có giết không?” Thời Sênh nhìn Kính Lâm.

Kính Lâm lắc đầu, thanh âm nhàn nhạt, “Trả đồ lại cho hắn.”

Thời Sênh: “...” Thế mà còn không giết.

Thời Sênh chần chừ giây lát, quẳng hòn đá sang cho hắc tinh linh. Hắc tinh linh đón lấy hòn đá, chuyển động đôi cánh, nhanh chóng lao về phía ánh sáng màu lục ở phía xa xa.

Kính Lâm quay người rời đi, “Đi tìm vương miện tinh linh.”

“Ngươi tin hắn sao?”

“Ừm.”

“Này, hắn đối với ngươi như vậy mà ngươi vẫn còn tin hắn, ngươi điên rồi sao?”

Kính Lâm quay người lại, trong mắt ánh lên ánh sáng màu lục âm u phía xa, “Đúng như hắn nói, hắn muốn ta phải hối hận cả đời, hắn không cần phải lừa ta.”

Chương 1837: Vua tinh linh (21)

Thời Sênh không thể hiểu nổi suy nghĩ của Kính Lâm, thật muốn giết quách hắn rồi chuyển sang vị diện khác cho nhanh.

Loại người này thực sự rất không thích hợp với cô.

Cái khảo hạch quần què gì thế này!

Tức quá đi!

“Đùng đoàng!”

Thời Sênh và Kính Lâm nhảy ra khỏi khu vực đóng băng. Phía sau đó là một tiếng nổ cực mạnh, toàn bộ mặt băng bắt đầu nứt vỡ, phía dưới dường như có thứ gì đó sắp phá băng chui ra.

Ở sâu bên trong có bóng người chật vật bay ra bên ngoài, y phục màu đỏ của nam tử áo đỏ vô cùng chói mắt.

Nữ chính đại nhân lại hành động rồi à.

Ầm ầm!

Mặt băng hoàn toàn nứt vỡ, sau đó lại ngưng kết lại. Lần này không chỉ có mặt đất mà ngay cả tường và phía trên đều là hàn băng.

“Đi.” Thời Sênh kéo Kính Lâm, xông ra đoàn người hỗn loạn bên ngoài.

...

“Ầm ầm ầm!”

Trong bóng tối phía dưới vực sâu mơ hồ có ánh sáng lóe lên, thống lĩnh dị thú đứng bên cạnh, chắp tay đứng đó.

“Thống lĩnh, bắt đầu rồi.” Một con dị thú phía sau tiến lên.

Thân hình thống lĩnh dị thú dần ngưng tụ thành hình một con báo. Dị thú phía sau cũng dần từ bỏ những hình thái kỳ quái hiếm thấy kia, khôi phục lại hình dạng bản thể. Rất nhiều bóng đen hội tụ vào trong cơ thể chúng. Số dị thú ở gần vực sâu dần giảm bớt lại chỉ còn hai phần ba.

Thống lĩnh dị thú bay lên không trung, “Các huynh đệ, linh hồn chúng ta bị giam cầm ở nơi này đã mấy chục triệu năm rồi, nay đã đến lúc trần quy trần, thổ quy thổ. Nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn làm huynh đệ với các ngươi.”

“Mẹ kiếp!”

Khẩu hiệu nhiệt huyết của đám dị thú còn chưa được hô lên, đột nhiên bị cắt ngang.

Thời Sênh bay từ lỗ hổng của vực sâu ra ngoài, rơi vào giữa một đám dị thú “Các ngươi làm ra chuyện lớn như vậy, là để các ngươi biến mất sao?”

Dường như chúng đến chỉ là để làm trò cười thôi thì phải.

“Tiểu tinh linh, ngươi không hiểu chúng ta bị giam cầm ở đây đã phải

trải qua chuyện gì. Chúng ta thà biến mất còn hơn.” Giọng thống lĩnh dị thú ôn hòa, “Ta đã từng nghe nói nhiều phiên bản con người lưu truyền lại, nhưng sau này đã xảy ra rất nhiều chuyện nữa.”

Sau khi dị thú bị đuổi vào vực sâu, trên vùng trời chỗ vực sâu đã được thiết lập cấm chế, để ngăn chặn chúng thoát ra ngoài, nhưng con người có thể vào trong.

Con người coi vực sâu là trường săn, từng con dị thú bị chết đi.

Sau này dị thú tìm được một cung điện dưới vực sâu. Nơi đó đã từng có một hành lang rộng lớn, có tượng đá thủ vệ nguy nga tráng lệ, rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Chính bởi vì con người cũng phát hiện ra, họ đã có một cuộc vật lộn cuối cùng với dị thú ở trong cung điện. cuộc ẩu đả đã làm kinh động đến thứ gì đó ở dưới, sức mạnh đó là thứ chúng hoàn toàn không thể cân bằng được.

Toàn bộ cung điện bắt đầu sụp đổ, cuối cùng chỉ còn lại gian đại điện kia.

Con người và dị thú bị nhốt ở đó. Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng những thứ ở dưới lòng đất vẫn liên tục dịch chuyển. Sau đó có con người bắt đầu phát điên, không những tấn công dị thú, mà còn tấn công cả đồng hành.

Những con người còn giữ được sự tỉnh táo sợ hãi. Họ muốn ra ngoài, nhưng bên ngoài đã bị chặn lại. Họ đã thiết lập phong ấn ở trên cửa, nhốt những người đã phát điên ở lại đây, nhưng hiệu quả không tốt lắm.

Cuối cùng người của Hạc gia đề xuất phong ấn sức mạnh của tất cả

mọi người ở đây, họ không thể để thứ đồ chơi không biết là cái gì kia ra ngoài. Trước tiên họ dùng bùa chú đóng chặt cánh cửa kia lại, sau đó dùng thuật đóng băng của Hạc gia. Tất cả con người và dị thú đều bị đóng băng ở bên trong.

Cơ thể của dị thú tuy bị phong ấn ở đây, nhưng linh hồn thì không. Bị con người đối xử như vậy, chúng oán hận con người. Oán khí ngày một tích tụ lại, cho đến khi sức mạnh của chúng ngày càng lớn hơn.

Chúng rời khỏi cung điện, trở về vực sâu, nhưng cấm chế phía trên vực sâu không biết tại sao lại mạnh hơn rất nhiều so với trước kia. Chúng muốn ra ngoài gần như là chuyện không thể nào.

Thế là chúng chỉ có thể phập phồng trôi nổi trong vực sâu, chờ đợi thời cơ.

Lần chờ đợi này là mấy trăm năm, cho đến không lâu trước đây, chúng cảm nhận được cấm chế trên vực sâu đã yếu hơn. Lúc này chúng mới chuẩn bị ra ngoài. Chuyện sau đó thì Thời Sênh đã biết rồi.

Trước tiên đến đại lục tìm kiếm thế hệ sau của những người trước kia để báo thù, sau đó tìm thế hệ sau của những người đó đến, giúp chúng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

“Các ngươi rời khỏi đây, thì những thứ ở dưới kia cũng được thả ra.” Kính Lâm nhìn thống lĩnh dị thú, “Nếu quả thực những thứ ở dưới kia nguy hiểm như lời ngươi nói, thì hành vi này của ngươi mới đúng là dồn cả đại lục vào nguy hiểm.”

Thống lĩnh dị thú nhìn người đứng cạnh Thời Sênh. Hắn không bất ngờ khi nhìn thấy vua tinh linh đã được giải bỏ phong ấn thoát ra ngoài.

Hắn tin tiểu tinh linh này có sức mạnh lớn đến thế.

Thống lĩnh dị thú không phủ nhận, “Đúng là như vậy, nhưng tất cả đều là do con người tạo thành. Nếu không phải họ truy cùng đuổi tận dị thú chúng ta, thì chúng ta sẽ không ở đây. Vua tinh linh, ta biết ngươi không thể hiểu được chuyện chúng ta làm, nhưng ta giống như ngươi, đều là vì tộc nhân của mình.”

“Các ngươi làm vậy là ích kỷ.” Tiếng gào thét của Phong Tư vang lên, “Trên đại lục Thanh Vân có bao nhiêu sinh linh vô tội, bởi vì các ngươi nên phải rơi vào nguy hiểm. Loài người có lỗi với các ngươi, nhưng không phải tất cả loài người đều có lỗi với các ngươi!”

Cô ta và nam tử áo đỏ từ vực sâu đi lên, cấm chế ở vùng trời phía trên vực sâu đang biến mất.

“Ích kỷ cũng được, ta chỉ muốn tộc nhân của ta có thể sớm yên nghỉ.” Thống lĩnh dị thú không muốn tranh cãi nhiều với Phong Tư.

Phong Tư nghẹn lời, ánh mắt di chuyển giữa Thời Sênh và thống lĩnh dị thú, hai người này đều là cùng một giuộc.

Nam tử áo đỏ tiếp lời, “Thứ ở phía dưới kia rốt cuộc là cái gì?”

“Không biết.” Thống lĩnh dị thú nói: “Chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy nó, nhưng hình như những người đã chết đi biết nó là gì.”

Nếu họ không biết, thì đã không phải trả giá lớn như vậy để phong ấn thứ ở dưới lòng đất kia lại.

“Thống lĩnh.”

Đám dị thú đã tiến vào vùng trời trên vực sâu, đang đợi thống lĩnh dị thú.

Thống lĩnh dị thú hội hợp với chúng, rồi trầm mình xuống đáy vực sâu, “Tiểu tinh linh, chúc ngươi may mắn.”

Dị thú như một đám mực đen kịt chìm sâu vào trong bóng tối, hoàn toàn hợp làm một với bóng tối. Phía dưới thi thoảng có ánh sáng màu lục lóe lên, khiến mọi người nhìn thấy đám mực đen kịt đó dần biến mất theo tốc độ chìm xuống của chúng.

Đoàn người Hạ thống lĩnh và Hạc gia chủ xông ra khỏi vực sâu đúng vào lúc này.

Họ kinh hãi nhìn xuống phía dưới, “Mẹ kiếp, đó là thứ quái quỷ gì vậy.”

“Cả đời này ta chưa bao giờ gặp phải thứ gì kỳ quái như vậy.”

“Nếu nó thoát ra ngoài thì phải làm sao?”

Thời Sênh và Kính Lâm đi phía trước, không biết họ đang nhìn thứ gì, cho nên khi đối mặt với vẻ mặt kinh hãi đó của họ thì mơ màng không hiểu gì.

“Sắp xảy ra chuyện lớn rồi.” Thời Sênh nắm chặt tay Kính Lâm.

Kính Lâm: “...” Có thể không dùng cái giọng điệu hả hê này để nói có được không?

“Phạch phạch phạch!”

Mọi người giống như bị nhấm phím tạm dừng, tất cả âm thanh đồng

thời biến mất, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch và tiếng hít thở hổn hển sợ hãi.

Phịch!

Phịch phịch phịch!

Phịch phịch phịch phịch phịch!

“Nó đuổi theo rồi... nó đuổi theo rồi...” Tiếng gào thét thất thanh phá tan sự im lặng, nhưng tiếng phành phạch đó càng lúc càng lớn.

“Tại sao không thấy cấm chế trên vực sâu đâu nữa? Không gì có thể ngăn cản nó được nữa rồi...” Có người bây giờ mới phản ứng lại. Khi họ trèo lên không gặp phải bất kỳ sự ngăn trở nào.

“Chạy mau!”

Tất cả mọi người đều co chân chạy vào trong cánh rừng.

Thời Sênh và Kính Lâm đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt cô nhìn về vực sâu tối tăm kia.

Cây cột màu đen nhô cao lên trời, dường như muốn phá vỡ cả bầu trời.

Chương 1838: Vua tinh linh (22)

Cây cột màu đen vẫn tiếp tục vươn lên cao, cho đến khi đâm sâu vào trong mây trời, mắt thường không nhìn thấy được tận cùng. Trong tầng mây dường như có thứ gì đó đang rơi xuống, từng cái rễ cây khổng lồ đang tách khỏi cây cột kia như thiên nữ rắc hoa, phân tách khắp bốn phương tám hướng nơi vực sâu, giống như pháo hoa đang nổ trên khoảng trời chỗ vực sâu kia.

Nơi rễ cây đi qua, tất cả thực vật đều bị phá hỏng, rễ cây đâm vào lòng đất, mặt đất rung chuyển từng hồi.

Thời Sênh và Kính Lâm đã chạy đi khi rễ cây tiến đến. Lúc này từ nơi xa xa có thể nhìn thấy đám rễ cây đó đang hủy diệt tất cả thực vật và sinh linh mà nó gặp phải.

Đùng đùng đùng...

Nơi vực sâu không ngừng vang lên tiếng động, cái cột do rễ cây kia hợp thành không ngừng từ dưới vực sâu dâng cao lên, cho đến khi bốn phía xung quanh vực sâu đều đầy rẫy rễ cây.

Cái bóng màu đen chầm chậm dâng lên từ vực sâu kia, đó là một cái... cây.

Một cái cây rất lớn.

Toàn bộ vực sâu dường như chính là cái hố của nó.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn cây đại thụ chọc trời vẫn còn đang liên tục sinh trưởng, cảm thán, “Cái cây này muốn lên tận trời à, to phi lý quá rồi đấy.”

Cái cây sinh mệnh đã to lắm rồi, thế mà bây giờ còn có một cái cây to hơn nó gấp mấy lần, hoàn toàn không khoa học chút nào. Một cái cây sao lại to thế được chứ, có ăn sừng hươu cũng không to thế được đâu nhé.

“Đi.” Kính Lâm chủ động nắm lấy tay Thời Sênh, vẻ mặt trầm trọng.

“Sao thế?”

“Rời khỏi nơi đây.” Ngữ khí Kính Lâm có vài phần sốt sắng.

“Làm gì thế? Chẳng qua chỉ là một cái cây thôi mà? Sợ cái gì chứ?” Thời Sênh ngoài miệng có vẻ khó hiểu, nhưng thiết kiếm đã bay về phía xa.

Cây đại thụ vẫn đang sinh trưởng, bay đi rất xa vẫn có thể nghe được âm thanh vươn lên của nó, tán cây chọc trời che cả mặt trời, cho dù có bay ra rất xa cũng vẫn nhìn thấy được.

“Đó là cái gì?” Thời Sênh khó hiểu hỏi Kính Lâm.

“Cây tử vong.” Giọng Kính Lâm hơi trầm xuống, “Được sinh ra trong thời hỗn độn sơ khai cùng cây sinh mệnh. Cây sinh mệnh có thể mang đến sự sống. Cây tử vong chỉ mang đến cái chết. Cây tử vong sẽ không ngừng sinh trưởng, cho đến khi thế giới này không còn sinh linh nào nữa, cho nên cây tử vong đã bị phong ấn lại.”

Hắn giơ tay đỡ trán, “Cây sinh mệnh chết đi, nên nó mới có cơ hội ra ngoài, đây chính là mục đích tại sao hắn lại trộm vương miện tinh

linh.”

Hắn trong lời Kính Lâm nói có lẽ là hắc tinh linh kia.

“Hắn còn muốn hủy diệt cả thế giới, mục tiêu to lớn đấy, giỏi lắm.”

Kính Lâm nhìn sang, Thời Sênh nhếch miệng, để lộ ra nụ cười mỉm, vừa rồi cô không nói gì hết cả.

“Phải tìm ra vương miện tinh linh.” Kính Lâm thu hồi ánh mắt, nhìn về một hướng.

“Tìm cái gì chứ...” Thời Sênh đằng hắng, “Thế thì tìm thôi.”

...

Sau khi cây tử vong thoát khỏi phong ấn, rễ cây khổng lồ của nó giống như mầm bệnh lan tràn khắp nơi. Động vật, thú tộc, thảm thực vật trong rừng, đều bị rễ cây hủy diệt. Rễ cây giống như châu chấu vượt qua, rồng cuộn kết lại.

Rễ cây bị chém đứt, nó sẽ mọc ra trăm ngàn rễ cây khác, căn bản không thể đối phó được với nó.

Đại lục vừa bị dị thú tấn công, còn chưa thoát khỏi sự sợ hãi đối với dị thú. Dị thú vừa biến mất, tin tức còn chưa kịp truyền đi đã lại đến cái cây này.

Mọi người rối đến muốn chết quách đi.

Có phải họ đang nằm mơ bị rơi vào địa ngục không?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã xảy ra bao nhiêu chuyện

khó hiểu như vậy.

Trong lòng dù có sụp đổ như thế nào, nhưng ngoài việc tháo chạy, họ hoàn toàn không có cách gì để đối phó với cây đại thụ che khuất cả trời cao này.

Đầm đen ở sâu trong rừng, lúc này rất nhiều người đang bị cây đại thụ truy đuổi. Những người cùng chạy về phía rừng sâu với Thời Sênh và đám ma thú khó đối phó kia đã sớm không thấy tăm tích đâu nữa. Cả khu rừng yên tĩnh đến kỳ lạ.

Rốt cuộc là sau đó cũng có người biết cây đại thụ kia là thứ đồ chơi gì. Nhưng có biết cũng vô dụng, họ không biết làm thế nào để đối phó với hắn.

Chạy thôi!

Thời Sênh tìm thấy đầm đen mà hắc tinh linh kia nói, nước đầm đen kịt ùng ục nổi bong bóng, sương mù vất vưởng trên mặt nước.

Kính Lâm cởi áo choàng, đi về phía đầm nước.

“Này, ngươi cứ thế mà xuống đó sao?” Thời Sênh kéo hắn lại, “Còn chưa biết dưới đó có gì, ngươi không phải là vua tinh linh à? Chẳng lẽ không triệu hồi được vương miện tinh linh à?”

Ngay cả kỹ năng này cũng không có, thì còn vua tinh linh làm gì chứ.

“Vương miện tinh linh thì khác.” Kính Lâm giãy khỏi Thời Sênh, “Ta xuống tìm, ngươi ngoan ngoãn đợi trên này.”

Hắn dầm mình vào trong làn nước đen kịt trong đầm. Thời Sênh tức giận mắng chửi, sau đó cũng nhảy theo xuống dưới.

Nước đầm nhìn qua giống như nước sôi, thế nhưng khi cô nhảy xuống mới phát hiện nước đầm lạnh đến gai người. Cô nhanh chóng rút ra mấy lá bùa dán lên người. Phía dưới nước đầm giơ tay không nhìn rõ ngón tay, dạ minh châu cũng không có tác dụng gì, căn bản không thể chiếu sáng được nước đầm tối đen như mực.

Không nhìn thấy Kính Lâm đang ở đâu, cô chỉ có thể lần theo động tĩnh trong làn nước.

Nước đầm không sâu, Thời Sênh nhanh chóng giẫm được đến đáy, mềm mại như cát chảy, cũng lún sâu xuống dưới như cát chảy.

Mẹ kiếp!!!

Kiếm của ông đâu!!

Thời Sênh cố nén không nổi nóng, tay lần sờ trong làn nước, khó khăn lắm mới sờ được một thứ gì đó giống như cánh tay, kết quả sờ lên lại thấy tay nhơn nhớt, cô ghê tởm buông ra, đây là thứ đồ chơi gì không biết.

Cô liên tục sờ được nhiều thứ kỳ quái, đều là cảm giác buồn nôn trơn nhớt kia.

Tay Thời Sênh khua loạn lên trong nước, đầu ngón tay bỗng nhiên có độ ấm truyền đến, tiếp đó bàn tay bị ai đó nắm lấy. Cả người cô đều đổ về sau, bị người đó ôm vào lòng, sau đó nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Người Kính Lâm ướt sũng, tóc dán chặt lên má, tuy trông nhếch nhác, nhưng vẫn không mất đi vẻ tuấn mỹ. Hắn ôm Thời Sênh đi lên bờ, “Ngươi xuống đó làm gì?”

“Nếu không phải vì lo cho ngươi, thì ngươi tưởng ta muốn xuống đó chắc.” Thời Sênh vắt y phục trên người, nước đầm bị hút vào quần áo lúc này bị vặn ra lại là một màu trong suốt.

Kính Lâm giơ tay ra đặt lên bả vai cô, giúp cô hong khô y phục, “Tại sao ngươi không nghe theo ta lấy một lần?”

Lần nào cô cũng làm trái lại ý hắn, cứ muốn tự mình...

“Ngươi không nghe theo ta, tại sao ta phải nghe theo ngươi.”

Kính Lâm: “...” Hắn là vua tinh linh, nghe lời hắn chẳng phải là lẽ đương nhiên hay sao? Tại sao lại phải nghe lời ngươi, ngươi đâu phải là vua tinh linh!!

Kính Lâm cảm thấy có lẽ mình cũng điên rồi, không muốn tranh luận với Thời Sênh nữa. Hắn lắc đầu thu tay lại, thay đổi đề tài, “Vương miện tinh linh không có trong đó.”

“Không có?” Sao lại không có? Vương miện tinh linh mọc chân chạy đi chỗ khác rồi sao?

Còn có thể chơi trò chơi một cách tử tế được không chứ!!

Cứ giày vò mãi như vậy, sao lại phiền phức như vậy chứ.

“Đúng là có khí tức của vương miện tinh linh, nhưng không thấy nữa.” Kính Lâm nhìn đầm đen, có lẽ đã bị thứ gì đó đưa đi rồi.

“Vậy phải làm sao?” Thời Sênh nhìn bầu trời đen sì, “Ta đi chém cái cây đấy nhé.”

“Nó mà dễ đối phó như vậy thì đã không cần phải phiền phức như vậy rồi.” Kính Lâm tức giận nói.

Thời Sênh: “...” Ta cũng lợi hại lắm đó nha!

Không tin ngươi để ta đi chém thử xem.

Kính Lâm đương nhiên không đồng ý để Thời Sênh đi mạo hiểm. Để đề phòng Thời Sênh đi chặt cây, Kính Lâm không thể không dắt Thời Sênh theo.

Không tìm được vương miện tinh linh thì không thể cứu sống cây sinh mệnh, không thể khôi phục lại cây sinh mệnh thì không thể giải cứu những tộc nhân đã bị đóng băng và... đối phó với cái cây kia.

Bây giờ vương miện tinh linh chính là đạo cụ quan trọng nhất.

Nhưng vương miện tinh linh như thể biến mất trong không khí. Ngay cả vua tinh linh như Kính Lâm cũng không cảm nhận được khí tức của vương miện tinh linh.

Chương 1839: Vua tinh linh (23)

Không tìm được vương miện tinh linh, đúng theo như Thời Sênh nói – vậy thì đi chặt cây.

Không biết có phải cây tử vong phát giác ra được suy nghĩ nguy hiểm đó của Thời Sênh hay không, vô số rễ cây điên cuồng truy sát cô.

Chặt đứt rễ cây cũng vô dụng, rễ cây giống như những tiểu binh của cây tử vong, mất một cái lại mọc thêm một đám.

Thời Sênh chém mãi cũng bực mình, lấy quả cầu năng lượng ra ném cho nổ tung, dưới đất toàn là hố lớn, rễ cây có chút sợ hãi lôi điện bên trong hố lớn đó. Thời Sênh liền dùng quả cầu năng lượng nổ khắp xung quanh một vòng, chặn những rễ cây đáng ghét kia lại.

“Ông đây muốn đi chém nó, thứ đồ chơi gì thế!” Tưởng làm cái cây thì giỏi lắm ấy. Ông đây đến cả vị diện còn đánh sập được, còn sợ không đối phó nổi với một cái cây chắc!!

“Hi Vi.” Kính Lâm ôm lấy Thời Sênh, “Bình tĩnh chút.”

“Không bình tĩnh nổi.” Thời Sênh nắm lấy thiết kiếm, nhất định phải giết chết cái cây này.

“Hi Vi, đừng như vậy, nhìn ta này.” Kính Lâm xoay người cô lại, “Bình tĩnh một chút có được không?”

“Ngươi bảo ta phải bình tĩnh thế nào, nó...” Gương mặt trước mặt Thời Sênh bỗng nhiên phóng đại, bờ môi Kính Lâm dán chặt lên môi Thời Sênh, mềm mại tựa như miếng thạch trái cây.

Kính Lâm không có động tác gì khác, chỉ cứ thế dán lấy cô, một lúc sau mới buông ra, “Bây giờ thì sao?”

Trên mặt Kính Lâm trấn tĩnh, nhưng trong lòng trái tim lại đập thình thịch, hành vi vừa nãy rất mất khống chế, cơ thể khiến hắn làm như vậy, dường như khi làm vậy mới có thể giúp cô ổn định lại.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ động, cắm thiết kiếm sang một bên, “Lại một lần nữa thì ta sẽ suy nghĩ xem sao.”

Kính Lâm: “...”

Hắn buông Thời Sênh ra, “Đừng có được voi đòi tiên.”

“Thế có hôn không nào, không hôn ta đi đây.” Thời Sênh làm bộ cầm thiết kiếm.

Kính Lâm tiến lên một bước đè thiết kiếm lại, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, một tay kia che mắt Thời Sênh, cúi người mổ lên cánh môi cô, cảm giác vô cùng mềm mại, giống như hắn đang ngủ trên cây sinh mệnh, lá cây khẽ lướt qua má hắn, gió mát lắc lư.

Hắn vội vàng buông Thời Sênh ra, quay người lại, “Vừa lòng chưa? Đừng đi làm loạn nữa.”

Kính Lâm nắm chặt hai tay, vừa rồi hắn đã làm gì??

Cơ thể này tại sao càng lúc càng trở nên mất khống chế thế này?

Không phải là cơ thể mất khống chế, mà là ở nơi sâu thẳm trong lòng có thứ gì đó đang đòi thoát ra, đang chiếm cứ tư tưởng và hành vi của hắn.

“Thế nào là ta làm loạn chứ, chàng chưa thấy thực lực thực sự của ta, sao chàng biết ta không giết chết được cái cây đó chứ?” Thời Sênh bất mãn lầu bầu, cảm thấy thực lực của mình đang bị nghi ngờ.

Kính Lâm mím môi, “Tinh linh sinh ra trên cây sinh mệnh, cây tử vong là thứ áp chế chúng ta, ngươi hiểu không hả?”

“Không hiểu.” Nguyên chủ là một tinh linh chỉ biết làm loạn, đã bao giờ từng nghiêm túc học văn hóa của tộc tinh linh đâu, có thể biết được những kiến thức thường gặp đã là giỏi rồi.

Kính Lâm quay người lại, tâm trạng trên mặt đã thu lại. Hắn đi đến trước khe hở giữa những cái hố, nắm lấy một cái rễ cây đang cố chui vào. Hắn chặt đứt rễ cây, cầm rễ cây trở lại bên cạnh Thời Sênh.

Hắn xòe lòng bàn tay trắng nõn ra. Chất lỏng từ cái rễ cây rơi xuống lòng bàn tay hắn. Lòng bàn tay lập tức xuất hiện ấn ký màu đen. Kính Lâm ném cái rễ cây ra, giơ tay lên nhìn Thời Sênh, “Nhìn thấy chưa, đây chỉ là tổn thương rễ của nó có thể gây ra cho chúng ta, bản thể của nó còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần thế này.”

Thời Sênh giơ tay ra xoa lòng bàn tay hắn, chỗ màu đen kia dường như đã bị cứng đờ lên.

Đầu ngón tay cô chạm vào, cũng bắt đầu cứng đờ theo.

Kính Lâm vội vàng dùng thuật trị liệu, đầu ngón tay Thời Sênh mới khôi phục lại sự mềm mại, vẻ mặt cô có chút cổ quái, “Trâu bò như vậy cơ à...”

Sinh mệnh của tinh linh đến từ cây sinh mệnh, tuổi thọ dài, rất khó chết, nhưng cây tử vong là khắc tinh của tinh linh.

“Ta có một câu hỏi, nếu cây sinh mệnh đã khô héo, ta và chàng đều là tinh linh, tại sao lại không sao?” Câu hỏi này cô muốn hỏi đã rất lâu rồi.

Mọi người đều là tinh linh, sao có thể làm nên điều đặc biệt?

“Ta là vua của tộc tinh linh, trong cơ thể còn có sức mạnh của vương miện tinh linh lưu lại.”

“Vậy còn ta?”

“Ngươi...” Kính Lâm nhíu mày.

“Ngươi là tinh linh cuối cùng cây sinh mệnh sinh ra.” Phong Tư và một đám người chạy đến từ một bên khác, phía sau họ có không ít rễ cây đang đuổi theo.

Thời Sênh: “...” Nữ chính đại nhân ngươi có thể đừng xuất hiện mọi lúc mọi nơi như vậy được không hả?!

Đáng ghét lắm đấy!!

Phong Tư dẫn theo không ít người. Hạ thống lĩnh và Hạc gia chủ đều có mặt. Họ dọn sạch một bãi đất trống, chặn những rễ cây ở lại bên ngoài.

Phong Tư thở hổn hển, móc một chiếc vương miện đan bằng cành cây, “Vua tinh linh, chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp, nữ chính đại nhân đã có được vương miện tinh linh từ lúc nào thế.

Không phục.

Kính Lâm nắm lấy tay Thời Sênh, kéo cô ra phía sau mình, “Ngươi muốn nói chuyện gì?”

Phong Tư nhìn Thời Sênh, giọng điệu khí phách, “Vua tinh linh, ngươi đã biết từ lâu, muốn cây sinh mệnh sống lại không chỉ cần có vương miện tinh linh, mà còn cần có cô ta – cô ta là tinh linh cuối cùng được cây sinh mệnh sinh ra. Hay nói cách khác cô ta vốn không phải là tinh linh, cô ta là thụ linh. Bởi vì cô ta rời khỏi cây sinh mệnh nên mới khiến cây sinh mệnh khô héo, vậy nên cô ta phải trở về trong cây sinh mệnh.”

Cô ta vẫn luôn tò mò tại sao cô ta đã chết rồi nhưng vẫn có thể sống lại. Nếu như cô ta là thụ linh của cây sinh mệnh thì tất cả có thể lý giải được rồi.

Thời Sênh: “...” Kịch bản này sao lại có vẻ không đúng lắm nhỉ!!

Kính Lâm nắm chặt lấy tay Thời Sênh, “Thế thì sao chứ?”

“Vua tinh linh, chúng ta cần đến tộc tinh linh cứu sống cây sinh mệnh thì mới có thể đối phó với nó. Nếu không cứu sống được cây sinh mệnh, ngươi biết toàn bộ đại lục sẽ bị hủy diệt. Lẽ nào ngươi muốn nhìn bao nhiêu sinh linh vô tội phải mất mạng như vậy hay sao?”

“Vua tinh linh, sự chần chừ của ngươi có thể sẽ hại chết rất nhiều người. Cô ta vốn không nên xuất hiện trên thế giới này.”

“Cô ta vốn không nên rời khỏi cây sinh mệnh, đó là số mệnh của cô ta.”

Người bên phía Phong Tư mỗi người một câu, giống như châm ngòi thổi gió, ngữ khí đều là cố ý ép người, giống như tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều là lỗi của Thời Sênh.

Đây là số mệnh của cô ta.

Kính Lâm trầm mặc.

Cuối cùng Thời Sênh cũng biết nội dung thực sự của lần khảo hạch này là gì.

Người khảo hạch chủ yếu không phải là cô, mà là Phượng Từ.

Hắn chỉ có hai lựa chọn, chọn cô hay là chọn đại lục.

Thời Sênh nhìn gương mặt nghiêng của Kính Lâm.

Ngón tay hắn không ngừng siết chặt lại. Đúng như Phong Tư nói, số mệnh của cô chính là một lần nữa dung hợp với cây sinh mệnh, để cây sinh mệnh sống lại, nhưng hắn không làm được...

Hắn không muốn nhìn thấy cô biến mất trước mặt hắn.

Kính Lâm hít thở sâu trong lòng, cuối cùng hạ quyết tâm.

“Lát nữa ta sẽ chặn họ lại, nàng chạy trước đi.” Kính Lâm nghiêng đầu, đè thấp giọng nói bên tai Thời Sênh, “Trở về tộc tinh linh, cây sinh mệnh sẽ bảo vệ cho nàng, chỉ cần nàng không ra khỏi đó, sẽ không một ai có thể làm hại nàng được.”

Mặt mày Thời Sênh giãn hẳn ra, để lộ một nụ cười mỉm, “Sao ta có thể để chàng đơn độc đối đầu được chứ, cho dù là chết, ta cũng nguyện chết cùng chàng.”

“Hi Vi...”

“Kính Lâm, ngay từ đầu ta đã nói với chàng, ta sẽ không rời xa chàng.”

Kính Lâm nhìn chằm chằm Thời Sênh, dường như hắn đang in hằn cô vào trái tim mình. Rõ ràng hắn không thích tiểu tinh linh này, tác phong hành sự của cô hoàn toàn khác với hắn. Nhưng hắn không ngờ rằng bản thân mình lại đưa ra quyết định như vậy vì cô.

“Ái chà, cảm động quá.” Giọng nói châm chọc từ trên trời cao truyền xuống.

Chương 1840: Vua tinh linh (24)

Hắc tinh linh thong thả hạ xuống, cành cây mọc lên từ dưới đất, đan thành một cái vương tọa sau lưng hắn, đôi cánh hắn đã thu lại, ngồi xuống vương tọa.

So với khi ở vực sâu, đôi cánh của hắc tinh linh đã đen hơn, đen đến phát sáng. Hắn giống như đã trải qua thăng cấp, khí chất cũng có sự thay đổi lớn.

Nếu như nói trước đây hắc tinh linh có chút tà ác, thì bây giờ hắc tinh linh chính là thay đổi đến muốn hủy diệt cả trời đất.

“Đây là...” Đám người kinh ngạc nhìn hắc tinh linh, “Ám tinh linh?”

Đám người kinh động một hồi.

“Ám tinh linh? Đó chẳng phải chỉ là truyền thuyết, chưa bao giờ xuất hiện hay sao?”

“Trong ghi chép đúng là có ghi như vậy, trên đại lục chưa bao giờ xuất hiện ám tinh linh.”

“Ta nghe các trưởng bối trong tộc nói, trên thế giới này vốn không tồn tại ám tinh linh, nhưng trong tộc tinh linh, không có tinh linh có đôi cánh màu đen, chỉ có ám tinh linh trong truyền thuyết.”

Ám tinh linh, một con tinh linh xưa nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Có chính cũng có phản.

Ám tinh linh trong tộc tinh linh thuộc phái tà ác, nhưng người trên đại lục mới chỉ từng gặp tinh linh, chưa bao giờ gặp ám tinh linh, chúng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Thế nhưng có truyền thuyết, đương nhiên chắc chắn là đã từng tồn tại.

Ám tinh linh... cây tử vong...

Sở dĩ ám tinh linh không tồn tại, chỉ e nguyên nhân là vì cây tử vong bị phong ấn, giống như cây sinh mệnh bị khô héo, những tinh linh trên đại lục chưa bị phong ấn cũng âm thầm biến mất.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào hắc tinh linh đang làm màu ở phía trên. Cô còn chưa làm màu, vậy mà hắn ta đã làm màu trước rồi!

Dám cướp cả đất diễn của ông cơ đấy.

“Kính Lâm, bất ngờ lắm đúng không, ta có thể tìm được nơi phong ấn cây tử vong?” Ám tinh linh dồn toàn bộ sự chú ý của mình lên người Kính Lâm, những người khác hoàn toàn bị bỏ qua, “Ta còn phải cảm ơn con tiểu tinh linh này. Nếu không phải cô ta bỗng nhiên rời khỏi cây sinh mệnh, sức mạnh phong ấn có một khoảnh khắc bỗng nhiên yếu đi, thì ta sẽ không phát hiện ra cây tử vong được.”

Ánh mắt mọi người nhìn Thời Sênh càng trở nên thiếu thiện chí hơn.

Nếu không phải là cô ta rời khỏi cây sinh mệnh, thì họ có phải trải qua những thứ như bây giờ hay không?

Thời Sênh không để tâm trợn mắt lườm, liên quan qué gì đến ông,

đây đều là trò quỷ do tên thiểu năng Ceasar gây ra.

“Ngươi muốn làm gì?” Kính Lâm ngẩng đầu nhìn ám tinh linh.

Ám tinh linh cười to, “Thế giới này sẽ bị ám tinh linh xâm chiếm, mấy người các ngươi, tất cả sinh linh đều sẽ biến mất. Cuối cùng thế giới này sẽ chỉ còn lại ám tinh linh, đã nhìn thấy chưa?”

Hắn chỉ về phía xa, bên kia cây đại thụ cao chọc trời đâm xuyên qua tầng mây, dường như có thứ gì đó đang bay ra ngoài.

Cây sinh mệnh sinh ra tinh linh thuần khiết tốt đẹp, cây tử vong sinh ra ám tinh linh tà ác đen tối.

Ám tinh linh giang hai tay ra, giống như đế vương giáng thế, “Ta sẽ kiến tạo nên vương quốc thuộc về riêng ra.”

“Vương quốc của ngươi? Chỉ sai khiến một chủng tộc thôi sao? Ngươi bị ngu à?” Thời Sênh buồn cười nhìn ám tinh linh, chỉ sai khiến được một chủng tộc thì sao được gọi là thống nhất?

Ám tinh linh hừ lạnh, “Các chủng loại khác không có tư cách mang giày cho ta, sống cũng chỉ lãng phí không khí, chi bằng chết đi cho rồi.”

“Ngươi đang sợ họ sẽ phản kích đúng không?” Thời Sênh vạch trần ám tinh linh.

Không biết có phải ám tinh linh đã bị vạch trần hay không, vẻ mặt có chút méo mó, sau đó cười lạnh nói: “Bây giờ là ta ở thế thượng phong, ta còn phải sợ chúng sao?”

Thời Sênh như cười như không nhìn hắn, không tiếp lời nữa.

Loài người là một chủng tộc rất đặc biệt, chỉ cần cho họ thời gian hít thở, họ nhất định sẽ phản công, hơn nữa còn có tỷ lệ thành công rất lớn.

Nếu phải phân ra một diễn viên chính trong tất cả các chủng tộc thì chắc chắn đó sẽ là nhân tộc.

Ám tinh linh sợ loài người, cho nên nó thà rằng truy cùng giết tận, cũng không muốn lưu lại bất kỳ một sinh linh nào.

Điểm này Thời Sênh rất coi trọng hắn, đương nhiên... nếu như cô không bị tính trong đám quần chúng bị hắn tiêu diệt.

Nếu tính cả cô, thì chơi không vui nữa rồi...

“Soạt!”

Thiết kiếm vọt tới trước mặt, sau lưng ám tinh linh lập tức tuôn ra vô số rễ cây che chắn trước mặt hắn.. Ám tinh linh ngồi ở phía sau, trong lòng mặc sức tưởng tượng kế hoạch lớn cho tương lai.

Thế nhưng rễ cây phía trước đột nhiên nứt ra từ giữa, hàn quang thiết kiếm đâm thẳng vào hắn.

Trong lòng ám tinh linh không khỏi kinh ngạc, vương tọa tản ra, bao bọc hắn lại, kéo lên một nơi cao hơn. Rễ cây mở ra như bông hoa sen, ám tinh linh đứng chắp tay, “Để cảm ơn các ngươi, ta sẽ không giết các ngươi, hãy sống cho tốt đi, ha ha ha.”

Thiết kiếm vút bay trong không trung, từ phía dưới chặt đứt những rễ cây chống đỡ hoa sen, đóa hoa sen bỗng chốc rơi xuống không trung, ám tinh linh giang cánh ra, không muốn đối đầu với thiết kiếm,

bay về phía xa.

Ám tinh linh đến nhanh, đi cũng nhanh, nhưng người chưa từng gặp ám tinh linh bao giờ vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng.

Thế là đi luôn à?

Hắn đến đây để làm gì thế?

Khoe khoang thôi sao?

Không đúng, cây tử vong chẳng phải là kẻ địch lớn nhất của họ hay sao?

“Vua tinh linh, ngươi có quen biết con ám tinh linh đó không?” Một người đứng ra chất vấn.

Vừa rồi hắn đã nghe thấy rõ ràng ám tinh linh gọi tên vua tinh linh, ngữ điệu đó không giống như người vừa mới quen biết.

Kính Lâm đột nhiên cảm thấy đám người này phiền phức. Ánh mắt họ nhìn Thời Sênh khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái, cho nên đối với câu hỏi của người đàn ông kia hắn coi như không nghe thấy.

“Vua tinh linh, tại sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta?” Người đàn ông kia vẫn chịu buông tha, “Có phải ngươi quen biết con ám tinh linh kia không? Chuyện lần này có phải là do các ngươi liên thủ gây ra hay không?”

“Vua tinh linh ngươi nói gì đi chứ, đừng cho rằng im lặng thì sẽ không có chuyện gì. Chuyện ngày hôm nay ngươi bắt buộc phải cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.”

Người bên ngoài bắt đầu gây sự ép người, càng nói càng khó nghe, nói hắn câu kết với ám tinh linh kia vẫn còn là nhẹ.

Phong Tư và Hạ thống lĩnh đều chưa mở lời, mỗi người đứng một bên, vẻ mặt có chút cổ quái, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thời Sênh đứng bên cạnh Kính Lâm, cười ác liệt, “Nhìn thấy rồi chứ, đây chính là những sinh linh vô tội mà chàng nói. Khi đối mặt với sự nguy hiểm đến tính mạng, cho dù chỉ là một đứa trẻ cũng có thể để lộ ra răng nanh sắc bén. Đương nhiên ta không nói thế giới này không có tình cảm ấm áp. Ta tin rằng trên thế giới này sẽ có người tình nguyện có thể vì người khác mà trả giá tất cả bao gồm cả tính mạng, nhưng không phải ai cũng có thể gặp được...”

Cô chưa từng phủ nhận điều này, nhưng đa số người đều gần như vậy, chứ không hề vô tư như thế, khi thực sự đối mặt với những lựa chọn, tất cả mọi nhân nghĩa đều không còn đáng để nhắc đến nữa.

“Hi Vi.” Kính Lâm siết tay cô.

Thời Sênh giơ một tay lên đầu hàng, cười nói: “Không nói nữa.”

Kính Lâm quay người, không nhìn sang phía kia. Lần đầu tiên hắn cảm thấy chán ghét loài người đến vậy. Cảm giác chán ghét đến có chút buồn nôn.

Hắn sinh ra tại tộc tinh linh, từ nhỏ đến lớn đã bị chụp cho chiếc mũ lương thiện, hòa bình, không làm tổn thương đến những sinh linh vô tội.

Hắn cũng luôn tin tưởng, nhưng hắn không ngờ tín ngưỡng ấy lại sụp đổ nhanh như vậy chỉ vì một người.

Thời Sênh ôm lấy Kính Lâm, “Kính Lâm, ta mới là tín ngưỡng của chàng.”

Những tín ngưỡng kia chẳng qua chỉ là bức tường cát do dữ liệu xây dựng nên, đẩy một cái là đổ.

Còn cô mới là vĩnh hằng.

Chương 1841: Vua tinh linh (25)

“Vua tinh linh, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ. Chúng ta cũng không cố ý bức ép. Cô ta vốn dĩ chính là thụ linh của cây sinh mệnh, chức trách của cô ta là vậy.”

“Chúng ta cho ngươi thời gian suy nghĩ.”

Thời Sênh nhìn đám người đó, vẫy thiết kiếm, đột nhiên xông về đám người đó.

Kính Lâm không ngăn cản, chỉ đứng nhìn Thời Sênh đánh nhau với đám người kia.

“Hi Vi ngươi điên rồi!!”

“Ta đã nói họ với con ám tinh linh kia là đồng bọn rồi, các ngươi còn không tin!”

“Mọi người cùng lên, bắt cô ta lại đưa về chỗ cây sinh mệnh. Phong thống lĩnh đã nói có cách đưa cô ta về rồi.”

Con ngươi Thời Sênh híp lên, thiết kiếm đột nhiên xoay chuyển hướng, đầu ngón chân chạm khẽ xuống đất, bật ra giống như thanh kiếm sắc bén, khí thế ào ào xông về phía Phong Tư.

“Hi Vi!” Phong Tư cả kinh, “Bây giờ ngươi ra tay với chúng ta thì có tác dụng gì?”

“Không có tác dụng gì, phát tiết thôi.”

Phong Tư: “...”

Mọi người: “...”

Thiết kiếm vung lên, Phong Tư không thể không phản kích. Hai người giao đấu với nhau, giống như thiên lôi câu động địa hỏa.

Tất cả mọi người đều rời khỏi vòng chiến đấu, nhường lại chỗ cho hai người này.

Lúc đầu Phong Tư tấn công có chút hỗn loạn, nhìn có vẻ như là bị Thời Sênh đánh cho trở tay không kịp. Mọi người nhìn cách đánh của Thời Sênh lại hiểu ra đôi chút. Cô giống như kẻ điên, nhìn đâu đánh đó, nhưng tốc độ ra đòn và thu chiêu vẫn rất nhanh, không để cho họ có bất kỳ cơ hội nào.

Phong Tư làm được nữ chính, đương nhiên là phải thông minh. Sau khi phát hiện ra cách đánh của Thời Sênh, liền điều chỉnh chiến thuật, nhanh chóng chuyển thế cục về trạng thái cân bằng.

Thế nhưng đúng lúc này, Thời Sênh đột nhiên kéo dài khoảng cách, ném ra quả cầu năng lượng.

Quả cầu năng lượng nổ xung quanh Phong Tư, cô ta bị đánh bay, rơi ra bên ngoài vòng phạm vi phát nổ.

Hồi lâu sau Phong Tư vẫn không có phản ứng gì. Nam tử áo đỏ xông đến đỡ Phong Tư dậy, mặt cô ta đã bị nổ đen sì, giống như bị bôi nhọ nồi.

“Hi Vi, ngươi gian lận!” Có người không phục chỉ Thời Sênh.

“Làm ơn đi, bây giờ chúng ta đâu phải là tỷ võ.” Lúc này rồi còn nói gì đến công bằng nữa, đồ điên!

Mọi người: “...”

Thời Sênh dáng vẻ lưu manh vứt quả cầu năng lượng, “Đưa vương miện tinh linh cho ta, nếu không các ngươi sẽ phải chết ở đây!”

“Ngươi dám!”

“Có gì mà không dám chứ?” Thời Sênh ném quả cầu năng lượng trong tay xuống.

Uy lực nổ của những quả cầu màu tím này họ đã được chứng kiến, vừa rồi Phong Tư đã bị nổ thành như vậy. Phong Tư còn không chống lại được, huống hồ là họ.

Quả cầu năng lượng ném ra, người phía dưới tan tác như chim muông. Quả cầu năng lượng biến mất trên mặt đất sau một tiếng nổ tung.

“Các ngươi chạy cái gì chứ?”

Mọi người: “...” Không chạy chẳng lẽ đợi bị nổ thành tro sao?

“Nói lần cuối cùng, trả lại vương miện tinh linh cho ta.”

“Chúng ta tìm được vương miện tinh linh, sao có thể đưa cho ngươi được chứ.”

“Không thể đưa cho cô ta.”

“Cô ta có được vương miện tinh linh không chừng sẽ gây ra chuyện gì đó. Đúng, không thể đưa cho cô ta được!!”

Ánh mắt bình tĩnh của Thời Sênh nhìn mấy người vừa nói, khóe miệng cong lên nụ cười châm chọc, “Các ngươi tìm được thì sao chứ? Vương miện tinh linh thuộc về tộc tinh linh. Các ngươi tìm thấy thì là của các ngươi hay sao?”

Vương miện tinh linh vốn là của Kính Lâm, bây giờ lấy lại cũng là chuyện đương nhiên.

“Nếu các ngươi đã nghĩ như vậy thì bây giờ ta cướp lại là được rồi.” Thời Sênh tiếp tục ném ra quả cầu năng lượng.

Quả cầu năng lượng nổ đoành đoành. Người ở dưới tản ra bốn phía để tránh né. Có người rời khỏi phạm vi an toàn họ đã dọn sạch, bị đám rễ cây bên ngoài túm lấy.

Rễ cây to lớn đâm xuyên qua thân người. Trong phút chốc cả thân thể người bị rễ cây bao bọc, chôn vùi vào trong lòng đất.

Thời Sênh dừng lại trước mặt Phong Tư, giơ tay về phía nam tử áo đỏ đang ôm Phong Tư, “Vương miện tinh linh.”

Nam tử áo đỏ cảnh giác nhìn Thời Sênh. Trong lòng bàn tay đang hội tụ ánh sáng, chỉ cần cô dám tiến lên một bước nữa thôi hắn sẽ ra tay.

Thiết kiếm nhanh chóng chọc tay nam tử áo đỏ, ép về phía rễ cây phía dưới, rễ cây lập tức quấn lên. Thời Sênh lôi chân Phong Tư, tách cô và nam tử áo đỏ ra.

Thời Sênh lấy vương miện tinh linh từ trên người Phong Tư.

Đúng lúc cô đứng dậy, một bàn tay đen sì nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại cướp đi vương miện tinh linh.

Dường như Thời Sênh bị giật mình, triệu hồi thiết kiếm chém đôi tay kia. Phong Tư bị ép phải buông vương miện tinh linh ra. Nhưng Thời Sênh đã nhào đến cô ta, cô ta đành phải lăn một vòng dưới đất, tránh né thiết kiếm.

“Hi Vi, ngươi đã quên chức trách của thụ linh cây sinh mệnh rồi sao?” Phong Tư hướng về phía Thời Sênh đang chuẩn bị cầm vương miện tinh linh rời đi hét lớn, giọng nói đã khàn đi.

Thời Sênh hơi quay đầu lại, “Chức trách? Chức trách của ta chỉ có Kính Lâm, những thứ còn lại không nằm trong phạm vi cân nhắc của ta.”

“Ngươi khiến cây tử vong lan rộng ra khắp đại lục, ngươi cho rằng ngươi vẫn còn không gian sinh tồn hay sao?” Trong con ngươi Phong Tư dường như có thứ gì đó muốn nứt ra.

“Ôi chao, chẳng phải các ngươi nói ta là đồng bọn với ám tinh linh kia hay sao?”

Phong Tư: “...”

Thời Sênh cầm vương miện tinh linh quay về bên trong. Kính Lâm nhìn vương miện tinh linh trong tay Thời Sênh, vẻ mặt có chút phức tạp.

Thời Sênh mỉm cười đội vương miện tinh linh lên đầu Kính Lâm.

Vương miện tinh linh được đội trên đầu hắn, lập tức phát ra ánh sáng

màu lục long lanh. Vương miện nhìn không có gì đặc biệt đang tỏa ra vô số cành lá màu xanh lục, nhánh cây vươn ra vấn mái tóc xõa ra của Kính Lâm lại, vương miện tinh linh vững vàng trên đầu hắn.

Trong vương miện tinh linh tràn ra vô số ánh sáng ra vào cơ thể Kính Lâm, giống như các tiểu tinh linh đang nhảy múa reo vui.

Thời Sênh đứng bên cạnh Kính Lâm cũng có thể cảm nhận được cảm giác thoải mái.

Kính Lâm giơ tay ra với Thời Sênh. Thời Sênh nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay hắn, cảm giác thoải mái càng rõ ràng hơn, giống như không gian màu xanh lục khi cô tỉnh lại lúc đầu.

Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi về khí thế trên người Kính Lâm. Ánh sáng màu lục lấp đầy cơ thể hắn, sức mạnh tràn trề chảy khắp cơ thể hắn.

Kính Lâm phất tay, mấy sợi dây mây bỗng nhiên xuất hiện, ôm lấy cành cây ở phía xa, xây nên một chiếc cầu. Hắn ôm lấy Thời Sênh phi thân lên trời, đạp lên chiếc cầu vượt kia rời đi.

“Đuổi theo!!”

Tốc độ của Kính Lâm rất nhanh, chẳng mấy chốc đã cắt đuôi đám người đằng sau.

“Chàng cứ mặc kệ họ như vậy sao?” Thời Sênh ghé đầu vào vai hắn, ngữ khí mang theo vài phần đùa giỡn.

“Họ muốn gây ra bất lợi cho nàng.” Kính Lâm trả lời có chút không tự nhiên, “Ta sẽ không để họ làm tổn thương nàng.”

“Vậy tức là chàng thích ta rồi?” Thời Sênh nghiêng đầu, bờ môi đang dán lên má hắn.

Ánh mắt Kính Lâm lóe sáng, rất lâu sau mới nhẹ giọng đáp lại, “Ta thích nàng.”

Tiếng gió thổi bay lời nói của hắn, nhưng Thời Sênh vẫn nghe thấy.

“Ta cũng thích chàng.”

Hắn đã nghe thấy lời đáp lại của cô.

Vừa rõ ràng lại vui sướng.

Kính Lâm giơ tay ra ôm Thời Sênh vào lòng, ấn đầu cô về phía sau, trên khuôn mặt chầm chậm hiện lên một nụ cười khẽ.

...

Một lần nữa trở lại tộc tinh linh, vẫn là cảnh tượng đóng băng trước đây.

Kính Lâm đặt Thời Sênh xuống, dắt tay cô đi vào bên trong. Những nơi hắn đi qua lấp lánh ánh sáng màu lục, hòa tan khối băng, để lộ ra những tinh linh ở bên trong. Nhưng tinh linh vẫn chưa tỉnh lại mà đứng nguyên tại chỗ.

Hắn nhẹ giọng giải thích, “Đến khi cây sinh mệnh sống lại, họ sẽ tỉnh lại.”

“Chàng... muốn ta quay về?”

“Sao vậy được, nàng là vương hậu tinh linh tương lai, nhưng... cần

có một thứ đặc biệt.”

Chương 1842: Vua tinh linh (26)

Thời Sênh tưởng thứ đặc biệt Kính Lâm nói là máu hay thứ gì đó, nếu không thì sẽ là song tu gì gì đó, ai ngờ lại bắt cô đi trồng cây.

Không đúng... chăm sóc cây.

Chính là hoạt động công ích đơn thuần như vậy đấy.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cây sinh mệnh, không có lá cây, cành khô xếp chồng lên nhau, cây sinh mệnh cao ngút trời khiến người ta cảm thán không thôi.

Đương nhiên tiền đề là cô chưa bao giờ nhìn thấy Cây tử vong kia.

Kính Lâm khoác áo choàng ngồi ở một chỗ tối tăm, “Vương miện tinh linh dùng tâm cây của cây sinh mệnh để chế tạo nên, ẩn chứa một phần ba sức mạnh của cây sinh mệnh. Cây sinh mệnh cứ mấy trăm năm lại bước vào giai đoạn ngủ đông. Trong giai đoạn ngủ đông này thụ linh sẽ rời khỏi cây sinh mệnh dưới hình thái của tinh linh để bảo vệ cây sinh mệnh. Thụ linh cũng sẽ ẩn chứa một phần ba sức mạnh của cây sinh mệnh. Một phần ba sức mạnh còn lại, chính là ở bên trong bản thể cây sinh mệnh. Ta không ngờ vương miện tinh linh lại bị mất. Nàng cũng rời khỏi cây sinh mệnh, khiến cho cây héo khô, hại những người trong tộc bị đóng băng.”

“Hi Vi.” Kính Lâm vẫy tay về phía Thời Sênh.

Thời Sênh đi đến bên cạnh hắn, nằm sấp lên đầu gối hắn.

Kính Lâm xoa đầu cô, “Sức mạnh của nàng rất lớn, nàng có thể không cần quay về cây sinh mệnh, nhưng bắt buộc phải dùng sức mạnh của nàng và vương miện tinh linh khiến cây sinh mệnh sống lại.”

Thời Sênh nhìn tay mình, “Ta không cảm thấy mình có sức mạnh lớn gì hết.”

Sức mạnh của cơ thể này có lẽ còn không bằng Kính Lâm. Cô không dùng thủ đoạn của mình, đánh tay đôi với hắn sẽ thua chắc, đâu có mạnh mẽ như lời hắn nói?

“Sự mạnh mẽ ấy không phải là nói đến sức chiến đấu.” Kính Lâm dường như biết được Thời Sênh đang nghĩ gì. Hắn nắm tay Thời Sênh, “Nàng nhắm mắt lại.”

Thời Sênh nghe lời nhắm mắt lại, giọng Kính Lâm vang lên bên tai cô, “Cùng ta cảm nhận tất cả những thứ ở xung quanh. Nàng có nghe thấy tiếng nói của chúng không?”

Mới đầu Thời Sênh không nghe thấy gì, xung quanh chỉ một mảng tĩnh mịch. Nhưng theo thời gian, cô dần dần nghe thấy được một số âm thanh rất nhỏ. Âm thanh đó càng lúc càng lớn, cho đến khi cô nghe rõ hoàn toàn.

--- Đức vua trở về rồi, đức vua trở về rồi.

--- Đức vua vẫn soái như ngày nào.

--- Ôi chao, đức vua và cô nương kia cứ ôm ấp nhau hoài, xấu hổ quá đi.

--- Không nhìn, không nhìn, Dương thúc đã nói, phi lễ chớ nhìn.

--- Ngươi không nhìn sao còn hé lá cây ra làm chi, đồ lừa gạt, đồ lừa gạt.

Tiếng trẻ con nhốn nháo ầm ĩ luẩn quẩn bên tai. Thời Sênh mở mắt ra, ánh mắt quét qua mấy loài thực vật phía sau Kính Lâm, cô giơ tay sờ một cọng lá trong đó.

--- Ôi chao, thật là đáng ghét, tùy tiện sờ người ta làm gì chứ.

--- Ta cũng muốn được sờ, cầu được sờ.

--- Ta cũng muốn, ta cũng muốn, ta cũng muốn được sờ thử xem, chắc chắn là sẽ cao lớn hơn.

--- Cao lớn hơn, cao lớn hơn, ta cũng muốn.

Thời Sênh buồn cười sờ mấy cái liền, nhưng nghe mấy câu sau đó cô cũng thấy có chút kỳ lạ.

Cái gì gọi là đức vua sờ một cái là sẽ cao lớn hơn??

Kính Lâm còn có chức năng làm phân hóa học hay sao?

Kính Lâm thu tay cô lại, “Khí tức trên người nàng sẽ khiến chúng cảm thấy thân thiết, sẽ khiến chúng lớn nhanh hơn, đây là năng lực cây sinh mệnh ban cho nàng.”

Thời Sênh nhức đầu, “Vậy cái cây này phải làm thế nào?”

“Ngày mai ta sẽ dạy nàng.”

Kính Lâm giăng một cái lều nhỏ đơn giản bên cạnh cây sinh mệnh.

Khi Thời Sênh nhìn quanh cây sinh mệnh, hắn đi chuyển những tinh linh kia đến một nơi.

...

Cách Kính Lâm dạy Thời Sênh rất đơn giản, hằng ngày cấp sức mạnh trong cơ thể cho cây sinh mệnh đúng giờ là được, đơn giản giống như bón phân.

Thế nhưng – mấy ngày liên tục cây sinh mệnh vẫn không có động tĩnh gì, không thấy nhô ra một cái chồi non nào.

“Chàng có chắc chắn nó có thể sống lại được không?” Thời Sênh phiền muộn ngồi dưới đất, “Đã bao nhiêu ngày rồi vẫn không thấy có động tĩnh gì, có phải nó chết hẳn rồi không?”

Trước đây cây sinh mệnh đã khô héo bao lâu cô không rõ, nhưng từ khi nguyên chủ chết cho đến bây giờ đã một trăm năm trôi qua, có chết hẳn cũng không phải là không có khả năng.

“Không đâu, đây là bản thể của nó.” Kính Lâm lắc đầu, “Bản thể vẫn còn một phần ba sức mạnh, sẽ không chết hẳn đâu. Hơn nữa nếu nó chết thật... thì nàng cũng sẽ biến mất.”

“Nhưng chúng ta đã nuôi dưỡng nó nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn không có động tĩnh gì. Chàng xem bên kia đi, đã sắp đến bên này rồi...” Thời Sênh chỉ vào nơi nổi lên bụi mù phía xa, cây tử vong vẫn chưa dừng xâm lược khắp nơi.

Với tốc độ của nó, rất nhanh sẽ đến được bên này.

Kính Lâm xoay người nhìn cây sinh mệnh, đầu mày nhíu chặt lại, “Thử vài lần nữa xem sao.”

Thời Sênh nhún vai, thử thì thử thôi.

Thế nhưng cây sinh mệnh vẫn không thấy có kỳ tích xuất hiện. Thời Sênh thử vào không gian lần trước, nhưng cô phát hiện không vào đó được nữa, giống như nơi đó đã biến mất rồi.

Không phải có nghĩa là... nó đã chết rồi đấy chứ?

Chết rồi thì phải làm sao?

Cưỡng ép cứu sống cũng không hợp lý, cô cũng đâu phải là nữ chính đại nhân.

Hay là chạy trốn thôi...

...

“Phong thống lĩnh, phía trước chính là tộc tinh linh.”

Phong Tư trông có vẻ nhếch nhác, nhưng so với những người phía sau, trông cô ta vẫn được coi là khá ổn. Nam tử áo đỏ cõng Tự Cẩm trên lưng, đang thở hổn hển, “Tiểu Phong Nhi, chúng ta nghỉ ngơi một lát.”

Phong Tư liếc nhìn nam tử áo đỏ, lại nhìn mọi người đang mệt mỏi rã rời xung quanh, “Hạ thống lĩnh, Hạc gia chủ, hai người thấy sao?”

“Trước mặt chính là tộc tinh linh, ai biết được bên trong đó có thứ gì. Mọi người nghỉ ngơi sắp xếp lại cũng được.” Hạ thống lĩnh đồng ý nghỉ ngơi.

Hạc gia chủ cũng không có ý kiến, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Phong Tư và nam tử áo đỏ cùng dìu Tự Cẩm xuống bãi cỏ. Tự Cẩm đã khỏe hơn không ít, dù sao thì hắn cũng là một nhân vật chính.

“Tự Cẩm, chàng thấy thế nào rồi?” Phong Tư lo lắng nhìn Tự Cẩm.

“Khụ khụ...” Tự Cẩm bưng miệng ho khan, “Không sao.”

“Gần đây chúng ta gấp rút lên đường, hắn khỏe được mới lạ.” Nam tử áo đỏ đưa một bình nước đến, “Này, đừng có chết ở đây, ngáng đường Tiểu Phong Nhi của ta.”

Tự Cẩm đón lấy bình nước, mặc kệ lời nói của nam tử áo đỏ.

Nam từ áo đỏ lầu bầu, đặt mông ngồi xuống nói chuyện với người bên cạnh.

Tự Cẩm uống hai ngụm nước, cảm giác mát lạnh truyền qua cổ xuống bụng, “Sắp đến tộc tinh linh chưa?”

“Sắp rồi.” Phong Tư vừa giúp hắn thay thuốc vừa trả lời.

Tự Cẩm không nói nữa. Hắn cúi đầu xuống dựa vào Phong Tư nghỉ ngơi. Phong Tư kéo nam tử áo đỏ, nam tử áo đỏ lại bắt đầu lầu bầu, “Nếu không phải vì ngươi bị thương thì bản thiếu gia đây còn lâu mới hầu hạ ngươi!”

Phong Tư nhẹ giọng vỗ về nam tử áo đỏ. Nam tử áo đỏ khom lưng xuống. Nhân lúc có người khác che chắn, đặt một nụ hôn lên môi Phong Tư, sau đó dường như vẫn còn chưa thỏa mãn, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước. Nhưng sau đó đã có người lên tiếng

cắt ngang hắn. Hắn phủ chăn lên người Tự Cẩm, buồn bực đi sang bên cạnh.

Đội ngũ của Phong Tư đến gần tộc tinh linh, đương nhiên Thời Sênh đã phát giác ra. Tộc tinh linh rộng lớn như vậy, cô không thể bao vây toàn bộ tộc tinh linh lại được, cho nên cô chỉ bảo vệ nơi Kính Lâm yêu cầu bảo vệ và bốn phía xung quanh cây sinh mệnh.

Cho nên khi đám người này bước vào, chỉ còn cách cây sinh mệnh mấy chục mét nữa là liền không thể tiến vào sâu hơn.

Một đám người mắt to trừng mắt bé, liên tiếp hỏi Phong Tư bây giờ phải làm thế nào.

Việc đến tộc tinh linh là do Phong Tư đề ra. Hạ thống lĩnh và Hạc gia chủ lúc này chỉ có thể nhìn Phong Tư.

Chương 1843: Vua tinh linh (27)

Đám người Phong Tư tiến vào phạm vi cây sinh mệnh. Cây sinh mệnh khô héo sừng sững đứng đó, đối lập hoàn toàn với cảnh tượng xanh tươi rậm rạp xung quanh.

Đây là cây sinh mệnh sao?

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn cây sinh mệnh, một lát sau mới di chuyển ánh mắt xuống Kính Lâm và Thời Sênh đang ở phía dưới.

Phong Tư chen lên trước, đứng ở đầu hàng, ánh mắt cô ta nhìn quét qua xung quanh một lượt, “Vua tinh linh, muốn cây sinh mệnh sống lại phải để Hi Vi trở về cây sinh mệnh mới được, nếu không cho dù ngươi có làm gì cũng chỉ phí công vô ích.”

Kính Lâm bình thản hỏi lại, “Tại sao?”

Phong Tư ngừng lại vài giây, “Thời gian cây sinh mệnh khô héo quá dài, chỉ khi thụ linh hợp thành một với nó, cộng thêm sức mạnh của vương miện tinh linh phụ trợ nữa, cây sinh mệnh mới có thể sống lại được.”

Kính Lâm nghi hoặc, “Sao ngươi lại biết?”

Chuyện này ngay cả vua tinh linh như hắn cũng không biết rõ. Một con người như cô ta sao lại biết rõ ràng như vậy được?

Phong Tư không muốn trả lời, “Ngươi đừng bận tâm đến chuyện tại

sao ta biết được, tóm lại chỉ có một cách này thôi.”

Vùng xung quanh lông mày Kính Lâm cau lại, “Nếu như ta không muốn thì sao?”

Hắn không muốn Hi Vi phải trở về trong cây, suy nghĩ này đã vô cùng kiên định kể từ khi Phong Tư nói ra câu kia.

Vẻ mặt Phong Tư nghiêm túc, “Vua tinh linh, trách nhiệm của tộc ngươi là gì, phải chăng ngươi đã quên rồi? Trách nhiệm của Hi Vi chính là như vậy. Ngươi cố gắng giữ cô ta ở lại sẽ chỉ tạo nên bi kịch lớn hơn nữa mà thôi.”

Hạ thống lĩnh cũng đứng ra phụ họa, “Hy sinh một mình Hi Vi, có thể cứu được tất cả sinh linh trên đại lục. Vua tinh linh, nặng nhẹ thế nào, mong ngươi hiểu cho rõ.”

“Ta nói này, các người...” Thời Sênh tiến về phía trước mấy bước, vẻ mặt tùy ý, “Đã hỏi ý kiến của ta xem thế nào chưa?”

Ai muốn các ngươi quyết định thay cho bản cô nương chứ, lật bàn!!

Hy sinh một mình cô để cứu vớt cả thế giới, lại là cái mớ lý cmn luận gì thế!

“Hi Vi, ngươi thân là thụ linh của cây sinh mệnh, cứu đại lục là chức trách của ngươi.”

“Chức trách?” Cái chức trách chó má gì thế, cô hoàn toàn không bận tâm, “Dù sao thì ta cũng sẽ không đồng ý. Cho dù các ngươi có thuyết phục được Kính Lâm thì ta cũng sẽ không đồng ý. Còn các ngươi... cũng không đánh lại được ta, cho nên bớt lải nhải đi, chạy nhanh lên.”

Giọng Kính Lâm cũng theo sát sau, “Ta cũng không đồng ý.”

Hắn đã thầm nghĩ trong đầu, nếu như đại lục không còn nữa, thì hắn sẽ chẳng bị sao cả.

Nếu như cô không còn nữa... hắn chỉ cần nghĩ về hướng đó, đã cảm thấy vô cùng đau đớn, giống như có vô số cây kim đâm vào tim, mỗi lần hít thở đều cảm thấy vô cùng khổ sở.

Cô không còn nữa, hắn sống hình như cũng không còn nghĩa lý gì.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Kính Lâm, đôi mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, biết ngay là nàng dâu nhà cô sẽ không khiến cô phải thất vọng mà.

“Vua tinh linh...”

Ánh mắt Phong Tư tràn ngập vẻ khó tin. Thân là vua tinh linh, sao có thể đưa ra quyết định hoang đường như vậy được?

Thời Sênh và Kính Lâm đều nhất trí không đồng ý. Hai người đứng trong phạm vi an toàn. Những người bên ngoài cũng không còn cách nào khác, chỉ biết mắng chửi họ máu lạnh vô tình, quên đi chức trách và sứ mệnh của tinh linh, không xứng đáng làm tinh linh.

Thế nhưng cho dù họ có mắng gì, mọi người đều không để tâm, ai làm gì tiếp tục làm việc đó.

Những rễ cây ở phía sau đã đuổi đến gần vòng ngoài tộc tinh linh, chưa đầy một ngày sau đã có thể đến được đây.

“Vua tinh linh.” Tự Cẩm được nam tử áo đỏ dìu tiến lên phía trước.

Phong Tư muốn cản Tự Cẩm lại, nhưng bị Tự Cẩm ngăn lại.

Kính Lâm ngẩng đầu nhìn hắn, “Có chuyện gì?”

“Tự Cẩm.” Phong Tư ngăn Tự Cẩm nói.

Nhưng Tự Cẩm nhìn cô ta cười, gương mặt lạnh lùng trong trẻo bỗng trở nên sinh động hơn không ít, nhưng nụ cười chỉ ẩn hiện như đóa phù dung sớm nở tối tàn, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Hắn nói với Kính Lâm, “Sở dĩ cây sinh mệnh không sống lại là vì sức mạnh vốn dĩ ở bên trong cây sinh mệnh không còn nữa. Bây giờ ta sẽ trả lại sức mạnh này cho cây sinh mệnh.”

Mọi người ồ lên, sức mạnh của cây sinh mệnh tại sao lại ở trong cơ thể hắn được chứ?

Nghi hoặc, nghi vấn, quái dị... các kiểu ánh mắt quét qua người Tự Cẩm và Phong Tư.

“Tự Cẩm!!” Giọng Phong Tư đã lạc hẳn đi.

Tự Cẩm quay đầu lại, “Tiểu Phong, có thể sống thêm một trăm năm đã là quãng thời gian ta trộm được. Bây giờ đại nạn đến gần, chỉ khi cây sinh mệnh sống lại mới có hy vọng ngăn chặn được, nàng biết phải lựa chọn thế nào rồi đấy.”

Phong Tư lắc đầu, khóe mắt đã đỏ lên, “Chỉ cần thụ linh trở lại, cũng có thể khiến nó sống lại, không cần...”

“Tiểu Phong.” Tự Cẩm ngắt lời Phong Tư, “Nếu chúng ta đều không đồng ý thì chỉ có thể chờ chết, nàng muốn nhìn những con dân của đại lục Đông gặp phải tai bay vạ gió sao?”

“Nhưng tại sao lại bắt chàng phải chống đỡ? Tự Cẩm, đừng mà... ta không muốn.” Phong Tư nắm lấy tay Tự Cẩm, “Chàng không thể đi được, chàng sẽ chết đấy. Thụ linh trở lại sẽ chỉ rơi vào trạng thái ngủ say. Đến một lúc nào đó cô ta sẽ tỉnh lại, nhưng chàng sẽ chết đấy.”

“Cây sinh mệnh chết vốn dĩ là vì cô. Để hắn cứu cây sinh mệnh sống lại cũng không có gì là sai cả.” Thời Sênh xen vào nói rất hợp lý hợp tình, “Hơn nữa, dựa vào cái gì mà lúc nói ta cứu đại lục thì chính nghĩa lẫm liệt như vậy, còn đến lúc nói người của ngươi thì ngươi lại không vui như thế?”

Cmn còn có cả kiểu này nữa à.

Đừng có thiên vị như vậy chứ nữ chính đại nhân!!

Phong Tư khẽ hé môi, những lời rì rầm bàn tán xung quanh không ngừng lọt vào tai cô ta. Cô ta nhất thời không biết nói tiếp thế nào.

Tự Cẩm đẩy bàn tay Phong Tư ra, “Cô ta nói không sai, đều là do ta nên cây sinh mệnh mới khô héo, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Tự Cẩm...”

Tự Cẩm đi về phía cây sinh mệnh, nhưng vẫn bị bức màn trướng trong suốt kia ngăn lại. Hắn hơi ngẩng đầu. Thời Sênh bóc hai lá bùa, cho Tự Cẩm đi vào.

“Tự Cẩm...” Phong Tư muốn đuổi theo, nhưng bức màn trướng đã một lần nữa khép lại.

Tự Cẩm xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn Phong Tư, “Tiểu Phong, cảm ơn nàng.”

Phong Tư lắc đầu, “Tự Cẩm, chàng quay lại đi, sẽ có cách khác mà, Tự Cẩm...”

Tự Cẩm xoay người lại, đi về phía cây sinh mệnh, bóng lưng hắn vừa quyết liệt lại kiên định. Hắn giơ tay ra phủ lên cây sinh mệnh, cúi đầu nhìn mặt đất. Không khí dường như ngưng đọng lại ở giây phút này.

Người bên ngoài không tự chủ được lên tiếng, ồn ào nhìn Tự Cẩm.

Thời Sênh vẫn dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình. Kính Lâm nhìn cây sinh mệnh, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tự Cẩm hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng xuống. Hắn phủ cả hai tay lên cây sinh mệnh, nơi tiếp xúc giữa lòng bàn tay và cây khô hơi lóe lên ánh sáng màu xanh lục khi ẩn khi hiện, ánh sáng màu xanh lục xâm nhập vào cây khô.

Cơ thể Tự Cẩm cũng bắt đầu chảy ra ánh sáng màu xanh lục, từng đám từng đám trôi bồng bềnh xung quanh người hắn, chậm rãi tiến vào trong cây sinh mệnh.

Phong Tư cố gắng xông từ bên ngoài vào, đã bắt đầu tấn công bức màn trướng.

Nam tử áo đỏ không ngăn cản được cô ta, cuối cùng còn bị cô ta đá ra.

So với nam tử áo đỏ, rõ ràng Phong Tư thích Tự Cẩm này hơn.

Đùng đùng đoàng.

Mặt đất bỗng nhiên chấn động, thân hình mọi người lắc lư, rối loạn khắp nơi.

Đám rễ cây đáng lẽ còn một ngày nữa mới đến, lúc này đây đang chui ra từ lòng đất, vặn vẹo tấn công những người bên ngoài.

Không chỉ có người bên ngoài bị tấn công, rễ cây trèo lên bức màn trướng, dường như đang tìm cách vào bên trong, dáng vẻ nhúc nhích vặn vẹo đó giống như một con rắn.

Những thứ này lại từ lòng đất chui lên, tránh được ánh mắt của tất cả mọi người, giết chóc khiến mọi người đều trở tay không kịp, rất nhanh đã có mấy người bị rễ cây kéo vào rừng rậm. Tiếng kêu thảm thiết từ gần đến xa, cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

Chương 1844: Vua tinh linh (28)

Rễ cây bao vây toàn bộ màn trướng lại, ánh sáng càng lúc càng tối. Kính Lâm không biết Thời Sênh đã biến mất từ lúc nào. Đến khi hắn phát hiện ra bên cạnh đã không còn bóng dáng cô nữa.

Nơi này lớn như vậy, cô không thể trốn đi được.

Khả năng duy nhất là cô đi ra ngoài rồi.

Kính Lâm liếc nhìn Tự Cẩm đã bị ánh sáng màu xanh lục bao phủ toàn bộ, bước đi về phía đường biên giới.

Nhưng hắn không đi ra ngoài được, bức màn trướng đã chặn hắn lại.

Kính Lâm nhìn ra bên ngoài qua khe hở giữa những rễ cây giao nhau, bên ngoài mọi người đang chiến đấu, thế nhưng vẫn không nhìn thấy Thời Sênh.

Kính Lâm nhìn vào một lá bùa Thời Sênh dán bên trong. Hắn tiến lên định xé đi, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào lá bùa đã bị một dòng điện kích trúng, cả người tê dại, cơ thể một lát sau vẫn chưa cử động được.

Kính Lâm thử liên tục mấy lần, nhưng kết quả vẫn vậy.

Trên đỉnh đầu đột nhiên sáng bừng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn. Rễ cây đang tản đi, nghiêng lên trên, ám tinh linh đang ngồi trên vương tọa, giống như một vị quân vương liếc nhìn xuống dưới.

Kính Lâm kéo mũ lên, che chắn thứ ánh sáng chói mắt kia lại.

Người bên ngoài đều bị rễ cây bắt lấy, có người đã chết, nhưng cũng có người vẫn còn sống.

“Ái chà, sao tiểu tinh linh của ngươi cũng bỏ rơi ngươi thế này?” Ám tinh linh không nhìn thấy Thời Sênh, tỏ vẻ kinh ngạc, gương mặt hả hê, “Kính Lâm, làm vua tinh linh như ngươi quá thất bại rồi.”

Hắn không tin Thời Sênh lại bỏ rơi hắn, chắc chắn là cô đã đi làm gì đó rồi.

Cô để hắn ở đây, chứng tỏ nơi đây an toàn tuyệt đối. Cô sẽ không để bản thân rơi vào nguy hiểm.

Kính Lâm có chút kỳ quái, tại sao hắn lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Đá bay những suy nghĩ kỳ quái đó, Kính Lâm nhìn thẳng vào ám tinh linh, “Ngươi đến đây làm gì?!”

Ám tinh linh vẫy tay, rễ cây dưới đất lập tức tản ra xung quanh, xông vào xung quanh rừng rậm. Hắn nghi ngờ con tinh linh này sẽ tập kích.

Làm xong những chuyện này, ám tinh linh mới thấp giọng cười, “Kính Lâm, sao ngươi lại không nghe lời vậy? Tìm chỗ trốn đi, không chừng còn có thể sống lâu hơn một chút, cứ muốn làm những chuyện này. Ngươi tưởng bây giờ ngươi còn có thể ngăn cản được ta hay sao?”

Ánh mắt hắn dừng lại trên cây sinh mệnh vẫn khô héo. Hai cái cây này tương sinh tương khắc, hắn không muốn nhìn thấy cây sinh

mệnh sống lại.

“Ta không muốn ngăn cản ngươi.” Giọng điệu Kính Lâm điềm nhiên. Không biết từ lúc nào, ý thức về trách nhiệm trong lòng hắn đã vơi đi rất nhiều, cho dù ngay cả suy nghĩ cứu tộc nhân cũng bắt đầu nhạt đi.

Thế giới của hắn đang bị một người cuốn sạch, chỉ còn lại một mình cô.

Ám tinh linh hơi nhướng mày lên, vẻ mặt vô cùng phô trương, “Ồ, đức vua của ta lại đổi tính rồi sao, không canh cánh nỗi lo về đại lục, muốn cứu vớt thế giới nữa sao?”

“Không hợp ý ngươi sao?” Bây giờ hắn chỉ muốn biết cô đang ở đâu.

Ám tinh linh thổn thức, “Kính Lâm, không phải là ngươi đang gạt ta để ta buông lỏng cảnh giác đấy chứ? Ta không dễ bị lừa thế đâu. Hôm nay các ngươi đều phải chết ở đây.”

Hắn vung tay lên, đám rễ cây đang cuốn người bắt đầu siết chặt hơn, tiếng kêu thảm thiết vang vọng tận phía chân trời.

Thế nhưng đúng lúc này biến cố lại đột nhiên xảy ra. Phong Tư giãy ra được rễ cây, một kiếm chém đứt mấy cái rễ cây đang cắn người, cứu người đó ra.

Rễ cây vây họ thành một vòng tròn, điên cuồng tấn công họ.

Ám tinh linh nhìn xung quanh. Hắn không hề lo lắng, thế nhưng Phong Tư là người có vầng hào quang nữ chính, nhanh chóng dứt mấy rễ cây đó ra được, hướng về phía ám tinh linh tấn công.

Hai mắt Phong Tư đỏ lên, đáy mắt toàn là sát khí. Nếu không phải là vì con ám tinh linh này, thì có lẽ những chuyện này đã không xảy ra, Tự Cẩm đã không...

Nghĩ đến Tự Cẩm, lửa giận trong lòng Phong Tư không thể áp chế được.

Ám tinh linh đang ở thời kỳ thực lực đỉnh cao, Phong Tư mấy lần liền bị đánh xuống, nhưng lần nào cô ta cũng trèo lên được, ý chí vô cùng kiên định.

Ám tinh linh một lần nữa đánh Phong Tư xuống. Cô ta rơi vào giữa những chiếc rễ cây, tay chân đều bị rễ cây siết chặt.

Ám tinh linh nhảy xuống bên cạnh cô ta, chân giẫm lên ngực cô ta, ấn cô ta xuống, “Phong thống lĩnh, nơi đây bây giờ là thiên hạ của ta. Ngươi muốn đấu với ta là chuyện không thể nào.”

“Tiểu Phong Nhi!” Nam tử áo đỏ gào lên nhào tới. Ám tinh linh không đề phòng, lảo đảo một chút, buông Phong Tư ra.

Nam tử áo đỏ chém đứt rễ cây trên người Phong Tư, kéo cô ta đứng dậy.

“Muốn chết à!” Lửa giận nổi lên, ám tinh linh giơ tay lên, bộ rễ cây to lớn đã nhào tới.

“Tiểu Phong Nhi, cẩn thận!” Nam tử áo đỏ thân hình lóe lên, chắn trước mặt Phong Tư. Rễ cây cắm phập một cái vào trong người hắn. Rễ cây bên dưới quấn lấy hai chân hắn, kéo hắn hất văng xuống đất.

Phong Tư chỉ kịp nắm lấy y phục hắn. Xoẹt một cái, tiếng y phục bị xé rách. Nam tử áo đỏ bị kéo vào trong vô số rễ cây.

Phong Tư ngây người trong khoảnh khắc, sau đó giống như phát điên giết về hướng đối diện.

...

Người chết càng lúc càng nhiều, mặt đất nhuộm đỏ máu tươi, không khí trải đầy mùi máu tươi tanh tởm. Khắp nơi đầy rẫy những mẩu chân tay bị rễ cây kéo đi rơi rớt ra.

Toàn thân Phong Tư toàn là máu, nhưng cô ta dường như không hề cảm thấy đau đớn. Rễ cây bị chém đứt bên cạnh cô ta đã chất cao như núi.

Cô ta tê dại vung vũ khí lên, chém rễ cây vừa tấn công đến, mỗi khi cô ta muốn đến gần ám tinh linh sẽ có rất nhiều rễ cây nhào về phía cô ta. Ám tinh linh dường như muốn nhìn xem cô ta có thể giãy giụa được đến khi nào.

Cô ta không thể chết.

Cô ta không thể chết.

Lúc này trong đầu Phong Tư toàn là suy nghĩ này.

Phong Tư một lần nữa phá tan những rễ cây phòng ngự, phi thân lên cao.

Ám tinh linh không tấn công Phong Tư ngay lập tức, mà đến khi cô ta sắp đến gần mình mới vung tay lên triệu hoán rễ cây.

Rễ cây từ dưới đất ngoi lên, rễ cây loang lổ vết máu từ bốn phương tám hướng nhắm chuẩn vào Phong Tư.

Phong Tư không để ý đến những rễ cây đó mà xông thẳng vào ám tinh linh.

Bàn tay giơ lên của ám tinh linh hạ xuống.

Rễ cây như thanh kiếm sắc bén bắn về phía Phong Tư. Nhưng khi gần chạm đến lòng bàn tay cô ta liền dừng lại, sau đó rớt mạnh xuống đất. Tất cả rễ cây nhanh chóng khô héo bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Trận chiến kịch liệt đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Ám tinh linh bất chợt có một dự cảm chẳng lành. Hắn quay đầu nhìn về nơi xa.

Mặt đất sáng lên, có thể nhìn rõ điểm đen nơi giao hòa giữa trời và đất ở xa xa, lúc này đang khuynh đảo, rồi biến mất...

Sao có thể...

“Mau nạp mạng!” Ánh mắt Phong Tư sắc bén, sát khí đằng đằng nhào tới ám tinh linh, đâm thẳng vũ khí trong tay vào trong cơ thể hắn.

Ám tinh linh hoàn hồn lại từ trong cơn khiếp sợ, đá bay Phong Tư ra, giơ tay lên điều khiển một đạo ánh sáng màu đen hình cung đánh về phía Phong Tư. Ánh sáng hình cung xẹt qua ngực Phong Tư, thân hình cô ta cứng đờ tại chỗ, con ngươi hơi mở to, giống như không thể tin được, lại giống như phẫn nộ không cam lòng.

Ám tinh linh vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía xa kia.

Kính Lâm không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng hắn chắc

chắn rằng, tất cả mọi chuyện này đều có liên quan đến Thời Sênh.

Hắn không đi ra ngoài được, chỉ có thể lo lắng đi đi lại lại ở bên trong, đợi cô trở về... đợi cô trở về...

Kính Lâm đập hai tay lên bức màn trường, vùng lông mày nhăn lại đầy tức giận, nhưng hắn lại như không có cảm giác.

Chương 1845: Vua tinh linh (29)

Biên giới vực sâu, Thời Sênh chống thiết kiếm, ánh mắt bình tĩnh phản chiếu cây đại thụ chọc trời đã héo rũ đổ rạp xuống đất kia.

Cô đã nói là giết chết cái cây này, không phải chỉ là nói chơi thôi.

Thời Sênh rút thiết kiếm cắm dưới đất ra, vác nó lên vai, quay người.

Gió thổi mạnh lướt qua mặt cô, thổi tung bay chiếc váy lá cây trên người cô, vang lên phạch phạch.

Ám tinh linh từ trên trời hạ xuống, nhìn thấy cây đại thụ đã héo khô trong vực sâu, hắn phẫn nộ nhưng hơn thế là sự không dám tin.

“Sao ngươi lại làm được?” Một lúc sau hắc tinh linh mới phản ứng lại, hướng về phía Thời Sênh gào lớn. Rốt cuộc làm sao cô ta lại làm được điều đó?

“Ngươi đoán xem.”

Hắc tinh linh: “...” Hắn mà đoán được thì có cần phải hỏi cô nữa không?

Hắn đã tốn bao nhiêu công sức mới huy động được cây tử vong, vậy mà đã không còn nữa rồi sao?

Hắc tinh linh còn chưa thốt lên được thành lời, người phía trước đã cầm thanh thiết kiếm nhào tới đánh. Trong lòng hắc tinh linh cả kinh,

nhanh chóng phòng ngự.

Hai người giao đấu trên bãi đất trống sáng rực. Mất đi cây tử vong, thực lực của hắc tinh linh rõ ràng đã giảm đi không ít. Lần trước Thời Sênh có thể khắc chế hắn, lần này đương nhiên cũng vậy.

Hắc tinh linh bị Thời Sênh đá xuống vực sâu, suốt đường bị cành khô đập vào liên tục.

Thời Sênh móc quả cầu năng lượng ra định ném, nghĩ lại vẫn nên nhảy xuống dưới thì hơn.

Tận mắt nhìn thấy tên thiểu năng này chết đi thì an toàn hơn.

...

Thời Sênh trở về tộc tinh linh, thảm thực vật ở vòng ngoài đều đã biến mất, cây sinh mệnh sừng sững vô cùng nổi bật.

Những người may mắn còn sống sót đứng một bên trầm mặc. Thời Sênh đi từ xa trở về, thiết kiếm kéo lê dưới đất, kêu lách cách.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt phức tạp.

Bọn họ ở đây đánh mấy tên tiểu binh quèn đến muốn chết. Cô ta thì ngon rồi, môt mình chạy đi tiêu diệt tên tướng quân.

Nếu cô có thể tiêu diệt, thì tại sao lúc trước không tiêu diệt hắn luôn đi? Cứ phải đợi đến tận bây giờ mới tiêu diệt???

Họ dường như đã trải qua một trận chiến tranh giả.

“Hắc tinh linh đâu?”

Có người lên tiếng hỏi.

Thời Sênh không trả lời, đi thẳng về phía cây sinh mệnh.

Cô vừa bước vào bên trong, Kính Lâm đã giang tay ra ôm cô vào lòng, không nói lời nào hôn cô. Nụ hôn nóng bỏng và điên cuồng, khiến Thời Sênh có chút trở tay không kịp.

Cho đến khi Thời Sênh sắp không thở nổi nữa, Kính Lâm mới dừng lại, nhưng bờ môi vẫn dán lấy cô, nhẹ nhàng cắn cô.

“Không sao nữa rồi.” Thời Sênh vỗ nhẹ lên vai hắn.

“Đừng để ta lo lắng.”

“Ta lợi hại lắm đó.” Chuyện không nắm chắc sao cô lại đi làm chứ?

Hơn nữa, một cái cây mà cô cũng không tiêu diệt được thì sao chinh phục được biển cả và các vì sao.

...

Sau khi vỗ về Kính Lâm xong, Thời Sênh nhìn về phía Tự Cẩm đang được ánh sáng màu xanh lục bao bọc lấy. Sắc mặt hắn đã mất đi huyết sắc từ lâu, mái đầu đen nháy đã biến thành bạc trắng.

[Ký chủ, cô cảm thấy kịch bản thông thường sẽ phát triển như vậy sao?] Hệ thống đột nhiên nhảy ra. Ngươi đã thấy có kịch bản nào phát triển như vậy chưa? Người ta còn chưa bắt đầu phản kháng đẫm máu, thể hiện chân tình vô giá, cô không nói lời nào đã diệt toi luôn cả boss rồi. Kịch bản này mà mang lên tivi chiếu, có tin là tỷ lệ rating sẽ phá vỡ kỷ lục thấp nhất trong lịch sử truyền hình luôn không

hả?

Thời Sênh: “...” Kịch bản thông thường? Ngươi đùa cái quần què gì thế, từ khi cô vào đây có cái kịch bản nào bình thường không hả?

[...] Thì đúng là như vậy, nhưng không đến nỗi sai lệch như vậy, [Ký chủ, cô có thể tự kiểm điểm bản thân được không?]

Ký chủ hoàn toàn là làm loạn, không biết kịch bản đã bay đến tận đẩu tận đâu rồi, còn có thể chơi tử tế được không?!!

Bảo cô yêu đương mà cô lại tới bẻ cong kịch bản. Bảo cô làm nhiệm vụ cô lại đi yêu đương. Rốt cuộc là cô muốn thế nào hả!!

Thời Sênh đang cười lạnh trong lòng, kiểm điểm cái gì chứ? Ta có cái gì mà phải kiểm điểm chứ. Bây giờ ta cũng được coi là giải cứu thế giới đúng không? Ngươi còn bảo ta phải kiểm điểm bản thân nữa? Kiểm điểm vì ta không hủy diệt thế giới sao?

[...] Chủ nhân ta muốn nghỉ ngơi, không muốn hầu hạ Ký chủ thiểu năng này nữa.

Hệ thống tức giận đến muốn log out.

Thời Sênh lại nhìn về phía Tự Cẩm. Tự Cẩm đã ngã xuống đất, nhưng vẫn còn hơi thở.

Hắn đang nhìn ra một nơi nào đó ở bên ngoài.

Phong Tư ôm nam tử áo đỏ, vẻ mặt đờ đẫn ngồi đó.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Tự Cẩm, Phong Tư ngẩng đầu lên nhìn, sau đó giống như người tỉnh mộng, bò về phía Tự Cẩm,

máu trong cơ thể cô ta cứ chảy mãi, chảy dọc đường đi.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn, vẻ mặt lãnh đạm.

Khi không liên quan đến lợi ích cá nhân, ai cũng có thể chí công vô tư, chính nghĩa lẫm liệt được. Nhưng một khi liên quan đến lợi ích cá nhân, còn mấy ai có thể vô tư cống hiến.

[...] Một người máu lạnh lý trí được đến mức độ nào mới có thể đưa ra được lời tổng kết điềm nhiên không một gợn sóng nào như cô ta, bản hệ thống thực sự không biết.

Rốt cuộc Phong Tư không thể bò được đến bên Tự Cẩm, giữa hai người cách một con sông máu, nhìn về phía xa xăm, rồi cùng lúc tắt thở.

Tính cách của Kính Lâm càng ngày càng trở nên lãnh đạm, có lẽ cơ thể này đã bị cô ảnh hưởng không nhỏ.

Hắn lạnh lùng đi đến trước cây sinh mệnh, sau đó giơ tay về phía Thời Sênh.

Thời Sênh dừng lại giây lát, có chút không tình nguyện đưa tay ra.

...

Cây sinh mệnh bắt đầu mọc ra những mầm xanh, xanh biếc như nụ hoa nở rộ. Tiếng xào xạc của cành cây sinh trưởng khiến thế giới tràn ngập màu xanh cũng nhuốm thêm màu sắc rực rỡ.

Những người may mắn còn sống sót tiều tụy nhìn cây sinh mệnh, dường như đây chính là ngọn nguồn của sinh mạng. Họ cảm nhận được nhựa sống bừng bừng, sự mệt mỏi trong cơ thể và sức mạnh

đã mất đi đang dần quay lại.

Cây sinh mệnh đã hoàn toàn khôi phục lại sự sống, cành lá tốt tươi, một luồng ánh sáng màu xanh lục dâng lên ngọn cây sinh mệnh, nổ tung giống như pháo hoa, hóa thành vô số ánh sáng lấp lánh tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Nơi ánh sáng màu lục bay qua, tất cả thảm thực vật bị áp đảo mất đi sự sống được hồi phục lại, dưới đất hoa cỏ mọc ra lớn lên, đổi thành tràn trề sự sống.

Ở một nơi nào đó trong tộc tinh linh, đám tinh linh đang ngủ say mở to mắt ra, sức sống ùn ùn tiến vào cơ thể, tu bổ cơ thể họ.

Toàn bộ rừng rậm hồi sinh với tốc độ mắt thường có thể xem được.

Thực vật đã chết đi, chỉ cần là nơi nào được ánh sáng màu lục chiếu đến đều đã khôi phục lại sự sống. Nếu không phải là dưới đất vẫn còn vết máu và thi thể, thì họ sẽ giống như chưa hề tham gia vào trận chiến đáng sợ vừa rồi.

Cây sinh mệnh lắc lư thân cây, vang lên tiếng soàn soạt, âm thanh nghe vui tai và thư thái.

Nó vươn cành lá, cọ cọ trên người Thời Sênh, có cùng nguồn gốc, cảm giác thân thiết dường như thâm nhập vào cốt nhục.

Ý niệm Thời Sênh khẽ động, không gian trước đây không thể vào lại một lần nữa xuất hiện.

Trước đây nguyên chủ chết ở trước cây sinh mệnh. Cây sinh mệnh đã đưa cô đến đây. Nhưng bởi vì sức mạnh của nó đã bị rút hết cho Tự Cẩm, cho nên không thể khiến nguyên chủ và nó dung hợp lại với

nhau, cho đến khi cô đến đây.

Thời Sênh ra khỏi không gian đó. Kính Lâm vẫn đứng nguyên tại chỗ đợi cô, còn những người khác cũng đã rời đi, ngay cả những thi thể nằm đầy trên mặt đất cũng không còn nữa, đổi thành đám tinh linh vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc với Thời Sênh.

Họ bay từ trong rừng sâu ra, mừng rỡ vạn phần hạ xuống xung quanh cây sinh mệnh, thân thiết vây khắp bốn xung quanh. Cây sinh mệnh vươn cành lá ra nghênh đón họ, và giải phóng ra sinh cơ nồng đậm, tưới mát cho con dân của nó.

“Đức vua.” Đám trưởng lão của tộc tinh linh đi đến trước mặt đám tinh linh, nhìn vương miện tinh linh trên đầu Kính Lâm thì mắt sáng bừng lên, “Đã tìm lại được vương miện tinh linh rồi, tốt quá rồi! Đức vua, là người đánh lui đám con người đã tấn công chúng ta đúng không?”

“Cái gì mà đánh lui đám con người tấn công các người. Bây giờ đã là một trăm năm sau rồi.” Thời Sênh u uất nói: “Đại chiến thế giới đã đánh xong rồi.”

Trưởng lão tinh linh: “...” Cái gì???

Trăm năm sau?

Vừa rồi chẳng phải họ vẫn đang chiến đấu với con người sao? Sao chỉ chớp mắt đã là cả trăm năm sau rồi?

Chương 1846: Vua tinh linh (hoàn)

Người của tộc tinh linh dù thế nào cũng không muốn thừa nhận, cuối cùng vẫn đành phải tin, đây đúng là trăm năm sau.

Trước khi họ tỉnh lại, đại lục vừa mới trải qua một kiếp nạn.

Cây tử vong đã xâm nhập vào một số thành trì. Cây sinh mệnh đã được ban cho sự sống mới, nhưng không thể khiến những thành trì đã sụp đổ và những sinh mạng đã chết đi quay trở lại, cho nên đại lục vẫn còn rất hỗn loạn.

Phong Tư chết, đại lục Đông càng loạn hơn đại lục Tây. Hạ thống lĩnh không làm thì thôi, một khi đã làm thì ra trò, dứt khoát phái ma tộc tấn công đại lục Đông. Đường giới hạn của đại lục Đông bị phá vỡ, một lần nữa khôi phục lại tên tuổi trên đại lục Thanh Vân, chờ đợi một nhân vật chính mới đến.

Cây sinh mệnh khiến một số người mơ ước. Nhưng xét thấy có Thời Sênh đã thẳng tay tiêu diệt boss, những người này cũng chỉ có thể mơ ước, không dám tới gây chuyện.

Đừng mơ tưởng rằng một cuộc chiến tranh có thể khiến con người có được lương tri, thứ họ khát vọng có được là thực lực, là sự lớn mạnh, là chúa tể, chứ không phải là thần phục và sỉ nhục.

Kính Lâm sắp xếp cho tộc tinh linh xong, lại năn nỉ Thời Sênh bày trận pháp ở bên ngoài tộc tinh linh, đảm bảo chắc chắn đám người đó không thể vào bên trong được.

Nếu không phải là không thể di chuyển vị trí cây sinh mệnh, thì Kính Lâm muốn rời hẳn khỏi nơi này luôn.

“Hi Vi, gần đây sao ngươi lại trầm mặc như vậy? Không giống ngươi nữa rồi?” Một con tinh linh bay tới bay lui hai bên Thời Sênh.

Hi Vi trước đây luôn ầm ĩ. Nhưng từ sau khi họ tỉnh lại, cô cứ yên lặng như vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Thời Sênh trầm mặt xuống, “Im lặng là vàng.”

Ở cùng một kẻ ngốc nghếch là lạc thú, còn ở cùng một đám ngốc nghếch... thì gọi là tự ngược.

Tinh linh không hiểu im lặng là vàng có nghĩa là gì, vẻ mặt khổ não suy tư.

“Hi Vi ngươi có quan hệ gì với đức vua? Gần đây ta thấy ngươi lúc nào cũng ra ra vào vào với người.” Một con tinh linh khác lại tò mò chuyện khác.

Thời Sênh tiếp tục vẻ mặt âm trầm, “Quan hệ mà các ngươi nhìn thấy.”

Tinh linh đảo mắt tự suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên sáng bừng mắt lên, “Ngươi làm người hầu cho đức vua rồi sao?”

Thời Sênh suýt nữa thì ngã từ trên cành cây xuống. Gặp phải một đám lão làng khiến người ta thấy rất khó chịu, gặp phải một đám ngốc nghếch còn khiến người ta thấy khó chịu hơn nữa, cho nên vẫn nên sống ở giữa thì tốt hơn.

Tinh linh vẫn còn hưng phấn, “Ta nói đúng rồi có đúng không?”

Đúng cái rắm ấy!!

Thời Sênh nhảy từ trên cây xuống, đám tinh linh vây quanh cô lập tức đi theo, bay theo trước sau trái phải, “Hi Vi, ngươi không vui sao? Làm người hầu cho đức vua là chuyện vinh hạnh như vậy, tại sao ngươi lại không vui?”

Bởi vì ông đây không phải là người hầu chứ sao, vui cái con khỉ ấy.

“A, ta biết rồi, có phải là đức vua không cho ngươi gây chuyện nữa đúng không?”

Thời Sênh đi nhanh hơn, đám tinh linh này vẫn không tha cho cô. Thời Sênh suýt nữa thì móc kiếm ra chém họ. Cuối cùng Kính Lâm xuất hiện kịp thời mới ngăn chặn được một bi kịch diễn ra.

“Ta muốn rời khỏi đây.” Câu đầu tiên Thời Sênh mở miệng nói là rời đi.

“Sao vậy?” Kính Lâm có chút kỳ quái, “Không thích ở đây sao?”

“Đám tinh linh bên ngoài cứ bám lấy ta.” Thời Sênh bất lực trợn mắt. Ngươi nói xem nếu họ ác liệt hơn chút, thì còn có thể coi như đám trẻ trâu đầu gấu để dạy dỗ, nhưng đằng này họ đều là những kẻ hiền lành ngốc nghếch, ngây thơ hết sức luôn.

“Trên người nàng có khí tức của cây sinh mệnh, họ thích thân thiết với nàng.” Kính Lâm nhẹ giọng giải thích.

Thời Sênh trầm mặc, đúng là như vậy, cho dù khi nguyên chủ còn, tuy cô ta đi khắp nơi làm loạn, nhưng đám tinh linh cũng không ghét

cô ta.

“Nhưng ta chỉ muốn thân thiết với chàng.” Thời Sênh rúc vào trong lòng Kính Lâm, “Chúng ta rời khỏi nơi đây đi.”

Kính Lâm xoa đầu cô, một lát sau mới nói: “Được.”

...

Kính Lâm là vua tinh linh, muốn rời khỏi tộc tinh linh không phải chuyện dễ dàng gì. Đầu tiên phải để cây sinh mệnh chọn ra một vị vua tinh linh tiếp theo, sau đó trao vương miện tinh linh cho vị vua tinh linh mới.

Cây sinh mệnh muốn chọn ra vua tinh linh tiếp theo cũng cần có thời gian, cho nên khoảng thời gian này Thời Sênh chịu đủ mọi loại hành hạ. Trước kia là Hi Vi giày vò tinh linh, bây giờ đổi lại là các tinh linh giày vò Thời Sênh, đều là của thiên trả địa.

Cuối cùng có một ngày Thời Sênh không chịu nổi nữa, dạy dỗ đám trẻ trâu này một trận.

Từ đó Hi Vi gây chuyện đã trở thành Hi Vi bạo lực.

Nhưng tinh linh trêu chọc cô vẫn không phải là ít.

Những tinh linh này có lẽ có một điểm tốt là không thù dai, ngủ một giấc tỉnh lại đã quên hết mọi chuyện.

Thời Sênh phát điên, có còn để cho người ta sống nữa không đây.

Thế là cuộc sống ở tộc tinh linh mỗi ngày đều có cảnh gà bay chó sủa, vô cùng náo nhiệt.

Mỗi ngày Kính Lâm đều có thể nhận được lời tố cáo của đám tinh linh.

“Đức vua, Hi Vi lại đánh người rồi.”

“Đức vua, Hi Vi không cho bọn ta ăn cơm.”

“Đức vua, Hi Vi dọa bọn ta nói không cao lớn được.”

“Đức vua: “...”

Kính Lâm: “...” Để hắn yên tĩnh một lát có được không.

Cây sinh mệnh tiêu tốn một khoảng thời gian rất dài, cuối cùng cũng chọn ra được một tinh linh có thể làm vua tinh linh. Kính Lâm không nói hai lời trao vương miện tinh linh cho tinh linh đó, sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi tộc tinh linh.

Tộc tinh linh có lẽ là chủng tộc hay ho nhất. Ai làm vua thì họ sẽ sùng bái người đó. Cho nên Kính Lâm không làm vua tinh linh nữa, những tinh linh này nhìn thấy hắn còn không hưng phấn bằng nhìn thấy Thời Sênh.

Kính Lâm thất sủng cạn lời, nhưng nhìn những người bên cạnh, hắn lại thấy rất vui vẻ.

Kính Lâm đưa Thời Sênh đi rời khỏi tộc tinh linh, “Đi đâu?”

“Cứ đi linh tinh thôi.”

Dù sao cũng phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này, đá văng đám trẻ trâu kia.

Kính Lâm vẫn sợ ánh sáng, mang theo áo choàng có mũ. Hắn giơ tay ra nắm tay Thời Sênh, “Được.”

“Hi Vi, Hi Vi...”

“Hi Vi đợi đã, Hi Vi đợi chúng tôi với...”

Mấy con tinh linh đang đuổi theo phía sau. Thời Sênh giật mình, “Chạy mau!”

Đám trẻ trâu này tay cầm túi nải, rõ ràng là muốn đi cùng họ.

Đệch, ông đã muốn đi rồi, các ngươi vẫn còn không chịu tha cho ông hay sao!!

Có lẽ giữa các tinh linh với nhau có một loại cảm ứng đặc biệt, Thời Sênh khó khăn lắm mới cắt đuôi được đám tinh linh kia.

Kính Lâm lấy làm lạ hỏi, “Nàng ghét họ lắm sao?”

Thời Sênh nhức đầu, “Phiền chết đi được.”

Đáy mắt Kính Lâm lóe lên ý cười. Cô không hề ghét họ, chẳng qua chỉ cảm thấy họ phiền phức mà thôi.

Kính Lâm rất ít khi vượt ranh giới, đa số thời gian cũng chỉ hôn. Đã có kinh nghiệm trước đây, Thời Sênh không dám làm gì Kính Lâm, cho nên giữa hai người cũng chỉ đơn giản là quan hệ đắp chăn trò chuyện đơn thuần.

Thời Sênh thân là thụ linh, tuy có thể rời khỏi tộc tinh linh, nhưng cứ cách một khoảng thời gian cô lại phải quay về một chuyến, tránh để

cây sinh mệnh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Điều duy nhất không tốt đó là...

Mỗi lần trở về phía sau Thời Sênh đều có một chuỗi trẻ trâu theo đuôi.

Đa số thời gian Thời Sênh đều ở trong rừng, cùng Kính Lâm sống cuộc sống nguyên thủy, có lúc sẽ đi ra đại lục.

Bây giờ trên đại lục ma tộc làm chủ, có lúc sẽ gặp phải bạo lực chấp pháp. Trong tình huống này, Thời Sênh thường cũng làm cho gà bay chó sủa, danh tiếng của cô đã bức thẳng cả Hạ thống lĩnh.

Trên đại lục ai nhắc đến tên cô đều thổn thức và sợ hãi, gặp phải cô đều như thể gặp phải xui xẻo tám đời.

Quanh năm chiếm lấy danh hiệu kẻ đầu sỏ biến thái mọi người không muốn gặp nhất trên đại lục Thanh Vân.

Còn trí nhớ của Kính Lâm vẫn mãi không có tiến triển gì. Cho đến khi sắp kết thúc thọ mệnh ở thế giới này, Kính Lâm mới khôi phục lại ký ức.

Chương 1847: Ám dạ huyết chú (1)

Tất cả mọi người đều biết, Trì Tây được một người theo đuổi rất điên cuồng.

*

“Tách, tách, tách...”

Thời Sênh nhíu mày, giơ tay lên nhìn theo bản năng, chỉ cảm thấy tay cứng đờ, sau đó là một cơn đau đớn xông thẳng lên đầu.

“Cô chủ à, cô tỉnh rồi sao? Cô đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích... Bác sĩ, bác sĩ...”

Bên tai Thời Sênh là một tràng âm thanh hỗn loạn. Mãi một lúc sau cô mới tỉnh táo lại được. Trước mặt cô là rất nhiều bác sĩ và y tá. Họ không ngừng kiểm tra cho cô, qua cửa kính trong suốt, một người phụ nữ đang nôn nóng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong một chút.

Bác sĩ mau chóng rời đi, sau khi nói mấy câu với người phụ nữ kia. Người phụ nữ liên tục gật đầu và khom lưng cảm ơn làm cho bác sĩ không biết phải làm sao.

Người phụ nữ vội vã đi vào phòng. Bà ấy mặc môt bộ đồ vô trùng, đeo khẩu trang, run rẩy cầm lấy tay Thời Sênh, “Cô chủ à, rốt cuộc cô cũng không sao rồi.”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong yếu ớt.

Hai mắt dì Tuệ đã đẫm lệ, giọng nói nghẹn ngào: “Nếu cô xảy ra chuyện gì thì sao tôi có thể ăn nói với ông bà chủ được đây. May mắn là cô phúc lớn mạng lớn nên không gặp phải chuyện gì, đúng là được tổ tiên phù hộ rồi.”

Dì Tuệ nói một thôi một hồi mà cũng chẳng có tin tức hữu dụng gì. Cuối cùng y tá phải tiến vào nhắc nhở bà ấy đừng quấy rầy sự nghỉ ngơi của bệnh nhân. Lúc đó dì Tuệ mới phải rời đi với vẻ không đành lòng, nhưng bà ấy cũng không rời khỏi bệnh viện mà cứ canh giữ ở bên ngoài.

Nơi này chắc là phòng theo dõi, tường kính trong suốt. Dì Tuệ ở bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy cô.

Thời Sênh nghiêng đầu, bắt đầu tiếp nhận ký ức.

Nguyên chủ tên là Trì Tây.

18 tuổi, vừa vào năm nhất đại học.

Trong tiệc chào đón tân sinh viên, cô cùng mấy nữ sinh viên khác bị một kẻ điên bắt cóc. Bọn họ bị kẻ điên đó nhốt tại một căn phòng ở nơi tổ chức vũ hội.

Kẻ điên không đồng ý nói chuyện với cảnh sát mà lại chỉ muốn nói chuyện với Cảnh Mộ - Hội trưởng hội sinh viên.

Cũng không biết Cảnh Mộ và tên điên đó nói chuyện gì với nhau mà làm tên điên kia nổi giận, lập tức cắn chết một nữ sinh ngay trước mặt nguyên chủ. Một người vừa rồi còn sống sờ sờ lập tức đã trở

thành cái xác khô ngay trước mặt cô.

Sau đó, kẻ điên bắt đầu hút máu của các nữ sinh trong phòng, cuối cùng chỉ còn lại Trì Tây và một nữ sinh bị hôn mê.

Cảnh Mộ lại tiếp tục nói chuyện với kẻ điên kia lần thứ hai, nhưng hắn ta lại yêu cầu Cảnh Mộ lựa chọn một trong hai người giữa nữ sinh hôn mê kia và nguyên chủ. Trong hai người chỉ có một người được sống mà thôi.

Cuối cùng, Cảnh Mộ lựa chọn nữ sinh hôn mê kia. Trì Tây bị kẻ điên bế lên rồi nhảy từ phòng học trên tầng 10 nhảy xuống đất.

Kẻ điên bị tóm ngay tại chỗ. Lúc ý thức của Trì Tây dần tan rã, cô nhìn thấy Cảnh Mộ ôm nữ sinh kia bước qua người mình, sau đó dần biến mất trong bóng đêm.

Di nguyện của Trì Tây hoàn toàn không liên quan gì tới cái chết của cô. Cô ấy muốn trở thành một người thật ưu tú để ba mẹ có thể nhìn thấy sự tồn tại của mình.

Nếu dựa theo định luật của tiểu thuyết mà nói thì Trì Tây chỉ là một kẻ hy sinh vô tội, sống không quá ba giây.

Trì Tây là con gái lớn của Trì gia, ba mẹ là người đứng đầu tập đoàn. Vì tổng bộ tập đoàn ở nước ngoài nên Trì Tây ở lại trong nước và được dì Tuệ nuôi dưỡng. Cô còn có một đứa em trai. Đứa em trai này từ nhỏ đã được ba mẹ yêu thương. Còn với đứa con gái như cô thì bọn họ chỉ biết đưa tiền, hoàn toàn không hỏi han gì tới cô cả.

Còn em trai thì luôn sống bên cạnh ba mẹ, lúc nào cũng giẫm đạp người chị gái không được yêu thương là cô ở dưới chân.

Vì để ba mẹ có thể nhìn thấy sự tồn tại của mình, từ nhỏ Trì Tây đã rất ngoan ngoãn, không khóc, không gây chuyện, học tập luôn đứng top, là một học sinh giỏi giang trong mắt thầy cô, là bạn học xuất sắc trong mắt bạn bè, là con nhà người ta trong mắt đám phụ huynh.

Nhưng dù cô có nỗ lực như thế nào thì ông bà Trì cũng chỉ đáp lại cô bằng dáng vẻ lạnh nhạt. Cô gọi điện thoại nếu không nghe máy thì cũng chỉ nói vội vàng mấy câu rồi cúp máy.

Trì Tây gặp phải chuyện lớn như thế, được đưa tới cấp cứu ở bệnh viện, tuy rằng không chết nhưng đã được thông báo là tình trạng nguy kịch. Vậy mà ba mẹ cô ở nước ngoài vẫn chưa từng thấy mặt, có thể thấy được giá trị của Trì Tây ở trong gia đình thấp tới cỡ nào.

Đến cuối cùng, Trì Tây vẫn không được nhìn thấy mặt ba mẹ mình, một khắc đó, có lẽ cô ấy đã oán hận bọn họ tới tận cùng rồi.

Nguyện vọng của Trì Tây là muốn ông bà Trì nhìn được thấy sự ưu tú của cô.

Khiến bọn họ phải hối hận.

Sau khi Thời Sênh tiếp nhận ký ức xong thì rất nghi ngờ chuyện có khi đứa trẻ này không phải con đẻ của Trì gia rồi.

Nhưng mà nhìn diện mạo thì tuyệt đối là con ruột.

Vì vậy, hai vợ chồng ông bà Trì là trọng nam khinh nữ.

Hừ...

Nếu nói là ưu tú, Trì Tây còn ưu tú gấp bội lần cái thằng nhãi được ông bà Trì nuông chiều thành kẻ bỏ đi kia, thế nhưng ông bà Trì lại

cố tình không chịu nhìn nhận cô, trong mắt của bọn họ chỉ có đứa con trai bảo bối Trì Ninh mà thôi.

Cho dù Trì Ninh đánh nhau ẩu đả phải mời phụ huynh tới thì bọn họ cũng sẽ gác lại công việc để chạy tới trường của cậu ta, nhưng Trì Tây... Nhìn đi, cho dù bây giờ cô ấy đã chết mà họ cũng chẳng xuất hiện, có thể thấy đôi ba mẹ này con yêu con ghét tới cỡ nào.

Thời Sênh cảm thấy may mắn là Trì Ninh kia không ở trong nước, nếu không chắc chắn Trì Tây không chỉ chịu tội đơn giản như thế.

...

Từ tầng 10 nhảy xuống nên toàn thân Trì Tây có rất nhiều chỗ bị gãy xương. Bác sĩ cảm thấy cô có thể tỉnh lại đã làm vô cùng may mắn rồi, nhưng nhìn sự hồi phục mỗi ngày của cô, bác sĩ cũng cảm thấy không thể nào hình dung được bằng mấy từ “vô cùng may mắn” nữa.

Người chăm sóc cho Thời Sênh là dì Tuệ. Người phụ nữ này vẫn luôn chăm sóc cho cô từ sau khi nguyên chủ bị đưa về nước.

Nguyên chủ cực kỳ cảm kích dì Tuệ, cũng hy vọng có thể chăm sóc cho bà ấy lúc tuổi già.

“Cô chủ, bác sĩ bảo cô hồi phục rất tốt, không lâu nữa là có thể ra viện rồi.” Dì Tuệ với gương mặt hiền từ dém góc chăn giúp Thời Sênh.

“Mau ra viện thôi, ở đây cháu thấy không thoải mái lắm.” Khi ở trong phòng theo dõi, cô không động đậy được, muốn chạy cũng không chạy nổi. Sau đó ra ngoài phòng bệnh bình thường, cả ngày bị dì Tuệ nhìn chằm chằm, cô có muốn chạy cũng chẳng có cách nào.

“Thế sao được, chúng ta phải nghe theo bác sĩ chứ.” Dì Tuệ lắc đầu không đồng tình, “Người ta bảo đã bị thương gân cốt thì phải nằm ít nhất trăm ngày. Cô đừng xằng bậy, nhất định phải dưỡng thương cho tốt, miễn để lại bệnh căn, sau này già rồi thì sẽ rất đau lúc trái gió trở trời. Cháu đừng trách dì Tuệ lắm lời, dì Tuệ cũng chỉ muốn tốt cho cháu mà thôi.”

Thời Sênh: “...” A, nghe chẳng khác nào rùa đang tụng kinh ấy.

Dì Tuệ không đồng ý cho ra viện sớm nên Thời Sênh đành phải ở lại bệnh viện giết thời gian, đến tận khi bác sĩ nói cô có thể đi lại được rồi, có thể về nhà điều trị.

Đôi lúc dì Tuệ lại tỏ vẻ muốn nói lại thôi, trước kia mỗi lần cô chủ ốm đều sẽ hỏi ông bà chủ. Trước khi cô ấy lâm vào hôn mê cũng gọi ba mẹ mình. Nhưng từ sau khi tỉnh lại, cô ấy chưa từng hỏi một chữ nào.

Dì Tuệ thấy hơi lo lắng nhưng không biết phải nói thế nào.

Cô chủ xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế, suýt mất mạng, vậy mà ông bà chủ cũng không về, thật sự không hiểu nổi ông bà chủ đang nghĩ gì nữa.

Bà chỉ là một người làm thuê, sao có tư cách đi phê bình chuyện của gia đình chủ nhân chứ. Nhưng bà nhìn đứa bé này lớn lên từ nhỏ đến giờ, thương cô như con đẻ, nhìn cô chủ lần nào cũng đau khổ vì ông bà chủ, bà cũng thấy khó chịu theo.

Dì Tuệ quan sát mấy ngày, sau khi bác sĩ đồng ý rằng Thời Sênh có thể chơi game thì cả ngày nếu không phải chơi game thì sẽ nhìn một đống biểu đồ đường cong mà bà chẳng biết là cái gì, hoặc nếu không thì chỉ có ngủ và ngủ, hoàn toàn không có hành động kỳ quái nào

khác.

Dì Tuệ không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay nên lo lắng. Cuối cùng bà cảm thấy Thời Sênh quá khác thường, chắc chắn có chuyện nên càng trông giữ cô cẩn thận hơn, chỉ sợ cô làm chuyện dại dột gì đó.

Đến tận ngày có thể xuất viện, Thời Sênh cũng không có hành vi quá khích nào, sự lo lắng của dì Tuệ mới dần thả lỏng ra.

Cô chủ không sao là tốt rồi.

Chương 1848: Ám dạ huyết chú (2)

Trì gia rất giàu có. Tuy rằng ông bà Trì không quan tâm tới đứa con gái này nhưng cũng chưa bao giờ bủn xỉn. Nhà là loại tốt nhất, quần áo cũng tốt nhất, chẳng qua những cái này đều là do ông bà Trì phái người chuẩn bị, chứ thực ra tiền tiêu vặt hằng tháng của Trì Tây lại chẳng có bao nhiêu.

Căn cứ lần cô nghe thấy Trì Ninh khoe khoang thì đại khái còn ít hơn cả số lẻ của nó nữa.

Đương nhiên, như thế vẫn tính là nhiều hơn các gia đình bình dân khác rồi.

Theo cách nói của ông bà Trì thì đồ ăn mặc tiêu dùng đã có người hầu mua, nếu không phải cô là con gái của Trì gia thì có khi còn chẳng có tiền tiêu vặt ấy chứ.

Thật sự là bất công tới tận Thái Bình Dương.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự Trì gia.

“Quái thật, sao lại có nhiều hành lý thế này?” Dì Tuệ nhìn thấy một đống hành lý ở trước cửa biệt thự thì mặt đầy hồ nghi, “Cô chủ, cô cứ từ từ đã, để tôi xuống xem trước xem thế nào.”

Từ ngày cô chủ nằm viện, bà ấy vẫn luôn ở bệnh viện chưa từng về lại biệt thự. Lúc này nhìn thấy nhiều hành lý ở cửa như thế, sao bà ấy có thể không kỳ quái cho được.

Dì Tuệ xuống xe, tiến lên xem xét những hành lý kia, bên trên vẫn còn nguyên thẻ tên.

Dì Tuệ quay lại với vẻ mặt cổ quái: “Cô chủ, là cậu chủ. Thời gian này đang là lúc cậu chủ bước vào khai giảng, sao tự nhiên lại về nước nhỉ?”

“Cốc cốc!”

Cửa xe bên kia bị gõ vang mấy cái, một thiếu niên ăn mặc hoa hòe hoa sói đứng ở bên ngoài, đang gõ cửa xe đầy vẻ không kiên nhẫn, “Các người đi đâu thế hả, sao giờ mới về? Có biết tôi đợi hai người ở ngoài này bao lâu rồi không? Trì Tây, gọi điện cho chị mà chị cũng không nghe, có ý gì hả?”

Dì Tuệ vội vàng đứng thẳng người lên, “Cậu chủ, sao cậu lại ở đây thế ạ?”

“Tôi ở đâu thì cần phải báo cáo cho bà à? Bà là ai chứ hả?” Thiếu niên khinh thường hừ lạnh, “Còn đứng ở đó làm gì, mau mở cửa đi, đói chết tôi rồi.”

Dì Tuệ không dám tranh luận với Trì Ninh nữa, vội vã đi mở cửa.

Trì Ninh đi qua bên kia, ngó vào trong xe qua cửa sổ còn đang hé mở, “Trì Tây, chị làm sao thế hả? Tôi đang nói chuyện với chị đấy, chị không nghe à? Điếc rồi sao?”

Thời Sênh duỗi tay đặt lên cửa xe, đóng cửa sổ lại. Trì Ninh không kịp rụt đầu lại, cũng không ngờ Thời Sênh sẽ làm thế nên bị kẹp giữa cửa xe, kính chèn vào cổ, rất khó chịu.

Cậu ta trợn trừng mắt không thể tin tưởng, giọng cũng thay đổi, “Trì Tây, chị làm gì thế hả? Mau thả tôi ra, chị không muốn sống nữa đúng không, mau hạ cửa xe xuống!”

Thời Sênh dùng sức bẻ gãy chốt mở, sau đó đẩy cửa xe ra. Trì Ninh bị cửa xe kéo theo nên chỉ có thể lùi về sau. Thời Sênh bám vào cửa xe bước xuống, liếc Trì Ninh trong tư thế quái dị, nở một nụ cười ranh mãnh: “Khách khí với chị mày một chút đi nhé!”

Cô đột nhiên khép cửa lại, thân mình Trì Ninh lại bị kéo về trước, cổ cọ vào cửa xe một cái, cậu ta hét lên thảm thiết.

Dì Tuệ vừa ra liền nghe thấy âm thanh gào rú đó, sợ tới mức phải lao tới với tốc độ nhanh nhất.

“Cô chủ...” Dì Tuệ ngơ ngác nhìn Thời Sênh đang dựa vào xe và cậu chủ ở bên cạnh.

Trì Ninh cong mông, miệng chửi ầm ĩ, tiếng Anh và tiếng Trung lẫn lộn bắn tóe loe, muốn bậy bao nhiêu thì bậy bấy nhiêu. Nhưng mà cô chủ lại tỏ vẻ chẳng sao hết, như thể người bị cậu ấy mắng là người khác vậy.

“Trì Tây, tao sẽ mách mẹ. Mày cứ chờ đấy, tao sẽ không để yên cho mày đâu. Mày dám làm thế này với tao, nhất định tao sẽ cho mày biết tay.” Tay Trì Ninh vẫn còn tự do, cậu ta lập tức móc điện thoại từ trong túi quần ra.

Thời Sênh lập tức cướp lấy, ném xuống đất: “Nếu đã muốn tố cáo thì cứ chịu khổ thêm tí nữa đi. Đến lúc đó bảo mẹ mày tới đây tính sổ luôn một thể.”

“Trì Tây, mày bị điên rồi!”

Thời Sênh soi mặt vào kính xe, sau đó nhếch miệng nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóc, hơi ghé mắt, giọng âm trầm: “Đúng thế, tao đang bị điên, bị các người bức điên.”

Thời Sênh đi về phía biệt thự, dì Tuệ lấy lại tinh thần, vội vã đuổi theo Thời Sênh, “Cô chủ, cô làm thế với cậu chủ...”

Bà chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

Nhưng dì Tuệ không dám nói mấy lời này.

“Dì Tuệ, cháu sẽ không nhịn nữa.” Thời Sênh đáp, “Nếu bọn họ không coi cháu là con gái thì tại sao cháu phải coi họ là ba mẹ, là người thân của cháu chứ?”

“Nhưng mà...” Dì Tuệ lại nhìn ra bên ngoài.

Nhưng kia là cậu chủ là ông bà chủ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa cơ mà.

Dì Tuệ muốn ra ngoài giải thoát cho Trì Ninh nhưng lại sợ Trì Ninh làm ra chuyện quá khích, xúc phạm tới cô chủ nhà bà. Đấu tranh tư tưởng một hồi, đến tận khi Thời Sênh vào trong biệt thự rồi, bà mới cắn răng theo cô vào trong.

...

Trì Ninh được một quản lý của khu biệt thự giải cứu. Cậu ta lập tức gọi điện cho ông bà Trì đang ở nước ngoài ngay tại chỗ để tố cáo.

Con trai bảo bối bị bắt nạt, sao ông bà Trì có thể ngồi yên được, gọi điện thoại mắng chửi Thời Sênh một trận, còn bắt cô đi xin lỗi Trì

Ninh, phải chăm sóc tốt cho Trì Ninh, nếu cậu ta mà gặp phải bất trắc gì thì họ tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Thời Sênh chờ bên kia nói xong mới cầm điện thoại lên, giọng bình thản, lạnh nhạt, “Nói xong chưa?”

Bên đầu dây kia lâm vào im ắng quỷ dị, âm thanh thở hổn hển cũng nhỏ đi mấy phần.

“Trì Tây, sao mày dám nói chuyện với mẹ như thế hả?” Bà Trì thẹn quá hóa giận, “Ở trong nước học hành thành cái bộ dáng gì thế kia, quy củ trước đây mẹ dạy mày quên hết rồi đúng không?”

Thời Sênh cúp điện thoại ngay tại chỗ, thuận tay rút luôn cả dây cáp.

Dì Tuệ: “...”

Cô chủ không phải bị ngốc rồi đấy chứ?

Lại dám nói chuyện như thế với bà chủ, còn dám ngắt điện thoại nữa.

Trước kia cô chủ có thể nói chuyện với bà chủ một câu thôi đã vô cùng vui vẻ rồi, đâu dám tranh cãi với bà chủ như vừa rồi, còn nghe điện thoại với dáng vẻ không hề để tâm như thế nữa chứ...

Điện thoại của dì Tuệ rung lên. Bà ta luống cuống cầm lấy điện thoại, nhìn thấy hàng chữ trên màn hình thì lại cẩn thận nhìn về phía Thời Sênh đang rũ mắt ngồi trên sofa, cầm lấy điện thoại đi vào trong bếp.

Dì Tuệ nghe điện thoại hết nửa tiếng. Thời Sênh vẫn duy trì tư thế kia ở trên ghế. Bà bưng một chén trà tiến lên. Không biết vì sao, bà thấy hơi sợ hãi cô chủ đang ngồi trước mắt kia.

“Cô chủ, bà chủ nói cậu chủ sẽ về nước đi học, sẽ ở lại đây, bảo cô...”

Thời Sênh cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, lúc này dì Tuệ mới dám nói tiếp, “Bảo cô hãy chăm sóc tốt cho cậu chủ, nếu không... nếu không sẽ trừ hết tiền tiêu vặt của cô.”

Thời Sênh buông chén trà xuống, chẳng thèm để tâm lắm: “Cái nhà này là của Trì gia, tôi làm gì có quyền lên tiếng chứ. Trì Ninh muốn ở đây thì cứ để nó ở đi.”

Nếu nó mà dám vào ở thì cô cũng dám làm lớn chuyện.

Bàn về gây chuyện, bản cô nương chưa từng biết sợ ai.

Cô còn có phương pháp càng đơn giản hơn nhiều...

[Ký chủ, mong cô hãy hoàn thành di nguyện của nguyên chủ cho tử tế, đừng nghĩ tới chuyện giết người nữa.] Nam nữ chính không ở đây cô liền nghĩ tới việc hành NPC khác, thật con mẹ nó quá đủ rồi, tưởng làm NPC mà dễ dàng chắc?

Dì Tuệ vừa quan sát sắc mặt của Thời Sênh vừa khuyên nhủ: “Cô chủ, cô đừng giận quá mất khôn. Dù sao cậu chủ cũng còn nhỏ nên mới nghịch ngợm như thế. Cô coi như cậu ấy là không khí là được rồi, đừng so đo với cậu ấy làm chi.”

Ông bà chủ che chở cậu chủ như thế, đối đầu với cậu ta thì người chịu khổ nhất định sẽ là cô chủ.

Rõ ràng đều là con ruột, sao lại con yêu con ghét như vậy cơ chứ?

Haizz...

Cô chủ thật đáng thương!

“Cả giận mất khôn ư?” Thời Sênh cười lạnh, “Nó mà cũng xứng sao?”

Không phải ai cũng có tư cách làm cô tức giận, mà kết cục của việc làm cô giận lên đều... rất thảm thiết.

Dì Tuệ thấy gió lạnh vèo vèo sau lưng như thể có người đang thổi khí vào cổ áo bà vậy, không biết mồ hôi lạnh đã thấm đẫm phía sau từ lúc nào. Bà cứ có cảm giác sau khi tỉnh lại, tính cách của cô chủ cũng cường ngạnh hơn rất nhiều.

Chương 1849: Ám dạ huyết chú (3)

Trì Ninh mang từ nước ngoài về cực kỳ lắm đồ, cả phòng khách đều chất đầy va li của cậu ta khiến cho căn phòng này cũng đột nhiên chật chội và ầm ĩ hơn rất nhiều.

“Trì Tây, chị ngồi đấy làm gì hả, mau giúp thu dọn đồ đạc đi.” Trì Ninh xoa eo, ra lệnh cho Thời Sênh đang ngồi xem tivi ở phòng khách.

“Cậu chủ, cậu chủ, sức khỏe của cô chủ không được tốt lắm, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật nhiều, để tôi dọn dẹp là được rồi.” Dì Tuệ tiến lên ngăn cản Trì Ninh.

Trì Ninh đẩy dì Tuệ ra, “Hôm nay tôi phải bắt Trì Tây dọn đấy, ai bảo nó là chị của tôi chứ. Trì Tây, mày bị điếc hay sao mà không nghe thấy hả?”

Thời Sênh ném cái điều khiển ra, đứng lên và cầm lấy dao gọt trái cây ở trên bàn, đi từ bên kia sofa tới.

Theo động tác tay chuyển động, dao gọt trái cây ánh lên một tia sắc lẹm. Thiếu nữ thản nhiên đi tới gần, chân đạp lên hai cái va li đang đặt chồng lên nhau, “Chặt đứt tay mày rồi thì tao sẽ dọn giúp mày, có cần tao chém tay giúp mày trước không?”

Giọng của thiếu nữ cực kỳ bình tĩnh. Sự bình tĩnh đó Trì Ninh chưa từng nghe thấy bao giờ, giống như một đường thẳng tắp không hề có nửa điểm phập phồng nào.

Nhưng giọng nói này lại có tính uy hiếp hơn bất kỳ lời nói nào mà cậu ta từng nghe qua, nó khiến con người ta cảm thấy sợ hãi.

“Mày...”

Ánh sáng lạnh hiện lên trong mắt mang theo khí thế lạnh như băng làm da gà da vịt nổi đầy người.

Trì Ninh không dám nhìn thẳng vào mắt Thời Sênh nữa, cậu ta thật sự cảm thấy sợ hãi.

“Mày bị điên rồi.” Trì Ninh gào lớn một tiếng rồi chạy trối chết lên trên lầu.

Thời Sênh ném dao ra, “Với tí lá gan này mà cũng dám kèn cựa với ông mày đã hoành hành ngang ngược mấy trăm năm sao.”

Đại ca Sênh xã hội đen.

[...] Ỷ lớn hiếp nhỏ thì có gì mà phải đắc ý chứ. Cô không thấy xấu hổ à? Có thể đi làm mấy chuyện đứng đắn hơn được không hả, đừng có mà trêu chọc trẻ con nữa đi.

Thời Sênh vỗ vai dì Tuệ đã sợ tới ngu người, trong lòng trả lời Hệ thống: “Chẳng phải bây giờ ta đang làm chính sự sao?”

[...] Bắt nạt trẻ con mà là chính sự à?

“Nguyện vọng của nguyên chủ là gì chứ hả? Là một người ưu tú, đương nhiên phải bắt đầu từ mấy người thân cực phẩm này rồi, để bọn họ nhìn thấy ông đây trâu bò cỡ nào chứ.”

[Ưu tú! Ưu tú! Cô có hiểu được từ ưu tú nghĩa là gì không hả?

Không biết thì mau đi đọc sách cho tử tế.] Ai bảo cô vênh váo chứ!

“Người giống như ta mới được coi là ưu tú.”

[...] Không biết xấu hổ.

Hệ thống tức giận đến câm lặng, offline thành công.

...

Từ sau ngày bị Thời Sênh cầm dao đe dọa, Trì Ninh vẫn luôn ra ngoài lêu lổng với bạn bè, rất ít khi về nhà. Dù có về thì cũng trong tình trạng say như chết, sau khi tỉnh rượu lại tiếp tục lái xe ra ngoài lêu lổng.

Đáng nhắc tới là, Trì Ninh còn chưa đủ 18 tuổi.

Vì thế, một ngày nọ, Thời Sênh nhận được điện thoại của cảnh sát bảo cô tới Cục Cảnh sát bảo lãnh người.

“Không có bằng lái xe? Uống rượu? Gây tai nạn?”

“Không phải.”

“Thế có hút ma túy không?”

“Không.”

“Đáng tiếc... Ồ, các anh cứ nhốt nó lại đi, nhốt được bao lâu thì nhốt, nhốt đến chết cũng được. Cảm ơn các chú cảnh sát đã vì dân trừ hại.”

110: “...”

Bên trên là đoạn đối thoại của cảnh sát và Thời Sênh.

Trì Ninh được luật sư do ông bà Trì thuê tới bảo lãnh ra. Trì Ninh bừng bừng tức giận lao thẳng về nhà, đập vào mặt là một đống lộn xộn.

Thời Sênh từ trong phòng đi ra, đứng ở trên lầu nhìn xuống Trì Ninh ở bên dưới.

“Trì Tây!” Trì Ninh ba bước thành hai bước xông thẳng lên lầu, “Mày muốn làm gì hả? Có phải mày không muốn thấy tao sống tốt hơn mày đúng không? Chỉ hận không thể nhốt tao vào tù chứ gì?”

“Đây là mày nói đấy nhé, tao chưa nói gì hết.”

Gân xanh nổi đầy trên trán Trì Ninh, bởi vì tức giận nên đã quên mất bài học lần trước, vung tay định đấm vào mặt Thời Sênh.

Thời Sênh dễ dàng tóm được tay cậu ta, dù nguyên chủ có là một con gà ốm đi chăng nữa thì vẫn dư sức đối phó với Trì Ninh.

“A!”

“Trì Tây, cái con điên này, buông tao ra, a!”

“Mày dám đánh tao à, dừng tay ngay. Trì Tây, mày dừng lại cho tao!”

Trì Ninh bị đánh một trận, mặt mũi bầm giập quỳ rạp trên mặt đất gọi điện thoại cho ông bà Trì tố cáo. Thời Sênh liền nghe thấy điện thoại bàn trong biệt thự vang lên, sau khi không có ai nghe máy thì điện thoại của dì Tuệ tiếp tục đổ chuông.

Thời Sênh cảm thấy may mắn vì mình không có điện thoại di động.

Không rõ là điện thoại của nguyên chủ bị người của Cục Cảnh sát mang đi hay rơi ở đâu mất, tóm lại là từ sau khi tỉnh dậy cô chẳng nhìn thấy nó nữa.

“Cô chủ, bà chủ đã mua vé máy bay chuyến đêm nay, chỉ mấy tiếng nữa sẽ về tới...” Lúc ăn cơm tối, dì Tuệ cẩn thận nói lại với Thời Sênh.

“A, chẳng lẽ còn muốn tôi xếp hàng vẫy tay chào mừng bà ấy nữa chắc?”

Không phải vấn đề cô xếp hàng hoan nghênh mà là bà chủ trở về để tính sổ.

Bà ta biết rõ nhất chuyện bà chủ yêu chiều cậu chủ thế nào. Nếu nhìn thấy bộ dáng của cậu chủ hiện tại, không biết bà chủ sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Thời Sênh không muốn nghe dì Tuệ lải nhải nên nhanh chóng giải quyết xong bữa tối của mình, cầm cái thẻ tìm được ở trong phòng nguyên chủ và ra khỏi nhà.

“Cô chủ, cô định đi đâu thế?”

“Phá sản.”

Dì Tuệ: “...” Phá sản? Phá cái gì sản cơ?

...

Đêm thành phố vừa mới bắt đầu, Thời Sênh chỉ đi mua một cái điện

thoại mới, nguyên chủ cũng không có nhiều tiền lắm mà cô thì còn cần dùng tới tiền nên không thể tiêu sạch được.

Thời Sênh mua điện thoại xong thì ra khỏi cửa hàng, đứng ở ngoài cửa nhìn giờ.

Đột nhiên cô bị ai đó đụng phải từ sau lưng. Một cô gái mặc váy trắng vội vã vọt qua người cô, sau khi đụng trúng thì hơi quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt hoảng loạn, miệng nỉ non vài tiếng: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi...”

Sau đó nhanh chóng lẩn vào trong dòng người như thể bị ai đuổi theo ở đằng sau vậy.

Thời Sênh cổ quái ngoảnh lại nhìn phía sau. Người đi tới đi lui, nhìn ai cũng rất bình thường, không có chỗ nào không ổn cả.

Lúc cô về đến khu biệt thự thì đã hơn 11 giờ đêm, xung quanh quạnh quẽ tịch mịch, bóng cây lắc lư lay động như yêu ma quỷ quái vậy.

Tiếng bước chân vang lên trong hoàn cảnh này nghe cực kỳ đột ngột.

“Lộc cộc... Lộc cộc...”

Tiếng bước chân dồn dập và hỗn độn truyền ra từ trong bóng đêm, xen lẫn với tiếng thở hồng hộc, có bóng trắng vọt ra khỏi màn đêm, khoảng cách với Thời Sênh không ngừng ngắn lại.

Đó là một cô gái, chính là cô gái đã đụng vào Thời Sênh lúc trước.

Trên chiếc váy trắng tinh của cô gái có dấu vết, Thời Sênh còn ngửi thấy mùi máu tươi.

Có vẻ như cô ta đang rất sợ hãi, đầu không ngừng ngoảnh lại phía sau, hành vi cử chỉ tỏ vẻ có người đang đuổi theo sau lưng. Nhưng Thời Sênh nhìn lại thì lại chẳng thấy gì, chỉ có bóng đêm có thể nuốt chửng người ta.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen từ trên trời hạ xuống, ngăn cản đường đi của thiếu nữ, “Bảo bối nhỏ, chạy đi đâu thế.”

Cô gái ôm đầu hét lên chói tai, xoay người chạy ngược về sau, “A!”

Bóng đen tóm chặt lấy cô gái, ôm cô ta vào trong lòng, cắn phập lên cổ cô gái, tiếng hút máu ừng ực vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Thời Sênh bình thản đứng nhìn quá trình săn giết của huyết tộc cũng như quá trình săn giết huyết tộc.

Nam sinh mặc đồng phục học sinh, thong dong bình tĩnh giết chết huyết tộc, cúi người kiểm tra mạch đập của cô gái kia, sau khi xác định người đã chết liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, đọc địa chỉ của nơi này.

Sau đó, hắn cúp máy, quay đầu lại nhìn Thời Sênh đang cắn hạt dưa.

Nam sinh đó nhìn rất tuấn tú, hơi giống con lai. Hắn đút hai tay vào túi quần, ung dung tiêu sái đi về phía Thời Sênh, ánh mắt đảo qua người cô ba lượt.

Đây là con người...

Nam sinh thấy hơi kỳ quái, con người gặp phải chuyện này mà lại trấn định như thế sao?

Nam sinh đi tới trước mặt Thời Sênh rồi dừng lại: “Vừa rồi cô đã nhìn thấy gì rồi?”

Chương 1850: Ám dạ huyết chú (4)

Thời Sênh nghịch điện thoại di động, nam sinh có thể nhìn thấy rõ ràng là cô đang bấm một dãy số.

Ánh mắt hắn tối sầm lại, duỗi tay định cướp lấy điện thoại, nhưng không ngờ lại vồ hụt. Thiếu nữ dễ dàng tránh sang một bên rồi đứng yên, giơ điện thoại lên bên tai: “Alo, tôi muốn báo án, có người giết người, địa chỉ ở...”

Tốc độ nói chuyện của Thời Sênh rất nhanh, lúc nam sinh kia xông tới thì cô đã nói xong rồi.

Thiếu nữ ném cho nam sinh một nụ cười mỉm.

“Cô...” Vẻ mặt của nam sinh cứng đờ. Hắn nhìn Thời Sênh rất cảnh giác, “Cô là ai?”

“Nhân chứng của vụ án.” Thời Sênh chỉ vào mắt mình, sau đó lại nhét điện thoại vào trong túi, kiêu ngạo liếc nhìn nam sinh, “Giờ muốn giết tôi diệt khẩu à?”

Nam sinh hít sâu một hơi, “Cô có biết thứ vừa rồi là gì không hả?”

Thời Sênh cười đầy lưu manh, “Biết hay không cũng chẳng quan trọng, quan trọng là tôi nhìn thấy anh giết người.”

Nam sinh: “...”

Đứa con gái này bị điên rồi à?

Nhìn thấy người ta giết người mà còn... hưng phấn như thế?

“Cô biết tôi sao?” Nam sinh hỏi với vẻ khẳng định, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Hội trưởng đúng là quý nhân hay quên chuyện, không lâu trước đây vì lựa chọn của anh mà tôi bị ép phải nhảy lầu, nhanh như thế mà đã quên rồi là không tốt lắm đâu?”

Bị bắt nhảy lầu?

Cảnh Mộ lục lọi trong ký ức một chút, lập tức nghĩ tới buổi tiệc chào đón tân sinh viên kia.

“Là cô...” Tòa nhà cao như thế mà cô ta đã hồi phục nhanh như thế sao?

Hắn chỉ chịu trách nhiệm giải quyết trong phạm vi huyết tộc, không phải chịu trách nhiệm cho các chuyện sau đó, vì thế hắn cũng không biết cô ta bị thương nặng thế nào. Nhưng dựa theo lý thuyết, người bình thường mà nhảy xuống từ tầng cao như thế, có thể sống được cũng đã xem như kỳ tích, thế mà giờ cô ta còn có thể tung tăng đi lại khắp nơi rồi...

Cảnh Mộ lại đánh giá Thời Sênh một lần nữa, xác định cô không thay đổi gì, vẫn là con người thì càng nhíu mày chặt hơn.

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên một độ cong ác liệt, “Có phải rất bất ngờ khi thấy tôi chưa chết không hả?”

“Cô muốn làm gì?” Cảnh Mộ không muốn nhiều lời với cô. Cô gái này

có mặt ở đây chắc chắn là có mục đích gì đó, “Chuyện lúc đó, tôi chỉ có thể lựa chọn một người, còn về chuyện của cô, tôi chỉ có thể nói xin lỗi.”

Thời Sênh hất một lọn tóc ra sau, “Anh lựa chọn ai tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi không có mục đích gì hết, đơn giản là vừa lúc thấy có người giết người nên mới báo cảnh sát thôi.”

Nguyên chủ không hận Cảnh Mộ, vì thế hiện tại cô cũng chỉ là thấy chuyện bất bình rút điện thoại... à không, rút đao tương trợ.

Cảnh Mộ không thể nhịn nổi nữa, “Chẳng lẽ cô không ký hiệp nghị bảo mật ư, bên trên viết rõ ràng là không thể truyền chuyện này ra ngoài bằng bất kỳ phương pháp nào. Nếu không cô sẽ phải chịu trách nhiệm.”

Thời Sênh suy tư một lát, lúc nằm viện, hình như cũng có người tới tìm cô, có điều cô đã lấy cớ là đau đầu để từ chối gặp nên cũng chưa ký cái hiệp nghị nào hết, “Không thấy có.”

Cảnh Mộ: “...”

Đám người kia làm việc kiểu gì thế không biết!

“Cô có mục đích gì, nói thẳng ra.”

“Tôi thật sự không có mục đích gì.” Chẳng lẽ người đi đường thấy án mạng thì không được báo cảnh sát à?

Thời Sênh kiên trì nói mình không có mục đích, Cảnh Mộ còn có thể nói gì chứ?

Một đống tức tối nghẹn mãi ở ngực không phát ra được, chẳng lẽ

hôm nay ra cửa không xem lịch thật sao? Gặp được một người quái đản thế này!

“Cậu Cảnh, cậu đang làm gì thế? Sao còn có... một người nữa?”

Trong bóng đêm, có mấy người xuất hiện. Vài người dừng trước cái xác kia, chỉ có một nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu xương chéo đi về phía Cảnh Mộ. Hắn vỗ vai Cảnh Mộ, ánh mắt tùy ý nhìn Thời Sênh ở đằng sau rồi lại thu lại đầy quỷ dị.

“Người bị hại à?” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu gán cho Thời Sênh một thân phận, “Vậy thì tí nữa nhớ ký hiệp nghị, cậu không nói sớm làm tôi không mang theo...”

“Cậu nhìn cô ta giống người bị hại lắm sao?” Cảnh Mộ chỉ vào Thời Sênh cực kỳ trấn tĩnh ở trước mặt.

Tư thế này, người không biết còn tưởng cô là cấp trên của bọn họ tới đây thị sát, làm gì có điểm nào giống người bị hại chứ?

Nam sinh đeo khuyên tai bộ xương khô hơi hoài nghi trong lòng, đây là người mà, không phải người bị hại thì là gì chứ?

Hắn tóm lấy tay Cảnh Mộ kéo sang một bên: “Có địa vị gì thế?”

“Không biết.” Cảnh Mộ cũng rất buồn bực, “Cô ta báo cảnh sát rồi, các cậu mau mang thi thể kia đi đi.”

“Báo cảnh sát á?” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu kêu lên một tiếng. Đám người đang xử lý thi thể lập tức nhìn về phía hắn.

“Sao cậu lại không ngăn lại hả? Ôi, tôi cực kỳ ghét giao tiếp với đám người đó.” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu trưng ra vẻ mặt như đưa

đám, “Cậu không biết bọn họ phiền thế nào đâu, chẳng có bản lĩnh chó gì nhưng cứ bám vào mấy vấn đề mà hỏi đi hỏi lại, hỏi đến mức cậu muốn tự sát luôn ấy.”

Cảnh Mộ liếc nhìn đồng bạn, nếu có thể ngăn cản thì hắn còn để cô ta báo nguy chắc?

Vẻ mặt nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu đọng lại, “Khó làm sao?”

Cảnh Mộ nghĩ lại đoạn đối thoại vừa nãy với cô gái kia, cái này không thể dùng từ “khó” để hình dung được.

“Cứ mang đi trước đã.” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu nhìn vẻ mặt của Cảnh mộ liền biết vấn đề, lập tức huýt sáo ra hiệu cho mấy người đang xử lý thi thể ở đầu kia, “Đem cô ta đi cùng luôn.”

Thời Sênh trừng mắt, “Các anh đã hỏi ý kiến của tôi chưa hả? Giết người diệt khẩu là phạm pháp đó!”

“Nhanh lên, lần chần cái gì.” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu thúc giục.

Bọn họ ra tay trước đấy nhé!

Bản cô nương chỉ đang tự vệ thôi, có chết cũng không chịu trách nhiệm đâu.

Người đàn ông đầu tiên đã áp sát Thời Sênh, giơ tay định chế trụ bả vai cô. Thời Sênh gạt tay hắn ra, trong lúc hắn đang kinh ngạc thì giơ chân đá vào bụng hắn. Người kia khom lưng che lại bụng, Thời Sênh liền nâng khuỷu tay giáng xuống gáy hắn.

Gã đàn ông kêu lên một tiếng rồi đổ gục xuống mặt đất.

Thời Sênh vẫy cánh tay, mẹ nó, đau quá đi mất!

Mấy người đối diện sững sờ, bọn họ còn tưởng đây chỉ là một nữ sinh tay trói gà không chặt, kết quả lại là một cái xương khó nhằn.

Vài người cùng xông lên.

“Giỏi thật...” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu đứng bên ngoài cảm thán, “Đáng tiếc hình như thân thể quá yếu nên không có sức lực mấy, chiêu thức cũng đầy lỗ hổng, toàn phải dựa vào tốc độ, có điều đúng là rất giỏi.”

Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu vừa mới cảm thán xong thì tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần hơn.

Vẻ mặt hắn lập tức thay đổi, người bên kia cũng bị Thời Sênh quật ngã xuống đất.

Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu thấy tình huống không ổn liền nói với những người đó: “Lui lui lui, mau đem thi thể đi, dọn sạch hiện trường đi đã.”

Những người đang lăn lộn trên mặt đất lập tức bò dậy, tập tễnh đi về phía bên kia dọn dẹp hiện trường.

Bọn họ vừa đi, xe cảnh sát liền tới. Người bên trên xuống xe, đầu tiên quan sát xem bọn họ có vũ khí hay không, sau khi xác định là không có mới tiến lên, “Có chuyện gì thế này, là ai báo cảnh sát? Ai giết người?”

Không thấy có thi thể nào ở hiện trường, chỉ có ba thanh niên đứng ở đây, vì thế cảnh sát liền cảm thấy đây là báo án giả.

“Không có gì, không có gì, là... cô em nhà tôi đang cáu kỉnh, không thể dỗ được thôi mà. Ai biết nó quýnh lên liền báo cảnh sát.” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu lập tức tiến lên hòa giải.

Mặt chú cảnh sát lập tức trầm xuống, “Các cô cậu có biết làm thế là phạm pháp không hả? Chuyện này có thể để các người đùa giỡn được à? Đi nào, tất cả theo chúng tôi về đồn.”

Hiện tại, đám người trẻ tuổi này không dạy dỗ cẩn thận thì bọn họ sẽ không biết trời cao đất dày là gì, phải báo phụ huynh tới mới được!

Mấy người cảnh sát không cho ai giải thích liền áp giải tất cả lên xe, vậy mà Thời Sênh cũng ngoan ngoãn lên theo.

[...] Ký chủ lại định làm gì đây?

Chương 1851: Ám dạ huyết chú (5)

Cảnh Mộ và nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu bị nhốt vào một căn phòng, vốn định dạy dỗ một phen rồi thả chạy. Hiện tại một tháng bọn họ cũng có thể gặp mấy vụ thanh niên trẻ quấy rầy người thi hành công vụ.

Nhưng mà sau khi cảnh sát ghi chép xong thì lại được báo là chuyển sang giam giữ hai người họ vì hành vi giết người.

Cảnh sát: “???” Không phải chỉ là báo án giả thôi à?

Cảnh Mộ và nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu hoàn toàn không ngờ được rằng Thời Sênh đã quay lại toàn bộ quá trình, còn ghi âm chuyện sau đó nữa.

Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu tỏ vẻ chưa thấy ai có hành vi đê tiện như thế cả.

“Cô ta đã tính toán báo cảnh sát từ đầu rồi đúng không?” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu nghe xong Cảnh Mộ miêu tả lại hoàn cảnh lúc đó thì rên lên một tiếng, “Cậu nói là cô ta đã từng nhìn thấy huyết tộc rồi à? Thế đã ký hiệp nghị chưa? Cô ta còn dám báo cảnh sát là thế nào hả?”

“Việc này chẳng phải là bảo cậu làm sao?” Cảnh Mộ liếc nhìn nam sinh đeo đầu lâu, còn không biết xấu hổ mà đi hỏi hắn à.

“Một ngày tôi phải xử lý bao nhiêu là chuyện như thế, bố ai mà nhớ

được chứ?”

“Chuyện lần trước xảy ra ở trường của tôi, trong số người bị hại có cô ta.”

“Ở trường á?” Nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu gãi đầu, “Tôi nhớ ra rồi, tôi có phái người tới bệnh viện nhưng chưa gặp được người, sau đó nhiều việc quá nên quên xừ mất.”

Hai người trừng mắt với nhau, giờ phải làm sao đây?

Đây là lần đầu tiên bọn họ bị bắt vào ngục đấy!

...

Thời Sênh cung cấp chứng cứ xong, chứng minh mình không có liên quan gì tới chuyện này, chỉ đơn thuần là đi ngang qua mà thôi, thế là cô được thả ra khỏi Cục Cảnh sát.

Đương nhiên...

Nhân viên phụ trách vụ án này cũng rất khó hiểu, đây là nhân chứng đầu tiên bọn họ gặp mà có thái độ trấn định như thế này.

Vụ án này quả thực có hơi cổ quái.

Thời Sênh ra khỏi Cục Cảnh sát liền quay về biệt thự, nhưng cô lại phát hiện không mở được cửa lớn, cả chìa khóa và mật khẩu đều không khớp. Cô nghĩ một chút liền biết ngay là ai làm.

Cô vòng ra phía sau, mở cửa sổ trèo vào phòng mình.

Hôm sau.

Thời Sênh rời giường đi xuống nhà liền nghe thấy có tiếng nói vọng lên.

“Tiểu Ninh, con ăn nhiều thêm tí nữa. Con nhìn con đi, mới về có mấy ngày mà đã thành cái dạng này.”

“Mẹ, mẹ toàn nói quá lên, con đâu có gầy như thế chứ?”

“Con đau thì mẹ xót, lúc mẹ không ở bên cạnh con, lúc nào mẹ cũng thấy lo lắng hết.”

“Ôi chao, con biết rồi, mau ăn đi.”

Thời Sênh trợn trừng mắt, đi xuống lầu. Cửa phòng ăn không đóng, người bên trong nghe thấy có âm thanh nên nhìn về phía cô.

“Trì Tây, con vào bằng cách nào hả?” Một người phụ nữ đẹp đẽ ngồi bên cạnh Trì Ninh, vẻ mặt nghiêm khắc và không kiên nhẫn, hoàn toàn không phải cùng một bộ dáng với người ăn nói nhỏ nhẹ vừa rồi.

“Cạy cửa sổ chứ sao.” Thời Sênh ngồi xuống sofa, lấy một quả táo và bắt đầu gặm, “Con cũng có biết thuật xuyên tường đâu.”

Cạy... cạy cửa sổ?

Bà Trì vỗ mạnh lên bàn một cái, “Trì Tây, con càng ngày càng không có quy củ rồi đây, mấy năm gần đây thả con ở trong nước nên tính tình cũng bướng bỉnh hơn phải không, đứng lên ngay cho mẹ!”

Trì Ninh ngồi bên cạnh vui vẻ khi thấy người khác xui xẻo, chờ xem bà Trì dạy dỗ Thời Sênh.

Thời Sênh cắn quả táo, không hề nhúc nhích, “Con bướng bỉnh đấy, mẹ có thể làm gì nào, đuổi con ra khỏi nhà này chắc?”

Trong bắt bà Trì như có lửa giận đang thiêu đốt. Bà ta đi ra khỏi nhà ăn, dừng ngay trước mặt Thời Sênh, trừng mắt lên: “Trì Tây, mày đang cãi láo với mẹ đúng không, ở Trì gia này không có chỗ cho mày nói chuyện nhé.”

“Vậy bà đuổi tôi ra khỏi nhà luôn đi.” Thời Sênh dựa lưng vào ghế sofa, ngửa đầu nhìn bà Trì.

Trong mắt cô cực kỳ yên tĩnh, tia nắng ban mai rơi vào mắt cô làm ánh lên một tầng ánh sáng màu vàng nhưng hoàn toàn không có một chút ấm áp nào, khóe miệng còn nhếch lên làm cho bà Trì có cảm giác bị nhìn thấu tận tâm can.

“Trì Tây, mày đừng có nghĩ là tao không dám nhé?” Bà Trì cao giọng để che giấu sự thất thố của bản thân.

Bà ta lại bị một con nhóc con làm cho sợ hãi sao?

Mà con nhóc này còn là con gái của mình nữa chứ?

Trì Tây là người như thế nào, bà Trì hiểu rất rõ. Ở trước mặt bà ta, con bé chưa bao giờ dám tranh luận thế này. Hôm nay con nhóc này ăn gan hùm mật gấu rồi.

Thời Sênh cười như không cười, “Đừng nói mà không làm, bà cứ việc đuổi tôi ra ngoài đi, đuổi được coi như tôi thua.”

Bà Trì tuyệt đối sẽ không đuổi cô đi.

Đừng hỏi tại sao.

Đây là vấn đề rất nông cạn.

Bọn họ không thích nguyên chủ nhưng vẫn nuôi cô đến bây giờ, đó là vì họ đang chờ đến thời cơ thích hợp, dùng nguyên chủ để đổi lấy một giao dịch có lời nhất, đây là bản chất của thương nhân.

Dù cho cô có là một kẻ bỏ đi thì cũng phải là kẻ bỏ đi có thể lợi dụng được, cho đến khi cô không còn giá trị lợi dụng nào nữa thì thôi.

Tất nhiên là bà Trì không dám đuổi Thời Sênh đi. Bà ta nói thế chỉ để dọa cô mà thôi, nhưng Thời Sênh không tiếp chiêu nên bà ta lập tức lâm vào tình cảnh cực kỳ xấu hổ.

Tốt xấu gì cũng là người phụ nữ đã trà trộn nhiều năm trong thương trường, bà Trì nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, lảng sang chuyện khác: “Trì Tây, mày đừng có nói bằng cái giọng đó với mẹ. Mẹ hỏi mày, tại sao lại ức hiếp Tiểu Ninh hả?”

“Đáng đời nó.”

Bà Trì: “...”

Đây thật sự là đứa con gái luôn ngoan ngoãn, cẩn trọng ở trước mặt bà ta sao?

Bà ta nhìn Thời Sênh đầy nghi hoặc, không phải trúng tà gì đó rồi chứ?

Bà Trì cau mày quát lên, “Nó là em của mày, mày làm chị mà không có dáng vẻ của chị. Sao có thể ức hiếp em mình được chứ hả?”

Thời Sênh nhún vai, cười vô cùng ác liệt: “Tôi ức hiếp nó thì sao hả?

Lúc nó ức hiếp tôi, chẳng phải bà cũng không nói gì sao?”

Bà Trì buột miệng thốt lên: “Mày mà đòi so với nó được à?”

Thời Sênh tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, “Thế thì phải làm sao đây, chẳng lẽ bà còn muốn giúp nó bắt nạt lại tôi à?”

Bà Trì tức giận, nghiêm khắc quát: “Xin lỗi Tiểu Ninh ngay!”

“Xin lỗi ư?” Trước kia, mỗi lần nguyên chủ bị bắt nạt, sao bà không đứng ra bắt Trì Ninh xin lỗi hả? Không xin lỗi thì cũng thôi đi, còn đổ hết mọi cái sai lên người nguyên chủ nữa.

Đúng là ngày nào cũng có thể gặp được cực phẩm!

Độ cong khóe miệng Thời Sênh càng tăng thêm, “Thế thì bà cứ đuổi tôi ra khỏi nhà luôn đi.”

Bà Trì: “...”

Thời Sênh ném cái hạt táo xuống, rút khăn giấy lau tay, đứng lên nhìn thẳng vào bà Trì: “Đừng nghĩ là tôi dễ bắt nạt như trước đây nữa. Chuyện tối hôm qua mà còn xảy ra thì tôi sẽ phá tan cái nhà này luôn. Mà nó thì... Nếu còn dám chọc vào tôi, tôi sẽ không cam đoan không cắt mất bộ phận nào đó trên thân thể của nó đâu.”

Tầm mắt Thời Sênh đảo qua đảo lại hai vòng trên người Trì Ninh, ánh mắt đó thực sự làm người ta phải sợ hãi. Trì Ninh kẹp chặt hai chân theo bản năng.

Lâu lắm rồi Trì Ninh không có cảm giác này, ngay cả khi đối mặt với ông bà Trì cũng chưa bao giờ như thế.

Điều này làm cho cậu ta nhớ tới lần đầu tiên đi học, cảm giác khẩn trương, sợ hãi y như đang đứng trước thầy cô giáo.

Đương nhiên, hiện tại cậu ta không còn sợ nữa nhưng cảm giác đó đã khắc sâu vào trong ký ức rồi.

Thời Sênh xoay người đi lên lầu, để lại bà Trì đang ngây người và Trì Ninh bị dọa cho cứng đờ.

Chờ đến khi cô đi khuất rồi, Trì Ninh mới vội vàng đứng lên, “Mẹ, mẹ xem nó có thái độ gì kìa.”

Bà Trì hoàn hồn, thu lại vẻ mặt cổ quái, lập tức từ một người phụ nữ mạnh mẽ chuyển thành một người mẹ dịu dàng, “Tiểu Ninh, con đừng nóng giận, mẹ sẽ dạy dỗ nó giúp con. Trì gia này còn chưa tới lượt nó có quyền làm ầm ĩ lên.”

Con nhóc chết tiệt kia giờ đủ lông đủ cánh rồi nên dám bò lên đầu bà ta kiêu ngạo, không dạy dỗ nó tử tế một chút thì nó thật sự không biết thế nào là trời cao đất rộng.

Chương 1852: Ám dạ huyết chú (6)

Thời Sênh phát hiện ra thẻ của nguyên chủ bị khóa, may mà hôm qua cô đã chuyển hầu hết tiền ra ngoài rồi nên có bị khóa cũng chả để làm gì.

Tuy rằng bà Trì không nhắc lại chuyện đuổi cô ra khỏi nhà, nhưng lúc ăn cơm cũng chẳng có phần cho cô. Nếu không phải dì Tuệ thương cô, lén để lại một phần thì Thời Sênh sợ là mỗi ngày phải nhảy cửa sổ ra ngoài ăn cơm mất.

Bà Trì dường như cũng không định ra nước ngoài nữa, muốn ở trong nước chăm sóc cho Trì Ninh.

Có mẹ chăm sóc là tốt nhất.

Hồ sơ học bạ của Trì Ninh đã chuyển tới trường cô. Tuy rằng Trì Ninh ít tuổi hơn nguyên chủ nhưng chương trình dạy học ở nước ngoài lại nhanh hơn trong nước, mà Trì Ninh cũng không định học cấp ba nên bà Trì liền dùng tiền để mua cho cậu ta một suất vào đại học.

Vị thiếu gia này vừa tới trường đã làm cả trường oanh động, đặc biệt là đoàn thể sinh viên nữ.

Đi siêu xe, đẹp trai, sát gái, chẳng lẽ không được hoan nghênh sao?

Lúc trước cô phải nằm viện, vì không xác định phải nằm bao lâu nên cũng chưa từng xin phép, hiện tại phải tới chỗ giáo viên để trả phép

mới được.

Thành tích học tập của nguyên chủ khá tốt. Thầy cô cũng rất ưu ái cho nguyên chủ, vì thế rất quan tâm tới sức khỏe của Thời Sênh, nói chuyện một lúc lâu mới cho cô đi.

Thời Sênh còn chưa ra khỏi văn phòng được bao xa thì cô giáo lại gọi cô lại: “Đúng rồi em Trì Tây à, chút nữa em qua Hội học sinh tìm bạn Cảnh Mộ nhé, cậu ấy có việc muốn nói với em đấy.”

Cảnh Mộ...

Ai thèm đi gặp hắn chứ.

Thời Sênh từ chối đi gặp Cảnh Mộ, nhưng Cảnh Mộ lại nhanh chóng tìm tới cửa, còn mang theo mấy văn bản nữa.

Có lẽ Cảnh Mộ là huyết tộc, nhưng hắn có thể đi khắp nơi trong trường giữa ban ngày ban mặt, mà giả thiết của thế giới này thì việc huyết tộc sợ ánh sáng mặt trời cũng có hơi đặc biệt, ví dụ như huyết tộc cấp cao sẽ không sợ mấy cái này...

Cảnh Mộ đứng yên trước mặt Thời Sênh, gương mặt anh tuấn, đẹp trai nhìn khá ôn hòa, cũng không lạnh lùng như tối ngày hôm đó, “Bạn học Trì Tây, có rảnh không?”

“Không rảnh.” Thời Sênh đi vòng qua hắn, mặt không đổi sắc.

“Bạn học Trì Tây, tôi không phải đang hỏi ý kiến của cô đâu.” Cảnh Mộ ngăn Thời Sênh lại.

“Anh không cho tôi đi là tôi báo cảnh sát đấy. Hội trưởng Cảnh Mộ không muốn vừa mới ra khỏi đó đã lại phải vào rồi đấy chứ?”

Cảnh Mộ: “...”

Cái trò một lời không hợp liền báo cảnh sát vui lắm hả?

Hắn chặn lại với vẻ mất kiên nhẫn: “Bạn học Trì Tây, chuyện về huyết tộc, cô nhất định phải ký hiệp nghị bảo mật.”

Thời Sênh tức giận trợn mắt: “Tôi không ký thì anh sẽ giết tôi hả?”

Cảnh Mộ: “...”

Sao cô gái này lại khó nói chuyện thế chứ!

“Cô và huyết tộc đã có tiếp xúc gần gũi nên sẽ càng dễ bị huyết tộc theo dõi, ký hiệp nghị thì cô sẽ được lợi. Cô Trì Tây à, tôi hỏi một lần cuối, cô thật sự không muốn ký hiệp nghị sao?”

“Ừm.” Thời Sênh giẫm lên bồn hoa bên cạnh, nhảy sang bên kia.

Cảnh Mộ: “...” Ừm là có ý gì chứ?

Rốt cuộc là cô có định ký hay không đây?

...

Cảnh Mộ nói không sai, con người sau khi tiếp xúc gần với huyết tộc thì sẽ càng dễ gặp phải huyết tộc hơn.

Thời Sênh vừa tan học liền gặp phải một con, chẳng khác nào con hôm trước gặp phải, dù có hình dạng con người nhưng nhìn lại rất ghê tởm. Đây là huyết tộc cấp thấp nhất, chỉ biết hút máu lấp đầy bụng chứ chẳng có lý tưởng to lớn nào hết.

Thời Sênh rút kiếm chém chết huyết tộc đó, ánh trăng chiếu lên lưỡi kiếm dính máu giống như đóa sen đỏ nở rộng trong đêm, cả tội ác và dục vọng cùng nảy sinh.

Thời Sênh lau máu tươi sền sệt trên thiết kiếm rồi ngẩng đầu nhìn về phía vầng trăng tròn vành vạnh trên đầu.

Hình như hôm nay trăng tròn một cách quỷ dị.

Aizz...

Trên đường trở về, Thời Sênh thấy nhàm chán nên hỏi Hệ thống cốt truyện của thế giới này.

Nam chính là Cảnh Mộ, nữ chính là Lương Sắt, cũng chính là nữ sinh mà Cảnh Mộ lựa chọn cứu ngày hôm đó.

Cảnh Mộ là huyết tộc đời thứ năm. Hiện tại ở thế giới này, huyết tộc của mấy thế hệ trước đều rất khó nhìn thấy, huyết tộc đời thứ năm đã được tính là một loại cực kỳ trâu bò rồi.

Cảnh Mộ mở một văn phòng làm việc, bề ngoài là văn phòng thám tử tư, trên thực tế là văn phòng chuyên xử lý các vụ huyết tộc tấn công con người, tương đương với cơ quan hình pháp của huyết tộc.

Nếu huyết tộc nào làm xằng làm bậy ở thế giới con người thì rất có thể sẽ bị Cảnh Mộ theo dõi, mà kết quả chỉ có một, trở thành cát bụi.

Cũng chẳng khác nào các truyện ngôn tình khác. Nam nữ chính cùng bắt tay xử lý mấy vụ án phức tạp liên quan tới huyết tộc tấn công con người, cuối cùng vui vẻ hạnh phúc ở bên nhau.

Cốt truyện này cũng chỉ có thể coi như là kịch bản để xem mà thôi, qua ba cốt truyện của các thế giới trước, căn bản chẳng thể nào dùng được.

Buổi tối trong khu biệt thự cực kỳ an tĩnh, Thời Sênh đi một mình trên đường, xe phía sau càng lúc càng tới gần, cuối cùng dừng lại ngây bên cạnh cô, “Trì Tây, có muốn tôi cho đi nhờ một đoạn không hả?”

Trì Ninh thò đầu ra từ trong xe, vừa thấy đã biết là mới đi uống rượu về, mùi rượu nồng nặc.

“Mày nghĩ ông đây là ngốc à?” Thời Sênh trợn mắt, sao thằng đần độn này lại có lòng tốt như thế chứ? Nếu không phải mặt trời mọc ở hướng Tây thì chắc chắn là định chỉnh cô.

“Có lòng tốt mà bị coi là lòng lang dạ thú, vậy thì chị cứ từ từ mà đi bộ về nhé!” Trì Ninh giẫm chân ga, chiếc xe lao vụt vào bóng đêm.

Mày mà có lòng tốt ư, dọa chết bản cô nương rồi!

Thời Sênh chậm chạp trở về. Bà Trì đang xoắn xuýt với Trì Ninh, sợ cậu ta mệt mỏi hay khát nước, thấy Thời Sênh về thì lạnh lùng quát lên một tiếng: “Con gái con lứa mà muộn thế này mới vác xác về, mày có quy củ hay không hả?”

“Không có, quy củ sao có thể ăn như cơm được đâu chứ.” Thời Sênh làm lơ bà Trì, đi lên trên lầu.

Bà Trì: “...”

Bà Trì khóa hết các thẻ lại, tưởng rằng đứa con gái này sẽ chịu thua, nhưng mà nó hoàn toàn không hề có ý hối cải mà ngược lại càng ngày càng kiêu ngạo.

Trước nay bà ta nói một thì nó chưa từng dám nói hai, vì thế bà Trì càng thấy không vui, càng ghét Thời Sênh hơn.

...

Ngày hôm sau, lúc tới trường, Thời Sênh lại gặp phải Cảnh Mộ. Hắn lại tiếp tục giằng co với cô, nhất định bắt cô phải ký vào cái hiệp nghị chết tiệt kia.

Nữ chính đại nhân thì không đi tìm, cứ quấn lấy ông mày làm cái gì hả?

Ông không ký.

Thời Sênh liền đánh cho Cảnh Mộ một trận.

Cảnh Mộ lại càng không thuận theo, không buông tha cho cô. Cô đi tới đâu hắn liền theo tới đó.

Thời Sênh phải xác định lại một lần nữa mình là Trì Tây, không phải nữ chính, Cảnh Mộ cũng không phải vợ của cô.

Thế nên Cảnh Mộ cứ quấn lấy cô là sao hả?

“Đừng có đi theo tôi nữa, nếu không ông đây sẽ đánh chết anh đấy.” Thời Sênh giơ nắm tay với người sau lưng.

“Bạn học Trì Tây, chừng nào cô chịu ký vào hiệp nghị thì tôi sẽ không đi theo cô nữa.” Giọng Cảnh Mộ vẫn ôn hòa, lễ độ như cũ.

“Tôi không ký! Không hiểu tiếng người hả?” Thời Sênh thực sự cạn lời.

Cô đã nói bao nhiêu lần rồi, không ký, không ký, không ký...

Kiếm của ông đâu rồi?

Cứ nên đánh một trận mới được.

Cảnh Mộ lại bị đánh một lần nữa, Thời Sênh đánh xong liền xoay người đi vào trong quán bar. Cửa quán bar có treo mặt nạ. Thời Sênh lấy được một cái mặt nạ hồ ly, cô quan sát với ánh mắt tò mò, tay nghề thực tinh xảo, không phải loại hàng vỉa hè rồi.

Thời Sênh vốn định cắt đuôi Cảnh Mộ bằng cửa sau, ai ngờ ngõ sau lại có người đang đánh nhau.

Thời Sênh lập tức xoay người, cửa sau bị đóng sầm lại.

Thời Sênh: “...”

Xui xẻo tám kiếp.

Thời Sênh xuất hiện, đám đang đánh nhau bên kia dừng lại, nhìn về phía cô.

Người của hai bên đều tương đương, mỗi bên chiếm cứ một đầu ngõ. Cô vừa xuất hiện, hai bên đều nhìn cô như nhìn thấy bánh ngọt, mắt xanh lè, cùng nhằm về phía cô từ hai hướng.

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp! Làm gì thế hả?

Ông đây chỉ đi ngang qua mà thôi, các ngươi xông tới làm gì hả, có

bệnh à?

Chú cảnh sát, ở đây có biến thái, ông muốn báo án.

Chương 1853: Ám dạ huyết chú (7)

Trong ngõ nhỏ là một mảnh tiếng rên, vài tên bị thiết kiếm chém trúng thì bỏ mạng tại chỗ.

Con mẹ nhà chúng nó chứ, không ngờ là một đám huyết tộc.

Đám huyết tộc này không khác nào con người, chắc chắn không phải là loại huyết tộc cấp thấp chỉ biết hút máu người.

Không đúng, hai đám.

Bản cô nương này đã đắc tội lắm huyết tộc như thế từ lúc nào vậy hả?

Là tên ngu đần Cảnh Mộ kia phái tới sao?

Thời Sênh đang nghĩ tới Cảnh Mộ thì lập tức nhìn thấy hắn vọt ra từ đầu bên kia ngõ nhỏ, vung tay mấy cái đã giải quyết xong một tên huyết tộc, lạnh lùng quát lên: “Dừng tay!”

Đám huyết tộc này hình như đều biết hắn nên vội vàng lùi về sau, từng người trở về đội ngũ của mình.

“Ai cho các người tấn công con người hả?” Cảnh Mộ đứng ở giữa, ánh sáng tối tăm làm cho bóng dáng của hắn càng trở nên lạnh lẽo, “Không biết quy củ đúng không?”

Hai đội huyết tộc đưa mắt nhìn nhau nhưng ngầm thống nhất, đồng

thời cùng lao vào màn đêm, biến mất.

Cảnh Mộ nhíu mày, xoay người nhìn Thời Sênh, giọng ôn hòa hơn một chút, “Sao cô lại trêu chọc vào bọn chúng vậy?”

“Làm sao tôi biết chứ.” Thời Sênh tức giận, bĩu môi khinh bỉ.

Cảnh Mộ quay đầu nhìn vào bóng đêm, đám huyết tộc vừa rồi...

“Cô ký vào hiệp nghị thì sẽ thành con người được bảo hộ, huyết tộc sẽ không thể động vào cô dễ dàng được...” Cảnh Mộ xoay người nhưng trước mắt đã trống rỗng, nào còn có ai nữa chứ.

Cảnh Mộ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi lúc hắn mới tới, hình như trong tay cô có một thanh kiếm. Huyết tộc bị thanh kiếm đập phải lập tức hóa thành mây khói, chẳng lẽ cô ta không phải con người bình thường sao?

Không được, phải điều tra sâu hơn về thân phận của cô ta mới được.

“Là ai!”

Cảnh Mộ đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cuối ngõ, hình như bên kia có một bóng đen nhưng lại lập tức biến mất. Cảnh Mộ đuổi theo có điều lại chẳng nhìn thấy gì nữa.

Có cái gì đó rơi xuống đỉnh đầu hắn. Hắn duỗi tay túm lấy, cánh hoa tường vi đỏ như máu bay xuống lả tả mang theo hương thơm quỷ dị.

Trong lòng Cảnh Mộ nhảy dựng, lập tức xoay người rời khỏi ngõ nhỏ.

...

Thời Sênh cảm thấy mấy huyết tộc tấn công mình có gì đó không bình thường. Lúc đó rõ ràng bọn họ đang đánh nhau, sao tự nhiên nhìn thấy mình thì lại cùng xông lên chứ?

Trên người cô không có cái gì kỳ quái cả, ngoại trừ... chiếc mặt nạ hồ ly cô lấy được ở bên trong quán bar.

Bởi vì trường đại học là trường học tư nhân dành cho quý tộc nên sinh viên đều mặc đồng phục riêng. Nếu chiếc mặt nạ cô cầm ở trong tay đáng lẽ phải là đồ của một nữ sinh nào đó thì điều này có thể giải thích được.

Cũng chỉ có cách giải thích này tạm thời là hợp lý nhất mà thôi.

Đương nhiên, vẫn không thể ngoại trừ chuyện còn có âm mưu gì đó khác nữa.

Luôn có bọn thiểu năng trí tuệ muốn hãm hại bản cô nương, sợ quá!

Vậy vấn đề là...

Người nên lấy mặt nạ này là ai? Nữ chính sao?

Tự nhiên lại đi chắn tai họa cho nữ chính à?

Lật bàn, kịch bản này ai viết thế hả, cắt phần ăn ngay!

Từ sau lần Thời Sênh bị tập kích đó, quả thực không có huyết tộc nào tấn công cô nữa. Nhưng Cảnh Mộ cũng không còn lẽo đẽo theo cô đòi ký hiệp nghị gì cả. Lúc cô nhìn thấy Cảnh Mộ ở trường thì hắn luôn trong tình trạng vội vã. Còn có rất nhiều lần Thời Sênh thấy hắn

và nam sinh đeo khuyên tai đầu lâu kia gặp nhau bên ngoài trường, hình như đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Thời Sênh ngủ hết một tiết học liền ra khỏi lớp. Thời tiết tháng 10 còn cực kỳ oi bức, vừa ra khỏi phòng học thì mồ hôi đã ròng ròng như mưa trên gương mặt nhỏ. Thời Sênh kéo cổ áo ra để gió lùa vào.

Cô hòa vào dòng người, chậm rãi đi xuống.

Lúc đi tới lầu ba liền nhìn thấy một đám người đang dồn một cô gái vào trong góc.

Cô gái kia không mặc đồng phục nhưng trên tay lại cầm sách giáo khoa, chắc hẳn là sinh viên trong trường.

“Cậu chủ Trì của bọn anh coi trọng cô em thì đó là phúc khí của cô em. Cô em đừng có mà cho mặt mũi lại không cần.” Một nam sinh bày ra vẻ mặt kiêu căng, “Theo cậu chủ Trì của nhà bọn anh sẽ được ăn ngon mặc đẹp. Cô em còn muốn kén cá chọn canh cái gì chứ hả? Em cũng không nhìn xem trong trường này có bao nhiêu nữ sinh thích cậu Trì như thế, thế mà cô em còn dám không nể mặt cậu ấy à, cô em tưởng mình là ai hả?”

Sắc mặt của cô gái cực kỳ kém: “Các anh đừng có mà khinh người quá đáng nhé!”

“Ha, cái gì mà khinh người quá đáng chứ hả, bọn anh bắt nạt cô em à?”

Người bốn xung quanh cười nhạo thành tiếng. Bọn họ còn chưa chạm vào một đầu ngón tay nào, chỉ vây cô gái ở giữa mà thôi.

“Tránh ra.” Sắc mặt cô gái càng kém hơn, “Đây là trường học, có tin

tôi gọi người tới không hả?”

“Bọn này có làm gì cô em đâu, dù có gọi thầy cô tới thì cũng chẳng có tác dụng gì hết.”

“Ha ha ha ha, cô em vẫn nên đi theo bọn này thôi. Cậu Trì chỉ muốn mời cô em ăn một bữa cơm thôi mà, có phải muốn lấy mạng cô em đâu, cô em sợ gì chứ hả?”

Nhóm người này có tiếng là nghịch ngợm ở trong trường, trong nhà có tí tiền, sau khi Trì Ninh tới thì lập tức kết bạn với bọn họ.

“Đi thôi, đừng để cậu Trì chờ lâu sốt ruột.” Có người túm lấy tay cô gái.

Lúc này, cô gái kia mới thấy hoảng sợ.

Mắt thấy một nam sinh sắp tóm được vai cô gái thì thân mình của hắn đột nhiên bị giữ chặt lại, kéo ngược về sau, lưng đụng vào bức tường. Một cơn đau đớn xuyên tim truyền khắp thân thể hắn.

Người bên cạnh thấy nam sinh đó bị ném ra thì đều quay đầu lại nhìn người mới tới, “Mày là ai hả, đừng có xen vào việc của người khác.”

Vừa quát xong một tiếng, mọi người đều ngây ra.

Một nữ sinh rất xinh đẹp.

Nữ sinh mặc đồng phục, cà vạt đã tháo một nửa đang treo lủng lẳng trên cổ, xương quai xanh trắng nõn nửa ẩn nửa hiện, vạt áo sơ mi một nửa bỏ trong váy, hoàn toàn khác với những nữ sinh xinh đẹp khác. Trên người cô tản ra một loại khí chất không đứng đắn mà đám nữ sinh chỉ biết làm nũng không thể nào có được.

Nữ sinh đút hai tay vào túi váy quần, mặt mày hơi lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh và đạm mạc, bễ nghễ nhìn bọn họ từ trên cao xuống, “Chắn đường.”

Mọi người đều không tự chủ được mà tránh ra một lối đi.

Thời Sênh bước xuống bậc thang cuối cùng, vượt qua bọn họ, không nhanh không chậm đi xuống lầu.

Cô gái kia thấy thế cũng nhân cơ hội này chạy đi, nhưng lại có người vừa rồi còn đang ngây ngốc duỗi tay kéo cô lại.

“A...” Cô gái bị đau hét lên một tiếng.

Thời Sênh đã đi xuống được một nửa liền quay đầu nhìn họ.

Nam sinh đang tóm chặt lấy cô gái bị cái nhìn lạnh căm căm đó làm cho cả người nổi đầy da gà, ngón tay không khỏi lỏng ra.

Cô gái đá mạnh vào nơi nào đó của nam sinh khiến hắn bị đau, phải buông tay ra. Cô lập tức lảo đảo chạy xuống cầu thang, chớp mắt đã biến mất ở khúc ngoặt.

Thời Sênh quay đầu, tiếp tục đi xuống lầu.

Người bên trên thấy Thời Sênh đi khuất rồi mới ngơ ngác hỏi thành tiếng, “Vừa rồi là Trì Tây phải không nhỉ?”

Trong trường học có bao nhiêu nữ sinh xinh đẹp bọn họ đều biết hết. Trì Tây học rất giỏi, lại xinh xắn, không biết cũng khó.

“Quái thật, trước đây Trì Tây là một người đẹp rất dịu dàng, sao lại

trở nên khủng bố như thế nhỉ?”

“Ánh mắt và rồi của cô ấy làm tao có cảm giác như sa vào địa ngục ấy, mẹ kiếp, dọa chết người!”

“Cô ta cũng họ Trì, họ này rất ít khi gặp được, không biết có quan hệ gì với cậu chủ Trì không...”

“Chắc là trùng hợp thôi? Cậu Trì chưa bao giờ nhắc tới việc mình có một người thân như thế ở trường cả. Người thân xinh đẹp như thế, lại là sinh viên xuất sắc, kiểu gì mà cậu Trì chẳng phải nhắc tới một hai câu chứ?”

“Trì Tây và cậu Trì hình như cũng hơi giống nhau...”

“Ôi, con bé kia chạy mất rồi, làm sao chúng ta có thể báo cáo lại được cho cậu Trì đây chứ?”

Vừa nói tới đây, mọi người lập tức im lặng nhìn nhau.

Người đã chạy, bọn họ phải báo cáo kết quả thế nào với cậu Trì bây giờ?

Chương 1854: Ám dạ huyết chú (8)

Thời Sênh đi xuống tới tầng cuối cùng thì gặp được cô gái kia, cô ta đang cúi đầu đi qua đi lại.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô ta ngẩng đầu lên nhìn, sau đó do dự tiến lên, “Chị, vừa rồi cảm ơn chị.”

“Không cần khách khí.” Thời Sênh đi vòng qua bên cạnh.

Cô gái vội vàng đuổi theo, nhưng vì ánh nắng bên ngoài khá gay gắt nên cô ta lại rụt vào, “Chị, em tên là Tinh Thuần, cảm ơn chị.”

Thời Sênh quay đầu lại nhìn cô ta. Cô ta đứng trong bóng râm, có vẻ như không thích ánh mặt trời, toàn thân đều tỏ vẻ bài xích, cô ta là huyết tộc sao?

Dù gì trước kia cô cũng đã từng là huyết tộc, thân thể này tuy không có năng lực giám định nhưng vẫn có thể nhìn nhận bằng thị giác một số vấn đề, vẫn có thể đoán được.

Mà trong giả thiết của thế giới này, khi đạt tới một thực lực nhất định hoặc có huyết mạch huyết tộc đặc thù nào đó thì có thể không cần sợ hãi ánh mặt trời nữa. Nhưng bọn họ là sinh vật hoạt động về đêm, ghét ánh nắng mặt trời đã gần như là bản năng của họ rồi.

Thời Sênh mới vừa làm màu xong nên tâm tình cũng rất tốt. Cô lục lọi một hồi, lấy từ trong không gian ra một cái ô đưa cho Tinh Thuần.

Tinh Thuần mở to đôi mắt long lanh, kinh ngạc nhìn Thời Sênh tự nhiên lấy đồ ra từ không trung, “Chị, chị biết ma pháp ạ?”

“Không biết.” Thời Sênh đưa ô cho cô ta, lại lần nữa bước ra khu vực có ánh nắng, ánh sáng mặt trời bao bọc lấy cô làm cho cả cơ thể như sáng lên.

Tinh Thuần nhìn ánh mặt trời ở phía ngoài, sau đó cau mày mở ô ra, chạy bắt kịp Thời Sênh, “Chị, chị định đi đâu thế?”

“Tìm một chỗ ngủ.” Quá nóng, không muốn đi học tí nào.

“Em biết một nơi có thể ngủ.” Tinh Thuần nói xong lại bổ sung thêm một câu, “Rất mát mẻ.”

“Ồ.” Cô muốn về nhà ngủ.

Nhưng mà Tinh Thuần lại cho là Thời Sênh đồng ý, “Chị à, để em đưa chị tới đó, nơi đó ban ngày không có ai đâu, chị không cần lo lắng gì cả.”

Đối mặt với sự thỉnh cầu của những cô em đáng yêu như thế này, sức chống cự của Thời Sênh trước giờ chưa bao giờ mạnh mẽ nổi.

Tinh Thuần cười híp mắt: “Chị, tên chị là gì thế ạ?”

“Trì Tây.”

“Trì Tây?” Tinh Thuần nhắc lại, “Sao lại có họ giống cái tên cậu chủ Trì kia thế.”

“Em không phải sinh viên trong trường này, em tới đây làm gì?” Cô ta không mặc đồng phục, nhưng lại cầm sách, cô còn tưởng cô ta là

sinh viên bình thường. Nhưng giờ trong trường làm gì có nữ sinh nào không biết tên tuổi cái thằng đần Trì Ninh kia nữa. Mà cô gái này lại bày ra vẻ mặt rõ ràng là không biết gì.

“Lấy cái này về cho anh trai em.” Tinh Thuần giơ quyển sách trên tay lên, “Anh trai em là chúa lười.”

Tinh Thuần dẫn Thời Sênh ra khỏi trường học. Ở ngoài cổng trưởng, không biết Tinh Thuần nhìn thấy cái gì mà lại trốn ngay ra sau lưng Thời Sênh.

“Gì thế hả?” Thời Sênh nhìn cô ta với vẻ kỳ quái.

Sắc mặt Tinh Thuần cực kỳ không tốt, cố gắng hạ thấp cái ô xuống để ngăn cản thân mình.

Ngoài cổng trường có một nữ sinh đi vào, đầu tóc gọn gàng, ánh mắt có mấy phần sắc bén. Người này không phải ai khác, chính là nữ chính Lương Sắt của chúng ta.

Ánh mắt cô ta thoáng dừng lại trên người Thời Sênh. Nhưng Thời Sênh biết không phải cô ta đang nhìn mình mà là nhìn Tinh Thuần đang trốn sau lưng mình.

Lương Sắt là thợ săn quỷ hút máu, hơn nữa còn rất giỏi.

Lần trước, trong tiệc chào đón tân sinh viên, hình như Lương Sắt bị thương nên tên quỷ hút máu kia mới bắt được tới tay.

Có thể là vì cố kỵ có con người ở đây nên Lương Sắt cũng không làm khó dễ, nhanh chóng thu lại ánh mắt rồi lướt qua Thời Sênh.

Lương Sắt đi xa rồi, Tinh Thuần mới thở phào nhẹ nhõm, “Chị à,

chúng ta mau đi thôi.”

Lần trước cô gặp phải cô gái kia. Nếu không phải do anh trai tới đúng lúc thì có khi đã bị cô ta giết chết rồi.

Tinh Thuần muốn dẫn Thời Sênh đi tìm chỗ ngủ. Thời Sênh không muốn đi, cho dù đây là một cô nàng đáng yêu như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể đi theo người ta ở ngay lần gặp đầu tiên được.

Thời Sênh tùy tiện tìm một quán net bên ngoài trường học. Tinh Thuần tò mò đi theo, không phải là đi tìm chỗ ngủ à? Sao lại vào quán net chơi game thế này?

Thời Sênh ngồi đến tận tối mịt. Tinh Thuần đã dựa vào cô ngủ từ lúc nào không hay. Thời Sênh đành phải gọi cô ta dậy. Cô gái mơ màng mở mắt ra, xoa mắt đứng lên, “Trời tối rồi ạ?”

“Cuộc sống về đêm bắt đầu rồi.” Thời Sênh cười một cái không rõ ý vị.

Không rõ Tinh Thuần không nghe thấy hay không thèm để ý, cô ta lại ôm sách đi theo sau Thời Sênh, “Chị à, buổi tối nguy hiểm lắm, để em đưa chị về nhé?”

“Không cần, em tự về nhà đi.” Chính mình còn phải cầu cứu người khác mà còn đòi bảo vệ cô à?

“Nhưng mà...” Thân thể Tinh Thuần đột nhiên bị người ta xách sang bên cạnh. Cô ta còn chưa kịp kêu lên thì đã bị bịt chặt miệng.

Tinh Thuần trừng lớn mắt, thấy rõ ai đang bịt miệng mình thì lập tức từ bỏ giãy giụa, nhưng trong miệng vẫn phát ra âm thanh ô ô, ý bảo

đối phương buông mình ra.

Thân mình nam sinh kia khá cao lớn, ít nhất 1m8. Tinh Thuần bị anh ta xách lên chẳng khác nào đang xách một con gà con.

Anh ta mặc một cái quần xà lỏn, trên thân là áo ba lỗ, tông lào, tóc rối bù như vừa ngủ dậy. Nếu không phải nhìn anh ta khá đẹp trai thì thực sự là một người đàn ông vừa cao to vừa thô thiển.

Nam sinh cốc vào đầu Tinh Thuần một cái, “To gan lớn mật, bảo em đi lấy sách mà em mất tích tới mấy tiếng liền, lần trước bị dạy dỗ một lần còn chưa thấy đủ hả?”

Tinh Thuần lấy tay che đầu, ấm ức đáp: “Em quên mất.”

“Quên mất? Chẳng phải anh bảo em là lấy được sách thì phải về ngay sao? Chuyện quan trọng thế mà em còn quên, sao em không quên em luôn đi cho rồi.” Nam sinh càng thêm tức giận.

“Em sai rồi.” Tinh Thuần vội vàng xin lỗi, “Xin lỗi anh, sau này em sẽ không như thế nữa.”

Nam sinh đã đỡ tức giận hơn, buông Tinh Thuần xuống, kéo lại quần áo xộc xệch của em gái rồi mới vắt cánh tay dài của mình lên vai cô: “Đi thôi, về nhà, mà sách đâu rồi?”

“Ở đây.” Tinh Thuần vội vã đưa sách cho nam sinh, lại túm chặt tay anh ta, “Anh chờ em một tí.”

“Sao thế hả?” Giọng điệu của nam sinh vẫn rất không vui, “Đừng tưởng em xin lỗi là coi như qua chuyện này nhé, về nhà viết ngay một bản kiểm điểm dài 2000 chữ cho anh.”

Nghe thấy bản kiểm điểm 2000 chữ, Tinh Thuần lập tức suy sụp, “Anh, có thể không viết được không ạ? Hôm nay em tới trường, gặp phải mấy người, bọn họ ức hiếp em...”

Con ngươi nam sinh nhíu lại: “Ai?”

“Em không biết họ.”

“Có bị thương ở đâu không?”

Tinh Thuần vội vàng lắc đầu, chỉ vào Thời Sênh: “Là chị ấy đã cứu em, anh, chẳng phải anh nói với em rằng phải tri ân báo đáp sao? Vì thế em ở bên chị ấy cả một buổi trưa, thế thì em có phải viết bản kiểm điểm nữa không ạ?”

Nam sinh nhìn về phía Thời Sênh.

Nữ sinh mặc đồng phục học sinh, đứng ở dưới ánh đèn đường, trong đáy mắt là đủ mọi màu sắc ánh sáng nhưng lại chẳng hề có một gợn sóng nào.

Nam sinh cầm lấy tay Tinh Thuần rồi đi về phía Thời Sênh, vươn tay ra, “Cảm ơn cô đã cứu mạng, coi như tôi nợ cô một ân tình, sau này có việc gì thì cứ tơi tìm tôi. Tôi là Tinh Qua, Qua trong sa mạc.”

“Tiện tay thôi.” Thời Sênh cũng không duỗi tay ra mà lùi về sau một bước.

Tinh Qua hơi sửng sốt, sau đó cũng không thèm để ý mà thu tay lại, mày nhướng lên, “Vậy không nợ.”

Thời Sênh: “...” Thằng cha này đúng là tùy tiện.

“Anh!” Tinh Thuần không vui kêu lên một tiếng.

Tinh Qua trừng mắt với cô em gái một cái rồi ấn tay xoay đầu cô ta đi, lại vươn tay vẫy vẫy chào Thời Sênh, “Có duyên gặp lại.”

Tinh Thuần quay đầu lại nhìn qua nách Tinh Qua, “Chị, chị đừng nghe anh trai em nói đùa, lời vừa rồi của anh ấy vẫn có hiệu lực, chị có việc gì thì cứ đi tìm anh ấy.”

Tinh Qua lại quay đầu cô ta đi, “Em nói hơi bị nhiều rồi đấy.”

“Chính miệng anh nói, sao có thể đổi ý chứ hả.”

“Người ta đã nói không cần, anh cũng chỉ chiều lòng người ta mà thôi, sao lại nói là đổi ý chứ hả.”

“Rõ ràng là anh đổi ý.”

“Anh không nhé!”

“Anh có!”

“...”

Bóng dáng hai người dần khuất trong ánh đèn đường. Thời Sênh thở dài, chuẩn bị về nhà làm công tác hằng ngày - trêu tức bà Trì và Trì Ninh.

Chương 1855: Ám dạ huyết chú (9)

Gần quán internet có không ít các quán bar. Hiện tại là lúc cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, khắp nơi trên đường phố đều là những âm thanh ồn ào.

Đúng lúc khi Thời Sênh bước vào trong ngõ nhỏ, âm thanh ầm ĩ lập tức biến mất, hương thơm gay mũi ập vào mặt, những cánh hoa tươi như máu trút từ trên không trung xuống giống một màn mưa máu ngập trời.

Thời Sênh lui về sau một bước, nhưng mà nơi vốn còn là đường phố sáng ngời ban nãy, bây giờ cô lùi lại lại biến thành vùng núi non hoang dã, dưới chân đang giẫm lên một ngôi mộ cô quạnh.

Thời Sênh: “...”

Cô không thể không tiến lên một bước, hình ảnh lại một lần nữa biến thành ngõ nhỏ, toàn bộ ngõ nhỏ đều tràn ngập những cánh hoa bay. Trên mặt đất đã được phủ một tầng cánh hoa thật dày giống như thảm đỏ đang chờ chủ nhân bước qua.

Một bóng người đạp mưa hoa đi tới, bộ lễ phục đuôi cá bó sát thân mình nóng bỏng của cô ta, tóc màu vàng kim thả ở sau lưng, theo gió bay lên.

Cô ta rơi xuống, gió quét những cánh hoa trên mặt đất bay tung lên rồi lại rào rào trút xuống.

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn người này.

Đây là ai thế nhỉ?

Lên sân khấu màu mè như thế...

Cô gái tóc vàng vươn ngón tay được bảo dưỡng khéo léo ra, kéo mấy sợi tóc vừa rũ xuống trước mặt ra sau lưng, khóe miệng thong thả nở một nụ cười, đây là một cô nàng thành thục và quyến rũ, mỹ lệ mà nguy hiểm.

“Cô là ai thế? Gái đứng đường à?”

Nụ cười của cô gái tóc vàng cứng đờ, nhưng sau đó liền nhanh chóng khôi phục lại, “Tên cô là Trì Tây phải không?”

Thời Sênh bĩu môi khinh thường, “Tôi tên là Trì Đông, không liên quan gì tới cô hết.”

“Mồm miệng lém lảu.” Nụ cười của cô gái tóc vàng càng thêm nguy hiểm, “Cô và Cảnh Mộ có quan hệ gì?”

Thời Sênh híp mắt, “Cô là ai chứ?”

Đừng nói cô và Cảnh Mộ chẳng có quan hệ gì, cho dù có quan hệ thì cũng chẳng tới người đến cái tên cũng chưa báo ra được hỏi nhé!

“Tôi...” Cô gái tóc vàng dài giọng, “Tới để lấy mạng cô.”

Thời Sênh: “...”

Đồ thần kinh, ông đây không quen biết gì cô hết.

Kiếm của ông đâu!

Thiết kiếm lập tức xuất hiện, xẹt qua mặt đất, cánh hoa bị kiếm khí quét tới liền lập tức hóa thành tro bụi.

Rốt cuộc thì vẻ mặt của cô gái tóc vàng cũng biến đổi mạnh mẽ. Cô gái kia còn chưa hỏi tại sao đã lập tức ra tay, điều này hoàn toàn không nằm trong dự kiến của cô ta. Đây là phản ứng mà người bình thường nên có sao?

Vả lại, người thường liệu có thể có được một thanh kiếm như thế sao?

Kiếm khí cuốn cánh hoa tường vi trên mặt đất lên bắn ngược về phía cô gái tóc vàng. Cô ta cảm nhạn được sự nguy hiểm của kiếm khí này nên cũng không dám khinh địch nữa, xem ra con bé kia không dễ đối phó rồi.

Mấy tên ngu xuẩn kia, đến điều tra thân thế cũng chẳng ra đâu vào đâu.

Cô gái tóc vàng điểm nhẹ mũi chân xuống mặt đất và nhảy lên bức tường vây bên cạnh, kiếm khí bẻ một đường cong quỷ dị, lại bắn thẳng về nơi cô ta đang đứng trên bức tường.

“Rầm rầm...”

Đá vụn bắn ra, trong cơn mưa hoa, thiếu nữ kéo kiếm càng lúc càng tới gần, những cánh hoa bị cắt nát rơi xuống đầu vai cô, trượt xuống chân rồi bị cô giẫm nát.

Cô gái tóc vàng phi thân ra khỏi đám bụi, cong tay thành trảo, móng tay lập tức dài ra, đâm thẳng vào phần ngực của Thời Sênh.

Thời Sênh tùy ý vung kiếm chắn, móng tay xẹt qua thiết kiếm giống như một vũ khí sắc bén cứa vào đồ sứ, âm thanh cực kỳ chói tai, da thịt nơi bàn tay cô gái tóc vàng vừa chạm vào thiết kiếm đã vang lên những âm thanh “xèo xèo“.

“A!”

Cô gái tóc vàng đột nhiên buông tay, bật lùi về sau mấy bước, nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay Thời Sênh với vẻ đề phòng.

“Cô là thợ săn quỷ hút máu?” Cô gái tóc vàng che bàn tay lại, chất vấn.

“Không phải, tôi chỉ là người thường.”

“Không thể nào!” Sao người thường lại có công cụ đối phó với huyết tộc chứ?

Thiết kiếm lại vẽ trong không khí một đường cong, mũi kiếm chỉ thẳng vào cô gái tóc vàng. Thiếu nữ cầm kiếm trong tay, thái độ tùy ý và kiêu ngạo: “Cô mà cũng xứng để tôi phải lừa cô sao?”

Cô gái tóc vàng: “...”

Cô ta cũng xứng ư?

Cô gái này có biết cô ta là ai không thế?

Con người ngu ngốc.

Cô gái tóc vàng đang định làm khó dễ thì chợt cảm thấy có dị động, quả nhiên, giây tiếp theo, có âm thanh vang lên từ trong bóng đêm.

“Hề Mạn!”

Cảnh Mộ chạy ra từ trong ngõ nhỏ tối tăm, sau lưng còn có mấy người khác đi theo.

Mà ở đầu bên kia, Tinh Qua cũng xuất hiện. Tinh Thuần không có bên cạnh anh ta, thái độ của anh ta cũng hơi tùy ý: “Hề Mạn, thật sự là cô rồi.”

Cô gái tóc vàng... cũng chính là Hề Mạn, nhìn ngược nhìn xuôi một chút, móng tay dài chậm rãi co về. Cô ta thè lưỡi liếm môi một cái, lộ ra vẻ quyến rũ, “Hôm nay đúng là rất thú vị, đều tới đông đủ cả.”

“Hề Mạn, tranh đấu trước giờ của chúng ta không cần thiết phải cuốn con người vô tội vào.” Sắc mặt Cảnh Mộ biến đổi rất nhanh, lúc này đang lạnh lùng nhìn Hề Mạn.

Hề Mạn cười duyên, “Cảnh Mộ, anh biết tôi ghét nhất là mỗi lần anh ra vẻ đạo mạo như thế này mà, thật sự làm người ta thấy ghê tởm.”

“Tôi đồng ý với lời của Hề Mạn.” Tinh Qua ở phía sau vẫy tay.

Giọng điệu Cảnh Mộ lại rất nghiêm túc, “Tinh Qua, nếu cậu chỉ tới đây để quấy rối thì xin mời rời đi.”

“Cô gái loài người này...” Tinh Qua chớp mắt, “Quái nhỉ, người đâu rồi?”

“Rầm!”

Hề Mạn đột nhiên bị tấn công, không kịp phòng ngự nên cả cơ thể bị đâm bay đi. Thời Sênh xuất hiện từ phía bên cạnh cô ta, thiết kiếm lại

giơ lên, chém về phía Hề Mạn vừa rơi xuống.

Hề Mạn luống cuống tay chân tránh đi nhưng vẫn bị kiếm khí cứa qua người, lại một lần nữa bị ngã lăn xuống đất.

Trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh, toàn bộ ngõ nhỏ đã gần như bị hủy hoại hoàn toàn.

Trong ngõ nhỏ vô cùng tĩnh lặng, không khí trở nên quỷ dị.

Một lời không hợp liền đánh luôn.

Có coi bọn họ ra gì không thế hả?

Bọn họ ở đây đông như thế, chẳng lẽ cô ấy không nhìn thấy à?

Két két két...

Âm thanh kim loại ma xát với mặt đất, tiếng bước chân nhỏ vang lên, mọi người không hẹn mà cùng dồn ánh mắt lên người người đang đi tới.

Cô gái tươi cười nhẹ nhàng, chống thiết kiếm xuống mặt đất về phía trước, chân giẫm lên tảng đá bên cạnh, hình thái lưu manh lập tức xuất hiện.

“Vừa rồi chẳng phải cô muốn giết tôi sao?” Thời Sênh liếc nhìn Hề Mạn đang bò dậy từ trên mặt đất, “Giờ còn muốn giết tôi nữa không hả?”

Có thù oán với Cảnh Mộ thì con mẹ cô đi tìm hắn đi!

Tìm ông làm cái rắm gì chứ?

Hề Mạn phỉ nhổ một cái, “Nếu không phải tôi vừa mới thức tỉnh thì cô nghĩ cô có thể thắng được tôi sao?”

Thời Sênh cảm thán, “Vậy xem ra giờ tôi phải giết chết cô thôi.”

Hề Mạn: “...” Sao có thể từ câu nói kia của cô ta mà ngoặt sang hẳn câu này như thế chứ?

Thiết kiếm trong tay Thời Sênh vừa động, Cảnh Mộ cũng động. Hắn chắn giữa Thời Sênh và Hề Mạn, “Trì Tây, dừng tay lại!”

Thời Sênh lạnh lùng quát: “Cút sang một bên!”

Cảnh Mộ nhíu mày, so với trước đây, lúc này Thời Sênh càng đáng sợ hơn, toàn thân được bao phủ bởi sát khí.

Hắn vội vã bình ổn tâm trạng, “Hề Mạn là huyết tộc, cô không thể tùy tiện giết cô ta.”

“Ha, vậy sao cô ta lại có thể tùy tiện giết tôi hả?”

Cảnh Mộ nghẹn lời, mãi một lúc sau mới nói tiếp: “Cô không giết chết cô ta được đâu.”

Hề Mạn cũng là huyết tộc đời thứ năm giống hắn, muốn giết chết cô ta là chuyện rất khó khăn.

“Không thử thì sao biết được chứ? Có khi lại xuất hiện kỳ tích thì sao? Thời Sênh cười như không cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hề Mạn ở sau lưng hắn.

Hề Mạn nhìn vào ánh mắt của Thời Sênh, tâm tình vừa mới bình ổn

xuống lại một lần nữa hoảng loạn, không ngờ cô ta lại có cảm xúc đó khi đối mặt với một con nhóc, quả thực là đã làm nhục danh hiệu huyết tộc đời thứ năm của cô ta quá rồi!

Hề Mạn lập tức nổi lên ngang bướng: “Cảnh Mộ, anh tránh sang một bên, hôm nay tôi muốn xem xem cô ta thì có bao nhiêu bản lĩnh.”

Còn lâu cô ta mới sợ một con nhóc vắt mũi chưa sạch. Vừa rồi cô ta bị đánh ngã cũng là vì con nhóc kia đánh bất ngờ thôi. Giờ cô ta đã có phòng bị, muốn đối phó với cô ta cũng không còn dễ như thế nữa.

Chương 1856: Ám dạ huyết chú (10)

“Bọn họ muốn đánh thì cậu cứ để họ đánh với nhau đi.” Tinh Qua đứng bên cạnh thêm mắm dặm muối, “Dù có chết thì cũng là tại bọn họ, có cần cậu phải chịu trách nhiệm đâu, sao cậu cứ phải cản họ làm gì?”

“Tinh Qua, rõ ràng cậu biết quy củ.” Cảnh Mộ tỏ vẻ nghiêm túc.

Tinh Qua nhún vai, thái độ chẳng sao hết, “Cậu biết, tôi không thuộc sự quản lý của cậu.”

Cảnh Mộ: “...”

Tinh Qua xoay người rời đi nhưng tay vẫn còn vẫy vẫy, “À phải rồi, báo cho các người một tin không tốt lắm, vị kia đã tỉnh rồi, Thánh Chiến cũng chuẩn bị bắt đầu.”

Trong đáy mắt Hề Mạn xẹt qua sự tăm tối, “Anh nói thật sao?”

“Hề Mạn.” Tinh Qua quay đầu lại, trên gương mặt đẹp trai xuất hiện vẻ trào phúng, “Nếu tôi là cô thì tôi sẽ lập tức lăn lại vào trong quan tài ngủ say thì hơn.”

Sắc mặt Hề Mạn lập tức thay đổi.

Tinh Qua thu lại ánh mắt, tiếp tục tiến về phía trước, “Dùng máu tươi hiến cho Thánh Chiến, nhạc dạo đã nổi lên, các người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Nhạc dạo bắt đầu từ khi nào?” Thân mình Cảnh Mộ lóe lên, ngăn Tinh Qua lại, “Tại sao bọn tôi lại không nhận được một chút tin tức nào?”

Thánh Chiến của huyết tộc giống như một lời nguyền rủa, mỗi lần Thánh Chiến bắt đầu thì sẽ có dự báo từ trước, cái này gọi là nhạc dạo, báo cho tất cả các huyết tộc rằng Thánh Chiến sắp bắt đầu.

Nhưng sao hắn lại chẳng nhận được một chút tin tức nào vậy?

“Những chuyện xảy ra gần đây còn chưa đủ nhiều hay sao?” Tinh Qua nửa thật nửa đùa ném xuống một câu rồi rời đi.

Sau khi Tinh Qua bỏ đi, Hề Mạn liếc nhìn Thời Sênh. Trước khi Thời Sênh ra tay thì cô ta đã thuấn di bỏ đi.

Thời Sênh không biết thuấn di: “...” Biết thuấn di thì ghê gớm lắm sao!

Mẹ!

Sau khi Hề Mạn đi rồi, ngõ nhỏ lại khôi phục vẻ yên tĩnh, ánh đèn đường vàng vọt, tiếng người ồn ào náo động.

Cảnh Mộ đứng dưới đèn đường, vẻ mặt vừa ngưng trọng, vừa phức tạp.

Cuối cùng, Cảnh Mộ cũng mang theo tâm sự mà đi, chỉ còn lại mỗi mình Thời Sênh đứng đó.

Thời Sênh: “...” Vừa rồi cô định làm gì ấy nhỉ?

Đám thiểu năng trí tuệ này!

Quay lại, đánh nhau đi!

“Này.”

Thời Sênh xoay người nhìn về phía đầu ngõ.

Tinh Qua đi rồi lại quay lại, hoa văn trên chiếc quần xà lỏn càng thêm quỷ dị dưới ánh đèn đường.

“Lúc trước cô cứu em gái tôi một mạng, ân tình tôi đã trả cho cô rồi, chúng ta coi như thanh toán xong.”

Vẻ mặt Thời Sênh đần ra, cần lời giải thích?

“Cô ả Hề Mạn kia không dễ lừa đâu, cô mau chạy trốn nhanh đi. Tôi cũng chỉ có thể giúp cô một lần này thôi.” Tinh Qua tiếp tục nói.

Đầu óc Thời Sênh hơi chuyển động, khóe miệng giật giật: “Vừa rồi là anh lừa bọn họ hả?”

“Cũng gần như thế.”

Thời Sênh: “...” Con mẹ nó, ai cần anh lừa bọn họ chứ, cái thằng đần này!

Biết ngay mà, cái thứ gọi là Thánh Chiến kia sao có thể để cho một vật hy sinh như cô gặp được chứ, kiểu gì cũng phải là nữ chính tình cờ gặp được mới đúng!

“Tôi biết cô đang nghĩ gì.” Tinh Qua bước tới dưới ánh đèn đường, “Đúng là cô rất mạnh, nhưng cô có biết thiên phú của Hề Mạn là gì

không? Là phân thân. Dù trong quá khứ có trải qua thánh chiến, chân thân của cô ta cũng rất ít khi xuất hiện. Cô ả này tính tình giảo hoạt mà âm hiểm, rất khó đối phó. Cô ta mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ say nên lực lượng của phân thân còn chưa mạnh lắm, thế nên cô mới dễ dàng đối phó với cô ta như thế. Nhưng hôm nay, cô ta ăn thiệt thòi ở chỗ cô rồi thì sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cô đâu."

Thời Sênh híp mắt: "Tại sao anh phải nói cho tôi nghe mấy cái này?"

Tinh Qua ngáp một cái: "Đã nói là trả lại nhân tình cho cô rồi mà."

"Trả nhân tình cho tôi ư? Tôi có yêu cầu anh nói cho tôi biết thiên phú của người cùng tộc với anh cho tôi sao? Thiên phú của Cảnh Mộ là gì? Cũng tùy tiện nói luôn cho tôi biết đi."

Tinh Qua: "..."

Cô có thể nói đúng lý hợp tình hơn thế được nữa không?

Ai cho cô tự tin thế hả?

Tinh Qua cảm thấy mình đã lo lắng dư thừa cho cô gái này rồi. Cô ta là một người rất kỳ quái, nếu không phải Tinh Thuần cứ bắt anh ta phải giúp thì anh ta chẳng muốn tới đây chút nào, giờ đã trả nhân tình xong rồi, anh ta cũng nên đi thôi.

Chờ đến khi cô ả Hề Mạn kia biết mình bị lừa thì kẻ xui xẻo chính là anh ta.

Tinh Qua nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

...

Thời Sênh bị người ta chặn giết giữa đường không thể hiểu được, sau đó lại có thêm một nhóm người nhảy ra, nhóm người này còn chưa nói rõ nguyên cớ thì đã tan cmnr.

Chắc chắn cô đã trải qua một ngày không thực rồi.

Thời Sênh ngẩn ngơ quay về biệt thự, gặp phải Trì Ninh ở cửa. Trì Ninh đã uống rượu, nói chuyện cực kỳ lớn tiếng, chỉ vào Thời Sênh mắng như té tát: “Trì Tây, mày muốn làm gì hả, tại sao lại phá hỏng chuyện của tao ở trường?”

Thời Sênh mở cửa rồi đóng sầm lại, nhốt Trì Ninh ở bên ngoài luôn.

Trì Ninh bị đập đầu vào cửa, gào lên đau đớn.

Bà Trì nghe thấy âm thanh nên từ trên lầu đi xuống: “Làm gì thế hả? Trì Tây, mày đứng ở cửa làm gì thế? Tại sao Tiểu Ninh lại kêu ở ngoài cửa hả?”

Thời Sênh dùng đồ ở bên cạnh đập hỏng khóa cửa với vẻ điềm tĩnh, lộ ra một nụ cười với hàm răng trắng bóc, “Khóa hỏng rồi.”

Bà Trì: “...” Nghĩ bà ta mù mắt rồi chắc? Lại dám đập hỏng khóa ngay trước mắt bà ta như thế!

Bà Trì tức đến nỗi lông tóc dựng ngược, tiến lên định đánh Thời Sênh: “Cái con ranh chết tiệt này, ai cho mày lá gan... A!”

Thời Sênh túm lấy cổ tay bà Trì, hơi dùng sức một cái, một tiếng gãy giòn vang lên, rốt cuộc bà Trì cũng không thể tiếp tục mắng chửi được nữa. “Tâm tình tôi đã không tốt mà các người còn muốn xông lên tìm hành.”

Nếu không phải di nguyện của nguyên chủ là muốn để các người nhìn thấy ông đây vênh váo thì đã sớm giết cmn chết các người từ lâu rồi.

Thời Sênh buông bà Trì ra, phủi quần áo, thong thả đi lên lầu trong ánh mắt kinh hãi của bà ta.

Đèn hành lang không biết hỏng từ lúc nào. Thời Sênh ngẩng đầu nhìn một lúc rồi lại đi xuống lầu. Bà Trì đang gọi điện thoại, thấy cô đi xuống thì lập tức chết đứng tại chỗ, dường như sợ Thời Sênh đột nhiên ra tay.

“Dì Tuệ!” Thời Sênh hướng về phía phòng bếp gọi một tiếng.

“Vâng.” Dì Tuệ đi từ trong bếp ra, không dám nhìn bà Trì, “Cô chủ, có chuyện gì thế?”

“Đèn hành lang hỏng rồi.” Thời Sênh chỉ lên lầu, “Dì cho người tới đổi bóng khác đi nhé!”

Trước kia biệt thự chỉ có mình dì Tuệ, nhưng từ sau khi bà Trì trở về thì đã thuê thêm người làm. Dì Tuệ lập tức bảo người đi thay bóng đèn, tạo nên thế đối lập với bà Trì đang chết đứng trong phòng khách và tiếng Trì Ninh đang đá cửa ở bên ngoài đầy tức giận.

Nhóm người hầu cũng không dám tò mò xem có chuyện gì đang xảy ra, sau khi làm xong bổn phận của mình thì lập tức rời khỏi phòng khách.

“Cô chủ, đổi xong đèn rồi.”

Thời Sênh gật đầu, lại một lần nữa đi lên lầu, nhưng mà khi cô đi lên hành lang thì lại phát hiện đèn vẫn không sáng như trước.

Thời Sênh: “...”

Lần đầu tiên là vô tình, lần thứ hai chắc chắn là cố ý rồi.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra và đi về phòng mình. Cô mở cửa ra, không phát hiện ra dấu vết người khác xâm nhập vào. Cô cẩn thận kiểm tra lại một lần, tìm hết mọi ngóc ngách, cuối cùng kết luận là không có ai.

Vậy rất có thể là đang ở trong phòng khác.

Thời Sênh đóng cửa phòng lại, quyết định không thèm để ý tới nữa, có trộm vào nhà cũng chẳng phải chuyện của cô.

Trì Ninh và bà Trình ầm ĩ ở ngoài phòng khách tới tận nửa đêm, gọi điện tố cáo với ông Trì đang ở nước ngoài. Sau đó Trì Ninh lại chửi ầm lên ở trong phòng khách một trận. Nếu cậu ta và Thời Sênh không phải người cùng nhà thì chắc đã lôi cả 18 đời nhà cô ra mà chửi rồi.

Thời Sênh bị ồn ào không ngủ được, rời giường, chuẩn bị đi xuống đánh ngất cái kẻ đang làm ầm ĩ dưới phòng khách rồi ném ra ngoài.

Hành lang tối om om, tiếng chửi trong phòng khách vang vọng trên hành lang vô cùng rõ. Thời Sênh bước đi trên tấm thảm dày. Đột nhiên một cánh cửa phòng bên cạnh mở ra, một bàn tay kéo cô vào trong bóng đêm. Thời Sênh lập tức lấy thiết kiếm ra, kề lên cổ đối phương.

Đối phương lại nhanh chóng né được thiết kiếm, túm lấy tay cô, đè cả cô và thiết kiếm và tường. Đối phương lập tức ghé sát cô, không cho cô có bất kỳ cơ hội chống cự nào, há miệng cắn vào cổ cô một

cái.

Chương 1857: Ám dạ huyết chú (11)

Âm thanh nuốt ừng ực vang lên trong bóng đêm.

Dường như đối phương đang rất đói, không ngừng nuốt máu xuống, mới chỉ qua mấy giây mà Thời Sênh đã có cảm giác máu trong người bị đã hút cạn quá nửa.

Ánh trăng mỏng manh hắt qua khung cửa sổ chiếu lên thân người đang đè nặng trên người cô. Thời Sênh thấy rõ sườn mặt của hắn, thiết kiếm lập tức rơi xuống mặt đất loảng xoảng.

Mất máu quá nhiều, chóng mặt như đang say xe, thân mình rũ xuống, đối phương đỡ lấy eo cô, ép cô giữa người hắn và bức tường.

“Anh thôi ngay.” Thời Sênh rít qua kẽ răng mấy chữ, “Nếu còn tiếp tục là em sẽ chết đấy.”

Cái tên đần Phượng Từ này, phương thức gặp nhau càng lúc càng quái dị là sao chứ!

Đối phương lại mút thêm một ngụm nữa rồi hàm răng sắc bén mới thu lại. Hắn bế ngang Thời Sênh lên, đặt lên trên bàn, sau đó cúi người đè lên, chóp mũi cọ tới cọ lui trên cổ cô, dường như rất thích hương vị trên cơ thể cô.

Giọng điệu khàn khàn vang lên trong bóng đêm, lọt vào tai cô, “Làm người nối dõi của tôi, tôi sẽ ban cho em sự bất diệt, em có bằng lòng

không?”

“Không muốn.” Làm huyết tộc sẽ phải uống máu, từ chối!

Dường như đối phương thấy hơi nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn cô, “Vì sao chứ? Chẳng phải con người bọn em lúc nào cũng mơ ước tha thiết về sự bất tử sao?”

“Ghét máu.” Giọng Thời Sênh yếu ớt, cô đã mất quá nhiều máu, trên người còn bị một người khác đè lên, chưa ngất đã là may lắm rồi.

“Em sẽ thích.” Đối phương nỉ non một tiếng, lại một lần nữa cắn vào cổ cô.

Thời Sênh duỗi tay đẩy hắn ra, “Cái đồ thiểu năng trí tuệ nhà anh câm mồm lại ngay!”

Thích ông nội nhà anh đấy!

Còn lâu cô mới thích nổi.

Hắn cũng không cắn nữa, vì thế sau khi Thời Sênh nói câu kia xong, hắn liền thu răng nanh lại. Hắn đứng lên nhìn Thời Sênh từ bên cạnh, cả khuôn mặt đều ẩn trong bóng đên. Thời Sênh có thể cảm nhận được tầm mắt của hắn đang dừng trên người mình.

Thời Sênh thử ngồi dậy nhưng mà cả người hoàn toàn không có tí sức lực nào, căn bản không thể đứng lên được.

Đối phương hơi dừng lại một giây sau đó mở cửa sổ và nhảy thẳng ra ngoài.

Đúng thế, nhảy ra...

Nhảy ra...

Nhảy ra...

Nhảy...

Con mẹ nhà nó, đây là bóc bánh không chịu trả tiền đúng không hả?

Anh lăn về đây cho ông ngay!

Hiển nhiên, đối phương cũng không lăn trở về. Thời Sênh nằm một mình trong phòng rồi ngủ từ lúc nào không hay.

Hôm sau.

Rèm cửa bị gió lay động và bay lên, ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ, rơi xuống người Thời Sênh, bóng nắng đong đưa.

Cô mở mí mắt nặng trĩu ra, ngực phập phồng một cách thong thả, y như người già sắp tới thời điểm tử vong.

Cô động cánh tay, tay chạm vào một thứ gì đó lạnh băng, cô hơi ngẩng đầu lên, trong tầm tay có một cái túi, trong túi có mấy bình sữa, còn là loại ướp lạnh nữa chứ.

Thời Sênh: "..." Đừng để ông mày bắt được anh!

Thời Sênh bò dậy khỏi bàn, đây là thư phòng mà ngày thường cô vẫn dùng, vì thế cô có ngủ ở đây cả đêm nhưng cũng chẳng có ai phát hiện ra.

Trên bàn là một mảnh hỗn độn, Thời Sênh nhảy xuống khỏi bàn, bám

vào nó và đi tới cái sofa đơn gần đó, nằm sấp xuống giả chết một hồi lâu.

Đến tận khi bên ngoài vang lên tiếng động cơ, Thời Sênh mới động đậy, ngồi dậy, duỗi tay cầm lấy cái gương ở gần đó và soi lên mặt mình.

Với cái bộ mặt này, nếu nằm trong nhà xác thì chẳng ai nghĩ cô là một người còn sống cả.

Thời Sênh gọi điện xin nghỉ học rồi bò về phòng mình, bảo dì Tuệ chuẩn bị cho mình mấy món canh bổ máu.

Sáng sớm, Trì Ninh và bà Trì đã ra khỏi nhà. Dì Tuệ chẳng cần bận tâm gì, nhanh chóng làm xong món canh rồi bưng lên cho Thời Sênh.

Thời Sênh sợ vẻ mặt của mình sẽ dọa chết dì Tuệ nên chờ bà ấy ra khỏi phòng cô mới dậy ăn canh, nước canh ấm áp rót đầy vào trong dạ dày làm cho chân tay lạnh lẽo cũng dần ấm lên.

Uống canh xong, Thời Sênh lại tiếp tục vùi đầu vào ngủ say, lúc cô tỉnh lại lần nữa thì đã sang chiều.

Ngoài cửa hành lang có tiếng bước chân, còn có tiếng mắng chửi rất lớn.

Thời Sênh chống người ngồi thẳng dậy, híp mắt nhìn ra ngoài trời. Ánh nắng hoàng hôn cực kỳ chói mắt, Thời Sênh phải đưa tay lên chắn.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa phòng vang lên một tiếng “rầm” thật lớn. Thời Sênh nhìn qua với vẻ hờ hững. Người bên ngoài mở cửa lần đầu không được nên sau đó liền đá cửa đầy thô bạo.

Sau mấy lần, cửa phòng vẫn không có một chút sứt mẻ nào.

“Trì Tây, mày lăn ra đây cho tao!” Giọng đàn ông đầy phẫn nộ vang lên ngoài cửa.

Thời Sênh lấy tay che trán, không ngờ còn gọi cả ông Trì về, lại còn đúng lúc này nữa...

Ông có điên mới đi ra nhé!

Thời Sênh lại nằm xuống giường, mặc kệ bên ngoài thích làm gì thì làm, sau khoảng một tiếng, bọn họ mới chịu dừng lại.

Thời Sênh lật người, đột nhiên lại nhìn thấy một khuôn mặt, cô kinh hãi giật lùi về sau.

Đầu Thời Sênh đầy vạch đen, “Em vào bằng cách nào hả?”

“Cửa sổ kìa.” Tinh Thuần chỉ ra phía cửa sổ.

Thời Sênh nhìn ra phía cửa sổ, không biết nó đã bị mở ra từ lúc nào. Trên bệ cửa sổ còn có một cành hoa tường vi đang nở rộ.

Phượng Từ lần này có vẻ rất trâu bò...

Thời Sênh thu lại ánh mắt: “Sao em tìm được nơi chị ở vậy?”

“Thì...” Tinh Thuần tỏ ra hơi ngượng ngùng, “Là em xin anh em giúp. Hôm nay em tới trường tìm chị nhưng lại không thấy chị đi học. Em sợ tối qua chị gặp phải chuyện gì nên... Chị à, sao sắc mặt của chị lại xấu như thế? Chị bị ốm hay sao thế ạ?”

“Không sao, là mất máu quá nhiều mà thôi.” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn hoa tường vi đặt trên cửa sổ, “Lấy cành hoa kia lại đây giúp chị.”

“Vâng.” Tinh Thuần nghe lời đi tới bên cửa sổ, tới gần mới thấy cành hoa tường vi đỏ như máu nhưng ở giữa lại có một ít hoa văn màu đen, vừa yêu diễm lại vừa quỷ dị.

Tinh Thuần cũng không cầm lên mà xoay người nhìn Thời Sênh, “Chị, hoa này chị lấy ở đâu thế ạ?”

“Làm sao thế?”

Tinh Thuần giải thích: “Hoa này chắc là mọc ở chỗ có mộ, bị nhiễm khí của xác chết, không tốt cho thân thể của chị đâu.”

Thời Sênh: “...” Tên này muốn hại chết cô đúng không?

Tên ngốc nhà cô giỏi thật!

“Có điều sao loại hoa tường vi này nhìn quen thế nhỉ, hình như em đã thấy nó ở đâu rồi ấy, chị... Chị gặp phải... huyết tộc đặc biệt ạ?” Anh trai đã nói cho cô ta biết về chuyện huyết tộc.

“Chủng loại hoa tường vi có liên quan tới huyết tộc à?”

Tinh Thuần gật đầu: “Vâng, huyết tộc có cấp bậc càng cao thì chủng loại hoa tường vi càng quý. Hơn nữa, ngoại trừ huyết tộc đặc biệt ra thì những huyết tộc bình thường không thể lấy chủng loại hoa tường vi làm tiêu chí được.”

“Hoa tường vi này nhìn rất khác những hoa tường vi khác, hình như em đã thấy ở đâu đó rồi, nhưng em lại chẳng nhớ gì cả...” Tinh Thuần cau mày, “Nhưng em có thể hỏi anh trai em.”

Cô ta lấy điện thoại ra, chụp một bức hình rồi gửi cho Tinh Qua.

Ai ngờ Tinh Qua vừa nhìn thấy bức ảnh liền lập tức gọi điện lại: “Đừng có đụng vào đóa hoa đó, để nguyên tại chỗ, anh sẽ tới đón em.”

Giọng điệu của Tinh Qua chưa bao giờ ngưng trọng như thế. Có vẻ Tinh Thuần cũng bị dọa nên vâng dạ một câu rồi vội vàng ngắt điện thoại, nhìn về phía Thời Sênh vẫn còn đang duy trì bộ dáng sửng sốt như cũ.

Tinh Qua tới cực kỳ nhanh, chỉ mất mấy phút đã thuấn di tới phòng của Thời Sênh rồi.

Chẳng lẽ thuấn di là bản lĩnh có sẵn của huyết tộc à?

Sao bất kỳ người nào... à không, huyết tộc nào cũng biết thế?

Ánh mắt Tinh Qua đảo qua người Thời Sênh rồi dừng lại trên nhánh tường vi ở bệ cửa sổ, trong đáy mắt hơi hiện lên ánh sáng, sau đó liền đè đầu vai Tinh Thuần xuống, “Người cũng đã gặp rồi, đi thôi.”

“Anh, nó...” Tinh Thuần chỉ vào cành hoa trên cửa sổ.

“Đi.” Giọng của Tinh Qua rất nghiêm khắc, lại nói với Thời Sênh một câu cực kỳ không có thành ý: “Đã quấy rầy tới cô Trì rồi!”

Chương 1858: Ám dạ huyết chú (12)

Tinh Qua cưỡng ép đưa Tinh Thuần đi.

Cành hoa tường vi nằm lẻ loi trên bục cửa sổ.

Thời Sênh vẫn nằm trên giường. Sắc trời dần tối, cành hoa tường vi trên cửa sổ càng thêm xinh đẹp và yêu dã, còn có hương thơm nhàn nhạt truyền tới, như thể bóng đêm mới là sân nhà của nó.

Bên ngoài vô cùng an tĩnh, ông Trì cũng không lên gây sự nữa, không biết đang có âm mưu gì.

Dì Tuệ lặng lẽ mang đồ ăn lên, Thời Sênh ăn xong lại ngủ.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, bên ngoài cửa sổ lại có một bó hoa tường vi, vẫn còn đọng sương sớm, rõ ràng là mới được hái xuống, mà cành hoa hôm qua đã không còn thấy đâu nữa.

Bên cạnh bó hoa tường vi cũng có một cái túi, bên trong vẫn là sữa ướp lạnh.

Nói thật, với cái thân thể hiện tại này của cô, sao có thể uống được đồ lạnh như thế chứ?

Không biết tên ngốc nhà cô bị khuyết thiếu kỹ năng sống hay đang muốn giết người diệt khẩu nữa?

Nhị Cẩu Tử, mi chọn cái nào?

[...]??? Liên quan quái gì tới tôi chứ hả?

Hệ thống cực kỳ bực bội. Vấn đề này chẳng liên quan quái gì tới nó, tại sao lại bảo nó chọn chứ hả?

Ký chủ, cô lại không uống thuốc rồi phải không?

Mấy ngày liên tiếp, Thời Sênh đều nhận được hoa tường vi tươi, nhưng bản thân hắn lại không lộ diện. Sau đó dường như phát hiện ra Thời Sênh không uống sữa mình đưa tới nên hắn cũng không gửi kèm nữa, đổi thành những đồ vật quái dị khác.

Ví dụ như cái cây có thể phát sáng, búp bê có gương mặt kỳ quái...

Đây chẳng phải là muốn hại chết cô hay sao hả?

Thời Sênh muốn bắt được hắn. Cô có chờ cả đêm thì lại phát hiện ra người đem đồ tới không phải chính chủ. Mấy thứ kia như tự nhiên xuất hiện từ hư không, cô hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở nào khác cả.

Thời Sênh thực buồn bực.

Mấy ngày nay, Trì gia cũng rất yên tĩnh, chắc chắn đang có âm mưu quỷ kế gì đó.

Thời Sênh nghỉ ngơi đủ rồi mới dậy. Lúc đi xuống lầu thì nhìn thấy một người đàn ông trung tuổi. Ông ta ngẩng đầu nhìn cô, hơi ngây người một chút. Thời Sênh cũng nhìn ông ta, nhếch miệng, đi qua bên cạnh.

Người đàn ông lập tức tức giận, “Trì Tây, ngay cả ba mình mà cũng

không biết chào à?”

Thời Sênh chậm rãi xuống lầu, “Không biết, hay là ông làm mẫu một chút đi?”

Ông Trì nổi điên lên: “Trì Tây, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không hả?”

“Không biết nữa, có khi tôi bị mất trí nhớ rồi.” Thời Sênh đẩy cửa ra, nghênh ngang rời nhà.

...

Thời Sênh tìm nơi đăng thông báo tuyển dụng, chọn lấy mấy nhân tài rồi thành lập một đội ngũ làm việc với tốc độ chóng mặt. Mà đội ngũ này còn toàn người không có tí kinh nghiệm gì.

Văn phòng cũng thuê tạm thời, trên bàn chẳng có dụng cụ làm việc gì, chỉ có mấy chai nước lọc.

Mấy nhân viên đần mặt ra nhìn nơi làm việc của mình, cực kỳ lớn... nhưng lại chẳng có gì. Công ty bọn họ làm về cái gì thế?

Không phải gặp đúng kẻ lừa đảo rồi đấy chứ?

Cô gái này nhìn có vẻ còn rất trẻ nhưng hành vi, cử chỉ và lời nói đều không giống người thường, ăn mặc cũng rất chỉnh tề, trả lương lại cao, chủ động tìm bọn họ nói chuyện, nói vài câu cơ bản xong liền ký hợp đồng luôn.

Nhưng mà, sẽ thực sự có chuyện tốt như thế sao?

Đây đều là những sinh viên sắp tốt nghiệp, đột nhiên tìm được việc

làm thì chắc chắn đều mừng như điên, giờ nhìn thấy văn phòng trống trải thế này liền lập tức bình tĩnh lại.

Thời Sênh vỗ tay để họ nhìn về phía mình.

Mọi người nhìn nhau rồi tới đứng trước mặt Thời Sênh.

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, ánh mắt bình tĩnh nhìn khắp đám người một lượt: “Ở nơi tôi làm việc không cần quy củ gì hết. Các anh chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ mà tôi giao cho, có thể dùng bất cứ biện pháp nào, miễn là không để lại nhược điểm để bị người khác tóm được.

“Vậy chẳng phải là phạm pháp sao?” Có người nhỏ giọng hỏi.

“Công ty của chúng ta là công ty đứng đắn, sao có thể làm ra loại chuyện đó chứ.” Thời Sênh cười khẽ một tiếng, “Thương nhân đều hoạt động bên hành lang pháp luật, lúc làm việc sẽ luôn phải động tới pháp luật, chỉ cần không giẫm tuyến thì sẽ không coi là phạm pháp. Đương nhiên, nếu các người thích làm việc này thì có thể tiếp tục, không thích thì có thể rời đi, không tin tôi thì giờ cũng có thể đi rồi.”

Thời Sênh vừa nói dứt lời, mấy tên mọt sách đều bị kinh ngạc đến đờ cả người.

Bọn họ cũng đã từng đi thực tập, những công ty kia đều bề ngoài rất công chính liêm minh, luôn cổ vũ nhân viên công ty tích cực hướng về phía trước chứ chưa từng như Thời Sênh, vừa vào làm đã nói thẳng rằng sau này làm việc thì sẽ phải lợi dụng sơ hở của luật pháp.

Cái này cũng quá... kích thích rồi.

Thời Sênh vẫn được tính là có mắt nhìn người. Mấy người kia mặc

dù có hơi chần chừ nhưng cuối cùng đều ở lại.

“Các anh cầm thẻ này đi mua đồ dùng làm việc đi.” Thời Sênh đưa thẻ cho một người, tùy ý chỉ định, “Sau này anh làm giám đốc.”

Thanh niên cầm thẻ: “...”

Chưa đi làm mà đã được làm giám đốc rồi sao?

Có cần tùy tiện như thế không hả!

“Vậy công ty của chúng ta làm về cái gì?” Có người rụt rè giơ tay lên, đến giờ vẫn còn chưa nói rõ là làm gì.

Thời Sênh trầm tư một chút, “Để tôi về nghĩ đã.”

Mọi người ngất tại chỗ.

Cô đủ rồi đấy, ngay cả làm gì cũng chẳng biết nữa!

“Bên trên có một tầng mà các anh có thể dùng làm ký túc xá, mua luôn cả đồ dùng hằng ngày các anh cần luôn đi.”

“Còn bao ở nữa hả?” Giám đốc mới nhậm chức giật mình.

Không phải chứ, còn thuê hẳn hai tầng? Cô nhiều tiền quá nên không biết làm gì sao?

“Phúc lợi của công nhân là chuyện mà các ông chủ cần phải hướng tới.” Thời Sênh nhếch miệng cười, “Nhà ăn ở tầng dưới, thay đổi bữa ăn giữa ba cửa hàng này, cuối tháng tính tiền một thể.”

Mọi người: “...” Hình như mọi người gặp phải ông chủ giả rồi.

“Sếp, cô đối tốt với chúng tôi như thế không phải là đang có ý đồ gì với chúng tôi đấy chứ?”

Thật sự làm người ta sợ hãi!

Sênh vênh váo tỏ vẻ cao ngạo: “Các anh có sức khỏe, thể xác và tinh thần vui sướng thì mới có thể kiếm cho tôi càng nhiều tiền hơn.”

Mọi người: “...”

Kế tiếp, mọi người mới biết, ngoại trừ văn phòng này và mấy nhân viên bọn họ ra thì chẳng còn gì khác, ngay cả bảng hiệu tên công ty cũng lười lắp, nhưng mà cô ấy có tiền.

Chờ đến khi Thời Sênh đăng ký kinh doanh xong thì những người khác cũng đã bố trí xong công ty. Sếp của bọn họ có suy nghĩ rất khác thường, nhưng mà cô ấy có tiền.

Đây là kinh nghiệm mà gần đây họ đã tổng kết được, hoàn toàn không cần lo lắng chuyện tiền nong, muốn tiêu xài thế nào thì cứ tiêu xài thế ấy, có công ty nào đi làm mà như đi chơi thế này không hả?

“Sếp, tôi... làm gì ạ?” Một thanh niên nhìn mọi người bận rộn thì không biết phải làm gì. Hắn cũng không học ngành tài chính kinh tế nên hoàn toàn không biết phải làm gì lúc này.

“Trưởng phòng kỹ thuật.” Thời Sênh thuận miệng bịa một chức vụ.

“Hả?” Bọn họ có phòng kỹ thuật hả?

Người bên cạnh cười vang. Đừng nói chỉ mình hắn mới có chức vị trưởng phòng, những người khác đều có cả, có điều phòng nào cũng

chỉ có một người bọn họ mà thôi.

“Máy tính hay mạng mẽo không có vấn đề gì thì anh cũng chẳng phải làm gì đâu, vì thế... lúc rảnh thì có thể chơi game, đọc sách, tán gái, tự nghiên cứu triết lý cuộc đời cũng được. Đương nhiên có thể nghiên cứu tường phòng ngự cho mạng công ty, nhưng mà phải chú ý, thời gian đi làm thì không thể ra ngoài.”

Thanh niên gật đầu với vẻ ngây ngốc.

Công việc này nghe có vẻ nhẹ nhàng.

Thời Sênh sắp xếp hết mọi chuyện ở công ty, chủ yếu là giao lại cho nhân viên xử lý, chỉ cần lúc đưa ra những quyết định trọng đại thì cô mới ra mặt, điển hình của việc ông chủ thích chỉ tay năm ngón.

Mỗi ngày cô đều nhận được hoa tường vi tươi và... những thứ đồ chơi cổ quái hoặc hiếm có.

“Trì Tây, chuyển phát nhanh của cháu này.” Thời Sênh vừa tiến vào trong cổng trường thì đã bị bảo vệ gọi lại.

“Chuyển phát nhanh ạ?”

Bảo vệ gật đầu rồi chỉ vào một cái hộp được bọc kín trên bàn.

Thời Sênh đưa quyển sổ ký tên qua ô kính cho bảo vệ rồi cầm hộp chuyển phát nhanh lắc một hồi.

Bên trong có tiếng vang, cũng không biết là thứ gì, không nghe thấy tiếng đồng hồ đếm ngược nên chắc không phải bom rồi.

Cô vừa đi vừa bóc hộp ra, bên trong là một bó hoa tường vi và một...

bộ xương khô?

WTF?

Tại sao lại đưa cho cô xương khô chứ?

Mẹ kiếp, thần kinh à!

Cô thật sự muốn gặp cái tên ngốc kia để nói chuyện tử tế.

Thời Sênh ôm cái hộp chứa xương khô đi học, lúc ra về thì bị Lương Sắt chặn lại ở cửa. Thời Sênh ở trong phòng học, cô ta đứng bên ngoài phòng học, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, rõ ràng là đang đợi cô.

Thời Sênh nhớ lại những hành vi gần đây của mình, hình như không hề trêu chọc gì vào vị nữ chính đại nhân này cơ mà.

Vì thế, tại sao nữ chính đại nhân lại tới tìm cô chứ?

Thời Sênh hòa vào dòng người đi ra khỏi phòng học, quả nhiên Lương Sắt liền giơ tay cản cô lại.

Học sinh xung quanh đều nhìn Lương Sắt và Thời Sênh với vẻ cổ quái. Quái nhân này định ngăn hoa hậu giảng đường lại làm gì thế?

Ở trường học, Lương Sắt chính là một quái nhân. Dù sao cô ta cũng là thợ săn quỷ hút máu, có đôi khi có hành động khác với người bình thường, cũng hành xử rất khác người. Khi bạn không có quyền thế gì mà lại cứ hành xử khác người thì tất nhiên bạn sẽ bị xa lánh, bị coi là quái nhân rồi.

“Bạn học Trì Tây, có rảnh nói mấy câu không?” Thái độ của Lương

Sắt vẫn còn được tính là lễ phép.

“Tôi bận lắm.” Bản cô nương đây và cô có gì để nói chứ, không nói, không nói.

Trước sự từ chối của Thời Sênh, Lương Sắt cũng không để ý, ánh mắt dừng ở cái hộp trong tay Thời Sênh, đi thẳng vào chủ đề, “Bạn học Trì Tây nhận được một thứ đồ rất khác thường đúng không?”

“Liên quan gì tới cô.” Ông nhận được thứ gì cũng cần cô lo lắng à?

Hơn nữa, thứ này còn là tên ngốc nhà cô tặng cơ mà, chậc chậc.

Lương Sắt nhíu mày, đại khái là phản ứng của Thời Sênh hoàn toàn khác với dự đoán của cô ta.

Hôm nay, cô ta vào cổng trường liền phát hiện ra trong cái rương kia có mùi vị xác chết rất nặng. Tuy cô ta là thợ săn quỷ hút máu nhưng ngày thường vẫn hay tiếp xúc với mấy thứ đồ đó. Đồ ở trong cái hộp này chắc chắn là lấy từ mộ ra, lại còn là loại cổ mộ có niên đại cực kỳ xa xưa nữa.

Lương Sắt nói thẳng ra mục đích của bản thân: “Cô Trì Tây, tốt nhất cô nên giao đồ lại để tôi xử lý, nếu không nó sẽ mang tới tai họa cho cô.”

“Liên quan rắm gì tới cô!”

“...” Sao bạn học này lại như thế chứ? Lần trước ở ngoài cổng trường, cô ta đi cùng một con quỷ hút máu, giờ lại còn cầm loại đồ vật này nữa.

“Không có việc gì thì đừng có chắn đường.” Thời Sênh đi qua bên

cạnh Lương Sắt.

Lương Sắt túm tay Thời Sênh: “Vật kia không tốt với cô đâu, cô có thể sẽ mất mạng vì nó đấy.”

“Tôi muốn chết đấy, cô cứ để tôi chết đi, đừng có chõ mõm vào chuyện của người khác nữa, OK?”

Nam nữ chính ở thế giới này đều có độc.

Nam chính không đi tìm nữ chính nói chuyện yêu đương. Nữ chính cũng không tìm nam chính hẹn hò. Hai người ngoại trừ gặp nhau lần đó ra thì hình như chẳng có quan hệ gì hết... Chẳng lẽ cốt truyện còn chưa bắt đầu? Chuyện lần trước chỉ là văn án thôi sao?

Mẹ kiếp, lại là hai con hàng ngu đần kia sửa cốt truyện rồi.

Thời Sênh nói thế xong, quả nhiên Lương Sắt liền thả lỏng tay ra, nhưng sau đó lại đặt một cái danh thiếp lên trên hộp, “Cái này cho cô, nếu có yêu cầu gì thì cứ gọi vào số điện thoại này.”

Thời Sênh: “...” Nữ chính đại nhân à, xin chị hãy tha cho em đi.

Lương Sắt rời đi, không thèm dây dưa thêm nữa.

Thời Sênh đần độn xuống lầu, lần đầu tiên gặp một nữ chính lý trí và bình thản như thế. Trước kia không phải cô chưa từng gặp nữ chính thông minh, nhưng đại đa số đều là thích gây chuyện hoặc ngây thơ ngu ngốc. Giờ đột nhiên gặp phải một nữ chính đứng đắn thế này làm Thời Sênh tự cảm thấy mình hơi ngu.

Thời Sênh ôm cái hộp đi ra cổng trường, đột nhiên lại có một chiếc xe dừng ở trước mặt cô.

Xe... siêu xe, nhưng tại sao lại bị đâm thành bộ dáng này chứ? Cái này phải là tai nạn nghiêm trọng tới cỡ nào đây?

Xe vừa dừng lại liền khiến không ít người chú ý vây lại, nhưng siêu xe vẫn là siêu xe, cho dù bên ngoài bị đâm đến rách nát tả tơi thì nó vẫn cứ hút mắt người nhìn.

Cửa xe mở ra, một gương mặt xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt.

Thời Sênh: "..." Nay ra cửa không xem lịch hay sao ấy? Gặp ma rồi!

Hề Mạn bước từ trên xe xuống, vẫn một thân đỏ rực như lần đầu gặp mặt, uốn thân mình như rắn nước tới gần Thời Sênh, cười quyến rũ, "Lần trước Tinh Qua giúp cô nên mới lừa tôi, lần này thì cô không gặp may như thế nữa đâu."

"Không phải chứ, tôi mạo muội hỏi một câu nhé, tôi và cô có thù oán gì thế hả?"

Hề Mạn lắc đầu tóc vàng hoe, "Không có thù gì."

"Không có thù thì cô cứ cắn tôi không tha làm gì hả?" Thần kinh à!

Hề Mạn cười đến méo mó: "Cô và Cảnh Mộ có vẻ thân thiết. Người bên cạnh Cảnh Mộ đều phải chết."

"Oh..." Thời Sênh dài giọng, "Hóa ra cô thích Cảnh Mộ."

Hề Mạn như mèo bị giẫm phải đuôi: "Ai thích hắn chứ, người bên cạnh hắn không ai được chết tử tế hết."

Khóe miệng Thời Sênh giật giật: "... Thế ai nói với cô rằng tôi là

người của hắn hả?”

Hề Mạn cười dữ tợn, “Thà rằng giết nhầm một ngàn cũng không bỏ sót một đứa nào hết. Cảnh Mộ ngày nào cũng bám theo cô. Dù các người có quan hệ gì thì cũng là quan hệ không bình thường. Tôi phải giết hết những người bên cạnh hắn thì mới hả được mối hận trong lòng.”

Thời Sênh: “...” Thần kinh giẫm phải đinh!

Có thù oán thì đi mà giết hắn đi, giết người bên cạnh hắn làm quái gì chứ?

“Thế thì sao hả? Giờ có định đánh hay không? Có đánh thì mang bản thể ra đây, tôi không muốn đánh với phân thân.” Giết như không giết thì có lợi ích gì?

Vẻ mặt Hề Mạn lập tức thay đổi, “Sao cô biết chứ... Tinh Qua nói cho cô sao?”

Người biết chuyện này rất ít, mà trước giờ Tinh Qua chính là kẻ chuyên đổ thêm dầu vào lửa. Ngoại trừ tên đó ra, chắc không còn ai làm việc này nữa.

“Rốt cuộc cô có định thả bản thể ra không đây?” Vẻ mặt Thời Sênh rất không kiên nhẫn, lãng phí thời gian của ông đây quá!

“Hừ, phân thân của tôi cũng đủ để đối phó với cô rồi...”

Thời Sênh nhấc chân định đi, Hề Mạn liền đuổi theo: “Cô có ý gì hả, coi thường phân thân của tôi phải không?”

Thời Sênh ngoảnh lại, cười lộ hàm răng trắng bóc: “Lần trước cô bị

tôi treo lên đánh rồi.”

Hề Mạn: “...”

Hề Mạn còn đang định làm khó dễ, nhưng ánh mắt vừa liếc nhìn ra phía cổng trường thì cả người hơi ngây ra. Sau đó cô ta đột nhiên chui tọt vào xe, giẫm chân ga lao vọt đi, biến mất trong tầm mắt của Thời Sênh.

Thời Sênh suýt chút nữa bị khói phun vào mặt: “...”

Nhìn thấy ma hay sao mà chạy nhanh dữ hồn vậy?

Ở cái thế giới này, đi nơi nào cũng gặp được kẻ thần kinh!

Thời Sênh đang kỳ quái không biết Hề Mạn bị chập dây thần kinh nào thì lại thấy Lương Sắt đang đeo ba lô đi qua người cô, dáng đi cực kỳ ung dung, thoáng cái đã biến mất ở cuối đường.

Hề Mạn nhìn thấy Lương Sắt à?

Không đúng!

Hề Mạn nhanh chóng quay trở lại: “Này, con bé vừa rồi đeo ba lô sau lưng ấy tên là gì thế?”

“Không quen.” Thời Sênh hoàn toàn không muốn giao tiếp với kẻ thần kinh này.

Hề Mạn lái xe đi theo cô, “Lúc cô ta đi ngang qua cô thì có liếc mắt nhìn cô, chắc chắn là cô ta biết cô. Cô nói cho tôi biết cô ta là ai, tôi sẽ không giết cô nữa.”

Vẻ mặt Thời Sênh trở nên quỷ dị: “Tôi chỉ có giá rẻ như thế thôi à?”

“... Rốt cuộc cô có biết hay không hả?”

Chương 1859: Ám dạ huyết chú (13)

“Không biết, chẳng phải các cô rất trâu bò sao? Tự tìm hiểu đi.”

Hề Mạn chắn chắn là Thời Sênh biết, gương mặt xinh đẹp của cô ta trở nên méo mó: “Cô đừng có không biết điều như thế. Cảnh Mộ cũng không dám đánh với tôi. Cô tưởng là cô thật sự có thể thắng tôi à?”

“Cứ tới đây thử xem?”

Hề Mạn đột nhiên thốt lên: “Cô nói cho tôi thì tôi sẽ dùng bản thể đánh với cô.”

Thời Sênh nghiêng đầu: “Thật không?”

“Thật.”

“Cô ta là Lương Sắt. Đánh lúc nào? Đánh ở đâu?”

Hề Mạn đóng lại cửa xe trong cái nhìn chăm chú của Thời Sênh, quay đầu, đuổi theo hướng mà Lương Sắt vừa rời đi.

Thời Sênh: “...” Mẹ kiếp, sao bảo đánh nhau cơ mà!

Chữ tín giữa con người với con người vứt đi đâu rồi?

À không phải, chữ tín giữa con người và huyết tộc đâu rồi?

Thời Sênh tìm được Hề Mạn ở trong một ngõ nhỏ. Cô ta đứng tựa vào xe, ngẩng đầu lên trời một góc 35 độ với vẻ mặt ưu thương, trong tay kẹp một điếu thuốc lá đã hút hết một nửa, có điều tàn thuốc vẫn chưa rơi xuống, rõ ràng là cô ta chưa hút một hơi nào.

“Đã nói là đánh nhau mà, cô chạy cái gì chứ? Sợ không đánh lại tôi à?” Thời Sênh chưa từng đánh nhau với huyết tộc tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Hề Mạn chẳng thèm để ý tới Thời Sênh, vẫn ngẩng đầu một góc 35 độ nhìn lên trời.

“Này!” Thời Sênh duỗi tay phất phơ trước mặt cô ta. Lúc này tròng mắt Hề Mạn mới khẽ đảo, sau đó ném điếu thuốc xuống, lên xe, nổ máy...

“Rầm!”

Hề Mạn nhìn Thời Sênh cũng ngồi lên xe theo, mặt không cảm xúc: “Làm gì thế hả?”

“Đã nói là đánh nhau mà, tôi muốn giết chết cô.” Thời Sênh cười tủm tỉm.

“Nói lúc nào nhỉ?” Hề Mạn lập tức mất trí nhớ, “Tôi không muốn đánh với cô, xuống xe.”

Thời Sênh: “...” Sao trên đời lại có loại huyết tộc như thế này chứ!

Lúc trước là ai sống chết muốn giết cô hả?

Như cô bây giờ thì bảo tôi phải ra tay đánh thế nào đây hả!

Xin các người nghiêm túc tí được không, đừng làm kịch bản loạn xị ngậu lên nữa.

Đạo diễn, trừ cơm cô ta ngay!

Thời Sênh không xuống xe. Hề Mạn liền bỏ xe, thuấn di đi luôn.

Thời Sênh: "..." Biết thuấn di thì ghê gớm lắm sao!

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể so đo với đám thần kinh được.

Thời Sênh đang định đẩy cửa xe đi ra thì phía trước lại có một chiếc xe cảnh sát đi tới.

Trong lòng Thời Sênh lập tức có dự cảm không lành.

"Xuống xe." Cảnh sát gõ cửa xe bên chỗ Thời Sênh.

Bình tĩnh.

Không thể đánh cảnh sát được.

Thời Sênh đẩy cửa xe ra. Anh cảnh sát khom lưng nhìn vào trong xe một cái, sau đó hỏi thông tin cá nhân của Thời Sênh, cuối cùng...

"Xe này của ai?"

Thời Sênh hoàn toàn không ngờ chiếc xe này lại do Hề Mạn tùy tiện lấy ở bên đường rồi lái đi. Lấy xe gì không lấy, lại còn lấy một cái siêu xe. Loại siêu xe này ở trong thành phố cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô ta còn lái nó chạy như điên trên phố, thảo nào lúc chạy trốn lại chạy nhanh như thế.

Thời Sênh lập tức khai hết những gì liên quan tới Hề Mạn ra. Dù sao thì cô ta cũng là người không có đạo nghĩa giang hồ, lật lọng trước mà.

Thời Sênh ôm cái hộp đựng xương trong tay. Lúc cảnh sát đòi kiểm tra, mà xương bên trong có vẻ không giống đồ giả, Thời Sênh sao dám để họ nhìn thấy chứ, quanh co nửa ngày mới thoát ra khỏi Cục Cảnh sát, đến lúc ra ngoài thì trời đã tối rồi.

Cô ả thiểu năng trí tuệ Hề Mạn.

[Ký chủ, không phải cô muốn giết chết Hề Mạn sao?]

“Bọn thần kinh khó giết lắm!” Ai biết chân thân của cô ả ở đâu chứ, làm sao mà giết được.

[...] Sao lại cảm thấy Ký chủ có vẻ thích kẻ thần kinh kia nhỉ? Quả nhiên là đứa thần kinh thì cũng sẽ thích đứa thần kinh!

“Mi lẩm bẩm cái gì đó hả?”

[...] Không có gì, Ký chủ, tôi offline bảo trì đây.

Thời Sênh kinh ngạc, “Mi mà cũng cần bảo trì á?”

[...] Cái này chẳng phải là chuyện bình thường ư? Bản Hệ thống là Hệ thống đứng đắn mà, bảo trì thì có gì đâu cơ chứ?

Thời Sênh không ngừng cười nhạo: “Mi có bảo trì hay không bảo trì thì vẫn cứ ngu như thế, đừng lãng phí tài nguyên nữa.”

[...] Đã bị một vạn điểm tổn thương. Ký chủ, tâm tình của cô không tốt, đừng có trút giận lên người bản Hệ thống được không hả? Có

phải bản Hệ thống bóp méo cốt truyện đâu. Cô mà cứ thế thì cô sẽ mất đi bản Hệ thống đấy.

Thời Sênh tỏ vẻ lạnh nhạt, “Chưa từng có được thì sao có thể nói là mất đi.”

[...] Offline! Không bao giờ gặp lại!

#Ký chủ bắt bẻ tôi thành nghiện rồi, đây là bệnh, cần phải chữa#

...

Gặp phải một kẻ thần kinh, Thời Sênh ôm một bụng ấm ức từ Cục Cảnh sát về nhà.

Ông bà Trì đều có nhà, có lẽ Trì Ninh đã ra ngoài lêu lổng nên không thấy đâu cả.

Lúc cô vào cửa liền bị nụ cười “hiền hậu” của bà Trì làm cho sợ đến mức phải bật lùi ra khỏi cửa, nhìn lại số nhà mấy lần, xác định mình không vào nhầm cửa mới lại tiến vào một lần nữa.

Bà Trì vẫn cứ duy trì nụ cười “hiền hậu” kia, nhưng ở trong mắt Thời Sênh thì lại có vẻ cực kỳ quỷ dị. Có khi nào bà Trì cười như thế với nguyên chủ đâu chứ.

“Bình thường tí được không hả? Dọa chết người rồi.” Thời Sênh thấy da gà của mình rơi đầy trên đất, “Hai người có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Trong mắt bà Trì hiện lên vẻ không kiên nhẫn nhưng vẫn cứ duy trì nụ cười, “Tiểu Tây, qua đây ngồi đi, uống nước đã.”

Thời Sênh cầm cái hộp và nhìn cốc nước trên bàn, “Không bỏ độc vào đấy chứ?”

“Con bé này, sao có thể nói chuyện như thế được hả?” Bà Trì mở miệng trách cứ, “Mẹ là mẹ của con, chẳng lẽ sẽ hại con chắc.”

“Cũng chẳng biết đâu được, không có việc gì thì tôi lên phòng đây.” Hôm nay gặp phải kẻ thần kinh đã đành, giờ đến bà Trì cũng có vẻ phát điên rồi, dọa chết bản cô nương, muốn chơi game để bớt sợ hãi.

“Tiểu Tây, mẹ muốn nói với con mấy câu.” Bà Trì gọi Thời Sênh lại.

“Không, tôi bận lắm.” Vừa thấy đã biết là không có ý gì tốt rồi.

Thời Sênh nhấc chân định đi lên lầu. Bà Trì nhìn ông Trì một cái. Ông Trì nháy mắt với bà ta. Bà Trì không tình nguyện đi lên cùng cô, lúc đến gần Thời Sênh lại bày ra cái bộ dáng mẹ hiền kia.

“Tiểu Tây à, mấy năm nay ba mẹ quả thực đã khiến con thua thiệt rồi. Mẹ cũng biết là mẹ có lỗi với con. Con không vui trong lòng cũng đúng. Có điều, mỗi ngày ba mẹ đều có rất nhiều chuyện phải làm, nếu không sao có thể cho con sống một cuộc sống dư dả như bây giờ chứ, đúng không? Sau này mẹ sẽ...”

“Rầm...”

Suýt chút nữa thì cái mũi của bà Trì bị đập trúng. Cuối cùng bà ta không nhịn nổi cơn tức nữa, duỗi tay định phá cửa. Nhưng tay vừa chuẩn bị đập xuống lại khựng lại, bà ta trừng mắt nhìn cánh cửa rồi xoay người đi xuống lầu.”

Thời Sênh vừa vào cửa đã bị người nào đó ép lên cửa, cổ lập tức bị

cắn.

Ánh sáng trong phòng ảm đạm, cô từng tiếp xúc với hắn một lần rồi, hơi thở không quen thuộc lắm nhưng cũng không tính là xa lạ gì.

Cái cổ trắng nõn bị người đàn ông cắn, nhưng hắn không có cơn khát như lần trước mà chỉ thong thả mút vào. Thậm chí Thời Sênh còn cảm giác được máu đang chuyển động trong cơ thể mình.

Thời Sênh chống một tay vào cửa, một bàn tay ôm lấy cổ hắn, cái hộp đựng xương rơi xuống chân, “Có thể hút nhanh lên được không, khó chịu lắm.”

Người đàn ông hơi sửng sốt. Hắn hút mạnh hai cái, đầu lưỡi liếm miệng vết thương, sau đó mới buông Thời Sênh ra.

Hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau. Thời Sênh duỗi tay sờ cổ, hơi đau nhưng không chảy máu gì, “Anh mới ăn chưa được bao lâu mà đã đói bụng nhanh thế hả?”

Dựa theo thái độ của Tinh Qua thì người đàn ông này chắc chắn rất khủng bố. Huyết tộc càng mạnh thì thời gian cần ăn càng xa mới đúng.

Người đàn ông nắm lấy cái tay đang sờ lên miệng vết thương của cô: “Nghĩ đến đâu rồi?”

“Cái gì?”

“Làm người nối dõi của tôi.”

Thời Sênh: “...” Chuyện đã qua mấy ngày rồi chứ? Sao tên ngốc này vẫn nhớ thương nó vậy? Lần trước hắn cũng đâu bảo là sẽ cho cô

thời gian suy nghĩ gì đâu? Có bệnh à?

Một đám thần kinh.

Thời Sênh đẩy hắn ra, nhặt cái hộp trên mặt đất lên, “Em không thích, em đã nói rồi.”

Người đàn ông lại một lần nữa đè cô vào cánh cửa, lại tiếp tục cắn vào miệng vết thương vừa rồi, mút máu vào bụng.

Cảm giác hơi đau, lại hơi tê dại, dường như có điện đang xuyên qua khắp các mạch máu trong cơ thể. Đầu óc Thời Sênh hơi trống rỗng, cái hộp lại rơi xuống đất một lần nữa. Bộ xương trong thùng lăn long lóc ra ngoài, dừng ở dưới ánh trăng.

Chương 1860: Ám dạ huyết chú (14)

Người đàn ông bế cô lên, đặt lên giường mềm mại, cả người cũng đè xuống theo. Trước mắt Thời Sênh chợt tối sầm. Cô cũng không mất máu nhiều quá. Lần này hắn không hút nhiều, nhưng cảm giác kia thực sự không khác gì tra tấn cả.

“Anh đủ rồi nha...” Giọng Thời Sênh hơi bực bội, rõ ràng là hắn cố ý!

Người đàn ông hơi nhả ra, hỏi: “Tại sao không muốn làm người nối dõi của tôi?”

“Em đã nói là em ghét máu.” Thời Sênh tranh thủ lúc hắn nhả ra liền xoay người đè lên hắn, chiếm lấy quyền chủ động.

Người đàn ông cũng không phản kháng. Hắn vươn đầu lưỡi ra liếm mép, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn như một con mèo được ăn no vậy.

Thời Sênh mềm nhũn người, ngã xuống người hắn, giọng mềm mại: “Em không muốn làm huyết tộc, thật đấy. Tốt nhất anh đừng có suy nghĩ tới cái này nữa. Đây là điểm mấu chốt của em. Anh muốn uống máu, em có thể cho anh uống.”

Người đàn ông duỗi tay ôm lấy cô, không nói gì.

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, hơi thở của hai người quấn lấy nhau, sau đó đồng bộ thành cùng tần suất.

Thật lâu sau, người đàn ông buông cô ra rồi đứng lên và rời đi.

Hắn đặt một cành tường vi xuống bên cạnh Thời Sênh, khom lưng hôn lên trán cô, “Tên tôi là Thanh Yến.”

“Anh...”

Thân mình của Thanh Yến lóe lên, biến mất ngay trong phòng.

“... Đừng có gửi cho em mấy thứ đồ kỳ quái nữa.” Thời Sênh lặng lẽ bổ sung nốt câu nói còn dang dở kia.

Cô chống người ngồi dậy, vừa lúc nhìn thấy bộ xương đang được ánh trăng bao phủ, che trán thở dài. Sao cứ có cảm giác kiếp sống này của cô sẽ vô cùng náo động.

...

Ngày hôm sau, Thời Sênh lại được bà Trì hỏi thăm “thân thiết“. Ngay cả ông Trì cũng có vẻ mặt ôn hòa, giống như đây không phải là đứa con gái bọn họ không ưa mà là đứa con trai bọn họ yêu thương nhất vậy.

Hai người khiến Thời Sênh sợ tới mức vội vã rời khỏi biệt thự, nhanh chóng thuê một căn phòng để ở, không muốn quay lại ngôi nhà kia nữa.

Quá con mẹ nó dọa người rồi.

Thế giới này dường như kẻ nào cũng có bệnh, phải làm sao đây?

Cô đã đổi chỗ ở mới, vậy mà Thanh Yến vẫn có thể tìm được một cách chính xác, ngày nào cũng gửi một bó hoa tường vi tới.

Có điều...

Hôm nay, Thời Sênh vừa mở mắt liền nhìn thấy một con rắn có màu sắc sặc sỡ trên bệ cửa sổ. Ai nói cho ông biết cái đồ chơi này để làm gì không hả?

Hầm canh uống à?

Trên thân của con rắn còn cuốn một bó hoa tường vi. Nó đối diện với tầm mắt của Thời Sênh, dường như hơi kinh ngạc, cái mào trên đầu cũng dựng đứng lên, biến thành màu đỏ như máu, sau đó màu sắc trên người cũng bắt đầu nhạt đi, cuối cùng hóa thành trong suốt, chớp mắt một cái đã không còn nhìn thấy người đầu nữa, cũng không cảm nhận được hơi thở của nó nữa.

Thời Sênh nhìn bó hoa tường vi khẽ động. Nó bị bỏ lại bên cửa sổ. Có lẽ con rắn kia đã rời đi rồi, vậy mà cô chẳng nghe thấy một chút động tĩnh nào.

Thời Sênh: "..." Hóa ra không phải gửi tới để ông đây hầm canh uống!

Thì ra là sai cái thứ này mang đồ tới, bảo sao hắn có thể tặng đồ một cách yên lặng như thế.

Thời Sênh cắm hoa tường vi vào trong bình rồi đứng lên đi rửa mặt.

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, gió rất lớn. Thời Sênh bắt xe tới trường học thì trời bắt đầu đổ mưa. Thời Sênh liền kéo cửa xe vào: "Bác tài, về..."

Câu nói tiếp theo còn chưa nói xong, cô lại đẩy cửa xe ra, "Không có gì đâu bác tài."

Cô lấy từ trong không gian ra một cái ô và giương lên, đi tới gần cô gái nhỏ đang ngồi xổm ngoài cổng trường.

Cô gái đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt tội nghiệp, “Chị ơi!”

“Ngồi đây làm ăn mày à?”

Tinh Thuần đứng lên, vẫn cứ giữ bộ dáng tội nghiệp như cũ, “Chị ơi, chị có thể cho em ở nhờ mấy ngày được không?”

“Đừng, anh trai em không giết chị mới lạ ấy.” Cô không muốn trêu vào cái tên cuồng em gái Tinh Qua kia.

“Em... em cãi nhau với anh trai em.” Tinh Thuần bẹp miệng, “Chị, chị hãy cho em ở nhờ mấy ngày đi mà.”

Nước mắt của Tinh Thuần lập tức rơi xuống. Thời Sênh thấy thật đau đầu, cuối cùng vẫn phải thu nhận người. Hôm nay cô không nên tới trường mới đúng, ai bảo cái chân này bị điên chứ!

Nhưng đến khi cô về đến nhà, thấy trên sofa có một người đẹp đang nằm thì thật sự muốn chửi bậy một câu.

Người đẹp tâm thần kia ngóc đầu lên nhìn Thời Sênh rồi lại cúi xuống, nói với vẻ cực kỳ vô lực: “Mượn nhà cô tránh tạm mấy bữa, thù lao tôi chuyển vào thẻ cho cô.”

Bài học lần trước dạy cho Thời Sênh biết rằng, không thể tin vào mấy lời này.

“Cô không sợ tôi giết cô à?” Sao cô lại tìm được nhà của ông đây chứ hả?

Chẳng lẽ đám huyết tộc đều được buff hết à?

“Cô không phải loại người như thế.” Hề Mạn tỏ vẻ như đã hiểu thấu lòng người, “Nếu cô muốn giết tôi thì lần trước cô đã ra tay rồi.”

“Vậy chắc là cô nhìn nhầm rồi.” Thời Sênh móc kiếm ra, bổ về phía Hề Mạn không hề lưu tình chút nào. Hề Mạn lăn xuống khỏi sofa, thiết kiếm lập tức chẻ chiếc sofa ra làm hai nửa.

Quần áo trên người Hề Mạn cũng bị kiếm khí cắt vào, rách thành mấy mảnh, lộ ra da thịt trắng như tuyết ở bên trong.

Thời Sênh: “...”

Hề Mạn không để ý, gom vải vụn lại che người rồi đứng lên: “Cô đã nhìn thấy cơ thể của tôi rồi, cũng nên chịu trách nhiệm chứ nhỉ?”

“Gì cơ?”

Hề Mạn chỉ vào nơi nào đó của mình, thậm chí còn cố tình ưỡn ra.

Thời Sênh: “...” Cút ngay!

Trong phòng lâm vào một trận tiếng động rối loạn, Hề Mạn bị ném văng ra ngoài. Nhưng sau đó cô ta lại nhanh chóng quay trở lại. Thời Sênh phát hiện bùa của mình chẳng có tác dụng gì với thuật thuấn di của huyết tộc cả.

Thời Sênh: “...”

Lật bàn, biết thuấn di thì ghê gớm lắm sao!

Tinh Thuần lùi sát vào chân tường, nhìn trận chiến trước mặt, chóp mũi đỏ lên, mắt trợn trừng, rõ ràng đã bị dọa cho phát ngốc.

“Chúng ta chính là kẻ thù, thế mà cô còn dám tới ăn vạ ông đây!”

Thời Sênh kéo Hề Mạn ném ra cửa. Hề Mạn ôm lấy khung cửa một cách mất hình tượng, vẻ mặt xinh đẹp đầy kiêu căng, “Có đôi khi kẻ thù còn an toàn hơn.”

“Cô buông tay ra cho tôi. Thế giới này lớn như thế, cô tùy tiện tìm một chỗ ở khác không được à?”

“Tôi không có tiền mà.”

Thời Sênh: “...”

Một huyết tộc có thể tùy tiện lái loạn siêu xe của người khác đi mà lại nghèo như thế sao?

Báo cảnh sát thôi!

Thời Sênh buông Hề Mạn ra, gọi 110 báo cảnh sát. Cảnh sát nhanh chóng mang Hề Mạn đi, vì đã có hành vi trộm xe lúc trước nên có khi còn bị giam tới mấy năm ấy chứ. Mặc dù Thời Sênh có cảm giác nơi đó chẳng giam nổi cô ta.

Quả nhiên, Hề Mạn vừa bị bắt đi mấy phút đã lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Thời Sênh rồi.

Cô ta không trốn, chỉ là đổi một phân thân khác để vào mà thôi.

Hề Mạn có thiên phú là có thể tạo ra rất nhiều phân thân, cũng có thể khống chế lực lượng ở từng phân thân một. Phân thân tiến vào Cục

Cảnh sát chỉ có thể nói chuyện, chẳng có tí sức lực nào, tương đương với một con búp bê giấy.

Có một câu rất bậy bạ, không biết có nên nói hay không nữa!

Thời Sênh phát hiện chẳng những đám huyết tộc không biết giữ lời hứa mà còn không biết xấu hổ là gì!

“Tinh Thuần?” Hề Mạn ngồi dựa vào sofa, quan sát cô gái nhỏ, vẫn còn là một huyết tộc chưa trưởng thành, trên người lại có hơi thở của Tinh Qua, “Tinh Qua là gì của cô em thế?”

“Anh trai... tôi.” Tinh Thuần vẫn dán sát vào tường. Thời Sênh đang gọi điện thoại chửi ầm lên ở phòng bên cạnh.

“Sao tôi không biết Tinh Qua có em gái nhỉ?” Hề Mạn quan sát Tinh Thuần với vẻ kỳ quái. Cuối cùng cũng không biết nghĩ tới cái gì nên cười đầy quái dị.

Thời Sênh xách thiết kiếm từ trong phòng ngủ ra. Hề Mạn vẫn hơi kiêng kỵ thanh kiếm kia nên ngồi bật dậy khỏi sofa: “Tôi nói rồi, cô không giết được tôi đâu,tôi có rất nhiều phân thân. Cô cứ để tôi ở nhờ một thời gian đi thôi.”

Thời Sênh cắm thiết kiếm vào sofa, ánh sáng lạnh hắt lên mắt Hề Mạn, giọng thiếu nữ vang lên rất rõ ràng: “Tốt nhất cô đừng để ông đây tìm được bản thể của cô.”

Hề Mạn cười quyến rũ: “Vậy thì chắc chắn là cô không thể tìm ra rồi. Trên thế giới này... không ai có thể tìm được đâu.”

Chương 1861: Ám dạ huyết chú (15)

[Ký chủ, cô muốn đuổi cô ta đi thì cũng không phải là không có cách nào mà?] Hệ thống ríu rít bên tai Thời Sênh. Còn lâu nó mới tin là cô ấy thật sự bó tay với Hề Mạn.

“Ta cảm thấy ả ta có bệnh.”

[...]???

Đây là kiểu logic gì thế, cô ta có bệnh thì liên quan quái gì tới chuyện cô muốn đuổi cô ta đi chứ?

“Mi buff cho ta trước đi, cái loại mà một giây cũng có thể giết một đội quân ấy.”

[...]???

Cái này cũng thế, liên quan quái gì tới vấn đề trước chứ hả?

Tại sao từ vấn đề cô ấy không đuổi Hề Mạn đi mà đã bay tới tận vấn đề buff rồi?

Hãy bỏ qua cho Hệ thống nhỏ như nó sắp bị loạn mã code rồi.

Hệ thống không hiểu nổi, dù sao tình huống này nếu không phải cô ấy động kinh thì chắc chắn là muốn làm gì đó, cái nào cũng có thể xảy ra, không đến kết cục cuối cùng thì vĩnh viễn không hiểu nổi cô ấy muốn làm gì.

Nó vẫn nên offline thì hơn.

“Vừa nói tới buff là offline ngay được, Nhị Cẩu Tử nhát chết.”

[...] Dù sao cũng đã gọi là Nhị Cẩu Tử rồi, nhát chết thì cứ nhát chết đi, bản Hệ thống còn lâu mới sợ ấy.

“Chẳng phải mi offline rồi sao?”

Trước khi offline còn muốn nói thêm một câu.jpg

Cái này có hiệu quả kỳ diệu y như “trước khi ngủ phải nghịch điện thoại một lát.jpg“.

...

Trong nhà Thời Sênh có hai kẻ quái đản. Một kẻ suốt ngày nhìn lên trần nhà một góc 35 độ với vẻ mặt ưu thương. Một đứa thì suốt ngày rúc trong góc nhìn hoa tường vi của Thời Sênh trên cửa sổ.

Hề Mạn như thể đã phải chịu đả kích gì đó rất lớn, không biết chập mất dây thần kinh nào. Bộ dáng như đang muốn chết, nhưng lần nào Thời Sênh rút kiếm ra chém, cô ta cũng có thể tránh đi ngay lập tức.

Không biết có phải Tinh Thuần sợ Hề Mạn hay không mà phạm vi hoạt động luôn cách xa cô ta ít nhất ba mét, lúc nào cũng đi vòng qua cô ta thật xa.

Thời Sênh vắt chân ăn đồ ăn vặt, chơi game. Hề Mạn nằm ở phía đối diện ôm đầu, “Cô có thể mở loa nhỏ chút được không hả?”

“Đây là nhà tôi.” Thời Sênh chậm rãi nói.

Hề Mạn nghẹn lời, cơ thể uốn éo như không có xương ngồi thẳng dậy: “Cô đang chơi cái gì thế?”

Thời Sênh không thèm để ý tới cô ta. Cô ta liền bò tới bên cạnh cô, thò đầu nhìn màn hình, nhìn một lúc liền có hứng thú: “Cho tôi chơi thử một lúc xem nào.”

Thời Sênh lườm cô ta.

Ở nhà ông, ăn của ông, dùng đồ của ông, giờ còn muốn chơi game của ông, sao cô không trời luôn đi hả?

Hề Mạn hừ một tiếng, “Keo kiệt.”

Cô ta lắc mình rời đi, sau đó liền xuất hiện trở lại cùng mấy cái điện thoại trong tay. Đúng thế, mấy cái, toàn là loại mới cứng.

Thời Sênh thật sự sợ hãi sẽ bị cảnh sát tới nhà hỏi thăm.

Hề Mạn mở điện thoại ra ngay trước mặt cô. Cô ta cũng chẳng quen dùng đồ điện tử thông minh cho lắm nên cứ sờ soạng nó tới nửa ngày.

Có điều, huyết tộc là một sinh vật rất đặc biệt, năng lực học tập cực kỳ cao. Ví dụ như chiếc xe lần trước, bị đâm thành bộ dáng rúm ró rồi, rõ ràng là trước đó cô ta chưa từng học lái xe bao giờ, thế mà khi cô ta lái nó tới cổng trường thì kỹ thuật lái đã trở nên rất khá.

Hề Mạn nhìn điện thoại của Thời Sênh rồi lập tức tải trò chơi về.

Hề Mạn không biết chơi game, lúc nào cũng phải ở cùng một tổ đội với Thời Sênh. Thời Sênh bị cô ta hố không biết bao nhiêu lần, cuối

cùng không thể nhịn được nữa, kiếm của ông đâu?

Chúng ta cứ vui vẻ làm kẻ thù đi, không được sao?

#Kẻ thù muốn chơi game cùng với tôi, làm sao đây, online chờ, rất gấp#

“Không phải chỉ là chơi game thôi sao? Cô hung dữ thế làm gì?” Hề Mạn bị thiết kiếm đe dọa, đành phải lùi về cái ghế sofa bên kia, kiêu căng hừ một tiếng, “Không đánh lại cô, tôi không tin đến chơi game cũng thua cô.”

“Kiếp sau đi!” Nếu cô mà chơi game còn không thắng được cái cô ả tâm thần này thì còn sống làm gì, hủy thế giới tìm vui luôn đi.

“Cô cứ chờ đấy!” Hề Mạn nghiến răng nghiến lợi nói một câu.

Thời Sênh: “...”

Bệnh thần kinh.

Hề Mạn chơi game chẳng cần biết ngày hay đêm. Thời Sênh phát hiện ra rằng cô ta đang cố gắng di dời sự chú ý mà thôi. Trong lòng cô ta đang bị áp lực như mưa rền gió dữ, giống như nếu không tìm được chuyện gì làm thì sẽ lập tức nổ tung vậy, mà cô ta lại không muốn đối mặt với cơn phong ba kia.

Rốt cuộc nữ chính đại nhân đã làm gì con hàng thiểu năng trí tuệ này thế?

Hành cô ta thành kẻ tâm thần luôn thế này.

“A!”

Thời Sênh đứng bật dậy khỏi sofa, híp mắt nhìn kẻ thần kinh vừa gào lên kia: “Sáng sớm ngày ra, cô phát thần kinh gì thế hả?”

Mái tóc vàng của Hề Mạn hơi rối, mặc một cái váy ngủ mát mẻ không biết lấy ở đâu ra, đang chỉ ra phía cửa sổ.

Con rắn nhiều màu sắc đang bò trên cửa sổ. So với lần đầu Thời Sênh nhìn thấy nó thì màu sắc trên người nó càng lộng lẫy hơn, như thể được người ta đổ một tầng màu mới lên vậy.

Cái đuôi rắn vẫn đang cuốn một bó hoa tường vi như trước đây. Nó đặt bó hoa lên bệ cửa sổ, ánh mắt đảo qua giữa Thời Sênh và Hề Mạn vài lần, sau đó lại lập tức biến mất ngay tại cửa sổ.

“Chưa nhìn thấy rắn bao giờ à? Gào cái gì chứ!” Thời Sênh nhảy xuống khỏi sofa, cắm hoa vào trong bình.

Hề Mạn ôm mặt, cổ quái nhìn động tác cắm hoa của Thời Sênh, rốt cuộc không nhịn nổi mà lên tiếng hỏi, “Cô quen Thanh Yến sao?”

“Ừ.”

Hề Mạn lập tức như một con gà trống bị chọc giận, lông mao toàn thân đều dựng ngược lên: “Cô có quan hệ gì với anh ta?”

“... Tạm thời chưa có quan hệ gì.”

“Vậy là tốt rồi!” Hề Mạn thở phào nhẹ nhõm, ngã ngồi xuống sofa, vừa cầm lấy điện thoại lại một lần nữa nhảy dựng lên, “Nếu không có quan hệ gì thì tại sao anh ta lại gửi tặng hoa tường vi cho cô hả?”

Thời Sênh trầm mặc một chút, “Có lẽ là vì đã uống máu của tôi

chăng?”

Nói tới uống máu, tầm mắt Hề Mạn liền dừng ở vùng cổ của Thời Sênh. Đây là con người, mùi hương thơm dụ hoặc tản ra khiến cô ta không nhịn được mà nuốt nước bọt ừng ực. Tự nhiên cô ta lại thấy đói.

Nhưng sau khi nhìn thấy hai điểm đỏ trên cổ Thời Sênh, máu nóng đang sôi trào trong cô ta lập tức trở nên lạnh tới thấu tim.

Thanh Yến đã đánh dấu rồi...

Hề Mạn rụt lại về sofa, ánh mắt nhìn Thời Sênh đầy cổ quái.

Rốt cuộc cô gái loài người này có điểm gì mà khiến anh ta phải coi trọng nhỉ?

Hơn nữa, lá gan của cô gái này cũng rất lớn. Cô ta cứ thế xông lên, nhìn thì có vẻ tức giận nhưng trong đáy mắt lại cực kỳ bình tĩnh, hoàn toàn không có cảm xúc gì.

Dù là con người đã từng gặp huyết tộc thì khi đối mặt với huyết tộc cũng sẽ lộ ra vẻ không ổn, nhưng mà cô gái này lại hoàn toàn không có thái độ như thế. Toàn bộ đều là dáng vẻ không để cô ta vào trong mắt.

“Thanh Yến có địa vị gì?” Thời Sênh ngồi xuống đối diện Hề Mạn.

Hề Mạn lập tức thoát khỏi trạng thái trầm tư: “Cô không biết sao?”

“Tôi nên biết không?”

“Cô lại...” Hề Mạn chỉ vào cổ cô, bị thế kia rồi mà còn không biết địa

vị của anh ta à?

Huyết tộc có thân phận thì không bao giờ hút máu trực tiếp trên cơ thể con người. Mà nếu hút máu trực tiếp rồi còn để lại dấu hiệu trên thân thể con người thì chứng tỏ người này đã bị huyết tộc lựa chọn trở thành huyết nô rồi.

Cũng đại biểu cho trách nhiệm, huyết tộc sẽ chịu trách nhiệm với con người đó.

Vì thế, cho dù bọn họ có đói đến thế nào đi nữa cũng sẽ không tùy tiện cắn người, trừ phi là đói tới phát điên rồi.

Hề Mạn túm mái tóc vàng của mình cho gọn lại, “Nói thật thì tôi cũng chẳng rõ lắm đâu.”

Khóe miệng Thời Sênh giật giật. Cô không rõ ràng lắm thì cô phát biểu làm cái quái gì!

Hề Mạn đã bị Thời Sênh khinh bỉ vô số lần thành quen, đành tiếp tục nói: “Có điều huyết tộc đều rất sợ anh ta. Huyết tộc chết trên tay anh ta nhiều vô số kể. Cô biết đấy, huyết tộc trường sinh bất tử, nhưng điều đó không có nghĩa là không thể giết chết huyết tộc được. Huyết tộc đẳng cấp cao hoàn toàn có thể giết chết huyết tộc cấp thấp một cách dễ dàng. Người trong huyết tộc đều gọi anh ta một tiếng Điện hạ Thanh Yến.”

“Thế mà cô còn dám gọi thẳng tên hắn à?” Tinh Qua nhìn thấy hoa tường vi mà Thanh Yến đưa tới thì chẳng khác nào như nhìn thấy quỷ. Thế mà Hề Mạn này chỉ hơi cổ quái, giọng điệu khi nói về Thanh Yến cũng không có vẻ sợ hãi gì, thậm chí còn có một chút cảm xúc khác thường.

Hề Mạn bày ra vẻ quyến rũ động lòng người, dường như rất khinh thường Thời Sênh không có kiến thức: “Đây cũng chỉ là danh hiệu mà thôi. Trước mặt thì mọi người gọi như thế, nhưng sau lưng thì toàn gọi thẳng tên.”

Thời Sênh: “...” Đúng là giỏi chém gió!

Chương 1862: Ám dạ huyết chú (16)

Tinh Qua không tới tìm Tinh Thuần, chuyện này thực sự khiến Thời Sênh cảm thấy ngoài ý muốn.

Tên cuồng em gái ấy thế mà lại bãi công.

Tinh Thuần có vẻ rất buồn khổ.

Hề Mạn mặc một chiếc váy đuôi cá màu đỏ rực để lộ ra những đường cong quyến rũ. Cô ta đứng trước gương chỉnh sửa lại mái tóc vàng của mình: “Tinh Qua không có thời gian tới đón con bé đâu, hơn nữa hắn cảm thấy con nhóc này ở bên ngoài sẽ càng an toàn hơn.”

Hề Mạn xoay người chớp mắt dụ dỗ: “Trì Tây, Tinh Thuần, có ai muốn đi tham dự thịnh yến của huyết tộc với chị đây không?”

Thịnh yến của huyết tộc à?

“Lần trước Tinh Qua cũng không phải nói sai hoàn toàn, vị kia đã tỉnh lại rồi.” Hề Mạn xoa cái eo nhỏ của mình, “Thanh Yến nhất định cũng sẽ tới tham gia.”

“Không đi.”

Hề Mạn vốn đã có dự liệu từ trước, nhưng thấy Thời Sênh đột nhiên phun ra một câu từ chối thì vẻ mặt của cô ta cũng chẳng giữ nổi như cũ nữa, “Tại sao lại không đi? Cô không muốn gặp anh ta à?”

Cô ta đã nhìn ra, cô gái này hoàn toàn không sợ hãi Thanh Yến.

“Cô muốn lợi dụng ông đây, tưởng ông không nhìn ra chắc?” Thời Sênh trợn mắt.

Vẻ mặt Hề Mạn cứng đờ: “... Tôi có thể lợi dụng cô làm gì được chứ?”

Thời Sênh nhìn cô ta cười như không cười, ánh mắt trong sáng như gương, có thể nhìn thấu suy nghĩ ở sâu trong lòng cô ta. Hề Mạn dịch chuyển ánh mắt nhìn đi nơi khác một cách mất tự nhiên, dựa lưng vào sofa.

Giọng Thời Sênh vang lên rất bình tĩnh, không nhanh không chậm: “Lần trước Tinh Qua nói nếu anh ta là cô thì sẽ trốn về lại quan tài mà nằm. Lúc đó cô chỉ hỏi mỗi một câu người đó ở đâu rồi đi luôn, chứng tỏ cô rất sợ hãi cái người mà Tinh Qua nhắc tới. Vừa rồi cô vô tình nói cho Tinh Thuần biết rằng anh trai con bé rất bận, sau đó liền lộ ra ý đồ muốn dẫn chúng tôi theo.”

“Có thể cô đang có hai mục đích: Thứ nhất, lấy Tinh Thuần để mượn sức Tinh Qua; thứ hai, lấy Tinh Thuần để đe dọa Tinh Qua. Còn về tôi, cô biết tôi có liên quan tới Thanh yến. Dù quan hệ của bọn tôi là gì thì chỉ cần Thanh Yến tới đó, thấy tôi đi cùng cô thì rất có thể sẽ cho rằng tôi và cô là bạn. Mà cô cũng có thể thuận lý thành chương đứng ở bên cạnh Thanh Yến. Theo như lời cô nói, huyết tộc đều sợ Thanh Yến, vậy thì... người mà cô sợ hãi cũng sẽ thấy kiêng kỵ.”

Thời Sênh nói xong, sắc mặt Hề Mạn lập tức trầm xuống, cuối cùng cô ta hừ lạnh một tiếng. Cô ta cũng không cảm thấy kỳ quái khi bị vạch trần, nếu không bị vạch trần thì cô ta mới thấy không ổn.

Dù sao cũng đã bị vạch trần rồi, cô ta cũng đành bất chấp tất cả: “Vậy rốt cuộc cô có định đi hay không?”

“Không đi.” Vừa nghe đã biết là hiện trường tai nạn giao thông rồi, còn lâu cô mới đi.

Tinh Thuần tiến lên, mở to đôi mắt long lanh: “Chị... Em muốn đi.” Cô ta muốn đi tìm anh trai của mình.

Lần này cô ta cãi nhau với Tinh Qua là vì anh ta không chịu dẫn cô ta theo.

“Anh trai em đã không chịu dẫn em đi thì chứng tỏ là rất nguy hiểm rồi, đừng có làm uổng phí nỗi khổ tâm của anh ta nữa.” Thời Sênh từ chối với vẻ mặt lạnh nhạt.

Tinh Thuần cắn môi, cánh môi đã trắng bệch từ lúc nào, “Nhưng mà... em rất lo cho anh ấy.”

“Em lo lắng thì có lợi ích gì chứ hả? Em không xảy ra chuyện còn đỡ, em mà gặp phải chuyện gì thì càng khiến anh ta chết nhanh hơn mà thôi, không thấy ở đây còn có huyết tộc đang chờ lợi dụng em à? Nếu em muốn đi chịu chết thì chị cũng chẳng cản em đâu, em cứ đi theo cô ta đi.”

Hề Mạn: “...”

Tinh Thuần nhìn Hề Mạn. Vừa rồi cô còn không hiểu những lời Thời Sênh nói cho lắm, nhưng vẫn biết là Hề Mạn này chẳng có ý gì tốt cả.

Tinh Thuần rối rắm một lát, cuối cùng liền dịch đến đứng cạnh Thời Sênh.

Hề Mạn cắn răng: “Coi như cô giỏi.”

Cô ta đứng lên, cầm túi xách rời đi. Lần này cô ta lại không dùng thuấn di mà đi theo lối cửa lớn.

Lúc mở cửa, cô ta hơi dừng lại: “Nếu tôi không về nữa... Không có gì.”

Cửa phòng thong thả khép lại, chắn thân hình diễm lệ đỏ rực như lửa của Hề Mạn ở phía sau.

...

Trong căn phòng, tiếng kim đồng hồ tích tắc, Tinh Thuần ngồi trên ghế sofa, cắn môi lo lắng nhưng lại chẳng dám nói gì.

Thời Sênh chống cằm, đầu ngón tay gõ nhẹ lên sofa cùng nhịp điệu với tiếng đồng hồ chạy.

Con rắn lặng lẽ xuất hiện trên bệ cửa sổ. Nó lưỡng lự ở đó trong chốc lát, sau đó từ trên cửa sổ bò vào trong phòng, dừng bên chân Thời Sênh.

Nó ngẩng đầu, mào trên đỉnh đầu khẽ rung, phát ra âm thanh cực kỳ nhỏ.

Thời Sênh liếc nhìn xuống chân. Con rắn thấy cô đã nhìn nó thì lập tức bỏ đồ trên đuôi xuống, lại đứng lặng một bên nhìn cô.

Đó là một cái chai, bên trong cái chai chứa một thứ gì đó đen sì như cát đen, lại như sao trời sa xuống, cực kỳ xinh đẹp, trong cát có một tờ giấy.

Đồ mà Thanh Yến gửi tới luôn rất quỷ dị. Thời Sênh nhìn đám cát lấp lánh kia trước, phát hiện những thứ này có thể động đậy, hóa ra toàn là những con sâu nhỏ.

Thời Sênh bình tĩnh lắc cho cái giấy trồi lên, rồi lại tìm một cái nhíp gắp nó ra.

“Đi cùng nó.”

Trên tờ giấy viết ba chữ theo lối chữ Khải*. Thời Sênh nhìn con rắn. Con rắn xoay người bò ra ngoài cửa sổ, bò được vài mét lại quay đầu nhìn Thời Sênh, ý bảo cô hãy đuổi kịp nó.

* Chữ Khải: Cùng một chữ nhưng chữ Hán có 5 kiểu viết chính: Triện, Lệ, Khải, Hành và Thảo. Chữ Khải (楷書) là cải biên từ chữ Lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

Thời Sênh dặn dò Tinh Thuần ở nhà một mình rồi đi theo con rắn ra ngoài. Con rắn bò từ trên tường xuống theo tư thế rất quỷ dị. Nhưng đây là tầng mười, Thời Sênh chỉ có thể lấy thiết kiếm ra.

Con rắn cũng chẳng dẫn Thời Sênh tới nơi nào xa xôi mà đưa cô tới một khu vực rất đông đúc. Tốc độ của nó rất nhanh, hơn nữa vì ánh sáng nhiều màu trên thân nên người qua đường cũng chỉ cảm thấy đó là ánh sáng phản chiếu của đèn neon, căn bản không biết rằng có một con rắn vừa bò qua bên cạnh.

Đi xuyên qua khu đông dân cư liền tới một ngõ nhỏ. Thanh Yến đứng ở đầu ngõ, cả người như hòa vào bóng đêm.

Con rắn dẫn Thời Sênh tới rồi xoay người chui vào một góc và biến

mất tăm luôn.

Cô đi về phía đó. Thanh Yến ăn mặc rất lịch thiệp, áo sơ mi đen, quần đen, giày da đen, tóm lại là cả người đen ngòm ngòm.

Vừa gặp, Thanh Yến đã ôm chặt Thời Sênh, nghiêng đầu cắn nhẹ lên cổ cô. Hắn chỉ nhẹ nhàng mút hai cái rồi ngừng, đầu lưỡi khẽ liếm miệng vết thương. Đến tận khi máu không chảy ra nữa hắn mới buông cô ra, nắm tay cô dắt đi sâu vào trong ngõ nhỏ.

“Anh dẫn em đi đâu?” Vừa gặp đã cắn, cô có khác nào ngàn dặm đưa cơm không hả? Chó thật.

“Suỵt.” Thanh Yến đưa ngón tay lên môi ra hiệu, ánh sáng trong ngõ vắng hắt lên mặt hắn, phác họa ra một đường cong mộng ảo.

Bóng đêm mông lung làm hắn thoạt nhìn có vẻ thần bí mà yêu dã, giống như một yêu tinh câu hồn đoạt phách người khác trong đêm tối, mỗi một hành động cũng đều dụ dỗ người ta muốn phạm tội.

Khóe miệng Thanh Yến khẽ nhếch lên, một lần nữa lại nhìn thẳng về phía trước, đi sâu vào trong ngõ nhỏ.

Thời Sênh nhíu mày, đi theo hắn vào tận góc sâu nhất của ngõ này.

Hắn duỗi tay gõ lên mặt tường cuối ngõ một chút. Mặt tường chuyển động, để lộ ra một cánh cửa, bên trong là bóng đêm mịt mùng. Thanh Yến nắm tay cô bước vào bóng đêm.

“Sợ hãi thì cứ ôm tôi.” Giọng Thanh Yến vang lên trong màn đêm.

Thời Sênh ôm hắn một cách không khách khí. Thanh Yến khẽ cười một tiếng rồi dìu cô tiến lên trước.

Trong bóng đêm có âm thanh phành phạch, đi một quãng dài, Thời Sênh mới nhìn thấy ánh sáng.

Khi cô bước ra khỏi bóng tối, nhìn thấy một lâu đài cổ đang sừng sững ở cách đó không xa, y như một con quái vật khổng lồ đang ẩn mình trong bóng đêm.

Thời Sênh: “...” Cuối cùng vẫn tới.

Nhưng mà Thanh Yến cũng không dẫn cô vào lâu đài cổ kia mà đi tới ngọn núi ở bên cạnh. Ngọn núi này đối diện với lâu đài kia, có thể nhìn thấy lâu đài rất rõ ràng, cầm ống nhòm là có thể nhìn rõ mọi chuyện xảy ra bên trong lâu đài.

Chương 1863: Ám dạ huyết chú (17)

Vầng trăng dần nhô cao, gió nhẹ phất phơ.

Thanh Yến khoanh tay đứng nhìn lâu đài cổ ở phía xa.

“Chúng ta tới đây làm gì thế? Hóng gió à?” Thời Sênh không nhịn được đành phải hỏi. Họ đã đứng thế này tới nửa tiếng đồng hồ rồi.

“Chờ.” Thanh Yến lời ít mà ý nhiều.

Chờ cái gì chứ?

Chờ bên trong đánh nhau à?

Bên trong có đánh nhau hay không thì cô không biết. Cô chỉ biết là mình đã nhìn thấy nữ chính.

Nữ chính tiến lên núi theo một con đường mòn nhỏ, lấy khả năng của một tuyển thủ quốc gia để vượt qua mọi rào cản, chướng ngại lên núi vô cùng nhẹ nhàng, đang đi về phía lâu đài cổ.

“Con người vào kìa.” Thời Sênh chỉ vào Lương Sắt, “Anh không ngăn cản lại à?”

Thanh Yến vẫn duy trì tư thế cũ, mí mắt hơi rũ xuống, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của Lương Sắt biến mất. Hắn thu lại ánh mắt với vẻ chuyện chẳng liên quan tới mình, “Chuẩn bị bắt đầu rồi.”

“Cái gì cơ?”

Thanh Yến xoay người đi tới trước mặt Thời Sênh, quỳ một gối xuống.

Sặc!

Làm gì thế?

Đột nhiên lại dùng lễ lớn như vậy.

Thanh Yến nắm lấy tay Thời Sênh: “Tôi hỏi một lần cuối cùng, em thật sự không muốn làm người nối dõi của tôi?”

Hoảng sợ.jpg

Chẳng lẽ không làm người nối dõi của hắn thì sẽ bị hắn xử lý luôn sao?

Mẹ ơi, Phượng Từ lần này đáng sợ quá, dọa chết bản cô nương rồi!

Thời Sênh lắc đầu, ai muốn làm người nối dõi của anh chứ.

Thanh Yến hôn một cái lên mu bàn tay cô, lạnh lẽo không có nhiệt độ. Gió lạnh vừa lúc lướt qua, mu bàn tay Thời Sênh lập tức nổi lên một tầng da gà.

Thanh Yến xoa tay giúp cô, đứng lên như thể nhìn về phía lâu đài cổ. Dường như hắn đang đợi gì đó. Nhưng tình hình bên trong lâu đài cổ thế nào thì đứng ở đây căn bản không nhìn thấy được.

Gió núi nhè nhẹ đưa, Thời Sênh có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Gió thổi từ bên phía lâu đài cổ qua đây, mùi máu tươi này cũng nhất định là truyền ra từ đó.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lâu đài cổ đột nhiên loạn lên, Thanh Yến ôm Thời Sênh vào lòng rồi lao về phía lâu đài cổ, xuyên qua đám huyết tộc đang hỗn loạn. Thanh Yến gần như không làm ai chú ý tới, tiến vào trong lâu đài.

Bên trong lâu đài, huyết tộc đang chém giết nhau, trên mặt đất đầy thi thể của huyết tộc, những huyết tộc này có thể đã chết hoặc chưa chết.

Thanh Yến bước đi thong dong nhưng tốc độ không hề chậm, hắn xuyên qua khu vực chém giết, đi tới trước một cánh cửa dẫn xuống hầm ngầm.

Bên cạnh cửa có huyết tộc canh giữ, thấy hắn xuất hiện thì vẻ mặt kinh nghi, “Điện hạ Thanh Yến... Sao ngài lại tới đây?”

Thanh Yến giơ tay, hai gã huyết tộc lập tức bắn ra ngoài. Hắn đẩy cánh cửa kia ra rồi ôm Thời Sênh đi xuống.

Xuyên qua vô số con đường tối tăm và dài, mấy tên canh gác vừa nhìn thấy Thanh Yến đã lập tức bị hắn xử lý, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa khắc hoa được làm bằng loại gỗ nam.

Hắn duỗi tay đẩy cánh cửa ra, không gian tối tăm lập tức bùng lên ánh lửa, đèn trên cách vách tường lần lượt thắp sáng làm cho toàn bộ khu vực sáng lên theo.

Đây là một không gian cực kỳ lớn, trên mặt đất là thảm dày, tường xung quanh đều vẽ những bức tranh cổ xưa, dưới chùm đèn pha lê

là một cái quan tài thủy tinh.

Thanh Yến đi thẳng tới chiếc quan tài thủy tinh đó. Lúc tới gần, Thời Sênh nhìn rõ tình hình bên trong quan tài thủy tinh.

Không có người, chỉ có một cái chai có màu xanh lam.

Thanh Yến có vẻ rất quen thuộc chiếc quan tài thủy tinh này, chỉ mất vài giây đã mở được nắp quan tài ra. Hắn duỗi tay lấy cái chai ra, mở nắp, đưa cho Thời Sênh: “Uống hết đi.”

Thời Sênh khẽ ngửi, không phải máu.

Cô hơi chần chừ một chút rồi ngửa cổ uống cạn cái chai.

Thanh Yến đột nhiên ôm lấy cô, cắn vào cổ, âm thanh nuốt ừng ực vang vọng bên tai cô. Máu bị hút dần đi, Thời Sênh không thể không dựa vào Thanh Yến.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lại có một đám người ùa vào. Những người này có vẻ như vội vã tới đây, ánh mắt dừng ở cái chai đã trống không trên mặt đất và cái quan tài thủy tinh bị mở ra, tất cả lập tức an tĩnh một cách quỷ dị.

Thanh Yến dừng hút máu, ngẩng đầu từ hõm cổ Thời Sênh lên, ánh mắt lạnh lùng lướt trên đám người huyết tộc. Bọn họ đều đồng thời lui về sau một bước.

Thật dọa người...

“Thanh Yến, ngươi dám tự lấy nước Trường Sinh.” Một người đàn ông tới sau vọt lên.

Người đàn ông này nhìn rất đẹp trai nhưng sắc mặt lại hơi trắng, mặt mũi âm trầm khiến cho người ta càng có cảm giác rằng hắn không phải người dễ tính gì.

Thanh Yến thong thả sửa lại cổ áo cho Thời Sênh, ánh đèn pha lê hắt vào mắt hắn làm những tầng gợn sóng khẽ nổi lên, hắn nhìn chăm chú vào Thời Sênh, giọng điệu tùy ý: “Thế thì sao hả?”

“Tội ngươi phạm phải là tội chết ở huyết tộc, không thể dung thứ.” Người đàn ông kia gần như rít qua kẽ răng những lời này, “Nhưng mà ngươi vẫn còn có cơ hội, mau giao đứa con gái kia ra đây, nhân lúc nước Trường Sinh chưa bị cô ta hấp thu, giết chết cô ta lấy lại nước Trường Sinh.”

Thanh Yến hơi nghiêng đầu, đầu lưỡi hơi liếm cánh môi đỏ thắm: “Chậm rồi, cô ấy đã hấp thu xong nước Trường Sinh.”

Ánh mắt người đàn ông dừng trên cánh môi Thanh Yến, dường như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt lập tức xanh mét: “Giết chết bọn chúng!”

Nhóm huyết tộc điên cuồng lao về phía Thời Sênh và Thanh Yến. Thời Sênh không còn cảm thấy yếu ớt như vừa rồi nữa, thay thế đó là một cỗ sức mạnh dùng mãi không hết. Thanh Yến liếc nhìn cô, không có ý bảo vệ. Thời Sênh đành phải tự rút thiết kiếm ra chém giết huyết tộc thôi.

Thế giới này thật sự có độc.

Đạo diễn, có thể diễn lại một lần không?

Người đàn ông nhìn huyết tộc lần lượt ngã xuống, đặc biệt là những huyết tộc bị Thời Sênh chém liền ngay lập tức hóa thành khói bụi, người đàn ông cởi bỏ áo bành tô vướng bận trên người ra, phi thân

xông tới.

Người đàn ông vốn dĩ xông về phía Thanh Yến nhưng lại bị Thời Sênh chặn lại. Thiết kiếm xẹt qua mặt hắn, người đàn ông phải lộn ngược về sau, tránh khỏi sự tấn công của thiết kiếm, thiết kiếm đảo một cái liền áp xuống theo góc độ rất quỷ dị.

Người đàn ông kinh ngạc về sự linh hoạt của Thời Sênh, lực nương theo là khó khống chế nhất, vậy mà cô ta dường như chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

Thảm dày và nặng bị thiết kiếm cắt qua, mặt đất liền xuất hiện vết nứt, người đàn ông chật vật lăn sang một bên, đến tận khi đụng phải quan tài thủy tinh mới dừng lại.

Thời Sênh thu kiếm lại, ánh sáng đỏ ở trên rãnh kiếm càng lúc càng đậm. Vô số cánh hoa hiện lên xung quanh thiết kiếm, nhanh chóng hình thành một vùng sóng hoa. Thời Sênh vung kiếm, cánh hoa mềm mại lập tức trở thành vũ khí sắc bén bắn về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông nghe được tiếng rít ghê người trong không khí nên vội vã chạy trốn ra sau quan tài thủy tinh.

Vô số cánh hoa đụng vào vách quan tài thủy tinh, bên tai người đàn ông toàn là âm thanh leng keng, ngay sau đó, quan tài thủy tinh răng rắc một tiếng rồi vỡ ra, những cánh hoa điên cuồng cuốn về phía người đàn ông.

Trong nháy mắt, toàn thân hắn bị cánh hoa bao phủ, cánh hoa hình thành một cơn gió lốc che lấp toàn bộ thân thể hắn.

Gió hoa mưa máu.

Một chiêu lập tức hạ gục.

Cánh hoa tản ra, chỉ có một ít những giọt máu nhỏ rơi từ trên không trung xuống mặt quan tài thủy tinh, y như hoa mai đỏ nở rộng trên nền tuyết trắng.

Thời Sênh cúi đầu, cổ quái nhìn thiết kiếm của mình, sao lại có cảm giác nó lại mạnh hơn rồi...

Lần trước sử dụng chiêu này cũng không thấy nó mạnh như thế.

Mẹ nó, hình như thiết kiếm đã lén lút thăng cấp mà cô không biết rồi.

Tuy rằng không thăng cấp trực tiếp nhưng rõ ràng là mạnh hơn trước không ít.

Thiết kiếm: "..." Chủ nhân đừng có bôi nhọ tôi thế, ngày nào mà cô chẳng dùng tôi hả? Rõ ràng là cô không quan tâm tới tôi, giờ còn trách tôi nữa!

Thời Sênh còn đang nhìn thiết kiếm bằng vẻ mặt cổ quái. Thanh Yến đã bước qua đám máu tươi rơi trên đất, đi tới trước mặt Thời Sênh.

Chương 1864: Ám dạ huyết chú (18)

Thời Sênh thu thiết kiếm lại rồi xoay người nhìn Thanh Yến, vẻ mặt cô rất quái dị. Người phía sau lại bình thản nắm lấy tay cô, kéo ra ngoài.

“Anh cho em uống cái gì thế?” Thời Sênh không nhịn được hỏi.

“Nước Trường Sinh.” Giọng Thanh Yến đều đều, thậm chí còn hơi có ý cười.

“Nước Trường Sinh? Đó là cái gì?” Thời Sênh cổ quái, “Uống vào có thể trường sinh bất lão à?”

“Cũng gần như thế.” Thanh Yến hơi dừng lại, “Để chúng ta có thể có chung tuổi thọ, nếu em đã không muốn trở thành người nối dõi của anh thì anh chỉ có thể làm thế này mà thôi.”

Thời Sênh im lặng.

Nước Trường Sinh được đặt ở đây, huyết tộc coi trọng nó như thế thì chắc chắn không chỉ có tí tác dụng này như Thanh Yến nói.

Tác dụng lớn nhất của nó là dùng trên người huyết tộc, nếu một huyết tộc không may chết đi, chỉ cần chưa quá 12 tiếng đồng hồ thì nước Trường Sinh có thể làm huyết tộc sống lại.

Đối với huyết tộc mà nói, nước Trường Sinh chính là thánh vật, được bảo vệ rất chặt chẽ.

Hành lang bên ngoài vô cùng yên tĩnh, tiếng bước chân của hai người vọng vào trong màn đêm, nghe không rõ là của ai với ai.

Đến khi quay lại sảnh lớn một lần nữa, Thời Sênh nhìn thấy thi thể huyết tộc nằm đầy trên đất, máu chảy lênh láng, mà ở một nơi xa hơn, vẫn còn một đám huyết tộc đang đánh nhau.

Trong đó, nổi bật nhất là Hề Mạn một thân đỏ rực. Kẻ đang giao đấu với cô ta là một gã đàn ông tóc dài. Tinh Qua đứng ở bên dưới, ngẩng đầu quan sát trận chiến.

Hôm nay anh ta mặc rất chỉn chu, hoàn toàn không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ như trước nữa.

Dường như phát hiện ra điều gì, anh ta liền nhìn về phía Thời Sênh.

Thanh Yến bình thản đi xuyên qua hành lang, mắt nhìn thẳng, dường như những kẻ đánh nhau ở bên kia không phải tộc loại của hắn vậy.

Nhưng đúng lúc này, gã đàn ông tóc dài cũng đã phát hiện ra Thời Sênh và Thanh Yến. Hắn vung tay đánh một chưởng vào ngực Hề Mạn. Hề Mạn lập tức ngã xuống đất ngay trước mặt hắn.

Gã đàn ông tóc dài chẳng thèm nhìn lại, chân chuyển hướng bay về phía Thanh Yến, chắn trước mặt hai người, “Thanh Yến, tới chưa chào hỏi gì mà đã đi rồi là sao?”

“Nhìn ngươi có vẻ bận.” Thanh Yến hơi ngửa đầu, nhìn thẳng vào mắt gã đàn ông tóc dài.

“Dù có bận cũng không thể không tiếp đón Điện hạ Thanh Yến nhà chúng ta, đúng không nào?” Giọng của hắn cực kỳ quái dị.

Nhưng đúng lúc này, một huyết tộc lảo đảo chạy tới, chỉ vào Thời Sênh và Thanh Yến, khóc lóc quát lên: “Điện hạ, bọn họ đã cướp nước Trường Sinh rồi.”

Sắc mặt gã đàn ông tóc dài lập tức trầm xuống, “Thì ra đây là lý do mà ngươi vội vã như thế sao? Giao nước Trường Sinh ra đây, nếu không hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi nơi này! Thanh Yến, bọn chúng sợ ngươi nhưng ta không sợ ngươi.”

“Nôn ra cho ngươi, ngươi có muốn không?” Thời Sênh trả lời thay Thanh Yến.

Vẻ mặt gã đàn ông tóc dài thay đổi, ánh mắt tựa hồ tràn gập vẻ không tin nổi, “Cô uống ư?”

Thời Sênh nhún vai.

“Ai cho cô uống!” Rốt cuộc gã đàn ông tóc dài không thể nén được sự tức giận nữa.

Thời Sênh lập tức chỉ vào Thanh Yến. Hắn, hắn bảo ta uống.

Thanh Yến yêu chiều ấn tay cô xuống, “Ta bảo cô ấy uống.”

“Thanh Yến, ngươi lại dám đưa nước Trường Sinh cho một con người uống, ngươi bị điên à?” Đó là nước Trường Sinh, là thứ có thể hồi sinh huyết tộc, thế mà hắn lại đem nó cho một con người uống.

Thanh Yến cười nhạt không nói, bộ dáng của hắn lập tức chọc giận gã đàn ông tóc dài. Hắn thu lại cảm xúc, tàn nhẫn nói: “Hôm nay ta sẽ thay huyết tộc thanh lý môn hộ.”

Thanh Yến đi lên trước mấy bước nhưng cổ tay lại bị người ta kéo lại. Hắn nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ xuất hiện trong đáy mắt hắn: “Để em thử xem.”

Cô muốn thử xem có phải thiết kiếm đã mạnh hơn rồi không.

Thanh Yến gật đầu, lập tức lùi ra phía sau Thời Sênh.

Gã đàn ông tóc dài thấy Thanh Yến lùi về thì cảm thấy như bị làm nhục, sự tức giận và xấu hổ, buồn bực dâng lên. Đây rõ ràng là không coi gã ra gì, lại để một con người tới đánh nhau với gã ư?

Nhưng rất nhanh sau đó, gã đàn ông tóc dài biết mình đã khinh địch rồi, đứa con gái loài người này thật sự rất khó đối phó.

Khi hắn bị cơn gió lốc cánh hoa cuốn vào, những cánh hoa tưởng mềm mại mà chẳng hề mềm mại, chúng vô cùng sắc bén, xé rách da thịt hắn, chặt đứng kinh mạch hắn, thậm chí có thể cắt nát cả xương cốt.

Dù sao gã đàn ông tóc dài cũng là NPC cấp bậc BOSS, cũng không thể chết dễ dàng như thế được. Hắn nhanh chóng thoát ra khỏi cơn lốc, quần áo trên người bị cắt đến rách nát, máu me be bét.

“Quả nhiên là mạnh lên rồi.” Đầu ngón tay Thời Sênh khẽ trượt trên thân kiếm, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hưng phấn.

Gã đàn ông tóc dài nhìn thiếu nữ ở phía đối diện lại vung kiếm lên một lần nữa, cánh hoa hội tụ lại quanh thân kiếm, sau khi xoay tròn mấy vòng lại lao ra.

Gã đàn ông tóc dài vội vàng tránh né cơn lốc cánh hoa, không ngừng thay đổi vị trí, nhưng khi hắn xuất hiện lại một lần nữa, cái gáy của

hắn lại đột nhiên bị một vật lạnh như băng dán sát vào.

Gã đàn ông tóc dài nhìn về phía... khẩu súng trong tay Thời Sênh với ánh mắt quỷ dị.

“Cô...” Gã đàn ông tóc dài tức đến nổ phổi, chẳng phải cô ta dùng kiếm sao? Tại sao lại đột nhiên đổi thành súng rồi hả?

Cô đang phạm quy đấy!

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, bấm cò súng, pằng một tiếng, gáy của gã đàn ông tóc dài bị bắn thủng, viên đạn bình thường thì chắc chắn không thể giết được huyết tộc, nhưng đây là đạn có tính chất đặc biệt, chuyên dùng để giết huyết tộc.

Gã đàn ông tóc dài trừng mắt, từ từ đổ gục xuống đất.

Cơn lốc cánh hoa từ bên cạnh quét tới, cuốn cái xác của hắn vào, mưa máu bắn ra từ trong cơn lốc, rơi đầy xuống đất.

Một sự sống đã kết thúc bằng những đóa hoa máu cuối cùng.

Thời Sênh buông súng trong tay ra, xoay người một cách soái khí, ném súng vào trong góc.

Vừa rồi nữ chính đột nhiên ném súng cho cô. Cô suýt chút nữa còn tưởng nữ chính định dùng súng ném chết mình.

Người ở thế giới này đều có bệnh cả.

Lương Sắt duỗi tay nhận lấy, thân mình cũng hiển lộ ra, ánh mắt cô ta bình tĩnh đối diện với một đám huyết tộc đang đần mặt ra, “Lúc trước trong vụ án thảm sát cả Lương gia, những ai đã tham dự vào?”

Hôm nay là bữa tiệc chào đón gã đàn ông tóc dài kia, nhưng ngay từ khi bắt đầu bữa tiệc, vì Hề Mạn mà sinh ra biến cố, huyết tộc liền vung tay đánh nhau.

Bọn họ còn đang thấy quái lại, tại sao Hề Mạn có thể điều khiển nhiều huyết tộc đối đầu với gã đàn ông tóc dài như thế, nghe nói Thanh Yến lấy nước Trường Sinh cho một cô gái loài người uống, vậy không cần nói cũng biết.

Nơi cất nước Trường Sinh được bảo vệ khá nghiêm ngặt, chỉ có bên này nổi lên đánh nhau thì canh phòng bên kia mới nơi lỏng ra.

Thanh Yến ở sau lưng cắm vào một chân, giờ lại dẫn cô gái loài người kia xông ra giết gã đàn ông tóc dài, mà... cuối cùng lại xuất hiện một con người khác, không đúng, là thợ săn quỷ hút máu, hỏi có những ai tham dự vào vụ án giết cả Lương gia năm nào.

Bọn họ vẫn còn đang ngẩn người ra, làm sao mà biết được chứ!

“Lương gia nào cơ?” Có huyết tộc hỏi.

“Lương gia ở Bắc Lăng.” Ánh mắt Lương Sắt lạnh lùng nhìn đám huyết tộc, “Tôi chỉ tìm những kẻ tham dự vào vụ huyết tộc giết toàn bộ Lương gia năm đó để hỏi chuyện, không muốn là kẻ địch với những huyết tộc khác.”

“Bắc Lăng...” Đám huyết tộc nhìn nhau. Bọn họ biết tới cái tên này, là gia tộc thợ săn quỷ hút máu hùng mạnh nhất.

Lúc trước, khi Lương gia ở Bắc Lăng bị giết cả nhà, bọn họ còn thấy vui vẻ một thời gian dài.

Đáng sợ nhất không phải bọn họ là gia tộc thợ săn quỷ hút máu mạnh nhất mà là...

“Lúc trước, cậu chủ cả của Lương gia là kẻ điên, săn giết huyết tộc khắp nơi, dù có phải tội phạm hay không thì đều bị hắn giết chết, đắc tội với vô số người trong huyết tộc. Huyết tộc và Lương gia có thù oán sâu như thế, làm sao chúng tôi biết là ai tiêu diệt Lương gia chứ.”

“Nghe nói lúc đó Điện hạ Thanh Yến cũng ở hiện trường. Cô hãy hỏi Điện hạ Thanh Yến đi, ngài ấy biết có ai tham dự đấy.” Một huyết tộc chỉ về phía Thanh Yến.

Chương 1865: Ám dạ huyết chú (19)

Lương Sắt quay đầu lại nhìn về phía Thanh Yến.

Ánh mắt Thanh Yến hơi đảo qua tên huyết tộc vừa chỉ đích danh mình. Tên huyết tộc đó lập tức đờ người, tiếp theo thân mình hắn đột nhiên nổ tung, máu tươi bắn đầy lên người những huyết tộc ở xung quanh.

Mọi người đều đứng yên tại chỗ, không thể động đậy.

Thanh Yến rũ mắt xuống, giọng điệu lạnh nhạt, “Không nhớ rõ.”

“Điện hạ Thanh Yến, lúc trước ngài cũng tham dự đúng không?” Tinh Qua chẳng thèm quan tâm tới cánh tay dính đầy máu, chậm rãi tiến lên, “Tại sao cậu cả Lương gia lại điên cuồng săn giết huyết tộc như thế, chuyện này ngài cũng là người rõ ràng nhất.”

Giọng Thanh Yến vẫn đạm mạc như cũ, “Không nhớ rõ.”

Tinh Qua có vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, “Điện hạ Thanh Yến, ngài sợ người bên cạnh ngài biết ngài đã trải qua những gì sao? Thời gian có thể vùi lấp chứng cớ phạm tội nhưng không thể vùi lấp được sự thật, năm đó ngài...”

Thân thể Tinh Qua đột nhiên bay lên, đập vào cây cột sau lưng rồi rơi xuống đất.

Tinh Qua bò dậy, duỗi tay lau khóe miệng, ánh mắt biến hóa vài lần

rồi cũng không tiếp tục nói nữa.

Hề Mạn cũng bò dậy, cô ta kéo cái váy đỏ diễm lệ của mình, tập tễnh bước về phía Thanh Yến, “Thanh Yến, có phải Lương Việt do ngươi giết không?”

“Không phải.” Lần này, Thanh Yến lại cho một đáp án cực kỳ chuẩn xác.

“Vậy hắn đã chết thế nào?” Hề Mạn không thể khống chế cảm xúc được nữa, gương mặt xinh đẹp và quyến rũ lúc này toàn là phẫn nộ, “Hắn mạnh như thế, ngoại trừ ngươi ra, còn ai có thể giết được hắn?”

Thanh Yến cầm lấy tay Thời Sênh, hơi siết chặt, dường như sợ Thời Sênh sẽ bỏ trốn khỏi mình.

Nhưng Thời Sênh lại nhẹ nhàng nắm lại. Thanh Yến như thấy an tâm hơn, “Không biết.”

Hắn nói xong liền nắm tay dắt Thời Sênh ra ngoài.

“Đứng lại!” Lương Sắt quát lớn, “Lương gia bị giết cả nhà có liên quan gì tới ngươi hay không?”

Thanh Yến cũng không dừng lại. Hắn vẫn bước đi thong thả như cũ, âm thanh không nhanh không chậm, “Không nhớ.”

Dứt lời, trước mắt Thời Sênh đột nhiên biến đổi, bọn họ lại trở về ngõ nhỏ lúc trước, lúc này trời đã tờ mờ sáng, không biết con gà trống do nhà nào nuôi gần đó cất tiếng gáy o o, tiếng gáy cực kỳ trong trẻo và vang vọng.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn mặt trời đang dần lên cao, gió thổi nhè nhẹ mang theo giọng nói của cô truyền vào tai Thanh Yến: “Cho dù anh đã từng trải qua những chuyện gì, cho dù cả thế giới này là kẻ địch của anh thì em cũng sẽ đứng về phía anh.”

Thanh Yến rũ hàng mi dài để ngăn cản cô nhìn thấy cảm xúc trong mắt hắn: “Có lẽ anh thật sự là chủ mưu vụ án giết cả Lương gia thì sao?”

“Vậy em sẽ vì anh đổi trắng thay đen.”

Dù anh có sai thì trong mắt em vẫn là đúng.

Đúng và sai vốn không có ranh giới gì, sao có thể phân biệt rạch ròi một người hoàn toàn đúng hay hoàn toàn sai được chứ.

Thanh Yến khẽ cười.

Hắn ôm Thời Sênh, cọ nhẹ vào cổ cô rồi cắn một ngụm, cảnh tượng xung lại một lần nữa thay đổi. Thời Sênh ngã xuống chiếc giường mềm mại.

“Ưm...” Thời Sênh rên lên một tiếng khe khẽ làm Thanh Yến bừng tỉnh. Hắn hôn lên miệng vết thương trên cổ Thời Sênh, cầm lấy tay cô, một lát sau giúp cô sửa sang lại quần áo rồi chống người lên, nhìn xuống người nằm bên dưới.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy cô, hắn đã thấy thích rồi.

Muốn máu của cô, muốn hôn môi cô, muốn cùng cô gần gũi hơn một chút.

Trong trí nhớ của hắn, trước giờ hắn chưa từng gặp ai có thể làm

hắn mê muội, mất khống chế như thế, sự mê muội ấy như khảm sâu vào linh hồn, dung nhập vào xương máu.

Hắn lại cúi đầu xuống lần nữa, cả người Thời Sênh lại bắt đầu nóng lên.

Người Thanh Yến rất lạnh, giống như một khối băng lớn giữa mùa hè chói chang. Thời Sênh chỉ hận không thể dán chặt vào người hắn.

Ý thức cô dần trở nên mơ hồ, thân thể như sắp bị đốt cháy vậy.

Dường như cô nghe thấy tiếng gì đó nhưng lại chẳng nghe rõ hắn đang nói gì.

Âm thanh bên tai dần im ắng rồi chìm nghỉm vào bóng đêm.

...

Lúc Thời Sênh tỉnh dậy thì đã là chiều hôm sau. Mặt trời đã ngả về Tây, con rắn sặc sỡ ở ngay trong tầm tay cô, đang mở to đôi mắt nhìn cô.

Thời Sênh duỗi tay chạm vào cái mào của nó một chút. Con rắn lập tức xoắn lại, nghiêng đầu đánh giá Thời Sênh một lúc rồi mới lại thò đầu lên.

Không biết đây là loại rắn gì mà lại có mào lớn như thế.

Con rắn dùng đỉnh đầu cọ vào tay Thời Sênh, sau đó dùng đuôi cuốn một bó hoa tường vi nhét vào tay cô rồi nhanh như chớp trườn ra phía cửa sổ và biến mất.

Thời Sênh cầm lấy bó hoa tường vi kia, dưới bó hoa có treo một hộp

nhỏ. Thời Sênh sáng suốt không mở hộp ra nhìn. Ai mà biết mở ra rồi sẽ thấy cái gì chứ?

Thứ mà hắn đưa có bao giờ tốt lành gì đâu.

Thời Sênh lật chăn rời giường, cả người thoải mái sáng láng, cũng không có cảm giác dính nhớp của mồ hôi, cũng chẳng có cảm giác gì khác...

Thời Sênh mở cửa phòng ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tinh Thuần đang đứng ở ngay cửa phòng: “Chị, chị dậy rồi ạ?”

Trên sofa phòng khách còn có người đang ngồi.

Thời Sênh: “...”

Ghét nhất cái bọn quỷ hút máu chết tiệt này.

Biết thuấn di thì giỏi lắm hả?

“Tiểu Thuần, giờ đã đi được chưa?” Tinh Qua đứng lên từ sofa, tầm mắt đảo qua người Thời Sênh, nói một câu như đang cảm thán: “Thanh Yến lại lấy nước Trường Sinh cho cô uống, cô thật lợi hại đấy!”

“Mang em gái bảo bối của anh nhanh cút đi!” Thời Sênh chỉ về phía cửa sổ, mặt mày lạnh nhạt.

“Cô không muốn biết hắn đã từng trải qua cái gì à?” Tinh Qua đột nhiên cười xấu xa với Thời Sênh, cả khuôn mặt cũng lập tức thay đổi.

“Không có hứng thú.”

“Là không có hứng thú hay là sợ biết mấy chuyện đó?” Tinh Qua đi vòng qua sofa, nhìn thẳng vào Thời Sênh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, “Tôi nói cho cô biết, Thanh Yến vì một ả đàn bà nên mới xuất hiện tranh chấp với Lương Việt đấy, ngay cả như thế mà cô cũng không thấy tức giận à?”

Thời Sênh híp mắt nhìn anh ta, nụ cười trên mặt Tinh Qua quá mức quen thuộc. Cô lập tức nhấc chân lên đá: “Mộ Bạch, anh bị thần kinh rồi!”

Tinh Qua tránh khỏi cú đá của Thời Sênh, thuấn di đến một chỗ khác trong phòng, “Tôi nói này, tôi đã thay đổi kiểu người rồi mà cô vẫn nhận ra tôi à? Cô yêu tôi đến mức nào thế?”

Thời Sênh lạnh lùng lườm hắn.

Mộ Bạch nhướng mày, cười cực kỳ ưu nhã và đẹp trai: “Vừa rồi tôi nói thật đấy, Thanh Yến và Lương Việt có mâu thuẫn với nhau vì một cô gái là thật.”

“Sao hả? Lại đứng về phía Linh rồi sao?” Thời Sênh liếc Mộ Bạch.

Mộ Bạch lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi tới để báo cho cô một tin không được tốt lắm. Linh đã bắt đầu hành động rồi. Cô không thể ở trong này nữa, nếu không Linh sẽ chiếm được thời cơ trước.”

“Anh đột nhiên nói cho tôi cái tin này là có mục đích gì hả?” Không có việc thì sẽ không lên điện Tam Bảo.

“Đương nhiên giờ tôi đã ở phe cô rồi, phần thắng của cô lớn hơn một chút mà.” Mộ Bạch mỉm cười.

Thời Sênh cười nhạo: “Sao anh biết phần thắng của tôi lớn hơn một ít hả? Giờ ở bên ngoài kia, Linh mới là chúa tể, chỉ cần nó ra lệnh một tiếng thì trong sáu đại tinh hệ, có ai dám đối đầu với nó chứ?”

“Trực giác.” Mộ Bạch tỏ vẻ khoe khoang, “Cô đừng coi thường trực giác của tôi. Tôi đã dựa vào trực giác để sống tới tận bây giờ đấy.”

“Vậy sao anh không dựa vào trực giác của anh để trở thành chúa tể luôn đi?”

Mộ Bạch: “...” Cô thật là chẳng biết nói đùa tí nào!

Đã bảo là không công kích người quen cơ mà!

Không thể tức giận, phải ưu nhã.

Mỉm cười.

Mộ Bạch lại lập tức mỉm cười như cũ: “Thời Sênh, giờ tôi không nói đùa với cô nữa, điều kiện mà Linh và Cesar đạt được cùng nhau không thể tin được đâu, nó chỉ đang kéo dài thời gian mà thôi.”

Chương 1866: Ám dạ huyết chú (20)

“Thế thì cũng có liên quan gì tới tôi đâu nhỉ? Tôi chỉ cần hoàn thiện điều kiện này, tôi có được thứ tôi cần là được rồi. Còn ân oán giữa Linh với Cesar thế nào thì chẳng liên quan gì tới tôi hết!” Thời Sênh nhún vai thản nhiên.

“Cô cảm thấy Linh sẽ bỏ qua cho cô à?”

Thời Sênh vẫn kiêu ngạo như cũ: “Thế anh cảm thấy nó có thể làm gì được tôi?”

Mộ Bạch hơi động não một chút rồi lập tức hiểu ra: “Cô sẽ không ngồi chờ chết, chẳng lẽ cô có bố trí gì ở ngoài sao?”

Người như cô ta sao có thể đặt bản thân mình vào nguy hiểm được chứ, chắc chắn là đã tính toán được hết mọi nguy cơ rồi, cũng đã vạch ra phương án đối phó với tất cả những tình huống có thể xảy ra. Cho dù cô có ở trong này thì Linh cũng chẳng làm gì được cô cả.

Thật đáng sợ!

Mộ Bạch muốn nói gì đó nữa nhưng dường như có cảm ứng gì, vội vàng nói một câu: “Nếu cô đã có kế hoạch thì coi như tôi xem vào việc của người khác rồi đi.”

Ánh mắt Tinh Qua dần thay đổi, đầu tiên anh ta tỏ vẻ hơi nghi hoặc, sau đó sờ lên gáy mình, lại tiếp tục đề tài lúc trước: “Tiểu Thuần, cô ta đã tỉnh rồi, về nhà với anh.”

Tinh Thuần nghe chuyện nãy giờ cũng đần mặt ra, vừa rồi anh cô ta và chị Trì Tây nói gì thế nhỉ?

“Anh ơi, em...”

Vẻ mặt Tinh Qua hơi lạnh xuống: “Anh nói em cũng không nghe đúng không?”

Tinh Thuần tỏ ra rất ấm ức: “Rõ ràng là anh bỏ rơi em trước.”

“Đó là vì anh muốn tốt cho em.” Tinh Qua thở dài, hơi mỉm cười, “Có gì thì về nhà rồi nói sau.”

Tinh Qua cưỡng ép đưa Tinh Thuần đi, Tinh Thuần không kháng cự lại được. Tinh Qua chỉ liếc nhìn Thời Sênh một cái, chẳng nói chẳng rằng mà đi luôn.

Khi không có việc gì, trong mắt Tinh Qua tuyệt đối chỉ có em gái bảo bối của anh ta là nhất mà thôi.

...

Sau khi gặp Thanh Yến ngày hôm đó, ngoại trừ con rắn kia mỗi ngày đem hoa và những thứ đồ quái gở tới thì hắn cũng chẳng xuất hiện thêm lần nào nữa.

Nhưng Thời Sênh phát hiện ra chẳng có huyết tộc nào dám tới gây sự với cô nữa. Theo lý thuyết, cô đã uống nước Trường Sinh rồi thì hẳn phải có rất nhiều huyết tộc tới tìm cô mới đúng chứ?

Nhưng lại chẳng có ai.

Cô tới công ty một chuyến. Công ty vận hành không tệ, ai cũng có công việc của người nấy, không quá bận rộn nhưng cũng không nhàn hạ.

Có Thời Sênh tọa trấn sau lưng, công ty hoàn toàn không sợ không kiếm ra tiền.

Lúc tới trường lại gặp được Lương Sắt ở ngoài cổng. Lương Sắt nhìn thấy cô thì hơi sửng sốt một chút, sau đó coi như không thấy gì, bình tĩnh đi lướt qua cô như thể chuyện lúc trước chưa từng xảy ra.

Dù cho Thanh Yến và Lương gia có ân oán gì với nhau, cô là người của Thanh Yến, Lương Sắt lại là người của Lương gia, chẳng lẽ không nên tỏ vẻ phẫn nộ khi nhìn thấy cô sao?

Thời Sênh nhìn theo bóng dáng Lương Sắt với vẻ cổ quái. Vị nữ chính này có ý gì đây?

Nam chính Cảnh Mộ đang làm gì thế chứ? Đi mua nước tương đấy à? Hai người các ngươi mau nói chuyện yêu đương đi chứ! Không hẹn hò thì sao ông đây hủy CP được hả?

Cốt truyện đã lệch đến hệ Ngân hà rồi, tác giả đâu rồi, mau tỉnh lại xem nào!

... Bỏ đi, dù sao trong cái thế giới này cũng toàn là những kẻ thần kinh cả.

Nữ chính và nam chính không bình thường, ngay cả mấy vai phụ cũng không bình thường luôn.

“Trì Tây.”

Ừ... Thằng này thì bình thường.

Bình thường tìm đường chết.

Đây mới là phương thức mở cốt truyện chân thật sao!

Trì Ninh dẫn đầu mấy tên du côn đi từ phía đối diện lại đây. Tên nào tên nấy đều hùng hổ. Đông người làm Trì Ninh thêm can đảm hơn nên cậu ta cũng tỏ vẻ lưu manh, lớn giọng quát lên vơi cô, “Gần đây mày chết ở đâu thế hả?”

“Sao thế, gần đây không ăn đòn nên da ngứa rồi à?” Thời Sênh nhướng mi, cười cực kỳ vô lại.

“Cậu Trì à, nhìn cô ta kiêu ngạo chưa kìa, để mấy anh em dạy dỗ cô ta giúp cậu nhé?” Một tên côn đồ đứng sau lưng Trì Ninh lập tức nói với giọng hăm dọa.

Sắc mặt Trì Ninh xanh mét, không nói gì. Tên côn đồ kia tưởng Trì Ninh cho phép nên xắn tay áo tiến lên.

Cô nàng này xinh đẹp thật, đáng tiếc lại đắc tội với cậu chủ Trì.

Thời Sênh lạnh lùng nhìn bọn chúng tiến lại gần, tóm lấy cánh tay đầu tiên thò tới một cách chính xác rồi giật xuống một cái.

“A!”

Tiếng kêu rên thảm thiết làm cho người xung quanh không khỏi nhìn tới. Trong nháy mắt, ngoài cổng trường đã bị một đám người vây lại.

Cuối cùng, trận ẩu đả này kết thúc bằng một mảnh tiếng kêu rên cực kỳ đau đớn.

Sắc mặt của Trì Ninh càng kém hơn. Người trong trường không đánh thắng được cô ta, người ngoài trường cũng không thắng nổi, cô ta lợi hại như thế từ lúc nào kia chứ?

“Trì Tây, mẹ bảo mày cuối tuần này về nhà.” Trì Ninh cả giận mắng, “Ăn hại!”

Đám người vẫn đang lăn lộn kêu rên trên mặt đất không khỏi thấy buồn bực trong lòng. Bọn họ đâu ngờ được con bé này lại có thân thủ tốt như thế. Giờ lại bị Trì Ninh mắng là phế vật, trong lòng đám người này càng thấy buồn bực thêm.

“Vì sự an toàn của mấy người, tao không về.” Ông bà Trì chắc chắn đang có âm mưu gì đó, cô mà về sợ sẽ không nhịn được mà chém chết bọn họ, như thế thì sao còn có thể vênh váo cho bọn họ nhìn, hoàn thành di nguyện của nguyên chủ chứ?

“Tao không cần biết mày có về hay không, dù sao tao cũng truyền lời rồi đấy.” Trì Ninh tỏ vẻ chán ghét, “Còn định để mất mặt tới lúc nào nữa, đi!”

Trì Ninh nghênh ngang rời đi, phỏng chừng là đã bị Thời Sênh đánh cho sợ rồi.

Đến khi đám người trên mặt đất vội vã bò dậy và đuổi theo Trì Ninh thì người xem xung quanh cũng tản đi, nhưng vẫn có người chỉ trỏ vào Thời Sênh. Tốt xấu gì cũng là một hoa hậu giảng đường, lúc trước yêu kiều, thục nữ bao nhiêu, giờ lại bạo lực bấy nhiêu, chẳng lẽ không đáng chú ý sao?

Mà những ngày kế tiếp, mỗi ngày Thời Sênh tới trường đều sẽ nhận được một bó hoa tường vi, tin đồn về cô càng lúc càng nhiều hơn.

Người ta tán gái trước giờ đều tặng hoa hồng, ai lại đi tặng hoa tường vi chứ?

Hơn nữa cũng chẳng phải chỉ có mỗi hoa tường vi. Có người còn nhìn thấy Thời Sênh thu được những hộp quà kỳ quái, không biết bên trong có gì nhưng tuyệt đối không phải loại đồ bình thường. Vì thế, tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng hoa hậu giảng đường Trì Tây bị một kẻ biến thái theo đuổi.

Nhưng người theo đuổi này là ai thì chưa ai gặp bao giờ.

Cuối tuần, Thời Sênh không về Trì gia, hôm sau liền nhìn thấy tin tức đính hôn của chính mình trên báo.

#Cô chủ của tập đoàn nổi tiếng Trì Thị và Thái tử gia của tập đoàn Long Thị hỷ kết liên lí#

Phía dưới là ảnh cô mặc váy cưới đứng bên cạnh một gã đàn ông xa lạ.

Thời Sênh: "..." Ông bà Trì này cũng giỏi thật, kỹ thuật photoshop không tệ nha, nhất định là đã bỏ ra rất nhiều tiền rồi.

Giỏi thật, còn có cả kỹ thuật tới bực này cơ à?

Ông bà Trì cảm thấy nếu họ phát tin này ra thì dù cô có đồng ý hay không thì nó cũng đã là sự thật, cứ cần ép cô về nhà trước, chỉ cần cô về nhà thì bọn họ sẽ có cách ép cô thỏa hiệp.

Thời Sênh không thể không nói, phải làm con của một cặp cha mẹ thế này đúng là xui xẻo tám kiếp.

Thời Sênh gọi điện thoại tới công ty, để bọn họ tra thông tin về tập đoàn Long Thị, người trong công ty cũng đã nhìn thấy tin tức này, tuy rằng bọn họ không biết Thời Sênh là cô cả của Trì gia, nhưng khuôn mặt và tên đều chuẩn, một đám người nghe thấy sếp nhà mình bị ép đính hôn thì đều tỏ vẻ căm phẫn tột cùng, tỏ vẻ sẽ tra đủ tổ tông 18 đời của tập đoàn Long Thị kia.

“Có cần anh giúp đỡ không?”

Thanh Yến xuất hiện bên người Thời Sênh lặng yên không phát ra một tiếng động nào, trong tay cầm tờ báo ra sáng nay, trên toàn bộ trang đầu là ảnh chụp của “cô” và Thái tử gia tập đoàn Long Thị.

“Em còn tưởng anh không xuất hiện nữa chứ.” Thời Sênh ngồi dưới đất, lưng dựa vào sofa: “Sao anh biết là em không muốn?”

Thanh Yến buông tờ báo ra, “Người của anh, đương nhiên là anh tin rồi.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Không phải anh không muốn gặp em, chỉ là...”

Ánh mắt dừng lại trên cổ Thời Sênh, mỗi lần nhìn thấy cô liền không thể khống chế nổi dục vọng muốn hút máu.

Thời Sênh kéo cổ áo, để lộ ra cái cổ trắng nõn như ngọc, ghé vào sát miệng hắn.

Thanh Yến nửa quỳ xuống trước mặt cô, đầu ngón tay hơi lướt qua cổ, cúi người ngậm lấy, hàm răng sắc bén đâm vào da. Thời Sênh hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ chờ cho tới khi hắn buông mình ra.

Nhưng lần này, Thanh Yến mãi không chịu buông cô ra, mất máu quá nhiều nên Thời Sênh cũng thấy hơi choáng váng, “Thanh Yến, đủ rồi!”

Thanh Yến như bừng tỉnh, đột nhiên buông Thời Sênh ra.

Chương 1867: Ám dạ huyết chú (21)

Thanh Yến hơi yên lặng một lúc rồi mới buông Thời Sênh ra: “Lần sau đừng đưa bản thân mình tới trước mặt anh nữa, không phải lần nào anh cũng có thể khống chế được mình.”

Cô ấy có sức dụ hoặc quá lớn với hắn.

Lớn đến mức hắn không thể nào khống chế nổi.

Thời Sênh mềm oặt người, ngã xuống sofa. Cô yếu ớt đưa tay lên che vết thương trên cổ: “Sao mà em biết được anh lại đói khát như thế chứ.”

Mấy lần trước, ngoại trừ lần đầu tiên hắn hút cực kỳ tàn nhẫn ra thì mấy lần sau đều rất khắc chế.

Thanh Yến duỗi tay gạt lọn tóc trên trán của cô ra, ánh mắt không rời gò má cô, sâu trong đáy mắt có ánh sáng kỳ lạ bắt đầu khởi động. Thời Sênh bị nhìn chằm chằm tới mức sởn cả tóc gáy, chắc chắn là hắn lại đang nghĩ tới chuyện gì không hay ho rồi.

“Anh đang nghĩ gì thế?”

“Anh nghĩ...” Thanh Yến ghé sát lại, cánh môi cọ qua gương mặt cô, ghé sát vào vành tai cô, “Em thật xinh đẹp.”

“Đẹp đến nỗi muốn giết em rồi đóng khung treo lên sao?” Thời Sênh tức giận đẩy hắn ra.

Thanh Yến rời khỏi cô theo lực đẩy, miệng vẫn treo nụ cười nhẹ nhàng, hắn đứng lên, bế cô về phòng, “Có cần anh giúp gì không?”

“Không cần, tự em có thể giải quyết chuyện này.” Thời Sênh trả lời, giống như đề tài này giữa hai bọn họ chưa từng ngừng lại vậy.

Thanh Yến cũng không nói nhắc tiếp chuyện này nữa, “Quà anh tặng em, em không thích à?”

Nói tới cái này, Thời Sênh hơi ngóc đầu lên, nhưng lại thấy hơi chóng mặt nên rũ người tựa vào lồng ngực Thanh Yến: “Anh toàn gửi cho em những cái quái quỷ gì ấy? Anh gửi những cái đó tới chỗ em, không sợ cảnh sát sẽ tới hỏi thăm em à?”

Thanh Yến giải thích: “Chúng có thể giúp em trấn trụ tà ám.”

“Thế cái này thì sao?” Thời Sênh chỉ vào cái chai lần trước hắn nhét giấy nhắn tin vào đó, cát bên trong lúc này đã đầy quá nửa, bình nhỏ này sắp không chứa nổi nữa rồi.

“Tên bọn chúng là Bạc Lạc Sa, ban đêm sẽ phát sáng, rất đẹp, em không thích à?”

Đúng là rất đẹp nhưng mà mẹ kiếp, cái thứ này còn biết cắn người đấy!

Tuy rằng không độc nhưng cũng cắn đau lắm chứ bộ!

Thời Sênh lại chuyển đầu ngón tay, chỉ vào cái hộp mà cô vẫn chưa mở ra, “Cái hộp kia thì sao?”

Thanh Yến nhìn về phía đó, hơi nghĩ một chút, “Là hạt giống một loại

cây.”

“Có tác dụng gì?”

“Không biết, nhưng lúc hoa nở nhìn rất đẹp.”

“...” Không dám đồng tình với mắt thẩm mỹ của nhà anh.

Thời Sênh bảo Thanh Yến lấy những món đồ kỳ dị đó đi, cô không sử dụng được, hơn nữa cô cũng là người thường, mấy thứ này cất không cẩn thận là có thể lấy được mạng người.

Thanh Yến tỏ vẻ rất tủi thân, ôm một đống đồ rời đi.

Hôm sau, Thời Sênh liền nhận được quà dành cho con gái, còn là loại ren màu hồng phấn nữa chứ.

Thời Sênh: “...” Xin anh hãy bình thường một chút, đừng tặng quà cho em nữa có được không!

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Coi như hắn bị thiểu năng trí tuệ đi.

...

Thái tử gia của tập đoàn Long Thị nổi tiếng là đa tình, đổi phụ nữ tùy tiện như đổi áo, muốn tìm được hắn thì cứ tới những nơi ăn chơi lớn nhất thành phố sẽ tìm được ngay.

Lúc này, Long Thái tử đang ăn chơi trác tác ở một phòng riêng cùng đám bạn bè của hắn ta.

“Thái tử gia, sao anh lại nghĩ luẩn quẩn mà đi đính hôn với người khác thế? Chẳng phải anh nói là anh không lấy vợ sao?” Một gã léo nhéo bên tai Thái tử gia đang xụi lơ ở một bên.

“Tôi nhìn ảnh chụp, cô cả của Trì gia nhìn rất xinh đẹp, nghe nói còn là học sinh giỏi của một trường đại học danh tiếng nữa, chắc chắn là Thái tử gia động lòng rồi.” Một tên khác trêu ghẹo.

“Xinh đẹp mấy thì cũng chẳng thể làm Thái tử gia ngoan ngoãn đính hôn như thế được. Hơn nữa, loại hình này cũng không phải là kiểu mà Thái tử gia thích, Thái tử gia nhà chúng ta thích cái loại này cơ... Ứ hự, ư...” Một kẻ khoa chân múa tay trong không khí mấy cái.

Đám bạn xấu lập tức hiểu ý, cười lên hai tiếng.

Thái tử gia phất tay, vô cùng buồn bực: “Chúng mày thì biết cái gì, có phải ông đây muốn đính hôn đâu, căn bản ông đây cũng chẳng hề biết chuyện đính hôn ấy cơ.”

“Hả?” Lũ bạn xấu đần mặt ra, không biết thì sao có thể đính hôn?

“Rầm!”

Đám bạn xấu còn chưa kịp hỏi chuyện thì cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, một thiếu nữ mặc đồ thể thao đứng ngay ngưỡng cửa, đôi tay cắm trong túi áo, khuôn mặt bình tĩnh nhìn khắp trong phòng, cuối cùng dừng lại ở phía mà Thái tử gia đang ngồi.

“Ối, Thái tử gia à, hình như là vợ chưa cưới của nhà anh kìa?” Một tên đẩy Thái tử gia vẫn đang nằm an nhàn và ung dung một cái.

“Không phải chứ, cái này mà cũng quản à?” Một tên bạn xấu lại nhìn về phía cửa, “Ôi đệch, Thái tử gia, đúng là vợ chưa cưới của anh

rồi!”

“Vợ chưa cưới cái gì, tao làm gì có vợ chưa cưới.” Thái tử gia không kiên nhẫn phủi tay, “Hai đứa chúng mày mau cút đi, phiền chết đi được.”

“Không phải đâu Thái tử gia à...” Tên bạn chưa kịp nói xong đã bị Thời Sênh kéo ra.

Đám bạn xấu liếc nhìn nhau rồi rúc hết vào một góc.

Cô đạp một chân lên bên cạnh Thái tử gia, tay chống đầu gối, bộ dáng y như một tên du thủ du thực nhìn Thái tử gia đang nằm ung dung kia, “Nói chuyện cái nào.”

Thái tử gia liếc nhìn Thời Sênh một cái, khuôn mặt kia dần dung hợp với gương mặt hắn nhìn thấy trên bức ảnh, nhưng mà hắn vẫn cứ... nằm yên không nhúc nhích, vươn ngón tay ra đặt lên chóp mũi Thời Sênh: “Tôi nói cho cô em biết, dù cô có sử dụng thủ đoạn để ép tôi đính hôn thì tôi cũng không thích cô em đâu.”

Thời Sênh: “...” Thằng thần kinh!

“Đám phụ nữ chỉ thích hư vinh các cô làm gì có ai tử tế đâu, chẳng phải cô chỉ thích tiền của Long gia chúng tôi sao?” Thái tử gia lải nhà lải nhải: “Dù sao cưới ai thì cũng thế, nếu cô đã dùng thủ đoạn để người nhà tôi thừa nhận thì tôi cũng chẳng so đo với cô, cô cứ làm tốt vị trí Thái tử phi của cô đi, đừng có xen vào chuyện của tôi...”

Thời Sênh cầm ly rượu ở bên cạnh lên, hắt thẳng vào mặt hắn.

Thái tử gia ngồi bật dậy, những suy nghĩ hỗn loạn cuối cùng cũng tụ lại. Hắn duỗi tay lau mặt: “Con điên này, mày dám lấy rượu hắt tao

à?”

“Hắt anh thì sao hả, hắt lại đi!”

Thái tử gia vừa nghe liền cầm lấy ly rượu cạnh đó hắt về phía mặt Thời Sênh thật.

Thời Sênh nhanh nhẹn tránh sang một bên, mẹ kiếp, thế giới này đúng là toàn kẻ thần kinh.

“Cô muốn làm gì?” Thái tử gia ném ly rượu xuống bàn. Ly rượu vỡ tan tành, âm thanh thủy tinh rơi vỡ làm cho những người khác trong phòng cũng lập tức yên lặng. Thái tử gia chỉ vào mặt bọn họ, “Nhìn cái gì mà nhìn, cút ngay.”

Mọi người sợ tới mức lập tức chuồn hết ra khỏi phòng.

“Đứng lại!” Thái tử gia lại quát thêm một câu.

Người cuối cùng lập tức cứng đờ người, tay cầm then cửa, xoay người lại nhìn: “Thái tử gia... Còn... còn... còn chuyện gì không ạ?”

“Tắt hết loa đài đi cho ông!”

“Vâng vâng...” Người nọ lập tức tắt nhạc rồi lăn lê bò toài rời khỏi căn phòng.

Trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Thái tử gia gạt tóc mái lòa xòa trên trán sang một bên, để lộ cái trán trơn bóng của mình, “Nói đi, cô muốn gì hả? Vừa mới đính hôn đã muốn quản tôi rồi à? Cô nghĩ cô là ai chứ hả?”

Thời Sênh gạt hết đồ trên bàn trước mặt hắn xuống đất rồi đặt mông ngồi xuống, vắt chân, dáng ngồi của đại ca.

“Tôi tới để bàn với anh về chuyện giải trừ hôn ước.”

Thái tử gia đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với việc đối phương gây rối vô cớ, không ngờ lại nghe Thời Sênh nói ra một câu này.

Hắn móc lỗ tai: “Cô vừa nói cái gì cơ?”

“Giải trừ hôn ước.” Thời Sênh lặp lại một lần, “Không chỉ có anh không thích hôn nước này, tôi cũng không thích.”

Thái tử gia mềm oặt nằm xuống ghế như không có xương cốt: “Nói sớm tí chứ, làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng cô tới đòi tôi phải chịu trách nhiệm.”

Thời Sênh: “...” Ai thèm vừa mắt với loại đàn ông cặn bã đi đánh trả cả một thiếu nữ chứ?

Chương 1868: Ám dạ huyết chú (22)

Thái tử gia rất không hài lòng với hôn ước này, nhưng hắn cũng giống Thời Sênh, đều là “bị đính hôn“. Đến tận khi tin tức được đăng lên rồi, hắn mới biết trong tình huống mình hoàn toàn không biết đã có thêm một cô vợ chưa cưới.

Quả thực muốn chửi ầm lên!

Quan trọng nhất là cô vợ chưa cưới này hoàn toàn không phải hình mẫu mà hắn thích. Nhưng người hắn phải cưới trong tương lai vốn không do hắn quyết định. Vì thế tuy rằng hắn không vui nhưng cũng không phản kháng, dù sao cưới ai mà chẳng là cưới chứ.

“Cô muốn hủy bỏ hôn ước thế nào đây?” Thái tử gia hỏi, “Gia đình tôi và gia đình cô đều sẽ không đồng ý đâu.”

“Đi theo tôi.” Thời Sênh đứng lên.

“Đi đâu?”

“Nhảy lầu.”

Thái tử gia: “...”

Thái tử gia quả thực là kẻ nhu nhược, ngoại trừ lúc tán gái ra thì lúc nào cũng lười nhác, lúc nào cũng nằm lăn một chỗ như con giun không xương vậy. Lúc có thể dựa thì tuyệt đối không tự mình đứng, có thể ngồi cũng sẽ tuyệt đối không đứng, có thể nằm thì tuyệt đối

không ngồi.

Loại người này mà không có tiền thì đã sớm chết đói từ lâu rồi.

Thời Sênh dẫn Thái tử gia leo lên sân thượng. Hắn đi mất một giờ mới lên được tới nơi. Thời Sênh còn cắn xong cả một túi hạt dưa trong lúc chờ hắn.

Thái tử gia vừa đi lên liền nằm bẹp xuống ban công, sau đó nhìn xuống bên dưới: “Cô thật sự mang tôi đi nhảy lầu đấy à? Tôi chưa muốn chết đâu, muốn nhảy thì cô đi mà nhảy. Cô nhảy xong thì tôi sẽ gọi điện về nhà.”

Thời Sênh: “...” Loại người này ngoài có tiền ra thì còn có lợi ích gì đâu chứ?

Được rồi, có tiền là nhân tố có tính quyết định.

“Anh ở trên giường cũng thế này à?” Thời Sênh nhịn không được hỏi một câu, một người đàn ông trưởng thành, còn là một người rất đẹp trai, thế mà lúc nào cũng ẻo lả như không có xương cốt ấy.

“Ở trên giường á?” Thái tử gia vẫn chưa hiểu gì, “Ở trên giường không thế này thì còn thế nào nữa chứ?”

Thời Sênh yên lặng thông cảm cho các em gái.

Thái tử gia nhìn vẻ mặt của Thời Sênh thì có cảm giác không ổn lắm, “Cô ở trên giường mới như thế ấy! Ông đây lên giường là kim thương không ngã nhé!”

Thời Sênh liếc mắt đầy khinh thường, đặt điện thoại ổn định, hướng về phía Thái tử gia.

“Cô làm gì thế hả?”

“Livestream anh kim thương không ngã chứ sao nữa.” Thời Sênh nói xong liền bấm gọi một dãy số.

Thái tử gia lập tức duỗi tay che háng: “Cô lại dám có tư tưởng đó à, ông đây điên mới đi tin cô. Cô đừng có làm xằng làm bậy nhé, ông đây không có hứng thú với cô.”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật: “Thái tử gia à, ngài tưởng tượng quá mức rồi.”

Bên kia đã bắt máy, Thái tử gia còn chưa nhìn thấy người bên kia thì đã nghe một giọng nói quen thuộc truyền sang: “Thằng nhóc hư đốn kia, con đang làm gì thế hả?”

Ôi, đệch!

Ba hắn.

Thái tử gia bị dọa nhảy dựng, thân mình càng nhoài ra ngoài ban công hơn.

Thời Sênh đứng bên ngoài màn hình, cầm mấy tờ giấy chỉ huy hắn.

Thái tử gia có cảm giác rất muốn đánh người.

Hắn nhấc chân muốn đi về phía Thời Sênh nhưng lại thấy Thời Sênh chậm rãi rút ra một... khẩu súng.

Súng!

Là súng thật!

Thái tử gia: "..." Ôi mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ!

"Ba!" Thái tử gia cắn răng mở miệng, đọc theo tờ giấy trên tay Thời Sênh: "Con muốn giải trừ hôn ước, nếu không con sẽ nhảy từ đây xuống đấy."

"Con nói cái gì hả?" Người bên kia quả nhiên đã ném vỡ thứ gì đó, "Con ầm ĩ cái gì hả, cút về đây cho ba!"

"Nếu ba không giải trừ hôn ước thì con sẽ lập tức nhảy xuống từ chỗ này. Con không thích con bé Trì Tây kia, đã xấu thì chớ mà còn không có ngực, quan trọng nhất là nó rất xấu tính. Nếu con trai ba cưới con bé đó về thì nửa đời sau này làm sao còn ngóc đầu lên được nữa?" Thái tử gia lập tức bới ra đủ cái xấu xa của Thời Sênh cho hả giận.

"Thằng nhóc chết tiệt, uống say rồi đúng không? Tưởng ba mày chưa nhìn thấy Trì Tây bao giờ à? Con bé đó thật sự là đi trăm dặm mới tìm được một đấy nhé. Hôn ước này đã định ra rồi, giờ người trong cả thành phố đều đã biết, không thể đổi được nữa. Ba cho con cơ hội cuối cùng đấy, mau cút về đây cho ba." Người ở đầu điện thoại bên kia cũng rất tức giận.

Thái tử gia không muốn nói nữa nhưng nhìn vào khẩu súng đang chĩa về phía mình, đành phải cắn răng tiếp tục: "Ba, trước kia con lúc nào cũng nghe theo ba mẹ. Ba mẹ đã sắp xếp hết đường tương lai của con. Nhưng chuyện này thì còn không thể nghe hai người được. Nếu ba không giải trừ hôn ước thì con sẽ lập tức nhảy xuống từ chỗ này."

"Con dám."

Hai chân Thái tử gia mềm nhũn, hắn thực sự không dám.

Hắn nuốt nước bọt, buộc lòng nằm áp sát xuống sân thượng, nhìn về phía cái điện thoại gào lên: “Ba, ba nhìn xem con có dám hay không?”

Thái tử gia nước mắt đầm đìa.

Hắn quá ngây thơ rồi, gặp phải một đứa con gái điên.

Nếu cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin đứa con gái này dễ như thế.

Thái tử gia dọa nhảy lầu để ép buộc, cuối cùng Long Thị phải thỏa hiệp. Bọn họ cũng chỉ có một đứa con trai này. Dù nó có không nên thân thì cũng không thể để mất nó được.

Long Thị nhanh chóng tuyên bố tin tức giải trừ hôn ước, chờ đến khi các trang tin lớn đăng hết tin lên rồi, Thời Sênh mới buông súng xuống.

Thái tử gia trượt từ trên ban công xuống, dọa chết bản Thái tử rồi.

Thời Sênh cất điện thoại đi, “Thế nào, tôi nói không sai mà đúng không?”

“Hừ hừ...” Bản Thái tử có điên mới tin cô.

Long Thị và Trì Thị đính hôn rất quỷ dị, giải trừ hôn ước cũng rất quỷ dị, quả thực chẳng khác nào tuồng chèo cả.

Tức giận nhất chính là ông bà Trì.

Mà bọn họ cũng không ngờ, cuối cùng Long Thị còn đổ lên đầu bọn họ. Ông Trì nghe chẳng hiểu ra sao, nhất định muốn biết rõ chân tướng.

“Rốt cuộc là sao lại như thế?” Bà Trì nóng ruột nhìn ông Trì.

Ông Trì đập điện thoại xuống đất, đập tay lên bàn: “Con nhóc Trì Tây chết tiệt kia làm khó dễ, ép Thái tử gia Long Thị đi nhảy lầu. Giờ Long Thị muốn tìm chúng ta tính sổ.”

“Cái gì?” Bà Trì kinh hãi, “Sao nó có thể làm ra loại chuyện đó được chứ?”

“Chuyện tôi làm được còn nhiều lắm.” Thời Sênh đẩy cửa tiến vào.

Ông Trì tức giận: “Mày còn dám về ư!”

Thời Sênh dựa người vào cửa, cười như không cười, “Tại sao không dám chứ?”

“Mày là con gái của Trì gia. Bao nhiêu năm nay chúng tao cho mày ăn, cho mày mặc, giờ đã đến lúc mày trả ơn Trì gia rồi. Mày không đồng ý với sắp xếp của tao và ba mày thì thôi. Mày lại còn dám tới đe dọa Thái tử Long gia, ai cho mày lá gan đó hả?”

“Bà còn biết tôi là con gái của các người, vậy các người có coi tôi là con gái bao giờ không?” Thời Sênh cười nhạo.

“Mày muốn gì cũng được, thế mà còn chưa thỏa mãn à?” Bà Trì trừng mắt lạnh lùng, khuôn mặt tràn ngập vẻ khắc nghiệt.

Muốn gì có nấy ư?

Thế thì khác quái gì bà đang nuôi heo, lúc đầu không đầu tư mà đến lúc xuất chuồng lại muốn bán với giá cao.

“Bà đừng có nói với tôi những cái đó. Hai người đối xử với tôi như thế nào tôi biết rõ.” Thời Sênh xua tay. Cô hơi dừng lại, vẻ mặt đột nhiên trầm xuống, “Tôi về để nói cho hai người biết, đừng có chọc vào tôi, chọc tôi tức điên lên thì cùng lắm là đồng quy vu tận đấy.”

Thời Sênh ra khỏi cửa, ông bà Trì lập tức đuổi theo: “Trì Tây, giờ mày đủ lông đủ cánh rồi đúng không, có bản lĩnh thì đừng có quay về nữa.”

“Không về thì không về, ai thèm chứ!” Thời Sênh không thèm để ý, cười lạnh đáp lại.

Tưởng là nhà ông bà là núi vàng núi bạc chắc!

“Giỏi, giỏi, giỏi, Trì Tây, mày giỏi lắm!” Ông Trì tức đến mức không nhịn nổi nữa, “Rời khỏi Trì gia rồi thì mày tưởng mày là cái gì chứ.”

Thời Sênh xoay người, cười cực kỳ ngứa đòn: “Đương nhiên không phải là loại người như hai ông bà rồi.”

Ông Trì: “...”

Chương 1869: Ám dạ huyết chú (23)

Sau khi Trì gia bị Long Thị giải trừ hôn ước thì liên tiếp gặp phải xui xẻo, cũng may tổng công ty của bọn họ đặt ở nước ngoài nên ảnh hưởng cũng không quá lớn. Ông Trì ngăn tổn hại lại đúng lúc nên không tạo thành rung chuyển gì cho Trì Thị cả.

Nhưng mà trò đùa liên hôn này vẫn trở thành một câu chuyện cười cho vô số người lúc trà dư tửu hậu.

Long Thị rất không hài lòng với chuyện này nên luôn xa lánh Trì gia, ông Trì có giận cũng chẳng dám nói.

Ở trong nước thì Long Thị mới là ông lớn.

...

Quay đi quay lại, mùa đông đã tới từ lúc nào. Thời Sênh rất ít khi nhìn thấy Thanh Yến, nhưng ngày nào cũng nhận được quà của hắn, chưa từng gián đoạn.

Lúc trước Thanh Yến đưa toàn những thứ cổ quái linh tinh, giờ lại tặng toàn đồ rất bình thường, nhưng mà con mẹ nó, đó toàn là đồ chơi của học sinh tiểu học. Ánh mắt người trong trường nhìn Thời Sênh vô cùng cổ quái.

Bọn họ chưa từng gặp người tặng những thứ này, chỉ biết là ngày nào hoa hậu giảng đường cũng nhận được quà. Một người mà có thể kiên trì lâu như thế, bọn họ thật sự bội phục.

Có một người theo đuổi điên cuồng thật đáng sợ.

Mà Thời Sênh cũng vô cùng tuyệt vọng.

Cô có thể làm sao đây?

Đương nhiên là phải lựa chọn tha thứ cho tên ngốc nhà mình rồi!

Thời Sênh chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Giá lạnh phất phơ ngọn cây. Vài chiếc lá cuối cùng bị gió cuốn đi, để lại những cành cây trụi lủi, khẳng khiu lắc lư theo gió.

Cánh hoa tường vi từ trên không trung rơi xuống, lúc đầu chỉ có mấy cánh, sau đó là cả một trời toàn cánh hoa.

Thời Sênh che trán, cách lên sân khấu này ngoại trừ cô ả tâm thần Hề Mạn kia ra thì không còn ai khác cả.

Quả nhiên, mưa hoa trút xuống được một hồi thì thân ảnh Hề Mạn liền xuất hiện trên một thân cây cách đó không xa, váy đỏ như lửa bay phấp phới trong gió, vậy mà hình như chỉ có mỗi mình Thời Sênh ở trong lớp này nhìn thấy cô ta.

Ánh mắt Hề Mạn nhìn xuyên qua cửa kính. Khoảng cách hơi xa nên Thời Sênh cũng không nhìn rõ trong mắt cô ta có cảm xúc gì.

Thời Sênh quay đầu đi, coi như không nhìn thấy.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Thời Sênh còn tưởng Hề Mạn đã đi rồi, ai ngờ vừa quay đầu thì thấy cô ta vẫn còn đang ở đó.

Thời Sênh thật sự không biết phải nói làm sao. Cô nàng tâm thần này

đang đợi cô đúng không?

Chờ cô làm gì chứ?

Tuy rằng hai người cùng từng chơi game với nhau nhưng cô cứ có cảm giác Hề Mạn bây giờ khác rồi, khác với trước đây, hình như cô ta tới để trả thù.

Thời Sênh vừa bước ra khỏi phòng học, tiến vào trong gió lạnh, đi về phía cái cây mà Hề Mạn đang đứng.

Hề Mạn nhảy từ trên cây xuống, cánh hoa tường vi bị cô ta tác động nên bay loạn đầy trời, tầm mắt của hai người bị cánh hoa ngăn cản.

“Làm gì, muốn đánh nhau à?” Thời Sênh khoanh tay trước ngực, nhìn Hề Mạn với dáng vẻ Lưu Manh.

“Thanh Yến đang ở đâu?” Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hề Mạn lộ ra vài phần lạnh lùng và quyết tuyệt.

“Sao tôi biết được chứ.” Thanh Yến xuất quỷ nhập thần, toàn là hắn tới tìm cô chứ cô đâu biết bình thường hắn ở đâu đâu.

“Cô và hắn có quan hệ không bình thường, chắc chắn cô biết hắn ở đâu.” Hề Mạn không tin, cứ nhìn chằm chằm vào Thời Sênh như sợ sẽ bỏ qua sắc thái gì đó trên mặt cô vậy.

Thời Sênh bĩu môi: “Cô tin hay không thì tùy, dù sao tôi cũng không biết.

Hề Mạn hơi im lặng: “Cô sẽ hối hận khi ở bên hắn.”

Cánh hoa tường vi rào rạt rơi từ trên không trung xuống. Thân ảnh

Hề Mạn như ẩn như hiện, sau đó liền biến mất trong đám mưa hoa. Gió lạnh thổi qua, những cánh hoa tường vi như mây gió thoảng qua, biến mất không còn thấy bóng dáng, tăm hơi đâu nữa.

“Có phải Hề Mạn đã tới đây không?” Giọng Cảnh Mộ vang lên từ phía sau.

Đã lâu rồi Thời Sênh chưa nhìn thấy đồng chí nam chính chậm chạp lề mề này, không phải bọn họ không chạm mặt mà căn bản là Cảnh Mộ không tới trường.

Vẻ mặt Cảnh Mộ có vẻ mệt mỏi, phong trần, hắn đứng dưới một gốc cây trụi lủi, gầy gò tới mức có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Trong khoảng thời gian này, vị nam chính đại nhân nhà chúng ta đã trải qua những chuyện gì thế nhỉ?

Đúng lúc này, Lương Sắt cũng chầm chậm đi xuyên qua gió lạnh, ánh mắt tĩnh lặng đảo qua người Cảnh Mộ rồi rơi xuống người Thời Sênh.

Ba người đứng thành hình tam giác, chẳng ai nói gì.

“Nói chuyện đi.” Cuối cùng, Lương Sắt là người lên tiếng.

Cảnh Mộ không phản đối.

Thời Sênh thì không có ý kiến gì.

...

Tìm một quán nhỏ ngoài trường học và cùng ngồi xuống.

Thời Sênh một mình ngồi một bên. Cảnh Mộ và Lương Sắt đành phải ngồi cùng nhau ở một bên. Khoảng cách giữa Cảnh Mộ và Lương Sắt rất xa, rõ ràng là không có gian tình gì.

Lần này vai chính có vẻ kỳ quái, không biết là muốn làm gì nữa.

Lương Sắt nhấp một ngụm cà phê rồi mới nói: “Tên tôi là Lương Sắt, là truyền nhân đời thứ 57 của Lương gia Bắc Lăng. Tôi muốn điều tra cho rõ chuyện năm đó Lương gia bị giết cả gia tộc, nhưng manh mối bị ngắt ở chỗ Thanh Yến.”

Lương Sắt không có vòng vèo mà đi thẳng vào chủ đề.

“Thế thì sao?” Liên quan gì tới bản cô nương hả?

“Thanh Yến đang ở đâu?” Lương Sắt nhìn Thời Sênh.

“Tại sao cô lại nghĩ rằng tôi sẽ nói cho cô biết?” Cô không làm chuyện bán đứng vợ mình đâu.

Cảnh Mộ có vẻ không ngoài ý muốn với thân phận truyền nhân đời thứ 57 của Lương gia Bắc Lăng của Lương Sắt, thậm chí còn chẳng ngẩng đầu lên. Hai người như thể hai kẻ xa lạ, đừng nói là tóe lửa, ngay cả tí tàn lửa cũng chẳng có.

Nhị Cẩu Tử, có phải mi đưa nhầm cốt truyện rồi không thế?

Hai đứa thiểu năng trí tuệ này bị sửa thành cái gì rồi, không đến mức sửa luôn cả tuyến chính tình yêu của họ đấy chứ?

Còn có định để cho người ta hủy CP không đây!

“Tôi cũng đang tìm Thanh Yến.” Cảnh Mộ nói: “Giờ huyết tộc đang rối

loạn, tôi có một số việc cần phải hỏi Điện hạ Thanh Yến.”

Nhưng vị Điện hạ Thanh Yến này, trừ phi hắn chủ động xuất hiện, nếu không chẳng ai tìm được hắn hết.

Bọn họ cũng biết, quan hệ của Thời Sênh và Thanh Yến không bình thường, thế nên mới đặt chủ ý lên người cô.

Nhưng mà...

Ông đây cũng có biết cái quái gì đâu!

“Nếu bạn học Trì Tây biết Điện hạ Thanh Yến ở đâu thì mong hãy báo cho tôi một tiếng.” Giọng của Cảnh Mộ khá ôn hòa.

“Tôi không biết.” Thời Sênh đứng lên, “Nếu chỉ nói chuyện này thì thật xin lỗi, tôi không biết. Cho dù tôi có biết thì cũng sẽ không nói cho các người biết đâu.”

“Bạn học Trì Tây...” Cảnh Mộ muốn gọi Thời Sênh lại nhưng cô chẳng thèm để ý tới hắn.

Dưới cái nhìn chăm chú của hai người bọn họ, cô ra khỏi cửa hàng.

Bên ngoài gió cực kỳ lạnh, chẳng khác nào dao cắt lên da thịt, Thời Sênh kéo kín quần áo rồi dầm người vào trong gió.

Rốt cuộc là Thanh Yến biết chuyện gì?

Năm đó hắn đã trải qua những cái gì?

Thời Sênh cũng không tò mò lắm những chuyện này, nhưng giờ vì hắn mà cô phải gánh không ít phiền toái, cô cần phải biết rõ ràng.

“Chính là cô ta...” Trong gió lạnh truyền tới âm thanh rất nhỏ.

Bước chân Thời Sênh hơi dừng lại, nhìn về một phía nào đó.

Từ sau tòa nhà bên cạnh vọt ra mấy bóng người, lao về phía cô. Những người này rõ ràng là huyết tộc, hình như tới để bắt cô nên không ra tay tàn độc lắm.

Đối phương không ra tay tàn độc nhưng Thời Sênh cũng không nể nang gì.

Mấy tên huyết tộc nhanh chóng bị Thời Sênh xử lý sạch.

Nhưng cái này mới chỉ là bắt đầu, càng lúc càng có nhiều huyết tộc tới bắt cô, bọn chúng cũng chẳng nói gì, chỉ muốn bắt cô, Thời Sênh hoàn toàn không biết bọn họ muốn bắt mình về làm gì nữa.

Thời Sênh giải quyết xong vài tên huyết tộc liền bực bội đến thẳng tòa lâu đài cổ lúc trước.

Thanh Yến đã từng dẫn cô tới nên cô nhớ rõ cách đi vào, lúc cô vào tới nơi, một đám huyết tộc đang họp hành.

Một đám huyết tộc ăn mặc lịch sự ngồi trên bàn tròn bị dọa nhảy dựng khi Thời Sênh xuất hiện. Nhưng dù gì cũng là nhân vật cấp thủ lĩnh của huyết tộc, rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Thời Sênh không đợi bọn chúng hỏi chuyện mà tiến lên, đầu tiên là bổ đôi cái bàn tròn trước mặt bọn họ để ra oai phủ đầu trước.

Cô vung thiết kiếm chỉ thẳng vào mặt tên huyết tộc gần nhất, mang theo một bụng lửa giận chất vấn: “Các ngươi bị điên hết rồi đúng

không, bắt ông làm gì hả?”

Chương 1870: Ám dạ huyết chú (24)

Trong lâu đài cổ vang lên tiếng còi cảnh báo liên hồi. Tất cả huyết tộc đều bao quanh bên ngoài phòng lớn nhưng không một ai dám đi vào.

Các trưởng lão của bọn họ đang bị đánh ở bên trong.

Thời Sênh một lời không hợp liền đánh thẳng tới tổng bộ của huyết tộc. Sau khi làm phiền mấy tên huyết tộc thì cô cũng biết được lý do đám thiểu năng trí tuệ này muốn bắt cô để làm gì.

Bọn họ cũng phải tìm Thanh Yến.

Lần trước lúc tổ chức yến hội, đám người này đều không có mặt. Bọn họ không rõ chuyện xảy ra khi đó thế nào. Hơn nữa huyết tộc lại rất có vấn đề về tự thuật nên bọn họ còn tưởng là Thanh Yến ra tay giết chết gã đàn ông tóc dài kia, thế là lập tức ra quyết định đi bắt Thời Sênh.

Ai ngờ chẳng những không tìm được Thanh Yến mà còn động vào một sát tinh.

Nếu bọn họ biết sát tinh này trâu bò như thế thì đánh chết bọn họ cũng không làm ra chuyện kia.

Nhưng mà không có thuốc hối hận.

“Các ngươi có bị điên không thế?” Thời Sênh ngồi ở trên một chiếc ghế miễn cưỡng chưa gãy rời, “Các ngươi muốn tìm thì tự mà đi tìm

đi chứ? Sao cứ nhất định phải tìm ông đây chứ? Ông đây là bảo mẫu của hắn chắc?”

Huyết tộc che mặt ghé tai nói thì thầm với nhau: “Nếu bọn ta có thể tìm được thì còn tìm ngươi làm gì.”

Thời Sênh hơi dừng một chút, lại lấy hạt dưa ra cắn: “Các ngươi tìm hắn làm gì?”

Ai cũng đi tìm Thanh Yến, hắn là Đường Tăng sao?

Vẻ mặt của đám huyết tộc như bị táo bón: “Hắn tự mình cướp đi nước Trường Sinh, bọn ta tìm hắn để xử lý chuyện này.”

Đúng, nước Trường Sinh còn bị đứa con gái này uống vào bụng nữa chứ.

Huyết tộc chắc chắn không dám nói lời kiểu như bảo cô nôn ra rồi, nói sai một câu chẳng phải là sẽ đi theo làm bạn với mấy tên huyết tộc đã chết kia sao.

“Đánh rắm.” Thời Sênh nhìn tên huyết tộc vừa nói, giọng bỗng nhiên cất cao lên: “Rốt cuộc các ngươi tìm hắn làm gì?”

Chuyện nước Trường Sinh, nếu bọn họ muốn tìm Thanh Yến gây chuyện thì đã sớm tìm rồi, cần gì chờ tới lúc này chứ.

Huyết tộc: “...”

Thời Sênh cầm thiết kiếm bên cạnh lên, chuẩn bị vung.

Mấy tên huyết tộc đưa mắt nhìn nhau, một tên đứng ra nói: “Nguyền rủa của Lương gia ứng nghiệm rồi.”

“Nguyền rủa của Lương gia?” Là cái quái gì chứ?

Huyết tộc kia nói tiếp: “Năm mươi năm trước, Lương gia Bắc Lăng bị giết cả nhà...”

“Từ từ, Lương gia bị giết cả nhà đã 50 năm rồi sao?” Thế Lương Sắt thì sao? Chuyện này đã xảy ra từ đời nào rồi mà cô ta còn điều tra hăng say như thế chứ.

Dựa theo logic thông thường, chỉ có người tự mình trải qua mới có thể khắc cốt ghi tâm chuyện thù hận. Lương Sắt mới chỉ có 18 tuổi, dù mẹ cô ta sinh cô ta năm 18 tuổi đi chăng nữa thì người trải qua án diệt môn năm đó không phải mẹ cô ta mà phải tận đời ông bà mới đúng. Thế nên cách tận hai đời rồi, Lương Sắt còn điều tra hăng say như thế, cô cũng thấy phục đấy.

“Đúng thế, năm mươi năm trước.” Huyết tộc gật đầu, “Lúc Lương gia bị diệt môn đã từng để lại một lời nguyền rủa. Lời nguyền rủa huyết tộc sẽ bị bóng đêm cắn nuốt, bị ánh sáng vứt bỏ, đời sau không tồn tại được.”

Lời nguyền rủa này chẳng làm huyết tộc bận tâm lắm, mà quả thực sau đó cũng chẳng xảy ra chuyện kỳ quái gì.

Nhưng mà không lâu trước đây, có những huyết tộc đã không thể đi lại dưới ánh sáng mặt trời. Trong đám huyết tộc, huyết mạch càng cao thì vốn không cần sợ ban ngày. Mà tên huyết tộc kia có huyết mạch không thấp, ngày bình thường vẫn ra ngoài hoạt động mà chẳng gặp phải vấn đề gì.

Nhưng đột nhiên hắn lại không thể ra ngoài ánh nắng mặt trời. Mọi người đều nghĩ là sức khỏe của hắn có vấn đề, không hề liên tưởng

đến chuyện gì khác.

Nhưng thời gian tiếp theo đó, càng lúc càng có nhiều huyết tộc gặp phải tình huống tương tự, càng về sau càng nghiêm trọng hơn. Ngay cả ánh trăng cũng không thể tiếp xúc, chỉ có thể trốn trong bóng tối mịt mùng.

Lời này vừa lúc ứng với câu bị bóng đêm cắn nuốt, bị ánh sáng vứt bỏ của Lương gia.

Tình huống như thế, bọn họ lập tức liên tưởng tới câu nguyền rủa của Lương gia trước khi bị diệt môn năm đó.

Thời Sênh nhướng mày: “Thế tìm Thanh Yến làm gì? Hắn có thể giải trừ nguyền rủa được à?”

“Không biết.” Huyết tộc lắc đầu, “Nhưng chuyện về Lương gia, hắn biết nhiều hơn bọn ta, nói không chừng sẽ có biện pháp.”

...

Thời Sênh rời khỏi hang ổ của huyết tộc, bên ngoài mưa rất nhỏ, mưa phùn mang theo hơi lạnh đập vào mặt càng làm cô thấy lạnh tới tận xương.

Thời Sênh ngửa đầu nhìn lên bầu trời xám xịt. Một cái ô màu đen xuất hiện ngay trên đỉnh đầu cô. Thời Sênh nghiêng đầu, đối mặt với nụ cười nhẹ của Thanh Yến.

Thời Sênh duỗi hai tay ra: “Cõng.”

Thanh Yến bật cười ôm lấy cô. Thời Sênh liền bò lên lưng hắn. Thanh Yến cũng tùy ý cõng cô đi. Thời Sênh cầm ô. Hai tay Thanh

Yến giữ chặt cô tiến lên phía trước.

Bóng dáng hai người trong mưa phùn như ẩn như hiện.

“Thanh Yến.” Thời Sênh thổi khí vào lỗ tai hắn.

“Sao thế?”

“Anh đừng xuất quỷ nhập thần nữa, ở bên cạnh em có được không?” Thời Sênh nhìn sườn mặt hắn.

Thanh Yến trầm mặc một chút, giọng nói xuyên qua mưa phùn và gió lạnh, dừng ở bên tai Thời Sênh tương đối rõ ràng: “Được.”

Cô đã đưa ra yêu cầu, sao hắn có thể từ chối được chứ.

Thanh Yến cõng Thời Sênh về nhà. Trong nhà rất ấm áp, Thời Sênh cởi áo khoác dày và nặng ra, mặc bộ quần áo ngủ đi tới đi lui trong phòng.

Thanh Yến nhìn căn phòng lộn xộn, thở dài, chủ động dọn dẹp giúp cô.

“Thanh Yến.” Thời Sênh đột nhiên xông lên, đè hắn xuống sofa. Đầu tiên cô hôn hắn một trận. Thanh Yến chả hiểu tại sao bị hôn như thế nhưng vẫn đáp lại cô.

Thời Sênh đột nhiên nhích người lên, chống tay nhìn hắn: “Anh và Lương Doanh Doanh có quan hệ gì?”

Thanh Yến sửng sốt, mờ mịt hỏi: “Lương Doanh Doanh á? Là ai cơ?”

“...” Không biết à? Thật là xấu hổ quá, “Bắt đầu ân oán giữa anh và

Lương gia đó.”

Thanh Yến ngồi thẳng lên, ôm Thời Sênh vào lòng, “Ai nói với em là ân oán giữa anh với Lương gia là bắt đầu từ Lương Doanh Doanh hả?”

“Cái bọn ngu đần kia chứ ai.”

Cả tên Mộ Bạch cũng nói thế nữa.

“Ân oán giữa anh và Lương gia bắt nguồn từ nước Trường Sinh...” Thanh Yến bóp nhẹ mũi cô, “Trước khi gặp em, anh chưa từng có quan hệ với bất kỳ sinh vật giống cái nào cả.”

“Em chỉ hơi tò mò tí thôi.” Thời Sênh cầm tay hắn, “Sao lại liên quan tới nước Trường Sinh rồi?”

Thanh Yến nhẹ giọng kể: “Chuyện Lương gia bị diệt môn có liên quan tới nước Trường Sinh.”

Có tổng cộng ba bình nước Trường Sinh. Rất lâu trước kia Vương của Huyết tộc từng dùng một lọ, sau chỉ còn dư lại hai bình. Hai bình này đều được bảo quản trong quan tài thủy tinh ở lâu đài cổ.

Lúc đó, người con lớn của Lương gia là Lương Việt, vì muốn làm Lương Doanh Doanh sống lại nên một lòng muốn lấy nước Trường Sinh.

Hắn điên cuồng săn giết huyết tộc cũng chỉ vì muốn hỏi ra nơi cất giữ nước Trường Sinh. Sau đó hắn cũng biết được. Hắn tiến vào huyết tộc, cướp nước Trường Sinh, vì thế mới chọc giận huyết tộc và dẫn đến thảm án diệt môn.

Nước Trường Sinh chính là thánh vật của huyết tộc. Cướp thánh vật của bọn họ rồi, chẳng lẽ còn không làm bọn họ tức giận hay sao?

“Sở dĩ Lương Việt có thể vào được lâu đài cổ là nhờ Hề Mạn đúng không? Thế nên Hề Mạn mới sợ con quỷ tóc dài kia như thế? Lúc đó, cảm xúc mà Hề Mạn bộc lộ ra, cùng với biểu hiện sau đó của Lương Sắt cũng đủ để chứng minh rằng cô ta thích Lương Việt.

Lâu đài cổ của huyết tộc ở nơi bí mật như thế. Nếu không phải Thanh Yến từng dẫn cô tới một lần thì cô cũng chẳng tìm ra nổi.

“Quỷ tóc dài?” Xưng hô này là lần đầu tiên hắn nghe thấy, “Em nói rất đúng, chính Hề Mạn đã giết Lương Việt.”

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới anh?” Lương Việt cướp nước Trường Sinh trước chứ có phải do Thanh Yến nổi lên xung đột với Lương Việt trước đâu, rõ ràng là không logic.

Chương 1871: Ám dạ huyết chú (25)

Bởi vì được Hề Mạn hỗ trợ nên người của huyết tộc không phát hiện ra có một lọ nước Trường Sinh bị mất đi. Đến tận khi Thanh Yến vô tình xông vào, sau đó mới phát hiện là thiếu mất một lọ.

Lúc đó, Thanh Yến là một tồn tại cực kỳ hung tàn trong huyết tộc. Huyết tộc nghi ngờ hắn là kẻ đã lấy nước Trường Sinh, nhưng vì ngại với thân phận của hắn nên chẳng ai dám nói gì.

Thanh Yến chẳng thèm bận tâm huyết tộc nghĩ thế nào, thế nhưng bình nước Trường Sinh bị Lương Việt lấy đi lại xảy ra vấn đề, cuối cùng không dùng được cho Lương Doanh Doanh.

Lương Việt chỉ có thể một lần nữa lẻn vào trong huyết tộc, định trộm bình nước Trường Sinh cuối cùng kia.

Vì thế, Lương Việt vừa lúc đụng phải Thanh Yến, mâu thuẫn bắt đầu kết từ lúc này.

Hắn ngăn cản Lương Việt, nhưng hắn lại không giết chết Lương Việt, cũng chẳng biết Lương Việt chết như thế nào nữa.

Sau đó khi huyết tộc phát hiện ra chính Lương Việt là thủ phạm trộm nước Trường Sinh liền kéo đi diệt môn Lương gia. Hắn cũng chỉ đứng nhìn chứ chưa từng tham dự.

“Thế tại sao người của huyết tộc cứ tìm anh thế?” Nếu không tham dự thì đám người huyết tộc tìm hắn làm quái gì? Bọn họ không biết

những chuyện này à?

Đầu ngón tay Thanh Yến trượt nhẹ trên cổ Thời Sênh. Bên dưới ngón tay chính là mạch máu, tiếng máu chảy nghe vô cùng rõ ràng. Hắn hơi ghé sát vào, cánh môi dừng trên cổ cô, khẽ hôn lên.

Thật lâu sau hắn mới nói, “Bởi vì những người tham dự án diệt môn lúc trước... đều đã chết.”

Sau khi diệt môn, tất đều chết ngay tại chỗ.

Chỉ có huyết tộc không tham dự là hắn còn tồn tại.

Các huyết tộc tới sau tất nhiên sẽ nghĩ là hắn đã làm gì đó.

Rốt cuộc, trước giờ cũng không phải hắn chưa từng giết huyết tộc bao giờ.

Mà từ trước đến nay hắn lại lười giải thích, bọn họ cho rằng như thế thì cứ để bọn họ nghĩ thế. Trên thực tế, chuyện này chẳng liên quan nhiều lắm tới hắn.

Cùng lắm cũng chỉ là ngăn cản Lương Việt lấy được nước Trường Sinh mà thôi.

“Giờ bọn họ đang tìm anh khắp thế giới.” Thời Sênh nghiêng đầu. Thanh Yến được nước lấn tới, cọ xát trong hõm cổ cô, “Còn cái lời nguyền rủa gì đó nữa, anh sẽ không bị sao chứ?”

“Không biết.” Hơi thở Thanh Yến hơi gấp, “Anh đói quá.”

“... Chẳng phải huyết tộc bọn anh mấy tháng không ăn cũng được sao? Tại sao lại đói nhanh như thế chứ?” Mẹ kiếp, chẳng khoa học

chút nào.

Không phải chứ, chúng ta đang nói chuyện đứng đắn mà, anh đói bụng là sao hả!

Có thể nghiêm túc tí được không?

Răng nanh sắc nhọn của Thanh Yến đã trồi lên, gặp cắn nhẹ lên da Thời Sênh, trưng cầu ý kiến cô: “Có thể không?”

Thời Sênh: “...” Cô có thể nói không được không?

Thời Sênh quay đầu đi. Thanh Yến lập tức cắn vào cổ cô, không biết có phải đã quen bị cắn rồi không mà Thời Sênh không hề thấy đau tí nào.

Thanh Yến như sợ cô bị đau nên tay còn khẽ vỗ về sau lưng cô nữa.

Lần này Thanh Yến rất biết khống chế, không hút quá nhiều máu.

“Đi súc miệng đi.” Thời Sênh đá Thanh Yến xuống, dù là máu của cô thì cô cũng không thể nuốt vào được.

“Tại sao?” Thanh Yến ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu.

“Không súc miệng thì tí nữa em làm sao hôn anh được hả?” Thời Sênh nhìn đầy khinh thường.

Vẻ mặt Thanh Yến hơi thay đổi, bò dậy từ mặt đất rồi đi vào phòng tắm.

Hắn ở bên trong mãi mới đi ra. Thời Sênh còn chẳng biết hắn làm

quái gì trong đó mà lâu thế.

Chờ đến khi hắn đi ra thì Thời Sênh đã sắp ngủ rồi. Cô vẫn còn nhớ tới vấn đề lúc trước nên lại hỏi lại Thanh Yến, liệu lời nguyền rủa có ảnh hưởng gì tới hắn không.

Thanh Yến vẫn chỉ nói không biết. Thời Sênh không biết hắn không rõ hay hắn biết nhưng đang nói dối cô.

Có điều, Thời Sênh vẫn nghiêng về phía Thanh Yến không biết hơn. Thỉnh thoảng Phượng Từ cũng lừa cô, nhưng đại đa số thời điểm hắn đều rất thật thà.

Thời Sênh không hỏi ra cái gì nên cũng chẳng biết phải làm thế nào.

...

Thanh Yến ngủ cùng cô, vẫn thích chôn đầu trong hõm cổ cô y như cũ, hơi lạnh từ cánh môi mềm mại của hắn dán lên mạch máu trên cổ cô. Thời Sênh còn sợ cô mà ngủ rồi sẽ bị tên này cắn một phát chết luôn.

Tư thế này rất thân mật nhưng cũng rất nguy hiểm.

Giống như giao mạch máu của mình cho người khác, không phải ai cũng có dũng khí này.

Hôm sau, lúc Thời Sênh dậy thì Thanh Yến không còn ở bên cạnh cô nữa, cũng không thấy trong phòng.

“Thanh Yến?”

Thời Sênh gọi một câu, không có ai đáp lại.

Cô đang chuẩn bị xuống giường thì thấy Thanh Yến xuất hiện bên cửa sổ, trong tay cầm một bó hoa tường vi còn tươi.

Ánh mặt trời chiếu rọi, một đám bụi tán loạn trong ánh nắng. Hắn đạp lên ánh sáng mà tới, đầu gối nửa quỳ trước giường, đôi tay đưa hoa tường vi cho cô: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Thời Sênh lại hôn lên môi hắn, thuận thế cầm lấy bó hoa trong tay hắn luôn.

Lần đầu tiên làm chuyện này nhưng trong lòng Thanh Yến lại có cảm giác như bọn họ đã làm vô số lần rồi vậy.

Một thứ gọi là ăn ý đã sớm chảy khắp các mạch máu rồi.

“Nghĩ gì thế?” Thời Sênh ôm cổ hắn, “Làm bữa sáng cho em đi.”

“Được.” Thanh Yến bế cô đi ra ngoài phòng khách. Thời Sênh cắm hoa vào trong bình xong, hắn lại bế cô về sofa ngồi, “Muốn ăn gì?”

“Anh làm thì đều thích hết.”

Thanh Yến gật đầu, đứng lên đi vào bếp.

Đứng trong bếp rồi hắn mới bắt đầu băn khoăn, nấu đồ ăn của con người như thế nào ấy nhỉ?

Trong bếp của Thời Sênh cũng chẳng có nguyên liệu nấu ăn gì. Thanh Yến đứng ngẩn ra một lúc lâu mới phát hiện ra. Hắn đành rời khỏi bếp đi mua đồ nấu ăn, lúc trở về thì trong mắt đã tràn đầy tự tin rồi.

Đại khái là lần đầu tiên làm nên hương vị cũng không ngon lắm, Thời Sênh tỏ vẻ ghét bỏ nhưng vẫn ăn hết.

“Em phải đi học à?” Thanh Yến vừa thu dọn bát đũa vừa hỏi Thời Sênh.

“Ừm, anh không muốn em đi thì em sẽ không đi.”

“Em là con người thì phải sống ở thế giới của con người.” Giọng Thanh Yến không nhanh không chậm, “Anh thích hương vị loài người trên người em.”

“Vậy anh đi cùng em đi?” Thời Sênh ngồi dựa vào sofa nhìn Thanh Yến.

Thanh Yến cười lắc đầu. Hắn thích hương vị con người trên người cô chứ không có nghĩa là hắn thích nơi có nhiều con người.

Thanh Yến không muốn, Thời Sênh cũng không ép buộc. Sau khi đưa cho Thanh Yến một chiếc điện thoại, cô cũng ra khỏi nhà.

Thời Sênh rời đi rồi, Thanh Yến rửa bát xong liền ôm một đống sách dạy nấu ăn ngồi đọc. Hắn đọc rất nhanh như thể chỉ nhớ những nguyên liệu cần cho mỗi món mà thôi.

Con rắn lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Thanh Yến, dùng đuôi chọc hắn.

“Sao thế hả?” Thanh Yến hỏi mà đầu cũng chẳng ngẩng lên.

Con rắn thò đuôi vào cốc nước rồi dùng cái đuôi dính nước để viết chữ.

Thanh Yến liếc nhìn mấy chữ kia rồi đóng sách lại, đặt sách lên bàn,

vừa lúc che đi mấy chữ kia.

Hắn để con rắn bò lên cổ tay, quấn quanh, thân hình lóe lên rồi biến mất trong phòng.

...

Trong một xưởng đã bỏ hoang phế từ lâu, Thanh Yến bị một đám huyết tộc vây lấy.

Đám huyết tộc này không giống đám huyết tộc thông thường. Bọn chúng có màu tóc và nét mặt hơi giống người phương Tây.

Bọn chúng liên tục nhào vào Thanh Yến, nhưng còn chưa kịp tới gần thì đã bị hắn đánh bay ra. Có kẻ biến mất ngay trong không khí, có kẻ rơi phịch xuống mặt đất làm bụi bắn lên mù mịt.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, âm thanh phát ra từ trên người hắn. Thanh Yến sửng sốt một chút rồi mới nhớ ra chiếc điện thoại mà sáng nay Thời Sênh đưa cho hắn.

Hắn phủi tay đánh bay một tên huyết tộc rồi lấy điện thoại ra: “Alo?”

“Thanh Yến, ra ngoài hẹn hò nào, em chờ anh ở rạp chiếu phim Thế Kỷ... Anh đang ở đâu thế hả? Sao bên đó ồn ào thế?” Giọng thiếu nữ trong trẻo vang lên từ đầu bên kia điện thoại.

“Không có việc gì, anh sẽ tới ngay.” Thanh Yến trả lời một câu, lại tiện tay đánh bay một tên huyết tộc khác.

Chương 1872: Ám dạ huyết chú (26)

Thanh Yến tới rạp chiếu phim Thế Kỷ thì Thời Sênh đã tới rồi. Hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa Thời Sênh nhảy dựng lên.

Thời Sênh nhìn quanh, thấy không ai chú ý tới bên này mới siết chặt tay hắn, cảnh cáo: “Sau này đừng có đột nhiên xuất hiện như thế khi đang ở thế giới con người, nếu không sẽ gặp phiền phức đấy.”

Cô không sợ phiền phức nhưng cô không muốn lúc cô và hắn ở bên nhau còn bị người ta vây xem, quá phiền.

“Ừ.”

Thời Sênh biết hắn nghe tai này ra tai kia, sau này cô đành phải chú ý một chút vậy.

Thời Sênh nắm tay hắn đi vào trong rạp chiếu phim. Hôm nay có phim mới chiếu nên trong rạp chiếu phim rất đông đúc, nhất là các cô gái còn trẻ tuổi, nhìn chỗ nào cũng có thể thấy được.

Một anh chàng đẹp trai như Thanh Yến đứng giữa đám người, quả thực chẳng khác nào mặt trời chói lóa, tỏa sáng lấp lánh.

Thời Sênh chọn một bộ phim kinh dị đã chiếu được một thời gian rồi.

Vì phim đã chiếu được một thời gian nên người tới xem cũng không đông lắm, đại đa số đều là các cặp đôi. Họ chọn chỗ ngồi trong góc, ánh sáng tối tăm chặn tầm mắt của những người khác nên những

cặp tình nhân này có thể lén lút làm gì đó với nhau trong bóng tối, không muốn bị ai nhìn thấy cả.

Thời Sênh chọn chỗ ngồi trung tâm. Cô không tới để làm gì nên không cần phải ngồi vào góc.

Cô ngồi dựa vào Thanh Yến, ngón tay đan vào ngón tay hắn vô cùng thân mật.

Bộ phim nhanh chóng bắt đầu, nhưng bắt đầu từ lúc nào thì Thời Sênh không biết vì cô đang bị hai người khác thu hút sự chú ý.

Giọng kia cô thấy rất quen - đúng là thằng em trai tiện nghi của cô - Trì Ninh.

Đi cùng cậu ta là một thiếu nữ. Cô ta đang cười duyên làm nũng với Trì Ninh, giọng điệu muốn bao nhiêu êm ái liền có bấy nhiêu êm ái.

Hình như Trì Ninh quen cô gái này chưa lâu nhưng có vẻ như rất nghe lời cô ta. Cô ta nói cái gì thì hắn đều nghe theo như thế, bộ dáng vô cùng mê muội.

Bộ phim kết thúc, Trì Ninh và cô gái kia ra trước. Hai người dính sát vào nhau như một cặp đôi đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Nhưng Thời Sênh lại cảm thấy cô gái kia có gì đó không đúng lắm.

“Thanh Yến...”

“Đó là một huyết tộc.” Thanh Yến nói, “Từ bên kia tới.”

“Bên kia?”

“Phía Tây.”

“Ồ.” Thời Sênh hiểu rõ, huyết tộc cũng phân chia ranh giới với nhau.

Thời Sênh không hỏi nữa, cùng Thanh Yến đi ra ngoài. Cô gái đi cùng Trì Ninh đang đứng ở ngoài cửa, không biết Trì Ninh đã chạy đi đâu.

Ánh mắt cô gái nhìn tới Thanh Yến thì lập tức nở nụ cười rạng rỡ, duỗi tay vẫy vẫy với hắn: “Anh đẹp trai, lại gặp nhau rồi.”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật: “Anh quen à?”

Giọng Thanh Yến lạnh lùng: “Không quen biết.”

Cô gái tới gần. Cô ta thò tay định sờ vào Thanh Yến nhưng bị Thời Sênh ngăn lại. Cô ta lập tức cười duyên: “Anh đẹp trai, bảo con mồi của anh an phận một tí đi, người ta có ác ý gì đâu chứ.”

Con mồi?

WTF?

Cô em, lá gan cô em cũng rất lớn đấy!

Thanh Yến càng thẳng thắn hơn. Hắn kéo tay Thời Sênh lại, hơi giơ tay ra, không gian xung quanh lập tức vặn vẹo. Đúng lúc này, không biết Trì Ninh ở đâu xông ra, giơ tay kéo cô gái lùi về sau.

“Trì Tây, mày làm gì thế!” Vẻ mặt Trì Ninh cực kỳ tức giận, trừng mắt quát Thời Sênh.

Thời Sênh tỏ vẻ vô tội: “Tao có làm gì đâu?”

“Trì Tây, tốt nhất đừng để tao nhìn thấy mày.” Trì Ninh hung hãn nói với Thời Sênh một câu rồi quay sang cô gái: “Anni, chúng ta đi thôi.”

Không phải chứ em trai, mày lại tự quyết định cái quái gì thế, nghe ông nói đã chứ!

Anni ôm cánh tay Trì Ninh, vẫy tay chào Thanh Yến, “Anh đẹp trai, hẹn gặp lại nhé!”

Lúc cô ta nói câu này, Trì Ninh hoàn toàn không có phản ứng gì như thể không nghe thấy vậy.

“Cô ta có địa vị gì thế?” Thời Sênh hỏi Thanh Yến.

“Không biết.”

“... Rốt cuộc thì anh biết cái gì hả?” Thời Sênh giận. Hắn rõ ràng là một huyết tộc trâu bò của trâu bò, thế mà hỏi ba câu thì cả ba câu đều trả lời không biết là thế quái nào chứ?

Thanh Yến rũ mắt, cười khẽ: “Biết là anh thích em.”

Đối với Thanh Yến mà nói, những chuyện mà hắn không có hứng thú thì hắn đều không quan tâm lắm. Hắn biết tất cả những chuyện mà mọi người biết, cũng sẽ không biết những chuyện mà mọi người không biết.

Loại người này xứng đáng không được làm vai chính.

“Ôi, anh đang tỏ tình với em đấy à?”

“Chẳng phải ngày nào anh cũng tỏ tình với em đấy sao?” Thanh Yến tỏ vẻ rất đương nhiên.

“Nào có.” Thời Sênh trợn mắt, tưởng cô là trẻ con ba tuổi dễ lừa hay là kẻ dễ quên thế hả?

“Về sau sẽ có.” Thanh Yến xoa tóc cô, “Gần đây hơi loạn, em phải cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Thời Sênh thích hắn như thế chứ không phải kiểu người hễ có việc là muốn giam cô lại bên cạnh để bảo vệ.

Trở về từ rạp chiếu phim, Thời Sênh gặp phải một người không ngờ tới - Tinh Qua.

Vẻ mặt của hắn làm người ta càng không đoán được. Tính cách của tên Tinh Qua này cũng khá giống với Thời Sênh. Hắn chỉ quan tâm mỗi cô em gái Tinh Thuần kia mà thôi, còn các chuyện khác, lúc vui thì thò một chân vào, không vui thì mặc kệ luôn.

Nhưng lúc này mà lại thấy hắn dẫn xác tới thì đúng là trời muốn đổ mưa máu rồi.

“Điện hạ Thanh Yến, cô Trì Tây.” Tinh Qua tiến lên chào hỏi. “Tinh Qua có một việc muốn nhờ.”

“Tôi không giúp cậu được.” Thanh Yến còn chưa nghe qua chuyện của Tinh Qua đã lập tức từ chối.

“Điện hạ Thanh Yến còn chưa nghe chuyện gì, sao biết không giúp được tôi?” Tinh Qua nhìn thẳng vào Thanh Yến.

“Đi thôi.” Thanh Yến nhìn Tinh Qua một cái, sau đó lại nhìn Thời

Sênh.

Thời Sênh nhún vai một cách bất đắc dĩ rồi cùng Thanh Yến đi lên lầu.

“Điện hạ Thanh Yến.” Tinh Qua sốt ruột đuổi theo bọn họ lên lầu.

Không biết Thanh Yến đã làm gì mà căn phòng này có thể đề phòng huyết tộc xâm nhập, cho dù thuấn di cũng không được, vì thế Tinh Qua bị ngăn ở ngoài cửa. Hắn đứng ở dưới lầu, vẫn luôn ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Thời Sênh.

Tuyết lớn đổ xuống như trút, gió lạnh gào thét.

Huyết tộc không cảm nhận được cơn lạnh, Tinh Qua vẫn một mực đứng ở dưới lầu, bóng dáng có vài phần thê lương.

Thời Sênh đứng bên cửa sổ, ánh đèn hắt bóng cô lên tấm kính nhưng lại chẳng phản chiếu được vẻ mặt lạnh nhạt của cô.

Trong đêm tuyết, một thân hình nho nhỏ tập tễnh đi tới. Cô ta chống một cái ô, đi vài bước lại ngừng lại một lần. Đến tận khi cô ta tới gần mới xòe ô ra che trên đầu Tinh Qua.

Tinh Qua như sực tỉnh lại từ trong mộng, kinh hoảng ôm lấy người vừa tới, hai người ngã ngồi xuống nền tuyết.

Thời Sênh xoay người, cầm áo khoác đi xuống lầu.

Thanh Yến ngẩng đầu nhìn cô, cũng không nói nhiều, yên lặng đứng lên đi tới bên cửa sổ.

Thời Sênh xuống lầu, đưa áo khoác cho Tinh Thuần mặc vào, sau đó

ôm lấy người từ trong lòng Tinh Qua ra.

Thanh Yến duỗi tay tắt đèn, toàn bộ căn phòng chìm vào bóng tối. Hắn đứng yên bên cạnh cửa chờ Thời Sênh tiến vào.

Trên người cô bị dính tuyết, mang theo một trận lạnh lẽo.

“Chị, em sẽ chết phải không?” Âm thanh thiếu nữ run rẩy vang lên từ trong lòng Thời Sênh.

“Không biết.” Giọng cô vẫn bình thản trước sau như một.

“Em không sợ chết. Em chỉ sợ em chết rồi thì không có ai ở bên cạnh anh em nữa.” Tinh Thuần túm lấy vạt áo Thời Sênh, “Em không muốn chết, chị, em không nỡ bỏ anh em.”

Thời Sênh đặt Tinh Thuần xuống sofa, cúi đầu nhìn cô ta, “Vậy thì phải cố gắng mà sống.”

Thời Sênh xoay người tới dọn dẹp một căn phòng khác, treo rèm cửa tối màu làm cho căn phòng lập tức tối đen như mực.

“Em muốn cứu cô ta sao?” Thanh Yến đứng dựa bên cạnh cửa nhìn Thời Sênh.

“Thuận theo tự nhiên thôi.” Giọng Thời Sênh rất bình thản, “Ngoại trừ anh có thể khiến em bất chấp tất cả liều mình cứu giúp ra, những người khác không có vinh hạnh đó.”

Chương 1873: Ám dạ huyết chú (27)

Không biết có phải Thanh Yến bị lấy lòng bởi câu nói kia hay không mà ý định không cho Thời Sênh thu nhận Tinh Thuần cũng nhạt đi rất nhiều.

Hắn xoay người trở về phòng, để mặc kệ Thời Sênh sắp xếp.

Thời Sênh bố trí Tinh Thuần ở trong căn phòng không có một chút ánh sáng nào. Tinh Thuần rất sợ hãi, huyết tộc vốn sinh tồn trong bóng đêm nhưng không phải loại bóng tối xòe tay không nhìn thấy năm ngón này.

Để làm Tinh Thuần đỡ sợ hãi, Thời Sênh đành phải cho Tinh Qua lên nhà.

Sau khi cho Tinh Thuần vào nhà, ngay hôm sau, Cảnh Mộ và Lương Sắt cũng tìm tới. Hai kẻ này vẫn tỏ vẻ rất xa lạ. Hay có thể nói là Lương Sắt cố ý duy trì khoảng cách với Cảnh Mộ, không muốn tiếp xúc nhiều với hắn.

Lúc hai người tới, Thanh Yến liền biến mất, có vẻ như hắn không muốn gặp bọn họ.

Thần sắc Cảnh Mộ tương đối tiều tụy, giọng cũng nghẹn ngào: “Cô Trì Tây, xin cô hãy chuyển lời cho Điện hạ Thanh Yến, nếu ngài ấy không ra mặt, chỉ sợ toàn bộ huyết tộc sẽ gặp phải tai ương.”

“Tôi không có nghĩa vụ phải chuyển cáo giúp anh.” Thời Sênh chắn

ở cửa, không hề có ý muốn cho bọn họ vào.

Cảnh Mộ không giấu nổi vẻ thất vọng. Lương Sắt thì bình tĩnh hơn nhiều, “Bạn học Trì Tây, cô biết chuyện huyết tộc phương Tây đang xâm lấn chứ?”

“Biết thì sao?”

“Bọn họ sẽ đuổi tận giết tuyệt huyết tộc phương Đông, bao gồm cả Thanh Yến của cô. Tôi không dọa cô, chỉ đang nói sự thật. Mấy năm nay, thực lực của huyết tộc phương Tây đã vượt qua huyết tộc phương Đông rất nhiều. Mà theo tin tức tôi thu được thì hình như bọn họ còn có át chủ bài gì đó.”

“Tôi chỉ là con người, không tham gia vào chiến tranh của huyết tộc.” Thời Sênh nhún vai, huyết tộc phương Tây có mạnh thế nào thì cũng chẳng liên quan gì tới cô.

Hơn nữa, cô có tự tin có thể bảo vệ được Thanh Yến.

“Cô và Thanh Yến ở bên nhau, huyết tộc phương Tây sẽ nhận định cô đứng về phe huyết tộc phương Đông.” Lương Sắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Thời Sênh. Nhưng cô ta chỉ nhìn thấy trong đó toàn là bình tĩnh.

Bình tĩnh đến đáng sợ.

“Cô là thợ săn quỷ hút máu, còn mang trong người huyết hải thâm thù, giờ lại muốn đứng cùng phe với huyết tộc à?” Thời Sênh nghi hoặc nhìn Lương Sắt, nữ chính lần này thật quái dị!

Cô ta không thích nam chính, không thể nào vì nam chính mà không màng tới huyết hải thâm thù.

Vậy giờ cô ta làm thế để làm gì?

Rầu chết bản cô nương rồi, loại nữ chính không đi theo kịch bản này thật khó xơi!

“Huyết tộc và thợ săn là môi hở răng lạnh. Huyết tộc mà diệt vong thì thợ săn cũng sẽ diệt vong. Còn về án diệt môn của Lương gia, tôi chỉ muốn biết rõ rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì mà thôi.”

Lương Sắt cũng đã từng nói cái này rồi. Lần trước cô ta tiến vào lâu đài cổ cũng không giết huyết tộc mà chỉ hỏi có ai tham dự chuyện năm đó.

Ánh mắt Lương Sắt tối sầm lại: “Từ nhỏ tôi đã được mẹ truyền tư tưởng phải báo thù cho Lương gia. Lúc đầu tôi cảm thấy tôi nên làm như thế, nhưng sau đó tôi điều tra và phát hiện ra một vài chuyện, đó là Lương gia bị diệt môn cũng có khúc mắc ở trong đó.”

Thời Sênh âm thầm chắt lưỡi, nữ chính này là chính trực hay lệch lạc thế?

Dựa theo kịch bản bình thường, nữ chính nên một lòng một dạ báo thù. Sau khi gặp được nam chính mới vì nam chính mà từ bỏ báo thù mới đúng chứ?

Lương Sắt dừng lại, hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn xuyên vào trong phòng: “Điện hạ Thanh Yến, chẳng lẽ anh muốn bạn học Trì Tây vì anh mà lâm vào nguy hiểm sao?”

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, Cảnh Mộ vẫn thất vọng lắc đầu như cũ.

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Thanh Yến lại thong thả hiện ra, “Tôi

sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy.”

“Điện hạ Thanh Yến, rốt cuộc ngài biết được chuyện gì rồi?” Cảnh Mộ vừa thấy Thanh Yến liền tức khắc nóng nảy, “Vì sao ngài không chịu nói cho chúng tôi biết? Rốt cuộc nguyền rủa của Lương gia có thể giải được không?”

“Tôi không biết.” Thanh Yến vẫn bình tĩnh như cũ.

Thời Sênh nhướng mày: “Nguyền rủa của Lương gia có thể giải được hay không chẳng phải nên hỏi người của Lương gia đứng bên cạnh anh đây càng tốt hơn sao?”

Lương Sắt lắc đầu: “Tôi không rõ chuyện nguyền rủa lắm. Mẹ tôi chưa từng nói với tôi chuyện này, cũng chưa từng thấy ghi lại trong bất kỳ tài liệu nào?”

Lương Sắt dừng một chút rồi nhìn Thanh Yến: “Chuyện Lương gia bị diệt môn, anh ở đó, thật sự là anh không biết gì sao?”

“Không biết.” Thanh Yến vẫn lôi lời thoại cũ rích kia ra.

“Hỏi xong, giờ các người có thể đi rồi.” Thời Sênh bắt đầu đuổi người.

“Chờ đã.” Cảnh Mộ duỗi tay giữ cửa: “Nếu huyết tộc phương Tây đã bắt đầu tấn công từ bốn phía, Điện hạ Thanh Yến, ngài định khoanh tay đứng nhìn thật sao?”

Thanh Yến không đáp. Cảnh Mộ yên lặng đợi. Dường như hắn tự lĩnh ngộ ra được câu trả lời nên thất vọng thu tay về.

Lương Sắt xoay người đi. Cảnh Mộ lắc đầu một chút rồi cũng đi luôn.

Thời Sênh đóng cửa lại, thấy khó hiểu: “Đây không phải là thánh chiến trong truyền thuyết đấy chứ?”

Là trận đánh giữa phương Tây và phương Đông à?

“Không phải, chiến trường thánh chiến có quy tắc, cần phải dựa vào thực lực của huyết tộc, không thể dùng những thủ đoạn đê hèn.” Giọng Tinh Qua chen vào, “Hiện giờ huyết tộc phương Tây chưa được phép đã tràn sang lãnh địa của chúng tôi, bọn chúng tự mình hành động.”

“Đánh giá mà còn cần nhiều điều kiện thế.” Thời Sênh bĩu môi khinh bỉ.

“Cô biết nước Trường Sinh ở đâu mà có không?” Tinh Qua đột nhiên hỏi.

“Làm sao tôi biết chứ?”

Tinh Qua đáp: “Trung tâm chiến trường thánh chiến có một tảng đá Trường Sinh. Tại sao nó có tên đó thì chúng tôi không rõ lắm, nhưng mọi người đều gọi nó như thế. Ai đánh thắng thì sẽ có được tư cách lấy được nước Trường Sinh do đá Trường Sinh ngưng tụ ra.

“Không cướp đá Trường Sinh kia được à?” Đám huyết tộc này cũng có phải lũ ngốc đâu, ai mà không hiểu trị được ngọn không trị được gốc, bọn họ vẫn luôn tuân theo ước định này, vậy thì chắc chắn là thứ kia không thể đem đi được rồi.

Tinh Qua gật đầu: “Xung quanh đá Trường Sinh đều hạ cấm chế, chỉ có người đứng hạng nhất mới có thể tiến vào, nhưng chỉ có thể lấy nước Trường Sinh mà không thể đem đá Trường Sinh đi. Thánh

chiến không phải nói đánh là đánh, yêu cầu cần phải có rất nhiều huyết tộc.”

“Thế nên đám huyết tộc phương Tây kia nhập cư trái phép chứ gì?” Thời Sênh chậc chậc hai tiếng, “Rõ là có âm mưu rồi.”

Tinh Qua: “...” Cái đó còn cần cô nói sao, chắc chắn là có âm mưu gì đó.

Tinh Qua dịch chuyển từ cửa phòng tới giữa phòng khách: “Điện hạ Thanh Yến, tôi xin ngài hãy cho Tinh Thuần uống một chút máu của cô Trì Tây.”

Trong cơ thể cô có nước Trường Sinh, nước Trường Sinh chính là thuốc chữa bách bệnh của huyết tộc. Có lẽ... uống máu cô rồi, Tinh Thuần sẽ khá hơn một chút.

Thanh Yến đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt lạnh lẽo, đó là loại ánh mắt bảo vệ thức ăn của mình, sau đó hắn lạnh lùng thốt lên đúng một tiếng: “Không.”

Rồi túm lấy tay Thời Sênh kéo cô vào trong phòng.

Hắn đè Thời Sênh lên cửa, “Không được cho ai ngoài anh uống máu của em, em chỉ có thể là của anh, Tiểu Tây, hãy hứa với với anh.”

“Em cũng không định cho ai khác uống mà...” Thời Sênh cạn lời, cô đã nói câu nào đâu chứ.

Thanh Yến hơi thở phào nhẹ nhõm, hôn Thời Sênh một hồi lâu, nhiệt độ trong phòng dần tăng lên, hơi thở ái muội lan tràn.

Trên giường mềm mại, Thời Sênh nằm bên dưới, Thanh Yến hôn tai

cô, một đường kéo dài đến tận xương quai xanh.

Lúc hai người không mảnh vải đối diện nhau, Thời Sênh mới phản ứng lại. Cô cong chân ngăn Thanh Yến lại. Thanh Yến sắp vào đến nơi rồi lại đột nhiên bị ngăn lại, hắn nhìn Thời Sênh vừa khó chịu vừa khó hiểu.

“Không được.” Thời Sênh lăn ra khỏi vòng tay hắn, nhanh chóng nhặt quần áo lên rồi mặc vào, “Sau này anh sẽ lại gây chuyện với em mất.”

Trong lòng Thanh Yến đột nhiên trống rỗng, gió lạnh gào thét bên ngoài như bao phủ khắp cơ thể hắn.

“Là anh nóng nảy rồi.” Thanh Yến nói một câu rồi thong thả mặc lại quần áo của mình, miệng thì nói thế nhưng vẻ mặt lại chẳng thế tẹo nào, rõ ràng là rất không vui.

Chương 1874: Ám dạ huyết chú (28)

Thời Sênh thực tuyệt vọng, không phải anh nóng vội đâu mà con mẹ nó là sau này anh khôi phục ký ức sẽ lại sinh sự với ông đây này.

Thời Sênh mặc lại quần áo, nhìn Thanh Yến vẫn đang nằm trên giường thì bò sát lại.

Thanh Yến ôm lấy cô nhưng rõ ràng là tâm tình không tốt lắm.

“Tức giận à?” Rõ ràng là anh yêu cầu mà giờ lại trở thành lỗi của ông đây, sao người này lại khó hầu hạ như thế chứ?

“Không, anh sẽ không giận em gì cả.” Thanh Yến quay đầu đi chỗ khác, rõ ràng là giận mà còn cãi bướng.

Thời Sênh dỗ dành một hồi lâu mới dỗ được con hàng này.

Dù sao cũng dễ dỗ hơn Phượng Từ nhiều.

“Thanh Yến, anh nói thật cho em nghe, rốt cuộc anh có biết những gì mà bọn họ nói không?” Thời Sênh chống cằm, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Thanh Yến.

“Chuyện gì?” Vẻ mặt Thanh Yến khá mê man.

“Chuyện Lương gia và huyết tộc phương Tây? Tại sao bọn họ đều nói là muốn anh ra mặt?” Tất cả mọi người đều đang tìm hắn, còn hắn lại trốn tránh tất cả.

Huyết tộc hiện tại đang binh hoang mã loạn, huyết tộc phương Tây lại nhân cơ hội này nhúng tay vào, chuyện này xảy ra quá mức trùng hợp rồi.

“Anh...” Thanh Yến hơi dừng lại, “Cũng chỉ biết một chút.”

“Biết một chút thôi sao?” Thời Sênh híp mắt, “Chỉ sợ không phải chỉ biết một ít thôi đâu đúng không?”

Thanh Yến liếm cánh môi, “Anh biết chuyện xâm lấn của huyết tộc Phương Tây, nhưng chuyện Lương gia thì anh không rõ lắm.”

Không biết rõ lắm nghĩa là có biết một chút à?

Người của huyết tộc có lẽ muốn hắn quay về chủ trì đại cục. Dù sao cũng là một tồn tại khiến người ta sợ hãi trong huyết tộc, vào thời khắc nguy cơ này, đương nhiên phải nhất trí đối ngoại rồi.

“Rốt cuộc anh là huyết tộc thế hệ bao nhiêu?”

Thanh Yến nhíu mày, “Không biết.”

Thời Sênh: “...”

Thế thì còn biết cái mẹ gì chứ hả?

Thanh Yến kể, ban đầu khi hắn tỉnh lại thì bản thân đang nằm trong một mộ cổ, bộ xương lần trước hắn gửi cho cô cũng là lấy từ trong mộ cổ đó ra. Cách xây cất hay bố trí của ngôi mộ đó rất kỳ quái. Thanh Yến tra nhiều tư liệu như thế nhưng cũng không tra được ra kết cấu của mộ cổ này như thế nào.

Lúc hắn ra ngoài thì bên ngoài vẫn đang trong thời kỳ chiến loạn, so với hiện tại một chút thì ít nhất cũng phải là cách đây 2000 năm rồi.

Mà hắn cũng không giống các huyết tộc khác. Hắn không cần ngủ say, vì thế 2000 năm này hầu như hắn đều du tẩu khắp nơi trên thế giới, nhìn quá nhiều sự việc nên hắn cũng lười ghi nhớ các việc vào đầu.

Sau đó gặp một đoàn đội huyết tộc lớn, hắn mới biết rằng trên thế giới này không phải chỉ có một mình hắn.

Nhưng trong huyết tộc cũng không phân biệt được hắn là thế hệ bao nhiêu. Kiêng kỵ thực lực của hắn nên đám huyết tộc cũng chẳng dám so đo, tôn xưng hắn một tiếng Điện hạ.

Thời Sênh bảo Thanh Yến vẽ phác họa lại kết cấu của mộ cổ kia.

Thanh Yến suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra. Lúc trước hắn không tra được tư liệu gì nên cũng lười tìm hiểu, vứt những việc này ra sau đầu luôn. Một người sống suốt thời gian quá dài thì ký ức cũng là một gánh nặng. Vì để làm bản thân nhẹ nhàng hơn nên hắn chỉ có thể lựa chọn không ghi nhớ hoặc quên đi.

Hắn vẽ lại cách cục của mộ cổ, hai chữ ao (凹) nằm đối nhau, phần ở giữa chính là vị trí của mộ cổ.

Thời Sênh cũng không phân biệt nổi đây là thứ gì, nhưng hẳn không phải cái gì tốt cả. Mộ cổ ở trong đó, nhìn thì giống như đang đè nặng mộ cổ đó xuống, giống trấn áp hơn.

Chuyện lâu như thế rồi, chắc chắn là không tra ra được. Thời Sênh thảo luận với Thanh Yến một chút rồi quyết định từ bỏ.

...

Hôm sau, Thời Sênh còn đang ngủ thì đã bị tiếng kêu gào thảm thiết, tê tâm liệt phế của Tinh Thuần đánh thức. Cô bò dậy từ vòng tay của Thanh Yến, mở cửa đi ra ngoài.

Phòng Tinh Thuần mở ra, Thời Sênh đi vào thì bị một đống hỗn độn chắn từ ngoài cửa.

Tinh Thuần cuộn người ở trên giường, Tinh Qua đứng bên cạnh đầy bất lực.

“Làm sao thế hả?” Thời Sênh bước qua đống hỗn độn, tiến vào trong phòng.

Tinh Qua đột nhiên xoay người, quỳ thẳng tắp xuống mặt đất: “Cô Trì Tây, xin cô hãy cứu Tiểu Thuần, chỉ cần cô chịu cứu con bé, muốn tôi làm gì cũng được.”

Thời Sênh liếc nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh nhạt: “Anh nói máu của tôi có tác dụng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, lỡ như không có tác dụng thì sao?”

Bệnh tình của Tinh Thuần đã trở nên xấu hơn. Dù không tiếp xúc với ánh sáng nhưng làn da cô cũng bắt đầu như bị bỏng, tuy không chết được nhưng cảm giác còn đáng sợ hơn cả chết.

“Cô đã uống nước Trường Sinh, máu của cô đã dung hợp với nước Trường Sinh rồi, tuy tác dụng không mạnh được như cũ nhưng cũng nhất định sẽ có một chút hiệu quả.” Giọng Tinh Qua đầy chắc chắn, cũng không biết đang tự an ủi mình hay là đang muốn thuyết phục Thời Sênh nữa.

“Tôi đã đồng ý với Thanh Yến rồi.” Thời Sênh lắc đầu.

“Cô Trì Tây, xin cô hãy cứu Tiểu Thuần với.” Vẻ mặt Tinh Qua đầy cầu khẩn.

Tinh Qua là một huyết tộc cao ngạo từ tận xương cốt, thế mà giờ anh ta lại tình nguyện quỳ xuống cầu xin.

Thời Sênh ra khỏi phòng, trong đáy mắt Tinh Qua nổi lên sự thất vọng, nhưng anh ta cũng không đuổi theo mà bò tới bên cạnh Tinh Thuần, ôm cô vào lòng: “Tiểu Thuần đừng sợ, anh ở bên em.”

“Anh...” Thân thể Tinh Thuần run rẩy, “Em đau lắm.”

“Không sao cả, không sao cả.” Giọng Tinh Qua khô khốc, “Anh sẽ ở bên em. Tiểu Thuần rất giỏi, nhất định có thể vượt qua được.”

Thời Sênh đứng ở bên ngoài một lát, nhìn về phía ánh nắng mặt trời, trong mắt chứa đầy ánh sáng rực rỡ.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Thời Sênh bỏ Thanh Yến lại ở nhà, một mình ra ngoài. Vốn dĩ cô định đi tìm một tên huyết tộc hỏi chuyện, ai ngờ còn chưa tìm được thì lại bị chính lũ huyết tộc tìm thấy trước.

Hai người oan gia ngõ hẹp. Lúc đầu Thời Sênh cũng không phát hiện ra đây là một tên huyết tộc, nhưng ánh mắt hắn nhìn cô từ bình thản tới nóng rực, đó là ánh mắt nhìn đồ ăn.

Huyết tộc này có vẻ không giống với đám huyết tộc mà cô từng gặp trước đây.

Đây là huyết tộc phương Tây.

Huyết tộc phương Tây ra sức hít ngửi trong không khí, ánh mắt nhìn Thời Sênh lập tức trở nên nóng rực, “Máu thơm quá, còn có cả hương vị của... nước Trường Sinh.”

Hắn nói Tiếng Anh nhưng cô có thể hiểu được những gì hắn nói.

Thời Sênh nhíu mày, nước Trường Sinh có mùi hương sao, mà còn có thể ngửi thấy nữa?

Đùa kiểu gì thế!

Tên đần Thanh Yến kia chưa bao giờ nói với cô về cái này.

Người bình thường sẽ không ngửi ra bất kỳ hương vị gì của nước Trường Sinh. Có thể biết được hương vị của nước Trường Sinh thì chắc chắn là kẻ có địa vị không thấp rồi.

Thời Sênh híp mắt, ánh mắt nhìn đối phương cũng thay đổi.

Tình báo đưa tới cửa, nào có chuyện không cần chứ.

Những chuyện xảy ra gần đây quá quỷ dị, cô cần phải tìm hiểu cho rõ ràng. Cho dù không liên quan tới cô nhưng cũng phải nắm được quyền chủ động.

Thời Sênh rút thiết kiếm tiến lên. Đối phương còn đang hưng phấn, đột nhiên thấy Thời Sênh xông lên thì hơi sửng sốt một chút. Mà chỉ sửng sốt một chút thế thôi đã vừa đủ để thiết kiếm của Thời Sênh lao tới nơi rồi.

Huyết tộc phương Tây hét thảm lên một tiếng, che lại miệng vết

thương rồi thuấn di sang chỗ khác.

Miệng vết thương vang lên những tiếng xèo xèo như bị tạt axit vậy.

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, quả nhiên là huyết tộc cấp cao. Huyết tộc bình thường mà bị chém một nhát này đã lập tức tan thành mây khói rồi.

“Đáng ghét.” Ánh mắt của huyết tộc phương Tây kia đột nhiên trở nên độc ác.

Thời Sênh mỉm cười đáp lại hắn, lại cầm kiếm xông lên.

Huyết tộc cao cấp đều biết thuấn di, nhưng Thời Sênh thì không, vì thế đánh cũng chẳng nhẹ nhàng tí nào, nhưng tên huyết tộc phương Tây kia cũng chẳng làm gì được Thời Sênh.

Cứ đánh tiếp thế này không phải cách hay ho gì...

Thời Sênh móc từ trong không gian ra một cây súng kỳ quái. Tên huyết tộc phương Tây kia đột nhiên nằm lăn ra đất. Cánh hoa tường vi như mưa trút xuống, hương thơm nhức mũi lập tức lan tràn khắp nơi.

Chương 1875: Ám dạ huyết chú (29)

Hề Mạn.

Cô ả này lần nào lên sân khấu cũng khoa trương như thế.

Thân ảnh đỏ rực như lửa của Hề Mạn chậm rãi hiện ra. Lần này cô ta không mặc lễ phục đuôi cá nữa mà là một loại váy sườn xám cách tân, làn váy chia thành tám mảnh, chân dài lấp ló sau những mảnh vải đỏ càng thêm trắng hồng. Một chân đang giẫm lên đầu con huyết tộc phương Tây kia.

Hề Mạn dường như đã khôi phục lại bộ dáng ngự tỷ như lần đầu gặp mặt. Cô ta nhìn về phía Thời Sênh: “Sao hả, Thanh Yến không đi theo cô à?”

“Tôi có phải con gái của hắn đâu mà cần hắn đi theo mọi lúc mọi nơi chứ.” Thời Sênh bĩu môi khinh thường.

Môi đỏ của Hề Mạn nhếch lên: “Nếu không có tôi giúp thì giờ có khi cô đã nằm sấp xuống đất kia rồi.”

“Cô nghĩ quá nhiều rồi.”

Mày liễu của Hề Mạn nhướng lên tựa như muốn hỏi “thật không?“.

Cô ta bỏ cái chân dài xuống, tên huyết tộc đang nằm trên đất lập tức nhảy dựng lên. Huyết tộc phương Tây này có lẽ biết Hề Mạn, cũng có lẽ là biết không đánh lại người nên định chạy trốn.

Thời Sênh nhìn về phía Hề Mạn đang híp mắt nhìn, giơ súng lên, hướng về phía huyết tộc phương Tây kia bắn một phát.

Kỳ quái là không có tiếng súng vang lên mà như là tiếng rơi tõm vào mặt nước. Từ họng súng có một lớp màng nước mỏng bắn ra như tia chớp, vốn dĩ chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng sau khi dính lên người tên huyết tộc phương Tây thì lập tức phình lớn lên, trói tên huyết tộc lại chẳng khác nào gói bánh tét.

Huyết tộc phương Tây từ trên không rơi vào bụi cây bên dưới.

Thời Sênh lại nhắm họng súng về phía Hề Mạn: “Cô có muốn thử một chút không?”

Vẻ mặt của Hề Mạn không thể tỏ ra bình thường được nữa, cái thứ cổ quái kia là gì thế?

Hảo hán không so thiệt trước mắt, Hề Mạn lập tức quyết định không so đo với Thời Sênh nữa mà đứng sang một bên.

Thời Sênh: “...” Tiết tháo đâu rồi?

Mẹ kiếp, đánh nhau một trận xem nào!

Thời Sênh kéo tên huyết tộc bị bọc tới mức không thể nhúc nhích kia vào trong ngõ. Hề Mạn nghĩ một chút rồi cũng uốn éo người đi theo. Những nơi cô ta đi qua, mưa hoa tán loạn, mùi thơm ngập trời.

“Thu lại cái thứ đạo cụ lên sân khấu của cô đi, nơi này không có ai thưởng thức đâu.” Thời Sênh thật sự không chịu nổi mùi hương đó. Mẹ kiếp, mùi hương đó thoang thoảng thì thật mê người, nhưng sực nức như thế này thì có khác gì lấy mạng đâu.

Còn nữa, hoa bay đầy trời là cái quỷ gì, tưởng là đang làm phim thần tượng tình yêu chắc?

Dáng vẻ của vai ác đâu rồi?

Cô tới làm trò cười đấy à?

Bình luận kém, ông muốn xuống sân khấu, đổi vai khác!

Hề Mạn đứng trong làn mưa hoa, quả thực đẹp tới ảo diệu. Nhưng cô ta lại đột nhiên sổ ra một câu: “Làm màu.”

Thời Sênh: “...”

EXM?

Rốt cuộc là ai đang làm màu hả?

Thời Sênh xoay người chém một kiếm. Thân hình của Hề Mạn lóe lên, ẩn vào trong làn mưa hoa, âm thanh vang lên từ một nơi nào đó: “Cô là đồ không biết tốt xấu...”

“Cô câm miệng đi.” Thời Sênh tức giận quát một tiếng.

Quả nhiên, Hề Mạn liền im lặng, mưa hoa cũng nhỏ dần, cuối cùng biến mất không rõ tăm hơi. Thời Sênh thực nghi ngờ không biết cô ta khống chế cái món đồ chơi kia thế nào, chẳng lẽ rải xong còn có thể thu về để lần sau sử dụng à?

Không hiểu nổi thế giới của huyết tộc.

Thân ảnh Hề Mạn xuất hiện bên cạnh tên huyết tộc bị bọc thành con

nhộng không rõ sống chết: “Trì Tây, cô để ta gặp Thanh Yến đi.”

“Tại sao chứ?” Thời Sênh tiến lên kéo tên huyết tộc kia ra, để hắn thò mặt ra ngoài, sắc mặt hắn xanh mét trừng mắt với cô.

“Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc ai đã giết Lương Việt, chỉ là một chuyện nhỏ thôi, chẳng phải cô muốn đánh nhau với tôi sao? Cô giúp tôi cái này, tôi sẽ đánh với cô, thế nào?”

“Ha ha...” Ông đã bị gạt hai lần rồi, không muốn nói chuyện này đâu.

Huyết tộc chẳng những không biết giữ lời hứa mà còn không biết xấu hổ, không cần tiết tháo. Loại người này, à không, loại huyết tộc này hoàn toàn không thể tin được.

“Cô cười cái gì hả?” Hề Mạn giơ chân đá tên huyết tộc phương Tây kia, “Có gì buồn cười đâu chứ.”

Huyết tộc phương Tây: “...” Hắn đâu có cười! Không biết nói lý lẽ gì hết!

“Chẳng phải cô và Cảnh Mộ có thù oán sao?” Thời Sênh bĩu môi coi thường, “Chẳng lẽ không phải hắn giết à?”

“Tôi và Cảnh Mộ... chuyện này nói ra dài lắm, đừng nhắc tới hắn.” Hề Mạn xua tay, “Tôi chỉ muốn biết là ai đã giết Lương Việt. Cô giúp tôi cái này, điều kiện thế nào tùy cô đưa ra.”

“Lương Việt kia là tình nhân của cô à?”

Hề Mạn mấp máy môi, vẻ mặt đột nhiên ảm đạm: “Tôi thích hắn, nhưng hắn lại không thích tôi.”

“Hắn đã không thích cô, chết thì cũng chết rồi, chẳng lẽ cô còn muốn báo thù cho hắn chắc?”

Hề Mạn dựa vào tường, một chân đặt lên ngực tên huyết tộc phương Tây kia, nghiến răng nghiến lợi, “Hắn còn chưa thích tôi thì đã chết rồi, sao tôi có thể cam tâm được. Tôi muốn phanh thây kẻ giết hắn thành tám khối.”

Huyết tộc phương Tây: “...” Thế thì cũng có liên quan gì tới ta đâu! Mẹ kiếp, cô mau bỏ chân ra.

Thời Sênh yên lặng nhìn huyết tộc phương Tây: “Cô đúng là dở hơi!”

Bởi vì Lương Việt chưa thích cô ta mà đã bị giết chết, nên cô ta muốn phanh thây người đã giết hắn thành tám khối. Lý do này chắc chắn có thể nằm trong danh sách những lý do phạm tội kỳ quái nhất thế giới.

“Bệnh nan y.” Hề Mạn tiếp một câu, “Rốt cuộc cô có giúp tôi hay không?”

“Thanh Yến nói, hắn không biết. Chẳng phải lúc trước cô đã từng hỏi rồi sao?” Thời Sênh gạt chân cô ta ra, “Giẫm chết rồi, cô phải đền cho ông một tên khác đấy.”

“Làm gì có chuyện đó, lúc ấy hắn cũng có mặt, sao có thể không biết chứ?” Hề Mạn không những không dịch chân ra mà còn dùng sức giẫm mạnh: “Nhất định là hắn biết.”

Thời Sênh lấy điện thoại ra gọi 110, mau tới mang kẻ điên này đi, đừng cản trở ông làm việc nữa.

“Cô lại gọi cảnh sát, không có ý tưởng gì sáng tạo hơn à?” Hề Mạn

nhìn Thời Sênh gọi điện thoại thì không khỏi bĩu môi, nhưng cô ta cũng lấy chân ra.

“Dù tôi có sáng tạo hay không thì cứ có tác dụng là được rồi.” Thời Sênh cất điện thoại đi, lộ ra một nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn.

Hề Mạn nghẹn họng, tiếp tục quay lại chủ đề ban nãy: “Chắc chắn là Thanh Yến biết. Hắn chỉ không nói cho cô biết mà thôi, hắn đang lừa cô. Trước đây Thanh Yến giết huyết tộc còn chẳng nháy mắt lấy một cái, cô nghĩ hắn sẽ đối xử tốt với một con người như cô sao? Hắn cũng chỉ đang coi cô là lương thực dự trữ thôi, cô...”

“Cô còn lắm mồm nữa xem.” Thời Sênh lại lấy súng ra, nhắm thẳng vào Hề Mạn.

Thân mình Hề Mạn lóe lên, biến mất trước mắt Thời Sênh, nhưng giọng nói thì vẫn cứ tiếp tục: “Có phải là bị tôi nói trúng rồi không? Cô cũng biết là hắn đang coi cô là lương thực dự trữ đúng không? Cô và hắn ở bên nhau sẽ không có kết quả tốt đâu. Ví dụ như tôi là Lương Việt ấy, hắn còn chưa thích tôi thì đã chết rồi, cô blablablabla...”

Thời Sênh phát điên với cô ả tâm thần này!

Thời Sênh lạnh nhạt kéo tên huyết tộc phương Tây kia ra khỏi ngõ nhỏ. Hề Mạn vẫn cứ đi theo cô, như thể sẽ không bỏ đi nếu không nhận được đáp án mà mình muốn.

Đừng nói là Thanh Yến không lừa cô, cho dù lừa thì có sao chứ, chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới cô hết. Thanh Yến không muốn nói là chuyện của hắn. Ai mà chẳng có bí mật chứ. Huống chi... cô cảm thấy đúng là Thanh Yến không biết thật.

Dù sao thì hắn cũng chỉ là một tên đần ngay cả lai lịch của mình cũng

chẳng rõ.

Chương 1876: Ám dạ huyết chú (30)

Huyết tộc phương Tây cực kỳ sung sướng khi thấy Hề Mạn cũng bị giống mình.

Hề Mạn: "..." Ư ư ư ư ư ư ư~ Để tôi nói chuyện đi!

Thời Sênh đẩy con nhộng Hề Mạn sang một bên, kéo tên huyết tộc phương Tây tới trước mặt, bắt đầu tra khảo như đại ca vậy: "Huyết tộc phương Tây các ngươi muốn làm gì?"

"Không biết." Huyết tộc phương Tây rất có cốt khí.

Nghe nói huyết tộc có thể tái sinh phải không?" Thời Sênh đột nhiên hỏi.

Huyết tộc phương Tây dường như đoán được Thời Sênh định làm gì, trong đáy mắt hắn hiện lên sự kinh sợ. Huyết tộc bị đâm thì có thể không chết, nhưng nếu chân tay bị chém rụng thì không thể mọc lại.

Huyết tộc năm đời trở lên thì có năng lực tái sinh, nhưng huyết tộc khác không có.

Còn có một biện pháp khác chính là nước Trường Sinh.

Nhưng mỗi lần thánh chiến cũng chỉ lấy được một bình nước Trường Sinh nhỏ. Nếu thua thánh chiến thì sẽ không có, vì thế gần như không thể nào mơ tưởng tới nước Trường Sinh được.

Thời Sênh gác thiết kiếm lên cổ huyết tộc phương Tây: “Các ngươi tới làm gì?”

Huyết tộc phương Tây kia mặc dù có hơi sợ hãi nhưng vẫn không chịu hé răng.

Thời Sênh sờ mũi, thiết kiếm bổ xuống tên huyết tộc, hắn còn chẳng kịp kêu lên một tiếng nào.

Hề Mạn: “...” Mất công nửa ngày cũng chỉ là đổi một nơi giết tên huyết tộc kia thôi à? Thần kinh rồi sao?

Thời Sênh ném Hề Mạn ở đó rồi rời đi.

Hề Mạn cực kỳ tuyệt vọng, thứ này là cái khỉ gì mà hoàn toàn không thoát ra được, đến thuấn di cũng không được.

Cô ta tưởng rằng Thời Sênh sẽ không trở lại, kết quả không bao lâu sau thì cô lại kéo một tên huyết tộc khác về. Tên huyết tộc này lại rất thức thời, nhưng hắn căn bản không biết tại sao, hắn chỉ nghe lệnh tới.

Cho nên cũng chẳng có tác dụng quái gì.

Thời Sênh bắt mấy tên liền, cuối cùng cũng bắt được một tên có tác dụng.

Đừng hỏi tại sao hắn biết, vì tên huyết tộc phương Tây kia vừa nhìn thấy Hề Mạn thì chẳng khác nào thấy quỷ.

Người đã nhận ra Hề Mạn thì chắc chắn có giá trị rồi.

Thời Sênh lặp lại vấn đề lúc trước: “Các người muốn làm gì?”

“Cô là thợ săn quỷ hút máu sao?” Huyết tộc phương Tây kia rất bình tĩnh.

“Không phải.”

Không phải?

“Không phải thợ săn quỷ hút máu, vậy cô là gì?” Chỉ có thợ săn quỷ hút máu mới xen vào việc của người khác.

Thời Sênh mỉm cười, gằn từng chữ một: “Ta là tổ tông của ngươi.”

Huyết tộc phương Tây: “...” Sao cô không nói cô là thủy tổ của huyết tộc, thế giới này do cô khai sáng luôn đi?

“Hề Mạn, cô ta là ai?” Huyết tộc phương Tây quay đầu nhìn Hề Mạn không thể nói chuyện mà cứ ư ử mãi.

Tuy rằng bọn họ không cùng chiến tuyến nhưng giờ đều lâm vào cảnh này, lúc đối mặt với kẻ thù thì đều có thể tạm thời buông ân oán.

“Ư ư...” Tất nhiên là Hề Mạn không thể trả lời rồi.

“Cái gì?” Tên huyết tộc kia hoàn toàn không hiểu ý của Hề Mạn, vẻ mặt đần ra.

“Này.” Thời Sênh khua thiết kiếm giữa hai người. “Có thể nghiêm túc tí không hả, ta đang hỏi ngươi cơ mà? Các ngươi tới đây làm gì, không trả lời tử tế thì kết cục đang chờ ngươi sẽ giống như bên kia kìa.”

Huyết tộc phương Tây nhìn sang bên đó, thấy trên mặt đất có mấy bộ quần áo, trong đó còn có bộ quần áo hắn nhìn rất quen.

“Cô...” Lại dám giết người của bọn hắn.

Thời Sênh mỉm cười: “Giờ đã có thể trả lời câu hỏi của ta chưa?”

“Ta sẽ không nói cho ngươi biết.” Tên huyết tộc phương Tây hừ lạnh, “Loài người có câu "Kẻ sĩ có thể giết chứ không thể chịu nhục", muốn chém muốn giết gì cứ tự nhiên, muốn làm gì thì làm!”

“Oh.” Thời Sênh nâng kiếm lên.

Tầm mắt huyết tộc phương Tây kia chuyển động theo thiết kiếm. Thiết kiếm chém xuống không hề chần chừ, người cầm kiếm cũng có thái độ rất tùy ý, giống như giết chết hắn chỉ là một chuyện tiện tay mà thôi.

Huyết tộc phương Tây nuốt nước bọt, lại thoáng nhìn sang chỗ mấy bộ quần áo ở bên kia.

Đúng lúc khi thiết kiếm chỉ còn cách hắn mấy centimet, hắn liền hét lên: “Ta nói.”

Thời Sênh thu kiếm lại, lại ngồi xuống, bắt chéo chân, “Nói đi.”

Mục đích của cuộc xâm lấn lần này của huyết tộc phương Tây rất đơn giản, đó là nghiệm thu thành quả của nhiều năm về trước, tiện thể tiêu diệt luôn huyết tộc phương Đông.

Chuyện này phải bắt đầu từ Lương gia.

Lương Việt là cậu chủ cả của Lương gia, nhưng hắn lại vi phạm luân

lý mà thích em gái mình là Lương Doanh Doanh. Lương Doanh Doanh là em gái ruột của Lương Việt, không thể nào chấp nhận được chuyện anh trai thích mình, nhưng cô ta không biết phải làm thế nào để ngăn cản Lương Việt, sau đó không hiểu tại sao lại qua đời.

Lương Việt không thể nào chấp nhận sự thật này, hắn biết huyết tộc có nước Trường Sinh, nghe nói nước Trường Sinh có thể làm người chết sống lại, vì thế hắn tìm mọi cách để lấy được nước Trường Sinh.

May mắn lúc đó có Hề Mạn hỗ trợ nên Lương Việt lấy được nước Trường Sinh, có điều sau đó còn chưa kịp cho Lương Doanh Doanh uống thì đã bị một tên huyết tộc khác cướp đi.

Lương Việt không đánh thắng được tên huyết tộc kia nên lại có âm mưu muốn lấy nốt bình nước Trường Sinh còn lại.

Bởi vì bị Thanh Yến ngăn cản nên Lương Việt không thành công.

Lúc lúc này, tên huyết tộc cướp nước Trường Sinh đã quay lại. Hắn yêu cầu Lương Việt giúp mình một chuyện thì sẽ trả lại nước Trường Sinh.

Lương Việt lập tức đồng ý ngay.

Chuyện mà tên huyết tộc kia muốn Lương Việt làm đó là để huyết tộc phương Đông nhiễm phải một loại virus kỳ quái, biểu hiện lúc đầu của nhiễm virus là không thể thấy ánh sáng mặt trời, ngay cả mặt trăng cũng không thể tiếp xúc.

Nhưng cũng không phải tránh ở trong bóng đêm là sẽ an toàn, cuối cùng huyết tộc sẽ chết đi trong đau khổ.

Cách chết không khác nào bị bỏng bởi ánh nắng mặt trời, cực kỳ thảm thiết.

Lương Việt vì muốn có được nước Trường Sinh để cứu Lương Doanh Doanh nên đã đồng ý với yêu cầu của tên huyết tộc đó.

Chuyện về sau, huyết tộc vây công Lương gia, vì không thể để chuyện này tạo thành khủng hoảng cho các huyết tộc khác nên những huyết tộc đi xử lý tình huống này cũng không nói rõ ràng mọi chuyện ra.

Vì thế, sau đó, các huyết tộc đều được truyền tai rằng vì Lương Việt ăn cắp nước Trường Sinh nên mới bị huyết tộc vây công trả thù.

Mà ở trong lòng hậu nhân Lương gia, lại là huyết tộc tàn nhẫn diệt môn.

Không ai biết rằng, chân tướng của chuyện huyết tộc diệt môn Lương gia là vì Lương Việt.

Lương gia bị vây công đến cuối cùng, rất nhiều huyết tộc bị cảm nhiễm virus. Vì không để virus truyền ra ngoài nên nhóm huyết tộc lựa chọn cùng Lương gia đồng quy vu tận, còn ai là người giết Lương Việt, có lẽ chỉ có những huyết tộc chết đi mới biết mà thôi.

Tuy vậy chuyện này vẫn chưa kết thúc. Những huyết tộc bị cảm nhiễm lúc đó tuy đã chết hết nhưng huyết tộc kia cũng đã rắc virus ở xung quanh Lương gia, virus sẽ theo không khí xâm nhập vào máu của huyết tộc.

Sau khi Lương gia bị diệt môn, tất nhiên sẽ có huyết tộc tới xem xét. Có lẽ là vì virus phát tán trong không khí nên công hiệu đã bị loãng

ra, không lập tức phát bệnh ngay mà ẩn vào trong cơ thể.

Nhưng nó sẽ theo dịch thể, nước bọt và một vài hành vi thân mật của huyết tộc mà dần lây bệnh.

Virus lặng lẽ lây truyền, chẳng ai biết có bao nhiêu huyết tộc đang mang trong mình loại virus kia.

Mà sau khi qua thời kỳ ủ bệnh, virus bắt đầu phát huy tác dụng. Sau khi bọn họ nhận được tin tức này liền phái người lẻn vào khu vực huyết tộc ở phương Đông.

“Các ngươi không bị cảm nhiễm à?” Thời Sênh nhướng mày, nếu đã nhằm vào huyết tộc thì huyết tộc phương Tây cũng phải bị lây bệnh mới đúng chứ.

“Huyết tộc phương Tây khác với huyết tộc phương Đông. Đây là loại virus chế tạo chuyên nhằm vào huyết tộc phương Đông, không có ảnh hưởng nhiều lắm với bọn ta.” Tên huyết tộc kia nói. “Hơn nữa, trước khi bọn ta tới đều đã được tiêm huyết thanh vào người, có thể chống cự được những virus đó.”

Chương 1877: Ám dạ huyết chú (31)

Thời Sênh yêu cầu tên huyết tộc phương Tây kia giao huyết thanh ra, nhưng tên đó nói hắn chỉ nhìn thấy nó lúc được tiêm vào người, còn bình thường không biết huyết thanh được cất ở đâu.

Huyết tộc phương Tây nói cực kỳ thành khẩn, không giống nói dối lắm.

Thời Sênh chống cằm, cắn hạt dưa suy ngẫm.

Huyết tộc phương Tây: "..." Hoàn toàn không thấy cô ta có vẻ gì như đang suy ngẫm cả.

Hề Mạn: "..." Thả ta ra trước đi đã.

Thời Sênh suy tư nửa ngày, cuối cùng thu lại hạt dưa rồi chầm chậm đứng lên đi ra ngoài.

"Này, này này, cô cứ thế đi à?" Huyết tộc phương Tây gào lên với Thời Sênh.

"A, đúng rồi." Thời Sênh lại quay lại.

Tên huyết tộc phương Tây tưởng rằng Thời Sênh sẽ thả mình, nhưng hắn quá ngây thơ rồi. Cô chỉ thả Hề Mạn ra. Hề Mạn lập tức gào thét. Hai người nối đuôi nhau rời khỏi nơi này.

Huyết tộc phương Tây: "..." Không phải chứ, thế ta thì phải làm sao

đây!

Các ngươi cứ thế mà đi thật à?

...

Thời Sênh vừa mới ra khỏi khu công trường hoang phế kia thì đã bị ánh sáng xanh đỏ giao nhau quét đến mức không mở nổi mắt. Mấy chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi ngừng ngay đối diện cô.

“Cô báo cảnh sát đấy à?” Hề Mạn kinh ngạc nhìn Thời Sênh.

“Tôi có bị điên đâu mà đi báo cảnh sát.” Thời Sênh tức giận nói.

Hề Mạn: “...” Chẳng phải lúc trước cô muốn báo cảnh sát còn gì?

“Không được động đậy, tất cả giơ tay lên!” Cảnh sát xuống xe, cầm súng chĩa thẳng và Thời Sênh và Hề Mạn.

“Làm sao bây giờ?” Hề Mạn hỏi Thời Sênh.

“Còn làm sao nữa, chạy thôi.” Thời Sênh bĩu môi khinh thường.

“Ồ.” Hề Mạn xoay người chạy luôn. Cảnh sát thấy cô ta chạy liền lập tức đuổi theo. Thời Sênh vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Cảnh sát nhận được tin báo của quần chúng nói nhìn thấy có người bị người khác bắt vào đây, vì thế liền báo án. Lúc cảnh sát tới đây thì vừa hay gặp phải Thời Sênh và Hề Mạn đi ra.

Bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Hề Mạn chạy liền chứng tỏ trong lòng có quỷ, cũng coi như là đánh bậy đánh bạ đi.

Bọn họ lục soát ở trong công trường thì thấy mấy bộ quần áo và một người đàn ông bị trói thành kén, không phát hiện thêm cái gì, cũng không có vết máu, không có dấu vết đánh nhau, càng không có thuốc phiện linh tinh gì.

Sau đó, Thời Sênh nói với cảnh sát rằng...

“Đi ngang qua.”

Tất nhiên cảnh sát không tin rồi: “Người bị hại đã khai rồi, là cô trói hắn, cô còn định giết hắn, đúng không hả?”

Thời Sênh lạnh lùng: “Các anh có chứng cớ gì không?”

Cảnh sát nghẹn họng, hắn mà có chứng cớ thì còn ngồi đây lắm lời sao.

Hiện trường hoàn toàn chẳng có gì hết.

Hắn lại đổi sang vấn đề khác: “Nếu không phải cô làm thì sao cô gái váy đỏ kia lại chạy hả?”

Thời Sênh tiếp tục lạnh lùng: “Tôi không biết cô ta.”

Cảnh sát thấy thật khó thở: “Không quen mà lại đi cùng nhau à? Khinh thường chúng ta bị mù hết rồi sao?”

“Thế anh đang đi đường, anh gặp một người xa lạ hỏi anh đường đi, chẳng lẽ như thế là hai người đã có liên quan rồi à?”

Cảnh sát: “...”

Thời Sênh thu lại vẻ lạnh nhạt, lộ ra nụ cười mỉm: “Hắn nói miệng

không có bằng chứng, phải lấy ra chứng cớ mới được.”

Cảnh sát chỉ cảm thấy nụ cười của Thời Sênh rất âm trầm, nhìn kiểu gì cũng thấy khủng bố.

Cảnh sát chỉ nhận báo án, không có chứng cớ cụ thể nào. Thời Sênh lại một mực không quen Hề Mạn đã chạy trốn nên chẳng thể làm gì cô cả.

Thời Sênh bảo người của công ty mang tiền tới nộp bảo lãnh cô ra. Đám nhân viên trong công ty lập tức dừng lại mọi công việc, tất cả cùng đi đón cô. Người của Cục Cảnh sát thấy Thời Sênh như vậy mà còn là ông chủ của một công ty thì không khỏi cảm thấy cực kỳ quái dị, cuối cùng cho người ta nộp tiền bảo lãnh cô ra ngoài.

Ai bảo bọn họ không có chứng cứ cơ chứ?

“Sếp, cô làm sao thế? Sao lại bị mời tới đây uống trà vậy?” Anh chàng giám đốc hơi thấp thỏm. Không phải bà chủ nhà mình đã làm chuyện gì trái pháp luật đấy chứ?

“Nói tôi lớn lên quá xinh đẹp, nâng cao giá trị nhan sắc trung bình của thành phố này lên.” Thời Sênh thuận miệng bịa chuyện.

Mọi người: “...” Bà chủ à, tự kỷ như thế không tốt đâu.

Tuy rằng đúng là cô thật sự rất xinh đẹp.

“Gần đây công ty thế nào rồi?”

Mấy công nhân lập tức ngồi nghiêm chỉnh: “Tôi và Tiểu Vĩ đi theo hạng mục lần trước cô bảo, cũng đã khá ổn rồi, rất nhanh có thể thấy tiền lời. Những hạng mục khác thì vẫn ổn định, không có vấn đề gì.”

“Ngày mai tôi đưa tài liệu tới cho các anh. Các anh bám theo dự án này. Dự án này có thể làm lâu dài, sau này sẽ hái ra tiền.” Giọng Thời Sênh khá tùy ý, giống như đang thảo luận chuyện ăn cơm, uống trà thôi vậy.

“Sếp, chẳng phải cô nói... không muốn làm trường kỳ sao?” Hạng mục dài có đôi khi sẽ hái ra tiền, nhưng nếu kéo quá dài thì sếp sẽ không thích, vì thế bọn họ đều đi theo cách dự án ngắn hạn.

“Dừng xe ở đằng trước đi.” Thời Sênh cho người dừng xe, cô đẩy cửa xe bước ra, chống cửa xe thò mặt vào nói một câu: “Bởi vì Trì Thị muốn nhúng tay vào dự án đó.”

Thời Sênh đóng cửa xe, đi vào một khu chung cư gần đó.

Người trong xe nhìn nhau.

Trì Thị... không phải là nhà mẹ đẻ của sếp sao? À không? Nhà của sếp sao?

Cướp việc làm ăn với chính gia đình mình à?

Đây là hành xử kiểu gì thế?

Vài người tỏ vẻ không hiểu nổi mạch não của người có tiền. Bọn họ tốt nhất cứ làm theo sếp phân phó thôi.

...

Thời Sênh không ngạc nhiên khi thấy Hề Mạn đứng trước cửa nhà mình.

Vẻ mặt của Hề Mạn cực kỳ dữ tợn: “Cô lại bán đứng tôi?”

“Nói lý đi, tôi bán đứng cô lúc nào? Đừng nói bậy.” Cô chỉ nói là không quen biết cô ta chứ có bảo là cô ta làm đâu.

Hề Mạn thu cái chân dài lại: “Lúc trước cô nói là chạy, tại sao cô không chạy?”

“Cô chỉ hỏi tôi làm sao bây giờ, chứ có hỏi tôi là tôi sẽ làm thế nào đâu.” Thời Sênh đi qua người cô ta, “Vì thế tôi có chạy hay không thì liên quan gì tới cô chứ?”

Hề Mạn: “...” Cứ cho là cô có lý đi.

Thấy Thời Sênh đã sắp vào nhà, Hề Mạn lại không có ý sẽ đi, nói rõ phải vào cùng Thời Sênh.

Cô ta biết Thanh Yến ở đây, bởi vì trước đó cô ta thuấn di mà không vào được.

Nhưng biết Thanh Yến ở đây và có thể gặp được Thanh Yến là hai chuyện khác nhau. Thanh Yến mà đã không muốn gặp thì chẳng ai có thể gặp được hắn.

Thời Sênh cũng không cản Hề Mạn, đi thẳng vào trong nhà.

“A!”

Hề Mạn bị tiếng hét này dọa cho sợ run lên, cảnh giác nhìn vào một căn phòng kia, “Trì Tây, nhà cô làm gì thế hả?” Kêu thảm như thế, ai bị sàm sỡ à?

Thời Sênh không thèm để ý tới cô ta, vừa vào liền rót một cốc nước

để uống, sau đó quay về phòng của mình. Thanh Yến ngồi ở trên giường, rũ mắt đọc một cuốn sách.

Con rắn ở trên bàn bên cạnh, đang nghiêng đầu nhìn hắn. Khi Thời Sênh vào phòng, cái mào của con rắn rung lên, dịch ra khỏi người hắn rồi lập tức biến mất.

Thanh Yến liếc mắt nhìn ra phía ngoài, giọng lạnh nhạt: “Đừng có mang những thứ kỳ quái về nhà.”

“Không ném được.” Thời Sênh bất đắc dĩ, đi qua hôn hắn một cái.

Thanh Yến lại né đi, đỡ lấy người cô: “Hôm nay em đã gặp thứ gì thế?”

“Thứ gì á?” Thời Sênh nhìn người mình, “Huyết tộc phương Tây có tính là thứ gì không?”

Thanh Yến nhíu mày, thò tay lột sạch quần áo của Thời Sênh. Đến khi trên người cô chỉ còn lại mỗi bộ đồ lót thì hắn liền vòng tay qua eo cô, cởi bỏ khóa cài đằng sau. Ánh mắt hắn đầy lạnh lùng, chỉ cởi quần áo cô chứ không hề có dục vọng gì.

Thanh Yến lấy một bộ quần áo sạch sẽ từ trong tủ ra, lại mặc từ trong ra ngoài từng chiếc một cho cô.

Sau đó, thu hết quần áo trên mặt đất vào một cái túi, thuấn di biến mất.

Thời Sênh: “...”

Cái gì thế?

Thanh Yến chỉ đi ném quần áo, trở về rất nhanh. Hắn nhìn Thời Sênh từ trên cao, cánh môi lạnh lẽo dừng ở trên trán cô: “Trên người của em chỉ có thể có hương vị của anh.”

Chương 1878: Ám dạ huyết chú (32)

Thời Sênh vuốt cánh môi đã hơi sưng hồng, choáng váng đi từ trong phòng ngủ ra. Hề Mạn bá chiếm sofa một cách không khách khí. Tầm mắt cô ta thỉnh thoảng lại đảo qua căn phòng phát ra tiếng hét ầm ĩ kia.

Phỏng chừng vừa rồi đã vào xem, cũng đã biết tình huống trong đó như thế nào.

“Tôi nói này, cô cũng đã biết Lương Việt kia chết thế nào rồi, không cần phải đi tìm Thanh Yến nữa đúng không?” Thời Sênh đá chân, “Đừng có bá chiếm sofa của tôi được không hả?”

“Cô tưởng tôi thích cái sofa này của nhà cô lắm chắc.” Hề Mạn hừ lạnh một tiếng nhưng lại không có ý định đứng lên.

“Nghèo đến mức chỉ có thể đi ăn trộm đồ của người khác thì không có tư cách nói mấy lời này.” Thời Sênh bĩu môi khinh bỉ, chưa thấy huyết tộc nào nghèo tới mức này.

Ánh mắt Hề Mạn đảo qua Thời Sênh, cười xinh đẹp: “Không ngờ Thanh Yến lại nhanh như thế, hừ...”

Thời Sênh cúi đầu nhìn quần áo đã thay của mình, ngón tay lại sờ lên cánh môi sưng đỏ, bị Hề Mạn hiểu lầm cũng bình thường thôi. Nhưng Hề Mạn chọc cô, chẳng lẽ cô còn không biết chọc lại sao: “Còn tốt hơn Lương Việt đến chết cũng chẳng thích cô.”

Ánh mắt Hề Mạn thay đổi, nghiến răng: “Đó là do hắn không có mắt.”

“Cô thật sự thích hắn sao?” Thời Sênh nghi hoặc.

Nếu không phải lúc trước cô thấy cô ta ngẩng đầu 35 độ nhìn trời đầy vẻ ưu thương thì cô còn chẳng thèm nghi ngờ mà có thể kết luận luôn là cô ta chẳng thích Lương Việt tí nào.

“Ai biết, có lẽ đã từng thích.” Hề Mạn nói sang chuyện khác, “Chuyện hôm nay, cô định không nói cho hai anh em nhà kia à? Tôi thấy con bé kia sắp không xong rồi.”

“Cô có thể cút khỏi nhà tôi được rồi.” Thời Sênh chỉ ra ngoài cửa sổ, sau đó đi về phía phòng của Tinh Thuần.

“Chẳng phải nhà cô còn một phòng nữa sao, tôi không khách khí nữa.”

Tay gõ cửa của Thời Sênh hơi khựng lại, nhìn Hề Mạn. Hề Mạn đã đi về phía căn phòng còn lại kia, thậm chí còn dừng lại nháy mắt đưa tình với cô một cái.

Thời Sênh: “...” Rốt cuộc ả thần kinh này có nhớ bọn họ là kẻ thù không thế?

Ai đồng ý cho cô ta ở lại chứ hả?

Tự quyết định như thế sẽ bị đánh chết đấy.

Đợi chút nữa ông đây sẽ thu thập cô sau.

Thời Sênh gõ cửa.

Một hồi lâu, Tinh Qua mới ra mở. Thời Sênh thò đầu vào: “Ra ngoài nói chuyện đi.”

Tinh Qua nhìn Tinh Thuần ở trong phòng rồi mệt mỏi gật đầu.

Thời Sênh nói cho Tinh Qua biết về chuyện huyết thanh, trong đáy mắt vốn dĩ toàn là tuyệt vọng của Tinh Qua liền nổi lên hy vọng. Thời Sênh lại lập tức nhắc lại lời lần trước: “Tôi cũng không biết huyết thanh đó có tác dụng thật không, tốt nhất anh đừng ôm hy vọng quá lớn.”

“... Còn tốt hơn là không có hy vọng gì.” Giọng Tinh Qua hơi nghẹn, chỉ cần có hy vọng là được rồi.

Có mục tiêu rồi, Tinh Qua lập tức lấy lại tinh thần: “Tôi có thể gửi Tiểu Thuần ở nhà cô mấy ngày được không?”

Thanh Yến ở đây, dù đám huyết tộc có thật sự đánh nhau thì cũng chẳng có ai dám tới đây làm càn. Tiểu Thuần ở đây sẽ an toàn nhất.

Thời Sênh không nói gì, Tinh Qua hơi khom lưng: “Cảm ơn.”

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật, nụ cười trở nên hơi châm chọc.

[...] Chàng trai à, nếu không phải Ký chủ nể mặt Tinh Thuần thì với thái độ lúc đầu của cậu với cô ấy, cậu đã sớm bị đuổi đi từ lâu rồi, cảm ơn em gái nhà cậu thì hơn.

Quả nhiên, những em gái đáng yêu là tốt nhất, sẽ được cô ấy ưu ái hơn hẳn.

Aizz... Hay là sau này quay về rồi cũng nên bảo chủ nhân làm cho bản Hệ thống thân thể của một em gái đáng yêu nhỉ?

Ôi không! Tại sao bản Hệ thống lại muốn làm em gái dễ thương chứ. Mình mãi mãi trung thành với chủ nhân, sống là người của chủ nhân, chết cũng là ma của chủ nhân, tuyệt đối không phản bội.

...

Thời Sênh giải quyết xong Tinh Qua liền đi qua chỗ Hề Mạn và ném cô ta ra ngoài. Hề Mạn rất muốn tranh luận với Thời Sênh, nhưng khi nhìn thấy con rắn không biết chui từ góc nào ra thì cô ta sợ tới mức mặt mày tái mét, chạy trốn nhanh như chớp.

Cái mào của con rắn rung lên, tựa hồ như đang muốn khoe công với Thời Sênh.

Thời Sênh duỗi tay nhéo nhẹ cái mào của nó. Con rắn lập tức chuyển sang mày đỏ, sau đó nó xoay người đi, thân mình chậm rãi chuyển thành trong suốt, biến mất trong tầm mắt của Thời Sênh.

Con rắn này khá được việc đấy!

Quan trọng nhất là có vẻ như Hề Mạn rất sợ nó. Lần trước cô ta nhìn thấy nó thì cũng hét ầm lên, nhưng lúc cô dậy thì cô ta đã khôi phục lại vẻ như bình thường, mà lúc đó cô cũng không chú ý nhìn vẻ mặt của cô ta lắm.

Giờ nghĩ lại, chắc hẳn là lúc đó cô ta bị dọa.

Hóa ra cô ta sợ rắn...

Lần sau còn dám quấy rầy cô thì cô sẽ lấy rắn dọa chết cô ta.

...

Trì gia.

Ông Trì đã ra nước ngoài, trong nhà chỉ còn bà Trì và Trì Ninh. Lúc trước xảy ra trò cười liên hôn nên công ty ở trong nước cũng không được ổn lắm. Bà Trì bận tới sứt đầu mẻ trán, chẳng có thời gian quan tâm tới Trì Ninh.

Trì Ninh cả ngày dẫn người về chung chạ, ngụp trong vàng son tại căn biệt thự.

Bà Trì kết thúc cả một ngày họp hành, vừa vào cửa đã bị người ta hắt rượu vào mặt.

Âm thanh ồn ào cũng lập tức an tĩnh lại, chỉ còn tiếng nhạc vẫn inh tai.

Nam sinh hắt rượu vào mặt bà Trì đứng chôn chân tại chỗ, tỏ vẻ vô cùng xấu hổ nhưng lại không hề nói lời xin lỗi.

“Mẹ, sao mẹ đã về rồi?” Trì Ninh đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy bà Trì thì hơi giật mình. Cậu ta vội vàng vẫy tay với người trong phòng khách: “Thôi dừng, các cậu đi trước đi.”

Trì Ninh vừa nói xong, không khí xấu hổ lập tức tan đi. Những người này cười cười nói nói chào hỏi bà Trì rồi ôm vai bá cổ nhau rời đi.

Bà Trì tức giận vô cùng, những người đó đi rồi, bà ta lập tức dùng túi xách đập lên người Trì Ninh: “Tiểu Ninh, rốt cuộc bao giờ con mới chịu hiểu chuyện đây hả?”

Trì Ninh bị đánh thì ngẩn ra, bao nhiêu năm như thế, cậu ta chưa bao giờ bị ba mẹ đụng vào dù là một đầu ngón tay. Giờ lại bị bà Trì dùng

túi xách tay đập, sao cậu ta có thể chấp nhận được điều này chứ.

Cậu ta tỏ ra vô cùng uất ức, lao thẳng ra khỏi cửa.

“Tiểu Ninh.” Bà Trì muốn giữ Trì Ninh lại nhưng tốc độ của cậu ta quá nhanh, đảo mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Cậu ta chạy vọt ra khỏi biệt thự, đụng phải một người ở ngay ngoài cổng, đối phương nũng nịu nói: “Ôi trời, Tiểu Ninh, sao anh chạy nhanh thế? Làm em đau rồi đây này.”

Trì Ninh nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên thì nhận ra là Anni lâu ngày không gặp.

Cô ta cau mày, miệng nhỏ chu lại, nhìn cậu ta đầy không vui.

Tâm tình Trì Ninh vốn dĩ không tốt lắm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Anni thì lại không có cách nào phát giận được, “Không thấy, đụng vào chỗ nào rồi, để anh xem xem.”

Đầu ngón tay Anni chỉ vào ngực mình: “Ở đây này, anh mau xoa giúp người ta đi.”

Tuy rằng vẻ mặt Anni trẻ măng nhưng phát dục lại rất tốt. Cô ta ăn mặc vô cùng dụ dỗ. Trì Ninh bị cô ta nhìn bằng ánh mắt như thế thì không tự chủ được vươn tay ra đặt lên ngực cô ta.

“Được rồi, xoa cho em, còn bị đau ở đâu nữa thì để anh xoa nốt cho nào.”

“Đáng ghét.” Anni thuận thế dựa vào lòng cậu ta, tùy ý để tay Trì Ninh du tẩu trên người mình, “Vừa rồi sao anh lại chạy nhanh thế hả?”

“Không sao.” Trì Ninh nghĩ rồi lại nói, “Đi, anh đưa em đi chơi.”

Anni không hỏi nữa, đi cùng Trì Ninh tìm đám bạn bè xấu của cậu ta, uống đến lúc say như chết.

Anni đưa cậu ta tới khách sạn. Trì Ninh mơ màng hồ đồ xảy ra quan hệ với Anni. Tuy rằng trước đây bọn họ có hẹn hò nhưng Trì Ninh cũng chỉ mới động tay mà thôi, chưa từng lăn giường bao giờ.

Đến khi Trì Ninh tỉnh lại liền nhìn thấy Anni ngồi bên cạnh khóc, cả người đầy dấu vết.

Trì Ninh cảm thấy hơi đau đầu vì đã uống quá nhiều, nhưng cậu ta vẫn hơi nhớ chuyện xảy ra tối qua, liền ôm lấy Anni: “Đừng khóc nữa.”

Anni khóc thút tha thút thít, nức nở: “Đó là lần đầu tiên của người ta đấy. Tiểu Ninh, anh sẽ chịu trách nhiệm với người ta chứ?”

Ánh mắt Trì Ninh đảo qua khăn trải giường, quả thực bên trên có một vệt đỏ.

Cậu ta cũng rất thích Anni, Anni to gan nên cũng rất biết chơi. Cậu ta cảm thấy rất có mặt mũi mỗi lần dẫn cô ta ra ngoài. Lúc này nhìn Anni khóc đau khổ như thế, Trì Ninh vội vàng nói: “Chịu, anh sẽ chịu trách nhiệm mà, em đừng khóc nữa.”

Chương 1879: Ám dạ huyết chú (33)

Chuyện của huyết tộc cũng chẳng có liên quan gì tới Thời Sênh, cô vẫn sinh hoạt đều đặn như trước đây.

Dường như Thanh Yến chẳng cảm thấy có tí hứng thú nào, cứ vài ba ngày Cảnh Mộ sẽ tới một lần nhưng không bao giờ gặp được hắn. Sau đó hình như đã có chuyện gì đó xảy ra nên Cảnh Mộ không tới nữa. Lương Sắt có lẽ đang vội vàng tra xét chuyện về Lương gia nên cũng không thấy xuất hiện.

Tóm lại, nam nữ chính của thế giới này đều có việc riêng bận bịu, căn bản không hề yêu đương.

Không thể hủy CP, thật khổ sở.

Tình hình của Tinh Thuần càng ngày càng kém. Thỉnh thoảng Thời Sênh sẽ đứng ngoài cửa phòng quan sát một chút, cũng không biết Tinh Qua có tìm được huyết thanh không.

Thời Sênh hơi lo lắng Thanh Yến sẽ xảy ra chuyện. Dù sao lần đó hắn cũng có mặt ở hiện trường. Cũng may, Thanh Yến vẫn luôn bình thường, hoàn toàn không có dấu hiệu phát bệnh.

“Thanh Yến.”

Người đứng bên cửa sổ quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Thời Sênh.

“Anh cảm thấy ý nghĩa của tồn tại là gì?” Thời Sênh đi tới bên cạnh

hắn, chống tay vào cửa sổ nhìn ra ngoài xa, “Tại sao con người ta phải sống chứ?”

Thời Sênh đột nhiên hỏi vấn đề cao thâm này làm Thanh Yến mãi không biết trả lời thế nào. Thật lâu sau, hắn liền ôm cô vào lòng, ôm lấy cô từ phía sau, cằm tì lên vai cô.

Hắn nói: “Tồn tại, là vì chờ em.”

Hắn lại hơi dừng một chút, “Ý nghĩa của tồn tại là vì em mà sống.”

Hắn vẫn luôn không hiểu hắn sống lâu thế để làm gì, cho đến tận khi gặp được cô, tựa hồ tất cả đều sáng tỏ.

Một mình hắn vượt qua thời gian dài dằng dặc chỉ vì chờ một người, chờ một người trở thành một phần không thể tách rời của hắn.

Thời Sênh dựa người vào Thanh Yến, nhìn về một đám mây trắng nơi xa: “Thật tốt khi gặp được anh.”

“Ừ.” Thật tốt khi gặp được em.

...

Lúc Thời Sênh đi tới trường liền nghe thấy có người nhắc tới tên Trì Ninh. Cô cẩn thận nghe kỹ, hình như Trì Ninh chuẩn bị đính hôn. Đối tượng chính là cô gái Anni mà cô đã gặp ở rạp chiếu phim lần trước.

Đúng là không tìm đường chết thì sẽ không chết.

Còn dám cưới cả huyết tộc, lá gan của tên nhóc Trì Ninh này đúng là có thể lên trời rồi.

Trong các đại gia tộc, đính hôn sớm là chuyện rất bình thường. Lúc trước chuyện Thời Sênh đính hôn cũng bị đồn ầm lên ở trường. Sau sự kiện đó, cô ít khi tới trường nên mới không biết.

Dù sao Trì Ninh cũng được gắn mác nam thần, đột nhiên lại đính hôn. Đám nữ sinh trong trường không thể nào tiếp nhận được sự thật này, khóc đến đứt từng khúc ruột.

Đương nhiên, những người này có thế nào thì cũng không thể ảnh hưởng được tới lễ đính hôn của Trì Ninh và Anni.

Thời Sênh nhìn thấy thiệp mời, lễ đính hôn tổ chức còn long trọng hơn cả kết hôn. Sau lễ đính hôn, Anni cũng được sắp xếp tới đây học. Nữ sinh trong trường liền bắt tay cùng tẩy chay cô ta.

Anni là huyết tộc, bên ngoài thì cô ta giả bộ yếu đuối nhưng sau lưng lại ngầm dạy dỗ đám nữ sinh kia.

“Đã là lần thứ hai rồi, thật là dọa người, không biết là ai mà lại tàn nhẫn thế chứ.”

“Tôi nghe nói là một kẻ cuồng hút máu, toàn thân bạn học kia không còn một giọt máu nào nữa, thật đáng sợ.”

“Cậu nói... Liệu có phải quỷ hút máu trong truyền thuyết không?”

“Không thể nào, chẳng phải cái đó chỉ có trong tiểu thuyết thôi sao? Cậu đọc ít mấy thứ linh tinh đó thôi, chắc chắn là do con người làm, thật biến thái...”

Mấy nữ sinh đi qua bên cạnh Thời Sênh, đang thảo luận chuyện xảy ra gần đây ở trong trường.

Đã có hai nữ sinh bị chết, máu toàn thân bị hút khô, trên cổ có dấu cắn, vừa thấy đã biết là huyết tộc làm.

Hiện tại huyết tộc đang loạn xị ngậu. Cảnh Mộ không có mặt ở trường nên chuyện này chỉ có thể để cảnh sát tới xử lý mà thôi.

Nhưng không chỉ trong trường học có án hút máu, bên ngoài cũng xảy ra rất nhiều. Hiện tại Cục Cảnh sát đã bận tới sứt đầu mẻ trán.

Những vụ án này có thể là do huyết tộc phương Đông gây ra, cũng có thể là do huyết tộc phương Tây gây ra, giờ không có ai ước thúc đám huyết tộc này, đương nhiên bọn chúng bắt đầu làm xằng làm bậy ở thế giới con người rồi.

Thỉnh thoảng Thời Sênh trở về cũng gặp phải huyết tộc, nhưng chúng còn chưa tới gần đã sợ chạy mất dép rồi.

Trên người cô có hơi thở của Thanh Yến, đám huyết tộc này thật sự sợ hãi hắn.

Thời Sênh ngồi trong nhà ăn, chống cằm nhìn ra bên ngoài. Ánh mặt trời sáng rực rỡ, một nữ sinh xinh đẹp tung tăng nhảy nhót bên cạnh Trì Ninh. Vẻ mặt Trì Ninh đầy yêu chiều làm cho không biết bao nhiêu nữ sinh đau lòng.

Anni thoáng nhìn thấy Thời Sênh, sau đó cô ta cười với cô, ghé miệng vào tai Trì Ninh nói một câu gì đó. Trì Ninh liền rời di, Anni cất bước đi vào nhà ăn.

Nhưng mà khi cô ta bước vào thì cô gái vừa rồi còn ngồi ở đó đã không thấy đâu nữa.

Cô ta hơi tức giận, không cam lòng nên đuổi theo, chặn đường Thời

Sênh ở cửa ra đằng sau của nhà ăn.

“Chị Trì Tây, chị sợ em thế à? Nhìn thấy người ta là trốn luôn là sao?” Anni vẫn cười xinh đẹp như cũ, giọng điệu đà tới mức làm Thời Sênh phải nổi da gà, nhưng nam sinh lại rất thích dáng vẻ này của cô ta.

“Đừng có gọi tôi là chị.” Thời Sênh lạnh lùng nhìn cô ta.

Anni cười duyên: “Chị là chị của Trì Ninh, tuy rằng em lớn tuổi hơn chị nhưng em vẫn phải gọi chị là chị mới đúng, nếu không thì không lễ phép rồi.”

Thời Sênh nở nụ cười trào phúng: “Cô nên gọi tôi là tổ tông.”

Nụ cười trên mặt Anni cứng đờ.

Sau đó, cô ta nhanh chóng nói tiếp: “Chị thật biết nói đùa, người ta muốn hỏi một chút, anh đẹp trai lần trước đi cùng chị đâu rồi? Có thể giới thiệu cho em làm quen được không?”

“Không thể.” Dám có ý đồ với vợ của ông, kiếm của ông đâu!

“Ôi, thật là đáng tiếc.” Anni tỏ vẻ thất vọng.

Thời Sênh nhìn trái phải một chút, chuẩn bị chụp bao tải đánh ả quỷ hút máu này. Ai ngờ còn chưa kịp lấy bao tải ra thì Lương Sắt đã xuất hiện, không nói một lời đã đánh lên với Anni.

Thời Sênh: “...”

Hệ liệt vai chính không chỗ nào không có mặt!

Bản cô nương chỉ muốn an tĩnh chụp bao tải người ta thôi mà, cô ta nhảy bổ ra làm quái gì!

Cướp cảnh diễn cũng không phải cướp như thế đâu.

“Ôi chao, đây không phải thợ săn nhỏ lần trước à?” Thực lực của Anni rất khá, đối mặt với Lương Sắt mà vẫn có tâm tình trêu đùa, “Cô không đánh lại được tôi đâu.”

Vẻ mặt của Lương Sắt lạnh như băng, ra tay cũng không lưu tình, chiêu nào cũng tàn nhẫn như muốn dồn Anni vào chỗ chết.

Thời Sênh tìm một chỗ ngồi cắn hạt dưa. Hai người đánh tới đánh lui, hết nửa ngày vẫn không phân thắng bại.

Thực lực của Lương Sắt vẫn hơi kém hơn, cuối cùng đành phải để Anni chạy mất: “Chị Trì Tây, hẹn gặp lần sau.”

Trước khi đi còn không quên buông lời trêu chọc Thời Sênh.

Lương Sắt xách súng đi tới trước mặt Thời Sênh. Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cô ta: “Có việc gì sao?”

Lương Sắt móc ra một ống tiêm ném cho Thời Sênh: “Tinh Qua bảo tôi giao cho cô.”

Thời Sênh đón được ống tiêm, bên trong là chất lỏng màu xanh biếc. Thời Sênh đứng lên, nhìn thẳng thắn đối mặt với cô ta: “Tinh Qua đâu?”

“Không biết.” Lương Sắt lạnh nhạt đáp: “Tinh Qua đã nói cô biết chân tướng Lương gia bị diệt môn, có phải không?”

“Biết thì sao chứ hả?”

“Có thể nói cho tôi không?” Giọng Lương Sắt khá bình thản, hiển nhiên Thời Sênh có thể tiếp thu thái độ này của cô ta.

Nhưng cũng không có nghĩa là Thời Sênh muốn nói cho cô ta: “Tại sao tôi phải nói cho cô biết nhỉ?”

Lương Sắt rũ mắt, sau một hồi im lặng liền rời đi.

Thời Sênh siết lấy ống tiêm, nhìn bóng dáng Lương Sắt biến mất ở chỗ rẽ, nữ chính lần này thú vị thật.

Tinh Qua có thể đưa huyết thanh nhờ cô ta mang tới, đại khái là dùng chuyện cô biết chân tướng về chuyện Lương gia bị giết để làm điều kiện trao đổi.

Chương 1880: Ám dạ huyết chú (34)

Thời Sênh cầm huyết thanh về nhà tiêm vào cho Tinh Thuần. Hiệu quả rất tốt, sau khi tiêm vào, tình hình của Tinh Thuần liền khá hơn rất nhiều.

“Chị... Chị, anh em thế nào rồi? Anh em đâu?” Tinh Thuần vừa tỉnh lại đã kéo tay Thời Sênh hỏi về Tinh Qua.

Thời Sênh bình tĩnh đáp: “Chị không biết.” Để thợ săn quỷ hút máu chuyển đồ cho thì chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Hốc mắt Tinh Thuần đỏ bừng: “Chị... em rất sợ.”

Thời Sênh vỗ nhẹ đầu cô ta.

Tinh Thuần lặng lẽ khóc trong phòng. Cô ta thấy rất khó chịu, không phải khó chịu về thân thể mà là khó chịu trong tim.

Cô ta cảm thấy nhất định anh trai mình đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

“Em muốn đi tìm anh em.”

Thời Sênh ấn cô ta xuống: “Em tỉnh lại đi, như em bây giờ ra ngoài cũng chỉ là tìm chết, đừng uổng phí thuốc mà anh của em tìm về cho em.”

“Không, em muốn đi tìm anh ấy, em chết cũng phải chết cùng một chỗ với anh trai em. Chị, chị để em đi. Em không thể mất đi anh trai

mình được.” Tinh Thuần giãy giụa, nước mắt tràn ra khỏi khốc mắt, rơi xuống tay Thời Sênh, nóng bỏng.

Cô không tốn nhiều sức lắm là có thể giữ được Tinh Thuần, nhưng cô lại buông lỏng tay ra, Tinh Thuần lảo đảo chạy ra khỏi cửa.

Thời Sênh thong thả lau nước mắt trên mu bàn tay, thở dài rồi cũng ra ngoài theo.

...

Huyết tộc phương Đông và huyết tộc phương Tây đã khai chiến toàn diện, chiến trường hầu hết ở các vùng hoang vu dã ngoại. Vì thế, trong tình thế con người hoàn toàn không biết, đại chiến thế giới lần thứ ba đã bắt đầu.

Tinh Thuần đi xuyên qua rừng cây, cô ta đi được một lát lại nghỉ, mặc dù huyết thanh có hiệu quả nhưng thân thể của cô ta vẫn chưa tốt hẳn. Cô ta vẫn cảm thấy khó chịu nếu tiếp xúc với ánh mặt trời quá mãnh liệt.

Cô ta một nắng hai sương bò tới được chiến trường đầu tiên của huyết tộc, vừa nhìn đã thấy xác huyết tộc rải đầy mặt đất.

Cô ta chưa bao giờ biết, thì ra lại có nhiều huyết tộc như thế.

Nhiều thi thể chồng chất lên nhau, không còn nhìn thấy mặt đất đâu nữa.

Nơi này đã chẳng còn huyết tộc sống sót. Tinh Thuần đi xuyên qua bọn họ, không biết đi hết bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy huyết tộc còn sống sót.

Chiến tranh của huyết tộc vô cùng tàn khốc, không phải ngươi chết thì ta chết. Tinh Thuần trơ mắt nhìn mấy huyết tộc ngã xuống ngay trước mặt mình. Một tên huyết tộc đã giết tới đỏ cả mắt xông về phía cô ta, mùi máu tươi xộc vào mũi.

Móng tay sắc nhọn của huyết tộc kia dừng trước yết hầu cô ta, âm thanh nghẹn ngào hỏi: “Sao con non lại chạy tới chiến trường thế này, người nhà của ngươi đâu?”

Tinh Thuần sợ tới mức chỉ biết khóc.

“Đã chết rồi sao?” Huyết tộc kia lẩm bẩm một câu, hắn quay đầu nói với đồng bạn, “Cứ mang về sắp xếp chỗ ăn nghỉ đã.”

Loạt soạt...

Âm thanh vang lên trong lùm cây làm đám huyết tộc lập tức trở nên cảnh giác. Một thân ảnh cao lớn càng lúc càng tới gần, theo đó, khuôn mặt càng lúc càng rõ ràng hơn.

“Điện hạ Thanh Yến.” Đám huyết tộc lập tức vui vẻ, “Là Điện hạ Thanh Yến.”

Nhóm huyết tộc thi nhau thở phào nhẹ nhõm. Lúc này tốt nhất không nên hỏi hắn đã trải qua những chuyện gì. Chỉ cần không trêu chọc Điện hạ Thanh Yến thì hắn cũng sẽ không giết chóc lung tung, huống chi hiện giờ còn là lúc đang giao chiến với huyết tộc phương Tây nữa.

Chờ đến khi Thanh Yến từ trong lùm cây đi hẳn ra ngoài, bọn họ mới nhìn thấy trong tay hắn còn dắt theo một người, là con người...

Thanh Yến bước ra khỏi lùm cây, đột nhiên giơ tay lên, đám huyết

tộc kinh hãi, tránh sang bên cạnh theo bản năng.

Mấy tên huyết tộc phương Tây ở đằng sau đang lén áp sát bị đánh bay, đụng vào thân cây, thân thể nổ tung mà chết.

Huyết tộc: "..." Dọa chết người rồi, còn tưởng bọn họ đã làm gì đó chọc giận Điện hạ Thanh Yến chứ.

Đám huyết tộc ở khá gần đây. Bọn họ có một cứ điểm ở trong núi, huyết tộc liền mời Thanh Yến qua đó.

Huyết tộc phân ra rất nhiều thế hệ, ngoại trừ những huyết tộc cao cấp ở trong lâu đài cổ kia thì rất hiếm khi gặp các huyết tộc khác. Mức độ nổi tiếng của Thanh Yến quá cao nên đám huyết tộc này mới vừa liếc mắt đã nhận ra ngay.

Còn về Thời Sênh, đám huyết tộc coi như không nhìn thấy, có lẽ Điện hạ Thanh Yến mang đồ ăn theo thôi.

Nhưng sau đó bọn họ lại phát hiện ra đồ ăn này không hề đơn giản. Điện hạ Thanh Yến đối xử tốt với cô gái loài người này tới mức làm người ta giận điên lên, nói gì nghe nấy.

Làm gì có đồ ăn nào có được đãi ngộ như thế chứ?

Nếu mà có được đãi ngộ này thì bọn họ cũng muốn làm đồ ăn.

"Các ngươi biết Tinh Qua không?" Thời Sênh hỏi một tên huyết tộc.

"Tinh Qua?" Huyết tộc kia sửng sốt một chút, muốn nói lại thôi, "Hắn..."

"Anh tôi làm sao rồi?" Tinh Thuần vội vã tiến lên, đôi mắt to trò ngập

nước nhìn thẳng vào tên huyết tộc kia, bộ dáng tội nghiệp tới mức làm tên huyết tộc phải mềm lòng.

Hắn mấp máy môi mấy cái rồi đáp: “Tinh Qua bị huyết tộc phương Tây bắt đi rồi.”

“Sao có thể... Anh tôi mạnh như thế, sao anh ấy có thể bị bắt đi chứ? Không...” Tinh Thuần vội vã nhìn về phía Thời Sênh: “Chị, anh của em không thể nào bị huyết tộc phương Tây bắt đi, đúng không?”

Mặc dù Tinh Thuần chưa từng tham dự chiến tranh nhưng cũng biết huyết tộc phương Đông và phương Tây luôn đối đầu nhau. Nếu anh trai cô ta bị huyết tộc phương Tây bắt đi thì còn có thể sống nổi sao?

Cô ta không tin.

Thời Sênh xoa tóc Tinh Thuần: “Có biết Tinh Qua bị bắt tới nơi nào không?”

“Chắc là trung tâm chiến trường.” Huyết tộc nói.

Ở nơi này chưa phải trung tâm chiến trường, phải đi vào sâu nữa mới tới trung tâm, ở đó tụ tập vô số huyết tộc, mỗi ngày đều chém giết, đám này chết sẽ lại có một đám khác thay thế.

...

Trung tâm chiến trường.

Thời Sênh đứng ở một nơi cao nhìn xuống chiến trường đẫm máu bên dưới.

“Không ngờ thợ săn quỷ hút máu lại đứng về phía huyết tộc vào lúc

này.” Thời Sênh hơi ngạc nhiên, cô vừa nhìn thấy có cả thợ săn quỷ hút máu lẫn trong đám huyết tộc.

“Huyết tộc phương Tây luôn trực tiếp hút máu người. Nếu thợ săn quỷ hút máu không ngăn cản, một khi huyết tộc phương Tây tiêu diệt chúng tôi rồi thì tiếp theo sẽ tới lượt thợ săn quỷ hút máu thôi.”

Mưa hoa đầy trời trút xuống, Hề Mạn một thân đỏ rực như lửa đứng trên chạc cây, lên sân khấu rất đột ngột nhưng cũng rất phong cách.

Khóe miệng Thời Sênh khẽ giật: “Cô có thời gian ở đây làm màu thì sao không xuống giúp một tay đi?”

Hề Mạn nhảy từ trên cao xuống, quan sát Thời Sênh với vẻ nghi hoặc như đang nhìn một quái vật: “Cô tới đây làm gì?” Còn mang theo vị sát thần Thanh Yến kia nữa.

Tinh Thuần vẫn sợ hãi Hề Mạn như trước, trốn ra sau lưng Thời Sênh, chỉ để lộ ra đôi mắt. Hề Mạn hơi nghiêng đầu sau đó cười quyến rũ: “Thì ra là vì Tinh Qua.”

“Cô... Chị đã gặp anh em rồi sao?” Tinh Thuần cẩn thận hỏi chuyện.

Ánh mắt Hề Mạn tràn ngập vẻ phong tình, cô ta nhìn về phía chiến trường: “Có thấy mấy cây cột sau đám huyết tộc phương Tây kia không?”

Tinh Thuần nhìn về phía đó, ở sau lưng đám huyết tộc phương Tây có mấy cây cột. Cây cột được làm từ bùn đất, có huyết tộc đứng ở bên trên, không có gì kỳ quái cả.

“Tinh Qua ở trong một những cây cột đó.”

Tinh Thuần kinh ngạc nhìn Hề Mạn. Hề Mạn vẫn cười đầy quyến rũ như cũ: “Tôi cũng không ngờ hắn sẽ vì cô bé mà cam tâm tình nguyện bị chôn vào trong cây cột đó. Cô bé có biết huyết tộc bị chôn vào trong đó rồi, lúc đi ra sẽ có bộ dạng thế nào không?”

“Thế nào... Bộ dạng thế nào?” Tinh Thuần run rẩy hỏi.

“Cô bé sẽ nhanh chóng nhìn thấy thôi.” Mưa hoa quanh Hề Mạn càng lúc càng dày đặc, bọc lấy cô ta đi về phía chiến trường.

Đúng lúc cô ta vừa nhảy xuống chiến trường, trong đám huyết tộc phương Đông, mấy người ở trong lâu đài cổ lập tức hiện thân. Những huyết tộc có địa vị cũng xuất hiện, đứng thành một nhóm với Hề Mạn. Các huyết tộc còn lại thì lùi về sau, dường như chuẩn bị có hành động lớn nào đó.

Bóng tối bao phủ lên huyết tộc phương Tây, bọn họ nhanh chóng lui về sau.

Chương 1881: Ám dạ huyết chú (35)

Trong đám huyết tộc phương Tây đột nhiên xuất hiện một tên có thân hình khổng lồ. Sau lưng hắn mọc một đôi cánh màu đen, hơi giống cánh dơi, toàn thân đen sì từ trên xuống dưới. Tuy rằng vẫn có hình dáng con người nhưng hình thể đã vượt xa hình thể của con người rồi.

Hắn kích động tấn công đám người Hề Mạn. Đám người Hề Mạn phải liên thủ với nhau mới có thể đánh lại được tên huyết tộc biến dị đó.

“Cái quái gì thế.” Thời Sênh tỏ vẻ ghét bỏ.

Huyết tộc là một sinh vật cực kỳ ưu nhã. Huyết tộc có thực lực càng mạnh thì càng ưu nhã hơn. Nhưng cái thứ kia vừa gớm ghiếc vừa xấu, nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy ưu nhã tí nào.

Thanh Yến nhìn huyết tộc biến dị trên chiến trường, vẻ mặt không có nhiều biến hóa lắm, nhưng trong đáy mắt vẫn có điều lắng đọng.

“Thanh Yến, đó là cái gì thế?” Thời Sênh kéo tay áo Thanh Yến.

Thanh Yến cầm tay cô, chậm rãi nói: “Ngàn năm trước, trong lúc thánh chiến, huyết tộc phương Tây đã chế tạo ra một loại chiến nô huyết tộc. Bọn họ không biết đau đớn, sức mạnh được tăng lên tới cực hạn, rất khó đối phó. Nhưng bọn họ có một khuyết điểm, đó là chỉ dùng được một lần, sau khi sức mạnh tiêu hao hết thì chiến nô liền trở thành vô dụng.”

“Trận thánh chiến đó, cuối cùng huyết tộc phương Đông vẫn thắng. Để ngăn cảnh hành vi này tái diễn, huyết tộc phương Đông đã sử dụng quyền của người thắng để thay đổi luật lệ thánh chiến, không cho phép tiếp tục chế tạo chiến nô nữa. Điều ước của Thánh chiến có lực ước thú, nếu ai vi phạm thì sẽ bị trời phạt. Thế nên từ đó, chiến nô huyết tộc liền mai danh ẩn tích.”

“Nhưng mà giờ nó lại xuất hiện rồi, có người vi phạm điều ước của Thánh chiến, sao không chịu trời phạt chứ?” Thời Sênh nhướng mày.

“Bởi vì... Bọn họ có điểm khác chiến nô huyết tộc.”

Bởi vì khác nên không bị rằng buộc bởi điều ước kia.

Dù sao, điều ước cũng là vật chết.

Hề Mạn và huyết tộc liên thủ đánh lui huyết tộc biến dị kia. Tuy rằng không giống với chiến nô huyết tộc ngàn năm trước, nhưng điều kiện chỉ sử dụng một lần cũng không thay đổi, sau khi bị đánh lui, huyết tộc biến dị kia còn chưa quay về được tới trận doanh của mình thì đã ngã gục xuống.

Thân thể cao lớn như quả bóng xì hơi, thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Hề Mạn lại một lần nữa quay về núi, mưa hoa đã bị cô ta thu lại. Phỏng chừng là vừa mới tiêu hao khá nhiều sức mạnh nên chẳng còn sức mà duy trì đạo cụ làm màu nữa rồi.

“Thấy không, đó sẽ là kết cục của Tinh Qua.” Hề Mạn dựa vào thân cây, ánh mắt chuyển động theo đám huyết tộc đang đi thu dọn chiến

trường, lộ ra mấy phần ủ rũ, “Mỗi ngày, bọn họ sẽ phái ra một tên, nếu chúng ta thua thì huyết tộc phía sau sẽ bị tàn sát.”

“Anh... Em muốn đi cứu anh em.” Rốt cuộc Tinh Thuần cũng không nhịn được nữa. Cô lao xuống dưới chân núi.

Hề Mạn duỗi chân chắn ngã Tinh Thuần, cúi người nhìn cô gái đang quỳ rạp trên mặt đất: “Chúng ta có nhiều huyết tộc như thế còn không cứu hắn ra được. Cô chỉ là một con non chưa trưởng thành mà đòi cứu hắn sao?”

Hề Mạn cười đầy quyến rũ: “Đây là chuyện cười lớn nhất mà tôi được nghe đấy.”

Lúc phát hiện ra Tinh Qua, không phải bọn họ chưa từng nghĩ tới chuyện cứu viện, nhưng kết quả rất rõ ràng là họ chưa bao giờ thành công.

Tinh Qua rất mạnh, nếu anh ta trở thành quái vật như thế kia thì không biết bọn họ có thể ngăn lại hắn được không.

Tinh Thuần quật cường bò dậy, bùn đất trộn nước mắt dính đầy trên mặt, nhìn cô ta chật vật không tả nổi.

“Em nhất định phải đi cứu anh ấy.” Ánh mắt Tinh Thuần đầy kiên định, “Không cứu được thì em sẽ đi cùng anh ấy.”

Hề Mạn cười một tiếng: “Tinh Qua đúng là tinh mắt.” Tầm mắt cô ta lại chuyển sang Thời Sênh và Thanh Yến, “Thế này đi, cô cầu xin bọn họ, có khi anh trai cô có thể được cứu đấy.”

Cô ta không biết rốt cuộc Thời Sênh có bản lĩnh tới đâu, nhưng Thanh Yến... tuyệt đối có thể quét ngang chiến trường. Kẻ đứng đầu

bên huyết tộc phương Tây mà không ra mặt thì cơ hội cứu Tinh Qua là cực kỳ lớn.

Thanh Yến mới chỉ tham gia thánh chiến đúng một lần. Nhưng lần đó là lần bọn họ chiến thắng nhanh nhất, cực kỳ nhanh, gần như không tốn bao nhiêu sức lực, thương vong càng không đáng kể tới.

Nhưng mà sau lần thánh chiến đó, Thanh Yến không bao giờ tham gia nữa, tựa hồ không có hứng thú lắm với trò chơi này.

Tinh Thuần nhìn sang Thời Sênh, bẹp miệng dường như muốn khóc, nhưng cuối cùng lại cố gắng không để nước mắt chảy ra, bộ dáng còn làm người ta dễ mềm lòng hơn so với lúc cầu xin người khác.

Cô ta nhìn Thời Sênh một hồi lâu. Thấy Thời Sênh không có phản ứng gì, Tinh Thuần hít cánh mũi, anh trai là của cô ta, cô ta sẽ tự đi cứu vậy.

Ý tưởng này đâu chỉ là ngây thơ, trong mắt Thời Sênh thì rõ ràng là chịu chết.

Huyết tộc đông người như thế còn chẳng cứu được, dùng cách nói của huyết tộc thì Tinh Thuần chỉ là một con non.

Một con non... thì có bản lĩnh quái gì chứ?

Thời Sênh tiến lên, thô lỗ đánh ngất Tinh Thuần.

Hề Mạn: “...”

Còn có thể thế sao?

Thời Sênh đặt Tinh Thuần sang một bên, thiết lập trận pháp quanh

cô ta, cho dù cô ta tỉnh lại cũng không ra ngoài được. May Tinh thuần cũng chỉ là con non nên sẽ không biết thuấn di, nếu không cũng chưa chắc nhốt cô ta lại được.

“Rốt cuộc hai người tới làm gì?” Hề Mạn nhìn Thời Sênh, thấy hơi tò mò.

Hai người kia nhìn thì thấy có vẻ như không phải tới đánh nhau, cũng không phải tới cứu Tinh Qua, chẳng lẽ họ tới xem diễn à?

Hề Mạn cảm thấy khả năng này là lớn nhất, rốt cuộc cô nàng kia có gì mà không dám làm đâu chứ.

“Không làm gì thì không thể tới à?” Thời Sênh ngồi xổm một bên quan sát chiến trường bên dưới.

Hề Mạn: “...” Ha ha, cô có thực lực, cô tùy hứng là được.

Hề Mạn lắc mình biến mất, nhưng không bao lâu sau, cô ta liền đem theo một đám huyết tộc xuất hiện trước mặt Thời Sênh.

“Điện hạ Thanh Yến đâu rồi?”

“Hề Mạn, chẳng phải cô nói Điện hạ Thanh Yến ở đây sao? Sao lại không thấy người?... Sao cô ta lại ở đây?” Huyết tộc nhìn thấy Thời Sênh thì vội vã lùi về sau, bộ dáng như đã từng bị cô làm thương tổn vậy.

Điện hạ Thanh Yến ở đây, đương nhiên cô ta phải ở đây rồi.

Đám huyết tộc thấy thật đau tim. Bọn họ không muốn gặp cô gái loài người này. Tuy rằng cũng không muốn gặp cả Thanh Yến nữa, nhưng giờ là tình hình đặc biệt, huyết tộc cần phải gặp được Điện hạ

Thanh Yến nhà mình.

Số lượng huyết tộc năm đời trở lên chỉ đếm được trên hai bàn tay, lúc trước còn bị chết một người nữa nên giờ cũng chỉ có mấy tên này có thể làm chủ được chuyện của huyết tộc mà thôi.

Tinh Qua bị bắt. Hề Mạn không hợp làm thủ lĩnh. Cô ta đánh lộn trước giờ đều chỉ biết lo cho bản thân mình, là loại không quan tâm tới đại cục. Để loại huyết tộc này tới chỉ huy sao?

Kết cục toàn quân bị diệt là cái chắc.

Nghe đâu còn một huyết tộc năm đời nữa... Nhưng mà đến giờ còn chẳng nhìn thấy người, nghe nói ở trên chiến trường khác, không ở bên này.

Hiện giờ trên chiến trường chỉ có một mình Cảnh Mộ chỉ huy. Cho dù Cảnh Mộ có năng lực thì cũng không thể chỉ huy được quá nhiều người thế này. Tuy rằng ở đây là chiến trường chính nhưng chiến sự cũng không chỉ có ở mỗi nơi này, một mình hắn vừa phải đánh, vừa phải điều phối huyết tộc, bố trí sách lược, căn bản không thể lo được quá nhiều chuyện như thế.

Một huyết tộc to gan trong đám kia hỏi Hề Mạn: “Điện hạ Thanh Yến ở đâu?”

“Trốn đi rồi.” Hề Mạn nói với vẻ đương nhiên, “Nhưng chắc chắn hắn đang ở đây, hay là các ngươi bắt cô ta lại đi, xem Thanh Yến có chịu ra hay không?”

Thời Sênh mỉm cười nhìn đám huyết tộc kia.

Huyết tộc: “...” Bọn họ có bị điên đâu? Bắt cô ta ư? Bài học lần trước

bọn họ vẫn còn cảm thấy như mới xảy ra hôm qua ấy.

Hề Mạn, ngươi hố bọn ta đúng không?

Đám huyết tộc ríu ra ríu rít nửa ngày mà Thanh Yến vẫn không chịu ra mặt. Bọn họ cũng chẳng có cách nào. Cũng không dám bắt Thời Sênh lại nên đành phải ra về trước.

“Tại sao Thanh Yến không muốn gặp đám huyết tộc này thế?” Thời Sênh hỏi Hề Mạn.

Hề Mạn nghịch một bông hoa tường vi, hơi giương mắt lên: “Bởi vì bọn họ muốn hắn là Vương của huyết tộc.”

Xưng Vương á?

Chẳng phải rất tốt sao?

Chương 1882: Ám dạ huyết chú (36)

“Sau khi Vương của huyết tộc chết đi thì vẫn chưa có lãnh tụ mới, mọi sự vụ đều do các trưởng lão và huyết tộc năm đời xử lý. Huyết tộc năm đời có tôi và Tinh Qua, à, đúng, còn có cái tên bị cô giết nữa... hắn là huyết tộc bốn đời.” Hề Mạn hơi dừng lại, “Dã tâm của hắn rất lớn, vẫn luôn muốn làm Vương của huyết tộc, nhưng mọi người cảm thấy năng lực của hắn chưa đủ để đảm nhiệm vị trí đó.”

Thời Sênh cắn hạt dưa: “Cô sợ hắn, chứng tỏ thực lực của hắn cao hơn cô, sao lại không thể đảm nhiệm chứ?”

“Hắn là huyết tộc bốn đời, cao hơn tôi và Tinh Qua một thế hệ, đương nhiên phải mạnh hơn chúng tôi rồi. Hắn không thể đảm nhiệm là vì cách giải quyết vấn đề của hắn... tóm lại là tất cả mọi người đều không đồng ý.” Hề Mạn không muốn nói quá tỉ mỉ.

“Thế Thanh Yến thì có thể đảm nhiệm à?” Thời Sênh trợn mắt, tên này chẳng phải là tên giết huyết tộc không thèm chớp mắt sao? Để hắn mà Vương thì chẳng phải đưa dê vào miệng cọp, nằm ra cho hắn giết à?

Hề Mạn ngồi xuống cạnh Thời Sênh: “Cô không biết là hắn đã từng làm Vương của huyết tộc à?”

Thời Sênh sửng sốt.

Hề Mạn chống cằm, tựa như đang nhớ lại: “Tuổi thọ của huyết tộc năm đời đại đa số đều trên 1000 năm, lúc đó tôi cũng mới được sinh

ra thôi. Mà thời gian đó, hắn chính là Vương của huyết tộc, ừm... Lúc đó huyết tộc năm đời rất quý giá, nên tôi mới thấy hắn không có tư cách ngồi lên vị trí đó.”

“Đương nhiên, hắn chỉ làm Vương khoảng trăm năm thôi, sau đó liền phủi tay không thèm làm nữa. Nhưng trong thời gian hắn tại vị, huyết tộc phát triển cực kỳ hưng thịnh, không ai trong huyết tộc dám có hành động lỗ mãng cả.”

“Tại sao?” Thời Sênh hỏi một cách phối hợp.

Hề Mạn hơi trầm ngâm một chút: “Nghe nói trưởng lão bắt hắn cưới Vương Hậu, hắn không đồng ý. Các trưởng lão dùng thủ đoạn cực đoan nên chọc giận hắn. Từ sau đó, hắn rất ít khi xuất hiện trước mặt huyết tộc, cũng ít khi tham gia vào chuyện của huyết tộc nữa.”

Tùy hứng.

Giỏi lắm.

Không hổ là vợ của ông đây.

Hề Mạn: “...” Cái biểu cảm như thể đang... tự hào này của cô là sao hả, có gì đáng tự hào đâu?

Hề Mạn còn định nói tiếp thì đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt. Cô ta vừa quay đầu lại liền nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Thanh Yến, bên chân hắn là con rắn xinh đẹp đang nhìn cô ta chằm chặp.

Hề Mạn nhảy dựng lên, thuấn di biến mất ngay lập tức.

Ghét bọn rắn chết tiệt!

Thế mà Thanh Yến còn nuôi rắn chứ!

Mà con rắn kia cũng rất quái, đã đi theo hắn bao lâu rồi mà không thấy chết, nên cô ta mới rất chán ghét Thanh Yến là vì thế.

Con rắn bò tới bên cạnh Thời Sênh, cọ đầu vào lòng bàn tay cô, ý đồ quấn quanh cổ tay cô. Nhưng nó còn chưa kịp làm thì đã bị Thanh Yến tóm lấy đuôi vất vào bụi cỏ sau lưng.

Thanh Yến ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, nhẹ giọng nói: “Anh không muốn quản lý chuyện của huyết tộc, em có cảm thấy anh máu lạnh, tàn nhẫn không?”

“Tại sao lại phải cảm thấy thế?” Thời Sênh hỏi lại với vẻ kỳ quái.

“Con người...” Đều luôn nghĩ như thế.

Hắn đã gặp nhiều trường hợp như thế, nếu bạn có năng lực mà lại không giơ tay giúp đỡ người khác thì người ta sẽ cảm thấy bạn máu lạnh, vô tình, sẽ lập tức lọ ra sắc mặt khác.

Trước đây thì hắn sẽ chẳng thèm quan tâm, cứ làm theo bọn họ nói, nhưng bọn họ lại nghĩ rằng có thể quyết định thay hắn mọi việc.

Đến khi hắn phản đối thì bọn họ lại cho rằng hắn sai.

Thời Sênh nghiêng đầu, tóc dài chảy xuống ngực cô, trong đáy mắt lan tràn ý cười: “Em không giống những người kia. Hơn nữa, so về máu lạnh vô tình, anh không cảm thấy là em chẳng hề kém anh à?”

“Thế thì tốt.” Thanh Yến cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, lại lặp lại, “Thế thì tốt.”

Chỉ sợ cô ấy không tiếp nhận mình, vì thế hắn luôn không dám kể chuyện trước kia cho cô nghe.

Vì sao hắn lại trốn tránh đám huyết tộc, vì sao hắn lại giết huyết tộc không chớp mắt.

...

Buổi tối, Cảnh Mộ và một đám huyết tộc trở về. Lần này còn có Lương Sắt đi cùng, cô ta đứng ở ngoài xa như không có chuyện gì liên quan tới mình, lắng nghe Cảnh Mộ đàm phán với Thanh Yến.

Cảnh Mộ mời Thanh Yến hãy ra mặt chủ trì đại cục, bởi vì huyết tộc phương Tây chơi trò gian lận để làm suy yếu thực lực của bọn họ. Hiện tại những huyết tộc bị nhiễm virus đều không thể ra chiến trường.

Mà trong đám huyết tộc bên phe bọn họ, Thanh Yến là người có bối phận cao nhất, thực lực mạnh nhất. Hắn mà không giúp đỡ thì có thể huyết tộc sẽ không chống đỡ được nữa.

Thanh Yến một mực dùng giọng điệu lạnh nhạt từ chối.

Đàm phán còn chưa xong thì huyết tộc phương Tây bên dưới lại đột nhiên khởi xướng tấn công.

Tiếng chém giết lập tức truyền khắp chiến trường.

Tất cả các huyết tộc đều kinh hãi, sao tự nhiên lại đánh nhau rồi?

Bọn họ cũng không rảnh lo đàm phán nữa mà vội vàng dẫn người quay lại chiến trường. Một trận này, bên phía huyết tộc phương Tây thả ra liên tiếp mấy huyết tộc biến dị. Đám người Hề Mạn phải hợp

lực mới có thể đối phó được một tên. Giờ có tới mấy tên, chắc chắn là không thể kháng cự nổi.

Chiến trường dần di động về phía Thời Sênh, khóe miệng Thời Sênh hơi cong lên: “Bọn chúng đang hướng về phía anh.”

Còn tại sao không phải hướng về phía cô...

Bởi vì cô còn chưa có cơ hội đắc tội với huyết tộc cao cấp phương Tây, có điều... cũng sắp rồi.

Chiến trường nhanh chóng dịch chuyển về bên này. Huyết tộc phương Tây ráo riết đuổi theo. Huyết tộc phương Đông vội vã trốn hết về phía sau lưng Thanh Yến.

Bên huyết tộc phương Tây phất tay ra hiệu cho quân mình dừng lại. Sau đó một tên huyết tộc mặc lễ phục cung đình thời trung cổ ưu nhã bước ra khỏi đội ngũ, một tay nghiêng phóng tới trước ngực, hơi khom lưng, “Các hạ Thanh Yến, Vương của bọn ta đã chờ đã lâu rồi.”

“Ta không có hứng thú.” Thanh Yến lạnh lùng đáp.

“Các hạ Thanh Yến, Vương của bọn ta đã thành tâm mời ngài, cho dù có từ chối thì cũng nên giáp mặt từ chối mới thành tâm đúng không?” Đối phương cười nói.

Thanh Yến không dao động.

“Các hạ Thanh Yến, ngài không đi cùng tại hạ, vậy thì những huyết tộc kia hôm nay sẽ phải táng thân ở đây hết. Tại hạ biết ngài không quan tâm tới bọn họ, nhưng chung quy cũng sẽ mang tiếng xấu về sau, sau này lịch sử sẽ viết về ngài thế nào chứ?”

Giọng điệu của đối phương cực kỳ tốt, hoàn toàn không có vẻ tức giận gì.

“Bọn họ đang nói gì thế?”

“Không biết... Điện hạ Thanh Yến có quan hệ với đám quỷ tóc xoăn phương Tây đó từ bao giờ chứ?”

“Đám quỷ tóc xoăn này lại dám uy hiếp chúng ta, đê tiện, vô sỉ, dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, nếu không phải nhiều đồng bào của chúng ta...”

“Mẹ!”

Huyết tộc ở phía sau càng nói càng tức giận, nhưng Thanh Yến vẫn chẳng nhúc nhích một chút nào: “Đời sau viết ta như thế nào, đó là chuyện của ta, không cần Vương của các ngươi quan tâm.”

“Các hạ Thanh Yến, ngài vẫn cứ cố chấp như trước đây.” Đối phương hơi mỉm cười, ánh mắt rơi xuống Thời Sênh: “Cũng không biết cô gái loài người này có ý tưởng gì khác không?”

Thời Sênh híp mắt, đáp trả đối phương một nụ cười xán lạn, sau đó liền vung kiếm chém ra trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương.

Ra tay rất bất ngờ, hơn nữa Thanh Yến lại cố định hắn, vì thế Thời Sênh chém không trật một chút nào.

Thời Sênh rút thiết kiếm dính máu ra khỏi cơ thể của đối phương, “Lắm mồm quá đi mất, muốn đánh thì cứ đánh, không đánh thì cút, chiến trường là nơi đứng nói chuyện phiếm à? Không cần phải trả phí dùng sân à?”

“Mẹ kiếp, liều mạng với bọn chúng!”

“Lên!”

Chương 1883: Ám dạ huyết chú (37)

Máu nóng sôi trào trong cơ thể huyết tộc phương Đông, tiếng gào rống một lần nữa nhắm về phía đám huyết tộc phương Tây đã mất đi thủ lĩnh.

Có lẽ có Thanh Yến tọa trấn nên đám huyết tộc mặc dù biết hắn không ra tay nhưng trong lòng vẫn có niệm tưởng, sĩ khí không khỏi dâng cao.

Thời Sênh cũng không định ra tay, nhưng đám thiểu năng trí tuệ này lại dám có ý với Thanh Yến nhà cô. Cho dù là nguyên nhân gì thì Thanh Yến cũng đã nói không muốn rồi, thế mà bọn chúng còn lải nhải lắm mồm, có khác nào chạm vào vùng sấm sét của Thời Sênh chứ.

Thời Sênh giết huyết tộc không cần phân biệt địch ta, ai dám xông lên thì đều phải chết hết.

Vì thế huyết tộc phương Đông không dám tới gần cô. Sau đó cả đám huyết tộc phương Tây cũng không dám tới gần, xung quanh cô hoàn toàn trống rỗng.

Thời Sênh: "..." Đánh mà còn lựa chọn người à, các ngươi có thể đánh tử tế không hả?

Không ai đánh với cô, Thời Sênh đành phải ngồi xổm giữa chiến trường cắn hạt dưa. Đám huyết tộc khác suýt chút nữa thì nôn ra máu dìm chết cô.

Bọn họ đang phải đánh bằng cả mạng sống, cô ta lại ngồi đó cắn hạt dưa.

Hai bên giết đỏ cả mắt, huyết tộc phương Tây vẫn chiếm ưu thế hơn, bởi vì bọn chúng có huyết tộc biến dị. Đối đầu với loại vũ khí có tính sát thương như thế này, sao huyết tộc phương Đông có thể chống lại nổi chứ.

Chiến cuộc bắt đầu nghiêng về một phía, huyết tộc phương Đông chuẩn bị bỏ chạy, tình huống hiện tại không phải là lúc lấy trứng chọi đá.

Nhưng đúng lúc này, trong trận doanh của huyết tộc phương Tây, một cô ả bước trên không trung giữa những đóa tường vi nở rộ, đi tới trung tâm chiến trường.

Huyết tộc phương Tây thấy cô ta thì dừng truy đuổi, khom lưng làm lễ: “Bái kiến Nữ Vương bệ hạ.”

Thời Sênh: “...” Ha!

Lại là đàn bà.

Không phải chứ, tại sao các ngươi lên sân khấu đều màu mè thế? Bắt nạt ông đây không biết tạo hoa chứ gì?

Cô gái kia mặc lễ phục cung đình phương Tây, tầng tầng lớp lớp váy áo, không những phiền phức mà còn dày và nặng. Lúc đi lại, Thời Sênh nghĩ liệu cái eo thon kia có bị gãy luôn không nữa.

Cô gái này rất xinh đẹp, không xinh đẹp kiểu tươi tắn rạng ngời như Anni, cũng không quyến rũ như Hề Mạn, là một loại xinh đẹp rất cổ

điển. Trong nháy mắt khi cô ta xuất hiện, bọn họ như thoáng trở về thời trung cổ vậy.

Toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh lại.

“Thanh Yến, đã lâu không gặp.” Cô gái hơi mỉm cười chào Thanh Yến.

Thanh Yến nâng Thời Sênh đang ngồi trên mặt đất lên, ôm cô vào lòng, cẩn thận phủi đi những cọng cỏ và đất cát dính trên quần áo cô xuống.

Cô gái kia híp mắt một chút, lại nhoẻn miệng cười: “Em còn tưởng anh sẽ cô độc sống nốt quãng đời còn lại, không ngờ anh cũng có người để ở trong lòng rồi.”

“Cô ta là ai thế?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Thanh Yến.

Vợ cô mà lại quen biết một ả phụ nữ khác cơ à?

Sẽ không có cốt truyện máu chó gì nữa đấy chứ?

Ví dụ như cô ả này vừa mắt với vợ cô chẳng hạn?

Giọng Thanh Yến đầy lạnh nhạt: “Không quen biết.”

Cô ả kia cũng không tức giận: “Thanh Yến, dù sao cũng đã quen nhau nhiều năm như thế, anh nói vậy làm tôi thấy tổn thương quá.”

Cô ta thấy Thanh Yến vẫn không chịu để ý tới mình thì thở dài: “Thanh Yến, giờ bên tôi đang chiếm lợi thế, anh biết tại sao tôi tới đây, chỉ cần anh ngoan ngoãn quay về cùng tôi thì tôi sẽ lập tức bảo bọn họ lui đi, cũng đưa huyết thanh để cứu tộc nhân của anh, được

không?”

Thời Sênh: “...” Ôi đệch, đúng là cốt truyện máu chó thật!

Thanh Yến siết chặt tay Thời Sênh, gằn từng chữ một: “Từ bỏ cái suy nghĩ đó đi, sống chết của bọn họ không có liên quan gì tới tôi.”

“Ồ? Vậy cô gái bên cạnh anh thì sao?” Cô ả che môi cười khẽ, “Anh không muốn cô ta phải chịu bất kỳ tổn thương gì đúng không? Tôi có thể lùi một bước, để anh mang theo cô gái này về theo, chỉ cần mỗi tháng anh bỏ ra mấy ngày thôi, thời gian còn lại anh và cô ta muốn làm gì thì làm, tôi cũng sẽ không hỏi, được chứ?”

Ôi đệch!

Còn có loại thao tác này nữa cơ à!

Kiếm của ông đâu!

“Chỉ bằng cô mà cũng muốn làm tổn thương tới cô ấy ư?” Giọng Thanh Yến trở nên lạnh lẽo, “Adele, trước kia tôi không thèm so đo với cô nên cô nghĩ là cô có thể xâu xé tôi thế nào cũng được đúng không?”

Adele cười thanh nhã và đoan trang: “Tôi biết anh rất lợi hại, vì thế tôi mới có kế hoạch lâu như thế. Dẫn tới.”

Đội ngũ huyết tộc phương Tây tách ra. Bà Trì và Trì Ninh bị một đám huyết tộc bịt mắt dẫn lên. Anni tung tăng nhảy nhót đi bên cạnh: “Ôi trời, chị Trì Tây, anh đẹp trai, lại gặp nhau rồi.”

Thời Sênh: “...” Đừng nói là đám thiểu năng trí tuệ này định dùng Trì Tây và bà Trì để đe dọa cô đấy nhé?

Đầu óc bọn chúng bị lừa đá vào à?

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, đầu óc bọn họ đúng là bị lừa đá thật.

Adele giơ tay, Anni thè lưỡi, ngoan ngoãn đứng ở sau lưng cô ta.

Adele nói: “Cô Trì Tây, hai vị này chính là người nhà của cô. Tôi biết gần đây cô và bọn họ có chuyện xung khắc với nhau, nhưng trong thế giới loài người vẫn có câu "Một giọt máu đào hơn ao nước lã". Tốt nhất cô nên khuyên nhủ Thanh Yến hãy trở về cùng tôi, vừa rồi tôi đã đồng ý cho hai người ở bên nhau không so đo gì, chỉ cần bỏ ra mấy ngày mà thôi, thời gian còn lại đều là của hai người. Tôi sẽ không ngăn cản hai người chuyện gì hết.”

Thời Sênh vuốt thiết kiếm, cười vô cùng ác liệt: “Các ngươi cứ giết chết họ đi rồi tôi sẽ suy xét tới đề nghị này.”

Adele: “...” Sao lời thoại lại không giống kịch bản thế này?

Adele nhíu mày nhìn về phía Anni. Sắc mặt Anni hơi thay đổi, cô ta duỗi tay kéo bịt mắt của bà Trì và Trì Ninh ra.

Bà Trì vừa mở mắt đã thấy một đám thi thể trên mặt đất thì sợ tới mức hét lên thất thanh.

Bà ta là con người, đứng giữa một đám huyết tộc, lại vừa mới đánh nhau xong nên tiêu hao rất nhiều thể lực. Các huyết tộc đứng vây quanh đều để lộ ra răng nanh sắc nhọn. Ai nấy đều nhe nanh trợn mắt với bà Trì như thể có thể nhào lên cắn bà ta bất kỳ lúc nào.

Bà Trì đã bao giờ gặp phải cảnh tượng thế này đâu, sợ tới mức hai

chân mềm nhũn.

“Bác Trì à, mau xin con gái ngoan của bác đi, thế thì bác và Tiểu Ninh có thể quay về Trì gia rồi.” Anni tiến lên ghé vào tai bà Trì nói, nụ cười vẫn vô cùng xinh đẹp.

Bà Trì nhìn Thời Sênh đang đứng bên cạnh Thanh Yến. Thời Sênh vẫn đang nghịch thiết kiếm không hề để ý tới bên này, ánh sáng màu đỏ lập lòe trên thân kiếm.

Bà Trì chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng thong dong của cô.

Trong lòng bà Trì thấy hoảng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

“Trì Tây, rốt cuộc mày đã chọc phải cái thứ gì thế này!” Bà Trì quát lên đầy tức giận với Thời Sênh, “Chuyện mày chọc phải, tại sao lại bắt bọn tao phải gánh? Các người có chuyện thì đi tìm nó, tôi và nó không có quan hệ gì hết. Các người tìm nó, hãy thả tôi và Tiểu Ninh ra, chúng tôi không biết gì cả.”

Thời Sênh nhìn Adele với vẻ châm chọc: “Thấy chưa hả? Đây là lợi thế uy hiếp tôi của các người đấy à?”

Adele nhìn về phía Anni, sắc mặt cực kỳ kém.

“Cô có thể suy xét kiến nghị lúc trước của tôi, giết bọn họ đi, sau đó tôi sẽ nghĩ tới vấn đề mà cô đề nghị.” Thời Sênh tiếp tục nói.

“Bà ấy là mẹ cô.” Vẻ mặt Anni đầy cổ quái, “Cô lại không niệm chút tình cũ thế này sao?”

Tay Thời Sênh khựng lại, thiết kiếm cũng dừng theo: “Xin lỗi, tôi

không biết tình cũ là gì hết, bởi vì... tôi căn bản không phải là Trì Tây.”

Anni và Adele đều đồng thời hóa đá.

“Có thấy bất ngờ không?” Vẻ mặt Thời Sênh đầy ác ý, “Con gái bà ta đã chết từ lâu rồi. Lúc cô ta chết, bọn họ còn chẳng tới nhìn lấy một cái.”

Bà Trì vừa kinh ngạc, vừa kinh hãi nhìn Thời Sênh, những hình ảnh trước kia lần lượt hiện lên trong đầu.

Tại sao nó lại thay đổi, bởi vì nó căn bản không phải Trì Tây.

Tại sao nó lại dánh tranh cãi với mình, bởi vì nó căn bản không phải Trì Tây.

Bởi vì nó không phải Trì Tây...

Nên tất cả những khó hiểu đều có thể giải thích được.

Vậy nó là ai?

“Cô là ai?” Adele hỏi một câu y chang suy nghĩ trong đầu bà Trì. Hiện giờ cô ta vẫn còn chưa tin lắm, nghĩ rằng Thời Sênh cố ý nói như thế là để cứu bà Trì ra mà thôi.

Loài người luôn rất khôn ranh.

Nữ sinh đối diện cười khẽ, giọng nói vang lên trong gió: “Tôi là tổ tông của cô.”

Adele: “...” Người đâu, tới giết chết đứa con gái không biết xấu hổ

này cho ta.

Chương 1884: Ám dạ huyết chú (38)

“Cô có định giết hay không thế?” Thời Sênh nhìn Adele một cách nóng ruột.

Sắc mặt bà Trì tái nhợt, đầu tóc được chăm sóc kỹ càng giờ rối bù như tổ quạ, nhìn vô cùng xơ xác.

“Cô không phải con gái của tôi, vậy con gái của tôi đâu?” Bà Trì nhìn Thời Sênh, cố ép mình bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt xung quanh đang nhìn chằm chằm làm bà ta không thể bình tĩnh được. Bà ta quát lên với Thời Sênh: “Con gái của tôi đi đâu rồi?”

Thời Sênh lại vung thiết kiếm, giọng đầy xa xôi: “Chết rồi chứ sao, chẳng phải lúc nhảy lầu đã gọi điện cho các người. Tòa nhà cao như thế, bà cảm thấy cô ta có thể sống được à?”

Bà Trì bị những lời nói của Thời Sênh làm cho tái mặt.

Tầng mười...

“Vậy... Vậy cô là ai? Tại sao cô lại giống nó như thế hả? Cô là ai? Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Bà Trì bị huyết tộc xung quanh dọa cho sợ mất hồn mất vía.

Những người này có phải do con ranh chết tiệt kia mời tới diễn kịch không?

Nhưng mà thi thể trên mặt đất... quá nhiều rồi!

Máu kia hình như đều là máu thật cả thì phải?

Những ánh mắt đói khát kia rõ ràng không phải diễn kịch, bọn họ thật sự muốn ăn thịt bà ta.

“Thân thể này vốn dĩ là của Trì Tây, đương nhiên tôi phải giống cô ta rồi.” Thời Sênh dừng một chút, “Bà có thể hiểu là mượn xác hoàn hồn đi.”

Mượn xác hoàn hồn ư?

Làm sao có thể chứ?

“Cô...”

Bà Trì không biết phải nói thế nào, không tin ư? Nhưng giờ bà ta đang ở một nơi quái quỷ thế này, còn có gì không thể tin được nữa chứ?

“Cô Trì Tây, tôi sẽ giết bà ta thật đấy.” Móng tay của Adele chợt dài ra, bóp chặt lấy cổ bà Trì. Cả người bà Trì cứng đờ, chỉ có tròng mắt là có thể chuyển động.

“Giết đi, không giết thì cô là cháu tôi.” Thời Sênh xúi giục Adele.

Adele nhíu mày, cô gái này không có vẻ gì là đang nói dối cả. Cô ta thật sự không quan tâm tới tính mạng của người phụ nữ này sao?

Adele cho người dẫn bà Trì đi, nếu đã vô dụng thì không cần thiết lãng phí thời gian nữa, “Thanh Yến, anh thật sự muốn cứng đối cứng với tôi sao?”

“Các người thả tôi ra, mau thả tôi ra, các người muốn làm gì hả? Tiểu Ninh, Tiểu Ninh, cứu mẹ với...” Bà Trì bị đám huyết tộc kéo về phía sau, bà ta liều mạng túm lấy Trì Ninh đang bị bịt mắt, bịt miệng.

Trì Ninh chỉ có thể phát ra âm thanh ư ư.

Adele nhìn về phía Anni với vẻ không kiên nhẫn. Anni lập tức bịt miệng bà Trì. Bà Trì trợn trừng mắt, dường như không tin nổi con bé lúc trước còn biết làm mình vui vẻ, bây giờ lại hung tợn che miệng bà ta lại như thế.

“Trì Tây... Trì Tây, cứu mẹ với...” Trong miệng bà Trì phát ra những âm thanh đứt quãng, nhưng đã nhanh chóng bị thân ảnh của huyết tộc che mất.

Trì Ninh cũng bị người dẫn đi, Anni từ phía sau đi tới: “Nữ Vương bệ hạ, ngài đã đồng ý là sẽ cho tôi Trì Ninh mà.”

Adele vẫy tay, Anni vui vẻ, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Thanh Yến, anh cần suy nghĩ cho cẩn thận.” Móng tay của Adele lại ngắn lại, cô ta giơ tay lên ngắm nghía: “Lần này tôi mang nhiều người tới như vậy, nhất định phải đem anh về mới được.”

“Vậy cô rất lợi hại phải không?”

Thời Sênh nắm chặt thiết kiếm trong tay, mũi kiếm giương lên, kiếm khí lập tức ngưng tụ thành những cánh hoa, cuốn về phía Adele. Adele kinh hãi, thuấn di sang một bên, nhưng mà giây tiếp theo, vô số cánh hoa đã hình thành một cơn lốc và cuốn tới.

Adele: “...” Sao cô ta có thể nói ra tay là ra tay thế này!

Adele thuấn di ra khỏi phạm vi gió lốc, nhưng nghênh đón cô ta lại là liên tiếp các vụ nổ mạnh, đòn tấn công tới nhiều không đếm xuể.

Cô ta đã coi thường cô gái loài người này rồi. Tuy nhiên, muốn đánh thắng cô ta cũng không dễ như thế.

Bên này bắt đầu đánh, những huyết tộc bên kia cũng không ngồi yên được, tràng cảnh lại một lần nữa hỗn loạn, tiếng chém giết không ngừng truyền ra.

Adele tránh khỏi một cơn gió lốc khác, vừa tránh né xong liền lao về phía Thời Sênh. Nhưng cô ta còn chưa tới gần thì Thanh Yến đã đột nhiên xuất hiện, ép cô ta phải lùi về sau.

Thiết kiếm từ bên cạnh bổ sang, Adele nhảy lên cái cây bên cạnh, nhảy qua các cành cây, liên tục đổi vị trí của mình, dùng lá cây ngăn trở thân mình, thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện.

Thời Sênh giơ kiếm lên, chém ra một đường vòng cung, đường vòng cung lập tức lao ra ngoài, cây cối xung quanh lập tức bị chặt đứng ngang thân.

Adele bị ép phải xuất hiện. Cô ta chật vật nhảy xuống đất, trên vai đột nhiên nhói đau. Lương Sắt cầm súng đứng ở cách đó không xa, đang chuẩn bị bắn lần thứ hai.

Súng của Lương Sắt rất đặc biệt, uy lực cực lớn. Adele bị trúng một phát đạn nên hành động cũng chậm lại nhiều.

Lương Sắt bắn phát thứ hai, Adele dồn hết sức mạnh, thuấn di vào giữa đám huyết tộc.

Rõ ràng đã tính toán kỹ lưỡng hết mọi chuyện, thế mà cuối cùng lại

mắc sai lầm ở chỗ Thời Sênh. Cô ta cũng không ngờ, Thời Sênh chẳng thèm quan tâm tới cô ta, nói ra tay liền ra tay, căn bản không cho cô ta có thời gian chuẩn bị.

“Thả tất cả chúng nó ra, nhanh lên!” Adele vội vàng ra lệnh cho người ở đằng sau.

“Vâng.”

Sau câu mệnh lệnh này, chỉ thấy trong trận doanh của huyết tộc phương Tây, mấy huyết tộc biến dị xuất hiện. Chúng hành động lung tung và tiến ra. Adele nhảy lên người một tên huyết tộc biến dị, “San bằng nơi này cho ta. Ngoại trừ Thanh Yến, tất cả những huyết tộc còn lại, giết không cần luận tội.”

“Xông lên!”

“Giết!”

Những quái vật này vừa gia nhập vào chiến trường, huyết tộc phương Đông chết rất nhanh. Ngoại trừ đám người Hề Mạn và Cảnh Mộ có thể miễn cưỡng chống đỡ, còn những huyết tộc khác bắt đầu chạy trốn. Nhưng đại đa số đều bị rượt đuổi và xé nát, tràng cảnh cực kỳ tàn nhẫn.

Thời Sênh nhảy qua người mấy tên huyết tộc, xuất hiện ở đối diện Adele, thiết kiếm chém thẳng xuống đầu tên huyết tộc biến dị kia.

Huyết tộc sau khi biến dị thì da cũng dày hơn, chém rất khó. Thời Sênh phải dùng hai nhát mới chém chết được nó. Thân thể cao lớn vừa ngã xuống, Adele cũng trượt xuống theo, sau đó nhanh chóng lẩn vào rừng cây bên cạnh.

Adele che miệng vết thương, vừa vào tới rừng cây liền đứng sững ra. Ả ta xoay người thì cũng vừa lúc Thời Sênh đuổi tới nơi.

“Adele, có phải ngươi là nguyên nhân gây ra vụ diệt môn của Lương gia không?” Lương Sắt chĩa súng vào Adele, chậm rãi bước tới.

Adele cười lạnh một tiếng, không còn vẻ đoan trang nền nã vừa rồi nữa, ả đáp: “Là ta thì sao chứ? Ngươi là... người của Lương gia ư? Không ngờ vẫn còn để sót.”

“Lúc trước mục tiêu của ta là Thanh Yến. Đáng tiếc, những tên phế vật của Lương gia lại vô dụng như thế, có điều cũng coi như đã giúp ta. Nếu không sao ta có thể dễ dàng tiêu diệt bọn chúng như thế.” Adele nhìn về phía chiến trường, giọng điệu vô cùng đắc ý: “Huyết tộc phương Đông sẽ nhanh chóng bị diệt vong thôi. cho dù ngươi có giết ta thì cũng không thay đổi được sự thật này.”

“Ngươi làm thế nào để Lương gia giúp ngươi?” Giọng Lương Sắt càng lạnh hơn.

Huyết tộc phương Đông không ngừng ngã xuống, Adele cười to: “Làm thế nào ư? Nói cho các ngươi cũng chẳng sao. Ngươi biết Lương Việt chứ? Tên ngu xuẩn đó lại thích em gái ruột của mình. Vì thế ta liền giết Lương Doanh Doanh... A...”

Adele kêu lên một tiếng, cả người ngã gục xuống mặt đất.

Thời Sênh rút thiết kiếm vừa đâm qua người Adele, máu tươi tràn ra từ miệng vết thương, những giọt máu rơi xuống chân cô ta như những đóa hoa đỏ đang nở rộ.

Adele vừa chết, những huyết tộc biến dị ở đằng xa cũng ngã xuống đất ầm ầm.

Thời Sênh rũ mắt nhìn Adele đang há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được thành lời: “Ta còn tưởng cô gái mà Mộ Bạch nói là Lương Doanh Doanh, không ngờ cuối cùng là bởi vì ngươi.”

Lương Sắt từ bên kia xông tới, trong đôi mắt lạnh băng ngập tràn phẫn nộ, túm lấy cổ áo Adele xách lên: “Là ngươi đã giết Lương Doanh Doanh ư? Ngươi còn lừa Lương Việt đi trộm nước Trường Sinh đúng không? Tại sao ngươi lại làm thế? Tại sao hả?”

Vẻ mặt của Adele đầy dữ tợn: “Vì... đều bởi vì hắn, Thanh Yến, đều bởi... vì hắn cả. Nếu ngươi muốn hận thì hãy hận hắn đi, tất cả là vì hắn hết.”

Chương 1885: Ám dạ huyết chú (39)

Bàn tay của Lương Sắt đang túm lấy Adele không ngừng siết lại. Cô ta giơ súng lên nhắm ngay vào trán của Adele, cảm xúc trong đáy mắt dao động vô cùng kịch liệt như thể sắp bùng nổ tới nơi.

Họng súng lạnh như băng dán vào trán Adele. Cô ta còn muốn phản kích lại, nhưng đúng lúc này, Lương Sắt đột nhiên nổ súng.

Tiếng súng vang lên, con ngươi của Adele trợn trừng, ánh sáng cuối cùng trong mắt cũng dần tắt.

Phải... phải chết rồi.

Không ngờ cô ta phải chết rồi.

Lương Sắt bắn thêm hai phát, cuối cùng Adele chỉ có thể trừng mắt nhìn về phía Thanh Yến.

Thanh Yến đi ra từ một con đường đầy máu, rũ mắt nhìn Adele, trong đôi mắt không hề có một chút cảm xúc nào.

Khóe miệng Adele nhếch lên, đó là một nụ cười trào phúng.

Lương Sắt buông Adele ra, đứng lên. Cô ta mang theo vẻ mặt hốt hoảng đi lướt qua Thời Sênh, “Cảm ơn.”

Lúc đi ngang qua Thanh Yến, cô ta hơi dừng lại, âm thanh nghẹn ngào: “Tại sao Adele lại vì anh mà làm ra sự tình này?”

Yêu ư?

Không phải, Adele không thích Thanh Yến, thậm chí là có phần chán ghét, có thể nhìn ra từ trong mắt cô ta, nhưng tại sao cô ta nhất định muốn có được Thanh Yến chứ?

Vì yêu sinh hận ư?

Đừng nói Lương Sắt không hiểu, ngay cả Thời Sênh cũng không hiểu nổi quan hệ giữa hai người bọn họ.

Thanh Yến ngẩng đầu nhìn Thời Sênh. Thời Sênh cũng đang nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn không có thái độ gì khiến hắn phải lo lắng cả.

“Bởi vì em gái cô ta.” Thanh Yến nhấc chân đi về phía Thời Sênh, “Em gái cô ta thích ta.”

Adele rất thương đứa em gái đó. Rất lâu trước đây, em gái cô ta tới phương Đông chơi liền nhìn thấy Thanh Yến, lập tức nhớ mãi không quên hắn, năm lần bảy lượt quấy rầy hắn. Thanh Yến không nhịn được nên đã đánh cô ta một trận.

Ai biết, trên đường trở về, cô ta lại gặp phải kẻ thù, kẻ thù đánh cho cô ta trọng thương. Trước khi chết, cô ta để lại di nguyện rằng muốn được ở bên Thanh Yến.

Adele đóng băng lại thi thể của em gái mình. Từ sau đó, Adele không ngừng tìm hắn gây phiền, ý đồ muốn bắt hắn tới phương Tây.

Nhưng Thanh Yến đâu có dễ bị bắt như thế chứ.

Thế nên sau đó mới có những việc kia.

Thời Sênh: “...”

Đi một vòng rõ to, cuối cùng lại vòng lên người một đứa con gái khác, tuy rằng chẳng thấy có gì cả nhưng Thời Sênh vẫn rất muốn chửi một câu.

Con mẹ nó, đây là chuyện gì vậy chứ?

Lương Sắt nghe xong liền im lặng rời đi. Cô ta vọt vào trong chiến trường, giết huyết tộc một cách liều mạng, dường như chỉ làm thế cô ta mới không nghĩ tới chân tướng mà mình mới được biết vừa rồi.

Adele chết rồi nên huyết tộc phương Tây lập tức lâm vào cảnh rối loạn. Vừa lúc viện binh của huyết tộc phương Đông đã tới, thế cục chiến trường lại lập tức thay đổi, cuối cùng huyết tộc phương Tây bỏ chạy.

Thời Sênh nghe nói Lương Sắt cũng chết.

Hình như là cô ta tự tìm tới cái chết.

Thi thể của Lương Sắt được đặt một mình một nơi. Lúc Thời Sênh tới nhìn thì cũng vừa lúc thấy Hề Mạn đi từ trong ra, vẻ mặt chẳng khác nào lần đầu tiên khi cô ta nhìn thấy Lương Sắt cả.

Hề Mạn ngăn Thời Sênh lại: “Để cô ấy an nghỉ đi thôi.”

Thời Sênh nhún vai, xoay người rời đi.

Tâm tình đi theo sau cô với tâm trạng không tốt lắm. Hai người cùng đi tới nơi an trí cho Tinh Qua.

Tinh Qua vẫn luôn chìm trong hôn mê, trên người hắn có thêm một đôi cánh. Đôi cánh như là một cành cây nối liền với cơ thể, sau lưng anh ta đầm đìa máu tươi. Người trong huyết tộc bàn bạc và thống nhất rằng, nếu cắt thứ này ra thì có thể Tinh Qua sẽ chết, vì thế không ai dám động vào.

Tinh Thuần ngồi bên cạnh anh ta, hai mắt đỏ bừng nhưng vẫn không khóc một tiếng nào, bởi vì trưởng lão huyết tộc nói rằng không thể quấy rầy Tinh Qua được.

“Lúc trước nếu tôi đối xử với hắn tốt một chút, có lẽ hắn cũng sẽ thích tôi.” Hề Mạn đột nhiên lên tiếng.

Hề Mạn cười buồn rồi lắc đầu rời đi, mưa cánh hoa tường vi trút xuống như thác lũ, cảnh tượng đẹp đẽ này lại mang theo mấy phần thê lương.

...

Trận chiến này thắng lợi nhưng sẽ còn nhiều cuộc chiến tranh khác, huyết tộc không thể dừng lại ở đây quá lâu, bọn họ còn phải đánh rất nhiều trận cho đến khi đuổi được hết đám huyết tộc phương Tây ra khỏi lãnh thổ của mình.

Thời Sênh không có hứng thú đánh nhau nữa, cũng đã tìm được Tinh Qua rồi, vì thế cô dẫn Thanh Yến quay về thành phố.

Trong núi sâu đánh nhau khí thế bao nhiêu thì người ở thành phố lại chẳng hay biết một chút nào bấy nhiêu.

Bà Trì mất tích. Anni và Trì Ninh quay về thành phố. Tinh thần Trì Ninh có vẻ không được bình thường cho lắm, nhưng Anni luôn ở bên

cậu ta cả ngày. Sau đó, ông Trì trở về, Anni liền biến mất cùng Trì Ninh. Ông Trì hoàn toàn không biết đã có chuyện gì xảy ra, đi tìm vợ con ở khắp nơi.

Cũng đã báo cả cảnh sát nhưng vẫn chẳng có tin tức gì.

Hơn mười ngày sau, cảnh sát tìm được thi thể của bà Trì, bị một người phát hiện ra ở trên núi cao, rất giống với những vụ án hút máu ồn ào thời gian gần đây.

Ông Trì yêu cầu cảnh sát phải tra ra chân tướng, bắt được hung thủ để trả lại oan khuất cho vợ mình.

Bà Trì đã mất, con trai thì mất tích, ông Trì lập tức như già hơn mười tuổi.

Nhưng đúng lúc này, công ty lại bắt đầu xảy ra vấn đề. Ở trong nước thì không nói rồi, từ sau sự kiện liên hôn thất bại với Long Thị thì đã luôn ở trong trạng thái không yên ổn. Giờ ngay cả tổng bộ ở nước ngoài cũng bắt đầu xảy ra vấn đề. Các cổ đông bắt đầu nghển cổ rục rịch, ông Trì bận tới sứt đầu mẻ trán.

Thời Sênh cũng chuẩn bị ra tay thu thập Trì Thị. Khi nghe tin này, đám nhân viên của cô đều đần mặt ra, nghĩ có phải sếp nhà mình điên rồi không?

Bọn họ đã phát triển được rất tốt rồi, nhưng so sánh với tập đoàn khổng lồ như Trì Thị thì chẳng khác nào con tép trên mép con mèo cả.

Quan trọng nhất là, đây chẳng phải là nhà của cô sao?

Tại sao lại muốn đối đầu với nhà mình chứ?

Nhưng mà Thời Sênh kiên quyết giữ nguyên quyết định của mình.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể đi chuẩn bị, ai bảo người ta là bà chủ nhà mình chứ?

...

Long Thái tử gia gặp lại sát tinh Thời Sênh khi vừa mới xuống khỏi giường của một nữ minh tinh nào đó, chuẩn bị về nhà. Hắn vừa ngồi lên xe thì có một người kéo cửa ngồi vào ngay bên cạnh.

Long Thái tử gia trợn trừng mắt: “Cô cô cô cô cô... cô lại muốn làm gì!”

Ký ức lần trước vẫn còn quá mới mẻ, hắn còn chưa thoát khỏi bóng ma ám ảnh kia thì đã gặp lại sát tinh này rồi.

Thời Sênh thản nhiên ném cho hắn một tập tài liệu: “Nhìn xem có hứng thú hay không?”

Long Thái tử gia bị tập tài liệu ném trúng, hắn kéo đám giấy tờ đang bám trên mặt xuống, trong đáy lòng dâng lên một cỗ lửa giận. Nhưng nghĩ tới cô có súng thì chỉ có thể nén giận, lật tài liệu nhìn xem.

Hắn nhìn lướt qua tài liệu, sau đó lật giở nhanh hơn, tay run lên: “Cô... cô điên rồi à?”

Trì Thị là nhà cô ta cơ mà.

“Có hứng thú không, không thì tôi đi tìm người khác.” Thời Sênh không muốn giải thích chuyện mình có điên hay không, hoa thơm ai mà chẳng muốn ngửi, chẳng qua là Long Thị khổng lồ hơn nên làm

việc cũng nhanh chóng hơn mà thôi.

“Cô không nói đùa đấy chứ?”

“Anh nghĩ là tôi có thời gian nói đùa với anh à?”

Long Thái tử gia cười ha ha hai tiếng, sau đó hít sâu vào một hơi, đáp: “Để tôi về hỏi ý kiến ông già nhà tôi đã.”

Thời Sênh mở cửa xe đi xuống: “Anh chỉ có một ngày, quá thời gian tôi không chờ.”

Long Thái tử gia: “...”

Chưa thấy người nào đi tìm người hợp tác mà còn kiêu ngạo như thế.

Chương 1886: Ám dạ huyết chú (40)

Long Thị nhanh chóng cho Thời Sênh câu trả lời... làm!

Long Thị tuy rằng có quy mô khổng lồ ở trong nước, nhưng những năm gần đây cũng phát triển ra nước ngoài, nếu lần này có thể cắn nuốt được Trì Thị thì bọn họ có thể ổn định rồi. Chuyện tốt đưa tới cửa như thế, cho dù có nguy hiểm, bọn họ cũng cam tâm thử một lần.

Cổ phần của ông Trì và bà Trì cộng lại mới coi như có quyền lên tiếng ở Trì Thị, nhưng giờ bà Trì đã chết, theo lý thuyết thì cổ phần sẽ thuộc về ông Trì, nhưng ông Trì lại phát hiện ra bà Trì đã lặng lẽ chuyển một ít cổ phần sang cho Trì Ninh, những cổ phần mà ông ta lấy được, cộng lại cũng không phải là cổ đông nhiều nhất rồi.

Trì Ninh vẫn chưa chết, chỉ mất tích, vì thế ông Trì chẳng có cách nào, chỉ có thể trơ mắt bị đám cổ đông gây khó dễ.

Nhưng mà những cổ đông này chẳng làm khó dễ được bao lâu thì Trì Thị đã xuất hiện vấn đề tài chính.

“Là người của Long Thị.” Trong đại hội cổ đông, một cổ đông đập bàn thật mạnh, “Chủ tịch Trì, chuyện này có liên quan tới anh mà đúng không? Trước giờ chúng ta với Long Thị vốn nước sông không phạm nước giếng. Từ sau chuyện lần trước, bọn họ cứ bám vào chúng ta không buông, xử ép chúng ta ở khắp nơi. Chủ tịch Trì, chẳng lẽ anh không cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng à?”

Đầu ông Trì đã bạc trắng, mặt mũi đầy nếp nhăn, suy sút ngồi trên ghế. Đối mặt với chất vấn của một đám cổ đông, ông ta không biết phải nói thế nào.

Đến tận khi những người đó nói xong, ông ta mới đáp: “Tôi sẽ nghĩ cách.”

Ông ta đứng lên rời khỏi phòng họp, đen mặt trở lại văn phòng của mình.

Thư ký đứng bên cạnh không dám thở mạnh, không khí ở công ty gần đây quá quỷ dị.

Ông Trì bảo thư ký đi liên hệ với những ngân hàng thân thiết của công ty để giải quyết vấn đề tài chính cấp bách trước mắt. Thư ký liên hệ xong liền báo lại, đối phương không muốn gặp ông ta, những ngân hàng khác có lẽ nghe phong thanh về những khó khăn của Trì Thị nên cũng không muốn mạo hiểm.

“Sao người của Long Thị có thể móc nối quan hệ với đám người đó được, chẳng ai chịu cho chúng ta vay tiền hết là sao?”

“Nghe nói... Nghe nói có người đều tới chào hỏi bọn họ một lượt.” Thư ký nhỏ giọng nói: “Ngài biết WD chứ?”

Ông Trì nhìn thư ký của mình.

Thư ký lập tức lau mồ hôi lạnh: “Tôi nghe có tin nói rằng, chính là người của WD ra mặt. Ngài biết đấy, WD là một trong những công ty đầu tư sớm nhất, có lịch sử tương đối lâu đời. Bọn họ có bao nhiêu tài chính, có bao nhiêu mối quan hệ thì chẳng ai nắm rõ được, những người kia đều không dám đắc tội bọn họ.”

Ông Trì suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Ông ta đắc tội với một lão làng như thế từ lúc nào chứ?

Cuối cùng, ông Trì vẫn tìm được một nhà, nhưng đối phương thích những thiếu nữ xinh đẹp, mà phải còn trong sạch, nếu tùy tiện tìm một người thì bên đó không cần.

Ông Trì lập tức nghĩ tới Thời Sênh.

Ông ta trở về nước, giết thẳng tới trường học của Thời Sênh.

Ông Trì dừng xe trước cổng trường, chờ từ 12 giờ trưa tới tận 5 giờ chiều mới nhìn thấy Thời Sênh đi từ trong trường ra. Ông Trì vội vàng đẩy cửa xe ra định xuống, nhưng giây tiếp theo, tay ông ta liền cứng đờ.

Trước cổng trường, thiếu nữ nhào vào lòng một người đàn ông. Người đàn ông yêu chiều vỗ lưng cô, còn thuận tay cầm lấy đồ trong tay cô, sau đó cả hai rời đi trong ánh mắt hâm mộ, ghen tị của vô số người.

Ông Trì lập tức gọi điện thoại cho thư ký: “Cậu mau gửi cho tôi bức ảnh lần trước... chính là WD ấy.”

Thư ký nhanh chóng gửi ảnh sang. Trong ảnh, người đàn ông cao lớn đang cúi đầu, bước đi thong dong, được một đám vệ sĩ áo đen vây quay và bước lên xe, biểu tượng dán trên xe chính là biểu tượng của công ty WD.

Trên ảnh, tuy rằng chỉ nhìn thấy nửa gương mặt nhưng ông Trì vẫn nhận ra, người đàn ông vừa rồi xuất hiện ngoài cổng trường và người trên ảnh là một.

Ông Trì siết chặt điện thoại trong tay. Ông ta cứ thắc mắc tại sao gần đây mình toàn gặp xui xẻo như thế, hóa ra là con bé ấy phá rối ở sau lưng.

...

Ông Trì bám theo Thời Sênh suốt đường đi, nhưng mà lúc rẽ vào khúc ngoặt thì lại chẳng thấy người đâu nữa. Ông Trì xuống xe, nhìn lối rẽ trước mặt, không biết bọn họ đã đi đâu rồi.

Mưa phùn làm tầm mắt ông Trì mờ dần, xung quanh dần trở nên mơ hồ.

“Ông Trì, ông đi theo tôi là có chuyện gì sao?” Giọng nói trong trẻo vang lên từ đằng sau.

Ông Trì đột nhiên xoay người. Người vừa rồi biến mất hiện giờ đang đứng ngay sau lưng ông ta.

Thiếu nữ đứng nép bên người đàn ông, một tay người đàn ông ôm lấy eo cô, một tay khác cầm ô. Chiếc ô hơi nghiêng về phía bên thiếu nữ, che chắn làn mưa phùn đang giăng mắc.

“Trì Tây, là mày...” Ông Trì nhìn về phía Thời Sênh, ánh mắt đầy vẻ tàn nhẫn, “Mày bảo hắn làm có đúng không?”

Cái gì cơ?

Ông bảo Thanh Yến làm cái gì lúc nào chứ?

Xử ông mà cần vợ tôi động tay vào sao?

Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Thanh Yến. Thanh Yến cúi người ghé

vào tai cô thì thầm.

Thời Sênh nhún vai vô tội: “Ông Trì à, những chuyện Thanh Yến làm tôi không biết, nhưng chuyện mà tôi làm thì ông sẽ sớm được nếm trải thôi.”

Giọng ông Trì cao vút: “Mày làm gì hả?”

Thời Sênh cười rồi kéo Thanh Yến rời đi.

“Trì Tây!” Ông Trì đuổi theo, ngăn cô lại, “Mày là con gái của tao, sao mày có thể giúp người ngoài đối phó lại ba mình được, có người làm con nào giống mày không hả? Lương tâm của mày đâu rồi?”

“Ông Trì à, lúc trước khi Trì Tây nhảy lầu rồi phải vào viện, sao tôi không thấy ông nói cô ấy là con gái của ông. Lúc ông chưa hỏi ý kiến của tôi mà đã ép tôi đính hôn cùng một người xa lạ, sao tôi không nghe thấy ông nói tôi là con gái ông.” Thời Sênh bình thản hỏi, nhưng nghe kỹ lại có thể thấy sự trào phúng từ trong đó.

“Tao...”

Thời Sênh đi vòng qua ông Trì, nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

Sau đó, ông Trì vẫn luôn quấn lấy Thời Sênh như âm hồn không tán. Nhưng ông ta nhanh chóng chẳng có thời gian làm phiền cô nữa, vì người của Long Thị đã bắt đầu ra tay. Không biết bọn họ đã dùng cách gì mà mua chuộc được cổ đông, mua lại cổ phần, mạnh mẽ tham gia vào công ty.

Sau đó, một vài cổ đông bán ra cổ phần của mình. Long Thị nhanh chóng nắm được đa số cổ phần trong tập đoàn.

Ông Trì bị giải trừ chức vụ chủ tịch, nhưng trên tay ông ta vẫn còn cổ phần nên cũng không tới mức lưu lạc đầu đường.

Tuy nhiên, Long Thị cũng hiểu được thế nào là nhổ cỏ tận gốc, không ngừng chèn ép ông Trì. Quyền lực của ông Trì càng lúc càng thu hẹp lại trong tập đoàn, người của ông ta cũng dần bị rút hết ra.

Lúc đầu ông Trì còn muốn trở mình, nhưng sau khi mọi chuyện không thuận lợi, ông ta liền bắt đầu mượn rượu giải sầu, sau đó lại chẳng biết vì sao mà nhiễm vào bài bạc, cổ phần trong tay đều bị gán nợ đi đánh bạc hết.

Kết cục cuối cùng của ông Trì cũng tương đối thê thảm.

Còn về Trì Ninh, sau này Thời Sênh không gặp lại cậu ta nữa, không biết đã bị Anni đưa tới phương trời nào rồi.

Thời Sênh quay lại biệt thự, sắp xếp ổn định cho dì Tuệ, hoàn thành di nguyện đầu tiên của nguyên chủ.

Thời Sênh thích nhất việc cùng Thanh Yến đi xem huyết tộc chém giết nhau. Đúng thế, huyết tộc vẫn còn đang đánh nhau. Huyết tộc phương Tây muốn báo thù cho Adele, còn huyết tộc phương Đông lại muốn đuổi bọn họ ra khỏi lãnh thổ. Trận chiến tranh này không thể dễ dàng dừng lại như vậy được.

Sau đó, người người cũng tham dự vào chuyện này, hòng điều tiết quan hệ của hai bên. Nếu bọn họ còn đánh tiếp thì sớm muộn gì cũng lan vào thế giới loài người.

Nhưng hai bên đều không nghe, tóm lại mãi về sau này, hai bên vẫn cứ đánh nhau, khiến cho nhân số của huyết tộc giảm đi rất nhiều.

Sau khi phát hiện ra điểm này rồi, hai bên mới dừng tay lại.

Mau trở về sinh con đẻ cái, còn tiếp tục đánh nữa thì huyết tộc sẽ tuyệt chủng luôn mất.

Thời Sênh và Thanh Yến sống ở thế giới này rất lâu, đến tận khi huyết tộc khôi phục lại như cũ, bắt đầu thánh chiến.

Trong thánh chiến, không hiểu sao Thanh Yến lại đột nhiên nhớ lại, sau đó, bọn họ bị ánh sáng của đá trường sinh bao bọc lấy, Thời Sênh liền mất đi ý thức.

Sinh mệnh của huyết tộc quá dài, có lẽ Cesar không muốn bọn họ tiếp tục sống sót nữa nên mới trực tiếp offline hai người như thế.

Chương 1887: Tinh qua (ngoại truyện 1)

Tinh Qua nhớ rõ ràng, lần đầu tiên khi anh ta gặp Tinh Thuần, hôm đó trời giăng đầy tuyết trắng.

Đó là trận rét kỷ lục trong mấy thập niên gần đây.

Trên đường phố ngập đầy tuyết trắng, bước chân lên cũng nghe thấy những âm thanh sàn sạt.

Anh ta đi qua các con phố, quẹt vào những cành cây bị tuyết đè nặng. Tuyết trút xuống ào ào, rơi xuống nóc xe dưới hàng cây, xe lập tức vang lên tiếng chuông báo động.

Nhưng giữa tiếng chuông báo động đó, anh ta lại nghe thấy một tiếng khóc mỏng manh.

Lúc đó, không biết Tinh Qua nghĩ gì mà lại dừng bước, đi về phía phát ra tiếng khóc.

Đó là một ngõ nhỏ tối đen, tiếng báo động sau lưng đã dừng lại, giơ tay ra cũng chẳng nhìn thấy năm ngón đâu, mùi máu tươi nồng nặc chui vào cánh mũi.

Tinh Qua lần theo mùi máu tươi, tìm được một người phụ nữ cả người đầm đìa máu tươi đang ôm một đứa bé. Người phụ nữ đã chết, hẳn là bị người ta đuổi giết, chạy tới đây thì qua đời.

Đứa bé được cô ta ôm chặt trong lồng ngực, nhưng lúc này đã bị

lạnh tới mức sắc mặt xanh mét, tiếng khóc mỏng manh. Nếu không phải khả năng nghe của anh ta hơn hẳn người thường thì có lẽ cũng không phát hiện ra được.

Tinh Qua bế đứa bé từ trong lòng người mẹ ra, ôm trở về nhà.

Đứa trẻ còn rất nhỏ, mới được sinh ra cách đây không lâu, cả người nhăn nhúm nhìn rất xấu.

Lúc đó, anh ta nghĩ, đứa bé bé xíu như thế này, dùng một tay cũng có thể bóp chết được, không biết nuôi lớn lên sẽ như thế nào, sau đó anh ta thật sự nuôi dưỡng nó.

Làm huyết tộc, đương nhiên anh ta chưa từng nuôi một đứa trẻ con nhỏ xíu như thế bao giờ. Để nuôi sống cô bé, Tinh Qua đã phải chịu không ít tội.

Đặc biệt là vào buổi tối, con bé khóc không ngừng, tuy rằng anh ta không cần ngủ lắm nhưng đêm nào cũng phải nghe nó khóc thì thấy rất phiền, rất nhiều lần muốn ném nó ra ngoài.

Mà anh ta cũng từng ném nó thật, nhưng lần nào ném đi rồi lại đều không nhịn được mà ra nhặt về.

Có một lần, anh ta ném con bé vào trong thùng rác. Con bé khóc mệt quá nên ngủ luôn, bị nhân viên môi trường mang đi. Anh ta phải đào cả núi rác mới lôi được con bé ra. Sau đó, dù nó có khóc đến mức nào thì anh ta cũng không bao giờ ném đi nữa.

Từ một đứa trẻ con bé xíu, nhăn nheo, sau một năm liền trở thành một cục bột tròn vo.

Tinh Qua cảm thấy thật kỳ diệu, cả ngày bế nó, yêu thích không rời

tay, thì ra con người ở ngoài kia trưởng thành như thế này.

Ngày nọ, Tinh Qua cảm thấy mình không thể cứ gọi mãi con bé này là Cục Bột được, con người bên ngoài đều có tên, vì thế anh ta liền đặt cho nó một cái tên - Tinh Thuần.

Theo họ của anh ta, ngụ ý là nó sẽ mãi thuần khiết, tốt đẹp.

Tinh Thuần lớn lên từng ngày, từ lúc miệng lúc nào cũng ê ê a a rồi đến tiếng gọi anh giòn tan.

Vì để Tinh Thuần sống như những người bạn khác, anh ta đưa Tinh Thuần tới nhà trẻ.

Nhưng mà Tinh Thuần không thích, làm nũng, giả đáng thương, thủ đoạn có thể dùng đều được con bé lấy ra hết.

Nhưng Tinh Qua lại cho rằng con bé nên sống chung với con người, vì thế không chấp nhận sự làm nũng của Tinh Thuần, cưỡng ép đưa nó tới nhà trẻ.

Dường như Tinh Thuần sợ anh ta sẽ vứt bỏ mình, trong lòng rõ ràng không muốn nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp của Tinh Qua.

Nhưng Tinh Thuần đi nhà trẻ cũng không tốt lắm. Cô bé không thích nói chuyện. Mấy lần cô giáo đã tìm Tinh Qua và nói với anh ta rằng tính cách của cô bé khá quái gở, không hợp với những đứa trẻ khác.

Nhưng lần nào về nhà, Tinh Qua cũng thấy Tinh Thuần ríu rít như chim, làm gì có chuyện tính cách quái gở gì chứ?

Tinh Qua muốn biết rõ ràng nên yên lặng quan sát hai ngày, phát hiện đúng là Tinh Thuần không thích kết bạn ở trường học thật, lúc

nào cũng cúi đầu, đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Nhưng đến khi chuông tan học vang lên thì cô bé sẽ tỏ vẻ vô cùng vui mừng.

Tinh Qua không nhớ lúc đó mình có cảm giác gì, nhưng sau này, mỗi lần nhớ lại thì cảm thấy cả người thật ấm áp.

Tuy Tinh Thuần không thích đi học nhưng Tinh Qua cũng không từ bỏ việc đưa cô bé tới trường, chỉ có điều anh ta cũng sẽ tới trường học đó làm việc. Thế nên về sau, Tinh Thuần cũng hoạt bát hơn nhiều, tuy rằng vẫn không có bạn bè gì nhưng không còn tự mình đắm chìm trong thế giới khác như trước nữa.

Tinh Thuần cứ thế tốt nghiệp nhà trẻ, lên tiểu học, anh ta lại tới trường tiểu học làm việc, sau đó lên cấp hai...

Chuyện xảy ra khi Tinh Thuần lên lớp bảy.

Hôm đó, sắc trời u ám, Tinh Qua vừa ra ngoài về, mới cởi xong áo khoác, xoay người lại liền thấy Tinh Thuần với đôi mắt đỏ bừng.

Trong lòng Tinh Qua nhảy dựng lên, thậm chí còn hơi hoảng loạn, hỏi: “Sao thế?”

“Anh, có phải anh không cần em nữa rồi không?” Tinh Thuần nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống như mưa, rơi xuống mu bàn tay anh ta như nước sôi nóng bỏng.

“Sao có thể chứ?” Tinh Qua dùng tay lau nước mắt cho cô bé, “Có phải có ai đó nói gì với em không hả?”

Tinh Thuần xoa cái mũi: “Em nhìn thấy...”

“Nhìn thấy cái gì?” Tinh Qua kỳ quái.

Tinh Thuần mếu máo: “Anh... Anh và chị kia, hai người...”

Sắc mặt cô bé đỏ bừng, vừa khổ sở vừa ngượng ngùng, nói đứt quãng nhưng Tinh Qua đã hiểu cô bé nhìn thấy gì.

“Bọn anh chỉ làm giao dịch mà thôi.” Tinh Qua không biết phải giải thích thế nào với cô bé. Anh ta là huyết tộc, anh ta cần có máu tươi, “Anh sao có thể không cần em được, ngoan, đừng khóc nữa.”

“Thật không ạ?”

“Thật mà.”

“Vậy sau này anh sẽ lấy chị đó sao ạ?”

“Không đâu.”

Tinh Thuần ôm cổ anh ta, âm thanh dịu dàng vang lên bên tai: “Em chỉ có mình anh, anh đừng bỏ rơi em.”

Một khắc đó, Tinh Qua lập tức hiểu được trái tim mình, anh ta liền kết thúc giao dịch với cô gái loài người kia. Nhưng anh ta lại không ngờ rằng cô ta lại tìm tới Tinh Thuần, cũng nói cho cô bé biết chuyện anh ta là huyết tộc.

Nhưng Tinh Thuần không những không sợ hãi mà còn về nhà, trấn định nói cho anh ta biết rằng, cô bé đã sớm nhận ra anh ta khác biệt. Cô bé không sợ, cô bé tình nguyện để anh ta hút máu.

Tinh Qua không muốn đồng ý, nhưng tối đó cô lại bò lên trên giường của anh ta. Tinh Qua bị quấy rầy tới mức chẳng còn cách nào khác ngoài lựa chọn thỏa hiệp.

Lần đầu tiên bị anh ta cắn, cô gái nhỏ co rúm người dưới thân anh ta, rõ ràng rất sợ hãi nhưng lại giả bộ không sợ gì.

Lần đầu tiên Tinh Qua biết được mùi vị của máu người mình thích lại ngọt như thế.

Sau đó, Tinh Thuần nhìn anh ta bằng sắc mặt tái nhợt, khóe mắt còn có một giọt nước trong suốt, lấp lánh: “Sau này anh cứ hút máu em thôi nhé?”

“Được.” Tinh Qua lau nước mắt cho cô, rất muốn hôn cô, nhưng anh ta sợ sẽ làm cô bị dọa nên cố nén lại cảm xúc đó.

Từ sau lần đó, Tinh Qua liền kiểm soát Tinh Thuần gắt gao hơn, tan học là phải về nhà đúng giờ, không được qua lại quá thân cận với các nam sinh khác.

Tinh Thuần cũng rất nghe lời. Tinh Qua lại thấy mình hơi quá đáng, là một người anh trai độc ác.

Thời gian đó là quãng thời gian anh ta nín nhịn nhiều nhất, những cũng là... thời gian vui vẻ nhất.

Sau đó...

Cô gái từng làm giao dịch với anh ta vẫn không từ bỏ ý định. Cô ta bắt cóc Tinh Thuần. Tinh Thuần bị cô ta điên cuồng đâm mấy nhát. Nhìn thấy Tinh Thuần nằm trong vũng máu với một thân đầy vết thương, Tinh Qua cảm thấy đồ vật quan trọng nhất của mình sắp mất đi.

Anh ta run rẩy tiến lên, bế cô vào lòng như đang ôm một món đồ quý

giá.

Hơi thở của Tinh Thuần rất mong manh, chỉ sợ anh ta thở mạnh hơn một chút thì người trong lòng anh ta sẽ trút hơi thở cuối cùng luôn.

“Anh...”

“Đừng sợ, Tiểu Thuần, anh sẽ không để em chết đâu.” Tinh Qua dịu dàng nói, anh ta sẽ không để cô phải chết.

Sau đó, cô gái kia lại một lần nữa tìm được Tinh Thuần. Tinh Thuần suýt nữa lại chết. Tinh Qua đành phải biến cô thành huyết tộc.

Chương 1888: Tinh qua (ngoại truyện 2)

Tinh Thuần trở thành huyết tộc.

Một huyết tộc chưa trưởng thành.

Tinh Qua không muốn biến Tinh Thuần thành huyết tộc. Vì huyết tộc hoàn toàn không có hơi thở ấm áp như con người, không có nhân khí, bọn họ giống như người chết vậy.

Nhưng trên người Tinh Thuần lại có, cô ấy là người sống sờ sờ.

Có điều bây giờ...

Cô ấy không còn là con người nữa.... mà là huyết tộc, giống như anh ta.

Tinh Qua giết cô gái kia, ôm cơ thể của Tinh Thuần đang mỗi lúc một giảm nhiệt độ trở về nhà, chờ cô tỉnh lại.

Tinh Qua không biết liệu Tinh Thuần có chấp nhận được kết quả bị biến thành huyết tộc không, thậm chí anh ta còn cảm thấy không dám đối mặt nữa.

Anh ta nắm tay cô, rốt cuộc không còn cảm nhận được sự ấm áp kia nữa, Tinh Qua chạy trối chết.

Nhưng sau đó, lại không yên tâm về Tinh Thuần, anh ta lang thang ở ngoài nửa ngày rồi lại trở về nhà.

Tinh Thuần mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, ngồi trước bàn ăn đã nấu xong, cầm đũa thất thần.

Tinh Qua cuống quýt gạt chiếc đũa trong tay cô ra, “Em ăn chưa?”

Tinh Thuần ngơ ngác lắc đầu: “Anh ơi, em... Chẳng phải em chết rồi sao?”

Tinh Qua thấy bát đũa đều sạch sẽ thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu nói kia của Tinh Thuần lại làm anh ta càng thêm khẩn trương, “Tiểu Thuần.”

Anh ta gọi tên cô, nhưng lại chẳng nói nên lời.

Tinh Thuần vuốt cổ mình, nhìn anh ta bằng đôi mắt ngập nước: “Anh, có phải em cũng giống anh rồi không?”

Tinh Qua gật đầu đầu khó khăn.

“Thật tốt quá rồi.” Tinh Thuần đột nhiên nhào vào ngực anh ta, thái độ vô cùng vui vẻ giống như trước đây khi cô nghe thấy tiếng chuông tan học vậy, “Sau này em có thể mãi ở bên anh rồi.”

Tinh Qua sửng sốt một hồi lâu rồi mới ôm lấy cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khẽ.

“Nhưng sau này em không thể nấu ăn cho anh được nữa rồi.” Tinh Thuần gác cằm lên vai anh ta, sự vui vẻ liền biến thành buồn bã, “Anh đã nói là không thể uống máu của đồng loại, về sau có phải anh lại đi tìm người như chị kia không?”

“Không tìm.” Tinh Qua bế cô lên, “Sau này sẽ không tìm nữa.”

Phương thức ăn của huyết tộc có rất nhiều, có người thích uống máu tươi, sẽ làm giao dịch với con người. Cái này coi như nhu cầu, không phải huyết nô, vì thế huyết tộc cũng không cần chịu trách nhiệm gì cả.

Anh ta thích máu tươi, nhưng vì Tinh Thuần, anh ta có thể không uống.

Tinh Thuần là người nối dõi của anh ta, là huyết tộc đời thứ sáu.

Bối phận này tương đối cao, vì thế Tinh Thuần cũng không sợ ánh nắng mặt trời, nhưng vì cô mới được sinh ra nên ánh nắng vẫn được coi là khá gay gắt, cái này không phải là vấn đề.

Vấn đề là máu.

Tinh Thuần là con người, trong tâm lý vốn đã rất không thích máu rồi, nhưng thân thể cô yêu cầu cần có máu. Vì thế mỗi lần ăn cơm, Tinh Qua đều khẩn trương như sắp đi đánh giặc vậy.

Ban đầu, anh ta pha loãng máu ra để Tinh Thuần dần thích ứng.

Lần đầu tiên Tinh Thuần uống vào, vẻ mặt cực kỳ kém, nhưng lần nào nhìn sang anh ta cũng sẽ tự động viên mình nuốt xuống bụng.

Qua mấy tháng, Tinh Thuần mới dần thích ứng được với mùi máu.

Tinh Thuần càng ngày càng giống huyết tộc, ngày ngủ đêm thức, không thích ánh nắng mặt trời, không thích giao lưu với người khác, bên ngoài ngoan ngoãn lễ phép, thích làm nũng, toàn nhân lúc anh ta ngủ mà bò lên người anh ta.

Nhưng một ngày nọ, đột nhiên cô lại đứng chung với một cô gái loài người, còn có vẻ rất hòa hợp với nhau. Mặc dù đối phương là con gái nhưng Tinh Qua vẫn cảm thấy rất không vui.

Lúc về, Tinh Thuần còn nhớ mãi không quên. Anh ta chưa từng thấy Tinh Thuần đối xử với ai tốt như thế. Vì thế, khi thấy cô gái đó đánh nhau với Hề Mạn, anh ta lập tức đổ dầu vào lửa mà không hề nghĩ ngợi gì. Nhưng cuối cùng lại không đành lòng để Tinh Thuần thất vọng với mình nên đành phải ra mặt, dọa Hề Mạn chạy mất.

Sau đó hắn mới biết, căn bản là cô gái đó không cần.

Về sau, khi phát hiện ra cô ấy có liên quan tới Thanh Yến, anh ta sợ Tinh Thuần sẽ bị liên lụy nên không cho Tinh Thuần qua lại với cô gái ấy nữa. Nhưng anh ta không ngờ, sẽ có một ngày chính bản thân mình lại tới trước mặt cô ấy cầu xin.

Cô gái này tàn nhẫn và máu lạnh thế nào, anh ta đã biết rõ trong lòng. Nhưng anh ta không còn cách nào khác cả. Anh ta không biết còn ai có thể cứu Tinh Thuần, ngoại trừ nước Trường Sinh vốn đã hòa tan vào máu cô ấy.

Bông tuyết rơi xuống trên người Tinh Qua, nhưng anh ta không cảm thấy lạnh, vậy mà chân tay lại cứng đờ.

Thời tiết này giống hệt như nhiều năm trước, vào buổi tối khi anh ta gặp được Tinh Thuần, trời cũng đổ tuyết lớn như vậy.

Anh ta không nhớ mình đã đứng bao lâu, đến tận khi tuyết trên đầu ngừng rơi, thân thể của thiếu nữ ngã nhào xuống.

Sợi dây đè trên đầu quả tim anh ta đứt rời, anh ta ôm lấy cô, ngã ngồi xuống nền tuyết.

Tinh Thuần cười với anh ta, “Anh, em không sao đâu.”

Sao em có thể không sao chứ, sao em có thể không sao được chứ...

Em khó chịu như thế, sao có thể không sao đây.

Lần đầu tiên anh ta cảm thấy bản thân mình vô dụng như thế, tại sao lại không cứu được cô ấy.

Tinh Qua không ngờ cô gái kia lại đi xuống, mạnh mẽ cướp Tinh Thuần từ trong lòng anh ta. Đúng thế, chính là cướp.

Lúc ở trong căn phòng kia, Tinh Thuần khóc tới tê tâm liệt phế khiến anh ta cũng phải tuyệt vọng theo. Thế mà cô gái ấy vẫn không chịu cho máu để cứu người.

Cô gái ấy nói, Thanh Yến không đồng ý.

Thái độ kiên quyết, không hề cho nửa cơ hội thương lượng nào.

Sau đó, cô gái ấy lại nói với anh ta rằng, muốn cứu Tinh Thuần thì nhất định phải lấy được huyết thanh.

Ngay lúc đó, suy nghĩ đầu tiên của anh ta là, Tinh Thuần được cứu rồi.

Lúc đi tìm huyết thanh, Tinh Qua mới biết tại sao Tinh Thuần lại trở thành như vậy. Năm đó, sau khi Lương gia bị diệt môn, anh ta cũng tới. Trong thân thể anh ta có virus, anh ta đã cắn Tinh Thuần. Trong cơ thể của Tinh Thuần còn chảy dòng máu của anh ta.

Tinh Thuần là huyết tộc mới được sinh ra, sức đề kháng không mạnh

như anh ta, vậy nên cô mới phát bệnh.

Để lấy được huyết thanh, anh ta không thể không đồng ý với bọn họ, trở thành vật thí nghiệm.

Anh ta nghĩ, chỉ cần cô ấy khá lên thì anh ta làm gì cũng đáng giá.

Anh ta chỉ nhớ rằng bọn họ đã tiêm vào mình thứ gì đó, sau đó anh ta lập tức mất đi ý thức.

Đến khi anh ta tỉnh lại, huyết tộc đang đánh nhau cực kỳ sôi sục.

Việc đầu tiên anh ta làm là đi tìm Tinh Thuần, nhưng huyết tộc xung quanh lại ấp úng không chịu nói.

Anh ta tìm thấy Tinh Thuần trong một căn phòng cách ly. Cô gái nhỏ nằm trên bệ lạnh như băng. Huyết tộc đang cấp cứu cho cô, huyết tộc ngăn anh ta không được vào.

Bàn tay gầy yếu của Tinh Thuần quơ quào giữa không trung như muốn nắm lấy gì đó, nhưng lại không nắm được.

Trên gương mặt tái nhợt của cô gái lộ ra một nụ cười nhẹ, lặng lẽ nhúc nhích cánh môi.

Qua cửa kính, Tinh Qua nhìn mắt cô ấy dần khép lại, tay từ giữa không trung rơi xuống. Toàn bộ thế giới như chết lặng vào khoảnh khắc đó.

Tại sao Tinh Thuần lại chết?

Không ai muốn nói cho anh ta biết.

Ngay cả Hề Mạn ngày thường luôn cãi nhau ầm ĩ với anh ta cũng im lặng không nói.

Anh ta tự tay chôn cất cho Tinh Thuần. Huyết tộc tới đưa tiễn rất đông, mỗi một huyết tộc đều đặt lên mộ một bó hoa tường vi đỏ thắm. Trên mộ cô chất đầy những đóa hoa màu đỏ, nhưng cô ấy không thích tường vi...

Huyết tộc đi rồi, anh ta nhìn thấy Thời Sênh. Cô tới một mình, vẻ mặt vẫn đạm mạc trước sau như một.

Cô ấy khom lưng đặt xuống trước mộ một cành hoa sơn chi màu trắng.

Đúng rồi, cô ấy thích nhất là hoa sơn chi.

Nhưng mà, mùa này không có hoa sơn chi, anh ta đã tìm khắp nơi cũng không tìm được một cành hoa sơn chi nào.

Ngay cả loài hoa cô ấy thích nhất mà anh ta cũng không tìm được.

Thời Sênh nhìm bia mộ một hồi lâu, cuối cùng để lại cho anh ta ba chữ... Bởi vì anh!

Tinh Qua ném tất cả hoa tường vi ra, chỉ để lại cành sơn chi kia.

Tuyết lớn đổ xuống, anh ta ôm bia mộ rất lâu, mãi chẳng nói một lời.

Bọn họ gặp nhau trong mưa tuyết, xa cách nhau cũng trong một ngày mưa tuyết.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có được em, nhưng anh cũng chưa từng nghĩ sẽ mất đi em.

Em xuất hiện trong đời anh 17 năm, vậy mà anh lại chẳng kịp nói một câu yêu em.

Em là tiếc nuối của cả đời anh.

Tinh Thuần, anh yêu em.

... Tinh Qua

Chương 1889: Hề mạn (ngoại truyện 1)

Lần đầu tiên Hề Mạn gặp Lương Việt là khi hắn 15 tuổi.

Lúc đó, Lương gia vẫn là gia tộc thợ săn quỷ hút máu vô cùng khổng lồ, cấp bậc nghiêm ngặt, có tôn ti trật tự.

Lương Việt là cậu cả của Lương gia.

Đó là lần đầu tiên Lương Việt theo trưởng bối trong tộc ra ngoài săn huyết tộc tùy ý hút máu con người.

Đó là một đội huyết tộc nhỏ, bọn họ bị vây ở một chỗ.

Bởi vì khẩn trương nên Lương Việt bị một tên huyết tộc bắt đi. Tên huyết tộc đó bị thương nên muốn uống máu để hồi phục thể lực. Đáng tiếc là, tên huyết tộc đó lại xâm nhập đúng vào phạm vi cái cây mà Hề Mạn đang nghỉ ngơi.

Thiếu niên bị huyết tộc đè chặt xuống đất, đôi mắt trừng lớn, vừa lúc có thể nhìn thấy bóng người lửa đỏ đang nằm bên trên, cùng với những lọn tóc màu vàng kim chảy dài theo những cành lá cây.

Hề Mạn bị tiếng động đánh thức, trở người nhìn xuống dưới, ánh mắt đột nhiên không kịp đề phòng mà tiến thẳng vào mắt thiếu niên.

Hề Mạn đã gặp rất nhiều loại người, đẹp, xấu, nhưng không ai có thể cho cô ta cảm giác kia.

Cô ta nhảy từ trên cây xuống, những cánh hoa tường vi lặng lẽ rơi theo. Tên huyết tộc đang đè trên người thiếu niên bị những cánh hoa tường vi rơi lên người dọa cho sợ hãi, ngẩng đầu nhìn về phía Hề Mạn.

“Làm ồn ào tới ta.” Âm thanh của Hề Mạn rất dụ hoặc, xuyên thấu qua màn mưa hoa đang rào rào trút xuống, lọt vào tai tên huyết tộc kia.

Tên huyết tộc sợ tới mức lăn xuống khỏi người thiếu niên kia, sau đó xoay người chạy mất.

Hề Mạn không đuổi theo tên huyết tộc kia mà rũ mắt nhìn thiếu niên, cười duyên nâng cằm hắn lên: “Anh trai nhỏ nhìn cũng được đấy nhỉ.”

Trong mắt Lương Việt có vẻ hơi sợ hãi: “Cô... cô là ai?”

Hề Mạn kéo cằm hắn sang trái rồi phải để quan sát: “Tên tôi là Hề Mạn, người cứu mạng cậu, không biết cậu có muốn lấy thân báo đáp không?”

Lương Việt biết cô không phải là người. Con người không bao giờ có thể khiến cho tên huyết tộc kia chưa nói lời nào đã chạy mất xác như thế. Hoa tường vi bay đầy trời này nữa, gần như đã chứng minh thân phận của cô ấy, đây là một huyết tộc.

Còn là huyết tộc có địa vị rất cao.

“Sao, anh trai nhỏ có muốn lấy thân báo đáp không hả?” Hề Mạn đột nhiên ghé sát vào hắn.

Lương Việt đâm dao găm trong tay mình ra, Hề Mạn hơi kinh ngạc,

nhanh nhẹn đè hắn xuống đất, cưỡi lên người hắn. Con dao găm được làm từ nguyên liệu đặc biệt cũng rơi sang một bên.

“Vậy mà lại là thợ săn quỷ hút máu.” Giọng Hề Mạn đột nhiên lạnh lẽo hơn, “Tuổi còn trẻ thế mà đã ra ngoài, không sợ bị ăn thịt à?”

Lương Việt bị đè xuống với tư thế này thì cực kỳ xấu hổ: “Muốn chém muốn giết tùy ý cô.”

Hề Mạn kéo góc áo Lương Việt lên, bên trên đó thêu một chữ Lương màu đen.

Cô nhẹ hừ một tiếng: “Người của Lương gia, ta cũng không dám giết tùy tiện đâu.”

Hề Mạn không dám tùy tiện giết người của Lương gia, nhưng cô lại bắt Lương Việt đi.

Cô cũng chẳng làm gì Lương Việt cả, chỉ là muốn để Lương Việt biểu diễn một chút bản lĩnh của Lương gia, nhưng mà lúc đó Lương Việt mới chỉ học xong phần lý thuyết, quá ít kinh nghiệm thực tiễn nên căn bản không có gì để biểu diễn cả.

Hề Mạn nhốt hắn mấy ngày, hết hứng thú liền thả hắn về.

Lúc Lương Việt được thả ra còn thấy khó tin, “Cô cứ thế thả tôi về sao?”

Hề Mạn mặc váy đỏ rực, đường xẻ chạy lên tận bắp đùi. Cô đong đưa cái chân dài, cười xinh đẹp quyến rũ, lại dùng ngón tay chải lại mái tóc vàng: “Nếu anh trai nhỏ muốn ở lại làm đồ ăn của tôi thì tôi cũng hoan nghênh mà.”

Lương Việt sợ tới mức quay đầu chạy luôn.

Đó là lần đầu tiên Hề Mạn gặp Lương Việt.

Lần thứ hai là ba năm sau, Lương Việt mười tám tuổi.

Thiếu niên 15 tuổi năm đó đã trưởng thành, trở thành một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, có thể tự mình đảm đương trách nhiệm, dẫn dắt người của Lương gia đuổi bắt rất nhiều huyết tộc làm việc ác.

Trong rừng cây, Hề Mạn với một thân lễ phục đỏ như lửa và mái tóc vàng óng ả vô cùng chói mắt. Lương Việt nhìn thấy cô đầu tiên, cũng nhớ lại hồi ức không vui ba năm về trước.

Hề Mạn dựa vào một thân cây, che chắn cho huyết tộc kia ở sau lưng mình: “Ba năm không gặp không ngờ anh trai nhỏ đã mạnh dữ rồi nha.”

Hề Mạn lại một lần nữa bắt sống Lương Việt.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì hả?” Lương Việt bị trói ở trên cây. Hề Mạn đi qua đi lại trước mặt anh ta, làn váy đong đưa, lộ ra một đôi chân dài thẳng tắp.

Hề Mạn dừng lại, chống cằm tự hỏi: "Ừ... Tôi cũng chẳng biết mình muốn làm gì nữa? Hay là anh trai nhỏ thử nói xem, tôi có thể làm gì đi?”

Lương Việt nghẹn họng.

Hắn 18 tuổi, đã không còn là thiếu niên 15 tuổi vô tri nữa, hắn hỏi: “Cô và Lương gia có thù oán gì?”

Hề Mạn đáp: “Hình như không có.”

“Nếu không có thù, Lương gia cũng không làm trái với quy tắc là kẻ địch của huyết tộc các cô, vì sao cô cứ năm lần bảy lượt bắt tôi như thế hả?” Giọng Lương Việt nghe đầy oán giận.

“Buồn chán thôi.”

Lương Việt thật sự không biết phải nói cái gì.

Hề Mạn trói Lương Việt rất lâu, cô vẫn không làm gì hắn, chỉ nói chuyện với hắn hết ngày này sang ngày khác mà thôi.

Lương Việt chưa từng nhìn thấy Hề Mạn hút máu, cho dù hắn có ý đồ chạy trốn, làm mình bị thương thì cô cũng chưa từng lộ ra vẻ khát máu. Cô không giống những huyết tộc khác.

Đến tận khi người của Lương gia tìm tới, Hề Mạn mới thả hắn đi.

Đó là lần thứ hai Hề Mạn và hắn có dây dưa với nhau.

Lần thứ ba là bốn năm sau, Lương Việt 22 tuổi.

Đàn ông Lương gia qua 20 tuổi đã có thể hành động đơn độc.

Hề Mạn gặp hắn ở quán ăn đêm... Không đúng, lúc đó hẳn là quán nhạc, cô đứng trên lầu hai, nhìn hắn cùng một cô gái ôm ấp quấn quýt, cuối cùng rời đi. Hề Mạn cũng đi theo một cách ma xui quỷ khiến.

Đó là lần đầu tiên Hề Mạn thấy Lương Việt giết huyết tộc, động tác thuần thục, ra chiêu tàn nhẫn.

“Giờ thì đã giống với thợ săn quỷ hút máu rồi.” Hề Mạn lên sân khấu lúc nào cũng kèm mưa hoa tường vi. Lúc mưa hoa trút xuống, Lương Việt đã biết người tới là ai, càng đừng nói tới giọng nói độc đáo của cô.

“Cô đúng là âm hồn không tan.” Lương Việt nhìn Hề Mạn, vẻ mặt không hiểu là chán ghét hay thế nào nữa.

Hề Mạn giẫm lên những cánh hoa tường vi đầy trên đất, đi tới trước mặt Lương Việt, nụ cười vẫn vô cùng quyến rũ, ánh mắt như có thể câu hồn phách của người khác. Cô khẽ đáp: “Anh trai nhỏ sợ tôi sao?”

“Tại sao tôi phải sợ cô chứ?” Lương Việt nhìn thẳng vào Hề Mạn không một chút yếu thế nào.

“Không biết nữa, bọn họ đều sợ tôi.” Hề Mạn trả lời như thế.

“Tôi không giống những người đó.”

Lương Việt quanh năm đánh nhau với huyết tộc nên trên người cũng đã có mấy phần khí thế. Hề Mạn đột nhiên cảm thấy hắn rất thú vị, vì thế bắt đầu xuất hiện bên cạnh hắn nhiều hơn, thỉnh thoảng tâm tình tốt còn giúp hắn bắt huyết tộc nữa.

Ân oán với Cảnh Mộ cũng kết từ lúc đó.

Tuy nói Lương Việt giết huyết tộc phạm tội, nhưng nếu có huyết tộc vô tội đi chung với huyết tộc phạm tội thì hắn cũng chẳng buông tha, vì thế Cảnh Mộ mới tìm tới Lương Việt.

Cảnh Mộ và Lương Việt không nói được bằng lời nên lập tức vung tay đánh nhau. Hề Mạn giúp Lương Việt, tuy rằng đánh không thắng

được Cảnh Mộ nhưng cũng không thua.

Cảnh Mộ là một người rất cố chấp, hắn năm lần bảy lượt cản trở Lương Việt. Hề Mạn vốn cũng chẳng có giao thoa gì với hắn, nhưng vì chuyện này mà rất ngứa mắt với Cảnh Mộ.

Cảnh Mộ lúc nào cũng nói bên tai cô rằng qua lại với con người sẽ chẳng có kết cục gì tốt. Có lẽ lời này đã đả kích Hề Mạn. Từ đó, cô nàng Hề Mạn thần kinh lúc nào cũng tìm Cảnh Mộ sinh sự. Đặc biệt là mỗi khi Cảnh Mộ qua lại thân thiết với con người.

Chương 1890: Hề mạn (ngoại truyện 2)

Lần đầu tiên Hề Mạn nhìn thấy Lương Doanh Doanh là vào bữa tiệc sinh nhật Lương Việt.

Đó là năm Lương Việt tròn 24 tuổi, Lương gia đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Lương Việt.

Hề Mạn cũng chuẩn bị lễ vật tới tìm Lương Việt.

Lúc đó, bữa tiệc đã kết thúc, Lương Việt kéo Lương Doanh Doanh ra vườn sau Lương gia nói chuyện. Hề Mạn định chuồn êm tiến vào, vừa lúc nghe được câu chuyện của bọn họ.

Lương Việt tỏ tình với Lương Doanh Doanh. Có vẻ như Lương Doanh Doanh đã bị dọa không nhẹ, sau khi từ chối Lương Việt liền vội vã chạy về nhà chính của Lương gia.

Sau khi Lương Doanh Doanh rời đi, Lương Việt ngồi một mình trên ghế ở vườn sau. Hề Mạn giẫm mưa hoa đầy trời rơi xuống trước mặt hắn, nói với hắn bằng giọng êm ái như muốn rắc muối lên vết thương của Lương Việt: “Anh trai nhỏ, thì ra anh thích em gái mình, ở thế giới con người chẳng phải đây là điều tối kỵ sao?”

Lương Việt như chàng trai bị bóc trần tâm sự, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ: “Cô... Cô nghe lén tôi nói chuyện với Doanh Doanh.”

“Ôi, anh trai nhỏ à, tôi có nghe lén đâu, chỉ vừa lúc nghe thấy mà thôi.”

“Cô...” Lương Việt biết mình thích Lương Doanh Doanh là sai, nhưng hắn không thể khống chế được bản thân mình. Giờ lại còn để một huyết tộc nghe được, trong lòng hắn vô cùng hoảng loạn, lần đầu tiên nói bằng giọng nhỏ nhẹ trước mặt cô: “Cô đừng nói cho những người khác.”

Hắn không muốn làm thanh danh của Lương Doanh Doanh bị hao tổn.

Hôm nay hắn tỏ tình là kết quả sau khi đã uống rượu vào, giờ hắn cũng thấy rất hối hận.

“Được thôi.” Đầu ngón tay Hề Mạn chọc lên ngực Lương Việt, cười nói: “Tôi có thể không nói cho người khác, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” Lương Việt gạt tay cô ra, cau mày hỏi: “Cô có điều kiện gì?”

Hề Mạn ngồi lên đùi hắn, nắm lấy cằm hắn: “Anh phải nghe lời tôi.”

Lương Việt bị một cô gái sàm sỡ thì mặt lập tức thay đổi: “Cô xuống ngay cho tôi.”

“Thật sự muốn tôi xuống sao? Vậy tôi kêu lên...” Hề Mạn đe dọa Lương Việt.

Sắc mặt Lương Việt xanh mét, dưới sự cưỡng ép của Hề Mạn, hắn không dám lộn xộn nữa.

Hề Mạn chỉ yên tĩnh ngồi dựa vào hắn, cũng không làm ra chuyện gì khác người. Lúc có người ra tìm, thân mình của Hề Mạn lập tức biến mất không rõ tăm hơi.

Hắn tưởng là Hề Mạn đã đi rồi, nhưng đến khi trở về phòng, lại phát hiện cô đang nằm trên giường của mình.

Làn váy đỏ rực rơi xuống mép giường, đôi chân dài trắng nõn hơi gấp khúc, tóc vàng trải dưới thân, nở nụ cười chào đón hắn.

Hề Mạn vừa bá đạo, vừa kiêu ngạo xâm nhập vào cuộc sống của hắn, chỉ cần vào những lúc không có người, cô ấy sẽ lập tức xuất hiện.

Lương Việt không biết cô muốn làm gì, nhưng hắn không thích cuộc sống như thế.

Buổi tối ngày hôm đó, hắn uống rượu rồi trở về, vừa vào phóng đã thấy Hề Mạn ngồi ở mép giường, đầu óc hắn lập tức nổ tung, đóng sầm cửa lại rồi đi nhanh về phía Hề Mạn.

Hề Mạn bị hắn đè xuống giường, ánh mắt ác độc nhìn cô chằm chằm: “Có phải cô muốn tôi ngủ với cô thì mới vừa lòng đúng không? Tôi có thể thỏa mãn cô, nhưng từ nay về sau, cô đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa. Cô biết tôi chán ghét cô tới mức nào không hả?”

Hề Mạn kinh ngạc nhìn hắn: “Chán ghét tôi ư?”

“Đúng thế, tôi chán ghét cô.” Lương Việt nghiến răng nghiến lợi, “Tại sao cô có thể chiếm cứ sinh hoạt của tôi không kiêng nể gì như thế, tại sao chứ hả?”

Hề Mạn không đáp lại, trái tim Lương Việt đột nhiên căng lên, cúi người hôn cô, lần đầu tiên Lương Việt thân cận như vậy với một cô gái nên kỹ thuật hôn cũng không tốt lắm. Nhưng Hề Mạn thì không phải lần đầu tiên, có điều đã lâu rồi, lâu tới mức cô cũng chẳng còn

nhớ rõ nữa.

Lương Việt đang trong cơn tức giận, lại bị rượu quấy nhiễu, hắn không nhớ rõ mình đã cởi quần áo của cô thế nào, nhưng đến thời điểm cuối cùng, cô lại đẩy hắn ra.

Hề Mạn mặc lại quần áo, nhảy xuống giường: “Hề Mạn tôi đây không phải vật thay thế của bất kỳ kẻ nào. Anh hỏi tôi tại sao lại quấn lấy anh chứ gì? Bởi vì... Tôi thích anh.”

Câu nói vừa dứt, thân mình cô liền lập tức biến mất.

Hề Mạn không xuất hiện trở lại nữa, giống như trước giờ cô chưa từng bước vào cuộc sống của hắn.

Hề Mạn lại trở lại núi rừng, những tháng này không có Lương Việt, toàn bộ thế giới đều an tĩnh trở lại.

Giống như thời gian đã trải qua mấy trăm năm không đổi, lặng lẽ, không một niềm vui.

Hề Mạn không nhớ mình chìm vào lặng lẽ bao lâu, Lương Việt lại một lần nữa xâm nhập vào tầm mắt cô. Hắn bị mấy huyết tộc đuổi giết, cả người đầy vết thương.

Hề Mạn nhìn thấy hắn bị một huyết tộc bắt được, huyết tộc đánh hắn một trận cho hả giận.

Đến tận khi hắn sắp không xong, Hề Mạn mới bước trong làn mưa hoa tới gần bọn họ.

“Sao các ngươi lại đánh hắn?” Hề Mạn hỏi mấy huyết tộc kia.

“Cô Hề Mạn.” Huyết tộc nhìn thấy Hề Mạn liền cung kính hành lễ, “Lương Việt không phân biệt trắng đen xanh đỏ, hành hạ giết huyết tộc của chúng ta ở khắp nơi.”

Hề Mạn lại nhìn sang Lương Việt.

Mới một thời gian không gặp, Lương Việt như đã thay đổi thành người khác.

Hề Mạn lại bắt Lương Việt một lần nữa. Trong lúc Lương Việt dưỡng thương, cô nghe tin Lương Doanh Doanh đã chết, vì thế Lương Việt mới điên cuồng như vậy.

Lương Việt muốn hồi sinh Lương Doanh Doanh, không biết nghe tin từ đâu, nói là nước Trường Sinh có thể làm cho người ta sống lại.

“Nước Trường Sinh không thể làm con người sống lại được đâu.” Hề Mạn dựa vào ghế, nói với người trên giường, “Cho dù có lấy được cũng vô dụng.”

Lương Việt không tin, kiên trì muốn đi tìm nước Trường Sinh.

Hề Mạn dẫn hắn vào lâu đài cổ, nói cho hắn biết vị trí của nước Trường Sinh, cũng dẫn dụ những huyết tộc khác rời đi.

Lương Việt thật sự lấy được nước Trường Sinh, nhưng trên đường trở về, không biết vô tình hay cố ý mà hắn cắt đuôi Hề Mạn. Đến khi Hề Mạn tìm được hắn thì không thấy nước Trường Sinh đâu nữa, mà Lương Việt cũng bị thương nặng.

Lần thứ hai lẻn vào lấy nước Trường Sinh thì bị Thanh Yến bắt gặp.

Với thực lực của Thanh Yến, đến Hề Mạn cũng không đánh thắng

được chứ đừng nói là Lương Việt.

Vì bảo vệ Lương Việt ra ngoài an toàn mà Hề Mạn đành phải đối đầu với Thanh Yến.

Những chuyện Lương gia gặp sau đó, Hề Mạn cũng không rõ lắm, bởi vì lúc đó cô bị Thanh Yến đánh trọng thương, lâm vào giấc ngủ say.

Đến khi cô tỉnh lại thì đã là 50 năm sau, Lương gia đã sớm bị diệt môn, thậm chí cô còn không biết có những ai tham dự năm đó, là ai đã giết chết Lương Việt.

Những chuyện sau đó chính là gặp được Thời Sênh, là gặp phải Lương Sắt...

Lương Sắt, cô gái đó...

Giống hệt Lương Doanh Doanh năm xưa.

Về sau, cô mới biết được, Lương Sắt có ký ức của Lương Doanh Doanh. Tuy rằng không đầy đủ nhưng ký ức chủ yếu vẫn còn. Cô ta đang tìm kiếm chân tướng vụ án Lương gia bị diệt môn năm đó.

Hề Mạn không ghét Lương Doanh Doanh, đương nhiên cũng không thích cô ta.

Sự thật chuyện Lương gia bị diệt môn dần bày ra ánh sáng. Lương Sắt dường như chỉ đi tìm sự thật, sau khi tìm được sự thật, cô ta liền như mất đi mục đích sống trong thế giới này.

Lúc cô ta chết, Hề Mạn đứng cách đó không xa, nhìn cô ta chịu chết.

Khi một người đã quyết tâm muốn chết thì không ai ngăn cản được.

Hề Mạn không biết, rốt cuộc cô gái đó là Lương Sắt hay là Lương Doanh Doanh... Hoặc là cả hai.

Thời Sênh từng hỏi cô, cô có thực sự thích Lương Việt không?

Cô không trả lời, vì cô không biết phải trả lời thế nào.

Nếu cô không thích hắn, tại sao lại chấp nhận phản bội lại huyết tộc, dẫn Lương Việt vào lâu đài cổ lấy nước Trường Sinh.

Nếu cô thích Lương Việt, tại sao lại không có cảm giác khổ sở chứ?

Người cô thích có lẽ không phải Lương Việt. Hắn chỉ là một sắc thái náo nhiệt trong những năm tháng buồn tẻ của cuộc đời cô mà thôi.

... Hề Mạn.

Chương 1891: Đồng minh giang hồ (1)

Tất cả mọi ngươi đều biết núi nào mà Thanh Diên đi qua đều sẽ sụp đổ.

*

Thời Sênh tỉnh lại từ trong bóng đêm mịt mờ, da tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng, trong tầm mắt toàn là một mảnh đen kịt, thoáng như bị người ta nhốt vào trong một nơi vừa tối vừa nhỏ hẹp vậy.

Trên người vô cùng đau đớn như bị ai đó dùng dao cắt qua cắt lại, kiểu đau đớn nhập vào trong tận xương tủy.

Đau đau đau...

Không cần duỗi tay ra sờ cũng biết trên người có rất nhiều vết thương. Toàn thân đều dính nhớp khó chịu, chóp mũi ngập tràn mùi máu tươi.

Thân thể mệt mỏi, ngay cả đứng dậy cũng không xong.

Thời Sênh nằm yên tại chỗ một hồi lâu, thấy thân thể hồi lại được một chút sức lực rồi thì mới bò dậy từ mặt đất, ngồi xuống bên cạnh.

Lưng dán lên mặt đá vừa lạnh vừa ẩm ướt, cảm giác mỗi một giây đều như có người nhéo lên vết thương trên người cô.

Bà mẹ nhà nó chứ!

Tức chết mất!

Ông đây lại sắp chết thật đấy à?

Thời Sênh thở hổn hển, tựa hồ như thế thì cảm giác đau đớn trên người mới vơi bớt đi.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, không có tiếng gió cũng chẳng có âm thanh nào khác, hẳn là cô đang ở trong một không gian kín.

Cứ tiếp thu ký ức trước đi đã.

Tên của nguyên chủ là Thanh Diên, đệ tử của Lưu Quang Môn, nhận lệnh sư môn rời núi trợ giúp đệ tử Linh Hạc Tông đi vượt ải.

Chắc chắn không thể nào vô duyên vô cớ đi giúp người khác vượt ải rồi.

Sư môn của Thanh Diên nợ Linh Hạc Tông một ân tình. Lần này Linh Hạc Tông tới tận cửa nhờ cậy, môn phái mới phái họ đi tương trợ.

Thanh Diên là tiểu sư muội trong môn phái, là nhân vật được mọi người nâng đỡ trong lòng bàn tay.

Sư huynh, sư tỷ, sư muội trong sư môn luôn nhường nhịn cô nên cô liền trở thành con người rất tùy hứng.

Lần này xuống núi, Thanh Diên vẫn tùy hứng như thế, nhưng đội ngũ của đối phương lại không ưa cô, mấy lần nổi lên xung đột với nguyên chủ.

Còn chưa tới nơi cần tới thì đã cãi nhau túi bụi rồi.

Ngược lại, Nguyễn Chỉ Mạt lại luôn được đối phương nhất trí khen ngợi.

Nguyễn Chỉ Mạt là một thiếu nữ có tật ở mặt. Trên mặt cô ta có một cái bớt rất lớn, vừa nhìn đã thấy đáng sợ. Ở trong tông môn cũng như ra ngoài, bọn họ luôn lấy việc bắt nạt cô ta làm thú vui.

Nguyên chủ thì ngoại trừ hơi tùy hứng một chút nhưng tâm địa không xấu, chưa từng bắt nạt cô ta bao giờ. Cũng có lẽ là nguyên chủ không muốn để ý tới Nguyễn Chỉ Mạt, cảm thấy bắt nạt cô ta sẽ làm giá trị con người mình cũng hạ thấp xuống theo, vì thế chưa bao giờ ra tay với cô ta.

Nguyễn Chỉ Mạt rất được người của Linh Hạc Tông hoan nghênh. Trái ngược với nguyên chủ kiêu căng, vô lễ, làm người ta chán ghét.

Cũng không biết là do vô tình hay cố ý mà Nguyễn Chỉ Mạt luôn để người của Linh Hạc Tông nhìn thấy cảnh nguyên chủ ngang ngược, kiêu ngạo.

Đây vẫn chỉ là chuyện nhỏ, sau khi đi vào nơi vượt ải, khắp nơi đều là cơ quan.

Nguyên chủ bị Nguyễn Chỉ Mạt kích thích nên không nghe lời sư huynh, sư tỷ mà đi một đường khác. Người của Lưu Quang Môn không thể để cô ta đi một mình, vì thế đành phải đi theo.

Người của Linh Hạc Tông cũng chẳng có cách nào khác, đành phải đuổi theo.

Lúc đầu, đường đi của bọn họ khá an toàn, không hề gặp phải cơ quan gì, cái này làm cho nguyên chủ đắc ý khoe khoang với Nguyễn

Chỉ Mạt.

Đúng lúc này, đột nhiên có cơ quan bị kích phát, khiến hai người chết, nguyên chủ lập tức bị dọa.

Sau đó, dường như may mắn đã bị sử dụng hết, một đường đi không ngừng gặp phải cơ quan.

Người bị mất càng lúc càng nhiều. Nguyên chủ hoàn toàn bị dọa cho ngốc luôn, dọc đường đi lúc nào cũng cần được người khác bảo vệ.

Sau đó, bọn họ gặp phải một kiếm trận, nguyên chủ không đuổi kịp cả bọn nên bị nhốt lại trong kiếm trận.

Nhưng nguyên chủ có thể cảm giác được, lúc đó có người đánh lén cô từ phía sau, mà sau lưng cô lúc đó chỉ có Nguyễn Chỉ Mạt mà thôi.

Ký ức của nguyên chủ về những gì xảy ra trong kiếm trận vô cùng hỗn loạn, tóm lại là cô ở lại đây, nằm tại chỗ này.

Di nguyện của nguyên chủ là muốn dạy dỗ cho Nguyễn Chỉ Mạt một trận.

Thời Sênh thò tay quơ quào trong không khí, thở ngắn than dài. Di nguyện của nguyên chủ thật chẳng có chí hướng tí nào, sao không ước chinh phục thế giới đi, để cô vui sướng phá hủy thế giới này một trận.

[Ký chủ, tư tưởng đó của cô thật đáng sợ.] Hệ thống nhảy ra nói.

“Chẳng phải tư tưởng của ta vẫn luôn rất đáng sợ sao?” Thời Sênh nhún vai, “Giờ mi mới biết à?”

[Không, tôi đã biết từ lâu rồi.] Theo trình tự cái đặt thì nó chỉ muốn nhảy ra nhắc nhở Ký chủ một câu mà thôi, vì thế, [Ký chủ cứ lờ tôi đi là được, tôi chỉ nói tùy tiện thế thôi.]

Thời Sênh: "..." Nhị Cẩu Tử, mi càng ngày càng nhát gan.

[...] Tùy tâm.

Trong thế giới này, nguyên chủ cũng có sai, nhưng cái này chẳng liên quan gì tới cô hết. Giờ cô chỉ đang nhập vai vào nhân vật, cho dù nguyên chủ là đại ma đầu giết người không chớp mắt, muốn tẩy trắng bản thân mình thì cô cũng sẽ đi làm thôi.

Vậy thì vấn đề là...

Đây là địa phương quỷ quái nào vậy?

Ông đây phải làm gì mới ra ngoài được đây?

Thời Sênh tự cầm máu cho bản thân trước, tự chơi game trong bóng tối một mình, chờ sau khi thuốc phát huy công hiệu mới chậm rãi đứng lên.

Đây là một cái hố không lớn lắm, đường kính không quá 3m. Có lẽ là nguyên chủ rơi từ trên xuống, bên trên chính là kiếm trận. Cũng không biết hố này là hình thành tự nhiên hay là được bố trí bên dưới kiếm trận như thế nữa.

Nếu nữ chính đã tới nơi này thì nhất định có thể học được tuyệt thế võ công hoặc gặp được ông Bụt.

Nhưng mà khi Thời Sênh cầm dạ minh châu lên nhìn một vòng, đừng

nói là tuyệt thế võ công hay ông Bụt gì đó, ngay cả một con gián cô còn chẳng nhìn thấy nữa là.

Trách cô không có mệnh của nữ chính thôi.

Vẫn nên nghĩ cách ra ngoài trước thì hơn, chậc chậc.

...

“Sư huynh, sư muội Thanh Diên...”

Bên dòng suối nhỏ trong vắt, một đám người hoặc ngồi hoặc nằm, trông vô cùng nhếch nhác. Người nào nhìn cũng có vẻ rất mệt mỏi, có người còn bị thương nữa.

Mà lúc này, người đang nói chuyện là một đám người mặc trang phục màu xanh lá, là đệ tử của Lưu Quang Môn. Bọn họ đã trải qua mấy ngày rèn luyện, cuối cùng tiến được vào nơi này.

Nhóm người khác mặc trang phục màu trắng, trên quần áo thêu hoa văn linh hạc màu tối. Đây là đệ tử của Linh Hạc Tông. Bọn họ cũng bị tổn thất không ít người, lúc này đang điều chỉnh lại đội ngũ.

“Chúng ta trở về phải ăn nói thế nào đây.” Sắc mặt của đệ tử của Lưu Quang Môn đều rất kém. Tuy rằng bọn họ cảm thấy Thanh Diên không ra được là đáng đời, dọc đường đã chọc phải nhiều chuyện như thế, nhưng mà bọn họ về thì phải trả lời sư môn thế nào đây.

Phải biết rằng, Thanh Diên là đệ tử quan môn* mà Đại trưởng lão yêu thích nhất.

* Đệ tử quan môn: Đệ tử duy nhất.

Mà bọn họ cũng thật tình lo lắng cho cô ta.

“Chẳng phải tại Nguyễn Chỉ Mạt sao?” Một người oán hận trừng mắt với một cô gái ngồi cách mọi người một đoạn xa.

Cô gái kia đang cúi đầu, nghe thấy có người nhắc tới tên mình thì ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt nghiêng xinh đẹp. Nhìn vào ánh mắt chán ghét của người vừa nói, cô ta lại gục đầu xuống.

“Nếu không phải tại cô ta, sư muội Thanh Diên cũng sẽ không gặp chuyện. Đồ xấu xa này đã hại chết sư muội Thanh Diên của chúng ta.”

“Đúng, là lỗi của đứa con gái xấu xí này. Sư muội Thanh Diên bình thường không thèm nói chuyện gì với cô ta rồi. Lần này cô ta lại đối nghịch với sư muội Thanh Diên ở khắp nơi khắp chốn, rõ ràng là muốn hại sư muội.”

“Sư muội Thanh Diên... Là ta không bảo vệ tốt cô ấy, trở về ta sẽ thỉnh tội với Đại trưởng lão.”

“Ta cũng có trách nhiệm.”

Nguyễn Chỉ Mạt ngồi yên lặng ở bên cạnh, sâu trong đôi mắt đang rũ xuống có mấy phần trào phúng.

Chẳng phải những người này sợ trở về bị hỏi tội nên mới trút hết lỗi lầm lên người cô ta sao?

Nguyễn Chỉ Mạt càng cúi đầu thấp hơn, tóc dài ngăn trở gò má, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vết bớt xanh tím làm người ta phải sợ hãi ở một bên mặt.

Nhưng đúng lúc này...

“Rầm rầm rầm...”

“Có chuyện gì vậy? Động đất sao?”

Mặt đất động nhiên rung động, mọi người nhìn xung quanh không biết ra sao. Bởi vì chấn động nên nước suối cũng phát ra âm thanh kịch liệt, mọi người đều lâm vào cảnh giác.

Chương 1892: Đồng minh giang hồ (2)

Sụp...

Sụp?

Một ngọn núi sau lưng bọn họ nhanh chóng sụp xuống, đất đá, cành cây lập tức lăn xuống.

Mọi người không ai ngờ được là núi này sẽ sụp xuống một cách đột ngột như thế, đến tận khi đất đá sắp lăn tới trước mặt rồi, tất cả mới nghĩ ra việc chạy trốn.

Chạy ra một đoạn xa rồi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại cái cảnh ngọn núi sụp xuống mà thấy sợ.

Đó là ngọn núi mà bọn họ vừa mới vượt qua, vất vả lắm mới xông ra đây được, mất đi nhiều người như thế, kết quả, ngay giây tiếp theo nó đã sụp xuống rồi.

Sụp!

“Có chuyện gì thế này? Sao tự nhiên núi lại sụp xuống?”

“Không biết.”

“Không biết, dọa chết người mất, tự nhiên sụp xuống.”

Mọi người mồm năm miệng mười tranh cãi. Đúng lúc này, có một

người đột nhiên chỉ vào không trung kêu to lên.

“Mau nhìn đi, có người tới.”

Đất đá bắn tung tóe, một bóng người màu xanh lá từ bên trong vọt ra ngoài.

“Là sư muội Thanh Diên.” Người của Lưu Quang Môn nhận ra người trên trời trước. Bọn họ đã cùng lớn lên bên nhau nhiều năm như thế, không nhận ra mới là lạ.

Đệ tử Lưu Quang Môn vui vẻ nói: “Thật tốt quá rồi, ta đã bảo là sư muội Thanh Diên cát nhân tự có thiên tướng, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ.”

Một đệ tử khác tiếp lời: “Sư muội Thanh Diên không sao thì tốt rồi.”

Nguyễn Chỉ Mạt đứng bên cạnh đám người đó, nhìn người đang lao từ trên bầu trời cao xuống, trong đáy mắt hơi xuất hiện ánh sáng lạnh, thế mà còn chưa chết.

Thời Sênh đứng trên thiết kiếm, dừng lại trên đầu đám người kia, thong thả nhảy xuống.

Lúc này, dường như mọi người mới chú ý tới thiết kiếm mà Thời Sênh đang cưỡi, sắc mặt của mỗi người đều lập tức sáng lên.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy sư muội Thanh Diên sử dụng thanh kiếm này. Chẳng lẽ vừa rồi có được trong kiếm trận kia sao? Nhìn qua thì có vẻ rất mạnh... Đúng là trong cái rủi có cái may.

Có không ít người trong đám người đó bắt đầu tỏ vẻ ghen ghét, thanh kiếm này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm. Hơn nữa nơi

này cũng không phải là nơi người bình thường ở, tất nhiên đồ ở đây đều có lai lịch không đơn giản rồi.

Thời Sênh nhảy khỏi thiết kiếm, duỗi tay cầm lấy chuôi kiếm. Thiết kiếm xẹt qua không khí một đường cong duyên dáng theo động tác của cô, nhắm thẳng về phía Nguyễn Chỉ Mạt.

Nguyễn Chỉ Mạt cảm nhận được nguy hiểm, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Thiết kiếm mang theo khí thế sắc bén áp xuống, kiếm khí xốc lên tóc của cô ta, làm lộ ra cái bớt khiến người ta khiếp hãi.

Mọi người không ngờ là Thời Sênh vừa xuống đã tấn công người khác, tất cả đều sững ra tại chỗ.

Mắt thấy thiết kiếm sắp chém lên người Nguyễn Chỉ Mạt đến nơi rồi thì ở nơi xa lại có một luồng sức mạnh ngang ngược ập tới, đụng lên thiết kiếm. Thiết kiếm “oong” lên một tiếng rồi trật sang bên cạnh.

Nguyễn Chỉ Mạt dường như bị dọa nên ngã ngồi xuống mặt đất, lăn sang bên cạnh, thành công tránh né thiết kiếm.

“Sư muội, sư muội, bình tĩnh đã nào.” Đệ tử Lưu Quang Môn bây giờ mới tỉnh táo lại, tất cả cùng xông lên ngăn Thời Sênh lại.

“Sư muội, muội không thể giết cô ta được. Dù gì cũng là đồng môn của chúng ta, nếu muội mà giết cô ta thì sẽ bị người ta nói là tàn sát đồng môn đấy.”

Đệ tử Lưu Quang Môn mỗi người nói một câu nhằm muốn khuyên nhủ Thời Sênh. Ở đây còn có người của Linh Hạc Tông nữa. Dọc đường đi, Nguyễn Chỉ Mạt lại có quan hệ không tồi với bọn họ. Nếu giết Nguyễn Chỉ Mạt, cho dù người của Linh Hạc Tông có khoanh tay đứng nhìn thì sau khi rời khỏi đây cũng nhất định sẽ đưa lời đàm

tiếu.

Mà trên giang hồ, kiêng kỵ nhất là đồng môn tương tàn.

Thời Sênh chống thiết kiếm xuống mặt đất: “Ai nói là muội muốn giết ả chứ?”

Không giết cô ta thì muội vừa xuống đã nhào về phía cô ta làm gì, còn hùng hổ như thế, không phải muốn giết thì muốn làm gì hả? Dọa người ta à?

“Dọa ả thôi.”

Đệ tử Lưu Quang Môn: “...”

Tiểu sư muội, muội đang nói đùa với bọn ta đấy à?

Nguyễn Chỉ Mạt đã đứng lên, liếc mắt về phía Thời Sênh. Nhưng thấy có người nhìn về phía mình nên cô ta lập tức rũ mắt xuống, dáng vẻ như vừa phải chịu ấm ức vậy.

“Thanh Diên cô nương trở về an toàn là được rồi.” Người của Linh Hạc Tông cảm thấy không im lặng được nữa nên lên tiếng hòa giải, “Lúc đó trong kiếm trận quá hỗn loạn, không ai để ý tới việc Thanh Diên cô nương đi nhầm, lại ở khoảng cách khá xa nên không thể cứu giúp đúng lúc được. Cũng may là Thanh Diên cô nương không xảy ra chuyện gì.”

Lời này trong tối ngoài sáng đều có ý nói nguyên chủ tự mình đi loạn, không đi theo người phía trước nên bị lạc là đáng đời.

“Đừng có ám chỉ này nọ, nếu không có người đẩy ông thì ông sẽ đi nhầm à?” Thời Sênh lập tức đáp trả.

Mọi người: “...”

Lời này bảo bọn họ phải tiếp như thế nào đây?

Làm gì có ai nói thẳng ra như thế chứ.

Thời Sênh liếc nhìn người của Linh Hạc Tông, ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo, cả người mang theo khí phách bá đạo trời sinh.

Người của Lưu Quang Môn chỉ tới hỗ trợ, không phải là tay sai của Linh Hạc Tông. Bọn họ thì ngon rồi, trên đường lúc nào cũng sai bảo người của Lưu Quang Môn như thuộc hạ vậy.

Lúc rời khỏi Lưu Quang Môn, môn chủ đã dặn dò bọn họ hãy nghe theo sự chỉ huy của đệ tử Linh Hạc Tông. Những người khác nghe theo lời môn chủ nói, nhưng nguyên chủ sao có thể nhịn được, xảy ra xung đột với người của Linh Hạc Tông cũng là chuyện bình thường thôi.

Người ta vốn được nuông chiều như tiểu công chúa, đột nhiên lại có người sai này sai nọ, chẳng ai có thể chịu nổi như thế cả.

“Các ngươi là ai?” Giọng nói tang thương từ nơi non xanh nước biếc truyền tới.

Mọi người đều kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Một ông lão tiên phong đạo cốt bay tới, đứng trên một ngọn cây cách đó không xa, khoanh tay nhìn bọn họ.

Thời Sênh cúi đầu nhìn thoáng qua thiết kiếm, lực lượng đánh lên thiết kiếm ban nãy chắc là của lão già này rồi.

“Xin hỏi, ngài có phải là Hoa Dương thần y không ạ?” Người của Linh Hạc Tông nhìn thấy ông ta thì vô cùng kích động, “Tại hạ là đệ tử của Linh Hạc Tông. Lần này tới đây là muốn xin thần y ra tay cứu Đại sư huynh của chúng ta.”

Lão già hừ lạnh một tiếng, “Lão phu không cần quan tâm các ngươi là người của Linh Hạc Tông gì đó. Các ngươi quả thật to gan, dám hủy hoại cả một ngọn núi.”

“Không phải đâu...”

“Cút khỏi nơi này cho lão phu ngay, nơi này không chào đón các ngươi.” Hoa Dương thần y lạnh lùng quát.

“Tiền bối.” Người của Linh Hạc Tông rất muốn giải thích, núi đó không phải do họ hủy hoại.

Nhưng mà Hoa Dương thần y căn bản không có ý định nghe, “Đừng để lão phu nói lần thứ ba, cút đi cho lão phu!”

Ngọn núi kia được bày đặt đủ mọi cơ quan bẫy, chỉ có vượt qua các cơ quan thành công thì mới có cơ hội tiến vào đây tìm thầy trị bệnh. Nhưng giờ nhóm người này lại hủy hoại cả ngọn núi, ông ta không giết bọn họ cũng đã nhân từ lắm rồi.

“Tiền bối...”

Hoa Dương thần y giơ tay, mấy luồng nội lực đánh vào trước mặt đám người Linh Hạc Tông, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái khe nứt.

“Cút!”

“Đi.” Thời Sênh lên tiếng đầu tiên, rút thiết kiếm quay đi.

“Tiểu sư muội...” Người của Lưu Quang Môn hơi chần chừ.

Thời Sênh ngắt lời bọn họ: “Nhiệm vụ của chúng ta là giúp bọn họ vượt ải, giờ đã vượt qua rồi, các huynh còn muốn giúp bọn họ cái gì nữa chứ?”

Mọi người: “...” Muội mà nói thế sẽ bị trời đánh đấy.

Sao cứ có cảm giác tiểu sư muội mất tích mấy ngày thôi mà cách nói chuyện càng khó nghe hơn rồi.

Thời Sênh rời đi vô cùng ung dung. Người của Lưu Quang Môn nhìn xung quanh một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn đuổi theo cô.

Vất vả lắm tiểu sư muội mới bình an trở ra, bọn họ không muốn lại xảy ra chuyện gì nữa.

Huống chi, tiểu sư muội nói cũng không sai. Bọn họ chỉ tới giúp vượt ải. Hiện tại đã vượt ải xong rồi, những chuyện sau đó không liên quan gì tới họ nữa, nên giờ rời đi cũng chẳng sao hết.

Người của Lưu Quang Môn nhanh chóng biến mất sau lùm cây. Mặc dù Nguyễn Chỉ Mạt không muốn đi lắm, nhưng với tình huống bây giờ, cô ta cũng không có cách nào nói chuyện với Hoa Dương thần y nữa, đành phải theo người của Lưu Quang Môn rời đi mà thôi.

Người của Linh Hạc Tông mấy lần muốn nói chuyện với Hoa Dương thần y, nhưng ông ta không thèm nghe chuyện. Khi ông ta muốn ra tay đánh người, bọn họ mới đành phải rời đi.

Vất vả lắm mới tiến vào được, kết quả còn chưa nói chuyện được với Hoa Dương thần y mấy câu thì đã bị đuổi ra ngoài, còn có gì bi thảm hơn thế nữa không chứ?

Chương 1893: Đồng minh giang hồ (3)

Bọn họ tiến vào ngọn núi bị sụp xuống kia, chỉ có thể đi vòng qua bên cạnh ra ngoài, đi được một lúc liền tiến vào nơi bọn họ vượt ải.

Đệ tử của Lưu Quang Môn nhìn ngọn núi bị sụp xuống. Cảnh tượng lúc đi vào như vẫn còn nguyên vẹn ngay trước mắt, thế mà chưa qua được thời gian bao lâu, sự tình liền phát triển thành cái dạng này.

Người của Linh Hạc Tông cũng nhanh chóng xuất hiện, vừa thấy Thời Sênh liền có kẻ nổi giận đùng đùng xông lên: “Thanh Diên, sao ngươi có thể hủy diệt ngọn núi hả?”

Hoa Dương thần y tức giận như vậy chắc chắn là vị ngọn núi này bị hủy hoại rồi, nếu không thì sao bọn họ có thể bị đuổi ra ngoài như thế được.

“Ta làm sao mà biết nó dễ sụp như thế chứ.” Thời Sênh khinh bỉ. “Hơn nữa, ta hủy diệt nó hay không thì liên quan rắm gì tới nhà ngươi hả?”

Trong núi này rất nhiều cơ quan, Thời Sênh có thể thoát ra được. Nhưng cô không kiên nhẫn nổi vượt từng cơ quan một, vì thế mới dùng kiếm phá núi mà ra.

Có thể vì trong núi có quá nhiều cơ quan, bên trong đã bị đào rỗng rồi nên kết cấu của ngọn núi cũng không còn rắn chắc nữa, chỉ tùy tiện bổ một cái thì cả ngọn núi đã sụp xuống luôn.

Trách bản cô nương được chắc?

Mọi người: "..." Cô đang khoe cô trâu bò chứ gì?

Không đúng, cô ta thừa nhận là chính mình làm sụp ngọn núi kìa?

Người của Linh Hạc Tông ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cũng không cho rằng một mình cô có thể làm sụp nó, bọn họ quá rõ ràng thực lực của Thanh Diên, với tí thực lực đó, sao có thể làm cả ngọn núi sụp xuống được chứ?

Ánh mắt mọi người đều không tự chủ được mà nhìn thiết kiếm trong tay Thời Sênh.

Lúc trước không hề thấy cô ta mang theo thanh kiếm nào giống thế này.

"Cô lấy được kiếm này từ trong núi ra à?" Một đệ tử của Linh Hạc Tông lạnh lùng chất vất.

Thời Sênh vung vẩy kiếm: "Không phải."

"Không phải ư?" Đệ tử Linh Hạc Tông hừ lạnh, "Vậy ngươi lấy ở đâu ra? Sao lúc trước ta không thấy ngươi sử dụng nó?"

"Lấy ở đâu ra thì có liên quan quái gì tới ngươi hả? Cướp của ngươi à?" Mỗi thế giới đều có bọn thiểu năng trí tuệ thèm muốn kiếm của ông.

Đệ tử Linh Hạc Tông kia nghẹn lời một chút. Kẻ bên cạnh hắn lập tức nói tiếp: "Có phải ngươi lấy từ trong núi ra không? Chắc chắn Hoa Dương tiền bối không nghe chúng ta nói là vì thế, lại còn đuổi bọn ta ra nữa. Ngươi mau đưa thanh kiếm kia cho bọn ta. Bọn ta cầm kiếm

trả lại cho Hoa Dương thần y.”

Người này nói với giọng điệu cực kỳ chính nghĩa, như thể sẽ thật sự cầm kiếm đưa cho Hoa Dương thần y vậy.

“Ôi chao ôi, giỏi nha, vừa rồi ông già kia còn chưa đòi, cho dù ta có lấy từ trong núi ra thì người ta cũng đã ngầm đồng ý cho ta rồi. Ngươi quản chuyện có phải rộng quá rồi không hả?” Thời Sênh cười xấu xa, “Hay là nói... Thực ra các ngươi muốn cướp của ta hả?”

Đệ tử của Lưu Quang Môn cũng không phải kẻ ngốc, thanh kiếm này của tiểu sư muội không biết từ đâu có được, nhưng bọn họ đều tận mắt thấy tiểu sư muội cưỡi nó bay từ trên trời xuống, cho dù là lấy ở đâu ra thì chắc chắn không phải vật phàm rồi.

Lúc này, cách làm của người Linh Hạc Tông chẳng khác nào muốn cướp cả.

Bọn họ lập tức chắn trước mặt Thời Sênh: “Các vị sư huynh đệ của Linh Hạc Tông, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ sư môn giao phó, hiện tại xin cáo từ.”

“Tiểu sư muội, đi mau.” Đệ tử Lưu Quang Môn che chở Thời Sênh lùi về sau.

“Đứng lại!” Người của Linh Hạc Tông quát lớn một tiếng: “Mau để thanh kiếm kia lại.”

“Các ngươi đừng có quá đáng!”

Người của Linh Hạc Tông nháy mắt ra hiệu cho nhau, nhanh chóng vây đệ tử Lưu Quang Môn lại.

Ừ, đúng, ở thế giới này thì nội lực là chủ, người trên giang hồ đều lấy kiếm pháp làm đầu. Kiếm pháp các môn phái như trăm hoa đua nở, có rất nhiều gia tộc quan lớn hiển quý cũng đưa con cháu tới bái sư.

Cho nên, trong các môn phái, không chừng chỉ một người qua đường cũng có thể là Vương gia, Hoàng tử của một nước nào đó.

Hiện giờ, trong các môn phái thì có thể coi Linh Hạc Tông là dê đầu đàn.

Lưu Quang Môn cũng có một chút danh tiếng, nhưng vẫn chỉ là môn phái trung thượng mà thôi. Sở dĩ người của Linh Hạc Tông tới tìm Lưu Quang Môn là vì đệ tử của Lưu Quang Môn học về thuật cơ quan.

Trong thế giới mà kiếm pháp là tối thượng này, đại đa số mọi người đều không lựa chọn các môn bàng môn tà đạo khác, bọn họ coi kiếm pháp mới là chính đạo.

Nhưng Lưu Quang Môn cũng không mạnh gì cho cam, vì thế môn chủ cảm thấy một nghề cho chín còn hơn chín nghề, mỗi đệ tử đều phải học thuật cơ quan, dần dà, đệ tử Lưu Quang Môn mới từ vô danh trở thành có một chút danh tiếng.

Người của Linh Hạc Tông ngăn bọn họ lại, đại khái là vì tự tin thực lực của mình hoàn toàn có thể bắt được đối phương.

“Mau giao thanh kiếm kia ra đây.” Người của Linh Hạc Tông chỉ vào Thời Sênh.

“Nằm mơ!” Đệ tử Lưu Quang Môn vô cùng phẫn nộ, “Đây là phương thức làm việc của Linh Hạc Tông các ngươi sao? Cướp đoạt ư?”

“Người thắng làm vua.” Người của Linh Hạc Tông cao ngạo nâng cằm lên, “Giao thanh kiếm kia ra đây, chúng ta có thể tha cho các ngươi một mạng. Lưu Quang Môn các ngươi ngoại trừ giỏi thuật cơ quan ra thì chẳng thể đấu lại được với chúng ta một cách chính diện đâu.”

Đối với thực lực của mình, hiển nhiên người của Linh Hạc Tông rất tự tin.

“Vô sỉ!”

“Không biết xấu hổ!”

“Hôm nay coi như đã nhìn thấu bản chất đại môn phái của các ngươi rồi. Mất công môn chủ của bọn ta còn có lòng tốt như thế, đúng là mắt bị mù rồi, lũ vô ơn!”

Đệ tử của Lưu Quang Môn không ngừng chửi ầm lên. Bọn họ giúp đám người này vượt ải, tổn thất mấy đệ tử, không những không nhận được sự cảm kích của đối phương mà giờ bọn chúng còn trắng trợn muốn cướp đoạt đồ như thế.

“Nếu không tại tiểu sư muội nhà các ngươi thì sao bọn ta có thể bị Hoa Dương thần y đuổi ra. Thanh kiếm kia coi như đồ bồi thường cho bọn ta mà thôi, mau mang qua đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” Người của Linh Hạc Tông vẫn tiếp tục không biết xấu hổ.

Thời Sênh đẩy đệ tử đang chắn trước mặt mình ra, đi lên trước.

“Tiểu sư muội?”

“Tiểu sư muội, muội đừng nghe hắn, bọn huynh không sợ chúng

đâu.”

Đệ tử của Lưu Quang Môn lập tức ngăn Thời Sênh lại.

Người của Linh Hạc Tông cười ầm lên: “Thật thế sao, biết điều tí đi, giao kiếm ra đây, chúng ta sẽ tha cho các ngươi một mạng.”

Lời này, đừng nói là Thời Sênh không tin, ngay cả người của Lưu Quang Môn cũng không tin. Nhóm người này cướp đồ rồi sao có thể để cho bọn họ sống được chứ?

Thời Sênh ném thiết kiếm qua.

“Tiểu sư muội!” Người của đệ tử Lưu Quang Môn kêu lên.

Thời Sênh không để ý tới người của Lưu Quang Môn, cười như không cười nhìn đệ tử của Linh Hạc Tông vừa đón được thiết kiếm: “Chỉ sợ các ngươi không có mạng để lấy nó thôi.”

“Cái gì?”

Thời Sênh giơ tay, thiết kiếm “oong” lên một tiếng, tự quay tròn, bàn tay của tên đệ tử lấy kiếm kia lập tức bị cắt đứt, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra thì tên đệ tử đó đã nằm ra đất.

Đầu ngón tay Thời Sênh chuyển động trong không khí, thiết kiếm cũng chuyển động theo trong không trung: “Tưởng rằng Linh Hạc Tông của các ngươi thiên hạ vô địch trên thế giới này đúng không?”

Kiếm của ông mà cũng dám cướp!

Không đập chết các ngươi thì tên của Nhị Cẩu Tử viết ngược lại luôn.

[...] Lại liên quan gì tới bản Hệ thống hả? Tại sao nằm mà cũng trúng đạn thế?

Đệ tử Linh Hạc Tông vừa lấy lại tinh thần thì lại thấy thiết kiếm kia phá không mà tới.

A...

Đệ tử Lưu Quang Môn đứng yên tại chỗ nuốt nước bọt, nhìn tiểu sư muội nhà mình bằng một ánh mắt vô cùng xa lạ.

Người ở phía đối diện bị thiết kiếm tấn công không ngừng hét lên thảm thiết và ngã xuống, cơ hồ không ai có thể tiếp nổi ba chiêu của thiết kiếm, thanh kiếm kia... như có linh hồn vậy.

Đây thật sự là tiểu sư muội của bọn họ sao?

Dù môn chủ có ở đây thì cũng không thể kiêu ngạo và tự tin tới mức này được?

Chương 1894: Đồng minh giang hồ (4)

Rời khỏi hiện trường vụ án rồi mà vẫn chưa ai tỉnh táo lại được. Trái lại hung thủ thì vẫn đang nhàn nhã tiến lên trước, còn thiết kiếm thì không biết đã bị cô ấy cất đi đâu rồi.

Toàn bộ đệ tử Linh Hạc Tông đều nằm lại trong cánh rừng kia, hoàn toàn không có một người nào sống sót.

Bọn họ không cảm thấy Thời Sênh tàn nhẫn. Nếu đệ tử Linh Hạc Tông mà không chết thì hôm nay, người chết rất có thể chính là bọn họ.

“Các ngươi có cảm thấy tiểu sư muội hình như không giống trước nữa không?” Đệ tử Giáp khều đệ tử Ất hỏi.

“Cần ngươi phải nói à?” Đệ tử Ất đáp.

Tiểu sư muội không giống trước, ai cũng có thể nhìn ra.

Không chỉ tùy hứng kiêu ngạo mà còn thong dong, bình tĩnh, thỉnh thoảng trêu người còn tản mát ra một loại hơi thở không thể nắm bắt được.

“Không phải tiểu sư muội trúng tà rồi đấy chứ?” Đệ tử Giáp lo lắng không thôi.

“Ta cảm thấy thanh kiếm kia rất kỳ quái.” Đệ tử Ất nói: “Không phải tiểu sư muội bị thanh kiếm đó khống chế rồi đấy chứ?”

Thanh kiếm quá mạnh cũng có thể khống chế con người. Trước kia cũng từng có lời đồn như vậy trong võ lâm, nổi tiếng nhất là ba thanh tà kiếm.

Đến bây giờ, khắp nơi trong giang hồ đều có truyền thuyết về ba thanh tà kiếm kia.

“Kiếm này có lai lịch không rõ, các ngươi nói xem, liệu có phải là một trong ba thanh tà kiếm không?”

“Không phải chứ... Ta nhớ rõ mô tả của ba thanh tà kiếm kia mà, không giống với thanh kiếm trong tay tiểu sư muội đâu.”

“Bao nhiêu năm như thế rồi, ai biết người vẽ có chính mắt nhìn thấy nó hay không. Lỡ như người vẽ lại cũng chỉ là nghe người khác kể thì sao?”

“Cũng đúng...”

Những người phía sau không ngừng thảo luận. Thời Sênh đột nhiên dừng lại. Đoàn người im lặng nhìn cô.

Thời Sênh xoay người, hỏi: “Tại sao người của Linh Hạc Tông lại muốn đi tìm Hoa Dương thần y kia?”

Chúng đệ tử của Lưu Quang Môn trừng mắt: “...” Muội không biết ư?

Chẳng phải lúc xuất phát đã nói tới chuyện này rồi sao?

Mọi người nhìn bộ dáng nghiêm túc của Thời Sênh không giống như đang hỏi đùa thì càng thêm thấp thỏm, chắc chắn tiểu sư muội trúng tà rồi.

Mọi người im lặng một hồi, không ai trả lời câu hỏi của Thời Sênh. Một hồi lâu, một đệ tử liền ho khan một tiếng, đáp: “Bởi vì Đỗ Tuế Hàn của Linh Hạc Tông bị trúng hàn độc, nghe nói chỉ có Hoa Dương thần y mới có thể giải loại hàn độc này. Vì thế bọn chúng mới vào trong núi để mời Hoa Dương thần y đi cứu người.”

Đỗ Tuế Hàn...

Vừa nghe tên đã biết là để dành cho vai chính rồi.

Hàn độc...

Đúng là bệnh dành cho vai chính.

Đều là kịch bản, kịch bản hết.

“Không ngờ Linh Hạc Tông lại dám làm chuyện như thế. Bọn chúng còn lợi dụng chúng ta. Chúng ta đúng là bị mù rồi.” Lúc trước còn cảm thấy tiểu sư muội gây rối vô cớ, giờ xem ra, đám người kia đúng là quá phận. Tiểu sư muội được nuông chiều từ nhỏ, kiêu ngạo một tí thì có làm sao đâu!

Bọn họ tình nguyện nuông chiều đấy thì sao hả!

Tại sao lại bắt bọn họ phải nín nhịn chứ!

“Tiểu sư muội, chúng ta giết người của Linh Hạc Tông... Liệu có thể bị bọn chúng trả thù không?”

“Không biết.”

“Tiểu sư muội, rốt cuộc muội lấy thanh kiếm kia ở đâu ra thế?”

“Nhặt được.”

Mọi người: “...” Nhặt? Sao bọn họ chẳng bao giờ nhặt được chứ?

Thiết kiếm: “...” Con mẹ nó, sao ta lại thành bị nhặt về rồi thế này?

Sự tình đã tới nước này, người của Lưu Quang Môn cảm thấy có lo lắng cũng chẳng được gì, cứ nên quay về tông môn báo lại chuyện này cho môn chủ trước đã.

“Quái thật, mọi người có nhìn thấy Nguyễn Chỉ Mạt không?” Một đệ tử ngoảnh đầu nhìn xung quanh với vẻ kỳ quái.

Mọi người nghe vậy thì cũng nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra là không thấy Nguyễn Chỉ Mạt đâu nữa.

Không ai biết cô ta biến mất từ lúc nào. Hình như từ lúc đánh nhau với người của Linh Hạc Tông thì cô ta đã biến mất rồi.

“Có tìm cô ta không?” Có người hỏi, dù gì cũng là người trong môn phái, bỏ người lại cũng không tốt lắm.

“Bỏ đi, chúng ta quay về môn phái trước đã.” Xảy ra chuyện với Linh Hạc Tông, giờ trong lòng bọn họ luôn cảm thấy không yên tâm. Đắc tội với Linh Hạc Tông cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

“Đúng, về môn phái quan trọng hơn.”

“Đi mau lên...”

...

Các môn phái, tông môn thường nằm trên núi.

Lưu Quang Môn cũng không phải ngoại lệ.

Lúc leo lên tới nơi, có đệ tử kỳ quái nhìn con đường lên núi dính đầy vết máu: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Trái tim mọi người không khỏi trầm xuống, vội vã tăng tốc tiến lên.

Càng lên cao thì càng thấy có nhiều vết máu, dần dần còn gặp cả những đệ tử mặc trang phục môn phái màu xanh lá nằm trên các ngả đường, thi thể đã hư thối, đã chết ít nhất ba ngày trở lên.

Mọi người thấy thân thể phát lạnh, vội vã xông lên với tốc độ nhanh nhất.

Toàn bộ Lưu Quang Môn đều bị giết sạch, môn chủ và trưởng lão đều chết trong đại điện, không một ai chạy thoát.

“Đã có chuyện gì xảy ra thế này...”

“Đại trưởng lão!”

“Môn chủ!!!”

“Là ai làm, tại sao lại thế này... A!!!”

Môn phái ngày xưa không bao giờ ngừng tiếng cười, thế mà bây giờ chỉ còn lại những thi thể và vết máu đầy trên mặt đất.

Sau khi mọi người gào thét, cạn kiệt sức lực đứng giữa đại điện, nhìn những gương mặt quen thuộc, nỗi đau đớn bi thương tràn ngập khắp người.

“Mọi người... Đi tìm ở những chỗ khác xem, có còn... người nào còn sống không.” Một đệ tử khó khăn mở miệng.

Môn phái lớn như thế, có lẽ sẽ có đệ tử trốn thoát được.

Thời Sênh đứng ở ngoài cửa đại điện, vẻ mặt thản nhiên nhìn những người ở bên trong. Vừa rồi cô đã xem qua cốt truyện chỗ Nhị Cẩu Tử, phát hiện bên trong cốt truyện không có tình tiết này. Vì thế, rõ ràng là cốt truyện đã được sửa rồi.

Bọn họ tìm khắp môn phái nhưng không tìm được một ai sống sót. Những người mà ngày thường bọn họ từng gặp đều có thể thấy xác. Sau đó, kiểm kê nhân số, ngoại trừ bọn họ ra, toàn bộ 256 người trong môn phái đều bị giết sạch.

Bọn họ an táng những người đã chết ở bãi đất phía sau môn phái. Từng cái bia mộ được dựng lên, tên mỗi người cũng được khắc lên.

Chờ làm xong những chuyện này thì trăng cũng lên cao, ánh trăng chiếu lên những bia mộ lạnh lẽo. Mọi người rốt cuộc không nhịn nổi bi thương nữa mà gào khóc ầm ĩ, âm thanh lan ra khắp rừng cây.

Âm thanh vừa bi thương, vừa phẫn nộ.

“Cho dù là ai làm thì ta nhất định phải báo thù cho môn chủ và mọi người.”

“Nói đúng lắm, nếu chúng ta còn sống thì nhất định sẽ báo thù cho mọi người! Môn chủ, xin người hãy yên tâm, chúng con tuyệt đối sẽ không để mọi người mất mạng oan uổng.”

Thời Sênh đứng ở cuối cùng, lạnh lùng nhìn những người này thề

thốt.

Đứng một lúc, cô xoay người rời đi.

Cô ngồi trên quảng trường đầy máu tươi, chống cằm, ánh trăng hắt vào trong đôi mắt, sâu thẳm và vắng lặng.

Một thanh niên chợt ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh. Hắn trầm mặc một chút rồi nói: “Tiểu sư muội, muội đừng quá đau buồn, Đại trưởng lão... Đại trưởng lão...”

Hắn nói liên tiếp mấy từ Đại trưởng lão rồi mới nghẹn ngào nói tiếp được, “Nhất định là Đại trưởng lão cũng hy vọng muội sống tốt.”

“Muội không đau buồn.” Giọng Thời Sênh vô cùng bình thản.

Đối với cô mà nói thì đây chỉ là một dàn NPC, là đạo cụ mà cốt truyện yêu cầu, có gì mà phải đau buồn chứ?

“Tiểu sư muội, nếu muội thấy khó chịu thì cứ khóc đi. Sư huynh sẽ không chê cười muội đâu.”

Thời Sênh: “...” Cô thật sự không khổ sở mà.

Khóc cái quái gì chứ?

“Tiểu sư muội...” Thanh niên lại bật khóc trước, “Tại sao lại có kẻ muốn giết chết sư phụ và mấy người môn chủ chứ? Tại sao? Lưu Quang Môn có kết thù với ai đâu, tại sao chứ...”

Sư phụ và môn chủ đều là những người rất tốt, những môn phái khác có yêu cầu thì họ luôn tận tình giúp đỡ, nhưng tại sao họ lại gặp phải chuyện này chứ.

“Không phải huynh không kết thù với người khác thì họ sẽ buông tha cho huynh đâu.” Thời Sênh buồn bã nói.

“Có phải bọn hỗn đản Linh Hạc Tông làm không?” Những người khác cũng đi tới, “Chúng ta đã giết người của họ, nên họ mới...”

“Nếu là đám hỗn đản đó, ta sẽ không tha cho chúng!”

Chương 1895: Đồng minh giang hồ (5)

“Được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, đều ngồi xuống đi đã, phải bình tĩnh lại trước đã.” Người thanh niên vừa nói chuyện với Thời Sênh đứng lên an ổn những người khác.

Người thanh niên này tên là Giang Lâm. Trong đám người này, ngoại trừ Thời Sênh là đệ tử quan môn của Đại trưởng lão thì hắn có bối phận cao nhất.

Hắn vừa nói như thế, những người khác lập tức im lặng, đều tự tìm chỗ ngồi xuống, ủ rũ cụp đuôi cúi gằm mặt.

Giang Lâm cũng ngồi xuống theo: “Chúng ta và Linh Hạc Tông tách ra mới được bao lâu chứ? Hơn nữa, đám đệ tử Linh Hạc Tông đều đã chết ở đó. Cho dù có người mật báo thì lấy vị trí giữa Linh Hạc Tông và Lưu Quang Môn chúng ta, bọn họ không thể tới nhanh như thế được.”

“Nếu không phải Linh Hạc Tông thì có thể là ai đây?” Có người hỏi.

Lúc trước bọn họ giết người của Linh Hạc Tông, giờ về tông môn lại nhìn thấy cảnh tượng này, theo bản năng thì sẽ cho là Linh Hạc Tông gây ra, logic này cũng không có gì sai lầm cả.

Giang Lâm ôm mặt lắc đầu, nếu mà hắn biết...

Mọi người lại một lần nữa im lặng.

Những người còn lại bao gồm cả Thời Sênh thì mới có được mười người. Môn phái hơn 200 người, đến bây giờ chỉ còn lại có mười mà thôi.

Nhưng bọn họ lại chẳng biết được là ai đã ra tay thảm sát môn phái của mình.

Vết thương trên người họ đều do kiếm tạo thành, nhưng kiếm pháp kia thì bọn họ không nhận ra.

Thời Sênh đứng lên: “Sự tình đã ra nước này, đừng có ủ rũ cụp đuôi nữa, có ủ rũ cụp đuôi cũng không thể giúp mọi người được đâu.”

Mọi người đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thời Sênh đang đứng thẳng người.

“Vậy... chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, ánh trăng sáng lạnh phủ lên gương mặt cô một vầng sáng mông lung.

Mọi người chợt ngừng thở.

Đúng lúc bọn họ tưởng Thời Sênh sẽ nói đại sự gì đó, thì cô lại thản nhiên nói hai chữ: “Tìm ăn.”

Mọi người: “...”

Lúc này ai mà còn có tâm tư nghĩ tới ăn chứ!

Tiểu sư muội, rốt cuộc muội đang nghĩ cái gì vậy!

Môn chủ và sư phụ của bọn ta... đều đã chết hết rồi.

Những người này không đi tìm ăn, Thời Sênh đành phải đi một mình. Trong môn phái còn một ít lương thực thừa. Đồ ăn tươi thì không thể ăn được rồi, đành phải nấu một chút cơm thôi.

Thời hiện đại có nhiều phương tiện tiên tiến như thế mà Thời Sênh còn chẳng biết nấu cơm nữa là cái thời nguyên thủy như thế này.

Thời Sênh đứng trước bệ bếp, thật nhớ thương vợ mình quá.

Đúng lúc Thời Sênh quyết định ra ngoài kiếm món ăn dân dã thì Giang Lâm lại đi từ ngoài vào: “Tiểu sư muội, để huynh nấu cho.”

Thời Sênh lập tức bỏ đồ ra đứng sang một bên. Giang Lâm thuần thục nhóm lửa, múc nước, vo gạo, đặt nồi.

Trong nồi nhanh chóng truyền ra hương thơm của cơm trắng. Mùi hương này rõ ràng là hương gạo tự nhiên, đối với người nhịn đói suốt một ngày thì chẳng khác nào mỹ vị cả.

Giang Lâm đứng lên mở vung nồi ra, tìm bát xới cho Thời Sênh một bát cơm rồi lấy đũa đưa cho cô.

Hắn chợt nói một câu: “Tiểu sư muội, muội nói đúng, cho dù chúng ta không coi người khác là địch thì cũng chưa chắc không có người coi chúng ta là địch.”

Thời Sênh và một miếng cơm, thoáng nhìn hắn.

Giang Lâm đã xoay người, xới hết cơm trong nồi ra bát.

Thời Sênh nhìn Giang Lâm bưng cơm rời đi. Cô và mấy cái hết cơm trong bát, sau đó quay lại quảng trường.

Có người chảy nước mắt và cơm, có người cầm bát ngẩn người, một hạt cơm cũng chẳng động vào.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên trời sắp bị mây đen bao phủ, đi tới trước mặt bọn họ: “Có muốn báo thù không?”

Tính cả Giang Lâm, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Thời Sênh.

Không khí yên lặng trong một giây, sau đó có người lập tức buông bát đũa ra, đứng lên, nói lớn tiếng mạnh mẽ: “Muốn!”

“Muốn.”

“Muốn.”

Tất cả mọi người đều đứng lên, bọn họ muốn báo thù.

Đệ tử của Lưu Quang Môn đại đa số đều là trẻ mồ côi, được môn chủ và trưởng lão cứu giúp nên bọn họ mới có thể sống sót.

Tuy rằng thỉnh thoảng cũng đánh cãi nhau ở trong Lưu Quang Môn, lắm lúc cũng ghét nhau như chó với mèo, nhưng bọn họ đều cảm kích ơn của môn chủ và các trưởng lão, bọn họ là người một nhà. Bọn họ muốn báo thù cho môn chủ.

“Vậy ăn cơm đi.” Thời Sênh xua tay.

Mọi người: “...”

“Ăn no mới có sức làm việc.” Thời Sênh nói, “Muốn báo thù thì trước tiên phải tự mình sống sót thật tốt đã.”

Lời này vừa dứt, đám người kia đều đồng thời ngồi xuống, bưng bát lên và cơm.

Bọn họ đã mệt mỏi cả một ngày, cơm nước xong thì ai nấy đều buồn ngủ. Bọn họ không dám trở về nơi mình từng ở nên cứ ngủ trên quảng trường luôn.

Thời Sênh cầm đèn lồng đi dọc hành lang dài yên tĩnh, tiếng bước chân vang vào trong bóng đêm.

Đây là đường đi ra sau núi, hành lang dài dẫn đi ngang qua những ngôi mộ mới lấp hôm nay. Âm khí dày và nặng, nhưng thiếu nữ bước đi không một chút để ý nào, dường như không phải đang đi qua khu mộ mà là hoa viên đầy hương sắc vậy.

Xuyên qua khu mộ, đi lên thêm một đoạn, cô liền dừng lại trước một hang núi.

Trước hang núi này có một khối đá có thể di động. Nhưng giờ khối đá đã bị người ta chém thành hai nửa, một nửa ngã vào trong, một nửa nằm bên ngoài.

Thời Sênh cất bước đi vào trong hang. Trong hang vô cùng hỗn độn. Trong đám hỗn độn đó, có một người mặc đồ trắng đang đứng.

Áo trắng như tuyết, tóc đen như thác nước.

Thời Sênh tiến vào, công tử áo trắng kia liền nghiêng đầu nhìn sang.

Trong lòng Thời Sênh nhảy dựng, thân mình công tử áo trắng lóe lên, vọt ra khỏi sơn động. Thời Sênh lập tức duỗi tay cản lại nhưng không ngăn được. Hắn nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Thời Sênh đứng ở cửa hang như suy tư gì đó.

Một hồi lâu sau, cô mới bước chân đi vào trong hang. Trong hang đã bị người ta lục lọi qua rồi, thư tịch rơi đầy đất. Có lẽ đây là nơi mà Lưu Quang Môn dùng để đặt một ít đồ vật quan trọng. Do có tảng đá bên ngoài kia, nếu người khác không biết thì sẽ không nhận ra đằng sau đó có một cái hang.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, có một lần cô ấy ham chơi nên chạy ra sau núi, vừa lúc trông thấy Đại trưởng lão vào trong hang này. Sau đó, cô bị Đại trưởng lão phát hiện ra. Đại trưởng lão nói với cô rằng không thể nói chuyện này ra cho bất kỳ ai biết.

Nguyên chủ tuy rằng kiêu căng, tùy hứng nhưng cũng rất nghe lời Đại trưởng lão. Đại trưởng lão bảo cô không được nói ra, cô liền giấu kín chuyện này.

Xem tình hình hiện giờ, chỉ sợ có người vì một thứ đồ nào đó mà mới giết Lưu Quang Môn diệt khẩu rồi.

Thời Sênh dạo một vòng trong sơn động rồi mới xách đèn lồng quay về.

Lúc đi qua khu mộ, cô lại nhìn thấy vị công tử áo trắng kia. Hắn đứng trước một bia mộ như ma. Thấy Thời Sênh đi tới, hắn nhón chân nhảy lên, nhẹ nhàng rời khỏi nơi này, biến mất trong bóng đêm.

Đồ thần kinh!

Thời Sênh quay lại quảng trường. Một đám người đã phát tiết đủ rồi nên ngủ say như heo. Giờ cô có muốn giết bọn họ thì bọn họ cũng chẳng trốn được.

Thời Sênh buông đèn lồng ra, ngồi xuống một bên chống cằm ngẩn người.

Giang Lâm vốn dĩ đang nằm yên liền ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Thời Sênh một hồi lâu rồi mới thận trọng đứng lên, đi tới bên người Thời Sênh, “Tiểu sư muội.”

“Sao thế?”

“Muội... vừa đi tới chỗ nào thế?” Giang Lâm chần chừ một chút rồi hỏi.

Thời Sênh rời đi đúng lúc hắn tỉnh lại, vì thế mới nhìn thấy.

“Sau núi.” Thời Sênh cảm thấy chẳng có gì cần phải giấu giếm hết, vì thế nói thẳng.

“Sau núi ư?” Giang Lâm kỳ quái: “Tiểu sư muội ra sau núi làm gì?”

“Huynh muốn biết à?” Thời Sênh buông thõng tay xuống.

Không hiểu tại sao Giang Lâm lại thấy hơi bồn chồn, trên người cô có loại khí thế làm người ta vừa thấy sợ, vừa không thích, nhưng hắn vẫn gật đầu.

“Tự đi xem là biết mà.”

Giang Lâm: “...”

Chương 1896: Đồng minh giang hồ (6)

Giang Lâm thật sự đi ra sau núi xem thật, lúc trở về thì có vẻ như đã bị dọa rất thảm: “Tiểu sư muội, hình như ta nhìn thấy ma.”

Lúc hắn đi qua đám mộ liền nhìn thấy loáng thoáng có một cái bóng màu trắng trong đám sương mù, tóc đen như thác nước. Trong hoàn cảnh âm khí dày đặc, Giang Lâm không dám tiến lên thêm nữa.

Thời Sênh cạn lời, bĩu môi khinh thường, ma cái gì chứ, đó là người mà...

Thời Sênh không muốn cùng Giang Lâm quay lại đó, hắn đành phải gọi những đệ tử khác đi cùng mình. Nhưng lần này hắn lại không thấy bóng con ma kia đâu nữa, những người khác đều nói là Giang Lâm hoa mắt rồi.

Giang Lâm cũng không biết có phải mình hoa mắt thật không nữa, vì có sương mù, nơi này lại là nơi an táng của những sư huynh đệ đồng môn, không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không.

Bọn họ tìm một vòng nhưng chẳng thấy gì, cuối cùng tìm được đến hang núi kia.

Đáng tiếc, những đồ trong hang núi đều vô dụng hết.

Hôm sau, Thời Sênh chuẩn bị rời đi, những người khác rất kinh ngạc.

“Chúng ta rời khỏi nơi này tới đâu?” Đây là Lưu Quang Môn, là nhà của bọn họ, bọn họ rời khỏi đây rồi thì sẽ đi đâu?

“Các huynh muốn chờ hung thủ phát hiện ra còn sót lại các huynh nên lần nữa quay trở về giết sạch thì cứ ở chỗ này đi. Dù sao muội cũng phải đi.” Thời Sênh cất bước đi lên con đường đầy máu xuống núi.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau. Có lẽ biểu hiện của Thời Sênh quá mức trấn định nên bọn họ liền thấy tin phục trong lòng. Thấy cô đã sắp đi khuất rồi, bọn họ liền cắn răng chạy theo.

Mỗi bước đi đều vô cùng lưu luyến, kiến trúc sau lưng dần dần không còn thấy nữa.

Có người đã sống ở nơi này mười mấy năm, giờ phải rời khỏi đây rồi.

...

Vĩnh An năm thứ 17, có hai sự kiện lớn xảy ra.

Chuyện thứ nhất là toàn bộ Lưu Quang Môn bị giết sạch, người trong giang hồ không phát hiện ra còn ai sống sót.

Chuyện thứ hai là thiên tài Đỗ Tuế Hàn của Linh Hạc Tông bị trúng hàn độc, độc phát tác, không cứu được nên đã chết.

Trên giang hồ đều tỏ ra rất hiếu kỳ với chuyện Lưu Quang Môn bị diệt. Các tin đồn không ngừng truyền ra, nhưng phỏng chừng là không ai nắm rõ được chân tướng cả.

Vĩnh An năm thứ 21.

Đại hội kiếm pháp 5 năm một lần được tổ chức ở Ngũ Phong Sơn.

Các môn phái đều tề tụ về Ngũ Phong Sơn để tranh đoạt danh hiệu Kiếm Thánh. Năm năm trước, người đoạt được danh hiệu này là thiếu niên Đỗ Tuế Hàn. Giờ đã qua 5 năm, Đỗ Tuế Hàn đã chết, một đời Kiếm Thánh mới lại sắp được sinh ra ở Ngũ Phong Sơn.

“Thiên Nhận Môn tới...”

“Cửu Tinh Phái tới...”

“Minh Tâm Các tới...”

Ngũ Phong Sơn trước nay đều là thánh địa luận kiếm. Trước kia ở đây là một hồ nước, sau khi hồ nước khô cạn thì bị cải biến thành nơi luận kiếm, chẳng khác nào chiến trường đấu thú ở La Mã vậy.

Các môn phái lần lượt ngồi vào chỗ được sắp xếp.

Âm thanh báo danh vẫn vang lên, vẫn có người lục tục tiến vào.

Những môn phái tới trước đều là môn phái nhỏ. Theo thông lệ thì các ông lớn đều tới sau. Nhưng khi những môn phái này tiến vào thì phát hiện còn có người tới sớm hơn cả mình.

Môn chủ của Thiên Nhận Môn đi đầu tiên. Hắn hơi khựng lại, chờ chưởng môn của Cửu Tinh Phái và các chủ Minh Tâm Các.

“Kia không phải người của Tử Vi sơn trang sao? Sao bọn họ lại tới đây?” Môn chủ của Thiên Nhận Môn khẽ hỏi hai người tới sau.

“Quái thật.” Chưởng môn Cửu Tinh Phái vuốt chòm râu dê, bộ dáng

kỳ quái, “Tối hôm qua ta xem hiện tượng thiên văn, biết ngay là có chuyện lớn sắp xảy ra.”

Hai người kia tỏ vẻ như gặp quỷ. Chưởng môn Cửu Tinh Phái lúc nào cũng ra dáng thần côn*, trên thực tế thì lão ta chẳng hiểu cái quái gì. Ngược lại, người của Tử Vi sơn trang hình như lại rất giỏi thuật chiêm tinh.

* Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.

Các chủ Minh Tâm Các cũng tỏ vẻ kỳ quái: “Đúng là rất kỳ lạ, trước đó không hề nghe nói là người của Tử Vi sơn trang cũng muốn tham gia.” Quan trọng nhất là còn tới sớm như vậy.

Tử Vi sơn trang này cũng không phải hạng người vô danh bừa bãi gì, thậm chí còn có thể đánh đồng với Linh Hạc Tông. Nhưng người của Tử Vi sơn trang không bao giờ tham gia các hoạt động của giang hồ. Người thường làm việc cũng rất bí mật, vì thế mọi người chưa bao giờ đặt Tử Vi sơn trang ngang hàng với Linh Hạc Tông.

Nguyên nhân chính cũng không phải cái này, mà chủ yếu là vì người của Tử Vi sơn trang dùng độc.

Trong thời đại kiếm pháp thịnh hành như thế này, có thể hiểu nguyên nhân mọi người không muốn đề cao một kẻ khác loại như thế là gì.

Mà tên Tử Vi này cũng rất hợp với thuật chiêm tinh, nhưng người ta thích dùng độc hơn, không thích làm thần côn.

Kỹ năng của Cửu Tinh Phái hoàn toàn không sánh được với Tử Vi sơn trang.

Người của Tử Vi sơn trang đều mặc trang phục màu trắng. Bọn họ ngồi ngay ngắn tại vị trí của mình, hoàn toàn thờ ơ với những kẻ tiến vào. Vẻ mặt ai cũng lạnh lùng như khắc từ cùng một khuôn mẫu ra vậy.

Ba môn phái tiến vào cũng không lên chào hỏi, ngồi xuống vị trí của mình theo quy định.

Sau đó, càng ngày càng có nhiều môn phái tiến vào. Mọi người cũng tỏ ra khá sợ khi thấy người của Tử Vi sơn trang tới sớm như thế.

Năm nay sẽ xảy ra chuyện gì thật sao?

Người của Tử Vi sơn trang cũng tới rồi?

“Phong Lôi Đường đến...”

“Thiên La Tông đến...”

Trường luận kiếm lập tức an tĩnh lại, hiện tại tiến vào đều là những môn phái lớn. Tất cả mọi người đều tự giác yên lặng, sôi nổi nhìn về phía lối vào.

“Nam Mô Sát đến...”

“Linh Hạc Tông đến...”

Bốn môn phái này được xưng là tứ đại kiếm phái. Bọn họ đại diện cho kiếm pháp bốn phương Đông Tây Nam Bắc.

Bởi vì lúc trước Linh Hạc Tông xuất hiện thiên tài Đỗ Tuế Hàn nên hiện tại coi như dê đầu đàn. Giờ Đỗ Tuế Hàn đã chết. Năm nay, nếu

Linh Hạc Tông không có đệ tử nào so được với Đỗ Tuế Hàn thì vị trí dê đầu đàn chắc chắn sẽ mất đi.

Ông lớn bốn phương đều đã vào. Sau khi chào hỏi, trò chuyện linh tinh một hồi thì bắt đầu tiến vào giai đoạn phân tranh.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên âm thanh thông báo.

“Tử Vi công tử đến...”

“Vô Ảnh công tử đến...”

“Tử... Tử Linh Thành đến...”

Câu thông báo cuối cùng, người thông báo còn lắp ba lắp bắp, mà trường luận kiếm nghe thấy cái tên cuối này thì đều thay đổi sắc mặt.

Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía lối vào, đầu tiên là Tử Vi công tử một thân trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh lùng cầm kiếm tiến vào. Sau đó là một thân ảnh màu tím. Mọi người còn chưa nhìn thấy rõ người thì bên trên đài quan sát đã lâm vào cảnh người ngã ngựa đổ, một bóng dáng màu tím bá chiếm nơi quan sát tốt nhất.

Đi cuối cùng là người của Tử Linh Thành - cái tên khiến cho người thông báo cũng phải lắp bắp...

Một thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi kéo một thanh kiếm tiến vào, sau lưng là mấy tên cấp dưới có trang phục không đồng nhất.

Người này đúng là Thời Sênh.

Bên người cô là một tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu, đôi mắt long lanh, to tròn đảo khắp mọi nơi, bộ dáng vô cùng tinh nghịch. Xiêm y

màu xanh ngọc được cô mặc trên người hoàn toàn không có một tia tục khí nào, ngược lại có vài phần hoạt bát đáng yêu như tinh linh trong núi vậy.

“Thành chủ, trước khi trời tối chúng ta phải tới được thành trì gần nhất, không có thời gian xem luận kiếm gì đó đâu.” Tiểu cô nương nói chuyện với Thời Sênh. Lúc này, trong trường luận kiếm tĩnh lặng tới mức một cây kim rơi xuống cũng có thể vang thành tiếng, vì thế mọi người đều có thể nghe thấy những gì mà tiểu cô nương đó vừa nói.

Cái gì mà gọi là không có thời gian xem luận kiếm chứ?

Đang coi thường bọn họ đúng không?

Được rồi, người của Tử Linh Thành lúc nào mà chẳng kiêu ngạo như thế.

Bốn năm trước, một đám người tới cướp một tòa thành. Tòa thành đó khi ấy còn có quan binh trấn giữ, thế mà cũng không đánh thắng được nhóm người này.

Sau khi nhóm người này đoạt lấy thành trì thì lập tức thay đổi cả tên thành luôn. Triều đình phái binh tới tiêu diệt, không những không tiêu diệt được mà còn bị đánh cho sợ tới tè ra quần. Triều đình giằng co với họ ba tháng, cuối cùng đành phải lui binh, để mặc bọn họ chiếm lấy tòa thành này.

Lúc đầu, tòa thành này không có tên vì người ta đã xóa tên thành mất rồi.

Sau đó, bọn họ kinh doanh sát thủ, chỉ cần là người mà bọn họ được thuê giết thì không ai là không giết được. Đi không bóng, về không

hình, không ai bắt được họ. Vì thế mà cái tên Tử Linh Thành cũng ra đời từ đó. Bọn họ chẳng khác nào u linh cả.

Sau đó, nhóm người này thấy cái tên Tử Linh Thành không tệ nên khắc tên đó lên cửa thành luôn.

Có một câu nói về Tử Linh Thành...

Không có người nào Tử Linh Thành không giết được, chỉ có người mà Tử Linh Thành không muốn giết.

Chương 1897: Đồng minh giang hồ (7)

Nếu nói tới cái đáng sợ nhất của Tử Linh Thành, vậy chắc chắn phải là thành chủ Thanh Diên rồi.

Tuy rằng người gặp được cô ta rất ít, nhưng số người từng nghe thanh danh cô ta lại không hề ít chút nào. Nghe nói cô ta không vừa lòng cái gì là chém người luôn, tính cách vô cùng táo bạo, không thể nói chuyện một câu với cô ta được. Cô ta có thể nói cho bạn tới mức hoài nghi giang hồ luôn.

Những đơn mà cô ta tiếp chưa bao giờ thất bại, cũng chưa từng che giấu hành tung và mục đích. Tất cả mọi người đều biết cô chính là người giết kẻ đó.

Chuyện khiến người ta kể say sưa nhất là chuyện có người muốn ám sát một Hoàng đế nước nọ.

Cô đã thật sự giết chết tên Hoàng đế đó. Người ta phái binh truy sát cô, cô lập tức tiêu diệt cả đội quân nhà người ta. Cái này vẫn chưa phải cao trào, cao trào là người bỏ tiền mua đầu người là ở quốc gia khác. Sau khi cô giết xong gã Hoàng đế thì kẻ đó lại định quỵt tiền.

Vì thế, cô liền bán đất nước đó luôn, còn giúp người ta tấn công quốc gia kia. Cuối cùng đất nước vốn bị mất vua lại thắng một quốc gia đã đánh tới mười mấy năm không phân thắng bại.

Nếu tuân thủ ước định, lúc người của Tử Linh Thành vui vẻ có khi còn tặng thêm tin tức. Từ sau lần đó, người đã làm giao dịch với Tử

Linh Thành đều tuân thủ ước định. Chỉ cần ngươi không bội ước thì Tử Linh Thành cũng sẽ không bội ước.

Còn vi phạm ước định ư?

Ha ha, cô sẽ vi phạm ước định tới mức khiến mi nước mất nhà tan cho mà xem.

Tóm lại, tuy rằng Tử Linh Thành là thế lực mới nổi nhưng người trên giang hồ lại cực kỳ kiêng dè. Nghe nói tứ đại kiếm phái cũng từng bị ăn hành rồi. Người không muốn chết thì đều không trêu vào Tử Linh Thành.

Thời Sênh vẫn luôn muốn mở một tổ chức sát thủ, giờ thì có thể hoàn thành ước nguyện rồi.

Chơi game ấy mà!

Phải chơi các chức nghiệp trâu bò nhất ít nhất một lần mới được.

Thời Sênh đứng ở cửa vào, tầm mắt quét qua công tử áo trắng rồi lại quét sang gã công tử áo tím đang vắt chân rung đùi một cách mất hình tượng.

Thời Sênh nhướng mày, tiếng nói trong trẻo vang khắp trường luận kiếm: “Không làm vụ kia nữa, chúng ta ở lại xem diễn.”

“Thành chủ, chúng ta phải bồi thường tiền đấy.” Tiểu cô nương đau lòng.

“Không thiếu tiền.” Thời Sênh nhấc chân đi về phía công tử áo tím. Người ngồi quanh đó như chim sợ cành cong, vội vã đứng lên tránh đi.

“Thành chủ, có gì đẹp đâu chứ?” Tiểu cô nương đi sau cứ lải nhải mãi: “Còn chẳng phải là một đám người đánh tới đánh lui, chẳng có gì đáng sợ hết.”

“Không phải bọn họ đẹp, mà là hắn.”

“Hắn?” Tiểu cô nương nhìn theo tay Thời Sênh chỉ, đúng là vị công tử áo tím đang ngồi với tư thế rất mất hình tượng kia: “Thành chủ, tỷ coi trọng hắn sao? Cướp về làm áp trại phu nhân là được mà!”

Mắt Thời Sênh hơi sáng lên: “Ý kiến hay.”

Mọi người té xỉu, các ngươi có biết đó là ai không hả?

Trên giang hồ có tứ đại kiếm phái thì cũng có tam đại công tử.

Đệ nhất công tử là Đỗ Tuế Hàn - đã chết, đây là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ.

Tử Vi công tử thần bí nhất, đó là trang chủ đương nhiệm của Tử Vi sơn trang.

Mà... khiến người ta chán ghét nhất chính là vị công tử áo tím trước mắt kia.

Cho dù cô có là thành chủ của Tử Linh Thành đi chăng nữa, cô luẩn quẩn trong lòng đi cướp Vô Ảnh công tử về... hình như cũng được coi là vì dân trừ hại.

Mọi người liền chờ xem kịch vui.

Thời Sênh ngồi vào phía sau Vô Ảnh công tử. Vô Ảnh công tử liếc

nhìn cô, khóe môi treo lên một nụ cười có vẻ nghiền ngẫm: “Muốn cướp bản công tử về lám áp trại phu nhân sao?”

Hai chữ “phu nhân” rõ ràng là nhấn rất mạnh.

Vừa rồi tiểu cô nương kia cũng không nói nhỏ, hắn nghe được rất rõ ràng.

Hành tẩu giang hồ nhiều năm như thé, còn chưa có ai dám dõng dạc nói muốn cướp hắn về làm áp trại phu nhân.

“Có được không?” Thời Sênh cười theo hắn.

Vô Ảnh công tử nhìn ra phía giữa sân, huýt sáo một cái: “Nếu ngươi giết chết được một phần ba số người ở đây, bản công tử sẽ suy xét một chút.

Mọi người: “...” Liên quan gì tới bọn ta?

Đã biết tại sao người ta lại chán ghét hắn đến thế chưa?

Nếu không phải hắn có thực lực mạnh thì đã sớm bị người ta ném xuống sông cho cá rỉa từ lâu rồi.

Vị kia của Tử Linh Thành một lời không hợp liền bắt chẹt người ta. Vị này một lời không hợp liền làm người khác tai bay vạ gió.

“Một phần ba ư?” Thời Sênh nhíu mày.

Vô Ảnh công tử cười vô cùng ngả ngớn: “Không làm được à?”

Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Thời Sênh. Vị này là người có thể một mình tiêu diệt cả một đội quân, nếu thật sự muốn... giết hết

một phần ba số người ở đây thì rất có thể sẽ làm được.

Nghĩ như thế, mọi người đều thấy lạnh cả người.

Bọn họ tới tham dự đại hội kiếm pháp 5 năm một lần, không phải tới làm rau cải cho người ta băm đâu nhá!

Thời Sênh lắc đầu, mọi người ở đây vừa thở phào một hơi thì lời tiếp theo cô nói ra lại thật sự dọa người: “Hay là giết hết đi, huynh không cần phải suy nghĩ gì hết, cứ theo ta về thẳng nhà có được không?”

Vô Ảnh công tử: “...”

Mọi người: “...” Người đâu, mau đem kẻ vừa nói dõng dạc này ra ngoài đánh, đánh chết ngay, nghĩ bọn họ chỉ ăn không làm thôi sao?

Vô Ảnh công tử cũng không trả lời ngay. Người xung quanh nắm chặt kiếm trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể tập kích. Bọn họ vốn tưởng có thể xem một hồi trò hay, không ngờ không những không được xem trò hay mà chính mình còn trở thành vai diễn quần chúng trong đó nữa.

Vô Ảnh công tử hơi nhếch môi, khẩu hình có vẻ như là sẽ đồng ý, kiếm của mọi người liền ra khỏi vỏ...

“Mị lực của bản công tử lớn thế sao, có thể làm thành chủ Tử Linh Thành vì bản công tử mà đại khai sát giới. Hôm nay là đại hội kiếm pháp, thành chủ có vẻ giọng khách át giọng chủ rồi.” Khóe miệng Vô Ảnh công tử vẫn nở nụ cười nghiền ngẫm.

Mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm, may mà hắn còn biết đây là đại hội kiếm pháp, còn biết giọng khách át giọng chủ.

Nhưng chưa kịp thở ra hơi thì lại nghe hắn nói tiếp: “Vậy thì chúc thành chủ may mắn.”

Vậy thì chúc thành chủ may mắn...

Chúc thành chủ may mắn...

May mắn...

May...

Con mẹ nó, vậy nghĩa là đồng ý rồi?

Vô Ảnh công tử, ngươi có thể rụt rè một chút được không hả? Sao lại có thể để cô ta giết người để có được ngươi chứ? A! Cốt khí của ngươi đâu? Tiết tháo của ngươi đâu rồi?

“Ồ, vậy giết bọn họ xong có khi chúng ta vẫn có thể kịp đi làm cái đơn kia.” Tiểu cô nương vui vẻ hét lên, rút bội kiếm ra, “Các anh em, làm việc.”

Những người ở gần lối ra vào chạy đầu tiên. Bọn họ chỉ là môn phái nhỏ, sao có thể đánh nổi với người của Tử Linh Thành chứ, phía sau vẫn còn người của tứ đại môn phái, cứ để họ đánh trước thì hơn.

[Ký chủ, cô lại giết người vô tội lung tung rồi!] Hệ thống gào lên ầm ĩ.

Nói lý đi, ta đã ra tay chưa? Đã chết kẻ nào chưa?

Hiện trường tuy loạn thật nhưng chưa có ai chết, ngay cả bị thương cũng không có.

[... Tuy rằng chưa có người chết nhưng cô lại ra quyết định đó.] Chỉ

cần Vô Ảnh này thật sự muốn thế thì chắc chắn là cô sẽ làm.

Thời Sênh không nhận tội, ta còn chưa làm gì cơ mà.

[...] Không có lời gì để nói nữa.

“Thành chủ...” Vô Ảnh công tử ghé sát vào Thời Sênh, đáy mắt dường như cũng có ý cười, “Chạy một tên cũng sẽ đều không tính đâu.”

Thời Sênh cười trả lời hắn: “Đừng lo lắng, lần này không thành thì còn có lần sau.”

“Ha ha ha!” Vô Ảnh công tử vỗ tay cười to, sau một hồi mới dừng lại: “Ta cũng không cần nàng giết những người này. Nàng có nhìn thấy kẻ ở bên kia không, giết chết hắn, sau này ta sẽ là người của thành chủ nàng.”

Người mà Vô Ảnh công tử chỉ không phải ai khác, chính là Tử Vi công tử từ đầu vẫn luôn tỏ vẻ lạnh lùng.

Trong trường đấu kiếm loạn cào cào, ngay cả tứ đại môn phái cũng xôn xao ầm ĩ, duy chỉ có người của Tử Vi sơn trang vẫn ngồi yên như cũ, giống như chẳng chuyện gì có thể ảnh hưởng tới họ vậy.

Vô Ảnh công tử nói xong, tầm mắt của Tử Vi công tử liền quét qua. Bọn họ cách nhau một sân luận kiếm nhưng vẫn nghe thấy sao?

Vô Ảnh công tử vẫy tay chào hắn, sắc mặt của Tử Vi công tử càng lạnh hơn.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị đồng ý thì một tiếng quát lớn vang lên từ trong không trung, uy áp quét ngang toàn bộ trường luận kiếm.

“Hồ nháo!”

Chương 1898: Đồng minh giang hồ (8)

Thời Sênh không ngờ lại gặp được lão già thích làm màu kia, còn ở trong trường hợp này nữa.

Người ở trường luận kiếm đều bị âm thanh này làm cho sợ hãi. Âm thanh ồn ào náo động biến mất, tất cả giương mắt nhìn Hoa Dương thần y dùng khinh công bay tới.

Hoa Dương thần y chẳng những có y thuật lợi hại mà còn là một vị tiền bối có kiếm pháp mạnh mẽ. Nhưng đã rất nhiều năm rồi không thấy ông ta rời núi. Mọi người đều tỏ vẻ khó hiểu, năm nay làm sao thế, những người cổ quái, ít khi xuất hiện lại cùng tới đây thế này.

Vô Ảnh công tử nghiêng người dựa vào lưng ghế được đẽo thành từ đá. Thời Sênh ghé vào bên cạnh hắn. Sợi tóc của hắn nằm trong kẽ hở ngón tay cô, Thời Sênh khẽ nắm lấy. Vô Ảnh công tử liếc nhìn cô một cái nhưng cũng không kéo xuống.

“Hoa Dương thần y, sao lão tiền bối ngài lại tới đây?” Tông chủ Linh Hạc Tông vội vàng đứng lên, theo sau đó là ba vị đứng đầu của ba môn phái lớn còn lại.

Hoa Dương thần y hừ lạnh một tiếng: “Lão phu mà không tới, các ngươi muốn biến đại hội kiếm pháp thành cái gì hả? Trò đùa chắc?”

“Hoa Dương thần y...” Mọi người khổ mà không nói nên lời, “Là Vô Ảnh công tử khơi mào mọi chuyện trước.”

Ngay cả tiền bối cũng bị kinh động rồi, dù sao cũng phải có người gánh tội chứ?

“Có lẽ tiền bối không biết Vô Ảnh công tử, hắn là blablablab...” Có người giải thích cho Hoa Dương thần y một chút, để ông ta có hiểu biết đại khái về cách làm người của Vô Ảnh công tử.

Lão tiền bối giống như Hoa Dương có thể biết tới người đứng đầu các môn phái cũng đã là vinh hạnh cho họ lắm rồi. Còn loại tiểu bối như Vô Ảnh công tử, người ta không biết cũng là chuyện bình thường.

Hoa Dương nhìn về phía Vô Ảnh công tử ở bên này, thấy Thời Sênh ngồi gần với Vô Ảnh công tử như thế thì lập tức lộ ra sắc mặt không vui.

Tuy rằng ông ta là người trên giang hồ nhưng vẫn ủng hộ quan điểm nam nữ thì cần phải giữ gìn khoảng cách.

Thời Sênh và Vô Ảnh công tử ngồi quá gần, trong tay cô còn cầm tóc của người ta nữa.

Tầm mắt Hoa Dương dừng trên người Vô Ảnh công tử một chút rồi lại chuyển qua Thời Sênh, cẩn thận quan sát cô hồi lâu rồi nói: “Là ngươi!”

Vẻ mặt mọi người trở nên cổ quái.

Hoa Dương thần y nhận ra thành chủ Tử Linh Thành sao?

Vị này mới nổi danh chừng bốn năm nay mà thôi, với thân phận của Hoa Dương thần y thì đáng ra không biết cô mới phải... Có điều, thanh danh cô lớn như thế, cho dù biết thì cũng không phải chuyện gì

quá kỳ quái.

Thời Sênh thả sợi tóc của Vô Ảnh ra, nhón chân vào mặt sau ghế đá phi lên, sau khi đạt tới độ cao ngang bằng Hoa Dương mới hỏi: “Có chuyện gì?”

Hoa Dương thần y hừ lạnh: “Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, năm đó môn chủ Lưu Quang Môn cũng coi như có danh tiếng, sao lại dạy ra loại đệ tử này chứ.”

“Lưu Quang Môn?”

“Tiền bối đang nói tới Lưu Quang Môn ư?”

Năm xưa Lưu Quang Môn bị diệt môn, vốn là môn phái có một chút danh tiếng, vì thế thời gian đó cực kỳ huyên náo. Người trên giang hồ đều nghe tới cái tên Lưu Quang Môn.

Nhưng mà giờ ý của Hoa Dương thần y là... cô ta là người của Lưu Quang Môn sao?

Lưu Quang Môn cũng không phải loại môn phái lớn. Người bên trong môn phái, trên giang hồ biết được môn chủ và trưởng lão cũng đã là không tệ rồi, ai mà nhớ được loại tép riu chứ. Vì thế bao năm Thời Sênh hành tẩu trên giang hồ mà chẳng ai nhận ra cô.

“Có chuyện gì?” Hoa Dương thần y nhìn phản ứng của đám người, vẻ mặt kỳ quái, Lưu Quang Môn có vấn đề gì ư?

“Tiền bối... Bốn năm trước, Lưu Quang Môn đã bị diệt môn rồi, không một ai sống sót.” Có người cẩn thận báo lại.

Hoa Dương nhíu mày, ông ta vừa mới ra khỏi núi nên vẫn chưa nghe

kể hết những chuyện xảy ra trên giang hồ gần đây.

Ông ta nhìn về phía Thời Sênh đang đứng thẳng vô cùng kiêu ngạo, trầm trọng hỏi: “Chẳng phải chính cô ta là người của Lưu Quang Môn sao?”

Lúc trước ngọn núi của ông ta bị cô làm đổ sụp xuống, ông ta sẽ không nhận nhầm.

Mọi người cùng ồ lên.

Thành chủ Tử Linh Thành lại là người của Lưu Quang Môn sao?

Nếu là như thế thì cũng thật đáng sợ. Cô chỉ dùng bốn năm thời gian đã một lần nữa đứng vững trên giang hồ, thậm chí còn là người có vai vế nữa.

Nói đến Lưu Quang Môn, sắc mặt của tông chủ Linh Hạc Tông vô cùng xấu, toàn bộ đám đệ tử hắn phái đi mời Hoa Dương thần y không một ai trở về. Sau đó hắn phái người đi tìm thì chỉ tìm được một đống xương trắng hư thối mặc quần áo môn phái của hắn mà thôi.

Mà Đỗ Tuế Hàn...

Đây là nỗi đau của tông chủ Linh Hạc Tông.

“Thành chủ Thanh Diên, cô thật sự là người của Lưu Quang Môn sao?”

“Đúng thì sao chứ.” Thời Sênh cười khẽ, “Lưu Quang Môn nợ ngươi cái gì à?”

Người hỏi chuyện nghẹn lời.

“Xin hỏi thành chủ Thanh Diên, ngươi là người của Lưu Quang Môn, vậy tại sao sau khi Lưu Quang Môn bị diệt môn, cô không đứng ra xin các môn phái khác giúp đỡ mà lại đi thay tên đổi họ?”

“Thay tên đổi họ á?” Thời Sênh cười nhạo: “Ta không nhớ là ta cải danh đổi họ từ bao giờ đấy, Thanh Diên chính là tên của ta.”

Ai biết trước đây tên cô ta là gì, người hỏi chuyện cũng chỉ đoán mò mà thôi. Dựa theo lệ thường, những người như cô thường sẽ thay tên đổi họ.

Thời Sênh hơi dừng lại: “Còn vì sao không tới tìm các ngươi xin trợ giúp ư... Các ngươi thì có thể hỗ trợ cái quái gì? Chê cười chắc?”

Có người lập tức phản bác: “Thảm án diệt môn như thế, sao chúng ta có thể chế giễu được chứ. Lúc đó nếu ngươi đứng ra, chắc chắn chúng ta sẽ lấy lại công bằng cho các ngươi.”

“Thôi đi, nếu thật sự muốn lấy lại công bằng cho Lưu Quang Môn thì cho dù có còn ai sống sót hay không cũng đều nên làm, chứ không phải chờ người bị hại đứng ra kêu gọi. Các ngươi vì đạo đức mà không thể không làm, lấy cái đó để biểu dương tinh thần nhân nghĩa giang hồ của mình.”

“Thành chủ Thanh Diên, cô nói chuyện chú ý một chút. Lúc trước khi Lưu Quang Môn bị diệt môn, chúng tôi đều đã phái người đi điều tra.”

“Chúng tôi đã tìm tòi toàn bộ Lưu Quang Môn, tìm mấy ngày cũng chẳng thấy ai còn sống hay manh mối gì nên mới rời đi. Những gì nên làm chúng tôi đều làm cả rồi.”

Thời Sênh nhướng mày: “Vậy các ngươi có bắt được hung thủ không?”

Mọi người im lặng.

Thời Sênh chớp mắt: “Đừng có nói dễ nghe như thế, mọi người cứ thành thật một chút, nói chuyện cũng nhẹ nhàng một chút đi.”

Mọi người: “...” Lật bàn, loại chuyện này sao có thể nói là thành thật chứ.

“Ha ha ha...” Dường như Vô Ảnh bị làm cho tức cười nên bật cười rất vui vẻ, “Nếu để ta nói ấy, lúc trước kẻ có khả năng gây ra chuyện này nhất chính là Linh Hạc Tông.”

“Vô Ảnh, ngươi đừng có ngậm máu phun người.” Người của Linh Hạc Tông lập tức giận dữ, “Lưu Quang Môn và bọn ta không có thù oán gì, tại sao bọn ta phải tiêu diệt cả môn phái đó chứ?”

Vô Ảnh vắt hai chân đặt lên ghế đá đằng trước, nhẹ nhàng rung rung, khoanh tay trước ngực, cười đến vô cùng ngứa đòn: “Ta chỉ nói là ta đoán thế, chứ có bảo các ngươi làm thật đâu.”

“Vô Ảnh, ngươi...”

Mắt thấy lại sắp cãi nhau ầm ĩ, Hoa Dương lập tức phất tay, mọi người nể mặt ông ta nên lập tức dừng lại.

Hoa Dương trầm giọng nói: “Chuyện Lưu Quang Môn bị diệt sau này sẽ bàn. Hôm nay là đại hội kiếm pháp, các ngươi đừng quên chuyện chính. Nhiều năm lão phu chưa từng rời núi, không ngờ đại hội kiếm pháp lại bị các người làm thành cái dạng này.”

Vẻ mặt Hoa Dương đầy thất vọng. Hôm nay ông ta đi ngang qua nơi này, liền nhớ ra có đại hội kiếm pháp, kết quả vừa mới lên lại nhìn thấy tràng cảnh hỗn loạn kia.

Làm gì còn bộ dáng của đại hội kiếm pháp mà ông ta tham gia năm đó chứ.

Vẻ mặt mọi người rất khó coi, không phải bọn họ gây sự, là mấy tên đứng đầu gây chuyện đấy chứ.

Cái oan này họ không gánh.

“Thành chủ, lời nói vừa rồi của ta vẫn giữ nguyên nhé.” Vô Ảnh nói với Thời Sênh.

Thời Sênh nhướng mày cười khẽ: “Vậy thì huynh không được đổi ý đâu đấy.”

Cô vận khí phi thân xuống, bắn thẳng về phía Tử Vi công tử.

Tử Vi công tử cũng phi người lên, thân ảnh hai người va chạm giữa không trung, binh khí chạm nhau, hoa lửa văng khắp nơi. Trong lúc mọi người còn chưa nhìn rõ ràng cái gì với cái gì thì kiếm trong tay Tử Vi công tử đã gãy làm đôi, rơi xuống mảnh đất trống bên dưới, âm thanh giòn vang lên.

Mới chỉ có qua thời gian vài giây mà thôi.

Mọi người: “...”

Mẹ kiếp!

Vừa mới đối mặt đã đánh gãy kiếm của người ta rồi?

Chương 1899: Đồng minh giang hồ (9)

Lúc trước đã nói là người của Tử Vi sơn trang am hiểu về dùng độc, vì thế kiếm trong tay Tử Vi công tử cũng chỉ là loại kiếm bình thường, bị chém gãy cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tử Vi công tử ném một đám bột phấn về phía Thời Sênh, lợi dụng lúc cô tránh đi liền sử dụng một thế di chuyển quỷ dị trong không trung, vòng ra sau lưng cô, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, chĩa thẳng vào giữa lưng Thời Sênh: “Thành chủ, ta và cô không thù không oán, cô tốt nhất đừng có tin lời hắn.”

Thời Sênh vung tay gạt nhuyễn kiếm ra, cả người nhích lên kéo gần khoảng cách, thiết kiếm lập tức kề trên cổ hắn: “Tử Vi công tử có thể giải thích cho ta một chút xem, tại sao bốn năm trước ngươi lại xuất hiện ở sau núi của Lưu Quang Môn hay không?”

“Đi ngang qua.” Tử Vi công tử đáp mà không hề dừng lại một chút nào.

“Vậy thì đi ngang qua cũng trùng hợp quá đấy.” Đi ngang qua nơi nào không được, lại cố tình đi ngang qua Lưu Quang Môn, “Thực ra, ngươi có đi ngang qua hay không cũng chẳng liên quan quái gì tới ta hết. Ta cũng không có hứng thú với việc là ai đã tiêu diệt Lưu Quang Môn, giờ ta giết ngươi thì hắn có thể theo ta rồi, mua bán này rất có lời.”

Tử Vi công tử: “Hắn đi rồi.”

Thời Sênh nhìn về phía Vô Ảnh công tử, người vừa rồi còn ngồi vắt chân ở đó đã biến mất tại lối ra, mà ở lối ra bây giờ đang loạn thành một mảnh, lập tức xảy ra đánh nhau.

Ai chắn đường cũng không được, không biết hắn định làm gì.

“Hắn chỉ muốn lợi dụng cô để giữ chân ta thôi.” Tử Vi công tử tiếp tục nói.

Thời Sênh nghiến răng, tên ngốc này được lắm.

“Tôi có thể giúp cô bắt hắn, nhưng cô phải giúp tôi một chuyện.”

Thời Sênh liếc nhìn Tử Vi công tử, từ chối không hề lưu tình chút nào: “Không cần, ngươi mà dám chạm vào một sợi tóc của hắn, ta sẽ chôn toàn bộ Tử Vi sơn trang của ngươi để tạ lỗi với hắn.”

Tử Vi công tử: “...”

Thời Sênh trở lại chỗ ngồi, nói với mấy tên đang đục nước béo cò nhà mình: “Đi.”

“Thành chủ, không xem diễn nữa ạ?” Tiểu cô nương nhảy lên và nói to, “Muội vẫn chưa chơi đủ mà.”

“Vậy muội tự chơi một mình đi.” Thời Sênh lao về phía lối ra.

Tiểu cô nương thấy Thời Sênh đi thật thì cũng vội vã dẫn người đuổi theo.

Trường luận kiếm loạn thành một mớ bòng bong. Đến khi người của tứ đại môn phái khiến bọn họ bình tĩnh lại thì Thời Sênh và người của Tử Vi sơn trang đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Thời Sênh đi từ trên núi xuống nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Vô Ảnh đâu.

Cô thấy hơi buồn bực, vất vả lắm mới tìm được vợ mình, thế mà loáng cái đã mất tăm mất tích rồi.

...

Đại hội kiếm pháp bị làm loạn nên phải hoãn tổ chức thêm hai ngày.

Thời Sênh hoàn thành đơn hàng kia xong, trở về Tử Linh Thành với tâm trạng không được tốt cho lắm.

“Thành chủ, chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Tỷ có cần tỏ vẻ như thế không? Tỷ muốn bộ dáng nào thì muội tìm về cho tỷ, tìm cho tỷ cả một phòng, tỷ cứ tha hồ mà chọn.” Tiểu Ly đi tới bên người Thời Sênh.

“Bộ dáng ta thế nào?” Thời Sênh chống cằm hỏi lại.

“Từ trong ra ngoài đều tả ra... vẻ không vui.” Tiểu Ly khoa tay múa chân.

“Vậy thì đi giết người để vui vẻ đi.”

“Vâng ạ, vâng ạ!” Tiểu Ly vui vẻ gật đầu.

Thời Sênh: “...” Cô chỉ thuận miệng nói thế thôi không được à?

Tiểu Ly này được Giang Lâm nhặt về. Con nhóc này cực kỳ điên cuồng và tàn nhẫn, rất có khí chất làm vai ác, vì thế Thời Sênh liền mang theo bên người.

Mấy năm qua đi, càng lớn càng có khí chất của vai ác.

[... Thế nên Ký chủ à, cô đang đào tạo vai ác sao?]

Thời Sênh xoa cằm, đáp trong lòng: “Đề nghị này không tệ đâu, ta có thể suy xét một chút về quy trình đào tạo.”

[...] Phụt, bản Hệ thống chỉ thuận miệng nói thế thôi. Ký chủ à, cô đừng có làm xằng làm bậy đấy nhé!

Hệ thống thực sự bị dọa khóc. Tại sao nó chỉ tùy tiện nói một câu thôi mà cũng bị dọa sợ mất mật thế này?

Chẳng lẽ nó không nên nói lời nào mới là chân lý sao?

Ai bảo mày lắm miệng!

Xem lần sau mày còn dám lắm miệng nói bừa nữa không!

Thời Sênh: “...” Chẳng phải ta đang bồi dưỡng đối thủ cho vai chính sao? Sao lại là làm xằng làm bậy. Không có đối thủ thì vai chính sẽ cô đơn lắm có biết không?

[...] Một mình cô dỗi vai chính là người ta đã xui xẻo lắm rồi. Cô còn muốn bồi dưỡng một đám nữa, vai chính sẽ tự sát cho cô xem.

Thời Sênh tiếp tục xoa cằm: “Nói đến vai chính, sao Đỗ Tuế Hàn có thể chết như thế được nhỉ? Hắn không phải nam chính sao?”

[... Đúng.] Hệ thống đáp với vẻ sống không còn gì luyến tiếc.

“Đúng ư? Thế hắn chết thế nào?” Chết quá tùy tiện rồi, người ta là

nam chính đại nhân cơ mà.

... Dựa theo kịch bản thì có lẽ là giả chết, sau đó cùng nữ chính lang bạt giang hồ, cuối cùng bị lộ ra là không chết, vạch trần một đoạn quá khứ đen tối, làm võ lâm khiếp sợ.

Ừm, kịch bản là như thế đấy.

[...] Thế mà cô cũng vẫn cứ hỏi được à?

Chẳng phải đều tại cô sao?

Cốt truyện bình thường của người ta là Linh Hạc Tông được Hoa Dương thần y giúp đỡ. Đỗ Tuế Hàn cũng sẽ không chết tùy tiện như thế được.

Cô thì tốt rồi, vừa lên sân khấu đã bổ sụp cả núi nhà người ta.

Hoa Dương thần y không ray tay, Đỗ Tuế Hàn chết chẳng phải là chuyện bình thường sao?

“Sao ta biết được cái ngọn núi đó của lão ta lại yếu như thế chứ.” Ông còn chưa dùng sức mà núi đã sụp rồi, tội này ông không gánh.

“Thành chủ, thành chủ, muội đang nói chuyện với tỷ đấy, sao tỷ lại không để ý tới người ta rồi?” Âm thanh ồn ào của Tiểu Ly vang lên bên tai Thời Sênh.

“Hả? Làm sao?” Thời Sênh kết thúc lải nhải với Hệ thống, nhìn Tiểu Ly đầy khó hiểu.

“Nhìn đi.” Tiểu Ly chỉ về phía trước.

Thời Sênh nhìn theo hướng chỉ của Tiểu Ly, thấy có hai người đang cưỡi ngựa chạy về phía này.

Trong đó có một người rất quen mắt. Thời Sênh nhìn chăm chú một hồi, đúng là nữ chính đại nhân nhiều năm không gặp.

Cái bớt trên mặt đã không còn nữa...

Bên người cô ta có một người đàn ông. Hắn đeo mặt nạ che hết khuôn mặt, khí chất hoàn toàn không giống người bình thường, vừa nhìn đã biết không phải loại người qua đường Giáp Ất Bính rồi.

Rất nhiều nam chính thích đeo mặt nạ.

Rõ ràng là đẹp tới mức có thể tham gia hoa hậu hoàn vũ thế giới nhưng lại cố tình đeo mặt nạ, cố tình truyền ra lời đồn xấu đến mức không thể gặp người.

Kịch bản!

Nguyễn Chỉ Mạt thấy xe ngựa của Thời Sênh, bên ngoài treo cờ của Tử Linh Thành rất phô trương, cờ phấp phới bay trong gió.

Nguyễn Chỉ Mạt đột nhiên thít chặt cương ngựa. Con ngựa hí vang một tiếng, ngừng ở phía đối diện, mà nam tử bên cạnh cô ta cũng dừng lại, xoay người hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Bốn năm trước, sau khi Nguyễn Chỉ Mạt rời khỏi đội ngũ liền quay về địa bàn của Hoa Dương thần y.

Cô ta ở đó chẳng những trị được hết vết bớt trên mặt mà còn được bái Hoa Dương thần y làm thầy, mấy ngày trước mới theo ông ta rời núi.

Ai biết, sau khi nghe ngóng liền biết tin Lưu Quang Môn đã bị diệt môn. Cô ta tưởng rằng người của Lưu Quang Môn đã chết hết, chỉ còn mình cô ta sống sót, còn sống sung sướng như bây giờ.

“Gặp được người quen cũ.” Nguyễn Chỉ Mạt thu lại vẻ mặt, “A Ngọc, huynh đi trước tìm sư phụ đi, muội sẽ tới ngay thôi.”

Người đàn ông được gọi là A Ngọc nhìn Nguyễn Chỉ Mạt, lại nhìn đoàn người ở phía đối diện đang chậm rãi tới gần, “Ừm.”

Nguyễn Chỉ Mạt nhìn nam tử thúc ngựa rời đi, vẻ mặt thay đổi thất thường.

Chương 1900: Đồng minh giang hồ (10)

Sau khi người đàn ông kia đi rồi, Nguyễn Chỉ Mạt liền đứng chờ xe ngựa của Thời Sênh lại gần.

Làm nữ chính, Nguyễn Chỉ Mạt phải rụt rè, không thể là người lên tiếng trước được.

Mà Thời Sênh ngồi ở bên cạnh xe ngựa, một chân gấp khúc, khuỷu tay đè lên, một chân treo trong không trung lắc lư, bộ dáng mười phần lưu manh. Cô cũng chỉ nhìn chằm chằm Nguyễn Chỉ Mạt, không có ý lên tiếng.

Mắt thấy hai bên chuẩn bị giao nhau, Thời Sênh còn chưa có ý mở miệng, Nguyễn Chỉ Mạt đã thúc ngựa đứng ra giữa đường, vẻ mặt cực kỳ quỷ dị.

“Thành chủ, làm sao đây ạ?” Tiểu Ly ghé sát vào tai Thời Sênh: “Giết hay thế nào ạ?”

Người này chắn ở giữa đường, xe ngựa của bọn họ muốn đi qua cũng khó.

“Đâm qua.” Thời Sênh thản nhiên nói.

“Vâng ạ!” Tiểu Ly giòn giã đáp một tiếng rồi vung roi đánh vào mông ngựa. Con ngựa bị đau, lập tức hí vang chạy thẳng về phía Nguyễn Chỉ Mạt.

Nguyễn Chỉ Mạt không ngờ Thời Sênh sẽ làm như thế, trơ mắt nhìn xe ngựa đâm qua. Con ngựa bị sợ nên không nghe theo cô ta chỉ huy, tránh sang bên cạnh, suýt chút nữa cô ta bị nó hất ngã văng xuống đất.

Vất vả lắm mới ổn định lại được ngựa thì chiếc xe đã lao vụt qua, nghênh ngang mà đi.

Nguyễn Chỉ Mạt siết lấy dây cương, trong đáy mắt tràn ngập phẫn nộ.

Khi một người làm lơ một người khác thì càng có thể chọc giận đối phương hơn là nói mấy lời khiêu khích.

...

“Này, có nghe nói chưa? Trong đại hội kiếm pháp, có một cô nương xông ra tranh hết mọi sự nổi bật đấy...”

“Cô nương á?”

“Đúng thế, nghe đâu là đệ tử quan môn của Hoa Dương thần y. Người muốn bái nhận làm đệ tử của Hoa Dương thần y nhiều không kể xiết, vậy mà Hoa Dương thần y đều không nhận. Không biết cô nương đó làm thế nào mà được nữa.”

“Khó trách năm nay Hoa Dương thần y lại rời núi, thì ra là vì đồ đệ nhà mình.”

“Vậy chắc y thuật của cô ta cũng giỏi lắm?” Có người tò mò, Hoa Dương thần y có thể được tôn xưng một tiếng thần y thì tất nhiên y thuật không kém rồi. Đồ đệ của ông ta chắc là cũng không tồi đâu nhỉ?

“Cái này thì không rõ lắm, nhưng kiếm pháp của cô ta thì rất lợi hại đấy.”

“Ta nghe nói người của Tử Vi sơn trang và Tử Linh Thành đều tới Ngũ Phong Sơn, sau đó lại rời đi, có phải thật không thế?”

“Thật mà, ngày hôm đó vô cùng loạn. Hoa Dương thần y ở đó mà cũng chẳng ai nghe theo. Nếu không sao đại hội kiếm pháp phải hoãn lại hai ngày chứ.”

“Người của Tử Linh Thành tới đâu là sẽ có người chết tới đó. Bọn họ tới đại hội kiếm pháp làm gì? Ai chết thế?”

“Cũng chẳng làm gì cả.” Chỉ là làm loạn khiến đại hội kiếm pháp bị chậm mất hai ngày thôi.

Đại hội kiếm pháp tuy được tổ chức ở Ngũ Phong Sơn nhưng tin tức vẫn truyền tới vài thành trì và thị trấn lân cận. Lúc này, Thời Sênh đang ở trong một trấn nhỏ gần Ngũ Phong Sơn.

Cô nương trong miệng những người kia quá nửa là Nguyễn Chỉ Mạt rồi.

Chỉ có nữ chính đại nhân mới có được vinh dự này.

“Thành chủ, thực ra tỷ cũng có thể đi tham gia đại hội kiếm pháp cơ mà.” Tiểu Ly xúi giục Thời Sênh, “Muội nghe nói người thắng cuối cùng chẳng những có được danh hiệu Kiếm Thánh mà còn có được thứ tốt nữa đấy.”

Thời Sênh cười như không cười, đáp: “Ta đi lên giết sạch Ngũ Phong Sơn à?”

“Phụt...” Tiểu Ly phun ngụm nước trong miệng ra, ho sằng sặc: “Thành chủ, thực ra đánh chơi một tí cũng không khó mà.”

Thành chủ nhà cô có thể đánh ra kiếm pháp cực kỳ trâu bò, nhưng tỷ ấy lại chưa bao giờ dùng, vừa đi lên là liền giết người, kiếm pháp gì đó, chiêu thức gì đó đều chỉ là mây bay, tỷ ấy chỉ chọn đấu pháp có tác dụng nhất.

“Đã tra ra chưa?”

“A? À, tra ra rồi.” Tiểu Ly vội vã buông chén trà, lấy từ bên hông ra một tờ giấy đưa cho Thời Sênh.

Thời Sênh mở tờ giấy ra, bên trên chỉ có mấy chữ ít ỏi.

Vô Ảnh, 24 tuổi, vì sử dụng Vô Ảnh kiếm pháp và Vô Ảnh bộ nên được gọi là Vô Ảnh công tử, không rõ sư môn, không rõ tên họ thật...

Sau đó là liên tiếp mấy cái không biết, Thời Sênh cầm tờ giấy mà run lên.

Tiểu Ly lập tức xụ mặt: “Thành chủ, bọn muội chỉ có thể tra được thế thôi. Người này cứ như từ không khí thoát ra ấy. Hắn giết một kiếm khách rất có danh tiếng, một trận chiến liền nổi danh luôn, không ai biết hắn tới từ đâu nữa.”

Hệ thống tình báo của Tử Linh Thành đã rất hoàn thiện, vậy mà cũng không tra được thông tin nào về tên này.

Thời Sênh thu tờ giấy lại: “Giang Lâm đã về chưa?”

Tiểu Ly thở phào nhẹ nhõm: “Chắc là sắp rồi, rốt cuộc Giang Lâm ca

đang đi điều tra cái gì thế?”

Từ khi cô ta đi theo thành chủ, Giang Lâm liền không quản sự vụ của Tử Linh Thành nữa, dẫn người bôn ba khắp nơi, số lần trở về chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thời Sênh cười mà không nói gì.

Ngoại trừ năm đầu tiên khi Tử Linh thành thành lập ra, Giang Lâm bỏ ra thời gian suốt ba năm để đi tra xét nhưng lại chẳng tra được một chút manh mối nào.

...

Đại hội kiếm pháp được cử hành với khí thế hừng hực. Thời Sênh nghe nói Nguyễn Chỉ Mạt đã thắng liên tiếp mấy trận, là người có hy vọng sẽ đoạt ngôi vị đứng đầu của năm nay nhất.

Đúng lúc đại hội kiếm pháp tiến vào thời gian chung kết thì tin tức về Ngũ Phong Sơn đột nhiên bị cắt đứt, không còn nguồn tin nào truyền ra nữa.

Có người cảm thấy kỳ quái, lên Ngũ Phong Sơn xem xét, kết quả, trên Ngũ Phong Sơn hoàn toàn trống vắng, một bóng người cũng không có.

Tin tức này vừa ra, giang hồ chấn động, người của các môn phái cũng điên cuồng chạy tới Ngũ Phong Sơn.

Bọn họ gần như lật tung Ngũ Phong Sơn lên mà cũng chẳng tìm thấy một bóng ma nào.

Sau đó, không biết tại sao việc này lại bị đổ lên người Thời Sênh.

Vì thế, Thời Sênh liền bị người ta vây công...

Thời Sênh: "..." Ông có làm gì đâu chứ? Các ngươi đừng có vô cớ gây rối.

Thời Sênh ngồi trên bờ tường cắn hạt dưa. Bên ngoài là người của tất cả các môn phái đang trừng mắt nhìn cô đầy tức giận.

"Thanh Diên, mau giao chưởng môn của chúng ta ra đây!"

"Giao môn chủ của bọn ta ra đây."

"Giao ra đây!"

"Mau giao ra đây!"

Thời Sênh cắn hạt dưa, khinh thường đáp: "Ta rảnh lắm hay sao mà đi bắt chưởng môn, môn chủ nhà các ngươi làm gì? Mang về xào ăn à? Nghĩ chưởng môn, môn chủ nhà các ngươi là bánh ngon, trái ngọt chắc?"

Ông đây bận như thế, làm quái gì có thời gian đi bắt đám ngu đần đó.

Một người đàn ông đứng trên cùng dùng kiếm chỉ vào Thời Sênh, quát lên giận dữ: "Chúng ta phát hiện thấy ký hiệu của Tử Linh Thành của các ngươi ở Ngũ Phong Sơn. Lúc trước ngươi còn phát biểu sẽ giết chết hết người trên Ngũ Phong Sơn nữa, không phải ngươi làm thì ai làm?"

Thời Sênh rũ mắt nhìn về phía Tiểu Ly, chửi ầm lên: "Đã bảo các ngươi lúc giết người thì đừng có để lại ký hiệu gì thì các ngươi không nghe, giờ thì ngon rồi, bị người ta tới tận cửa vu oan giá họa kia kìa!"

Tiểu Ly tỏ vẻ vô tội: “Thành chủ... Không phải tỷ dạy bọn muội là ra khỏi cửa thì phải để người ta biết mình là ai sao?”

“Ta có nói thế à?” Thời Sênh nghi hoặc, cô có dạy cái ngớ ngẩn này bao giờ chứ?

Người bên dưới Tử Linh Thành đồng loạt gật đầu.

Đã nói rồi.

Mọi người: “...” Để người ta biết mình là ai?

Bọn họ không nghe lầm đấy chứ?

Các ngươi làm nghề sát thủ mà còn muốn được công nhận à, có để võ lâm chính phái bọn họ vào mắt không thế hả?

“Thanh Diên, ngươi mau giao người ra đây, nếu không các đại môn phái sẽ không bỏ qua cho Tử Linh Thành của ngươi đâu.” Gã đàn ông kia tiếp tục quát lên.

Thời Sênh trợn mắt: “Ta không bắt bọn họ thì giao thế chó nào được hả? Dùng bùn nặn ra cho các người à? Ngươi muốn thì ta cũng có thể nặn cho ngươi thôi, không cần nhiều, một ngàn lượng một cái. Các ngươi muốn nặn bao nhiêu ta sẽ nặn bấy nhiêu, nặn nhiều sẽ chiết khấu phần trăm cho các ngươi luôn.”

“Ngươi...” Mọi người tức giận đến xịt khói lỗ tai.

Thời Sênh cắn hạt dưa vô cùng nhàn nhã: “Các ngươi cứ lãng phí thời gian ở chỗ ta, không chừng hung thủ đã sớm phanh thây xẻ thịt chưởng môn, môn chủ nhà các ngươi rồi đấy. Các ngươi hãy chuẩn

bị công cụ nhặt xác đi.”

Bầu không khí lập tức an tĩnh một cách quỷ dị, ngoại trừ ký hiệu tìm thấy ở trên Ngũ Phong Sơn ra thì bọn họ thật sự không có chứng cớ gì chứng minh một đám người mất tích có liên quan tới Tử Linh Thành.

Nhiều người như thế, lại đột nhiên biến mất, không phát hiện ra tung tích bất kỳ ai, nghĩ thế nào cũng thấy quái dị.

Chương 1901: Đồng minh giang hồ (11)

“Tử Linh Thành của các ngươi vẫn có hiềm nghi lớn nhất, không phải các ngươi thì còn có thể là ai chứ. Lúc trước chính ngươi đã nói sẽ giết sạch người trên Ngũ Phong Sơn.”

Những người mất tích đều là trụ cột của các môn phái, bao gồm các chưởng môn, môn chủ của các phái nữa.

“Ta nói thì chính là ta làm à? Thế ta nói ta là tổ tông của ngươi thì ngươi có gọi ta một tiếng tổ tông thật không?” Thời Sênh cười nhạo.

Mọi người nghẹn lời.

Tràng cảnh an tĩnh lại một cách quỷ dị.

Thành chủ Tử Linh Thành nói làm thì nghĩa là làm. Tuy rằng không phải là công việc quang minh chính đại gì nhưng tác phong hành sự của cô ta nổi tiếng là quang minh lỗi lạc, chuyện đã làm thì sẽ tuyệt đối không phủ nhận.

Bởi vì có một thành chủ như thế nên tác phong làm việc của người trong Tử Linh Thành cũng rất... ngầu.

Cao ngạo, kiêu căng, có lắm khi giết người còn gửi thiệp trước, báo cho người ta là mình sẽ tới giết, mau đi chuẩn bị quan tài đi.

Đã thấy tổ chức nào kiêu ngạo như thế chưa?

Chưa thấy chứ gì!

Bọn họ cũng chưa từng thấy.

Hiện tại, vị thành chủ kiêu ngạo này đã ra mặt phủ nhận là không phải cô ta làm, vậy 80% là thật sự không phải cô ta làm.

“Không phải Tử Linh Thành mua bán tin tức tình báo sao? Ta đưa tiền!” Trong đám người, đột nhiên có một người lên tiếng.

Tử Linh Thành dùng ám sát làm nguồn kiếm chính, nhưng cũng buôn bán cả tin tức nữa.

Thời Sênh nghiêng đầu, hơi mỉm cười: “Ngươi muốn mua hành tung của ai?”

Người nọ đáp: “Các chủ Minh Tâm Các.”

“Tiểu Ly, báo giá.”

Tiểu Ly từ trong viện nhảy lên bờ tường, mở ra một quyển sách, lật mấy trang rồi dừng lại, đọc: “Các chủ Minh Tâm Các, một vạn lượng vàng.”

Phụt...

Một vạn lượng vàng!!!

Tưởng vàng từ trên trời rơi xuống chắc?

Sao ngươi không đi cướp luôn đi?

“Tông chủ Thiên La Tông.”

“Mười vạn lượng vàng.” Tiểu Ly lập tức báo giá.

“Các ngươi thật sự biết?” Thiên La Tông không thiếu tiền, bọn họ chỉ sợ người của Tử Linh Thành lừa mình mà thôi.

Tiểu Ly khép sách lại, trên khuôn mặt non nớt lại hiện ra vẻ dày dạn: “Tử Linh Thành luôn cam đoan về tin tức bán ra.”

Tin tức của Tử Linh Thành đúng là rất tốt, chỉ cần ngươi không bội ước thì Tử Linh Thành cũng sẽ không bội ước.

Nếu không phải có chữ tín đó thì cũng sẽ không có nhiều người dù biết Tử Linh Thành không dễ trêu vào nhưng vẫn muốn tới cửa làm giao dịch.

Người của Thiên La Tông thấp giọng bàn bạc với người bên cạnh, một hồi lâu mới đáp: “Số lượng mười vạn có hơi lớn, tạm thời bọn ta không có nhiều như thế. Trong vòng bảy ngày chúng ta sẽ gom đủ, hy vọng thành chủ không lừa chúng ta. Nếu không Thiên La Tông nhất định sẽ san bằng Tử Linh Thành.”

“Ngươi nghĩ Tử Linh Thành là địa phương nào chứ? Mấy người các ngươi xông lên là có thể đạp bằng được à?” Thời Sênh cười lạnh đầy kiêu ngạo.

Thiên La Tông: “...” Khinh thường người quá đáng! Các ngươi đừng có quá kiêu ngạo!

Tức quá đi mất!

Sao trong chốn võ lâm này vẫn còn người kiêu ngạo mà cứ sống được tốt như thế chứ?

Những người khác đều nghĩ đợi Thiên La Tông lấy được tin tức đã. Dù sao bọn họ cũng mất tích cùng nhau, vậy chắc chắn là đang ở bên nhau. Ai ngờ, chờ đến khi Thiên La Tông giao tiền, người của Tử Linh Thành chỉ phái ra một người dẫn đường, cũng không có ý báo cho bọn họ.

Tức giận nhất chính là còn không được dẫn theo người khác, một khi phát hiện thì bọn họ sẽ không dẫn đi đúng hướng nữa.

Vì chưởng môn nhà mình, môn phái kia chỉ có thể cảnh cáo những kẻ muốn lén bám theo.

Bọn họ có thể làm sao bây giờ?

Với tình huống hiện tại, đành phải bỏ tiền ra mua mà thôi.

Một đám người giao tiền xong, Thời Sênh liền phái người dẫn đường cho bọn họ. Tất cả đều giao tiền nên không cần đưa từng người đi một nữa, một đám người cùng nhau đi lên Ngũ Phong Sơn.

Bọn họ được dẫn tới trường luận kiếm trên Ngũ Phong Sơn. Trong trường luận kiếm có mấy thi thể mặc y phục màu đen, không phải là người của các đại môn phái.

Mọi người lập tức khẩn trương. Lúc này, giữa sân luận kiếm có một lối đi tối om. Người dẫn đường chỉ đưa bọn họ tới đây, người bọn họ muốn tìm đều đang ở bên dưới.

Bọn họ đã lật tung Ngũ Phong Sơn lên không biết bao nhiêu lần, không ngờ ở ngay giữa sân luận kiếm lại có một cơ quan đi thông vào trong núi.

Chẳng trách nhiều người mất tích như thế mà không ai nhìn thấy. Vì bọn họ căn bản không rời khỏi sân luận kiếm, sao có thể bị người khác nhìn thấy chứ?

“Thành chủ, ngươi không đi xuống cùng bọn ta sao?”

Thời Sênh ngồi trên ghế đá cắn hạt dưa: “Ta có cứu người đâu, xuống đó làm gì? Các ngươi ai muốn mua mạng người thì ta giảm giá cho.”

Mọi người: “...” Muốn bóp chết cô ta.

“Không biết thành chủ muốn bao nhiêu?” Âm thanh ngả ngớn vang lên sau lưng Thời Sênh, bóng người màu tím giẫm lên ghế đá, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Thời Sênh, tóc đen bay bay, mặt mày người đàn ông đẹp như tranh vẽ.

Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên: “Huynh thì miễn phí.”

Vô Ảnh nhướng mày: “Chẳng lẽ thành chủ coi trọng sắc đẹp của bản công tử sao?”

“Ta tưởng là lúc trước ta đã bày tỏ rất rõ ràng rồi chứ nhỉ?”

“Bảng giá của bản công tử, thành chủ có chắc là trả nổi không?” Trong đáy mắt Vô Ảnh hơi hiện lên ánh sáng kỳ dị.

“Chỉ cần huynh muốn, ta đều có thể trả được.” Giọng Thời Sênh đầy đường hoàng và tự tin.

Nụ cười trên mặt Vô Ảnh càng nở rộ hơn: “Ha ha ha, thành chủ cần phải nhớ kỹ lời mình nói đấy nhé.”

“Tất nhiên ta sẽ nhớ rõ, nhưng mà...” Thời Sênh đột nhiên phi thân tiến lên, túm lấy cổ áo Vô Ảnh, quăng ngã hắn xuống cái ghế bên cạnh, đè chặt tay chân đang định phản kích lại của hắn, “Chuyện lần trước huynh lừa ta, ta phải tính nợ với huynh đã.”

“Thành chủ không nên so đo chuyện nhỏ ấy chứ.” Vô Ảnh không giãy giụa nhiều lắm. Hắn nhìn Thời Sênh đầy hứng thú, “Chẳng phải nàng thích ta sao? Nỡ tính sổ với ta thật à? Nàng không đau lòng ư?”

“Oan có đầu, nợ có chủ.” Thời Sênh mỉm cười, “Cũng chưa phải chưa từng đánh, ba ngày không ăn đòn là huynh lại leo lên nóc nhà lật ngói ngay.”

Vô Ảnh sửng sốt, hắn đã bị cô đánh bao giờ đâu chứ?

Mọi người nhìn hai người đang tranh cãi với nhau. Con mẹ nó, họ tới đây làm gì chứ?

Các ngươi có thể nghiêm túc một chút không hả?

Chờ đến khi Thời Sênh đánh Vô Ảnh xong, Vô Ảnh kinh ngạc phát hiện vị thành chủ này cũng có mấy phần thực lực. Tuy rằng hắn không đánh hết sức nhưng hình như cô ấy cũng chưa đánh hết sức mình...

Vô Ảnh xoa ngực bò dậy, nơi này hơi có cảm giác quái lạ, vừa rồi cô ấy ghé sát như thế làm hắn có cảm giác rung động và quen thuộc, như thể muốn lại gần cô hơn một chút.

Vô Ảnh phủi đất cát trên người xuống: “Chuyện lần trước là ta không đúng, không nên lừa dối thành chủ, vậy giờ thành chủ đã nguôi giận chưa?”

Thời Sênh liếc hắn, giọng bình thản: “Muốn gì?”

Vô Ảnh nhìn về phía giữa sân luận kiếm, sau đó nhướng mày với Thời Sênh, ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn xuống đó.

“Cái giá mời ta làm việc cao lắm đấy, Vô Ảnh công tử trả nổi không?” Thời Sênh khoanh tay trước ngực.

Vô Ảnh híp mắt: “Chẳng phải vừa rồi thành chủ nói miễn phí sao, sao giờ lại lật lọng rồi?”

Thời Sênh cười khẽ, nói rất không có ý tốt: “Ta nói là miễn phí tiền thôi, nhưng chưa nói là không cần thứ khác. Vô Ảnh công tử đừng tưởng bở nữa.”

Ông đây mà đã không biết xấu hổ thì đến bản thân ông còn thấy sợ, tưởng ông không đối phó được anh chắc!

Vô Ảnh: “...”

Bị đào hố rồi.

“Nàng muốn gì?” Vô Ảnh nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Áp trại phu nhân thì không thể được, bản công tử không có giá rẻ như thế.”

“Ta muốn...” Ánh mắt Thời Sênh đảo khắp người hắn một vòng, “Huynh ở bên cạnh ta một tháng.”

Vô Ảnh suy tư một lát: “Được thôi.”

Thời Sênh nhảy xuống khỏi ghế đá, đi về phía trung tâm sân luận kiếm. Những người chưa xuống lập tức tránh ra nhường cho cô một

đường.

Thông đạo không dốc, bốn năm người đi song song cũng không thành vấn đề. Bên dưới tối đen, trên bậc thang có rất nhiều dấu chân hỗn độn, có cái vẫn còn mới, hẳn là người của Thiên La Tông đã tới trước một bước.

Thời Sênh đi xuống bậc thang, cả người ẩn vào trong bóng tối.

Vô Ảnh đi theo ở phía sau: “Ở đây có rất nhiều cơ quan, thành chủ phải cẩn thận đấy.”

Tiếng của hắn vang lên trong thông đạo tạo thành những âm thanh vang vọng từ từ ra xa rồi lại dội ngược trở lại, trong bóng tối mịt mùng, nghe có vẻ khá quỷ dị.

Chương 1902: Đồng minh giang hồ (12)

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, một đường lửa tóe lên chạy thẳng xuống dưới làm cho một đám đi đằng sau nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đây là phá núi à?

Cơ quan dù có lợi hại thế nào thì cũng chẳng chịu nổi sự hủy diệt của người ta.

Thật quá bạo lực!

Người bố trí cơ quan này sẽ khóc ngất mất thôi.

Hai tay Vô Ảnh gối ở sau đầu, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua người thiếu nữ.

Muốn quên đi một người rất khó.

Phải nhớ kỹ một người lại rất dễ dàng.

Cô ấy cứ xông tới không hề phòng bị như thế, giống như một cánh chim mỏi tìm về cái tổ quen thuộc vốn có của mình.

Vô Ảnh lắc đầu, lặng lẽ cười, hắn đang nghĩ cái quái gì vậy.

Cơ quan này được bố trí suốt từ đỉnh núi xuống tới chân núi. Công trình lớn như thế này, không phải có thể hoàn thành trong ngày một ngày hai được. Sợ là người bắt cóc các đại môn phái đã có chuẩn bị

sẵn từ trước rồi.

“Những cơ quan này thật tinh vi...” Có người khẽ thảo luận với nhau.

Trong võ lâm, hầu như mọi người đều dùng kiếm giao lưu, những kỹ năng khác đều được coi là bàng môn tà đạo, thuật cơ quan cũng không phải ngoại lệ.

“Ngoại trừ người của Lưu Quang Môn, trong chốn giang hồ hẳn là chẳng còn ai tinh thông thuật cơ quan như thế nữa.” Trong bóng tối, cũng không biết ai là người lên tiếng nói câu này.

Nhưng lời vừa nói xong, mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía người đang đi đầu tiên.

Bọn họ đều nhận được tin tức, thành chủ Tử Linh Thành Thanh Diên là đệ tử của Lưu Quang Môn, trùng hợp nhất là giờ bọn họ lại gặp được cơ quan thuật tinh vi thế này, nghĩ thế nào cũng thấy có điểm đáng nghi.

Nhưng mà...

Vị thành chủ lúc trước dùng bạo lực phá tan những cơ quan này có vẻ chẳng liên quan nhiều lắm tới chuyện này thì phải.

Thời Sênh cũng chẳng thèm quan tâm đám người sau lưng nghĩ gì, vừa đi vừa phá xuống tận dưới đáy. Mấy kẻ mặc áo đen có lẽ đã nghe thấy động tĩnh nên xuất hiện từ các góc tối, chắn trước mặt bọn Thời Sênh.

Những người này đứng ở bên đó mấy giây rồi đột nhiên ra tay.

“Thành chủ, để ta lên đi.” Vô Ảnh cười chắn trước mặt Thời Sênh,

“Sao có thể để nữ hài tử làm mấy chuyện thô lỗ này chứ.”

Thời Sênh: “...” Vợ thật lợi hại nha.

Vô Ảnh đúng là rất trâu bò, ít nhất là mấy tên mặc đồ đen trước mặt đều bị hắn treo lên đánh, mà bọn chúng lại chẳng chạm được vào một góc áo của hắn. Đây mới chỉ là Vô Ảnh bộ, nếu sử dụng thêm cả Vô Ảnh kiếm pháp thì chắc sẽ càng trâu bò hơn.

Mấy tên mặc đồ đen ngã xuống, Vô Ảnh sử dụng bộ pháp quỷ dị quay trở lại bên cạnh Thời Sênh.

Trong thông đạo tối tăm, nụ cười của Thời Sênh không hiểu sao cực kỳ âm trầm: “Vô Ảnh công tử lúc nào cũng dịu dàng với nữ hài tử thế sao?”

Một đám người phía sau đều bị câu hỏi này dọa cho chết khiếp, há hốc miệng kinh ngạc. Vô Ảnh mà biết dịu dàng với nữ hài tử á? Đừng đùa nữa, hắn là kẻ ngay cả trẻ con cũng dám dọa, chưa từng thấy hắn dịu dàng với bất kỳ sinh vật nào hết.

“Thành chủ ghen tị sao?” Vô Ảnh như không cảm nhận được sự âm trầm phát ra từ người Thời Sênh, càng cười vui vẻ hơn, “Ta còn chưa phải là gì của thành chủ mà, có phải thành chủ đã quản quá rộng rồi không?”

“Ta chỉ hỏi một chút thôi.” Thời Sênh cười khanh khách đáp.

Nhiệt độ trong thông đạo như đã giảm xuống tới mấy độ. Vô Ảnh vuốt một đám tóc của mình: “Người có thể làm ta đối xử dịu dàng, đều đã chết rồi.”

Những người phía sau đều đồng thời lùi lại, mẹ kiếp, đây là tên biến

thái.

“Thành chủ, nàng cũng phải cẩn thận đấy.” Vô Ảnh cười rồi tiến vào lối rẽ mà mấy tên mặc đồ đen kia vừa xuất hiện.

Thời Sênh duỗi tay kéo cổ áo hắn. Trong ánh mắt nhìn khó hiểu của Vô Ảnh, cô kéo hắn ra phía sau mình: “Đi sau ta đi.”

Vô Ảnh sửng sốt một chút, muốn phản bác nhưng Thời Sênh đã vượt lên trước, rẽ vào lối ngoặt, góc áo biến mất trong tầm mắt hắn.

Một lát sau, Vô Ảnh hơi nhếch miệng cười, nhấc chân đuổi theo.

Một đám người phía sau cùng hơi thở phào nhẹ nhõm. Một tên biến thái đã rất khó đối phó rồi, hai tên biến thái đi cùng nhau thì làm sao có thể sống được đây.

Phía trước càng lúc càng xuất hiện nhiều kẻ mặc đồ đen, Thời Sênh một mình giải quyết hết tất cả, đi tới nơi nhốt một đám người.

“Chưởng môn!”

“Môn chủ!”

Những người tới sau nhìn thấy một đám đang bị nhốt trong đại lao thì vui vẻ hét lên. Những kẻ áo đen thấy nhiều người tới như thế thì lập tức rút vũ khí xông lên.

Tục ngữ nói hai tay khó địch lại bốn tay. Người ở sau lưng Thời Sênh rất nhiều, còn những người áo đen lại quá ít, chỉ đánh tượng trưng mấy cái rồi trốn theo một con đường khác.

Tất cả mọi người đều vội vàng cứu người nhà mình, không ai có thời

gian đuổi theo.

“Chưởng môn, ngài không sao chứ?”

“Ta không sao, sao các ngươi lại tìm tới đây được?”

“Nói đến thì dài lắm, để ta đưa ngài ra ngoài đã.”

“Các chủ, các chủ, ta sẽ cứu ngài ra ngay... Mau phá cửa địa lao đi.”

Các đại môn phái đều tìm được người của mình, tay chân luống cuống phá cửa địa lao.

Vô Ảnh đi qua đám người này, dường như hắn đang tìm ai đó. Nhưng những người này đều là người đã tham gia đại hội kiếm pháp, hiển nhiên không phải người hắn muốn tìm rồi.

Hắn nhìn về phía con đường đằng trước mà đám người áo đen đã trốn đi rồi nhấc chân tiến lên.

“Huynh đang tìm ai?” Thời Sênh đi theo bên cạnh Vô Ảnh.

“Tìm người.”

“Vô nghĩa, đương nhiên ông biết huynh đang tìm người, ta hỏi là huynh tìm người nào?” Người không mù thì sẽ nhận ra ngay là hắn đang tìm người rồi.

Vô Ảnh đẩy cửa đá ngăn cách thông đạo, tiếng di chuyển của cửa đá xen lẫn tiếng cười của hắn: “Thành chủ, nàng hỏi nhiều thế là muốn ở cùng phe với ta sao?”

“Ta vẫn luôn ở cùng phe với huynh, cho dù là trên vách núi thì ta

cũng không do dự mà đứng cùng. Câu trả lời này có làm huynh vừa lòng không?”

Âm thanh Thời Sênh rơi xuống, cửa đá không chuyển động nữa, Vô Ảnh nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt tiến thẳng vào đáy mắt Thời Sênh, tựa như đang muốn tiến vào trong lòng cô: “Trước kia thành chủ biết ta ư?”

“Biết.”

Vô Ảnh cười, tiến vào trong thông đạo tối đen, “Vậy thì thật thú vị nhỉ, sao ta lại không nhớ thành chủ thế?”

“Nhất định là do thành chủ thầm yêu bản công tử rồi...” Vô Ảnh không chờ Thời Sênh trả lời thì đã tự cho mình một đáp án, “Người như bản công tử đây, có quá nhiều người thầm thương trộm nhớ. Nhưng thành chủ thì khác, nếu nàng muốn đứng cùng một bên với ta, vậy ta sẽ cho nàng cơ hội này, nhưng mà...”

Hắn chợt xoay người, trong đôi con ngươi đen láy có ánh lửa nhảy nhót như ngọn đèn dầu giữa đêm đen, “Thành chủ cần phải chuẩn bị tinh thần bị người ta đuổi giết đi thôi.”

“Những lời này hẳn là ta nên nói với huynh mới đúng. Người ta đắc tội không ít hơn huynh đâu.” So sánh về người đắc tội ấy mà, bản cô nương đây mới chính là ông lớn cấp tông sư chân chính rồi.

Không đúng, giả thiết con người lần này của vợ cô lại là tự yêu bản thân à?

Lật bàn, có độc rồi!

Vô Ảnh vươn tay ra, đặt ở trên đỉnh đầu Thời Sênh, nhưng lại nhanh

chóng rụt về, xoay người tiến vào trong bóng đêm.

Thời Sênh cất bước đuổi theo: “Giờ chúng ta cũng đã coi là đồng minh rồi đúng không? Huynh còn chưa nói cho ta biết là huynh đang tìm ai?”

Vô Ảnh nhét cho cô một món đồ, giờ trong thông đạo tối đen như mực nên cô cũng không biết thứ đó là gì nữa.

Cũng may, con đường này kết thúc rất nhanh, ra khỏi thông đạo, trước mắt lại là một địa lao giống như cái trước, bên trong địa lao cũng đang nhốt người, có điều những người này dường như đã bị nhốt rất lâu, quần áo rách tung tóe, ánh mắt chết lặng.

Thời Sênh thừa dịp có ánh sáng liền cúi đầu nhìn thứ Vô Ảnh đưa cho mình.

Thời Sênh: “...”

Con mẹ nhà anh, đang đùa ông đúng không?

Sao lại có bức vẽ trừu tượng thế này chứ, Kandinsky* cũng chẳng nhận ra nổi đấy có biết không?

*Kandinsky: Wassily Kandinsky – Bậc thầy hội họa tiên phong cho trường phái trừu tượng.

Chương 1903: Đồng minh giang hồ (13)

“Huynh muốn tìm một người qua bức vẽ như thế này à?” Thời Sênh giơ bức tranh lên, giọng đầy cổ quái.

Thằng nào tay tàn vẽ bức tranh này thế hả?

Ông đây tay tàn mà vẽ còn đẹp hơn nhiều.

Quả nhiên, không có đối lập thì sẽ không có tổn thương. So ra, Thời Sênh cảm thấy tràn ngập tin tưởng với tài vẽ tranh vốn đã không thể ngửi nổi của mình.

“Thế nên, nhiều năm như vậy mà ta vẫn chưa tìm được người.” Vô Ảnh cười, nhún vai.

Thời Sênh: “...” Mẹ kiếp, lên nhầm thuyền giặc rồi đúng không?

Nếu ai có thể tìm được người từ một bức tranh như thế này thì cô sẽ lập tức livestream Nhị Cẩu Tử ăn bàn phím!!!

[...] Rốt cuộc bản Hệ thống trêu vào cô cái gì hả! Tại sao lần nào cũng là bản Hệ thống nằm cũng trúng đạn chứ, không phục!

Không phục thì cũng nín cho ông.

Ai bảo mi không phải ta.

[...] OK, tôi không còn lời nào để nói nữa, giờ làm phản thì có kịp nữa

không nhỉ?

Người mà Vô Ảnh muốn tìm hình như cũng không ở đây. Hắn tiếp tục đi về phía trước, qua một thông đạo khác, cũng tới một địa lao. Người bị nhốt ở đây không giống những người ngoài kia, nhìn kiểu gì cũng thấy có vẻ như là cao nhân thế ngoại ấy.

Mà Nguyễn Chỉ Mạt và Hoa Dương thần y cũng bị nhốt ở đây.

“Là ngươi!” Đồng tử của Hoa Dương thần y hơi co lại.

Hoa Dương thần y ngồi xếp bằng, tuy rằng thân hãm lao tù nhưng lại không hề có nửa điểm chật vật gì, không hổ là cao nhân lánh đời, làm màu cũng được lắm.

“Trùng hợp quá nhỉ.” Thời Sênh cười chào hỏi.

Hoa Dương thần y: “...” Giờ ông ta bị nhốt ở đây, thế mà cô ta còn đứng bên ngoài cười chào hỏi, cười cái gì mà cười, có cái gì buồn cười sao, trùng hợp cái rắm ấy!

Lần đầu tiên gặp mặt là ở địa bàn của ông ta. Lúc đối mặt với ông ta, con nhóc này cũng có vẻ mặt rất bình đạm, dường như chẳng có chuyện gì có thể làm nó cuống quýt vậy.

Lần thứ hai gặp mặt là ở sân luận kiếm, cô ta bày ra bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng trên thực tế, trong mắt cô ta vẫn là sự bình tĩnh y như cũ.

“Cô tới đây làm gì?” Hoa Dương thần y thầm nhắc mình bình tĩnh, không cần so đo với tiểu nha đầu này.

“Đi ngang qua thôi.” Quả thật, Thời Sênh liền bước qua nơi giam giữ

bọn họ luôn.

“Thanh Diên!” Nguyễn Chỉ Mạt chợt lên tiếng, cô ta dường như không còn sức lực nào cả, kiệt sức dựa vào vách nhà giam, túm lấy song cửa, căm tức nhìn Thời Sênh: “Việc này có liên quan gì tới ngươi không?”

Cô ta không tin lại có chuyện trùng hợp như thế.

Bọn họ bị nhốt ở đây, mà người này lại vừa lúc đi ngang qua sao?

Thời Sênh khoa trương lùi lại một bước, “Đừng có bôi nhọ ta, ta không có bản lĩnh lớn đến mức bắt được tất cả các ngươi đâu.” Nữ chính đại nhân à, phải biết chịu trách nhiệm với những gì mình nói ra nhé, đừng có mà ăn nói vớ va vớ vẩn như thế, “Ta mà muốn ra tay với các ngươi thì đã giết luôn chứ không nhốt các ngươi ở đây chờ người khác tới cứu đâu. Ta không phải đồ ngốc.”

“Không phải ngươi ư?” Nguyễn Chỉ Mạt có vẻ không quá tin tưởng, “Vậy ngươi hãy thả bọn ta ra ngoài.”

Thời Sênh nhướng mày: “Thả các ngươi ra ngoài ư? Ngươi đùa cái quái gì thế? Ta không thọc cho ngươi một kiếm đã là tốt lắm rồi.”

Thời Sênh chợt dừng lại, cô lắc thiết kiếm trong tay, trong con ngươi chứa đựng đầy ý cười ác liệt, “Hay là để ta tiễn ngươi một đoạn nhé?”

Nguyên chủ muốn dạy dỗ Nguyễn Chỉ Mạt, giết chết cũng là dạy dỗ mà đúng không?

Vừa tiện vừa nhanh.

[...] Ký chủ à, bình tĩnh tí đi nào, đây là nữ chính, không phải người qua đường Giáp đâu, sẽ bị sét đánh đấy.

Thời Sênh chẳng quan tâm, dù sao cũng đã bị đánh mãi rồi, quen lâu rồi.

Sắc mặt Nguyễn Chỉ Mạt trắng bệch, thân mình dịch lùi về sau: “Thanh Diên, ngươi đừng có giậu đổ bìm leo.”

“Không giậu đổ bìm leo là người quân tử, xin lỗi, ai bảo ta là nữ chứ nhỉ?” Thời Sênh cười híp mắt, đi tới gần cửa nhà giam.

“Làm càn!” Hoa Dương thần y quát lên một tiếng, “Hiện giờ đang đối đầu với kẻ địch mạnh, ngươi không một lòng đoàn kết, hỗ trợ mà còn bỏ đá xuống giếng, quy củ của Lưu Quang Môn các ngươi là thế sao? Nếu môn chủ của các ngươi ở dưới suối vàng mà biết được thì liệu có nhắm mắt được không.”

Thời Sênh chẳng thèm để ý tới Hoa Dương thần y, giờ ông ta không thể động đậy, quan tâm tới ông ta chỉ tổ lãng phí thời gian, cứ giết nữ chính trước cái đã.

Keng...

Thiết kiếm chém qua song cửa, Nguyễn Chỉ Mạt ở rất gần cửa nên bị thiết kiếm cắt lên cánh tay.

Nguyễn Chỉ Mạt bị đau, hét lên một tiếng vô cùng thảm thiết, thân mình lăn sang bên cạnh, áp sát vào vách nhà giam.

Lúc chém vào, Thời Sênh thấy lực cản rất lớn, cánh tay cũng tê rần.

Cô hơi dừng lại, sau đó lại nâng kiếm, chém thêm một phát nữa.

Liên tiếp mấy lần mà chỉ có thể làm nữ chính bị thương ngoài da, không phải do lực cản thì cũng do nữ chính lăn lộn trên mặt đất, tránh được thiết kiếm.

Lúc này, cô ta đã dán sát người vào vách nhà giam rồi, miệng há to thở dốc, thiết kiếm của Thời Sênh không dài như thế nên không với tới cô ta được.

Chém không tới chứ gì, ông ném nổ!

“Thanh Diên, ngươi còn dám nói chuyện này không có liên quan tới ngươi ư, người bắt cóc bọn ta là ngươi đúng không?” Nguyễn Chỉ Mạt ngẩng đầu lên, quát lớn, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Thời Sênh lấy cầu năng lượng ra, lùi về sau, sau đó ném vào trong phòng giam.

Câu tiếp theo của Nguyễn Chỉ Mạt bị bao phủ trong tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Mặt đất chấn động, toàn bộ mặt đất bắt đầu lún xuống, không chỉ có nhà giam mà những nơi quanh chỗ cô đứng cũng bắt đầu lún xuống.

Mẹ kiếp!

Lại buff cho nữ chính nữa rồi.

Thời Sênh phát điên, cố gắng giữ vững thăng bằng, tìm kiếm tung tích của Vô Ảnh. Hắn đang ở một chỗ hơi xa nhà giam, dường như bị sự việc mặt đất lún xuống dọa cho ngốc rồi. Đến tận khi Thời Sênh tóm lấy tay hắn thì hắn mới hoàn hồn lại.

“Thành chủ... nàng làm gì thế?” Tại sao hắn chỉ tìm người có một tí thôi mà mặt đất đã sụp xuống rồi?

Vừa rồi, chẳng phải cô ấy còn đang cãi nhau với hai người kia sao?

Thời Sênh ôm lấy eo hắn: “Không làm gì cả, chỉ ném nổ một tí thôi.”

Cô giẫm chân lên một hòn đá đang rơi xuống, định nhảy lên cửa thông đạo, nhưng cô còn chưa kịp nhảy thì mặt trên cũng bắt đầu sụp xuống, tốc độ cực kỳ nhanh, ầm vang một tiếng rồi sập xuống, mọi ánh sáng trước mắt đều bị bao phủ.

...

Trong không gian tối đen, tiếng đá rơi dần nhỏ lại.

Vô Ảnh không biết mình đang ở đâu, nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập, hắn và cô ấy.

Hắn bị đè ở phía dưới, xung quanh toàn là đá vụn, người bên trên dán chặt vào hắn, độ ấm không ngừng truyền sang, những nơi dán sát vào nhau cũng trở nên nóng bỏng.

“Thành chủ?” Vô Ảnh thử đẩy người đang ôm hắn ra.

“Ừm...” Âm thanh nghẹn ngào vang lên, “Huynh không sao chứ?”

Vô Ảnh dở khóc dở cười, “Nàng ôm ta, ta có thể làm sao được hả, nàng... sao rồi?”

Vừa rồi lúc rơi xuống, cô ấy đã gần như bảo vệ cho hắn từ đầu tới chân.

“Không sao.” Thời Sênh đổi tay ôm hắn, duỗi tay sờ soạng xung quanh một chút, trong tầm tay đều là đá, chỉ có một chút khe hở nơi bọn họ đang nằm, rõ ràng là bọn họ bị chôn ở trong đống đá này.

Chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã bị chôn ở đây rồi.

Ông không bao giờ chơi đùa với nữ chính nữa.

[...] Ký chủ có một sự chấp nhất mê muội với nữ chính, vĩnh viễn không bao giờ sáng mắt ra được.

Tay đang ôm Vô Ảnh của Thời Sênh dịch chuyển lên đầu hắn, bàn tay ấm áp ấn vào gáy hắn, để hắn ghé vào trong ngực mình, “Đừng nhúc nhích đầu.”

Thời Sênh lấy dạ minh châu ở trong không gian ra chiếu sáng, Vô Ảnh nhìn mặt cô theo bản năng, nhưng mà còn chưa thấy rõ thì ánh sáng đã dịch sang phía khác.

Cô nhìn xung quanh, khẽ nói: “Chút nữa ta sẽ mang huynh ra ngoài, huynh nhớ ôm chặt ta đấy.”

“Nàng bị thương ư?” Hắn ngửi thấy mùi máu, trên người hắn không có vết thương, vậy thì chắc chắn là cô bị thương rồi.

“Vết thương nhẹ thôi.” Giọng nói bên tai vẫn cứ nhẹ nhàng như thế, “Ra ngoài rồi hãy nói.”

Chương 1904: Đồng minh giang hồ (14)

Thời Sênh nói vô cùng nhẹ nhàng và bâng quơ, trong đáy lòng Vô Ảnh chợt cảm thấy khó chịu. Cảm giác này tới quá mạnh mẽ và khó hiểu.

Hắn lại vì một người xa lạ mà cảm thấy khó chịu ư?

Không biết bên trên bị bao nhiêu đất đá đè nặng, Thời Sênh chỉ có thể bảo vệ một cách an toàn cho Vô Ảnh rồi dẫn hắn lao ra. Có thiết kiếm mở đường, chuyện ra ngoài cũng không tính khó khăn lắm.

Thời Sênh ôm Vô Ảnh đứng ở một nơi an toàn, dạ minh châu chiếu sáng cảnh tượng xung quanh. Lúc này bọn họ đang đứng trong một đống đổ nát, mà ở bên cạnh đống đổ nát, còn có một con đường thông sang nơi khác.

Từ trên địa lao kia rơi xuống, không biết người sẽ bị chôn ở bên trong hay thế nào nữa.

Có điều, chắc hẳn nữ chính đại nhân không dễ chết như vậy đâu...

Vô Ảnh nhìn đảo qua người Thời Sênh, thấy cô có vẻ không sao, không biết là bị thương ở đâu nữa.

“Thành chủ.” Vô Ảnh thử cử động, “Có thể buông ta ra được chưa? Nàng làm thế này ta sẽ cảm thấy nàng đang chiếm tiện nghi của ta đấy.”

Thời Sênh giơ dạ minh châu lên trước mặt hắn. Trước mắt Vô Ảnh sáng ngời, gương mặt mơ hồ của cô cũng rõ ràng hơn.

Chỉ nghe cô nói: “Ta chiếm tiện nghi của huynh đấy, có làm sao không?”

Vô Ảnh: “...” Không có tí rụt rè nào của thiếu nữ, hắn chỉ có thể... chẳng sao hết mà thôi.

Vô Ảnh cũng thấy thật quái lạ. Trước kia ai muốn chạm vào hắn, hắn đều cảm thấy nên chặt đứt cái bàn tay bẩn thỉu kia ngay. Nhưng mà cô gái trước mặt đây, ôm ôm ấp ấp hắn như thế mà hắn lại chẳng thấy khó chịu tí nào.

Thật là quái.

Thời Sênh đưa dạ minh châu cho Vô Ảnh. Vô Ảnh cầm viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, tặc lưỡi: “Thành chủ, dạ minh châu này của nàng ở đâu ra thế?”

Một viên thật lớn.

“Nhặt được.” Thời Sênh bước xuống khỏi đống đất đá, “Đưa tay cho ta.”

[...] Trong không gian của Ký chủ có nhiều không gian lắm, là cái loại có thể bán sỉ được ấy, nó cũng nghĩ là cô nhặt được quá.

Vô Ảnh liếc nhìn cô một cái rồi đưa tay ra.

Thời Sênh nắm tay hắn đi xuống đống đổ nát, tiến vào trong con đường kia.

Vô Ảnh đi ở phía sau liền nhìn thấy xiêm y phía lưng cô ướt sũng một mảng màu đỏ, một khoảng rất lớn. Vừa rồi cô ở bên trên... bị đá đè bị thương sao?

Thời Sênh tiến vào trong con đường liền dừng lại xử lý miệng vết thương. Cô không hề kiêng dè Vô Ảnh, tự tay băng bó vết thương cho mình, rõ ràng là ở lưng nhưng lại xử lý vô cùng dễ dàng.

Vô Ảnh tung hứng dạ minh châu trong tay, ánh sáng lập lòe, thân ảnh cô cũng trở nên mơ hồ hơn.

Khi Thời Sênh bôi thuốc xong, chuẩn bị băng bó, Vô Ảnh lại buông dạ minh châu trong tay ra. “Nếu thành chủ không ngại thì để bản công tử giúp nàng đi?”

Thời Sênh quay đầu nhìn hắn, ánh mắt hơi cổ quái như thể đang nghe được một chuyện gì cổ quái khó tin lắm ấy.

Cô liền đưa băng vải trong tay cho hắn.

Vô Ảnh cầm lấy, đứng ở sau lưng cô.

Miệng vết thương dữ tợn ngang dọc đầy lưng. Vô Ảnh rũ mắt xuống, vòng tay qua Thời Sênh như đang ôm cô vậy. Hắn hơi nghiêng đầu, cánh môi ấp áp dán lên vành tay cô, “Thành chủ, ta rất hiếu kỳ, nàng có mục đích gì thế?”

Vì hắn, thật sự ngay cả mạng cũng không cần ư?

Hắn không tin.

Thời Sênh đáp lại đầy bình tĩnh: “Mục đích của ta đơn giản lắm - Huynh!”

Vô Ảnh buông tay ra, băng vải vòng qua người Thời Sênh, quấn quanh người cô một vòng, sau đó hắn lại như ôm lấy cô lần nữa, “Vậy không biết, đó là người của ta, hay mạng của ta?”

“Cả hai.”

Vô Ảnh hơi cười khẽ một tiếng, sau đó nhanh chóng băng bó lại cẩn thận, cuối cùng còn thắt một cái nơ, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp: “Vậy thì thành chủ thật tham lam, muốn con người ta, còn muốn cả mạng của ta nữa.”

Thời Sênh mặc áo vào, xoay người cười nhạt, “Ta chỉ có lòng tham với mình huynh thôi.”

...

Vô Ảnh cảm thấy mình bị ngốc rồi, nhất là sau khi Thời Sênh nói xong câu “chỉ có lòng tham với mình huynh“.

Nhưng mà, người vừa nói câu đó, nói xong rồi lại chẳng tỏ vẻ sao cả.

Tầm mắt Vô Ảnh ngẫu nhiên nhìn xuống lưng cô, không biết cô ấy có đau không nhỉ?

Thiếu nữ bình thường mà bị thương nặng như thế thì đã sớm khóc lóc ầm ĩ rồi, nhưng mà cô còn chẳng nhíu mày lấy một cái nữa.

“Tên ta là Vọng Thư.” Vô Ảnh đột nhiên nói, “Vọng Thư trong "Diệu linh hốt tây mại, viêm chúc kế vọng thư."”

Thời Sênh quay đầu lại, gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay kia vẫn vô cùng bình tĩnh. Cô vươn tay về phía sau. Ánh sáng dạ minh châu rọi

lên bàn tay như phủ lên một tầng ánh sáng mỏng manh kỳ ảo, mỗi một ngón tay đều tinh tế như được điêu khắc mà thành.

Vô Ảnh hơi nhướng mày, vài giây sau mới chìa tay ra.

Tay cô hơi lạnh, nhưng lại rất mềm mại.

Sự mềm mại đó như có thể tiến vào trong đáy lòng hắn.

Hai người im lặng đi trong thông đạo kia, không biết đi bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng ở phía trước.

Đây cũng là một địa lao, không quá lớn, trong địa lao này chỉ nhốt duy nhất một người, địa lao chế tạo từ kim loại, phức tạp hơn địa lao chế tạo từ gỗ lúc trước nhiều.

Một ông lão tóc trắng xóa, bị khóa bởi xích sắt, ông ta quay lưng về phía bọn họ, quay mặt vào tường, đầu rũ xuống.

Vọng Thư vừa tới gần địa lao liền khẽ gọi một tiếng: “Dịch Chính?”

Leng keng...

Xích sắt đang trói ông lão kia hơi động. Ông lão thong thả xoay người lại, khuôn mặt đầy những vết sẹo dữ tợn, đôi mắt cũng bị mù mất một bên, bên mắt còn lại có vẻ như cũng sắp mù tới nơi, nhưng ông ta vẫn nhìn về phía Thời Sênh và Vọng Thư một cách chính xác.

“Cậu là ai?” Giọng ông lão hơi khàn như có một đôi tay đang bóp nghẹn yết hầu của ông ta, không cho ông ta nói vậy, “Cái tên này đã rất nhiều năm rồi không có ai gọi, cậu là ai? Từ đâu mà biết cái tên này của ta?”

“Thành chủ, ta đã tìm được người muốn tìm rồi.” Vọng Thư quay đầu lại, khóe miệng nở một nụ cười khẽ.

Thời Sênh: “...”

Người này thấy chẳng có một tí liên quan nào với người được vẽ trong bức hình kia cả.

Chẳng những vẻ ngoài không khớp mà tuổi tác cũng chẳng khớp tí nào.

Thế mà cũng nhận ra thì thật là kỳ diệu.

“Đóng gói mang đi chứ?” Nơi này rất không an toàn.

Vọng Thư hiển nhiên đồng ý với lời nói của Thời Sênh.

“Các người là ai?” Cảm xúc của Dịch Chính hơi xao động, “Rốt cuộc các ngươi là ai? Tới tìm ta để làm gì?”

Vọng Thư nhìn những song cửa kim loại làm nên địa lao này, đây là...

Leng keng...

Cửa địa lao vang lên rồi đổ ra, thiếu nữ cầm kiếm thong thả thu kiếm lại, bộ dáng nhẹ nhàng như chỉ chém một cái cây yếu ớt mà thôi.

Vọng Thư yên lặng bổ sung nốt câu định nói ra kia... Cái này phải mở như thế nào?

Dịch Chính chỉ có thể nghe bằng tai, ông ta nghiêng đầu, nghe được tiếng vang nặng nề khi cánh cửa đổ xuống: “Sao các ngươi lại mở

cửa ra được... Rốt cuộc các ngươi là ai?”

Thời Sênh tiến lên chém đứt xích sắt đang trói buộc Dịch Chính. Trong lúc ông ta còn đang không ngừng lải nhải chất vấn thì lập tức cầm bao tải chụp lên đầu ông ta luôn.

Vọng Thư: “...” Đúng thật là đóng gói đem đi sao?

Cô ấy lấy bao tải từ đâu ra thế?

Thời Sênh kéo bao tải ném xuống chân Vọng Thư: “Đi.”

Vọng Thư nhận mệnh vác bao tải lên, đi theo Thời Sênh ra khỏi địa lao này.

Thời Sênh không quay lại theo đường cũ mà là dùng kiếm đào ra một con đường mới, cuối cùng thoát ra ở phía sau lưng Ngũ Phong Sơn.

Khi bọn họ vừa rời khỏi Ngũ Phong Sơn một đoạn, ngọn núi này liền ầm ầm sụp xuống.

Một tiếng vang long trời lở đất, đá vụn lăn đầy xuống và cát bụi mù trời.

Chương 1905: Đồng minh giang hồ (15)

Thời Sênh đần độn nhìn Ngũ Phong Sơn sụp xuống, sao lại sụp nữa rồi!

[Còn không phải tại Ký chủ bổ ra à.] Còn không biết xấu hổ mà hỏi sao lại sụp ư?

“Liên quan gì tới ta chứ! Lúc trước ta cũng bổ núi như thế, sao chẳng thấy ngọn núi nào sụp đâu?” Thời Sênh không nhịn được trợn mắt, chắc chắn là núi ở thế giới này chưa bị bổ bao giờ rồi.

[Làm ơn đi Ký chủ, trong núi toàn là cơ quan, rất yếu ớt, cô bổ một cái, nó không sụp thì còn thế nào được nữa!] Còn có thể trời cao chắc!

Thời Sênh: “...”

Thế nên thế giới này là một lời không hợp núi liền sụp à?

Thế thì cứ sụp thêm mấy ngọn núi nữa đi.

[...] Có một câu rất bậy, không biết có nên nói hay không nữa.

Đúng lúc Thời Sênh còn đang mải mê đứng ngắm Ngũ Phong Sơn bị sụp thì một đám người đạp không mà tới, bao vây bọn họ lại.

Tử Vi công tử áo trắng giẫm trên đầu vai đệ tử của Tử Vi sơn trang, cả người tràn ngập tiên khí lành lạnh, rơi xuống trước mặt họ với

dáng vẻ vô cùng màu mè.

“Hiện giờ người của Tử Vi sơn trang cũng học được chiêu chặn đường cướp bóc rồi à?” Vọng Thư cười lạnh một tiếng, trong đáy mắt tràn ngập sự khinh thường và chán ghét Tử Vi công tử.

“Vô Ảnh, giao Dịch Chính ra đây.” Tử Vi công tử không đáp lại câu nói kia của Vọng Thư mà đi thẳng vào chủ đề.

“Người là ta tìm được, ngươi muốn sao?” Vọng Thư âm trầm nhướng mày, “Ta giết cũng không để lại cho ngươi đâu.”

Vẻ mặt của Tử Vi công tử khẽ biến, trên gương mặt lạnh lùng có mấy phần khẩn trương, hiển nhiên là cảm thấy Vọng Thư nói được thì sẽ làm được.

Tử Vi công tử hơi khựng lại một chút, “Giao dịch đi.”

Vọng Thư cười ha ha hai tiếng, sự trào phúng trong giọng nói càng nặng nề hơn, “Loại người bại hoại như ta cũng chẳng dám làm giao dịch gì với các ngươi đâu.”

Thời Sênh không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với đám người này, nhảy lên thiết kiếm, kéo Vọng Thư lên, vèo một cái, bay thẳng lên trời.

Tử Vi công tử: “...”

Bọn họ biết kinh công nhưng cũng không thể “vèo” một cái là bay lên cao như thế được.

Hơn nữa, tốc độ của thiết kiếm quá nhanh, chỉ trong chớp mắt mà đã không nhìn thấy tung tích đâu nữa.

“Trang chủ, thanh kiếm kia...”

Tử Vi công tử phất tay, người kia lập tức im lặng. Hắn nhìn lên trời, hồi lâu cũng không nói gì.

“Trang chủ, bị Vô Ảnh đoạt trước rồi, giờ chúng ta phải làm sao?” Người sau lưng vẫn không nhịn được hỏi một câu.

“Có lẽ Dịch Chính cũng vô dụng.” Giọng của Tử Vi công tử cực kỳ lãnh đạm, sau đó liền xoay người, dùng khinh công bay đi.

Người của Tử Vi sơn trang nhìn nhau.

Nhưng không có Dịch Chính... vậy càng vô dụng hơn.

...

Thời Sênh trở lại cái sân kia, Tiểu Ly đang cho người chở những cái rương vàng cuối cùng quay về Tử Linh Thành, thấy Thời Sênh quay lại thì hưng phấn tiến lên: “Thành chủ, tỷ đã về rồi? Thế nào, có biết ai đã bắt bọn họ không?”

Thời Sênh nhảy xuống từ thiết kiếm, “Không biết.”

“Ồ, thành chủ, tỷ thật sự cướp áp trại phu nhân về rồi.” Tiểu Ly nhìn thấy Vọng Thư thì lập tức vứt vấn đề kia ra khỏi đầu luôn.

Vọng Thư: “...”

Cái gì mà cướp áp trại phu nhân về chứ hả?

Có áp trại phu nhân nào đẹp trai như hắn không?

“Làm việc đi.” Thời Sênh trừng mắt một cái.

Tiểu Ly lè lưỡi, kéo cái bao trên thiết kiếm xuống, “Đây là gì ạ? Sao lại biết động đậy thế?”

“Người.”

Vẻ mặt Tiểu Ly cứng đờ: “... Thành chủ, giờ chúng ta còn làm ăn bằng cả việc trói người nữa ạ?”

Trước kia rõ ràng thành chủ đã tuyên bố, không chơi trò bắt người, ngại phiền toái.

Thời Sênh lại trừng mắt thêm một cái nữa, Tiểu Ly vò đầu, kéo bao tải sang phòng bên cạnh.

Thời Sênh nhìn Vọng Thư vẫn đang ngồi trên thiết kiếm: “Người ta đã bắt về cho huynh rồi, một tháng tới đây, huynh phải ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, hiểu chưa?”

Trong thời gian một tháng này, nhất định phải thu phục được tên đần khốn kiếp này.

“Có gì mà không thể chứ.” Vọng Thư cười vô cùng ngả ngớn.

Vọng Thư cứ thế vào ở. Mỗi ngày hắn sẽ bỏ mấy giờ tới phòng của Dịch Chính, nhưng hiển nhiên hai bên nói chuyện cũng không vui sướng gì. Vọng Thư vẫn không có được tin tức mà mình muốn.

Ngược lại, bên ngoài đang ồn ào đến huyên náo.

Ngũ Phong Sơn đột nhiên sụp xuống, rất nhiều người trong giang hồ

bị chôn ở bên trong, nhưng vài ngày sau, có người ra được, bọn họ may mắn tìm thấy một con đường chưa bị vùi lấp.

Có lẽ con đường này dùng để cho người bên mình chạy trốn nên bí ẩn hơn thông đạo bình thường rất nhiều.

Nhưng vẫn có người bị nhốt lại ở trong, người trong giang hồ bắt tay đào núi, cứu người mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Toàn bộ quả núi bị sụp xuống, đào mấy ngày cũng tìm được một người, nhưng người đó đã chết, càng đào vào sâu thì càng thấy nhiều thi thể, đại đa số đều đã chết, chỉ có mấy người là còn sống.

Về sau, có lẽ quá mức tiêu hao thời gian, hơn nữa cũng đã một thời gian dài như thế rồi, có lẽ người bên trong cũng không thể sống nổi nữa, vì thế mọi người liền từ bỏ việc đào núi.

Không bận bịu nữa, mọi người bắt đầu có thời gian tụ họp lại thảo luận xem rốt cuộc người bắt bọn họ là ai, tại sao muốn bắt bọn họ.

Nhưng không ai biết, những người bắt họ đều che mặt, bọn họ bị nhốt lại, mỗi ngày đều có người tuần tra, căn bản không thấy người đứng đầu tới đây.

Chuyện này trở thành một điều bí ẩn.

Nguyên nhân Ngũ Phong Sơn sụp xuống còn chưa tra ra thì trên giang hồ đã lại nổi lên một tin tức khác.

Thành chủ Tử Linh Thành Thanh Diên rất có thể đang nắm trong tay một thanh tà kiếm.

Trên giang hồ của ba thanh tà kiếm rất nổi tiếng, phân biệt là Nghê

Uyên, Quỷ Khốc, Phong Ngân.

Ba thanh tà kiếm này cũng không xuất hiện cùng thời kỳ nhưng thanh nào cũng khiến giang hồ dâng lên tinh phong huyết vũ, danh môn chính phái khinh thường nó, nhưng mà vì lực lượng của nó rất mạnh, trong võ lâm vẫn có nhiều người muốn có được nó.

Chúng gắn liền với giết chóc, máu và cái chết.

Hiện tại, trong lời đồn, kiếm của thành chủ Tử Linh Thành Thanh Diên chính là thanh tà kiếm số một, Quỷ Khốc.

Còn tại sao bọn họ lại nhận định như thế thì không ai biết cả.

“Thành chủ, kiếm này của tỷ thật sự là Quỷ Khốc sao?” Tiểu Ly kể lại lời đồn kia xong liền bắt đầu tò mò về thanh kiếm của Thời Sênh, “Muội nghe nói Quỷ Khốc là thanh tà kiếm mạnh nhất trong ba thanh tà kiếm đấy.”

“Mạnh thế nào vậy?”

Tiểu Ly “ưm” một tiếng, cô ta chỉ nghe nói là lợi hại nhất nhưng rốt cuộc lợi hại tới mức nào thì cô ta cũng chẳng biết được.

“Quỷ Khốc vừa ra, vạn quỷ sôi trào, Thần Phật kinh sợ.” Âm thanh của Vọng Thư từ ngoài cửa truyền vào, thân ảnh màu tím lóe lên, đảo mắt đã ngồi xuống bên cạnh Thời Sênh, “Một thanh kiếm rất lợi hại.”

“Trâu bò thế cơ á?” Thời Sênh nhướng mày.

Vọng Thư chống tay lên cằm, cười, “Nghê Uyên và Phong Ngân cũng rất lợi hại, nhưng mà phải xem ở trong tay ai mới được, ở trong

tay người thường thì sẽ trở thành con rối bị chúng thao túng, nếu ở trong tay ta...”

“Thì sao?”

“Xưng bá võ lâm không phải nói chơi.” Vọng Thư cực kỳ tự kỷ.

“Chỉ có xưng bá võ lâm thôi á?”

Vọng Thư liếc mắt nhìn Thời Sênh: “Thế còn chưa đủ à?”

Thời Sênh đặt thiết kiếm lên mặt bàn, dũng cảm, kiêu ngạo nói: “Dùng nó xưng bá thiên hạ cũng chẳng phải vấn đề gì.”

Vọng Thư duỗi tay muốn cầm thiết kiếm lên, mắt luôn liếc nhìn Thời Sênh. Thời Sênh không có phản ứng gì thì hắn mới cầm kiếm lên. Thiết kiếm rất nhẹ, nhẹ như trong tay chẳng cầm cái gì vậy.

Nhưng mà mỗi lần nhìn cô vung kiếm lại cảm thấy nó rất nặng.

“Thanh kiếm này tên là gì thế?” Đầu ngón tay của Vọng Thư lướt qua thân kiếm. Hắn thấy những hoa văn cổ xưa trên kiếm rất quen mắt, như thể đã từng thấy ở đâu đó.

Thời Sênh nhếch môi cười: “Họa Hề.”

Chương 1906: Đồng minh giang hồ (16)

Đột nhiên bị sửa tên một cách không thể nào hiểu nổi, còn là một cái tên chẳng hề khí phách chút nào, thiết kiếm “oong oong” chấn động hai cái tỏ vẻ không bằng lòng.

Vọng Thư nhìn thiết kiếm thần kỳ, hắn biết thanh kiếm này rất thần kỳ, nhưng không ngờ lại thần kỳ tới mức tự có ý thức thế này.

Ba thanh tà kiếm lợi hại như thế là vì chúng cũng có ý thức của chính mình.

Muốn có được chúng thì phải được chúng tán thành mới được.

Có điều cái tên Họa Hề này...

Sao cứ có cảm giác là cô đang nói bừa thế nhỉ?

Không phải là cảm giác nữa, chắc chắn là cô nói phét rồi.

Thời Sênh bảo Tiểu Ly lui ra, hỏi Vọng Thư: “Huynh hỏi ra cái gì chưa?”

“Không được, ông ta chẳng nói một chữ nào.” Vọng Thư thở dài.

“Vậy giết.”

Vọng Thư hoảng sợ nhìn Thời Sênh: “Thành chủ à, trên đời này chỉ có một Dịch Chính thôi.”

“Ừm.” Thì sao chứ?

Chỉ có một Dịch Chính thì làm sao?

Cũng như chỉ có một Thời Sênh thôi mà!

Vọng Thư nhìn chăm chú vào thiếu nữ ở đối diện mình, chỉ có thể dùng mấy từ để hình dung về cô - không hề để tâm.

Không có một thứ nào khiến cô phải để tâm ở trên thế giới này cả.

Phải là hoàn cảnh thế nào mới có thể bồi dưỡng ra một người như thế này chứ?

Vọng Thư chống tay lên bàn, cúi người ghé sát vào Thời Sênh: “Thành chủ, ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc nàng để tâm tới cái gì thế?”

Khóe miệng Thời Sênh hơi nhếch lên. Khuôn mặt kia đột nhiên lớn lên trong đáy mắt Vọng Thư, cảm xúc mềm mại truyền qua cánh môi hắn, mang theo độ ấm và hương thơm dịu dàng của thiếu nữ.

Nụ hôn kia như chuồn chuồn lướt nước, cô nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Vọng Thư nuốt nước bọt, ngồi ngay ngắn trở lại, quay đầu đi nơi khác: “Thành chủ làm vậy là có ý gì?”

“Chứng minh cho huynh thấy, rốt cuộc ta để ý cái gì thôi.”

Vọng Thư thấy mặt mình nóng lên, có thứ gì đó chạm mạnh vào trái tim, giống như con nai chạy loạn không chịu khống chế, trái tim đập nhanh kinh hoàng, lại như bị thứ gì đó đè nặng, khó chịu, khổ sở.

Đầu ngón tay Vọng Thư chạm khẽ lên ngực. Hắn liếm cánh môi hơi khô khốc của mình: “Thành chủ để ý tới ta sao?”

“Huynh cảm thấy sao?”

Vọng Thư chợt đứng lên, đi nhanh ra ngoài, tiếng nói vọng lại đã khôi phục vẻ ngả ngớn trước đây: “Vậy thì bản công tử thấy thật vinh hạnh.”

Hắn nhanh chóng rời khỏi căn phòng, tầm mắt phía sau nhìn hắn vô cùng chăm chú, làm hắn cảm thấy mình đang đi trên một con đường và chợt ngã xuống, mà nơi ngã xuống... tất cả đều là cô.

...

Dịch Chính phát hiện ra chàng thanh niên trước giờ vẫn luôn hỏi mình, hôm nay lại im lặng một cách khó hiểu.

Tuy rằng ông ta không thể nhìn thấy nhưng ông ta có thể nghe thấy, cậu ta luôn ở trong phòng nhưng chẳng nói một câu nào, ngay cả tầm mắt cũng chưa từng nhìn tới ông ta, thật cổ quái.

Ông ta bị nhốt ở đây, ngoại trừ người thanh niên này ra thì chẳng gặp ai hết, lúc trước cậu ta nói chuyện thì trong phòng còn cảm thấy có hơi người, nhưng giờ cậu ta cứ im lặng suốt như thế, Dịch Chính lại cảm thấy không quen cho lắm.

“Khụ khụ!” Dịch Chính làm bộ ho khan mấy tiếng.

Người bên kia không để ý tới ông ta, ngay cả mí mắt cũng chẳng nâng lên một chút nào.

“Khụ khụ!”

Không để ý tới.

“Khụ khụ khụ khụ khụ~”

Vẫn tiếp tục không để ý tới.

“Cậu làm sao thế?” Cuối cùng, Dịch Chính không nhịn được phải hỏi thành câu.

“Có khả năng ta đã thích một cô nương rồi.” Vọng Thư cũng không nhìn Dịch Chính, vẫn cứ nhìn vào hư không như cũ.

Dịch Chính hừ lạnh một tiếng: “Thích thì thích thôi, có cái gì mà phải rối rắm chứ.”

Vọng Thư buông những ngón tay đang vỗ về môi xuống, “Mấu chốt là ta và nàng chưa quen nhau được bao lâu, sao ta có thể cảm thấy là ta thích nàng được chứ?”

Vế sau của câu nói Vọng Thư nói rất nhỏ, nhưng với thính lực của Dịch Chính thì vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

“Tình yêu nói tới là tới, ai mà chống đỡ được, nhất kiến chung tình cũng là bình thường thôi.” Dịch Chính nói với giọng của người từng trải: “Nhớ trước đây, lần đầu tiên ta nhìn thấy phu nhân thì cũng đã thích nàng ấy. Nếu không phải sau đó ta cứ quấn lấy nàng thì nàng cũng sẽ chẳng gả cho ta đâu...”

Dịch chính lải nhải, kể lại chuyện tình yêu của mình và phu nhân trước đây cho Vọng Thư nghe, cũng chẳng quan tâm Vọng Thư có thật sự nghe hay không nữa.

Tình yêu không hề có bất kỳ thước đo chính xác nào cả.

Thích một người rất đơn giản, có lẽ là vì một câu, cũng có thể là vì một hành động của người ta mà thôi.

Mà không thích một người cũng rất đơn giản, có lẽ chỉ vì một lần thất hẹn, cũng có lẽ bởi vì hắn không muốn người ta biết về mình.

Một người như đi vào cõi thần tiên, một người lầm bà lầm bầm.

Không khí trong phòng vô cùng hài hòa.

Dịch Chính thở dài: “Nếu không phải vì gả cho ta thì có lẽ nàng sẽ không rơi vào kết cục ấy. Ta cảm thấy rất có lỗi với nàng. Thích một người không đáng sợ, bởi vì ngươi còn có thể không thích. Nhưng yêu thì khác, yêu rồi sẽ không có đường lui nữa.”

Yêu sẽ không có đường lui.

Ánh mắt Vọng Thư lóe lên, hắn điều chỉnh lại tâm trạng của mình, “Dịch lão tiền bối, ông thật sự không muốn nói cho ta biết sao?”

Sắc mặt nghiêm chỉnh của Dịch Chính đột nhiên lạnh xuống, “Ta đã nói là không biết rồi, cậu đừng có hỏi ta nữa, cậu sẽ không nghe được cái gì từ miệng ta đâu.”

“Dịch lão tiền bối à, ông đã giữ bí mật này mấy chục năm rồi, có nhất thiết phải vậy không?”

“Ta cũng sẽ không nói cho các cậu!” Dịch Chính hừ lạnh, “Các cậu lại muốn làm giang hồ nổi lên tinh phong huyết vũ, ta là người đầu tiên không đồng ý. Đám người đó cầm tù ta bao nhiêu năm như thế mà ta

còn chưa nói một chữ nào, cậu đừng uổng phí sức lực nữa.”

“Đám người chúng tôi ư?” Vọng Thư nỉ non nhắc lại, “Không biết loại người như tôi là loại người nào?”

“Cho dù là người nào thì ta đều sẽ không nói.” Thái độ của Dịch Chính vô cùng kiên quyết.

Vọng Thư vẫn chẳng hỏi được cái gì như trước. Con người Dịch Chính, theo lời ông ta thì dù bị bắt và tra tấn thành cái dạng này ông ta còn chẳng nói, ông ta sẽ không dễ dàng nói ra bí mật của mình.

Vọng Thư rời khỏi phòng, liếc mắt nhìn thấy thiếu nữ đang ngồi trên ghế bập bênh ở ngoài sân, hơi híp mắt lại, tiến lại gần cô: “Thành chủ, hay là nàng giúp ta chuyện này được không?”

“Lấy cái gì làm thù lao đây?” Thời Sênh nhấc mi mắt, đôi con ngươi trong sáng chiếu ngược thân ảnh của hắn, phía sau là trời xanh mây trắng tạo thành một vùng trời đất, mà ở đó, hắn là cảnh đẹp duy nhất trong mảnh trời đất đó.

Vọng Thư ngước mắt, mỉm cười đáp: “Dùng ta làm thù lao.”

“Thành giao.”

Vọng Thư hơi nghẹn họng, “Thành chủ còn chưa hỏi là ta muốn nhờ nàng hỗ trợ gì mà?”

Thời Sênh túm tay áo hắn đứng lên, dựa nửa người vào trong lòng hắn, “Là gì cũng không quan trọng, chỉ cần là chuyện mà huynh muốn làm thì ta sẽ đều giúp hết.”

“Vậy ta có thể không trả thù lao không?”

Thời Sênh lập tức đứng thẳng người, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, “Đừng tưởng bở.”

“Chẳng phải thành chủ vừa nói, chỉ cần là chuyện ta muốn làm thì sẽ giúp ta sao?”

“Nhưng ta không nói là không có điều kiện gì.” Thời Sênh vỗ bờ vai của Vọng Thư, “Chàng trai à, chuẩn bị lấy thân báo đáp đi thôi. Cho dù huynh có muốn sao trên trời thì ta cũng sẽ hái cho huynh được.”

Vọng Thư: “...” Gặp phải người còn tự tin mù quáng hơn cả mình, sau này người trên giang hồ không thể nói hắn là người không coi ai ra gì, kiêu ngạo cuồng vọng rồi nhé?

Chương 1907: Đồng minh giang hồ (17)

Thời Sênh đứng ở ngoài cửa, phiền muộn nhìn lên trời.

“Thành chủ, đi thôi.” Vọng Thư xách theo bội kiếm đi ra.

“Không đi được.” Thời Sênh phiền muộn mở cửa lớn ra. Bên ngoài đang bị một đám người vây quanh, không phải người nào khác, chính là người của Tử Vi sơn trang.

Vừa mở cửa liền thấy được một đám gương mặt lạnh như tiền của đám người Tử Vi sơn trang.

Vọng Thư trấn định xoay người lại, đi vào phòng xách Dịch Chính ra, giao cho người của Tử Vi sơn trang.

Tử Vi sơn trang: “...”

Thả người dễ dàng thế sao?

Không có âm mưu gì đấy chứ?

“Không cần à?” Vọng Thư nhướng mày, “Thế thì ta giết đi đấy.”

Người của Tử Vi sơn trang lập tức tiến lên nhận lấy Dịch Chính. Bọn họ yên lặng đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết lặng lẽ giao lưu cái gì mà cuối cùng biến mất theo các phương hướng khác nhau.

Người của Tử Vi sơn trang vừa đi, lại có một đám người xông tới từ

các hướng khác nhau.

“Thanh Diên ở đây!”

“Thanh Diên, mau giao Quỷ Khốc ra đây!”

“Quỷ Khốc là của ta!”

“Của ta!”

Thời Sênh: “...”

Sau khi trên giang hồ có tin cô có Quỷ Khốc, đây là lần đầu tiên có người tìm tới cửa.

Cô không có Quỷ Khốc, nhưng kiếm giết người không chớp mắt thì cô lại có một thanh, cũng không biết đám người này có thừa nhận nổi hay không mà thôi.

“Để ông đây dạy các ngươi cách làm người.” Thời Sênh móc thiết kiếm ra, xông về phía đám người kia.

Có người tìm phiền toái chứ gì?

Giết chết thôi!

Giết không hết thì chạy!

Vọng Thư: “...” Tại sao một cô nương lại có thể bạo lực tới nước này chứ?

Tiểu Ly nghe thấy âm thanh liền dẫn người của Tử Linh Thành chạy ra, không cần Thời Sênh chỉ huy liền hưng phấn gia nhập cuộc chiến.

Một đám người bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, có thể chạy thì chạy, không thể chạy cũng đành phải nằm liệt trên mặt đất giả chết.

Trước giờ nghe nói sức chiến đấu của người Tử Linh Thành rất trâu. Hôm nay xem như bọn họ đã được trải nghiệm thực tế rồi.

“Kéo hết đám người trên đất ném ra ngoài cho ta.” Thời Sênh khí phách vung tay áo lên, “Chém thêm mấy kiếm, miễn cho giả chết.”

Người nằm trên đất giả chết: “...” Mẹ kiếp, cô ta có quá phận rồi hay không hả, giả chết mà cũng không chịu buông tha nữa.

“Vâng ạ!” Tiểu Ly giòn giã đáp một tiếng, “Dám tới cướp đồ của thành chủ, có bị chém thành tám khối thì cũng không có gì là quá đáng hết.”

Người nằm trên đất giả chết: “...” Ông lớn chúng con sai rồi, giờ tỉnh lại có được không?

A a a a a, sao lại có loại con gái hung tàn tới mức này chứ.

“Các ngươi về Tử Linh Thành trước đi.” Thời Sênh đứng ở một chỗ sạch sẽ bên ngoài, “Nếu có người tới cửa gây chuyện thì không cần khách khí.”

“Thành chủ, tỷ định đi đâu?” Tiểu Ly nghi hoặc hỏi, “Tỷ không dẫn muội theo thật sao?”

“Đương nhiên là không dẫn muội theo rồi.” Dẫn theo muội để làm bóng đèn chắc.

Tiểu Ly nhìn thoáng qua Vọng Thư đang đi về phía Thời Sênh, đột

nhiên cười he he mấy tiếng, “Thành chủ đi thong thả ạ, nhớ thường xuyên quay về thăm nhà nhé!”

Thời Sênh: “...” Nói như thể ông đây xuất giá không bằng ấy.

Rời khỏi nơi này, gặp phải người đuổi giết cô càng lúc càng nhiều, đại đa số đều tới vì Quỷ Khốc.

Có một loại người, rõ ràng biết đối phương không thể trêu vào rồi nhưng trong lòng lại cứ tồn tại một tia may mắn, lấy mệnh ra giao tranh một hồi, có khi thành công cũng không biết chừng nhỉ?

Thời Sênh không biết ai thả ra tin tức kia, nhưng cũng không khó để suy tính ra dụng ý. Có hai điểm rất rõ ràng.

Một, dùng cô để đánh lạc hướng.

Hai, đó là thật sự muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Hiện tại, người trên giang hồ đều chú ý hết vào thanh kiếm trên tay cô, chẳng ai quan tâm tới chuyện trước đó người của các đại môn phái đều bị bắt đi nữa.

Đắc tội quá nhiều người, chẳng rõ là ai làm hết.

[Cái này có gì mà đắc ý chứ.] Không hiểu tại sao Ký chủ làm kẻ địch với cả thế giới rồi mà lại có thể vui vẻ như thế.

Có lẽ, biến thái đều có loại suy nghĩ này chăng?

Thật đáng sợ, chủ nhân, tôi yêu cầu thay bảo hiểm máy bay.

...

Nơi Vọng Thư muốn tới vẫn ở trên một ngọn núi.

Mà mục đích Vọng Thư bảo Thời Sênh đi cùng là... phá núi.

Ngọn núi này có phong cảnh rất đẹp, núi non bao quanh, suối nước uốn lượn, có thể nói là tiên cảnh trần gian.

Vọng Thư dựa vào một cây đào mọc rất thẳng. Gió cuốn những cánh hoa hồng nhạt từ trên cao xuống, bay lượn trong không trung.

Trong đáy mắt Vọng Thư là một trời đầy cánh hoa bay, âm thanh như tiếng suối trong lành, “Dưới chân núi này có bố trí một cơ quan có tên là “Cơ quan Thập khúc liên hoàn”, là bản lĩnh giữ nhà của Dịch gia. Ngoại trừ người của Dịch gia, sẽ không ai có thể vượt qua được. Nhưng trên thế giới này, Dịch gia cũng chỉ còn lại mình Dịch Chính mà thôi.”

Vọng Thư kể cho Thời Sênh một câu chuyện cũ.

Trong thời đại kiếm pháp thịnh hành này, thuật cơ quan bị người ta coi là bàng môn tà đạo, nhưng vào một ngày nào đó, có người lại dùng thuật cơ quan để phục kích mấy tên kiếm khách nổi danh giang hồ.

Người này họ Dịch.

Thuật cơ quan cường đại không chỉ có chết mà còn có cả sống nữa.

Người đàn ông họ Dịch nhanh chóng đặt địa vị cho thuật cơ quan ở trong giang hồ, cưới giang hồ đệ nhất mỹ nhân, hai người này nắm tay xây dựng Dịch gia.

Từ đây, Dịch gia lấy thuật cơ quan làm chủ, bắt đầu sinh tồn trong thời đại kiếm pháp làm chủ này.

Có lẽ người của Dịch gia đều rất có thiên phú về thuật cơ quan, cực kỳ am hiểu món nghề này, cho dù là trẻ con cũng có thể sử dụng thuật cơ quan cực kỳ lưu loát.

Danh tiếng của Dịch gia dần lan xa, nhân tài trong tộc xuất hiện lớp lớp, người sau còn mạnh hơn người trước.

Sau đó, trong giang hồ bỗng xuất hiện một ma đầu. Không biết hắn làm cách nào mà tìm được cả ba thanh tà kiếm. Hắn dẫn dắt thủ hạ của mình, sử dụng ba thanh tà kiếm kia để giết hại võ lâm.

Một thanh tà kiếm đã có thể làm dấy lên gió tanh mưa máu, huống chi là ba thanh.

Sau đó, tên ma đầu kia vẫn bị chế phục, việc xử trí ba thanh tà kiếm liền trở thành vấn đề cấp thiết.

Vì để không cho ai chiếm được nó, người trong võ lâm mời người của Dịch gia tới, thiết hạ một loại cơ quan mà chỉ người của Dịch gia có thể giải trừ, ngoài ra không ai có thể giải trừ được cơ quan Thập khúc liên hoàn này.

Từ đây, ba thanh tà kiếm liền biến mất trên giang hồ.

Vọng Thư đi chầm chậm về phía Thời Sênh, duỗi tay kéo cô dựa vào một thân cây, rũ mắt nhìn cô: “Nơi ta muốn tới là ở trung tâm của cơ quan Thập khúc liên hoàn đang bảo vệ. Nếu thành chủ có thể phá giải được Thập khúc liên hoàn thì cả thể xác và tinh thần của ta đều thuộc về nàng.”

Thời Sênh vẫn ung dung nhìn hắn: “Vì chuyện này thôi mà huynh bán cả bản thân mình, có đáng giá không?”

Vọng Thư nâng cằm Thời Sênh lên, cúi người ngậm lấy cánh môi cô. Cây hoa đào hơi rung lên, cành lá lao xao, những cánh hoa hồng nhạt rơi xuống người bọn họ. Vọng Thư nhẹ nhàng nhấm nháp cánh môi cô mấy lần rồi mới đáp: “Bán cho nàng, đáng giá.”

Nếu thích, vậy thì không từ thủ đoạn có được đi.

Tuy rằng hắn không biết tại sao mình lại thích cô như thế, nhưng hắn nguyện ý giao phó trái tim của mình.

Thời Sênh giơ tay chống lên ngực hắn, ngửa người ra sau: “Người của Dịch gia làm sao mà chết? Liên quan gì tới chuyện diệt môn của Lưu Quang Môn?”

“Lưu Quang Môn...” Dịch Thư nghiêng đầu, “Dịch gia bị võ lâm chính đạo bao vây giết cả nhà. Rất nhiều năm sau khi ba thanh tà kiếm bị vây trong cơ quan Thập khúc liên hoàn, hậu nhân của Dịch gia sau khi biết được chuyện này liền bành trướng dã tâm, có ý đồ muốn cởi bỏ cơ quan Thập khúc liên hoàn. Vì để ngăn cản chuyện này, ngay lúc đó, võ lâm chính đạo liền giết toàn bộ người của Dịch gia.”

“Lúc đó, bọn họ đã tự tìm cho mình một cái cớ, nói đây là vì tốt cho võ lâm, nếu tà kiếm xuất thế lần nữa thì sẽ máu chảy thành sông, chết sẽ không chỉ có một Dịch gia.”

“Vì thế... Những người trong võ lâm chính đạo đều đồng ý diệt trừ Dịch gia - những người duy nhất có thể cởi bỏ cơ quan Thập khúc liên hoàn, phụ nữ, trẻ em, thậm chí là trẻ con mới sinh, không một ai sống sót.”

Chương 1908: Đồng minh giang hồ (18)

Tà giáo tất nhiên đáng giận, nhưng người trong chính đạo cũng chưa chắc băng thanh ngọc khiết.

Có bao nhiêu ma đầu tà giáo hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp bị bức lên con đường kia, nhưng không có ai từ nhỏ đã là đồ đệ của cái ác cả.

Vì thế, nhìn sự tình gì thì không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Mỗi một sự kiện trên thế giới đều có hai mặt của nó.

Chỉ còn phải xem ngươi sẽ chọn bên nào mà thôi.

Vọng Thư không biết Lưu Quang Môn và Dịch gia có quan hệ gì, nhưng thuật cơ quan của Lưu Quang Môn và Dịch gia chắc chắn có quan hệ với nhau.

“Vì thế, giờ thành chủ có thể giúp ta không?” Chóp mũi của Vọng Thư gần như sắp chạm được vào chóp mũi của Thời Sênh.

Thời Sênh nhún vai: “Muốn bổ ra như thế nào?”

Vọng Thư bật cười, đột nhiên không hiểu tại sao trước giờ mình lao lực vì điều gì nữa.

Cơ quan Thập khúc liên hoàn mà ngoại trừ Dịch gia thì không ai có thể phá giải được trước mặt lại bị cô hỏi thành muốn bổ ra như thế nào?

Người bên ngoài mà nghe thấy chắc sẽ tức điên rồi nhỉ?

“Ta muốn đi vào, nàng đừng làm nó sụp xuống...” Vọng Thư nhắc nhở cô một tiếng.

“Huynh muốn ba thanh kiếm kia hả?” Thời Sênh nhướng mày.

“Chuẩn xác mà nói, ta chỉ cần Nghê Uyên.” Vọng Thư đáp.

“Nghê Uyên? Có gì đặc biệt sao?” Nghe thì có vẻ như Quỷ Khốc lợi hại hơn mà, sao lại muốn Nghê Uyên chứ?

“Bởi vì tiền đặt cược của ta là nó.” Vọng Thư hơi dừng lại, “Ta và vị Tử Vi công tử kia đánh cuộc với nhau, ai tìm được Nghê Uyên trước thì người đó thắng, mà người thắng có thể yêu cầu người thua làm một việc.”

“... Các ngươi vì lý do nhàm chán đó mà mất công mất sức thế à?” Khóe miệng Thời Sênh không khỏi giật giật.

Cô đã tưởng tượng ra đủ loại thân thế trâu bò của tên đần này, nhưng mà giờ hắn lại nói cho cô biết, hắn chỉ đang cá cược...

Lật bàn, sao lại là đánh cược chứ hả!

“Nhàm chán ư?” Vọng Thư hỏi lại, “Ta và hắn đã đánh mấy lần mà vẫn không phân thắng bại, thế nên mới phải dùng tới cách này.”

Không nhàm chán ư?

“Huynh không cảm thấy hắn đang lợi dụng huynh à?” Thời Sênh bắt đầu ác ý phỏng đoán vị Tử Vi công tử kia. Từ lầu đầu tiên nhìn thấy hắn ở sau núi Lưu Quang Môn thì cô đã cảm thấy hắn không phải kẻ

tử tế gì rồi.

Cho dù hắn có phải người tốt hay không thì giờ Thời Sênh đều cảm thấy hắn không phải người tốt. Cô phải dùng tâm lý phòng bị để quan sát hắn mới được.

[Ha ha.] Mẹ nhà cô, giờ cô nhìn ai cũng ra âm mưu hết.

“Lòng phòng ngừa người khác không thể không có.” Thời Sênh đáp lại Hệ thống trong lòng.

[Cô mà gọi là lòng phòng ngừa người khác bình thường à?]

“Ta có phải người bình thường đâu chứ.”

[...] Bản Hệ thống thực sự cạn lời rồi, Ký chủ tâm thần, tạm biệt!

“Không sao hết.” Vọng Thư không để bụng, “Ta cũng chỉ có cái mạng này, nhưng giờ nó đã thuộc về nàng rồi. Vì thế, thành chủ à, phải bảo vệ đồ vật mà ta giao cho nàng cẩn thận nhé.”

Thời Sênh nắm chặt tay Vọng Thư, đặt lên trước ngực mình, “Ta sẽ bảo vệ huynh thật tốt, không chịu cực khổ, không nhiễm máu tanh.”

“Ha ha ha.” Vọng Thư cười to rất không phối hợp: “Thành chủ, có phải nàng đã nói lời này với rất nhiều thanh niên anh tuấn rồi không thế, sao nghe có vẻ thuần thục như vậy.”

Ngoài miệng Vọng Thư nói tùy ý như thế nhưng mắt lại nhìn Thời Sênh chằm chằm.

Thời Sênh dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn hắn.

Vọng Thư: “...” Đây là có ý gì hả?

Thời Sênh thả tay hắn ra, kéo thiết kiếm đi vào trong núi.

“Thành chủ, có phải nàng đã từng nói với người khác như thế rồi không?” Vọng Thư đuổi theo Thời Sênh, hỏi bằng giọng điệu rất không vui.

“Không hề có.”

“Thật chứ?”

“Giả đấy.”

“Rốt cuộc nàng đã nói rồi hay chưa?”

“...”

Lời âu yếm hay lời thề cũng đều chỉ nói cho anh nghe mà thôi!

...

Năm ngày sau.

Quỷ Khốc và Phong Ngân đồng thời hiện thế, xuất hiện trong tay người của võ lâm.

Mà người cầm kiếm cũng hoàn toàn không rõ lai lịch của chúng, chỉ biết mình vừa tỉnh lại thì kiếm đã nằm bên cạnh mình rồi.

Lúc đầu, bọn họ vẫn chưa nhận ra đó là tà kiếm trong truyền thuyết, sau đó mới phát hiện ra, tiếp theo là khiến mưa rền gió dữ nổi lên.

Càng làm mọi người giật mình chính là, nếu Quỷ Khốc đã hiện thế thì thanh kiếm trong tay thành chủ Tử Linh Thành là gì mà có thể lợi hại tới mức ấy?

Có người suy đoán là kiếm Nghê Uyên. Nhưng lại có người phản bác ngay, kiếm Nghê Uyên rất nổi bật, đã được miêu tả rất nhiều trong sách vở. Thanh kiếm trong tay thành chủ Tử Linh Thành tuyệt đối không phải kiếm Nghê Uyên.

“Trang chủ, sự tình chính là như vậy.” Người của Tử Vi sơn trang cung kính báo tin cho Tử Vi công tử.

“Nghê Uyên đâu?” Tử Vi công tử lãnh đạm hỏi, hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc gì trước sự xuất hiện của hai thanh tà kiếm.

“Không rõ tung tích.” Người của Tử Vi sơn trang đáp.

Quỷ Khốc và Phong Ngân đồng thời xuất hiện, duy chỉ Nghê Uyên là không rõ tung tích.

“Hắn đã lấy được.” Tử Vi công tử nhìn về phương xa, trong ánh mắt lạnh lùng xuất hiện một loại cảm xúc mà không ai hiểu nổi, “Ta đã coi thường vị thành chủ Tử Linh Thành kia rồi.”

“Trang chủ, vậy chúng ta...” Người của Tử Vi sơn trang hơi thấp thỏm, hiện tại phải làm sao đây?

Giờ trong chốn giang hồ sắp phát điên vì Quỷ Khốc và Phong Ngân rồi. Hai người cầm kiếm bị cả giang hồ đuổi giết, toàn bộ giang hồ đều lâm vào cảnh gà bay chó sủa.

“Hắn sẽ tìm tới ta.” Tử Vi công tử rất có tự tin.

Nhưng mà hắn lại không ngờ được bên cạnh Vọng Thư còn có một Thời Sênh không làm việc theo lẽ thường.

Thời Sênh chẳng những lấy được Nghê Uyên ra khỏi ngọn núi kia, mà còn có thể mang cả Quỷ Khốc và Phong Ngân ra theo, với lý do nguyên si như cô nói là... “thứ tốt thì mọi người nên cùng nhau chia sẻ, ăn mảnh sẽ bị sét đánh.”

Vì thế, cô liền hào phóng tặng Quỷ Khốc và Phong Ngân cho người khác.

[...] Mẹ kiếp, Ký chủ, cô rõ ràng đang có âm mưu, thế mà còn dám nói hươu nói vượn. Chủ nhân, ngài mau bắt cái cô nàng thần kinh này về đi thôi, bản Hệ thống sắp bị cô ta làm cho phát điên rồi.

“Dù sao ta không lấy chúng ra thì cũng sẽ có người khác lấy ra thôi mà. Ta chỉ thúc đẩy cốt truyện nhanh hơn mà thôi, có làm sao đâu chứ.” Hai đứa thiểu năng trí tuệ là Cesar và Linh thường xuyên thay đổi cốt truyện cơ mà, đúng không? Ông đây cũng có thể tự mình sửa.

[...] Tuy cảm thấy Ký chủ hoàn toàn đang nói hươu nói vượn, nhưng tại sao nó lại cảm thấy nói hươu nói vượn cũng rất có lý thế nhỉ?

Ngọn núi kia đã bị cô ấy làm sụp, cơ quan Thập khúc liên hoàn cũng bị phá hỏng rồi, hai thanh kiếm kia sớm muộn gì cũng bị người ta lấy ra mà thôi.

Bỏ đi, nhọc lòng quá, vẫn nên offline thì hơn.

Vọng Thư không cầm kiếm Nghê Uyên tới tìm Tử Vi công tử như hắn tính toán, bởi vì Thời Sênh đang dẫn hắn đi phiêu du giang hồ.

Lúc trước, hắn cảm thấy mình luôn làm người ta chán ghét. Dù sao hắn thích chọc họa, ai ở bên hắn thì người đó sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng từ sau khi nhìn những chuyện mà Thời Sênh làm, hắn cảm thấy mình chẳng khác nào trẻ con chưa lớn. Những chuyện mà vị này làm, có thể không đề cập tới mình mà vẫn làm người ta đánh nhau được.

Đây mới chỉ là chuyện nhỏ.

Đáng sợ nhất chính là, cô còn có thể làm cho hai đám người đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán ngồi xuống nói chuyện một cách hòa bình.

Loại kỹ năng này, hắn thật sự không có.

Dĩ nhiên loại chuyện này cũng không hay xảy ra lắm, trừ lúc tâm tình cô tốt lên thì mới có thể được chiêm ngưỡng cảnh tượng quái dị đó mà thôi.

Thường thấy nhất chính là một lời không hợp liền chọc người, không hợp nữa thì chém người.

Tình trạng gà bay chó sủa của giang hồ có một nửa công lao của cô trong đó.

“Thành chủ, nàng tính toán đắc tội hết với toàn bộ người trong giang hồ đấy à?” Vọng Thư không nhịn được mà hỏi Thời Sênh.

“Không phải đâu.”

Vọng Thư vừa nghe không phải thì hơi kinh ngạc một chút. Tư thế này của cô ấy rõ ràng là muốn đắc tội hết toàn bộ người trong giang

hồ. Nhưng hắn còn chưa biểu lộ hết sự kinh ngạc thì lại nghe cô nói tiếp: “Ta tính toán đắc tội người khắp thiên hạ cơ.”

Vọng Thư: “...”

Thời Sênh nhéo cằm hắn: “Nếu đã đắc tội với nhiều người như thế rồi thì cứ làm rộng thêm tí nữa, làm việc không thể bỏ dở giữa chừng được.”

Chẳng phải chỉ là chơi game thôi sao, chẳng lẽ còn không chơi nổi.

Chương 1909: Đồng minh giang hồ (19)

Vọng Thư mãi không chịu đi tìm Tử Vi công tử. Cuối cùng Tử Vi công tử không ngồi yên được nữa, sau khi sai đám thuộc hạ tìm hiểu vị trí của Vọng Thư liền lập tức dẫn người đi tìm.

Đây là một thành trì hạng trung, người đang giữ Quỷ Khốc cũng ở đây, trong thành hiện đang trong trạng thái vô cùng rối loạn.

Tử Vi công tử tìm rất lâu mới thấy được người trong một quán trà.

Hắn dẫn người đi lên, thế cục trong trà lâu hiện đang rất căng thẳng.

Vọng Thư dựa vào cửa sổ. Thời Sênh ngồi ở bên kia vắt chân uống trà. Mà người ngồi ở bàn đối diện chính là Hoa Dương thần y, Nguyễn Chỉ Mạt và mấy kẻ giang hồ xa lạ. Tử Vi công tử nhìn thấy một trong những tên giang hồ đó đang cầm kiếm.

Toàn thân Quỷ Khốc đen nhánh, bởi vì lúc sử dụng sẽ phát ra một âm thanh rất cổ quái nên bị gọi là Quỷ Khốc.

Hoa Dương thần y và mấy người giang hồ kia ở trong cục diện đối lập nhau, còn Vọng Thư và Thời Sênh rõ ràng là đang ngồi xem diễn trò.

Tình hình hiện tại trong trà lâu đúng là như thế.

Vọng Thư cùng Thời Sênh tới quán trà trước. Sau đó Hoa Dương thần y, Nguyễn Chỉ Mạt và gã đàn ông đeo mặt nạ kia cũng tới. Oan

gia ngõ hẹp gặp nhau chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Hoa Dương thần y nhìn thấy Thời Sênh liền lập tức nghĩ tới chuyện Thời Sênh ra tay đối phó với đồ đệ của mình ở Ngũ Phong Sơn lúc trước. Lại thấy Thời Sênh vô cùng tiêu dao tự tại, tư thế không để người vào mắt, không hiểu sao ông ta liền nổi giận.

Thời Sênh còn chưa kịp đánh thì đám người giang hồ đang nắm trong tay Quỷ Khốc liền từ trong một phòng trà đi ra, thế nên mới tạo thành thế cục như lúc này.

Hiện tại lại có một nhóm người nữa tới, không khí có vẻ càng thêm ngưng trọng.

“Người của Tử Vi sơn trang cũng muốn tới cắm một chân sao?” Hoa Dương thần y nhìn chằm chằm Tử Vi công tử với vẻ mặt không tốt.

Tầm mắt của Tử Vi công tử thoáng nhìn qua Hoa Dương thần y, rơi xuống trên người Vọng Thư. Hắn tạm dừng mấy giây rồi lại một lần nữa đem tầm mắt quay trở lại trên người Hoa Dương thần y, “Tiền bối nghĩ nhiều rồi, ta không có hứng thú với Quỷ Khốc.”

Hoa Dương thần y vẫn duy trì sự cảnh giác: “Vậy không biết Tử Vi công tử tới nơi này làm gì vậy?”

Hoa Dương thần y biết tới tiếng tăm của Tử Vi sơn trang, đặc biệt là Tử Vi công tử từ nhỏ đã nổi tiếng kia.

Giờ hắn xuất hiện ở đây, vừa lúc Quỷ Khốc cũng có mặt ở đây.

Hắn nói không có hứng thú với Quỷ Khốc, tất nhiên Hoa Dương thần y không tin rồi.

Trên giang hồ, Tử Vi sơn trang vừa chính vừa tà, hắn tới tranh đoạt cũng không có gì kỳ quái cả.

“Tìm người.”

Tầm mắt Hoa Dương thần y lập tức rơi xuống trên người Vọng Thư. Ông ta không biết hai người này có quan hệ gì, nhưng rõ ràng lúc trước ở trên Ngũ Phong Sơn, hai người này có dây dưa với nhau. Giờ Tử Vi công tử lại nói tới tìm người, vậy thì chỉ có thể là kẻ này.

Tầm mắt Nguyễn Chỉ Mạt vẫn luôn đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ, sắc mặt nặng nề, cũng không biết là đang có âm mưu gì.

Dù sao nữ chính này đã hỏng đến không cứu được, chắc chắn không phải suy nghĩ gì hay ho rồi.

Thời Sênh đang nghĩ xem chút nữa có nên chém hay không nên chém.

Nếu chém... Lỡ mà giống như lần trước thì chẳng có lời chút nào.

Không chém, thì lại ngứa tay không chịu được.

Khó chọn quá đi.

Tử Vi công tử hơi gật đầu với Hoa Dương thần y, sau đó tầm mắt nhìn thẳng vào Vọng Thư: “Vô Ảnh, Nghê Uyên ở chỗ ngươi đúng không?”

Đề tài đột nhiên chuyển tới trên người Vọng Thư, người đang giữ Nghê Uyên bên kia lập tức lùi về sau.

Hoa Dương thần y phát hiện ý đồ của hắn liền hét lên một tiếng: “Chỉ

Mạt, ngăn hắn lại!”

Tử Vi công tử và Hoa Dương thần y đồng thời cùng lên tiếng một lúc, âm thanh binh khí chạm vào nhau lập tức vang lên, bàn ghế và chén trà vỡ vụn bay loạn xạ.

Người đang giữ Quỷ Khốc dường như đã giết đỏ cả mắt, vừa rít gào vừa đâm chém lung tung. Tử Vi sơn trang có rất nhiều người nhưng vẫn xui xẻo dính chiêu, vì thế tràng cảnh càng thêm hỗn loạn.

Lúc chiến cuộc lan tới, Thời Sênh liền ôm Vọng Thư từ trên lầu hai nhảy xuống. Tử Vi công tử theo sát phía sau, rơi xuống đối diện bọn họ.

Người trên đường phố nhìn quán trà thì thấy có người nhảy xuống, bọn họ vội vã lùi về sau, tò mò quan sát hai bên.

“Vô Ảnh, có phải Nghê Uyên đang ở trong tay ngươi không?” Tử Vi công tử lại hỏi một lần.

Vọng Thư tránh ra khỏi cái ôm của Thời Sênh, thân mình hơi vươn lên chắn trước người cô, nhếch miệng cười: “Ở đây thì sao chứ?”

“Đưa cho ta.” Trong giọng nói của Tử Vi công tử hơi có sự ngưng trọng.

Vọng Thư cười lớn: “Chúng ta đánh cuộc là xem ai lấy được Nghê Uyên trước thì người đó thắng. Giờ ta đã lấy được Nghê Uyên, tại sao bản công tử phải đưa cho ngươi.”

“Ngươi lấy được Nghê Uyên thì kết cục sẽ giống như người đang ở bên trên kia thôi.” Giọng Tử Vi công tử rất lãnh đạm, “Ngươi không khống chế được kiếm Nghê Uyên.”

Trong đáy mắt Vọng Thư hiện lên một chút không nghiêm chỉnh, nụ cười càng gia tăng hơn, “Có thể khống chế được Nghê Uyên hay không là chuyện của bản công tử. Giờ có phải Tử Vi công tử nên giữ lời hứa lúc đánh cuộc rồi không nhỉ?”

Mày của Tử Vi công tử nhíu lại, thoáng nhìn qua Thời Sênh đang bị Vọng Thư ngăn ở sau lưng, trong lòng liền sáng tỏ.

Tử Vi công tử trầm ngâm một chút, “Ngươi muốn cái gì?”

“Ta nghe nói Tử Vi sơn trang có một quả ngọc trúc, dùng nó để đổi được chứ?” Vọng Thư gần như không suy nghĩ gì, nhanh chóng nói ra điều kiện của mình.

Tử Vi công tử nhíu mày.

Thật lâu sau, hắn mới trả lời, “Được.”

Tử Vi công tử lấy ra một ống trúc phiên bản thu nhỏ từ trong tay áo: “Kiếm Nghê Uyên.”

Vọng Thư nhếch miệng cười: “Loại đồ vật này chắc chắn ta sẽ không mang theo bên người rồi. Ngươi đưa ngọc trúc cho bản công tử, bản công tử sẽ nói cho ngươi biết kiếm Nghê Uyên ở đâu.”

Tử Vi công tử đột nhiên nắm chặt lấy ngọc trúc: “Sao ta biết ngươi nói thật hay đùa chứ?”

Vọng Thư nhún vai tỏ vẻ không sao cả: “Ngươi có tin hay không bản công tử không quan tâm, với ta chẳng có tổn thất gì hết.”

Dường như Tử Vi công tử hơi cân nhắc một chút, sắc mặt liên tục

thay đổi, sau một lúc lâu mới vứt ngọc trúc cho Vọng Thư. Ngọc trúc rơi từ trên không trung xuống theo hình parabol, mắt thấy chuẩn bị rơi vào trong tay Vọng Thư rồi thì lại có một bóng người đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh, ngọc trúc lập tức bị cô ta tóm lấy.

Người nọ lăn một vòng trên mặt đất, đụng vào cửa hàng ở phía sau mới dừng lại được.

Vọng Thư và Tử Vi công tử đều lao về phía đó, nhưng đúng lúc này, từ quán trà sau lưng lại phát ra một âm thanh rất lớn, toàn bộ quán trà đều sụp xuống, sau đó mấy bóng người lao vọt ra từ đám tro bụi, rơi xuống đường phố.

“A!”

Người vây xem hét lên chói tai vội vã chạy đi, lại có một ít người đi ngược chiều tới, dần dần xúm lại.

Những người này đều là người trong giang hồ, tới đây vì Quỷ Khốc.

“Giết các ngươi!” Người đang giữ Quỷ Khốc trong tay mặt mày dữ tợn, trên thân Quỷ Khốc dính đầy máu tươi, nhỏ đầy xuống mặt đất.

Hắn hét lớn một tiếng, nắm Quỷ Khốc bổ về phía người gần nhất.

Thời Sênh dịch đến vị trí an toàn, nhìn Vọng Thư và Tử Vi công tử đang vây công Nguyễn Chỉ Mạt.

Đúng thế, người vừa mới cướp ngọc trúc chính là Nguyễn Chỉ Mạt.

Dường như cô ta đã nhìn trúng ngọc trúc kia, nên dù lúc này vô cùng nhếch nhác cũng không có ý định giao trả lại ngọc trúc.

Trên mặt Vọng Thư đầy âm trầm. Thời Sênh ở bên hắn lâu như thế, chưa bao giờ thấy hắn tỏ thái độ như thế này. Đại đa số thời gian hắn đều cười hì hì, tự kỷ không thể nào chịu được.

Nguyễn Chỉ Mạt lao ra khỏi vòng vây của Vọng Thư và Tử Vi, lảo đảo rơi xuống trước mặt gã đàn ông đeo mặt nạ, nhét ngọc trúc vào trong tay hắn.

Người đàn ông hình như hơi kinh ngạc, ôm chặt lấy Nguyễn Chỉ Mạt.

Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm bay tới bên cạnh Vọng Thư, nghiêng đầu hỏi: “Rất muốn có nó à?”

“Là tặng cho nàng.” Vọng Thư đáp.

Tặng cho cô?

Đệch!

Quà tặng ông đây mà nữ chính cũng dám cướp!!!

Cần phải cướp lại ngay!

Chương 1910: Đồng minh giang hồ (20)

Thời Sênh nhảy xuống thiết kiếm, cầm kiếm vọt vào vòng chiến.

Nguyễn Chỉ Mạt và A Ngọc ở trung tâm. Thời Sênh như chiếc máy bay chiến đấu xông thẳng tới trước mặt bọn họ như xông vào chỗ không người.

“Thanh Diên...” Nguyễn Chỉ Mạt nghiến răng, những lời nói sau đó bị chìm trong tiếng rít chém xuống của thiết kiếm.

Lúc đối mặt với Quỷ Khốc, Nguyễn Chỉ Mạt cũng không hề có cảm giác này.

Máu trong người như đông lại, chân tay lạnh băng đến chết lặng, không có cách nào nhúc nhích. Nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng tràn ra, bò lan như dây leo, nhanh chóng quấn chặt lấy trái tim, thít chặt là cô ta không thở nổi.

“Cẩn thận!”

Tiếng nói của A Ngọc kéo suy nghĩ của Nguyễn Chỉ Mạt quay về, thân thể lui về sau theo bản năng, thiết kiếm sượt qua mặt cô ta, hàn khí quét theo, nửa khuôn mặt như bị đông lạnh thành băng.

A Ngọc túm lấy cô ta từ sau lưng, cô ta như người chết đuối vớ được cọc, thở hổn hển hít mạnh không khí mới mẻ vào bụng.

Thật dọa người!

Cảm giác vừa rồi...

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

A Ngọc thấy trạng thái của Nguyễn Chỉ Mạt không tốt thì không dám buông cô ta ra, kéo cô ta né tránh kiếm của Thời Sênh một cách rối loạn.

“Chỉ Mạt! A Ngọc!” Âm thanh của Hoa Dương thần y vang lên ở bên cạnh.

A Ngọc quay đầu nhìn lại. Hoa Dương thần y đã bị Quỷ Khốc dồn vào trong góc, mà bên cạnh còn có những người đang như hổ rình mồi, chờ thời cơ cướp lấy Quỷ Khốc.

A Ngọc vừa phân tâm một cái liền lập tức cảm thấy một trận đau đớn trên vai. Nguyễn Chỉ Mạt ngã văng ra khỏi vòng tay của hắn. Hắn muốn giữ cô ta lại nhưng mà giây tiếp theo cả người đã ngã xuống đất, bị một người khác giẫm lên trên ngực.

“Đỗ Tuế Hàn? Là ngươi đúng không?” Âm thanh trong trẻo của thiếu nữ truyền vào trong tay hắn.

Vừa rồi lúc cô chém hắn có thể cảm nhận được rõ ràng lực cản, nếu trong cốt truyện này, Đỗ Tuế Hàn là nam chính, vậy thì người mang mặt nạ này nhất định là Đỗ Tuế Hàn rồi.

A Ngọc hừ lạnh: “Đỗ Tuế Hàn đã chết từ lâu rồi.”

“Thế à?” Thời Sênh dùng thiết kiếm gẩy mặt nạ của hắn ra. A Ngọc không thể ngăn cản, sự trói buộc trên mặt lập tức nhẹ bẫng.

Nguyên chủ chưa từng gặp Đỗ Tuế Hàn bao giờ, vì thế Thời Sênh quay đầu hỏi Vọng Thư cách đó không xa: “Đây là Đỗ Tuế Hàn à?”

Vọng Thư đẩy mấy kẻ đang chắn đường ra, đi tới bên cạnh Thời Sênh, tầm mắt đảo qua A Ngọc: “Bản công tử đã bảo mà, sao đệ nhất thiên tài của Linh Hạc Tông lại dễ chết như vậy cơ chứ... ha... Thì ra là giả chết!”

Lời này rõ ràng là đã chứng minh thân phận của A Ngọc.

Hắn chính là Đỗ Tuế Hàn.

Thời Sênh không hứng thú lắm với chuyện hắn có phải Đỗ Tuế Hàn hay không, lục lấy ngọc trúc ở trên người hắn xuống.

“Thanh Diên!” Tiếng quát lớn sắc bén vang lên xuyên qua một đám hỗn loạn.

Thời Sênh liếc mắt, một bóng người đang lao về phía cô với tốc độ cực nhanh, đúng là Nguyễn Chỉ Mạt. Trong tay cô ta là thanh Quỷ Khốc vừa rồi còn thuộc về người khác.

Quỷ Khốc xẹt qua không khí, âm thanh “u u” như vang lên từ bốn phương tám hướng.

Thời Sênh nâng kiếm lên ngăn trở Quỷ Khốc đang bổ tới, hai thanh kiếm chạm vào nhau, tia lửa bắn ra.

Nguyễn Chỉ Mạt kéo Quỷ Khốc sang bên cạnh, âm thanh chói tai lập tức vang vọng toàn bộ không gian. Cô ta lại một lần nữa giơ Quỷ Khốc lên, chém thật mạnh.

Thời Sênh đá Đỗ Tuế Hàn sang bên cạnh. Nơi này đang có rất nhiều

người, tuy rằng Đỗ Tuế Hàn đã chết bốn năm nhưng cũng vẫn có không ít người nhận ra hắn. Hắn muốn giấu cũng không giấu được nữa.

...

“Keng!”

“Choang!”

Hai tiếng này đồng thời cùng vang lên. Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai thân ảnh không ngừng giao nhau trong không trung đã tách ra, một mũi kiếm rơi từ trên không trung xuống, cắm phập xuống đường.

Tiếp theo đó, một bóng người cũng nện xuống đất.

Nguyễn Chỉ Mạt chỉ thấy máu trong cơ thể sôi lên, phun ra một búng máu tươi. Cô ta siết chặt lấy đá vụn trên mặt đất, gân xanh nổi đầy mu bàn tay: “Thanh Diên...”

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt toàn là sự thù hận: “Thanh Diên, ngươi dựa vào cái gì chứ?”

Dựa vào cái gì mà có thể trở thành tiểu sư muội được mọi người nâng niu ở sư môn, còn cô ta thì phải chịu sự chèn ép của tất cả mọi người.

Rõ ràng đều là cô nhi như nhau, rõ ràng cùng nhau tiến vào sư môn, vậy mà chỉ vì trên mặt cô ta có một khối bớt nên Đại trưởng lão liền chọn Thanh Diên. Từ đây, hai người như trở thành một trời cao, một vực thẳm.

Nguyễn Chỉ Mạt không cam lòng. Không biết từ bao giờ, càng lúc cô ta càng thấy ghen ghét với Thanh Diên.

Vì thế, lúc đi vào trong ngọn núi kia, cô ta mới đẩy Thanh Diên một cái như bị ma xui quỷ khiến. Lúc đó trong lòng cô ta vẫn còn thấy hơi hối hận.

Nhưng sau khi nhìn thấy Thanh Diên trở ra, sự hối hận đó đã bị những cam xúc khác chiếm mất chỗ rồi.

“Dựa vào cái gì á?” Thời Sênh nhảy xuống đứng bên cạnh Nguyễn Chỉ Mạt, lạnh nhạt liếc nhìn cô ta, “Làm sao ta biết được là dựa vào cái gì chứ?”

Đây chẳng phải đều là cốt truyện yêu cầu sao?

Giai đoạn đầu, kẻ hy sinh lúc nào cũng sống ngon lành hơn vai chính. Chờ đến khi vai chính lên sân khấu rồi, nếu không phải kẻ hy sinh bị vai chính giết chết thì cũng là bàn đạp đề cao sự trâu bò cho vai chính, ngoài ra thì còn có tác dụng gì đâu?

Đây chẳng phải đều là kịch bản hết à?

Con mẹ nó, ai mà biết được dựa vào cái gì chứ?

Bỏ đi, không thèm nói lời vô nghĩa với nữ chính, giết chết đã rồi nói.

Thời Sênh xách thiết kiếm tới gần Nguyễn Chỉ Mạt.

“Thanh Diên, khụ khụ... Lúc trước nếu không phải Đại trưởng lão chọn ngươi làm đệ tử quan môn... Khụ khụ, ngươi nghĩ rằng... ngươi nghĩ rằng ngươi sẽ có ngày hôm nay sao?” Nguyễn Chỉ Mạt trợn to đôi mắt đỏ bừng của mình, nhìn chằm chằm vào Thời Sênh.

Khóe miệng Thời Sênh treo một nụ cười nhợt nhạt, “Cô không phục à? Vậy cô làm thời gian chảy ngược đi, để Đại trưởng lão chọn cô là được mà.”

Lỗi của Đại trưởng lão, ông đây không gánh nhé!

“Đại trưởng lão đối xử với ngươi tốt như thế... Khụ khụ khụ khụ, sau khi Lưu Quang Môn diệt môn, ngươi lại không hề có ý báo thù cho bọn họ, Thanh Diên, ngươi không thấy lương tâm bất an sao?”

Thời Sênh tiếp tục mỉm cười: “Ồ? Vậy thì phiền cô hãy đi xuống đó nói lời xin lỗi Đại trưởng lão giúp ta nhé!”

Đó là sư phụ của nguyên chủ chứ có phải của cô đâu. Nguyên chủ không bảo cô báo thù thì liên quan rắm gì tới cô nữa!

Loại nhiệm vụ chi nhánh có khen thưởng cô còn không thèm làm, càng đừng nói là không có khen thưởng.

Trong đáy mắt Nguyễn Chỉ Mạt xuất hiện cảm xúc vô cùng phức tạp, cuối cùng dừng ở nỗi khiếp sợ: “Thanh Diên, sao ngươi có thể máu lạnh như thế?”

“Đúng thế, cô định dùng tình yêu cảm hóa ta đấy à?” Thời Sênh nâng kiếm lên, giết chết cô ta rồi thì di nguyện của nguyên chủ có thể hoàn thành, ha ha ha!

Đồng tử của Nguyễn Chỉ Mạt co lại. Cô ta trượt người lùi về sau, lòng bàn tay bị đá vụn cắt rách nhưng cô ta cũng chẳng có thời gian bận tâm, hoảng hốt bò dậy, muốn chạy về phía sau.

Lúc Thời Sênh chém kiếm thứ nhất, tay như bị người ta túm chặt, trật

sang hướng khác.

Mẹ kiếp, nữ chính đã tan vỡ thành thế này rồi mà vẫn còn vòng sáng của vai chính, thật con mẹ nó quá đủ rồi nha!

Ông không phục!

Thời Sênh đuổi theo với tốc độ nhanh nhất nhưng vẫn chậm một bước, trơ mắt nhìn Nguyễn Chỉ Mạt bị người ta cứu đi ngay trước mặt mình.

Đối phương đã sớm có chuẩn bị, có người cứu người, có người ngăn cản Thời Sênh, chỉ cần cản được cô vài giây thì người có thể rời đi an toàn.

Mà Đỗ Tuế Hàn và Hoa Dương thần y cũng bị người cứu đi.

“Mẹ kiếp!”

Thời Sênh giơ kiếm chém xuống đất một cái. Sau một tiếng nổ long trời, mặt đất liền xuất hiện một cái rãnh sâu hoắm.

Quỷ Khốc bị chém gãy, người tới có ý tranh đoạt Quỷ Khốc vẫn còn đang đần mặt ra, nhưng rất nhanh liền có người đặt chủ ý lên thanh kiếm của Thời Sênh. Quỷ Khốc không còn nữa, nhưng còn thanh kiếm này.

Nhưng khi khe rãnh kia xuất hiện, thêm cả ánh mắt Thời Sênh khi liếc nhìn bọn họ, những người khác liền lập tức thấy sợ.

Thanh kiếm kia của cô có thể chặt gãy của Quỷ Khốc.

Quan trọng nhất là, người dùng Quỷ Khốc không cẩn thận còn bị nó

phản phệ, nhưng thanh kiếm kia của cô từ đầu tới cuối đều có vẻ rất nghe lời, bảo chém đâu là chém đó, xét về bản chất thì thanh kiếm đó và Quỷ Khốc rõ ràng khác nhau.

Chương 1911: Đồng minh giang hồ (21)

Nguyễn Chỉ Mạt bị người ta cứu đi, Quỷ Khốc cũng không còn, mọi người lại không dám cướp kiếm của Thời Sênh nên đành phải lui đi.

Trên phố nhanh chóng chỉ còn lại Thời Sênh, Vọng Thư và người của Tử Vi sơn trang.

“Không sao chứ?” Vọng Thư nhướng mày hỏi Thời Sênh.

“Không sao.” Thời Sênh chống thiết kiếm, “Có thấy rõ là ai cứu bọn họ đi không?”

Vọng Thư lắc đầu, “Tốc độ quá nhanh, lại có những kẻ khác ngăn cản nữa.”

“Trốn qua mùng một cũng không tránh khỏi ngày rằm, sớm muộn gì cũng gặp lại thôi.” Thời Sênh lạnh lùng cười, không tỏ ra lo lắng lắm, cho dù nữ chính có đi thăng cấp thì cô cũng chẳng sợ.

“Nàng và cô ta có thù gì thế?” Vọng Thư rất tò mò, cô có nhiều kẻ thù nhưng chưa bao giờ thấy cô để ai vào trong mắt hết.

“Không có thù gì cả.”

“Không có thù gì thì sao lại nhắm vào cô ta?”

“Nhiệm vụ yêu cầu.”

Vọng Thư tưởng cô đang nói tới nhiệm vụ của Tử Linh Thành nên cũng không hỏi lại nữa.

“Vô Ảnh, hiện tại có thể nói cho ta biết vị trí của kiếm Nghê Uyên rồi chứ?” Tử Vi công tử đi ra từ trong đống đổ nát, bộ quần áo trắng vẫn không dính tí cát bụi nào.

“Ngọc trúc là do thành chủ cướp về được, không được tính là ngươi đưa.” Vọng Thư nói với giọng rất ngứa đòn.

“Vô Ảnh!” Giọng của Tử Vi công tử cao lên không ít.

“Ha ha ha, nhìn ngươi gấp gáp chưa kìa.” Vọng Thư vô cùng sung sướng, nói tiếp: “Nghê Uyên ở Ngũ Phong Sơn, có điều có thể tìm được hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi.”

Tử Vi công tử không nói hai lời, lập tức đi luôn.

Thời Sênh xoa cằm: “Huynh lừa hắn làm gì?”

Kiếm Nghê Uyên đang ở quán trọ mà bọn họ ở, lúc ra ngoài cô còn nhìn thấy cơ mà.

“Tại sao ta không được lừa hắn chứ?” Vọng Thư hỏi ngược lại, “Ngọc trúc là do nàng cướp về cơ mà, có liên quan quái gì tới hắn đâu?”

Thời Sênh: “...”

Tuy nói thì có lý lắm, nhưng mà...

Thời Sênh nhìn công tử áo trắng đã đi rồi còn quay lại, vị này không dễ lừa thế đâu.

Vọng Thư túm lấy cổ tay Thời Sênh: “Chạy mau.”

“Vô Ảnh!” Tử Vi công tử tức giận quát lên ở phía sau lưng hai ngươi.

Sau khi cắt đuôi Tử Vi công tử xong, cũng không biết bọn họ đã chạy tới nơi nào, cuối cùng, Thời Sênh đành rơi xuống trên một đỉnh núi.

“Quả ngọc trúc kia đâu rồi?”

Thời Sênh lấy ngọc trúc ra đưa cho Vọng Thư.

Vọng Thư cầm ngọc trúc mân mê một chút rồi lấy một sợi dây tròng vào, đeo lên cổ cho Thời Sênh.

“Cái này có ích lợi gì?” Thời Sênh nâng ngọc trúc lên. Thứ này nhìn cũng không có gì đặc biệt lắm, nhưng những thứ có tác dụng thì thường sẽ có vẻ bề ngoài rất bình thường.

Vọng Thư gạt những sợi tóc rối trên đầu vai Thời Sênh xuống, để lộ ra cần cổ trắng nõn, ngọc trúc rơi trên cổ cô càng thêm lóng lánh mượt mà.

Mặt mày hắn dường như cũng tươi tắn hơn, “Tử Vi sơn trang am hiểu dùng độc, ngọc trúc này là do các đời trang chủ của bọn họ tỉ mỉ chế tác mà thành, mang theo nó bên người lâu dài thì có thể bách độc bất xâm.”

Thời Sênh kỳ quái: “Tại sao lại đưa cho ta cái này?”

“Bởi vì... Tử Vi công tử kia làm việc không giống như vẻ bề ngoài của hắn đâu, đen tối đến tận xương tủy, để phòng ngừa vạn nhất.” Đầu ngón tay Vọng Thư đảo qua ngọc trúc, “Hơn nữa, nàng đeo nó cũng

rất đẹp mà.”

Thời Sênh cúi đầu nhìn, sau đó dùng linh khí rửa sạch nó mấy lần liền bỏ vào trong quần áo.

Vọng Thư nằm xuống bên cạnh Thời Sênh, sau đó cảm thấy không thoải mái lắm liền đặt đầu lên đùi cô.

Thời Sênh gập một chân lên để hắn ngủ thoải mái hơn.

Vọng Thư duỗi tay cuốn lọn tóc đen trước ngực cô lên: “Thành chủ, ta hỏi nàng cái này nhé.”

“Ừm?”

Vọng Thư túm lấy vạt áo cô, hơi nâng người lên, cười khanh khách một tiếng, hỏi: “Nàng thích nhất điểm nào ở ta thế?”

Ngón tay Thời Sênh xuyên qua cổ hắn, vít đầu hắn xuống: “Chỉ cần là huynh, cái gì cũng thích.”

“Là ta?” Vọng Thư càng ghé sát Thời Sênh hơn, cánh môi gần như dán lên môi cô: “Ta là ai?”

Thời Sênh không khách khí ấn lên đó một nụ hôn: “Chính là huynh.”

Người Vọng Thư cứng đờ, tầm mắt hơi rời khỏi Thời Sênh, “xì” một tiếng rồi lại nằm xuống, “Thành chủ đang tìm bóng dáng ai trên người ta sao, hay là nhận nhầm ta với người khác rồi?”

“Ta không nhận sai người, cũng không tìm bóng dáng của ai cả. Người ta tìm là huynh.” Trong giọng nói của Thời Sênh có mấy phần bất đắc dĩ.

Vọng Thư thò tay ôm lấy eo cô, vùi mặt vào bụng cô, “Không sao hết, dù nàng có nói thật hay không thì ta cũng sẽ không buông tay. Sau này thành chủ sẽ không có cơ hội đổi ý nữa đâu. Nếu một ngày nàng phát hiện ra ta không phải người nàng muốn tìm hoặc là tìm được người mà nàng muốn tìm, ta đều sẽ không buông tay, cho dù chúng ta phải đồng quy vu tận.”

Thời Sênh bật cười, chỉ cần dựa vào câu nói cuối cùng kia của hắn thì cô cũng chắc chắn được là mình không tìm lầm người rồi.

Thời Sênh nhìn về phía xa xăm: “Vậy là tốt nhất.”

Vọng Thư im lặng ôm cô một hồi lâu rồi chậm rãi buông cô ra, ngửa mặt lên nhìn trời, “Lúc ta còn nhỏ, vì một vài nguyên nhân mà chẳng ai thích tới gần ta, lúc đó ta vô cùng cô đơn, trong lòng luôn khát vọng có ai đó có thể ở bên ta, cho dù là động vật cũng chẳng sao.”

“Sau đó... Ta cũng quen, quen chỉ có một mình. Có người đã nói với ta rằng, trên thế giới này, ta không nên dựa dẫm vào bất kỳ ai ngoại trừ bản thân mình, chẳng ai đáng tin hết, đừng giao mạng sống của mình cho bất kỳ ai.”

“Nhưng mà...” Vọng Thư duỗi tay vuốt ve mặt Thời Sênh, trong con ngươi xuất hiện vẻ dịu dàng, “Ta muốn giao tính mạng của ta cho nàng. Thành chủ, nàng có nguyện ý gánh vác sinh mạng của ta, tương lai của ta không?”

Gió nhẹ lướt qua gương mặt cô làm những sợi tóc bay lên, giọng cô dường như cũng nhiễm một chút sự vui vẻ, “Ta nguyện ý.”

Vọng Thư hơi cười, “Vậy thành chủ... có thể mang ta đi ăn cơm trước được không, vừa rồi mới đánh nhau xong, đói quá.”

Thời Sênh: "..." Mẹ kiếp!

"Ha ha ha!" Vọng Thư vui vẻ cười phá lên.

Thời Sênh hơi thất thần nhìn một Vọng Thư vô cùng càn rỡ. Qua nhiều thế giới như thế, cô chưa từng thấy Phượng Từ tươi cười đường hoàng như thế bao giờ, cho dù hắn vui vẻ thì hắn cũng chỉ mỉm cười mà thôi.

Vọng Thư duỗi tay ôm cổ Thời Sênh, kéo cô xuống, chuẩn xác tìm được cánh môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua, nhẹ nhàng cạy môi và răng cô ra, quấn lấy cái lưỡi của cô, không ngừng dây dưa.

Hồi lâu, Vọng Thư mới buông Thời Sênh ra, dựa vào ngực cô, "Thành chủ, giờ đã nguyện ý đưa ta đi ăn cơm chưa? Ta đã thanh toán thù lao trước rồi..."

Thời Sênh duỗi tay vuốt ve cánh môi hồng của hắn, hôn từ trên trán hắn xuống tận chóp mũi, "Về sau cười nhiều hơn có được không?"

"Hả?" Vọng Thư nghi hoặc, "Thành chủ thích ta cười à?"

"Ta thích huynh vui vẻ."

"Làm bản công tử bán rẻ tiếng cười khó lắm đấy!"

"Có quý mấy ta cũng trả được."

Vọng Thư sửng sốt một chút, sau đó cười nói: "Được, về sau sẽ cười cho thành chủ nhìn, ưm..."

Thời Sênh xoay người đè hắn xuống, dịu dàng hôn từ môi xuống tận

ngực hắn, gió nhẹ lướt qua da thịt làm dấy lên một trận lạnh lẽo. Vọng Thư rùng mình, thở gấp nói: “Thành chủ... nàng không định làm với ta ở đây... ừm, có phải quá lộ liễu rồi không?”

Thời Sênh bình tĩnh kéo quần áo lên cho hắn: “Đi, ăn cơm thôi.”

“Ăn...” Vẻ mặt Vọng Thư đần ra, không phải ăn hắn à? Sao lại chuyển sang ăn cơm rồi?

Chẳng lẽ lực dụ hoặc của hắn còn chưa đủ à?

Chương 1912: Đồng minh giang hồ (22)

Quỷ Khốc bị đánh gãy trước mặt bao nhiêu người như thế, tất nhiên không ai nhắc tới nó nữa, lực chú ý liền chuyển hết lên thanh kiếm còn lại là Phong Ngân.

Phong Ngân là thanh kiếm yếu nhất trong ba thanh, vì thế lúc đầu mọi người mới đều hướng về Quỷ Khốc, ngược lại khiến cho người nắm giữ Phong Ngân được an ổn một thời gian. Nhưng giờ thì đã không còn thời gian an ổn đó nữa rồi.

Nhân sĩ chính phái của các môn phái bắt đầu giương cao khẩu hiệu, muốn hủy diệt cả Phong Ngân và Nghê Uyên hiện chưa rõ tung tích đang làm cho toàn bộ võ lâm không được an bình.

Đại đa số môn phái đều rất tích cực hưởng ứng, vì thế, hiện tại thế cục trên giang hồ có thể chia làm bốn phe.

Phe những người chiếm giữ Phong Ngân, phe các đại môn phái muốn hủy diệt Phong Ngân, phe có ý đồ muốn cướp đoạt Phong Ngân và phe ngồi xem kịch như Thời Sênh.

Người của Tử Vi sơn trang chạy khắp nơi tìm Vọng Thư với ý đồ nhất định phải lấy được kiếm Nghê Uyên.

Vọng Thư hoàn toàn không để tâm tới vấn đề này. Hắn thật sự không có ý đồ gì với Nghê Uyên mà chỉ là vì một trận đánh cuộc nên mới lấy nó mà thôi.

Thời Sênh đã trở về Tử Linh Thành được mấy ngày. Mấy ngày nay, ngoại trừ nghe Tiểu Ly kể chuyện bát quái thì luôn ở bên cạnh Vọng Thư nhìn Nghê Uyên.

“Huynh đã nhìn nó mấy ngày rồi, có thể nhìn thấy đóa hoa mọc ra được à?” Thời Sênh vốc một nắm hạt dưa ngồi xuống đối diện với Vọng Thư, giữa hai người bọn họ là thanh kiếm Nghê Uyên.

“Thành chủ, nàng đánh gãy nó giúp ta.” Vọng Thư chỉ vào Nghê Uyên.

“Làm gì cơ?” Quỷ Khốc đã bị cô đánh gãy, giờ lại làm gãy cả Nghê Uyên nữa thì trên thế giới này chỉ còn lại mỗi thanh Phong Ngân mà thôi.

“Giữ lại cũng vô dụng.” Vọng Thư nhướng mày nhìn Thời Sênh. “Đồ vật vô dụng với ta thì sao phải giữ lại làm gì chứ? Thành chủ, nàng nói có đúng không?”

Thời Sênh dừng cắn hạt dưa, đảo mắt, sau đó thả hạt dưa xuống bàn, phủi tay đứng lên.

Thiết kiếm xuất hiện trong tay, Vọng Thư đặt kiếm Nghê Uyên ra giữa.

“Ta chém thật đấy.”

Vọng Thư gật đầu.

...

Giang Lâm vội vã từ ngoài thành tiến vào, đi thẳng tới phủ thành chủ. Những người theo sau hắn đều vô cùng phong trần, mỏi mệt.

“Ô, Giang Lâm ca ca, huynh trở về rồi à?” Giọng Tiểu Ly vui vẻ truyền ra từ trong phủ thành chủ, sau đó tiểu cô nương cũng lao ra theo.

“Tiểu Ly, tiểu sư muội có nhà không?” Giang Lâm không có thời gian hàn huyên với Tiểu Ly mà hỏi thẳng xem Thời Sênh có ở đây không.

Tiểu Ly gật đầu: “Có chứ, gần đây thành chủ... Ơ, muội đã nói xong đâu, huynh vội vàng thế làm gì.”

Giang Lâm đi thẳng tới viện của Thời Sênh, vừa vào cửa đã nghe thấy âm thanh kim loại gãy.

Hắn sửng sốt một chút nhưng cũng không nghĩ nhiều mà tiến thẳng lên gõ cửa.

Người mở cửa là Thời Sênh tay kéo thiết kiếm, hoàn toàn không tỏ thái độ gì với sự trở về của hắn. Giang Lâm cười khổ trong lòng. Từ bốn năm trước, tiểu sư muội vĩnh viễn đều mang bộ dáng bình thản như thế này, chẳng ai có thể làm muội ấy nhìn nhiều hơn một chút.

“Tiểu sư muội.” Giang Lâm đang định nói chuyện thì thấy ở trong căn phòng còn có một thân ảnh màu tím nữa.

Thân hình kia rõ ràng là đàn ông.

Ánh mắt Giang Lâm dừng lại ở thân hình đó, câu nói kế tiếp biến mất không còn dấu vết, trong lúc nhất thời, không khí tựa hồ cũng như đọng lại.

Trong phòng của tiểu sư muội lại có đàn ông sao?

Trước kia bọn họ muốn ở trong phòng của tiểu sư muội lâu một chút cũng khó khăn, giờ lại có người có thể ở trong phòng của muội ấy.

Trong thời gian này khi bọn họ rời đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

“Thành chủ?” Vọng Thư thấy Thời Sênh đứng ở cửa, sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì thì không khỏi gọi một tiếng.

Thời Sênh mở cửa phòng, xoay người đi vào, giọng bình thản: “Có chuyện gì?”

Lời này rõ ràng là hỏi Giang Lâm.

Cửa phòng mở ra, hắn cũng nhìn rõ hoàn toàn người trong phòng. Người đàn ông áo tím đang cầm một đoạn mũi kiếm gãy trên tay. Người đó liếc nhìn về phía này, ánh mắt vừa tò mò lại vừa có vẻ âm trầm.

Giang Lâm nhíu mày, rũ mắt xuống: “Tiểu sư muội, ta có việc muốn nói chuyện riêng với muội.”

“Nói ngay ở đây đi, hắn không phải người ngoài.” Thời Sênh ngồi xuống ghế, tùy ý đặt thiết kiếm sang một bên, vơ lấy hạt dưa tiếp tục cắn.

Người đàn ông áo tím dường như vui vẻ vì câu nói kia nên cười hì hì tiến lên thì thầm với cô điều gì đó.

Giang Lâm chỉ mơ hồ nghe thấy hai từ “thích”, “buổi tối“.

Tiểu sư muội vốn không thích người khác tới gần lại thân mật nhéo má người đàn ông áo tím, trong đôi mắt thoáng qua ý cười.

Rốt cuộc người đàn ông này là ai?

“Giang Lâm ca ca... phù phù...” Tiểu Ly thở hổn hển chạy tới, “Muội còn chưa nói xong, huynh đi nhanh thế làm gì chứ.”

Giờ bị dọa rồi chứ gì?

“A...” Tiểu Ly lúc hét lúc gào dọa cho Giang Lâm nhảy dựng lên. Hắn vội lấy lại tinh thần nhìn sang Tiểu Ly.

Tiểu Ly chỉ vào mũi kiếm đang được Vọng Thư cầm trong tay, cùng với nửa thanh kiếm nằm trên đất, vẻ mặt hoảng sợ, “Thành chủ, ngài lại chặt đứt cả Nghê Uyên luôn rồi sao?”

Kiếm Nghê Uyên?

Đây chẳng phải là một trong ba thanh kiếm gần đây làm cho võ lâm phải ồn ào náo động sao?

Giang Lâm nghi hoặc nhìn thanh kiếm gãy đang nằm trên mặt đất.

Đây là kiếm Nghê Uyên ư?

Gãy rồi?

Vừa rồi hắn nghe thấy tiếng kim loại gãy, không phải là âm thanh gãy của nó đấy chứ?

“Ừm.” Ở bên kia, Thời Sênh chậm rì rì đáp lại một tiếng.

Giang Lâm lau mồ hôi lạnh, tiểu sư muội, muội cũng thật biết chơi đấy!

Kiếm mà người ta tranh đoạt ngươi sống ta chết, thế mà muội nói chém gãy là chém gãy ngay được sao?

“Thành chủ...” Có lẽ Tiểu Ly đã không còn tìm được từ ngữ nào để mô tả được sự trâu bò của thành chủ nhà mình nữa rồi, đành phải lặng lẽ giơ ngón tay cái, tỷ được lắm!

Nếu để người bên ngoài biết được nhất định sẽ nhốt chị vào rọ lợn.

“Có chuyện gì?” Ánh mắt Thời Sênh dừng trên người Giang Lâm.

“Khụ...” Giang Lâm điều chỉnh lại thần sắc, “Tiểu sư muội à, bọn ta đã tra được một đoạn manh mối hữu dụng. Lúc trước khi Lưu Quang Môn bị thảm sát thì có người nhìn thấy một đám người qua lại gần khu vực của Lưu Quang Môn, dáng vẻ rất khả nghi.”

Tuy rằng Thời Sênh không quan tâm đến chuyện này nhưng bọn họ có thể tùy tiện sử dụng tài nguyên của Tử Linh Thành, vì thế khi bọn Giang Lâm tra được tin tức thì sẽ trở về nói cho Thời Sênh nghe đầu tiên.

“Oh, sau đó thì sao?”

Giang Lâm: “...” Không có sau đó.

Chuyện này bọn họ tra được rất tình cờ, hiện tại đang điều tra theo hướng này.

Hắn tin tưởng qua mấy ngày nữa, nhất định sẽ có manh mối.

Hẳn chỉ cảm thấy gần đây giang hồ loạn như thế, lại nghe được những lời đồn đãi không hay, có chút lo lắng cho Thời Sênh nên mới gấp gáp trở về xem cô thế nào.

Sau khi rời khỏi phòng Thời Sênh, Giang Lâm vẫn cảm thấy mình đang ở trong một trạng thái rất mơ hồ. Hắn túm lại Tiểu Ly đang nhảy nhót trước mặt, “Tiểu Ly, người đàn ông trong phòng tiểu sư muội là ai thế?”

“Hắn á, áp trại phu nhân mà thành chủ cướp về đấy.”

Phụt...

Đùa hắn à?

Tiểu sư muội có hung tợn thật nhưng đâu phải loại thổ phỉ tùy tiện cướp người về thế này đâu.

Chẳng lẽ tiểu sư muội quá thiếu yêu thương à?

Giang Lâm cảm thấy áy náy trong lòng, sớm biết thế thì bọn họ đã không ra ngoài tất, hẳn là nên để lại người ở bên tiểu sư muội mới đúng.

“Hắn là ai? Tên là gì?” Giang Lâm cứ có cảm giác người đàn ông đó khá quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra là đã gặp được ở nơi nào.

Tiểu Ly đáp: “Vô Ảnh công tử đó, đệ nhất công tử trong tam đại công tử trên giang hồ ấy... Có điều, thành chủ toàn gọi hắn là Vọng Thư, chắc Vọng Thư là tên của hắn rồi? Người giang hồ mà còn muốn tên nữa, thật là kỳ quái.”

“Ai cơ?” Giang Lâm nghĩ có khi mình bị ảo giác rồi.

Tiểu Ly nghiêng đầu nhìn hắn, “Vô Ảnh công tử.”

Giang Lâm: “...”

Mẹ ơi, tiểu sư muội, rốt cuộc muội đang làm gì thế!

Chương 1913: Đồng minh giang hồ (23)

Sau khi được Tiểu Ly phổ cập, cuối cùng Giang Lâm cũng biết những tin tức mà hắn nghe được ở bên ngoài hoàn toàn không phải là truyền lung tung.

Giang Lâm coi như được mở mang sự hiểu biết về tiểu sư muội nhà mình.

Không đúng.

Quả thực là đổi mới tam quan luôn.

Nhưng mà hắn vẫn khá lo lắng về Vọng Thư.

Người trên giang hồ đánh giá về Vô Ảnh không tốt là hoàn toàn có căn cứ, không thể nào vô duyên vô cớ nói hắn không tốt được. Nghe ý của Tiểu Ly thì tiểu sư muội có vẻ rất thích Vô Ảnh công tử, thế này thì thật khó xử.

Giang Lâm nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đi tìm Vọng Thư nói chuyện.

Hắn cố ý chờ lúc Tiểu Ly tìm Thời Sênh báo cáo công việc rồi mới tới tìm Vọng Thư.

Giang Lâm nhìn người đàn ông ngồi trong viện, nhấc chân đi tới, “Vô Ảnh công tử.”

Vọng Thư quay đầu lại, nhìn về sau lưng hắn theo bản năng một cái,

thấy chỉ có mình hắn thì trên mặt lộ ra vẻ âm trầm: “Nhân lúc thành chủ không có mặt tới tìm bản công tử à, có chuyện gì?”

Trên trán Giang Lâm lập tức toát ra mồ hôi lạnh. Hắn cố gắng trấn định lại: “Vô Ảnh công tử là người có danh tiếng trong chốn giang hồ, Giang mỗ cố ý tới chào hỏi.”

“Quả nhiên vẫn là thích thành chủ.” Vọng Thư quay đầu đi, không nhìn Giang Lâm nữa.

Ngay trước mặt Giang Lâm mà nói trắng ra chuyện hắn thích Thời Sênh, phản ứng đầu tiên của Giang Lâm chính là choáng váng.

“Vô Ảnh công tử, vậy ta nói thẳng, tiểu sư muội lớn lên trong sự yêu thương của tất cả bọn ta, chưa từng chịu ấm ức một chút nào. Ngươi tiếp cận tiểu sư muội là có mục đích gì?” Một người có thanh danh truyền xa trong giang hồ, sao có thể an phận ở bên muội ấy chứ, có đánh chết Giang Lâm cũng không tin.

Hắn ở bên cạnh tiểu sư muội tuyệt đối là có mục đích gì đó.

Vọng Thư cười khẽ một tiếng, “Là thành chủ của các ngươi cường đoạt bản công tử về đây, sao giờ ngươi lại tới hỏi ta có mục đích gì nhỉ?”

“Với thực lực của Vô Ảnh công tử, ngươi muốn rời đi không phải là vấn đề.” Giang Lâm nghiêm túc đáp.

“Ngươi quá coi thường nàng ấy rồi.” Trong giọng nói của Vọng Thư có mấy phần cổ quái.

Chính hắn còn chưa chắc được là mình có chạy trốn nổi khỏi bàn tay của cô ấy không nữa.

Đương nhiên, quan trọng nhất là hiện tại hắn cũng chẳng muốn đi.

Dường như ở bên cạnh cô mới là chuyện có ý nghĩa nhất.

Vọng Thư quay đầu lại, nụ cười tươi rói, “Giang công tử cứ yên tâm đi, ta không hề có bất kỳ ý tưởng nguy hiểm nào với nàng ấy cả.”

Giang Lâm nhíu mày: “Sao ta có thể tin tưởng ngươi được?”

Tầm mắt Vọng Thư lệch hẳn về một bên, dừng ở nơi nào đó, “Ngươi tin hay không cũng chẳng quan trọng, nàng ấy tin tưởng là được.”

Giang Lâm cũng nghe thấy tiếng bước chân. Hắn xoay người lại, vừa lúc đối mặt với Thời Sênh, hắn gọi khẽ, “Tiểu sư muội.”

Rõ ràng cô ấy là nhỏ nhất, vậy mà đứng trước mặt cô ấy, hắn lại có cảm giác mình như nhỏ hơn rất nhiều.

Thời Sênh bước qua người hắn, lúc này Giang Lâm mới phát hiện từ đầu tới cuối, ánh mắt cô đều nhìn người phía sau hắn.

Thời Sênh chắn ở trung gian giữa hai người, “Huynh tới đây làm gì?”

“Tiểu sư muội, huynh...” Giang Lâm nhìn Vọng Thư đang tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, vẻ mặt nghẹn lại, ăn ngay nói thật, “Tiểu sư muội, ta tới thăm Vô Ảnh công tử.”

Thời Sênh có thể đoán được mục đích tới đây của Giang Lâm. Cô nói với Vọng Thư một câu: “Huynh về phòng trước đi.”

Vọng Thư nhướng mày, không quá vui, vẻ mặt như thể Thời Sênh muốn làm gì vụng trộm sau lưng hắn không bằng ấy.

“Nghe lời.” Thời Sênh nhẹ giọng an ủi.

Lúc này, Vọng Thư mới chịu đi vào phòng.

Chờ hắn đóng cửa phòng lại rồi, Thời Sênh mới nói thẳng: “Muội biết mình đang làm gì, cũng biết hắn là ai, rõ ràng hơn là tại sao muội lại lựa chọn hắn. Nếu huynh muốn khuyên ta thì miễn đi, mặt khác, cảm ơn sư huynh đã quan tâm.”

Thời Sênh nói một hơi, hoàn toàn chặn đứng toàn bộ những lời Giang Lâm muốn nói.

Giang Lâm trầm mặc một chút rồi thở dài: “Ta biết tiểu sư muội có chủ kiến, nhưng ta làm sư huynh, vốn dĩ phải có trách nhiệm quan tâm chăm sóc cho mọi người. Vậy mà trước giờ toàn là muội chăm lo cho bọn ta.”

Giang Lâm lắc đầu cười khổ, lúc trước nếu không có tiểu sư muội, hắn cũng không biết giờ mình sẽ có bộ dạng thế nào nữa.

“Nếu tiểu sư muội đã quyết định, vậy ta không nói nhiều nữa... Nhưng tiểu sư muội vẫn nên cẩn thận một chút, lòng người hiểm ác.” Tiểu sư muội nhà hắn đã sớm không phải tiểu sư muội cần người khác phải nhường nhịn trước kia rồi.

“Vâng.” Thời Sênh gật đầu đồng ý.

Giang Lâm nhìn về phía căn phòng một chút, “Tiểu sư muội nghỉ ngơi đi.”

Thời Sênh nhìn Giang Lâm rời đi. Giang Lâm quả thực rất xứng đáng với vai trò là một sư huynh. Lúc Tử Linh Thành mới kiến tạo, những

đệ tử khác đều vẫn còn mơ hồ. Hơn nữa những chuyện cô làm khiến cho rất nhiều người không thể hiểu được, chỉ có mỗi Giang Lâm là ủng hộ cô từ đầu tới cuối.

Thời Sênh lắc đầu, quay về phòng.

Vọng Thư đứng ở trong bóng tối, “Hắn nói gì với nàng thế?”

“Chẳng phải huynh đều nghe thấy rồi sao?” Phòng ở ngay gần như thế, cô không tin là hắn không nghe thấy.

“Nhưng ta muốn nghe chính miệng nàng nói ra.” Vọng Thư yên lặng xuất hiện ở sau lưng Thời Sênh, ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng: “Hắn nói gì với nàng?”

Thời Sênh thật sự cạn lời, bĩu môi: “Nói muội cẩn thận đề phòng huynh vào.”

“Hắn nói đúng đấy, thành chủ đúng là nên phải đề phòng ta một chút.” Vọng Thư phả hơi vào trong tai Thời Sênh.

“Huynh ghen à?” Thời Sênh bẻ ngón tay hắn ra, thắp sáng đèn trong phòng lên.

“Ai ghen chứ? Hắn đã lo lắng quá nhiều rồi.” Vọng Thư xoay người, đưa lưng về phía Thời Sênh, hừ một tiếng, “Thì ra bên cạnh thành chủ vẫn còn có một vị sư huynh ân cần quan tâm như thế.”

Thời Sênh: “...” Còn nói không ghen đi.

Có điều, sao cô lại thấy hắn đáng yêu là sao nhỉ?

Thời Sênh quay người nhìn hắn. Vọng Thư bèn xoay người đối mặt

với bức tường, trán đập vào bức tường, cả người dán chặt vào đó.

Thời Sênh bất đắc dĩ: “Rồi rồi rồi, đều là ta sai, ngày mai ta sẽ bảo huynh ấy đi.”

Vọng Thư vẫn dán chặt vào tường, “Ta có phải người không biết nói lý lẽ đâu.”

Thời Sênh: “...” Ha ha, anh mà không nói lý lẽ lên thì quả thực không phải người nữa.

Đương nhiên, chắc chắn là cô không dám nói ra những lời này, nếu không đêm nay chắc chắn khỏi ngủ luôn.

Thời Sênh dỗ dành Vọng Thư xong thì cảm giác cả người đều hỏng mất. Tại sao lần này Phượng Từ lại khó dỗ như thế chứ, nói gì cũng không nghe, quả thực kiêu ngạo muốn lên trời luôn.

...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Giang Lâm chuẩn bị rời giường luyện kiếm. Trước kia ở Lưu Quang Môn thì buổi sáng luôn dậy sớm luyện tập, sau đó hắn liền duy trì thói quen này luôn.

Ai ngờ, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy vị công tử áo tím đứng ngay bên ngoài phòng.

Cũng không biết hắn đã đứng đó bao lâu. Hắn vừa đi ra thì đối phương liền lập tức nở nụ cười: “Ngươi có muốn biết là ai đã diệt Lưu Quang Môn không?”

Tâm tư còn hơi ngốc của Giang Lâm lập tức tỉnh táo lại, “Chẳng lẽ Vô Ảnh công tử biết sao?”

“Ta không biết, nhưng ta có thể cho ngươi một manh mối.” Vọng Thư nói.

Trong lòng Giang Lâm nổi lên cảnh giác: “Vì sao Vô Ảnh công tử lại nói cho ta manh mối?”

“Bởi vì ta không muốn thấy ngươi xuất hiện bên cạnh nàng nữa.” Nụ cười của Vọng Thư càng tươi sáng hơn, “Đặc biệt là người có lòng ái mộ nàng ấy như Giang công tử đây.”

Vẻ mặt của Giang Lâm khẽ thay đổi, cánh môi mấp máy, ý đồ muốn phản biện, nhưng hắn lại phát hiện ra giải thích kiểu gì cũng không ổn. Hắn hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Vọng Thư, “Vô Ảnh công tử không cảm thấy như vậy hơi quá phận sao? Chẳng lẽ không cho người khác thích tiểu sư muội nữa cơ à?”

“Bản công tử chưa nói là không được, nhưng đừng để bản công tử thấy.” Nụ cười trên mặt Vọng Thư như lan tràn vào tận trong đáy mắt, nhưng dần dần nó lại trở nên âm trầm, “Ngươi muốn manh mối hay muốn ở lại chỗ này?”

Chương 1914: Đồng minh giang hồ (24)

Đến tận buổi trưa, Thời Sênh mới nghe tin Giang Lâm rời đi qua Tiểu Ly, nghe nói hắn có manh mối mới nên vội vàng ra ngoài, vì thế không nói lời tạm biệt với Thời Sênh được.

Thời Sênh nghi hoặc nhìn sang Vọng Thư, người sau đáp lại cho cô một nụ cười xán lạn.

Sau khi Tiểu Ly rời đi rồi, Thời Sênh lập tức đứng lên, bàn tay chống lên thành ghế của hắn, nhìn xuống, “Là huynh làm đúng không?”

Ngón tay của Vọng Thư cuốn lấy lọn tóc của Thời Sênh, đưa lên chóp mũi khẽ ngửi, “Hắn lựa chọn manh mối ta đưa cho, chứng minh ở trong lòng hắn, Lưu Quang Môn còn quan trọng hơn nàng nhiều... Hay là thành chủ thấy luyến tiếc?”

Thời Sênh bổ nhào vào người hắn, “Loại chuyện này ta sẽ xử lý tốt, không cần huynh phải ra tay.”

Vọng Thư ôm Thời Sênh khẽ cười, sau đó cười to dần, cười đủ rồi hắn mới lại vuốt ve lưng cô, “Làm người mà thành chủ thích, đương nhiên phải có trách nhiệm xử lý đám ong bướm quanh nàng rồi, thành chủ chỉ cần có một mình ta là được.”

Thời Sênh ôm chặt lấy Vọng Thư: “Vĩnh viễn sẽ chỉ có mình huynh.”

“Khụ...” Tiểu Ly đứng ở cửa, thấy người bên trong âu yếm nhau nửa ngày cũng chưa tách ra thì chỉ có thể ho khẽ một tiếng, “Thành chủ,

có việc, có nhiệm vụ tới.”

Cô ta còn là trẻ con, tại sao lại không đóng cửa chứ hả?

Tiểu Ly chờ người bên trong đi ra. Thời Sênh vẫn rất trấn định. Ngược lại Vọng Thư thì hơi mất tự nhiên, khi Thời Sênh vừa ra khỏi phòng liền đóng sầm cửa lại.

Thời Sênh: “...” Vợ thẹn lúc nào cũng đáng yêu!

Tiểu Ly: “...” Không hổ là áp trại phu nhân, dám đóng sầm cửa ngay trước mặt thành chủ nhà mình.

Thời Sênh bình tĩnh hỏi: “Nhiệm vụ gì thế? Giờ giang hồ loạn như vậy mà vẫn có làm ăn đưa tới cơ à?”

Khóe miệng Tiểu Ly giật giật: “Thành chủ, gần đây làm ăn còn tốt hơn bình thường nữa ấy.” Đang lúc loạn lạc, không tranh thủ lúc này đục nước béo cò thì còn chờ tới bao giờ chứ.

Tiểu Ly nhanh chóng nói: “Đại bộ phận người của Tử Linh Thành đều ra ngoài hết rồi, hơn nữa, nhiệm vụ này còn có liên quan tới Nguyễn Chỉ Mạt nữa, vì thế muội tới hỏi tỷ một chút.”

Nguyễn Chỉ Mạt á?

Có liên quan tới nữ chính đại nhân thì nhất định có âm mưu, không nhận.

“Không nhận.”

“Dạ?” Tiểu Ly khó hiểu, “Tại sao ạ? Chẳng phải thành chủ luôn đối đầu với cô ta sao? Lần này có người bỏ tiền mua đầu của cô ta, có

tiền lại còn có thể giết cô ta, tại sao không nhận ạ?”

Thời Sênh tỏ vẻ cao thâm: “Muội không hiểu đâu, tóm lại là không tiếp.”

“Vâng.” Tiểu Ly thất vọng, “Đáng tiếc, nhiều tiền như vậy cơ mà.”

“Ai muốn giết ả thế?” Thời Sênh hỏi một câu.

“Ừm... Hình như là người của Linh Hạc Tông, đúng rồi, còn có một người tên A Ngọc nữa, giết hai người bọn hắn sẽ được trả thù lao cực kỳ cao.” Tiểu Ly hơi dừng một chút, “A Ngọc kia trước đây là Đỗ Tuế Hàn. Mà nói cũng lạ, Đỗ Tuế Hàn là người của Linh Hạc Tông, sao Linh Hạc Tông lại muốn giết hắn nhỉ?”

Người của Linh Hạc Tông không thể nào không biết A Ngọc là Đỗ Tuế Hàn được, rốt cuộc chuyện này đã truyền nhiều tới mức ai ai cũng biết.

Đỗ Tuế Hàn cũng không che giấu nữa, tất cả mọi người đều biết hắn chưa chết, bốn năm trước chỉ giả chết mà thôi, giờ có che giấu cũng chẳng được gì.

“Còn vì sao nữa, không phải hắn chắn đường của ai đó thì đã đắc tội với ai đó thôi.” Thời Sênh tổng kết.

Bị đuổi giết thì thường sẽ vì hai nguyên nhân, nguyên nhân đắc tội với người ta thế nào không quan trọng, dù sao thì cũng là đắc tội với người ta.

“Thành chủ, muội cảm thấy rất kỳ quái.” Tiểu Ly nghi hoặc phát biểu một câu.

Tuy rằng cô ta chưa từng gặp Đỗ Tuế Hàn, nhưng trên giang hồ có rất nhiều người nhắc tới tên tuổi hắn, người trâu bò như thế, tại sao cuối cùng lại rơi vào kết cục bị người ta bức cho phải giả chết chứ?

Thời Sênh vỗ đầu cô ta một chút, “Mỗi người trâu bò đều sẽ có một quá khứ bi thảm. Nhìn ta đi, lúc trước chẳng phải cũng bị diệt môn sao?”

Tiểu Ly: “...”

Cái này có thể so sánh sao?

Hơn nữa, muội thấy tỷ cũng đâu có để tâm lắm chuyện diệt môn kia đâu.

Thời Sênh tỏ vẻ cao thâm: “Người thuận buồm xuôi gió, trừ một số trường hợp cá biệt ra thì đại đa số người đều không thể đi quá xa được.”

Quá thuận buồm xuôi gió thì chỉ cần gặp phải trắc trở liền sẽ xuất hiện ý định buông xuôi ngay.

Vì thế, trong thời gian trưởng thành, vấp ngã chưa chắc đã là chuyện xấu, chỉ cần cắn chặt răng và vượt qua thì chờ đợi bạn chính là tiền đồ như gấm... đây chỉ là chuyện đùa thôi.

Không có nhiều gương hiếu học thế đâu, từ ngọn cỏ mà có thể bò lên được vương tọa thì đều phải dựa vào bản lĩnh và may mắn, thiếu một trong hai thứ đó đều không được.

Tuy rằng Thời Sênh không nhận nhiệm vụ này nhưng cô muốn đi xem diễn, nói không chừng đến lúc đó còn có thể nhân cơ hội giết chết được nữ chính ấy chứ.

Nguyễn Chỉ Mạt từng xuất hiện ở một nơi trong thành thị này. Thời Sênh nhận được tin báo liền dẫn Vọng Thư tới đây như đi dạo chơi ngoại thành vậy.

Vào thành phải thông qua trạm kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt. Người tới tiếp ứng Thời Sênh nói cho cô biết, qua mấy ngày nữa có vị đại quan nào đó gả cháu gái nên để phòng ngừa ngoài ý muốn mới tiến hành tra xét nghiêm như thế.

Đương nhiên, đây chỉ là giải thích bên ngoài, căn cứ theo tin tức tình báo thì vị đại quan kia đang tìm người, cũng rất có khả năng là đang tìm nhóm người Nguyễn Chỉ Mạt.

Sau khi vào thành, Thời Sênh thấy quan binh ở khắp nơi, tuy rằng bọn họ chỉ đi tuần tra trên phố nhưng tầm mắt lại không ngừng đảo qua xung quanh, vô cùng cảnh giác.

Hai tay Vọng Thư vòng ra sau đầu, cà lơ phất phơ đi theo bên cạnh Thời Sênh, ánh mắt đảo qua bốn phía, chuyển một vòng xong lại quay về người Thời Sênh, “Thành chủ à, chúng ta cứ đi lang thang không có mục tiêu trên phố thế này mãi sao?”

“Tìm nơi đặt chân trước đã.” Thời Sênh nói.

“Đằng trước có quán trọ kìa.” Vọng Thư hất cằm lên.

Thời Sênh nhìn theo hướng hắn chỉ, cách đó không xa có một quán trọ đứng sừng sững, Thời Sênh thuận thế dắt tay hắn: “Đi thôi.”

Vọng Thư rũ mắt nhìn bàn tay trắng nõn của cô. Tay cô rất xinh đẹp, lòng bàn tay mềm mại, hoàn toàn chẳng giống tay luyện kiếm tí nào.

Đôi khi thật sự hiếu kỳ, một người như cô ấy, sao lại coi trọng người như hắn chứ?

Người trong quán trọ rất đông, chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ bên trong rồi. Thời Sênh vừa vào cửa liền được tiểu nhị tiến lên tiếp đón.

“Khách quan nghỉ tạm hay ở trọ ạ?”

“Ở trọ.”

Ánh mắt tiểu nhị đảo qua Thời Sênh và Vọng Thư, cười nói: “Xin lỗi khách quan, chúng ta chỉ còn lại một gian phòng thôi, hai vị không ngại chứ?”

“Không ngại.” Thời Sênh không hỏi ý kiến của Vọng Thư mà trả lời thẳng luôn.

“Mời hai vị đi bên này.” Tiểu nhị của quán lập tức dẫn bọn họ lên lầu.

Phòng không lớn lắm, cũng may là phòng sạch sẽ, tiểu nhị của quán cũng phục vụ rất nhiệt tình.

“Thành chủ, ta ngủ giường.” Vọng Thư vừa vào liền chiếm lấy cái giường.

“Ừm, ta ngủ trên người huynh cũng được.” Thời Sênh thuận miệng nói một câu.

Vọng Thư: “...”

Mỗi lần đều tới bước cuối cùng rồi thì cô lại dừng lại không làm nữa, còn lâu hắn mới cho cô ngủ cùng ấy.

Vọng Thư nằm giang chân giang tay trên giường theo hình chữ Đại (大), chiếm hết cả cái giường luôn.

Thời Sênh đi xuống nhà gọi đồ ăn và nước ấm, bảo tiểu nhị của quán mang lên lầu, còn cô ra ngoài dạo một vòng, nghe những tin đồn đại vớ vẩn bên ngoài.

Đến khi Thời Sênh trở về thì Vọng Thư đã ngủ rồi. Hắn ngủ nghiêng người, tóc tán loạn dưới thân, gương mặt nghiêng hoàn mỹ không tì vết, giống như một tác phẩm nghệ thuật bày trong tủ kính, mỗi bộ phận trên người đều vô cùng hoàn mỹ.

Thời Sênh tiến vào, hắn hé mắt nhìn cô, có thể là nhận ra cô nên hắn lại nhắm mắt vào, lật người ngủ tiếp.

Sau đó hắn lại đột nhiên ngồi bật dậy. Thời Sênh bị dọa nhảy dựng lên, đứng yên tại chỗ nhìn hắn. Hắn ngồi một giây rồi lại tiếp tục nằm xuống theo hình chữ Đại.

Thời Sênh: “...”

Đúng là đồ thần kinh!

Chương 1915: Đồng minh giang hồ (25)

Lúc Vọng Thư tỉnh lại thì phát hiện trong lòng mình đang có một người, hông bị chân cô chặn ngang, cả người hắn trở thành một cái gối ôm khổng lồ.

Cô ấy ngủ từ lúc nào thế?

Vọng Thư mơ hồ suy nghĩ một hồi lâu, tối hôm qua...

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Vọng Thư đau khắp mình mẩy, nhưng trống rỗng trong đầu nhanh chóng được lấp đầy, sắc mặt hắn đỏ ửng lên. Hắn cảm giác giờ mình đang ôm một cái bếp lò khiến cho cả người hắn đều nóng ran.

Bình tĩnh, bĩnh tĩnh.

Vọng Thư cố gắng hít sâu, bình phục trái tim đang xao động không ngừng.

Người trong lòng đột nhiên động đậy. Cô cọ vào cổ hắn và hướng lên trên, cánh môi mềm mại dán vào hầu kết của hắn, mỗi một hơi thở đều phả thẳng vào cằm. Trong đáy mắt Vọng Thư xuất hiện sự đấu tranh, hắn có nên cầm thú một chút không nhỉ?

Đúng lúc Vọng Thư ra quyết định sẽ cầm thú một chút thì người trong lòng lại đột nhiên mở bừng mắt ra.

Gương mặt gần trong gang tấc, Thời Sênh chớp mắt, mặt không có biểu tình gì một hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Huynh chọc vào ta rồi.”

Vọng Thư đột nhiên xoay người, bọc chăn lăn vào trong.

Trên người Thời Sênh chợt lạnh. Cô ngáp một cái rồi xuống giường, thong thả ung dung mặc xong quần áo của mình: “Tối hôm qua lúc ta giúp huynh, sao không thấy huynh thẹn thùng gì chứ, giờ lại tỏ ra thẹn thùng là sao hả?”

Tuy rằng hắn thẹn thùng rất đáng yêu.

“Ta có bảo...” Nàng hỗ trợ ta đâu.

Tầm mắt của Vọng Thư đảo loạn, ráng mây đỏ trên mặt không làm cách nào xua đi được.

Thời Sênh mặc áo khoác vào. Vọng Thư đột nhiên hỏi: “Thành chủ, tại sao nàng... không muốn?”

Thời Sênh phiền nhất vấn đề này, ai bảo cô không muốn chứ?

Con mẹ nó rõ ràng người không muốn là anh!

Ông không gánh cái tội này nhé!

Nhưng sợ hắn nghĩ lung tung, cô không thể không tìm cách giải thích cho hắn vừa lòng.

Vất vả lắm mới đánh tan được sự nghi ngờ của hắn thì cũng đã tới trưa. Vọng Thư lấy cớ người không khỏe nên không muốn xuống lầu. Bảo mẫu Sênh chỉ có thể xuống mang đồ ăn lên cho hắn mà thôi.

...

Mấy ngày tiếp theo cũng không có chuyện gì xảy ra. Thời Sênh không nhìn thấy Nguyễn Chỉ Mạt nhưng lại gặp được mấy kẻ muốn cướp thiết kiếm. Thời Sênh đánh nhau với bọn họ một trận rồi đổi chỗ ở khác. Đám người đó không tìm thấy cô nên mới yên tĩnh lại

Trong thành cũng không có chuyện lớn gì xảy ra, rất nhanh đã tới ngày tổ chức hôn lễ của cháu gái vị đại quan kia.

Theo lý thuyết, chắc chắn lúc này sẽ có chuyện xảy ra.

Rốt cuộc lúc trước đã trải nhiều thảm như thế, chẳng phải là chờ lúc này lên diễn sao?

Nhưng mà từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc hôn lễ, mọi thứ đều tiến hành rất thuận lợi, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng ngày hôm sau, cô liền nghe nói tân nương tử vốn nên được gả đi xa rồi thì lại được tìm thấy ở dưới gầm giường trong phủ, đã chết.

Đại quan tức giận, sai người đuổi theo đội ngũ đưa dâu.

Một ngày qua đi thì sao còn đuổi kịp được nữa, cuối cùng bọn họ chỉ tìm được đội ngũ đưa thân và tân lang bị giết, toàn bộ hiện trường như bị thổ phỉ đánh cướp vậy.

Đại quan liền lập tức phát lệnh truy nã, đối tượng truy nã chính là Nguyễn Chỉ Mạt và Đỗ Tuế Hàn.

Thời Sênh đứng trước lệnh truy nã nhìn một hồi lâu. Vọng Thư không biết cô đang làm gì, thấy người càng lúc càng tới nhiều thì

không thể không lên tiếng: “Thành chủ, xem đủ rồi thì chúng ta có thể đi được chưa?”

Bức vẽ này có gì mà đẹp đâu chứ?

“Vẽ quá xấu.” Thời Sênh rung đùi đắc ý.

Bớt của nữ chính người ta đã mất từ lâu rồi, giờ chính là một đại mỹ nhân, nhưng bức vẽ này thì đang vẽ con quỷ nào đây chứ, không thể hiểu nổi những kẻ có thể dựa vào bức vẽ này mà nhận ra người được.

Quả thực là thiên tài.

Vọng Thư: “...” Nàng mất công xem nửa ngày chỉ để nói rằng người ta vẽ quá xấu thôi sao?

Thời Sênh xoay người, nở nụ cười âm trầm: “Chuyện này thú vị rồi đây.”

Nữ chính và nam chính bị đuổi giết, cuối cùng là tẩy trắng vả mặt, một tuồng kịch rất tuyệt, không xem thì quá làm tác giả thất vọng rồi.

“Là chơi vui.” Vọng Thư nhìn một đám người mặc đồ trắng đang đi tới, “Thành chủ, bây giờ chúng ta chạy còn kịp không?”

Tử Vi công tử dẫn người của Tử Vi sơn trang tới với thế như vũ bão.

“Chạy gì chứ hả? Đánh!” Thời Sênh móc kiếm ra, đám người này cứ thích dây dưa không dứt.

“Là Thanh Diên!”

Thời Sênh vừa lấy kiếm ra, bên cạnh liền có người hét lớn một tiếng.

“Thanh Diên ở đâu?”

“Bên đó, bên đó, nhanh lên!”

“Thanh kiếm ở trong tay cô ta, xông lên!”

Thời Sênh: “...”

Mẹ kiếp!

Bọn người này chỉ nhận kiếm không nhận người đúng không?

Bọn thiểu năng trí tuệ này!

Tử Vi công tử còn chưa kịp tới gần thì đã bị một đám người ào lên ngăn lại. Thời Sênh và Vọng Thư bị vây ở giữa. Tử Vi công tử giẫm lên một cành trúc rồi phi thân bay lên, lọt vào giữa vòng vây.

“Là Tử Vi công tử...” Người của Tử Vi sơn trang ưa dùng độc, những người này sợ chết lên lập tức lùi về sau một đoạn.

Những người này biết thức thời, Tử Vi công tử cũng bớt được phiền toái. Hắn nhìn về phía Vọng Thư, “Vô Ảnh, kiếm Nghê Uyên đang ở đâu?”

“Thành chủ, đưa cho hắn đi.” Vọng Thư nói một cách sảng khoái.

Tử Vi công tử đột nhiên nhíu mày. Hắn sảng khoái như thế thì chắc chắn là có vấn đề rồi.

Thời Sênh lấy kiếm Nghê Uyên bị chặt gãy từ trong không gian ra,

ném về phía Tử Vi công tử.

Hai đoạn kiếm Nghê Uyên gãy rời được Tử Vi công tử đón lấy. Nhìn rõ hai đoạn kiếm, hắn suýt chút nữa nôn ra máu.

“Đó là kiếm Nghê Uyên ư? Sao lại gãy rồi?”

“Sao kiếm Nghê Uyên lại gãy rồi chứ...”

“Hơn nữa lúc trước Quỷ Khốc cũng đã bị hủy rồi, giờ chỉ còn lại mỗi Phong Ngân mà thôi.”

Đám người ồn ào bàn tán, Quỷ Khốc đã bị hủy, giờ kiếm Nghê Uyên bị hủy cũng không phải chuyện gì đáng kỳ quái nữa. Hơn nữa, hai thanh kiếm này dường như đều bị thành chủ Tử Linh Thành hủy diệt.

Vì thế...

Mọi người nhìn thiết kiếm trong tay Thời Sênh, vô cùng hưng phấn, thanh kiếm kia còn lợi hại hơn cả Quỷ Khốc và Nghê Uyên nữa.

Tử Vi công tử siết chặt hai đoạn kiếm gãy, lúc này đại khái là thực sự muốn giết chết Vọng Thư và Thời Sênh. Thảo nào lại nói đưa cho hắn sảng khoái như thế, mẹ kiếp, kiếm gãy thì làm được gì chứ?

“Thanh toán xong.” Vọng Thư tặng kèm cho Tử Vi công tử một nụ cười xán lạn.

Tử Vi công tử: “...” Thanh toán xong cái rắm!

“Ngươi lợi dụng ta tìm Nghê Uyên cho ngươi, ta trả cho ngươi một thanh kiếm Nghê Uyên gãy, rất công bằng.” Vọng Thư nói.

“Vô Ảnh! Ta và ngươi không đội trời chung.” Sắc mặt Tử Vi công tử đột nhiên trở nên âm trầm.

“Người không đội trời chung với ta nhiều lắm.” Vọng Thư tỏ vẻ không quan tâm. Người hắn đắc tội đâu có ít, thêm một người cũng chẳng tính là nhiều.

Ngực của Tử Vi công tử phập phồng mấy cái. Hắn đột nhiên bắn về phía Vọng Thư. Vọng Thư kéo Thời Sênh chạy lẩn vào trong đám người bên cạnh, trở tay dùng nội lực thúc đẩy đám người, bảy tám tên lập tức đánh về phía Tử Vi công tử.

Người qua đường vô tội bị cuốn vào: “...”

Tại sao các ngươi đánh nhau mà bọn ta lại bị thương chứ hả?

Tuy rằng bọn họ cũng định cướp kiếm thật, nhưng chẳng phải còn chưa cướp sao?

Tử Vi công tử thô bạo hất bay mấy người ra, nhưng sau đó lại có một đám người khác nhào lên, chờ hắn thoát ra khỏi đám người thì Vọng Thư và Thời Sênh đã mất tăm mất tích từ lâu rồi.

Suýt chút nữa Tử Vi công tử liền hạ độc chết đám người này luôn.

Ban đầu, Vô Ảnh còn chịu khống chế, bị hắn kích động một tí là sẽ đi theo hướng mà hắn muốn, nhưng từ khi hắn quen biết thành chủ Tử Linh Thành thì hết thảy không thể khống chế được nữa.

Chương 1916: Đồng minh giang hồ (26)

Từ sau khi cháu gái vị đại quan kia bị người giết thì những nơi khác cũng xuất hiện án mạng, mà hung thủ đều là Nguyễn Chỉ Mạt và Đỗ Tuế Hàn.

Có án giết người là có người tận mắt nhìn thấy, có án lại từ kiếm pháp gây ra vết thương trên thi thể và suy luận ra là kiếm pháp của Đỗ Tuế Hàn.

Người của Linh Hạc Tông lấy lý do thanh lý môn hộ mà tìm giết Đỗ Tuế Hàn khắp giang hồ. Hơn nữa còn một đám tìm Thời Sênh và kiếm Phong Ngân, cả giang hồ gà bay chó sủa cực kỳ vui vẻ.

Ba tháng sau, một môn phái chính nghĩa trên giang hồ đột nhiên nói là đã bắt được Nguyễn Chỉ Mạt và Đỗ Tuế Hàn, phải tiến hành đại hội võ lâm. Vì không muốn làm người vô tội bị thương nên đại hội được tiến hành tại Phong Lôi Đường, ngay gần nơi bắt được họ.

Các môn phái phái người tới trước, hiện giờ Nguyễn Chỉ Mạt và Đỗ Tuế Hàn chính là mối họa lớn trong lòng võ lâm chính đạo.

Người của Phong Lôi Đường thiết lập địa điểm tổ chức đại hội tại luyện võ trường của bọn họ.

“Lần này coi như đã bắt được hai kẻ tai họa này rồi, vẫn là Linh Hạc Tông lợi hại, chúng ta còn chẳng tìm ra được tung tích của bọn chúng.” Chưởng môn một phái nọ cảm thán.

Tuy rằng địa điểm là ở Phong Lôi Đường nhưng người lại là do Linh Hạc Tông bắt được.

Một môn chủ bên cạnh hừ lạnh, “Đỗ Tuế Hàn chính là người của Linh Hạc Tông bọn họ, tàn sát nhiều người như thế, Linh Hạc Tông phải chịu trách nhiệm chuyện này, không thể bỏ qua như thế được.”

“Cái này cũng không thể trách Linh Hạc Tông hoàn toàn được. Đỗ Tuế Hàn như bây giờ cũng không phải do Linh Hạc Tông dạy dỗ ra.

“Ngươi là chó săn của Linh Hạc Tông à? Sao bênh bọn chúng thế?” Môn chủ kia lập tức bắt bẻ.

Người bên cạnh vội vã kéo người lại, nhỏ giọng giải thích: “Sư đệ của ông ta bị Đỗ Tuế Hàn giết nên ông ta rất hận Đỗ Tuế Hàn, huynh đừng tranh cãi với ông ta nữa.”

Người đằng trước thảo luận hăng say, những người của Linh Hạc Tông ở phía sau đè nặng Đỗ Tuế Hàn và Nguyễn Chỉ Mạt xuống, áp giải tới quảng trường, sau cùng là đoàn người của Phong Lôi Đường.

“Đỗ Tuế Hàn, lần này ngươi chạy không thoát rồi nhỉ?” Một gã đàn ông đi bên cạnh Đỗ Tuế Hàn cười âm hiểm.

“Đê tiện!”

Đỗ Tuế Hàn không nói gì, người vừa mắng một câu chính là Nguyễn Chỉ Mạt.

“Cứ mắng chửi đi, dù sao các ngươi sẽ chết cả thôi.” Gã đàn ông đắc ý, “Thật đáng tiếc cho tiểu mỹ nhân như nàng. Nếu giờ nàng thay đổi chủ ý và theo ta, nói không chừng ta còn có thể tha cho nàng một

mạng.”

“Ta nhổ.” Nguyễn Chỉ Mạt chán ghét nhổ một bãi bước bọt.

Gã đàn ông bị nước bọt bắn vào mặt thì giơ tay lên lau, hung tợn mắng: “Tiểu tiện nhân, ngươi cứ đợi mà khóc đi.”

Đỗ Tuế Hàn đột nhiên lên tiếng, “Ta không ngờ sẽ là ngươi.”

Gã đàn ông hừ lạnh: “Năm đó cái gì ngươi cũng hơn ta một bậc, sau đó ngươi chết rồi, bọn chúng vẫn cứ so ta với ngươi, thế thì cũng thôi đi. Nhưng tại sao ngươi còn sống lại chứ? Sao ngươi không chết luôn đi hả? Nhưng không sao, giờ chẳng phải ta là người cười cuối cùng rồi sao, Đỗ Tuế Hàn, ngươi là bại tướng dưới tay ta.”

Đỗ Tuế Hàn liếc nhìn Nguyễn Chỉ Mạt, “Xin lỗi, làm liên lụy tới nàng.”

Nguyễn Chỉ Mạt lắc đầu.

Cô ta hít sâu một hơi, lần này bị bắt hoàn toàn là ngoài ý muốn, bởi vì Đỗ Tuế Hàn tin vào người không nên tin, nhưng cô ta cũng không oán hận hắn.

Sư phụ nhất định sẽ tới cứu bọn họ.

Hai người nhanh chóng bị trói vào cây cột ở giữa luyện võ trường trước mắt rất nhiều người, phía dưới chất đầy củi khô, phỏng chừng là muốn thiêu sống bọn họ.

Gã đàn ông bước lên đài cao, vung tay lên, người bên dưới đang sôi nổi nói chuyện lập tức im bặt.

“Hôm nay mời các vị tiền bối tới đây là để xử trí hai kẻ tai họa võ lâm

này. Đỗ Tuế Hàn là đệ tử Linh Hạc Tông ta, không ngờ hắn lại gây ra chuyện điên rồ này. Chúng ta cảm thấy thật sự có lỗi với mọi người. Ta thay mặt Linh Hạc Tông nói một lời xin lỗi tới các vị tiền bối trong chốn võ lâm."

Gã đàn ông khẳng khái phân trần, bên dưới có người bắt đầu không kiên nhẫn.

"Giết bọn chúng, báo thù cho sư huynh của ta."

"Giết bọn chúng."

"Đúng, giết bọn họ, đừng nhiều lời nữa, mau giết bọn chúng đi."

Gã đàn ông tỏ vẻ rất hài lòng với những phản ứng phía dưới, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, nhưng vì không để người khác phát hiện ra nên hắn lại cố gắng đè nén xuống.

Thấy cục diện bắt đầu ầm ĩ, gã đàn ông nhanh chóng nói tiếp: "Mọi người bình tĩnh một chút, hôm nay chúng ta ở đây là để xử lý hai kẻ bại hoại này của võ lâm..."

"Bại hoại của võ lâm ư? Còn chưa biết ai là kẻ bại hoại của võ lâm đâu!" Một tiếng quát lớn vang lên, tầm mắt mọi người đều nhất trí nhìn về phía lối vào.

Hoa Dương thần y đang tiến vào cùng một đám người.

Trong đó, một người đàn ông trung niên cũng quát lên một tiếng: "Chiêu Tị, ngươi còn chưa cút xuống dưới!"

"Sư phụ?" Chiêu Tị khó hiểu nhìn người đàn ông đó, "Chẳng phải hôm nay chúng ta xử phạt Đỗ Tuế Hàn sao? Cái này không phải do

ngài bày mưu đặt kế...”

Hoa Dương thần y đột nhiên nhìn về phía người đàn ông trung niên, sắc mặt của người đàn ông đó lập tức trầm xuống, ngắt lời Chiêu Tị: “Nói bậy gì đấy hả, ta bày mưu đặt kế lúc nào, cút xuống cho ta!”

“Sư phụ?” Chiêu Tị nhìn vào mắt người đàn ông, câu nói kế tiếp như bị chặn ngang trong cổ họng.

Người ở sau lưng Hoa Dương thần y đều là người của Linh Hạc Tông, ngay cả tông chủ cũng tới. Chiêu Tị cảm thấy có điều không ổn. Nhưng giờ nhiều người như thế, hắn lại không dám nói chuyện với sư phụ của mình nữa, đành phải từ trên lui xuống.

Hoa Dương thần y có thanh danh cao như thế, ở đây, đại đa số chưởng môn, môn chủ đều phải gọi ông ta một tiếng tiền bối. Vì thế, ông ta vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Hoa Dương thần y bước lên bục cao, tầm mắt sắc bén đảo qua những người ngồi bên dưới, dồn khí đan điền, âm thầm vận khí để âm thanh có thể truyền khắp luyện võ trường, “Hôm nay Hoa Dương ta ở nơi này đảm bảo, chuyện này tuyệt đối không liên quan tới đồ nhi và Đỗ thiếu hiệp. Nếu các vị còn nể mặt ta thì cho chúng ta thời gian 10 ngày, nhất định sẽ cho mọi người một chân tướng thỏa đáng.”

Phía dưới chìm vào im lặng quỷ dị.

Có người không nhịn được đứng lên: “Hoa Dương thần y, chúng ta tin tưởng ngài, nhưng không tin bọn chúng được. Có bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy Đỗ Tuế Hàn giết người như thế, chẳng lẽ nói rằng ngay cả tận mắt thấy cũng không thể là sự thật sao?”

Có một người nghi ngờ thì nhất định sẽ có người thứ hai.

“Hoa Dương thần y, ngài là tiền bối, chúng ta tôn trọng ngài. Nhưng miệng vết thương của người chết hoàn toàn ăn khớp với kiếm Thương Tuyết của Đỗ Tuế Hàn, điểm này không thể nghi ngờ rồi chứ? Chẳng lẽ trên thế giới này còn có tới hai thanh Thương Tuyết hay sao?”

Những người này hoàn toàn không nói không cho Hoa Dương thần y mặt mũi, ngược lại còn tâng bốc lên rất cao, không đắc tội ông ta, nhưng không nhả ra chuyện để họ tự điều tra.

“Không hay rồi, thành chủ Tử Linh Thành và Vô Ảnh công tử tới.” Một đệ tử vội vã chạy vào, phá vỡ không khí quỷ dị trong luyện võ trường.

“Thanh Diên?”

“Bọn họ tới làm gì?”

“Thanh kiếm kia...”

Người ở đây có sắc mặt không giống nhau, có nghi hoặc, có chán ghét, cũng có chờ mong, tham lam... Đương nhiên, cũng có người nghĩ tới sức chiến đấu đáng sợ của Thời Sênh, không khỏi thấp thỏm trong lòng.

Thời Sênh và Vọng Thư tiến vào trong luyện võ trường, trận trượng y như bước lên thảm đỏ vậy, tầm mắt mọi người đều đồng loạt nhất trí dừng trên người bọn họ.

“Đừng khẩn trương thế, ta không làm gì cả.” Thời Sênh nhướng mày, giọng điệu càng nhẹ nhàng hơn.

Mọi người: “...” Cô không làm gì thì cô tới đây làm gì? Xem diễn chắc?

Thời Sênh đi xuyên qua đám người, tới một nơi tương đối rộng thoáng.

“Thanh Diên, ngươi muốn làm gì?” Tông chủ Linh Hạc Tông đứng ra lên tiếng.

“Đã nói là ta không làm gì rồi mà, các ngươi cứ tiếp tục đi, không cần quan tâm tới chúng ta.” Thời Sênh ngồi xuống bậc thang bên kia, bày ra tư thế chuẩn bị chờ xem diễn.

Mọi người: “...” Thật đúng là tới xem diễn sao?

Chương 1917: Đồng minh giang hồ (27)

Hoa Dương thần y ngăn cản những người đang định lên tiếng nói chuyện đạo lý với Thời Sênh.

Thời Sênh và Vọng Thư liền ngồi ở bên đó... cắn hạt dưa xem diễn.

Có đáng giận hay không chứ?

Nếu có thể, Hoa Dương thần y cũng muốn giết chết hai người kia, nhưng giờ ông ta nghĩ đồ đệ nhà mình còn chưa cứu ra được, đâu có thời gian cành mẹ đẻ cành con nữa.

Hoa Dương thần y tiếp tục nói: “Đúng là Thương Tuyết thuộc về Đỗ thiếu hiệp, nhưng trên thế giới này có rất nhiều người có tay nghề giỏi, có thể hoàn toàn mô phỏng mà đúc ra một thanh kiếm giống hệt. Ta đã thấy một vài người chết, chỉ có thể nói là miệng vết thương rất giống, không thể chứng minh Đỗ thiếu hiệp làm được.”

“Vậy phải giải thích sao về chuyện có người tận mắt nhìn thấy đây hả?”

Hoa Dương thần y thong dong giải thích: “Chắc mọi người cũng biết thuật dịch dung rồi đúng không, chỉ cần có thân hình giống nhau, hơn nữa lại dịch dung, vậy thì giả thành người khác đều không có gì là khó cả.”

“Thành chủ, nàng thấy sao?” Vọng Thư hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh cắn hạt dưa tanh tách, chậm rãi trả lời: “Chuyện này có hai kết luận, hoặc bọn họ làm, hoặc không phải bọn họ làm. Kết luận đầu tiên, bọn họ làm, hoặc là bị điên, bị nhân cách phân liệt gì đó, hoặc có mục đích nào đấy. Kết luận thứ hai, không phải bọn họ làm, vậy nghĩa là bị người ta vu oan hãm hại.”

“Vậy nàng nghiêng về kết luận nào?”

“Cái thứ hai.”

“Tại sao?”

“...” Bởi vì bọn họ là vai chính.

Trong cốt truyện bình thường luôn bị người ta vu oan hãm hại, sau đó vai chính liền tương kế tựu kế, dẫn người chủ mưu ra, trở thành người cười cuối cùng.

“Các ngươi ngăn cản chúng ta điều tra chân tướng là muốn che giấu điều gì sao?” Hoa Dương thần y nổi giận, nói chuyện tử tế với bọn họ nửa ngày mà những người này đều không nghe lọt tai.

“Hôm nay nhất định phải xử tử hai kẻ tai họa này, không thể để bọn chúng ung dung ngoài vòng pháp luật được. Hoa Dương thần y, không phải ta không tin ngài, nhưng ta phải báo thù cho những người thân đã chết của ta. Nếu chỉ vì mấy câu của ngài mà tha cho bon họ, vậy thì sao người của chúng tôi ở nơi suối vàng có thể an lòng được chứ?”

“Xử tử bọn chúng!”

“Xử tử bọn chúng!”

Có không ít kẻ trong đám người kia bắt đầu hô vang khẩu hiệu, sau đó khẩu hiệu trở nên chỉnh tề. Thời Sênh cứ có cảm giác như đang ở hiện trường bán hàng đa cấp vậy.

Chiêu Tị đứng ở bên cạnh, không nhịn được cười lạnh, cho dù có Hoa Dương thần y chống lưng thì sao chứ, nhiều người như thế, chẳng lẽ còn phải sợ ông ta à?

“Các người đừng có quá phận!” Trong đám người, có một kẻ xông ra, chỉ về phía Thời Sênh, “Thanh Diên cũng làm hại võ lâm, sao các ngươi không công khai lên án cô ta đi.”

Thời Sênh: “...” Không phải chứ thiếu niên, ngươi là ai thế!

Ta chỉ ngồi xem thôi mà, trêu gì vào ngươi đâu, tại sao lại muốn kéo ta xuống nước hả, không phục!

“Giờ chúng ta đang nói tới Đỗ Tuế Hàn và Nguyễn Chỉ Mạt, không nói tới Thanh Diên.”

“Các ngươi rõ ràng là chỉ bắt nạt kẻ yếu.” Ánh mắt của thiếu niên tràn đầy chán ghét, “Bởi vì các ngươi không đánh thắng được Thanh Diên nên mới không dám trêu vào cô ta chứ gì? Những chuyện mà cô ta làm còn chưa đủ ác độc à?”

“Này!” Thời Sênh đứng lên, “Ta đã làm gì hả?”

“Ngươi giết bao nhiêu người mà ngươi còn không nhớ à?” Thiếu niên nói: “Mạng người trên tay cô ta, các ngươi quên hết rồi à? Những người chết hiện tại có thể nhiều như người mà Tử Linh Thành của cô ta giết sao?”

Thời Sênh nhún vai: “Cầm tiền của người giúp người tiêu tai thôi, ta

cũng chỉ muốn kiếm sống. Nếu trên thế giới đã có nghề sát thủ, tại sao ta lại không thể làm chứ?”

“Ngươi giết người vô tội!” Thiếu niên gần như đã không khống chế được cảm xúc của mình.

Thời Sênh chẳng thèm giận, giọng điệu lạnh nhạt: “Giết người vô tội là ở trong miệng các ngươi thôi, sao các ngươi có thể chắc chắn là hắn ở trong mắt người khác không phải là kẻ tội ác chồng chất chứ?”

“Người trên giang hồ đều rõ ràng, ngươi đừng có lấy cớ nữa, ngươi là kẻ lạm sát người vô tội.” Thiếu niên một mực khẳng định, “Còn chuyện lúc trước ở Ngũ Phong Sơn nữa, các ngươi không quên đấy chứ? Tại sao cô ta biết ở đó là chỗ vào, bởi vì cô ta là người làm chủ chuyện đó sau lưng, các ngươi đừng để bị cô ta lừa.”

“A, vậy mục đích của ta là gì?” Giỏi nha, ông đây còn chưa nhìn ra mình là người đứng sau lưng, chẳng lẽ lúc mộng du làm ra à?

“Làm sao ta biết được mục đích của ngươi là gì?” Thiếu niên thẹn quá thành giận.

Rõ ràng thiếu niên này muốn dẫn lửa lên người Thời Sênh, tranh thủ thời gian cho Nguyễn Chỉ Mạt và Đỗ Tuế Hàn.

Thời Sênh đảo mắt, ngồi trở lại, kiêu ngạo nói: “Nếu cảm thấy ta là người bày mưu đứng sau chuyện đó, vậy tới đánh một trận đi.”

Có chuyện gì thì cứ dùng nắm tay nói chuyện thôi.

Ai thua kẻ đó gánh tội.

Thiếu niên: “...”

Mọi người ở đây không phải kẻ ngốc, trong tay Thời Sênh có thanh kiếm cổ quái kia, bọn họ không dám xông lên đánh loạn.

Giết không được người ta có khi còn táng mạng mình vào.

“Các ngươi...” Thiếu niên thấy người xung quanh không hề có động tĩnh gì.

“Nếu mà nói tới người đứng sau âm mưu ấy...” Thời Sênh lại đột nhiên lên tiếng, “Ta cảm thấy người của Linh Hạc Tông đáng nghi nhất.”

“Thanh Diên, ngươi nói hươu nói vượn cái gì thế hả? Liên quan gì tới Linh Hạc Tông của bọn ta?” Người của Linh Hạc Tông lập tức đứng lên bất bình.

Thời Sênh kinh ngạc, “Ô, chỉ có các ngươi được suy đoán còn ta thì không được à, quyền nói chuyện cũng không có luôn chắc? Hơn nữa, ta cũng có kết luận là các ngươi làm đâu, khẩn trương gì chứ, giờ đang nói tới chuyện ở Ngũ Phong Sơn mà. Chúng ta cứ to gan mà suy đoán đi, xem ai là người đáng hiềm nghi nhất.”

“Thanh Diên, ngươi đừng có ở đây yêu ngôn hoặc chúng nữa đi. Chuyện Ngũ Phong Sơn ngươi vốn là người bị tình nghi nhiều nhất. Lúc đó chúng ta cũng không biết nhiều người như thế bị bắt đi đâu, sao ngươi có thể biết trong thời gian ngắn như thế được?”

“Bên dưới có rất nhiều cơ quan, ngoại trừ người của Lưu Quang Môn ra thì còn ai trên giang hồ này biết được nữa chứ?”

Lửa dẫn tới trên người Linh Hạc Tông, người của Linh Hạc Tông liền bắt đầu không thể ngồi yên.

“Thẹn quá thành giận rồi.” Thời Sênh chậc chậc hai tiếng, “Nếu các ngươi không làm chuyện gì trái với lương tâm thì sao có thể thẹn quá thành giận chứ?”

“Ai làm chuyện trái với lương tâm chứ hả? thanh Diên, ta nghĩ ngươi mới là kẻ làm chuyện trái với lương tâm chứ gì? Giờ còn dám ở đây chèo lái dư luận nữa.”

Mẹ kiếp, còn biết cả từ dư luận nữa cơ ấy.

Lúc bản cô nương chèo lái dư luận thì chẳng biết nhà ngươi còn đang ở đâu đâu.

“Lúc trước các ngươi bị bắt thế nào vậy? Bị người hạ thuốc đúng không? Vậy sao không nói là người của Tử Vi sơn trang đi? Đó là tổ tông dùng độc, thần không biết quỷ không hay hạ dược cho các ngươi chẳng phải dễ như trở bàn tay à?” Thời Sênh cười như không cười, nói.

“Lúc đó Tử Vi sơn trang không có ở gần đấy, rất nhiều người có thể làm chứng bọn họ ở đâu.” Người của Tử Vi sơn trang tới rất đột ngột, bọn họ có thể không nghi ngờ sao? Bên đầu tiên bị tra chính là Tử Vi sơn trang. Nhưng người ta còn được người của cả một thành làm chứng, lúc đó Tử Vi công tử đang dẫn người đi ở bên đó cơ mà.

Mắt thấy sự tình càng nói càng đi xa, Thời Sênh phất tay áo: “Bỏ đi, nhiều lời vô ích, đánh thôi, đánh thắng thì các ngươi có nói ta muốn tạo phản cũng chẳng sao hết.”

Vừa nói tới đánh nhau, đám người bên kia lập tức rụt cổ lại, không một ái dám xông lên.

Mọi người còn đang rụt đầu rụt cổ thì đám người đột nhiên xôn xao, hình như có người ngã xuống.

Sau đó, luyện võ trường như lúa bị gặt vậy, người nọ tiếp nối người kia đổ gục xuống đất.

Vọng Thư túm lấy Thời Sênh nhảy lên một chỗ cao, trong gió hình như có mùi hương nhàn nhạt. Hắn duỗi tay che miệng mũi Thời Sênh lại: “Đừng hít thở.”

Bên dưới cũng có người có phản ứng nhanh như Vọng Thư, nhưng khi bọn họ chuẩn bị nhảy lên cao thì lại có một đám mặc đồ đen lặng lẽ xuất hiện.

Chương 1918: Đồng minh giang hồ (28)

Vọng Thư nhanh chóng lấy từ trên người xuống một bình sứ, đút cho Thời Sênh một viên, đợi một chút mới buông tay ra.

“Chẳng phải huynh đã đưa ta cái này sao?” Thời Sênh duỗi tay sờ lên cổ, sao bảo là bách độc bất xâm cơ mà?

Vọng Thư chớp mắt cực kỳ vô tội: “Ta quên mất.”

Thời Sênh: “...”

Đánh chết hắn đi thôi.

Thời Sênh rũ mắt nhìn xuống dưới, đám người mặc áo đen kia xuất quỷ nhập thần khống chế tất cả mọi người, bao gồm cả Hoa Dương thần y.

Giữa ban ngày ban mặt mà mặc cả cây đen sì sì, sợ người ta không nhìn thấy mình hay thế nào hả?

Trong đó, có một gã mặc áo đen đi tới bên dưới Vọng Thư, ngẩng đầu nhìn lên.

Vọng Thư ôm Thời Sênh cũng không thấy khẩn trương, trong cái nhìn chăm chú của Thời Sênh, hắn khom lưng: “Thiếu chủ.”

Thời Sênh: “...”

Vừa rồi hắn gọi gì ấy nhỉ?

Cô không bị ảo giác đấy chứ?

... Có một câu rất bậy, không biết có nên nói hay không?

Thì ra BOSS lớn nhất thế giới vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Cô đã từng đoán hắn có thân phận cực kỳ bá đạo, nhưng lại chưa từng nghĩ tới hắn có liên quan tới đám người này. Rốt cuộc thì trước đó chính hắn đã xông vào trong địa bàn của người ta cướp người ra cơ mà.

Quả nhiên, chuyện không thể tưởng tượng được nhất mới luôn là sự thật.

Lại muốn bóp chết hắn rồi.

Gã mặc đồ đen tiếp tục nói: “Chủ thượng nói, ngài chơi đùa ở bên ngoài thế nào ngài ấy không quan tâm, nhưng chuyện lần trước ngài đã làm rất quá đáng rồi, xin ngài quay về.”

Lần trước là nói tới lần ở Ngũ Phong Sơn, Vọng Thư dẫn Thời Sênh vào đó, cho dù hai người này có làm gì thì cũng đã phá hủy hoàn toàn kế hoạch của bọn chúng.

Vọng Thư nhướng mày: “Nếu ta không về thì sao?”

“Vậy ngài cũng đừng trách thuộc hạ không khách khí.” Gã mặc đồ đen vẫn duy trì sự bình tĩnh từ đầu tới cuối, “Ngài có thời gian một ngày để trở về. Một ngày sau, nếu ngài vẫn khăng khăng không nghe lời, vậy thì thuộc hạ cũng đành phải đắc tội.”

Vọng Thư không tỏ thái độ. Gã mặc đồ đen lập tức xoay người đi xử lý những người khác trên luyện võ trường.

Những người đó còn thảm hơn lần trước, có người ngất luôn tại chỗ.

“Bọn chúng định làm gì?” Thời Sênh chọc Vọng Thư, hỏi.

Vọng Thư liếc sang cô, “Không rõ lắm.”

“Chẳng phải huynh là Thiếu chủ sao?”

“Bọn họ có nhiều thiếu chủ lắm.”

Thời Sênh: “...” Xin rút lại câu nói hắn thật trâu bò lúc nãy.

Cái tổ chức này thật quái dị, còn có rất nhiều thiếu chủ nữa chứ.

“Nói dễ nghe một chút là thiếu chủ, nói khó nghe thì chính là những hạ nhân sống tốt hơn đám người bên dưới một chút mà thôi.” Vẻ mặt của Vọng Thư đầy sự châm chọc.

Vọng Thư ôm Thời Sênh hạ xuống luyện võ trường. Đám người mặc áo đen thấy hắn đi qua thì đại đa số vẫn khom lưng chào hỏi, không hề ngăn cản hắn.

Người nằm trên mặt đất trừng mắt nhìn hắn đầy căm ghét, biết ngay tên Vô Ảnh này không phải kẻ tốt lành gì, không ngờ lại có quan hệ với đám người kia.

“Thiếu chủ, ngài có chuyện gì không?” Có người ngăn Vọng Thư lại.

“Sao hả, giờ ta còn không thể đi lại ở đây nữa à?”

“Thiếu chủ, chúng ta còn có việc phải làm, nếu ngài không có việc gì thì vẫn nên nhanh chóng lên đường trở về đi, đừng làm chủ thượng tức giận.” Người mặc áo đen bình thản trả lời.

“Làm chuyện gì?”

“Nếu thiếu chủ muốn biết, có thể trở về hỏi chủ thượng.”

Vọng Thư đột nhiên quay đầu lại: “Chúng ta trói chúng lại hết đi?”

“Được thôi!”

Thời Sênh lập tức rút thiết kiếm xông về phía tên mặc đồ đen gần nhất, tuy đối phương có đề phòng nhưng khi đối mặt với thiết kiếm vẫn phải cố hết sức, nhanh chóng bị Thời Sênh tóm lấy.

Người xung quanh thấy vậy lập tức dừng việc của mình lại, vọt hết về phía Thời Sênh.

Gã mặc đồ đen hỏi: “Thiếu chủ! Ngài còn muốn chọc chủ thượng tức giận nữa sao?”

Ngón trỏ của Vọng Thư chạm khẽ qua cánh môi: “Đã sớm muốn trở mặt với lão ta rồi, ngươi tưởng rằng nhiều năm ta không quay về như thế, hắn sẽ có lòng tốt mặc kệ ta sao?”

Tên áo đen kia còn muốn nói gì đó thì đã bị thiết kiếm chém bay rồi.

Kế tiếp là một trận hỗn chiến, số lượng những kẻ áo đen rất nhiều, Thời Sênh chém tới tê tay mới giải quyết hết được.

Vọng Thư trói mấy tên áo đen còn sống lại.

“Vô Ảnh... Mau cho chúng ta giải dược!” Một đám vừa rồi còn hận Vọng Thư tận xương cốt, giờ lại thay đổi sắc mặt.

Vọng Thư liếc nhìn bọn họ, không thèm để ý tới.

Thời Sênh chống thiết kiếm, ánh mắt đảo qua người trên luyện võ trường, không hiểu tại sao những người này lại không cầu cứu cô, cứ như thể nếu cầu cứu cô thì còn chết nhanh hơn vậy.

“Vọng Thư!”

“Quỷ đáng ghét tới!” Vọng Thư ném người trong tay xuống, nhướng mày nhìn lên không trung.

Vài bóng người nhanh chóng xẹt qua, chỉ trong chớp mắt đã rơi xuống trước mặt hắn, dẫn đầu là một gã đàn ông cao chừng Vọng Thư, diện mạo bình thường, nhưng cặp mắt hổ lại làm người ta có ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

“Vọng Thư, ngươi đang làm gì thế hả? Chủ thượng biết những chuyện ngươi làm, đã bảo ngươi trở về thỉnh tội. Ngươi không những không thu liễm mà còn làm ra loại chuyện này. Ngươi thật sự cho rằng chủ thượng sẽ không xử phạt ngươi sao?”

“Ta cũng không có ý định trở về, hắn muốn xử phạt ta thì cứ việc, tới đây mà xử phạt ta này.”

“Ngươi...” Gã đàn ông trừng mắt, cất cao giọng nói, “Vọng Thư, ngươi đang nói cái gì thế hả?”

“Nghe không hiểu à? Ta nói là ta không quay về.” Vọng Thư nở nụ cười, “Ta không quay về thì ngươi sẽ ít đi một đối thủ cạnh tranh, không phải sẽ càng tốt sao?”

“Ngươi biết rõ nếu ngươi không quay về thì sẽ làm liên lụy tới chúng ta. Ngươi muốn tìm chết thì cũng đừng có kéo bọn ta theo.” Gã đàn ông tức giận muốn xông lên, “Hôm nay ta sẽ đem ngươi về, những lời mà ngươi vừa nói, ta sẽ nói lại cho nghĩa phụ nghe không sót một chữ nào.”

Đám người bọn họ, một người làm phản thì tất cả sẽ phải cùng chịu phạt.

“Thành chủ.” Vọng Thư trốn ra sau lưng Thời Sênh, “Nàng sẽ trơ mắt nhìn ta bị mang về sao?”

“Vọng Thư, giờ ngươi còn cần tìm cả phụ nữ tới làm lá chắn cho mình sao?” Gã đàn ông cười lạnh, “Càng sống càng không có tiền đồ.”

Vọng Thư bình tĩnh đứng ở sau lưng Thời Sênh.

Thời Sênh lắc thiết kiếm, nghiêng đầu nhìn gã đàn ông kia, nụ cười tươi trên khóe môi giống hệt đóa hoa nở rộ bên bờ vực thẳm, xinh đẹp và đầy nguy hiểm.

Giọng nói thanh thúy của thiếu nữ lọt vào trong tai hắn: “Có tiền đồ hay không cũng không tới lượt ngươi định đoạt.”

Đến tận lúc bị trói rồi, hắn vẫn còn đang chìm trong ngẩn ngơ.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Ta đang làm gì?

“Vọng Thư, ngươi dựa vào phụ nữ thì có bản lĩnh gì chứ! Trước kia ta còn cảm thấy ngươi là đàn ông, giờ xem ra cũng chỉ là kẻ nhát gan mà thôi.” Gã đàn ông bị trói chặt rồi mà miệng vẫn không chịu an phận.

“Ngay cả người phụ nữ của hắn mà ngươi còn không đánh nổi thì kêu gào cái gì.” Thời Sênh đứng bên cạnh bổ cho một câu.

Gã đàn ông nghẹn họng, sao cứ có cảm giác đổi cách nói sẽ sang một ý khác thế nhỉ?

Hai người ngồi trên đài mà đám nhân sĩ giang hồ từng ngồi lúc trước, đám người mặc áo đen bị Thời Sênh chất cao thành núi, còn những người khác thì cứ tung ngang dọc, nằm đầy trên đất.

Hình ảnh này thực sự cực kỳ cay mắt.

Tất cả mọi người đều không ngờ cuối cùng tình huống sẽ phát triển thành cái dạng này.

Bọn họ càng không ngờ sau khi đám người mặc áo đen lên sân khấu thì cũng rơi vào kết cục y như mình, không biết bọn họ nên cao hứng hay bi thương nữa đây.

Ai mà biết sức chiến đấu của cô gái kia khủng khiếp như thế, bao nhiêu người, vậy mà... Bỏ đi, đám người đã bị trúng độc này thì khỏi nói, nhưng đám người mặc áo đen kia cũng rất khó đối phó.

Cô thì hay rồi.

Thở phì phà phì phò, vung mấy kiếm đã đánh ngã người ta, còn hứng thú, hiên ngang xếp chồng người ta thành núi nhỏ nữa chứ.

Bị thần kinh à?

Mẹ ơi, ở đây có biến thái.

Thời Sênh ngồi bên cạnh, vừa lúc gã đàn ông kia bị chồng lên trên cao nhất, ngang hàng với tầm mắt của cô. Thời Sênh hơi cười, để lộ ra hàm răng trắng tinh, “Giờ chúng ta bắt đầu tâm sự, tại sao các ngươi lại tiêu diệt Lưu Quang Môn hả?”

Chương 1919: Đồng minh giang hồ (29)

Gã đàn ông hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang một bên, không muốn trả lời.

Thời Sênh cũng không muốn biết tại sao Lưu Quang Môn bị diệt môn, vì thế cô cũng chỉ thuận miệng hỏi vậy mà thôi. Gã đàn ông không trả lời, cô cũng không có ý tiếp tục hỏi nữa.

Gã đàn ông thoáng nhìn thấy Thời Sênh chống kiếm đứng lên, xách theo thanh thiết kiếm lấp lánh hàn quang, dường như chuẩn bị...

Gã đàn ông trợn trừng mắt, cô ta chỉ hỏi một câu thôi ư?

Chẳng lẽ không nên ép hỏi sao?

Tại sao chỉ hỏi một câu rồi không hỏi nữa?

Đối với hành vi không hợp lẽ thường này của Thời Sênh, chắc chắn gã đàn ông không thể nào lý giải được, vì thế đến cuối cùng hắn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại chết sớm như thế.

Thời Sênh xử lý tên Trình Giảo Kim giữa đường nhảy ra này xong liền nhảy xuống đài, túm lấy một người, đưa cho hắn giải dược tìm được từ trên người đám người mặc áo đen kia.

Người nọ run rẩy ăn thuốc giải xong, trong đầu toàn là câu hỏi không biết ma nữ này muốn làm gì?

Vừa rồi hình như hắn cũng không làm gì đắc tội cô ta mà!

Thời Sênh nhặt một thanh kiếm trên đất lên ném cho hắn, lại chỉ vào Nguyễn Chỉ Mạt đang bị trói: “Đi giết cô ta đi.”

“Tại... tại sao chứ?” Người nọ bạo miệng hỏi một câu, cô ta lợi hại như thế, tại sao không tự mình giết chứ?

Mắt môi Thời Sênh cong lên: “Ngươi có đi hay không hả?”

“... Đi.” Hắn không đi thì cái mạng nhỏ này cũng bỏ luôn rồi.

Thân thể Nguyễn Chỉ Mạt không có chút sức lực nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia đi tới gần mình, ánh mắt tàn nhẫn dừng trên người Thời Sênh.

“Ra tay đi, chần chừ cái gì.” Thời Sênh thúc giục hắn, trong chốc lát kiểu gì cũng có người cứu cô ta cho xem.

Người nọ run lên, hít sâu một hơi, đâm kiếm xuống Nguyễn Chỉ Mạt. Nhưng kiếm còn chưa đâm xuống tới nơi thì bên cạnh có một viên đá xẹt qua, vừa lúc đánh lên thân kiếm.

Vài bóng người lao ra từ trong chỗ khuất, phi thẳng tới chỗ Nguyễn Chỉ Mạt và Đỗ Tuế Hàn.

“Mẹ!”

Thời Sênh chửi thầm một câu, phi thân lên cản đám người đó lại, thuận tiện đe dọa người cầm kiếm, “Không giết chết được cô ta thì ta sẽ giết chết ngươi!”

Mặt người nọ trắng bệch, kiếm vừa lệch khỏi quỹ đạo lại một lần nữa

trở lại, đâm thẳng xuống ngực Nguyễn Chỉ Mạt.

Thời Sênh cản những người kia rồi nên không còn ai cản trở hắn nữa, mũi kiếm sắc nhọn đâm vào người Nguyễn Chỉ Mạt, máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả xiêm y cô ta.

Đau đớn khiến cho vẻ mặt Nguyễn Chỉ Mạt trở nên méo mó, nhưng cô ta cắn chặt môi không rên một tiếng.

Một kiếm này đâm vào cực kỳ tàn nhẫn, Nguyễn Chỉ Mạt cũng không có sức kêu to, mí mắt càng lúc càng nặng, chẳng lẽ cô ta phải chết bây giờ sao?

Thời Sênh giải quyết xong những kẻ kia liền trở lại trên đài, không thấy Đỗ Tuế Hàn đâu, chỉ có Nguyễn Chỉ Mạt nằm đó với hơi thở mỏng manh. Người bị Thời Sênh uy hiếp ngã trên mặt đất, hẳn là còn sống.

Thời Sênh tự mình đâm thêm một kiếm, lần này lực cản nhỏ đi rất nhiều, hiển nhiên là vòng sáng nữ chính của Nguyễn Chỉ Mạt đã biến mất gần hết rồi.

Nhưng mà giết vai chính... vẫn sẽ bị sét đánh.

Mây đen dày đặc tụ lại trên đỉnh đầu, tiếng sấm sét ầm ầm như thiên quân vạn mã đang tới gần, sông núi dường như cũng chấn động theo.

Thời Sênh yên lặng dựng ngón tay giữa với ông trời.

“Ta đi độ cái kiếp, huynh ở đây chờ ta.” Thời Sênh nhảy lên thiết kiếm nói với Vọng Thư ở bên dưới.

Vọng Thư: “???” Độ cái gì kiếp cơ?

Nhưng Thời Sênh không giải thích cho hắn, thiết kiếm bay vụt đi, sét trên bầu trời di chuyển theo cô, cũng nhanh chóng biến mất theo, cuối cùng dừng lại ở một nơi cực kỳ xa, những tia chớp liên tục bổ xuống mặt đất.

Bàn tay Vọng Thư đột nhiên siết chặt lại, những hình ảnh xa lạ điên cuồng tràn vào trong đầu, chiếm cứ lấy cả tư duy và thân thể của hắn.

Nhưng hắn còn chưa kịp chải vuốt những hình ảnh tán loạn đó cho ngay ngắn để xem là gì thì chúng lại vỡ vụn ra, làm thế nào cũng không ghép lại được nữa.

Sét không ngừng đánh xuống, Vọng Thư phải bám vào kiến trúc bên cạnh mới có thể đứng vững được.

Tại sao lại... đau như thế?

Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía phương xa, mây đen tiến vào trong đáy mắt hắn. Những tia chớp màu tím thoáng hiện rồi tắt khiến cho con ngươi hắn có thêm mấy phần yêu dã.

Đến tận khi trận sét qua đi, Vọng Thư mới có cảm giác hít thở lại bình thường.

Đầu tiên hắn vận khinh công lao về phía những luồng sét đánh xuống, vốn là núi rừng cây cối xanh tươi nhưng giờ đã trụi lủi, cả một khu vực cháy đen thui.

Vọng Thư tìm một vòng cũng không thấy Thời Sênh đâu, trái tim đập mạnh một cách kinh hoàng.

Cô ấy đâu rồi?

Cô ấy không thể nào chết được.

Cô ấy nhất định vẫn còn sống.

Vọng Thư lại tìm một lần nữa, nhưng vùng rừng cây đã bị sét đánh thành cái dạng này, quét mắt một lần là có thể bao quát hết, căn bản không tìm ra nơi nào có thể giấu người.

Vọng Thư che ngực, thân mình đột nhiên mệt mỏi, lảo đảo ngã xuống. Đúng lúc hắn sắp chạm vào mặt đất thì có một vòng tay luồn qua eo, thân mình hắn đảo lại, cả người bị ôm chặt, tiếng tim đập vững vàng của đối phương xuyên qua những lớp vải, truyền ra vô cùng rõ ràng.

“Chẳng phải đã dặn huynh phải chờ ta ở bên đó sao?”

Vọng Thư nghe thấy âm thanh quen thuộc thì lông mi run lên, sau đó tiêu cự dừng trên gương mặt Thời Sênh, ngơ ngác nhìn cô mấy giây, thong thả giơ tay xoa mặt cô, cánh môi mấp máy: “Tiểu Sênh.”

Thời Sênh kinh ngạc, vỗ nhẹ vai hắn trấn an: “Không sao rồi.”

Vọng Thư vùi mặt vào cổ Thời Sênh, cánh tay không ngừng siết chặt, “Anh rất nhớ em.”

Nhớ đến phát điên.

“Chúng ta trở về có được không?”

Động tác vỗ về của Thời Sênh hơi dừng lại, “Lập tức sẽ trở về thôi,

cố thêm một chút nữa có được không?”

Hắn không muốn nhịn.

Những lời này đã tới bên miệng rồi nhưng cuối cũng vẫn bị hắn nuốt xuống bụng, ôm Thời Sênh không nói gì.

“Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về thôi, hãy tin em.”

Vọng Thư nghiêng đầu, ánh mắt dừng ở khoảng trống cháy đen phía xa. Hắn tin cô nên mới đi tới những nơi này cùng cô.

...

Chuyện Thời Sênh độ kiếp nhanh chóng truyền khắp giang hồ. Lúc đó nhiều người có mặt như vậy, tận mắt nhìn thấy cô dẫn đám sét rời đi, vì thế có người nói cô là thần tiên hạ phàm lịch kiếp.

Đương nhiên, cũng có người nói cô là yêu tinh giáng thế, đám sét đó tới để trừng phạt cô.

Những người nói như vậy đều là đám người do Hoa Dương thần y cầm đầu. Cô đã giết đồ đệ của ông ta. Nếu ông ta không báo thù cho Nguyễn Chỉ Mạt thì không đáng mặt làm sư phụ rồi.

Hoa Dương nhất định muốn báo thù cho Nguyễn Chỉ Mạt nên cả ngày chặn đường Thời Sênh và Vọng Thư. Vọng Thư rất ghét ông ta. Vọng Thư khôi phục ký ức rồi nên nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, càng đừng nói tới người quấy rầy hắn và Thời Sênh ở bên nhau này.

Sau khi khôi phục ký ức, thực lực của Phượng Từ cũng khôi phục lại một chút, đối đầu với Hoa Dương hoàn toàn không phải vấn đề gì.

Kết cục cuối cùng của Hoa Dương, Vọng Thư không kể cho Thời Sênh nghe, nhưng từ sau lần đó, rốt cuộc không thấy ông ta xuất hiện trên giang hồ nữa. Mà người trên giang hồ cũng chưa từng nghe thấy tin tức gì về ông ta.

Chuyện của Thời Sênh cũng chưa phải là trọng điểm.

Điều quan trọng nhất là Giang Lâm đã tra ra kẻ diệt Lưu Quang Môn trước đây là ai.

Nhóm người này có tên là Huyết Sát Minh, chưa có một ai trên giang hồ nghe thấy tên của tổ chức này. Nhưng sau khi Giang Lâm tra ra tin tức này, Huyết Sát Minh liền khởi xướng tấn công võ lâm.

Dù là nam nữ già trẻ, giết bất luận tội, cực kỳ tàn nhẫn.

Đáng sợ nhất chính là người của Huyết Sát Minh đều có mặt trong tất cả các môn phái, tổ chức này đã lặng lẽ thẩm thấu khắp chốn võ lâm từ lúc nào, qua mười mấy năm nay đã tàn hại vô số người.

Huyết Sát Minh là tổ chức của Vọng Thư. Vì Vọng Thư nên Huyết Sát Minh cũng phái người tấn công Tử Linh Thành.

Kết quả tất nhiên không cần phải nói rồi, chỉ có đi mà không có về.

Người trong giang hồ phát hiện Tử Linh Thành kiên cố không phá nổi nên ào ạt chạy về phía Tử Linh Thành. Nhưng Tử Linh Thành cũng không tiếp nhận bọn họ. Người của Tử Linh Thành có thể tùy tiện ra vào, vậy mà cửa thành nhà người ta bọn họ cũng không tiếp cận được, thật sự vô cùng quỷ dị.

Làm người ta ghét nhất chính là, người của Tử Linh Thành còn cố ý đi ra đi vào ngay trước mặt họ nữa chứ.

Chương 1920: Đồng minh giang hồ (30)

“Tiểu Sênh?” Vọng Thư ôm một bó hoa tươi tiến vào, giơ ra trước mặt Thời Sênh với vẻ lấy lòng, thái độ cực kỳ ngoan ngoãn. “Mới hái đấy, thích không?”

Thời Sênh liếc nhìn một cái: “Không thích.”

Vọng Thư hơi thất vọng: “Vậy Tiểu Sênh thích cái gì?”

Tại sao mà những thứ hắn tặng, cô đều không thích thế?

“Anh.” Ngón trỏ của Thời Sênh nâng cằm hắn lên, cúi người ngậm lấy cánh môi hắn. Vọng Thư ngoan ngoãn để mặc cô ngấu nghiến, nỗi thất vọng vừa rồi ngay lập tức bị sự sung sướng thay thế.

Thời Sênh hơi dừng lại lấy hơi, nói: “Em thích nhất, chính là anh.”

Sắc mặt Vọng Thư ửng đỏ: “Anh cũng thích Tiểu Sênh nhất.”

Sáng sớm ngày ra đã rải cẩu lương, Tiểu Ly từ chối.

Từ khi trở về, Vọng Thư như biến thành người khác vậy, cả ngày dính lấy Thời Sênh không rời, còn học được làm nũng, bán manh, cái này rõ ràng là chiêu độc quyền của cô ta mà.

Mà điều khiến cô ta tức giận nhất là, cô ta có làm nũng bán manh thế nào cũng chẳng ăn thua, Vọng Thư chỉ tùy tiện nói một câu là thành chủ đã đồng ý ngay.

Chán ghét chết đi được.

Chán ghét nhất thành chủ có người trong mộng liền biến thành vô nhân tính.

“Thành chủ!” Tiểu Ly gõ cửa đi vào. Cô ta phải làm bóng đèn để tức chết hắn mới được, “Thành chủ, muội có việc muốn nói với tỷ.”

Thời Sênh buông Vọng Thư ra, lúc Vọng Thư rũ mắt xuống, tầm mắt lạnh băng quét qua Tiểu Ly. Trong nháy mắt đó, cả người Tiểu Ly phát lạnh, cứ có cảm giác như bị mãnh thú nhìn chằm chằm, nguy hiểm tới mức chân cũng mềm nhũn, muốn chạy trối chết.

Nhưng mà khi Vọng Thư ngẩng đầu lên một lần nữa, trên mặt hắn vẫn là bộ dáng ngoan ngoãn như thường.

Tiểu Ly vẫn còn thấy sợ hãi trong lòng, không tự giác lùi về sau mấy bước, vừa rồi không phải ảo giác đấy chứ?

“Có chuyện gì?”

Tiểu Ly tiếp tục lùi về sau, nuốt nước bọt, nhanh chóng nói: “Người của Tử Vi sơn trang đang đánh nhau với Huyết Sát Minh ở bên ngoài.”

Vừa nói xong liền xoay người chạy biến ra khỏi phòng.

Dọa chết cô ta rồi.

Thời Sênh bất đắc dĩ lắc đầu hỏi Vọng Thư: “Sao lại hù dọa con bé rồi?”

“Hừ.” Vọng Thư hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo quay đầu đi chỗ khác.

“Được rồi, anh thích là được.” Vợ nhỏ thật là kiêu, “Tiểu công tử, cùng ta đi xem diễn được không?”

Vẻ mặt của Vọng Thư rất ngoan ngoãn, duỗi tay ra cầm lấy tay Thời Sênh, mở to đôi mắt trong sáng, đáng yêu tới mức làm người ta muốn chà đạp hắn một phen. Thời Sênh cố đè lại cái tay đang ngứa của mình, dẫn hắn đi ra cổng thành.

...

Bên ngoài cổng thành.

Người giang hồ và Tử Vi sơn trang đứng thành một trận doanh. Đại quân Huyết Sát Minh ở phía đối diện, số lượng cực kỳ khổng lồ.

Tư thế này phỏng chừng là trận quyết chiến cuối cùng.

Thời Sênh nhảy lên tường thành, hướng xuống bên dưới kêu lên: “Các ngươi đánh xong thì nhớ thu dọn sạch sẽ, đừng có làm chỗ của ta bị bẩn đấy.”

Một tiếng hét này lập tức đánh vỡ cục diện bế tắc.

Có người trong Huyết Sát Minh ngẩng đầu nhìn lên. Đó là một gã đàn ông trung niên, cảm giác đầu tiên mà hắn đem tới cho người ta là trông hắn chẳng khác nào thái giám. Người này đứng đầu đội ngũ. Huyết Sát Minh tỏ ra cực kỳ tôn trọng hắn. Đây chắc là người lãnh đạo hiện tại của bọn chúng rồi.

“Vọng Thư, trở về đi.” Giọng nói eo éo sắc nhọn của minh chủ thái giám từ dưới truyền lên, nghe không ra có tí tức giận nào, cứ như

đang triệu hồi một con sủng vật trốn nhà đi chơi vậy.

Vọng Thư hờ hững nhìn những người bên dưới, dáng vẻ “ta không quen biết các ngươi“.

Đối với Vọng Thư mà nói, hắn là Phượng Từ, thân thể và ký ức ở thế giới này đều không quan trọng, trong trái tim hắn chỉ có một mình Thời Sênh. Vì thế, người bên dưới là ai, hắn căn bản không hề có hứng thú muốn biết.

“Vọng Thư, nghĩa phụ đang nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thấy sao?” Minh chủ thái giám không nhận được câu trả lời nên không khỏi tức giận, “Đừng có làm nghĩa phụ tức giận nữa. Bây giờ ngươi trở về thì ngươi vẫn là thiếu chủ. Những chuyện trước đây, nghĩa phụ sẽ không truy cứu.”

Vọng Thư nhìn sang Thời Sênh, chớp mắt vô tội.

“Giờ hắn đã là người của Tử Linh Thành chúng ta, không liên quan một chút nào tới các ngươi hết. Các ngươi muốn đánh nhau thì đánh đi, không có thì mau cút.”

Minh chủ thái giám nhìn thiếu nữ kiêu ngạo đứng trên tường thành, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, “Vọng Thư, ngươi vì đứa con gái này mà phản bội lại nghĩa phụ sao?”

Vọng Thư vẫn không lên tiếng, hắn không thèm nói chuyện với đám người này.

Minh chủ thái giám cười lạnh một tiếng, phất tay ra lệnh, “Giết bọn chúng.”

Người của Huyết Sát Minh từ sau lưng hắn ta nối đuôi nhau tiến lên,

tiếng chém giết tại chỗ vang lên.

Tử Vi công tử một thân trắng như tuyết xông thẳng về phía minh chủ thái giám, dường như hắn cũng có thù gì đó với tên thái giám kia nên ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Thực lực của Minh chủ thái giám cũng không kém, hai người tạm thời chưa thể phân thắng bại.

Người của Huyết Sát Minh như ăn phải thuốc kích thích. Người trong võ lâm đối đầu với bọn họ gần như bị đánh cho không còn mảnh giáp.

“Thành chủ, là Giang Lâm ca.” Tiểu Ly đứng ở một chỗ khá xa, chỉ về phía một đám người đang áp sát phía sau đám người của Huyết Sát Minh.

Người dẫn đầu đúng là Giang Lâm.

Dường như hắn cũng nhìn thấy người trên thành nên khựng lại trong chốc lát, sau đó nhanh chóng thu lại tầm mắt, dùng tay ra hiệu cho mấy người phía sau. Đám người lập tức tản ra, tiến lên theo xu thế nửa vây quanh, áp sát đám người của Huyết Sát Minh.

Giang Lâm sử dụng chiến thuật bóc bánh từ bên ngoài, sau đó dần tiến về phía chiến trường chính nơi Tử Vi công tử và Minh chủ thái giám đang đánh nhau, nhân lúc lão thái giám không chú ý mà ra một chiêu trúng ngay mục tiêu.

“Dừng tay!” Giang Lâm đánh lén thành công, lập tức bắt được Minh chủ thái giám, quát lên với xung quanh.

Người của Huyết Sát Môn thấy Minh chủ thái giám nhà mình đã bị bắt thì vội vàng dừng tay lại.

Người trong Võ Lâm cũng chuẩn bị dừng tay. Thời Sênh lại đứng bên trên chỉ huy: “Nhân cơ hội hiện tại giết chết bọn chúng đi, các ngươi còn muốn định dừng lại để tí bị chúng phản kích lại à?”

Cô cũng không hiểu cho lắm, tại sao có người bị bắt cóc thì hai bên phải ngưng chiến, chẳng phải lúc này chính là thời cơ tốt nhất, phải nhân cơ hội đối phương dừng tay mà giết ngược lại sao?

[Cô tưởng ai cũng không biết xấu hổ như cô à?]

Thời Sênh trợn mắt, mặt mũi có thể giữ mạng được không? Chết toi rồi thì cần mặt mũi làm gì nữa? Đi xuống làm con rể cho Diêm Vương à?

[...] Không muốn nói chuyện với Ký chủ, tạm biệt nhau đi!

Mọi người cũng đều cạn lời.

Nhưng mà giây tiếp theo, tràng cảnh yên tĩnh lại một lần nữa hỗn loạn.

“Dừng tay, dừng tay, nếu không ta sẽ giết hắn.” Giang Lâm hét lên với những tên bên Huyết Sát Minh, “Mau bảo bọn chúng dừng lại.”

Không ai nghe Giang Lâm nói, hắn đành phải ra lệnh cho Minh chủ thái giám.

Minh chủ thái giám từ lúc bị bắt tới giờ vẫn chưa hề biểu lộ ra một chút hoảng sợ nào, chứng minh hắn căn bản không sợ, “Nhóc con, ngươi còn non... A...”

Một thứ gì đó lành lạt trôi tuột qua miệng hắn, trượt vào trong họng.Tiểu Ly lao ra từ trong đám người, cầm dây thừng trói chặt hắn

lại, sau đó nhanh chóng chạy về phía cổng thành. Minh chủ thái giám bị kéo lê trên mặt đất tạo thành một vệt kéo dài thật dài.

Tiểu Ly buộc dây thừng lên cọc gỗ trên tường thành, nhẹ nhàng treo Minh chủ thái giám lên.

Tiểu Ly nhanh nhẹn thắt một cái nơ, ngẩng đầu nhìn Minh chủ thái giám đang lảo đảo lắc lư, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Lâm vừa đuổi theo tới đây, “Giang Lâm ca, thành chủ đã nói rồi, không thể để kẻ thù có bất kỳ cơ hội phản kích nào, vừa rồi huynh rất nguy hiểm đấy, có biết không hả?”

Giang Lâm: “...” Tiểu sư muội nói lúc nào chứ?

Hắn không thường xuyên ở Tử Linh Thành, lúc Thời Sênh nhàm chán thường làm công tác tư tưởng cho đám người này. Hắn căn bản không ở nhà thì sao có thể biết được chứ.

Chương 1921: Đồng minh giang hồ (31)

Minh chủ thái giám bị treo ở bên trên, sắc mặt xanh mét. Con nha đầu chết tiệt kia lại buộc cả cổ hắn vào, cứ treo thế này kiểu gì cũng chết vì ngạt thở mất.

“Dừng tay... Dừng tay...” Minh chủ thái giám khó khăn lắm mới nói được thành tiếng.

Nhưng mà tiếng nói quá nhỏ, người bên dưới căn bản không nghe thấy. Tiểu Ly có lòng tốt truyền lại lời giúp hắn, “Minh chủ của các ngươi bảo các ngươi dừng tay.”

Người của Huyết Sát Minh vừa ngẩng lên đã nhìn thấy ngay Minh chủ thái giám nhà mình sắp tắt thở tới nơi, tất cả đều đồng loạt tiến về nơi hắn đang bị treo.

“Tiểu Ly, quay về.”

Tiểu Ly nhìn về phía tường thành với vẻ khó hiểu, “Thành chủ, là...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, Tiểu Ly đã nhìn thấy sắc mặt sa sầm của Thời Sênh. Cô ta đành nhìn Giang Lâm với ánh mắt áy náy.

“Quay về đi, đây là ân oán của Lưu Quang Môn và bọn chúng, không liên quan gì tới muội.” Giang Lâm vỗ vai Tiểu Ly.

Tiểu Ly hơi đấu tranh tư tưởng, tốt xấu gì thì Giang Lâm ca cũng coi như là ân nhân cứu mạng của mình, thế là cuối cùng, cô ta nói:

“Thành chủ, muội ở lại giúp Giang Lâm ca.”

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, không nhìn cô ta nữa. Tiểu Ly nhìn thấy phòng ngự của tường thành có hơi dao động, cô ta đã bị nhốt ở bên ngoài...

Chút nữa, cho dù xảy ra chuyện gì thì Tử Linh Thành cũng không thể phá vỡ được.

Đối với Thời Sênh mà nói, người mà cô thấy thuận mắt thì cô sẽ để cho lựa chọn, nhưng nếu đối phương từ bỏ cơ hội lựa chọn đó, vậy thì không thể trách cô không giúp đỡ.

“Thành chủ chỉ là đệ tử của Lưu Quang Môn mà, tại sao...” Tiểu Ly thấy thật khó hiểu, tại sao thành chủ có thể thờ ơ chứ?

“Tiểu sư muội ấy à...” Giang Lâm lắc đầu cười khổ, muội ấy chưa bao giờ hỏi bọn họ đã tra xét tới đâu, nhưng muội ấy cũng chưa từng ngăn cản bọn họ sử dụng tài nguyên của Tử Linh Thành, “Ta cũng không hiểu nổi muội ấy, có lẽ... người kia mới là người hiểu muội ấy nhất.”

Giang Lâm thu lại sắc mặt, xoay người nhìn đám người của Huyết Sát Minh.

“Các ngươi còn dám tiến lên một bước thì hắn sẽ chết mà không có chỗ chôn.” Tiếng nói của Giang Lâm lần này có thể chế trụ Huyết Sát Minh thành công.

Chủ yếu là sắc mặt của Minh chủ thái giám càng lúc càng xấu đi, khuôn mặt đã biến thành xanh mét, có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Người trong võ lâm thấy tình cảnh này thì vội vã dựa sát về phía

Giang Lâm, đứng ở sau lưng hắn.

Còn người của Tử Vi sơn trang thì đứng ở xa hơn, hình thành cục diện thế chân vạc.

Giang Lâm quay đầu nhìn Minh chủ thái giám bị treo ở trên không trung, trong đáy mắt phụt ra cảm xúc mãnh liệt, lạnh lùng hỏi, “Vì sao các ngươi phải giết toàn bộ Lưu Quang Môn?”

Minh chủ thái giám chỉ ư ư mà không thể nói ra thành tiếng. Vừa rồi không biết con nha đầu chết tiệt kia đã cho hắn ăn cái gì mà không thể dùng được nội lực được. Nếu không hắn cũng không đến nỗi chật vật bị treo ở đây thế này.

Tức thật!

Tiểu Ly thả hắn. Người bốn xung quanh ăn ý đè chặt hắn xuống.

Minh chủ thái giám bị ép quỳ trên mặt đất, hắn thở hồng hộc, trong cổ họng phát ra âm thanh quỷ quái.

“Nói!” Một đệ tử của Lưu Quang Môn tức giận đá hắn một cái, “Tại sao lại giết toàn bộ Lưu Quang Môn?”

Minh chủ thái giám ăn đau, một hồi lâu mới cất tiếng nói rõ ràng: “Lưu Quang Môn... Trên tay Lưu Quang Môn có một quyển sách về thuật cơ quan.”

Sách về thuật cơ quan?

Giang Lâm chưa bao giờ biết Lưu Quang Môn có bí tịch nào, thuật cơ quan của bọn họ đều do sư phụ và môn chủ tận tay dạy dỗ.

“Vì một quyển bí tịch mà các ngươi liền giết toàn bộ Lưu Quang Môn ư?” Giang Lâm túm lấy cổ áo minh chủ thái giám, “Các ngươi có nhân tính không hả?”

“Hừ!” Minh chủ thái giám cười lạnh, “Nếu không phải gã môn chủ của Lưu Quang Môn không chịu giao bí tịch ra, ta sẽ tiêu diệt toàn bộ Lưu Quang Môn sao? Muốn trách thì phải trách hắn không thức thời.”

“Ngươi muốn có bí tịch kia để làm gì?” Bên cạnh, có người chen vào, “Lúc trước trong võ lâm có rất nhiều người bị giết, có phải các ngươi làm hay không?”

“Đúng.” Minh chủ thái giám thừa nhận một cách hào phóng, “Sau khi ta cướp được cuốn bí tịch đó của Lưu Quang Môn thì phát hiện ra bí tịch đó cũng không hoàn chỉnh. Ta giết đám người đó cũng chỉ là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của các ngươi, để các ngươi tìm bí tịch hoàn chỉnh cho ta mà thôi.”

“Cầm thú!”

Người bên cạnh lại đá cho minh chủ thái giám một cái, chỉ vì cái này mà hắn có thể giết bao nhiêu người như thế.

Có người ngăn cản người đang bị mất khống chế kia rồi hỏi tiếp: “Rốt cuộc ngươi tìm bí tịch để làm gì?”

Minh chủ thái giám im lặng.

“Nói!” Người bên cạnh không nhịn nổi nữa, gạt người ngăn cản mình ra, lại bắt đầu tay đấm chân đá.

Minh chủ thái giám đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người của Tử Vi sơn trang đang đứng: “Tử Vi, nếu ngươi không muốn tiểu nha đầu

kia chết thì nên biết phải làm thế nào đi.”

Tử Vi công tử cau mày, nhấc chân đi về phía này. Người của Tử Vi sơn trang vẫn đứng yên tại chỗ.

“Tử Vi công tử, ngươi cùng phe với hắn ư?” Mọi người kinh ngạc, lúc trước thuốc mà bọn họ trúng không phải chỉ có mỗi Tử Vi sơn trang mới chế ra được sao?

“Muội ấy đã sớm chết từ lâu rồi.” Âm thanh Tử Vi công tử lạnh nhạt, “Ngươi tưởng rằng ta không biết ư?”

Vẻ mặt minh chủ thái giám biến đổi, “Ai nói với ngươi?”

“Ta tận mắt nhìn thấy.” Trong giọng nói của Tử Vi công tử trộn lẫn cả một loại cảm xúc phức tạp, có hơi nặng nề, “Ngươi đã sớm giết muội ấy rồi, lại còn dùng muội ấy để đe dọa ta. Ngươi nghĩ giờ ta còn nghe lời ngươi nữa sao?”

Mọi người nhìn nhau, rốt cuộc là sao thế này?

Tầm mắt Tử Vi công tử đảo qua mọi người, thong thả mở miệng.

Khoảng bảy năm trước, minh chủ thái giám bắt đi vị hôn thê thanh mai trúc mã của hắn, lấy nàng ấy để áp chế hắn, yêu cầu hắn tìm một trong ba thanh tà kiếm là Nghê Uyên.

Lúc đầu hắn thực sự đi tìm thật, nhưng sau đó hắn gặp được Vọng Thư. Hắn tra xét lai lịch của Vọng Thư nhưng tra thế nào cũng không ra, mà năng lực của Vọng Thư lại không tồi, thế nên sau đó hắn liền chọc giận Vọng Thư, để Vọng Thư giúp mình tìm Nghê Uyên.

Rốt cuộc thì dựa vào một mình hắn vẫn là không đủ.

Nhưng không ngờ... trùng hợp là Vọng Thư lại là người của Huyết Sát Minh.

Lúc đầu Tử Vi công tử cũng không rõ ràng lắm vị Minh chủ kia muốn Nghê Uyên để làm gì, cho đến gần đây, hắn phát hiện ra rằng vị hôn thê của mình đã chết từ lâu rồi, còn phát hiện ra mục đích của minh chủ thái giám khi tìm kiếm Nghê Uyên là để mở một cơ quan kỳ quái.

Hắn tìm những bí tịch kia, cầm tù người của Dịch gia cũng chỉ vì muốn mở cơ quan đó ra mà thôi.

Lưu Quang Môn không phải môn phái duy nhất bị diệt môn. Theo Tử Vi công tử biết, có vài thế lực cũng biến mất bí ẩn như thế, bởi vì những thế lực đó đều là gia tộc, mà trong giang hồ thì diệt cả nhà vì báo thù, diệt cả nhà vì cướp đồ không phải chuyện hiếm gặp gì, lại có thời gian tương đối cách xa, vì thế không ai móc nối những chuyện này với nhau.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Giang Lâm tỏ vẻ cực kỳ phẫn hận, “Đáng giá để ngươi làm cho cả giang hồ không được yên bình như thế sao?”

“Ta nhổ!” Minh chủ thái giám nhổ một bãi nước bọt, lại chuyển đầu nhìn về phía cổng thành, “Cục diện hiện tại của võ lâm đều do đứa con gái kia tạo thành, chính cô ta mới là người làm cho võ lâm không được yên bình.”

Mọi người cùng nhìn tới cổng của Tử Linh Thành.

Không ai nghĩ ra lời gì để phản bác cả.

“Ở Ngũ Phong Sơn, tại sao ngươi lại muốn bắt chúng ta. Còn lần

trước nữa, ngươi bắt chúng ta để làm gì?”

Vẻ mặt của minh chủ thái giám đổi tới đổi lui, cũng không biết đang có âm mưu gì, bị hỏi như thế nhưng hắn luôn im lặng không nói. Đến khi có người ra tay đánh đập, hắn mới trả lời: “Thuật cơ quan của Dịch gia rất khó, lúc trước ta chỉ bắt được Dịch Chính. Nhưng một mình lão ta không thể nào mở được cơ quan kia. Vì thế ta nghĩ trong các ngươi nhất định có thể có người làm được.”

Tuy nói người trên giang hồ không thích bàng môn tà đạo, nhưng vẫn luôn có người thích nghiên cứu mấy thứ này.

Cho dù bọn họ không biết thì hắn cũng có thể bắt những người này tới thử từng bước một, cho đến khi mở ra mới thôi.

Đây là mục đích bắt người của hắn.

Chương 1922: Đồng minh giang hồ (32)

Thời Sênh cảm thấy đám người này thật kỳ lạ, bắt nhiều người như thế chỉ vì một lý do cực kỳ vớ vẩn! Có thể đi đúng cốt truyện tí được không hả?

“Giờ nên xử trí hắn thế nào đây?”

Xử trí thế nào ư?

Còn có thể xử trí thế nào chứ, loại người này nên xử tử.

“Giết hắn!”

“Đúng, giết chết hắn. Hắn giết nhiều người của chúng ta như thế, có giết mấy trăm lần cũng không đủ cho hắn đền mạng.”

“Báo thù cho sư huynh của ta!”

“Giết hắn, báo thù!”

“Chờ một chút đã.” Có người đứng ra, hỏi vấn đề quan trọng nhất, “Nơi mà ngươi muốn mở ra, bên trong có gì?”

Minh chủ thái giám hừ lạnh một tiếng, “Tại sao ta phải nói cho các ngươi chứ?”

“Bây giờ ngươi còn lựa chọn nào khác sao?” Một người túm lấy cổ áo minh chủ thái giám, “Mau nói, rốt cuộc ngươi muốn mở nơi đó ra

để làm gì? Ngươi có âm mưu gì?”

Minh chủ thái giám tiếp tục hừ lạnh, “Có bản lĩnh thì các ngươi cứ giết ta đi. Ta sẽ không nói gì cho các ngươi biết hết.”

Cho dù người bên ngoài đe dọa, dụ dỗ thế nào, minh chủ thái giám cũng không hé răng nói nửa lời.

Cuối cùng mọi người cũng đành bó tay. Đối diện là một đám Huyết Sát Minh như hổ rình mồi, trong lúc bọn họ còn đang bàn bạc xem nên giải quyết thế nào thì Giang Lâm đã túm lấy minh chủ thái giám kéo lên một đoạn, cách xa những người này.

Có người chỉ vào Giang Lâm hét lên, “Ngươi làm gì thế hả?”

Vẻ mặt Giang Lâm đầy tàn nhẫn, “Hắn giết Lưu Quang Môn của ta, ta phải báo thù cho người của Lưu Quang Môn.”

“Ngươi tưởng chỉ mình ngươi có thù oán chắc? Thả hắn ra ngay!”

Tử Vi công tử cũng nhích gần về phía Giang Lâm, những người này đều muốn giết minh chủ thái giám cả.

Giang Lâm kéo minh chủ thái giám lùi về sau, sự tức giận trên mặt đã dâng lên tới đỉnh điểm, “Hắn có chết thì cũng phải chết trên tay ta.”

Thù hận bao nhiêu năm đọng lại sâu trong trái tim Giang Lâm gần như hoàn toàn bùng nổ. Hắn đã tra xét lâu như thế, khó khăn lắm mới bắt được hung thủ, sao có thể giao hung thủ cho người khác được chứ.

“Ta nói này, các ngươi muốn giết thì mau giết đi!!!” Thời Sênh không

nhìn nổi nữa, ngồi ở trên tường thành nói vọng xuống.

Các ngươi mà còn tiếp tục tranh nhau thì người ta phản công bây giờ đấy.

Bị bao nhiêu giáo huấn thế rồi mà còn không biết là không nên nói đạo lý với đối thủ à? Ngươi nói đạo lý với hắn, hắn sẽ nói âm mưu với ngươi. Cuối cùng người bị hại vẫn chính là mình thôi.

Một đám thiểu năng trí tuệ.

Có người ngẩng đầu lên nhìn về phía Thời Sênh, ánh mắt như thể đang nói “ngươi nói thì nhẹ nhàng lắm, sao ngươi không xông lên đi“.

Mọi người ở đây còn đanh tranh cãi xem ai sẽ là người giết minh chủ thái giám thì người của Huyết Sát Minh đột nhiên động. Bọn họ xếp thành hình cây thang, xông về phía bên này.

Tư thế rõ ràng là không chết không dừng.

“Thấy chưa, thấy chưa, không nghe ta nói, giờ sáng mắt ra chưa?” Thời Sênh đứng ở bên trên tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, giọng điệu làm cho người ta chỉ hận không thể xông lên tát chết cô được.

Nhưng mà giờ bọn họ không có thời gian đi tát chết cô, bọn họ phải đối phó với Huyết Sát Minh.

“A!”

“Mau giết hắn đi!”

“Đừng để bọn chúng cứu được hắn ra.”

Minh chủ thái giám còn đang ở trong tay Giang Lâm, quanh Giang Lâm có mấy tên của Huyết Sát Minh. Bởi vì hắn đang nắm trong tay minh chủ thái giám nên mấy người kia mới không dám tiến lên.

Tiểu Ly giết ra một đường, tới gần Giang Lâm, “Giang Lâm ca, giết chết hắn đi đã! Sau đó chúng ta lao ra!”

Giang Lâm gật đầu, dùng dao găm cắt qua yết hầu Minh chủ thái giám.

Tiểu Ly ngăn cản những người kia để Giang Lâm có thời gian ra tay.

Cái đầu tiên, vì minh chủ thái giám phản kháng nên hắn cũng không cắt trúng được, để minh chủ thái giám tìm được cơ hội phản kích, cũng may Giang Lâm có phản ứng nhanh nên minh chủ thái giám không có cơ hội chạy thoát.

Cuối cùng, dao nhỏ trong tay Giang Lâm cũng đâm được vào cổ minh chủ thái giám. Minh chủ thái giám trợn trừng mắt, vẻ mặt vẫn tràn ngập sự ngờ vực. Người của Huyết Sát Minh giết tới thì chỉ thấy minh chủ nhà mình thong thả ngã gục xuống.

Nơi yết hầu không ngừng có máu tươi trào ra.

Dao trong tay Giang Lâm vẫn còn dính máu, ánh mắt hắn chưa bao giờ tàn nhẫn như vậy.

Tên này là kẻ thù của toàn bộ Lưu Quang Môn. Hắn truy tìm bao nhiêu năm như thế, cuối cùng hôm nay cũng tự mình giết được kẻ thù rồi.

“Giết!”

Dường như đám người Huyết Sát Minh bị cái chết của Minh chủ kích thích tới nên ai cũng giết đỏ cả mắt, liều mạng xông về phía mọi người, dùng vũ khí trong tay chém người đối diện không nương tay.

Thời Sênh ngồi trên tường thành nhìn vở kịch thay đổi diễn biến, đến tận khi người của Huyết Sát Minh rút đi rồi, cô mới chậm rãi dẫn Vọng Thư xuống khỏi tường thành... về nhà ngủ.

Tiểu Ly còn bị nhốt lại ở bên ngoài: "..." Thành chủ, tỷ thả cho bọn muội vào đã chứ!!!

...

Minh chủ thái giám đã chết, người của Huyết Sát Minh cũng không còn đáng sợ nữa, người trong võ lâm bắt đầu quét sạch dư nghiệt của Huyết Sát Minh. Nhưng Huyết Sát Minh ẩn giấu rất sâu, trong một thời gian ngắn chắc chắn không thể giết sạch được.

Giang hồ vẫn lộn xộn như cũ, nhưng cũng may phía trước không mờ mịt nữa. Tất cả mọi người đều đã biết nguyên nhân, chỉ cần trở về tra xem trong môn phái mình có còn gian tế của Huyết Sát Minh hay không là được.

Thời Sênh không quan tâm chuyện đó lắm, bộ dáng bọn họ có làm gì cũng chẳng liên quan tới cô. Người khiến cô để ý duy nhất chỉ có Vọng Thư mà thôi.

Vài lần Giang Lâm muốn gặp Thời Sênh nhưng đều bị Vọng Thư chặn lại. Giang Lâm không còn cách nào nên nhờ Tiểu Ly nhắn lại cho Thời Sênh, nói hắn sẽ rời khỏi Tử Linh Thành, đi trùng kiến Lưu Quang Môn.

Lúc trước Lưu Quang Môn bị diệt môn nên không còn đệ tử, nhưng bọn họ thì vẫn còn sống. Bọn họ chính là những đệ tử còn sót lại cuối cùng của Lưu Quang Môn. Bọn họ nhất định có thể trùng kiến lại Lưu Quang Môn, khiến Lưu Quang Môn nổi danh giang hồ, để môn chủ và các vị trưởng lão có thể nhắm mắt an nghỉ.

Thời Sênh chỉ nở một nụ cười không rõ ý nghĩa khi nghe chuyện này. Rất nhiều năm sau, Tiểu Ly cũng không hiểu nổi ý nghĩa của nụ cười ấy của Thời Sênh.

Nụ cười đó vô cùng cổ quái.

Như là trào phúng, lại có vẻ cô đơn, nhưng nghĩ lại một chút thì dường như chẳng có gì, cô chỉ tỏ vẻ là cô đã biết, cô đã nghe được mà thôi.

Tiểu Ly vĩnh viễn không thể hiểu nổi cách suy nghĩ của thành chủ nhà mình.

Huyết Sát Minh sụp đổ, tuy rằng cuối cùng mọi người vẫn không biết được cái nơi mà minh chủ thái giám kia khăng khăng muốn mở ra là gì. Có người tò mò, nhưng bọn họ cũng không biết nơi đó ở đâu nên đành phải bỏ cuộc.

Người của Tử Vi sơn trang lại quay về với tác phong làm việc bí ẩn, có điều Tử Vi công tử không bao giờ lộ diện trên giang hồ nữa.

Còn về Đỗ Tuế Hàn, sau lần mất tích cũng chưa từng xuất hiện trở lại, không biết đã chết ở đâu hay đang âm mưu gì. Dù sao Thời Sênh cũng không gặp lại hắn.

Tam đại công tử, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Vọng Thư.

Mà Vọng Thư lại thực sự là một vị công tử khiến người ta phải chán ghét. Càng về sau, dưới sự dung túng của Thời Sênh, hắn càng làm người ta hận tới ngứa răng.

Chủ yếu là những thứ mà hắn đã không thích thì vị thành chủ Tử Linh Thành kia liền ra tay tiêu diệt.

Mà thứ bị hắn thích thì càng thảm hại hơn, những cái tốt nhất kiểu gì cũng phải để hắn dùng đầu tiên.

Không biết có phải do ở thế giới này Vọng Thư khôi phục lại ký ức sớm hay không mà bọn họ sống một đời này cũng không dài lắm.

Lúc hắn chết rồi Thời Sênh vẫn chẳng hiểu nổi, sao đang yên đang lành mà hắn lại lăn ra chết được chứ?

Chương 1923: Sinh tồn trên sa mạc (1)

Tất cả mọi người đều biết Uất Hoan là một kẻ lừa đảo.

***

Tích tách tích tách.

Âm thanh thanh thúy vang lên bên tai Thời Sênh. Cô khó khăn cử động tay. Trên ngón tay dường như đang có thứ gì đó vây quanh. Cô khẽ cử động, thứ đó lập tức dính chặt lấy cô.

Thời Sênh vô thức ngừng cử động lại, thứ đó quả nhiên không động đậy nữa.

Mí mắt cay xè, có cảm giác không thể mở ra nổi. Thử mấy lần liền cô mới miễn cưỡng mở mắt ra được.

Đập vào mắt là đều là dây leo màu xanh mướt. Lúc này cô đang bị những thứ đó trói chặt.

Mấy sợi dây leo mảnh nhỏ đâm vào huyết quản cô, giống như ống truyền dịch đang lấy máu của cô đi.

Thời Sênh: “...”

Cái gì thế này??

Ông là dịch dinh dưỡng à?

Thời Sênh ngọ nguậy đầu, dùng tầm nhìn có hạn quan sát xung quanh.

Không có gì đáng để xem cả.

Tất cả đều là dây leo màu xanh biếc.

Ồ, không đúng, những nơi khác cũng có những kẻ đáng thương gặp họa giống như cô.

Thời Sênh thử đếm, có khoảng bảy tám vật thể giống như cô, nhìn có vẻ còn thảm hơn cả cô.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Thời Sênh hít mấy hơi thật sâu, cố ép bản thân bình tĩnh lại, thế nhưng sự thật chứng minh cô không thể bình tĩnh lại được.

Cổ tay bị sợi dây leo quấn quanh. Cô chỉ khẽ cử động thôi tua quấn sẽ siết chặt lại, đâm sâu vào huyết quản của cô.

Cũng may tốc độ hút máu của nó cũng không quá nhanh.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, một hơi cắt đứt hết những sợi tua quấn quanh người, sau đó lật người đứng dậy. Khi những sợi dây leo lại một lần nữa vươn đến, cô nhanh chóng cắt đứt chúng. Đám dây leo lúc này không định bám lấy cô nữa, vội vàng thoát khỏi nơi này.

Có quá nhiều sợi dây leo, Thời Sênh cầm thiết kiếm chém liên tục. Một lúc sau cô mới nhìn thấy tảng đá màu vàng. Thời Sênh tiến lại

gần, dần dần tảng đá màu vàng cũng ngày càng to hơn.

Thời Sênh ngã xuống tảng đá, cơ thể bỗng nhiên mềm nhũn, đầu óc choáng váng, không còn chút sức lực nào cả.

Nguyên chủ không biết đã bị quấn ở đây bao lâu rồi, cơ thể bị hút quá nhiều máu, vừa rồi chút sức lực còn lại cuối cùng cũng đã bị cô dùng hết, cho nên bây giờ chỉ có thể nằm xuống.

Những sợi dây leo kia không lại gần tảng đá này. Chúng dừng lại xung quanh tảng đá, có vẻ như muốn lên trên nhưng lại không dám tiến lên.

Trong lòng Thời Sênh đã lạnh hẳn đi. Một thứ hung ác không dám lại gần một nơi, nơi đó chắc chắn là có một thứ còn hung ác hơn. Cho nên bây giờ có lẽ tình cảnh của cô còn nguy hiểm hơn cả lúc nãy.

“Nhanh, đưa ta lên đi!” Thời Sênh vội vàng ra lệnh cho thiết kiếm đưa cô lên trên trời.

Dưới mặt đất quá nguy hiểm, ông đây muốn quay về sao Hỏa thôi.

Thiết kiếm đưa Thời Sênh lên không trung.

Thời Sênh nằm trên thiết kiếm cảm thán.

Vừa rồi tại sao ông phải ra tay nhỉ?

Cứ lên thẳng trên trời có phải là xong rồi không?

Tất cả đều do nguyên chủ đã kiệt sức nên mới làm trí thông minh của cô cũng bị mất theo.

Bầu trời có vẻ âm u, đỉnh đầu dường như bao phủ đầy mây đen, là kiểu mây đen bất cứ lúc nào cũng sẽ giáng xuống được những trận sấm sét kinh người. Thời Sênh cũng híp mắt nhìn một lúc, xác định chắc chắn thứ đồ chơi đó không nhằm vào mình thì mới yên tâm.

Cô là người từng trải, bị sét đánh đã nhiều lần như vậy, đương nhiên là phải cẩn thận mới được.

Nguyên chủ tên là Uất Hoan.

Thế giới này là một thế giới rất kỳ lạ.

Giờ chúng ta hãy cùng đến gần với khoa học, à không, đến gần với một tinh cầu bị hủy diệt.

Thế giới Uất Hoan sinh sống, không lâu trước đây đã bị một trận vẫn thạch rơi xuống. Trên vẫn thạch còn mang theo phóng xạ. Cho dù là thực vật hay động vật chẳng may gặp phải đều sẽ bị phóng xạ giết chết.

Trận mưa sao băng gần như đã cuốn đi một nửa sinh vật trên tinh cầu này. Nơi an toàn đều tập trung ở một nửa tinh cầu còn lại. Đa phần những người may mắn còn sống sót đều tập hợp ở bên đó.

Ban đầu Tinh cầu này vốn có rất nhiều người. Tuy đã chết đi nhiều như vậy, nhưng số người sống sót vẫn còn rất nhiều, cùng lúc xông lên một nơi, khỏi nói cũng có thể nghĩ ra được rằng thế giới này sẽ trở thành như thế nào.

Trong hỗn loạn, trật tự xã hội biến mất, con người tranh giành tài nguyên vật tư. Đến cả cảnh sát cũng đã trở thành vật trang trí, không có tác dụng thực tế gì nữa.

Sự xuất hiện của vẫn thạch chỉ là dấu hiệu khởi đầu của diệt vong. Vẫn thạch sẽ tiêu diệt tất cả các loài thực vật, làm ô nhiễm nguồn nước. Những nơi vẫn thạch rơi xuống lúc đầu dần bị sa mạc hóa. Một nơi một khi bị sa mạc hóa, sẽ lan tràn ra xung quanh giống như mầm bệnh.

Sau đó hầu như toàn bộ thế giới đều biến thành sa mạc. Số con người còn sống sót chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mất đi thức ăn và nước, con người chết đi ngày một nhiều. Những người còn sống sót đã tập hợp lại thành một đội ngũ cùng nhau tìm kiếm nguồn nước và thức ăn trong sa mạc.

Sau đó họ đã thực sự tìm được một ốc đảo.

Ốc đảo này chính là nơi Thời Sênh tỉnh lại khi nãy.

Xung quanh nguồn nước toàn là dây leo, nhưng những sợi dây leo này không dễ đối phó. Con người vừa đến gần đã bị chúng điên cuồng tấn công, ngăn chặn người đến gần nguồn nước.

Ban đầu họ đã nghĩ rất nhiều cách. Nhưng sau một chuỗi thất bại, có người đề xuất dùng con người làm mồi nhử, dẫn dụ những dây leo đó đi, sau đó họ sẽ vào lấy nước.

Cách này khá hiệu quả, so với nguồn nước, những dây leo đó còn thích máu người hơn.

Cho nên họ thuận lợi có được nguồn nước. Dựa vào số nước lấy về được, một đám người cầm cự được mấy tuần. Nhưng số nước ít ỏi này không đủ cho họ được bao lâu. Ở trong sa mạc, không có nước thì chỉ có chết.

Nguyên chủ nằm trong đợt người thứ ba được chọn để làm mồi nhử.

Họ dùng người già, trẻ con làm mồi nhử. Nguyên chủ là một cô bé gái, còn là cô bé gái có chút nhan sắc, tuy không đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là tiểu gia bích ngọc, so với những đứa bé gái thông thường thì nhìn dễ chịu thoải mái hơn nhiều.

Một cô bé gái như vậy không nên bị đối xử như thế mới đúng. Thế nhưng tính cách nguyên chủ lại không hề dễ chịu như vẻ bề ngoài của cô. Cả ngày cô cứ âm trầm nói những lời kỳ lạ, nguyền rủa họ đều chết hết đi.

Mọi người đều muốn sống, đều muốn nhìn thấy hy vọng. Nhưng cô ngày nào cũng nói những lời khiến họ mất đi lòng tin, cho nên người trong đội ngũ đều không thích cô ta. Lần thứ hai đặt mồi nhử, nguyên chủ đã bị chọn trúng.

Những điều nguyên chủ nói là thật. Cô có khả năng nhìn thấy tương lai, tinh cầu này, một mảng hoang vu, cát vàng phủ khắp bầu trời.

Không có con người, cũng không có bất kỳ sinh linh nào.

Nguyên chủ vừa nhắm mắt lại đã có thể nhìn thấy cảnh tượng đó. Cô đã từng cũng muốn sống sót, sống cho thật tốt, nhưng ngày nào cũng bị cảnh tượng đó giày vò, lòng tin của cô đã bị tiêu diệt từ lâu. Cô không dám chết, chỉ có thể cứ sống lay lắt qua ngày.

Nhưng nguyên chủ không ngờ cô lại bị họ chọn làm mồi nhử để dẫn dụ đám dây leo đó. Cô bị họ trói lại, dùng một chiếc xe vẫn còn lái được kéo cô chạy vòng quanh đám dây leo kia.

Cát vàng nóng bóng tràn vào họng cô, chui vào trong bụng. Có lúc cô còn tưởng rằng mình sẽ chết ở đó.

Thế nhưng cô không chết, cô bị đám dây leo đó đuổi theo. Chúng quấn lên chân tay, bụng, cổ cô.

Cô bị lôi đi giữa một mảng màu xanh rờn. Nguyên chủ không biết đám người đó có lấy được nước không, cô chỉ nhớ trước khi mình mất đi ý thức, đã nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng.

Trong bầu trời cát vàng bay đầy, những tòa nhà cao tầng bắt đầu đội cát đứng sừng sững lên. Toàn bộ thế giới đều khôi phục sự sống. Mấy năm cô vừa trải qua tựa như một giấc mộng, mà cuối cùng cô đã tỉnh mộng lại.

Thời Sênh tiếp nhận di nguyện của nguyên chủ xong có chút ngẩn ngơ.

Ông không làm cái nguyện vọng này!!!

[Ký chủ?] Hệ thống khó hiểu, trước đây cho dù nguyên chủ có bao nhiêu yêu cầu tùy hứng, Ký chủ cũng chưa bao giờ từ chối, lần này tại sao lại từ chối? Không giống như con người Ký chủ.

Chương 1924: Sinh tồn trên sa mạc (2)

“Ngươi có biết yêu cầu của cô ta tùy hứng đến thế nào không?” Thời Sênh nghiến răng nghiến lợi, trong đôi mắt dường như vọt ra tia hung ác, nhìn là muốn nuốt chửng người khác.

Tùy hứng đến thế nào Hệ thống không biết, nhưng nó biết bây giờ Ký chủ rất đáng sợ, giống như muốn giết người... À không, giết Hệ thống.

Nhị Cẩu Tử thể hiện rất lực bất tòng tâm, xin đừng dọa nó mà.

“Cô ta yêu cầu ta phải khôi phục lại thế giới này về trạng thái bình thường ban đầu.” Thời Sênh nổi trận lôi đình, “Coi ông là cái gì hả? Hamlet chắc? Có thể biến đồ ra cho cô ta trong vòng một nốt nhạc chắc?”

[...] Chuyện liên quan gì đến Hamlet chứ. Ký chủ cô bị chọc tức đến phát điên rồi hả? Lại bắt đầu ăn nói linh tinh rồi đấy.

Thời Sênh mạnh mẽ hùng hổ sửa lại, duy trì lửa giận trên mặt một cách thần kỳ, “Harry Potter!”

[...] Bản lĩnh cưỡng ép làm màu của Ký chủ tăng lên rồi, [Ký chủ chẳng phải là người lên trời xuống đất không gì không thể sao? Chỉ có tí chuyện cỏn con thế này mà cô cũng không làm được sao? Cô còn làm màu tiếp được nữa sao?]

“Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện làm màu của ông hả?”

Thời Sênh vẫn rất giận dữ, giọng nói cũng như nhiễm lửa giận, “Ai có giỏi thì biến ra một thế giới cho ông xem đi, đây có phải là thế giới cổ tích đâu, tưởng ông là thần tiên thật à?”

[Ký chủ cô hiểu rõ quy tắc mà, nhiệm vụ này bắt buộc phải hoàn thành.] Hệ thống chí công vô tư, thực hiện di nguyện của nguyên chủ chính là cái giá Ký chủ phải trả để được sử dụng cơ thể này.

“Di nguyện quá đáng như vậy, ông đây không thèm làm, ai muốn làm thì đi mà làm.” Thời Sênh tuyên bố bãi công.

Có bao giờ cô làm chuyện đại sự cứu vớt thế giới này đâu, bảo cô...

Đôi mắt Thời Sênh khẽ đảo, biểu cảm trên gương mặt đột nhiên trở nên quỷ dị.

[Ký chủ cô lại có chủ ý gì mới à?] Âm thanh cảnh báo của hệ thống ong ong vang lên, biểu cảm đó của Ký chủ nhìn thế nào cũng giống như sắp làm chuyện xấu.

Nó sợ nhất là biểu cảm này của Ký chủ. Nó đã dự đoán được sẽ có một đống rắc rối đang chờ thu dọn.

“Mi quản ta làm gì, lo mà log out đi.” Thời Sênh rất không khách khí tắt Hệ thống.

Cô nhìn vị trí của mình – không biết đây là nơi quái quỷ nào nữa.

Vẫn là những dây leo đó, nhưng sao cô không nhìn thấy nguồn nước gì. Trước đây họ nhìn từ chỗ cao, những dây leo này ở vòng quanh gần nguồn nước, còn có xu thế độc chiếm nguồn nước.

Nhưng lúc đó nhìn thì thấy không có nhiều như bây giờ.

Thời Sênh híp mắt lại, chẳng lẽ là do đám dây leo đó phát hiện có người đang nhòm ngó nguồn tài nguyên nước của chúng, cho nên đã lấp nguồn nước lại sao?

Đây là bản năng của con người, khi không muốn người khác cướp đồ của mình thì sẽ giấu đồ đi. Thực vật cũng như vậy, càng đừng nói đến những dây leo trông có vẻ như đã có chút trí tuệ này.

Thời Sênh nằm lên thiết kiếm tự phục hồi. Đến đêm trăng sáng nhô cao, quả nhiên Thời Sênh nhìn thấy đám dây leo phía dưới bắt đầu chuyển động. Mặt trăng cực đại chiếu bóng lên mặt nước. Mặt nước yên lặng không một chút rung động, giống như tấm gương trơn bóng.

Dây leo di chuyển xung quanh chiếc gương, không ít dây leo đang tiến vào trong nước, tưới đẫm nước rồi nhô lên, rồi lại đổi một nhóm khác đi vào, cứ thế lặp đi lặp lại, cho đến khi mặt trăng chếch đi, biến mất trong nước, hoạt động này mới dừng lại.

Thời Sênh như kẻ thiểu năng, đứng bên trên nhìn chúng tiến hành hoạt động này.

Chủ yếu là vì không muốn cử động, không còn chút sức lực nào, giờ có rau chân vịt cũng không cứu nổi cô.

Vốn dĩ cơ thể này đã thiếu dinh dưỡng, lại còn bị hút nhiều máu như vậy, lúc này Thời Sênh chỉ cảm thấy mình còn duy trì được sự tỉnh táo đã là vô cùng lợi hại rồi.

Chân trời phía xa dần nổi lên màu trắng bạc. Đám dây leo bắt đầu bao vây xung quanh nguồn nước, khôi phục lại dáng vẻ trước đây. Thời Sênh nhìn thấy, một thảm dây leo màu xanh biếc.

...

Thời Sênh mất mấy ngày liền mới khôi phục lại sức khỏe. Tục ngữ nói sức khỏe là tiền vốn của cách mạng, tiền vốn không có thì còn nói gì đến cách mạng, cho nên điều dưỡng cơ thể cho khỏe mạnh là một chuyện rất quan trọng.

Mấy ngày nay hôm nào cô cũng chứng kiến màn hoạt động không thấy được ánh sáng giữa đám dây leo và vũng nước kia.

Cách mô tả này hoàn toàn thích đáng. Chỉ cần trời sáng, đám dây leo sẽ che chắn nguồn nước, đến tối mới để lộ nguồn nước ra, ra ra vào vào ở bên trong đó, đây chẳng phải là hoạt động không thấy được ánh sáng thì là gì?

Thời Sênh đã khỏe lại đôi chút, liền bắt đầu liều mình khiêu khích đám dây leo. Đám dây leo này ngoài việc biết tấn công thì trên thực tế cũng không có gì khác biệt với dây leo thông thường, bị chặt đứt cũng sẽ không mọc lại.

Đến khi cô nghiên cứu đám dây leo đó xong, xác dây leo la liệt dưới đất, Thời Sênh mới gặp đám con người đầu tiên cô nhìn thấy từ khi đến thế giới này.

Những con người này chính là đám người khi trước đã lấy nguyên chủ làm mồi nhử, khiến cho nguyên chủ nảy ra suy nghĩ đáng sợ như vậy.

Những người này đều ăn mặc vô cùng lôi thôi, sống trong bão cát quanh năm, mặt mũi nhem nhuốc, dấu vết bị gió cát giày vò hiện lên rõ rệt. Quanh năm thiếu nước và khô héo, khiến cơ thể họ gầy guộc như que củi, tập tễnh đi trong bão cát, dường như chỉ một trận bão cát thôi cũng có thể thổi bay được họ đi vậy.

Những người này lại đến lấy nước, họ đến chỗ cao trước để quan sát, phát hiện ra ở đây chỉ còn lại đám dây leo thì vẻ mặt đều vô cùng kỳ quái.

Nhưng nhanh chóng đã có người nhận ra có điều bất thường, đám dây leo không thể hút cạn khô hết nước được. Chắc chắn là nguồn nước đã bị chúng che mất.

Trước đây đám dây leo không che đi nguồn nước, họ muốn lấy nước đã rất khó khăn rồi, bây giờ lại càng khó khăn hơn.

Thời Sênh ngồi lên thiết kiếm nhìn đám người ở phía dưới đang tranh nhau thử lấy nước. Cô đang suy nghĩ nếu bây giờ mình xuống dưới đó nói mình là thiên thần chuyển thế, không biết họ có tin không nhỉ.

Đám người này đã lâm vào bước đường cùng, có lẽ cũng sẽ tin.

Thế nhưng Thời Sênh còn chưa kịp đi xuống làm màu, đã có một đám người đến trước. Đám người mới xuất hiện có tận mấy chiếc xe ô tô. Lúc này còn có ô tô để dùng trong sa mạc thì chắc chắn là không phải nhân vật đơn giản rồi.

Cho dù không phải là nhân vật chính, thì cũng là đội ngũ của nhân vật chính.

[Ký chủ, nhắc nhở cô, cô cần phải đi theo họ.] Hệ thống lạnh lùng thốt ra một câu.

Thời Sênh ngẩn người, “Tại sao?”

[Bởi vì chỉ có đi theo họ cô mới tìm được Phượng Từ.] Hệ thống nói

xong liền bổ sung một câu, đề phòng trường hợp bị bật, [Tôi chỉ thông báo cho Ký chủ dựa trên chỉ lệnh. Nếu Ký chủ có ý kiến gì, có thể quay về tìm chủ nhân nói chuyện.]

Thời Sênh: "..." Ông còn chưa mở miệng ra nói, ngươi đã biết là sắp bị bật cơ à?

Giỏi lắm Nhị Cẩu Tử của ta.

[Đương nhiên rồi!] Dù sao thì nó cũng đã bị bật đến lật cả mặt rồi, cho nên không muốn tiếp tục bị bật nữa, nó phải chặn Ký chủ lại trước thôi.

Thời Sênh: "..." Bỗng nhiên khen ngươi một câu mà ngươi đã đắc ý rồi sao.

Trước đây sao không thấy ngươi giỏi như thế bao giờ hả?

[...] Tôi làm gì cũng sai hết, chỉ có cô có lý. Cô tự chơi đi, tạm biệt!!

Hệ thống tức giận log out. Trước khi log out còn không quên nói cho Thời Sênh biết, để cô đi theo đám người kia, nếu không cô đừng mong tìm được Phượng Từ.

Nếu nói trong chuyện này không có âm mưu gì thì còn lâu cô mới tin. Hệ thống đang yên đang lành sao lại nhắc nhở cô đi theo đám người này thì mới tìm được Phượng Từ?? Nói không chừng chỉ là một mồi nhử để dẫn dụ cô đến. Bên kia không chừng còn có nguy hiểm đang chờ đợi cô.

Trong tình hình này, còn lâu cô mới đi.

[...] Ký chủ, chứng hoang tưởng bị hại của cô nghiêm trọng thế rồi cơ

à? [Lần này cô chỉ có thể dựa vào nhắc nhở của tôi mới tìm được Phượng Từ, nếu không vị diện này đừng hòng mong tìm được hắn.]

Thời Sênh: “...” Chẳng phải ngươi log out rồi sao?

Chương 1925: Sinh tồn trên sa mạc (3)

Hệ thống nói rất rõ ràng, hơn nữa còn nhấn mạnh hết lần này đến lần khác. Nếu cô không đi theo đám người ở phía dưới, thì cơ hội tìm được Phượng Từ bằng không.

Thời Sênh nằm trên thiết kiếm suy nghĩ một lúc, cuối cùng vỗ đùi một cái, cô sợ cái rắm ấy!

Ai dám xông lên tìm đường chết thì xử lý thôi!!

Dù sao thì cô cũng chẳng có gì, chỉ có thời gian và buff hồi phục là vô hạn, ai sợ ai chứ.

...

Đám người xuất hiện phía dưới đã cứu đám người lúc trước ra một nơi xa, dẫn đầu đội ngũ này là một cô gái, có lẽ để tiện, cho nên mái tóc dài đã được búi lại gọn gàng, mấy lọn tóc bị thấm ướt mồ hôi dán chặt lên mặt cô ta.

Tuy cũng nhếch nhác như vậy, nhưng trên người cô ta có khí thế của kẻ bề trên. Toàn bộ đội ngũ được cô ta quản lý đâu ra đấy. Cô ta nói gì, không một ai dám lên tiếng phản kháng.

“Đội trưởng Giản, theo bản đồ của chúng ta thì chính là ở đây. Phía trước có một mảng dây leo rất lớn, cũng chứng tỏ là ở đây có nước, chỉ không biết đầu nguồn của nước ở đâu. Nếu là ở dưới đất thì phiền phức rồi.” Một người đàn ông đến trước mặt cô gái, cầm tấm

bản đồ chỉ chỉ trỏ trỏ, gương mặt lo lắng.

Người được xưng là đội trưởng Giản tên là Giản Ý. Cô ta nhận lấy tấm bản đồ xem xét. Đầu ngón tay cô ta vạch qua một tuyến đường được đánh dấu, đầu ngón tay dừng lại tại một chỗ, “Không thể ở dưới lòng đất được, đi hỏi đám người vừa nãy xem, vừa rồi họ bị đám dây leo tấn công mà vẫn một lòng muốn đi vào đó, chắc chắn là đã biết được điều gì đó.”

“Họ không chịu nói gì cả.” Người đàn ông có chút bất đắc dĩ, vừa rồi hắn đã hỏi rồi, nhưng họ không nói gì hết, đều dùng ánh mắt chết lặng quen thuộc để nhìn họ.

Sự chết lặng đó khiến họ như cái xác không hồn.

“Không ai chịu nói gì sao?” Giản Ý đưa tấm bản đồ cho người đàn ông, “Để tôi đi xem sao.”

Cô ta đi về nơi đã sắp xếp cho đám người kia lúc trước, liên tiếp hỏi mấy người. Quả nhiên đúng như lời người đàn ông kia vừa nói, cho dù cô ta hỏi cái gì đối phương cũng không hé răng nói lấy một từ.

“Bọn chị không phải là người xấu.” Cuối cùng Giản Ý dừng lại trước mặt một thiếu niên hơn mười tuổi, “Chị hỏi em mấy câu đơn giản, em chỉ cần trả lời là không hoặc có, có thì gật đầu, không thì lắc đầu, có được không?”

Cậu thiếu niên có chút sợ hãi nhìn Giản Ý. Có lẽ bởi vì Giản Ý là một cô gái, lúc nói chuyện cũng không gầm gào quát tháo, khiến sự đề phòng của cậu thiếu niên cũng giảm đi không ít. Cậu cẩn thận nhìn người đàn ông cơ bắp đứng đằng sau Giản Ý, mím chặt bờ môi nứt nẻ, cuối cùng vẫn không chịu mở miệng.

Giản Ý liếc nhìn người đàn ông đứng sau, “Anh đi ra xa một chút.”

“Đội trưởng Giản...” Những người này tuy là nạn dân, nhưng bây giờ thế đạo suy đồi, ai mà biết được nó có phải là một tên cầm thú đội lốt người hay không chứ.

Họ cũng chỉ vừa mới gặp đám người này, không phải là người anh em quen biết lâu năm, lại lăn lộn trong thế giới sa mạc này, có thể giao lại cả sau lưng cho người khác như họ.

Cho nên lúc này người đàn ông thế nào cũng không muốn rời khỏi Giản Ý. Nếu cô ta xảy ra chuyện gì thì hắn không thể ăn nói được với những người khác.

“Không sao đâu.” Giản Ý nói, “Anh qua bên kia nói với họ một tiếng, tôi hỏi xong nhanh thôi.”

Người đàn ông nhìn cậu thiếu niên, rồi lại nhìn Giản Ý, cuối cùng vẫn đành phải đồng ý, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn.

Giản Ý và cậu thiếu niên ở bên kia nói chuyện, thời gian trôi đi từng giây từng phút. Khoảng nửa giờ sau, Giản Ý đi từ bên kia tới, “Ở đây đúng là có nguồn nước. Lần trước khi họ tớ đây đám dây leo còn bao vây bốn phía xung quanh nguồn nước, nhưng lần này thì không thấy nguồn nước đâu nữa.”

Lúc trước họ đã nghi ngờ là nguồn nước đã bị đám dây leo đó che đi rồi, cho nên muốn dẫn dụ đám dây leo ra để xem sao. Ai ngờ còn chưa kịp dẫn dụ dây leo ra, đã gặp chuyện vừa nãy. Sau đó họ được đám người của Giản Ý cứu thoát.

“Cho nên bây giờ chúng ta phải làm thế nào để lấy được nguồn nước. Nếu như không lấy được thì có lẽ chúng ta sẽ không cầm cự

nổi nữa. Ở trong căn cứ đã không còn bao nhiêu nước nữa rồi.”

Giản Ý trầm ngâm giây lát, “Anh bảo họ đến đây đi.”

Giản Ý và mấy người kia bàn bạc xem có cách nào dẫn dụ được đám dây leo kỳ lạ kia không, thế nhưng bàn luận cả nửa ngày trời cũng không có cách gì hay.

“Đây là nguồn nước duy nhất ở xung quanh đây rồi. Nếu không lấy được nước thì có lẽ chúng ta sẽ phải chết ở đây.”

“Đội trưởng Giản, cô phải nghĩ cách đi.”

“Trong căn cứ còn có nhiều người như vậy, nếu chúng ta không lấy được nước về thì họ phải sống thế nào đây.”

“Đội trưởng Giản.”

Giản Ý khua tay, ra hiệu cho họ dừng lại. Mọi người dường như vô cùng tôn trọng Giản Ý, cho nên khi cô bảo họ dừng lại, họ liền dừng lại thật, đôi mắt trông mong liếc nhìn Giản Ý.

“Quay về trước đã.” Giản Ý trầm ngâm giây lát, “Đưa họ về trước rồi nghĩ cách sau.”

Hôm nay họ chỉ đến đây thăm dò, không có dự định lấy nước, gặp được nhiều người như vậy hoàn toàn là bất ngờ.

Sau khi Giản Ý rời đi Thời Sênh mới hạ xuống mặt đất. Cô nhìn chằm chằm vào đám dây leo ở phía xa, từ từ rút thiết kiếm ra, chạy về phía đám dây leo.

...

Không bao lâu sau Giản Ý đã đưa người quay lại, nhưng cô ta vừa quay lại đã trợn tròn mắt. Nơi này hoàn toàn khác với lúc cô ta rời đi, đám dây leo chất thành đống, khô héo rũ rượi.

Ở giữa đám dây leo có một cái hồ nhỏ, hồ nước xanh biếc, đối lập hoàn toàn với cát vàng mênh mông ở xung quanh.

Nhưng ở sát mép hồ nước, có một thiếu nữ đang ngồi. Cô gác một chân lên, chân còn lại tùy ý thả xuống, khiếm nhã ngồi bên mép hồ nước, trong tay cầm một thanh thiết kiếm kỳ lạ, chốc chốc lại chọc vào mặt nước, mặt nước rung động từng hồi.

Đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Giản Ý có chút thất thần, nhưng bản năng đã nhanh chóng nhắc nhở cô ta phải cảnh giác.

Cô ta giơ tay ra ra hiệu cho đám người phía sau không được tùy tiện hành động, một mình cô ta cẩn thận tiến lên phía trước.

“Xin hỏi...” Giản Ý nói thăm dò.

Thời Sênh nghiêng đầu qua, con mắt nhìn thẳng vào tầm nhìn Giản Ý. Đôi mắt đó dường như là một thể với hồ nước phía sau lưng cô, xanh thẳm như bầu trời.

Nhưng trong khoảng màu xanh thẳm đó lại không ấm áp như trời xanh, mà lạnh lẽo đến mức khiến người ta phát sợ.

Lòng bàn tay Giản Ý đã toát mồ hôi. Cô ta nắm chặt tay, một lần nữa lên tiếng hỏi, “Xin hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đám dây leo này lại biến thành như vậy?”

Cảm giác lúc này của Giản Ý rất giống như khi thế giới này biến

thành như vậy, nỗi sợ hãi khó hiểu đó giống như mầm bệnh lan tràn, rõ ràng đã biết nguồn gốc của nó, nhưng lại không thể nhổ bỏ được.

Giản Ý nín thở chờ đợi câu trả lời của Thời Sênh.

Thời Sênh cắm thiết kiếm vào bãi cát bên cạnh, ung dung chậm rãi đứng dậy, cằm hơi nhếch lên, dáng vẻ “ông đây cực kỳ có gu”, ngữ khí còn huênh hoang hơn nữa, “Có ta giải quyết chúng, đương nhiên là chúng sẽ biến thành như vậy rồi.”

“Cô?” Phản ứng đầu tiên của Giản Ý là nghi ngờ.

Ánh mắt cô ta lướt qua đám dây leo khô héo xung quanh Thời Sênh. Cô gái này đang đùa với cô à?

Bao nhiêu dây leo như vậy mà một mình cô gái này giải quyết được hết hay sao?

Thời Sênh cực kỳ tự tin, ngực ưỡn thẳng, buông lời ngông cuồng, “Ta được ông trời phái đến để cứu các ngươi.”

Giản Ý: “???”

[...] Ký chủ làm màu sẽ bị sét đánh đấy, bớt làm màu đi!!

Chương 1926: Sinh tồn trên sa mạc (4)

“Cô có sao không đấy?” Một người bình thường như Giản Ý, đương nhiên là sẽ không tin mấy lời bệnh hoạn của Thời Sênh. Cô ta dùng ánh mắt như quan tâm đến kẻ thiểu năng để nhìn Thời Sênh đầy yêu thương.

“Bản đại tiên thì có chuyện gì.” Thời Sênh trợn mắt lườm, “Ngươi bất kính với ta, coi chừng bị trời phạt đấy.”

Giản Ý: “...” Người này bệnh không hề nhẹ đâu.

Thời Sênh đã bị Giản Ý gắn mác bệnh nhân tâm thần.

Cô tuyệt đối không tin đám dây leo này là do Thời Sênh giải quyết, chắc chắn là còn có nguyên nhân khác. Giản Ý nói mấy câu với Thời Sênh, câu trước không ăn nhập với câu sau. Cô ta chắc chắn Thời Sênh có bệnh thật, cảm giác kỳ lạ trước đây hoàn toàn chỉ là ảo giác của cô ta. Cô ta vòng qua Thời Sênh chuẩn bị lại gần hồ nước ở phía sau.

Nước trong hồ này rất trong, là nước sinh hoạt được, một hồ nước lớn như vậy, đủ để họ tiếp tục sinh tồn.

Đúng lúc khi cô ta còn cách hồ nước khoảng năm mươi mét nữa, phía trước mặt cô ta đột nhiên nổi lên tia lửa. Cơn đau đớn từ da mặt truyền đến, cô ta vô thức lui lại phía sau. Cảm giác đau đớn đó lập tức biến mất, nhưng trong không khí vẫn có thể nhìn thấy được tia lửa còn chưa biến mất hoàn toàn.

“Đã nói với cô rồi, bất kính với bản đại tiên sẽ bị trời phạt đấy.” Thời Sênh khoanh hai tay, hả hê nhìn Giản Ý.

Lông mày Giản Ý nhíu chặt lại, không tin điều tà quái vừa rồi lại xảy ra lần nữa, nhưng vẫn như lần trước, tia lửa lóe lên, cảm giác đau đớn không ngừng đâm vào da thịt cô ta.

Giản Ý ôm cánh tay, lùi lại phía sau trong ánh nhìn như cười như không của Thời Sênh. Cô ta lấy làm kỳ lạ đánh giá Thời Sênh. Lần đầu tiên nhìn Thời Sênh cô ta có cảm giác kinh hãi. Nhưng lần thứ hai đã không còn cảm giác đó nữa, nhìn có vẻ chính là một tên thần kinh.

Bây giờ lại càng giống như là một tên thần kinh đang chuẩn bị giở trò.

Giản Ý tránh xa Thời Sênh, đi sang một bên khác chuẩn bị lại gần hồ nước, nhưng kết cục vẫn là như vậy, cô ta hoàn toàn không thể bước chân vào phạm vi gần hồ nước, xung quanh giống như có thứ gì đó đang bao vây hồ nước lại.

Còn vị trí Thời Sênh đứng nằm trong phạm vi này – tức là, thứ đó có thể thực sự là do cô ta điều khiển.

“Đội trưởng Giản sao vậy?” Người trong đội ngũ của Giản Ý bắt đầu vây lại.

Giản Ý nói mấy câu với họ, những người này đồng thời dùng ánh mắt cổ quái nhìn Thời Sênh. Ánh mắt đó giống như con người đang nhìn người ngoài hành tinh.

Thảo luận nửa ngày trời, có người tiến lên thăm hỏi: “Cô là thần tiên

thật à?”

Thời Sênh nhướng mày, ngữ khí không hề khách khí, “Nếu không là ngươi chắc?”

“Cô chứng minh thế nào?”

Thời Sênh vẫy tay một cái, “Thế này còn không đủ chứng minh à?”

Người đó nhìn vào khoảng hư không trống trải, trong lòng tuy hiểu rõ Thời Sênh đang nói gì, nhưng ngoài miệng lại nói, “Ở đây không có gì hết.”

Thời Sênh bĩu môi, ngồi lại xuống đất, dáng vẻ các người muốn tin thì tin. Dù sao thì người thiếu nước cũng không phải cô. Cô có làm thế nào thì cuối cùng người chết cũng không phải là cô.

Đám người đối diện: “...”

Thế là có ý gì chứ?

Cô không định giải thích sao?

Họ nhìn nhau giây lát, bầu không khí trở nên yên tĩnh đến khác thường.

Rất lâu sau Giản Ý mới vẫy tay ra hiệu cho họ đi tới, thấp giọng nói với họ mấy câu, sắc mặt mấy người đó cổ quái, dáng vẻ có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại những lời muốn nói vào trong.

Giản Ý thấy họ không có ý kiến, nhìn Thời Sênh đang vẽ nguệch ngoạc trên cát: “Xin hỏi... vị đại tiên này, có thể cho chúng tôi lấy một chút nước được không?”

“Được chứ.”

“Chúng tôi có thể...” Giọng Giản Ý khựng lại. Cô ta còn chưa nói hết lời, Thời Sênh đã đồng ý rồi, rõ ràng là vượt xa tưởng tượng của cô ta.

“Nhưng ta có một điều kiện.”

Nghe thấy câu này lúc này tâm trạng Giản Ý mới buông xuống, không có miếng thịt nào từ trên trời rơi xuống. Nếu cô thực sự không có yêu cầu gì, thì cô ta mới càng sợ hãi có âm mưu quỷ kế gì ở đây.

“Xin... đại tiên cứ nói.”

“Bản đại tiên muốn đi theo các ngươi.” Trên mặt Thời Sênh là nụ cười nhàn nhạt.

“Đi theo chúng tôi?” Đi theo họ làm gì chứ? Hay là còn có âm mưu quỷ kế gì ở bên trong?

Giản Ý không tin trên đời có đại tiên. Cô ta cảm thấy chắc chắn Thời Sênh đã dùng cách gì nên mới làm được như vừa nãy, nhưng chỉ có điều họ không biết mà thôi.

Bây giờ lại muốn đi theo họ, chẳng phải rõ ràng là có âm mưu hay sao?

Nhưng bây giờ họ có thể làm được gì chứ?

Nếu họ không đồng ý thì sẽ không lấy được nước, cuối cùng cũng chỉ có thể chết khát mà thôi.

Giản Ý hít một hơi thật sâu, “Xin hỏi đại tiên muốn đi theo chúng tôi là muốn làm gì?”

Sênh Trung Nhị vung tay lên một cái, “Cứu các ngươi.”

Giản Ý: “...” Đồ thần kinh.

Tuy Thời Sênh biểu hiện rất giống kẻ bị bệnh thần kinh, nhưng khổ nỗi Thời Sênh nắm nguồn nước trong tay, họ không thể không cúi đầu.

[...] Bản hệ thống cũng không thể hiểu nổi Ký chủ làm thể loại nhiệm vụ này là có ý gì.

Để cô đi theo họ, chính là để cho cô nín nhịn. Cô thì hay rồi, trực tiếp đặt mình vào địa vị cao nhất, còn lấy “nguồn sống” của người ta, quyền phát ngôn hoàn toàn nằm trong tay cô.

Gặp phải một Ký chủ như vậy đúng là số khổ mà.

Gặp phải một kẻ thần kinh như vậy cũng quá khó khăn cho những nhân vật chính này rồi, thương xót nhân vật chính một giây, hai giây còn lại để thương xót chính mình.

...

Thời Sênh thuận lợi đi theo đội quân của Giản Ý trở về nơi họ đang tạm thời lánh nạn.

Địa điểm cách hồ nước không xa lắm. Đừng tưởng rằng mọi nơi đều là sa mạc, trên thực tế nơi này trước đây là một khu đô thị. Nơi lánh nạn của họ nằm dưới hầm của một tòa kiến trúc ba tầng.

“Chúng tôi tạm dừng ở đây nghỉ ngơi.” Giản Ý giải thích với Thời Sênh, “Bên trên gió cát quá lớn. Chúng tôi không thể ở lại bất cứ đâu quá lâu được, nếu không rất có khả năng sẽ bị chôn vùi dưới lòng đất. Đây đã là nơi chúng tôi ở lại lâu nhất rồi.”

Trong tình trạng khan hiếm nguồn nước, họ không dám đi lại trong sa mạc.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn quét qua xung quanh tòa kiến trúc đã có chút cũ nát, đối với lời nói của Giản Ý cũng hờ hững như không.

Giản Ý cũng tự ý thức được ngậm miệng lại, đồ thần kinh không nên kích động nhiều thì hơn.

“Đội trưởng Giản về rồi à?” Một người đi từ trong ngã rẽ ra. Giản Ý vội vàng chào hỏi, nụ cười trên gương mặt vô cùng chân thành.

Giản Ý gật đầu.

“Đội trưởng Giản, lại tìm được người còn sống à?” Bên kia cũng có mấy người đi ra, nhìn Thời Sênh đang đứng bên cạnh Giản Ý.

Trên đường đi, không ít người đều chào hỏi Giản Ý. Giản Ý rất kiên nhẫn chào hỏi đám người này, dẫn Thời Sênh theo bậc thang đi sâu xuống dưới.

Nơi đây trước kia có thể là trạm dừng tàu điện ngầm, không gian rất lớn, được họ phân chia thành nhiều khu vực. Ngoài người của Giản Ý còn có một số nạn dân. Họ sinh hoạt tại vị trí được chỉ định cho mình. So với những người sống sót đang đờ đẫn ngoài kia, điều kiện sống của những người này rõ ràng là tốt hơn nhiều.

“Đội trưởng Giản, đã tìm được nguồn nước chưa?” Không biết là ai

gào lên một tiếng.

Tức thì tất cả mọi người ở xung quanh đều nhìn sang. Đó là ánh mắt tràn ngập sự kỳ vọng, thậm chí đã có người bắt đầu liếm láp bờ môi khô ráp của mình, nuốt nước bọt ừng ực.

Bây giờ họ rất cần nước.

Giản Ý hít sâu một hơi, nói: “Tìm được rồi.”

“Ô ô!! Cuối cùng chúng ta cũng có nước để uống rồi!!”

“Tìm thấy nước rồi, không phải chết nữa rồi, nước ở đâu?”

“Đội trưởng Giản, cô mau cho chúng tôi nước đi, chúng tôi rất cần nước.”

Chương 1927: Sinh tồn trên sa mạc (5)

Giản Ý bị những người lánh nạn sống sót phấn khích vây quanh, nhất thời không thể thoát ra được. Đến khi cô ta giải thích rõ ràng xong, nhìn sang bên cạnh thì đã không thấy đồ thần kinh kia đâu nữa.

Giản Ý sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi, vội vàng đẩy những người đó ra đi tìm Thời Sênh.

Dưới lòng đất quanh co khúc khuỷu, Giản Ý tìm kiếm rất lâu ở những nơi có người nhưng vẫn không tìm thấy Thời Sênh. Lúc cô ta sắp bỏ cuộc thì cũng tìm thấy người ở sát đường biên.

“Đại tiên... Ở đây rất phức tạp không nên đi linh tinh. Nếu đi lạc mất thì sao chúng tôi tìm được đại tiên đây.” Ý tứ câu nói này của Giản Ý tức là, cô đừng có đi lung tung nữa, sợ chết khiếp đi được ấy.

“Bản đại tiên sao mà lạc đường được chứ?” Sênh làm màu vẻ mặt chán ghét.

Giản Ý: “...” Cô giỏi!!

Đây rốt cuộc là bệnh nhân tâm thần ở bệnh viện nào trốn ra thế không biết.

“Ta không thích có người quấy rầy, ta sẽ ở đây.” Thời Sênh chỉ vào cánh cửa bên cạnh. Đây có lẽ phòng cảnh vệ, bên trong cài đặt cũng được coi là khá cao cấp, có một chiếc giường nhỏ.

“Trong này...” Giản Ý quay lại nhìn, “Cách nhóm của chúng tôi quá xa.”

Tuy Giản Ý cũng muốn cô cách xa họ một chút, nhưng có đôi khi những thứ nguy hiểm nên giữ lại bên cạnh mình thì sẽ an toàn hơn.

Ai biết được một mình cô ở bên này làm trò gì chứ, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

“Ta ở đây thôi.” Thời Sênh đẩy cánh cửa phòng cảnh vệ ra bước vào.

Giản Ý: “...”

Cô ta thực sự đã hết cách với bà cô tầm thần này rồi.

Thời Sênh kiên quyết muốn ở lại đây. Giản Ý đành phải để mặc cho cô đi, sắp xếp hai người âm thầm trông chừng, đề phòng Thời Sênh làm chuyện gì. Thế nhưng Thời Sênh từ khi đi vào đó vẫn chưa hề ra ngoài.

Giản Ý có lẽ cũng muốn thử thăm dò Thời Sênh, không đưa đồ ăn cho cô, Thời Sênh cũng không ra ngoài. Hình như họ có đưa đồ ăn đến hay không cũng không hề ảnh hưởng gì lắm đến cô vậy.

“Đội trưởng Giản... Cô ta đã ở trong đó gần hai ngày rồi. Chúng ta có cần vào trong đó xem thử không?”

Vẻ mặt Giản Ý có chút khó lường, “Mọi người thử nói xem, cô ta có phải là thần tiên thật không?”

Cả một khoảng thời gian lâu như vậy không ăn không uống gì, trên

người cô cũng không có chỗ nào để được đồ ăn. Ngoài là thần tiên ra thì còn có ai có thể làm được như vậy chứ?

“Đội trưởng Giản, cô đừng nghe cô ta luyên thuyên. Trên thế giới này nếu như có thần tiên thật thì chúng ta có như thế này không? Tôi thấy cô ta chính là một kẻ điên!!”

“Đúng đấy, đội trưởng Giản, thần tiên là thứ chỉ có trong truyện cổ tích thôi, sao tồn tại trong thế giới hiện thực được chứ?”

Giản Ý cũng không tin trên thế giới này tồn tại thứ gọi là thần tiên, nhưng mà...

“Chuyện trước đây ở chỗ nguồn nước phải giải thích thế nào? Tại sao cô ta lại có thể khống chế không cho chúng ta vào trong được?”

Mọi người: “...”

Cái này đúng là họ không thể giải thích được.

“Thế giới này đã trở thành như vậy rồi, biết đâu cô ta có năng lực đặc biệt gì đó thì sao? Trước đây chúng ta cũng gặp một người, tuy người như vậy rất ít, nhưng thực tế đúng là cũng có đúng không?” Một người đánh bạo nói.

Đầu mày Giản Ý nhíu chặt lại, trầm tư giây lát rồi nói: “Trước tiên quan sát xem sao đã.”

Lần này họ lại quan sát mất hai ngày, Thời Sênh chỉ đi ra ngoài có một lần. Bao nhiêu ngày liền không ăn không uống, nhưng tinh thần cô vẫn rất tốt, hoàn toàn không hề giống như người đã mấy ngày liền không ăn uống gì.

Giản Ý đã từ bỏ ý định nghiên cứu Thời Sênh. Cô ta vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm. Cho dù Thời Sênh có phải là thần tiên hay không, thì chỉ cần không gây hại cho họ là được.

...

Thời Sênh ở trong không gian nhỏ chật hẹp đã phát ngán, ra ngoài lượn lờ xem sao.

Người ở bên trong đều rất lạc quan, không giống như đội ngũ trước đây của nguyên chủ, gần như tất cả mọi người đều ảm đạm như sắp chết, nghe theo sự thôi thúc của bản năng nghĩ cách để sống tiếp.

“Tại sao cô lại ở đây?” Âm thanh sắc bén từ một bên khác truyền tới, tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần. Một bóng người xuất hiện trước mắt Thời Sênh. Cô ta dường như muốn giơ tay ra đẩy Thời Sênh. Thời Sênh linh hoạt nghiêng người, tránh khỏi móng vuốt của cô ta.

Đối phương không đẩy được người nên tức giận đùng đùng, “Uất Hoan tại sao cô còn chưa chết? Còn như âm hồn bất tán chạy theo tôi đến đây. Cô có biết xấu hổ không hả!!”

Đó là một cô gái, tuy ăn mặc nhếch nhác bẩn thỉu, nhưng gương mặt thực sự rất ưa nhìn.

Nghe nói trước đây là một minh tinh, cực kỳ nổi tiếng. Chỉ có điều nguyên chủ trước đây chẳng bao giờ quan tâm đến những thứ này, cho nên không quen biết cô ta.

Chính bởi vì nguyên chủ không quen biết cô ta, cho nên vị đại minh tinh này cứ liên tục đi tìm nguyên chủ gây chuyện. Ở trong đội ngũ, cô ta dụ dỗ mấy người có năng lực vây xung quanh mình. Cô ta

muốn dạy dỗ nguyên chủ, đám người đó chắc chắn là không có ý kiến gì.

Trước đây nguyên chủ bị chọn làm vật thu hút đám dây leo kia, có lẽ cũng có công lao của cô ta.

Ừm... cô ta tên là gì ấy nhỉ...

Nguyên chủ vẫn luôn không thể nhớ được tên của cô ta...

“Cô còn chưa chết, sao tôi lại chết được chứ?” Tuy không biết tên cô ta, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến việc làm màu của Thời Sênh, “Đây là địa bàn của cô à? Tôi không đến đây được à?”

Theo những gì cô biết, nơi này là nữ chính làm chủ, ngay cả nam chính cũng không có ở đây.

“Ai cho cô vào đây?” Đại minh tinh trừng mắt lườm, giống như ghét bỏ một thứ xấu xí, “Cô nói cho tôi biết, ai cho cô vào đây? Còn lâu tôi mới ở chung với đồ rác rưởi như cô. Cô nói đi, ai cho cô vào đây hả!!!”

“Thế thì cô có thể đi ra ngoài.” Thời Sênh vẫy tay vẻ mặt vô tội.

Sắc mặt đại minh tinh thoáng chốc trở nên khó coi, vươn bàn tay mảnh khảnh ra, chỉ vào Thời Sênh, không thể tin được gào lên, “Cô bảo tôi ra ngoài sao? Cô dám đuổi tôi ra ngoài sao? Cô là cái thá gì hả?”

Mụ hề này sao vẫn chưa chết hả!!

“Tôi không là cái thá gì cả, dù sao tôi cũng là một con người.” Thời Sênh nhìn lướt trên người đại minh tinh, khóe môi cong lên một nụ

cười cổ quái, “Không ngờ cô là cái thá gì đấy.”

“Cô nói ai là cái thá gì hả!!” Đại minh tinh càng gào to hơn.

“Thế cô không phải là cái thá gì hả?”

Sắc mặt đại minh tinh tái xanh, khóe môi cử động mấy cái, nhưng không nói được thành lời. Cô ta chỉ vào Thời Sênh mấy cái, rồi xoay người rời đi.

Thời Sênh tự động phiên dịch mấy cái cử động vừa rồi của cô ta là: Mày cứ đợi đấy mà xem!

Thời Sênh xoa chóp mũi, lúc nào cũng có người dâng đến tận cửa chờ bị đánh, không đánh thì thật có lỗi với sự nhiệt tình của người ta mà.

Thời Sênh đứng nguyên tại chỗ một lúc, ngón tay miết miết, đợi một lát để đánh người, nhưng kết quả đại minh tinh lại không xuất hiện nữa.

Thời Sênh: “...” Đã nói là sẽ dẫn người đến đòi lại thể diện cơ mà?

Sao cô có thể đi luôn như vậy hả?

Không khoa học mà!!

[...] Ký chủ đó chỉ là do cô tự tưởng tượng.

Cũng có lẽ người ta hoàn toàn không hề có ý đó, bị ngược sáo lộ rồi!

Thời Sênh đảo mắt, “Cô ta chắc chắn sẽ lại đến tìm ta gây rắc rối.”

[...] Người khác không tìm cô gây rắc rối thì cô không vui đúng không?

Đồ thần kinh!!

“Đúng đấy, không tìm ta gây rắc rối thì ta làm màu thế nào được. Dù sao thì ta cũng là một người yêu hòa bình, không thèm chủ động đi tìm người khác gây rắc rối.”

[...] Buồn nôn rồi.

Loại người như cô mà cũng có thể nói ra được mấy chữ yêu hòa bình sao. Cô có còn nhớ mấy vị diện cô đã đánh sập trước đây không hả?

“Cũng không coi là sập được, đó chỉ có thể là do lỗi code loạn dữ liệu thôi.” Thời Sênh gật đầu, đúng vậy, chính xác là như vậy đấy.

[Già mồm cãi láo!!] Hệ thống có chút muốn đào tẩu.

“Ngươi cắn ta đi.”

[...] Bản hệ thống không muốn nói chuyện với Ký chủ nữa.

Chương 1928: Sinh tồn trên sa mạc (6)

Thời Sênh thực sự không ngờ đại minh tinh kia không tìm mình gây rắc rối nữa. Cô lượn lờ xung quanh đó một lúc cũng không thấy người đâu nữa.

Thời Sênh thầm nghĩ có lẽ đại minh tinh kia đang cố nén để chờ thời cơ.

“Chị ơi...” Cậu nhóc đen nhẻm cầm mấy thứ đồ ăn không rõ là cái gì đứng cách Thời Sênh không xa lắm, có vẻ nhút nhát nhìn cô, “Đây là đồ ăn đội trưởng Giản sai em đưa đến cho chị.”

Đồ ăn?

Mấy ngày liền không cho ông đây ăn gì, hôm nay có sợi dây thần kinh nào bị ráp nhầm rồi chăng, lại đi mang đồ ăn đến cho ông cơ à.

“Không cần.” Thời Sênh từ chối.

Đôi môi cậu nhóc khẽ cử động, dường như muốn khuyên nhủ cô, nhưng cuối cùng không nói được thành lời. Cậu nhóc đứng đó do dự một hồi, cẩn thận lại gần, “Họ nói chị là thần tiên?”

Vẻ mặt Thời Sênh nghiêm túc, “Đúng vậy.”

Cậu nhóc lại tiến gần thêm mấy bước nữa, giọng nói càng nhỏ hơn, giống như sợ sẽ đắc tội với cô vậy, “Chị có thể chứng minh được không?”

Thời Sênh hừ một tiếng, đi vào lối đi chật hẹp, “Tại sao ta phải chứng minh cho nhóc biết. Nhóc thích tin thì tin.”

Cậu nhóc cầm thứ đồ ăn đen nhẻm kia, đứng tại chỗ do dự một lúc, rồi đi theo Thời Sênh.

Thời Sênh đi hơi nhanh, cậu nhóc có vẻ không theo kịp. Càng đi về phía trước lại càng tối, gần như không nhìn thấy gì, cậu nhóc đi rất lảo đảo, mấy lần đụng vào vách tường bên cạnh.

Nơi thông vào lối đi này ở bên trên đã chất đầy cát dày, Thời Sênh đi từ lối đi kia ra, bên ngoài đang là buổi chiều, ánh mặt trời chói chang chiếu vào, thiêu đốt trên mặt đất, hơi nóng cuồn cuộn tới như sóng biển.

“Chị... đi lên đây làm gì?” Cậu nhóc đứng ở dưới, giọng nói buồn bực hờn dỗi truyền đến.

“Ngắm phong cảnh.”

Cậu nhóc như bị sét đánh, bên ngoài cát vàng ngút trời, phong cảnh có gì đáng xem chứ. Tư duy của thần tiên chẳng lẽ khác với người thường?

Thời Sênh đứng dưới bãi cát vàng suy nghĩ về cuộc đời. Cát đá đập vào mặt khiến cô đau đớn, nhưng cô dường như vẫn không hề có phản ứng gì, ánh mắt giống như đang tìm kiếm thứ gì ở trong cát vàng.

[Ký chủ cô đang làm gì vậy?]

Vẻ mặt Thời Sênh trầm tư, “Cảm nhận sự ầm ĩ của gió cát.”

[Nói tiếng người đi.] Ký chủ thi thoảng lại lên cơn khiến nó cũng thấy rất tuyệt vọng.

Thời Sênh giơ tay lên vuốt mặt, “Có thứ đang đến.”

Tuy không biết là thứ gì, nhưng cô cảm nhận được sự nguy hiểm. Đa số thời điểm, trực giác vẫn luôn có ích, cho nên Thời Sênh quyết định – chạy thôi!

“Chị đi đâu thế?” Cậu nhóc thấy Thời Sênh rời đi, chạy mấy bước đuổi theo, vừa lên đã bị gió cát đập vào miệng, “Khụ khụ... chị muốn đi đâu? Chị đừng có đi lung tung... khụ khụ... dễ bị lạc lắm đấy.”

Giọng cậu nhóc bị gió cát thổi nên có chút vỡ vụn, âm cuối không phát ra được đã biến mất luôn.

Thân ảnh Thời Sênh bị gió cát thổi đến mức mơ hồ, giống như ngắm hoa trong sương mù. Cậu nhóc đã thiếu dinh dưỡng lâu năm, thân ảnh đó vừa mới bị gió thổi đã bắt đầu lắc lư, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cát thổi bay.

Khi cậu nhóc muốn quay về thì đã không kịp nữa. Cậu không tìm được đường lên. Thứ duy nhất có thể nhìn thấy rõ được là thân ảnh mơ hồ phía trước. Cậu nhóc cắn răng, rồi đi theo thân ảnh mơ hồ đó.

...

Rõ ràng vẫn là buổi chiều, nhưng chỉ trong nháy mắt bầu trời đã dày đặc mây đen, sấm nổ đùng đoàng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa xuống được.

Chiếc vòi rồng khổng lồ hình thành bởi vô số cát vàng từ phía chân

trời cuộn đến, khí thế đó dường như muốn hủy diệt cả đất trời.

Hướng vòi rồng đi đến vừa hay là nơi lánh nạn đội ngũ Giản Ý đang dừng chân. Vòi rồng mạnh mẽ như vậy, trạm tàu ngầm đã lâu năm chưa được tu sửa chắc chắn sẽ không thể chống cự được.

Người của Giản Ý cũng đã phát hiện ra vòi rồng. Họ đã lăn lộn trong sa mạc bao lâu rồi, không thể không biết vòi rồng này đáng sợ như thế nào. Cho nên sau khi phát hiện ra vòi rồng, họ ngay lập tức bắt đầu rút đi chỗ khác.

Vòi rồng đến quá nhanh, họ không thể chuyển tất cả đồ đi. Tất cả mọi người đều ra quân với hành trang nhẹ nhàng, chỉ mang theo thức ăn và nước uống là những thứ quan trọng nhất. Một đoàn người chạy trốn trong bão cát.

Bên phía Thời Sênh ban đầu chạy trước nhưng đến cuối cũng quay ngược trở lại, bởi vì cô phát hiện ra bên kia cũng có một vòi rồng đang đến, hơn nữa khí thế còn đáng sợ hơn cả vòi rồng bên này.

Cậu nhóc như con lật đật đi theo cô, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cơn cuồng phong cuốn mất.

Hai đội ngũ tập kết trên một cồn cát.

“Tiểu Nguyên, sao em lại chạy đến đây?” Giản Ý vừa nhìn thấy cậu nhóc đã nổi giận, vừa rồi vì tìm cậu nhóc này, họ đã chần chừ lại một lúc lâu.

“Em...” Thân hình cậu nhóc lắc lư, gương mặt hổ thẹn.

“Đội trưởng Giản, rời khỏi nơi đây đã rồi nói sau.” Một người đứng sau nhắc nhở, “Vòi rồng sắp đến đây rồi.”

“Còn không mau quay lại!” Giản Ý lạnh mặt quát tháo, nhưng không khó nhận ra rằng cô ta đang lo lắng cho cậu nhóc này.

Cậu nhóc nhanh chóng quay trở lại trong đội ngũ. Giản Ý liếc nhìn Thời Sênh, gió cát thổi quần áo cô bay phần phật, thế nhưng cả người vẫn không hề bị ảnh hưởng bởi gió cát, vững như bàn thạch.

“Không được qua bên đó!” Cậu nhóc gào lên.

Giản Ý ngẩn ra giây lát, sau đó nhanh chóng hiểu ý cậu, “Đi về bên này.”

Một đám người dìu dắt nhau, để tránh bị gió cát thổi bay, đi vô cùng vất vả.

Thời Sênh ung dung nhàn nhã đi bên cạnh họ. Nếu không phải là gió cát không ngừng thổi quần áo cô bay phần phật thì có lẽ không ai cảm thấy cô đang đi trong gió cát, mà mà đang đi dạo tản bộ trong vườn hoa.

Trong đội ngũ có vài người từng cùng trong đôi ngũ với cô, lúc này đang đi ngay bên cạnh Thời Sênh. Tuy gió cát rất lớn, nhưng họ vẫn có thể nhận ra được Thời Sênh.

“Sao cô ta vẫn còn sống?”

“Sao tôi biết được...”

“Không phải là ma đấy chứ?” Có người lộ vẻ sợ sệt. Thời Sênh đi cũng không nhanh, nhưng vẫn có khoảng cách nhất định với họ. Gió cắt chặn lại, thân hình cô mơ hồ mông lung không nhìn rõ được, giống như quỷ mị.

Rõ ràng họ đã tận mắt nhìn thấy...

Sao cô ta lại xuất hiện ở đây chứ?

Có người phản bác, “Không thể nào, vừa rồi tôi nhìn thấy đội trưởng Giản nhìn cô ta mà.”

Tốc độ của Thời Sênh lúc nhanh lúc chậm. Có lúc cô đi phía trước họ, có lúc lại đi phía sau họ, cũng không khác gì so với xuất quỷ nhập thần, dọa cho đám người này sợ đến tè cả ra quần.

Không làm chuyện hổ thẹn thì không sợ ma gõ cửa.

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, bị gió cát phân tách nên âm thanh càng chói tai hơn dội vào tai mọi người. Một bóng đen bị cuốn lên bầu trời, hút chặt vào trong vòi rồng, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng người đâu nữa.

Sau người đầu tiên gặp xui xẻo, nhanh chóng đã đến người thứ hai cũng bị hút vào vòi rồng theo cách tương tự như vậy, rồi biến mất trước mặt mọi người.

Sự việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức họ gần như không phản ứng lại kịp.

Sau hai ba tiếng kêu thảm thiết vang lên, họ mới hoàn hồn lại, tay nắm tay kết thành một hàng, để ngăn bị vòi rồng hút vào bên trong.

“Chẳng phải cô là thần tiên sao?” Không biết từ lúc nào Giản Ý đã đến bên cạnh Thời Sênh, gió cát gần như đã thổi gương mặt cô ta

biến dạng.

Thời Sênh nhàn nhã nhìn cô ta xuyên qua gió cát, “Thế thì sao chứ?”

“Vậy cô có bản lĩnh khiến gió bão dừng lại đúng không?” Giản Ý nói.

Thời Sênh: “...” Thiên tai **, ** có lẽ còn có thể cứu, còn thiên tai này thì cứu thế qué nào được?

Chương 1929: Sinh tồn trên sa mạc (7)

Bỗng nhiên gương mặt Thời Sênh trở nên lạnh lùng, “Thần tiên không can dự vào chuyện của người trần, nếu không sẽ phạm vào luật trời.”

Giản Ý: “...” Cô có trúng tà mới đi tin cô ta.

Sao cô lại có thể nghĩ cô ta là thần tiên thật vậy?

Bệnh thần kinh cũng lây nhiễm được sao?

Thế nhưng Giản Ý không có thời gian để băn khoăn về chuyện này, “Mọi người giữ chắc vào, đừng có buông tay, nhất định không được buông tay.”

Gió cát có thể thổi bay người lên trời, nếu một khi buông tay ra thì coi như xong đời.

Giản Ý ở phía trước dặn đi dặn lại, nhưng vẫn có người buông lỏng tay ra, bị gió cát cuốn vào trong. Ban đầu vốn là một đội ngũ rất khổng lồ, lúc này đã rất nhỏ bé. Giản Ý có chút bất lực. Cô là người lãnh đạo đội ngũ, nhưng lúc này lại phải chứng kiến bao nhiêu người bị gió cát cuốn vào như vậy.

“Tại sao cô ta lại không hề bị ảnh hưởng gì vậy?”

“Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai!!” Người bên cạnh ảo não gào lên.

Giờ đã sắp mất mạng đến nói rồi, lại còn có tâm trạng đi quan tâm đến người khác nữa.

“Phía trước có một chỗ tránh được, mọi người đi nhanh lên.” Giản Ý đi phía trước, chỉ vào một tòa kiến trúc hơi cao có vẻ tương đối chắc chắn.

Tòa kiến trúc này rất lớn, có lẽ là kiến trúc được xây dựng mang tính biểu tượng.

Những kiến trúc như vậy đa phần đều được thiết kế chống chấn động, rất chắc chắn, hơn nữa còn có tầng hầm, có thể tránh được vòi rồng ở phía trên.

Giản Ý đi vào tòa kiến trúc trước, đứng ở cổng vào tiếp ứng mọi người, từng người một đi vào trong tòa nhà.

Vốn dĩ Thời Sênh đi phía sau. Đợi những người này đi vào gần hết, cô mới tiến lên.

Chân trước cô vừa đặt lên, bên trái đã truyền đến một lực đạo mạnh. Cô bị người ta đẩy một cái, cả người lệch khỏi quỹ đạo. Đáng sợ hơn nữa là bên cạnh có vòi rồng cuốn đến, thân hình Thời Sênh bị bao phủ trong nháy mắt.

Đại minh tinh nắm tay Giản Ý tiến vào cửa chính của kiến trúc, hừ lạnh lên với hư không, lắc lư cái eo nhỏ tiến vào bên trong.

Vẻ mặt Giản Ý có chút kỳ quái, nhưng cũng không có ý trách đại minh tinh, tiếp tục tiếp ứng những người khác.

“Xong rồi, mọi người vào đi!” Giản Ý liếc nhìn về phía bão cát, “Nhanh lên, xuống tầng hầm phía dưới.”

Mấy người cuối cùng đi vào tầng hầm. Người của Giản Ý chặn ở phía sau, trong đó có một người có vẻ lo lắng, “Đội trưởng Giản, cô gái đó...”

“Vào trong trước đã.” Cái đồ thần kinh đó nếu là thần tiên thật thì chắc chắn sẽ có thể thừa sức giải quyết được chút rắc rối cỏn con đó.

Nếu cô ta không phải... thì cô cũng chỉ có thể rất tiếc mà thôi.

...

Khi họ vào bên trong mới phát hiện ra nơi đây khá giống cơ quan chính phủ, phía dưới đúng là có đường đi, nhưng cần phải mở ra mới được.

Một đoàn người kẹt lại ở vị trí tầng một. Vòi rồng bên ngoài hình như đã đến gần, đang gầm gào tàn phá những tòa kiến trúc bên ngoài, các loại âm thanh lách tách vang lên, lạch phạch giống như đập vào tim họ.

“Đập ra.” Giản Ý quyết định nhanh chóng.

Bây giờ ra ngoài đã không còn kịp nữa, hơn nữa cho dù ra khỏi đây mà không tìm được nơi lánh nạn khác, họ cũng sẽ chết.

Đúng lúc mọi người đang chuẩn bị đập đường đi lên trên, cánh cửa gỉ sắt kẹt một tiếng rồi mở ra.

Cô gái mặc váy dài màu đen đang đỡ khung cửa, gỉ sắt dính lên trên bàn tay trắng bệch của cô, giống như bạch ngọc xanh miết, móng tay lộ ra màu hồng nhàn nhạt.

“Hi!” Thời Sênh nhìn về phía họ vẫy tay.

Bên ngoài im lặng đến quỷ dị.

“Sợ rồi hả?” Thời Sênh đổi tư thế khác đẩy cửa, vẻ mặt thích thú, thế nhưng một giây sau mặt đã biến sắc, “Khi nãy ai đẩy ông thế?”

Đội ngũ tiếp tục trầm mặc.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn quét qua một lượt đội ngũ, nhìn vào đại minh tinh đứng phía sau mọi người một chút, khóe miệng cong lên một nụ cười âm u, “Cô tưởng là cô trốn thì tôi không biết là cô à?”

Đầu óc đại minh tinh bỗng chốc co rụt lại, “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Thời Sênh đi từ trong cánh cửa ra, thuận tay đóng cửa lại, cánh cửa kêu két một cái rồi bị khóa lại, tất cả mọi người đều trừng mắt lên nhìn.

Khóa lại rồi...

Khóa lại rồi...

Lại bị khóa mịa nó lại rồi!!!

Có người nhào lên mở cửa, nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích, hoàn toàn không khác gì so với lúc trước.

Thời Sênh lắc lắc cái cổ, từng bước tiến lại gần đại minh tinh đang tránh né phía sau.

“Cô... cô muốn làm gì?”

“Cô đừng có qua đây!!”

Đại minh tinh run rẩy lùi về phía sau. Lúc trước khi đẩy Thời Sênh cô ta cảm thấy rất sảng khoái, nhưng lúc này cô ta lại cảm thấy vô cùng sợ hãi. Gió cát to như vậy, sao cô ta có thể sống sót được chứ?

Còn có thể đẩy cánh cửa kia ra trước mặt tất cả mọi người.

“Cô đừng có qua đây... mọi người chặn cô ta lại đi!!” Trên gương mặt thanh tú của đại minh tinh đã hoảng loạn không ngớt. Cô ta kéo người đứng bên cạnh, cố gắng chặn Thời Sênh lại.

Thế nhưng Thời Sênh đã đi đến trước mặt cô ta, dễ dàng kéo lấy cánh tay cô ta, đưa cô ta vào một chỗ trống trải, “Vừa rồi cô muốn giết chết tôi đúng không?”

Đại minh tinh không biết có phải đã bị dọa cho phát sợ hay không, nhất thời không phản ứng lại kịp, bị Thời Sênh kéo xoay tròn một vòng.

“Đại tiên, hãy bình tĩnh lại đã.” Cuối cùng Giản Ý cũng hoàn hồn lại, thu xếp tình hình, “Có gì chúng ta vào trong kia đã rồi hãy nói có được không?”

“Thì ngươi vào đi, ta đâu có cản ngươi.” Thời Sênh trợn mắt lườm.

Giản Ý: “...”

Nếu cô ta có thể vào được thì có còn cần gọi cô nữa không?

Cánh cửa đó hoàn toàn không thể mở ra được. Vừa rồi khi Thời

Sênh đẩy cửa ra, cô ta đã quan sát độ dày cánh cửa đó, hoàn toàn là thiết kế kho vàng, trừ khi họ tìm được thuốc nổ, nếu không đừng hòng mở được cánh cửa này ra.

Thuốc nổ cũng chưa chắc đã mở được ra.

“Mày buông tao ra ngay, con đĩ Uất Hoan này, mày bỏ tao ra!!” Đại minh tinh giãy giụa kịch liệt, “Tao cảnh cáo mày, nếu mày dám động vào một sợi lông của tao, thì anh Kim sẽ không bỏ qua cho mày đâu. Anh Kim, anh Kim, cứu em, mau đến cứu em!!”

“Đừng có nói đến anh Kim nhé, bây giờ mày có gọi được anh Kim Cương đến đây cũng không cứu nổi mày đâu nhé.” Thời Sênh túm đại minh tinh kéo ra phía cửa.

“Uất Hoan mày bỏ tay ra ngay, rốt cuộc mày muốn làm gì hả...” Đại minh tinh thấy càng lúc càng gần với bên ngoài, cái vòi rồng kinh khủng kia dường như đã ở ngay trước mặt cô ta, “Anh Kim cứu em.”

Đại minh tinh quay đầu nhìn lại đám đông, nhưng trong đám đông không có một ai đáp lại cô ta.

Thời Sênh dùng sức rất mạnh, thẳng tay ném đại minh tinh ra ngoài. Gió cát cuốn tới, đại minh tinh đã mất tích. Mọi người không nghe thấy âm thanh gì dù chỉ là một tiếng kêu thảm thiết.

Thời Sênh vỗ tay, xoay người nhìn những người khác, “Sau này còn ai dám giở trò sau lưng ta, thì đây chính là kết cục.”

Mọi người khó khăn nuốt nước bọt, đây có phải là người không thế?

Một người còn sống sờ sờ, nói ném là ném, hơn nữa nguyên nhân ném cô ta là gì họ vẫn chưa rõ lắm.

“Cô ta gọi cô là Uất Hoan?” Một người đàn ông đứng bên cạnh Giản Ý đi tới, “Cô ta quen cô?”.

Nếu đã có người quen biết cô ta, thì chắc chắn cô ta không phải là thần tiên gì rồi.

Cô ta là kẻ lừa đảo!!

Giản Ý chặn lại người còn muốn nói tiếp kia lại, thấp giọng cảnh cáo, “Nếu không muốn xảy ra chuyện nữa thì câm miệng lại ngay!”

“Đội trưởng Giản!!” Người đó không hiểu, cô ta chính là một kẻ lừa đảo, tại sao lại không cho hắn nói chứ?

Ý của Giản Ý đã rất rõ ràng, không cho phép ai chọc vào Thời Sênh.

Bây giờ họ vẫn không thể hiểu được về cô ta, không nên hành động khinh suất thì hơn.

Chương 1930: Sinh tồn trên sa mạc (8)

Họ làm thế nào cũng không thể mở cánh cửa đó ra được, cuối cùng có người nhìn Thời Sênh, lúc trước cô đã đi từ bên trong đó ra, chắc chắn là biết phải mở cánh cửa này ra thế nào.

“Cô mau mở cửa ra đi.” Bên cạnh có người sốt ruột thúc giục.

“Liên quan qué gì đến ta.” Thời Sênh dựa vào tường, nhìn như thể chuyện không liên quan đến mình.

“Cái gì mà không liên quan qué gì đến cô, cô không vào trong nữa à?”

“Không vào. Dù sao thì tôi cũng không chết được.” Khóe miệng Thời Sênh cong lên một nụ cười nhạt ác liệt, nhìn người đang muốn nhào đến đập cho cô một trận.

“Cô...” Người này sao lại thế này chứ.

Nhưng nghĩ lại lúc trước cô ta đã ném một người đi dễ như trở bàn tay như vậy, dường như không có gì là cô ta không thể làm được.

Giản Ý nhìn ra ngoài liên tục, vẻ mặt càng lúc càng trầm trọng. Cô ta đi đến bên Thời Sênh, “Phải làm thế nào thì cô mới giúp chúng tôi mở cửa??”

Thời Sênh thu lại nụ cười nhạt ác liệt, có vẻ hơi nghiêm túc. “Tôi là một người có nguyên tắc, nói không mở là không mở.”

Giản Ý: “...”

Còn ngứa đòn hơn cả vừa nãy.

Ầm ầm.

Bên ngoài có thứ gì đó đã bị vòi rồng cuốn đi, lúc này toàn bộ mặt đất đều đang rung chuyển. Họ có thể nhìn thấy được vòi rồng đang ở cách họ không xa lắm, tiếng gió gào thét quét qua, dưới đất bụi bay đầy trời.

“A!”

“Chạy nhanh lên!”

Khi đối mặt với nguy hiểm, đa số mọi người đều sẽ không nghe theo mệnh lệnh. Giản Ý không ngừng chỉ huy mọi người, nhưng không có mấy người muốn nghe. Mọi người mệnh ai người nấy chạy, đi về phía mà mình nghĩ là an toàn để trốn.

Cuối cùng Giản Ý cũng hết cách, đành phải đưa người của mình đi tìm chỗ trốn.

Vòi rồng quét qua, tòa kiến trúc dần nứt vỡ, vô số xi măng cốt thép bị cuộn vào. Tòa kiến trúc lúc đầu còn nhìn ra được hình dạng, chỉ chớp mắt đã biến mất một nửa.

...

Trận vòi rồng này kéo dài nửa giờ liền, Thời Sênh phủi bụi trên người xuống, giẫm lên mặt đất trống trơn đi đến vị trí cao hơn.

Đứng ở chỗ cao có thể nhìn được cảnh tượng phía dưới rõ mồn một. Liên tục có người xuất hiện ở dưới, Giản Ý cũng đưa người ra khỏi chỗ nấp. Tất cả mọi người đều may mắn sống sót qua cơn kiếp nạn vừa rồi.

Giản Ý dùng tốc độ nhanh nhất để đếm số người.

“Trước tiên mọi người rời khỏi đây đã, cố gắng khổ cực thêm chút nữa, tìm một nơi có thể nghỉ ngơi là được rồi.” Giản Ý khích lệ động viên những người đang nằm rạp dưới đất.

“Đội trưởng Giản, tôi không được nữa rồi, chân tôi mềm nhũn rồi.”

“Tôi cũng không được nữa rồi.”

“Tim sắp ngừng đập rồi...”

Mọi người đều không muốn đi, chuyện vừa xảy ra quá đáng sợ. Họ suýt nữa đã bị vòi rồng cuốn đi. Lúc này toàn thân từ trên xuống dưới đều đang gào thét hai chữ khiếp đảm.

Thân là người dẫn đầu, lúc này Giản Ý buộc phải đứng ra ổn định lòng quân. Sau một hồi diễn thuyết hào hùng, đám người này cuối cùng cũng bằng lòng cùng Giản Ý rời khỏi nơi này.

Họ thu dọn đồ trên người, cùng Giản Ý đi tìm chỗ lánh nạn.

Mới đầu không có ai phát hiện Thời Sênh đang ở phía sau. Đến khi họ phát hiện ra, lập tức nhảy dựng lên.

“Tại sao cô ta còn đi theo chúng ta?” Một người đàn ông gầy guộc đen nhẻm chỉ vào Thời Sênh, đôi mắt như muốn nứt ra, “Vừa rồi rõ ràng cô ta có thể cứu được bao nhiêu người như thế, nhưng cô ta lại

dửng dưng lãnh đạm, nhìn bao nhiêu người bị vòi rồng cuốn đi. Loại người này sao có thể ở lại trong đội ngũ được chứ?”

“Đuổi cô ta ra, ở cùng đội với loại người này chúng ta không được bảo đảm an toàn.”

“Đội trưởng Giản.”

Trong số những người này, phản ứng kịch liệt nhất là những người ở cùng đội với nguyên chủ lúc trước. Họ chột dạ, cho nên mới muốn đuổi Thời Sênh đi.

Giản Ý nhíu chặt mày lại, cô cũng không muốn giữ cái đồ thần kinh này ở lại trong đội, nhưng nơi lấy nước kia chỉ khi có cô ta thì họ mới vào được.

Cho nên cô ta hoàn toàn không thể đuổi Thời Sênh đi được.

“Sao cô vẫn còn mặt mũi ở lại đây được chứ!” Có người nói còn chưa đủ, còn thử ra tay.

Nhưng còn chưa chạm vào Thời Sênh, đã bị Thời Sênh quật ngã xuống đất, “Tôi ở đâu thì có liên quan gì đến các người? Con đường này các ngươi bao thầu hết à?”

“Chẳng phải cô nói mình là thần tiên cơ mà? Tại sao thấy chết không cứu?” Một người đứng sau Giản Ý phẫn nộ gào lên.

Thời Sênh hất tay đối phương ra, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói nhăng nói cuội, “Chưa nghe nói là thần tiên không nhúng tay vào chuyện phàm trần hay sao? Ta đương nhiên là phải tuân theo quy tắc, nếu không sẽ bị trời đánh đấy.”

Mọi người: “...” Họ có thể nói gì được chứ?

Có thể đánh chết cô ta được không?

Tức quá đi mất!

...

Đám người này nói không lại được Thời Sênh, đương nhiên cũng đánh không lại được cô, cuối cùng đành phải nghiến răng nghiến lợi nhìn cô đi theo phía sau.

Họ tìm được một nơi nghỉ ngơi mới. Nơi này không bị vòi rồng tấn công, kiến trúc vẫn còn tương đối hoàn thiện.

Người ít đi, nhưng vật tư cũng ít đi. Lúc này mọi người mới cảm thấy tuyệt vọng, không có đồ ăn, sớm muộn gì họ cũng sẽ chết.

Sau một đêm bàn bạc, Giản Ý quyết định đưa mọi người rời khỏi nơi này đi đến nơi gần nguồn nước.

Không có đồ ăn, nhưng ít ra còn có nguồn nước, có thể chống chọi thêm được lâu hơn chút.

Điều duy nhất khiến họ buồn rầu là quyền nắm giữ nguồn nước không ở trong tay họ, mà là bị cái đồ thần kinh tự xưng là thần tiên kia nắm giữ.

Họ tìm được một nơi dừng chân ở gần nguồn nước, hằng ngày đều cử người đến lấy nước, những người còn lại đi tìm đồ ăn, bên trong những thành phố này thực ra còn có rất nhiều đồ ăn, nhưng đã bị chôn vùi trong cát, muốn lấy ra cũng rất khó khăn.

Giản Ý chia mọi người thành hai nhóm, mỗi ngày cử một nhóm đi, cũng kiếm về được không ít đồ ăn, miễn cưỡng chống cự được tiếp.

Trong thời gian một năm, đội ngũ này lại lớn mạnh lên không ít.

Đa số mọi người đều là do người của Giản Ý tìm được, nhưng cũng có những đội ngũ nhỏ tự chạy đến đây.

“Bên kia là nơi nào?” Người vừa đến căn cứ đều sẽ chỉ về phía thảm cỏ xanh mướt ở cách đó không xa hỏi.

“Đó là nguồn nước, khi không lấy nước thì đừng có đến gần.” Người ở căn cứ rập khuôn cảnh cáo.

Nguồn nước...

Lúc này nguồn nước là một vật tư rất quan trọng, nhưng những người kia chỉ cảnh cáo họ không được đến gần, chứ bên kia cũng không có người canh chừng, chẳng lẽ họ không sợ có người khác chiếm mất nguồn nước hay sao?

Người ở căn cứ biết họ đang nghĩ gì, “Bên đó có người sống, muốn giữ mạng thì đừng có tùy tiện xông vào.”

Quãng thời gian một năm này, họ đã bị Thời Sênh giày vò đến mức không biết phải làm sao.

Tuy cô ta sống bên cạnh nguồn nước, nhưng không ngăn cản họ lấy nước. Không động chạm đến cô, thỉnh thoảng cô còn có trò chuyện về cuộc đời, về lý tưởng với một số người.

Nhưng nếu có người chán sống đi trêu chọc cô, thì còn đáng sợ hơn cả núi lửa.

Thường những người mới tới sẽ không nghe theo họ. Mới đầu họ còn ngăn cản, nhưng sau đó phát hiện ra rằng họ càng ngăn cản thì những người kia lại càng tò mò, sau đó họ cũng để mặc cho những người kia đi.

Lần này những người mới tới cũng có người không đàng hoàng, buổi tối lén chạy đến gần nguồn nước. Mảng cây cỏ xanh mướt này hoàn toàn đối lập với sa mạc, vừa lại gần đã có cảm giác ướt át và mát mẻ, vô cùng thoải mái.

Nửa giờ sau, những người lén lút chạy đến, bị ném ra ngoài cửa căn cứ thừa sống thiếu chết. Người canh gác cũng không cần hỏi họ lý do tại sao, kéo người vào trong sắp xếp lại.

Đã cảnh báo mấy người này không được lại gần nguồn nước, bên cạnh nguồn nước có một kẻ thần kinh tự xưng là thần tiên.

Chương 1931: Sinh tồn trên sa mạc (9)

Thời Sênh xây một căn nhà nhỏ bên cạnh nguồn nước, vừa đủ cho một mình cô ở.

Cô cũng không biết mình ở đây làm gì nữa, nhưng Hệ thống cứ nhất quyết nói cô phải ở lại đây thì mới gặp được Phượng Từ. Cô chỉ có thể ở lại đây, vô vị đến muốn dựng lông.

Thời gian đầu còn có người đến tận cửa gây chuyện, cho cô thêm chút trò vui để tiêu khiển.

Sau này những người dùng để tiêu khiển này cũng không thấy đâu nữa.

Thật là vô vị mà!

Vô vị đến mọc lông.

Thời Sênh ngồi dậy trên giường, nhìn ra đám thực vật xanh ngắt bên ngoài cửa kia, mặt hồ bên cạnh hiện lên rung động.

Thời Sênh híp mắt lại, xuống giường ra khỏi nhà.

Ở đây là chỗ nguồn nước nên thấp hơn. Căn cứ của Giản Ý ở chỗ cao hơn, tu sửa một năm, lúc này đã trở thành hình thức sơn trại có từ thời cổ đại.

Thời Sênh men theo con đường đi lấy nước. Đám người gác cửa

thấy cô đi lên, ai nấy đều mang vẻ mặt táo bón, còn không thể không kiên trì lên tiếng hỏi han: “Cô Uất, cô có chuyện gì không?”

Vẻ mặt Thời Sênh bí hiểm: “Đêm qua ta quan sát thiên tượng, bấm đốt ngón tay tính toán, hình như các ngươi sắp gặp nạn.”

“...” Người gác cửa cảm thấy cạn lời. Có những khi cô ta rất giống như đang gạt người, cũng có những khi hình như là cô ta thực sự cũng có vài phần bản lĩnh, thật thật giả giả, khiến người khác không thể phân biệt được, “Cô Uất, chuyện này không liên quan đến cô.”

“Ừm, thế nên ta mới chỉ đến đây xem kịch thôi.” Thời Sênh gật đầu.

Người gác cửa: “...”

Người đâu, lôi cái tên thần kinh này ra kia xử bắn mười phút.

Nhưng hắn không dám ngăn Thời Sênh lại, chỉ biết giương mắt đứng nhìn Thời Sênh đi lên.

Thời Sênh đi vòng vèo qua mấy hành lang cực ngắn, đi đến một nơi giống như đại sảnh. Lúc này bên trong đang đầy ắp người, nhưng phân biệt rõ ràng, mỗi phe chiếm một phía.

Giản Ý lạnh lùng nhìn người ở phía đối diện. Trước mặt cô ta là mấy người đàn ông cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, trên người còn có những hình xăm kỳ quái, có hình xăm bị bụi che đi, đã không nhìn thấy rõ được hình thù hoàn chỉnh ban đầu.

Nhưng đám người này nhìn thế nào cũng không phải loại tốt đẹp gì.

Thời Sênh đi từ ngoài vào. Mấy người đàn ông cao lớn kia bỗng nhiên đồng loạt nhìn qua.

Mấy người đàn ông cao to ngồi đối diện Thời Sênh lập tức lộ ra nụ cười hèn mọn, “Chẳng phải vẫn có một cô gái như vậy hay sao? Đội trưởng Giản còn nói là không có, như vậy là không được rồi.”

Thời Sênh liếc mắt nhìn hắn, rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Vẻ mặt Giản Ý kỳ quái, “Cô ta không phải là người của tôi.”

Người đàn ông hừ một tiếng, “Không phải là người của cô thì sao lại xuất hiện ở đây? Đội trưởng Giản, cô thấy chúng tôi dễ bị lừa gạt lắm sao?”

Giản Ý: “...” Vị này vốn dĩ không phải là người của cô ta được chưa hả?!!

Thời Sênh móc hạt dưa ra cắn, tiếng rắc rắc vang khắp đại sảnh. Mọi người không tự chủ được đều quay lại nhìn.

Mấy người đàn ông cao lớn kia liếc nhìn cô, giải quyết dứt khoát, “Chỉ cần người phụ nữ này thôi, đội trưởng Giản thấy thế nào? Chúng ta cũng không phải đòi trắng trợn, dùng người và vật tư để đổi lại.”

Giản Ý: “....” Nếu cô ta có thể làm chủ thì đã không nói hai lời lập tức đổi cái đồ thần kinh này cho họ luôn rồi. Đáng tiếc cô ta không tự làm chủ được.

Thời Sênh nghe đám người kia nói anh một câu tôi một câu, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong đội ngũ của đám người kia không có phụ nữ, rất nhiều người đều không có được cuộc sống hạnh phúc. Còn đội ngũ của Giản Ý lại

có không ít phụ nữ. Tuy không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng bây giờ chỉ cần là phụ nữ thì họ đã thấy rất vui rồi.

Cho nên mấy tên to con kia mới nghĩ ra cách dùng người và vật tư để đổi phụ nữ.

Thực lực của mấy tên to con kia cũng không tệ, trong tay còn có súng và xe. Giản Ý không dám cứng rắn đối đầu với họ, vậy nên mới có vở kịch hay bây giờ.

Nếu không phải Giản Ý là đội trưởng, thì có lẽ đám to con kia đã đòi Giản Ý để đổi rồi.

“Đội trưởng Giản, cô suy nghĩ thế nào rồi?” Mấy tên to con kia chờ đợi lâu cũng đã mất kiên nhẫn.

“Xin lỗi, chuyện này tôi không tự làm chủ được.” Khi nói chuyện Giản Ý cũng vô cùng cảnh giác, chỉ sợ đám người này đột nhiên nổi điên lên.

“Cô là đội trưởng tại sao lại không có quyền làm chủ?” Tên đàn ông to con nổi giận, ngữ khí uy hiếp, “Có phải cô không muốn không? Đội trưởng Giản, cô đừng có giữ nhỏ mất lớn.”

Khóe miệng Giản Ý co giật. Cô nhìn sang người nãy giờ vẫn ngồi bên cạnh cắn hạt dưa xem kịch không lên tiếng kia đi, từ đầu đến cuối có tỏ vẻ sợ hãi hay thể hiện bất cứ tâm trạng nào khác không?

Một người như vậy, có thể tùy tiện bị người ta chi phối hay sao?

“Đội trưởng Giản, cô biết chúng tôi có bao nhiêu người rồi đấy. Nếu cô không cho chúng tôi đưa người đi, thì đừng trách chúng tôi không khách khí. Tôi nghe nói, ở chỗ các cô có một nguồn nước...”

Câu nói phía sau ý vị thâm sâu, sống lưng Giản Ý bỗng nhiên cứng lại, “Anh có ý gì?”

Người đàn ông cười ha ha hai tiếng, “Bây giờ đã thế này rồi, mọi người đều sống rất khó khăn. Có khó khăn thì nên giúp đỡ lẫn nhau có đúng không đội trưởng Giản? Một cô gái như cô chống đỡ cả một đội ngũ to lớn thế này, nhất định là rất mệt mỏi. Chi bằng gia nhập với chúng tôi đi. chúng tôi sẽ tiếp tục để cô quản lý đội ngũ này thì thế nào?”

Giản Ý đứng bật dậy, “Đây mới là mục đích của các người đúng không?”

Nguồn nước là thứ khan hiếm nhất bây giờ. Ai có nguồn nước thì dù có bá chiếm một vùng cũng không có vấn đề gì. Những người này lại đến đây để tìm phụ nữ, cô ta đã thấy rất kỳ lạ. Nhưng bây giờ nói vậy, tất cả đã rõ ràng cả rồi.

Mục đích cuối cùng của họ vẫn là nguồn nước.

“Đội trưởng Giản là người thông minh, chúng tôi cũng không vòng vèo nữa. Người chúng tôi chỉ cần một lần, nhưng mỗi tuần chúng tôi phải được lấy nước một lần. Các người canh giữ nhiều nước như vậy cũng không để làm gì đúng không?” Chủ ý gã đàn ông kia đưa ra đúng là vô cùng khôn ngoan.

Hai tay Giản Ý cuộn chặt lại, “Các người cho rằng nếu phải đánh nhau thật thì các người chắc chắn sẽ thắng được hay sao?”

“Ha ha ha, thắng chắc thì không dám nói, nhưng các người chắc chắn cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.” Gã đàn ông vỗ hông mình. Họ có súng, hơn nữa đạn dược cũng đầy đủ.

Trước khi đến đây họ đã nghe ngóng đầy đủ, đội quân của Giản Ý có súng, nhưng đạn dược không đủ, căn bản không có gì đáng sợ cả.

Trong lòng Giản Ý bắt đầu lo lắng, tình hình vũ trang của bên mình thế nào cô ta hiểu rõ nhất.

“Đội trưởng Giản, họ cần nguồn nước và Uất Hoan thì cứ để cho họ đi.” Người đứng bên cạnh Giản Ý nhỏ giọng thầm thì. Cái tên thần kinh đó thì không phải ai cũng cần, nhưng còn nguồn nước thì...

Họ dám đi, thì có lẽ cũng chỉ có nước bị đánh.

Hai thứ này vốn dĩ không phải là thứ họ có thể làm chủ được. Nếu đã như vậy, thì họ còn ngăn cản đám đàn ông kia làm gì?

Cô xem cái đồ vô tâm đang ngồi xem kịch kia, có chút gì là muốn cảm ơn không?

Giản Ý lại liếc nhìn Thời Sênh, đoán chừng cũng bị dáng vẻ ngồi cắn hạt dưa xem kịch như thể chuyện không liên quan đến mình đó làm cho tức giận, nên trầm giọng nói: “Muốn có nguồn nước, thì các người tự đi nói chuyện với cô ta đi.”

Đám đàn ông kia trao đổi bằng ánh mắt với nhau, còn tưởng rằng Giản Ý đã buông lỏng đồng ý với họ rồi, chỉ có điều không tiện nói thẳng ra, cho nên mới kiếm cớ như vậy.

“He he...” Gã đàn ông xoa tay đi đến trước mặt Thời Sênh, ánh mắt hèn mọn không ngừng nhìn khắp người Thời Sênh, “Này người đẹp, đội trưởng nhà em đã giao em cho tụi này rồi, ngoan ngoãn đi về với anh đi, đảm bảo sẽ cho em được ăn thơm uống cay thế nào?”

“Ăn thơm uống cay?” Thời Sênh hơi nhướng mày lên, “Tìm cho tôi đồ cay xem nào.”

Gã đàn ông: “...”

Bây giờ đồ ăn lưu trữ được đa số đều là đồ đóng hộp hoặc bánh lương khô có hạn sử dụng dài, lấy đâu ra đồ cay để ăn chứ, cách nói này chỉ là một cách so sánh thôi, vậy mà cô ta còn coi là thật.

“Không có đồ cay, vậy thì cho tôi một bàn tiệc triều Hán Thanh cũng được.” Thời Sênh rung chân, không để ý đến hình tượng của mình.

Gã đàn ông: “...” Bàn tiệc triều Hán Thanh? Bọn họ ngay cả lúc thế giới chưa biến thành thế này còn chưa được thấy, chứ đừng nói là bây giờ!!

Chương 1932: Sinh tồn trên sa mạc (10)

“Không có gì cả mà các người còn muốn cúng tôi hả?” Thời Sênh ném vỏ hạt dưa trong tay ra, “Nằm mơ giữa ban ngày à?”

Cúng?

Ai nói là họ muốn cúng bái cô hả?!

Cô coi mình là Bồ Tát thật à?

Một gã đàn ông trong đó thô lỗ gào lên, “Đại ca, đừng có phí lời với cô ta làm gì nữa, đưa cô ta về thôi.”

“Đưa ta về?” Thời Sênh như cười như không nhìn hắn, coi ông đây là thứ hàng rẻ mạt, có thể tùy tiện đưa đi được sao?

Thời Sênh vân vê ngón tay đứng lên, gần đây không được đánh nhau, chân tay vô cùng ngứa ngáy.

Người của Giản Ý biết ý tự giác lùi lại phía sau. Cô gái này một khi đánh nhau rất đáng sợ, không phân rõ địch ta. Có lẽ ở trong mắt cô ta, họ cũng không khác gì so với những người khác.

Mấy gã đàn ông kia không hiểu chuyện, thấy Thời Sênh đi về phía họ, không biết tại sao lại cảm giác thấy nhiệt độ không khí dường như hạ xuống không ít, gió lạnh quét qua sau lưng, cuộn lên luồng khí lạnh lẽo đáng sợ.

...

“A!!!”

Trong không khí nóng rát vang lên tiếng kêu thảm thiết. Mấy bóng đen vạch thành một đường parabol trong không khí rồi rơi xuống đất, đập vào bãi cát, lăn lông lốc xuống cồn cát. Một đôi giày thể thao chặn trước mấy người đó, hắn bỗng nhiên dừng lăn.

Người lăn xuống sau cùng bị chặn lại, lực tác động không hề nhỏ, nhưng chủ nhân của đôi giày thể thao đó không hề có ý muốn nhúc nhích, vững như bàn thạch.

Đó là một người đàn ông, tóc hơi dài che mắt, nửa gương mặt lộ ra trong không khí, khóe môi mím chặt, thể hiện rõ khí chất có vẻ tối tăm.

Người đàn ông khom lưng, ánh mắt nhìn thẳng vào một người trong số họ, giọng nói hơi khàn hỏi: “Nguồn nước ở đâu?”

Gã đàn ông đầu óc trống rỗng, đột nhiên nghe thấy có người hỏi, tiêu cự rời rạc dừng lại trên khuôn mặt người đàn ông, con ngươi hắn co rụt lại, “Là anh...”

Trước đây họ đã từng gặp người đàn ông này một lần. Lúc đó còn tưởng rằng hắn ta rất dễ ức hiếp, nhưng ai ngờ lại là một kẻ hung ác. Không ngờ giờ lại có thể gặp hắn ở đây.

Vẻ mặt người đàn ông không hề thay đổi, trong con người trào lên cảm xúc rất mất kiên nhẫn, “Nguồn nước ở đâu?”

“Không... không biết.” Gã đàn ông run cầm cập.

Họ thực sự không biết. Họ chỉ nghe nói ở đây có nguồn nước, còn cụ thể ở đâu thì họ không biết rõ.

Cảm xúc mất kiên nhẫn trong mắt người đàn ông đã đạt đến cực điểm. Chân hắn ấn mạnh một cái, từ hai bên giày mở ra lưỡi dao, không hề nể nang gì đâm thẳng vào lồng ngực gã đàn ông kia.

Mấy gã phía sau cũng bị hắn giải quyết bằng cách tương tự.

Người đàn ông thu chân lại, đôi giày không dính một chút máu nào. Hắn giẫm lên cát đi thẳng về phía trước. Trên cát lưu lại một chuỗi dấu chân, kéo dài về phía xa.

...

Khi Thời Sênh quay về bên nguồn nước đã là buổi tối, ánh trăng sáng chiếu lên trên mặt hồ rung động, gợn sóng lăn tăn.

Lách tách...

Nước hồ khẽ động, bước chân Thời Sênh dừng lại, nhìn xuyên qua đám thực vật về phía bên kia hồ. Ở không xa bên kia hồ có một bóng đen đang ngồi. Từng vòng tròn hiện lên trên mặt nước rồi lan rộng ra.

Có người...

Không đúng, có người lại vào được bên hồ khi không được cô cho phép...

Thời Sênh còn đang suy tư, bóng người bên kia đã đột nhiên đứng dậy, quay đầu lại nhìn về phía cô. Ánh trăng rơi vào trong mắt hắn, ánh sáng màu bạc thoắt hiện.

Không phải vì ánh trăng, mà vì con ngươi hắn có màu bạc.

Mẹ kiếp, hình như lại gặp phải một thứ kỳ quái rồi.

Bóng người bên kia thoắt lóe sáng, thực vật màu xanh lục vang lên soàn soạt, một luồng gió nóng đập vào mặt Thời Sênh. Bóng đen vừa rồi còn đứng bên hồ đã đứng ngay trước mặt cô.

Con ngươi màu bạc đang nhìn chằm chằm vào cô.

Nhìn kỹ mới phát hiện ra trong con ngươi hắn biến ra ánh sáng màu bạc chuyển động, giống như có một vật sống nào đó đang tồn tại bên trong, quỷ dị đến kinh người.

“Cô là người Thiên Khải?” Giọng nói khàn khàn vang lên trong bóng tối.

Cái gì? Người Thiên Khải cái gì thế?

Liên quan qué gì đến ông?

Khi cô còn chưa biết, đã lại xảy ra chuyện gì vô cùng ghê gớm sao?

Con hàng này ở đâu chui ra thế?

Trong đầu Thời Sênh lướt qua vô số dấu hỏi.

Thế nhưng người đàn ông kia không hề có ý giải thích. Hắn giơ tay lên chạm vào đầu Thời Sênh. Thời Sênh lập tức lùi lại phía sau, và móc thiết kiếm ra nhằm thẳng vào hắn. Con hàng này không phải là Phượng Từ, nhưng lại có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng ngự của cô, chứng tỏ hắn chỉ có thể là nam chính.

Đôi tay người đàn ông ngượng ngùng dừng lại trong không trung. Hắn khựng lại giây lát rồi đặt tay xuống, “Tôi tên là Hạ Dạ, tôi đến tìm cô.”

“Tìm tôi? Tìm tôi làm gì, giải cứu thế giới à?” Hạ Dạ, ta còn là Hạ Tuyết đây này!!

Hạ Dạ trầm mặc giây lát, “Coi là thế đi.”

Thời Sênh: “...” Người của thế giới này sao lại đều muốn ông giải cứu thế giới thế nhỉ?

Ông từ chối nhá!!

“Giải cứu thế giới anh đừng có tìm tôi, tôi không có hứng thú.”

“Cô là người Thiên Khải. Đây là trách nhiệm của cô.” Trong giọng nói của Hạ Dạ không nhận ra được vui hay buồn, dường như chỉ đang bình tĩnh trần thuật lại sự thật này.

Nhưng Thời Sênh cứ cảm thấy kỳ lạ, có một cảm giác kỳ quái không bình thường.

“Ai quy định đây là trách nhiệm của tôi chứ?” Thời Sênh lùi lại khoảng cách an toàn, cười xùy một tiếng, “Cái thứ gọi là người Thiên Khải kia là cái quái gì thế? Anh nói thế thì đúng là thế chắc? Đã hỏi ý kiến tôi chưa thế?”

Ánh sáng màu bạc trong con ngươi Hạ Dạ lóe lên khác thường. Hắn hơi cúi đầu xuống, “Người Thiên Khải là do trời định, không có sự lựa chọn khác. Còn người Thiên Khải là gì thì sau này cô sẽ biết thôi.”

“Không không không, tôi không muốn biết.” Thời Sênh khua tay, “Chuyện giải cứu thế giới giao lại cho anh đấy.”

Bảo bản cô nương đi hủy diệt thế giới thì còn được, còn đội ngũ giải cứu thế giới, bản cô nương từ chối không muốn tham gia.

“Tôi không phải là người Thiên Khải.”

Khóe miệng Thời Sênh co giật, “Vậy sao anh lại biết tôi là người Thiên Khải?”

Chỉ bừa một người thôi đúng không?

Thiết lập này chẳng phải là chỉ giành cho nữ chính thôi sao?

Có liên quan quái gì đến bản cô nương đâu chứ?

Hạ Dạ giơ tay, đầu ngón tay đặt lên mí mắt mình, nhắm một mắt lại, chỉ còn lại một con người hiện lên ánh sáng màu bạc, “Tôi có thể nhìn thấy được người Thiên Khải.”

Thời Sênh cổ quái sờ lên mặt mình, “Tôi mọc thêm một đôi sừng hay là mọc thêm một cái đuôi thế?”

Hạ Dạ di chuyển đầu ngón tay, hai mắt mở to ra, ánh sáng màu bạc nơi đáy mắt giống như ánh sáng chói mắt, “Trên người người Thiên Khải có vầng ánh sáng đặc biệt, tôi có thể nhìn thấy vầng sáng ấy.”

“Ờ.” Thì ra không phải là mọc sừng.

Thời Sênh thu kiếm lại, quay người rời đi.

Cái gì mà người Thiên Khải, cái gì mà giải cứu thế giới, đều không

liên quan gì đến bản cô nương hết.

Hạ Dạ nhíu chặt mày lại, mi mắt rũ xuống, khi mở mắt ra con ngươi đã khôi phục lại màu đen. Hắn nhìn Thời Sênh biến mất sau thảm thực vật màu xanh kia.

...

Thời Sênh đã gạt hết chuyện về người Thiên Khải ra sau đầu mình. Ai ngờ đến ngày hôm sau vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Hạ Dạ đứng ngay bên ngoài.

Hôm qua trời quá tối, Thời Sênh không nhìn rõ mặt hắn. Lúc này hắn đứng ở cửa nên cô vừa khéo nhìn được chính diện khuôn mặt hắn.

Cũng coi như một soái ca, chỉ có điều hơi tối tắm, mang lại cho người ta cảm giác không được thoải mái cho lắm.

Hạ Dạ đưa một chiếc cốc cũng được coi là sạch sẽ trong tay cho Thời Sênh, “Uống nước.”

Thời Sênh nắm lấy cánh cửa, chỉ để lại một khe hở, “Không có miếng thịt nào từ trên trời rơi xuống cả, anh định làm gì? Tôi nói cho anh biết, anh đừng có nghĩ đến chuyện giải cứu thế giới. Anh có thể đi tìm người phụ nữ ở phía trước kia, không chừng cô ta có thể giúp anh đấy. Tôi tuyệt đối sẽ không giúp anh đâu!!”

Ngữ khí Hạ Dạ chắc chắn, “Người tôi cần tìm là cô.”

Chương 1933: Sinh tồn trên sa mạc (11)

Không biết có sợi dây thần kinh nào của Hạ Dạ bị ráp nhầm, rõ ràng Thời Sênh đã từ chối hắn, mà hắn vẫn coi như không có chuyện gì đợi ở đây.

Thời Sênh ngồi xổm trước cửa, cắn hạt dưa nhìn người đàn ông cách không xa lắm, trong lòng thầm cảm thán. Có thể làm được nhân vật chính đúng là phải mặt dày, nhất định là vì da mặt bản cô nương quá mỏng cho nên mới chỉ có thể làm bia đỡ đạn.

[...] Da mặt cô còn dày hơn cả tường thành, vẫn còn nghĩ là mỏng sao?

Rốt cuộc Ký chủ có biết xấu hổ không đây.

Được, Ký chủ xưa nay chưa bao giờ biết xấu hổ cả.

“Nhận lấy.” Hạ Dạ đưa lon đồ hộp trong lòng bàn tay cho Thời Sênh.

Thời Sênh tiếp tục cắn hạt dưa, “Tôi không ăn.” Sợ có độc.

“Không hạ độc.”

“Thế cũng không ăn.” Đại ca à, anh cút ngay đi, đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa. Lát nữa sức mạnh hồng hoang của tôi bột phát không chừng sẽ giết luôn nam chính anh đấy.

Hạ Dạ cũng không miễn cưỡng Thời Sênh. Hắn ngồi bên cạnh, mở

lon đồ hộp ăn một mình.

Thời Sênh: “...”

Thời Sênh đứng dậy đi chuyển xa tên thần kinh này một chút.

Khoảng thời gian sau đó, Hạ Dạ đều ở xung quanh, hằng ngày ba lần đúng giờ chuẩn bị đồ ăn cho Thời Sênh. Thời Sênh chỉ cảm thấy sợ nổi da gà, nam chính đại nhân muốn gì thế này?

Chẳng lẽ hắn muốn dỗ dành bản cô nương trước, sau đó nhân lúc bản cô nương sơ hở liền cắt tay chân xẻ xác hay sao?

Sợ quá.

Lúc nào cũng có kẻ thiểu năng muốn hại bản cô nương.

Thời Sênh chống cằm, suy tính cách làm thế nào để giết chết nam chính đại nhân để mình bình tĩnh lại đôi chút.

“Cô Uất.” Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thời Sênh.

Thời Sênh nghiêng mắt tìm kiếm Hạ Dạ, nữ chính đại nhân đã đến rồi, có phải hai người có thể bắt đầu bồi dưỡng tình cảm rồi không?

Thế nhưng Thời Sênh chỉ nhìn thấy bóng lưng của một mình Hạ Dạ, hắn đi rồi...

Đi rồi...

Đi rồi...

Mệt tim quá.

Chính thất của hắn ở đây, hắn đi đâu vậy chứ!! Quay lại đi mà nam chính đại nhân!!

“Cô Uất.” Giản Ý không nhìn thấy Hạ Dạ. Cô ta đi thẳng đến trước mặt Thời Sênh, “Chúng tôi cần một chút nước, cô có thể cho chúng tôi lấy nước không?”

Thời Sênh hữu khí vô lực nói: “Hôm qua mới lấy cơ mà?”

Giản Ý có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn kiên trì giải thích, “Sáng nay có chút chuyện nên hết nước rồi, cho nên...”

Căn cứ theo giao ước ba ngày lấy nước một lần, lượng nước lấy mỗi lần cũng đủ dùng. Nhưng lần này đúng là có chuyện bất ngờ, nếu không cô ta cũng sẽ không đích thân đến đây.

Cái kẻ thần kinh này có những lúc rất dễ nói chuyện, có lúc lại rất khó nói chuyện, không ai thấu được tính cách cô ta thế nào.

“Thế thì các người cứ chịu khát đi, dù sao thì có khát một hai ngày cũng không chết được đâu.” Thời Sênh vỗ quần đứng dậy, cao thâm khó lường nói: “Ta là một vị đại tiên có nguyên tắc, không thể phá vỡ nguyên tắc bởi vì các người được.”

“...” Cô có thể mắng người được không? Giản Ý thở dài một hơi, cố gắng hết sức nhệch ra một nụ cười mỉm, “Cô Uất, chúng tôi có người bị thương, không dùng nước không được, cô xem cho chúng tôi lấy một chút được không?”

“Không được.” Thời Sênh lạnh mặt lại, “Đã nói rồi, ta là một người có nguyên tắc.”

Giản Ý nhìn về phía hồ nước cách đó không xa lắm, vẻ mặt méo xệch, bao nhiêu nước như vậy nhưng cũng chỉ có thể nhìn, ngay cả cướp cũng không cướp được.

Giản Ý nói thế nào Thời Sênh cũng không chịu đồng ý. Cô đã đồng ý cho họ ba ngày đến lấy nước một lần, lần nào lấy nươc cũng không hạn chế lượng nước, họ tự làm hết nước, biết trách ai đây?

Cuối cùng Giản Ý chỉ có thể không cam lòng đưa người rời đi. Họ muốn đánh một trận với cô ta, nhưng chắc chắn là không đánh lại được, chỉ lãng phí sức lực mà thôi, cho nên họ chỉ có thể cố nén cơn kích động lại.

Thời Sênh đợi Giản Ý cùng đám người của cô ta rời đi, hồi lâu sau cũng không nhìn thấy Hạ Dạ xuất hiện. Cô cũng không để ý, mà đi thẳng về phòng ngủ một giấc.

Đến nửa đêm, Thời Sênh ngửi thấy mùi thịt nướng.

Không phải là thịt hộp, mà là mùi thịt tươi nướng thơm lừng.

Thời Sênh vò mái tóc hỗn loạn ngồi dậy, mơ màng nhìn về phía hư không, xuống giường đi đến bên cửa sổ, càng đến gần cửa sổ mùi hương càng nồng đậm hơn.

Cửa sổ hé mở một nửa, nhờ ánh sáng có thể nhìn rõ được cảnh tượng bên ngoài.

Hạ Dạ đang nướng đồ, mùi thơm của thịt từ phía hắn ta truyền tới.

Có lẽ do cảm nhận được ánh mắt của Thời Sênh, Hạ Dạ xoay đầu nhìn, một giây sau đã đứng ngoài cửa sổ, đưa xiên thịt nướng thơm

ngút cho Thời Sênh, “Chiều nay mới bắt được đó, còn tươi lắm.”

Tuy thế giới này đã biến thành như vậy, nhưng vẫn còn tồn tại một số loài động vật có thể ăn được, chẳng qua chỉ là bắt được chúng rất khó, mùi vị của thịt cũng không thơm ngon như trước nữa.

Thời Sênh yên lặng đóng cửa sổ lại, chặn Hạ Dạ ở bên ngoài, sau đó móc trái cây ra gặm.

Cô là loại người chỉ vì một miếng thịt đã bị mua chuộc hay sao?

Còn lâu nhé!!

Ông đây không biết tự đi bắt chắc?

Thời Sênh móc thiết kiếm ra, Hạ Dạ vẫn còn đứng bên ngoài, nhìn Thời Sênh qua lớp thực vật màu xanh cao ngang nửa người.

Thời Sênh im lặng lườm một cái rồi đi vào trong sa mạc.

Còn lâu cô mới tin nam chính đại nhân lại tốt bụng như vậy, chắc chắn hắn có mục đích gì đó. Đợi cô ăn no rồi sẽ quay lại đóng gói hắn ném ra ngoài.

Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày đêm ở sa mạc rất lớn. Ban đêm, nhiệt độ đang dưới 0 độ, lại có gió đêm thổi nên càng lạnh hơn, Thời Sênh lấy một cái áo choàng ra chùm vào người.

Tìm kiếm vật sống trong sa mạc chẳng khác nào mò kim đáy bể, Thời Sênh liền để thiết kiếm đi tìm.

Thiết kiếm rất không vui. Nó là một thanh kiếm cao ngạo lạnh lùng như vậy, tại sao cuối cùng lại trầm luân vào thứ công dụng này chứ?

Trong lòng nó đang từ chối.

Thế nhưng thân thể lại thành thực.

Khi thiết kiếm đi tìm đồ ăn, Thời Sênh ngồi lên một tảng đá nhìn lên bầu trời. Bầu trời của thế giới này rất kỳ lạ, chỉ có thể nhìn thấy mặt trăng chứ không hề thấy các vì sao.

Điều quan trọng nhất là, mặt trăng này gần như không hề thay đổi gì.

Còn cả hồ nước kia nữa....

Vô cùng kỳ quái.

Năng lực của thiết kiếm không phải là chỉ chém gió. Nó nhanh chóng tìm được một chuỗi đồ mang về. Thời Sênh nghi ngờ chỉ cần là vật thể sống thì nó sẽ đều mang về.

Thiết kiếm vẫn vô cùng đắc ý bay lượn trên không trung chờ được khen ngợi.

Thời Sênh: “...”

Đù mé bọ cạp thì ăn làm sao??!

Ăn vào chết người đấy có biết không hả?

Thời Sênh ném tất cả những thứ có độc đi, lấy những thứ có thể ăn được về.

Còn chưa về đến hồ nước, cô đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết. Âm thanh đó hình như truyền đến từ bên hồ. Thời Sênh hơi nhướng mày

lên, bước chân cũng nhanh hơn.

Ở chỗ lấy nước có mấy người đang đứng. Một người trong đó còn đang được dìu. Họ kinh hãi nhìn vào trung tâm hồ nước.

Khu vực trung tâm hồ nước có một vũng nước sôi ùng ục, từng vòng rung động từ vị trí trung tâm tản ra bên ngoài, toàn bộ mặt hồ giống như đang sôi sục lên.

Thời Sênh: “...”

Thôi xong!

Ở trung tâm hồ nước này có một tảng đá, chính là tảng đá cô từng dừng chân lại lúc mới đến đây. Lúc trước cô đã giải quyết hết đám dây leo, nhưng chớp mắt đã nhìn thấy tảng đá kia đã tự dịch chuyển vào phía giữa hồ, đang chìm dần xuống.

Nhưng sau đó nó cũng không có động tĩnh gì nữa. Cô cũng thử tiêu diệt nó, nhưng tảng đá đó biết chạy. Lần nào cô tấn công xong, nó cũng sẽ dịch chuyển về phía trung tâm hồ nước.

Tảng đá đó có lẽ là thành tinh luôn rồi.

Bình thường cô đều cố gắng không lại gần khu vực trung tâm hồ, ai biết được tảng đá kia có lai lịch thế nào.

Đám người này là người trong đội của Giản Ý. Ban ngày cô đã từ chối cho Giản Ý lấy nước. Những người này có lẽ đến đây ăn trộm nước, nhưng không biết tại sao lại chọc đến tảng đá biết chạy kia.

Chương 1934: Sinh tồn trên sa mạc (12)

Mới đầu là vùng trung tâm hồ sôi sục, sau đó cả hồ nước đều sục sôi theo, mấy kẻ gây chuyện kia đã chạy đi tìm Giản Ý.

Thời Sênh tìm một chỗ ngồi xuống, đốt lửa nướng thịt.

Giản Ý nhanh chóng đưa người đi đến, vừa nhìn thấy Thời Sênh đang nướng thịt ăn, khóe miệng cô ta giật giật, nhanh chóng chạy đến bên hồ nước.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không biết... Chúng tôi vừa lại gần đã bị bắn bay ra xa rồi, sau đó mặt hồ bắt đầu sôi sục, sau đó thì biến thành thế này.” Kẻ gây chuyện cũng nói không rõ ra được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Giản Ý nhìn một lát, rồi lại xông về phía bên cạnh vị đại tiên đang nướng thịt ăn, “Cô Uất, cô có biết là chuyện gì không?”

“Không biết.” Thời Sênh trấn tĩnh lật mặt thịt nướng, “Tôi đã cảnh cáo mấy người đừng có tự tiện lại gần hồ nước rồi.”

Ánh mắt Giản Ý không tự chủ được bị xiên thịt nướng thu hút. Đây là thịt gì vậy? Sao lại thơm thế nhỉ?

Phì!

Giản Ý kéo sự chú ý đang bị đặt trên xiên thịt nướng của mình quay

trở lại, “Cô Uất, có phải cô đã biết điều gì rồi không?”

Thời Sênh ngẩng đầu lên liếc nhìn cô, nở nụ cười nhạt, “Có biết tôi cũng không nói cho cô biết.”

Giản Ý suýt nữa thì tức đến mức phát bệnh tim. Giản Ý quá hiểu tính cách Thời Sênh, không nói thì nhất định sẽ không nói, cho nên cô ta chỉ có thể quay về bên hồ nước.

Sự uy hiếp lớn nhất sa mạc mang đến cho họ là nguồn nước và thức ăn. Nếu hồ nước này có vấn đề gì, thì thực sự không biết họ có thể tiếp tục kiên trì được nữa hay không.

Một đám người lo lắng đứng vây quanh hồ nước, thế nhưng mặt hồ chỉ sôi sục lên, chứ không có động tĩnh gì khác. Hai giờ đồng hồ sau, mặt hồ mới khôi phục lại bình thường. Mặt trăng phản chiếu lên mặt hồ, yên tĩnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mọi người: “...”

Không sao rồi ư?

“Chuyện vừa rồi là sao vậy?”

“Liệu có phải là trong nước có thứ gì không? Ngày nào chúng ta cũng uống nước ở đây, liệu có vấn đề gì không?”

Lưng Giản Ý cũng lạnh toát, lúc này mặt hồ yên tĩnh êm ả, nhưng trong lòng cô ta lại đang cuộn trào như sóng biển, lúc cao lúc thấp không thể bình tĩnh lại được. Bao nhiêu người đều đang hỏi cô ta, cô ta đâu có thể nói ra được điều gì.

Lại nhìn người bên kia đã bắt đầu ăn thịt xiên nướng, Giản Ý càng

cảm thấy khó chịu. Xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cô ta vẫn còn có tâm trạng nướng thịt ăn, thịt ở đâu ra vậy chứ!!

... Vế phía sau không phải là trọng điểm.

Không một ai biết hồ nước này đã có chuyện gì. Giản Ý cũng không moi được tin gì từ Thời Sênh. Cô ta đành phải cho người quay về, ít ra thì bây giờ hồ nước cũng không có vấn đề gì, có lẽ cũng chỉ là hiện tượng tự nhiên.

Trước khi đi Giản Ý còn nhìn xiên thịt nướng trong tay Thời Sênh bằng ánh mắt ý tứ sâu xa.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Hạ Dạ mới từ một nơi nào đó chui ra. Hắn đứng cách Thời Sênh ba mét, nhìn mặt hồ, cũng không nói gì, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Thời Sênh thong thả ăn hết xiên thịt nướng, đứng dậy, móc kiếm... À, không đúng, móc bao tải ra.

Hạ Dạ còn chưa phản ứng kịp, đã bị Thời Sênh trùm vào trong bao tải.

Thời Sênh ném Hạ Dạ đến một nơi rất xa. Nam chính cứ lượn lờ mãi trước mặt cô, khiến cô cứ có cảm giác sắp xảy ra chuyện. Để bản thân thấy an tâm hơn, nên để nam chính cút đi xa đi thì hơn.

[...] Cô làm vậy có nghĩ đến cảm nhận của nam chính đại nhân nhà người ta không hả?

Thời Sênh hừ hừ, “Ta là người ích kỷ như vậy, chỉ cần nghĩ đến cảm nhận của bản thân là được rồi.”

Người ta thoải mái hay không là chuyện của người ta. Cô chỉ cần làm sao cho bản thân mình thoải mái là đủ rồi.

[...] Rốt cuộc điều này thì có gì đáng để tự hào chứ!! Chủ nhân, tôi sắp sụp đổ mất rồi!!

...

Mấy ngày tiếp theo, hồ nước giống như bị trúng gió, mỗi ngày cố định sôi sùng sục đúng giờ, khiến cho người của Giản Ý không dám lấy nước uống, chỉ sợ nước này có vấn đề gì.

Giản Ý cũng không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, nhưng không thể không uống nước mãi được. Cô ta đành phải cho người thử, sau khi đã chắc chắn không có vấn đề gì mới cho mọi người dùng.

“Đội trưởng Giản, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Sắc mặt Giản Ý trầm xuống, cô ta lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

Ngày nào hồ nước cũng sôi sùng sục, thời gian liên tiếp ba ngày liền đều không giống nhau, hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

“Cái cô Uất Hoan đó cũng không biết sao?” Cậu em A chỉ vào Thời Sênh đang cắn hạt dưa. Cô ta cả ngày chỉ ngồi đó, đừng nói đến chuyện lo lắng, dù là một cái nhíu mày cũng không thấy.

“Cái đồ thần kinh như cô ta thì biết được điều gì? Chẳng lẽ cậu em tin cô ta là đại tiên thật à?” Cậu em B bên cạnh cười nhạo, sự coi thường hiện lên rõ rệt.

“Không thể nói như vậy được, những chuyện xảy ra trong một năm

gần đây, có rất nhiều chuyện đều không thể giải thích được. Có lẽ cô ta là đại tiên thật thì sao?" Cậu em A giải thích cho Thời Sênh.

"Vậy thì cũng là loại đại tiên tà ác, chỉ muốn nhìn chúng ta chết." Cậu em B nghiến răng nghiến lợi nói.

Cậu em A không nói nên lời, tuy đã xảy ra một số chuyện không thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích, nhưng đúng là suốt toàn bộ quá trình cô ta chỉ đứng bên cạnh xem kịch hay.

"Đừng tranh cãi nữa." Giản Ý lên tiếng, "Tôi chuẩn bị xuống đó xem sao."

"Cái gì?" Mấy cậu em đồng thời lên tiếng, không thể tin được nhìn Giản Ý.

"Đội trưởng Giản, làm vậy không được, trong nước có thứ gì chúng ta còn chưa biết, nếu cứ mạo hiểm xuống dưới sẽ rất nguy hiểm." Cậu em A lập tức khuyên giải.

"Đúng đấy đội trưởng Giản, không thể xuống dưới đó được."

Sau đó đám cậu em cũng phụ họa theo.

"Nếu không xuống đó xem sao, thì vĩnh viễn không biết được dưới đó có thứ gì, chúng ta sẽ cứ mãi mãi sợ hãi với nó." Giản Ý lý trí nói: "Các cậu yên tâm, tôi tự biết chừng mực, nếu có nguy hiểm tôi sẽ lên bờ ngay."

"Không được đâu đội trưởng Giản, cô là đội trưởng, nếu cô xảy ra chuyện gì thì đội ngũ này phải làm sao, để tôi đi!" Cậu em B vỗ ngực tự đề cử.

“Đúng, chúng tôi đi. Đội trưởng Giản, cô không thể xuống dưới đó được.”

Mấy cậu em nhất trí không đồng ý để Giản Ý xuống dưới hồ nước, cuối cùng thống nhất để hai cậu em bơi lội tương đối giỏi xuống dưới xem sao.

Đương nhiên đây chỉ là bước thứ nhất.

Còn có bước quan trọng nhất, làm sao để Thời Sênh cho họ vào đó.

Lần nào Giản Ý nói chuyện với Thời Sênh đều cảm thấy thấp thỏm. Cô ta cũng không hiểu tâm trạng này từ đâu mà có. Cô ta cố gắng khống chế tâm trạng này lại, thế nhưng không có tác dụng gì, chỉ cần nhìn thấy Thời Sênh là tâm trạng thấp thỏm liền xuất hiện, muốn ngăn cũng không ngăn lại được.

Giản Ý hít một hơi thật sâu, duy trì nụ cười mỉm trên môi, “Cô Uất, chúng tôi muốn xuống dưới hồ nước xem sao. Cô có thể cho chúng tôi vào trong đó được không?”

Thời Sênh nhìn quét qua họ một lượt, “Muốn chết à?”

Giản Ý: “...” Phải nói thế nào đây!!

Loại người này không bị đánh chết đúng là trời đất khó dung.

Đám cậu em phía sau bắt đầu dựng lông lên, Giản Ý vội vàng ngăn họ lại, “Có được không?”

Càng dây dưa với cô ta, cô ta càng nói khó nghe, còn nếu đi thẳng vào vấn đề chính ngược lại sẽ khiến cô ta đưa ra đáp án chính xác.

“Được!” Thời Sênh đứng dậy, đung đưa chiếc váy màu đen của mình, nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng sáng, vô cùng tà ác nói: “Các người muốn đâm đầu vào chỗ chết thì bản đại tiên sẽ tiễn các người một đoạn, không cần phải cảm ơn.”

Mọi người: “...”

Thật muốn bóp chết cô ta.

Thời Sênh nhấc chân lên đi về phía hồ nước, đưa hai người đã được sắp xếp vào trong hồ nước, như cười như không nhìn họ xuống nước.

Giản Ý không có thời gian băn khoăn về dáng vẻ hả hê đó của Thời Sênh. Cô ta lo lắn nhìn hai người xuống dưới hồ nước, “Hai người nhớ phải cẩn thận, nếu có nguy hiểm lập tức lên ngay.”

“Chúng tôi biết rồi, đội trưởng Giản.”

Bóng người họ nhanh chóng mất hút trong hồ nước, sau khi mặt hồ nổi lên mấy cái bong bóng liền khôi phục lại trạng thái yên tĩnh, người ở bên trên không nhìn thấy gì.

Giản Ý đi đi lại lạ, nhíu chặt mày lo lắng, chỉ hận người xuống dưới đó không phải là mình.

Chương 1935: Sinh tồn trên sa mạc (13)

Sau khi hai người đó xuống dưới hồ nước, hồi lâu sau vẫn không thấy có phản ứng gì. Giản Ý đứng trên như lửa đốt trong lòng. Lại mấy phút trôi qua, cô ta không đợi được nữa, quyết định đích thân xuống dưới đó.

Nữ chính đại nhân muốn đi mạo hiểm, Thời Sênh đương nhiên sẽ không ngăn cản, cũng để cô ta đi vào.

Sau khi Giản Ý xuống hồ, Hạ Dạ không biết từ đâu chui ra, yên lặng đứng bên cạnh Thời Sênh.

Thời Sênh: "..." Ông đã ném hắn đi rồi cơ mà?

Tại sao bây giờ hắn lại ở đây?

Hạ Dạ không hề có ý tìm Thời Sênh tính sổ, ánh mắt hắn âm u nhìn chằm chằm vào mặt hồ, đầu hơi nghiêng đi, khẽ liếc nhìn Thời Sênh một chút, "Cô có muốn đi ra không?"

Từ từ đã cái quần què gì thế!

Kịch bản này phát triển hình như không được đúng lắm, để bản cô nương hòa hoãn lại chút đã.

Đi ra? Đi đâu ra đâu?

Kịch bản này sao lại có vẻ bựa thế nhỉ.

“Là sao?” Cho dù không biết là chuyện gì thì lúc này đây cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Hạ Dạ lại gần Thời Sênh, giọng nói vẫn hơi khàn, “Cô không cảm thấy là thế giới này rất kỳ lạ sao? Màn đêm không bao giờ thay đổi và cả hồ nước kỳ quái này nữa.”

Thời Sênh híp mắt lại, “Thế thì sao?”

“Nơi chúng ta đang ở chỉ là một thế giới được người khác tạo ra.” Ngữ khí Hạ Dạ hơi chậm, đại khái là đang quan sát mức độ chấp nhận của Thời Sênh. Thấy biểu cảm của Thời Sênh không thay đổi gì, hắn mới nói tiếp, “Bối cảnh của thế giới này là thật, thế giới thực bên ngoài cũng là như vậy, nhưng không hề nguy ngập như bây giờ.”

“Tức là thế giới chúng ta đang sống không phải là thật?” Thế giới trò chơi trong game ư?

Thiết lập này đúng là ngược đời!

“Có thể hiểu là như vậy.” Hạ Dạ gật đầu.

Con ngươi Thời Sênh đảo một vòng, “Mục đích là gì?”

“Để tìm được khởi nguồn.” Hạ Dạ nói.

Bối cảnh là thật, bên ngoài cũng bởi vì một tai nạn nên mới biến thành sa mạc. Nhưng bên ngoài mãi mãi còn nguy hiểm hơn thế giới này, vì sinh tồn con người không thể không xuống lòng đất.

Thời gian ở bên ngoài từ khi bắt đầu hình thành sa mạc được gọi là kỷ nguyên sa mạc. Nay đã là năm thứ 390 của kỷ nguyên sa mạc.

Con người đã thiết lập nên vương quốc dưới lòng đất, khoa học kỹ thuật gần trăm năm, cũng đã phát triển với tốc độ nhanh chóng.

Loài người vẫn luôn tìm kiếm nguồn gốc khiến cho tinh cầu này trở nên như vậy, nhưng không mấy hiệu quả. Sau này có người đưa ra đề xuất hoàn nguyên lại tai nạn lúc đầu, dùng môi trường ảo để tìm kiếm, có lẽ có thể tìm ra được nguồn gốc và cách giải quyết vấn đề.

Thế nên mới có thế giới này.

Nơi bây giờ họ đang ở đã là lần thí nghiệm thứ ba, hai lần trước đều thất bại.

Thí nghiệm đến lần thứ ba mới thành công. Để bảo đảm mọi người đều không bị tin tức đã biết khiến cho hiểu lầm, cho nên tất cả những ký ức liên quan đến con người đều bị niêm phong lại. Tất cả đều bắt đầu tiến hành từ lúc tai nạn vừa mới bắt đầu.

Thời Sênh xoa cằm, thế này cũng gần giống như trò chơi mà cô đang chơi...

“Cho nên Người Thiên Khải mà anh nói có nghĩa là gì?”

“Người Thiên Khải là người bảo đảm sự an toàn của của những người này, là một điểm kết nối dữ liệu an toàn được thiết lập, thông qua cô để đi ra ngoài.” Hạ Dạ bổ sung thêm một câu, “Yên tâm đi, cô là con người, chỉ là do sự ăn ý giữa cô và hệ thống cực kỳ cao, cho nên mới thiết lập cô là điểm kết nối dữ liệu an toàn.”

Những người ở đây sẽ lần lượt khôi phục lại trí nhớ, sau khi khôi phục trí nhớ họ sẽ có thể tự mình rời khỏi đây. Để đề phòng chẳng may xuất hiện tình huống bất ngờ, cho nên đã cài đặt một điểm kết nối dữ liệu an toàn.

Nếu có người không thể khôi phục lại trí nhớ, thì người bên ngoài có thể liên hệ thông qua cô, để cô giúp đỡ đưa người đó ra ngoài.

Họ đặt tên điểm an toàn này là Người Thiên Khải.

“Anh cũng là một trong số đó?” Thời Sênh híp mắt lại. Vị nam chính đại nhân này cứ liên tục nói họ, nhưng không hề tính mình vào.

“Không phải.” Hạ Dạ rất thẳng thắn thừa nhận. “Tôi bị đưa vào nhầm, bởi vì tôi không có thông tin back up trong hệ thống của họ, cho nên không thể rời khỏi đây. Sau đó nghe nói ở đây có một Người Thiên Khải, cho nên tôi ở đây tìm cô.”

Đây chính là lý do tại sao Hệ thống cứ nhất quyết bắt cô phải đi theo nữ chính đại nhân sao?

Bởi vì có mặt nữ chính đại nhân, mới có thể phát hiện ra nơi cô ta đang ở có điều bất thường trong thời gian ngắn nhất, còn Phượng từ... rất có khả năng đang ở bên ngoài.

“Anh có chắc chắn là chỉ cần tôi thì có thể ra ngoài được không?” Thời Sênh nhướng mày nhìn Hạ Dạ, thông thường những thiết lập này đều là nữ chính.

Trừ khi...

Người Thiên Khải này chỉ là một vật hy sinh.

Nữ chính không thể chết, nhưng có một số tình tiết quan trọng bắt buộc phải có một người chết đi, cho nên lúc này bia đỡ đạn có thể được phân cho một đạo cụ cực kỳ quan trọng... ông đây không phải đã bị trúng đạn rồi đấy chứ?

Hạ Dạ ngập ngừng một lát. Trong lòng Thời Sênh đã lạnh đi một nửa, biết ngay cái danh Người Thiên Khải này rơi vào đầu cô, chắc chắn là có hố mà.

Nam chính cũng là một cái hố, nhưng lại cứ muốn lừa bản cô nương.

Nói không chừng còn muốn hại chết bản cô nương nữa.

Đáng sợ quá.

Boy tâm cơ thật quá đáng sợ.

“Hồ nước này là nơi chống đỡ cho toàn bộ thế giới này. Nó bị như thế này chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó. Chúng ta phải nhanh chóng thoát ra bên ngoài.” Hạ Dạ nói.

Thời Sênh đặt hai tay đan chéo trước ngực thể hiện sự từ chối, “Ông đây có thể sẽ mất mạng, ông từ chối.”

Mi tâm Hạ Dạ nhíu chặt rồi lại giãn ra, “Đây chỉ là suy đoán của cô.”

“Đừng có chém, anh cũng có suy đoán này.” Thời Sênh không hề khách khí vạch trần Hạ Dạ. Đào sẵn hố để ông đây nhảy xuống à, tưởng ông ngu chắc?

Hạ Dạ nghẹn lời, bị Thời Sênh chặn đứng không nói được nữa.

“Vậy cô có cách gì hay?” Hạ Dạ biết cô gái trước mặt hắn bây giờ không hề ngốc nghếch mà ngược lại rất có chủ kiến và thực lực, che giấu với cô ta chi bằng kết thành đồng minh.

“Sợ gì chứ, dù sao thì cũng đâu phải chỉ có một mình tôi bị nhốt lại,

có bao nhiêu người ở bên cạnh, cũng đâu có lỗ vốn.” Vẻ mặt Thời Sênh thản nhiên.

Hạ Dạ: “...”

Hắn nên thu hồi lại câu nói lúc trước thì hơn.

Hạ Dạ liếc nhìn mặt hồ, đáy mắt mơ hồ có chút lo lắng, “Cô có biết một khi thế giới này có vấn đề gì thì cô phải đối mặt với cái gì không?”

Thí nghiệm này chưa thành công lần nào, hệ số an toàn vốn dĩ đã không cao, muốn sống sót quay lại chỉ có thể dựa vào bản thân.

Thời Sênh cười xùy một tiếng, “Ngoài một chữ chết ra thì còn có thể là gì chứ, lên trời chắc.”

Hạ Dạ: “...” Không muốn nói chuyện nữa.

Cô có thể nói đến chuyện chết dễ dàng như uống nước, thực sự không còn gì để nói nữa rồi.

Bên kia hồ nước Giản Ý đã đi lên, trong tay cô ta kéo theo một người không rõ sống hay chết. Đợi Giản Ý đi ra, những người khác cũng nhào đến vây quanh Giản Ý, náo loạn hỏi tình hình dưới nước.

Dưới nước không có gì, nhưng đã có một người bị mất tích. Cô ta đã tìm khắp dưới đáy hồ cũng không nhìn thấy người.

Thời Sênh đứng bên này nhìn về phía hồ như có điều gì suy nghĩ. Nếu đây là một thế giới giả tưởng, thì bây giờ họ chính là người chơi, tương đương với trò chơi holographic. Người biến mất đó chắc chắn là đã log out...

...

Trời tối, gió lạnh đìu hiu.

Gương mặt cô gái lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt hồ.

Một tay chống thiết kiếm nhẹ nhàng chuyển động, gió lạnh thổi qua, khẽ lay động làn váy cô. Ánh trăng phác thảo hoa văn tinh xảo trên chiếc váy dài của cô, miêu tả nên một bức non nước bao la hùng vỹ.

Cô giống như vị quân vương đang quan sát thế giới, không cần nói một lời, cũng đủ để khiến cho quần thần cúi đầu.

Bàn tay chuyển động thiết kiếm của cô gái bỗng khựng lại, mặt nước đột nhiên xuất hiện một gợn nước, kéo dài về phía xa, gió lạnh chuyển động xoay tròn trên mặt hồ, toàn bộ mặt hồ bắt đầu rung chuyển.

Chương 1936: Sinh tồn trên sa mạc (14)

Ầm ầm.

Âm thanh chấn động mặt đất từ phía hồ nước truyền đến, Hạ Dạ lập tức chạy đến cạnh hồ.

Toàn bộ hồ nước xuất hiện một cái xoáy nước lan ra từ vùng giữa hồ. Nước hồ giảm đi với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, âm thanh đinh tai nhức óc dường như từ trong hồ vọng lại.

Bên cạnh hồ không có một ai. Hạ Dạ nhíu chặt mày lại. Hắn nhìn vào giữa xoáy nước và nước hồ đã biến mất một nửa, cắn răng nhảy vào trong đó.

Ngay sau khi hắn nhảy vào trong đó, Giản Ý đưa người đến bên hồ.

...

Thời Sênh tỉnh lại trên một cái bục trong suốt, chân tay cô được kết nối với một đoạn dây kỳ quái xanh đỏ rực rỡ. Cô vừa mở mắt ra trong phòng đã vang lên tiếng còi cảnh báo chói tai.

Thời Sênh bịt tai lại, từ trên bục trượt xuống dưới, chân vừa chạm đất, bên ngoài đã có một đám người mặc áo blouse trắng xông vào.

“Kết nối gián đoạn, kiểm tra tình hình sức khỏe.”

Mấy người ấn Thời Sênh lên cái bục vừa rồi, không nói lời nào tiếp

tục kết nối cơ thể cô với mấy sợi dây kia. Cơ thể Thời Sênh không có lực, chỉ có thể nhìn đám người mặc áo blouse trắng này liên tiếp bận rộn.

#Có cảm giác trâu bò như bản thân vừa vượt thời gian#

Trước đây còn là cát vàng trải khắp bầu trời, bây giờ đột nhiên lại nằm trên chiếc bục trong suốt chỉ có khoa học công nghệ cao mới có.

Đám người này kiểm tra sức khỏe cho cô xong liền trao đổi với nhau một lúc. Có người cúi xuống an ủi cô, “Đừng lo, bây giờ cơ thể cô chỉ bị hơi kiệt sức, nghỉ ngơi một lát là khỏe lại thôi.”

Quả thực Thời Sênh có cảm giác vô cùng kiệt quệ, đầu óc choáng váng từng hồi, nhưng cô không dám lịm đi. Ai mà biết được liệu có người nào nhân lúc cô bất tỉnh đi lôi cô đi phân thây hay không.

Điểm quan trọng nhất là – đói quá.

“Thư giãn đi, ngủ một giấc cô sẽ khỏe lại ngay thôi.”

“Cho tôi... chút gì ăn đã.” Cũng có lẽ là do một khoảng thời gian rất dài không nói gì, cho nên giọng cô khàn đặc rất khó nghe, bản thân Thời Sênh nghe cũng thấy giật mình.

“Không được, bây giờ cô vừa mới tỉnh, còn chưa ăn được.” Đối phương không hề nể tình từ chối, lại giống như dỗ dành một đứa trẻ con, “Cô nghỉ ngơi trước đã, nghỉ ngơi xong rồi mới được ăn.”

“Vậy các người ra ngoài đi.” Các người ở đây thì sao cô dám nghỉ ngơi được chứ.

Lần này đối phương rất dễ nói chuyện, “Vậy cô nghỉ ngơi đi, lát nữa

chúng tôi sẽ đến thăm cô.”

Đám người mặc áo blouse trắng lục đục rời đi. Thời Sênh nằm trên chiếc bục lạnh lẽo trong suốt suy ngẫm về cuộc đời.

Khả năng tưởng tượng thật quá cao xa, bản cô nương cần có thời gian để hòa hoãn lại.

Đói quá.

Thời Sênh móc trái cây ra gặm, vị chua của trái cây càng khiến cô đói bụng hơn.

Đói đến mức không thể ngủ được.

Thời Sênh lại trèo xuống khỏi cái bục. Lần này cô thông minh hơn, làm hỏng thiết bị báo động đó, rồi mới giựt những sợi dây kỳ quái kia ra khỏi người.

Cô chống thiết kiếm, lắc lư rời khỏi căn phòng. Bên ngoài là một hành lang vô cùng huyền bí, hai bên đều có thể đi được. Thời Sênh ngó nghiêng một hồi, rồi chọn đại một đường.

Cứ cách một đoạn lại nhìn thấy một cánh cửa phòng. Thông qua cánh cửa sổ trong suốt, Thời Sênh nhìn thấy được tình hình bên trong. Các căn phòng đều được bố trí giống y hệt như căn phòng cô nằm lúc trước. Những người này có lẽ là những người đã vào trong trò chơi kia.

“Có người tỉnh rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng tình hình không ổn lắm. Chúng tôi cũng không dám hỏi nhiều, đợi cô ta nghỉ ngơi cho khỏe rồi hỏi sau.”

Phía trước truyền đến tiếng trao đổi, Thời Sênh vội vàng rẽ sang một con đường khác.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, đi qua lối đi trước mắt, tiếng bàn bạc của họ lại dần biến mất.

“Lần này xảy ra chuyện lớn như vậy mà các cậu lại không phát hiện ra, thật không thể hiểu nổi các cậu làm ăn kiểu gì nữa.”

“Xin lỗi, lần này do sơ suất của chúng tôi nên mới gây ra lỗ hổng lớn như vậy... À này bác sĩ Trần, lần trước bên trên tại sao lại tức giận như vậy?”

“Đó không phải là chuyện cậu nên hỏi, đưa danh sách những người tham gia thí nghiệm lần này cho tôi xem... À phải rồi, danh sách lần này có người nào tên là Giản Ý không?” Ngữ khí bác sĩ Trần cứng nhắc. Người còn lại khúm núm rõ ràng là rất sợ người được gọi là bác sĩ Trần này.

“Vâng, có một người... Cô ta có vấn đề gì sao?”

Bác sĩ Trần hừ lạnh, “Cậu tự lo cho bản thân đi.”

“Bác sĩ Trần... cô... cô... cô ta tự nguyên tham gia...”

Tiếng nói sau đó càng lúc càng nhỏ, Thời Sênh đã không nghe thấy rõ được nữa.

Cô chống vào bức tường băng lạnh. Nữ chính Giản Ý này còn có bối cảnh đặc biệt đây!

Chẹp!

Đói quá, tìm đồ ăn trước đã.

Thời Sênh men theo đường đi đó đi thẳng về phía trước. Trên đường gặp một số người, cô rẽ trái xoay phải, cũng không biết mình đã đi đến đâu. Khi đứng trước một căn phòng tỏa ra mùi thơm của thức ăn, cô liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vừa vào trong cô đã bị thức ăn đầy ắp trong phòng thu hút sự chú ý. Các loại điển tâm đa dạng bày đầy trên bàn, hương thơm đó tản ra từ những loại thức ăn này.

Thời Sênh không có quá nhiều yêu cầu về đồ ăn, chỉ cần mùi vị tạm ổn có thể nuốt để lấp đầy được cái bụng là được.

Cô tiến lên ngửi chỗ điểm tâm trên bàn, giơ móng vuốt ra...

“Cô làm gì vậy!”

Móng vuốt còn chưa kịp chạm vào điểm tâm, đã có một tiếng quát từ phía sau truyền đến. Một nam sinh có mái tóc nhuộm màu nâu mặc chiếc tạp dề xoay người ra. Trong tay hắn còn đang cầm một chiếc xẻng, lúc này đang nhắm thẳng vào Thời Sênh, “Ai cho cô vào đây?”

Thời Sênh hơi nghi hoặc nhìn nam sinh nọ, lông mày hơi nhíu lên. Cô thu hồi móng vuốt lại, “Vào đây cần được cho phép à?”

“Đương nhiên rồi.” Nam sinh hừ lạnh một tiếng, “Đây là chỗ của tôi, không được tôi cho phép thì không được vào, cô ra ngoài đi.”

Ngón trỏ Thời Sênh đặt trên môi, ánh mắt nhìn vào nam sinh nọ.

“Cô nhìn cái gì?” Nam sinh giận dữ, lắc lư cái xẻng trong tay, “Cô

thuộc bộ phận nào?”

“Tôi đói bụng.” Vẻ mặt Thời Sênh chân thành, “Muốn vào đây tìm chút đồ ăn.”

“Đói bụng sao?” Nam sinh nghi hoặc, ánh mắt nhìn khắp một lượt trên người cô, cảnh giác nói: “Cô là người thuộc khu vực thí nghiệm sao? Chẳng phải là bên đó được cung cấp đồ ăn sao? Cô đói thì sang bên đó, chạy đến đây làm gì?”

“Lạc đường.” Đói quá á á!

Nam sinh chớp mắt, chiếc xẻng trong tay chầm chậm hạ xuống, “Vậy cô ăn đi, ăn xong thì về ngay, nếu không đám người đó sẽ lại mở còi báo động, lục soát khắp nơi, phiền chết đi được.”

Thời Sênh di chuyển đến bên cạnh bàn, cầm bánh điểm tâm bắt đầu ăn. Bánh điểm tâm có hương sữa thơm ngào ngạt, vừa vào miệng đã tan ra, cực kỳ ngon miệng.

Nam sinh liếc nhìn cô mấy cái, rồi lại quay lại phía sau cái giá.

Thời Sênh hơi cúi người xuống, nhìn về phía cái giá đó. Nam sinh đang ở bên kia lấy đồ, dường như đang chuẩn bị làm điểm tâm mới.

“Cô nhìn cái gì?” Nam sinh bị Thời Sênh nhìn chằm chằm đến không nhịn được, tức giận trừng mắt nhìn lại.

Thời Sênh nhét miếng điểm tâm cuối cùng vào trong miệng, “Không có gì.”

“Ăn xong thì đi nhanh đi.” Nam sinh đuổi Thời Sênh như đuổi gián, “Ra khỏi cửa rẽ trái rồi đi thẳng, sau đó rẽ trái là nhìn thấy biểu tượng

của khu thí nghiệm.”

“Tôi muốn hỏi...”

“Sao cô phiền phức vậy hả?” Nam sinh nhíu mày, “Tôi có lòng tốt cho cô đồ ăn, mà cô còn hỏi này hỏi nọ, đi nhanh lên, nếu không tôi sẽ gọi người đấy.”

Thời Sênh: “...” Thật là nóng tính mà!

Thời Sênh đặt chiếc đĩa trong tay xuống, di chuyển về hướng cửa ra.

Nam sinh vẫn nhìn cô chằm chằm, dùng ánh mắt để đuổi cô đi.

Thời Sênh chần chừ một giây, kéo cửa đi ra ngoài.

Chương 1937: Sinh tồn trên sa mạc (15)

Hành lang nào cũng dài như nhau, Thời Sênh căn bản không biết được mình đang ở đâu.

Ăn no bụng liền thấy buồn ngủ, cô đi men theo hành lang một đoạn, chuẩn bị tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.

Hành lang phía trước có mấy căn phòng. Thời Sênh đi qua đó, đứng giữa hai căn phòng do dự một lúc, rồi chọn đi vào căn phòng phía tay trái. Tay cô vừa đặt lên nắm đấm cửa, cánh cửa phòng phía sau đã mở két ra.

Tuy Thời Sênh không quay đầu lại nhưng khi vừa nhìn rõ người đứng sau cánh cửa thì cả người cô lập tức lùi lại, dán chặt lên tường.

“Anh...” Thời Sênh liếc nhìn lối đi, “Sao anh lại đến được đây nhanh thế?”

Vừa rồi chẳng phải hắn vẫn còn ở trong căn phòng toàn là bánh điểm tâm hay sao?

Người này sao đã chạy đến trước mặt cô nhanh thế này rồi, chẳng lẽ hắn đi đường vòng hay sao?

“Đây là khu vực cấm.” Đối phương chỉ lên ký hiệu trên tường, lạnh mặt lại, giọng nói giống như đóng băng, “Cô ở đây làm gì?”

Thời Sênh: “...” Tôi cũng không biết tôi ở đây làm gì, tôi là ai, hắn là ai?

Ngữ khí nói chuyện này, rõ ràng không phải là nam sinh giận dữ khi nãy.

Nhưng hắn đúng là trông giống y hệt như nam sinh vừa nãy.

Ngoài quần áo và biểu cảm trên gương mặt ra, đầu tóc và gương mặt đó đều hoàn toàn không có gì khác.

Anh em sinh đôi sao?

Hít thở sâu.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh cái chày ấy, Nhị Cẩu Tử mi cút ra đây cho ông. Chuyện này là thế nào hả? Mi giải thích cho ông nghe xem nào.

Vừa rồi cô cảm thấy rất kỳ lạ, trên người người đó có khí tức của Phượng Từ, nhưng rất nhạt, nhạt đến mức cô gần như không cảm nhận ra được.

Khí tức trên người người đàn ông đang đứng trước mặt cô này lại nồng đậm hơn, nhưng hoàn toàn khác lúc trước.

[Đúng như Ký chủ nghĩ.] Hệ thống nhanh chóng ném ra một câu, sau đó logout giả chết.

Nó sợ nó mà online sẽ bị Ký chủ độp chết.

Vì sự an toàn của cơ thể máy móc của nó, nó vẫn nên im lặng chìm xuống thì hơn.

Thời Sênh: "..." Đúng như cô nghĩ?

Cô nghĩ thế nào!!

Các người điên rồi à!

Tại sao phải chia tách hắn ra thành hai người? Thế cũng được sao? Kỹ thuật này trâu bò đấy!!! Sao các người không lên trời luôn đi?

Vợ ông không có vấn đề gì đấy chứ?

Hắn mà có mệnh hệ gì thì ông đây sẽ giết chết mi và chủ nhân thiểu năng của mi luôn.

[...] Tôi không có mặt, không có mặt. Tôi không nghe thấy gì hết. Ttôi không nghe thấy gì hết.

Thời Sênh thăm hỏi mười tám đời tổ tiên nhà Hệ thống, sau đó mới miễn cưỡng nhệch ra được một nụ cười mỉm, "Tôi lạc đường."

Muốn chết.

Lần này Phượng Từ bị chia tách thành hai người, chẳng lẽ bản cô nương sắp trở thành kẻ cặn bã trái ôm phải ấp hay sao?

Ôi chời ơi, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi. Cô chỉ muốn có một vợ, không muốn có hai người. Cho dù đều là hắn, nhưng cô cũng không thể chấp nhận được...

Cho nên thực sự không thể được, thì chỉ có thể tạm biệt.

Ừm, cứ làm thế đi!!

Ảnh Tế không thèm ngẩng đầu lên nhìn lấy một cái, giơ tay ra ấn vào nút màu đỏ ở phía trên hành lang. Bỗng nhiên Thời Sênh trợn to mắt, nhanh chóng túm lấy tay hắn, “Đại ca, tôi chỉ lạc đường thôi mà. Anh đừng có tìm người đến bắt tôi chứ.”

Ảnh Tế khẽ chớp mi, hơi cúi xuống, “Bỏ tay ra.”

Thời Sênh nhìn vào ánh mắt hắn, hoàn toàn khác với nam sinh lúc trước cô gặp, đáy mắt hắn mênh mông như sao trời, vắng lặng mà trống trải, không có một điểm dừng.

“Khụ.” Thời Sênh trấn tĩnh thu tay lại.

Ảnh Tế ấn nút, cánh cửa bên cạnh hắn kêu đinh một tiếng rồi mở ra. Ảnh Tế sải bước vào phòng.

Đậu má hóa ra đây là thang máy!!

Thời Sênh hơi ngẩn người. Lúc trước cô còn tưởng thứ đồ chơi này là một căn phòng, ai ngờ lại là thang máy. Kiểu kiến trúc sư này chắc chắn sẽ bị trừ đùi gà.

Ảnh Tế đứng ở bên trong một lúc, cánh cửa thang máy vẫn mở. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, “Vào đi.”

Thời Sênh gãi đầu, bước vào thang máy. Hắn ấn nút màu xanh trong thang máy, sau đó nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay. Thời Sênh hơi đứng ra sau, hoàn toàn không thấy rõ được hắn đang nhìn gì.

“Có phải anh có anh em sinh đôi không?” Thời Sênh vươn đầu lên nhìn hắn hỏi.

Ảnh Tế đặt tay xuống, ống tay áo che đi chiếc đồng hồ. Hắn lạnh lùng phủ nhận, “Không có.”

Không có ư?

Vậy lúc nãy thứ cô gặp chỉ là ảo giác thôi sao?

Đinh!

Cánh cửa thang máy bật mở, bên ngoài toàn là một đám người mặc áo blouse trắng đang bận rộn. Một người trong số đó thuộc đội ngũ từng đến kiểm tra cho Thời Sênh trước đó.

Có người nhìn thấy người trong thang máy, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trệ, tiếp theo đó toàn bộ khu vực đều trở nên yên tĩnh.

Ảnh Tế đẩy Thời Sênh ra khỏi thang máy, giọng nói lạnh lùng, “Người của mình thì trông coi cho kỹ. Lần sau nếu còn để lạc đến chỗ tôi thì đến nhà xác mà nhận.”

Cánh cửa thang máy khép lại theo âm cuối trong câu nói của Ảnh Tế.

Thời Sênh: “...” bsp*, ông đây chắc chắn là đã gặp phải một Phượng Từ giả rồi.

*Bsp: BSP là mã code thiết yếu cho một thiết bị phần cứng máy tính cho phép nó hoạt động với hệ điều hành của máy tính.

Chắc chắn là giả.

Giả đấy.

Người mặc áo blouse trắng tiến lên, vẻ mặt lo lắng, “Đã bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe rồi cơ mà? Sao lại chạy lung tung thế? Còn chạy sang bên Ảnh Tế nữa, cũng may mà cô không chọc đến hắn, nếu không thực sự là chúng tôi chỉ có thể đến nhà xác nhận cô về rồi.”

“Đói bụng.” Thời Sênh nhìn về phía cánh cửa thang máy kỳ quái kia, một vạn con ngựa đang gào thét chạy qua trong lòng cô.

Bây giờ bản cô nương đang rất mơ màng, cần phải bình tĩnh lại.

...

Kỷ nguyên sa mạc đã kéo dài hơn ba trăm năm, đã hình thành nên thể chế chính trị mới.

Trong toàn bộ thể chế, Hội Ủy viên có quyền lợi lớn nhất. Đương nhiên Ảnh Tế không phải là bậc đại lão gì của Hội Ủy viên, nhưng ở trong tòa nhà dưới lòng đất này, danh tiếng của hắn rất đáng sợ.

Cũng không biết ông trời đã đào đâu ra hắn, vừa đến đã đơn độc chiếm một khu vực làm việc. Ai dám tùy tiện xông vào thì hắn sẽ thực sự đưa người đó đến nhà xác.

Có rất nhiều tranh luận về Ảnh Tế, nhưng đa số mọi người đều rất sợ hắn, dù sao thì người ta cũng có hậu trường.

Thời Sênh nghe ngóng tin bát quái về Ảnh Tế, lại bắt đầu nghe ngóng về nam sinh trông giống y hệt như Ảnh Tế đó.

“Giống hệt như Ảnh Tế sao?” Đáp lại Thời Sênh là bác sĩ kiểm tra cho cô, nghe thấy câu hỏi này cũng mơ màng, “Cô nhìn nhầm rồi

sao? Sao lại có một người có ngoại hình giống y hệt như Ảnh Tế được chứ?”

Bác sĩ nói bản thân chưa bao giờ gặp ai trông giống như Ảnh Tế cả.

“Không có thật à?”

Bác sĩ lắc đầu, “Cô vừa mới tỉnh lại, chắc chắn là đã gặp ảo giác rồi.”

Thời Sênh: “...” Ông gặp ma rồi chăng?

Không thể nào, Hệ thống đã nói như vậy rồi, người đó chắc chắn là tồn tại... nhưng Ảnh Tế cũng đã phủ nhận rồi.

Phiền quá đi, tại sao lại phải động não rồi.

Thời Sênh phát điên, bác sĩ còn cho rằng cô thấy không thoải mái trong người, nên gọi người đến kiểm tra hết từ trong ra ngoài cho cô đến mấy lần liền, “Mấy ngày này cô đừng quá kích động, cố gắng duy trì trạng thái tâm lý ổn định.”

Hoàn toàn không thể bình tĩnh lại được.

“Lát nữa sẽ có người đến hỏi cô những chuyện đã xảy ra trươc đây, cô có nói được không?” Bác sĩ sợ Thời Sênh tâm trạng sụp đổ, hỏi mỗi câu hỏi đều cẩn thận rụt rè, “Nếu chưa nghỉ ngơi đủ thì tôi sẽ bảo họ đến sau.”

“Hỏi cái gì?” Thời Sênh hạ đôi tay vừa vò đầu của mình xuống.

“Cô không nhớ sao?” Vẻ mặt bác sĩ vô cùng kỳ quái.

“Tôi phải nhớ những gì?” Thời Sênh hỏi ngược lại.

Bác sĩ trầm mặc giây lát, “Cô có còn nhớ tại sao cô lại ở đây không?”

“Làm sao tôi biết mình lại ở đây được chứ?” Thời Sênh tiếp tục hỏi ngược lại.

Bác sĩ: “...” Cô không biết tại sao cô lại ở đây, vậy mà cô còn bình tĩnh như vậy, cô thế này là đi ngược lại với hành vi phản ứng bình thường của con người đó có biết không hả?!

Chương 1938: Sinh tồn trên sa mạc (16)

Bởi vì Thời Sênh hỏi gì cũng không biết, cho nên bác sĩ từ chối việc có người đến tra hỏi, nói rằng vẫn còn cần quan sát thêm một thời gian, rất có khả năng là não bộ đã bị tổn thương.

Cũng có lẽ đã có người khác tỉnh lại, cho nên đối phương cũng không cưỡng ép yêu cầu phải tra hỏi, bỏ lại Thời Sênh không để tâm nữa.

“Vừa rồi mấy người đó là ai vậy? Trông có vẻ hoành tráng thế...”

“Người ở bên trên đến, hình như là đến tìm một người tên là Giản Ý.”

“Giản Ý?”

“Đúng thế, hình như là người trong đợt thí nghiệm lần này của chúng ta, cũng không biết là bla bla...”

Mấy nhân viên công tác hóng hớt đi qua Thời Sênh, vốn dĩ còn đang thảo luận nhiệt tình, mấy giây sau đột nhiên im bặt tiếng. Họ dán chặt vào tường đứng nghiêm, ánh mắt nhìn về một hướng.

Mấy người mặc áo đen đưa một cô gái từ một căn phòng đi ra.

“Tiểu thư, mời đi bên này.”

Giản Ý dường như không được vui lắm, nhưng những người đó bảo vệ cô ta ở giữa, không để lộ ra một kẽ hở nào để cô ta có thể chạy

trốn được.

Con ngươi Giản Ý khẽ đảo, đột nhiên ôm bụng, “Ui cha... đau bụng quá, tôi muốn đi toilet.”

“Tiêu thư, cái cớ này vừa rồi cô đã dùng rồi.” Người bảo vệ mặc áo đen đứng trước mặt lạnh lùng vạch trần Giản Ý.

Sắc mặt Giản Ý cứng đờ lại. Cô ta thả bàn tay đang ôm bụng xuống, “Tôi đói bụng rồi, tôi muốn ăn gì đó đã rồi đi.”

“Tiểu thư, tiên sinh đã chuẩn bị tiệc chào đón cô rồi, về đó rồi ăn thoải mái.” Người bảo vệ mặc đồ đen vẫn không nhúc nhích như cũ.

Giản Ý cuộn chặt nắm đấm lại, nghiến răng nghiến lợi đứng phía sau người bảo vệ nọ, ánh mắt nhìn quét qua Thời Sênh đang đứng trên hành lang. Mắt cô ta bỗng nhiên sáng bừng lên, nhào người về phía Thời Sênh, “Cô không sao thật tốt quá. Tôi còn tưởng là không gặp được cô nữa. Tôi biết ngay là cô nhất định sẽ không sao mà.”

Giọng Giản Ý rất lớn, toàn bộ hành lang đều là âm vọng lại của cô ta.

“Giúp tôi đi.” Giản Ý nhân lúc người bảo vệ áo đen còn chưa đi đến, nhanh chóng thầm thì bên tai Thời Sênh một câu.

Thời Sênh mặt không biểu cảm nhìn người bảo vệ mặc đồ đen, “Làm ơn trông chừng người nhà các anh cho kỹ vào.”

Bản cô nương không chơi với nữ chính đại nhân, sẽ xảy ra chuyện lớn đó.

Giản Ý: “???”

Giản Ý bị đám bảo vệ mặc đồ đen “mời” đi. Cô ta không thể tin được nhìn Thời Sênh. Dù sao cũng đã từng vượt qua hoạn nạn với nhau, đừng có hố nhau như vậy chứ?

Không lâu sau khi Giản Ý được “mời” đi, hành lang lại vang lên tiếng còi báo động, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, sau đó vội vàng bận rộn, Thời Sênh cũng được mời về phòng.

“Đợi ở trong phòng không được chạy lung tung.” Bác sĩ dặn dò Thời Sênh.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Thời Sênh nhíu mày hỏi bác sĩ.

“Rắn mối sa mạc chạy vào đây rồi. Ở đây tường phòng ngự tương đối chắc chắn, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu, cô đừng lo lắng quá.” Bác sĩ nhanh chóng nói hết, sau đó rời khỏi căn phòng.

Rắn mối sa mạc?

Cái thứ đồ chơi gì vậy?

Rắn mối sa mạc là một loại rắn mối, sa mạc hóa khiến nó trở nên biến dị, hình thể cực kỳ to lớn, khả năng tấn công cũng vô cùng mạnh mẽ. Chúng thường xuyên xuất hiện theo đội ngũ. Ngày nay, những vật chủng biến dị này đã trở thành một sự uy hiếp vô cùng to lớn đối với nhân loại.

Để đối phó với những thứ đó, khi xây dựng những kiến trúc dưới lòng đất con người đều gia cố thêm tường bao xung quanh. Nhưng lần này không biết tại sao rắn mối sa mạc lại chạy vào bên trong được.

Tiếng chuông báo động cứ kêu mãi, đám người rối loạn bên ngoài

hành lang đã biến mất. Thời Sênh nhíu mày, thay bộ quần áo chỉnh tề đi ra khỏi căn phòng.

Khi đi ra cô không nhìn thấy những nhân viên công tác vừa nãy, toàn bộ hành lang ngoài tiếng chuông cảnh báo thì không còn âm thanh nào khác.

Đúng lúc Thời Sênh đi ra khỏi cửa, thang máy kêu đinh một cái rồi được mở ra. Đám bảo vệ mặc đồ đen từ bên trong ngã ra ngoài. Cùng lúc còn có mấy con rắn mối sa mạc to lớn lăn ra theo, cả thang máy toàn là máu tươi.

Rắn mối sa mạc nhìn thẳng vào Thời Sênh. Chúng lao lên xông về phía Thời Sênh, nhe ra hàm răng sắc nhọn, định cắn một cái.

Thời Sênh mặt không cảm xúc chém đến, thiết kiếm chẻ con rắn mối sa mạc làm đôi.

Thang máy đã hỏng, Thời Sênh đành phải đi thang bộ. Cô men theo tuyến đường đã đi lần trước, đi đến phòng điểm tâm.

Căn phòng hỗn loạn, bánh điểm tâm đủ màu sắc vương vãi khắp nơi. Dưới đất còn có một con rắn mối sa mạc đã tắt thở. Thời Sênh tìm kiếm một vòng khắp phòng cũng không thấy nam sinh kia.

Cuối cùng Thời Sênh đành phải đi tìm Ảnh Tế.

...

Phịch.

Cánh cửa kim loại đổ xuống, ánh đèn trên hành lang khi sáng khi tối, máu tươi loang lổ khắp nơi, rất giống hiện trường trong những bộ

phim ma kinh dị.

Giản Ý và hai người bảo vệ mặc đồ màu đen đang đứng bên cạnh cánh cửa kim loại. Bỗng nhiên cánh cửa đổ sụp xuống, khiến thần kinh họ căng cứng lại.

Phía sau cánh cửa kim loại bóng sáng lập lòe, cái bóng dài nhỏ từ bên trong đi ra. Giản Ý và hai người bảo vệ mặc áo đen bất giác lùi lại phía sau.

Họ nín thở, thứ bên kia cứ di chuyển được một tấc, họ lại khẩn trương thêm một chút.

“Cẩn thận!” Giản Ý hét lớn một tiếng, tay đã đẩy người bảo vệ bên cạnh ra.

Một con rắn mối sa mạc bắn ra, cắn một cái lên vai Giản Ý, hàm răng sắc nhọn dường như đã cắn vào xương tủy, máu tươi liên tiếp nhỏ giọt rớt xuống mặt đất.

Bảo vệ mặc áo đen lo lắng trèo lên, liên thủ cùng người kia khống chế con rắn mối sa mạc lại, cứu Giản Ý ra.

“Đi mau lên!” Người bảo vệ áo đen ôm Giản Ý lên.

“Tiểu thư, cô cố cầm cự thêm một lát.”

Phịch phịch.

Phía sau có rắn mối sa mạc đuổi theo, hai người bảo vệ áo đen càng tăng tốc thêm, “Đi vào phía trước mặt, nhanh!”

Người bảo vệ áo đen xông vào căn phòng với tốc độ nhanh nhất,

xoay người khóa cửa lại. Rắn mối sa mạc vừa đập đầu vào cửa, một tiếng phịch cực to vang lên, tiếp đó là tiếng đập cửa liên tục.

Người bảo vệ áo đen đè cửa lại, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, từng tiếng đập cửa liên tục vang lên bên ngoài giống như đánh trống, thúc liên tục vào tim họ.

“Lẹt kẹt.”

Những sợi dây thần kinh đang căng cứng lên của người bảo vệ áo đen như sắp đứt lìa. Ánh mắt hắn nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, cánh cửa sổ ở căn phòng bên cạnh đã bị mở ra. Hắn lập tức móc súng ra nhắm chuẩn vào bên đó.

“Đừng nổ súng! Là người đó.” Người bảo vệ đang ôm Giản Ý lập tức lên tiếng.

Một bóng người từ bên đó lăn ra. Sau khi nhìn rõ là con người, người bảo vệ áo đen mới nặng nề thở phào một hơi.

Thời Sênh cũng không ngờ ở đây lại có người, lại còn là người trước đây đã từng gặp.

Thời Sênh cũng không muốn ở chung với nữ chính, cho nên cô quay về đường cũ, biến mất sau cánh cửa.

Bảo vệ áo đen: “???” Làm cái trò gì vậy?

Thời Sênh đi đường khác, cuối cùng cũng tìm được căn phòng trước đây Ảnh Tế đã đi ra. Nhưng cửa phòng mở tung, bên trong không có người, cũng không có dấu vết từng giãy giụa hay ẩu đả gì. Có lẽ là không có chuyện gì xảy ra.

Thời Sênh đi một vòng quanh phòng, đứng trước giá sách. Rút lui rồi sao?

“Rắc rắc...” Tiếng rắn mối sa mạc đi từ bên ngoài vọng vào. Một con rắn mối sa mạc đang bò vào từ cửa, ánh mắt bỗng chốc dán chặt lên người Thời Sênh.

Nó vẫy đuôi một cái, nhanh chóng xông về hướng Thời Sênh, lè cái lưỡi dính đầy dịch nhầy ra, định quấn lấy Thời Sênh.

Thời Sênh đứng sau giá sách tránh né, đầu lưỡi đánh vào giá sách, thiết kiếm nhanh như chớp chém đứt lưỡi nó.

“Răng rắc... răng rắc.”

Dưới chân Thời Sênh bỗng nhiên trống không, cả người đều ngã xuống.

Thời gian ngã xuống chỉ kéo dài ba giây. Cô đã nhanh chóng ở dưới mặt đất. Khoảnh khắc cô tiếp đất, ánh đèn bốn xung quanh đều đồng loạt được bật mở, kéo dài về phía xa xôi.

Chương 1939: Sinh tồn trên sa mạc (17)

Đây là một đường đi không rộng lắm, thiết kế cực kỳ đơn giản, có lẽ chỉ là để dùng trong những trường hợp khẩn cấp.

Thời Sênh ôm hông đứng lên. Dưới mặt đất có bóng đen đang dịch chuyển. Cô hơi híp mắt lại, thiết kiếm chuyển động một cái, lưỡi kiếm chạm vào một loại kim loại nào đó kêu tinh một cái. Mảnh kim leng keng rơi xuống dưới đất, tiếng vọng lại vang lên từng hồi.

Nam sinh ở trước mặt ngẩn ngơ nhìn cô. Thiết kiếm hiện lên ánh sáng lạnh lẽo phóng đại trong con ngươi hắn.

Thời Sênh chợt dừng thiết kiếm lại, mũi kiếm lệch đi, rơi xuống bức tường bên cạnh.

“Cô... sao cô lại ở đây!” Nam sinh ở trước mặt có vẻ yếu ớt, nhưng sau đó đã ngay lập tức vô cùng phấn chấn.

“Rơi xuống đây.” Thời Sênh thu lại thiết kiếm.

Nam sinh liếc nhìn cô, cẩn thận nhặt vật bằng kim loại dưới đất lên. Đó là một khẩu súng, toàn thân màu bạc, chế tác tinh xảo khéo léo, giống như một vật trang sức.

Nam sinh lật nhìn hai cái, “May mà không hỏng. Con người cô sao lại bạo lực vậy hả?”

“Anh không đột nhiên lại gần tôi thì tôi đã không ra tay rồi.” Thời Sênh

lườm.

“Cô xông vào chỗ tôi mà vẫn còn cãi lý được sao?” Nam sinh rất tức giận, “Nếu không phải vì nhìn thấy bên ngoài có bao nhiêu rắn mối sa mạc như vậy thì tôi đã thẳng tay ném cô ra ngoài kia rồi, hừ!”

Nam sinh cất súng đi, hừ hừ một tiếng, “Đi theo tôi.”

Thời Sênh: “...” Cho nên thiết lập nhân vật này là loại ngoài miệng cứng nhưng dễ mềm lòng lại còn thích nhảy dựng lên đúng không?

Bỗng nhiên cảm thấy thật là kute phô mai que là thế nào nhỉ?

Bình tĩnh bình tĩnh.

Bây giờ có hai người, cô phải làm rõ trước đã, sau đó giết chết một người mới được.

[...] Phượng Từ nhà cô nghe thấy sẽ khóc đấy.

#Ký chủ một khi đã đáng sợ, thì hệ ngân hà cũng không ngăn nổi cô ấy#

Nam sinh dường như rất quen thuộc ở đây, dẫn Thời Sênh rẽ trái lượn phải, gặp phải ngã ba cũng không cần chần chừ.

“Anh tên là gì?” Thời Sênh đi bên cạnh hắn.

“Ảnh Sinh.” Nam sinh đáp xong liền nhảy dựng lên, “Cô hỏi tên tôi làm gì? Tôi nói cho cô biết, đừng có âm mưu gì với tôi đấy.”

Ông đây có âm mưu với anh thì đã sao hả!!!

Thế nhưng trên thực tế vẻ mặt Thời Sênh vẫn vô cùng nghiêm chỉnh, “Ảnh Tế là gì của anh?”

Ảnh Sinh mở miệng, nhưng lời nói đã đến bên miệng lại bị hắn nuốt vào trong, “Tại sao tôi phải nói cho cô biết. À, đây là mục đích của cô đúng không?”

Hắn nghiêng đầu nhìn Thời Sênh, vẻ mặt chắc chắn, “Cô từ bỏ ý định đó đi.”

Thời Sênh: “...”

“Ảnh Tế chỉ thích mình tôi thôi.” Ảnh Sinh lầm bầm nói.

Phụt!

Đợi đã!

Đây là cái gì với cái gì thế!!

Bản cô nương chắc chắn là đang nằm mơ rồi, nói không chừng khi tỉnh lại lại đang ở trong sa mạc.

Khi trong lòng Thời Sênh đang có một vạn con ngựa chạy qua. Ảnh Sinh đã đưa cô đến cuối đường. Hắn ấn hai cái trên tường. Hai bên bức tường chuyển động, người ở bên trong dần hiện ra.

Ảnh Tế lạnh lùng đứng bên trong. Ảnh Sinh lập tức xông lên, “Ảnh Tế, chúng ta đi thôi.”

Nếu sau lưng hắn có đuôi thì chắc chắn là bây giờ đang lắc lư thật mạnh.

Thời Sênh đứng đằng sau đỡ trán. Thôi bỏ đi, cô nên đánh sập vị diện này đi thì hơn.

Tiến trình phát triển hoàn toàn khác so với cô nghĩ.

Căn cứ theo chiêu trò thông thường, nếu một người bị phân tách thành hai người, thì hai người này chắc chắn là như nước với lửa. Nhưng cô đã nhìn thấy gì? Chắc chắn là cô đã gặp phải kịch bản giả rồi.

“Ai cho em tự tiện nhặt đồ mang về đây?” Ảnh Tế phóng ánh mắt xuyên qua Ảnh Sinh, nhìn vào Thời Sênh đang chán nản đứng đó.

“Không phải em nhặt, tự cô ta đi theo đến đây.” Ảnh Sinh lắc đầu, phủi bản thân sạch sẽ.

Thời Sênh: “...” Á đù! Chẳng phải anh bảo ông đây đi theo sao?

Anh làm vậy sẽ bị đánh đấy!!

Nên giết tên nào trước đây nhỉ...

[...] Ký chủ lại bắt đầu bộc phát tính thú rồi, đáng sợ quá.

Thời Sênh: “...” Mi im miệng đi, nếu không phải tại các người làm cho ta một vị diện kỳ quái thế này thì ta có làm như vậy không?

Ảnh Tế khom lưng nhặt chiếc túi ở bên chân ném cho Ảnh Sinh, rồi xoay người rời đi, “Mười phút nữa là chuyến xe cuối cùng, nếu không theo kịp thì cứ ở đây đi.”

Câu này không biết là nói với Ảnh Sinh hay là nói với Thời Sênh.

Thời Sênh còn đang suy nghĩ xem nên giết tên nào trước, không hề chú ý nghe Ảnh Tế nói. Ảnh Sinh thấy cô không đi, không khỏi quay lại hỏi, “Cô có đi không hả? Không đi chúng tôi đi đây!!”

Bình tĩnh.

Thời Sênh đang không ngừng tự cảnh cáo bản thân, đi theo Ảnh Sinh.

Lối đi này thông trực tiếp ra bên ngoài. Bên ngoài vẫn là cát vàng ngút trời. Mấy chiếc xe màu xanh quân đội đang đỗ sẵn chờ đợi. Ảnh Tế đi ra, một chiếc xe trong số đó lập tức lái đến.

Ảnh Tế đứng bên cạnh cửa xe, nhìn Ảnh Sinh còn đang rớt lại phía sau.

Ảnh Sinh ôm túi đi vội mấy bước, lên xe nhanh như một làn khói. Ảnh Tế ngồi lên theo sau, ra dấu tay cho phía trước, chuẩn bị lái xe đi.

Thế nhưng không biết Ảnh Sinh nói gì với hắn, đầu mày Ảnh Tế nhíu chặt lại, mất kiên nhẫn nhìn về phía Thời Sênh.

Ảnh Sinh vẫy tay với cô, “Nhanh lên!”

Bình tĩnh!

Duy trì nụ cười.

Thời Sênh lên xe, chiếc xe lập tức khởi động tiến vào trong cát vàng.

Khoang xe rất rộng, Thời Sênh ngồi đối diện với họ, dường như đang suy nghĩ gì đó đánh giá hai người họ, chắc chắn là có điểm nào đó không đúng.

Ảnh Tế nhắm mắt dưỡng thần, không để ý đến ánh mắt của Thời Sênh. Ảnh Sinh lại đảo mắt liên tục, rõ ràng là cùng một gương mặt, nhưng cảm giác hai người mang lại lại hoàn toàn khác nhau, khiến người ta chỉ thoạt nhìn đã có thể phân biệt ra được là ai.

“Cô tên gì?” Ảnh Sinh bây giờ mới nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.

“Uất Hoan.”

Ảnh Tế mở trừng mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào Thời Sênh, “Cô tên là Uất Hoan?”

“Đúng vậy, anh quen tôi à?” Trong ký ức của nguyên chủ hình như chỉ dừng lại ở sa mạc lúc trước, không hề có một chút ký ức gì về thế giới bên ngoài.

“Không quen.” Ảnh Tế xoay đầu đi, nhìn cát vàng bên ngoài cửa sổ xe.

Thời Sênh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ hồ còn có thể nhìn thấy những chiếc xe màu xanh quân đội ở phía xa xa. Thời Sênh liếc nhìn Ảnh Tế, hỏi Ảnh Sinh, “Đây được coi là rút lui rồi à?”

“Có người cố ý thả rắn mối sa mạc vào trong. Tất cả các tuyến phòng ngự đều đã bị sụp đổ, chỉ có thể rút lui được thôi.” Ảnh Sinh gật đầu.

Thời Sênh: “...”

Nói không chừng là do nam chính làm.

[...] Ký chủ cô đừng có đổ vỏ bừa cho nam chính được không;

thương xót nam chính một giây, hai giây còn lại để thương xót chính mình.

...

Từ sau lần nói chuyện đó, Ảnh Tế không nói gì nữa, Ảnh Sinh thì cứ ríu rít suốt ngày. Nhưng theo quan sát của Thời Sênh, Ảnh Sinh hơi sợ Ảnh Tế một chút, giữa họ chưa bao giờ tiếp xúc về cơ thể. Có lúc Ảnh Tế chỉ liếc nhìn một cái đã đủ để Ảnh Sinh ngậm miệng lại.

Nhưng... người lái xe trước mặt dường như không nhìn thấy Ảnh Sinh.

“Ngài Ảnh Tế, hôm nay ở đây nghỉ ngơi được không? Phía trước chính là Hang Thập Quỷ rồi, buổi tối đi qua đó rất dễ xảy ra chuyện.” Lái xe nghiêng đầu hỏi Ảnh Tế.

Ảnh Tế mở mắt, giây lát sau “ừm” một tiếng.

Lái xe tìm một nơi để dừng xe tránh gió cát, sau đó xuống xe đi giải quyết chuyện hệ trọng trong đời.

Ảnh Tế tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Ảnh Sinh ngồi một lúc đã không ngồi yên được nữa, cũng xuống xe. Cuối cùng trong xe chỉ còn lại Thời Sênh và Ảnh Tế.

Thời Sênh dịch chuyển đến bên cạnh hắn, “Anh quen biết tôi sao?”

“Không quen.” Ảnh Tế vẫn kiên trì trả lời, “Đến căn cứ Vinh Quang thì cô tự đi đi, hiểu chưa?”

“Chắc chắn là anh biết tôi.” Thời Sênh khẳng định chắc chắn.

Ảnh Tế nghiêng mắt liếc nhìn cô, sau đó nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Chương 1940: Sinh tồn trên sa mạc (18)

Ảnh Sinh lật đật chạy về, “Ảnh Tế, anh có đói bụng không?”

Ảnh Tế giơ tay ra, Ảnh Sinh lập tức đặt một chiếc hộp vào trong tay hắn như cống hiến báu vật. Ảnh Tế mở chiếc hộp ra, bên trong là mấy loại bánh điểm tâm được làm tinh xảo.

Ảnh Sinh thấp thỏm nhìn Ảnh Tế ăn bánh điểm tâm. Cho đến khi hắn ăn hết, trên khuôn mặt Ảnh Sinh mới lộ ra nụ cười.

Ảnh Tế trả chiếc hộp lại cho Ảnh Sinh. Ảnh Sinh vui vẻ xuống xe, một lát sau lại lên xe, đưa cho hắn một cốc nước, cuối cùng mới đưa cho Thời Sênh một chút bánh điểm tâm.

Thời Sênh: “...” Nếu không phải vì trong cơ thể của Ảnh Sinh có khí tức của Phượng Từ thì cô thật sự sẽ nghi ngờ giữa hai người này có mối quan hệ bất chính.

Thời Sênh âm thầm gặm miếng bánh, rụt vào một bên suy nghĩ sự việc.

Cục diện này chắc chắn là do hai tên thiểu năng Ceasar và Linh gây ra. Quan hệ giữa Ảnh Sinh và Ảnh Tế chắc chắn không thể nông cạn như bề ngoài được...

Cô phải bình tĩnh.

Không được để bị bị lừa.

Ảnh Tế nhìn quét qua cô gái trước mặt. Hắn hơi mím môi lại, đầu ngón tay xoa xoa lên chiếc nhẫn, rồi khẽ chuyển động.

Không biết từ lúc nào cô gái đã ngủ say, hơi thở nhè nhẹ vang lên trong khoang xe.

Đầu ngón tay Ảnh Tế ma sát trên chiếc nhẫn. Rất lâu sau cơ thể hắn khẽ nhúc nhích. Ảnh Sinh đột nhiên mở cửa xe bước lên, “Chẹp, lại ngủ rồi!”

Hắn trèo lên phía sau tìm kiếm một hồi, lấy ra một tấm thảm đắp lên người Thời Sênh, “Thật là, buổi tối trời lạnh như vậy mà cô ta cũng dám ngủ.”

Ảnh Tế lại dựa lưng vào, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ảnh Tế.” Ảnh Sinh dựa sát lại gần, “Anh...”

“Câm miệng.”

Ảnh Sinh chớp mắt, rồi im lặng ngồi lại chỗ cũ.

Một đêm yên ổn trôi qua.

Thế nhưng ngày hôm sau đã có chuyện lớn xảy ra, người lái xe mất tích.

Buổi sáng khi Ảnh Sinh thức dậy vẫn còn nhìn thấy lái xe. Lái xe nói là đi vệ sinh, nhưng không thấy quay lại.

Ảnh Tế tự đi một vòng, khi trở về sắc mặt nặng nề, “Rời khỏi đây, Ảnh Sinh lái xe.”

“Hả?” Ảnh Sinh ngẩn người, “Em không biết lái.”

Khóe mắt Ảnh Tế dường như co giật. Hắn nhìn Thời Sênh đang ngồi mơ màng phía sau, “Cô có biết lái xe không?”

Con ngươi Thời Sênh đảo một vòng, “Biết chứ.”

“Lái xe.” Ảnh Tế giơ tay ra kéo cô, trực tiếp ấn cô vào ghế lái xe.

“Không phải... thế lái xe đâu?”

“Chết rồi.” Ảnh Tế ngồi lên ghế lái phụ, “Cô còn không lái xe thì chúng ta cũng sẽ chết đấy.”

“Thế thì cùng chết thôi.” Dù sao thì vị diện này cũng dở như vậy, chi bằng chết quách đi cho rồi.

Ảnh Tế: “...”

“Ảnh Tế, đó là rắn cạp nong vàng.” Ảnh Sinh nhào lên xe, “Lái xe, mau lái xe đi.”

Thời Sênh ghé vào cửa sổ xe nhìn, một đám rắn màu vàng kim đang hướng về phía họ, đám người phía sau tử vong từng phút.

“Lái xe.”

“Anh ra lệnh cho tôi sao?” Thời Sênh nghiêng đầu nhìn Ảnh Tế, đáy mắt có vẻ khiêu khích.

Đôi mắt Ảnh Tế tối đi. Hắn giơ tay kéo tấm che giữa khoang trước và khoang sau, cúi người giam cầm Thời Sênh trong chiếc ghế lái lại,

“Chẳng phải cô hỏi tôi có quen cô hay không sao? Tôi biết cô đấy.”

Hắn giơ tay lên trước mặt Thời Sênh, “Khi đào hôn, cô có nghĩ đến mình sẽ có ngày hôm nay không?”

Ánh mắt Thời Sênh nhìn vào ngón giữa của hắn. Thời Sênh vô thức sờ ngón tay hắn. Cô không có nhẫn, nhưng trong ký ức của nguyên chủ có một cái nhẫn như vậy, nhưng đã bị cô ta ném đi rồi...

Nguyên chủ và Ảnh Tế có hôn ước?

Nhưng nguyên chủ đã chạy trốn...

Ảnh Tế ngồi lại, vẻ mặt lạnh lùng, “Bây giờ lái xe đi.”

Thời Sênh hít sâu một hơi, khởi động xe, sau khi lái xe đi mới hỏi: “Anh thích Uất Hoan lắm à?”

“Hôn nhân chính trị mà thôi.” Giọng Ảnh Tế nhàn nhạt, dường như không chú ý đến xưng hô của Thời Sênh, “Cho dù cô không bỏ trốn thì tôi cũng sẽ nghĩ cách để hủy bỏ hôn ước này.”

“Vậy thì anh tức giận cái gì?”

Ảnh Tế nhếch mắt lên, “Mất mặt.”

Người bị vị hôn thê bỏ là hắn. Chuyện này lần nào cũng được người ta đưa ra làm trò cười, hắn có thể không tức giận được hay sao?

Thời Sênh đột nhiên giơ tay ra, nắm lấy chiếc nhẫn trong tay hắn lấy xuống, rồi thẳng tay ném ra ngoài cửa sổ, “Nếu đã thấy mất mặt thì đừng giữ lại nữa, cùng lắm thì sau này tôi cũng để cho anh đào hôn một lần.”

Ảnh Tế cảm thấy cô nói vậy có vấn đề, không trả lời lại ngay.

“Cô để cho tôi đào hôn một lần sao? Cô Uất đây định nhai lại hay sao?” Ảnh Tế suy nghĩ ý tứ của câu nói vừa rồi.

“Sao nào, không được à?”

Ảnh Tế nhíu mày, mím môi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe chạy bình ổn đến căn cứ Vinh Quang.

Căn cứ Vinh Quang cũng có kiến trúc trên mặt đất, hơn nữa còn có người sống. Nhưng đa số mọi người đều sống dưới lòng đất. Môi trường ban ngày ở đây hoàn toàn không phù hợp với con người, nhiệt độ có thể tăng lên đến trên bốn mươi lăm độ.

Ảnh Tế có thẻ thông thành, được đi trực tiếp xe xuống tầng hầm số 1.

Thời Sênh lái xe vào, đi đến chỗ rẽ có một đám người đang đi thẳng đến đây, đứng bên ngoài xe, “Tiên sinh, chào mừng ngài trở về.”

“Bíp bíp bíp.”

Chiếc xe phía sau tít còi đinh tai nhức óc. Sau đó là một đám người nữa xông về bên này, đi thẳng đến chỗ chiếc xe phía sau.

“Tiên sinh, là người của ủy viên Giản.”

Ảnh Tế xuống xe nhìn đám người đi đón chiếc xe phía sau đó, thần sắc lạnh lùng, “Thông báo với ông Uất, cô Uất Hoan đã trở về rồi.”

Cô Uất Hoan?

Là cô Uất Hoan đã chạy trốn khỏi hôn ước của ngài sao?

Vẻ mặt Ảnh Tế viết rõ ràng rằng hắn đang rất không thoải mái, những người khác không dám nhiều lời, "... Vâng."

Ảnh Tế giữ cửa xe, "Cô ở đây đợi, lát nữa ông Uất sẽ phái người đến đón cô."

"Ảnh Tế, thực sự là cô ta sao?" Ảnh Sinh ở phía sau ngóc đầu ra, "Nếu biết trước thế này đã không đối tốt với cô ta như vậy rồi."

Ảnh Tế không trả lời Ảnh Sinh mà rời khỏi vòng vây của đám người kia. Ảnh Sinh hét lên bảo hắn đợi, rồi cũng nhanh chóng biến mất trước mặt Thời Sênh.

Sau đó là đám người phía sau, Thời Sênh dường như còn nhìn thấy được sắc mặt trắng bệch của Giản Ý.

Toàn bộ hầm đỗ xe đều yên tĩnh đến mức rơi một cây kim cũng nghe thấy được.

Thời Sênh: "..."

...

Thời Sênh đợi mấy phút ở dưới hầm đồ xe đã được "ông Uất" đến đón đi. Nghe nói đây là ông nội của Uất Hoan. Sở dĩ Uất Hoan rời khỏi đây chính là vì bất mãn với hôn ước ông nội định đoạt cho mình.

Lúc đó Uất Hoan còn chưa gặp Ảnh Tế, chỉ nghe người ta nói Ảnh Tế là tên biến thái tính tình cổ quái, thế là nguyên chủ tin vào sự tự

do yêu đương nên đã bỏ chạy.

Để lại một đám rắc rối, và Ảnh Tế bị bỏ rơi...

Thời Sênh vừa quay đầu lại nhìn đã bị ông nội Uất mắng liền ba giờ đồng hồ, sau đó lại ân cần hỏi han ba giờ đồng hồ. Đến khi rời khỏi văn phòng của ông nội Uất, Thời Sênh đã sắp xếp lại câu chuyện gần đủ.

Căn cứ Vinh Quang tương đương với thủ đô của thế giới này. Người ở đây đều là các đại lão. Cha mẹ của nguyên chủ đều không ở căn cứ Vinh Quang, nhưng đều đang nắm giữ chức trách quan trọng. Nguyên chủ từ nhỏ đã sống cùng ông nội. Ông nội Uất cũng là một thành viên của Hội Ủy viên. Nếu ở thế giời bình thường thì gia thế nguyên chủ đúng là nhà ba đời làm quan.

Còn về lý do tại sao phải liên hôn với Ảnh Tế thì cô chưa rõ...

Chương 1941: Sinh tồn trên sa mạc (19)

Thân phận của Uất Hoan tương đối đơn giản, cha mẹ mạnh khỏe, ông nội yêu thương, gia đình hòa thuận đủ đầy.

Nhưng Giản Ý lại tương đối thảm, cha cô ta là tên khốn nạn bồ bịch lăng nhăng, để tiểu tam lấn át vợ, khiến mẹ Giản Ý tức chết.

Giản Ý lang thang bên ngoài, hoàn toàn là do tiểu tam kia giở trò.

Quả nhiên là thân thế của nhân vật chính đều vô cùng trắc trở.

Chẹp chẹp...

Bỗng nhiên đi từ không có gì đến bây giờ cái gì cũng có, quá trình này thực sự khiến cô thấy có chút lo lắng.

Nhưng mà...

Tại sao phải nhốt ông ở đây hả?!

“Tiểu thư, cô không được ra ngoài.”

Sau khi Thời Sênh bị cản lại đến lần thứ n, liền dựng lông lên, “Tại sao lại không được ra ngoài? Các người muốn nhốt tôi lại đây làm gì?”

“... Tiểu thư, ông Uất đã dặn rồi, cô không được ra ngoài.” Tên bảo vệ chặn cô lại cũng rất bất đắc dĩ, họ cũng chỉ là người nhận tiền làm

việc thôi.

Kiếm của ông đâu!

“Hoan Nhi.” Giọng nói già nua từ căn phòng bên cạnh vang lên, “Vào đây.”

Thời Sênh xách thiết kiếm đi qua trước mặt mấy tên bảo vệ. Cửa phòng đang mở, Thời Sênh đi thẳng vào bên trong.

Ngạc nhiên là Ảnh Tế cũng có mặt trong phòng.

Hắn đã thay một bộ vest màu đen, ưu nhã cầm một cốc trà uống, mí mắt rủ xuống, che đi biểu cảm trên gương mặt.

Ông cụ Uất mặc một bộ áo ngủ bằng tơ tằm, dường như vừa ngủ dậy đã gặp mặt Ảnh Tế ngay, bây giờ còn chưa kịp thay quần áo.

“Hoan Nhi, còn chưa xin lỗi Tiểu Tế sao?” Ông cụ Uất quát một tiếng, nhưng trong ngữ khí cũng không có mấy ý tứ trách cứ.

Ảnh Tế phối hợp đặt cốc trà xuống, dáng vẻ như đang đợi Thời Sênh xin lỗi.

Thời Sênh biết ông cụ Uất muốn cô xin lỗi cái gì, là chuyện bỏ trốn trước kia. Hôm qua khi quay về ông cụ Uất cũng đã nói qua với cô, muốn mời Ảnh Tế đến đây, trịnh trọng xin lỗi người ta.

Nhưng cô không ngờ ông cụ Uất lại hành động nhanh như vậy, hôm qua nói hôm nay đã mời đến đây rồi.

Thời Sênh đặt thiết kiếm sang một bên, như cười như không nhìn chằm chằm Ảnh Tế, “Ông nội, xin lỗi thì sao có thể biểu đạt được

thành ý của cháu...”

Ông cụ Uất lập tức cảnh giác, “Cháu đừng có giở trò với ông, cháu mà còn dám làm loạn nữa, có tin ông đưa cháu về chỗ bố mẹ cháu không hả?”

Thời Sênh hào sảng khua tay, “Ông nội, cháu cảm thấy lấy thân báo đáp mới có thể bù đắp được những sai lầm trước đây của cháu.”

Ông cụ Uất bị câu nói này của Thời Sênh làm cho mơ hồ. Trước đây là ai đòi sống đòi chết cũng không làm, còn bày ra vở kịch bỏ trốn. Bây giờ lại đòi lấy thân báo đáp?

“Tiểu Tế, đứa trẻ này nghĩ sao nói vậy, cháu đừng chê cười. Chuyện lần trước là lỗi của nhà ông. Ông nội thay mặt nó xin lỗi cháu.” Ông cụ Uất vô cùng thành khẩn xin lỗi Ảnh Tế.

Ảnh Tế lễ phép đứng dậy, cúi đầu nói: “Ông Uất nặng lời rồi, xin lỗi thì không cần nữa, cũng không phải là chuyện gì to tát. Nhưng cô Uất vừa nói bằng lòng lấy thân báo đáp để bù đắp cho cháu, không biết có phải là thật hay không?”

Ông cụ Uất trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Hoan Nhi, mau xin lỗi Tiểu Tế đi, chuyện này không được nói lung tung nữa.”

“Cháu không nói lung tung, cháu nói thật đấy.”

Ông cụ Uất trừng mắt.

Khó khăn lắm ông mới nói rõ ràng được với Ảnh Tế, một câu nói của cô đã liền khiến mọi chuyện rối rắm trở lại. Ông cụ Uất suýt nữa thì tức đến phun máu vào đứa cháu gái bất hiếu này.

“Ông cụ Uất, như vậy, thì hôn ước của chúng cháu không hủy bỏ nữa đâu.” Ảnh Tế nhìn Thời Sênh, “Ý cô Uất thế nào?”

“Tôi không có ý kiến.” Thời Sênh khua tay.

Ông cụ Uất: “...” Hả?

Trước đây là ai đã nổi trận lôi đình vì đứa cháu bất hiếu này của ông bỏ trốn không chịu kết hôn hả?

Lần này hai người họ cùng trở về, chẳng lẽ trên đường trở về đã xảy ra phản ứng gì với nhau rồi sao?

“Tiểu Tế... cháu suy nghĩ cho kỹ, nó chỉ nhất thời ham mê cái mới lạ mà thôi.” Ông cụ Uất khuyên Ảnh Tế. Chuyện trước đây nếu còn để xảy ra một lần nữa thì ông không còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa mất.

Thời Sênh: “...” Nói cháu gái nhà mình như vậy, chắc chắn không phải là ruột thịt rồi.

...

Bởi vì hai bên đương sự đều không đồng ý chuyện hủy bỏ hôn ước, ông cụ Uất còn có thể nói được gì nữa?

Ông hoàn toàn không thể hiểu nổi đám thanh niên bây giờ.

Để ngăn chặn chuyện lần trước xảy ra lần nữa, ông cụ Uất không nói hai lời liền đóng gói Thời Sênh tặng cho Ảnh Tế, khí thế đó dường như chỉ muốn Thời Sênh lập tức sinh ra một đứa con, xác định chắc chắn chuyện này sẽ không thay đổi nữa vậy.

Thời Sênh bị đuổi ra khỏi nhà: “...”

Rốt cuộc là ông đây đã tạo nghiệt gì thế này.

Ảnh Tế cúi đầu xuống, khóe miệng hơi cong lên, nhưng khi ngẩng đầu lên đã khôi phục lại gương mặt lạnh lùng.

“Anh cười cái gì?” Thời Sênh ném hành lý cho hắn.

Ảnh Tế đưa hành lý cho người phía sau, “Cô Uất nhìn thấy tôi cười lúc nào nhỉ?”

“Vừa xong.”

“Có chứng cứ không?”

Thời Sênh giơ tay lên véo má hắn, kéo ra một nụ cười, “Bây giờ có rồi đấy thôi.”

Ánh mắt Ảnh Tế trầm xuống nắm lấy cổ tay cô. Hắn dùng sức siết chặt, “Cô Uất, không được tôi cho phép, mong cô đừng có động chân động tay.”

Thời Sênh rụt cổ tay về, hừ lạnh một tiếng, “Anh khảm kim cương hay sao mà không cho người khác chạm vào.”

Ảnh Tế từ chối cho ý kiến, lên chiếc xe bên cạnh.

...

Nơi Ảnh Tế ở nằm ở vị trí sát rìa căn cứ Vinh Quang. Cuộc sống dưới lòng đất thực tế thì cũng không khác gì so với sống trên mặt đất. Đường cái thông suốt bốn phía nối các khu vực lại với nhau,

nhưng những khu vực nhỏ cũng chỉ có thể dùng đường đi bộ.

Khu Ảnh Tế ở cao cấp hơn những chỗ khác, ánh sáng và mức độ phủ xanh gần như không khác gì so với bên ngoài.

Ảnh Sinh đang tưới nước trong vườn hoa, thấy Ảnh Tế về, lập tức ném vòi phun nước trong tay, lật đật chạy tới, “Ảnh Tế, anh về rồi... sao anh lại đưa cô ta về đây?”

“Sắp xếp một căn phòng cho cô ta.” Ảnh Tế dặn dò Ảnh Sinh, “Sau này cô ta sẽ sống ở đây.”

“Hả?” Ảnh Sinh ngạc nhiên.

Ảnh Tế dặn dò xong liền đi thẳng vào phòng, để lại Thời Sênh và Ảnh Sinh đang mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau.

Khí tức trên người Ảnh Sinh rất nhạt. Đặc biệt là khi Ảnh Tế có mặt, cô gần như không cảm nhận được.

“Sao cô lại phiền phức vậy hả?” Ảnh Sinh phẫn nộ hừ lạnh, “Đã nói với cô là Ảnh Tế không thích cô rồi cơ mà. Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng là cô sống ở đây thì được ngắm nhìn Ảnh Tế nhiều hơn. Anh ấy sẽ không thích cô đâu.”

Thời Sênh: “...” Cô lại trầm luân đến mức phải đi tranh sủng với Phượng Từ thế này hay sao?

Có độc!

Ngoài miệng Ảnh Sinh nói không hoan nghênh Thời Sênh, nhưng khi chuẩn bị phòng cho cô vẫn cực kỳ chu đáo.

Nơi Ảnh Tế ở gần như cấm người ngoài đi vào. Ở đây trừ Ảnh Sinh thì không có những sinh vật sống khác. Mọi việc trong nhà đều do một tay Ảnh Sinh lo liệu, quả thực là ở đâu cũng có người lo.

Đa số thời gian Ảnh Tế đều ở trong phòng, một ngày hai mươi tư giờ đều không nhìn thấy người.

“Ảnh Tế ghét nhất có người làm phiền anh ấy lúc anh ấy làm việc. Tốt nhất cô đừng có qua đó.” Ảnh Sinh lầu bầu nói: “Chi bằng cô thử ăn bánh điểm tâm tôi mới làm xem sao đi.”

Thời Sênh nhìn các loại hộp bày trước mặt, miệng đã thấy ngấy vô cùng, “Cậu không thể làm cái khác được à?”

Toàn là bánh ngọt à!!

Ăn một lần thì còn được, ngày nào cũng ăn, ngày nào cũng ăn, cô sẽ bị ăn đến thành thiểu năng luôn đấy.

“Nhưng Ảnh Tế không thích ăn cái khác.” Ảnh Sinh nhíu mày, “Ảnh Tế thích ăn cái gì thì tôi làm cái đó. Tôi không thể làm thứ anh ấy không thích ăn được.”

Nói đến vế sau, đáy mắt Ảnh Sinh hiện lại sự sợ hãi, tuy chỉ thoáng qua chốc lát nhưng vẫn bị Thời Sênh nắm bắt được.

Chương 1942: Sinh tồn trên sa mạc (20)

“Cô Uất, có thể giúp tôi một việc được không?”

Ảnh Tế không biết đã xuất hiện ở cửa nhà ăn từ lúc nào, vẻ mặt lãnh đạm gọi cô.

Ảnh Sinh đứng một bên, cúi đầu xuống thấp, giống như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì.

Thời Sênh nghiêng đầu, “Anh không ăn à?”

Ảnh Tế liếc nhìn cô, chần chừ giây lát rồi đi vào phòng ăn. Ảnh Sinh lập tức chuẩn bị bánh điểm tâm đặt lên.

Ảnh Tế dường như đang vội, ăn rất nhanh rồi đứng dậy, “Đi theo tôi, Ảnh Sinh nghỉ ngơi đi, anh không gọi em thì em đừng có ra ngoài.”

“Vâng...”

Ảnh Sinh đứng trong phòng ăn nhìn Thời Sênh và Ảnh Tế rời đi. Hắn hít hít mũi, thu dọn sạch sẽ đồ ăn trên bàn, tâm trạng không thoải mái lắm trở về phòng.

...

Thời Sênh bị đưa đến một căn phòng, ở đây bày các loại nguyên vật liệu, nhìn có vẻ như vô cùng tân tiến.

Trên tường có một chiếc gương lớn, soi được toàn bộ căn phòng.

“Ngồi.” Ảnh Tế chỉ vào chiếc ghế trông có vẻ không được bình thường lắm, bảo Thời Sênh ngồi xuống.

Thời Sênh nuốt nước bọt, “Anh muốn làm gì?”

Trước đây cố nín nhịn không bộc phát, kết quả lại ở đây đợi cô sao?

Cứ thấy người này nhìn có vẻ không giống như người dễ nói chuyện, sao lại đồng ý như vậy được, không ngờ phía sau còn cố giấu đại chiêu thế này!!

Trong tay Ảnh Tế cầm một con dao không biết là để làm gì, “Bây giờ biết sợ rồi à?”

“Buồn cười!” Thời Sênh chỉnh lại thần sắc, “Tôi chưa sợ ai bao giờ, chẳng lẽ lại sợ anh?”

Cô chỉ bị giật mình thôi được chưa nào?

Ảnh Tế vô vị đặt con dao xuống, cầm một chiếc mũ bảo hộ ở bên cạnh lên, “Tôi nghe nói mức độ ăn ý giữa cô và hệ thống cực kỳ cao, giúp tôi thí nghiệm một chút.”

Thời Sênh: “...”

Chỉ là vì cái này à?!

Mẹ kiếp!!

Ông đây không đoán đúng mở đầu, ngay cả đoạn kết cũng đoán trật lất luôn.

Thời Sênh đón lấy chiếc mũ bảo hộ, “Đây là thứ đồ chơi gì?”

Ảnh Tế kéo chiếc ghế ra ngồi xuống, “Cô biết lực tinh thần không? Loại sức mạnh này có thể gọi là niệm lực...”

“Tôi biết, thứ đồ chơi này có tác dụng gì chứ?” Thời Sênh ngắt lời Ảnh Tế.

Đáy mắt Ảnh Tế lướt qua một tia nghi hoặc, hàng loạt lời thoại hắn đã chuẩn bị sẵn đều không cần dùng đến.

Hắn đã từng nói cho những người khác lý luận về lực tinh thần, nhưng không một ai tin, đều cảm thấy hắn bịa đặt.

Ảnh Tế đè nén tâm trạng đang dâng lên cuồn cuộn của mình lại, nói: “Tinh cầu này đã không còn thích hợp để con người sinh tồn nữa, tài nguyên đã bị cạn kiệt. Nếu chúng ta còn tiếp tục ở lại đây thì sớm muộn gì cũng sẽ chết, chúng ta phải rời khỏi thế giới này, đi tìm tinh cầu thích hợp để con người sinh tồn.”

Suy nghĩ của Ảnh Tế đã vượt qua thực tại rất nhiều, chẳng trách không ai muốn tin tưởng hắn.

“Họ nói mức độ ăn ý giữa cô và hệ thống rất cao. Tôi nghi ngờ cô sử dụng lực tinh thần, cho nên bây giờ tôi cần phải nghiệm chứng.” Ngữ khí Ảnh Tế đã tốt hơn nhiều, “Sẽ không có gì nguy hiểm đâu.”

Thời Sênh ném mũ bảo hộ ra, “Không cần thí nghiệm nữa, đúng là lực tinh thần có tồn tại. Tôi có thể nói cho anh biết làm thế nào để tu luyện lực tinh thần, thậm chí có thể giúp anh rời khỏi tinh cầu này. Nhưng... anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.”

Đoạn đầu nghe còn có vẻ đáng tin, nhưng đoạn sau nghe có vẻ không đúng lắm.

Ảnh Tế nhíu mày, “Câu hỏi gì?”

“Ảnh Sinh và anh có quan hệ gì?”

Ảnh Tế tưởng rằng cô sẽ hỏi câu hỏi gì trâu bò lắm, ai ngờ cô lại chỉ hỏi một câu hỏi này.

“Chỉ vấn đề này thôi sao?” Ảnh Tế thấy không chắc chắn lắm.

“Ừm.”

Ảnh Tế trầm ngâm giây lát, “Ảnh Sinh là bản sao của tôi. Vốn dĩ là cậu ta sẽ hành động theo trình tự code mà tôi viết ra, nhưng không hiểu tại sao cậu ta lại tự có ý thức.”

Đệt, dùng cách nói huyền huyễn, trong cơ thể của Ảnh Sinh có linh hồn của hắn, đương nhiên là sẽ tự chủ về ý thức.

Thật là không thể ngờ được.

Cơ thể của Ảnh Sinh được tạo thành từ chất liệu đặc thù do hắn phát hiện ra, có thể che đậy võng mạc của con người, dùng cách nói của Ảnh Tế tức là, giống như một loại phóng xạ, nhưng sẽ không có tác dụng phụ gì mà thôi.

Nếu không phải là Ảnh Sinh tự nguyện, thì không ai có thể nhìn thấy cậu ta được. Đương nhiên có người nhìn thấy cũng sẽ chỉ cho rằng đó là Ảnh Tế, không nghĩ ngợi gì nhiều.

Hoặc có lẽ bởi vì bản thân Thời Sênh có lực tinh thần rất mạnh, cho

nên phóng xạ đó không có tác dụng đối với cô, cho nên cô mới trực tiếp nhìn thấy được Ảnh Sinh.

Cho nên bây giờ phải làm thế nào?

Nếu giết Ảnh Sinh trước, thì phần thiếu trong cơ thể Ảnh Tế liệu có quay trở lại cơ thể hắn không?

“Từ lần đầu gặp mặt cô đã hỏi tôi vấn đề này, có phải cô rất để ý đến cậu ta không?”

Khi Ảnh Tế hỏi câu hỏi này, bản thân hắn cũng không phát hiện ra giọng nói của hắn còn mang theo một luồng sát khí.

Ban đầu hắn phát hiện ra Ảnh Sinh tự chủ về ý thức đã muốn tiêu diệt cậu ta. Nhưng đến lúc gần ra tay lại chần chừ, cuối cùng đành phải giữ cậu ta ở lại bên mình, coi như là một người máy thông minh để sai khiến.

“...” Câu hỏi này thực sự không dễ trả lời, đều là một người, trên thế giới này liệu có câu hỏi lựa chọn nào như thế không?

Ảnh Tế liếc nhìn cô, cúi đầu xuống sắp xếp linh kiện trên mặt bàn, “Cô ra ngoài đi.”

“Ảnh Tế...”

“Ra ngoài.”

Thời Sênh cũng cảm thấy mình cần suy nghĩ lại cho kỹ càng, nên không nói tiếp nữa, đứng dậy rời phòng.

...

Thời Sênh vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy Ảnh Sinh ôm đầu gối ngồi xổm ở góc tường, trên người quanh quẩn một luồng khí áp kỳ lạ.

“Có phải là anh ấy không cần tôi nữa không?” Đôi mắt Ảnh Sinh tràn đầy sương mù, hai chữ buồn bã hiện rõ lên trên mặt.

Nếu Ảnh Tế không cần cậu nữa, thì cậu không còn ý nghĩa để tồn tại tiếp nữa rồi, thì sẽ bị hủy diệt.

Thời Sênh: “...”

Ông không làm nữa!!

Thời Sênh tức giận đùng đùng đi qua người Ảnh Sinh rời đi, câu hỏi lựa chọn này chính là khảo hạch lần này đúng không? Lừa bố à?

“Cô đi nhanh như vậy làm gì chứ, không thể nghe tôi nói một lát được sao?” Ảnh Sinh đuổi theo Thời Sênh, chủ đề bỗng nhiên thay đổi ba trăm sáu mươi độ, “Cô có đói không?”

Thời Sênh loạng choạng. Con hàng này chắc chắn là chỉ được kế thừa một chút trí tuệ của Ảnh Tế, sao lại ngu thế không biết.

“Vừa rồi Ảnh Tế nói tôi có thể làm những thứ khác cho cô.” Ảnh Sinh nói tiếp: “Cô có muốn ăn không?”

“Không ăn.”

Bây giờ cô chỉ muốn chém người để bình tĩnh lại, ăn cái gì mà ăn!

...

Mấy ngày sau đó Ảnh Tế vẫn ở lì trong căn phòng đó suốt. Ảnh Sinh thường xuyên lượn lờ trước mặt Thời Sênh, đa sầu đa cảm như một cô gái, nhưng tâm trạng đến nhanh đi cũng nhanh.

Thời Sênh không để tâm đến hắn, hắn cũng có thể một mình nói luyên thuyên không ngớt được.

Thời gian trôi đi, Ảnh Sinh đã quên mất chuyện Thời Sênh đến là để cướp Ảnh Tế của hắn.

“Tiểu Hoan, tặng cô này.” Ảnh Sinh đặt bông hoa vừa hái cười he he đưa cho Thời Sênh.

Bên cạnh đột nhiên có thêm một bàn tay đón lấy bông hoa, “Hoa trong vườn của anh không phải là để cho em hái chơi.”

Ảnh Sinh nhệch miệng đi, “Hoa trong vườn hoa đều là em trồng cả.”

Ảnh Tế híp mắt lại, bàn tay cầm bông hoa dùng sức siết chặt. Đóa hoa bị bẻ gãy đôi, cái gai sắc nhọn bên trên đâm vào trong tay hắn, máu tươi nhuộm đỏ bông hoa.

Thời Sênh kinh hãi, vội vàng giơ tay ra kéo bông hoa ra khỏi tay hắn, “Anh làm gì vậy?”

Trong lòng Ảnh Tế có thứ cảm giác kỳ lạ không nói được thành lời. Hắn tưởng rằng Thời Sênh lo lắng vì hắn bẻ gãy cành hoa, cho rằng hắn ức hiếp Ảnh Sinh, nên trong lòng không khỏi cười lạnh, thế nhưng đã nhanh chóng kìm lại nụ cười lạnh đó lại. Thời Sênh đang cẩn thận rút những cái gai đâm vào bàn tay hắn ra ngoài.

Ảnh Tế như ngừng thở, hắn kéo Thời Sênh, đưa cô đi ra ngoài.

Ảnh Sinh đứng trong vườn hoa, ánh mắt mơ màng nhìn Ảnh Tế và Thời Sênh rời đi, hai tay chầm chậm buông xuống.

Chương 1943: Sinh tồn trên sa mạc (21)

Ảnh Tế đưa Thời Sênh đến một quảng trường. Trên quảng trường có rất nhiều trẻ con đang chơi đùa, hắn tìm đại một chỗ ngồi xuống, “Ngồi đi.”

Thời Sênh ngồi xuống cạnh hắn, nhìn những đứa trẻ đang nô đùa trên quảng trường, nhất thời không ai lên tiếng, bầu không khí trầm mặc đến cổ quái.

“Vừa rồi tại sao lại tức giận đùng đùng như vậy?” Rất lâu sau Thời Sênh mới tò mò hỏi hắn.

Ngón tay Ảnh Tế sờ lên vết thương vừa rồi, đôi mắt hắn hơi lạnh đi, “Ý thức tự chủ của Ảnh Sinh càng ngày càng mạnh rồi.”

Hôm nay cậu ta còn dám cãi lại hắn nữa.

Ảnh Sinh không phải là anh em ruột của hắn, mà chỉ là người máy do hắn tạo ra. Ảnh Sinh không nên có ý thức tự chủ, cậu ta vốn dĩ không nên tồn tại.

“Vậy thì giết hắn đi.” Thời Sênh nói như thể không có gì cả.

Khí tức trên người Ảnh Tế đậm hơn, nếu phải chọn giữ lại ai, thì chắc chắn cô sẽ chọn Ảnh Tế. Hắn mới là chủ đạo.

[...] Ký chủ quả nhiên là người không có trái tim. Đến lúc này rồi mà còn có thể bình tĩnh như vậy được.

“... Nếu như có thể, thì tôi đã ra tay từ lâu rồi.” Ảnh Tế nhíu mày mệt mỏi. Ảnh Sinh không giống như những người máy thông minh khác. Hắn không có cách nào để ra tay được.

“Để tôi giúp anh.”

Ảnh Tế nghiêng đầu nhìn, “Gần đây ngày nào cô cũng ở cùng cậu ta, chẳng lẽ lại không có chút tình cảm nào với cậu ta hay sao?”

“Làm ơn đi, là cậu ta ngày nào cậu ta cũng lượn lờ trước mặt tôi thì có.” Thời Sênh lườm, cô quyết không đổ vỏ. Ngoài lúc ăn cơm ra, cô không hề chủ động đi tìm hắn, “Tình cảm là thứ không phải cứ ở cạnh nhau là có được.”

Cô muốn có một Phượng Từ hoàn chỉnh, chứ không phải là một phần của hắn.

Ảnh Tế liếc nhìn cô thật sâu, hắn đã đánh giá thấp cô gái này.

“Uất Hoan, ôi chao, đúng là cô thật rồi, vừa rồi tôi còn tưởng mình nhìn lầm người.” Cô gái mặc chiếc váy liền màu hồng đi từ bên cạnh sang, châm chọc liếc nhìn cô đánh giá, ánh mắt dừng lại trên người Ảnh Tế, trong con ngươi đẹp đẽ lướt qua một tia kinh diễm.

Người đàn ông này tướng mạo thực sự rất đẹp.

Nhưng hắn ta lại ở bên cạnh người cô gái này.

Sự đố kỵ trào lên trong đôi mắt cô gái, “Chẳng phải cô đã bỏ trốn rồi sao? Còn quay về làm gì nữa, chẳng lẽ hối hận rồi sao? Cũng đúng thôi, bên ngoài với hoàn cảnh đó con người sao sinh tồn được. Cô ra ngoài liệu chống cự được bao lâu chứ, chi bằng quay về gả cho tên

biến thái đó.”

Cô gái mặc váy liền màu hồng phấn cố ý nói những lời này trước mặt Ảnh Tế.

Thế nhưng cô ta nói hồi lâu, nhưng Thời Sênh và Ảnh Tế đều không phản ứng gì. Cô gái không khỏi nổi giận, “Uất Hoan, tôi nói chuyện với cô đó, cô có ý gì vậy hả? Ra ngoài một thời gian sống cùng đám người man rợ nên quên mất luôn cả phép lịch sự rồi à?”

Thời Sênh móc tai mình, “Cô là ai hả?”

Vẻ mặt cô gái cứng đờ, cô ta chỉ vào Thời Sênh, đầu ngón tay run lẩy bẩy, “Uất Hoan cô cố ý đúng không? Còn giả bộ không quen biết nữa!”

“Không quen thật mà.” Trí nhớ của nguyên chủ có hạn, cô biết làm thế nào được chứ, đương nhiên là lựa chọn không tha thứ cho cô ta rồi, “Anh quen không?”

“Không quen.” Ảnh Tế đứng dậy, nắm tay Thời Sênh rời khỏi quảng trường.

“Uất Hoan, cô đứng lại.” Cô gái chặn trước mặt Thời Sênh, “Cô vẫn còn có hôn ước, nhưng lại đi nắm tay nắm chân người đàn ông khác. Cô không sợ cái tên biến thái đó đến tìm cô gây chuyện sao. Anh này, tôi khuyên anh nên nhìn cho kỹ, đừng để bị cô ta lừa.”

Cô ta không tin một người đàn ông lại có thể chịu đựng được một người phụ nữ đã có hôn ước với người khác.

Ảnh Tế chỉ liếc nhìn qua cô gái đó, ánh mắt lãnh đạm, không nghe ra được là vui hay buồn, “Tôi chính là tên biến thái đó.”

Cô gái bỗng nhiên cứng đờ người đứng nguyên tại chỗ.

Cái gì?

Thời Sênh nhìn cô gái kia khua tay, “Khiến cô thất vọng rồi, người kéo chân kéo tay với tôi chính là cái tên biến thái có hôn ước với tôi.”

Con ngươi cô gái nọ co rụt lại, sao có thể như vậy được...

Cái tên biến thái đó tại sao lại có tướng mạo đẹp trai như vậy chứ?

Cô ta lại nói hắn là biến thái ngay trước mặt hắn... Cô gái đổ mồ hôi lạnh khắp người đứng đó. Ngay cả Thời Sênh và Ảnh Tế đi lúc nào cô ta cũng không biết.

...

Thời Sênh không hề để bụng đến kẻ chen ngang này. Ảnh Tế dường như cũng không để tâm đến, vẫn cả ngày xúi giục mình chỉ chăm chú nói chuyện với cô.

Còn về Ảnh Sinh, Ảnh Tế không nói với cô về hắn nữa, cũng không biết hắn định làm thế nào.

Thời Sênh cũng phát hiện ra Ảnh Sinh càng ngày càng tự chủ về ý thức. Hắn biết tranh luận với Ảnh Tế, thậm chí còn làm trái lời Ảnh Tế.

Ví dụ như bây giờ...

“Em không đồng ý!” Ảnh Sinh tức giận ngồi trên góc ghế sofa, “Dựa vào đâu mà anh không hỏi ý kiến của em đã giao em cho người khác

mượn rồi. Em không đồng ý, không đồng ý.”

“Anh đã đồng ý rồi, ngày mai em thu dọn đồ đạc chuyển qua đó.” Ảnh Tế nói kiên quyết.

“Không được.” Ảnh Sinh ôm một góc ghế sofa, “Anh muốn vứt bỏ em đi, em không đi đâu hết.”

“Em không được quyền lựa chọn.” Ảnh Tế phất tay quay về phòng.

Ảnh Sinh ấm ức vô cùng, đáy mắt đã mơ hồ lớp sương mù, nhưng dù thế nào nước mắt cũng không rơi xuống.

Hắn chỉ là một người máy, không được cài đặt rơi nước mắt, cho nên hắn không có nước mắt.

“Tiểu Hoan, tại sao anh ấy lại muốn đuổi tôi đi?” Ảnh Sinh nhìn cô gái đang ngồi trên ghế sofa cắn hạt dưa.

“Chẳng phải anh ấy đã nói rồi sao, là cho mượn, cậu sẽ còn quay lại đây.” Thời Sênh thành thật trả lời.

“Không...” Ảnh Sinh lắc đầu, “Tôi có thể cảm nhận được, anh ấy muốn vứt bỏ tôi đi. Tôi đã làm sai ở chỗ nào chứ?”

Thời Sênh khua tay, ai mà biết được cậu sai ở đâu chứ, Ảnh Tế nghĩ thế nào cũng chỉ một mình hắn ta biết thôi.

Cũng có lẽ hắn không ra tay được, cho nên mới đưa Ảnh Sinh đi.

Cũng có lẽ đang có dự tính khác.

Ảnh Sinh đang ngồi dưới đất bò dậy đi đến gõ cửa phòng Ảnh Tế,

nhất định phải hỏi cho rõ, tại sao lại đưa hắn đi, rốt cuộc hắn đã sai ở đâu.

Thế nhưng Ảnh Tế không mở cửa. Cho dù Ảnh Sinh có ở bên ngoài náo loạn thế nào thì cánh cửa vẫn im lìm.

Ngày hôm sau Ảnh Sinh bị đưa đi, Ảnh Tế từ đầu đến cuối đều không lộ mặt.

Cho đến khi đám người đó rời đi, Ảnh Tế mới mở cửa đi ra.

Hắn nhìn phòng khách hỗn loạn, ánh mắt chậm rãi nhìn lên người Thời Sênh. Không biết tại sao khi nhìn thấy cô hắn lại cảm thấy trái tim dường như có thể nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Bỗng nhiên thật muốn ôm lấy cô.

Ý nghĩ này đến quá đột ngột, hắn không khống chế được giơ tay ra.

Khóe miệng Thời Sênh cong lên, tiến lên ôm lấy hắn.

Cơ thể cô gái mềm mại, dán chặt lấy cơ thể hắn, giống như một ngọn lửa ấm áp, khiến chân tay hắn đều cảm nhận được hơi ấm.

Có một cảm giác giống như đã mất đi rồi nay lại có lại được.

Ảnh Tế lấy làm lạ, cảm giác này đáng ra không nên xuất hiện trên người hắn, nhưng hắn lại cảm nhận được vô cùng chân thực.

Hắn vội buông Thời Sênh ra, xoay người đi vào phòng.

Thời Sênh: “...” Lại có sợi dây thần kinh nào bị ráp nhầm rồi à?

...

“Ha...” Thời Sênh vươn vai lười biếng ra khỏi phòng.

“Tiểu Hoan, chào buổi sáng.”

Cô mới ngáp được một nửa liền khựng lại. Trong phòng khách, một người quen thuộc đang đeo tạp dề cười he he chào cô.

Thời Sênh trấn tĩnh ngáp cho xong, rồi mới nói: “Sao cậu lại ở đây?”

“Ảnh Tế đón tôi về.” Ảnh Sinh rất vui, đắc ý dương dương, “Tôi biết ngay là anh Ảnh Tế sẽ không bỏ rơi tôi mà.”

Thời Sênh: “...” Rốt cuộc là Ảnh Tế đang làm cái trò gì vậy chứ?

Thời Sênh bỏ rơi Ảnh Sinh đang nhiệt tình chào hỏi, vào phòng tìm Ảnh Tế, nhưng trong phòng không có người. Thời Sênh tìm khắp nhà, cuối cùng tìm thấy người ở trong vườn hoa.

Hắn đang ngồi trước một ruộng hoa, đầu ngón tay chạm vào lá cây màu lục. Giọt sương đọng lên lá cây rơi xuống bàn tay hắn, chầm chậm rớt xuống mặt đất.

Chương 1944: Sinh tồn trên sa mạc (22)

“Ảnh Tế, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?” Thời Sênh ngồi xổm bên cạnh hắn, hỏi thẳng: “Tại sao đưa cậu ta đi rồi lại đón về?”

Đầu ngón tay Ảnh Tế cuộn lại thành nắm đấm, “Cậu ta khóc lóc khiến anh phát mệt.”

“Khóc lóc khiến anh phát mệt? Giữa hai người...” Giọng Thời Sênh tắt lịm, “Ý anh là, khi cậu ta không có ở bên cạnh anh cũng có thể cảm nhận được cậu ta đang làm gì sao?”

“Kỳ lạ lắm đúng không?” Ảnh Tế đứng dậy, chắp tay sau lưng, “Anh cũng thấy rất kỳ lạ. Bây giờ tâm trạng của cậu ta có thể ảnh hưởng đến anh. Em nói xem, liệu cậu ta có thể thay thế anh hoàn toàn được không?”

Thời Sênh trầm ngâm giây lát, hỏi một câu hỏi chẳng liên quan mấy, “Lúc đầu rốt cuộc là anh đã chế tạo nên cơ thể cậu ta bằng vật liệu gì vậy?”

Ảnh Tế đưa Thời Sênh đi xem loại vật chất hắn đã dùng để tạo nên cơ thể Ảnh Sinh, chỉ còn lại một phần rất ít, được hắn chất vào một góc phòng thí nghiệm.

Loại vật chất này được đào từ dưới đất lên, trước đây chưa từng xuất hiện. Hắn phát hiện ra loại vật chất này có độ bền với nhiệt và lạnh, chịu nóng và lạnh đều tốt hơn các loại vật chất khác mà hắn biết.

Thời Sênh lật tìm chỗ vật chất còn lại. Cô chưa nhìn thấy thứ đồ chơi này bao giờ, nhưng bề ngoài có vẻ không có vấn đề gì, vậy thì vấn đề chỉ có thể bắt nguồn từ chính Ảnh Sinh.

Bản thân Ảnh Sinh đã mang theo một phần “linh hồn” của hắn. Ban đầu khi viết code lập trình tạo ra Ảnh Sinh sẽ hắn nhập thêm vào cho Ảnh Sinh thứ gì đó, khiến cho Ảnh Sinh bây giờ có thể tự nâng cấp. Đương nhiên cũng có khả năng là hai tên thiểu năng ở bên ngoài kia đã làm gì đó.

Nếu thực sự cứ tiếp tục để Ảnh Sinh như vậy nữa, thì rất có khả năng sẽ giống như Ảnh Tế nói, hắn sẽ thay thế Ảnh Tế.

Đau đầu.

Nên đi giết chết tên Ảnh Sinh kia thì nhanh hơn.

...

Ý thức tự chủ của Ảnh Sinh càng ngày càng mạnh. Điều may mắn duy nhất là, hắn không có ý đồ gì khác. Nhưng điều đau lòng là, hắn ngày càng có vẻ thích Thời Sênh.

Ảnh Tế có thể bị Ảnh Sinh ảnh hưởng, vậy thì Ảnh Sinh cũng chắc chắn sẽ bị Ảnh Tế ảnh hưởng. Bản năng của Ảnh Tế là muốn gần gũi Thời Sênh, cho dù trong lòng hắn cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng hành vi không thể khống chế được. Giống như ban đầu khi hắn không khống chế được từ chối lời đề nghị hủy bỏ hôn ước của ông cụ Uất, còn đưa cô về đây vậy.

Ảnh Sinh như vậy cũng sẽ dần mặc định chuyển hóa thành gần gũi với Thời Sênh.

Tuy Ảnh Tế không nói gì cả, nhưng Ảnh Sinh lại không kìm nén được, cho nên Ảnh Sinh trực tiếp đối tốt với Thời Sênh, lần nào cũng khiến Ảnh Tế tức giận chỉ muốn bóp chết Ảnh Sinh.

Ban đầu khi hắn tạo ra một người máy thông minh như vậy không phải là để người máy đi cướp người với mình.

“Ngày mai đi ra ngoài với anh.” Ảnh Tế gõ cửa phòng Thời Sênh.

Thời Sênh không ngẩng đầu lên hỏi: “Làm gì?”

Ảnh Tế rút máy chơi game trong tay cô ra, đầu ngón tay đặt trên cằm cô, ép cô nhìn mình. Trong ánh mắt nghi hoặc khó hiểu của Thời Sênh, hắn cúi người xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, “Đi cùng vị hôn phu ra ngoài có cần phải lý do không? Ngủ sớm đi.”

Ảnh Tế trêu chọc xong liền cầm máy chơi game đi mất, để lại Thời Sênh rối bời đứng đó.

Máy chơi game của ông đâu!!!

Khó khăn lắm mới kéo ra được đạo cụ tiêu khiển, còn chưa cầm nóng tay đã bị tịch thu mất rồi, tức quá!!

Bên kia Ảnh Tế tịch thu máy chơi game xong đi đến chỗ rẽ liền nhìn thấy Ảnh Sinh đang cầm đồ uống đứng ngẩn người tại chỗ, “Ảnh Tế...”

Ảnh Tế đi ngang qua hắn, “Tôi mặc kệ cậu là gì, nhưng đã là đồ của tôi thì tốt nhất là cậu đừng có động vào, nếu không thì – cho dù có hủy diệt tôi cũng không để cho người khác.”

“Ảnh Tế...” Ảnh Sinh quay người, gọi Ảnh Tế lại, “Em biết chính anh đã cho em sinh mạng, em cũng không có tư cách đưa ra yêu cầu gì cả. Nhưng mà, em thực sự rất thích Tiểu Hoan, anh có thể...”

Bước chân Ảnh Tế khựng lại. Hắn xoay người đi lại, giọng Ảnh Sinh càng lúc càng nhỏ theo tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Ảnh Tế giơ tay ra ấn chặt hắn vào tường, rõ ràng là chiều cao như nhau, nhưng lúc này Ảnh Sinh lại thấp hơn. Hắn lo lắng nhìn Ảnh Tế, nỗi sợ hãi Ảnh Tế ở sâu trong lòng vẫn còn tồn tại.

“Cậu chắc chắn là cậu thích cô ấy, chứ không phải vì tôi chứ?” Ảnh Tế khều một nhúm tóc của hắn, “Tất cả tình cảm của cậu đều là được thừa hưởng từ tôi, bởi vì tôi thích cô ấy, cho nên cậu mới thích cô ấy. Ảnh Sinh, cậu không có tư cách tranh giành với tôi, từ đầu đến cuối đều không có.”

Ảnh Tế thả nhúm tóc đó xuống, thu tay lại, liếc nhìn Ảnh Sinh, “Đừng có vọng tưởng thứ không thuộc về mình.”

Thân người cao lớn của Ảnh Tế phản chiếu trong đôi mắt Ảnh Sinh. Hắn xoay người rời đi, tất cả động tác dường như đều bị cắt thành những hình ảnh quay chậm.

... Tất cả tình cảm của cậu đều là được thừa hưởng từ tôi.

... Bởi vì tôi thích cô ấy, cho nên cậu mới thích cô ấy.

... Ảnh Sinh, cậu không có tư cách tranh giành với tôi, từ đầu đến cuối đều không có.

Thân người Ảnh Sinh dần trượt xuống dưới, ngồi xuống men theo tường. Hắn vùi đầu vào giữa hai chân.

Hắn hiểu rõ.

Hắn chẳng qua chỉ là người máy do Ảnh Tế làm ra. Nếu Ảnh Tế muốn thì anh ta có thể làm ra nhiều hơn nữa. Xưa nay hắn chưa bao giờ là độc nhất vô nhị, Ảnh Tế mới độc nhất vô nhị...

Thời Sênh đứng trong góc thở dài, cục diện này thực sự là rất khó dọn dẹp.

Phải làm thế nào mới có thể khiến cho lấy lại phần “linh hồn” thuộc về Ảnh Tế đang ở trong cơ thể Ảnh Sinh đây?

Rốt cuộc Ảnh Tế đã đưa thứ đồ gì cho hắn?

...

Ngày hôm sau.

Vừa mới sáng sớm Ảnh Tế đã đưa Thời Sênh đi, đầu tiên đến mấy cửa hàng quần áo trong thành phố ngầm dưới lòng đất lấy một bộ lễ phục, sau đó đưa cô đi làm đầu, thay đổi hết một lượt từ trên xuống dưới.

“Cô Uất sinh ra đã xinh đẹp, rất hợp với dòng sản phẩm này. Đây đúng là mẫu sản phẩm được chọn để giành riêng cho cô...” Người bán không tiếc lời khen ngợi Thời Sênh.

Dưới lòng đất không dễ làm ăn. Bây giờ mọi người đều nghĩ cách làm thế nào để có được nhiều vật tư hơn, ai còn nghĩ đến việc ăn mặc trang điểm nữa. Cửa hàng này của họ là dựa vào một số người có quyền thế chỗng đỡ, cả một tháng trời không mở cửa kinh doanh. Mở cửa một lần đã đủ ăn cả tháng.

“Có thích không?”

Thời Sênh đứng trước chiếc gương. Cô gái trong gương mặc một chiếc váy lụa mỏng rất khoa trương, chất vải vô cùng mềm mại lại mượt mà, tiên khí phiêu phiêu, mái tóc đen bóng được tùy tiện buộc lên, đầu đội một chiếc vương miện, vừa đủ để vén mái tóc che mắt ra phía sau.

“Anh không cảm thấy thế này là hơi phô trương quá à?” Thời Sênh kéo chiếc váy cũ lại. Chiếc váy đó của cô cũng rất đẹp mà, đoan trang quyến rũ. Tại sao lại phải đổi thành loại váy bánh bèo này chứ?

“Không thích à?” Ảnh Tế nghe ra được ý tứ trong lời nói của cô. Hắn ra dấu bằng tay với nhân viên cửa hàng đứng phía sau, “Đổi.”

Thời Sênh giơ tay, “Chọn bộ này đi.”

Nếu còn thay nữa chắc cô sẽ phát điên mất.

Khi người của Ảnh Tế đi thanh toán, Thời Sênh kéo tay Ảnh Tế, “Ảnh Sinh đang đi theo chúng ta.”

“Để cho hắn đi.” Thần sắc Ảnh Tế điềm nhiên, khều chiếc vương miện trên đầu cô, “Tại sao em lại chọn anh mà không chọn hắn?”

Nếu so về thân thiết, Ảnh Tế tự nhận mình không bằng được Ảnh Sinh.

Hắn cũng không biết nói chuyện, biết dỗ dành người khác vui vẻ như Ảnh Sinh.

Khi nhan sắc, ngoại hình như nhau, con gái sẽ thường lựa chọn

người biết nói những lời đường mật.

“Bởi vì hắn không phải là anh.” Thời Sênh mỉm cười, “Em biết bản thân mình cần gì, cho nên sẽ không chọn sai đâu.”

Nói thế này hơi khó nghe, nhưng Ảnh Sinh là một thứ hàng giả, sao cô có thể bỏ hàng thật để đi chọn hàng giả được?

“Em cần cái gì?”

“Em cần biển lớn đầy sao.” Thời Sênh hơi ngưng lại, “Còn biển lớn đầy sao đó của em chính là anh.”

Biển lớn đầy sao chính là anh, phồn hoa gấm lụa cũng là anh.

Chương 1945: Sinh tồn trên sa mạc (23)

Ảnh Tế đưa Thời Sênh đến khu vực trung tâm thành phố ngầm dưới lòng đất. Nơi đây canh phòng nghiêm ngặt, lúc này cũng lại có nhiều người qua lại.

Ảnh Tế mở cửa xe, đích thân đỡ Thời Sênh xuống xe. Mọi người bên cạnh thi nhau ghé mắt nhìn. Có người nhìn dung mạo Ảnh Tế, cũng có người tò mò họ là ai.

Danh tiếng của Ảnh Tế truyền rất rộng rãi, nhưng quả thực không có nhiều người được gặp hắn. Những người này không có một ai quen biết hắn, chỉ có mấy người quen biết cô, đang chỉ trỏ vào cô bàn tán, thỉnh thoảng còn lướt qua mấy chữ liên quan đến Uất gia.

Cô gái mặc váy liền màu hồng từng gây chuyện lúc trước ở quảng trường cũng xuống xe đúng lúc này. Nhìn thấy Thời Sênh và Ảnh Tế, cô ta rụt lại, cúi đầu đi theo trưởng bối vào bên trong.

Thời Sênh trầm tư nhìn người đi theo phía sau cô gái đó, dường như có điều gì suy nghĩ. Nữ chính xuất hiện = sắp có chuyện.

Giản Ý mặc một chiếc váy dài đơn giản, so với cô gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy trước mắt, thì đúng là cô bé lọ lem so với công chúa.

“Hoan Nhi!” Ông cụ Uất vỗ vai Thời Sênh. Nếu không phải là đã nhận ra giọng nói của ông thì Thời Sênh suýt nữa đã tặng cho ông cụ một cú vật qua vai.

Đây có phải là người thân ruột thịt không vậy?

Nếu vỗ chết rồi thì sao?

Ảnh Tế giơ tay ra đặt lên vai Thời Sênh xoa xoa, giúp cô thoải mái hơn đôi chút, vừa cúi đầu chào hỏi, “Ông nội.”

“Tiểu Tế cũng đến rồi sao, ha ha ha... Hai con tình cảm tốt như vậy, thì ông nội cũng yên tâm rồi.” Ông cụ Uất cười ha ha, “Hoan Nhi, con thấy ông nội đã nói với con từ lâu rồi đấy, Tiểu Tế là một đứa rất khá, thì con lại không tin, cứ nằng nặc... khụ khụ, không nhắc đến chuyện này nữa, đi thôi, chúng ta vào bên trong đã.”

Thời Sênh: “...” Ông cứ bắt nạt cô không có ký ức nên nói bừa đúng không.

Theo tin đồn bên ngoài, Ảnh Tế từ trong ra ngoài đều không phải là người tốt, xin ông đừng có cưỡng ép để làm đẹp sự thật như vậy được không?

“Mời ông nội.” Ảnh Tế cực kỳ lễ phép.

Ông cụ Uất hài lòng đi về phía trước, thỉnh thoảng lại hỏi han Thời Sênh đôi câu.

Họ vừa vào trong, mọi người đứng ngoài xem đã gần như nổ tung.

“Người đàn ông đó là ai vậy? Sao lại gần gũi với Uất Hoan như thế?”

“Không biết, trước đây chẳng phải Uất Hoan bỏ trốn hay sao? Lần này cô ta quay về sao không thấy Ảnh Tế tìm đến gây rắc rối, đúng là lạ thật.”

“Ài, mau vào bên trong xem sao đi...”

...

Đây là một buổi hội thảo nghiên cứu được tiến hành dưới hình thức một bữa tiệc. Nội dung chính là thí nghiệm Thời Sênh đã tham gia trước đó.

Một nửa người phản đối thí nghiệm, nửa còn lại ủng hộ.

Còn ông cụ Uất thuộc phe phản đối. Thí nghiệm này Thời Sênh không hề nói với ông cụ Uất, cho nên ông cụ Uất từ đầu đến cuối đều không biết cô cũng tham gia. Nếu ông biết thì có lẽ bây giờ đã không thể bình thản ngồi đây như vậy.

Những cô gái trẻ đều bị đuổi đến một nơi rất rộng rãi. Ảnh Tế muốn đến tham gia buổi hội thảo nghiên cứu này, Thời Sênh không thể đi theo được, chỉ có thể đợi hắn ở bên ngoài.

Cô tìm một góc ngồi xuống, nhìn một vòng những người có mặt, nhưng không nhìn thấy nữ chính, cũng không thấy cô gái gặp mặt ở bên ngoài vừa nãy đâu.

Nữ chính không lên sàn, không có kịch hay để xem rồi.

Cắn hạt dưa thôi.

“Tiểu Hoan.” Gương mặt Ảnh Sinh từ phía sau nhô ra, “Cô ở đây làm gì? Ảnh Tế đâu?”

“Cậu đi theo chúng tôi từ nãy đến giờ còn gì nữa?” Đứa trẻ trâu này đã biết rồi mà còn hỏi.

Ảnh Sinh bĩu môi, ngồi đối diện với Thời Sênh, “Tiểu Hoan cô và Ảnh Tế đều trốn tôi.”

Thời Sênh: “...” Cô có cần phải trốn không?

“Từ sau khi cô đến đây, Ảnh Tế càng ngày càng không để ý đến tôi nữa.” Ảnh Sinh đột nhiên bắt đầu trách cứ, “Nếu không phải vì cô, thì Ảnh Tế sẽ không đối xử với tôi như vậy...”

Thời Sênh: “...” Không phải đâu chàng thiếu niên à. Sao tình hình có vẻ phát triển theo hướng không đúng lắm nhỉ?

Vòng đi vòng lại, phát hiện Ảnh Tế mới là tình yêu thực sự của mình, xin cậu suy nghĩ bình thường một chút có được không hả!!

Tự mình thích mình thực sự là không được đâu, trời đất không tha đó cho đâu thiếu niên à.

Mẹ kiếp.

Ảnh Sinh lên án tố cáo một tràng dài, cũng không biết đã luyện tập bao nhiêu lâu rồi, hắn đập liên tục lên ót Thời Sênh. Vẻ mặt hắn uất ức, giống như Thời Sênh đã thực sự gây ra chuyện gì mất mặt lắm, cướp đi người đàn ông của hắn vậy.

Thời Sênh cũng rất vô tội. Phượng Từ vốn dĩ là của cô. Nói mất mặt, cậu cũng là một phần của Phượng Từ, cho nên gián tiếp cũng là của cô. Sao bây giờ lại làm như thể cô chính là kẻ thứ ba xen vào vậy chứ?

Vị diện này có độc.

Lật bàn, không chơi nữa.

Kiếm của ông đâu.

“Cô Uất, lại gặp mặt rồi.” Hạ Dạ xuất hiện rất đúng lúc, ngăn chặn bi kịch xảy ra.

Hạ Dạ không giống như người trà trộn vào đây, cho nên hắn rất có khả năng chính là con trai của vị quan cấp cao nào đó.

Hạ Dạ không nhìn Ảnh Sinh. Hắn trực tiếp giơ tay ra mời, “Không biết tôi có được vinh hạnh mời cô Uất nhảy một bài được không?”

Thời Sênh lạnh mặt, “Không có.”

Hạ Dạ cũng không phiền muộn. Hắn ưu nhã đưa tay ra sau lưng, “Cô Uất, tôi có một giao dịch muốn bàn với cô, không biết ý cô Uất thế nào?”

Thời Sênh tiếp tục lạnh mặt, “Chúng ta có thể có giao dịch gì để đàm phán được chứ, không bàn.”

Nam chính không đi giao dịch với nữ chính mà lại chạy đến tìm cô, chắc chắn là có vấn đề.

Nói không chừng lại là dồn cô vào chỗ chết gì gì đó, thật là đáng sợ mà.

“Cô Uất nên nghe nội dung trước đã rồi hãy quyết định.”

“Không muốn nghe.”

Hạ Dạ: “...”

Cho dù Hạ Dạ có nói gì, Thời Sênh cũng đều từ chối không nghe không đi.

Có lẽ là Hạ Dạ cũng chưa bao giờ gặp phải một người nào khó xử lý như vậy, cũng bị chỉnh cho đến thảm, không làm gì được Thời Sênh.

“A!”

Đúng lúc hai người đang giằng co nhau, trong đám đông đột nhiên có một tiếng thét chói tai vang lên. Cảnh tượng hỗn loạn, mọi người không ngừng chạy đi tìm lối thoát.

“Sao vậy?”

“Chạy gì vậy? Có chuyện gì xảy ra rồi?”

“A...”

“Đừng qua đây.”

Trong đám đông dường như có thứ gì đó đang đấm đá lung tung. Người bị đánh trúng bay tứ tung khắp nơi. Đợi một vài người tản ra, Thời Sênh mới nhìn rõ được thứ gây nên cảnh tượng hỗn loạn đó, là một mấy con bọ cạp khổng lồ, gai độc của nó đang không ngừng đâm vào những người xung quanh.

Những người bị gai độc đâm trúng chỉ một giây sau đã bị ngã xuống đất, hai mắt trợn trắng lên, miệng sùi bọt mép, co giật không ngừng, trong vòng mười giây đã tắt thở.

“Chúng vào đây rồi, chạy mau lên!”

Một đoàn người xông ra hướng ngoài cửa, có hai con bọ cạp ở lại

chỗ cũ, số còn lại đều đuổi theo sau đoàn người.

Thời Sênh nhìn xuyên qua đoàn người về phía Ảnh Tế rời đi lúc trước. Bên đó cũng có bọ cạp khổng lồ, dường như còn nghe được tiếng kêu cứu vọng lại từ đó.

Cô đứng dậy đi sang bên đó. Hạ Dạ chặn trước mặt cô, “Cô Uất, bên đó có bọ cạp độc, cô qua đó là đâm đầu vào chỗ chết.”

Thời Sênh không nói một lời giẫm lên chiếc bàn ở bên cạnh, nhẹ nhàng nhảy đến phía đối diện, xông vào bầy bọ cạp độc.

Những con bọ cạp độc này chui từ dưới lòng đất lên. Dưới mặt đất gồ ghề còn có bọ cạp độc không ngừng chui lên, chỉ cần không cẩn thận chút thôi sẽ đạp phải chúng. Thời Sênh giẫm chân lên thiết kiếm phi vào trong.

Ảnh Tế đang đưa ông cụ Uất trốn ra ngoài. Thời Sênh điều khiển thiết kiếm dừng trước mặt họ, “Lên đi.”

Ông cụ Uất kinh ngạc nhìn thiết kiếm của Thời Sênh. Nhưng hiện tại không có nhiều thời gian để hỏi, ông nhanh chóng trèo lên thiết kiếm dưới sự giúp đỡ của Ảnh Tế.

Ảnh Tế đang chuẩn bị lên, thì bên cạnh đột nhiên có một chiếc gai độc nhào tới. Hắn ngửa người ra sau, chật vật tránh được cái gai độc đó.

Gai Bọ cạp độc không đâm trúng người, phẫn nộ dùng gai độc quét qua bốn phía xung quanh, một lần nữa nhắm về phía Ảnh Tế.

Thời Sênh phát hiện Ảnh Tế gần như không có công phu gì, ngay cả công phu quyền cước cũng không biết lắm, tránh né hoàn toàn dựa

vào bản năng cơ thể.

Cô nhảy xuống thiết kiếm, chạy thẳng về phía Ảnh Tế.

Chương 1946: Sinh tồn trên sa mạc (24)

Thời Sênh nắm lấy Ảnh Tế, đưa hắn lên trên thiết kiếm, điều khiển thiết kiếm rời khỏi nơi này.

“Cứu tôi...”

“Cứu tôi với, cứu tôi với!!”

Phía dưới không ngừng vang lên tiếng kêu cứu, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn thiết kiếm rời đi.

Tuyệt vọng, không nơi nương tựa, đau khổ đan xen thành một tấm lưới lớn, bao trùm lên tất cả mọi người.

Thời Sênh nhìn thấy Ảnh Sinh ở bên ngoài. Dù sao hắn cũng là một phần của Phượng Từ, cô đưa Ảnh Sinh lên cùng, bay ra ngoài thành phố ngầm.

Các lối ra ở thành phố ngầm đều chật kín người, chứng tỏ đợt tấn công này không phải chỉ là một nơi mà tất cả thành phố dưới lòng đất đều gặp họa. Tình hình trên mặt đất cũng không tốt đẹp hơn là bao, các loại sinh vật sa mạc khổng lồ đang tấn công mặt đất.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Ông cụ Uất dường như chỉ trong phút chốc đã già đi mấy tuổi, “Hệ thống phòng ngự ở căn cứ Vinh Quang vẫn luôn là tốt nhất. Thứ đồ chơi này sao có thể dễ dàng vào đây được như vậy chứ?”

Họ còn không hề phát giác ra được điều gì.

“Có nội gián.” Thời Sênh ngồi bên cạnh, vẻ mặt lãnh đạm nhìn xuống phía dưới.

Nếu hệ thống phòng ngự đã không có vấn đề gì thì chắc chắn nguyên nhân xuất phát từ con người, có gì khó đoán đâu.

Mấy lần trước cũng chắc chắn là do có người cố ý sắp đặt, rất có khả năng hai lần tấn công gần đây đều là do cùng một người chỉ thị.

“Ai lại đi làm bạn với những thứ này chứ?” Lửa giận đã bắt đầu trào lên trong đôi mắt ông cụ Uất, “Những thứ này sẽ cướp đi tính mạng của tất cả mọi người.”

Không ai trả lời ông cụ Uất.

Thời Sênh là vì không biết nên không tiếp lời. Ảnh Tế đang nhìn xuống phía dưới như đang suy nghĩ điều gì. Ảnh Sinh còn đang ở trạng thái mơ hồ không quản sự đời.

Phía dưới khung cảnh hỗn loạn, Thời Sênh nhìn thấy Giản Ý trong đám đông. Bên cạnh cô ta là cô gái khi trước. Cô gái này tên là Giản Khiết, là em gái cùng cha khác mẹ của Giản Ý. Giản Ý không được sống yên thân ở Giản gia, một nửa nguyên nhân là vì mẹ kế, một nửa là do cô em gái này.

Giản Khiết nắm chặt lấy tay Giản Ý, sắc mặt trắng bệch, thỉnh thoảng lại có những động vật sa mạc nhảy ra khiến cô ta thét lên thất thanh liên tiếp, mấy lần liền suýt nữa còn liên lụy đến Giản Ý.

Căn cứ Vinh Quang rõ ràng là đã không còn cần thiết phải giữ lại nữa. Tất cả mọi người đều đã rút lui, Giản Ý và Giản Khiết cũng chạy

về hướng xe của họ, nhưng Giản Khiết chốc chốc lại ngừng lại, đến khi họ chạy đến nơi thì trên xe chỉ còn lại một vị trí.

Giản Khiết không hề do dự đẩy Giản Ý ra, rồi trèo lên xe.

Giản Ý bị đẩy đến lảo đảo suýt ngã. Bên cạnh lại đang có bọ cạp độc, cô ta xoay người tránh né bọ cạp độc, chiếc xe khởi động, cát vàng tung bụi mù, kéo khoảng cách với Giản Ý càng thêm dài vô tận. Cho dù cô ta có xông đến đó với tốc độ cự ly ngắn 100 mét cũng không thể đuổi kịp được.

Thời Sênh đỡ trán, lại là cái trò cũ rích này.

Thật sự không thể hiểu nổi tư duy của mấy người đó. Nếu như trước kia đối phương moi tim móc gan ra cho cô, thì cô dẫn theo người ta là hết sức bình thường. Nhưng người đó trước kia chỉ hận cô đến chết, mà đến lúc đối mặt với sống chết cô vẫn đi cứu người đó, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Lúc nào cũng có người nói nhân vật chính thật lương thiện tốt bụng, nữ phụ này thật ác độc, nam phụ kia thật đáng ghê tởm.

Nhưng sự thật là vầng hào quang của nhân vật chính đã bảo hộ cho nhân vật chính được phép lương thiện, cho dù họ có làm gì thì cũng vẫn có thể hóa nguy thành an.

Thế nhưng bia đỡ đạn mà dám đâm đầu vào chỗ chết thì chắc chắn chỉ có thể chết thật.

Có thể rút lui được thì sẽ rút lui hết, không thể rút lui được thì cũng gần như là chết. Vị nữ chính Giản Ý này chắc chắn sẽ không dễ chết như vậy. Cô ta dựa vào sức mạnh của mình giết hết tầng tầng lớp lớp vòng vây, sau đó gặp gỡ với Hạ Dạ trong một cuộc hội ngộ “tanh

máu”.

Đây dường như là lần đầu tiên Hạ Dạ gặp Giản Ý. Thời Sênh rất nghi ngờ đây mới là nơi kịch bản thật sự bắt đầu.

Trước đây ở sa mạc, sau đó đáng ra phải có một cảnh hồi tưởng. Ví dụ như Giản Ý thực ra đã gặp Hạ Dạ từ lâu rồi, còn xảy ra một số chuyện không thể miêu tả được. Đến khi hai người ở bên nhau lâu rồi, chân tướng sẽ từ từ được hé lộ.

Hãy gọi bản cô nương là vua sáo lộ.

...

Thời Sênh tìm một nơi an toàn đáp xuống. Ông cụ Uất dường như vẫn bị chấn động vì việc căn cứ Vinh Quang bị tiêu diệt chỉ trong chốc lát. Thời Sênh không dám trêu chọc vào người già vào lúc này. Cô yên lặng ngồi xuống bên cạnh Ảnh Tế.

Ảnh Tế nắm tay cô, hơi dùng sức, “Chuyện hôm nay em thấy sao?”

“Chuyện lần trước có điều tra ra được điều gì không?” Thời Sênh không trả lời mà hỏi ngược lại.

Đầu ngón tay Ảnh Tế miết lên bàn tay Thời Sênh, “Không, không biết là ai đã thả rắn mối sa mạc vào bên trong.”

“Vậy anh thấy hai chuyện này có liên quan đến nhau không?”

“Có.” Ảnh Tế trả lời rất chắc chắn. Không thể có chuyện trùng hợp như vậy được, hai căn cứ đều bị xâm nhập bằng phương thức giống nhau.

Thời Sênh một tay chống cằm, “Vậy bây giờ có một vấn đề rất quan trọng.”

Ảnh Tế kéo tay Thời Sênh đặt lên bờ môi, dán lên đầu ngón tay cô hỏi: “Cái gì?”

Lòng bàn tay Thời Sênh nóng lên, khí nóng phả vào lòng bàn tay cô, tê dại vô cùng. Cô di chuyển tầm mắt, “Kẻ đứng sau sai khiến nếu không phải là con người thì thôi đi, còn nếu là người... thì việc hắn có thể sai khiến được những động vật sa mạc này là một tin tức không hề tốt chút nào.”

Trong sa mạc có đầy những sinh vật khổng lồ biến dị. Nếu có người có thể sai khiến được những sinh vật sa mạc này thì kẻ đó chính là vô địch.

“Em cảm thấy là ai?” Ảnh Tế đặt tay cô xuống, nắm hai tay vào nhau. Hắn đổi một cách hỏi khác, “Em nghi ngờ ai?”

“Hạ Dạ.”

Tuy Hạ Dạ là nam chính, nhưng lần nào hắn xuất hiện cũng quá trùng hợp. Trùng hợp đến mức khiến người ta không thể không nghi ngờ hắn được.

Huống hồ, không phải còn có sáo lộ nhân vật chính mới là trùm boss hay sao?

Cho nên bây giờ cô đoán là Hạ Dạ cũng không có gì là sai cả.

“Hạ Dạ?” Giọng ông cụ Uất từ phía sau vang lên, ngữ khí cổ quái, “Hoan Nhi tại sao cháu lại biết cái tên này? Cháu đã từng gặp Hạ Dạ rồi sao?”

“Sao vậy? Hạ Dạ rất nổi tiếng à?” Thời Sênh khó hiểu nhìn ông cụ Uất.

Ông cụ Uất dịch sang bên cạnh, tách Ảnh Sinh còn đang ngơ ngẩn ra, thần sắc lo lắng, “Cháu nói cho ông biết trước đã, cháu gặp Hạ Dạ lúc nào?”

“Thì... vừa nãy đó.” Thời Sênh kể lại một lượt chuyện gặp Hạ Dạ ở hội trường lúc trước.

Sắc mặt ông cụ Uất càng lúc càng khó coi, cuối cùng gân xanh trên trán nổi hết lên, miệng lầm bầm, “Hắn quay về trả thù... hắn quay về báo thù thật rồi...”

Thời Sênh: “...” Lại còn có kịch bản phụ nữa cơ à?

Hạ Dạ có lai lịch thế nào?

Ông cụ Uất đang ở trạng thái mất hồn, miệng lẩm bẩm mãi câu đó, ánh mắt không tập trung, dường như đang chìm vào trong ký ức xa xưa lắm.

“Anh quen biết tên Hạ Dạ đó không?” Thời Sênh chỉ có thể nhìn sang Ảnh Tế.

Ảnh Tế lắc đầu, hắn không quen biết tên Hạ Dạ nào hết.

Họ đều không biết tin, chỉ đành chờ ông cụ Uất khôi phục lại bình thường rồi hỏi chuyện.

Dù sao thì thân thế của nam chính chắc chắn là sẽ cực kỳ thảm thảm thảm thảm...

Nhìn ông cụ Uất, có lẽ nguyên nhân gây nên thân thế thảm thương của nam chính có lẽ cũng có phần của ông.

Chương 1947: Sinh tồn trên sa mạc (25)

“Trời sắp tối rồi.” Ảnh Tế kéo Thời Sênh đứng dậy, “Buổi tối ở sa mạc có rất nhiều thứ kỳ quái xuất hiện. Căn cứ gần nhất ở cách đây 50 kilomet. Hôm nay đến đó không kịp nữa rồi, chúng ta tìm nơi tránh tạm đã.”

“Ảnh Tế, bên kia có mỏ đá.” Ảnh Sinh lật đật từ phía xa chạy về tranh công, “Chúng ta có thể đến đó.”

“Ừm.”

Ảnh Sinh thấy Ảnh Tế đồng ý, lập tức mặt mày rạng rỡ.

Thời Sênh cổ quái liếc nhìn Ảnh Sinh mấy cái. Hắn hừ hừ một tiếng rồi thu dọn đồ chuẩn bị rời đi.

Khóe miệng Thời Sênh co giật, khều Ảnh Tế hỏi, “Này, anh có thấy Ảnh Sinh rất kỳ lạ không?” Đứa trẻ trâu này sẽ không thích Ảnh Tế thật đấy chứ?

Tự thích bản thân mình sẽ có cảm giác thế nào?

Nếu còn có cả thao tác này nữa thì đúng là trâu bò rồi.

#Tình địch của tôi lại chính là vợ của tôi, phải làm sao đây, online đợi, rất gấp#

“Anh đã không còn có thể nắm được toàn bộ suy nghĩ của cậu ấy.”

Thần sắc Ảnh Tế hơi trầm xuống, “Cậu ta trưởng thành cực kỳ nhanh, em đừng tiếp xúc riêng với cậu ta.”

“Ban đầu khi anh chế tạo ra Ảnh Sinh đã cho anh ấy cái gì thế?” Thời Sênh đè thấp giọng xuống, “Trong cơ thể anh ta có thứ thuộc về anh, anh phải lấy lại.”

“Thứ của anh?” Ảnh Tế lấy làm lạ, hắn nhớ lại, “Anh không có...”

Đôi mắt hắn bỗng nhiên sầm xuống. Như là đã nhớ ra điều gì, hắn nắm chặt tay Thời Sênh, “Tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã.”

...

[Ký chủ, cô không có chút cảm giác có tội nào hay sao?] Hệ thống bỗng nhảy ra hỏi.

“Cảm giác có tội cái gì?”

[Tuy Ảnh Sinh là một người máy thông minh, nhưng bây giờ hắn đã có tư duy của riêng mình. Hắn cũng tương đương như một con người sống. Trong cơ thể hắn còn có khí tức của Phượng Từ. Như vậy mà cô cũng nỡ ra tay sao?] Câu hỏi lựa chọn này đối với nhiều người là một câu hỏi rất khó khăn.

Nhưng đối với Ký chủ... dường như chẳng hề có chút khó khăn nào cả.

Tuy ban đầu cô thể hiện có chút phiền muộn, nhưng từ đầu đến cuối đều là tiếp xúc với Ảnh Tế, đối với Ảnh Sinh có thể tránh né thì tránh né, không tránh né được thì coi như không thấy. Cho dù là về lời nói hay hành động đều không hề có điều gì khiến người khác hiểu lầm. Điều này chứng tỏ ngay từ đầu cô đã kiên định đứng về phía Ảnh Tế.

Thế nhưng cô thực sự không hề do dự một chút nào hay sao?

“Đáng ra phải đứt mà không đứt thì sẽ chỉ làm loạn thêm. Mi cảm thấy ta giống người sẽ phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy lắm sao?” Thời Sênh hừ lạnh.

[...] Được thôi, Ký chủ đúng thật không phải người như vậy.

Bản Hệ thống không còn gì để nói, cô tiếp tục đi.

Trong lúc Thời Sênh nói chuyện với Hệ thống, họ đã đi đến mỏ đá kia. Vị trí ở giữa rất tốt, có thể tránh gió cát, vị trí cũng khá cao, không cần lo lắng đột nhiên sẽ có sinh vật sa mạc nhảy ra tấn công. Mỏ đá là một nơi rất tốt để lánh nạn lúc này.

Thời Sênh lên đó trước, xác định chắc chắn là an toàn mới để họ lên.

Trời càng lúc càng tối, nhiệt độ cũng hạ xuống nhanh chóng, gió lạnh rót từng hồi vào người.

Ảnh Tế ôm Thời Sênh vào lòng. Ảnh Sinh ngồi bên cạnh, ánh mắt liếc nhìn hai người, rồi lại nhìn ra chỗ khác như không có chuyện gì.

“Hoan Nhi...” Giọng nói khàn khàn của ông cụ Uất vang lên, “Cháu qua đây.”

Thời Sênh dịch đến bên cạnh ông cụ Uất. Ông cụ Uất lại nhìn Ảnh Tế, “Tiểu Tế cũng đến đây.”

Đợi hai người đến bên mình, ông cụ Uất phiền muộn thở dài, “Chuyện này không liên quan đến hai con. Tiểu Tế, ngày mai con đưa Hoan Nhi về phía Bắc, đi tìm cha mẹ Hoan Nhi. Họ sẽ bảo vệ

cho hai con.”

“Hạ Dạ đáng sợ lắm sao ạ?” Thời Sênh khó hiểu.

Hai mắt ông cụ Uất đục ngầu, ông lắc đầu nói: “Hạ Dạ không đáng sợ, nhưng thứ đáng sợ là năng lực của hắn.”

Khi còn rất nhỏ Hạ Dạ còn sống ở căn cứ Vinh Quang. Cha mẹ hắn đều là người bình thường, khi ở căn cứ Vinh Quang đều thuộc người làm cấp dưới, thường xuyên bị một số kẻ khác ức hiếp. Bởi vì thân cô thế cô, nên để sinh tồn, cha mẹ của Hạ Dạ chỉ có thể cố nhịn nhục.

Căn cứ Vinh Quang tuy có quy tắc, nhưng một căn cứ lớn như vậy, đương nhiên sẽ có những chỗ không quản lý được.

Có một lần mẹ của Hạ Dạ bị mấy tên ***, chuyện này không được làm to lên. Mấy tên ** đó do có hậu trường, cho nên cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Mẹ của Hạ Dạ cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Ai ngờ mấy ngày sau có người phát hiện mấy kẻ đó đã chết, hơn nữa còn chết rất thảm, và chỉ vừa nhìn đã biết không phải là do con người gây ra.

Mọi người đã tìm khắp căn cứ, nhưng cũng không tìm thấy tung tích của sinh vật sa mạc. Có người nói mấy kẻ đó ác giả ác báo. Người bên trên đã dần đè chuyện này xuống để không khiến cho mọi người sợ hãi.

Nhưng tiếp sau đó, chỉ cần người nào ức hiếp cha mẹ Hạ Dạ thì đều sẽ chết. Tất cả đều chết vì bị sinh vật sa mạc xé xác.

Trên thế giới này không có bức tường nào không lọt được gió. Chuyện Hạ Dạ khống chế được sinh vật sa mạc đã bị truyền ra ngoài.

Sinh vật sa mạc với người trong căn cứ chính là hóa thân của ác ma, còn Hạ Dạ lại có thể chỉ huy được ác ma, thì tức là làm bạn với ác ma. Người trong căn cứ phẫn nộ muốn xử tử Hạ Dạ.

Người bên trên cảm thấy có thể lợi dụng được năng lực của Hạ Dạ. Nhưng lúc đó lòng dân căm phẫn, không dễ xử lý, nếu không khéo có thể dẫn đến bạo loạn. Cuối cùng bên trên bàn bạc xong, nếu Hạ Dạ đồng ý làm việc cho họ thì sẽ có cách giữ lại tính mạng cho hắn, nếu hắn không đồng ý thì chỉ có thể dẹp loạn sự phẫn nộ của dân chúng.

Hạ Dạ đương nhiên là không đồng ý, nên đã nghĩ cách chạy trốn.

Thế nhưng những người đó đã bắt cha mẹ hắn lại, dùng cha mẹ hắn để uy hiếp hắn. Cha mẹ hắn vì không muốn để Hạ Dạ bị uy hiếp cho nên đã tự kết liễu sinh mạng.

Họ ép chết cha mẹ Hạ Dạ, đã hoàn toàn kích động đến Hạ Dạ. Lúc đó Hạ Dạ còn chưa thể khống chế được quá nhiều sinh vật sa mạc. bởi vì hắn triệu hồi quá nhiều sinh vật sa mạc đến, nên đã gặp phản phệ, bị sinh vật sa mạc chôn sống.

Mọi người đều cho rằng Hạ Dạ đã chết, nhưng không ngờ hắn lại chưa chết.

Không những chưa chết mà hắn còn quay về báo thù rồi.

Ông cụ Uất run rẩy nắm lấy cánh tay Thời Sênh, “Hoan Nhi, ngày mai hai cháu đi đi, đừng ở lại đây nữa. Năm xưa chính năng lực của Hạ

Dạ đã khiến mọi người kiêng kỵ. Nay năng lực của hắn không biết đã tăng lên bao nhiêu lần rồi. Ông nội không thể để cháu ở lại đây được.”

“Bây giờ không phải là lúc nói đi là được.” Thời Sênh vỗ lên bàn tay đầy nếp nhăn của ông cụ Uất, “Ông yên tâm đi, người đòi được mạng của cháu còn chưa xuất hiện trên thế giới này.”

“Hoan Nhi!” Ông cụ Uất nghiêm mặt, “Không phải ông dọa cháu đâu. Năng lực của Hạ Dạ đáng sợ thế nào cháu không biết đâu. Uất gia ta chỉ có một mình cháu, ông không muốn cháu xảy ra chuyện gì.”

“Lúc trước chẳng phải là ông đã được thấy rồi đó sao?” Thời Sênh khua tay, chuyện ở căn cứ Vinh Quang nhiều khả năng là do nam chính ra tay. Chỉ là trước đây tại sao hắn lại muốn tìm cô? Chẳng lẽ hắn muốn lợi dụng cô để uy hiếp ông cụ Uất, để ông cụ Uất phải nếm thử mùi vị người thân nằm trong tay kẻ khác hay sao?

Những kẻ báo thù bình thường đều sẽ có tâm lý như vậy.

Nhưng Hạ Dạ là nam chính, có lẽ suy nghĩ sẽ không nông cạn như vậy...

Thời Sênh suy đoán ra một số khả năng, nhưng đều thấy không đúng lắm.

Cũng có lẽ đúng là hắn nông cạn như vậy thì sao?

Có đôi khi không thể suy nghĩ quá phức tạp được.

“Tiểu Tế, ông giao Hoan Nhi cho cháu. Cháu nhất định phải đưa Hoan Nhi đến gặp cha mẹ nó an toàn. Ông xin cháu đấy!” Ông cụ Uất không nói được Thời Sênh, liền giao Thời Sênh cho Ảnh Tế.

Chương 1948: Sinh tồn trên sa mạc (26)

Ảnh Tế không thể ép Thời Sênh đồng ý, cho nên quay sang nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh vẫn giữ nguyên ý kiến của mình. Ông nội Uất tức đến mức muốn nhảy lên đánh cô.

Uất gia nhà ông chỉ có một đứa cháu này. Nếu bởi vì những chuyện trước đây khiến cho đứa cháu này xảy ra chuyện gì thì ông làm gì còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông nữa.

“Sao ông lại có một đứa cháu gái không chịu nghe lời như cháu thế này!!” Ông cụ Uất vỗ đùi, nghiến răng nghiến lợi như thể chỉ muốn bóp chết Thời Sênh, nhưng cuối cùng lại không nỡ.

Thời Sênh nhún vai, “Vậy thì có thể làm thế nào được chứ? Nhét cháu lại chắc?”

Ông cụ Uất: “...” Đứa cháu bất hiếu này, thật là làm ông tức chết mà.

Thời Sênh híp mắt cười vô tội. Ông cụ Uất hừ một tiếng, nói: “Ngày mai chúng ta đến căn cứ gần nhất.”

Căn cứ Vinh Quang chỉ một thời gian ngắn đã không còn nữa. Ông thực sự không biết những căn cứ khác liệu có thể chống cự được trước sự tấn công của Hạ Dạ hay không...

Ông cụ Uất hít sâu một hơi. Nếu thực sự đã lâm vào bước đường

cùng, thì ông nhất định phải nghĩ cách để bảo vệ đứa cháu gái bất hiếu này.

Một đêm không nói chuyện, hôm sau họ ngồi lên thiết kiếm lên đường.

Ông cụ Uất lúc này mới nhớ ra, hỏi Thời Sênh cái thứ đồ chơi biết bay này là cái quái quỷ gì.

Thời Sênh không muốn giải thích quá nhiều, hàm hồ bịa mấy câu. Cô càng giải thích nhiều thì ông sẽ chỉ càng hỏi đến ngọn nguồn vấn đề.

Ông cụ Uất tức đến nổ phổi, lại không làm gì được Thời Sênh, đành phải tự ôm cục tức vào trong lòng.

Căn cứ gần nhất đã nhanh chóng ở ngay trước mặt, thế nhưng căn cứ đã thành hoang phế, bên trong không một bóng người, chỉ có thể nhìn thấy vết máu khô khốc dưới mặt đất. Nơi đây đã gặp họa từ lâu.

“Hạ Dạ...” Ông cụ Uất trầm ngâm đứng trên mặt đất, miệng lầm bầm tên Hạ Dạ.

Căn cứ này rõ ràng là đã bị tập kích sớm hơn cả căn cứ Vinh Quang, nhưng họ không nhận được một thông tin nào. Hằng ngày họ đều nhận được tín hiệu do căn cứ gửi đến, chứng tỏ rằng ở đây vận hành vẫn bình thường.

Nhưng trên thực tế, căn cứ đã không còn tồn tại từ lâu.

Ông cụ Uất không biết rốt cuộc có bao nhiêu căn cứ đã bị tấn công. Hạ Dạ có thể ngụy trang một căn cứ hoàn hảo được như vậy, đương nhiên cũng có thể ngụy trang những căn cứ khác giống như không hề bị tấn công.

“Ảnh Tế, anh nhìn cái này đi.” Ảnh Sinh từ trong căn cứ đi ra, cầm một tấm bản đồ kỳ quái.

Ảnh Tế liếc nhìn tờ giấy đó, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Tìm thấy nó ở đâu?”

Ảnh Sinh chỉ vào bên trong, ngoan ngoãn trả lời, “Ở một phòng thí nghiệm trong tầng hai, em đã từng thấy nó trong phòng anh nên mang ra đây.”

“Đây là cái gì?” Thời Sênh ghé vào nhìn tờ giấy đó.

Ảnh Tế thu tờ giấy lại, dắt tay Thời Sênh đi vào trong căn cứ.

“Cậu ở đây cùng ông nội, tôi sẽ quay về nhanh thôi.” Câu này Ảnh Tế nói với Ảnh Sinh.

“Ồ....” Ảnh Sinh có chút thất vọng.

Trong căn cứ không có ánh sáng, dưới chân dính nhơm nhớp, cũng không biết giẫm phải thứ gì, đi xuống dưới một chút, đường phía trước đã bằng phẳng lại.

Ảnh Tế đi thẳng về phía trước, cuối cùng dừng lại trước cửa một căn phòng. Cửa phòng đang mở, bên trong có ánh đèn cấp cứu yếu ớt. Miễn cưỡng mới nhìn thấy rõ được tình hình bên trong.

Đây là một phòng thí nghiệm, có bàn phẫu thuật lạnh lẽo, còn có mấy chiếc lọ trong suốt kỳ quái. Ở trong một góc phòng, có rất nhiều thi thể. Có thi thể đã biến thành xác khô, có thi thể mới vừa bắt đầu phân hủy, đang tản ra thứ mùi hôi tanh buồn nôn.

Ảnh Tế thả tay Thời Sênh ra, đi vào bên trong, tìm kiếm một hồi.

“Sao vậy?”

Ảnh Tế trải mấy tờ giấy ra, “Trước đây chẳng phải em đã hỏi anh đã đưa thứ gì cho Ảnh Sinh đó sao?”

“Ừm?” Thế thì liên quan gì đến bây giờ chứ?

Ảnh Tế nghiêng đầu, nhìn vào nơi sâu thẳm trong đôi mắt Thời Sênh, “Lực tinh thần, anh đã cho cậu ta lực tinh thần.”

Đầu ngón tay hắn chạm lên tờ giấy trên mặt bàn, “Lúc đó anh tưởng không thành công, những thứ này là những lý thuyết anh ghi chép lại.”

Lực tinh thần...

Thứ đồ chơi này tương đương với linh hồn.

Thời Sênh nhìn mấy tờ giấy đó, “Vậy tại sao chúng lại ở đây?”

“Anh không biết.” Ảnh Tế chống tay lên mặt bàn, “Lúc đó sau khi tưởng rằng những thứ này đã thất bại anh đã thu chúng lại, từ đó đến giờ không bao giờ chạm vào nữa.”

Thời Sênh lật giở mấy tờ giấy đó, rồi lại nhìn đám thi thể đang bốc mùi ở góc phòng, cô có một suy nghĩ táo bạo.

Thời Sênh sắp xếp lại giấy tờ trên bàn, nhặt ra những thông tin có ích.

“Trên thế giới này có phải còn có những Năng Lực Giả khác không?” Năng lực của Hạ Dạ tương đương với năng lực đặc biệt. Nếu Hạ Dạ đã có thể sử dụng, thì có lẽ những người khác đều sẽ dùng được.

Nếu chỉ có nhân vật chính có, thì nhân vật chính sẽ không còn là vô địch nữa, để cân bằng lại tạo ra độ khó cho nhân vật chính, chắc chắn sẽ còn có những người có năng lực đặc biệt khác nữa.

“Ừm.” Ảnh Tế gật đầu, “Nhưng cũng rất hiếm. Người có năng lực đặc biệt đều sẽ không xuất hiện đường đột, bởi vì làm vậy sẽ khiến họ mất mạng.”

Điều này rất bình thường, cho dù ở thế giới nào đi chăng nữa, nhưng người có năng lực nếu như không tự bảo vệ năng lực của mình thì thường sẽ có kết cục rất thảm.

Cho nên điều quan trọng nhất không phải là có năng lực, mà là có thực lực và đầu óc để sở hữu năng lực đó hay không.

Cho dù là kẻ trói gà không chặt, nhưng nếu có đủ trí thông minh thì vẫn có thể đứng trên đỉnh cao, ngạo nghễ ngắm nhìn thế giới.

“Nếu đây là do Hạ Dạ làm, thì bên cạnh Hạ Dạ ít nhất còn có hai năng lực giả phụ trợ.” Thời Sênh kết luận, “Hắn lợi dụng cái này để cướp đoạt lực tinh thần của một số người để bản thân sử dụng.”

... Nhị Cẩu Tử, mi có chắc chắn hắn chính là nam chính không vậy?

Sao cứ có cảm giác hắn là nhân vật phản diện vậy nhỉ?

[Nam chính hắc hóa không được à?] Chỉ có cô được hắc hóa, còn không cho phép nam chính hắc hóa sao?

Mi kích động như vậy làm gì. Ta đâu có nói là không được, chỉ có điều gặp nam chính như vậy cảm thấy có chút kích động.

[...] Kích động cái quỷ quái gì!!

Có gì đáng để kích động lắm sao!

Thời Sênh cười âm u, bây giờ đã có thể xác định chắc chắn là Hạ Dạ chính là kẻ đứng sau sai khiến tất cả mọi chuyện.

[...] Lại có Ký chủ đi moi chuyện từ Hệ thống như vậy.

#Tư duy của Ký chủ vĩnh viễn không cùng sóng với những người phàm#

“Anh tưởng rằng lý thuyết này không thực hiện được, thật không ngờ...” Ảnh Tế lạnh lùng nói, thành quả nghiên cứu của mình lại bị người khác lợi dụng, sao có thể thấy thoải mái được.

Thời Sênh cuộn một tờ giấy đập vào bàn tay, toàn bộ không gian đều vang lên tiếng lạp bạp, “Anh thực sự không nhớ những thứ này tại sao lại rơi vào tay Hạ Dạ à?”

Ảnh Tế cố gắng nhớ lại, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra. Nơi hắn ở đã bị sinh vật sa mạc xâm chiếm. Bây giờ có quay về đó kiểm tra chỗ đặt những thứ này ban đầu cũng là chuyện không thể được.

Bản thân hắn cũng không chắc chắn những thứ đó liệu còn ở đó không nữa.

“Thôi bỏ đi, binh đến tướng chặn nước dâng đất ngăn.” Thời Sênh ném tờ giấy xuống, “Bây giờ điều quan trọng nhất là làm thế nào để lấy lại lực tinh thần trong cơ thể Ảnh Sinh.”

Nếu thay đổi sang một bối cảnh khác, ví dụ như tu tiên huyền huyễn, thì muốn lấy lại chỉ là chuyện trong phút chốc.

Thế nhưng ở bối cảnh này, ba chữ lực tinh thần đều là từ khá mới mẻ, muốn lấy lại đâu có dễ dàng.

Tình hình của Ảnh Sinh không giống như những người khác. Rõ ràng hắn là mặt yếu, nhưng bây giờ lại có thể ảnh hưởng được đến Ảnh Tế, không thể chắc chắn được sau này hắn có thực sự sẽ thay thế Ảnh Tế được hay không.

Chương 1949: Sinh tồn trên sa mạc (27)

Chuyện liên quan đến căn cứ, Thời Sênh và Ảnh Tế đều không nói cho ông cụ Uất biết, họ tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng mấy căn cứ sau đó, có cái đã bị hoang phế từ lâu, có cái vừa bị tiêu diệt, tóm lại không còn một căn cứ nào hoàn chỉnh cả.

Hạ Dạ dường như đã biết được sự phân bố của tất cả các căn cứ, ngay cả trạm thông tin liên lạc hắn cũng đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sắc mặt ông cụ Uất càng ngày càng kém. Rất lâu rồi không liên lạc được với những người khác, lại thêm không ngừng nhìn thấy các căn cứ bị tấn công, tâm trạng ông không thể nào tốt lên được.

“Hoan Nhi, xuống dưới kia.” Ông cụ Uất vẫn luôn lầm lì đột nhiên lên tiếng.

Thời Sênh nhìn xuống dưới. Phía dưới có một số kiến trúc, phân bố rải rác, trên mặt đất không có người hoạt động, thoạt nhìn có vẻ giống như một thành phố bỏ hoang.

Sa mạc đã chôn vùi gần như toàn bộ kiến trúc, nhưng một số thành phố lớn của ba trăm năm trước vẫn còn để lộ ra một vài đường nét, chẳng qua chỉ là bên ngoài đều bị cát dày bao phủ, giống như bị phong ấn vậy.

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm đi xuống bãi đất trống phía dưới, vừa

xuống dưới cả đôi chân đã bị chìm vào trong bãi cát mềm mịn, cho đến tận cẳng chân mới chạm đến mặt đất.

“Khụ khụ khụ... Hoan Nhi, cháu đi tìm xem xung quanh có người xuống đây không, khụ khụ...” Ông cụ Uất che miệng ho.

“Ông nội có sao không?” Vừa rồi vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại ho thế này?

“Không sao, mau đi tìm đi.” Ông cụ Uất khua tay.

Thời Sênh nhìn ông cụ Uất đánh giá, móc trong không gian ra hai tấm bùa nhét vào trong quần áo ông cụ Uất, sau đó cùng Ảnh Tế tìm lối vào.

Thành phố này rất lớn, mặt đất bị cát bao phủ, muốn tìm được lối đi thông lên mặt đất là một chuyện không hề đơn giản. Thời Sênh mất nửa ngày trời mới tìm được một đường nước ngầm, thế nhưng vừa mở ra cát đã tràn vào bên trong, căn bản không thể có cách nào xuống dưới đó được.

Cô chỉ có thể dọn sạch một khoảng đất trống, sau đó mở đường nước.

Thời Sênh quay lại tìm ông cụ Uất, nhưng chỗ vừa nãy chỉ còn lại Ảnh Sinh, đâu còn bóng ông cụ Uất nữa.

“Người đâu rồi?” Thời Sênh hỏi Ảnh Sinh.

Bờ môi Ảnh Sinh khẽ động, trầm mặc đưa một tờ giấy cho Thời Sênh.

Thời Sênh mở tờ giấy ra.

“Chuyện năm xưa cuối cùng cũng phải đi đến hồi kết, đi về phương Bắc tìm cha mẹ cháu đi, hãy sống cho thật tốt.”

Ánh mắt Thời Sênh bình tĩnh nhìn Ảnh Sinh.

Ảnh Sinh bất lực vẫy tay, “Tôi chặn lại rồi.”

Thời Sênh ngẩng lên nhìn bốn xung quanh. Ở đây có nhiều quần thể kiến trúc, ông nội Uất đi đến đâu cũng có thể trốn được.

Thời Sênh thu tờ giấy lại. Nếu như ông cụ Uất ở lại thì cô có thể đảm bảo cho ông được bình an. Nhưng bản thân ông đã lựa chọn bỏ đi, Thời Sênh cũng sẽ không đuổi theo.

...

Ông cụ Uất rời đi, Thời Sênh không tìm căn cứ gì nữa, đi lại thoải mái trong sa mạc. Dù sao thì bốn phương tám hương đều giống như nhau cả, đi đến đâu cũng được.

“Ảnh Tế, hình như em sắp hết pin rồi...” Ảnh Sinh đáng thương nhìn Ảnh Tế.

Đi từ căn cứ ra, hắn vẫn chưa được sạc pin.

Không có pin thì ngay cả đi lại cũng không được...

Nghĩ vậy, Ảnh Sinh càng thấy buồn hơn.

“Còn bao nhiêu nữa?”

“Mười phần trăm.” Ảnh Sinh cúi đầu ủ rũ đáp.

Chỉ một chút pin cùng lắm cũng chỉ kiên trì được một ngày nữa, nếu như không được sạc pin thì cậu ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông.

Ảnh Tế nhíu mày, Ảnh Sinh cần loại đế cắm sạc đặc biệt để sạc pin, chắc chắn hắn không mang theo người... Ảnh Tế nhìn bản đồ, “Phía trước chính là căn cứ lần trước, có lẽ vẫn còn đồ ở đó, chúng ta đến đó xem sao.”

Lần nào cũng vậy mỗi khi hắn muốn hạ quyết tâm ra tay với Ảnh Sinh đều sẽ có một thứ cảm giác rất đặc biệt, giống như cắt da cắt thịt của chính mình.

“Ừm.” Ảnh Sinh mắt long lanh gật đầu.

Thời Sênh: “...” Không muốn tranh sủng với vợ mình lắm.

Căn cứ đó chính là nơi Thời Sênh tỉnh lại lần trước. Lúc này toàn bộ căn cứ đã rơi vào trạng thái phong bế, Thời Sênh mạnh mẽ phá vỡ căn cứ, đi vào bên trong.

Đường đi bên trong đã bị phá hủy hoàn toàn, đi vào trong chỉ nhìn thấy vết máu, nhưng không nhìn thấy xác chết, giống hệt như những căn cứ trước đây.

Ảnh Tế thuần thục đi đến căn phòng trước đây của hắn, tìm thấy sạc pin ở trong góc phòng. Hắn kéo thắt lưng Ảnh Sinh lên, cắm vào vùng hông Ảnh Sinh, thế nhưng đèn báo vẫn không sáng lên.

“Hệ thống điện trong căn cứ đã bị ngắt rồi.” Ảnh Tế nhíu mày, “Để tôi đi xem sao, hai người đợi ở đây.”

“Để em đi.” Thời Sênh chặn Ảnh Tế lại, khua thanh thiết kiếm trong

tay, “Em sợ lát nữa lại phải đi cứu anh.”

Ảnh Tế: “...”

Thời Sênh đi men theo hướng Ảnh Tế nói đi tìm phòng điều khiển hệ thống điện, nhưng bên trong rối tung lên. Thời Sênh vần vò nửa ngày trời mới làm xong. Khi ra ngoài cô cảm thấy như mình đã đi đến doanh trại dân tị nạn du lịch một ngày.

Cô hất dịch thể dính nhớp trong tay ra, ghê tởm đến nhíu mày.

Xít...

Thời Sênh nắm chặt lấy thiết kiếm.

Phịch.

Cánh cửa phòng điện tự động đóng lại, đồng thời có mấy con rắn mối sa mạc đi từ chỗ tối lao ra ngoài, nhắm cái đuôi to mọng lên người Thời Sênh.

Lũ rắn tấn công từ khắp bốn phía trước sau trái phải, phối hợp vô cùng hoàn hảo.

Thời Sênh: “...” Rắn mối sa mạc thành tinh luôn rồi à.

Hổ không thị uy lại tưởng ông đây là kẻ thiểu năng à!

Thời Sênh chém đứt đuôi một con rắn mối sa mạc trước. Nhân lúc nó tru tréo lên, cô giẫm lên lưng nó, lật nó ra đằng sau, chém đứt đuôi của con đứng ở phía sau.

Động tác của cô rất nhanh, con rắn mối sa mạc bị chém đứt đuôi đau

đớn, hoàn toàn không còn sức lực để bắt lấy Thời Sênh.

Từng con rắn mối sa mạc đổ rạp xuống, Thời Sênh tiêu sái khua kiếm, giống như vị tướng quân giết địch trên chiến trường, anh tuấn hiên ngang.

Thế nhưng khi nghe thấy cô nhắc đến điều gì đó, cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn.

“Mẹ kiếp, chỉ mỗi mi có đuôi thôi chắc, lợi hại đấy! Ngươi giỏi đấy! Ngươi tiếp tục nữa đi xem nào!!”

Giống như từ một bãi chiến trường biến thành một lò sát sinh...

Hình tượng đâu!!

Đừng tưởng rằng ở đây không có ai thì người có thể thoải mái cất cánh, cao thủ bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào cũng phải trạng thái làm màu có biết không hả.

Lũ các ngươi chỉ có mấy con, hay lắm sao?

[...] Nói ra thì, hình như Ký chủ đặc biệt thích bắt nạt các loại động vật, đó có phải là ảo giác của bản Hệ thống không nhỉ?

Chắc chắn không phải là ảo giác của Hệ thống rồi, Thời Sênh cực kỳ thích bắt nạt các loại động vật, đặc biệt là các loại động vật vừa đê tiện lại vừa đáng yêu. Nhưng đa số cô đều không có ác ý với các loài động vật, chỉ đơn thuần là muốn bắt nạt mà thôi.

Tục xưng – có bệnh!

[...] Hệ thống rùng mình một cái.

#Mãi mãi không thể biết được Ký chủ của tôi rốt cuộc có bao nhiêu loại bệnh#

Thời Sênh từ lò sát sinh kéo quần áo bẩn thỉu của mình đi ra, vội vàng tìm một chỗ để thay quần áo, cứu vớt hình tượng đã sắp sụp đổ của mình.

Cô kéo thiết kiếm quay về, đèn hành lang đã sáng lên, tiếng bước chân vang lên trong hành lang, truyền đến tận nơi sâu vô cùng.

Cô đẩy cửa phòng bước vào. Vừa vào đã thấy Ảnh Sinh nằm dưới đất, còn không thấy có Ảnh Tế ở trong phòng.

Thời Sênh nhíu mày, tiến lên lay Ảnh Sinh dậy.

“Ảnh Sinh?”

“Ảnh Sinh!”

Một lúc sau Ảnh Sinh mới tỉnh lại, hắn xoa đầu, mơ màng nhìn Thời Sênh, “Sao vậy?”

“Ảnh Tế đâu?”

“Ảnh Tế?” Ảnh Sinh lắc đầu, lồm ngồm bò dậy, “Tôi... tôi không nhớ nữa, vừa rồi sau khi cô đi thì có người vào đây, sau đó tôi ngất đi...”

Bộp.

Thiết kiếm bỗng nhiên chỉ thẳng vào Ảnh Sinh. Cô gái cầm kiếm nhướng mày cao ngạo, “Cơ hội cuối cùng, Ảnh Tế đang ở đâu?”

Ảnh Sinh dường như đã bị sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, “Tôi... tôi không biết... Tiểu Hoan, cô nghi ngờ tôi sao?”

Chương 1950: Sinh tồn trên sa mạc (28)

Cô không nghi ngờ, mà cô chắc chắn là do Ảnh Sinh làm.

Bên ngoài phòng đã dán bùa, lá bùa không hề bị tổn hại gì, căn bản không có ai vào trong căn phòng này.

Ảnh Sinh cố gắng giải thích, “Tiểu Hoan, không phải là tôi, tôi không biết Ảnh Tế đã đi đâu rồi. Tôi... tôi không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Thật đấy Tiểu Hoan à, cô tin tôi đi mà.”

Đầu ngón tay Thời Sênh cuộn chặt lại, thiết kiếm lao về phía trước, gí trên cổ Ảnh Sinh, giọng nói lạnh lùng không hề có chút dao động nào, “Cậu có thể không nói, nhưng có thể cậu sắp thành đồ bỏ đi rồi, đừng khiêu khích sự nhẫn nại của tôi.”

Ảnh Sinh không cảm nhận được nhiệt độ, nhưng lúc này hắn cảm nhận được cái lạnh, và cảm giác nguy hiểm từ sau lưng len lên đến tủy sống, xông thẳng lên não.

Biểu cảm trên mặt Ảnh Sinh thay đổi, hắn hừ lạnh một tiếng, “Cho dù cô có biết thì đã làm sao, cô không tìm được hắn đâu.”

Con ngươi Thời Sênh híp lại, “Vậy sao?”

Ảnh Sinh nhếch cằm lên, đáy mắt toàn là sự cố chấp, “Ảnh Tế nói đúng, tôi không thích cô, bởi vì hắn thích cô, cho nên tôi mới cảm thấy là mình thích cô. Ngay từ đầu tôi đã không thích cô. Nếu cô không xuất hiện thì Ảnh Tế sẽ không đối với tôi như vậy, đều là do cô

đã khiến Ảnh Tế trở nên như vậy, chỉ có cô biến mất thì Ảnh Tế mới khôi phục lại bình thường.”

Thời Sênh nhếch môi, “Vậy thì không thể, tôi tìm người bao lâu như vậy rồi, cậu nói tôi từ bỏ là từ bỏ được sao? Cậu nghĩ tôi dễ đối phó như vậy sao?”

Ảnh Sinh mím môi, “Vậy, vậy cô muốn thế nào? Cô muốn thế nào mới chịu buông tha cho Ảnh Tế?”

“Dù thế nào tôi cũng không buông tay anh ấy.” Thời Sênh mỉm cười, “Ảnh Tế đang ở đâu?”

Ảnh Sinh hừ hừ quay đầu đi, “Tôi không biết, cô giết tôi đi.”

Nếu Ảnh Tế đã không cần hắn nữa, thì cô cũng đừng mong được ở bên Ảnh Tế.

Tại sao...

Họ có rất nhiều sự lựa chọn, nhưng hắn thì không, số mạng của hắn là do Ảnh Tế cho, hắn chỉ có Ảnh Tế, tại sao cô ta lại đi tranh giành Ảnh Tế với hắn?

Ảnh Sinh càng nghĩ càng thấy buồn, bắt đầu khóc thút thít.

Thời Sênh: “...”

Bản cô nương còn chưa ra tay mà cậu đã bắt đầu khóc rồi sao?

Dân vu oan bây giờ đều lợi hại đến thế này rồi cơ à?

Thời Sênh hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của Ảnh Sinh. Bây

giờ cô chỉ muốn tìm được Ảnh Tế, sau đó xử lý kẻ “tình địch” này. Nếu còn cứ thế này thì sớm muộn gì cô cũng đại khai sát giới.

Thời Sênh móc một lá bùa ra ném vào không trung, lá bùa tự bốc cháy thành một luồng ánh sáng màu vàng.

Ảnh Sinh kinh ngạc nhìn luồng ánh sáng màu vàng đó, quên luôn cả khóc thút thít. Ánh sáng màu vàng lượn mấy vòng trong không khí, đục xuống dưới đất. Thời Sênh lấy dây thừng trói Ảnh Sinh lại, mở cơ quan lúc trước cô đã rơi xuống đó ra, kéo Ảnh Sinh đi vào bên trong.

“Cô làm gì vậy! Buông tôi ra, buông tôi ra đi!!” Ảnh Sinh xuống dưới mới bắt đầu giãy giụa dữ dội.

“Câm miệng!” Thời Sênh hung ác trừng mắt nhìn cậu ta.

Ảnh Sinh bị quát một cái liền im bặt.

Cô không sợ cái tên thiểu năng này giấu Ảnh Tế đi, chỉ sợ hắn cấu kết với người khác đưa Ảnh Tế cho người khác thì lúc đó chỉ có nước muốn khóc mà không có nước mắt.

Cũng may trí thông minh của Ảnh Sinh vẫn còn chưa offline. Hắn chỉ giấu Ảnh Tế lại chứ không đưa cho người khác.

Thời Sênh tìm ra Ảnh Tế. Ảnh Tế đang ở trạng thái hôn mê. Thời Sênh thử gọi hắn dậy nhưng dù gọi thế nào hắn cũng không có phản ứng gì.

“Cô đừng gọi nữa, chưa đủ sáu giờ đồng hồ, anh ấy sẽ không tỉnh lại đâu.” Ảnh Sinh tức giận đùng đùng nói.

Thời Sênh: “...”

Cái tên thiểu năng này.

Kiếm của ông đâu!

“Tiểu Hoan.” Ảnh Sinh tiến đến trước mặt Thời Sênh, gọi y hệt như trước kia, dường như giữa họ chưa từng xảy ra những chuyện không vui trước kia, “Cô cởi trói cho tôi đã, tôi khó chịu quá.”

“Nín đi!”

“Tôi muốn đi wc.”

“Người máy mà cũng biết đi wc? Thành tinh rồi à?”

Ảnh Sinh: “...”

Hắn dán vào tường ngồi xuống, “Tiểu Hoan, tôi không thể rời xa Ảnh Tế được. Tôi cũng không muốn chết... khi tôi có ý thức, người đầu tiên tôi được gặp là anh ấy, chính anh ấy đã cho tôi sinh mệnh...”

“Thế thì sao?” Thời Sênh lạnh mặt, “Cậu có ngày hôm nay đều là anh ấy cho cậu. Bây giờ anh ấy muốn lấy lại thứ thuộc về mình thì có gì không được chứ?”

Ảnh Sinh run rẩy chớp mi: “Nhưng mà...” Hắn đã đi theo Ảnh Tế lâu như vậy rồi, sao có thể nói hủy là hủy được ngay chứ?

Ảnh Sinh giơ tay đỡ ngực, mười đầu ngón tay đan vào mái tóc, “Cho nên ngay từ đầu cô đã lựa chọn Ảnh Tế rồi đúng không?”

Rõ ràng hắn và Ảnh Tế giống nhau y hệt, Ảnh Tế còn đối với cô ấy

lạnh nhạt như vậy, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn Ảnh Tế.

Thời Sênh trầm mặc không nói gì.

Khóe miệng Ảnh Sinh nhệch ra một nụ cười khổ sở, “Có đôi khi tôi cảm thấy mình chính là Ảnh Tế, nhưng tôi không thông minh được như anh ấy, không giống như anh ấy được sống một cách quang minh chính đại. Tuy anh ấy chưa bao giờ cấm tôi ra ngoài, nhưng mà tôi sợ, tôi sợ những người đó dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi. Tôi chẳng qua chỉ là một người máy thông minh...”

Ảnh Sinh nói luyên thuyên rất lâu. Hắn bề ngoài có vẻ như đang vui vẻ, nhưng trên thực tế trong lòng lại rất sợ hãi. Hắn cố gắng ở bên Ảnh Tế để chứng minh mình có giá trị để tồn tại.

Tâm tính Ảnh Sinh rất đơn thuần, đi đến bước này ngày hôm nay, điều hắn nghĩ ra cũng chỉ là giấu Ảnh Tế đi.

Thời Sênh không tiếp lời, Ảnh Sinh nói mãi nói mãi rồi cũng dừng lại, một mình hắn ngồi xổm trong một góc phòng, bóng đen chiếm quá nửa thân thể hắn, bóng lưng cô độc bất lực không nơi nương tựa.

Thời Sênh chống cằm, ngón tay chốc chốc lại chấm khẽ vào má. Ảnh Tế gối đầu lên đùi cô, hô hấp bình ổn.

Thời gian cứ thế trôi đi, trong không khí dường như vang lên tiếng tích tắc tích tắc.

Cái gì mà dường như, đúng cmnr!

Thời Sênh ôm Ảnh Tế đứng dậy, nhìn về hướng phát ra âm thanh, đó là hướng đi ra ngoài...

Tích tắc tích tắc...

Tích tắc tích tắc tích tắc...

Âm thanh càng lúc càng gấp gáp, từ xa đến gần, giống như vô số tiếng tích tắc đang tụ hợp lại với nhau, chạy điên cuồng về phía họ.

Lòng Thời Sênh trầm xuống, bế Ảnh Tế lên, “Ảnh Sinh, đi thôi.”

Ảnh Sinh cũng phát hiện ra có điều gì không đúng lắm, chạy nhanh đến bên cạnh Thời Sênh, “Đó là cái gì vậy?”

“Có ma mới biết, chạy trước đã.”

Dù sao thì cũng không phải là thứ gì tốt đẹp.

Lối đi chật hẹt, tiếng tích tắc càng ngày càng dày đặc hơn. Đến cuối cùng bên tai Thời Sênh chỉ còn lại những tạp âm do những tiếng tích tắc kia tụ tập lại thành, màng tai cũng sắp bị chấn động tưởng muốn vỡ ra luôn.

Thời Sênh nhanh chóng biết được những âm thanh đó từ đâu mà có.

Đó là âm thanh những sinh vật sa mạc mang theo.

Đến khi cô biết điều này thì cả lối đi đã nổ tung. Lối thoát bị lửa lớn cuốn lấy, cô buộc phải quay lại.

Lợi dụng những sinh vật sa mạc mang theo thuốc nổ, không cần đoán cũng biết đó là ai, ngoài nam chính ra thì còn có ai có được bản lĩnh lớn như vậy nữa chứ.

Hạ Dạ đang muốn dồn họ vào chỗ chết.

Tiếng phát nổ không ngừng vang lên xung quanh, lửa lớn cuốn lên khắp bốn phương tám hướng, nuốt những người ở giữa lại.

Ảnh Sinh nhìn Ảnh Tế, vô thức đẩy Thời Sênh ra, chặn lại ngọn lửa đang sắp bùng lên. Thời Sênh đụng vào tường, nhưng sau lưng lại giật mạnh đau đớn.

Một chiếc gai độc xuyên thủng bức tường đâm vào lưng cô.

“Tiểu Hoan!”

Ảnh Sinh quay người lại nhìn thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, phi như bay về phía trước, ngọn lửa sau lưng giống như con rắn độc sát sao đi theo hắn, chỉ cần một giây thôi đã có thể hoàn toàn nuốt gọn được hắn.

Chương 1951: Sinh tồn trên sa mạc (29)

Thời Sênh chém đứt gai độc sau lưng, đầu mày nhíu chặt lại rút phần còn lại của gai độc ra, thiết kiếm đâm xuống mặt đất, mặt đất nứt ra như mạng nhện.

Luồng khí vô hình bám lấy mặt đất lan rộng ra xung quanh, tạo thành một khu vực an toàn hình bán nguyệt.

Ngọn lửa thiêu đốt ở bên ngoài, nhưng làm thế nào cũng không lan được vào bên trong, ngay cả nhiệt độ cũng hạ xuống.

Độc dược của gai độc rất mạnh, chân tay Thời Sênh vô lực trượt xuống. Ảnh Sinh kịp thời dìu cô và Ảnh Tế nên cô mới không ngã xuống đất.

“Tiểu Hoan?” Ảnh Sinh đặt Ảnh Tế sang một bên.

Thời Sênh móc từ trong không gian ra một số loại đan dược để giải độc, mặc kệ có tác dụng phụ hay không, uống hết ngay lập tức, cho dù chỗ đan dược này không có tác dụng gì thì cũng có thể kéo dài được một thời gian, điều quan trọng nhất là phải tìm Nhị Cẩu Tử.

Nhị Cẩu Tử rất không muốn cho, nhưng nghĩ lại bóng ma tâm lý trước kia cô một lời không hợp liền chết đi, Nhị Cẩu Tử tuy không tình nguyện nhưng vẫn đành đưa thuốc cho Thời Sênh.

...

Hạ Dạ đứng ở một chỗ cao, ánh lửa phản chiếu trong con ngươi hắn, như lửa thiêu đồng cỏ. Cát vàng bay khắp trời, mênh mông ngun ngút.

Đến khi tất cả bụi trần rơi xuống đất, Hạ Dạ lộn vài đường xuống mặt đất.

Mấy người đồng thời đứng sau lưng hắn, “Chắc chắn là chúng chết mất xác luôn rồi, ngài Hạ có thể yên tâm được rồi.”

Một luồng gió nóng cuốn theo cát vàng thổi qua. Hạ Dạ nhắm mắt lại, cát đập lên mặt hắn nóng rát. Hắn hít sâu một hơi, nói: “Trong vòng một tháng, tôi muốn tất cả căn cứ đều không còn sót lại thứ gì.”

Mấy người quay sang nhìn nhau, đồng thời cúi người xuống, “Vâng.”

Hạ Dạ xoay người, gió cát lướt qua, có bóng người mông lung phía xa. Trong lòng Hạ Dạ kinh hãi, định thần nhìn sang, tà váy đen bay lên trong gió, thiếu nữ đang đạp gió đi đến.

Bóng đen lưu lại tàn ảnh trong không khí, đến khi Hạ Dạ phản ứng lại thì người đã đi đến trước mặt hắn. Thiết kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo từ phía trên rơi xuống, nhanh chóng phóng đại lên trong mắt hắn.

Hạ Dạ ngẩn người, cô ta lại có thể không nói một lời nào, trực tiếp ra tay luôn.

Thế này thì có khác gì với tập kích?

[...] Đây là tập kích theo cách quang minh chính đại.

Khi thiết kiếm đã sắp đâm vào cơ thể hắn, Hạ Dạ mới mạnh mẽ nghiêng người tránh né. Cát vàng dưới chân bay lên, tấn công thẳng

vào tầm mắt Thời Sênh. Hắn nhân cơ hội quét qua vùng dưới chân Thời Sênh, nhưng hắn lại quét vào khoảng không.

Vừa rồi cô vẫn còn đứng trước mặt hắn, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Hạ Dạ nhanh chóng nhìn xung quanh, cát vàng rơi xuống chầm chậm vang lên tí tách, nhưng không có thân ảnh màu đen kia.

“Ngài Hạ, bên trên!”

Người ở phía sau gào lên một tiếng. Hạ Dạ ngẩng đầu lên, thanh kiếm kỳ quái đó từ phía trên rơi xuống, hàn khí ép thẳng vào lồng ngực hắn, tứ chi bỗng chốc trở nên nặng nề.

Trong lòng Hạ Dạ trầm xuống, hắn không thể chết như vậy được.

Tâm niệm Hạ Dạ vừa động, mặt đất bỗng nhiên trùng xuống, nhanh chóng kéo dãn khoảng cách giữa hắn và Thời Sênh, phía dưới phần mặt đất trầm xuống đều là sinh vật sa mạc, các loại sinh vật sa mạc tập hợp lại với nhau, chỉ nhìn thôi đã đủ thấy tê dại cả da đầu.

Thời Sênh đứng sát đường biên, bình tĩnh móc quả cầu năng lượng ra ném xuống dưới.

Đùng đoàng.

Mặt đất run rẩy theo tiếng đùng đoàng này, cát không ngừng rơi xuống dưới.

Thời Sênh dùng tay hất bay những hạt cát vẩy ra, nhíu mày nhìn cái hố lớn do vụ nổ kia tạo thành. Xét theo mức độ lợi hại, chắc chắn Hạ Dạ còn chưa chết, cô còn phải tặng thêm một nhát kiếm nữa.

Thời Sênh giơ chân lên đi về phía đó, đi đến mép cái hố, bên trong chỉ có cát vàng, đừng nói đến Hạ Dạ, ngay cả rắn mối sa mạc cũng không nhìn thấy.

Nam chính đại nhân độn thổ rồi à?

Thời Sênh ngước lên nhìn sang bên kia. Người của Hạ Dạ ban nãy vẫn còn đứng đó. Đám người đó thấy Thời Sênh nhìn sang liền lùi lại phía sau.

Ở phía sau họ, bỗng nhiên cát trồi lên trên, Hạ Dạ được một người kéo lên. Những người khác lập tức tiếp tay, kéo người ra, bảo vệ Hạ Dạ tiếp tục lui về phía sau.

Người phụ nữ này sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Đặc biệt là cái thứ phát nổ vừa nãy, đó không phải là đạn dược bình thường. Họ đứng cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ của nó, lỗ chân lông trên người dựng ngược cả lên, toàn thân sởn da gà.

Thật quá đáng sợ...

Thế nhưng lúc này điều Thời Sênh nghĩ lại là – không phải là Hạ Dạ biết độn thổ, mà người của hắn có người biết độn thổ.

Cao thủ ở bên cạnh nhân vật chính.

Tức quá đi!

Kiếm của ông đâu!!

“Rút!”

Mấy người họ thấy tình hình không ổn, lập tức dẫn theo Hạ Dạ nhanh chóng rút lui. Một người trong đó đi phía sau, xây thành một bức tường cát ở giữa, chặn tầm nhìn của Thời Sênh lại, đến khi Thời Sênh đi qua đó đã không còn thấy tăm tích mấy người đâu nữa.

Đánh không lại thì chạy, đó không phải là nhân vật chính.

Có bản lĩnh thì quay lại đây xem nào!!

Mẹ kiếp một lũ thiểu năng.

“Khụ khụ...” Thời Sênh thấy khó chịu ở lồng ngực. Cô ôm ngực ho sù sụ, sắc mặt hết trắng lại xanh.

Nhị Cẩu Tử sao ngươi lại hố ông hả?

[Ký chủ, vừa rồi tôi đã nói rất rõ ràng rồi, thuốc này có tác dụng phụ, cô cố nhịn là được thôi.] Giọng Hệ thống phát ra nghe thấy rõ sự hả hê.

Nó cố ý đấy thì đã làm sao nào.

Dù sao thì cũng chỉ là mọi người cùng hại nhau thôi mà.

Thời Sênh ho hai cái, “Mi cứ đợi đấy cho ông.”

[...] Sợ quá đi mất.

Bản Hệ thống log out đây.

...

Sau khi hôn mê sáu giờ đồng hồ Ảnh Tế tỉnh lại đúng giờ. Hắn hoàn toàn không biết những sự kiện trọng đại đã xảy ra trong khoảng thời gian hắn hôn mê.

Nhưng hắn nhìn thấy Ảnh Sinh đen thui, giống như vừa bị lật đi lật lại để nướng trên lửa, đầu mày nhíu chặt lại, cởi áo khoác ra ném lên đùi Ảnh Sinh, che đi một bộ phận nào đó sắp không che lại được nữa.

Ảnh Sinh túm lấy chiếc áo, không dám nhìn Ảnh Tế.

“Ảnh Sinh.”

Ảnh Sinh cọ tường đứng lên, “Có.”

Ảnh Tế đỡ tường đứng dậy, ánh mắt nhìn Ảnh Sinh, “Tại sao lại đánh ngất anh?”

Giọng hắn vẫn không nghe rõ sự vui buồn, nhưng Ảnh Sinh biết hắn đang tức giận.

“Em...” Ảnh Sinh nhăn nhó, trên khuôn mặt nhem nhuốc tràn ngập sự hổ thẹn, “Em xin lỗi anh Ảnh Tế, em không cố ý, em chỉ là... em chỉ không biết phải làm thế nào thôi.”

Nếu hắn không làm gì hết, thì sẽ chỉ có thể giương mắt đứng nhìn mình bị vứt bỏ.

Ảnh Sinh và Ảnh Tế nói với nhau rất lâu, Thời Sênh từ đầu đến cuối đều không xuất hiện. Cho đến khi hai người nói xong, cô mới chậm rì rì cắn hạt dưa đi đến.

Ảnh Sinh cúi đầu đi qua người Thời Sênh, nhanh chóng biến mất trước mặt cô.

“Anh có sao không?” Thời Sênh xoa bóp cánh tay Ảnh Tế.

“Ảnh Sinh nói em bị thương rồi à?” Ảnh Tế lật tay lại nắm lấy tay Thời Sênh, ánh mắt nhìn cô dò xét, “Có nghiêm trọng không?”

Thời Sênh xoay một vòng, “Anh có thấy em giống như bị thương không?”

“Đừng gạt anh.”

Thời Sênh nhún vai, bây giờ đúng là cô không sao hết.

Cho nên không tính là gạt.

Ảnh Tế rõ ràng là không tin lắm, nhưng quan sát nửa ngày trời vẫn không nhìn ra Thời Sênh có điểm gì không ổn.

Ảnh Tế không nhắc nửa lời đến chuyện của Ảnh Sinh, Thời Sênh cũng không nhắc đến nữa, chỉ nói với hắn chuyện của Hạ Dạ.

Hai người đều rất mơ hồ về chuyện tại sao Hạ Dạ lại muốn tiêu diệt họ.

Hạ Dạ hành sự quá khác so với tác phong của nhân vật chính, cho nên Thời Sênh rất khó đoán được rốt cuộc tại sao hắn lại làm như vậy.

“Có khi nào có liên quan đến những thứ chúng ta đã nhìn thấy trước kia không?” Thời Sênh bỗng hào hứng, “Em biết được cách sử dụng lực tinh thần từ chỗ anh. Nói không chừng hắn sợ chúng ta có năng

lực đặc biệt gì đó, cho nên mới ra tay trước để chiếm thế thượng phong.”

Một lúc sau Ảnh Tế mới đáp lại, “Có lẽ thế.”

Chương 1952: Sinh tồn trên sa mạc (30)

“Em có nhìn thấy Ảnh Sinh không?”

Sáng sớm ngày hôm sau, Ảnh Tế chạy đến hỏi Thời Sênh.

Thời Sênh lắc đầu, “Sao vậy, không thấy hắn đâu à?”

“Ừm.” Ảnh Tế nhíu mày, “Anh đi tìm xem sao.”

Thời Sênh từ dưới đất đứng lên, vỗ cát trên người xuống, theo Ảnh Tế đi tìm người.

Khu vực quanh đây hôm qua đã xảy ra vụ nổ, đâu đâu cũng là hoang tích. Hai người đi một vòng, cuối cùng tìm thấy người ở một góc.

Ảnh Sinh đang nằm dưới đất, trên người phủ một lớp cát, nhưng nhìn có vẻ như đã rất lâu không cử động rồi.

“Ảnh Tế...” Ảnh Sinh vẫn còn có ý thức, nhưng cơ thể đã không thể cử động được nữa.

“Lượng pin quá thấp.” Ảnh Tế đỡ Ảnh Sinh dậy, đặt sang bên cạnh ngồi cho vững. Lúc này Ảnh Sinh hoàn toàn giống như một con búp bê, không thể tự hành động được.

Hiện tại căn cứ đã bị hủy diệt hoàn toàn, trừ khi hắn có thể sạc pin bằng năng lượng mặt trời, nếu không chỉ có thể chờ chết.

Thế nhưng Ảnh Tế đã chuẩn bị ổ cắm sạc ở căn cứ khác. Thời Sênh đưa họ đến căn cứ. Căn cứ này cũng không có người, vết máu vẫn còn mới, chứng tỏ vừa mới bị tập kích chưa được bao lâu.

Ảnh Tế nhanh chóng tìm thấy ổ cắm sạc, thế nhưng khi kết nối với Ảnh Sinh, đèn báo vẫn không sáng lên.

“Ảnh Tế... có lẽ là em bị hỏng rồi.” Ảnh Sinh rủ mắt xuống, giọng nói chứa đầy sự thất vọng.

Ảnh Tế trầm mặc lấy hộp dụng cụ ở bên cạnh ra, động tác nhanh nhẹn dứt khoát kiểm tra Ảnh Sinh.

Kết quả không được như ý lắm, Ảnh Tế thử sửa cho Ảnh Sinh, nhưng ở đây nguyên vật liệu có hạn, căn bản không thể sửa được. Muốn sửa Ảnh Sinh thì phải về căn cứ Vinh Quang, lấy những nguyên liệu còn thừa khi chế tạo ra Ảnh Sinh.

Những thứ đó có bị phá hủy hay không đến giờ còn chưa biết được.

“Ảnh Tế, có phải em bị hỏng rồi không?” Ảnh Sinh đáng thương nhìn Ảnh Tế.

Ảnh Tế ấn vai hắn trầm mặc không nói gì.

Ảnh Sinh biết chắc chắn là đã hỏng rồi, nếu không tại sao Ảnh Tế lại trầm mặc như vậy chứ.

Ảnh Tế bỏ Ảnh Sinh lại đi ra ngoài, để lại Thời Sênh và Ảnh Sinh.

Thời Sênh cứ có cảm giác như là “tiểu tam”.

Rõ ràng cô mới là chính thất cơ mà!!!

Khoảng thời gian sau đó ngày nào Ảnh Tế cũng kiểm tra cho Ảnh Sinh, cũng có lẽ bởi vì không thể cử động, cho nên lượng pin của Ảnh Sinh bị tiêu hao rất chậm, mãi không offline hẳn.

Thời Sênh đến căn cứ Vinh Quang kiểm tra. Căn cứ đã bị phá hủy hoàn toàn, phía dưới đã sụp đổ, Ảnh Tế không còn cách nào nữa.

Ảnh Sinh nhìn chằm chằm vào trần nhà, ánh mắt mất mát, biểu cảm trì trệ, giống như một người máy không có tư tưởng.

Thời Sênh móc hạt dưa ra cắn một lúc. Cô ném vỏ đi, đứng dậy đi đến bên Ảnh Sinh, hai tay chống lên hai bên đầu hắn, “Tôi có thể sửa cho cậu, nhưng cậu phải trả lại lực tinh thần cho Ảnh Tế.”

Con ngươi Ảnh Sinh nhìn không có tiêu cự đảo một vòng, “Nếu trả lại lực tinh thần cho Ảnh Tế thì tôi có còn ý thức nữa không?”

“Không biết, đây là một ván cược.” Ngữ khí Thời Sênh nhẹ nhàng, “Xem cậu có dám hay không thôi.”

Người máy thông minh cũng có thể ý thức của riêng mình.

Không có lực tinh thần của Ảnh Tế, Ảnh Sinh cũng sẽ có một phần hai cơ hội tự chủ về ý thức, trở thành một người máy thông minh mới.

Ảnh Sinh nhìn lượng pin đang không ngừng cảnh báo đã xuống mức quá thấp. Hắn gần như không còn sự lựa chọn nào khác.

“Được.”

Vốn dĩ chính là thứ Ảnh Tế ban cho hắn, hắn cũng nên trả lại rồi.

...

“Cách này có được không?” Ảnh Tế có chút lo lắng.

“Sợ gì chứ, chết rồi thì em chôn cùng anh.” Thời Sênh ấn Ảnh Tế sang bên cạnh Ảnh Sinh, dịu dàng xoa lên mặt hắn rồi vỗ khẽ, “Đừng sợ.”

“Không phải là anh sợ...” Ảnh Tế lắc đầu, nhưng không nói tiếp.

Hắn nhìn Ảnh Sinh ở bên cạnh đã rơi vào trạng thái ngủ say, tâm trạng phức tạp.

Tuy nói là muốn lấy lại thứ thuộc về mình, nhưng không biết tại sao lại có cảm giác rất kỳ lạ.

Cũng có lẽ là tâm trạng của Ảnh Sinh đã ảnh hưởng đến hắn...

“Bắt đầu đi.” Ảnh Tế nhắm mắt lại.

Thứ thuộc về mình, thì phải lấy lại.

Tuy cách Thời Sênh nói cũng chỉ là lý thuyết, cô hoàn toàn chưa thực tiễn qua, nhưng đúng như cô vừa nói, nếu xảy ra vấn đề gì, thì cô sẽ chôn cùng Ảnh Tế.

[...] Có một người vợ như vậy, nhất mực yêu thương Phượng Từ.

Hoàn toàn coi hắn như con chuột bạch để dùng.

...

Quá trình có chút nguy hiểm, nhưng cũng may kết quả vẫn tốt. Khí tức trên người Ảnh Sinh đã hoàn toàn biến mất, còn khí tức trên người Ảnh Tế càng đậm hơn, không khác gì lúc trước, nhưng không giống như trước kia, cứ cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó.

Tuy nói là thứ thuộc về Ảnh Tế, nhưng nó đã rời khỏi Ảnh Tế đã rất lâu rồi. Bây giờ khi quay trở về cơ thể hắn, cần phải có một khoảng thời gian mới dung hòa lại được.

Cho nên Ảnh Tế cứ có cảm giác khó có thể khống chế được bản thân mình, giống như có hai con người tồn tại trong cơ thể mình.

Khoảng thời gian Ảnh Tế khôi phục lại, Thời Sênh gần như đã tháo dỡ toàn bộ Ảnh Sinh ra, thay đổi bằng rất nhiều thứ nguyên liệu Ảnh Tế vẫn chưa nhìn thấy bao giờ.

Thay đổi xong tất cả linh kiện, Thời Sênh để Ảnh Tế chuyển Ảnh Sinh ra để dưới mặt trời.

“Sau đó thì sao?”

“Đợi thôi.” Thời Sênh bê một chiếc ghế ra ngồi xuống.

Ảnh Tế nhìn Ảnh Sinh đang đứng dưới ánh sáng mặt trời, khẽ nhíu mày, đợi cái gì chứ?

Ánh sáng mặt trời chiếu lên người Ảnh Sinh, cơ thể hắn lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo của vật chất bằng kim loại, cho nên màu da hoàn toàn khác với người bình thường.

Ánh sáng mặt trời dần hạ xuống phía Tây. Ảnh Tế vẫn không biết đang chờ đợi điều gì. Đến khi ánh sáng mặt trời hoàn toàn biến mất sau đường chân trời, một tiếng “tách” khẽ vang lên, lông mi Ảnh Sinh

khẽ động, từ từ mở mắt ra.

“Em đổi thành pin năng lượng mặt trời rồi sao?” Ảnh Tế bây giờ vẫn chưa biết tại sao lại đặt Ảnh Sinh dưới ánh sáng mặt trời, hắn đúng là ngốc rồi.

“Không phải.” Thời Sênh cười lắc đầu, đầu mày nhuộm sự ngạo nghễ, “Là loại pin năng lượng ánh sáng.”

Chỉ cần không nhốt hắn ở trong căn phòng tối đen như mực, thì lúc nào hắn cũng có thể sạc pin.

Ảnh Tế: “...” Năng lượng ánh sáng vẫn chỉ tồn tại trong lý thuyết.

Ảnh Sinh chuyển động đôi mắt, dường như đang đánh giá đây là đâu. Hắn thử cử động cánh tay, giơ hai tay lên, sau đó cử động đôi chân, tiến lên phía trước một bước, dừng lại, cúi đầu, nghi hoặc nhìn đôi chân mình.

Ba giây sau, Ảnh Sinh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Ảnh Tế, cổ hắn chuyển động trái phải, giống như một người máy cứng nhắc, một lúc sau mới hoạt động được như ý. Trong lúc chuyển động, ánh mắt của hắn vẫn nhằm vào Ảnh Tế.

Trong đôi mắt không có tình cảm của con người, không khác gì một người máy vừa mới xuất xưởng.

Thời Sênh: “...” Hình như thất bại rồi.

Ánh mắt Ảnh Sinh di chuyển khỏi Ảnh Tế, nhìn sang phía Thời Sênh. Hắn giơ chân tay cùng một bên đi đến bên cô, “Vợ.”

Âm thanh thanh thúy vang lên, chấn động đến mức khiến Thời Sênh

suýt nữa thì ngã xuống đất.

“Ai là vợ cậu hả, đừng có gọi bừa.” Ông là người đã có chồng rồi nhé.

Thời Sênh trốn sau lưng Ảnh Tế, cô không cài đặt cho Ảnh Sinh bất kỳ đoạn code kỳ lạ nào cả, cho nên bây giờ hành vi của Ảnh Sinh hoàn toàn là do hắn bị lỗi code gây nên.

“Vợ?” Đáy mắt Ảnh Sinh đã thay bằng sự mơ màng và vô tội, hắn giơ hai tay ra, “Muốn được ôm.”

Ôm cái đầu nhà cậu ấy.

Ông đây không phải là người cậu muốn ôm là ôm được!!

Có thể đưa đi tiêu hủy được không?

Ảnh Tế sắc mặt đen sì nhìn chằm chằm Ảnh Sinh, bàn tay đang nắm tay Thời Sênh không ngừng dùng sức. Bây giờ đối với Ảnh Sinh, hắn không có cảm giác kỳ lạ như trước kia nữa, cho nên khi Ảnh Sinh cố gắng lại gần, hắn liền đánh cho một quyền.

Bỗng nhiên thấy khuôn mặt này thật ngứa mắt.

Chương 1953: Sinh tồn trên sa mạc (31)

Ảnh Sinh ấm ức ngồi xổm ở bên cạnh, ánh mắt oán thán không ngừng nhìn sang, giống như Thời Sênh và Ảnh Tế đã làm chuyện gì không thể miêu tả được ngay trước mặt hắn vậy.

Ảnh Tế cũng tối sầm mặt lại, quanh người đều có một luồng khí áp thấp đang quanh quẩn.

Thời Sênh kẹp ở giữa cũng rất tuyệt vọng, rốt cuộc là bản cô nương đã làm sai cái gì chứ.

[Những chuyện cô làm sai có kể liên tục mấy ngày mấy đêm cũng không hết được.] Báo ứng, đều là báo ứng cả.

Hệ thống đắc ý châm chọc Thời Sênh, nhưng đã nhanh chóng bị Thời Sênh bật lại. Nhị Cẩu Tử cảm thấy cực kỳ lực bất tòng tâm, sức chiến đấu của nó vĩnh viễn không thể bằng Ký chủ được.

Thời Sênh không định đưa Ảnh Sinh đi theo. Nhưng Ảnh Sinh đi theo sau họ giống như một chiếc máy định vị, cho dù họ đi đến đâu hắn cũng đuổi theo đến đó được.

“Vợ ơi, uống nước.” Ảnh Sinh giống như cô vợ nhỏ đưa nước cho Thời Sênh, vẻ mặt mong chờ.

Ảnh Tế đang ở bên cạnh đoạt lấy cốc nước, nhét thứ đồ ở trong tay hắn cho Thời Sênh, nhân tiện kéo người sang bên cạnh mình, lạnh lùng nói, “Không được lại gần cô ấy!!”

Ảnh Sinh chớp mắt, vô tội nói: “Nhưng cô ấy là vợ của em mà.”

Gân xanh trên mu bàn tay Ảnh Tế nổi đầy lên, “Cô ấy không phải.”

“Phải mà.” Ảnh Sinh cố chấp, “Cô ấy là vợ em, anh bỏ vợ em ra.”

Nói xong Ảnh Sinh ra tay đẩy Ảnh Tế ra, định cướp Thời Sênh lại. Đây là vợ của hắn, phải ở bên cạnh hắn, sao lại đứng cùng người khác được chứ.

Ảnh Tế chắn Thời Sênh ra sau lưng, “Cậu thử tiến lên thêm một bước nữa xem.”

Đôi chân đã giơ lên một nửa của Ảnh Sinh khựng lại giữa không trung. Hắn liếc nhìn Thời Sênh, rồi lại liếc nhìn Ảnh Tế hung thần ác sát, rồi khóc òa lên thành tiếng, “Hai người đều ức hiếp tôi.”

Ảnh Sinh khóc bỏ chạy.

Tâm trí Ảnh Sinh dường như chỉ dừng lại lúc khoảng mười tuổi. Hắn chỉ nhận định Thời Sênh chính là vợ hắn, nhưng vợ là gì thì hắn không giải thích rõ ràng được. Giống như trẻ con đòi một thứ đồ chơi, nhận định Thời Sênh là vợ, cho nên cố chấp đòi bằng được.

Thời Sênh sợ Ảnh Sinh lại quấn lấy cô nữa, cho nên nhân lúc nửa đêm đưa Ảnh Tế bỏ chạy.

Một người muốn Sinh tồn trên sa mạc không hề dễ dàng, nhưng một người máy muốn Sinh tồn trên sa mạc thì dễ dàng hơn nhiều.

[...] Táng tận lương tâm, Ảnh Sinh bây giờ chỉ giống như đứa trẻ mới mười tuổi, chỉ là một đứa trẻ thôi, lương tâm Ký chủ không thấy cắn

rứt sao?

Thời Sênh: “...” Không đâu, dù sao thì ta cũng không có lương tâm mà.

Bản cô nương chỉ cần Phượng Từ, những người khác có thế nào thì cũng có liên quan gì đến bản cô nương đâu cơ chứ!

[...] He he, cô máu lạnh, cô có lý là được.

Lần này Thời Sênh chạy nhanh, Ảnh Sinh không đuổi theo được.

Cuộc sống ở sa mạc rất khô khan, cho dù là thỉnh thoảng có thể trêu chọc Ảnh Tế, nhưng Thời Sênh vẫn cảm thấy rất vô vị.

Toàn bộ sa mạc chỉ còn lại hai người họ còn sống.

Lần tiếp theo nghe được tin tức về Hạ Dạ là từ một đội ngũ đi trong sa mạc, nghe nói hắn đã tấn công tất cả các căn cứ. Những người may mắn còn sống sót phân tán trong sa mạc, không một ai biết còn bao nhiêu người sống sót.

Hạ Dạ đã khai phá một căn cứ cho tổ chức của hắn, có thể kết nạp những người còn sống, yêu cầu duy nhất là thần phục hắn.

Những người còn sống bình thường đều chỉ muốn sống, cho nên bây giờ đều đã đi về bên đó.

Thời Sênh cảm thán, “Hắn muốn xưng vương à?”

Ảnh Tế cúi đầu nhìn cát vàng, giọng nói u uất, “Thế giới này sớm muộn cũng sẽ diệt vong, có xưng vương hay không cũng không quan trọng nữa.”

Thời Sênh nghĩ lại những gì Ảnh Tế nói trước kia. Nếu không phải có những chuyện xảy ra sau đó, thì lúc này có lẽ Ảnh Tế đã đang nghiên cứu làm thế nào để rời khỏi tinh cầu này.

Muốn rời khỏi tinh cầu này thì không thể thiếu máy bay phi hành được, hơn nữa trong vũ trụ trùng trùng nguy hiểm, lực tinh thần là thứ vô cùng quan trọng.

“Vậy nếu chúng ta hủy diệt tinh cầu này thì sao?” Thời Sênh giống như tùy tiện nói.

...

Ảnh Tế suy đoán các kiểu hàm nghĩa của từ về nhà, thế nhưng bây giờ tại sao hắn lại đứng bên ngoài căn cứ của Hạ Dạ chứ?

Đã thế người bên cạnh hắn còn đang nóng lòng muốn thử sức?

Cánh cửa căn cứ khép chặt, Thời Sênh đứng bên ngoài cửa lớn. Người ở bên trên đang dò xét đánh giá.

Họ còn chưa kịp làm rõ người đứng dưới kia là ai, đang muốn làm gì thì người ta đã cầm kiếm xông tới, cánh cửa căn cứ không chống đỡ được đòn tấn công của thanh kiếm đó.

Khi Hạ Dạ đến nơi, Thời Sênh đã tiến vào trong căn cứ.

“Uất Hoan, cô điên rồi sao?” Hạ Dạ quát.

“Không có mà.” Thời Sênh bớt chút thời gian trả lời, “Tôi chỉ muốn thử xem cảm giác tấn công căn cứ thế nào thôi, hình như rất đã đấy.”

Sắc mặt Hạ Dạ tối sầm, thấy Thời Sênh không có ý dừng tay, lập tức triệu hồi động vật sa mạc ra đối kháng lại với Thời Sênh. Những người còn lại đều rút về phía sau hắn.

So với lần trước, những sinh vật sa mạc này còn to lớn hơn.

Không biết là vì năng lực của Hạ Dạ đã được tăng cường hay là những sinh vật sa mạc đó đã lớn lên.

Hạ Dạ đứng trên lưng một con bọ cạp độc, chỉ huy đám sinh vật sa mạc tấn công Thời Sênh, “Uất Hoan, nếu bây giờ cô đầu hàng thì tôi sẽ tha cho cô một con đường sống.”

Thời Sênh cầm thiết kiếm chém nọc độc của một con bọ cạp độc. Cô quay lại nhìn nở nụ cười, nụ cười nhàn nhạt như mười dặm gió xuân, “Xin lỗi, đường sống của tôi là do tự tôi giết mà có được.”

Thế nhưng ngữ khí huênh hoang đó lại khiến người khác chỉ hận không thể đánh cho cô một trận.

“Tự tìm đường chết.” Hạ Dạ khua tay. Phần lớn sinh vật sa mạc quanh quẩn bốn xung quanh xông về phía Thời Sênh, số còn lại xông về phía Ảnh Tế.

Thời Sênh nhìn quét qua cũng chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó tăng tốc độ dọn dẹp đám sinh vật sa mạc kia, sau đó xông về hướng Hạ Dạ.

Hạ Dạ chỉ huy bọ cạp độc di chuyển. Hắn vẫn trấn tĩnh, “Uất Hoan, cô ngẩng đầu lên nhìn đi.”

Thời Sênh giống như không nghe thấy, xông thẳng về phía trước, thiết kiếm chém đứt một chân của bọ cạp độc, cơ thể con bọ cạp

nghiêng ngả, Hạ Dạ từ bên trên trượt xuống dưới đất.

Bọ cạp độc đau đớn, nên mất khống chế xoay vòng vòng tại chỗ, Hạ Dạ suýt nữa thì bị nọc độc của bọ cạp đâm trúng.

Hắn chật vật tránh con bọ cạp độc đó ra, nhảy lên lưng một con khác, phía trước bỗng nhiên tối sầm, vật thể bằng kim loại lạnh toát dán chặt lên cổ hắn.

“Uất Hoan...” Giọng nói Hạ Dạ đột nhiên ngừng lại. Hắn trợn trừng mắt nhìn, chầm chậm ngẩng đầu lên, “Cô...”

Hắn khó khăn giơ tay chỉ lên phía xa.

Lúc này Thời Sênh mới nhìn qua đó. Ông cụ Uất đang bị người ta treo lên không trung, phía dưới là đám sinh vật sa mạc đang di chuyển liên tục. Chúng ngẩng đầu lên nhìn thứ đồ ăn thơm ngon ở trên đó.

Con ngươi Hạ Dạ mất hồn, cánh tay vô lực rủ xuống. Ông cụ Uất rơi mạnh xuống dưới.

Đầu ngón tay Thời Sênh khẽ cử động, cơ thể ông cụ Uất mạnh mẽ bay lên không trung, bay về hướng bãi đất trống, rồi bình yên tiếp đất.

Chương 1954: Sinh tồn trên sa mạc (hoàn)

Giết chết nam chính, Thời Sênh đương nhiên phải chịu sét đánh.

Toàn bộ căn cứ đều là tiếng sấm sét. Đến khi mây đen tan đi, những sinh vật sa mạc còn lại trong căn cứ đã chạy đi hết, chỉ còn lại một số người may mắn sống sót.

“Hoan Nhi.” Ông cụ Uất đã bị kinh sợ không hề nhẹ, lúc này giọng nói cũng hơi run rẩy, “Cháu có sao không?”

“Không sao.” Thời Sênh chống thiết kiếm.

Đôi mắt ông cụ Uất mông lung, “Không sao thì tốt, không sao thì tốt.”

Vừa rồi đúng là đã dọa ông sợ chết khiếp.

“Vừa rồi...” Là chuyện gì vậy?

Ông cụ Uất dáng vẻ như rất muốn hỏi mà không dám hỏi. Đứa cháu gái này trở nên hoàn toàn khác với trí nhớ của ông. Không biết có phải là ảo giác của ông không nữa, bây giờ đứng cạnh cháu gái, ông cứ có cảm giác áp bách rất khó chịu.

“Ông trời trở gió thôi, mặc kệ đi.”

Ông cụ Uất: “...”

Bao nhiêu sấm chớp như vậy, mà gọi là “ông trời trở gió” sao?

Hơn nữa còn đang là trời quang nắng trong xanh, lại chỉ có sấm sét mà không có mưa.

Quan trọng là vừa rồi sấm sét rõ ràng là chỉ nhằm vào Thời Sênh.

Cháu gái nhà ông không phải là vũ hóa đăng tiên luôn rồi đấy chứ?

Ông cụ Uất nắm lấy cánh tay Thời Sênh, kích động nói: “Hoan Nhi, có phải là cháu sắp lên trời làm thần tiên rồi không?”

Hả?

Thời Sênh mơ màng, nhưng vẫn rất làm màu nói: “Ông nội, thực ra cháu chính là thần tiên.”

Ông cụ Uất trợn trừng mắt, cháu gái nhà ông lại là thần tiên thật sao?

“Bản đại tiên hạ phàm, chính là để cứu vớt mọi người khỏi cơn thiên tai này blah blah...” Thời Sênh bắt đầu thao thao bất tuyệt, dọa cho ông cụ Uất ngẩn ngơ sững sờ.

“Ông nội, ở đây giao lại cho ông đấy.” Làm màu xong, Thời Sênh vỗ vai ông cụ Uất ném lại căn cứ phía sau lưng cho ông.

Đến khi Thời Sênh rời đi, ông cụ Uất mới phản ứng lại, cái gì mà thần tiên, con nhóc chết tiệt đó đang lừa ông.

Nếu cô không nói những lời đó thì có lẽ ông đã tin là thật rồi.

Nhưng những lời cô nói sau đó nghe thế nào cũng như thể giả đến mức không thể giả hơn được nữa, không có một chút gì khiến cho người khác tin tưởng được.

...

Thời Sênh xoay thiết kiếm, tâm trạng hỗn loạn, giết chết nam chính rồi, cũng bị sét đánh rồi, bây giờ phải giết chết nữ chính, sau đó vị diện sụp đổ, là có thể quay trở về được rồi.

Nhưng nữ chính đang ở đâu rồi?

Không phải...

Vợ cô đâu nhỉ?

Lúc này Thời Sênh mới nghĩ ra đi tìm Ảnh Tế.

Trước đó Ảnh Tế đứng ở lối ra. Lúc này cô vẫn đang ở lối ra vào căn cứ, nhưng bên cạnh cô lại có thêm một người – Ảnh Sinh.

Âm hồn bất tán mà!

“Vợ ơi, vợ ơi!!” Ảnh Sinh vô cùng kích động vẫy tay về phía Thời Sênh, “Anh có giỏi không này, tự mình tìm đến đây được đấy.”

Khưa khưa.

Thời Sênh cong mày, thẳng tay trói Ảnh Sinh lại trong ánh mắt trông đợi được khen thưởng của hắn, rồi ném cho ông nội quản lý.

“Vợ ơi...” Ảnh Sinh đáng thương nhệch miệng gọi.

Ông cụ Uất ngẩn người nhìn Ảnh Tế, rồi lại nhìn Ảnh Sinh.

Tại sao lại có hai Ảnh Tế?

Anh em sinh đôi sao?

Sao ông lại không nhớ Ảnh Tế có một người anh em sinh đôi nhỉ?

Chắc chắn là có chỗ nào nhầm lẫn rồi.

“Tiểu Tế.” Ông cụ Uất khều Ảnh Tế sang bên cạnh, “Chuyện này là thế nào? Hắn là ai? Sao lại gọi Hoan Nhi là vợ?”

Cháu rể của ông chẳng phải là Ảnh Tế hay sao? Tại sao trong lúc ông không hề hay biết chuyện gì ngôi vị cháu rể đã bị đổi chủ rồi?

Ảnh Tế giải thích đơn giản một lượt, đặc biệt nhấn mạnh Thời Sênh và Ảnh Sinh thực sự không hề có bất kỳ mối quan hệ nào.

Tư duy của ông cụ Uất có chút không theo được. Ông chỉ nghe hiểu được câu Thời Sênh và Ảnh Sinh không có quan hệ rồi, còn Ảnh Sinh là một người máy thông minh.

Ông khua tay, “Chuyện của đám thanh niên các cháu ông cũng không quản được. Tiểu Tế, thỉnh cầu duy nhất của ông là cháu nhất định phải chăm sóc Hoan Nhi cho tốt.”

Ảnh Tế hơi cúi đầu, “Ông nội yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Ông cụ Uất vỗ vai hắn, “Ông nội già rồi, năm xưa mẹ cháu là do ông nuôi lớn, bây giờ ông giao lại Hoan Nhi cho cháu, hy vọng cháu sẽ không phụ nó.”

Ảnh Tế nhìn cô gái đứng ở phía xa xa, trịnh trọng nói: “Không đâu ạ.”

Sao hắn lại phụ cô được chứ?

Ông cụ Uất lắc đầu thở dài rồi đi. Cuộc đời này ông đã làm chuyện tốt, cũng đã làm chuyện xấu, đứa cháu gái duy nhất cũng đã có người chăm sóc, ông đã không còn gì để tiếc nuối nữa rồi.

...

Thời Sênh đi khắp thế giới tìm nữ chính, nhưng nữ chính giống như đã mất tích, tìm thế nào cũng không thấy được.

Không tìm được nữ chính chỉ có thể ra tay đánh sập vị diện, đầu tiên phải tìm một ngày trời trong nắng ấm, sau đó phải đưa Ảnh Tế đi cùng.

“Chúng ta đi đâu?” Ảnh Tế giẫm chân lên cát vàng mềm mịn, tay nắm tay Thời Sênh, lòng bàn tay hơi nóng lên.

“Đi tìm một vùng đất phong thủy.” Thời Sênh hơi dùng sức, kéo hắn lại gần, “Mệt rồi à? Hay là em cõng anh nhé?”

“... Có cõng thì cũng là anh cõng em.” Vợ mình quá ngang ngược thì phải làm sao?

“Vậy anh cõng em đi.” Thời Sênh giơ tay ra.

Ảnh Tế: “...” Rụt rè đâu rồi!!!

Ảnh Tế lắc đầu, khom lưng cõng Thời Sênh lên, “Tìm vùng đất phong thủy để làm gì?”

Cầu mưa ư?

Thời Sênh ôm cổ Ảnh Tế, gương mặt dán chặt vào xương quai xanh của hắn, thân người phía trên của hắn lành lạnh, rất thoải mái. Thời Sênh cọ cò, nói: “Để chết.”

Bước chân Ảnh Tế chợt dừng lại.

Hắn cúi xuống nhìn Thời Sênh.

“Sao nào, không đồng ý à?” Thời Sênh hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Em... không đùa đấy chứ?”

“Anh thấy em đang đùa à?” Thời Sênh không trả lời mà hỏi ngược lại.

Ảnh Tế trầm ngâm vài giây, rồi đi tiếp về phía trước, “Anh đã từng nói, ở bên cạnh em, dù đi đâu cũng được.”

Cho dù là chết cũng không oán thán.

Họ đi xuyên qua cát vàng ngút trời, dừng lại trên một cồn cát, từ nơi đây có thể nhìn thấy vành đai sa mạc ở rất xa, ánh mặt trời nóng gắt chiếu xuống mặt đất, mắt thường cũng nhìn thấy được từng đợt khí nóng cuồn cuộn bốc lên.

Thời Sênh từ trên người Ảnh Tế trượt xuống, nhưng tay vẫn không buông ra, vẫn ôm lấy cổ hắn, cơ thể cô dán chặt vào lồng ngực hắn. Cô giơ tay ra xoa mặt Ảnh Tế, trong con ngươi là cơn rung động nhàn nhạt dâng lên, “Để anh phải chịu uất ức rồi.”

Ảnh Tế hơi nghi hoặc.

Nhưng Thời Sênh không có ý giải thích. Cô tách người ra rời đi, rút thiết kiếm ra, đứng giữa cồn cát.

Thời Sênh nhìn Ảnh Tế một cái thật sâu, Ảnh Tế khẽ đáp lại cô bằng một nụ cười.

“Thần Hành.” Thời Sênh thầm gọi trong lòng.

[Chủ nhân?] Giọng Thần Hành lập tức vang lên.

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

[Chủ nhân có thể trở về bất cứ lúc nào.] Giọng Thần Hành vẫn mềm mại như trước, cực kỳ dễ nghe.

“Bắt đầu đi.”

[Vâng thưa chủ nhân.]

Giọng Thần Hành trở nên u tịch. Thời Sênh buông thiết kiếm ra. Thiết kiếm trôi lơ lửng trong không trung, rồi chầm chậm xoay tròn. Cánh hoa màu đỏ xuất hiện, dần nhiều hơn, vây quanh xoay tròn theo thiết kiếm.

Cánh hoa bay lơ lửng khắp bầu trời, khắp sa mạc đều nhuộm màu đỏ rực.

Thời Sênh giơ tay về phía Ảnh Tế.

Ảnh Tế bước lên phía trước, đặt tay vào lòng bàn tay trắng nõn của cô. Thân hình hai người bị kéo mạnh vào trong. Cánh hoa từ trên trời rơi xuống, bao vây lấy họ, nhanh chóng xoay tròn.

Từ trong khe hở giữa những cánh hoa, dường như Thời Sênh có thể nhìn thấy được một thân ảnh đang chạy từ xa đến.

Hắn té ngã trong sa mạc, có lẽ là biết mình không đuổi kịp được, cho nên chầm chậm bò dậy, đứng từ xa nhìn cô.

Thân ảnh hiu quạnh cô tịch.

Trong trời đất dường như chỉ còn lại một mình hắn. Thế giới u tịch vô thanh, hắn cũng không biết phải đi đâu về đâu.

Cánh hoa trong không khí dần trở nên trong suốt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Bầu trời giống như một viên đá khổng lồ sập xuống.

Chương 1955: Chúa tể của tinh tế (1)

Thịnh suy vinh nhục, vì người mà bắt đầu.

Cẩm tú tiền đồ, cũng vì người mà kết thúc.

*

Nhiệt huyết phủi đầy bụi lại sôi trào

Áo giáp lạnh như băng lại lanh canh

Cốt nhục bắt đầu chia lìa

Lời khóc than trong trời đất thắp lên gió lửa.

Vinh quang gắn liền với chiến trường

Màu máu trôi nổi trong màn đêm nuốt chửng lòng người.

Cho dù có giữ vững ra sao

Khi rơi vào tuyệt vọng, tội ác sẽ đốt cháy lương thiện

Con thú tà ác ngủ say bừng tỉnh

Chém giết rung trời, oan hồn gào thét quyết tuyệt.

Niềm tin chiếu rọi con đường phía trước.

Cùng nắm tay bước qua loạn thế

Kề vai chiến đấu cùng vinh cùng nhục

Người đạp ánh sáng mà đi

Phá tan đêm đen

Đập vỡ gông xiềng

Ánh sáng hóa thành la bàn dẫn lối

Người ngược gió mà tới

Phá tan sương mù

Đập vỡ nhà giam

Tướng soái xoay ngược ván cờ

Lưỡi dao phá hủy con người, đạp lên xương trắng mà xông lên

Ánh sáng linh hồn rung lên thành khúc tráng ca trên chiến hạm

Diệt thiên quân vạn mã, nhiệt huyết sôi sục vì vinh quang.

Phá vòng vây kín mít, bạn bè cùng nâng ly rượu cay nồng vì quang vinh

Bóng đao ảnh kiếm, chính tà cách nhau hai bờ Ngân hà.

Chiến giáp bọc thây xếp đầy đường chân trời.

Người đạp ánh sáng mà đi

Phá tan đêm đen

Đập vỡ gông xiềng

Ánh sáng hóa thành la bàn dẫn lối

Người ngược gió mà tới

Phá tan sương mù

Đập vỡ nhà giam

Tướng soái xoay ngược ván cờ

Chìm nổi trong trời đất, liều chết giao tranh một trận

Xác chết rải đầy Ngân hà

Mộ vô danh lặng lẽ nhìn về phương xa, vĩnh viễn nằm lại nơi này

Năm tháng truy điệu vong linh lang thang nơi trời Nam đất Bắc

Chiến tranh chưa từng nghỉ, ân oán chưa từng phân

Ở trên Ngân hà, người là chúa tể

[Điệp khúc]

Cầu cho người mãi sáng như biển sao, vinh quang vạn thế, mãi mãi trường tồn

Cầu cho người như ánh trăng sáng ngời, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, lưu danh muôn đời

Cầu cho người như ngàn sao sáng chói, kinh sợ núi sông, đất trời thần phục

...

Cửa khoang trong căn phòng tĩnh lặng và trống trải lặng lẽ bật tung. Bên trong không có động tĩnh một hồi lâu. Nhưng đúng lúc này, người nằm bên trong liền xoay người ngồi bật dậy, chống tay lên thành khoang, nhanh nhẹn nhảy xuống đất.

“Tích...”

Tiếng cảnh báo vang lên chậm nửa nhịp, toàn bộ không gian đều được bao phủ bởi âm thanh chói tai kia.

Thời Sênh nhíu mày, dùng bạo lực phá hỏng chuông báo động, sau đó nhìn về chiếc khoang bên cạnh, ấn vào một nút mở.

Cửa khoang được nâng lên, chàng trai trẻ như vương tử đang chìm trong giấc ngủ say, chờ một công chúa tới đánh thức hắn.

Thời Sênh xử lý một loạt thao tác bên ngoài khoang, sau đó duỗi tay sờ lên trán của chàng trai. Người bên trong thong thả mở mắt ra, khuôn mặt đáng yêu lộ ra nụ cười ngoan ngoãn: “Tiểu Sênh.”

Thời Sênh đỡ hắn ngồi dậy: “Có cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

Phượng Từ hơi dựa vào cô, đầu dán vào ngực cô, khẽ lắc: “Không có.”

Thời Sênh để hắn nghỉ ngơi một chút rồi mới đỡ hắn ra ngoài, tay đỡ eo hắn cùng ra khỏi căn phòng.

“Tiểu Sênh.”

“Ừ?”

Phượng Từ đột nhiên đè Thời Sênh sang bên cạnh, hơi thở quen thuộc bao trùm lấy cả hai. Hắn như một con cá đã lên bờ quá lâu, trên lưng gánh đầy lo sợ và thấp thỏm, chỉ có thể lục tìm trên người cô sự an tâm mà thôi.

Đầu tiên Thời Sênh hơi sửng sốt, sau đó liền thả lỏng người, dựa vào cánh cửa kim loại lạnh như băng, đáp lại sự đòi hỏi của hắn.

Chờ đến khi Phượng Từ buông cô ra thì đã là mười phút sau. Gương mặt hắn đỏ hồng, môi hơi mím, nhìn Thời Sênh với vẻ ngượng nghịu.

“Lúc trước...”

“Tiểu Sênh.” Phượng Từ ngắt lời cô, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, “Nếu đây là con đường nhất định phải đi qua mới có thể ở bên em thì anh không oán thán cũng không hối hận, càng sẽ không lùi bước.”

Hắn biết cô muốn nói gì, nhưng những chuyện lúc trước đã không còn quan trọng nữa.

Cho dù có bao nhiêu giông bão, hắn cũng sẽ cùng cô đi qua, thế là đủ rồi.

“Anh có thể hiểu chuyện như thế, tự nhiên em lại thấy không quen.”

Thời Sênh thở dài. Ở trong những thế giới kia, hắn cũng phải chịu không ít ấm ức rồi.

Phượng Từ ghé vào tai Thời Sênh, cắn nhẹ vành tai cô, nói: “Tiểu Sênh có thể dùng cái khác để bồi thường cho anh mà.”

Nếu không phải ở đây không đúng chỗ thì hắn đã sớm không nhịn được từ lâu rồi.

Hơi thở ấm nóng đảo qua vành tai Thời Sênh làm cả người cô cũng nóng lên theo. Cô ngăn chặn suy nghĩ đang ngo ngoe ngóc đầu dậy ở trong lòng, “Đừng nghịch nữa, bên ngoài còn có người đấy. Anh vừa mới tỉnh lại, để em đưa anh đi nghỉ ngơi trước đã.”

Ừm, còn phải kiểm tra một chút, tránh để xảy ra vấn đề gì.

Phượng Từ hơi dỗi hờn một chút nhưng cũng không phản bác lại Thời Sênh, lại đứng thẳng người lên.

Thời Sênh chạm nhẹ lên môi hắn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó duỗi tay kéo cánh cửa dày và nặng ra.

Bên ngoài vô cùng ồn ào. Trong nháy mắt khi cửa mở ra, toàn bộ không gian đều lâm vào trạng thái lặng ngắt.

Trảm Long Vệ ở bên ngoài lập tức xếp thành hai hàng, tạo thành một con đường đi xuyên qua cho Thời Sênh.

Cesar và Cát Na đứng cách đó không xa, hình như Thập Phương đang trao đổi gì đó với bọn họ. Lúc này anh ta đã thu lại nét mặt, nghiêm nghị đi tới trước mặt Thời Sênh, “Gia chủ.”

Thời Sênh hơi gật đầu, ánh mắt dừng ở trên màn hình giữa không

trung.

Đó là một đoạn đường phố, lúc này, trên đường phố cực kỳ hỗn loạn. Người mặc đồng phục hộ vệ của Hoàng gia đang bắt bớ người khắp nơi, cưỡng bách những người đó đi tới trước một đài máy móc ở khu phố trung tâm.

Thời Sênh cười như không cười nhìn Cesar, “Linh lại không giữ lời hứa rồi.”

Cesar giật mình chấn động, một đầu tóc vàng đều như muốn dựng đứng cả lên.

Cô ấy lại tự mình ra được ư?

Được rồi, lúc trước cô ấy cũng có thể tự đi ra được, cho nên giờ có thể tự mình ra cũng chẳng phải vấn đề gì hết.

Cesar nắm tay đặt lên môi, ho khan một tiếng: “Giờ Tiểu Sênh Nhi nói mát như thế có phải hơi quá đáng rồi không? Trảm Long Vệ của cô không cho bọn tôi rời đi, giờ cô cũng đã tỉnh lại rồi, đã có thể để chúng tôi đi được chưa?”

Cesar hoàn toàn không ngờ được rằng cô lại phân phó Trảm Long Vệ không cho bọn họ rời khỏi Lam Tinh. Thậm chí ngoại trừ nơi này ra, những nơi khác cũng không được tới.

Khi bên ngoài xảy ra vô số náo động, hắn lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

“So với việc anh tính kế tôi thì tôi không hề cảm thấy mình quá đáng ở chỗ nào cả.” Ông đây còn chưa nói anh quá đáng, anh còn dám nói ông quá đáng sao?

Nụ cười trên mặt Thời Sênh tươi tắn đến mức khiến người ta sợ hãi. Cesar chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên.

“Đưa anh ấy về nghỉ ngơi trước đã.” Thời Sênh xoay người phân phó Thập Phương.

Thập Phương vốn định nói gì đó, nhưng lời tới bên miệng lại dừng, để Trảm Long Vệ đưa Phượng Từ về phòng trước.

Tầm mắt Phượng Từ đảo qua người Cesar rồi rơi xuống người Thập Phương, sau đó theo Trảm Long Vệ rời đi.

Sau khi Phượng Từ đi rồi, Thời Sênh liền ngồi xuống: “Chuyện tôi đồng ý với anh tôi đã làm được rồi, giờ đã đến lúc anh thực hiện lời hứa của mình.”

Cesar túm mái tóc vàng của mình: “Tiểu Sênh Nhi...”

Thời Sênh lạnh lùng ngắt lời hắn: “Cesar, anh biết kết quả của việc không thực hiện lời hứa chỉ có một, đó chính là chết ở chỗ này.”

Giọng cô bình tĩnh không có nửa điểm phập phồng, đáy mắt càng như mặt biển lặng gió, không hề có nửa gợn sóng nào, nhưng lời nói ra lại khiến người ta phải sởn tóc gáy.

Cesar rối rắm một hồi rồi mới nói như người phụ nữ vừa mới mất chồng vậy: “Tiểu Sênh Nhi thực sự muốn tuyệt tình thế sao?”

Thời Sênh liếc xéo hắn: “Tôi còn tưởng anh đã sớm không biết chữ “tình” này viết như thế nào rồi chứ?”

“Tôi không mù chữ có được không hả?” Cesar lập tức nói, cuối cùng

nhớ tới đây không phải lúc rối rắm vấn đề này, hắn lại lập tức giả vờ đứng đắn, “Tiểu Sênh Nhi, hiện giờ bên ngoài đang rất loạn, Lam Tinh của cô tuy rằng tạm thời an toàn nhưng không có nghĩa là mãi mãi an toàn được, giờ chúng ta nên đoàn kết nhất trí với nhau.”

Thời Sênh nở một nụ cười: “Lúc trước tôi đã nói rồi, chúng ta chưa bao giờ ngồi chung trên một chiếc thuyền, hoặc anh thực hiện lời hứa của anh, hoặc chết, cho anh ba giây.”

Thời Sênh vươn ba ngón tay ra: “Ba...”

Cesar: “...” Liệu có phải sẽ cho hắn một dao không?

“Hai...”

Cesar hít sâu một hơi, “Tôi cho cô, Cát Na.”

Thân ảnh lửa đỏ tiến lên, đưa một cái hộp cho Thời Sênh: “Thời gia chủ, thứ này có thể che chắn hơi thở của người xâm nhập từ bên ngoài, sự bài xích không gian sẽ không xuất hiện nữa.”

Thời Sênh cầm lấy hộp, mày cũng không nhướng một chút, “Hạ Sơ.”

Chương 1956: Chúa tể của tinh tế (2)

“Hạ Sơ ở tinh hệ Xích Nguyệt.” Cesar cắn răng nói.

Thời Sênh liếc sang Cesar. Cesar căng da đầu nhìn thẳng vào mắt cô, cố gắng tỏ vẻ trấn định, “Lúc trước giao dịch là tôi nói cho cô biết nơi Hạ Sơ đang ở, giờ tôi đã nói rồi.”

Lợi dụng sự sơ hở, ai cũng biết làm.

Thời Sênh cầm hộp đứng lên, “Ném bọn họ ra ngoài cho tôi.”

Cesar: “?” Lại ném?

Hắn là đồ vật hay sao hả?

“Thời Sênh!” Cesar hét lên một câu, “Cô không thể nghe tôi nói một câu sao?”

Thiếu nữ được Trảm Long Vệ vây quanh. Cô xoay người hơi mỉm cười, “Giao dịch của hai chúng ta đã xong. Những chuyện trước đây anh lừa tôi, tôi còn chưa tính toán với anh. Nếu anh muốn tính ngay bây giờ thì tôi cũng không ngại.”

Cesar: “...”

Thời Sênh dẫn Trảm Long Vệ rời đi, Thập Phương ở lại để ném Cesar.

Cesar hít sâu mấy hơi, “Thập Phương, cậu hãy nói với cô ấy tình hình hiện tại đi. Giờ không phải là lúc cô ấy có thể tùy hứng.”

Thập Phương không tỏ thái độ gì, “Ngài Cesar, ngài tự mình đi hay để tôi phải ra tay đây?”

“Thập Phương!” Cesar tức giận, “Lúc này mà cậu còn để cô ấy tùy ý làm bậy nữa, cậu nghĩ cô ấy thật sự có thể làm bất kỳ chuyện gì hay sao hả?”

Thập Phương ngẩng đầu, ánh mắt va chạm với ánh mắt của Cesar giữa không trung, nghiêm túc trả lời: “Ngài Cesar, Thập Phương trung thành với gia chủ.”

Cesar tức giận đến mức siết chặt nắm tay, đáy lòng vừa bực bội vừa khó chịu, ngay cả hình tượng cũng sắp không duy trì được rồi. Hắn vò mái tóc vàng lộn xộn của mình, yên lặng chửi thầm một câu: “Đệch!”

Thập Phương tự mình đưa Cesar ra khỏi Lam Tinh.

Cesar đứng ở trên thang trượt của phi thuyền. Hắn rũ mắt nhìn người đàn ông bên dưới, “Thập Phương, thời thế sắp thay đổi rồi.”

Thập Phương im lặng không nói gì.

Không thích cái thời thế này, anh ta tin tưởng gia chủ có thể dẫn dắt bọn họ đi lên tới đỉnh.

Anh ta cực kỳ tin tưởng vào điều này.

Vì thế, anh ta không bàng hoàng cũng chẳng mê man, chỉ cần bước theo gia chủ là được.

Dường như Cesar hơi thất vọng, hắn xoay người đi vào trong phi thuyền.

Trong phi thuyền, Mộ Bạch bưng cà phê uống vô cùng hăng say. Thoáng thấy Cesar tiến vào, hắn hơi kinh ngạc một chút, “Cô ta ra rồi hả?”

Từ sau khi Cesar đi vào Lam Tinh thì chưa từng trở ra. Lam Tinh vẫn trong tình trạng giới nghiêm cao độ, ngoại trừ Trảm Long Vệ ra, cho dù là ai cũng không được ra vào.

Giờ hắn đã ra ngoài, chắc chắn là Thời Sênh đã ra rồi.

Mộ Bạch rũ mắt, khóe miệng hơi nhếch lên một chút rất khó phát hiện. Quả nhiên không hổ là Thời Sênh, nhanh thế mà đã thoát ra được rồi.

“Sao anh vẫn còn ở đây hả?” Cesar còn chưa lên tiếng, Cát Na đã nổi giận. Đây là phi thuyền của bọn họ, sao người này vẫn chẳng biết xấu hổ như thế, giờ vẫn còn chưa chịu đi.

Là người lịch sự, không thể tức giận với các bé gái được.

Mình phải ưu nhã.

Mộ Bạch không ngừng tự nhắc nhở mình trong lòng mấy lần rằng phải ưu nhã, sau đó mới buông tách cà phê xuống, cười dịu dàng, “Cô Cát Na à, phi thuyền này hình như là của Cục trưởng Cesar mà. Anh ta còn chưa lên tiếng mà cô lại muốn đuổi tôi ra ngoài rồi sao?”

“Cục trưởng, anh nhìn hắn đi...”

Cesar giơ tay, “Em đi xuống trước đi.”

Cát Na hừ một tiếng, xoắn cái eo thon rời đi. Đến tận khi thân ảnh cô biến mất rồi, Cesar mới kéo ghế ngồi xuống, “Mộ Bạch, rốt cuộc cậu có mục đích gì?”

“Sống sót.”

Mộ Bạch trả lời ngắn gọn, trước sau như một.

Mục đích của hắn rất đơn giản, không từ thủ đoạn chỉ để sống sót mà thôi.

Cesar liếc nhìn hắn một cái đầy thâm ý, trong lòng đang tính toán xem những lời này thật giả được bao nhiêu phần. Thật lâu sau, hắn mở miệng, nói: “Bên chỗ Liên Minh đã bị Linh khống chế hoàn toàn. Hoàng thất của tinh hệ U Minh cũng đã bị Linh khống chế rồi. Mấy chính tinh cũng đã bị kéo vào gần như hoàn toàn. Chỉ có sáu đại gia tộc là còn đang miễn cưỡng chống cự được. Cậu Mộ, cậu cho rằng phần thắng của chúng ta ở đâu?”

Đầu ngón tay của Mộ Bạch dán sát ly cà phê rồi cọ nhẹ, giọng hắn nho nhã, ôn tồn, “Đến Cục trưởng Cesar còn chẳng phá nổi, sao lại đi hỏi tôi chứ. Chẳng lẽ Cục trưởng Cesar coi trọng tôi rồi?”

Khí thế quanh thân Cesar càng lúc càng mạnh lên, không khí dường như đang dần đọng lại, bị ép tới không thở nổi.

Mộ Bạch vẫn mỉm cười chống đỡ, không hề có bất kỳ hoảng loạn nào.

“Cậu Mộ có thể sống đến bây giờ, chắc không chỉ dựa vào sự may mắn thôi đúng không?” Cesar đánh vỡ không khí quỷ dị, không khí lại

lập tức trở nên lưu thông trong nhát mắt.

Mộ Bạch mỉm cười: “Đương nhiên, còn phải dựa vào sắc đẹp của tôi nữa chứ.”

Cesar: “...”

Hai người kết thúc câu chuyện trong sự bất mãn lẫn nhau. Mộ Bạch quá kín đáo, đến giờ Cesar vẫn chưa thăm dò được rốt cuộc Mộ Bạch là kẻ thù hay bạn. Người như hắn nên để Thời Sênh tới đối phó thì hơn.

“Cục trưởng Cesar mưu đồ lâu như thế, cuối cùng chẳng phải cô ấy vẫn không đi vào thiết kế của anh sao.” Mộ Bạch đứng lên, nụ cười tiêu chuẩn đến mức có thể tranh cử phảng phất kèm theo sự châm chọc. Hắn gõ mặt bàn, sau đó nghênh ngang rời đi.

Cesar: “...”

Hắn cũng đã từng cảm thấy mình có thể khống chế hết thảy. Nhưng những sự việc xảy ra sau đó đã khiến hắn hiểu ra một điều rằng, Thời Sênh không phải là người mà người thường có thể khống chế.

Hắn có thể tính kế cô một lúc, nhưng không thể tính kế cô cả đời được.

Quan trọng nhất là, hắn không thể đối đầu với cô được.

Cesar thực sự không muốn thừa nhận, khi đối mặt với kẻ biến thái, hắn thực sự chỉ ở chiếu dưới.

Không đúng, bản thân Mộ Bạch còn khó bảo toàn cho bản thân, tại sao lại dám cười nhạo hắn chứ?

Mẹ kiếp!

...

“Tình hình bên tinh hệ Xích Nguyệt khá hơn một chút, thế lực bị Linh khống chế không nhiều lắm. Có điều nếu kéo dài quá lâu, chỉ sợ cũng không chống đỡ nổi. Rốt cuộc không có chỗ nào mà Linh không xâm nhập được.” Thập Phương giải thích thế cục hiện tại một cách kỹ càng, tỉ mỉ cho Thời Sênh nghe.

Từ lúc cô đi vào cho tới lúc đi ra cũng mới chỉ có một tháng, vậy mà Linh đã có thể thâu tóm được nhiều thế lực như vậy, có thể thấy là ngay từ đầu Linh đã không có ý định đàm phán rồi.

Đúng như Thời Sênh suy đoán, nó chỉ đang muốn kéo dài thời gian.

Còn về Cesar...

Hiện giờ còn chưa có chứng cớ cho thấy rốt cuộc hắn có biết chuyện này hay không.

Nếu biết, vậy tức là hắn có ý đồ khác. Nếu không biết, vậy hắn đúng là đồ ngu.

Thời Sênh nhấp vào giao diện ảo, xem từng tin tức đã được tổng hợp lại.

Sau đó cô tắt giao diện đi, “Cesar nói Hạ Sơ ở tinh hệ Xích Nguyệt, anh nghĩ cách điều tra một chút.”

“Cô Hạ Sơ thật sự còn sống sao?” Thập Phương kinh ngạc. Tuy rằng lúc trước anh ta đã biết, nhưng giờ nghe thấy thông tin xác thực, anh

ta vẫn khá giật mình.

“Không biết, Cesar nói chuyện vẫn giữ lại bảy phần, thật giả thế nào phải điều tra mới biết được.” Ngay từ đầu cô đã không tin Cesar rồi.

Hạ Sơ còn sống hay không, cô chỉ tin tưởng vào chân tướng do mình điều tra ra mà thôi.

“Có điều... Nếu cô Hạ Sơ còn sống, tại sao lại không nghĩ cách liên hệ với chúng ta chứ?” Thập Phương đưa ra nghi hoặc của bản thân. Hạ Sơ là người rất thông minh, nếu cô ấy thực sự còn sống, cho dù có bị người ta bắt làm tù binh thì cũng nhất định sẽ nghĩ cách truyền tin tức về cho gia chủ.

“Cô ấy còn sống hay không giờ cũng khó nói lắm.” Thời Sênh cười như không cười, không thể nhìn ra cảm xúc chân thật của cô lúc này là gì.

Có đôi khi không nên đặt kỳ vọng quá lớn lao, nếu không khi lâm vào thất vọng sẽ dễ dàng chuyển thành tuyệt vọng.

Thập Phương tự biết bản thân mình lỡ lời nên lại gục đầu xuống: “Gia chủ, nếu tra ra được nơi mà cô Hạ Sơ đang ở thì chúng ta sẽ làm gì?”

Đầu ngón tay Thời Sênh gõ nhẹ trên mặt bàn, giọng nói vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt trước sau như một: “Tra được rồi nói sau. Nói qua tình hình hiện nay của Lam Tinh đi.”

Thời Sênh nói sang chuyện khác nên Thập Phương cũng không dám nhắc tiếp nữa, “Linh có ý đồ xâm nhập Lam Tinh, nhưng đều bị cản lại. Chuyện này gia chủ cứ yên tâm. Tuy nhiên, dân chúng ở Lam Tinh vẫn đang khá khủng hoảng. Về lâu dài, chỉ sợ sự khủng hoảng

này sẽ càng lớn hơn.”

Thời Sênh hừ lạnh: “Ở chỗ của tôi mà còn khủng hoảng, vậy đuổi bọn họ ra.”

Thập Phương: “...”

Gia chủ, ngài tùy hứng như thế có tốt không đấy?

Chương 1957: Chúa tể của tinh tế (3)

Internet ở Lam Tinh vẫn có thể sử dụng bình thường, có thể lên mạng để đọc tin tức. Linh đã tuyên bố không ít chuyện trên mạng, cùng với một vài hình ảnh cho dân cư bên ngoài nên người ở Lam Tinh rất hoảng hốt.

Nhưng mà so với bên ngoài mà nói thì Lam Tinh đã là nơi an toàn nhất rồi.

Những người này đang sống trong phúc mà không biết hưởng phúc, không biết rằng có bao nhiêu người ở bên ngoài kia hâm mộ bọn họ thế nào.

Đương nhiên, cũng chỉ có một bộ phận lâm vào khủng hoảng thôi. Đại đa số người vẫn khá bình tĩnh, ở yên trong nhà theo yêu cầu của quân đội.

Quả thực là Thời Sênh đã ra quyết định, nếu có người nào gây sự thì đuổi thẳng cổ ra khỏi Lam Tinh, cho dù ai tới cầu tình cũng chẳng ăn thua.

Thập Phương quá hiểu phong cách làm việc của gia chủ nhà mình nên hoàn toàn không dám phản bác một chữ nào.

Là chủ của Lam Tinh, cô muốn làm thế nào thì làm, chẳng ai có quyền ngăn cản hết.

Thập Phương báo cáo xong hết mọi chuyện, lại chần chừ một chút

rồi hỏi: “Gia chủ... Thần Hành đang ở đâu vậy?”

Thời Sênh tiến vào khảo hạch cũng không mang Thần Hành theo, nhưng sau đó lại chẳng thấy tăm hơi của Thần Hành đâu. Cả tháng trời mà anh ta chẳng gặp được cô bé ấy một lần. Gia chủ sẽ không bao giờ bỏ rơi Thần Hành. Nếu cô đã cố ý không mang theo thì chắc chắn là có nhiệm vụ đặc biệt cần giao cho nhóc đó, vì thế anh ta cũng không dám đi tìm.

Nhưng giờ gia chủ đã về rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Thần Hành đâu cả.

“Nó có việc.”

Thập Phương nghe vậy cũng không dám hỏi thêm gì, hậm hực rời khỏi phòng.

...

Thời Sênh cầm cái hộp Cát Na đưa cho mình và quay về phòng. Phượng Từ mới tắm gội xong, đã thay một cái áo sơ mi sạch sẽ, áo rất dài, bên dưới hắn chỉ mặc đúng một cái quần lót, chân dài trắng nõn làm người ta phát thèm.

Mắt Thời Sênh thâm sâu, thú tính nổi lên liền lao tới. Tuy thế giới hiện thực mới qua một tháng nhưng trong thế giới giả thuyết, cô đã trải qua mấy thế kỷ rồi. Thời Sênh cấm dục hồi lâu tỏ vẻ cần phải bù đắp.

Phượng Từ bị đè một cách bất ngờ, trên mặt vẫn còn ẩm ướt vì tắm gội, “Tiểu Sênh, em đè lên anh rồi...”

“Sao, em không thể đè anh à?” Thời Sênh duỗi tay cởi quần áo của

hắn, từng chiếc cúc áo bị cởi ra, lồng ngực hơi hồng dần lộ ra.

Phượng Từ đỏ mặt: “Không phải.”

Thời Sênh cười lưu manh, cởi bỏ hết cúc áo của hắn, đột nhiên đứng lên, rời đi, ác liệt ném lại một câu: “Em đi tắm một cái, chờ tí.”

Trên người Phượng Từ nhẹ bẫng, hơi thở của cô cũng xa dần, đáy lòng lập tức cảm thấy trống trải.

“... Ừ.” Rõ ràng cô ấy lại cố ý.

Thời Sênh mang theo tâm tình sung sướng đi vào phòng tắm, tiếng nước bên trong vang lên rào rào. Phượng Từ đóng lại cúc áo ngồi dậy, ánh mắt dừng trên cái hộp mà Thời Sênh vừa mang vào, nhìn về phía phòng tắm, sau đó duỗi tay cầm lấy hộp.

Hộp được chế tạo bằng kim loại, bên ngoài khá lạnh lẽo, còn rất nặng.

Phượng Từ tìm thấy chỗ mở hộp, muốn mở ra. Hắn mím môi, cuối cùng lại đặt nó về chỗ cũ.

Vài giây sau, Phượng Từ lại cầm lấy hộp một lần nữa.

Hắn duỗi tay thong thả hé mở nắp hộp, vài sợi khói trắng từ bên trong bay ra ngoài. Cái hộp dường như lạnh hơn, giống như bên trong đặt một cục băng đã đông vạn năm vậy.

“Cạch!”

Cái hộp trong tay Phượng Từ bị đánh nghiêng, rơi xuống đất, cái nắp khép lại, khói trắng tan vào không khí.

Thiết kiếm đột nhiên bay phiêu phù trước mặt Phượng Từ.

Thời Sênh quấn lấy áo choàng, lao từ trong phòng tắm ra, nắm lấy đôi tay bị đông cứng của hắn, sắc mặt âm trầm nhìn cái hộp đã đóng chặt đang lăn lóc trên mặt đất.

“Tiểu Sênh, anh không sao.” Phượng Từ khẽ nói.

Thời Sênh xoa những ngón tay lạnh băng của hắn, đến tận khi bàn tay mềm mại trở lại, cô mới nói: “Xin lỗi anh, em nên kiểm tra qua nó rồi hãy mang về đây.”

Cesar lại chơi cô một vố nữa.

Cái tên thiểu năng trí tuệ đó thật sự không biết điểm cuối là gì. Đúng là người không biết xấu hổ thì sẽ vô địch thiên hạ.

Phượng Từ lắc đầu: “Không phải lỗi của Tiểu Sênh. Em không cần phải xin lỗi anh đâu, là anh tự tiện mở nó ra.”

“Em nói rồi, em sẽ không để anh phải chịu một chút uất ức nào.”

Phượng Từ ngoan ngoãn nở một nụ cười nhẹ nhàng: “Chỉ cần được ở bên cạnh Tiểu Sênh thì không có gì là uất ức hết.”

Phượng Từ càng như thế thì Thời Sênh lại càng cảm thấy hắn bị uất ức, chỉ hận không thể lại nâng hắn lên cao hơn một chút.

Mà Phượng Từ biết quá rõ ràng điểm này nên vận dụng rất thành thục, sẽ không quá mức làm cô thấy phiền chán, gãi đúng chỗ ngứa.

Dù Thời Sênh hiểu rõ trong lòng nhưng vẫn đau lòng hắn, dung túng

hắn.

Ai bảo đây là người mà cô nâng niu trên tay chứ, ngoại trừ chiều hắn, dung túng cho hắn, cô còn có thể làm gì bây giờ?

“Cốc cốc.” Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, âm thanh của Thập Phương truyền qua cánh cửa, “Gia chủ, ngài Cesar gọi điện tới, nói là muốn nói cho ngài cách sử dụng đồ vật kia như thế nào.”

Mặt Thời Sênh đầy âm trầm: “Tiếp nhận cuộc gọi.”

Thời Sênh nhét Phượng Từ vào trong chăn, sau đó chuyển nhận cuộc gọi của Cesar.

Phi thuyền của Cesar đang ở bên ngoài không gian. hắn ngồi trên sofa đầy nhàn nhã, trên mặt vẫn là nụ cười vô lại như trước đây, hoàn toàn khác xa với người đã từng ăn hành trước mặt Thời Sênh.

“Tiểu Sênh Nhi.” Cesar nhìn về phía cô vẫy tay.

“Cesar.” Thời Sênh cũng nở nụ cười tươi, “Tôi thấy hình như anh rất muốn biết chữ "chết" được viết thế nào.”

“Tiểu Sênh Nhi nói thế là có ý gì vậy? Giờ tôi có làm gì đắc tội cô đâu chứ?” Cesar tỏ vẻ vô tội.

Thời Sênh khom lưng nhặt cái hộp lên, ném nó lên bàn: “Anh cố ý không nói cho tôi biết cách sử dụng nó là chờ tới lúc này đây, đúng không?”

Tầm mắt Cesar nhìn theo cái hộp, túm tóc một cách ảo não, “Đây chẳng phải là tôi bị cô dọa cho sợ nên quên mất sao? Tiểu Sênh Nhi chưa mở đấy chứ?”

Sắc mặt Thời Sênh âm trầm, ánh mắt như có thể xuyên qua màn hình mà bắn chết người vậy.

“Cái này cũng không trách tôi được, Tiểu Sênh Nhi có hỏi đâu mà, đúng không?” Cesar giả bộ như không phát hiện ra, không dám đối đầu với Thời Sênh nên tự biện giải cho mình, “Hơn nữa, chẳng phải bây giờ tôi đã nhớ ra nên mới nói cho cô sao? Tôi rất có thành ý đấy.”

Thời Sênh cười lạnh: “Cesar, chúc mừng anh đã mài hết sự nhẫn nại cuối cùng của tôi với anh rồi.”

Cesar hoàn toàn không ngờ mình vẫn còn một chút giá trị hảo cảm ở chỗ Thời Sênh, nhưng mà giờ đã bị hắn làm cho không còn gì rồi...

“Cách sử dụng thế nào?” Thời Sênh không quan sát sắc mặt của Cesar mà đi thẳng vào chủ đề.

Cesar còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt sa sầm của Thời Sênh thì chỉ có thể đáp: “Chờ đến lần phát tác tiếp theo, để hắn hấp thu hết là được.”

Thời Sênh đập bộp vào thiết bị liên lạc, màn hình thực tế ảo biến mất.

Cesar nhìn hư không, vài giây sau, đột nhiên nhảy dựng lên từ sofa: “Cát Na, Cát Na.”

“Cục trưởng?” Cát Na còn tưởng rằng đã có chuyện gì xảy ra nên xông từ ngoài vào với vẻ lo lắng, “Có chuyện gì thế?”

“Rời khỏi đây, mở chế độ ẩn thân.” Cesar lập tức phân phó.

“Cục trưởng?” Cát Na khó hiểu, có chuyện gì xảy ra thế?

Vừa rồi vẫn còn bảo ở tại chỗ tu chỉnh, sao giờ lại muốn rời đi gấp gáp như thế, còn mở ra chế độ ẩn thân nữa.

Cesar túm lấy mái tóc vàng hoe của mình, phiền muộn: “Vừa rồi tôi lại đắc tội Thời Sênh, rất có khả năng cô ta sẽ phái người tới bắt chúng ta đấy.”

“Sao cơ?”

Cô ta mới rời còn chưa được bao lâu, sao Cục trưởng đã lại đắc tội với Thời Sênh rồi?

“Mau đi ngay!” Cesar thúc giục, hiện tại phải giành giật từng giây, với tính cách của cô gái kia, nhất định sẽ phái người tới bắt hắn cho mà xem.

Cát Na: “...”

Không hiểu lắm quan hệ giữa các sếp lớn.

Chương 1958: Chúa tể của tinh tế (4)

Sau khi Thời Sênh tắt kênh trò chuyện với Cesar đi thì vẫn ngồi yên không nhúc nhích, Phượng Từ kéo chăn nhìn cô. Hắn có ý muốn kéo sự chú ý của cô về mình nhưng đều thất bại.

Phượng Từ đành phải bò ra khỏi giường, dịch tới phía sau Thời Sênh, ôm vòng lấy cô từ phía sau, cánh môi ấm áp dừng trên vai cô.

Thời Sênh hơi nghiêng đầu, dùng một ánh mắt kỳ quái để nhìn chăm chú vào hắn.

Động tác của Phượng Từ cứng đờ, yên lặng nhìn cô.

Không khí im lặng một cách quỷ dị. Bọn họ còn có thể nghe được cả tim đập và tiếng hít thở của đối phương.

“Tiểu Sênh...”

“Ưm...”

Phượng Từ bị Thời Sênh kéo lên giường, những ngón tay của cô thuần thục mò vào trong áo hắn, từ hông hướng lên trên, đầu ngón tay mang theo sự lạnh lẽo lướt qua da thịt hắn làm hắn cũng run rẩy theo.

Cả phòng tràn ngập hơi thở ái muội.

...

Hai người lăn lộn một hồi, Phượng Từ nặng nề chìm vào giấc ngủ, trên mặt đỏ ửng đầy thỏa mãn. Thời Sênh nửa chống người ngóc lên nhìn hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua từng tấc da trên gương mặt đó.

Ánh sáng đèn điện từ bên ngoài cửa sổ hắt vào sàn nhà tạo thành những bóng đen loang lổ đầy ma quái, thỉnh thoảng lại có một chiếc chiến hạm tuần tra bay lướt qua.

Thời Sênh cúi người nhẹ hôn lên trán Phượng Từ, kéo chăn, xoay người xuống giường.

Tay đột nhiên thấy nặng, quay đầu lại nhìn thì thấy Phượng Từ đã nâng đầu lên, nhìn cô với vẻ mê man: “Tiểu Sênh, ngủ cùng anh.”

Âm cuối còn mang theo vẻ làm nũng khiến cho Thời Sênh không khỏi mềm lòng.

Cô thở dài, lại nằm xuống giường.

Phượng Từ lập tức ôm lấy eo cô, cọ qua cọ lại trên ngực cô, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Thời Sênh điều chỉnh âm lượng xuống mức nhỏ nhất, sau khi phân phó một đống nhiệm vụ cho Thập Phương, lại xử lý những văn kiện còn tồn đọng, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chân trời nổi lên một vầng mặt trời đỏ rực, xua tan bóng đêm. Thời Sênh day trán, rũ mắt nhìn người đang ôm chặt mình.

Hắn ngủ quá ngon lành.

Thời Sênh cẩn thận nhấc tay hắn ra, chuẩn bị rời giường.

Thân thể Phượng Từ dán chặt vào, Thời Sênh chỉ tùy tiện động là lại chạm vào chỗ nào đó không thể miêu tả. Phượng Từ “ừm” một tiếng, chân dài gác lên người Thời Sênh, nơi nào đó lại dần dần ngóc đầu lên.

Thời Sênh đen mặt, tối hôm qua lăn lộn lâu như thế, cô không muốn buổi sáng dậy lại làm một lần nữa, như thế sợ rằng sức khỏe của hắn sẽ không cho phép.

Chàng trai khó chịu mở mắt ra, trên mặt mang theo sự ngái ngủ, làn da trắng nõn như bạch ngọc, đáy mắt mơ màng, lông mi dài dập dờn như cánh bướm. Trông hắn như một con nai con lạc lối trong sương mù không tìm được đường về nhà.

Quá phạm quy rồi!

“Dậy rồi?” Thời Sênh híp mắt, cố nén suy nghĩ không thể miêu tả xuống, hất chân hắn ra, “Em dậy trước, anh ngủ thêm một lát đi.”

Chàng trai chớp mắt, ý thức dần dần quay về. Hắn lại gác chân lên một lần nữa, cả người quấn lấy cô như con bạch tuộc, mặt chôn giữa hai bầu ngực còn cố ý cọ qua cọ lại.

“Tiểu Sênh...”

“Tiểu Sênh, Tiểu Sênh, anh khó chịu lắm, em giúp anh đi.”

Sự làm nũng của Phượng Từ chính là vũ khí sắc bén với Thời Sênh.

“Không được.” Thời Sênh nghiêm túc từ chối hắn.

Chàng trai lập tức tỏ vẻ suy sụp, nhìn Thời Sênh đầy tội nghiệp, cũng không nói gì, căn phòng nhất thời cực kỳ yên tĩnh.

Thời Sênh thô lỗ kéo hắn ra khỏi người mình, lấy chăn bọc hắn lại, xuống giường mặc quần áo. Sau đó cô cầm quần áo tới cho Phượng Từ. Chàng trai đã rúc vào trong chăn, một sợi tóc cũng chẳng trông thấy.

Thời Sênh: "..."

Mẹ kiếp, tưởng là cô nhịn dễ lắm đấy à?

Đều con mẹ nó vì ai chứ!

Hít sâu một hơi, Thời Sênh duỗi tay mò Phượng Từ từ trong chăn ra, ôm hắn đi vào trong phòng tắm rửa mặt. Tuy rằng không phải lần đầu Thời Sênh giúp hắn tắm rửa nhưng lần nào Phượng Từ cũng tỏ ra rất ngượng ngùng, làn da cũng vì thế mà nổi lên màu hồng nhạt.

Thời Sênh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhanh chóng giúp hắn rửa ráy sạch sẽ, mặc lại quần áo.

Ra khỏi phòng tắm, Thập Phương đã đưa bác sĩ tới rồi.

"Gia chủ, thiếu gia." Thập Phương rũ đầu, không nhìn Thời Sênh, cũng không nhìn Phượng Từ.

Nhưng anh ta vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt quét qua của Phượng Từ, không nhịn được mà rùng mình một cái.

"Làm kiểm tra toàn thân cho anh ấy đi." Thời Sênh chỉ vào Phượng Từ đang ngồi trên sofa.

Thập Phương bảo các bác sĩ tiến vào, nhóm bác sĩ không dám thở mạnh. Lần trước gia chủ nổi giận, bọn họ sợ đến mấy ngày cũng chẳng dám ngủ.

Phượng Từ có vẻ không vui: “Tiểu Sênh, anh vẫn khỏe mà.”

“Nghe lời.” Thời Sênh xoa đầu hắn.

“Vậy em hôn anh đi.” Phượng Từ dẩu môi.

Thời Sênh nhìn hắn. Phượng Từ bày ra tư thế “em không hôn thì anh không làm kiểm tra“. Cô đành bất đắc dĩ cúi người hôn một chút.

Thập Phương: “...” Gia chủ, hai người ân ái trước mặt thiên hạ thế có tốt không hả?

Nhóm bác sĩ cũng không ngẩng đầu lên, lúc này, đương nhiên là coi như chẳng có gì xảy ra.

Kiểm tra rất nhanh, kết luận cũng đưa tới tay Thời Sênh, các số liệu đều đạt tiêu chuẩn, không có vấn đề gì.

“Bắt được Cesar chưa?”

Thời Sênh cho những người khác lui ra, hành lang yên tĩnh lại. Thập Phương đáp: “Chưa, nơi cuối cùng hắn xuất hiện là bên ngoài Lam Tinh, sau đó liền biến mất.”

Nhìn Cesar có vẻ ngu xuẩn nhưng hắn có thực sự ngu như thế không?

Không, hắn không ngu.

Người thông minh lắm khi rất thích giả bộ thành kẻ ngu xuẩn thế thôi.

Thời Sênh gật đầu: “Bên chỗ Linh có động tĩnh gì không?”

“Chắc nó đã biết ngài quay lại rồi nên tạm thời không có động tĩnh gì.”

“Nên tới thì sẽ tới thôi.”

Vẻ mặt Thập Phương hơi ngưng trọng: “Gia chủ yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì thì Trảm Long Vệ đều thề sống chết bảo vệ cho gia chủ.”

Thời Sênh bình tĩnh đảo mắt nhìn anh ta, sau đó dừng ở hư không, một hồi lâu sau liền xua tay: “Đi xuống đi, không có việc gì thì không cần qua bên này. Phượng Từ không thích gặp anh lắm.”

Mỗi lần Phượng Từ thấy Thập Phương đều tỏ vẻ rất không hài lòng.

Vì để cô vợ mình được vui vẻ một chút, tất nhiên chỉ có thể khiến Thập Phương chịu ấm ức thay mà thôi.

Bản cô nương rất có tiềm năng làm hôn quân.

Nhiệt huyết sục sôi của Thập Phương còn chưa nguội thì đã bị dội một gáo nước lạnh thấu tim.

Gia chủ, ngài chiều chuộng hắn như thế, sớm muộn gì cũng chiều hư người thôi.

...

Ngày thứ ba sau khi Thời Sênh quay về, lão già đáng ghét Diêm gia

chủ lại tới quấy rầy cô, còn kéo theo tên mồm to Tấn gia chủ. Đương nhiên Thời Sênh không nhận cuộc gọi của bọn họ rồi.

Vừa nhìn đã biết những người này chẳng có ý gì tốt, quá nửa là bị Cesar xúi giục nên mới tới đây.

Thời Sênh không nói chuyện với họ, Diêm gia chủ liền gửi tới thiết bị liên lạc của Thời Sênh một tin nhắn dài mấy nghìn chữ thao thao bất tuyệt. Thời Sênh chặn ông ta, ông ta lại xúi những người khác gửi.

Thời Sênh quyết đoán chặn hết toàn bộ.

Đám ngu ngốc này, hiện tại Linh đã khống chế toàn bộ mạng của Tinh Tế, bọn họ lại còn dám dùng Tinh Võng để gọi cho cô. Bên trong Lam Tinh thì không sao, tin tức truyền ra ngoài đều đã bị mã hóa, Linh muốn phá giải cũng không dễ dàng, nhưng từ ngoài vào thì lại khác.

Thời Sênh mở tin nhắn mà Diêm gia chủ gửi tới, nội dung bên trong cũng chẳng có gì, đơn giản chỉ bảo Thời Sênh hãy tạm thời buông ân oán, cùng bắt tay để chống lại Linh.

Nếu để Linh tùy ý phát triển, sáu đại tinh hệ đều sẽ lâm vào cục diện nguy hiểm. Chờ đến khi Linh khống chế hết được sáu đại tinh hệ rồi, Lam Tinh của cô cũng chẳng bảo toàn được.

Thời Sênh cười nhạo, tắt bài diễn thuyết văn vẻ đó đi, lại liên lạc cho Thập Phương.

Thập Phương đang ở phòng tin tức, khắp xung quanh toàn là hình ảnh, đại đa số là tinh hệ U Minh, cũng có tinh hệ khác, nhưng nội dung đều không khác gì nhau, quân đội mang bộ mặt không cảm xúc bắt giữ người chạy trốn ở khắp các con đường, ép bọn họ tới trước

máy móc. Chờ những người kia từ trong máy móc đi ra thì cũng trở thành người có vẻ mặt chẳng khác nào những kẻ đã bắt mình.

Bọn họ lại mặc quân trang lên, gia nhập đội ngũ đuổi bắt.

Một giây trước có thể còn đang chạy trốn bên nhau, một giây sau đã có khả năng bị đối phương bắt lấy rồi.

Chương 1959: Chúa tể của tinh tế (5)

“Gia chủ, có gì phân phó ạ?” Giọng Thập Phương vĩnh viễn đều nghiêm túc như vậy, tùy thời có thể chấp hành mệnh lệnh của Thời Sênh bất cứ lúc nào.

“Khởi động tàu Vô Cực, tập hợp đội số mười của Trảm Long Vệ, chuẩn bị xuất phát.”

Thập Phương trợn trừng mắt.

Tàu Vô Cực...

Do Hạ gia chủ tự tay chế tạo.

Cái tên Vô Cực ngụ ý rằng nó có khả năng vô hạn, không có điểm cuối cùng.

Tàu Vô Cực là tác phẩm đỉnh cao của Hạ gia chủ, nhưng tàu Vô Cực vừa mới đưa tới trong tay gia chủ nhà anh ta thì Hạ gia liền xảy ra chuyện. Gia chủ chưa bao giờ khởi động tàu Vô Cực, bọn họ cũng chưa bao giờ được chứng kiến sức mạnh của con tàu này.

Nhưng đồ mà Hạ gia chế tạo sẽ tuyệt đối không phải vật phàm.

Hiện giờ gia chủ lại muốn khởi động tàu Vô Cực...

Thập Phương hít sâu một hơi: “Gia chủ, lúc trước tàu Vô Cực được cài đặt để Thần Hành là trung tâm điều khiển, giờ không có Thần

Hành....”

“Anh cứ đi chuẩn bị là được.”

“Vâng...” Trong lòng Thập Phương dấy lên sự kích động, có lẽ gia chủ định làm chuyện lớn rồi.

Mắt thấy Thời Sênh muốn dừng trò chuyện, Thập Phương lại vội vàng hỏi tiếp: “Gia chủ, chỉ mang đội mười Trảm Long Vệ thôi thật sao?”

Trảm Long Vệ có tổng cộng mười phân đội, đội mười là phân đội số mười. Đội mười có số lượng ít nhất nhưng toàn là nhân tài toàn diện. Có thể tiến vào đội mười đều là tinh anh trong chín đội còn lại tuyển chọn ra.

“Đủ rồi.” Thời Sênh không hề để ý: “Dẫn bọn họ theo cũng chỉ là để bảo vệ Phượng Từ thôi chứ tôi thì không cần.”

Thập Phương: “...”

Được rồi, trước giờ gia chủ luôn đơn thương độc mã.

Nếu mà không có Phượng Từ, có khi gia chủ còn chẳng mang theo một người nào ấy chứ.

“Ba ngày sau xuất phát.” Thời Sênh chốt lại thời gian sau đó tắt trò chuyện.

Thập Phương nhìn hình ảnh đã biến mất trong hư không, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, “Vâng.”

Ba ngày.

Trong ba ngày này, anh ta phải sắp xếp xong hết thảy mọi công việc ở Lam Tinh.

Thời gian có vẻ gấp đây.

Ừm... Hình như đã quên hỏi gia chủ muốn đi đâu rồi.

Bỏ đi, dù sao đi đâu mà chả thế.

...

Người của Trảm Long Vệ nghe nói sẽ được cùng Thời Sênh ra ngoài thì ai nấy đều vui vẻ ra mặt. Nhưng mà sau khi biết chỉ có đội mười có thể đi theo thì đội viên đội mười lập tức nhận được lời thăm hỏi "thân thiết" của chín đội còn lại.

Sau khi ầm ĩ một hồi, đội mười đã được phái lên tàu Vô Cực để chuẩn bị công tác lên đường.

Tàu Vô Cực vẫn luôn dừng ở nhà chính. Trảm Long Vệ hấp tấp quay về nhà chính khiến cho người ở đây đều sợ run bần bật, cho rằng có chuyện lớn xảy ra.

Kết quả, Trảm Long Vệ chẳng để ý tới bọn họ, đi thẳng tới nơi đỗ phi thuyền của Thời gia ở phía sau.

Người nhà họ Thời tò mò nên cũng đi theo nhìn xem.

Phi thuyền của Thời gia đại đa số đều do Thời Sênh cướp về rồi ném ở đây, cũng có rất nhiều cái do chính gia tộc sản xuất ra, tóm lại là lung tung đủ kiểu, hoa hòe lòe loẹt, đủ mọi màu sắc.

“Trảm Long Vệ đang làm gì thế?”

“Gia chủ lại muốn làm gì?”

“Đã gần tháng nay không thấy gia chủ lộ diện, không biết có phải lại xảy ra chuyện gì rồi không nữa.”

“Bây giờ Lam Tinh an toàn như thế, gia chủ mà xảy ra chuyện gì thì cậu cũng đừng mong được sống yên ổn.” Người nói câu này rõ ràng là fan não tàn của Thời Sênh, lo lắng từng li từng tí.

“Cậu hung dữ cái gì chứ, tôi chỉ tùy tiện nói thế thôi. Lâu như thế mà không thấy gia chủ lộ mặt, tất cả mọi người đều lo lắng, tôi nói sai chỗ nào chứ?” Đối phương không phục lắm.

Hai người càng nói càng ầm ĩ, cuối cùng thành cãi cọ loạn xạ.

“Hai người thôi đi, Trảm Long Vệ và Thập Phương vẫn còn ở đây, gia chủ dù có phiền toái cũng không tới lượt các người, an phận chút đi.” Bên cạnh có người lên tiếng hòa giải.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy Thời Sênh nhưng vẫn luôn nhìn thấy Thập Phương và Trảm Long Vệ.

Bên biệt thự cũng được bảo vệ rất nghiêm ngặt, chứng tỏ gia chủ vẫn bình thường.

“Ồ...” Có người trong đám đông đột nhiên hét lên kinh hãi, tất cả âm thanh tranh luận đều biến mất, nhìn về phía mặt cỏ nơi đáp phi thuyền.

“Trời ạ!”

Mặt cỏ rộng lớn đang từ từ tách ra làm đôi, để lộ ra một khe sâu đen nhánh.

Mà nơi bọn họ ở cũng đang di động, toàn bộ nhà chính đều chuyển động, tách sang hai bên.

Khe hở càng lúc càng lớn, cảnh tượng phía trước cũng càng lúc càng rõ ràng.

Một vật kim loại toàn thân đen nhánh xuất hiện trước mặt họ, ánh nắng chiếu lên vật đó khúc xạ ánh sáng, hoàn toàn không giống một món đồ bị chôn dưới đất nhiều năm.

Nó chỉ lớn như một phi thuyền bình thường, tạo hình giống một con chim ưng đang giương cánh bay lên, ngạo thị quần hùng. Ngay trên đầu vẽ một đóa hoa màu trắng bạc, nhụy hoa màu đỏ, trong ánh sáng lay động, dường như nó đang sống lại.

Phía dưới khắc hai chữ cùng màu.

“Tàu Vô Cực...” Có người đọc lên ba chữ kia, sau đó kích động hét lên, “Là tàu Vô Cực, lúc trước khi Hạ gia mới đưa nó tới, tôi đã nhìn thấy nó một lần, sau đó chưa từng thấy lại. Không ngờ nó luôn ở phía dưới chân chúng ta.”

“Tàu Vô Cực gì cơ?” Có người khó hiểu hỏi lại, sao trước giờ bọn họ chưa từng nghe thấy cái tên này vậy.

“Đây là đồ Hạ gia đưa tới, Hạ gia đó.” Có người bắt được điểm quan trọng.

Đồ có xuất xứ từ Hạ gia, đến bây giờ vẫn làm người ta đỏ mắt.

“Đó là thứ gì?” Có người chỉ vào một đồ vật màu trắng bạc bên cạnh tàu Vô Cực, chần chừ hỏi: “Sao tôi thấy nó giống siêu năng cơ giáp thế?”

“Cái gì mà giống, rõ ràng là nó.” Người bên cạnh trợn trắng mắt.

“Chẳng phải Hồng Nhận đang ở trong tay cô Thời Vũ sao?” Thời gia cũng có siêu năng cơ giáp, người nhà họ Thời đều biết rõ, hơn nữa đã sớm nhận chủ rồi.

Thời Vũ là con vợ cả, thiên phú rất tốt, cũng rất thông minh, không đối đầu với Thời Sênh, lại nhận được Hồng Nhận nên cuộc sống của cô ta ở Thời gia cực kỳ thoải mái.

Người bên cạnh lập tức khoe khoang, “Đó là Ngân Hồ, không biết gia chủ lấy nó về từ đâu, chính tôi đã cho người sửa chữa nó mà. Nhưng sau đó tôi cũng chẳng nhìn thấy nó, tôi còn tưởng gia chủ tự mình cất giữ, ai ngờ là ném ở đây.”

“Ngân Hồ... Đừng nói với tôi là Ngân Hồ của tinh hệ Xích Nguyệt đấy nhé.”

“Toàn Tinh Tế này còn có Ngân Hồ nào khác nữa sao?”

Mọi người: “...”

Gia chủ thật quá tùy hứng rồi.

Đây là siêu năng cơ giáp đấy, không phải cơ giáp bình thường đâu, thế mà lại ném nó ở nơi này!

Đúng lúc mọi người đang thảo luận thì tàu Vô Cực thong thả bay lên, cả thân mình lộ ra trước ánh sáng mặt trời. Mọi người đều ngẩng

đầu nhìn tàu Vô Cực đang muốn giương cánh bay cao.

Công tác chuẩn bị trước lúc nào cũng buồn tẻ, yêu cầu lặp đi lặp lại kiểm tra ở cùng một chỗ.

Lúc đầu người nhà họ Thời vẫn đứng vây xem, nhưng sau đó thì dần chẳng có hứng thú nữa. Rốt cuộc, đứng nhìn một thứ không nhúc nhích mấy tiếng đồng hồ sẽ đều khiến người ta rất mệt mỏi.

Hai ngày sau.

Thời Sênh dẫn Phượng Từ quay về nhà chính.

Một đám người đứng ở nơi xa không dám tiến lên, đại đa số tầm mắt đều dừng trên người chàng trai xinh đẹp đứng bên cạnh Thời Sênh. Chàng trai giống như một vật phát sáng, mỗi hành động nhỏ cũng đều tỏa ra ánh sáng kinh người khiến mọi người thấy thoải mái và ấm áp.

Nhưng đây chỉ là ảo giác mà thôi, khi tầm mắt của thiếu niên đảo qua, quả thực chẳng khác nào từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

Bọn họ không hiểu nổi, tại sao lại có người cực đoan như thế chứ.

Thật sự không phải kẻ phân liệt nhân cách đấy chứ?

Mọi người thấp thỏm lùi về sau một đoạn, không dám tiếp tục nhìn chàng trai đó nữa, chỉ hy vọng hắn mau chóng đi qua mình.

Loại biến thái này vẫn để dành cho gia chủ thì hơn.

Chương 1960: Chúa tể của tinh tế (6)

Tàu Vô Cực cũng không lớn, đây cũng là lần đầu tiên Thập Phương tiến lên, anh ta kỳ quái hỏi Thời Sênh, “Gia chủ, hình như sức chiến đấu của tàu Vô Cực cũng không mạnh lắm.”

Lúc trước anh ta đã kiểm tra qua rồi, tàu Vô Cực được trang bị bốn ống bắn pháo hạt ánh sáng. Loại vũ khí này là trang bị bình thường được lắp đặt trên các phi thuyền chở hàng khác.

Hiện tại bên ngoài đầy rẫy nguy hiểm như thế, mang tàu Vô Cực ra ngoài có thật sự ổn không?

Lúc trước anh ta cảm thấy nếu đã là đồ Hạ gia chế tạo thì chắc chắn sẽ rất trâu bò, nhưng khi kiểm tra mới phát hiện chuyện không như mình nghĩ, đây thực sự chỉ là một phi thuyền bình thường hơn cả bình thường.

Còn chưa được coi là tàu chiến đấu nữa.

“Ừ, có vấn đề gì sao?” Thời Sênh nghiêm trang hỏi lại.

Khóe miệng Thập Phương giật giật: “Tại sao chúng ta không dùng tàu Hồi Tố?”

Trước kia mỗi lần gia chủ dẫn người ra ngoài đều dùng tàu Hồi Tố.

“Đừng coi thường tàu Vô Cực này.” Thời Sênh vén tóc ra sau tai, “Đồ mà cô ấy chế tạo chưa bao giờ vô dụng như anh nhìn thấy đâu.”

Thập Phương sửng sốt một chút, sau đó mới hiểu ra, đồ mà Hạ gia chế tạo không nhất định có thể nhìn thấy từ vẻ bề ngoài, mỗi một linh kiện đều có thể là vũ khí giết người.

Mấy ngày nay nhất định là anh ta bị bận đến mức đầu óc mờ mịt rồi nên mới quên mất điều này.

Thời Sênh bảo Phượng Từ về khoang nghỉ ngơi trước rồi mới tới phòng điều khiển chính.

Khoang điều khiển chính trống rỗng, ở giữa có một cái bục. Trên bục có một đài thao tác, ngoài ra chẳng còn gì hết. Lúc này, trong phòng điều khiển tràn ngập màu lam đậm, bản đồ các hành tinh trôi nổi trong không khí.

“Gia chủ, Thần Hành đâu?” Thần Hành không có ở đây thì bọn họ không có cách nào khởi động tàu Vô Cực được.

Thời Sênh đi xuyên qua bản đồ các hành tinh, giẫm lên bục, bàn tay phất qua đài điều khiển, ánh sáng lập tức bừng lên. Hình ảnh các ngôi sao đang trôi nổi lập tức biến mất, cả phòng điều khiển chính sáng ngời.

“Chủ nhân.” Giọng nói mềm mại vang lên.

Thân ảnh của Thần Hành dần hiện ra trong không khí. Sau lưng cô nhóc là một mảng tối đen như mực, ngẫu nhiên có ánh sáng thoáng hiện nhìn cực kỳ quỷ dị.

Thần Hành vẫy tay với Thập Phương, vui vẻ gọi anh ta, “Thập Phương, Thập Phương.”

Thập Phương không hiểu tại sao, vừa thấy Thần Hành vẫn ổn thì anh ta lại thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Trên gương mặt quanh năm nghiêm túc hiện lên nụ cười như có như không, sau đó hơi gật đầu xem như đáp lại cô nhóc.

Thời Sênh chống tay lên đài điều khiển, không nói lời vô nghĩa nào mà đi thẳng vào vấn đề: “Khởi động tàu Vô Cực.”

“Vâng, chủ nhân.”

Cũng không biết Thần Hành làm gì mà xung quanh bắt đầu phát ra âm thanh, đèn lần lượt sáng lên, âm thanh vận hành của phi thuyền cũng dần nổi lên.

Khuôn mặt nhỏ của Thần Hành cực kỳ tập trung, một hồi lâu sau mới nói: “Đã kích hoạt thành công hệ thống của tàu Vô Cực, chuẩn bị kích hoạt khoang năng lượng, dự tính hết một phút đồng hồ...”

“Khoang năng lượng được kích hoạt thành công, chuẩn bị đóng mọi cửa ra vào, dự tính hết ba mươi giây...”

“Mọi cửa khoang đã được đóng chặt. Hệ thống tạo nhiệt của tàu Vô Cực khởi động, dự tính hết ba phút...”

“Nguồn năng lượng đã kết nối thành công. Tàu Vô Cực chuẩn bị vào không gian, mời tất cả các nhân viên làm tốt công tác chuẩn bị vào không gian, bắt đầu đếm ngược... Mười, chín, tám...”

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

Tiếng cuối cùng vừa dứt, tàu Vô Cực hơi lay động sau đó lập tức vững vàng, đến khi Thập Phương lấy lại tinh thần thì lời báo của Thần Hành đã biến thành...

“Đã thoát khỏi phạm vi Lam Tinh, xin mời cài đặt lộ tuyến.”

Thập Phương: “??”

WTF?

Mới có mấy giây mà đã thoát khỏi Lam Tinh?

Tàu Vô Cực lại có thể tiến hành bước nhảy không gian ở ngay trong Lam Tinh... Muốn lên trời rồi!

Đáng sợ nhất chính là, chỉ lúc đầu tiên anh ta thấy hơi lay động, nhưng sau đó lại chẳng có một chút cảm giác nào.

Thời Sênh ngồi trên đài cao bấm loạn một hồi.

“Đã cài đặt lộ tuyến, chuyển sang chế độ tự động...”

Khuôn mặt nhỏ đầy căng thẳng của Thần Hành chậm rãi hiền hòa trở lại. Cô nhóc duỗi tay xoa gương mặt mũm mĩm của mình, mắt to long lanh chớp động, “Chủ nhân, khi nào thì em có thể trở về?”

“Những gì ta bảo em làm đã hoàn thành hết chưa?”

“Đương nhiên rồi.” Thần Hành kiêu ngạo hếch cằm lên.

“Ừm, vậy chờ ta qua đó.”

Thần Hành gật đầu: “Vậy em chờ chủ nhân.”

Thời Sênh rời khỏi bục, chậm rãi rời đi. Thập Phương nhìn Thần Hành vẫn còn ở đó, ho khan một tiếng rồi đi tới.

“Thập Phương, Thập Phương, anh có nhớ tôi không đấy?” Thập Phương còn chưa nói gì, Thần Hành đã gào to lên, “Tôi nhớ anh chết đi được, anh chơi game với tôi đi, tôi buồn chán quá.”

Thập Phương: “...”

Nhớ anh ta vì muốn chơi game chứ gì?

Ngoại trừ những lúc nói chuyện với gia chủ, Thần Hành mới tỏ vẻ đứng đắn, còn đâu lúc bình thường thì rất ham chơi. Lần này không biết bị gia chủ sung quân tới nơi nào, nhìn bộ dáng đáng thương của cô nhóc, anh ta miễn cưỡng chơi cùng cô bé vậy.

“Chơi cái gì?”

“Cái lần trước chúng ta chơi ấy.” Con ngươi Thần Hành sáng lấp lánh, ánh mắt nhìn Thập Phương như nhìn người thân vậy.

Nhóc ở nơi này đã sắp mốc meo tới nơi, không có ai nói chuyện cùng, chơi game thôi cũng chẳng được.

Ừm... Hình như lại quên hỏi gia chủ đi đâu rồi.

“Thần Hành, điểm cuối cùng của lộ tuyến mà gia chủ cài đặt là đi tới đâu vậy?”

“Chỗ tôi này.” Vẻ mặt Thần Hành rất đương nhiên.

“Nhóc đang ở đâu?”

Thần Hành nghiêng đầu, bàn tay mũm mĩm nhấp vào hư không, một bản đồ Tinh Tế hiện ra trước mặt anh ta. Tay nhỏ của Thần Hành bắt đầu múa may không ngừng.

Đến cuối cùng, các ký hiệu khác nhau tạo thành một lộ tuyến tự động xuất hiện, tất cả đều là tọa độ thông dụng trong Tinh Tế, Thập Phương cũng rất quen thuộc.

Sau đó, ký hiệu càng lúc càng nhiều, vẻ mặt của Thập Phương cũng càng lúc càng thêm cổ quái.

Gia chủ lần này đâu phải chỉ là đi làm việc bình thường...

...

Diêm gia.

Diêm Lâm vội vã từ ngoài đi vào, trên gương mặt thiếu niên đã có thêm mấy phần thành thục. Lúc này hắn đang tỏ vẻ rất nôn nóng: “Ông ơi, đã xảy ra chuyện rồi.”

“Ông biết rồi.” Diêm gia chủ giơ tay, ý bảo Diêm Lâm đừng hoảng hốt.

Nhưng Diêm Lâm lấy đâu ra được định lực cao như ông ta, “Ông!”

Diêm gia chủ kéo Diêm Lâm, trên gương mặt đầy nếp nhăn tràn ngập vẻ nghiêm túc, “Lâm Nhi, trước kia ông dạy cháu thế nào hả?”

Diêm Lâm há miệng thở dốc. Dưới cái nhìn chăm chú của Diêm gia

chủ, hắn đành nuốt lời vào bụng.

Lúc này, Diêm gia chủ mới thu lại tầm mắt, khoanh tay bước đi, lát sau mới vững vàng nói tiếp: “Tinh Võng bị phá hỏng, vị kia của Thời gia ra tay rồi. Chuyện này đối với chúng ta cũng chưa chắc đã là xấu. Cháu phái người đi báo cho Cơ gia chủ và Tấn gia chủ, cùng gặp mặt ở tinh cầu N68.”

“Ông nội, bây giờ ra ngoài liệu có an toàn không?” Diêm Lâm lo lắng. Tuy nói Tinh Võng đã hỏng nhưng không có nghĩa là không cần phòng bị Linh.

“Lúc này Linh ốc còn không mang nổi mình ốc, không có thời gian coi chừng chúng ta đâu. Giờ chúng ta không ra tay, chờ Linh ổn định trận tuyến lại rồi thì không còn cơ hội nữa.”

“Chẳng lẽ cô ấy không thể hủy diệt Linh à?” Nếu cô ấy có thể phá hỏng Tinh Võng, vậy thì hủy diệt Linh cũng không phải việc khó.

“Cháu nghĩ Linh là gì chứ?” Diêm gia chủ lắc đầu, “Nếu nó có thể dễ bị phá hủy như thế thì chúng ta việc gì phải kiêng kỵ nó. Hơn nữa... nếu hủy diệt Linh rồi, đối với toàn bộ Tinh Tế mà nói thì chẳng khác nào một đả kích có tính chất hủy diệt cả.”

“Mau đi đi.” Diêm gia chủ phất tay.

Hiện tại bọn họ đang cùng Linh tranh đoạt thời gian, một giây cũng đều rất quý giá.

“Vâng.”

Tinh Võng đột nhiên hỏng, tạm thời không thể đăng nhập vào mọi thứ. Các thiết bị trói định với Tinh Võng cũng không thể sử dụng.

Cũng may trước đó mấy đại gia tộc đã đổi một ít đồ vật thành thiết bị kích hoạt bằng tay vì sợ Linh sẽ phát rồ lên. Không ngờ giờ những thứ đó lại có tác dụng lớn như thế.

Chương 1961: Chúa tể của tinh tế (7)

Đúng như lời Diêm gia chủ nói, Linh không hề dễ đối phó. Tuy rằng Thời Sênh đã phá hỏng Tinh Võng nhưng vẫn chẳng bắt được Linh.

Mà kết quả của việc Tinh Võng hỏng là các nơi đều mất liên lạc với nhau, khoảng cách giữa các tinh cầu xa như thế, tuy rằng với khoa học kỹ thuật hiện đại thì đi lại cũng không quá lâu, nhưng vẫn không tiện lợi bằng lúc có Tinh Võng.

Đây chỉ là hậu quả đầu tiên khi Tinh Võng bị hỏng. Hậu quả thứ hai là những người máy hoặc những nhân loại bị đồng hóa đang nằm trong sự kiểm soát của Linh đều bị cắt đứt mọi liên hệ. Không có Linh ra lệnh, những người máy và con người kia chẳng khác nào rắn mất đầu, chế tạo hỗn loạn và bạo động ở khắp nơi.

Một người máy thì còn dễ chế phục, nhưng một trăm, thậm chí là cả một đội quân thì sao chứ?

“Chủ nhân.” Thần Hành đứng trước mặt Thời Sênh với vẻ ấm ức, “Xin lỗi ngài, em đã không ngăn nó lại.”

Chuyện này không thể trách Thần Hành, cô nhóc đã cố gắng hết sức mình, mà Thời Sênh cũng không nghĩ có thể bắt được Linh dễ dàng như thế. Dù gì người ta cũng là đầu não, dễ dàng đối phó như thế thì chắc chắn là giả rồi.

Có thể phá hoại Tinh Võng thì cũng không cách xa kế hoạch của cô là bao.

“Được rồi, đi tìm Thập Phương chơi đi.” Thời Sênh véo khuôn mặt của Thần Hành.

“Chủ nhân, em muốn chơi với ngài cơ.” Thần Hành chớp đôi mắt to tròn long lanh, lâu rồi chủ nhân không chơi với nhóc.

Bên cạnh bắn tới một tầm mắt lạnh buốt, Thời Sênh buông tay ra: “Ta bận lắm, đi tìm Thập Phương đi.”

Thần Hành mếu máo, chủ nhân có bận gì đâu. Nhóc liếc nhìn Phượng Từ ở bên đã bắt đầu tản ra khí lạnh, lại lần nữa mếu máo, chạy vụt ra khỏi phòng nhanh như chớp.

Thập Phương ở ngay bên ngoài, Thần Hành vừa lao ra thì cái đầu liền đụng ngay phải đùi của anh ta.

“Làm gì thế, sau lưng có gì đuổi theo nhóc à?” Thập Phương xách cổ áo của Thần Hành lên, ý đồ kéo nhóc ra.

Thần Hành vươn bàn tay nhỏ ra ôm chặt lấy đùi anh ta, “Hừ.”

Thập Phương: “...”

Nhóc hừ cái gì chứ?

Nhóc hừ thì còn ôm ta làm gì?

Thập Phương kéo hai cái không được, anh ta đành phải mang theo bộ trang sức chân này mà đi.

“Phượng Từ ở trong đó à?” Thập Phương hỏi bộ trang sức ở chân mình.

Bộ trang sức ở chân tỏ vẻ rất không vui. Từ khi chủ nhân có niềm vui mới thì chẳng quan tâm tới nhóc nữa. Giờ nhóc đã thất sủng rồi, nhóc rất không vui, ôm một cái cũng không thấy khá hơn.

“Không biết.” Bộ trang sức chân tức giận đáp.

Vậy thì chắc chắn là có rồi.

Có thể khiến Thần Hành ra cái dạng này thì chắc chắn là vì gia chủ ưu ái Phượng Từ hơn.

“Vậy chút nữa tôi quay lại vậy.” Phượng Từ ở bên trong, anh ta vẫn nên né xa ba mét thì hơn.

Ai bảo giờ người ta là người trên đầu quả tim của gia chủ nhà mình chứ.

Thập Phương bế bộ trang sức chân lên, cái đầu nhỏ ghé lên vai anh ta chẳng khác nào một con thú cưng mềm mại. Thập Phương vỗ về sau lưng cô nhóc, nói sang chuyện khác, “Giờ gia chủ đang đi tới đâu?”

“Xích Nguyệt.” Thần Hành trả lời với vẻ chán nản.

Xích Nguyệt...

Gia chủ muốn đi tìm Hạ Sơ ư?

Thần Hành khá sợ Phượng Từ nên đại đa số thời điểm đều làm vật trang sức đeo chân của Thập Phương. Lúc Thập Phương làm việc cũng bị cô nhóc ôm lấy đùi, đôi con ngươi đen lánh xoay tròn, người không biết còn tưởng cô nhóc có ý đồ gì xấu.

Dù sao trước kia một lớn một nhỏ thường xuyên ở chung một chỗ với nhau, vì thế mọi người đều đã quen, cũng chẳng ai cảm thấy kỳ quái.

...

Trong vũ trụ không có ban ngày hay ban đêm, chỉ có thể dựa vào thời gian để phân biệt.

Đồng hồ sinh học của Thời Sênh từ trước tới nay luôn rất chuẩn, cứ đúng 6 giờ sáng sẽ tỉnh lại.

Cánh tay Phượng Từ đắp ngang bên hông cô. Thời Sênh lật người, ôm hắn vào trong lòng. Phượng Từ cuộn tròn trong lòng cô như một đứa trẻ, để lộ ra sườn mặt hoàn mỹ.

Thời Sênh tính toán ôm hắn ngủ thêm một lát nhưng Thập Phương ở bên ngoài đã gõ cửa tìm cô.

“Làm sao vậy?” Thời Sênh chuyển nghe, cố gắng đè thấp giọng nói.

“Gia chủ, ngài hãy chuyển kênh sang quan sát phần sườn của Vô Cực.”

Thời Sênh nhíu mày nhưng vẫn chuyển kênh, cảnh tượng bên ngoài lập tức hiện ra trước mặt cô.

Có mấy phi thuyền đang bắn nhau bên ngoài cách tàu Vô Cực không xa. Một phi thuyền có vẻ cũ nát như đã chạy trốn từ rất lâu, các phi thuyền còn lại đều cùng một phe, mang dấu hiệu của hoàng gia Xích Nguyệt.

“Gia chủ, chúng ta đi vòng qua hay chờ bọn họ đánh xong?” Thập Phương xin chỉ thị từ Thời Sênh.

Là tùy tùng đi theo Thời Sênh nhiều năm, đương nhiên Thập Phương biết Thời Sênh sẽ không có lựa chọn cứu người.

“Vòng qua đi.”

“Vâng.”

Thập Phương bảo Thần Hành khống chế tàu Vô Cực đi vòng qua khu vực kia, ai ngờ bọn họ còn chưa động thì chiếc phi thuyền cũ nát ở bên kia đột nhiên lại bay về phía này.

Nhìn qua màn hình thì thấy chiếc phi thuyền bị bắn bay đi, không khống chế được nên mới bắn về phía bên này.

Mắt thấy sắp đụng phải tàu Vô Cực, tàu Vô Cực đột nhiên lại nghiêng đi, tránh được chiếc phi thuyền xui xẻo đó.

Phi thuyền đó dừng cách bọn họ không xa rồi ổn định lại.

Nhưng giây tiếp theo, công kích dày đặc như sao băng bắn ra từ đội ngũ phi thuyền của hoàng gia Xích Nguyệt. Tàu Vô Cực ở trước chiếc phi thuyền kia nên chắc chắn sẽ bị dính đạn lây.

Thập Phương kinh hãi cho người chuẩn bị phòng ngự và công kích, nhưng nhìn khoang thao tác trống không mới nhớ ra tàu Vô Cực vận hành hoàn toàn dựa vào Thần Hành hết.

Lúc này, Thần Hành đang nghiêm túc thao tác trên màn hình, trước khi sóng công kích kia bắn tới thì tàu Vô Cực đã chìm xuống, sao băng xẹt qua ngay trên đầu họ.

Phi thuyền phía sau nổ tung, ngọn lửa hừng hực thắp sáng một góc vũ trụ.

“Bọn họ vẫn còn muốn tấn công chúng ta.” Thần Hành thở phì phò nói, “Chủ nhân, em có thể tấn công lại không?”

Chiếc phi thuyền kia đã nổ tung rồi nhưng đám phi thuyền ở đối diện vẫn không dừng tấn công.

Gặp gỡ loại chuyện này, đương nhiên Thời Sênh sẽ dạy cho bọn họ cách làm người thế nào rồi.

Thần Hành nhận được sự đồng ý của Thời Sênh liền lập tức mở ra hình thức tấn công, bên sườn của thân tàu Vô Cực lộ ra mấy cái lỗ màu đen, những mâm tròn kim loại màu đen hình hoa mai lớn bằng miệng bát tự động bật ra khỏi lỗ đen đó.

Bắn rất nhanh, mâm tròn ma xát bắn ra tia lửa. Người trên phi thuyền đối diện muốn ngăn những mâm tròn đó lại nhưng chúng lại phân liệt ra thành những mâm tròn hoa mai khác nhỏ hơn, xuyên qua làn đạn pháo bắn lên phi thuyền của đối phương.

Phi thuyền lập tức nổ tung, y như một màn pháo hoa, mỹ lệ và long trọng.

Thập Phương há hốc miệng, nhưng vì không cho bản thân mình thất thố nên trước khi những người khác nhận ra thì anh ta đã lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

“Thần Hành, tại sao không dùng pháo hạt?” Thứ vừa rồi nhìn có vẻ trâu bò, có chút xíu như thế mà đã khiến phi thuyền của nhà người ta nổ tung rồi.

Loại đồ vật này chẳng phải nên để lưu đến sau cùng sao?

Thần Hành chớp mắt, chỉ vào màn hình trước mặt: “Nhưng mà nó là vũ khí tấn công có cấp bậc thấp nhất rồi mà.”

Thập Phương nhìn về phía màn hình, trên màn hình hiện lên vài ký hiệu khác nhau, là ký hiệu phân cấp vũ khí thông thường của Tinh Tế.

Mâm tròn kim loại hoa mai quả thực là vũ khí có cấp thấp nhất.

Tàu Vô Cực có cất chứa nhiều vũ khí như thế sao?

Đằng sau hình như vẫn còn một trang nữa, toàn là đồ án khiến anh ta hoa cả mắt.

Quan trọng nhất là, pháo hạt mà các phi thuyền vận chuyển hành khách thường dùng lại được đánh dấu là siêu S?

Anh ta không nhìn nhầm đấy chứ?

Hay là trước đó anh ta nhìn nhầm, đó không phải là pháo hạt?

Cả người Thập Phương nổi đầy da gà, Hạ gia này thật đáng sợ... khó trách bọn họ chỉ chế tạo vũ khí cá nhân chứ không chế tạo phi thuyền, chiến hạm hay vũ khí có lực sát thương lớn.

Với uy lực như thế này mà ra trận thì nằm cũng thắng rồi.

Đừng nói Liên Minh mơ ước có được Hạ gia, chắc chắn là người bình thường thì cũng sẽ đỏ mắt cả thôi.

Hạ gia bị diệt thật không biết nên cảm thấy may mắn hay tiếc hận nữa.

Chương 1962: Chúa tể của tinh tế (8)

Lúc Phượng Từ dậy thì vừa lúc nhìn thấy chiếc phi thuyền cuối cùng nổ tung trong vũ trụ như pháo hoa. Hắn cau mày một chút, dựa vào Thời Sênh không động đậy, tham lam hít hà hơi thở trên người cô.

Lúc chưa gặp được cô, hắn không ngờ rằng sẽ có lúc đến hơi thở của một người cũng khiến hắn nghiện như thế.

“Sao anh cứ như chó thế.” Thời Sênh duỗi tay xoa mặt Phượng Từ, hơi nâng lên, “Đừng cọ nữa, cọ nữa lại ra lửa bây giờ.”

“Anh chịu trách nhiệm dập tắt cho em.”

Phượng Từ há miệng cắn đầu ngón tay Thời Sênh, đầu lưỡi đảo qua, cảm giác ướt át và tê dại truyền tới làm Thời Sênh thấy da đầu run lên.

#Nói xem mỗi ngày vừa dậy đều bị vợ mình trêu chọc sẽ có cảm giác gì#

#Mỗi ngày cô vợ đều muốn mình làm hôn quân#

Thời Sênh dứt khoát rụt tay lại, mặt nghiêm túc: “Đừng nghịch nữa, đang có việc quan trọng kìa.”

“Chính sự ở đây.” Phượng Từ kéo tay cô đặt lên ngực hắn.

Thời Sênh: “...”

Lời này tuy rất đáng đánh nhưng cô lại không có cách nào phản bác được.

Thời Sênh vỗ mặt mình, bình tĩnh nào.

Ngươi phải làm một hôn quân có thể chịu được sự dụ dỗ, mê hoặc.

Thời Sênh cúi xuống, nhanh chóng ấn một nụ hôn lên môi Phượng Từ: “Ngoan một chút, tối chúng ta làm sau.”

Phượng Từ ôm lấy cổ cô, xoay người đè cô xuống khiến Thời Sênh sợ tới mức vội vàng tắt thiết bị liên lạc đi. Vừa rồi Phượng Từ nằm nên bên kia hoàn toàn không nhìn thấy người, nhưng giờ hắn xoay người đè lên nên cả người hoàn toàn lộ ra.

“Anh muốn ngay bây giờ.” Phượng Từ kéo quần áo cô xuống.

“Sáng sớm ngày ra đã vận động thế này không tốt lắm đâu.” Thời Sênh giữ chặt tay Phượng Từ, ngăn cản hành vi lấn thêm một bước của hắn.

Chàng trai cong môi cười khẽ, “Một ngày bắt đầu từ giờ Dần sao?”

Thời Sênh: “...” Sau này không thể nói lại lời này nữa.

Phượng Từ cúi xuống lấp kín miệng Thời Sênh, không cho cô có cơ hội nói tiếp nữa.

Đã tới nước này rồi, Thời Sênh mà còn từ chối thì có vẻ làm kiêu quá.

Vợ đã nói thế rồi...

Vậy tiếp tục làm hôn quân thôi...

...

Thập Phương và Thần Hành hoàn toàn không hiểu tại sao tự nhiên Thời Sênh lại cắt đứt trò chuyện.

Lúc đầu chẳng có âm thanh gì, Thập Phương suy đoán có thể là Phượng Từ đã dậy, gia chủ nói chuyện với hắn nên mới tắt âm thanh đi.

Sau đó, ngay cả hình ảnh cũng mất luôn.

Thần Hành ngẩng đầu nhìn Thập Phương, cực kỳ ấm ức hỏi: “Thập Phương, tại sao chủ nhân lại che chắn tôi chứ?”

Vừa rồi nhóc lợi hại như thế mà chủ nhân còn chẳng khen lấy một lời.

Không vui.

Thập Phương: “...” Làm sao tôi biết tại sao gia chủ che chắn nhóc chứ hả.

Thần Hành thở phì phò rời khỏi bục điều khiển, đi thẳng tới khoang thuyền nơi Thời Sênh ở. Thập Phương lập tức phản ứng lại, vội vã đuổi theo cô nhóc: “Nhóc làm gì thế hả?”

“Đi tìm chủ nhân.” Thần Hành bẻ tay Thập Phương ra, “Anh buông tôi ra, tôi muốn đi tìm chủ nhân.”

Sao Thập Phương dám bỏ tay ra chứ, càng túm chặt hơn, cuối cùng

nhấc người kẹp lên nách: “Giờ nhóc mà tới, gia chủ chắc chắn sẽ không cho nhóc biến thành cái dạng này luôn đấy.”

Thần Hành vốn còn giãy giụa, nghe Thập Phương nói thế thì lập tức ôm lấy cánh tay anh ta: “Tại sao chứ?”

“Nhóc cảm thấy chủ nhân và thiếu gia Phượng Từ ở chung một chỗ thì có thể làm gì?”

Thần Hành rất thông minh, Thập Phương vừa nhắc tới đây là nhóc hiểu ra ngay, dẩu cái miệng lên hừ hừ một trận, đại khái là định nói xấu Phượng Từ nhưng sợ Thời Sênh mắng mình nên chỉ có thể chuyển thành tiếng hừ mà thôi.

Thập Phương lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó lại xách cô nhóc đi về phòng điều khiển.

Xác phi thuyền nổ trôi nổi trong vũ trụ. Thần Hành ngồi bệt xuống đài điều khiển, chân nhỏ lắc lư, đồ trang sức trên váy công chúa chạm vào nhau, không ngừng vang lên những tiếng leng keng.

Khuôn mặt nhỏ như bánh bao nhân thịt không có cảm xúc gì. Cô nóc duỗi tay thao tác trên giao diện giả thuyết. Thập Phương không giúp được gì nên chỉ có thể đứng một bên nhìn.

“Thập Phương, ở đây có người.” Thần Hành kinh ngạc nói với anh ta, “Còn động đậy, vẫn sống.”

Thập Phương vội vàng nhìn, trên màn hình thực tế ảo, một thân ảnh cồng kềnh đang túm chặt lấy chóp phi thuyền. Bởi vì tốc độ của phi thuyền quá nhanh nên kẻ đó phải dùng hết toàn lực mới giữ được ổn định.

Con ngươi của Thần Hành sáng lên: “Sắp tới điểm quá độ rồi, để tôi xem hắn còn sống hay không.”

“Thần Hành...” Thập Phương còn chưa nói xong thì phi thuyền đã tiến hành quá độ.

Lúc quá độ sẽ chịu ảnh hưởng, nhìn không ra cái gì. Đến khi phi thuyền vững vàng lại rồi, Thập Phương vội vã nhìn về phía màn hình. Người kia vẫn còn treo ở nơi đó, có điều lúc này hắn bị kéo đi, dùng thứ gì đó để cột chặt hông mình với phi thuyền.

“Đã chết chưa?” Thần Hành cũng nhìn lên màn hình, mắt như sắp rơi vào trong đó, muốn nhìn kỹ xem người này còn sống hay không.

Nhưng sau khi quan sát một hồi lâu, người kia vẫn chẳng có động tĩnh gì, vẫn chỉ phập phồng lên xuống theo chuyển động của phi thuyền, trong lúc nhất thời khó mà nhận ra là còn sống hay đã chết.

“Thập Phương, hắn chết chưa thế?”

Thập Phương lắc đầu, anh ta cũng không phân biệt được là còn sống hay đã chết.

Người này hẳn là người sống sót trong đám đánh lộn ban nãy, có thể bò lên tàu Vô Cực rồi theo tàu Vô Cực đi một khoảng cách xa như thế, quả thực cũng có mấy phần bản lĩnh.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Thần Hành dẩu cái miệng nhỏ lên.

Thập Phương nhìn người treo bên ngoài như dải lụa đang bay, vẻ mặt nghiêm túc: “Chờ gia chủ quyết định thôi.”

Thần Hành không tỏ ý kiến gì.

Cô nhóc vẫn luôn quan sát người đó, sau khi phát hiện người có có thể động đậy thì chẳng khác nào như phát hiện ra đại lục mới. Một người không trang bị cơ giáp, cũng không có phi thuyền, cả người trống trơn mà có thể thừa nhận được lực lượng ở điểm quá độ.

Sau đó, Thần Hành lại quá độ thêm một lần, sau lần đó, người kia liền nằm im luôn.

Thập Phương đoán là đã toi đời rồi.

Thừa nhận được một lần quá độ đã là chuyện nghìn lẻ một đêm rồi, hai lần mà còn có thể bảo tồn được cái xác hoàn hảo đã coi như là chuyện khó mà tin được. Nếu hắn còn sống thì khả năng anh ta sẽ bị dọa phát bệnh tim mất.

...

Thời Sênh vừa ra ngoài liền nghe thấy Trảm Long Vệ thảo luận trên phi thuyền có treo một người.

Cô đần mặt ra.

Trên tàu Vô Cực treo người từ bao giờ vậy?

“Có chuyện gì xảy ra?” Thời Sênh túm lấy một Trảm Long Vệ.

“Gia chủ.” Trảm Long Vệ kêu lên một tiếng, giải thích, “Vừa rồi Thần Hành phát hiện trên phi thuyền của chúng ta có người, thế nên tiến hành một lần quá độ, kết quả người đó vẫn còn sống. Sau đó Thần Hành lại quá độ lần thứ hai. Giờ người đó đang treo ở sau phi thuyền của chúng ta.”

Người ư?

Còn sống?

Chẳng phải lúc quá độ có thể dễ dàng bị ép nát sao?

“Anh có chắc là người không?” Sao ông đây lại không tin thế này?

Trảm Long Vệ nghiêm túc gật đầu: “Cả Thần Hành và Quan chấp hành đều nhìn thấy.”

“Anh có chắc là cả hai người họ đều không bị mù không?” Thời Sênh vẫn cảm thấy không đáng tin.

Khóe miệng Trảm Long Vệ giật giật, cẩn thận nói: “Khả năng này... chắc không lớn đâu.”

Đó là Quan chấp hành Thập Phương và Thần Hành, sao có thể xuất hiện tình trạng hoa mắt được chứ?

Thời Sênh bất đắc dĩ chấp nhận giả thiết này: “Còn sống hay đã chết?”

Trảm Long Vệ tỏ ra rối rắm: “Chắc là chết rồi, sau lần quá độ thứ hai thì vẫn luôn không thấy có động tĩnh gì.”

Việc lạ năm nào cũng có, chỉ có năm nay đặc biệt nhiều.

Một người đang yên đang lành lại treo lên phi thuyền của cô làm cờ hiệu, có âm mưu.

“Thần Hành và Thập Phương đâu rồi?”

Trảm Long Vệ lập tức chỉ về một phía: “Ở bên đó.”

Chương 1963: Chúa tể của tinh tế (9)

Thời Sênh tìm được Thập Phương và Thần Hành. Hai người đang ngồi đối diện nhau chơi game.

Thập Phương mặt ủ mày ê, rõ ràng là bị Thần Hành hành hạ không ít.

“Chủ nhân!” Thần Hành thấy Thời Sênh tiến vào thì lập tức nhảy dựng lên, lao qua ôm eo Thời Sênh, “Người đã tới rồi.”

Thập Phương nhìn về phía sau lưng Thời Sênh theo bản năng, thấy sau lưng cô là Trảm Long Vệ, không thấy chàng trai đổi mặt còn nhanh hơn lật sách nào đó thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng một cái.

Nếu vị kia mà ở đây, chỉ sợ Thần Hành sẽ xui xẻo.

Dục vọng chiếm hữu của gia chủ mạnh bao nhiêu thì dục vọng chiếm hữu của vị kia liền mạnh bấy nhiêu, thậm chí có xu thế chỉ hơn chứ không kém.

Thời Sênh xoa đầu Thần Hành: “Người bên ngoài là thế nào?”

Thập Phương tắt trò chơi đi, nghiêm mặt báo cáo: “Là Thần Hành phát hiện ra, tôi đã phía người tới kiểm tra nhưng khoảng cách có hơi xa nên tạm thời vẫn chưa xác định được là còn sống hay đã chết.”

“Đi xem.”

“Vâng.”

Trên đỉnh chóp phi thuyền là một sân chơi xinh đẹp, bên trong có bày không ít thực vật màu xanh, bàn ghế đầy đủ. Trên đỉnh được thiết kế trong suốt, có thể mở ra lúc cần, nằm bên dưới có thể ngắm được sao trời cuồn cuộn ở bên ngoài.

Mà lúc này chẳng ai có tâm tư quan tâm tới sao trời cuồn cuộn kia, mọi sự chú ý đều tập trung hết lên “dải lụa” đang tung bay bên ngoài.

Dây thừng buộc trên người, người bay tới bay lui theo sự chuyển động của phi thuyền, y như con diều vậy.

“Gia chủ, ngài xem thế nào?” Thập Phương xin chỉ thị của Thời Sênh.

Thời Sênh híp mắt quan sát một hồi lâu, toàn thân người nọ bị bọc tới kín mít, hoàn toàn không nhận ra điểm nổi bật nào.

“Cứ treo hắn như thế đi, tới rồi nói tiếp.” Hiện tại ra ngoài cũng chẳng được, vậy thì chỉ có thể đợi tới nơi rồi tính toán tiếp.

Thập Phương biết là sẽ có kết quả này nên cũng không thấy ngoài ý muốn: “Vâng.”

...

Phi thuyền tăng tốc, sau vô số lần quá độ, sự tò mò của người trong tàu Vô Cực đối với kẻ treo bên ngoài kia đã dâng lên đến mức tận cùng.

Trải qua một hành trình dài, tuy rằng nhìn có vẻ như đã chết, nhưng

trải qua nhiều lần quá độ như vậy mà thân thể vẫn còn hoàn hảo không hao tổn gì thì quả thực có thể đưa vào kỷ lục vũ trụ rồi.

Thời Sênh không tỏ ý kiến gì về việc này. Nếu đối phương là người của tinh hệ Xích Nguyệt thì cũng không có gì kỳ quái.

Tinh hệ Xích Nguyệt...

Đó là một tinh hệ mạnh đến không biết xấu hổ.

Cuối cùng, sau ba tháng, tàu Vô Cực đã tiến vào phạm vi của tinh hệ Xích Nguyệt.

Tinh hệ Xích Nguyệt có hình trăng rằm, vì có màu đỏ nên được gọi là tinh hệ Xích Nguyệt.

Tiến vào tinh hệ Xích Nguyệt rồi, tàu Vô Cực liền bị mấy phi thuyền hoàng gia bao vây. Không có Tinh Võng nên đối phương dùng một loại sóng âm cổ xưa để truyền tin.

“Chủ nhân, bọn họ yêu cầu chúng ta hạ vũ khí đầu hàng, nếu không sẽ trực tiếp phá hủy chúng ta.” Thần Hành phiên dịch xong nội dung liền báo cho Thời Sênh.

“Hạ vũ khí đầu hàng?” Thời Sênh cười như không cười lặp lại một tiếng, “Lời này nghe quen quen.”

“Chủ nhân, có trực tiếp tấn công luôn không?” Thần Hành nóng lòng muốn thử.

Thời Sênh trừng mắt nhìn Thần Hành: “Chúng ta là người có văn minh, sao có thể thô lỗ như vậy được.”

Thần Hành: “...” Chủ nhân, ngài nói những lời này ngài có tự tin không?

Thập Phương: “...” Văn minh lên thì không phải người đúng không?

Thường thì khi gia chủ nói những lời này thì đối phương nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Đối phương lại truyền tin tới, Thần Hành tiếp tục phiên dịch.

“Chủ nhân, bọn họ nói cho chúng ta mười giây cuối cùng, nếu còn chưa đầu hàng thì sẽ lập tức tấn công chúng ta.”

Mười giây, từ lúc Thần Hành nhận được tin đến lúc phiên dịch xong thì đã mất năm giây rồi. Mà giờ còn nói chuyện với Thời Sênh nữa, năm giây cuối cùng cũng đã dùng hết, đối phương căn bản không định cho họ thời gian hạ vũ khí đầu hàng.

Bọn họ chỉ muốn cho bên này một lý do mà thôi... Đấy nhé, tao đã cho chúng mày cơ hội, là chính chúng mày không cần.

Đường hoàng bá đạo như thế quả đúng là phong cách của tinh hệ Xích Nguyệt.

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng: “Vọt vào.”

“Vâng.”

Tốc độ của tàu Vô Cực chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là “quỷ mị“. Người đối diện còn chưa nhìn rõ tàu Vô Cực động như thế nào, chỉ trong một cái chớp mắt, nó đã biến mất ngay ở trước mặt rồi.

Phi thuyền toàn thân đen nhánh lấy tốc độ cực kỳ quỷ dị đâm về phía bọn họ, dường như không thèm quan tâm xem phi thuyền có bị hư hao gì không.

Lúc này bọn họ mới thấy sợ, vội vàng thao tác cho phi thuyền tránh đi, nhưng cũng chẳng còn kịp nữa. Tàu Vô Cực như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng làm nổi lên vô số những gợn sóng.

Đội ngũ phi thuyền của hoàng gia bị đánh tan, trong đó có hai chiếc tiếp xúc trực tiếp với tàu Vô Cực còn bị đâm nổ tan tành.

Đầu sỏ gây tội tiếp tục lao thẳng vào bên trong tinh hệ Xích Nguyệt. Thân tàu đen nhánh như hòa vào màn đêm của vũ trụ, đảo mắt đã chẳng thấy đâu.

“Mau báo cho Thượng tướng, có người xông vào, thỉnh cầu chặn lại!” Sắc mặt của quan chỉ huy xanh mét, quát lên giận dữ.

Chiếc phi thuyền vừa rồi quá quỷ dị.

“Bảo Thượng tướng nhất định phải ngăn chiếc phi thuyền đó lại.” Quan chỉ huy có một linh cảm mãnh liệt rằng nếu không ngăn được nó thì rất có thể tầng phòng ngự mà tinh hệ Xích Nguyệt vất vả lắm mới dựng lên được sẽ sụp đổ.

“Vâng!”

...

Tiến vào tinh hệ Xích Nguyệt là tiến vào địa bàn của người khác. Thời Sênh lại không hề che giấu hành tung nên rất nhanh bị lực lượng Hoàng gia phát hiện ra, phái người tới chặn nhưng lại chẳng ai thành công.

Ngược lại còn bị tàu Vô Cực xoay mòng mòng, không những thế còn bị tổn thất không ít phi thuyền và chiến cơ.

Trong sự đuổi bám của hoàng gia, tàu Vô Cực chạy thẳng tới Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt.

Lúc này chỉ huy bên phía đối phương mới đổi sang ý định đàm phán.

“Chủ nhân, đối phương tự xưng là Thượng tướng Caroll Barnes, xin được đàm phán với ngài.” Thần Hành phiên dịch xong lại lập tức nói tiếp, “Chủ nhân, em thấy bọn họ chắc chắn có âm mưu gì đó, chúng ta đừng để ý tới bọn họ.”

“Gia chủ, Thượng tướng Caroll không dễ trêu vào lắm.” Thập Phương nhắc nhở.

Tinh hệ Xích Nguyệt có hai nhân vật rất nổi tiếng. Một trong đó chính là vị Thượng tướng Caroll này. Ngay cả Hoàng thất cũng phải nể hắn ba phần. Có điều Caroll lại rất trung thành với Hoàng thất, nếu không tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy hắn ta muốn tạo phản.

Thời Sênh híp mắt, nói: “Thả ký hiệu của tàu Vô Cực ra.”

Tuy Thần Hành hơi khó hiểu nhưng lại rất chấp hành lệnh của Thời Sênh, đầu tiên là mở ra ký hiệu in trên tàu Vô Cực.

Ký hiệu này có thể che giấu, lúc che giấu rồi thì tàu Vô Cực sẽ là một con tàu đen nhánh toàn thân, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Mà khi mở ra, ký hiệu bông hoa sinh động sẽ phát ra ánh sáng bạc, cực kỳ nổi bật trong vũ trụ.

...

Caroll là một vị Thượng tướng còn rất trẻ, mày rậm mắt to mũi cao, điển hình của người phương Tây, dáng người cường tráng nhưng vẫn không mất đi vẻ anh tuấn. Tuy bề ngoài hắn rất trẻ nhưng tuổi tác thực tế lại có thể làm cha của rất nhiều người.

Caroll rất nóng nảy, sau một hồi lâu không thấy tàu Vô Cực đáp lại thì đã bắt đầu phát hỏa.

Phi thuyền kia xông tới tận nơi này mà hắn chẳng tiêu diệt được, điều này khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Giờ hắn yêu cầu đàm phán thì đối phương lại không thèm để ý tới.

Nhưng đúng lúc này, có người đột nhiên chỉ vào màn hình trước mặt: “Thượng tướng, ngài xem.”

Phi thuyền vốn dĩ toàn thân đen nhánh đột nhiên sáng lên ở phía đầu, hoa văn màu bạc nở rộ, rực rỡ lấp lánh làm người ta nhìn không rời được mắt.

Đồng tử Caroll lồi ra, cơ trên mặt cũng run rẩy.

Có lẽ bị phi thuyền này đùa bỡn mấy ngày nên hắn gặp phải ảo giác rồi.

Sao vào lúc này, ở nơi này, hắn lại nhìn thấy... biểu tượng của Thời gia chứ?

Giả.

Nhất định là giả.

Hắn không tin.

Chương 1964: Chúa tể của tinh tế (10)

Cho dù Caroll phủ nhận trong đáy lòng thế nào đi chăng nữa nhưng ký hiệu ở phi thuyền đối diện vẫn cứ sáng lên một cách chân thực, không thể nào phủ nhận được.

“Thượng tướng?” Cấp dưới cẩn thận gọi một câu.

Thượng tướng đã nhìn chằm chằm như thế năm phút rồi, khác thường như thế chắc chắn là có vấn đề.

“Thượng tướng? Thượng tướng!”

Caroll đột nhiên xoay người. Dường như hắn đã nín thở rất lâu nên vội vàng hít vào một hơi: “Có chuyện gì thế?”

Cấp dưới: “...” Là chúng tôi muốn hỏi ngài làm sao thế mới đúng!

Caroll trấn định ho khan hai tiếng để che giấu đi sự thất thố ban nãy của mình, “Các cậu ra ngoài trước đi.”

Hả?

Vì sao lúc này lại muốn họ ra ngoài chứ? Phi thuyền đối diện làm xằng làm bậy thì phải làm sao đây?

“Đây là mệnh lệnh!” Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của cấp dưới nhà mình, Caroll quát một câu, “Bây giờ tất cả ra ngoài cho tôi.”

Các thuộc hạ chẳng hiểu sao tự nhiên lại bị quát như thế. Thượng tướng à, ngài bị khinh bỉ thì cũng không thể dùng chúng tôi để xì hơi như thế được đâu.

Rất nhanh chỉ còn lại mình Caroll. Đến lúc này, Caroll không giữ nguyên vẻ mặt như cũ được nữa, đấm mạnh lên đài điều khiển một cái.

Thời Sênh!

Kẻ khốn kiếp này còn dám tới nữa!

Ký hiệu của Thời gia cũng có điểm khác nhau, dùng để phân chia thân phận. Người họ Thời bình thường sẽ dùng hoa màu trắng, nhụy đỏ ở giữa rất nhạt. Mà gia chủ Thời gia sẽ dùng màu bạc, nhụy ở giữa được vẽ bằng màu đỏ tươi như máu.

Ký hiệu này hắn sẽ không bao giờ nhận nhầm.

Caroll cưỡng ép mình bình tĩnh lại, gửi tin nhắn sang cho tàu Vô Cực.

...

Bên này, Thời Sênh nhanh chóng nhận được tin của Caroll.

[Thời gia chủ, không có việc thì không lên điện Tam Bảo. Với cục diện hiện tại, cô đại giá quang lâm không biết là có việc gì. Đừng nói với tôi là cô chỉ tới chơi.]

Lời này nghe có vẻ rất lễ phép nhưng phối hợp với câu nói sau cùng thì lại mang đầy ý châm chọc.

“A, chủ nhân, ngài quen hắn ạ?” Thần Hành nghiêng đầu, sao nhóc lại không biết chủ nhân quen với người này nhỉ?

Thập Phương liếc nhìn Thời Sênh như suy tư gì đó, lúc trước có tin tức truyền ra rằng Thời Sênh phá hủy một đài siêu năng cơ giáp của tinh hệ Xích Nguyệt, e là chuyện đó cũng có liên quan tới người gửi tin kia.

Là tâm phúc số một của Thời Sênh nhưng cũng có một số việc anh ta phải nghe qua lời đồn mới biết được.

Anh ta có thể làm sao được chứ?

Anh ta cũng tuyệt vọng đây này.

Gia chủ nhà mình một lời không hợp liền khiêu khích trời, khiêu khích đất, khiêu khích cả Liên Minh, lại còn không dẫn bọn họ theo nữa chứ.

Thời Sênh không để ý tới ánh mắt của một lớn một nhỏ mà tự mình trả lời.

[Tôi đến chơi thật đấy.]

Bên kia có lẽ Caroll đã tức tới giậm chân nên mãi một lúc lâu mới trả lời.

[Tinh hệ Xích Nguyệt chúng tôi nhỏ lắm, không đủ cho Thời gia chủ tham quan đâu, vẫn mong Thời gia chủ rời khỏi đây đi.] Ý là tinh hệ Xích Nguyệt không chào đón cô đâu, cô tới từ đâu thì lăn về đó đi.

[Địa phương nhỏ mới càng có nhiều cảnh đẹp, hiện giờ khắp nơi đều loạn lạc, ở đây càng thích hợp cho nghỉ lễ.]

Caroll đã tức đến mức cả người nổi đầy gân xanh, ai thèm thảo luận chuyện phong cảnh với nhà cô, còn nghỉ lễ nữa, nghỉ lễ cái đầu cô ấy.

[Theo tôi được biết, Lam Tinh hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào, Thời gia chủ nghỉ lễ ở Lam Tinh càng tốt hơn.] Nói tới đây, Caroll lại nghiến răng nghiến lợi, người phụ nữ này cái gì cũng chiếm hết, giờ còn chạy tới tinh hệ Xích Nguyệt khoe khoang, thật không biết xấu hổ.

Đúng thế, lúc này Caroll cảm thấy Thời Sênh đang khoe khoang Lam Tinh.

[Ngắm cảnh ở mãi một chỗ cũng chán, càng muốn tới nơi khác ngắm hơn.]

Thập Phương và Thần Hành cùng cảm thấy cạn lời, hai người này nói chuyện sao cứ như đặc vụ truyền tin cho nhau thế. Thượng tướng Caroll không phải gián điệp mà gia chủ sắp xếp vào tinh hệ Xích Nguyệt đấy chứ?

Caroll là người không chịu nổi trước.

[Thời gia chủ có mục đích gì thì nói thẳng đi.]

Cứ nói tiếp như thế này chắc hắn sẽ điên mất.

[Nói sớm thế này có phải tốt không, mất công tôi nói rõ lắm như thế.]

Caroll: “...” Là tôi sai rồi sao?

[Mời Thời gia chủ nói đi.]

Nếu Caroll ở trước mặt Thời Sênh, thì chắc chắn lúc này hắn ta đang nghiến răng nghiến lợi mà nói chuyện.

[Thì tôi muốn đi vào thôi.] Thời Sênh nói rất chân thành.

[Không biết tinh hệ Xích Nguyệt có chỗ nào hấp dẫn Thời gia chủ như thế?] Tôi lập tức cho người đi hủy diệt luôn.

[Phong cảnh.]

Caroll tức đến nôn ra máu, vất vả lắm mới kéo được tới vấn đề chính, giờ lại bị cô vòng trở lại.

Thời Sênh đoán Caroll sắp nổ tung vì tức giận rồi nên bắt đầu nghiêm túc hơn.

[Tôi muốn vào tinh hệ Xích Nguyệt tìm một người.]

Bên kia, bàn tay Caroll đã đặt trên nút mở vũ khí tấn công, đột nhiên nhìn thấy những lời này thì khựng lại, vẻ mặt đầy cổ quái.

[Có thể khiến Thời gia chủ tự mình đi tìm, xin hỏi là thần thánh phương nào thế?] Không phải cô ta muốn đi tìm bệ hạ rồi giết chết ngài ấy để thống nhất tinh hệ Xích Nguyệt đấy chứ?

Đừng hỏi tại sao hắn lại có ý tưởng đáng sợ đó, bởi vì thật lâu trước kia, chính cô ta đã không biết xấu hổ mà nói ra những lời này.

[Cái này không có liên quan gì tới tinh hệ Xích Nguyệt của các anh hết.]

[Nếu đã không có quan hệ gì với tinh hệ Xích Nguyệt của bọn tôi, vậy

tại sao tôi phải thả cho cô tiến vào đây chứ?]

[Anh không muốn lấy lại Ngân Hồ của mình hả?]

[...]

Đối thoại kết thúc ở đây.

Đại khái, sau hơn một tiếng, Caroll mở cơ giáp ra, tiến tới gần tàu Vô Cực.

“Gia chủ, có cho hắn vào không?” Thập Phương có vẻ lo lắng.

“Hắn dám tới, chẳng lẽ tôi còn sợ không dám cho hắn vào à?”

Ông đây chẳng sợ cái quái gì hết.

Caroll đặt chân xuống tàu Vô Cực. Thập Phương tự mình ra đón người, đưa hắn tới khoang tàu dùng để tiếp khách.

Caroll âm thầm quan sát phi thuyền, thiết kế của phi thuyền này ở bên trong khá đơn giản, nhưng mỗi một góc cạnh dường như đều được trải qua xử lý đặc biệt, mọi thứ đều như hòa thành một thể.

Trên mặt đất trải thảm dày màu đen, bước chân lên thấy vô cùng êm ái.

Trong khoang tàu tiếp khách, thiếu nữ vắt chéo chân ngồi rung đùi trên ghế chủ nhà, tay trái chống cằm, tay phải đặt trên đầu gối, đầu ngón tay hơi gõ đầu gối.

Khuôn mặt vẫn xinh đẹp như năm nào, có phong thái khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng lúc người ta nhắc tới cô, thứ đầu tiên họ nhớ tới không phải là gương mặt khiến người khác không thể nào quên kia.

“Thời gia chủ, đã lâu không gặp.” Caroll nghiến răng nghiến lợi.

Chính cô ả độc ác như rắn rết này đã cướp mất Ngân Hồ của hắn, làm cho hắn bị người ta cười nhạo bao nhiêu năm ở tinh hệ Xích Nguyệt.

“Thượng tướng Barnes, mời ngồi.” Thời Sênh cười tủm tỉm tiếp đón Caroll.

Caroll cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện Thời Sênh, đôi tay đặt lên bàn, “Thời gia chủ, tôi là Caroll Barnes. Gọi đầy đủ tên người khác là một phép lịch sự tối thiểu, thân là gia chủ Thời gia, chẳng lẽ cô còn không biết cái này sao?”

Thời Sênh hơi nhướng mày, “Thượng tướng Barnes...?”

Khóe miệng Caroll giật giật: “Tôi là Caroll!”

Thời Sênh cười nhạt không nói.

Caroll thở sâu mấy cái rồi mới hỏi một câu: “Ngân Hồ ở đâu?”

Ngân Hồ...

Đây là siêu năng cơ giáp của hắn. Từ sau khi mất đi Ngân Hồ, ngày tháng của hắn cực kỳ khổ sở. Nếu không nhờ vào thực lực và mối quan hệ tích lũy của riêng mình thì sợ rằng hắn đã sớm không còn là Thượng tướng nữa rồi.

Mà hết thảy đều nhờ người phụ nữ này ban tặng.

“Thượng tướng Barnes, anh nhìn tôi thế làm gì, có phải tôi cướp Ngân Hồ của anh đi đâu, là anh thua cơ mà. Hơn nữa... Thượng tướng còn rất “rộng lượng” ném Ngân Hồ vào vũ trụ. Nếu không phải tôi có lòng tốt vớt nó về, giờ có khi anh còn chẳng nhìn thấy xác của nó ấy chứ. Đáng lẽ anh phải cảm ơn tôi mới đúng.”

Sắc mặt Caroll lập tức trở nên rất xấu, hắn há miệng ra định phản bác nhưng cuối cùng lại chẳng nói nên lời.

Hắn ném Ngân Hồ vào vũ trụ là do lúc đó bị tức đến điên lên, hắn không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng có được. Ai ngờ kẻ điên này lại vớt Ngân Hồ về chứ.

Chương 1965: Chúa tể của tinh tế (11)

“Cô muốn thế nào?” Caroll siết chặt hai nắm tay.

“Tôi có thể trả Ngân Hồ cho anh, nhưng anh phải để tôi tới tinh hệ Xích Nguyệt.” Thời Sênh dừng lại, cười hơi âm trầm, “Tôi đang cho anh mặt mũi đấy. Anh cũng biết, nếu tôi muốn vào trong tinh hệ Xích Nguyệt thì các anh cũng chẳng cản được tôi.”

Caroll thực sự không muốn thừa nhận những gì Thời Sênh nói, nhưng đây là sự thật.

“Cô mà còn biết cho người khác mặt mũi à?” Vũ trụ sắp bị hủy diệt sao?

Không phải trên trời dưới đất, cô chẳng biết nể mặt ai sao?

“Tốt xấu gì cũng là bại tướng dưới tay tôi, cho tí mặt mũi cũng chẳng sao hết.”

Lại một lần nữa bị chọc vào nỗi đau, Caroll chỉ hận không thể bóp chết được Thời Sênh.

Caroll hít hà mấy hơi mới nén xuống được lửa giận sắp phun trào, rít qua kẽ răng hai chữ, “Mục đích.”

“Tìm người, chẳng phải tôi đã nói rồi sao, chẳng lẽ Thượng tướng Barnes có tuổi rồi nên tai mắt cũng có vấn đề à?”

Caroll đứng bật dậy, vỗ mạnh tay xuống bàn, trong đáy mắt như có lửa giận sôi trào. Đứa con gái đáng ghét này lại dám ngầm mắng chửi hắn thế chứ.

Thời Sênh nhướng mày, chờ hành động tiếp theo của Caroll.

Caroll khống chế bản thân bình tĩnh lại, “Thời gia chủ, cô nói những lời này bản thân cô có tin được không?”

Tìm người ư?

Nhất định là cô ta có mục đích nào đó, còn lâu hắn mới tin là cô ta tới đây chỉ để tìm người.

“Tin chứ.” Thời Sênh gật đầu nghiêm túc.

Rõ ràng là bản cô nương tới tìm người, tại sao lại không tin chứ?

Caroll: “...”

Đừng tưởng rằng cô nói chắc như đinh đóng cột thế là tôi sẽ tin cô nhé, còn lâu tôi mới tin ấy!

Nhưng sức hấp dẫn của Ngân Hồ lại lớn hơn một chút...

Caroll đấu tranh một hồi, cuối cùng cắn răng nói: “Cô để tôi nhìn thấy Ngân Hồ đã.”

Hắn muốn xác nhận Ngân Hồ có còn hoàn hảo hay không?

Thời Sênh hất cằm ra hiệu cho Thần Hành. Thần Hành lập tức vung tay nhỏ lên, trong hư không xuất hiện một bản đồ thực tế ảo, bề ngoài của Ngân Hồ mô phỏng theo hình con cáo, lại có màu bạc nên

mới được đặt tên là Ngân Hồ.

Lúc này, Ngân Hồ đang được đặt ở một nơi tối tăm, ánh sáng chiếu lên nó khiến cho nó như một vầng trăng sáng được chúng sao bao bọc lấy, rực rỡ lóa mắt.

Caroll kích động tiến lên thêm hai bước, ánh mắt dán chặt vào Ngân Hồ, nhịp tim tăng nhanh. Loại cảm giác này chẳng khác nào một thằng nhóc miệng còn hôi sữa nhìn thấy cô gái mà mình thầm yêu vậy.

Dù gì cũng là Thượng tướng đã trải qua vô số lần sinh tử, Caroll lấy lại bình tĩnh rất nhanh, “Sao tôi có thể xác định được Ngân Hồ còn hoàn hảo chỉ qua hình ảnh được?”

Đây chỉ là hình ảnh, hoàn toàn có thể là hình ảnh lúc trước kia.

Thời Sênh nhún vai, “Thập Phương, để Trảm Long Vệ truyền hình ảnh thực thể tới đây.”

“Vâng.”

Caroll tức khắc cười lạnh, “Thời gia chủ, hiện giờ cả Tinh Võng đều đã hỏng mất, cô định truyền hình ảnh trực tiếp thế nào đây? Chẳng lẽ muốn tôi ở đây chờ mấy tháng à?”

Thời gian mấy tháng, ai mà biết hình ảnh được truyền tới đây có bị động tay động chân gì hay không?

“Đúng thế.” Thời Sênh gật đầu, mặt mũi tươi rói, nhưng trong đáy mắt lại hoàn toàn không có ý cười nào, “Vì Ngân Hồ của mình, chắc chắn Thượng tướng Barnes sẽ tình nguyện chờ mà, đúng không?”

Caroll: “...”

Ngân Hồ...

Caroll cực kỳ rối rắm. Hắn rất muốn lấy lại Ngân Hồ của mình, nhưng hành động của Thời Sênh nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lý.

Tại sao cô ta lại muốn trả lại Ngân Hồ cho hắn. Như lời cô ta nói, cô ta muốn tiến vào tinh hệ Xích Nguyệt là một chuyện quá dễ dàng, bọn họ căn bản không ngăn cản được.

Nói vì hắn từng là bại tướng dưới tay gì đó rõ ràng chỉ là lý do là vớ vẩn, chắc chắn cô ta có âm mưu gì khác.

Đúng lúc Caroll còn đang đấu tranh tư tưởng thì hình ảnh đã được truyền tới.

“Thượng tướng Barnes, nhìn đi.” Thời Sênh nhắc nhở Caroll.

Caroll ngẩng đầu, vẫn là chỗ cũ, nhưng lúc này ở bên cạnh đã có mấy Trảm Long Vệ đang đứng. Một Trảm Long Vệ đang viết thời gian, trong một tinh cầu vẫn có độ chênh lệch về giờ giấc chứ đừng nói là giữa các Tinh Hệ. Thời gian mà người kia đang viết là thời gian ở Lam Tinh.

Caroll nhanh chóng đổi thời gian, xác định thời gian ở bên kia đúng là thời gian ở Lam Tinh, ngoại trừ số giây ra thì không sai một chút nào.

Nếu không phải cô ta liệu sự như thần, ngay cả thời gian nói chuyện với hắn đều có thể tính toán được, vậy thì chỉ còn một khả năng khác...

Đó là hình ảnh thật.

“Cô...” Caroll nhìn Thời Sênh với vẻ khiếp sợ.

Tinh Võng của toàn Tinh Tế đều không thể sử dụng, muốn truyền tin cũng phải dùng biện pháp cổ xưa, cũng chưa chắc có thể truyền được. Hiện tại tin tức truyền tin đáng tin cậy nhất đã khôi phục về thời Tinh Võng chưa được sử dụng... sức người.

Nhưng lại mất quá nhiều thời gian, có đôi khi một tin tức được truyền tới nơi thì sự tình đã qua lâu lắm rồi.

Tại sao cô ta lại có thể truyền tin tới trong thời gian ngắn như thế được?

“Tinh Võng đã hỏng rồi, Thời gia chủ có thể giải thích xem tại sao cô có thể liên lạc về Lam Tinh nhanh như thế không?”

“Cái bị hỏng là Tinh Võng chứ có phải Lam Tinh của tôi đâu.” Thời Sênh nhún vai vô tội, “Tôi có thể liên hệ được với Lam Tinh thì có gì đáng kỳ quái nhỉ?”

Trước kia Caroll cũng từng nghe đồn rằng hình như Lam Tinh dùng mạng internet độc lập.

Nhưng mà cũng không hợp lý...

Hiện tại internet bên ngoài đều đã hỏng rồi, dù Lam Tinh có internet độc lập thì cũng chỉ có thể truyền được ở Lam Tinh thôi, ra ngoài vẫn phải dựa vào Tinh Võng mới đúng.

Thời Sênh có Thần Hành ở đây, Tinh Võng chỉ hỏng và không cho bất kỳ kẻ nào đăng nhập chứ không có nghĩa là bị hủy diệt hoàn toàn. Thần Hành muốn truyền tin tức gì cũng chẳng có gì khó cả.

Đương nhiên điểm này thì Caroll không biết, hắn chỉ cảm thấy rất quỷ dị.

“Thượng tướng Barnes, giờ anh đã tin chưa?”

Caroll nhíu mày, tầm mắt dừng thật lâu trên người Thời Sênh, “Tôi đồng ý với cô thì cô sẽ trả lại Ngân Hồ cho tôi thật chứ?”

“Đương nhiên, chữ tín của tôi ở Tinh Tế vẫn được đánh giá khá cao mà.” Hiện tại, người nói chuyện biết giữ lời như bản cô nương không còn nhiều lắm đâu.

Caroll không có gì phản bác cả.

Ác danh của Thời Sênh lan xa nhưng ai cũng biết rõ cô là người giữ chữ tín tới mức nào. Chỉ cần là chuyện cô đã đồng ý thì nhất định sẽ tuân thủ.

Đương nhiên tiền đề là đối phương cũng phải tuân thủ.

Caroll tiếp tục đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn bị bại dưới sự dụ hoặc của Ngân Hồ.

“Hiện tại tinh hệ Xích Nguyệt đang trong tình trạng giới nghiêm, bất kỳ thiết bị phi hành bên ngoài nào đều cũng không được phép nhập cảnh. Người tự tiện xâm nhập sẽ bị bắn phá trực tiếp. Phòng tuyến nơi này không chỉ có mình tôi canh giữ, tôi có thể đưa các cô vào, nhưng chiếc phi thuyền này... các cô không thể lái vào được.”

“Chuyện phi thuyền anh không cần xen vào, chỉ cần cho qua là được.” Giọng điệu Thời Sênh đầy kiêu ngạo.

Caroll nghi hoặc, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, một lát sau liền hừ một tiếng, “Cô muốn lái vào thì không thể để người khác chú ý tới được. Tôi sẽ sắp xếp cho cô một cảng bỏ hoang, cô có thể đáp phi thuyền xuống đó.”

Cô ta có bản lĩnh lớn như thế, làm một chiếc phi thuyền ẩn thân không cho người khác nhận ra là chuyện có thể làm được.

“Vậy cảm ơn.”

“Khi nào tôi có thể lấy được Ngân Hồ?”

Thời Sênh cười như không cười: “Thượng tướng Barnes nghĩ rằng giá trị của Ngân Hồ thấp như thế sao?”

“Cô còn muốn thế nào nữa?” Rốt cuộc Caroll cũng không nén giận được nữa, ánh mắt hắn như muốn rút gân lột da Thời Sênh ra vậy.

“Đương nhiên giao dịch là phải công bằng, đồ vật đổi cũng phải ngang giá trị.” Thời Sênh mỉm cười.

“Thời Sênh, cô đừng có quá đáng.”

“Nếu không giờ Thượng tướng Barnes cứ đi thôi, coi như chúng ta chưa từng gặp gỡ nói chuyện.” Thời Sênh tỏ vẻ “anh thích chọn thế nào tùy anh, tôi không cưỡng chế“.

Caroll: “...”

Người đâu tới đây!

Hắn muốn bắn tan nát người phụ nữ này ra cho hả giận.

Tức chết hắn mất!

Chương 1966: Chúa tể của tinh tế (12)

Thành phố Mục Khoa.

Đây là một thành phố xưa cũ, nhiều năm từng là thành trì phồn hoa nhất ở Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt.

Nhưng sau một trận bạo động, thành phố Mục Khoa bị bắn phá. Nơi này không thể nào khôi phục lại bộ dáng như xưa nữa, chỉ có phế tích đổ nát, hoang tàn.

Hoàng thất có ý định muốn xây dựng lại thành phố Mục Khoa. Đây vốn là Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt. Có một thành phố vứt đi như thế này tồn tại thật sự ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng của tinh hệ Xích Nguyệt.

Nhưng lần đề nghị nào cũng bị cư dân của thành phố Mục Khoa phản đối, thêm một vài nguyên nhân khác nên tới giờ vẫn chưa giải quyết được gì.

Thành phố Mục Khoa liền mang theo bộ dáng hoang tàn đó tồn tại tới tận bây giờ, trở thành một phong cảnh khác biệt ở Đế Đô Tinh, không ngờ còn hấp dẫn rất nhiều người tới tham quan.

Cảng mà Caroll tìm cho Thời Sênh chính là ở thành phố Mục Khoa.

Người trong thành phố Mục Khoa đều rất nghèo, cảng đã sớm bỏ hoang, không người thăm hỏi tới.

Tàu Vô Cực đáp xuống bến cảng hoang vắng. Nơi này mang đầy hơi thở hoang phế, mặt đất vì nhiều năm không có người đi lại nên đã sớm rạn nứt. Cỏ hoang mọc qua các khe hở, giương nanh múa vuốt tuyên thệ chủ quyền.

Thập Phương dẫn Trảm Long Vệ xuống kiểm tra một lần, xác định an toàn mới quay lại bảo Thời Sênh xuống.

Lúc này ở thành phố Mục Khoa đang là mùa đông, cho dù tuyết chưa rơi nhưng cũng cực kỳ rét buốt, gió thổi qua như mang theo dao nhỏ, cắt lên da đau buốt vô cùng.

Phượng Từ bị Thời Sênh bọc kín người, chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt.

Chàng trai chẳng khác nào búp bê được trưng bày trong tủ kính, từ đầu đến chân đều lộ ra hai chữ tinh xảo, đứng ở giữa khung cảnh hoang vắng tiêu điều càng giống như bước nhầm vào phim trường.

Còn Thời Sênh thì ăn mặc tùy ý hơn nhiều. Cô vẫn mặc váy dài ở trong khoang thuyền lúc trước, bên ngoài phủ một áo choàng, một tay giữ chặt áo choàng, một tay dắt Phượng Từ.

“Tôi chỉ có thể đưa các cô tới chỗ này.” Caroll xuống từ một phi thuyền khác, vượt qua gió lạnh tiến tới, “Người cô nói tôi sẽ lưu ý, nhưng giờ đang trong thời kỳ loạn lạc, Tinh Võng cũng không thể sử dụng, khả năng tìm được người là rất thấp.”

“Ừm.” Thời Sênh khẽ đáp lại một tiếng.

Caroll hơi chần chừ: “Hy vọng Thời gia chủ nói chuyện giữ lời.”

“Yên tâm, cho dù có tìm được người hay không, sau khi tôi rời đi sẽ trả lại Ngân Hồ cho anh.”

Caroll hừ lạnh, “Hy vọng là như vậy.”

Nếu không phải vì Ngân Hồ, còn lâu hắn mới hạ mình như thế.

Caroll hậm hực rời đi.

Thời Sênh nhìn về phía thành phố đã gần như bỏ hoang, sự tối tăm lại hiện lên từ trong đáy mắt.

“Gia chủ, bây giờ chúng ta làm gì tiếp?”

Thời Sênh thu hồi tầm mắt, thong dong đáp: “Tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã.”

“Gia chủ, người kia thì làm sao đây?”

Mọi người ngẩn ra, sau đó mới nhớ ra sau phi thuyền của mình còn treo một người, suýt chút nữa bọn họ quên mất.

“Đi xem đã chết chưa, chết rồi thì ném đi.”

Thập Phương dẫn hai người tới kiểm tra dải lụa hình người kia, kết quả thực khiếp sợ... chưa chết.

Người đó vẫn còn sống.

Rốt cuộc sinh mệnh của một người phải ngoan cường thế nào mới có thể sống sót trong hoàn cảnh không ăn không uống, còn không ngừng quá độ như thế?

Siêu nhân chắc?

Thời Sênh quyết định tới xem giống loài thần kỳ đó.

Người bị Thập Phương kéo xuống, đặt trên mặt đất gồ ghề. Trên thân thể người đó mặc một bộ quần áo rất kỳ quái, bó chặt lấy thân thể bao gồm cả mặt, chỉ để lộ ra mỗi đôi mắt và miệng mà thôi.

Người này chẳng khác nào một cái xác được nhét vào trong túi đựng tử thi.

Một đám người vây quanh một cái “thi thể”, đưa mắt nhìn nhau.

“Thử xem có thể lôi hắn ta ra không.” Thời Sênh phá vỡ sự im lặng.

Người này có thể sống trong thời gian lâu như thế, chắc chắn là dựa vào bộ quần áo kỳ quái mặc bên ngoài này. Còn có rất nhiều đồ mà người ta không biết tồn tại ở Tinh Tế, thế nên gặp được chuyện kỳ quái cũng không có gì đáng kinh ngạc hết.

Có lẽ biết đâu giây tiếp theo, kỳ tích sẽ phát sinh trên chính người bạn.

Trảm Long Vệ lùi về sau một đoạn, để lại người chuẩn bị kéo người kia ra khỏi túi bọc xác.

Nhưng bọn họ mất sức nửa ngày cũng không kéo người ra được, cái túi bọc xác đó gặp mềm thì mềm, gặp cứng thì cứng, thần kỳ một cách khó mà tin nổi.

“Gia chủ.” Thập Phương nhìn về phía Thời Sênh, phải làm thế nào bây giờ?

Thời Sênh cũng khá tò mò về thứ này, “Cứ mang theo, ngày mai vẫn chưa tỉnh lại thì ném đi.”

“Vâng.” Thập Phương cho người khiêng “thi thể” kia lên.

Thời Sênh xoay người thu tàu Vô Cực vào trong không gian. Có người của Trảm Long Vệ kinh ngạc, nhưng cũng có người bình tĩnh. Thập Phương và Thần Hành thì thấy nhiều rồi nên càng chẳng có cảm xúc gì.

...

Thành phố Mục Khoa này có rất nhiều nhà bỏ hoang. Thập Phương tìm một địa điểm an toàn, bố trí một hồi, coi như chỗ ở tạm thời.

“Tiểu Sênh, anh hơi đói.” Phượng Từ kéo tay Thời Sênh, chớp mắt nhìn cô.

“Ăn một chút đồ lót dạ trước đi đã.” Thời Sênh tiện tay đưa cho hắn một túi bánh.

Phượng Từ ngoan ngoãn ôm túi bánh ăn, thỉnh thoảng lại nhét một, hai cái cho Thời Sênh.

Thời Sênh dùng Thần Hành đã hóa thành máy tính bảng xem xét gì đó. Phượng Từ đưa bánh qua, Thời Sênh há mồm định cắn, ai ngờ chẳng cắn được gì.

Phượng Từ lại một lần nữa đưa bánh tới. Thời Sênh vẫn cắn hụt như cũ. Sau mấy lần, cuối cùng cô phải ngẩng đầu lên.

“Không thấy ấu trĩ à?” Thời Sênh cướp bánh ở trong tay hắn rồi ném vào miệng mình.

Phượng Từ hơi khựng lại, không nói gì, ôm bánh ngồi yên một chỗ

vừa ăn vừa suy tư gì đó.

Mấy điều trên sách viết thật vớ vẩn, Tiểu Sênh căn bản chẳng mắc lừa chút nào!

Thời Sênh xem máy tính bảng, phát hiện Phượng Từ ngồi yên bên kia rất lâu, lại vừa lúc ngồi trước đầu gió nên sắc mặt đã hơi trắng bệch.

Cô lập tức thu Thần Hành vào, đứng lên kéo Phượng Từ lại: “Có phải đầu óc lại có vấn đề rồi không hả? Sao lại ngồi đấy? Có lạnh không, đưa tay em xem nào.”

Phượng Từ đưa tay ra, Thời Sênh cầm lấy, rất ấm áp, không hề lạnh.

Có lẽ là chỉ thổi vào mặt nên mặt mới hơi trắng mà thôi.

Thời Sênh dán vào cánh môi hắn, dùng hơi thở ấm áp của mình để phủ lên cánh môi lạnh băng của hắn. Trong mắt Phượng Từ như có ánh sáng lấp lánh. Hắn ôm eo Thời Sênh, kéo cô vào lòng mình để nụ hôn được sâu hơn.

Gương mặt Phượng Từ dần khôi phục lại vẻ hồng hào, không còn lạnh lẽo nữa mà thậm chí tản ra cả hơi ấm, lúc đó Thời Sênh mới buông hắn ra.

Phượng Từ giương cánh môi đỏ thắm. Hắn ngắm người bên cạnh mình, cẩn thận hỏi: “Tiểu Sênh, kỹ thuật hôn của anh có phải khá hơn rồi không?”

“Thật à?” Thời Sênh nghiêm mặt, “Anh thử lại chút xem nào, để em xem xem.”

Phượng Từ lại thò tới gần một lần nữa.

Vài phút sau, Thời Sênh lắc đầu đầy trấn định, “Không thấy.”

Vẫn chẳng khác nào chó gặm.

Phượng Từ nhíu mày, không thật à?

“Luyện dần dần.” Thời Sênh vỗ vai Phượng Từ an ủi, “Kiểu gì cũng tốt hơn thôi.”

“Oh.”

...

Phượng Từ thấy Thời Sênh không để ý tới mình thì rời khỏi phòng và đi ra ngoài. Trảm Long Vệ ở bên ngoài đang nấu cơm, mùi thơm sực nức.

“Thiếu gia, cơm chiều sắp xong rồi.” Trảm Long Vệ cho rằng Phượng Từ ra ngoài giục họ nấu cơm.

Phượng Từ không nói gì, Trảm Long Vệ cũng quen với bộ dáng này của hắn. Ngoại trừ lúc nói chuyện với gia chủ ra, còn lại bình thường dù ai có nói gì hắn cũng sẽ đều im lặng như thế này.

Lúc không bình thường chính là khi nhắc tới gia chủ.

Trảm Long Vệ không dám trì hoãn, nhanh chóng bày đồ ăn ra, “Thiếu gia, để tôi mang vào cho ngài và gia chủ nhé?”

Bàn tay dưới áo choàng của Phượng Từ dần nâng lên.

Chương 1967: Chúa tể của tinh tế (13)

Trảm Long Vệ cực kỳ tinh ý đưa đồ qua.

Phượng Từ bưng đồ ăn đi vào. Lúc này thần kinh căng thẳng của Trảm Long Vệ mới hơi thả lỏng ra: “Thật dọa người!”

“Gia chủ đúng là định nuông chiều thiếu gia Phượng Từ như ông trời rồi.”

“Thế thì có là gì, gia chủ thích chiều thì chiều thôi, đó là phúc khí của thiếu gia Phượng Từ.”

“Tôi nghe nói vì cậu nấu cơm ngon nên mới lâm thời được trưng dụng có đúng không?” Có người đẩy Trảm Long Vệ vừa đưa cơm lên kia.

Trảm Long Vệ xoay người lại, “Hả? Ờ, đúng là thế đấy...”

Trước kia hắn ở đội khác, chưa đủ tư cách tham gia đội mười, nhưng sau đó hắn lại nhận được mệnh lệnh của đội trưởng bảo hắn tới đội mười báo danh.

Hắn còn tưởng cuối cùng cũng có người phát hiện ra dị năng thiên phú của mình, ai ngờ rằng chỉ gọi hắn đi theo làm đầu bếp.

Haizz...

“Cậu nấu cơm ngon thật mà, khá hơn mấy thực phẩm chức năng và

thuốc dinh dưỡng của chúng ta nhiều.” Một Trảm Long Vệ cảm thán.

“Trước kia ra ngoài với gia chủ cũng chỉ có thể dùng thuốc dinh dưỡng. Có đôi khi thuốc dinh dưỡng không đủ, gia chủ còn bảo chúng tôi ăn cỏ. Chúng tôi có phải dê đâu chứ, ăn cỏ làm sao được! Những ngày tháng đó thật sự quá tuyệt vọng.”

“Lần này còn có cơm mà ăn, thật là hạnh phúc.”

Trảm Long Vệ thay phiên nhau khen anh chàng đầu bếp một lượt.

Đầu bếp gãi đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng: “Mọi người thích là tốt rồi.”

“Chúng ta thích cũng chẳng ích gì, phải thiếu gia Phượng Từ thích mới được.”

“Đúng thế, thiếu gia Phượng Từ kén ăn lắm, đồ tôi thích cậu ấy đều không thích, nhưng mà còn tốt hơn là uống thuốc dinh dưỡng.”

“Thôi nào các cậu, để gia chủ nghe thấy mấy lời các cậu vừa nói lại phạt các cậu ra ngoài hóng gió đấy nhé.”

Những người khác lập tức câm miệng, quét sạch đống đồ ăn còn dư lại.

Cũng may những người này còn có lương tâm, để lại cho đầu bếp một bát. Đây là anh nuôi của bọn họ sau này, đương nhiên không thể đắc tội rồi.

Đầu bếp ngồi xuống ăn cơm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn “thi thể” được ném ở bên cạnh. Đầu tiên hắn cũng chẳng để ý lắm, nhưng ngay sau đó tầm mắt lại dịch trở về.

“Có phải vừa rồi hắn ta động đậy không?” Đầu bếp chỉ vào “thi thể”, hỏi.

Những tiếng nói chuyện đột nhiên im phăng phắc, đồng thời nhìn về phía “thi thể” kia. “Thi thể” vẫn nằm ở đó rất an tĩnh, không hề có bất kỳ điểm khác thường nào.

Đợi một hồi lâu không thấy có động tĩnh gì, một Trảm Long Vệ tiến lên kiểm tra.

“Không tỉnh, chắc cậu nhìn nhầm rồi chăng?”

Đầu bếp cũng không chắc được mình có nhìn nhầm hay không, nhưng quả thực lúc này “thi thể” kia không tỉnh. Hắn đành ngượng ngùng gãi đầu, “Chắc là tôi nhìn nhầm rồi...”

“Ăn cơm, ăn cơm thôi.”

“Sao Quan chấp hành của chúng ta vẫn chưa quay về nhỉ?”

“Chúng ta không có nhiều người ở thành phố Mục Khoa này, khả năng không dễ tìm, chắc sẽ về ngay thôi. Quan chấp hành lợi hại như thế, sẽ không có việc gì đâu...”

“Món này ngon quá...”

Đầu bếp nhìn đám Trảm Long Vệ, lại nhìn về phía “thi thể” vẫn luôn không nhúc nhích, cuối cùng im lặng và cơm.

...

Bóng đêm hoang vắng, gió lạnh thổi qua kiến trúc bên ngoài, phát ra những âm thanh kỳ quái.

Phượng Từ ôm Thời Sênh, mở mắt nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, đầu ngón tay cầm lấy ngón tay Thời Sênh, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Ô...”

Âm thanh kỳ quái càng lúc càng lớn, dường như ở ngay bên tai vậy.

Răng rắc...

Sột soạt sột soạt...

Phượng Từ nâng tay lên nhưng lại bị một bàn tay khác tóm chặt. Hắn rũ mắt nhìn liền thấy đôi đồng tử sáng ngời của Thời Sênh. Cô đưa tay lên môi, ý bảo hắn đừng lên tiếng.

Hắn lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi thả tay xuống. Thời Sênh chống người ngồi dậy, nhảy xuống giường, bước mấy bước tới bên cửa sổ, trên cửa kính đầy bụi phủ khiến cho tầm nhìn ra bên ngoài của trở nên mơ hồ.

Thời Sênh đứng yên bên cửa sổ một hồi lâu, nghe âm thanh kỳ quái bên ngoài theo tiếng gió truyền tới.

“Có người!”

Trảm Long Vệ ở bên ngoài đột nhiên quát lên, thiết kiếm xuất hiện đột ngột, đập nát cửa kính, Thời Sênh nhảy lên cửa sổ, phi ra ngoài.

Phượng Từ ngồi yên không nhúc nhích. Ngay sau khi Thời Sênh đi xuống, một người nhảy qua cửa sổ vào phòng, lao thẳng về chỗ Phượng Từ.

Tốc độ của hắn rất nhanh, để lại tàn ảnh trong không khí.

Mắt thấy đã sắp tiếp cận được Phượng Từ thì lại thấy Phượng Từ vung tay lên. Người kia bị một lực lượng cổ quái ném vào tường, ngũ tạng lục phủ dường như đều bị vỡ nát, máu trào lên. Hắn còn chưa kịp giãy giụa thì cảnh tượng trước mắt đã đột nhiên tối sầm lại.

Thời Sênh ngồi xổm trên cửa sổ nhìn kẻ đó hóa thành một đống cát bụi. Không biết gió từ đâu thổi qua, cuốn sạch đám cát bụi đó đi.

Phượng Từ nhìn về phía Thời Sênh, đồng tử của hắn đen láy, gần như không nhìn thấy ánh sáng.

Cả người hắn đều như bị bao phủ trong sương mù dày đặc, lệ khí lan tràn, chỉ cần nhìn vào hắn cũng sẽ thấy tim đập nhanh không thể ngừng lại được.

Hắn mím môi, gục đầu xuống, khí thế quanh thân đột nhiên biến mất, khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

“Gia chủ, gia chủ, ngài không sao chứ ạ?” Âm thanh nôn nóng của Trảm Long Vệ vang lên từ bên ngoài.

Thời Sênh nhảy xuống cửa sổ, “Không sao.”

“Chúng tôi bắt được một kẻ còn sống.”

“Tôi sẽ tới ngay.”

Trảm Long Vệ ở bên ngoài không nói gì nữa. Thời Sênh rời khỏi cửa sổ, đi tới gần Phượng Từ. Phượng Từ thò tay túm lấy vạt áo của Thời Sênh, đầu ngón tay siết chặt khiến cho các ngón tay cũng trở nên trắng xanh, yếu ớt giải thích: “Là hắn xông tới trước nên anh mới

phải ra tay.”

Tiểu Sênh không thích dáng vẻ kia của hắn.

“Em biết, không sao hết.” Thời Sênh xoa đầu hắn, “Là em không bảo vệ anh tốt, làm anh phải bẩn tay.”

... Tuy rằng hắn không ra tay thì hắn cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Sênh không tức giận chứ?”

“Tại sao phải tức giận?” Thời Sênh nâng cằm hắn lên, dán sát vào cánh môi hơi tái nhợt của hắn, “Em tình nguyện để người khác chết cũng không muốn anh bị một chút kinh hãi nào.”

Phượng Từ cẩn thận nhìn cô một lúc rồi mới dần bình phục lại tâm tình.

Thời Sênh chỉ hôn nhẹ một cái sau đó dỗ dành: “Ngoan, ngủ một lát đi, em ra ngoài xem thế nào.”

Phượng Từ nắm chặt tay cô không buông, hơi nhíu mày.

Thời Sênh nghiêng đầu, bất đắc dĩ nói: “Vậy anh dậy đi.”

Phượng Từ lập tức mặc quần áo và rời giường. Thời Sênh choàng thêm áo cho hắn. Cô định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ dắt tay hắn đi ra ngoài.

Trảm Long Vệ đứng chờ bên ngoài rất đông đủ, vài người đứng ở cửa, trên mặt đất có một gã đàn ông đã ngất xỉu.

“Đánh thức hắn dậy.”

Trảm Long Vệ lập tức xách người lên, trói vào một cây cột, sau đó dùng biện pháp thô bạo để đánh thức người dậy.

Gã đàn ông vẫn chưa tỉnh táo hẳn, quay đầu quan sát xung quanh, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hắn đã bị bắt rồi.

Trảm Long Vệ nhìn về phía Thời Sênh. Thời Sênh hơi gật đầu, lập tức có người đứng ra, hỏi bằng giọng hung dữ: “Các ngươi là ai, muốn làm gì?”

Gã đàn ông bị quát đến mức run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói: “Tôi... tôi... là cư dân của thành phố Mục Khoa.”

“Cư dân? Đêm hôm khuya khoắt, các người tới đây làm gì?”

Gã đàn ông này rất nhát gan, bộ dáng hung thần ác sát của Trảm Long Vệ khiến hắn ta hoang mang sợ hãi, một mạch nói hết ra mọi chuyện.

Chiều nay, có người nhìn thấy nhóm Thời Sênh, cảm thấy những người này ăn mặc bất phàm, không giống người bình thường nên bọn họ tính toán buổi tối sẽ lẻn tới đây ăn cắp đồ ăn.

Thành phố Mục Khoa có rất nhiều khách tới du lịch, trước khi Linh chưa làm gì thì những kẻ có tiền thường xuyên tới đây. Bọn họ sẽ lựa chọn những kẻ có tiền đó để ra tay, có thể lấy cắp được không ít tiền tài, cũng đủ cho bọn họ tiếp tục tồn tại.

Bọn họ sẽ lựa chọn những kẻ giàu có nhưng nhát gan nhất để ra tay. Như thế, cho dù có cướp của những người đó rồi, bọn họ vẫn sẽ được an toàn.

Nhưng sau khi Linh làm ra chuyện kia, chẳng có ai tới thành phố Mục Khoa này nữa. Bọn họ cũng không muốn lấy tiền gì cả, chỉ muốn ăn no mà thôi.

Chương 1968: Chúa tể của tinh tế (14)

Nghe người này nói thì thấy không có vấn đề gì, lý luận và logic đều rất thuyết phục.

Thời Sênh tiến lên một bước, ánh mắt bình tĩnh dừng trên gương mặt gã đàn ông: “Nếu chỉ là tìm ăn, vậy tại sao lại định giết bọn ta?”

Nếu chỉ là ăn vụng thì cần gì phải giết người.

Người lúc trước đánh nhau với cô cũng không giống người thường.

“Giết các cô ư? Không, không đâu, chúng tôi không hề muốn giết các cô.” Gã đàn ông lắc đầu nguầy nguậy, kích động giải thích, “Chúng tôi tới đây thật sự chỉ muốn tìm cái gì đó ăn, tuyệt đối không có ý định muốn giết người.”

Thời Sênh nhíu mày, cô cho người nhặt một cái thi thể tới ném xuống trước mặt gã đàn ông, “Người này không phải cùng bọn với các người sao?”

Gã đàn ông nhìn thi thể chết không nhắm mắt, sắc mặt trắng bệch, “Không... không phải, tôi tôi tôi... tôi không biết hắn là ai.”

Phân biệt một người có đang nói dối hay không là môn học bắt buộc của Trảm Long Vệ. Người của Trảm Long Vệ đều biết người đàn ông này không nói dối, hắn thật sự không biết kẻ đã chết kia.

“Gia chủ, vẫn còn một nhóm người khác.” Trảm Long Vệ biện hộ,

“Chúng ta vừa tới đây, sao lại có người đã lập tức ra tay với chúng ta rồi?”

Thời Sênh nhìn chằm chằm thi thể trên mặt đất, lạnh nhạt nói: “Linh.”

Trảm Long Vệ kinh ngạc, “Chẳng phải nói là ở tinh hệ Xích Nguyệt vẫn tương đối an toàn sao?”

Sao Linh có thể biết bọn họ tới nơi này nhanh như thế, còn sắp xếp người tới giết gia chủ nữa?

“Tương đối là một từ rất kỳ diệu.” Thời Sênh xoay người, “Xử lý người này đi, Thập Phương quay về thì bảo anh ta tới gặp tôi.”

Cái “tương đối an toàn” kia, có lẽ là đối với người của tinh hệ Xích Nguyệt, cũng có lẽ là... Linh.

“Vâng.”

“Các người... các người định làm gì tôi? Tôi thật sự chỉ tới đây ăn vụng thôi, không làm gì cả. Nhà tôi trên còn mẹ già, dưới còn con nhỏ, các người hãy tha cho tôi, xin các người, các người... Các người muốn làm gì, muốn mang tôi đi đâu, xin các người hãy tha cho tôi...”

Âm thanh của người đàn ông càng lúc càng nhỏ dần cho đến khi biến mất.

Thời Sênh dỗ Phượng Từ ngủ rồi đứng một mình bên cửa sổ, nhìn những tòa nhà sừng sững trong đêm tối bên ngoài khung cửa. Chúng chẳng khác nào những con quái vật phủ phục trong bóng tối, chờ con mồi rơi vào bẫy.

Thỉnh thoảng lại có ánh sáng xẹt qua trong đáy mắt Thời Sênh khiến cho khuôn mặt của cô càng trở nên không nghiêm túc.

Ngay cả Phượng Từ nếu tỉnh dậy lúc này chắc cũng chẳng biết được rốt cuộc cô đang nghĩ gì.

Thời Sênh cúi đầu, vừa lật tay, một khối Rubik liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Cô nhẹ nhàng vặn nó, âm thanh rất nhỏ vang lên trong bóng đêm.

Động tác của Thời Sênh cực kỳ thong thả, thỉnh thoảng còn dừng lại. Một lát sau lại tiếp tục vặn. Cô chỉ vặn rất tùy ý, cũng không có ý muốn xếp lại khối Rubik này, thế nên sau khi cô vặn một hồi lâu, các mặt của khối Rubik vẫn rất lộn xộn.

“Tích...”

Âm thanh cực nhỏ vang lên, Thời Sênh cất khối Rubik đi, xoay người ra khỏi phòng.

Thập Phương đã đang chờ ở bên ngoài, “Gia chủ.”

“Sao rồi?”

Thập Phương lắc đầu: “Việc này chẳng khác nào mò kim đáy bể. Tinh hệ Xích Nguyệt quá lớn, cô Hạ Sơ lại chỉ có một người. Chúng ta muốn tìm cô ấy, quả thực không dễ dàng...”

Thập Phương hơi dừng một chút, sau đó lại nhìn Thời Sênh: “Hơn nữa, gia chủ, ngài không cảm thấy chuyện này quá trùng hợp hay sao? Ngài Cesar nói với ngài rằng cô Hạ Sơ ở tinh hệ Xích Nguyệt, chúng ta vừa tới đã gặp phải Linh.”

Chuyện vừa rồi anh ta đã nghe người khác kể lại, cảm thấy quá mức trùng hợp.

Thời Sênh dựa vào tường, liếc nhìn Thập Phương, “Ý của anh là Cesar và Linh đã bắt tay nhau ư?”

Thập Phương không trả lời phải hay không phải mà chỉ nói: “Ngài Cesar nói với ngài rằng cô Hạ Sơ ở tinh hệ Xích Nguyệt, cũng không nói rõ sự sống chết của cô ấy, gia chủ, nên cẩn thận.”

Trách nhiệm của anh ta là phải nhắc nhở Thời Sênh chứ không phải quyết định thay cho cô. Vì thế, anh ta chỉ đưa ra nghi hoặc của bản thân, không thể nghi ngờ cách làm của Thời Sênh.

Cuộc nói chuyện giữa Thời Sênh và Thập Phương dừng ở đây. Thập Phương cũng không biết rốt cuộc Thời Sênh nghĩ gì. Anh ta chỉ có thể cố gắng hết sức mình, sắp xếp Trảm Long Vệ một cách cẩn thận để không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Ngày hôm sau.

Thời Sênh phải rời khỏi thành phố Mục Khoa, tới thành phố Seat của Đế Đô Tinh.

Thành phố Seat là thủ phủ của Đế Đô Tinh tinh hệ Xích Nguyệt, là trung tâm quyền lợi.

Lúc chuẩn bị lên đường, đầu bếp liền nhớ tới “thi thể” đã bị mọi người quên mất, chỉ vào “thi thể” xin chỉ thị của Thời Sênh: “Gia chủ, cái này thì phải làm sao đây ạ?”

Thời Sênh nhìn về phía “thi thể”, nhíu mày: “Ném lại đây đi.”

Đầu bếp nhìn “thi thể”, lặng lẽ thắp cho hắn một cây nến trong lòng, gặp phải gia chủ thì coi như hắn xui xẻo rồi.

“Kiểm tra xung quanh một lần nữa.” Thập Phương lớn tiếng dặn dò một câu. Mọi người kiểm tra đồ đạc của mình một lần nữa, xem còn để quên thứ gì hay không.

Đầu bếp cứ cảm thấy “thi thể” kia quái lạ. Hắn kiểm tra xong đồ đạc của mình, thấy những người khác vẫn chưa xong việc nên ngồi xổm xuống trước “thi thể” quan sát một phen.

Đúng lúc đầu bếp đang nhìn chằm chằm vào gương mặt được bọc đến kín mít không một chút khe hở nào của “thi thể” kia thì “thi thể” tự nhiên mở choàng mắt. Sự tàn nhẫn trong đáy mắt khiến đầu bếp kinh hãi đứng bật dậy, lùi lại giữ một khoảng cách an toàn rồi gào lên một tiếng, “Gia chủ, hắn tỉnh rồi.”

Những người khác nghe thấy thế liền sôi nổi xúm lại.

“Thi thể” trên mặt đất cũng nhìn bọn họ đầy đề phòng, khó khăn bò dậy từ trên mặt đất, giọng khàn khàn như bị ai đó bóp chặt nơi yết hầu, “Các người là ai?”

“Thế anh là ai?” Trảm Long Vệ hỏi lại.

“Thi thể” đứng thẳng lên, chân hắn dường như chưa bình phục nên thân thể nghiêng ngả. Hắn nhanh chóng quan sát xung quanh, hơi dịch người về sau mấy bước, dựa vào tường để chống đỡ thân mình.

Tầm mắt hắn đảo qua Trảm Long Vệ một vòng.

Cách ăn mặc này...

Đúng lúc “thi thể” đang suy đoán, Trảm Long Vệ đột nhiên tách ra làm hai hàng.

Thời Sênh bước tới từ sau lưng Trảm Long Vệ. Đồng tử của “thi thể” hơi co lại, “Thời Sênh, sao cô lại ở chỗ này?”

Thời Sênh nhướng mày, “Nhận ra tôi cơ à?”

Người nhận ra cô ở sáu đại tinh hệ cũng không ít, nhưng cô thì chẳng nhớ rõ ai vào ai. Dù sao thì BOSS cũng đâu cần phải nhớ những người râu ria đâu cơ chứ.

“Thi thể” tựa người vào tường hơi điều hòa hơi thở, duỗi tay ấn ra sau lỗ tai mình một chút, đồ trên người hắn lập tức biến mất.

Tóc của gã đàn ông rất dài, rũ xuống sắp che hết cả đôi mắt, nhưng gương mặt hắn lại rất anh tuấn.

Chẳng qua lúc này, sắc mặt hắn hơi tái nhợt, nhìn có vẻ chật vật.

“Là anh đấy à?” Thời Sênh cười lạnh một tiếng, “Thảo nào tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Sao hả, đang yên đang lành không thích làm vương tử, chạy ra ngoài Tinh Tế lưu lạc à? Hay là... thân phận bị vạch trần rồi?”

Càng nói về sau lại càng có cảm giác như đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Cô có thể nói chuyện tử tế được không hả?” Người bị cười trên nỗi đau tỏ vẻ cạn lời. Hắn chống tường ngồi xuống, thân thể bị ảnh hưởng khá nghiêm trọng, vừa rồi có thể đứng lên đã là cố hết sức rồi.

“Chẳng phải tôi vẫn luôn nói kiểu đó sao. Anh không thích nghe thì có thể lựa chọn không nghe.”

“Vậy làm cô thất vọng rồi, thân phận của tôi vẫn chưa bị vạch trần.” Gã đàn ông tức giận đáp lại, nhưng sau đó vẻ mặt lại nhanh chóng sa sầm, “Chẳng qua, tình hình hiện tại còn nghiêm trọng hơn so với bị vạch trần thân phận nhiều.”

Chương 1969: Chúa tể của tinh tế (15)

“Đi.” Thời Sênh không muốn nghe ân oán tình thù gì đó của người này, ra lệnh cho Trảm Long Vệ lên đường.

Người đàn ông: “...”

Người phụ nữ này quả nhiên vẫn đáng ghét y như trước!

Nhưng mà...

Người đàn ông đứng lên, tập tễnh bước theo sau: “Thời Sênh, giờ thành phố Seat đã bị phong tỏa rồi, cô muốn vào đó cũng không dễ đâu.”

Lúc trước thực ra hắn đã tỉnh một chút rồi, bởi vì chưa xác định được đối phương là ai nên không dám động mà thôi.

Thời Sênh giơ tay lên, quơ quơ tờ giấy trong tay mình.

Sắc mặt người đàn ông lập tức biến đổi, nhanh chóng đuổi theo Thời Sênh, ngăn cô lại.

Lúc này hắn mới phát hiện ra bên cạnh Thời Sênh còn có một chàng trai trẻ, cả người được bọc kín mít, chỉ lộ ra gương mặt đáng yêu. Người đó đang nghiêng đầu nhìn hắn.

Chàng trai đó chỉ lẳng lặng quan sát nhưng lại làm cho hắn có cảm giác có gai nhọn chĩa về phía mình.

Thời Sênh hơi kéo chàng trai, hắn lập tức rũ mắt, ngoan ngoãn cười với Thời Sênh, nháy mắt liền như hoa nở mùa xuân về, cả người tản ra ánh sáng khiến người ta không thể rời mắt được.

Trước sau chỉ có mấy giây mà cứ như hai người khác nhau vậy.

Người đàn ông lùi về sau một bước, chàng trai này có địa vị thế nào vậy?

Bỏ đi, dù sao người bên cạnh cô ta đều là những người rất cổ quái.

Người đàn ông hít sâu một hơi: “Cô đã gặp Thượng tướng Caroll rồi sao?”

Thứ mà Thời Sênh vừa giơ lên chính là giấy thông hành của Caroll.

“Thì sao nào?” Thời Sênh kéo Phượng Từ ra sau mình. Cằm Phượng Từ gác trên đầu vai cô, đôi tay ôm vòng qua eo giống như một con thú cưng khổng lồ muốn chủ nhân cưng nựng vậy.

Khóe miệng người đàn ông giật giật, không nỡ nhìn thẳng nên lập tức di dời tầm mắt. Người phụ nữ này lại có thể cho một người khác dựa vào mình gần như thế, vũ trụ sắp bị diệt vong thật à?

... Nhưng mà với cục diện hiện tại thì cũng chẳng khác nào vũ trụ diệt vong cả.

“Cô gặp Thượng tướng Caroll ở đâu?” Người đàn ông tiếp tục hỏi.

Thời Sênh chỉ lên trời.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, trong đáy mắt không che giấu nổi sự

thất vọng. Hắn còn tưởng Caroll đang ở gần đây.

Giờ hắn chẳng tin được ai, chỉ tin tưởng Caroll, nhưng hắn lại không liên hệ được với người đó.

Lúc trước hắn đã có ý đồ đi tìm Caroll nhưng còn chưa tới được phạm vi hoạt động của Caroll thì đã bị người ta đuổi giết, sau đó chính là tràng cảnh gặp được Thời Sênh.

Thời Sênh và chàng trai kia đi vượt qua người hắn. Người đàn ông duỗi tay ra theo bản năng, lúc ngón tay sắp động vào Thời Sênh thì hắn lại đột nhiên cảm thấy cánh tay đột nhiên cứng đờ. Chàng trai kia nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh nhạt, tựa hồ như nếu hắn dám tiến thêm dù chỉ một phân thì cánh tay này của hắn sẽ bị bẻ gãy luôn.

Người đàn ông vội vã rụt tay về, xoa mấy lần mới lấy lại được cảm giác.

Hắn nhìn chàng trai với ánh mắt có mấy phần kiêng kỵ, dịch sang một bên: “Thời Sênh, cô nói điều kiện đi, đưa tôi vào thành Seat.”

Hắn nhất định phải trở về.

“Tôi không mang theo phiền phức.” Thời Sênh chỉ hắn từ trên xuống dưới, “Mà anh bây giờ, cả người đều mang theo phiền toái.”

“Nể tình cảm trước kia cũng không được sao?” Người đàn ông vẫn không từ bỏ ý định. Hiện tại hắn chẳng dám tin vào ai nữa, còn có ai có thể giúp hắn được đây.

Người trước mắt này chính là lựa chọn tốt nhất.

“Tình cảm của chúng ta có từ bao giờ thế?” Thời Sênh buồn cười,

“Tưởng rằng trước kia tôi từng giúp anh một lần thì giờ vẫn phải giúp anh hay sao? Vương tử Jonah, tôi cũng chẳng nợ anh cái gì.”

Thời Sênh ôm Phượng Từ bước qua. Trảm Long Vệ lần lượt đi qua bên cạnh Jonah, đại đa số đều nhìn thẳng về phía trước, hoàn toàn không có hứng thú gì với hắn. Một vài người cũng liếc nhìn hắn, đó là một kiểu ánh mắt đánh giá rất kỳ quái.

Không có đồng tình cũng chẳng có thương hại.

Nhìn đi, người mà cô ta dẫn theo cũng máu lạnh y như thế.

Jonah nhìn đội ngũ đi mỗi lúc một xa. Hắn cắn răng đi theo, nhưng vì chân cẳng không tiện nên tốc độ không được nhanh lắm. Có điều, vì Thời Sênh lo lắng cho Phượng Từ nên tốc độ đi của cả đoàn đội cũng rất chậm.

Rời khỏi thành phố Mục Khoa, bọn họ ngồi xe bay tới thành phố Seat. Jonah không có xe nên chỉ có thể nhìn đoàn người rời đi.

...

Từ thành phố Mục Khoa tới thành phố Seat, trên đường đi, Thời Sênh bị đuổi giết rất nhiều lần, đôi khi là người, có đôi khi lại là người máy trí thông minh nhân tạo.

Mà phương thức giết cô cũng thay đổi không ngừng. Đến khi cô tới gần được thành phố Seat rồi, người tới ám sát càng lúc càng mạnh. Đến cuối cùng, thậm chí những nhân vật đặc thù trong quân đội cũng được điều động.

Linh thật sự muốn dồn cô vào chỗ chết.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn bình an tới được thành phố Seat.

Thành phố Seat là thành thị phồn hoa nhất của tinh hệ Xích Nguyệt.

Nhưng hiện giờ, khắp nơi bên ngoài thành phố Seat đều là quân đội tuần tra, người ra vào bị kiểm tra rất nghiêm ngặt. Thời Sênh cầm giấy thông thành của Caroll, người kiểm tra thấy hơi kỳ quái, một hồi lâu mới thả cho bọn họ vào.

Thành phố Seat phồn hoa trước kia bây giờ lại lộ ra dáng vẻ tiêu điều, người đi tới đi lui vội vàng, xe bay đều bị cấm sử dụng. Hình ảnh quảng cáo thực tế ảo trên đường vẫn được phát, nhưng mà chẳng có ai thèm nhìn.

Cứ cách ba phút lại có một đội tuần tra diễu hành qua đường phố.

Thập Phương sắp xếp chỗ ăn nghỉ, lại gọi người đang nằm vùng ở thành phố Seat tới báo cáo tình huống hiện tại.

Hiện tại, người làm chủ là Đại vương tử. Nghe nói Vương của bọn họ gặp vấn đề về sức khỏe, nhưng ngoại trừ Đại vương tử và đám bác sĩ ra thì rốt cuộc chẳng ai được gặp Vương cả, cũng chẳng ai biết ông ta còn sống hay không.

Tam vương tử Jonah bị áp lên đầu tội danh làm phản, vốn nên lưu đày. Nhưng nghe nói vương tử Jonah đã chạy trốn, hiện tại vẫn đang bặt vô âm tín.

Dấu vết của Linh thì lại chẳng có nhiều lắm. Tuy rằng cũng xuất hiện tình huống khá giống các tinh hệ khác nhưng sau đó nhanh chóng bị Hoàng thất kiểm soát lại. Bọn họ còn đóng giữ ở hai điểm đầu cuối của Tinh Võng ở tinh hệ Xích Nguyệt, vì thế nên tinh hệ Xích Nguyệt không bị tổn hại quá nhiều, cũng còn tương đối an toàn.

Thời Sênh khịt mũi coi thường. Linh có thể phái nhiều người tới đuổi giết cô như thế, sao tinh hệ Xích Nguyệt có thể tương đối an toàn được chứ?

Đó cũng chỉ là biểu hiện giả dối mà Linh cố tình bày ra cho bọn họ xem mà thôi.

“Có tin tức liên quan tới Hạ Sơ không?” Thời Sênh không muốn nghe những chuyện linh tinh, ngắt lời người báo tin.

Người nọ hơi khựng lại, tự nhiên xoay chuyển đề tài: “Tạm thời vẫn chưa tra được.”

Thời Sênh xua tay bảo hắn ra ngoài.

Thập Phương muốn nói gì đó nhưng Thời Sênh cũng lại xua tay. Anh ta đành phải ngậm miệng rời khỏi phòng.

Phượng Từ thấy người đi rồi liền tiến lên, nửa ngồi xổm xuống trước mặt cô, duỗi tay cầm lấy tay cô, “Đừng nóng vội, kiểu gì cũng có tin tức thôi.”

Tuy rằng hắn cực kỳ không muốn có tin tức tí nào.

“Đừng nói lời trái lương tâm nữa.” Thời Sênh trừng mắt với hắn, cô còn không hiểu tính hắn hay sao?

Phượng Từ hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ vì bị vạch trần. Hắn bò lên đùi Thời Sênh, giọng rầu rĩ: “Anh chỉ muốn làm em vui vẻ hơn một chút.”

“Nhưng em không muốn anh không vui.” Những ngón tay của Thời

Sênh lùa qua tóc hắn, nhẹ nhàng xoa, “Không vui thì cứ nói.”

Phượng Từ im lặng trong giây lát: “Anh biết Hạ Sơ có ý nghĩa đặc biệt với em. Anh không ngăn cản em. Việc anh có thể làm là ở bên cạnh em. Tiểu Sênh, không phải anh không vui, anh chỉ ghen ghét với cô ta thôi. Cô ta có thể gặp được em sớm và lâu như thế.”

Thời Sênh đỡ hắn lên, để hắn tựa lên đùi mình, “Thời gian em chật vật nhất đã cho cô ấy, còn trái tim em để dành cho anh. Quãng đời còn lại, cũng chỉ có anh có thể đi cùng em.”

Mặt mày Phượng Từ giãn ra, khóe môi khẽ nhếch. Hắn vòng tay qua cổ Thời Sênh, ôm cô thật chặt.

Hắn cần phải khống chế dục vọng của mình, nếu không hắn sẽ đánh mất cô.

Hắn không thể mất cô được.

Không thể...

Thời Sênh cảm thấy cả người Phượng Từ run lên. Cô hơi sửng sốt một chút, bàn tay vuốt nhẹ trên lưng hắn, khẽ khàng trấn an.

Chương 1970: Chúa tể của tinh tế (16)

Một ngày sau khi Thời Sênh vào thành, Đại vương tử liền phái người tới mời cô.

Cô dẫn theo Trảm Long Vệ nghênh ngang tiến vào như thế, nếu Đại vương tử còn không biết thì hắn cũng đừng làm Đại vương tử gì nữa, đi trồng cây cho xong.

Thập Phương từ chối rất khách khí, tỏ vẻ gia chủ nhà anh ta không muốn gặp Đại vương tử. Người tới mời có vẻ tức giận nên lập tức gây ầm ĩ ở ngoài cửa.

“Cho dù gia chủ nhà các người ở tinh hệ U Minh lợi hại thế nào thì hiện tại các người cũng đang ở tinh hệ Xích Nguyệt, do Đại vương tử của chúng ta định đoạt. Mời cô ta đã là khách khí lắm rồi, các người đừng có không biết tốt xấu.”

Vẻ mặt Thập Phương trầm xuống: “Gia chủ nói không gặp là không gặp, xin mời quay về cho.”

Đúng là là nghé con mới sinh không sợ cọp.

Cho dù là Vương của tinh hệ Xích Nguyệt cũng không dám nói năng lỗ mãng như thế, tưởng uy danh của gia chủ là nhặt về chắc?

“Anh là ai chứ hả, bảo cô ta ra đây.” Đối phương không hề có ý sẽ đi, ngược lại còn sấn tới gần hơn, tư thế như có thể xông vào bất kỳ lúc nào.

Trảm Long Vệ lập tức che kín cửa, không khí giương cung bạt kiếm, hai bên chỉ cần chạm vào sẽ nổ ngay.

Nhưng đúng lúc này, một cô nhóc tách đám Trảm Long Vệ ra và chạy tới. Những đồ trang sức kim loại treo trên váy phát ra âm thanh leng keng.

Cô nhóc bổ nhào vào đùi Thập Phương, ôm chặt lấy, ngửa đầu nhìn anh ta, “Thập Phương, chủ nhân bảo anh giết chúng đi.”

Trảm Long Vệ vốn chỉ phòng ngự, nghe Thần Hành nói vậy thì lập tức bày ra tư thế tấn công, chỉ cần Thập Phương đồng ý, bọn họ sẽ lập tức lấy mạng mấy người đối diện ngay.

Đối phương thấy thế thì liếc nhìn nhau rồi nói: “Đi.”

Dù gì bọn họ cũng đã từng nghe thấy danh tiếng của Trảm Long Vệ rồi. bọn họ nghĩ rằng dù gì đây cũng là nhà mình, Trảm Long Vệ chắc sẽ phải cố kỵ mấy phần mới đúng.

Ai ngờ bọn họ đã nghĩ sai rồi.

Đại vương tử không mời được người tới, không biết nghĩ gì lại tự mình tới gặp.

“Gia chủ, có gặp không ạ?” Thập Phương không dám tùy tiện cho người tiến vào nên hỏi ý kiến của Thời Sênh trước.

“Người ta đã tự mình tới cửa, không gặp thì không lễ phép cho lắm. Cho hắn vào đi.”

Đại vương tử được mời tới nơi tiếp khách tạm thời. Hắn quan sát

xung quanh một chút. Nơi này tấc đất tấc vàng, có tiền cũng không mua được, vậy mà người phụ nữ kia lại có một sản nghiệp ở đây.

“Đại vương tử, cô ta thật quá đáng, bắt chúng ta chờ ở đây. Ngài chính là Vương tử cơ mà.” Người bên cạnh Đại vương tử tỏ ra bất bình, trước giờ chỉ có người khác chờ Đại vương tử chứ nào tới phiên Đại vương tử chờ người khác.

Đôi mắt Đại vương tử có mấy phần giống với Jonah, nhưng thân thể hắn lại cao to hơn thân hình gầy ốm của Jonah nhiều.

“Câm miệng.” Đại vương tử quát lớn một tiếng, “Các người thì biết cái gì. Ngươi nghĩ cô ta nổi danh ở Tinh Tế như thế là vì cái gì chứ?”

“Nhưng mà...”

Đại vương tử trừng mắt. Người nọ liền hậm hực nuốt câu nói tiếp theo vào bụng.

Không gian an tĩnh lại, Đại vương tử vẫn kiên nhẫn chờ.

Tuy những người khác cũng không kiên nhẫn nhưng Đại vương tử không nói gì nên bọn họ cũng không dám nói, chỉ có thể âm thầm chửi rủa Thời Sênh trong lòng.

Ước chừng hơn mười phút sau, Trảm Long Vệ từ ngoài nối đuôi nhau đi vào, xếp thành hai hàng, áo choàng thêu kim long kiêu ngạo và khí phách.

Một làn váy dài màu đen từ cửa tiến vào, trên làn váy thêu hoa văn màu đỏ kỳ dị. Theo làn váy đong đưa, hoa văn như nở rộ, trông cực kỳ đẹp mắt.

Đại vương tử nhìn chăm chú vào thiếu nữ đi ở giữa hai hàng Trảm Long Vệ tiến vào.

Từ rất lâu về trước đã được nghe danh tiếng của cô ta. Lúc đó, hễ có người nhắc tới cô đều như chỉ hận không thể cắn của cô một miếng thịt.

Hiện tại, đây là lần đầu tiên hắn được gặp người trong truyền thuyết này...

Không nghĩ là lại trẻ như thế.

“Thời gia chủ.” Đại vương tử đứng lên chào đón Thời Sênh, vươn tay ra, “Không biết Thời gia chủ tới thành phố Seat, không tiếp đón được từ xa, mong Thời gia chủ không trách.”

Thời Sênh liếc nhìn bàn tay của hắn, không động, “Đại vương tử tự mình tới đây là vì hoan nghênh tôi sao?”

Đại vương tử tỏ vẻ xấu hổ, còn người bên cạnh hắn thì tức điên lên.

Đại vương tử nhà bọn hắn đã duỗi cả tay ra rồi mà cô ta còn dám làm lơ.

“Thời Sênh, không được vô lễ.” Có người không nhịn được quát lớn một câu.

Tầm mắt của Thời Sênh liếc qua, Trảm Long Vệ lập tức động. Người nọ còn chẳng biết đối phương xuất hiện bên cạnh mình thế nào thì giây tiếp theo đã ngã xuống đất.

Mọi người: “...”

Thời Sênh lại coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi tới ghế chủ nhà, “Đại vương tử có chuyện gì thì nói thẳng, tôi bận lắm.”

Đại vương tử cố nhẫn nhịn, bàn tay nắm lại rồi rụt về, “Thời gia chủ, không biết cô tới thành phố Seat có việc gì vậy? Còn sử dụng giấy thông hành của Thượng tướng Caroll nữa, có phải Thời gia chủ nên cho tôi một lời giải thích hay không?”

“Nội quy nào quy định chính xác là tôi không được tới thành phố này? Hay nội quy nào quy định chính xác là tôi tới thành phố Seat thì phải bẩm báo với Đại vương tử vậy?” Khóe miệng Thời Sênh nhếch lên tạo thành một đường cong ác liệt, “Còn vì sao tôi có giấy thông hành của Thượng tướng Barnes, vậy thì anh phải đi hỏi Barnes mới đúng chứ.”

Barnes?

Ai cơ?

Chẳng phải hắn đang nói tới Caroll sao?

... Ồ, đúng, Caroll họ Barnes.

Người khác toàn gọi là Caroll, cô ta lại gọi là Barnes, tỏ vẻ mình khác người sao?

Hiện tại Caroll đang ở trên trời, chẳng lẽ hắn phải bay lên đó hỏi à?

Đại vương tử tiếp tục nhẫn nhịn cơn tức giận, lấy ánh mắt ra hiệu cho đám người đang tức nổ phổi ở phía sau không được làm xằng làm bậy, “Tôi không có ý gì khác, Thời gia chủ đường xa tới đây, nếu tôi có thể giúp đỡ việc gì thì người làm chủ nhà như tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ hết sức mình.”

Thời Sênh duỗi tay ý bảo hắn dừng lại, “Thôi đi, lời khách sáo lúc nào chẳng dễ nghe. Anh không cần thử tôi. Nếu tôi muốn làm gì tinh hệ Xích Nguyệt của các anh thì anh có biết cũng vô dụng thôi.”

Đại vương tử quanh năm nói chuyện vòng vo lắt léo với người trong Hoàng thất đã thành quen, nên cũng chẳng lạ gì phương thức giao tiếp kiểu này.

Hiện tại tự nhiên gặp được một người không đi theo lẽ thường như Thời Sênh, tư duy của hắn có hơi không theo kịp được.

Nhưng những người khác thì lại chỉ nghĩ tới một từ duy nhất... kiêu ngạo.

Quá con mẹ nó kiêu ngạo.

Đại vương tử cũng đang bên bờ sắp bùng nổ rồi.

Nhưng mà vừa thấy Trảm Long Vệ khí thế kinh người đứng ở một bên, hắn đành phải cắn răng nói tiếp: “Nếu Thời gia chủ có yêu cầu gì cần hỗ trợ thì có thể nói với tôi.”

Ai bảo người ta có Trảm Long Vệ, ai bảo người ta trâu bò chứ.

“Được thôi.” Thời Sênh thuận thế nói tiếp, “Vừa hay có chuyện muốn nhờ Đại vương tử giúp đây.”

Đại vương tử chỉ thiếu nước máu nóng dâng trào mà thôi, cô ta không biết xấu hổ hay sao, hắn chỉ nói lời khách khí thôi mà.

Nhưng lời đã nói ra rồi, Đại vương tử cũng không thể thu lại được, nghĩ đi nghĩ lại, nếu có thể biết được mục tiêu tới đây của cô ta thì

cũng không coi là chuyện xấu.

Khóe miệng Thời Sênh giật giật, giọng nói trong trẻo vang lên: “Vậy bây giờ mời Đại vương tử xoay người, mang theo người của anh mau chóng cút đi.”

Đại vương tử tưởng mình nghe lầm. Hắn nhìn sang người bên cạnh, thấy vẻ mặt như sắp nổi điên tới nơi của bọn họ thì biết ngay là mình không bị ảo giác, cô ta thật sự bảo hắn cút đi.

Giỏi lắm!

Đây là người đầu tiên dám bảo hắn cút đi.

Đại vương tử liếc mắt nhìn Thời Sênh, trong giọng nói như có chứa dao nhỏ, “Thời gia chủ, cáo từ.”

Thời Sênh phất tay với hắn, “Không tiễn.”

Gân xanh nổi đầy trên trán Đại vương tử.

Tức chết hắn rồi.

Mục đích thì không hỏi ra, ngược lại còn ăn một quả tức lớn như thế, có thể nói là Đại vương tử đã ức chế tới cực điểm rồi.

Chương 1971: Chúa tể của tinh tế (17)

Bị đuổi ra khỏi cửa, Đại vương tử cùng đám người mà hắn mang tới có sắc mặt xấu như đúc ra từ cùng một khuôn.

“Đại vương tử, cứ bỏ qua thế thôi sao?”

“Nếu không ngươi muốn quay lại tát cho cô ta một cái à?” Đại vương tử nói xong liền xoay người tát lên mặt người vừa nói một cái.

Người bị đánh đần mặt ra, bụm mặt bước nhanh về phía Đại vương tử, sao lại đánh hắn chứ?

Người đồng liêu vỗ vai hắn an ủi. Lúc này Đại vương tử đang nóng giận mà cậu còn xông ra, chẳng phải là tìm đánh hay sao hả?

Đại vương tử đi chưa được bao xa liền dừng lại.

“Đại vương tử, đã tìm thấy Tam vương tử.”

Đại vương tử vốn dĩ đang tức tối, nghe thấy tin này lập tức thoải mái hơn rất nhiều, “Ở đâu?”

“Cách thành phố Seat không xa, đang tiến về phía này.”

Đại vương tử cười dữ dằn: “Giỏi lắm, nếu đã trở về chịu chết, vậy thì đừng trách ta, bày thiên la địa võng ra cho ta, lần này nhất định không để nó chạy thoát.”

...

Đại vương tử bắt sống Jonah, ba ngày sau Thời Sênh mới nghe được tin tức này. Căn cứ theo miêu tả của Thập Phương thì lúc Jonah bị bắt, cả người toàn vết thương, người bình thường có lẽ chẳng sống nổi nhưng hắn lại vẫn sống.

Tựa như lúc trước, hắn treo trên tàu Vô Cực lâu như thế mà cũng không mất mạng vậy.

#Tam vương tử Jonah thật thần kỳ#

Càng thần kỳ hơn là, sau khi Đại vương tử bắt được Jonah, ngay ngày hôm sau liền truyền ra tin tức Jonah chết bất đắc kỳ tử.

Thời Sênh còn tưởng Đại vương tử chỉ lấy cớ để giết chết Jonah, nhưng cô phát hiện ra Jonah đã chết thật.

“Anh thấy sao?” Thời Sênh hỏi Thập Phương.

Trên đùi Thập Phương còn treo Thần Hành. Anh ta trầm tư một lát rồi nói: “Bị Đại vương tử bắt được thì chắc chắn không có kết quả gì tốt, vì thế liệu có phải Jonah giả chết không?”

“Đại vương tử là kẻ ngu xuẩn như thế sao?” Thần Hành tỏ vẻ không tin.

Một xác chết muốn sống lại đâu có dễ như thế. Hiện giờ bên phía Hoàng thất toàn là người của Đại vương tử, nếu Jonah giả chết thật thì sao hắn có thể cam đoan mình giả chết thành công được chứ?

Thời Sênh nhẹ giọng nói: “Jonah vẫn còn át chủ bài.”

“Là gì cơ?” Thần Hành tò mò.

Thời Sênh hừ lạnh, cười nói: “Hắn là con gái.”

Thần Hành trợn trừng mắt, ngay cả Thập Phương cũng khó mà tin nổi.

Jonah bị nuôi như một đứa con trai không phải vì tranh giành quyền lợi. Mà bởi vì khi cô ta sinh ra, Hoàng thất đang đàm phán với một chủng tộc nào đó, vì mượn sức chủng tộc cho mình sử dụng nên lúc đó Vương của Xích Nguyệt đã hứa hẹn sẽ hứa hôn vị công chúa đầu tiên của Hoàng thất cho bọn họ.

Lúc đó, trong Vương cung của Xích Nguyệt có hai người phụ nữ cùng mang thai, một trong hai là mẹ của Jonah.

Chủng tộc kia tuy rằng dũng mãnh, thiện chiến, nếu thu phục được thì sẽ trở thành trợ lực cực kỳ lớn với tinh hệ Xích Nguyệt. Nhưng bọn họ lại cực kỳ xấu xí, mẹ Jonah không muốn gả con gái cho chủng tộc như vậy nên sau khi biết mình sinh ra con gái thì lập tức giấu giếm giới tính của đứa con.

Mà người phụ nữ còn lại cũng sinh ra con trai, Vương thất Xích Nguyệt vì muốn thu phục chủng tộc kia nên đã ôm về một đứa bé gái của nhánh phụ mới ra đời không lâu, lại nói rằng vị vương tử kia có em gái song sinh, đem đứa bé gái đó đính hôn cho chủng tộc kia.

Jonah đã bị nhận định là con trai nên không thể sửa lại, thế là cô ta đành phải mang theo thân phận này lớn lên.

Lúc trước Thời Sênh nói tới chuyện bại lộ thân phận chính là nói tới việc cô ta là con gái.

Trong này có rất nhiều bí ẩn, ví dụ như mẹ của Jonah đã làm gì để lừa gạt được máy móc đo lường, ví dụ như tại sao qua nhiều năm như thế mà Jonah vẫn chưa bị phát hiện ra là con gái...

Đương nhiên, những cái này chẳng liên quan gì tới Thời Sênh. Cô cũng chẳng để trong lòng nên sẽ không miệt mài tìm hiểu.

Vũ trụ bao la cuồn cuộn, bao hàm vạn vật, lực lượng thần kỳ không chỉ có một chút như bọn họ đã khám phá ra.

“Ý của gia chủ là... cô ta sẽ lợi dụng thân phận con gái để thoát thân sao?”

“Ai mà biết chứ, cũng có liên quan gì tới chúng ta đâu.” Thời Sênh nhún vai.

Thập Phương: “...”

Thần Hành: “...”

“Gần đây Linh hơi an phận.” Thời Sênh nói sang chuyện khác, “Có phát hiện ra điều gì kỳ quái không?”

“Gần đây đội tuần tra trên phố càng lúc càng nhiều, không biết vì Jonah hay là vì...”

Thời Sênh hiểu ý của những lời mà Thập Phương bỏ lửng phía sau. Cô không hề để tâm, nói: “Linh muốn dồn tôi vào chỗ chết, sao tôi không biết chứ. Trận đánh này sẽ nhanh hạ màn thôi, thật là chờ mong người thắng cuối cùng.”

Trong lòng Thập Phương thấy nặng nề, lúc đi theo gia chủ, anh ta luôn cảm thấy chẳng có gì là ghê gớm hết, không có chuyện gì mà

gia chủ không giải quyết được.

Nhưng mà giờ anh ta mới phát hiện ra, kỳ thực chuyện này rất nghiêm trọng.

Giữa Linh và gia chủ, cuối cùng chỉ có một người thắng mà thôi.

“Chủ nhân nhất định sẽ thắng.” Thần Hành nói với giọng giòn giã, “Ở trong lòng em, chủ nhân là vô địch.”

Thời Sênh vẫy tay bảo Thần Hành đi qua. Thần Hành lập tức buông tay ra khỏi đùi Thập Phương, chạy tới trước mặt Thời Sênh, ngẩng đầu nhìn cô.

Thời Sênh giơ tay xoa tóc cô nhóc: “Chỉ cần mi không dở chứng thì ta nắm chắc thắng tới 90%.”

Khuôn mặt nhỏ của Thần Hành căng ra, bĩu môi: “Còn lâu em mới dở chứng ấy.”

Thời Sênh bảo Thập Phương đi ra. Thập Phương cứ có cảm giác gia chủ nhà mình và Thần Hành còn có việc gì đó lừa mình, nhưng anh ta lại không dám hỏi, hậm hực rời khỏi phòng.

Ngoài cửa, vừa lúc Phượng Từ đi tới, trong tay hắn bưng mấy món bánh nhìn rất ngon mắt, từ xa đã ngửi thấy hương thơm nức, bên ngoài dường như vẫn còn đang tản ra hơi nóng.

Tuy rằng Thập Phương không muốn cản hắn lại, nhưng vừa rồi Thời Sênh đã phân phó không cho bất kỳ ai đi vào, anh ta đành phải căng da đầu lên đi cản người.

“Thiếu gia, gia chủ và Thần Hành đang có việc cần bàn bạc, xin ngài

chờ trong chốc lát.”

Tại sao lại bắt anh ta đối mặt với tên biến thái này chứ!

Còn đáng sợ hơn gia chủ gấp mấy lần.

Phượng Từ khẽ nhíu mày, nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt.

Thập Phương tưởng hắn muốn nổi giận, ai ngờ hắn lại bưng đồ đặt xuống bàn bên cạnh, không hề gây rối vô cớ.

Thập Phương thở phào nhẹ nhõm, hầu hạ vị này còn khó hơn cả hầu hạ Thời Sênh nữa.

“Thập Phương.”

Thập Phương kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn về phía chàng trai trẻ. Hắn đang nhìn thẳng về phía anh ta. Trong lòng Thập Phương thấy hơi sợ. Làm gì đây, định nhân lúc không có gia chủ ở đây, muốn giết người diệt khẩu sao?

“Anh qua đây một chút.”

Sắc mặt Phượng Từ rất lạnh nhạt, không nhận ra vui buồn thế nào. Thập Phương hoàn toàn không biết hắn đang nghĩ gì trong lòng.

Anh ta nên đi qua, hay không nên đi qua đây?

Nếu như bị diệt khẩu, anh ta kêu cứu mạng, gia chủ sẽ giúp thiếu gia hay giúp anh ta đây?

Với trình độ chiều chuộng của gia chủ với vị này, chắc chắn anh ta sẽ là người xui xẻo.

Thập Phương đấu tranh trong lòng, cuối cùng vẫn đi tới, “Thiếu gia, có chuyện gì không?”

“Ngồi.”

Thập Phương nhìn Phượng Từ, ánh mắt kinh hãi vì được mời mọc lịch sự như thế. Hắn lại bảo mình ngồi sao? Anh ta không nghe nhầm đấy chứ?

Hiển nhiên, Thập Phương không nghe nhầm, sau đó Phượng Từ lại nói thêm một tiếng nữa. Thập Phương vô cùng thấp thỏm trong lòng, nào dám ngồi xuống, “Thiếu gia, ngài có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

Ngài như thế khiến tôi rất hoang mang đấy!

So với ánh mắt lúc hắn giết người còn đáng sợ hơn.

Phượng Từ cũng không bắt ép, một tay chống cằm, “Anh kể cho tôi nghe về cuộc sống trước kia của Tiểu Sênh đi.”

Nghe vậy, Thập Phương hơi sửng sốt, cuộc sống trước kia của gia chủ ư?

Trong đầu anh ta hồi tưởng lại từng cảnh gà bay chó sủa, bị toàn Tinh Tế chửi rủa trước kia... tự nhiên lại thấy hoài niệm là sao nhỉ?

“... Chính là đắc tội với tất cả người ở Tinh Tế.” Giọng Thập Phương hơi thấp, rốt cuộc đây cũng chẳng phải là chuyện đáng khoe khoang gì.

Hiển nhiên Phượng Từ không muốn nghe chuyện này, “Trước đó

nữa.”

Trước đó nữa ư?

Sắc mặt Thập Phương khẽ biến, “Thiếu gia, cái này tôi không dám kể lung tung, ngài vẫn nên đi hỏi gia chủ thì hơn. Tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Anh ta sợ Phượng Từ dùng biện pháp mạnh giữ mình lại nên dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Ánh mắt Phượng Từ nặng nề nhìn theo phương hướng mà Thập Phương vừa đi.

Nhiều người biết về quá khứ của cô như thế, tham dự vào cuộc sống của cô, duy chỉ có hắn lại chẳng biết gì.

Mặt bàn nơi Phượng Từ đặt tay lên chợt nứt ra, vỡ thành vô số khối, bánh ngọt tinh xảo bị vùi lấp ở bên trong.

Chương 1972: Chúa tể của tinh tế (18)

Thời Sênh một mình rời khỏi phòng, Thần Hành không thấy đâu cả.

Vừa lúc Phượng Từ bưng điểm tâm đi tới, bánh vẫn còn tỏa ra hơi nóng, trên mặt hắn treo nụ cười nhạt, đưa bánh tới trước mặt Thời Sênh, “Tiểu Sênh, anh làm đấy, em ăn thử xem có ngon không.”

Trong trí nhớ của hắn có rất nhiều cảnh bản thân nấu cơm cho cô ăn, nhưng ở thế giới này, hắn chưa từng làm bao giờ.

Thời Sênh đút một miếng vào miệng, mùi sữa thơm nức, ngọt mềm nhưng không ngán, vào miệng là tan.

“Ngon lắm.” Thời Sênh gật đầu.

Nhưng mà mùi sữa quá nồng rồi...

Thời Sênh ăn hết mấy cái còn lại, cái cuối cùng đút cho Phượng Từ. Lúc Phượng Từ há miệng cắn còn cố tình dùng đầu lưỡi đảo qua trên ngón tay Thời Sênh. Thấy cô nhìn mình, hắn liền tròn mắt vô tội.

Thời Sênh lắc đầu, kéo tay hắn đi, “Có phải thấy nhàm chán quá rồi không? Ở đây chẳng có gì thú vị cả... Quái thật, cái bàn ở đây đâu rồi nhỉ?”

Thời Sênh nhìn chỗ vốn đặt một cái bàn, ngẩn mặt tò te, chẳng lẽ cô nhớ nhầm rồi? Đã bước vào thời kỳ tiền mãn kinh rồi sao?

Không đúng! Cô vẫn là thiếu nữ đang nói chuyện yêu đương cơ mà!

“Không biết.” Phượng Từ đáp cực kỳ tự nhiên, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, giống như thật sự không biết cái bàn đi đâu mất vậy.

Thời Sênh nhìn hắn với vẻ nghi hoặc. Phượng Từ liền nở một nụ cười ngoan ngoãn.

Đáng yêu vô cùng, làm người ta chỉ muốn nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương.

Trong lòng Thời Sênh đã khẳng định tới 99% là tên này làm.

Mà sau khi Thời Sênh biết được chuyện từ Thập Phương rằng hắn hỏi vấn đề kia thì chắc chắn 100% luôn.

Có đôi khi Thời Sênh cũng thấy rất bất đắc dĩ. Cô cũng không biết làm thế nào để tiêu trừ sự bất an trong lòng Phượng Từ. Mọi hứa hẹn cô đều đã cho hắn, nhưng trong lòng Phượng Từ vẫn luôn có cảm giác bất an không thể nào hiểu được.

Nếu loại bất an này phải dùng những gì cô đã trải qua để xoa dịu... cô thật sự không muốn.

Những quá khứ tối tăm và máu me đó, cô thật sự không muốn nhắc lại một chữ nào.

Phượng Từ cũng không mở miệng hỏi nên Thời Sênh coi như không biết, cần làm gì cứ làm.

...

“Gia chủ, có một nhóm quân đội đang tiến về phía chúng ta.”

Lúc Thời Sênh nhận được tin này thì trời mới vừa sáng. Cô ra khỏi giường, đi chân trần tới bên cửa sổ, nhấc rèm lên nhìn ra ngoài, trên con phố phía xa, những ánh sáng đủ kiểu lập lòe như ánh lửa, vô số bóng đen yên lặng chuyển động trong đêm tối, tới gần vị trí nơi cô đang ở mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

“Tiểu Sênh?”

Thời Sênh buông rèm, đi trở lại bên giường, cầm quần áo khoác lên người Phượng Từ: “Sắp bắt đầu rồi, chút nữa nhớ theo sát bên cạnh em, không được đi lung tung, biết chưa?”

Rốt cuộc thì Linh cũng không nhịn được mà ra tay rồi.

Phượng Từ vừa mặc xong quần áo thì bên ngoài liền vang lên tiếng nổ, vô số ánh sáng như sao băng từ phía xa ầm ầm trút xuống.

“Đùng đoàng...”

Căn phòng rung lắc, cửa sổ bằng kính vỡ vụn, ngọn lửa từ bên ngoài quét vào trong. Thời Sênh kéo Phượng Từ nhanh chóng ra khỏi phòng, tụ hợp cùng Trảm Long Vệ.

“Đã chuẩn bị xong hết cả chưa?”

“Xong hết rồi.”

Tầm mắt Thời Sênh quét một vòng: “Tách ra hành động, hai giờ sau tập hợp, người tới muộn tự nghĩ cách về Lam Tinh.”

“Vâng.” Trảm Long Vệ đáp xong liền lập tức lao vào trong làn bụi

pháo.

“Gia chủ hãy cẩn thận.” Thập Phương nhìn Thời Sênh một cái thật sâu rồi dẫn người rời đi.

Trong căn phòng nhanh chóng chỉ còn lại Thời Sênh và Phượng Từ, tấn công bên ngoài càng lúc càng kịch liệt, căn phòng có xu hướng sắp sụp xuống.

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, ôm Phượng Từ bước lên thiết kiếm rồi lao ra ngoài cửa sổ. Gió lạnh cọ qua mặt hơi đau rát, nhưng so với những làn đạn tấn công trút xuống như mưa dưới kia thì chút đau rát này chẳng đáng giá gì.

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm bay lên tới tầm cao nhất, những thứ dưới kia có tầm công kích rất xa, lại còn có thể tỏa định mục tiêu. Đây là lần đầu tiên cô thấy sự phát triển của khoa học kỹ thuật thời Tinh Tế hơi phiền phức.

Nếu là thời kỳ trước Tinh Tế thì cô đâu cần phải bay cao như thế này đâu chứ.

“Giờ chúng ta đi đâu?” Thỉnh thoảng Phượng Từ lại nhìn xuống bên dưới. Lúc này, chỉ có thể nhìn thấy tầng mây dày nặng, thỉnh thoảng lại có ánh sáng lóe lên.

“Đi tham quan đầu não một chút.”

Ồ?

Đầu não? Linh à?

Phượng Từ khá tò mò về Linh. Nhiều người ở Tinh Tế như thế mà

không ai làm gì được Thời Sênh, duy chỉ có nó năm lần bảy lượt khiêu khích cô, vì thế hắn rất tò mò.

“Gần đây em bận là vì chuyện này à?” Mấy ngày gần đây, Thời Sênh thường xuyên bàn bạc công việc với Thập Phương. Tuy rằng hắn cũng có mặt nhưng lắm lúc cũng chẳng chú tâm nghe xem bọn họ nói gì, chỉ ngẫu nhiên nghe được một, hai câu mà thôi.

Nhưng đại đa số chỉ đều thảo luận, chẳng có sắp xếp gì.

Nhưng ngày hôm nay, rõ ràng Thời Sênh đã sớm dự đoán được, hoặc chính xác hơn là cô đang đợi ngày này.

“Suỵt.” Thời Sênh đặt tay lên môi Phượng Từ, “Chút nữa rồi hãy hỏi tiếp.”

Phượng Từ gật đầu. Thời Sênh thả tay ra, khống chế thiết kiếm giảm độ cao. Rẽ mây ra, phía dưới là một mảnh tối đen, hoàn toàn không thấy một chút ánh sáng nào.

Kiến trúc ở khu vực này đều thiết kế theo ô vuông, các tòa nhà đều có khoảng cách giống hệt nhau, ngay cả chiều cao cũng giống nhau như đúc.

Thời Sênh mang theo Phượng Từ hạ xuống giữa khu nhà này.

Yên tĩnh.

Âm trầm.

Đây là cảm giác đầu tiên của Phượng Từ.

Thời Sênh lấy Thần Hành hồi lâu đã không xuất hiện ra, bên trên

màn hình biểu hiện một con đường, Thời Sênh phân biệt phương hướng một chút rồi dắt Phượng Từ đi bộ tiến lên phía trước.

Con đường này đi xuyên qua khu nhà xuống bên dưới.

Rõ ràng camera ở các tòa nhà vẫn đang được vận hành, theo bước chân của Thời Sênh và Phượng Từ, chúng cũng chậm rãi chuyển động.

Thời Sênh hoàn toàn chẳng quan tâm tới những máy theo dõi đó, táo bạo tiến vào trong một tòa nhà, đi thẳng xuống hầm ngầm.

“Chút nữa có khả năng sẽ phải đánh nhau, anh nhớ đứng xa một chút đấy.” Thời Sênh vừa đi vừa dặn dò Phượng Từ. Cô không lo lắng về sức chiến đấu của hắn, thế nên chỉ cần hắn đứng xa một chút là được.

Phượng Từ cũng không dám nói muốn hỗ trợ cô, ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ rằng hắn nhất định sẽ đứng thật xa.

Thời Sênh đá văng cánh cửa đầu tiên đi xuống hầm ngầm. Trong thông đạo có đầy người máy chiến đấu. Thời Sênh vừa tiến vào, đám người máy lập tức được kích hoạt.

Đám máy móc này chẳng khác gì người thật, nhưng sức chiến đấu lại gấp đôi người bình thường. Thời Sênh bước nhanh qua thông đạo, đám người máy không ngừng báo hỏng.

Phượng Từ giống như thiếu gia xem diễn, thong thả đi theo sau Thời Sênh.

Nhưng chỉ cần là nơi hắn đi qua, đám người máy vốn còn hơi động đậy sẽ lập tức tắt ngóm, không còn cách nào nhúc nhích nữa.

Qua tầng hầm ngầm toàn người máy này lại tới một loạt con người bị khống chế, hầu hết là nhân loại có dị năng, nhưng những người này sao có đủ khả năng để ngăn Thời Sênh lại được chứ.

Thời Sênh một đường như sét đánh giết đến tận cuối cùng.

Thời Sênh đứng trước cánh cửa cuối cùng, điểm kết thúc của lộ tuyến mà Thần Hành biểu hiện chính là nơi này.

Cô lấy thiết kiếm ra bổ đôi cánh cửa. Cửa sụp đổ, đằng sau cánh cửa chỉ có một màn hình, lúc này, trên màn hình đang hiển thị số đếm ngược, nháy mắt khi cánh cửa đổ xuống thì con số hiển thị trên đó cũng nhảy về 0.

Ánh sáng màu trắng bắn ra từ sau cánh cửa, nuốt chửng thân ảnh của Thời Sênh.

Chương 1973: Chúa tể của tinh tế (19)

Gió xuân nhẹ lướt, ánh mặt trời ấm áp, nơi chốn đều bừng bừng sức sống.

Thời Sênh thấy mình đứng trên thảm cỏ, phía xa xa dường như có bóng người đi lại, còn có thân ảnh mơ hồ vẫy tay với cô. Dường như cô nghe thấy âm thanh quen thuộc mà rất nhiều năm rồi không nghe thấy.

“Sênh Sênh, mau tới đây nào, chuẩn bị chụp ảnh rồi.”

“Chạy chậm thôi, cẩn thận ngã bây giờ.”

Âm thanh kia vang vọng bên tai, mỗi một tiếng đều vô cùng quen thuộc, càng ngày càng rõ ràng như thể ở ngay bên cạnh cô vậy.

Nhưng mà trên mặt Thời Sênh lại chẳng có một chút sắc thái nào, cô nhìn thân ảnh mơ hồ ở phía trước, nâng kiếm, bổ xuống...

Cảnh tượng trước mắt như mặt nước xao động, dần dần biến mất.

Hình như còn có cảnh tượng khác muốn xuất hiện nhưng Thời Sênh đã lại vung kiếm lên một lần nữa. Mặt nước càng dao động mạnh hơn, cuối cùng không duy trì được, mọi cảnh sắc đều lập tức biến mất.

Trước mặt tối sầm, khôi phục lại về căn phòng kia, lúc này, cô vẫn còn đang đứng ở ngưỡng cửa.

Phượng Từ vẫn đứng ở phía xa, hình như đang định xông lên, nhưng thấy cô rồi lại dừng bước lại, trước sau mới chỉ qua mấy giây.

Thời Sênh hít sâu một hơi, bước vào phòng, đi thẳng tới chỗ màn hình.

Thời Sênh chống mũi thiết kiếm xuống đất, cười lạnh nói: “Linh, đã tới nước này rồi mà còn không chịu ra ư?”

“Không hổ là Thời gia chủ.” Âm thanh điện tử vang lên, “Đối mặt với chính người thân của mình mà cũng thờ ơ như thế. Xem ra, những lời nhận xét của người đời về cô cũng không phải không có lý.”

Thời Sênh tiếp tục cười lạnh: “Mi dùng người thân đã mất để đối phó với ta thì quá coi thường người khác rồi.”

Lúc trước thế giới giả thuyết và thế giới chân thật cô còn có thể phân biệt được chứ đừng nói gì lúc này.

Linh hơi tức giận, một chiêu này của nó dùng với bất kỳ kẻ nào cũng có tác dụng, duy chỉ có áp dụng với cô ta là mất hiệu lực. Cô ta lại còn tỏ vẻ khinh thường nó nữa chứ.

Đây không phải là kẻ ác cáo trạng trước sao?

Âm thanh điện tử cứng nhắc lại vang lên: “Ở sâu trong nội tâm của cô vốn không hy vọng bọn họ tồn tại chứ gì?”

“Ta có hy vọng bọn họ tồn tại hay không thì liên quan quái gì tới mi nhỉ. Mi muốn từ bỏ nghiệp lớn của mình để tâm sự với ta về chuyện gia đình ta đấy à?” Giọng điệu của Thời Sênh rất không khách khí.

Linh: “...”

Linh im lặng vài giây sau đó tiếp tục nói: “Thời gia chủ có thể tìm tới chỗ này cũng khiến tôi thấy ngoài ý muốn lắm. Tôi đã quá coi thường cô rồi.”

Thời Sênh chống mũi kiếm hơi xoay tròn, khuôn mặt nửa cười nửa không lúc ẩn lúc hiện trong màn ánh sáng khi tỏ khi mờ, “Mi còn coi thường ta nhiều cái lắm.”

“... Thời gia chủ cũng đừng nên quá tự tin, tôi dám ở đây thì nhất định có thể nắm chắc rời đi an toàn.” Âm thanh của Linh quanh quẩn trong căn phòng, “Căn phòng này đã được chôn thuốc nổ, chỉ cần tôi dừng hoạt động thì sẽ lập tức xảy ra nổ mạnh, đến lúc đó cả tinh cầu này cũng sẽ bị hủy đi, Thời gia chủ đừng mong có thể chạy thoát.”

“Lợi hại như thế cơ á?” Thời Sênh kinh ngạc thốt lên đầy khoa trương.

Được người ta khen mình lợi hại thì ai chẳng đắc ý, nhưng lúc này Linh chỉ có cảm giác nặng nề. Người phụ nữ trước mặt nó bây giờ có vẻ chẳng khẩn trương tí nào.

Cô ta không giống như đang giả vờ nhẹ nhàng mà rõ ràng là không để bụng.

Linh đột nhiên cảm thấy hơi thấp thỏm.

Rất nhanh, nó lại nghe thấy cô kiêu ngạo nói tiếp: “Nổ thì cứ nổ thôi, người chết cũng chẳng phải ta, chút ít thủ đoạn giữ mạng thì ta vẫn có.”

Đừng nói là nó muốn cho nổ tinh cầu này, cho dù nó muốn cho nổ cả

vũ trụ thì cô cũng chẳng sợ.

Thân là gia chủ Thời gian, tùy thời có thể mở ra thông đạo tới thế giới khác, có gì mà cô phải sợ chứ?

Còn về Lam Tinh và những người khác, nếu thật sự xảy ra thảm họa nổ mạnh thì đám lão già ở trong gia tộc cũng sẽ liên thủ mở thông đạo đưa người ở đó rời đi, cho nên cô chẳng có gì phải sợ hãi hết.

“Cô... muốn làm gì?” Linh chần chừ.

Thời Sênh nhún vai: “Thuận ta thì sống, chống ta thì chết, chẳng phải đầu não mi am hiểu nhất đạo lý này sao? Tại sao còn muốn hỏi ta vấn đề ngu xuẩn như thế vào lúc này chứ?”

“Trong thế giới giả thuyết, năm lần bảy lượt mi muốn dồn ta vào chỗ chết. Mi cho rằng ta sẽ không báo thù này sao?”

“Mi nghĩ ông đây là người rộng lượng thế à?”

Thời Sênh ném liên tiếp ba câu qua, Linh dường như vẫn chưa tiêu hóa xong nên mãi không nói câu nào.

“Cô có thể làm gì được tôi chứ?” Linh bình tĩnh lại, chỉ cần cô ta động vào nó thì tinh cầu này sẽ tan thành tro bụi, chẳng ai chạy thoát được.

Linh âm thầm chuẩn bị rút lui, nhưng nó phát hiện mọi con đường an toàn đều đã bị phá hỏng, cho dù nó đi về phía nào cũng không xông ra được. Thông đạo bị tầng tầng lớp lớp mã hóa chặn lấy, trong lúc nhất thời nó cũng không giải được.

Nó chính là đầu não cơ mà, sao có thể chứ?

Đúng rồi...

Là nó.

Thời Sênh nhướng mày vui vẻ, nhẹ gọi một tiếng, “Thần Hành.”

Hình ảnh mơ hồ của Thần Hành xuất hiện trên màn hình. Linh nhớ rõ Thần Hành, chính trí thông minh nhân tạo này đã nhiều lần phá vỡ chướng ngại do nó thiết kế ra để Thời Sênh được thông suốt.

Thân là đầu não, Linh chưa từng bị khiêu khích như thế bao giờ.

“Chủ nhân, hoàn thành nhiệm vụ.” Giọng nói non mềm của Thần Hành báo cáo cho Thời Sênh, gương mặt nhỏ tràn ngập vẻ cần được tuyên dương.

Lần trước để Linh chạy mất, lần này nhóc có chủ nhân hỗ trợ, tuyệt đối sẽ không để nó chạy thoát được.

Linh dùng toàn lực đánh sâu vào, có ý đồ lao ra. Nhưng hình thức mã hóa của Thần Hành cực kỳ xa lạ, nó không có cách nào phá giải. Ít nhất thì trong thời gian ngắn, nó hoàn toàn không phá giải được.

Cái này cũng chưa phải đáng giận nhất. Đáng ghét nhất là cô ta còn thả virus vào, tuy rằng không tạo thành nguy hiểm trí mạng với nó nhưng cũng kéo dài được khá nhiều thời gian.

... Càng giống như bỏ virus vào để ghê tởm nó vậy.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Linh cất cao giọng nói.

“Chẳng phải mi muốn cho nổ tung nơi này sao? Ta giúp mi mà,

không cần cảm ơn đâu.” Thời Sênh cười đến mi mắt đều cong lên.

Linh: “...”

Tại sao lại có kiểu người không đi theo lẽ thường thế này chứ?

Nó uy hiếp cô ta mà cô ta lại muốn giúp nó nữa à?

“Cô đã sớm tính kế từ trước rồi đúng không?” Linh nghiến răng nghiến lợi, không ngờ bản thân nó sẽ có ngày bị tính kế như thế này.

Thời Sênh cười nhạo: “Không phải chỉ mình mi biết tính kế đâu. Mi tưởng ta là kẻ ngu ngốc chắc? Tùy ý để mi sắp đặt vào bẫy sao?”

Mẹ cái đồ thiểu năng trí tuệ, ông đây là người dễ bị tính kế thế sao?

“Mục đích tới tinh hệ Xích Nguyệt của cô cũng không phải để tìm Hạ Sơ!”

“Đương nhiên.” Thời Sênh thừa nhận không hề do dự.

Linh cắn răng: “Cô căn bản không tin Cesar.”

Nó biết bọn họ làm gì ở bên ngoài. Cô ta chỉ cố ý để nó thấy và tưởng rằng cô ta tới tìm Hạ Sơ. Ai ngờ được mục tiêu của cô ta ngay từ đầu chính là nó.

Thời Sênh nhún vai: “Trước giờ ta chưa từng tin hắn.”

Cô đã sớm nói rồi, một lời của Cesar cũng không thể tin.

Linh trầm ngâm một lát, nó còn có rất nhiều nghi vấn: “Cô phát hiện ra Jonah không ổn từ lúc nào?”

“Ồ, hóa ra Jonah là người của mi à?” Thời Sênh tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó nhún vai đầy vô tội, cười ác liệt, “Ta không biết, ta chỉ không thích xen vào việc của người khác thôi. Đây quả thực là một điều ngoài ý muốn tuyệt vời.”

Thời Sênh vuốt cằm nói thầm: “Xem ra không nên xen vào việc của người khác là chính xác nhất.”

Linh suýt chút nữa tức điên lên. Nó sợ cô ta nhìn ra vấn đề nên che giấu rất sâu chuyện khống chế Jonah. Jonah muốn trở lại thành phố Seat là sự thật, chỉ cần có thể đi cùng cô ta thì nó sẽ gian lận được.

Nhưng cô ta căn bản không dẫn theo Jonah. Nó còn tưởng cô ta đã nhìn ra cái gì, vì để cô ta khỏi nghi ngờ nên nó đã làm Jonah chết đi.

Ai mà ngờ chuyện nó bận bịu nửa ngày, cô ta căn bản chẳng biết gì, chỉ đơn thuần là không dẫn theo Jonah đi cùng mà thôi.

Bảo có đáng giận hay không cơ chứ!

“Thời gian hỏi đáp kết thúc.” Thời Sênh đột nhiên lên tiếng.

Cái gì?

Tích tích tích...

Toàn bộ không gian đột nhiên vang lên những âm thanh tích tích.

Chương 1974: Chúa tể của tinh tế (20)

“Chủ nhân, đã phá giải xong.” Âm thanh giòn tan của Thần Hành vang lên khiến Linh cả kinh. Vô số số liệu tràn vào trong bộ não của nó, Linh gần như bị cả đống số liệu bao phủ.

Nó cho rằng chỉ có mình đang kéo dài thời gian, nhưng không ngờ cô ta cũng đang kéo dài thời gian, tranh thủ thời gian cho trí thông minh nhân tạo kia...

Thời Sênh rút thiết kiếm ra. thân ảnh của Thần Hành lập tức biến mất trên màn hình. Màn hình liền trở nên hỗn loạn, đủ mọi loại mã code nhảy lên.

Cô nhấc chân ra ngoài, âm thanh chậm rãi vang lên, “Nói đến cùng thì mi cũng chỉ là một trí thông minh nhân tạo, có Internet thì mi muốn làm mưa làm gió gì cũng được, nhưng không có internet thì mi còn chẳng bằng cái rắm.”

Cô giơ tay vẫy vẫy vào trong không khí.

“Cô tưởng rằng thế này là xong ư?” Âm thanh của Linh đứt quãng nhưng vẫn rất chói tai, “Cô tưởng rằng thế này là xong à?”

Thời Sênh xoay người đứng nơi ngưỡng cửa, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt, giọng nói đầy khí phách: “Đương nhiên không phải kết thúc, ta đã từng gặp Linh rồi, là một đầu não công chính liêm minh luôn suy nghĩ cho nhân loại chứ không phải thứ đồ chẳng ra sao như mi bây giờ.”

“Ta chính là đầu não!” Linh hét lên.

“Ừ ừ ừ, mi là đầu não.” Thời Sênh phất tay chẳng thèm để ý, thuận tay đóng cửa lại, “Vậy mi cứ chậm rãi làm đầu não của mi đi.”

Thiểu năng trí tuệ.

“Đi.” Thời Sênh kéo Phượng Từ chạy ra ngoài. Thần Hành nhảy ra từ trong hư không cũng chạy theo, âm thanh leng keng leng keng vang vọng trong bóng tối.

Bọn họ rời khỏi hầm ngầm. Trảm Long Vệ đã tới, đang nôn nóng chờ đợi, thấy Thời Sênh ra thì lập tức xúm lại.

“Gia chủ, đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Hoàn thành.”

“Người tới đủ chưa?” Thời Sênh vừa lấy tàu Vô Cực ra vừa hỏi.

Tàu Vô Cực đè sụp không ít kiến trúc, âm thanh sụp đổ ầm ầm vang lên bên tai không dứt.

Trảm Long Vệ đưa mắt nhìn những người quen thuộc đứng bên cạnh mình.

“Quan chấp hành chưa tới.”

...

Thập Phương vẫn đang bị nhốt ở bên trong, tấn công bên ngoài quá dữ dội nên anh ta không thể xông ra được.

“Thực xin lỗi Quan chấp hành, đều tại tôi liên lụy tới anh.” Đầu bếp cầm vũ khí, lưng dựa lưng với Thập Phương, nói lời xin lỗi với vẻ vô cùng áy náy.

Sắc mặt Thập Phương lạnh lùng: “Ít nói lời vô nghĩa thôi, gia chủ còn đang chờ chúng ta.”

Đầu bếp ngó ra bên ngoài nhìn một cái. Vừa lúc một viên đạn ánh sáng bắn tới, hắn vội vã rụt cổ lại, “Chúng ta... thật sự có thể xông ra được sao?”

Hiện tại chỉ còn lại mười lăm phút là tới giờ hẹn mà gia chủ đề ra.

Thập Phương không ngờ hôm nay binh lực lại dồn hết về phía mình, còn phải dẫn theo một đứa con chồng trước nữa. Nếu chỉ có một mình anh ta thì không khó để lao ra, nhưng tên đầu bếp này thì không được.

Hắn không thông qua tuyển chọn để đi lên nên vẫn chưa đủ năng lực để chiến đấu.

Biện pháp tốt nhất là bỏ rơi hắn, một mình rời đi, nhưng anh ta là quan chấp hành của Trảm Long Vệ, sao có thể bỏ lại thuộc hạ của mình mà đi chứ.

Thập Phương đập bộp lên đầu hắn: “Tỉnh táo một chút, cậu quên mất những lời tuyên thệ khi vào Trảm Long Vệ rồi sao?”

Đầu bếp bị đánh tới ngu người, sau đó vội vàng lắc đầu: “Không đến thời khắc cuối cùng thì quyết không buông tay.”

Đúng thế, không tới thời khắc cuối cùng thì quyết không buông tay.

Vẻ mặt của đầu bếp càng lúc càng thêm kiên định.

Thập Phương yên tâm hơn, nói phương án phá vây với hắn: “Chút nữa tôi sẽ hấp dẫn hỏa lực, cậu nhân cơ hội chạy ra trước.”

Đầu bếp trợn trừng mắt: “Vậy ngài thì sao?”

“Tôi có biện pháp thoát hiểm của tôi, cậu tự bảo vệ mình cho tốt là được, đừng có kéo chân sau của tôi.”

Đầu bếp chép chép miệng, cuối cùng đáp rất kiên định, “Vâng!”

Thập Phương dùng tay ra hiệu cho đầu bếp, thầm chỉ con đường mà một lát nữa hắn sẽ phải băng qua, đầu bếp nghe hiểu, sau đó anh ta khom lưng đi sang bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu cho đầu bếp hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Đầu bếp xiết chặt vũ khí trong tay, gật đầu.

Thập Phương lập tức tấn công ra phía bên ngoài. Hỏa lực dần tập trung về phía anh ta, đầu bếp rời đi từ phía bên kia, trước khi đi còn quay đầu nhìn thoáng qua. Vô số ánh lửa bao bọc lấy Thập Phương, trong lòng đầu bếp vô cùng lo lắng nhưng ánh sáng trước mắt đã tối sầm, thân ảnh của Thập Phương cũng biến mất trước mặt hắn.

Đầu bếp chật vật chạy tới nơi tập hợp. Trảm Long Vệ tiến lên đỡ hắn, “Quan chấp hành đâu rồi?”

Đầu bếp chỉ ra phía sau.

Trảm Long Vệ nhìn ra phía sau, sau lưng rỗng tuếch, chẳng có ai.

“Quan chấp hành ở đâu rồi?”

“Nói đi chứ!”

Hốc mắt đầu bếp đỏ lên: “Tôi... Quan chấp hành...”

Trảm Long Vệ túm chặt tay đầu bếp: “Nói cho rõ ràng xem nào, Quan chấp hành xảy ra chuyện gì rồi?”

“Thập Phương vẫn chưa về sao?” Thời Sênh đứng trước cửa khoang ra vào của tàu Vô Cực, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi: “Sao lại thế này?”

Trảm Long Vệ đang kích động lập tức im phăng phắc. Đầu bếp nức nở kể lại chuyện xảy ra trước đó.

Thời Sênh nhìn về phía phương xa, một lát sau liền quay đi: “Không đợi nữa, rời khỏi đây đi.”

“Gia chủ!”

“Gia chủ, Quan chấp hành...”

Thời Sênh nhìn bọn họ bằng ánh mắt bình tĩnh. Đám Trảm Long Vệ có ý đồ kéo dài thời gian không dám nói gì nữa, lập tức kéo đầu bếp lên tàu. Tàu Vô Cực khởi động, thong thả rời khỏi mặt đất.

Tàu Vô Cực lên cao, cảnh sắc bên dưới dần thu nhỏ lại. Trảm Long Vệ đều đứng ở khoang trước nhìn xuống, bên dưới thỉnh thoảng có ánh sáng nhoáng lên, Quan chấp hành của bọn họ vẫn còn đang ở đó.

Nhưng đúng lúc này, mọi ánh sáng đều đột nhiên tắt ngúm, không chỉ có ánh sáng của đạn pháo mà còn cả ánh đèn, tất cả đều biến mất, dường như cả tinh cầu đều rơi vào trạng thái mất điện.

Đùng đoàng...

Tàu Vô Cực nảy lên, Trảm Long Vệ không phòng bị gì nên có người ngã văng ra ngoài, trên khoang lâm vào tình trạng hỗn loạn. Chờ đến khi tàu Vô Cực vững vàng trở lại thì cảnh sắc bên ngoài đã biến thành vũ trụ rồi.

Mà ở nơi xa xa, một tinh cầu đã nổ tung thành bụi khói, biến mất trong tầm nhìn của bọn họ.

Trảm Long Vệ đều nhìn bằng ánh mắt khiếp sợ.

“Quan chấp hành...”

“Rầm!” Một Trảm Long Vệ nện nắm đấm lên vách khoang tàu, vẻ mặt đầy bi thống.

“Đều là lỗi tại tôi. Nếu không phải tôi giao hắn cho Quan chấp hành, có lẽ Quan chấp hành đã không...”

“Đừng có nói bậy, Quan chấp hành sẽ không gặp chuyện gì hết.” Có người ngắt lời hắn.

Nhưng mà bọn họ đều biết rõ trong lòng, có lẽ cũng chỉ là có lẽ mà thôi.

Đầu bếp nhìn ra bên ngoài khoang tàu, vẻ mặt tái nhợt. Rõ ràng Quan chấp hành nói là có cách, nhưng mà...

Vì Thập Phương không quay về nên không khí trong nhóm Trảm Long Vệ có hơi trầm xuống. Thần Hành vòng tới vòng lui xung quanh bọn họ, âm thanh leng keng không ngớt khiến họ thấy cực kỳ phiền lòng.

“Thần Hành, nhóc đừng đi loạn lên nữa có được không?” Một Trảm Long Vệ không chịu nổi, phát điên lên với Thần Hành.

Thần Hành chớp mắt vô tội: “Các anh làm sao thế hả?”

“Làm sao ư? Quan chấp hành không trở về, chẳng lẽ nhóc không thấy thương tâm à? Trong đáy lòng họ đã sắp nổ tung rồi, không dám phát giận với Thời Sênh nên giờ Thần Hành phải hứng chịu.

Ngày thường Thần Hành rất thân thiết với Thập Phương, còn treo trên đùi anh ta cả ngày. Lúc này rất có thể Thập Phương đã... vậy mà cô nhóc còn bày ra cái vẻ như thế này, sao đám Trảm Long Vệ có thể dễ chịu cho được.

Thần Hành bị quát lên hai lần thì miệng nhỏ nhệch xuống, xoay người đi nói thầm, “Không về thì không về thôi, chứ có phải mãi không về đâu, các người hung dữ cái quái gì chứ, không thèm chơi với các người nữa.”

“Khoan đã.” Một Trảm Long Vệ giữ chặt lấy Thần Hành.

“Làm gì thế, thả tôi ra.” Thần Hành ra sức giãy giụa.

Trảm Long Vệ vẫn không chịu buông tay, mạnh mẽ ép cô nhóc nhìn thẳng vào mình, “Vừa rồi nhóc nói gì?”

“Thả tôi ra.” Thần Hành tức giận hét lên.

“Câu trước đó.”

Thần Hành thấy vẻ mặt của Trảm Long Vệ có điểm không ổn thì hơi trầm tư một chút rồi hỏi: “Chẳng lẽ các anh nghĩ là Thập Phương đã chết rồi ấy hả?”

Chương 1975: Chúa tể của tinh tế (21)

Chẳng lẽ không phải thế à?

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt bị nổ tan tành cơ mà.

Thần Hành xòe tay kéo váy mình lùi về sau mấy bước, hừ lạnh: “Sao Thập Phương có thể chết được chứ, không thấy chủ nhân chẳng lo lắng tí gì à?”

Còn lâu chủ nhân mới để Thập Phương chết. Thập Phương đi theo chủ nhân lâu như thế, chủ nhân cho anh ta bao nhiêu là bảo vật giữ mạng, sao có thể chết được cơ chứ, cái đám này thật ngu ngốc.

Trảm Long Vệ lại cảm thấy rất chua xót, có bao giờ gia chủ lo lắng cho ai đâu cơ chứ?

Chỉ có chàng trai biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách kia là được độc sủng mà thôi.

“Tóm lại, Thập Phương không sao cả đâu, sẽ sớm trở về thôi.” Thần Hành ôm gương mặt nhỏ nhắn của mình, “Tôi không thèm chơi với các anh nữa, chẳng vui tí nào hết.”

Nhờ có câu nói của Thần Hành mà tâm tình của đám Trảm Long Vệ cũng đỡ hơn một chút, nhưng một ngày vẫn không thấy Thập Phương đâu thì bọn họ sẽ lo lắng thêm một ngày, chỉ trông ngóng Thập Phương sớm quay về.

Thần Hành vừa xuất hiện sẽ lại bị đám Trảm Long Vệ vây lấy, hỏi cô nhóc chừng nào Thập Phương sẽ về, hiện giờ đang ở đâu.

Thần Hành thấy rất phiền, cuối cùng liền biến thành cái máy tính bảng luôn, không thèm ra ngoài nữa.

Thần Hành ghét biến thành máy tính bảng nhất, vậy mà lúc này nhóc lại cam tâm tình nguyện biến hình, có thể thấy được là đám người kia phiền phức tới mức nào.

...

Tinh Võng hỏng hoàn toàn. Lần này không phải không đăng nhập được nữa mà trở thành một mảnh đen sì. Tiền lưu trữ trên Tinh Võng cũng hóa thành hư ảo. Hiện tại, ngoại trừ những người có tài sản cố định thì toàn bộ người trong Tinh Tế đều trở thành người nghèo hết.

#Tinh Tế nghèo nhất#

Đồng thời, đám người máy bị Linh khống chế đều dừng hoạt động. Nhưng những người bị tẩy não thì lại không thể dừng lại. Bọn họ vẫn chấp hành mệnh lệnh của Linh, biến toàn bộ người trong Tinh Tế thành quái vật không có tình cảm.

Không có đám người máy trí thông minh nhân tạo khó chơi nữa, khống chế con người bị đồng hóa liền trở nên dễ dàng hơn nhiều. Toàn bộ người ở Tinh Tế đều ra sức phản kích lại.

Mà lúc này, tàu Vô Cực đang đỗ ở bên cạnh Liên Minh, nó lặng lẽ trôi nổi trong Tinh Tế, như hòa thành một thể.

Phượng Từ nhìn Thời Sênh nghịch khối Rubik. Mấy ngày gần đây cô

vẫn luôn chơi với thứ đồ chơi này. Sau mỗi lần đùa nghịch, cô sẽ điều chỉnh đường bay một chút như thể khối Rubik này có thể dẫn cô tới một nơi nào đó.

“Tiểu Sênh.” Phượng Từ ghé sát lại, “Có phải là mọi chuyện kết thúc rồi không?”

Thời Sênh thả khối Rubik ra, ôm người vào lòng, “Không nhanh như vậy được, còn có trò hay ở phía sau nữa, sao thế? Thấy phiền à?”

“Ừm...” Hắn không muốn cô bận bịu như thế, hắn chỉ muốn cô ở bên mình.

“Thế chuyện về Linh là sao?”

Hiếm khi nào nghe thấy Phượng Từ quan tâm những chuyện này, Thời Sênh liền đáp: “Lúc em có được Thần Hành thì đã từng gặp Linh. Theo lý thuyết, cảnh tượng lúc đó rất khó quên, không có lý nào Linh lại không nhớ. Nhưng rõ ràng là nó chẳng nhớ gì...”

Lúc gặp lại, cô nói đã lâu không gặp, Linh lại đáp một câu rất khó hiểu, vì thế cô không tiếp tục nói nữa.

“Nó là giả sao?” Phượng Từ nghiêng đầu, thứ đó mà còn có thể làm giả à?

“Không, nó chính là Linh.” Thời Sênh cười như không cười đáp.

“Vậy sao nó lại không nhớ rõ?”

“Bởi vì nó đã bị cách thức hóa rồi.” Giọng Thần Hành vang lên, thân ảnh của cô nhóc chậm rãi hiện ra, cười lấy lòng với Thời Sênh, “Chủ nhân, em cảm thấy năng lực của Linh yếu đi rồi.”

Linh là đầu não, cho dù Tinh Võng hỏng sẽ tạo thành khó khăn cho nó, nhưng nó cũng không nên yếu ớt như vậy.

Thời Sênh liếc nhìn cô nhóc, Thần Hành không hề thấy sợ tí nào. Nhưng Phượng Từ vừa liếc nhìn thì cô nhóc lại lập tức rụt cổ, nhanh chân chạy biến ra ngoài.

Dọa chết nhóc rồi.

Thập Phương không ở đây, chẳng còn ai dám cùng nhóc thừa nhận ánh mắt giết người của Phượng Từ nữa.

Tại sao Linh không nhớ Thời Sênh ư?

Hiện tại, khả năng lớn nhất là theo như lời Thần Hành nói, nó đã bị cách thức hóa rồi.

Nhưng ai có thể làm cho nó cách thức hóa được chứ?

Đúng là thú vị.

Dường như Phượng Từ cũng chẳng có hứng thú gì với Linh. Hắn đưa khối Rubik cho Thời Sênh, tự mình đứng dậy rời khỏi phòng.

Nếu không phải cô biết rõ Phượng Từ không chấp nhặt với Thần Hành thì cô đã thực sự nghi ngờ là hắn ra ngoài đuổi giết Thần Hành cũng nên.

Cũng may Thần Hành là một đứa bé gái. Nếu là đứa bé trai thì nhất định sẽ bị hắn đuổi giết cho mà xem.

...

Thời Sênh không ngừng thay đổi đường bay, cuối cùng, tàu Vô Cực xuất hiện ở một tinh vực chưa bao giờ xuất hiện lần nào.

Thời Sênh nhìn khối Rubik, hít sâu một hơi rồi đi xuống một mình.

Đây là một tinh cầu rất kỳ quái, không lớn lắm nhưng nơi nơi đều ngập tràn một nguồn năng lượng cực kỳ hiếm thấy cùng với một loại tinh thạch màu đen mọc lên ở trung tâm nguồn năng lượng.

Thời Sênh đã từng nhìn thấy loại tinh thạch này, khi Hạ gia chế tạo vũ khí sẽ dùng tới chúng.

Nhưng cô không biết tác dụng của thứ này. Nó không hề chứa bất kỳ năng lượng nào, chẳng khác gì các loại tinh thạch thông thường. Có vẻ như chỉ có người của Hạ gia là có thể sử dụng được nó.

Toàn bộ tinh cầu đều ngập tràn loại tinh thạch đen đó, xen lẫn với nó là đủ mọi loại đá năng lượng nhiều màu sắc khác. Hơi liếc mắt nhìn sẽ thấy dường như cả thế giới này đều đang sáng lấp lánh.

Thời Sênh đi trên con đường nhỏ được lát bằng tinh thạch màu đen đó, phương xa xuất hiện một kiến trúc màu đen. Cô tăng tốc nhanh hơn, chẳng mấy chốc, một cung điện được chế tạo cũng bằng loại tinh thạch đen kia xuất hiện trong tầm mắt.

Thời Sênh ngẩng đầu nhìn cung điện to lớn và hùng vĩ.

Cả cung điện được tạo thành từ tinh thạch, toàn thân đen nhánh, uy nghiêm và đồ sộ.

Thời Sênh có cảm giác như mình đã vượt qua thời không, dường như không còn ở trong Tinh Tế nữa.

Cô hít sâu một hơi, bước lên những bậc thang lát tinh thạch màu đen. Có tổng cộng chín bậc thang, trên mỗi bậc thang đều có khắc đồ án kỳ quái. Khối Rubik trong tay cô cũng tự chuyển động theo mỗi bước đi lên của cô.

Khi cô bước lên bậc thang cuối cùng, trước mặt liền xuất hiện một bản đồ Tinh Tế bao la và hùng vĩ, trong đó có một con đường được đánh dấu màu đỏ, nhưng bản đồ này cũng chỉ hiện lên trong vòng ba giây mà thôi.

Ma pháp tự vận động như có người thao tác, sau đó lại khôi phục an tĩnh.

Thời Sênh nắm chặt khối Rubik, bước chân qua cửa lớn cung điện.

Trên cửa lớn cũng được chế tạo bằng tinh thạch có khắc tộc huy của Hạ gia. Thời Sênh đẩy cửa ra. Cũng chẳng cần phương thức mở cửa đặc biệt nào, cô chỉ nhẹ đẩy là cửa đã thong thả, tự động nhích sang hai bên.

Một luồng khí lạnh từ trong tràn ra, mang theo sương mù dày đặc.

Thời Sênh đứng yên không nhúc nhích, tùy ý để sương mù bao trùm lấy hai chân mình.

Cảnh tượng bên trong cánh cửa cũng dần hiện ra. Vô số quan tài trong suốt nằm trong đám sương mù, xếp thành hàng kéo dài về tận phía bóng tối, cung điện này dường như chẳng có điểm cuối cùng.

“Hồn trủng của Hạ gia sao?” Thời Sênh nhìn hàng dài quan tài không có điểm cuối kia, nhẹ giọng nỉ non.

Hồn trủng, ngụ ý là nơi hồn về, sáu đại gia tộc còn lại đều có hồn trủng.

Người của sáu đại gia tộc cũng không hiểu được hồn trủng tồn tại vì điều gì. Nó giống như một loại nghi thức của mỗi gia tộc, được lưu truyền từ thời cổ tới nay, đời sau vẫn luôn đi theo dấu chân của những người đi trước.

Mỗi đời gia chủ và tộc nhân có cống hiến lớn đều có thể táng thân ở hồn trủng.

Từ đường của Thời gia cũng chỉ bày bài vị mà thôi, ngoại trừ gia chủ và trưởng lão thì không ai được tiến vào nơi gọi là hồn trủng chân chính.

Hồn trủng không chỉ có thi cốt của các bậc tiền bối mà còn chôn vùi vô số bí mật, nơi đó không cho phép người ngoài đặt chân tới.

Hạ Sơ, cậu chỉ dẫn tôi tới đây là để tôi nhìn thấy cái xác của cậu sao?

Chương 1976: Chúa tể của tinh tế (22)

Thời Sênh đứng ở bên ngoài một lát sau đó nhấc chân bước vào.

Nhiệt độ bên trong thấp hơn bên ngoài rất nhiều, chân như đang bước trên khối băng vậy, lạnh thấu tim.

Thời Sênh nhìn thoáng qua mốc thời gian khắc trên chiếc quan tài đầu tiên, rất xa xưa, vì thế, quan tài mới nhất chắc chắn ở cuối cùng.

Thời Sênh đi dọc lối ở giữa, sương mù vấn vít, quan tài thủy tinh ở hai bên đường đều là các bậc tiền bối của Hạ gia. Xác của bọn họ vẫn còn nguyên vẹn, giống như đang ngủ vậy.

Đi từ đầu tới cuối giống như bước qua các đời phát triển của Hạ gia vậy.

“Hạ Lân...” Thời Sênh dừng bước chân trước một chiếc quan tài thủy tinh nửa trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy người ở bên trong.

Bên trong là một người đàn ông mặc quân trang, trên mặt đeo một cái mặt nạ nên không nhìn rõ dung mạo.

Đây là anh trai của Hạ Sơ, Hạ Lân.

Lúc trước khi anh ta chết, cả khuôn mặt đều bị hủy hoại, có lẽ vì thế nên anh ta mới phải mang mặt nạ.

Thời Sênh thu ánh mắt lại, đi về phía bên trái, phía sau Hạ Lân chỉ có

một chiếc quan tài duy nhất.

Từ đầu tới cuối, vẻ mặt Thời Sênh vẫn không hề thay đổi, trấn định đứng trước quan tài thủy tinh. Trong quan tài thủy tinh có người, mà người nằm trong đó cũng là người mà Thời Sênh quen biết.

Đối với kết quả này, Thời Sênh cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn, sâu trong đáy mắt bắt đầu phát ra ánh sáng thâm thúy, một lát sau liền khôi phục lại như thường.

“Hạ Sơ.”

Thời Sênh tiến lên một bước, duỗi tay đỡ lấy quan tài thủy tinh.

“A Sênh.”

Từ trong quan tài thủy tinh có một làn khói bay ra, dần dần ngưng tụ thành hình một người. Gương mặt quen thuộc hiện lên trong mắt Thời Sênh. Cô thu tay lại, lùi về sau, lạnh lùng nhìn người trước mặt.

Hạ Sơ hạ dần xuống mặt đất. Cô nhìn Thời Sênh rất chăm chú, hơi mỉm cười, “A Sênh, cậu đã tới rồi.”

Hạ Sơ rất xinh đẹp, nói chuyện thì dịu dàng, cả mắt môi đều cong lên tựa như đang cười khiến người ta không thể chán ghét nổi.

Mặt Thời Sênh vẫn chẳng có tí cảm xúc nào: “Đã lâu không gặp.”

“A Sênh, lâu lắm rồi không gặp, vậy mà cậu vẫn cứ như thế.” Hạ Sơ cảm thán một tiếng, sau đó nói với giọng áy náy: “Thực xin lỗi A Sênh, lúc trước bỏ lại một mình cậu.”

Tiêu cự mắt của Thời Sênh cuối cùng cũng dừng trên người Hạ Sơ:

“Nếu Cơ Chính đã dùng tới Ngưng Hồn Trận, sao cuối cùng cậu vẫn thành cái dạng này?”

“Số mệnh chăng.” Vẻ mặt Hạ Sơ hiền hòa. Cô nhìn về phía quan tài thủy tinh, chậm rãi nói: “Đúng là tớ đã sống lại rồi, nhưng chỉ có mười ngày mà thôi. Đó là mười ngày mà tớ sống không bằng chết, làm tớ không bao giờ quên nổi.”

“Sau đó, ý thức của tớ liền thoát ly khỏi thân thể, biến thành cái dạng này. Tớ nhờ ngài Cesar đưa tớ tới đây, chính là vì muốn chờ cậu.”

“Chờ tớ?”

Hạ Sơ gật đầu, “Chờ cậu.”

Không gian dường như lại chìm vào tĩnh lặng. Thời Sênh và Hạ Sơ đều không nói gì tiếp, nhưng không khí cũng không có gì gượng gạo. Tuy nhiều năm rồi hai người không gặp nhau nhưng có những chuyện không cần nói ra thì cả hai đều tự hiểu rõ.

Thật lâu sau, Hạ Sơ mới nói: “Thanh kiếm kia của cậu đâu rồi?”

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra, hơi dừng mấy giây rồi đưa cho cô ấy.

Hạ Sơ lắc đầu: “Tớ không cầm được, cậu đặt ở chỗ đó đi.”

Chỗ Hạ Sơ chỉ là điểm cuối cùng của tòa lâu đài này, nơi đó có một cái bệ hình chữ nhật được làm bằng tinh thạch.

Thời Sênh đặt thiết kiếm lên bệ. Hạ Sơ cũng bay qua, “A Sênh, cậu ra ngoài chờ tớ đi.”

Thời Sênh không hỏi nhiều, lập tức xoay người rời đi. Lúc đi ngang

qua những quan tài thủy tinh kia, dường như cô nhìn thấy có rất nhiều làn khói từ trong bay ra, hướng về nơi sâu nhất của cung điện.

Thời Sênh dùng tốc độ nhanh hơn để rời đi, khi cô vừa bước ra khỏi cung điện, cánh cửa lẳng lặng khép chặt lại.

Thời gian thong thả trôi qua. Nơi này dường như không có ban đêm, lúc nào cũng sáng ngời làm cho đám tinh thạch cũng sáng lấp lánh.

Thời Sênh không biết mình ngồi chờ ở bên ngoài bao lâu, bên trong cung điện không truyền ra bất cứ âm thanh nào. Đến lúc cô có cảm giác mình sắp hóa thành tượng rồi thì cửa lớn liền mở ra. Thiếu nữ từ trong sương mù đi ra, thân hình mờ ảo giống như tiên tử đi trong mây khói vậy.

Thời Sênh đứng lên, đối mặt với cô gái.

Hạ Sơ dừng ở ngưỡng cửa, sương mù trào ra quấn lấy thân ảnh hai người.

Cô gái mỉm cười phất tay một cái, sương mù phía sau chuyển động rất nhanh, ánh sáng đỏ từ sâu bên trong dần rõ ràng, trong sự bao bọc của đám sương mù nhanh chóng tràn ra khỏi đại điện, vạt áo của Thời Sênh bay phần phật.

Ánh sáng đỏ phóng lên cao, sương mù tan ra, một thanh trường kiếm toàn thân đen nhánh từ trên cao rơi xuống, màu đỏ ở giữa càng trở nên yêu dã, mũi kiếm sắc bén cắm phập xuống đất, sóng khí lan tràn ra xung quanh khiến cho đám tinh thạch mất đi ánh sáng trong nháy mắt.

Thời Sênh vẫn chưa quay đầu xem mà vẫn bình tĩnh nhìn người trước mặt mình.

Hạ Sơ khẽ mở cánh môi, âm thanh mềm mại như gió dừng bên tai Thời Sênh: “A Sênh, thật may mắn vì khi tớ còn trẻ đã gặp được cậu. Đây là món quà cuối cùng của tớ, mong nó sẽ ở bên cậu tới mãi muôn đời muôn kiếp, làm thế gian sợ hãi, được người người kính ngưỡng.”

Cuối cùng Thời Sênh cũng quay đầu nhìn thiết kiếm, đây là hình thái đầu tiên của nó lúc cô mới nhìn thấy, sau khi cô mang nó về, nó liền thoái hóa thành một thanh kiếm sắt cực kỳ bình thường.

Nhưng Hạ Sơ nói, lệ khí của thanh kiếm này quá nặng, nếu dùng phải cẩn thận.

Cô cũng biết điều đó, vì lúc cô lấy được nó, nó đang cắm trên đỉnh một núi xác chết.

Nhưng cô phí bao nhiêu sức lực mới mang nó về được, sao có thể nói bỏ là bỏ được, hơn nữa, khế ước giữa cô và nó cũng đã được ký kết rồi.

Hạ Sơ thấy cô kiên quyết muốn dùng liền hỏi mượn nó. Hạ Sơ không gặp cô suốt một tháng liền. Cô tới Hạ gia tìm người cũng không thấy đâu, đến khi gặp lại nhau lần nữa, Hạ Sơ như gầy đi hẳn một vòng.

Mà lệ khí trên thiết kiếm lại ít đi rất nhiều so với lúc cô mới gặp nó.

Nhưng mà giờ đây cô lại cảm nhận được cỗ lệ khí khiến người ta kinh hãi tới tận tâm can đó.

Có điều lại khác hoàn toàn cảm giác lúc trước.

“A Sênh, tạm biệt.” Sự vui vẻ trong đáy mắt Hạ Sơ dường như cũng

bị nhiễm ánh sáng, trở nên rực rỡ và lấp lánh.

“Hạ Sơ.” Giọng Thời Sênh hơi thay đổi, cô dừng một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Đây là lựa chọn của cậu ư?”

Cô ấy chỉ cần nói một câu là cô ấy muốn sống, cho dù cô không có cách nào thì cũng sẽ nghĩ ra cách để cô ấy được sống.

Nhưng mà cô ấy...

Hạ Sơ vẫn cười rạng rỡ như hoa nở mùa xuân phe phẩy qua trái tim Thời Sênh, “Cảm ơn cậu đã làm hết thảy cho tớ, nếu có kiếp sau, tốt nhất cậu đừng nên gặp lại mình.”

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào Hạ Sơ, mắt không chớp lấy một cái.

Đây là quyết định của cậu thật sao?

Cậu nói không gặp thì sẽ không gặp thật sao?

Thân hình Hạ Sơ dần trở nên trong suốt: “A Sênh, khi cậu rời đi thì hãy phá hủy nơi này nhé. Tớ không muốn có một ngày sẽ có người tìm tới đây để lợi dụng Hạ gia. Đây là chuyện cuối cùng tớ có thể làm vì Hạ gia trên cương vị gia chủ. Đây cũng coi như lời cầu xin cuối cùng của tớ với cậu.”

Nếu Hạ gia đã không còn tồn tại thì những đồ mà Hạ gia bảo tồn cũng không cần thiết tồn tại nữa. Tuy rằng hủy diệt hài cốt của các vị tiền bối thì có hơi đại nghịch bất đạo, nhưng chắc chắn các vị tiền bối cũng sẽ đồng tình với quyết định này của cô thôi.

Tất cả những gì thuộc về Hạ gia đều không thể chảy vào túi người ngoài được.

“... Được.” Thời Sênh dứt khoát xoay người đi.

Hạ Sơ thở dài, A Sênh quả thực chưa từng thay đổi chút nào, cuối cùng, cuối cùng...

Lại nhìn cô ấy lâu hơn một chút.

Thời Sênh đi tới trước thiết kiếm, duỗi tay rút kiếm ra, cô bỗng nhiên xoay người lại, dưới chân vẫn còn nguyên bột tinh thạch vừa bị nghiền nát, “Hạ Sơ, cậu có hối hận không?”

Hạ Sơ biết Thời Sênh hỏi mình về điều gì, cô đáp: “Tớ không hối hận, nếu được làm lại một lần, tớ vẫn sẽ lựa chọn như cũ.”

Cho dù cuối cùng Kỷ Điệp có phản bội cô hay không, cô vẫn sẽ cứ lựa chọn như thế.

Bởi vì chỉ có như vậy...

Cậu mới được bình an vô sự.

Thời Sênh nắm chặt thiết kiếm: “Hạ Sơ, tạm biệt.”

Thời Sênh xoay người đi, rốt cuộc không quay đầu nhìn lại thêm lần nào nữa.

Nụ cười đọng lại trên gương mặt Hạ Sơ.

Tạm biệt, A Sênh.

Chương 1977: Chúa tể của tinh tế (23)

Ánh sáng như pháo hoa.

Ánh sáng bùng lên như pháo hoa làm cho một tinh cầu tan nát. Quang cảnh đẹp đẽ tới mức khiến người ta không thể nào dùng lời miêu tả được, màu sắc diễm lệ cũng làm người ta quên đi khoảnh khắc này nó đang bị hủy diệt.

Thời Sênh đứng trên tàu Vô Cực nhìn những chùm ánh sáng cuối cùng dần dần tắt đi.

“Em vốn dĩ định dùng tàu Vô Cực để đón cậu ấy về.” Thời Sênh khẽ nói.

Ai ngờ cuối cùng lại có kết quả này.

Phượng Từ lặng lẽ cầm lấy tay Thời Sênh, “Em còn có anh.”

Thời Sênh quay đầu lại, còn chưa nhìn rõ mặt Phượng Từ thì hắn đã kéo cô vào lòng mình. Thời Sênh nghe rõ từng nhịp tim của hắn.

Thời Sênh hơi sửng sốt, sau đó thong thả duỗi tay ôm lấy hắn.

...

Diêm gia.

Sau khi Tinh Võng hoàn toàn hỏng, Diêm gia liền liên hợp với Cơ Dạ

và Tấn Tây cùng rửa sạch địa phương mà gia tộc mình quản hạt, hiện giờ mới thấy được hiệu quả.

Qua thời gian này, Diêm Lâm đã lột xác, từ một thiếu niên trở thành một chàng trai thực thụ.

“Thiếu chủ, đã lấy lại khu A.”

“Bên khu C thế nào rồi?” Diêm Lâm vừa đi về phía cảng vừa hỏi.

“Bên khu C tương đối khó giải quyết, có mấy dị năng giả liền.”

Diêm Lâm nhíu mày. Hiện tại máy móc bị Linh khống chế đều không thể sử dụng nên không cần sợ đám người máy, nhưng đám dị năng giả bị tẩy não lại rất khó giải quyết.

“Tăng thêm người tới đó, nhất định phải giành lại khu C trước ngày mai...” Ánh mắt Diêm Lâm nhìn về phía chân trời, đồng tử của hắn đột nhiên co lại, “Cảnh giới!”

Người đang bận rộn xung quanh lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời, một chiếc phi thuyền màu đen đang hạ xuống.

Tốc độ của phi thuyền quá nhanh. Khi Diêm Lâm vừa nói cảnh giới xong thì phi thuyền đã hạ xuống, không hề báo trước một chút nào, trượt dài trên cảng khiến cho một đống đồ đạc bị đâm nghiêng ngả rối loạn. Vài người còn suýt bị cuốn vào trong dòng khí.

Đây đâu phải là hạ cánh, rõ ràng là từ trên trời nện xuống, vậy mà chiếc phi thuyền vẫn hoàn toàn lành lặn.

Diêm Lâm nhìn ký hiệu in trên mũi phi thuyền thì lập tức liền biết là ai tới.

Cũng chỉ có người của gia tộc đó mới làm như thế... không đi theo một khuôn mẫu nào.

Cách phi thuyền hạ cánh cũng độc đáo y chang.

Thời điểm này, người của Thời gia tới đây làm gì?

Diêm Lâm rất nhanh liền nghĩ tới chính sự, vội vàng dẫn người qua đó.

Phi thuyền mở ra, Trảm Long Vệ từ trên đi xuống. Người ta còn chẳng cần tới thang mà nhảy thẳng từ trên xuống, áo choàng hoa lệ tạo thành một đường cong tiêu sái trong không trung khiến cho khóe miệng Diêm Lâm không ngừng run rẩy.

Đây là tới khoe mẽ à?

Diêm Lâm tưởng Thời Sênh cũng sẽ xuống kiểu như thế. Ai ngờ trên phi thuyền lại có một cái thang được thả xuống. Thời Sênh chậm rãi đi ra. Đi được một nửa, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên này hỏi: “Lão già nhà cậu đâu rồi?”

Thời Sênh đột nhiên nói chuyện với Diêm Lâm làm hắn kinh hãi tới mức trái tim cũng nhảy dựng lên. Hắn cố đè ép trái tim đang đập loạn, hỏi: “Thời gia chủ tìm ông nội tôi làm gì thế?”

Thời Sênh lại tiếp tục đi xuống: “Đương nhiên có chuyện rồi, chẳng lẽ tôi tới tìm ông ta uống nước chè chắc?”

Diêm Lâm: “...” Chỉ sợ cô tới gây sự.

Gần đây bọn họ đều bận bịu thu thập tàn cục do Linh để lại, căn bản

không hề đắc tội tới cô ta. Cô ta tự nhiên tìm tới cửa, chắc chắn là sẽ có chuyện xảy ra.

“Anh mau đi báo cho ông nội tôi đi.” Diêm Lâm phân phó cho người bên cạnh một câu, sau đó liền tiến lên nói mấy lời khách sáo rồi dẫn Thời Sênh đi về phía Diêm gia.

Trước kia, Diêm Lâm chỉ được nhìn cô gái gây họa khắp Tinh Tế này từ xa. Hiện tại tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế, trong lòng hắn vừa tò mò lại vừa thấp thỏm. Bởi vì ông nội thường xuyên cảnh cáo hắn rằng không thể trêu chọc vào cô gái này được.

Diêm Lâm đưa Thời Sênh tới Diêm gia, Diêm gia chủ đã chờ sẵn: “Thời gia chủ, đã lâu không gặp.”

“Rất tốt.” Thời Sênh bước vào bên trong không hề khách khí gì.

Diêm gia chủ vẫy tay cho cháu trai ý bảo hắn đi xuống, sau đó cũng theo Thời Sênh tiến vào, “Chuyện lần này, tôi đoán chắc có liên quan tới Thời gia chủ rồi?”

Có thể khiến Linh hoàn toàn hỏng mất trong thời gian ngắn như thế, ngoại trừ người trước mặt này, ông ta thật sự không nghĩ ra được một ai khác.

“Ngồi mát ăn bát vàng mà ông còn có ý kiến gì nữa?”

Diêm gia chủ: “...” Ông ta nói chuyện khách khí như thế, vậy mà lời nào của cô ta cũng đầy gai nhọn. Có thể nói chuyện bình thường tí được không hả, tức chết ông ta mất thôi.

Vừa rồi ông ta có nói câu nào tỏ thái độ đâu chứ?

Nếu không phải Diêm gia chủ cảm thấy bản thân mình có thể coi như ông nội của cô gái này thì chắc chắn ông ta đã lập tức nóng nảy lên với Thời Sênh rồi.

Thân là trưởng bối, không thể để mất hình tượng được.

“Linh sao rồi?” Diêm gia chủ hỏi.

“Cùng nổ tung với Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt rồi.”

Phụt...

Cô nói cái gì cơ?

Cùng nổ tung với Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt sao? Cùng nổ tung?

Hiện giờ không có internet nên tin tức vẫn chưa được truyền tới đây, lời Thời Sênh nói coi như là tin tức trực tiếp.

“Sao đầu não lại ở tinh hệ Xích Nguyệt, không phải nó...” Diêm gia chủ nói tới đây lại dừng lại. Đúng thế, lúc trước nó đã bị phá hỏng một lần, máy chủ của đầu não chắc chắn đã bị cô gái này phá hỏng nên nó đành phải vứt bỏ máy chủ mà chạy thôi.

Diêm gia chủ đột nhiên nhìn sang phía cô: “Cô làm nổ tung Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt sao?”

Thời Sênh nhún vai: “Không phải tôi làm, là Linh làm.”

Chất nổ là do nó sai người chôn xuống, kíp nổ cuối cùng cũng là nó, cái này chẳng liên quan gì tới cô, tội này cô không gánh.

Mất một hồi lâu mà Diêm gia chủ vẫn chưa tiêu hóa xong tin tức này.

Lúc trước kia, mỗi lần ra ngoài, cô cũng chỉ quậy phá tinh hệ Xích Nguyệt mà thôi. Lần này thì tốt rồi, vừa tới đã làm Đế Đô Tinh của người ta nổ tanh bành.

Diêm gia chủ hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng không phát bệnh tim, “Thời gia chủ, Linh thật sự đã... nổ tung rồi sao?”

“Sao hả, ông còn muốn chạy đi nhặt xác cho nó cơ à?” Thời Sênh nhướng mày nhìn Diêm gia chủ.

Diêm gia chủ: “...” Ông ta nhặt xác cái quái gì chứ, Linh có xác mà nhặt à?

Diêm gia chủ chỉ còn nước trợn trừng mắt, nhưng cuối cùng ông ta vẫn nhịn xuống được. Tốt xấu gì ông ta cũng là người có thân phận, không thể làm chuyện hạ thấp mình như thế được.

Diêm gia chủ ho khẽ một tiếng, lại ngồi thẳng người dậy: “Thời gian chủ, cô không nghĩ tới chuyện không có Linh thì tiếp theo chúng ta phải làm gì sao?”

Không có Tinh Võng, việc không thể liên lạc với nhau chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là toàn bộ nền khoa học kỹ thuật của Tinh Tế thì phải xử lý thế nào đây? Chẳng lẽ phải thật sự lùi mấy trăm năm sao?

Nghĩ tới chuyện này, Diêm gia chủ thấy phát sầu cả người.

“Ông hỏi tôi á?” Thời Sênh giơ ngón tay tự chỉ vào mình, “Nổ thì nổ thôi, làm lại từ đầu là được, cái này thì có gì phải nghĩ chứ?”

Thời Sênh ngừng một chút, chợt hiểu ra gì đó: “Diêm gia chủ đang

trách tôi đấy à? Có phải tôi nên thuần phục Linh rồi dâng hai tay lên cho các người, đó mới là hành động đúng đắn phải không?”

Mẹ kiếp, bản thân không đối phó được Linh, cô đã thu phục Linh rồi, giờ còn tới chất vấn cô không có Linh thì phải làm sao à?

Làm sao á?

Đi tìm chết đi thôi!

Diêm gia chủ: “...”

Diêm gia chủ liền nói sang chuyện khác: “Thời gia chủ tìm tôi có việc gì vậy?” Chắc chắn cô không tới đây chỉ để báo cho ông ta chuyện Đế Đô Tinh của tinh hệ Xích Nguyệt nổ tung được.

Thời Sênh cũng lập tức khôi phục lại vẻ thản nhiên: “Có chuyện muốn hỏi ông.”

Đúng là hai diễn viên thành tinh.

Trong đáy mắt Diêm gia chủ lập tức sáng lên, bày ra vẻ bề trên: “Không biết Thời gia chủ muốn hỏi chuyện gì?”

“Lúc trước ông đã nói gì với Hạ Sơ?” Thời Sênh dừng lại một chút, đổi cách hỏi khác: “Hoặc là ông đã bói toán cho Hạ gia cái gì?”

“Chưa từng.” Diêm gia chủ không cần nghĩ mà phủ nhận ngay.

“Thật không?”

Chương 1978: Chúa tể của tinh tế (24)

Diêm gia chủ phủ nhận vô cùng nghiêm túc, ông ta thực sự không hề tiên đoán gì cho Hạ gia cả.

“Không biết tại sao Thời gia chủ lại hỏi chuyện này?” Diêm gia chủ có hơi kỳ quái, “Là Hạ gia...”

Xảy ra chuyện gì ư?

Lúc trước, vì chuyện của Hạ gia mà mọi người đều cãi cọ tới mức ai cũng không thoải mái. Cô ta cũng vẫn luôn có ngăn cách với mọi người, lúc này lại đặc biệt tìm tới cửa...

Thời Sênh hờ hững đứng lên, bỗng nhiên cười: “Liên quan quái gì tới ông.”

Diêm gia chủ: “...” Cô tới đây hỏi chuyện mà có thái độ gì thế này!

Tức chết ông ta mất.

Thời Sênh nghênh ngang rời đi. Diêm Lâm đứng ở bên ngoài nhìn theo bóng dáng cô xa dần, một lát sau mới đi vào phòng: “Ông, cô ta tới làm gì thế?”

Diêm gia chủ mệt mỏi day ấn đường, “Cô ta tới hỏi về Hạ gia, Hạ gia... Hạ gia...”

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Hạ gia thì sao ạ?” Diêm Lâm nghi hoặc, không phải Hạ gia đã sớm bị diệt tộc từ lâu rồi sao?

“Ông cũng không biết có chuyện gì liên quan tới Hạ gia nữa. Cô ta tới hỏi trước kia ông có từng tiên đoán gì cho Hạ gia hay không.” Quả thực ông ta chưa từng tiên đoán gì cho Hạ gia, thế nên chuyện này ông ta cũng không đuối lý.

Diêm Lâm không hiểu chuyện này lắm nên nhất thời không nói gì nữa.

...

Thời Sênh trở lại tàu Vô Cực, không có vẻ gì là không thích hợp, giống như vừa rồi cô thực sự đi tìm Diêm gia chủ uống trà vậy.

“Chủ nhân, ngài nghi ngờ chuyện gì sao?” Thần Hành nằm bò ra bàn, đôi mắt to long lanh ngước nhìn lên Thời Sênh.

“Không có gì, có lẽ ta đã nghĩ nhiều.” Thời Sênh lắc đầu, nếu cô thật sự nghĩ nhiều thì tốt rồi, nhưng cứ có cảm giác không phải thế. Thời Sênh cố đè sự kỳ quái trong lòng xuống, hỏi: “Chừng nào thì Thập Phương quay lại?”

“À... Còn mấy ngày nữa.” Thần Hành đáp.

“Vậy ở đây chờ anh ta đi.”

Tàu Vô Cực neo đậu ở cảng làm cho người của Diêm gia cực kỳ sốt ruột. Diêm gia chủ cũng không biết Thời Sênh dừng ở đây để làm gì. Sau khi quan sát mấy ngày thấy cô không có động tác gì thì bảo những người khác cứ mặc kệ cô.

Tin tức về Linh và tinh hệ Xích Nguyệt cũng được Diêm gia chủ truyền ra ngoài, rất nhanh mọi người sẽ đều nhận được tin.

Sự kính sợ của mọi người với Thời Sênh cũng tăng lên vài phần.

Tinh hệ Xích Nguyệt đó!

Không phải tinh hệ nào khác mà là tinh hệ mạnh nhất ở Tinh Tế. Đến Liên Minh còn chẳng dám làm gì họ, thế mà giờ Đế Đô Tinh của bọn họ lại bị nổ tung.

Đáng sợ.

Người phụ nữ biến thái này thật đáng sợ!

Thập Phương còn chưa kịp trở về thì Thời Sênh đã nhìn thấy người của Hoàng thất. Bọn họ tới mời Diêm gia tới Đế Đô tham dự hội nghị để sắp xếp các công việc tiếp theo. Vì mọi người tách ra làm việc nên tiến triển tương đối chậm chạp.

Thời Sênh ở đây nên Hoàng thất cũng cung kính đưa cho cô một tờ thiệp mời.

Diêm gia chủ nhận được tin liền chuẩn bị khởi hành. Hiện tại tinh hệ đã biến thành cái dạng này, ông ta cũng muốn nó nhanh chóng khôi phục lại. Nếu không chờ Liên Minh khôi phục lại rồi thì bọn họ sẽ là người xui xẻo.

Thời Sênh ngồi trên tàu Vô Cực, vắt chân cắn hạt dưa, nhìn Diêm gia chủ bước lên phi thuyền bên cạnh.

Người của Diêm gia đều đã đi vào. Không biết ông ta nghĩ gì mà lại

đi ra, xuống phi thuyền, đi tới trước tàu Vô Cực.

“Thời gia chủ, cô không định đi à?”

Thời Sênh cắn hạt dưa cực kỳ nhàn nhã, lạnh nhạt đáp: “Tôi không phải người không sợ chết giống Diêm gia chủ đâu.”

“Ý của Thời gia chủ là gì?” Diêm gia chủ nhíu mày.

“Không phải Diêm gia chủ biết bói toán sao? Ông tự tính đi.”

Diêm gia chủ càng nhíu mày chặt hơn. Trước khi đi ông ta đã thử bói một quẻ, nhưng kết quả là... lành dữ không rõ.

Kết quả bói toán này ông ta mới tính ra có hai lần trong đời, một lần là khi Hạ gia xảy ra chuyện, một lần là hiện tại.

“Thời gia chủ, cô biết được chuyện gì?”

“Tôi biết gì thì liên quan gì tới Diêm gia chủ đâu cơ chứ.”

“Thời gia chủ, lúc này mà cô còn muốn ôm quá khứ không buông sao, sáu đại gia tộc của chúng ta vốn là một thể.” Diêm gia chủ hơi tức giận, “Cô mang tiếng là Thời gia chủ, cô phải gánh vác trách nhiệm.”

“Vậy ông cứ coi như tôi vô trách nhiệm đi.” Thời Sênh tỏ vẻ chẳng sao hết.

Diêm gia chủ: “...”

“Tôi nói cho cô biết lúc trước Diêm gia đã tiên đoán cho Hạ gia cái gì thì cô phải nói cho ông tôi biết là cô biết gì được chứ?” Tiếng của

Diêm Lâm đột nhiên xen vào. Hắn từ xa bước tới, nhìn thì có vẻ như Diêm gia chủ không định dẫn hắn tới Đế Đô Tinh.

“Lâm Nhi?” Diêm gia chủ kinh ngạc, Diêm gia tiên đoán cho Hạ gia bao giờ chứ?

Diêm Lâm không hề nhìn Diêm gia chủ, chỉ im lặng nhìn chằm chằm người đang đứng trên tàu Vô Cực.

Thời Sênh đã đứng lên. Cô nhảy xuống khỏi tàu Vô Cực, ánh mắt đảo qua người Diêm gia chủ, sau đó dừng lại trên người Diêm Lâm, hé miệng nói: “Trao đổi ngang giá luôn rất công bằng, nói nghe thử xem nào.”

“Cô nói lời thì phải giữ lời đấy!” Diêm Lâm hơi sợ khi nhìn thẳng vào Thời Sênh, rõ ràng trong mắt cô toàn là sự bình thản nhưng hắn lại cảm thấy trong sự bình thản đó có sóng ngầm mãnh liệt.

“Có khi nào tôi nói mà không giữ lời đâu chứ?” Thời Sênh hỏi lại.

“Lâm Nhi! Cháu đừng có nói lung tung!” Diêm gia chủ vội vàng giữ chặt tay Diêm Lâm, kết quả của việc bịa đặt nói dối cô ta còn nghiêm trọng hơn không nói gì nhiều.

“Ông, tối qua cháu đã gặp ông cố, ông cố nói cho cháu nghe một số chuyện.”

“Cái gì? Chẳng phải là ông cụ đã...” Diêm gia chủ hơi kinh ngạc. Mấy năm nay ý thức của ông cụ luôn trong tình trạng không tỉnh táo. Tuy nói là ở thời đại Tinh Tế nhưng tới tuổi rồi thì vẫn phải chịu thua thôi.

“Tối qua ông cố có tỉnh táo một chút.” Diêm Lâm nói.

“Hai người thảo luận xong chưa?” Thời Sênh đã chờ đến sắp mất kiên nhẫn rồi.

Diêm Lâm trấn an Diêm gia chủ bằng ánh mắt, sau đó nói: “Ông cố đã từng tiên đoán cho Hạ gia, Hạ gia trời định sẽ diệt vong.”

Thời Sênh nhướng mi: “Còn gì nữa?”

Lời tiên đoán của Diêm gia có tác dụng cảnh báo, lời tiên đoán này nhất định sẽ xảy ra, nhưng cũng không phải là không có khả năng cứu vãn.

Diêm Lâm hít sâu một hơi: “Nếu thay đổi kết cục này, Thời gia diệt vong.”

Thời Sênh đột nhiên siết chặt nắm tay, không khí đột nhiên như yên tĩnh lại, yên tĩnh và bất động.

Thời Sênh mở tay ra, xoay người, bước lên tàu Vô Cực.

Diêm Lâm nóng nảy: “Cô còn chưa nói cho tôi chuyện mà cô biết.”

Thời Sênh quay đầu lại, mặt mũi vẫn chẳng biểu hiện cảm xúc gì, “Mời Diêm gia chủ lên đây.”

Diêm Lâm nhìn ông nội mình, có hơi thấp thỏm. Sao có cảm giác ánh mắt kia của cô ta như là muốn giết người vậy?

Diêm gia chủ vỗ bả vai Diêm Lâm rồi bước lên tàu Vô Cực.

...

Trong căn phòng trống trải, Thời Sênh nằm trên mặt đất, trong tay là

khối Rubik đã mất đi tác dụng, không thể rót ma pháp vào nữa, trước mặt là bản đồ Tinh Tế bao la và hùng vĩ.

Những điểm ánh sáng sặc sỡ lọt vào mắt cô giống như những viên kim cương nhỏ vụn, rực rỡ và lấp lánh ánh sáng, đáng tiếc lại chẳng hề có một chút sinh khí nào. Nếu không phải cô đang thở thì sẽ có người nghĩ rằng cô đã chết.

Thời Sênh nhắm mắt lại.

Hạ Sơ không cho cô giết Kỷ Điệp là vì cô ấy muốn lợi dụng Kỷ Điệp. Tuy rằng tâm tư của Kỷ Điệp không tốt nhưng trong đáy lòng cô ấy vẫn cảm thấy hổ thẹn, thế nên mới muốn giữ cho cô ta một mạng.

Hạ Sơ không muốn sống lại là vì cô ấy không thể sống lại.

Cậu dùng cả Hạ gia để đặt cược chỉ vì một lời tiên đoán, có đáng giá không?

Hạ Sơ, cậu thật là ngốc!

Dường như Thời Sênh lại nhìn thấy cung điện đã biến mất kia. Hạ Sơ mỉm cười đứng trong sương mù dày đặc, vẫy tay với cô.

“Hạ Sơ, cậu có hối hận không?”

“Tớ không hối hận, nếu được chọn lại một lần, tớ vẫn sẽ lựa chọn như thế. Tớ dùng tính mạng của cả gia tộc để đánh cược, chỉ cầu cậu có thể bình yên một đời.”

Chương 1979: Chúa tể của tinh tế (25)

“Cục trưởng, Thời Sênh đã biết rồi.” Cát Na báo cho Cesar tin tức mới nhất. Cô ta hơi lo lắng, “Liệu cô ta có biết...”

Cesar ngẩng đầu lên: “Giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Vẫn ở cảng của Diêm gia, nhưng mà... Tàu Hồi Tố đã rời khỏi Lam Tinh. Mục tiêu của nó vẫn chưa xác định được. Sau khi nó ra ngoài liền biến mất. Trảm Long Vệ còn ở Lam Tinh cũng có hành động nhưng cụ thể thế nào em không tra được.”

Cesar chống tay vào cằm suy tư: “Bên Diêm gia đã xác định là xử lý sạch sẽ, không để lại dấu vết gì chứ?”

“Ông cụ Diêm hiện giờ tinh thần không còn tỉnh táo. Diêm Lâm lại chưa đủ thành thục. Lúc đó lại là buổi tối, sẽ không có gì ngoài ý muốn đâu, ít nhất là trong thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện ra.” Cát Na nói: “Nhưng mà Cục trưởng, tại sao ngài nhất định muốn nói cho cô ta biết chuyện này?”

“Cô ấy sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Cesar nói, “Chỉ có ép cô ấy ra tay thì chúng ta mới nắm chắc phần thắng.”

“Nhưng mà em thấy hơi lo...” Cát Na vô cùng thấp thỏm, “Em sợ là sớm muộn gì cô ta cũng sẽ phát hiện ra lúc trước Hạ Sơ...”

“Cát Na, em không nói thì chẳng phải sẽ không ai biết chuyện này sao?” Cesar lạnh nhạt nói: “Hơn nữa, tôi cũng không tính toán giữ

mạng, chờ chuyện này kết thúc, tôi sẽ lấy mạng để đền.”

Cesar cúi đầu, tay đỡ trán, “Tôi nợ Hạ Sơ, nợ Hạ gia, nợ Thời Sênh, tôi sẽ trả lại hết cho họ.”

“Hội trưởng.” Hốc mắt Cát Na đỏ lên, rốt cuộc cũng không nhịn được mà nghẹn ngào, “Hà tất gì mà anh phải thế chứ?”

Cesar đứng lên, ôm lấy Cát Na: “Đừng khóc nữa, đây chẳng phải là nhiệm vụ của chúng ta hay sao? Từ giây phút khi em tiến vào nơi này cũng đã ấn định là sẽ chấm dứt rồi. Cát Na, đi thăm Cát Vi đi, có lẽ chúng ta không thể trở về đâu.”

Cát Na khóc lóc rời khỏi phòng, vừa lúc đâm phải Mộ Bạch. Mộ Bạch đỡ lấy Cát Na theo phép lịch sự tối thiểu của người đàn ông nhã nhặn, “Cô Cát Na đi mà không nhìn đường ư?”

Cát Na tránh khỏi Mộ Bạch, không nói lời nào mà cứ thế chạy đi.

Mộ Bạch chẳng hiểu ra sao. Cát Na thấy hắn mà không mắng chửi hai câu mới là lạ, sao tự nhiên hôm nay thái độ khác thường thế, tự nhiên không nói gì mà bỏ chạy.

Chẳng lẽ bị sự ưu nhã của hắn làm cho mê muội rồi à?

Mộ Bạch gạt tóc mái sang một bên, hình như gần đây lại đẹp trai hơn rồi.

Hắn tự kỷ trong giây lát rồi gõ cửa tiến vào trong phòng.

“Cậu Mộ, có chuyện gì không?”

Đầu tiên, Mộ Bạch hơi khom lưng một cách lễ phép, làm một cái lễ

chào đầy lịch sự. Cesar thấy bộ dáng đó của hắn thì lập tức thả đồ trong tay ra, ngẩng đầu lên nhìn.

Mộ Bạch mỉm cười: “Gần đây vẫn luôn làm phiền cục trưởng Cesar, tại hạ thấy vô cùng ngượng ngùng, vì thế đang định tới cáo từ. Cảm ơn cục trưởng Cesar đã khoản đãi mấy ngày nay.”

“Cậu định đi?” Đúng lúc này, hắn muốn đi...

Trong đáy lòng Cesar đang tua nhanh đủ mọi loại lý do.

“Đúng thế.” Mộ Bạch chớp mắt với Cesar, nụ cười trên khóe miệng vĩnh viễn không bao giờ tắt, “Nói vậy chắc sắp tới cục trưởng Cesar cũng có rất nhiều việc phải làm, tôi không quấy rầy cục trưởng Cesar nữa, dù sao... tôi cũng sợ chết.”

Cesar không nói gì cả.

Mộ Bạch sớm không đi, muộn không đi, lại đi vào đúng lúc này.

Làm hắn không thể không suy nghĩ được.

“Chẳng lẽ cục trưởng Cesar không nỡ để tại hạ rời đi hay sao?”

“...” Ai không nỡ để cái đồ bệnh tâm thần nhà cậu đi chứ, “Cậu Mộ cứ tự nhiên đi thôi.”

Mộ Bạch lại khom lưng một lần nữa, một tay đặt lên trước ngực, gương mặt tươi cười như tắm mình trong gió xuân đầy vẻ chân thành và chờ mong, “Hy vọng chúng ta còn có cơ hội uống rượu với nhau.”

Mộ Bạch đứng thẳng lên, xoay người đi về phía cửa, tay hắn đã đặt

lên then cài, lại quay đầu chớp mắt với Cesar: “Uống cà phê cũng được.”

Cesar: “...”

Mộ Bạch đi ra ngoài trong ánh mắt không thiện cảm của Cesar. Hắn còn thuận tay đóng cửa lại, nụ cười ưu nhã trên mặt càng gia tăng, màn diễn cuối cùng sắp bắt đầu rồi đây.

Cát Na cũng rất kinh ngạc khi thấy Mộ Bạch rời đi.

“Cục trưởng, ngài cứ để hắn đi luôn như thế sao?”

“Ừ.” Mái tóc vàng của Cesar hơi bù xù, tinh thần cực kỳ kém.

“Nhưng mà hắn...” Gã đàn ông kia mang bí mật đầy người, rất có thể là người của phe bên kia, cứ thế thả hắn đi có khác nào thả hổ về rừng đâu?

Cesar không để Cát Na nói tiếp, “Em đi liên hệ với mấy người Diêm gia chủ, Cơ gia chủ và Tấn gia chủ đi.”

Ngực Cát Na phập phồng mấy cái sau đó mới bước trên giày cao gót lộp cộp rời đi.

...

Đế Đô Tinh.

Hội nghị Thập Nhị Phong như mới xảy ra trước mắt. Ai ngờ được trong thời gian ngắn như vậy mà đã có quá nhiều chuyện xảy ra như thế.

Sáu đại gia tộc lại tề tụ. Lần này không ai nói mát ai, từng người ngồi vào vị trí của mình, trầm mặc không nói. Ngay cả Mộ Ý cũng bày ra dáng vẻ trầm tư.

Tông gia thì vẫn trước sau như một, chờ xem tình thế rồi mới quyết.

Các quan chấp hành của hành chính tinh tới được hai người, còn lại chẳng thấy ai, có lẽ là đã gặp phải chuyện gì rồi.

Còn có một vài người của các thế lực khác, nhưng so với lúc tổ chức hội nghị Thập Nhị Phong thì nhân số hiện tại đã giảm đi một nửa.

Phòng họp to như vậy mà lại tĩnh lặng tới mức kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Tuy rằng mọi người không ai nói gì nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt nhìn nhau hoặc giao lưu, hoặc đánh giá.

“Xin lỗi chư vị...” Thượng Quan Phổ từ bên ngoài vội vã tiến vào, mồ hôi đầy đầu, “Xin lỗi, đã để chư vị đợi lâu.”

“Tam hoàng tử, Bệ hạ đâu rồi?” Bọn họ đợi lâu như thế mà chỉ có Tam hoàng tử tới.

“Thân thể của Phụ hoàng không thoải mái, lại vất vả quá độ nên tạm thời không tới được, xin chư vị thứ lỗi.” Thượng Quan Phổ nói với vẻ áy náy.

Thượng Quan Phổ đã nói vậy, những người ở đây còn biết nói gì nữa?

Linh vật Bệ hạ làm gì có bệnh gì chứ, căn bản là không muốn tới mà thôi.

Đặc biệt là...

Tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía chỗ một người đang ngồi chiếm tới mấy vị trí. Vị này còn ở đây, nếu có thể thì bọn họ cũng chẳng muốn tới.

“Nhìn tôi làm gì? Có phải tôi không cho Bệ hạ tới đâu.” Thời Sênh không khách khí trừng mắt đáp lại.

Khóe miệng Thượng Quan Phổ giật giật, rốt cuộc là ai đưa thư mời cho cô ta vậy, rõ ràng Hoàng thất không tính toán mời cô ta tới cơ mà?

“Vậy giờ phải làm sao đây?” Có người hỏi.

Thượng Quan Phổ vội vã hoàn hồn: “Là thế này, hội nghị hôm nay sẽ do tôi chủ trì. Tất cả mọi người đều hy vọng tinh hệ U Minh có thể khá lên, vì thế tôi hy vọng mọi người có thể quẳng hết mọi xích mích đi, nghĩ cho thế hệ tương lai của tinh hệ U Minh.”

“Tam hoàng tử, không phải chúng tôi không tin ngài, nhưng với cục diện như hiện tại...” Người nói chuyện lộ ra biểu tình mọi người cùng hiểu, “Bệ hạ không xuất hiện, thực ra trong lòng chúng tôi cũng thấy không ổn.”

“Các vị hãy yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển toàn bộ nội dung của hội nghị tới tai phụ hoàng.” Thượng Quan Phổ nói.

Nhưng vẫn có người tỏ vẻ không vui, nhất định muốn gặp Bệ hạ.

Tấn Tây tính tình nóng nảy lập tức nổi giận, đập bàn đứng lên: “Các người không thấy phiền à, Tam hoàng tử đã nói là Bệ hạ bị bệnh rồi thì để Bệ hạ yên ổn nghỉ ngơi không được à? Tim các người làm bằng gì thế hả?”

“Chẳng phải chúng tôi đang nghĩ cho cả tinh hệ hay sao.” Đối phương cũng không chịu yếu thế.

“Suy nghĩ cho tinh hệ thì nên nghĩ cách đi chứ không phải cãi cọ mấy thứ vô nghĩa này.” Giọng Tấn Tây cực kỳ lớn, ép cho người đối diện không nói được lời nào.

Thượng Quan Phổ vội vàng hòa giải: “Xin mọi người hãy bớt tranh cãi đi, mục đích của mọi người đều nhất trí, không nên làm tổn thương hòa khí.”

Hôm nay vị kia còn chưa nói gì, thế mà đám người này lại tranh nhau xông lên.

Thượng Quan Phổ liếc nhìn về phía Thời Sênh, trong đáy lòng không nhịn được run rẩy, không dám nhìn thẳng vào cô.

Chuyện lần này thật sự không dễ giải quyết.

Chương 1980: Chúa tể của tinh tế (26)

Mở màn kết thúc bằng một trận cãi vã, quả thực giống hệt với hội nghị Thập Nhị Phong, những người này căn bản chẳng ai phục ai cả.

Thượng Quan Phổ mệt mỏi rời khỏi hội trường. Hắn khẽ hỏi người bên cạnh mình, “Sức khỏe của Phụ hoàng thế nào rồi?”

“Hai ngày nay tinh thần của Bệ hạ không tồi, cứ theo tình hình này thì chắc không bao lâu nữa sẽ khỏi hẳn.” Thuộc hạ đáp lời.

“Anh Cả đâu?”

“Mấy hôm trước đến chỗ Bệ hạ làm ầm ĩ một trận, khiến Bệ hạ tức giận đến mức suýt ngất đi. Không biết gần đây đang làm gì. Người bên cạnh hắn cũng thần thần bí bí. Điện hạ, chúng ta có nên đề phòng một chút hay không?”

Thượng Quan Phổ day ấn đường, “Các người chú ý kỹ một chút là được.”

“Điện hạ, Bệ hạ bây giờ...” Tên thuộc hạ muốn nói lại thôi, “Ngài vẫn nên suy xét cho bản thân đi thì hơn. Đến bây giờ Bệ hạ vẫn chưa chịu lập trữ quân, Đại hoàng tử lúc nào cũng nhìn vị trí đó như hổ rình mồi. Từ trước tới giờ hắn vẫn luôn bất hòa với ngài, nếu hắn... sợ là ngài sẽ gặp phải nguy hiểm.”

Thượng Quan Phổ lắc đầu: “Hết thảy cứ chờ Phụ hoàng an bài đi.”

“Tam hoàng tử Điện hạ.”

Giọng nói thanh thúy vang lên từ sau lưng, lưng Thượng Quan Phổ cứng đờ, nháy mắt cho người bên cạnh một cái sau đó xoay người, trên mặt treo một nụ cười đầy khéo léo: “Thời gia chủ, có chuyện gì thế?”

Thời Sênh chậm rãi bước tới, “Điện hạ, chuyện lần trước ở phố Sương Nguyệt, anh có gì muốn nói với tôi không?”

Thượng Quan Phổ hơi sửng sốt một chút, chuyện đã xảy ra từ bao giờ rồi mà giờ cô mới tới hỏi sao?

Đây rõ ràng là kiếm cớ sinh sự còn gì?

Biết ngay là cô ta tới không có ý tốt gì mà.

“Thời gia chủ, kết quả điều tra lúc đó tôi đã gửi tin tóm tắt qua cho ngài rồi mà, ngài chưa thấy sao?”

Thời Sênh nhếch miệng cười, “Hiệu suất làm việc của Hoàng thất các người kém quá, lâu như vậy rồi mà còn chưa có kết luận cụ thể.”

“Thời gia chủ...”

Thượng Quan Phổ còn chưa nói xong, Thời Sênh đã xoay người rời đi.

Thượng Quan Phổ: “...”

“Điện hạ, cô ta tới làm gì thế?”

Thượng Quan Phổ: “...” Trào phúng hiệu quả làm việc của Hoàng

thất thấp à?

...

Khách sạn mà lần này Hoàng thất sắp xếp vẫn là khách sạn lần trước. Lúc Thời Sênh vừa tiến vào Sảnh lớn thì nhìn thấy Cơ Dạ và Cơ Huyên đang đứng chung một chỗ với nhau. Hình như hai người định đi ra ngoài, nhưng Cơ Huyên lại có vẻ không vui, Cơ Dạ đang dỗ dành cô ta.

Lúc này mà Cơ Dạ còn dẫn Cơ Huyên theo, xem ra là thực sự yêu người này.

Có lẽ Cơ Huyên nhìn thấy Thời Sênh nên cô ta vội vàng núp về phía sau Cơ Dạ, túm chặt lấy quần áo của hắn, chỉ ló mỗi đôi mắt ra nhìn cô.

Lúc Cơ Dạ nhìn qua thì một bóng người đã chặn đứng tầm mắt của hắn.

“Tiểu Sênh.” Chàng trai mặc một cái áo đơn giản, quần rộng thùng thình chít ống, kết hợp với một đôi giày thể thao, càng nhìn càng giống một cậu thiếu niên.

“Sao lại xuống dưới này?”

Thần Hành từ sau lưng hắn tung tăng nhảy nhót chạy tới: “Anh Phượng Từ muốn đi tìm chủ nhân.”

Lúc nên lấy lòng thì phải lấy lòng, giống như vừa rồi cô nhóc nói với Phượng Từ rằng chủ nhân đã về tới dưới sảnh, Phượng Từ lập tức cho cô nhóc sắc mặt tốt ngay.

Thời Sênh chọc chóp mũi cô nhóc một cái: “Không được dẫn anh ấy ra ngoài, xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm hả?”

Thần Hành bĩu môi, sao lấy được lòng Phượng Từ thì lại bị chủ nhân mắng rồi.

Tủi thân quá!

“Được rồi, đi lên thôi.” Thời Sênh cũng không có ý trách cứ Thần Hành. Trảm Long Vệ cô mang tới đây đều dùng để bảo vệ cho hắn. Trên người hắn còn có đồ mà cô để lại, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì được.

Thời Sênh dẫn Phượng Từ đi lên. Cơ Dạ và Cơ Huyên vẫn còn đứng ở đại sảnh.

Lúc lên lầu hai, Diêm gia chủ dẫn theo người tiến vào thang máy.

Mặt Diêm gia chủ bạnh ra, chỉ liếc nhìn Thời Sênh một cái rồi lại nhìn đi chỗ khác. Người nào không biết còn tưởng hai người không quen nhau.

Thời Sênh vẫn nhìn thẳng, dù sao ông không chào hỏi tôi thì tôi cũng chẳng việc gì phải chào ông cả.

Đinh...

Cửa thang máy mở ra, Diêm gia chủ đứng yên không nhúc nhích, người sau lưng ông ta cũng không dám động đậy.

Hồi lâu mà chẳng có ai đi ra ngoài, cửa thang máy chuẩn bị khép lại, Diêm gia chủ duỗi tay cản. Đến khi thang máy mở hẳn ra lần nữa, ông ta liền khoanh tay bước ra ngoài.

“Đồ thần kinh.”

Thần Hành nhỏ giọng nói thầm một câu.

Bên ngoài hành lang cực kỳ yên ắng, Diêm gia chủ không muốn nghe thấy cũng khó. Nhưng ông ta không quay đầu lại mà tiếp tục rời đi với tốc độ nhanh nhất.

...

Linh vật Bệ hạ của Hoàng thất vẫn luôn không gặp ai. Ngay từ đầu bọn họ còn tưởng linh vật Bệ hạ giả vờ, nhưng sau đó có người lấy cớ tới thăm Bệ hạ, thấy ông ta thật sự không giống như đang giả vờ bị bệnh.

Linh vật Bệ hạ thật sự sắp không chống đỡ được rồi.

Lúc này nếu Bệ hạ xảy ra chuyện gì thì mọi chuyện lại càng trở nên khó khăn hơn. Ai sẽ là người ngồi lên ngôi vị hoàng đế này đây?

Đại hoàng tử là con trưởng, theo lý thuyết thì hắn sẽ là người kế thừa ngôi vị. Nhưng tất cả mọi người đều biết Đại hoàng tử là người cực kỳ cuồng vọng và tự đại, không thích hợp làm hoàng đế.

Mà Tam hoàng tử... Mấy năm nay, Tam hoàng tử vẫn luôn làm việc giúp Bệ hạ, dường như Bệ hạ cũng có ý muốn bồi dưỡng hắn, nhưng đến bây giờ vị trí trữ quân vẫn chưa được định ra.

Còn về Nhị hoàng tử, nhiều năm rồi chẳng ai gặp được người này. Cả ngày hắn đều chìm đắm trong đam mê cơ giáp. Tinh Tế xảy ra chuyện lớn như thế mà cũng chẳng thấy hắn ra mặt.

Chẳng ai biết được ý định của Bệ hạ là gì.

Hiện tại ai cũng bận bịu, chỉ muốn mau chóng thảo luận ra một cái kết luận xem làm thế nào để tinh hệ U Minh khôi phục lại trong thời gian sớm nhất, nhưng với biến đổi bất ngờ này thì có lẽ không dễ dàng như thế nữa.

Mọi người còn đang bận suy đoán lung tung thì đột nhiên nhận được tin Bệ hạ mời mọi người tham gia yến tiệc. Trong yến tiệc, Bệ hạ cũng sẽ tuyên bố trữ quân kế thừa ngôi vị của mình.

Thời Sênh cầm thiệp đi tới đi lui, tầm mắt Phượng Từ di động theo từng bước đi của cô.

“Tiểu Sênh, em đang nghĩ gì thế?”

Thời Sênh dừng lại, quơ quơ cái thiệp mời trong tay: “Em đang nghĩ xem Bệ hạ bị bệnh thật hay giả.”

“Quan trọng lắm sao?” Ông ta có bị bệnh hay không thì liên quan gì tới cô đâu?

“Không quan trọng lắm.” Thời Sênh ném cái thiệp xuống, một tay khoanh trước ngực, một tay chống cằm: “Em chỉ hơi tò mò.”

“Vậy sao em phải nghĩ nhiều như thế?”

“Nhàm chán mà, nên ngồi cân nhắc một tí thôi.”

“Nhàm chán á?” Trong đáy mắt Phượng Từ hiện lên một tia sáng tối tăm. Hắn đứng lên, ghé sát vào Thời Sênh, ái muội nói: “Anh có thể giải sầu cho Tiểu Sênh. Tiểu Sênh cân nhắc anh có được không?”

Đối mặt với sự ghé sát lại của Phượng Từ, Thời Sênh vẫn không dao động, nghiêm túc nói: “Thời gian em đã cân nhắc anh quá nhiều rồi.”

Cô là một cô gái có định lực, không thể bại trận trước sắc đẹp được.

“Nhưng mà nó rất nhớ em.”

“Ai?”

“Nó.” Phượng Từ kéo tay Thời Sênh xuống, trên mặt hơi đỏ lên, “Tiểu Sênh, em sờ xem này, nó rất nhớ em.”

Trên người Phượng Từ mặc một cái áo tắm dài, vừa rồi hắn mới tắm xong, rõ ràng là có âm mưu từ trước. Hắn cầm tay Thời Sênh thò vào bên trong, đặt thứ gì đó nóng rực vào tay cô.

Thời Sênh: “...”

Phượng Từ ngây thơ đáng yêu của tôi đi đâu rồi?

Cái tên một lời không hợp liền dụ dỗ người ta này ở đâu ra thế?

Nhất định là đã bị đánh tráo!

Thời Sênh rút tay về, kéo kín áo tắm dài của hắn lại, nở một nụ cười: “Không có việc gì thì đừng có trêu chọc em, cẩn thận em làm anh không xuống nổi giường đấy.”

“Đó chẳng phải là vì anh nhường em sao...” Phượng Từ nhỏ giọng nói thầm.

“Anh nói gì cơ?” Nhưng mà Thời Sênh vẫn nghe thấy.

“Anh nói là vì anh nhường em thôi.” Phượng Từ liền cất cao giọng nói.

Nhường em?

Giỏi thật!

Thời Sênh liền bày ra sắc mặt dữ tợn, kéo Phượng Từ về phía giường lớn, một tay ném hắn lên giường, “Hôm nay em muốn nhìn xem có thật là vì anh nhường em không.”

Cả người Phượng Từ ngã dúi dụi lên chiếc giường êm ái. Hắn rụt người về sau, áo tắm dài chảy xuống lộ ra nửa vai, phối hợp với vẻ mặt thấp thỏm, quả thực đúng là tuyệt sắc nhân gian.

Tuyệt sắc nhân gian...

Còn từ chối nữa thì đếch phải là ông rồi.

Không thể thua ở dưới sắc đẹp, nhưng có thể thua ở trong tay Phượng Từ.

Chương 1981: Chúa tể của tinh tế (27)

Bên này, Thời Sênh và Phượng Từ đang giao lưu sâu sắc, bên kia, Mộ Bạch nhàn nhã tiến bước vào trong khách sạn.

Hắn mặc rất lịch sự, lại thêm khí chất ưu nhã của người tri thức nên người hầu ở đại sảnh lập tức tiến lên: “Chào ngài, tôi có thể giúp gì cho ngài ạ?”

Hiện tại Tinh Võng không thể sử dụng, khách sạn của bọn họ trên thực tế đã không thể buôn bán, nhưng bên phía Hoàng thất lại hạ mệnh lệnh, bọn họ không thể không mở cửa. Vì thế hiện tại ở trong khách sạn này toàn là người tới tham dự hội nghị mà thôi.

Mộ Bạch là một người lạ, tất nhiên bọn họ phải cản lại rồi.

Mộ Bạch hơi mỉm cười, đáp lại bằng giọng nho nhã: “Tôi tới tìm Thời gia chủ một chút.”

Người hầu nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Xin hỏi ngài là?”

“Mộ Bạch.”

Mộ?

Người của Mộ gia ư?

Nhưng sao chưa từng thấy bao giờ nhỉ?

Lại còn tới tìm vị kia nữa chứ...

“Xin ngài Mộ chờ một lát, chúng tôi lên báo giúp ngài một tiếng. Nhưng Thời gia chủ có đồng ý gặp ngài hay không thì chúng tôi cũng không biết được. Xin mời ngài tới khu nghỉ ngơi để chờ.” Người hầu chỉ về khu vực nghỉ ngơi ở một bên.

“Được.”

Người hầu không ngờ Mộ Bạch lại dễ nói chuyện như thế, thái độ cũng rất hữu hảo, vì thế lòng hảo cảm với hắn cũng tăng thêm mấy phần, bảo người đi lên truyền tin.

Gần đây người muốn gặp Thời Sênh rất nhiều nhưng đều bị từ chối. Vốn tưởng rằng lần này cũng sẽ bị từ chối y như vậy, ai ngờ cô nhóc hay đi theo cô gái đó đột nhiên xuất hiện, còn hỏi người đang ở đâu.

Người hầu liền dẫn Thần Hành tới khu nghỉ ngơi.

Trong khu nghỉ ngơi hiện tại có vài người, có giọng cãi nhau truyền ra.

Xuyên qua đám người, có thể nhìn thấy người đàn ông ưu nhã ban nãy đang ngồi trên ghế sofa. Đối diện với hắn có một người đàn ông đang đứng, không phải ai khác, chính là gia chủ đương nhiệm của Mộ gia - Mộ Ý.

“Mộ Bạch, mày về đây làm gì? Ai cho mày trở về?” Mộ Ý nhìn thấy Mộ Bạch thì chẳng khác nào như thấy kẻ thù cả.

Trước đây rất lâu, Thời Sênh nói cho hắn biết Mộ Bạch đã trở lại. Hắn tra xét mãi mà không tìm được tung tích của Mộ Bạch. Hắn còn tưởng Thời Sênh lừa mình. Ai ngờ hôm nay lại đụng độ bất ngờ ở

đây.

Nhiều năm qua đi như thế, tuy gương mặt tên kia có hơi thay đổi nhưng hắn vẫn nhận ra ngay.

Lại nhìn Mộ Bạch, toàn thân vẫn mang dáng vẻ thư thái, trên mặt luôn mang theo nụ cười mỉm ưu nhã và khéo léo, tạo thành sự đối lập rõ rệt với Mộ Ý.

Người xung quanh thì đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào hắn. Nơi này có một vài người cao tuổi, đều biết Mộ gia từng có một vị tiểu thiếu gia bị cướp đoạt tên họ, trục xuất tới tinh cầu hoang vắng. Ai mà ngờ được, người đàn ông lịch thiệp ưu nhã trước mặt mình đây lại là vị tiểu thiếu gia năm đó.

Mộ Bạch chẳng thèm quan tâm tới tầm mắt xung quanh, vẫn mỉm cười đáp: “Mộ gia chủ, tôi và Mộ gia của các anh không có liên quan gì tới nhau. Tôi có về hay không cũng chẳng cần phải báo cho anh.”

“Mày đã bị trục xuất, ai cho phép mày quay về?” Mộ Ý nghiến răng, hận ý trong đáy mắt như muốn băm vằm Mộ Bạch ra thành trăm mảnh.

“Hiện giờ Đế Đô Tinh này còn cần ai cho phép mới được vào sao?” Nụ cười của Mộ Bạch càng càn rỡ hơn.

Lời này tuyệt đối là không sai, không có Tinh Võng, lệnh Mộ Bạch không được nhập cảnh cũng đã mất đi tác dụng. Hiện tại là thời điểm Tinh Tế đang loạn lạc nhất. Bọn họ nên may mắn vì trước đó Thời Sênh đã phá tan hang ổ của đám Hải tặc Tinh Tế rồi.

Nếu không, còn chưa chờ bọn họ khôi phục lại thì đã bị đám hải tặc Tinh Tế đánh cho hoa rơi nước chảy rồi.

Thần Hành chen vào, mở miệng nói: “Mộ Bạch? Chủ nhân bảo anh đi lên đấy.”

Mộ Bạch cũng chẳng biết Thần Hành nhưng hắn có thể đoán được, vì thế liền đứng lên vuốt quần áo vốn chẳng có tí nếp nhăn nào, sửa sang lại cổ áo rồi gật đầu với Thần Hành: “Mời dẫn đường.”

Thân là một người tri thức, lúc nào cũng phải duy trì phong độ và sự ưu nhã của bản thân mới được.

Thần Hành bĩu môi, đi trước dẫn đường. Có người chưa từng gặp cô nhóc này nhưng cũng có người từng thấy cô nhóc xuất hiện bên cạnh Thời Sênh, một thân trang sức leng ca leng keng làm người ta có ấn tượng rất sâu sắc.

“Mà này, sao không nhìn thấy Thập Phương nhỉ?”

“Tôi cứ nghĩ có gì đó không ổn, hóa ra là Thập Phương không tới. Cẳng phải Thời Sênh mang theo Trảm Long Vệ sao, sao lại không mang theo Thập Phương nhỉ?”

Đại đa số người ở Tinh Tế đều biết, Thời Sênh hoặc đi một mình độc lai độc vãng, chỉ cần cô dẫn người theo thì Quan chấp hành của Trảm Long Vệ là Thập Phương nhất định sẽ đi theo. Nhưng lần này bọn họ lại không nhìn thấy Thập Phương đâu cả.

“Chẳng lẽ gặp phải chuyện gì ở tinh hệ Xích Nguyệt rồi chứ?”

“Không phải đâu...”

“Có khi đúng ấy chứ, Trảm Long Vệ thì không phải con người chắc? Lúc trước rõ ràng cô ta chỉ cần làm Linh khuất phục là được, nhưng

cô ta lại khiến nó nổ tung, nhìn cuộc sống của chúng ta bây giờ đi.”

Lúc trước chẳng ai nhắc tới đề tài này, hiện tại có người nói ra, vì thế một đám người vốn ôm đầy lửa giận trong bụng lập tức phát tác.

Đại khái ý tứ là Thời Sênh không nên làm Linh nổ tung, dù sao đến giờ vẫn là cô sai.

Bởi vì không còn Linh nữa, đám người này không tìm được đối tượng để phát giận nên chỉ có thể phát tiết hết mọi tức tối trong lòng lên người Thời Sênh mà thôi.

Nếu Thời Sênh ở đây, chắc chắn bọn họ sẽ được cô ném cho một đường kiếm xa hoa.

Mộ Ý thấy không ai thèm để ý tới chuyện vừa rồi của mình thì lửa giận càng tăng thêm, nổi giận đùng đùng rời khỏi khách sạn.

...

Mộ Bạch theo Thần Hành vào thang máy, đầu nhỏ của Thần Hành quay ngược quay xuôi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mộ Bạch.

Bởi vì là thang máy lên thẳng nên thời gian chờ cũng rất ngắn. Lúc ra khỏi thang máy, Mộ Bạch hơi mỉm cười với Thần Hành, đầy vẻ lịch sự: “Mời bé gái đáng yêu đi trước.”

Thần Hành nở một nụ cười mềm mại với Mộ Bạch nhưng lời nói lại đầy không khách khí: “Lấy lòng tôi cũng vô dụng thôi, chủ nhân nói, chút nữa sẽ đánh cho anh thành bộ dạng đến mẹ đẻ anh cũng chẳng nhận ra.”

“...” Còn chưa gặp đã đòi đánh đòi giết, thật quá đủ rồi! Bình tĩnh,

không thể tức giận, Mộ Bạch à, mày chính là người có học! Mỉm cười, duy trì mỉm cười nào. “Chút nữa có lẽ cô ấy sẽ không nỡ giết tôi thì sao?”

“Nằm mơ à?” Thần Hành liếc nhìn Mộ Bạch.

Mộ Bạch: “...” Nằm mơ một tí cũng không được à?

Hành lang rất dài, Thần Hành vẫn luôn đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Trảm Long Vệ đứng gác ở dọc đường. Mộ Bạch vẫn duy trì nụ cười mỉm, hơi tò mò hỏi thăm Thần Hành: “Cô bé là ai thế? Trí thông minh nhân tạo à?”

“Tôi là gì thì có liên quan gì tới anh đâu? Anh nhiều lời như thế thì cứ để dành tí nữa nói với chủ nhân đi.” Thần Hành hừ giọng vẻ không vui. Thập Phương không ở đây nên giờ cô nhóc phải làm những việc này, thật nhớ Thập Phương quá đi mất.

Mộ Bạch: “...” Thứ gì bên người Thời Sênh cũng đều đáng ghét y chang như nhau.

Cũng may rất nhanh đã tới nơi, Trảm Long Vệ đứng ngoài cửa liền đẩy cửa ra. Thần Hành không có ý sẽ đi vào. Mộ Bạch đứng bên ngoài ngó vào trong.

Phòng rất lớn, đứng ở ngoài chỉ có thể nhìn thấy thảm trải sàn và một ít đồ trang trí mà thôi.

“Có vào hay không hả?” Thần Hành tức giận dùng chân nhỏ đá hắn một cái, tức giận nói: “Tôi còn phải chơi game, anh đừng có lãng phí thời gian của tôi nữa đi.”

Lực của Thần Hành chẳng khác nào mèo cào, nhưng bị một cô bé

đối xử như thế, gân xanh trên trán Mộ Bạch không khỏi nổi lên. Nếu không phải hắn không thèm chấp với trẻ con thì có khi đã quay ra đánh người rồi.

Bản thân sĩ không thèm chấp với trẻ ranh.

Bản thân sĩ không thèm chấp với trẻ ranh.

Mộ Bạch nhắc đi nhắc lại trong lòng mấy lần rồi mới tiến vào phòng. Cánh cửa sau lưng đóng sầm lại, trong đầu Mộ Bạch tự nhiên hiện lên cốt truyện nữ chính vì tiền mà làm giao dịch không thể miêu tả được với tổng giám đốc, bị bắt vào phòng của tổng giám đốc và sắp xảy ra tình huống trẻ con không nên nhìn.

Mộ Bạch: “...” Hắn nghĩ cái quỷ gì thế này?

Chương 1982: Chúa tể của tinh tế (28)

Nữ chính Mộ Bạch tiến vào trong phòng, lập tức một trận đánh tơi bời xốc tới, sự tình xảy ra nhanh chẳng khác nào giông tố khiến hắn hoàn toàn không phản ứng lại kịp.

Quả nhiên là hắn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đây con mẹ nó đâu phải văn tổng tài, rõ ràng là văn xã hội đen.

Mà hắn chính là kẻ bị chà đạp.

Mộ Bạch bị đánh một trận, sau đó bị trói lại. Trảm Long Vệ mạnh mẽ ấn hắn xuống sofa, còn đứng ở hai bên canh phòng nữa.

Cực kỳ giống phong cách của xã hội đen.

Toàn thân đau quá...

Sắp không duy trì được nụ cười rồi, phải làm sao đây?

Nhưng hắn lại không thể đánh lại được, vì thế vẫn cứ nên duy trì nụ cười thôi.

Mộ Bạch uốn éo thân thể một chút. Hắn bị trói rất chặt, càng động lại càng thấy chặt hơn. Mộ Bạch chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ giãy giụa, nhìn về phía vị đại ca ngồi ở đối diện, nở nụ cười mỉm: “Thời Sênh, đây là đạo đãi khách của cô đấy à?”

Đại ca rung chân, nụ cười tràn đầy ác ý.

Nếu có một điếu thuốc, bên cạnh thêm hai người đẹp nữa thì có thể biểu diễn “Tinh Tế phong vân 3” trong vòng một nốt nhạc.

Đại ca nói từng chữ một rất rõ ràng: “Đương nhiên không phải.”

“Vậy cô làm thế này là có ý gì?” Mộ Bạch hơi nhích vai lên, con mẹ nó, trói gô người lại thế này là có ý gì hả?

“Không mời mà tới thì không tính là khách.”

“Người tới là khách.” Mộ Bạch trả lời rất lưu loát.

Thời Sênh nhìn hắn vài giây, đột nhiên xổ ra một câu: “Anh là người hả?”

“Thời Sênh, cô đang xâm phạm quyền con người đấy nhé!” Mộ Bạch không vui.

Thời Sênh bắt chước hắn cười, nụ cười cực kỳ giả tạo: “Chẳng phải tôi đang hỏi anh sao? Anh nói thế là thừa nhận rồi à?”

Mộ Bạch: “...”

Thân sĩ không thèm chấp với đàn bà.

Bình tĩnh.

Hắn phải bình tĩnh lại.

Mộ Bạch điều chỉnh lại cảm xúc của mình, “Tôi có lời muốn nói với cô.”

“Tôi có bịt miệng anh đâu?”

Mộ Bạch nghe được lời này thật sự chỉ muốn đánh người.

“Nói với riêng mình cô thôi.” Mộ Bạch cắn răng nhấn mạnh, kệ con mẹ nó thân sĩ đi, ở trước mặt kẻ biến thái này, sao hắn có thể làm thân sĩ nổi chứ, tức đến muốn khóc rồi.

“Anh đừng coi bọn họ là người là được mà.”

Mộ Bạch: “...”

Cô nói thế có nghĩ tới cảm xúc của người ta không hả?

Mộ Bạch quay đầu nhìn hai Trảm Long Vệ vẫn bình thản như thường. Thôi được rồi, có lẽ Thời Sênh nói bọn họ là lợn chắc bọn họ cũng chẳng có phản ứng gì đâu.

Thế nên hắn phải làm sao bây giờ?

Tuyệt vọng tới mức muốn tự sát.

“Cô thả tôi ra trước đã.” Mộ Bạch thu ánh mắt lại, liếc nhìn về phía cánh tay của mình, “Cô làm thế này bảo tôi phải nói sao hả?”

Thời Sênh khoanh tay trước ngực, liếc nhìn Mộ Bạch: “Có muốn tôi mời anh một ly cà phê, rồi tìm thêm cả người hầu hạ cho anh luôn không?”

“Nếu cô bằng lòng thì tôi cũng không có ý kiến gì.” Mộ Bạch mỉm cười, ghê tởm chết cô đi!

Thời Sênh cười như không cười, hừ lạnh một tiếng, “Được thôi!”

Cô ngẩng đầu nhìn Trảm Long Vệ, Trảm Long Vệ hiểu ý, lập tức đi ra khỏi phòng.

Mộ Bạch: “...”

Có dự cảm không lành.

...

Mộ Bạch uống xong một ly cà phê có hương vị không thể nói thành lời, sau khi bị một người “hầu hạ” tới mức cả người toàn là vết thương thì cuối cùng hắn cũng chẳng dám ý kiến nữa.

Hắn không làm gì được người phụ nữ này.

Giá trị vũ lực không được, chỉ số thông minh cũng chẳng xong, thế nên hiện giờ hắn ở đây để làm gì chứ?

Lúc này Mộ Bạch đang lâm vào trạng thái mê man tự hỏi ta là ai, ta đang ở đâu, ta phải làm gì...

“Xem như cô lợi hại.” Mộ Bạch xụi lơ trên ghế sofa, chờ một lúc mới có thể nghiến răng nghiến lợi phun ra một câu, “Thứ mà lần trước tôi đưa cho cô, tôi muốn dùng tin tức để trao đổi với cô.”

Thời Sênh hỏi lại: “Lần trước anh đưa cho tôi cái gì?”

“Khối ngọc bội kia!”

Ngọc bội?

Thời Sênh nghĩ một chút sau đó lập tức nhớ ra: “Anh nói tới cái ngọc bội mà anh đưa tôi lúc ở thế giới vong linh ấy hả?”

Mộ Bạch gật đầu, chính là nó!

“Tôi ném rồi.”

Mộ Bạch: “...” Có giỏi thì cô nhắc lại lần nữa xem nào!

Sự thật chứng minh, đúng là Thời Sênh đã ném nó đi.

Mộ Bạch chất vấn Thời Sênh tại sao lại ném, rõ ràng hắn đã nói rất rõ ràng là bảo cô phải giữ nó lại, lúc rời đi thì nghĩ cách mang nó theo, thứ đó rất quan trọng.

Lúc đó hắn nghĩ, nếu hắn nói như thế thì cho dù nó được coi là nhược điểm bị cô ta nắm trong tay thì cô ta cũng nhất định sẽ mang nó ra cùng.

Thế mà cô ta lại ném...

Ném...

...

“Tôi không thấy gì cả.” Thời Sênh nhún vai vô tội, “Tôi chỉ nhìn thấy năm chữ “đã hết hạn sử dụng” mà thôi.”

Mộ Bạch: “...” Con mẹ cô xem nó lúc nào thế hả?

Hắn phí bao nhiêu sức lực mới giao được nó cho cô ta, thế mà cô ta lại ném nó đi!

Không xem thì thôi đi, lại còn ném nữa chứ!

Hắn muốn chém chết cô ta đi!

A a a, hoàn toàn không giữ nổi bình tĩnh nữa.

“Trách tôi được à? Là chính anh đặt ra giả thiết phải rót linh lực vào mới có thể đọc được, nhưng mà thật không khéo là mấy thế giới đó cũng chẳng có linh khí.” Thế nên đây đều là ý trời, trách cô được chắc.

Sắc mặt Mộ Bạch cực kỳ khó nhìn, lúc này không thèm duy trì phong độ thân sĩ gì gì đó nữa mà nằm ườn ra trên sofa với bộ dáng chết không còn gì luyến tiếc.

Để tôi yên tĩnh đi.

“Trong đó có gì à?” Thời Sênh vắt chéo chân, “Bùa hộ mệnh của anh à?”

Lúc trước Mộ Bạch ở bên ngoài tiêu dao, bộ dáng hoàn toàn không hề sợ hãi gì, rõ ràng là trong tay hắn phải có thứ gì đó tương đương với bùa hộ mệnh. Tuy rằng hắn tránh né sự truy tra của Linh nhưng hắn không hề sợ hãi nó.

Sau khi cô tiến vào đó, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn làm hắn không thể không đưa đồ cho cô cầm.

Không ngờ trời xui đất khiến thế nào, cô không những không nhìn thấy lời nhắn của hắn, còn ném luôn nó đi nữa.

Mộ Bạch ngồi bật dậy khỏi sofa, mặt đột nhiên nghiêm túc hẳn: “Cô biết ai là người sắp đặt ra hết những chuyện này không?”

Phong cách tự nhiên trở nên đứng đắn, Thời Sênh cũng thu lại vẻ cợt nhả của mình, “Biết.”

Mộ Bạch có vẻ không bất ngờ lắm, “Lấy năng lực của cô thì chắc phát hiện ra cũng không khó, vậy cô có biết lúc trước hắn làm thế nào để khống chế Linh không?”

Thời Sênh đổi tư thế, một tay đặt lên tay vịn sofa, một tay chống cằm: “Ước nguyện ban đầu khi xây dựng Tinh Võng là phục vụ cho nhân loại. Linh xuất hiện cũng là để phục vụ con người càng tốt hơn. Tất cả những hành vi phản nhân loại đều không được phép xuất hiện trong bộ não của Linh.”

Lúc trước nhóm chuyên gia xây dựng Tinh Võng đã mất thời gian cả đời từ lúc gia nhập đến cuối cùng khi đưa vào dùng thử nghiệm và tuyên bố.

Bọn họ mất bao nhiêu tời gian như thế mới xây dựng xong Tinh Võng không phải để một ngày nó biến tất cả thành máy móc.

Thế nên, để phòng ngừa sự kiện đó phát sinh, bọn họ đã cài đặt số hiệu đặc thù, một khi Linh phát sinh dị thường thì con người có thể khống chế được nó.

Vấn đề này lại làm nảy sinh một chuyện khác.

Nếu có người có được số hiệu đặc thù đó rồi lợi dụng Linh thì sao đây?

Vì thế, số hiệu đặc thù có thể khống chế Linh được chia làm ba phần, được ba vị lãnh đạo của ba đội nghiên cứu khoa học bảo quản. Người biết chuyện này đều phải ký vào một bản mật thư, cam đoan

có chết cũng không được tiết lộ ra ngoài.

Sau khi ba vị lãnh tụ kia chết liền truyền lại số hiệu cho đời sau bảo quản, cũng chỉ truyền cho người cầm quyền đời tiếp theo của gia tộc, coi nó như là bí mật của gia tộc mình.

Nếu không phải tới thời điểm Tinh Tế gặp phải tai ương ngập đầu thì không được tiết lộ bí mật ấy ra ngoài.

Theo thời gian, ba gia tộc của ba vị lãnh tụ kia đã sớm xuống dốc, tên của họ chỉ còn xuất hiện trên sách giáo khoa, không ai biết ở một nơi nào đó tại Tinh Tế còn tồn tại số hiệu có thể khống chế được Linh.

Mộ Bạch thực kinh ngạc khi Thời Sênh lại biết rõ chuyện này. Bản thân hắn phải mất rất nhiều thời gian mới tra ra được.

Đúng là người so với người càng làm người tức chết.

Chương 1983: Chúa tể của tinh tế (29)

Cần phải có đầy đủ số hiệu mới có thể khống chế Linh. Nhưng những biểu hiện của Linh lúc trước cho thấy người kia mới có được một phần, tuy rằng cải biến Linh, đưa thêm vào một phần mệnh lệnh nhưng đáng tiếc là chỉ số thông minh của Linh cũng không quá cao.

Môi đỏ của Thời Sênh nhếch lên: “Thế nên át chủ bài trong tay anh chính là một phần số hiệu đó à?”

Nếu có một phần số hiệu như thế thì đúng là có thể làm át chủ bài thật.

Có điều giờ Linh chẳng còn nữa, Mộ Bạch vẫn cứ nóng nảy vì cái thứ kia, chứng tỏ nó còn tác dụng gì khác nữa ư?

“Giờ cô biết thứ đó quan trọng thế nào rồi chứ gì?” Đều tại cô ta cả, giờ đã chẳng còn nữa, tức giận thật, tức đến mức không thể khống chế nổi bản thân nữa.

“Quan trọng đối với anh thôi, chứ đối với tôi thì chẳng là gì hết.” Thời Sênh nhún vai.

Mộ Bạch suýt chút nữa nổi điên, chỉ hận không thể chém chết người ngồi ở đối diện kia.

“Nói xong rồi chứ?”

Chuông cảnh báo vang lên trong lòng Mộ Bạch, cô ta muốn làm gì

chứ!

Cô định làm gì hả?

Thời Sênh lấy thiết kiếm ra. Thiết kiếm vừa xuất hiện, Mộ Bạch liền biến sắc mặt. Thanh kiếm này... hình như lại thay đổi rồi.

Càng làm cho người ta thấy sợ hãi hơn, chỉ cần liếc mắt một cái là đã lạnh hết cả sống lưng.

Chạy mau!!!

Trong đầu Mộ Bạch lập tức xuất hiện hai chữ này, dây thừng trói buộc trên người hắn tự nhiên đứt rời, cả người hắn nhảy ra khỏi sofa, bắn thẳng về phía cửa sổ sát đất. Mộ Bạch dùng thân thể đâm vỡ cửa kính. Kính vỡ vụn, cả người hắn bay thẳng ra ngoài.

“Thời Sênh, cô là đồ biến thái!”

Giọng hắn truyền vào từ bên ngoài như có như không.

Thời Sênh: “...”

Tên thiểu năng trí tuệ Mộ Bạch này lại đổi phương thức tự sát nữa rồi.

Thời Sênh cho người xuống bắt Mộ Bạch, nhưng Trảm Long Vệ xuống tìm hết một vòng cũng không tìm được người.

Mẹ kiếp, lại để hắn chạy rồi.

...

Mộ Bạch chạy đi được một đoạn rồi liền vừa thở hồng hộc vừa ngoái đầu nhìn lại, thấy ngõ nhỏ sau lưng không có ai. Xác định không có ai đuổi theo, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là dọa chết người mất.

Mộ Bạch dừng lại để lấy sức một chút rồi mới chuẩn bị rời đi, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ở phía đối diện đã có vài người đang đứng. Hắn vội vã xoay người chạy, nhưng sau lưng cũng lại có người chắn mất đường đi của hắn.

Nhóm người này đều mặc đồ tây, đeo kính râm, mỗi người đều rất to con, đúng là tuýp người của sức mạnh.

“Ngài Mộ, chủ nhân cho mời.” Giọng điệu của đối phương không được tốt cho lắm.

Mộ Bạch âm thầm chửi rủa trong lòng, hôm nay thật quá xui xẻo.

Hắn bình tĩnh ngẩng đầu lên, đi về phía đám người đối diện, “Dẫn đường đi.”

...

Yến hội được tổ chức trong hoàng cung, bởi vì thế cục hiện tại nên yến hội cũng không được long trọng cho lắm, những người tham gia đều có vẻ mặt rất nghiêm túc như thể không phải đang đi dự yến hội mà là dự đám tang vậy.

Thượng Quan Phổ đứng tiếp đãi người ở cửa, nụ cười trên mặt đã sắp đông cứng lại rồi, thế nhưng lúc này lại chẳng có bao nhiêu người cho hắn thái độ tốt cả.

Hoàng thất bây giờ...

Thật sự chẳng khác nào linh vật.

“Điện hạ, ngài mau đi nghỉ ngơi một chút đi, để tôi ở đây trông cho.” Thuộc hạ lo lắng cho Thượng Quan Phổ nên bảo hắn mau đi nghỉ ngơi.

Thượng Quan Phổ lắc đầu: “Những người tới sau mới là những người quan trọng.”

Người của sáu đại gia tộc và hành chính tinh còn chưa tới.

“Điện hạ, Diêm gia chủ và Tấn gia chủ, Cơ gia chủ đã tới.” Một người vội vàng chạy tới.

Sắc mặt Thượng Quan Phổ khẽ biến, lập tức đi ra ngoài, tự mình nghênh đón.

Nhìn ba vị gia chủ tới cùng nhau là có thể hiểu bọn họ đã đứng chung trên một chiến tuyến. Bọn họ không mang theo nhiều người, chỉ có hai cận vệ mà thôi.

“Ba vị gia chủ, hoan nghênh, hoan nghênh, mời vào trong.” Thượng Quan Phổ vội vàng mời bọn họ vào.

“Tam điện hạ vất vả rồi.” Diêm gia chủ đại diện ba người nói lời cảm ơn Thượng Quan Phổ, thái độ lịch thiệp.

“Chuyện nên làm, chuyện nên làm thôi.” Thượng Quan Phổ khiêm tốn, “Mời vào trong.”

Vừa mời ba người Diêm gia chủ vào xong thì Mộ Ý và người của

Tông gia cũng tới ngay phía sau.

“Người của Thời gia đâu?” Nghênh đón xong những người này, Thượng Quan Phổ vẫn chưa nhìn thấy Thời Sênh thì buột miệng hỏi một câu.

“Đã tới từ sớm rồi mà.”

“Cái gì cơ?” Thượng Quan Phổ vô cùng kinh ngạc, “Tới từ lúc nào thế?”

Sao hắn không nhìn thấy người nhỉ?

“Vừa rồi lúc ngài đi nghênh đón Mộ gia chủ, Thời gia chủ dẫn theo một chàng trai đi vào rồi.” Thuộc hạ cẩn thận đáp lời. Bởi vì cô xuất hiện quá đột ngột, Thượng Quan Phổ lại không có mặt, Thời Sênh căn bản không có ý định dừng lại, đi thẳng vào trong luôn nên hắn sao dám ngăn cản chứ.

Chờ đến khi Thượng Quan Phổ quay về, hắn còn chưa kịp hội báo thì lại có người tới, vì thế...

Thượng Quan Phổ lấy đầu ngón tay chọc vào gáy cấp dưới, “Cậu nói xem tôi nên nói cậu thế nào đây hả?”

Thượng Quan Phổ vội vàng tiến vào hội trường. Trong hội trường đã có rất nhiều người, muốn tìm một người trong số bao nhiêu người như thế cũng chẳng dễ dàng gì. Thượng Quan Phổ đi vòng một vòng cũng chẳng nhìn thấy người đâu, trong lòng thấy hơi phiền muộn.

“Tam điện hạ, không biết thân thể của Bệ hạ đã khá hơn chút nào chưa?” Có người tiến lên hỏi.

Thượng Quan Phổ thấp giọng phân phó cho thuộc hạ: “Nhìn thấy cô ta thì mau báo cho ta biết.”

“Vâng, Điện hạ.”

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía người vừa hỏi chuyện, “Sức khỏe của Phụ hoàng đã khá hơn rồi, hai ngày nay đã có thể xuống giường đi lại. Chút nữa Phụ hoàng sẽ ra ngoài gặp mặt mọi người.”

“Thế thì yên tâm rồi...”

Cho dù Thượng Quan Phổ không muốn xã giao nhưng lúc này, hắn không thể không nói chuyện phiếm với đám người này được.

...

Thời Sênh dẫn theo Phượng Từ đứng ở trong góc, nơi này hơi tối, tuy có thể nhìn thấy người nhưng lại không nhìn rõ mặt.

Phượng Từ dựa lưng vào tường, tay đút trong túi quần, nghiêng đầu nhìn về sân khấu trung tâm của yến hội. Hắn không biết Thời Sênh tới đây làm gì, nhưng cô không muốn hắn nhúng tay, thế nên hắn cũng chỉ biết nhìn mà thôi.

“Tiểu bảo bối.”

Mu bàn tay Phượng Từ chợt nổi lên một tầng da gà, “Tiểu Sênh... Có chuyện gì cứ từ từ nói.”

Phượng Từ lập tức nhớ lại những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, hình như hôm nay hắn không làm gì chọc tới cô mà.

Thời Sênh bĩu môi, cũng may mắn là ánh sáng yếu nên không ai

nhìn thấy hành vi bất nhã đó của cô. Thời Sênh lùi ra sau một bước, vươn tay ra với Phượng Từ: “Có vinh hạnh mời anh nhảy một điệu không?”

Phượng Từ chớp mắt, không làm sai gì mà.

“Tiểu Sênh, anh không biết nhảy.” Hắn chưa từng nhảy kiểu này bao giờ.

Tuy rằng trong trí nhớ của hắn cũng có những hành động đó, nhưng rốt cuộc vẫn cảm thấy xa lạ, Phượng Từ không muốn lắm.

Thời Sênh không nói hai lời liền kéo Phượng Từ đi về phía sân nhảy, “Chẳng phải còn có em sao, sợ gì chứ.”

Tới giữa sân nhảy, kỳ thật cũng chẳng cần Thời Sênh dạy, Phượng Từ bước vài bước liền có thể vận dụng thuần thục ngay được, dù gì cũng đã từng làm tổng tài ở vài thế giới, bản lĩnh này mà còn không có thì đúng là đã làm vô ích rồi.

“Nhảy đẹp lắm.”

“Đều nhờ Tiểu Sênh dạy tốt.” Giọng Phượng Từ hơi khàn khàn.

Có lẽ vì ánh sáng quá yếu nên vừa rồi Thời Sênh cảm thấy Phượng Từ hơi u tối. Cô xiết chặt tay hắn. Phượng Từ nhìn cô, ánh mắt hoàn toàn trong sáng, không hề có bất kỳ cảm giác âm u nào.

Phượng Từ nhấp môi mỉm cười, nhân lúc ánh sáng di chuyển đi nơi khác, hắn cúi đầu hôn lên môi Thời Sênh, nhẹ nhàng gặm cắn một hồi, khi ánh sáng quay lại thì đã lập tức nhả ra.

Thời Sênh áp xuống cảm giác kỳ quái vừa mới lóe lên kia.

Phượng Từ thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên không thể lộ ra một chút tâm tư nào trước mặt cô được.

Người điều chỉnh ánh sáng ở bên trên không biết bị chập dây thần kinh nào mà đột nhiên lại chiếu ánh sáng đúng vào người Phượng Từ.

Quanh thân chàng trai như phủ đầy ánh hào quang.

Chương 1984: Chúa tể của tinh tế (30)

Bị người ta nhìn chằm chằm vào nên Phượng Từ nhíu mày, sau đó kéo Thời Sênh rời khỏi sàn nhảy. Mọi người còn chưa hoàn hồn thì chàng trai như thiên sứ đã biến mất chỉ trong chớp mắt.

Thời Sênh cũng rất ghét việc bị người ta nhìn chằm chằm, vì thế tùy ý để Phượng Từ kéo mình đi.

Thời Sênh và Phượng Từ tìm một chỗ ngồi xuống, vừa mới đặt mông chưa được bao lâu thì thấy Diêm gia chủ đi tới.

“Thời gia chủ, có thể xin cô một chút thời gian được không?” Lời của Diêm gia chủ cực kỳ khách khí, lấy thân phận của ông ta, cần gì phải hỏi ý kiến ai như thế chứ.

“Không thể.” Thời Sênh từ chối không hề khách khí, “Thời gian của tôi quý lắm.”

Diêm gia chủ: “...” Quý ư?

Quý cái quỷ gì mà quý chứ?

Cô ngồi ở đây thì quý cái quái gì nào?

Diêm gia chủ liếc nhìn chàng trai bên cạnh cô. Chàng trai cúi đầu rủ mi, dường như chẳng có hứng thú gì với cuộc nói chuyện của bọn họ, nhìn thì tưởng là kẻ trói gà không chặt, vậy mà...

Diêm gia chủ âm thầm cảm thán, hai tên biến thái.

Vốn định hỏi chuyện hôm nay, nhưng Diêm gia chủ nghĩ đi nghĩ lại, cô ta đã tới đây rồi, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, rốt cuộc trong các trường hợp nguy hiểm thì cô ta sẽ không bao giờ xuất hiện.

Diêm gia chủ bị Tấn gia chủ gọi đi, hai người chụm đầu lại thì thầm to nhỏ với nhau, sau đó Cơ Dạ cũng gia nhập vào, thỉnh thoảng còn nhìn về phía Thời Sênh một cái, nhưng lần nào nhìn cũng bị nhét cho một đống thức ăn chó.

Cô ta tới đây để khoe chuyện tình yêu đấy à?

Vất vả lắm mới chịu đựng được tới lúc yến hội bắt đầu, quả thực Bệ hạ cũng tỉnh táo không ít, tiến ra giữa một đám người vây, đầu tiên là cảm ơn mọi người quan tâm thăm hỏi vân vân, sau một đống lời nói vô nghĩa mới tiến vào chủ đề chính ngày hôm nay.

Tuyên bố ai là trữ quân.

Hiện giờ, người trong Hoàng thất có thể chọn có tới ba vị.

Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử.

Lúc này, Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đều có mặt. Đại hoàng tử nhìn tràn đầy cuồng vọng và dã tâm, nhất định phải có bằng được ngôi vị Hoàng đế, còn không ngừng dùng ánh mắt công kích về phía Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử không để ý tới Đại hoàng tử, chủ động đứng ở bên kia, dùng những người khác để ngăn cản tầm mắt của anh trai mình khiến cho Đại hoàng tử không khỏi tức giận hừ lạnh.

Còn Nhị hoàng tử thì vẫn bặt tăm bặt tích. Mọi người không khỏi nhỏ giọng bàn tán, Nhị hoàng tử này thực sự không thèm để tâm tới ngôi vị Hoàng đế. Tràng cảnh hôm nay quan trọng như thế mà hắn cũng không tới.

Có điều, có lẽ Bệ hạ cũng sẽ không chọn Nhị hoàng tử, đặt đế quốc vào trong tay một kẻ say mê cơ giáp thì đế quốc liệu còn có tương lai gì không?

“Hôm nay gọi mọi người tới đây, mục đích quan trọng nhất là tuyên bố trữ quân. Nói vậy thì mọi người cũng đang nóng lòng muốn biết.” Âm thanh của linh vật bệ hạ khiến những người khác lập tức im bặt, “Tôi có tổng cộng bốn đứa con trai, lão Tứ đã mất từ lâu, lão Nhị thì không nên thân, ngôi vị trữ quân này...”

Tầm mắt của linh vật Bệ hạ đảo qua đảo lại giữa Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, cuối cùng dừng lại trên người Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt đã lộ ra vẻ đắc ý. Hắn là con trưởng, ngôi vị Hoàng đế này đã định là của hắn từ trước rồi.

“Ngôi vị trữ quân này...” Linh vật Bệ hạ thở dài một tiếng, “Là Tam hoàng tử Thượng Quan Phổ.”

Vẻ đắc ý trên mặt Đại hoàng tử lập tức cứng đờ. Hắn trợn trừng mắt, nhìn người bên trên với vẻ không thể tin nổi.

Tại sao lại là lão Tam?

“Chúc mừng Tam hoàng tử...”

“Chúc mừng Tam hoàng tử, chúc mừng, chúc mừng.”

Người bên cạnh lập tức vây chặt Tam hoàng tử như nêm cối. Phía bên Đại hoàng tử chỉ còn có mấy người. Lúc này bọn họ đều tỏ ra xấu hổ, không biết nên tiếp tục đứng hay nên qua chúc mừng Tam hoàng tử nữa.

Rốt cuộc ngôi vị trữ quân cũng đã định ra rồi, sau này người cầm quyền đế quốc chính là Tam hoàng tử...

Đại hoàng tử đầu tiên là khiếp sợ, sau đó liền tỏ vẻ dữ tợn.

“Phụ hoàng.” Đại hoàng tử bước về phía đài cao, thậm chí còn quên cả lễ nghi, “Phụ hoàng, nhi thần mới là con trưởng, tại sao lại để lão Tam làm trữ quân chứ?”

Đối mặt với sự tức giận và nghi ngờ của con trai cả, mặt linh vật Bệ hạ cũng trầm xuống: “Lập ai làm trữ quân là trải qua sự đồng ý của nghị viện chứ không phải một mình ta đưa ra quyết định. Lão Tam được nhiều người ở nghị viện tán thành như thế là do nó có bản lĩnh. Con cũng nên ngẫm nghĩ lại xem những chuyện mình làm bao nhiêu năm nay đi.”

“Chuyện con làm ư?” Đại hoàng tử bước từng bước tới gần Bệ hạ, hai mắt đỏ ngầu chất vấn: “Con vẫn luôn nỗ lực, nhưng trong mắt Phụ hoàng căn bản đâu có con. Trước kia trong mắt người chỉ có lão Tứ, lão Tứ chết rồi thì trong mắt người lại chỉ có lão Tam, có bao giờ người nhìn tới sự tồn tại của con đâu?”

“Con muốn làm gì hả, mau lui xuống.” Linh vật Bệ hạ quát lên.

Nhưng Đại hoàng tử vẫn không đi xuống mà từng bước ép sát hơn, “Phụ hoàng, đây là người ép con.”

Sắc mặt linh vật Bệ hạ lập tức biến đổi: “Người đâu, người đâu!”

Đại hoàng tử đột nhiên bóp chặt cổ linh vật Bệ hạ, kéo ông ta tới trước người, quát lên giận dữ với đám người đang định xông lên cứu giá: “Để ta nhìn xem ai dám động!”

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho người của mình. Kẻ đó lập tức đi ra ngoài, sau đó dẫn quân đội tiến vào, bao vây lấy đại sảnh. Xem ra hôm nay hắn đã có chuẩn bị rất kỹ càng.

Biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mọi người, vì thế trong lúc nhất thời, không ai nhúc nhích cả.

Mấy người Diêm gia chủ đứng trong đám người, thấy có biến cố xảy ra cũng không có ý định sẽ đi ra ngoài.

“Anh Cả, anh mau buông Phụ hoàng ra, có chuyện gì cũng từ từ rồi nói.” Lúc này Thượng Quan Phổ không thể không đứng ra, “Người là cha của chúng ta, anh không thể đối xử với người như thế được.”

“Từ từ rồi nói ư?” Đại hoàng tử bóp chặt cổ linh vật Bệ hạ và lùi về sau, “Nếu tao buông ông ta ra, các người sẽ cho tao từ từ rồi nói ư? Mày nghĩ tao là trẻ con ba tuổi đấy à?”

“Anh Cả, anh muốn ngôi vị trữ quân này thì tôi cho anh là được. Anh thả Phụ hoàng ra đi đã.” Vẻ mặt Thượng Quan Phổ cực kỳ kiên định.

Trong đáy mắt Đại hoàng tử vừa tức giận lại vừa nổi lên đầy sự ghen ghét: “Lão Tam, mày đừng có bày ra vẻ mặt bố thí đó nữa, tao không thèm sự bố thí của mày đâu.”

Lão Tam nói như thể nó không cần ngôi vị trữ quân này nên ném cho

hắn vậy.

Thượng Quan Phổ: “...”

“Đại hoàng tử, ngài định soán ngôi sao?”

“Soán ngôi ư? Bản hoàng tử đâu có ngu như thế chứ?” Đại hoàng tử cười lạnh, “Đương nhiên ta sẽ không soán ngôi, vì ta sẽ khiến phụ hoàng chính miệng thừa nhận ta mới là trữ quân kế vị.”

“Ta đã quá thất vọng về con rồi.” Linh vật Bệ hạ nói chuyện khá khó khăn, sắc mặt ông ta xanh mét, “Mấy năm nay con luôn làm việc bừa bãi, không nghe theo ý kiến của ai, một mình một đường. Với tính cách này của con sao có thể hợp với ngôi vị hoàng đế chứ.”

“Làm việc bừa bãi thì sao chứ hả, chẳng phải Thời Sênh cũng như vậy sao. Cô ta có thể khiến nhiều người sợ hãi mình như thế, tại sao con lại không thể chứ?” Nếu nói là kiêu ngạo cuồng vọng, rõ ràng cô ta còn kiêu ngạo cuồng vọng hơn hắn. Hắn thân là hoàng tử, kiêu ngạo cuồng vọng một tí thì có sao đâu. Chẳng phải hắn có tư cách làm thế sao?

Thời Sênh đang đứng trong góc xem diễn đột nhiên bị gọi tên.

Ông đây nằm cũng trúng đạn đấy à?

Liên quan chó gì tới ông!

“Con mà có thể so với cô ta à?” Linh vật Bệ hạ nổi giận.

Người ta có thực lực gì chứ, có bối cảnh gì chứ, còn hắn thì có thực lực thế nào? Có thể khiến cho cả một tinh hệ đều sợ hãi hay có thể tay không phá tan một đài siêu năng cơ giáp đây hả?

Còn tưởng Hoàng thất vẫn là Hoàng thất trước kia à?

Đừng nói là Thời gia, ngay cả các gia tộc khác bọn họ cũng không thể trêu vào rồi, gặp mặt lúc nào cũng phải tỏ ra khách khí, vậy mà thằng con ngỗ nghịch này của ông ta còn dám học vị kia sao.

“Con là hoàng tử, tại sao không thể so?” Đại hoàng tử cực kỳ không phục. Hắn còn cười lạnh, “Phụ hoàng, người vốn dĩ bất công, người đừng tưởng con không biết người từng nói gì với lão Tam, người tưởng giao đế quốc cho nó là có thể ngủ yên lành được sao? Nếu nó mà kế thừa ngôi vị hoàng đế thì đế quốc này sẽ xong đời sớm thôi.”

“Chỉ mỗi việc anh không đẹp bằng tôi thì đã không thể so với tôi rồi.”

Chương 1985: Chúa tể của tinh tế (31)

Đám người đứng tránh sang bên, nhường ra một lối đi, để lộ ra người đứng ở trong góc.

Ánh sáng tối nên không nhìn rõ vẻ mặt của thiếu nữ, sau đó cô tiến lên mấy bước, cả khuôn mặt lộ ra trước ánh đèn, vô cảm nhìn thẳng về phía bọn họ.

Đúng là rất đẹp...

Nhưng mà đẹp thì có lợi ích gì đâu chứ?

Nhìn từ xa đã thấy sợ rồi.

Giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của thiếu nữ lại vang lên: “Phiền các vị đừng có chuyện gì cũng lôi tôi ra.”

Hiện tại còn chưa tới lúc cô lên sân khấu, tự nhiên bắt cô ra diễn là cô sẽ lấy tiền đấy.

Lúc trước Đại hoàng tử không nhìn thấy Thời Sênh nên tưởng cô không tới, ai ngờ tự nhiên cô xuất hiện khiến cho trái tim của hắn không khỏi nảy lên. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vừa rồi hắn cũng có nói bậy gì về cô đâu, sợ cái gì mà sợ chứ?

Cả sảnh đường yên tĩnh, không khí dường như cũng ngừng lưu động, tràn ngập sự quỷ dị.

“Tiếp tục đi.” Thời Sênh phất tay, “Các vị cứ tiếp tục đi mà, nhìn tôi làm gì chứ, nhìn tôi thì mọi chuyện sẽ kết thúc được à?”

Mọi người: “...” Mẹ kiếp, chẳng phải bọn họ đang tưởng cô định làm gì đó sao?

Đại hoàng tử thấy Thời Sênh lùi lại thì cũng không trì hoãn thời gian vô ích nữa, “Phụ hoàng, người cũng thấy rồi đấy, giờ toàn bộ hoàng cung đều nằm trong sự khống chế của con, người nghĩ cho kỹ đi, ngôi vị trữ quân này nên để ai ngồi đây?”

Linh vật Bệ hạ bị thít cổ đến mức khó thở, “Con thật sự muốn làm như thế sao?”

Đại hoàng tử không trả lời, nhưng thái độ của hắn đã chứng minh là hắn nhất định phải làm như thế.

Hiện tại chính thể tinh hệ U Minh đều đang rất rối loạn, tin tức khắp nơi đều không thể thông báo kịp thời được, là thời cơ tốt nhất dành cho hắn.

“Phụ hoàng, mau ra quyết định đi, nếu không...” Ánh mắt Đại hoàng tử hung tợn, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên, nếu không hắn cũng chỉ có thể giết cha soán vị mà thôi.

“Con...” Sắc mặt của linh vật Bệ hạ càng lúc càng kém, có lẽ vì bị Đại hoàng tử bóp cổ quá chặt nên cũng không thở nổi, bên dưới vô cùng lo lắng, vội vã khuyên Đại hoàng tử mau buông Bệ hạ ra.

Hình như Đại hoàng tử cũng nhận ra Bệ hạ có điều không ổn nên thả lỏng tay ra, nhưng mà tình huống của Bệ hạ không hề tốt đẹp hơn. Ông ta ngã ra mặt đất, những ngón tay ôm lấy cổ họng mình, vì không thể thở được nên chỉ phát ra những tiếng khò khè, mặt đầy

đau đớn.

“Phụ hoàng!” Thượng Quan Phổ là người đầu tiên xông lên, đẩy Đại hoàng tử sang một bên, “Phụ hoàng, Phụ hoàng, người làm sao thế này?”

Bệ hạ cầm chặt lấy tay Thượng Quan Phổ, ngực không ngừng phập phồng, tròng mắt như sắp rơi ra ngoài, đại khái sau vài giây, ông ta liền trợn trừng mắt, cánh tay cũng rũ xuống.

“Phụ hoàng? Phụ hoàng?”

“Phụ hoàng...”

Đại hoàng tử trố mắt nhìn tay của mình, rõ ràng vừa rồi hắn chẳng dùng bao nhiêu sức lực, tại sao lại như vậy được chứ?

Bệ hạ chết không nhắm mắt, ánh mắt nhìn vừa lúc hướng về phía bên này của hắn. Đại hoàng tử bị trừng đến mức cả người phát run, không tự chủ được lùi về sau mấy bước, đứng thành một nhóm với người của mình.

“Đại hoàng tử, người giết Bệ hạ rồi!”

“Không phải.” Đại hoàng tử lắc đầu, hắn không hề giết Phụ hoàng, tuy rằng trong lòng hắn có nghĩ tới điều đó, nhưng vừa rồi rõ ràng hắn còn chưa giết Phụ hoàng mà, “Không phải tôi.”

“Bao nhiêu người chúng tôi tận mắt thấy thế, Đại hoàng tử, người còn định giảo biện à?”

“Đại hoàng tử, Bệ hạ là Phụ hoàng của ngài, sao ngài có thể tàn nhẫn như thế được chứ.”

Đối mặt với nhiều lời chỉ định và xác nhận như thế, sắc mặt của Đại hoàng tử không ngừng biến đổi, cuối cùng đơn giản hoặc là không làm, hoặc đã làm thì phải làm tới cùng, “Trói tất cả bọn họ lại!”

Đã tới nước này, hôm nay nhất định hắn phải có được ngôi vị hoàng đế này.

Người phía sau Đại hoàng tử lập tức hành động, tản ra tiếp cận đám đông, tràng cảnh lập tức trở nên hỗn loạn không thể kiểm soát được.

Đại hoàng tử chẳng những cho người bao vây nơi này mà còn động tay động chân vào rượu, rất nhiều người vừa ra tay liền thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, tay chân nhũn ra, nhanh chóng bị kiểm soát.

Đến lúc này, mọi người đã hoàn toàn hiểu rằng Đại hoàng tử sớm có âm mưu từ trước rồi.

Nếu Bệ hạ tuyên bố hắn là trữ quân thì hôm nay sẽ chẳng xảy ra chuyện gì; nhưng nếu không phải hắn thì hắn sẽ lập tức tạo phản.

“Hôm nay các người đừng hòng nghĩ ra khỏi nơi này được.” Đại hoàng tử cười lạnh, “Trói tất cả lại cho ta.”

“Đê tiện!”

“Đại hoàng tử, ngươi là đồ tiểu nhân vô sỉ.”

“Anh Cả, anh...” Thượng Quan Phổ cũng không khác gì những người còn lại, tay chân mềm oặt, nửa quỳ dưới đất, nói một câu cũng hổn hà hổn hển, “Sao anh có thể làm như vậy được, tôi đã nói rồi mà, tôi có thể nhường cho anh vị trí này.”

Dường như Đại hoàng tử không muốn nghe Thượng Quan Phổ nói những lời vô nghĩa nên cho người tiến lên trói hắn lại.

Những người này càng mắng chửi thì Đại hoàng tử càng thấy vui vẻ. Hắn đê tiện vô sỉ đấy thì sao chứ?

Đê tiện vô sỉ mới có thể giúp hắn có được vị trí mà mình mơ ước.

“Đại hoàng tử... Vị kia của Thời gia...” Phải làm thế nào đây?

Tâm tình tốt đẹp của Đại hoàng tử lập tức bị phá hỏng, hắn nhìn về phía góc. Thời Sênh vẫn đang ngồi ở bên đó, dường như chẳng thèm quan tâm những chuyện xảy ra ở ngoài này.

Đại hoàng tử lập tức đi về phía Thời Sênh, “Thời gia chủ, chuyện này không có liên quan gì tới cô, cô hãy đi khỏi đây đi.”

Nếu không phải bất đắc dĩ thì hắn cũng không muốn đắc tội người phụ nữ này.

Hắn nên cảm thấy may mắn vì trước giờ cô ta không thích xen vào việc của người khác.

Thời Sênh có vẻ hơi bất ngờ: “Tôi không ở lại xem diễn được à?”

“Cũng không phải không được, chỉ sợ đến lúc lại làm bị thương tới Thời gia chủ thì không hay.” Đại hoàng tử cố gắng khiến bản thân mình nói năng nhẹ nhàng uyển chuyển một chút.

“Yên tâm đi, không ai có thể làm tôi bị thương được đâu.” Thời Sênh vừa tự tin vừa kiêu ngạo, thậm chí còn có mấy phần khoe mẽ làm cho người ta nghe thấy chỉ muốn đánh cô một trận.

Đại hoàng tử: “...”

Thời Sênh đã nói vậy rồi, Đại hoàng tử cũng chẳng thể làm gì được. Hắn mời người của sáu đại gia tộc ra. Hắn biết mình không thể đắc tội với những người này nên xin lỗi cực kỳ khách khí, còn tỏ vẻ chỉ cần bọn họ không nhúng tay vào chuyện ngày hôm nay thì hắn sẽ lập tức để họ rời đi.

Sắc mặt Diêm gia chủ rất kém, nhưng rốt cuộc ông ta cũng không tranh luận gì với Đại hoàng tử cả.

Ân oán của hoàng gia, trước giờ sáu đại gia tộc đều không tham dự vào, nếu Đại hoàng tử còn hiểu quy củ này thì tất nhiên bọn họ cũng sẽ nể tình thôi.

Nhưng Diêm gia chủ cũng đưa ra điều kiện giống Thời Sênh, tạm thời không định rời đi.

Đại hoàng tử bực bội trong lòng nhưng lại không dám đắc tội với người của sáu đại gia tộc, chỉ có thể tùy ý để bọn họ ở lại.

Người của Mộ gia và Tông gia vốn định đi, nhưng thấy đám người Diêm gia chủ ở lại nên không hiểu sao hai nhà đó cũng ở lại luôn.

Đại hoàng tử âm thầm xúi giục không ít người, lần này hắn đã chuẩn bị rất kỹ càng chuyện bức vua thoái vị, điều này chính Thượng Quan Phổ cũng không ngờ được nên bộ dáng có vẻ cực kỳ kinh hãi, chưa thể tiếp nhận chuyện này ngay được.

“Hiện giờ các người chỉ có hai con đường, một là thần phục tôi, hai là chết.” Đại hoàng tử đi lại trước đám người bị trói kia, “Chọn đi.”

“Giết cha đoạt vị, Đại hoàng tử, ngươi sẽ bị báo ứng.”

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận một kẻ độc ác giết cha soán ngôi làm Bệ hạ của mình.”

“Ngươi cứ giết bọn ta đi.”

“Tôi không giết ông ta.” Nói đến giết cha đoạt vị, Đại hoàng tử thực kích động, hai mắt đỏ ngầu, quát lên: “Ai ngờ lão già đó tự nhiên lăn ra chết, đừng quên lúc vừa rồi lúc tôi buông ông ta ra, ông ta vẫn còn đang thở khò khè nhé!”

Mọi người im lặng trong giây lát.

Tưởng tượng lại tình huống xảy ra ban nãy.

Lúc Bệ hạ ngã xuống đất, Đại hoàng tử đã buông lỏng Bệ hạ ra, nhưng biểu hiện của Bệ hạ thì rõ ràng là giống như vẫn bị người ta bóp cổ vậy.

Chương 1986: Chúa tể của tinh tế (32)

Mọi người tỏ vẻ hoang mang, nếu không phải do Đại hoàng tử giết thì sao Bệ hạ lại chết chứ?

Không phải, rất có thể Đại hoàng tử chỉ cố tình đánh lạc hướng.

Đây có thể là một đường lui mà Đại hoàng tử muốn tẩy đi tội danh giết cha của mình.

Phân tích này có vẻ rất hợp lý, cũng rất hợp tình hình thực tại, thế nên Đại hoàng tử nói xong câu đó cũng chẳng nhận về được tí cục diện có lợi nào cho bản thân, ngược lại càng làm những người này khẳng định là hắn đã giết Bệ hạ.

“Các người câm miệng lại cho tôi!” Đại hoàng tử đá vào bàn bên cạnh, “Bản thân sắp chết đến nơi rồi mà còn có tâm tư quan tâm những chuyện khác, xem ra các người đúng là không sợ chết.”

“Cho các người cơ hội cuối cùng, mau chọn đi.”

Tất cả mọi người đều im phăng phắc.

“Diêm gia chủ, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Tấn Tây nhìn tràng cảnh bên đó liền ghé tai hỏi nhỏ Diêm gia chủ.

Diêm gia chủ liếc nhìn về phía Thời Sênh: “Chờ!”

“Phải chờ tới bao giờ đây?” Tấn Tây không kiên nhẫn nổi nữa, hắn

quay đầu nhìn về phía bên ngoài, vỗ một cái lên bả vai Cơ Dạ, “Cơ gia chủ, cậu nghĩ cái gì mà thất thần thế hả?”

Cơ Dạ đột ngột bị vỗ một cái thì hơi giật mình một chút, sau đó hắn ngẩng đầu lên, một hồi lâu mới lắc đầu: “Không có gì.”

Tấn Tây có vẻ không tin, nhưng đầu óc hắn cũng chẳng lanh lợi gì cho cam, vì thế hắn cũng chẳng nghĩ nhiều mà lập tức chuyển chủ đề.

...

Những người mà Đại hoàng tử có thể xúi giục thì đã đều xúi giục hết cả rồi, bởi vậy đại đa số người đều tỏ ra không phối hợp làm cho Đại hoàng tử tức giận đến giậm chân. Đúng lúc hắn đang chuẩn bị giết gà dọa khỉ thì người của hắn vội vã từ bên ngoài tiến vào.

“Đại hoàng tử, không xong rồi, có người dẫn quân đánh tới đây.”

Đại hoàng tử đột nhiên quay đầu, túm cổ áo người báo tin, “Là ai?”

“Không... không biết, tôi không nhận ra họ, nhưng bọn họ rất lợi hại...” Người nọ sợ tới mức sắc mặt tái mét, “Người của chúng ta không phải đối thủ của họ.”

“Không quen sao?” Đại hoàng tử bị mấy chữ này làm cho choáng váng, sao lại có thế lực lạ xuất hiện vào lúc này chứ? Toàn bộ Đế Đô đều đã bị hắn khống chế. Người không thể khống chế cũng đã bị người của hắn giám sát kỹ càng rồi.

Là ai đây...

Hắn nhìn về phía sáu đại gia tộc theo bản năng.

Không đúng, người của sáu đại gia tộc rất dễ nhận ra, không thể nào là người của sáu đại gia tộc được.

Trảm Long Vệ thì càng dễ nhận hơn.

Đám người xui xẻo bị trói nghe nói đã xảy ra chuyện thì không khỏi thấp giọng nói chuyện với người bên cạnh mình.

“Có người đánh tới đây rồi sao?”

“Tới cứu chúng ta à?”

“Không phải có người nhân lúc cháy nhà tới hôi của đấy chứ?”

Sự nghi hoặc của bọn họ cũng chẳng có lời đáp, Đại hoàng tử thấy người nọ không nói ra được thông tin hữu ích nào thì chuẩn bị tự mình ra ngoài xem xét.

Hình ảnh bên ngoài nhanh chóng được người ta ghi lại và truyền về. Đại hoàng tử nhận lấy, thấy những người kia ăn mặc trang phục rất thống nhất, nhưng hắn lại chưa từng nhìn thấy trang phục này. Những người này như thể từ hư không thoát ra, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, đang đánh giết về phía này.

Từ hình ảnh có thể nhìn ra, thân thủ những người này rất tốt, đã từng được huấn luyện từ cùng một nơi.

Đại hoàng tử phái người đi chặn lại, kết quả lại khiến người ta mở rộng tầm mắt, toàn bộ đội quân đều nhường đường cho bọn họ, cuối cùng còn theo bọn họ giết ngược trở lại.

Đại hoàng tử trợn tròn mắt, cho dù hắn có phái bao nhiêu người ra

ngoài thì đều có kết quả này.

Đến khi đại quân kéo tới gần Hoàng cung, Đại hoàng tử sợ đái ra quần, vội vàng quay lại yến hội, nhưng lúc này giữa đại sảnh là một mảnh máu me. Những người mà hắn tuyên bố muốn giết đều trong trạng thái trợn trừng mắt, nằm trong vũng máu.

Mà đứng trên vũng máu là một người mà hắn không tưởng tượng nổi.

“Là mày...”

Mộ Bạch xoay người, hơi mỉm cười, giọng nói nho nhã vang lên, “Kính chào Đại hoàng tử điện hạ.”

Trong tay Mộ Bạch vẫn đang cầm một thanh kiếm dính đầy máu, không cần đoán cũng biết những người chết trên đất là do ai giết.

“Những người bên ngoài là do mày mang tới sao?” Giọng Đại hoàng tử nghẹn ngào, “Mày đã làm gì với quân đội của tao rồi?”

Hắn từng gặp gã thanh niên này một lần, lần đó hắn còn thuận tay giúp gã một lần nên giờ gặp nhau trong hoàn cảnh thế này, bản thân hắn cũng thấy rất khiếp sợ.

Sao có thể là tên này chứ?

“Điện hạ nói sai rồi, những người đó không phải do tôi mang tới.” Mộ Bạch mỉm cười, xoay người lại đối diện với Đại hoàng tử, “Là anh...”

“Anh Mộ, có phải anh đã quên những lời chủ nhân nói rồi không?” Từ trong bóng tối có mấy người tiến ra, ngắt lời Mộ Bạch, còn dùng ánh mắt để đe dọa hắn.

Mộ Bạch thở dài.

Những người này đúng là phiền thật!

“Giết hết người ở đây đi.” Người bên đó ra lệnh.

Những người còn dư lại cũng chỉ có người của Đại hoàng tử, Tam hoàng tử đã xụi lơ trên mặt đất, sáu đại gia tộc cùng với Thời Sênh và Phượng Từ. Bọn họ nói mọi người chắc chắn bao gồm cả Thời Sênh.

Diêm gia chủ đè Tấn Tây đang định xông lên, lặng lẽ nhìn về phía bên kia. Thời Sênh còn chưa có động tĩnh gì, bên chỗ Cesar cũng không thấy có tin tức nên tạm thời không thể ra tay được.

Mộ Bạch cúi đầu nhìn nhuyễn kiếm dính đầy máu trong tay mình, giết chết Thời Sênh ư...

Dám ra tay với Thời Sênh chẳng phải tự tìm đường chết hay sao chứ?

Hắn đâu có ngu tới mức đó.

“Anh Mộ, ra tay đi!” Người bên kia thấy Mộ Bạch không động đậy thì nóng nảy thúc giục.

“Như anh mong muốn.” Mộ Bạch quay đầu lại mỉm cười đầy kiểu cách với hắn.

Người bên kia thấy Mộ Bạch cười thì khó hiểu, cười với bọn họ làm quái gì chứ?

Sau đó, bọn họ liền thấy Mộ Bạch tự nhiên lao về phía mình.

Phụt...

Phụt phụt...

Âm thanh vang lên liên tiếp, mấy thi thể đồng thời cùng ngã xuống mặt đất.

Đại hoàng tử trợn mắt kinh hãi, làm gì thế này? Nội chiến à?

“Mộ Bạch, tao biết mày trở về không có ý tốt gì mà!” Mộ Ý lao tới, “Mày định làm gì hả?”

Mộ Bạch đi từ đám thi thể bên kia ra, tươi cười không đổi, “Rất rõ ràng mà, tôi đang giết người, mà những người vừa rồi tôi giết đã hạ lệnh bảo tôi giết các người, thế nên Mộ gia chủ à, ngài nên cảm ơn tôi mới đúng!”

Nếu nói biến thái có điểm gì giống nhau thì chính là không biết xấu hổ.

Sự không biết xấu hổ của Mộ Bạch và Thời Sênh quả thực như từ một thầy dạy ra. Mộ Bạch là kiểu không biết xấu hổ đầy ưu nhã, còn Thời Sênh là kiểu không biết xấu hổ đầy châm chọc và mỉa mai, khi cô mà đã không biết xấu hổ lên thì có thể làm người ta tức chết.

Mộ Ý hoàn toàn không hề cảm kích: “Mày giết bao nhiêu người vô tội như thế, đừng nói là vì cứu bọn tao, rốt cuộc mày có âm mưu gì hả?”

“Tôi chỉ nghe lệnh làm việc thôi.”

“Nghe lệnh của ai? Làm sao tao biết được mày nói thật hay giả? Nếu

mày đã nghe lệnh làm việc, tại sao còn đi giết mấy người kia?” Sự nghi hoặc của Mộ Ý cũng là nỗi lòng của những người còn lại.

“Bởi vì... Tôi không muốn nghe lệnh làm việc nữa.” Hắn muốn làm lãng tử quay đầu, làm một thanh niên biết phấn đấu.

Mộ Ý hừ lạnh: “Cho dù sau lưng mày có người, mày không muốn nghe lệnh làm việc nữa thì có thể không nghe lệnh làm việc nữa sao. Mày nghĩ mọi người ở đây đều là đồ ngốc hết à?”

“Tam điện hạ, hắn nói ngài là đồ ngốc kìa.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người bao gồm cả Đại hoàng tử đều nhìn về phía Tam hoàng tử Thượng Quan Phổ vẫn còn đang nằm trên mặt đất với ánh mắt không thể tin tưởng.

“Anh Mộ, ý của anh là gì?” Thượng Quan Phổ tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng ở nơi mọi người không nhìn thấy, những ngón tay của hắn liền nắm chặt lại, cố nhẫn nhịn cơn giận.

Khóe miệng Mộ Bạch nở một nụ cười đầy ưu nhã, “Điện hạ, ở đây, ngoại trừ ông anh thân yêu của ngài và Mộ gia chủ, Tông gia chủ ra thì tất cả mọi người đều biết ngài mới là người đứng sau tất cả, thế nên không cần giả tạo nữa, điện hạ thân ái của tôi ạ!”

Ánh mắt Thượng Quan Phổ nhìn về phía sáu đại gia tộc, vẻ mặt của hai nhà Mộ - Tông thì tràn đầy khiếp sợ, nhưng mấy người Diêm gia lại chẳng có sự thay đổi nào, càng không cần nói tới kẻ biến thái Thời Sênh kia.

Chương 1987: Chúa tể của tinh tế (33)

“Xem ra tôi đã quá coi thường Thời gia chủ rồi.” Thượng Quan Phổ lập tức không giả bộ nữa mà đứng lên từ trên mặt đất, ngón tay nắm chặt ống tay áo. Khí thế sắc bén từ trên người hắn tràn ra, đâu còn là vị Tam hoàng tử ôn tồn, khiêm tốn, lễ độ trước kia nữa.

“Quá khen.”

Thượng Quan Phổ híp mắt, hắn lại buông tay ra, lùi lại phía sau, “Không biết Thời gia chủ có thể tiết lộ cho tôi một chút được không.”

“Anh muốn tôi nói cho anh nghe bí mật gì nhỉ? Chân lý của cái chết là gì sao?”

Âm thanh truyền tới từ sau lưng Thượng Quan Phổ khiến hắn lập tức toát đầy mồ hôi lạnh, còn chưa kịp xoay người thì bả vai đã bị đè nặng, cả người không nhịn được mà khụy gối xuống.

Sàn nhà bị khí áp đè nén làm cho rạn vỡ, đá vụn găm vào đầu gối của hắn, một cơn đau đớn lập tức truyền tới.

Khuôn mặt của thiếu nữ xuất hiện trong tầm mắt hắn, một khuôn mặt xinh đẹp đến không thể miêu tả được bằng lờii. Lúc này, nụ cười treo trên khuôn mặt cô lại càng làm người ta kinh diễm hơn.

Cô ta tới sau lưng hắn từ khi nào vậy?

Tại sao hắn lại không hề cảm nhận được?

Thanh kiếm đè nặng trên vai càng làm hắn thấy khó thở hơn, cơn ớn lạnh thẩm thấu qua bả vai, truyền vào tận trong xương cốt, cả linh hồn đều như run rẩy và sợ hãi.

“Thời Sênh, tôi không có ý muốn đối đầu với cô.” Thượng Quan Phổ vội vàng nói.

“Đúng, anh không có ý muốn đối đầu với tôi.” Thời Sênh ấn hắn xuống đất, “Chẳng qua anh chỉ muốn giết tôi mà thôi. Anh muốn giết chết tôi ở trong những thế giới giả thuyết kia, ra ngoài thế giới hiện thực vẫn muốn giết chết tôi. Anh cho rằng tôi dễ giết như thế sao?”

Thiết kiếm đột nhiên nghiêng đi, cắt đứt cổ Thượng Quan Phổ, “Tốt nhất anh nên trốn kỹ một chút, nếu không kết cục bị tôi tìm được chính là như thế.”

Đầu của Thượng Quan Phổ bị chém đứt, để lộ ra những dây rợ bên trong.

Mọi người: “...” Hóa ra là giả.

Thời Sênh thu thiết kiếm lại, nhảy xuống khỏi đài cao, nắm tay Phượng Từ rời đi.

Mọi người đần mặt ra, thế là xong rồi à?

Mẹ kiếp!

Sao bọn họ cứ có cảm giác còn chưa xảy ra chuyện gì thế này?

Vừa rồi, thời gian đã bị dừng lại à?

Mộ Bạch tranh thủ lúc những người này không chú ý tới mình cũng vội vàng rời đi.

...

Tuy Thời Sênh đã giải quyết xong Thượng Quan Phổ giả nhưng cuộc tấn công bên ngoài vẫn không dừng lại, mà Thời Sênh cũng không có ý hỗ trợ, sau khi rời khỏi đây liền bặt vô âm tín.

Bệ hạ bỏ mình, Tam hoàng tử trở thành BOSS cuối, hiện tại chỉ có mỗi Đại hoàng tử có thể làm chủ thế cục.

Mà những kẻ bày mưu tính kế trong Hoàng thất đều đã bị giết hết. Những người bên cạnh Đại hoàng tử thì hầu hết đều là phường giá áo túi cơm, nếu không cũng sẽ không bị Hoàng tử kêu gọi đứng hết về phía mình. Đối mặt với cục diện hiện tại, không người nào có thể đưa ra được phương án có ích. Trước sự tấn công của đám người lạ mặt kia, Hoàng thất chỉ có thể lựa chọn không ngừng lui lại.

Thời Sênh nghe Thần Hành báo cáo thì vẻ mặt đăm chiêu.

Thần Hành cũng không dám nói chuyện, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thời Sênh.

Thời Sênh đang nhớ lại chuyện lúc trước, chắc chắn Thượng Quan Phổ biết Đại hoàng tử sẽ tạo phản nên mới không ngăn cản, còn thuận nước đẩy thuyền giết chết Bệ hạ.

Đúng thế, không cần nghi ngờ, chắc chắn Thượng Quan Phổ là người giết Bệ hạ rồi.

Lúc đó Đại hoàng tử đã buông Bệ hạ ra rồi nhưng Bệ hạ vẫn chết, điều đó chứng tỏ là đã bị hạ thuốc từ trước.

Tại sao Thượng Quan Phổ lại vu oan hãm hại cho Đại hoàng tử?

Hắn muốn mượn tay Đại hoàng tử diệt trừ những người kia, còn tại sao phải diệt trừ những người đó thì có chúa mới biết được. Nhưng có thể sau đó đã xảy ra chuyện gì nên Thượng Quan Phổ phải thay đổi kế hoạch, cho người của hắn tấn công vào Đế Đô Tinh.

Mộ Bạch xuất hiện quá bất ngờ, hắn vừa xuất hiện liền giết chết đám người kia.

Sau đó, hắn muốn Mộ Bạch và cô đánh nhau đến lưỡng bại câu thương. Hắn sẽ làm ngư ông đắc lợi, một lưới thu hết.

Thời Sênh cũng không đoán được thực lực thật sự của Mộ Bạch, dường như hắn chưa bao giờ dùng hết toàn lực, không phải chạy thì cũng đều nương tay.

Ai ngờ Mộ Bạch lại tự nhiên phản bội, bán đứng hắn.

Loại người một lời không hợp liền phản bội như Mộ Bạch, không biết Thượng Quan Phổ lấy đâu ra dũng khí mà dám khống chế hắn làm việc cho mình, bị cắn một cái lúc nào cũng chẳng biết được.

...

Ở nơi nào đó trong Tinh Tế, một chiếc tàu chiến hạm đang lặng lẽ lơ lửng trong vũ trụ.

Thượng Quan Phổ giận dữ đùng đùng, nổi trận lôi đình với đám người trước mặt: “Ai cho các người tự tiện hành động hả?”

Cấp dưới rũ đầu, ấm ức không chịu nổi: “Điện hạ, không phải ngài

truyền lệnh cho chúng tôi ra tay sao?”

“Ta truyền lệnh cho các người lúc nào chứ?” Thượng Quan Phổ phát điên mất, lúc đó hắn hoàn toàn không có ý tấn công vào Đế Đô Tinh, vậy mà đám người này lại đột nhiên xua quân vào.

Còn cả Mộ Bạch nữa...

Nghĩ tới Mộ Bạch, sắc mặt Thượng Quan Phổ lập tức đen lại: “Có bắt được Mộ Bạch không?”

Nhất định là tại Mộ Bạch, là tên đó giở trò rồi.

Trong yến hội, Mộ Bạch đột nhiên xuất hiện và giết chết đám người kia, rõ ràng Thượng Quan Phổ không hề phát ra mệnh lệnh này. Lúc đó hắn không muốn bị bại lộ nên bảo Mộ Bạch giết chết những người còn lại. Ai ngờ tên đó lại đứng ra chỉ mặt đặt tên hắn chứ.

“... Không.”

“Vô dụng!” Thượng Quan Phổ tát mạnh lên mặt người kia, “Lấy thiết bị khống chế ra đây cho tôi.”

Cấp dưới bị đánh lập tức rời đi, chỉ một lát sau liền cầm một mặt kính hình chữ nhật mỏng như tờ giấy tới, Thượng Quan Phổ cướp lấy mặt kính, thao tác lên mặt kính một hồi, nhưng trên mặt kính không ngừng phát ra tin tức mục tiêu không nằm trong phạm vi không chế, không thể gửi mệnh lệnh đi được.

“Tức chết mất!”

Tòi ra một Thời Sênh đã khiến hắn đau đầu rồi, hiện giờ Mộ Bạch vốn bị hắn khống chế cũng thoát ly khỏi trói buộc. Tất cả mọi chuyện

đều không phát triển như quỹ đạo dự tính ban đầu nữa.

“Điện hạ, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Thượng Quan Phổ nhìn về phía một người trong đám đó, hỏi: “Không có số hiệu thì không thể khởi động lại đầu não được à?”

“Đúng vậy, Điện hạ, phải có số hiệu hoàn chỉnh mới khởi động lại đầu não được.” Người nọ cung kính trả lời.

Trong tay hắn chỉ có một phần ba số hiệu, nhờ có một phần ba này mà hắn mới làm thay đổi Linh, nhưng vì không hoàn chỉnh nên Linh thua xa trước kia.

Một phần ba nằm ở trong tay Mộ Bạch, Mộ Bạch vẫn luôn không chịu đưa cho hắn. Hắn dùng hết mọi cách cũng không tìm được, ngược lại còn để Mộ Bạch khui ra sơ hở nữa.

Một phần ba còn lại ở trong tay đám người bị Mộ Bạch giết trong yến hội, vốn dĩ hắn muốn để anh trai mình bắt bọn họ lại trước, sau đó hắn sẽ tìm thời cơ thích hợp cứu bọn họ ra, với ân cứu mạng đó, thêm vào thế cục hiện tại, hắn có tới 80% nắm được toàn bộ số hiệu.

Nhưng giờ những người đó đều chết cả rồi.

Chắc chắn Mộ Bạch biết chuyện này nên mới ra tay giết bọn họ.

Thượng Quan Phổ siết chặt nắm đấm: “Khởi động phương án B, tấn công toàn diện.”

“Vâng.”

...

Không biết Cesar làm cách nào mà có thể kích động được tinh hệ Xích Nguyệt, lấy thượng tướng Caroll Barnes cầm đầu, lái chiến hạm áp sát tinh hệ U Minh, dường như còn phá hủy một căn cứ của Thượng Quan Phổ nữa.

Sau đó, Diêm gia chủ dẫn người tới hội hợp cùng bọn họ, toàn diện khai chiến với Thượng Quan Phổ.

Thượng Quan Phổ nhanh chóng chiếm lấy Đế Đô Tinh, thành lập tuyến phòng ngự bên ngoài Đế Đô Tinh. Dường như hắn nắm giữ được một kỹ thuật mới nào đó nên đội ngũ của Cesar tạm thời không thể làm gì bọn họ được, hai bên lâm vào thế giằng co, mỗi ngày phái người ra đánh một trận cho qua loa xong cuyện.

Nhưng rõ ràng là Thượng Quan Phổ ủ mưu đã lâu, trong tay hắn có người máy chiến đấu, một đám này chết lại có một đám khác lên, căn bản không sợ hy sinh.

Sau khi Thượng Quan Phổ chiếm được Đế Đô Tinh liền tiếp tục chiếm lĩnh các hành tinh cung cấp nguồn năng lượng ở xung quanh.

Khiến Thời Sênh cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Thượng Quan Phổ vẫn luôn không lộ diện, không biết đang trốn ở đâu nữa, quả thực ẩn nấp rất kỹ.

Chương 1988: Chúa tể của tinh tế (34)

“Chủ nhân, hình như Thượng Quan Phổ khống chế được không ít người.” Thần Hành nói, “Lúc trước đám người đó nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng vừa lên chiến trường thì sẽ lập tức phản chiến.”

Nếu không phải vì điều này thì Thượng Quan Phổ cũng không dễ dàng chiếm thượng phong như thế.

Thời Sênh vân vê cằm: “Cái này thì có gì ngạc nhiên đâu, lúc trước được Linh hỗ trợ thôi mà.”

Thần Hành nghiêng đầu suy nghĩ, lúc trước Linh tẩy não mọi người nhưng cũng không thể lập tức khiến cho mọi người trở thành người máy ngay được mà chỉ là thiết lập một ám chỉ, khi có người sử dụng ám chỉ này thì bọn họ sẽ nghe theo những gì được sai bảo.

Có vẻ rất thần kỳ.

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao?” Thần Hành hỏi.

“Chờ thôi.” Chờ đến khi Thượng Quan Phổ thò mặt ra thì giết chết hắn.

“Chúng ta không đi đánh nhau à?” Người của Trảm Long Vệ vô cùng buồn bực, chuyện lớn như thế mà họ cũng không được tham dự.

Thời Sênh suy nghĩ một chút: “Mi đi bảo Trảm Long Vệ đi kéo Liên Minh xuống nước đi, mọi người cùng đánh mới vui chứ.”

Cesar và Thượng Quan Phổ đánh nhau tới đỏ mắt, Liên Minh liền tranh thủ thời gian hồi phục lại, vừa thấy chính là muốn nhặt lợi lộc.

Thần Hành: "..." Chủ nhân lại chơi xấu.

"Anh Phượng Từ." Thần Hành thấy Phượng Từ đi vào thì lè lưỡi rồi phi ra ngoài nhanh như chớp.

"Sao gần đây thấy em có vẻ không được vui thế?" Phượng Từ ngồi xuống cạnh Thời Sênh, nhẹ giọng hỏi han.

"Có à?" Thời Sênh chớp mắt.

Phượng Từ gật đầu rất nghiêm túc, có.

Ánh mắt Thời Sênh hơi sầm xuống, "Có thể là do gần đây luôn mơ thấy Hạ Sơ chăng?"

"Hửm?"

Thời Sênh cười, "Ghen à?"

Ánh mắt Phượng Từ hơi tối lại, giọng cũng nhỏ đi mấy phần, "Em nói xem nào?"

Thời Sênh bình tĩnh nhìn hắn mấy giây, sau đó thong thả nói: "Nhưng mà cô ấy đã chết rồi."

Phượng Từ lập tức nói không nên lời.

"Lúc đó, rõ ràng em không cần nhận lời cô ta, tại sao..."

“A Từ, có đôi khi quá hiểu biết một người rất không tốt.” Thời Sênh ngửa người ra sau, dựa vào sofa, cả người thả lỏng, “Em đã biết Hạ Sơ... rất nhiều năm, biết mỗi sắc thái trên mặt cô ấy biểu đạt cho điều gì, cũng biết mỗi câu cô ấy nói là đùa hay thật. Cô ấy không muốn tồn tại như thế nữa, em cũng chẳng có cách nào...”

“Em...” Thời Sênh đột nhiên dừng lại, mãi một lúc mới nói tiếp, “Em cũng không có cách nào làm cô ấy sống lại, bản thân cô ấy cũng không muốn sống lại.”

“Nếu em vĩnh viễn không mở khối Rubik ấy ra, có lẽ cô ấy... sẽ sống cô đơn ở đó, chờ mong một ngày em có thể tới tìm cô ấy. A Từ, có phải em không nên tới đó không?”

Đó là lần đầu tiên Phượng Từ thấy được sự yếu đuối trong mắt Thời Sênh, rõ ràng như một đứa bé.

Phượng Từ ngồi xích lại, ôm cô vào lòng, “Cô ấy chờ em tới để giải thoát cho cô ấy, em không làm sai.”

Ngoài mặt cô ấy rõ ràng tỏ ra không quan tâm tới Hạ Sơ, nhưng trong lòng lại không dứt bỏ được.

Trong đáy lòng cô cũng biết, Hạ Sơ bảo cô tới đó là để giải thoát cho mình, nhưng cô vẫn cứ khổ sở. Tuy rằng cố gắng đè nén, không lộ ra một chút nào, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì cô cũng chỉ là một con người mà thôi.

Cô không phải máy móc vô cảm, chỉ là cô ẩn giấu tình cảm quá sâu, sâu đến độ không ai nhìn thấy được.

Hắn nên cảm thấy mình may mắn, may mắn vì cô vẫn luôn công khai tỏ ra thích hắn, nóng cháy và ấm áp.

“Tiểu Sênh, đừng buồn, em còn có anh, anh sẽ ở bên em, cùng sống cùng chết với em.”

“Em không buồn.” Giọng Thời Sênh đầy vẻ rầu rĩ.

“Ừ, không buồn.” Phượng Từ nói theo Thời Sênh. Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, thầm thở dài trong lòng. Cô không thoải mái một chút là có thể làm hắn buông khúc mắc trong đáy lòng ra.

Thôi.

Ai bảo hắn thích cô ấy trước chứ?

...

Thời Sênh ôm Phượng Từ xoa nắn một trận, chờ đến khi cô buông hắn ra thì đã chẳng còn bất kỳ biểu hiện dị thường nào nữa, dường như những chuyện xảy ra trước đó đều là ảo giác của hắn mà thôi.

Phượng Từ nhấp môi, lại ngồi thẳng trở lại.

Vì không cho cô tiếp tục nghĩ tới Hạ Sơ nữa, hắn liền chuyển đề tài khác, “Tiểu Sênh, tại sao em biết Thượng Quan Phổ mới là người đứng sau tất cả chuyện này?”

Rất nhiều chuyện hắn không hỏi thì cô sẽ không nói cho hắn nghe, nhưng nếu hắn muốn biết thì cô sẽ chẳng giấu điều gì.

Thời Sênh đáp: “Anh còn nhớ vụ cháy ở phố Sương Nguyệt không?”

Phượng Từ gật đầu, hắn nhớ rất rõ về vụ cháy đó.

“Vì hội nghị Thập Nhị Phong nên để đảm bảo an toàn, người ra vào đều bị kiểm tra rất gắt gao, thậm chí các cảng còn đóng cửa. Anh cảm thấy người nào có thể tiến vào Đế Đô Tinh trong tình huống như thế mà không bị điều tra ra nữa?”

Đó là một lời cảnh cáo, cảnh cáo cô không được xen vào việc của người khác.

Sau đó là đám hải tặc Tinh Tế, đại khái là chúng muốn giết chết cô, đáng tiếc kết quả lại không được như ý.

Lúc đó, Mộ Bạch nói một câu, “hắn tuyển tôi, cho tôi sức mạnh, bảo tôi đi vào giết cô, sau đó trả tự do cho tôi”, những lời này nghe chung chung thì chẳng thấy có vấn đề gì, nhưng sau đó Mộ Bạch lại đổi xưng hô thành đầu não. Hắn cố tình phân chia ra, chứng tỏ đầu não và người cho hắn sức mạnh kia không phải là một.

Lúc trước cô cũng không để ý tới, nhưng sau đó cô phát hiện ra Linh có vẻ hơi ngu thì lập tức nhớ lại câu nói ngày đó, về sau Linh còn tỏ ra không quen biết cô, thế nên cô càng nghi ngờ hơn.

So với vai ác thật thà Mộ Bạch thì lời nói của Cesar lại tràn ngập dối trá, từng câu từng chữ hắn nói ra đều không thể tin được.

Hắn đã sớm biết người sau lưng là ai nhưng vẫn muốn cô nghĩ nhầm thành Linh...

Bởi vì phát hiện không thể giết được cô nên Thượng Quan Phổ lùi một bước để tiến hai bước, lại một lần nữa đạt thành hiệp nghị với Cesar.

Thời Sênh muốn kéo dài thời gian, Cesar cũng muốn, mà Thượng Quan Phổ càng muốn, ba bên đều muốn kéo dài thời gian, vì thế mới

thống nhất được ý kiến.

Ở trong các thế giới giả thuyết, vai chính tự nhiên thay đổi một cách khó hiểu, rõ ràng là Linh đang giở trò quỷ, muốn giết chết cô ở trong đó.

Nhưng có một điều mà Thời Sênh không hiểu lắm, cho dù là Cesar, Mộ Bạch hoặc Linh, thậm chí cả Thượng Quan Phổ, bọn họ tính kế cô thế nào cũng được, nhằm cả vào cô, nhưng chưa bao giờ xuống tay với Phượng Từ.

Phượng Từ giống như một cấm kỵ không thể động vào vậy.

Lúc Thời Sênh tưởng tượng quá đà còn cảm thấy kỳ thực đây là bố cục do Phượng Từ sắp đặt, hắn mới là BOSS cuối.

“Vậy sao giờ em lại khoanh tay đứng nhìn?” Bọn họ tiêu diệt đội ngũ của Thượng Quan Phổ chẳng phải là xong rồi sao? Loại chuyện này với cô mà nói là quá đơn giản, tại sao đến giờ vẫn ở chỗ này chứ?

“A Từ, anh còn chưa hiểu rõ sao?”

Phượng Từ bày ra vẻ vô tội, tỏ vẻ không biết, dù sao hắn cũng chẳng quan tâm tới chuyện này, hắn chỉ quan tâm xem cô có bình an hay không mà thôi.

“Cesar lợi dụng em.” Thời Sênh giải thích, “Hiện giờ đội ngũ của Thượng Quan Phổ đang không ngừng mở rộng, Cesar biết chuyện này nên khi hắn im lặng giả chết thì có thể hắn đã không có cách nào động vào Thượng Quan Phổ rồi, thế nên hắn mới hao hết tâm tư muốn kéo em lên thuyền, đương nhiên em phải khoanh tay đứng nhìn rồi.”

Giờ cô đang nghi ngờ liệu hắn có nhúng tay vào chuyện Hạ Sơ và Hạ gia hay không, nếu không sao có thể trùng hợp tới mức hắn đụng phải Kỷ Điệp mang Hạ Sơ ra ngoài chứ?

Hạ Sơ và Cesar quen nhau, có thể cô sẽ không nghi ngờ gì mà chỉ cảm thấy trùng hợp, nhưng hôm nay, đứng ở vị trí này của cô mà nhìn... lấy đâu ra lắm sự trùng hợp như thế được chứ.

Chương 1989: Chúa tể của tinh tế (35)

Trong chiến hạm của tinh hệ Xích Nguyệt.

Cesar và Caroll cùng đứng trước bản đồ Tinh Tế, sắc mặt hai người cực kỳ kém. Bọn họ đã giằng co với Thượng Quan Phổ rất lâu, ngay từ đầu Thượng Quan Phổ đã chiếm ưu thế, quá nửa tinh hệ U Minh đều nằm trong sự kiểm soát của hắn.

“Ngài Cesar, cứ tiếp tục thế này thì chúng ta sẽ chẳng có kết quả tốt đâu.” Caroll phất tay, bản đồ Tinh Tế biến mất trong không trung. Hắn chống tay lên mặt bàn kim loại, vẻ mặt lạnh lùng, “Bên tôi tổn thất quá nhiều người, lòng quân rệu rã lắm rồi.”

Những người máy chiến đấu hình người của Thượng Quan Phổ rất khó đối phó, quan trọng nhất là số lượng lại nhiều. Không phải Caroll không tin tưởng vào bản thân mình mà chủ yếu là chính quân đội của hắn bên này thỉnh thoảng cũng rơi vào trạng thái mất khống chế.

Lúc trước Linh xâm lấn toàn diện, cho dù tinh hệ Xích Nguyệt tổn thất ít nhất nhưng không có nghĩa là không bị ảnh hưởng chút nào.

Xuất hiện cục diện hiện tại, Caroll cũng thấy phát điên.

Những người này trước khi phản bội thì hoàn toàn không có biểu hiện gì dị thường, gần như chỉ trong nháy mắt liền trở mặt phản bội, thường xuyên làm cho hắn trở tay không kịp, rất nhiều lần như thế nên mới bị người bên Thượng Quan Phổ đánh bại.

“Về sau lên kế hoạch tác chiến thì cố gắng đừng cho nhiều người biết.” Cesar nói.

“Ngài Cesar, anh thật sự cảm thấy chúng ta có thể thắng được ư?” Trong lòng Caroll đã hơi dao động. Gã hoàng tử Thượng Quan Phổ này trước đó hoàn toàn chẳng có gì thu hút, không ngờ lại ngầm làm nhiều chuyện như thế.

Ánh mắt Cesar hơi tối sầm xuống, “Chúng ta phải nghĩ cách dẫn dụ Thượng Quan Phổ ra.”

“Tại sao?” Caroll nhìn Cesar với vẻ khó hiểu.

“Chỉ khi hắn xuất hiện thì cô ấy mới ra tay.” Cesar rất hiểu Thời Sênh. Hắn tính kế cô ấy nhiều lần như thế, cô ấy sẽ tuyệt đối không ra tay giúp hắn. Nhưng Thượng Quan Phổ thì khác, tên đó vẫn luôn muốn giết Thời Sênh, làm sao Thời Sênh có thể bỏ qua cho gã được.

“Cô ấy?” Caroll hơi nghi hoặc, sau đó mới hiểu ra, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thời Sênh làm Đế Đô Tinh của tôi nổ tung, tôi và cô ta không đội trời chung!!”

Cô ta còn nói sẽ trả Ngân Hồ cho hắn, kết quả là tới giờ hắn vẫn chẳng thấy bóng dáng Ngân Hồ đâu cả.

Trên thực tế, đây mới là vấn đề chính.

Nếu hắn có Ngân Hồ thì sao có thể bị người của Thượng Quan Phổ khiến cho chật vật như bây giờ chứ.

“Thượng tướng Caroll, ngài có biết tại sao ngài vẫn luôn không phải đối thủ của Thời Sênh không?” Người đàn ông cúi đầu, chỉ để lộ ra

sườn mặt rất đẹp, khóe miệng dường như nhếch lên cười.

Caroll nghe thấy vậy thì sửng sốt, sau đó hỏi ngược lại: “Tại sao?”

Người đàn ông ngẩng lên, đầu khẽ lắc. Hắn nhấc tay lên, ngón trỏ khẽ lướt qua cánh môi, “Bởi vì anh thiếu kiên nhẫn.”

Nếu là Thời Sênh ở đây, cho dù Thượng Quan Phổ có giết đến cửa thì cô ấy vẫn bình tĩnh như không.

“Tôi thiếu kiên nhẫn ư?” Caroll duỗi tay chỉ vào chính mình, nhưng sau một hồi lâu hắn cũng chẳng nói tiếp. Qua một lúc, Caroll buông tay ra, “Ngài Cesar có biện pháp gì không?”

“Phiền Thượng tướng Caroll cho người đi gửi tin cho Diêm gia chủ.”

Caroll cầm thứ đồ mà Cesar đưa cho mình, vẻ mặt đầy cổ quái, sau đó hắn giao đồ cho người bên dưới và bảo họ mang tới cho Diêm gia chủ.

Người truyền tin vừa đi, một người khác đã vội vã chạy tới, mặt toát đầy mồ hôi lạnh, “Thượng tướng, Trảm Long Vệ tới.”

Caroll suýt chút nữa đau sốc hông, “Cậu nói ai cơ?”

“Trảm Long Vệ.”

Lúc này, Trảm Long Vệ tới làm gì chứ?

“Tìm ai?” Caroll cố gắng ngừng đủ mọi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu lại.

“Tìm ngài.”

Trong đầu Caroll hiện tại toàn là câu hỏi, lúc này, thời gian này, ở địa điểm này, Trảm Long Vệ tới đây tìm hắn làm gì chứ. Có phải tên biến thái Thời Sênh kia cũng tới không, cô ta lại muốn làm gì nữa?

Trảm Long Vệ đứng thành hàng thẳng tắp, cũng không có nhiều người tới, nhưng người nào người nấy đều như bảo kiếm ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Caroll ôm một bụng đầy nghi ngờ đi tới, “Các người tìm tôi có chuyện gì không?”

“Thượng tướng Caroll.” Trảm Long Vệ khẽ gật đầu, “Gia chủ phái chúng tôi tới đưa Ngân Hồ cho ngài.”

Ngân Hồ...

Ở đâu chứ?

Caroll nhìn xung quanh một chút, nhưng sau lưng họ là sao trời mênh mông vô tận, một sợi lông cũng chẳng nhìn thấy.

“Ở đâu?”

Trảm Long Vệ duỗi tay chỉ.

Caroll nhìn theo, vẫn là sao trời mênh mong.

“Gia chủ nói, Ngân Hồ là do ngài ấy vớt về, nên phiền thượng tướng Caroll tự mình đi vớt nó một chút, ở ngay bên ngoài thôi, cáo từ.”

Caroll: “...”

Có một câu rất bậy, không biết có nên nói hay không?”

Caroll nói chuyện này cho Cesar nghe nhưng cuối cùng nhận lại là ánh mắt đầy thông cảm của Cesar, kèm theo một câu nói: “Cô ấy không phá hủy đi mà còn đem trả cho anh đã là tương đối khách khí rồi.”

Caroll chỉ có thể nhẫn nhịn đi tìm Ngân Hồ của mình.

Lúc trước không biết hắn thần kinh chập mạch thế nào mà lại ném Ngân Hồ ra ngoài chứ.

Hắn không biết Thời Sênh làm thế nào để vớt được Ngân Hồ, dù sao hắn vớt được Ngân Hồ thì cũng mất đi nửa cái mạng.

Caroll lấy lại được Ngân Hồ, có siêu năng cơ giáp tọa trấn, cuối cùng đội ngũ của bọn họ cũng giành được phần thắng, hơn nữa Cesar còn điều chỉnh chiến thuật, phối hợp với Diêm gia chủ nên tạm thời bức lui được Thượng Quan Phổ khá xa.

Nhưng cái này vẫn không thể dụ Thượng Quan Phổ ra được.

Bên Cesar vừa mới có được một chút tiến triển thì bên phía Liên Minh lại như bị điên, tuy rằng gia nhập chiến đấu nhưng lại quấy đục cục diện mới mà Cesar mới quy hoạch xong.

Dù gì Liên Minh cũng là tổ chức liên hợp của bốn tinh hệ, sức chiến đấu đương nhiên không thấp, có bọn họ gia nhập, Thượng Quan Phổ lập tức trở nên bó tay bó chân.

Tình trạng hỗn loạn này kéo dài tới mấy tháng, mãi cho đến khi Cesar đàm phán hợp tác thành công với Liên Minh, bọn họ mới tạo thành một mặt trận thống nhất đối phó với Thượng Quan Phổ, cuối

cùng chiến tuyến dừng ở vùng đất giáp ranh tinh hệ U Minh.

Nguồn năng lượng xung quanh khu vực này đều đã bị Thượng Quan Phổ chiếm lĩnh, cực kỳ bất lợi với Cesar.

Chỉ có mấy hành tinh còn chưa bị chiếm lĩnh thì đều là sản nghiệp của Thời gia.

Thời Sênh ngồi nhìn nhóm người đánh nhau tới mấy tháng, đương nhiên sẽ không cung cấp nguồn năng lượng cho bất kỳ bên nào, vì thế các hành tinh năng lượng đều trở thành địa điểm cho không ít người chạy nạn chiến tranh.

Nhưng Thời gia lại không tiếp nhận những người đó. Ai biết được trong đám người này có người nằm vùng của Thượng Quan Phổ hay không cơ chứ, lỡ như phá hủy hành tinh năng lượng của cô thì phải làm sao?

Vì thế, bên ngoài hành tinh năng lượng có đủ các loại phi thuyền tư nhân dừng lại, đại khái là vì chiến hỏa không lan tới bên này nên đám người này bất chấp tất cả, đều dừng quanh các hành tinh năng lượng này.

“Gia chủ, dân chạy nạn càng lúc càng nhiều, chúng ta cứ ngồi yên không quan tâm tới sao?” Trảm Long Vệ tiến vào hội báo.

Đã nhiều ngày rồi, dân chạy nạn tụ lại càng lúc càng đông khiến cho bọn họ cực kỳ bối rối, các hành tinh năng lượng cũng sắp bị ảnh hưởng tới.

“Nhìn không quen à? Vậy thì bắn nổ hết đi.” Thời Sênh đáp rất tùy ý, dù sao cô cũng chẳng quan tâm tới những người này.

Trảm Long Vệ nghẹn lời.

Thời Sênh tiếp tục nói: “Mấy cái việc nhỏ này các anh tự giải quyết đi. Thập Phương không ở đây nên các anh cứ như ruồi không đầu là sao thế. Chẳng lẽ Thập Phương không dạy các anh nếu gặp được tình huống cần xử lý thì phải làm thế nào à?”

Trảm Long Vệ: “...”

Lâu lắm rồi bọn họ không gặp Quan chấp hành, rốt cuộc Quan chấp hành đang đi đâu thế?

Đương nhiên, Trảm Long Vệ không dám hỏi cái này, chỉ có thể vâng một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lại dựa theo phong cách xử sự ngày thường của Thập Phương, tự hỏi mình nên làm thế nào bây giờ.

Chương 1990: Chúa tể của tinh tế (36)

Thần Hành tranh thủ lúc không có Phượng Từ liền đi vào, “Chủ nhân, chủ nhân, có tin tức của Thập Phương rồi.”

Thần Hành bổ nhào vào người Thời Sênh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, chỉ thiếu điều viết thêm hai chữ hưng phấn ở trên mặt.

Thời Sênh xách cô nhóc ra, “Đứng tử tế.”

“Chủ nhân...” Thần Hành ấm ức kêu lên.

“Cẩn thận Phượng Từ đánh mi đấy.” Thời Sênh véo cái mặt tròn xoe của cô nhóc, lên tiếng đe dọa.

Nghe thấy tên Phượng Từ, Thần Hành lập tức im miệng, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập vẻ ấm ức. Giờ chủ nhân không thích nhóc nữa rồi, thương tâm quá, Thập Phương cũng chẳng ở đây, càng thương tâm hơn.

“Thập Phương có truyền lại lộ tuyến không vậy?”

“Sao có thể nhanh như thế được ạ, hiện tại không thể dùng Tinh Võng mà.” Thần Hành trả lời trong vẻ tủi thân.

“Chờ Thập Phương truyền chỉ dẫn lộ tuyến về thì lập tức khởi hành.” Thời Sênh phân phó Thần Hành.

Lúc trước, đoàn đội dựng Tinh Võng vô cùng cẩn thận, đầu não và

máy chủ đều tách ra. Thứ cô hủy diệt chỉ là một trạm trung chuyển của đầu não mà thôi, chỉ cần máy chủ vẫn còn thì Tinh Võng vẫn có thể khởi động, chẳng qua là không có Linh mà thôi.

“Chủ nhân, cho dù chúng ta tìm được máy chủ thì cũng không khởi động được đầu não, thế thì có ích gì chứ?” Thần Hành không hiểu nổi.

Thời Sênh ném cho Thần Hành một ánh mắt tự mình hiểu đi, sau đó đuổi nhóc ra ngoài.

Thần Hành: “??”

Ý của chủ nhân là gì thế?

Nhưng mà sắp được gặp Thập Phương rồi.

Rốt cuộc cũng có người chơi cùng nhóc rồi.

...

Lộ tuyến mà Thập Phương truyền về hơi chậm, đến khi Thời Sênh đuổi được tới vị trí của anh ta thì Thượng Quan Phổ lại đánh thắng thêm hai trận. Bên phía Cesar tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, đã hoàn toàn bị đánh bật ra khỏi tinh hệ U Minh, hướng dần về phía Liên Minh.

Tàu Hồi Tố bay lơ lửng một cách lặng lẽ trên một hành tinh. Thời Sênh cho tàu Vô Cực và tàu Hồi Tố nối đường đi với nhau. Thập Phương mang theo người tới, khom lưng hành lễ: “Gia chủ.”

Trảm Long Vệ bên phía Thời Sênh vô cùng vui sướng, cuối cùng cũng nhìn thấy Quan chấp hành rồi.

Một ngày không nhìn thấy Quan chấp hành thì trong lòng họ vẫn không yên tâm.

“Vất vả rồi.” Thời Sênh gật đầu.

“Là việc Thập Phương nên làm, không tính vất vả gì.” Thập Phương trả lời rất nghiêm túc, “hành tinh bên dưới chính là nơi mà gia chủ muốn tìm.”

Thời Sênh đứng trước cửa khoang trong suốt nhìn xuống hành tinh bên dưới. Hành tinh này có một phần hai là nước, mà ở nửa phần đất liền còn lại, có một khu vực được phủ một màu đen nhánh.

Nơi này là nơi mà lúc trước đoàn đội xây dựng Tinh Võng đã đặt máy chủ.

Tinh Võng chỉ bao trùm sáu đại tinh hệ, nhưng không ngờ nơi đặt máy chủ lại ở bên ngoài sáu đại tinh hệ.

Vì để bảo vệ máy chủ, những người đó quả thực đã bỏ ra không ít thủ đoạn.

“Gia chủ, chúng ta không thể dừng lại nơi này quá lâu được. Tôi phát hiện ra nơi này có một nguồn năng lượng rất lạ.” Thập Phương nhắc nhở Thời Sênh, “Tạm thời không biết là gì.”

Vũ trụ này tất nhiên không chỉ có sáu đại tinh hệ, ở những nơi mà bọn họ chưa tìm kiếm tới còn rất nhiều sinh vật. Hầu hết mọi người đều không rời khỏi phạm vi của sáu đại tinh hệ, một khi rời khỏi rồi, gặp phải cái gì cũng khó mà nói được.

Thời Sênh thu tầm mắt lại, giọng nói vững vàng, “Các anh chờ ở trên

này.”

“Gia chủ?” Thập Phương nhíu mày, “Ngài muốn xuống đó một mình sao?”

Anh ta đã từng phái tàu không người lái xuống hành tinh đó xem xét, nhìn có vẻ sóng yên gió lặng, nhưng sau khi tàu không người lái quay về, xung quanh tàu Hồi Tố luôn xuất hiện những năng lượng rất lạ.

Anh ta không biết là tàu không người lái mang về hay sinh vật ở gần đây phát hiện ra họ, tóm lại ở đây rất không an toàn.

Để một mình Thời Sênh đi xuống, tất nhiên Thập Phương là người đầu tiên không đồng ý.

“Các anh xuống thì có tác dụng gì không?” Thời Sênh nói đầy khinh thường, “Được rồi, mau chuẩn bị đi.”

Thập Phương: “...”

Sao bọn họ đi xuống lại vô dụng được chứ?

Thập Phương cũng không dám phản bác Thời Sênh: “Vậy thiếu gia thì sao?”

“Không dẫn anh ấy theo.” Thời Sênh lập tức đáp lại, “Tôi sẽ quay về nhanh thôi.”

Ngay cả Phượng Từ cũng không dẫn theo...

Bình thường, gia chủ đi đâu cũng dẫn hắn theo. Tuy nói có thể gia chủ xuống đó có việc nhưng chẳng phải lúc cô ấy đi đánh nhau cũng

dẫn Phượng Từ theo sao? Đây chẳng phải là chứng minh dưới đó rất nguy hiểm à?

...

Thời Sênh một mình lái cơ giáp xuống đó, có những hành tinh sẽ không có tầng khí quyển mà lại có một tầng từ trường rất kỳ quái, hành tinh này cũng thế. Khi cơ giáp tiến vào vùng từ trường đó liền không khởi động được nữa, lập tức rơi xuống với tốc độ cực nhanh, cũng may ngoại trừ hệ thống không vận hành được thì cũng không có chuyện gì khác phát sinh cả.

Sau khi rời khỏi vùng từ trường kia, cơ giáp liền khôi phục lại như thường, Thời Sênh có thể nhìn thấy một mảng núi non xanh mướt bên dưới.

Thời Sênh thử truyền tin về cho tàu Vô Cực nhưng lại phát hiện không gửi được tin. Cô lấy Thần Hành ra, dùng Thần Hành truyền tin thì có thể gửi đi ngay lập tức.

Lúc trước, Thập Phương cũng nói rằng anh ta cho tàu không người lái xuống cũng gặp phải tình huống y như vậy. Nói cách khác, rất có khả năng vùng từ trường trên không kia là nhằm vào cơ giáp.

Dùng từ trường để tác động, quả thực là một cái bẫy thiên nhiên rất lớn.

Hừ...

Thời Sênh báo bình an cho bên trên, lại lái cơ giáp hướng về khu vực màu đen bên dưới.

Ở trên trời nhìn thì không xa, nhưng bay tới đó quả thực tốn không ít

thời gian.

Đến tận hôm sau, Thời Sênh mới tới được nơi cần tới. Đó là một hẻm núi, bốn phía là núi non vây quanh, ở giữa là một con sông, mà những kiến trúc màu đen kia được xây dựng từ kim loại.

Thời Sênh đáp cơ giáp xuống mặt đất bằng phẳng. Mặt đất rất sạch sẽ, cách đó không xa còn có người máy. Người máy nhìn có vẻ xưa cũ, kích thước dường như cũng là loại đã sớm không được phát minh ở thành phố nữa.

Sau khi ngồi trong cơ giáp quan sát một hồi, Thời Sênh mới mở cơ giáp và đi ra.

Người máy kia đã dừng vận hành. Thời Sênh khởi động nó, đại khái chỉ là một người máy không quan trọng lắm, cũng không cần phải có thông tin chứng thực gì. Thời Sênh có thể dễ dàng để Thần Hành xâm nhập vào nó để đọc nhật ký vận hành, phát hiện thời gian dừng vận động của nó là không lâu sau khi cô phá hủy Tinh Võng, có thể là do lệch múi giờ nên thời gian không quá chuẩn.

Người máy đã vô cùng cũ nát, vỏ bên ngoài đều bong tróc, để lộ ra những dây nhợ ở bên trong. Sau khi Thời Sênh khởi động lại, nó liền phát ra những tiếng kêu răng rắc, rồi bắt đầu dọn dẹp sạch mặt đất xung quanh.

Thời Sênh nhìn mác công ty sản xuất ra nó, là một nhãn hiệu lâu đời, hiện giờ vẫn còn tồn tại.

Thời Sênh đi về phía kiến trúc bằng kim loại màu đen kia, kiến trúc này không cao, chỉ có hai tầng, toàn thân đen nhánh, ánh sáng phản chiếu chẳng khác nào một tấm gương. Nhìn từ bên ngoài thì chẳng thấy có chỗ khấp khiểng nào, những chỗ tiếp nối nhìn cực kỳ hoàn

mỹ.

Những kiến trúc đều nằm rải rác trong sơn cốc. Có nhiều kiến trúc hình chữ nhật, lại có kiến trúc hình lập phương, nhìn tổng thể giống một chữ hồi (出).

Thời Sênh nhìn thấy người máy chiến đấu ở ngay ngoài lối vào, cũng được sản xuất từ một công ty giống người máy vệ sinh bên ngoài, có điều nhìn mới mẻ hơn nhiều.

Chẳng lẽ còn có người tới đây bảo dưỡng ư?

Thời Sênh gãi đầu, loại này cô không dám khởi động lung tung, lỡ đâu lát nữa một đám tụ lại đuổi theo cô thì chết mệt.

Cô vừa mở cửa vào liền hiểu ra tại sao đám người máy chiến đấu lại mới hơn nhiều như thế. Bởi vì ở đây có một lò sản xuất dây chuyền, còn có một người máy bán thành phẩm đang dừng trên băng chuyền sản xuất.

Lúc Linh còn tồn tại, nó có thể tự mình khống chế dây chuyền sản xuất này để đổi mới đám người máy cũ mèm kia.

Chương 1991: Chúa tể của tinh tế (37)

Những đồ vật bên ngoài kiến trúc bằng kim loại này đa phần đều là đồ phế thải, cũng có không ít người máy nhưng đều ở trong trạng thái dừng vận động. Lúc Tinh Võng đóng cửa thì chúng cũng dừng vận hành.

Thời Sênh bắt đầu cất bước đi sâu vào trong.

Hẻm núi này rất lớn, đi từ ngoài vào đến trong cùng phải mất tới gần ba mươi phút.

Đến khi cô mở cánh cửa kim loại ra, trước mắt là một dàn sever cực kỳ lớn, tất cả sever đều đang ở trong trạng thái dừng hoạt động. Thứ mà Thời Sênh muốn tìm không phải những thứ này, cô nhìn xung quanh một chút, có lẽ nó ở vị trí chính giữa.

Cô tiếp tục đi lên phía trước, ở đây rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của cô.

Ở giữa chữ Hồi có một kiến trúc bằng kim loại đứng đơn độc, màu cũng sậm hơn một chút. Thời Sênh đi vòng quanh tòa nhà đó một vòng, phát hiện có mấy người máy đã dừng vận hành và dấu vết của một vài cơ quan.

Người máy đã dừng vận hành nhưng cơ quan thì không.

Trong óc những người này chứa cả vũ trụ hay sao thế?

Sao cái gì cũng nghĩ ra được!

Mẹ kiếp!

Kiếm của ông đâu!

Đến khi Thời Sênh thu phục hết những cơ quan dày đặc kia và tiến vào trong tòa nhà, cô thực sự có cảm giác muốn đánh người - trống không!

Thời Sênh nhanh chóng quyết định lui ra ngoài. Nhưng khi cô vừa lui người lại, trong phòng liền sáng lóa lên những tia laser, ánh sáng đảo qua lung tung trong phòng, gần như không bỏ sót bất kỳ khe hở nào.

Nếu cô mà còn đứng ở bên trong thì sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ chỉ trong một giây.

Đúng thế, là bị cắt!

Có đáng sợ hay không cơ chứ?

Dọa chết bản cô nương, sao lại có loại sắp xếp hung tàn như thế này, thật biến thái quá đi mất!

Thời Sênh: “...”

Đột nhiên hiểu ra một chân lý, đừng bao giờ coi thường những người đi trước, một khi người ta thông minh lên thì có thể bỏ xa bạn vài con phố.

Thời Sênh quay đầu nhìn xung quanh để tìm đồ vật đang được che giấu, nhưng sự thật đã chứng minh, bốn phía xung quanh đây chẳng

có gì khác nhau, căn bản chẳng nhìn ra nguồn cơn ở đâu cả... tự lục lọi thôi.

...

Mấy kiến trúc này chẳng có gì khác nhau, Thời Sênh tìm hết từ tòa nọ sang tòa kia, lãng phí một đống thời gian. Thỉnh thoảng cô còn phải báo tin bình an cho Phượng Từ, sợ hắn lao từ trên kia xuống.

Con mẹ nó, đúng là biết giấu!

Thời Sênh đẩy một cánh cửa kim loại ra trong tâm trạng tuyệt vọng, cảnh vật bên trong vẫn y như các kiến trúc khác khiến mắt cô cũng sắp mù tới nơi rồi.

Mẹ kiếp, thật muốn cho nổ cái chỗ này!

Thời Sênh cố nhẫn nhịn cơn tức, nhanh chóng quét sạch hai tòa kiến trúc nữa. Đến lúc cô đã sắp bỏ cuộc đến nơi rồi thì cuối cùng cũng nhìn thấy một thứ đồ vật khác thường. Cô cẩn thận tiến lên quan sát mới xác định nó đúng là thứ mình đang tìm.

Giấu ở giữa một dàn sever như thế này, cũng may trước kia cô đã từng thấy nó rồi, nếu không thì có khóc cũng chẳng tìm ra được.

Thời Sênh ngồi xếp bằng xuống đất, lấy Thần Hành ra và mở máy lên.

“Chủ nhân?”

“Thần Hành, giờ ta cho mi một thân phận mới.” Thời Sênh nhìn vào màn hình, nói rất nghiêm trang, “Một thân phận cực kỳ cao lớn, thế nào?”

Thần Hành: “...” Sao lại có cảm giác chủ nhân muốn hố mình thế này?

Là nhóc bị ảo giác à?

“Chủ nhân, ngài... ngài... muốn làm gì?”

“Về sau, mi chính là đầu não.”

Ở trong một căn phòng chật chội và đầy máy móc, một thiếu nữ ngồi xếp bằng dưới đất, dùng giọng điệu tùy ý không quan tâm lắm tuyên bố một câu - Về sau, mi chính là đầu não.

Cô nghĩ đây là rau cải trắng ngoài chợ đấy à?

“Chủ nhân, sao em có thể làm đầu não được chứ? Em không làm được đâu.” Thân ảnh mờ ảo của Thần Hành lập tức hiện ra trong không trung, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó.

Cho dù cô nhóc đã từng có rất nhiều ý tưởng ngây thơ mà lớn mật, nhưng lúc này cô nhóc vẫn bị chủ nhân nhà mình dọa cho chết khiếp, tưởng ai cũng làm đầu não được chắc?

Nhóc chỉ là một trí thông minh nhân tạo, cho dù khá lợi hại đi chăng nữa, nhưng mà so với đầu não thì...

Lúc này Thần Hành lại có dự kiến trước như thế khiến Thời Sênh chẳng biết nói gì, mọi lần người toàn nói mạnh mồm là ai thế hả?

Lúc này lại nhát gan rồi.

Thời Sênh không thể cưỡng ép Thần Hành ở lại đây được. Cô nhóc

này theo cô bao nhiêu năm như thế, dù gì cũng có chút cảm tình, “Bản thân mi là do ta lấy từ chỗ Linh đi, Linh nói mi do nó sinh ra, nhưng một Tinh Võng chỉ cần một đầu não nên nó cho phép ta mang mi đi.”

Thần Hành: “...” Chủ nhân, ngài lại nói lung ta lung tung rồi.

“Chuyện này là sự thực.” Vẻ mặt Thời Sênh cực kỳ nghiêm túc.

Thần Hành: “...” Hoàn toàn không đáng tin một chút nào.

Thời Sênh: “...” Chẳng lẽ vì ngày thường chém gió nhiều quá nên giờ người trong nhà cũng không tin mình nữa sao?

Nhưng mà chuyện này cô không chém gió thật. Lúc trước cô vào nhầm trạm trung chuyển của Linh... Ừm, tạm thời gọi nó là trạm trung chuyển đi, sau đó bị Linh vây khốn, vì để thoát ra mà cô và Linh bước vào một cuộc “giao lưu thân thiết” kéo dài cả tháng trời. Tuy rằng cuối cùng cô không thắng được Linh nhưng cũng không thua quá thảm.

Vì rời đi, cô đành phải sử dụng thủ đoạn bạo lực để ép Linh thả cô ra.

Linh có bao giờ gặp phải loại người không thắng được về trí tuệ liền ra tay đánh nhau đâu, đành phải câm nín thả Thời Sênh đi. Trước khi Thời Sênh đi, nó còn giao Thần Hành cho cô.

Có lẽ Linh nhìn trúng cô là vì bản thân cô không thèm để tâm tới vật ngoài thân, sẽ không dùng Thần Hành để làm ra chuyện gì đáng sợ cả.

Khi đó Thần Hành vừa mới có linh trí, chẳng khác nào trẻ con ba tuổi. Lúc đầu Thời Sênh chẳng muốn nhận tí nào, nhưng Linh lại không

biết xấu hổ nói nếu cô không nhận thì sẽ nhốt cô lại, cho dù cô có thể phá hủy nơi này thì muốn ra ngoài cũng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Bị uy hiếp như thế, Thời Sênh càng không vui, càng không muốn đưa Thần Hành theo.

Bởi vì lúc trước bị thua Linh nên cô vẫn cứ canh cánh trong lòng, vì thế liền đánh đố với Linh, điều kiện là nếu cô thắng thì không phải mang Thần Hành ra ngoài, nếu thua thì cô sẽ mang nó theo.

Kết quả không cần nói cũng biết, cô thua.

“Thế nên, vì ngài thua nên mới có em à?” Khuôn mặt nhỏ của Thần Hành đã nhăn nhó tới sắp khóc, người ta thì thắng mà có, còn nhóc lại là thua nên mới có.

“Haizz, thời trẻ trâu rồ dại mà.” Lúc có được Thần Hành thì Hạ Sơ vẫn còn sống. Khi ấy cô làm gì có được tâm cảnh như bây giờ.

“Chủ nhân...” Thần Hành nhệch miệng, “Nếu là hiện tại, có phải ngài không cần em nữa đúng không?”

“Vô nghĩa, mi không biết vì mi mà ta con mẹ nó đã bị hỏng mất cái cơ giáp đấy.” Thời Sênh trợn mắt, “Thời gian đó khi mà chỉ số thông minh của mi còn chưa ra cái thể thống gì, ta gặp bao nhiêu là phiền toái, mỗi lần ta đều phải đi thu thập mấy cái cục diện rối rắm do mi gây ra.”

Con mẹ nó, còn không ném đi được nữa chứ. Tùy tiện ném ở chỗ nào nó đều có thể khống chế người máy hoặc máy móc đưa nó về, sau đó nó còn dứt khoát bám vào máy tính bảng của cô, cái này thì ngon rồi, càng không thể ném được. Nó coi Tinh Võng như bể bơi nhà mình, Thời Sênh đi tới đâu thì nó cũng theo tới đó, chẳng khác

nào kẹo mạch nha cả.

Con người cần thời gian để trưởng thành, Thần Hành cũng cần, thời gian mà nó trưởng thành thì đúng là một đứa trẻ trâu đúng nghĩa, Thời Sênh thấy cực kỳ phiền hà. Sau đó nó hơi thông minh lên một chút, biết lấy lòng Thời Sênh, dần dần Thời Sênh mới thích nó.

“Chủ nhân...” Thần Hành lắc cái đầu nhỏ, dùng ánh mắt ấm ức lên án Thời Sênh, cho dù nó chỉ là hư ảnh thì lúc này nhìn cũng cực kỳ điềm đạm, đáng yêu.

Thời Sênh: “...”

Ghét nhất cái trò bán manh này!

“Mi có làm hay không, nói một câu đê.” Thời Sênh chỉ vào cái máy tính bảng.

Thần Hành: “...” Để nhóc khổ sở trong chốc lát đi, bây giờ nhóc không thể tự hỏi được đâu, có khi nhóc sắp chết máy tới nơi rồi.

Chương 1992: Chúa tể của tinh tế (38)

Sau khi Thần Hành lặng lẽ tự an ủi bản thân rằng Thời Sênh chỉ đang chém gió thôi, chủ nhân đang lừa nhóc thì cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Chủ nhân, nếu em làm thì em... vẫn còn là em chứ?” Thần Hành hơi thấp thỏm.

“Mi không phải mi thì mi còn có thể biến thành người được chắc?” Thời Sênh bĩu môi.

“Nhưng nếu em trở thành đầu não thì có phải sẽ bị rất nhiều ước thúc không, ví dụ như...”

“Mi nghĩ nhiều quá rồi đấy, ta chỉ bảo mi tạm thời làm một thời gian thôi.” Thời Sênh vô tình ngắt lời Thần Hành.

Thần Hành: “...” Sao ngài không nói sớm chứ?

Làm tạm một thời gian mà ngài nói “to phe” như thế làm gì chứ, hại nhóc còn tưởng nhóc sẽ làm đầu não luôn, dọa chết nhóc rồi.

Đầu não cũng chẳng phải cái gì tốt lành, phải phục vụ cho bao nhiêu người như thế, nhóc chẳng muốn tí nào hết.

Nhóc chỉ muốn phục vụ một mình chủ nhân mà thôi.

Hư ảnh của Thần Hành biến mất, Thời Sênh nhấp lên máy tính bảng

mấy cái. Vô số đoạn mã code lập tức nhảy loạn lên trong đôi mắt trong sáng của Thời Sênh, chạy với tốc độ cực kỳ quỷ dị.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Thời Sênh vẫn nhìn chằm chằm vào máy tính bảng. Cô không ngừng sửa đổi số liệu gì đó, mồ hôi lạnh toát đầy trên trán, chảy ròng ròng xuống gương mặt.

Đây là kết tinh trí tuệ của bao nhiêu bậc tiền bối, với bản lĩnh của cô, có thể để Thần Hành khống chế Tinh Võng được hay không cũng phải chờ xem mới biết.

Giao diện lại một lần nữa bắn ra khung đỏ, ngón tay của Thời Sênh hơi dừng lại.

“Chủ nhân?”

Đã đi tới tận chỗ này rồi, Thời Sênh hít sâu một hơi, lại một lần nữa bắt đầu lại nội dung trên màn hình, một lần nữa thêm code, lại lặp lại những hành động lúc nãy.

Thất bại...

Thất bại...

Thất bại x1

“Chủ nhân, hay là chúng ta cho nổ chỗ này đi?” Thần Hành đề nghị, thứ này rõ ràng không dễ xâm nhập như thế.

“Ừ, cũng đúng.” Thời Sênh gật đầu, ngón tay cũng chưa từng dừng lại. Cô thả lỏng người, nhấp loạn một hồi, có lẽ vì đề nghị kia của Thần Hành khiến Thời Sênh nảy sinh ra ý tưởng mới, cánh cửa lúc trước mấy lần không vượt qua được, lần này lại vượt qua dễ dàng.

Thời Sênh vỗ gáy một cái, cô đã nghĩ quá phức tạp rồi!

Các tiền bối của thời đại đó căn bản không học những nội dung như của hiện tại, dùng khoa học kỹ thuật trước kia để xử lý, tuy rằng lý thuyết không sai nhưng đôi khi vẫn sẽ suy diễn nhầm, tạo ra lỗi.

Hiểu được điểm này, những cửa kế tiếp đều rất thuận lợi.

Đùng...

Trong phòng vang lên âm thanh của máy móc, một loạt đèn xanh trước mặt Thời Sênh cũng sáng lên, mà sever đặt bốn xung quanh cũng nhấp nháy sáng, khôi phục lại hoạt động.

“Máy phòng M346 khởi động thành công, tiến hành tự kiểm tra...” Âm thanh điện tử vang lên trên đỉnh đầu.

Toàn bộ căn phòng chìm trong âm thanh lùng bùng, nhiệt độ trong không khí cũng tăng lên.

“Hoàn thành kiểm tra, hết thảy bình thường. Tiến hành tiếp nối mạng, thử khôi phục Internet...”

“Thần Hành, kết nối mạng.” Thời Sênh lập tức lên tiếng.

“Vâng, chủ nhân.” Thần Hành khá lo lắng, cô nhóc chưa bao giờ thử một lượng số liệu khổng lồ như thế này, cảm thấy hiện tại bản thân đang bị bao phủ trong một biển số liệu.

“Kết nối mạng thất bại, có muốn thử lại không?”

Dường như Thần Hành đã từ chối lời đề nghị trên nên âm thanh điện

tử liền biến mất.

Thời Sênh đứng lên và rời khỏi phòng máy, đi sang phòng máy bên cạnh xem xét, xác định toàn bộ máy móc đã được khởi động thành công.

Một vật bằng kim loại lạnh băng đặt sát vào đầu Thời Sênh, “Phát hiện con người không rõ thân phận, có tiến hành thanh trừ không?”

Yêu cầu này là gửi cho Thần Hành, Thần Hành vội vã giải trừ nguy hiểm, còn đưa Thời Sênh vào danh sách bảo vệ.

Vật bằng kim loại dịch ra khỏi đầu Thời Sênh, người máy cúi thấp người hành lễ với Thời Sênh đầy cung kính, sau đó xoay người đi nơi khác.

“Chủ nhân, giờ em phải làm gì?”

“Chờ mi có thể quen thuộc với việc điều khiển nơi này.” Thời Sênh nói.

“Oh.”

Vì đây không phải địa bàn của mình nên Thần Hành cũng không thể khống chế nơi này thuần thục dễ dàng như vậy được, có những mệnh lệnh nhóc cũng thấy rất lạ, không hiểu là gì, loại mệnh lệnh kiểu này nhóc phải khóa lại trước, không động vào.

Trong lúc Thần Hành làm quen với máy móc ở đây, Thời Sênh liền đi vòng ra phía sau hẻm núi. Phong cảnh ở đây không tệ, khí hậu cũng mát mẻ, có dưỡng khí, rất thích hợp cho con người cư trú.

Cũng không biết sao lúc trước đám người kia lại tìm được một hành

tinh như thế này.

Những hành tinh mà hiện tại con người có thể sống được đều quý hiếm như kim cương trước kia vậy.

Loạt soạt...

Phía sau đột nhiên có tiếng động, Thời Sênh xoay người lại, bụi cỏ sau lưng chỉ động đậy mấy cái rồi lại đứng yên.

Thời Sênh nhìn chăm chú vào chỗ đó một hồi rồi xoay người rời khỏi hẻm núi. Thần Hành vẫn còn đang cần thời gian làm quen. Thời Sênh ngồi bên ngoài chờ cô nhóc, sắc trời dần tối, toàn bộ hẻm núi chìm vào trong bóng đêm.

Không có ánh sáng, cũng không nghe thấy âm thanh gì. Bức tường kim loại màu đen bao bên ngoài hoàn toàn ngăn cách âm thanh máy móc ở trong phòng.

Gió đêm kéo sương mù dày đặc tới, sương mù mang theo hơi nước ẩm ướt, dính lên người tạo cảm giác cực kỳ khó chịu. Thời Sênh trở lại cơ giáp, quan sát bên ngoài qua camera của cơ giáp, phát hiện ra trong sương mù lại có một đám sinh vật không rõ là gì đang bay.

Nhìn chúng rất nhỏ, lẫn trong sương mù nên hoàn toàn không cảm nhận được.

Thời Sênh nhanh chóng tiến vào khoang y tế làm tiêu độc, thay đồ vô khuẩn.

Sương mù giăng rất lâu, đến tận hôm sau khi trời sáng mới tan đi, nơi chúng rút về là khu vực phía sau hẻm núi.

Phía sau hẻm núi là biển...

“Thần Hành, sao rồi?” Nơi này không nên ở lâu.

Vài thứ kia không có nguy hại gì tới kiến trúc ở nơi này, nhưng đối với con người hoặc sinh vật sống khác thì chắc chắn là có hại.

“Cần chờ thêm mấy phút nữa, chủ nhân.”

Thời Sênh chờ trong cơ giáp, thời gian chậm rãi trôi đi, cuối cùng Thần Hành cũng hoàn thành.

Thời Sênh lập tức lái cơ giáp rời khỏi hẻm núi, nhưng tới tầng từ trường kia thì lại xảy ra một vấn đề rất lớn, làm sao để lên bây giờ?

Cơ giáp vừa tiến vào đã lập tức tắt máy và rơi xuống, muốn bay lên chẳng khác nào đánh đố nhau sao?

Nhưng mà chẳng có ai nói cho ông đây biết câu trả lời đó là gì thì phải làm sao?

“Chủ nhân, dùng khoang quá độ.” Thần Hành nói, "Từ trường này nhằm vào vật chất A7I bên trong cơ giáp.”

Vật chất A7I dùng để chế tác cơ giáp, chiến hạm, tóm lại là hết thảy mọi thứ máy móc bay có tính công kích đều cần phải có vật chất A7I này.

Từ trường kỳ quái này nhằm vào vật chất A7I, rõ ràng là cấm hết thảy các thiết bị có tính tấn công tiến vào hành tinh này, đây mà là do thiên nhiên tạo nên sao?

Thời Sênh thu cơ giáp vào rồi dùng khoang quá độ tiến vào vùng từ

trường, quả nhiên không có cảm giác gì. Khi khoang quá độ nhẹ nhàng xuyên qua vùng từ trường rồi, Thời Sênh lại một lần nữa lấy cơ giáp ra, nhanh chóng quay lại tàu Vô Cực.

Phượng Từ đón cô từ ngoài cửa, tuy rằng trên mặt nở nụ cười nhưng trong đáy mắt lại có mấy phần tủi thân và lo lắng.

Hắn cũng muốn xuống cùng nhưng cô lại không cho.

Thời Sênh duỗi tay ôm hắn rồi mới quay đầu phân phó cho Thập Phương đang lo lắng ở phía sau: “Khởi hành quay về tinh hệ U Minh, Thần Hành chuẩn bị kết nối Tinh Võng, đừng để người khác nhận ra, tất cả Trảm Long Vệ đợi lệnh.”

Sống lưng của nhóm Trảm Long Vệ lập tức thẳng lên, hô lên cực kỳ khí phách: “Vâng!”

Vẻ mặt Thời Sênh lúc này mới giãn ra, “Giờ mau rời khỏi địa phương quỷ quái này thôi.”

Mọi người: “...”

Chương 1993: Chúa tể của tinh tế (39)

Thời Sênh trấn an Phượng Từ trước, lúc đi ra thì đụng phải một người.

Mộ Bạch mỉm cười ưu nhã với Thời Sênh: “Thời Sênh, lại gặp nhau rồi, chúng ta đúng là rất có duyên phận.”

Có duyên cái quỷ nhà anh ấy!

“Sao anh lại ở đây?” Thời Sênh nhíu mày, ánh mắt quét qua cánh tay trái đã mất của hắn, “Sao mất tay rồi?”

Vẻ mặt Mộ Bạch hơi cứng đờ một chút, sau đó lại cười như không có việc gì, “Xảy ra chút chuyện thôi, nhưng với khoa học kỹ thuật của thời đại này thì tùy tiện bố trí một cánh tay giả là được.”

Mất tay còn tốt hơn mất mạng.

“Thập Phương!”

Thập Phương vội vã từ xa tiến lại, “Gia chủ.”

“Sao hắn lại ở đây?” Thời Sênh chỉ vào Mộ Bạch.

Thập Phương hơi liếc nhìn Mộ Bạch rồi đáp: “Gia chủ, giữa đường tôi có gặp được anh Mộ, có thể tìm tới nơi này cũng có một nửa công lao của anh ta.”

Thời Sênh nhướng mày: “Thật à?”

Thập Phương tất nhiên không dám nói dối cô, anh ta gật đầu, kể lại chuyện trước đó mình gặp Mộ Bạch thế nào một lần cho cô nghe.

Mộ Bạch bị người ta đuổi giết, vừa lúc gặp được tàu Hồi Tố. Mộ Bạch lập tức phi về phía tàu Hồi Tố, truy binh phía sau không sợ chết xông lên, Thập Phương chỉ có thể ra lệnh tấn công.

Lúc bọn họ tấn công những người đó, không biết Mộ Bạch từ đâu chui ra, bò lên tàu Hồi Tố, Thập Phương muốn đuổi hắn xuống nhưng Mộ Bạch lại lập tức nói cho anh ta biết thứ anh ta muốn tìm ở đâu.

Lúc đó, Thập Phương thực sự chẳng có một chút manh mối nào. Mộ Bạch vừa nói vậy, anh ta cân nhắc một chút rồi quyết định mang Mộ Bạch theo.

Sự thật đã chứng minh, nếu không có Mộ Bạch dẫn dường thì có lẽ anh ta thật sự không tìm ra hành tinh này.

Từ đầu tới cuối, anh ta không ngờ rằng hành tinh này lại nằm ngoài sáu đại tinh hệ.

“Cô nhìn đi, coi như tôi cũng có chút công lao đúng không? Để báo đáp, cô thu lưu tôi chắc cũng không khó mà?” Trên gương mặt Mộ Bạch tràn ngập ý cười ôn hòa.

“Tại sao anh nhất định chọn tôi?” Mộ Bạch năm lần bảy lượt bày tỏ thành ý, thực tế là không thể đổ tại hắn bị hỏng não được đúng không?

“Lựa chọn của tôi là đúng, không phải ư?” Mộ Bạch hỏi lại với vẻ đã

định liệu được từ trước.

Vẻ mặt Thời Sênh thản nhiên, hoàn toàn không có nửa điểm cảm xúc phập phồng nào: “Có lẽ là sai.”

Mộ Bạch chắp tay ra sau lưng, xoay người nhìn ra vũ trụ bên ngoài cửa khoang trong suốt, “Nếu cô không nắm chắc mười phần thì sao lại mất công tìm tới nơi này chứ.”

Thời Sênh cười lạnh một tiếng, hạ lệnh, “Nhốt hắn vào khoang nghỉ ngơi, không có sự cho phép của tôi, không ai được thả người ra.”

Mộ Bạch: “...” Mẹ kiếp!

Sao cô có thể đối xử với tôi như thế hả!

“Còn có một lựa chọn khác, ném anh ra ngoài ngay lập tức.”

Mộ Bạch lập tức câm họng, vào khoang nghỉ ngơi thì không gian hoạt động cũng chỉ nhỏ đi một tẹo thôi, cũng không có gì không tốt cả.

Là thân sĩ, không thể tức giận, chẳng phải chỉ là khoang nghỉ ngơi thôi sao, khoang nghỉ ngơi thì khoang nghỉ ngơi, người co được giãn được mới là một thân sĩ xuất sắc.

Mỉm cười.

Duy trì mỉm cười.

Mộ Bạch như một con thiên nga kiêu ngạo, đi theo Trảm Long Vệ tới khoang nghỉ ngơi với dáng vẻ ưu nhã vô cùng.

...

Bên ngoài tinh hệ U Minh, quân đội của Thượng Quan Phổ và quân đội của Cesar đã đánh một ngày một đêm, có thể thấy xác người trôi nổi khắp nơi.

Dường như Thượng Quan Phổ cũng bị ép cho nóng nảy, vô số chiến giáp rời khỏi tinh hạm, lao thẳng về bên phía Cesar, dùng đấu pháp liều mạng để đồng quy vu tận.

“Ngài Cesar, người bên phía Liên Minh đột nhiên rút đi, phòng ngự bên trái của chúng ta ở bên này đã bị đột phá.”

“Ngài Cesar, phòng ngự bên phải cũng đã bị phá.”

Hai tin tức liên tiếp truyền lại, sắc mặt Cesar sa sầm. Nhìn chiến cuộc trước mắt, người của bên Liên Minh đột nhiên bỏ chạy, phe của hắn lập tức lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

“Bảo mọi người rút về.”

Bên phía Cesar lui quân, Thượng Quan Phổ áp sát truy kích. Bọn họ một tiến một lùi, chiến hạm bị bắn trúng, rơi xuống một hành tinh hoang vắng cùng toàn thể quân bên trong.

Trên hành tinh hoang vắng này toàn là động vật khổng lồ, gặp phải một con thôi thì bọn họ cũng ăn đủ.

Cesar và Caroll đều ở đây, người bên cạnh họ cũng không có bao nhiêu, lúc này càng lo lắng hơn là bọn họ không liên hệ được với những người khác. Không biết có ai đã bị Thượng Quan Phổ bắt được chưa nữa.

“Cát Na, báo cáo tình trạng hỏng hóc của máy móc đi.”

“70% khung máy móc bị hỏng, hệ thống điều khiển đã hỏng, nguồn năng lượng bị rò rỉ... Khả năng chữa trị bằng không.” Cát Na nhanh chóng đưa ra báo cáo, nhưng báo cáo này đều khiến tâm tình mọi người lạnh đi một nửa.

“Chiến giáp bên trong chiến hạm đâu.” Caroll cực kỳ kích động.

Vẻ mặt Cát Na rất xấu: “Vì chi viện cho tiền tuyến nên đã phái hết chiến giáp ra ngoài rồi.”

Mắt Caroll trừng lên vẻ không thể tin được, đại khái là không tin rằng bọn họ lại chẳng giữ lại bất kỳ chiến giáp nào như thế. Nếu giờ có chiến giáp, chỉ cần có một cái thôi thì bọn họ đã có thể phái người ra ngoài báo tin, để người bên ngoài vào cứu mình.

“Chẳng lẽ chúng ta phải ở đây chờ chết à?” Mắt Caroll trợn lên như muốn nứt ra.

“Thượng tướng, còn Ngân Hồ của ngài!” Có người nhấc tay lên nói với giọng yếu ớt, “Hiện tại chắc quân của chúng ta ở bên ngoài cũng không cách nơi này quá xa đâu. Ngài dùng tinh thần lực, chắc là có thể liên hệ được với Ngân Hồ.”

Caroll nhìn về phía người vừa lên tiếng, “Ai nói với cậu là làm thế sẽ liên hệ được với Ngân Hồ?”

Hiện tại không biết khoảng cách giữa hắn và Ngân Hồ là bao xa, với khoảng cách xa như thế mà có thể dùng tinh thần lực liên hệ với Ngân Hồ sao?

Người nọ hơi ngập ngừng một chút, khí thế cũng không khỏi yếu đi

hẳn, thấp giọng đáp: “Thời gia chủ đã từng nói trên Tinh Võng như thế, còn có video hướng dẫn nữa, nhưng sau đó đã bị Trảm Long Vệ xóa đi, người xem được không nhiều lắm, sau đó liền truyền ra tin tức Thời gia chủ hôn mê nên mọi người lập tức quên mất chuyện này...”

Thời Sênh...

Cô ta lại lên Tinh Võng chém gió nữa rồi!

Lúc trước khi Tinh Tế chưa xảy ra chuyện, cô ta cứ thích lên Tinh Võng chém gió lung tung, có người từng thử những gì mà cô ta nói, căn bản không thể nào làm được. Thế là cô ta lại bảo bọn họ vô dụng, làm cho tất cả mọi người trên Tinh Võng đều xúm lại chửi cô ta một trận.

Sau đó, cô ta lên Tinh Võng phát biểu bất cứ cái gì thì Trảm Long Vệ sẽ nhanh chóng xóa đi, Thời Sênh cũng chẳng thèm để ý, có đôi khi sẽ phát lại lần thứ hai, có đôi khi không.

“Những lời Thời Sênh nói trên Tinh Võng không nhất định là nói bừa đâu.” Cesar nói, “Tinh thần lực là thứ lực lượng rất kinh khủng, Thượng tướng Caroll cứ thử xem sao đi.”

“Cậu cũng tin à?” Caroll khá giật mình.

Cesar gật đầu, mái tóc vàng kim dán sát vào gương mặt của hắn khiến cho bản thân hắn nhìn có mấy phần lạnh lùng và nghiêm túc.

Caroll cảm thấy bọn họ đang nói chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng mà giờ cũng đâu còn cách nào khác nữa chứ?

Không có.

Caroll đành phải thử biện pháp này, sử dụng tinh thần lực để liên hệ với Ngân Hồ không biết đang ở cách hắn bao xa.

Lúc đầu, hắn như đang tìm một viên trân châu giữa biển rộng mênh mông, hoàn toàn không có mục tiêu gì, cũng không biết nên đi về phía nào, tinh thần lực dần tiêu hao khiến cho sắc mặt hắn cũng dần kém đi.

Biện pháp này căn bản là cực kỳ vô nghĩa, hắn chẳng cảm nhận được gì hết.

Caroll muốn từ bỏ, nhưng đột nhiên trong óc hắn lại xuất hiện một hình ảnh kỳ quái, rất hỗn loạn, đủ mọi màu sắc được phân bố trên bức ảnh đó, những hình dạng khác nhau cũng xuất hiện ở trong đầu.

Đây là thứ gì?

Có thể có được một đài siêu năng cơ giáp, tinh thần lực của Caroll ít nhất cũng phải là cấp S.

Tinh thần lực là thứ có thể tu luyện. Các gia tộc lâu đời ở tinh hệ U Minh đều biết rõ chuyện này, nhưng các chủng tộc ở các tinh hệ khác không có thần lực mà tộc người Hoa Hạ từng có nên cũng không biết đây là thứ có thể tu luyện được, chỉ biết lúc kiểm tra tinh thần lực của mình là bao nhiêu thì cả đời cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

Theo bọn họ hiểu thì thần lực là trời sinh mà có, thỉnh thoảng cũng có người phát hiện ra tinh thần lực có thể tăng lên nhưng lại không hiểu rõ lý do, chỉ nghĩ là do thể chất đặc thù mà thôi.

Chương 1994: Chúa tể của tinh tế (40)

Caroll chợt mở bừng mắt ra, thở dồn dập một hồi, vẻ mặt hoảng sợ không thể tin nổi.

“Thượng tướng Caroll?” Cát Na đỡ lấy Caroll ngồi xuống đất, “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Trên trán Caroll chảy đầy mồ hôi lạnh. Hắn dựa người vào một thân cây lớn, ngồi bệt xuống đất, thở hổn hà hổn hển. Hắn cũng không nhớ nổi vừa rồi bản thân mình đã nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh.

“Cục trưởng, có gì đó đang rơi xuống.” Có người chỉ về phía chân trời.

Phía chân trời xám xịt, vô số điểm đen đang tiến về phía bọn họ. Mọi người đứng dậy từ trên mặt đất, tay cầm chặt vũ khí.

Điểm đen càng lúc càng gần, đó là vô số chiến cơ và chiến giáp, khi chúng tới gần, có thể nhìn thấy rõ ký hiệu in bên trên, là người của Thượng Quan Phổ.

“Chạy mau!” Cesar hét lớn một tiếng.

Mọi người lập tức chạy vào trong cánh rừng. Cesar túm Caroll vẫn còn đang ngây người ra chạy. Cát Na theo sát phía sau, chiến giáp sau lưng nổ súng, âm thanh đùng đoàng như một khúc nhạc dạo của cái chết.

...

Đám người Cesar bị buộc chạy tới trước một lòng sông đã khô cạn, có thể nhìn thấy rất nhiều xương trắng, có cái xương còn cao hơn cả người bọn họ. Không biết có bao nhiêu sinh vật từng chết ở nơi này.

Chiến cơ bay vòng vòng trên cao, chiến giáp hạ xuống hai bên lòng sông, chặn đường thoát của bọn họ.

“Cục trưởng...” Cát Na và Cesar đứng quay lưng vào nhau, bây giờ phải làm sao đây?

Cesar không nói gì, nhìn về phía chân trời phía xa.

Nơi xa, có một tàu chiến hạm đang chầm chậm bay tới, chiến hạm dừng lại, mấy chiến giáp bay từ trong ra, dừng bên trên lòng sông, chiến giáp mở ra, Thượng Quan Phổ xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Hai người nhìn nhau từ xa, Thượng Quan Phổ là người lên tiếng trước, vẻ mặt có mấy phần cổ quái, “Em Tư, đã lâu không gặp.”

Caroll đột nhiên quay đầu nhìn Cesar, cái quái gì đây? Vừa rồi hắn gọi là gì thế?

Ngay cả Cát Na cũng nhìn Cesar với vẻ khiếp sợ.

Tại sao Thượng Quan Phổ lại gọi Cục trưởng là em Tư thế?

Chẳng phải Tứ hoàng tử đã chết từ lâu rồi sao?

Khuôn mặt Cesar trầm xuống, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc cũng những người xung quanh, hắn không hề có ý định giải thích mà chỉ

nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Phổ, cánh môi khẽ nhấp: “Anh Ba, đã lâu không gặp.”

Thượng Quan Phổ vỗ tay bước xuống, dừng cách Cesar không xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, “Em Tư thật sự làm anh đây lau mắt mà nhìn, lúc biết là chú, anh đây còn bị kinh hãi không nhỏ đấy. Em Tư vẫn luôn là người thông minh nhất trong bốn anh em chúng ta. Phụ hoàng lúc nào cũng khen chú, đáng tiếc, lần này chỉ sợ anh Ba thắng một nước rồi.”

Cesar không nói gì.

Thượng Quan Phổ tiếp tục nói: “Năm đó em Tư thực sự đã đi một nước cờ hay, giấu giếm được Phụ hoàng, giấu giếm được tất cả mọi người, cũng giấu giếm được anh đây.”

Cách đây không lâu hắn mới phát hiện ra thân phận của Cesar, lúc trước người này luôn liên hệ với Linh bằng thân phận Cục trưởng Cục Thời không, lần nào liên hệ cũng dùng mặt nạ, hắn chưa bao giờ nhận ra đây lại là em trai mình.

Đến tận lúc khai chiến, Cesar không có ý định giấu giếm nữa nên hắn mới nhận ra, người vẫn luôn đối đầu với hắn hóa ra lại là người em thứ tư tưởng đã chết từ lâu này.

Không ngờ, em Tư này đã ngầm hoạt động dưới mí mắt của hắn bao nhiêu năm như thế, vậy mà hắn chẳng hề phát hiện ra.

Không thể không thừa nhận, lúc trước Phụ hoàng lúc nào cũng khen đứa em này không phải không có lý do.

“Đây chẳng phải đều do anh Ba ép tôi sao?” Cesar nghiêng người, gãi mái tóc vàng óng của mình, hình như có chút bực bội, “Nếu

không phải lúc trước anh Ba muốn đẩy tôi vào chỗ chết thì tôi cũng không đến nước phải giả chết trốn đi.”

“Vậy thì cũng chỉ có thể trách em Tư xen vào việc của người khác thôi.” Thượng Quan Phổ hừ lạnh, “Nếu chú đứng ở bên phía anh thì những chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng không phát sinh. Hai anh em chúng ta cùng bắt tay nhau, làm gì tới nỗi không bá chiếm được Tinh Tế này?”

Cesar tỏ vẻ thất vọng, “Anh Ba, cho dù anh biến tất cả những người ở Tinh Tế thành máy móc được, anh tưởng rằng anh sẽ thấy vui sướng sao?”

“Ha ha ha, tại sao anh lại không vui chứ?” Thượng Quan Phổ ngửa đầu cười lớn, “Anh đây sẽ là chúa tể ở Tinh Tế này, muốn gì được nấy, tất cả mọi người phải nghe theo anh, có gì mà anh đây phải không vui chứ?”

Ngoại trừ tỏ vẻ thất vọng ra, Cesar hoàn toàn không có cảm xúc nào khác.

Hắn không biết từ lúc nào, anh Ba khiêm tốn, lễ độ kia của mình lại thay đổi như thế. Hắn cũng không rõ tại sao anh ta lại có suy nghĩ kinh khủng như vậy.

Lúc hắn phát hiện ra, Thượng Quan Phổ đã âm thầm làm rất nhiều chuyện, thuộc hạ của anh ta nắm giữ những lực lượng thần bí. Lúc đầu, hắn còn định khuyên nhủ, nhưng anh ta hoàn toàn không nghe, cũng đúng lúc này, hắn phát hiện ra hình như Linh đã bị anh Ba của mình khống chế.

Linh là gì?

Là đầu não, nắm giữ toàn bộ mạng internet của Tinh Tế.

Từ sau khi hắn phát hiện ra chuyện này, Thượng Quan Phổ bắt đầu đuổi giết hắn. Thân là Tứ hoàng tử vốn được sủng ái nhất lúc bấy giờ, vậy mà trên tay hắn lại chẳng có bao nhiêu người có thể dùng được, khắp nơi đều là người của Thượng Quan Phổ. Hắn hoàn toàn không có cách nào chống lại anh Ba của mình được, đành phải bất đắc dĩ giả chết để trốn thoát.

“Cậu là Tứ hoàng tử của tinh hệ U Minh?” Cuối cùng, Caroll cũng lấy lại tinh thần.

Tứ hoàng tử Thượng Quan Trạch từng là một ngôi sao sáng rực rỡ nhưng lại qua đời từ rất sớm.

Cesar... Thượng Quan Trạch...

“Đúng.” Cesar đã chuẩn bị tốt tinh thần cho việc thân phận bị bại lộ, đối mặt với nghi hoặc của Caroll, hắn gật đầu thừa nhận.

“Cục trưởng...”

Cát Na vào Cục Quản lý Thời không muộn nên cũng không biết thân phận của Cesar.

Cô ta đi theo bên cạnh hắn lâu như thế, vậy mà hắn chưa từng để lộ ra một chút nào. Cát Na thấy thật thất vọng trong lòng, chẳng lẽ Cesar không tin tưởng cô ta ư?

Cesar liếc nhìn cô ta một cái, giải thích: “Cát Na, dù tôi có thân phận thế nào thì cũng không thay đổi được thân phận tôi là Cục trưởng Cục Quản lý Thời không cả.”

Cát Na thu lại vẻ thất vọng, đáy mắt hơi tỏ vẻ kiên định, gật mạnh đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Cesar lại nhìn về phía Thượng Quan Phổ, nhìn thẳng vào hắn, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu cả linh hồn hắn.

“Toàn bộ Tinh Tế chỉ có anh bình thường, anh thật sự sẽ vui sướng sao?”

Khi tất cả mọi người ở Tinh Tế đều trở thành người máy không có cảm xúc, không biết vui, biết buồn, biết giận, cả thế giới sẽ trở nên lạnh băng, lúc đó, cho dù đứng đầu cả Tinh Tế thì cũng có lợi ích gì đâu?

“Vui sướng á? Chỉ cần có thể thống trị Tinh Tế là anh đây thấy vui rồi.” Thượng Quan Phổ tỏ vẻ cực kỳ phấn khởi, “Em Tư, bây giờ chú vẫn còn cơ hội, đi theo anh, Tinh Tế này sẽ là của chú. Chú nhìn bản thân mình bây giờ đi, đã thành ra thế này rồi, chỉ cần không chống đối lại anh đây thì anh đây cũng sẽ không bạc đãi chú.”

Cesar lắc đầu, “Lựa chọn của tôi đã đưa ra từ nhiều năm trước rồi, chẳng lẽ anh Ba còn không biết ư.”

Vẻ mặt Thượng Quan Phổ lập tức trầm xuống, sát khí tràn ngập trong mắt, “Vậy thì chú đừng có trách anh Ba.” Hắn giơ tay lên, chiến giáp bốn xung quanh lập tức chĩa họng súng về phía bọn họ, “Giết bọn chúng cho ta.”

Đều là Cesar tự tìm, hắn đã cho một con đường sáng mà không chịu đi, cứ nhất định phải đâm đầu vào chỗ chết.

Ánh sáng bắn ra khắp lòng sông, những người của Caroll đều ngã xuống trước cuộc tấn công của chiến giáp. Người ngã vào vũng máu,

máu tươi chảy vào lòng sông khô cạn, nhiễm đỏ một vùng đất.

“Cục trưởng, cẩn thận!” Cát Na đẩy Cesar sang một bên, một làn đạn ánh sáng bắn xuyên qua người cô ta, máu tươi bắn lên không trung.

“Cát Na?”

Sắc mặt Cát Na tái nhợt, bám vào xác chết bên cạnh đứng lên, miễn cưỡng lên tiếng, “Em không sao, Cục trưởng.”

Cesar bò dậy khỏi mặt đất, kéo cô ta, lắc mình trốn ra sau một đống xương rất lớn.

Chương 1995: Chúa tể của tinh tế (41)

“Em tư, đã chết đến nơi rồi, đừng có giãy giụa vô ích nữa, ló mặt ra đây đi, anh cho chú chết một cách thống khoái.”

Âm thanh Thượng Quan Phổ vang vọng trong không khí. Lúc này, mấy người đang trốn dưới bộ xương khổng lồ không dám thở mạnh một chút nào, vừa rồi bọn họ có bao nhiêu người như thế, vậy mà giờ chỉ còn có mấy người.

Cát Na bị thương, Caroll cũng đã tới cực hạn.

“Mọi người đợi ở đây đi, tôi ra đánh lạc hướng của hắn, tìm cơ hội trốn đi.” Cesar dặn dò.

“Cục trưởng!” Cát Na túm chặt vạt áo của Cesar, lắc đầu, “Để em đi.”

Cô ta có cảm giác mình sắp không chịu được nữa rồi, không thể để Cục trưởng ra mất mạng được, có đi thì cũng phải là cô ta đi.

Cô ta nói xong câu đó thì cả người hạ thấp xuống, những ngón tay đang túm chặt quần áo Cesar cũng lỏng ra, thân thể lăn ra khỏi phạm vi bộ xương lớn, bên ngoài lập tức vang lên tiếng súng nổ.

“Cesar, đi mau.” Caroll kéo Cesar.

Cesar ôm lấy vết thương đi theo sau Caroll, ánh mắt thoáng liếc nhìn về phía bóng người đã bị đám chiến giáp vây lấy. Đúng lúc khi bọn họ nhảy xuống một sườn dốc, bóng người tinh tế kia dường như

quay đầu lại nhìn một chút, sau đó cả thân người bị vô số viên đạn bao trùm.

Cesar chẳng thể nhớ rõ làm sao mà tránh thoát được sự đuổi bắt của Thượng Quan Phổ. Ánh mặt trời làm làn da hắn nứt toác, cánh môi tái nhợt, một đầu tóc vàng dường như cũng mất đi hết ánh sáng, dán chặt vào gương mặt hắn.

Lúc Caroll chật vật nhất cũng chỉ là bị Thời Sênh đuổi chạy khắp Tinh Tế mà thôi, giờ phút này lại phá vỡ kỷ lục đó, đây tuyệt đối là thời điểm hắn chật vật nhất từ trước tới nay.

Hai người ngồi hai góc, mỗi người đuổi theo suy nghĩ của riêng mình, không ai nói gì.

Caroll suy nghĩ hồi lâu, sau đó đứng lên, đi tới trước mặt Cesar: “Cục trưởng Cesar, thứ cho tôi nói thẳng, có phải cậu đã sớm biết Thượng Quan Phổ là người đứng sau lưng tất cả chuyện này rồi không?”

Cesar ngẩng đầu lên, đôi con ngươi u ám nhìn thẳng vào tầm mắt Cesar.

Trong đó xuất hiện ánh sáng và thứ cảm xúc mà Caroll không hiểu nổi. Cô gái luôn đi theo bên cạnh hắn đã chết rồi, nếu là con người thì hẳn cũng phải có cảm tình.

Caroll biết mình không nên hỏi cái này, nhưng hắn đã không thể nhịn nổi nữa, giờ lại thấy bộ dáng của Cesar như vậy, trong lòng hắn không khỏi nảy sinh một chút niềm áy náy.

“Phải.” Cesar gục đầu xuống, bàn tay đặt trên ngực siết chặt lại, “Tôi đã biết từ sớm rồi.”

Vừa nghe hắn nói vậy, sự áy náy trong lòng Caroll lập tức tan thành mây khói, “Vậy tại sao cậu lại không nói cho mọi người biết? Cậu mà nói sớm một chút thì cục diện bây giờ sao có thể như thế này chứ?”

Móng tay Cesar đâm sâu vào da thịt, “Ngài có biết, nếu không phải Thời Sênh quấy rầy kế hoạch của hắn thì tình cảnh hiện tại mà chúng ta gặp phải sẽ là gì không?”

Cảm xúc của Caroll trở nên kích động, “Cậu nói cho mọi người biết sớm một chút thì mọi người sẽ có cách ngăn cản, sao có thể xuất hiện cục diện như bây giờ chứ?”

Cesar thở dài, “Lúc tôi giả chết thì hắn đã nắm giữ được Linh rồi. Bất kỳ tin tức nào trên Tinh Võng cũng đều sẽ lọt vào tay hắn, tôi căn bản không dám liên hệ với bất kỳ ai cả.”

Lúc đó, hắn còn chẳng biết nên tin vào ai, sao dám nói chuyện này cho người khác chứ.

Sau đó, gặp được Cục Quản lý Thời không, hắn biết chuyện này tuyệt đối không thể cho nhiều người biết được, nếu không chắc chắn Thượng Quan Phổ sẽ được ăn cả, ngã về không, sai khiến Linh khống chế bọn họ trước.

Lúc đó, kỹ thuật của Thượng Quan Phổ cũng chưa thành thục lắm, thế nên vẫn luôn không ra tay, nhưng nếu hắn chọc giận Thượng Quan Phổ thì cho dù kỹ thuật không được thành thục, tên điên đó cũng sẽ lập tức ra tay, khi đó, sẽ có rất nhiều người dân vô tội bỏ mạng oan uổng.

Caroll không ngờ Linh lại bị Thượng Quan Phổ khống chế sớm như thế. Bọn họ lại hoàn toàn không phát hiện ra điểm bất thường nào

trong bao nhiêu năm qua.

Được rồi, căn bản cũng chẳng có bao nhiêu người từng giao lưu với Linh.

Cho dù có giao lưu thì cũng chỉ thông qua internet mà thôi. Linh ném cho bọn họ một đống số liệu cứng nhắc, ngoài ra chẳng hề nói gì, bọn họ có thể phát hiện ra cái gì được chứ?

Cesar lẩm bẩm một tiếng: “Cho dù lúc đó tôi có nói ra thì các người sẽ tin tôi sao?”

Nếu nói cho những người này biết mà có tác dụng thì sao hắn phải hao hết tâm tư để tính kế vị kia của Thời gia chứ.

Câu hỏi này làm cho Caroll á khẩu không biết trả lời thế nào. Đúng là Cesar không thể lấy ra chứng cớ xác thực thì có lẽ bọn họ sẽ chỉ nghĩ là Cesar bị điên mà thôi.

Trước khi chuyện này xảy ra, hắn còn chưa từng nghĩ có ai đó có thể khống chế được Linh.

...

Cuối cùng, Cesar vẫn bị Thượng Quan Phổ bắt đươc. Cesar và Caroll dựa vào địa hình hiểm yếu để chống lại, đáng tiếc là sự may mắn cũng không đến được với họ. Caroll bị bắt trước, dù sao hắn cũng là thượng tướng, vì thế Thượng Quan Phổ cũng không giết hắn ngay mà chỉ cho người đánh gãy một chân của hắn.

Sau đó Cesar cũng bị bắt, bị người ấn xuống mặt đất, cả người toàn máu là máu.

Thượng Quan Phổ ăn mặc chỉn chu bước tới trước mặt Cesar, nhéo cái cằm dính đầy mồ hôi và máu của hắn, “Em Tư, chú có biết lần này tại sao chú lại bị tách khỏi quân đội của mình, bị anh đây bắn rơi xuống chỗ này không?”

Tóc vàng cũng dính đầy máu, máu nhỏ xuống tong tỏng qua mặt, trước mắt hắn cũng biến thành một màu đỏ tươi.

Không biết gió từ đâu thổi tới làm cát đá bị cuốn vào một vòng xoáy nhỏ, lướt đi trên mặt đất.

“Đúng là anh Ba giỏi nhất dùng những kỹ xảo này.” Cesar lên tiếng, giọng hơi nghẹn.

“Ha ha ha, cho dù là kỹ xảo nào, chẳng phải có tác dụng là được rồi sao, chờ anh giết các chú xong, lại giết hết đám người của sáu đại gia tộc thì chẳng còn ai có thể ngăn cản anh được nữa.”

“Chẳng lẽ anh Ba quên mất Thời Sênh rồi.” Cesar lắc đầu, thân mình ngã lăn xuống nền đá. Hắn cố dựa vào sức lực còn lại trong cơ thể đứng lên, sau lưng hắn là vực sâu vạn trượng, chỉ cần hắn lùi về sau vài bước liền sẽ rơi xuống.

Nhắc tới Thời Sênh, sắc mặt Thượng Quan Phổ hơi thay đổi, nhưng rồi lại chợt cười lạnh, “Với cục diện hiện giờ, cô ta còn chẳng thấy xuất hiện, chú cảm thấy cô ta sẽ tới cứu chú đấy à?”

Đúng là Thời Sênh là một mối họa lớn trong lòng hắn, nhưng chỉ cần hắn có thể khống chế toàn bộ Tinh Tế thì có thể vận dụng toàn bộ lực lượng của Tinh Tế, tới lúc đó còn sợ không đối phó được với Thời Sênh sao?

“Không, cô ấy đã tới rồi.”

Cesar lùi về sau một bước, mái tóc vàng bị gió thổi lên từ dưới vực sâu thổi bay tán loạn. Hắn đứng bên cạnh mép vực, nhìn về phía chân trời xa xa.

Thượng Quan Phổ nhìn lên trời theo bản năng, nhưng trên trời chẳng có gì hết.

“Em Tư, đừng cố kéo dài thời gian nữa, không ai có thể cứu chú đâu.”

“Tuy rằng không thể tận mắt nhìn thấy kết cục, nhưng tôi tin tưởng vào cô ấy.” Cesar ngửa người ra sau, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi nào đó trên không trung, “Thời Sênh, tôi chết rồi thì cô sẽ ra tay đúng không? Vậy tôi sẽ chết cho cô xem.”

Gió gào thét bên tai Cesar. Hắn chầm chậm khép mắt lại, áp khí ép lên các cơ quan bộ phận, dường như hắn có thể chạm vào ngưỡng cửa tử vong chỉ sau một giây.

Nhưng hoàn toàn không có đau đớn xuất hiện như trong dự kiến, tiếng gió bên tai yên tĩnh khoảng một giây, sau đó cả người hắn bị nâng lên cao, giây tiếp theo lại bị người ta ném xuống mặt phẳng lạnh băng.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Cesar bị sặc nên ho khan một hồi, xương cốt cả người dường như đều bị lệch khỏi vị trí, cực kỳ đau đớn.

Hắn cố gắng mở mắt ra, khi nhìn thấy cơ giáp với màu sắc lạnh băng quen thuộc. Hắn cười ra thành tiếng, “Thập Phương... Khụ khụ khụ...”

“Đừng chết, gia chủ còn có chuyện hỏi anh.” Thập Phương ném một lọ thuốc cho hắn, giọng đầy lạnh lùng.

Cesar cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Hắn nhặt lọ thuốc lên nhưng không dùng, “Dù sao cuối cùng cũng sẽ chết, không cần lãng phí như thế.”

“Tùy anh.”

Chương 1996: Chúa tể của tinh tế (42)

Cesar được cơ giáp màu lam đậm đưa tới bên kia vực sâu, người của Thượng Quan Phổ chỉ có thể nhìn từ xa.

“Điện hạ, là siêu năng cơ giáp U Linh.” Người của Thượng Quan Phổ lập tức tiến lên, nói: “Người của Thời gia tới thật rồi, cô ta...” Liệu có phải đang ở quanh đây không?

Có lời đồn rằng Thời gia có tận hai đài siêu năng cơ giáp, vì Thời gia ở Lam Tinh nên không ai biết rốt cuộc là thật hay giả.

Nhưng Thượng Quan Phổ là thành viên Hoàng thất nên biết rất rõ, đúng là Thời gia có hai đài siêu năng cơ giáp, Hồng Nhận do Thời gia truyền lại từ đời trước, hình như bây giờ đang ở trong tay Đại tiểu thư Thời Vũ của dòng chính.

Đưa siêu năng cơ giáp cho một người mà mình không hề tin tưởng, cũng chỉ có Thời Sênh mới làm được việc này.

Còn có siêu năng cơ giáp tên U Linh, trước kia thuộc sở hữu của tinh hệ Xích Nguyệt, sau đó mất tích, không biết tại sao lại rơi vào tay Thời Sênh.

Giống như tên của nó, điểm đặc sắc nhất của chiếc cơ giáp này đó là nó luôn xuất hiện lặng yên không một tiếng động, có thể khiến kẻ địch hy sinh trước khi phát hiện ra nó.

Chiếc cơ giáp này từng đã tham gia chiến tranh. Lúc đó, U Linh gần

như là thần thoại trên chiến trường, nhưng mọi người chỉ biết nó thuộc sở hữu của quân đội chứ không biết ai có được nó. Sau mỗi lần tham gia chiến đấu, U Linh sẽ tự động rời đi.

Sau đó, Thời gia rời khỏi Đế Đô Tinh, không hề tham dự bất kỳ cuộc chiến nào nữa, thế nên U Linh cũng chưa từng xuất hiện lại.

Chiếc cơ giáp này được Thập Phương của Trảm Long Vệ khống chế, anh ta có mặt ở đây thì chắc chắn Thời Sênh cũng đang ở đây.

Thượng Quan Phổ không ngờ Cesar không nói lung tung, quả thực cô ta đã tới đây rồi.

“Điện hạ, hình như Tinh Võng khôi phục rồi...” Một người giơ thiết bị cá nhân lên, thiết bị cá nhân này vừa rồi mới nhắc nhở hắn có đăng nhập không.

Kẻ đó vừa nói, mọi người đều cúi đầu xem xét thiết bị cá nhân của mình. Ngay cả Thượng Quan Phổ cũng không ngoại lệ.

[Có trao quyền đăng nhập không?] Mấy chữ lớn xuất hiện trên màn hình.

Có người gấp gáp nhấp vào trao quyền, hình ảnh lập tức thay đổi, nhưng giao diện xuất hiện không phải là giao diện bọn họ biết mà là một hình ảnh.

Vô số người máy đứng yên trên một vùng đổ nát, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía màn hình, ánh mắt vô hồn như có thể nhìn xuyên thấu qua màn hình.

“Có chuyện gì thế này?”

Người xung quanh lập tức ồn ào, nhưng giao diện của bọn họ đều dừng ở hình ảnh này, trong hình ảnh còn có ánh sáng lóe lên, chứng tỏ hình ảnh này không phải là hình tĩnh.

Thượng Quan Phổ nhìn về phía bên kia vực sâu. Không biết tàu Vô Cực xuất hiện ở bên đó từ lúc nào, hiện tại đang lẳng lặng đứng yên trong không trung.

Thời Sênh kiêu ngạo đứng trên một thanh kiếm, từ trên tàu Vô Cực bay thẳng xuống vực sâu, gió thổi làm áo choàng của cô bay phấp phới càng làm tăng sự ung dung và đẹp đẽ của cô.

Lên sân khấu làm màu đạt điểm tuyệt đối!

Thời Sênh điều khiển thiết kiếm bay tới trước mặt Thượng Quan Phổ, híp mắt cười, “Tam điện hạ, tặng anh chút quà gặp mặt.”

Quà gặp mặt?

Ánh mắt Thượng Quan Phổ liếc nhìn về phía hình ảnh thực tế ảo hiện ra trong không khí, vẫn là hình ảnh tập thể người máy ngẩng đầu nhìn lên màn hình, lúc này, toàn bộ thành phố... không, phải nói là toàn bộ hành tinh chợt tan thành những mảnh nhỏ, hình ảnh chợt lóe lên, màn ảnh kéo ra xa, một hành tinh lặng lẽ nổ tung.

Chỉ cần liếc mắt nhìn qua hoàn cảnh của hành tinh đó là hắn đã nhận ra rồi, đó là địa bàn của hắn.

“Tam điện hạ thích quà gặp mặt này chứ, không thích thì tôi vẫn còn nữa á.”

Thượng Quan Phổ: “...” Ai con mẹ nó thích quà tiếp theo của cô hả.

Lúc này, nếu hắn còn hỏi tại sao cô ở chỗ này thì đúng là quá ngu rồi.

“Sao cô có thể khởi động lại được Tinh Võng?” Không có số hiệu hoàn chỉnh, sao cô ta có thể khởi động lại được chứ?

Sênh vênh váo lắc mái tóc dài, cong môi cười, “Ai bảo tôi là thiên tài cơ chứ.”

Vì màn làm màu này, ông đây đã phải sắp xếp suốt mấy tháng đấy.

Thượng Quan Phổ cứng họng, nếu từ thiên tài này thực sự có tác dụng thì hắn cũng chẳng cần hao tổn tâm tư đi tìm số hiệu quái gì đó, cứ bảo đám người tự xưng là thiên tài đi khởi động lại Tinh Võng là được rồi.

Lúc này, Thượng Quan Phổ vừa tức vừa hận, ánh mắt nhìn Thời Sênh như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Hắn mưu đồ lâu như thế, chẳng lẽ lại bị hủy trong lúc này sao?

Tùy tiện đổi thành bất kỳ người nào thì cũng tức giận muốn chửi trời thôi.

Bạn ở phía trước đắc ý vênh váo, cô ta lại lén lút chạy ra sau lưng sửa lại máy móc, sau đó mang theo thứ đó về khoe mẽ một hồi.

Thao tác này tuyệt đối chưa có ai gặp bao giờ.

Tầm mắt Thượng Quan Phổ yên lặng đảo qua xung quanh, ngoại trừ tàu Vô Cực ra, hắn cũng không nhìn thấy đội ngũ nào khác, trên bầu trời đại đa số vẫn là người của hắn.

Thời Sênh chống thiết kiếm xoay tròn theo thói quen, liếc về phía

Thượng Quan Phổ, “Tam điện hạ tuyển cách chết đi.”

“Nhìn Thời gia chủ tự tin như thế, cô có thể chắc là có thể khiến tôi giơ tay chịu trói sao?”

“Đương nhiên, dù sao...” Đầu ngón tay của Thời Sênh khẽ động, những thiết bị cá nhân trên tay đám người của Thượng Quan Phổ lập tức nhảy ra những hình ảnh khác nhau, “Nhìn đi, coi như nhìn một lần cuối cùng.”

Những hình ảnh đó toàn là về quân đội của hắn, cũng có cả địa bàn của hắn nữa.

Mà lúc này, quân đội đang chém giết lẫn nhau, đám người máy trên địa bàn của hắn thì đều tự mình nổ tung không thể khống chế, tràng cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Kế hoạch tỉ mỉ của hắn hiện tại đang sụp đổ ầm ầm ngay trước mắt hắn.

Cô ta không cần dùng tới một binh một tốt nào mà có thể khiến cho mọi tích lũy mà hắn mất rất nhiều thời gian mới có được hóa thành bột phấn.

“Giết cô ta, giết cô ta cho ta!” Thượng Quan Phổ hét lớn lên một cách mất kiểm soát.

“Bình tĩnh đi nào!” Thời Sênh cầm kiếm lùi về sau, “Tôi còn chưa cho anh xem hết mà anh đã muốn giết tôi rồi, chút nữa xem xong liệu có phải anh sẽ muốn băm vằm tôi ra không chứ?”

Thượng Quan Phổ, “...” Còn gì nữa?

Mọi người: “...” Lời diễn này nghe quá mức chân thật.

Biết sẽ bị băm vằm mà còn lấy ra cho xem nữa!!!

Có cần phải kiêu ngạo như vậy không chứ!

“Tôi vẫn luôn rất kỳ quái không biết anh lấy phần số hiệu kia ở đâu ra, sau đó tôi nhớ ra anh từng có một vị hoàng tử phi. Đáng tiếc số của vị hoàng tử phi này không tốt, đã chết từ lúc còn trẻ, sau đó anh không cưới thêm ai nữa...”

Thời Sênh nói không nhanh, nhưng theo lời cô nói, sắc mặt Thượng Quan Phổ càng lúc càng xấu đi.

Thời Sênh phất tay, hình ảnh thực tế ảo trong không khí thay đổi, một người phụ nữ ôm một đứa trẻ nhìn về phía màn hình.

“Vị hoàng tử phi này họ Bạch đúng không? Thật trùng hợp, một trong ba vị cầm số hiệu trước kia cũng mang họ Bạch, càng trùng hợp hơn là, bọn họ cùng quê với nhau.”

“Cô cho rằng bắt được bọn họ là có thể làm tôi phải giơ tay chịu trói sao?”

Thời Sênh cười nhạt, “Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ xuất phát từ lòng nhân đạo, để anh nhìn họ lần cuối mà thôi.”

Thượng Quan Phổ: “??”

Thật sự muốn băm vằm cô ta.

Cô ta đang đùa với hắn đấy à?

Chương 1997: Chúa tể của tinh tế (43)

Thời Sênh rút thiết kiếm ra và cầm trên tay, hình ảnh thực tế ảo liền thay đổi, “Thứ tôi muốn anh nhìn thấy là cái này.”

Thượng Quan Phổ nhìn về phía cô, cả người lập tức cứng lại.

Trong hình ảnh, một người giống hắn như đúc đang nhìn về phía hắn, mà vài Trảm Long Vệ lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh. Không biết có phải người bên kia thấy được thông qua bên này hay không mà phát hiện ra nguy hiểm liền quay đầu nhìn Trảm Long Vệ.

“Thượng Quan Phổ, tôi đã bảo anh phải giấu mình kín một chút, lại để tôi tìm ra rồi nhỉ?” Giọng Thời Sênh xuyên thấu qua hình ảnh thực tế ảo truyền sang bên đó. Thượng Quan Phổ đẩy cái bàn về phía Trảm Long Vệ, nhanh chân chạy mất.

Hình ảnh di động theo hắn, hắn kéo cửa ra, kim long trên người Trảm Long Vệ bay lên theo áo choàng, hắn hoàn toàn không có đường nào để trốn.

Thượng Quan Phổ bị Trảm Long Vệ bắt được. Hắn giãy giụa nói gì đó, đáng tiếc âm thanh không truyền sang được. Trảm Long Vệ siết chặt cổ Thượng Quan Phổ, gia chủ nói dù sao cũng là một hoàng tử, đừng để quá máu me.

Thời Sênh dời tầm mắt, quay sang nhìn “Thượng Quan Phổ” đứng trước mặt mình, cả người hắn dần dần mềm nhũn, ngã xuống đất.

Loại người này đương nhiên phải nhanh chóng giết chết, nếu để lại chính là tự thêm phiền toái cho mình, cô có phải kẻ ngu đâu cơ chứ.

Cô chính là vua của các loại kịch bản truyện rồi.

Cho dù có phải thật hay không thì cứ giết chết đã rồi nói tiếp.

...

Những người theo Thượng Quan Phổ tới, ngay khi Thượng Quan Phổ chết đi, bọn họ còn chưa kịp chạy thì đã bị Trảm Long Vệ đột nhiên từ trên trời rơi xuống chế phục, toàn bộ thời gian chỉ mất có mấy giây. Thời Sênh đứng ở giữa, không động tới dù một ngón tay.

Đây mới chân chính là vương giả, vào thời điểm quyết đấu sau cùng, không cần ra bất kỳ chiêu nào, chỉ cần đứng im một chỗ mà cũng có thể giành được thắng lợi rồi.

Nhưng mà chẳng ai biết, sau tất cả màn làm màu làm mè này, cô đã phải trả giá bao nhiêu thời gian.

Đây là một trận chiến không hề có khói thuốc súng, Thời Sênh dựa vào thực lực của chính bản thân mình khiến cho mọi thế lực của Thượng Quan Phổ phải tan rã, vì thế chuyện này về sau đi vào lịch sử liền trở thành đề tài thảo luận có tính tranh luận rất lớn.

Thời Sênh bảo Thập Phương dẫn người tới. Cô ngồi trên một tảng đá, vắt chân cắn hạt dưa như một tên du côn, “Cesar, chuyện của Hạ gia, anh còn bao nhiêu chuyện giấu tôi hả?”

Cesar biết ngay là cô ấy sẽ hỏi chuyện này.

Cesar cảm thấy chuyện này kết thúc quá nhanh, nhanh như một trận

gió lốc, lúc trước hắn lựa chọn cô quả nhiên là không sai.

Nhưng mà...

Cái giá phải trả cũng thật lớn.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Tôi biết cô sẽ không thỏa hiệp dễ dàng như thế, thế nên ngay từ đầu tôi đã kéo cả Hạ Sơ vào chuyện này. Lúc đó tôi cũng đã tự hỏi mình xem làm như vậy có đáng giá không, nhưng mà linh hồn tôi nói với tôi rằng, đáng giá, vì tôi không còn cách nào khác. Tôi không đối phó được Linh.”

“Cô biết đấy, lúc trước Hạ Sơ lựa chọn diệt vong là vì cô ấy biết kết cục của Hạ gia, đó là kế hoạch do tôi bày ra. Diêm gia có một lão tổ tông, lúc đó thần trí của ông ta đã không còn rõ ràng nữa, chẳng qua người của Diêm gia không phát hiện ra. Vì thế, tôi lên kế hoạch để ông cụ Diêm đó ngẫu nhiên gặp phải Hạ Sơ, sau đó để Hạ Sơ nghe được lời tiên đoán kia.”

“Lúc đó tôi cũng không biết Hạ Sơ sẽ lựa chọn thế nào, tôi chỉ đang đặt cược mà thôi. Rất may mắn, tôi thắng cuộc, cô ấy lựa chọn để cô được sống.”

“Còn bên phía Liên Minh, tôi chỉ cần châm thêm một chút lửa mà thôi. Bọn họ đã sớm có suy nghĩ như thế, chẳng qua vẫn luôn không có cơ hội, cơ hội lần đó vừa đúng lúc. Cái chết của Hạ Sơ sẽ khiến cô bị kích thích, cái này nằm trong dự kiến của tôi. Kế hoạch ban đầu của tôi là muốn giá họa cho Thượng Quan Phổ. Nhưng mà tôi không ngờ cô lại làm ra hành vi quá khích như thế, căn bản chẳng cho tôi cơ hội vu oan giá họa, khiến cho các kế hoạch sau đó của tôi một lần nữa mắc cạn.”

“Hạ gia đã như thế, tôi chỉ đành phải thay đổi kế hoạch. Tôi có lỗi với

Hạ Sơ, nên sau khi Kỷ Điệp cứu cô ấy ra, tôi liền mang cô ấy đi.”

Cesar dừng lại một chút, “Sau đó thì cô biết rồi đấy, lúc trước kế hoạch này thất bại nhưng tôi vẫn nắm Hạ Sơ trong tay, đó là vì tôi biết có ngày tôi vẫn sẽ dùng tới cô ấy.”

Đối với Thượng Quan Phổ mà nói, Thời Sênh là một sự ngoài ý muốn.

Còn đối với Cesar mà nói, Phượng Từ cũng là một sự ngoài ý muốn.

Nhưng mà hai sự ngoài ý muốn này đối với hắn mà nói thì đều có lợi cả.

“Hạ Sơ có biết không?”

“Không biết, từ đầu tới cuối cô ấy đều không biết.”

Thời Sênh nhảy từ trên tảng đá xuống, phân phó Thập Phương, “Dẫn hắn xuống.”

Mọi chuyện về Hạ gia đã sáng tỏ, nếu lúc trước cô không xúc động như vậy, có lẽ đã sớm phát hiện ra âm mưu của Cesar rồi, đáng tiếc tuổi trẻ quá ngông cuồng.

Nhưng mà... Nếu không như thế, cô lại sẽ không gặp được Phượng Từ.

Hạ Sơ, cậu dùng mạng của cậu để đổi lấy một người khác bảo vệ, cậu có vui không?

Cậu nên vui.

...

Trên tàu Vô Cực, Cesar bị đưa tới khoang thoát ly. Thập Phương lạnh nhạt đẩy mạnh hắn vào trong khoang.

Cesar bị thương, hoàn toàn không có năng lực phản kháng nào, chỉ có thể tùy ý theo hành động của Thập Phương.

“Thập Phương...” Ánh mắt Cesar nhìn ra phía sao trời không ngừng xẹt qua ở bên ngoài. Hắn bị ném ra ngoài trong tình trạng không có bảo vệ thế này, khi tàu Vô Cực quá độ, chắc chắn hắn sẽ chết.

Thời Sênh sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn đã sớm biết điều này, nhưng không ngờ cô lại khiến hắn chết kiểu này.

Đây hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn, cô không tra tấn hắn, có thể dùng một đao chém chết thì quyết không dùng tới đao thứ hai...

Cô làm như vậy rõ ràng là tra tấn hắn, có thể thấy được cô hận hắn đến thế nào.

“Ngài Cesar có di ngôn gì sao?” Thập Phương đứng ở cửa khoang, vẻ mặt nghiêm túc không nhìn ra chút cảm xúc dư thừa nào.

“Thập Phương, nhắn với cô ấy một tiếng, hãy tha cho Cục Quản lý Thời không một con đường sống, từ đầu tới cuối đều là âm mưu của riêng tôi. Những người khác chỉ nghe lệnh tôi mà làm việc thôi.”

Thập Phương bình thản nhìn hắn, “Còn gì không?”

Cesar trầm mặc một chút, môi hơi động đậy nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu, khẽ lắc: “Hết rồi.”

Thập Phương nhanh chóng đóng cửa khoang lại. Cách cửa khoang, bóng dáng của Cesar trở nên mơ hồ, Thập Phương cúi đầu cài đặt thời gian tự động thoát ly.

“Thập Phương, Thập Phương.” Không biết Thần Hành từ đâu chui ra, lập tức ôm chặt lấy đùi Thập Phương. Vốn dĩ là cài đặt mười phút, kết quả bị Thần Hành va phải nên lập tức ấn vào nút thoát ly luôn.

“Khoang chuẩn bị thoát ly... Đếm ngược... 3... 2... 1...”

Khoang thoát ly bị bắn ra ngoài, Thập Phương như thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Cesar, sau đó liền biến thành một điểm ánh sáng màu trắng, biến mất trong vũ trụ. Đến khi anh ta nhìn lại thì đã không còn nhìn thấy khoang thoát ly đâu nữa.

Thập Phương lắc đầu, xách cổ áo Thần Hành lên: “Sao chủ nhân lại để nhóc ra rồi hả?”

“Chủ nhân không cần tôi làm việc nữa mà!” Thần Hành vô cùng vui sướng, làm đầu não quá mức nhàm chán, nhìn đám số liệu kia, nhóc sắp nôn ra tới nơi rồi.

Thập Phương nhìn thiết bị cá nhân của mình, đang trong tình trạng offline. Anh ta tắt nó đi, một lần nữa khởi động lại.

Thần Hành không làm việc, Tinh Võng lại rơi vào trạng thái không hoạt động.

Những người vừa mới phát hiện ra Tinh Võng đã hồi phục, vừa mới online được một chút, còn chưa liên hệ được với bạn bè lâu ngày không có tin tức thì lại phát hiện mình bị đá văng ra, đăng nhập lại thì không còn vào được nữa.

Chương 1998: Chúa tể của tinh tế (44)

Sau khi Thời Sênh giết chết Thượng Quan Phổ liền phủi tay không làm gì. Thượng Quan Phổ để lại một đống cục diện rối rắm, Thời Sênh không làm, những người còn lại lại chẳng ai làm được.

Liên Minh lúc trước chạy trốn giờ lại thò mặt ra tranh công khiến cho tinh hệ Xích Nguyệt khiến người của sáu đại gia tộc tức giậm chân, thế nhưng vì thấy thực lực của mình không bằng người ta nên chỉ đành im miệng ấm ức.

Cần rất nhiều thời gian mới rửa sạch được chiến trường, hơn nữa vẫn còn một ít dư đảng còn lại của Thượng Quan Phổ, vì thế việc rửa sạch càng thêm khó khăn. Sáu đại gia tộc của tinh hệ U Minh chịu trách nhiệm dọn dẹp ở địa bàn của mình, chỉ có Hoàng thất và các hành chính tinh là đứng nhìn.

Hiện giờ chẳng có ai trong Hoàng thất dám đứng ra chủ trì đại cục. Sau khi Thượng Quan Phổ chiếm được Đế Đô Tinh thì Đại hoàng tử đã bị xử tử, hiện giờ Hoàng thất còn có ai chứ?

Đúng!

Nhị hoàng tử!

Người của Hoàng thất vội vã chạy đi tìm Nhị hoàng tử. Nhưng mà đừng nói là Nhị hoàng tử, ngay một sợi tóc của hắn cũng chẳng ai tìm được.

Nơi ở của Nhị hoàng tử đã bám đầy bụi bẩn, không biết đã bao lâu không có người ở.

Người của Hoàng thất bị đẩy vào đường cùng, đành phải đẩy một người của chi thứ lên ngôi mới miễn cưỡng khống chế được cục diện hiện tại.

Chờ đến khi người của các đại tinh hệ quét dọn xong chiến trường thì mới nghĩ tới một việc vô cùng quan trọng... Tinh Võng.

Tinh Võng như bị động kinh vậy, lắm lúc có thể dùng, lắm lúc lại không thể, tần suất còn chẳng có quy luật gì hết, giống như phải xem tâm trạng của Tinh Võng, nó muốn online thì online, không muốn online thì offline luôn.

Không biết ai truyền ra tin Tinh Võng chập cheng như vậy là vì Thời Sênh.

Diêm gia chủ là người đầu tiên đưa thiệp tới bái phỏng.

Thập Phương ngăn Diêm gia chủ bên ngoài Lam Tinh, vẻ mặt nghiêm túc thuật lại lời của Thời Sênh, “Diêm gia chủ, mời trở về đi, gia chủ sẽ không gặp ngài đâu.”

“Thập Phương, chẳng lẽ cậu muốn nhìn Tinh Tế như bây giờ sao?” Diêm gia chủ khuyên nhủ Thập Phương, không có Tinh Võng, cho dù Tinh Tế có khôi phục lại thì cuộc sống bình thường của rất nhiều người vẫn bị ảnh hưởng, có khả năng khoa học kỹ thuật còn đi lùi lại.

Thập Phương đáp với vẻ mặt lạnh nhạt, “Diêm gia chủ, gia chủ quyết định thế nào thì tôi sẽ chấp hành như thế.”

Diêm gia chủ: “...”

Diêm gia chủ không cam lòng rời đi, tiếp theo lại có người của gia tộc khác tới. Ngay cả Mộ Ý cũng tới, có điều Mộ Ý không tới tìm Thời Sênh nói chuyện Tinh Võng mà là tới tìm Mộ Bạch.

Cái này quả đúng là hận quá sâu, đến tận lúc này rồi mà vẫn còn nhớ thương kẻ thù của mình.

Thời Sênh liền ném Mộ Bạch ra, Mộ Ý đuổi Mộ Bạch chạy khắp Tinh Tế, ngay cả Mộ gia cũng chẳng thèm quan tâm.

Sau người của sáu đại gia tộc thì tới lượt người của Liên Minh. Đám người này xông tới cửa chẳng khác nào thổ phỉ, nhưng sau đó lại cúp đuôi trở về.

Lăn lộn mấy ngày, Tinh Võng vẫn luôn trong tình trạng lúc được lúc không, sau đó là mất luôn, thế là mọi người chẳng ai thèm sử dụng Tinh Võng nữa.

Còn chẳng bằng lúc chập cheng, vì lắm lúc chập cheng nhưng lại kéo dài khá lâu, bọn họ có thể sử dụng Tinh Võng một lúc.

“Gia chủ, chuyện Tinh Võng, ngài định tính thế nào ạ?” Thập Phương nhìn Thần Hành đang ôm đùi mình, hỏi Thời Sênh với vẻ khó hiểu. Thần Hành đã chẳng còn liên quan gì với Tinh Võng nữa, tuy rằng Tinh Võng vẫn có thể vận hành nhưng tất cả mọi người lại không có cách nào đăng nhập, chẳng khác nào lúc nó không vận hành cả.

“Liên quan gì tới tôi chứ.” Thời Sênh tỏ vẻ chẳng quan tâm.

“Nhưng mà người bên ngoài không ngừng tìm tới cửa...” Ngay cả tinh hệ Xích Nguyệt cũng phái người tới, lúc trước Thời Sênh cho nổ Đế Đô Tinh của bọn họ, lúc này Thời Sênh còn ném Caroll lại hành

tinh hoang vắng kia, làm cho nửa tháng sau người ta mới tìm được hắn trong tình trạng nửa sống nửa chết và cứu về.

Rõ ràng là đã đắc tội triệt để với tinh hệ Xích Nguyêt, người ta đã phái hẳn hai tinh hạm tới bên ngoài Lam Tinh rồi.

Như thể nếu cô không đồng ý để Tinh Võng hồi phục lại thì bọn họ sẽ lập tức phát động tấn công vậy.

“Mặc kệ bọn họ đi.” Thời Sênh xua tay ý bảo Thập Phương mau đi đi, “Phượng Từ, anh đã khỏe lại chưa?”

Thập Phương nhìn trời không biết nói gì, đành mang theo bộ trang sức đeo chân rời đi.

“Gia chủ và thiếu gia Phượng Từ lại định đi đâu thế?”

“Về nhà chính.” Thần Hành nghiêng đầu, “Thập Phương, chúng ta đi chơi đi.”

Thập Phương: “...” Chơi cái gì mà chơi chứ, giờ anh ta nhìn đám người ở bên ngoài kia thì cũng thấy tóc bạc trắng cả đầu rồi đây.

...

Thời Sênh dẫn Phượng Từ về nhà chính gặp Ngu Tường. Ngu Tường vui vẻ làm một bàn đầy đồ ăn, chúc mừng cô bình an trở về.

“Ăn nhiều vào, ăn nhiều vào.” Dì Ngu gắp cho Thời Sênh một gắp đồ ăn, hốc mắt ửng đỏ.

Nhìn cô lại như nhìn thấy Hạ Sơ, nếu Hạ Sơ còn sống...

“Dì Ngu...” Thời Sênh siết chặt đôi đũa.

Ngu Tường ngẩng đầu nhìn cô, “Sao thế? Ăn không ngon à?”

“Không phải đâu dì Ngu.” Thời Sênh đặt đũa xuống, “Có mấy câu định nói với dì thôi.”

Trong lòng Ngu Tường lộp bộp một chút, bỗng nhiên nói với vẻ hơi trốn tránh, “Có gì thì cứ ăn đi rồi nói, ăn xong rồi hãy nói cũng được... Dì Ngu đi xem canh thế nào, con với Tiểu Từ cứ ăn trước đi.”

Thời Sênh nhìn dì Ngu vội vàng đi mất. Cô lại nghiêng đầu nhìn Phượng Từ đang cắm cúi ăn cơm.

Có lẽ cảm nhận được tầm mắt của Thời Sênh, tốc độ và cơm của Phượng Từ cũng chậm lại, ngẩng đầu lên nhìn cô, tầm mắt vừa lúc đối xứng nhau.

Thời Sênh giơ tay gạt lọn tóc rũ trên trán hắn, “Anh bảo em có nên nói ra hay không?”

Phượng Từ chậm rãi đặt bát xuống, cầm lấy tay Thời Sênh bằng cả hai tay, “Có lẽ bà ấy đã nhận định là Hạ Sơ chết rồi, em nói ra thì có được gì đâu chứ? Cuối cùng thì cô ấy vẫn chết đấy thôi.”

Thời Sênh kinh ngạc, “Không ngờ anh lại nói được mấy lời như thế này đấy.”

Cô còn tưởng hắn sẽ nói rằng: cho dù cô làm gì thì vẫn đúng chứ?

“Em đang hỏi anh, chẳng phải là muốn anh cho em một sự quyết định sao?” Phượng Từ mỉm cười đáp.

Thời Sênh yêu chiều véo má anh một cái, “Chỉ có anh là thông minh.”

“Cái này không phải là thông minh.” Trong mắt Phượng Từ tràn ngập tình cảm dịu dàng khiến cho người nhìn vào hắn, trái tim cũng đập bình bình. Hắn nhẹ nhàng nói tiếp, “Cái này gọi là tâm linh tương thông.”

Thời Sênh nén cười, không cãi lại hắn.

Cái gì mà tâm linh tương thông chứ. Hắn và cô đã ký kết kế ước, cái đó chỉ là hắn thông qua khế ước cảm nhận được mà thôi.

Dì Ngu bưng một bát canh bốc đầy hơi nóng tiến vào, vẻ mặt tràn ngập vui vẻ.

Bên kia, thiếu nữ ngồi nghiêng người, trên mặt là nụ cười ngập tràn yêu chiều, mà bên cạnh, chàng trai hơi cúi đầu dường như đang xấu hổ, nhưng mà từ phương hướng của dì Ngu thì thấy trong mắt chàng trai là sự vui vẻ ngập tràn.

Nếu Tiểu Sơ còn sống thì chắc có lẽ cũng sẽ tìm được một người yêu thương mình như thế thôi.

Ngu Tường thu lại cảm xúc trên mặt, chờ đến khi bình phục lại rồi mới bưng canh bước vào phòng, “Tiểu Sênh, Tiểu Từ, mau nếm thử món canh này xem.”

Thời Sênh ngồi thẳng người lên, lấy cái bát không múc đầy canh đẩy tới trước mặt Ngu Tường, sau đó lại múc cho Phượng Từ một bát.

Canh hơi nóng, Phượng Từ giơ tay muốn nhận lấy nhưng bị Thời Sênh gạt đi, đặt xuống tận trước mặt hắn, “Đợi nguội rồi hãy uống.”

“Ừ.”

Ngu Tường mỉm cười, “Tiểu Sênh à, con cũng đừng quá bá đạo như thế chứ, con nhìn xem con bắt nạt người ta thành cái dáng vẻ gì rồi kìa.”

Ý của dì Ngu là... cô là con gái, nên để người ta chăm sóc cho mình.

“Dì Ngu, con bằng lòng để cô ấy bắt nạt mà.” Phượng Từ trả lời rất nghiêm túc.

Dì Ngu có điểm dở khóc dở cười, “Thằng bé này, chỉ biết nhường nó, sau này kiểu gì con cũng bị nó bắt nạt đến chết mất thôi.”

Thời Sênh xoa tóc Phượng Từ làm cho tóc tai của hắn trở nên lộn xộn, “Dì Ngu, dì đang nói chuyện giúp ai thế ạ? Được con bắt nạt là phúc phận của anh ấy đấy, có phải không A Từ?”

Phượng Từ gật đầu: “Ừ.”

Gặp được em chính là phúc phận của anh.

Chương 1999: Chúa tể của tinh tế 45)

Cuối cùng, Thời Sênh vẫn không nói cho dì Ngu biết chuyện về Hạ Sơ. Đúng như Phượng Từ nói, cô hỏi hắn cũng chỉ là muốn hắn cho mình một quyết định mà thôi.

Ăn cơm xong, Thời Sênh hỏi Ngu Tường có muốn quay về Đế Đô không, Ngu Tường cười nói không về, “Ôm mãi ký ức mà sống thì không bằng sống tốt thay cả phần của họ.”

Một khắc đó, dường như Thời Sênh thấy được trong mắt dì ấy sự nhẹ lòng. Người phụ nữ này cố chấp bao nhiêu năm như thế, sau khi Hạ Sơ rời đi rồi mà vẫn không thể buông xuôi được.

Có lẽ lúc đó, dì ấy luôn cảm thấy Hạ Sơ sẽ còn quay về.

Xin lỗi dì Ngu, không thể đem cậu ấy về cho dì.

...

Sau khi Thời Sênh rời khỏi nhà chính liền dẫn Phượng Từ đi dạo khắp Lam Tinh, còn chưa đi được bao xa thì đã bị cuộc gọi đoạt mệnh của Thần Hành gọi tới.

“Chủ nhân, các tinh hệ khác đều phái binh tới Lam Tinh rồi, nói nếu ngài không cho khôi phục lại Tinh Võng thì bọn họ sẽ bắn bỏ Lam Tinh.” Thần Hành đang ở bên cạnh Thập Phương, bên chỗ Thập Phương khá ồn ào, các loại tin tức không ngừng vang lên ầm ĩ.

“Lá gan lớn như thế cơ à? Ai cầm đầu?” Ông còn chưa chết mà đã dám kết bè kết cánh tới đây bắt nạt người, đúng là gan to bằng trời rồi.

“Mộ gia đề xuất ý kiến đầu tiên, Liên Minh phụ họa, sau đó tinh hệ Xích Nguyệt cũng đồng ý.” Thập Phương ghé nửa khuôn mặt vào, nhanh chóng báo một tiếng.

“Tinh hệ U Minh thì sao?”

“Không có động tĩnh gì.”

Tinh hệ U Minh sao dám xằng bậy chứ, Thời Sênh mà không còn thì Liên Minh sẽ bỏ qua cho họ sao?

“Sáu đại gia tộc có những ai?” Thời Sênh hỏi với vẻ thờ ơ như thể không thèm để tâm tới đám người bên ngoài.

“Chỉ có Mộ gia.”

Người Tông gia ngập ngừng không dám quyết, nhưng cuối cùng vẫn không tham dự. Còn đám người phe Diêm gia thì chắc chắn sẽ không tham gia rồi. Bọn họ vốn đã đắc tội Thời Sênh đủ nhiều, nếu còn tiếp tục đắc tội nữa, bọn họ chỉ sợ sẽ bị giết chết hết.

“Ồ, xem ra là muốn biến thành năm đại gia tộc rồi.”

Thập Phương: “...”

Xong rồi, gia chủ muốn diệt Mộ gia rồi.

...

Mười ngày sau, chiến hạm của các đại tinh hệ tới Lam Tinh, vây chặt lấy hành tinh này. Nhưng bọn họ còn chưa kịp lên tiếng kêu gọi liền nhận được một tin tức cực kỳ kinh khủng... Mộ gia bị diệt.

Những người này lập tức sợ run, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bọn họ đã tới tận đây rồi, không thể cứ như thế rời đi được. Bọn họ cũng có phải tới vì lợi ích của riêng mình đâu, bọn họ tới vì tương lai của toàn Tinh Tế cơ mà.

Bọn họ là người có trách nhiệm trên người.

Đúng, không sai, là người có trách nhiệm trên người.

Mộ gia hy sinh cũng là vì sự phát triển của nhân loại, bọn họ sẽ mãi mãi khắc ghi công lao này.

... Nhưng bọn họ không dám tùy tiện nổ súng vào Lam Tinh.

Đây tuyệt đối không phải hèn, đây gọi là mưu kế.

Tình hình căng thẳng này kéo dài nửa tháng. Trong lúc đó, hai bên tiến hành không ít cuộc hội đàm, kết cục đều là bị ném ra khỏi Lam Tinh không thương tiếc. Rất nhiều người không nhìn được muốn nổ súng, nhưng cuối cùng nhìn tàu Hồi Tố lẳng lặng trôi nổi ở phía đối diện, bọn họ liền từ bỏ ý định này.

Đến khi tất cả những người đại diện ra mặt đều bị ném ra ngoài rồi, rốt cuộc đám người này cũng không nhịn được nữa, bọn họ muốn đánh, muốn hủy diệt thế giới này.

“Nổ súng!”

“Nổ súng!”

Tất cả các chiến hạm đều nhận được mệnh lệnh.

Đèn chỉ thị nổ súng trên tinh hạm sáng lên, đám nòng pháo vốn dĩ đang chĩa về phía Lam Tinh đều đồng loạt quay đầu, nhắm ngay về phía mấy tinh hạm, nổ súng cùng lúc.

Nhóm lão đại trên các tinh hạm: “???”

Tại sao lại chĩa về phía bọn họ nổ súng chứ!

Đánh Lam Tinh cơ mà!

Không nhìn thấy Lam Tinh à?

Có phải các ngươi bị mù rồi hay không hả?

May mắn khả năng phòng thủ của tinh hạm đủ mạnh, bị người trong nhà đánh cho một trận, ngoại trừ tức tối và phủ đầy bóng ma tâm lý ra thì cũng chẳng bị làm sao cả.

Mà đám quân lớn gan dám bắn thủ trưởng nhà mình giờ cũng đang run như cầy sấy, vừa rồi bọn họ có làm gì đâu, lúc có hiệu lệnh nổ súng thì nòng pháo tự xoay đi đấy chứ.

Trong lúc nhóm lãnh đạo chửi ầm ĩ lên thì trước mặt bọn họ xuất hiện một khung tin tức nghe cực kỳ ngứa đòn: “Điện báo của tổ tông các người“.

Đám lãnh đạo chắc chắn là Thời Sênh cố ý!

Với bản lĩnh của cô ta, muốn nói chuyện trực tiếp đâu có khó gì, điên quá đi mất!

Nhưng lúc này, bọn họ lại không thể không nhấp vào đồng ý.

Thân ảnh Thời Sênh xuất hiện trong không trung, cô vắt chân ngồi trên một đống nhìn có vẻ như là vũ khí mới sản xuất của Liên Minh, mà bên cạnh còn có Trảm Long Vệ đang đi qua đi lại, không ngừng chỉ huy người máy dọn đồ.

Người của Liên Minh lập tức đứng bật dậy, nổi giận gầm lên: “Thời Sênh, cô đang làm gì thế hả?”

Thời Sênh còn tốt bụng điều chỉnh góc máy quay để họ thấy rõ ràng hơn, sau đó, mặt cô lại ló ra lần nữa, cười tủm tỉm nói: “Các vị cứ ở bên đó chờ tôi đi, chờ tôi cầm đạn dược về sẽ đánh với các vị.”

Mọi người: “...”

Cô còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa không hả?

Cướp kho vũ khí dự trữ của người ta còn muốn người ta chờ bị đánh nữa à?

“Thời Sênh, chỉ cần cô làm cho Tinh Võng vận hành lại, tất cả đồ trong kho dự trữ của chúng tôi đều có thể tặng cho cô!” Người lãnh đạo Liên Minh vỗ bàn đưa ra vốn gốc.

Thời Sênh cười nhạo, “Nhìn xem ông nói gì kìa, chẳng phải tôi sắp dọn xong rồi sao? Chẳng lẽ ông không cho tôi thì tôi phải trở về tay không à? Ông có bị ngu không thế?”

Lãnh đạo Liên Minh: “...” Người đâu, mau bắn cô ta cho tôi!

“Cô muốn như thế nào mới để Tinh Võng khôi phục lại hả?”

“Tinh Võng thì liên quan gì tới tôi nhỉ? Các vị đừng có đẩy trách nhiệm lên người tốt như tôi thế chứ? Người của tôi đều sống rất tốt, các vị không thể thống trị người của mình sinh hoạt vui vẻ là do bản lĩnh của các vị thôi, tại sao lại đổ cho Lam Tinh của tôi, còn bắt tôi giúp nữa? Ai cho các vị mặt mũi lớn thế hả?”

“Nếu không phải cô tùy tiện hủy diệt Tinh Võng...”

Thời Sênh ngắt lời người đó, “Nếu tôi không hủy diệt Tinh Võng thì các người đã sớm bị tẩy não cmnr, giờ kết cục là các vị chẳng khác nào những người đã bị các vị xử lý cả đâu.”

Nói đạo lý với Thời Sênh chứ gì, cô ấy có thể nói tới chuyện nghìn lẻ một đêm luôn.

“Lúc tôi quay về mà các người vẫn còn chắn ở cửa nhà tôi thì đừng có trách lửa đạn của Liên Minh không có mắt nhé.” Mẹ cái lũ ngu si đần độn này, tưởng ông đây dễ bắt nạt lắm đúng không?

Liên Minh: “...” Liên quan gì tới chúng tôi chứ?

...

Lúc Thời Sênh trở về Lam Tinh, đám người này vẫn chưa lui quân.

Thời Sênh tới gần nhưng người bên đó cũng không ra tay mà truyền tin cho cô, nói nếu cô không để Tinh Võng khôi phục lại thì bọn họ sẽ tự sát bên ngoài Lam Tinh cho cô xem.

Một ngày cô không đồng ý thì bọn họ sẽ đều phái người tới tự sát.

Thời Sênh: “...” Ai ra cái chủ ý ghê tởm thế này đấy?

Caroll đang ở tinh hệ Xích Nguyệt dưỡng thương: "..." Hắn cũng không nghĩ, nhưng đối phó với loại người như cô thì không thể dựa theo suy nghĩ bình thường được.

Nhưng Caroll vẫn quá coi thường Thời Sênh. Cô không nói một lời đã cho người nổ súng vào những kẻ đó, các người muốn tự sát chứ gì? Đã thế ta không khách khí tiễn các người một đoạn vậy!

Đây là nguyên văn lời cô nói.

Một đám người bị đánh đến mức đầu óc choáng váng, muốn phản kích nhưng công kích lại chẳng có hiệu quả gì mấy. Đúng lúc đám người này tức giận tới mức muốn đồng quy vu tận với Thời Sênh thì lại đột nhiên dừng lại.

Thời Sênh nhìn mà chẳng hiểu gì hết, "Bọn họ làm gì thế? Lại có chiêu gì lớn à?"

"Không phải đâu chủ nhân, hình như Tinh Võng khôi phục rồi." Tiếng nói giòn tan của Thần Hành vang lên.

Tinh Võng khôi phục ư?

Thời Sênh nhìn thiết bị cá nhân một cái, khóe miệng giật giật, "Ai làm thế?" Trên thế giới này còn nhân vật như thần đó sao?

Thần Hành im lặng một hồi lâu mới nói: "Nhị Cẩu Tử."

"Cái quái gì cơ?" Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Cái đầu nhỏ của Thần Hành gật mạnh, chính là nó.

Nhị Cẩu Tử rõ ràng là một trí thông minh nhân tạo không tệ, chỉ là trước kia nó bị Thời Sênh đàn áp kinh quá nên nhìn có vẻ ngu si đần độn tí thôi, so ra vẫn còn kém Thần Hành nhưng cũng vượt hẳn các trí thông minh nhân tạo khác rồi.

Từ sau khi cô trở lại Tinh Tế, Nhị Cẩu Tử liền mất tăm mất tích, lúc này lại đột nhiên nhảy ra khiến cô khá kinh ngạc.

...

Tinh Võng khôi phục lại nên người bên kia không đánh nữa, tan đi như ong vỡ tổ, chớp mắt một cái đã chẳng còn thấy bất kỳ một thiết bị phi hành nào bên ngoài Lam Tinh nữa.

Tinh Võng đã khôi phục lại rồi còn đánh làm gì nữa chứ?

Không đánh nữa!

Hơn nữa, căn bản là đánh cũng không thắng mà đúng không?

Thời Sênh đúng là một kẻ biến thái.

Đây là đánh giá của mọi người về Thời Sênh.

Nhị Cẩu Tử thành đầu não mới, nó không giống Thần Hành lúc làm đầu não chẳng thèm làm gì. Vừa mới tiếp nhận công việc, Nhị Cẩu Tử liền tiến hành kiểm tra ở các nơi cần tu bổ, làm người của các địa bàn nhanh chóng chữa trị lại Tinh Võng.

Chỉ khi Tinh Võng được chữa trị xong thì Tinh Tế mới có thể vận hành bình thường được.

Sau khi Tinh Võng được chữa trị, Nhị Cẩu Tử triệu tập người cầm

quyền của sáu đại tinh hệ, tiến hành hội nghị kéo dài suốt một ngày. Sau khi hội nghị kết thúc, trên Tinh Võng cũng công bố tên mới của đầu não là Nhị Cẩu Tử.

Người thường đại khái cũng chỉ biết là Linh bị hỏng, nhưng nguyên nhân cụ thể thế nào họ cũng không rõ ràng, loại chuyện như thế này thường thì chính phủ cũng không bao giờ công khai ra, thế nên, sau khi chuyện này kết thúc, bọn họ cũng không biết Linh đã sớm đi đời nhà ma.

Hiện tại, đầu não đột nhiên đổi tên, bọn họ cũng thấy ngu người.

[Tại sao tự nhiên đổi tên thế? Chẳng phải cái tên Linh lúc trước nghe khá hay sao?]

[Nhị Cẩu Tử là cái tên kiểu gì thế? Đầu não định lấy cái tên này cho dễ nuôi đấy à?]

[Phì, cái tên Nhị Cẩu Tử này thật là...]

[Không phải đầu não hỏng rồi đấy chứ? Giờ chúng ta dùng Tinh Võng sẽ không sao đấy chứ?]

Nhị Cẩu Tử: "..." Lại bị hack nữa rồi.

Cho dù Nhị Cẩu Tử sửa đổi lại thông báo trong thời gian ngắn nhất thì cái tên Nhị Cẩu Tử cũng đã đi vào lòng người, được truyền bá với tốc độ ánh sáng.

Khiến cho Nhị Cẩu Tử tức tới mức tới tận Lam Tinh tìm Thời Sênh.

[Đại thần, xin cô buông tha cho tôi có được không hả?] Nó không thể trêu vào cô, giờ có muốn trốn cũng không trốn được.

Tức giận tới mức không thể khống chế bộ nhớ của máy được nữa.

“Hiện tại mi là đầu não cơ mà, cần gì ta phải buông tha nhỉ?” Giọng Thời Sênh rõ ràng chả có tí cảm xúc nào, chỉ như đang nói một câu rất bình thường.

[Tôi với cô có thù gì lớn đâu chứ hả!] Nhị Cẩu Tử rất tuyệt vọng. Lúc trước nó cũng chỉ nghe lệnh chủ nhân mà làm việc, tại sao cô ấy cứ thích bắt bẻ nó thế chứ?

“Thói quen thôi mà.” Thời Sênh quay đầu lại cười, ánh nắng bình minh chiếu rọi như chắp cho cô thêm một đôi cánh và bay lên trời... Mẹ kiếp, không cho cô ta cánh thì cô ta cũng lên trời được!

Con mẹ cái thói quen ấy!

Bản Hệ thống... à không, bản đầu não không thèm chấp với cô ta nữa. Nó trở về liền... tăng thêm mấy tầng tường lửa nữa, hừ!

Nhị Cẩu Tử bỏ chạy, Thời Sênh cười khẽ một tiếng. Nhìn về phía bên kia, sau cây cột có một cái đầu nhỏ ló ra, Thời Sênh cảnh cáo, “Không có lần sau.”

Đương nhiên cô sẽ không làm chuyện nhàm chán như thế, đây là Thần Hành ham chơi trêu đùa Nhị Cẩu Tử mà thôi. Có điều, nhìn dáng vẻ tức giậm chân của Nhị Cẩu Tử, cô cũng cảm thấy khá vui vẻ, thế nên cũng chẳng truy cứu chuyện Thần Hành khiêu khích Nhị Cẩu Tử nữa.

Thần Hành lè lưỡi, túm chặt làn váy chạy như bay ra khỏi phòng.

Âm thanh keng ca leng keng truyền đi rất xa.

Thời Sênh dường như nghe được tiếng gọi Thập Phương giòn tan của cô nhóc, không biết làm gì mà khiến một đám Trảm Long Vệ cười ồ lên. Sau đó là tiếng quát lớn của Thập Phương và âm thanh ồn ào, nhốn nháo của Thần Hành.

Lần đầu tiên cô phát hiện ra ở đây thật là náo nhiệt.

“Tiểu Sênh.”

Thời Sênh đóng cửa lại, xoay người đi vào phòng, “Sao thế?”

“Quần áo của anh...” Phượng Từ ở trong phòng tắm, hơi mở hé cửa ra, mặt đỏ bừng, “Em lấy giúp anh với.”

Thời Sênh: “...” Sáng sớm ngày ra tắm cái quái gì chứ! Không biết buổi sáng càng dễ xúc động à? Tối hôm qua ư? Tối hôm qua cô còn chưa làm gì đấy biết không hả?

Cô mà là người túng dục quá độ thế à?

Thời Sênh đi tới tủ quần áo chọn cho hắn một bộ. Phượng Từ định cầm quần áo rồi đóng cửa lại nhưng bị Thời Sênh giữ chặt một đầu quần áo, nhìn hắn cười tủm tỉm: “Em mặc cho anh.”

“Không cần, anh tự mặc được.” Phượng Từ kéo quần áo vào trong, ánh mắt lảng tránh.

Sức của Thời Sênh rất lớn, đè lại cửa, nói với vẻ lưu manh: “Hoặc là em mặc cho anh, hoặc là anh ra ngoài này lại cởi một lần, anh chọn đi.”

Phượng Từ: “...” Cái này rõ ràng là không thể chọn có được không

hả?

Hắn ấm ức một chút, buông tay đang giữ cửa ra, rụt người vào trong. Thời Sênh đẩy cửa đi vào. Phượng Từ tưởng rằng mình sẽ bị làm chuyện không thể miêu tả ở trong phòng tắm một hồi, còn đang định giả bộ thèm mà còn từ chối một chút. Nếu hắn quá chủ động thì lỡ về sau cô mất hứng thú với hắn thì phải làm sao chứ?

Nhưng Phượng Từ đã suy nghĩ nhiều rồi, Thời Sênh thật sự chỉ mặc quần áo giúp hắn mà thôi.

Thời Sênh chọn một chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ và tay áo đều thêu hoa văn giống hệt hoa văn trên váy cô, chỉ cần liếc nhìn một cái là biết đây là đồ tình nhân.

Phượng Từ mỉm cười, gần đây quần áo hắn mặc đều như thế, mỗi một bộ đều có thêu hoa văn tương xứng với đồ mà cô mặc, đứng chung một chỗ quả thực xứng đôi vừa lứa không nói được thành lời.

“Cười cái gì mà cười, đứng thẳng lên.” Thời Sênh vỗ vào bụng hắn. Phượng Từ lập tức hóp bụng ưỡn ngực, “Kỳ quái, sao em cảm thấy anh cao lên nhỉ, anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn cao được thế?”

Quần áo này đều làm theo kích thước trước kia, vậy mà giờ lại có vẻ nhỏ, cũng không phải quá nhỏ nhưng có điều hơi chật. Đây đều là đồ làm thủ công, sẽ không thể xuất hiện vấn đề may vá sai sót được, vậy chắc chắn là hắn cao lên rồi.

“Đều là do vợ anh nuôi quá giỏi.” Phượng Từ đẩy công lao cho Thời Sênh không hề bủn xỉn một chút nào.

Thời Sênh liếc nhìn hắn cười tủm tỉm, sửa sang lại cổ áo rồi dựa nửa người vào lòng hắn, thổi khí vào tai hắn: “Nuôi giỏi ư? Nuôi trên

giường rất giỏi đúng không?”

Tai Phượng Từ hơi đỏ lên, thẹn thùng gọi một tiếng: “Tiểu Sênh...”

Cánh môi lành lạnh chạm vào vành tai nóng bỏng của hắn giống như vừa phải ra ngoài phơi nắng gặp được một ly nước trái cây ướp lạnh, cả người đều vô cùng thoải mái.

“A Từ, em thích dáng vẻ anh như thế này.”

“Dáng vẻ... như thế nào?” Phượng Từ chớp mắt tỏ vẻ cực kỳ ngây thơ và vô tội.

“Dáng vẻ thẹn thùng vì em.” Thời Sênh hôn lên vành tai hắn. Mặt Phượng Từ càng đỏ hơn, dường như cả người đang bị đốt cháy.

Hắn cũng không hiểu tại sao, rõ ràng bọn họ đã thân mật vô số lần, nhưng lần nào bị cô trêu chọc, hắn cũng đều không nhịn được mà xấu hổ.

“Sau này anh sẽ mãi mang dáng vẻ này, em... sẽ luôn thích anh chứ?” Phượng Từ hỏi.

Thời Sênh hơi dừng một chút, ngón tay đặt lên đầu vai hắn, chậm rãi dịch người ra, đối diện với Phượng Từ.

Hơi nước phủ kín tấm gương khiến cho hình ảnh kề sát của hai người trở nên mông lung, không khí trong phòng tắm vô cùng tĩnh lặng như thể bị người ta ấn lên nút tạm dừng vậy.

“Không đâu.” Giọng nói trong trẻo đánh vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng.

Đồng tử của Phượng Từ lồi ra. Hắn ngơ ngác nhìn Thời Sênh, tựa như vẫn không tin được vào hai chữ mà cô vừa nói. Trái tim hắn đập thình thịch không ngừng, máu toàn thân như đông cứng lại.

“Tiểu Sênh...” Trong đáy mắt Phượng Từ tràn ngập mê man, cả người như con vật nhỏ bị người ta vứt bỏ khiến người ta phải thương xót, ngón tay giữ người Thời Sênh nhưng lại không dám dùng sức.

Cái tay còn lại của Thời Sênh di chuyển từ bên eo hắn lên trên đầu vai, đôi tay vòng ôm lấy cổ hắn. Cô ghé sát vào hắn khiến cả người Phượng Từ phải dán lên tấm gương phía sau.

Toàn bộ đầu óc Phượng Từ lúc này chỉ có hai chữ kia, Thời Sênh làm gì hắn cũng chỉ biết nhìn cô ngơ ngác, Thời Sênh biết có lẽ mình đã khiến hắn bị dọa rồi nên thở dài một cái.

Thật sự có những lời nói không thể nói mơ hồ được, cô nhất định phải nói rõ ràng ra.

Cô dán môi lên cánh môi lạnh lẽo của hắn, nhẹ nhàng gặm nhấm một hồi, “Em yêu anh, sẽ vẫn luôn yêu anh.”

Hơi thở của Phượng Từ ngưng lại, cả người đều như lâm vào sự kích động, giọng hắn run rẩy nhưng lại vô cùng trịnh trọng, “... Anh yêu em.”

Hắn cược tất cả những gì mình có, rốt cuộc cũng ôm được cô gái mà hắn trân trọng như mạng sống ở trong lòng.

Cả đời này, hắn đều sẽ không buông tay.

Nguyện cho em dù qua bao tháng năm có gặp trắc trở, đến cuối cùng

vẫn thoải mái, nghênh ngang.

Nguyện cho em dù có qua núi đao biển lửa, đến cuối cùng vẫn như xưa, không hề thay đổi.

Nguyện cho em dù có thênh thang khắp chốn, đến khi quay về anh vẫn vĩnh viễn ở trong trái tim em.

Chương 2000: Sênh ca vạn dặm (1)

Tinh lịch năm 1578, hải tặc thiên hà cướp bóc hoành hành, Thời Mộ nhận lệnh đi trấn áp.

Vợ của Thời Mộ là Lục Tư Nguyệt đang mang thai sáu tháng, sắp sinh. Khi tiễn Thời Mộ đi, Lục Tư Nguyệt vẫn không nỡ để chồng đi. Cô kéo tay Thời Mộ nói: “Lúc nào thì anh về được?”

Thời Mộ thương xót vợ mình, “Trận đánh này ai có thể nói trước được lúc nào về chứ, em đừng lo, anh sẽ không sao đâu.”

Hai tay Lục Tư Nguyệt xoa bụng, lo lắng không thôi, “Mộ, anh nhất định phải cẩn thận đó.”

Thời Mộ cười đặt bàn tay lên bụng Lục Tư Nguyệt, “Anh sẽ cẩn thận, anh còn chưa được gặp con chúng ta mà. Em ở nhà cũng phải chú ý đấy nhé.”

Lục Tư Nguyệt mắt nhòe lệ gật đầu, cô sẽ cẩn thận.

Cô nhất định sẽ bảo vệ đứa trẻ này bình an, để nó bình an ra đời.

“Sắp đến giờ rồi, anh phải đi đây. Em mau về đi, đi đường nhớ cẩn thận đấy.” Thời Mộ dặn dò.

Lục Tư Nguyệt kéo tay Thời Mộ, vội vàng nói: “Mộ, em sợ lúc em sắp sinh anh vẫn chưa về, anh đặt tên cho con chúng ta đi.”

“Không sao đâu, em cứ đặt tên ở nhà cho con đi, đợi anh về rồi đặt tên chính sau được không?”

Lục Tư Nguyệt nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu, cũng được.

Thời Mộ cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi xoay người đi về hướng đại đội. Lục Tư Nguyệt đứng nguyên tại chỗ. Cho đến khi Thời Mộ lên chiến hạm, hạm đội lần lượt cất cánh, xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh, cô mới đỏ hoe mắt xoa bụng mình, “Con à, đợi ba về sẽ đặt tên cho con nhé.”

Bầu trời mây mù không tan, gió mưa như thể sắp kéo đến.

Thời Sênh được sinh ra chính trong thời đại hỗn loạn đó.

Thời Sênh không đợi được ba cô trở về, tên của Thời Sênh là do gia chủ ban cho.

Nghe nói ngày Thời Sênh sinh ra, đã kinh động tất cả lãnh đạo cao tầng của Thời gia. Thời Sênh vừa ra đời đã bị đưa đi. Lục Tư Nguyệt khắp người toàn máu cầu xin họ, nhưng họ không hề thương xót dù chỉ là một chút.

Tuy không bao lâu sau Thời Sênh đã được trở về bên Lục Tư Nguyệt, nhưng bởi vì lần tranh chấp đó đã lưu lại mầm bệnh trong người Lục Tư Nguyệt.

Ngày đứa con trở về, Lục Tư Nguyệt ôm chặt lấy cô bé. Cảm giác đã mất đi lại có lại được khiến Lục Tư Nguyệt vui mừng đến ngất đi. Đến khi tỉnh lại cô vẫn nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng nhìn thấy đứa trẻ đang líu lô bên cạnh, cô biết không phải mình đang mơ.

“Con à, con của mẹ.” Lục Tư Nguyệt vui mừng rớt nước mắt, không

dám giơ tay ra chạm vào Thời Sênh, dường như sợ chỉ khẽ chạm thôi đứa trẻ này sẽ không còn nữa vậy.

Bên ngoài phòng có người đẩy cửa bước vào, “Lục Tư Nguyệt.”

Lục Tư Nguyệt nhìn người đến, liền ôm Thời Sênh vào lòng, cảnh giác nhìn ông ta.

Người đó cười xùy một tiếng, đặt tấm thẻ gỗ nhỏ nhắn trước mặt Lục Tư Nguyệt, “Đây là tên của nó, gia chủ đích thân đặt.”

Nghe thấy hai chữ gia chủ, Lục Tư Nguyệt bất giác run rẩy. Cô đợi người kia lạnh lùng rời đi rồi mới nhặt tấm thẻ gỗ lên, bên trên khắc hai chữ Thời Sênh.

Sênh...

Người của toàn thiên hà đều biết Sênh đại diện cho cái gì.

Chỉ có người có địa vị vô cùng thấp kém mới dùng chữ này để đặt tên.

Sắc mặt Lục Tư Nguyệt trắng bệch, cơ thể không nén được run rẩy.

Tại sao chứ...

Tại sao con của cô lại bị đối xử như vậy chứ.

Thời Mộ đã mang về không ít vinh quang cho Thời gia, tại sao con của cô lại bị đối xử như vậy chứ.

Lục Tư Nguyệt không có sức lực để tranh luận với cả Thời gia to lớn. Cô chỉ có thể im lặng chấp nhận sự sỉ nhục họ đã dồn lên con cô, âm

thầm chấp nhận sự chế giễu cười nhạo của những người khác, chờ đợi Thời Mộ trở về.

Cô tin rằng, chỉ cần Thời Mộ trở về, họ sẽ sống tốt hơn.

Thế nhưng lần chờ đợi này là ba năm liền.

Thời Sênh đã ba tuổi, trông vô cùng đáng yêu, giống như cục bột nhỏ trắng trẻo, khi đi còn lắc la lắc lư, nhìn như sắp ngã, nhưng lần nào cũng đứng vững được.

Những đứa trẻ ở xung quanh đều không muốn chơi với cô bé, thậm chí còn để lộ ánh mắt chán ghét và ghê tởm.

Cô bé không hiểu tại sao, có lúc cũng sẽ ngây thơ hỏi Lục Tư Nguyệt, “Tại sao các bạn nhỏ lại không chơi với con, có phải họ ghét bỏ con không?”

Lần nào Lục Tư Nguyệt cũng chỉ im lặng, trên mặt là sự bi thương và phẫn nộ ẩn nhẫn mà rất nhiều năm sau Thời Sênh mới hiểu được.

Sau này hỏi nhiều lần mà không được trả lời, Thời Sênh cũng không tiện hỏi nữa. Các bạn nhỏ khác không chơi với cô bé, thì cô bé cũng không chơi với họ nữa. Hằng ngày Thời Sênh đều quanh quẩn với Lục Tư Nguyệt.

Đứa trẻ mới chỉ ba tuổi, còn chưa hiểu gì. Thời Sênh chỉ nhớ ngày Thời Mộ trở về là một ngày nắng rất to, nắng đến chói chang không mở nổi mắt, sau đó có rất nhiều người đến nhà. Người mẹ xưa nay chưa bao giờ rơi một giọt lệ trước mặt cô bé, vào ngày hôm đó lại khóc òa lên.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn vẻ mặt áy náy nhìn Lục Tư Nguyệt,

những người đưa Thời Mộ về nói với Lục Tư Nguyệt, nhưng đã bị Thời Mộ chặn lại, cảm ơn họ rồi tiễn họ về.

Thời Sênh nhìn đoàn người đi một bước quay đầu ba lần rời đi. Cho đến khi bóng lưng những người đó biến mất dưới ánh mặt trời, cô bé chớp mắt, quay đầu nhìn mẹ.

Lục Tư Nguyệt nửa quỳ bên cạnh Thời Mộ, gục đầu lên đùi ông khóc nức nở. Kể từ khi Thời Sênh biết ghi nhớ mọi chuyện, đó có lẽ là lần đầu tiên Thời Sênh thấy Lục Tư Nguyệt khóc thương tâm như vậy. Dường như sự uất ức và chua xót suốt ba năm trời đều được phát tiết ra ngoài.

Thời Sênh bước đến bên cạnh xe lăn, nắm lấy xe lăn cố gắng ngẩng lên nhìn người đàn ông dù ngồi xe lăn nhưng vẫn cao như núi so với cô bé, “Tại sao mẹ lại khóc?”

Người đàn ông như thể bị chấn động, khuôn mặt đen nhẻm của anh quay lại, nhìn vào đôi mắt trong veo của Thời Sênh.

“Ba là ba của con sao?” Thời Sênh lại hỏi.

Khóe mắt Thời Mộ đã ngập sương mù, cổ họng anh chuyển động lên xuống, dường như có chút khó khăn giơ tay lên, xoa đầu Thời Sênh, không nặng cũng không nhẹ, ấm áp rộng rãi, đó là bàn tay của cha.

Nhiều năm sau đó Thời Sênh vẫn ghi nhớ rõ cảm giác ấm áp đó.

“Ừm, ba là ba của con.”

...

Buổi tối hôm đó Lục Tư Nguyệt đã làm rất nhiều đồ ăn. Lúc đó rau củ

tươi và thịt đều được chuyên cung cấp cho Hoàng thất và quý tộc. Tuy Thời gia là gia tộc rất lớn, nhưng họ không phải là dòng chính, cho nên không có được đãi ngộ tốt như vậy.

Lục Tư Nguyệt làm rất nhiều thức ăn, tuy cũng chỉ là những đồ ăn của các gia đình bình thường nhưng được bày biện đẹp mắt.

Chỉ vậy thôi mà đối với Thời Sênh đã được coi là rất thịnh soạn rồi.

Lục Tư Nguyệt gần như không ăn, suốt bữa ăn cô chỉ khóc. Thời Mộ an ủi cô, để cô về phòng trước.

Lục Tư Nguyệt cũng sợ dáng vẻ của mình sẽ khiến Thời Sênh sợ hãi, nên đứng dậy về phòng.

Thời Mộ gắp thức ăn cho Thời Sênh, giống như một người cha dặn dò cô bé ăn chậm thôi, ánh mắt anh tràn ngập tình yêu thương.

Không...

Thời Mộ chính là cha của cô bé.

Người cha cô bé lần đầu tiên được gặp mặt từ khi sinh ra đến giờ.

Huyết thống có lẽ chính là một thứ kỳ lạ như vậy. Rõ ràng là lần đầu tiên Thời Sênh được gặp cha, nhưng lại cảm thấy thân thiết không gì sánh nổi.

Thời Sênh ăn rất chậm. Cô bé muốn ở lâu hơn với người cha vừa mới gặp mặt này, nhưng chợt nhớ đến mẹ vừa rồi còn buồn bã đau lòng, cô bé lại ăn nhanh hơn, nhanh chóng ăn hết thức ăn.

Thời Sênh đặt đũa xuống, nhìn Thời Mộ với gương mặt hiền từ yêu

thương, “Ba, con ăn xong rồi, ba đi vào với mẹ đi.”

Giọng nói mềm mại của cô bé vang lên, phá vỡ hàng phòng ngự cuối cùng trong lòng Thời Mộ. Khóe mắt đã có nếp nhăn của anh đã đẫm lệ. Anh di chuyển xe lăn đến bên Thời Sênh, ôm cô bé vào lòng, giọng nói nghẹn ngào, “Ba xin lỗi, đều tại ba về muộn, nên để hai mẹ con con phải chịu khổ.”

Chương 2001: Sênh ca vạn dặm (2)

Thời Mộ trở về, gia đình này dường như có thêm vài phần sức sống. Mới đầu Lục Tư Nguyệt còn rất buồn bã, nhưng Thời Mộ an ủi vỗ về khiến cô dần bình phục lại, nụ cười cũng xuất hiện trên gương mặt nhiều hơn.

Về việc gia chủ ban cho Thời Sênh một cái tên như vậy, Thời Mộ có chút trầm mặc. Hình như anh đã đi tìm người hỏi gì đó, nhưng cuối cùng không có kết quả gì. Người ở dưới đều không biết tại sao gia chủ lại đặt cho con gái anh một cái tên như vậy.

Thời Mộ tìm gia chủ mấy lần, nhưng bây giờ ngay cả nhà chính của Thời gia anh cũng không được vào.

Thời Sênh đương nhiên không biết Thời Mộ làm những chuyện đó. Cô bé chỉ biết cha mình đã quay trở về, cô bé rất vui, cô bé không cần phải nhìn những bạn nhỏ khác có cha có mẹ nữa.

Thời Sênh rất thích ở cùng Thời Mộ, nghe ba kể chuyện trên chiến trường, nghe ba nói về thế giới bên ngoài.

Đôi chân Thời Mộ đã mất đi trên chiến trường, vốn dĩ sẽ có một khoản tiền cứu trợ lớn. Có khoản tiền này anh có thể đi làm chân tái sinh, nhìn không khác gì người bình thường, cho dù không thể tiếp tục ra chiến trường được nữa, nhưng cũng có thể khiến vợ con sống vô ưu vô lo.

Nhưng không biết tại sao anh vẫn chưa nhận được khoản tiền này.

Thời Sênh nhớ buổi sáng hôm đó khi Thời Mộ rời nhà, lúc trở về gương mặt anh trầm tư, người lem luốc bẩn thỉu, giống như vừa đánh nhau vậy.

Đó là lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy dáng vẻ của Thời Mộ đáng sợ đến vậy.

Thời Sênh cố nén sự sợ hãi trong lòng lại, chạy đến trước mặt Thời Mộ, “Ba ơi, ba sao vậy?”

Sự trầm tư trên mặt Thời Mộ bỗng nhiên mất đi. Anh miễn cưỡng nở một nụ cười khẽ, “Không sao, mẹ con đâu?”

“Mẹ đi ra ngoài rồi.”

“Vậy bảo bối của ba ngoan ngoãn ở đây đợi mẹ về nhé. Ba về phòng gọi điện thoại có được không?”

Đôi mắt trong veo của Thời Sênh đảo đi đảo lại, một lúc sau mới gật cái đầu nhỏ xinh xuống: “Dạ.”

Thời Mộ tự đẩy xe lăn vào phòng. Thời Sênh ngồi trên xích đu trong sân, nhìn mây trắng trên trời, dùng cái đầu nhỏ nhắn thông minh suy nghĩ xem hôm nay ba làm sao vậy. Nhưng do còn nhỏ tuổi, cho dù cô bé có thông minh, cũng không thể hiểu nổi nỗi phiền muộn của người lớn.

Xoẻng.

Tiếng đồ vỡ vụn khiến Thời Sênh sợ hãi, cô bé nhảy từ trên xích đu xuống, chạy thẳng về phía căn phòng phát ra tiếng động.

“Những chuyện Thời Mộ tôi làm vì Thời gia vẫn còn ít hay sao? Nay họ đối xử với tôi như vậy, đúng là mắt tôi mù rồi.” Giọng Thời Mộ truyền từ trong phòng ra. Thời Sênh ma xui quỷ khiến thế nào mà không đẩy cửa vào trong. Cô bé đứng ở cửa, nghe những lời nói phát ra từ bên trong.

Khi Lục Tư Nguyệt trở về, đã nhìn thấy con gái mình đứng ở cửa như bức tượng.

“Bảo bối.” Lục Tư Nguyệt gọi một tiếng, “Sao con lại đứng đây?”

Cánh cửa phòng được mở ra, Lục Tư Nguyệt nhìn thấy căn phòng lộn xộn, rồi lại nhìn dáng vẻ Thời Sênh. Cô bế Thời Sênh dậy, Thời Mộ trở về bao nhiêu lâu, đây là lần đầu tiên cô lạnh mặt xuống, “Sao anh lại nổi giận trước mặt con như vậy?”

Thời Mộ không biết phải làm sao nhìn Lục Tư Nguyệt, “Anh … không biết con bé đang ở bên ngoài.”

Lục Tư Nguyệt vỗ lưng Thời Sênh, “Bảo bối con đừng sợ.”

“Bảo bối, ba xin lỗi, không phải ba cố ý.” Thời Mộ cũng vội vàng xin lỗi.

Thời Sênh dường như lúc này mới hoàn hồn lại, hai tay cô bé ôm cổ Lục Tư Nguyệt, đôi mắt đen láy nhìn Thời Mộ, dứt khoát hỏi: “Ba, chúng ta sắp phải dọn đi à?”

Dáng vẻ của Thời Sênh không giống như sợ hãi, lúc này Lục Tư Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

“Dọn đi cái gì?”

Thời Mộ vô lực rủ đầu xuống, mệt mỏi nói: “Tư Nguyệt, em đi nấu cơm trước đã, đừng để con đói bụng, con đang thời kỳ phát triển, lát nữa anh sẽ nói cho em nghe.”

Lục Tư Nguyệt có chút nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, giao Thời Sênh cho Thời Mộ, rồi xách đồ đi nấu cơm.

Ba năm này Lục Tư Nguyệt sống cũng không được thoải mái. Nhưng vì trước đây Thời Mộ lập được công, cho nên nơi họ sống cũng là một căn nhà nhỏ độc lập, tuy không lớn nhưng đã tốt hơn không ít so với các dòng nhánh khác.

Lần này anh bị thương trở về, số tiền bồi thường vô duyên vô cớ bị mất, anh đi hỏi mới biết tiền bồi thường đã phát xuống từ lâu, nhưng Thời gia không giao cho anh.

Anh đi hỏi đám người đó, nhưng chỉ nhận được một câu trả lời lơ tơ mơ, lại cộng thêm chuyện đặt tên cho Thời Sênh, chốc lát anh đã bùng nổ.

Thế nhưng đây là Thời gia, anh còn không có hai chân, anh có thể làm được gì chứ?

Sau đó gọi điện thoại cho chiến hữu, anh vô tình biết được có thể Thời gia sắp thu hồi lại mảnh đất họ đang sống.

Không đưa tiền bồi thường, đặt cho con gái anh một cái tên như vậy, bây giờ còn muốn thu hồi lại nơi họ đang sống, rõ ràng Thời gia đang muốn dồn ép họ vào đường chết, cho nên anh mới không khống chế được tâm trạng.

Anh không biết Thời gia đã làm gì, rõ ràng lúc anh đi, anh còn có thể lên tiếng ở Thời gia, nhưng chỉ ba năm ngắn ngủi trôi qua, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi.

...

Buổi tối.

Thời Mộ giải thích lại chuyện ban ngày cho Lục Tư Nguyệt nghe.

“Tư Nguyệt, em nói cho anh biết, rốt cuộc sau khi anh đi đã xảy ra chuyện gì?” Thời Mộ nắm lấy tay Lục Tư Nguyệt.

Lục Tư Nguyệt vẫn không nói cho Thời Mộ biết chuyện xảy ra khi Thời Sênh được sinh ra. Cô không biết nên nói thế nào, cũng không biết như vậy có khiến cho Thời Mộ cảm thấy vì Thời Sênh ra đời nên mới dẫn đến tất cả mọi chuyện xảy ra hay không.

“Tư Nguyệt, em nói đi chứ!” Từ khi anh trở về, tất cả mọi thứ đều rất kỳ lạ.

“Em...” Lục Tư Nguyệt cúi đầu rơi lệ, trong lòng cô giằng co rất lâu, “Là... là bởi vì bảo bối.”

Ngay sau khi cô sinh hạ, Thời Sênh đã bị đưa đi rồi. Đến khi Thời Sênh được trả lại, cô đã phát hiện ra sự thay đổi kỳ lạ, thái độ của Thời gia đã hoàn toàn thay đổi.

Trước đây cuộc sống của cô có người đến chăm sóc, nhưng khi cô ra viện, phát hiện người làm của Thời gia đều đã đi rồi. Tiền sinh hoạt hằng tháng, Thời gia cũng dần cắt xén, đến cuối cùng còn mất luôn.

Gia đình Thời Mộ là gia đình thuộc dòng nhánh sống thoải mái nhất. Nhưng những động thái này của Thời gia khiến mọi người đều biết rằng, người gia đình này có lẽ đã bị Thời gia vứt bỏ rồi. Rồi tiếp nối hàng loạt những hành động sau đó khiến mọi người hiểu rằng, họ có thể giậu đổ bìm leo.

Ba năm này Lục Tư Nguyệt đã phải chịu không ít ấm ức. Khi Thời Sênh được nửa tuổi, cô không có sữa uống. Để làm đồ ăn cho Thời Sênh, cô không tiếc đứng ba tiếng đồng hồ trong trời mưa tuyết, còn bị người ta tạt nước, nước còn đóng băng trên người cô, cô cũng không biết mình đã sống tiếp thế nào nữa.

Vốn dĩ trước đây sức khỏe cô đã không được tốt, ba năm nay sức khỏe Lục Tư Nguyệt lại càng rơi vào trạng thái quá tải, không biết lúc nào sẽ sụp xuống. Nhưng cô không dám nói, không dám nói lấy một chữ. Cũng không có ai để nói chuyện được. Cô buộc phải cắn răng chịu đựng mới có thể để con gái bảo bối của cô bình yên lớn lên.

Thời Mộ nghe Lục Tư Nguyệt kể xong, trầm mặc rất lâu.

Người anh quen biết cũng đã từng ám chỉ rằng, cục diện ngày hôm nay đều là do con gái của anh mà thành.

Nhưng còn nguyên nhân cụ thể ra sao thì không một ai chịu nói cho anh biết. Cho dù anh có nghe ngóng thế nào cũng không biết cụ thể là chuyện gì.

Một đứa trẻ có thể làm được chuyện gì tàn nhẫn ghê gớm chứ.

Huống hồ...

Một đứa trẻ còn vừa mới ra đời.

Chương 2002: Sênh ca vạn dặm (3)

Thời Sênh phát hiện từ sau ngày hôm đó, mẹ cô lại quay trở về dáng vẻ như khi cha cô chưa quay về, cha cô dường như tâm trạng cũng không được tốt.

Không bao lâu sau, đã có rất nhiều người đến. Lúc đó quá hỗn loạn, Thời Sênh được Lục Tư Nguyệt bế. Cô sống chết ôm chặt Thời Sênh trong lòng, bịt tai che mắt Thời Sênh lại, không để cô bé nhìn thấy, cũng không cho cô bé nghe thấy.

Nhưng Thời Sênh vẫn có thể cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi của Lục Tư Nguyệt rơi trên má, rơi xuống mắt, rơi vào bờ môi. Thời Sênh thè lưỡi ra liếm, mặn chát.

Họ bị đuổi ra khỏi nhà của Thời gia. Thời Mộ sắp xếp họ ở tạm tại một căn nhà nhỏ hơi cũ kỹ, điều kiện hoàn cảnh đều không thể sánh được với trước kia.

“Bảo bối, tạm thời để con phải ấm ức một chút, ba nhất định sẽ không để con phải chịu khổ đâu.” Thời Mộ trịnh trọng hứa.

Cái đầu nhỏ nhắn của Thời Sênh gật gật, “Ba, con đi giúp mẹ.”

Thời Mộ xoa đầu cô bé, “Đi đi.”

Thời Sênh chạy mấy bước, cô bé quay đầu lại nhìn Thời Mộ. Người đàn ông cao lớn như núi, đang nhìn cô bé mỉm cười, một thứ cảm xúc bình an lan tỏa.

Điều kiện căn nhà ở rất kém, ở đây môi trường sống phức tạp, loại người gì cũng có. Mỗi lần Lục Tư Nguyệt ra khỏi nhà đều sẽ bắt gặp một số ánh mắt không mấy thiện chí. Hằng ngày Thời Mộ đều rất bận rộn, dường như anh không lúc nào gọi hết được điện thoại, nói hết được chuyện.

Thời Sênh chỉ có thể giương mắt đứng nhìn Thời Mộ, chờ đợi ba có thể đặt điện thoại xuống, trò chuyện với cô.

Thế nhưng lần nào Thời Mộ cũng cười xoa đầu cô, sau đó lại tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Thời Sênh rất thất vọng, nhưng cô bé không khóc lóc cũng không quấy rối, ngoan ngoãn khiến người ta đau lòng.

Thời Mộ rất bận, Lục Tư Nguyệt đành một mình ra khỏi nhà. Mỗi lần đi về Lục Tư Nguyệt đều giống như đánh trận.

Cô biết Thời Mộ có rất nhiều chuyện phải làm. Cô không thể để Thời Mộ phân tâm, thứ cô có thể làm chính là chăm sóc tốt cho anh và Thời Sênh.

Những ngày tháng đó chớp mắt rồi cũng trôi đi nhanh chóng, nhìn thấy Thời Sênh đến tuổi đi học, Thời Mộ nhờ bạn bè giúp đỡ để Thời Sênh được đi học.

Học sinh trong trường rất không thân thiết, rõ ràng là môi trường sống của họ đều như nhau, nhưng rất nhiều người đều thấy ngứa mắt với Thời Sênh.

Nguyên nhân rất buồn cười, chỉ là vì Thời Sênh ăn mặc sạch sẽ hơn họ, trông xinh xắn hơn họ, thông minh hiểu chuyện hơn họ, có thể

được giáo viên tuyên dương khen ngợi.

“Đánh nó, đánh nó đi!!”

Mấy cậu bé trạc tuổi Thời Sênh đang vây cô lại, nắm tóc cô bé, nắm quần áo cô bé. Đám trẻ hò reo muốn đánh cô bé, xung quanh toàn là học sinh hò reo cổ vũ, không một ai giúp đỡ Thời Sênh.

“Buông tôi ra!” Thời Sênh cố giãy giụa, nhưng bị hai đứa bé ấn xuống đất.

“Ai bảo mày không cho tao, ai bảo mày phản kháng, đánh nó cho tao.” Một đứa trẻ tức giận đùng đùng chỉ huy những đứa trẻ khác, “Cướp đồ cho tao!”

Thứ đứa trẻ này nói là một cuốn sách giấy được Thời Sênh sống chết đòi ôm khư khư trong lòng. Ở thời đại này sách giấy đã trở thành thứ hàng tiêu dùng xa xỉ. Cuốn sách giấy trong tay Thời Sênh là Thời Mộ cho cô bé. Cô bé rất thích cuốn sách này nên vẫn luôn để trong cặp sách. Nhưng hôm nay mấy đứa trẻ này lật cặp sách của cô bé ra, còn muốn cướp đi, vậy nên mới có màn tranh giành này.

“Đây là của tôi.” Thời Sênh ôm cuốn sách, không chịu đưa sách cho chúng.

Mấy đứa trẻ đó cũng rất dữ tợn, tay đấm chân đá, bứt tóc, kẹp cánh tay, nhất quyết muốn cướp cuốn sách đó đi.

Lúc đó Thời Sênh vẫn chỉ là một cô bé con sức trói gà không chặt, bao nhiêu đứa trẻ vây quanh cô bé đòi cướp sao cô bé chống đỡ lại được, cuối cùng cuốn sách vẫn bị cướp đi.

Trước đây khi còn ở Thời gia, cô bé bị người của Thời gia ức hiếp,

bây giờ ở đây lại bị mấy người này ức hiếp.

Thời Sênh lồm cồm bò dậy, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm về hướng mấy người đó rời đi.

Lúc đó trong đôi mắt cô vẫn chỉ là sự mơ màng và ấm ức, cô bé cũng mới chỉ là một đứa trẻ.

Chuyện này bị Thời Mộ biết được, anh đến tận trường học dạy dỗ đám trẻ con kia.

Thời Sênh trốn sau lưng Thời Mộ, nhìn mấy đứa trẻ nghịch ngợm run rẩy đứng trong góc nghe Thời Mộ dạy bảo.

Trước đây khi những người đó ức hiếp cô bé, mẹ chỉ có thể ôm lấy cô bé vỗ về an ủi. Đây là lần đầu tiên có người ra mặt giải quyết cho Thời Sênh.

Trên đường về Thời Sênh ôm cánh tay Thời Mộ, tươi cười rạng rỡ, “Ba ơi, con yêu ba.”

Chọc cho Thời Mộ cười lớn, anh xoa đầu Thời Sênh, “Bảo bối, có ba ở đây, không ai dám ức hiếp con hết. Sau này nếu còn có ai dám ức hiếp con thì con phải nói ngay cho ba biết.”

Thời Mộ cho Thời Sênh nghỉ học. Vốn dĩ anh muốn để Thời Sênh giống như những đứa trẻ đồng trang lứa khác, nhưng con gái bảo bối của mình ở trường học bị người ta ức hiếp, sao anh có thể chịu đựng được.

Lục Tư Nguyệt và Thời Mộ đều học rất giỏi, việc dạy học cho Thời Sênh hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thế là Thời Sênh không đến trường nữa.

Mới đầu Lục Tư Nguyệt dạy cô, Thời Sênh học rất nhanh. Lục Tư Nguyện vừa yên tâm lại vừa vui mừng, cô xoa đầu Thời Sênh nói, “Sau này nhất định con gái bảo bối của mẹ sẽ trở thành nhân vật lẫy lừng.”

Những lúc này Thời Sênh sẽ nói: “Con sẽ cố gắng trưởng thành, để bảo vệ ba mẹ.”

Nếu Thời Mộ có mặt, anh sẽ nói, “Vậy thì con gái bảo bối của ba phải cố gắng lên, ba mẹ đợi con đó.”

Họ sống trong căn nhà đó một năm, đó là một năm vui vẻ nhất của Thời Sênh. Tuy hoàn cảnh kham khổ, nhưng có sự bảo vệ của Thời Mộ, không ai dám ức hiếp cô bé nữa.

Đứa trẻ đã từng ức hiếp cô bé, nhìn thấy cô bé đều tránh đi đường vòng, sợ gặp phải Thời Mộ.

Năm Thời Sênh bốn tuổi, họ dọn ra khỏi căn nhà nhỏ kia, sống trong một căn nhà rộng rãi thoáng mát.

Mấy tháng trước đó Thời Sênh đã phát hiện ra cuộc sống của họ không ngừng được cải thiện, Lục Tư Nguyệt không còn vì tiết kiệm tiền mà cả ngày tính toán sổ sách. Cha mẹ sẽ mua cho Thời Sênh những món đồ ăn vặt cô bé thích ăn, những đồ chơi cô bé thích. Chỉ cần Thời Sênh thích cha mẹ đều sẽ nghĩ cách mua về để dỗ dành cô bé vui vẻ.

“Bảo bối, sau này chúng ta sẽ sống ở đây, con có thích không?” Lục Tư Nguyệt dắt tay Thời Sênh đi tham quan toàn bộ căn nhà, cuối cùng mở một cánh cửa ra, “Đây là phòng của con, ba đích thân bài trí

cho con đó.”

Căn phòng màu hồng, tràn ngập giấc mơ của bé gái.

“Thích ạ.” Thời Sênh giang hai tay ra, ý bảo Lục Tư Nguyệt cúi người. Lục Tư Nguyệt phối hợp với Thời Sênh, cô bé thơm choẹt một cái đầy nước bọt lên mặt Lục Tư Nguyệt, “Nhưng con thích nhất là ba mẹ.”

“Cái miệng của bảo bối ngọt quá đi.” Lục Tư Nguyệt nhéo cái mũi nhỏ của con, vẻ mặt tươi tắn rạng rỡ.

Sau khi chuyển nhà, Thời Mộ đã làm chân tái sinh, không phải ngồi xe lăn nữa. Thời Sênh thích trèo lên người Thời Mộ. Thời Mộ cũng để mặc cho cô bé nghịch ngợm, chỉ cần có thể đưa Thời Sênh đi thì gần như Thời Mộ đều sẽ đưa cô bé đi theo.

Những người ở bên cạnh Thời Mộ đều biết rằng anh có một cô con gái bảo bối, yêu thương chiều chuộng vô cùng. Cô bé rất ngoan ngoãn nghe lời, không hề giống như những đứa trẻ khác, bướng bỉnh ngang ngạnh, rất được mọi người yêu thích.

Mấy tháng sau Lục Tư Nguyệt mang thai, lúc đó Lục Tư Nguyệt hơi thấp thỏm, ôm Thời Sênh hỏi cô có thích có em trai hay em gái không.

Dáng vẻ đó giống như nếu Thời Sênh nói không thích, thì cô sẽ không sinh sinh mạng bé bỏng ở trong bụng ra nữa vậy.

Thời Sênh gật đầu dưới ánh mắt lo lắng của Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt, “Thích ạ, như vậy thì em cũng có thể cùng con bảo vệ ba mẹ.”

Lục Tư Nguyệt yên tâm hơn nhiều, đáy mắt dường như có giọt lệ lấp lánh.

“Bảo bối thật hiểu chuyện.” Thời Mộ cũng tươi cười khen ngợi cô.

Thời Mộ không vì Lục Tư Nguyệt mang thai mà lạnh nhạt với Thời Sênh. Ngược lại anh càng chiều chuộng cô bé hơn. Có những lúc Lục Tư Nguyệt cũng thấy thắc mắc, nói rõ ràng đây đâu phải là nuôi con gái, rõ ràng là đang nuôi dưỡng tâm can của Thời Mộ.

Chương 2003: Sênh ca vạn dặm (4)

Ngày Lục Tư Nguyệt sinh con, Thời Sênh và Thời Mộ đứng bên ngoài phòng phẫu thuật. Thời Mộ không được chứng kiến khoảnh khắc Thời Sênh ra đời. Bây giờ anh có thể nhìn thấy một đứa con khác của anh ra đời, anh lo lắng ngẩn người. Thời Sênh lại rất bình tĩnh, không hề giống một đứa trẻ mới chỉ năm tuổi.

Vì sức khỏe Lục Tư Nguyệt không tốt, cho nên quá trình sinh nở cũng không thuận lợi lắm, may mà thời bấy giờ khoa học kỹ thuật phát triển, cho nên mẹ con bình an.

Là một bé gái.

Lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy em gái là ở trong lồng ấp, cô bé nhăn nhúm lại thành một cục, không mở mắt ra nhìn.

Cô bé dựa vào kính thủy tinh, nhìn em gái đang ở trong lồng ấp giữ ấm.

Đây chính là em gái của cô bé, người sau này cô bé cũng phải bảo vệ.

Thời Mộ ngồi xổm bên cạnh Thời Sênh, khẽ nói: “Bảo bối, con đặt cho em gái một cái tên được không?”

“Con sao?” Thời Sênh trợn to mắt, dường như không dám tin nhiệm vụ trọng đại này lại được giao cho mình.

Thời Mộ khích lệ gật đầu, “Ừm, bảo bối đặt.”

Trong con ngươi phân biệt rõ đen trắng của Thời Sênh phản chiếu gương mặt của Thời Mộ. Một lúc sau cô bé mới di chuyển ánh mắt vào bên trong, dường như đang suy nghĩ điều gì, rất lâu sau cô bé mới khẽ hé mở cánh môi màu hồng phấn, “Núi đá cao to sừng sững, nước sông chảy quanh co. Hy vọng em gái vừa kiên cường lại vừa mềm mại, Thời Oanh.”

“Thời Oanh... bảo bối thông minh quá.” Thời Mộ rõ ràng rất hài lòng với cái tên này, “Chúng ta đi nói cho mẹ con biết có được không nào?”

“Dạ được.”

Thời Mộ bế Thời Sênh lên, nghiêng đầu nhìn đứa bé ở trong lồng ấp, khóe miệng hơi cong lên, Thời Oanh...

Con có một người chị gái tốt.

Thời Oanh sinh ra không hề thay đổi địa vị của Thời Sênh trong lòng Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt. Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt yêu thương chiều chuộng cô bé, cô bé liền yêu thương chiều chuộng Thời Oanh, có thứ gì tốt cũng đều cho em gái trước. Mỗi lần bị nói em gái không ăn được, không chơi được, cô bé đều thấy thất vọng, mong sao em gái lớn nhanh hơn, khiến Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt cũng không biết nói sao.

Thời Sênh tốt với Thời Oanh, Thời Oanh cũng cực kỳ dính lấy cô chị, như thể Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt ở trong lòng Thời Oanh còn không quan trọng bằng Thời Sênh vậy.

Câu đầu tiên Thời Oanh nói là chị.

Lục Tư Nguyệt đứng bên cạnh đỡ trán cảm thán, “Người làm mẹ như mình còn không quan trọng bằng chị gái.”

“Mẹ rất quan trọng.” Thời Sênh quay đầu lại, nói rõ từng câu từng chữ: “Ba cũng quan trọng, em gái cũng quan trọng.”

Thời Mộ chỉ tay lên đầu Thời Sênh, “Con cũng rất quan trọng đối với ba mẹ.”

Thời Oanh mút tay, đôi mắt long lanh mở to nhìn người ở trước mặt, cuối cùng vẫn giơ tay ra về phía Thời Sênh, “Chị ơi, chị ơi.”

Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt dở khóc dở cười.

Thời Sênh rất ít khi bế Thời Oanh, bởi vì cô sợ mình làm ngã em gái bảo bối. Sau đó Thời Mộ trải thêm tấm thảm dày dặn trên đất, vỗ về Thời Sênh nói không sao đâu, sẽ không làm ngã em gái đâu.

Khi Thời Oanh hai tuổi, họ lại chuyển nhà, lần này căn nhà đã là một căn biệt thự nhỏ độc lập.

“Chị ơi, chị ơi, em muốn ở chung phòng với chị.” Thời Oanh nhảy nhót phía sau Thời Sênh. Thời Sênh đi đến phía trước, rõ ràng cô bé mới bảy tuổi, nhưng lại không hề giống một đứa trẻ, dáng vẻ trưởng thành trầm ổn.

Nghe thấy Thời Oanh nói, Thời Sênh quay đầu lại, “Không được đâu, mẹ đã nói rồi, em phải ngủ một mình.”

“Tại sao lại thế?” Thời Oanh giương cái đầu nhỏ nhắn lên, “Không đâu, em muốn ngủ với chị, để em đi nói với mẹ, chắc chắn mẹ sẽ đồng ý.”

Thời Oanh không đợi Thời Sênh nói tiếp, đã xoay người chạy đi tìm Lục Tư Nguyệt.

Thời Oanh vừa làm nũng, lại khóc lóc om sòm, cuối cùng Lục Tư Nguyệt đành phải đồng ý để cô bé ngủ chung với Thời Sênh. Lục Tư Nguyệt không lo lắng Thời Sênh không chăm sóc chu đáo được cho Thời Oanh mà lo lắng nhóc con Thời Oanh nghịch ngợm sẽ làm phiền đến Thời Sênh.

Thời Oanh khóc lóc om sòm đến mức mọi người trong nhà đều hết cách với cô bé. Khi còn nhỏ Thời Sênh cũng rất đáng yêu. Có lẽ là vì hoàn cảnh, cho nên từ nhỏ cô bé đã rất hiểu chuyện, không giống như Thời Oanh được mọi người trong nhà yêu thương chiều chuộng, cho nên Lục Tư Nguyệt và Thời Mộ đều chưa nhìn thấy Thời Sênh khóc lóc om sòm bao giờ.

Thời Sênh muốn có thứ gì đều sẽ liệt kê ra những thứ cô bé cần có tác dụng gì và đối với cô bé có cần thiết hay không. Không giống như Thời Oanh, cần gì cũng khóc lóc ăn vạ đòi cho bằng được.

Nếu Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt không cho, cô bé sẽ đi tìm Thời Sênh. Thời Sênh ra tay, cho dù là đồ ăn vặt cô bé không được ăn nhiều, thì Thời Sênh cũng có thể đưa được cho cô bé.

Vì thế ở trong lòng Thời Oanh, Thời Sênh chính là thần.

Cha mẹ chính hiệu Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt lại rõ ràng là không quan trọng gì.

Cùng với sự trưởng thành về tuổi tác, Thời Sênh biết Thời Mộ nhờ sự giúp đỡ của bạn bè đã mở một công ty nhỏ. Bây giờ công ty đã rất phát triển. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Thời Mộ đã kinh

doanh công ty được đến mức này, có thể thấy Thời Mộ tài năng thế nào.

Nếu không phải là những trường hợp đặc biệt quan trọng, Thời Mộ vẫn thích đưa Thời Sênh đi cùng, nhưng đi theo sau Thời Sênh lúc nào cũng có một cái đuôi nhỏ, kiểu gì cũng không cắt đứt được.

Vô số người đều ngưỡng mộ Thời Mộ có hai cô con gái như vậy, một cô bé trưởng thành hiểu chuyện, một cô bé tinh ngịch đáng yêu.

Ngày hôm đó một khách hàng của Thời Mộ tặng cho ông một con cá cảnh, vô cùng đẹp, ông mang về nhà, vô thức đưa cho Thời Sênh, “Bảo bối, con có thích không?”

“A! Đẹp quá!” Thời Oanh từ bên cạnh nhào sang, “Ba ơi, còn có nữa không? Con cũng muốn.”

“Xin lỗi con nha Oanh Oanh, chỉ có một con thôi.” Thời Mộ xoa đầu Thời Oanh.

“Ồ.” Thời Oanh chớp mắt nhìn con cá cảnh đang bơi lượn tung tăng trong bể nước.

Thời Sênh đưa bể nước cho Thời Oanh. Thời Oanh lập tức cười rạng rỡ, “Chị ơi, chúng ta cùng nuôi cá có được không?”

“Được.” Thời Sênh cười gật đầu.

“Chị là tốt nhất.”

Thời Mộ vẫn thấy hơi áy náy với Thời Sênh, bởi vì anh cảm thấy trong ba năm mình vắng mặt Thời Sênh đã phải chịu quá nhiều khổ cực, cho nên bình thường anh đều chiều chuộng Thời Sênh hơn một

chút. Đương nhiên anh cũng rất yêu thương Thời Oanh, nhưng so ra thì Thời Sênh vẫn được chiều chuộng hơn.

Thế nhưng Thời Oanh không hề để ý đến chuyện đó, dù sao thì cô bé chỉ cần được chị gái chiều chuộng là được rồi. Cô bé muốn gì chị đều có thể cho cô bé được, ba mẹ đều phải nghe chị. Chị chính là siêu nhân không gì không làm được.

Thời Oanh nuôi con cá cảnh đó rất tốt, Thời Sênh gần như không nhúng tay vào. Nhưng lần nào Thời Mộ hỏi, Thời Oanh cũng đều nói là hai chị em cùng chăm sóc, dáng vẻ đắc ý đó như thể cô bé và Thời Sênh đã cùng nuôi dưỡng được một thứ gì đó vô cùng lợi hại vậy.

Cho đến khi xảy ra biến cố, con cá đó vẫn được nuôi dưỡng vô cùng tốt.

Đó là một buổi sáng trời trong xanh, Thời Sênh còn chưa tỉnh dậy, Thời Oanh nằm trong chăn vần vò qua lại, khiến cô bé không ngủ được nữa. Đang định xuống giường, Lục Tư Nguyệt không gõ cửa đã xông thẳng vào, thần sắc sợ hãi trên khuôn mặt không che giấu nổi, “Bảo bối, Oanh Oanh, nhanh dậy đi, chúng ta phải rời khỏi đây.”

“Ô, chúng ta phải đi đâu à mẹ?” Thời Oanh nằm bò trên người Thời Sênh, trề cái miệng nhỏ xíu ra, “Nhưng ba đâu có nói hôm nay phải đi đâu, con đã hẹn với chị muốn đi đến Hoàn Cầu Thành chơi rồi.”

“Oanh Oanh ngoan, sau này con với chị đi sau có được không nào?” Lục Tư Nguyệt tiến lên bế Thời Oanh dậy, “Chẳng phải con vẫn luôn muốn ngồi phi thuyền sao? Bây giờ chúng ta đi ngồi phi thuyền.”

“Thật không ạ?”

“Đương nhiên rồi, mẹ có bao giờ gạt con đâu.” Lục Tư Nguyệt vừa

thay quần áo cho Thời Oanh, vừa quay đầu nhìn Thời Sênh, “Bảo bối, mau thay quần áo đi con.”

Thời Sênh nhìn cô em gái đang hưng phấn vì sắp được ngồi phi thuyền, mím môi, nhưng cô không hỏi Lục Tư Nguyệt đã xảy ra chuyện gì rồi mà chỉ cầm quần áo nhanh chóng thay xong, rồi đứng dậy thu dọn đồ chơi của Thời Oanh.

Cô có cảm giác, có lẽ cô sẽ không thể trở về nơi này được nữa.

“Chị ơi, chúng ta chỉ đi phi thuyền thôi mà, sao chị lại mang theo đồ chơi của em nữa?” Thời Oanh khó hiểu nhìn Thời Sênh.

“Sợ em trên đường thấy chán.” Thần sắc Thời Sênh không có gì bất thường, giống như chỉ để giải khuây cho em gái.

“Nhưng có chị là được rồi.” Thời Oanh nói giòn giã.

Chương 2004: Sênh ca vạn dặm (5)

Lục Tư Nguyệt không thu dọn nhiều đồ đạc, một tay cô dắt Thời Sênh, một tay bế Thời Oanh, nhanh chóng đi ra cửa.

Đúng lúc Lục Tư Nguyệt đi ra đến cửa, một tiếng súng vang lên bên ngoài cửa sổ. Bể cá cảnh hôm qua Thời Oanh đặt trên bệ cửa sổ bị viên đạn xuyên qua. Con cá cảnh đó rơi xuống dưới đất, nằm giãy giụa trong đống thủy tinh vỡ vụn.

Lục Tư Nguyệt biến sắc mặt, nhanh chóng kéo cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa có người tiếp ứng, Lục Tư Nguyệt đưa Thời Oanh lên trên xe, rồi đưa Thời Sênh lên, cuối cùng mới đi lên.

Thời Sênh xuyên qua cửa kính thấy cánh cửa phòng đang mở ra, trong đó con cá cảnh sặc sỡ sắc màu đang không ngừng giãy giụa, viên đạn xuyên qua cửa kính, khiến đồ đạc trong phòng bay loạn lên.

Đây là lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy cảnh tượng như ngày hôm nay ở khoảng cách gần như vậy.

Ấn tượng sâu sắc.

Cho đến rất nhiều năm sau đó, Thời Sênh vẫn có thể nhớ lại cảnh tượng con cá cảnh đó giãy giụa bất lực thế nào.

Nhưng lúc đó, đúng là Thời Sênh đã vô cùng sợ hãi, cơ thể run lẩy bẩy.

“Bảo bối, bảo bối đừng sợ.” Lục Tư Nguyệt ôm Thời Sênh vào lòng, “Bảo bối, đừng sợ, mẹ sẽ bảo vệ các con, đừng sợ, bây giờ chúng ta đi tìm ba.”

Chân tay Thời Sênh lạnh toát, vùi đầu vào trong lòng Lục Tư Nguyệt.

Lục Tư Nguyệt xoa đầu an ủi Thời Sênh. Cho dù bình thường cô gái nhỏ này có hiểu chuyện thế nào thì cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ cần phải bảo vệ.

“Phu nhân, họ đuổi đến rồi.” Lái xe nhìn thấy một chiếc xe bay từ trong camera giám sát phía sau, lo lắng nói.

Lục Tư Nguyệt cũng hoảng hốt, “Nhanh, nói cho Thời Mộ biết vị trí của chúng ta, để anh ấy đến đón bảo bối và Oanh Oanh.”

Lái xe liên lạc với Thời Mộ. Thời Mộ bảo họ đừng lo lắng, anh sẽ đến ngay.

Nhưng người đuổi theo sau dường như không định đợi, trực tiếp phát động tấn công ngay trên đường phố. Những chiếc xe bay bị dính đạn xung quanh đều lần lượt rơi xuống đất, phút chốc phía dưới càng trở nên hỗn loạn hơn.

Lái xe gần như đã tăng tốc lên đến tối đa, may mà con đường ông ta đi là đường chỉ được lưu thông một bên, chỉ cần tốc độ đủ nhanh sẽ có thể tiến lên phía trước mà không gặp trở ngại.

Phía sau tiếng lửa đạn càng ngày càng vang dội, trên trán Lục Tư Nguyệt toàn là mồ hôi lạnh. Cô cũng rất sợ, nhưng cô còn có hai đứa con cần chăm sóc, cô phải kiên cường.

“Chị ơi...” Thời Oanh nắm lấy tay Thời Sênh, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, vừa khóc vừa hỏi: “Tại sao họ lại đuổi theo chúng ta? Chị ơi, em sợ quá.”

Thời Sênh miễn cưỡng trấn tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn không nén được sự run rẩy, “Đừng sợ, ba sẽ đến ngay bây giờ.”

Thời Sênh tin tưởng vững chắc rằng, người ba cao lớn vững vàng như ngọn núi trong cô nhất định sẽ bảo vệ họ.

Thời Mộ không phụ lại sự kỳ vọng của Thời Sênh, đưa người đuổi đến.

“Tư Nguyệt, đưa bảo bối và Oanh Oanh đến cảng trước đi, ở đó sẽ có người tiếp ứng, anh sẽ đến ngay.” Thời Mộ bế Thời Oanh ra, đưa cho một người đứng phía sau, “Đưa phu nhân và các tiểu thư đi.”

“Thời Mộ...” Khóe mắt Lục Tư Nguyệt đã sưng đỏ.

“Bảo vệ cho các con.” Thời Mộ giơ tay ra lau nước mắt trên mặt cô.

Anh lại bế Thời Sênh một lát, đứa trẻ lúc đầu mới cao bằng đầu gối anh, bây giờ đã cao đến ngực, “Đừng sợ, có ba ở đây rồi, nhớ bảo vệ mình và em.”

“Ba ơi.” Thời Oanh đầm đìa nước mắt gọi.

Thời Mộ cũng ôm lấy cô bé, “Chị đã bảo vệ con bao nhiêu năm như vậy rồi, con phải nghe lời mẹ và chị, cũng phải bảo vệ cho chị thật tốt, có biết không hả?”

“Dạ!”

“Được rồi, đi mau đi.” Thời Mộ buông tay Thời Sênh và Thời Oanh ra.

Trước đây mỗi lần quay đầu nhìn Thời Mộ, Thời Sênh đều nhìn thấy gương mặt tươi cười của ông, duy chỉ có lần này, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng của Thời Mộ, nhưng vẫn cao lớn vững vàng.

...

Họ được đưa đến cảng, đáp phi thuyền rời khỏi nơi đây, nhưng rất lâu sau vẫn không thấy Thời Mộ đến, cho đến khi phi thuyền đã sắp cất cánh vẫn không thấy Thời Mộ xuất hiện.

“Tại sao ba còn chưa đến?” Thời Sênh hỏi Lục Tư Nguyệt.

“Đừng lo, chắc chắn ba sẽ đến.” Ngoài miệng Lục Tư Nguyệt nói vậy, nhưng vẻ mặt của cô lại hiện rõ hai chữ lo lắng.

Thời Sênh nhìn nhân viên công tác đang chuẩn bị khởi động phi thuyền, cánh cửa phi thuyền đã sắp khép lại...

“Phu nhân, tiểu thư, mọi người lên phi thuyền trước đi?” Lái xe lo lắng thúc giục, “Nếu không đi chuyến này thì có lẽ sẽ không đi được nữa đâu.”

“Thời Mộ còn chưa tới, tôi không thể đi được.” Lục Tư Nguyệt lắc đầu.

Lái xe khuyên nhủ, “Phu nhân, cô yên tâm đi ông Thời sẽ không sao đâu. Hai tiểu thư còn đi theo cô, không thể để hai tiểu thư gặp chuyện gì được.”

Lục Tư Nguyệt sao yên tâm được chứ, đám người đó giống như kẻ

vong mệnh, hoàn toàn không để ý đến những người bình thường, ra tay ngay trên đường phố đông đúc.

Nhưng cô nhìn lại Thời Oanh ở trong lòng và Thời Sênh đứng bên cạnh. Cô cắn môi, dường như đang cố nén tiếng khóc, rất lâu sau mới quay người đi lên phi thuyền.

Thời Mộ, em sẽ bảo vệ các con thật tốt, anh cũng phải bảo vệ bản thân đấy.

Có mấy người đi cùng trên phi thuyền, đều là bảo vệ cho Thời Mộ phái tới để bảo vệ ba mẹ con họ.

Thời Sênh đứng trước cửa phi thuyền, nhìn nơi đang cách mình càng lúc càng xa, sâu trong lòng đang trào lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ, khiến cô hoảng hốt lo sợ.

“Chị ơi, ba sẽ đến chứ?” Thời Oanh ôm chân Thời Sênh, ngẩng đầu lên nhìn Thời Sênh, gương mặt nhỏ vẫn còn vết nước mắt chưa khô.

Thời Sênh rủ đầu xuống, xoa đầu cô bé, sau đó ngồi xổm xuống, “Ba sẽ đến, em phải tin ba.”

Thời Oanh trước giờ đều rất nghe lời Thời Sênh. Thời Sênh đã nói vậy, Thời Oanh liền lau vết nước mắt, gật đầu: “Vâng, em tin ba.”

Họ ở ba ngày trên phi thuyền, thời gian có lẽ là vào buổi tối, phi thuyền đột nhiên rung lắc dữ dội. Chuyện ngẫu nhiên gặp phải các nhân tố không thể khống chế trong vũ trụ khiến phi thuyền rung lắc điên đảo là chuyện bình thường. Nhưng lần này phi thuyền lắn lư đến gần mười phút vẫn không dừng lại, mọi người bắt đầu hốt hoảng.

“Phu nhân, phi thuyền gặp chuyện rồi, chúng ta phải rút ngay thôi.” Đám bảo vệ đi từ bên ngoài vào.

Trong lòng Lục Tư Nguyệt lộp bộp, không hỏi gì nhiều mà ôm Thời Oanh đã ngủ say và dắt tay Thời Sênh đi theo đám bảo vệ đi ra ngoài.

Hành lang bên ngoài rất hỗn loạn, đa số đều là những người lo sợ, họ chạy trốn theo nhiều hướng khác nhau.

Lục Tư Nguyệt nắm chặt tay Thời Sênh, chỉ sợ cô bé rời khỏi mình.

Đám vệ sĩ xác định rõ mục tiêu, chạy thẳng ra phi thuyền cứu sinh.

Nhưng khi họ chạy đến bên phi thuyền cứu sinh thì đã có người ở đó rồi, còn phi thuyền cứu sinh không thể mở ra được.

Đám vệ sĩ cố gắng mở phi thuyền cứu sinh ra. Bảo vệ cho Lục Tư Nguyệt đi lên, người phía sau ào lên, bên trong phi thuyền cứu sinh đã vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Một phi thuyền cứu sinh tối đa chỉ chứa được hai mươi người sử dụng, nhưng bây giờ trong phi thuyền cứu sinh đã có gần hai mươi người chen chúc nhau.

“Mấy người ở bên ngoài mau đi ra đi!! Vượt quá trọng lượng rồi!!!”

“Dựa vào đâu mà bắt chúng tôi ra ngoài, sao mấy người không ra ngoài đi.”

“Chúng tôi lên trước, đương nhiên phải là chúng tôi đi trước rồi, các người mau xuống đi.”

Những người lên sau không muốn xuống, những người lên trước ra sức mắng chửi, nhưng không có tác dụng gì, mấy người đó đã chắc chắn không muốn xuống, dù có nói thế nào, nếu không thể đi mọi người cũng đều không đi được.

Đám bảo vệ đứng bên cạnh Lục Tư Nguyệt đã bắt đầu lo lắng, trực tiếp ra tay đá mấy người bên ngoài xuống, động tác này khiến đám người phía sau có tiếng nói chung, đồng loạt ra tay, đẩy đám người bên ngoài ra, cảnh tượng đã bắt đầu mất khống chế.

Thời Sênh che mắt Thời Oanh lại, giống như nhiều năm trước Lục Tư Nguyệt che mắt cô bé lại, không để cô bé phải nhìn thấy những cảnh tượng hỗn loạn đó.

Chương 2005: Sênh ca vạn dặm (6)

Cuối cùng chỉ còn lại hai mươi người trên phi thuyền cứu sinh, đám vệ sĩ nhanh chóng đóng cửa phi thuyền lại, cài đặt chế độ rời đi.

Đám người bên ngoài cố gắng gõ vào cửa phi thuyền. Sự tuyệt vọng trên gương mặt họ chiếu vào mắt Thời Sênh, mỗi biểu cảm đều như được ấn phím quay chậm, rõ nét lại sinh động.

Một bàn tay to lớn ấm áp che mắt cô bé lại, cảnh tượng phía trước tối đi, giọng nói dịu dàng của Lục Tư Nguyệt vang lên bên tai cô, “Bảo bối, đừng nhìn nữa con.”

...

Thời Sênh và mọi người dừng lại trên một tinh cầu, ở đây rất cằn cỗi, phi thuyền cứu sinh của họ vừa đáp xuống đã bị một đám người xông đến tranh cướp.

Không chỉ cướp đồ mà còn cướp người, nếu không có mấy người vệ sĩ thì chỉ e họ cũng đã gặp họa rồi.

Vệ sĩ cố gắng liên hệ với Thời Mộ, nhưng cơ sở vật chất ở đây quá kém, tín hiệu bị ngắt quãng liên tục, hoàn toàn không thể liên hệ được.

Thời Sênh không nhớ họ và đám vệ sĩ đã ở bao lâu trên tinh cầu này. Cô chỉ nhớ đám người trên tinh cầu đó đáng sợ thế nào. Rõ ràng vẫn là con người, nhưng lại không có tính người còn hơn cả

mãnh thú. Thời Sênh tận mắt nhìn thấy họ giết chết một người...

Cảnh tượng sau đó cô bé không nhìn thấy, bởi vì Lục Tư Nguyệt đã che mắt cô bé lại.

Tinh cầu đó chẳng khác nào một cuộc chiến của các Atula*. Thời Sênh không thể tưởng tượng nổi, nếu bên cạnh mẹ con họ không có mấy người vệ sĩ mang theo vũ khí kia thì kết cục của họ ở đây sẽ là thế nào.

* Atula: Các thần ở đình miếu trong tín ngưỡng Ấn Độ, đặc biệt được nhắc đến nhiều trong Phật giáo. Atula là một loại quỷ thần hiếu chiến, bị coi là ác thần và luôn tranh đấu với trời Đế Thích không ngừng.

“Tiểu thư, ăn gì đó đi.” Một người vệ sĩ trắng trẻo đưa dịch dinh dưỡng cho Thời Sênh, “Có lẽ là không được ngon lắm, nhưng bây giờ chúng ta chỉ còn lại những thứ này, tiểu thư cố chịu.”

Thời Sênh đón lấy dịch dinh dưỡng, mỉm cười với người vệ sĩ, “Cảm ơn.”

Người vệ sĩ gãi đầu, quay người đi sắp xếp đồ đạc.

Thời Sênh mở dịch dinh dưỡng ra, cho Thời Oanh uống trước.

Thời Oanh không thích dịch dinh dưỡng lắm, từ nhỏ đến lớn cô bé chưa phải ăn dịch dinh dưỡng bao giờ. Cô bé vừa nếm thử liền nhíu mày, nhưng vẫn cố gắng nuốt xuống. Cô bé hiểu rằng, bây giờ không phải ở nhà, cô bé không thể bướng bỉnh.

“Chị, chị uống đi.” Thời Oanh đưa lại bình dịch dinh dưỡng còn hơn một nửa cho Thời Sênh, cái miệng nhỏ hơi méo, muốn khóc mà không dám khóc rất đáng thương.

“Em uống nữa đi.” Thời Sênh đẩy lại.

“Nhưng mà...” Khó uống lắm.

Thời Oanh cố nuốt ba chữ phía sau lại, lặng lẽ uống thêm một ngụm rồi đưa lại cho Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không thích mùi vị này. Dù là trong ba năm Thời Mộ chưa quay về cô bé cũng không phải ăn thứ này bao giờ.

Dịch dinh dưỡng là thứ rất tốt, nhưng mùi vị thực sự là vô cùng khó nuốt. Công ty sản xuất đã cố gắng hết sức để điều chỉnh mùi vị cho ngon hơn nhưng bên trong chứa một lượng lớn các chất dinh dưỡng cần cho cơ thể con người, tổng hợp lại với nhau, mùi vị sao có thể thơm ngon được.

“Oanh Oanh, bảo bối.” Lục Tư Nguyệt mệt mỏi đi tới, “Tối nay chúng ta phải đi suốt đêm rồi, bây giờ các con tranh thủ nghỉ ngơi một lát đi.”

“Chúng ta phải đi đâu?” Thời Sênh hỏi.

“Vừa rồi Phi Ưng nói cách đây không xa có một căn cứ nhỏ, ở đó có thể có phi thuyền, chúng ta qua đó xem sao.” Lục Tư Nguyệt không hề che giấu, “Chúng ta phải đi gặp ba các con.”

Phi Ưng là đội trưởng đội vệ sĩ, vừa rồi họ đã rời đi rất lâu, chắc chắn là đã nghe ngóng được tin tức.

“Chúng ta sẽ gặp được ba sao?” Thời Oanh nắm tay áo Lục Tư Nguyệt, “Con nhớ ba quá.”

Sắc mặt Lục Tư Nguyệt không tốt lắm, nhưng cô không thể để lộ ra trước mặt các con được, cố gắng kiên cường nói, “Tất nhiên rồi, ba sẽ ở đó đợi chúng ta.”

Thời Mộ của cô lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không sao hết.

Trong lòng Lục Tư Nguyệt thầm tự cổ vũ bản thân. Cô còn có hai đứa con phải bảo vệ, cô phải phấn chấn lên.

Họ đợi ở đây đến lúc trời tối, Phi Ưng bảo tất cả vệ sĩ kiểm tra lại vũ khí, chắc chắn không có vấn đề gì, rồi dẫn mẹ con họ lên đường.

Điều kiện ở đây rất khắc nghiệt, rất ít nơi nhìn thấy cây, đa số đều là sỏi đá kỳ quái, mặt đất gồ ghề, rất khó đi.

Thời Oanh được Lục Tư Nguyệt bế, thỉnh thoảng cô lại quay đầu nhìn Thời Sênh đang đi theo phía sau, dường như đang chắc chắn xem Thời Sênh có bị rớt lại phía sau đội ngũ không, sau đó dứt khoát bảo Thời Sênh đi bên cạnh mình.

“Tiểu thư, để tôi cõng cô nhé?” Người vệ sĩ lúc trước đưa dịch dinh dưỡng cho cô đề nghị.

Phi Ưng đang dẫn đầu quay lại nhìn, không nói gì.

Trên gương mặt trẻ con của Thời Sênh thoáng chút đỏ ửng lên, cô bé thở dốc, lắc đầu, “Cảm ơn, tôi tự đi được.”

Người vệ sĩ cũng không cưỡng ép, Phi Ưng cũng quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Lúc ban ngày, rất dễ bị tấn công, buổi tối họ chỉ cần không đi đường lớn, đi vào những con đường nhỏ hẹp thì thường sẽ không bị đám

người điên cuồng kia phát hiện.

Ban ngày họ nghỉ ngơi, buổi tối lên đường, cứ đi thế hai ngày liền, cuối cùng cũng đi đến được căn cứ Phi Ưng nói.

Đó là một căn cứ rất nhỏ, nhưng bên ngoài căn cứ có mấy chiếc phi thuyền đang đỗ, có chiếc đã bị hư hại, bên ngoài phủ một lớp gỉ.

Một chiếc phi thuyền có vẻ như là tốt nhất đang có người sửa chữa, chứng tỏ chiếc phi thuyền đó có thể cất cánh.

“Mọi người đợi ở đây.” Phi Ưng ra dấu tay cho người ở phía sau, “Cậu xuống dưới kiểm tra đi.”

“Vâng.”

Người vệ sĩ đó một mình áp sát căn cứ, Thời Sênh và Phi Ưng ngồi phía sau phiến đá, nhìn bóng lưng người đó biến mất ở xa xăm.

Lần đợi này kéo dài hơn nửa ngày trời, người bảo vệ đó vẫn không đi ra, căn cứ này cũng không có động tĩnh gì. Mấy người bảo vệ đã bắt đầu nôn nóng, muốn phái người vào đó xem sao, nhưng Phi Ưng đã chặn lại.

Lại đợi hơn một giờ nữa vẫn không thấy người đi ra, Phi Ưng đồng ý cử người đi vào kiểm tra.

Người đi vào trong nhanh chóng đi ra ngoài, thần sắc hoang mang, liên tiếp lui lại phía sau, phía sau dường như có người đang xông ra đuổi theo họ.

“Chạy mau!”

Hắn hét lớn một tiếng, người phía sau đột nhiên tấn công, người đó không tìm được chỗ yểm hộ, liền lăn một vòng xuống đất, nhưng vẫn trúng đạn.

“Đi, đi, đi mau!” Phi ưng biết họ đã bị phát hiện rồi, lập tức bảo vệ Lục Tư Nguyệt và hai chị em Thời Sênh ở giữa rồi rút lui về phía sau. Hai người còn lại đi cứu người vệ sĩ kia.

Thế nhưng đám người đó đã sớm có sự chuẩn bị, chút sức chiến đấu của họ hoàn toàn không phải là đối thủ của đám người kia.

Khi Thời Sênh chạy vẫn nhìn về phía sau, nhìn thấy bóng lưng mấy người đó ngã xuống.

Đây không phải là lần đầu tiên Thời Sênh nhìn thấy người chết, nhưng lại là lần đầu tiên cô bé nhìn thấy một người đã ở bên mình một khoảng thời gian rất dài chết đi.

Trái tim Thời Sênh cũng đang run rẩy.

Trong đó có một người vệ sĩ trước đó vẫn còn khẽ khàng an ủi vỗ về cô bé, kể chuyện cười chọc cô bé vui vẻ, nhưng lúc này hắn ta đã ngã xuống dưới họng súng, vĩnh viễn ở lại nơi xa lạ này.

Khóe mắt Thời Sênh chua xót, nhưng không hề rơi lệ, cơ thể cô bé lảo đảo, nhưng đã được người vệ sĩ bên cạnh đỡ lấy. Người vệ sĩ không nói hai lời liền ôm cô bé chạy.

Tiếng súng áp sát, càng ngày càng gần...

Họ đã bị bao vây.

Đám vệ sĩ bảo vệ họ ở giữa. Sắc mặt Lục Tư Nguyệt trắng bệch ôm

lấy Thời Oanh, tay còn lại kéo Thời Sênh vào trong lòng.

Trong đám người bao vây họ có một người đi từ giữa ra. Hắn cười nói: “Thời phu nhân, hai vị tiểu thư, phiền các người đi theo chúng tôi một chuyến.”

“Rốt cuộc các người là ai?” Lục Tư Nguyệt run rẩy chất vấn.

“Đến nơi rồi cô sẽ biết thôi.” Đối phương nhìn quét qua mấy người vệ sĩ, cuối cùng nhìn Phi Ưng, “Người anh em này, chúng tôi chỉ cần Thời phu nhân và hai vị thiên kim đây. Nếu các anh tự động rời đi thì chúng ta coi như nước sông không phạm nước giếng, thế nào?”

Phi Ưng hừ lạnh một tiếng, “Anh coi Phi Ưng tôi là loại người gì thế?”

Đối phương nhíu mày, dường như đã từng nghe nói đến cái tên này, “Thì ra là Phi Ưng danh tiếng lẫy lừng, đáng tiếc, đáng tiếc...”

Hắn nói liên tiếp mấy câu đáng tiếc, rồi giơ tay lên phất một cái, mấy người bao vây lấy họ lập tức giơ vũ khí lên nhắm chuẩn vào họ.

“Trừ mục tiêu ra, những người còn lại, giết!”

Chương 2006: Sênh ca vạn dặm (7)

Tia lửa bắn văng tung tóe khắp nơi, máu tươi vẩy ra, từng người ngã xuống trước mặt Thời Sênh, máu tươi ấm nóng dính lên mặt, lên người Thời Sênh

Người chỉ một giây trước vẫn còn sống sờ sờ, lúc này đây đã ngã xuống dưới chân cô bé khắp người đầm đìa máu tươi, không còn hơi thở.

***

“A!!”

“Bảo bối, bảo bối.” Giọng Lục Tư Nguyệt truyền tới, con ngươi không có tiêu cự của Thời Sênh bỗng nhìn tập trung vào mấy người bên cạnh.

Thời Sênh nhào vào trong lòng Lục Tư Nguyệt, “Mẹ ơi, con gặp ác mộng, con mơ thấy mấy người chú Phi Ưng đều chết hết.”

Cơ thể Lục Tư Nguyệt cứng đờ. Cô trầm mặc xoa lưng Thời Sênh vỗ về.

Tư duy hỗn loạn của Thời Sênh dần hồi phục lại, không phải cô bé đang nằm mơ, mà họ đã chết thật rồi, chết ngay trước mặt cô bé. Cuối cùng Phi Ưng còn nắm lấy chân Thời Sênh, bảo cô bé chạy đi.

Nhưng lúc đó hai chân Thời Sênh giống như bị nạm chì, đầu óc hoàn

toàn trống rỗng, đi một bước thôi cũng thấy khó khăn.

Họ đã chết hết rồi.

Chết ngay trước mặt cô bé...

Trong lòng Thời Sênh vô cùng sợ hãi, đó là bản năng nguyên thủy của một đứa trẻ.

Em gái...

Thời Sênh ngẩng đầu lên, nhìn bốn xung quanh, ở đây chỉ có Thời Sênh và Lục Tư Nguyệt. Trong lòng cô bé lạnh lẽo, nhìn Lục Tư Nguyệt khó khăn hỏi: “Em con đâu?”

“Bảo bối, không sao, em con không sao.” Lục Tư Nguyệt an ủi Thời Sênh, “Những người đó sợ chúng ta chạy thoát nên đưa Oanh Oanh đi rồi. Tạm thời họ sẽ không làm hại con bé đâu, con yên tâm.”

Yên tâm... ngay cả Lục Tư Nguyệt cũng không thể tin tưởng câu nói này của mình.

“Tại sao họ không đưa con đi?” Thời Sênh trừng mắt lên nhìn, “Em con có một mình sẽ rất sợ hãi.”

Lục Tư Nguyệt mím môi rồi lại há ra, rất lâu sau mới thốt ra được một câu, “Em con sẽ không sao đâu.”

“Con đi đổi cho em.” Thời Sênh kiên định nói.

Lúc đó trong lòng Thời Sênh vẫn còn có chút mơ màng và ngây thơ. Cô bé cho rằng chỉ cần mình đi đổi với em gái thì chắc chắn họ sẽ đồng ý.

Vành mắt Lục Tư Nguyệt đã sưng đỏ lên, cô ôm chặt Thời Sênh vào lòng, “Bảo bối, mẹ xin lỗi, là do mẹ vô dụng.”

Cuối cùng đương nhiên là Thời Sênh không thể đổi lại với Thời Oanh được. Thời Sênh bị nhốt ở đây, ngay cả mấy người đó cũng không nhìn thấy được. Trên người họ vẫn còn có mấy ống dịch dinh dưỡng, đủ để họ cầm cự một thời gian.

Quãng thời gian đó là quãng thời gian khó sống nhất trong đời Thời Sênh. Mới đầu cô bé còn cố tìm những nơi có thể đi ra ngoài được, nhưng nơi này đã được gia cố, không có bất cứ nơi nào để cô bé có thể lợi dụng được.

Hai tay Thời Sênh toàn là máu, nhưng cuối cùng ngay cả một con đinh ốc cũng không tách ra được. Lục Tư Nguyệt thương xót con gái, nhưng cũng biết không khuyên được thế nên cùng Thời Sênh đi tìm đường ra.

Họ gần như đã sờ hết một lượt toàn bộ nơi này, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không tìm được đường ra.

Nơi này giống như một mật thất không có lối ra vào.

Thời Sênh rất lo cho Thời Oanh, nhưng ngoài lo lắng lúc này cô bé không làm được điều gì khác cả.

Lần đầu tiên Thời Sênh cảm thấy mình vô dụng đến thế.

Cô bé chán chường ngồi xuống đất, hỏi mẹ: “Mẹ, tại sao chứ?”

Tại sao những người đó lại đuổi theo họ?

Tại sao phải giết chết nhiều người như vậy?

Tại sao ba còn chưa tới cứu mẹ con cô bé?

Tại sao lại đưa em gái đi?

Lục Tư Nguyệt dịch sang ôm lấy Thời Sênh, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, thế giới này rất tàn khốc, chúng ta chẳng qua chỉ là một cọng bèo cám trong ngàn vạn thế giới này. Người đứng trên đỉnh kim tự tháp nắm giữ sinh tử, họ muốn chúng ta chết thì chúng ta phải chết.”

Làm sao cô lại không lo lắng cho Thời Oanh được chứ, con bé vẫn còn nhỏ như vậy, cô thà rằng người bị bắt đi là mình.

Nhưng cô không làm được gì cả. Tất cả mọi thứ trên người cô đã bị họ lục soát hết, cô không biết phải làm thế nào.

“Tại sao chứ?” Thời Sênh cố chấp hỏi.

Cha là người lương thiện, mẹ cũng dịu dàng hiền thục, em gái vô hại đáng yêu. Tại sao lại có người đối xử với họ như vậy chứ? Họ đã làm sai điều gì hay sao?

Nước mắt Lục Tư Nguyệt tí tách lăn xuống, rơi lên cổ Thời Sênh, nóng bỏng, mỗi giọt nước mắt đều như lăn vào tận trong lòng Thời Sênh, nóng bỏng đến mức khiến trái tim cô bé như co rụt lại theo.

Tiếng khóc đè nén của Lục Tư Nguyệt vang lên bên tai Thời Sênh, bất lực lại áy náy.

Người làm mẹ không kiên cường, điểm này cô đã biết từ lâu, nhưng cô không thể không kiên cường được.

Nếu cô mềm yếu, thì không thể bảo vệ được các con của mình, cho nên cô vẫn luôn cố gắng gượng chống đỡ.

Đến cuối cùng Thời Sênh cũng không biết được tại sao mấy người đó lại đối xử với họ như vậy.

Trong long cô bé đột nhiên có chút hoảng hốt, gắt gao nắm lấy cánh tay Lục Tư Nguyệt, “Mẹ ơi, con lo cho em quá, liệu em con có xảy ra chuyện gì không?”

Nói đến Thời Oanh, sắc mặt Lục Tư Nguyệt cũng trắng bệch đi. Cô nhìn khắp một vòng cái nơi giống như mật thất này, nước mắt vô số giọt đã rơi xuống, “Bảo bối... mẹ xin lỗi...”

Lục Tư Nguyệt bưng mặt khóc, “Đều do mẹ vô dụng, không bảo vệ được hai chị em con.”

Nếu như...

Nếu như Oanh Oanh có mệnh hệ gì, thì sao cô còn mặt mũi đi gặp Thời Mộ được đây?

Lúc đầu cô đã đồng ý với Thời Mộ, nhất định sẽ bảo vệ các con thật tốt.

Lục Tư Nguyệt cắn răng đứng lên, một lần nữa tìm lối ra khỏi nơi này.

Trong lòng Thời Sênh vô cùng hoang mang, giống như thể Thời Oanh đã xảy ra chuyện gì rồi. Cô bé cố gõ cửa, nhưng cho dù cô bé có làm ra động tĩnh lớn thế nào cũng không có một ai đến đây.

Họ bị nhốt ở đây, giống như đã bị người ta quên lãng đi vậy.

...

Phi thuyền không biết đã bay bao lâu sau mới dừng lại. Cánh cửa phi thuyền bị mở ra, mấy người đàn ông đứng bên ngoài cửa phi thuyền, Thời Oanh bị họ xách trong tay. Khoảnh khắc cánh cửa bị mở ra, Thời Oanh bị ném vào trong không chút thương tiếc.

Thời Sênh nhanh tay nhanh mắt đón lấy Thời Oanh, nhưng bởi vì quán tính, cô bé cũng bị ngã xuống đất theo.

Vừa ôm lấy Thời Oanh cô đã phát hiện ra so với trước kia Thời Oanh đã nhẹ đi rất nhiều, ôm trong lòng gần như không còn mấy trọng lượng.

“Hừ, đúng là chị em thân thiết.” Người đứng bên ngoài cửa coi thường chế giễu, “Đưa chúng đi.”

Thời Oanh phải xa họ bao lâu như vậy, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt trũng hoắm, không còn nhìn thấy dáng vẻ cô gái bé nhỏ tinh quái nghịch ngợm trước kia nữa, chỉ có sự chậm chạp và ngây dại, cùng nỗi sợ hãi không thể che đậy được.

“Em ơi?” Thời Sênh giật mạnh.

Đôi mắt ngây dại của Thời Oanh khẽ chuyển động, một lúc sau cũng vẫn không nhìn thấy tiêu cự, ánh mắt cô bé nhìn chằm chằm vào Thời Sênh như thế đang cố nhìn rõ người đứng trước mặt. Cô bé chớp mắt, nước mắt bỗng nhiên ùa ra, ôm lấy cổ Thời Sênh, rồi khóc òa lên.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế, chỉ nghe thôi đã khiến trái tim run rẩy.

Đã phải trải qua thứ gì mới có thể khiến một đứa trẻ phát ra tiếng khóc bi thương nhường ấy.

Lục Tư Nguyệt cũng nhào tới, sắc mặt trắng bệch, giọng nói run rẩy, “Oanh Oanh.”

Lục Tư Nguyệt thấy vết xanh tím trên cánh tay Thời Oanh, đồng tử cô co chặt lại, nhanh chóng lật xem cánh tay Thời Oanh, vệt xanh tím kéo dài lên trên, đến cổ, lồng ngực, chỗ nào cũng có.

Trong một khoảnh khắc Lục Tư Nguyệt cũng ngẩn ngơ.

“Mẹ ơi, đau quá.” Giọng nói mềm mại của Thời Oanh đánh thức Lục Tư Nguyệt.

Lục Tư Nguyệt buông tay ra, sự uất hận và bi phẫn dâng trào. Nhưng rất nhanh sau đó cô đã đè nén xuống, đón lấy Thời Oanh trong tay Thời Sênh, “Đừng sợ, có mẹ ở đây rồi.”

“Mau đi ra đi, còn lề mề cái gì?”

Người bên ngoài gào rống lên với họ, dáng vẻ rất mất kiên nhẫn.

“Bảo bối, đi theo mẹ.” Lục Tư Nguyệt quay đầu nói với Thời Sênh.

Thời Sênh chỉ cảm thấy Lục Tư Nguyệt có điểm kỳ quái, nhưng không nói ra được là kỳ quái ở đâu. Cô bé gật đầu, giơ tay ra nắm lấy vạt áo Lục Tư Nguyệt, đi theo mẹ ra khỏi nơi đã giam cầm họ không biết đã bao lâu rồi.

Năm đó Thời Sênh mười tuổi, Thời Oanh năm tuổi.

Khoảnh khắc cô bước ra khỏi cánh cửa phi thuyền kia, tất cả mọi thứ

của cô đều sụp đổ.

Chương 2007: Sênh ca vạn dặm (8)

Họ bị đưa xuống phi thuyền, nhốt vào trong một căn hầm, lần này họ không đưa Thời Oanh đi nữa.

Lục Tư Nguyệt không cho Thời Sênh nhìn, tự mình kiểm tra cơ thể Thời Oanh. Thời Oanh phát ra từng tiếng kêu đau yếu ớt, âm thanh đó cuộn chặt lấy tâm can Thời Sênh.

“Mẹ ơi...” Thời Sênh nhìn Thời Oanh đã ngủ say, “Em con...”

Trên gương mặt trắng bệch của Lục Tư Nguyệt lộ ra một nụ cười cổ quái. Cô ôm lấy Thời Oanh khẽ lắc lư, “Bảo bối, em con không sao cả.”

Thời Sênh chưa bao giờ thấy nụ cười như vậy của Lục Tư Nguyệt, cảm giác phẫn nộ đến cực điểm lại méo mó nhưng vẫn cố đè nén xuống.

“Bảo bối, chúng ta phải nghĩ cách bỏ trốn.” Lục Tư Nguyệt thấp giọng nói.

Thời Sênh đứng trước cửa, nhìn ra bên ngoài, bên ngoài không có người. Cô bé ngồi xếp bằng bên cạnh Lục Tư Nguyệt, “Phải trốn thế nào?”

Người bảo vệ họ đều đã chết, bây giờ họ chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Đây là đâu họ còn không biết, phải chạy trốn thế nào đây?

Không biết ba đang ở nơi nào rồi?

Ba có thể tìm thấy họ được không?

Nhất định là ba có thể.

“Quan sát thêm xem sao.” Ánh mắt Lục Tư Nguyệt kiên định, “Con yên tâm, cho dù mẹ có chết cũng phải bảo vệ được hai chị em con.”

“Con cũng sẽ bảo vệ mẹ.” Gương mặt nhỏ nhắn của Thời Sênh tràn đầy sự kiên định, giống như lúc nhỏ.

Lục Tư Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười, xoa đầu cô, “Bảo bối của chúng ta trưởng thành rồi.”

Lúc này ký ức từ rất nhiều năm trước vẫn còn dội về vô cùng rõ nét trong đầu, ai có thể nghĩ được bao năm sau đó họ lại gặp phải chuyện như vậy.

...

Lục Tư Nguyệt và Thời Sênh không đợi được cơ hội trốn thoát đã bị đưa vào một căn phòng.

Thời Mộ đang ở trong căn phòng đó, cái chân tái sinh của anh đã bị người ta lấy đi, chật vật nằm dưới đất. Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Tư Nguyệt và Thời Sênh xuất hiện, người đàn ông hơi thở thoi thóp nằm dưới đất bỗng nhiên bộc phát ra sự hận thù khắc cốt ghi xương.

“Chuyện không liên quan đến vợ con tôi.” Thời Mộ gắng gượng bò dậy, rít từng chữ qua kẽ răng.

Thời Sênh giãy giụa khỏi người đang giữ mình, chạy đến bên cha. Bờ môi cô bé hé mở mấy lần, rồi mới thốt ra được một tiếng, “Ba ơi.”

Lục Tư Nguyệt và Thời Oanh cũng chạy tới. Cô ôm Thời Mộ khóc đau đớn. Tất cả mọi sự kiên cường đã hoàn toàn mất đi vào khoảnh khắc cô nhìn thấy người mình yêu thương.

Biểu cảm Thời Oanh vẫn còn tê dại, có lẽ tiếng khóc của Lục Tư Nguyệt ảnh hưởng đến cô bé, cô bé cũng bắt đầu khóc.

“Thời Mộ, tao cho gia đình mày đoàn tụ rồi đấy, chẳng lẽ mày không nên cảm ơn tao một tiếng à?” Người đàn ông ngồi trên vị trí chủ nhân cao cao tại thượng liếc nhìn họ, “Nếu không phải là tao thì cả đời này có lẽ mày cũng được gặp lại vợ con nữa rồi.”

Thời Mộ ôm Thời Sênh và Lục Tư Nguyệt vào trong lòng bảo vệ, cho dù chật vật bất kham, nhưng anh cũng phải làm tròn chức trách của một người làm cha, người làm chồng, phải bảo vệ vợ con.

“Chúng mày có gì cứ nhằm vào tao đây này, họ vô tội.” Thời Mộ nhìn thẳng vào mắt người đàn ông nọ.

“Ha ha ha, bỏ qua cho họ cũng không phải là không thể. Mày quỳ xuống cầu xin tao đi.” Người đàn ông ngẩng đầu cười lớn.

Thời Sênh nhớ rất rõ, đó là lần đầu tiên cô bé nảy sinh sự hận thù, cô bé hận gã đàn ông đó.

Nhưng ngoài việc hận ra cô bé lại không thể làm được gì khác.

Thời Sênh giương mắt lên nhìn Thời Mộ quỳ xuống dưới chân đám người đang cười man rợ đó. Bởi vì chân tái sinh không còn nữa, nên

khi Thời Mộ quỳ xuống, đau đớn đến trắng bệch mặt, nhưng những người đó lại càng cao hứng hơn.

“Thời Mộ à, tao cũng rất muốn bỏ qua cho họ, dù sao thì mày cũng cầu xin tao rồi, nhưng mà tiếc là...” Gã đàn ông khua tay, “Có người muốn cả gia đình mày vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa, cho nên chỉ có thể rất tiếc.”

Hắn khua tay, “Đưa chúng đi.”

“Mày...” Thời Mộ phẫn nộ, thế nhưng còn chưa nói hết đã bị một người bên cạnh đá trúng bụng, cơ thể Thời Mộ lùi lại phía sau theo quán tính, đập vào bức tường mới dừng lại.

Họ bị cưỡng ép đưa đi, trước lúc đi Thời Sênh còn nhìn chằm chằm người đàn ông đó mấy giây, ghi nhớ sâu sắc khuôn mặt hắn vào trong lòng.

Lúc đó cô bé đã thề rằng, chỉ cần cô bé không chết, nhất định cô bé sẽ đến tìm hắn báo thù.

...

Họ bị đưa đến một tinh cầu, đây là một tinh cầu năng lượng. Nhưng môi trường tinh cầu năng lượng có tám mươi phần trăm là vô cùng khắc nghiệt. Những người đến đây nếu không phải loại nghèo đến mức không được ăn cơm, thì cũng là người đã phạm tội.

Tinh cầu năng lượng này rất nóng, chân đứng trên mặt đất cũng bị bỏng phỏng rộp.

Cũng có lẽ là để cho Thời Mộ có khả năng hoạt động, đám người đó lại gắn chân tái sinh vào cho anh. Nhưng mỗi bước đi Thời Mộ đều

cảm thấy như có người cầm kim châm đâm vào hai chân, đừng nói đến việc phản kích, cho dù là đi bộ bình thường cũng thấy khó khăn.

Những người đó ném họ lại rồi đi. Lúc này đứng trước mặt họ là người quản lý của tinh cầu năng lượng này.

Hắn nhìn họ đánh giá có vẻ soi mói, dường như không vừa lòng lắm với kẻ thương binh già yếu như vậy, nhưng cuối cùng vẫn phất tay, “Ngày mai bắt đầu làm việc, không làm việc thì không có cơm ăn. Cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, đã đến đây rồi thì cả đời đừng mong được ra ngoài nữa.”

Dường như Thời Mộ biết những gì người quản lý kia nói là sự thật, nên không có bất kỳ sự phản kháng nào, một tay dắt Thời Sênh, một tay ôm Lục Tư Nguyệt đang bế Thời Oanh đi theo họ vào chỗ ở.

“Chà, đúng là diễm phúc không nhỏ đâu, lại còn có một cô gái đẹp thế này đi cùng hắn nữa.” Người quản lý tức giận chửi mắng.

“Đã đến chỗ chúng ta rồi sao có thể là phụ nữ của hắn được nữa chứ.” Tên đứng cạnh hắn lập tức xum xoe nịnh bợ.

“Ha ha ha, nói đúng lắm.” Viên quản lý nhìn Lục Tư Nguyệt với ánh mắt không mấy thiện chí, dáng người ấy làn da ấy đám đàn bà ở đây sao sánh được chứ, “Đúng là hàng ngon, tối nay đưa đến cho ông, để ông thưởng thức món ngon.”

“Dạ vâng.”

...

Điều kiện chỗ ở ở đây vô cùng kém, một ký túc nhỏ đơn giản đã có gần ba mươi người chen chúc nhau, cũng không tách riêng nam nữ,

trong bầu không khí nóng nực, mùi hôi thối bốc lên vô cùng khó ngửi.

Trong ký túc lúc này chỉ có mấy người, họ vừa đi vào, mấy người đó lập tức nhìn chằm chằm vào họ.

Ánh mắt chết lặng, giống như nhìn họ là đang nhìn một món hàng.

Ký túc chỉ còn lại hai chỗ nằm, hơn nữa còn là chỗ có điều kiện tệ nhất. Thời Mộ sầm mặt xuống thu dọn, sắp xếp cho Thời Oanh vào chỗ nằm, “Bảo bối, vào đây.”

Thời Sênh đi đến bên Thời Mộ. Thời Mộ kéo tay cô bé, cẩn thận dặn dò, “Ở đây con phải nhớ kỹ lúc nào cũng phải cảnh giác, không được tin bất cứ ai, cũng không được ăn cái gì người khác cho mình, càng không được rời khỏi tầm mắt của ba mẹ, con hiểu chưa?”

Thời Sênh gật đầu.

Thời Mộ nhìn xung quanh. Những người vừa rồi nhìn họ đã nằm về chỗ, không ai chú ý đến họ nữa.

Thời Mộ lục lọi trên người một lúc, không biết lấy từ đâu ra một con dao sắc nhọn. Anh bọc con dao nhọn lại, đặt vào trong tay Thời Sênh, “Cầm lấy nó, những gì ba dạy, con còn nhớ không?”

Con dao lạnh lẽo, cho dù là ở thời tiết nóng nực như vậy cũng vẫn mang theo luồng hàn khí, Thời Sênh cầm con dao, “Con nhớ.”

Trước đây Thời Mộ đã đưa Thời Sênh đi công phu, nhưng sau đó vì quá bận nên chuyện này cũng bị trì hoãn lại. Thời Sênh cũng đã học được chút võ. Đánh lại đám du côn thì không có vấn đề gì, nhưng những người lúc trước hoàn toàn khác, cho nên Thời Sênh vẫn luôn trầm mặc không phản kháng lại.

Chương 2008: Sênh ca vạn dặm (9)

Thời Sênh hiểu rõ rằng, chút sức lực đó của cô bé, kết quả của việc phản kháng sẽ không mang lại bất kỳ lợi ích gì.

“Nhớ lấy, nếu không cẩn thận bị lạc lại một mình, có người ức hiếp con, thì con không được nương tay.” Thời Mộ rất không muốn dạy cho con những thứ này, nhưng nếu không dạy thì con anh có lẽ sẽ càng chết nhanh hơn, “Đừng sợ, ở đây giết người không phải là phạm pháp, nếu không phải hắn chết thì là con chết. Ba không muốn nhìn thấy bảo bối của ba chết, cho nên con phải cầm dao cho vững, để đám người ức hiếp con phải chết.”

Lục Tư Nguyệt ngồi một bên, không ngăn Thời Mộ đang dạy Thời Sênh. Nơi này không có nhân quyền, chết rồi thì tùy tiện ném vào một chỗ chôn, không ai để ý đến.

Họ đã vào phải địa ngục.

...

Cùng với tiếng chuông đồng hồ cũ kỹ vang lên điểm 7 giờ, có người lần lượt trở về. Đa số đều là nam giới, cánh tay bị xích, nói một số ngôn ngữ Thời Sênh hoàn toàn xa lạ. Ai nấy mồ hôi đầm đìa. Họ trở về ký túc rõ ràng trở nên chật chội hơn, cũng càng nhiều thứ mùi khó ngửi hơn.

Những người này đến từ những thiên hà khác nhau, tinh cầu khác nhau. Họ biết ngôn ngữ thông dụng của liên hành tinh. Nhưng có

những chuyện không muốn để cho người khác nghe thấy, họ sẽ dùng ngôn ngữ của tinh cầu của mình.

Càng lúc càng có nhiều người trở về, có người nhìn vào gia đình Thời Sênh chỉ trỏ. Thời Sênh không hiểu họ đang nói gì, nhưng từ biểu cảm trên gương mặt họ có thể nhìn ra rằng họ không hề có ý tốt.

Thời Sênh giơ tay ra nắm chặt lấy con dao ở hông, cơ thể dịch chuyển sang bên cạnh Thời Oanh.

Rất nhanh sau đó đã có người đi đến, chặn một góc lại, một gã đàn ông râu ria xồm xoàm vỗ mạnh lên giường, “Mới đến à?”

“Ừm.” Thời Mộ đứng lên, che chắn phía trước ba người phụ nữ, ngữ khí không hề có bất kỳ sự yếu ớt nào, “Có chuyện gì à?”

Lúc này nếu không thể trấn áp được những người này thì sau này những người này sẽ không ngừng ức hiếp họ.

“Ái chà, người anh em cũng lớn giọng ra phết đấy.” Gã râu ria cười kỳ quái, “Còn kéo cả gia đình đi nữa, phạm tội à?”

Thời Mộ lạnh mặt không nói gì, cơ bắp toàn thân căng cứng, chuẩn bị sẵn để ra tay.

Hai bên bỗng nhiên gồng mình lên, dường như đang so sánh xem ai có sức chịu đựng lớn hơn.

Gã râu ria đột nhiên phất tay, “Đánh nó cho tao.”

Mẹ kiếp, một đứa mới tới mà lại dám hống hách như vậy.

Hắn vừa hạ lệnh, mấy tên đứng sau bỗng ào lên người Thời Mộ.

Thời Mộ nắm chặt nắm đấm xông lên đánh trước, hung hăng quật ngã xuống đất.

Những người này chỉ tấn công Thời Mộ, không hề có ý ra tay với ba người phụ nữ đứng sau Thời Mộ. Nhưng chúng đông, cộng lại cũng mười mấy người, Thời Mộ lại không giống như trước kia, nên nhanh chóng lâm vào thế yếu.

Nhưng anh cũng không thể ngã xuống, mỗi lần bị đánh ngã, anh lại đứng lên đánh tiếp.

Gã râu ria không ra tay, hắn đứng nhìn một lúc. Khi Thời Mộ đã sắp không chống cự được nữa, hắn đột nhiên phất tay ra hiệu dừng lại, “Người anh em lợi hại đấy, xem ra cũng là nhân vật lớn, hôm nay đến đây thôi, đợi cậu trị thương khỏi rồi, tôi sẽ đánh với cậu.”

“Anh Hoành?”

Gã râu ria chặn người đang định nói lại, chỉ vào ký túc lộn xộn, “Thu dọn lại đi, lát nữa bầy quỷ hút máu người đến rồi, với lại chúng mày còn chưa ăn cơm đâu đấy.”

Thời Mộ chống người đứng dậy, đợi gã râu ria đưa một đám người lưỡng lự rời đi, anh mới ngã nhoài người xuống giường.

“Ba ơi.” Thời Sênh và Lục Tư Nguyệt vội tiến đến. Sự lo lắng trên gương mặt nhỏ nhắn của Thời Sênh không che giấu được.

Thời Mộ dường như muốn nói gì đó, nhưng không có sức, đầu nghiêng sang một bên hôn mê bất tỉnh.

Lục Tư Nguyệt đặt Thời Mộ lên giường, hỏi một người phụ nữ ở gần giường xem đi lấy nước ở đâu, người phụ nữ cười nhạo, “Ở đây

muốn uống nước cũng khó khăn, lấy nước ở đâu ra chứ.”

Người phụ nữ da ngăm đen, khi cười lại khá đẹp. Cô ta nhìn chằm chằm lên Thời Mộ đang nằm trên giường, cuối cùng tụt xuống giường, lấy ở trong ngăn tủ bên cạnh ra một chiếc hộp thuốc không rõ nhãn hiệu gì ném cho Lục Tư Nguyệt, “Đắp thuốc cho hắn đi, đừng nghĩ đến chuyện kiếm nước nữa.”

“Cảm ơn.” Lục Tư Nguyệt cảm ơn.

Thuốc người phụ nữ kia đưa không biết là thuốc gì, nhưng rất có tác dụng, vết thương trên người Thời Mộ nhanh chóng ngừng chảy máu.

Lục Tư Nguyệt không dám dùng nhiều, nơi này vật tư khan hiếm, thuốc thang rất quý báu. Cô trả lại cho người phụ nữ kia. Người phụ nữ ở ngay cạnh họ, nằm trên giường nhìn họ.

Lục Tư Nguyệt nói mấy câu với cô ta. Người phụ nữ nhanh chóng nói chuyện với Lục Tư Nguyệt.

Từ chỗ người phụ nữ đó, Lục Tư Nguyệt nghe ngóng được ở ký túc này có hai đám người, một trong hai chính là do gã râu ria được gọi là anh Hoành mà họ chạm trán khi nãy cầm đầu, vừa rồi hắn đưa tới có một số người là ở ký túc khác. Trong ký túc này người của hắn không nhiều lắm.

Còn một đám khác là anh Cường còn chưa trở về, quá nửa số người trong ký túc này là người của hắn.

Hai người này cũng được coi như là đại ca lão làng ở đây, ai nấy đều có không ít đàn em.

Người ở bên trên cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì mà lại sắp

xếp hai người này ở cùng trong một ký túc. Tục ngữ nói một ngọn núi không chứa được hai con hổ, hai đám người này không có chuyện gì thì đánh nhau chơi.

Người phụ nữ kết thúc bằng câu nói đó, “Anh Hoành ngoài lúc có nhu cầu sẽ tìm phụ nữ ra thì những lúc khác không thích phụ nữ lắm. Nhưng anh Cường thì cực thích phụ nữ. Ở trong ký túc này của chúng ta chưa có người phụ nữ nào chưa từng phải ngủ với hắn. Còn cả quản lý ở đây cũng là một tên háo sắc, cô phải cẩn thận đấy.”

Người phụ nữ có lẽ thấy Lục Tư Nguyệt dung mạo cũng khá, cho nên nhắc nhở một câu.

Lục Tư Nguyệt đương nhiên là xinh đẹp, nếu không sẽ không sinh ra được cô con gái như Thời Sênh. Nghe xong lời người phụ nữ, Lục Tư Nguyệt lập tức tìm đồ bôi lên mặt, che đi dung nhan, lại hỏi người phụ nữ để đổi quần áo.

Người phụ nữ thấy Lục Tư Nguyệt thông minh như vậy, liền hào phóng cho mượn quần áo, còn tìm hai bộ quần áo trẻ con cho Thời Sênh và Thời Oanh mặc.

Rất nhanh sau đó người được gọi là anh Cường kia đã trở về. Hắn nghe nói có người mới đến, còn có cả phụ nữ liền lập tức đến xem.

Lục Tư Nguyệt vì để không bị người này nhắm trúng cho nên đã tốn rất nhiều công sức, mặt che không lộ chút nào, quần áo rộng rãi che đi dáng người, ở căn nhà tạm này ánh sáng không tốt, anh Cường chỉ liếc nhìn một cái đã cảm thấy không ra làm sao, phất tay một cái chụp lấy người phụ nữ đứng đó không xa.

Ký túc này vốn đã không lớn, khi làm chuyện đó âm thanh phát ra khiến cả ký túc đều nghe thấy rõ.

Lục Tư Nguyệt bịt tai Thời Sênh và Thời Oanh lại, bảo vệ bên cạnh Thời Mộ, cả người đều không nén được run rẩy lẩy bẩy.

Cô cứ ngỡ mình đã thoát được một kiếp nạn. Nhưng anh Cường kia làm xong không biết tại sao lại nghĩ đến cô, liền ôm người phụ nữ kia đi đến, chỉ vào Lục Tư Nguyệt, “Cô, đến đây.”

Lục Tư Nguyệt không nhúc nhích.

Người phụ nữ lúc trước nói chuyện với Lục Tư Nguyệt liếc nhìn cô mấy cái, cuối cùng đứng dậy, “Anh Cường, cô ta mới đến còn chưa hiểu quy tắc, hôm nay để em hầu hạ anh, để ngày mai em dạy dỗ cô ta quy tắc rồi tặng cho anh sau có được không?”

Anh Cường đẩy người phụ nữ kia ra, không hề nể tình, đi lên trước chụp lấy Lục Tư Nguyệt, “Cô tưởng cô bôi bùn lên mặt thì ông đây không biết là cô xinh đẹp à?”

Lục Tư Nguyệt vô thức nhìn về phía người phụ nữ lúc trước bị anh Cường ôm.

Người phụ nữ run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ áy náy, thế nhưng chớp mắt đã không thấy đâu, chỉ còn lại cảm giác thấy may mắn vì mình sắp thoát khỏi móng vuốt của ác ma.

Cô ta chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất trong ký túc này, nhưng điều này không hề khiến cô ta kiêu ngạo, phụ nữ càng đẹp thì càng khó sống ở đây.

Những cô gái xinh đẹp gì đó có thể khiến các lão đại khom lưng vì mình đều chỉ là trong tiểu thuyết, ở đây vốn không thể có điều đó. Hằng ngày cô ta đều bị giày vò không biết bao nhiêu lần.

Vốn không cần phải đi ra ngoài làm việc, nhưng cô ta thà đi ra ngoài làm việc còn hơn.

Chương 2009: Sênh ca vạn dặm (10)

“Cường Tử, mày làm gì đấy!”

Sau khi Lục Tư Nguyệt bị anh Cường kéo đi một đoạn, thì gã râu ria anh Hoành đã biến mất lúc trước lại quay lại. Hắn hét lên, xông vào trong đám đàn em của tên anh Cường kia.

“Mày đừng có xía vào chuyện của tao!” Vẻ mặt anh Cường rất không tốt, vừa rồi Lục Tư Nguyệt vừa cấu vừa cắn hắn, lúc này lửa giận của hắn đang cực lớn, “Con đàn bà này mày có muốn cũng phải đợi tao xơi trước đã rồi nói tiếp.”

Thời Sênh và Thời Oanh bị mấy người đó chặn ở giữa giường. Thời Sênh mấy lần định xông ra nhưng đều thất bại, còn bị một người trong số đó đánh ngã xuống đất, đụng trúng vào trán, đầu đau choáng váng.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị cầm con dao Thời Mộ đưa cho lúc trước ra thì anh Hoành xuất hiện. Thời Sênh ngừng động tác lại, nhìn sang bên kia xuyên qua mấy người đang chắn hắn lại.

“Buông cô ta ra.” Ngữ khí anh Hoành nhẹ nhàng, “Nếu không phục thì chúng ta đánh một trận, ai thắng thì cô ta thuộc về người đó.”

“He...” Anh Cường cười lạnh một tiếng, “Xem ra người phụ nữ này đúng là rất xinh đẹp, đến cả mày cũng muốn ra tay rồi.”

Hắn đẩy Lục Tư Nguyệt ra, “Đánh thì đánh, đi!”

Anh Hoành cho người gọi người, cùng anh Cường kia đi ra khỏi căn nhà tạm, ra bãi đất trống bên ngoài.

Bên ngoài nhanh chóng có một đám người vây lại, những người này chỉ cần không đánh nhau trong ký túc thì dù có gây náo loạn thế nào, người giám sát cũng sẽ không để ý đến.

Trong ký túc xá, người phụ nữ đỡ Lục Tư Nguyệt dậy, “Cô cũng được coi là may mắn rồi đấy, nếu anh Hoành thắng thì cô phải ngoan ngoãn đi theo anh Hoành. Hắn ta sẽ không bạc đãi cô ta đâu. Anh Cường cũng sẽ không dám ức hiếp cô đâu. Nhưng nếu anh Cường thắng thì cô phải tự cầu may cho bản thân rồi.”

Lục Tư Nguyệt quỳ bên giường Thời Mộ, nắm chặt tay anh.

“Đây là người đàn ông nhà cô đây à?” Người phụ nữ liếc nhìn, cũng không đợi Lục Tư Nguyệt trả lời, tự mình nói: “Người đàn ông của cô cũng lợi hại lắm, nhưng một mình hắn không bảo vệ nổi mấy người đâu.”

Người phụ nữ thở dài một tiếng, “Đã đến đây rồi thì phải chuẩn bị sẵn về tâm lý, ở đây không giống như bên ngoài, đặc biệt là chúng ta...”

Vẻ mặt người phụ nữ ảm đạm, phụ nữ một khi đã đến tinh cầu này thì căn bản là không còn đường sống nữa.

Vai Lục Tư Nguyệt run rẩy, Thời Sênh từ phía sau đỡ lấy cô. Lục Tư Nguyệt quay lại liếc nhìn Thời Sênh, cố gắng vạch ra một nụ cười, nhưng cuối cùng còn khó coi hơn cả khóc.

Cuộc đọ sức giữa anh Hoành và anh Cường đã nhanh chóng kết

thúc. Anh Cường mắng chửi rầm rì đi vào, liếc nhìn phía họ, rồi chụp lấy người phụ nữ hắn ôm lúc trước đi về vị trí của hắn.

Anh Hoành bước vào sau. Đám đàn em bên cạnh hắn quát tháo mấy câu. Mấy người vây quanh lần lượt tản ra, ai nấy trở về vị trí của mình.

Anh Hoành đổi chỗ với gười phụ nữ cạnh giường họ. Hắn ngồi bên cạnh giường, nhìn Thời Mộ còn đang hôn mê, nói với Lục Tư Nguyệt, “Ở đây không bằng được bên ngoài, đừng lạc đàn.”

Lục Tư Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh Hoành, “Anh?”

Anh Hoành không nói nhiều, nằm xuống giường, gối tay sau gối, “Tại sao các người lại trở thành thế này?”

Lục Tư Nguyệt vô thức miết chặt lấy tay Thời Mộ. Người này tại sao lại vô duyên vô cớ giúp đỡ họ như vậy chứ?

Anh Hoành hồi lâu sau vẫn không thấy lời đáp, cười lạnh một tiếng, “Chúng mày đi làm cái gì ăn đi.”

Mấy tên đàn em liếc nhìn Lục Tư Nguyệt đánh giá, rồi rời khỏi ký túc.

Anh Hoành cũng không nói gì. Tên đàn em nhanh chóng mang đồ ăn đến. Anh Hoành ra hiệu bằng ánh mắt, chúng để đồ bên cạnh giường Thời Mộ nằm.

Ánh mắt Thời Sênh nhìn vào mấy thứ đó.

Mấy thứ này đều là dịch dinh dưỡng loại thấp kém nhất, còn khó ăn hơn cả những thứ mà đội bảo vệ của Phi Ưng đưa cho họ ăn lúc trước. Khó ăn đến đâu? Khó ăn đến mức nuốt xuống thôi cũng thấy

khó khăn.

Anh Hoành cũng mặc kệ Lục Tư Nguyệt và hai cô bé có ăn không, sau khi phất tay cho đám đàn em tản đi, liền nằm lên giường nhắm mắt lại, cũng không biết là ngủ thật hay ngủ giả.

Những thứ đó Lục Tư Nguyệt không dám động vào. Cô không biết mục đích của người này, ở đây có một người bỗng nhiên giúp đỡ mình thì chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng anh Hoành ở đây, đám người kia không ai dám đến gây rắc rối cho họ.

Nhưng khi đến tối, người mặc quần áo đội giám sát đi vào, đi thẳng đến chỗ Lục Tư Nguyệt, chỉ vào Lục Tư Nguyệt, “Cô đi theo chúng tôi.”

Lục Tư Nguyệt rỉ máu trong lòng, đầu ngón tay bấu chặt vào da thịt.

Giọng nói đó đã đánh thức anh Hoành. Hắn mở mắt, ánh mắt sắc bén quét qua người đó.

“Anh Hoành.” Người đó dường như lúc này mới phát hiện ra anh Hoành, vẻ mặt cao ngạo huênh hoang lập tức biến thành nịnh nọt, “Sao anh lại ngủ ở đây, ở đây điều kiện kém lắm.”

Anh Hoành không để ý đến hắn, đi thẳng vào chủ đề, “Người này tao bao rồi, đừng có ý đồ gì với cô ta.”

“Nhưng...” Người đó khó xử, nhưng cũng không dám giận dữ, “Nhưng chủ nhân chúng tôi cần người này. Anh Hoành, hay là anh chịu ủy khuất một chút được không? Chỗ chúng ta có bao nhiêu đàn bà như vậy, anh đừng có đối đầu với chủ nhân, nếu không sau này

anh khó sống đấy.”

Anh Hoành gác chéo chân, dường như nghe ra được sự uy hiếp trong lời nói của người đó, “Mỗi tháng hắn đều có thể đi đến những tinh cầu ở xung quanh, chỗ chúng tao ở đây cả đời cũng không ra ngoài được. Hắn mà còn cố cướp đàn bà với bọn tao thì mới là không được!”

“Anh Hoành anh...”

Người đó nói rất nhiều nhưng đều bị anh Hoành chặn lại, cuối cùng người đó đành không cam lòng đưa người đi.

Sau đó tên chủ nhân đích thân đến. Anh Hoành và hắn ra ngoài nói chuyện, khi trở về đã không thấy tên chủ nhân kia đâu, cũng không có người đưa Lục Tư Nguyệt đi, có lẽ là đã giải quyết rồi.

“Cảm ơn anh.” Tuy không biết mục đích của người này là gì nhưng Lục Tư Nguyệt vẫn lên tiếng cảm ơn.

Hôm nay nếu không có hắn, thì bây giờ cô đã...

“Ngủ đi.” Anh Hoành khua tay, dường như có chút mất kiên nhẫn, cuối cùng hắn liếc nhìn Thời Mộ, trầm mặt nằm trên giường.

Trong một môi trường xa lạ như vậy, Thời Mộ còn đang thế kia, Lục Tư Nguyệt đâu dám ngủ, thức canh Thời Mộ suốt một đêm.

Thời Sênh bế Thời Oanh ở bên cạnh, cũng may chỗ đó sát tường, cũng không nguy hiểm lắm. Thời Oanh ngủ rất say, nhưng Thời Sênh cũng không ngủ.

Tay của cô bé vẫn cầm chặt con dao kia.

Cô bé không biết tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cô bé biết rằng không thể chuyện gì cũng dựa vào cha được. Cô phải kiên cường lên, mới có thể bảo vệ được mẹ và em gái, bảo vệ cha.

Có anh Hoành bảo bọc, không ai dám đến tìm họ gây rắc rối. Ngày hôm sau đi làm, Thời Sênh và Lục Tư Nguyệt đều phải đi. Thời Oanh còn nhỏ, anh Hoành cho một người phụ nữ ở lại chăm sóc cô bé và Thời Mộ.

Thời Sênh và Lục Tư Nguyệt rất không yên tâm, nhưng bây giờ họ không còn sự lựa chọn nào khác.

Nơi đây khai thác một loại khoáng thạch, giống như tất cả các khoáng trường khác. Ngoài nhân viên giám sát, tất cả lão đại làm việc ở đây đều có thể phân công nhiệm vụ.

Anh Hoành phân công cho Thời Sênh và Lục Tư Nguyệt công việc khá nhẹ nhàng, đương nhiên chỉ là so với người khác. Còn đối với Thời Sênh vẫn là quá nặng.

Cô bé mới làm một lúc đã mệt không chịu được, trên trán toàn là mồ hôi, đầu óc choáng váng, toàn thân vô lực.

“Nhóc con, nhóc như vậy muốn sống ở đây rất khó.” Một bàn tay to lớn đột nhiên đỡ lấy xe đẩy trong tay Thời Sênh, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Thân người cao lớn của người đàn ông che đi ánh mặt trời gay gắt.

Thời Sênh ngẩng đầ lên nhìn hắn. Người đàn ông cúi đầu xuống, râu ria trên mặt gần như che đi cả nửa khuôn mặt hắn.

“Đi sau tôi.” Trên vai anh Hoành còn đang gánh đồ, hắn mất kiễn nhẫn hất cằm.

Thời Sênh đã mệt rã rời, nhưng cô bé không buông tay ra, cũng không để ý đến anh Hoành, tự đẩy xe về phía trước.

Anh Hoành vẫn hừ lạnh như thường lệ, sau đó sải bước đi bên cạnh cô bé.

Chương 2010: Sênh ca vạn dặm (11)

Sau đó anh Hoành không giúp đỡ cô nữa, nhưng cô phát hiện ra khoáng thạch trong xe đã ít đi gần một nửa, đẩy cũng nhẹ hơn nhiều.

Có một lần bị người giám sát phát hiện. Hắn đang chuẩn bị quát tháo, thì không biết anh Hoành từ đâu nhào ra, đi qua người nhân viên giám sát kia. Người đó nhìn Thời Sênh một lát, sau đó đi luôn coi như không nhìn thấy gì.

Thời Sênh quan sát anh Hoành kia mấy lần. Có lúc hắn làm việc, có lúc sẽ ngồi một chỗ nghỉ ngơi, cũng không ai nói gì, nhưng lần nào hắn cũng hoàn thành lượng công việc được giao.

Kết thúc công việc một ngày, Thời Sênh cảm giác mình đã đi một vòng trong địa ngục. Cô bé trở về ký túc xá, tòa thân rã rời, vừa đói, vừa mệt lại buồn ngủ.

“Chị ơi.” Thời Oanh đã khá hơn trước đôi chút, giọng nói mềm mại gọi cô.

“Hử?” Thời Sênh mệt đến mức không muốn nói chuyện, mí mắt cũng không mở ra nổi.

Thời Oanh không lên tiếng nữa. Thời Sênh cảm giác có thứ gì đó đặt lên miệng mình. Cô bé há miệng ra, dịch thể kia trượt vào trong cổ họng, rất khó nuốt, nhưng cổ họng đã khô rát của cô bé cảm nhận được một chút sự ướt át.

Thời Sênh không biết mình đã ngủ bao lâu. Khi cô bé tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Lục Tư Nguyệt bế Thời Oanh ngồi bên cạnh Thời Sênh. Giường Thời Mộ nằm bên cạnh cũng trống không không một bóng người.

“Ba đâu rồi?” Thời Sênh ngồi bật dậy, tứ chi đau đớn không gì tả nổi.

“Bảo bối.” Lục Tư Nguyệt đặt Thời Oanh xuống, đỡ Thời Sênh ngồi vững, “Ba đi nói chuyện với người kia rồi.”

Thời Sênh vĩnh viễn không biết được nội dung cuộc nói chuyện ngày hôm đó của Thời Mộ với anh Hoành kia, nhưng sau đó anh Hoành rất quan tâm đến gia đình họ.

Thời Mộ nói với Thời Sênh, có thể tin tưởng anh Hoành, nhưng không được tin tưởng hoàn toàn. Thời Sênh ngơ ngác đáp lại. Khi đối mặt với sự giúp đỡ của anh Hoành, cô bé sẽ tiếp nhận ở mức độ vừa phải, nhưng tuyệt đối từ chối bất cứ thứ gì anh Hoành đưa cho.

Anh Hoành dường như cảm giác được sự cảnh giác kỳ lạ của cô bé, thỉnh thoảng còn chọc cô bé.

Anh Cường và anh Hoành vẫn đối đầu với nhau. Nhưng rõ ràng là anh Cường kia còn cố kỵ anh Hoành, vẫn không ra tay với Lục Tư Nguyệt.

Sau này Thời Sênh nghe nói anh Hoành này trước kia là một nhân vật ác. Cho dù bây giờ hắn ở đây không ra ngoài được, nhưng bên ngoài vẫn có người của hắn. Những người đó thỉnh thoảng sẽ đưa vật tư đến. Ở những nơi thiếu thốn vật tư như thế này, ai có vật tư thì kẻ đó có quyền phát ngôn, cho nên địa vị của anh Hoành rõ ràng là cao hơn những người này.

Chỉ cần hắn không muốn ra ngoài, thì đám người quản lý kia cũng chỉ đành nhắm một mắt mở một mắt.

Thời Sênh thấy rất kỳ lạ, nếu hắn đã có nhiều người như vậy thì tại sao lại không chạy chứ?

Một hôm sau giờ nghỉ trưa, Thời Sênh nói ra thắc mắc này của mình.

Anh Hoành rút ra một loại thuốc Thời Sênh chưa nhìn thấy bao giờ, nở một nụ cười lạnh theo thói quen, “Ra ngoài thì sao chứ? Ở đây tôi thấy rất tốt, tại sao lại phải ra ngoài?”

Hắn nghiêng đầu nhìn cô nhóc đã phơi nắng đến đen sì ở bên cạnh, “Nhóc muốn ra ngoài à?”

Ánh mắt Thời Sênh kiên định, “Vâng.”

Anh Hoành dập điếu thuốc, đứng dậy nhìn về nơi xa, dùng loại ngữ khí chán ngán mà rất nhiều năm sau này Thời Sênh mới hiểu được, “Thế giới bên ngoài còn tàn khốc hơn cả ở đây.”

Thế giới bên ngoài còn tàn khốc hơn cả ở đây.

Câu nói này không hề sai, sự tàn khốc ở đây chỉ là ở bề mặt, ai yếu thì kẻ đó sẽ bị bắt nạt.

Nhưng còn thế giới bên ngoài trông có vẻ rực rỡ sắc màu đó, ai biết được bộ mặt thật của ai chứ?

“Muốn ra ngoài, thì nhóc phải cố gắng.”

Anh Hoành để lại một câu nói đó rồi rời đi.

...

Thời Sênh sống ở đây một năm. Sau một năm, cô bé đã đẩy nhẹ nhàng được một xe khoáng thạch. Dưới sự luân phiên dạy dỗ của Thời Mộ và anh Hoành, công phu quyền cước của Thời Sênh đã tiến bộ hơn rất nhiều. Ít ra thì khi lúc đối mặt với sự bao vây tấn công của hai người trưởng thành cô bé cũng có thể thoát thân được.

“Ài, nghe nói hôm nay có khách quý đến?”

“Đúng vậy, tôi còn nghe nói là mang theo không ít vật tư đến, làm đám quỷ hút máu đó sướng đến phát điên rồi.”

“Dù có nhiều vật tư thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, có cơm ăn là được rồi.”

Thời Sênh đẩy xe đầy khoáng thạch đi qua họ.

Thời Oanh từ xa chạy đến, “Chị ơi.”

“Sao em lại đến đây?” Thời Sênh đặt xe xuống, ngồi xổm đỡ Thời Oanh, “Chẳng phải chị đã bảo em đợi trong ký túc xá rồi hay sao?”

“Chị ơi, em mang đồ ăn đến cho chị.” Thời Oanh móc từ trong lòng ra một ống dịch dinh dưỡng.

Tuy da Thời Oanh đã đen đi, nhưng so với Thời Sênh vẫn là một trời một vực.

Ba người nhà họ làm việc đã đủ để nuôi dưỡng Thời Oanh, cho nên họ không đồng ý để Thời Oanh chạy ra đây. Vốn dĩ Thời Mộ cũng không muốn để Thời Sênh ra ngoài, nhưng Thời Sênh rất kiên định thể hiện rằng cô bé phải trở nên mạnh mẽ, cho nên Thời Mộ mới

đành phải đồng ý.

“Chị không đói, em giữ lại đi.” Thời Sênh nhìn bốn xung quanh, không có ai để ý, mới nhét dịch dinh dưỡng vào quần áo cô bé, “Sau này ở bên ngoài đừng mang đồ ra có biết không hả?”

Thời Oanh lấm lét nhìn xung quanh, gật đầu, “Vâng ạ.”

Thời Sênh cũng không yên tâm để một mình cô bé quay về, nên để cô bé ở phía sau mình. Thời Oanh rất hiểu chuyện giúp Thời Sênh đẩy xe. Dù chút sức lực đó của cô bé không giúp được gì mấy, nhưng Thời Sênh cũng không ngăn cản.

Thời Oanh cũng cần phải rèn luyện sức khỏe, nếu chẳng may có một ngày nào đó họ không ở bên cô bé thì cô bé phải làm sao?

Lúc nào cũng được bảo vệ kỹ càng không phải là điều tốt đối với cô bé.

Đến khi Thời Sênh quay lại ký túc xá, Thời Mộ và anh Hoành đều có mặt, Lục Tư Nguyệt đang thu dọn đồ đạc. Cô vẫn luôn cúi mặt xuống, không nhìn rõ thần sắc ra sao.

“Mẹ ơi?” Thời Oanh chạy đến ôm đùi cô, “Mẹ đi đâu vậy?”

Cơ thể Lục Tư Nguyệt cứng lại, cô giơ tay ra đẩy Thời Oanh, “Mẹ đi đây, mẹ đã chịu đựng quá đủ ở đây rồi.”

“Mẹ?” Thời Oanh khó hiểu nhìn cô.

Lục Tư Nguyệt cúi đầu, xách đồ lên. Cô ngẩng đầu lên, biểu cảm trên mặt là sự lạnh lùng Thời Sênh chưa bao giờ nhìn thấy, “Anh Mộ, em xin lỗi, bảo bối và Oanh Oanh giao lại cho anh đấy.”

Thời Mộ nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng phức tạp. Anh giơ tay ra định nắm lấy Lục Tư Nguyệt, “Tư Nguyệt …”

Lục Tư Nguyệt tránh né bàn tay Thời Mộ, “Thời Mộ, chia tay ở đây thôi.”

Cô cúi đầu xuống, nhanh chóng đi ra ngoài. Thời Sênh đứng bên ngoài, kéo tay Lục Tư Nguyệt, “Mẹ ơi.”

“Bảo bối…” Lục Tư Nguyệt khẽ gọi một tiếng, sau đó hất tay cô bé, chạy ra khỏi ký túc xá.

Trên tay Thời Sênh vẫn còn lưu lại một chút nhơi ấm từ bàn tay của mẹ.

“Mẹ muốn đi đâu vậy? Ba ơi? Tại sao ba không ngăn mẹ lại?” Thời Oanh khóc lóc muốn đuổi theo, nhưng đã bị Thời Mộ ôm chặt, “Ba ơi, ba nói mẹ đừng đi nữa.”

“Để cho mẹ đi đi.” Khóe mắt Thời Mộ đã đỏ lên, “Để mẹ đi đi con.”

“Đừng mà, con muốn có mẹ, con muốn có mẹ.” Thời Oanh giãy giụa, nước mắt giàn giụa trên gương mặt nhỏ bé.

“Oanh Oanh ngoan, sau này mẹ sẽ không phải chịu khổ nữa, con cũng muốn mẹ sống tốt hơn đúng không?” Thời Mộ xoa lưng Thời Oanh, giọng nói cố đè nén lại sự thống khổ và đấu tranh.

“Không đâu, con muốn có mẹ cơ… con muốn mẹ cơ… mẹ ơi…”

Anh Hoành vỗ vai Thời Mộ, khẽ thở dài.

Thời Sênh ngẩn ngươi đứng nguyên tại chỗ, dường như không dám tin rằng mẹ lại cứ thế mà đi, bên tai toàn là tiếng khóc lóc ầm ĩ của Thời Oanh, như dội vào màng nhĩ từng hồi đau nhói.

Lục Tư Nguyệt cứ đi như thế, Thời Sênh nghe nói là đi cùng với một ông chủ ở đây. Khi đi, mẹ cô thay một bộ quần áo đẹp đẽ, cử chỉ ưu nhã đoan trang, cho dù làn da đã bị rám nắng cũng không ngăn được phong thái của cô.

Thời Sênh ôm Thời Oanh còn đang khóc lóc ầm ĩ, suốt đêm không ngủ.

Giống như cái đêm đầu tiên khi họ đến đây.

Lúc đó, Lục Tư Nguyệt ôm lấy cô an ủi, vòng ôm của mẹ cô vừa ấm áp lại dịu dàng.

Bây giờ.

Chỉ còn lại nền đất lạnh lẽo.

Chương 2011: Sênh ca vạn dặm (12)

Lục Tư Nguyệt đi rồi, cuộc sống của họ vẫn tiếp tục, nhưng bi kịch vẫn luôn xảy ra vào lúc khó khăn nhất.

Một tháng sau, hầm khoáng bị sập, Thời Mộ và anh Hoành đều bị chôn trong đó, không rõ sống chết.

Thời Sênh như kẻ điên chạy đến nơi xảy ra vụ sập, ở đó đã chật kín người vây quanh. Ngoài người của anh Hoành, những người còn lại đều đứng nhìn thờ ơ. Những chuyện như vậy thường xuyên xảy ra, không biết đã có bao nhiêu người bị chôn dưới lòng đất rồi.

Bởi vì phạm vi bị sập rất lớn, họ lại không biết được vị trí cụ thể của anh Hoành và Thời Mộ, cho nên muốn cứu người là chuyện không thể nào.

Cũng có lẽ là vì nể mặt chỗ vật tư người của anh Hoành kia mang đến, cho nên đám người quản lý cũng thử cứu người. Đúng lúc đang tiến hành cứu trợ, lại xảy ra lần sập hầm thứ hai. Những người đó sợ bị sập tiếp, đến lúc đó toàn bộ nơi này cũng bị tiêu hủy theo, cho nên họ không tiếp tục cứu người nữa.

Thời Sênh trèo lên đống đá thải dùng tay cào đá, đáy mắt cô không có nước mắt, không có mơ màng, chỉ có sự nỗ lực và kiên định.

“Nhóc con, vô dụng thôi.” Người đàn em của anh Hoành chán chường đứng bên cạnh cô, “Hầm khoáng này rất sâu, lại bị sập hai lần, nhóc có làm vậy cũng không cứu được họ đâu.”

Thời Sênh hoàn toàn không nghe theo, cho dù ai đến cũng đều cố chấp dùng tay cào đá vụn.

Cứ như vậy cho đến khi cô bé ngất đi.

Khi Thời Sênh tỉnh lại đã là ba ngày sau, cô bé nằm trên giường, đôi mắt vô thần nhìn lên trần nhà, dường như đã chấp nhận số mệnh. Thời Oanh hai mắt sưng đỏ, cố đút cho Thời Sênh ăn gì đó, nhưng cuối cùng không đút được gì cả.

“Chị ơi, chị ơi, chị đừng dọa em mà.” Giọt nước mắt nóng bỏng của Thời Oanh rơi xuống tay Thời Sênh, ngón tay cô bé khẽ cử động, chầm chậm chạm vào đầu Thời Oanh.

“Chị ơi?” Ánh mắt Thời Oanh mơ hồ. Cô bé hỗn loạn quẹt nước mắt, “Chị ơi, chị ăn gì đi.”

Thời Sênh há miệng, dịch dinh dưỡng khó nuốt trượt vào trong thực quản, bàn tay nhỏ bé của Thời Oanh không ngừng lau gò má Thời Sênh.

Thời Sênh tỉnh lại, dùng sức ngồi bật dậy, nắm chặt lấy tay Thời Oanh, giọng khàn khàn, “Chị không sao.”

Thời Oanh đã vô cùng sợ hãi. Ba mất tích, chị lại trở nên như vậy, cô bé không biết phải làm thế nào. Lúc này nhìn thấy Thời Sênh mạnh mẽ trở lại, sự yếu đuối trong lòng cô bé không hề do dự thể hiện ra ngoài, ôm lấy Thời Sênh khóc to, “Chị ơi, có phải là ba sẽ không bao giờ trở về nữa không?”

Ngón tay Thời Sênh run rẩy, tâm can giống như bị thứ gì đó mạnh mẽ véo chặt lấy, đau đớn đến không thở nổi, một lúc sau mới ôm lấy

Thời Oanh, “Đừng sợ, còn có chị nữa mà.”

Còn có chị nữa…

Khi Thời Sênh hôn mê, đường hầm lại sập hai lần nữa, lần này đã cắt đứt tất cả mọi hy vọng mong manh còn lại của Thời Sênh. Cho dù lúc trước Thời Mộ vẫn còn sống thì sau hai lần sập liên tiếp này, người bình thường cũng biết có lẽ cũng không thể sống được nữa.

Thời Sênh sa sút một thời gian rất dài. Anh Hoành bị chôn vùi trong đường hầm, cục diện khoáng trường cũng thay đổi. Đám đàn em của anh Hoành chỉ một đêm đã không còn nữa, bị anh Cường đàn áp.

Thời Sênh và Thời Oanh đều bị ép phải đi làm việc.

Cho dù ba không còn nữa thì họ vẫn phải sống tiếp.

Nguyện vọng của Thời Sênh vẫn không hề thay đổi. Cô bé muốn đưa em gái rời khỏi cái địa ngục này.

Thời Oanh đến đây một năm, nhưng chưa bao giờ phải làm việc.

Nhưng những đứa trẻ còn nhỏ hơn cô bé ở khoáng trường đều làm tốt hơn cô bé. Lúc đó Thời Oanh mới biết mình đã được bảo vệ tốt thế nào.

“Chị ơi.” Đôi vai Thời Oanh bỗng dưng nhẹ bẫng đi. Cô bé ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Thời Sênh chuyển đồ đặt lên xe đẩy của mình.

Thời Sênh gượng cười, “Đi theo sau chị.”

Khóe mắt Thời Oanh đỏ lên, đi theo phía sau Thời Sênh. Cô bé nhìn về phía bóng lưng nhỏ bé gầy guộc phía trước, không giống như

bóng lưng cao lớn của cha, nhưng nó vẫn cho cô bé một cảm giác yên tâm ấm áp đến như vậy.

Thời Oanh nắm chặt hai tay, cô bé không thể để chị gái cực khổ như vậy được.

Thời Oanh cố gắng học để trở thành một công nhân khoáng trường đạt tiêu chuẩn. Cô bé từ chối sự giúp đỡ của Thời Sênh. Thời Sênh mới đầu còn thấy thương xót, nhưng sau này cũng để mặc cô bé, nhưng nhường cho cô bé nhiều đồ ăn hơn, để Thời Oanh không phải đói bụng.

...

Một hôm khi trời gần tối, ráng chiều bên kia trời như đang hất máu tươi lên, đỏ đến chói mắt.

Trong lòng Thời Sênh không hiểu sao lại thấy lo lắng, Thời Oanh…

Vừa rồi Thời Oanh nói muốn đi vệ sinh. Thời Sênh bị người ta gọi lại, lại thêm trước đây Thời Oanh cũng đã ở một mình được, cho nên cô bé cũng không để ý lắm.

Thời Sênh vội vàng nhìn bốn xung quanh, không nhìn thấy Thời Oanh, đã lâu như vậy rồi mà còn chưa quay về.

Thời Sênh lập tức đến chỗ đi vệ sinh tìm, ở đó hoàn toàn không có bóng dáng Thời Oanh. Cô bé hỏi người xung quanh, đám người đó chỉ thờ ơ lắc đầu, nói không nhìn thấy.

Trái tim Thời Sênh như dựng cả lên. Cô bé tìm khắp khoáng trường, nhưng cũng không tìm thấy Thời Oanh.

Sắc mặt cô trắng bệch xông vào trong ký túc xá.

Lúc này vẫn còn hai giờ nữa mới đến giờ nghỉ, Thời Sênh về khu ký túc xá. Ở đây rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có mấy người phụ nữ ở bên ngoài trò chuyện.

Trong ký túc xá cũng không có người. Cái cảm giác thứ quan trọng nhất của mình đã biến mất, nhưng tìm thế nào cũng không thấy khiến Thời Sênh gần như không thể suy nghĩ, cô bé dựa vào bản năng đi đến khoáng trường tìm kiếm.

“Nhóc con.” Có người vỗ vai Thời Sênh một cái.

Thời Sênh quay đầu lại. Người gọi là người phụ nữ đã cho thuốc một năm trước khi gia đình cô bé mới tới. Bà ta chỉ về một hướng, “Em gái nhóc bị đưa về chỗ kia.”

Bà ta dường như có chút xót xa vỗ vai Thời Sênh, “Bây giờ tốt nhất nhóc đừng có qua đó, nếu không nhóc…”

Thời Sênh hoàn toàn không nghe theo lời người phụ nữ đó, chạy về hướng người phụ nữ chỉ.

Tiếng khóc vang lên phía sau phiến đá nham thạch chọc vào tai Thời Sênh. Thời Sênh xông ra chỗ phiến đá, đập vào mắt cô là hình ảnh em gái đang bị hai gã đàn ông đè xuống dưới. Quần áo trên người cô bé đã bị xé rách, cơ thể gầy gò yếu ớt đầy dấu vết máu đỏ, may mà quần áo hai gã đàn ông vẫn còn nguyên.

Thời Sênh không biết lúc đó mình đã làm thế nào để khống chế được bản thân bình tĩnh rút con dao không khi nào rời khỏi người mình ra, rồi áp sát hai gã đàn ông từ phía sau.

Đó là lần đầu tiên cô giết người. Con dao đâm vào cổ gã đàn ông, máu tươi bắn ra, dịch thể ấm nóng dính nhớp chảy trên má cô.

Không có khoái cảm, cũng không có sợ hãi.

Thời Sênh nhìn hai gã đàn ông nằm dưới đất. Không giống như những người giết người lần đầu sau khi hành sự sẽ ném vũ khí đi, cô bình tĩnh lau sạch con dao, dắt lại vào hông, rồi cởi chiếc áo ngoài dính máu ra, lau vết máu trên mặt.

Thời Oanh ngẩn ra nhìn cô, trong đôi mắt là sự kinh ngạc vô hạn, quên cả khóc, không biết là vì sợ dáng vẻ đó của Thời Sênh hay sợ hai gã kia.

Thời Sênh đứng trước mặt Thời Oanh, bỗng nhiên hơi co rụt lại. Liệu Thời Oanh có sợ cô không?

“Chị ơi…” Thời Oanh mềm mại gọi.

Trong lòng Thời Sênh bỗng nhiên sụp đổ, tiến lên lấy quần áo bọc chặt Thời Oanh lại.

“Đừng sợ.”

Thời Sênh bế Thời Oanh đi ra ngoài. Người phụ nữ kia bỗng chạy lại. Đúng lúc chạm trán, bà ta vừa nhìn đã thấy hai người chết phía sau, tức thì gương mặt biến sắc.

“Đi mau.” Người phụ nữ vẫy tay với Thời Sênh.

Thời Sênh liếc nhìn bà ta, ôm Thời Oanh rời khỏi nơi này.

Người phụ nữ kia ở phía sau cô, đi được hai bước lại chạy lại, nhặt

cái áo khoác Thời Sênh ném ra lên, nhìn bốn xung quanh một lúc thấy không có dấu vết gì, liền bọc quần áo lại, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Chương 2012: Sênh ca vạn dặm (13)

Thời Sênh đưa Thời Oanh về ký túc xá. Người phụ nữ muốn nói mà không thốt nên lời, cuối cùng chỉ nói, “Tôi đi nói với quản lý một tiếng, các cháu mau dọn sạch đi, đừng để người khác phát hiện ra.”

Tuy nói rằng ở đây giết người là không phạm pháp, nhưng đa số người ở đây đều chia bè kéo phái, một khi giết người sẽ có kẻ mượn cớ gây chuyện.

Thời Sênh và Thời Oanh là hai cô bé. Trước đây có anh Hoành che chở cho họ, bây giờ anh Hoành không còn nữa, liệu còn ai sợ họ chứ?

Sau khi người phụ nữ rời đi, Thời Sênh mới thận trọng nhìn lên người Thời Oanh. Những dấu vết quen thuộc đó khiến Thời Sênh chợt nhớ lại chuyện hơn một năm trước đây.

Trong đầu Thời Sênh vang lên một tiếng nổ đoàng, cả người như chìm trong ổ băng.

Khi họ mới đến đây, Thời Oanh thường xuyên gặp ác mộng, lần nào cũng đều là Lục Tư Nguyệt an ủi cô bé. Thời Sênh chỉ cho rằng lúc đó là do hoàn cảnh khắc nghiệt ở nơi đây khiến Thời Oanh như vậy.

Khoảng thời gian đó cô vẫn luôn nhìn thấy Lục Tư Nguyệt sắc mặt trầm tư ôm lấy Thời Oanh, nhưng một khi chạm đến ánh mắt cô, Lục Tư Nguyệt liền để lộ ra sự dịu dàng một người mẹ nên có.

“Mẹ…”

“Chị ơi?” Thời Oanh nắm chặt lấy vạt áo Thời Sênh, đầu ngón tay trắng xanh, “Khi nào thì mẹ về?”

Thời Sênh cố gắng hồi tưởng lại ngày Lục Tư Nguyệt rời đi, nhưng ngoài mấy chữ có khách quý đến thỉnh thoảng cô nghe thấy thì không còn nghe được thông tin gì hữu dụng nữa.

Nhưng mà…

Sau khi những người đó đi không bao lâu sau Thời Mộ đã xảy ra chuyện. Ngay cả anh Hoành người thường xuyên bao bọc họ cũng bị liên lụy.

Nên nói khi biết Lục Tư Nguyệt rời đi Thời Sênh không hề oán giận mẹ là giả. Thời Sênh chỉ là một đứa trẻ bình thường, cho dù có đang ở trong hoàn cảnh khốn cùng, nhưng cũng muốn có cha mẹ ở bên.

Nhưng giờ, cô bỗng nhiên phát hiện ra, Lục Tư Nguyệt ra đi… đã mang theo quyết tâm phải chết.

Bà đi là để báo thù cho Thời Oanh.

Lục Tư Nguyệt yêu cô và Thời Oanh, bà sẽ không vì chịu khổ mà rời bỏ hai chị em họ.

Thời Sênh chỉ hận bản thân sao lại tỉnh ngộ muộn. Cô càng ép bản thân mình nhanh chóng rời khỏi đây, đi tìm Lục Tư Nguyệt. Cô đã không còn ba nữa, cô không muốn ngay cả mẹ mình cũng mất luôn.

Quãng thời gian sau đó là quãng thời gian khó khăn nhất của hai chị em Thời Sênh. Đối mặt với đám đàn ông có dụng ý không tốt đẹp gì

đó, Thời Sênh bắt buộc phải bảo vệ Thời Oanh. Có những lúc cô sẽ bị đánh đến trày da tróc vảy, nhưng cô tuyệt đối vẫn không buông con dao trong tay ra.

Nửa năm sau, bằng kế hoạch hoàn mỹ của mình, cô đưa Thời Oanh rời khỏi nơi đó.

Nhưng cô vừa mới rời đi, còn chưa kịp thấy may mắn, đã bị người ta đưa về Thời gia.

Đúng vậy, chính là Thời gia đó.

Khoảnh khắc bị bắt lại, cô mới tỉnh ngộ nhận ra kế hoạch tưởng như là hoàn mỹ của mình chẳng qua chỉ là một trong những điều đám người kia cố ý sắp xếp. Thậm chí ngay cả người phụ nữ từng giúp đỡ họ chẳng qua cũng chỉ là người họ gài vào. Người họ muốn chính là cô.

Cô bị tách khỏi Thời Oanh.

Lần đầu tiên gặp gia chủ, cô bị nhốt trong nhà giam của Thời gia. Ở đó không có gì hết, cô bị nhốt ở bên trong, yên tĩnh đến mức khiến cô phát điên, nhưng cô đều cắn răng nín nhịn.

Cô không thể sụp đổ được, Thời Oanh cần có cô. Những vết thương trên tay đều là do cô cố gắng để bản thân mình tỉnh táo mà thành.

“Thời Sênh.” Thời Hiên nhìn mặt còn rất trẻ, nhưng thực ra đã gần ba trăm tuổi, luận về bối phận, Thời Sênh còn phải gọi ông ta là ông nội.

Ông ta đứng bên ngoài phòng giam, nhìn Thời Sênh giống như một kẻ chúa tể liếc nhìn một con kiến.

Thời Sênh nhào tới, tròng mắt toàn là tia máu, “Em gái tôi đâu rồi?”

“Cháu yên tâm, cô bé rất an toàn.” Thời Hiên phất tay một cái, màn hình hiện ra, Thời Oanh nằm trên một chiếc giường, bên cạnh cô bé có không ít người mặc áo blouse trắng đang bận rộn làm gì đó.

“Các người muốn làm gì Thời Oanh?” Thời Sênh phẫn nộ gào lên, “Không được động vào Thời Oanh! Có gì các người cứ nhằm vào tôi đây này, không được động vào Thời Oanh!”

Một khoảng thời gian dài bị nhốt trong căn phòng yên tĩnh, lúc này lại nhìn thấy màn này, tâm trạng Thời Sênh có chút sụp đổ.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Thời Hiên tắt màn hình đi, rồi nhẹ giọng an ủi, “Ta chỉ cho người kiểm tra sức khỏe cho em gái cháu thôi, sẽ không làm hại cô bé đâu.”

“Ông muốn thế nào?” Thời Sênh phẫn nộ trừng mắt nhìn Thời Hiên: “Ông muốn thế nào?”

“Cô bé đừng có quá kích động.” Giọng Thời Hiên lanh lảnh, mang theo sự mê hoặc, “Ta chỉ muốn cháu giúp một việc mà thôi.”

Thời Hiên nói là nhờ cô giúp đỡ một chuyện nhỏ, là nhờ Thời Sênh mở một cánh cửa, phương thức rất đơn giản, lấy máu là được.

Thế nhưng kết quả không như mong đợi, cánh cửa đó không hề động đậy.

Thời Hiên nhíu mày suy nghĩ rất lâu, nhưng không tức giận, cũng không làm chuyện gì khác với Thời Sênh, còn trả lại Thời Oanh cho cô, còn để cô sống ở Thời gia.

Nói là sống nhưng chẳng qua cũng là bị giam cầm trá hình.

Thời gia quá rộng lớn, Thời Sênh không dám tùy tiện chống lại. Cuộc sống của cô và Thời Oanh ở Thời gia vẫn như nước sôi lửa bỏng. Người trong Thời gia và những người khác đều bài xích, gây khó dễ cho chị em cô.

Sống ở đây vẫn phải chịu đói, những người đó sẽ cướp lương thực của họ đi.

Cuộc sống như vậy kéo dài hơn nửa năm. Cô và Thời Oanh sống ở Thời gia đến kỳ khảo hạch ba năm một lần, cùng bị đưa tới địa điểm khảo hạch của Thời gia.

Năm đó Thời Sênh mười ba tuổi, Thời Oanh bảy tuổi.

Địa điểm khảo hạch là một tinh cầu, ở đây hoàn toàn được xây dựng theo nguyện vọng của Thời gia, bên trong nguy hiểm trùng trùng.

Những đứa trẻ khác đều đã được Thời gia dạy bảo từ sớm, cho dù không vượt qua được khảo hạch thì cũng có tỷ lệ năm mươi phần trăm giữ được tính mạng.

Nhưng Thời Sênh và Thời Oanh thì khác, tuy Thời Sênh đã học trộm được một số thứ, nhưng rất nhiều thứ cô vẫn còn chưa biết, vừa vào địa điểm khảo hạch cô và Thời Oanh đã gặp phải nguy hiểm.

Đó là một con thú thiên hà, cô và Thời Oanh đứng trước mặt nó, nhỏ bé như một con kiến.

Thời Oanh hoàn toàn bị dọa đến ngây ngốc. Thời Sênh kéo Thời Oanh chạy, thú thiên hà đuổi theo họ không buông, thân hình to lớn nghiền nát thảm thực vật xung quanh.

Đúng lúc Thời Sênh chuẩn bị tự mình dẫn dụ thú thiên hà đó đi để Thời Oanh bỏ chạy, thì một cô bé mặc áo đỏ đột nhiên xuất hiện. Không biết cô bé đã làm gì, thú thiên hà đột nhiên gầm lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

“Các cậu tụt lại phía sau đội ngũ rồi à?” Cô bé chạy đến trước mặt Thời Sênh, nhìn có vẻ như độ tuổi ngang cô, khi nói chuyện còn có vẻ dí dỏm, “Em ấy còn nhỏ như vậy, chắc là chưa đủ mười hai tuổi đúng không? Sao lại phải vào đây?”

Thời Sênh bảo vệ Thời Oanh ở phía sau, tràn ngập sự cảnh giác. Cô bé suy tư giây lát, rồi chỉ vào cô nói, “Cậu là Thời Sênh đúng không?”

Thời Sênh nhíu chặt đầu mày, ở Thời gia cô chưa gặp người này bao giờ.

Cô bé áo đỏ giơ tay ra, cười nói: “Tôi tên là Thời Vũ, có thể cậu chưa gặp tôi bao giờ. Trước đây tôi cùng ba mẹ sống ở một nơi khác, bởi vì lần khảo hạch này nên mới quay trở về.”

Thời Vũ…

Đại tiểu thư của Thời gia.

Cô biết cô ta, nghe nói đây là người có thiên phú tốt nhất thế hệ này của Thời gia. Cha cô ta là con trai lớn của Thời Hiên, nhưng vì một số nguyên nhân cho nên gia đình này không sống ở Thời gia.

Vị đại tiểu thư Thời Vũ này, cũng chỉ có khi đón năm mới, hoặc khi có một số sự kiện trọng đại của gia tộc thì mới xuất hiện.

Nhưng trong tộc có không ít lời đồn về cô ta.

Thời Sênh chần chừ giây lát, vẫn giơ tay ra bắt tay cô ta, nhưng lại nhanh chóng thu tay lại, bảo vệ Thời Oanh đứng đằng sau.

Thời Vũ cũng không để ý, tự mình nói: “Thú thiên hà ở đây chẳng qua chỉ to đầu, thực ra không khó đối phó…”

Thời Vũ không biết xuất phát từ mục đích gì, suốt đường đều đi cùng Thời Sênh. Có cô ta, những nguy hiểm gặp phải trên đường đi cũng không nhiều lắm.

Đại tiểu thư giống như cô ta, trưởng bối đã sớm nói cho cô ta biết ở địa điểm khảo hạch sẽ gặp phải những thứ gì. Cho dù mỗi năm khác nhau, nhưng kinh nghiệm của trưởng bối cũng đủ giúp cô ta ứng phó được.

Chương 2013: Sênh ca vạn dặm (14)

Sau khi Thời Vũ đi cùng họ một quãng liền gặp những người khác, những người đó gọi cô ta.

Những người đó dường như rất sốt ruột, dồn dập giục giã Thời Vũ rời đi. Thời Vũ để lại cho Thời Sênh một món vũ khí, sau đó cùng những người đó rời đi.

Không bao lâu sau khi Thời Vũ rời đi, Thời Sênh và Thời Oanh đã gặp phải rắc rối.

Những người đó cố ý gọi Thời Vũ đi.

Địa điểm khảo hạch này đầy rẫy nguy hiểm, cạm bẫy, cho dù Thời Sênh có cái đầu hơn người, nhưng không có sức mạnh hơn người, cô cũng phải vô cùng chật vật, còn phải bảo vệ Thời Oanh. Một ngày trôi qua, cô gần như sắp mệt lả.

Năm ngày sau, Thời Sênh và Thời Oanh bị nhốt trong một cái hang. Bị nhốt cùng họ còn có mấy người tham gia khảo hạch nữa.

Ngoài trời đang có trận mưa màu đỏ kỳ lạ, nước mưa nhuộm đỏ thân cây thì không có gì nguy hiểm, nhưng một khi người vừa ra ngoài sẽ lập tức tan chảy thành một vũng máu.

Cái hang không lớn, họ bị nhốt bên trong. Thời Sênh và Thời Oanh bị chèn vào trong cùng, nhưng những người đó còn không ngừng dùng những lời lẽ ác độc làm tổn thương họ.

“Chị ơi.” Thời Oanh nắm chặt lấy Thời Sênh.

Thời Sênh khoác vai cô bé, khẽ an ủi, “Đừng sợ.”

Những người đó cũng chỉ là công kích bằng lời nói, chứ không ra tay, nhưng ngoài trời mưa vẫn không ngớt, đồ ăn trên người họ đều đã dùng gần hết.

Ngoài trời mưa lớn như vậy, căn bản không một ai dám ra ngoài.

Những người này phát hiện đồ ăn không đủ cũng không hề có ý tiết kiệm, vẫn ăn uống thoải mái. Lúc đó họ cảm thấy trời sẽ không mưa quá lâu.

Nhưng họ đã lầm, trận mưa này kéo dài hai tháng còn chưa dừng lại.

Bình thường khảo hạch cũng chỉ kéo dài ba tháng, nhưng lần này riêng trận mưa đã hai tháng liền, điểm này quá kỳ lạ, nhưng không ai biết tại sao.

Đồ ăn trên người họ đã dùng hết sạch, họ thử cướp của Thời Sênh và Thời Oanh, nhưng cuối cùng đều bị Thời Sênh dọa cho sợ. Dáng vẻ bất cần đó của cô khiến họ cũng thấy sợ hãi.

Thời Sênh không dám lơ là một khắc nào. Người bên đó an phận mấy ngày, nhưng thực sự quá đói bụng. Họ vây lại cùng nhau bàn bạc, thỉnh thoảng còn quay ra nhìn Thời Sênh với ánh mắt kỳ quái.

Ánh mắt kỳ quái đó khiến Thời Sênh nghĩ lại những người cô gặp ở trên tinh cầu cằn cỗi kia.

Thời Sênh ôm Thời Oanh, lặng lẽ dịch chuyển ra cửa hang, những

người đó điên rồi, đói đến phát điên rồi.

Ngoài trời bỗng mưa to hơn, Thời Sênh cũng không dám cứ thế xông ra ngoài, lúc trước cô đã tận mắt nhìn thấy một người cứ thế biến thành một vũng máu ngay trước mặt cô.

“Chị ơi…” có lẽ Thời Oanh phát hiện ra bầu không khí có gì bất thường, gương mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên trắng bệch.

Thời Sênh yên lặng an ủi cô, nhiệt độ nơi đáy mắt đang dần tan đi, nhuốm màu lạnh lẽo.

Mấy người đó quả nhiên bao vây Thời Sênh, biểu cảm trên gương mặt họ vô cùng điên cuồng. Thời Sênh nắm chặt con dao, đến khi người đầu tiên lại gần, cô đẩy mạnh ra, đâm vào lồng ngực người đó. Nhưng vì trên người hắn có mặc áo phòng ngự cho nên không bị con dao đâm trúng.

Thời Sênh lập tức đổi hướng, đâm vào cổ hắn.

Người đó đã đói đến mức không còn sức lực, vốn định tránh né, nhưng không biết có chuyện gì, lại đụng vào con dao trong tay Thời Sênh, đúng lúc Thời Sênh đâm trúng vào cổ hắn, máu tươi bắn ra ngoài.

Thời Sênh đẩy hắn về đằng sau.

Những người đó bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, sau đó tất cả mọi người đều như điên cuồng xông lên.

…

Trong rừng rậm vắng vẻ, một cô bé khá lớn cõng một cô bé nhỏ hơn

trên lưng chạy xuyên qua khu rừng, trên người họ bọc một lớp lá cây màu xanh, xung quanh nước mưa màu đỏ rơi vào khoảng lá cây, lăn xuống dưới đất.

Thời Sênh thở hổn hển chạy về phía trước. Phía sau cô còn có mấy người đang đuổi theo, cô không thể dừng lại được.

Cô giết mấy người ở cái hang kia, mấy ngày sau mưa nhỏ hơn, nhưng không hề có ý dừng lại, cứ tiếp tục như thế họ cũng sẽ không đủ thức ăn, cuối cùng cũng sẽ chết trong cái hang kia.

Cô không thể không đưa Thời Oanh rời khỏi cái hang kia.

Nhưng cô phát hiện những động vật trước kia đi đâu cũng gặp được đều không thấy tăm tích đâu nữa.

Dường như tinh cầu này ngoài thực vật ra, tất cả mọi sinh mạng khác đều đã biến mất, chỉ còn lại con người đang kéo dài chút hơi tàn.

Hai ngày sau đó, cô đã gặp con người. Những người này rõ ràng là đang truy bắt những kẻ lạc đoàn. Nếu như tất cả mọi thứ ở đây đều không thể ăn được, thì thứ ăn được chỉ có…

“Tôi nhìn thấy họ rồi.”

“Mau đuổi theo họ!!”

Giọng nói phía sau càng lúc càng gần. Tâm can Thời Sênh căng chặt lên, ánh mắt cô nhanh chóng quét qua lối rẽ trước mặt, cô chọn bên trái.

Người ở phía sau có vũ khí, vốn dĩ vào đây không được mang theo vũ khí công nghệ cao, nhưng một số kẻ có người chống lưng mang

theo vũ khí vào cũng không ai nói gì.

Vũ khí Thời Vũ đưa cho cô là một khẩu súng hạt loại nhỏ. Bởi vì quá nhỏ, cho nên về cơ bản là loại vũ khí dùng một lần, chỉ có thể dùng vào những lúc cấp bách.

Đây có lẽ là người phía sau Thời Vũ chuẩn bị cho cô ta dùng để bảo toàn tính mạng.

Khảo hạch của Thời gia vô cùng tàn khốc, bất kỳ ai cũng đều có thể phải chết ở đây.

“A!”

Thời Sênh trượt chân một cái, mặt đất trũng xuống, bùn đất ấm ầm ập tới, trước mắt cô tối sầm lại.

Tiếp theo đó là cơn đau đớn kịch liệt và sự tối tăm vô tận.

…

Thời Sênh không biết mình đã hôn mê bao lâu. Cô cảm giác như đã một thế kỷ trôi qua. Khi cô mở mắt ra phát hiện trước mắt mình vẫn tối đen như mực.

“Thời Oanh?”

“Chị.” Thời Oanh ở ngay bên cạnh cô, giọng nói rất yếu, “Chị tỉnh rồi à?”

Thời Sênh móc ống dịch dinh dưỡng cuối cùng trong người ra, lần mò đặt vào trong tay Thời Oanh, “Em mau ăn đi.”

Cơ thể hơi lạnh dán tới, “Chị, em không đói.” Thời Oanh biết họ chỉ còn lại một chút dịch dinh dưỡng này.

Thời Sênh cảm thấy cơ thể mình dường như không cử động được, có chút tê dại, nhưng không đau lắm. Cô tạm thời không có tâm trạng để lo cho thân thể mình.

Cô sờ ống dịch dinh dưỡng trong tay Thời Oanh, mở ra ép Thời Oanh uống.

“Ưm, chị ơi… em không…”

“Khụ khụ …” Thời Oanh bị sặc, Thời Sênh mới dừng lại. Thời Oanh tránh xa Thời Sênh ra một chút, “Chị ăn đi.”

Thời Sênh đậy ống dịch dinh dưỡng lại, đặt lại vào trên người, “Đến đây.”

Thời Oanh tiến đến, bàn tay nhỏ nhắn sờ cánh tay Thời Sênh, chầm chậm nắm lấy tay Thời Sênh, “Chị.”

Thời Sênh sờ được tay Thời Oanh mới yên tâm hơn đôi chút.

Mẹ không rõ tăm tích, ba … bây giờ cô chỉ còn em gái nữa thôi.

Cô phải bảo vệ em gái thật tốt.

Thời Sênh nghỉ ngơi giây lát, lúc này mới thử cử động cơ thể, lưng cô đụng phải mặt đất gồ lên, có lẽ đã bị thương, lúc này lại không hề có chút tri giác nào.

Lòng Thời Sênh nguội lạnh. Bây giờ cô như thế này sao có thể bảo vệ được Thời Oanh, sao có thể đưa em gái ra ngoài?

Thời gia…

Thời Sênh nắm chặt đá vụn ở dưới thân người, hòn đá nhọn hoắt đâm vào lòng bàn tay cô. Mối thù này cô nhất định sẽ trả.

Tất cả những tai họa cô gặp phải, cô đều sẽ báo thù.

Cô nhất định phải sống.

Phải sống.

Chương 2014: Sênh ca vạn dặm (15)

Thời Sênh không biết bây giờ mình đang ở đâu, xung quanh giơ tay không nhìn rõ ngón tay, mặt đất ẩm ướt, tỏa ra thứ mùi rất khó ngửi.

Thời Sênh nhanh chóng bị sốt cao, hôn mê, rồi tỉnh táo lại, vòng tuần hoàn như vậy cứ lặp đi lặp lại. Thân dưới của cô đã dần có tri giác trở lại. Lần nào cũng là vì đau đớn nên tỉnh lại, rồi lại chìm vào hôn mê.

Bên tai cô mơ hồ có tiếng khóc của Thời Oanh, nhưng rồi lại dần dần nhỏ đi.

Trong giấc mơ mơ hồ, cô sẽ nhìn thấy cảnh tượng khi còn nhỏ.

Có Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt ở bên, cũng có cô và Thời Oanh, đan xen xuất hiện, giày vò thần kinh cô.

Cổ họng đã khô rát đến bốc khói, cô rất muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng nề như dán chặt lại với nhau, căn bản không thể mở ra được. Thời Oanh dường như đang gọi cô.

Cô rất muốn trả lời, nhưng không thể nào phát ra tiếng được.

Thời Sênh thấy hơi gấp gáp, thế nhưng một giây sau đã là bóng đen vô bờ vô tận. Cô giống như một chiếc lông vũ, trôi lềnh bềnh trong bóng tối, vô thanh vô tức.

Cô… chết rồi ư?

Thời gian ở đây dường như ngừng lại. Cô có tư tưởng, nhưng cô không thể cử động được, chỉ có thể để bản thân trôi bập bềnh trong không khí, toàn thân không có một chút sức lực nào.

Xoạt xoạt xoạt…

Không biết bao lâu sau, bên tai cô bỗng nhiên có tiếng động, giống như tiếng gió thổi quét qua đám lá cây, rất rõ ràng, ở ngay phía sau cô…

Ở ngay phía sau cô.

Thời Sênh dùng hết sức lực để xoay mình một cái.

Trong bóng tối, ánh sáng trắng nhanh chóng ập đến, phút chốc đã nuốt gọn cô.

Tình trạng mất trọng lực biến mất, cô rơi xuống một con đường nhỏ màu trắng bạc. Con đường nhỏ khúc khuỷu đi hướng về bóng tối ở nơi xa xa. Hai bên con đường nở đầy cánh hoa màu trắng, đóa hoa màu trắng với nhụy hoa màu đỏ.

Chúng không có gió cũng tự động đậy, ma sát tạo ra tiếng kêu xoàn xoạt, giống như âm thanh lả lướt.

Âm thanh vừa nãy cô nghe thấy chính là âm thanh này.

Đây là nơi nào?

Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?

Thời Sênh đứng rất lâu trên con đường nhỏ màu trắng đó, trong đầu

không ngừng hồi tưởng. Rất lâu sau đôi mắt cô mới sáng lên, đây là con đường để đi đến một thế giới khác.

Khi còn ở Thời gia, cô đã nghe trộm các trưởng lão Thời gia dạy học. Trưởng lão Thời gia đã từng nói, Thời gia có thể xuyên qua thời không, đi đến một thế giới khác. Thế giới khác đó cũng giống như thế giới của họ, nhưng lại là một thế giới hoàn toàn khác.

Nhưng những năm gần đây, đã có rất ít người của Thời gia học được, chỉ còn gia chủ và mấy vị trưởng lão biết.

Thời Sênh nhấc chân lên, muốn đi về phía bóng tối ở xa kia, chỉ cần đi đến con đường đó, cô sẽ đi đến được một thế giới khác.

Nhưng cô nhanh chóng thu chân lại. Cô không thể đi được nhưng cô cũng không biết phải quay về thế nào. Còn có Thời Oanh nữa, cô không thể vứt bỏ Thời Oanh được.

Thời Sênh đứng rất lâu trên con đường này. Cô không thể trở về nơi tối đen u ám kia, cũng không thể tỉnh lại được, cô đã bị nhốt ở đây.

Thời Sênh không biết mình đã đứng bao lâu trên con đường này, giống như cô không biết mình đã ở bao lâu trong không gian tối tăm kia vậy.

Không biết từ lúc nào, cánh hoa tuyết trắng bên chân cô đã bị nhuộm đỏ, kéo dài như máu, nhưng vào khoảnh khắc cô phát hiện ra, điên cuồng chạy về nơi xa bị bao phủ, chỉ chớp mắt, hai bên con đường nhỏ màu trắng bạc đã đầy đóa hoa màu đỏ lắc lư lay động.

Không chỉ có những cánh hoa, mà toàn bộ thế giới đều bị máu nhuộm đỏ.

Cô đã cảm nhận được mùi tanh nồng nặc của máu. Sắc máu trào về phía cô, bao trùm lấy cô. Cô chìm vào trong biển máu đỏ ngầu. Máu tươi từ mũi tràn ra, mùi máu tanh càng nồng đậm hơn.

Thời Sênh cố bơi lên, dưới chân hình như có thứ gì đó đang bám lấy cô, không ngừng kéo cô vào trong nước.

Lạnh…

Đau…

Chân tay Thời Sênh dần dần vô lực, cơ thể không ngừng chìm vào trong biển máu băng lạnh.

Bóng tối từ trên ăn mòn xuống, giống như một bàn tay to vớt cô từ trong biển máu lên, bóng tối một lần nữa lại xâm nhập, cô lại quay trở lại nơi tối tăm đó.

Thế nhưng mùi máu tanh kia vẫn không hề biến mất.

Trong cổ họng mùi máu tanh nổi lên nồng nặc. Cô thử há miệng ra, dịch thể ấm nóng bỗng trào vào thực quản, trôi vào dạ dày.

Bên cạnh cô chỉ có Thời Oanh.

Cô chợt ngậm chặt miệng lại, dựa vào cảm giác nắm lấy bàn tay trước mặt, tay cô trơn trượt, cô biết đó là máu.

Thời Sênh không nhìn thấy vết thương, chỉ có thể dựa vào vị trí chảy máu nhiều nhất nắm chặt lấy, cả người đều đang run rẩy.

“Chị ơi…”

Giọng nói mong manh yếu ớt vang lên từ lồng ngực. Cô giơ tay xoa đầu Thời Oanh, “Em đang làm gì thế?

“Ba đã nói… bảo em…” Thời Oanh nói chuyện rất khó khăn, “Bảo vệ chị.”

“Ai cần em bảo vệ hả!” Thời Sênh ngồi bật dậy, phần eo kéo thắt, cơn đau đớn truyền đến khắp toàn thân, giống như có người đang chém hai nhát dao lên người cô.

Nhưng cô vẫn cố ngồi dậy, ôm Thời Oanh vào trong lòng, “Đừng sợ, chị cầm máu cho em, em sẽ không sao đâu.”

Cô hoảng loạn xé quần áo trên người, muốn buộc cổ tay cho Thời Oanh lại, ngăn không cho máu chảy tiếp.

Bàn tay hơi lạnh ngắt của Thời Oanh đặt trên bàn tay cô.

“Chị ơi, chị phải sống, chị đừng chết.” Giọng Thời Oanh rất nhẹ, nhẹ đến mức khiến Thời Sênh gần như không nghe thấy, “Em không muốn chị chết.”

Bàn tay đặt trên bàn tay Thời Sênh từ từ trượt xuống. Thời Sênh lật tay nắm lấy, “Chị không chết, chị sẽ không chết, em cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Bóng tối u tịch, Thời Sênh nắm lấy bàn tay nhỏ bé đã lạnh ngắt, yên lặng ngồi đó. Nếu lúc này có ánh sáng, có thể nhìn thấy nước mắt đang không ngừng rơi xuống trên gương mặt cô.

Khi Lục Tư Nguyệt ra đi cô không khóc, cô cũng không thể khóc, bởi vì em gái còn đang nhìn cô, cần cô an ủi. Khi Thời Mộ chết cô cũng không khóc, cô không thể khóc, vì em gái vẫn còn sống, cần cô bảo

vệ.

Nhưng bây giờ Thời Oanh cũng đã rời xa cô, cô còn có gì không thể khóc được chứ.

Trong bóng tối tiếng khóc dần to hơn.

Ở nơi tối tăm đó, cô dường như đã khóc hết nước mắt chưa khóc trước đây và cả nước mắt sẽ khóc sau này.

Tính mạng của Thời Oanh chấm dứt năm Thời Sênh mười hai tuổi, vĩnh viễn là cô bé bảy tuổi.

***

Tinh lịch năm 1591.

Cesar đại diện cho Hoàng thất tham gia một buổi lễ. Bởi vì thấy quá vô vị, nên hắn trốn ra ngoài. Khi đi qua một con ngõ nhỏ, hắn nhìn thấy một cô bé khắp người toàn máu.

Đó chính là Thời Sênh. Cô đã sống sót rời khỏi địa điểm khảo hạch. Khi đang trên đường bị đưa về Thời gia, cô đã chạy trốn.

Để trốn tránh những người của Thời gia vây bắt mình, trên người cô toàn là vết thương, quần áo trên người không còn một chỗ nào sạch sẽ, máu tươi thấm đầy.

Thời Sênh xông ra khỏi con ngõ, đúng lúc đụng trúng Ceasar. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thời Sênh nhìn thấy người, con dao trong tay không hề do dự lao về phía hắn, luồng sức lực đó như thể muốn dồn hắn vào chỗ chết.

“Cô…” Cesar chỉ kịp thốt ra một chữ đó, phía sau đã có một đám người xông đến, nhanh chóng bắt lấy Thời Sênh.

Cô bị đè xuống đất, tiêm thuốc, dần dần ngừng giãy giụa.

Có người liếc nhìn hắn. Cesar giơ tay lên, biểu thị chỉ là người qua đường mà thôi.

Một người xa lạ, đối với hắn mà nói, chỉ vậy mà thôi.

Đối phương rõ ràng cũng không muốn gây chuyện, kéo Thời Sênh rời đi.

Nhưng ánh mắt của Thời Sênh khi rời đi lại khiến Cesar rất nhiều năm sau không quên được, không phải là tràn ngập thù hận, mà là lạnh lẽo và thâm trầm.

Đó không giống như ánh mắt của một đứa trẻ.

Chương 2015: Sênh ca vạn dặm (16)

Sau khi bị bắt về Thời gia, Thời Sênh lại bị nhốt trong ngục. Lần này Thời Hiên vẫn bảo cô mở cánh cửa đó.

Thời Sênh không phản kháng, nhưng kết quả vẫn giống như trước đây, cánh cửa không hề nhúc nhích.

Thời Sênh lạnh lùng đề xuất sức mạnh của cô quá yếu. Sau khi thống nhất với các trưởng lão trong Thời gia, Thời Hiên dựa vào sự tự tin của bản thân, tự nhận thấy Thời Sênh cũng không gây ra được sóng gió gì lớn, cho nên để Thời Sênh cùng học với người nhà Thời gia.

Thời Sênh không ngừng học hỏi những kiến thức đó, cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thỉnh thoảng Thời Hiên sẽ bảo cô thử đi mở cánh cửa đó, kết quả vẫn không được như mong đợi.

Nhưng Thời Sênh bắt đầu âm thầm tìm kiếm bí mật của Thời gia. Phải mất một năm cô mới biết được tại sao Thời Hiên lại muốn mở cánh cửa đó, cũng biết được tại sao mình lại được Thời Hiên coi trọng như vậy.

Truyền thuyết nói rằng khi thời đại thiên hà đến gần, tổ tiên Thời gia để bảo vệ thế hệ con cháu, cho nên đã để lại rất nhiều của cải và sinh cơ phía sau cánh cửa đó.

Từ trước các gia tộc cổ xưa đã có quy tắc bất thành văn dòng chính nắm quyền, lúc đó cũng vậy, cánh cửa đó chỉ có thể do dòng chính mở ra, nhưng gia tộc phát triển đã nhiều năm rồi, cũng sẽ có người âm mưu đoạt vị.

Nhiều năm lặp lại liên tiếp, ai biết hậu duệ dòng chính ban đầu là ai?

Cũng có lẽ là đã chết rồi, cho dù có còn sống, cũng không ai biết đang ở nơi nào nữa.

Đến thời đại của Thời Hiên, bởi vì các đại gia tộc đã bắt đầu suy kiệt, Thời gia cũng không phải là ngoại lệ, chẳng qua chỉ là nhìn ngắm phong cảnh mà thôi, người có thể chống đỡ được Thời gia chỉ có Thời Hiên và mấy vị trưởng lão.

Thời Hiên muốn mở cánh cửa đó, để Thời gia trở nên mạnh mẽ hơn. Dường như ông ta cũng muốn có được thứ gì ở trong đó.

Không phải ông ta chưa từng nghĩ đến chuyện dùng khoa học kỹ thuật tân tiến nhất để mở cánh cửa đó ra. Nhưng cánh cửa đó vẫn không thể phá vỡ được, cho dù dùng công nghệ cao gì cũng đều vô dụng. Thứ có tác dụng hơn nữa Thời Hiên cũng không dám dùng, ông ta sợ làm nổ tung cánh cửa này luôn.

Thế là có người đề xuất lợi dụng người có tư chất tốt nhất của Thời gia để thử. Thời gia có hoa thời quang dùng để chỉ dẫn, khi người có tư chất tốt nhất ra đời, hoa thời quang sẽ đưa ra chỉ dẫn.

Thời Hiên đợi gần trăm năm, đã đợi được người đầu tiên được hoa thời quang chỉ dẫn ra đời.

Không phải là Thời Sênh, mà là con gái lớn của con trai trưởng của Thời Hiên, Thời Vũ.

Con trai trưởng của hắn vốn dĩ đã phản đối hành vi này, cho nên sau khi Thời Vũ ra đời, gia đình họ đã dọn ra khỏi nhà chính của Thời gia.

Thời Hiên khó khăn lắm mới đợi được cơ hội này, ông ta đương nhiên không chịu bỏ qua, nên lén cho người lấy máu của Thời Vũ, nhưng kết quả khiến Thời Hiên rất thất vọng.

Đúng lúc ông ta cho rằng đã không còn hy vọng gì nữa, người thứ hai được hoa thời quang chỉ dẫn đã ra đời.

Thời gia liên tiếp có hai thiên tài tư chất tuyệt vời ra đời, vốn dĩ đó là một chuyện rất đáng mừng, nhưng Thời Hiên lại không nghĩ như vậy.

Ban đầu ông ta thân là dòng chính, suýt nữa đã bị một kẻ ở dòng nhánh diệt trừ. Người đó chính là cha của Thời Mộ. Cha của Thời Mộ tư chất rất tốt, luôn học cùng đám con cháu dòng chính, quan điểm của ông ta cực kỳ khác biệt, nhưng gia chủ lúc đó lại thiên về cha Thời Mộ.

Có trường hợp vì sự phát triển tốt đẹp hơn của gia tộc, có gia chủ đã không lựa chọn con cháu dòng chính làm người tiếp quản.

Nếu không phải là sau này ông ta đã quyết đoán cướp lại ngôi vị gia chủ thì lúc này làm gì còn có chuyện của ông nữa.

Ông ta rất ghét cha Thời Mộ, cảm thấy cha Thời Mộ nhìn địa vị gia chủ như hổ rình mồi, ngáng trở ông ta lên ngôi vị gia chủ. Cha Thời Mộ là một trong những người có tư chất tốt nhất trong gia tộc. Nhưng khi ấy các trưởng lão đều đang nhìn vào, ông ta không thể đối phó chính diện với cha Thời Mộ được.

Sau này khó khăn lắm cha Thời Mộ mới chết đi, ai ngờ lại xuất hiện một Thời Mộ.

Thời Mộ và cha tính tình đều thẳng thắn giống nhau. Mỗi lần nhìn thấy Thời Mộ, ông ta đều thấy như nhìn thấy cha Thời Mộ, tức giận không làm gì nổi. Nhưng ông ta thân là gia chủ, không thể đi so đo với một tiểu bối được.

Cho đến khi Thời Sênh ra đời, cô lại giống như cháu gái ông, dựa vào đâu…

Khi còn trẻ Thời Hiên suýt nữa thì vì cha Thời Mộ mà mất đi ngôi vị gia chủ, cho nên bao năm nay ông ta vẫn ghi nhớ trong lòng.

Thời Vũ là cháu gái ông ta, hổ dữ không ăn thịt con, ông ta không thể làm gì được Thời Vũ, lấy máu cũng đều là do giấu con trai trưởng làm trộm.

Nhưng Thời Sênh thì khác, cô là cháu gái của người ông ta hận nhất, cho dù có hy sinh cô thì ông ta cũng không để bụng.

Khi Thời Sênh mới sinh ra, ông ta đã dùng máu của cô để thử mở cánh cửa đó, kết quả vẫn giống như Thời Vũ, không có phản ứng gì.

Sau đó ông ta đã tin theo lời những người khác, cho rằng vì cô còn quá nhỏ, sức mạnh quá yếu. Khi xưa lúc tổ tiên đóng cánh cửa đó lại, là có thể xuyên qua thời không, cho nên ông ta đã đá bay cái tên Thời Sênh đi, để mặc cho gia đình họ tự sinh tự diệt.

Sự xuất hiện của một thiên tài có nghĩa là gia đình đó sẽ đứng vững chân trong Thời gia, cho nên ông ta hạ lệnh chuyện này không được truyền ra ngoài. Đến khi biết Thời Mộ đã bị mất chân, ông ta liền đuổi họ ra khỏi nhà chính Thời gia.

Tuy Thời Hiên thấy họ bị đuổi ra ngoài, nhưng vẫn luôn phái người giám sát họ.

Khi phát hiện Thời Mộ không những không suy bại mà ngược lại còn càng ngày càng hiển đạt, ông ta đã bắt đầu không ngồi yên được nữa.

Sau mấy lần suy nghĩ, cuối cùng ông ta đã phái người đi bắt họ về.

Thời Sênh đã bảy tuổi, có lẽ cô đã có năng lực đó rồi.

Những chuyện sau đó đã xảy ra thế nào mọi người đều đã biết.

Thời Sênh không biết đời ông nội cô cụ thể đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Thời Hiên sợ một người chưa bao giờ gặp mặt như cô, cũng chưa bao giờ nghe ba cô nhắc đến ông nội.

Nhưng Thời Hiên đã kéo ân oán của đời trước dồn lên đời sau, thậm chí còn liên lụy đến cả đời thứ ba, đủ thấy được tâm tính ông ta ra sao.

“Này.”

Vai đột nhiên bị vỗ một cái, Thời Sênh gập mạnh cuốn sổ nhỏ trong tay lại, tay đặt lên con dao gài ở hông, không hề do dự đâm đến.

“Á!” Cô gái kinh hô, váy đỏ lướt qua, nhẹ nhàng tránh né được đòn tấn công của cô.

Cô gái chống bên cạnh cây mây, “Là tôi, Thời Vũ đây.”

Thời Sênh nhíu mày nhìn cô gái. Cô gái rất xinh đẹp, đôi mắt sáng

trong dường như biết nói, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô, “Có phải là cậu đã căng thẳng quá rồi không, đây là Thời gia mà.”

Thời Sênh đặt lại con dao vào vị trí cũ, lãnh đạm đáp lại, “Chính bởi vì đây là Thời gia.”

Thời Vũ ngẩn người, nghĩ lại cô không giống như họ, liền có chút ngượng ngùng.

Thời Sênh sờ lên chỗ gồ lên của cuốn sổ, hơi nghiêng người, “Chuyện ở nơi khảo hạch, cảm ơn cậu.”

Nếu không phải có thứ vũ khí Thời Vũ đưa cho thì có thể cô đã không thể ra ngoài được nữa.

“Đừng khách sáo.” Thời Vũ mỉm cười. Cô cố gắng lại gần Thời Sênh. Thời Sênh đặt tay ra sau người, giấu cuốn sổ đi, lạnh lùng nhìn cô ta.

Có lẽ Thời Vũ đã bị ánh mắt này nhìn đến tê dại. Cô đứng nguyên tại chỗ, ngượng ngập thay đổi đề tài, “Vừa rồi tôi thấy tư thế của cậu không đúng lắm, có cần tôi luyện tập với cậu không?”

“Ông ta sẽ không cho phép đâu.” Thời Sênh xoay người rời đi.

Ông ta đó, đương nhiên là chỉ Thời Hiên.

Tuy cô có thể cùng học với người Thời gia, nhưng tiến độ của họ khác cô, hơn nữa những người đó cũng không được dạy cô, cho nên tất cả đều là do cô tự lĩnh ngộ, mày mò.

“Tôi không nói, cậu không nói thì ai biết được chứ?” Thời Vũ đuổi theo Thời Sênh, giơ tay ra nắm lấy cổ tay cô, “Đi thôi, tôi đưa cậu đến một nơi, không ai phát hiện ra được đâu.”

“Tôi…”

Thời Vũ kéo Thời Sênh chạy đến một hướng, chớp mắt với cô, “Thời gian tôi được về nhà không nhiều đâu, nắm giữ cơ hội này đi, nếu không cậu sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

Chương 2016: Sênh ca vạn dặm (17)

Thời Vũ đưa Thời Sênh đi ra vườn hoa sau nhà gia chủ. Phía sau là một cánh rừng xanh biếc, Thời Vũ nhẹ nhàng thuần thục đưa Thời Sênh đến một bãi đất trống.

“Thế nào, có đẹp không?” Thời Vũ giống như đang đưa Thời Sênh đến tham quan lãnh thổ của cô, có chút đắc ý.

“Ừm.”

Được câu trả lời của Thời Sênh khẳng định, Thời Vũ cong mày cười, “Nào, chúng ta so chiêu trước nào.”

Thời Sênh chần chừ giây lát, nhưng người ở trước mặt đã vung quyền tới, đường quyền mang theo cơn gió lạnh lẽo, khiến cô vô thức phản kích.

Thời Vũ là đại tiểu thư của Thời gia, cho dù có chuyển ra khỏi nhà chính, tất cả những thứ cô ta học được, có được đều là những thứ tốt nhất nhà chính dùng, người bình thường đừng hòng được tiếp xúc.

Lúc đó Thời Sênh không biết là do Thời Vũ thấy vui, hay là thực sự muốn dạy cô nữa.

Thân ảnh màu đỏ như lửa từ trên ngọn cây rơi xuống, tấn công lưng Thời Sênh. Thời Sênh chật vật lăn sang một bên. Thời Vũ kéo cánh tay cô lên, khiến cô lùi lại phía sau, sau đó cả người Thời Sênh đổ

nhào xuống đất.

Thời Sênh nằm trên mặt đất thở dốc. Trên thực tế nếu như cô đánh liều mạng thì Thời Vũ sẽ không thể khiến cô chật vật như vậy.

Chiêu thức những người này học có lẽ gọn gàng hơn, nhưng thứ cô muốn không phải là những chiêu thức hoa lệ, thứ cô muốn chỉ là những kỹ thuật tấn công có thể một phát chí mạng mà thôi.

Mà những thứ này, đều cần học được trong thực tế.

Thời Vũ buông Thời Sênh ra, kéo cô đứng dậy, “Quãng thời gian này tôi đều ở Thời gia, hàng ngày tôi đều đến đây. Nếu cậu muốn tìm tôi thì có thể đến đây.”

“Cảm ơn.” Không cần biết Thời Vũ có mục đích gì, Thời Sênh cũng phải nói lời cảm ơn.

Nhưng cô không bao giờ đi tìm Thời Vũ, vẫn cô độc một mình làm chuyện của mình. Thỉnh thoảng Thời Vũ sẽ đến tìm cô. Có lẽ là thấy cô không mấy hứng thú với việc dạy học, cho nên Thời Vũ không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa.

Không bao lâu sau Thời Vũ đã theo cha mẹ rời nhà chính.

Đó là lần đầu tiên Thời Sênh gặp cha mẹ Thời Vũ, rất trẻ, nhưng lông mày hằn nét không vui, rõ ràng là ở Thời gia không mấy vui vẻ, khi đi còn không thèm quay đầu lấy một lần.

Thời Sênh đứng phía sau nhìn họ rời đi, khuôn mặt vô cảm, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Sau đó một năm, Thời Sênh cũng không còn gặp lại gia đình Thời Vũ

nữa.

Cho dù mỗi năm đến năm mới cũng không thấy họ quay về, giống như đã đoạn tuyệt quan hệ với Thời gia rồi.

Còn Thời Hiên vẫn cố chấp muốn mở cánh cửa đó ra. Thời Sênh âm thầm không ngừng khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, tính cách cũng ngày càng trở nên thâm trầm hơn. Người Thời gia mới đầu còn dám ức hiếp cô, dần dần liền trở thành vì kính nể mà tránh xa cô.

Đánh nhau với cô thì phải chuẩn bị tinh thần đổ máu. Một khi cô đã ra tay, không thấy máu thì không dừng lại.

Nếu không phải là ở Thời gia, thì họ nghi ngờ liệu cô có trực tiếp ra tay giết người luôn không.

***

Tinh lịch năm 1593.

Thời Sênh thuyết phục Thời Hiên, bước lên chiến hạm, cùng quân đội xông ra pha tiền tuyến.

Đừng hỏi cô đã làm thế nào để thuyết phục được Thời Hiên. Dù sao thì cô cũng chỉ cần nhắc đến những thứ liên quan đến cánh cửa kia, thì Thời Hiên rất có khả năng sẽ đồng ý.

Tứ hoàng tử Cesar cũng dẫn quân đi cùng Thời gia chinh chiến. Cesar rất thông minh, mỗi trận chiến đều thắng đẹp.

Còn Thời Sênh chẳng qua chỉ là phát tiết. Khi ở Thời gia không thể giết được những kẻ đã ức hiếp cô, cô cần không gian để trưởng thành. Nhưng ở trên chiến trường, cô không cần phải cố kỵ điều gì,

dần dần cái tên của cô đã được lan truyền trong quân đội.

Trận này họ đã thắng rất nhanh. Vào ngày trở về, Thời Sênh nhân cơ hội trốn đi.

Nhưng Thời Sênh biết rằng, lần này cô có thể thuận lợi rời khỏi chiến hạm quân đội là do tên Tứ hoàng tử kia giúp đỡ. Nếu không phải có hắn cố ý gọi người tuần tra đi thì cô đã sớm bị phát hiện rồi.

Cô ăn trộm một chiếc chiến cơ loại nhỏ, âm thầm rời khỏi, đi vào vũ trụ mịt mù.

Thế nhưng cô không ngờ rằng, người của Thời Hiên lại phát hiện ra cô nhanh như vậy. Cô còn chưa chạy được bao xa đã bị họ phát hiện rồi. Trên đường tháo chạy, cô gặp một đội ngũ khác đang thu hồi chiến cơ, thế là cô liền trà trộn vào trong.

Cũng có lẽ là do cô may mắn, màu sắc của chiến cơ của cô rất giống với màu sắc chiến cơ của đội quân kia. Những người đó quá sơ ý, không hề phát hiện ra cô.

Cũng chính lần đó, cô đã gặp Hạ Sơ.

Năm đó Thời Sênh mười lăm tuổi, Hạ Sơ mười bốn tuổi.

Khi ấy cô đang nằm trong nhà kho đen kịt, ý thức mơ hồ. Cô nghe thấy tiếng khóc lúc to lúc nhỏ, tiếng khóc đó cứ giày vò lỗ tai cô, dường như có thể lay động vết thương trên người cô, từng sợi dây thần kinh bắt đầu co rút đau đớn.

Thời Sênh nghe một lúc, cuối cùng không nhịn được, đành gượng đứng dậy, muốn đi ra ngoài giết chết người đang khóc thê lương đó.

Cô cẩn thận lại gần người đang ngồi xổm trong một góc, tích hết sức lực toàn thân, bóp cổ đối phương. Tiếng khóc đối phương bỗng nhiên im bặt. Thời Sênh dường như có thể nhìn thấy đối phương đang nhìn mình.

Ngón tay Thời Sênh dùng sức, đối phương khó chịu kêu ưm một tiếng.

Thời Sênh vốn dĩ muốn bóp chết cô ta, nhưng mới được một nửa, đã dùng hết sức rồi, cả người nửa quỳ dưới đất, thở hổn hển.

“Cậu… cậu có sao không?”

Đồ ngốc.

Thời Sênh thầm nói trong lòng, lúc này rồi mà còn không chạy đi.

Thế nhưng cô ấy thực sự không bỏ chạy, mà lại gần Thời Sênh, cẩn thận hỏi, “Có phải là cậu bị thương rồi không?”

Thời Sênh không muốn nói chuyện. Cô cảm thấy mình nói một câu thì có thể sẽ sống ít đi vài phút.

Thời Sênh nhìn cô gái nhỏ trốn trong nhà kho khóc trông có vẻ rất dễ bị gạt, cho nên chỉ huy cô ta mở cửa nhà kho ra đi tìm thuốc.

Lúc này đừng nói đến hai chữ lương tâm với Thời Sênh. Cô đã chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, sống sót là chấp niệm duy nhất của cô.

Lúc đó, Thời Sênh đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị phát hiện.

Cô đành phải đánh cược một ván.

Nhưng cô không ngờ cô gái đó lại dễ gạt như vậy, thực sự tìm thuốc cho cô, còn không nói cho ai biết.

“Tớ chỉ tìm thấy cái này. Cậu cởi quần áo ra đi, tớ đắp thuốc cho cậu.” Cô gái nhỏ cầm đèn khẩn cấp, lúc này đang nửa quỳ bên cạnh Thời Sênh, nhìn cô thấp thỏm lo lắng.

Thời Sênh cởi quần áo ở thân trên ra, quần áo rách nát, trên người cô gần như không có chỗ nào không có vết thương.

Cô gái nhỏ có lẽ là chưa nhìn thấy tình huống này bao giờ, đôi tay cầm thuốc cũng đang run rẩy. Một lúc sau mới nhắm mắt lại, giống như ra trận bôi thuốc cho Thời Sênh.

Thời Sênh cắn răng, không nói một lời.

Nhưng thủ pháp này cô thực sự không dám khen tặng, cô gái ở phía sau không nhìn thấy, chỉ có thể cố nín nhịn.

“Xong… xong rồi.” Bôi thuốc xong, cô gái nhỏ đã mệt lả, “Cậu… sao cậu lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Còn nữa sao cậu lại phải trốn ở đây?”

“Tại sao cậu lại trốn ở đây?” Thời Sênh hỏi ngược lại.

“Tớ… ” Cô gái nhỏ lắp ba lắp bắp, “Tớ lén đến đây cùng anh trai, kết quả… kết quả bị nhốt ở đây rồi.”

“Anh trai cậu?”

“Ừm.” Đôi mắt cô gái nhỏ sáng lên, vẻ mặt hiện rõ sự sùng bái, “Anh tớ lợi hại lắm đó.”

“Vậy à.”

“Ừm.”

Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa, “Cậu tên là gì vậy?”

Thời Sênh ngừng lại giây lát, “Thời Sênh.”

Cô gái nhỏ chớp mắt, “Thời Sênh? Sênh trong "tứ hải sênh ca" à?”

Thời Sênh nhìn cô gái nhỏ, “Tứ hải sênh ca?”

“Anh trai tớ nói với tớ rằng, nghe nói rất lâu trước đây từ này có nghĩa là thiên hạ thái bình. Nguyện vọng của anh tớ chính là thiên hạ thái bình.” Cô gái nhỏ hơi ngừng lại, có chút đáng tiếc nói, “Cuối kỷ nguyên trước, Sênh là một loại nhạc cụ, nghe nói là cực kỳ hay, nhưng bây giờ chúng ta không được nghe nữa rồi.”

Chương 2017: Sênh ca vạn dặm (18)

Đây là lần đầu tiên Thời Sênh nghe nói tên của cô còn có một cách giải nghĩa khác.

Một lúc sau cô mới nói, “Tên của tớ không có nhiều ngụ ý như vậy đâu, hàm nghĩa của nó là thấp kém như loài cỏ dại.”

Cô gái nhỏ mở to mắt nhìn, hiển nhiên là nghĩ đến từ “sênh” đó, cách dùng trong thiên hà hoàn toàn khác so với cuối thế kỷ nguyên trước. Cô há miệng ra nhưng hồi lâu sau vẫn không nói được thành lời.

Anh trai cô rất thích nghiên cứu văn hóa cổ, do bị tiêm nhiễm cho nên cô cũng biết được không ít thứ. Còn từ “tứ hải sênh ca” này cô thường xuyên nghe thấy trong thư phòng của anh trai, cho nên ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Cô gái nhỏ gãi đầu, “Tớ tên là Hạ Sơ, bởi vì sinh vào đầu mùa hạ, nên đọc ngược lại, thành Hạ Sơ…”

“Cậu là người Hạ gia à?” Thời Sênh bất động thanh sắc hỏi, “Anh trai cậu là Hạ Lân sao?”

“Ừm.” Cô gái nhỏ không hề có chút đề phòng nào, “Cậu quen anh trai tớ à?”

“Không quen.” Sao cô có thể quen biết đứa con của trời như Hạ Lân được. Khi anh ta thành danh, cô vẫn còn lớn lên dưới sự bảo vệ của Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt. Thời Sênh lại bổ sung một câu, “Nghe

nói.”

Hạ Sơ thực sự quá đơn thuần, nhìn cô giống như nhìn thấy Thời Oanh. Nếu như họ không xảy ra những chuyện đó, có lẽ Thời Oanh cũng sẽ đơn thuần lương thiện như vậy, vô ưu vô lo mà lớn lên.

Đáng tiếc là…

Hạ Sơ để Thời Sênh ở lại trong nhà kho dưỡng thương. Thỉnh thoảng sẽ có người đến nhà kho lấy đồ, cô sẽ cẩn thận giấu kỹ Thời Sênh. Lần nào người lo lắng nhất cũng là cô.

Hạ Sơ ngồi xếp bằng bên cạnh Thời Sênh, ánh sáng đèn khẩn cấp chiếu lên cằm cô, “Thời Sênh này, cậu là người Thời gia à?”

Họ của các đại gia tộc đều rất đặc biết, người thường rất ít dùng những họ đó, cho dù có thì chỉ cần truy nguyên một chút, cũng có thể truy nguyên đến nhà chính.

“Coi là vậy đi.” Tinh thần Thời Sênh đã tốt hơn nhiều, cũng có lẽ là vì trên người Hạ Sơ không có luồng khí tức khiến cô thấy chán ghét, cho nên thái độ của cô đối với Hạ Sơ tốt hơn nhiều.

“Anh tớ đã nói, Thời gia…” Hạ Sơ hơi ngừng lại, ngượng ngùng cười hai tiếng, rồi thay đổi đề tài, “Vậy tại sao cậu lại xuất hiện trong quân hạm của anh tớ? Còn trông…” Nhếch nhác như vậy nữa.

Thời Sênh liếc nhìn cô, khẽ nói: “Chạy trốn giữ mạng.”

Con ngươi Hạ Sơ trợn to lên, mấy từ chạy trốn giữ mạng này đối với Hạ Sơ có lẽ là lần đầu tiên xuất hiện.

“Anh cậu nói Thời gia thế nào?”

“Không, không không không có gì.” Hạ Sơ khua tay.

Thời Sênh nhìn Hạ Sơ. Đối mặt với ánh mắt đó, Hạ Sơ thấy hơi nhút nhát, cô cúi đầu xuống, yếu ớt nói: “Anh tớ nói, Thời gia nếu còn tiếp tục để gia chủ hiện tại nắm quyền thì sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.”

“Đó cũng không phải là do anh trai tớ nói.” Hạ Sơ nói xong lại ngẩng đầu lên, “Đó là do anh tớ nghe các trưởng bối trong tộc nói, tớ không cẩn thận nghe lén được.”

“Chuyện cậu nghe được không sai đâu.” Ánh mắt Thời Sênh dừng lại trên ngọn đèn khẩn cấp. Ánh sáng hội tụ trong con ngươi cô, phản chiếu tia băng lạnh nơi đáy mắt.

Hạ Sơ ngẩn người nhìn cô.

Không biết đã tưởng tượng ra cái gì, nhưng cuối cùng cô càng tin tưởng Thời Sênh hơn.

Hạ Sơ khác với Thời Vũ. Thời Vũ tiếp cận cô lúc nào cũng mang theo tâm trạng như có như không, không chân thành, cô có thể cảm nhận được. Cũng có lẽ là đồng cảm, cũng có thể là có mục đích khác, nhưng những thứ đó cô đều không cần.

Nhưng Hạ Sơ thì khác, cô tiếp cận Thời Sênh không hề có bất cứ mục đích gì, chỉ bởi vì cô ở trong nhà kho, không muốn để cô phải ở trong bóng tối một mình.

Cuối cùng họ vẫn bị người ta phát hiện ra, vết thương của Thời Sênh mới trị được một nửa. Khi bị phát hiện, cô vô thức muốn ra tay.

Nhưng Hạ Sơ đã kéo tay cô lại, ngẩng đầu lên nhìn người phát hiện ra họ nói, “Tôi muốn gặp anh tôi.”

Rõ ràng đối phương biết Hạ Sơ, có chút khó xử, “Tiểu thư, cô không thể ở cùng với một người lai lịch bất minh như vậy được.”

Hạ Sơ càng nắm chặt hơn, “Vậy thì anh nhốt tôi cùng đi.”

“Nhưng…”

Cuối cùng Hạ Sơ vẫn bị kéo đi, khi Hạ Sơ bị kéo đi, bảo Thời Sênh đợi cô, cô sẽ đi tìm anh trai đến cứu Thời Sênh.

Thời Sênh không biết tại sao, cô không phản kháng, bị nhốt trong phòng thẩm vấn trên quân hạm.

So với quãng thời gian ở trong nhà giam của Thời gia, môi trường ở đây tốt hơn nhiều. Thời Sênh yên tĩnh ngồi trên ghế, cúi đầu cũng không nói gì.

“Anh ơi, anh ơi…” Bên ngoài phòng thẩm vấn, Hạ Sơ ôm cánh tay Hạ Lân ra sức nũng nịu, “Cô ấy thực sự không phải là người xấu đâu mà. Cô ấy là bạn của em, là em để cô ấy ở cùng em đấy.”

Hạ Lân không biết phải làm sao an ủi em gái, “Đây là quân hạm, có quân quy rõ ràng.”

“Nhưng mà…” Hạ Sơ liếc nhìn phòng thẩm vấn, nhệch miệng đi, “Anh à, cô ấy thực sự là bạn em thật mà, không phải là gián điệp gì đâu, chẳng lẽ em mà anh cũng không tin à?”

Hạ Lân: “…”

Thời Sênh bị nhốt một ngày trời, cuối cùng Hạ Lân bị áp lực đưa cô ra ngoài.

“Người của Thời gia sao?” Đây là câu đầu tiên Hạ Lân nói khi nhìn thấy cô.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn hắn, không phủ nhận nhưng cũng không thừa nhận.

Ánh mắt Hạ Lân hơi trầm xuống. Hắn đưa Thời Sênh và Hạ Sơ rời đi. Cho đến khi không còn ai nữa, hắn mới nói: “Lúc trước đám người cứ lượn lờ xung quanh quân hạm là đến tìm cô đúng không? Tôi mặc kệ cô có ân oán gì với Thời gia, nhưng tôi hy vọng cô đừng có làm liên lụy đến Tiểu Sơ nhà chúng tôi.”

“Ngày mai tôi sẽ đi.”

“Anh!” Hạ Sơ trừng mắt, “Sao anh lại nói như vậy được chứ.”

“Tiểu Sơ!” Hạ Lân trầm mặt, “Về nhà anh sẽ xử lý em. Ngày mai em phải rời khỏi đây ngay, anh sẽ coi như em chưa đến đây.”

Hạ Lân nhìn có vẻ là đã tức giận. Hạ Sơ thấy hơi sợ, trề môi nhìn Hạ Lân, cố dùng ánh mắt đáng thương để cảm hóa Hạ Lân, nhưng Hạ Lân không hề bị mua chuộc.

“Cảm ơn.” Thời Sênh cảm ơn chân thành.

Sắc mặt Hạ Lân tốt hơn một chút, xoa đầu Hạ Sơ, “Em đưa cô ấy về phòng đi, không được anh cho phép tuyệt đối không được ra ngoài!”

Hạ Sơ thè lưỡi với Hạ lân, thì thầm gì đó. Hạ Lân bất đắc dĩ muốn đánh Hạ Sơ. Hạ Sơ đã kéo Thời Sênh chạy đi.

Hạ Sơ chạy một đoạn còn quay đầu lại làm mặt quỷ với Hạ Lân.

Hạ Sơ dẫn Thời Sênh đi đến căn phòng Hạ Lân sắp xếp cho cô, ấn Thời Sênh xuống giường, “Cậu đừng sợ, anh tớ miệng cứng nhưng lại dễ mềm lòng. Đến lúc anh ấy có thời gian tớ sẽ đến cầu xin anh ấy xem sao. Anh tớ thương tớ nhất, chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

“Cậu có từng nghĩ là…” Thời Sênh mở miệng nói.

“Cái gì?”

Thời Sênh nhìn cô gái nhỏ ở trước mặt, “Tớ có thể là người xấu.”

“Sao vậy được.” Hạ Sơ lắc đầu, lại gần Thời Sênh, cười hi hi nói: “Có phải cậu thấy tớ cực kỳ dễ gạt đúng không? Tớ biết lúc đầu cậu muốn giết tớ, nhưng lúc đó đúng tớ đang cảm thấy rất sợ, may mà có cậu ở bên cạnh nên tớ mới không sợ nữa. Bây giờ tớ có thể cảm nhận được, cậu không phải là người xấu.”

Thời Sênh trầm mặc, cái gì gọi là cô cực kỳ dễ gạt chứ, cô ấy vốn dĩ là rất dễ gạt.

Hạ Sơ đắc ý ngẩng đầu lên, “Tớ có dị năng đấy nhé.”

“Gân gà* chứ gì.” Thời Sênh không hề nể tình chọc ghẹo.

* Gân gà: Từ tiếng Trung “kê lặc” vốn để chỉ một sự vật không có ích hay không dùng được nhưng vẫn tiếc chưa muốn bỏ đi. Hoặc ví với chuyện làm một việc gì đó không có ý nghĩa, không có giá trị nhưng không làm thì tiếc.

Hạ Sơ vẻ mặt sụp đổ, “Sao cậu lại như vậy hả? Dị năng này của tớ rất có tác dụng đấy. Giống như bây giờ, tớ biết cậu không có ác ý… Tuy đa số thời điểm đều không linh, nhưng khi có linh thì đều không sai đâu.”

Cảm nhận được sự thiện ác của người khác…

Dị năng này sao lại không phải là gân gà chứ.

Lại còn có lúc linh có lúc không linh nữa.

Nhân tính vốn dĩ hay thay đổi, có thể một giây trước hắn vẫn còn đối với bạn tràn đầy thiện ý, nhưng chưa biết chừng chỉ một giây sau đã dồn bạn vào chỗ chết.

Đừng dùng bất cứ thứ gì để so sánh nhân tính, bao giờ thất vọng cũng lớn hơn kỳ vọng.

Chương 2018: Sênh ca vạn dặm (19)

Thời Sênh cảm thấy mình không thể tiếp tục nói chuyện với cô nhóc tự coi mình là thông minh này nữa, cô nghiêng đầu nhìn xuống đất, “Ngày mai tớ sẽ rời khỏi đây.”

Hạ Sơ lại gần cô, gương mặt nhỏ khẩn trương, “Tại sao chứ? Tớ đã nói với anh tớ rồi, anh ấy sẽ không đuổi cậu đi đâu. Bây giờ chúng ta đang ở trong vũ trụ đấy, một mình cậu rời đi thì về kiểu gì được.”

Thời Sênh mím môi, trầm mặc mấy giây rồi mới nói tiếp: “Đây là chuyện của tớ, không thể để liên lụy đến các cậu được.”

“Tại sao lại là chuyện của cậu, chẳng phải chúng ta là bạn bè hay sao? Giữa bạn bè với nhau chẳng lẽ không nên giúp đỡ lẫn nhau hay sao?”

Bạn bè?

Lần đầu tiên gặp mặt cô đã muốn ra tay giết cô ấy đấy.

Thế mà cô ấy vẫn muốn coi hai người là bạn.

Người này có phải bị ngốc rồi không?

Trong lòng Thời Sênh đã nghĩ sẵn nhiều ý nghĩ, chuẩn bị châm chọc cô gái trước mặt, để cô bé đừng dễ dàng tin tưởng người khác như vậy.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên cô đã nhìn thấy đôi mắt của Hạ Sơ, đó là một đôi mắt trong suốt, như chứa đựng hàng nghìn hàng vạn tinh quanh của ngân hà, long lanh trong sáng.

Ánh mắt của Hạ Sơ quá tập trung và chân thành, làm nghẹn lại những lời châm chọc Thời Sênh đã chuẩn bị sẵn.

Cô thay đổi đề tài, “Cậu và tớ quen biết mới được bao lâu chứ, gọi gì là bạn bè.”

Bạn bè à…

“Cái này thì liên quan gì đến thời gian quen biết chứ?” Đôi mi dài như cánh bướm của Hạ Sơ khẽ động, chớp nhẹ hai cái, cánh môi màu hồng phấn hé mở rồi lại khép lại, “Tớ thích cậu, cho nên cậu chính là bạn của tớ, tại sao lại cứ phải làm cho phức tạp lên thế nhỉ?”

Thời Sênh nhìn quét qua gương mặt trắng ngần của Hạ Sơ. Lúc này cô đang đứng rất gần Hạ Sơ, gần đến mức chỉ cần cô giơ tay ra là có thể bóp cổ cô ấy, hung hăng bẻ gãy.

Thời Sênh lùi lại phía sau, tránh đầu ra nói: “Tớ không thể ở lại đây được.”

“Tại sao?”

Hạ Sơ cố chấp hỏi Thời Sênh tại sao. Thời Sênh chỉ có thể dùng Hạ Lân ra làm bia đỡ đạn. Cô không biết người Thời gia cố kỵ Hạ gia bao nhiêu, cô ở đây liệu có an toàn hay không, có mang đến nguy hiểm cho cô ấy không …

Thời Sênh ngẩn người một lát, ánh mắt một lần nữa lại nhìn về phía Hạ Sơ.

Một giây sau đã dữ tợn dịch chuyển, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Hạ Sơ không phải là Thời Oanh.

Đừng ngốc nghếch nữa, Thời Oanh đã chết từ lâu rồi.

Thời Sênh vốn dĩ định ngày hôm sau sẽ đi luôn. Hạ Lân cũng đã chuẩn bị đồ cho cô rời đi. Nhưng ngày hôm sau cô còn chưa kịp đi, toàn bộ hạm đội của Hạ Lân đã bị tấn công.

Quân hạm bước vào trạng thái tác chiến, bất kỳ ai cũng không được tự tiện ra vào.

Thời Sênh đành phải đợi họ đánh xong.

Nhưng lần này Hạ Lân dường như đã gặp phải đối thủ khó dây, giao chiến rất lâu cũng không có kết quả.

Hạ Sơ không hiểu những chuyện này, mới đầu còn thấy vui vì Thời Sênh có thể ở lại, kéo tay Thời Sênh nói luyên thuyên không ngớt, dáng vẻ ríu ra ríu rít đó thực sự rất giống khi Thời Oanh bám lấy cô.

Nhưng Hạ Sơ nhanh chóng nhận ra tình hình quân hạm không ổn lắm. Hằng ngày Hạ Lân đều vội vàng hớt hải, thần sắc trên mặt cũng càng ngày càng trầm trọng hơn.

Trong lòng Hạ Sơ không khỏi lo lắng. Cho dù cô không hiểu chuyện chiến trường, nhưng cô biết chiến tranh tàn khốc, trên vai anh cô gánh theo sinh mạng của vô số người khác nữa.

“Anh ơi, anh ơi …” Hạ Sơ đuổi theo Hạ Lân.

Hạ Lân bị ép dừng bước lại, vẫy tay ra hiệu cho những người khác đi trước, đợi Hạ Sơ đến gần, thương yêu xoa đầu cô, “Sao vậy?”

“Không sao.” Hạ Sơ giơ tay ra ôm eo Hạ Lân, “Anh nhất định phải thắng đấy.”

Đầu mày nhíu chặt của Hạ Lân giãn ra đôi chút, sự mệt mỏi nhiều ngày nay cũng dường như bị xua tan bớt đi vì câu nói này của em gái. Hắn ôm lại Hạ Sơ, “Em về đi, dạo này nếu không có chuyện gì thì đừng chạy lung tung trên chiến hạm, ngoan ngoãn đợi trong phòng có biết không hả?”

“Vâng ạ.” Hạ Sơ tùy hứng kiêu căng cũng phân rõ thời gian. Cô biết lúc này Hạ Lân đang mệt mỏi cả về thể xác và tinh thần, mình không thể gây thêm rắc rối cho anh cô được.

Hạ Sơ buông Hạ Lân ra, vẫy tay gọi Thời Sênh qua.

Thời Sênh đứng ở chỗ ngoặt. Hạ Sơ vẫy tay, cô chậm rãi đi đến, nhìn thẳng Hạ Lân.

Hạ Lân lại giơ tay ra xoa đầu Hạ Sơ, “Mau về đi.”

Hạ Sơ dắt Thời Sênh rời đi. Thời Sênh hơi kéo tay Hạ Sơ lại, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lân, “Đối thủ của các anh có phải là Levy không?”

Đầu mày vừa giãn ra đôi chút của Hạ Lân lại nhíu chặt lại, dùng ánh mắt dò xét nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh cũng không hề sợ hãi ánh mắt của Hạ Lân, “Trước đây tôi đã từng nhìn thấy ký hiệu của họ rồi. Con người Levy vốn hay nghi ngờ, anh có thể thử cho người tấn công từ hai bên cánh để dẫn dụ

họ, chắc chắn hắn sẽ không tin, đứng nguyên tại chỗ. Nếu các anh đủ thông minh thì có thể đột phát hàng phòng ngự của họ từ hai bên cánh, một lần hành động nắm gọn được họ.”

Câu nói phía trước là coi như là lời giải thích cô tại sao lại biết đối thủ của Hạ Lân là Levy.

Câu nói sau là đưa ra cách phá địch.

Cô mím chặt môi, một lần nữa lên tiếng, “Không có ý gì khác, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, không muốn bị họ bắt được.”

Thời Sênh khẽ vuốt cằm, cùng với Hạ Sơ còn đang lơ tơ mơ không hiểu gì cả rời đi.

Hạ Lân nhìn chằm chằm bóng lưng Thời Sênh. Cho đến khi cô biến mất sau ngã rẽ, Hắn mới cọ cọ ngón tay như có điều gì suy nghĩ.

…

Sau khi Hạ Lân cùng mọi người thảo luận, liền sử dụng đề xuất của Thời Sênh.

Đúng như Thời Sênh nói, Levy rất đa nghi, Hạ Lân cho người tấn công hai bên cánh của họ. Levy cho rằng họ muốn dẫn dụ họ, cho nên đại bộ phận binh lực đều giữ nguyên vị trí. Cho đến khi hai bên cánh bị công phá, hắn mới giật mình kinh ngạc.

Thế nhưng lúc đó đã quá muộn, Levy buộc phải lui binh.

Hạ Lân đánh thắng trận này, người trên hạm đội cũng nghĩ thoáng hơn về hành vi dung túng cho Thời Sênh của Hạ Lân lúc trước, không còn quá ngăn cách như trước nữa.

Thế nhưng Hạ Lân hiểu rõ rằng, trận này hắn đánh thắng hoàn toàn là nhờ công lao của người có tên Thời Sênh đó.

Trước khi gặp Levy, tư liệu liên quan đến Levy rất ít, hắn càng không thể biết được Levy là người như thế nào.

Hạ Lân từ chối lời mời của đồng liêu, còn chưa cởi bỏ quân trang đã đi thẳng đến phòng Hạ Sơ.

Hạ Sơ và Thời Sênh đang ở trong phòng chơi game. Có lẽ Hạ Sơ không có tế bào chơi game, cho nên dù là trò chơi rất đơn giản cô cũng không chơi được, không ngừng mắng Thời Sênh, cứ bắt phải đánh chết cô trong trò chơi mới thôi.

Thời Sênh nhìn nhân vật ngã xuống đất, trên màn hình ảo nhảy ra mấy khung đối thoại.

Bây giờ mọi người đều chơi trò chơi ảo 3D. Mấy trò chơi nhỏ này, Thời Sênh nhắm mắt cũng qua được, nhưng Hạ Sơ cứ ở bên cạnh làm loạn, chết gí ở giữa đường.

Trước đây chơi game ở nhà, Thời Oanh muốn tìm cô chơi, cũng y hệt như vậy…

Thời Sênh có chút hoảng hốt, cảm giác có người đang nhìn cô, chợt quay đầu lại, nhìn ra bên ngoài phòng.

Hạ Lân kinh ngạc, năng lực cảm nhận thật mẫn cảm.

Biết mình bị phát hiện, hắn ổn định lại tâm trạng, đẩy cửa bước vào, “Tiểu Sơ.”

Hạ Sơ đứng lên, nhào vào lòng Hạ Lân, ngước gương mặt nhỏ nhắn lên hỏi hắn, “Anh, chúng ta thắng rồi à?”

Hạ Lân xoa đầu Hạ Sơ theo thói quen, ngữ khí dịu dàng, “Ừ, thắng rồi.”

“Em biết ngay là anh trai lợi hại nhất mà.” Hạ sơ không hề keo kiệt khen ngợi anh trai nhà mình, sự vui vẻ phát ra từ tận đáy lòng.

Cô vui vì anh trai cô.

“Tiểu Sơ, em đi lấy cho anh chút đồ ăn được không?”

“Vâng, anh ngồi đây nhé.” Hạ Sơ không đi ra ngoài ngay, mà nhìn Thời Sênh, “A Sênh, cậu có muốn ăn gì không?”

Thời Sênh lắc đầu.

“Vậy tớ lấy cho cậu bánh đậu cuộn.”

Thời Sênh: “…”

Chương 2019: Sênh ca vạn dặm (20)

Thời Sênh biết Hạ Lân bảo Hạ Sơ đi chỗ khác là vì muốn nói chuyện với cô. Cho nên sau khi Hạ Sơ đi, Thời Sênh liền đứng dậy.

Hạ Lân nhìn Thời Sênh bằng ánh mắt phức tạp. Hắn đã có tư liệu trong tay về cô gái này rồi.

Chi nhánh của Thời gia, con gái của Thời Mộ.

Hắn biết Thời Mộ, đã từng nhậm chức tại quân đoàn thứ 6, đã có được vô số quân công, trong mấy đại quân đoàn danh tiếng rất lớn, chỉ suýt chút nữa đã lên được hàm tướng quân.

Thế nhưng ông chỉ dừng lại ở bước đó mà thôi.

Ông đã bị thương trên chiến trường, mất đi hai chân, từ đó phải nói lời từ biệt với quân đội.

Nhưng sau khi Thời Mộ giải ngũ trở về cũng không giống như những quan binh bị thương khác, cầm tiền bồi thường sống qua ngày. Ông dấn thân vào thương trường, gây dựng được một vùng trời mới.

Mấy năm trước, gia đình Thời Mộ đột nhiên mất tích, sản nghiệp mang tên Thời Mộ đều thuộc về Thời gia.

Trong đó có vấn đề gì đám người ngoài như họ không thể biết được, nhưng bây giờ đứng trước mặt hắn chính là con gái của Thời Mộ.

“Anh muốn hỏi gì?” Thời Sênh thấy Hạ Lân một lúc lâu sau vẫn không chịu lên tiếng liền mở lời trước.

Cô gái trước mặt chẳng qua chỉ bằng tuổi em gái hắn, nhưng tính cách lại thâm trầm cổ quái, sâu trong đôi mắt là một tảng băng lạnh. Dưới tảng băng đó ẩn giấu lý trí lạnh lùng, và sự đề phòng… đâu có giống như biểu cảm một đứa trẻ nên có.

Đứa trẻ mới mười mấy tuổi ở thời đại Tinh Tế, so với thời đại trước chỉ giống như đứa trẻ mới chỉ ba bốn tuổi.

Hạ Lân cố nén lại sự cổ quái trong lòng, hỏi: “Sao cô lại biết Levy là kẻ đa nghi?”

Thời Sênh có lẽ đã biết trước Hạ Lân sẽ hỏi vấn đề này, cô không hề che giấy, “Tôi đến cùng quân đoàn thứ 6, tình cờ nhìn thấy tư liệu về Levy, bên trên có nhắc đến.”

Quân đoàn thứ 6…

Gia tộc nào cũng có người vào những quân đoàn khác nhau để nhậm chức, Hạ gia là quân đoàn số 3, còn Thời gia là quân đoàn số 6.

Lần này ra đây, trong mệnh lệnh hắn nhận được, có một mệnh lệnh hợp tác tác chiến cùng quân đoàn số 6. Nhưng người liên lạc với quân đoàn số 6 không phải là hắn, cho nên hắn không hiểu rõ lắm tình hình phía quân đoàn số 6.

Hạ Lân hồi lâu sau vẫn chưa lên tiếng. Cho đến khi Hạ Sơ quay lại, hắn mới giống như một người anh trai, để lộ ra nụ cười ấm áp.

Lúc gần đi, Hạ Lân cũng không nói muốn đưa Thời Sênh đi. Hạ Sơ

thần bí ríu rít suốt nửa ngày trời với hắn. Cuối cùng sau khi Hạ Lân đi, Hạ Sơ cười như chú mèo con vừa trộm được đồ ăn.

“A Sênh, anh tớ nói có thể đưa cậu về đến một nơi an toàn.” Hạ Sơ chớp mắt với cô.

Thời Sênh hơi nhíu mày, “Tớ…”

“Cậu không được từ chối!” Hạ Sơ chống nạnh, “Bên ngoài nguy hiểm lắm, một mình cậu đi tớ không yên tâm. Anh tớ khó khăn lắm mới đồng ý đấy.”

Bên ngoài là vũ trụ mịt mù, cho dù đã chuẩn bị đầy đủ đồ ăn và đồ dùng ứng cứu lúc khẩn cấp, nhưng ai biết được sẽ gặp phải chuyện gì trong vũ trụ?

“Hạ…”

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi.”

“…”

Quãng thời gian ở trên quân hạm, có lẽ là quãng thời gian Thời Sênh có giấc ngủ bình yên nhất suốt mấy năm nay. Cô chần chừ rất lâu, cuối cũng không cưỡng ép rời đi nữa.

Thời Sênh cũng đã từng hối hận, nếu lúc đó cô kiên quyết rời đi, thì có lẽ Hạ Lân đã không xảy ra chuyện.

Hạ Sơ sẽ không mất đi anh trai. Cô ấy vẫn sẽ là một cô gái nhỏ lương thiện ngây thơ, được anh trai bảo vệ, vui vẻ trưởng thành.

Cuối cùng cũng sẽ không bị Cesar lợi dụng…

Đương nhiên Thời Sênh lúc này không biết điều đó. Cô chỉ biết mình đã quá mệt mỏi rồi, cô cần một nơi để nghỉ ngơi. Hạ Sơ cho cô một nơi như vậy, cho cô sự ấm áp đã rất lâu rồi cô không cảm nhận được.

Những chuyện xảy ra sau đó khiến người ta trở tay không kịp.

Hạ Lân dọn sạch chiến trường, bởi vì một số nguyên nhân cho nên hạ cánh xuống một tinh cầu hoang.

Hạ Sơ rất tò mò về thế giới bên ngoài, nên tránh né mọi người lén lút kéo Thời Sênh đi đến phòng cơ giáp.

Có mấy từ nói thế nào nhỉ... mọi chuyện đã được số phận an bài.

Bình thường phòng cơ giáp đều được khóa chặt, nhưng khi Hạ Sơ đi đến, đúng lúc gặp có người kiểm tra cửa phòng cơ giáp. Những người đó dường như phát hiện ra vấn đề gì đó, cho nên xoay người đi báo cáo. Hạ Sơ kéo Thời Sênh lẻn vào phòng cơ giáp.

Người bên ngoài chẳng qua chỉ xoay người đi một lát, đâu ngờ được lại có người nhân cơ hội lẻn vào trong, kiểm tra cửa xong, liền đóng cửa lại rồi rời đi.

Hạ Sơ và Thời Sênh đứng trong hàng loạt cơ giáp.

Hai mắt cô nhìn Thời Sênh, “A Sênh, cậu có biết lái cơ giáp không?”

“Ừ.” Thời Sênh gật đầu, “Thì sao?”

“Anh tớ chưa bao giờ cho tớ chạm vào, cậu đưa chở tớ đi trên cơ giáp một lần đi.” Cô đã thích cơ giáp từ lâu rồi, nhưng anh trai cô lấy

lý do là sức khỏe cô quá yếu, nên cấm cô động vào cơ giáp.

Khi còn nhỏ lực tinh thần của cô còn hơi yếu, lái cơ giáp không giống như chiến cơ, thứ đồ chơi này cần có lực tinh thần.

Hạ Lân cũng bởi vì tốt cho cô nên mới cấm cô động vào cơ giáp.

Nhưng con người vẫn luôn như vậy, càng không có được, càng không cho động vào thì lại càng hướng đến.

Thời Sênh nhíu mày, “Đây là chiến trường, cậu thích có thể đợi tớ… đợi cậu về bảo anh cậu đưa cậu đi.”

Tuy gần đây đều là người của Hạ Lân, nhưng đây là đánh trận, suy cho cùng vẫn không an toàn, Thời Sênh không muốn đưa cô đi lắm.

Hơn nữa đây là hành vi ích kỷ, trong quân đội nếu bị phát hiện thì cho dù là Hạ Sơ thì cũng phải chịu phạt.

Hạ Lân vốn dĩ đã phải chịu áp lực, giữ một người lai lịch bất minh như cô ở trên quân hạm, nếu còn để xảy ra chuyện gì thì không tốt cho một ai cả.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Thời Sênh chủ động kéo Hạ Sơ đi ra ngoài.

“A Sênh, A Sênh tốt bụng, cầu xin cậu đấy.” Hạ Sơ ôm cánh tay cô, chân móc vào bên cạnh, chớp mắt nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh nghiêm mặt lắc đầu.

“A Sênh, A Sênh tốt bụng, anh tớ sẽ không đồng ý cho tớ lên cơ giáp đâu, nhưng tớ thực sự rất muốn lái một lần. Cầu xin cậu đấy, cậu giúp tớ đi mà, chỉ một lần này thôi. Xung quanh đây đều là người của

anh tớ hết, cậu đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thời Sênh vẫn lắc đầu: “Cậu không về thì tớ về đây.”

Hạ Sơ nhanh nhẹn ôm lấy Thời Sênh ăn vạ, “A Sênh, trong số những người tớ quen đều nghe lời anh tớ cả, chỉ có cậu biết lái cơ giáp mà lại không nghe lời anh tớ, cậu đưa tớ đi một lần đi mà.”

“Chúng ta không đi xa, chỉ ở gần đây thôi. Cậu yên tâm đi, nếu như anh tớ phát hiện ra thì tớ sẽ chịu mọi trách nhiệm.” Hạ Sơ vội vàng bảo đảm.

“Không được.”

Hạ Sơ bĩu môi, đáng thương liếc nhìn Thời Sênh, “A Sênh, cậu muốn vô tình đối với tớ như vậy à?”

Thời Sênh: “…”

Sao cô lại biến thành vô tình rồi?

Cô muốn tốt cho cô ấy thôi mà…

Hạ Sơ đã chuẩn bị sẵn nước mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể khóc được.

Lúc đó nếu như Thời Sênh lý trí hơn một chút, thì cô sẽ không khuất phục trước những giọt nước mắt của Hạ Sơ, kiên quyết từ chối cô ấy.

Nhưng lúc đó, Thời Sênh chẳng qua mới chỉ mười lăm tuổi, cách lúc cô mất đi Thời Oanh chỉ có hai năm. Cô vẫn có thể cảm nhận được hình ảnh của Thời Oanh trên người Hạ Sơ. Ma xui quỷ khiến thế nào,

cuối cùng cô vẫn đồng ý.

Hạ Sơ vội thu nước mắt lại, “Biết ngay là A Sênh tốt nhất mà, tớ thích nhất là cậu đấy A Sênh ạ.”

“…”

Thời Sênh mở cửa cơ giáp, đứng một lúc rồi mới lên.

Hạ Sơ hưng phấn sờ loạn lên bên trong, gương mặt tươi cười vui vẻ.

Lúc đó Hạ Sơ cũng không ngờ vì sự tùy hứng bướng bỉnh của mình lại làm mất đi tính mạng anh trai mình, cũng làm mất đi tương lai của cô.

Chương 2020: Sênh ca vạn dặm (21)

T

hời Sênh cũng không ngờ, cơ giáp lại có vấn đề, đưa cô và Hạ Sơ ra khỏi vành đai an toàn Hạ Lân đã vẽ ra. Đúng lúc cô đang cố thử đưa Hạ Sơ về thì người của Levy đã bao vây.

“A Sênh…” Hạ Sơ và Thời Sênh cùng bị đưa đi, gương mặt cô tái mét, “Có phải là tớ lại gây họa rồi không?”

Vừa rồi cô đã nghe thấy những người đó thông báo cho anh trai, còn bảo anh trai cô một mình đến đây.

Thời Sênh trầm mặc không nói, đám người Levy lòng dạ độc ác ra tay tàn độc, nhưng không bằng với lúc cô ở Thời Gia. Thời Hiên muốn lợi dụng cô, cho nên sẽ luôn để lại cho cô một con đường sống. Dựa vào điểm này, cho nên cô mới dám lên kế hoạch chạy trốn.

Nhưng còn ở đây…

Cô chẳng qua chỉ là thứ hàng đính kèm, ngay cả sự an toàn của Hạ Sơ cũng chưa chắc đã bảo đảm được.

Quả nhiên, cô vẫn còn quá yếu.

“A Sênh…”

Thời Sênh giơ tay ra ôm lấy Hạ Sơ, vỗ lên lưng cô, “Đừng lo, tạm thời cậu không sao đâu, anh cậu sẽ đến cứu cậu.”

Còn về cô thì không biết được, cũng có lẽ Levy sẽ dùng cô để cảnh cáo Hạ Lân…

Hạ Lân đến nhanh hơn so với Thời Sênh nghĩ. Theo yêu cầu của Levy, hắn đến một mình.

Levy dẫn Thời Sênh và Hạ Sơ ra. Ánh mắt Hạ Lân trầm ngâm nhìn Thời Sênh. Thời Sênh mím môi, ánh mắt rủ xuống, không nhìn thẳng Hạ Lân.

Nếu không phải cô đồng ý với Hạ Sơ, thì bây giờ họ sẽ không rơi vào kết cục này, Hạ Lân trách cô cũng không có gì không đúng cả.

“Thả họ đi đi.” Hạ Lân thu hồi ánh mắt, nhìn Levy đang cười đắc ý.

“Ha ha ha, tin đồn đúng là có thật, người mày thương nhất là đứa em gái này.” Levy ngẩng đầu lên cười to, “Hạ Lân, bây giờ mày không có tư cách gì để nói điều kiện với tao.”

Người đứng sau Levy đang nhắm vô số vũ khí vào Thời Sênh và Hạ Sơ.

Cơ bắp trên người Hạ Lân căng cứng lên, hắn liều mạng nắm chặt nắm đấm lại mới không xông về phía đó.

“Mày muốn thế nào?”

Levy đi lên trước hai bước, “Bao nhiêu anh em của tao đã chết trong tay mày, mày tự vẫn tạ tội, thì tao sẽ tha cho chúng nó.”

Con ngươi Hạ Lân co rụt lại, ánh sáng nơi đáy mắt lúc trầm lúc nổi, không nhìn rõ được tâm trạng thực sự.

“Thế nào Hạ Lân? Hai cô bé trắng trẻo nõn nà này… mà để ở chỗ bọn tao, thì cũng là một cái phúc lớn. Nếu như mày không đồng ý thì để hai đứa con gái này ở đây, chúng ta sẽ gặp nhau trên chiến trường.”

Có lẽ Hạ Sơ cũng biết trong lời nói của Levy không có ý tốt, cô xích lại gần Thời Sênh hơn.

“Làm thế nào tao tin được bọn này sẽ thực sự thả người chứ?” Giọng Hạ Lân lạnh lẽo.

“Levy tao không đến mức đi so đo với hai con nhóc con.” Levy hừ lạnh, Hạ Lân không lên tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào Levy. Levy chửi mắng một tiếng, rồi gào to nói: “Chẳng phải mày lái cơ giáp sao? Lúc tao bắt được hai đứa nó, bên trong cơ giáp chỉ có hai đứa nó, chứng tỏ chúng nó biết lái cơ giáp. Đến khi chúng nó đi khỏi đây thì mày tự vẫn cũng chưa muộn.”

“Không, anh ơi…” Hạ Sơ lắc đầu, “Anh đưa A Sênh đi đi, cứ mặc kệ em.”

Cô không thể để anh trai đồng ý với người này được, là cô cứ bắt Thời Sênh phải đưa cô đi, đều là lỗi của cô.

Hạ Lân nhìn Hạ Sơ một cái, rồi dứt khoát đồng ý với Levy, “Được.”

“Anh!” Hạ Sơ gào lên, “Anh đừng đồng ý với hắn, không thể đồng ý với hắn, anh đưa A Sênh đi đi, họa do em gây ra em sẽ tự chịu.”

“He… Đúng là anh em tình cảm sâu nặng.” Levy rất muốn lập tức giết

chết Hạ Lân, nhưng lúc này hắn không thể vội vàng được. Tuy Hạ Lân chỉ đến đây một mình nhưng cũng không thể coi thường.

“Để họ đi đi.” Hạ Lân lên tiếng.

“Anh!”

Levy cười lạnh khua tay, ra hiệu cho súng nhằm vào Hạ Sơ và Thời Sênh di chuyển, họ được đưa sang một bên khác.

“Anh ơi…”

Hạ Sơ nghiêng đầu nhìn bóng người cao lớn đang dần bị bao vây lại, trong vòng vô cùng hoang mang, có một giọng nói đang không ngừng nói cho cô biết, không thể đi, không thể đi được…

Nhưng cô không thể thoát khỏi được những người này.

“Anh ơi…”

Cuối cùng Thời Sênh và Hạ Sơ bị nhét lên chiếc cơ giáp Hạ Lân lái tới, cánh cửa đóng lại, cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc Hạ Sơ chuẩn bị xông ra ngoài, cánh cửa khoang bỗng nhiên được mở ra, Hạ Lân đứng ở bên ngoài, sau đó là người của Levy.

Hạ Sơ vọt mạnh ra nhào vào lòng Hạ Lân.

Hạ Lân xoa đầu Hạ Sơ, “Ngoan, em về trước đi, lát nữa anh sẽ về tìm em.”

“Không, anh ơi, em muốn ở cùng anh, em không đi.” Giọng Hạ Sơ đã

nghẹn ngào, “Em xin lỗi anh, đều do em bướng bỉnh, em không nên không nghe lời anh, em xin lỗi, em xin lỗi.”

Hạ Lân thở dài, hắn nhìn vào bên trong, Thời Sênh vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, đột nhiên giơ tay ra đánh ngất Hạ Sơ.

Hắn bế Hạ Sơ lên cơ giáp, đặt vào trong khoang nghỉ ngơi, cài đặt sẵn chế độ ngủ sâu, xoay người nhìn Thời Sênh, “Tôi giao Hạ Sơ cho cô, cô phải đưa con bé trở về an toàn.”

“Anh…”

Hạ Lân giơ tay, “Cô chỉ cần hứa với tôi là được rồi.”

Thời Sênh hít một hơi thât sâu, “Tôi biết rồi.”

Hạ Lân nhìn Hàn Sóc lần cuối, đi đến khoang điều khiển cài đặt sẵn tuyến đường, sau đó nhảy xuống cơ giáp, “Mau đi đi, bên kia quân hạm có người tiếp ứng cô.”

Hạ Lân chỉ để lại cho Thời Sênh một bóng lưng, còn Hạ Sơ lại không được gặp anh ta lần cuối.

…

Levy thất tín, giữa đường phái người chặn Thời Sênh lại. Thời Sênh bí quá hóa liều, dùng cơ giáp để nhảy không gian mới thoát được kiếp nạn.

Nhưng việc nhảy không gian đã khiến lực tinh thần của Thời Sênh bị tổn thương nghiêm trọng, cô gắng gượng đưa Hạ Sơ quay về nơi quân hạm đóng quân.

Thời Sênh hôn mê rất lâu, đến khi cô tỉnh lại, quân hạm đã đang trên đường trở về.

Thi thể của Hạ Lân được Levy đưa về, Hạ Sơ vẫn luôn ở cùng với Hạ Lân. Trên quân hạm có không ít người Hạ gia, Hạ Sơ được an toàn, nhưng những người đó trút toàn bộ sự bi phẫn lên đầu cô.

Họ cho rằng cô đưa Hạ Sơ đi, Hạ Lân vì cứu họ nên mới rơi vào kết cục đó.

Họ muốn ném Thời Sênh vào trong thiên hà.

Hạ Sơ nghe tin, mặc một bộ đồ màu trắng, vội vã chạy đến, ngăn chặn đám người đó lại. Đám người đó tuy vẫn không cam lòng, nhưng Hạ Sơ là tiểu thư dòng chính, cho dù Hạ Lân không còn nữa, nhưng khi tình hình còn chưa rõ ràng, họ cũng không dám đắc tội Hạ Sơ, cuối cùng đành phẫn nộ rời đi.

Cả người Hạ Sơ gầy guộc đi, thân hình mảnh khảnh đến độ tưởng như chỉ một cơn gió cũng thổi bay đi được.

Cô kéo tay Thời Sênh, “A Sênh, cậu có sao không?”

“Không sao.”

Tinh thần Hạ Sơ rất kém, cô kéo Thời Sênh đi về, “A Sênh, sau này tớ phải làm thế nào?”

Nếu không phải vì cô bướng bỉnh thì anh cô sẽ không xảy ra chuyện.

Cô vừa tỉnh lại, người lúc trước vẫn còn sống sờ sờ giờ đây đã chỉ còn là một bộ thi thể.

Thời Sênh há miệng mấy lần nhưng không phát ra được thành lời. Cô yên lặng vỗ lên vai Hạ Sơ.

Hạ Sơ giống như tìm thấy một người có thể nương tựa vào, đột nhiên quay người ôm chặt Thời Sênh.

Ngoài Thời Oanh ra, Thời Sênh rất ít khi để người khác gần gũi mình như vậy, cho dù là Thời Mộ và Lục Tư Nguyệt. Sau khi cô lớn lên cũng chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với ai như vậy.

Tiếng khóc của Hạ Sơ tuyệt vọng đến thế.

Mỗi tiếng khóc đều giống như khiêu khích thần kinh của Thời Sênh.

Chương 2021: Sênh ca vạn dặm (22)

Thời Sênh thay đổi kể hoạch, đưa Hạ Sơ về Đế Đô. Cô sợ người Thời gia tìm cô, cho nên cải trang trá hình. Mái tóc dài bị cắt đi, trên đầu đội một chiếc mũ, quần áo trên người cũng là kiểu trung tính, nhìn thế nào cũng giống như là một cậu nhóc xinh xắn.

Hạ Sơ lo liệu xong tang lễ của Hạ Lân, tâm tình cũng tốt hơn đôi chút. Hạ Lân không còn nữa, nhưng cô không thể chết cùng Hạ Lân được. Cô phải thay anh trai hoàn thành nguyện ước vẫn còn dang dở - tứ hải sênh ca.

“A Sênh, cậu nói xem, tại sao con người cứ đợi đến khi mất đi rồi mới chịu tỉnh ngộ chứ?” Hạ Sơ nhoài người bên cạnh Thời Sênh, nhìn mây trắng bên trời, giọng nói có chút mất mát.

Mất đi anh trai, những chuyện trước đây không hiểu được bỗng nhiên lúc này cô đã hiểu ra, dường như tất cả mọi chướng ngại đều biến mất cùng với sự ra đi của anh trai cô.

Thời Sênh bỏ mũ xuống, “Chúng ta dùng máu tươi để trưởng thành.”

Chúng ta…

Cô không biết cô gái xấp xỉ tuổi cô đang đứng trước mặt lúc này đã trải qua những gì, nhưng cô biết rằng, nhất định cũng không hề nhẹ nhàng hơn những gì cô đang phải trải qua bây giờ.

Chúng ta dùng máu tươi để trưởng thành.

Nói không sai chút nào.

“A Sênh, cậu…” Tiếp theo phải làm thế nào?

Thời Sênh lấy mũ xuống, mái tóc ngắn gọn gàng bị gió thổi, gương mặt đã bớt đi nét trẻ con còn có thêm vài phần anh tuấn.

“Tớ muốn mạnh mẽ hơn.”

Mạnh mẽ đến mức có thể lật đổ Thời gia, có thể báo thù cho Thời Mộ, có thể đón hài cốt của Thời Oanh ở chỗ đó về, có thể đi tìm mẹ cô…

Hạ Sơ đột nhiên nắm lấy tay Thời Sênh, ánh mắt kiên định, “Chúng ta sẽ cùng trở nên mạnh mẽ.”

Thời Sênh nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, rất lâu sau mới cười một tiếng, “Được.”

Cùng nhau trở nên mạnh mẽ.

…

Thời Sênh không ở lại Hạ gia, cô rời khỏi Hạ gia, gia nhập một đoàn hải tặc thiên hà. Chỉ cần là thứ cô cảm thấy hữu dụng, hoặc sau này sẽ cần dùng đến thì cô đều cố gắng học.

Cô cũng không ở lại đoàn hải tặc thiên hà đó lâu, khi rời khỏi cô định đi tìm Lục Tư Nguyệt.

Nhưng cô đột nhiên nhận được tin, Hạ gia rất bài xích người thuộc dòng chính như Hạ Sơ, âm mưu để người khác lên thay, e rằng Hạ

Sơ đang gặp nguy hiểm. Cô cân nhắc một hồi, cuối cùng lựa chọn quay về Đế Đô Tinh.

Quãng thời gian cô rời đi, Hạ Sơ cũng không được sống thoải mái. Hạ Lân chính là chỗ dựa của cô, Hạ Lân không còn nữa, những người muốn lên thay đương nhiên sẽ toàn lực tấn công cô.

Thời Sênh quay về tuy không giúp được gì nhiều, nhưng cũng mấy lần giúp Hạ Sơ tránh được nguy hiểm. Sau khi Hạ Sơ đứng chắc chân ở Hạ gia, Thời Sênh mới vội vã rời đi.

Thời gian của cô không còn nhiều nữa.

Sớm muộn gì Thời gia cũng sẽ tìm đến cô.

Thời Sênh mất nửa năm, cuối cùng cũng nghe ngóng được tin tức về Lục Tư Nguyệt. Nhưng khi cô đến, Lục Tư Nguyệt đã chết từ lâu, ngay cả thi thể cũng không để lại.

Ban đầu người bắt bà là một đám lính đánh thuê, còn người làm nhục Thời Oanh chính là thủ lĩnh của đám lính đánh thuê đó.

Khi Lục Tư Nguyệt mới rời đi, người bà đi theo là một người thuộc hạ của tên thủ lĩnh đám lính đánh thuê kia. Lúc đó bà còn không biết là ai làm, nên chỉ có thể khuất phục.

Sau này khi đám người đó uống say, biết được chân tướng, Lục Tư Nguyệt đã lên kế hoạch rất lâu, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể khiến tên thủ lĩnh đó mất đi một con mắt.

Ở thời đại này, mất mắt có thể lắp một con mắt tái sinh hoàn toàn mới, ngoài việc có thể lấy xuống thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng Lục Tư Nguyệt đã chọc giận tên thủ lĩnh lính đánh thuê kia, cuối cùng còn mất đi tính mạng.

Kết quả này Thời Sênh đã thầm đoán được, nhưng khoảnh khắc khi cô nghe được tin đó, cô bỗng nhiên ôm hy vọng rằng Lục Tư Nguyệt rời đi thực ra là vì muốn vứt bỏ họ.

Ít nhất như vậy thì…

Bà vẫn còn sống.

Thời Sênh rất khó chấp nhận sự thực, sa sút chán nản.

Nhưng cuối cùng cô vẫn vực dậy được, cô phải báo thù cho họ.

Thời Sênh không báo thù cho Lục Tư Nguyệt ngay. Cô nằm vùng ở nơi đó nghe ngóng tin tức. Với sức mạnh của một mình cô mà muốn lật đổ cả một đoàn lính đánh thuê thì phải lên kế hoạch chi tiết.

Cô như người thợ săn, nhẫn nại chờ đợi.

Có một ngày thủ lĩnh đám lính đánh thuê phải đi giao dịch gì đó với người khác. Cô đi theo hắn, phát hiện ra hắn dẫn theo rất ít người, cô biết cơ hội của mình đến rồi.

Thời Sênh biết những người này không dễ đối phó, đợi đến khi chúng giao dịch xong cô mới ra tay.

Lúc đó bên cạnh tên thủ lĩnh chỉ có ba người. Thời Sênh đã giải quyết một tên trong lúc chúng đang giao dịch.

Hai người còn lại cũng không dễ đối phó, quan trọng nhất là vũ khí

trên người chúng tiên tiến hơn của cô.

Lúc Thời Sênh xuất hiện, tên thủ lĩnh đám lính đánh thuê cố gắng mở xe bay để rời đi, nhưng hắn phát hiện xe bay đã bị hỏng, nên đành đi xuống, xách theo thứ đồ người vừa nãy đưa cho hắn để bỏ chạy.

Thời Sênh giải quyết xong hai người kia, liền đuổi theo tên thủ lĩnh.

Mấy năm nay cô khổ luyện công phu quyền cước, lại đi theo đám đoàn hải tặc học được không ít chiêu thức tập kích. Tên thủ lĩnh đám lính đánh thuê đối đầu với Thời Sênh có lẽ là vì xem thường cô chỉ là một con nhóc, cho nên ban đầu không cảnh giác lắm.

Thời Sênh nhân lúc đó đá bay hắn xuống đất, khống chế hắn trước khi hắn kịp phản kích lại.

Tên thủ lĩnh vẻ mặt hoang mang, ôm chặt thứ đồ trong tay, “Mày là người của ai?”

Thời Sênh lăn lộn trong thế giới dơ dáy bẩn thỉu, tính cách ngày càng thâm trầm cổ quái. Lúc này trong mắt tên thủ lĩnh lính đánh thuê, Thời Sênh chính là một cô gái toàn thân chứa đầy sát khí, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của cô.

Nhưng ở trong thiên hà này dường như ngoại hình không thể hiện được điều gì, nếu như chỉ vì ngoại hình mà coi thường một người thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

“Không nhớ tôi là ai nữa sao?” Thời Sênh cười lạnh gí con dao trong tay vào cổ tên thủ lĩnh, “Vậy ông có còn nhớ Lục Tư Nguyệt là ai không? Còn nhớ cô bé mấy năm trước có tên là Thời Oanh không?”

Con dao đâm vào trong huyết quản hắn, giống như tảng băng đâm vào trong huyết dịch, cái lạnh ngấm vào tận sâu trong xương cốt.

“Mày… ” Sắc mặt tên thủ lĩnh trắng bệch, cổ họng không ngừng phát ra âm thanh nhưng lại không thể nối liền được thành một câu hoàn chỉnh.

Thời Sênh từ đầu đến cuối đều duy trì gương mặt không chút biểu cảm, cô đâm chặt dao vào trong.

“Tôi đến là để báo thù cho họ.”

Tên thủ lĩnh trợn trừng mắt, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng âm thanh phát ra đều biến thành tiếng “ự ự”.

Thời Sênh rút dao ra, một lần nữa đâm vào.

Bị đâm liên tiếp hai lần như vậy, tên thủ lĩnh không cam tâm tắt thở.

Thời Sênh loạng choạng đứng dậy. Trên người cô cũng nhiều chỗ bị thương, vừa rồi chẳng qua chỉ là cố thể hiện trước mặt tên thủ lĩnh kia mà thôi.

Cô nhấc chân lên rời đi, nhưng lại giẫm phải chiếc hộp trong tay hắn, cho đến bây giờ hắn vẫn ôm khư khư trong tay, không hề buông ra.

Thời Sênh khựng lại giây lát, khom lưng nhặt chiếc hộp lên.

Chiếc hộp dùng khóa sinh vật mật mã, Thời Sênh ngồi thẳng xuống đất, dùng ngón tay của tên thủ lĩnh ấn vào, sau đó lại nhắm chuẩn con ngươi của hắn.

Quét mã thành công, chiếc hộp được mở ra, để lộ ra thứ ở bên

trong.

Chiếc hộp có chức năng khống chế lạnh, vừa mở ra đã thấy có một luồng khí lạnh, trong luồng khí lạnh đó có rất nhiều chiếc bình nhỏ.

Thời Sênh hơi nhíu mày, cô không tùy tiện động vào chiếc hộp mà cẩn thận nhìn xung quanh chiếc hộp.

Cô phát hiện ra một ký hiệu rất nhỏ trên mấy chiếc bình nhỏ đó, đó là một công ty chế tạo thuốc rất nổi tiếng, sản nghiệp gần như trải khắp các thiên hà lớn.

Rất lâu sau, Thời Sênh đóng chiếc hộp lại.

Cô từ từ đứng lên, nhìn về nơi xa.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, đám người từng sỉ nhục cô, cô sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Chương 2022: Sênh ca vạn dặm (23)

Tinh lịch năm 1595.

Năm đó có một sự kiện khiến người ta ấn tượng sâu sắc đó là thành quả nghiên cứu gene loại mới của công ty RH đã bị ăn trộm. Theo lời đại diện công ty RH, thành quả này có thể cải thiện chứng vỡ gene của Tinh Tế.

Thế nhưng một thành quả như vậy lại bị ăn trộm mất.

Chuyện này đương nhiên sẽ không nói công khai, các thế lực biết được từ nguồn tin của riêng mình, còn những người này đang chú ý đến thành quả nghiên cứu đó.

Phải biết rằng ở trong thiên hà, chứng vỡ gene gần như là bệnh nan y, trừ Tấn gia ở tinh hệ U Minh, đối với chứng vỡ gene có thể cầm cự lâu hơn một chút, những người khác cơ bản đều không có biện pháp gì hiệu quả.

Nhưng gia tộc như Tấn gia không phải là ai cũng mời được. Nay thứ do công ty RH nghiên cứu ra có thể kiếm được một món hời lớn.

Đúng lúc các thế lực đang trăn trở để tìm ra thành quả nghiên cứu này thì Thời Sênh đã mang đồ đến tận tổng bộ công ty RH.

Lãnh đạo cấp cao công ty RH nghe nói có người mang đồ đến, vừa vui mừng vừa phỏng đoán người đưa đồ về có mục đích gì.

Thời Sênh ngồi trong phòng khách công ty RH uống trà, bên tay là chiếc hộp kia, thần sắc trấn tĩnh như như không.

Khí thế trên người đã thu liễm lại rất nhiều, sát khí khắp người không còn nồng đậm nữa, nhưng vùng lông mày có thể nhận ra được mấy phần u uất.

Người phụ trách công ty RH vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh tượng đó. Hắn hơi quỷ dị, thế nào cũng không ngờ người đưa về lại là một cô gái nhỏ như vậy.

Người phụ trách ho khan một tiếng, đứng thẳng người lên, đi vào trong phòng khách.

“Chào cô, tôi là phó tổng giám đốc công ty RH, xin lỗi đã để cô đợi lâu.” Phó tổng giám đốc nở nụ cười thân thuộc trên thương trường.

Thời Sênh đặt cốc trà xuống, đặt chiếc hộp trên bàn đẩy về phía phó tổng giám đốc, “Đồ của các ông, tôi chỉ có một yêu cầu.”

Ánh mắt phó tổng giám đốc nhìn vào chiếc hộp, giơ tay ra đón lấy, thuận thế ngồi xuống, “Xin hỏi đại danh tiểu thư là?”

“Thời Sênh.” Thời Sênh để lộ ra nụ cười cổ quái.

Phó tổng giám đốc thầm đọc nhiều lần cái tên này trong lòng.

Thời Sênh…

Đó chẳng phải là người của Thời gia của tinh hệ U Minh?

Phó tổng giám đốc càng cẩn thận hơn, “Xin hỏi cô Thời, cô có được chiếc hộp này từ đâu?”

“Tôi có được chiếc hộp này từ đâu có quan trọng không? Điều quan trọng là bây giờ tôi đưa lại đồ cho các ông.”

Phó tổng giám đốc có lý do nghi ngờ liệu có phải Thời Sênh tự biên tự diễn hay không. Dù sao thì thứ này rất quý báu, người bình thường cho dù vô tình có được, đâu có dễ dàng đưa trả lại như vậy.

“Các ông thấy một mình tôi có thể lấy trộm được thứ này từ công ty các ông hay sao?” Thời Sênh nhìn thấu suy nghĩ của phó tổng giám đốc, trực tiếp lên tiếng, “Ông đánh giá tôi quá cao, hay là quá xem thường bản thân các ông rồi.”

Phó tổng giám đốc: “…” Ai biết mấy đại gia tộc cổ xưa có dị năng gì chứ.

Phó tổng giám đốc suy tư giây lát, “Mấy thứ này chúng tôi còn cần nghiệm chứng một lát, xin cô Thời yên tâm, nếu thực sự là đồ của chúng tôi thì chỉ cần công ty chúng tôi có thể làm được thì cô Thời cứ đề xuất.”

Thời Sênh giơ tay ra tư thế mời.

Dường như hoàn toàn không sợ họ lấy đồ xong liền nuốt lời.

Phó tổng giám đốc nhìn cô gái nhỏ với đôi mắt trấn tĩnh ấy, cho người vào lấy chiếc hộp đưa ra ngoài.

Hắn nhanh chóng biết được tại sao cô lại không hề cố kỵ gì như vậy, trong chiếc hộp chỉ có một bình, còn lại không thấy đâu.

“Cô Thời, cô làm vậy là có ý gì?”

“Nếu như các người không đổi ý, thì tất cả mọi thứ đều được trả lại nguyên vẹn, nếu các người đổi ý, định làm gì tôi thì tất cả hàng mẫu đều được đưa đến tất cả công ty nghiên cứu ngay lập tức.” Ngữ khí Thời Sênh không nhanh, “Đây chỉ là thủ đoạn để tôi tự bảo vệ bản thân mà thôi, đừng lo lắng quá.”

Phó tổng giám đốc: “…”

Tuy hắn không muốn làm gì cô gái nhỏ này, nhưng cũng không thể không khâm phục sự tính trước tính sau của cô.

Làm vậy còn có sức uy hiếp lớn hơn so với việc giấu đồ đi.

Phó tổng giám đốc hít sâu một hơi, cho người đi kiểm tra ngay.

Đồ không sao cả, đúng là thứ họ làm mất.

“Xin hỏi cô Thời, cô muốn công ty chúng tôi làm gì?” Nếu đã xác nhận rồi, thì bây giờ là lúc bàn điều kiện.

Thời Sênh nhìn phó tổng giám đốc, đôi môi đỏ khẽ mở, “Không phải là chuyện gì khó khăn.”

...

Nửa giờ sau, sắc mặt phó tổng giám đốc có vẻ khó coi nhìn Thời Sênh đang ngồi đối diện, “Cô Thời, chuyện này có lẽ chúng tôi không làm được, cô đổi một điều kiện khác, muốn bao nhiêu tiền chúng tôi cũng có thể trả được.”

“Vụ làm ăn này cũng không lỗ.” Thời Sênh gõ đầu ngón tay lên đầu gối, “Sau khi xong chuyện, một phần ba sản nghiệp thuộc về các người, còn các người chẳng qua cũng chỉ là cung cấp cho tôi một

chút tin tức và giấy thông hành bắt buộc thôi.”

Phó tổng giám đốc suýt nữa thì không nhịn được trợn mắt lườm, “Cô Thời, tôi không biết cô và Thời gia có ân oán gì, nhưng tất cả mọi người đều biết Thời gia là một gia tộc thế nào. Công ty chúng tôi không muốn chọc phải một nhân vật tầm cỡ như vậy, xin cô đổi điều kiện khác đi.”

Gia tộc cổ xưa đó, không ai muốn dây vào, không ai biết nội tình họ đến đâu.

“Ông cảm thấy tôi sẽ thất bại sao?”

Phó tổng giám đốc: “…”

Đó chẳng phải là điều rất dễ thấy sao?

Một cô nhóc như vậy lại muốn đối đầu với cả Thời gia to lớn, ngoài việc đâm đầu vào chỗ chết ra thì hắn thực sự không nghĩ ra được lý do nào khác.

“Nếu các người đã không đồng ý, thì tôi chỉ có thể đi tìm công ty khác thử xem sao rồi.” Thời Sênh đứng dậy

Phó tổng giám đốc kinh ngạc, cũng đứng lên theo, “Cô Thời xin đợi đã, chuyện này tôi không làm chủ được, phải xin ý kiến cấp trên.”

Tìm công ty khác giúp đỡ, vậy chẳng phải ý ngầm chính là mang đồ cho công ty khác hay sao?

Mới tí tuổi đầu đã biết uy hiếp người khác còn ghê gớm hơn cả mấy người sành sỏi, vừa không lật mặt khiến người ta không ngẩng mặt lên nổi, lại có thể thành công khiến hắn kiêng kỵ.

Cô gái nhỏ này cũng khá quyết đoán đấy.

“Nửa giờ cuối cùng.” Thời Sênh ngồi lại.

Phó tổng giám đốc thầm thẹn thùng, nhanh chóng đi báo cáo chuyện này.

Yêu cầu của Thời Sênh thực ra cũng không quá đáng, nếu là gia tộc bình thường, thì không cần báo lên trên, tự phó tổng giám đốc có thể đồng ý được. Nhưng đối phương lại là Thời gia, họ cần cân nhắc kỹ lưỡng.

Qua ba mươi phút thảo luận, lãnh đạo cao cấp công ty RH quyết định đồng ý với yêu cầu của Thời Sênh, nhưng họ chỉ cung cấp tin tức và thẻ thông hành, những việc còn lại phải dựa vào một mình cô.

Thời Sênh cần chính là thứ này, cho nên dứt khoát đưa đồ cho họ.

Cũng có lẽ là Thời Sênh quá thẳng thắn dứt khoát, trả đồ lại nguyên vẹn, cho nên thái độ của đối phương cũng tốt hơn.

“Cô Thời, nếu có chuyện gì cô có thể liên lạc với người này, anh ta sẽ sắp xếp cho cô, chỉ cần ở trong phạm vi nhất định sẽ có thể giúp đỡ được cô.” Phó tổng giám đốc đưa thông tin liên lạc của một người cho Thời Sênh, “Ngoài ra thứ lỗi cho tôi mạo muội hỏi một câu, rốt cuộc là cô đã có được thứ này thế nào?”

Thời Sênh lưu thông tin người liên hệ, đi vào trong thang máy, ấn số tầng rồi mới ngẩng đầu lên nhìn phó tổng giám đốc, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh bạc, “Lòng người khó đoán, nội gián khó phòng.”

Vẻ mặt phó tổng giám đốc khẽ biến.

Trước đây mất đồ họ đã nghi ngờ có nội gian, nhưng lúc đó đã điều tra tất cả mọi người cũng đều có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo, không một ai có thời gian gây án phù hợp.

Tra tới tra lui cũng không có kết quả, chuyện điều tra nội gián cứ thế lắng xuống.

Bây giờ xem ra…

Vẫn phải điều tra.

Chương 2023: Sênh ca vạn dặm (24)

Thời Sênh một lần nữa quay về Đế Đô Tinh là vào đầu mùa xuân. Những thành thị xây dựng bằng sắt thép, rất khó nhìn được thấy hoa cỏ xanh tươi. Thành thị mang lại cho con người ta cảm giác áp lực và nặng nề.

Thời Sênh thờ ơ đi men theo một con đường, đằng sao cô có một người đàn ông đi theo, người đàn ông đang xách đồ tìm kiếm thứ gì đó.

“Cô Thời, ở đây.” Người đàn ông đột nhiên gọi Thời Sênh.

Thời Sênh quay đầu lại, nhìn về phía một tòa nhà người đàn ông kia chỉ.

Tòa nhà cao vót trong mây, toàn bộ cảnh bên ngoài đều là 3D ảo tưởng, đang phát mẫu quảng cáo mới nhất.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà.

“Cô Thời, trong tòa nhà này có rất nhiều người, cô…”

“Thế thì sao chứ.” Thời Sênh liếc nhìn người đàn ông, “Anh chỉ cần phối hợp với tôi, không cần phải hỏi chuyện của tôi.”

Người đàn ông nghẹn lời, lùi ra sau một bước không nói gì. Hắn chỉ được công ty RH phái tới để giúp cô, quả thực không có tư cách để nhắc đến yêu cầu gì với cô.

Tối ngày hôm đó, Thời Sênh đứng trên tòa kiến trúc cao nhất của Đế Đô Tinh, nhìn về phía ngôi sao lóe sáng ở nơi xa. Gió đêm làm lay động mái tóc đen của cô, bóng lưng cô tự dưng lộ ra vài phần cô tịch.

Người đàn ông đứng sau Thời Sênh, mấy lần muốn nói nhưng lại thôi.

Họ cứ đứng thế suốt một đêm liền.

Cho đến khi bên kia trời sáng lên, Thời Sênh mới giơ tay ra xoa nhẹ lên mái tóc bên tai, khẽ vắt ra sau gáy, để lộ ra vành tai tinh xảo.

“Bắt đầu đi.”

Giọng nói bị gió thổi vào trong tai người đàn ông. Người đàn ông liếc nhìn phía dưới, chần chừ một chút, rồi ấn thiết bị trong tay, phát ra mệnh lệnh.

“Đùng đoàng.”

“Phịch!”

Tòa nhà cao tầng đứng sừng sững giữa thành thị nổ đoàng một tiếng, khói trắng bốc lên, che khuất bầu trời...

Lúc này trên những tinh cầu khác, liên tiếp mấy tòa nhà đều bị nổ tung.

Điều quỷ dị là, không có thương vong về người, tất cả đều bị nổ lúc không có người, nơi bị nổ nhiều nhất cũng chỉ là người máy thông minh.

Khi người đàn ông nhìn bản báo cáo, liếc nhìn Thời Sênh mấy lần.

Hắn tiến lên mấy bước, “Xin lỗi cô Thời, lúc trước đã hiểu lầm cô rồi.”

Hắn cho rằng… cô muốn trực tiếp làm nổ mấy tòa nhà này vào lúc có nhiều người.

Thời Sênh không để ý, trong con ngươi trào lên hình ảnh khói bụi đang cuộn lên phía xa, bàn tay giơ cao lên, che đi đám khói bụi đó, cô khẽ nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu.”

Thời Hiên, ông đã chuẩn bị xong chưa?

Thời Sênh đã dùng công ty RH để chuẩn bị bao nhiêu, người đàn ông rõ nhất. Cô chưa bao giờ để bất kỳ chuyện nào làm ảnh hưởng đến bước chân của mình, bố trí tinh vi. Hắn dường như có thể nhìn thấy cô từng chút từng chút một xây dựng mạng lưới lớn bao phủ toàn bộ Thời gia.

Công ty RH đã tốn rất nhiều sức lực trong đó. Hắn không biết nếu không có công ty RH, liệu cô còn có thể xây dựng được một mạng lưới lớn đến thế hay không. Nhưng hắn biết rằng một cô gái như cô tuyệt đối không phải là người tầm thường.

Cô đã bắt đầu bay lượn.

Thời gia sẽ là điểm bắt đầu của cô.

…

Sản nghiệp ở nhiều nơi của Thời gia đã bị tập kích, kẻ gây chuyện còn tỏ ra kiêu ngạo huênh hoang như vậy, Thời Hiên tức giận không hề nhẹ. Nhà chính cả ngày đều bao phủ sự lo lắng.

Điều khiến Thời Hiên càng thêm đau đầu hơn là lúc này lại có người dám nhân cơ hội ra tay với Thời gia.

Nổi loạn đầu tiên chính là những sản nghiệp được thu hồi lại từ trong tay Thời Mộ.

Về điều này phải cảm ơn lúc đó Thời Mộ thường xuyên đưa Thời Sênh đến công ty. Sau khi công ty của Thời Mộ bị Thời Hiên thu hồi, có nhiều người không rời khỏi công ty. Thời Sênh âm thầm liên hệ với họ, có người chỉ vì miếng cơm manh áo, nhưng cũng có những người là đồng đội cũ trong quân đoàn của Thời Mộ, gần như không hề chần chừ gì đã đồng ý với cô.

Hạ Sơ nay đã ngồi vững ở vị trí người thừa kế, động tĩnh từ Thời gia, cô không cần nghe ngóng đã biết ngay là Thời Sênh đã trở về.

Càng không cần Thời Sênh phải nói gì, Hạ Sơ đã bắt đầu âm thầm giúp đỡ.

Tương ứng với bố trí chặt chẽ của Thời Sênh, liên tiếp nuốt chửng từng sản nghiệp của Thời gia, người làm gia chủ như Thời Hiên đã bắt đầu luống cuống.

Bây giờ ông ta còn chưa biết là ai đang đối phó với Thời gia.

Mấy gia đình khác đều hỏi han đôi câu, nhưng trên thực tế không hề có hành động gì, không ra tay, không giúp đỡ.

Nếu cuối cùng Thời gia hoàn toàn diệt vong, họ có ra tay hay không cũng rất khó nói.

“Gia chủ.”

“Đã điều tra được chưa?” Thời Hiên nắm lấy người bước vào, vẻ mặt có chút dữ tợn, “Rốt cuộc là ai hả?”

Người bị Thời Hiên túm lấy lo lắng lắc đầu, “Không… không có.”

“Đồ bỏ đi, một đám bỏ đi!” Thời Hiên đẩy mạnh người ra. Đã bao lâu như vậy rồi mà ngay cả ai là người ra tay cũng không biết.

Bao năm nay với tính cách đó của Thời Hiên, và cách đối nhân xử thế của ông ta, nói không đắc tội ai là chuyện không thể nào. Nhưng Thời Hiên đều đã nghĩ lại từng người từng người một, nhưng không một ai phù hợp.

Đúng lúc Thời Hiên đang nổi nóng, hắn bỗng nhiên nhận được tin tức từ bên ngoài, Thời Sênh đã trở về.

Thời Sênh.

Cái tên này khiến Thời Hiên sáng mắt lên, nhưng chỉ chốc lát đã lại trầm xuống. Con nhóc chết tiệt đó vẫn còn dám trở về, còn chọn đúng lúc này, đến xem chuyện cười của ông ta hay sao?

Thời Hiên cho người đưa Thời Sênh vào.

Thời Sênh tới một mình. Đã nhiều năm cô không bước vào nhà chính, cảnh sắc xung quanh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Người ở đây càng có nhiều người cô không biết hơn.

Thời Sênh đi theo chỉ dẫn vào đại sảnh, Thời Hiên ngồi ở vị trí chủ nhà, trên người quanh quẩn sự kiềm chế, cũng có lẽ do gần đây nghỉ ngơi không tốt, cho nên hốc mắt hơi lõm xuống. Theo từng bước chân của Thời Sênh, ánh mắt ông ta ngày càng thâm trầm hơn.

Mấy năm không gặp, cô nhóc còn chưa đủ lông đủ cánh năm xưa lúc này đã trưởng thành thế này.

Thời Sênh đứng vững vàng giữa đại sảnh, “Thời gia chủ, đã lâu không gặp.”

“Mày còn dám quay về à, hừ!”

“Tôi họ Thời, sao lại không dám quay về?” Ngữ khí Thời Sênh thấp thoáng sự châm chọc, “Quà gặp mặt tôi tặng Thời gia chủ, ông có thấy hài lòng không?”

Quà gặp mặt?

Cô ta tặng quà gặp mặt khi nào?

Thời Hiên phản ứng lại mấy giây, trong đầu lóe lên những sự việc xảy ra gần đây. Ông ta đứng bật dậy, không thể tin được trừng mắt nhìn Thời Sênh, “Là mày…”

Cô gái đối diện sắc mặt trấn tĩnh ung dung, khiến người khác không thể nắm bắt được rốt cuộc cô đang suy nghĩ điều gì.

Nếu nói trong lòng Thời Hiên không chấn động thì là giả.

Người được hoa thời quang chỉ dẫn, quả nhiên không giống người thường.

“Người đâu, người đâu!” Thời Hiên hét lớn.

Tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, họ đi vào trong, bao vây Thời Sênh.

“Bắt cô ta lại cho ta!” Thời Hiên chỉ vào Thời Sênh, “Thời Sênh mày đừng quên, đây là Thời gia. Một mình mày dám xông vào đây, mày quá huênh hoang tự đắc rồi đấy.”

Thời Sênh không để tâm đến đám người đó, ngược lại còn tiến lại gần Thời Hiên hơn, “Ông không muốn mở cánh cửa đó ra sao?”

Thời Hiên giơ tay ra hiệu đám người đang lại gần Thời Sênh lại, tiến lên trước hai bước, “Ý mày là sao?”

“Tôi có thể mở cánh cửa đó.”

Khi nghe thấy Thời Sênh nói có thể mở cánh cửa đó ra, Thời Hiên không giấu được sự vui mừng. Nhưng khi nghĩ lại những gì Thời gia đang phải trải qua, cô ta lại tốt bụng như vậy, giúp ông ta mở cánh cửa đó ra sao?

Không thể nào.

Hơn nữa cô ta nói cũng chưa chắc đã là thật.

“Bắt lấy!” Cho dù cô ta có nói thật hay không, chỉ cần cô ta ở trong tay, ông ta nhất định sẽ mở được cánh cửa kia ra.

Thời gia sẽ không bị chôn vùi trong tay ông ta. Ông ta sẽ dẫn dắt Thời gia đi lên đỉnh cao huy hoàng hơn nữa.

Chương 2024: Sênh ca vạn dặm (25)

Đại sảnh yên tĩnh đến đáng sợ, cô gái đứng trong đám người đang kêu rên nằm dưới đất, máu tươi từ ngón tay cô ta nhỏ xuống, mỗi giọt dường như đều có âm thanh, tích tắc tích tắc nhỏ vào trong lòng Thời Hiên.

Thân thể ông ta không nhịn được lùi lại phía sau mấy bước, chỉ mới mấy năm, cô ta đã trưởng thành thành một con quái vật như vậy.

Đúng vậy, quái vật.

Bao nhiêu người như vậy, nhưng không một ai có thể đánh thắng được cô ta, không phải là quái vật thì là gì?

Thời Hiên lùi về phía sau va phải cái ghế, không thể lui lại được nữa, cảm giác mát lạnh từ lưng truyền thẳng lên trên, khiến ông ta hơi tỉnh táo lại. Sao ông ta phải sợ cô chứ?

Đã bao năm nay ông ta sống cũng không phải là uổng phí.

Thời Hiên ổn định lại tâm trạng, cởi bỏ áo khoác xuống, “Lúc đầu đáng ra tao không nên tin lời mày nói.”

Thời Sênh lau sạch máu trên ngón tay, ném chiếc khăn tay nhuộm đỏ máu tươi xuống đất, cô giẫm chân lên, “Là do ông quá tự phụ.”

Lúc đó cô yếu thế nào, yếu đến mức chỉ một ngón tay của ông ta cũng đủ để bóp chết cô, Thời Hiên liền tự phụ cho rằng cô vẫn sẽ

mãi yếu như vậy.

“Bớt nói nhảm đi!” Thời Hiên bị cô nói trúng tim đen, sắc mặt cực kỳ khó coi hừ lạnh một tiếng.

Thân thể Thời Sênh mạnh mẽ xẹt về phía Thời Hiên, con ngươi Thời Hiên co rụt lại, nhưng dựa vào kinh nghiệm và thực lực bao năm nay mới không hoảng loạn.

Hai người so chiêu trong đại sảnh, vừa rồi Thời Hiên đã nhìn thấy Thời Sênh quật ngã từng người. Trông cô có vẻ không có mấy kỹ thuật và khí lực, nhưng khi đối đầu với cô, ông ta phát hiện ra tốc độ và góc độ mỗi lần Thời Sênh tấn công đều vô cùng xảo quyệt.

Quan trọng nhất là hoàn toàn không nắm được quy luật, cho dù ông ta là người đã chinh chiến sa trường lâu năm, nhưng cũng có chút không ứng phó lại được.

“Phịch!”

Trong đại sảnh chiếc bàn lớn làm bằng gỗ đàn không biết đã mấy trăm năm bị đánh gẫy vụn, vụn gỗ tung bay tứ phía, mang theo nắm đấm sắc bén xé gió lao tới. Thời Hiên giơ tay đỡ lấy nắm đấm, vặn sang bên cạnh, thế nhưng đúng lúc đó, bụng ông ta đau đớn.

Thời Hiên hít lại một hơi, cúi đầu nhìn bụng mình.

Máu tươi thấm vào quần áo, lan ra ngoài.

“Mày…” Thời Hiên ôm bụng lùi về phía sau một bước, cắn răng nói: “Mày ăn gian!”

Trong tay Thời Sênh đang cầm một con dao, con dao này là con dao

Thời Mộ đưa cho cô, cô vẫn luôn giữ con dao ấy bên mình.

“Trong quy định lúc đầu đâu nói không được sử dụng vũ khí. Hơn nữa, tôi đến là để báo thù, không đến để đọ sức với ông.” Cho nên đối đầu công bằng gì gì đó vốn dĩ không hề tồn tại!

Thời Sênh một lần nữa tiến lên, nắm lấy cánh tay Thời Hiên. Thời Hiên muốn phản kháng, nhưng bỗng nhiên ông ta thấy cơ thể vô lực, chỉ có thể bị Thời Sênh lôi đi.

“Quên không nói với ông, tôi đã bôi một chút thuốc trên dao.”

Đáy mắt Thời Hiên bỗng trào dâng lửa giận hừng hực, hắn bỗng nhiên dữ tợn cười lạnh, “Mày nghĩ là tao không có thủ đoạn để giữ tính mạng hay sao?”

Đầu ngón tay ông ta nhanh chóng ấn vào một thiết bị cá nhân trên người. Cơ thể Thời Sênh đột nhiên mất trọng lượng rơi xuống, bóng tối ập đến. Thời Hiên nhân cơ hội thoát khỏi Thời Sênh.

Thời Sênh nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, nhưng đến khi cô tiếp xúc với mặt đất kiểm tra xem sao thì Thời Hiên đã không thấy tăm tích đâu nữa.

Thời Sênh ngẩng đầu lên nhìn trên đỉnh đầu, nơi vừa rơi xuống đã đóng kín lại, cô không biết nó cao bao nhiêu, nhưng từ tốc độ rơi xuống vừa này thì có thể thấy là rất cao, có lẽ cô không trèo lên được.

Nếu Thời Hiên đã dám theo cô xuống đây, thì chứng tỏ phía dưới có lối ra.

…

Thời Sênh phát hiện ra đường đi dưới này bốn phía thông suốt, mỗi con đường đi đều thông đến những nơi khác nhau.

Lúc mới đầu cô còn đi tùy tiện, nhưng sau đó trong lòng cô có một tiếng nói dẫn dắt cô đi theo một hướng.

Thời Sênh nghĩ đến cánh cửa kia.

Sau khi Thời Oanh mất đi, cô lại bị kéo vào không gian với con đường nhỏ màu trắng bạc kia, lần này cô nhìn thấy những thứ khác, cô biết làm thế nào để mở được cánh cửa Thời Hiên nói.

Bây giờ, nó đang dẫn dắt cô đi tìm cánh cửa kia sao?

Thời Sênh hít một hơi thật sâu, quyết định đi theo chỉ dẫn trong lòng.

Cô tính toán thời gian, đi loanh quanh trong đường đi khúc khuỷu quanh co này gần một tiếng đồng hồ. Đường đi trước mặt cô bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, phía trước còn có ánh sáng.

Thời Sênh hít sâu một hơi, bước vào trong nhóm ánh sáng kia.

Ánh sáng rất chói mắt, nhưng không phải là đi vào là đi đến một nơi khắc, ánh sáng này là một đường đi, phía trước còn có quãng đường rất dài.

Mắt Thời Sênh bị chói đến mức không mở ra nổi, chỉ đành lần mò tiến về phía trước.

Lại đi thêm khoảng bốn mươi lăm phút nữa, ánh sáng dần yếu đi. Cô đã thích ứng với ánh sáng, dần dần nhìn rõ được phía trước.

Sừng sững trước mặt cô là một cánh cửa màu bạch ngọc, trên cửa không có trang trí gì, giống như nguyên một khối bạch ngọc được người ta xẻ ra, đang đứng ở đây.

Thời Sênh hoàn toàn bước ra khỏi ánh sáng, ánh sáng trắng phía sau cô đột nhiên co lại, biến mất trước mặt cô với tốc độ ánh sáng.

Xung quanh tràn vào bóng tối, chỉ có cánh cửa bạch ngọc trước mặt cô tỏa ra ánh sáng ấm áp, xua đi đêm đen u tối xung quanh cô, dịu dàng ôm ấp lấy cô.

Thời Sênh chậm bước đến trước cánh cửa bạch ngọc, giơ tay ra chạm vào cánh cửa bạch ngọc, từ từ nhắm mắt lại.

Tôi họ Thời, dâng lên linh hồn, từ bỏ tham luyến, tự nguyện ký kết khế ước với cánh cửa thời không, tên tôi Thời Sênh.

Ánh sáng trắng trên cánh cửa bạch ngọc hội tụ thành từng chiếc xúc tu nhỏ, cẩn thận tỉ mỉ chạm vào bàn tay đặt trên cánh cửa bạch ngọc của Thời Sênh. Sau nhiều lần lặp lại liên tiếp, chiếc xúc tu nhỏ bám lấy cổ tay Thời Sênh, nhanh chóng bao trùm lên người cô.

Thời Sênh một lần nữa bị kéo vào con đường nhỏ màu trắng bạc kia, nhưng lần này con đường nhỏ màu trắng bạc không chỉ có một mà có rất nhiều, quanh co uốn lượn giao nhau trong bóng tối.

Cánh cửa bạch ngọc đó đứng ngay sau cô.

Trên cánh cửa bạch ngọc lúc này đã được khắc thêm con đường nhỏ và những đóa hoa ở hai bên con đường nhỏ.

Âm thanh trầm thấp từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, “Chào mừng đến với cánh cửa thời không, xin mời xác nhận lần cuối, có

muốn ký kết khế ước trọn đời với cánh cửa thời không hay không. Không được nói cho bất kỳ sinh linh nào về cánh cửa thời không, cũng không được lợi dụng cánh cửa thời không để thỏa mãn ham muốn cá nhân. Khế ước này không thể giải trừ trừ khi cô chết đi, nếu vi phạm phép tắc của cánh cửa thời không, sẽ bị trừng phạt hủy diệt linh hồn."

"Xác nhận."

"Xin hãy lấy linh hồn để thề, trọn đời bảo vệ nó không bị người khác lợi dụng, không lợi dụng cánh cửa thời không để thỏa mãn ham muốn cá nhân."

"Tôi xin lấy linh hồn để thề rằng, trọn đời bảo vệ cánh cửa thời không không để người khác lợi dụng, không lợi dụng cánh cửa thời không để thỏa mãn ham muốn cá nhân."

"Chào mừng chủ nhân mới của cánh cửa thời không."

Cánh cửa bạch ngọc lóe lên ánh sáng trắng, tên của cô dần hiện rõ trên cánh cửa bạch ngọc.

Cánh cửa bạch ngọc yên tĩnh đứng sừng sững trước mặt cô, giọng nói đó cũng không vang lên nữa, dường như chưa hề xuất hiện.

Thời Sênh giơ tay ra chạm vào cánh cửa bạch ngọc, ngón tay vừa chạm vào cánh cửa bạch ngọc kia nó đã hóa thành một luồng ánh sáng trắng tiến vào trong cơ thể cô.

Cánh cửa bạch ngọc này có tên là cánh cửa thời không, vẫn luôn do Thời gia bảo vệ.

Thông qua cánh cửa này có thể đến được bất kỳ một thời không nào,

thậm chí có thể đảo ngược thời gian, trở về quá khứ hoặc đi đến tương lai.

Nếu cánh cửa này để lộ ra bên ngoài sẽ khiến một trận gió tanh mưa máu nổi lên, cho nên Thời gia bao năm nay đều bí mật bảo vệ cánh cửa thời không.

Cánh cửa thời không cũng không phải bất kỳ ai cũng có thể bảo vệ được, bắt buộc phải là người tâm vô tham luyến, hơn nữa nhất định phải là người kiên cường nhẫn nại mới được.

Nó không cần người lương thiện, nhưng bắt buộc phải tâm vô tham luyến.

Kỷ nguyên mạt thế đến gần, người bảo vệ tiếp theo của Thời gia còn chưa tìm được. Trước thời thế hỗn loạn, để không cho người khác biết, tổ tiên Thời gia đã nói với hậu bối rằng phía sau cánh cửa thời không có của cải và sinh cơ, bảo họ trông coi giữ gìn.

Cánh cửa thời không sẽ tự tìm kiếm người bảo vệ. Bao nhiêu năm nay, Thời gia có ai ký kết khế ước với cánh cửa thời không hay không Thời Sênh không biết. Nhưng nếu có thật thì chứng tỏ không có một ai tuân thủ được khế ước với cánh cửa thời không.

Chương 2025: Sênh ca vạn dặm (26)

Thời Sênh quay trở lại mặt đất, cô vừa ra ngoài đã bị một đám người vây lại.

Vừa nãy Thời Hiên lợi dụng đường hầm thông dưới đất để thoát khỏi Thời Sênh, quay về nhà chính, vội vàng điều người đến đây.

Cũng có lẽ là vì liên quan đến khế ước, cho nên lệ khí trên người Thời Sênh đã được áp chế xuống không ít, nếu cô không cố ý thì có lẽ không ai có thể cảm nhận ra được cô là một người nguy hiểm.

“Thời Sênh, mau giơ tay chịu trói đi!!”

“Gia chủ đã nói rồi, chỉ cần cô không phản kháng thì có thể tha mạng cho cô, nếu cô dám phản kháng thì đừng trách chúng không có mắt!”

Vũ khí sắc lạnh nhắm vào Thời Sênh. Thời Sênh tiến lên mấy bước. Đám người đó cảnh giác nhìn cô, vũ khí trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng.

“A!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nhà chính Thời gia. Ngày hôm đó họ nhìn thấy một cô gái giống như sát thần, trong vòng vây của vô số người, ép sát đến gần vị trí của Thời Hiên.

Đám người của Thời Hiên ở cùng ông ta, nghe thấy bên ngoài không ngừng vang lên tiếng kêu, ai nấy đều kinh hồn táng đởm.

Họ nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi, một cô gái nhỏ còn chưa đến hai mươi tuổi, tại sao lại có bản lĩnh lớn đến thế.

Cho đến khi Thời Sênh đi vào bên trong, họ cũng vẫn không thể hiểu nổi vấn đề này.

Cánh cửa lớn đã bị nổ tung, thế nhưng không có ai bước vào, bên ngoài đột nhiên khôi phục lại sự yên tĩnh.

Mọi người quay sang nhìn nhau.

Chuyện gì thế này?

Thời Hiên được người khác đỡ, sắc mặt đã hơi trắng bệch. Ông ta không biết Thời Sênh đã bôi gì lên con dao kia, khoang trị liệu chỉ chữa trị vết thương cho ông ta, nhưng cơ thể vẫn vô lực như cũ.

“Gia chủ…”

Tất cả mọi người đều nhìn Thời Hiên, bây giờ phải làm thế nào?

“Tại sao Trảm Long Vệ còn chưa tới?” Thời Hiên phẫn nộ quát tháo. Trảm Long Vệ xưa nay vẫn luôn bảo vệ nhà chính hôm nay lại không một ai xuất hiện.

Ông ta cũng không hạ bất cứ mệnh lệnh nào cho Trảm Long Vệ, Trảm Long Vệ đã đi đâu rồi?

Nếu Trảm Long Vệ có mặt thì sao có thể để cô ta huênh hoang như vậy được chứ?

“Gia chủ, không liên lạc được…” Người đứng bên cạnh nhỏ giọng

đáp.

“Đồ ăn hại!” Thời Hiên đạp một cái lên người nọ, nhưng vì thân thể quá yếu ớt, cho nên người cũng đổ theo. Người đứng phía sau vội vàng chạy lên đỡ ông ta, tránh cho ông ta một phen xấu hổ.

Bên ngoài cửa vẫn yên tĩnh, mọi người đợi rất lâu vẫn không có động tĩnh gì, họ quay sang nhìn nhau giây lát.

“Ngươi đi ra xem sao.” Thời Hiên chỉ vào một người.

Người đó chợt biến sắc mặt, đại khái là không muốn ra ngoài, nhưng Thời Hiên trừng mắt nhìn, hắn ta đành phải rụt cổ lại, cẩn thận dịch chuyển từng bước ra ngoài cửa, trong lòng thầm cầu nguyện cho bên ngoài không xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng lời cầu nguyện của hắn ta không có tác dụng gì. Hắn còn chưa ra được đến cửa đã có mấy thứ kỳ lạ từ bên ngoài ném vào.

Thứ đó lăn dưới mặt đất, có một thứ đang lăn đến bên chân hắn.

Con ngươi hắn chợt co rụt lại, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng xoay người, hét lớn về phía sau, “Chạy mau!”

“Đùng đoàng…”

Thời Sênh đứng bên ngoài, nhìn tòa kiến trúc đang dần biến mất sau khói bụi, vẻ mặt lãnh đạm.

Cô mở thiết bị cá nhân, gọi điện thoại, “Anh vất vả rồi, có thể để những người đó đi được rồi.”

“Cô Thời, cô chắc chứ? Họ về chắc chắn sẽ…” Trảm Long Vệ của

Thời gia rất lợi hại, hắn không biết Thời Sênh đã dùng cách gì để dẫn dụ toàn bộ đám người đó ra ngoài, nhưng bây giờ thả họ về thì chắc chắn là không được.

“Chuyện đã làm xong rồi, cho dù họ có giết chết tôi thì cũng không bù đắp lại được, trong lòng tôi đã có tính toán rồi, thả người đi.”

“… Vậy được thôi.”

Thời Sênh ngắt cuộc gọi, bên cạnh đó có vô số người không bị chết vọt đến, đang đứng cách Thời Sênh không xa, nhưng không dám lại quá gần.

Thời Sênh xoay người, ánh mắt nhìn quét qua đám người đó, cuối cùng dừng lại trên người đám trưởng lão đến muộn, “Bắt đầu từ ngày hôm nay, gia chủ của Thời gia không còn là Thời Hiên nữa, do tôi tiếp quản, ai có ý kiến?”

“Cô…” Một vị trưởng lão lên tiếng, trên gương mặt già nua tràn ngập sự phẫn nộ, “Cô dĩ hạ phạm thượng, sao có thể làm gia chủ được chứ?”

“Thời Hiên ép chết cha mẹ tôi, giam lỏng tôi, lúc đó sao các người không đứng ra chỉ trích?” Thời Sênh hừ lạnh.

“Chuyện đó thì khác!” Trưởng lão quát tháo.

“Khác chỗ nào?” Ánh mắt Thời Sênh thâm trầm kết thành một tầng hàn băng, “Chính bởi vì hắn ta là gia chủ sao?”

“Gia chủ là dòng chính, ngươi là hậu duệ dòng nhánh sao có thể làm gia chủ được chứ?”

“Dòng nhánh… he, nếu thực sự truy ngược lại, thì ai là dòng chính còn chưa biết đâu, lời này chỉ để che mắt đám người vô tri, ông nghĩ tôi dễ bị lừa lắm sao?”

Dòng chính chẳng qua chỉ là một cách xưng hô, ai thượng vị thì chính là dòng chính.

Vị trưởng lão đó còn định nói gì đó, nhưng bị một trưởng lão trẻ hơn đứng bên cạnh kéo lại. Ông ta khom lưng hành lễ trước, “Bái kiến gia chủ.”

“Đại trưởng lão!”

“Sao ông lại thừa nhận như vậy chứ?”

“Ông nhìn chuyện cô ta làm đi, đó là chuyện có thể tha thứ được sao?”

Đại trưởng lão liếc nhìn người bên cạnh, một lát sau rủ mắt xuống, “Lúc đầu tôi không đồng ý với cách làm của tiền gia chủ, nhưng ông ta vẫn một mình một ý. Kết cục ngày hôm nay cũng coi như là gieo nhân nào gặt quả nấy.”

“Nhưng chuyện này so với cô ta…”

Đại trưởng lão phất tay, ngăn những người đó nói tiếp. Ánh mắt phức tạp liếc nhìn Thời Sênh, giải quyết dứt khoát, “Cô ấy có tư cách làm gia chủ.”

Đại trưởng lão đã nói như vậy rồi, những người khác cho dù có ý kiến hơn nữa cũng đành phải nín nhịn.

“Bái kiến gia chủ.”

“Bái kiến gia chủ…”

Thời Sênh hừ lạnh một tiếng, “Ông thông minh đấy.”

Đại trưởng lão hơi cúi đầu, “Gia chủ quá khen.”

Thời Sênh đặt thứ đang cầm trong tay vào túi, vừa nãy nếu đám người kia dám nói gì, thì cô sẽ cho họ cùng nổ tung theo luôn.

…

Kiến trúc chính của gia chủ Thời gia gần như đã bị san thành bình địa. Thời Hiên và những người khác không một ai đi ra, biến mất trong trận nổ đó.

Trận nổ này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, cũng khiến mọi người khâm phục sự quyết đoán của người hành sự.

Nghe nói khi quân đội đến, kẻ hành sự còn huênh hoang nói, cô ta cho nổ nhà của mình, chẳng có vấn đề gì hết.

Người của Thời gia im miệng không nói, không ai cáo trạng, quân đội đành phải hỏi qua loa rồi coi như không có chuyện gì, sau đó thu quân.

Có sự giúp đỡ của công ty RH, Thời Sênh dùng thủ đoạn mạnh mẽ trấn áp Thời gia. Thời Sênh dựa vào công ty RH để biến đa số sản nghiệp vốn ở trong tay Thời Hiên đều hoặc là sắp sập hoặc là đổi chủ, người của Thời gia còn có thể nói gì được nữa?

Ở thời đại này, vũ lực quan trọng, tài lực cũng quan trọng như vậy.

Công ty RH không ngờ rằng, Thời Sênh thực sự hạ được Thời gia, đây có lẽ là vụ đầu tư mạo hiểm nhất, nhưng cuối cùng kiếm được lời nhất của họ.

Thời Sênh thực hiện lời hứa, chuyển một phần ba sản nghiệp của Thời gia cho công ty RH. Thời gia ban đầu vừa đổi chủ lại xảy ra đại loạn, lúc này còn giảm tài lực, dẫn đến thực lực giảm sút nghiêm trọng.

Mấy vị trưởng lão của Thời gia đều âu sầu đến bạc cả đầu. Đang yên đang lành thì nhận một gia chủ mới, bây giờ lại biến thành thế này, Thời gia sao có thể yên ổn được nữa?

Thế nhưng vị gia chủ mới là Thời Sênh lại không hề thể hiện quan điểm gì về vấn đề này, cả ngày chỉ ở cùng Trảm Long Vệ, không biết đang làm gì.

Chương 2026: Sênh ca vạn dặm (27)

Thời Sênh tốn thời gian để thu phục Trảm Long Vệ là để dùng cho mình, quá trình này chắc chắn là vất vả.

Trảm Long Vệ trung thành với Thời gia. Họ không quan tâm ai làm gia chủ, chỉ cần không phải là chuyện bất lợi cho Thời gia thì họ đều không quan tâm. Vì vậy Trảm Long Vệ tồn tại tương đối độc lập ở Thời gia, không có một vị gia chủ nào có thể khiến Trảm Long Vệ hoàn toàn nghe theo.

Nhưng Thời Sênh đã làm được.

Thời Sênh thu phục được Trảm Long Vệ, đám người Thời gia còn muốn cố gắng gây rối chợt yên tĩnh lại, không dám lỗ mãng nữa.

“Gia chủ, nghi thức kế vị ngài xem muốn mời…” Đại trưởng lão còn chưa nói hết câu đã bị Thời Sênh phất tay cắt ngang.

“Không mời.”

“Cái này…” Đại trưởng lão kinh ngạc, cho rằng Thời Sênh không hiểu quy tắc, nên giải thích cho cô, “Nghi thức kế vị là đại sự trong tộc chúng ta, sẽ mời những người khác đến nữa, cũng coi như là để nhận người, không mời ai thì hình như không hay hay cho lắm?”

“Đến lúc cần quen thì tự khắc sẽ quen thôi.” Bây giờ vây cánh của cô còn chưa đủ, cô không thèm đi làm bia đỡ đạn sống.

Hơn nữa mọi người ở ngoài chẳng lẽ đều không quen biết cô hay sao?

“Gia chủ, làm vậy không hợp lễ nghĩa.”

Thời Sênh nhìn đại trưởng lão. Đại trưởng lão nghẹn lời. Con nhóc này sao lại càng lúc càng đáng sợ hơn trước kia vậy chứ.

Cả đời này có loại người nào ông lại chưa từng gặp qua chứ. Nhưng khi đối diện với ánh mắt của cô, ông ta vẫn cảm thấy rùng mình.

Thời Sênh nhàn nhạt đáp lại, “Bây giờ ở Thời gia lời nói của ta quyết định.”

Đại trưởng lão: “…”

Trong lòng ông ta thầm thở dài, “Người ngoài có thể không mời, nhưng người trong tộc thì bắt buộc phải gọi về tham gia nghi thức.”

Thời Sênh không phản bác điểm này. Đại trưởng lão tiếp tục nói: “Còn về gia đình Thời Hạo, gia chủ muốn sắp xếp thế nào?”

Thời Sênh nghiêng đầu, “Ai?”

Đại trưởng lão co giật khóe miệng, “Con trai cả của gia chủ tiền nhiệm, trước đây khi xảy ra chuyện… gia đình họ không có ở đây.”

“Thời Vũ?”

Đại trưởng lão gật đầu, chính là họ, Thời Vũ là thiên tài khó gặp trong gia tộc, đáng tiếc…

Nếu như vị này nắm quyền, thân là cháu gái như Thời Vũ, thì cho dù

Thời Vũ sẽ không có chuyện gì nhưng chắc chắn cũng sẽ không được trọng dụng.

“Trước đây làm gì thì bây giờ làm cái đó, có gì phải sắp xếp chứ?”

Đại trưởng lão ngỡ mình nghe lầm, đó là con trai của Thời Hiên, ngài vừa nhổ bỏ Thời Hiên để thượng vị, chẳng lẽ không nên nhổ cỏ tận gốc luôn à?

Đại trưởng lão đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý, gia chủ thay đổi xưa này đều kèm theo một trận gió tanh mưa máu.

Nhưng bây giờ cô lại nói nên làm gì thì làm cái đó ư?

Đây là lời nói thật hay nói ngược thế?

Đại trưởng lão thực sự không biết Thời Sênh nghĩ thế nào. Ông thử thăm dò vài câu, nhưng câu trả lời của Thời Sênh đều không hề giấu giếm, hoàn toàn không khiến cho người khác cảm thấy có gì bất thường.

Cuối cùng đại trưởng lão đành phải sắp xếp theo tiêu chuẩn không xử lý.

Nếu đã không xử lý, thì nghi thức kế vị gia đình Thời Vũ đương nhiên cũng sẽ tham dự.

…

Ngày tổ chức nghi thức kế vị, chỉ có Thời Vũ đến, cha mẹ cô ta không lộ mặt.

Thời Sênh mặc trang phục truyền thống dùng trong nghi thức kế vị,

đón lấy món quà Thời Vũ đưa, “Cảm ơn.”

Thời Vũ cười khổ một tiếng.

Cô gái nhỏ năm xưa, không ai có thể ngờ rằng sau nhiều năm lại trở thành người nắm quyền của gia đình này.

Tuy nói rằng đầu tiên là do ông nội cô ta quá đáng trước, nhưng suy cho cùng cũng là cháu gái, người thân mất đi, khiến Thời Vũ cũng khó chấp nhận được.

Cô ta không biết phải đối mặt với người ở trước mặt này thế nào.

Cho nên đưa xong quà, cô ta liền quay người rời đi không tham gia nghi thức kế vị.

Sau khi Thời Sênh kế vị, bắt đầu ung dung chậm rãi điều chỉnh lại Thời gia đã bị làm loạn lên. Cô đã từng đi theo Thời Mộ học qua về kinh doanh lúc nhỏ, nên cũng học được không ít, nhưng suy cho cùng cũng chưa được học một cách hệ thống, cho nên xử lý tương đối chậm.

Thế nhưng thái độ không nóng không lạnh của cô khiến người ở dưới cảm thấy cô đã nắm chắc trong tay, hoàn toàn không hề để tâm đến.

Thời Sênh thể hiện rằng đó thực sự là một sự hiểu lầm vô cùng to lớn.

Thực sự cô không biết nên mới làm chậm như vậy.

Thời Sênh học nhanh đến đâu, có thể nhìn ra được từ việc này. Cô chỉ dùng một tháng để học về chiêu trò trên thương trường.

Có người muốn nhân cơ hội Thời gia đang rối loạn để gây chuyện, cô hoàn toàn không thèm nhiều lời, trực tiếp để Trảm Long Vệ lên, cứ đánh đến lúc đối phương không dám có suy nghĩ lệch lạc nữa mới thôi.

Lúc này người Thời gia mới cảm thấy tác phong xử lý công việc của gia chủ mới hoàn toàn khác với gia chủ tiền nhiệm.

Thế nhưng có nhiều người lo lắng rằng nếu cứ tiếp tục thế này Thời gia sẽ càng ngày càng đắc tội với nhiều người hơn.

Về điểm này kẻ đầu sỏ gây họa lại không hề quan tâm, ai dám gây chuyện thì đánh kẻ đó cho đến khi cha mẹ không nhận ra được nữa thì thôi.

…

Ba tháng sau trong tộc tổ chức cuộc thi cơ giáp, người thắng sẽ được có cơ hội cưỡi thử siêu năng cơ giáp Hồng Nhẫn. Nếu có thể được Hồng Nhẫn công nhận thì có thể trở thành tân chủ nhân của Hồng Nhẫn.

Chủ nhân trước của Hồng Nhẫn đã chết mấy trăm năm trước, nhưng Hồng Nhẫn vẫn chưa có chủ nhân mới.

Các tiểu bối trong tộc đều nhao nhao muốn thử, nếu có thể có được Hồng Nhẫn, thì địa vị ở Thời gia sẽ bay vọt lên cao.

“Này, cậu nói xem, gia chủ có tham gia không?”

“Lo lắng chuyện đó làm gì, cho dù gia chủ có tham gia thì cũng phải được Hồng Nhẫn công nhận mới được.”

“Cậu chưa nghe nói gì à? Gia chủ cũng là người được hoa thời quang chỉ dẫn đó. Thiên phú của cô ta không thấp hơn Thời Vũ tiểu thư là bao đâu. Nếu cô ta tham gia thì cơ hội của chúng ta nhỏ hơn nhiều rồi.”

Tin tức này là do đại trưởng lão tung ra, đại khái là để trấn áp lại những tiểu bối không an phận của Thời gia.

Được hoa thời quang chỉ dẫn, điều kiện này đủ để Thời Sênh có địa vị vững chắc trong Thời gia.

“Cậu nghe ai nói thế?” Người bên cạnh kinh ngạc, “Sao tụi tôi chưa nghe thấy bao giờ?”

“Tin tức từ phía đại trưởng lão đó.” Người đó trả lời, “Gia chủ có thể… vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường, từng được hoa thời quang chỉ dẫn thì tôi cũng không thấy có gì là lạ cả.”

“Cho dù gia chủ không tham gia, thì nếu có tiểu thư Thời Vũ, chúng ta cũng không có cơ hội.”

“Tiểu thư Thời Vũ đến chưa?”

“Không nhìn thấy… chắc là đến thôi, cơ hội này muốn cũng không có được ấy chứ.”

Tuy nói siêu năng cơ giáp là của gia tộc, nhưng có thể được siêu năng cơ giáp công nhận, thì đã trở thành người có địa vị trong lục đại tinh hệ rồi.

Họ không tin Thời Vũ sẽ bỏ qua cơ hội này.

Thời Vũ vốn định từ bỏ.

Cho dù Thời Sênh và người nhà cô ta có ân oán gì, nhưng giữa hai người không có bao nhiêu ân oán. Tục ngữ nói ân oán đời trước không nên liên quan đến đời sau, oan oan tương báo bao giờ mới hết. Thời Hiên như vậy, nếu họ tiếp tục như vậy thì mọi chuyện đến bao giờ mới kết thúc?

Cha cô ta nói đúng, ông nội cô ta cuối cùng rơi vào kết cục đó cũng là do tự chuốc lấy.

Cho nên Thời Vũ vẫn đến.

Cuộc thi cơ giáp chia thành ba vòng đấu, Thời Vũ nhẹ nhàng đạt đến vòng đấu cuối cùng. Thời Sênh không tham gia, cũng không thèm đến xem thi đấu. Nghe quản sự nói, cô đưa Trảm Long Vệ đi ra ngoài, còn về đi đâu làm gì thì không ai biết.

Cuối cùng Thời Vũ đạt quán quân cuộc thi cơ giáp.

Theo quy định, sau khi Thời Vũ đạt quán quân, cần gia chủ là Thời Sênh mở nơi đặt Hồng Nhẫn. Nhưng bây giờ Thời Sênh không có trong tộc, mọi người đều cho rằng chuyện này sẽ bị trì hoãn.

Ai ngờ đại trưởng lão đã trực tiếp đưa Hồng Nhẫn đến.

“Gia chủ nói tiểu thư Thời Vũ nhất định sẽ giành ngôi quán quân, không ngờ gia chủ đã nói đúng rồi.” Đại trưởng lão đưa Hồng Nhẫn cho Thời Vũ.

“Đại trưởng lão, tôi còn chưa giao tiếp với Hồng Nhẫn.” Thời Vũ nhìn cơ giáp ở trước mặt, từ sâu trong đáy lòng trào ra nỗi sợ hãi và chấn động.

Đại trưởng lão mỉm cười, “Gia chủ nói rồi, Hồng Nhẫn giao lại cho tiểu thư Thời Vũ, cho đến khi cô lái được nó thì thôi.”

Chương 2027: Sênh ca vạn dặm (28)

Địa điểm khảo hạch Thời gia.

Thời Sênh dẫn Trảm Long Vệ xuống. Cách sáu năm trời, nơi đây đã khác trước nhiều, cảnh tượng hoàn toàn xa lạ.

“Gia chủ, năm nay khảo hạch đang được tiến hành, chúng ta đến đây thế này có phải là phá vỡ quy tắc rồi không?” Người phụ trách khảo hạch vẻ mặt lo lắng đi phía sau Thời Sênh.

Thời Sênh chắp tay đi về phía trước, căn bản không nghe lời người phụ trách nói, “Bức vẽ địa điểm khảo hạch lần trước vẫn còn giữ chứ?”

Người phụ trách lau mồ hôi lạnh, “Còn, còn giữ.”

“Đưa tôi xem xem.”

“Nhưng…”

Thời Sênh quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn trên người hắn. Người phụ trách lập tức kinh sợ, lấy thiết bị cá nhân tìm kiếm bản vẽ năm đó.

Trảm Long Vệ đã lấy bản đồ năm nay ra so sánh, Thời Sênh chỉ vào một chỗ, “Chính là ở đây.”

“Gia chủ… Nơi đó là nơi nguy hiểm nhất năm nay!!!” Người phụ trách

phát điên, bây giờ không phải là cuộc thi cơ giáp trong tộc hay sao? Sao gia chủ lại có thời gian chạy đến địa điểm khảo hạch.

Đến rồi thì thôi đi, lại còn đòi xuống dưới.

Xuống dưới thì thôi đi, lại còn đòi xuống nơi nguy hiểm nhất trong đợt khảo hạch năm nay.

Nhưng hắn cũng hết cách mà!!!

Ai bảo người ta là gia chủ, đương nhiên chỉ có thể tuân theo cô.

Dưới sự dẫn dắt của người phụ trách, Thời Sênh không tốn bao nhiêu sức lực đến được nơi cô chỉ, nơi đây đã hoàn toàn khác với năm xưa, mặt đất phủ đầy dây leo.

“Dọn sạch đi.”

“Vâng.”

“Ài…” Người phụ trách thấy Trảm Long Vệ đi dọn dây leo thì cả người đều thấy không ổn, “Gia chủ, mọi người… không thể làm vậy được! Đợt khảo hạch năm nay phải làm thế nào?”

Trảm Long Vệ và Thời Sênh không để ý đến hắn. Người phụ trách gào thét cả ngày trời, nhưng vẫn chỉ là kêu gào trong tuyệt vọng.

Gia chủ năm xưa đã phải chịu khổ ở đây, cho nên bây giờ muốn báo thù hay sao?

Những người đến tham gia khảo hạch đều là trẻ trong độ tuổi từ mười hai đến mười sáu tuổi, ở đây đối với họ có lẽ là rất nhiều nguy hiểm, nhưng đối với Trảm Long Vệ chỉ như chẻ bắp cải.

Địa điểm nhanh chóng được dọn sạch.

Thời Sênh nhìn mặt đất, giọng nói trầm xuống, “Đào!”

Cô nhớ lúc đầu mình đã chôn người ở đây, nhưng vị trí cụ thể cô cũng không chắc chắn được, chỉ có thể cho người đào thử xem sao.

“Gia chủ…”

Trảm Long Vệ nhìn Thời Sênh vẫy tay.

Thời Sênh nghiêng mắt nhìn sang bên kia, đứng nguyên tại chỗ ba giây rồi mới đi tới.

Trong cái hố lớn được Trảm Long Vệ đào ra, mơ hồ lộ ra xương trắng.

“Gia chủ…” Trảm Long Vệ ngăn Thời Sênh lại.

“Các anh lùi lại phía sau.”

Trảm Long Vệ nhìn nhau, rồi lui sang mép hố đứng.

Thời Sênh mặc kệ bùn đất, cúi người xuống tự tay hất bùn đất sang hai bên, bộ hài cốt trắng dần lộ ra phía dưới lớp bùn đất.

Khi Thời Sênh làm chuyện này, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Cô cẩn thận gạt từng mảng bùn đất ra, lấy từng cái xương ra giống như một món châu báu.

Trảm Long Vệ chưa nhìn thấy Thời Sênh như vậy bao giờ. Gia chủ trong ấn tượng của họ chỉ có hai chữ, hung dữ!

Khi Trảm Long Vệ đến đã chuẩn bị xong hộp thủy tinh tinh xảo. Bây giờ khắp thiên hà đều dùng loại hộp thủy tinh này, có thể bảo đảm thi thể trăm năm không thối rữa.

Thế nhưng trong tay Thời Sênh chỉ còn lại một bộ xương trắng, nhìn dáng vẻ đó cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi.

Họ nghe nói gia chủ trước đây có một người em gái, sau đó không biết sao lại mất tích.

“Chị đã đồng ý với em sẽ đón em về nhà.” Thời Sênh cầm chiếc quan tài thủy tinh, nhìn bộ xương trắng trong chiếc quan tài thủy tinh, trước mắt dường như đang xuất hiện bóng dáng Thời Oanh gọi cô là chị.

Khoảng ba phút sau, Thời Sênh đậy nắp chiếc quan tài thủy tinh lại, “Đi thôi.”

Người phụ trách nhìn mặt đất bị đào bới hỗn loạn lên, trong lòng thắt lại, chuyện này là sao chứ.

“Bắt lấy hắn!”

“Không được để hắn chạy!!!”

Bước chân Thời Sênh hơi khựng lại, nhìn về phía mấy đứa trẻ chạy từ bên đấy, họ đang đuổi một người chạy đến đây.

Người bị đuổi nhìn có vẻ nhếch nhác chật vật, quần áo trên người nhuộm đỏ máu, từ xa đã ngửi thấy mùi máu tanh. Mấy đứa trẻ sau đó còn không ngừng tấn công đứa trẻ đó.

“Chúng mày nhanh lên, để nó chạy rồi thì tao bắt chúng mày chịu hết

đấy!!!”

Đứa trẻ phía sau còn đang kêu gào.

Đứa trẻ đi trước vẫn bị đuổi kịp, cậu ta bị ấn xuống đất, có người cầm đầu cậu ta đập xuống đất, gương mặt dữ tợn đó hoàn toàn giống như một tên ác quỷ.

Thời Sênh nhìn người phụ trách.

Người phụ trách ngại ngùng, định lên tiếng ngăn lại, nhưng Trảm Long Vệ đã hành động trước, tiến lên quát tháo mấy đứa trẻ kia.

“Đây chính là khảo hạch của các người sao?” Thời Sênh cười lạnh ném lại một câu, đi về nơi mấy đứa trẻ đang đứng.

Đứa trẻ kêu gào to nhất lúc nãy đến từ nhà chính, đã từng gặp Thời Sênh, lúc này nhìn thấy cô cả gương mặt trắng bệch, “Gia… gia chủ.”

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, bãi bỏ khảo hạch.” Thời Sênh từ trên cao nhìn xuống mấy đứa trẻ đó, nhưng nói với người phụ trách đứng sau, “Ai có ý kiến thì bảo kẻ đó đến tìm ta.”

Khảo hạch như vậy cản bản không phải để rèn luyện năng lực của chúng, mà là để họ giải quyết ân oán cá nhân.

Khảo hạch như vậy căn bản không hề có ý nghĩa gì.

Cũng có lẽ mục đích tổ tiên xây dựng nên cơ chế khảo hạch này là để người trong tộc phát triển, nhưng sau này đã hoàn toàn thay đổi tính chất, trở thành một trận săn người.

Cho nên bây giờ cô phải bãi bỏ nó.

Nếu cô đã là gia chủ, thì cô sẽ sửa đổi nó đi.

…

Trong phòng khoang vắng vẻ, cậu bé được đặt tùy tiện trên giường, quần áo dính máu trên người đều chưa thay.

Ngón tay cậu khẽ động, sau đó là lông mi, cậu chầm chậm mở mắt ra, nhìn đèn kim loại trên đỉnh đầu, đây là nơi nào?

Họ lại tìm ra được một cách mới để giày vò cậu rồi hay sao?

Cậu bé phát hiện chân mình không bị trói buộc, hoàn toàn khác với cách cậu bị đối xử khi trước.

Hay là, lần này cuối cùng cậu đã chết rồi?

Cậu giơ tay lên, sờ lên lồng ngực mình, tim vẫn đang đập bình bịch, cậu vẫn chưa chết.

Nhưng cậu đang ở đâu?

Cậu bé nhảy xuống giường, cơ thể cậu vẫn còn yếu ớt, mất mấy phút mới đi đến cửa, mở cửa khoang ra liền nhìn thấy một cô gái được người ta vây quanh đi từ đầu kia hành lang đến.

Là cô ấy…

Trong lúc mơ hồ, cậu đã từng gặp cô ấy. Nhưng sau đó cô đã nói gì, cậu hoàn toàn không nhớ nữa.

Cô gái dường như đã nhìn thấy cậu, dừng lại trước mặt cậu, cô quay

đầu lại hỏi: “Nguyện vọng của cậu là gì?”

Cậu bé không ngờ cô lại dừng lại nói chuyện với mình, cậu bị hỏi nên hơi ngẩn người đi.

Cô gái đợi một lát, gần như có chút mất kiên nhẫn, nhấc chân lên rời đi.

Cậu bé lập tức đuổi theo, “Nguyện vọng của tôi là sống sót.”

Cô gái chợt quay đầu lại, “Cậu tên là gì?”

Cậu bé lại ngẩn người, nhưng đã có kinh nghiệm vừa rồi, cậu nhanh chóng phản ứng lại, “Tôi không có tên, họ đều gọi tôi là thằng ngốc.”

Cô gái hơi khựng lại, cô giơ một tay lên chống cằm, một lát sau lại nói, “Sau này cậu tên là Thập Phương.”

Thời Phương?

Cậu bé nhìn cô gái đưa người rời đi. Khi cậu cầm thiết bị cá nhân thuộc về mình mới biết tên của cậu hoàn toàn không phải là Thời Phương.

Mà là Thập Phương.

Cậu của lúc đó, còn chưa biết cái tên này đại diện cho điều gì.

Năm đó Thời Sênh mười tám tuổi, Thập Phương mười sáu tuổi.

Chương 2028: Sênh ca vạn dặm (29)

Thập Phương đi men theo hành lang tối tăm. Cậu bé có chút thận trọng dè dặt. Thỉnh thoảng có người đi qua, cậu lại sợ hãi dán vào bên cạnh, nhưng cũng có người không để ý đến cậu, cứ thế đi thẳng.

Cứ đi đi dừng dừng như thế, cậu cũng không nhớ mình đã đi bao lâu, nhìn thấy một cánh cửa, và cô gái kia.

Thời Sênh dựa vào cửa khoang, nhìn vũ trụ, dường như đang tận hưởng cảnh sắc bên ngoài, lại giống như đang không nhìn gì cả, chỉ như đang đi vào cõi thần tiên.

Thập Phương đứng sau cô ngắm cô rất lâu. Cậu nghe nói người này là gia chủ mới.

Thân phận của cậu không có tư cách gặp gia chủ, cho nên cậu không biết cô.

Thời Sênh quay người lại, dường như không hề ngạc nhiên hắn đang ở đây, chỉ bình tĩnh hỏi: “Cậu đứng đây làm gì?”

“Cảm ơn gia chủ.” Thập phương cúi người chín mươi độ, “Tôi sẽ báo đáp gia chủ.”

“Báo đáp?” Thời Sênh xùy lạnh, “Lấy gì để báo đáp?”

Thập Phương cắn môi, cậu không có gì để cho cô, nhưng cậu còn có một tính mạng này.

Nếu không phải có cô, thì tính mạng này của cậu cũng đã mất rồi.

Ngay cả tên cậu cũng là do cô đặt.

“Sau này tôi sẽ vĩnh viễn tận hiến gia chủ.”

Thời Sênh nhếch khóe miệng, đi qua người Thập Phương. Đến khi cô mở cánh cửa khoang, Thập Phương mới nghe thấy tiếng cô vang lên, “Ngay cả bản thân còn không bảo vệ nổi thì tận hiến với tôi thế nào?”

Dường như Thập Phương nhìn thấy một cỗ quan tài thủy tinh đặt trong phòng, nhưng cậu nhìn không rõ, cánh cửa khoang đã khép lại.

Thập Phương nắm chặt nắm đấm. Cậu nhất định có thể trở thành người rất lợi hại.

…

Thời Sênh đóng cửa khoang lại, đi đến trước mặt cỗ quan tài thủy tinh, giơ tay ra chạm vào nắp quan tài, “Chị nghĩ chắc em cũng không muốn quay về đây. Chị sẽ đưa em đi đến một nơi không ai làm phiền em được.”

Thời Sênh dựa vào cỗ quan tài thủy tinh ngồi xuống, “Nhưng chúng ta phải đi tìm ba mẹ đã.”

Sáu năm rồi.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Báo thù giúp cô cầm cự sống đến bây giờ, nhưng bây giờ cô nên làm

gì đây?

Ngón tay Thời Sênh chà sát trên cỗ quan tài thủy tinh, “Em gái à, bây giờ chị nên làm gì đây?”

Có phải chị nên đi tìm mọi người rồi không?

Thời Sênh không nhớ mình đã ngủ đi lúc nào. Cô lại mơ thấy không gian tối tăm đó, Thời Oanh nằm trong lòng cô, dần dần tắt thở.

Cảnh tượng này cô đã rất nhiều năm không mơ thấy nữa. Cô cố để bản thân quên đi đoạn quá khứ đó đi, nhưng cô không làm được.

Khi trong lòng cô có một chút nơi lỏng, những ký ức đó lại điên cuồng trào lên, chiếm cứ đầu óc cô, thậm chí cả linh hồn cô.

Cô cũng muốn giải thoát…

“Chị ơi, chị phải sống, chị đừng chết.”

“Em không muốn chị chết.”

Giọng nói mềm mại dịu dàng của Thời Oanh vang lên trong đầu cô. Thời Sênh chợt mở to mắt, cô quay đầu nhìn cỗ quan tài thủy tinh kia.

“Chị không chết.” Thời Sênh thở dài, “Nhưng sống rất đau khổ.”

Một lát sau cô mới cong môi lên cười, nhẹ giọng nỉ non: “Nhưng nếu đã là nguyện vọng cuối cùng của em, thì chị nhất định sẽ sống.”

…

Thời Sênh tìm đến tinh cầu đó, nơi đó đã trở thành một tinh cầu bỏ hoang. Cô mất một tháng mới tìm được mấy bộ hài cốt ở nơi sập hầm khi xưa.

Cũng may quần áo trên người họ vẫn còn nguyên vẹn, cô rất dễ nhận ra ai là Thời Mộ.

Thời Sênh cho người đưa hài cốt Thời Mộ đi, người bên cạnh ông có lẽ là anh Hoành, Thời Sênh nghĩ ngợi một lát, rồi đưa hài cốt của anh Hoành đi.

Nhưng cô không ngờ, bởi vì anh Hoành, lại gây thêm rắc rối cho mình.

Phi thuyền của cô vừa rời khỏi tinh cầu bỏ hoang kia không được bao lâu đã bị chặn lại.

Thời gia lúc này vẫn chưa phải là Thời gia khiến người ta chỉ nhìn thấy ký hiệu đã sợ mất mật không dám lại gần sau này.

Chặn họ lại là một đám lính dánh thuê. Đám người này đến tìm anh Hoành. Trên người anh Hoành có một loại máy phát xạ, khi Thời Sênh di chuyển hài cốt của anh Hoành, có lẽ đã mở máy phát xạ kia ra.

Cho nên mới dẫn dụ đám lính đánh thuê vẫn luôn truy tìm anh Hoành này đến.

“Gia chủ, chúng ta giao hài cốt cho chúng đi.” Trảm Long Vệ báo cáo với Thời Sênh, “Chúng nói nếu không giao thì chúng sẽ ra tay.”

“Chúng không dám.” Thời Sênh nhìn cảnh tượng bên ngoài, cười có chút lạnh lẽo, “Nếu chúng muốn tấn công chúng ta thì đã khai hỏa từ

sớm rồi.”

Chứ không dây dưa lâu như vậy.

“Gia chủ, cứ tốn thời gian như vậy cũng không phải là cách, hay là...” Đưa bộ hài cốt đó cho chúng?

Trảm Long Vệ không dám nói câu nói phía sau ra. Hắn chỉ biết gia chủ đến đây để tìm cha mình Thời Mộ.

Thời Mộ đã được đặt trong căn phòng đặt cỗ quan tài của em gái gia chủ. Bộ hài cốt còn lại lại là nam giới trưởng thành, chắc chắn không phải là mẹ của gia chủ.

Bên này Thời Sênh còn chưa đưa quyết sách gì, đám lính đánh thuê đã yêu cầu gặp mặt đàm phán.

Trảm Long Vệ không chấp nhận. Người đối diện lai lịch bất minh, họ lại đưa theo không nhiều người lắm, nếu có chuyện gì thì phải làm sao?

Thời Sênh lại không để tâm, nhưng địa điểm gặp mặt phải do cô chọn.

Người đối diện chần chừ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Người đến không chỉ có binh đoàn lính đánh thuê mà còn có một người già. Người già sắc mặt không tốt lắm, nhưng dáng vẻ cứng cỏi ngông nghênh kia lại không thể coi thường.

“Cô là chủ sự?” Ông già vừa nhìn đã thấy Thời Sênh đứng đầu đội ngũ.

“Ngồi.” Thời Sênh dùng thái độ đáp lại ông già, đặt quyền chủ động vào trong tay mình.

Ông già lặng lẽ nhìn Thời Sênh đánh giá. Cô gái trước mặt ông nhìn có vẻ mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, độ tuổi này đặt ở trong thiên hà vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng tuổi tác có lúc sẽ gạt người, cho nên ông già không dám coi thường, ngồi đối diện Thời Sênh.

Ông sắp xếp lại lời nói, “Dám hỏi đại danh cô nương là gì?”

“Thời Sênh.”

Ông già lấy làm lạ, chuyện ầm ĩ gần đây chẳng phải có liên quan đến cái tên này hay sao.

Nhưng lúc này Thời gia vừa mới bình phục lại, cô ta không ngồi ở Thời gia mà lại chạy đến đây làm gì?

Hơn nữa…

“Đúng là thiếu niên xuất anh hùng.” Ông già cố nén lại sự nghi hoặc trong lòng, “Lão họ Lý, Thời gia chủ nếu không chê thì gọi lão một tiếng lão Quý là được rồi.”

Thời Sênh gật đầu từ chối cho ý kiến.

Lão Quý càng lấy làm lạ hơn. Trước mặt ông ta không phải là lão quái vật trông có vẻ còn nhỏ tuổi gì mà là cô ta vốn chỉ chừng ấy tuổi. Ở độ tuổi ấy, đã có tâm tính như vậy, chẳng trách Thời gia lại rơi vào tay cô ta.

“Chúng tôi không có ác ý, chỉ muốn Thời gia chủ giao lại hài cốt của Hoằng Nhi cho lão thôi.” Lão Quý nói tiếp.

Anh Hoành vốn tên là Quý Hoằng, là con trai út của lão Quý. Nhưng người con trai này của ông từ nhỏ đã không nghe lời, sau này một mình bỏ đi, Lý gia tìm hắn mấy năm liền.

Nếu không phải lần này Thời Sênh vô tình mở máy phát xạ ra thì có lẽ cả đời này họ cũng không biết Quý Hoằng đang ở nơi nào.

“Người nhà của ông sao?” Cuối cùng Thời Sênh cũng lên tiếng, “Chứng minh thế nào?”

“Tuy Hoằng Nhi… nhưng gene sẽ không thay đổi, chỉ cần kiểm tra là biết thôi.”

“Ông biết ý tôi không phải là như vậy.” Thời Sênh chống cằm, “Ông làm thế nào để chứng minh ông không có mục đích gì khác. Dù sao thì… các ông vừa đến đã đòi hài cốt, làm sao các ông lại chắc chắn ông ta đã chết rồi?”

Lão Quý vô cùng trấn tĩnh, nét bi thương trên gương mặt cũng là chân thực, ông thở dài, “Mấy năm trước, có người truyền tin đến, nói Hoằng Nhi mất rồi, còn chuyển lại di ngôn của Hoằng Nhi.”

Chương 2029: Sênh ca vạn dặm (30)

Theo lời lão Quý nói, anh Hoành đã sớm để lại di ngôn, chỉ cần hắn ta chết, di ngôn sẽ được truyền đến cho lão Quý.

Dường như hắn đã sớm có sự chuẩn bị để chết.

“Thời gia chủ, trong đó có chút bí mật tôi không tiện nói với cô, nhưng cô phải tin rằng, tôi chỉ đến đón con trai tôi về nhà.”

“Có lẽ hắn ta không muốn trở về thì sao?”

“Haizzz…” Lão Quý thở một hơi thật dài, “Tôi biết, nhưng suy cho cùng nó cũng là người họ Lý. Tôi người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, không thể nào thấy nó chết rồi mà không về được nhà. Tôi tuổi tác đã cao, chỉ muốn tìm lại con tôi, xin Thời gia chủ cho tôi được toại nguyện.”

Thời Sênh trầm mặc giây lát, “Mang hài cốt anh Hoành đến đây.”

“Vâng.”

Trảm Long Vệ chỉ ước gì những người này mau mau mang hài cốt đi, như vậy họ được an toàn rồi.

“Cảm ơn, cảm ơn…” Lão Quý đã nước mắt lưng tròng, phải cố nén lại mới không để rơi lệ.

Hài cốt của anh Hoành được người của lão Quý đưa đi, nhưng ông

ta không rời đi ngay mà gửi đến thiết bị cá nhân của Thời Sênh một số thứ.

“Lúc đó có người chuyển di ngôn của Hoằng Nhi về còn đưa một vài món đồ nữa. Tôi vẫn luôn bảo quản giúp nó. Nó nói, nếu có một ngày tôi gặp một cô gái nhỏ tên là Thời Sênh thì giao lại những thứ này cho cô ấy.”

Lão Quý hơi ngừng lại, “Nó không nhìn lầm người, nhưng thứ khác xem như lão già này tặng cô, cảm ơn cô đã đưa nó ra.”

Anh Hoành để lại cho Thời Sênh gần như là một thế lực. Lão Quý tặng cho cô một vài sản nghiệp, hơn nữa đều là sản nghiệp đang rất ra tiền.

Thời Sênh không mấy hứng thú với những thứ đó, trả lại tất cả. Lão Quý quỷ dị nhìn Thời Sênh.

Thời Sênh đứng dậy, thần sắc nhàn nhạt, “Nhân quả tất báo, là hắn ta giơ tay ra với tôi trước, đây là tôi báo đáp lại hắn ta, lão Quý đi thong thả không tiễn.”

Lão Quý trầm mặc một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên cười lớn, “Chẳng trách con trai lão lại đưa những thứ này cho cô. Thứ lão tặng thì cô có thể trả lại, nhưng thứ con trai lão tặng thì cô hãy giữ lấy đi, tôn trọng người đã mất. Cô vừa tiếp quản Thời gia, họ cũng có thể giúp cô ổn định Thời gia. Những thứ này thu hồi lại, lại là một trận gió tanh mưa máu, chi bằng trao cho cô đi.”

Lão Quý dường như thấy mình đã nói nhiều rồi, dừng lại câu chuyện, “Nhưng cô yên tâm đi, họ tuyệt đối sẽ không gây thêm rắc rối cho cô đâu.”

Thời Sênh hơi nhíu mày, nhưng lão Quý lại không đợi Thời Sênh nói gì đã xoay người rời đi.

Xưa nay đối với những thứ lai lịch bất minh Thời Sênh đều không mấy gần gũi. Cô không liên hệ với thế lực đó.

Theo kế hoạch ban đầu tìm hài cốt Lục Tư Nguyệt, tìm kiếm một tinh cầu có môi trường rất tốt, rồi chôn họ ở đó.

Thời Sênh đã ở lại tinh cầu đó rất nhiều ngày rồi mới quay về Đế Đô Tinh.

Cô không liên hệ với thế lực đó. Những người đó đã liên lạc với cô trước. Cô vừa về Đế Đô, những người đó đã tìm đến tận cửa, nói là tuân theo mệnh lệnh của Quý Hoằng. Khi họ nhận được tin tức trong văn kiện được kích hoạt đã tự mình tìm đến cô.

Dường như Quý Hoằng đã liệu trước được rằng cô sẽ không đời nào bỏ đi lặng lẽ.

Không thể không nói rằng, thế lực anh Hoành để lại tuy số người không nhiều nhưng ai nấy đều rất lợi hại, một đấu mười.

Thời Sênh không cho họ vào Thời gia. Họ liền canh gác bên ngoài Thời gia, khiến không ít người vây xem.

Cuối cùng Thời Sênh không còn cách nào khác, đành phải cho họ vào.

Sau đó những người đó hợp nhất với Trảm Long Vệ, chính là Trảm Long Vệ Thập Đội uy chấn vang danh khắp tinh tế.

…

“Gia chủ, Hạ gia phái người đưa thiệp mời, nói là tiểu thư Hạ Sơ và thiếu gia Cơ Dạ sắp tổ chức tiệc đính hôn.”

“Đính hôn?” Thời Sênh đang ngồi ghế đứng bật dậy, nhận lấy thiệp mời quản gia đưa tới, bảy đại gia tộc mỗi khi làm việc vẫn luôn giữ thói quen gửi thiệp, tuy thiệp mời không viết trên giấy, nhưng cũng vô cùng phục cổ.

“Vâng, đã được định từ mấy ngày trước. Tiểu thư Hạ Sơ còn đến tìm ngài một lần, nhưng lúc đó ngài không có mặt.” Quản gia đáp.

“Khi tôi về sao không báo với tôi?”

Quản gia chợt ngại ngùng, “Gia chủ, khi ngài về tôi có được gặp ngài đâu, sao nói với ngài được chứ?”

Thời Sênh liếc nhìn quản gia, mở thiệp mời ra.

Tên của Hạ Sơ và Cơ Dạ được đặt cạnh nhau.

Rất nhiều người của các gia tộc lớn Thời Sênh đều chưa từng gặp, nhưng đã từng nghe tên.

“Tôi ra ngoài một chuyến.” Thời Sênh cầm thiệp mời rời đi.

Quản gia bỗng thở phào nhẹ nhõm, khí thế trên người gia chủ càng ngày càng đáng sợ hơn rồi.

…

Thời Sênh xuyên qua phố Sương Nguyệt trồng đầy cây sương, đi vào Hạ gia như một cơn gió, tránh né người của Hạ gia, tìm thấy Hạ

Sơ ở chỗ cũ.

Nhưng lúc này bên cạnh cô ấy đang có người. Hai người đang đứng rất gần, đang thấp giọng nói chuyện. Trên mặt Hạ Sơ còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đó là lần đầu tiên Thời Sênh gặp Kỷ Điệp.

Đó là một cô gái nhỏ rất đáng yêu, nhưng lần đầu gặp mặt Thời Sênh đã không thích cô ta.

Cho nên cô đứng ở xa, đợi Kỷ Điệp và Hạ Sơ nói chuyện xong mới đi đến.

Mấy năm nay Hạ Sơ đã trưởng thành lên nhiều, bớt đi vẻ ngây ngô, trở nên chín chắn trưởng thành hơn, thế nhưng tính cách vẫn gần như không thay đổi gì nhiều.

Ít nhất là ở trước mặt cô…

“A Sênh, cậu đến rồi à!” Hạ Sơ nhào về phía Thời Sênh, “Tớ biết ngay là cậu nhìn thấy thiệp mời sẽ đến ngay mà. Nào, xem tớ đã chuẩn bị sẵn trà chiều cho cậu rồi đây này.”

Thời Sênh đẩy cô ra, ngồi xuống hỏi chuyện, “Người đó là ai?”

“Hả? Cơ Dạ đó.” Hạ Sơ tưởng rằng Thời Sênh hỏi đối tượng cô sắp đính hôn.

“Cô ta cơ mà.” Thời Sênh lặp lại một lần.

Hạ Sơ chớp mắt, nhìn về hướng Kỷ Điệp vừa rời đi, cười hi hi ngồi xuống trước mặt Thời Sênh, “Cô ấy là một chi thứ trong tộc của tớ,

tên là Kỷ Điệp, bây giờ đang đi theo tớ.”

“Tớ không thích cô ta.”

Hạ Sơ phồng má, “Tại sao chứ?”

Cô chọc chọc Thời Sênh, cười he he, “Có phải là cậu ghen rồi không? Yên tâm đi, trong lòng tớ cậu vĩnh viễn là đặc biệt nhất, không ai có thể thay thế được.”

Thời Sênh nhíu mày, không tiếp tục đề tài này nữa, “Con người Cơ Dạ cậu hiểu rõ mà, cậu muốn đính hôn với hắn ta sao?”

Hạ Sơ cười, “Không còn cách nào khác, trong tộc đã định rồi, họ là trưởng bối, sao tớ phản bác được chứ?”

“Cậu thích hắn không?”

“Thích à?” Hạ Sơ nghiêng đầu, một lọn tóc rủ xuống, che đôi mắt cô. Thời Sênh giơ tay vén tóc Hạ Sơ lên, đáy mắt cô là ý cười nhộn nhạo, “Người như chúng ta nói gì đến chuyện thích chứ.”

Sống trong gia tộc lớn, cũng có điều bất đắc dĩ của gia tộc lớn.

“Cậu không thích thì có thể từ chối.” Thời Sênh nói: “Không cần thiết phải trả giá vì người khác.”

“A Sênh. Tớ không phải là cậu.” Hạ Sơ nằm bò trên bàn, kéo tay Thời Sênh nghịch, “Không nói đến chuyện này nữa. A Sênh, sau khi đính hôn tớ phải ra chiến trường rồi, cậu đi cùng tớ được không?”

“Chiến trường?” Thời Sênh không rút tay mình lại, nhìn Hạ Sơ, “Người trong tộc cậu đồng ý sao?”

Hạ Sơ bây giờ là người thừa kế.

“Ừm, tớ đã thuyết phục được họ rồi, hơn nữa Hạ gia không chỉ có một mình tớ là con cháu, thực ra họ cũng không để ý đâu.” Hạ Sơ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Thời Sênh, bên trong có sự kiên định, “Nhưng tớ muốn thay anh tớ hoàn thành tâm nguyện.”

Lúc đó Thời Sênh rất muốn nói, tứ hải sênh ca là chuyện không thể nào.

Nhưng câu nói này đã ra đến miệng hàng trăm nghìn lần rồi lại quay lại, cuối cùng vẫn không thốt được thành lời.

Cô cuộn chặt ngón tay lại, “Được, tớ đi cùng cậu.”

Chương 2030: Sênh ca vạn dặm (31)

TNgày Hạ Sơ đính hôn, Thời Sênh đến tham dự, nhưng không xem hết nghi thức đính hôn đã xoay người rời khỏi hội trường, đi đến nơi Hạ Sơ hay đến.

Cô ngồi ở đó rất lâu. Có lẽ là gần đây đã quá mệt mỏi, nên cô dựa vào ghế ngủ mất.

Cho đến khi có người làm cô thức giấc. Cô tưởng rằng có người đi đến, không để ý lắm, nên đứng dậy luôn.

Bên kia tiếng nói còn chưa dứt, hơn nữa còn có người đang khóc.

Thời Sênh lấy làm lạ, đây là Hạ gia, hơn nữa đây là địa bàn của Hạ Sơ, người bình thường không vào đây được, lúc này lại có ai chạy đến đây khóc chứ?

Cô nghi hoặc một lát, nhìn về nơi tiếng khóc truyền đến.

Trên chiếc giá mây gần đó có hai người đang đứng, một lớn một nhỏ, người lớn cô biết, Cơ Dạ, tân lang của ngày hôm nay, người nhỏ cô chưa gặp bao giờ…

“Huyên Huyên, chẳng phải anh đã bảo em ở nhà đợi rồi sao?” Cơ Dạ xoa đầu cô bé mới chỉ cao đến ngực mình, ngữ khí tràn ngập sự bất đắc dĩ.

“Anh à, tại sao anh lại đính hôn với người khác? Trước đây chẳng

phải anh đã nói là sẽ đợi em lớn rồi hay sao?” Giọng cô bé nghẹn ngào, “Tại sao anh lại lừa em?”

“Huyên Huyên, có một số chuyện em không hiểu được đâu, em còn nhỏ. Sau này em sẽ gặp người khác tốt hơn. Anh mãi mãi là anh trai yêu thương em.” Cơ Dạ dịu dàng an ủi Cơ Huyên.

“Không, em không muốn anh làm anh trai em, em muốn làm tân nương của anh.” Cơ Huyên càng khóc dữ hơn.

“Suỵt!” Cơ Dạ vội vàng bịt miệng cô ta lại, “Huyên Huyên em đừng gây rối nữa, anh đưa em đi tìm ba, sau này những lời như thế này em không được nói nữa đâu đấy.”

“Em không muốn, anh đã nói là yêu Huyên Huyên nhất rồi cơ mà? Em không muốn phải rời xa anh đâu!!”

“Em ngoan nào, đợi anh về rồi nói chuyện với em được không?”

Thời Sênh giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh nghe Cơ Dạ an ủi Cơ Huyên xong. Cho đến khi họ rời đi, cô vẫn duy trì một biểu cảm.

Đêm khuya tĩnh lặng, gió mát phất phơ.

Hạ Sơ từ đầu kia chạy lại, trên người cô vẫn còn mặc bộ lễ phục màu trắng, gương mặt ửng đỏ, mang theo mùi rượu. Cô chạy vào, chống cây cột thở dốc, “Tớ biết ngay là cậu ở đây mà.”

Thời Sênh không thích những chỗ đông người, cho nên không nhìn thấy cô ở tiệc đính hôn Hạ Sơ không hề thấy bất ngờ. Cô biết Thời Sênh sẽ ở đây đợi cô.

Yến tiệc vừa kết thúc cô đã chạy ngay đến đây.

Thời Sênh nhếch miệng nở một nụ cười, “Cậu cẩn thận Cơ Dạ một chút.”

Hạ Sơ trợn mắt, “Sao vậy?”

“… Không sao cả.” Đoạn đối thoại vừa rồi cũng không chứng minh được điều gì.

“A Sênh, cậu lạ lắm đấy.” Hạ Sơ lại gần Thời Sênh, “Có chuyện gì rồi?”

Thời Sênh trầm mặc giây lát, kể lại chuyện vừa rồi cho Hạ Sơ.

Cô không muốn sau này vì sự che giấu của mình lại xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn được.

Hạ Sơ nghe xong lại cười, kéo Thời Sênh ngồi xuống, “Đó là em gái của Cơ Dạ, tình cảm anh em rất tốt. Cơ Huyên còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện. Tớ và Cơ Dạ đính hôn có thể sẽ khiến con bé cảm thấy mình đã mất đi anh trai. Tớ có thể hiểu được tâm trạng này.”

Nếu anh trai của cô đính hôn, sau này sự yêu thương chiều chuộng phải chia cho một người phụ nữ khác nữa, có lẽ cô cũng sẽ không vui vẻ nổi.

Thời Sênh mím môi, “Ừ.”

“Được rồi, dù sao cũng là ngày tớ đính hôn, cậu vui lên đi mà!” Hạ Sơ giơ tay ra nhéo má Thời Sênh, “A Sênh cậu cười lên xem nào.”

Thời Sênh phối hợp nở một nụ cười.

Vẻ mặt Hạ Sơ ghét bỏ, “Thôi cậu đừng cười nữa thì hơn, tớ nhìn thấy sợ lắm, haizzz, hôm nay cậu đừng về nữa, chúng ta đi uống rượu, không say không về.”

“Ừm.”

Hạ Sơ mang không ít rượu đến, hai người ngồi dưới giàn dây leo, câu được câu chăng uống rượu. Đa số là Hạ Sơ nói, Thời Sênh nghe, thỉnh thoảng Thời Sênh sẽ nói, nhưng đều rất đơn giản.

“A Sênh, nếu như anh trai tớ còn sống, thì có lẽ anh ấy sẽ rất vui vẻ.” Hạ Sơ uống hơi nhiều, đột nhiên nhắc đến Hạ Lân, “Anh ấy sẽ thấy vui cho tớ lắm.”

“Đừng uống nữa.” Thời Sênh lấy bình rượu trong tay Hạ Sơ ra.

“Ưm, đừng mà! Để tớ uống đi, hôm nay tớ không say không về!”

“Cậu say rồi.”

“Còn lâu nhé, tớ đây nghìn ly không say, sao lại say được chứ!” Hạ Sơ phản bác, đáy mắt cô có chút mơ màng. Đột nhiên ném bình rượu ra, nắm tay Thời Sênh, “A Sênh, cậu nói đi, tớ có phải là người đẹp nhất không?”

“Ừm, cậu đẹp nhất.”

“Vậy tại sao anh tớ không chịu mở mắt ra nhìn tớ?” Hạ Sơ bất chợt rơi lệ, không gào thét khóc lóc, chỉ trầm mặc rơi lệ, “Tại sao chứ, ngay cả lần gặp mặt cuối cùng anh tớ cũng không cho tớ được gặp.”

“Anh ơi…”

“Anh ơi, em sẽ ngoan mà, anh đừng đi.”

“Anh ơi…”

Hạ Sơ liên tục nỉ non, nước mắt giống như hồng thủy dâng trào, không thể ngăn được.

“A Sênh… tớ buồn quá.”

Thời Sênh đứng dậy, ngồi sang bên cạnh Hạ Sơ, ấn đầu cô vào trong lòng mình, “Khóc đi.”

Buổi tối hôm đó, Hạ Sơ khóc rất lâu, cuối cùng Thời Sênh đưa Hạ Sơ về phòng.

Một mình cô ung dung trở về Thời gia. Cô gặp Thời Vũ ở cửa. Thời Vũ vẫn mặc chiếc váy màu đỏ, dường như định đi đâu đó, gặp Thời Sênh cô ta hơi ngẩn người, lát sau đã rủ đầu xuống, “Gia chủ.”

“Ừm.” Thời Sênh gật đầu.

Thời Vũ chần chừ giât lát, nhấc chân đi ra ngoài. Khi lướt qua vai Thời Sênh, cô ta đột nhiên nghe thấy Thời Sênh nói, “Muộn thế này rồi, đi đâu vậy?”

Thời Vũ cứng đờ người, lùi về phía sau một bước, đối mặt với Thời Sênh, “Mức độ ăn ý giữa tôi và Hồng Nhẫn không cao lắm, tôi chuẩn bị tìm một nơi để ma sát với nhau …”

“Ừm.” Giọng Thời Sênh vẫn không hề có bất cứ dao động nào, “Nhớ cẩn thận đấy.”

Thời Vũ nhìn người đi vào cánh cửa lớn của Thời gia, cắn môi dưới,

cuối cùng xoay người rời đi.

Thời Sênh không hỏi Thời Vũ tại sao lại ra ngoài vào lúc này, giống như năm xưa cô không hỏi tại sao cô ta không gần gũi với mình vậy.

Có một số câu trả lời vẫn không nên biết thì hơn.

Thời Sênh về phòng, tối nay nghe Hạ Sơ nói linh tinh, khiến cô cũng không ngủ được, dứt khoát đến phòng tập luyện.

Thực ra Thời Sênh rất ít khi ngủ sâu, mỗi lần ngủ sâu cô đều bị những cảnh tượng kinh khủng kia đánh thức, cho nên cô chỉ có thể ngủ ngắn nghỉ ngơi giây lát.

Bây giờ cô đã quen với việc tập luyện vào buổi tối, mệt thì nằm chơi mấy ván game, coi như nghỉ ngơi.

…

Chuyện ra chiến trường, Thời Sênh thân là gia chủ, vốn dĩ có rất nhiều phản đối, nhưng người của Thời gia đều duy trì trầm mặc, chỉ có đại trưởng lão dặn dò Thời Sênh đôi câu.

Những người này chỉ muốn Thời Sênh chết trên chiến trường, không quay về nữa.

Lúc này địa vị của Thời Sênh và Hạ Sơ đều gần như nhau, sau lưng đều có một đám người mong muốn họ chết đi, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

Càng có nhiều người như vậy, Thời Sênh càng không muốn chết. Cô dựa vào cái gì mà phải đáp ứng nguyện vọng của những người đó chứ.

Cô cứ phải sống, sống tốt hơn họ, còn phải để họ phải nhìn sắc mặt của mình mà hành sự.

Trước khi rời đi Thời Sênh đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở Thời gia. Khi cô không có mặt ở Thời gia, chắc chắn sẽ có người giở trò, nhưng như vậy cũng tốt, để cô nhìn rõ được đám người ấy, sau này người Thời gia cũng sẽ an phận hơn.

Chương 2031: Sênh ca vạn dặm (32)

Lần trước ra trận cùng Thời gia, trong lòng cô đều đang lên kế hoạch làm thế nào để chạy trốn, đâu có thời gian để thể nghiệm xem ra chiến trường có cảm giác thế nào.

Lúc mới đầu cô chỉ là đi cùng Hạ Sơ, sau đó cô đã thích chiến trường. Con người ở đó chiến đấu với nhau, nhưng đa số mọi người đều chỉ có một ý niệm, bảo vệ tổ quốc, bảo vệ người thân.

Cho dù có phải hy sinh họ cũng không từ.

Trong cơ thể Thời Sênh chảy dòng máu của Thời Mộ, trên chiến trường, cô càng dễ máu nóng dâng trào hơn.

Trong chiến trường, Hạ Sơ đang trưởng thành, Thời Sênh cũng đang trưởng thành, Trảm Long Vệ bên cạnh cô cũng đang trưởng thành.

Danh tiếng của Trảm Long Vệ ngày càng lớn hơn, đương nhiên danh tiếng của Thời Sênh cũng được lan truyền.

“A Sênh, thắng rồi!!!” Hạ Sơ mặc quân trang chạy đến trước mặt Thời Sênh, ôm chặt lấy cô, “A a a a a, chúng ta thắng rồi.”

Thời Sênh nhìn đội ngũ tan tác ở phía xa, ánh sáng khi tắt khi sáng lướt qua đôi mắt cô. Cô khẽ mỉm cười, “Ừ. Thắng rồi.”

“A Sênh, cậu thông minh quá.” Vẻ mặt Hạ Sơ tràn ngập sự sùng bái, “Nếu không phải có cậu lên kế hoạch thì chúng ta cũng không thắng

nhẹ nhàng như vậy được. A Sênh nhà tớ lợi hại nhất, thích cậu quá đi mất!!!”

Thời Sênh vỗ vai Hạ Sơ, ánh mắt cô không nhịn được nhìn lên Kỷ Điệp đang đứng gần đó.

Không sai, Kỷ Điệp đã đi theo đến đây.

Tuy không biết Hạ Sơ nghĩ thế nào, nhưng nếu cô ấy thích, thì cô cũng sẽ cố gắng không chạm mặt với Kỷ Điệp.

“Tớ qua đó nói qua về kế hoạch tiếp theo.” Thời Sênh chỉ sang bên cạnh, “Lát nữa đến phòng tớ, tớ xem thử vết thương của cậu thế nào.”

“Không sao đâu, vết thương nhỏ ấy mà.” Hạ Sơ không để ý lắm, nhưng ngoài miệng đã rất vui vẻ đồng ý, “Vậy cậu nhớ để cửa cho tớ đấy.”

Thời Sênh rời đi. Cô quay đầu liếc nhìn Hạ Sơ một cái, Kỷ Điệp đã cúi xuống tránh ánh mắt của cô. Cô hơi đỡ trán, trong lòng có chút bất an.

Nhưng cuối cùng cô cố đè nén sự bất an đó lại, cùng người bên cạnh đi bàn giao kế hoạch tiếp theo.

Khi cô xong việc, Hạ Sơ đã đợi ngoài cửa, “A Sênh.”

Thời Sênh mở cửa, nguồn điện bên trong tự động điều chỉnh đến độ sáng thích hợp.

Hạ Sơ đi thẳng đến tủ trữ lạnh của Thời Sênh, lấy trong đó ra mấy bình rượu.

Còn chưa mở ra đã bị Thời Sênh rút đi, Hạ Sơ xoay người, đúng lúc đối diện với ánh mắt Thời Sênh, cô cong môi, “Làm gì vậy hả?”

“Cậu bị thương rồi, đừng uống rượu.” Thời Sênh cất rượu vào tủ, lấy mấy chai đồ uống ra đưa cho cô, “Uống cái này.”

Hạ Sơ không vui nhận lấy, khom lưng xuống đi qua dưới cánh tay cô, “A Sênh, tớ thấy cậu càng ngày càng lắm chuyện rồi đấy, giống như anh tớ vậy.”

Thời Sênh lấy hộp thuốc ra, kéo Hạ Sơ ngồi lên ghế sofa, “Cậu tưởng sự sống chết của người khác tớ sẽ quản chắc?”

Hạ Sơ cười khanh khách, “A Sênh tốt nhất rồi.”

“Đừng động đậy.”

“A Sênh, sau này cậu muốn lấy người thế nào?” Hạ Sơ đôi mắt long lanh nhìn Thời Sênh. Cô rất tò mò, người như thế nào mới có được A Sênh.

Thực đáng tiếc cô không phải là đàn ông.

Nếu anh trai cô vẫn còn, cô nhất định sẽ khiến A Sênh trở thành chị dâu mình.

“Tớ sẽ không lập gia đình.” Ngữ khí Thời Sênh điềm nhiên.

“Ô… cậu là gia chủ Thời gia, chắc chắn là không thể lập gia đình được rồi.” Hạ Sơ nghĩ đến đây, nghiêng đầu nói, “Vậy tớ nói cách khác nhé, cậu sẽ thích người thế nào?”

“Chuyện sau này ai nói trước được chứ.” Thời Sênh lắc đầu.

“Cậu nói đi mà.” Hạ Sơ chọc chọc lên mặt Thời Sênh, “Nói đi, cậu thích người như thế nào? Tớ có hỏi cậu thích ai đâu, có gì mà không nói được chứ.”

“Vậy cậu thì sao?” Thời Sênh chỉnh lại quần áo bị Hạ Sơ kéo lệch đi, “Cậu thích người như thế nào?”

Hạ Sơ không hề chần chừ nói: “Người giống như anh tớ, he he. Tớ nói cho cậu biết nhé, trước đây khi còn nhỏ tớ đã nghĩ rồi, một nửa của tớ phải hoàn hảo giống như anh tớ, phải yêu thương chiều chuộng tớ như vậy.”

Bây giờ Hạ Sơ nhắc đến Hạ Lân đã không còn quá khích như vậy nữa, thậm chí còn có chút tự hào.

Đại khái là vì trong quân đội đã được nghe nhiều sự tích về Hạ Lân.

“Cơ Dạ có phù hợp không?” Thời Sênh ngồi trên ghế sofa, cơ thể chìm vào trong sofa mềm mại.

“Cơ Dạ?” Hạ Sơ cuộn mình bên cạnh Thời Sênh, gối đầu lên đùi cô, đặt tay lên má, “Thực ra tớ cũng không hiểu lắm về Cơ Dạ, nhưng chẳng qua trước đây ở tiệc đính hôn Cơ Dạ biểu hiện khá lễ phép. Nhìn lại thì, tớ và anh ta đều theo sự sắp xếp của gia đình, sau này phải tiếp xúc nhiều hơn thì mới biết được.”

“Nếu như cậu không đồng ý …”

“A Sênh.” Hạ Sơ ngắt lời cô, “Tớ phải chịu trách nhiệm với gia tộc, nếu hy sinh tình yêu có thể hoàn thành tâm nguyện của anh tớ, thì tớ bằng lòng. Cũng có lẽ sau này tớ sẽ thích anh ta thì sao?”

Thời Sênh liếm bờ môi có chút khô rát của mình, “Ừm.”

Hạ Sơ nói luyên thuyên không ngớt. Thời Sênh nhắm mắt lại, cũng không biết có nghe hay không, nhưng Hạ Sơ hoàn toàn không để ý. Cô biết Thời Sênh vẫn đang nghe, những vấn đề cô hỏi, Thời Sênh đều có thể trả lời lại được.

Hạ Sơ nói mệt rồi, không biết đã ngủ từ lúc nào.

Thời Sênh mở mắt ra, bế cô lên giường, đắp chăn lại, thì có người gõ cửa.

Kỷ Điệp ở ngoài cửa, mặt trắng bệch, mắt ngấn lệ, “Đại tiểu thư… đại tiểu thư có ở đây không?”

“Có chuyện gì?”

Kỷ Điệp hơi sợ Thời Sênh, cô ta nắm vạt áo, “Gia chủ… gia chủ đi rồi… trong tộc bảo đại tiểu thư lập tức trở về.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

Kỷ Điệp vô thức trả lời, “Bốn giờ trước.”

“Bốn giờ trước, tại sao bây giờ mới truyền đến.” Thần sắc Thời Sênh hơi lạnh.

Hạ gia chủ không còn nữa, người đầu tiên nhận được thông báo phải là Hạ Sơ, người thừa kế mới đúng.

Tại sao bốn giờ đồng hồ sau mới có người truyền tin đến?

Bốn giờ đồng hồ đã đủ có bao nhiêu chuyện xảy ra rồi?

Kỷ Điệp không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nói: “Phiền Thời gia chủ gọi đại tiểu thư nhà chúng tôi một tiếng.”

Thời Sênh đóng cửa lại, cho Trảm Long Vệ đi chuẩn bị phi thuyền. Cô thu dọn đơn giản mấy thứ, ôm cả Hạ Sơ và cả chăn ga lên phi thuyền.

Kỷ Điệp không ngờ Thời Sênh còn chưa gọi Hạ Sơ dậy, mấy lần liền muốn gọi Hạ Sơ, nhưng đều bị Thời Sênh trừng mắt lườm.

Cho đến khi đi được nửa đường đi, Thời Sênh mới gọi Hạ Sơ dậy.

“… A Sênh, chúng ta đi đâu đây?” Hạ Sơ nhìn cảnh tượng lướt qua bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghi hoặc.

Ngữ khí Thời Sênh bình bình, “Hạ gia chủ qua đời rồi, về Đế Đô Tinh.”

Hạ Sơ ngẩn người.

Hạ gia chủ qua đời rồi…

Đó là ba cô…

Tuy từ sau khi Hạ Lân mất, ba cô chưa bao giờ vui vẻ với cô, cho rằng cô hại chết Hạ Lân, nhưng suy cho cùng ông vẫn là ba cô.

Sao lại chết như vậy được chứ?

Khi cô đi, rõ ràng ông vẫn còn rất mạnh khỏe.

Thời Sênh chuyển tin tức mới nhất cho cô, “Hạ gia cố ý che giấu tin tức, không muốn cậu về nhanh như vậy. Tớ đã cho người đến Hạ gia thăm dò rồi, có lẽ họ muốn diệt trừ cậu.”

“A Sênh…”

“Đừng lo, tớ đã cho Trảm Long Vệ đợi lệnh rồi, Hạ gia muốn diệt trừ cậu không dễ dàng như vậy đâu.”

Hạ Sơ nắm lấy tay Thời Sênh, không nói gì.

“Bây giờ cậu liên hệ với người của cậu. Tớ sẽ nói cho cậu biết phải làm thế nào, cậu chỉ cần tin tưởng tớ thôi.”

Hạ Sơ gật đầu, mở thiết bị cá nhân của mình.

Thời Sênh ấn lấy tay cô, “Đừng dùng cái này, lần trước tớ bảo cậu thiết lập kênh mã hóa, cậu đã lập chưa?”

“Ừm.” Hạ Sơ mở kênh mã hóa đã lập, liên hệ với người của mình ở Hạ gia.

Tin tức nói gần giống như của Thời Sênh.

Chương 2032: Sênh ca vạn dặm (33)

Hạ Sơ và Thời Sênh trở về Đế Đô Tinh. Thời Sênh không để Hạ Sơ về Hạ gia ngay, mà lén lút đến gần Hạ gia dưới sự yểm hộ của người khác.

Lúc này Hạ gia đang bị chú út của Hạ Sơ, Hạ Thành Tín nắm quyền, xung quanh Hạ gia đều có người canh gác.

“A Sênh, trước sau đều có người, chúng ta muốn vào trong rất khó khăn đấy.” Sắc mặt Hạ Sơ ngưng trọng.

Nhưng từ sâu trong đôi mắt cô vẫn có một tia bi thương không dễ phát hiện ra, những người này đều là người thân của cô, nhưng lúc này lại đang xung đột vũ trang.

“Tớ có thể đưa cậu vào trong.” Thời Sênh khẽ nói.

Bình thường cô ra vào Hạ gia xuất quỷ nhập thần, đã quen thuộc với Hạ gia từ lâu, vài tên gác cửa quèn này không ngăn được cô.

Thời Sênh vỗ vai cô, “Quyết định xong chưa?”

Hạ Sơ hỏi: “A Sênh… có phải là, tớ không phản kháng thì họ sẽ giết tớ không?”

“Trong lòng cậu đã có đáp án rồi đấy.”

Hạ Sơ cười lắc đầu, “A Sênh, có những lúc cậu cực kỳ tàn nhẫn.”

Thời Sênh không nói gì.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên trầm mặc.

“Nếu tớ không tàn nhẫn một chút thì có lẽ người chết chính là cậu. Tớ không muốn cậu chết.” Thời Sênh đè thấp giọng, nói ra câu này dường như là một việc rất khó khăn đối với cô.

Hạ Sơ đột nhiên ôm lấy cô, “Ừ, A Sênh là tốt nhất.”

A Sênh của cô chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Cho dù phía trước máu tươi đầm đìa thế nào, cô ấy chẳng phải cũng vẫn sẽ kiên định ở bên cô hay sao?

“Đi thôi.”

Chuyện phải đối mặt thì sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt.

Thời Sênh vào Hạ gia từ phía sau, bên này là con đường cô hay đi, bởi vì khá hẻo lánh, cửa còn không khóa, cho nên người gác cổng chỉ thường xuyên đi tuần qua chứ không có người đứng canh gác.

Thời Sênh và Hạ Sơ xâm nhập vào Hạ gia, tránh né người của Hạ Thành Tín, đi về hướng nhà chính Hạ gia.

Cũng có lẽ là vì Hạ Quý am hiểu luyện khí, cho nên phòng ốc của Hạ gia đa số đều có chức năng phòng ngự nhất định, còn khó vào hơn phòng bình thường.

Gần như phải mất hơn một tiếng mới vào được nhà chính Hạ gia.

Hạ Thành Tín có lẽ đang ở trong nhà chính, cho nên hàng phòng ngự ở đây là nghiêm ngặt nhất.

“Đợi đến tối.” Thời Sênh không hề do dự nói.

Hạ Sơ tin tưởng Thời Sênh vô điều kiện. Thời Sênh nói đợi đến tối, cô cũng không hề có bất cứ nghi hoặc nào.

Hai người vùi trong một bồn hoa bên ngoài nhà chính. Hạ Sơ nhìn chằm chằm nhà chính, thần sắc hơi trầm trọng, không biết đang nghĩ gì.

Thời Sênh túm đám lá cây bên cạnh, vặt từng mảng lá rơi xuống, rớt xuống bùn đất phía dưới, một lúc sau bên cạnh người cô đã toàn là lá cây.

“A Sênh, có phải cậu có điều gì muốn nói không?” Thời Sênh hành hạ lá cây như thế, Hạ Sơ cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Thời Sênh vứt đám lá cây mình làm rụng xuống ra, nhìn Hạ Sơ, lá cây xanh che đi nửa người cô, không nhìn thấy khuôn mặt cô.

“Cậu nghĩ tại sao bốn tiếng sau cậu mới nhận được tin Hạ gia chủ qua đời?”

“Khi ba tớ… mất họ đã gửi tin nhắn cho tớ. Nhưng tin nhắn còn chưa được gửi đến tín hiệu đã bị che đi, họ nghĩ cách mới gửi tin đến được.”

“A Sênh cậu thấy có vấn đề gì à?”

Thời Sênh lắc đầu, “Chỉ là thấy hơi kỳ lạ, khoảng thời gian bốn tiếng đồng hồ quá dài.”

“Từ khi tớ làm người thừa kế, họ đã không ngừng nhét người vào bên cạnh tớ. Chuyện lần này đám người đó e là cũng đã tốn không ít sức lực, bốn tiếng đã được coi là ngắn rồi. Nới năng lực của họ, cho dù là phong tỏa tin tức mấy ngày liền cũng không có gì là lạ cả.”

Ngữ khí Hạ Sơ không nhanh, sự trầm trọng trong giọng nói cũng chỉ có mình cô mới hiểu được.

“Ừ…” Có lẽ là vì cô đã nghĩ quá nhiều rồi chăng.

…

Sắc trời dần tối, cả căn đình viện đều sáng rực đèn điện, khiến đình viện nổi bật với màu xanh sẫm như ảo như mộng.

“Tớ đi dẫn dụ họ, cậu vào trong đó trước.” Thời Sênh chỉ vào đám người tuần tra đứng ở cửa nhà chính.

“A Sênh.”

“Tớ sẽ cẩn thận.”

Thời Sênh không cho Hạ Sơ cơ hội nói chuyện, nhanh chóng xuyên vào bụi hoa, bên kia nhanh chóng có tiếng động vang lên. Hạ Sơ đợi đám người tuần tra rời đi, rồi nhanh chóng xông vào nhà chính.

Cũng có lẽ Hạ Thành Tín cảm thấy cô không thể xông vào như vậy, cho nên mật mã của nhà chính vẫn chưa thay đổi, cô vào xử lý hai người tuần tra ở dưới, rồi đi theo cầu thang đi lên trên.

Đèn hành lang không biết đã bị ai tắt đi, một mảng u ám.

Hạ Sơ cẩn thận đi lên trên.

Răng rắc.

Tiếng cửa sổ vang lên tiếng động rất nhỏ, cả người cô bỗng như căng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ bị mở ra, một bóng người từ bên ngoài cửa sổ đi vào, nhẹ nhàng dừng lại trên hành lang, vẫy tay với Hạ Sơ.

Hạ Sơ định thần lại, đi đến bên Thời Sênh, “Tớ đã xem qua tầng dưới rồi, không có người, có lẽ là ở tầng 3.”

Tầng 3 qua nhiều thế hệ vẫn luôn là nơi nghỉ ngơi, nó giống như một biểu tượng. Hạ Thành Tín đã nắm quyền thì chắc chắn sẽ ở tại đó.

“Ừ, đi thôi.”

Thời Sênh chưa bao giờ đến nhà chính Hạ gia, cho nên Hạ Sơ đi trước dẫn đường. Họ đánh bại mấy tên gác đêm ở tầng 2, rồi đi lên thẳng tầng 3.

Tầng 3 đã cài đặt khóa sinh vật, Thời Sênh mất một lúc mới mở được khóa.

Hai người giống như kẻ trộm lẻn vào phòng ngủ nhà chính, quả nhiên nhìn thấy có người đang nằm trên giường.

Hạ Thành Tín đang nằm trên giường, hai bên ông ta là hai cô gái, nhìn có vẻ như trước đó đã xảy ra một trận đấu kịch liệt, dưới đất một mảnh hỗn độn.

Hạ Sơ có chút phản cảm nhíu mày.

Ba cô vừa mất, Hạ Thành Tín lại ở đây làm chuyện này.

Tuy đã sớm biết đám người này là hạng người gì, nhưng lúc này Hạ Sơ vẫn không khỏi buồn lòng.

Ở bên ngoài dù đoàn kết thế nào, chỉ cần không đối ngoại đã bắt đầu nội chiến, nếu cứ tiếp tục như vậy, cái nhà này sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.

Thời Sênh lấy một con dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo ra, yên lặng hỏi Hạ Sơ, tự mình làm hay để cô giúp đỡ?

Hạ Sơ đón lấy con dao từ trong tay Thời Sênh, cô há miệng, yên lặng nói: “Để tự tay tớ làm.”

Đây là chuyện của Hạ gia, sao có thể để tay A Sênh dính máu tươi được chứ.

Cô đến gần bên giường, hít một hơi thật sâu, đâm mạnh vào người nằm trên giường. Có lẽ lúc trước đã chiến đấu quá kịch liệt cho nên Hạ Thành Tín không phòng bị gì, một nhát dao của Hạ Sơ vừa khéo đâm vào lồng ngực Hạ Thành Tín.

Hạ Thành Tín bị cơn đau làm tỉnh dậy. Người bên cạnh hắn giật mình tình giấc, bỗng nhìn thấy một bóng đen bên cạnh giường, liền giật mình hét chói tai, bọc quần áo lăn xuống giường.

“Hạ Sơ!” Hạ Thành Tín nhìn rõ người trước mắt, đáy mắt trào lên sự căm phẫn, quên cả đau đớn, “Sao mày lại về đây nhanh như vậy? Sao mày vào đây được?”

“Chú út, thi thể ba cháu vẫn còn đặt ở dưới đó.” Hạ Sơ không trả lời

Hạ Thành Tín, “Tâm chú có thấy yên không?”

Hạ Thành Tín cố gắng giãy giụa, nhưng đã bị Hạ Sơ ghì chặt lấy.

“Hạ Sơ mày bỏ tao ra, tao là chú út của mày đấy.”

“Bây giờ biết chú là chú út của tôi rồi sao? Ở bên ngoài khi chú bày thiên la địa võng để lấy mạng tôi sao không thấy chú nghĩ ra chú là chú út của tôi hả?” Hạ Sơ rút con dao ra, giơ cao lên, máu tươi trên lưỡi dao nhỏ xuống mũi Hạ Thành Tín.

Con dao vừa được rút ra, Hạ Thành Tín đã lập tức cảm nhận được cơn đau đớn kịch liệt.

Mặt hắn trắng bệch, hắn nhìn Hạ Sơ gào lên: “Hạ Sơ… mày dám!”

Trong lòng Hạ Sơ đang bứt rứt một hồi, cuối cùng cắn răng đâm thẳng con dao vào lồng ngực Hạ Thành Tín.

Hạ Thành Tín trợn trừng mắt, lời nói trong miệng còn chưa kịp nói ra.

Chương 2033: Sênh ca vạn dặm (34)

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ len vào, chiếu lên trên giường, máu tươi ngấm thành một bóng đen lớn.

Hạ Thành Tín trợn trừng hai mắt, đáy mắt còn nguyên sự khó tin và phẫn nộ.

Hạ Sơ khó khăn nuốt nước bọt, cảnh giác quay đầu lại.

Tích tách…

Tích tách…

Một bàn tay trắng nõn bên cạnh thân người nắm lấy con dao sắc nhọn, máu tươi từ trong tay cô nhỏ xuống, đã hội tụ thành một vệt máu nhỏ dưới đất.

Hạ Sơ chợt buông tay ra, “A Sênh.”

Thời Sênh hất tay Hạ Thành Tín ra, con dao dính máu rơi xuống đất, kêu loảng xoảng.

“A Sênh, sao cậu lại dùng tay chặn?” Hạ Sơ cầm tay Thời Sênh, vết thương gần như nhìn thấy được cả xương trắng bên trong, Hạ Sơ rùng mình run rẩy.

Cô vội vàng bật đèn đi tìm hộp thuốc, bây giờ Hạ Thành Tín đã chết rồi, người thừa kế chính hiệu là cô ở đây, đám người kia của Hạ gia

đương nhiên là biết nên lựa chọn thế nào.

Hạ Sơ luống cuống chạy đi tìm hộp thuốc, dùng thuốc trị lành vết thương cấp tốc để cầm máu cho Thời Sênh.

“Cậu có ngốc không hả?” Hạ Sơ hít sâu, “Có đau không?”

“Không đau.” Giọng Thời Sênh không nghe ra được điều gì bất thường, dường như cô không hề đau đớn gì vậy.

“Sao lại không đau được chứ!” Nước mắt đã vòng quanh hốc mắt Hạ Sơ, “Cậu tưởng tớ chưa bị thương bao giờ nên không biết bị thương là như thế nào à? A Sênh, cậu là con người, là con người có máu có thịt. Ở trước mặt tớ mà cậu cũng không thể nói được một câu kêu đau hay sao hả?”

Nói đến phần sau Hạ Sơ cũng bắt đầu có chút kích động.

Cô quen biết cô ấy đã bao lâu như vậy vậy, cũng đã từng thấy cô bị thương, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cô chưa bao giờ thấy cô ấy kêu đau một lần nào.

Thời Sênh trầm mặc giây lát, cô mở miệng nói, “Đau.”

“Ai bảo cậu dùng tay hả!” Giọng Hạ Sơ đã nghẹn ngào.

Vừa rồi cho dù cô ấy không ngăn Hạ Thành Tín lại, thì cô cũng chỉ bị chút vết thương ngoài da, đâu có giống như bây giờ.

Thời Sênh không nói nữa, tự mình xử lý vết thương, dùng bình xịt phun một cái, vết thương nhanh chóng khép miệng lại. Cô giơ tay trước mặt Hạ Sơ, “Chẳng phải là lành rồi sao? Có gì để khóc đâu chứ?”

“Tớ cứ khóc đấy!”

Không nói không sao, nói vậy khiến Hạ Sơ càng không chịu được, nước mắt cứ thế tuôn ra như thể không cần tiền.

“Đừng khóc nữa, có người đến rồi.” Ngữ khí Thời Sênh bình tĩnh nhắc nhở Hạ Sơ. Hai người phụ nữ vừa rồi gào thét chạy ra ngoài, người phía dưới đã bị họ giải quyết hết, nhưng bên ngoài vẫn còn có người, lúc này chắc cũng sắp lên đến đây.

Hạ Sơ lau qua loa mặt, bên ngoài gần như cũng đồng thời vang lên tiếng bước chân.

Một đám người xông vào phòng, đập vào mắt là Hạ Sơ với đôi mắt hơi đỏ, nhìn họ không chút biểu cảm, đằng sau cô là Hạ Thành Tín đang nằm trong vũng máu.

Thế này…

“Hạ Thành Tín tạo phản, các người cũng muốn tạo phản hay sao?” Hạ Sơ lấy ra khí thế của người thừa kế, “Tôi còn chưa chết đâu đấy!”

Một đám người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, một lúc sau cũng không nói nên lời, bầu không khí cứng nhắc.

Hạ Sơ làm theo Thời Sênh bảo dạy dỗ họ, cho dù bây giờ cô không có con át chủ bài khí thế mạnh mẽ, nhưng cũng phải làm ra dáng vẻ của một người thừa kế, biết dọa nạt họ, mọi thứ sẽ dễ xử lý hơn.

“Đại tiểu thư… không phải chúng tôi tự nguyện, do ông Hai ép chúng tôi.” Có người đứng ra, giọng nói run rẩy.

Hạ Sơ là người thừa kế được thừa nhận, toàn bộ Hạ gia, thậm chí là cả sáu đại gia tộc còn lại và Hoàng thất đều biết rõ điều này. Chỉ cần Hạ Sơ không chết thì cô sẽ ngồi vững vàng ở vị trí người thừa kế này.

Cho nên Hạ Thành Tín mới vội vàng muốn giết chết Hạ Sơ như vậy.

Chỉ cần Hạ Sơ chết thì ông ta mới có cơ hội làm gia chủ.

Nhưng bây giờ Hạ Sơ đứng ở đây, đám người nghe Hạ Thành Tín xúi giục lập tức phản bội hắn.

Người của Hạ Sơ xông vào, khắc chế những người này.

Biến cố lần này có thể nói là có kinh động mà không nguy hiểm.

Người Hạ Sơ cảm kích nhất đương nhiên là Thời Sênh, người lên kế hoạch cho cô, còn vì cô mà bị thương.

…

Hạ gia chủ đã chết, Hạ Sơ tổ chức tang lễ cho Hạ gia chủ xong, bắt đầu chuẩn bị nghi thức kế vị, Thời Sênh phải trở về tiền tuyến.

Cô và Hạ Sơ không thể hai người đều vắng mặt. Hạ Sơ tuy không nỡ nhưng cũng biết họ không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nhau được.

Ngày Hạ Sơ thừa kế Hạ gia, Thời Sênh đặc biệt quay về, nhưng chưa ở lại được hai ngày đã lại đi.

Hạ Sơ phát hiện cô làm gia chủ và Thời Sênh làm gia chủ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cô lúc nào cũng có chuyện chưa xử lý

xong, có những cuộc họp không ngớt, có nhiều người gặp không hết.

Thời Sênh thì ngược lại, đa số thời gian đều không có mặt ở Thời gia, nhưng Thời gia đều an phận không dám giở trò gì.

“A Sênh, cậu nói cho tớ biết đi, làm thế nào mới làm được giống như cậu hả!!!” Hạ Sơ nằm trên giường chat video call với Thời Sênh. Thời Sênh hình như đang xử lý công chuyện, đáp lại một tiếng nhưng không thấy nói tiếp.

Hạ Sơ nhàm chán nhìn chằm chằm cô gái ở trước mặt, dường như dung mạo A Sênh không hề thay đổi gì cả…

Từ khi A Sênh tiếp quản Thời gia, dung mạo của cô ấy vẫn như vậy, còn cô thì đã thay đổi rất nhiều. Dung mạo của A Sênh dường như đã được định cách lại, mãi mãi dừng lại ở độ tuổi đẹp nhất.

“A Sênh…” Ánh mắt Hạ Sơ điên cuồng, cô cũng muốn đi đến chiến trường quá á á á á á!!!!

Đến đây phải làm thế nào mới xử lý hết được những công việc còn chưa xử lý xong đây!!

Bên kia Thời Sênh bận rộn xong, Hạ Sơ nằm trên giường, vùi đầu vào gối, cũng không biết có phải đã ngủ say rồi hay không nữa.

Thời Sênh chần chừ giây lát, “Ngủ rồi à?”

Hạ Sơ bật dậy ngẩng đầu lên, “Đâu có, sao cậu bận thế?”

Thời Sênh bỏ mũ xuống, cởi chiếc áo khoác quân trang xuống ném sang một bên, mái tóc rủ xuống, dung mạo cô nhu hòa hơn nhiều, “Gần đây hải tặc thiên hà hung hăng ngang ngược, chiến sự hơi

nhiều, cậu thì sao?”

“Bận!” Hạ Sơ chỉ dùng một chữ đã khái quát được hết tình hình hiện tại của cô, “Tớ sắp bận đến phát điên lên rồi, sớm biết làm gia chủ mệt thế này thì lúc đầu tớ đã không làm nữa rồi.”

Cô muốn giúp anh trai cô hoàn thành tâm nguyện, ai ngờ cuối cùng lại bị giam lỏng trong Hạ gia thế này.

“Nếu đã lựa chọn rồi thì không thể lùi bước được.” Thời Sênh dựa vào ghế tựa, cả người thoải mái, “Chúng ta chưa bao giờ có đường lui cả.”

“Haizz... A Sênh, cậu đừng tiêu cực như vậy chứ, thế nào cũng sẽ có người tình nguyện trải đường cho cậu thôi mà.” Hạ Sơ xếp bằng ngồi trên giường.

Thời Sênh nhìn chằm chằm vào cô gái trong màn hình, rất lâu sau mới nói: “Có lẽ thế.”

“Đúng rồi, tớ quên không nói với cậu, dạo này Cơ Dạ cứ hẹn tớ hoài, cậu nói xem tớ có nên đồng ý không?”

“Hử?”

Rất lâu rồi cơ mới nghe Hạ Sơ nhắc đến Cơ Dạ. Cơ gia không ở Đế Đô Tinh, hai người có lẽ có rất ít cơ hội gặp mặt.

Lúc này sao bỗng nhiên lại nhắc đến Cơ Dạ chứ?

Hạ Sơ gãi đầu, “Cậu biết đấy tớ và anh ta có hôn ước, nếu như tớ cứ từ chối mãi, nếu sau này kết hôn thật, thì ngại ngùng thế nào. Nhưng mà nếu đi thì tớ cũng không biết phải nói gì với anh ta, cảm

giác cũng ngại lắm ấy.”

Thời Sênh vẫn giữ nguyên bộ mặt không hiểu cho lắm.

Hạ Sơ thở dài, “Tớ muốn hỏi cậu xem nên làm thế nào?”

“Cậu có muốn đi không?” Thời Sênh hỏi.

“Sau này sẽ là vợ chồng, tớ cũng không muốn cứ sống mãi cuộc sống một mình…”

“Vậy thì đi đi.”

“Nhưng đi rồi thì phải nói chuyện gì với anh ta?”

“Tùy cơ hành sự.”

“Cậu tưởng là đi đánh trận chắc?” Còn bảo tùy cơ hành sự.

“Nếu không chẳng lẽ còn phải làm một bản phương án nữa à?” Thời Sênh nghi hoặc.

Hạ Sơ: “…” Haizzz, A Sênh nhà cô là một người trong sáng, đâu có biết thế nào là hẹn hò đâu.

Hạ Sơ vẫy tay, “Thôi bỏ đi, tớ tự ngâm cứu vậy. Khi nào thì cậu về thế, gần đây tớ học được thủ pháp chế tạo vũ khí mới, muốn làm cho cậu một món đồ.”

“Đợi bên này ổn chút là về thôi, Thời gia có chút chuyện cần tớ xử lý.”

“Chuyện nhà cậu mà còn cần cậu phải xử lý á?” Hạ Sơ vẻ mặt quỷ dị

đến khoa trương.

Chuyện nhà của cô đều cần cô xử lý.

Dù là hai cách nói giống nhau, nhưng hoàn toàn là hai ý nghĩa khác nhau.

Chương 2034: Sênh ca vạn dặm (35)

Chiến sự vừa kết thúc, Thời Sênh đã hỏa tốc quay về Đế Đô Tinh. Một đống chuyện của Thời gia đang chờ cô về giải quyết, cô cũng không đi gặp Hạ Sơ ngay được.

Đợi cô xử lý xong cả đống việc chất đống lại mới mới đi tìm Hạ Sơ.

Khi đến Hạ gia, Thời Sênh không thấy Hạ Sơ, mà nhìn thấy Kỷ Điệp.

Kỷ Điệp vẫn có chút sợ cô, đứng nhìn cô từ xa, chần chừ rất lâu mới lại gần.

“Thời gia chủ… gia chủ và thiếu gia Cơ Dạ ra ngoài rồi.” Kỷ Điệp nhỏ giọng nói.

“Ừm, tôi đợi cô ấy ở đây.” Thời Sênh nhẹ nhàng nói.

Kỷ Điệp ngập ngừng giây lát, liếc nhìn Thời Sênh vài lần, một lúc sau mới rời đi.

Khi Hạ Sơ được Cơ Dạ đưa về đã là gần tối. Nghe Kỷ Điệp nói Thời Sênh đã đến, cô liền hỏa tốc đi tìm Thời Sênh.

“A Sênh, A Sênh…”

Thời Sênh ngẩng đầu lên, Hạ Sơ lao như bay về phía cô, trang phục trên người cũng không che giấu được sự nhiệt tình của cô ấy.

Thời Sênh giơ tay đặt lên trán cô, ngăn không cho cô lại gần, “Cậu thân là gia chủ, sao còn giống như đứa trẻ thế hả?”

Hạ Sơ nghiêng người, nhào lên người Thời Sênh từ bên cạnh, “Cả ngày phải giả bộ trưởng thành chín chắn trước mặt đám người đó rồi, cậu còn bắt tớ cũng phải giả bộ chín chắn trưởng thành trước mặt cậu nữa hả? Tớ mệt lắm!!!”

Thời Sênh bất đắc dĩ, kéo Hạ Sơ giống như chiếc bánh da bò xuống, “Dạo này có phải cậu mập lên rồi không hả? Nặng thế.”

Cho dù ở thời đại nào, hai từ béo, nặng đều có lực sát thương cực mạnh đối với con gái.

Hạ Sơ bỗng chốc nhăn mặt, “Đâu có béo, A Sênh, cậu đừng có nói linh tinh nhé.”

“Xuống đi.”

“Không xuống.”

Thời Sênh liếc nhìn Hạ Sơ, Hạ Sơ đáp lại Thời Sênh một nụ cười, mặt mày tràn ngập ý cười.

Thời Sênh: “…”

Thời Sênh cũng hết cách với Hạ Sơ. Hạ Sơ giống như chú gấu koala treo trên người Thời Sênh, “A Sênh, tớ đưa cậu đi xem một thứ.”

“Cậu phải xuống trước đã chứ, nếu không thì đi thế nào hả?” Thời Sênh kéo tay cô.

“Cậu cõng tớ đi.” Hạ Sơ đưa ra yêu cầu quá đáng hơn.

Thời Sênh: “…”

Cuối cùng Thời Sênh vẫn phải cõng Hạ Sơ trên lưng. Hạ Sơ ôm cổ cô, sau khi chỉ đường, đột nhiên không nói gì nữa.

“A Sênh, tớ nhớ anh trai quá.” Phải quản lý tốt một gia tộc, thực sự rất mệt mỏi.

Cô chưa bao giờ thấy mệt mỏi đến thế. Khi xưa trên vai anh cô cũng gánh vác toàn bộ Hạ gia, cô không biết anh cô đã mệt mỏi thế nào. Cô chỉ biết mỗi khi cô nghịch ngợm, anh cô đều sẽ chơi với cô.

Lúc đó cô không hiểu chuyện gì hết…

Một mình cô ở Hạ gia, muốn tìm một người để dựa vào cũng không có, dường như chỉ có thể tìm được cảm giác an toàn đã lâu không có từ Thời Sênh.

Thời Sênh trầm mặc đáp lại cô.

Hạ Lân…

Cô phải bảo vệ Hạ Sơ.

Tâm trạng của Hạ Sơ đến nhanh, đi cũng nhanh. Khi đến nơi, cô đã khôi phục lại bình thường, nhảy xuống đất, kéo Thời Sênh đi đến tầng hầm tòa kiến trúc trước mặt.

Tầng hầm này có lẽ là nơi để vũ khí của Hạ gia, rất nhiều thứ Thời Sênh chưa thấy bao giờ đều được đặt ở đây.

“Những thứ này đều không được mang ra ngoài.” Hạ Sơ giải thích

với Thời Sênh, “Lực sát thương quá lớn, rất dễ dẫn đến bạo loạn.”

“Những thứ ở bên kia là bán thành phẩm hoặc sản phẩm thất bại, còn đây là thành phẩm, có cơ hội sẽ cho cậu thử xem.” Hạ Sơ nháy mắt ra hiệu với Thời Sênh, “Nhưng bây giờ còn chưa được, một số thứ của Hạ gia tớ còn chưa học được hoàn toàn.”

Muốn hoàn toàn nắm được Hạ gia, thì phải học được tất cả thuật chế tạo vũ khí của Hạ gia, bây giờ cô vẫn còn cần phải học rất nhiều thứ.

“Bên này.” Hạ Sơ kéo Thời Sênh đi vào bên trong.

“Gia chủ.”

Phía sau đột nhiên có người gọi họ lại. Hạ Sơ đảo mắt, xoay người nhìn người đi đến, “Tam trưởng lão.”

Người đó đi từ bên kia đến, có lẽ là vì thấy Hạ Sơ đưa người vào đây nên lên tiếng gọi họ lại. Nơi đây là cấm địa của Hạ gia, người ngoài không được vào trong.

“Ngài đây là… Thời gia chủ?” Nhìn rõ người đứng bên cạnh gia chủ nhà mình, tam trưởng lão chợt nghẹn lại.

Sao lại là cô ta chứ!

Gia chủ và Thời gia chủ xưa nay có quan hệ rất tốt, chuyện hôm Hạ Thành Tín chết họ đều biết cả, nhưng Hạ Sơ đưa người vào tận đây thì đúng là hơi quá rồi.

“Gia chủ, sao ngài lại đưa Thời gia chủ vào đây thế này?”

“Tam trưởng lão, A Sênh là người thân nhất của tôi. Cô ấy sẽ không

làm hại tôi và Hạ gia đâu.”

“Gia chủ, ngài là chủ một gia tộc, toàn bộ Hạ gia đều nằm trong tay ngài, ngài không thể tùy hứng như vậy được.” Tam trưởng lão nhíu mày. Người này lòng dạ hiểm ác, bây giờ không làm hại người, nhưng còn sau này thì sao?

“Để tớ ra ngoài.” Thời Sênh lên tiếng, “Cậu mang đồ ra ngoài cho tớ xem là được rồi.”

“Không được!” Hạ Sơ kéo tay Thời Sênh, ngẩng lên nhìn tam trưởng lão, trấn tĩnh nói: “Tam trưởng lão, ông cũng nói tôi là gia chủ, nếu xảy ra chuyện gì tôi sẽ gánh vác, ông đừng quản nữa.”

“Gia chủ!”

Hạ Sơ kéo Thời Sênh chạy về phía trước. A Sênh nhà cô còn lâu mới làm hại cô.

Tam trưởng lão ở phía sau tức đến giậm chân bình bịch. Thời Sênh là một người bình thường thì ông ta còn có thể gọi người lôi ra ngoài, nhưng cô ta là gia chủ Thời gia đấy!!

Còn là người không dễ dây vào…

“Đám người này suốt ngày lải nhải, phiền chết đi được ấy.” Hạ Sơ chạy một đoạn, buông tay Thời Sênh ra, oán thán với cô, “Thật không biết tại sao đám người đó lại cứ thèm muốn vị trí này đến thế nữa, ngày nào cũng mệt chết đi được ấy, không đưa ra quyết định chính xác còn bị người ta mắng nữa.”

“Quyền lợi, địa vị, tất cả đều là những thứ người đời theo đuổi.” Chính bởi vì những thứ này, cho nên mới xảy ra chuyện như của cha

cô.

Ánh mắt Thời Sênh tối đi, cô vỗ vai Hạ Sơ, “Nếu đã ngồi vào vị trí này rồi thì nhất định phải ngồi cho vững, đừng để đám người kia có cơ hội đòi mạng của cậu.”

“Haizzz, A Sênh, sao ngay cả cậu cũng như vậy thế chứ.” Hạ Sơ thở dài, “Những gì mọi người nói tớ đều hiểu cả, nhưng tớ mệt rồi…”

“Còn có tớ nữa mà.”

Hạ Sơ ngước lên nhìn, trong đôi mắt cô gái phản chiếu hình ảnh của cô, rõ nét như thế. Hạ Sơ cười vang.

Đúng vậy.

Vẫn còn có A Sênh của cô nữa mà.

Cô còn có nhiều chuyện phải làm như vậy, cô không thể yếu đuối được.

…

Hạ Sơ đưa Thời Sênh đi đến căn phòng cuối cùng. Đây có lẽ là nơi để học chế tạo vũ khí của Hạ gia, một đống hỗn độn, gần như không có chỗ để chân.

Nơi duy nhất sạch sẽ chính là chiếc bàn trong căn phòng. Bên trên bày không ít đồ, nhìn có vẻ như là thành phẩm, từ trái sang phải, cái này tinh tế hơn cái kia, đây có lẽ chính là nơi thể hiện sự tiến bộ của Hạ gia.

Hạ Sơ kéo Thời Sênh đến trước cái bàn, từ bên trong lấy ra một cái

hộp hình chữ nhật.

“Mở ra xem đi.”

Thời Sênh mở chiếc hộp ra, một con dao găm nằm trong đó, không có nhiều trang trí dư thừa, nhưng lưỡi dao sắc bén, lộ ra một luồng hàn khí.

Thời Sênh nhìn Hạ Sơ, Hạ Sơ ra hiệu cho Thời Sênh lấy ra xem thử.

Thời Sênh nhìn con dao găm trong hộp.

Con dao này…

Là con dao Thời Mộ đưa cho cô, sau đó cô đã làm mất trên chiến trường. Cô đã từng tìm lại, nhưng không thấy đâu.

Khi đó cô đã không còn dùng đến con dao này nhiều, nhưng vẫn luôn mang theo như một thói quen.

Thời Sênh không ngờ lại nhìn thấy nó ở đây. Ngoại hình con dao gần như không thay đổi gì, nhưng cô có thể cảm nhận được, con dao này đã hoàn toàn khác trước kia.

Chương 2035: Sênh ca vạn dặm (36)

Thời Sênh không biết Hạ Sơ đã tìm được con dao này lúc nào, nhưng sâu trong lòng cô khá cảm động.

Cô nắm chặt lấy con dao, “Cảm ơn cậu.”

“He he, biết ngay là cậu sẽ thích mà.” Hạ Sơ mặt mày cong cong, nhặt ra một cái hộp khác trên bàn, “Cái này cũng tặng cho cậu.”

Trong hộp là một chuỗi vòng tay, là loại đá Thời Sênh không biết, đã được mài trơn đánh bóng, mỗi hạt đều long lanh như thủy tinh.

“Dưới ánh sáng mặt trời trông rất đẹp.” Hạ Sơ nói: “Nhưng tớ nghĩ cậu cũng không thích loại này, tớ chỉ tiện tay làm thôi, sau này có lẽ cậu sẽ cần dùng đến, chỉ để đề phòng chẳng may thôi.”

Hạ Sơ không ngờ cô chỉ tùy ý nói một câu nhưng rất lâu sau đó lại trở thành sự thật.

“Ừ, được.” Thời Sênh thu món đồ lại, nhìn quét qua không ít thứ đặt trên cái đài bên cạnh, có lẽ là muốn chế tạo thứ gì đó, cô hỏi một câu, “Đó là cái gì?”

Hạ Sơ nhìn qua đó, “Ồ, Cơ Dạ nói muốn tớ chế tạo giúp một món vũ khí. Cậu biết vũ khí cá nhân thì Hạ gia tớ có thể chế tạo được, nên tớ đã đồng ý rồi, cũng coi như để luyện tay nghề.”

“Cơ Dạ?” Thời Sênh nhíu mày lại, “Bây giờ quan hệ giữa cậu và anh

ta rất tốt à?”

“Cũng được, anh ấy đã hẹn tớ mấy lần. Con người Cơ Dạ cũng rất lịch sự. Khi ở bên anh ấy cảm giác cũng khá ổn, rất biết chăm sóc người khác, sau này sống cùng anh ấy chắc cũng không tồi.”

Thời Sênh nhìn món vũ khí còn chưa thành hình kia, đầu mày càng nhíu lại chặt hơn, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Đó là lần đầu tiên Thời Sênh biết Hạ Sơ giúp Cơ Dạ chế tạo vũ khí, sau đó chuyện như vậy còn xảy ra mấy lần. Tuy Cơ Dạ đưa Hạ Sơ tiền, nhưng Thời Sênh vẫn cảm thấy bạn mình đang bị lợi dụng.

Hạ gia cũng có quy định, ví dụ như một gia tộc, Hạ gia chỉ có thể chế tạo cho một người trong đó một loại vũ khí chuyên thuộc, còn lại dù đưa nhiều tiền thế nào cũng không được.

Nếu có người mạo danh đến thì cũng không được, khi Hạ gia chế tạo vũ khí sẽ thêm vào đó gene của người sử dụng, ngoài người đó ra, bất kỳ ai khác cũng không thể sử dụng được.

Cơ Dạ đã hoàn toàn lợi dụng mối quan hệ với Hạ Sơ.

Nhưng Thời Sênh là người ngoài cuộc, cô cũng không tiện nói.

Hạ Sơ và Cơ Dạ là quan hệ vợ chồng chưa cưới, điểm này không thể nghi ngờ. Hạ gia thừa nhận thân phận của Cơ Dạ, cho nên Hạ Sơ chế tạo vũ khí cho Cơ Dạ cũng không có ai có ý kiến gì.

…

Tiệc sinh nhật Hạ Sơ.

Thời Sênh tham dự với tư cách đại diện cho Thời gia. Thời gia bây giờ danh tiếng càng ngày càng lớn. Cho dù là tài lực hay thực lực, Thời gia đều đã lột xác, tất cả đều bởi vì gia chủ Thời gia, Thời Sênh.

Cô gái nhỏ này, dùng thủ đoạn máu tanh để có được Thời gia, tất cả mọi người đều cho rằng cô sẽ không cầm cự được bao lâu, Thời gia rồi sẽ lụi bại.

Nhưng không ngờ Thời gia không những không lụi bại, mà ngược lại còn trở nên lớn mạnh hơn.

Nay Thời Sênh đi đến đâu, đều không có người dám coi thường cô gái nhỏ này nữa.

Cesar gặp Thời Sênh lần thứ ba, chính là vào tiệc sinh nhật của Hạ Sơ.

Cô đứng bên cạnh Hạ Sơ, ánh mắt bình tĩnh nhìn khách khứa xung quanh, thu lại lệ khí trên người, nhưng vẫn mang theo vài phần lạnh lẽo. Dường như những người này đều không liên quan gì đến cô, cô chỉ đang đến xem một thứ không quan trọng gì đó.

Người đứng bên cạnh cô, Hạ Sơ lại mang phong cách hoàn toàn trái ngược.

Cesar rất khó hiểu, hai người như vậy tại sao lại có thể trở thành bạn bè được chứ?

Thời Sênh đứng cùng Hạ Sơ một lúc đã thấy không chịu được nữa, liền nói với Hạ Sơ một tiếng rồi đi ra phía sau.

“Thời gia chủ.”

Người đàn ông mang theo nụ cười lưu manh chặn đường đi của cô, “Còn nhớ tôi không?”

“Tứ hoàng tử.” Ngữ khí Thời Sênh rất bình tĩnh, “Có gì chỉ giáo?”

“Thời gia chủ vẫn còn nhớ tôi sao?” Cesar dường như thấy rất kỳ lạ.

Hai lần gặp mặt trước đây cô đều tỏ vẻ như không quen biết.

Thời Sênh không tiếp lời, Cesar cười lưu manh hai tiếng, “Trận đánh lần trước đó, Thời gia chủ đánh rất tuyệt, Phụ hoàng nói muốn khen ngợi cô.”

“Không cần đâu.” Thời Sênh đi qua người Cesar.

“Thời gia chủ, rất mong chờ được cùng cô ra tiền tuyến.” Cô thực sự rất thông minh, thông minh đến mức khiến người ta muốn đọ sức so tài.

Bước chân Thời Sênh cũng không hề dừng lại, trực tiếp rời đi.

Phía sau khá yên tĩnh, người của Hạ gia gặp cô, ai nấy đều tránh đường. Gần đây thời gian Thời Sênh đến Hạ gia khá nhiều, những người này đều biết cô, nhưng bảo họ đi tới thì họ vẫn thấy không dám.

Cô gái này, còn đáng sợ hơn gia chủ nhiều.

Thời Sênh không ngờ mình chỉ ra ngoài hít thở không khí mà lại được chứng kiến một màn kịch hay.

Cơ Huyên và Cơ Dạ đứng trong một góc nói chuyện. Cơ Huyên có vẻ rất kích động, hình như còn đang khóc. Cơ Dạ không còn cách

nào khác nhẹ nhàng an ủi cô ta, cử chỉ hai người vô cùng thân mật.

Thời Sênh có cảm giác nóng giận muốn ra mặt. Cô vẫn luôn cố nhịn Cơ Dạ, bởi vì cô thấy Hạ Sơ có ý định muốn sống nửa đời còn lại với Cơ Dạ. Nhưng không ngờ lần nào Cơ Dạ cũng mang lại niềm vui bất ngờ cho cô.

Thời Sênh thận trọng nghe một lát. Hình như Cơ Huyên muốn Cơ Dạ bảo Hạ Sơ chế tạo cho cô ta một món vũ khí giành riêng cho cô ta.

Cơ Dạ hết cách, an ủi đồng ý với Cơ Huyên.

Lúc này Cơ Huyên mới nín khóc mỉm cười.

Cơ Dạ nói mấy câu với cô ta, sau đó rời đi, để lại Cơ Huyên ở một mình.

Lúc đó Thời Sênh còn chưa ra tay, nhưng sau này yến tiệc kết thúc, Cơ Dạ uống say, Hạ Sơ vốn định đưa Cơ Dạ về.

Nhưng Cơ Huyên không biết từ đâu xông ra, không những bất kính với Hạ Sơ, mà còn buông lời khiêu khích, suýt nữa thì nói thẳng ra là, Cơ Dạ và Hạ Sơ chẳng qua chỉ có quan hệ hôn ước, Cơ Dạ vốn dĩ không hề thích cô, còn bảo cô đừng bám lấy Cơ Dạ nữa.

Hạ Sơ thấy vậy thì vẫn trầm mặc, để Cơ Huyên đưa Cơ Dạ về.

Sau đó Thời Sênh ép hỏi mới biết Cơ Huyên không chỉ một lần nói như vậy trước mặt cô.

“Não cậu bị úng nước rồi hả?” Lần đầu tiên Thời Sênh nổi nóng trước mặt Hạ Sơ, “Cái tên Cơ Dạ đó là cái thá gì. Cậu đường đường là gia chủ Hạ gia, luận về thân phận, cậu còn cao hơn hắn ta một

bậc. Cậu dựa vào cái gì mà phải cúi đầu trước hắn?”

“A Sênh, cậu đừng nổi nóng…” Hạ Sơ có chút hoang mang, giơ tay ra nắm lấy tay Thời Sênh.

“Trước đây cậu nói cậu ở bên anh ta rất tốt cũng là gạt tớ thôi đúng không?” Thời Sênh hất tay cô ra.

Hạ Sơ bỗng thấy ấm ức, “Tớ… tớ chỉ không muốn cậu lo lắng. Cho dù Cơ Dạ không thích tớ, thì hôn ước giữa tớ và anh ta cũng không thể giải trừ được. A Sênh, cậu đừng giận nữa.”

“Chuyện này còn chưa xong đâu.”

Thời Sênh đi thẳng.

“A Sênh!”

Hạ Sơ không ngăn Thời Sênh lại được. Cô bất chấp trang phục đang mặc trên người, cứ thế đuổi theo. Bên ngoài đang có tuyết rơi, hoa tuyết chầm chậm rơi xuống, bóng người phía trước càng mơ hồ hơn.

“A Sênh!”

“A Sênh…”

Hạ Sơ gọi mấy lần, người phía trước vẫn không đáp lại.

Trong lúc cấp bách, Hạ Sơ không nhìn rõ đường, bị vấp ngã xuống nền tuyết lạnh, tuyết dán chặt lên má cô, lạnh đến mức khiến cô run rẩy, toàn thân đều bắt đầu lạnh cóng.

Hạ Sơ đang định bò dậy, thì cơ thể đột nhiên bay vút lên, cơ thể

được bọc trong một luồng nhiệt ấm áp.

“A Sênh.”

Thời Sênh không nói một lời đưa Hạ Sơ về, thô lỗ nhét cô vào trong chăn.

Hạ Sơ kéo tay Thời Sênh, “A Sênh, cậu đừng đi tìm Cơ Dạ, chuyện này tớ có nỗi khổ của tớ. Hạ gia và Cơ gia cũng có một số cơ duyên sâu xa, tớ không thể giải trừ hôn ước được.”

Hạ Sơ nói rất lâu, Thời Sênh cũng vẫn không đồng ý không đi tìm Cơ Dạ gây rắc rối nữa. Cuối cùng Hạ Sơ ra chiêu sát thủ - khóc.

Thời Sênh mắng cô một tiếng, rồi dưới sự nhõng nhẽo cứng rắn của cô, cuối cùng đồng ý không đi tìm Cơ Dạ gây rắc rối nữa.

Nhưng Hạ Sơ phát hiện Cơ Huyên bắt đầu trở nên kỳ lạ, mỗi lần nhìn thấy cô đều mang vẻ mặt sợ hãi và căm hận.

Bộ dạng giễu võ giương oai trước mặt cô lúc trước đã không còn nữa.

Hạ Sơ biết chắc chắn là Thời Sênh đã làm gì đó, lúc đó cô chỉ đồng ý không động đến Cơ Dạ, nhưng không đồng ý không động đến Cơ Huyên…

Chương 2036: Sênh ca vạn dặm (37)

Từ sau chuyện đó ngày tháng dường như cũng bình yên hơn. Thời Sênh rảnh rỗi sẽ đi đến tiền tuyến, danh tiếng của Trảm Long Vệ dần lan xa, khiến người người sợ hãi.

Cesar thân là Tứ hoàng tử, Thời Sênh đã đánh mấy lần với hắn ta. Mối quan hệ giữa Cesar và Thập Phương lúc này đã trở thành Trảm Long Vệ khá tốt đẹp. Hai người cùng ra chiến trường, cùng nhau giết địch.

Nghe nói Thập Phương còn từng cứu Cesar một lần.

Đương nhiên đó đều chỉ là nghe nói, Thời Sênh không thích cùng hành động với người khác, thường sẽ hành động đơn độc, sự thật thế nào, cô cũng không rõ.

Một lần nữa bị kéo vào không gian đó, chính là ở trên chiến trường, cô suýt nữa thì bị pháo hỏa của quân địch tấn công đến, phía trước đột nhiên xuất hiện một con đường nhỏ màu trắng bạc của đường hầm thời không. Hoa thời quang mọc hai bên đường không ngừng lắc lư.

Năng lực của Thời gia chính là món quà cánh cửa thời không đáp lễ cho người bảo vệ nó của Thời gia. Nhưng người Thời gia muốn mở ra con đường hầm thời không thì vĩnh viễn không bao giờ dễ dàng như vậy.

“Trong thời gian khế ước, chỉ cần cô không vi phạm quy tắc, cánh

cửa thời không sẽ bảo vệ cô.”

Tiếng nói xuất hiện ban đầu một lần nữa lại vang lên.

Ý tứ chính là trước khi sinh mạng của cô kết thúc, một khi có bất kỳ mối nguy hiểm nào với tính mạng của cô, cánh cửa thời không sẽ bảo vệ cô.

Cũng chính lần đó, Thời Sênh biết cô có thể tùy tiện đi đến bất kỳ một thế giới khác.

Thế giới lần đầu tiên cô đi đến hơi giống như thế giới ở mạt thế trước kỷ nguyên. Cánh cửa thời không nói những thứ đó đều là thế giới song song, có thế giới có bối cảnh tương đương như thế giới cô đang sống, nhưng có thế giới tiến trình nhanh, có thế giới tiến trình chậm.

Đương nhiên cũng có thế giới có bối cảnh hoàn toàn khác. Ví dụ như thế giới thứ hai cô đến, đó là một thế giới tu chân, cô ở đó chưa đến hai ngày đã về, người ở đó còn biết bay, còn biết các loại kỹ năng huyền ảo, còn tiện hơn nhiều so với phi thuyền và các loại dị năng trong thiên hà.

Lần đầu tiên nhìn thấy thế giới đó, đương nhiên sẽ thấy không thích ứng lắm, sau đó cô đã trấn tĩnh lại.

Ở thế giới đó, cô không được làm bất cứ chuyện gì thay đổi quỹ tích của thế giới, cho dù là lấy một đồng tiền của người khác, đưa một người mù qua đường cũng không được.

Cô giống như một người quan sát, đi du ngoạn trong những thế giới này, nhìn họ sinh lão bệnh tử.

Sau đó cánh cửa thời không nói cho cô biết, có những thế giới có thể mang đồ về.

Thứ đầu tiên cô mang về thiên hà là từ một thế giới mạt thế, đó là khi xác sống hoành hành, còn thế giới này không thành công vượt qua thời kỳ xác sống, tất cả mọi người đều biến thành xác sống.

Thế giới bắt đầu tự mình biến hóa.

Đó chính là một cảnh tượng rất thần kỳ, bầu trời tràn ngập ánh sáng, tất cả mọi thứ đều được ánh sáng bao bọc.

Chính lúc đó cánh cửa thời không nói với cô rằng, lúc này đưa đồ ở thế giới này đi sẽ không phải chịu phạt, bởi vì thế giới đang tự mình biến hóa, giống như hệ thống phòng ngự của chương trình máy tính đang mất hiệu lực.

Những thứ cô đưa về đều được giữ trong cánh cửa thời không, về lý thuyết có thể nói là không gian.

Đa số cánh cửa thời không đều không để ý đến cô, chỉ có cô đi đến thế giới khác, gặp những thế giới ví dụ như vị diện xác chết tiến hóa thất bại, cánh cửa thời không mới giao lưu với cô, những lúc còn lại cho dù cô làm gì cũng không thể giao lưu được với nó.

Điểm tốt duy nhất là cô có thể tự do sử dụng cánh cửa thời không để lưu trữ đồ đạc.

Sau này Thời Sênh tự mình ngâm cứu một hồi, phát hiện cánh cửa thời không thỉnh thoảng sẽ để cô thu hồi một số thứ, mà những thứ đó thường sẽ đều là nguyên nhân khiến cho thế giới này không thể tiến hóa nữa.

Đương nhiên cánh cửa thời không có che giấu, đó là do cô tự suy nghĩ ra được.

Cánh cửa thời không thấy cô phát hiện, cũng không che giấu nữa, trực tiếp nói với cô, đây là trách nhiệm của người khế ước với cánh cửa thời không, bắt buộc phải đưa những thứ khiến thế giới tiến hóa thất bại kia đi, nếu không thế giới sẽ không thể tiếp tục tiến hóa được nữa.

Để báo đáp lại người khế ước, người khế ước cũng có thể mang đi một số thứ khác coi như là thù lao.

Gặp được thiết kiếm là ở một thế giới tu chân, khi cô đi qua thiết kiếm đã bắt đầu lược sát sinh linh xung quanh.

Không phải là con người, mà là sinh linh.

Chỉ cần là vật thể sống, nó đều sẽ không bỏ qua.

Thời Sênh đi từ đường hầm thời không ra, suýt nữa thì bị lẹm vào mũi nhọn của nó. Lúc đó có người hợp lực đối phó với nó, mới khiến thiết kiếm không chú ý đến sự xuất hiện đột ngột của cô.

Không biết tại sao, khi cô nhìn thấy nó lần đầu tiên đã cảm thấy rất ưng mắt với thiết kiếm, giống như có thứ đồ gì đó đang hấp dẫn cô, khiến cô nhất định phải lấy được thanh kiếm đó.

Lúc đó thiết kiếm rất hoa lệ, giống như một thanh kiếm được chế tác tỉ mỉ, mỗi hoa văn đều sống động như thật.

Cô nghe ngóng xung quanh, biết được lai lịch của thanh kiếm đó.

Câu chuyện khi trước cô nói với Phong Cảnh là thật.

Có người hiến tặng thanh kiếm này cho đế vương ở đây, nói cho ông ta biết chỉ cần dùng sinh linh hiến tế sẽ có thể đúc được thành một thanh kiếm linh hồn, một thanh kiếm thuộc về linh hồn của ông, trợ giúp ông ta thống nhất thiên hạ.

Đế vương kia đương nhiên không hiến tế, người hiến kiếm lại nói với đế vương, có thể dùng linh hồn của chín mươi chín trẻ con để hiến tế, cũng có thể đúc được thành một thanh kiếm linh hồn.

Đế vương để thống nhất thiên hạ đã bắt chín mươi chín đứa trẻ để hiến tế.

Câu chuyện này đến đây đều là thật, còn đoạn sau là do cô chém bừa mà thành.

Sự thật phía sau là bậc đế vương kia dùng chín mươi chín đứa trẻ để hiến tế nhưng thất bại, thanh kiếm kia vì được tưới máu tươi, lại có người cố ý bày trận pháp lên trên thanh kiếm, muốn biến nó trở thành một thanh tà kiếm.

Dưới sự giúp đỡ của trận pháp, thanh kiếm quả thực đã trở thành một thanh tà kiếm, nhưng lại là một thanh tà kiếm không thể bị khống chế.

Thiết kiếm bắt đầu lược sát sinh linh, gặp họa đầu tiên chính là quốc gia của đế vương nọ.

Tiếp đến là các tông môn, môn phái, đại gia tộc khác…

Vô số người liên thủ lại muốn tiêu diệt thanh kiếm này nhưng không ai có thể làm được, họ chỉ có thể dùng máu tươi để tăng thêm thực lực cho thanh kiếm này.

Thời Sênh là người ngoài cuộc, thiết kiếm có lúc sẽ bỏ qua cô, lại có sự giúp đỡ của cánh cửa thời không, cho nên cô an toàn chứng kiến thanh kiếm đó giết hết tất cả mọi người của thế giới đó, ngạo nghễ đứng trên núi thây biển máu.

Thời Sênh đứng trong biển máu, ngẩng đầu lên nhìn thanh kiếm ở trên cao nhất kia, ánh sáng đỏ hội tụ thành một đường trong mắt cô.

Cô giẫm lên thi thể đi lên trên.

Cánh cửa thời không đột nhiên khuyên ngăn cô, đừng lại gần nó, rời khỏi thế giới này.

Thời Sênh hỏi cánh cửa thời không, thanh kiếm này nếu không thu hồi lại thì thế giới này sẽ thế nào.

Cánh cửa thời không đáp, nếu không thể thu hồi, để không ảnh hưởng đến các thế giới khác, thế giới này sẽ biến mất, cùng bị hủy diệt với thanh kiếm này.

Có những lúc có những thế giới sẽ sinh ra một sức mạnh vô cùng đáng sợ, ví dụ như thanh kiếm này, loại thế giới này thường sẽ không thể cứu được nữa, chỉ có thể hủy diệt nó mà thôi.

Thời Sênh nghĩ ngợi một lát, quyết định đi lên trên đó.

Thứ khiến cô vừa mắt có rất ít, nếu đã thấy vừa mắt thì cứ thử xem sao.

Cô sẽ không để bản thân mình có cơ hội hối hận.

Tuy thời gian cánh cửa thời không khế ước với Thời Sênh chưa lâu

nhưng nó cũng biết tính cách cô, sau khi khuyên can không có hiệu quả liền rơi vào trầm mặc.

Khi Thời Sênh có được thiết kiếm, gần như chỉ còn lại một nửa cái mạng. Cô đi du ngoạn trong thế giới này, học được không ít thứ, dùng một loại khế ước vô cùng bá đạo mới có thể tạm thời khắc chế được thiết kiếm.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời, thiết kiếm phản kháng mấy lần, đều khiến Thời Sênh vô cùng nhếch nhác bất kham. Sau này thiết kiếm phát hiện mình càng phản kháng thì khế ước giữa nó và Thời Sênh càng chặt chẽ hơn. Nó không phản kháng nữa mà chấp nhận sự thật.

Chương 2037: Sênh ca vạn dặm (38)

Thời Sênh mang thiết kiếm về, lấy thiết kiếm ra, nó đã biến thành một thanh thiết kiếm bình thường, nhìn có vẻ uy lực cũng đã giảm đi vài phần.

Cho dù như vậy, nó cũng vẫn trông có vẻ lệ khí lan tràn, nguy hiểm hơn bất cứ loại vũ khí nào khác.

Chỉ lại gần nó thôi cũng đủ khiến cho mọi người thấy hoang mang lo sợ.

Cánh cửa thời không nói đây gọi là tự phong ấn lại, bởi vì không muốn thừa nhận Thời Sênh là chủ nhân của nó, cho nên tự phong ấn sức mạnh của nó lại.

Cánh cửa thời không còn nói, đây còn coi là tốt, nếu nó thực sự giữ nguyên dáng vẻ trước đây theo cô đến đây, nếu Thời Sênh không áp chế được nó thì không chừng cả thiên hà sẽ gặp xui xẻo.

Cánh cửa thời không bảo Thời Sênh ít dùng thanh kiếm này thôi.

Sau này Thời Sênh đưa thanh kiếm này cho Hạ Sơ xem, Hạ Sơ cũng nói tương tự như vậy, bảo cô tốt nhất đừng dùng thanh kiếm này.

Đương nhiên Thời Sênh không chịu, sau đó giống như đã nói lúc trước, Hạ Sơ giúp cô trấn áp lệ khí của thiết kiếm.

Rất lâu sau này Thời Sênh mới biết rằng, phương pháp lúc đầu Hạ

Sơ dùng là thuật chế tạo chỉ có gia chủ Hạ gia mới được học, mượn lực tinh thần… cũng tức là sức mạnh linh hồn để trấn áp lệ khí của thiết kiếm.

Nhưng đồng thời lệ khí cũng xâm nhập vào trong cơ thể Hạ Sơ, luồng lệ khí đó không thể diệt tận gốc được. Khi Hạ Sơ không thể khống chế được luồng lệ khí đó, thì cô sẽ chết.

Đây cũng là lý do tại sao cuối cùng Hạ Sơ sống lại vô cùng khó khăn.

Đương nhiên, lúc đó Thời Sênh không hề biết rằng Hạ Sơ đã hy sinh cho cô nhiều như vậy.

Thực ra khoảng thời gian Thời Sênh dùng thiết kiếm ở thiên hà không nhiều, cho nên rất nhiều người không biết cô có một thanh kiếm như vậy.

…

Quãng thời gian Thời Sênh có được thiết kiếm, đã có một chuyện xảy ra, Tứ hoàng tử Cesar chết.

Cô biết được chuyện này qua Thập Phương, ấn tượng của cô đối với Cesar chỉ dùng lại ở lần hắn thả cô rời đi trên quân hạm. Những lần gặp sau đó cô thực sự thấy hơi ghét Cesar, cho nên không muốn tiếp xúc với hắn lắm.

Nhưng Cesar lại cứ muốn lượn lờ trước mặt cô, khiến cô cũng có chút hiểu biết về vị Tứ hoàng tử này.

Có năng lực, có thủ đoạn, cũng có tâm cơ.

Cô không thể hiểu nổi, một vị hoàng tử như vậy, tại sao đột nhiên lại

chết đi chứ?

Hoàng thất có quy tắc của Hoàng thất, hoàng tử đột nhiên chết đi là chuyện khiến họ phải lao tâm khổ tứ, còn Thời Sênh thì không mấy để ý đến.

Nếu như Cesar còn sống, khi hắn gặp khó khăn, cô có thể giúp hắn một lần, trả nợ ân tình.

Nhưng bây giờ hắn chết rồi, cô không thể học theo người khác đi điều tra xem sự thật gì gì đó.

Ai biết được khi đó Cesar thả cô đi là có ý đồ gì chứ.

Còn Thập Phương lại vì chuyện này mà sa sút tinh thần rất lâu, sau này bận rộn hơn mới khiến hắn dần dần tạm gác chuyện về Cesar sang một bên.

…

Lại một mùa thu nữa đến.

Cây sương trên phố Sương Nguyệt vẫn kết băng sương như cũ, giống như nhắc nhở mọi người trời đã vào thu.

Hạ Sơ và Thời Sênh đi trên phố, tâm trạng Hạ Sơ có chút sa sút.

“Tớ sắp phải về rồi, cậu làm ra vẻ biểu cảm sinh ly tử biệt thế làm gì hả?” Mấy năm nay tính cách Thời Sênh đã thay đổi nhiều, không còn kiệm lời như trước nữa.

“Tớ không nỡ xa cậu mà.” Hạ Sơ hừ một tiếng, “Cậu đi rồi, tớ đi đâu tìm người có thể giúp tớ xử lý đống tài liệu đó được chứ.”

Thời Sênh: “…”

“A Sênh…” Hạ Sơ kéo tay Thời Sênh, “Sau này cậu phải tìm một người đối xử tốt với cậu.”

“Đột nhiên nói đến chuyện này làm gì?” Cô chỉ là đi đến tiền tuyến một chuyến, với tốc độ của cô, trước năm mới chắc chắn có thể trở về.

Nhưng Hạ Sơ đột nhiên lại trở nên như vậy, khiến Thời Sênh cảm thấy hồ nghi trong lòng.

“Không có mà, ngày tổ chức hôn lễ của tớ và Cơ Dạ đã định rồi, cho nên tớ chỉ cảm thán một chút thôi mà.” Hạ Sơ cười tươi tắn, “Đợi tớ và Cơ Dạ kết hôn rồi, cậu chỉ còn một mình thôi đó.”

“Cậu muốn kết hôn với Cơ Dạ thật à?” Người như Cơ Dạ… sao có thể xứng được với Hạ Sơ chứ.

Hạ Sơ chỉ cười, trong mắt ẩn chứa tâm trạng mà lúc đó Thời Sênh không hiểu được.

Không sao cả, dù sao thì…

Cô cũng sắp chết rồi.

A Sênh, tớ không cứu được Hạ gia, tớ cũng không hoàn thành được tâm nguyện của anh trai tớ.

Nhưng tớ có thể trải được cho cậu một con đường.

Hy vọng cậu sẽ đi được xa hơn, sống tiêu sái thoải mái.

Mỗi lần Thời Sênh nhớ lại lúc đó, nếu cô cẩn thận hơn một chút, thì nhất định sẽ phát hiện ra được Hạ Sơ có điểm không ổn. Nhưng tại sao cô không hề phát hiện ra được gì cả?

Là vì Hạ Sơ che giấu quá tốt, hay là vì cô quá tự tin?

Thời Sênh không thể biết được câu trả lời này, nhưng cô vĩnh viễn không thể quay trở về được ngày hôm đó.

…

Ngày cô rời khỏi Đế Đô Tinh, Hạ Sơ đến tiễn cô, tặng bài chiến ca đó cho cô.

Đó là lần đầu tiên Thời Sênh được nghe bài chiến ca đó. Tiếng hát của Hạ Sơ mềm mại dịu dàng, không thích hợp với bài hát như vậy, nhưng cô lại cảm thấy rất hay.

Thời Sênh mang theo món quà đó lên chiến hạm.

“A Sênh!”

Hạ Sơ gọi Thời Sênh lại, đột nhiên bất chấp mọi người đang ở xung quanh, đi xuyên qua đám người, nhào vào lòng Thời Sênh.

Thời Sênh đã nhiều lần Hạ Sơ đột nhiên tấn công bằng kiểu ôm như vậy. Lần trước khi cô đi, Hạ Sơ cũng đột nhiên ôm cô, cho nên Thời Sênh chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.

Giọng Hạ Sơ rất nhẹ, “A Sênh, đợi cậu trở về đó.”

“Ừ.”

Hạ Sơ buông Thời Sênh ra, xoay người chạy xuống chiến hạm, đứng dưới vẫy tay với Thời Sênh cười.

Thời Sênh không ngờ đó là lần cuối cùng cô được ôm Hạ Sơ.

…

Chiến sự của tiền tuyến không nghiêm trọng như cô được nghe báo cáo. Lúc này Thời Sênh đã có chút bất an, cô gọi điện nói chuyện với Hạ Sơ, nhưng tất cả mọi việc phía Hạ Sơ đều bình thường.

Cô cho rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều, bởi vì ngày hôm sau có chiến đấu quy mô lớn, tổn thất còn rất nghiêm trọng.

Thời Sênh lâm vào trận hỗn chiến kéo dài một tháng. Điều khiến Thời Sênh không thể ngờ được là, phía quân cô lại có kẻ phản bội, khiến cho toàn bộ kế hoạch thất bại, cô suýt nữa thì bị bỏ lại trên một tinh cầu bỏ hoang.

Tuy cuối cùng trở về đội ngũ được, nhưng cô bị thương, đối phương nhân cơ hội này tiêu diệt toàn quân họ.

Đến lúc Thời Sênh giải quyết xong kẻ phản bội, quay lại xử lý chiến cục, còn chưa kịp tiêu diệt toàn bộ quân địch, cô đã nhận được tin Hạ gia bị bao vây tấn công.

Gần như là đồng thời, không biết quân địch có được viện binh ở đâu, bao vây quân cô lại.

Hạ gia bị bao vây tấn công.

Cô bị bao vây trên chiến trường.

Hai chuyện trùng hợp như vậy, Thời Sênh không thể không nghĩ nhiều.

Có người cố ý.

Kẻ phản bội trong đội quân của cô, cho đến việc bị bao vây ngày hôm này, tất cả mọi chuyện đều là đang kéo dài thời gian.

Thời Sênh lệnh cho Trảm Long Vệ quay về Hạ gia. Nhưng Trảm Long Vệ phản hồi lại nói Thời gia cũng xảy ra chuyện, có người tấn công Thời gia, lúc này Thời gia đang hỗn loạn.

Không chỉ có Thời gia, mấy đại gia tộc khác cũng đều bị tấn công, nghiêm trọng nhất chính là Hạ gia.

“Tôi không quan tâm Thời gia gì hết, bây giờ các cậu về ngay Hạ gia, tôi muốn thấy Hạ Sơ bình an đứng trước mặt tôi, đi đi!”

Bên kia Trảm Long Vệ chần chừ giây lát, đáp lại, “Vâng.”

Bên này Thời Sênh vừa chỉ huy quân nhân đột phá vòng vây, vừa liên hệ với Hạ Sơ, thế nhưng bên kia Hạ Sơ vẫn không đáp lại.

Cho đến khi Thời Sênh phá được vòng vây, trở về Đế Đô Tinh, cô mới kết nối được với Hạ Sơ.

Bốn xung quanh Hạ Sơ đều là lửa, có lẽ cô đang đứng trong thư phòng của Hạ Lân. Thời Sênh nhìn thấy chữ tứ hải sênh ca đã bị thiêu cháy một nửa.

Chương 2038: Sênh ca vạn dặm (39)

“A Sênh.” Sắc mặt Hạ Sơ trắng bệch, ngọn lửa đang cháy vọt lên trong con ngươi cô.

Con ngươi Thời Sênh trợn trừng lên, “Cậu đang làm gì vậy, ra khỏi đó ngay!”

Hạ Sơ mỉm cười, cô há miệng, giọng nói quen thuộc truyền đến, “A Sênh, tớ không còn nữa, cậu nhất định phải sống cho tốt, tìm một người đối tốt với cậu.”

“Hạ Sơ!” Thời Sênh chống bàn đứng lên, lớn tiếng quát tháo, “Trảm Long Vệ sắp tới rồi, cậu cố gắng thêm chút nữa.”

Hạ Sơ lắc đầu, “A Sênh, tớ chỉ có thể ở bên cậu đến đây thôi. Con đường phía sau cậu phải tự đi một mình rồi.”

Cô giơ tay gạt nước mắt, cố để giọng nói mình bình thường, “Tớ không nỡ rời xa cậu, nhưng tớ phải đi tìm anh trai tớ đây.”

“Cậu đang nói nhảm cái gì thế hả?”

“A Sênh, thỉnh cầu cuối cùng của tớ, hy vọng cậu có thể đồng ý với tớ.” Hạ Sơ không dám nhìn thẳng vào Thời Sênh, “Kỷ Điệp… tha cho Kỷ Điệp một con đường sống.”

“Cô ta đã phản bội cậu!” Thời Sênh đã nhận được tin tức Trảm Long Vệ truyền tới, sở dĩ Hạ gia bị tấn công nhanh như vậy chính là vì Kỷ

Điệp kia, “Cậu vẫn còn bảo vệ cô ta nữa sao?”

Hạ Sơ lắc đầu, “A Sênh, cầu xin cậu, tha cho cô ta một con đường sống.”

“Kẻ phản bội cậu đều không được chết yên thân.”

“A Sênh…” Đôi mắt Hạ Sơ đã lóe lên ánh lệ, “Cầu xin cậu đấy.”

“Không thể được.”

“A Sênh, tớ sắp chết rồi.”

“…”

Lửa càng lúc càng lớn, gần như che đi cả bóng dáng Hạ Sơ.

“Tại sao chứ?” Thời Sênh nắm chặt lấy bàn, móng tay vì dùng lực quá mạnh mà đứt lìa, nhưng cô không hề cảm thấy đau đớn, “Cô ta có gì tốt chứ?”

Cô ta phản bội cậu, mà cậu vẫn còn bảo vệ cô ta như vậy!!

Gương mặt Hạ Sơ vẫn đượm ý cười, “Cô ta không có gì tốt cả, không mạnh mẽ như cậu, không thông minh như cậu, không tin tưởng tớ như cậu. Cô ta là ánh sáng duy nhất tớ nhìn thấy ở trong bóng tối. Thời viễn cổ có một từ gọi là phi nga phốc hỏa*, bởi vì cô ta là ánh sáng, cho nên tớ phấn đấu quên mình.”

* Phi nga phốc hỏa: thiêu thân đâm đầu vào lửa.

“A Sênh, tớ đi rồi, không thể ở bên cậu nữa, A Sênh… cậu phải sống tốt đấy.”

“Hạ Sơ!!”

Lửa lớn nuốt gọn thân ảnh Hạ Sơ, hình ảnh phản chiếu lóe lên hai cái, biến mất trước mặt Thời Sênh, xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh.

Thời Sênh vẫn luôn cho rằng những câu cuối cùng Hạ Sơ nói là nói với Kỷ Điệp, nhưng khi cô biết sự thật về Hạ Sơ, cô mới hiểu, câu nói đó là Hạ Sơ nói với cô.

…

Thời Sênh trở về Đế Đô Tinh, Hạ gia biến thành một đống hoang phế, chỉ còn lại cánh cửa lớn đó là còn nguyên vẹn như ban đầu, thể hiện rõ nơi đây đã từng là một gia tộc huy hoàng.

Khi Trảm Long Vệ đến, toàn bộ Hạ gia đã bị lửa lớn nuốt chửng. Ngọn lửa có vật chất mang tính phóng xạ, Trảm Long Vệ cũng không dám tùy tiện lại gần.

Cho đến một ngày trước ngọn lửa mới được dập tắt hoàn toàn, nhưng nơi đây đã biến thành hoang phế.

Khi cô đi vẫn còn nguyên vẹn, khi trở về đã biến thành thế này.

Cô gái vẫn luôn tươi cười gọi cô là A Sênh, đã vĩnh viễn chôn vùi trong trận hỏa hoạn này.

Thời Sênh cũng không tìm thấy thi thể của Hạ Sơ, nhưng vẫn bắt được Kỷ Điệp.

Kỷ Điệp toàn thân dính máu, quỳ dưới đất, rủ đầu xuống.

Thời Sênh đi đến trước mặt cô ta, “Cô ấy bảo tôi tha cho cô đi, nhưng cô biết đấy, chuyện này là không thể nào. Tôi sẽ không tha cho cô, cô phải xuống đó cùng với cô ấy.”

Kẻ phản bội, chết cũng không đủ.

Kỷ Điệp run rẩy, thấp giọng đáp lại, “Tôi biết, có thể cho tôi thời gian một tháng được không. Chỉ cần một tháng thôi, một tháng sau tôi sẽ dùng cái chết để chuộc tội.”

Thời Sênh nhìn đống hoang phế ở phía xa, thỉnh cầu cuối cùng của Hạ Sơ, khiến Thời Sênh đồng ý với Kỷ Điệp.

…

Đúng như Thời Sênh nói, lúc đó cô có lẽ là điên rồi, hoàn toàn không biết đau buồn là gì.

Cô vẫn luôn nói với bản thân mình rằng, cô không buồn chút nào cả, dùng lửa giận để che giấu đi tâm trạng của mình.

Hạ gia tại sao lại bị tấn công?

Trên thế giới không có bức tường nào không lọt gió, Thời Sênh tìm hiểu toàn bộ sự việc xong, lửa giận đã không thể nào khống chế được.

Gặp xui xẻo đầu tiên là Hoàng thất, những kẻ tham gia vào chuyện này đều bị chết dưới thanh kiếm đó. Đế Đô lâm vào hỗn chiến, gần như không ai có thể ngăn được cô.

Nói là tắm máu Đế Đô là không hề phô trương. Quãng thời gian đó,

gần như mỗi con phố đều đang chảy máu, những người cố gắng ngăn cản cô giết những kẻ tham gia vào chuyện này cũng không một ai được tha.

Khi người ở Đế Đô Tinh chạy thục mạng cô đột nhiên đưa người rút lui, toàn bộ Thời gia đều bắt đầu rút đi.

Lúc mới đầu cũng có người không bằng lòng, nhưng Thời Sênh hoàn toàn không để tâm đến họ, thích đi thì đi, không thích đi thì lật đổ.

Khi Thời gia rút đi, từng chiếc phi thuyền rời khỏi Đế Đô tinh, không ai dám ngăn cản.

Mọi người cho rằng cô rút Thời gia đi, sẽ tiếp tục tắm máu Đế Đô Tinh, nhưng sau khi Thời gia rời khỏi, cô cũng rút theo cùng.

Trên cảng, Thời Sênh đứng trên phi thuyền, giống như vị đế vương quân lâm thiên hạ liếc nhìn đội quân ở phía dưới.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, vinh nhục sinh tử của các người đều không liên quan đến Thời gia ta.”

Giọng Thời Sênh vang lên, bị gió thổi đến bên tai tất cả mọi người.

Cô vì họ trấn giữ tiền tuyến, không để người khác cướp bóc tài nguyên của tinh hệ U Minh, không để người khác xâm phạm tinh hệ U Minh.

Nhưng họ lại báo đáp cô như vậy.

Người của Hoàng thất không dám nói lại với Thời Sênh, sợ cô tiếp tục đi giết người. Thanh kiếm trong tay cô vô cùng tà môn, họ không muốn tiếp tục chọc vào vị sát tinh này.

Những người tham gia đều đã chết… không một ai còn sống sót.

Điều khiến mọi người bất ngờ lại là, cô không hề đồ sát người vô tội.

Thời gia rời đi gây ra bạo loạn không hề nhỏ. Chuyện này còn chưa là gì, Thời gia dọn đi không bao lâu, mấy đại gia tộc vốn ở Đế Đô Tinh cũng bắt đầu dọn khỏi Đế Đô Tinh.

Động tĩnh của họ tuy không lớn như Thời Sênh, nhưng cũng khiến lòng người hoang mang.

Quần chúng không rõ chân tướng rất nghi hoặc, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến cho mấy đại gia tộc đều bắt đầu chuyển đi vậy chứ.

…

Chuyện các đại gia tộc chuyển đi khỏi Đế Đô Tinh, còn chưa hạ màn đã lại có tin tức truyền đến, Thời Sênh và liên minh đã bắt đầu đánh nhau.

Nguyên nhân là vì cô mò vào liên minh giết một vị tướng quân của nhà người ta.

Đã giết cả một vị tướng quân nhà người ta rồi, chuyện này đâu có nhỏ?

Giết một tướng quân nhà người ta còn chưa tính, không bao lâu sau lại giết thêm một người nữa, khắp liên minh đều đầy lệnh truy nã cô, thế nhưng kết quả lại khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Vị Thời gia chủ này giống như được bật hack. Bao nhiêu người của

liên minh bao vây tiễu trừ cô, nhưng không những không tiễu trừ được thành công mà ngược lại còn khiến mình bị tổn thất.

Tiếp sau đó không ngừng có người của liên minh chết, mà địa vị của người chết cũng đều rất cao.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Thời Sênh gần như đã đắc tội hết một lượt với toàn bộ đạt quan hiển quý trong liên minh.

Liên minh cấp bách, treo thưởng giết Thời Sênh trên toàn thiên hà.

Dáng vẻ Thời Sênh như thể không sợ một ai, cho dù ai đến, cuối cùng cũng đều bị cô giải quyết, tuyên thưởng không có ai dám nhận, liên minh tức đến giậm chân bình bịch.

Đúng lúc này, kho dự trữ của liên minh bị Thời Sênh cướp đi, cô giống như u linh, luôn xuất hiện ở những nơi khiến người ta không ngờ đến nhất, đánh đến mức họ trở tay không kịp.

Giữa Thời Sênh và liên minh nảy sinh mâu thuẫn, việc này khiến cho tinh hệ U Minh sau này không dám gia nhập vào liên minh nữa.

Tứ hoàng tử và Thời Sênh đều không bảo vệ tinh hệ U Minh nữa, toàn bộ tinh hệ U Minh trở thành mục tiêu chính của đám hải tặc.

Thời Sênh nói vạch rõ ranh giới với tinh hệ U Minh, thì thực sự vạch rõ ranh giới với tinh hệ U Minh. Chỉ cần hải tặc không chọc đến cô thì cho dù hải tặc có cướp bóc ở trước mắt cô cô cũng không nhíu mày lấy một cái.

Còn tính cách Thời Sênh thì rõ ràng là càng ngày càng khó đoán hơn. Trước đây cô không muốn giao lưu với người khác, không muốn đứng chung một chiến tuyến với đám người phàm trần u mê

ngu xuẩn.

Nhưng bây giờ đã tiến hóa thành giai đoạn ông nói chuyện với các ngươi là phúc phận tám đời nhà các ngươi mới tu được.

Nhìn ai thấy ngứa mắt thì châm chọc đôi ba câu, chọc ra vấn đề thì trực tiếp đánh.

Thế là cả thiên hà đều như gà bay chó chạy.

Còn tiếng tăm của cô cũng càng ngày càng kém. Số người hận cô đến nghiến răng nghiến lợi nhiều không kể xiết, nhưng cũng không ai làm gì được cô.

Thời Sênh có một số thời điểm cũng vô cùng mơ màng.

Thời Oanh muốn cô sống.

Hạ Sơ cũng muốn cô sống.

Cho nên cô phải sống.

Đạp lên trên máu tươi xương trắng để đi lên vương tọa trải đầy gai nhọn.

HOÀN